Quang Âm Chi Ngoại

Nhĩ Căn

VIP BNS

Bản Dịch
ĐỘC QUYỀN
VIP BẠCH NGỌC SÁCH

QUANG ÂM CHI NGOẠI

Tác giả: Nhĩ Căn

Thể loại: Tiêp Hiệp

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Chương 1: Còn sống (1)

Tháng 3, đầu mùa xuân.

Một góc phía đông Nam Hoàng Châu.

Bầu trời là một mảnh nâu đen, hiện ra áp lực nặng nề, phảng phất có người vẫy mực nước lên giấy tuyên chỉ, mực ngâm hết bầu trời, nhuộm ra cả tầng mây.

Tầng mây nhìn như núi non trùng điệp, giao hòa lẫn nhau, phóng ra từng đạo tia chớp màu đỏ nương theo tiếng sấm ù ù ầm ầm.

Tựa như thần linh gầm nhẹ, vang vọng ở nhân gian.

Nước mưa huyết sắc, mang theo bi thương mà hạ xuống phàm trần.

Đại địa mông lung, có một tòa phế tích thành trì, trầm mặc yên ắng dưới cơn mưa huyết sắc, không hề có sức sống.

Nội thành tường đổ, vạn vật khô bại, tùy ý có thể thấy được nhà cửa sụp xuống, cùng với vô số cỗ thi thể màu xanh đen, thịt nát bấy, tựa như lá mùa thu rơi rụng, im lặng mà tàn lụi.

Ngày xưa là đầu đường náo nhiệt, bây giờ lại một mảnh đìu hiu.

Đã từng người đến người đi hối hả ngược xuôi, giờ phút này lại không tiếng vang náo.

Chỉ còn lại thịt nát, bụi đất và trang giấy lăn lộn thành một đống bùn máu, phân không ra lẫn nhau, nhìn thấy mà giật mình.

Không xa, một cỗ xe ngựa không trọn vẹn hãm sâu trong lầy lội, nhìn vô cùng bi thương, đằng trước xe có treo con thỏ búp bê, tung bay theo gió.

Lông tơ màu trắng sớm đã ẩm ướt, thấm thành màu đỏ trông tràn đầy âm u quỷ dị.

Hai cái đồng tử đục ngầu, hình như lưu lại một chút oán niệm, lẻ loi trơ trọi nhìn những hòn đá lốm đốm phía trước.

Chỗ đó, có một thân ảnh nằm sấp.

Đây là một thiếu niên tầm 13-14 tuổi, quần áo rách rưới vô cùng dơ bẩn, phần eo cột một cái túi da cũ nát.

Thiếu niên híp mắt, vẫn không nhúc nhích, khí rét lạnh thấu xương từ bốn phương xuyên thấu qua áo ngoài rách nát của hắn, lan khắp toàn thân, dần dần làm giảm nhiệt độ cơ thể của hắn.

Cho dù nước mưa rơi trên mặt, ánh mắt hắn cũng không nháy mắt một cái nào, lạnh lùng giống như chim ưng nhìn chằm chằm xa xa.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, vị trí cách xa hắn khoảng 7-8 trượng có một con kền kền khô gầy, đang gặm ăn một cỗ thi thể hư thối của chó hoang, thỉnh thoảng cảnh giác quan sát bốn phía.

Dường như trong phế tích nguy hiểm này, chỉ cần gió thổi cỏ lay một chút xíu, thì nó sẽ lập tức bay lên không.

Mà thiếu niên tương tự thợ săn, kiên trì chờ cơ hội.

Thật lâu sau đó, cơ hội đến, con kền kền tham lam rốt cuộc hoàn toàn chui đầu của nó vào bên trong ổ bụng chó hoang.

Lập tức, thiếu niên híp mắt, hàn mang hiện ra.

Thân thể của hắn như một mũi tên rời cung, cấp tốc lao ra, thẳng đến con kền kền, tay phải gạt một cái, hắn rút ra một que sắt từ trong túi da bên eo.

Mũi nhọn của que sắt lóe ra hàn mang sắc bén.

Có lẽ là cảm giác được sát cơ, trong nháy mắt lúc thiếu niên lao ra, kền kền lập tức phát hiện, chấn kinh rồi vẫy cánh nhảy lên không, muốn bay đi.

Nhưng đã chậm.

Thiếu niên mặt không cảm xúc, phóng cái que sắt màu đen ra, hóa thành một đạo hắc tuyến.

Phốc!

Que sắt sắc bén trong nháy mắt đâm vào đầu con kền kền, đầu lâu nó bị xuyên thủng, vỡ vụn rồi lập tức toi mạng.

Lực phóng rất mạnh kiến thi thể của kền kền văng ngang, phịch một tiếng, ghim trên xe ngựa cách đó không xa.

Con búp bê huyết sắc trên xe bị rung chuyển, càng ngày càng lay động.

Thần sắc của thiếu niên vẫn bình tĩnh, tốc độ từ đầu đến cuối không chậm lại chút nào, thẳng đến nơi đó, sau khi đến thì dùng một tay nắm lên thi thể con kền kền và cái que sắt.

Lực đạo mạnh, nên xe ngựa bị que sắt cắm vào một khúc, lúc rút que sắt ra cũng khiến xe ngựa vỡ một khối.

Làm xong động tác này, hắn cũng không quay đầu lại, mà chạy nhanh rời đi dọc theo đường phố.

Gió, tại thời khắc này hình như càng lớn hơn, giữa lúc con búp bê huyết sắc trên xe ngựa lay động, dường như đang nhìn chăm chú thiếu niên đi xa.

Càng chạy càng xa.

Gió, hoàn toàn đúng là càng lớn, cuốn theo nước mưa rét lạnh, lướt nhẹ qua thiếu niên mặc quần áo đơn bạc.

Thiếu niên không tự chủ được mà run lên một chút, chân mày hơi nhíu lại, rụt rụt vạt áo, trong miệng phát ra tiếng hấp khí.

Hắn chán ghét sự rét lạnh.

Mà phương pháp chống cự rét lạnh, chính là tìm một chỗ che gió tránh mưa để nghỉ ngơi, nhưng giờ phút này thiếu niên vẫn chạy nhanh tại đầu đường, tốc độ không có chậm lại chút nào, từng gian cửa hàng tàn phá bị lướt qua trước mắt hắn.

Hắn không có bao nhiêu thời gian.

Bởi vì săn bắn kền kền mà đã hao phí quá lâu, hôm nay, hắn còn một nơi chưa có đi.

“Có lẽ không xa.” Thiếu niên thấp giọng tự nói, nhìn theo phía đầu đường mà lao nhanh.

Trên đường đi về phía trước, tùy ý có thể thấy được vô số cỗ thi thể màu xanh đen, gương mặt bọn họ vô cùng dữ tợn, tựa như hóa thành khí tức tuyệt vọng, muốn quấy nhiễm tâm thần của thiếu niên.

Nhưng thiếu niên tập mãi thành thói quen, cũng không liếc mắt nhìn.

Thời gian dần trôi qua, thiếu niên thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời, trên mặt nổi lên một chút lo lắng, giống như đối với hắn mà nói, sắc trời cải biến sẽ kinh khủng hơn so với những cỗ thi thể kia.

Cũng may không lâu, khi hắn thấy một gian tiệm thuốc phía xa xa, thiếu niên nhẹ nhàng thở ra rồi chạy nhanh đến.

Chương 2: Còn sống (2)

Tiệm thuốc không lớn, trên mặt đất rơi lả tả rất nhiều tủ thuốc, tràn ngập mùi mốc meo như là mộ thất bị người ta đào ra, vô cùng nhốn nháo.

Trong góc còn có một cỗ thi thể lão nhân, toàn thân xanh đen dựa vào vách tường, giống như không kịp nhắm mắt, ánh mắt vô thần nhìn ra bên ngoài.

Thiếu niên bước vào nhìn lướt qua, lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Tuyệt đại đa số dược thảo nơi đây cũng tương tự như những cỗ thi thể kia, biến thành màu xanh đen, chỉ có rất ít vẫn còn bình thường.

Trong số một ít dược thảo còn bình thường, thiếu niên cẩn thận phân biệt hồi lâu.

Giống như đang nhớ lại kinh nghiệm trước kia, cuối cùng hắn cầm một cây Kim Sang Thảo thông thường, cởi quần áo đơn bạc đang mặc trên người, lộ ra một đường vết thương rất lớn chỗ ngực.

Vết thương chưa có khép lại hoàn toàn, có thể thấy rìa miệng vết thương đã bắt đầu biến thành màu đen, thậm chí còn có một chút máu loãng chảy ra.

Thiếu niên cúi đầu nhìn, sau khi vò nát dược thảo, thở sâu cắn chặt hàm răng, giơ tay bôi lên trên vết thương.

Trong thời gian ngắn, miệng vết thương kịch liệt đau nhức như thủy triều mãnh liệt bỗng nhiên ập tới, khiến cho thân thể thiếu niên run rẩy không ngừng, nhưng hắn cưỡng ép nhẫn nại, nhưng mồ hôi trán cũng không cách nào áp chế, từng giọt một chảy theo gương mặt rơi trên mặt đất.

Toàn bộ quá trình kéo dài hơn 10 hơi thở, cho đến khi hắn hoàn toàn bôi xong dược thảo lên miệng vết thương, thiếu niên dường như thoáng cái đã mất đi khí lực, vịn tủ thuốc một bên, hồi lâu mới tỉnh lại, mới thở ra một hơi thật sâu, rồi chậm rãi mặc quần áo vào.

Lại nhìn sắc trời bên ngoài một hồi, hắn suy tư rồi thò tay vào túi da đeo chỗ eo, lấy ra một tấm địa đồ bị tàn phá, cẩn thận trải rộng ra.

Địa đồ rất đơn giản, chính là miêu tả cái thành trì này.

Bên trong địa đồ, vị trí tiệm thuốc này đã được đánh dấu, mà ở hướng Đông Bắc, có rất nhiều khu vực cũng bị người dùng móng tay ấn xuyên làm dấu, duy chỉ còn lại hai khu vực cũng chưa đánh dấu.

“Những ngày qua tìm kiếm, phải là bên trong hai cái khu vực này.” Thanh âm thiếu niên khàn khàn, thấp giọng thì thào, sau khi cất kỹ địa đồ thì muốn rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, hắn quay lại nhìn thi thể lão nhân, chú ý đến quần áo trên thi thể.

Đó là một kiện áo da, có lẽ là may bằng da đặc thù, mức độ bị ăn mòn của áo da không lớn.

Thiếu niên suy nghĩ một chút rồi đi tới, cởi áo da từ trên thi thể lão nhân trên ra, rồi mặc vào trên người của mình.

Áo da hơi lớn, nhưng sau khi bao lại thân thể gầy nhỏ của hắn, rốt cuộc thiếu niên cảm nhận được một tia ấm áp, vì vậy hắn cúi đầu nhìn thi thể lão nhân đang mở to mắt, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt nhẹ một cái, để cho lão nhân nhắm mắt.

“Nghỉ ngơi.” Thiếu niên nói khẽ, kéo xuống tấm vải mành bên trong cửa hàng rồi phủ lên thi thể lão nhân, sau đó quay người rời khỏi tiệm thuốc.

Lúc đi ra, một vòng ánh sáng nhạt từ trước chân hắn chiếu ra, thiếu niên cúi đầu nhìn lại, bên trong bùn máu có một mảnh vỡ của tấm gương lớn cỡ bàn tay.

Nhìn trong gương, hắn thấy được khuôn mặt của chính mình.

Mặc dù rất dơ bẩn, nhưng lờ mờ còn có thể nhìn ra, đó là một gương mặt cực kỳ thanh tú.

Chỉ là không có vẻ non nớt mà thiếu niên 13-14 tuổi nên có, bị nét lạnh lùng thay thế.

Thiếu niên lặng lẽ nhìn mình trong kính dưới mặt đất, sau một lúc lâu giơ chân lên đạp xuống.

Két một tiếng.

Từng đường khe hở nứt vỡ xuất hiện.

Sau khi một cước đạp vỡ tấm gương, thân thể của hắn nhoáng một cái, phóng nhanh đi xa.

Trên mặt đất, tấm gương phá toái mặc dù tràn ngập khe hở, nhưng vẫn chiết xạ ra hình ảnh bầu trời phía trên. Bầu trời giống như che đậy thế giới, che đậy chúng sinh, giống như một nửa khuôn mặt to lớn của một vị thần linh.

Nửa khuôn mặt lớn nhắm mắt lạnh lùng, cao cao tại thượng, chỉ có từng sợi tóc khô uốn lượn rủ xuống.

Đó là sự tồn tại tự nhiên của thế giới này, giống như mặt trời và mặt trăng.

Dường như phía dưới Thần, chúng sinh đều là con sâu cái kiến, hiện tượng sinh trưởng của vạn vật đều bị tác động mà phải thay đổi.

Mà giờ khắc này, sắc trời dưới nửa khuôn mặt này, dần dần đã mất đi ánh sáng.

Bóng của mặt trời lặn giống như một đám mây đen, bao phủ đống đổ nát của thành trì, bao trùm cả đại địa, như muốn nhấn chìm mọi thứ.

Mưa càng lớn…

Khi màn đêm dần dần chìm xuống, gió cũng vậy, có những tràng tiếng thút thít rõ rệt, nức nở nghẹn ngào.

Giống như lệ quỷ gào thét, bắt đầu làm thức tỉnh những tồn tại quỷ dị bên trong thành trì này, các loại thanh âm sởn hết cả gai ốc, gây khiếp đảm tâm hồn lần lượt vọng lại.

Thiếu niên chạy nhanh trong đêm, bước chân nhanh hơn, động tác càng thêm dồn dập, hắn linh hoạt xuyên thẳng qua từng con đường.

Cho đến khi hắn đi ngang qua một căn nhà bị sụp xuống, lúc muốn mượn lực nhảy xa, con ngươi của thiếu niên bỗng nhiên co rụt lại.

Khóe mắt hắn thấy cách đó không xa, bên trong một mảnh phế viên, hình như có một người.

Từ xa nhìn lại, người này quần áo chỉnh tề, dường như không có bất kỳ thương thế nào, ngồi ở chỗ kia dựa vào vách tường.

Quan trọng nhất là, làn da đối phương lộ ra bên ngoài lại màu sắc bình thường, không phải xanh đen!

Thân ảnh như vậy, tại bên trong thành trì này, trừ phi là người sống, bằng không mà nói là không thể nào xuất hiện!

Mà người sống… Những ngày này, trừ mình ra, thiếu niên cũng không gặp phải người thứ hai.

Một màn này khiến cho tâm thần hắn chấn động, rất nhanh giống như nghĩ tới cái gì, hô hấp thoáng dồn dập một chút.

Muốn đi đến, chỉ là sương mai trong đêm tối sau lưng giống như đã nuốt hết.

Thiếu niên có chỗ do dự, nhớ kỹ vị trí này rồi cấp tốc rời khỏi.

Một đường vọt nhanh, rốt cuộc trong đêm tối, thiếu niên về tới chỗ ở tạm thời của hắn tại thành trì này.

Chương 3: Còn sống (3)

Đó là một cái động bằng đất, bên trong rất nhỏ, đều là lông chim.

Khe hở cửa vào không lớn, người trưởng thành không cách nào chui vào, duy chỉ có thiếu niên gầy gò có thể miễn cưỡng đi vào.

Sau khi chui vào, hắn thuần thục dùng các loại đất đá và sách vở lẫn lộn để chặn lại cửa vào.

Khoảnh khắc hoàn toàn lấp đầy cửa vào, màn đêm đen kịt bên ngoài trong phút chốc bao phủ.

Thiếu niên cũng không buông lỏng cảnh giác, trong tay cầm chặt que sắt, ngừng thở lắng nghe hồi lâu.

Dần dần, âm thanh thú vật gào thét cùng tiếng vọng thê lương truyền đến, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười quỷ dị.

Mãi cho đến khi có một tiếng gầm rú rõ ràng hơn, trong lúc thiếu niên đang căng thẳng, thanh âm dường như lướt qua sau đó nhỏ dần, hắn mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi sang một bên.

Trong động bằng đất một mảnh đen nhánh, thiếu niên yên lặng ngồi tại đó, thời gian dường như đình chỉ tại thời khắc này.

Hắn ngây người một lúc, bình tĩnh lại dây thần kinh căng thẳng cả ngày, cầm lấy ấm nước bên người, uống vài ngụm, mặc kệ âm thanh bên ngoài, lôi con kền kền trong túi ra.

Trong bóng tối, đưa nó vào miệng và cắn xé từng miếng một.

Có những đợt vị tanh chát trong cổ họng, nhưng hắn nuốt nó một cách bình tĩnh và chậm rãi, đưa thức ăn xuống cổ họng rồi ép vào dạ dày.

Mà dạ dày giờ phút này cũng đang cố sức nhúc nhích, muốn tiêu hóa để giảm bớt đói khát.

Rất nhanh nguyên con kền kền bị hắn ăn hết, thiếu niên thở sâu, từng cơn mỏi mệt vọt lên toàn thân, hai mắt cũng chầm chậm nhắm lại.

Nhưng trong tay của hắn, vẫn thủy chung nắm chặc que sắt màu đen, chợp mắt như một con sói đơn độc.

Dường như nếu có bất cứ dị thường nào, hắn sẽ lập tức mở mắt ra.

Giờ phút này bên ngoài, đêm tối như tấm màn bao trùm thành trì, bao trùm đại địa, cũng bao trùm cái mảnh trời này.

Thế giới dưới bầu trời vô cùng rộng lớn, Nam Hoàng Châu chỉ là một góc nhỏ ở hải ngoại.

Toàn bộ thế giới cụ thể rộng lớn cỡ nào, hiếm có người nào biết được, duy chỉ có nửa khuôn mặt uy nghiêm trên trời kia, mang theo sự chấn nhiếp mãnh liệt, khiến tất cả mọi người phải ngẩng đầu nhìn.

Thời gian chính xác khi khuôn mặt này xuất hiện vẫn chưa tra rõ được.

Mọi người chỉ tìm được đôi câu vài lời miêu tả trong một số điển tịch, tại cực kỳ lâu lúc trước, cái mảnh thế giới này tràn đầy khí tiên linh, phồn vinh hưng thịnh, sinh cơ dạt dào, cho đến khi… Khuôn mặt này, từ chỗ sâu trong hư không bị thu hút đến, mang theo sự hủy diệt.

Trong quá trình nó đến, chúng sinh phiến thế giới này dùng hết mọi phương pháp có thể để ngăn cản, nhưng toàn bộ đều thất bại, cuối cùng chỉ có số ít Cổ Hoàng Chúa Tể, vứt bỏ chúng sinh rồi mang theo bộ phận tộc nhân dời đi.

Không lâu sau đó, khuôn mặt này ập đến, treo lơ lửng trên bầu trời, từ đó, ác mộng phủ xuống.

Khí tức đến từ Thần tràn ngập toàn bộ thế giới, dãy núi, biển khơi, vạn vật cùng với chúng sinh, thậm chí bao gồm tu sĩ tu hành dựa vào linh năng cũng bị nó xâm nhiễm.

Vạn vật héo rũ, chúng sinh diệt vong, trăm không còn một.

Từ đó về sau, người còn sống sót trong cơ nạn tại này, đối với nửa khuôn mặt này … xưng là… Thần Linh.

Phiến thế giới này bị xưng là mạt thổ (vùng đất chết, đi đến tận cùng), nơi mà khi xưa Cổ Hoàng Chúa Tể gọi là… thánh địa.

Loại xưng hô này trải qua nhiều kỷ nguyên, một đời truyền xuống một đời.

Mà Thần Linh mang đến tai hoạ, không chỉ là những thứ này, uy nghiêm của Thần cũng không bao giờ trấn áp chúng sinh, bởi vì…

Cách mỗi vài năm hoặc là vài thập niên thậm chí trên trăm năm, Thần đều không định giờ mở mắt một lần, liên tục mấy hơi thở.

Mỗi một lần Thần mở mắt ra nhìn, khu vực bị nhìn lập tức sẽ bị khí tức đó ô nhiễm mãnh liệt.

Sinh linh đồ thán, hóa thành cấm khu vĩnh hằng.

Nhiều kỷ nguyên tới, cấm khu trên thế giới này càng ngày càng nhiều, khu vực có thể cư trú càng ngày càng ít.

Mà 9 ngày trước, Thần Linh lại mở mắt ra một lần nữa, nơi bị nhìn chính là chỗ khu vực của vị thiếu niên.

Tất cả thành trì của nhân tộc trong khu vực đó, bất kể chúng tồn tại ở đâu, dù là ở trong nội thành hay xóm nghèo ngoài thành, đều bị ô nhiễm và biến thành cấm khu ngay lập tức.

Dưới sự ô nhiễm kinh khủng thế này, vạn vật chúng sinh có thể trực tiếp bị phân giải hóa thành huyết vụ, có loại bị biến dị trở thành dị thú không có linh trí, có sinh linh thì hồn phi phách tán lưu lại thi thể bị ô nhiễm màu xanh đen .

Chỉ rất hiếm người hoặc thú vật có thể may mắn còn sống sót.

Thiếu niên, là một cái trong số người may mắn đó.

Giờ phút này, bên ngoài động đất màu đen nhánh, theo một tiếng thê lương từ xa vọng đến, thiếu niên đang ngủ say nhanh chóng mở mắt ra.

Bản năng giơ que sắt trong tay lên, cảnh giác nhìn vào khe hở cửa vào bị lấp kín.

Cho đến khi thanh âm thê lương tại gần đó xoay một vòng, rồi sau đó lại dần dần đi xa, thiếu niên mới nhẹ nhàng thở ra.

Hắn không còn buồn ngủ nữa, sờ lên túi da, từ bên trong lấy ra một cái thẻ tre.

Trong bóng tối, hắn vuốt trên chữ viết trên thẻ tre, trong ánh mắt hình như có một chút ánh sáng, sau đó ngồi thẳng thân thể, nhắm hai mắt lại, điều chỉnh hô hấp.

Thiếu niên tên là Hứa Thanh, từ nhỏ đã một thân một mình sinh hoạt trong xóm nghèo tại phía ngoài tòa thành trì này.

9 ngày trước đột nhiên xuất hiện hạo kiếp, hắn trốn ở bên trong khe đá, khác biệt với đám người khác chỉ biết hoảng sợ và điên cuồng, hắn tỉnh táo nhìn Thần Linh mở mắt ra trên bầu trời, nhìn vào trong con mắt mở to, thấy con ngươi hình chữ thập đặc thù, dường như đã mất đi cảm xúc sợ hãi.

Cho đến khi hắn nhìn thấy một đạo ánh sáng màu tím từ trên trời giáng xuống, đã rơi xuống phía đông bắc bên trong thành trì.

Tiếp theo trong nháy mắt, cả người hắn đã hôn mê.

Chương 4: Còn sống (4)

Sau khi tỉnh dậy, Hứa Thanh đã trở thành người sống sót duy nhất ở ngoài thành… lẫn trong nội thành.

Nhưng hắn cũng không rời khỏi ngay.

Bởi vì hắn biết rõ Thần Linh mở mắt hình thành cấm khu, tại thời điểm mới bắt đầu sẽ có huyết vụ (mây máu) bao phủ, hóa thành kết giới.

Người ở bên trong ra không được, người ở phía ngoài cũng không cách nào bước vào, trừ phi cấm khu hình thành hoàn toàn.

Mà tiêu chí hình thành xong, chính là mây máu ngưng lại.

Trường hạo kiếp này, đối với Hứa Thanh lớn lên từ xóm nghèo mà nói, giống như không coi vào đâu.

Bởi vì tại bên trong xóm nghèo, vô luận là kẻ lang thang muôn hình muôn vẻ, hay chó hoang, hoặc là một trận bệnh tật, thậm chí là một đêm rét lạnh, cũng sẽ khiến cho người ta tùy thời mất đi sinh mệnh, rất khó khăn mới có thể còn sống sót.

Mà miễn là còn sống, những chuyện khác liền không coi vào đâu.

Đương nhiên trong xóm nghèo tàn khốc, thỉnh thoảng vẫn sẽ có một tia ôn hoà.

Ví dụ như một vài học giả chán nản, dạy học cho một đám hài tử như bọn hắn biết chữ để kiếm sống, ngoài ra, đó là ký ức về những người thân của họ.

Chỉ là trong đầu Hứa Thanh, ký ức về người thân đã trôi qua theo thời gian, cho dù hắn rất cố gắng nhớ lại, sợ hãi chính mình quên lãng, nhưng vẫn là đang dần dần mơ hồ.

Nhưng hắn biết rõ, mình không phải là cô nhi, mình còn có thân nhân, chỉ là đã thất lạc từ sớm.

Cho nên lý tưởng của hắn, đó là sống tiếp nữa.

Nếu như có thể sống tốt một chút, nếu như có cơ hội gặp thân nhân thì tốt hơn.

Vì vậy, may mắn là hắn không chết, lựa chọn tiến vào trong thành.

Hắn muốn đi vào chỗ ở của những lão gia thượng tầng trong thành, tìm kiếm về truyền lưu bên trong xóm nghèo, phương pháp có thể làm cho bản thân biến thành cường đại, càng muốn đi tìm đạo ánh sáng tím đã rơi vào trong thành.

Mà con đường để bản thân trở nên mạnh mẽ, một mực truyền lưu bên trong xóm nghèo, cái mà tất cả mọi người đều khát vọng, bọn họ gọi đó là tu hành, mà người nắm giữ phương pháp tu hành, được gọi là tu sĩ.

Trở thành tu sĩ, ngoại trừ việc mong muốn gặp lại thân nhân, thì đó chính là nguyện vọng lớn nhất của Hứa Thanh.

Tu sĩ cũng không hiếm thấy, mấy năm này tại bên trong xóm nghèo, Hứa Thanh từ xa xa nhìn thấy một số người tiến vào trong thành.

Bọn họ điển hình đặc thù, chính là lúc chăm chú nhìn bọn họ, bản năng thân thể sinh ra cảm giác run sợ.

Thậm chí Hứa Thanh còn nghe người ta nói, thành chủ chính là một vị tu sĩ, trong số những người hộ vệ bên cạnh cũng có tu sĩ.

Vì vậy tìm tòi một hồi bên trong thành trì này, tại 5 ngày trước, rốt cuộc trên một cỗ thi thể bên trong phủ Thành Chủ, hắn đã tìm được cái thẻ tre này.

Chỗ đó rất nguy hiểm, bộ ngực hắn bị tổn thương, chính là tại đó lúc lưu lại.

Ghi chép trên thẻ tre, đúng là phương pháp tu hành mà hắn khát vọng.

Toàn bộ nội dung trên đó, hắn sớm đã thuộc làu trong lòng, thậm chí trong mấy ngày này, cũng đã bắt đầu thử nghiệm tu hành.

Hứa Thanh chưa thấy qua những công pháp tu hành khác, thẻ tre này là công pháp duy nhất thu được, hắn cũng không biết tu luyện chính xác thế nào.

Cũng may phần lớn miêu tả là văn tự đơn giản dễ hiểu, lấy tưởng tượng cùng hô hấp là chủ yếu.

Cho nên kiên trì làm từng bước, cuối cùng hắn cũng có một chút thu hoạch.

Pháp này, tên là Hải Sơn Quyết.

Phương pháp tu hành là trong đầu tưởng tượng ra vật tổ điêu khắc trên thẻ tre, phối hợp với thổ nạp bằng cách hô hấp đặc biệt.

Hình vẽ này rất quỷ dị, là một tồn tại dị hình, đầu to thân nhỏ, chỉ có một chân, toàn thân đều là màu đen, bộ mặt dữ tợn như lệ quỷ.

Hứa Thanh chưa thấy qua loại sinh vật này, trên thẻ trúc xưng là Tiêu*.

*Chú thích, Tiêu: Sơn Tiên, hay còn gọi là ma núi, là loài yêu quái mặt xanh trong truyền thuyết.

Giờ phút này theo sự tu hành, không lâu sau khi tưởng tượng ra hình vẽ trong đầu, hô hấp của Hứa Thanh dần dần cải biến, trong không khí gần đó dần dần giống như có mạch nước ngầm tràn ngập.

Linh năng từ bốn phía nhè nhẹ tràn vào, chậm rãi chui vào thân thể của hắn, chảy xuôi toàn thân, nổi lên từng trận rét lạnh thấu xương, những bộ vị nơi đi qua, như là ngâm mình trong nước băng.

Hứa Thanh sợ hãi sự rét lạnh, nhưng hắn cố nén cũng không bỏ qua, kiên trì như trước .

Cho đến hồi lâu, khi hắn dựa theo yêu cầu trên thẻ tre, cuối cùng kết thúc lần tu hành này, thân thể đã bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng.

Mà vừa mới ăn xong con kền kền, bây giờ lại truyền tới từng hồi cảm giác đói bụng.

Hứa Thanh lau đi mồ hôi lạnh, lại sờ lên bụng, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

Từ khi tu luyện môn công pháp này đến nay, sức ăn của hắn rõ ràng gia tăng quá nhiều, thân thể cũng linh hoạt hơn so với trước kia.

Hết thảy chuyện này, đều nhờ lúc hắn tu luyện băng hàn, đã có sự nhẫn nại càng mạnh hơn, vững vàng hơn.

Giờ phút này ngẩng đầu lên, Hứa Thanh nhìn khe hở chỗ lối vào, nhìn ra phía ngoài.

Bên ngoài là một mảnh đen nhánh, chỉ có âm thanh gào thét kinh khủng, lúc lớn lúc nhỏ, vang vọng ở bên tai.

Hắn không biết nguyên nhân thực sự mình trở thành người sống sót, có lẽ là may mắn, cũng có lẽ là… Hắn thấy được đạo ánh sáng tím kia.

Cho nên những ngày này, đồng thời khi đi tìm công pháp, hắn cũng đang không ngừng đi khắp khu vực Đông Bắc, tìm kiếm điểm rơi xuống của ánh sáng tím, đáng tiếc vẫn chưa thể tìm được.

Trong lúc suy nghĩ, Hứa Thanh nghe tiếng gào thét phía ngoài. Trong đầu không khỏi nhớ tới lúc trở về khi mặt trời lặn, thấy cái thi thể dựa vào vách tường kia, vì vậy ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Chỗ đó, chính là khu vực Đông Bắc, vả lại… Tựa hồ là người sống.

“Chẳng lẽ có liên quan với ánh sáng tím?”

Chương 5: Dị chất (1)

“Nếu như là người sống, có khả năng thật sự là có liên quan với ánh sáng tím đó … Nhưng, cũng có thể là một cái bẫy.”

Ánh mắt Hứa Thanh lộ vẻ suy tư, trầm ngâm.

Những ngày này bên trong phế tích thành trì, hắn biết rõ được những thứ bị khí tức Thần Linh ô nhiễm, hóa thành dị thú, mỗi một con đều vô cùng hung tàn, lực lớn vô hạn.

Nhưng có lẽ nguyên nhân là do cấm khu còn chưa hoàn toàn hình thành, lúc ban ngày thì những dị thú này thường ngủ say.

Trừ phi như lúc lần trước hắn thu hoạch thẻ tre, xâm nhập khu vực gần chỗ chúng nó ngủ say.

Bằng không mà nói, ngày bình thường cẩn thận một chút thì cũng không đáng lo.

Mà đối với chúng nó, Hứa Thanh càng cảnh giác với người sống hơn, bởi vì có những thời điểm, nhân tâm so với hung thú thì càng hiểm ác.

Vì vậy sau khi suy tư, ánh mắt của hắn chậm rãi lạnh lùng trở lại, bất kể có phải người sống hay không, phải chăng là cạm bẫy, khu vực đó… Hắn muốn chuẩn bị đến một lần nữa.

Chỉ bất quá lúc đến, cần chuẩn bị tốt mười phần.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh nắm chặc thẻ tre tu hành trong tay.

Đã tu luyện mấy ngày qua, biến hóa của thân thể để cho hắn đã có một chút tự tin, trong đầu cũng không khỏi hiện ra nội dung trong thẻ tre, ngoại trừ công pháp, còn có giới thiệu đối với tu hành.

Tu hành, đã truyền thừa từ thời cổ xưa, không biết qua bao nhiêu năm tháng trước khi nửa khuôn mặt của Thần Linh đến.

Bây giờ tuy có cải biến, nhưng tổng thể vẫn là kéo dài theo hệ thống đã có.

Chia làm Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh.

Về phần cảnh giới sau Nguyên Anh, có lẽ đã là cảnh giới rất cao, trên thẻ trúc cũng không ghi chép. Nhưng trên đó lại chỉ ra rõ ràng chỗ bất đắc dĩ trong quá trình tu hành của tu sĩ.

Bởi vì khí tức của Thần Linh xâm nhập vào linh năng, khiến cho linh năng bị ô nhiễm, loại ô nhiễm này đối với vạn vật mà nói thì như là kịch độc.

Không biết từ lúc nào, mọi người gọi khí tức của Thần Linh là dị chất.

Hứa Thanh rất rõ ràng, lúc trước khi chính mình tu hành cảm nhận được băng hàn, trên thực tế nguyên nhân chính là hút vào linh năng, mà bên trong linh năng có hỗn hợp dị chất.

Một khi trong người tích lũy loại dị chất này tới mức độ nhất định, sẽ khiến cho tu sĩ bị dị hoá, hoặc là chết bất đắc kỳ tử rồi trở thành huyết vụ, hoặc là hóa thành dị thú không có thần trí.

Mà khu vực bị Thần Linh mở mắt ra nhìn, mật độ của dị chất lập tức bạo tăng, trên thực tế chính là xúc tác, khiến sự biến hóa lập tức tăng tốc nhanh hơn mà thôi.

Tu hành, tồn tại mối nguy hiểm.

Nhưng nếu không đi theo con đường tu hành mà nói, tại thế giới mạt thổ tràn đầy khí tức Thần Linh ô nhiễm thế này, tuổi thọ bình quân của mọi người đều giảm xuống, vả lại tỷ lệ phát sinh bệnh hiểm nghèo ngày càng cao, như là sống trong Cửu U luyện ngục, hầu như không có người nào có thể chết già.

Cho nên tu hành cũng trở thành con đường duy nhất để cầu sinh, không còn lựa chọn nào khác.

Vì vậy trong vô số năm qua, mọi người căn cứ theo truyền thừa đã phát triển ra nhiều phương pháp tu luyện, cải biến qua từng thời kỳ và thế hệ.

Phương pháp đang truyền lưu bây giờ, là hấp thu linh năng nhưng đồng thời dùng công pháp để phân tách hỗn tạp dị chất trong linh năng ra, rồi áp súc tại một vị trí trong thân thể.

Vị trí này, được gọi là điểm dị hoá.

Bởi vậy, tỉ lệ phân tách dị chất cũng đã trở thành tiêu chuẩn trọng yếu, dùng để phân chia ưu khuyết của công pháp.

Vả lại hầu như tất cả công pháp có tỉ lệ phân tách cao, đều bị thế lực hoặc là gia tộc lớn nắm giữ, đó xem như tài nguyên trọng yếu của bọn họ, điểm này thì bất kể là Thần Linh đã đến hay không, trên thực tế xưa nay đều là như vậy.

Mà căn cứ công pháp sở tu khác biệt, trình độ phân tách dị chất không giống nhau, bởi vậy khu vực tồn tại điểm dị hoá cũng khác biệt.

Nhưng vô luận như thế nào, chỉ cần tu luyện thì sẽ có dị chất, sẽ từ từ hình thành điểm dị hoá.

Mà điểm dị hoá trên lý luận là không thể nghịch, mặc dù có thể thông qua một số đan dược để hóa giải, nhưng cũng là trị ngọn không phải trị gốc.

Về phần phương pháp hoàn toàn tinh lọc điểm dị hoá, bên trong thẻ tre cũng có chép một câu.

Trong thế giới mạt thổ, ngoại trừ Nam Hoàng Châu, vẫn tồn tại đại lục dồi dào sung túc hơn, tên là Vọng Cổ.

Chỗ đó là vùng đất khởi nguyên của nhân tộc, mặc dù cũng bị sự ô nhiễm từ khí tức Thần Linh, nhưng dường như đã tìm được phương pháp có thể hoàn toàn tinh lọc .

Nhưng hiển nhiên loại biện pháp này không thể phổ biến, chỉ có người cực kỳ tôn quý mới có thể được thừa hưởng.

Tu sĩ tầm thường, có thể muốn nhưng không thể cầu.

Về phần tán tu cấp thấp với số lượng nhiều nhất, thì càng không có khả năng lấy được.

Mà phần lớn công pháp của tán tu, thì trình độ phân tách cũng cực thấp, cho nên chẳng những tu luyện khó khăn, mà mạo hiểm bị dị hoá cũng càng lớn.

Mặc dù rủi ro khi tu hành là rất lớn, nhưng đối với đa số người mà nói, vẫn thường thấy thân ảnh của tu sĩ.

Ví dụ như Hứa Thanh, hắn biết rõ mình bây giờ, cũng có thể coi như là một tán tu.

Tuy rằng dựa theo ghi chép trên thẻ trúc, tu sĩ ở thế giới mạt thổ, mỗi người đều là đang đi trên một con đường khó khăn và hung hiểm không lối về, tựu như phàm nhân tiến ra ngoài biển sâu, chạy về phía xa không thể chạm bờ bên kia.

Bình thường cũng chưa kịp thấy về bờ bên kia như trong truyền thuyết, đã kiệt lực mà chết.

Nhưng xóm nghèo nơi Hứa Thanh lớn lên, khiến hắn cảm thụ sâu sắc được rằng, một cuộc xung đột hay một trận tật bệnh, cũng sẽ cho người mất đi sinh mệnh.

“Cho nên nếu phải lo lắng tương lai bị dị hoá, chẳng bằng lo lắng ngày mai còn sống hay không.”

Hứa Thanh thì thào, sờ lên vết thương trên ngực, nhìn sắc trời ngoài khe hở.

Giờ phút này bên ngoài cách hừng đông cũng không lâu, tiếng gào thét cùng âm thanh thê lương cũng ít hơn rất nhiều.

“Nếu như vẫn luôn còn mây máu, mà vẫn không tìm được ánh sáng tím, sẽ phải cân nhắc rời khỏi nơi đây để đến những thành trì khác tìm kiếm dược thảo.” Hứa Thanh cúi đầu nhìn miệng vết thương của mình.

Bởi vì khí tức Thần Linh tràn ngập cùng với mây máu bao phủ liên tục, hầu như tất cả vật phẩm bên trong thành trì đều bị ô nhiễm nghiêm trọng, dược thảo cũng ở trong đó, rất thiếu thốn tài nguyên.

Hứa Thanh giơ tay lên, ấn xuống một cái lên vết thương trên bộ ngực mình, máu loãng rịn ra một chút.

Sắc mặt hắn hơi tái nhợt, thở sâu rồi cởi quần áo bên trong áo da ra, từ phía sau lưng quấn vòng quanh người, sau khi bó chặt miệng vết thương của mình, hắn giữ vững tinh thần, lặng lẽ chờ đợi hừng đông.

Không lâu sau, tiếng gào thét thê lương bên ngoài càng ngày càng ít.

Cho đến hoàn toàn biến mất, Hứa Thanh nhìn xuyên qua khe hở thấy sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, giờ phút này có thể ra ngoài.

Nhưng hắn cũng không lập tức khởi hành, mà đứng lên vận động nhúc nhích thân hình có chút cứng ngắc.

Cho đến khi có nhiệt lượng ấm áp, hắn dịch chuyển những vật hỗn loạn đã lấp khe cửa, mượn nhờ ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu đến, mở ra túi da của mình, sửa soạn lại một phen.

Một thanh dao găm rỉ sét, được hắn cột vào bên cạnh bắp chân.

Cây que sắt đen nhánh thì hắn đặt ở sau cùng, chỗ vị trí thuận tay có thể cầm ra.

Còn có một cái đầu rắn được hắn dùng vải bố bọc lại, cẩn thận mở ra kiểm tra một chút, rồi lại cẩn thận cất kỹ.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh nhắm mắt lại, mấy hơi thở sau chợt mở ra, ánh mắt đã rất tỉnh táo.

Hắn lao nhanh chui ra khe hở, dừng lại tại lối đi ra.

Sau khi cảnh giác xem xét mọi nơi, xác định không có chương ngại gì, Hứa Thanh chợt vọt lên giữa trời sắc dần dần sáng hơn, đến bên ngoài.

Vội vã chạy về phía trước.

…

Chương 6: Dị chất (2)

Bởi vì mây máu vẫn không ngừng, giăng đầy từng tầng, cho nên hừng đông ở nơi đây không nhìn thấy mặt trời, lại càng không có ánh mặt trời chói chang.

Những tia nắng ban mai lờ mờ trải dài, lốm đốm giống như những đốm đồi mồi trên da lão nhân bị bệnh nặng, tầm nhìn mơ hồ, vẫn còn lưu lại sương lạnh của ban đêm.

Mà khí tức phun ra hóa thành gió buổi sáng, thổi tới mùi vị của tử vong, rất rét, rất lạnh.

Nếu không nhờ vận động làm ấm người, bị gió thổi qua thì toàn thân đều không tự chủ được mà phát run.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, thân thể của hắn còn giữ lại nhiệt lượng trước đó, cho nên cũng không đã bị ảnh hưởng quá lớn.

Giờ phút này tốc độ không giảm, thẳng đến khu vực hôm qua dường như thấy còn người sống.

Xa xa nhìn lại, bên trong thành trì trống trải, thân ảnh của Hứa Thanh như báo, nhảy lên phía trên mọi chỗ tường đổ, nước chảy mây trôi không dừng lại chút nào.

Trên bầu trời bay qua một đám phi điểu, chỉ là vị trí của bọn nó rất cao, khó có thể bắt.

Trong lúc phóng nhanh, Hứa Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn phi điểu trên bầu trời, liếm liếm bờ môi.

Hắn cũng không biết nguyên nhân gì, sau khi Thần Linh mở mắt khiến chúng sinh vạn vật bị ô nhiễm, hầu như toàn bộ tử vong, cũng đã bao hàm những loài thú, duy chỉ có loài chim là còn sống nhiều nhất.

Mà những con chim này, chính là trọng điểm săn bắn trong khoảng thời gian này của hắn.

Đồng thời, mặc dù loài chim cũng bị vây ở bên trong mây máu, nhưng dường như bản năng của chúng nó có thể tìm kiếm được một vài nơi che chở an toàn, như cái động đất đang là chỗ ở tạm thời của hắn, cũng là nhờ lúc trước hắn đi theo tung tích của bầy chim mà phát hiện.

Trên thực tế dạng điểm che chở như vậy cũng không phải là an toàn tuyệt đối, chỉ là tương đối mà thôi, nên dường như dễ bị những con dị thú cùng sinh vật quỷ dị xem nhẹ mà bỏ qua.

Những ngày qua Hứa Thanh phát hiện thêm hai nơi, một chỗ là thạch động, một chỗ khác là ngoài phủ Thành Chủ.

Nhưng giờ phút này hắn chỉ liếc qua bầu trời rồi thu hồi ánh mắt, tập trung vào một phương hướng trong thành trì này, càng ngày càng gần.

Rất nhanh, Hứa Thanh liền tới gần khu vực hôm qua, hắn cũng không trực tiếp đi qua, mà đi vòng một vòng tìm một chỗ cao hơn.

Sau khi cẩn thận leo lên, hắn nằm xuống rồi không nhúc nhích, ánh mắt nheo lại tận khả năng không lộ tia sáng, chậm rãi cúi đầu nhìn sang.

Liếc mắt nhìn qua, con ngươi trong mắt Hứa Thanh vừa thu lại, hắn lần nữa thấy được cái người hôm qua!

Đối phương ngồi tựa vào vách tường ở bên cạnh phế viên, quần áo chỉnh tề, làn da cũng bình thường.

Quan trọng nhất là… Thần thái của người đó, động tác thân thể của y, hết thảy giữ nguyên trạng thái như lúc hôm qua Hứa Thanh thấy, giống y như đúc.

Dường như một cả đêm, đối phương không hề nhúc nhích một chút nào.

Chuyện này cực kỳ không hợp lý.

Nếu đối phương là người sống, thì những thứ nguy hiểm vào ban đêm trong thành trì này, không thể nào làm như không thấy đối phương được.

Còn nếu đối phương đã chết, mà thi thể cũng không bị ô nhiễm, là thức ăn tốt nhất cho những con dị thú kia, cho nên cũng không thể nào tồn tại đến bây giờ.

Hứa Thanh trầm mặc, nội tâm suy tư cuồn cuộn, sau đó hắn gục ở chỗ này không nhúc nhích, hắn lớn lên từ xóm nghèo, không thiếu sự kiên trì.

Vì vậy cứ như thế, hắn cứ cẩn thận quan sát, thời gian chậm rãi trôi qua cho đến buổi trưa, người nọ vẫn không nhúc nhích.

Hứa Thanh đã đợi suốt 3 canh giờ, sau khi trầm ngâm thì tay phải nhẹ nhàng nâng lên, một viên đá bị hắn nắm trong tay, ném nhanh về phía đối phương.

Tốc độ viên đá này rất nhanh, lực đụng vào không nhỏ, lúc trúng trên người thân ảnh chỗ phế viên, 'phịch' một tiếng.

Thân ảnh kia bị lay động, giống như thi thể trượt ngã xuống một bên.

Mà tại một khắc khi đối phương ngã xuống, một đám tử mang trên mặt đất ngay tại vị trí y đã từng ngồi, hiển lộ ra.

Thấy tử mang, trong mắt Hứa Thanh lập tức lộ ra tinh quang, hô hấp dồn dập.

Những ngày này hắn muốn tìm, đúng là ánh sáng tím hắn đã từng thấy rớt xuống bên trong thành trì.

Giờ phút này hắn lập tức kiềm chế kích động, lại cố gắng chờ thêm giây lát, sau khi xác định không có chướng ngại, hắn chợt lao ra.

Tốc độ cực nhanh, hầu như hắn bộc phát ra toàn bộ sức mạnh của bản thân, toàn bộ người như một đầu liệp ưng (chim ưng lao xuống săn mồi), phóng thẳng đến chỗ ánh sáng tím.

Sau khi cấp tốc đến đó, một tay hắn chụp lấy ánh sáng tím lên, rồi thân ảnh không chút do dự mà bắn nhanh rời xa.

Toàn bộ quá trình với tốc độ cực nhanh, cho đến khi lui về phía ngoài hơn mười trượng, Hứa Thanh mới dừng thân thở hồng hộc, nhìn vật phát ra ánh sáng tím đang cầm trong tay.

Đó là một khối thủy tinh màu tím, chiếu ra ánh sáng long lanh, trông rất đẹp mắt.

Trái tim Hứa Thanh như muốn nhảy dựng lên, lúc ngẩng đầu hắn thấy được thi thể bị ngã xuống khi nãy, hình như bởi vì đã mất đi ánh sáng tím che chở, giờ phút này quần áo bị ăn mòn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, làn da cũng ngay lập tức đã trở thành xanh đen.

Một màn này khiến cho bản năng Hứa Thanh cầm lấy khối thủy tinh màu tím, nắm càng chặt hơn, quay người chạy nhanh về hướng động đất ẩn nấp của mình.

Mà không lâu trong lúc đang chạy nhanh, bước chân Hứa Thanh đột nhiên đình trệ, thần sắc có chút mê hoặc.

Cúi đầu vén qua các lớp áo, nhìn ngực của mình đang cột chặt.

Chỗ đó đã không còn máu loãng chảy ra, ngược lại là đang có cảm giác ngứa.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, xé mở quần áo đang cột vết thương, nhìn miệng vết thương thì tâm thần hắn chấn động mãnh liệt.

Hắn nhớ rõ lúc sáng sớm khi kiểm tra vết thương không có dấu hiệu lành lại, thậm chí còn biến thành màu đen hơn, nhưng bây giờ …

Vết thương trên lồng ngực của hắn, không ngờ khép lại hơn phân nửa, phần rìa chỉ còn lại một đường vết tích rất cạn!

“Này…” Hứa Thanh hô hấp dồn dập, sau đó chợt nhìn về thủy tinh màu tím đang cầm trong tay.

Chương 7: Chúc… An nghỉ (1)

“Vật này…”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng mãnh liệt, trong đầu hiện ra cái thi thể hoàn hảo không bị hao tổn gì trước khi bị hắn lấy mất viên thủy tinh màu tím đi.

“Có thể làm cho thi thể hoàn hảo không hao tổn gì, có thể để cho thương thế cấp tốc khỏi hẳn?”

Hứa Thanh nắm thật chặt khối thủy tinh màu tím trong tay, trái tim đập thật mạnh nhìn bốn phía chung quanh.

Mặc dù hắn biết được nơi đây có lẽ cũng không có những người còn sống khác, nhưng vẫn bởi vì nhặt được chí bảo, liền theo bản năng cảnh giác xung quanh.

Giờ phút này càng không thể lưu lại, mà dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, thẳng đến khi tới cái động đất ẩn núp của bản thân.

Trên đường hắn mơ hồ phát hiện, thương thế của mình chẳng những đang nhanh chóng khép lại, ngay cả thân thể mỏi mệt, hình như cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Trước kia nếu hắn chạy nhanh như thế này, ước chừng nửa canh giờ liền cần nghỉ ngơi một chút, bây giờ đã sớm qua nửa canh giờ, nhưng hắn cảm thấy toàn thân ấm áp, thể lực giống như còn dồi dào.

Thậm chí trên đường quay về, hắn còn thuận tay bắt một con chim.

Hắn không giết chết, mà đánh ngất nó, bởi vì vật còn sống thì có thể bảo tồn càng lâu.

Cho dù làm xong những thứ này, thì thời gian hắn quay về động đất vẫn giảm đi rất nhiều. Cách trời tối vẫn còn dư một khoảng thời gian, hắn đã xa xa thấy được động đất của chính mình.

Tâm tình của Hứa Thanh khá nhất từ trước tới giờ, nhưng hắn cũng không lơ là sơ suất.

Bởi vì hắn biết rõ, Thần Linh mở mắt, cấm khu liền thành lập, trong phạm vi cấm khu này, ngoại trừ dị thú thức tỉnh, ban đêm còn có một chút tồn tại quỷ dị xuất hiện.

Hắn ở trong xóm nghèo nghe người ta nói, biết rõ trong thiên địa có rất nhiều nơi mà tử vong chiếm đa số, sẽ hình thành loại quỷ dị này.

Như những tiếng cười hay tiếng thét bên ngoài vào ban đêm, chính là do loại tồn tại này phát ra.

Mà đối với chủng dị loại này, mọi người đều có một cái nhận thức là chớ nhìn, chớ sờ, chớ gặp.

Mặc dù lúc trước hắn trải qua, những cái tồn tại kia đều xuất hiện vào bên đêm, nhưng Hứa Thanh cũng không dám xác định, chúng nó có thể thỉnh thoảng qua lại vào ban ngày hay không.

Vì vậy tốc độ của hắn không giảm chút nào, rất nhanh liền tới gần động đất, lóe lên một cái liền chui vào, sau đó lấp kín khe hở ngoài động đất.

Sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống, mở ra thứ mà bàn tay mình đang nắm chặc.

Ánh sáng màu tím từ lòng bàn tay hắn tản ra, chiếu rọi nơi động đất nhỏ bé này, dưới tia sáng kia, gương mặt cùng ánh mắt của Hứa Thanh cũng đều biến thành màu tím.

Hắn nhìn không chuyển mắt, ngắm nhìn khối thủy tinh màu tím trong lòng bàn tay.

Khối thủy tinh này có hình dáng dài mảnh, không sai biệt lắm lớn như ngón tay của hắn, bên trong đó giống như có hình dáng của những cái sợi thô, mà ánh sáng màu tím, chính là do những cái sợi thô kia phát ra.

“Khép lại miệng vết thương sao…” Hứa Thanh quan sát hồi lâu, cởi bỏ quần áo nhìn vết thương trên bộ ngực mình, phát hiện miệng vết thương đã khép lại chín thành.

Một bộ phận còn dư lại, giống như không cần chờ quá lâu, liền có thể hoàn toàn khỏi hẳn, thậm chí ngay cả vết sẹo chung quanh đều biến mất.

Lại liên tưởng mình chạy một đường về, thì cảm giác mệt giỏi giảm đi rất nhiều so với trước kia, nội tâm Hứa Thanh đại khái đã có phán đoán sơ bộ đối với khối thủy tinh màu tím này.

Tác dụng của vật này, rõ ràng chính là khôi phục.

Khôi phục thương thế, khôi phục thể lực, khôi phục sinh cơ!

“Không biết còn có … công hiệu nào khác nữa hay không.” Hứa Thanh thì thào, trong mắt lộ ra suy tư.

Hắn không biết khối thủy tinh màu tím này phải chăng có liên quan với Thần Linh mở mắt ra hay không, nhưng đại khái giống như là như thế.

Nhưng vô luận như thế nào, thì đây cũng là một cái chí bảo, ít nhất là Hứa Thanh từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng nghe nói có cái vật phẩm gì, có thể khôi phục sức khỏe kinh người như thế.

Nếu như để vật phẩm này bên người, thì người sử dụng chẳng khác gì là có được tính mạng thứ hai.

Nhưng Hứa Thanh rất rõ ràng, bây giờ bản thân có thể có vật này, là bởi vì bên trong thành trì này trừ mình ra thì liền không có những người khác sống.

Mà một khi mây máu kết thúc, sau khi mình đi ra… Bảo vật như vậy, hắn có lẽ sẽ vô lực bảo hộ.

Cho nên phương pháp duy nhất, chính là giấu cái khối thủy tinh màu tím này đi…

Hứa Thanh trầm ngâm một lát, mắt nhìn con phi cầm bị mình đánh hôn mê bắt về, giơ tay lên cầm tới.

Hắn nắm chặt mỏ khiến cho nó không cách nào phát ra âm thanh, sau đó liền rút cái dao găm trên chân ra, trực tiếp ở trên người phi cầm mở ra một đạo vết thương thông suốt.

Trong sự vùng vẫy của phi cầm, Hứa Thanh nhét khối thủy tinh màu tím kia vào trong.

Sau đó mắt không nháy một chút tập trung chú ý.

Chỉ thấy đầu phi cầm ngay từ đầu vẫn còn vùng vẫy, nhưng rất nhanh ở bốn phía giống như có mạch nước ngầm chuyển động vậy. Linh năng dường như bị thu hút đến, thậm chí so với lúc Hứa Thanh tu luyện linh năng còn hiện lên nhiều hơn không ít, sau đó bay thẳng đến trong cơ thể đầu phi cầm này.

Mà con phi cầm cũng lập tức vùng vẫy mạnh hơn trước rất nhiều, so sánh với lực đạo của Hứa Thanh, giống như còn có chút không giữ được.

Một màn này, để cho mắt Hứa Thanh phát ra ánh sáng rực rỡ.

Phi cầm ngày xưa chỉ cần cầm một cái liền có thể bóp nát cổ, giờ phút này hắn dùng lực bấm mạnh mấy lần, mới bóp đoạn được cái cổ của nó.

Sau đó hắn nhanh chóng lấy ra khối thủy tinh màu tím từ trong cơ thể con phi cầm, lại lau chùi một phen, rồi nhắm mắt suy tư.

“Phi cầm không chết, ngược lại có linh năng tràn vào, vả lại khí lực của phi cầm cũng đột nhiên biến thành cực lớn… Có lẽ không ngại.”

Một lát sau, Hứa Thanh mở mắt ra, trong mắt mang theo quyết đoán, trực tiếp nhét khối thủy tinh màu tím vào trong vết thương ở lồng ngực đang sắp hoàn toàn khép lại.

Quá trình nhét vào có chút đau đớn, nhưng Hứa Thanh nghiến răng chịu đựng.

Không có chỗ giấu nào an toàn hơn so với giấu ở trong thân thể của chính mình.

Mà hắn cũng đã thử nghiệm chứng qua, để vật này trong thân thể, hình như sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Theo khối thủy tinh màu tím dung nhập vào trong cơ thể, thương thế trên bộ ngực của hắn dần khép lại, không đợi Hứa Thanh cẩn thận xem xét, trong cơ thể hắn liền truyền đến một tiếng nổ vang.

Một cỗ linh năng dồi dào mạnh hơn nhiều so với con phi cầm trước đó, trực tiếp từ bốn phương tám hướng, xuyên thấu bùn đất gào thét đến chỗ hắn.

Những linh năng này quá mức kinh người, thân thể Hứa Thanh nháy mắt liền hiện lên màu xanh nhạt, băng hàn không cách nào hình dung tràn ngập toàn thân hắn.

Cái này là do dị chất bên trong linh năng quá nồng gây nên.

Nhưng Hứa Thanh sớm đã có chuẩn bị, giờ phút này hắn không chút do dự, trực tiếp vận hành Hải Sơn Quyết.

Theo Hải Sơn Quyết vận hành, linh năng tràn vào trong cơ thể hắn đột nhiên bị tách ra rất nhiều dị chất.

Còn lại linh năng tinh khiết theo kinh mạch toàn thân, chảy xuôi khắp thân thể, khiến cho thân thể Hứa Thanh ở trong thời khắc này, phát ra những thanh âm phanh phanh.

Giống như những chỗ tắc nghẽn trong cơ thể được linh năng mở ra, máu thịt ở thời khắc này nhận được bồi dưỡng cùng tinh luyện.

Tiêu đồ (hình vẽ Tiêu, ma núi, có chú thích ở những chương trước) trong óc tưởng tượng của hắn, trong thời khắc này cũng giống như còn sống vậy, tự bày ra các loại tư thế.

Hải Sơn Quyết, tuy là công pháp tu hành, nhưng nó không phải là công pháp tu khí, mà là một loại công pháp luyện thể.

Công pháp tổng cộng chia làm mười tầng, đối ứng mười tầng Ngưng Khí cảnh.

Trên thẻ trúc cũng có giới thiệu rõ ràng, mỗi một tầng có thể làm cho người tu hành gia tăng lực lượng một Hổ, mà ngũ Hổ sẽ là một Tiêu, hai Tiêu là một Khôi.

Được xưng Tiêu là có thể chuyển núi, Khôi liền có thể chuyển biển, cho nên mới được gọi tên là Hải Sơn Quyết.

Chương 8: Chúc... An nghỉ (2)

Giờ phút này, thủy tinh màu tím được vùi sâu vào trong ngực hắn, tựu như một cái vòng xoáy, không ngừng tạo ra sức hút, linh năng bốn phía giống như quán đỉnh xông đến.

Tốc độ tu luyện của Hứa Thanh cũng tùy theo nó mà bạo tăng.

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể hắn bỗng nhiên vang ra mấy tiếng phanh phanh mãnh liệt, rất nhiều tạp chất trong cơ thể, theo lỗ chân lông toàn thân chảy ra.

Một mùi tanh hôi cũng lập tức tràn ngập trong động đất.

Mà theo tạp chất chảy ra, thân thể Hứa Thanh càng trở nên trong sáng hơn không ít, gương mặt bị dơ bẩn che đậy, giờ phút này cũng càng ngày càng thanh tú.

Cho đến một lát trôi qua, theo âm thanh cùng tràn linh năng dần dần tan biến trong cơ thể, Hứa Thanh mới mở hai mắt ra.

Trong mắt của hắn vậy mà có chút ánh sáng màu tím lóe lên rồi biến mất.

Sau khi khôi phục bình thường, thần sắc Hứa Thanh hơi ngây ngốc một chút.

Động đất đen nhánh trong mắt hắn, giờ phút này bỗng trở nên rõ ràng hơn một chút, hắn vội vàng cúi đầu xem xét bản thân mình, thần sắc liền dần dần lộ ra vẻ không thể nào tin được.

“Loại cảm giác này...”

Thần sắc của Hứa Thanh mang theo một tia kích động, đứng lên đánh một quyền ra, lại kéo theo cả tiếng gió.

Bởi vì động đất rất nhỏ, cho nên hắn không cách nào thử nghiệm tốc độ, nhưng cảm giác nhấc chân cùng xuất quyền, cho hắn biết so với trước đây, cơ thể hắn đã nhận được cường hóa kinh người ở mọi phương diện.

Sau đó hắn lập tức kéo ống tay áo trên cánh tay trái lên.

Khi thấy trên cánh tay xuất hiện một vết đen kích thước bằng ngón tay, Hứa Thanh thở sâu, đè kích động trong lòng xuống.

“Nguyên lai, đây là Ngưng Khí tầng một!”

Cái điểm đen này, dựa theo miêu tả trên thẻ trúc, chính là điểm dị hoá, điểm dị hoá do Hải Sơn Quyết thu lại chính là ở trên cánh tay trái, mỗi tầng gia tăng một cái.

Sờ sờ lên điểm dị hoá trên cánh tay, giờ phút này trong lòng Hứa Thanh vô cùng phấn khởi khi bản thân mình đã cường đại lên, vì thế hắn ngẩng đầu nhìn ra khe hở, đáy lòng suy nghĩ đợi trời sáng, đi thử tốc độ của mình một chút.

Nhưng rất nhanh,thần sắc Hứa Thanh liền trở nên ngạc nhiên, hắn tới gần khe hở, cẩn thận nghe.

Bên ngoài, rõ ràng vẫn đen nhánh, nhưng lại không có một chút thanh âm dị thường.

Đây là lần đầu tiên trong nhiều ngày ở đây, hắn gặp phải tình huống này.

Trước kia coi như là sau khi trời sáng, không có thanh âm của dị thú cùng những thứ quỷ dị, thì tiếng mưa rơi vẫn luôn ở đó.

Nhưng bây giờ ngay cả tiếng nước mưa, cũng đã không có.

“Chẳng lẽ…”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, một cái suy đoán hiện ra trong lòng.

Hắn lặng lẽ chờ đợi, cho đến khi có một tia sáng chói mắt, theo khe hở của động đất chiếu rọi vào, chiếu vào trong tròng mắt đen nhánh của Hứa Thanh, dường như đốt sáng thế giới của hắn lên.

Một khắc tia sáng chiếu tới, thân thể Hứa Thanh rõ ràng run lên một chút.

Hắn giơ tay lên, dần dần chạm tới tia ánh sáng mặt trời, đưa vào trong đó, nâng ánh sáng mặt trời ở trong lòng bàn tay, cảm giác ấm áp, chậm rãi thức tỉnh tâm linh ngủ say đã lâu của hắn.

“Ánh mặt trời…”

Sau một lúc lâu, trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra thần thái sáng ngời, đẩy những vật lẫn lộn chặn ở cửa động, theo càng nhiều chùm sáng chiếu tới, hắn chậm rãi chui ra ngoài.

Ngay khi hắn thò người ra đi từ cửa động một, hắn liền ngẩng đầu, không còn thấy tầng mây rậm rạp âm u nữa, mà là mặt trời sáng ngời rực rỡ.

Tia nắng ban mai giống như lão nhân vậy, sau nhiều ngày bệnh nặng, lại toả sáng sinh cơ, từ từ kéo màn ra, lần nữa phủ ánh sáng xuống nhân gian.

“Mưa, ngừng.”

Hứa Thanh hít một hơi thật sâu, cảm nhận không khí chứa ánh mặt trời, sau đó lặng lẽ nhìn qua chỗ thành trì thấp thoáng ở dưới ánh bình minh.

Thành trì ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, giống như đột nhiên tỏa ra một áng hào quang.

Ánh bình minh màu đỏ ở phía chân trời, từ trong khe mây chiếu xuống, như vô số đầu kình ngư phụt những thác nước lên, co rửa từng chút một cho cả tòa thành tràn ngập sương mù, lộ ra những vết sẹo loang lổ.

Khắp nơi là nhà xá sụp đổ, vô số cỗ thi thể màu xanh đen, chỗ nào cũng đều có thể nhìn thấy những vũng máu kinh tâm, tựa hồ đang nhắc nhở Hứa Thanh, nơi đây đã từng phát sinh hạo kiếp.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một vòng phức tạp, hắn ở trong xóm nghèo ngoài thành trì, sinh sống sáu năm, tòa thành trì này, hắn cũng đã nhìn sáu năm.

Mặc dù số lần vào không nhiều lắm, nhưng nơi đây, là một nơi mà hắn khát vọng đi vào nhất ở trong sáu năm này, khát vọng có thể đi vào đó ở.

“Ta ở trong đó lấy được công pháp tu hành.”

“Ta cũng ở trong đó thu được thủy tinh màu tím.”

“Ta ở trong đó... Còn sống.” Hứa Thanh thì thào, trầm mặc.

Cho đến hồi lâu, hắn mới than nhẹ một tiếng, cất bước đi đến một bên cạnh một thi thể màu xanh, cúi đầu nhìn một lát, liền nhấc lên, đi thẳng về phía trước.

Một đường đi tới trên quảng trường gần đó, hắn mới bỏ thi thể xuống, sau đó xoay người, vác bộ thứ hai bộ, thứ ba, thứ tư…

Một chút thi thể, rải rác ở đầu đường, còn có một chút lại nằm ở dưới phế tích.

Cho đến khi hắn vác toàn bộ thi thể ở khu vực phụ cận đến quảng trường, thi hài nơi đây liền chồng chất như núi, có nguyên vẹn, có không trọn vẹn.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, thả một mồi lửa, có lẽ là do dị chất, hỏa diễm càng đốt càng lớn, bốc lên khói đặc…

Ở bên trong đám khói đặc, Hứa Thanh nhìn hồi lâu, lặng lẽ đi xa, đi tới khu vực thứ hai, rất nhanh, lại một đám khói đặc bay lên, càng ngày càng nhiều… Càng ngày càng nhiều…

Cứ như vậy, vào ngày đầu tiên mà ánh mặt trời chiếu vào cái tòa thành trì phế tích này, bên trong thành trì ngoại trừ ánh sáng, thì đều là thi thể hoả táng và khói đặc màu đen.

Từng đạo khói đen bay lên không, che đậy ánh mặt trời, ngay cả tia nắng ban mai ở thời khắc này cũng tràn đầy vô lực, biến thành hoàng hôn màu đỏ, tựa như thở dài thật sâu.

Hình như, từng đạo khói đặc kia, đã trở thành nước mắt của nó. Mà từng cái bóng trên mặt đất, dường như hóa thành vệt nước mắt của đại địa.

Sau một vệt nước mắt cuối cùng, chính là nơi Hứa Thanh phát hiện ra ánh sáng tím.

Tại đó, Hứa Thanh bỏ thi thể của lão nhân trong tiệm thuốc xuống, theo đống xác chết bốc cháy, sóng nhiệt quất vào mặt, hắn lặng lẽ đứng bên cạnh đống lửa, hỏa diễm cuồn cuộn không ngừng lay động ở bên trong con mắt đen nhánh của hắn.

Mái tóc dài khô cứng cũng bởi vì sóng nhiệt tràn ngập mà uốn lượn, sau một lúc lâu, thân thể Hứa Thanh hơi uốn xuống, cúi đầu vái một cái.

“Chúc… An nghỉ.”

Hỏa diễm tại thời khắc này, đột nhiên kịch liệt thiêu đốt, càng ngày càng mạnh, tràn ra vô số ngọn lửa như cây bồ công anh, phiêu tán theo gió.

Chỉ là khói đặc thướt tha lượn lờ trên không, vẫn như trước mang theo một cảm giác không cam lòng cùng tiếc nuối không cách nào tan rã, gió cũng không cách nào thổi tan.

Càng lên càng cao, như những vết sẹo ở trên bầu trời.

Bé nhỏ không đáng kể, tràn đầy bất đắc dĩ.

…

Hồi lâu, nương theo tiếng bước chân lộn xộn, ở xa xa phía sau lưng thiếu niên, đột nhiên truyền đến một cái thanh âm âm dương quái khí.

“Ta nói làm sao trên đường đi tới, không hề trông thấy thi thể, thì ra là vì có một tiểu tử ngốc, không tiếc hao phí thể lực bản thân, rõ ràng chuyển hết thi thể đến đây hoả táng.”

“Cũng được, nếu ngươi đã lưu luyến như thế, vậy ta sẽ giúp ngươi một chút, ném ngươi vào trong bồi bọn họ cùng đi là tốt rồi.”

Hứa Thanh bỗng nhiên quay người.

Chương 9: Khách không mời mà đến (1)

Trong một cái chớp mắt, Hứa Thanh nhanh chóng quay lại phía sau.

Hắn nhìn đến tới ngoài tám trượng, có bảy người ở các vị trí khác biệt, đang tản ra áp sát tới chính mình.

Bảy người này đều là người trưởng thành, nữ có nam có, quần áo bằng da là chủ yếu, màu xám tro, treo rất nhiều túi da.

Trên người mỗi người đều có binh khí, đang tự tách nhau ra.

Trong đó ba người cầm cung, hai người cầm đao, hai bên đều không đưa phía sau lưng cho đối phương, bộ dáng giống như có phòng bị lẫn nhau.

Còn có một người đeo bao tay, tự mình đi về phía trước, vị trí ở giữa tất cả mọi người.

Về phần người phát ra ngữ khí âm dương quái dị vừa này, thì là một gã nam tử thân thể cao lớn cường tráng.

Người này vác một thanh chiến phủ khổng lồ, cũng cách Hứa Thanh gần nhất.

Thân thể của gã cực kỳ vạm vỡ, trên mặt có một vết sẹo dữ tợn, lại còn có râu ria dài, giờ phút này trong mắt gã mang theo tàn nhẫn, vừa nhe răng cười vừa cất bước, rất nhanh liền tới gần Hứa Thanh.

Hết thẩy những thứ này, Hứa Thanh sau khi quét mắt qua một cái liền có suy đoán.

Con ngươi hắn thu nhỏ lại, trong đầu lập tức phân tích ra những người này không giống như là một nhóm tổng thể, càng giống như là tổ đội tạm thời.

Điểm này từ chỗ đứng cùng dáng vẻ đề phòng lẫn nhau của bọn họ liền có thể nhìn ra.

Vả lại thân phận của những người này, Hứa Thanh dĩ nhiên cũng đoán được, bọn họ… Đều là thập hoang giả!

(Thập hoang giả: Người nhặt rác, người nhặt ve chai)

Nam Hoàng châu không thiếu hụt thập hoang giả, bọn họ phần lớn đều vô cùng hung tàn vả lại không thể nói đạo lý hay thương lượng, hết thảy đều là bộc lộ trần trụi thế giới mạnh được yếu thua.

Hiển nhiên là do mây máu trong cấm khu dừng lại, kết giới mở ra, thập hoang giả bốn phía liền bị thu hút chen chúc đến.

Đối với bọn họ mà nói, cấm khu mặc dù nguy hiểm, nhưng người sinh tồn giống như đi trên lưỡi đao vậy, trong tòa thành trống không ẩn chứa tài nguyên, đủ để cho bọn họ đỏ cả mắt.

Cho dù phần lớn vật tư bị ô nhiễm, nhưng vẫn có đồ vật có giá trị.

Suy nghĩ trong lòng nhanh chóng chuyển động, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, nhảy qua một bên chạy đi.

Thế nhưng đại hán ở gần thấy Hứa Thanh muốn chạy, vẻ hung tàn trong mắt càng đậm, nhe răng cười lộ ra vẻ khát máu.

“Muốn chạy? Ta thích nhất là hành hạ đến chết loại oắt con như ngươi, vật phẩm trong túi da ngươi có lẽ cũng không ít đi, Lôi đội, tiểu tử này cho ta đi.”

Trong mắt tên đại hán lộ ra vẻ tàn nhẫn, uy hiếp giống như có thể từ trong con mắt tràn ra, hình thành uy hiếp, phối hợp với thân hình cao lớn cùng với chiến phủ tạo ra cảm giác áp bách cực lớn.

Giờ phút này gã nhanh chóng vọt tới, tay phải vung chiến phủ lên, vung về phía đường Hứa Thanh muốn nhảy tới, trực tiếp ném đi.

Vù vù một cái, chiến phủ mang theo tiếng kêu gào, đột phá khoảng cách giữa hai bên, ngay lập tức từ không trung phóng tới gần.

Khí lực của đại hán rất lớn, động tác cũng không chậm, nhưng tốc độ Hứa Thanh nhanh hơn, hầu như trong nháy mắt khi chiến phủ bay đến, thân thể của hắn chợt tăng tốc tránh qua bên cạnh.

Chiến phủ bay qua trước mặt hắn, gào thét mà qua.

Gió thổi bay qua trên mặt Hứa Thanh, thổi bay tóc tai tán loạn của hắn lên một chút, lộ ra hai mắt lạnh lùng như sói dưới mái tóc.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Hứa Thanh thuận thế cuộn mình một cái trên mặt đất, cũng không chạy trốn, mà đến phụ cận đại hán, tay phải giơ lên, một que sắt đen nhánh trực tiếp hiện ra trong tay hắn.

Mượn nhờ ưu thế thân thể không cao bằng đối phương, toàn bộ người Hứa Thanh chợt nhảy lên, cây que sắt trong tay từ bên dưới đâm lên, đâm thẳng về phía cái cằm của tên đại hán!

Hết thảy đều quá nhanh, thân thể Hứa Thanh gầy nhỏ, cùng với cử động muốn chạy trốn lúc trước, đều tạo thành che giấu cho lần xuất thủ này của hắn, thế cho nên đại hán liền ở trong một cái chớp mắt đã có cảm giác đối mặt với nguy cơ sinh tử.

Nhưng dẫu sao gã cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sắc mặt giờ phút này đại biến, nửa người trên chợt ngửa ra phía sau, hiểm lại càng hiểm tránh đi que sắt, nhưng trên cằm vẫn bị kéo lê một vết máu.

Còn không đợi gã bùng cháy tức giận, Hứa Thanh thần sắc lạnh lùng, một kích không trúng, tay trái rất nhanh rút con dao găm từ bắp chân ra.

Ngay khi đại hán này ngửa nửa người trên về phía sau, trực tiếp thuận thế cúi người vung dao găm, hung hăng đâm vào mu bàn chân phải của đại hán.

Phập một tiếng, con dao găm liền xuyên thấu giầy rơm, xuyên thấu máu thịt, trực tiếp đâm vào trong đất bùn!

Thần sắc tên đại hán vặn vẹo, cảm giác đau đớn kịch liệt chạy khắp toàn thân, tiếng kêu thê lương thảm thiết bỗng nhiên truyền ra, vừa định phản kích, nhưng Hứa Thanh quá mức linh hoạt, ra tay xong liền rút lui tới một bức tường đổ gần đó che chắn cho bản thân, toàn bộ người đợi tại đó, vận sức chờ phát động.

Ánh lửa lay động che trước mặt của hắn, làm cho cả người hắn thoạt nhìn có chút sáng tối bất định, thế nhưng ánh mắt tương tự như sói kia, thì ngay cả ánh lửa cũng không cách nào che lấp, ánh mắt mang theo cảnh giác cùng hung ác, nhìn những thập hoang giả kia.

Hết thảy phát sinh quá nhanh, tuổi tác cùng hình thể của Hứa Thanh có tính chất mê hoặc rất cao, thế cho nên không ít người bên trong nhóm thập hoang giả khinh thường, không kịp phản ứng.

Giờ phút này trên mắt nhao nhao lộ ra hung mang, ánh mắt của ba người cầm cung trong nháy mắt trở nên bén nhọn, lập tức kéo cung.

Chương 10: Khách không mời mà đến (2)

Hứa Thanh trốn ở phía sau vách tường, không có nhìn đại hán cách đó không xa đang kêu gào thảm thiết thê lương, vùng vẫy rút dao găm cắm ở trên mu bàn chân ra, mà đảo qua ba người cầm cung phía sau, cuối cùng nhìn cái người đeo bao tay đang đứng ở vị trí trung tâm.

Người này là một lão giả, mặc dù quần áo khác loại với những người khác, nhưng ánh mắt lại sắc bén nhất, vả lại tại trên người lão, Hứa Thanh mơ hồ cảm nhận được linh năng mờ mịt chấn động.

Cũng là từ vị trí kia, những người từ bốn phía khác đều theo bản năng hội tụ ánh mắt đến, trong lòng Hứa Thanh cũng đã có phán đoán.

Đối phương... Hẳn là đầu lĩnh tạm thời của những thập hoang giả này.

Hứa Thanh nhìn lão giả, phân tích trong lòng, mà lão giả cũng đang nhìn hắn, trong ánh mắt giống như có một chút kỳ dị.

Nhưng rất nhanh, lão giả chuyển rời ánh mắt, nhìn qua đám hỏa diễm vẫn còn đang bốc khói cách đó không xa, có chỗ trầm mặc.

Giờ phút này, đại hán kia đã rút dao găm ra, trong ánh mắt có lửa giận cuồng bạo, cả người phát ra một tiếng gào thét, phóng thẳng về phía Hứa Thanh.

“Oắt con, xem ta giết chết ngươi như thế nào!”

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, lộ ra quang mang lăng lệ ác liệt, vừa định hành động, nhưng vào lúc này, một cái thanh âm già nua, bình tĩnh truyền đến.

“Đủ rồi!”

Hai chữ này, giống như có đủ chấn nhiếp, khiến cho vị đại hán đang gào thét kia cũng phải dừng bước, quay lại nhìn người nói chuyện.

Người nói chuyện, chính là lão giả đeo bao tay mà Hứa Thanh vừa phân tích.

“Lôi đội…”

“Tiểu hài này hẳn là người sống sót bên ngoài xóm nghèo, Thần Linh cũng mở một mặt lưới với nó, ngươi cũng đừng có ra tay, chúng ta đi.”

“Nhưng mà…” Trong ánh mắt đại hán hiện lên vẻ không cam lòng mãnh liệt, gã tin tưởng lúc trước mình chỉ là chủ quan, nếu thật ra tay, gã nắm chắc trong mấy hơi thở, liền bóp nát cổ Hứa Thanh.

Vì vậy vừa muốn mở miệng, lão giả nhàn nhạt nhìn gã một cái.

“Còn để ta phải nói lần thứ hai sao?”

Trong thần sắc của đại hán hiện ra sự vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn là cúi đầu.

Chỉ là lúc gã cúi đầu, khóe mắt nhìn tới Hứa Thanh đang trốn sau vách tường, sát cơ trên mặt chợt lóe lên, sau đó sắc mặt âm lãnh xoay người, khập khiễng đi tới chỗ lão giả.

Sát cơ này, Hứa Thanh cảm nhận được rồi, ánh mắt hơi híp lên, cảnh giác nhìn qua đám thập hoang giả dần dần đi xa.

Nhưng ngay khi bọn họ đi ra xa vài chục trượng, lão giả ở giữa dừng bước chân lại, quay đầu, không biết là nhìn Hứa Thanh, hay là nhìn đống lửa chồng chất thi thể đang bốc cháy, sau một lúc lâu bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu hài tử, nguyện ý rời khỏi nơi đây cùng ta không?”

Hứa Thanh sững sờ, hắn chú ý tới bên trong lời nói của đối phương, lão nói là ‘ta’, mà không phải là ‘chúng ta’.

Vì vậy hắn trầm mặc xuống, ánh mắt đảo qua trong nhóm người này, mà lão giả kia cũng kiên trì, cũng không thúc giục, đứng ở đằng xa chờ đợi đáp án.

Cho đến hơn 10 hơi thở sau, Hứa Thanh nhiều lần đảo qua những người này, nhìn lão giả một chút, lại nhìn một chút đại hán sắc mặt âm lãnh bị mình gây thương tích.

Trong ánh mắt thiếu niên lóe lên quang mang kỳ dị rồi biến mất.

Hắn chậm rãi đứng lên, không nói gì, chậm rãi bước tới gần bọn họ.

Mắt thấy Hứa Thanh đi tới, lão giả nở nụ cười, quay người tiếp tục đi về phía trước, những người khác cũng liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, tùy theo đi đến.

Cứ như vậy, Hứa Thanh đi theo sau đám thập hoang giả này, nhìn bọn họ ở bên trong thành trì tìm tòi vật có giá trị.

Lúc này hắn đã biết ngoại hiệu của đại hán dữ tợn kia, người bên cạnh xưng hô gã là Tàn Ngưu.

Người này cũng nhiều lần đảo qua Hứa Thanh, trong mắt đều có quang mang âm lãnh.

Nhưng hiển nhiên là khắc chế, gã cũng không nóng nảy, phải đợi cơ hội lão giả không có ở đây để ngăn cản gã xuất thủ.

Mà gã dường như cũng rất chắc chắn, cơ hội như vậy, tương lai nhất định sẽ có.

Hứa Thanh suy tư một chút, nghĩ đến đại hán tham lam kia, vì vậy dựa vào sự quen thuộc đối với thành trì, hắn trợ giúp những thập hoang giả này một chút.

Tư thái của Hứa Thanh rất điệu thấp, cho nên tốc độ tìm kiếm vật giá trị của những thập hoang giả nhanh hơn rất nhiều, vật phẩm tìm được cũng nhiều hơn.

Mà Tàn Ngưu rõ ràng rất tham lam, dù là trên người không cách nào chứa đồ nữa, đã vượt qua phụ trọng của bản thân, nhưng gã vẫn muốn lấy đi thêm nữa.

Vì vậy, gã vốn là mang thương thế, nhưng phạm vi tìm tòi lại nhiều hơn nhiều so với những người khác, lưng đeo vật phẩm cũng quá nặng.

Ngay từ đầu gã còn không coi vào đâu, nhưng theo thời gian trôi qua, thể lực đại hán rõ ràng tiêu hao rất nhiều, cảm giác mỏi mệt cũng vượt xa tất cả mọi người.

Về phần khu vực phủ Thành Chủ, Hứa Thanh cân nhắc tới lão giả được xưng là Lôi đội, có trợ giúp đối với mình, cho nên cũng không dẫn bọn chúng đi.

Cho đến khi ban đêm sắp phủ xuống, một đoàn người rốt cuộc rời khỏi thành trì, hạ trại ở nơi từng là xóm nghèo ngoài thành.

Động tác của bọn họ rất thành thạo, chui vào sáu cái lều vải.

Ngoại trừ hai người cầm đao kia ở chung một cái lều, những người khác đều là một mình một cái, bên ngoài lều còn cắm thêm những cây hương, có người xuất ra một chút bột phấn, bỏ vòng quanh bốn phía.

Mắt thấy sắc trời chuyển thành màu đen, bên trong thành trì cũng bắt đầu vang vọng những tiếng gào thét, những thập hoang giả này đều đi vào bên trong lều vải.

Chỉ có Lôi đội quét mắt nhìn Hứa Thanh lẻ loi trơ trọi, từ một bên lấy ra một cái túi ngủ, ném tới.

“Đốt hương có thể xua tán dị thú, bột phấn có thể tránh quỷ dị, lấy cống hiến hôm nay của ngươi, có ta ở đây, Tàn Ngưu cũng không dám chú ý tới ngươi, nơi đây coi như an toàn.”

Nói xong, lão giả không để ý nữa, đi vào trong lều vải.

Hứa Thanh không nói chuyện, chỉ là nhìn thật sâu vào lão giả trong lều vải, nhặt túi ngủ lên, mở ra rồi chui vào.

Nhưng hắn cũng không có kéo kín, mà là lưu lại một khe hở về phía những thập hoang giả trong lều vải.

Đêm khuya, bên ngoài vang lên những âm thanh gào thét vô cùng thê lương, càng ngày càng mãnh liệt, tiếng khóc quỷ dị cũng mờ mịt vang vọng, bầu không khí đáng sợ dường như không chỗ nào không có.

Hình như không người nào nguyện ý ở thời điểm này mà rời khỏi chỗ ở.

Duy chỉ có Hứa Thanh…

Chương 11: Khách không mời mà đến (3)

Hứa Thanh ở bên trong túi ngủ mở mắt ra, vẫn không nhúc nhích, lặng lẽ chờ đợi.

Cho đến thời gian trôi qua, đến thời điểm mọi người nhất ngủ say trong đêm, Hứa Thanh dần dần bò ra từ bên trong túi ngủ.

Động tác của hắn rất cẩn thận, tận hết khả năng để không phát ra âm thanh nào.

Bên trong thành trì vẫn có tiếng gào thét cùng thê lương, vang vọng ở bên tai của hắn, nhưng không có phân tán chút tâm thần nào của hắn.

Sau khi cẩn thận chui ra, Hứa Thanh lặng lẽ đi về phía lều vải của Tàn Ngưu.

Hắn không cho phép bên người có tai họa ngâm uy hiếp sinh mệnh của bản thân, dù chỉ là tai hoạ ngầm, hắn cũng phải nghĩ biện pháp lập tức giải quyết xong.

Đây là đạo sống sót của Hứa Thanh ở xóm nghèo, là bài học xương máu mà hắn học được. Cũng là nguyên nhân hắn đồng ý đi theo đoàn đội này.

Thậm chí ban ngày lúc hắn nhắc nhở mọi người, khiến cho bọn họ có thu hoạch càng lớn, cũng đều là nhìn ra Tàn Ngưu tham lam, muốn cho tên kia dưới tình huống mang thương thế càng ngày càng mỏi mệt, do đó mất đi cảnh giác.

Mà hắn còn cố ý hạ thấp tư thái, cũng là vì tê liệt đối phương, khiến cho gã sơ hở không đề phòng.

Hết thảy, cũng là vì lúc này, thần sắc Hứa Thanh giờ phút này rất bình tĩnh, nhẹ nhàng nhích tới gần lều vải, cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà trước tiên đợi tại đó, cẩn thận nghe ngóng một lát.

Tiếng thở đều đều lọt vào trong tai, liên tục ổn định, không giống làm giả. Sau khi xác định những thứ này, Hứa Thanh híp mắt, chậm rãi rút que sắt của mình ra, nhẹ nhàng mở ra nút thắt của lều trại, chậm rãi chui vào.

Bên trong lều vải lờ mờ, Hứa Thanh mơ hồ thấy Tàn Ngưu nằm ở nơi đó, ngủ rất sâu, hiển nhiên là ban ngày mang vác quá nặng, hơn nữa còn bị thương, khiến cho gã mỏi mệt vô cùng.

Vả lại tâm tính cường giả, Tàn Ngưu vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, thiếu niên ban ngày có thái độ nịnh nọt phối hợp, gặp những thập hoang giả đều rất điệu thấp và nhường nhịn, nửa đêm liền mạo hiểm đến đây.

Cho nên giờ phút này, gã cũng không biết, bên trong lều của mình, đã có khách không mời mà đến.

Hứa Thanh nhìn Tàn Ngưu ngủ say, ánh mắt lạnh lùng lại bình tĩnh như biển sâu, nhẹ nhàng tới gần, cho đến khi đứng ở bên cạnh gã, Hứa Thanh không có chút nào kéo dài, tay phải cầm dao găm lóe lên hàn mang, lập tức ở trên cổ của Tàn Ngưu đang mơ ngủ, hung hăng cắt một cái.

Sức mạnh cực lớn, suýt nữa chia lìa thi thể.

Máu tươi phun ra trong nháy mắt.

Đau nhức kịch liệt khiến cho con ngươi Tàn Ngưu chợt mở ra, thấy được khuôn mặt không cảm xúc của Hứa Thanh, thần sắc lộ ra không cách nào tin được cùng hoảng sợ, vừa muốn vùng vẫy, nhưng tay trái Hứa Thanh đã nhanh chóng giơ lên, một tay đặt ở trên cái miệng của gã, khiến cho gã không cách nào phát ra nửa điểm âm thanh.

Mà vùng vẫy, tại thời khắc này càng ngày càng mãnh liệt, con mắt Tàn Ngưu trợn to, toàn thân điên cuồng run rẩy.

Nhưng tay Hứa Thanh giống như kìm sắt vậy, gắt gao giữ chặt, chân phải càng là giơ lên, trực tiếp đạp vào trên bụng Tàn Ngưu, bản thân cong lại, mượn nhờ lực đạo, áp chế sự vùng vẫy vô bổ của Tàn Ngưu.

Theo máu tươi không ngừng tuôn ra, Tàn Ngưu giốn như một con cá rời khỏi nước, vẻ tuyệt vọng vô cùng hiện ra ở trong mắt, thậm chí cũng lộ ra tia cầu khẩn.

Nhưng gã thấy, trên mặt Hứa Thanh vẫn hiện lên vẻ bình tĩnh như cũ, về phần những âm thanh do thân thể của gã vùng vẫy tạo ra, cũng bị những tiếng gào thét cùng với tiếng kêu thê lương bên ngoài che dấu đi, không truyền ra chút nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến sau hơn mười hơi thở, Tàn Ngưu dần dần vùng vẫy yếu ớt, cuối cùng run rẩy một chút, cả người thả lỏng xuống, vẫn không nhúc nhích, chỉ có mắt vẫn mở to, lưu lại vẻ sợ hãi trước khi tử vong, khí tuyệt bỏ mình.

Hứa Thanh cũng không lập tức giơ tay lên, mà lại chờ đợi một hồi, xác định đối phương thật sự tử vong, lúc này mới buông tay ra, lau lên vết máu bên trên, mở ra túi da của mình.

Hắn cẩn thận mở tấm vải bọc cái đầu rắn ở bên trong ra, cẩn thận dùng răng nọc của đầu rắn, đâm thủng làn da của Tàn Ngưu.

Tiếp theo trong nháy mắt, theo độc tố lan tràn, thi thể Tàn Ngưu nổi lên từng cái bong bóng khí màu xanh lá, thời gian sau dần qua liền hòa tan.

Một nén nhang sau, thi thể hoàn toàn hóa thành một vũng máu loãng, thấm xuống mặt đất.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn đây hết thảy, bắt đầu sửa sang lại hiện trường, lại xử lý di vật của Tàn Ngưu, làm ra biểu hiện giả là đối phương mất tích, lúc này mới chui ra lều trại.

Gió lạnh thổi tới trước mặt, mang đi một chút mùi máu tươi nhiễm trên người hắn, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn đêm tối, hít sâu một cái không khí băng hàn, chậm rãi trở lại bên trong túi ngủ của mình.

Một khắc nằm vào túi ngủ, đáy lòng của hắn rốt cuộc an tâm xuống, tai hoạ ngầm bị trừ khử mang đến cảm giác an toàn cho hắn, để cho hắn nhắm hai mắt lại, ngủ rất nhanh, nhưng que sắt trong tay lại thủy chung nắm chặt, chưa từng buông ra chút nào.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, tia nắng ban mai tung bay, chiếu rọi đại địa, Hứa Thanh mở mắt ra, im lặng leo ra khỏi túi ngủ, ánh mắt giống như tùy ý quét về phía lều vải Tàn Ngưu.

Trong nháy mắt, ánh mắt hắn hơi co rút lại.

Lều vải của Tàn Ngưu, rõ ràng biến mất.

Nội tâm Hứa Thanh trầm xuống, càng thêm cảnh giác.

Rất nhanh những thập hoang giả khác lần lượt đi ra lều vải, trước tiên phát hiện việc này, nhao nhao kinh ngạc, cũng có người tìm kiếm khắp nơi nhưng không có kết quả.

Nhưng bởi vì Tàn Ngưu hoàn toàn biến mất, ngay cả lều vải cũng đều không còn, cho nên có người phán đoán, đối phương hẳn là tham lam đồ vật trong nội thành nên nửa đêm rời đi, hoặc giả là có nguyên nhân khác, không chào mà đi.

Tóm lại tại đây là bên trong cấm khu, quá nhiều nguyên nhân để cho một người biến mất.

Vốn là đoàn đội tạm thời lập thành, Tàn Ngưu lại là một thân một mình, cho nên những thập hoang giả này rất nhanh liền không chú ý việc này nữa, cũng có người nhìn Hứa Thanh, hình như cảm thấy chuyện này không thể nào không liên quan cùng Hứa Thanh, hơn nữa cũng không có nghĩa vụ điều tra, vì vậy thu hồi suy đoán.

Duy chỉ có lão giả được xưng là Lôi đội kia, lúc thu hồi túi ngủ của Hứa Thanh, thâm ý sâu sắc nhìn hắn một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Hiện tại, còn đi theo ta không?”

Những lời này, ý nghĩa sâu xa, Hứa Thanh trầm mặc.

Lão giả cũng không nói thêm cái gì, hô hào mọi người, ở dưới ánh nắng ban mai đi lên đường.

Hứa Thanh đứng tại chỗ ngây ngốc một chút, theo bản năng quay đầu lại nhìn thành trì đổ vỡ. Cuối cùng quay đầu, nhìn qua bóng lưng lão giả, sau khi suy nghĩ một chút, hắn cất bước đi theo, mỗi bước đi, lại dần dần thêm kiên định một chút.

Sáu thập hoang giả, một đứa bé, thân ảnh của bọn họ dưới ánh mặt trời, bị kéo dài vô cùng…

Rất xa, có cơn gió thổi qua, đưa những thổn thức cùng cảm khái của bọn họ phiêu tán ra.

“Đây là hạo kiếp của Thần Linh, toàn thành diệt vong.”

“Cấm khu trên đời này, lại thêm một cái…”

“Cái này cũng chưa tính cái gì, các ngươi nghe nói qua chưa, 7-8 năm trước ở khu vực phía Bắc có một cái thành lớn, Thần

Linh mở mắt nhìn, một khu vực kể cả thành trì lớn như vậy liền trực tiếp biến mất một cách quỷ dị, phảng phất chưa từng tồn tại.”

Tiếng đối thoại càng ngày càng yếu ớt, dưới ánh mặt trời, bên trong những thân ảnh đi xa, thiếu niên trầm mặc, lặng lẽ nghe, lặng lẽ tiêu sái.

Càng đi, càng xa.

—

Chương 12: Doanh địa của thập hoang giả (1)

Một góc phía đông của Nam Hoàng Châu tạo thành cấm khu, nhưng cũng không phải là rất lớn.

Mà phế tích một đoàn người Hứa Thanh rời khỏi, là ở biên giới của cấm khu.

Đây cũng là lý do tại sao ngày đầu tiên ánh mặt trời chiếu đến, đám thập hoang giả liền có thể có đi đến thành trì này.

Cho nên khi trời dần dần đến đêm, bọn họ liền muốn chóng đi ra khỏi phạm vi cấm khu.

Trên đường mặc dù cũng gặp phải một chút thú vật dị hóa, nhưng ở trong tay những thập hoang giả này, cũng bị giải quyết rất nhanh.

Hứa Thanh quan sát đám người, đáy lòng đã có phán đoán.

Hắn cảm thấy tự mình ra tay mà nói, bên trong sáu thập hoang giả này, trừ bỏ lão giả bị xưng là Lôi đội, những người khác mình đều có thể chống đỡ một phen.

“Bọn họ không phải là tu sĩ, nhưng xuất thủ tàn nhẫn cùng nắm rất chắc thời cơ, còn có thái độ thời khắc mấu chốt cũng không quan tâm tử vong, khiến cho lực sát thương của bọn họ tăng cường.”

Hứa Thanh phân tích trong lòng, hắn suy nghĩ ngoại trừ Lôi đội, nếu một đối một với những người khác, mình có thể chiến được.

Nếu hai người mà nói, mình cũng không phải là không thể, nhưng ba người cùng lên, sợ là không được.

Đã có phán đoán này, Hứa Thanh càng ngày càng cẩn thận.

Đồng thời cũng nhạy cảm phát giác được, theo khoảng cách với bên ngoài càng ngày càng gần, biểu cảm của những thập hoang giả này cũng nhẹ nhõm không ít.

Thậm chí trên đường có khi còn đùa giỡn với nhau.

Duy chỉ có lão giả được xưng là Lôi đội, một đường không nói bất kỳ lời nào.

Mà những người khác đối với lão cũng rất là kính sợ, khiến cho Hứa Thanh càng thêm hiếu kỳ đối với thân phận của lão giả.

Nhưng mà hiếu kỳ này cũng không có giảm bớt cảnh giác của hắn, dù bây giờ đã sắp đi ra khỏi cấm khu, nhưng Hứa Thanh vẫn cảnh giác như trước, lúc đi theo những thập hoang giả này, cũng không có hoàn toàn tới gần.

Mà là không gần không xa ở phía sau, vừa nghe bọn họ đàm luận, vừa cẩn thận đi theo.

Cho đến khi sắc trời sắp hoàn toàn hạ xuống, theo một cỗ ấm áp đập vào mặt, bước chân Hứa Thanh dừng lại, quay lại nhìn mảnh đất hoang phía sau, vừa nhìn về thế giới phía trước.

Trong thiên địa, chỗ hắn đứng dường như có một đường giới hạn không nhìn thấy được.

Bên trong đường giới hạn, là cấm khu mới thành lập, âm lãnh băng hàn.

Ngoài đường giới hạn, là thế giới bình thường, đại địa hồi xuân.

Bọn họ, đi ra khỏi cấm khu.

Bên ngoài tuy là đêm tối, nhưng tinh không rực rỡ, có thể nhìn thấy trăng sáng treo trên cao.

Đại địa mặc dù cũng hoang vu, nhưng lại xa xa không âm lãnh như trong cấm khu, thi thoảng còn có thể nghe thấy một chút âm thanh chim thú bình thường.

Trong bụi cỏ xa xa, Hứa Thanh thậm chí còn thấy được một con thỏ, đang cảnh giác nhìn qua bọn hắn.

Hết thảy những thứ này để cho thần sắc Hứa Thanh có chút hoảng hốt.

Thần sắc của những cái thập hoang giả rõ ràng cũng hoàn toàn buông lỏng, ngay cả Lôi đội cũng đều chậm rãi giãn một chút lông mày.

"Cuối cùng đã đi ra được, lần này coi như thuận lợi, hễ là có khả năng, lão tử cũng không muốn lại đạp vào cấm khu nửa bước."

"Không đi cấm khu? Muốn sống sót ở thế giới quỷ dị này, muốn cuộc sống càng tốt hơn một chút, nhất định phải đi cấm khu liều mạng, sớm muộn gì ta cũng sẽ mua một cái quyền cư ngụ ở phân thành Thất Huyết Đồng!"

Ngoài cấm khu, tâm tình những thập hoang giả này hiển nhiên là chậm rãi thoải mãi lên, bắt đầu nói chuyện với nhau.

Hứa Thanh giữ im lặng, nhưng rất cẩn thận nghe, dọc theo con đường này, nhờ nghe những người này nói chuyện, hắn đã biết được rất nhiều tin tức mà trước kia chưa từng tiếp xúc tới.

Ví dụ như Thất Huyết Đồng, hắn nghe những thập hoang giả này nhắc tới nơi này rất nhiều lần, hình như đó là một thế lực rất cường đại.

Còn có cái tên Tử Thổ, cũng từng được bọn nói qua mấy lần.

"Ngươi chỉ có chút chí khí như vậy? Phân thành Thất Huyết Đồng nhiều người rồi, Lộc Giác Thành ở bên cạnh mới tuyệt nhất, nhưng mà tư cách ở chỗ đó không phải đủ linh tệ là có thể mua, còn cần được Thất Huyết Đồng đề cử, huống hồ quyền cư ngụ chỗ đó tính là cái gì, mục tiêu của ta là thu được tư cách nhập môn Thất Huyết Đồng, trở thành đệ tử của Thất Huyết Đồng!"

"Ngươi đi Thất Huyết Đồng, sống không quá ba ngày, ai mà không biết khoe khoang, ngươi sao không nói mục tiêu của ngươi là đi đến hải ngoại nhìn đại lục Vọng Cổ đi, ở đấy còn có vùng đất khởi nguyên của nhân tộc đấy."

Hứa Thanh nghe đến đó, nội tâm khẽ động, hắn từng ở trên thẻ trúc nhìn qua cái danh xưng này.

"Vọng Cổ? Lão tử nếu như có bản lĩnh bỏ qua những vật cấm kỵ trên biển kia, ngươi cho rằng ta không đi?"

Trong hai thập hoang giả, hình như có chút xung đột, bắt đầu cãi nhau.

Hứa Thanh vểnh tai, đang muốn tiếp tục nghe bọn họ đối thoại để thu hoạch tin tức, lão giả Lôi đội ở một bên, liếc mắt quét qua hai người kia, lần đầu mở miệng trên đường đi, truyền lời nói.

“Muốn đi đại lục Vọng Cổ, cũng không phải là không được, có bốn cái phương pháp, các ngươi có thể suy nghĩ một chút, xem cái nào thích hợp với bản thân.”

“Một, trong vòng mười lăm tuổi Trúc Cơ, trở thành thiên kiêu hiếm có. Hai, giao nạp 30 vạn tấn linh tệ, từ Tử Thổ hoặc là Thất Huyết Đồng, mua được danh ngạch di cư tới đó.”

“Ba, có cống hiến kiệt xuất với nhân tộc trên luyện đan. Bốn, được mấy đại gia tộc trong thánh địa Tử Thổ, mấy vị Phong chủ ở Thất Huyết Đồng, hoặc là được giáo chủ Ly Đồ giáo thu làm đệ tử thân truyền.”

“A, còn cái phương pháp thứ năm, trở thành Dưỡng Bảo Nhân. Các ngươi suy nghĩ một chút, xem thích hợp cái nào?”

Đám thập hoang giả nhao nhao trầm mặc, nhất là nghe tới cái phương pháp thứ năm, thần sắc của ai cũng rất mất tự nhiên, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Ánh mắt của Hứa Thanh cũng ngưng tụ lại, hắn đã nghe qua xưng hô Dưỡng Bảo Nhân.

Đó là khi ở trong xóm nghèo, hắn đã từng có mấy cái đồng bạn quen thuộc, bị vài người mặc quần áo hoa lệ mang đi.

Nghe nói chính là muốn bồi dưỡng trở thành Dưỡng Bảo Nhân, lúc ấy những hài tử khác bên trong xóm nghèo còn rất hâm mộ.

Vì vậy hắn chần chờ một chút, nhìn lão giả Lôi đội, nhẹ giọng hỏi một câu.

“Xin hỏi… Dưỡng Bảo Nhân là gì?”

Chương 13: Doanh địa của thập hoang giả (2)

Lôi đội chú ý đến Hứa Thanh, thoải mái mở miệng.

“Lấy thân thể của mình đi uẩn dưỡng pháp bảo, tu hành công pháp đặc thù, dựa vào máu thịt làm loãng dị chất ô nhiễm pháp bảo, mỗi một lần sử dụng pháp bảo sẽ làm cho dị chất bị hòa hoãn tăng cao, nếu liên tục sử dụng, bản thân ngươi cũng dần dần khô kiệt máu biến thành người chết.”

Ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại, một lát nói không nói ra lời, trầm mặc xuống.

Mọi người hình như cũng bởi vì ba chữ Dưỡng Bảo Nhân kia, đã mất đi tâm tình, lặng lẽ đi trong đêm tối.

Cho đến khi đã rời cấm khu được một khoảng cách, ở một chỗ bên trên bình nguyên, Lôi đội lựa chọn hạ trại.

Khác với cấm khu, hạ trại bên ngoài trừ lều trại bản thân, còn đốt một đống lửa.

Theo hỏa diễm cháy lên, bốn phía liền ấm áp hơn một chút, những thập hoang giả này cũng ngồi vây quanh bên cạnh đống lửa, lấy ra thức ăn của riêng mình bắt đầu nướng, mùi hương dần dần tỏa ra bốn phía.

Nhìn thức ăn của bọn họ, Hứa Thanh nuốt nước miếng, ngồi ở phía xa từ trong túi da xuất ra nửa khối thịt khô cứng rắn, đặt vào trong miệng dùng sức cắn xé.

Lôi đội bên cạnh đống lửa, dùng ánh mắt quét tới, đứng dậy đi đến chỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh vừa chợt ngẩng đầu, Lôi đội liền ném qua một cái túi da, bên trong có mấy cái màn thầu được hâm nóng.

Lúc nhìn đến chỗ màn thầu này, ánh mắt Hứa Thanh lập tức định lại một chút, cố nén kích động, thấp giọng mở miệng.

“Cảm ơn.”

Lôi đội không nói chuyện, về lại bên cạnh đống lửa, bên người có thập hoang giả cười đùa nói chuyện.

“Lôi đội, sao mà đối xử với tiểu tử này tốt thế?”

“Đều là người đáng thương, gặp phải cũng là duyên phận, có thể giúp đỡ liền giúp một tay.”

Màn thầu có ba cái, cầm ở trong tay rất nóng.

Hứa Thanh do dự một chút, trông thấy mọi người bên cạnh đống lửa đồng dạng ăn màn thầu, vì vậy đầu tiên là giả vờ ăn một cái, quan sát những cái thập hoang giả kia, một lát sau phát hiện bọn họ vẫn bình thường như trước, hắn đã nhịn thật lâu, bây giờ mới thật sự ăn một miếng nhỏ, ngậm trong miệng chờ giây lát.

Xác định không có gì đáng ngại, lúc này mới dần dần nhấm nước bọt cho đến khi nó tan vỡ, mới chậm rãi nuốt xuống.

Lại đợi một lúc lâu, lần nữa xác định không có gì đáng ngại, đáy lòng của hắn mới nhẹ nhàng thở ra, không nhịn được nữa, từng ngụm từng ngụm ăn cả một cái.

Sau đó hắn chần chờ một chút, lại đưa cái bánh bao khác đưa tới miệng ăn.

Mặc dù bụng còn đói, nhưng hắn vẫn cất cái màn thầu cuối cùng đi, cẩn thận đặt ở trong túi da của mình, tựa như cất bảo vật trân quý.

Sắc trời rất nhanh tối sầm, những thập hoang giả cũng lần lượt trở lại bên trong lều vải, Lôi đội cũng tương tự như hôm qua, vứt túi ngủ cho hắn, trước khi đi nói một câu nói.

“Tặng cho ngươi đấy.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn Lôi đội, bỗng nhiên mở miệng.

“Vì sao?”

“Vì sao cái gì? Ba cái bánh bao sao, một cái túi ngủ à... Không vì cái gì cả, nếu như ngươi có lòng, về sau cũng cho ta chút đồ ăn là được.” Lôi đội quay người, đi đến lều vải của mình.

“Ngươi thích ăn cái gì?”

“Ta?” Lôi đội đứng bên cạnh lều vải suy nghĩ một chút.

“Rắn đi, đồ chơi đó mùi vị không tệ.” Nói xong, lão đi vào lều vải.

Hứa Thanh cầm lấy túi ngủ, lại nhìn lều vải của Lôi đội hồi lâu, nặng nề gật đầu, chui vào bên trong túi ngủ hai mắt nhắm nghiền.

Nhưng hắn cũng không lập tức thiếp đi, mà là đang đang nhắm mắt lặng lẽ vận hành Hải Sơn Quyết, cái này đã đã trở thành thói quen của hắn.

Dù là lúc tu hành sẽ lạnh lẽo vô cùng, nhưng hắn cũng không có bỏ qua chút nào, nắm chắc hết thảy thời gian cố gắng tu luyện.

Nhất là hôm nay Lôi đội nói trước mười lăm tuổi Trúc Cơ, hắn mặc dù không có dám so sánh cùng cái chủng loại thiên kiêu kia, nhưng đáy lòng vẫn là có một chút ý nghĩ.

“Ta năm nay mười bốn…” Hứa Thanh thì thào, tiếp tục tu luyện.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh năm ngày trôi qua.

Hứa Thanh cùng những thập hoang giả này, đã vượt qua sơn lĩnh, đi qua thảo nguyên.

Trên đường có ba người nửa đường rời khỏi, điều này cũng ấn chứng phán đoán lúc trước của Hứa Thanh, những người này, là một tổ hợp tạm thời thành lập.

Cho đến ngày thứ bảy, hai thập hoang giả cuối cùng cũng rời đi, giờ chỉ còn lại có hai người Hứa Thanh cùng Lôi đội.

Hôm nay trong đêm, dưới một ngọn núi, bên cạnh đống lửa, lão giả Lôi đội nhìn qua Hứa Thanh ăn xong từng miếng nhỏ màn thầu, lại đem một nửa cẩn thận cất kỹ, chậm rãi mở miệng.

“Tiểu hài tử, buổi trưa ngày mai, có thể chúng ta sẽ đến nơi muốn đến, đó là chỗ ở của ta, là một doanh địa tụ tập của những thập hoang giả.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lão giả.

Lão giả nhìn ra xa xa, tiếp tục mở miệng.

“Doanh địa của thập hoang giả, thường thường đều thành lập ở bên cạnh cấm khu, cho nên ở bên cạnh ngọn núi kia vừa là doanh địa nơi trú quân, cũng là một chỗ cấm khu."

"So với cấm khu mới thành lập ở chỗ của ngươi, thì chỗ đó tồn tại đã lâu, trong đó chẳng những có hung thú, càng có hiểm địa, vả lại dị chất cực kỳ nồng đậm, người bình thường nếu như đi vào một ngày mà không đi ra, nhất định tử vong, coi như là ta, cũng nhiều nhất có thể ra ở bên trong bảy ngày."

"Nhưng trong này rất nhiều Thất Diệp Thảo, đây là một loại dược liệu nhất định phải có để luyện chế Bạch Đan."

"Bạch Đan, chính là đan dược căn bản để tu sĩ dùng để hóa giải dị chất trong bản thân, cho nên ngày bình thường có rất nhiều người ngoài tới đây, bọn họ tiếc mạng, vả lại chưa quen thuộc địa lý, rất ít khi tự mình đi thu thập, đa số người đều là tiêu linh tệ thuê thập hoang giả bản địa đi vào ngắt lấy."

Lão giả nói đến đây, nhìn Hứa Thanh một chút.

"Ngươi hiểu rõ ý của ta sao?"

"Ý của ngươi là, thập hoang giả ở trong doanh địa, đều là người không quan tâm mạng, vì tiền, cái gì đều có thể làm."

Sau khi Hứa Thanh nghe thấy Bạch Đan cùng với công hiệu của nó, nheo mắt lại, sau khi suy tư liền nhẹ giọng mở miệng.

Trong mắt Lôi đội lộ ra kinh ngạc, nở nụ cười.

"Ngươi trả lời chính xác một phần, ta muốn nói cho ngươi là, quy tắc chỗ doanh địa của thập hoang giả, chính là mạnh được yếu thua, thực lực là nhất."

"Nhưng ít ra nó cũng là một nơi cư trú, còn có phiên chợ, còn sống nhất định phải có chỗ mua bán, thậm chí thì còn có thương đội tới đây, cho nên nhà xá ở trong đó, từng cái đều có giá trị không nhỏ."

"Cho nên không phải bất luận kẻ nào nói tiến vào liền có thể tiến vào, mỗi một bộ mặt lạ hoặc muốn thu được quyền lưu lại, cũng cần phải trải qua một trận thí luyện mới có thể vào, đây là quy củ doanh chủ định ra."

"Mà ngươi, nếu như thành công thông qua, ta có thể cho phép ngươi ở lại chỗ của ta." Lão giả nhìn Hứa Thanh, chậm rãi mở

miệng.

Chương 14: Tiểu hài tử (1)

Nam Hoàng Châu rất lớn.

Nếu như đứng từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy hình dạng của nó giống như một cái hình bầu dục không có quy tắc, bốn phía bị biển khói vây quanh.

Mặc dù cách đại lục Vọng Cổ một vùng biển vô tận gọi là Vô Tận hải, lại càng giống như là một cái đảo, nhưng phạm vi của nó rất bao la, rất nhiều người dùng cả một đời cũng không cách nào đi hết.

Chỉ là phần lớn nơi trong đó, nhân tộc khó có thể bước vào, xuyên suốt toàn bộ Nam Hoàng Châu còn bị sơn mạch Chân Lý cách trở.

Tây nam sơn mạch Chân Lý, là một chỗ cấm khu cực kỳ mênh mông.

Chỗ đó gần như chiếm cứ bảy phần khu vực của Nam Hoàng Châu, chỉ có khu vực Đông Bắc sơn mạch Chân Lý, mới là nơi cư trú của nhân tộc.

Mặc dù như thế, nhưng số lượng nhân tộc cũng không ít.

Ở bên trong khu vực Đông Bắc, vô số thành trì to to nhỏ nhỏ giống như sao dày đặc trên trời, có chỗ kiên cố chắc chắn, có chỗ đơn sơ giản dị.

Nhưng những chỗ thành trì này xây dựng, đều tránh khỏi những cấm khu nhỏ ở bên trong khu vực Đông Bắc.

Dưới tình huống có sự lựa chọn, không người nào nguyện ý sinh hoạt ở chung quanh cấm khu, sống tại loại địa phương này thời khắc nào cũng có thể gặp nguy hiểm phủ xuống, chỉ có người vong mệnh, mới có thể bất đắc dĩ, sinh hoạt bức bách hội tụ lại một chỗ, đỏ mắt, liếm lưỡi đao vùng vẫy sinh tồn.

Vì vậy liền tạo thành doanh địa của thập hoang giả, mà hầu như bốn phía của từng cái cấm khu, đều có những doanh địa như vậy xuất hiện, phóng tầm mắt toàn bộ khu vực nhân tộc, số lượng nơi trú đóng của thập hoang giả rất là pha tạp, hỗn loạn.

Giờ phút này đứng trên đỉnh núi, thứ đang chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, chính là một cái doanh địa như vậy.

Từ xa nhìn lại, doanh địa không phải rất lớn, trong đó cũng cư ngụ mấy trăm người.

Có lẽ là do sáng sớm, cho nên khói bếp lượn lờ, mặc dù không phồn hoa bằng nội thành, nhưng cũng khá là náo nhiệt.

Mơ hồ có thanh âm quát tháo, chửi rủa, tiếng rao hàng, cùng với tiếng cười to không kiêng nể gì cả, hòa vào cùng một chỗ, truyền ra rất xa.

Nhà xá có giá trị trong miệng Lôi đội, xếp từ trong ra ngoài, kết cấu càng ngày càng đơn giản, tít mãi ở bên ngoài trên cơ bản liền chỉ là lều vải.

Về phần cách doanh địa không xa, thì là một mảnh rừng rậm đen nhánh.

Chỗ đó sương mù lượn lờ, dường như là trong đó đang ẩn tàng tồn tại đáng sợ.

Coi như là ánh mặt trời có cường độ nồng đậm sáng chói, cũng không cách nào có thể chiếu rọi toàn bộ vào trong đó, như có Thần Ma ở, lạnh lùng chấn nhiếp bát phương.

Lại dường như thân thể dị hoá màu đen trên cơ thể người, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời cùng với phạm vi khác phân biệt rõ ràng.

“Sau khi thấy có cảm giác gì?” Trên đỉnh núi, Lôi đội mở miệng.

“Không sai biệt lắm giống như xóm nghèo.” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, thành thật trả lời.

Lôi đội nở nụ cười, không nói chuyện, đi thẳng về phía trước.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đi theo tại sau lưng Lôi đội, hai người đi xuống núi, cách doanh địa càng ngày càng gần.

Trên đường còn gặp tốp năm tốp ba người ra ngoài trở về, quần áo đều cùng một loại, đều là áo da màu xám thẫm là chủ yếu.

Hứa Thanh chú ý tới, những người này sau khi nhìn thấy Lôi đội, trong thần sắc từng người đều lộ ra vẻ kính sợ, cũng có phần lớn ánh mắt mang theo hiếu kỳ, quét về phía chính mình.

Điều này khiến cho suy đoán của Hứa Thanh đối với thân phận của Lôi đội, đã có càng nhiều phán đoán hơn.

Cứ như vậy, khi mặt trời lên cao nhất, Hứa Thanh theo sau Lôi đội, đi vào cái bình nguyên dưới núi này, đi vào doanh địa của thập hoang giả.

Doanh địa cũng không có tường bao, mặt đất cũng rất là lộn xộn, bụi đất tung bay, lá khô cùng rác rưởi khắp nơi có thể tùy ý thấy được, có chút cảm giác chướng khí mù mịt.

Vả lại theo hắn đi tới, những âm thanh nghe được trên núi lúc trước, cũng truyền vào trong tai hắn càng rõ ràng hơn.

Ngoại trừ từng gian kiến trúc đơn giản đập vào mắt, thì chính là số lượng đông đảo thập hoang giả.

Có người thân hình cao lớn vạm vỡ, trông có vẻ ngang ngược như Tàn Ngưu. Cũng có người gầy như que củi, mắt âm độc. Có người già nua dường như mắt cũng không muốn mở ra nữa, nhưng giống như không có người nào dám gây chuyện cùng.

Cũng có một ít thiếu niên đồng dạng với hắn, đang co lại trong góc, ánh mắt vô thần nhìn bầu trời.

Một bộ phận trong đó, trên người đều mang thương tật.

Trong này cũng không ít người, Hứa Thanh sau khi nhìn toàn bộ, ánh mắt hơi thu lại, khí tức trên thân những người kia, để cho hắn cảm nhận được có linh năng chấn động.

Muôn hình muôn vẻ, có người đang mua bán, lại có người đang đánh nhau, có người thì nằm ở trên tảng đá lớn phơi nắng.

Còn có vài người xách quần từ trong lều vải treo lông vũ đi ra, trên mặt lộ ra vẻ dâm tà.

Hứa Thanh theo Lôi đội tiến vào doanh địa, người ở bên ngoài xem ra, dường như là đi vào Địa Ngục.

Nhưng nội tâm hắn ngoại trừ cảnh giác, cũng không có dị dạng gì, thậm chí mơ hồ còn có một chút cảm giác quen thuộc.

“Hoàn toàn chính xác rất giống xóm nghèo.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, ánh mắt đảo qua những cái lều vải treo lông vũ kia, thấy được bên trong hình như có thân ảnh trắng bóc.

Thậm chí bên trong một cái lều vải, còn đi ra một người phụ nữ trẻ tuổi quần áo hở hang …gần như khỏa thân, mang theo vẻ lười biếng, cười cười vẫy tay với Hứa Thanh.

“Đừng nhìn loạn.” Lôi đội liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Ta biết rõ chỗ đó là nơi nào.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, hồi đáp.

Trên mặt chồng chất nếp nhăn của Lôi đội hiện lên vẻ tức cười, không nói gì, mang theo Hứa Thanh xuyên thẳng vào trong doanh địa, cho đến khi đi đến nơi muốn đến.

Đó là một tòa kiến trúc bằng gỗ cực lớn nằm ở trong doanh địa, được xây thành hình tròn, tựa như một cái đấu thú tràng.

Trên đường đi, Hứa Thanh cũng đang quan sát, hắn đã cấu tạo vẽ ra hơn phân nửa địa đồ của doanh địa này trong đầu.

Đây là thói quen của hắn, nhiều khi, quen thuộc đối với hoàn cảnh, thường thường có thể cải biến một vài tình thế nguy cơ.

Giờ phút này hắn ngẩng đầu nhìn kiến trúc giống như đấu thú tràng trước mắt này, chú ý tới bên trong ngoại trừ sân bãi cực lớn, bên trên còn có rất nhiều dãy ghế dài đơn giản.

Trừ bên ngoài những thứ này, còn có từng trận gào thét của hung thú, từ bên trong kiến trúc này truyền ra.

Bốn phía còn có một chút dãy nhà như phòng ốc, có mấy cái thập hoang giả quần áo rõ ràng sạch sẽ một chút đang đứng ở bên ngoài đàm tiếu.

Theo Lôi đội đến, một người trung niên gầy còm rất nhanh từ bên trong đấu thú tràng đi ra.

Người này mặc trường sam khác biệt với những thập hoang giả, trên mặt có ba chòm râu*, trên người tương tự có linh năng chấn động, sau khi đi tới liền xem xét qua loa, quét mắt qua Hứa Thanh, vừa nhìn về phía Lôi đội.

(*Ba chòm râu: Tam Phiết Hồ)

“Người mới?”

“Quy củ tự nhiên đã biết.” Lôi đội chậm rãi mở miệng.

“Tên gọi là gì?” Tam Phiết Hồ tùy ý hỏi.

“Một tên tiểu thí hài, ở đâu có tên là gì, liền kêu tiểu hài tử đi.” Lôi đội nhàn nhạt nói.

“Vậy rời đi với ta, vận khí tiểu tử ngươi cũng không tệ, ở trước ngươi đã có mấy tên rồi, ngày mai không sai biệt lắm liền có thể mở màn.”

Tam Phiết Hồ hà hơi một cái, quay người đi về phía phòng ốc.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn Lôi đội.

“Đi thôi, ngày mai ta tới đón ngươi.” Lôi đội nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt mang theo một chút mong đợi.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn thật sâu Lôi đội, nhẹ gật đầu, không nói chuyện, cất bước đi theo sau lưng Tam Phiết Hồ.

Chương 15: Tiểu hài tử (2)

Cho đến khi đến trước bài ốc, Tam Phiết Hồ cùng một tên thập hoang giả bên cạnh giao phó vài câu, liền quay người rời khỏi.

Mà Hứa Thanh cũng được an bài sắp xếp vào trong phòng, lại được thông báo là khi chưa được cho phép, thì không được ra ngoài.

Ngay một khắc bước vào trong bài ốc, Hứa Thanh thấy được bốn ánh mắt với những vị trí khác biệt trong phòng, hội tụ ở trên người mình.

Đó là ba thiếu niên tuổi tương tự với hắn, hai nam một nữ.

Hai người thiếu niên giống như lớn hơn vài tuổi so với hắn, giờ phút này đang đảo qua trên người Hứa Thanh, sau khi quan sát một phen liền không để ở trong lòng.

Về phần cô bé kia, tuổi có vẻ ít hơn một chút so với Hứa Thanh, núp ở trong một cái ngách, trên mặt có một vết sẹo cực to.

Nàng căng thẳng cảnh giác nhìn hết thảy bốn phía, bao gồm ba người cũ, cũng bao gồm Hứa Thanh mới tới.

Về phần người thanh niên lớn tuổi nhất nơi đây, hình như vốn là thập hoang giả, chỉ là đổi doanh địa khác mà thôi.

Cho nên khi nhìn đến Hứa Thanh, khóe miệng của gã liền nhếch lên, có chút không cho là đúng, dời ánh mắt đi chỗ khác, ánh mắt mang theo tính xâm lược, nhìn kỹ nữ hài trong góc, liếm liếm bờ môi.

Nhưng hiển nhiên gã cũng chưa chính thức thu được quyền cư ngụ ở nơi này, cho nên cũng không dám bất chấp mọi thứ.

Hứa Thanh không đi để ý tới bọn họ, tìm một chỗ dựa vào, khoanh chân nhắm mắt, lặng lẽ đả tọa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, có lẽ là bởi vì Hứa Thanh quá mức im lặng, trong phòng ngoại trừ tiểu cô nương, ba người còn lại giống như đều xem nhẹ, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Trong ngôn từ của hai người thiếu kia, rõ ràng có ý nịnh nọt đối với người thanh niên.

Nội dung nói chuyện, phần lớn đều liền quan tới lần thí luyện này.

Thông qua bọn họ nói chuyện, Hứa Thanh biết được doanh địa nơi này thường cách một đoạn thời gian, sau khi tích lũy đầy đủ nhân số cư trú, sẽ tổ chức một lần thí luyện.

Quy tắc thí luyện rất đơn giản.

Bởi vì doanh địa nơi này, nuôi nhốt rất nhiều hung thú hình dạng khác nhau, cho nên muốn thu được tư cách cư trú, thì phải ở trước mặt mọi người rút thăm, tranh đấu với hung thú đã rút trúng.

Hoặc là sống hoặc là chết, hai bên đều trở thành thú săn.

Kẻ sống, có thể mang đi chiến lợi phẩm, vả lại thu được tư cách cư trú.

Người chết, sẽ trở thành thức ăn nuôi dưỡng hung thú.

Mà mỗi một lần thí luyện đều được tổ chức ở bên trong cái Đấu Thú Tràng này.

Đến lúc đó, những thập hoang giả trong trong doanh địa sẽ mua vé đến đây quan sát một màn máu tanh này, từ trong đó thu được khoái cảm, đồng thời doanh chủ cũng sẽ mở đổ đấu cá cược, dùng cái này kiếm lời.

Ở thế giới tàn khốc này, nhân mạng rất không đáng tiền.

Nhưng nếu không có tư cách vào vào thành trì, lại không thể tiến vào doanh địa, tự sinh hoạt ở ngoài dã ngoại, thì sẽ gặp mạo hiểm tử vong càng lớn.

Đương nhiên xóm nghèo cũng là một cái lựa chọn, nhưng hiển nhiên là người có thể vào doanh địa của nơi này, trong nội tâm đều có chuyện xưa nên không thể không đến nơi này.

Hứa Thanh vừa đả tọa, vừa ngồi nghe.

Cho đến khi bọn họ đàm luận đến sự tình Thần Linh mở mắt nhiều ngày trước, một thiếu niên bỗng nhiên mở miệng.

“Khi ta tới còn nghe người ta nói, bên trong trường hạo kiếp kia còn có người sống sót?”

Lời này lời nói vừa ra, Hứa Thanh chậm rãi mở mắt ra.

Nhưng lúc hắn chú ý tới, lại thấy đối tượng thiếu niên kia nói không phải mình, mà là tiểu cô nương đang co ro ở nơi hẻo lánh.

Thân thể tiểu cô nương run lên, lặng lẽ nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh chú ý đến trên người tiểu cô nương này.

Những người khác đều là nghe nói, riêng hắn thì đã trải qua đây hết thảy, cho nên hắn sâu sắc biết được, có thể sống sót ở bên trong hạo kiếp, lại có thể tới chỗ này, ánh mắt cũng sẽ không yếu ớt cùng đơn giản như vậy.

Giống như cũng chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn hướng Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhắm mắt lại, tiếp tục đả tọa, hắn muốn tranh thủ hết thảy thời gian đi tu luyện, đây là căn bản để hắn có thể sống tốt hơn một chút.

Cứ như vậy, qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, theo tiến lộn xộn cùng kêu gào bên ngoài, cánh cửa bị người từ ngoài đột nhiên đẩy ra.

Ánh nắng chiếu vào, bao phủ thân thể của người mở cửa, bóng dáng kia rơi vào bên trong nhà, bao phủ lên thân ảnh tiểu cô nương trong góc, sau đó liền có thanh âm lãnh đạm truyền đến.

“Chỉnh đốn một chút rồi đi theo ta, trò hay của các ngươi đến giờ trình diễn rồi.”

“Rốt cuộc đã chờ đến lúc.”

Thanh niên giống như là thập hoang giả ở bên trong nhà xá là người thứ nhất đứng dậy, tươi cười đi tới, lên tiếng chào cùng người ở cửa.

Hai người thiếu niên kia cũng nhanh chóng đi theo phía sau sau, Hứa Thanh là người thứ tư đi ra, về phần tiểu cô nương kia thì là người cuối cùng.

Người mở cửa giống như có quen biết cùng thanh niên kia, sau khi cười mắng vài câu, liền bỏ qua những người khác, mang theo thanh niên đi tới Đấu Thú Tràng.

Theo khoảng cách tới gần, thanh âm ồn ào, kêu gào, la hét, càng ngày càng đậm.

Cho đến khi một đoàn người bọn họ bước vào Đấu Thú Tràng, âm thanh bốn phía thoáng cái bộc phát ra.

Có thể thấy những dãy ghế dài ở trên Đấu Thú Tràng, giờ phút này đã có hơn một trăm người ở đó, nữ có nam có, tựa như quần ma vờn quanh, đang cùng nhau chờ nhìn một trò hay.

Thanh âm của bọn họ rất lớn, thân thể tiểu cô nương chỗ đó rõ ràng run rẩy một chút, sắc mặt hai người thiếu niên kia cũng trắng bệch.

Duy chỉ có thanh niên, trong mắt có chút hưng phấn nhìn tới những chỗ ngồi.

Còn có Hứa Thanh, thần sắc của hắn không có quá nhiều biến hóa, bắt đầu quan sát bên trong Đấu Thú Tràng, xem xét hoàn cảnh khu vực thi đấu.

“Phạm vi không phải là rất lớn, không thích hợp lôi kéo, cũng không có sự che chắn, không thích hợp tránh né.”

“Chung quanh có những tấm ván gỗ rất cao, không được dẫn nguy hiểm tới chỗ người ngồi xem, nhưng vết tích tồn tại ở mấy chỗ cửa, giống như có thông đạo khác.”

“Cho nên… Hoặc là kéo dài thời gian mượn những thập hoang giả kia hò hét làm hung thú kinh hãi, tìm kiếm thời cơ ra tay, nhưng cái này cũng có thể đưa tới hung thú nổi giận, như vậy thì chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, như vậy mới có lợi nhất.”

Chương 16: Mời ngươi ăn (1)

Trong lúc Hứa Thanh quan sát hoàn cảnh nơi đây, theo thanh âm ồn ào trách móc ở bốn phía ghế xem, bên trong Đấu Thú Tràng, cánh cửa lớn nơi một đoàn người Hứa Thanh vừa đi qua, bỗng oanh một tiếng, một cái cửa gỗ cực lớn hạ xuống.

Thanh âm nặng nề đập vào trên mặt đất, bụi đất lập tức dấy lên.

Thanh âm này, tựa như kèn hiệu, khiến cho thập hoang giả bốn phía càng thêm hưng phấn.

Hứa Thanh càng chú ý tới ở trên đỉnh đài cao ngay phía trước, có một người trung niên mặc cẩm bào, ở trong một đám người, ngồi ở trên vị trí đầu tiên.

Bởi vì cách khá xa, trông bộ dạng có chút mơ hồ.

Nhưng hiển nhiên thân phận người này không tầm thường.

Cách xa như vậy, Hứa Thanh cũng có thể cảm nhận được linh năng chấn động trên người đối phương cực kỳ nồng đậm, hơn toàn bộ những người mà hắn đã gặp qua.

Điều này làm cho Hứa Thanh cảnh giác, đồng thời nội tâm cũng có suy đoán, người này đại khái có khả năng chính là doanh chủ của doanh địa này.

Bởi vì ở bên cạnh đối phương, Hứa Thanh thấy được Tam Phiết Hồ hôm qua tới hỏi thân thế của hắn, giờ lại giống như đang báo cáo lại cẩn thận.

Mà theo doanh chủ ngồi xuống, Tam Phiết Hồ đứng trên đài cao, làm thủ hiệu cho thủ hạ phía dưới.

Rất nhanh, biên giới của Đấu Thú Tràng, lại có một cái cửa gỗ mở ra, từng tiếng hung thú gào thét vang lên, không còn cửa gỗ ngăn trở, âm thanh truyền ra càng thêm rõ ràng.

Sau khi thanh âm này vang lên, là một đám thập hoang giả xuất hiện.

Bọn họ chia làm bốn cái tiểu đội, từng tiểu đội ba người, vác riêng cái lồng sắt cực lớn của bọn họ, từ từ đi ra.

Bên trong lồng sắt, hung thú gào thét, nhảy quanh bốn phía, dường như muốn xé mở lồng lao ra.

Hứa Thanh nhanh chóng nhìn lại, đảo qua bốn cái lồng sắt này.

Thấy trong đó có hai cái lồng là cự lang, một lớn một nhỏ, nhưng hàm răng vô cùng sắc bén, toàn thân đen nhánh, hai mắt lộ ra huyết sắc.

Trong miệng nó còn có rất nhiệu nước bọt chảy xuống, lúc nhìn đám người Hứa Thanh, lập tức lộ ra vẻ hung tàn dữ tợn.

Còn có một đầu gấu với bộ lông màu đỏ, cánh tay tráng kiện to hơn đùi của người trưởng thành, thần sắc của nó vô cùng nóng nảy, không ngừng lay động lồng sắt.

Ba người đang nhấc cái lồng này cũng là cố hết sức.

Về phần hung thú bên trong một cái lồng sắt cuối cùng, khí thế lại rõ ràng yếu đi không ít.

Đó là một con vượn tay dài.

Toàn thân là bọc mủ, giống như chỉ cần hơi chạm vào một chút sẽ bạo khai vỡ ra, nhất là trông nó dường như rất thống khổ, không ngừng ma sát với lồng sắt, khiến cho những bọc mủ không ngừng vỡ vụn ra, nhìn thấy mà giật mình.

Sự xuất hiện của bọn chúng, khiến cho người xem bốn phía lần nữa sôi trào.

Sắc mặt hai thiếu niên bên người Hứa Thanh lập tức trắng bệch, trong mắt tiểu cô nương kia cũng vô cùng hoảng sợ, dù là người thanh niên vốn là thập hoang giả, giờ phút này cũng rõ lộ ra vẻ khẩn trương không ít.

“Tại sao là bốn con?” Hứa Thanh kinh ngạc, nhìn vào thông đạo sau cửa gỗ.

Ngay khi hắn nhìn tới, bỗng nhiên bốn con hung thú đang gào thét vùng vẫy, lại lập tức an tĩnh lại, dường như bị chấn nhiếp vậy.

Cùng lúc đó, một cái lồng sắt so lớn gần như gấp đôi với chúng nó, được sáu thập hoang giả khiêng từ trong cửa gỗ chậm rãi khiêng ra.

Theo lồng sắt xuất hiện, người xem bốn phía lập tức truyền ra tiếng kinh hô.

“Mãng xà cự giác!!”

“Lần này doanh chủ lại đưa ra một con mãng xà cự giác, nhưng mà cũng đúng, nghĩ đến thì trong mắt doanh chủ, giá trị của món đồ chơi này cũng không coi vào đâu.”

“Đối với mấy tên oắt con này mà nói, ai rút thăm được món đồ chơi này thì coi như đã chết, xem như là chúng ta gặp phải ở dã ngoại, cũng cần có hai người trở lên liều mạng mới có thể chém giết được nó a.”

Hung thú bên trong cái lồng sắt đó, rõ ràng là một con mãng xà cực lớn.

Kích thước thân thể kia có thể so với eo của người trưởng thành, toàn thân nâu đen mang theo ám văn, cẩn thận nhìn đường ám văn kia, thì nó tựa như đang miêu tả từng ngọn núi vậy.

Nó vẫn không nhúc nhích nằm cuộn tròn ở trong lồng giam, cái đầu lớn như đầu người hơi giơ lên, đồng tử màu vàng dựng thẳng mang theo vẻ âm lãnh, nhìn ra bên ngoài.

Dưới ánh nhìn chăm chú của nó, vô luận là sói hay là vượn tay dài, đều trở nên run rẩy.

Duy chỉ có con gấu đỏ, là phát ra tiếng kích thích gầm nhẹ, nhìn như đối kháng, nhưng trên thực tế thì thân thể lại đang chậm rãi lui về phía sau, mãi cho đến thối lui đến sát lồng sắt.

Chương 17: Mời ngươi ăn (2)

“Nhất định không rút trúng, nhất định không rút trúng…”

Sau lưng Hứa Thanh, hai người thiếu niên giờ phút này đang run rẩy, cũng đang thấp giọng cầu nguyện, tinh mang trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên.

Hắn biết rõ con mãng xà cự giác này, khi còn ở xóm nghèo, hắn đã từng thấy có người trong nội thành săn được con mãng xà tương tự thế này và mang xác trở về.

Lúc ấy hắn cũng nghe người bên cạnh nói về con hung thú này, con mãng xà này khí lực rất lớn, một khi bị nó quấn quanh, cự mộc cũng sẽ bị nó chấn đứt gãy, vả lại da mãng xà rất dầy.

Nhưng thân thể vụng về, tương đối mà nói thì tốc độ không được nhanh cho lắm.

Mà túi mật của nó, có dược tính rất tốt, có tác dụng hóa giải nhất định với thân thể bị ô nhiễm, đồng thời thịt rắn cũng rất bổ dưỡng.

Nghĩ tới đây, trong đầu Hứa Thanh hiện ra lời Lôi đội từng nói, thích ăn thịt rắn.

Mà thịt rắn, khi còn bé hắn đã ăn không ít, vì vậy liền liếm liếm bờ môi.

Mặt khác, theo hắn tu hành, dấu vết dị hoá trên người hắn càng ngày càng đen nhánh đậm hơn, hôm qua lúc tu luyện cũng mơ hồ có chút cảm giác đau đớn truyền ra.

Hứa Thanh suy nghĩ nếu có thể ăn vào mật của con mãng xà này, có lẽ sẽ hóa giải được ít nhiều.

Trong lúc hắn nhìn chằm chằm vào con cự xà, rút thăm đã bắt đầu.

Theo Tam Phiết Hồ an bài, thập hoang giả cầm lấy năm cây thăm bằng trúc tới đây, trên từng cái cây thăm bằng trúc được đánh dấu tên hung thú cần đấu.

Thanh niên thứ nhất tiến lên rút ra, sau khi nhìn đến con vật bị rút trúng, gã rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó là hai người thiếu niên kia cùng tiểu cô nương.

Sau khi hai người thiếu niền cầu nguyện rồi lên rút cây thăm, thần sắc đều có chút đắng chát, nhưng khi tiểu cô nương kia nhìn cây thăm trong tay, trong mắt cũng lộ ra sự tuyệt vọng.

Nàng rút trúng chính mãng xà cự giác, mà cây thăm còn lại sau cùng, chính là đầu sói con kia, đây cũng là con yếu nhất ở trong năm con hung thú.

Hứa Thanh cầm lấy cây thăm, chân mày hơi nhíu lại, trầm ngâm.

Rất nhanh, thập hoang giả lui ra, những người thí luyện bọn họ cũng đều được an bài tại nơi hẻo lánh đơn giản, trong tiếng hoan hô của mọi người quan sát bốn phía, trận thí luyện đầu tiên bắt đầu.

Người đầu tiên xuất hiện, là một trong hai người thiếu niên.

Gã lạnh run đi ra, hung thú đánh với gã, là đầu gấu đỏ tráng kiện.

Quá trình giao chiến rất nhanh, thiếu niên kia căn bản không phải là đối thủ của con gấu đỏ, sau khi miễn cưỡng trao đổi mấy chiêu, liền bị con gấu đỏ bổ nhào, trong tiếng kêu tuyệt vọng, thân thể trực tiếp bị xé mở.

Máu tươi văng vãi khắp nơi, bốn phía trở nên sôi trào, kèm theo tiếng hối hận chửi rủa.

Một màn này, trực tiếp dọa một thiếu niên run rẩy không thôi, lúc gã chuẩn bị lên sân đấu, đột nhiên hô to muốn vứt bỏ thí luyện.

Vì vậy ở trong âm thanh chê bai, Hứa Thanh nhìn thiếu niên này bị thập hoang giả mang đi, kết quả như thế nào, hắn không muốn biết.

Người thứ ba, là người thanh niên vốn là thập hoang giả.

Que thăm gã rút trúng chính là đầu hắc lang lớn một chút, thập hoang giả đều là người từng trải, khiến cho sự tàn nhẫn của gã hơn hẳn người bình thường.

Một trận tranh đấu sinh tử kinh tâm động phách, gã mang theo thương thế, không kịp thở mà chém giết đầu sói kia, trở thành người thứ nhất ở trong lần thí luyện này thành công.

Đại môn mở ra, gã che ngực, tự do rời đi.

Ngươi thứ tư… là tiểu cô nương.

Lúc cái cửa sắt nhốt mãng xà cự giác được mở ra, tiểu cô nương run rẩy nghiến răng, trong cơn tuyệt vọng đang muốn từ bên người Hứa Thanh đi qua nghênh chiến.

Nhưng vào lúc này, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Chúng ta đổi một chút.”

Tiểu cô nương sững sờ, không đợi nàng kịp phản ứng, Hứa Thanh đã thay thế cây thăm của bản thân với nàng.

Sau khi cầm lấy cây thăm mãng xà cự giác, hắn không để trong lòng ánh mắt cảm kích của tiểu cô nương, đi đến phía mãng xà cự giác.

Theo hắn tiến vào, người xem bốn phía giờ phút này nhao nhao ồn ào, hiển nhiên lúc trước bọn họ đã thấy được trình tự, giờ phút này lại bị tráo đổi.

Nhưng ngoại trừ những người đánh cược áp hắn cùng với tiểu cô nương, những kẻ bên cạnh sẽ không để trong lòng loại sự tình này, bọn họ sẽ không, doanh chủ cũng sẽ không, hết thảy đều là tự sinh tự diệt.

Bên trong Đấu Thú Tràng, Hứa Thanh bình tĩnh đi đến phía lồng sắt, mãng xà cự giác lạnh lùng âm hiểm nhìn Hứa Thanh, từ từ chui ra ngoài.

Lúc thân thể bò ra khỏi lồng sắt, lân phiến ma sát với lồng sắt, phát ra từng trận cọ xát chói tai.

Bản năng của động vật, khiến nó phát hiện thiếu niên trước mắt này, có chút không giống với những con mồi thường ngày mà nó gặp phải.

Cho nên ngay khi leo ra, con mãng xà cự giác cũng không phát động công kích, mà ở bên ngoài lồng sắt co lại, ngẩng đầu lên thật cao, mang theo sự cảnh giác, nhìn chằm chằm Hứa Thanh đang không ngừng tiến đến gần.

Một màn này, để cho người xem bốn phía nhao nhao cảm thấy hứng thú, tiếng ồn ào cũng nhỏ đi một chút.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, từng bước tới gần, có lẽ là hắn đi vào phạm vi công kích của mãng xà cự giác, cũng có lẽ nó bị khí tức của hắn kích thích, mãng xà cự giác dựng thẳng con mắt âm lãnh màu vàng, cái đuôi chợt đập trên mặt đất, truyền ra âm thanh nổ vang.

Thân thể nó ở trong tiếng nổ vang, mượn lực lao ra, há miệng ở giữa không trung, lộ ra hàm răng bén nhọn dữ tợn, cùng với mùi tanh hôi khó ngửi, lao về phía Hứa Thanh, muốn một ngụm nuốt tươi hắn.

Hứa Thanh nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn mãng xà cự giác đang nhanh chóng tới gần, ngay khi đối phương tiến gần, thân thể của hắn trong nháy mắt nhoáng một cái tránh đi, cũng không lựa chọn thừa cơ động thủ, càng không để ý tới từ đầu mãng xà cực lớn xuyên qua bên người, mắt lộ ra hàn mang lợi hại, giống như thợ săn, tỉ mỉ quan sát phần bụng con mãng xà.

Trong khi hắn quan sát, mãng xà cự giác vồ hụt, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ, thân hình uốn éo, cái đuôi ở phía sau lập tức hất lên, tạo thành tiếng rít chói tai, hung mãnh quật về phía Hứa Thanh.

Bản năng săn bắn, làm cho đầu mãng xà cự giác lúc này chuyển biến, đầu cùng đuôi một trước một sau, tựa như muốn tạo thành hình tròn, quấn thẳng tới Hứa Thanh, dường như muốn quấn quanh kẹp lấy người hắn.

Hứa Thanh trầm mặc, ánh mắt vẫn như trước quan sát phần bụng mãng xà cự giác, cho đến khi đuôi rắn tới sát gần, tay phải hắn bỗng nhiên nắm lại, trong nháy mắt khi đuôi rắn quất tới, dùng một quyền đánh ra.

Chương 18: Mời ngươi ăn (3)

Phanh.

Hắn tu luyện Hải Sơn Quyết, tuy chỉ là tầng một, chỉ có thể gia trì sức mạnh cho thân thể Hứa Thanh, nhưng vẫn không hề nhỏ, giờ phút này đuôi rắn bị oanh kích, trực tiếp bay ngược lại, đầu đuôi không cách nào kết nối, mà mãng xà cự giác rõ ràng có chút đau, nhưng cái này vẫn không nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ làm nó phóng đại hung tính hơn mà thôi, mắt nó đỏ lên, dùng đầu hung hăng đánh tới, táp một miếng về phía Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lại ngưng tụ lại, bên trong có tinh mang lập lòe, hắn rốt cuộc tìm được chỗ muốn tìm, giờ phút này cất bước, không lùi mà tiến tới, trực tiếp áp sát chính giữa thân hình con mãng xà cự giác.

Tay phải hắn nắm lại, dùng sức hung hăng đánh ra, một quyền, hai quyền, ba quyền…

Từng quyền oanh kích.

Lực lượng đến từ Hứa Thanh đánh vào khiến cho mãng xà cự giác không ngừng lui lại, thanh âm gào thét càng mãnh liệt hơn, muốn quấn quanh Hứa Thanh, nhưng trong nắm đấm của Hứa Thanh ẩn chứa sức mạnh, khiến cho đầu và đuôi của nó không thể đụng chạm tới.

Về phần chỗ bị oanh kích, bởi vì lân phiến chỗ này tương đối bạc nhược yếu kém, sau mấy quyền, cuối cùng bị Hứa Thanh đánh có chút vỡ vụn, vết máu chảy ra, làn da bền dẻo đã bị thương tổn.

Mắt thấy như thế, không đợi con mãng xà cự giác này cải biến thân hình, vẻ lạnh lùng trong mắt Hứa Thanh lóe lên.

Tay trái hắn lập tức rút ra dao găm cột vào bắp chân, ánh hàn mang lập lòe, con dao găm vô cùng mạnh mẽ trực tiếp đâm vào bên trong máu thịt của con mãng xà cự giác.

Lập tức phá vỡ mà vào, một đường thông suốt.

Máu loãng văng khắp nơi, ở trong tiếng gào thét thê lương của mãng xà cự giác, phần bụng của nó bị mở thông suốt, miệng vết thương khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, bên trong còn lộ ra túi mật.

Con rắn này rất lớn, nhưng hiển nhiên có chỗ biến dị, túi mật rất nhỏ, chỉ như quả trứng gà vậy.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, tay phải giơ lên chọc vào, nắm lấy túi mật dùng sức kéo một cái, bên trong tiếng gào thét thê lương của mãng xà cự giác, sờ sờ tươi sống mà lấy ra túi mật của nó.

Máu tươi phun trào, xối xuống cát đất.

Bỏ qua những vết máu này, Hứa Thanh cầm lấy túi mật rắn, trong mắt lộ ra kỳ mang, trước thần sắc phức tạp của những thập hoang giả ở bốn phía, trực tiếp để vào trong miệng, một cái nuốt vào.

Bình tĩnh nuốt xuống, mãng xà cự giác bị rút túi mật, đang điên cuồng vùng vẫy, gào thét thê lương, thân hình dùng sức khiến cho mặt đất dấy lên bụi đất, giống như muốn thể hiện sự đau nhức kịch liệt của nó.

Đầu rắn càng là mãnh liệt đánh tới phía Hứa Thanh, hai mắt đỏ lên, lộ ra vẻ điên cuồng, há miệng ra rộng đến mức tận cùng, dường như muốn hoàn toàn thôn phệ nuốt Hứa Thanh.

Hứa Thanh lạnh lẽo nhìn lại, trong một cái chớp mắt khi đối phương tới gần, thân thể bỗng nhiên nhảy lên, lần nữa tránh đi đầu rắn đánh tới, khi đang ở trong không trung, hắn vung tay phải lên, que sắt màu đen xuất hiện.

Lúc cúi đầu, sát cơ trong mắt hắn lóe lên, thân thể trùng tùng điệp điệp cắm xuống phía dưới, mượn nhờ khí lực cùng tốc độ của mình, còn cả thể trọng, sử dụng lực lượng đến mức tận cùng đâm que sắt vào, nhìn thẳng về vị trí trái tim con rắn, hung hăng đâm tới.

Vảy rắn vỡ vụn, thế công như chẻ tre, một kích đâm vào.

Oanh một tiếng, toàn thân con mãng xà cự giác mãnh liệt rung động lắc lư, thân thể dường như không còn sức lực, đầu đuôi trùng trùng điệp điệp rơi xuống đất, kêu lên một tiếng thê lương sau đó chớp mắt im bặt dừng lại, chỉ có cái đuôi ở trên mặt đất vô lực tạo ra thanh âm truyền khắp bốn phía.

Sau một lúc lâu… Theo bụi đất tiêu tán, đám thập hoang giả ngồi chung quanh xem trận chiến đều nhao nhao giật mình.

Không ít người đều đứng dậy, từng kẻ ngưng trọng nhìn chằm chằm vào trong Đấu Thú Tràng, giờ phút này thiếu niên đang từ trên xác rắn rút ra que sắt màu đen.

Nếu người trưởng thành chém giết mãng xà cự giác như thế, sẽ không để cho bọn họ có vẻ mặt như vậy.

Nhưng một tiểu hài tử thoạt nhìn gầy teo nho nhỏ, lại có thể gọn gàng lấy mật rắn còn sống sờ sờ rồi nuốt vào, lại dùng một kích chém giết kết liễu, thần sắc lại vô cùng lạnh lùng, từ đầu đến cuối không có chút biến hóa nào.

Kẻ như vậy trong doanh địa, cũng cực kỳ ít thấy.

Mà con sói con cùng con gấu đỏ ở bên trong lồng giam, hiển nhiên cũng bị hù dọa, giờ phút này đều đang run rẩy.

Trận này hình như không phải một trận thí luyện, mà là săn bắn.

Dưới ánh mắt ngóng nhìn của mọi người bốn phía, thiếu niên cất cây gậy sắt, một tay chế trụ miệng vết thương của mãng xà cự giác, đi đến cửa lớn của Đấu Thú Tràng.

Phía sau hắn, máu tươi chảy ra từ mãng xà cự giác, bị kéo thành một đường màu đỏ, nhìn thấy mà giật mình.

Bên cạnh cửa lớn, cánh cửa cực lớn còn không có mở ra, Hứa Thanh quay lại nhìn đài cao.

Không bao lâu, Tam Phiết Hồ trên đài cao mới phản ứng tới, thậm chí còn mang theo một chút nỗi khiếp sợ, lập tức vẫy tay, rất nhanh… Cửa lớn oanh oanh mở ra.

Lộ ra ngoài cửa, Lôi đội hai tay ôm ngực dựa vào trên vách tường, có vẻ chờ đợi đã lâu.

Lão cười nhìn Hứa Thanh.

“Ta có thể vào ở nơi đó của ngươi hay chưa?” Hứa Thanh kéo theo xác rắn, ngẩng đầu nhìn qua Lôi đội.

“Có thể.” Lôi đội cười nói.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, ném xác rắn trong tay tới.

“Ngươi thích ăn thịt rắn, cái này mời ngươi ăn.”

Lôi đội khẽ giật mình, sau đó cười ha ha, tiếp nhận thi thể mãng xà cự giác, bên trong tiếng cười, dẫn theo Hứa Thanh, dần dần đi xa.

Cho đến khi bọn họ đã đi xa, bên trong Đấu Thú Tràng mới truyền ra tiếng sôi trào.

Mà ở bên trong sự sôi trào này, trong một góc nhỏ, có một lão giả mặc trường bào màu tím, bên cạnh cũng có một người trung niên tựa như tôi tớ, không mặt không có cảm xúc, mi tâm trung niên này có một cái vật tổ hình ngôi sao năm cánh.

Bọn họ ngồi ở chỗ kia, rõ ràng bất kể là quần áo hay là khí độ, cũng không hợp với hoàn cảnh bốn phía, nhưng hình như không ai có thể nhìn thấy bọn họ tồn tại.

Dù là doanh chủ, trong tầm mắt, cũng đều không có thân ảnh của bọn họ.

Sắc mặt lão già kia hồng hào, trong mắt lại có ẩn chứa sấm sét, dường như chỉ cần nó tản ra ngoài là sẽ hủy diệt hết thảy, cả người đều trông cực kỳ bất phàm, giờ phút này lão ngồi ở chỗ kia, nhìn qua thân ảnh Hứa Thanh đi xa, nhịn không được bật cười.

“Thiếu niên này, thú vị.”

Chương 19: Ba bộ bát đũa (1)

Trong doanh địa của thập hoang giả, Lôi đội đi phía trước, Hứa Thanh theo phía sau, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống đại địa, rơi trên người bọn họ.

Từ xa nhìn lại một cao một thấp, một già một trẻ, lại mơ hồ còn có một chút ý cảnh hòa hợp.

Hình như ở trong thế giới tàn khốc này, nét hòa hợp như vậy rất khó được.

Lại có lẽ là thi thể mãng xà trong tay Lôi đội có đủ uy hiếp, thế cho người qua đường chưa từng đi Đấu Thú Tràng sau khi thấy bọn họ, đại bộ phận đều không dám đến quấy rầy.

Hứa Thanh rất ưa thích loại cảm giác này, vô luận là chuẩn bị ăn con rắn, hay là ánh mặt trời quất vào mặt giờ phút này, đều làm hắn cảm thấy rất ấm áp.

Rất thoải mái, rất chờ mong.

Mà mỗi lần chú ý đến thi thể con rắn trong tay Lôi đội, nước bọt trong mồm hắn liền chảy ra không ngừng.

Hắn cũng thích ăn thịt rắn.

Nhà của Lôi đội, nằm ở khu giữa ở bên trong doanh địa.

Đối với nhà ở khu vực bên trong toàn là gạch ngói, khu bên ngoài là lều vải đơn giản, nhà khu vực ở giữa phần lớn kết cấu bằng đá mộc, vả lại là ba gian phòng nhỏ xếp đặt cùng một chỗ.

Mỗi một gian mặc dù cũng không phải rất lớn, nhưng so với nhà của Hứa Thanh ở xóm nghèo thì tốt hơn quá nhiều.

Nhất là chỗ ở của Lôi đội, còn có một cái tiểu viện, cái này càng khó được.

Giờ phút đẩy ra cửa trúc viện, dưới sự quan sát của Hứa Thanh, Lôi đội mang theo thi thể mãng xà đi về phía phòng cuối, sau đó dùng ngón tay chỉ vào một trong hai gian phòng nhỏ.

"Tiểu hài tử, ngươi về sau liền ở đây đi, tự ngươi làm quen một hồi đi, xíu nữa cơm chín ta gọi ngươi."

Nói xong, Lôi đội liền vào nhà, không bao lâu liền có thanh âm chặt thịt truyền ra.

Hứa Thanh nuốt nước miếng, đầu tiên là cẩn thận quan sát tiểu viện một phen, sau đó đi vào căn phòng nhỏ thứ hai, bên trong có một giường lớn, một bộ đệm chăn, một bộ bàn, ngoài ra không có vật khác.

Mặt đất rất sạch sẽ, cái bàn cũng không bụi bặm, hiển nhiên thường xuyên được người lau chùi, mà tấm đệm cũng lộ ra vô cùng sạch sẽ, trên mặt còn có một cỗ một cảm giác như vừa được phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời.

Hết thảy, để cho Hứa Thanh rất thỏa mãn.

Hắn không thích phòng xá lớn, hắn ưa thích cái loại phòng liếc mắt liền có thể trông thấy toàn bộ, dường như có thể chiết xạ hết thảy căn phòng nhỏ trong đầu.

Như vậy càng làm cho hắn cảm thấy an toàn.

Vì vậy sau khi kiểm tra tỉ mỉ một phen, Hứa Thanh nhìn cái giường sạch sẽ, suy nghĩ một chút về quá khứ, sau đó trực tiếp ngồi trên mặt đất.

Khoanh chân nhắm mắt, bắt đầu buổi tu hành của hôm nay.

Trong khi hắn tu hành, theo linh năng tràn vào, bên tai hắn còn truyền đến tiếng dầu sôi lốp bốp bên cạnh.

Rất nhanh từng mùi hương liền theo khe hở trên vách tường, nhẹ nhàng đi vào, tràn ngập phòng nhỏ, đồng thời cũng khiến cho bụng Hứa Thanh khô quắt lại.

Rất thơm!

Yết hầu Hứa Thanh không tự chủ được bỗng nhúc nhích, mở mắt ra nhìn về phía mùi thơm tỏa ra.

Nhiều năm sinh hoạt ở xóm nghèo, hắn đã không nhớ ra được lần gần nhất ngửi thấy được mùi thơm như vậy là lúc nào rồi.

Vì vậy hắn cố nén thanh âm khát vọng trong bụng truyền ra, nhắm mắt lại, làm cho mình bình tĩnh trở lại, tiếp tục tu hành.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, hoàng hôn rất nhanh đã đến.

Lúc này phía sau truyền tới âm thanh Lôi đội hô hoán ăn cơm, Hứa Thanh vừa mới kết thúc buổi tu hành, ánh mắt nhanh chóng mở ra.

Hắn đứng người lên bước nhanh đi tới nhà xá, thấy được Lôi đội đứng ở cửa phòng, vẫy vẫy tay về phía hắn.

Nhìn bên cạnh Lôi đội, Hứa Thanh đã thấy được bàn cơm bên trong nhà, dĩ nhiên đã bày đặt bảy tám phần chủng loại thức ăn bằng rắn khác biệt, có rán, có thịt kho tàu, có hấp, còn có canh rắn.

Hiển nhiên Lôi đội có trù nghệ vô cùng tốt, màu sắc và hương vị đều đủ.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, ánh mắt cũng có chút thẳng, Lôi đội nở nụ cười, quay người đi vào cầm bát đũa bày ra.

Hứa Thanh cũng lập tức tới gần, theo hắn đi vào căn phòng, hương vị càng đậm, nhưng hắn cũng không lập tức ngồi xuống, mà đợi Lôi đội dọn xong bát đũa, sau đó ánh mắt hắn bỗng nhiên ngưng tụ lại.

Bát đũa, có ba bộ.

“Còn có người khác?” Hương vị dù có hấp dẫn, nhưng giờ phút này sau khi ba bộ ba bát đũa xuất hiện, cũng bị Hứa Thanh nháy mắt ngăn cách ra bên ngoài thân thể.

Hắn cẩn thận nhìn Lôi đội, nhẹ giọng hỏi.

“Không cần khẩn trương, đây là thói quen của ta, đó là một bộ… vĩnh viễn sẽ không có người tới.”

Lôi đội nhàn nhạt mở miệng, sâu trong mắt có vẻ hồi ức xuất hiện, lại tan biến rất nhanh, ngồi ở trên ghế.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, ngồi theo xuống, cũng không nhịn được nữa, một tay cầm một khối thịt rắn rán, đặt ở trong miệng cắn xé.

Rất nóng, nhưng hắn ăn rất thoải mái, miệng chảy đầy mỡ.

Vừa ăn xong một khối, hắn liền liếm láp dầu trơn trên miệng, muốn lấy tay nắm lấy thịt rắn kho tàu, Lôi đội ho nhẹ một tiếng.

“Dùng đũa.”

“A.” Hứa Thanh vụng về cầm lấy chiếc đũa, sau khi thích ứng một chút, cắm một khối thịt rắn kho tàu, ngốn từng ngụm lớn.

Toàn bộ quá trình ăn cơm hai người đều không nói gì, chỉ là tướng ăn rất không hài hòa.

Lôi đội từ từ nhai rồi chậm rãi nuốt, không giống như là một thập hoang giả, mỗi một món đồ ăn cũng chỉ ăn hai ba miếng, mà Hứa Thanh thì ăn như hổ đói, sức ăn vượt qua Lôi đội quá nhiều.

Nhìn Hứa Thanh ăn như vậy, Lôi đội nhịn không được mở miệng.

“Tại sao ngươi không ăn giống lúc ăn màn thầu nữa, cắn từng miếng nhỏ một?”

Hứa Thanh dùng sức nuốt miếng thịt rắn trong miệng vào, ngẩng đầu nhìn qua Lôi đội, rất nghiêm túc trả lời.

“Màn thầu là của ngươi, thịt rắn là của ta.”

Một cái là thức ăn người khác mời chính mình ăn, một cái là thức ăn của mình mời người khác ăn.

Tư duy của thiếu niên rất đơn giản, vật phẩm của mình, tự nhiên có thể danh chính ngôn thuận ăn.

Lôi đội nghe vậy liền dở khóc dở cười, nhìn Hứa Thanh dùng chiếc đũa không ngừng đâm thịt rắn, uống canh rắn, nhưng lão chú ý tới thiếu niên cũng không hề di động tới một miếng thịt rắn nào gần bên chỗ lão, khi uống canh rắn cũng có chỗ kiềm chế.

Hắn chỉ ăn một phần thuộc về hắn, ăn vô cùng thoải mái.

Chương 20: Ba bộ bát đũa (2)

“Con mãng xà lớn thế này, thịt rất nhiều, có lẽ có thể đủ ăn nửa tháng, vả lại da rắn và xương rắn cũng có giá trị không nhỏ, cho nên…” Lôi đội tùy ý nói một câu.

“Tiền thuê nhà ta sẽ cho, không cần dùng cái này chống đỡ.” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Thịt rắn là báo đáp màn thầu cùng túi ngủ trên đường, da rắn và xương rắn thì là báo đáp việc đối phương giúp mình che giấu lều vải của Tàn Ngưu.

Về phần đối phương mang mình rời khỏi phế tích, vào doanh địa này, thì đây là ân huệ, là ân tình.

Hứa Thanh cảm thấy việc dùng vật chất để triệt tiêu, có chút không ổn, cho nên ghi tạc trong lòng.

Lôi đội liếc mắt nhìn thật sâu Hứa Thanh, nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên vẻ nghiêm túc cùng với ý nghĩ ân oán rõ ràng, vì vậy nhẹ gật đầu, suy tư một chút, sau đó nói.

“Tiểu hài tử, chắc hẳn trên đường đi, ngươi cũng có rất nhiều suy đoán đối với ta đi.”

Hứa Thanh không nói chuyện, nhưng cử động ăn nuốt hơi chậm một chút.

“Người khác đều gọi ta là Lôi đội, về phần tên, không trọng yếu, trong doanh địa này, không có ai dùng tên thật cả.”

Lôi đội kẹp lên một khối hấp thịt rắn, đặt ở trong miệng chậm rãi nhấm nuốt.

“Sở dĩ có xưng hô thế này, là bởi vì ta ở trong doanh địa thập hoang giả này, có mấy cái bằng hữu có thể phó thác sinh tử.”

“Chúng ta hợp thành tiểu đội của chính mình, tên tiểu đội có chút tục, gọi là Lôi Đình (sấm sét).”

“Ngày bình thường mọi người làm riêng việc của mình, nếu như gặp phải khó khăn lớn, toàn bộ đội viên liền tụ đi hoàn thành, tính cả ta ở, tổng cộng có bốn người, bây giờ ba người bọn họ đều đang ra ngoài vẫn chưa về.”

“Đợi sau khi họ trở về, ta sẽ giới thiệu từng người cho ngươi, về sau ngươi đi cùng chúng ta, tư cách thành viên mới, đi kiếm cuộc sống mới mẻ, cùng tài nguyên tu hành.”

Lôi đội hình như có chút ăn no, để đũa xuống, nhìn Hứa Thanh.

Năm chữ cuối cùng lão nói, Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn.

Hứa Thanh cảm thấy chính mình có thể phát hiện Lôi đội là tán tu, cho nên tiếp xúc lâu như vậy, dù bản thân là luyện thể, nhưng nếu đối phương quan sát, tự nhiên cũng có thể phát hiện lai lịch của hắn.

“Tốt.” Hứa Thanh không chần chờ, gật đầu nói.

Điều này cũng làm cho đáy lòng của hắn nhẹ nhàng thở ra, hắn lớn lên ở xóm nghèo cho nên sâu sắc biết được, trên thế giới này không có vô duyên vô cớ cho không cùng giúp đỡ, không có bữa ăn nào là miễn phí, hết thảy đều có nguyên nhân.

“Ngươi tiếp tục ăn đi, ta già rồi, ăn nhiều tiêu hóa không được.”

Lôi đội ho khan vài tiếng, sắc mặt có chút ửng hồng, nhưng rất nhanh liền khôi phục, đứng người lên đi ra ngoài, trong miệng truyền ra lời nói.

“Linh năng của thế giới này giống như độc dược vậy, trên đường ngươi khắc khổ tu luyện, rất có thể bản thân đi không bao xa, cũng đã bị dị chất dị hoá rồi, tu hành phải làm gì chắc nấy, không thể cấp tiến.”

Hứa Thanh trầm mặc, không nói chuyện.

Lão giả đi tới bên cạnh cửa, quay người nhìn Hứa Thanh một chút, lắc đầu.

“Nhưng mà ngươi tu luyện như vậy, cũng là rất đúng.”

“Doanh địa thập hoang giả cùng vùng cấm khu này, không giống với chỗ ở trước kia của ngươi, bởi vì sản vật bên trong cấm khu, cho nên nơi đây có rất nhiều tán tu cấp thấp cùng với người vong mệnh tụ họp tới.”

“Ngươi cố định ở chỗ này, cũng nhất định phải đi cấm khu một lần, tu luyện nhiều cũng tốt.”

Lôi đội nói xong liền rời khỏi.

Hứa Thanh ngồi một mình ở chỗ đó, cho đến khi ăn hết tất cả thịt rắn, hắn cũng không lập tức rời đi. Mà chỉnh đốn bát đũa một phen, sau khi rửa ráy sạch sẽ, mới trở lại chính phòng nhỏ của mình.

Khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục tu luyện.

Hứa Thanh rất rõ ràng, nếu không muốn chỉ kéo dài hơi tàn, khom lưng sinh tồn, để sinh tử quyền lợi nắm ở trong tay người khác, thì thực lực bản thân chính là căn bản giải quyết hết thảy.

Thực tế trong doanh địa thập hoang giả này có không ít tán tu, so với năm sáu người hắn thấy cộng lại còn nhiều hơn, từng kẻ đều không phải loại lương thiện.

Nếu như nói xóm nghèo là ổ chó, thì nơi này chính là hang sói.

Nếu như không cố gắng, như vậy không cần đợi dị hoá, sẽ bởi vì một trận mâu thuẫn hoặc là phân tranh, chết không có chỗ chôn.

Về phần dị chất, Hứa Thanh ở trên thẻ tre Hải Sơn Quyết biết được, có đan dược có thể hóa giải.

Tuy rằng trị ngọn không phải trị gốc, nhưng cũng có thể ứng đối, mà tên loại đan dược này, hắn cũng đã nghe từ trong miệng những thập hoang giả kia nói chuyện trên đường, gọi là Bạch Đan.

Thứ mà cấm khu gần đây thừa thãi nhất, chính là thảo dược trọng yếu để luyện chế Bạch Đan, cho nên, trong doanh địa này nhất định có buôn bán Bạch Đan.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh sờ lên thủy tinh màu tím vùi sâu ở trong ngực.

Hắn trong khoảng thời gian này rõ ràng đã cảm nhận được, ngoại trừ sự khôi phục sức khỏe của bản thân, bất kể tốc độ hay là sức mạnh, cũng đều tăng lên rất nhiều.

Cái này cũng có liên quan tới Hải Sơn Quyết tầng thứ nhất, nhưng Hứa Thanh cảm thấy, tầng thứ nhất này của mình, hình như không giống lực lượng một hổ mà Hải Sơn Quyết miêu tả.

“Ta có thể đánh chết rất nhiều lão Hổ.”

Hứa Thanh thì thào, cảm thụ một chút linh năng trong hạ thể, dọc theo con đường này hắn khắc khổ tu hành, giống như sắp đạt tới tầng thứ hai.

“Đêm nay, trùng kích tầng thứ hai.” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự kiên định, nhắm hai mắt lại, bắt đầu thổ nạp.

Rất nhanh, linh năng liền từ bốn phương tám hướng vọt tới, linh năng ngoài cấm khu đối với bên trong cấm khu, thiếu đi rất nhiều dị chất, cũng khiến cho tốc độ tu hành tăng lên không ít.

Điểm này Hứa Thanh đã phát hiện vào hôm qua khi được sắp xếp trong phòng Đấu Thú Tràng.

Giờ phút này hắn thả lỏng thân thể, rồi dùng sức hấp thu cùng thổ nạp, áo da phủ ở ngực hắn cũng có ánh sáng tím yếu ớt lóe lên.

Thời gian trôi qua, dần dần trong thân thể Hứa Thanh, truyền ra thanh âm phanh phanh rất nhỏ, bên trong lỗ chân lông, tạp chất màu đen lại một lần nữa bị bài xuất.

Máu thịt toàn thân được bồi dưỡng, dường như càng ngày càng cứng cỏi, lực lượng mơ hồ càng mạnh, trong đó dần dần bắn ra.

Cùng lúc đó, bên ngoài trong bóng đêm, tiểu cô nương ban ngày được Hứa Thanh hoán đổi cây thăm với mình, đến gần chỗ sân ngoài của Hứa Thanh.

Nàng đứng ở nơi đó do dự, dường như định gõ cửa, nhưng lại có chút lo lắng không yên.

Cho đến hồi lâu, nàng hình như nhấc lên dũng khí, nhẹ nhàng gõ vào cửa, chỉ là thanh âm này quá yếu rồi, căn bản là không cách nào truyền vào.

Mà ngay một khắc tiểu cô nương gõ cửa, tiếng phanh phanh trong cơ thể Hứa Thanh cũng đạt tới thời điểm cường liệt nhất.

Theo một tiếng nổ vang trong đầu, Hứa Thanh mở mắt ra, tia sáng màu tím lại một lần nữa lập lòe trong mắt hắn, bên trong lộ ra thần sắc vui sướng, cúi đầu nhìn cánh tay của mình, chỗ đó xuất hiện điểm dị hoá thứ hai.

Ngưng Khí, tầng hai.

Chương 21: Hậu quả của uy hiếp (1)

“Rốt cuộc đột phá.”

Hứa Thanh đứng lên, đánh ra một quyền, lại có một tiếng thanh thúy vang vọng trong không khí, thậm chí còn tạo ra gió khiến cho nhà xá cũng lắc lư một chút.

Một màn này, để cho ánh mắt Hứa Thanh trợn to, hắn có thể cảm nhận được, giờ phút này chính mình so với hôm qua cường đại hơn quá nhiều.

Nếu đổi thành hiện tại đi đối mặt con mãng xà cự giác, Hứa Thanh tin tưởng mình một quyền, có thể trực tiếp đánh thủng vùng lân phiến ở bụng nó.

Chẳng những như thế, cảm giác của hắn so với trước kia cũng càng thêm nhạy cảm, chẳng những nhìn rõ ràng hơn, thính lực cũng cực kỳ linh mẫn, tiếng đập cửa ngoài sân, cũng vào lúc này bay vào trong tai Hứa Than.

Hứa Thanh khẽ giật mình, đi đến bên cạnh cửa lớn, mượn nhờ ánh trăng phía ngoài, hắn nhìn xuyên thấu qua khe hở thấy được ngoài cửa, có một thân ảnh tiểu cô nương đứng ở nơi đó.

Đối phương hình như có thương tích bên người, thân thể có chút run rẩy.

Hứa Thanh nhăn mày lại, vốn không có ý định để ý tới, nhưng tiểu cô nương kia vẫn còn kiên trì, nhẹ nhàng gõ cửa.

Vì vậy, sau một lúc lâu, Hứa Thanh đẩy ra cửa phòng mình, đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh đến, tiểu cô nương rõ ràng khẩn trương lên, cố nén cũng không lui ra phía sau, cách cửa trúc nhìn qua Hứa Thanh.

“Có việc gì?” Hứa Thanh mở miệng.

“Ta… Ta cũng đã lấy được quyền cư ngụ ở doanh địa, còn… Còn đã tìm được một phần công việc ở đây.” Tiểu cô nương có chút lắp bắp nói ra.

“Đã biết.” Hứa Thanh gật đầu, xong liền xoay người lại.

“Chờ một chút… Cám ơn ngươi, ta tới nơi này là muốn cám ơn ngươi.” Tiểu cô nương vội vàng nói.

“Không cần cám ơn, là ta muốn ăn nó, không liên quan tới ngươi.” Hứa Thanh nói xong, quay người đi về phía phòng mình.

Nhìn bóng lưng Hứa Thanh, tiểu cô nương mím môi, bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Vô luận như thế nào, ta vẫn cám ơn ngươi, ân huệ này… Về sau ta sẽ báo đáp.” Nói xong, thân ảnh nàng tập tễnh rời đi, tan biến hòa vào trong đêm tối.

Hứa Thanh quay đầu nhìn, cũng không để ở trong lòng, sau khi về phòng, hắn thở sâu, cảm thụ một chút biến hóa của bản thân, ý tưởng về một cuộc sống tốt đẹp hơn, càng nắm chắc hơn.

Chỉ là đau đớn mơ hồ đến từ cánh tay trái, khiến cho hắn đoán được dị chất trong cơ thể mình, hẳn là độ dày rất cao, coi như ăn túi mật rắn cũng không hóa giải được bao nhiêu.

Giờ phút này đêm dài vắng người, bên ngoài cũng không có hung thú gào thét, Hứa Thanh đi đến bên giường, nhìn tấm đệm sạch sẽ một chút, lại nhìn quần áo dơ bẩn của mình một hồi.

Hắn suy nghĩ chốc lát, sau đó liền cuốn tấm đệm sạch sẽ lên, để ở một bên, rồi giữ nguyên áo nằm ở trên ván giường.

Trong tay theo bản năng rút ra que sắt đen nhánh, nắm trong tay, chuẩn bị ngủ.

Que sắt này, là đồng bọn hắn tín nhiệm nhất.

Nó được hắn nhặt ở trong đống rác từ nhiều năm trước, bởi vì hắn phát giác được nó sắc bén cùng cứng rắn, cho nên thủy chung được hắn tùy thân mang theo, tư cách binh khí của bản thân.

“Ngày mai tìm một nơi bán Bạch Đan ở trong doanh địa.”

Đáy lòng Hứa Thanh thì thào, sờ lên túi da, bên trong có một chút thứ những năm nay hắn tích góp, còn có mấy khối bảo thạch có giá trị tìm được ở bên trong thành trì.

Bảo thạch hắn không dám lấy thêm, đạo lý mang ngọc có tội, hắn từ nhỏ đã nhìn thấy.

Đang suy nghĩ, cơn buồn ngủ chậm rãi ập tới, hai mắt Hứa Thanh dần dần nhắm lại.

Chỉ là que sắt bị hắn cầm ở trong tay, vẫn như trước vô cùng chặt chẽ, không hề buông lỏng chút nào.

Một đêm bình tĩnh, theo ánh mặt trời hiện lên, liền trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh rời giường từ sớm, sau đó cũng rời nhà nhỏ.

Trước khi đi hắn nhìn về gian phòng của Lôi đội, đối phương giống như không ở, hoặc là đã ra ngoài, vì vậy Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đi tới trong doanh địa.

Có lẽ là bởi vì màn giết rắn lấy mật hôm qua của hắn chấn động nhân tâm, cho nên khi đi lại trong doanh địa, hắn rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của thập hoang giả bốn phía nhìn mình, trong ánh mắt có chút khác biệt.

Không hề bởi vì thân hình thiếu niên thoạt nhìn dễ khi dễ của hắn, mà phán xét tâm tính của hắn.

Mà cảm thấy nhận thức nhiều hơn một chút, cảnh giác nhiều hơn một chút, đồng thời những tên thiếu niên đứng ở nơi hẻo lánh cùng một dạng tuổi tác với hắn, ánh mắt vô thần lúc nhìn đến hắn, cũng xuất hiện vẻ hâm mộ.

Tôn nghiêm, là do mình tự tìm đến.

Hứa Thanh tự nhủ trong lặng yên.

Hắn ở trong doanh địa vừa tìm kiếm cửa hàng, đồng thời cũng đang quen thuộc hoàn cảnh.

Hắn phát hiện chó hoang trong doanh địa không ít, bọn nó sủa vang tranh đoạt thức ăn với nhau, tuy lớn nhưng cũng khô gầy, nhưng có một vài bộ phận so với người, còn rắn chắc hơn nhiều.

Sau khi lưu ý một chút những con chó hoang này, Hứa Thanh tiếp tục quan sát doanh địa.

Cho đến khi hắn miêu tả ra trọn cái doanh địa này ở trong đầu, hắn dựa theo địa đồ trong đầu, ở bên trong khu vực trung tâm, tìm được một gian cửa hàng.

Cửa hàng không nhỏ, người đến người đi rất là náo nhiệt, hình như bên trong cái gì cũng có bán.

Chương 22: Hậu quả của uy hiếp (2)

Hứa Thanh ở bên ngoài quan sát một hồi, hắn chú ý tới bên trong cửa hàng, là tiểu cô nương hôm qua kia, ăn mặc một bộ đồ tiểu nhị. Đối phương hiển nhiên là ở bên trong chỗ này làm việc lặt vặt, bận trước bận sau, trên trán đều là mồ hôi.

Cho đến khi Hứa Thanh đi vào cửa hàng, nàng mới chú ý tới nơi đây, vừa muốn nói chuyện, nhưng lại bị một thập hoang giả gọi tới hỏi vật phẩm.

Hứa Thanh cũng không lập tức chú ý vật phẩm bên trong cửa hàng, mà trước nhìn những người chung quanh đến mua vật phẩm như hắn.

Tổng cộng bảy người, có người đang tìm kiếm vật phẩm, có người đang cúi đầu trầm tư, có người đang cò kè mặc cả, trong đó có hai vị, một béo một gầy, giống như cùng một hội.

Người béo rất tròn, người gầy thì có mặt ngựa, thái độ rõ ràng rất cường ngạnh, trên người có chấn động linh năng không ít, giờ phút này một người trong đó, chính là đang quát tháo tiểu cô nương kia, giống như đối với câu trả lời của nàng có chút bất mãn.

Trong khi tiểu cô nương này lo lắng nói xin lỗi, Hứa Thanh nhìn vật phẩm trong cửa hàng.

Cùng phán đoán của hắn không sai biệt lắm, nơi này là một tiệm tạp hóa, đan dược, binh khí, quần áo, thức ăn…, đầy đủ mọi thứ.

Vì vậy hắn thu hồi ánh mắt, đi đến chỗ quầy hàng, nhìn chủ quán bộ dạng lạnh lùng đang hút thuốc đồng trong đó, bình tĩnh mở miệng.

“Bạch Đan bán thế nào?”

“Bạch Đan số lượng có hạn, mỗi ngày chỉ bán 5 viên, số định mức hôm nay còn 2 viên, 10 linh tệ một viên.”

Mí mắt chủ quán nhấc lên, quét mắt nhìn Hứa Thanh, có lẽ nhận ra hắn chính là thiếu niên đấu thú hôm qua, thái độ khá hơn một chút.

Nhưng nghe tới cái giá tiền này, dù là trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng Hứa Thanh vẫn nhíu mày.

Hắn tích góp những năm này, cũng chính là 23 linh tệ mà thôi, nhưng dị hoá trên cánh tay truyền tới đau đớn, để cho hắn không chần chờ, từ trong túi da cẩn thận lấy ra 20 khối linh tệ, đưa cho chủ quán.

Chủ quán vung tay phải thu hồi linh tệ, từ trong tủ chén lấy ra một cái túi, ném cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận mở ra, thấy trong bao vải có hai viên đan dược màu trắng, lông mày lần nữa nhăn lại.

Bên ngoài hai quả đan dược này, có nhiều chỗ đã phát xanh, hiển nhiên tính chất đã có biến hóa, không phải là hàng mới, cũng không có mùi thuốc truyền ra, thoạt nhìn rất là thấp kém.

“Bạch Đan trong doanh địa đều là như thế này, phẩm chất tốt hơn chúng ta nơi đây không có, cái đồ chơi này dù là nát rồi, cũng có hiệu dụng, yên tâm ăn là được.”

Nhìn ra Hứa Thanh đang nghi ngờ, chủ quán vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói một câu.

Hứa Thanh rất cẩn thận, cũng không lập tức ăn, hắn dự định trở về hỏi Lôi đội một chút, vì vậy thu hồi liền định ly khai.

Nhưng vào lúc này, bên trong ánh mắt hắn bỗng lóe lên tinh mang, thân thể nhoáng một cái nhảy ra bên cạnh.

Ngay khí hắn tránh đi, đồng thời có một cánh tay rơi vào vị trí hắn vừa đứng, chụp lấy không khí.

Hứa Thanh lạnh mắt nhìn tới, thấy chính là tên thập hoang giả mặt ngựa lúc nãy quát tháo tiểu cô nương , giờ phút này đang thu tay về, thần sắc có chút kinh ngạc nhìn mình.

Cùng lúc đó, đồng bạn thân thể rất tròn, cũng đứng ở nơi cửa, chặn đường, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, nhếch miệng cười một cái, lộ ra hàm răng vàng khè.

“Là Bàn Sơn cùng Mã Tứ của tiểu đội Huyết Ảnh!”

“Tiểu hài này là Lôi đội mang về, Lôi Đình cùng Huyết Ảnh luôn luôn không hợp nhau, cho nên chuyện của các ngươi ta không nhúng tay, nhưng không nên lãng phí thời gian quá lâu, ta còn phải buôn bán."

Những người khác trong cửa hàng, đều bị cử động của hai người thu hút ánh mắt, sau đó thấp giọng nói.

Mà câu nói sau cùng kia, là của chủ quán lạnh lùng nói.

Giờ phút này người đi đường ngoài cửa hàng, cũng chú ý tới nơi đây, nhao nhao ngừng chân mang theo hứng thú nhìn lại.

Tiểu cô nương chỗ đó thì vẻ mặt lo lắng, bộ dạng không biết làm sao để có thể trợ giúp.

"Yên tâm, sẽ không quá lâu." Tên mặt ngựa nở nụ cười, nhìn Hứa Thanh, vẻ âm lãnh trong mắt lóe lên.

"Tiểu hài tử, mãng xà cự giác ta giết qua không ít, ta cũng không làm khó ngươi, ta cũng cần Bạch Đan, đưa hai viên Bạch Đan của ngươi cho ta, ta liền cho ngươi an toàn rời khỏi, bằng không mà nói, ta sẽ cắt đứt cổ của ngươi, cầm đi Bạch Đan trên thi thể của ngươi."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Hứa Thanh liền lạnh hơn, hắn nhìn cổ của đối phương, lại nhìn tên béo chặn cửa một chút, chú ý thấy người ở phía ngoài đi tới không ít, đáy lòng cân nhắc.

Hai người này bất kỳ một cái nào, thì linh năng chấn động đều không kém, có bộng dạng đều là tầng hai, hắn nắm chắc có thể một mình đánh một người, trong mười cái hô hấp là có thể trực tiếp tiêu diệt.

Dù là hai người cùng lên, hắn cũng có thể giết, nhưng thời gian sẽ lâu hơn một chút.

Nhưng nơi này phố xá sầm uất, một khi đấu võ, đối phương đã là đội viên, tất có viện thủ.

Hắn không muốn đặt toàn bộ hy vọng vào Lôi đội có thể đúng lúc đến trợ giúp, đây cũng không phải là tính cách của hắn, hắn không thích đặt hy vọng ở trên người khác, chính mình nắm giữ mới là tốt nhất.

Vì vậy Hứa Thanh mặt không cảm xúc lần nữa quét qua cổ của tên mặt ngựa, tay phải lấy ra túi Bạch Đan, không hề kéo dài, trực tiếp ném tới, đối phương một phát bắt được, cười đắc ý.

Tên đồng bạn to béo, cũng là trong tiếng cười nhường ra vị trí, Hứa Thanh cũng không quay đầu lại, cất bước đi ra.

Đám người bốn phía, bất kể trong hay ngoài cửa hàng, trên phản ứng đều cảm thấy việc này bình thường, dưới pháp tắc mạnh được yếu thua, kẻ yếu chính là phải thức thời, đây mới là sinh tồn chi đạo.

Tiểu cô nương cũng nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi nàng cũng lo tới đổ mồ hôi, giờ phút này mắt thấy nguy cơ hóa giải, cũng tiếp tục lu bù lên.

Về phần Bàn Sơn cùng Mã Tứ, thì là nghênh ngang tiêu sái đi ra cửa hàng, đàm tiếu với nhau đi xa.

Chương 23: Hậu quả của uy hiếp (3)

Chỉ là… Không có bất kỳ người nào chú ý tới, sau lưng Bàn Sơn cùng Mã Tứ, có một đạo thân ảnh nhìn như đi xa, nhưng mang theo đầy đủ kiên trì, dưới tình huống không để lộ ra bản thân, như bóng mờ lung lay đi theo hai người.

Ánh mắt như sói nhìn chằm chằm con mồi, chăm chú tập trung lên hai người bọn họ.

Thân ảnh ấy, chính là Hứa Thanh.

Thời gian trôi qua, sắc trời dần dần muộn.

Bàn Sơn cùng Mã Tứ ở trong doanh địa đi tới rất nhiều nơi, đi vòng vo cả ngày, cũng không hề chú ý tới sau lưng thủy chung có một thân ảnh đi theo.

Cho đến khi ánh trăng treo trên cao, hai người rốt cuộc tách ra.

Bàn Sơn đi nơi có đống lửa, mà Mã Tứ thì là mang theo vẻ dâm tà, hướng về khu vực âm u bên ngoài doanh địa, đi đến cái lều vải bằng lông vũ.

Mà ngay khi gã sắp đi tới, lập tức ở một chỗ âm u trong doanh địa, từ sau lưng có tiếng gió truyền đến.

Mã Tứ lập tức cảnh giác, nhưng sau lưng không có cái gì, dưới thần sắc sững sờ của gã, vừa muốn hành động, nhưng lại đã chậm.

Chỉ trong thời gian ngắn, một cái tay nhỏ từ bên cạnh gã duỗi ra, gắt gao đè lại miệng của gã, đồng thời một kiện dao găm sắc bén ở trên cổ của gã, cũng không dừng lại hay là do dự, dùng sức cứa qua.

Ồ một tiếng, máu tươi bỗng nhiên phun trào, ánh mắt Mã Tứ trợn to, muốn vùng vẫy.

Thế nhưng che miệng gã bị bàn tay nhỏ bé nhưng khí lực cực lớn bịt chặt, kéo lấy thân thể của gã lùi về phía sau, dù cho gã vùng vẫy như thế nào cũng đều vô bổ.

Hai chân chỉ có thể bất lực vùng vẫy đạp đạp, nhưng cũng không ngăn cản được bị đẩy vào trong chỗ âm u.

Cuối cùng, gã như gà con vậy, bị kéo đến trong góc.

Nhưng cho đến giờ phút này, cái tay nhỏ bé đè trên miệng của gã cũng vẫn như trước cũng không buông ra, mà đợi một lát, xác định gã đã mất đi sức chống cự, hít thở không thông vả lại đổ máu quá nhiều đã vô lực vùng vẫy, mới nới lỏng tay, để thân thể run rẩy yếu ớt của gã, ngã xuống trên mặt đất.

Cũng chính là thời điểm này, Mã Tứ mới tuyệt vọng nhờ ánh trăng lờ mờ, thấy rõ trước mắt mình, thân ảnh thiếu niên kia với biểu cảm lạnh lùng .

“Ô ô…”

Trong mắt Mã Tứ mang theo không cách nào tin, gã làm sao cũng không nghĩ ra, thiếu niên ban ngày ngoan ngoãn giao ra Bạch Đan, vậy mà có thể ra tay quyết đoán, tàn nhẫn như thế.

Gã hình như rất muốn mở miệng nói với thiếu niên, ban ngày mình nói cắt cổ chỉ là uy hiếp mà thôi, không đến mức giết người…

Nhưng trong cổ họng toàn máu, để cho gã không cách nào mở miệng, chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô suy yếu, tuyệt vọng nhìn thiếu niên mặt không cảm xúc đang tìm kiếm túi đồ của mình.

Cho đến khi lục xong toàn bộ, Hứa Thanh mới tìm tới Bạch Đan của mình, còn nhiều hơn 5 viên, trừ bên ngoài cái này, bên trong còn lẫn lộn một chút linh tệ của đối phương.

Sau khi cất kỹ, trong ánh mắt hoảng sợ đến cực hạn của Mã Tứ, Hứa Thanh cẩn thận lấy ra cái bao bố bọc đầu rắn, cẩn thận mở ra, dùng răng rắn đâm vào trên người Mã Tứ, thuần thục đâm thủng.

Thân thể Mã Tứ lập tức run rẩy lần nữa, máu thịt từ vị trí miệng vết thương bắt đầu chậm rãi hòa tan, loại cảm giác sống sờ sờ bị ăn mòn cùng đau khổ này, để cho cả người gã hỏng mất.

Cho đến khi Hứa Thanh giơ tay lên, phủ lên ánh mắt của gã, thế giới của Mã Tứ, từ đó không còn có ánh sáng.

Toàn thân gã bị hòa tan, trở thành máu loãng, thẩm thấu vào trong đất bùn.

Hứa Thanh hấp thụ sơ sẩy trước đây, từ trên người lấy ra một cái túi đã chuẩn bị tốt, lấy đi quần áo cùng vật lẫn lộn của Mã Tứ, lúc này mới quay người rời đi.

Mà sau khi hắn rời đi, từ chỗ Mã Tứ chết, hai thân ảnh từ trong bóng tối đi ra.

Chính là vị lão giả mặc trường bào màu tím bất phàm cùng tôi tớ của lão, ngày hôm qua ở bên trong Đấu Thú Tràng không ai có thể trông thấy.

Lão giả cúi đầu nhìn một chút mặt đất hòa tan thi thể Mã Tứ, lại ngẩng đầu nhìn về thân ảnh Hứa Thanh đi xa, trong mắt lộ ra một vòng tán thưởng.

“Là một hạt giống tốt, có thể ẩn nhẫn, lại sát phạt quyết đoán, khó được nhất chính là ra tay tàn nhẫn, đồng thời còn có thể xử lý sạch sẽ, không tệ.”

Thần sắc tên tay sai một bên có chút ngoài ý muốn.

Gã đi theo lão giả nhiều năm, rất ít nghe thấy tiếng đánh giá người ‘không tệ’ trong miệng đối phương, mà thiếu niên này đã bị lão giả chú ý hai lần, vì vậy cũng ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh biến mất.

“Tiểu tử thú vị.” Lão giả nở nụ cười, lại tùy ý hỏi một câu.

“Chỗ Bách đại sư, còn bao lâu thì đến?”

“Thất gia, dựa theo hành trình của Bách đại sư, hẳn là trong một hai ngày sắp tới, là có thể đi đến nơi đây.” Tôi tớ thu hồi ánh mắt, cung kính mở miệng.

“Cuối cùng đã đến, lần này lão phu muốn hảo hảo khuyên lão ta một chút, chỗ Tử Thổ (vùng đất tím) kia khắp nơi đều là quy củ, có cái gì tốt mà lưu luyến, không bằng tới Thất Huyết Đồng tiêu diêu tự tại.”

Lão giả cười ha ha, giống như rất vui vẻ, vừa nhìn về phía Hứa Thanh đi xa.

“Đi, chúng ta đi nhìn xem, con sói con này tiếp theo muốn làm gì.”

Chương 24: Y phục mới (1)

Tháng ba, tuy tiết trời đã ấm hơn, nhưng vẫn còn có một chút băng hàn.

Nếu mới từ cấm khu ra ngoài, đối với cái lạnh như vậy sẽ không cảm thấy cái gì, nhưng nếu như ở bên ngoài lâu rồi, thân thể sẽ vẫn gặp phải cảm giác rét lạnh thấu xương như cũ.

Nhất là trong đêm, thì cảm giác băng hàn sẽ còn cao hơn một chút.

Theo gió lạnh thổi qua, thân ảnh Hứa Thanh không có chút nào dừng lại, chỉ là quấn chặt áo da trên người hơn một chút.

Hắn còn có chuyện còn chưa làm xong, cho nên cẩn thận đi thẳng vào trong bóng đêm ở trong doanh địa.

Trên đường thấy một chút chó hoang, nhe răng về phía hắn, nhưng sau khi chạm vào ánh mắt của hắn, giống như phát giác được mùi vị máu tanh trên người hắn, đều nhao nhao câm miệng, trốn đi.

Ánh mắt Hứa Thanh rời khỏi trên người chó hoang, tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi hắn đi tới một căn nhà ở trung tâm doanh địa, hắn ngồi xổm không nhúc nhích ở một chỗ âm u, ngưng mắt nhìn về một tòa phòng lớn ở xa.

Chỗ đó có đống lửa dụi tắt.

Hứa Thanh nhớ kỹ Mã Tứ tách ra với Bàn Sơn, chính là đi tới nơi đây, cho nên hắn muốn ở đây đợi, xem đối phương có thể giữa đêm ra bên ngoài đi tiểu hay không.

Hàn ý lạnh như băng xâm nhập toàn thân, nhưng thân ảnh Hứa Thanh tựa như hóa đá vậy, định vững tại đó, không động chút nào, kiên trì chờ đợi.

Ở phía sau hắn, trên nóc một ngôi nhà, giờ phút này Thất gia cùng tôi tớ của lão cũng đã đi qua, nhìn Hứa Thanh đang đợi ở bên đó, Thất gia nở nụ cười.

“Quả nhiên như ta sở liệu, con sói con này còn muốn đuổi tận giết tuyệt.”

“Lão phu hiện tại rất chờ mong, nếu tiểu tử này vào cấm khu bên cạnh, sẽ có biểu hiện như thế nào khi ở trong đó.” Thất gia cũng ngồi xổm xuống, vừa cảm thấy hứng thú, vừa nói chuyện với tôi tớ bên cạnh.

Tên tôi tớ mỉm cười, ngồi xổm bên cạnh Thất gia, quan sát Hứa Thanh ở xa.

Mắt nhìn thời gian trôi qua, đã qua nửa canh giờ, chân mày Hứa Thanh hơi nhíu lại.

Sau khi hắn suy nghĩ một chút, quay người theo bóng tối rời khỏi, cả người giống như một u linh, im hơi lặng tiếng, không một chút tiếng động nào.

Hắn cũng không lập tức trở về chỗ ở Lôi đội, mà đi một vòng quanh đó.

Sau khi xác định không có người đi theo, lúc này Hứa Thanh mới nhoáng một cái chui vào sân của Lôi đội, lặng yên không một tiếng động trở lại phòng nhỏ của mình.

Sau khi đi vào, hắn thở sâu, xoa xoa đôi bàn tay, như muốn nhờ động tác này xua tán đi cái lạnh của thân thể.

Sau đó hắn lau lau một chút vết máu trên người, lúc này mới khoanh chân ngồi trên ván giường, trong ánh mắt lộ ra suy tư.

“Những thập hoang giả này đều không có giờ giấc cố định ra ngoài, vả lại Mã Tứ háo sắc, cho nên chỉ cần thời gian không lâu, có lẽ sẽ không có người phát hiện gã tử vong, Bàn Sơn khả năng đại khái cũng sẽ không bởi vậy mà cảnh giác.”

“Nhưng vì ổn thỏa, vẫn phải mau chóng tiêu diệt Bàn Sơn mới được.” Hứa Thanh nheo mắt lại.

Giống như lúc trước giết Tàn Ngưu, hắn lớn lên ở xóm nghèo, trước giờ không cho phép bên người có tai họa ngầm uy hiếp tính mạng của mình.

Giết Mã Tứ, là bởi vì đối phương đoạt vật phẩm của mình lại uy hiếp, chuẩn bị đối phó Bàn Sơn, cũng là nguyên nhân này.

Hứa Thanh trầm ngâm, lấy ra vật phẩm của Mã Tứ từ trong túi da, sau đó cẩn thận kiểm tra một phen.

Phần lớn là đồ vật lẫn lộn, còn có một bàn tay sắt cỡ lớn, không có gì thần kỳ, nhìn giống như là một cái tài liệu.

Trừ cái này, còn có hơn 70 khối linh tệ, đây đối với Hứa Thanh mà nói đã là một khoản tiền lớn.

Hắn cẩn thận đếm lại một lần, lại xuất ra Bạch Đan, so sánh Bạch Đan của mình cùng Mã Tứ một chút, phát hiện những thứ Bạch Đan này đều là đan dược không còn mới.

Vì vậy đáy lòng của hắn đối lời nói của chủ quán tiệm tạp hóa, tạm tin bảy phần.

Lại suy tư một phen, Hứa Thanh lấy ra một quả đặt ở bên miệng rồi nuốt xuống, sau đó nhắm mắt lại lặng lẽ cảm thụ.

Rất nhanh hắn liền cảm nhận được một dòng nước ấm trong người bốc lên, cuối cùng hội tụ tại cánh tay trái, đốt dị hoá, cảm giác thoải mái lập tức nổi lên.

Sau một lúc lâu, cảm giác này mới tan biến, Hứa Thanh mở mắt ra liền lập tức nhìn cánh tay trái, hai cái điểm dị hoá ở đó thoáng phai nhạt một chút, cảm giác đau đớn cũng giảm bớt đi rất nhiều.

“Có tác dụng.” Mắt Hứa Thanh lộ ra vui mừng, lấy ra quả thứ hai nuốt vào.

Cảm giác giống nhau tiếp tục hiện ra, cho đến khi dược lực lần nữa tiêu tán, cảm giác đau đớn của hắn cũng tùy theo đó mà tan biến.

Toàn thân bay lên một cảm giác trong trẻo, rất thoải mái, dường như máu thịt đều bị tẩy rửa một phen, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy tốc độ cùng sức mạnh của mình, dường như mạnh hơn một chút.

Còn dư lại Bạch Đan, hắn cũng không tiếp tục phục dụng, mà đặt ở trong túi da, nhắm mắt lại bắt đầu tu hành.

Chương 25: Y phục mới (2)

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Thanh mở mắt ra, đứng dậy ra ngoài.

Vừa mới đẩy ra cửa phòng, hắn liền thấy Lôi đội đang khoanh chân ngồi trong sân, tựa như đang thổ nạp.

Hứa Thanh không quấy rầy, nhẹ nhàng mở ra cửa sân, lại cẩn thận đóng lại, sau đó mới cất bước đi xa.

Gió hôm nay giống như còn lạnh hơn so với đêm qua, thổi vào người chẳng những khiến người ta run rẩy, thậm chí ngay cả những con chó hoang kia, cũng đều co lại trong động, rất ít ra ngoài.

Trong lúc Hứa Thanh hô hấp có thể thấy cả sương mù xuất hiện, khiến cho đầu óc hắn nổi lên những ký ức không tốt khi ở xóm nghèo.

Hắn chán ghét rét lạnh.

Bởi vì rét lạnh đối với một cái đứa trẻ lang thang màn trời chiếu đất mà nói, chính là một trường kiếp nạn, cần dùng lực lượng vùng vẫy mới có thể sống sót.

Cho nên, khi đi qua một cửa hàng trang phục, bước chân của Hứa Thanh không tự chủ được dừng một chút, nhìn bên trong cửa hàng treo dày đặc quần áo sạch sẽ.

Hắn sờ lên túi da hơi phình, quay người đi vào.

Bên trong cửa hàng không có mấy người, Hứa Thanh đi vào nhìn những cái quần áo đang treo, rất nghiêm túc.

Một bên ngăn tủ, chủ quán liếc mắt quét qua Hứa Thanh, không quá để ý, căn dặn tiểu nhị bên người.

“Ngươi về phía sau sửa sang lại một chút, lấy những cái quần áo định chế (*hàng đặt theo yêu cầu) đã qua 1 tháng, lấy ra treo bán đi đi.”

“Vậy nếu người đặt quần áo trở về thì phải làm sao bây giờ?” Tiểu nhị hình như mới tới không lâu, chần chờ một chút.

“Trở về? Trong doanh địa cách một đoạn thời gian đều có người mất tích, có người chết ở bên trong cấm khu, có người không hiểu được mà biến mất, có thể trở về chỉ có quỷ, nhanh đi.”

Chủ quán không kiên nhẫn phất tay, tiểu nhị nghe xong nhanh chóng chạy về phía sau.

Không lâu sau, khi Hứa Thanh còn chưa có chọn xong quần áo, tiểu nhị đã ôm rất nhiều quần áo ra ngoài, treo từng cái lên, Hứa Thanh liếc thấy trong số đó có một cái áo da lông tối màu.

Cái áo kia có lẽ là được người khác đặt làm, nhưng rồi rốt cuộc không cách nào trở về lấy quần áo nữa.

Sau một nén nhang, lúc Hứa Thanh đi từ bên trong cửa hàng ra, cái áo hắn mặc trên người, chính là cái áo da lông tối màu kia.

Cái áo này ngăn lạnh lại không nặng, trình độ ấm áp khi mặc lên người vượt qua quần áo lúc trước của Hứa Thanh rất nhiều.

Duy chỉ bởi vì hắn hơi nhỏ gầy, cho nên mặc cái áo này ở trên người liền giống như là áo khoác vậy, rất không cân đối.

Nhưng Hứa Thanh rất vui vẻ, dọc theo đường hắn còn rất cẩn thận tránh đi những chỗ bẩn.

Lúc hắn định đi tìm kiếm Bàn Sơn, thì hắn bỗng chú ý tới bên ngoài doanh địa, giờ phút này có tiếng lộn xộn truyền đến, đồng thời cũng có rất nhiều thập hoang giả trong doanh địa cũng đang đi ra, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong đi tới nơi truyền đến âm thanh.

Hứa Thanh cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Dần dần hắn nhìn thấy, dưới ánh mặt trời chiếu rọi một đoàn xe trọn vẹn hơn 10 cỗ xe ngựa, trùng trùng điệp điệp chạy nhanh về phía này.

Người ngồi ở trên xe, dù chỉ là thị vệ thì quần áo cũng vô cùng ngăn nắp, sắc mặt ai cũng hồng hào, trong mắt càng có tinh mang, vả lại trên thân phần lớn người đều có chấn động linh năng rất mạnh.

Về phần bên trong xe, Hứa Thanh không nhìn thấy, nhưng cũng có thể suy đoán ra thân phận người này nhất định là rất tôn quý.

Đoàn xe như vậy, Hứa Thanh đã từng nghe Lôi đội nói, hình như sẽ thường xuyên đến doanh địa, hoặc là thương nhân, hoặc là vì mua sắm Thất Diệp Thảo để luyện chế Bạch Đan.

Mà thân ảnh Bàn Sơn, cũng xuất hiện ở trong đám người, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Hứa Thanh, hắn không hề chú ý đoàn xe nữa, mà nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Bàn Sơn, đã bắt đầu đi theo.

Chỉ có lẽ là đoàn xe đến, cho nên ở trong doanh địa cả ngày hôm nay đều rất náo nhiệt, tạo thành phiên chợ, Hứa Thanh thủy chung không có tìm được cơ hội.

Cho đến đêm khuya, hắn nhìn Bàn Sơn lần nữa về chỗ phòng lớn của mình, liền thu dao găm vào trong tay áo, quay người rời đi.

Mặc dù ngày hôm nay không có cơ hội ra tay, nhưng Hứa Thanh rất kiên trì, sau khi trở lại phòng mình, hắn mặc y phục mới mua hôm nay rồi đả tọa tu hành, dù là lúc ngủ cũng không cởi.

Cho đến khi trời sáng một lần nữa, hắn chuẩn bị tiếp tục ra ngoài tìm cơ hội, mới cởi cái áo khoác lông yêu quý ra ngoài, lại đổi lại chiếc áo da rách của mình.

Nhìn y phục mới, Hứa Thanh cảm thấy mình ngày hôm qua có chút lỗ mãng.

Giờ phút này mặc chiếc áo rách, Hứa Thanh đi tại trong doanh địa, người đi ngang qua phiên chợ không ít, ánh mắt nhìn như đang quan sát chỗ đoàn xe đóng quân, nhưng trên thực tế là đang tìm kiếm thân ảnh Bàn Sơn.

Xa xa, Thất gia hà hơi một cái, cùng tôi tớ ngồi trên một nóc nhà, ánh mắt đảo qua đoàn xe, vừa nhìn về phía Hứa Thanh, tùy ý hỏi tôi tớ bên bên người một câu.

“Đã gửi giấy mời cho Bách đại sư chưa?”

“Thất gia, đã gửi đi rồi, nhưng Bách đại sư nói thân thể lão dạo gần đây bệnh nhẹ…”

“Bệnh nhẹ? Lão chính là y sư, lão đây là… Ồ, ta nhớ tiểu tử này ngày hôm qua mặc bộ y phục mới, hôm nay làm sao lại đổi lại rồi?” Thất gia đang nói, bỗng chú ý tới y phục của Hứa Thanh, có chút kinh ngạc hỏi.

Trong lúc Thất gia khó hiểu, Hứa Thanh ở trong đám người, đã tập trung ánh mắt vào Bàn Sơn.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt khóa chặt của Hứa Thanh, cả ngày trôi qua.

Đêm khuya lại đến, Bàn Sơn nguyên bản phải đi về phòng ngủ, chẳng biết tại sao lại cải biến phương hướng, ở bên trong bóng đêm, đi về khu vực phía ngoài doanh địa.

Tương đối mà nói, chỗ gã tới có chút hẻo lánh.

“Đã phát hiện ra ta?” Hứa Thanh nhướng mày, ánh mắt híp lại, ánh mắt dần dần càng thêm lạnh như băng.

Hắn cũng chưa đi theo, mà quan sát bốn phía, cho đến khi xác định đối phương chỉ có một mình đi đến, mới đi vòng một đường khác, bí mật hành tẩu trong đêm, đi trước Bàn Sơn đến khu vực vòng ngoài doanh địa.

Sau khi xác định nơi đây không có mai phục, hàng mang bên trong mắt của hắn càng đậm, ẩn nấp ở trong bóng tối.

Mà giờ khắc này, Bàn Sơn cũng đi tới cái phạm vi này, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

“Oắt con, ngày hôm qua ta liền phát hiện có người theo dõi, xuất hiện đi, nơi đây rất hẻo lánh, thích hợp xử lý thi thể của ngươi, nếu như ngươi không dám ra ngoài, tiếp theo sẽ không phải là một mình ta nữa đâu, cho dù Lôi đội che chở ngươi, Huyết Ảnh chúng ta cũng có thể làm cho ngươi trả giá thật nhiều.”

Chương 26: Y phục mới (3)

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, đối phương đã nói đến nước này rồi, hắn cũng không cần thiết ẩn giấu làm gì nữa, vì vậy từ trong bóng tối đi ra.

“Mã Tứ không phải lén lút ra ngoài, mà là bị ngươi giết chết đi, chúng ta ngược lại đã xem thường ngươi.” Bàn Sơn nhe răng cười, nhìn Hứa Thanh đi ra.

“Nhưng không sao, ta vốn nhìn gã không thuận mắt đã lâu, ngươi không giết chết, ta cũng dự định lần sau ra ngoài sẽ giết chết gã, cho nên còn muốn cám ơn ngươi đấy, chết sống của gã ta mặc kệ, nhưng đồ tốt ở trong túi da của gã, có lẽ ở chỗ của ngươi đi.”

Bàn Sơn nhìn cái túi ở eo Hứa Thanh, trong mắt hiện lên vẻ tham lam, không đợi Hứa Thanh trả lời, thân thể gã liền nhoáng một cái, thân thể béo tròn lúc này lại bộc phát ra tốc độ siêu việt Ngưng Khí tầng hai.

Chấn động linh năng trên thân thể của gã ở thời khắc này cũng mạnh hơn không ít, thậm chí còn tạo ra một tầng khí lưu ở bên ngoài cơ thể, kéo theo gió lạnh, cả người như một cái cầu tuyết, vọt tới phía Hứa Thanh.

Gã không phải Ngưng Khí tầng hai, giờ phút này, linh năng chấn động dĩ nhiên đã đạt đến tầng ba.

Cũng đang bởi vì như thế, hơn nữa lại thêm thèm thuồng một vật ở trong túi da của Mã Tứ, gã mới tự mình ra ngoài.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn lần đầu tiên giao chiến chính diện cùng tu sĩ, nhất là ngoại khí chảy bên ngoài thân thể của đối phương hiển nhiên là do linh năng biến thành, nhưng hắn tin tưởng lực lượng cùng tốc độ của mình.

Vì vậy ngay khi đối phương đến, Hứa Thanh lập tức lao ra, dưới sự bộc phát toàn lực, thân ảnh hầu như lưu lại một vết tàn ảnh.

Trong chớp mắt liền tránh đi thân hình Bàn Sơn, ngay trong khi Bàn Sơn cảm thấy sững sờ, Hứa Thanh đã đến sau lưng người kia, tay phải giơ lên dùng toàn lực, đánh một quyền ra.

Đây là lần đầu Hứa Thanh dùng ra toàn bộ chiến lực, một quyền đánh ra trực tiếp tạo thành tiếng vang đùng đùng, sau khi chạm vào lưng Bàn Sơn, liền phát ra một tiếng phịch.

Toàn bộ người Bàn Sơn kịch liệt run rẩy, khí lưu hình thành bên ngoài cơ thể vỡ vụn từng khúc, ngũ tạng trong cơ thể cuộn mình, trong lúc phun một ngụm máu tươi ra ngoài, sát cơ trong ánh mắt Hứa Thanh đã càng đậm đặc.

Tay phải xuất hiện que sắt, thân thể nhoáng một cái từ bên cạnh Bàn Sơn đang lảo đảo lui về phía sau mà qua, que sắt thuận thế đâm vào đầu Bàn Sơn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt Hứa Thanh khẽ biến, thân thể cấp tốc rút lui.

Ngay khi hắn lui ra phía sau, trong mắt Bàn Sơn lộ ra tia ngoan độc.

Hai đạo hắc tuyến thình lình từ trong tai chui ra, một trước một sau mang theo tiếng gào thét bén nhọn lao thẳng đến bộ mặt Hứa Thanh.

Hai đạo hắc tuyến màu đen là hai con rết, tốc độ cực nhanh, mắt thấy liền tới gần, liền bị Hứa Thanh dùng tay trái rút dao găm ra, trực tiếp chém đứt.

Một con cuối cùng, lúc bị Hứa Thanh chém đứt chỉ cách đôi mắt của hắn chưa tới bảy tấc.

Một màn tràn ngập hung hiểm, khiến cho sát cơ trong mắt Hứa Thanh càng đậm, lần nữa lao tới.

Mà Bàn Sơn mượn nhờ thời cơ Hứa Thanh lui ra phía sau, đã khôi phục một chút ngũ tạng trong người.

Giờ phút này thân thể tròn vo của gã cấp tốc rút lui về sau, hai tay giơ lên niệm pháp quyết, bộ mặt lập tức đỏ lên, trực tiếp phun ra một ngụm khói độc vọt về phía Hứa Thanh.

Khói mù bay tới, phạm vi rất lớn, bay rất nhanh về phía Hứa Thanh, những nơi nó đi qua, mặt đất cũng truyền đến thanh âm xì xì, có thể thấy được độc tính đậm đặc như nào.

Làm xong những thứ này, sắc mặt Bàn Sơn trắng bệch, bụng cũng nhỏ đi một vòng, lần nữa rút lui, trong mắt lóe lên sự tàn nhẫn, tim cũng đập rất nhanh.

Hứa Thanh quá cường hãn, vượt qua dự liệu của gã.

Gã không ngờ mình chính là một Ngưng Khí tầng ba, trên thân lại toàn là độc công, vậy mà xém chút nữa bị đối phương nhất kích tất sát.

Mà một ngụm khói độc này, cũng là đòn sát thủ của gã, nếu như vẫn không thể đoạt mạng đối phương, thì mình nhất định phải hét lên, làm cho đối phương kiêng kị.

Nhưng nếu mà la lên, thì món đồ đó của Mã Tứ, gã sợ là rất khó thu được.

Mà thực ra chỗ gã vẫn còn có một cái cấm vật không sử dụng, bởi vì vật này có tác dụng phụ cực lớn, nhưng vẫn bị gã lấy ra, đó là một viên hổ phách.

Trong lòng gã do dự, nhìn về chỗ khói độc bao phủ.

Nhưng ngay khi gã nhìn tới, khói độc mãnh liệt tản ra bốn phía, thân ảnh Hứa Thanh trong nháy mắt lao ra.

Tốc độ cực nhanh làm cho Bàn Sơn hoa cả mắt, nội tâm bỗng lộp bộp một cái, tay phải vừa muốn bóp nát viên hổ phách, trong miệng cũng định la lên, nhưng đã chậm.

Một que sắt đen nhánh, mang theo mũi nhọn vô cùng, ngay lập tức đã đến, thế như chẻ tre, trong nháy mắt xuyên suốt từ đầu này qua đầu kia, máu tươi lập tức tràn ra, bắn vào trên người Hứa Thanh.

Thân thể Bàn Sơn cứng đờ, muốn quay đầu lại nhưng không được, thi thể chậm rãi ngã xuống, vẫn không nhúc nhích.

Không nhìn thi thể Bàn Sơn, Hứa Thanh thở hồng hộc, cảnh giác quan sát bốn phía.

Sau khi xác định nơi đây vắng vẻ, không khiến cho ai chú ý, hắn rất nhanh tới gần thi thể Bàn Sơn, lấy đi túi da của đối phương.

Hứa Thanh đang muốn dụng độc rắn đâm tới, bỗng chú ý tới tay phải Bàn Sơn hình như đang nắm thứ gì, vì vậy kéo ngón tay của đối phương ra, thấy được một khối hổ phách đã vỡ vụn hơn phân nửa.

Vật này nhìn như như thường, không có chỗ nào thần kỳ, trong đó đang bịt lại một cái đuôi bò cạp.

Hứa Thanh cẩn thận lấy đi, sau đó bắt đầu xử lý thi thể một phen, đợi sau khi thi thể hóa thành máu loãng, liền nhanh chóng rời đi.

Vừa đi, hắn vừa lau đi vết máu trên người, tan biến vào trong bóng đêm.

Thất gia cùng tôi tớ của lão, giờ phút này mới từ trong bóng tối đi ra.

Lão nhìn qua địa phương Hứa Thanh biến mất, giống như không quá để trong lòng về màn giao chiến vừa nãy của Hứa Thanh cùng Bàn Sơn, mà trầm tư một phen, sau đó lộ ra biểu cảm bừng tỉnh đại ngộ.

“Ta đã biết, tiểu tử kia không mặc y phục mới, là sợ nó dính máu a, hắn đây là vì nghèo quá mà sợ, tiếc y phục mới.”

Tên tôi tớ một bên cũng thở phào một cái.

Cả ngày hôm nay, Thất gia đều đang suy tư xem tiểu tử kia tại sao không mặc y phục mới, giờ phút này rốt cuộc đã có đáp án, gã cũng không cần mỗi lần nghe tới, đều phải cân nhắc xem nguyên nhân là gì nữa.

—-

Chương 27: Tập kết (1)

Trong đêm tối, thân ảnh Hứa Thanh như một con mèo, nhanh nhẹn mà lại nhẹ nhàng, không hề phát ra hơi thở đi về phía trước.

Tay của hắn thi thoảng giơ lên che miệng, cố nén tiếng ho khan.

Trải qua vài lần, hắn còn không coi vào đâu, nhưng theo Hứa Thanh chuyển động, theo hắn nhiều lần kiềm chế, phổi dần dần giống như có lửa đốt vậy, để cho sắc mặt hắn càng ngày càng trắng bệch.

Cũng may nơi đây cách chỗ hắn ở không xa, mà doanh địa cũng không phải rất lớn, cho nên không bao lâu, Hứa Thanh liền thấy được tiểu viện của Lôi đội.

Hắn cũng không trực tiếp phóng đi, mà đứng tại chỗ thở sâu, điều chỉnh lại hơi thở cho mình bình thường một chút, lúc này mới dùng tốc độ ổn định, không nhanh không chậm tới gần.

Đẩy ra cửa viện, ánh mắt Hứa Thanh đảo qua bốn phía, chậm rãi đi vào trong phòng nhỏ.

Ngay khi vào trong nhà, Hứa Thanh liền không nhịn được nữa, oa một tiếng phun ra một ngụm máu, máu này màu đen, sau khi rơi trên mặt đất liền phát ra thanh âm xì xì.

Theo ngụm máu độc phun ra, sắc mặt Hứa Thanh cũng từ trắng bệch, biến thành bình thường hơn một chút, thở hổn hển ngồi ở chỗ kia, khoanh chân đả tọa bắt đầu thổ nạp.

Mãi đến sau một lúc lâu, hắn mới mở mắt ra, sắc mặt hoàn toàn khôi phục lại.

“Độc thật mạnh!” Hứa Thanh thì thào.

Trong ngụm khói độc cuối cùng của Bàn Sơn, có ẩn chứa độc tính cực lớn.

Nhưng lúc đó nếu Hứa Thanh tránh đi, đối phương tất nhiên sẽ chạy trốn hoặc la lên, để cho người khác chú ý, đến lúc đó, xử lý việc này sẽ có chút phức tạp.

Vả lại coi như là hắn tỏ ra bị thương, sợ là cũng rất khó lừa gạt được sự xảo trá của Bàn Sơn.

Đối phương từ khi phát hiện mình bị theo dõi, tất cả hành động đều rất có trình tự, chỉ tính sai duy nhất một việc, chính là đã đánh giá sai thực lực của Hứa Thanh.

Cho nên, tại thời khắc mấu chốt, Hứa Thanh lựa chọn tin tưởng mảnh thủy tinh màu tím sẽ khôi phục sức khỏe cho mình, ráng chịu khói độc xâm nhập, xông thẳng qua, tốc chiến tốc thắng, một kích giết chết Bàn Sơn.

Giờ phút này xem ra, lựa chọn của hắn không sai.

Đối với độc tính xâm nhập trong cơ thể, thủy tinh màu tím đích thực có thể phục hồi lại.

Một đường đi về, phổi của hắn rung động làm hắn liên tục ho khan, trên thực tế chính là hiệu quả khôi phục của thủy tinh màu tím.

“Thập hoang giả, quả nhiên không có một tên nào là đơn giản, nghĩ đến Mã Tứ kia, nếu không phải ta ra tay nhạy cảm, không cho gã thời gian phản kích, sợ là cũng rất khó đối phó.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, bắt đầu tổng kết chỗ thiếu sót của mình.

Lúc sau, Hứa Thanh thở sâu, cúi đầu nhìn cái túi da của mình, trong ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

“Bàn Sơn sở dĩ một thân một mình, là bởi vì gã rình mò vật phẩm của Mã Tứ, cho nên gã chuẩn bị bắt ngược lại ta, muốn từ trên người ta cầm lấy vật của Mã Tứ.”

Hứa Thanh mở túi da, đổ toàn bộ vật phẩm thuộc về Mã Tứ ra ngoài, bao gồm những viên linh tệ, từng cái từng cái bày ở trước mặt.

Ánh mắt hắn đảo qua những vật này, rồi cẩn thận kiểm tra từng cái.

Cho đến cuối cùng, hắn loại bỏ các vật phẩm khác, nhìn cái khối sắt bằng kim loại, nhăn mày lại, có chút không xác định.

Trên thực tế, di vật của Mã Tứ cũng rất bình thường, chỉ có khối sắt này là tương đối khác thường mà thôi, có chút lạ mà không biết là vật gì.

“Là vật này sao? Nhưng hình như cũng không có chỗ nào thần kỳ, chẳng lẽ là một cái tài liệu rất đáng giá?”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sau đó cẩn thận cất kỹ, xem về sau có cơ hội lại tìm hiểu một chút, tìm kiếm lai lịch của nó.

Sau đó, hắn xuất ra túi da của Bàn Sơn, kiểm tra một phen.

Bên trong không có Bạch Đan, nhưng có không ít linh tệ, còn có rất nhiều bình bình lọ lọ, Hứa Thanh không hiểu độc thuật, không dám tuỳ tiện mở ra.

Cuối cùng, hắn lấy ra viên hổ phách tràn đầy vết rách, hắn nhớ lại trạng thái trước khi chết của Bàn Sơn.

“Vật này là cái gì… Hình như tên kia trước khi chết, muốn bóp nát nó thì phải.” Hứa Thanh nghi ngờ, hắn cảm thấy mình thiếu khuyết tri thức tương quan, sau khi suy tư xong liền cất kỹ.

Làm xong những thứ này, hắn khép kín hai mắt lại, tiếp tục tu hành.

Mấy ngày nay tới giờ, Hứa Thanh phát hiện sau khi mình đến Ngưng Khí tầng hai, hình như thời gian ngủ không cần lâu như trước kia nữa, thường thường vào khoảng một canh giờ, liền có thể khôi phục tinh lực.

Cho nên phần lớn thời gian, hắn đều đắm chìm trong tu luyện.

Càng bởi vì hôm nay hắn không cần ra ngoài theo dõi, cho nên thời gian tu hành càng lâu, cho đến cả ngày trôi qua, ban đêm lần nữa phủ xuống, Hứa Thanh hình như có cảm giác, mở mắt ra nhìn ngoài cửa phòng.

Ngay một khắc hắn nhìn ra, chỗ đó liền truyền đến thanh âm của Lôi đội.

“Tiểu hài tử, tới trong sân.”

Hứa Thanh nghe vậy liền ngồi dậy, lặng lẽ tiêu sái đi ra, liền nhìn thấy Lôi đội trong sân.

Trong sân bày một cái bàn lớn, phía trên để một chút thịt cùng rượu, tổng cộng có sáu cái ghế dựa, sái bộ bát đũa, Lôi đội ngồi ở bên đó, vẫy vẫy tay với Hứa Thanh.

Hứa Thanh lướt qua cái bàn cùng những bộ bát đũa, đáy lòng cũng có suy đoán, bước nhẹ đến, ngồi ở bên cạnh Lôi đội.

“Mấy ngày nay đã quen thuộc với doanh địa chưa?” Lôi đội nhìn qua sân ngoài, thần thái tùy ý hỏi Hứa Thanh.

“Không sai biệt lắm.” Hứa Thanh hồi đáp, ánh mắt đảo qua trên bàn thức ăn.

Có lẽ là do cả ngày tu luyện, lại có lẽ là do mùi hương thức ăn quá mê người, bụng Hứa Thanh rất nhanh liền truyền ra tiếng xì xào.

Lôi đội một bên nghe xong nở nụ cười.

“Đừng nóng vội, chờ bọn họ một chút.”

“Người của tiểu đội Lôi Đình?” Hứa Thanh lúc trước đã từng suy đoán một chút, giờ phút này hỏi một câu.

Lão đầu nhẹ gật đầu, vừa muốn mở miệng, nhưng hình như có cảm giác, bỗng nhìn qua phía ngoài, cùng lúc đó, Hứa Thanh cũng cảm thấy, đưa mắt quét tới.

Ngoài sân, ở đầu đường, xuất hiện một thân ảnh đại hán lờ mờ.

Trình độ vạm vỡ của đại hán này còn vượt qua Tàn Ngưu lúc trước, cả người giống như một tòa núi nhỏ, cơ bắp toàn thân bành trướng, kèm theo khí thế bức người, trên lưng đeo một tấm thuẫn cực lớn, trong tay mang theo Lang Nha Bổng có thể cao bằng Hứa Thanh, cất bước đi tới.

Mỗi một bước hạ xuống, đều truyền ra thanh âm phanh phanh, càng ngày càng gần, cho đến khi đến ngoài cửa trúc, theo cửa trúc bị đẩy ra, thân hình to lớn của đại hán bước vào trong sân.

Sự xuất hiện của y, khiến cho cả cái sân giống như nhỏ hơn một chút, thân ảnh to lớn làm cho khí thế của y càng khuếch tán ra, Hứa Thanh có một loại cảm giác giống như đối mặt với một con dị thú cường đại ở bên trong tòa thành trì đổ nát lúc trước, con ngươi hơi co rút lại.

“Thủ lĩnh, ta đã trở về.”

Đại hán nhếch miệng cười một cái với Lôi đội, giọng nói giống như bị bóp nghẹt vậy, lúc chú ý thấy thức ăn trên bàn, ánh mắt lập tức sáng lên, cất bước đến gần sau đó lấy xuống tấm thuẫn ném sang một bên, lại ném lang nha bổng trong tay xuống đất, truyền ra hai tiếng phanh phanh nổ mạnh.

Làm xong những thứ này, y trực tiếp ngồi xuống, cái ghế lập tức truyền ra thanh âm rắc rắc kinh tâm động phách, có vẻ cực kỳ miễn cưỡng, mà từ đầu đến cuối, y đều không nhìn Hứa Thanh, giống như không hề để hắn vào trong lòng.

Lôi đội nở nụ cười, không nói chuyện, đại hán kia nhìn chằm chằm thức ăn, cũng không động thủ, lặng lẽ chờ đợi.

Về phần Hứa Thanh, thì là nhìn qua tấm thuẫn cùng lang nha bổng trên mặt đất.

Từ âm thanh vừa rồi hắn có thể cơ bản đoán được, sức nặng của hai vật phẩm này, có lẽ… Cũng vượt xa thể trọng của mình.

Chương 28: Tập kết (2)

Thời gian không lâu, bên trong viện vẫn im lặng, ngoài cửa trúc, xuất hiện hai thân ảnh, một nam một nữ.

Nam là một người thanh niên, lưng đeo một cây trường cung, thân ảnh cao ngất, duy chỉ có trên mặt có một vết sẹo hình chữ thập, thật giống như bị người cưỡng ép khắc lên, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời ánh mắt của y cũng đặc biệt lợi hại.

Về phần người nữ kia, bộ dạng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo tầm thường, nhưng dáng người ở dưới bộ đồ da bó chặt, rốt là bốc lửa, tràn ngập một loại hấp dẫn nguyên thủy.

Hai người đi vào trúc viện, sau chào hỏi với Lôi đội, lúc ngồi vào ghế, thanh niên vác cung hơi liếc mắt nhìn Hứa Thanh, giống như đang tra xét.

Nữ tử bên cạnh lại lộ ra vẻ hiếu kỳ, thanh âm mang theo một chút kiều mị, cười nói.

“Thủ lĩnh, làm sao chúng ta đi ra ngoài một chuyến, ngươi liền có hài tử rồi? Càng già càng dẻo dai nha!!! Thủ lĩnh, chẳng lẽ lần này ngươi gọi đám chúng ta trở về, là muốn nói cho mọi người, ngươi che giấu chúng ta ở bên ngoài lưu lạc một đứa con?”

“Tuổi tác không đúng.” Đại hán khôi ngô khó chịu mở miệng.

Hứa Thanh không nói chuyện, chân trái hơi dịch chuyển, khiến cho bắp chân cột dao găm có thể thuận lợi lấy ra hơn, hắn có chút bất an, ba người vừa đến này, hắn cảm thụ thấy từng người đều rất mạnh.

So với Bàn Sơn hôm qua, còn muốn mạnh hơn một chút.

Nhất là cái người vác cung kia, thậm chí còn mơ hồ cho Hứa Thanh một loại cảm giác cây kim đâm vào người.

“Man Quỷ, luyện thể tầng ba, trời sinh thần lực.” Lôi đội không đi để ý tới lời nói đùa của bọn họ, mắt nhìn Hứa Thanh, chỉ một ngón tay vào đại hán lực lưỡng.

“Loan Nha, Ngưng Khí tầng ba, có thể câu thông cùng hung thú, những con chó hoang ngươi thấy trong doanh địa này, phần lớn đều là tai mắt của nàng.”

“Thập Tự, Ngưng Khí tầng bốn viên mãn, cùng cảnh giới khó có đối thủ.” Lôi đội nói với Hứa Thanh, lại ở trước mặt ba người bọn họ, chỉ về Hứa Thanh.

“Tiểu hài tử, luyện thể tầng hai.”

Theo Lôi đội mở miệng, thần sắc ba người cũng nghiêm nghị hơn không ít, Hứa Thanh ngồi ở một bên, nghiêm túc lắng nghe.

“Trước ăn đi đã, vừa ăn vừa nói.” Ánh mắt đảo qua bốn người, Lôi đội nhàn nhạt mở miệng, kẹp một khối thịt nhỏ, nuốt vào.

“Lần này gọi các ngươi trở về, là bởi vì năm nay thu xuân trước thời hạn, doanh chủ ban bố một cái nhiệm vụ, ngoại trừ dùng giá nguyên bản giá thu mua Thất Diệp Thảo, đội nào lấy được nhiều nhất, sẽ được cho thêm ba viên Thanh Trần Đan hiệu quả vượt xa Bạch Đan!”

“Mảnh đất chúng ta ẩn giấu ở bên trong cấm khu kia, có thể sớm đi ngắt lấy rồi, ý kiến của các ngươi thế nào?” Lời Lôi đội vừa nói ra, trong mắt ba người Man Quỷ đều có tinh mang, sau khi nhìn nhau một chút, đều gật đầu nhẹ.

Hứa Thanh chưa từng nghe qua Thanh Trần Đan, nhưng Lôi đội nói rất rõ ràng, hiệu quả của đan này so với Bạch Đan, tốt hơn rất nhiều.

“Nếu các ngươi đã đồng ý, liền chuẩn bị một chút đi, lần này tiến vào cấm khu, tiểu hài tử này cũng đi cùng.” Lôi đội chậm rãi nói.

“Hắn?” Ba người Man Quỷ nhìn Hứa Thanh.

Riêng Thập Tự, khẽ cau mày.

“Thủ lĩnh, luyện thể tầng hai quá yếu, chúng ta vừa hoàn thành nhiệm vụ ngoài ra còn phải chiếu cố cho hắn, có chút không ổn.”

“Ai cũng có lần đầu tiên.” Lôi đội đảo qua Thập tự, sau đó nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu hài tử, chính ngươi quyết định.”

“Ta có thể.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Trong túi áo Hắn còn có năm viên Bạch Đan, nhu cầu đối với Thanh Trần Đan không lớn, nhưng hắn hiểu được muốn sinh hoạt ở trong doanh địa của thập hoang giả, sớm muộn gì cũng phải đi cấm khu, nếu như thế… Đi cùng tiểu đội có kinh nghiệm phong phú, tự nhiên có thể học được nhiều hơn nữa.

Thập Tự trầm mặc, không nói chuyện.

“Các ngươi ăn xong liền tản đi, sáng sớm ngày mai, tụ hợp ở nơi này, chúng ta xuất phát!” Lôi đội nói xong, đứng dậy trở về phòng mình.

Hứa Thanh cũng ghim một khối thịt lớn, sau khi nuốt xuống liền nhìn qua ba người, rồi bước nhanh đi trở về phòng, hắn không định ở lại nơi đó, đối với người xa lạ, Hứa Thanh thủy chung giữ cảm giác cảnh giác.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, công tác chuẩn bị của Hứa Thanh cũng không có quá nhiều, bởi vì thói quen của hắn, khiến cho hắn có thể tùy thời tùy chỗ đều có thể xuất thủ như sét đánh.

Vì vậy vào sáng sớm ngày thứ hai, dưới sự dẫn dắt của Lôi đội, một nhóm năm người bọn họ từ trong doanh địa đi ra ngoài.

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng trong sáng.

Giữa không trung, có một con chim ưng bay vòng quanh doanh địa, giống như đang ngóng nhìn, mà thân ảnh của bọn họ, cũng khiến cho thập hoang giả bốn phía nhìn chăm chú.

Tựa hồ là bởi vì thân hình Man Quỷ cao lớn dị thường, hơn nữa dáng người Loan Nha cũng rất nổi bật, cho nên ngay cả người trong đoàn xe mấy ngày hôm trước vừa đến, cũng có người nhìn lại phía bọn họ.

Chỗ đoàn xe, có đám thập hoang giả đang đợi, bọn họ chịu khó đứng xếp hàng đội, dường như đang chờ đợi gì đó.

Cả ngày hôm qua Hứa Thanh không ra ngoài, không biết được chỗ này xảy ra chuyện gì, giờ phút này đảo ánh mắt qua, Loan Nha một bên liền cười mở miệng.

“Tối hôm qua ta nghe người ta nói, đội xe này đến từ Tử Thổ, bên trong hình như có một vị lang trung y thuật rất cao minh, ngày hôm qua có thể chữa khỏi cả cái chân cà nhắc của lão sắc quỷ, vì vậy rất nhiều người liền xếp hàng đến khám thương tổn.”

“Tên lang trung này nhất định buôn bán lời không ít.” Man Quỷ ở một bên nghe nói, thanh âm hâm mộ khó chịu nói.

Hứa Thanh cũng hâm mộ, mắt nhìn xa xa, sau một cái chớp mắt bỗng thu hồi ánh mắt, sau đó mắt của hắn bỗng nhiên ngưng lại.

Không chỉ là hắn, ánh mắt của Man Quỷ cùng Loan Nha trong nháy mắt cũng trở nên bén nhọn, chỉ có Thập Tự cùng Lôi đội, thần sắc như thường, nhưng cũng cẩn thận nhìn, có thể thấy trong mắt của bọn họ đều có hàn ý.

Bởi vì, phía trước đoàn người, có một chi tiểu đội khác đang ở đó tụ họp thành viên.

Tiểu đội này không sai biệt lắm có bảy tám người, nữ có nam có, trên người từng tên đều mang theo vẻ hung tàn.

Nhất là một lão giả giống như Lôi đội ở, được mọi người vây quanh.

Tóc tai lão bù xù, ánh mắt mang theo vẻ khát máu, giờ phút này đang ngồi trên một cái thi thể chó hoang, vừa ăn sống chân chó, vừa âm lãnh truyền ra mệnh lệnh.

“Đi tìm hai tạp chủng Mã Tứ cùng Bàn Sơn ra đây cho ta, bọn chúng dám làm thời gian xuất phát muộn, bọn chúng là chán sống rồi sao.”

Chính là tiểu đội Huyết Ảnh!

Lão giả ăn thịt tươi kia, hiển nhiên chính là đội trưởng của tiểu đội Huyết Ảnh.

Chấn động linh năng không hề kiêng nể gì cả phóng ra ngoài, Hứa Thanh nghe được lời này của lão, mắt hơi híp lại, che khuất quang mang trong mắt.

Mà sau khi Loan Nha nhìn đến thịt cùng với thi thể con chó ở dưới thân đội trưởng Huyết Ảnh, phẫn nộ cùng sát cơ trong nháy mắt tràn ngập, con chó kia là chó của nàng.

Cùng lúc đó, tiểu đội Huyết Ảnh cũng nhìn thấy một đoàn người của Lôi đội, lão giả ngồi trên thi thể con chó, nhếch miệng cười một cái, liếm liếm đầu lưỡi về phía Loan Nha.

"Con đĩ nhỏ, thịt chó ngươi nuôi rất không tệ, không biết thịt trên người của ngươi, mùi vị như thế nào."

——

Chương 29: Cấm kỵ của cấm khu (1)

Đối mặt với sự khiêu khích của Huyết Ảnh, sát cơ trong mắt Loan Nha càng mạnh hơn, nhìn Lôi đội.

Thần sắc Lôi đội như thường, nhàn nhạt mở miệng.

"Thập Tự."

Thập Tự nghe vậy không nói hai lời, trực tiếp cầm lấy cung, ngay lập tức kéo ra rồi bắn một mũi tên vọt lên trên bầu trời.

Tốc độ cực nhanh, âm thanh bén nhọn vang lên, mũi tên như một đạo thiểm điện, trong chốc lát liền bắn xuyên qua con chim ưng đang quanh quẩn trên bầu trời.

Bầu trời nở rộ hoa máu, con chim ưng phát ra tiếng kêu thảm thiết, rơi xuống, phanh một cái rơi vào mặt đất giữa hai tiểu đội.

Cùng lúc đó, một người bên trong tiểu đội Huyết Ảnh, toàn thân chấn động mãnh liệt, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Đó là chim ưng của gã, khác biệt với những con chó mà Loan Nha nuôi, con chim ưng này là gã dùng linh năng bản thân dung nhập điều khiển, giờ phút này liền bị cắn trả, cả người đều bị trọng thương.

Những người khác của tiểu đội Huyết Ảnh nhao nhao bắn ra sát cơ, nhưng bị đội trưởng Huyết Ảnh ngăn lại, lão chậm rãi đứng lên khỏi thi thể con chó, không nhìn Loan Nha, mà nhìn chằm chằm Lôi đội.

Lôi đội cũng lạnh lùng nhìn lão.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, riêng phần mình hừ lạnh.

"Chúng ta đi." Lôi đội bình tĩnh mở miệng, đi thẳng về phía trước, đám người Loan Nha đi theo phía sau, Hứa Thanh cũng ở trong đó.

Hắn cảm nhận được giữa hai tiểu đội có địch ý rất sâu, vì vậy quay lại quét mắt nhìn những người của tiểu đội Huyết Ảnh, nhìn ra bọn họ đang chờ đợi Mã Tứ cùng Bàn Sơn, đáng tiếc, hai vị này đã vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa.

Hứa Thanh giữ im lặng, thu hồi ánh mắt, đi theo đám người Lôi đội, dần dần rời đi khỏi doanh địa.

Nhìn như cấm khu cách doanh địa không xa, nhưng trên thực tế nếu đi bộ qua, vẫn còn có chút khoảng cách.

Đoàn người bọn họ ước chừng đi hơn nửa canh giờ, mới thấy mảnh rừng rậm đen nhánh ở xa xa.

Từ bên ngoài nhìn lại, mảnh cấm khu này là một rừng rậm vô biên vô hạn, phạm vi lan tràn không biết bao nhiêu.

Bây giờ chính là lúc mặt trời lên cao nhất, ánh mặt trời nồng đậm, nhưng so với ở trong cấm khu, thì liền giống như là hai thế giới vậy.

Từ xa còn có thể thấy trên bầu trời của khu rừng, hình như có phong bạo hội tụ, từng đạo tia chớp chói mắt đang đánh qua đánh lại, khiến cho toàn bộ cấm khu tạo cho người ta một loại cảm giác thần bí hung hiểm.

Hứa Thanh nhìn tất cả, lặng lẽ đi theo, trên đường đi không ai trong tiểu đội Lôi Đình nói chuyện, nhưng khi cách cấm khu càng ngày càng gần, Hứa Thanh nhạy cảm chú ý tới, toàn thân cơ bắp của tất cả mọi người bắt đầu dần dần căng cứng, hắn cũng như thế.

Mãi đến khi cái loại cảm giác tựa như bước vào thế giới âm hàn hiện ra, khí tức ấm áp trên người hắn toàn bộ bị thanh trừ, hắn đã vào đến bên trong cấm khu.

Dường như bị thanh trừ, còn có tất cả những cảnh tượng mà hắn đoán trong thế giới bình thường.

Cái rét âm lãnh quen thuộc, làm hắn nhớ lại mây máu bên trong thành trì đổ nát.

Vì vậy hắn thở sâu, đáy lòng cảnh giác mãnh liệt, que sắt theo bản năng lập tức xuất hiện ở trong tay, giống như lúc ở phế tích, có cảm giác đồng dạng như vậy.

Khác biệt chính là, thành trì thì có tường đổ, mà ở trong đây…

Cây cối vặn vẹo như lệ quỷ, trên mặt đất khô nát như hoàng tuyền, cành lá giống như giương nanh vuốt che bầu trời.

Nhưng người của tiểu đội Lôi Đình, hiển nhiên đã rất quen thuộc đối với nơi này.

Lưng bọn họ đeo binh khí, con đường đi rõ ràng rất bình thường, mỗi một bước đều vô cùng rõ ràng, có chỗ còn vô cùng bình thường, nhưng bọn họ lại hết lần này tới lần khác nhảy qua, có nơi nhìn như hung hiểm, bọn họ lại giậm chân mà đi.

Còn có khu vực thì lách qua, cứ như vậy, một đường tránh khỏi rất nhiều nguy hiểm.

Hứa Thanh đi theo tại sau, mật thiết chú ý, nhớ kỹ toàn bộ.

Nhưng hắn cũng phát hiện một chút kỳ quái, không phải toàn bộ lộ trình đều là Lôi đội dẫn đầu, có lúc là Man Quỷ, có lúc là Loan Nha, thay thế lẫn nhau.

Tốc độ của mọi người không nhanh, nhưng trên đường đi ngoại trừ nghe một chút hung thú gào thét ở xa, cũng coi như là an toàn.

Coi như là có một chút độc trùng, sau khi Loan Nha đốt lên một cây nhang, cũng không còn tới gần.

Cho đến khi đã đi ước chừng một canh giờ, toàn bộ hành trình không có bất kỳ lời nói nào, tới một chỗ nước bùn liền dừng lại, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra.

Hứa Thanh chú ý thấy Loan Nha lấy ra một chút thuốc bột, ném vào trong nước bùn, rất nhanh, một đám độc trùng từ trong chui ra, giống như có định công kích, nhưng thần sắc nàng vẫn như thường, phất tay lấy ra một loại bột phấn khác tản ra, độc trùng nóng nảy, rất nhanh rời đi, nước bùn yên ổn trở lại.

Làm xong những thứ này, mọi người liền nhao nhao ngồi xổm xuống, thuần thục bốc nước bùn lên, bôi lên toàn thân.

“Những chi tiết trên đường, nhớ kỹ không?” Lôi đội vừa bôi lên toàn thân, vừa bảo Hứa Thanh cũng làm như vậy.

Hứa Thanh gật đầu, không do dự mò nước bùn rồi bắt đầu bôi lên, ánh mắt đồng thời đảo qua Loan Nha, hắn cảm giác đối phương hình như hiểu một chút độc thuật.

“Những nơi nhảy qua để đi, là bởi vì lá cây tuy héo rũ nghiêm trọng nhưng lại vẫn nguyên vẹn, điều này đại biểu chỗ này không có hung thú đi qua, có thứ gì đó không biết.”

“Nhưng nơi trực tiếp đạp lên, là bởi vì trên mặt đất có phân hung thú và nước tiểu, mà bản năng của sinh vật là lựa chọn khu vực an toàn để bài tiết, cho nên chỗ đó liền đại biểu không có nguy hiểm quá phận cùng vũng bùn ăn thịt người.”

“Về phần những chỗ lách qua, là bởi vì cái mũi của Man Quỷ, cái mũi của y rất linh mẫn, có thể ngửi thấy được một chút mùi dị thú nguy hiểm, những thứ ngươi có thể học được ở đoạn đường này sẽ rất nhiều, có thể ghi nhớ bao nhiêu liền ghi nhớ bấy nhiêu đi.”

Hứa Thanh nghe vậy liền đưa mắt nhìn Man Quỷ, Man Quỷ giờ phút này cũng quay đầu, nhe răng cười một cái với Hứa Thanh.

“Về phần chỗ nước bùn này, là tiểu đội chúng ta vào nhiều năm trước phát hiện ra nơi này có chứa da của thằn lằn, bôi lên toàn thân chẳng những có thể che đậy khí tức của chúng ta, càng có uy hiếp nhất định.”

“Đi về phía trước, chính là chỗ mà chúng ta muốn đi, mà đi về phía bắc, chính là đầm Độc Long, cấm khu sâm lâm bởi vì hình dạng mặt đất khác biệt, cho nên bị thập hoang giả tự phân chia ra thành một số khu vực.”

“Đầm Độc Long chính là cái thứ nhất, nhưng lần này chúng ta không đi vào trong đó.” Trong lúc Lôi đội nói, lão đã bôi xong hoàn toàn.

Hứa Thanh giờ phút này cũng đã hoàn thành, lúc đứng dậy, Thập Tự đi qua bên cạnh hắn, hôm qua mặc dù chất vấn việc đưa Hứa Thanh đi theo, nhưng vẫn lạnh mặt nói một câu.

“Lưu ý điểm dị hóa của ngươi, dị chất bên trong cấm khu rất nồng đậm, phải thời khắc chú ý, một khi dị hoá vượt chỉ tiêu, không ai có thể cứu ngươi.”

Chương 30: Cấm kỵ của cấm khu (2)

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, đã sớm đã nhận ra điểm này.

Hắn có thể cảm nhận được độ dày của dị chất bên trong cấm khu này cực cao, nhưng so với thành trì đổ nát lúc đỉnh phong nhất, thì nơi này yếu nhược hơn rất nhiều.

Chỉ bất quá là bây giờ bản thân hắn cũng tích lũy không ít dị chất, cho nên giờ phút này dù là không luyện, chỉ là hô hấp, điểm dị hóa trên cánh tay hắn cũng bắt đầu mơ hồ đau đớn.

Vì vậy hắn lấy ra một quả Bạch Đan đặt ở trong miệng, cũng không nuốt vào, mà ngậm lấy để cho nó chậm rãi hòa tan.

Rất nhanh, tất cả mọi người bôi xong hết, mọi người nhìn nhau một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng lộ trình với lúc trước có chút khác biệt, con đường tiếp đến, tốc độ của bọn họ càng chậm, vả lại trong tay mỗi người, đều đã lấy binh khí ra.

Hứa Thanh đảo qua binh khí của bọn họ.

Man Quỷ là tấm thuẫn cùng lang nha bổng, Lôi đội là bao tay, Thập Tự là trường cung, về phần Loan Nha thì là lấy ra một kiện dao găm có răng cưa, phía trên còn hiện ra hàn mang.

Mấy ngày hôm trước, khi Hứa Thanh ra ngoài theo dõi Bàn Sơn, cũng có những cái thu hoạch khác.

Bởi vì thính lực nhạy cảm, cho nên hắn đã nghe được không ít thập hoang giả nói chuyện với nhau, biết được rất nhiều tin tức mà hắn chưa từng được biết.

Ví dụ như binh khí nơi đây, hắn bây giờ đã biết được, binh khí chia làm pháp bảo, phù bảo cùng với trọng bảo.

Trong đó pháp bảo thuộc về truyền thuyết rồi, có phần hiếm thấy.

Nghe đồn từng cái pháp bảo cũng tồn tại trình độ ô nhiễm dị chất khác biệt, còn có thể theo sử dụng mà gia tăng, rất khó thanh trừ, cho nên trên cơ bản thuộc về tài nguyên không thể sống lại, hơn nữa uy lực cực lớn, tự nhiên trân quý dị thường.

Vì vậy liền ra đời loại tồn tại đặc thù như Dưỡng Bảo Nhân, bọn họ thường thường đều là bị người nuôi nhốt từ bé, lấy thân thể để pha loãng dị chất của pháp bảo.

Điểm này, Lôi đội lúc trước cũng đã nói.

Ngoại trừ pháp bảo, lại có phù bảo cùng trọng bảo.

Phù bảo mặc dù có khá ít, nhưng đối với pháp bảo mà nói, cũng có thể coi như là vật có thể có được, về phần trọng bảo thì liền phổ biến rồi.

Trọng bảo thường thường đều do một chút chất liệu đặc thù chế tạo, là binh khí mà người bình thường cũng có thể sử dụng.

Hứa Thanh cảm thấy thiết kỳ của mình, có lẽ chính là trọng bảo, mà trong tay những người trước mắt này, hiển nhiên cũng là loại này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hứa Thanh đi theo tiểu đội Lôi Đình, dần dần càng đi càng xa vào bên trong cấm khu.

Trên đường cũng gặp phải một chút phiền toái không lớn không nhỏ, nhưng phần lớn bị Man Quỷ một mình xử lý sạch.

Thỉnh thoảng gặp phải hung thú mạnh hơn một chút, Thập Tự sẽ bắn cung hỗ trợ.

Về phần Loan Nha, thì lấy thuật pháp là chủ yếu, nàng hình như có thể tạo thành loại chấn nhiếp nào đó, sau khi sử dụng thì hung thú vừa xuất hiện liền dừng lại hành vi, nhạy bén cũng giảm xuống.

Hứa Thanh cũng ra tay một lần, một phát bắt được con độc xà tập kích từ phía sau, trực tiếp bóp nát.

Sau khi xử lý những thứ này, lại phát hiện Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều có thể đi theo đoàn đội, cũng không phạm bất luận cái sai lầm nào của tân thủ, ánh mắt Thập Tự nhìn Hứa Thanh, thiếu đi một chút tra xét, cũng bắt đầu truyền thụ một chút kinh nghiệm cho hắn.

“Tiểu hài tử, cấm khu này nhìn như hung hiểm, nhưng đối với chúng ta những người lăn lộn ở đây đã lâu mà nói, chỉ cần không gặp ba loại tình huống, trên căn bản là an toàn.”

“Ba loại tình huống này, ngươi phải nhớ kỹ.”

“Loại thứ nhất, là dị thú lạ lẫm ở sâu trong cấm khu đi ra khu vực bên ngoài, loại tình huống này không phải thường thấy, mà phạm vi hoạt động của chúng ta, trên thực tế đều là bên ngoài cấm khu mà thôi.”

“Nhưng một khi gặp phải, chính là vô cùng hung hiểm, bởi vì chúng ta hiểu rõ tập tính cùng năng lực của dị thú bên ngoài, nhưng mà cấm khu quá lớn, bên trong nhiều loại dị thú, cũng có đủ loại năng lực, một người hơi chút bất cẩn, liền tử vong.”

“Loại thứ hai chính là tiếng hát.” Nói đến đây, sắc mặt Thập Tự lộ ra kiêng kị.

“Bên trong cấm khu này truyền lưu một câu nói, nghe nói ở bên trong nơi này sẽ xuất hiện tiếng ca, mà người nghe tiếng ca thì trong trăm không được một, chỉ bất quá là ta cho tới bây giờ đều không nghe thấy tiếng ca lần nào, trong chúng ta, chỉ có một mình Lôi đội đã từng nghe qua tiếng ca.”

Hứa Thanh nhìn Lôi đội.

Lôi đội không nói chuyện, chỉ là ngẩng đầu liếc mắt nhìn chỗ sâu trong cấm khu, trong mắt mơ hồ có một tia phức tạp.

“Loại thứ ba để ta nói đi.” Loan Nha ở một bên cười nói, liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu hài tử, loại nguy hiểm thứ ba ở nơi đây rất bình thường, đó chính là sương mù.”

“Sương mù vừa xuất hiện liền khiến cho người ta biến thành người mù, nhất định lạc đường, vả lại thời gian sương mù tồn tại bình thường đều rất lâu, mà một khi ở mất đi phương hướng ở nơi này, không cách nào kịp thời đi ra, bị nhốt ở bên trong cấm khu, theo dị chất ăn mòn, dị chất của bản thân cũng tự nhiên dần dần tăng lên, mà điều này cũng thường thường đại biểu tử vong phủ xuống.

“Nhưng có hai cái biện pháp có thể hóa giải, một cái là lửa, một cái thì là người tinh thần lực trời sinh cường đại hoặc là sau này tu luyện mà có.”

“Cái phía trước trị ngọn không phải trị gốc, mặc dù lửa có thể xua tán phạm vi nhỏ sương mù, khôi phục thị lực, nhưng sương mù quỷ dị, lửa khó trường tồn, về phần cái sau, thường thường trong vài thập niên có thể xuất hiện một cái nửa cái ở trong doanh địa, nhưng loại người này phần lớn đều rất nhanh liền rời đi, tới nơi phát triển tốt hơn.”

“Còn có loại nguy hiểm thứ tư, đó chính là gặp phải phục kích của địch nhân.” Man Quỷ mở đường phía trước khó chịu nói một câu.

Loan Nha một bên vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, Lôi đội đang nhìn nơi xa trong cấm khu, thần sắc bỗng nhiên biến hóa, khẽ quát một tiếng.

“Im lặng!”

Trong nháy mắt tiếp theo, Thập Tự giương cung, trong mắt Loan Nha lộ ra tia âm u, toàn thân Man Quỷ bành trướng, tóc gáy Hứa Thanh trong chốc lát cũng dựng thẳng lên, một cỗ uy hiếp mãnh liệt, ở nơi xa trong cánh rừng đen nhánh, bỗng nhiên truyền đến.

Rất nhanh, từng đạo âm u đen nhánh xuất hiện, đó là một đôi mắt, mang theo lạnh lùng, mang theo âm hàn, chăm chú nhìn mọi người.

Rất nhiều mắt.

Mà theo những con mắt này xuất hiện, một con cự lang toàn thân trải khắp vảy đen, thân thể như to như con trâu nước chậm rãi tiêu sái đi ra.

Phóng mắt nhìn tới, số lượng chí ít nhất hơn mười con, thậm chí mơ hồ ở xa xa, hình như còn có thêm nữa, sợ là không dưới mấy trăm.

Mà mỗi một đầu sói, trên người đều tản mát ra linh năng chấn động, đều đạt đến tầng thứ hai, khiến cho đám người Man Quỷ, nhao nhao biến sắc.

“Đàn sói Hắc Lân Lang!”

“Chúng nó thường chỉ sinh hoạt ở chỗ sâu trong cấm khu cùng giao giới bên ngoài, không có ở phạm vi này nha, làm sao lại chạy đến nơi đây!”

Con ngươi Thập Tự co rút lại, sắc mặt Loan Nha một bên cũng có chút tái nhợt.

Bọn họ rất rõ ràng, nếu là một con Hắc Lân Lang thì thật sự là không coi vào đâu, nhưng số lượng như thế này, đối với bọn họ mà nói chính là một trận khảo nghiệm nghiêm trọng.

Quan trọng nhất là dị chất bên trong cấm khu nồng đậm, một khi linh năng trong cơ thể hao tổn quá lớn, chỉ có thể hấp thu linh năng bên ngoài để bổ sung. Mà khi chiến đấu tất nhiên không kịp xử lý dị chất, như thế, dị chất trong cơ thể sẽ tích lũy cực nhanh, nguy hiểm dị hóa cũng tăng vô hạn.

Hô hấp của Hứa Thanh cũng có chút dồn dập, lực áp bách đến từ đàn sói, cực lớn.

“Các ngươi rút lui trước, ta tới ngăn cản chúng nó một chút.”

Lúc tâm thần mọi người đang chấn động trong, Lôi đội trầm giọng mở miệng, chậm rãi đi ra.

Một cỗ chấn động linh năng ít nhất gấp đôi Thập Tự, theo Lôi đội đi về phía trước, từ trên người lão bộc phát ra.

Những con sói kia, cũng đều dừng bước chân lại, nhao nhao quay qua nhìn về phía Lôi đội.

Chương 31: Tà Ảnh (1)

“Chúng ta đi!” Ánh mắt Thập Tự đảo qua Lôi đội, sau đó quyết đoán rút lui, Loan Nha cùng Man Quỷ cũng đồng dạng như vậy, nhanh chóng lui ra phía sau.

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn thân ảnh Lôi đội đi về phía đàn sói, nhìn lão bộc phát linh năng, tạo thành uy hiếp đối với đàn sói.

Chân hắn không nhúc nhích, khẽ nâng que sắt trong tay, hàn mang với mũi nhọn hiện lên.

“Tiểu hài tử, ngươi biết vì sao Lôi đội là đội trưởng không.” Xa xa truyền tới thanh âm của Thập Tự.

“Không chỉ bởi vì tu vi ngưng khí tầng sáu của Lôi đội vượt xa chúng ta, mà là đảm đương cùng phán đoán khi đối mặt với nguy cơ của lão khi là đội trưởng.”

Thanh âm Thập Tự truyền đến, đồng thời một tiếng nổ vang liền vang vọng.

Đó là một cây đại thụ ngoài trăm trượng, bị Thập Tự dùng cung bắn đứt đoạn, ầm ầm rơi xuống đất.

Man Quỷ cũng như thế, Loan Nha đồng dạng cử động, từng gốc cây đại thụ hạ xuống, hình thành bích chướng ngăn cản, sau khi lưu lại một cái khe hở như cửa ra, Thập Tự cùng Loan Nha cũng không dừng lại, lần nữa chạy nhanh.

Duy nhất Man Quỷ một tay thuẫn, một tay cầm lang nha bổng lưu lại tại chỗ, tựa vào một cây đại thụ bên cạnh, như một tòa núi nhỏ, canh giữ chỗ này.

Cùng lúc đó, Lôi đội bên đó cũng bỗng nhiên bộc phát, hai tay lập lòe ánh sáng chói mắt, nhảy vào đàn sói.

Những nơi đi qua, đàn sói hễ là đụng chạm với lão, máu thịt nhất định tan vỡ mà chết.

Chỉ là đàn sói quá nhiều, thân ảnh Lôi đội rất nhanh liền bị dìm ngập ở.

Chỉ có tiếng nổ vang cùng sói tru không ngừng truyền ra, Thập Tự ở xa giờ phút này cũng gầm nhẹ.

“Tiểu hài tử, tới tập hợp với chúng ta, tới lúc cần ngươi xuất thủ!”

Đáy lòng Hứa Thanh đoán đây là kế hoạch tác chiến của tiểu đội Lôi Đình, vì vậy cũng không chần chừ nữa, lao thẳng đến chỗ Man Quỷ.

Man Quỷ nhếch miệng cười một cái, chỉ vào cái khở sau lưng, Hứa Thanh nhìn y một cái, xuyên thẳng qua khe hở, đuổi theo phía Thập Tự cùng Loan Nha.

Rất nhanh, hắn liền thấy một khu vực được dọn dẹp, Loan Nha đang bận rộn lấy cây cối cản trở bốn phía.

Nàng lấy ra rất nhiều bột phấn từ trên người, sau đó rải ra xung quanh, còn cắn nát cả ngón tay, lấy máu tươi vẽ một hình vẽ khó hiểu ở dưới đất.

Sau khi phát hiện Hứa Thanh, nàng cũng không có thời gian nói chuyện, đưa mắt ý bảo Hứa Thanh đi mau.

Ánh mắt Hứa Thanh quét tới, không chần chờ lướt nhanh qua, cho đến khi ra sau Loan Nha hai trăm trượng, hắn thấy được Thập Tự đang ngồi xổm trên một cây đại thụ.

Cái cây này cực cao, dường như là một cái vị trí có thể nhìn một cái liền không sót gì, Thập Tự đợi ở đó, nhìn Hứa Thanh đang nhanh chóng tiến tới, truyền ra âm thanh trầm thấp nói.

“Phía đằng sau ta, ngoài hai trăm trượng, do ngươi phụ trách!”

Hứa Thanh nặng nề gật đầu, đã rõ ràng kế hoạch tác chiến của tiểu đội Lôi Đình.

Một đường chạy đi, đến lúc tới phạm vi hai trăm trượng, hắn lập tức đảo qua bốn phía, không cải biến cứ hoàn cảnh nào của chỗ này, mà ẩn thân ở một bụi cỏ trong bãi bùn.

Giống như lúc săn bắn ở bên trong thành trì đổ nát, hắn không hề nhúc nhích.

Trong chớp mắt khi hắn ẩn thân, tiếng nổ vang kịch liệt ở phương xa mơ hồ truyền đến.

Bởi vì cây cối che chắn, cho nên Hứa Thanh không thấy nhìn cảnh tượng bên ngoài tám trăm trượng, nhưng hắn có thể cảm nhận được chiến đấu ở chỗ đó vô cùng kịch liệt.

Trên thực tế đúng là như thế, giờ phút này, ngoài tám trăm trượng, thân ảnh Lôi đội từ trong bầy sói xông ra, cho dù lão là Ngưng Khí tầng sáu, nhưng dưới tình huống không thể tiêu hao quá nhiều, cũng khó tránh khỏi xuất hiện chút chật vật.

Cũng may bản thân lão có thể kiểm soát linh năng rất tốt, bảo lưu lại một nửa trạng thái, ở bên trong đàn Hắc Lân Lang truy kích, rút lui tới chỗ Man Quỷ.

Man Quỷ nhe răng cười, mạnh mẽ nâng lang nha bổng trong tay lên, ngay khi Lôi đội phóng qua bên người, hung hăng đánh tới Hắc Lân Lang đang đuổi theo.

Thập Tự ở trên cao, trong một nháy mắt này cũng ngưng thần, cường cung trong tay bỗng nhiên kéo căng.

Từng mũi tên do linh năng hóa thành mang theo tiếng rít bén nhọn, kéo theo từng đạo vệt gió, bay về phía đàn sói, phụ trợ Man Quỷ.

Tiếng gào thét thê lương lần nữa vang vọng, Lôi đội đã rời khỏi chỗ của Man Quỷ, chạy tới gần phía Loan Nha, phía sau của lão, Man Quỷ một thân một mình, như núi và đại địa, ngăn cản hết thảy.

Cứ như vậy, Hứa Thanh ẩn thân bên trong bãi bùn, thấy người thứ nhất trở về, chính là Lôi đội lao qua Loan Nha cùng Thập Tự.

Lôi đội chạy như bay qua Hứa Thanh, khóe mắt quét qua chỗ hắn ẩn thân, không đủ thời gian mở miệng, chỉ gật đầu, liền lập tức đi ra ngoài hai trăm trượng, khoanh chân đả tọa nuốt vào Bạch Đan, đồng thời điều chỉnh, để chuẩn bị cho vòng tiếp theo.

Đây là kế hoạch rút lui của tiểu đội Lôi Đình.

Lôi đội là người mạnh nhất, ngăn trở trước tiên, Man Quỷ là người chặn đường thứ hai, lúc sắp kiệt lực y sẽ rút lui, nhiệm vụ ngăn trở đàn sói lại được Loan Nha tiếp tục hoàn thành, sau đó là Thập Tự.

Vòng đi vòng lại, kể từ đó, bọn họ có thể có thời gian nghỉ ngơi cho mình.

Đây là phương pháp chiến đấu thích hợp nhất ở bên trong cấm khu nồng đậm dị chất.

Mà mệt nhất trong đó, chính là Lôi đội cùng Thập Tự.

Người phía trước thì là ngăn cản thời gian lâu nhất, giết nhiều sói nhất, tranh thủ nhiều thời gian nhất cho đồng đội sau lưng.

Về phần người sau, ngoại trừ làm một khâu ngăn cản đàn sói, còn phải ở trên cao phụ trách an toàn khi đồng đội lui lại.

Có thể nói là an bài của mỗi người, đều rất trọng yếu, mà quan trọng nhất chính là ăn ý cùng tín nhiệm giữa bọn họ!

“Đây là tiểu đội thập hoang giả sao…”

Mắt Hứa Thanh lộ ra sự kiên định, ẩn thân bất động, theo thời gian trôi qua, hắn rất nhanh liền nhìn thấy thân hình Man Quỷ thở hổn hển tới gần.

Lại một lát sau, trông thấy thân ảnh Loan Nha che ngực, sắc mặt trắng bệch.

Người cuối cùng đi qua bên cạnh hắn, là Thập Tự.

Sắc mặt y lạnh lùng, nhìn như bình thường, nhưng Hứa Thanh vẫn cảm nhận được chấn động linh năng trên người y gần như khô kiệt, phía sau của y, đàn sói đông đảo gào thét truy kích.

Lúc đi ngang qua Hứa Thanh, Thập Tự phảng phất có chút do dự.

“Ta làm được.” Hứa Thanh nhìn ra suy nghĩ của đối phương, trầm giọng mở miệng.

Thập Tự không nói chuyện, nhoáng một cái rời khỏi, trong thời gian ngắn, đàn sói gào thét đến.

Luồng gió ập tới mặt Hứa Thanh, mang theo một mùi tanh hôi, nhất là hơn mười con lao tới phía trước, hai mắt đỏ lừ toàn thân đen sì, cả đám tản mát ra sự hung ác cùng điên cuồng.

Hiển nhiên vòng tác chiến thứ nhất của tiểu đội Lôi Đình khiến cho chúng nó nhận phải tử thương không nhỏ, dưới máu tanh kích thích, đám Hắc Lân Lang này biến thành cuồng bạo vô cùng.

Giờ phút này chúng nó hình như cũng không chú ý tới nơi Hứa Thanh ẩn thân, đang muốn truy kích Thập Tự.

Nhưng trong nháy mắt khi chúng nó lao đến, một con dao găm bỗng nhiên bay ra, vù một tiếng tới gần, trực tiếp đâm vào cái trán con Hắc Lân Lang đi đầu.

Sức mạnh rất lớn, ngay lập tức xuyên suốt đầu nó.

Con Hắc Lân Lang này phát ra thanh âm thê lương, bỗng nhiên toi mạng, thi thể theo quán tính rơi xuống đất, thân ảnh Hứa Thanh đồng thời hóa thành tàn ảnh, như sấm sét lao ra.

Que sắt trong tay tản ra hàn mang lập lòe, chợt đâm vào hốc mắt của một đầu Hắc Lân Lang khác, xuyên suốt từ đầu ra sau, sau đó thân thể của hắn nhoáng một cái nắm tay trái lại, dùng sức đấm về hướng đầu sói thứ ba đang muốn tập kích sau lưng.

Đầu sói bỗng nhiên vỡ vụn, máu tươi văng tung tóe toàn thân Hứa Thanh.

Nháy mắt đánh chết ba con sói, thân ảnh Hứa Thanh lần nữa lắc lư.

Giờ khác này tốc độ của hắn được hiển lộ hoàn mỹ.

Cả người vô cùng linh hoạt, như La Sát, xuyên thẳng qua trong bầy sói, ánh mắt lạnh như băng, ra tay quyết đoán.

Chương 32: Tà Ảnh (2)

Theo mũi nhọn của que sắt, tất cả Hắc Lân Lang trước khi tử vong đều hét lên tiếng kêu thảm thiết, truyền khắp bốn phương.

Máu sói trên người hắn càng ngày càng nhiều, hai tay lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ, mặc dù dính dính, nhưng bàn tay cầm que sắt vẫn vững chắc như cũ, màu sắc của que sắt, giờ phút này cũng biến thành màu đỏ.

Chỉ bất quá đàn sói tản ra, cuối cùng có một chút nhảy vọt qua từ bên cạnh hắn.

Còn có một chút nanh vuốt, lưu lại miệng vết thương trên người hắn.

Nhưng dưới tốc độ của Hứa Thanh, con phía trước bị hắn miễn cưỡng lao ra ngăn lại, mà còn… sự khôi phục kinh khủng của thủy tinh màu tím, trong một trận chiến này, phát huy hiệu quả cực kỳ.

Hết thảy vết thương ngoài da đều ở trong mấy hơi thở liền khép lại, dù là dính thương thế lần nữa, cũng không chảy máu nữa.

Một màn này, bởi vì toàn thân hắn tràn ngập máu sói, cho nên người ngoài nhìn không rõ.

Mà so sánh với thương thế khỏi hẳn, khôi phục thể lực mới càng thêm kinh khủng, hắn liên tục chiến đấu, kéo dài thời gian vô cùng nhiều.

Vì vậy thời gian dần trôi qua, xác sói khắp nơi chung quanh hắn, ánh mắt của hắn càng ngày càng lạnh, thời gian kiên trì đã vượt qua tất cả mọi người, khiến cho đàn sói bốn phía, cũng xuất hiện một chút vẻ bị chấn nhiếp.

Từ xa nhìn lại, ánh mặt trời xuyên thấu lá cây rậm rạp, thưa thớt rơi vào trên người của hắn, chiết xạ ra toàn thân tràn ngập trong máu tươi, dường như hóa thành một tia máu.

Mà một màn này, cũng bị Lôi đội phía sau hắn ngoài hai trăm trượng cùng Thập Tự đang ở một chỗ thật cao nhìn thấy.

Tâm thần hai người đều dấy lên chấn động, hiển nhiên bị sự tàn nhẫn cùng cứng cỏi của Hứa Thanh làm cho chấn động.

“Tiểu hài tử, lui lại!” Lôi đội bỗng nhiên mở miệng.

Hứa Thanh còn có dư lực, nhưng hắn cũng cảm nhận được linh năng hao tổn nghiêm trọng.

Thủy tinh màu tím mặc dù có thể khôi phục thể lực cùng thương thế, nhưng linh năng hao tổn không cách nào bù đắp.

Cũng may hắn là luyện thể, không giống Loan Nha, không còn linh năng liền không cách nào ra tay.

Nhưng đúng là vẫn có chút ảnh hưởng, khiến cho hắn cần phải hấp thu linh năng hỗn hợp dị chất nồng đậm ở bốn phía, điểm dị hoá trên cánh tay càng ngày càng đau đớn mãnh liệt.

Cho nên sau khi hắn nghe Lôi đội nói, lập tức không chần chờ, lui về phía sau.

Nhưng ngay khi hắn lui về phía sau, trong bầy sói, một đầu sói mắt không hề đỏ, mà một mắt màu đen phóng dựng lên, vồ về phía Hứa Thanh.

Hàn mang trong mắt Hứa Thanh lập lòe, que sắt trong tay hóa thành vết máu, định xuyên thấu đầu của nó, thân thể vừa muốn tiếp tục lui về phía sau, nhưng vào lúc này…

Dưới ánh mặt trời lốm đốm, hắn không biết có phải ảo giác hay không, khi ánh sáng rơi xuống thi thể Hắc Lân Lang, cái bóng kia dường như bắt đầu vặn vẹo.

Sau đó ở dưới mặt đất dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Hứa Thanh.

Mà ánh mặt trời nơi đây chỉ là rải rác, cũng không phải là nồng đậm, cho nên tất cả những thứ này làm cho hắn không cách nào xác định, trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng kia liền đụng phải thân thể của hắn.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mạnh một cái.

Một cỗ tà ác khó có thể hình dung, nháy mắt chuẩn bị xâm nhập toàn thân.

Nhưng ở trong khoảnh khắc này, khối thủy tinh màu tím bị vùi sâu vào ngực, vốn ngoại trừ khôi phục sức khỏe thì từ đầu đến cuối không có bất kỳ dị trạng nào.

Lại trong thời khắc này bỗng nhiên chấn động, một dòng nước lạnh từ trong đó bạo phát phun ra.

Theo dòng nước lạnh này phun ra, cái loại cảm giác bị tà ác xâm nhập nháy mắt tan biến.

Mà dòng nước lạnh này đến nhanh, biến mất cũng nhanh, trong nháy mắt liền vô tung vô ảnh, thủy tinh màu tím cũng khôi phục bình thường, như trước kia không hề nhúc nhích.

Hứa Thanh sững sờ, nhưng giờ phút này hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, sau khi thân thể hắn khôi phục, lập tức nhanh chóng rút lui, mà một màn vừa rồi, cũng chỉ xảy ra trong tức thì, cho nên vô luận là Lôi đội hay là Thập Tự ở xa, đều chưa từng phát hiện dị thường.

Giờ phút này, sau khi Hứa Thanh lui ra phía sau, Lôi đội cất bước nghênh đón, trong mắt vẫn còn lưu lại sự chấn động.

“Ngươi làm vô cùng tốt, nhanh đi phía sau nghỉ ngơi.”

“Hắc Lân Lang sinh hoạt ở sâu trong cấm khu, cho nên thích những nơi dị chất nồng đậm, mà khu bên ngoài vực thì dị chất đã phai nhạt không ít, cho nên mặc kệ chúng nó vì sao xuất hiện, chúng nó cũng không thích nơi đây, chỉ cần không tấn công được, nhất định sẽ tự động rời đi.”

Nói xong, linh năng toàn thân Lôi đội bộc phát, rời bước đi nhanh, trùng kích về Hắc Lân Lang đuổi theo sau lưng Hứa Thanh.

Thân ảnh Man Quỷ cũng nhanh chóng đi đến, hiển nhiên là y đợi ở phía sau lâu quá, cũng bởi vì thời gian quá dài mà lo lắng, giờ phút này vừa đến liền trông thấy Hứa Thanh toàn thân máu tươi cùng với vô số xác sói cách đó không xa kia, y cũng hít vào một hơi, tiến lên đỡ Hứa Thanh.

“Không sao.” Hứa Thanh không đợi đối phương nâng, quay lại mắt nhìn Lôi đội, cuối cùng dưới ánh mắt tôn kính của Man Quỷ, nhanh chóng đi xa.

Lúc đi ngang qua Loan Nha, nàng hình như cũng đã nhận được tin báo, thần sắc mang theo chấn động sau khi thấy Hứa

Thanh, suy nghĩ một chút, liền từ trên người lấy ra một cái túi da ném cho hắn.

Hứa Thanh tiếp nhận, sờ ra hình dạng đan dược, đáy lòng đã biết hiểu là vật gì, vì vậy nói cảm tạ với Loan Nha, ở trong ánh mắt của Loan Nha, nhanh chóng đi xa, cho đến khi thấy được Thập Tự.

Thập Tự ở trên tán cây giữ im lặng, chỉ gật đầu về phía Hứa Thanh, vẻ công nhận trong mắt rất rõ ràng.

Hứa Thanh cũng không nói chuyện, nhẹ nhàng gật đầu lại, khi đến chỗ cuối cùng, hắn mới tìm một chỗ ngồi xuống, phun ra một ngụm trọc khí, xuất ra 3 quả Bạch Đan nuốt vào.

Theo đan dược hòa tan, hắn bắt đầu hấp thu linh năng bốn phía để khôi phục.

Thời gian trôi qua, sau nửa canh giờ, Hứa Thanh mở mắt ra, tinh thần mỏi mệt đã giảm bớt, nhưng trong mắt lại lộ ra một vòng mê hoặc, hắn phát hiện dị chất trong cơ thể mình, hình như… Cũng không phải rất nhiều.

Vì vậy vén tay áo trái lên nhìn lại, ánh mắt mê hoặc, nháy mắt biến thành ngạc nhiên.

Điểm dị hóa trên tay hắn, rõ ràng… Thiếu đi một cái!

Nhưng tu vi rõ ràng vẫn là luyện thể tầng hai, vả lại sau khi trải qua chém giết, chẳng những không có yếu bớt, ngược lại là sau khi trải qua khôi phục, giống như còn tinh tiến hơn so với trước.

Hắn cũng nhớ rất rõ ràng, trước lúc chém giết lúc bởi vì bị động hấp thu linh năng, cho nên hai điểm dị hóa trên cánh tay còn đau đớn mãnh liệt.

Về phần Bạch Đan, Hứa Thanh cũng từng đã nếm qua, hiệu quả không kinh người như này, nhưng lúc này hình như không có cái nào có thể giải thích tình huống của hắn.

Ngoại trừ… Lúc khối thủy tinh màu tím bộc phát một dòng nước lạnh.

“Cái bóng, cảm giác tà ác, thủy tinh phun ra dòng nước lạnh…”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhớ lại một màn quỷ dị lúc trước.

Hắn đã xác định chính mình đã đụng chạm với một cái bóng, cũng không phải hoa mắt, càng không phải là ánh mặt trời tạo ra ảo giác.

Vì vậy hắn cẩn thận nhớ lại lúc thủy tinh phun ra một dòng nước lạnh, hình như trong một cái chớp mắt đó, cảm giác tà ác xâm nhập vào trong chính mình, liền bị dòng nước lạnh cuốn đi, hút vào bên trong thủy tinh.

“Ăn?” Hứa Thanh có chút ngạc nhiên đoán.

——

Chương 33: Nguy cơ tứ phía (1)

“Thủy tinh màu tím, rốt cuộc nó là cái gì? Còn cái tà ảnh kia, lại là cái gì? Điểm dị hóa biến mất, có liên quan với nó không?”

Hứa Thanh nghĩ mãi mà không rõ, trầm ngâm phân tích một lúc, thì thấy thân ảnh đám người Lôi đội từ bên người hắn lần lượt trở về, lúc mỗi người lướt qua, đều chăm chú nhìn về phía hắn.

Hứa Thanh thu hồi tâm thần, tinh quang trong ánh mắt lóe lên.

Bất kể đó là cái gì, giờ phút này cũng không trọng yếu.

Sau khi mọi người đi qua, lại đến phiên hắn tiếp tục ra tay.

Hứa Thanh đứng lên, xoa xoa que sắt ở trên người, khiến cho hàn mang lần nữa lập lòe, ngay sau khi Thập Tự vọt qua bên người, hắn chợt lao ra.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền lao vào đàn sói đang đuổi tới gần.

Tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, hỗn hợp lại với nhau, dường như là một trận tẩy lễ đối với thiếu niên vậy.

Thiếu niên mà Thần Linh mở mắt vẫn còn may mắn sống sót, sau đó lại sống sót dưới mưa máu, ở dưới lốm đốm ánh sáng mặt trời, dần dần ma luyện hiện ra mũi nhọn!

Lần này, thời gian hắn kiên trì càng lâu.

Mà thời gian cũng chậm rãi trôi qua khi tiểu đội Lôi Đình không ngừng lui lại rồi thay phiên nhau chống cự.

Mặt trời tan biến, mặt trăng treo lên cao, đêm tối bên trong cấm khu phủ xuống, nhưng tiếng chém giết vẫn còn tiếp tục.

Cho đến… Khi bọn họ mỏi mệt đạt đến cực hạn, ăn hết tất cả Bạch Đan, độ dày của dị chất trong cơ thể sắp tiếp cận giới hạn của dị hóa, bình minh đã đến.

Đàn sói rốt cuộc đã bắt đầu tản ra.

Theo tia nắng ban mai chiếu tới, một đầu Hắc Lân Lang sau cùng, mệt mỏi liếc mắt nhìn bọn họ, sau đó tan biến ở phương xa, bốn phía chậm rãi im lặng lại.

Trên người mọi người cũng dày đặc máu tươi, giờ phút này nằm trên mặt đất, thở hồng hộc.

Hứa Thanh cũng không ngoại lệ, dù là có thủy tinh màu tím khôi phục, nhưng căng thẳng đến từ tinh thần, vẫn khiến cho cả người hắn mỏi mệt không thôi.

“Rốt cuộc… Sống sót.” Loan Nha thì thào nói nhỏ ở bên, vùng vẫy bò lên, lúc nhìn Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Cảm ơn.”

Man Quỷ cũng là thở hồng hộc, hướng về phía Hứa Thanh duỗi ra ngón tay cái.

Đêm nay chém giết, thời gian Hứa Thanh ra tay vượt qua Lôi đội cùng Thập Tự, thậm chí có thể nói, nếu không có hắn, sợ là không đợi đàn sói lui lại, trong bọn họ đã có người bị dị hoá.

Chỉ có Hứa Thanh, hắn nằm ở nơi đó nhìn bầu trời, mệt mỏi, đồng thời trong đáy lòng cũng có nghi ngờ thật sâu.

Chiến đấu đêm nay, tốc độ dị chất tích lũy trong cơ thể, rõ ràng chậm hơn trước kia quá nhiều.

Thậm chí hắn có loại cảm giác, dường như dị chất của mình, thời khắc đều có thể tự biến mất.

Mà trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Lôi đội vuốt vuốt mi tâm, ánh mắt nghiêm túc đảo qua đám người Thập Tự, khàn khàn mở miệng.

“Chuyện này không thể nào là ngẫu nhiên, Hắc Lân Lang liên tục truy kích, càng giống là có đồ vật gì đó hấp dẫn bọn chúng, cho nên, các ngươi lấy đồ vật thu được trên người trong khoảng thời gian đi ra ngoài lấy ra, chúng ta cẩn thận kiểm tra một chút, ta hoài nghi việc này… Là do người tạo thành.”

Theo Lôi đội mở miệng, đám người Thập Tự cũng đều chấp nhận, vì vậy nhao nhao tự hành kiểm tra, lấy ra ngoại vật.

Đáy lòng Hứa Thanh cũng hồi hộp, hắn cân nhắc phải chăng là do khối sắt trong di vật của Mã Tứ hay không, Loan Nha ở bên cạnh bỗng nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, chỉ vào chỗ Man Quỷ.

Bên trong vật phẩm Man Quỷ xuất ra, có một cái hộp gỗ.

Hộp gỗ vỡ nát, giống như đang bị ăn mòn liên tục, bên trong còn có từng sợi khí tức nhàn nhạt tràn ra, bởi vì mùi trong cấm khu pha tạp, hỗn tạp, cho nên nếu không cẩn thận ngửi thấy, rất khó nhận ra khác biệt.

“Cái đồ chơi này làm sao lại tự ăn mòn mình vậy.” Man Quỷ kinh ngạc.

Lôi đội lập tức tiến lên, sau đó cầm lấy hộp gỗ, lại đưa cho Loan Nha, Loan Nha cẩn thận ngửi ngửi, sắc mặt khó coi nhẹ gật đầu.

“Thứ này, ngươi làm sao lấy được?” Lôi đội nhìn Man Quỷ.

“Hôm ta trở về ở trong bày quầy bán hàng ở doanh địa mua, bên trong chứa phấn khu trùng…” Man Quỷ gãi gãi đầu.

“Cái này là lấy phân và nước tiểu của điệp thỏ chế tạo, gặp phải kích thích bên ngoài sẽ tự động đốt cháy, có khả năng hấp dẫn các loại sinh vật có lân… Hắc Lân Lang, cũng coi như một loại sinh vật có lân đi.”

Loan Nha nhìn Man Quỷ, chậm rãi mở miệng.

Man Quỷ đứng ở chỗ đó.

Bầu không khí bốn phía cũng thoáng ngưng kết lại, Hứa Thanh cũng nheo mắt lại.

Cho đến sau một lúc lâu, Lôi đội lắc đầu.

“Man Quỷ bị gạt, nhưng người ở trong doanh địa muốn bố trí cạm bẫy đối với chúng ta, nghĩ cái liền biết ngay là ai.”

“Tiểu đội Huyết Ảnh!” Thập Tự ở một bên, lạnh giọng mở miệng.

“Tiểu đội Huyết Ảnh đã bố trí như thế, rất khó mà không có hậu thủ, mà trạng thái chúng ta giờ phút này không tốt…” Loan Nha chần chờ nói.

“Như vậy, chúng ta tiếp tục đi về phía trước ngắt thảo dược hoàn thành nhiệm vụ, hay là cứ như vậy rút lui, các ngươi nghĩ thế nào?” Lôi đội ngẩng đầu nhìn xa xa, chậm rãi truyền ra lời nói.

Hứa Thanh lộ ra suy tư, không nói gì.

Những người khác cũng lẫn nhau nhìn chăm chú một phen, cuối cùng Thập Tự khó khăn mở miệng.

“Đội trưởng, nơi đây cách chỗ chúng ta hái thảo dược không xa, hơn nữa lần này mọi người hao tổn quá lớn, nếu như tay không mà quay về…”

Lôi đội trầm mặc, đảo qua Man Quỷ cùng Loan Nha, người phía trước áy náy cúi đầu, người sau cũng có vẻ không cam lòng, một lát sau lão than nhẹ một tiếng.

“Tiếp tục đi về phía trước, thu thập phải nhanh một chút, sau đó mọi người liền phân tán các đường khác nhau, riêng mình rời khỏi, tới doanh địa liền tập hợp.”

Lôi đội giải quyết dứt khoát, đơn giản chỉnh đốn lại, sau đó mọi người lần nữa đi về phía trước.

Chương 34: Nguy cơ tứ phía (2)

Trên đường, Hứa Thanh tới gần Loan Nha, lấy hổ phách thu được từ chỗ Bàn Sơn ra, thỉnh giáo xem vật này là vật gì.

Sau khi nhìn đến cái hổ phách này, Loan Nha cả kinh, tiếp nhận cẩn thận xem xét, báo cho Hứa Thanh biết, vật này là đuôi độc của Quỷ Diện Hạt.

Cái đuôi bò cạp này có độc, nhưng cũng không phải là không thể hóa giải, còn có dược tính rất tốt, sau khi trúng độc có thể lập tức bộc phát tiềm năng của bản thân, nhưng không thể liên tục, sau khi bộc phát cần lập tức giải độc, cho nên được phần lớn người nuôi dưỡng, giá trị xa xỉ.

Hứa Thanh hiểu ra, sau đó nói cám ơn, thu hồi lại.

Sau đó mọi người bảo trì cảnh giác, vừa tỉ mỉ quan sát bốn phía, vừa nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Chỉ là so với lúc trước, một đường lần này của bọn họ còn yên lặng hơn nữa.

Có lẽ là bởi vì Hắc Lân Lang xuất hiện hôm qua, khiến cho phần lớn hung thú khác của địa phương này đã bị đuổi ra.

Cho nên một đường đi tới, tiểu đội Lôi Đình cũng không gặp phải cái hung hiểm gì, cứ như vậy sau hai canh giờ, bọn họ rốt cuộc đã đi tới chỗ giao giới của bên ngoài cùng sâu bên trong cấm khu.

Hình dạng mặt đất nơi đây đã không chỉ là rừng rậm, còn xuất hiện một chút tiểu sơn cùng dòng suối, chỉ bất quá nước suối màu đen, không thể uống được.

Mà ở trong một chỗ rừng rậm rậm rạp, ẩn giấu một cái đường mòn, cuối đường có một cái động thiên khác, là một cái hạp cốc cỡ nhỏ.

Lúc đám người Hứa Thanh đi vào hạp cốc này, thứ chiếu vào trong mắt của hắn, dường như là một thế giới khác vậy.

Phía trên chỗ này bị nhánh mây sinh trưởng rậm rạp bốn phía che đậy, tựa như một cái đỉnh, ánh mặt trời không cách nào hoàn toàn chiếu vào, mà trong đây cũng không có đại thụ, khắp nơi đều là hoa cỏ.

Bông hoa lớn chừng quả đấm, màu sắc khác nhau, tràn ngập toàn bộ hạp cốc, nương theo cái này, còn có rất nhiều cây cỏ toả ra tinh quang màu lam.

Mỗi một cây, đều có bảy cái lá.

Chúng nó tràn lan dầy đặc như là sao trên trời vậy, khiến cho hạp cốc im lặng, dường như hóa thành một bầu trời yên lặng, có một loại vẻ đẹp đặc biệt.

Nơi đây, chính là địa điểm thu hoạch mà tiểu đội Lôi Đình từng phát hiện, mà từng điểm thu hoạch như này, đều là tuyệt mật, là căn cơ sinh tồn của tiểu đội.

Sau khi đến nơi đây, bởi vì thu thập thảo dược cần thủ pháp đặc thù, cho nên bọn họ không để cho Hứa Thanh tham dự, mà phân tán ra tự mình ngắt lấy, như vậy tốc độ vừa nhanh hơn vả lại cũng không hư tổn.

Hứa Thanh chú ý một chút thủ pháp của bọn họ, cũng không cưỡng ép gia nhập, mà khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ thổ nạp.

Trải qua một trận chiến ngày hôm qua, hắn phát hiện tu vi của mình, giống như đang không ngừng được tăng lên trong rèn luyện, bây giờ đã đạt đến giới hạn đột phá.

Vì có thể có năng lực sinh tồn trong nguy cơ tốt hơn, Hứa Thanh cũng không lãng phí thời gian, cho dù là ở bên trong cấm khu, vẫn vận hành Hải Sơn Quyết trong người, hấp thu linh năng đến từ bốn phía.

Theo linh năng hiện lên, trong hạp cốc nổi lên gió.

Lôi đội nhìn Hứa Thanh, không có ngăn cản, lão biết rõ, đường bọn họ trở lại khả năng xuất hiện phục kích cực lớn. Thời điểm này, tăng cường thực lực, mới bảo đảm mạng sống.

Thời gian không lâu, trong khi bọn họ đang thu thập dược thảo, thân thể Hứa Thanh dần dần truyền ra thanh âm phanh phanh.

Từng dòng dơ bẩn từ khắp lỗ chân lông trên người hắn tràn ra, hòa tan máu đỏ bên ngoài, khi dơ bản và máu sói bên ngoài hòa quyện vào với nhau, máu thịt toàn thân hắn nhanh chóng hấp thu linh năng, cơ thể càng ngày càng cứng cỏi hơn.

Cho đến khi âm thanh này càng ngày càng mạnh, sau khi đạt đến cực hạn, bỗng nhiên dừng lại, trong đầu Hứa Thanh truyền ra tiếng nổ vang.

Mạch máu dưới làn da chợt phồng len, máu thịt trong thời khắc này tràn ngập linh năng, bên trong dường như ẩn chứa sức mạnh cùng tốc độ vô cùng kinh người.

Hết thảy đều hóa thành khí tức sắc bén, tràn ngập trên người của hắn, mà linh năng chấn động bên ngoài thân thể, cũng khuếch tán ra bốn phương chung quanh.

Hải Sơn Quyết, tầng thứ ba.

Hứa Thanh chậm rãi cúi đầu xuống, mở mắt ra.

Trong mắt hơi lập tức có một ánh sáng tím không người nào có thể trông thấy, nhưng trong mắt hắn cũng không có vui sướng vì đột phá, mà bị nghi ngờ thật sâu thay thế.

Hắn cúi đầu đoán, khi mình ở dưới ánh mặt trời, xuất hiện cái bóng tà ác.

Vừa rồi khi hắn tu hành rõ ràng cảm giác không bình thường, linh năng bị hắn hấp thu tới, sau khi bị Hải Sơn Quyết phân tách, bộ phận thuần khiết bồi dưỡng toàn thân.

Mà tạp chất khác... Lại không chảy vào cánh tay của mình hình thành điểm dị hoá, mà... Chảy vào đến bên trong cái bóng của mình.

Giống như cái bóng của mình, đã lấy đi bộ phận dị chất, cắn nuốt.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh mới ngẩng đầu, giấu tất cả nghi ngờ ở trong đáy lòng.

Hắn nhìn một chút đám người Lôi đội sắp thu hoạch xong, ánh mắt nhìn về nơi xa, nhìn theo chỗ sâu trong hạp cốc, nhìn vào chỗ sâu trong rừng rậm.

Mơ hồ, hắn có thể thấy ở một chỗ rất xa phía trước, giống như tồn tại một vài kiến trúc, dường như là từng tòa miếu thờ hợp thành một chỗ, trải qua năm tháng thời gian, tràn ngập khí tức cổ xưa.

“Đó là kiến trúc không biết từ cái thời đại nào lưu lại, cũng là giới hạn xa nhất mà thập hoang giả chúng ta có thể đi, không thể đi qua, nhưng nếu ở gần đó gặp phải nguy hiểm, cũng có thể đi vào trong đó tránh né một chút.”

Lôi đội thu hoạch xong định mức của bản thân, đi đến bên người Hứa Thanh, theo ánh mắt của hắn nhìn tới thần miếu, chậm rãi mở miệng.

“Ranh giới sao.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Đúng đấy, có người từng nói là ở thời đại kia, nguyên nhân cái mảnh cấm khu này hình thành, chính là bởi vì Thần Linh nhìn thấy những thứ thần miếu này, cũng có thập hoang giả đi qua đó tìm kiếm, nhưng chỗ đó không còn có cái gì, ngoại trừ thi thoảng xuất hiện một loại viên đá nhỏ đặc thù.”

Lôi đội lấy ra một bộ phận Thất Diệp Thảo, đưa vào cái túi da khác.

“Đặc thù như thế nào?” Hứa Thanh hiếu kỳ hỏi.

“Sau khi mài giũa thành phấn, chiếu vào vết sẹo mới hình thành không lâu, có thể trừ sẹo, sẽ không lưu lại chút vết tích nào, bất quá đối với thập hoang giả chúng ta mà nói thì cũng không cần, nhưng thỉnh thoảng có một ít đại nhân vật cần.” Lôi đội nói xong, nhìn đám người Thập Tự.

Giờ phút này Thập Tự cùng Man Quỷ còn có Loan Nha, cũng đều đã thu thập hoàn tất, dưới sự an bài của Lôi đội, mỗi người lấy ra một bộ phận, đặt ở trong túi da của lôi đội.

Cuối cùng, chia Thất Diệp Thảo thành năm phần, sau đó Lôi đội đưa cái túi da thứ năm cho Hứa Thanh.

“Đây là của ngươi, từ giờ trở đi mọi người phân tán rời đi, xé chẵn thành lẻ, chia thành nhóm nhỏ, xác suất ra ngoài càng lớn.” Lôi đội nói xong, nhìn Hứa Thanh một chút, lại cho hắn một tấm bản đồ.

“Tiểu hài tử, ta là mục tiêu lớn, nhất định sẽ là trọng điểm chú ý của Huyết Ảnh, vả lại ta thân là đội trưởng, cũng phải yểm hộ một chút cho các ngươi, ngươi mau chóng đi ra rồi quay về doanh địa chờ ta.”

Lôi đội trầm giọng mở miệng, trong cái nhìn mong ngóng của đồng đội, đi ra khỏi hạp cốc, thoáng một cái liền biến mất.

Chương 35: Nguy cơ tứ phía (3)

Hứa Thanh đang muốn nói cái gì, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói ra, Lôi đội đã đi xa.

Thập Tự vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, tương tự rời đi.

Cuối cùng là Man Quỷ cùng Loan Nha, sau khi nói kinh nghiệm bản thân kỹ càng với hắn, cũng vội vàng rời khỏi.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn bọn họ, cất kỹ Thất Diệp Thảo, sau đó quay lại nhìn tòa thần miếu ở xa xa.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh quay người, thở sâu, lao nhanh về phía cửa vào hạp cốc, tốc độ của hắn sau khi đạt tới luyện thể tầng ba, rõ ràng nhanh hơn lúc trước rất nhiều, chỉ trong chốc lát liền tan biến ở lối vào.

Trong cấm khu, Hứa Thanh linh hoạt như con khỉ, không ngừng lao thẳng qua, hắn không có đi con đường lúc trước, mà dựa theo ký hiệu trên địa đồ, đi đường vòng để trở về.

Trên đường hắn dựa theo kinh nghiệm học được khi tới, phân biệt nguy hiểm, thỉnh thoảng gặp phải mấy con dị thú, cũng đều bị hắn thuận lợi giải quyết.

Đồng thời hắn cũng nhiều lần lưu ý cái bóng của mình dưới ánh mặt trời, trong mắt hiện lên vẻ kỳ dị.

Hắn đã thử qua, vô luận là hấp thu linh năng hay là dùng miệng hô hấp, dị chất ẩn chứa trong vạn vật ở thế giới này, sau khi vào trong cơ thể của mình, cũng giống như lúc hắn đột phá vậy, vừa vào liền chậm rãi tràn vào bên trong cái bóng của mình!

Nếu tìm hiểu lại, thì việc này bắt đầu xuất hiện từ khi khối thủy tinh màu tím phun ra dòng nước lạnh.

Cho đến khi Hải Sơn Quyết của hắn đặt đến tầng thứ ba, lại càng biểu lộ rõ ràng.

Cái bóng của mình, hình như sau khi thủy tinh màu tím cuốn đi cái bóng của Hắc Lân Lang đã… Biến dị.

Loại tình huống quỷ dị này, khiến cho ánh mắt Hứa Thanh chậm rãi nheo lại.

Hắn kéo ống tay áo bên trái của mình lên nhìn xuống, điểm dị hoá trên cánh tay vốn chỉ có một, giờ phút này đã cực nhạt, nếu không cẩn thận nhìn, rất khó tìm ra dấu vết.

Dựa theo loại phát triển này, dị chất trong cơ thể hắn sẽ càng ngày càng ít, cho đến khi đạt tới trình độ hoàn mỹ tinh khiết .

Mà loại hoàn mỹ này… Hứa Thanh đã từng đọc ở trên tấm thẻ trúc khắc Hải Sơn Quyết, loại tình huống này chỉ có ở trong nhân tộc khởi nguyên của đại lục Vọng Cổ, những người thân phận cực kỳ tôn quý, mới có thể được hưởng.

“Cái này là hiệu dụng của khối thủy tinh màu tím sao?” Hứa Thanh thì thào, ngồi xổm xuống một nhánh cây, ngây ngốc nhìn bầu trời.

Lúc lâu, hắn sờ lên chỗ thủy tinh màu tím nằm sâu trong ngực, trầm mặc một lát, lúc ngẩng đầu liền ép toàn bộ nghi ngờ xuống tận đáy lòng, thân ảnh nhoáng một cái, chui vào rừng rậm, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù tạm thời dị chất sẽ không hề có sự uy hiếp đối với hắn, nhưng đây chỉ một trong những nguy hiểm của cấm khu mà thôi, trên đường về sau, Hứa Thanh vẫn gặp phải một chút nguy hiểm.

Lúc ấy, hắn liền thấy được hai con gấu dị hóa có khí tức vượt qua Lôi đội.

Phần lưng của loại gấu này rõ ràng có một con Tri Chu cực lớn đủ màu nằm sấp, vô số sợi tơ từ phần bụng con nhện tràn ra, chui vào trong thân thể của con gấu, dường như đang điều khiển đối phương.

Sử dụng hai con gấu này, đuổi theo mục tiêu của chúng.

Cây cối bị chúng nó trực tiếp đụng nát, nếu như gặp phải những con dị thú khác ngăn cản, cũng bị nó trực tiếp xé thành hai nửa, ý chí rõ ràng vô cùng tàn bạo.

Nếu không phải mục tiêu truy kích của chúng nó là một con hổ màu đỏ, không để Hứa Thanh trong lòng, vả lại Hứa Thanh cũng cấp tốc chạy trốn, thì sợ là hắn đã gặp phải nguy hiểm cực kỳ.

Mà nguy hiểm đến từ cấm khu không chỉ như thế.

Một lúc lâu sau, lúc Hứa Thanh ở một cái tán cây, khi đang cẩn thận xem xét phương hướng bốn phía, hắn từ xa thấy được một sinh vật hình như không nên xuất hiện trong rừng.

Đó là một con sứa toàn thân lan tràn ra khí lạnh băng hàn, thân thể khổng lồ tựa như một ngọn núi.

Toàn thân nó tràn ra ánh sáng âm u, ở giữa không trung trên cấm khu phiêu đãng bay qua.

Thân thể hơi mờ dưới ánh sáng mặt trời xuyên thấu, có thể thấy bên trong có vô số thi thể dị thú tàn phế đang bị ăn mòn.

Rất nhiều cái xúc tua tung bay, mỗi một cái xúc tua đều tràn đầy con mắt quỷ dị, chỉ bất quá những ánh mắt này hơn phân nửa đều đang nhắm chặt, không có mở ra.

Giờ phút này nó thảnh thơi bay về tận sâu bên trong cấm khu, những nơi nó đi qua, rừng rậm trong nháy mắt đóng băng, tất cả tồn tại đều khó tránh khỏi kiếp bị đóng băng.

Khí tức trên thân nó rất mạnh, không biết là vượt qua Hứa Thanh bao nhiêu, nhưng kể cả hai con gấu vừa xong, ở trước mặt con sứa này cũng đều yếu ớt vô cùng.

Thậm chí giờ phút này hắn chỉ liếc mắt nhìn từ xa, nhưng thân thể của hắn cũng trở lên cứng ngắc, cảm giác nguy cơ mãnh liệt từ sâu trong linh hồn hiện lên.

Cho đến khi con sứa tan biến ở xa xa, Hứa Thanh mới thở ra một hơi, tim đập điên cuồng nhìn khu vực rừng rậm bị đóng băng, như một con đường thẳng tắp chạy vào sâu trong cấm khu.

“Nếu như hướng đi của con sứa này, là chỗ của ta…” Hứa Thanh hít vào một hơi.

Hắn hiểu được, ở trong cấm khu nguy cơ tứ phía này, mình bởi vì có cái bóng có thể hấp thu dị chất, cho nên có thêm một chút ưu thế so với người bình thường.

Nhưng cái ưu thế này cũng chỉ có thể cho hắn có thể lưu lại ở bên trong cấm khu lâu hơn mà thôi.

Trừ phi có một ngày, chính mình trở lên càng mạnh hơn, lúc đó, cái ưu thế này mới có thể phóng đại vô hạn.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh rời đi, bây giờ hắn ở trong khu vực cấm khu này càng thêm cẩn thận.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, mặt trời cũng sắp hạ xuống, chỉ còn thừa lại những tia hoàng hôn.

Trong rừng cũng chầm chậm truyền đến thanh âm gào thét, Hứa Thanh vừa đi nhanh vừa suy nghĩ, nội tâm lặng lẽ tính toán phương hướng của bản đồ, biết rõ nếu đi suốt đêm, có lẽ có thể trước khi trời sáng là có thể ra khỏi cấm khu.

Nhưng đang lúc hắn trầm ngâm phải xem có nên di chuyển vào ban đêm không, bỗng nhiên, ở một nơi trong rừng truyền đến tiếng nổ vang, còn kèm theo tiếng kêu thê lương thảm thiết, thanh âm rất quen thuộc.

“Man Quỷ?” Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhận ra chủ nhân của thanh âm này.

Hắn lập tức cẩn thận tới gần, thân ảnh nhỏ gầy linh hoạt ẩn nấp trong rừng, rất khó bị người khác phát hiện.

Vì vậy không lâu sau, hắn liền đi tới nơi truyền ra tiếng gào thét, sau khi ẩn náu bên trong một tán cây, thấy được phía dưới có 6-7 cỗ thi thể, một cỗ trong đó… Chính là Man Quỷ!

Toàn thân y biến thành màu đen, rõ ràng là đã dị hoá, thi thể chia lìa, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Tấm thuẫn cực lớn cũng một phân thành hai, hóa thành hai khối một lớn một nhỏ, lang nha bổng cũng đồng dạng rơi ở bên cạnh, bên trên dính đầy máu tươi.

Hiển nhiên khi y còn sống đã dùng hết toàn bộ sức lực, trong lúc dị hoá liền đồng quy vu tận với đối thủ.

Hứa Thanh trầm mặc, đáy lòng nổi lên bi thương, sau đó thấy cách đó không xa, một thân ảnh màu xanh đang bị 5 người vây công, dần dần chống đỡ hết nổi, sắp tới giới hạn dị hoá!

Lôi đội.

Một màn này, để cho con ngươi Hứa Thanh co lại, gắt gao cầm chặt que sắt trong tay, trong mắt lập tức bộc phát ra sát cơ ác liệt.

Chương 36: Hoàng hôn màu máu (1)

Hắn kỳ vọng, nhóm vây công Lôi đội chính là tiểu đội Huyết Ảnh!

Giờ phút này trên bầu trời, ánh hoàng hôn chậm rãi hạ xuống, dùng mắt thường có thể thấy được những tia sáng hoàng hôn xa xa đang dần dần bị bóng tối thay thế.

Hình như không mất quá lâu, bóng tối liền có thể bao phủ toàn bộ đại địa.

Mà từng trận khí lạnh, cũng dần dần từ trong bóng tối chậm rãi sinh sôi, tràn ngập bát phương.

Ánh chiều tà vẫn còn chiếu tới trong rừng rậm, như lão nhân vùng vẫy, không cam lòng hạ màn, mà ánh hoàng hôn dường như cũng không có quá nhiều khí lực tương trợ, vô lực xuyên thấu qua đám lá cây rậm rạp, lờ mờ lại thưa thớt.

Nhưng Hứa Thanh đang ẩn thân ở bên trong tán cây lại không giống vậy, hắn lạnh lùng nhìn chiến trường, thu hết tất cả cảnh tượng vào trong đôi mắt băng hàn.

Tiểu đội Huyết Ảnh có tổng cộng 5 người, trong đó 2 người là chủ lực xuất thủ, 3 người còn lại phong tỏa đường đi bốn phía, phòng ngừa Lôi đội chạy trốn.

3 người sau tu vi ngang bằng với Loan Nha, bộ dạng đều là tầng ba.

Bọn họ không dám tới quá gần, chỉ vờn quanh ở bên ngoài, nhưng có 3 người tồn tại, khiến cho Lôi đội vẫn phải phân tâm.

Về phần 2 người chủ công, một người bộc phát ra chấn động linh năng chỉ kém Lôi đội một tia, hiển nhiên cũng là Ngưng Khí tầng sáu, đồng dạng là một lão giả.

Tóc tai lão bù xù, mắt lộ ra hung mang, y phục trên người giờ phút này cũng đã bị tàn phá, có thể nhìn ra một thân cơ bắp của lão dường như muốn đang muốn bành trướng, người này chính là vị đội trưởng Huyết Ảnh ăn thịt chó kia.

Lúc này, đội trưởng Huyết Ảnh liếm liếm bờ môi, vừa ra tay như sét đánh, vừa âm lãnh nhìn chằm chằm thân thể càng ngày càng xanh của Lôi đội.

“Hôm nay tiểu đội Lôi Đình sẽ xoá tên ở bên trong doanh địa, ngươi không bằng tự sát đi Lôi đội, nếu không sẽ giống như tên Man Quỷ kia, đánh đến khi dị hoá, sau khi chết cũng không được toàn thây, không khỏi mất hết tôn nghiêm, nếu như ngươi tự sát, đội viên của ngươi, ta sẽ chiếu cố thật tốt.”

“Không sai, Lôi đội cứ yên tâm mà đi, sau khi ngươi chết, mấy người khác của tiểu đội Lôi Đình, khi chúng ta trở về sẽ chiếu cố thật tốt, tư vị của Loan Nha ta đã muốn niếm thử xem từ sớm rồi, còn tên tiểu hài tử ngươi mang về kia nữa, bán đi làm Dưỡng Bảo Nhân có lẽ cũng có thể kiếm được chút tiền.”

Thanh âm mở miệng sau khi đội trưởng Huyết Ảnh nói, là của một tên khác đang vây công Lôi đội.

Người này là một người trung niên, bộ dạng xấu xí, cái lưng ở sau giống như dị dạng nhô lên thật cao, mắt thì mù một con, chỉ còn lại một mắt, bên trong con mắt đó giờ phút này chỉ có vẻ khát máu, linh năng chấn động trên người mặc dù không bằng lão đội trưởng kia, nhưng lại vượt qua Thập Tự trong trí nhớ của Hứa Thanh, đạt đến Ngưng Khí tầng năm.

Nhưng có vẻ cũng không hề ổn định, giống như vừa mới đột phá không lâu.

Đối mặt với khiêu khích của hai người, mặt Lôi đội không cảm xúc, duy chỉ có con mắt hình như đã xuất hiện tia quyết tử, ra tay càng thêm mạnh mẽ.

Hai người trong đội Huyết Ảnh không muốn vì chém giết Lôi đội mà bị thương quá nặng, đều hơi lui ra phía sau, bắt đầu chuyển qua du đấu.

Hiển nhiên trong nội tâm bọn chúng đã chắc chắn là hôm nay nhất định thành công, cho nên chuẩn bị sờ sờ tiêu hao chết đối phương.

“Một tên tầng sáu, một tên tầng năm, ba tên tầng ba!” Sát cơ trong ánh mắt Hứa Thanh lăng lệ ác liệt, trên thực tế hắn có thể rời khỏi, nhưng hắn vô cùng coi trọng ân huệ, Lôi đội từ đầu đến cuối đối xử với hắn rất tốt, cho nên Hứa Thanh không có ý định rời khỏi, mà nhanh chóng quan sát qua chiến trường cùng với hoàn cảnh bốn phía.

Nơi đây cũng không rộng rãi, cây cối không ít, tia sáng mịt mờ, chỗ tối chiếm đa số, thích hợp ra tay.

Sau khi đã có tính toán trong lòng, Hứa Thanh ngồi xổm trên tán cây, sát cơ trong nháy mắt bộc phát.

Hai chân hắn đạp thật mạnh vào tán cây, mượn lực lao ra, cả người hóa thành một đạo mũi tên rời cung, bỗng nhiên phóng tới gần.

Hải Sơn Quyết tầng ba phối hợp với lực lượng thân thể do thủy tinh màu tím mang đến, ở thời khắc này hoàn toàn bày ra.

Tốc độ của hắn cực nhanh, ở dưới tán cây lưu lại một cái tàn ảnh rõ ràng, khiến cho mọi người bên trong chiến trường không kịp phản ứng, khi phản ứng lại, thân ảnh Hứa Thanh cũng trong nháy mắt, đã vọt tới bên trong chiến trường.

Xuất hiện ở bên người một trong ba người vây quanh bên ngoài.

Đó là một thanh niên nhỏ gầy, trong đôi mắt hình tam giác còn đang phản chiếu thân ảnh Lôi đội đang bị vây công, gã thậm trí còn không hề phát hiện ra thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện.

Cho đến khi một cơn gió lạnh đập vào mặt, gã mới hơi sững sờ, vừa muốn quay đầu, trong một khắc… Một que sắt từ vị trí huyệt thái dương, kèm theo lực đạo kinh khủng, trực tiếp xuyên thấu qua đầu gã.

Không đợi thi thể ngã xuống, cũng không đợi tiếng kêu thảm thiết truyền ra, thân thể Hứa Thanh không hề dừng lại, xoay người, bàn chân mượn sức đại địa đạp mạnh về phía sau, tốc độ bộc phát, như một con báo săn trong nháy mắt vọt tới tên trước mặt.

Chương 37: Hoàng hôn màu máu (2)

Thần sắc tên thập hoang giả đại biến, con ngươi co rút lại, vừa muốn lui ra phía sau, nhưng Hứa Thanh dĩ nhiên đã tới gần, nắm đấm kèm theo sức mạnh của Hải Sơn Quyết tầng thứ ba lập tức đã đến.

Oanh một cái đánh vào lồng ngực của gã, máu thịt trong nháy mắt như bùn đất lõm vào trong, phía sau lưng còn tuôn ra cả máu tươi, nương theo tiếng xương nứt, Hứa Thanh vung tay trái lên, con dao găm mang theo kình đạo kinh khủng được ném ra ngoài, kéo lê ra một vết đường dài, dùng tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phía người thứ ba.

Xương ngực người thứ hai vỡ vụn, trái tim tan vỡ, phía sau lưng cũng nổ tung, tên thập hoang giả thứ ba lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngủ.

Gã vừa hoảng vừa định hành động, nhưng mắt bỗng hoa một cái, một cơn gió mạnh đập vào mặt, thân thể của gã nháy mắt cứng đờ, ánh mắt trợn to, bản năng thân thể khiến cho gã dùng khí lực cuối cùng giơ tay lên, chạm tới chỗ mi tâm, chạm tới con dao găm lạnh như băng xuyên thấu vào đầu.

Lực lượng của dao găm quá lớn, khiến cho mi tâm gã lõm xuống, xương đầu cũng bể nát!

Tất cả những thứ này, đều phát sinh trong tốc độ ánh sáng.

Tốc độ Hứa Thanh quá nhanh, ra tay lại vô cùng quyết đoán, cỗ thi thể thứ ba vừa ngã xuống, người vỡ vụn trái tim và xương ngực trước mặt hắn cũng ngã xuống, làm lộ ra thân ảnh thiếu niên.

Thiếu niên khom người, tóc dài màu đen che khuất nửa khuôn mặt, nhưng sợi tóc cũng không thể che hết ánh mắt lạnh lùng như sói của hắn.

Giờ phút này hắn ngẩng đầu, cũng bởi vì hắn ra tay mà Lôi đội cùng hai người Huyết Ảnh dừng lại, ánh mắt nhìn nhau.

Những cơn gió xung quanh, tựa hồ cũng ngưng kết lại ở khoảng khắc này.

Hai mắt tràn đầy tử ý của Lôi đội, giờ phút này rốt cuộc đã có một tia gợn sóng, lão liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, bỗng nhiên khẽ quát một tiếng.

“Tiểu hài tử, đi mau!”

Hứa Thanh không nghe theo lời của Lôi đội, mà nhìn chằm chằm đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh, ánh mắt híp lại.

Đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh cũng là lần đầu nhìn Hứa Thanh, nhất là khi đảo qua ba cỗ thi thể bên người Hứa Thanh, bộ mặt lão hơi méo một cái, lão không phải không thừa nhận, phán đoán của mình đối với tiểu đội Lôi Đình, có sai lầm.

Man Quỷ hung hãn không sợ chết là sai lầm thứ nhất, mà tiểu hài tử bất thình lình lao ra này là thứ hai.

“Giết hắn!”

Đội trưởng tiểu đội Huyết ảnh hừ lạnh một tiếng, quyết định không vì tránh thương tổn mà kéo dài chiến đấu nữa.

Giờ phút này, khi lời nói vừa truyền ra, khí tức tòa thân lão liền ầm ầm bộc phát, tung trọng quyền về phía Lôi đội, trong chốc lát liền kịch chiến cùng cùng với Lôi đội.

Mà cái tên trung niên Ngưng Khí tầng năm bên cạnh kia, liền dữ tợn cười một tiếng, quay người lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Trong lúc cất bước liền phóng thích linh năng toàn thân ra ngoài, vừa đi còn vừa nắn đốt ngón tay, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Riêng việc thiếu niên trước mắt này có tốc độ kinh người, vừa ra tay liền thuấn sát ba người, nhưng gã vẫn vô cùng tự tin như trước, dựa vào bản thân vừa mới đột phá tu vi tầng năm, liền dễ dàng chém giết đối phương.

Hứa Thanh híp mắt lại, hàn mang trong mắt càng ngày càng đậm.

Dựa vào phán đoán của hắn, hắn cho là mình có thể đánh chết Ngưng Khí tầng bốn, về phần tầng năm… Hắn chưa đánh qua, không rõ ràng.

Giờ phút này nhoáng một cái, Hứa Thanh bỗng nhiên lao ra, bộc phát tốc độ lao thẳng đến người trung niên, nháy mắt tới gần liền hạ một quyền xuống.

Khóe miệng tu sĩ trung niên lộ ra tia khinh miệt.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh lao đến, linh năng bên ngoài của tên tu sĩ trung niên lập tức chấn động, trực tiếp hóa thành một đạo bích chướng vô hình, đụng chạm cùng với nắm đấm của Hứa Thanh.

Trong tiếng nổ vang, bích chướng xuất hiện vết rách, nhưng không có tan vỡ.

Ngược lại, lực phản chấn mãnh liệt từ trong đó tràn ra, truyền tới cổ tay Hứa Thanh, âm thanh rắc rắc vang lên, cổ tay Hứa Thanh trực tiếp bị trật khớp.

Ánh mắt Hứa Thanh hơi co lại, trong lúc thân thể nhanh chóng chạy đi hung hăng hất tay phải lên, cưỡng ép đưa chỗ trật khớp chỗ về vị trí cũ, sau đó trong mắt lập lòe ánh sáng tàn nhẫn, cũng không lui lại, mà toàn lực vung quyền lần nữa.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, cái bích chướng tràn ngập vết rách kia, lần này rốt cuộc hoàn toàn nứt vỡ.

Nhưng ngay khi tấm bích chướng chia năm xẻ bảy, một lực lượng chấn động cuồng bạo từ bên trong chợt khuếch tán ra ngoài, hất tung bùn đất, đồng thời luồng chấn động này cũng ngay lập tức đập vào mặt, bao phủ toàn thân Hứa Thanh.

Nhất là tấm bích chướng vừa vỡ vụn lập tức hình thành những mảnh vỡ vô hình, tựa như từng lưỡi dao sắc bén vô hình, bay tới cứa ra từng đạo vết máu ở trên người hứa nhanh, nhìn thấy mà giật mình.

Hứa Thanh chấn động toàn thân.

Thân thể đơn bạc của hắn bị luồng chấn động này đánh cho liên tục rút lui, từng miệng vết thương trên người chảy máu tươi đầm đìa, cổ tay vừa mới khôi phục, giờ phút này lần nữa trật khớp, mất tự nhiên rủ xuống một bên.

“Ngu muội!”

“Một tên luyện thể, vốn đã không xứng đánh một trận cùng pháp tu, lại càng không cần phải nói loại không biết tự lượng sức mình lấy tầng ba chiến tầng năm như ngươi."

Bùn đất hạ xuống, vẻ khinh miệt trong mắt tên tu sĩ trung niên càng đậm.

Nhưng đáy lòng gã cũng hơi giật mình, thật sự là gã cũng không ngờ, bích chướng do linh năng của mình tạo ra, vậy mà bị đối phương nện hai quyền liền tan vỡ.

Cũng may gã trước đây không lâu đột phá lên tầng năm, sau khi bích chướng vỡ vụn liền sử dụng linh năng của bản thân bộc phát, bằng không mà nói, vừa rồi sợ là cũng sẽ phải luống cuống tay chân.

Chương 38: Hoàng hôn màu máu (3)

Hứa Thanh nhăn mày lại, giống như không cảm giác thấy toàn thân cùng cánh tay đang kịch liệt đau nhức, nhìn chằm chằm vào người trung niên, đồng thời tay phải hắn ép vào trên mặt đất, hung hăng ấn xuống một cái, trực tiếp đưa khớp xương bị trật lần nữa trở về vị trí cũ.

Một màn tàn nhẫn với cả bản thân này, làm cho bước chân của tên tu sĩ trung niên đang đi về phía Hứa Thanh, không khỏi dừng lại, ánh mắt hơi co rút lại một chút, hai tay nhanh chóng giơ lên, niệm pháp quyết chỉ ngón tay giữa về phía Hứa Thanh.

Linh năng bên ngoài thân thể gã lại một lần hội tụ lại, sau đó hóa thành một cái hỏa cầu như cái đầu lâu, gào thét lao tới Hứa Thanh.

Đạo hỏa cầu này khí thế kinh người, trong quá trình nó đến, bốn phía xuất hiện không gian vặn vẹo do lửa đốt, từ đó có thể thấy được độ nóng của nó cực cao.

Nháy mắt tới gần, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái tránh đi, nhưng hỏa cầu kia vẫn truy kích theo hắn như trước.

Giờ phút này trong ánh mắt tên trung niên lập lòe sát cơ, cũng không quên hình thành một bích chướng ngoài thân thể, đồng thời niệm pháp quyết gọi ra cái hỏa cầu thứ hai cùng thứ ba, cùng nhau truy kích Hứa Thanh.

Mắt thấy ba cái hỏa cầu đến, phong tỏa lộ tuyến, ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại, lăn một cái đến bên cạnh một cái thi thể bị mình giết chết, chợt ném thi thể tới một cái hỏa cầu.

Oanh một tiếng, hỏa cầu va chạm với thi thể, thi thể trong khoảnh khắc liền bị thiêu cháy, chưa tới ba cái hô hấp liền hóa thành tro tàn.

Một màn này, để cho Hứa Thanh đã có phán đoán trực quan về uy lực của quả cầu lửa này.

Giờ phút này liền có cảm giác ấm nóng tiến tới, toàn thân hắn nháy mắt đỏ thẫm, thân thể hắn nhoáng một cái định tránh đi, nhưng cái hỏa cầu thứ hai cùng thứ ba giờ phút này đã tới gần.

Dưới ánh mắt xảo trá của tên trung niên kia, gã không cho Hứa Thanh cơ hội tránh né, hỏa cầu vừa tiến tới gần một cái, trong chớp mắt chợt nổ tung.

Ầm!

Hỏa diễm khuếch tán, phạm vi bao phủ rất lớn, nhiệt độ cao tạo thành lực sát thương kinh người.

Hứa Thanh ở ngay bên trong khu vực của vụ nổ, căn bản là khó có thể hoàn toàn né tránh, giờ phút này mặc dù mượn nhờ tốc độ tránh được hơn phân nửa, nhưng toàn thân tại thời khắc này vẫn nổi lên vô số bong bóng, lục phủ ngũ tạng dường như cũng đang thiêu đốt.

“Hỏa Nha, làm nhanh lên!”

Xa xa, đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh đang giao chiến cùng lôi đội, giờ phút này gầm nhẹ một tiếng.

“Hiểu rồi, đội trưởng, con sói con này nhiều nhất tiếp được hai cái hỏa cầu của ta nữa, nhất định trở thành thây khô!”

Trung niên được xưng là Hỏa Nha, cười cười trả lời, lúc nhìn Hứa Thanh, vẻ tàn nhẫn trong mắt càng đậm, tay phải giơ lên, chung quanh gã lần nữa xuất hiện hai cái hỏa cầu hừng hừng bốc cháy, phất tay ném hỏa cầu bay về phía Hứa Thanh.

Gã lo lắng Hứa Thanh lại né tránh, cho nên làm theo lần trước, ngay khi khống chế hai cái hỏa cầu này tới gần Hứa Thanh, liền kích nổ, sóng lửa bao trùm bốn phía, che phủ hết thảy nơi tránh né của Hứa Thanh.

Nhiệt độ cao tràn ngập, mặt đất có hỏa diễm thiêu đốt, cây cối trong nháy mắt cũng hóa thành tro tàn, không cách nào che đậy ánh chiều tà trên trời, sử dụng ánh mặt trời chiếu xuống một vùng, dung hợp cùng một chỗ với ánh lửa, che khuất hai mắt Hỏa Nha.

Nhưng gã rất tự tin, hỏa cầu của tu sĩ tầng năm, giết chết tu sĩ tầng ba sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Vì vậy gã xoa xoa tay, mặc dù có chút thở hổn hển, nhưng thần sắc mang theo khinh miệt, quay người đi đến phía Lôi đội cùng đội trưởng huyết ảnh đang giao chiến.

"Lôi đội, người của ngươi, không được a."

Trong khi đi về phía trước, Hỏa Nha cười lạnh mở miệng, nhưng hắn không nhìn thấy Lôi đội tuyệt vọng, mà ngược lại thấy sắc mặt của đội trưởng tiểu đội huyết ảnh xuất hiện biến hóa.

Phản ứng của Hỏa Nha cũng vô cùng nhanh, thân thể chợt tránh qua bên cạnh.

Nhưng vẫn đã chậm, một đạo thân ảnh nhỏ gầy từ sau lưng gã tập kích đến, trực tiếp nện xuống hai quyền liên tiếp, ầm ầm nện vào bích chướng bên ngoài thân thể của gã.

Bích chướng kịch liệt lay động, sau đó lập tức phá toái, luồng xung kích lập tức bộc phát, thân ảnh nhỏ gầy tuy bị bức bách rút lui, nhưng một con dao găm cùng với một que sắt, lại mang theo tiếng gió gào thét, được hắn hung hăng ném ra, lao thẳng đi.

Chỉ là bích chướng tan vỡ kèm theo trùng kích, tạo thành lực cản nhất định, khiến cho tốc độ dao găm khi tới gần Hỏa Nha liền chậm một chút, cho Hỏa Nha cơ hội trốn.

Thân thể của gã cấp tốc tránh đi, nhưng một lỗ tai vẫn bị dao găm xuyên qua, máu tươi văng khắp nơi, mà que sắt cũng xuyên suốt ngực gã, khiến cho gã phun ra máu tươi, nhưng đáng tiếc không đâm trúng nơi yếu hại, không cách nào gây ra tổn thương chí mạng.

Đau nhức kịch liệt để cho ánh mắt Hỏa Nha đỏ thẫm, gào thét lên một tiếng, sau khi chật vật tránh đi liền mạnh mẽ mà nhìn về phía sau lưng.

Tầm mắt vừa chuyển tới, liền nhìn thấy thân ảnh thiếu niên đã lui đến ngoài 7-8 trượng, đang dậm chân đập tắt hỏa diễm trên mặt đất, nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, như sói vận sức chờ phát động.

Đầy người vẫn toàn là bong bóng như trước, toàn thân phiếm hồng, nhưng khi ánh chiều tà chiếu vào trong mắt thiếu niên,… Vẫn tràn ngập lạnh lẽo như băng, sát cơ từ đầu tới cuối chưa từng giảm bớt đi chút nào!

Chương 39: Quân hỏi ngày về, không có hạn kỳ (1)

Dưới ánh chiều tà, thân ảnh thiếu niên làm cho nội tâm Hỏa Nha chấn động.

Nếu không phải gã là thập hoang giả lão làng, đổi thành người mới, giờ phút này cho dù tu vi vượt qua đối phương, cũng sẽ bị hắn chấn nhiếp tâm thần.

Coi như là gã, đáy lòng cũng bị thiếu niên này làm chấn động, nhưng rất nhanh đã bị nghiền nát bởi phẫn nộ và bi thương của những năm tháng lưu vong, trong mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt.

“Thằng nhãi con, ta sẽ lấy răng của ngươi, nhổ từng cái từng cái xuống, để làm chiến lợi phẩm của ta.”

Hỏa Nha trầm thấp mở miệng, đồng thời giật quần áo xuống, lộ ra nửa người trên gầy còm.

Gã không thèm để ý lỗ tai thiếu khuyết cùng cái động trên ngực, hai tay bấm niệm pháp quyết, sắc mặt lập tức đỏ lên, một cái hỏa cầu còn khổng lồ hơn lúc trước, bỗng nhiên xuất hiện.

Ánh mắt Hứa Thanh co rút lại, thân thể nhoáng một cái liền di động.

“Tách ra!” Hỏa Nha gầm nhẹ, đại hỏa cầu trong tay lập tức chia ra hóa thành 5 cái, bay thẳng đến vị trí Hứa Thanh.

Thanh âm nổ tung ngay lập tức vang vọng, mặt đất bị ngọn lửa bao vây, thân ảnh Hứa Thanh bị đốt cháy lần nữa lao ra, như cũ liên tục tung hai quyền, đánh vỡ bích chướng.

Mặc dù bản thân không tránh được bị xung kích bức lui, tăng thêm thương thế, vả lại còn bị hỏa diễm nhiệt độ cao liên tục gây tổn thương, nhưng tốc độ của hắn cũng không có chút giảm đi chút nào, sát cơ cũng không giảm bớt.

Cứ như vậy, hắn lấy loại chiến pháp không tiếc tổn thương bản thân, hắn cùng với Hỏa Nha, hai người ở trong rừng chém giết vô cùng kịch liệt.

Càng đánh càng kịch liệt.

Đúng là Hứa Thanh hoàn toàn không phải đối thủ của Hỏa Nha.

Vô luận là linh năng, bích chướng hay là hỏa cầu, cái nào cũng rất bất lợi với hắn, cái trước để cho hắn rất khó áp sát cận chiến, cái sau thì có uy hiếp cực lớn với hắn.

Nhưng sức khôi phục của Hứa Thanh mạnh kinh người, khiến cho hắn ngay sau khi bị thương, có thể khôi phục rất nhanh, không ảnh hưởng tới chiến lực của hắn.

Thể lực của hắn vô cùng dồi dào, mặc dù đau đớn kéo dài từ thân thể hình thành hành hạ với tinh thần, nhưng hắn lớn lên ở xóm nghèo, sớm đã dưỡng thành nhẫn nại vượt xa người thường.

Quan trọng nhất là… Dị chất nồng đậm ẩn chứa bên trong linh năng lại không có ảnh hưởng đối với đối với Hứa Thanh, nhưng đối với Hỏa Nha mà nói, thì hoàn toàn bất đồng.

Thương thế trên lỗ tai của gã đã tốt hơn, nhưng thương thế ở ngực lại càng ngày càng ác liệt, mấu chốt là linh năng của gã…

Dù là tu vi Ngưng Khí tầng năm, nhưng gã cũng không cách nào thừa nhận tiêu hao như thế, chỉ có thể bị động đi hấp thu linh năng bên ngoài để bổ sung.

Mà chiến đấu lại vô cùng kịch liệt, Hứa Thanh mang tới áp lực cho gã, khiến cho gã không có bất kỳ thời gian nào để hòa hoãn, kể từ đó, dị chất trong cơ thể gã không ngừng tăng lên, tích lũy càng ngày càng nhiều.

Hỏa Nha rất nhanh liền từ phẫn nộ, biến thành có chút khẩn trương, cho đến cuối cùng, thần sắc rõ ràng hiện lên lo lắng.

Gã dĩ nhiên phát giác được bản thân không đúng, cũng phát giác được thiếu niên trước mắt này có vấn đề!

Đổi thành bất luận kẻ Ngưng Khí tầng ba nào, kể cả không phải là Ngưng Khí tầng ba, mà là Ngưng Khí tầng năm cùng một dạng với gã, đối mặt với hỏa cầu oanh kích như thế này, cũng không thể nào thừa nhận đến tận bây giờ, sớm đã hóa thành thây khô mới đúng.

Gã tự hỏi dù là chính mình, cũng đều không làm được điểm này.

Nhưng hết lần này tới lần khác, thiếu niên trước mắt này, nhìn như thương thế nghiêm trọng, và càng ngày càng nhiều thương thế, nhưng tốc độ cùng sức mạnh từ đầu đến cuối đều không có giảm bớt chút nào.

Điều này khiến cho Hỏa Nha bất an trong lòng, càng ngày lại càng mãnh liệt.

Mà dị chất trong cơ thể gã không ngừng gia tăng, sắp tới gần biên giới dị hoá, khiến cho Hỏa Nha càng hô hấp dồn dập.

“Hỏa Nha phế vật nhà ngươi, tốc chiến tốc thắng đi!!”

Xa xa, đội trưởng tiểu đội Huyết ảnh đang cùng Lôi đội giao thủ, vừa phân tâm chú ý liền nhìn thấy một màn này, tiếng gào thét lập tức truyền đến.

Lão có lòng hỗ trợ, nhưng Lôi đội bên đó đột nhiên bộc phát, tiến lên ngăn cản, khiến cho lão không cách nào bứt ra, giờ phút này chỉ có thể lo lắng.

Mà Lôi đội sớm đã nhìn ra, chiến thuật của Hứa Thanh chính là muốn kéo cho Hỏa Nha dị hoá.

Mặc dù không biết đối phương tại sao lại có tự tin như vậy, lại tại sao có thể trong thương thế như vậy vẫn phát huy như thường, nhưng mỗi người đều có bí mật của mình, điểm này Lôi đội hiểu rõ, lão cũng có bí mật riêng.

Cho nên lão cũng không có ý muốn tìm hiểu sâu, điều lão có thể làm bây giờ, chính là không cho lão đội trưởng Huyết Ảnh này đi qua đó hỗ trợ.

Chiến đấu vẫn tiếp tục như trước.

Lại đánh ra 3 cái hỏa cầu, Hỏa Nha vẫn là không biết nên làm thế nào đối với Hứa Thanh, lại bị vị đội trưởng kia chửi bới, lo lắng trong lòng hoàn toàn bộc phát, tạo thành một cỗ điên cuồng.

Tay phải gã trực tiếp nện vào ngực, phun ra một ngụm lớn máu tươi, không đợi máu tươi hạ xuống, tay trái nhanh chóng vung tới, trực tiếp tiếp được một chút.

Trong miệng lập tức truyền ra chú ngữ, máu huyết trong tay nhanh chóng biến thành màu đen.

Chương 40: Quân hỏi ngày về, không có hạn kỳ (2)

Ánh mắt Hứa Thanh co rút lại, cảm nhận được nguy cơ vô cùng cường liệt, thân thể nhoáng một cái lao ra, muốn cắt ngang đối phương thi pháp.

Nhưng thuật pháp lần này của Hỏa Nha được triển khai cực nhanh, ngay khi thân thể Hứa Thanh chuyển động, Hỏa Nha chợt ngẩng đầu, thần sắc vặn vẹo, trong mắt mang theo sự hung tàn, tay phải hung hăng vung lên.

Máu đen trong lập tức bành trướng thành huyết cầu lớn như đầu người.

Chất lỏng ở trong đó giống như đang sôi trào, mang theo lực lượng kinh người, gào thét bay về phía Hứa Thanh.

“Chết cho ta!” Hỏa Nha dữ tợn gầm nhẹ.

Có lẽ là bởi vì lần này tiêu hao thuật pháp quá lớn, hơn nữa dị chất trong cơ thể liên tục tăng vọt, hai chân của gã giờ khắc này cũng có chút suy yếu run rẩy.

Sát cơ trong mắt Hứa Thanh bỗng nhiên mãnh liệt, đúng như phán đoán của Lôi đội, hắn đúng là muốn kéo đối phương tới khi dị hoá, nhưng cũng có chỗ không đúng.

Đó chính là Hứa Thanh chưa bao giờ bỏ qua ý niệm sớm đánh chết Hỏa Nha ở trong quá trình này.

Tuy rằng dao găm cùng que sắt của hắn đều đã không ở trong tay, nhưng hắn một mực tìm kiếm cơ hội tuyệt sát.

Cơ hội này, theo Hỏa Nha suy yếu, giờ phút này đã xuất hiện.

Hầu như ngay khi huyết cầu màu đen gào thét mà đến, thân thể Hứa Thanh nháy mắt đi về phía trước, tốc độ chợt nhanh hơn.

Cũng không phải là phóng thẳng tắp tới Hỏa Nha, mà phương hướng hơi hơi chếch đi một chút, đến thẳng chỗ thi thể Man Quỷ.

Những thi thể kia cũng ở trong phạm vi bộc phát hỏa cầu của

Hỏa Nha, tràn đầy dấu vết bị đốt cháy, nhưng nơi đây ngoại trừ thi thể, còn có... vũ khí của Man Quỷ!

Một cái lang nha bổng, tấm thuẫn sắt bị vỡ thành hai mảnh.

Mục tiêu của Hứa Thanh, chính là tấm thuẫn lớn kia.

Thân ảnh hắn trong nháy mắt tới gần, chợt nắm tấm thuẫn nặng nề lên, thân thể gầy ốm lập tức bị tấm thuẫn bao phủ, đồng thời thân thể cũng ngay lập tức lao ra, phi thẳng đến Hỏa Nha phía sau huyết cầu màu đen.

Tiếng nổ vang vọng, huyết cầu của Hỏa Nha cùng Hứa Thanh va chạm với nhau, đập vào trên tấm chắn, hóa thành vô số máu đen bắn ra.

Tấm thuẫn sắt cũng không chịu nổi áp lực lập tức tan vỡ chia năm xẻ bảy, nhưng nó vẫn là gánh chịu hơn phân nửa uy lực.

Khiến cho Hứa Thanh phía sau, mặc dù trên người cũng trúng một chút máu đen, nhưng cũng không nguy hiểm đến tánh mạng, giờ phút này hắn gắt gao nghiến răng không giảm tốc độ, cũng không dừng lại chút nào, hóa thành một đạo tàn ảnh, như mũi tên lao tới gần Hỏa Nha.

Trong mắt Hỏa Nha lộ ra mỉa mai, không né tránh, hai tay bấm pháp quyết, sau lưng Hứa Thanh lập tức tản ra máu đen, từng giọt từng giọt nhanh chóng từ mặt đất bay lên trên không, hình như chỉ cần không mất bao lâu, liền có thể hóa thành mũi tên bằng máu ở trên không.

Hết thảy những cái này, làm cho Hứa Thanh không có chỗ tránh, nhưng hắn vốn cũng không có ý định né tránh.

Theo hắn tới gần, bàn tay trái nắm lại, nhưng khi đánh xuốt lại là tay phải, một quyền hạ xuống.

Ầm!

Bích chướng bằng linh năng bên ngoài thân thể Hỏa Nha xuất hiện vết rách, mà nắm tay phải Hứa Thanh, cũng văng máu tươi khắp nơi, trong đó còn kèm theo một chút máu thịt của sói.

Không đợi Hỏa Nha thấy rõ, ánh mắt Hứa Thanh đỏ thẫm, lần nữa oanh ra quyền thứ hai.

Phịch một tiếng, bích chướng tan vỡ chia năm xẻ bảy, trùng kích cực lớn từ bên trong tản ra, đẩy tới thân thể Hứa Thanh, khiến cho hắn tương tự như lúc trước, không cách nào tới gần, vừa tới gần sẽ bị trùng kích kia đẩy lùi.

Vẻ mỉa mai trong mắt Hỏa Nha càng đậm, nhưng tại giây phút này!

Thân thể Hứa Thanh, bỗng nhiên giống như còn có vài phần dư lực.

Ở bên trong trùng kích của bích chướng, thân thể hắn lại không bị bức lui giống như trước.

Mà chợt xông lên, tiếp nhận trùng kích, tay phải vươn ra, ở chỗ ngực từng bị que sắt xuyên thấu máu thịt mơ hồ của Hỏa Nha, hung hăng đánh một trảo tới.

Hình như tất cả dư lực cũng chỉ đủ để cho Hứa Thanh tung ra một trảo này, mặc dù đánh trúng miệng vết thương của Hỏa Nha, nhưng lại không cách nào tạo thành một kích trí mạng với đối phương, giờ phút này chỉ có thể nhanh chóng rút lui.

Mà Hỏa Nha cũng biến sắc, thân thể lảo đảo lui ra phía sau.

Nhưng khi phát hiện một trảo của Hứa Thanh không có tạo thành uy hiếp quá lớn đối với chính mình, gã dữ tợn cười một tiếng ,vừa muốn thi pháp sử dụng mũi tên bằng máu.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của gã lần nữa biến hóa, chợt cúi đầu.

Ở lồng ngực của gã, chỗ máu thịt mơ hồ, chỗ đó… Thình lình có một mảnh vỡ hàm răng vỡ nát cùng với một chút vảy rắn.

Đồng thời ở vị trí miệng vết thương, máu thịt đang ăn mòn, từng tia máu độc từ bên trong tràn ra, những nơi nó đi qua, làn da liền nhanh chóng hư thối.

Đau nhức kịch liệt không thể thừa nhận trong thời khắc này mãnh liệt truyền tới, khiến cho Hỏa Nha phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, thần sắc lộ ra hoảng sợ trước đó chưa từng có.

Gã không ngừng lui về phía sau, trong lúc này gã thấy Hứa Thanh đang đứng ở xa, vươn tay phải ra, trong lòng bàn tay vung ra rất nhiều thịt nát cùng răng rắn tan vỡ.

Nếu như có thể ghép lại những mảnh thịt nát này cùng với những mảnh răng vỡ này thành một, thì sẽ có thể ghép ra một cái đầu rắn.

Chương 41: Quân hỏi ngày về, không có hạn kỳ (3)

Chính là cái đầu rắn kịch độc mà Hứa Thanh hay dùng để xử lý thi thể.

Mà tay trái của hắn giờ phút này run nhè nhẹ, chậm rãi vươn ra, sau khi từng khối vụn của viên hổ phách rơi xuống, lộ ra một cái đuôi của quỷ diện hạt đâm thật sâu vào lòng bàn tay!

Cái phía trước để cho bàn tay của hắn ẩn chứa kịch độc, cái sau khiến cho hắn ở trong trùng kích của bích chướng, có dư lực để xuất thủ!

“Ngươi...” Hỏa Nha run rẩy, giờ phút này nói cũng không nói nên lời, lại càng không cần phải nói thi pháp.

Trong mắt gã lộ ra sợ hãi mãnh liệt với tử vong, giãy giụa muốn lau đi máu độc trên người, nhưng máu độc tràn ra rất nhiều, khiến cho thể lực cùng sinh cơ của gã nhanh chóng trôi qua.

Hứa Thanh thở sâu, sau khi đánh một trận cùng Bàn Sơn, thủy tinh màu tím liền khôi phục hết thảy độc dược, cái này liền cho hắn biết bản thân mình có thể hóa giải độc dược.

Cánh tay phải nhiễm phải độc rắn cũng không bị ăn mòn, đã nói lên hết thảy.

Cái này, chính là hắn nhất kích tất sát hắn chuẩn bị cho Hỏa Nha.

Giờ phút này thân thể của hắn đứng lên, đi thẳng đến Hỏa Nha.

Mắt thấy Hứa Thanh đã đến, hoảng sợ trong mắt Hỏa Nha hóa thành tuyệt vọng, vùng vẫy lui về phía sau, trong miệng cũng phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

“Đội trưởng cứu ta!!”

Một màn vô cùng thê thảm, để cho đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh trợn to mắt, có lòng đi cứu, nhưng Lôi đội ra tay tạo thành ngăn trở, khiến cho lão căn bản là không thể qua giúp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh Hứa Thanh, nhanh chóng tiếp cận Hỏa Nha.

Mà ngay khi hắn tới, thân thể cùng tâm tính Hỏa Nha rốt cuộc tan vỡ, khiến cho dị chất nồng đậm được tích lũy trong cơ thể gã rút cuộc không áp chế nổi nữa.

Không đợi Hứa Thanh tới gần, thân thể gã liền trong sự tuyệt vọng cứng đờ, dị chất khuếch tán toàn thân, phịch một tiếng… Hóa thành một mảnh mưa máu.

Có người dị hoá, là lưu lại thi thể màu xanh đen, có người thì là nổ tung trở thành mưa máu.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, nhìn qua nơi Hỏa Nha hóa thành mưa máu, sau đó quay đầu, lạnh lùng nhìn cùng đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh đang giao thủ cùng Lôi đội.

Giờ phút này mặt trời đang hạ xuống, nhưng so với hoàng hôn lúc trước lại vô cùng khác biệt, cũng không hề nghênh đón đêm tối đến, mà toàn bộ bầu trời hiện ra một màu đỏ quỷ dị.

Bên dưới đám mây màu đỏ, thân ảnh Hứa Thanh cũng bị phủ lên màu đỏ, hắn thương thế đầy người đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lùng, giống như tản mát ra một cỗ áp bách khó có thể hình dung.

Áp bách này, khiến cho đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh tu vi vượt qua hắn cũng cảm thấy tâm thần chấn động mãnh liệt.

Thật sự là tử trạng của Hỏa Nha quá mức thê thảm, cái này tạo thành trùng kích cực lớn đối với nội tâm của đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh.

Mà lão chiến đấu cùng Lôi đội hồi lâu vẫn không xong, hơn nữa trên người Hứa Thanh vô cùng tà môn, hết thảy những thứ này đều làm cho tâm thần đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh bất an, giờ phút này ánh mắt lóe lên, ngay khi Hứa Thanh nhìn tới, lão tung một quyền đánh lùi Lôi đội, không chút do dự cấp tốc rút lui bỏ chạy.

Lão không muốn đánh.

Lôi đội vốn định đuổi theo, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời quỷ dị màu đỏ, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân thể hình như chấn động, máu tươi phun ra, thân thể càng ngày càng xanh, lung lay sắp đổ.

Hứa Thanh nhanh chóng đi tới, một tay đỡ lấy Lôi đội.

Lôi đội thở hồng hộc kêu Hứa Thanh đưa lão tới dưới một cây đại thụ, ngẩng đầu nhìn đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh đang nhanh chóng chạy xa xa, sát cơ trong mắt lóe lên.

“Một mình ngươi không nên đuổi theo, cả đoàn Huyết Ảnh đã bị diệt, lão ta đã không có thành tựu gì nữa, thực tế bầu trời màu đỏ này, ta giống như đã từng thấy qua…”

Lôi đội một phát giữ lại Hứa Thanh, ngẩng đầu gắt gao nhìn chằm chằm bầu trời.

“Lão là một cái tai hoạ ngầm.” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

Hắn không thích bất luận cái tai hoạ ngầm nào, vả lại nơi đây là ở trong cấm khu, Hứa Thanh cảm thấy chính mình có nắm chắc, giống như kéo chết Hỏa Nha vậy, kéo chết lão đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh, nhưng Lôi đội vừa nói, làm cho hắn theo bản năng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Đúng lúc này…

Một tiếng ca âm u tựa như thở dài vang lên, từ trong rừng tung bay đến.

Hết thảy dị thú trong cấm khu đang gào thét, trong một cái chớp mắt liền tan biến.

Trong rừng trở lên, tiếng ca này càng ngày càng rõ ràng.

Dường như là một nữ tử đang u oán phu quân đi xa, theo tiếng ca vang vọng, từng trận sương mù nhạt màu đỏ, từ phía đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh nhanh chóng xuất hiện.

Sau đó liền vây quanh hết thảy bốn phía, đổ ập đến.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mạnh một cái, Lôi đội dựa vào đại thụ một bên cũng vậy, thân thể nháy mắt run rẩy, hai người đều ngay lập tức nhìn về phía tiếng ca truyền đến.

Chỉ bất quá người phía trước cảnh giác vô cùng, người sau… Trong mắt có chút hoảng hốt.

Tiếng ca kia, không ngừng phiêu đãng, rơi vào trong tai Hứa Thanh, làm toàn thân hắn nổi lên âm lãnh không cách nào hình dung, tựa như đặt mình ở bên trong mây máu ở cái thành trì đổ vỡ vậy.

Coi như hắn bây giờ đã là luyện thể tầng ba, cũng không chịu nổi, hàm răng cũng bắt đầu run lên, thân thể đã mất đi năng lực di chuyển.

Tâm thần Hứa Thanh nổ vang, trong đầu không tự chủ được hiện ra hình ảnh lúc vào cấm khu, những cấm kỵ của cấm khu mà Thập Tự nói.

Mà nơi bọn họ nhìn chăm chú, thân thể đội trưởng Huyết Ảnh cũng dừng lại, thân thể rõ ràng run rẩy.

Phảng phất như có vật gì không thể nhìn thấy, đang tới gần lão vậy, để cho lão mất hết cả khí lực bỏ chạy.

Tận mắt Hứa Thanh nhìn thấy, từng sợi bạch khí, theo thất khiếu của đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh bay ra, dung nhập vào bên trong huyết vụ.

Mà thân thể đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh ở trong quá trình này, nhanh chóng mục nát, héo rũ, cho đến khi hóa thành thây khô, biến thành bụi bặm, nửa điểm không dư thừa.

Sương mù chuyển nơi bao phủ, bay về phía Hứa Thanh cùng Lôi đội.

Chương 42: Quân hỏi ngày về, không có hạn kỳ (4)

Theo sương mù tới gần, thân thể Hứa Thanh run rẩy, rốt cuộc thấy được nguyên do gây nên tử vong của đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh, đó là… Một đôi giày nữ màu đỏ, rất tàn tạ.

“Đây là…” Hứa Thanh hô hấp dồn dập, ánh mắt trợn to, hắn nhìn thấy đôi giày kia xuất hiện ở xa xa trước sương mù, sau đó ở trên bùn đất tự chuyển động, từng bước từng một đi về phía bọn họ.

Phía trên giày là một mảnh trống trơn… Chỉ có tiếng ca u oán, càng ngày càng gần.

Giống như thật có một nữ tử không nhìn thấy thân thể, đi đôi giày màu đỏ này, vừa hát ca khúc, vừa đi tới.

Tiếng ca càng ngày càng rõ ràng, đôi giày màu đỏ cất bước trên mặt bùn, hướng tới chính là Hứa Thanh.

Một màn quỷ dị này, để cho ánh mắt Hứa Thanh mãnh liệt co rút lại, thân thể muốn di động, nhưng không cách nào làm được.

Dường như khí lạnh như băng đã đông cứng tất cả, khiến cho hàm răng hắn cũng nhanh chóng phát ra thanh âm cách cách, trơ mắt nhìn cặp giày màu đỏ kia, từng bước một, đi tới nửa ngoài… trượng…

Tử vong uy hiếp, trong tích tắc, toàn bộ suy nghĩ trong nội tâm của Hứa Thanh là hắn muốn lui ra phía sau, nhưng bất lực, duy có trên mắt hiện ra rất nhiều tơ máu, cho thấy giờ phút này hắn đang kịch liệt vùng vẫy.

Mà cặp giầy màu đỏ kia đang muốn đi một bước tới phía hắn, nhưng vào lúc này… Một cái thanh âm run rẩy, từ bên cạnh Hứa Thanh truyền đến, đó là Lôi đội.

“Đào Hồng… Là ngươi sao…” Thanh âm khàn khàn, mang theo thanh âm rung động, càng có một tia không xác định.

Nhưng ngay một khắc khi lời này xuất hiện, tiếng ca quỷ dị lại két một tiếng dừng lại.

Một bên giày giơ lên có chút dừng lại, chậm rãi cải biến phương hướng, dường như đứng ở nơi đó thật sự có một nữ tử, giờ phút này đang quay người, nhìn về phía Lôi đội.

Thấy một màn như vậy, thân thể Lôi đội rõ ràng run rẩy, hô hấp dồn dập trước đó chưa từng có, thân hình mệt mỏi giờ phút này cũng có dư lực, trong mắt lộ ra tia sáng trước đó chưa từng có, chăm chú nhìn lên trên khoảng không bên trên đôi giày.

Tựa như ở trong mắt của lão, lão có thể thấy một nữ tử trọng yếu như bản thân sinh mệnh của lão, đang đứng ở nơi đó.

Cách trở hư không, cách thế giới, cách âm dương, lại đang bốn mắt nhìn nhau.

Kiên cường như Lôi đội, nhưng giờ phút này nước mắt trong mắt cũng không thể khống chế chảy xuống.

“Ngươi… Trở về rồi sao…” Thân thể của lão run rẩy giơ tay lên, như muốn bắt một cái gì đó, mà cặp giày màu đỏ kia, cũng chầm chậm giơ lên, đi tới trước mặt Lôi đội, hơi cong xuống.

Dường như người nữ tử không nhìn thấy kia, đang ôn nhu ngồi xổm xuống trước người Lôi đội, để cho cánh tay đang run rẩy của Lôi đội có thể chạm vào mặt của nàng.

Nhưng tay của Lôi đội đảo qua hư vô, không đụng phải cái gì cả, công dã tràng hạ xuống, nước mắt… Càng nhiều.

Chỉ có trong miệng lão lẩm bẩm, thê lương ở trong nỗi bi thương.

Cho đến hồi lâu, phảng phất có một tiếng nữ tử than nhẹ từ hư vô truyền đến, cặp giày màu đỏ chậm rãi thẳng lên, dần dần lui ra phía sau.

Cho đến khi thối lui ra khỏi ngoài ba trượng, liền thay đổi phương hướng, lách qua Hứa Thanh, mang theo sương đỏ phía sau, đi về phía xa.

Quân hỏi ngày về, không có hạn kỳ.

Sương mù ẩn hiện tàn khốc, ca khúc theo khói bay xa.

Tiếng ca tiếp tục truyền ra, hình như trong u oán nhiều hơn đắng chát cùng phiền muộn, càng đi càng xa.

Mà sương mù huyết sắc cũng lách qua bên người bọn họ, tựa như dòng chảy bình thường, đổ về xa xa.

Cho đến khi tiếng ca càng ngày càng yếu ớt, cho đến khi… Sương mù hoàn toàn tan biến, tiếng ca cũng chầm chậm tiêu tán.

Thân thể Hứa Thanh tại thời khắc này, rốt cuộc khôi phục hành động, hắn hô hấp dồn dập, trong mắt mang theo hoảng sợ, trước tiên chính là mạnh mẽ xoay người nhìn Lôi đội ngồi ở chỗ kia.

Lôi đội giờ phút này vẫn kinh ngạc nhìn qua xa xa, trong đôi mắt vô thần, nước mắt im lặng chảy xuôi.

Hứa Thanh trầm mặc, lúc đầu vốn có lời muốn hỏi, giờ phút này cũng không cách nào nói ra miệng.

Cho đến hồi lâu, Lôi đội mới nhẹ giọng thì thào.

“Có phải ngươi thấy rất kỳ quái đúng không?”

Hứa Thanh lặng lẽ nhẹ gật đầu.

“Lúc trước Thập Tự từng nói cho ngươi, ta là một trong không nhiều lắm những người đã nghe qua tiếng ca.” Lôi đội nhìn phương xa, chậm rãi nói nhỏ.

“Ngươi biết không, tiếng ca ở mảnh cấm khu này rất quỷ dị, người nghe phần lớn sẽ tử vong, mà người có thể còn sống ở trong tiếng ca, cực kì thưa thớt.”

“Nhưng một khi có thể còn sống sót, như vậy người này sẽ được mảnh cấm khu này ‘tặng’ một cơ hội, để cho lần tiếp theo khi người đó nghe được tiếng ca này… Thì sẽ thấy được người mà cả đời này, họ muốn gặp nhất.”

“Ta vốn tưởng rằng đây chỉ là một truyền thuyết. Cũng vì truyền thuyết này, ta đã ở bên ngoài nơi doanh địa lặng lẽ chờ đợi mấy chục năm, đợi đến lúc tóc bạc …

“Thẳng đến ngày hôm nay, ta nhìn thấy.”

Lôi đội nói đến đây, cả người hình như thoáng cái già hơn rất nhiều, nếp nhăn trên mặt xếp lại, một cỗ cảm giác yếu ớt tràn ngập ở trên người lão.

“Ngươi có người xa cách âm dương hay không, hay người ngươi muốn gặp… Nếu có, không nên học như ta, không nên ở chỗ này…..”

“Nhìn thấy, cuối cùng cũng vậy, đều là công dã tràng…” Lôi đội đắng chát thì thào, hai mắt nhắm nghiền, nước mắt không ngăn được chảy qua trên những nếp nhăn trên mặt, nhỏ giọt rơi vào vạt áo.

Hứa Thanh im lặng, ngẩng đầu nhìn về nơi tiếng ca biến mất, sâu trong mắt dần dần trồi lên một đoạn hồi ức.

Hắn cũng có người muốn gặp.

Người hắn rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ…

Chương 43: Ngươi, đến cùng là cái gì (1)

Có lẽ do tiếng ca, cho nên trong cái phạm vi này, tiếng dị thú gào thét thủy chung không xuất hiện lại nữa, dường như tiếng ca kia mới chính là Chúa Tể của cái mảnh cấm khu này.

Sau khi nó xuất hiện, vạn vật đều phải yên lặng.

Lôi đội yên lặng ngồi ở đó, vẫn nhìn về nơi phương xa, chỗ đó là một mảnh đen nhánh, không có cái gì.

Thần sắc Hứa Thanh có chút phức tạp, sau một lúc lâu bắt đầu lấy mắt đảo qua bốn phương, cuối cùng rơi vào trên lang nha bổng cùng với tấm thuẫn của Man Quỷ.

Thi thể của Man Quỷ giống với tất cả thi thể ở nơi đây, đều trở thành bụi bặm sau khi tiếng ca và sương mù rời đi, tựa như chưa từng tồn tại vậy.

Mà thập hoang giả thường thường cũng không có thân nhân, cho nên cho dù bọn họ tiêu tán, cũng có rất ít người để trong lòng.

Coi như là có, cũng cuối cùng sẽ ở năm tháng trôi qua mà chậm rãi quên đi, cho đến một vài năm sau, không người biết được, không ai nhớ kỹ.

Hứa Thanh bỗng nhiên nghĩ tới trong xóm nghèo, vị giáo thư tiên sinh đối xử với hắn coi như là tốt kia, vào lúc bệnh tật gần đất xa trời, đối với đám trẻ bọn họ, đã từng nói một câu.

“Trong lòng có người không thể quên mất, là một loại đau khổ, mà được người ghi ở trong lòng, mới là một loại hạnh phúc.”

Hứa Thanh vào lúc đó, không hiểu lắm những lời này, nhưng giờ phút này hắn nhìn qua Lôi đội, liền hiểu hàm nghĩa những lời này, vì vậy không đi quấy rầy, mà lặng lẽ đi đến nơi thi thể Man Quỷ từng nằm, xuất ra dao găm, đào mặt đất lên.

Tuy giao thiệp cùng Man Quỷ không sâu, chuẩn xác mà nói cũng chỉ là mấy ngày, cũng chỉ nói chuyện mấy câu, nhưng đối với phương truyền thụ kinh nghiệm trong rừng râm cho hắn, cùng nhau đi ra trong sinh tử với đàn sói, cuối cùng mình cũng mượn cái thuẫn của đối phương, cản trở quả cầu máu đen.

Cho nên Hứa Thanh cảm thấy chính mình phải làm chút gì đó.

Như hắn trước khi rời khỏi thành trì, hoả táng thi thể toàn thành vậy, hắn dùng lực đào lấy bùn đất, dần dần đào ra một cái hố.

Sau đó lấy lang nha bổng cùng với mảnh vỡ tấm thuẫn của Man Quỷ, chôn xuống.

Trong quá trình này, Hứa Thanh rất nghiêm túc, cũng không chú ý tới Lôi đội sau lưng, chẳng biết từ lúc nào đã thu hồi ánh mắt nhìn rừng rậm, mà nhìn qua hắn.

Trong thần sắc, có một tia kỳ dị giống như lần đầu nhìn thấy hắn ở bên trong thành trì đổ vỡ, khi nhìn thấy Hứa Thanh chôn vũ khí của Man Quỷ, sau đó hình như muốn làm một cái bia mộ, Lôi đội nhẹ giọng mở miệng.

“Thập hoang giải, không cần bia mộ.”

“Bụi về bụi, đất về với đất. Đây là nhân sinh của thập hoang giả, khi còn sống vùng vẫy ở giữa hậu thế, sau khi chết… Cũng không nên tế bái, im lặng là được.”

Nói đến đây, khí tức Lôi đội càng ngày càng suy yếu, thương thế rất nghiêm trọng, dị chất tích lũy cùng với tâm thần hao tổn, khiến cho lão chống đỡ không nổi, thế giới chậm rãi mơ hồ, hai mắt nhắm nghiền rơi vào hôn mê.

Hứa Thanh đến gần, từ trong túi xuất ra một chút Thất Diệp Thảo, nhét vào trong miệng Lôi đội.

Hắn không biết có hữu dụng hay không, nhưng vật này dùng để chế tạo Bạch Đan, chắc là vẫn có tác dụng giảm bớt đi dị chất.

Làm xong những thứ này, hắn vác Lôi đội lên trên người, dùng quần áo trói thật chặt lại, lúc này mới thở sâu, đi vào trong đêm tối, chạy thật nhanh ở trong rừng rậm.

Lúc đi ngang qua chỗ đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh hóa thành tro bụi, Hứa Thanh thấy được một cái túi da, nhặt lên mở ra, bên trong cũng không có đan dược, chỉ có vài vật lẫn lộn.

Vì vậy hắn thu hồi, nhoáng một cái đi xa.

Lúc ý thức Lôi đội hơi khôi phục, đã là sau nửa canh giờ.

Lão mơ hồ cảm nhận được mình bị một cái thân thể gầy ốm cõng trên lưng, theo người kia nhảy lên chạy, chậm rãi mở mắt ra, thấy được một bên mặt của thiếu niên.

Lão trầm mặc.

Hứa Thanh cũng phát giác được Lôi đội thức tỉnh, thấp giọng mở miệng.

“Tốt hơn chút nào không, ngươi có thể tiếp tục ngủ, qua thêm mấy canh giờ, trước hừng đông chúng ta có lẽ có thể đi ra khỏi cấm khu.”

Lôi đội không nói gì, thân thể suy yếu càng ngày càng không thể che lấp hết sự già nua, lão cố gắng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh, mắt chậm rãi mơ hồ, trước khi ý thức lại một lần nữa muốn lâm vào hôn mê, lão thì thào nói nhỏ.

“Tiểu hài tử, ngươi biết tại sao ta lại ở bên trong thành trì đổ vỡ, hai lần đưa ra đề nghị muốn mang ngươi đi cùng không.”

Thân ảnh Hứa Thanh cũng không dừng lại, lắc đầu.

“Vậy ngươi còn nhớ rõ tình cảnh chúng ta lúc trước gặp nhau không?” Thanh âm Lôi đội yếu ớt nói.

“Nhớ kỹ.” Thân thể Hứa Thanh khẽ động, nhảy lên một cây đại thụ, tay phải giơ một trảo qua bên cạnh, nhanh chóng bắt một đầu thằn lằn dị hóa ẩn núp ở nơi đó, thuận thế ném nó tới mặt đất phía trước.

Phịch một tiếng, theo con thằn lằn rơi xuống, rất nhiều nhánh mây trên mặt đất bắt đầu vặn vẹo, cấp tốc quấn quanh tới, trong khi con thằn lằn vùng vẫy, liền đâm rách làm da của nó, thôn phệ máu thịt nó.

Hứa Thanh mượn nhờ cơ hội này nhảy lên, tránh qua nguy hiểm tiếp tục đi xa.

Giờ phút này sau lưng truyền đến tiếng Lôi đội vô lực thì thào, thanh âm ốm yếu, nếu không phải rất gần, rất khó nghe rõ.

“Khi ta nhìn thấy thân ảnh ngươi đang hoả táng thi thể, lúc ấy hỏa diễm bên cạnh ngươi, thân ảnh ngươi bị ánh lửa chiếu rọi, lại giống như hòa hợp lại với lửa, để cho ta dường như thấy được… Một tia ôn hòa ở trong thế giới tàn khốc này.”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, trầm mặc, Lôi đội cũng lần nữa lâm vào hôn mê.

Sau mấy hơi thở, Hứa Thanh lặng yên giơ chân lên, tiếp tục chạy thật nhanh trong rừng, xuyên thẳng qua cây cối, nhanh chóng đi xa.

Thời gian trôi qua, rất nhanh trôi qua một canh giờ.

Hứa Thanh tránh đi hung hiểm, thân ảnh cách biên giới rừng rậm càng ngày càng gần.

Giờ phút này chính là thời điểm cuối cùng của màn trời đêm, âm hàn trong đêm đến từ cấm khu xâm nhập bốn phía, cũng may Hứa Thanh một mực di chuyển tốc độ cao, thân thể sinh ra nhiệt lượng tự nhiên, thoáng chống cự một chút băng hàn.

Chỉ là… Theo hắn đi về phía trước, luồng âm lãnh càng ngày càng mãnh liệt, một nén nhang sau, thân ảnh Hứa Thanh chợt ngừng lại, sắc mặt âm trầm nhìn về phía trước.

Phía trước hắn, trong rừng xuất hiện rất nhiều sương mù.

Màn sương mù này dày vô cùng, đang xa xa tràn ngập ra chung quanh, nhưng cái này khác với lúc Hứa Thanh chứng kiến tiếng ca, cảm giác áp bách của nó hình như cũng không quá mãnh liệt.

Chỉ là ánh mắt bị sương mù bao phủ, bên trong là một mảnh mơ hồ, căn bản là không cách nào thấy rõ hết thảy chung quanh.

Thực tế giờ phút này vẫn là đêm tối, liền khiến cho sương mù che lấp còn nhanh hơn nữa, Hứa Thanh muốn tránh đi, nhưng hắn chạy trốn thật lâu, vẫn như trước bị sương mù đánh tới.

Hắn biết rõ đây là cái gì.

Lúc mới đi vào cấm khu Thập Tự cùng Loan Nha đã từng nói qua, nguy hiểm bên trong cấm khu, có một loại gọi là sương mù.

Nếu như bị sương mù này bao phủ, mọi người ở bên trong sẽ mất đi phương hướng, cuối cùng lạc đường.

Vả lại đám sương mù này một khi hình thành, thường thường cần thật lâu mới tự nhiên tản đi.

Chương 44: Ngươi, đến cùng là cái gì (2)

Hứa Thanh cảm thấy mình mặc dù có thể chống cự đến lúc sương mù tiêu tán, dị chất trong cơ thể sẽ không tăng vọt, nhưng Lôi đội đang suy yếu thì không được, nếu là bị giam ở trong đó, không lâu về sau nhất định sẽ dị hoá rồi tử vong.

Cái này làm cho Hứa Thanh cần phải lui về phía sau, muốn dùng khoảng cách lớn lách qua sương mù.

Nhưng… Sương mù quá lớn, dù tốc độ của hắn nhanh đi nữa, vẫn bị rơi vào bên trong hoàn cảnh khắp nơi đều là sương mù, không chỗ có thể trốn, bị bao phủ ở bên trong sương mù.

Nhưng rất nhanh, chỗ sương mù bao phủ Hứa Thanh kia, lại dần dần trở nên mỏng manh, cuối cùng lại lộ ra thân ảnh Hứa Thanh đang ngạc nhiên.

Hắn cúi đầu, nhìn dưới chân của mình.

Trong đêm tối không nhìn rõ bóng dáng, nhưng Hứa Thanh có thể cảm nhận được sương mù ở bên người, giờ phút này đang nhanh chóng tràn vào lòng bàn chân của mình.

Thật giống như cái bóng không nhìn thấy kia, đang tạo thành một cái vòng xoáy, thôn phệ bốn phía.

Tốc độ cắn nuốt này không hề nhanh, vả lại không bao lâu liền giống như đã ăn no rồi, không hấp thu nữa, khiến cho sương mù lại bao phủ thân ảnh Hứa Thanh.

Nhưng… Khi cái bóng thôn phệ xong, liền có một cỗ lực lượng phản hồi vào trong cơ thể Hứa Thanh, hội tụ tới hai mắt, trong mắt, sương mù rậm rạp, lại biến thành trong suốt.

Hoặc là không thể hình dung là nhìn thấu, mà là cảm giác!

Rõ ràng sương mù vẫn tồn tại như trước, rõ ràng rậm rạp vô cùng, nhưng trong cảm giác của hắn lại chỉ là thoáng mơ hồ, xa xa không tới tình cảnh cản trở ánh mắt khiến cho người ta bị lạc.

Cái này khiến cho hô hấp Hứa Thanh dồn dập một chút, cúi đầu nhìn cái bóng không thấy được ở dưới chân mình.

"Ngươi, rốt cuộc là cái gì…" Hứa Thanh nói nhỏ.

Sau một lúc lâu, hắn ngẩng đầu cảm giác bốn phía, trầm mặc nghiêng thân thể bắt đầu di chuyển, tốc độ không giảm, trong sương mù dày đặc tựa như một đạo u linh, nhanh như tên bắn vụt qua.

Cho đến không lâu sau, ở trong sương mù rậm rạm Hứa Thanh thấy được người sống.

Đó là hai tên thập hoang giả.

Hứa Thanh mơ hồ nhớ kỹ từng ở trong doanh địa nhìn thấy qua, hai người này giờ phút này đang cầm tay lôi nhau đi, ở trong sương mù dày đặc như mù lòa vậy, dần dần đi từng bước về phía trước.

Nhưng ở trong cảm giác của Hứa Thanh, bọn họ thì tưởng là đi về phía trước, trên thực tế đều là đang đi vòng quanh, hiển nhiên bọn họ cũng đã phát hiện cái này, mồ hôi trán ồ ồ chảy ra, lộ ra sự căng thẳng cùng với tuyệt vọng đối với tương lai.

Liếc mắt nhìn hai người này, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, thân thể nhoáng một cái liền muốn ly khai.

Hắn không có sinh ra đồng cảm, hắn sinh hoạt ở thế giới tàn khốc này, mục đích không phải là cứu người, xong bản thân lại bị cắn trả, ví dụ như này ở trong xóm nghèo hắn đã thấy quá nhiều.

Nhưng đối với người bị che đậy thị giác mà nói, thính lực ở thời điểm này cực kỳ nhạy cảm, cho nên lúc Hứa Thanh cất bước rời đi, vẫn bị bọn họ phát hiện.

Thần sắc hai người lập tức lộ ra căng thẳng, bọn họ không cách nào phân rõ âm thanh truyền đến là của thú hay người, vì vậy một người trong đó gầm nhẹ biểu lộ hung tàn, như muốn dùng cách này để chấn nhiếp.

Mà một vị khác thì là hô to cầu cứu, thậm chí vì hiển lộ thành ý, lại từ trong túi da xuất ra Bạch Đan cùng linh tệ, ngôn từ gần như cầu xin, chỉ vì một đường sinh cơ.

Bước chân Hứa Thanh ngừng một chút, quay lại nhìn Bạch Đan trong tay người kia, lại cảm thụ một chút Lôi đội đang suy yếu sau lưng.

Vì vậy liền suy tư một lúc rồi mở túi da ra, tìm ra một căn ngọn nến châm lên, chỉ là ánh lửa kia có vẻ yếu ớt, sương mù giống như đang trấn áp, ánh lửa từ từ ảm đạm.

Thừa dịp còn có ánh lửa, Hứa Thanh lui ra phía sau một chút khoảng cách, nhìn hai người cách đó không xa, chậm rãi mở miệng.

“Đi thẳng bên phải 7 bước, lại đi bên trái 10 bước…”

Theo thanh âm Hứa Thanh truyền vào, thân thể hai tên thập hoang giả kia cũng rung động lắc lư, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, hô hấp dồn dập lập tức dựa theo Hứa Thanh chỉ điểm đi làm.

Rất nhanh tại Hứa Thanh lần lượt chỉ lệnh, bọn họ rẽ ngang rẽ dọc, tránh được chỗ nguy hiểm, sương mù trước mắt cũng nhờ tới gần ánh nến, chậm rãi mỏng manh.

Cho đến khi bọn họ đi vào phạm vi ánh nến sắp tắt, bị ánh lửa chiếu rọi, như người đui tái hiện quang minh, lập tức liền té nhào vào bên cạnh ngọn nến, tâm tình kích động, mãnh liệt sôi trào.

Về phần Hứa Thanh, giờ phút này giấu ở chỗ tối bên cạnh, dù là ánh lửa hơi chiếu rọi, nhưng thân ảnh vẫn là mơ hồ, mặt không cảm xúc nhìn bộ dáng kích động của hai người trước mắt này , nhàn nhạt mở miệng.

“Đưa Bạch Đan cho ta.”

Thân thể một người trong đó run rẩy, sau tai nạn tìm được sống sót liền không chút do dự, lập tức liền đưa túi da chứa linh tệ cùng Bạch Đan trên người cho Hứa Thanh, liên tục nói lời cảm tạ.

Mà một vị khác vừa muốn từ trên người cầm đan dược ra, nhưng sau khi ánh mắt đảo qua thân ảnh Hứa Thanh, vẻ kích động có chỗ thu liễm.

Bởi vì cho dù Hứa Thanh đứng ở một nơi bí mật gần đó, sương mù mỏng manh lượn lờ, cho nên ở trong mắt người này, thấy không rõ gương mặt Hứa Thanh, chỉ có thể nhìn thấy thân hình nhỏ gầy, cùng với phía sau giống đang cõng theo một người hôn mê.

Vì vậy bên trong ánh mắt gã liền hiện lên một tia âm u, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, bày ra bộ dáng chân thành mở miệng.

“Vị tiểu huynh đệ này, Bạch Đan trên người ta đã ăn hết, nhưng ngươi yên tâm, đợi sương mù tản đi, hoặc ngươi có biện pháp đưa ta đi ra ngoài, ta nhất định báo đáp gấp bội cho ngươi.”

Nói xong, ánh mắt gã hơi lóe lên, nhìn về phía Hứa Thanh, có chút kích động.

Tên đồng bạn bên cạnh kia, giờ phút này cũng hơi tiếc nuối, cảm thấy mình lúc trước hình như cho quá nhanh.

Hứa Thanh nhìn thật sâu cái người không cho Bạch Đan kia, không nói chuyện.

Chỉ là giơ tay phải vung lên, một cơn gió thổi qua, ánh lửa của ngọn nến nháy mắt bị dập tắt, bốn phía lần nữa lâm vào đen nhánh trong sương mù.

Tiếng kinh hô vừa từ trong miệng người nọ truyền ra, Hứa Thanh liền nhoáng một cái tới gần, giật xuống cái túi da từ trên người kia, sau đó thanh âm bình tĩnh, vang vọng bốn phía.

“Không cần, ngươi ở lại bên trong nơi này đi.”

“Đợi một chút, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta cho ngươi Bạch Đan, ta…”

Người này nhất thời cấp bách, muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng thân thể lại bị cây cối dưới chân ngăn lại, trực tiếp ngã sấp xuống.

Lúc bò lên, thanh âm hô hoán của gã càng thêm lo lắng, hối hận mãnh liệt tràn ngập thể xác và tinh thần.

“Tiểu huynh đệ, ngươi nghe ta giải thích, ta…”

Hứa Thanh không đi để ý tới đối phương hô hoán, đi đến phía người cho mình Bạch Đan.

Sắc mặt người này hoảng sợ, tràn đầy khủng hoảng khi lại lần nữa lâm vào sương mù, ngay khi gã còn không phát hiện, Hứa Thanh từ kia bên người gã đi ngang qua, nhàn nhạt mở miệng.

“Đi theo tiếng bước chân của ta.”

Nói xong, Hứa Thanh không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, mà người nọ nghe xong lời nói của Hứa Thanh, hô hấp lập tức dồn dập, nghe tiếng đi theo, đáy lòng giờ phút này thấy may mắn trước đó chưa từng có, may mà vừa tốc độ đưa thù lao của mình nhanh.

Nhất là nghe tiếng kêu rên lo lắng sau lưng rất nhanh chuyển hóa thành cầu cứu rồi không có kết quả biến thành điên cuồng chửi bới, ý tuyệt vọng bên trong giọng nói kia, khiến cho đáy lòng của gã run rẩy, đối với chủ nhân tiếng bước chân phía trước, càng có cảm giác kính sợ mạnh liệt.

—-

Chương 45: Bách đại sư (1)

Không chú ý sau lưng có người đi theo, Hứa Thanh cõng Lôi đội trên lưng, vừa đi về phía trước, vừa lấy Bạch Đan trong túi da ra, cho lão ăn… Tiếp nữa.

Có lẽ là tác dụng của Bạch Đan, cũng có lẽ là công hiệu của Thất Diệp Thảo, sắc mặt Lôi đội dần dần cũng không tiếp tục xanh đen nữa.

Chỉ là dị chất trong cơ thể quá mức nồng đậm, trong khoảng thời gian ngắn lấy Bạch Đan bây giờ của Hứa Thanh, còn chưa đủ để hoàn toàn áp chế.

Cho nên vẫn rơi vào trong hôn mê, hiển nhiên những gì xảy ra trong chuyến đi cấm khu lần này, có ảnh hưởng rất lớn đối với lão.

Vì vậy… ở trong đêm khuya, ngay trên đường trở về, lúc Hứa Thanh lần nữa gặp sương mù vây khốn, những thập hoang giả đang ở trong tuyệt vọng, lấy Bạch Đan làm đại giới, được Hứa Thanh cho phép bọn họ đi theo phía sau mình, nghe tiếng bước chân của hắn đi về phía trước.

Đương nhiên, trong đó vẫn gặp vài người đui mù, nhưng những người này cuối cùng cũng trở thành những người may mắn đi theo sau lưng Hứa Thanh, cũng khiến cho bọn họ càng thêm kính sợ đối với Hứa Thanh.

Phần lớn người suy đoán, hắn là loại người trời sinh có tinh thần lực cường đại.

Bởi vì chỉ có loại người này, mới có thể ở trong sương mù không bị hạn chế.

Về loại người này, Hứa Thanh lúc trước liền từ chỗ Loan Nha nghe nàng nói qua, cũng là lý do hắn nghĩ tới khi lấy Bạch Đan cứu người, cho nên có cái này che đậy, hắn cũng không lo lắng bí mật của bản thân bị lộ ra.

Mà tính tổng cộng hơn 10 viên Bạch Đan, rốt cuộc cũng để cho sắc mặt Lôi đội khôi phục được một chút, từ xanh đen biến thành màu xanh, hô hấp cũng càng nhiều hơn lúc trước một chút.

Đồng thời, Hứa Thanh cũng phát hiện ra lực lượng đến từ cái bóng, sắp không cách nào tồn tại lâu hơn được nữa.

Giờ phút này, theo hắn đi về phía trước, dần dần cảm giác sương mù phía trước, đã không còn trong suốt như cũ nữa, mà dần dần biến thành mơ hồ, giống như không quá lâu nữa, hắn cũng sẽ không khác biệt lắm với những người khác.

Cũng may nơi đây đã cách bên ngoài không phải rất xa.

Cho nên mặc dù tầm mắt bắt đầu mơ hồ, nhưng ở dưới tốc độ tăng nhanh của Hứa Thanh, với bóng tối trên trời chậm rãi tiêu tán, ánh mặt trời đang ngẩng đầu, một khắc khi tia nắng ban mai chạm tới đại địa, hắn lưng cõng Lôi đội, rốt cuộc xuyên thấu qua khe hở của rừng cây, thấy được thế giới bên ngoài cách đó không xa.

Tâm tình Hứa Thanh chấn động, thân thể nhoáng một cái trực tiếp vọt tới biên giới, cất bước đi ra khỏi rừng rậm.

Ngay khi bước qua giới hạn âm lãnh, cơn gió mang theo ánh nắng ấm áp, đã rơi vào trên người Hứa Thanh.

Bởi vì ánh sáng quá lớn, ánh mắt của hắn không khỏi nheo lại, đứng ở biên giới, hít một hơi thật sâu không khí ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, những cái người theo phía sau hắn, cũng ở gần biên giới, nhao nhao khôi phục thị lực.

Từng người mang theo kích động cửu tử nhất sinh, toàn bộ lao ra.

Nháy mắt khi bước vào thế giới bên ngoài, bọn họ cũng phấn khởi không thôi, có một lão đầu thậm chí trực tiếp quỳ trên mặt đất, khẽ hôn bùn đất ở bên ngoài.

Mà giờ phút này, đám bọn họ rốt cuộc cũng thấy rõ bộ dạng của Hứa Thanh, thấy rõ phía sau lưng Hứa Thanh đang buộc cõng theo Lôi đội.

Người phía trước có lẽ không phải rất nhiều người biết, nhưng người sau thì không ai không biết.

Cho nên khi thấy bộ dáng Hứa Thanh cùng Lôi đội chiếu vào trong mắt bọn họ, ấn tượng với Hứa Thanh cũng nhao nhao hiện ra.

"Tiểu hài tử!"

"Lôi đội!"

Bốn năm người đi theo, đều nhao nhao chấn động, nhưng khi ánh mắt Hứa Thanh quét tới, bọn họ theo bản năng liền im tiếng.

Thật sự là trên đường đi Hứa Thanh ra tay lạnh lùng đối với những người lòng mang ác ý, sớm đã chấn nhiếp bọn họ.

Không đi để ý tới bọn họ, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, thân thể nhoáng một cái đang muốn lao thẳng đến nơi trú quân, nhưng vào lúc này, xa xa có hai thân ảnh gào thét đến, nhanh chóng tới gần.

Chính là Thập Tự cùng Loan Nha, bọn họ dĩ nhiên trở về, cũng không chờ ở trong doanh địa, mà là ở bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Bọn họ cũng đã thương lượng xong, nếu như hôm nay đám người Lôi đội còn chưa có đi ra, sẽ lại đi vào bên trong tìm kiếm bọn họ.

Cho nên khi từ xa thấy được thân ảnh Hứa Thanh, hai người liền dùng tốc độ cao nhất tới gần.

Sau khi chú ý tới Lôi đội được buộc sau lưng Hứa Thanh, ánh mắt Thập Tự chợt co rút lại, nhưng tiếp theo trong nháy mắt khi rơi vào trên người Hứa Thanh, lại hóa thành nhu hòa.

Sắc mặt Loan Nha cũng là biến hóa, sát cơ trực tiếp tràn ngập, quét về phía những người đi theo Hứa Thanh ra ngoài.

Những người này lập tức hô hấp dồn dập, nhao nhao cảnh giác.

"Không liên quan tới bọn họ, cũng nhờ bọn họ, nếu không Lôi đội sợ là không có cách nào kiên trì tới bây giờ."

Hứa Thanh mở miệng, sát cơ của Loan Nha tiêu tán, những người đi theo hắn ra ngoài, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra, lúc nhìn Hứa Thanh, ngoại trừ kính sợ cũng ẩn chứa một tia cảm kích, vì vậy chắp tay với hắn, sau đó tự mình rời đi.

Bọn họ đi rồi, Thập Tự tiến lên muốn dìu Lôi đội từ trên người Hứa Thanh xuống, nhưng bị Hứa Thanh ngăn cản.

"Để cho Lôi đội ngủ tiếp đi, ta còn có thể." Hứa Thanh thở sâu.

(Bản dịch tại vip Bạch Ngọc Sách)

“Tốt, chúng ta quay về doanh địa, dẫn người đi tìm lang trung.” Thập Tự gật đầu, lấy ra Bạch Đan cho Lôi đội ăn, sau đó cùng Loan Nha một trái một phải làm bạn, ba người chạy vội về doanh địa.

Loan Nha trên đường đi nhiều lần muốn mở miệng, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi một câu.

“Man Quỷ đâu? Tiểu đội Huyết Ảnh có còn truy kích hay không?”

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu nhẹ giọng mở miệng.

“Man Quỷ dị hoá, chết trận.”

Những lời này, để cho bước chân Thập Tự cùng Loan Nha dừng lại, thần sắc im lặng, dù bọn họ đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng trong mắt vẫn là tràn ngập bi thương, Loan Nha càng có chút thất thần.

Cho đến khi Hứa Thanh nói câu thứ hai, để cho thân thể hai người bọn họ run lên bần bật, nháy mắt nhìn Hứa Thanh, mang theo một tia không thể nào tin.

“Tiểu đội Huyết Ảnh, toàn diệt.”

Hứa Thanh cúi đầu, trong lúc đi về phía trước chậm rãi mở miệng.

“Cho nên thương thế đội trưởng mới cùng dị chất mới nghiêm trọng như thế à…”

Loan Nha thì thào, hình như đã có đáp án, nhưng thần sắc của Thập Tự lại có chút kỳ dị, y cảm thấy trong chuyện này, có lẽ cũng không phải là như thế, vì vậy liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, nhưng cũng không hỏi.

Hứa Thanh không giải thích, cũng không nói về chuyện tiếng ca, đây là bí mật của Lôi đội, nói hay không nói, hắn không cách nào quyết định.

Cứ như vậy, ba người một đường chạy vội, sau không lâu liền về tới trong doanh địa, trước tiên liền đi đến đội xe từ bên ngoài đến, đi tới chỗ lang trung mà trong khoảng thời gian này danh khí rất lớn.

Chương 46: Bách đại sư (2)

Tiểu đội Lôi Đình xuất hiện, khiến cho hàng người xếp ở đó, cũng đều nhao nhao cảm nhận được sự nghiêm túc trên người bọn họ, thấy được Lôi đội đang hôn mê, những người xếp hàng bên ngoài lều lang trung, những người phía trước lanh lợi lập tức nhượng ra vị trí.

Tiểu đội Lôi Đình được mọi người nhường, rất nhanh liền là cái thứ nhất bước vào bên trong lều trại.

Lều vải rất lớn, nồng đậm mùi thuốc, bên trong ngoại trừ một chút hộ vệ mặc thiếp giáp, còn có một thập hoang giả thần sắc co quắp đang được xem bệnh.

Vì xem bệnh kia, là một lão giả gầy còm, lão ăn mặc một cái trường bào màu xám bình thường nhưng được tẩy vô cùng sạch sẽ, trên mặt rải rác nếp nhăn, nhưng có thể thấy hai mắt lại cực kỳ có thần, ẩn chứa cơ trí, như ngôi sao vậy, dường như liếc mắt có thể xem thấu nhân tâm.

Bên cạnh hai bên trái phải của lão giả, phân biệt ngồi một nam một nữ, nam là một thiếu niên tuổi tương tự cùng Hứa Thanh, mặc trường sam tơ lụa màu lam, trên tóc còn có một khối hắc ngọc, phần eo có một cái ngọc bội khác hình con rồng buông thỏng, sợi vải màu vàng từ ngọc bội trải ở ngoài bồ đoàn.

Tướng mạo thiếu niên tuấn lãng, toàn thân sạch sẽ, chỉ là giờ phút này hình như có chút chưa tỉnh ngủ, một tay chống cằm, một tay cầm lấy một quyển sách thuốc, giống như không có tinh thần nhìn, thỉnh thoảng che miệng ngáp vài cái.

Một bên khác, là một cái thiếu nữ mười 16-17 tuổi, mặc váy dài màu lam, tóc dài như thác nước vậy, có khuôn mặt tiêu chuẩn hình trái xoan, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần thoát tục.

Một đôi mắt trong sáng, trong vắt thanh tịnh, rực rỡ như sao, giờ phút này chú ý tới thiếu niên bên người ngủ gà ngủ gật, nàng mỉm cười, cúi đầu nhìn quyển sách thuốc trong tay.

Chỉ là bên trong nụ cười kia, ánh mắt của nàng giống như trăng lưỡi liềm vậy, dường như tràn cả linh vân ra ngoài.

Mà ở một cái nhăn mày một nụ cười này, thần sắc cao quý trên người, tự nhiên, khiến người ta phải sợ hãi thán phục với sự thanh nhã thanh tú của nàng.

(Bản dịch tại vip Bạch Ngọc Sách, vui lòng không copy)

Một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, có thập hoang giả hầu như chưa bao giờ thấy qua người trong trẻo như vậy, ngay cả Loan Nha cũng có chút thấy mình dơ bẩn, dù là Thập Tự cũng đều phải nhìn thêm vài lần.

Về phần Hứa Thanh, hắn nhìn qua quyển sách trong tay bọn họ, trong mắt lộ ra một tia hâm mộ, nhưng rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, dùng càng nhiều lực chú ý, vào người lang trung phía trước.

Giờ phút này, vị lang trung kia đang căn dặn vài câu với thập hoang giả tới xem bệnh, theo vị thập hoang giả kia cảm kích rời đi, lão rửa hai tay ở trong cái chậu đồng thanh ở bên cạnh, ngẩng đầu nhìn đám người Hứa Thanh.

Ánh mắt đảo qua, đầu tiên là rơi vào trên người Hứa Thanh, giống như có một chút thâm ý, sau đó nhìn qua Lôi đội được hắn buộc trên lưng, chậm rãi mở miệng.

“Để lão xuống đi.”

Hứa Thanh chẳng biết tại sao, ở dưới ánh mắt của lão giả này, lại có một chút căng thẳng, giống như trở về trong xóm nghèo đối mặt với giáo thư tiên sinh vậy.

Vì vậy dưới sự trợ giúp của Thập Tự, hai người cẩn thận bỏ Lôi đội xuống, để cho lão nằm thẳng trước mặt lão giả.

Mà Lôi đội giờ phút này cũng chậm rãi thức tỉnh, sau khi thấy lều vải liền sững sờ, cũng nhìn thấy lang trung cùng đám người Hứa Thanh, vừa muốn bò lên, lão giả lang trung liền nhàn nhạt mở miệng.

“Nằm yên.”

Lời này vừa nói, khiến cho Lôi đội nhìn lang trung, ánh mắt hai người nhìn nhau, Lôi đội trầm mặc vẫn là bò dậy, được Thập Tự tiến lên dìu, lão cúi đầu về phía lang trung.

“Một chút thương thế, bọn họ còn chuyển ta đến tận nơi đây, không dám gây thêm phiền toái cho Bách đại sư, ta không sao.”

“Ngươi quen biết ta?” Lão giả Lang trung có chút nghi ngờ, nhìn Lôi đội.

“Nhiều năm trước đã từ xa xa trông thấy Bách đại sư.” Lôi đội gật một cái, rất là cung kính.

Bách đại sư liếc mắt thật sâu nhìn Lôi đội, chậm rãi mở miệng.

“Thương thế này của ngươi không coi vào đâu, dị chất trong cơ thể cũng đã bị áp chế lần nữa, không tính là trở ngại lớn, về phần tâm thần hao tổn, hiển nhiên là gần đây cảm xúc chấn động quá độ, đả thương tâm mạch.”

“Những thứ này gộp chung vào một chỗ, mặc dù có chút phiền phức, thế nhưng còn tốt, có thể chữa trị, nhưng… Những thứ này cũng không phải trọng điểm.”

“Trọng điểm là nội thương trong cơ thể ngươi từ nhiều năm trước, trước kia ngươi hẳn là bị người ta phế đi căn cơ, một thân tu vi bây giờ, là tu luyện lại a, ngươi có thể ở trong tình huống bị hủy căn cơ, tu hành cho tới trình độ bây giờ, cũng không dễ dàng.”

“Chỉ là những thứ này tập hợp vào cùng một chỗ, ngươi đã sắp hết thọ mệnh, thuốc bình thường đã rất khó trị, lão phu cũng bất lực, cho ngươi một bộ thuốc, có thể trị tới trình độ nào, phải xem tính mạng của ngươi.”

“Nhưng ngươi nhớ lấy, từ giờ trở đi, không thể tiếp tục tu hành thổ nạp, nếu không dị chất lần nữa tăng lên sẽ khiến cho nội thương tái phát, sẽ… Hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Lời Bách đại sư vừa nói ra, Thập Tự cùng Loan Nha trầm mặc, hiển nhiên là biết rõ việc căn cơ của Lôi đội từng bị phế, Hứa Thanh thì không biết cái này, nhìn Lôi đội, trong đầu chợt nhớ tới tiếng ca bên trong cấm khu, cặp giày màu đỏ của thiếu nữ kia.

“Không có phương pháp khác nữa sao?” Thập Tự trầm thấp hỏi.

“Có, nếu như có thể tìm tới các các loại thiên tài địa bảo kéo dài tính mạng, tự nhiên có thể hồi phục lại tính mạng cả đời, bên trong cấm khu chung quanh đây, nhiều năm trước nghe nói xuất hiện một cây.”

Thập Tự trầm mặc, trong mắt Loan Nha hiện lên sự lo lắng, Hứa Thanh nhìn Lôi đội, mà so với bọn họ, thần sắc Lôi đội lạnh nhạt, mỉm cười.

“Không nghiêm trọng như vậy, đều là bệnh cũ, không quấy rầy Bách đại sư.” Lôi đội nói xong, lại cúi đầu về phía Bách đại sư, gọi đám người Hứa Thanh.

Ba người Hứa Thanh lần lượt bái tạ Bách đại sư, cầm lấy phương thuốc đối phương cho rồi rời đi.

Chỉ là trong lòng Hứa Thanh, không biết có phải mình cảm giác sai hay không, hắn cảm thấy lúc mình bái tạ rời đi, ánh mắt Bách đại sư nhìn mình, mang theo một chút dò xét.

Trên đường đi, tiểu đội Lôi Đình trầm mặc.

Sau khi về tới chỗ ở của Lôi đội, Thập Tự cùng Loan Nha muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng bị Lôi đội đuổi đi.

Cho đến khi bọn họ rời khỏi, Lôi đội từ bên trong phòng lấy ra một chút thuốc lá, lại từ trong túi da xuất ra một cây tẩu hút thuốc, nhét vào sau đó bật lửa, rít một hơi thật lớn.

Khi phun ra khói, lão thở phào một hơi, nhìn qua vẻ mặt ân cần của Hứa Thanh, phất phất tay bên trong tẩu hút thuốc, cười mở miệng.

“Ở bên trong cấm khu luôn nhớ tới nó, sau khi trở về hút được một hơi thật là thoải mái, cái đồ chơi này so bất kỳ loại thuốc gì đều có tác dụng hơn nhiều.”

Hứa Thanh vừa muốn mở miệng.

“Ngươi hôm nay muốn ăn cái gì, ta làm cho ngươi… Bồi ta uống chút.” Lôi đội không để cho Hứa Thanh nói ra, hình như lão không muốn nghe, Hứa Thanh lặng lẽ nhìn lão, sau một lúc lâu nhẹ gật đầu.

“Ăn thịt rắn.”

—

Chương 47: Khói lửa nhân gian (1)

Doanh địa của thập hoang giả, ngoại trừ nhu yếu phẩm sinh tồn, nhiều nhất đúng là thịt.

Bởi vì ở phụ cận cấm khu, mỗi ngày đều có thập hoang giả ra vào, cho nên tất cả thịt, đều được bán ở trong các quầy hàng trong doanh địa.

Vì vậy sau khi nghe Hứa Thanh muốn ăn thịt rắn, trên mặt tràn đầy nếp nhăn của Lôi đội lộ ra nụ cười thoải mái.

Lão hiểu được, sở dĩ cậu bé nói muốn ăn thịt rắn, là bởi vì câu nói trước kia của mình, hiển nhiên đã được đứa bé trước mắt một mực ghi tạc trong lòng.

Vì vậy lão ngăn cản Hứa Thanh đang định đi ra ngoài mua thịt.

“Đám người trong doanh địa kia, từng tên đều rất gian xảo, ngươi lại không hiểu lắm với dị thú trong cấm khu, rất dễ dàng bị lừa, dẫn đến tình huống ép mua ép bán, vẫn là để ta đi cho.” Lôi đội nói xong liền đứng lên.

Nghe được bốn chữ ép mua ép bán này, Hứa Thanh theo bản năng sờ lên que sắt của mình, sau khi suy tư liền nghiêm túc nói.

“Bọn họ sẽ không đâu.”

Lôi đội quét mắt qua que sắt, nhịn không được cười lên, không mở miệng, đi thẳng ra sân.

Nhìn qua thân ảnh của Lôi đội, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, đi tới nhà bếp, cẩn thận rửa sạch nồi chén, lại đặt cái bàn ra lau sạch, sau đó chuẩn bị đặt ba bộ bát đũa ở phía trên, nhìn một bộ bát đũa thừa ra kia, Hứa Thanh bỗng nhiên hiểu ra cái gì.

“Đó là một người vĩnh viễn sẽ không tới.” Trong đầu của hắn hiện ra câu trả lời của Lôi đội, trong trầm mặc hắn vô thức đặt bộ bát đũa thứ ba, ở bên cạnh bộ bát đũa của Lôi đội.

Cái ghế cũng là như thế.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa, sắc trời giờ phút này đã là hoàng hôn, gió thổi tới có chút rét lạnh, trong đó mơ hồ giống như còn có một chút bông tuyết.

Tháng ba là thời kỳ cuối mùa, đối với phía đông Nam Hoàng Châu mà nói, tuy tiết trời phần lớn đã ấm lại, vạn vật khôi phục, nhưng mùa đông giống như vẫn không cam lòng, thỉnh thoảng còn có thể rắc bông tuyết xuống khắp nơi như muốn nói với vạn vật, nó còn chưa có rời khỏi.

Giờ phút này, bông tuyết ở dưới bầu trời tối tăm mờ mịt tung bay, bị gió thổi bay khắp nơi.

Tựa như từ trên trời rơi xuống nhân gian, trải ra khắp đại địa, lại bị nhiệt độ của đại địa hòa tan.

Thứ cuối cùng có thể thấy, chỉ là mặt đất lầy lội.

Mặc kệ từ đến từ nơi cao quý cỡ nào, mặc kệ bản thân sạch sẽ cỡ nào, nhưng ở bên trong nhân gian chỗ này, vẫn phải lăn lộn cùng một chỗ với nước bùn, dung nhập vào, tuy hai mà một.

Cũng không biết là trong gió ẩn chứa tuyết, khiến cho gió càng lạnh, hay là tuyết xâm nhiễm vào trong gió, khiến cho gió càng rét.

Giờ phút này gió thổi qua mặt đất, thổi qua doanh địa, thổi qua trúc viện, Hứa Thanh bỗng thấy có chút lạnh.

Tuy là tu sĩ, nhưng sợ hãi với giá lạnh đến từ chỗ sâu trong ký ức tích lũy nhiều năm lại, vẫn khiến cho hắn ở trong băng hàn có chút không khỏe.

Cho đến khi ở trong gió lạnh, hắn thấy được một đạo thân ảnh tập tễnh, từ xa xa đỡ gió tuyết đi tới, đẩy ra cửa sân, một khắc lộ ra thân ảnh, thanh âm mang theo tiếng cười phá vỡ gió tuyết truyền vào trong sân.

“Tiểu hài tử, ngươi hôm nay có lộc ăn, nhìn xem ta mua được cái gì, đây chính là Hồng Hoa Xà, thịt nó có thể nói là tuyệt hảo, đợi lát nữa ta thể hiện tài năng của mình cho ngươi xem.”

Lôi đội mang theo thi thể một con rắn, cất bước đi nhanh, đi vào nhà bếp.

Sau khi chú ý tới bên trong nhà bếp sạch sẽ, tới cái bàn bày sẵn cùng với bát đũa, nhất là thấy một chỗ có hai bộ bát đũa gần kế, trên mặt tràn đầy nếp nhăn cẩu Lôi đội nở một nụ cười, liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu.

"Muốn học làm thịt rắn không?" Lôi đội mở miệng.

"Muốn." Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, hắn vô cùng khát vọng đối với tất cả tri thức mà mình không biết, nhất là cách Lôi đội làm thịt rắn, ăn thật ngon.

Lôi đội nở nụ cười, gọi Hứa Thanh đến bên người, một bên giới thiệu, một bên làm thịt rắn.

"Con rắn này a, dựa theo đạo lý phải chặt đầu và đuôi, nhưng những người kia không biết, đuôi rắn là nơi bài tiết cuả nó, cho nên nhất định phải chặt, nhưng đầu rắn chỉ cần xử lý tốt nọc độc, có thể phát huy hiệu dụng tươi ngon đối với tổng thể tư vị thịt rắn."

Lôi đội vừa nói vừa nấu đồ ăn, rất là vui vẻ.

Hứa Thanh ở bên cũng nghe rất nghiêm túc, nhìn Lôi đội rửa ráy sạch sẽ con rắn, lột da lấy nội tạng và các vật lẫn lộn, lại băm nó thành từng đoạn để ở một bên.

"Tiểu hài tử ngươi phải nhớ kỹ, thịt này vào trong miệng có dư vị hay không, phải xem nước canh."

Nói xong, Lôi đội bắt đầu dùng nồi đất nấu canh, trong nước súp còn thả rất nhiều dược liệu vào, cuối cùng xử lý kỹ đầu rắn, rồi cũng bị lão ném vào trong đó.

Làm xong những thứ này, theo mùi thơm ngát bay ra bốn phía, Hứa Thanh nuốt nước bọt xuống, Lôi đội nhìn thấy bộ dáng của hắn, cười ha ha, trực tiếp lấy ra cái nồi được rửa sạch sạch sẽ, đã bắt đầu xào thịt rắn.

Lập tức, theo thanh âm đùng đùng lốp bốp vang vọng, từng trận mùi thơm nồng nặc mang theo sóng nhiệt đập vào mặt, tràn ngập toàn bộ nhà bếp, đồng thời cũng phiêu tán ra ngoài.

Giống như xua tan hết tất cả băng hàn, khiến cho trong bụng Hứa Thanh không cách nào khống chế truyền ra thanh âm xì xào, nhìn thịt rắn cuộn mình, ánh mắt cũng có chút dừng lại.

Rất nhanh, theo Lôi đội đốt lửa nấu nướng, thịt rắn được lão xào xong được vào bên trong nồi đất, cái nắp vừa hạ xuống, liền quay qua nhìn Hứa Thanh.

"Học được chưa."

Ánh mắt Hứa Thanh nhìn kỹ nồi đất, dùng sức gật đầu, toàn bộ quá trình hắn đã thấy, cũng cảm thấy không phải là rất khó.

Lôi đội mỉm cười, rời khỏi nhà bếp, khi trở lại, trong tay đã cầm hai cái bầu rượu, một cái ném cho Hứa Thanh, một cái tự mình cầm lấy, sau khi uống xong một cái liền tán thưởng một tiếng.

"Trong doanh địa không thiếu thịt, nhưng rượu này a, vẫn là vật hi hãn."

Hứa Thanh cầm lấy bầu rượu, nhìn chất lỏng đục ngầu, hắn không say rượu.

Như lời Lôi đội nói, vật này thuộc về vật hi hãn, bên trong xóm nghèo cũng không có, chỉ có nhân vật lớn trong thành, mới có khả năng nhấm nháp.

Nhưng thấy bộ dạng Lôi đội uống xong liền hiện ra vẻ mặt hưởng thụ, Hứa Thanh do dự đặt ở trên miệng, sau khi uống một ngụm liền nhíu mày, cảm thấy miệng đầy vị cay, nhưng vẫn cố nuốt xuống.

Một cổ lửa nóng trực tiếp từ yết hầu bốc lên, theo thực quản chảy vào trong dạ dày, sau đó mãnh liệt nổ tung, khuếch tán toàn thân, hóa thành một cỗ khí tức tràn vào trong miệng, khiến cho hắn mở to miệng, phun ra một ngụm tửu khí.

"Không dễ uống." Hứa Thanh nhìn Lôi đội.

Lôi đội nghe vậy cười ha ha, chỉ vào Hứa Thanh, cười mở miệng.

"Ngươi vẫn là quá nhỏ, không phẩm ra tư vị của rượu, về sau trưởng thành, ngươi nhất định sẽ ưa thích."

Lôi đội nói xong, từ trong tay Hứa Thanh cầm lấy bầu rượu, nhưng bị Hứa Thanh tránh thoát.

"Ta thử lại lần nữa." Hứa Thanh nghiêm túc nói, lại uống một ngụm, mặc dù lông mày vẫn nhíu lại, nhưng đã thích ứng được cái vị lạ của nó.

Chương 48: Khói lửa nhân gian (2)

Mà thời gian không lâu, trong khi Lôi đội thiện ý cười nhạo Hứa Thanh uống rượu, thịt rắn chín rồi.

Khi lão bưng nồi đất lên, ngay một khắc mở nắp ra, mùi hương trực tiếp khuếch tán, yết hầu Hứa Thanh cũng không tự chủ được giật giật, bỏ bầu rượu xuống, đợi Lôi đội kẹp trước một miếng, Hứa Thanh lập tức dùng đũa đâm lấy một miếng, đặt ở trong miệng nhai từng ngụm lớn.

Hắn vẫn như trước không đổi được thói quen lúc ăn cái gì đều giống như hổ đói .

Cứ như vậy, ở bên ngoài gió tuyết, bên trong nhà bếp một già một trẻ, vừa uống rượu, vừa ăn thịt, khung cảnh tràn ngập ấm áp.

Nhìn qua tư thế không được tự nhiên của Hứa Thanh, bộ dạng giống như dùng sức cầm chiếc đũa, sâu trong ánh mắt Lôi đội lộ ra vẻ nhu hòa, đáy lòng thì thào.

“Cuối cùng vẫn là đứa bé, đáng tiếc… Phải sống ở trong thế giới tàn khốc này.”

Giờ phút này gió tuyết phía ngoài thổi qua, bởi vì kết cấu của căn nhà bếp này có khe hở, cho nên vẫn có gió tuyết chui vào, rơi vào trên người Hứa Thanh, mặc dù hắn ăn tới mức đầu đầy mồ hôi, nhưng đối với cơn gió lạnh này, vẫn còn có chút kháng cự, hơi rụt rụt thân thể.

Cử động rất nhỏ này, rơi vào trong mắt Lôi đội, lão như có điều suy nghĩ, không nói gì.

Cho đến một lúc lâu sau, Hứa Thanh học theo Lôi đội, lần nữa uống một ngụm rượu lớn, sau khi há mồm phun ra mùi rượu, hắn nhìn qua lão già đã đưa mình mang ra khỏi thành trì đổ nát ở trước mắt, lại thu xếp chỗ ở cho mình ở trong đây, bỗng nhiên mở miệng.

“Thương thế của ngươi…”

“Không sao, nhiều năm như vậy cũng chịu đựng được, nào có dễ dàng chết như vậy, không sao.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn vốn muốn hỏi một chút Lôi đội về việc căn cơ bị phế, nhưng nhớ tới một màn trong cấm khu, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Bữa cơm này ăn thật lâu, cho đến khi Lôi đội lắc lưu bầu rượu trống không trong tay, lão mới đứng lên, trong ánh mắt có chút mông lung, trở về phòng mình.

Nhìn qua thân ảnh của lão, Hứa Thanh rõ ràng cảm giác được, trên người Lôi đội có một loại quá khứ, nhưng hình như theo lần trở về từ cấm khu này, đã tiêu tán.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu hắn đứng người lên, dọn dẹp bàn ăn, lại rửa sạch sẽ nồi chén và cất chỉnh tề, xong mới trở lại bên trong căn phòng của chính mình.

Ngồi trên ván giường, hắn ngẩng đầu nhìn gió tuyết ngoài cửa sổ, thân thể co rúm lại, lấy ra túi ra nhặt được của đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh ở bên trong cấm khu.

Bên trong mặc dù không có đan dược, nhưng có rất nhiều linh tệ, vật lẫn lộn cũng không ít, Hứa Thanh kiểm tra một phen.

Cuối cùng lấy ra một cái bao tay màu đen, cái bao tay này không giống như là làm bằng da, có chút cảm giác sờ vào kim loại.

Sau khi thử nghiệm, Hứa Thanh phát hiện vật này rất có tính bền dẻo, lực phòng hộ cũng không tầm thường, vì vậy sau khi mang vào đánh mấy quyền, cảm thấy cũng không tệ lắm, lúc này mới tháo xuống, nhắm mắt đả tọa, bắt đầu thổ nạp.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Lúc hừng đông, gió tuyết vẫn như trước hạ xuống, nhưng chậm hơn rất nhiều, chỉ là cả đêm rét lạnh, khiến cho bông tuyết sau khi hạ xuống, rốt cuộc vẫn có thể tồn tại một ít thời gian.

Cho nên khi Hứa Thanh đi ra khỏi phòng, hắn thấy được trên mặt đất đầy vết tích của tuyết.

Hứa Thanh nắm thật chặt quần áo, ánh mắt đảo qua chỗ ở của Lôi đội, đi ra sân, hắn cảm thấy chính mình có lẽ đi nên đi làm chút gì đó, ví dụ như mua một chút Bạch Đan cho Lôi đội.

Vì vậy sau khi đi ra, Hứa Thanh giẫm ở trên tuyết, theo âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt truyền ra, hắn đi thẳng đến phía cửa tiệm tạp hóa.

Lúc đi ngang qua đoàn xe của Bách đại sư, Hứa Thanh nghe được trong lều vải mơ hồ truyền ra tiếng đọc sách của thiếu nam và thiếu nữ, thanh âm này để cho chân hắn dừng bước lại, hâm mộ nhìn thoáng qua.

Chỉ một lát liền thu hồi lại, Hứa Thanh lặng lẽ quay đầu, đi về phía tiệm tạp hóa.

Khi tới gần, từ xa, Hứa Thanh thấy được ngoài tiệm tạp hóa, tiểu cô nương đang dùng sức quét sạch dấu vết của tuyết, áo nàng có chút đơn bạc, bàn tay nhỏ bé bị cái lạnh làm cho đỏ bừng, trong miệng thở ra từng trận sương mù.

Mấy ngày không gặp, tiểu cô nương hình như có chút thích ứng với sinh hoạt ở nơi này, mặc dù rất mệt a, nhưng quét dọn rất nghiêm túc.

Cho dù tuyết vẫn còn ở dưới, nhưng nàng quét đều, duy chỉ có vết sẹo hủy dung trên mặt kia, ở dưới ánh nắng sáng sớm, có chút rõ ràng.

Khi Hứa Thanh đến gần, tiểu cô nương bỗng phát hiện, ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, sau đó ánh mắt nàng sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Chào buổi sáng nha.”

“Chào buổi sáng…” Hứa Thanh có chút không thích ứng loại chào hỏi này, nhẹ gật đầu sau nhìn vào bên trong tiệm tạp hóa.

Có lẽ bởi vì mới sáng sớm, cũng có lẽ bởi vì thời tiết, làm cho trong cửa hàng không ai, chủ quán cũng không có ở đây.

“Ngươi muốn mua cái gì, ta lấy cho ngươi.” Tiểu cô nương tươi cười mở miệng.

“Bạch Đan.” Hứa Thanh nhìn tiểu cô nương.

Tiểu cô nương nghe vậy đặt cây chổi trong tay vào một bên trên vách tường, sau đó mang theo Hứa Thanh đi vào cửa hàng, nàng chạy đến phía sau quầy tìm kiếm, rất nhanh xuất ra mấy cái túi da, sau khi mở ra nhìn một chút, lại thả trở về.

Cho đến một lúc lâu sau, nàng lại lấy ra một cái, đưa cho Hứa

Thanh.

“Ông chủ quy định một ngày chỉ có thể bán 5 quả, cho nên không thể bán nhiều.” Tiểu cô nương có chút áy náy, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh có thể hiểu được, sau khi tiếp nhận túi da liền mở ra kiểm tra, ánh mắt hơi ngưng thực lại.

Hắn chú ý tới những viên Bạch Đan trong túi da này, phẩm chất so với những viên mình mua lúc trước tốt hơn quá nhiều, thậm chí trong đó có 3 quả không tồn tại một chút màu xanh nào, mơ hồ còn có mùi thuốc nhàn nhạt tràn ra.

Lại nghĩ tới động tác lúc trước của tiểu cô nương, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn sang.

“Cũng không có gì, cái này nằm trong phạm vi quyền hạn của ta.” Tiểu cô nương trừng mắt nhìn, cười mở miệng.

Hứa Thanh nhìn tiểu cô nương thật lâu.

“Cảm ơn.”

“Chút việc nhỏ không cần cám ơn, ta còn muốn cảm tạ ngươi, nếu không nhờ có ngươi, ta sợ là cũng không sống đến bây giờ.”

Tiểu cô nương nụ cười rực rỡ, trong ánh mắt giống như cũng chỉ có vậy, nói xong nàng hình như nghĩ tới cái gì, vừa đưa Hứa Thanh ra ngoài, vừa thấp giọng mở miệng.

“Ta nghe ông chủ ngày hôm qua nói, trong khoảng thời gian này, trong doanh địa rất nhiều người tuổi còn nhỏ mất tích ở bên trong cấm khu, hơn nữa nhìn ánh mắt của lão, giống như cảm thấy không giống như là do nguy hiểm của cấm khu tạo nên, càng giống như là do người… Ngươi nhớ lưu ý một chút.”

Trong mắt tiểu cô nương hiện nên vẻ quan tâm, loại ánh mắt này, để cho Hứa Thanh có chút không thích ứng, hắn lui ra phía sau vài bước, nhẹ gật đầu, nói lời cảm tạ liền rời đi.

Cho đến khi đi ra không xa, Hứa Thanh quay đầu nhìn lại, nhìn thân ảnh tiểu cô nương tiếp tục quét tuyết ở đó, nhìn vết sẹo trên mặt ở dưới ánh mặt trời kia.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới lời Lôi đội nói, khu thần miếu trong cấm khu, có một loại đá có thể tiêu trừ vết sẹo

“Có cơ hội, đi tìm cho nàng một viên vậy.” Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, quay người rời đi.

Thiếu niên đi xa, trên đường đi lộ ra từng dấu chân, gió tuyết ở phía sau hắn… Càng lớn.

Chương 49: Nhà? (1)

Ở bên trong gió tuyết, Hứa Thanh về tới sân, không đợi hắn đi vào, liền đã nghe được bên trong truyền tới tiếng cười vui vẻ của Lôi đội.

Nương theo từng trận chó sủa, Hứa Thanh đẩy cửa ra, thấy được trong sân có hơn mười con chó hoang.

Chúng nó nằm ở, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh, ánh mắt Hứa Thanh cũng đảo qua chúng nó, cũng không tràn ra vẻ lăng lệ ác liệt gì cả, chỉ đơn giản là quét qua, mười con chó hoang liền nhao nhao dựng hết lông lên, chậm rãi lui về phía sau.

Tiếng kêu kinh ngạc từ trong phòng Lôi đội truyền ra.

Cửa phòng mở ra, Thập Tự cùng Loan Nha đi ra, nhìn Hứa Thanh một chút, lại nhìn một chút hơn mười con chó hoang, Thập Tự mỉm cười.

“Tiểu hài tử, chúng nó nói sát khí trên người của ngươi rất nặng đó.” Loan Nha ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đầu một con chó hoang bên cạnh, cười cười nói với Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói chuyện, nhìn giờ phút này nhìn Lôi đội từ trong gian phòng đi ra.

Lôi đội mặc một cái áo da dày cộm, trong tay cầm một cái tẩu hút thuốc, lúc đi ra một ngón tay chỉ Loan Nha, mang theo một chút bất đắc dĩ nói.

“Nha đầu Loan Nha kia, cảm thấy ta bị thương, lo lắng an nguy của ta ở trong doanh địa, cho nên đưa mười con chó hoang tới đây để giữ nhà.”

Những lời này rất đơn giản, nhưng Hứa Thanh nghe hiểu.

Lôi đội chưa nói cho bọn hắn biết về việc của Hứa Thanh, tựu như Hứa Thanh cũng chưa nói về việc tiếng ca, để cho tự Lôi đội lựa chọn, Lôi đội cũng giống như hắn, để cho Hứa Thanh tự lựa chọn có nói ra việc này không.

Hứa Thanh gật đầu, lấy ra túi da chứa Bạch Đan đưa cho Lôi đội.

Lôi đội tiếp nhận, mở ra nhìn, sau đó nở nụ cười, không có khách sáo.

“Được rồi, cái đồ chơi này ta xác thực cần, nhưng mà về sau đừng mua nữa, ta chỗ này tích góp rất nhiều, đầy đủ đi mua.” Nói xong, lão nhìn về phía Thập Tự.

“Thập Tự, tiểu hài tử cũng trở về, có chuyện gì, ngươi có thể nói.”

Thập Tự thu hồi nụ cười, thần sắc nghiêm nghị, chậm rãi mở miệng.

“Lần này tới đây, là có hai việc cần nói.”

“Thứ nhất chính thuốc của đội trưởng, ta cùng Loan Nha đã mua xong rồi, số lượng thuốc ước chừng đủ dùng một tháng, về phần đằng sau, ăn xong chúng ta sẽ lại đi mua.” Nói xong, Thập Tự từ bên hông bỏ một cái túi da xuống, đặt ở một bên.

“Việc thứ hai, bởi vì tiểu đội Huyết Ảnh diệt đội, mặc dù còn có thập hoang giả khác cũng tham dự việc ngắt Thất Diệp Thảo, nhưng cũng không nhiều bằng chúng ta.”

“Ta hôm qua cùng với Loan Nha, đã đi qua chỗ doanh chủ bàn giao, lấy được thù lao, nhưng… Doanh chủ vẫn như trước cắt xén phần thưởng, không cho 3 viên Thanh Trần Đan, mà chỉ cấp một viên.” Thập Tự nói xong, nhìn Loan Nha.

Loan Nha xuất ra bốn cái túi da, đặt ở một bên, sau đó lại lấy ra một cái hộp gỗ, mở ra trước mặt mọi người, lộ ra một viên đan dược màu xanh lớn cỡ trứng bồ câu.

Mùi thuốc tản ra, hiển nhiên đan này so với Bạch Đan, tốt hơn quá nhiều.

“Man Quỷ không có thân nhân, phần của y quyết định chia hết, trong bốn cái túi da này đều là linh tệ thuộc về từng người, về phần viên Thanh Trần Đan…”

Thập Tự nói đến đây, nhìn Lôi đội, chờ đợi lão phân phối.

“Cho tiểu hài tử đi.” Lôi đội nhàn nhạt mở miệng, giờ khắc này khí thế trên người lão, khí thế giống như đã từng xuất hiện trên người Lôi đội, đã trở về một chút.

Thập Tự gật đầu, Loan Nha hơi sững sờ sau đó cũng như có điều suy nghĩ, bọn họ lúc trước từng hỏi ý Lôi đội, trong rừng xảy ra chuyện gì, nhưng Lôi đội chưa nói, giờ phút này phân phối, hiển nhiên đã cho ra đáp án.

"Về phần Man Quỷ… Phân là rất đúng, chúng ta chính là thân nhân của y."

Lôi đội than nhẹ một tiếng, cầm lên phần của mình, Thập Tự cùng Loan Nha cũng cầm lấy phần của mình, Hứa Thanh giữ im lặng, tương tự cầm lấy túi da.

Đối với Thanh Trần Đan mà Loan Nha đưa tới, Hứa Thanh sau khi nhận lấy liền liếc mắt nhìn Lôi đội, trong mắt Lôi đội có chút nghiêm khắc, ánh mắt này để cho Hứa Thanh hiểu rõ, vì vậy lặng lẽ thu hồi.

Bốn người còn nói chuyện trong một lát, trong đó chủ yếu là ba người Thập Tự mở miệng, Hứa Thanh trước sau như một ít nói, ở một bên im lặng lắng nghe.

Nhưng vô luận là Thập Tự hay là Loan Nha, cũng sẽ không xem nhẹ tồn tại của Hứa Thanh, có khi cũng hỏi ý kiến của hắn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, rất nhanh đã đến buổi trưa, gió tuyết tạm thời ngừng lại, Thập Tự cùng Loan Nha lựa chọn cáo từ, trước khi đi, Thập Tự trầm thấp mở miệng nói với Hứa Thanh.

"Tiểu hài tử, ta cùng Loan Nha tiếp nhận một cái nhiệm vụ, muốn ra ngoài một chuyến, trong khoảng thời gian này… Đội trưởng liền giao cho ngươi chăm sóc rồi." Nói xong, y liền lấy ra một con dao găm, đưa cho Hứa Thanh.

"Con dao găm của ngươi đã rỉ sét loang lổ, đổi cái này đi, rất sắc bén."

Loan Nha cũng đưa cho Hứa Thanh một cái còi.

"Tiểu hài tử, chiến lực của ngươi rất mạnh, nhưng cũng cần tai mắt giúp đỡ đúng không, cái còi này có thể khống chế đơn giản chó hoang trong doanh địa, nếu như lúc nào cần, ngươi có thể thổi lên, chúng nó rất thông minh, sẽ biết nên làm cái gì."

Hai người dặn dò một phen, chắp tay chào Hứa Thanh, cáo từ đi xa.

Nhìn qua bóng lưng của bọn họ, Hứa Thanh thu hồi cái còi lại, lại nhét dao găm Thập Tự cho vào bên trong giầy của mình, bất quá cái thanh dao găm cũ của hắn, hắn cũng không ném đi.

Sau đó ngẩng đầu, ngóng nhìn thân ảnh của bọn họ, cho đến khi Thập Tự cùng Loan Nha tan biến ở trong tầm mắt, Hứa Thanh lại quay đầu nhìn gian phòng của Lôi đội.

Sau một lúc lâu hắn mới xuyên qua đám chó hoang, về tới bên trong phòng của mình.

Nhắm mắt lại, khoanh chân đả tọa.

Bên ngoài gió thật to, tạo thành thanh âm nức nở nghẹn ngào, thổi qua đại địa, tuyết trên bầu trời cùng tuyết trên mặt đất giao hòa ở trên không trung, xuyên thấu qua khắp khe hở của lều vải cùng nhà gỗ chui vào, quấy nhiễu mọi người trong đó.

Cũng thổi tới trên người Lôi đội đang nghỉ ngơi, nhưng lão đã sớm quen cái cảm giác này rồi, không để những cơn gió lạnh vào trong lòng.

Nhưng trong đầu lão lại nổi lên bộ dạng Hứa Thanh co lại trong gió rét, vì vậy lão quay đầu nhìn về phía phòng của Hứa Thanh, sau khi trầm mặc một lúc lâu liền đội theo mũ da, đi ra khỏi phòng.

Chương 50: Nhà? (2)

Thời gian trôi qua, đảo mắt liền trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, những trận gió tuyết giống như muốn dùng hết khí lực cuối cùng của mình vậy, từng bông tuyết tản ra khắp nơi, không ngừng từ trên trời hạ xuống, tuyết trên mặt đất còn không kịp hòa tan, tích lũy thành một tầng dày đặc.

Mặc dù khí hậu ác liệt, nhưng đối với thập hoang giả mà nói, sinh tồn càng quan trọng hơn so với rét lạnh.

Vì vậy đám người trong doanh địa vẫn chậm rãi sinh hoạt, có người tiếp tục xem bệnh, có người vẫn đi vào cấm khu.

Đồng thời, tiểu đội Huyết Ảnh rất lâu chưa trở về, cũng chầm chậm dẫn tới thập hoang giả nghị luận, không biết là từ đâu truyền ra ngôn luận, nói là tiểu đội Huyết Ảnh đã toàn diệt ở bên trong cấm khu.

Ngôn luận này ngay từ đầu không được nhiều người tin lắm, dẫu sao thành viên của tiểu đội Huyết Ảnh, từng người đều không dễ xử.

Nhất là đội trưởng Huyết Ảnh, càng là cường giả trong doanh địa thập hoang giả này, người như vậy, đi đến cấm khu không biết bao nhiêu lần, khả năng toàn quân bị diệt không lớn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, lại trải qua hai ngày, không có chút tung tích nào của tiểu đội Huyết Ảnh, cảnh này khiến cho thập hoang giả ở trong doanh địa, dần dần tin tưởng cái ngôn luận kia.

Mà bọn họ cũng nhớ tới cái ngày Lôi đội trở về, bộ dạng hôn mê.

Lại liên tưởng đến Man Quỷ mất tích, hình như hết thảy đều đã có đáp án.

Cũng không quản thiệt giả, không có Huyết Ảnh, bây giờ Lôi Đình ở trong doanh địa, chính là tiểu đội mạnh nhất.

Cho nên những ngày này lúc Hứa Thanh ra ngoài, thấy nhiều nhất là ánh mắt kính sợ đến từ thập hoang giả bốn phía.

Hắn biết rõ thứ những người này kính sợ chính là tiểu đội Lôi Đình, cũng không phải là chính mình, nhưng hắn không thèm để ý việc này, hắn những ngày này nghi ngờ, là Lôi đội hôm nào đều đi sớm về trễ, không biết đang bận làm cái gì.

Nhưng Hứa Thanh biết rõ, mỗi người đều có không gian độc lập, không cần thiết đi quấy rầy, mà bản thân hắn cũng có rất nhiều chuyện đi làm, cho nên phần lớn thời giờ, Hứa Thanh đều là một mình ngồi ở bên trong phòng mình, lặng lẽ tu hành.

Tu vi của hắn cũng ở dưới sự nỗ lực, dần tăng lên qua thời gian, sức mạnh cùng tốc độ, vững bước gia tăng.

Về phần cái bóng của bản thân, Hứa Thanh cũng đã nghiên cứu nhiều lần.

Nhưng cái bóng này thủy chung không có gì thay đổi, duy chỉ có hấp thu dị chất, hết thảy như lúc ban đầu, khiến cho điểm dị hoá trên cánh tay Hứa Thanh bây giờ, đã hoàn toàn không thấy.

Cơ thể trở nên tinh khiết, khiến cho Hứa Thanh rõ ràng cảm nhận được tốc độ tu luyện so với trước kia nhanh hơn quá nhiều.

Cho đến buổi chiều hai ngày sau, hắn khoanh chân đả tọa, chuẩn bị củng cố lại tu vi vài ngày này, sau đó thử nghiệm trùng kích Hải Sơn Quyết tầng thứ tư, bỗng khẽ nhíu mày, mở mắt ra.

(Bản dịch tại vip Bạch Ngọc Sách, vui lòng không copy)

Bên ngoài có tiếng chó hoang sủa, cửa trúc bị người gõ vang.

Hứa Thanh đi ra khỏi phòng, chú ý thấy Lôi đội không có ở nhà, hắn nhìn về phía ngoài cửa trúc, thấy được một thập hoang giả thần sắc do dự đang đứng ở nơi đó.

Người này Hứa Thanh gặp qua, là một trong 7-8 người hắn cứu lúc rời khỏi cấm khu.

Thập hoang giả này sau khi thấy thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện, vội vàng chắp tay.

“Tiểu hài tử, là ta a, ta là Cốt Đao.”

“Có chuyện gì.” Mặt Hứa Thanh không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

“Cái này…” Cốt Đao có chút do dự, nhưng sau khi suy tư, gã vẫn cắn răng mở miệng.

“Tiểu huynh đệ, ta muốn dùng 5 quả Bạch Đan, ở chỗ ngươi mua một phần đảm bảo.” Nói xong, gã trước tiên ném một cái túi da về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nhận, nghi ngờ nhìn Cốt Đao, túi da đối phương ném tới rơi xuống đất, chó hoang một bên nhao nhao nhìn lại, nhưng không dám tới gần.

Phát giác được Hứa Thanh nghi ngờ, Cốt Đao đứng ngoài cửa vội vàng kể rõ, mà sau khi nghe lời của gã, Hứa Thanh cũng dần dần hiểu được nghĩa của cái gọi là đảm bảo.

Dựa theo ý tứ của Cốt Đao, gã muốn nhờ Hứa Thanh, ở tình huống hắn quá ba ngày không quay về, đi đến phạm vi Độc Long đầm ở trong cấm khu, giống như lần trước, cứu gã trở về.

“Tiểu huynh đệ, ta không lo lắng dị thú bên trong cấm khu, chết ở trong miệng chúng nó coi như tính là số mạng, ta lo lắng nhất chính là sương mù, chết ở trong sương mù quá không cam lòng.”

Thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái, hắn không ngờ đối phương sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, vì vậy suy nghĩ một chút liền hỏi một câu.

“Nếu như trong ba ngày cũng không có sương mù bay tới, hoặc là ngươi sớm trở về thì sao?”

“Đan dược không cần trả lại, ta coi như là mua một liều thuốc an tâm.” Cốt Đao cúi đầu thật sâu về phía Hứa Thanh, trong thần sắc mang theo cầu khẩn.

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn túi da một chút, mũi chân hất lên cầm lấy, mở ra nhìn qua.

Bên trong là 5 quả Bạch Đan, mặc dù hắn không cần, nhưng đây thứ lưu thông mạnh ở trong doanh địa, vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này cũng không phải là không thể được.

Cho nên sau khi trầm ngâm, Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Mắt thấy Hứa Thanh đồng ý, Cốt Đao nhẹ nhàng thở ra, chắp tay cảm tạ, sau đó mới rời đi.

Hứa Thanh cầm lấy túi da, ánh mắt nheo lại, hắn trời sinh đã cảnh giác, lời nói của đối phương hắn cũng không phải là tin hoàn toàn.

Bất quá hắn vẫn cảm thấy khả năng là cạm bẫy không lớn.

Bởi vì sương mù không có, hắn sẽ không đi, Mà đối phương nếu có thể có bổn sự trước ba ngày đoán ra thời gian sương mù bay tới, loại bổn sự như vậy, cũng không cần đi tính toán người khác như thế.

Nhưng hắn vẫn bảo trì cẩn thận, dự định đến lúc đó sẽ quyết định tiếp.

Vì vậy hắn quay người trở lại phòng, tiếp tục đả tọa, qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh vừa mới kết thúc tu hành, ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng, hắn nghe ra bên ngoài có thanh âm chó sủa.

Lúc Hứa Thanh đi ra liền thấy được một màn kỳ quái, Lôi đội đang thu dọn đồ đạc, quấn từng bao lớn, cột vào trên người từng con chó hoang một, khiến cho những con chó hoang kia thè cả lưỡi ra, có mấy con thân thể bị đè nằm sấp dưới đất.

“Tu luyện xong rồi hả? Đi, ta dẫn ngươi đi tới một nơi.”

Lôi đội lau mồ hôi, cười mở miệng, sau đó vỗ vỗ con chó hoang bên cạnh, mở ra cửa trúc, vẫy vẫy tay gọi Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghi ngờ, đi theo phía sau, những con chó hoang kia cũng nhao nhao đi theo ở phía sau, cứ như vậy hai người cùng một bầy chó, ở trong doanh địa đi về phía trước.

Từ khu vực giữa đến bên khu vực, cửa hàng nơi đây có rất nhiều, nhà xá phần lớn đều được xây bằng gạch ngói, bộ dạng rất là rắn chắc.

Cho đến khi đến một chỗ sân rộng, trong đó có bốn căn nhà bằng gạch ngói độc lập với bốn phía, mỗi một gian cũng tốt hơn nhiều so nơi Hứa Thanh cư trú lúc trước, càng rắn chắc, cũng càng kỹ càng.

Nhìn qua nơi đây, Hứa Thanh quay đầu nhìn Lôi đội.

“Về sau, nơi này chính là nhà mới của chúng ta.” Lôi đội cười mở miệng.

“Nhà mới?” Hứa Thanh sững sờ, nhà, cái chữ này, để cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc lẫn lạ lẫm.

“Ta bận rộn hơn phân nửa đời, tích góp không ít, bây giờ thân thể nếu như không được, dứt khoát đổi lại căn phòng lớn hưởng thụ một chút a.”

Lôi đội cười ha ha, dẫn trước đi đến, từ trên người chó hoang lấy xuống cái bọc, bắt đầu lu bù công việc thu xếp đồ.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, sau một lúc lâu mới chậm rãi đi vào, nhìn qua những viên gạch trên mặt đất, lại nhìn qua căn phòng trước mắt, trong mắt có chút hoảng hốt, cho đến khi bị Lôi đội gọi tới hỗ trợ, hắn vẫn còn có chút không thích ứng.

Nửa ngày bận rộn, lúc ban đêm lại một lần nữa ập đến, gió lạnh bên ngoài vẫn như trước, gió tuyết vẫn còn, tiếng nức nở nghẹn ngào lên xuống, Hứa Thanh cùng Lôi đội ngồi bên cạnh lò lửa trong phòng, nhiệt lưu đập vào mặt, nhiệt độ ấm áp tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Vách tường nơi đây không có khe hở, không một chút tia gió rét nào lọt ào, Hứa Thanh rất nhanh phát hiện điểm này, cảm thấy thân thể ấm áp.

“Không lạnh nữa a.” Lôi đội mỉm cười.

“Ừ, không lạnh.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu, lúc nhìn Lôi đội, bếp lửa chiếu rọi, trong mắt Hứa Thanh hình như có thêm gì đó.

Thật sự là hắn không lạnh nữa rồi, ở trong ấm áp, thậm chí sâu trong đáy lòng Hứa Thanh cũng có rung rung.

Rất lâu sau đó, lúc Lôi đội ly khai về phòng của lão, Hứa Thanh tự mình tới gần bếp lò, thì thào nói nhỏ.

“Nhà?”

Giờ phút này, bên trong một gian phòng, khi Lôi đội trở lại gian phòng, trên mặt lưu lại sự vui vẻ, nhưng rất nhanh sắc mặt có chút ửng hồng.

Lão che miệng ho khan vài tiếng, sau đó dùng sức nuốt xuống một đám máu trong miệng, đứng trước cửa sổ than nhẹ, ngẩng đầu nhìn qua phía cấm khu, trong mắt mang theo hồi ức, thì thào nói nhỏ.

“Thật muốn… Đi vào liếc mắt nhìn một lần nữa a.”

Chương 51: Khát vọng về tri thức (1)

Ban đêm, Hứa Thanh mơ một giấc mộng.

Đây là lần đầu tiên trong hơn sáu năm, hắn được ở trong một căn phòng xa hoa đến như vậy, cũng là lần đầu tiên không cảm thụ thấy rét lạnh bên ngoài, đồng thời càng hiếm có hơn, đó là ngủ mơ.

Trong mơ, thế giới này không hề tàn khốc, bầu trời cũng không có khuôn mặt của Thần Linh, phụ mẫu ở bên cạnh hắn, thậm chí còn có một ca ca.

Mà hắn thì vô ưu vô lự cùng một đám bạn cùng đi đến trường, sau khi tan học lại trở về trong mái nhà ấm áp, ăn cơm tối cùng thân nhân, ngủ một giấc thoải mái.

Chỉ là bộ dạng thân nhân trong mơ, có chút mơ hồ.

Hắn rất muốn đi thấy rõ, nhưng kiểu gì cũng giống như có một đoàn sương mù bao phủ, cho đến khi sáng sớm đến, Hứa Thanh nằm ở trên giường, mở mắt ra.

Hắn nhìn qua nóc nhà, hòa hoãn một lát, giống như từ trong mơ hoàn toàn tỉnh lại, lặng lẽ nhìn bốn phía…

Trong phòng ngói màu xám đen, chẳng những có bàn cùng giường, còn có một phòng rửa mặt, mặt đất tản ra hơi ấm, đó là hơi nóng do bếp lò đêm hôm qua lưu lại.

Trên mặt đất, có một cái chiếu và một cái bồ đoàn, một bên còn có một cái giá sách trống trơn.

Nhìn như đơn giản, nhưng ở trong lòng Hứa Thanh, như này đã rất là xa hoa.

Hứa Thanh thở sâu, đi về phía phòng rửa mặt, cẩn thận thò tay thả vào trong nước, nhìn bàn tay tràn đầy vết tích chậm rãi tan các màu sắc ra, hắn nhanh chóng giơ lên.

Cúi đầu ngó nhìn một lát, sau đó xoa xoa ở trên người, lại làm cho cái tay bị dính bẩn lại, hắn ngẩng đầu nhìn qua mình trong gương.

Toàn thân mặc áo da rộng thùng thình, một đầu tóc màu đen nhưng rất lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy dơ bẩn, cùng với một cặp mắt trong suốt.

Chỉ nhìn một chút, theo Hứa Thanh xoay người nhìn về phía cửa sổ, sự trong suốt trong mắt liền bị lạnh lùng thay thế.

Thiên địa ngoài cửa sổ, gió tuyết đã ngừng, ánh sáng ló dạng, ánh mặt trời hiện lên, hòa tan một trận tuyết cuối cùng của mùa đông, những bông tuyết chầm chậm tan biến khỏi mặt đất.

Trên nhưng cái cây ở xa, theo từng dấu vết tuyết hòa tan, có một cái mầm xanh nở rộ, giống như đang nói với tất cả mọi người, mùa xuân… đã đến rồi.

Hứa Thanh đi ra khỏi gian phòng, theo thói quen liếc mắt nhìn phòng của Lôi đội, mà hơn mười đầu chó hoang trong sân, cũng không ngẩng đầu, chỉ là cái đuôi ở trên mặt đất lướt qua lướt lại, coi như là chào hỏi.

“Có lẽ nên đi làm chút gì đó.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, trong mắt lộ ra một tia kiên định.

Vì vậy hắn đẩy cửa viện đi ra ngoài, mục tiêu rất rõ ràng, chính là chỗ lều vải của đoàn xe khám bệnh.

Sáng sớm, thập hoang giả trong doanh địa không phải rất nhiều.

Hứa Thanh dần dần tới gần về phía đoàn xe, ánh mắt của những thị vệ ở chỗ đó cũng đều đảo qua trên người hắn, mà Hứa Thanh cũng dần dần đã nghe được ở trong lều vải của lang trung, mơ hồ truyền đến tiếng đọc sách.

Chần chờ một chút, Hứa Thanh lặng lẽ đứng ở bên ngoài lều, lẳng lặng chờ đợi.

Trong ánh mắt của đám thị vệ bốn phía mang theo tia dò xét, sau khi quan sát một phen, hơn phân nửa thu hồi, nhưng vẫn có mấy tên như cũ, trước sau lưu ý vị trí hắn đứng.

Hứa Thanh không để ý những thứ này, bởi vì theo tiếng đọc sách trong lều vải truyền ra, thời gian dần trôi qua, hắn nghe có chút nhập thần, đồng thời hắn cũng phát hiện, bên trong lều vải không chỉ đơn thuần có tiếng đọc sách, còn bao hàm khảo hạch.

“Kim Nữu Thảo, còn có tên là Tam Diệp Châu, Tán Hàn Thảo, toàn bộ đều là thực vật đơn lẻ thuộc hệ thủy, sống lâu năm trên thân thảo dược, sống ở dốc núi, ẩn náu ở những cánh đồng bát ngát ẩm ướt, phân bố ở vùng phía nam âm u lưỡng châu Nam Hoàng và Nghiễm Linh, công dụng có thể trị khỏi ho, thanh nóng giải độc, tiêu ứ và trừ vết sưng, đối với vết thương bị độc xà cắn, có hiệu quả trị thương, phối hợp…”

Thanh âm của thiếu nữ, nguyên bản tràn đầy tự tin, nhưng nói một hồi, liền có chút chần chờ.

“Phối hợp cái gì?” Bên trong lều vải, lời nói của Bách đại sư uy nghiêm, giống như rất nghiêm khắc.

“Phối hợp Tê Hỏa Hoa làm thuốc luyện chế, mượn dương hóa âm, có thể hình thành một giọt dịch thể tị độc, là một trong tài liệu căn bản của Đại Hóa Đan.” Thiếu nữ phảng phất có chút ít sợ hãi, lời nói cũng nhanh hơn không ít, nói xong còn rất thở phào một cái.

Hứa Thanh ở bên ngoài lều, nghe những thứ này, càng ngày càng nghiêm túc.

“Bạch Bối Căn, còn có tên… Ách, là thực vật hệ bạch thu có rễ, hơi nhỏ và đắng, nơi sản sinh… Công dụng trị ngũ tạng…” Tiếp theo là thiếu niên kia, gã vừa nói vừa chần chờ, đến đằng sau liền trực tiếp dừng lại, hiển nhiên đã quên mất.

Bên trong lều vải, thiếu nữ ngồi cùng một chỗ với thiếu niên, vẻ mặt giờ phút này căng thẳng, rất là sốt ruột, nhưng hết lần này tới lần khác không nghĩ ra, xin giúp đỡ nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ bên cạnh hiển nhiên biết rõ đáp án, nhưng không nhắc nhở, khiến cho thiếu niên cuối cùng chỉ có thể đưa ra vẻ mặt buồn rười rượi.

Mà Bách đại sư đang đứng ở phía trước, giờ phút này quay mắt lại nhìn ra bên ngoài lều, thị vệ một bên cũng lập tức dùng ánh mắt xin chỉ thị.

Bách đại sư suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu, sau đó gõ vào đầu thiếu niên kia một cái rồi hừ lạnh một tiếng.

“Tối nay viết Thảo Mộc Kinh mười lần!”

(Bản dịch tại vip bachngocsach, vui lòng không copy!)

Thiếu niên lần này thật sự muốn khóc, nhưng lại không dám phản bác, chỉ có thể cúi thấp đầu, lặng lẽ kêu rên.

Mà sau khi khảo hạch hai người đồ đệ, Bách đại sư bình tĩnh truyền lời ra, bắt đầu nói về chương trình học hôm nay, thanh âm kia so với lúc trước rõ ràng lớn hơn một chút, cũng tỉ mỉ rõ ràng hơn rất nhiều.

Thiếu niên chưa từng chú ý, nhưng cô gái kia rất thận trọng, có chút nghi ngờ, ánh mắt chớp chớp, liếc mắt nhìn ra bên ngoài lều trại, nhìn theo ánh mắt kia, có thể nhìn thấy một thân ảnh nhỏ gầy bị ánh mặt trời chiếu rọi ở trên lều vải.

Hứa Thanh ở bên ngoài lều, càng nghiêm túc nghe, Bách đại sư nói ra từng chữ, mỗi một câu, hắn cũng nhớ kỹ toàn bộ trong lòng, sợ đã quên nửa điểm, bởi vì tri thức đối với hắn mà nói, là cực kỳ quý giá vả lại cũng là khát vọng.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, thời gian giảng bài ngày hôm nay của Bách đại sư cũng vượt qua trước kia, thời gian vượt qua gần như gấp đôi, cho đến khi mặt trời lên cao, khi bên ngoài lều bắt đầu có thập hoang giả đợi xem bệnh, Bách đại sư mới kết thúc giảng bài, thanh âm khàn khàn truyền ra.

“Thiếu niên phía ngoài, vào đi.”

Chương 52: Khát vọng về tri thức (2)

Hứa Thanh giật mình một cái, vẫn chưa thỏa mãn bừng tỉnh, hắn thở sâu, rất là chột dạ cẩn thận mở ra cửa lều vải, sau khi đi vào liền lặng lẽ đứng ở một bên, có chút co quắp.

Nguyên bản hắn không định như vậy, nhưng mình hôm nay đã đến là đúng, lại còn ở bên ngoài nghe lén thật lâu, loại hành vi này, ở bên trong xóm nghèo, thật là khiến người ta phản cảm.

Giống như nhìn ra thiếu niên căng thẳng, thanh âm của Bách đại sư chậm rãi, nhàn nhạt mở miệng.

“Có chuyện gì?”

Theo lời kia truyền ra, thiếu nữ ở một bên tò mò quan sát Hứa Thanh.

Nàng có chút ấn tượng đối với tiểu hài trước mắt này, nhớ rõ mấy ngày trước đối phương cõng một lão giả trên lưng đến khám bệnh.

“Bái kiến Bách đại sư.” Hứa Thanh cúi đầu, học bộ dạng Lôi đội lúc trước, cúi đầu thật sâu về phía Bách đại sư.

Sau đó trong lúc do dự, nói là muốn xin chút cố vấn về Thiên Mệnh Hoa.

Nói xong, Hứa Thanh từ trong túi da lấy ra năm miếng Bạch Đan, đặt ở trước mặt Bách đại sư.

Phí xem bệnh bình thường là một quả Bạch Đan, nhưng Hứa Thanh cảm thấy mình nghe đối phương giảng bài, một quả Bạch Đan là không đủ, coi như là năm quả cũng vẫn thấy thiếu thiếu một chút.

Vì vậy lại lấy ra thêm 10 khối linh tệ, đặt cùng một chỗ với Bạch Đan.

Làm xong những thứ này, đáy lòng của hắn mới an định lại.

Bách đại sư liếc mắt nhìn thật sâu Hứa Thanh, chậm rãi mở với người thiếu nữ bên cạnh.

"Đình Ngọc, ngươi đến trả lời."

Thân thể thiếu nữ đồng nhất, thần sắc nghiêm túc, giòn vang mở miệng.

"Thiên Mệnh Hoa, còn có tên Tục Mệnh Viêm, Thần Linh Thảo, là dị chủng biến hóa trong thực vật hồi phục hệ mộc, theo ghi chép dị biến này có 73 loại, nhưng chỉ có loại thứ nhất có thể làm thuốc, có thể sinh trưởng bên trong bất luận khu vực gì kể cả cấm khu, không có quy luật, số lượng hy hữu."

"Tác dụng hồi phục cả cơ thể bị mất, kéo dài tính mạng, giải trừ tổn thương ngoài thần hồn, có thể trị mọi loại bệnh." Nói xong, thiếu nữ lại cầm lấy thư tịch một bên, sau khi lật vài tờ, ở trên một tờ vẽ một bức tranh.

"Bộ dạng chính là như này."

Trong bức tranh, là một cái cây thoạt nhìn không có gì thần kỳ, duy chỉ có ở mép lá cây có hình răng cưa, cũng có chút rõ ràng mà thôi, đồng thời chính giữa hình thành một ký hiệu hình sợi tơ kỳ quái.

Hứa Thanh nhìn kỹ, khắc nghi nó vào trong tâm khảm, hắn cúi đầu thật sâu về phía Bách đại sư cùng thiếu nữ, quay người liền muốn ly khai.

Trước khi đi, phía sau của hắn truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Bách đại sư.

"Cỏ này chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, nơi xung quanh thường thường có dị thú cường đại bảo vệ, ngươi tự giải quyết cho tốt."

Hứa Thanh nghe vậy lần nữa cúi đầu, sau khi rời khỏi lều vải, hắn ở trong doanh địa chạy thật nhanh.

Dùng tốc độ nhanh nhất về tới chỗ ở, sau đó hắn lập tức từ trong túi da xuất ra một mảnh trúc, dùng que sắt khắc hình Thiên Mệnh Hoa mà thiếu nữ miêu tả cùng với vật tổ.

Sau đó suy nghĩ một chút, lại khắc xuống toàn bộ nội dung mà mình hôm nay nghe được xuống dưới.

Cuối cùng hắn nhìn mảnh trúc rập rạp vô số vô số chữ nhỏ, trong lòng rất là thỏa mãn, như nhặt được trân bảo cẩn thận cất kỹ tấm thẻ trúc.

“Nếu còn có thể đi tới nghe, thì thật là tốt.” Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, bắt đầu suy tư thế nào mới có thể tiếp tục đi nghe, sau một lúc lâu hắn thu hồi tâm thần, bắt đầu tu hành.

Cũng ngay trong đêm, Hứa Thanh chờ đến Lôi đội ra ngoài trở về, báo cho đối phương biết mình có một chuyến muốn đi cấm khu, sau khi Lôi đội nghe được liền muốn nói lại thôi.

Nhưng sau cùng vẫn gật đầu, lấy kinh nghiệm của bản thân, nói cho Hứa Thanh.

Trông giống như là lão nhân trong nhà nhìn con cháu nối dõi đi ra ngoài vậy, Lôi đội nói cực kỳ kỹ càng.

Cho đến khi sắp hừng đông mới nói xong, Hứa Thanh ghi nhớ toàn bộ, sau đó Lôi đội lại cho hắn một cái túi da, bên trong có các loại thuốc bột mà Loan Nha lưu lại.

Sau khi hiểu được hiệu dụng cụ thể, Hứa Thanh chờ một khắc trời sáng, liền cáo từ rời khỏi doanh địa, nhanh chóng chạy trên hoang dã, thời gian không lâu, liền đến bên ngoài cấm khu.

Ngay khi hắn bước vào vạch giới hạn, ánh mặt trời phía ngoài liền bị ngăn cách, cảm giác âm lãnh chui vào toàn thân, Hứa Thanh nheo mắt lại, mang theo cảnh giác, thân thể hóa thành một đạo vết tàn, bay thẳng vào trong rừng rậm.

Chỉ sau mấy lần lên xuống, liền không còn bóng dáng.

Lần thứ hai bước vào rừng rậm trong cấm khu, trình độ quen thuộc của Hứa Thanh với nơi đã không giống lúc trước nữa rồi.

Nhưng càng là như thế, hắn lại càng cẩn thận, khi nhảy lên đi về phía trước, hắn cũng đồng thời chú ý hoa cỏ bốn phía, rất nhanh đã đến bãi nước bùn lúc trước, học theo động tác của Loan Nha từng làm, mò nước bùn bôi lên trên người, tiếp tục đi về phía trước.

Thời gian trôi qua, rất nhanh trôi qua một ngày.

Lần này Hứa Thanh xuất hành không gặp phải sương mù, tuy có gặp dị thú cường đại, nhưng đều được Hứa Thanh cẩn thận, tận hết khả năng tránh né đi.

Trên đường hắn cũng lưu ý hoa cỏ, tìm kiếm Thiên Mệnh Hoa.

Giờ phút này, hắn đã đến nơi lần trước gặp phải đám Hắc Lân Lang, đảo mắt nhìn bốn phía, còn có thể miễn cưỡng nhìn ra bố trí lúc đó, chỉ là xác sói đầy đất, bây giờ phần lớn đã hư thối hóa thành bạch cốt.

Cẩn thận quan sát trên những thi thể hư thối tàn phế này, cũng không phát hiện dấu vết cắn xé, mà là tự nhiên hư thối, đáy lòng Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Điều này nói rõ, nơi đây đại khái không có dị thú khác đến.

Vì vậy hắn tìm một khu vực ở gần đó, dự định qua đêm, đợi sau khi trời sáng lại tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh đêm tối phủ xuống, trong một mảnh rừng rậm đen nhánh, Hứa Thanh trốn ở trong khe một cái cây, nhìn tới phía hạp cốc Thất Diệp Thảo, sâu trong đó, là khu Thần Miếu.

Hắn lần này vào cấm khu, ngoại trừ muốn đi tìm Thiên Mệnh Hoa, còn có một ý nghĩ, đó chính là tìm một viên đá trừ sẹo cho tiểu cô nương.

“Đi tới đó xem vậy.” Hứa Thanh thì thào.

Chương 53: Thần miếu (1)

Ban đêm trong cấm khu, Hứa Thanh cũng không quá lạ lẫm.

Vô luận là trong thành trì đổ nát, hay là mảnh rừng rậm này.

Cái phía trước là nơi hắn sinh sống hơn mười ngày, cái sau hắn cũng đã trải qua mấy đêm.

Giờ phút này hắn đang ẩn thân ở trọng cái khe của một cây gỗ lớn, híp nửa mắt, chợp mắt trong lặng lẽ thổ nạp linh năng hỗn hợp nồng đậm dị chất bên trong cấm khu.

Sau khi những thứ linh năng này chạy vào trong cơ thể, bị Hải Sơn Quyết chia tách, bộ phận tinh khiết bồi dưỡng tới toàn thân, bộ phận dị chất thì dung nhập vào cái bóng.

Hứa Thanh đã quen loại biến hóa này.

Thậm chí hắn mơ hồ có một loại cảm giác, tu hành ở bên trong cấm khu, có lẽ bởi vì nguyên nhân cái bóng, cũng có lẽ là do nơi đây nguy hiểm, bản thân hắn lúc nào cũng có cảm giác cảnh giác mãnh liệt.

Tinh thần luôn tập trung cao độ, tốc độ tu luyện cũng tăng lên rất nhiều.

Bây giờ cách Hải Sơn Quyết tầng thứ tư, đã không xa.

“Tựa như mài đao…” Hứa Thanh thì thào nói nhỏ.

Hắn không hiểu cái đạo lý to lớn gì, nhưng hắn nhớ người thợ rèn ở trong xóm nghèo, gã từng nói qua, một thanh đao tốt, cần một viên đá mài tốt, mới có thể hoàn toàn làm lộ ra sự sắc bén của nó.

Giờ phút này, cấm khu nguy hiểm, giống như đã trở thành đá mài đao cho Hứa Thanh.

Ở trong này tu luyện, hồi lâu, sau khi kết thúc một chu thiên, Hứa Thanh lặng lẽ mở mắt ra.

Hắn ngẩng đầu, nhìn qua khe hở ngóng nhìn đêm đen bên ngoài, mà cấm khu vào ban đêm, tiếng gào thét đến từ dị thú từ xa xa lên xuống, vang vọng trong rừng rậm như thần ma than nhẹ.

Vẻ âm lãnh thì không chỗ nào không có, xâm nhập vạn vật chúng sinh ở trong đây, cũng chui vào trong khe cây nơi Hứa Thanh đang ẩn thân, tràn ngập trên thân thể của hắn.

Rất lạnh!

Một màn này, để cho hắn có loại cảm giác trở lại về thành trì đổ nát, chậm rãi có một tia cô độc trên người.

Nhưng đối với cô độc, Hứa Thanh đã rất quen thuộc. Sau một lúc lâu, hắn lại nhắm hai mắt lại, tiếp tục tu hành.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Bởi vì hắn tìm được địa phương nghỉ ngơi chính xác, cho nên đêm nay coi như an toàn, duy chỉ có đến lúc nửa đêm, Hứa Thanh trong lúc tu hành, bên tai truyền đến tiếng bước chân bên ngoài.

Rất lộn xộn, dường như rất nhiều người sắp xếp cùng một chỗ đi về phía trước.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng lại, nheo mắt nhìn ra bên ngoài, nhưng ngoài khe hở là một mảnh đen nhánh, không có cái gì.

Nhưng đáy lòng Hứa Thanh lại chợt trầm xuống, bởi vì ngay khi tiếng bước chân truyền đến, tiếng gào thét của dị thú trong rừng gần đó rõ ràng lập tức tan biến, khiến cho Hứa Thanh bỗng nhiên tăng cảnh giác lên.

Hắn nhớ tới lần thứ nhất gặp phải bước chân của tiếng ca, nhưng giờ phút này trong cảm giác của hắn, có chút không giống vậy.

“Không giống như là bước chân của tiếng ca hôm ấy, vả lại cũng không có tiếng ca xuất hiện.”

Hứa Thanh nhanh chóng phân tích, cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà cưỡng ép làm cho mình bình tĩnh trở lại, ngừng thở, ngóng nhìn đêm tối bên ngoài.

Dần dần tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, hình như một đám người đứng xếp hàng đang tiến tới dần dần.

Cùng lúc đó, từng trận âm lãnh vượt qua phạm trù, dường như có thể đóng băng thân thể lạnh, cũng ở trong một cái chớp mắt mãnh liệt xâm nhập đến.

Loại lạnh này, Hứa Thanh không xa lạ gì, vô luận là tiếng ca hôm ấy, hay là những tồn tại quỷ dị chỉ xuất hiện vào ban đêm ở trong thành trì đổ nát kia, đều tỏa ra loại nhiệt độ này.

Nhưng trình độ không giống nhau, tiếng ca hôm ấy có thể đóng băng cả linh hồn của hắn, nhưng cơn lạnh của hôm nay, chỉ để cho thân thể của hắn thấy không khỏe, cũng không đạt tới trình độ mất đi hành động.

"Là tồn tại tương tự như đám quỷ dị trong phế tích!" Sau khi Hứa Thanh có chỗ phán đoán, nắm chặc que sắt, thở sâu kiềm chế xung động nội tâm chấn động, cưỡng ép từ từ nhắm hai mắt, không mở ra.

Chớ nhìn, chớ sờ, chớ gặp.

Sau khi Hứa Thanh nhắm mắt, tiếng bước chân bỗng nhiên dồn dập, càng ngày càng gần, tựa như vô số người vòng quanh bốn phía ở chỗ chỗ đại thụ của hắn vậy.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, cố gắng kiềm chế xung động muốn mở mắt ra nhìn đối phương đến cùng bộ dáng như thế nào.

Cho đến hồi lâu… khi mà bầu trời bắt đầu có mặt trời mọc lên, tiếng bước chân lộn xộn rốt cuộc không tiếp tục lưỡng lự nữa, chậm rãi đi xa.

Trời, sáng lên.

Hứa Thanh cũng không ngay lập tức mở mắt ra, hắn lại chờ trong giây lát, mới chậm rãi mở hai mắt đóng chặt, thấy được ở cửa khẩu khe hở mà mình trốn, chỗ đó thình lình tồn tại một tầng băng dày đặc, mà cả người hắn, cũng bị đóng ở bên trong băng.

Xuyên thấu qua tầng băng, ánh mặt trời chiếu vào trên người Hứa Thanh, hắn thở ra một hơi, tay trái đặt trên mặt băng, chợt đẩy, âm thanh tầng băng vỡ vụn ken két, rơi đầy đất.

Hứa Thanh chậm rãi chui ra, đầu tiên là quan sát bốn phía, thấy được trong rừng, những cái xác sói hôm qua vẫn còn, bây giờ đã biến mất toàn bộ, mà trên mặt đất… Có rất nhiều dấu chân.

Là dấu chân người.

Rập rạp vô số, tựa như có mấy trăm người đi qua vậy.

Mà quy mô mấy trăm người như vậy, cùng nhau vào cấm khu, Hứa Thanh chưa từng nghe nói qua.

Nhất là... Những thứ dấu chân này, thật sự là dấu chân, cũng không phải là dấu giày.

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu thu hồi ánh mắt, đối với quỷ dị trong cấm khu, hắn đã cảm thụ sâu hơn một chút, giờ phút này thừa dịp hừng đông, nguy hiểm cấm khu giảm thiểu hơn so với ban đêm, Hứa Thanh không bỏ qua cơ hội, nhoáng một cái liền rời đi.

Mấy canh giờ sau, Hứa Thanh rốt cuộc đi đến chỗ xa nhất mà lần thứ nhất đoàn người bọn họ đi tới, là hạp cốc mà tiểu đội Lôi Đình ngắt lấy Thất Diệp Thảo.

Bên trong hạp cốc vẫn tương tự như lúc bọn họ rời đi, ánh mặt trời chiếu qua tán dây leo hợp thành đỉnh rơi vãi từng chút trên mặt đất, từng trận hương hoa tràn ngập, ngăn cách hung hiểm bên ngoài, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Đến nơi này, Hứa Thanh thoáng thở ra, ngẩng đầu nhìn về phía bên kia của hạp cốc, chỗ của khu Thần miếu.

Ngóng nhìn một lát, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nghỉ ngơi và hồi phục một phen, sau đó thân thể của hắn lao nhanh, đi thẳng đến khu thần miếu.

Rừng rậm ở ngoài hạp cốc càng thêm tươi tốt, ánh mặt trời ở trong chỗ này cũng càng ngày càng yếu.

Không biết có phải do cái mảnh Thần miếu cổ xưa này vẫn tản mát uy áp và huy hoàng từ thời đại của chúng nó hay không, cho nên càng tới gần hạp, hung hiểm càng ít.

Rừng rậm tươi tốt, hình như hơi thở cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Thậm chí sau khi tới gần mảnh rừng rậm của khu Thần miếu kia, Hứa Thanh liền thấy đám cây cối ở đây không quá khác so với bên ngoài, không hề dữ tợn, không hề đen nhánh.

Mà ở trong đó cũng có một chút Thất Diệp Thảo, bị Hứa Thanh thu thập đi.

Hết thảy ở đây, làm cho Hứa Thanh có chút kinh ngạc, nhưng hắn lại không có giảm bớt cảnh giác, cẩn thận tới gần.

Cho đến khi đi qua một canh giờ, ngay lúc hoàng hôn sắp đến, hắn đi ra khỏi rừng rậm, tới phía trước khu Thần miếu.

Chương 54: Thần miếu (2)

Nơi đây rất ít cây cối, ánh mặt trời chiếu tới phạm vi lớn, làm cho ánh mắt Hứa Thanh lúc nhìn tới cũng có chút hoảng hốt.

Chiếu vào trong mắt hắn, là từng tòa kiến trúc mái vòm cao vài chục trượng.

Dù là đổ sụp xuống, dù là bị tàn phá, dù là phía trên tràn ngập rêu xanh, thế nhưng từng khối đá so với thân thể của hắn còn muốn lớn hơn rất nhiều chỉnh tề chồng chất trên Thần miếu, lại tràn đầy một loại cảm giác mênh mông.

Đi vào trong đó, đạp trên những mặt gạch vỡ vụn trên đất, Hứa Thanh tựa như đang đi tới một cái quốc gia của người khổng lồ vậy.

Tùy ý có thể thấy được những bức tường đổ vỡ, mỗi một khối cũng tản mát ra năm tháng cổ xưa, tựa như đang kể rõ kinh nghiệm của chúng nó cho Hứa Thanh vậy.

Ở phía trước, còn có một pho tượng sụp xuống.

Nửa người dưới của pho tượng đã không còn, hóa thành vô số khối đá vụn khó có thể chắp vá lại, cái đầu coi như nguyên vẹn, nhưng bộ dạng cũng đã mơ hồ.

Mặc dù như thế, độ cao của nó cũng phải hơn ba mươi trượng, có thể tưởng tượng khi nó chưa sụp xuống, ít nhất cũng phải trên hai trăm trượng.

Đứng trước mặt của nó, Hứa Thanh biến thành một tồn tại rất tầm thường.

Giờ phút này có gió thổi tới, như tiếng sáo, âm thanh thê lương lượn lờ, giống như ngăn cách thời không, sử dụng những thứ từng là huy hoàng, giữ lại cho hậu nhân ngóng nhìn.

Hứa Thanh lẳng lặng nhìn qua pho tượng, trầm mặc hồi lâu.

Hắn nghĩ tới xóm nghèo ngoài thành trì đổ nát, không biết một số năm sau, mọi người ở thời đại kia có thể có cảnh tượng giống như hắn bây giờ hay không, cẩn thận vào cấm khu, giống như nhìn vào lịch sử, nhìn tòa thành kia.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, tìm kiếm một phen ở trong khu Thần miếu, nhưng không hề tìm được viên đá đặc thù như Lôi đội kể.

Trước khi đến trong này, hắn đã hỏi qua, biết được đặc thù của loại đá này, đó là tản mát ra tia sáng bảy màu.

Tựa như sinh trưởng tự nhiên, thời gian xuất hiện không có quy luật.

Sau khi tìm kiếm không có kết quả, Hứa Thanh có chút tiếc nuối, thân thể nhanh nhẹn nhảy lên, sau mấy cái lên xuống liền đến một đỉnh Thần miếu, hắn đứng ở nơi đó nhìn xa bốn phương.

Sau lưng, là khu vực cấm khu bên ngoài, mặc dù không nhìn thấy cuối cùng, nhưng có thể thấy bộ phận, mà tính toán thời gian, hôm nay chính là ngày thứ tư sau khi vị Cốt Đao mua đảm bảo ở chỗ mình.

Ngày hôm qua Hứa Thanh ở trong rừng không nhìn thấy sương mù, hôm nay như trước cũng không thấy, cho nên hắn không cần đi cứu.

Vì vậy hắn quay đầu nhìn phương hướng khác của khu Thần miếu, chỗ đó… Chính là chỗ sâu của cấm khu này.

Trầm ngâm một hồi, Hứa Thanh ngẩng đầu chú ý tới sắc trời đã không còn sớm, hắn chuẩn bị đi vào chỗ sâu tìm kiếm trong phạm vi nhỏ một chút, sẽ trở về trước khi trời tối, tối nay sẽ ở lại nơi này nghỉ ngơi và hồi phục, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường về.

Sau khi làm xong dự định, thân thể Hứa Thanh lập tức chuyển động, nhảy xuống Thần miếu đi về chỗ sâu phía trước.

Ngay khi hắn bước vào chỗ sâu trong rừng rậm, thần kinh của hắn trong chớp mắt liền căng thẳng mãnh liệt, cảnh giác cùng dè dặt vô cùng trầm trọng.

Bởi vì hắn biết rõ, mức độ nguy hiểm ở nơi đây, lớn hơn bên ngoài quá nhiều.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, chỉ qua nửa canh giờ, thân ảnh Hứa Thanh một lần nữa lại xuất hiện ở trong phạm vi Thần miếu.

Sắc mặt hắn âm trầm, trong mắt vẫn còn lưu lại nỗi khiếp sợ.

Nhưng túi da lại phồng lên, giống như bên trong tràn đầy vật phẩm.

Lúc trước hắn chỉ rời đi chưa tới một dặm, liền thấy được không ít Thất Diệp Thảo nhiều năm, giống như thật lâu không bị người ngắt lấy, khiến cho Hứa Thanh rất vui mừng, bởi vì loại Thất Diệp Thảo nhiều năm này, rất đáng tiền.

Nhưng ngay lúc hắn ngắt lấy, rõ ràng cảm nhận được trình độ nồng đậm dị chất tăng lên gấp đôi, nếu không phải là cái bóng của hắn có thể hấp thu, đổi thành những người khác nhất định là nửa bước khó đi.

Vả lại hắn còn từ xa thấy được con sứa quỷ dị lần thứ nhất hắn thấy ở trong cấm địa…

Mà con sứa như vậy, nơi đây thình lình có hơn mười con, chỉ bất quá nhỏ hơn rất nhiều, nhưng khí tức âm lãnh trên người lại rất là rõ ràng.

Cũng may những con sứa này phần lớn ngủ say treo ở trên cây, sau khi Hứa Thanh thấy, liền cẩn thận tránh đi.

Nhưng theo hắn đi về phía trước, hắn có một loại cảm giác rất mãnh liệt, hình như ở trong chỗ sâu của mảnh rừng rậm này, có vô số ánh mắt, giống như thực chất vậy, mang theo vẻ tham lam không biết từ phương hướng nào, nhao nhao rơi vào trên người hắn.

Tất cả những thứ này, khiến cho Hứa Thanh giống như đang vác châm trên lưng vậy.

Mà tất cả, vẫn chỉ là biên giới của chỗ sâu trong cấm khu mà thôi, phạm vi bên trong còn càng lớn hơn nhiều, không cách nào tưởng tượng bên trong đến cùng còn tồn tại bao nhiêu kinh khủng.

Hứa Thanh không dám tiếp tục đi về phía trước, hữu kinh vô hiểm thối lại ra ngoài.

Cho đến khi hắn thối lui đến phạm vi của Thần miếu, cái loại vác châm trên lưng mới tiêu tán.

Dường như tòa Thần miếu này chính là một đạo giới hạn, ngăn trở ác ý đến từ chỗ sâu của cấm khu.

Hứa Thanh thở sâu, thừa dịp sắc chiều chưa hạ xuống, hắn ở trong ánh chiều tà cuối cùng, tìm một chỗ miễn cưỡng nguyên vẹn trong Thần miếu, bước đi vào.

Sau đó tìm một khe đá chui vào, chuẩn bị qua đêm.

Lôi đội đã từng nói qua, nơi đây có thể tạm thời tránh né nguy hiểm.

Hắn cũng đã kiểm tra qua trong Thần miếu, nơi đây rất trống trải, hiện ra cảm giác năm tháng trôi qua nồng đậm, vô luận là một bức tượng nào được cung phụng ở chủ vị, bốn phía vách tường đều được điêu khắc đông đảo hình người, ở trong năm tháng thời gian, đều biến thành mơ hồ.

Đồng thời trong Thần miếu không có quá nhiều dấu vết phân và nước tiểu của dị thú.

Nơi hầu như không có, hoặc là tràn ngập quá nhiều phân và nước tiểu, Hứa Thanh đều sẽ không chọn.

Bởi vì những nơi này không bình thường, chỉ có nơi tồn tại dấu vết nhưng số lượng không nhiều lắm, mới tương đối an toàn.

Dẫu sao Thần miếu cũng ở trong rừng, nhưng nơi đây cực ít cây cối, cho nên dị thú quen sinh hoạt trong rừng rậm sẽ không thường tới, cũng là hợp lý.

Rất nhanh ban đêm đã đến.

Theo tiếng gào thét bên ngoài hiện ra, Hứa Thanh lặng lẽ thổ nạp.

Thời gian trôi qua, giống như phán đoán của hắn, khu Thần miếu vào ban đêm rất ít dị thú, tiếng gào thét mặc dù có, nhưng phần lớn đều là truyền đến từ nơi xa.

Nhưng tương tự hôm qua, lúc Hứa Thanh thổ nạp đến nửa đêm, tiếng bước chân quỷ dị vả lại lộn xộn, lại lần nữa xuất hiện!

Vị trí xuất hiện lần này, là ngoài Thần miếu.

“Lại tới?”

Hứa Thanh nhăn mày lại, hắn chẳng biết tại sao tiếng bước chân này hai lần đều xuất hiện ở vị trí gần mình, mơ hồ có chút bất an, suy tư của hắn giống như hôm qua, không mở mắt ra.

Chỉ là tiếng bước chân lần này, không dần dần đi xa như hôm qua, mà càng ngày càng gần.

Tiếng bước chân không ngừng mà hội tụ lại, tràn ngập từng trận âm lãnh, dường như bên ngoài Thần miếu giờ phút này tụ tập vô số thứ quỷ dị, muốn xâm nhập Thần miếu.

Đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống, dùng sức cầm chặt que sắt của mình, trong đầu nhanh chóng hiện ra hoàn cảnh và phương pháp đối phó khi gặp phải nguy hiểm ở khu Thần miếu này.

Mà đúng lúc này, thanh âm bước chân hội tụ phía ngoài, đột nhiên tan biến, biến thành yên tĩnh vô cùng.

Loại yên tĩnh này, chẳng những không làm cho Hứa Thanh thở ra một hơi, ngược lại là để cho hắn có một loại cảm giác trước khi bão tố đến vậy, tóc gáy toàn thân đều muốn dựng ngược lên, hắn mơ hồ cảm nhận được, những quỷ dị bên ngoài Thần miếu, giờ phút này dường như đang do dự xem có nên vào hay không.

Trong nháy mắt tiếp theo, ở trong yên tĩnh, thứ quỷ dị phía ngoài cuối cùng lựa chọn bước vào Thần miếu, Hứa Thanh đã nghe được tiếng bước vào trong Thần miếu, tiếng bước chân đạp trên gạch đá.

Đùng.

Thanh âm này tựa như một tảng đá lớn, rơi vào tâm thần Hứa Thanh, khiến đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống, nhưng lại trong một nháy mắt này, từng trận âm thanh rù rì đột nhiên vang vọng trong Thần miếu, mang theo cảm giác vô cùng thần thánh.

Càng có từng sợi chỉ màu vàng từ trong vách tường trên miếu thờ bỗng nhiên tản ra, chiếu rọi toàn bộ Thần miếu, cũng tràn ngập ở chỗ Hứa Thanh trốn, khiến cho thế giới dưới mí mắt hắn, từ đen nhánh biến thành lập lòe tia sáng.

Mà dưới kim quang này, hai mắt Hứa Thanh đau đớn, khiến hắn lần đầu tiên, khi gặp phải loại quỷ dị này, mở mắt ra.

—

Chương 55: Một đao kia (1)

Hắn thấy được ánh sáng màu vàng!

Đến từ trên vách tường trong thần miếu, tất cả đều là hình người mơ hồ.

Mỗi một cái trong chúng nó, đều là một nguồn sáng nhỏ, giờ phút này những tia sáng hội tụ lại, làm cả khu thần miếu biến thành một vùng sáng vô cùng, nhưng nguồn sáng lớn nhất, cũng không phải chúng nó.

Mà là… Tượng đá được cung phụng ở trong thần miếu chủ kia, cái tượng đá cầm đao!

Hứa Thanh ở trong luồng kim quang này, tâm thần chấn động, hắn còn chứng kiến thấy ở cửa chính của thần miếu, nơi đó đứng một đoàn thân ảnh kèm sương mù màu đen, nhìn qua liền không rõ bộ dạng, chỉ có thể nhìn thấy hình người mơ hồ, và đang vặn vẹo bên trong kim quang.

Sau lưng đối phương cũng là bên ngoài miếu thờ, những thân ảnh mơ hồ kèm theo khói đen, rập rạp vô số, phải có mấy trăm, có cái hình người, cũng có hình thú.

Giờ phút này toàn bộ đều bọn chúng trong một cái chớp mắt tản mát ra khí lạnh kinh người, hội tụ cùng một chỗ, hóa thành một trời âm hàn, dường như kết nối với khói đen vô hình cùng nhau bước vào thần miếu.

Bóng đen sử dụng cách này để tiến vào thần miếu, giờ phút này ở dưới ánh sáng màu màu vàng chiếu rọi, chậm rãi ngẩng đầu, phát ra một tiếng gào thét dường như có thể rung chuyển linh hồn, lần nữa bước ra một bước.

Một bước này, hình như đã mạo phạm, giống như đã đụng phải cấm kỵ!

Ngay khí hạ xuống, tâm thần Hứa Thanh ngơ ngác nhìn pho tượng đá cầm đao phát ra tia sáng vạn trượng, giống như đang sống lại vậy, trực tiếp đi từ chỗ đó xuống.

Mang theo uy nghiêm vô thượng, mang theo khí tức thần thánh khó có thể hình dung, giống như Thiên Thần hạ phàm, cất bước đi nhanh, trên mặt đất truyền ra những tiếng nổ vang, đi về phía bóng đen.

Giơ tay chém xuống một đao.

Một đao kia, chất phác tự nhiên, rất là đơn giản, nhưng hết lần này tới lần khác ở trong đơn giản lại giống như ẩn chứa đại đạo say mê hấp dẫn nào đó, kinh thiên động địa.

Lỗ tai không nghe được, nhưng linh hồn lại có thể cảm giác được thanh âm thê lương bỗng nhiên từ trên người bóng đen kia tràn ra.

Sương mù nháy mắt bốc hơi, lộ ra trong đó là một cái thân thể hư thối, quần áo tàn phá.

Có thể nhìn ra đó là một lão giả, trong mắt là một cái động trống không.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể kia liền trực tiếp tan vỡ, bốc hơi tiêu tán giống như sương mù vậy.

Mà những hắc ảnh phía ngoài kia cũng đều nhao nhao bị ảnh hưởng, khói đen bên ngoài thân thể có chỗ mơ hồ, Hứa Thanh nhờ kim quang khuếch tán đám khói đen, từ bên trong những thân ảnh kia thấy được có một bóng người quen thuộc.

Đó là… đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh!

Lão giờ phút này đang ở trong bầy bóng đen, trên khuôn mặt gầy còm không có bất kỳ biểu cảm nào, theo kim quang tràn ngập, toàn bộ thân hình tiêu tán giống như bị tinh lọc vậy.

Cho đến một lúc lâu sau, trong đêm tối bên ngoài, những cái thân ảnh còn không tiêu tán chậm rãi lui ra phía sau, cuối cùng hoàn toàn tan biến.

Mà kim quang trong thần miếu cũng dần dần giảm bớt, thân ảnh tôn thần khủng bố kia quay người, mang theo tia sáng trở về chỗ cũ, khi tia sáng trên người hoàn toàn tiêu tán, thân hình vị ấy lại lần nữa hoá thạch, đứng ở nơi đó, nhìn về phía cửa lớn ở xa, giống như đang chờ đợi, lại giống như đang thủ hộ, không hề nhúc nhích.

Hồi lâu, hết thảy khôi phục bình thường, chỉ có Hứa Thanh ở bên trong khe đá nhìn thấy tất cả, hô hấp dồn dập, trong mắt lộ ra vẻ không thể nào tin.

Đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh rõ ràng đã chết ở trong sương mù của tiếng ca, từng bộ phận đều hóa thành bụi bặm, vậy mà vẫn còn tồn tại.

Rõ ràng chỉ là thần miếu bình thường, vậy mà trong buổi tối lại tản ra kim quang vạn trượng.

Tượng đá rõ ràng vẫn không nhúc nhích, lại như thiên thần hạ phàm chém xuống một đao, một đao mênh mông vô song.

Giờ phút này ở bên ngoài, đã xuất hiện ánh sáng mặt trời, một ngày mới đã đến.

Hứa Thanh đứng thật lâu, mới đưa tâm thần đang chấn động bình thường trở lại, lặng lẽ leo ra từ bên trong khe đá.

Hắn nhìn một chút ánh sáng bên ngoài, vừa nhìn về vách tường đầy hình người ở bốn phía, cuối cùng chú ý đến pho tượng đá cầm đao.

Hắn không biết đối phương là tồn tại hạng gì, òn sống hay là đã mất.

Cũng không biết cái khu thần miếu này có niên đại bao lâu, lại có huy hoàng như thế nào.

Nhưng tất cả những gì phát sinh vào đêm qua, mang cho hắn chấn động cực lớn.

Nhất là lúc một đao ẩn chứa khí thế mênh mông kia hạ xuống, khiến cho Hứa Thanh rung động thật sâu, giống như khắc vào trong linh hồn, không cách nào quên.

Hắn không cách nào tưởng tượng, ở trong cấm khu tràn đầy hung hiểm cùng nguy cơ này, rõ ràng còn có một khu vực mà hắc ám không cách nào đặt chân.

Mà việc này Lôi đội cũng không nói với hắn, có lẽ… Ngay cả Lôi đội cũng không biết.

Hiển nhiên một màn như đêm qua, cũng không phải là xuất hiện rất nhiều lần, đồng thời người có thể ở lại trong cấm khu lâu như hắn, trong doanh địa hẳn là không có.

Cho nên cho dù có người gặp qua, cũng là số ít, hơn nữa là chậm rãi hóa việc này thành một cái truyền thuyết chưa từng nghiệm chứng.

Hứa Thanh trầm mặc, quay về phía pho tượng đá cầm đao cùng vách tường xung quanh, cúi đầu thật sâu.

Sau đó suy nghĩ một chút, lấy một đoạn nến từ trong túi da ra, đặt ở trước tượng đá, đốt lên, sau đó lần nữa cúi đầu.

Quay người rời khỏi thần miếu.

Chương 56: Một đao kia (2)

Cho đến khi đi ra khỏi thần miếu, Hứa Thanh vẫn thỉnh thoảng quay lại nhìn từ xa, như muốn một mực ghi nhớ nơi đây vào đáy lòng, đồng thời trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng một đao kia hạ xuống.

Hình tượng này ở trong đầu óc của hắn vô cùng rõ ràng, thế cho nên khi rời khỏi phạm vi của khu thần miếu, Hứa Thanh đi trong rừng, cũng giơ tay phải lên, theo bản năng muốn bắt chước một đao kia.

Mà mỗi một lần thử, đều cho hắn cảm thụ rất sâu.

Nếu như nói tu luyện Hải Sơn Quyết, là tưởng tượng bắt chước hình của Tiêu ở bên trên, như vậy Hứa Thanh giờ phút này, chính là đã thay hình ảnh của Tiêu trong đầu thành cảnh tượng của một đao kia.

Trong khi hắn bắt chước, tu vi của hắn bất tri bất giác đột phá, Hải Sơn Quyết tấn thăng đến tầng thứ tư!

Có lẽ là bởi vì một đao kia, cho nên lần tăng lên này, chẳng những sức mạnh và tốc độ đều được tăng gấp đôi, phương diện tinh thần giống như cũng có chút đột phá.

Loại đột phá này, để cho suy nghĩ của Hứa Thanh càng thêm nhạy cảm, đồng thời trong lúc tay phải giơ lên hạ xuống, lại mơ hồ có chút ý vị của pho tượng Thần hạ đao.

Cái này khiến cho Hứa Thanh rất là vui mừng.

Dần dần hai ngày trôi qua, có lẽ là bởi vì ở bên ngoài, cũng có lẽ bởi vì cái đêm kia của thần miếu chấn nhiếp, khiến cho hắn ở trên đường trở về, không hề gặp lại tiếng bước chân quỷ dị.

Mà những thú vật khác ở nơi đây, Hứa Thanh đã gặp phải một chút.

Nhưng tu vi tăng lên, khiến cho năng lực bảo vệ tánh mạng của hắn đề cao, dưới sự cẩn thận coi như cũng thuận lợi.

Mặc dù không tìm được Thiên Mệnh Hoa và đá làm lành sẹo, nhưng hắn thu hoạch được không ít Thất Diệp Thảo, trở về bán đi, cũng có thể đổi lấy không ít linh tệ.

Giờ phút này, lúc hoàng hôn buông xuống, Hứa Thanh cũng nhìn thấy thế giới bên ngoài rừng rậm, đang muốn đi ra, nhưng bước chân đột nhiên đình trệ, hắn cúi đầu nhìn một cây cỏ bên người.

Bộ dạng của cọng cỏ này có chỗ tương tự cùng Thiên Mệnh Hoa, nhưng lấy tri thức ít ỏi về thảo dược của hắn, cẩn thận xem xét, liền có thể phân biệt ra đây chẳng phải là Thiên Mệnh Hoa.

Nhưng mà Hứa Thanh suy nghĩ một chút, có chút chột dạ nhìn chung quanh, do dự một phen, cuối cùng vẫn thu thập lại, để vào trong túi da.

Một đường chạy nhanh, ra khỏi rừng rậm, lúc trở lại doanh địa đã là ban đêm.

Giờ phút này không phải là đêm khuya, doanh địa còn rất náo nhiệt, nhất là khu vực trên lều có lông vũ, càng là ‘ha ha nhốn nháo’, bên trong còn xen lẫn từng tiếng càn rỡ và âm thanh thở dốc…

Hứa Thanh không lưu ý những thứ này, lúc vừa về tới chỗ ở, vừa mới đẩy cửa sân ra, liền thấy được thân ảnh Lôi đội từ bên trong phòng đi ra.

Sau khi chú ý thấy Hứa Thanh mặc dù hơi chật vật, nhưng không có gì không ổn, Lôi đội mới có thả lỏng.

“Tại sao đi lâu như vậy?”

“Đi thần miếu một chuyến.” Ánh trăng cùng ngọn đèn trong phòng chiếu rọi, Hứa Thanh thấy được trong mắt Lôi đội có tia máu đỏ cùng với thần sắc mỏi mệt trên mặt.

Hiển nhiên là trong khoảng thời gian này cũng không nghỉ ngơi tốt, mà nguyên nhân gì… Hắn đã ý thức được, vì vậy trái tim có chút ấm áp.

“Thần miếu?” Lôi đội có chút kinh ngạc, lão không ngờ Hứa Thanh chạy xa như vậy, giờ phút này gọi hắn vào phòng bếp, sắn tay áo lên, trong sự chờ đợi của Hứa Thanh, lấy đồ ăn đã làm sẵn bưng lên.

Đồ ăn còn nóng, cũng không có dấu vết bị động vào, Hứa Thanh sững sờ.

Hắn biết rõ, Lôi đội không hề biết mình lúc nào thì trở về, vậy mà mâm cơm lại có thể làm giống như mình vừa mới trở về, liền có cơm nóng canh nóng để ăn, trong đây chỉ có thể nói rõ một điều.

Đối phương… Mỗi ngày đều làm đồ ăn, xong lại đợi mình.

Hứa Thanh lặng lẽ đứng lên đi lấy bát đũa, như cũ là ba bộ bát đũa, vẫn là đặt hai bộ song song, sau đó mới ngồi xuống bắt đầu ăn.

Rất thơm, có một loại cảm giác không cách nào cảm thụ, chỉ có dụng tâm mới có thể nhận thức được vị đặc biệt của nó.

Lôi đội ăn rất ít, phần lớn thời gian hoặc là uống rượu, hoặc là nhìn Hứa Thanh, nở nụ cười trên mặt.

“Ăn nhiều một chút, ngươi vẫn còn trưởng thành, không ăn nhiều về sau nói không chừng cứ mãi cao như vậy.”

Những lời này làm cho Hứa Thanh cúi đầu, sau một lúc lâu hắn ừ một tiếng, nghe lời ăn thêm nữa, sau đó nói với Lôi đội kinh nghiệm trong thần miếu lần này.

Lôi đội nguyên bản uống từng miếng từng miếng rượu, nhưng rất nhanh đã bị lời kể của Hứa Thanh thu hút, cho đến khi Hứa Thanh nói xong, lão mới thở sâu, chậm rãi mở miệng.

“Chuyện này, trước kia ta đã từng nghe người ta nói qua, nhưng đó là thật lâu ở trước đây rồi, hình như cũng có người gặp qua một màn này, nhưng tương tự như gặp tiếng ca vậy, sau cùng cũng trở thành truyền thuyết.”

“Bây giờ suy nghĩ một chút, hình như cái này cũng phát sinh không lâu sau khi tiếng ca xuất hiện.” Lôi đội thì thào, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, bên trong mắt chậm rãi hiện lên hồi ức đau thương.

Nhìn Lôi đội, Hứa Thanh biết rõ lão đang nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên có chút tự trách, hắn cảm thấy mình không nên nói ra chuyện này, vì vậy liền trầm mặc xuống.

Sau một lúc lâu, Lôi đội giống như đã trải qua, cũng nhìn ra nguyên nhân Hứa Thanh trầm mặc, nở nụ cười.

“Cái đứa nhỏ này quá nhạy cảm, ta à, cũng không muốn ngươi yếu ớt như vậy.”

Lôi đội nói xong, uống một ngụm rượu lớn, thay đổi chủ đề, nói những chuyện lý thú gần đây ở trong doanh địa cùng với Hứa Thanh.

Lão vừa uống rượu, vừa nói, Hứa Thanh vừa ăn cơm, vừa nghe.

Tựa như là… người nhà.

Đêm khuya, Lôi đội ngồi ở chỗ kia uống rượu, sau khi nhìn Hứa Thanh rửa ráy bát đũa sạch sẽ rồi cất đi, Lôi đội cười đứng dậy, về gian phòng của mình.

Hứa Thanh cũng về tới gian phòng của mình, sau khi vào, hắn nhìn thấy đệm chăn đã được đổi mới, vả lại đã được trải trước thật tốt, phía trên còn mang theo mùi mới phơi nắng.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía gian phòng Lôi đội bên cạnh, sau một lúc lâu đi qua, muốn ngồi ở phía trên, nhưng cúi đầu nhìn một chút y phục cùng hai tay đầy vết bẩn của mình, hắn vẫn là cuốn tấm đệm lên, ngồi ở trên ván giường, nhắm mắt tu hành.

…

Chương 57: Một đao kia (3)

Sáng sớm, Hứa Thanh mở mắt ra.

Vừa muốn rời phòng, nhưng sau đó suy nghĩ một chút, hắn đi phòng rửa mặt, cố nén cảm giác không khỏe rửa tay.

Sau khi biến hai tay của mình thành sạch sẽ trắng noãn, hắn thở sâu, ra khỏi phòng đi thẳng đến chỗ lều vải của lão lang trung.

Hắn biết không thể đi quá sớm, cũng không được đi quá muộn.

Đi quá sớm, thì Bách đại sư chưa có dạy học, cái sau… Thì hắn lo lắng không nghe được nội dung phía trước.

Cứ như vậy, Hứa Thanh bấm đốt ngón tay tính toán, khi hắn đi đến bên ngoài lều của Bách đại sư, chính là lúc bên trong truyền ra tiếng khảo hạch.

Đáy lòng Hứa Thanh thật cao hứng, lặng lẽ đứng ở nơi đó, lưu ý nghe.

“Thanh Hà Hoa Lộ, còn có tên Thanh Liên Lộ, là thực vật hệ hoa, phối hợp với phương pháp hâm lửa đặc chế sẽ đạt được nước thơm, công dụng có thể trị phổi, trị ho ra máu…”

Thanh âm của thiếu nữ ở bên trong lều vải vẫn trước sau như một, Hứa Thanh chậm rãi nghe mà nhập thần, không có cảm giác thời gian trôi qua, rất nhanh trôi qua hơn một canh giờ, cho đến khi lều vải đột nhiên mở ra, Bách đại sư đứng ở nơi đó, đưa mắt nhìn tới hắn.

“Chuyện gì?” Ánh mắt Bách đại sư không hề lợi hại, nhưng có uy nghiêm, Hứa Thanh rất khẩn trương, khó khăn từ trong túi da lấy ra cây dược thảo mà mình lấy được ở trên đường về, cúi đầu nhẹ giọng mở miệng.

“Bách đại sư, ta… Ta muốn hỏi một chút, cây này phải chăng là Thiên Mệnh Hoa.”

Lời này vừa nói ra, Bách đại sư sửng sốt một chút.

Trong thần sắc mang theo một chút cổ quái đảo mắt nhìn qua, lại nhìn cái tay thiếu niên sạch sẽ quá nhiều so với cái tay trước kia, sau một lúc lâu, trong khi Hứa Thanh càng ngày càng căng thẳng, lão chậm rãi mở miệng.

"Cây này, không phải."

Hứa Thanh vội vàng cúi đầu, nhanh chóng rời đi, trên đường đi cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng đáy lòng vẫn còn có chút lo lắng không yên, vì vậy quay lại nhìn lều vải, phát hiện Bách đại sư cũng vẫn đứng ở nơi đó.

Chú ý tới ánh mắt của thiếu niên, Bách đại sư nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh thấy một màn như vậy, bước chân chợt dừng lại, lần nữa cúi đầu thật sâu, lúc này mới rời đi.

Đưa mắt nhìn thân ảnh Hứa Thanh đi xa, Bách đại sư quay người đi vào lều vải, giờ phút này bên trong lều vải nguyên bản tồn tại thị vệ cùng thiếu niên thiếu nữ kia, lại không hề nhúc nhích tựa như đang hóa đá vậy.

Ngay chỗ Bách đại sư ngồi lúc trước, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một cái bàn, phía trên để một chút mỹ thực và rượu ngon, bên cạnh nhiều hơn một lão giả mặc áo bào tím, sau lưng còn có một lão bộc áo xám.

Thấy Bách đại sư đi vào, lão giả áo bào tím cười ha ha.

"Bách đại sư, như thế nào a?"

"Cái gì thế nào."

Bách đại sư giống như không có chút ngoài ý muốn nào đối với việc lão giả áo bào tím đột nhiên xuất hiện vậy, cũng không lo lắng mọi người bốn phía đang không thể nhúc nhích, ngồi đối diện với lão giả mặc áo bào tím, cầm lấy bầu rượu uống một ngụm.

"Ta là nói đứa bé kia thế nào, lần trước ta đã nói với ngươi, trong quá trình ta đợi ngươi, ta đã tìm được một cái hạt giống tốt." Lão giả áo bào tím cười mở miệng.

"Hạt giống tốt? Tiểu tử này lần đầu tiên tới nghe lén thì cũng đành, lần này vì nghe lén, rõ ràng tùy tiện tìm một cái dược thảo, hỏi ta có phải là Thiên Mệnh Hoa hay không, cứ như vậy tiếp nữa, ta đoán chừng hắn lần sau sợ là mỗi ngày đều cầm lấy thảo dược tới hỏi để lấy cớ nghe lén, nếu không phải ngươi đã nhắc về hắn với ta, ta đã sớm đuổi hắn đi rồi.”

Bách đại sư trừng mắt hừ một tiếng về phía lão giả áo bào tím.

Lão giả áo bào tìm cười ha ha.

“Người này, chính là nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, lấy tính khí thối của ngươi, nếu như không phải thật tâm cảm thấy hắn là tài liệu có thể chế tạo, ai chào hỏi cũng không được.”

Bách đại sư hừ lạnh, không giải thích, mà hỏi một câu.

“Ngươi định mang hắn về Thất Huyết Đồng sao, bên trong đấy bây giờ chướng khí mù mịt, lãng phí một cái hạt giống học giả tốt!”

“Làm sao lại lãng phí, học giả có cái gì hữu dụng, ở thế giới này tu vi mới có đạo lý!” Lông mày của lão giả ao bào tím nhướng lên, đáp lại nói.

“Học giả không có tác dụng? Ngươi làm sao còn đến nơi đây chờ một người phàm tục như ta vậy, vừa mời rồi lại mời nữa, để ta đi Thất Huyết Đồng.” Bách đại sư cả giận nói.

“Ngài không giống vậy...” Lão giả áo bào tím ngượng ngùng cười một cái.

“Ta làm sao lại không giống!” Bách đại sư tính khí rất thúi, trừng mắt nhìn lão giả áo bào tím.

Lão giả áo bào tím bất đắc dĩ, vỗ trán một cái.

“Ai nha, ta nhớ tới còn có chuyện này chưa làm, Bách đại sư, ta đi trước, ngày mai lại tới tìm ngươi uống rượu.”

Nói xong, lão giả áo bào tím đứng dậy liền muốn ly khai, nhưng trước khi đi, lão quay lại nhìn Bách đại sư, rất nghiêm túc mở miệng nói một câu.

“Bách đại sư, nếu như ngươi thật sự cảm thấy tiểu tử kia là một khối vật liệu có thể đào tạo, vậy truyền thụ một chút tri thức cho hắn đi, để cho hắn có cơ hội, trở thành một vị học giả có tu vi ở Thất Huyết Đồng.”

Nói xong, lão giả áo bào tím mang theo lão bộc bên người rời đi, cho đến khi lão rời đi, hết thảy bên trong lều vải lập tức khôi phục, nhưng không có người phát hiện dị thường vừa rồi của bản thân.

Thị vệ vẫn canh gác như trước, thiếu niên ảo não như trước, thiếu nữ vẫn đắc ý như trước.

Chỉ có Bách đại sư, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh rời đi, trong mắt hiện lên vẻ trầm ngâm.

(Lời thảo luận của dịch giả: Ồ, thời gian sơ hiện rồi, có vẻ tình tiết mọi người trong lều bị ngưng động thời gian, quang âm chi ngoại a!)

Chương 58: Tiểu hài tử, ngươi tới trả lời (1)

Mãi cho đến khi Hứa Thanh về tới chỗ ở, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài.

Hắn cảm thấy mình làm như vậy không tốt cho lắm, nhưng khát vọng đối với tri thức, khiến cho hắn không có biện pháp khác.

Mà hắn cũng hiểu rõ, một chút thủ đoạn của mình sợ là đã bị nhìn thấu.

“Về sau phải báo đáp.”

Thiếu niên thì thào nói nhỏ, ghi nhớ việc này vào trong lòng, hắn không biết mình có thể hồi báo lại cái gì, nhưng trong lòng chính là như vậy nghĩ, nói không chừng về sau sẽ có cơ hội này.

Sợ rằng mình sẽ quên, cho nên Hứa Thanh lấy một thẻ tre từ trong túi da ra, dùng que sắt khắc xuống ba chữ ‘Bách đại sư’ ở bên trên.

Sau khi cẩn thận nhìn, trên khối thẻ trúc này ngoại trừ Bách đại sư, còn có Lôi đội, phía trên lại có ba cái tên khác.

Ba cái kia tên, đều là người từng giúp đỡ hắn khi còn ở xóm nghèo, dù chỉ là một chút xíu, cũng đều được hắn nhớ kỹ trong lòng.

Cứ như vậy, sau khi khắc tên xuống, Hứa Thanh lại lấy ra một thẻ tre khác, nhớ lại nội dung bài học vừa được nghe, từng chút xíu khắc lên.

Sau đó lấy cái thẻ tre lần thứ nhất nghe giảng bài ra, lặng lẽ đọc thuộc lòng, sau khi xác định mình đã hoàn toàn ghi nhớ, bên trong thần sắc mới lộ ra thỏa mãn.

“Thảo dược mà ta biết được, đã có 27 loại.”

Hứa Thanh rất vui vẻ, loại cảm xúc này duy trì cả ngày, ngay cả lúc tu luyện tâm tình cũng rất là sung sướng.

Vì vậy ngày hôm sau hắn rời giường rất sớm, sau khi đi bán một chút Thất Diệp Thảo, mua một cây thảo dược tương tự Thiên Mệnh Hoa, liền xe nhẹ đường quen đi tới ngoài lều của Bách đại sư.

Vẫn như cũ là vị trí như ngày hôm qua, như cũ đứng ở nơi đó lặng lẽ chờ đợi chương trình học, cũng như trước khi chương trình học kết thúc, Bách đại sư đi ra hỏi ý, Hứa Thanh mang theo căng thẳng cùng lo lắng không yên xuất ra gốc dược thảo rồi hỏi.

Nhìn thảo dược, Bách đại sư ho nhẹ một tiếng, lắc đầu, đồng thời lại mở miệng nói cho Hứa Thanh thông tin về gốc thảo dược hắn vừa mua.

Khiến cho Hứa Thanh trong lúc vô hình lại hiểu thêm một loại dược thảo, khiến cho sự thỏa mãn cùng cảm kích của hắn càng đậm, sau khi cúi đầu rời đi, ở phía xa, hắn quay đầu lại như ngày hôm qua, cũng thấy được Bách đại sư đứng tại chỗ, gật đầu đối với chính mình.

Cảnh tượng này, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, cũng khắc vào trong đầu hắn.

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua.

Hứa Thanh hầu như mỗi ngày đều cầm lấy các loại dược thảo, sau khi ở bên ngoài lều nghe Bách đại sư dậy xong liền hỏi.

Tri thức về thảo dược hắn nghe được càng ngày càng nhiều, thậm chí đằng sau còn nghe được không ít phương pháp điều phối dược thảo.

Khiến cho Hứa Thanh thu hoạch cực lớn, thẻ tre ghi chép cũng đã nhiều hơn mười mấy cái.

Mà Bách đại sư bên đó chưa từng có đề cập tới việc Hứa Thanh học trộm, mỗi ngày hắn hỏi về thảo dược, cũng đều kiên trì giải đáp.

Thế nên cho đến cuối cùng, chẳng những thị vệ nơi đây đã quen với việc tiểu hài tử mặc áo da này sáng sớm mỗi ngày đều xuất hiện, ngay cả thiếu niên và thiếu nữ trong lều vải, cũng đều khắc cực kỳ sâu ấn tượng đối với hắn.

Thậm chí có một lần bên ngoài mưa xuống vô cùng to, vô luận là Bách đại sư hay là thiếu niên thiếu nữ, đều cho rằng Hứa Thanh sẽ không đến được, nhưng bên trong nước mưa, Hứa Thanh mặc áo tơi đi tới.

Gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Cái này khiến cho Bách đại sư cùng hai đồ nhi bên người lão, lưu lại ấn tượng rất sâu.

Cho nên nếu có một ngày, đã đến thời gian học, mà Hứa Thanh hiếm thấy chưa xuất hiện đúng giờ, thì thiếu niên nam nữ kia cũng liên tiếp nhìn ra phía ngoài.

Giống như đang kinh ngạc cái tên nhóc thập hoang giả bẩn bẩn kia hôm nay làm sao không tới.

Cho đến lúc Hứa Thanh mang theo thân ảnh mệt mỏi chiếu vào lều trại, thiếu niên thiếu nữ mới thu hồi ánh mắt.

Sở dĩ muộn, là bởi vì Hứa Thanh mỗi ngày ngoại trừ tới bên Bách đại sư nghe giảng bài, còn đi vào trong cấm khu, tìm kiếm Thiên Mệnh Hoa cùng đá trừ sẹo, đồng thời ở trong đó ma luyện bản thân, săn bắn dị thú.

Nhưng quá trình tìm kiếm cũng không phải rất thuận lợi.

Hai loại vật phẩm này hắn thủy chung chưa có tìm được, mà nguy hiểm của cấm khu, Hứa Thanh cũng lần nữa nhận thức sâu sắc.

Dù là Hải Sơn Quyết của hắn đã tới tầng bốn, cũng có đủ sức phán đoán cùng cảm giác quan sát nhạy cảm như các thập hoang giả lão làng, nhưng ở bên ngoài rừng rậm cẩn thận một chút có thể bảo vệ tính mạng thậm chí săn bắn, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ gặp phải nguy cơ.

Lần tới muộn đó chính là do hắn gặp dị thú đi từ chỗ sâu trong cấm địa đi ra, cửu tử nhất sinh mới miễn cưỡng chạy trốn, cả đêm chạy trên đường, lúc này mới kịp trở về vào sáng sớm.

Sau khi trở về hắn cũng không có đi nghỉ ngơi, mà lặng lẽ đến nghe giảng bài.

Trừ việc này, những ngày này, Hứa Thanh còn có một thu hoạch không lớn không nhỏ, đó chính là Cốt Đao lại muốn được đảm bảo.

Cốt Đao sống rất tốt.

Từ sau lần mua đảm bảo đầu tiên ở chỗ hắn, mỗi lần gã vào cấm khu đều đến đây mua tiếp, tuy rằng sương mù chưa từng xuất hiện lại, Hứa Thanh cũng chưa kịp ra tay.

Nhưng Cốt Đao vẫn cố chấp như trước, thậm chí không biết làm sao lại truyền ra ngoài, dần dần người tìm đến hắn mua đảm bảo, lại thêm một số.

Hứa Thanh xuất phát từ cẩn thận, phần lớn không gặp, duy chỉ có mấy người mà hắn đã cứu lúc trước, hắn mới đồng ý.

Việc này khiến thu thập của Hứa Thanh đã được tăng lên kha khá, phối hợp với hắn săn bắn thu hoạch được ở bên trong cấm khu, thời gian chậm rãi đã trở lên khá hơn.

Lôi đội mặc dù không cách nào tiếp tục làm nhiệm vụ, nhưng Hứa Thanh cho tiền thuê nhà rất nhiều, dù Lôi đội không thu, nhưng Hứa Thanh vẫn kiên trì, khiến cho Lôi đội cuối cùng chỉ có thể thu nhận.

Số tiền kia, Lôi đội hao phí phần lớn ở trên thức ăn, cảnh này khiến Hứa Thanh mỗi lần từ cấm khu trở về, đều có thể ăn vào đồ ăn nóng hổi.

Thậm chí Lôi đội lại mua một chút quần áo cho Hứa Thanh.

Những thứ này quần áo này đều mới tinh, Hứa Thanh không dám mặc vào, mỗi một kiện đều được chồng lên chỉnh tề, đặt ở trong tủ, khi rảnh thì lấy ra nhìn một cái, đều cảm thấy rất vui vẻ.

Mà thời gian ăn uống mỗi ngày, cũng là thời khắc Hứa Thanh cảm thấy ấm áp nhất.

Bởi vì chẳng những ăn ngon, Lôi đội cũng thường ở trong lúc này, như là trưởng bối trong nhà vậy, sau khi đã lớn tuổi, liền thích nói về việc ở quê nhà, rồi nói qua những việc vặt trong doanh địa.

Lúc này Thập Tự cùng Loan Nha cũng đều trở về, sau khi làm bạn chuyện trò với Lôi đội một phen, lại lần nữa rời khỏi.

Có thể nói, trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh cảm thấy đây là thời điểm đầy đủ nhất của mình trong sáu năm qua.

Có cơm nóng ăn, có quần áo mới, có Lôi đội làm bạn, tu vi tăng lên, tri thức đối với dược thảo cũng đang tăng lên.

Cho nên ngoài thỏa mãn, hắn cũng quý trọng hết thảy những thứ bây giờ, quý trọng hiện tại, trân trọng cái trước mắt ngay lúc này. Mỗi ngày nghe giảng bài ở bên ngoài lều, hắn cũng đặc biệt nghiêm túc.

Cho đến ngày hôm nay, dưới ánh nắng sáng sớm, Hứa Thanh đứng bên ngoài lều, nghe được Bách đại sư khảo sát vị thiếu niên kia.

Chương 59: Tiểu hài tử, ngươi tới trả lời (2)

“Trần Phi Nguyên, ngươi nói một chút về gốc dược thảo Dạ Thi Khiên Ngưu này xem.”

Trần Phi Nguyên, là xưng hô của Bách đại sư đối với thiếu niên kia, Hứa Thanh hơn một tháng qua đã biết được, cũng biết tên mụ của cô gái kia gọi là Đình Ngọc.

Nghe Bách đại sư hỏi tới, thiếu niên có chút không trả lời được, dập đầu nói lắp mội hồi sau đó liền không nói nổi nữa.

Hứa Thanh không nhìn thấy bên trong lều vải, nhưng sau nhiều lần lều vải được mở ra, từ khóe mắt có thể thấy khuôn mặt đối phương thảm thiết.

“Không học vấn không nghề nghiệp, Đình Ngọc, ngươi đến trả lời.” Thanh âm Bách đại sư rất là nghiêm khắc, lại điểm danh thiếu nữ trả lời.

Chỉ là lần này, bên thiếu nữ hiển nhiên cũng chưa chuẩn bị đủ, cũng không nhớ rõ.

“Dạ Thi Khiên Ngưu, lại có tên là Độc Sơn Căn Ban… Lão sư, ta, ta quên mất rồi.” Thiếu nữ nói tới chỗ này, cũng đã trầm mặc.

Bên trong lều vải lập tức an tĩnh lại, hiển nhiên Bách đại sư đang rất tức giận, đúng lúc này, thanh âm mang theo sự giận dữ không hề che giấu của Bách đại sư vang vọng ra.

“Tiểu hài tử, ngươi đến trả lời.”

Hứa Thanh bên ngoài lều hơi sững sờ, theo bản năng liền lập tức trả lời.

“Dạ Thi Khiên Ngưu, lại có tên là Độc Sơn Căn Ban Cưu Cúc, là thực vật loại hoa cúc, hoa nhỏ và có rễ cây, thân cây bằng gỗ, sống ở Thi Âm Sơn Câu, bên dòng suối âm lãnh hoặc trong rừng, vị của nó hơi chát và cay, vào miệng hơi ấm, có cảm giác hư thối, công dụng là có hiệu quả giải phong, nhưng quá lượng sẽ có độc, thuộc loại thảo dược có hai cực âm dương điển hình.” Hứa Thanh nói đến đây, liền dừng lại.

“Quá liều sẽ có loại bệnh trạng nào?” Bên trong lều vải, trong khi hai người thiếu niên thiếu nữ thoáng hiện lên sự không phục, Bách đại sư lần nữa hỏi.

“Triệu chứng trúng độc là đau bụng, đầu choáng váng, gây ảo giác, nếu không được giải cứu thì trong một khắc đồng hồ là tử vong.” Hứa Thanh ở ngoài lều căng thẳng, nhưng không có chút nào ngập ngừng, trả lời ngay.

“Giải độc như thế nào?”

“Có thể dùng phương pháp rửa ruột, dùng lòng trắng trứng cùng với Hồng Thứ Hoa Nhị, với ánh mặt trời nồng đậm giữa trưa trị liệu, thời gian trị liệu không thể vượt qua nửa canh giờ, trong liên tục ba ngày.”

Theo Hứa Thanh trả lời, mặt Bách đại sư bên trong lều vải mặc dù không có cảm xúc, nhưng thiếu nam thiếu nữ bên cạnh thì là ánh mắt trợn to, có chút giật mình.

“Thảo dược như thế nào là có hai cực âm dương?” Bách đại sư lần nữa hỏi.

“Hai cực âm dương, là trên thân nó có hai loại hiệu quả, dương là thuốc, âm là độc.” Hứa Thanh không cần nghĩ ngợi, câu trả lời liền ra khỏi miệng, những thứ này đều là tri thức hắn nghe được trong khoảng thời gian này, vả lại học thuộc nhiều lần, sớm đã quá quen thuộc.

“Gốc này có thể xử lý như thế nào?” Bách đại sư đặt câu hỏi nhanh hơn.

“Dùng Dạ Thi Khiên Ngưu làm thí dụ, phối hợp Phương Thốn Diệp, có thể làm cho hiệu quả mặt dương tăng gấp đôi, chủ hồn tổn thương, với dị chất cũng có chút tác dụng trì hoãn nhất định, nhưng nếu phối hợp với Nhu Mao Hoa, thì sẽ phóng đại hiệu quả mặt âm, độc tính rất lớn, người bình thường ăn nhầm, trong ba mươi hơi thở sẽ toi mạng.”

“Nhu Mao Hoa xử lý như thế nào?”

“Rễ cây Phương Thốn Diệp có tác dụng gì?” Bách đại sư hỏi càng lúc càng nhanh, căng thẳng trong nội tâm Hứa Thanh dần dần giảm bớt, tương tự trả lời lại rất nhanh.

Cứ như vậy, một già một trẻ, cách lều vải một hỏi một đáp, thời gian lại một nén nhang trôi qua.

Bách đại sư đưa ra vấn đề rất nhiều, thậm chí rất nhiều nội dung đều phải tổng hợp với những bài được giảng ở những ngày rất xa, mới có thể biết đáp án, nhưng đều được Hứa Thanh đối đáp trôi chảy.

Mà thiếu niên nam nữ kia, đã từ giật mình, biến thành chấn động, rồi ngơ ngác nhìn thân ảnh được chiếu trên lều.

Cho đến cuối cùng, trong lúc thiếu niên nam nữ trợn mắt há hốc mồm, Bách đại sư hỏi vấn đề cuối cùng.

“Ba gốc Dạ Thi Khiên Ngưu một năm tuổi, phối hợp sáu gốc Vân Tùng ba năm tuổi, lại thêm chín gốc Nhâm Ý Toa Thảo thực vật đơn lẻ Tuệ Thủy Ngô Công, điều phối ra nước thuốc, sẽ có công hiệu gì?”

Vấn đề này vừa đưa ra, sắc mặt thiếu niên cùng thiếu nữ cấp tốc biến hóa, hô hấp cũng đều dồn dập, bởi vì cái này đã không còn đơn giản là cỏ cây nữa, mà đã dính đến điều phối.

Vấn đề này, cũng là lần Hứa Thanh trầm mặc lâu nhất ở trong lần khảo sát này, hắn trọn vẹn suy tư hơn ba mươi hơi thở, sau đó mới thở sâu, trầm thấp mở miệng.

“Tà khó áp chính, dương thịnh âm suy, phối hợp với công hiệu của Vân Thảo, có thể khiến hiệu quả giải độc của Toa Thảo thực vật Đan Tuệ Thủy Ngô Công đạt tới trình độ kinh người.” Hứa Thanh nói xong, ánh mắt trợn to, mơ hồ ý thức được cái gì.

“Cái này, chính là 70% đan phương căn bản của Giải Độc Đan và Đại Hóa Đan, lại phối hợp ba loại dược thảo, hâm lửa bảy canh giờ, là được luyện chế ra.” Bên trong lều vải, thanh âm Bách đại sư nhàn nhạt truyền ra.

“Khảo thí ngươi nhiều như vậy, ngươi có chỗ nào muốn thắc mắc không?”

Tinh thần Hứa Thanh chấn động, hô hấp dồn dập.

Hơn một tháng qua, thật sự là hắn là có rất nhiều vấn đề khó hiểu, nhưng mình dẫu sao chỉ là nghe lén, mặc dù Bách đại sư thiện tâm không ngăn cản, nhưng mình cũng không tiện đi quấy rầy đối phương giảng bài, không có biện pháp tới hỏi ý kiến.

Giờ phút này nghe Bách đại sư mở miệng, Hứa Thanh vội vàng sửa sang lại suy nghĩ, lập tức hỏi.

“Bách đại sư, Viêm Tác Ma cùng Dương Ương Thứ bất kể nơi sản sinh hay là công hiệu, đều có cùng điểm chung, vậy hai loại tồn tại này có cái gì khác nhau?”

“Đình Linh Hoa tại sao không thể ngắt vào ban ngày?”

“Chất lỏng của Phương Thốn Diệp rõ ràng có tác dụng trừ tà, vì sao không thể có công dụng trừ tà giống như Mệnh Nhãn Chi?”

…

Hứa Thanh hỏi từng cái vấn đề, Bách đại sư lần lượt trả lời, từng cái đều được giải đáp vô cùng kỹ càng.

Mà Hứa Thanh tựa như hỏi không hết vậy, cho đến khi thời gian trôi qua, vượt xa thời gian lên lớp, trong ánh mắt như nhìn quái vật của hai người thiếu niên thiếu nữ, Hứa Thanh vẫn chưa thỏa mãn dùng mắt nhìn qua sắc trời, kết thúc các câu hỏi.

Hắn cảm thấy ngày hôm nay, thu hoạch của mình lớn không cách nào hình dung được, hơn phân nửa thắc mắc trong lòng của hắn đã nhận được lời giải đáp, thậm chí có một loại cảm giác thông suốt.

Khiến cho khao khát với tri thức của hắn, càng thêm cường liệt hơn, chuẩn bị trở về khắc tất cả lại.

Ngay khi hắn muốn ly khai, bên trong lều vải truyền ra thanh âm có chút mệt mỏi của Bách đại sư.

“Sau này ngươi không cần đứng ở bên ngoài nữa, cũng không cần cầm những thứ dược thảo ngổn ngang kia tới nữa, bắt đầu từ ngày mai, ngươi tiến vào trướng nghe giảng bài.”

—-

Chương 60: Hủy Thi Tán (1)

Ngay khi thanh âm này rơi vào trong tai Hứa Thanh, ánh mắt của hắn liền trợn thật to.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang, hô hấp dồn dập, có thể vào trong nghe giảng bài, đây là việc mà hắn tha thiết ước mơ, giờ phút này trong sự kích động, hắn thở sâu, cúi đầu thật sâu về phía lều vải.

“Đa tạ đại sư!”

Bốn chữ này, Hứa Thanh rất nghiêm túc nói ra.

Hồi lâu mới đứng người lên, rời khỏi lều vải.

Ngày hôm nay, hắn quay lại cũng không trông thấy thân ảnh Bách đại sư nữa, nhưng nghe đến tiếng phê bình của Bách đại sư đối với thiếu nam thiếu nữ kia ở bên trong lều trại.

Không để ý tới những thứ này, Hứa Thanh đã bị kích động mãnh liệt lan tỏa khắp toàn thân.

Lúc về tới chỗ ở, hắn lập tức liền báo việc này với Lôi đội, mà Lôi đội cũng rất là vui mừng, nhất là thấy bộ dạng vui vẻ của Hứa Thanh, nụ cười của lão liền càng nhiều, đáy lòng cũng có cảm khái.

Đứa bé này trong khoảng thời gian gần đây nhiều lần đi đến cấm khu, mặc dù cũng không nói nguyên nhân với mình, nhưng lão biết rõ, đối phương vô bên trong là vì tìm kiếm Thiên Mệnh Hoa kia để kéo dài tánh mạng cho mình.

Một cái hài tử có tình có nghĩa, lại có ân cứu mạng với mình, ở trong một thế giới lạnh như băng thế này, lão sao có thể không quý trọng, chỉ là, mỗi lần nhìn thấy Hứa Thanh trở về đều rất mệt mỏi, tâm của lão có chỗ không đành lòng.

Giờ phút này thấy Hứa Thanh vui vẻ, Lôi đội cũng rất vui vẻ theo, vì vậy cùng ngày, Lôi đội xuống bếp làm một bữa tối phong phú cho Hứa Thanh, lúc này không ngừng dặn dò hắn phải tôn sư trọng đạo, phải cung kính với Bách đại sư…, Hứa Thanh rất nghiêm túc ghi nhớ từng cái vào trong lòng.

Cho đến khi cơm nước xong xuôi, khi Hứa Thanh về tới gian phòng, tâm tình của hắn cũng vẫn còn trong sự kích động.

Nghĩ đến ngày mai có thể đi vào bên trong lều vải nghe giảng bài, Hứa Thanh có chút chờ mong, đồng thời có chút lăn lộn khó ngủ.

Trong lúc lo được lo mất hắn bỗng nhiên nghĩ đến một màn khi mình còn ở xóm nghèo, lần bái kiến giáo thư tiên sinh đầu tiên của hắn cùng những hài tử khác.

Vì vậy hắn mở cái túi da ra sửa sang lại một phen, cuối cùng lấy ra một cái túi có vẻ mới, thả hơn phân nửa linh tệ vào, còn có rất nhiều Bạch Đan của hắn.

Trong nhận thức của Hứa Thanh, tri thức là vô giá, tặng toàn bộ tích góp của mình ra ngoài cũng không coi vào đâu.

Nhưng hắn còn cân nhắc tới Lôi đội, cho nên lưu lại một nửa.

Làm xong những thứ này, hắn mới thở phào, lặng lẽ nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu tu hành thổ nạp, chờ đợi hừng đông.

Một đêm này, đối với Hứa Thanh mà nói có chút dài dằng dặc.

Cho đến khi ánh nắng đầu tiên hiện lên, Hứa Thanh hiếm khi thay đổi một bộ quần áo mới, lại rửa sạch tay, sau đó ra khỏi phòng.

Ngay khi vừa muốn rời đi, liền bị Lôi đội trong khoảng thời gian này không dậy sớm gọi lại.

Sau đó tỉ mỉ dặn dò Hứa Thanh một phen, Hứa Thanh không sợ người khác làm phiền gật đầu, rất nghiêm túc nghe, sau cùng Lôi đội giúp đỡ Hứa Thanh sửa sang lại quần áo một chút, lại đưa cho hắn một cái túi da.

“Vào bên trong lều vải nghe giảng bài, không thể đi tay không.”

“Ta có.” Hứa Thanh nói khẽ.

Lôi đội vừa trừng mắt, lại nhìn đến ánh mắt Hứa Thanh kiên trì, vì vậy thu hồi túi da, trở về phòng lấy ra một bầu rượu.

“Bách đại sư ta cũng biết rõ đấy, thích uống rượu, ngươi mang theo tặng đại sư.”

Lần này Hứa Thanh không cự tuyệt, sau khi nhận lấy bầu rượu, rời khỏi sân, đi được vài bước hắn liền quay lại, vẫy vẫy tay về phía Lôi đội đang đứng, sau đó chạy nhanh, đi thẳng đến lều vải của Bách đại sư.

Nhìn bóng lưng của Hứa Thanh, Lôi đội nở nụ cười.

“Đứa nhỏ này, lúc phân phối Thất Diệp Thảo cũng không thấy hắn vui vẻ như vậy.”

Hứa thanh cảm xúc vui vẻ cùng căng thẳng hỗn tạp đi tới chỗ đứng của mình ở bên ngoài lều hơn một tháng, hắn thở sâu, gõ cửa lều vải.

“Vào đi.”

Nghe thanh âm của Bách đại sư, Hứa Thanh cúi đầu kiểm tra một chút quần áo, dùng sức kéo vạt áo, khiến cho thoạt nhìn càng chỉnh tề hơn, mới dần dần mở cửa ra. Nhìn thấy bên trong lều vải ngoại trừ thị vệ bên ngoài, còn có Bách đại sư cùng thiếu niên thiếu nữ ngồi ở chỗ kia.

Lúc Hứa Thanh nhìn bọn họ, bọn họ cũng nhìn Hứa Thanh.

Thần sắc của Bách đại sư bình tĩnh, nhưng biểu cảm của thiếu niên thiếu nữ thì phong phú hơn rất nhiều, trong đó vẻ mặt của thiếu niên được xưng là Trần Phi Nguyên hiện lên sự không phục, mà thiếu nữ Đình Ngọc thì chiếm đa số là hiếu kỳ.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, cúi đầu thật sâu về phía Bách đại sư, sau đó lấy ra túi da cùng bầu rượu đã chuẩn bị tốt, học cách làm lúc còn ở xóm nghèo, đưa hai tay ra.

Hứa Thanh không hề ngẩng đầu, cho nên chưa từng thấy trong một cái chớp mắt, trong ánh mắt bình tĩnh của Bách đại sư nhiều hơn một chút nhu hòa.

Bách đại sư không tiếp nhận túi da, chỉ nhận lấy bầu rượu kia, ở trước mặt Hứa Thanh, uống một ngụm, tựa như nghi thức nào đó.

“Bắt đầu đi học.” Bỏ xuống bầu rượu, Bách đại sư chậm rãi mở lời nói.

Chương 61: Hủy Thi Tán (2)

Như cũ là xét duyệt trước, Đình Ngọc và Trần Phi Nguyên giống như đang muốn so sánh với Hứa Thanh vậy, hiển nhiên đêm qua bài học rất chăm, trả lời rất là dứt khoát, trả lời xong liền lập tức nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nhìn bọn họ, mà nhìn Bách đại sư, trả lời từng câu xét duyệt của đối phương xong, rất là toàn diện, Bách đại sư nhẹ gật đầu, mở ra chương trình học chính thức.

Hứa Thanh cực kỳ nghiêm túc nghe, hắn rất quý trọng cơ hội vào trong lều vải, toàn bộ quá trình không có chút mất tập trung nào.

Mà Trần Phi Nguyên cùng Đình Ngọc cũng đồng dạng như vậy, cảnh này khiến cho đáy lòng của Bách đại sư có một chút vui vẻ.

Cứ như vậy, lại trải qua hơn mười ngày, Hứa Thanh cũng đã quen vào bên trong lều vải nghe giảng bài, nhưng trình độ nghiêm túc thì chưa từng giảm bớt đi chút nào, tri thức thu hoạch được cũng càng ngày càng phong phú.

Nhưng mà so với hắn, Trần Phi Nguyên được vài ngày liền khôi phục như cũ, duy chỉ có Đình Ngọc như trước đang so sánh cùng Hứa Thanh, cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng mà sau khóa học, hai người cũng đã nói nhiều hơn một chút, nhưng phần lớn là Đình Ngọc tò mò hỏi về sinh hoạt trong doanh địa, Hứa Thanh ít nói, chỉ là đơn giản trả lời vài câu.

Mà Trần Phi Nguyên lại từ đầu tới đuôi, đều không phục Hứa Thanh, nói chuyện cũng không tới vài câu.

Hứa Thanh không có để ý việc này, hắn vốn cũng không có sở trường giao thiệp, cho nên sau mỗi lần tan học đều mau chóng rời khỏi đi đến cấm khu, nguyên nhân để cho Hứa Thanh mỗi ngày đều đi cấm khu, bây giờ có thêm một đám dược thảo.

Trước khi không có tri thức về dược thảo, hết thảy hoa cỏ cây cối ở trong cấm khu đều không có gì khác nhau ở trong mắt hắn, mà bây giờ thì không giống nữa.

Hứa Thanh thường xuyên có thể phát hiện một chút dược thảo mà mình biết, mà mỗi một lần phát hiện như vậy, đều để cho hắn nhận thức sâu sắc hơn không ít đối với cỏ cây.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng chầm chậm phát hiện, bên trong cấm khu phần lớn đều là độc thảo âm tà, dược thảo chính dương không nhiều lắm.

Cho nên nghiên cứu của hắn đối với dược thảo, từ vừa mới bắt đầu lấy độc là chủ yếu.

Theo những cái độc thảo bị hắn ngắt lấy, hắn tại ở trong tiểu hạp cốc, xây dựng một gian phòng đơn giản, để làm nghiên cứu tác dụng của độc thảo.

Mà dựa vào thể chất có thể hóa giải độc tố của hắn, Hứa Thanh ở trên nghiên cứu độc thảo rất là lớn mật, sau khi thử nghiệm phối hợp cùng tổ hợp các loại, rốt cuộc hắn cũng đã hợp ra một loại nọc độc không biết.

Loại dịch thể độc này là hắn tập hợp tám loại độc thảo lẫn vào, sau đó lại tăng thêm rắn độc, lấy chín loại vật chất phối hợp với nhau.

Bên trong độc tố ẩn chứa ăn mòn mãnh liệt, Hứa Thanh thử qua, chỉ cần một giọt này rơi vào bên trong máu thịt, liền có thể để cho thi thể một con dị thú trong năm cái hô hấp hóa thành máu loãng.

Nhưng tác dụng chỉ nhanh như vậy khi là thi thể, đối với vật còn sống mà nói, thì không biết nguyên nhân gì, thời gian dùng gia tăng rất nhiều.

Mặc dù như thế, nhưng đối với loại nọc độc thứ nhất mà mình điều phối ra trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh đã rất hài lòng.

Hắn phơi khô nó thành phấn, sau đó liền mệnh danh nó là Hủy Thi Tán.

Về phần dược thảo chính dương, mặc dù rất ít, nhưng phối hợp phương pháp âm dương lưỡng cực, Hứa Thanh vẫn là có thể điều phối ra một chút nước thuốc bán thành phẩm đơn giản.

Một phần nhỏ trong đó lẫn vào Thất Diệp Thảo, có một chút hiệu dụng áp chế dị chất, Hứa Thanh cầm lấy hỏi thử Bách đại sư phải chăng có thể phối hợp thành phương thuốc, để cho Lôi đội tốt hơn.

Bách đại sư bảo hắn biết, ngoại trừ Thiên Mệnh Hoa, những cái khác vô dụng, mà phương thuốc của hắn, cũng cuối cùng có lúc mất đi hiệu lực.

Sự thật cũng đúng là như thế, Lôi đội dù là mỗi ngày uống thuốc đúng giờ, nhưng thân thể vẫn có thể dùng mắt thường liền thấy được sự suy yếu xuất hiện, Hứa Thanh nhìn vào trong mắt, trong lòng im lặng.

Cho đến ngày hôm nay, lúc hai người đang dùng cơm, Lôi đội muốn nói lại thôi, nhưng sau cũng vẫn là nói cho Hứa Thanh, hắn cảm thấy bản thân không thích hợp tiếp tục lưu lại doanh địa của thập hoang giả nữa rồi, chuẩn bị tới đây sẽ đi mua một cái quyền cư ngụ ở thành trì gần đây.

“Tiểu hài tử, ta biết rõ con đường của ngươi tuyệt sẽ không dừng lại ở một cái doanh địa nho nhỏ này, tương lai của ngươi sẽ còn đi xa hơn, cho nên ta sẽ không gọi ngươi đi dưỡng lão cùng ta.”

Chớp mắt nghe được câu này, động tác đang ăn của Hứa Thanh chợt dừng lại, sau một lúc lâu cúi đầu, trầm mặc thật lâu, sau đó mới nhẹ giọng hỏi một câu.

“Ngươi còn trở lại không?”

“Đương nhiên, ta thỉnh thoảng sẽ trở lại.” Lôi đội cười giơ tay lên, lần đầu tiên sờ đầu Hứa Thanh, đáy lòng cảm khái, lão không muốn làm cho Hứa Thanh vì mình mà đi vào cấm khu mạo hiểm.

Hứa Thanh theo bản năng muốn tránh đi, nhưng mắt nhìn Lôi đội, bỗng không nhúc nhích, để cánh tay của Lôi đội thuận lợi đặt trên đầu của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, Lôi đội cười nói.

“Huống hồ, ngươi cũng có thể tùy thời tới thăm ta nha.”

Hứa Thanh nghe vậy, nặng nề gật đầu.

(Bản dịch tại vip bachngocsach, vui lòng không copy!)

Một đêm này, lúc Hứa Thanh tu hành nhiều lần mở mắt ra, nhìn gian phòng của Lôi đội.

Loại cảm xúc này, cho đến mấy ngày sau mới bị Hứa Thanh lặng lẽ vùi dưới đáy lòng, mỗi ngày ngoại trừ đi chỗ Bách đại sư nghe giảng bài, thì thời gian đi vào cấm khu lại càng tăng thêm nữa, cố gắng tìm kiếm Thiên Mệnh Hoa.

Chỉ là loại này hoa này, theo như lời Bách đại sư nói, chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Chương 62: Bóng dáng xế chiều (1)

Phía đông Nam Hoàng Châu.

Thời tiết đã đi vào mùa hè, nước mưa cũng dần dần tăng nhiều, thời tiết cũng chầm chậm xuất hiện một tia nóng bức.

“Tháng 5.” Ngày hôm nay khi mặt trời lên cao, kết thúc chương trình học, Hứa Thanh bước ra từ lều vải của Bách đại sư, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh, nhìn mặt trời chói mắt, thì thào nói nhỏ.

Bất tri bất giác, đã trôi qua hai tháng từ khi hắn đi đến doanh địa này.

Nhớ lại hai tháng trước mình trải qua ở bên dưới đám mây máu trong thành trì, hình như đã qua thật lâu, nhưng ở trong lòng Hứa Thanh, vẫn rõ mồn một như trước.

Nhưng so sánh hắn với hai tháng trước khi còn sinh hoạt ở trong xóm nghèo, thì biến hóa trên người hắn dĩ nhiên cực lớn.

Vô luận là tu vi tăng lên, hay là thu hoạch tri thức về dược thảo, đều làm cho Hứa Thanh cảm thấy mình đang không ngừng phát triển.

Mà hắn ở trong khoảng thời gian này được Lôi đội cho ăn uống rất phong phú, đồ ăn bằng thịt rất nhiều, cho nên nguyên bản thân thể nhỏ gầy, đã thoáng biến thành có da có thịt hơn một chút.

Càng do tu hành Hải Sơn Quyết, khiến cho khí huyết dương cương của hắn cực kỳ tràn đầy, khí tức toàn thân theo bản năng tản mát ra, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác sắc bén.

Có lẽ cũng có nguyên nhân của một đao bên trong thần miếu kia, cho nên nếu so hai mắt Hứa Thanh với người bên ngoài thì sáng ngời rất nhiều, vả lại càng là phỏng theo, lại càng là như vậy.

Nhất là đi theo Bách đại sư học, tri thức tích lũy cũng làm cho hắn tăng thêm một tầng khí chất học giả.

Tất cả cái này, khiến cho Hứa Thanh có thói quen để cho hai tay sạch sẽ, dù là trên mặt vẫn còn dơ bẩn như trước chưa từng tẩy đi, nhưng đã không thể che lấp hết đi vẻ mặt thanh tú của hắn.

Điểm này, có thể thấy được một chút từ những nữ tử phong trần ở bên trong cái lều vải dán lông trong doanh địa kia, bọn họ thường xuyên đảo đôi mắt đẹp mời gọi hắn.

Nhưng đối với những thứ này, Hứa Thanh không có để ý tới, tâm tình của hắn mấy ngày nay thủy chung có chút trầm thấp.

Một mặt là không có tìm được tin tức của Thiên Mệnh Hoa, một phương diện khác thì là Lôi đội càng ngày càng già nua cùng suy yếu hơn.

Cho nên cấm khu, Hứa Thanh càng ngày càng ít đi, mỗi ngày sau khi chương trình học của Bách đại sư kết thúc, hắn theo bản năng đi về chỗ ở, dù là đa số thời gian đều là tự mình tu hành, nhưng có thể cảm nhận được Lôi đội ở bên cạnh, trong lòng Hứa Thanh cũng an tâm hơn rất nhiều.

Thời gian ăn cơm mỗi đêm, càng làm cho hắn quý trọng hơn.

Hôm nay, cũng là như thế, Hứa Thanh lặng lẽ đi lại trong doanh địa, không đi để ý tới thập hoang giả bốn phía, đầu tiên là đi tiệm tạp hóa.

Tiểu cô nương đang bận rộn nhìn đến thân ảnh của hắn, liền không nói hai lời chạy đến phía sau quầy, từ bên trong xuất ra một bầu rượu, trực tiếp đưa cho Hứa Thanh.

Nàng đã hình thành thói quen này trong mấy ngày rồi, Hứa Thanh mỗi ngày đều vào lúc này đến mua rượu.

“Cảm ơn.” Hứa Thanh nói khẽ, mắt nhìn vết sẹo trên mặt tiểu cô nương.

Tuy vết sẹo có dữ tợn, nhưng tiểu cô nương rất là lạc quan, nàng nở nụ cười về phía Hứa Thanh, lúc muốn nói cái gì đó, thì lại bị những thập hoang giả gọi tới.

Hứa Thanh không chú ý, cầm lấy bầu rượu chuẩn bị rời khỏi, mà bóng lưng của hắn rơi vào trong khóe mắt tiểu cô nương, nàng vội vàng nói vài câu cùng đám thập hoang giả, sau đó chạy tới bên cạnh cửa lớn, nhìn Hứa Thanh sắp đi xa, bỗng nhiên hô một tiếng.

"Tiểu hài tử ca ca."

Hứa Thanh dừng bước chân lại, lúc quay đầu nhìn lại, tiểu cô nương đang chạy nhanh tới.

Sau khi tới gần Hứa Thanh, nàng vươn tay phải ra, đưa về phía Hứa Thanh rồi mở ra, bên trong có một viên kẹo.

"Ta không biết dạo gần đây vì sao mà cảm xúc của ngươi sa sút, nhưng mỗi lần ta không vui, mẹ ta đều cho ta kẹo ăn, ta ăn vào liền vui vẻ."

"Đây là một viên kẹo cuối cùng của ta, tặng cho ngươi."

Tiểu cô nương nói xong, sợ Hứa Thanh cự tuyệt, trực tiếp đặt ở trong tay của hắn, sau đó chạy rất nhanh về cửa hàng, cho đến khi đến bên cạnh cửa hàng, nàng mới quay lại nhìn Hứa Thanh, cao giọng hô.

"Tiểu hài tử ca ca, phải vui vẻ lên nha!"

Hứa Thanh kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn thân ảnh tiểu cô nương đi vào cửa hàng, hắn cúi đầu nhìn viên kẹo trong lòng bàn tay, hồi lâu… Hắn cẩn thận thu viên kẹo này vào.

Trên đường trở về, trong doanh địa có tiếng huyên náo truyền ra, Hứa Thanh từ rất xa thấy ngoài doanh địa có hai đoàn xe, một trước một sau đến.

Đoàn xe phía trước vô luận là trình độ xe ngựa mới tinh, hay là ngựa to lớn, cũng đều vượt qua những đoàn xe mà Hứa Thanh đã từng đoán quá nhiều, trong đó chẳng những có thị vệ, càng có ba đến năm người trung niên, trên người tràn ra chấn động linh năng rất cường hãn.

Mà bọn họ hiển nhiên không phải hạch tâm của đoàn xe.

Chương 63: Bóng dáng xế chiều (2)

Theo đoàn xe đến, một đám nam nữ thiếu niên từ bên trong đi xuống, tuổi tác bọn họ đều vào khoảng mười sáu mười bảy tuổi, bộ dáng vênh váo, quần áo ngăn nắp, làn da trắng nõn, đồng thời nam tuấn lãng, nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Hiển nhiên thân phận bối cảnh đều rất là bất phàm, giờ phút này giống như ghét bỏ doanh địa dơ dáy bẩn thỉu, cho nên hạ trại bên ngoài doanh địa, cảm giác vênh mặt hất hàm sai khiến rất rõ ràng nhất.

Vả lại từng người hình như đều có tùy tùng phục tùng bên người, ước chừng hơn trăm người phục vụ cho 15-16 người thiếu nam thiếu nữ này.

Mà đoàn xe thứ hai phía sau bọn họ, mặc dù cũng là không tệ, nhưng so sánh với cái phía trước thì rõ ràng có cảm giác quê mùa.

Vả lại hiển nhiên là biết rõ thân phận của những thiếu nam thiếu nữ kia, cho nên đoàn xe thứ hai này trên đường đi không muốn tiếp xúc với đoàn phía trước, tránh qua bọn họ đi vào trong doanh địa, người đi xuống phần lớn đều rất là điệu thấp.

Hứa Thanh khẽ quét qua một màn này.

Đoàn xe luôn luôn xuất hiện trong doanh địa, hoặc là tuyên bố nhiệm vụ, hoặc là tự vào cấm khu, trong đó loại người gì cũng có.

Đây cũng là sự tồn tại căn bản của thập hoanh giả trong doanh địa, Hứa Thanh tập mãi cũng thành thói quen.

Lúc về tới chỗ ở, hắn thấy được Lôi đội đang hoạt động thân thể trong sân, dưới ánh mặt trời, trên người Lôi đội có một tia xế chiều, Hứa Thanh nhìn thấy đáy lòng càng trầm thấp hơn.

“Lại mua rượu cho ta hả, không tệ không tệ.” Chú ý tới bình rượu trong tay Hứa Thanh, Lôi đội cười mở miệng.

“Được rồi, ngươi đi tới phòng bếp dọn dẹp, ta đi ra bên ngoài tản bộ chút, mua chút nguyên liệu nấu ăn về.” Lôi đội nói xong, chắp tay ra sau lưng rời khỏi.

Đây là ước định của lão cùng Hứa Thanh, nguyên liệu nấu ăn nhất định phải để lão đi mua, Hứa Thanh cũng không cự tuyệt, nhưng gửi càng nhiều tiền thuê nhà hơn.

Hình như đây chính là phương thức sống chung của hắn cùng Lôi đội.

Ngày hôm nay, Lôi đội trở về sớm hơn so với trước kia, Hứa Thanh gần như là vừa mới dọn dẹp phòng bếp xong, lão liền mang theo một chút thịt trở về, nở nụ cười về phía Hứa Thanh, sau đó bắt đầu nấu đồ ăn.

Hứa Thanh vẫn như trước kia, ngồi ở bên cạnh học tập, nhưng nhìn được một chút, hắn cảm thấy có điểm gì là lạ… Cứ theo như vậy mà làm, thì thời gian ăn cơm hôm nay sẽ sớm hơn mọi ngày, không còn là chập tối.

Ý thức được điểm này, đáy lòng Hứa Thanh như hiểu cái gì, nhìn Lôi đội bận rộn muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng im lặng.

Lôi đội thì vẫn giống như ngày xưa, vừa nấu đồ ăn vừa nói chuyện.

Chuyện trong nhà, hoàng hôn còn chưa tới, đồ ăn đã làm xong. Sau khi đặt ở trên mặt bàn, Lôi đội nhìn Hứa Thanh trầm mặc, sờ lên đầu của hắn.

“Tiểu hài tử, ta đã mua tư cách vào Tùng Đào Thành, tối nay ta sửa sang lại hành lý, sáng mai ta sẽ đi.” Lôi đội cầm lấy rượu Hứa Thanh mua cho lão, uống một hớp lớn.

Hứa Thanh giằng co nội tâm, sau một lúc lâu trầm mặc liền cúi đầu nhẹ nói.

“Nhanh như vậy à.”

Lôi đội không nói chuyện, hồi lâu truyền ra tiếng cười.

“Thật ra ta đã sớm mua xong rồi, nhưng một mực không nói cho ngươi biết, ngươi nha, cũng không cần không nỡ bỏ, thiên hạ này, không có yến hội nào không tan.” Lôi đội nói xong, lại uống một ngụm rượu lớn.

“Đến, ăn cơm.”

Hứa Thanh nhìn qua vẻ tang thương của Lôi đội, lặng lẽ cầm lấy chiếc đũa, lặng lẽ ăn, đồ ăn ngày hôm nay hẳn là ăn thật ngon, nhưng ở trong miệng Hứa Thanh, đã không có tư vị gì nữa.

Lôi đội nhìn hết thảy, đáy lòng than nhẹ một tiếng, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nói tới những việc vặt ở trong doanh địa, cho đến một nén nhang sau, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Không chờ Thập Tự cùng Loan Nha một chút sao, bọn họ có lẽ cũng sắp trở lại rồi.”

“Không đợi, trở về sẽ lại giống như ngươi vậy, lại tăng thêm thương cảm, huống hồ các ngươi về sau nếu có thời gian, tới thăm ta là được.”

Lôi đội từ trong lòng ngực lấy ra cái tẩu thuốc, hút một hơi, phun ra làn khói che đậy ánh mắt của lão, khiến cả người lão có chút mông lung.

Bữa cơm này, Lôi đội ăn rất nhanh.

Cho đến khi lão rời đi sửa sang lại hành lý, Hứa Thanh vẫn yên lặng ngồi ở đó, nhìn cái bàn đồ ăn, ăn không vô nữa, sau một lúc lâu hắn đứng lên, lần đầu tiên không có rửa bát đũa, mà đi tới gian phòng của Lôi đội.

“Thật sự phải đi sao?” Hứa Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Không cần buồn như vậy, ta đi vào trong thành ở rồi, ngươi phải vui vẻ vì ta mới đúng.”

Lôi đội cười ha ha, gọi Hứa Thanh tới giúp mình cất quần áo.

Hứa Thanh trầm mặc đi tới, đầu tiên là rửa hai tay tỉ mỉ, sau đó gấp quần áo chồng lên vô cùng chỉnh tề.

Dưới sự trợ giúp của hắn, Lôi đội rất nhanh liền chỉnh lý hành lý xong, trong đó tuyệt đại đa số đồ lão cũng không cần nữa, để lại cho Hứa Thanh.

“Phòng này, cũng cho ngươi.”

“Ta trả tiền thuê nhà.” Hứa Thanh nghiêm túc nói.

Lôi đội nghe vậy nở nụ cười, không nói cái đề tài này nữa, mà lôi Hứa Thanh ra chỗ kia ngồi, trong khi thời gian trôi qua, lão nói đến tính cách của thập hoang giả trong doanh địa, trọng điểm trong đó nói đến doanh chủ.

“Doanh chủ của doanh địa này, không phải là một người đơn giản, bối cảnh phía sau là Kim Cương tông.”

“Mà Kim Cương tông, là thế lực đệ nhất ở trong phạm vi chung quanh đây, hơn mười cái thành trì cùng doanh địa, đều nằm ở trong vùng nắm quyền của bọn họ, lão tổ càng là cường giả Trúc Cơ, ngươi về sau ở trong đây, phải thời khắc cảnh giác với gã.”

Nói đến đây, sắc trời bên ngoài cũng đã khuya, Hứa Thanh chú ý tới trên mặt Lôi đội hiện lên vẻ mỏi mệt, lặng lẽ đứng lên rời đi.

Nhìn qua thân ảnh của hắn, hồi lâu sau, Lôi đội than nhẹ một tiếng.

Chương 64: Bóng dáng xế chiều (3)

Mà đêm hôm nay, cũng là ngày thứ nhất trong khoảng thời gian đến nơi này, Hứa Thanh không tu hành ban đêm.

Hắn ngồi ở chỗ kia ngơ ngác nhìn ra đêm tối phía ngoài, cho đến khi thấy được bầu trời sáng lên, cho đến khi thấy được tia nắng ban đầu.

“Trôi qua thật nhanh.” Hứa Thanh thì thào, trong lòng tràn ngập phiền muộn, cũng không rời khỏi phòng giống như trước kia, mà chờ tiếng mở cửa của Lôi đội, sau đó hắn mới chậm rãi đi ra.

Sáng sớm, tia nắng ban mai tung bay, trong sân một già một trẻ, ngóng nhìn lẫn nhau.

“Tiểu hài tử, ta đi đây.” Một hồi lâu sau, trên mặt Lôi đội nở nụ cười.

“Ta tiễn ngươi.”

“Không cần, ngươi nhanh đi học.”

“Ta tiễn ngươi.”

“Ngươi…”

“Ta tiễn ngươi.” Hứa Thanh nhìn Lôi đội, mở miệng lần nữa.

Lôi đội nhìn qua Hứa Thanh, sau một lúc lâu lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhẹ gật đầu.

Cứ như vậy, hai người một già một trẻ, vào sáng sớm trong doanh địa, khi mà phần lớn những thập hoang giả khác còn không tỉnh lại, đi về phía trước rời đi, lúc đi ngang qua lều vải của Bách đại sư, Hứa Thanh chạy tới.

Bách đại sư còn chưa tới, thiếu niên Trần Phi Nguyên cũng không có ở đây, chỉ có Đình Ngọc lưng đeo sách đang ở đó.

“Phiền ngươi, giúp ta xin phép nghỉ một ngày.” Sau khi nhìn thấy Đình Ngọc, Hứa Thanh nhanh chóng mở miệng, sau đó bái một cái, liền quay người rời đi.

Đình Ngọc có chút kinh ngạc, lúc đi ra ngoài thì thấy được thân ảnh Hứa Thanh cùng Lôi đội đã đi xa.

Ánh mặt trời sáng sớm, chiếu xuống đại địa, chiếu rọi vào phía trước của Hứa Thanh cùng Lôi đội, cũng bao phủ thân ảnh của bọn hắn, càng ngày càng xa.

Một đường, Hứa Thanh cầm cái bọc trên người Lôi đội, vác ở trên lưng của mình, lặng lẽ không nói.

Trong lòng Lôi đội tràn đầy phức tạp, nhìn thiếu niên quật cường, tưởng tượng thường ngày nói về việc vặt ở quê nhà và doanh địa, nhưng sau khi nói vài câu, lão liền nói không được nữa.

Trong trầm mặc, hai người đi đến ngọn núi lớn lúc trước đã đi đến, đi tới nơi đã từng nghỉ ngơi lúc trước, giống như lúc kia, vẫn là hai người bọn họ, Lôi đội cao ngất đi phía trước, Hứa Thanh cẩn thận đi phía sau.

Người phía trước thâm sâu như kiếm, người sau quái gở như sói.

Hôm nay, Hứa Thanh đi phía trước, Lôi đội ở phía sau.

Người phía trước cao ngất như ngọn núi, người sau như ánh chiều tà.

Trong lúc này, dưới sự kiên trì của Hứa Thanh, hắn cõng Lôi đội già nua, như lúc ở trong rừng rậm.

Đáy lòng Lôi đội than nhẹ, nhìn thiếu niên ở trước mắt này, lão trầm mặc, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Về sau ở trong doanh địa, ngươi phải lưu ý những tên thập hoang giả kia nhiều vào.”

“Ta biết rõ chiến lực bây giờ của ngươi rất mạnh rồi, nhưng ngươi cũng không thể xem thường bọn họ, thập hoang giả nha, đó là người vong mệnh, không từ thủ đoạn đã là chuyện thường ngày đối với bọn họ…”

“Đến ban đêm, cũng đừng quên cho những con chó kia ăn, những tiểu tử này là những thứ cuối cùng có thể tin được ở trong doanh địa rồi.”

“Còn có, ngươi phải nhớ ăn cơm, không nên ăn lạnh, không nên ngại phiền phức, hâm nóng lên ăn tiếp… Thân thể ngươi vẫn còn đang trưởng thành, không thể qua loa.”

“Nếu không a, chờ ngươi lớn hơn, ngươi liền biết khổ, đúng rồi, về sau đừng ngủ trên ván giường nữa, không phải sợ làm bẩn đệm chăn, giặt kỹ chờ lúc có mặt trời phơi một nắng là khô.”

“Còn có…”

Lôi đội nhẹ giọng mở miệng, nói những thứ nhỏ nhặt, ẩn chứa quan tâm thật sâu.

Hứa Thanh cõng Lôi đội trên lưng, nhẹ nhàng gật đầu, ghi tạc lời nói của đối phương vào trong lòng.

Cho đến khi Lôi đội nói xong, bởi vì thân thể suy yếu mà ngủ say, nghe tiếng ngáy phía sau, bước chân của Hứa Thanh cũng nhu hòa hơn.

Chỉ vì làm mình không phải nhảy lên, dù là đi đường vòng cũng bảo trì vững vàng.

Cứ như vậy, hắn cõng Lôi đội trên lưng đi qua hoang dã, vượt qua thung lũng, cho đến khi hoàng hôn xuất hiện, sắc trời biến thành lờ mờ, khóe mắt kéo dài thân ảnh của bọn hắn, một tòa thành trì chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Cũng đúng lúc này, Lôi đội tỉnh lại, lão nhìn vào tòa thành kia, nhìn qua cửa thành, sau một lúc lâu khẽ nói.

“Đến a.”

Hứa Thanh ừ nhẹ một tiếng, ngực có một loại cảm giác bị định trụ vậy, dưới sự yêu cầu của Lôi đội, nhẹ nhàng đặt lão xuống.

Từ trong tay Hứa Thanh cầm lấy cái túi đồ, Lôi đội nhìn cửa thành, lại nhìn Hứa Thanh một chút, trầm mặc một lát liền nở nụ cười, giơ tay sờ lên đầu Hứa Thanh, làm tóc hắn rối loạn một chút.

“Tiểu hài tử, trở về đi, về sau nếu nhớ tới cái lão nhân này, tùy thời tới đây, ta ở trong thành nam, đường Thủy Thanh nhà chữ bính.” Nói xong, Lôi đội cầm lấy hành lý, đi về phía cửa thành.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, nhìn Lôi đội càng đi càng xa, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ lại không biết mở miệng như thế nào, chỉ có thể ngơ ngác nhìn qua.

Cho đến khi lão đi tới cửa thành, trình tư cách vào thành, Lôi đội bỗng nhiên quay lại.

Hắn liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, giơ tay lên quơ quơ, trong sự thúc giục của thị vệ ở cửa thành, đi vào trong thành, biến mất không thấy gì nữa.

Thần sắc Hứa Thanh cô đơn, đứng đợi hồi lâu... Lúc này hoàng hôn hạ xuống, một khắc cửa thành đóng lại, trong lòng của hắn thoáng hiện lên sự vắng vẻ.

“Bảo trọng...” Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thì thào, đắng chát xoay người, cảm giác cô độc, lại một lần nữa tràn ngập toàn thân của hắn.

Theo đêm tối phủ xuống, thân ảnh cô độc của hắn dần dần bị che đậy.

Đi một mình vào hoang dã, đi một mình qua thung lũng, đi một mình lên núi lớn.

Càng ngày... Càng xa.

Chương 65: Người như ngọc (1)

Núi rừng trong đêm tối, có tiếng sói tru vang vọng.

Nhưng âm thanh này chỉ xuất hiện trong chốc lát, liền dần dần tiêu tán, hình như có một cái tồn tại còn hung mãnh hơn so với chúng nó, đang cô độc tiêu sái đi tới.

Đi lại trong bóng tối đen nhánh, mất mác trong lòng Hứa Thanh rất nhanh bị hắn vùi sâu vào đáy lòng, hắn lớn lên từ xóm nghèo, vốn đã hình thành thói quen ly biệt, nhưng lúc này đây lại đặc biệt khắc sâu.

Cái loại cảm giác vắng vẻ trong nội tâm này, để cho cảm xúc của hắn lắng xuống, trong trầm mặc, thân ảnh cũng càng ngày càng cô độc.

Cho đến khi sắp tới hừng đông, hắn rời đi cả một đêm, thấy được doanh địa ở dưới bình minh.

Trong doanh địa, những ngọn đèn dầu thưa thớt.

Hứa Thanh nghĩ tới trước kia, bất kể mình từ cấm khu trở về có trễ, cũng có thể thấy một chỗ có ngọn đèn dầu, một mực thắp sáng vì hắn.

Nhưng hôm nay, cái hướng kia, đã vĩnh viễn thiếu đi một ngọn nến.

Cô đơn trong lòng càng đậm, Hứa Thanh lặng lẽ đi vào doanh địa, đi tới chỗ ở tối om, đẩy cửa ra nhìn hơn mười đầu chó hoang trong sân, chúng nó cũng lẳng lặng nhìn qua hắn.

Ngẩng đầu nhìn, ba gian phòng, một mảnh màu đen.

Không có bóng người, cũng không có ngọn đèn, cũng không có khí tức.

Trong phòng bếp còn lưu lại bữa cơm tối hôm qua.

Hứa Thanh đi vào, nhìn trên bàn bày ba bộ bát đũa, ngẩn người thật lâu, sau đó im lặng ngồi ở chỗ kia, cúi đầu ăn đồ ăn lạnh như băng.

Một miếng, một miếng, sau chậm rãi nuốt xuống, hắn rửa sạch bát đũa, thu thập phòng bếp, thở sâu, về tới gian phòng của mình.

Hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu tu hành.

Mà giờ khắc này ở ngoài sân, lão giả áo bào tím cùng tôi tớ của lão đang đứng ở nơi đó, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu hết thảy, nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh ở.

Bọn họ đều đang trầm mặc, sau một lúc lâu lão giả áo bào tím than nhẹ một tiếng.

“Là một tên hài tử có tình có nghĩa.”

“Thất gia, chúng ta có nên cho hắn một cái lệnh bài hay không?” Tôi tớ nhìn lão giả áo bào tím.

“Chờ chúng ta từ bên trong cấm khu, tìm được Vân Mộng Hoa mà Bách đại sư muốn, thì mang tới đi.” Nói xong, thân thể của lão giả áo bào tím chậm rãi tiêu tán, tôi tớ bên cạnh gật đầu, tương tự tiêu tán theo.

…

Cứ như vậy, qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai Hứa Thanh ra khỏi phòng, theo bản năng nhìn chỗ ở của Lôi đội, nhưng rất nhanh liền thu ánh mắt trở về, lặng lẽ đi tới chỗ Bách đại sư học, lại lặng lẽ trở về.

Một mình tự làm cơm, trên mặt bàn như trước bày ba bộ bát đũa, lặng lẽ ăn.

Khi thì ngẩng đầu nhìn về phía Lôi đội đã từng ngồi, chỗ đó… thiếu đi một người, cũng ít đi thanh âm đàm thoại.

Xới cơm xong, rất im lặng, cảm giác vắng lặng lại một lần nữa tràn ngập trong lòng Hứa Thanh, lại bị hắn mạnh mẽ đè xuống.

Một mình ăn xong, sau khi thu thập bát đũa, hắn lấy thức ăn cho chó hoang, ném vào trong sân.

Nhìn đám chó hoang ăn, Hứa Thanh trở lại gian phòng, tiếp tục đả tọa.

Thời gian, cứ một ngày như vậy liền trôi qua, rất nhanh đã đến ngày thứ sáu khi Lôi đội rời khỏi.

Hứa Thanh đã chôn mất mác ở trong đáy lòng, khôi phục vẻ lạnh lùng như ngày bình thường, nhưng nếu như cẩn thận nhìn, sẽ phát hiện trong sự lạnh lùng của hắn, càng thêm băng hàn.

Ngoại trừ đi học ở chỗ Bách đại sư, trong những lúc khác, cảm giác cảnh giác trên người Hứa Thanh luôn thủy chung tồn tại, loại trạng thái này hắn không xa lạ gì, bởi cách đó sáu năm trước, dạng này… Mới là thái độ bình thường của hắn.

Như một con sói đơn độc.

Hắn tu luyện cũng càng chăm chỉ hơn so với trước kia, hình như chỉ có như vậy, mới có thể để cho hắn mau chóng tìm về cảm giác cô độc quen thuộc, cho đến đêm khuya ngày thứ bảy, tu vi của Hứa Thanh, đột phá.

Hải Sơn Quyết tầng bốn, đột phá đến tầng thứ năm.

Theo từng tiếng phanh phanh vang vọng trong cơ thể, những con chó hoang phía ngoài cũng đều cảm nhận được lực lượng áp chế, nhao nhao run rẩy lui ra phía sau, tựa như trong phòng Hứa Thanh, tồn tại khí tức khiến chúng nó sợ hãi.

Lần này, âm thanh trong cơ thể Hứa Thanh kéo dài thật lâu.

Thậm chí nhìn vào thời gian, đã vượt qua lúc trước.

Trọn vẹn nửa canh giờ sau, khi lỗ chân lông toàn thân Hứa Thanh mới tràn ra đợt dơ bẩn cuối cùng, lúc này ánh mắt của hắn chợt mở ra.

Trong tích tắc, toàn bộ gian phòng chợt xuất hiện ánh sáng tím xong lập tức biến mất.

Càng là nháy mắt khi ánh mắt hắn mở ra, thân thể Hứa Thanh vang vọng âm thanh ken két, tựa như xương cốt đang sinh trưởng, máu thịt đang mở ra, cảm giác xé rách cũng theo đó mà hiện lên.

Nhưng hết thảy những thứ này đối với Hứa Thanh mà nói, vẫn còn ở bên trong giới hạn chịu đựng của hắn.

Hắn bình tĩnh nhẫn nại, lại trôi qua nửa canh giờ, lúc hết thảy chậm rãi kết thúc, Hứa Thanh đứng lên, y phục trên người của hắn lại ngắn một đoạn.

Thân thể thoạt nhìn thon dài, không nói thoát thai hoán cốt, nhưng cũng không sai biệt nhiều lắm, rất là tinh luyện.

Nhất là dung mạo, bởi vì trong cơ thể không có dị chất, một mảnh tinh khiết.

Cái này khiến cho vẻ thanh tú nguyên bản càng thêm rõ ràng, phối hợp vẻ lạnh lùng của hắn, kẻ cả tồn tại một cỗ dơ bẩn cũng không cách nào che lấp mị lực kỳ dị.

Nhưng Hứa Thanh không để ý những thứ này, hắn đi ra khỏi phòng, sau khi khảo nghiệm tốc độ, hắn đánh ra một quyền về phía không trung, hình như có tiếng sấm chớp vang vọng, sức mạnh kia cực lớn, siêu việt tầng bốn lúc trước không chỉ một lần!

Càng kinh người hơn là khi hắn hạ quyền xuống, linh năng chấn động mãnh liệt, rõ ràng mơ hồ huyễn hóa ra hình ảnh của Tiêu, miệng có răng nanh, tựa như lệ quỷ!

“Đây là lực lượng một Tiêu?” Trong khi chó hoang bốn phía run rẩy, Hứa Thanh nhìn nắm đấm của mình, thì thào nói nhỏ.

Trên Hải Sơn Quyết có đề cập tới, mỗi khi gia tăng một tầng lực lượng sẽ được lực lượng một Hổ, mà ngũ hổ là một Tiêu, hai Tiêu là một Khôi.

Nhưng sau khi Hứa Thanh trầm ngâm thì cảm thấy, mình cùng miêu tả của Hải Sơn Quyết không quá giống.

Sức mạnh bản thân bây giờ sợ là đã đạt đến trình độ 7-8 Hổ, tốc độ cũng là như thế, thậm chí hắn có chút tin tưởng, khi Hải Sơn Quyết của mình tu đến tầng thứ sáu, liền sớm có đủ lực lượng hai Tiêu.

“Hẳn là tác dụng của thủy tinh màu tím đi, còn có một đao của pho tượng thần trong thần miếu kia nữa.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, nhìn vào tay phải của mình, sau khi trầm mặc một lúc lâu liền chậm rãi giơ lên, trong đầu hiện ra cảnh tượng một đao của tượng thần, khí lưu bốn phía dường như mơ hồ hội tụ lại.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh không tiếp tục nữa, mà buông tay phải xuống.

“Còn thiếu chút nữa.”

Hứa Thanh có thể cảm nhận được, mình phỏng theo còn chưa giống, giờ phút này thở sâu, đang muốn trở về phòng, nhưng ở dưới ánh trăng, lúc hắn quay người, cúi đầu thấy được bóng dáng của mình.

Lúc trước đột phá, tất cả dị chất cũng giống như thường ngày, dung nhập vào bên trong cái bóng, hắn giờ phút này toàn thân từ trong tới ngoài, một mảnh tinh khiết, không có chút dị chất nào tồn tại.

Ngóng nhìn cái bóng, Hứa Thanh bỗng nhiên bay lên một cái ý nghĩ.

“Không biết cái bóng này, có thể khống chế hay không…”

Chương 66: Người như ngọc (2)

Sau khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu, liền càng ngày in càng sâu, khiến cho Hứa Thanh không ngừng nhìn tới, đáy lòng thử nghiệm để cho cái bóng dang tay nhúc nhích, nhưng thử thật lâu, vẫn không cách nào làm được.

Khiến cho Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, hắn cảm thấy là mình quá tham, đang muốn bỏ qua, nhưng vào lúc này… Tay của cái bóng, đột nhiên run lên một chút!

Một màn này, để cho ánh mắt của Hứa Thanh chợt trợn thật to, hô hấp có chút dồn dập.

Hắn xác định không phải hoa mắt, mà vừa rồi tay của mình cũng không hề nhúc nhích, cho nên gia tăng thử nghiệm.

Cho đến sau một lúc lâu, cái tay của cái bóng, trong lúc tay Hứa Thanh chưa từng giơ lên, hơi… giơ lên một chút!

Chỉ là một chút, nhưng Hứa Thanh đã cảm thấy đầu mình tựa như muốn nổ tung, trống trơn một mảnh.

Thật lâu mới từ trong cơn đau đau nhức khôi phục một chút, trong khi thở hồng hộc, ánh mắt của hắn lại lộ ra quang mang mãnh liệt.

“Có thể khống chế!” Hứa Thanh cúi đầu, liếc mắt nhìn cái bóng dáng thật sâu.

Hắn biết rõ bây giờ mặc dù khống chế rất khó khăn, vả lại vừa rồi đại não liền trống trơn cùng cơn đau đầu bây giờ, đều nói cho hắn biết việc này sẽ tiêu hao cực lớn.

Nhưng hắn tin tưởng, theo sự thuần thục của mình, theo tu vi của mình tăng lên, sớm muộn có một ngày, mình có thể điều khiển linh hoạt cái bóng của bản thân.

Mà tới được lúc kia, bóng của hắn… Sẽ trở thành vũ khí xuất kỳ bất ý của hắn!

“Hy vọng cái ngày đó, có thể đến nhanh một chút.” Hứa Thanh thở sâu, vuốt vuốt cái trán đang đau đớn như muốn nứt ra, về gian phòng của mình khoanh chân đả tọa.

Cho đến sáng sớm, hắn mới khôi phục một nửa, thần sắc có chút uể oải.

Cưỡng ép giữ vững tinh thần, thay đổi một chút quần áo cũ trên thân, vội vàng đi tới lều vải của Bách đại sư.

Trần Phi Nguyên không có ở đây, Bách đại sư cũng còn chưa tới, chỉ có Đình Ngọc lưng đeo sách ở đó, sau khi thấy Hứa Thanh đến, nàng tùy ý giơ tay lên chào một tiếng, lại tiếp tục đọc thuộc lòng.

Trong khoảng thời gian này đều là như thế, Hứa Thanh nghe Đình Ngọc từng nói, trong những thiếu niên thiếu nữ đoạn thời gian trước tới bên ngoài kia, có bằng hữu của Trần Phi Nguyên, cho nên gã thường xuyên xin phép nghỉ đi qua chơi đùa.

Mà Bách đại sư trong khoảng thời gian này cũng không biết đang bận rộn cái gì, mỗi ngày đều tới muộn một chút, sau khi kết thúc chương trình học cũng sẽ rời khỏi rất nhanh.

Hứa Thanh sau khi gật đầu liền ngồi ở một bên, lấy ra mảnh trúc của mình, lặng lẽ ôn tập bài học hôm qua, Đình Ngọc ở một bên vừa chào hỏi xong, bỗng nhiên lại ngẩng đầu, hồ nghi nhìn Hứa Thanh một chút.

“Ta làm sao lại cảm thấy giống như trên người ngươi có nhiều hơn một chút biến hóa?”

Hứa Thanh không ngẩng đầu, tiếp tục ôn tập.

Đình Ngọc trừng mắt sáng, cẩn thận xem xét một phen.

Rất nhanh Bách đại sư đã đến, vì vậy nàng đành phải dừng, nhưng trong khóa học ngày hôm nay, nàng nhiều lần đảo qua Hứa Thanh.

Nếu như là ngày xưa, Bách đại sư nhất định sẽ nghiêm khắc, nhưng hôm nay lão cũng giống như có tâm sự, chỉ là dạy dỗ vài câu, sau đó liền không để ý tới nữa.

Cho đến khi nói xong chương trình học của ngày hôm nay, lại bố trí nội dung khảo hạch ngày mai, Bách đại sư liền vội vàng rời đi.

Lão sư đi rồi, Hứa Thanh đứng dậy định ly khai, thân thể Đình Ngọc bên đó nhoáng một cái, trực tiếp liền ngăn đường của hắn.

Chân mày Hứa Thanh hơi nhíu lại, nhìn Đình Ngọc.

Đình Ngọc cũng không cam chịu yếu thế ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoát tục xinh đẹp tuyệt trần, trừng đôi mắt to như là ngôi sao nhìn Hứa Thanh, đôi mắt đẹp ở lướt qua thân thể cao hơn cùng với trên mặt của hắn, hoảng hốt nói.

“Ta đã biết, ngươi cao hơn.”

“Ừ.” Hứa Thanh gật nhẹ đầu, lách qua Đình Ngọc định ly khai, nhưng thân thể Đình Ngọc lại nhoáng một cái, lần nữa ngăn trở, trong con ngươi rực rỡ như sao mang theo một chút hiếu kỳ.

“Tiểu hài tử, mặt ngươi mỗi ngày đều vô cùng bẩn, ta cũng không biết hình dạng ngươi thế nào, hôm nay ngươi lại có biến hóa, không được, ta muốn lau cho ngươi, nhìn xem ngươi cuối cùng lớn lên là cái dạng gì.”

Đình Ngọc nói xong, lấy ra khăn tay, liền muốn động thủ.

Hứa Thanh bài xích, thân thể vừa muốn lui ra phía sau, Đình Ngọc hừ một tiếng.

“Tiểu hài tử, hôm trước ta đã giúp ngươi xin nghỉ học, đây là nhân tình!”

Động tác của Hứa Thanh dừng lại, mà mượn một khắc hắn dừng lại, thân thể Đình Ngọc lập tức liền đến, linh năng trong khăn tay ướt át chấn động, nhẹ nhàng lau một vòng trên mặt Hứa Thanh.

Gương mặt được lau đi, lập tức lộ ra da thịt trắng noãn, đáy lòng Hứa Thanh không kiên nhẫn, đang muốn mạnh mẽ rời khỏi.

“Tiểu hài tử, ta là sư tỷ của ngươi!” Đình Ngọc lần nữa hô to, mà hai chữ ‘sư tỷ’ này, hiển nhiên có sức nặng rất nặng, khiến cho thân thể Hứa Thanh không khỏi cứng đờ.

Ánh mắt Đình Ngọc cong ngoặt như trăng lưỡi liềm, ẩn giấu sự linh hoạt cùng giảo hoạt, lần này dùng tốc độ nhanh hơn, cầm lấy khăn tay cọ qua cọ lại trên mặt Hứa Thanh.

Đáy lòng Hứa Thanh tuy bài xích mãnh liệt, nhưng nghĩ tới hai chữ sư tỷ, làm cho hắn cuối cùng cũng không có né tránh.

Cứ như vậy, theo Đình Ngọc lau chùi, mặt Hứa Thanh cũng chầm chậm hiển lộ ra.

Mà động tác của Đình Ngọc cũng dần dần chậm chạp, ánh mắt càng là trợn to, ngơ ngác nhìn dung mạo Hứa Thanh, trong đầu chẳng biết tại sao, nổi lên tia đỏ ửng.

Lần đầu tiên trong sáu năm, trên mặt Hứa Thanh sạch sẽ, khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ không ổn, thừa dịp Đình Ngọc đứng ở chỗ đó, hắn lập tức lách qua, nhanh chóng chui ra khỏi lều vải.

Ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào trên mặt, Hứa Thanh càng thấy khó chịu hơn, còn có một loại cảm giác giống như trần truồng đi ở bên ngoài vậy.

Vì vậy hắn cúi đầu xuống nhặt bùn trên mặt đất, sau đó bôi bôi trên mặt, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, khôi phục lạnh lùng, đi đến phía cấm khu.

Cho đến khi hắn rời khỏi, Đình Ngọc ở bên trong lều vải mới thở ra một hơi thật dài, rù rì nói nhỏ.

“Ừ, lớn lên cũng không tệ lắm.”

Nàng nói xong, theo bản năng vén cửa lều vải lên, nhìn bóng lưng đi xa của Hứa Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có chút ửng đỏ, như con nai đi loạn nhìn lung tung khắp nơi.

“So với Trần Phi Nguyên thì đẹp trai hơn rất nhiều, không đúng, Trần Phi Nguyên hoàn toàn không có cách nào so sánh cùng với hắn a.”

—

Chương 67: Đi trong bóng tối không cần ánh sáng (1)

Ngày hôm nay, Đình Ngọc từ nhỏ sống ở Tử Thổ, rất khó biết được nỗi khổ của nhân gian, đã mơ một giấc mộng.

Trong mơ, Trần Phi Nguyên đang trừng mắt gây khó dễ cho Hứa Thanh, nàng rất tức giận.

Cho đến sáng sớm, Đình Ngọc tỉnh mộng, tâm tình so với trước kia đã có chỗ không giống nhau, sau khi đến lều vải của Bách đại sư, khi nàng ngồi ở chỗ cũ đọc thuộc lòng Dược Điển, có chút không tập trung, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài lều.

Cho đến khi thấy được… Trần Phi Nguyên.

Mí mắt Đình Ngọc khẽ đảo, nhớ tới giấc mơ hôm qua.

Trần Phi Nguyên vừa vào liền chào hỏi, liếc tròng mắt chung quanh lều vải, sau đó đặt mông ngồi thẳng bên cạnh Đình Ngọc, sau một khắc bổ đoàn bị Đình Ngọc trực tiếp kéo ra khỏi chỗ cũ.

Trần Phi Nguyên sững sờ nhìn Đình Ngọc.

“Ngươi làm gì thế?”

“Ngươi ngồi chỗ đó.” Đình Ngọc không thèm quan tâm Trần Phi Nguyên, một ngón tay chỉ về chỗ Hứa Thanh ngày thường hay ngồi.

“Dựa vào cái gì!” Trần Phi Nguyên lập tức không chịu, trợn to mắt.

“Dựa vào ngươi học tập không chuyên cần, trong khoảng thời gian này ngươi lại thường xuyên xin phép nghỉ, ngươi ngồi ở chỗ này làm phiền ta, đủ chưa?”

Đình Ngọc trừng mắt, lời rất nhanh, Trần Phi Nguyên nghe xong lần nữa ngẩn người, sau một lúc lâu định nói mấy câu, nhưng giống như không dám trêu chọc đối phương, mang theo phiền muộn ngồi ở vị trí của Hứa Thanh.

“Ài, Đình Ngọc ngươi…” Sau khi ngồi xuống, Trần Phi Nguyên vừa mở miệng, không đợi nói xong, trong ánh mắt Đình Ngọc liền lộ ra vẻ bất thiện.

“Không được nói cái chữ ‘ài’ này, bị người khác nghe, hiểu lầm thì làm sao bây giờ.”

“A? Cái chữ ‘ài’ này thì thế nào?” Mặt Trần Phi Nguyên hiện lên vẻ mờ mịt, cửa lều vải bị mở ra, Hứa Thanh đi đến.

Thấy Hứa Thanh, trên mặt Đình Ngọc liền trồi lên hai cái lúm má đồng tiền, lộ ra vui vẻ, vỗ vỗ vào cái bồ đoàn bên cạnh vốn thuộc về của Trần Phi Nguyên.

“Tiểu sư đệ, ngươi ngồi ở đây.”

Hứa Thanh khẽ giật mình, Trần Phi Nguyên ngây ngốc một chút.

“Còn đứng ngây đó làm gì, lão sư sắp tới rồi, ngươi mau tới đây nha.” Đình Ngọc thúc giục nói.

Hứa Thanh có chút do dự, nhìn Đình Ngọc một chút, lại nhìn một chút Trần Phi Nguyên đang ngồi ở vị trí của mình, đứng ở chỗ đó.

Giờ phút này đích xác là lúc Bách đại sư sắp tới, vì vậy Hứa Thanh chỉ có thể đi đến bên cạnh Đình Ngọc, ngồi ở vị trí trước kia thuộc về Trần Phi Nguyên.

Cả người Trần Phi Nguyên cũng biến thành kẻ ngốc, một ngón tay chỉ vào Hứa Thanh định mở miệng, Đình Ngọc liền quay đầu trừng mắt liếc gã một cái.

“Câm miệng!”

“Ta còn chưa nói gì nha.” Trần Phi Nguyên muốn khóc, gã cảm thấy không công bằng, đang định tiếp tục nói chuyện, thì cửa lều đã mở ra, Bách Đại Sư đã đến.

Trần Phi Nguyên chỉ có thể nghẹn lại lời mình muốn nói, tức giận ngồi ở chỗ kia, bên kia Đình Ngọc giống như rất thư thái, về phần Hứa Thanh, lại có chút không khỏe, như ngồi trên đống lửa.

Mà Bách đại sư sau khi đi đến nhìn thấy chỗ ngồi của Hứa Thanh, lại nhìn Đình Ngọc cùng Trần Phi Nguyên giống như đang gặp khốn cảnh, trên mặt cũng hiện lên một tia vui vẻ, không hề quấy nhiễu, bắt đầu khảo hạch.

Trước sau như một, Trần Phi Nguyên khi trả lời nói lắp liền bị quở mắng một trận, Đình Ngọc thì đắc ý hoàn thành khảo hạch, lại chờ mong nhìn Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh trả lời, càng là hoàn mỹ, thậm chí còn đưa ra những nghi vấn của mình, đặt câu hỏi ở trong khảo hạch.

Toàn bộ quá trình, để cho Trần Phi Nguyên phiền muộn đạt đến cực hạn.

Cho nên khi chương trình học ngày hôm nay kết thúc, gã là người thứ nhất chạy ra khỏi lều trại, gã cảm thấy hôm nay mình giống như bị kỳ thị vậy.

Hứa Thanh hôm nay ngồi học ở chỗ kia cũng rất khó chịu, giờ phút này đứng lên, sau khi cúi đầu về phía Bách đại sư liền định ly khai, lại bị Đình Ngọc gọi lại.

“Tiểu sư đệ, trên mặt ngươi làm sao lại bẩn rồi.”

Đình Ngọc kích động lấy ra khăn tay, Hứa Thanh nhíu mày, lập tức tránh đi, vội vàng rời đi.

Cho đến khi hắn rời đi, thần sắc Đình Ngọc có chút ủy khuất, nhìn về phía Bách đại sư đang đứng ở một bên xem náo nhiệt.

“Lão sư, tiểu hài này vì sao mỗi ngày đều vô cùng bẩn, ta cũng chỉ là hảo ý muốn giúp hắn mà thôi.”

Bách đại sư cười ha ha, cưng chiều sờ lên đầu thiếu nữ, nhẹ giọng mở miệng.

“Bởi vì, đối với người sinh hoạt trong khó khăn và nguy hiểm mà nói, quá gây chú ý tới ánh mắt của người ngoài, cũng không phải là một chuyện tốt.”

Đình Ngọc như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh không hề nghe thấy lời Bách đại sư nói, nhưng suy nghĩ trong lòng của hắn, cũng đúng như lời của Bách đại sư vậy.

Hắn lớn lên ở bên trong xóm nghèo, cho nên hắn rất rõ ràng càng không gây chú ý tới ánh mắt của người ngoài, thì càng là an toàn, mà phần lớn người bốn phía đều vô cùng bẩn, nếu hắn không giống người thường, sẽ giống như bó đuốc ở trong đêm tối vậy, sẽ tăng thêm nguy hiểm.

Đây là cách sinh tồn từ nhỏ của hắn, về phần những cái người không làm như vậy, trừ phi thực lực cao tuyệt, nếu không phần lớn không sống được quá lâu.

Nguyên nhân chính là như thế, cho nên Hứa Thanh mới dưỡng thành thói quen không tẩy trừ sạch đi vết bẩn trên người, hắn cần dung nhập vào trong hoàn cảnh, làm cho mình không thu hút chút nào.

Như kẻ săn thú ẩn thân, chỉ có thời điểm ra tay, mới bộc lộ tài năng trong nháy mắt.

Chương 68: Đi trong bóng tối không cần ánh sáng (2)

Giờ phút này, Hứa Thanh rời khỏi doanh địa đến biên giới cấm khu, cũng là như vậy. Hắn nhặt lên một chút lá vụn của rừng rậm, sau khi vò nát liền bôi lên trên người, tận khả năng làm cho bản thân dung nhập vào trong tự nhiên, chậm rãi bước vào cấm khu.

Mặc dù Lôi đội tới cư trú trong nội thành, nhưng Hứa Thanh cũng không từ bỏ việc tìm kiếm Thiên Mệnh Hoa.

Mà tu vi tăng lên, thực lực gia tăng, phối hợp kinh nghiệm càng ngày càng phong phú của hắn bây giờ, còn có tri thức với dược thảo, cùng với cảnh giác trước sau như một của hắn, khiến cho hắn ở bên ngoài cái câm khu này, cũng bớt gặp phải nguy hiểm đi một chút.

Vì vậy phạm vi thăm dò của Hứa Thanh, cũng chầm chậm không dừng bước lại ở thần miếu, mà chậm rãi vào sâu bên trong hơn.

Cho dù nguy cơ càng lớn, nhưng loại ma luyện này cũng làm cho chiến lực của hắn không ngừng nâng cao, thu hoạch dược thảo cũng phong phú hơn.

Chỉ là vẫn giống như bên ngoài, thảo dược chỗ sâu mặc dù có nhiều hơn, nhưng vẫn như trước phần lớn là độc thảo âm tà.

Mà độc thảo chiếm đa số, cũng khiến cho tri thức của Hứa Thanh đối với dược thảo, phần lớn đặt vào trên việc phối chế độc thảo. Càng ngày càng tinh tiến, đồng thời độc tán của hắn cũng càng ngày càng thêm vài loại.

Vì thế, hắn chuyên môn đi tới cửa hàng quần áo, mua một cái áo khoác rất nhiều túi, trong từng cái túi áo đều để một cây độc dược khác biệt.

Về phần cái bao tay màu đen lấy được từ trong túi da của tiểu đội trưởng Huyết Ảnh, cũng bị Hứa Thanh đeo lên, dần dần càng ngày càng cảm thấy thuận tay.

Cái bao tay này có thể làm cho lực sát thương cú đấm của hắn mạnh hơn, cũng có tác dụng cách độc nhất định, cho nên cũng giống với dao găm của Thập Tự và que sắt của hắn, đã trở thành vũ khí hằng ngày trên người của hắn.

Dưới mắt, theo thời gian sắp trôi qua buổi chiều, Hứa Thanh kết thúc một ngày ma luyện cùng nghiên cứu chế tạo độc dược, đi ra từ bên trong hạp cốc, sửa sang lại vũ khí cùng độc tán của mình một phen, hắn duỗi lưng nhoáng một cái, lao thẳng đến thần miếu.

Mỗi lần trước khi rời khỏi cấm khu, hắn cũng đều đi tới thần miếu một chuyến, tìm kiếm đá trừ sẹo.

Tuy rằng lần nào đến đều không có kết quả, nhưng hắn đã dò hỏi thông tin về viên đá này, biết được nó là do tự nhiên tạo ra, bảy màu, thỉnh thoảng có thể thấy được, vì vậy hắn kiên trì không ngừng, cho đến lần này…

Ngay sau khi hắn đi đến thần miếu, ở dưới ánh chiều tà, thấy được vị trí của mi tâm đầu tượng đá ở xa, hình như có một tia hào quang bảy màu lập lòe.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng lại, nhanh chóng quan sát bốn phía, lại kiểm tra bố trí ẩn giấu lúc trước của mình, sau khi phát hiện tất cả đều hoàn hảo, hắn nhảy đến đỉnh thần miếu, định thân quan sát lần nữa.

Cuối cùng xác định nơi đây thật sự không có nguy hiểm, lúc này mới nhoáng một cái lao thẳng đến vị trí đầu tượng đá.

Sau khi đến, hắn thấy được trong cái khe của mi tâm, sinh trưởng ra một khối đá bảy màu.

Tảng đá kia có lẽ đã từng là một viên đá bình thường, nhưng ở trong ngôi thần miếu thần bí này, với năm tháng tẩy rửa, vào ngày hôm nay, liền biến thành một thứ khác.

Hứa Thanh tranh thủ lấy xuống, lại nhanh chóng tìm một vòng, cho đến khi tìm khắp toàn bộ khu thần miếu, viên đá giống như vậy, hắn tìm được 6 khối.

Nhìn qua viên đá trong tay, Hứa Thanh thở phào một hơi, Thiên Mệnh Hoa cùng đá trừ sẹo, hai cái này rốt cuộc để cho hắn tìm được một loại.

Cẩn thận cất kỹ 6 viên đá đi, Hứa Thanh liếc nhìn khu thần miếu thật sâu, sau đó xoay người cúi đầu, lúc này mới nhanh chóng rời khỏi, tan biến ở bên trong rừng rậm.

Chạy nhanh một mạch, thân ảnh Hứa Thanh lên lên xuống xuống mọi tán cây.

Theo màn đêm phủ xuống, theo tiếng gào thét vang vọng của hung thú, bước chân của hắn vẫn không thay đổi, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, chạy về phía biên giới của rừng rậm, càng ngày càng gần.

Thời gian không lâu, lúc này Hứa Thanh nhảy đến trên một cành cây, ngay khi hắn muốn mượn lực phóng về phía trước, đột nhiên mặt nước bùn bên cạnh nổ tung, một con mãng xà cự giác chợt lao ra, mở cái miệng rộng đớp về phía hắn.

Thân hình so với con rắn hắn thấy ở trong doanh địa còn to hơn nhiều.

Đối mặt với loại tập kích này, thần sắc Hứa Thanh không có chút nào biến hóa, chỉ là giơ tay phải lên bắn một cái chỉ đạn ra, điểm vào trên đầu của con mãng xà khổng lồ này.

Phịch một tiếng, mãng xà cự giác không cách nào thừa nhận, tiếng gào thét thê lương mới vừa ra khỏi miệng liền im bặt lại, làn da cứng cỏi của nó không cách nào ngăn cản sức mạnh đến từ Hứa Thanh, đầu chia năm xẻ bảy, máu thịt tan vỡ.

Trong chớp tan vỡ liền lan tràn khắp toàn thân, cho đến khi trở thành một đám mưa máu.

Chỉ có cái mật… Lông tóc không tổn hao gì được giữ lại, hạ xuống từ trong mưa máu, bị Hứa Thanh chộp vào trong tay, nhoáng một cái rời đi.

Cứ như vậy, trong thời gian bình minh, Hứa Thanh đi ra khỏi rừng rậm, trở về trong doanh địa.

Doanh địa đen nhánh, lúc này chỉ có vài ngọn đèn dầu, Hứa Thanh đi vào trong đó, tâm tình khi thu được mấy viên đá cũng theo khi hắn tới gần chỗ ở, dần dần biến thành trầm thấp.

Chỗ ở của hắn cũng là một mảnh đen nhánh, chỉ có kia hơn mười đầu chó hoang sau khi phát hiện hắn trở về, nằm rạp trên mặt đất thoáng lắc lư cái đuôi.

Hứa Thanh đi vào sân, theo thói quen đưa mắt nhìn gian phòng đã từng là của Lôi đội, im lặng tiêu sái vào phòng bếp.

Hắn hâm nóng đồ ăn thừa từ hôm qua lên, sau đó nuốt vào giống như chỉ để nhét đầy cái bao tử vậy, sau khi thu thập xong mọi thứ liền trở lại phòng, than nhẹ một tiếng.

“Không biết Lôi đội sống ở trong thành như thế nào, hẳn là rất tốt, nếu như cuối cùng vẫn không tìm được Thiên Mệnh Hoa, ta tích góp nhiều linh tệ một chút, cũng đi mua một cái danh ngạch trong thành vậy.”

Hứa Thanh thì thào, hai mắt nhắm nghiền, làm cho mình chìm vào trong tu luyện.

Ngày hôm sau, Hứa Thanh đi học giống như thường ngày.

Đình Ngọc cũng biến thành bình thường, nhưng vẫn lưu lại chỗ ngồi cho hắn, mà Trần Phi Nguyên cũng cam chịu số phận rồi, trơ mắt nhìn Hứa Thanh ngồi ở vị trí vốn là của mình.

Khi chương trình học kết thúc, Đình Ngọc cũng không lên tiếng muốn lau mặt cho hắn nữa, trong ánh mắt nhiều hơn một tia lý giải.

Phần lý giải này, Hứa Thanh cảm nhận được rồi, hắn hơi cúi đầu, bái biệt Bách đại sư.

Lúc rời khỏi lều vải Hứa Thanh sờ lên mấy viên đá trong túi da, đi về phía tiệm tạp hóa của tiểu cô nương.

Cũng không đợi hắn tới gần, hắn từ xa liền thấy được bên ngoài tiệm tạp hóa, lại có một đám người xa lạ!

Quần áo của bọn họ rất đặc biệt, trên áo bào màu đen, thêu một cái mặt trời máu, một cỗ máu tanh nồng đậm, đặc biệt rõ ràng ở trên người bọn họ.

---

*Lời tác giả Nhĩ Căn: Cùng mọi người chia sẻ một câu chuyện ta thật sự trải qua khi còn nhỏ, chẳng biết tại sao, chuyện này ta còn nhớ rõ đến tận bây giờ, có thể là do lúc ấy cảm thấy buồn bực rất lâu, thậm chí ta còn về nhà hỏi cha mẹ trong nhà…

Đó là lúc ta học tiểu học lớp bốn, người ngồi cùng bàn với ta là một bạn nữ, một buổi sáng, không biết tại sao nàng lại nhìn ta đặc biệt không vừa mắt, ta một mực nhớ kỹ, lúc ấy ta nói với nàng: “Ài, Nhất Nhất, ngươi cho ta mượn bài tập một chút.”

Sau đó nàng liền trừng mắt nhìn ta, nói với ta: “Ngươi đừng nói chữ ‘ài’ này nữa, để cho người khác nghe thấy xong hiểu lầm thì làm sao bây giờ!” Nói xong, nàng hình như còn nghiêng đầu lướt nhanh tới một tên bạn học nam ngồi ở dãy phía trước…

Chân thật gặp qua, về sau lúc họp lớp, ta còn từng cười đùa về việc này, nhưng người ngồi cùng bàn của ta nhất quyết không thừa nhận…

Chương 69: Chia tay (1)

Thân hình của những người mặt hắc bào này, từng người đều vô cùng cao lớn, áo đen trùm đầu che kín toàn thân, không nhìn rõ tướng mạo cụ thể.

Nhưng thỉnh thoảng có những ánh mắt lạnh như băng lộ ra từ bên trong lớp áo đen, khiến cho tâm thần của những thập hoang giả bốn phía nhao nhao run lên.

Những ánh mắt thứ của những người mặc hắc bào này, mang theo sự lạnh lùng đối với sinh mạng, không có chút sắc thái nhân tính nào, như thể bọn họ cũng chỉ là vô số cỗ máy móc dùng cho giết chóc.

Thậm chí khi bọn họ đứng ở nơi đó, cái nóng bức của tháng sáu cũng đều bị âm lãnh vô hình xua tán, khiến cho bên ngoài tiệm tạp hóa rơi vào bên trong lạnh lẽo.

Mà thân phận của bọn họ, ngay một khắc Hứa Thanh vừa đến, đã biết được nhờ thập hoang giả từ bốn phía thấp giọng nghị luận.

“Là đội chấp pháp của Ly Đồ Giáo!”

“Ly Đồ Giáo… Đây chính là một đám người điên a, bọn họ rất ít khi xuất hiện ở doanh địa của thập hoang giả, lần này tại sao lại tới đây nhỉ.”

“Nghe nói là tới để tìm người nào đó, đã tìm tất cả thành trì cùng doanh địa của thập hoang giả ở khắp phiến khu vực này.”

Âm thanh bốn phía rơi vào trong tai Hứa Thanh, ánh mắt hắn chậm rãi nheo lại, lúc lật tay liền có que sắt xuất hiện, lạnh lùng nhìn tiệm tạp hóa, mà ngay khi hắn nhìn tới, bên trong tiệm tạp hóa đồng thời đi ra ba người.

Phía trước hai vị, một cao một thấp.

Người cao có dáng người mạnh mẽ, như một thanh lợi kiếm nhuốm máu ra khỏi vỏ.

Quần áo trái ngược với đội chấp pháp phía ngoài của Ly Đồ Giáo, áo bào của người này màu đỏ, hình vẽ mặt trời bên trên thì là màu đen, giờ phút này cũng không có che đầu, mà lộ ra một cái đầu tóc đen cùng với một gương mặt sắc sảo rõ ràng.

Đó là một thanh niên.

Trong chớp mắt khi gã đi ra, tất cả đội chấp pháp mặc áo đen ở phía ngoài của Ly Đồ Giáo, động tác thống nhất, toàn bộ cúi đầu, quỳ một chân trên đất.

Nhìn một màn này, đôi mắt Hứa Thanh xiết chặt, khí tức tản mát ra trên người đối phương khiến cho hắn có một loại cảm giác như gặp hung thú cường đại ở chỗ sâu trong rừng rậm.

Về phần bóng người lùn ở bên người thanh niên này, chính là vị tiểu cô nương kia.

Giờ phút này trên mặt của nàng lộ ra nụ cười vui vẻ trước đây chưa từng có, dùng sức cầm lấy tay thanh niên.

Từ tuổi nhìn, thì tựa hồ đối phương là ca ca của nàng, mà sự lạnh lùng trên người thanh niên kia, vào lúc cúi đầu nhìn tiểu cô nương, liền biến thành nhu hòa vô cùng, chỉ là bi thương khó có thể hòa tan trong mắt, vẫn rất là rõ ràng.

Dường như đang hoài niệm lại hạo kiếp mất đi thân nhân.

Phía sau của bọn họ, là lão bản của tiệm tạm hóa, vẻ mặt lão hiện rõ vẻ nịnh nọt, cẩn thận đi theo, thấp giọng nói chuyện.

Nhìn qua hết thảy, Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi que sắt, lại sờ lên mấy viên đá trong túi, có chút hơi do dự.

Cùng lúc đó, tiểu cô nương đi ra khỏi cửa hàng, cũng nhìn thấy Hứa Thanh bên trong đám người.

Nàng vội vàng nói vài câu với người thanh niên bên cạnh, sau đó dưới ánh mắt chăm chú quan sát Hứa Thanh của người thanh niên, tiểu cô nương buông lỏng tay ra, chạy tới phía Hứa Thanh.

Thập hoang giả bên cạnh Hứa Thanh theo bản năng tránh lui ra, khiến cho tiểu cô nương thuận lợi chạy tới trước người Hứa Thanh, cáo biệt với hắn.

“Ca ca của ta tới đón ta rồi, tiểu hài tử ca ca, ngươi có muốn cùng nhau rời khỏi với ta hay không?”

Trong lúc cáo biệt, tiểu cô nương mang theo một chút chờ mong, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh lắc đầu.

Nhận được đáp án, cảm xúc của tiểu cô nương có chút mất mác, nàng lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trên mặt lại lần nữa nở nụ cười.

“Không sao, chờ ta trưởng thành, chúng ta còn có thể nhìn thấy nhau, tiểu hài tử ca ca, ta nói là sẽ báo đáp ơn cứu mệnh của ngươi, ta nhất định có thể làm được.”

“Ta muốn đi theo ca ca ta rời đi, ca ca ta đối với ta khá tốt, ta muốn cái gì y đều cho ta, ngươi cũng có ca ca không?”

Tiểu cô nương nói rất nhiều, đang nói, thanh niên đứng ngoài tiệm tạm hóa kêu một tiếng về phía nàng.

“Ta phải đi rồi tiểu hài tử ca ca.”

Tiểu cô nương nhìn qua Hứa Thanh, nàng ở trong doanh địa này hơn hai tháng, người quen thuộc duy nhất chính là người trước mắt, giờ phút này trong lòng bỗng có chút không muốn.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn tiểu cô nương, từ trong túi da lấy ra một viên đá bảy màu, đưa cho nàng.

“Viên đá này có thể trừ sẹo, tặng cho ngươi.”

Tiểu cô nương sững sờ, cầm lấy viên đá nhìn Hứa Thanh, muốn nói lại thôi, mà ca ca của nàng lần nữa hô hoán, cuối cùng tiểu cô nương liếc mắt nhìn thật sâu Hứa Thanh, cầm trong tay viên đá bảy màu, trở về tới bên người thanh niên, ở trong sự bảo vệ của đám người mặc hắc bào đi xa.

Trên đường, nàng một lần nữa quay đầu, phất phất tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng phất tay đáp lại, đưa mắt nhìn tiểu cô nương giống như vĩnh viễn đều có thể vui vẻ nở nụ cười đi xa, hắn cảm giác đối phương rời khỏi nơi này là rất đúng.

“Chúc, bình an.”

Nói xong, Hứa Thanh quay người, đi về chỗ ở của mình.

Sinh hoạt vẫn bình thường như trước kia, một người lặng lẽ nấu cơm, lặng lẽ ăn, lặng lẽ đả tọa, lặng lẽ đi học.

Chương 70: Chia tay (2)

Thời gian trôi qua, cuộc sống như vậy, đã trôi qua bảy ngày.

Hứa Thanh cũng hoàn toàn trở về trạng thái khi ở xóm nghèo, mà hắn cũng đã ý thức được, Bách đại sư… Có lẽ cũng sẽ không ở lại doanh địa lâu nữa.

Điểm này, là Hứa Thanh suy đoán từ hai ba ngày gần đây, khi đoàn xe của Bách đại sư đã bắt đầu sửa sang lại đồ đạc.

Bách đại sư đã nói với hắn, bọn họ đến từ Tử Thổ, mà Tử Thổ… Hứa Thanh nghe rất nhiều người từng đề cập tới, nơi đó là trung tâm của Nam Hoàng Châu.

Cho đến sáng sớm ngày hôm nay, lúc Hứa Thanh đi đến lều vải của Bách đại sư, hắn không nhìn thấy bất luận người thị vệ nào ở đây cả, cũng không thấy Trần Phi Nguyên cùng Đình Ngọc.

Bên trong lều vải, chỉ có một mình Bách đại sư.

Trong lòng Hứa Thanh đã có đáp án.

Một tiết học này, Bách đại sư nói rất nhỏ, Hứa Thanh nghe rất nghiêm túc, lúc học vẫn rất trôi chảy, rất nhanh đã đến thời điểm tan học, Bách đại sư nhìn Hứa Thanh đang trầm mặc một chỗ, than nhẹ một tiếng.

“Ta phải đi.”

“Trước khi đi, ta truyền thụ cho ngươi một chút tri thức có trợ giúp chân chính cho sinh hoạt trong tương lai của ngươi đi, bởi vì hạn chế của lời thề, ta không thể trực tiếp nói cho ngươi biết, có thể nắm giữ hay không, liền nhìn vận mệnh của ngươi đi.” Bách đại sư liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhìn Bách đại sư.

Ánh mắt hai người ngay lập tức chạm vào nhau, lời nói hơi yếu của Bách đại sư vang vọng bên trong lều vải.

“Tiểu hài tử, ngươi lấy dược thảo ta giảng trong sáu ngày, ngày thứ ba, ngày thứ bảy, ngày thứ mười một, ngày thứ mười lăm, ngày thứ mười bảy cùng với ngày thứ mười chín, dựa theo tỉ lệ một so hai so bốn, phối hợp cùng với Thất Diệp Thảo, liên tục luyện chế qua nhiệt độ cao, liền có thể luyện chế ra linh đan vô số người cần trên đời này, cùng vô số linh tệ… Bạch Đan!”

Lời nói vừa ra, Hứa Thanh trợn to mắt, hô hấp dồn dập lên.

Hắn giờ phút này đã không còn là một thiếu niên không biết gì về cây cỏ như trước kia nữa, sau khi trải qua hai tháng nghe giảng bài, khiến cho hắn biết rõ giá trị của đan phương ở trên thế giới này!

Đó là tài nguyên cực kỳ trân quý, chỉ được nắm giữ ở trong tay đại gia tộc hoặc thế lực lớn!

Nhất là… Bạch Đan, loại đoan dược thuộc về loại lưu thông mạnh, giá trị của đan phương kia lớn như thế nào, khó có thể hình dung, căn bản không có khả năng tuỳ tiện tiết lộ ra ngoài.

Mà người nắm giữ phương pháp chế tạo Bạch Đan, thậm chí không cần có tu vi cao, chỉ cần dựa vào đan phương này, hắn cũng có thể sống vô cùng tốt.

Đây là đại ân!

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, nhìn Bách đại sư trước mắt, nhìn mái tóc trắng kia, nhìn ánh mắt ôn hòa kia, trong đầu hiện ra từng màn trong hai tháng qua.

Từ nghe lén ngoài trướng, cho đến khi được vào trong trướng nghe giảng bài, đối phương luôn ân cần dạy bảo, để cho thiên ngôn vạn ngữ trong lòng của hắn, đều hóa thành cảm kích nồng đậm cùng không nỡ.

Cuối cùng hắn cúi đầu xuống, ngước lên nhìn lão giả giống như nghiêm khắc, nhưng nội tâm hòa ái trước mặt, hành đại lễ, cúi đầu thật sâu.

“Cảm ơn… Lão sư.”

Nếu như nói Lôi đội cho hắn cảm giác giống như thân nhân, như vậy vị Bách đại sư trước mắt này, giống như sư phó vậy, cho hắn kỹ năng sinh tồn cực kỳ trọng yếu ở trên thế giới này.

Bách đại sư nhìn Hứa Thanh làm đại lễ, trên mặt nở nụ cười, cũng chú ý tới cảm xúc của Hứa Thanh, vì vậy nở nụ cười.

“Tiểu hài tử, ta đối với ngươi như thế, là bởi vì ngươi rất hiếu học, cũng có ngộ tính, đối với những người đưa ra cái quy định trên đời này không thể tiết lộ đan phương ra ngoài, ta vô cùng chán ghét.”

“Nhưng có chút thời điểm, thân phận của ta, lại khiến cho ta thân bất do kỷ, nhưng ngươi không phải là người thứ nhất được ta truyền thụ dược đạo cùng với đan phương, lão phu hành tẩu Nam Hoàng, truyền thụ đông đảo, dược đạo của nhân tộc chúng ta, không thể bởi vì hàng rào thân phận mà sụp đổ được.”

“Sau cùng, giữa chúng ta… Ngươi phải biết rõ, thiên địa là nhà khách của vạn vật chúng sinh, thời gian là từ xưa đến nay là khách qua đường, chỉ cần không chết, cuối cùng sẽ gặp lại nhau, ta hy vọng ngày gặp lại ngươi, ngươi đã thành tài.”

Bách đại sư nói những lời này, rất có thâm ý, nhất là một câu cuối cùng, là một câu có ý vị sâu xa nhất mà Hứa Thanh qua nhiều năm như vậy mới được nghe, được hắn một mực nhớ kỹ.

Cùng ngày, đoàn xe của Bách đại sư rời đi, trước khi đi, Bách đại sư lưu lại cho Hứa Thanh một quyển Dược Điển dầy cộm về thảo dược, kêu hắn về sau tự học.

Hứa Thanh một mực tiễn ra ngoài doanh địa, kinh ngạc nhìn đoàn xe đi xa, cũng nhìn thấy thân ảnh Đình Ngọc trong đội xe đang không ngừng quay lại nhìn mình.

Trong ánh hoàng hôn, càng lúc đi càng xa.

Dưới ánh chiều tà, cái bóng của thiếu niên bị kéo dài vô tận, hắn đứng ở nơi đó rất lâu, sau đó dần quay người, đi về trong doanh địa.

Doanh địa, sẽ không bởi vì mấy người bọn họ rời đi mà xảy ra cái gì khác biệt.

Không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn vô cùng bẩn thỉu như cũ, vẫn đủ hạng người cùng nhau tồn tại như cũ, có lão nhân đang quát tháo, có đứa trẻ khóc lóc, có những tên đàn ông cường tráng cười to, cũng có nữ nhân đang ‘thở gấp’.

Bên trong ánh chiều tà, nhân sinh muôn màu, giống như hóa thành hình ảnh thu nhỏ ở trong doanh địa.

Hứa Thanh đi lại ở trong đó, cũng không lập tức trở về chỗ ở, mà bất tri bất giác đi tới tiệm tạp hóa, nhìn bên trong đã tiếp nhận một tiểu cô nương tiểu nhị mới, hắn mua một bình rượu.

Sau khi cầm lấy rượu, liền về tới chỗ ở, đêm nay, Hứa Thanh không ăn cơm.

Hắn nhìn gian phòng trống trơn, ngồi ở chỗ kia cúi đầu nhìn bầu rượu, sau một lúc lâu cầm lấy, đặt ở bên miệng uống một ngụm lớn xuống.

Cảm giác cay độc theo yết hầu chảy vào dạ dày, sau đó bùng nổ khuếch tán ra toàn thân lúc, Hứa Thanh đột nhiên cảm giác được, rượu lần trước rất khó uống, hôm nay, hình như đã có một chút ý vị.

Vì vậy, hắn lại uống một ngụm.

Từng ngụm, từng ngụm.

Sau khi say rượu, trong đầu hắn liền hiện lên cảnh tượng sáu năm ở trong xóm nghèo, hiện lên thân ảnh Lôi đội đi vào cửa thành, hiện lên đoàn xe Bách đại sư đi xa, hiện lên cả một màn tiểu cô nương đi xa.

Câu nói trước khi đi của đối phương, cũng nổi lên trong đầu hắn.

“Ngươi cũng có ca ca không?”

“Ta cũng có một vị ca ca, nhưng không tìm được.” Hứa Thanh cầm lấy bầu rượu, dựa vào bức tường, ngẩng đầu nhìn phía ngoài, thì thào nói nhỏ, thanh âm rất nhẹ.

Ngoài gian phòng của hắn, lão giả áo bào tím cùng tôi tớ của lão đang đứng ở đó, yên lặng nghe, cho đến khi trong phòng truyền ra câu lẩm bẩm của người thiếu niên.

“Thiên địa là nhà khách của vạn vật chúng sinh, thời gian từ xưa đến nay vốn dĩ đều là khách qua đường.”

“Chỉ cần không chết, cuối cùng sẽ gặp nhau.”

Chương 71: Lịch dương vũ kim (1)

Bầu trời màu đen, không nhìn thấy sao trời, chỉ có trăng sáng treo trên cao bị từng đám mây đen thổi qua.

Gió rất lớn. Nhưng không ảnh hưởng tới luồng sáng của ánh trăng.

Ánh trăng sáng tỏ, giống như nước chảy trút xuống nhân gian.

Có một chút rơi vào trong doanh địa thập hoang giả, rơi vào trong sân của Hứa Thanh, khoác trên hai thân ảnh đứng ở trước cửa phòng của hắn.

Thất gia mặc áo bào tím, chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó hồi lâu, dưới ánh trăng, gương mặt già nua của lão mang theo vẻ trầm ngâm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tôi tớ bên cạnh cũng không nên tiếng quấy rầy, lặng lẽ chờ đợi.

Về phần chó hoang bốn phía, hình như hai người kia không hề tồn tại ở trong mắt của bọn nó vậy, không cách nào cảm thấy hai người, vì vậy gục ở một chỗ không phát hiện có bất cứ dị thường nào.

Bốn phía rất im lặng, chỉ có tiếng cười cùng tiếng thét chói tai ngoài khu vực doanh địa như ẩn như hiện vang vọng.

Mà trong phòng, sau hai câu nói cuối cùng, cũng lâm vào yên tĩnh, chỉ có thanh âm hô hấp thổ nạp mơ hồ truyền ra.

Thời gian trôi qua, sau một nén nhang, Thất gia đứng ngoài cửa than nhẹ một tiếng, lão cũng không đẩy cửa ra, mà quay người đi ra phía ngoài.

“Cho hắn một khối lệnh bài đi.” Khi đi đến bên cạnh cửa viện, Thất gia trầm thấp mở miệng.

“Màu gì?” Tên tôi tớ hỏi một câu.

“Bình thường nhất, mặt khác ngươi cũng không cần nhiều lời với hắn.” Thất gia đi qua cửa viện, dần dần đi xa.

Ánh mắt tôi tớ ngưng tụ, đáy lòng hiện lên từng trận gợn sóng.

Hắn đi theo Thất gia mấy ngày này trong doanh địa, tận mắt nhìn thấy Thất gia mấy lần chú ý tới tên tiểu hài tử này.

Sau đó ở chỗ Bách đại sư, cũng là do Thất gia đi bắt chuyện, tất cả những cái này, đều cho gã biết, cơ duyên của tiểu hài này đã đến, cho nên câu thứ nhất gã hỏi liền là có muốn cho đối phương một khối lệnh bài hay không.

Lệnh bài, là tư cách nhập môn vào Thất Huyết Đồng, người có lệnh bài mới có thể đi tham gia khảo hạch, nếu như thành công sẽ được bái vào sơn môn.

Mà lệnh bài cũng chia màu sắc, màu tím cao nhất, đại biểu vừa nhập môn liền sẽ là đệ tử hạch tâm, màu vàng là ở giữa, đại biểu nhập môn sẽ là đệ tử nội môn, về phần màu trắng bình thường nhất, nhập môn chỉ là đệ tử tầm thường.

Dựa theo cảm giác của tôi tớ, Thất gia ít nhất cũng sẽ cho Hứa Thanh một cái thẻ bài màu vàng, nhưng bây giờ rõ ràng chỉ là màu trắng, vả lại... Còn cường điệu nhắc nhở không cần nhiều lời.

Một màn khác thường này, để cho gã cần phải suy nghĩ, trái tim cũng không khỏi tăng tốc nhảy lên vài cái.

“Đáp án chỉ có một, Thất gia cực kỳ coi trọng, không chỉ muốn thu hắn vào tông môn, còn... Có ý niệm thu hắn làm đệ tử trong đầu? Cho nên định khảo thí một chút? Ba vị điện hạ trước đây cũng đều là tiến vào như vậy a, chẳng lẽ ngọn núi thứ bảy, muốn xuất hiện đệ tử thân truyền thứ tư?”

Tôi tớ rất rõ ràng sức nặng của hai chữ ‘thân truyền’, có thể nói một khi trở thành thân truyền của Thất gia, như vậy người này sẽ lập tức được thế lực khắp Nam Hoàng Châu chú ý.

Nhưng gã lại cảm thấy khả năng của việc này không lớn, dẫu sao Thất gia đã rất lâu chưa thu đệ tử rồi.

Nhưng vô luận như thế nào, tiểu hài này, mình cũng cần trọng điểm lưu ý, nghĩ tới đây, tôi tớ thở sâu, thu hồi tâm thần, chậm rãi gõ vang cửa phòng của Hứa Thanh.

Khi thanh âm tùng tùng truyền vào trong phòng, tiếng thổ nạp trong phòng cũng lập tức biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, khóe miệng tôi tớ lộ ra một tia vui vẻ, thân thể mơ hồ tan biến, lúc sau xuất hiện, đã thình lình ở sau gian phòng!

Chỗ góc tường sau gian phòng, rõ ràng có một cái hố, rất kỹ, bị gạch đá che lấp, tựa hồ đã được đào ra một đoạn thời gian rồi.

Giờ phút này thân ảnh Hứa Thanh nhanh chóng từ trong phòng chui ra, vừa muốn đi đường vòng quan sát người gõ cửa, nhưng sau một khắc, theo thân ảnh người tôi tớ xuất hiện, thân thể của hắn chợt dừng lại.

Đôi mắt Hứa Thanh co rút lại, nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của mình, đáy lòng trầm xuống.

Thân ảnh trước mắt hắn là một người trung niên, toàn thân mặc trường bào màu xám, một gương mặt cực kỳ bình thường, khiến người ta chú ý nhất chính là trên mi tâm của gã, chỗ đó tồn tại một cái hình vẽ ngũ giác, cái hình vẽ này đang tản ra quang mang âm u, ánh trăng bốn phía cũng bị nó ảnh hưởng, xuất hiện sự vặn vẹo.

Càng có cảm giác áp bách mãnh liệt theo đó mà đến, hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, tay phải càng dùng sức nắm chặt que sắt, tay trái cũng không chút dấu vết lấy ra một bình độc tán.

Đối phương xuất hiện quá quỷ dị, vả lại còn cho hắn một cảm giác siêu việt hơn xa ca ca của tiểu cô nương mấy ngày trước.

Nhất là ánh mắt của đối phương, khiến cho tất cả máu thịt trên toàn thân hắn ngay thời khắc này phải run rẩy, dường như chúng nó đang hò hét với hắn, nói cho hắn biết, người trước mắt cực kỳ nguy hiểm!

Cái này khiến cho cảnh giác của Hứa Thanh đạt đến cực hạn, mà máu thịt run rẩy cũng không chỉ là tín hiệu nguy hiểm, nó đồng thời cũng bảo cho hắn biết, thân thể đã chuẩn bị xong tất cả hành động tiếp theo.

Đối với việc bản thân sẽ gặp phải nguy hiểm trong tình cảnh này, trong đầu Hứa Thanh đã sớm mô phỏng ra mấy tình huống rồi, mà có thể làm cho những con chó không phát hiện, lại ngay cả mình cũng không có chút phát hiện, là tình huống nguy hiểm nhất mà hắn mô phỏng ra.

Giờ phút này ánh mắt hắn nheo lại, thân thể hắn chậm rãi thử lui về phía sau.

Chương 72: Lịch dương vũ kim (2)

“Ta không có ác ý.” Nhìn tiểu hài tử trước mắt giống như hóa thành sói con, tùy thời có thể bùng nổ, tên tôi tớ nở nụ cười.

Mắt nhìn vách động trên tường sau lưng Hứa Thanh, gã có thể nghĩ đến, đây chính là chỗ phòng ngừa của tiểu hài tử khi gặp phải nguy hiểm ở bên trong nhà, do đó tự chuẩn bị đường lui cho mình.

“Có thể sớm làm ra chuẩn bị như này, vả lại gặp phải đột biến cũng không hề hoảng hốt lo sợ, mà tùy thời phản kháng, khó trách Thất gia rất coi trọng người này.”

Trong đầu tôi tớ hiện ra một màn Hứa Thanh cắt đứt cổ Mã Tứ cùng với giết Bàn Sơn, trong mắt lộ ra sự tán thưởng, giơ tay lên cầm ra một cái lệnh bài màu trắng, ném về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nhận, nháy mắt nhảy lên, thân thể bỗng nhiên quay ngược lại, đồng thời cũng chợt ném ra một túi độc tán, bên trong độc tán còn có hai thanh dao găm kèm theo hàng mang gào thét bay về phía tên tôi tớ.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt Hứa Thanh chợt trợn, hắn nhìn chủy thủ của mình, xuyên thấu thân thể người mặc áo màu xám tro, ghim vào vách tường phía sau, nhưng đối phương giống như không tồn tại thực thể vậy, không có chút biến hóa nào.

Mà độc tán cũng là như vậy, xuyên thấu qua thân thể người kia, rơi đầy đất.

Một màn này, khiến cho thần kinh của Hứa Thanh lập tức căng thẳng, hô hấp cũng lập tức dừng lại, đang muốn tiếp tục lui về phía sau.

Đúng lúc này, người áo bào xám nở nụ cười, thân ảnh trong mắt Hứa Thanh dần dần tan biến theo thời gian.

Đầu tiên là hai chân, sau đó là thân hình, cho đến khi đầu người cũng sắp tiêu tán, thanh âm của gã lại vang vọng.

“Tiểu hài tử, có người kêu ta chuyển tấm lệnh bài này cho ngươi, nó là tư cách nhập môn Thất Huyết Đồng, bên mặt sau là địa đồ, bất kỳ một cái Phân Thành nào, ngươi cầm lệnh bài đi qua, cũng có thể dùng truyền tống đến sơn môn một lần.”

Sau khi lời nói truyền ra, thân ảnh tôi tớ hoàn toàn tan biến, giống như thật sự chưa từng xuất hiện vậy, nhìn tất cả những thứ này, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, trầm mặc thật lâu.

Hắn cảm nhận được sự quỷ dị của đối phương, cũng cảm nhận được sự nhỏ yếu bất đắc dĩ của mình.

Cho đến một lúc lâu, Hứa Thanh lặng lẽ đi qua, rút chủy thủ của mình ra, cúi đầu nhìn tấm lệnh bài trên mặt đất.

Lệnh bài màu trắng, bên trên điêu khắc hoa văn phức tạp, dưới ánh trăng giống như đang phản quang, tràn đầy một loại cảm giác cổ xưa.

Hứa Thanh trầm ngâm, mang theo cái bao tay cẩn thận nhặt lên xem xét.

Mặt sau lệnh bài là một tấm địa đồ, phía trên có mấy trăm cái điểm lồi, ghi chú một cái thành trì.

“Thất Huyết Đồng…” Hứa Thanh thì thào.

Hắn từng nghe qua Thất Huyết Đồng từ chỗ Lôi đội, cũng biết đây là một trong mấy thế lực lớn ở Nam Hoàng Châu, hàng năm có vô số người muốn bái nhập vô đây.

Nhưng nhập môn Thất Huyết Đồng rất là nghiêm khắc, không phải tùy tiện đi qua liền có thể nhập môn, nhập môn cần lệnh bài mới được, nhưng người có thể được cấp cho tấm lệnh bài kia, cực kỳ ít thấy.

Hứa Thanh không biết chính mình tại sao lại thu được, cũng không biết cái người mặc áo xám kia, lại càng không biết liệu lệnh bài là thiệt hay giả.

Nhưng sau khi hắn trầm ngâm liền cảm thấy, dựa vào thực lực khủng bố của đối phương, không cần thiết phải đùa bỡn mình, cho nên khả năng cái lệnh bài này là thật.

“Vì sao cho ta?” Hứa Thanh nghĩ mãi mà không rõ, nhưng hắn lưu ý đến xưng hô của đối phương đối với mình.

Mấy chữ ‘tiểu hài tử’ này, có nhiều tầng ý nghĩa, cũng có nhiều ý, cũng có chỗ đặc biệt.

Mà ở doanh địa của thập hoang giả này, xưng hô tiểu hài tử này, là tên riêng thuộc về Hứa Thanh.

Có thể hô lên tên riêng của hắn ở doanh địa thập hoang giả này, nói rõ đối phương hiểu rất rõ mình.

Vả lại trong lời nói của đối phương có đề cập tới, là có người sai gã chuyển lệnh bài tới, điều này nói rõ người mặc áo bào xám có đồng bạn, vả lại người đồng bạn này có thân phận địa vị cao hơn gã rất nhiều.

“Chẳng lẽ là Bách đại sư?” Hứa Thanh cúi đầu, xem xét lệnh bài, sau một lúc lâu mới do dự thu vào.

Giờ phút này sắc trời đã tờ mờ sáng, Hứa Thanh nhét lại gạch đá vào bên trên vách tường, khôi phục lại nguyên trạng cho vách tường, sau đó hắn lại cho chó hoang trong sân ăn…

Mặc dù những con chó này cũng không có tác dụng, nhưng hắn nuôi một thời gian dài, cũng đã trở thành thói quen nuôi nấng.

Nhìn hơn mười đầu chó hoang tiếp lấy thức ăn, Hứa Thanh đang muốn đi ra cửa đi học, nhưng hắn vừa đi vài bước liền dừng lại, yên lặng ngồi ở trong sân.

“Cũng là thói quen…” Hứa Thanh thì thào, ngồi ở chỗ kia cho đến khi sắc trời sáng rõ, hắn đứng người lên, đi ra sân, đi lại trong doanh địa.

Rõ ràng doanh địa đã rất quen thuộc, giờ phút này lại hiện ra cảm giác lạ lẫm, Thập Tự cùng Loan Nha cũng đã lâu không trở về, Hứa Thanh đi tới đi lui, hắn bỗng nhiên có chút tưởng niệm cái nhà thuốc của mình ở trong hạp cốc.

Tuy rằng nơi đó là cấm khu, nguy cơ ở khắp nơi, nhưng sự tưởng niệm này vẫn rất mãnh liệt.

Đồng thời Hứa Thanh cũng chuẩn bị thử đi điều phối Bạch Đan, vì vậy hắn thở sâu, định ly khai doanh địa đi đến cấm khu. Nhưng không đợi hắn đi ra doanh địa, sau lưng đã có người la lên.

“Tiểu hài tử, tiểu hài tử.”

Chương 73: Lịch dương vũ kim (3)

Thanh âm có chút quen tai, Hứa Thanh quay người, thấy một lão già đầu đầy tóc trắng, mặc áo da, đang chạy tới phía hắn.

Người này là lão thập hoang giả trong doanh địa.

Tên của lão thì không ai biết được, tất cả mọi người đều gọi lão là lão Thạch đầu, cũng là một trong 5-6 người lúc trước Hứa Thanh cứu khi cõng theo Lôi đội trở về.

Sau đó lão giống như Cốt Đao vậy, cũng thường xuyên tới chỗ Hứa Thanh mua đảm bảo.

“Ơi, tiểu hài tử, giúp ta tiếp một việc lớn!” Lão Thạch đầu hưng phấn mở miệng.

Theo lão nhanh chóng kể, Hứa Thanh nghe rõ.

Trước mắt thì lão Thạch đầu trong khoảng thời gian này, không biết đã dùng phương pháp gì, mà đã thành công khiến cho những thiếu nam thiếu nữ đoạn thời gian trước đến đây, thuê lão làm người dẫn đường, đi đến thần miếu bên trong cấm khu.

Lần này lão đến tìm mình, là vì mua đảm bảo.

“Quy củ như xưa, 5 quả Bạch Đan, một tuần sau nếu ta không trở về, phiền phức tiểu hài tử ngươi tới khu thần miếu bên đó cứu ta một lần.” Lão Thạch đầu cười mở miệng.

“Một tuần?” Hứa Thanh có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, đám người này được nuông chiều từ bé ở Tử Thổ, không đợi một tuần, nhưng mà trả thù lao cũng rất phong phú, bộ xương già ta lần này cũng là liều mạng, nếu làm xong lần này, ta liền định đi dưỡng lão.”

Lão Thạch đầu thở dài, thân là lão thập hoang giả, lão biết rõ ở trong cấm khu đợi một tuần, chẳng những sẽ tăng mạo hiểm lên gấp mấy lần, mà dị chất nơi đây cũng giống như vậy, nhưng thù lao quá nhiều, đủ để lão mua được một cái tư cách vào sống ở một cái thành trì gần đó, cho nên lão muốn liều một lần, cũng đã chuẩn bị Bạch Đan đầy đủ.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn không định tiếp tục nhận loại chuyện này nữa, nhất là trước mắt cần có thời gian đi nghiên cứu Bạch Đan.

Vì vậy hắn vừa muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đầu tóc trắng xóa cùng biểu cảm chờ mong của lão Thạch đầu, Hứa Thanh không khỏi nghĩ tới Lôi đội, sau khi trầm mặc một lúc, hắn liền nhẹ gật đầu.

“Đây là một lần cuối cùng.”

Nói xong, hắn thu nhận Bạch Đan trong sự cảm kích của lão Thạch đầu, sau đó đi ra khỏi doanh địa, tới thẳng đến cấm khu.

Mà giờ khắc này bên trong cấm khu, đang có sương mù xuất hiện, bao trùm một khu vực, khuếch tán về bốn phía…

Ngoài phạm vi của sương mù, đầm Độc Long ngay gần đó, có một tên thập hoang giả vẻ mặt hoảng sợ đang ẩn thân ở một cái khe trong thân cây, thân thể lạnh run.

Xung quanh gã, thình lình có bốn thân ảnh, ánh mắt lạnh như băng, đang tìm tòi.

“Sương mù xuất hiện rồi!! Chỉ cần ta cố kiên trì, tiểu hài tử nhất định sẽ tới cứu ta!” Người đang ẩn núp này, chính là Cốt Đao từng nhiều lần mua đảm bảo ở chỗ Hứa Thanh!

…

“Sương mù xuất hiện rồi.”

Ngay khi đi vào cấm khu, bước chân của Hứa Thanh lập tức dừng lại.

Hắn cảm nhận được bóng dáng của bản thân xuất hiện một chút vặn vẹo, loại sự tình này trước kia hắn đã từng gặp, là dấu hiệu sương mù xuất hiện bên trong cấm khu.

Thậm chí cẩn thận nhìn, cũng có thể thấy trong rừng có một tia sương mù mỏng manh tồn tại.

Hứa Thanh có chút do dự, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn lựa chọn đi vào rừng rậm.

Một mặt là hắn cần đi tới nhà thuốc của hắn ở hạp cốc, một phương diện khác là mặc dù cái bóng trợ giúp không thể quá lâu, nhưng cũng đủ để hắn đi đến hạp cốc.

Hơn nữa lúc sương mù xuất hiện, nhìn như nguy hiểm, nhưng trên thực tế thì dị thú cũng là như thế, cho nên ở trên trình độ nhất định mà nói, so với trước kia còn an toàn hơn.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là không ở lạc đường ở, vả lại dị chất cũng không gia tăng.

Vì vậy tốc độ của Hứa Thanh trở nên nhanh hơn, cấp tốc xuyên qua bên trong rừng rậm.

Cho đến một lúc lâu sau, sương mù lúc này đã có chút nồng đậm, bước chân Hứa Thanh dừng lại, đi tới bãi nước bùn của đám thằn lằn đêm.

Hắn đứng ở trên đại thụ bên cạnh, nghiêng đầu nhìn về phía Bắc.

"Nơi đó là khu vực đầm Độc Long..." Rừng trong cấm khu, bởi vì hình dạng mặt đất khác biệt, cho nên được thập hoang giả phân định thành một vài địa điểm, mà đầm Độc Long chính là cái thứ nhất.

Đối với cái này đầm Độc Long này, Hứa Thanh cũng đã nghe qua nhiều lần, phần lớn là được Cốt Đao nói, bởi vì đối phương mỗi một lần mua đảm bảo đều chỉ định khu vực cứu viện là đầm Độc Long.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, số lần Cốt Đao mua đảm bảo quá nhiều, hắn nhớ kỹ hai ngày trước hình như đối phương cũng đã mua một lần.

Bây giờ mặc dù còn chưa tới thời gian, nhưng sương mù đã xuất hiện, mình cũng đang ở gần đây, dứt khoát đi qua xem sao.

Nghĩ tới đây, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, từ trên tán cây nhảy lên, lao về phía đầm Độc Long.

Mà theo Hứa Thanh tới gần, ánh mắt hắn chậm rãi nheo lại, trong thần sắc lộ ra vẻ cảnh giác, động tác cũng càng ngày càng ẩn giấu.

Hắn thấy được một người.

Đối phương mặc áo da màu đen toàn thân, trên mặt đeo mặt nạ dữ tợn, cầm trong tay một thanh trường kiếm lóe ra hàn quang, đang tìm tòi gì đó.

Linh năng chấn động trên người cũng không tầm thường, dĩ nhiên cho Hứa Thanh một loại cảm giác đã đạt đến trình độ như Hỏa Nha của tiểu đội Huyết Ảnh lúc trước.

Hứa Thanh chỉ nhìn trong chốc lát, thân thể liền linh hoạt lách qua, nhưng không bao lâu hắn lại thấy được người thứ hai mặc trang phục tương tự, tu vi cũng tương tự, cái này để cho đáy lòng Hứa Thanh có chút nghi ngờ.

“Không phải thập hoang giả.” Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó càng thêm cẩn thận, sau khi đi một vòng trong phạm vi của đầm Độc Long, hắn đã thấy được Cốt Đao!

Chương 74: Hắn đã mua đảm bảo từ chỗ của ta (1)

Giờ phút này Cốt Đao đã mất đi sức chống cự, hai tay hai chân cũng đã bị trói chặt, người cũng đã hôn mê, bị một người đàn ông cao lớn cường tráng vác trên vai.

Bên cạnh đại hán, đồng dạng là một người mặc áo da màu đen, người này là một lão giả, lưng có chút còng.

Có lẽ cũng bởi vì như vậy, cho nên lão không hề đeo mặt nạ để che giấu diện mạo, phía dưới đám tóc toán loạn, là một khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, trong mắt hiện lên vẻ âm lãnh, trên người hiện ra một cảm giác vô cùng nghiêm túc.

Chấn động trên người càng mãnh liệt, đã vượt qua chấn động của Lôi đội cùng đội trưởng Huyết Ảnh lúc trước, hiển nhiên là Ngưng Khí tầng bảy.

Loại tu vi này, Hứa Thanh chưa từng thấy qua ở bên trong doanh địa của thập hoang giả.

“Tổng quản, màn sương mù này tới rất không đúng lúc, những miếng thịt bảo bị đánh dấu khác phải làm sao bây giờ?” Trong lúc Hứa Thanh đứng ở xa xa quan sát, đại hán vác Cốt Đao trầm muộn mở miệng.

“Đều là do tên này, trốn đi trốn lại làm chúng ta trễ nải thời gian.” Lão giả mặc hắc y lạnh lùng liếc mắt nhìn Cốt Đao đang hôn mê, sau khi trầm ngâm một lúc liền lắc đầu.

“Gọi những người khác tới đây đi, chúng ta đi ra ngoài trước, khi sương mù tiêu tán, chúng ta lại đi tìm những thịt bảo kia.”

“Lão đại cũng thiệt là, trực tiếp bắt trong doanh địa không được sao, còn phải đợi đám người này đi vào cấm khu, mới để cho chúng ta ra tay bắt.” Đại hán bất mãn nói mấy câu, lão giả một bên liền hừ lạnh một tiếng.

“Lão đại muốn là tế thủy trường lưu (*sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu), không phải loại óc heo như ngươi có thể lý giải, nếu trực tiếp bắt người ở trong doanh địa mà nói, cái doanh địa này còn vận hành thế nào được nữa?”

Đại hán nghe vậy có chút không cho là đúng, nhưng không đi phản bác, dựa theo lão giả căn dặn, gã lấy ra một cái cái còi thổi lên, rất nhanh hai tên hắc y nhân mà Hứa Thanh vừa thấy khi nãy đã nhanh chóng đi đến.

Hứa Thanh cũng không ngăn trở, cũng không ra tay, hắn đợi trong tán cây phía xa, lạnh lùng nhìn tất cả.

Sau khi xác định nhân số của đối phương đích đích xác xác là bốn người, mắt thấy bọn chúng định ly khai, Hứa Thanh liếc mắt nhìn Cốt Đao đang hôn mê.

Nếu như hắn không phát hiện việc này, Cốt Đao cũng không mua đảm bảo chỗ hắn, hoặc là việc này phát sinh ở bên ngoài rừng rậm, Hứa Thanh sẽ không thèm để ý tới, hắn không phải là Thánh Nhân, không có nhiều tinh lực như vậy để đi cứu vớt người khác.

Nhưng hắn có nguyên tắc của mình.

Ngươi đã mua đảm bảo của ta, như vậy ta sẽ bảo vệ ngươi rời khỏi cấm khu an toàn, về phần chết sống sau khi ra khỏi đây, hắn bỏ qua.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Hứa Thanh lao ra trong nháy mắt, tốc độ nhanh tới mức trực tiếp lưu lại tàn ảnh ở chỗ cũ, tựa như một mũi tên rời khỏi cung, lao thẳng đến đại hán đang vác Cốt Đao trên lưng.

Lúc trước hắn ẩn nấp quá bí ẩn, khi ra tay lại như sét đánh, cho nên bao gồm đại hán và cả ba hắc y nhân, đều chưa từng phát hiện chút nào, chỉ có lão giả có chút phản ứng.

Giờ phút này sắc mặt của lão lập tức biến hóa, cấp tốc quay người, tay phải giơ lên, ngay lập tức liền có từng đạo băng nhọn nhanh chóng ngưng tụ, lao thẳng đến không trung.

Nhưng vẫn chậm, từng đạo băng nhọn đều bắn hụt, Hứa Thanh đã đến bên cạnh tên đại hán, trong lúc cuồng phong bay tứ tán, tóc của hắn bay múa, tia hàn quang trong mắt và sự sắc bén của lưỡi chủy thủ chiếu rọi cùng một chỗ, sát cơ lộ ra!

Một đao đảo qua yết hầu người đại hán, lực đạo rất lớn, trực tiếp khiến cho đại hán ngưng khí tầng năm này không có chút thời gian phản kháng cùng phản ứng, tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp truyền ra, đầu người liền trực tiếp bay lên.

Máu tươi văng khắp nơi!

Cốt Đao nằm trên lưng tên đại hán giờ phút này cũng ngã xuống, bị Hứa Thanh nhanh tay một phát nắm được quần áo, cất bước nhảy mấy cái liền xuất hiện ở xa xa.

Sau khi ném Cốt Đao ở một bên, Hứa Thanh quay người, như một người thợ săn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ba người khác.

Cho đến giờ phút này, cái đầu của tên đại hán vẫn mở to mắt mang theo vẻ mờ mịt, cùng thi thể của gã, còn có những đạo băng nhọn của lão giả bắn hụt, mới đồng thời rơi xuống đất.

Bốn phía lập tức yên tĩnh, một màn này tạo thành chấn động cực lớn, khiến cho tâm thần của lão giả cùng hai người đồng bạn bên cạnh của lão đồng thời nổ vang, đồng loạt nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu hài tử!”

Một trong hai hắc y nhân sau lưng lão giả sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, ánh mắt trợn to, chợt thốt ra một câu.

“Câm miệng!” Lão giả mặc hắc y ở phía trước lập tức gầm nhẹ.

Mà hắc y nhân kia cũng phát hiện mình nói lỡ, không lên tiếng nữa.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn thật sâu ba người này, câu nói kia, đã bại lộ hết thảy.

Chương 75: Hắn đã mua đảm bảo từ chỗ của ta (2)

“Tiểu hài tử, chuyện này không liên quan tới ngươi, lập tức cút, ta có thể cho rằng ngươi chưa từng xuất hiện ở đây.” Sắc mặt lão giả mặc hắc y âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh, cũng không che giấu, chậm rãi mở miệng.

Giờ phút này có gió thổi tới, lúc thổi ngang qua chỗ Hứa Thanh, thổi tan tàn ảnh hắn lưu lại, lại thổi tới chỗ ba người lão giả, cuốn lá cây trên mặt đất lên, phát ra từng tiếng xôn xao ồn ào.

Hình như sương mù, ở trong cơn gió, càng đậm một chút.

Hứa Thanh trầm mặc, không nói gì.

Mà Cốt Đao đã sớm thức tỉnh, nhưng một mực giả bộ như hôn mê, giờ phút này nghe được lời lão giả nói, nội tâm của gã liền vô cùng sốt ruột, lo lắng Hứa Thanh sẽ không tiếp tục cứu mình, vì vậy nhanh chóng mở mắt ra.

Gã cảm thấy phải kéo Hứa Thanh đến mức độ nhất định phải liều chết xuất thủ mới ổn, mà phương pháp như vậy, chỉ có một, vì vậy cao giọng hô lên.

“Tiểu hài tử đừng nghe bọn chúng, bọn chúng là người của doanh chủ, thập hoang giả những năm này mất tích ở trong doanh địa, có không ít người đều là bị bọn họ bí mật bắt đi, ta cho rằng bị bán cho thương đội Dưỡng Bảo Nhân, đây là bí mật lớn nhất của doanh chủ!”

Lời gã vừa nói, để cho lão giả hắc y nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, mở miệng lần nữa.

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, không nên xen vào việc của người khác!”

Hứa Thanh không để ý tới lời nói của Cốt Đao, nhân quả của việc này không liên quan gì tới hắn, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, cũng rất trực tiếp.

Ngươi mua đảm bảo nơi ta, ta liền bảo vệ ngươi rời khỏi cấm khu, về phần sau khi rời khỏi chết hay sống, không liên quan tới ta.

“Gã mua đảm bảo của ta.” Hứa Thanh nghiêm túc nói.

Sắc mặt lão giả mặc hắc y càng thêm lạnh như băng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khóe miệng của lão nhe răng cười, hai tay mạnh mẽ nâng lên, dưới chân lão lập tức xuất hiện một cái quầng sáng màu đỏ thật lớn.

Từng trận gió lạnh bỗng nhiên từ bên trong bay lên không trung, tựa như hóa thành vòi rồng vậy, khí thế không tầm thường.

“Tiểu hài tử, kinh nghiệm của ngươi vẫn là quá ít, vậy mà lại cho ta thời gian thi pháp, nếu như vậy… Ngươi liền đi chết đi.”

Lão giả gầm nhẹ một tiếng, hai tay chợt run lên, gió bão chung quanh lão lập tức càng ngày càng dồi dào, trong đó còn có vô số mũi băng nhọn bằng máu đang nhanh chóng hình thành.

Ngay khi gió bão nổi lên, hai hắc y nhân bên cạnh cũng đồng thời cười dữ tợn một tiếng, một trái một phải lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Mắt Cốt Đao lộ ra sự tuyệt vọng.

Chỉ có Hứa Thanh, thần sắc từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, ngay khi hai thân ảnh kia tới gần, khi những mũi băng nhọn bao quanh bên ngoài thân thể lão giả muốn bộc phát, hắn nhẹ giọng mở miệng.

“Cũng phải cám ơn ngươi.”

Hầu như ngay lúc Hứa Thanh nói, hai hắc y nhân đang vọt tới phía hắn đột nhiên dừng bước chân lại.

Sắc mặt bọn họ trong nháy mắt biến thành màu đen, ánh mắt trợn to lộ ra sự hoảng sợ, từng tia máu màu đen, từ trong thất khiếu của bọn họ chảy xuống.

Dường như bọn họ đã trúng phải kịch độc, giờ phút này thậm chí còn không thể hô hấp, tâm thần hai người sợ hãi đến cực hạn, theo bản năng liền muốn bỏ chạy.

Nhưng không đợi bọn họ lui vài bước, hai người liền há miệng phun ra một ngụm máu đen, thân thể mất đi tất cả khí lực, lảo đảo ngã xuống đất, toàn thân run rẩy kịch liệt, biểu cảm đau khổ tột cùng, tựa như đang thừa nhận cực hình nhân gian, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trong nháy mắt tiếp theo, bất đắc kỳ tử mà chết.

Một màn này, làm cho Cốt Đao vô cùng kinh hãi, lão giả mặc hắc y đang thi pháp cũng như là nổ vang trong đầu, gió bão bốn phía xuất hiện bất ổn.

Mà cặp mắt của lão, lúc này cũng thình lình có máu đen chảy xuống.

“Ngươi…” Sắc mặt lão giả đại biến, không cách nào duy trì sự ổn định của thuật pháp nữa, chợt đẩy tay ra phía ngoài, khiến cho những mũi băng nhọn bộc phát sớm hơn.

Nhưng bởi vì tâm thần bị ảnh hưởng, cho nên lần này bộc phát tuy uy lực lớn, nhưng phạm vi bao chùm lại bị lệch, thân thể Hứa Thanh mang theo Cốt Đao nhoáng một cái, liền nhẹ nhõm tránh đi, sau đó hắn nhìn lão giả mặc hắc y giờ phút này đang cấp tốc lui về phía sau muốn bỏ chạy.

Nhìn đối phương trong lúc rút lui còn không ngừng lấy ra đan dược nuốt vào, Hứa Thanh cũng không có đi ngăn cản, mà nhẹ giọng thì thào bên cạnh Cốt Đao đang sợ hãi.

“Một, hai, ba…”

Ba chữ vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt lão giả mặc hắc y phốc một tiếng phun ra một ngụm máu đen, bên trong thậm chí còn có những mảnh nội tạng hư thối.

Thân thể của lão lảo đảo, nhưng không ngã xuống đất, mặc dù sắc mặt trắng bệch, nhưng hình như vẫn còn dư lực một chút, đang muốn tiếp tục bỏ chạy.

Hứa Thanh thấy một màn như vậy, nhăn mày lại, trong nháy mắt lao ra, trực tiếp đuổi theo lão giả, trong thần sắc tuyệt vọng của đối phương, duỗi tay về phía ngực lão cách không hạ một quyền xuống.

Trên nắm tay ngay lập tức huyễn hóa ra hình ảnh Tiêu đang dữ tợn nhe răng cười, đánh tới phía lão giả.

Phanh!

Thân thể lão già chấn động, quần áo trên ngực trong nháy mắt vỡ vụn thành tro bụi, trái tim tan vỡ, khí tuyệt bỏ mình.

Thi thể ngã xuống đất, cốt nhục trên ngực lõm vào, trên máu thịt còn ghép thành một cái mặt quỷ Tiêu, chỉ nhìn qua liền thấy vô cùng đáng sợ.

“Mượn gió khuếch tán bảy loại độc tán, trên lý luận sử dụng hỗn hợp, mấy hơi thở sau khi trúng độc nhất định tử vong, tại sao lão còn có thể kiên trì… Xem ra còn cần phải cải tiến thêm.”

Hứa Thanh thì thào, không thèm để ý tới Cốt Đao một bên đã sợ đến choáng váng, bắt đầu sửa sang lại chiến lợi phẩm, sau cùng lấy ra Hủy Thi Tán, rải lên trên ba cỗ thi thể.

Theo thanh âm xì xì truyền ra trong khu rừng rậm yên tĩnh, ba cỗ thi thể cũng hóa thành máu loãng.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh nhìn Cốt Đao.

Thể xác và tinh thần Cốt Đao đã bị Hứa Thanh ra tay hù dọa, cả người đều đang phát run, thân ảnh thiếu niên ở trước mắt ở trong mắt của gã, hình như đã trở thành tồn tại kinh khủng nhất trên thế gian này.

Vì vậy sau khi bị ánh mắt của Hứa Thanh quét tới, gã lập tức liền run run.

Mà trong lúc run rẩy, gã cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, làn da trên tay cũng biến thành màu xanh, một màn này khiến cho gã xém chút nữa tan vỡ.

“Tiểu hài tử đạo hữu, ta ta… Ta cũng trúng độc.”

“Trong phạm vi gió của khu vực này, đều trúng độc.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Giải dược, cho ta giải dược…” Cốt Đao lo lắng, hắn cảm thấy toàn thân mình đều đang đau đớn.

“Độc của ta, không có giải dược.” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn sương mù từ xa đang tới, trong sự tuyệt vọng của Cốt Đao, lại nhàn nhạt nói một câu.

“Ta tới cứu ngươi, là bởi vì ngươi đã mua đảm bảo, nhưng đây không phải là thứ mà ngươi có thể dựa vào để sử dụng sự khôn vặt của mình."

"Tiểu hài tử đạo hữu, ta sai rồi, ta biết ta sai rồi, ta bắt đầu thấy trên người đau nhói rồi, ngươi xem da của ta cũng biến thành màu xanh…"

Cốt Đao run rẩy, gã nhìn hai tay của mình càng ngày càng xanh, trong lòng lại nhớ tới một màn thất khiếu chảy máu chết thảm của hai tên hắc y nhân, nội tâm hoảng sợ đến cực hạn.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn gã một cái, vung tay phải lên, ném một túi thuốc tới.

Cốt Đao nhanh chóng tiếp được, trực tiếp rót vào trong miệng, bộ dạng rất sợ thiếu đồ không giải được độc, màu xanh trên người gã rất nhanh liền tiêu tán, nhưng bộ mặt lại bắt đầu phình to ra.

"Ngươi cho ta ăn cái gì vậy, sao miệng ta có chút sưng…" Cốt Đao cảm thấy mặt rất nặng, nói chuyện cũng không lưu loát, mờ mịt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh quét mắt nhìn Cốt Đao giờ phút này giống như là một đầu heo, nhàn nhạt mở miệng.

"Cũng là độc dược."

Chương 76: Trái sinh phải tử (1)

“… Cũng là độc dược?”

Ánh mắt Cốt Đao trợn to, lộ ra tuyệt vọng, muốn nói cái gì đó, nhưng trong nháy mắt tiếp theo liền mê muội, cả người lâm vào hôn mê.

Sương mù cũng vào thời điểm, bao phủ tới phía của bọn họ, bao trùm lên thân ảnh của Hứa Thanh cùng Cốt Đao vào.

Hai canh giờ sau, một chỗ ngã tư ở biên giới của cấm khu, Cốt Đao với thân thể đau nhức thức tỉnh mở mắt ra.

Ngay khi gã mở mắt ra, gã mờ mịt nhìn bốn phía, nhưng rất nhanh gã liền căng thẳng nhảy lên.

Xác định chỗ này không có nguy hiểm, vả lại sau đó cũng không thấy được thân ảnh Hứa Thanh, gã mới nhẹ nhàng thở ra, cũng phát hiện vết sưng trên mặt mình đã không còn, cả người cũng không có biến hóa gì lớn so với trước khi trúng độc.

“Ta không chết?”

Trái tim Cốt Đao tăng tốc nhảy lên, cảm giác sống sót sau tai nạn cực kỳ mãnh liệt, đồng thời gã cũng chú ý tới bên cạnh có một mảnh trúc, phía trên có khắc một đoạn chữ.

“Đã đảm bảo.”

Nhìn ba chữ này, trong lòng Cốt Đao bay lên từng trận phức tạp, càng có chút xấu hổ đối với một chút thủ đoạn lúc trước của mình, sau một lúc lâu gã mới than nhẹ một tiếng, quay về phía rừng rậm, cúi đầu thật sâu.

“Cảm ơn.”

Sau khi thì thào, gã quay người nhìn về hai hướng phía trước, phía bên phải chính là con đường trở lại doanh địa phải đi qua, bên trái là con đường rời xa doanh địa, đi tới thành Tùng Đào.

Gã đứng ở chỗ này, cảm giác bốn phía không có người, vì vậy liền trầm mặc thật lâu.

“Doanh chủ đến từ Kim Cương tông, phạm vi thế lực của Kim Cương tông bao phủ toàn bộ thành trì gần đó, cho dù ta trốn vào thành Tùng Đào, sợ là cũng khó có thể thoát khỏi sự tức giận của doanh chủ, thực tế là người của gã đều đã chết.”

Cốt Đao vùng vẫy trong lòng, gã biết có một cái phương pháp có thể cho mình có một cơ hội sống sót, đó chính là đi mật báo với doanh địa, báo cáo việc tiểu hài tử chém giết thủ hạ dưới trướng của doanh chủ nói ra, do đó ném hết thảy tới trên người tiểu hài tử, còn mình dựa vào việc này, có lẽ có thể sống sót.

Chỉ là nếu làm như vậy, liền vi phạm lương tâm của mình, tiểu hài tử dẫu sao cũng đã cứu mình, nhưng sau khi trầm tư một lát, nội tâm vùng vẫy của gã hóa thành quyết đoán.

“Trong loạn thế, sự sống của mình mới là trọng điểm, không quản được người khác!” Nghĩ tới đây, gã đè xuống áy náy trong nội tâm lại, thân thể nhoáng một cái, nhanh chóng chạy thật nhanh về phía doanh địa.

Nhưng trong một cái chớp mắt khi thân thể của gã bước về phía doanh địa, một đạo hàn quang từ sau lưng gã với tốc độ kinh người gào thét đến, trong giây lát liền xuyên qua đầu lâu của gã.

Phịch một tiếng, toàn thân Cốt Đao chấn động, máu tươi văng khắp nơi, ánh mắt trợn to, ngã trên mặt đất run rẩy vài cái, thế giới trong mắt gã, bị một thân ảnh tới gần che mất, sau đó chậm rãi biến thành đen nhánh, cho đến hóa thành vĩnh hằng.

Khí tuyệt bỏ mình.

Hứa Thanh đứng trước thi thể Cốt Đao, lặng lẽ rút ra que sắt ra.

Đối với nhân tính, Hứa Thanh hiểu rất rõ, cho nên hắn cũng không rời khỏi, mà cho Cốt Đao một cái lựa chọn.

Bên trái là sinh.

Phía bên phải là tử.

Cốt Đao chọn phía bên phải.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lấy ra Hủy Thi Tán rắc khắp nơi, theo thi thể Cốt Đao hòa tan, Hứa Thanh bình tĩnh xoay người, nhoáng một cái, liền chạy thật nhanh về chỗ sâu trong rừng.

Về phần việc của doanh chủ, hắn chẳng muốn tham dự.

Giờ phút này ở bên trong rừng rậm tuy có sương mù, nhưng ảnh hưởng đối với hắn cũng không phải đặc biệt lớn, vì vậy vào lúc hoàng hôn, Hứa Thanh đã xuyên thẳng qua sương mù, đến được nhà thuốc ở hạp cốc của mình.

Hầu như đồng thời với lúc hắn tiến vào, liền có tiếng sói tru hơi yếu vang vọng, nhưng Hứa Thanh không để ý.

Hắn trước tiên cẩn thận quan sát một phen, sau khi xác định trên lều vải nhỏ lần trước mình lưu lại không có dấu vết bị đụng chạm, lúc này mới đẩy cửa ra bước vào.

Nhà thuốc không lớn, cũng không có giường chiếu để nghỉ ngơi, bốn phía đều được xây dựng bằng những mảnh gỗ hình vuông, mà bên trong từng cái ô vuông, cũng được để những loại dược thảo cùng độc thảo khác biệt.

Những dược thảo cũng độc thảo này đều đã được xử lý, lại được bảo trì nguyên vẹn, số lượng không ít, rập rạp vô số, đủ mấy trăm loại.

Ánh mắt Hứa Thanh vừa đảo qua, trong đáy lòng liền nổi lên từng trận thỏa mãn.

Những thứ này đều là do hắn tự thu thập được ở trong cấm khu từ khi đi theo Bách đại sư học tập đến nay, phần lớn trong đó đến từ khu vực rìa của cấm khu, một phần nhỏ lấy từ trong chỗ sâu.

Bên trong độc thảo chiếm đa số, dược thảo rất ít.

Trước tiên Hứa Thanh kiểm tra một chút, sau đó ngồi dưới đất suy tư.

Bách đại sư nói cho hắn đan phương của Bạch Đan, mặc dù đều là giấu ở trong những khóa học thông thường, nhưng Hứa Thanh có thói quen viết lại những gì đã học, trí nhớ cũng không tồi, cho nên công thức này sớm đã bị hắn sửa sang lại và tìm ra, chỉ là… Dược thảo để luyện chế Bạch Đan hắn không có đủ toàn bộ.

“Cho nên hoàn toàn không thể nào luyện chế theo đan phương, nhưng có lẽ có thể căn cứ dược tính của dược thảo, lấy những loại dược thảo khác thay thế, hoặc là điều phối bù vào.”

Hứa Thanh thì thào, hắn không biết phương pháp này có hữu dụng hay không, nhưng coi như là thất bại, cũng có thể gia tăng kinh nghiệm điều phối và luyện chế thuốc của mình.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh vung tay phải lên, lập tức có bảy tám loại dược thảo, từ bên trong các ô vuông khác nhau bay ra, rơi tới trước mặt của hắn.

Sau khi cẩn thận xem xét, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, rời khỏi nhà thuốc đi ra sân sau, chỗ đó ngoại trừ những đóa hoa đủ loại màu sắc, bên ngoài còn có một mảnh ruộng nhỏ được đào bới, bên trên trồng không ít dược thảo.

Những thứ này, đều là Hứa Thanh sử dụng thời gian có hạn của mình, không muốn để cho những loại dược thảo phải cách đất quá lâu, được Hứa Thanh di chuyển đến nơi này, dần dà, cũng trở thành một cái dược điền nhỏ.

Giờ phút này, theo Hứa Thanh càng đến gần mảnh dược điền, tiếng sói tru cách đó không xa càng ngày càng truyền đến rõ ràng hơn.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không thèm để ý tới, đi tới bên trong dược điền bứt lấy ba loại dược thảo, quay người rời khỏi.

Sau khi trở lại nhà thuốc, hắn lấy ra một cái chậu đá, dựa theo tri thức học được, bắt đầu điều phối.

Vô luận là tách lá, hay là lấy nhựa, hoặc là lấy phấn hoa, hắn đều làm vô cùng cẩn thận, cố gắng không sai chút nào, sau đó không ngừng điều phối, màu sắc của nước thuốc bên trong chậu đá chậm rãi đen nhánh.

“Thiếu năm loại dược thảo…”

Hứa Thanh nhìn những ô vuông chung quanh mình, sau khi nghĩ ngợi lại lấy ra một chút, mượn phương pháp âm dương lưỡng cực, định điều phối ra một loại có hiệu quả vừa lòng.

Nhưng hiển nhiên việc này rất khó, cho nên đến khi trôi qua cả đêm, bên ngoài lúc này cũng đã hừng đông, hắn mới miễn cưỡng phối hợp ra được loại dược thảo cần thiết.

Nhìn dịch nhờn đen sì bên trong chậu đá, Hứa Thanh nhíu mày một cái.

Cái này cùng với Bạch Đan trong tưởng tượng của hắn không giống nhau, những đã làm đến bước này rồi, hiển nhiên không thể nào bỏ qua được.

Vì vậy Hứa Thanh cắn răng một cái, lấy ra rất nhiều Thất Diệp Thảo, dựa theo tỉ lệ điều phối vào trong.

Chương 77: Trái sinh phải tử (2)

Trong nháy mắt tiếp theo, nước thuốc bên trong chậu đá lại trực tiếp sôi trào, xuất hiện dấu hiệu màu sắc thay đổi, nhưng biến hóa này chỉ kéo dài ba cái hô hấp, liền dừng lại.

Lúc nhìn lại, nước thuốc bên trong chậu đá, không còn màu sắc đen nhánh nữa, mà đã thành màu nâu.

Hứa Thanh do dự, sờ lên khối thủy tinh màu tím trên bộ ngực mình, cân nhắc tới thể chất kháng độc rất mạnh của mình, vì vậy có hơi yên tâm, giơ tay lên cẩn thận thò vào chậu đá, nắm lấy chút bùn thuốc ve thành bộ dạng một viên dược hoàn, sau đó đặt ở trước mũi ngửi ngửi.

Một mùi tanh hôi tràn ra, khiến chi Hứa Thanh có chút không dám ăn.

“Nên ăn không…” Thần sắc Hứa Thanh có chút vùng vẫy, sau khi trầm ngâm một lúc liền cầm lấy đan dược đi ra, đi tới dược điền.

Vừa mới tới gần, tiếng sói tru lần nữa truyền ra, bước chân Hứa Thanh vẫn liên tục bước, xuyên qua dược điền, đi thẳng đến nơi truyền đến tiếng sói tru.

Rất nhanh, ở sau một đám cỏ dại phía sau dược điền, một cái lồng sắt lớn xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Trong lồng, có một con hắc lân lang gầy còm, suy yếu gục ở.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, nó lập tức đứng lên, lộ ra hàm răng gầm nhẹ, nhưng trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, nói rõ nó rất sợ hãi đối với Hứa Thanh.

Đầu hắc lân lang này, Hứa Thanh gặp phải lúc hái thuốc ở trong khu vực sâu trong rừng, lúc ấy đối phương muốn tập kích hắn, sau đó bị hắn bắt lấy nhưng không có giết, nhốt ở đây để làm vật thí nghiệm thuốc.

Sau khi chú ý tới viên đan dược màu đen trong tay Hứa Thanh, đầu hắc lân lang này lập tức run rẩy, liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng vẫn chậm, Hứa Thanh vươn tay trái vào trong lồng, một phát bắt được cổ của hắc lân lang, trong tiếng ô ô vùng vẫy của nó, cưỡng ép kéo miệng của nó mở ra.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào đầu hắc lân lang đang run rẩy, tay phải xuất ra đan dược đã luyện chế, đặt vào trong mồm của nó.

Hắc lân lang càng ngày càng run rẩy, cuối cùng cũng khuất phục dưới uy hiếp tử vong, mở to miệng ngoan ngoãn ăn.

Sau một lúc lâu, toàn thân đầu hắc lân lang này tràn ra khói đen, liên tục nôn mửa, đầu phình ra một cái túi lớn, rất nhanh phịch một tiếng cái túi lớn vỡ vụn, thân thể nó mềm nhũn, gục xuống thở hồng hộc.

Hứa Thanh nhăn mày lại, ném mấy khối thịt vào trong, quay người trở lại nhà thuốc, ngồi ở bên trong suy nghĩ kỹ lại.

“Làm sao lại không có hiệu quả… Nhìn dược hiệu phát tác, giống như có chút vấn đề, đây không phải là đang hóa giải dị chất, đây là đang ép dị chất bùng nổ.”

Một lát sau, Hứa Thanh cảm thấy hẳn là do thiếu một cái thuốc dẫn, hắn cần thuốc dẫn, chiết xuất hiệu quả của những loại dịch thể thuốc này một chút.

“Thuốc dẫn, có thể dùng độc rắn điều chế.”

Hứa Thanh phất tay, ba cái tuyến chất độc khác biệt bay tới, sau khi bị hắn bài trừ chất độc ra ngoài, nước thuốc bên trong chậu đá lập tức phát ra thanh âm xì xì, bốc lên một cỗ khói xanh.

Trong sương khói này ẩn chứa kịch độc, Hứa Thanh mắt thấy như thế, lập tức vung tay phải lên, tạo thành cơn gió cuốn khói độc tràn ra bên ngoài, lại đặt chậu thuốc ở một bên đợi lên men.

Trong quá trình chờ đợi, Hứa Thanh khoanh chân nhắm mắt thổ nạp, tu hành Hải Sơn Quyết.

Cho đến khi sắc trời dần dần muộn, Hứa Thanh mở mắt ra, kiểm tra nước thuốc sau khi lên men sau càng ngày càng sền sệt , lấy ra một chút vo vo, sau đó lại đi đến chỗ của con hắc lân lang.

Một lát sau, trong tiếng phanh phanh nổ mạnh vang vọng, Hứa Thanh phiền muộn đi trở về, ngồi ở chỗ kia tiếp tục suy tư, thậm chí hắn còn lấy ra Bạch Đan thành phẩm, sau đó hòa tan ra để nghiên cứu.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, rất nhanh đã trôi qua sáu ngày.

Trong sáu ngày, Hứa Thanh tựa như quên mất tất cả mọi việc bên ngoài, đắm chìm bên trong việc nghiên cứu chế tạo Bạch Đan.

Từng ô dược thảo bên trong nhà thuốc đã bị hắn dùng hơn phân nửa, Dược Điền cũng sắp hết sạch, nước thuốc Bạch Đan mà hắn luyện chế ra, cũng được hắn dần dần cải tiến hơn.

Về phần đầu hắc lân lang kia…

Sau một lần thí nghiệm thuốc cuối cùng, dị chất trong cơ thể đối phương lập tức đạt đến cực hạn, thậm chí còn dẫn dị chất bên trong linh năng ở bốn phía hội tụ đến, nháy mắt tan vỡ hóa thành một đám mưa máu.

Nếu không phải cái bóng của Hứa Thanh có thể hấp thu dị chất, sợ là một lần dị chất hội tụ vừa nãy, đã có thể xâm nhập toàn thân của hắn.

Một màn này, khiến cho Hứa Thanh có chút nản lòng.

Nhưng hắn biết rõ Bạch Đan không phải dễ luyện chế như vậy, nhất là mình còn luyện chế ở trong tình huống không có toàn bộ dược thảo, liền càng khó hơn.

Nhưng mà mặc dù như thế, kinh nghiệm điều phối dược thảo của hắn vẫn gia tăng đều, đồng thời trong hơn mời lần cải tiến, một lần cuối cùng, mặc dù không xưng là thành công, nhưng đã có một chút tác dụng.

Chỉ là loại tác dụng này, hoàn toàn trái ngược với Bạch Đan.

Bạch Đan là đan dược hóa giải dị chất, mà đan dược được Hứa Thanh cải tiến trong một lần cuối cùng, là khiến dị chất nhanh chóng bị thu hút tới đây.

Giờ phút này hắn cúi đầu nhìn vào chậu đá trước mặt.

Tầng ngoài của chậu đá có một tầng ngăn cách màu xanh, đó là do Thất Diệp Thảo bị hòa tan hình thành, mà dưới sự ngăn cách này, là nước thuốc vô cùng đen nhánh.

Sở dĩ phải ngăn cách, là bởi vì một khi cái vách ngăn này tan biến, dịch thể thuốc này thậm chí không cần nuốt vào, cũng sẽ tự động thu hút nồng đậm dị chất hội tụ.

Một nửa nguyên nhân cái chết của đầu hắc lân lang kia, chính là do cái này gây ra.

Hứa Thanh thở dài, vuốt vuốt mi tâm, cảm thụ tu vi trong cơ thể chấn động, lúc này mới tiêu tán một chút cảm giác thất bại.

Mặc dù trên đan dược không thuận lợi, nhưng tu vi của hắn trong khoảng thời gian này tăng trưởng rất là nhanh, bây giờ đã đến tầng thứ năm viên mãn của Hải Sơn Quyết.

“Tối nay, có lẽ có thể đột phá đến tầng thứ sáu.”

Hứa Thanh thở sâu, để lại sự tình đan dược qua một bên, trong mắt lộ ra chờ mong, toàn lực trùng kích tu vi.

Thân ở trong loạn thế, mỗi lần bản thân cường hãn thêm một phần, như vậy khả năng sống sót cũng sẽ tăng trưởng thêm một phần.

Trong đêm cùng ngày, khi trăng sáng treo trên cao, trong cơ thể Hứa Thanh truyền ra từng tiếng nổ vang thật mạnh.

Âm thanh lần này so với trước kia quả thực lớn hơn quá nhiều, Hứa Thanh vốn cho là trong cơ thể mình đã không còn dơ bẩn nữa, vậy mà thân thể hắn trong một cái chớp mắt, lại một lần nữa tràn ra rất nhiều tạp chất.

Một cỗ cảm giác thông thấu trước đó chưa từng có tràn ngập toàn thân Hứa Thanh, đồng thời phía sau hắn cũng mơ hồ truyền ra một tiếng gào thét.

Hình ảnh của Tiêu từng chỉ xuất hiện ở lúc xuất quyền, giờ phút này đang huyễn hóa ra phía sau hắn, thân thể rất lớn, vẻ hung tàn cũng mạnh hơn, thậm chí không còn xuất hiện một chân, mà xuất hiện cả hai chân.

Nhất là... Hình ảnh của Tiêu này, trên đầu nó rõ ràng hình như có một cái góc mơ hồ!!

Đây chẳng phải là Tiêu, đây là hình thức ban đầu của Khôi!

Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, tiếng Khôi non gào thét trong im lặng, truyền khắp bát phương, khiến cho không ít tiếng thú kêu trong rừng vào ban đêm ở thời khắc này đều im bặt lại.

Hứa Thanh chậm rãi mở ra hai mắt, ánh sáng màu tím trong nháy mắt chiếu rọi toàn bộ nhà thuốc, tựa như một đạo tia chớp màu tím phóng qua.

Mà sau khi tia sáng màu tím này tràn ngập cùng tiếng ngào thét của Khôi non phía sau, Hứa Thanh mặt không cảm xúc ngồi ở chỗ kia, lại làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác áp bách chưa bao giờ có.

Sau một lúc lâu, theo tia sáng màu tím trong mắt biến mất, hình ảnh của Khôi ở sau lưng cũng biến mất, Hứa Thanh thì thào nói nhỏ.

“Hải Sơn Quyết, tầng sáu!”

Chương 78: Màu đen vĩnh hằng (1)

Hải Sơn Quyết vốn là một bộ công pháp rất tầm thường, trình độ phân tách dị chất cũng rất bình thường.

Công pháp như vậy ở Nam Hoàng Châu có rất nhiều, phần lớn là của gia tộc cùng thế lực nhỏ.

Coi như là tu luyện đến đại viên mãn, chiến lực cũng không hề cao, ở trên nội dung lại thường có những từ miêu tả khuyếch đại.

Như là một Tiêu có thể chuyển núi, một Khôi có thể chuyển biển, mấy lời này chính là khoa trương điển hình.

Nhưng ở trong tay Hứa Thanh, Hải Sơn Quyết lại bạo phát ra uy năng trước nay chưa từng có, chỉ sợ cũng ngay cả người sáng tạo công pháp này, cũng đều chưa từng đạt tới.

Lúc hắn ở tầng năm liền có hình ảnh của Tiêu, đã có thể so với những người tu hành Hải Sơn Quyết tầng sáu tầng bảy thông thường, mà bây giờ vừa đạt tầng sáu liền trực tiếp tạo thành hình ảnh của Khôi.

Tuy chỉ là Khôi hình còn non, nhưng uy lực của nó đã siêu việt hơn xa Tiêu.

Có thể tưởng tượng lúc Hứa Thanh tu Hải Sơn Quyết đến tầng thứ bảy, cái hình ảnh của Khôi này sợ là sẽ hoàn toàn biến đổi.

Đến lúc đó, đối với toàn bộ người tu hành Hải Sơn Quyết mà nói, cũng đã là đến bước cuối cùng.

Nhưng đối với hắn, nơi này vẫn còn đường có thể đi.

“Bên trong miêu tả của Hải Sơn Quyết, chỉ có đến tầng thứ mười, mới có thể hình thành ảnh của Khôi, sau khi đại viên mãn thì ảnh của Khôi mới biến đổi thành dạng thiếu niên.”

Hứa Thanh ngồi bên trong nhà thuốc, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

“Mà dựa theo sự phát triển của ta, tầng thứ bảy có lẽ đã có thể khiến nó biến đổi hóa thành hình dạng thanh niên, như vậy tầng thứ tám? Tầng thứ chín cùng với tầng thứ mười thậm chí đại viên mãn thì sao?”

Hứa Thanh tràn đầy chờ mong trong lòng, hắn cúi đầu nhìn thân thể của mình một chút.

Lần này không cần đi thử nghiệm tốc độ cùng sức mạnh, hắn rất rõ ràng cảm nhận được, lúc này từ trong thân thể của hắn có một luồng khí tức vượt xa khí tức tầng năm lúc trước đang nổi lên.

Cỗ lực lượng này rất mạnh, khiến cho ngay cả hắn cũng đều kinh ngạc.

Mà tốc độ cũng giống như vậy, Hứa Thanh có loại cảm giác, giờ phút này nếu hắn toàn lực chạy thật nhanh, sức cản của gió sẽ biến thành trở ngại duy nhất.

Hắn không biết bây giờ mình ở trong doanh địa nằm ở trình độ nào.

Nhưng hắn biết rõ, loại phép thuật mà ngưng khí tầng bảy như lão giả mặc hắc y vài ngày trước, giờ phút này coi như là hai cái cùng tới, hắn cũng có thể đánh chết.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thở sâu, cúi đầu nhìn bốn phía mặt đất quanh mình.

Lúc này bên ngoài là ban đêm, trong phòng một mảnh đen nhánh, nhưng hắn vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của cái bóng.

Mình vừa đột phá, hình như cũng ảnh hưởng tới cái bóng, khiến cho nó hấp thu càng nhiều dị chất hơn nữa, quan hệ với hắn cũng trở nên càng thêm chặt chẽ cùng vi diệu hơn.

Trong trầm mặc, Hứa Thanh ngóng nhìn mặt đất, thời gian chậm rãi trôi qua, trời bên ngoài dần sáng, theo vài tia ánh mặt trời le lói chiếu vào bên trong cái nhà thuốc đơn gian, bên người Hứa Thanh, cái bóng từ mơ hồ dần hiện ra, càng ngày càng rõ ràng.

Ngay khi cái bóng hiện ra, ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ lại.

Hắn chính là đợi thời khắc này, theo tâm niệm truyền ra, hắn thấy rõ ràng cái bóng của mình hơi vặn vẹo.

Cánh tay phải của cái bóng, chậm rãi giơ lên.

Hô hấp của Hứa Thanh nặng hơn một chút, nhìn chằm chằm cái bóng, khống chế cái tay kia di chuyển trên mặt đất, lúc nó di chuyển tới chỗ bóng tối, cái bóng liền dung nhập vào bóng tối, không nhìn thấy nữa. Nhưng thần sắc của Hứa Thanh rất bình tĩnh, hắn có thể cảm nhận được cái bóng vẫn còn tồn tại như cũ.

Cho đến khi hắn khống chế tay của cái bóng đến chỗ của một ô vuông, chậm rãi thò vào, bắt lấy một cây dược thảo.

Ngay khi cái bóng lấy được cây dược thảo, gốc dược thảo trong nháy mắt tràn đầy dị chất, trực tiếp hóa thành màu xanh đen.

Mà lực khống chế của Hứa Thanh vào thời khắc này cũng đã đến cực hạn, theo tiếng nổ vang trong đầu, một phần cái bóng đang lan tràn ra trong nháy mắt thu hồi lại, hóa thành nguyên dạng.

Thật lâu sau, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong ánh mắt có chút tơ máu, đầu đau như muốn nứt, hắn lập tức nhắm mắt lại điều tức.

Cho đến một lúc lâu sau, Hứa Thanh mở đôi mắt, cơn đau nhức trong đầu cũng khôi phục lại.

“Vẫn không thể khống chế linh hoạt.”

Hứa Thanh nhìn cái bóng thật sâu, sau đó thu hồi tâm thần.

Hắn không vội, cứ phát triển như này, mình sớm muộn gì có cũng một ngày có thể hoàn toàn khống chế nó.

Lúc đó, cái bóng… Sẽ trở thành đòn sát thủ nhất của hắn.

Giờ phút này hắn thoáng nghỉ ngơi, Hứa Thanh giơ tay trảo một cái, gốc thảo dược dị hoá kia lập tức bay tới, rơi trong tay , sau đó Hứa Thanh cúi đầu cẩn thận quan sát.

“Giống như đúc khi Thần Linh mở mắt ra, dược thảo bên trong nhà thuốc cũng giống hệt như vậy.”

“Cho nên, năng lực của cái bóng là có thể khiến cho dị chất xâm nhập vào trong vật mà nó chạm vào?” Hứa Thanh thì thào, lần nữa thử nghiệm điều khiển cái bóng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hai canh giờ sau, Hứa Thanh đại khái hiểu rõ năng lực của cái bóng.

Đối phương cũng không phải lúc nào cũng có thể tràn ra dị chất xâm nhập vào vật nó chạm tới, chỉ có khi hắn khống chế, thì đồ vật bị chạm tới mới có thể bị dị hoá.

Loại đặc tính này, trong lúc xuất kỳ bất ý, sẽ có lực sát thương kinh người, nhưng trong lòng Hứa Thanh thủy chung có phòng bị đối với cái bóng.

Giờ phút này hắn nhìn một chút nơi khối thủy tinh màu tím nằm ở trong ngực, Hứa Thanh có thể cảm nhận được, khối thủy tinh màu tím này, có thể tạo thành giam cầm và trấn áp với cái bóng.

Hồi lâu, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, bỏ dược thảo trong tay xuống, vừa nhìn về phía những ô vuông ở bốn phía, dược thảo bên trong bây giờ mười không còn một, mà hết thảy đều đang chồng chất ở bên trong cái chậu đá.

Quét mắt qua chậu đá, Hứa Thanh thở dài.

Ném đi có chút không nỡ, sau khi hắn suy nghĩ, hắn cảm thấy loại nước thuốc màu đen này nếu được dùng tốt, cũng là một loại vũ khí.

Vì vậy hắn suy nghĩ một chút, lấy tay miết nước thuốc bên trong chậu đá lại thành từng viên đan dược, bề ngoài được bao bọc bởi một tầng chất lỏng của Thất Diệp Thảo tạo thành lớp ngăn.

Cuối cùng chế tạo ra hơn mười viên đan dược bên trong đen nhánh, bề ngoài lại có màu xanh.

“Kêu mày là hắc đan đi.” Hứa Thanh thu hồi mấy viên hắc đan lại, đi ra khỏi nhà thuốc, hắn chuẩn bị lại ra ngoài thu thập dược thảo mang về, đồng thời cũng nghĩ biện pháp bắt một con hắc lân lang.

Trong khoảng thời gian này hắn bắt hắc lân lang làm vật thí nghiệm đã vô cùng thuận tay, giờ phút này vừa rời khỏi hạp cốc, hắn đi thẳng đến khu thần miếu, rất nhanh đã đến nhưng hắn cũng không dừng lại, mà lao thật nhanh vào chỗ sâu bên trong rừng rậm.

Thảo dược ở, còn nhiều hơn nhiều so với bên ngoài.

Vả lại Hứa Thanh cũng không phải là lần một lần hai thăm dò trong khu vực nơi sâu, mặc dù phạm vi không phải rất lớn, nhưng mỗi một lần đều có thu hoạch không nhỏ.

Chương 79: Màu đen vĩnh hằng (2)

Cùng lúc đó, không lâu sau khi Hứa Thanh bước vào chỗ sâu trong cấm khu, khu vực biên giới cấm khu ở phía sau, có một đám người đang từ từ thăm dò đi về phía trước.

Đám người kia có số lượng trên trăm, bên trong có nam có nữ, càng có rất nhiều thị vệ đi quanh, thậm chí còn có năm sáu người trung niên có khí tức rất là cường hãn, luôn cảnh giác bốn phía.

Người được bọn họ thủ hộ chính là những thiếu nam thiếu nữ trú đóng ở ngoài doanh địa, bọn họ đến đây, tựa như đi du ngoạn vậy, không nhìn thấy chút thần sắc căng thẳng nào trên mặt, tiếng cười nói còn không ngừng truyền ra từ trong đám người.

Mà người dẫn đường cho bọn họ, thì chính là lão Thạch đầu, chỉ là giờ phút này vẻ mặt lão rất bất đắc dĩ, thỉnh thoảng đảo qua những thiếu nam thiếu nữ kia, nhìn bộ dáng nhàn nhã của bọn họ, đáy lòng thở dài.

“Nơi này chính là cấm khu a…” Lão Thạch đầu muốn nói lại thôi, lão biết rõ, tự ngươi nói sẽ không ai nghe, những người này một mực sinh hoạt ở trong thành thị, cũng tự biết là cấm khu rất hung hiểm, nhưng trên thực tế bọn họ xa xa không hiểu rõ sự đáng sợ của cấm khu bằng thập hoang giả.

Người phía trước là biết tới nơi này thông qua thư tịch cùng lúc nói chuyện với nhau, người sau thì là tự mình nhận thức.

“Hy vọng một đường thuận lợi, không nên xảy ra biến hóa gì, làm xong nhiệm vụ này, ta liền đi dưỡng lão, không đến cấm khu nữa.” Lão Thạch đầu thì thào trong lòng, vừa lo lắng không yên vừa cảnh giác đi về phía trước.

Không có ai chú ý tới, bên trong những người thiếu nam thiếu nữ này, có một người thiếu nữ xinh đẹp mặc váy dài màu xanh, có mái tóc màu đen dài, vừa nịnh nọt đùa giỡn cùng thiếu niên mặc áo lam bên cạnh, vừa dùng tay phải dùng động tác nhỏ không thể điều tra vung ra một chút bột thuốc.

Theo gió thổi qua, những bột thuốc vô sắc vô vị này tiêu tán ra, tựa như thuốc dẫn nào đó, khiến cho chỗ sâu trong cấm khu, dần dần xuất hiện một chút biến hóa.

Biến hóa này, Hứa Thanh rất nhanh cũng cảm giác được.

Giờ phút này hắn đang hoạt động ở trong chỗ sâu của cấm khu, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được cấm khu hôm nay thiếu đi rất nhiều dị thú.

Thậm chí hắn còn trông thấy khí tức của một đầu thằn lằn có thể so với Ngưng Khí tầng sau tầng bảy, ngày bình thường cực kỳ thích tấn công, nhưng hôm nay lại nằm trốn ở bên trong vũng bùn, coi như là Hứa Thanh tới gần, nó cũng chưa từng phát động công kích, giống như đang kiêng kị thứ gì bên ngoài.

Điều này khiến cho Hứa Thanh cực kỳ cảnh giác, nhìn bốn phía rừng rậm chung quanh.

Đáy lòng của hắn đang bay lên một loại cảm giác bất an, vì vậy ngay khi hắn ngắt lấy một chút dược thảo, Hứa Thanh liền chuẩn bị rút lui khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi hắn muốn rút lui, lập tức có một cỗ khí tức băng hàn từ chỗ rất sâu trong rừng rậm ầm ầm bộc phát, khí tức này nháy mắt khuếch tán, khiến cho cây cối bốn phía lập tức muốn đóng băng.

Ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại, bỗng nhiên tránh đi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, lập tức đã nhìn thấy từng đầu sứa hơi mờ, thình lình từ trong chỗ sâu của cấm khu bay ra.

Giữa những con sứa này, có một con có dáng người cực lớn, có sáu đầu, sau lưng còn có mấy trăm còn sứa nhỏ, đang trùng trùng điệp điệp bay ở trên không trung, từng con gào thét lao về phía khu thần miếu.

Dường như ở phía đó, có đồ nào đó có sự hấp dẫn mãnh liệt với chúng nó vậy.

Ngay khi hắn nhìn đến những con sứa này, thì sự tồn tại của hắn cũng hấp dẫn sự chú ý của bày sứa ở trên không trung.

Một đầu sứa lớn dừng lại ở giữa không trung, xoay người hướng về phía Hứa Thanh, vô số ánh mắt trên cánh tay của nó, có hơn phân nửa bỗng nhiên mở ra.

Nguy cơ ở trong tích tắc, nội tâm Hứa Thanh ầm ầm bộc phát, hắn cảm nhận được máu thịt toàn thân trong một cái chớp mắt liền chấn động, lúc này sau hắn bỗng nhiện hiện ra hình ảnh của

Khôi, nó hướng lên đám sứa trên bầu trời, phát ra tiếng gào thét không có âm thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn giờ phút này đã không còn là lúc mới ngưng khí tầng ba, đối mặt với uy áp của những con sứa này liền không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Trong lúc khí huyết trong cơ thể của hắn bành trướng, theo hình ảnh của Khôi đang gào thét sau lưng, đầu sứa đang nhìn hắn hình như hơi có chút do dự.

Có lẽ là do sự hấp dẫn từ phía thần miếu lớn hơn, cũng có lẽ cảm thấy Hứa Thanh cũng khá nguy hiểm, cho nên sau khi do dự một chút, nó liền xoay người, bay đi.

Cho đến khi đàn sứa đi xa, Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn lại bốn phía trong cấm khu, hắn càng ngày càng cảm thấy hôm nay chỗ này quá mức quỷ dị, vì vậy thân thể nhoáng một cái, rất nhanh rời đi.

“Chúng nó muốn đi đâu, là khu thần miếu? Hay là phía ngoài của khu thần miếu? Hy vọng không phải là khu thần miếu, thần miếu chỉ là một nơi đi ngang qua, nếu không ta sẽ phải đi đường vòng…”

Trên đường, trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, nhưng tốc độ không có giảm bớt, hóa thành một đạo vết tích dài, xuyên thẳng qua khu rừng.

Thời gian dần trôi qua, một lúc lâu sau, theo tiếng nổ vang xa xa truyền đến, thân thể Hứa Thanh nhảy lên trên tán cây, ngóng nhìn về phía thần miếu.

Nơi đây còn cách khu thần miếu nửa canh giờ đi đường, cho nên có thể thấy đường nét đại khái của khu thần miếu từ xa.

Mà khi nhìn tới, sắc mặt Hứa Thanh lập tức âm trầm xuống, một màn hắn lo lắng, đã xuất hiện.

Đám sứa kia, giờ phút này đang bay ở ngay giữa không trung trên khu thần miếu, mơ hồ có tiếng người đang chém giết cùng chúng nó, tiếng nổ vang như ẩn như hiện.

Nhưng cách quá xa, Hứa Thanh không thấy rõ bộ dạng của người giao chiến, vì vậy sau khi trầm ngâm, hắn liền cẩn thận tới gần.

Cùng lúc đó, thân thể lão Thạch đầu ở bên trong khu thần miếu đang run rẩy, bờ môi cũng run rẩy, tuyệt vọng nhìn bốn phía.

Chung quanh lão có rất nhiều thi thể, đều là tùy tùng và thị vệ của những thiếu nam thiếu nữ kia mang đến.

Về phần những thiếu nam thiếu nữ kia, đã không còn thảnh thơi như lúc trước nữa, từng người sắc mặt trắng bệch còn có thương thế, vừa chật vật vừa hoảng sợ.

Những thị vệ cùng tùy tùng còn lại đang bảo hộ quanh bọn họ, vừa huyết chiến vừa di chuyển dần ra ngoài.

Thứ đang điên cuồng công kích bọn họ, chính là mấy trăm con sứa nhỏ, mà trên bầu trời, năm người trung niên có khí tức cường đại mà những thiếu nam thiếu nữ kia mang đến đang giao chiến cùng con sứa to sáu đầu.

“Làm sao lại như thế này, làm sao lại thành như thế này… Rõ ràng lúc trước còn rất tốt…”

Lão Thạch đầu run rẩy đi lại trong những thiếu nam thiếu nữ đang hoảng sợ, nhưng lão lớn tuổi, chưa đi được vài bước, đã có một đầu sứa nhỏ xuyên qua một thị vệ, chợt đánh về phía lão.

Không né tránh kịp nữa, trong nháy mắt tiếp theo… Con sứa này liền trực tiếp bay qua người lão, mang theo trái tim của lão nuốt vào miệng, bay thẳng đến những thiếu nam thiếu nữ kia.

Thân thể lão Thạch đầu ngã xuống, không khống chế được mà co quắp lại.

Máu tươi theo ngực chảy xuôi, tràn ngập khắp bốn phía lão Thạch đầu, trong miệng cũng không ngừng có máu tươi tràn ra, như cát chảy che đậy hết thảy lão, trong lòng của lão, thì thào ra câu nói cuối cùng.

“Tư cách vào thành… Không mua được nữa rồi…”

Lão Thạch đầu mở to mắt, khí tức tiêu tán, không còn nhúc nhích, tất cả những thứ trước mắt lão bây giờ đã trở thành màu đen vĩnh hằng.

Chương 80: Không hẹn mà gặp (1)

Bên trong khu thần miếu, thi thể ở khắp nơi.

Có thị vệ, có tùy tùng, cũng có mấy cỗ thi thể vốn hiểu lý thuyết rất rõ hung hiểm của cấm khu, trên thi thể của bọn họ còn lưu lại những quyển sách, còn lưu lại thần sắc hoảng sợ khi còn sống, vô thần nhìn lên bầu trời.

Ngoài thứ này, thì là những con sứa đã chết.

Khác với nhân tộc, sau khi sứa tử vong sẽ hóa thành vật như bùn màu xám, tràn ngập tanh tưởi, khác hẳn sự rực rỡ tươi đẹp khi chúng còn sống.

Đồng thời còn tản mát ra dị chất vô cùng nồng đậm xâm nhập ra chung quanh, ăn mòn hết thảy.

Mà trận tai họa đột nhiên xuất hiện này, vẫn còn đang tiếp tục.

Theo đám thiếu nam thiếu nữ bị thương hoảng sợ lui lại, bầy sứa gào thét truy kích, một màn giết chóc cùng tử vong ở bên ngoài của rừng rậm, vẫn trình diễn như trước.

Lúc Hứa Thanh đi đến khu thần miếu, đã là một lúc lâu sau.

Đi lại bên trong khu thần miếu, Hứa Thanh nhìn thấy thi thể khắp nơi, nhưng thần sắc trên mặt không có quá nhiều biến hóa.

Thi thể, hắn gặp quá nhiều.

Đi ngang qua mọi chỗ có thi thể của thị vệ và tùy tùng, Hứa Thanh sẽ thu một chút sứa chết vào, chuẩn bị quay về sẽ nghiên cứu một chút.

Về phần vật phẩm trên những thi thể này, hầu như đều bị dị chất nồng đậm sau khi sứa tử vong xâm nhập, không thể dùng được nữa.

Cho đến khi Hứa Thanh đi tới chỗ của một cỗ thi thể, cước bộ của hắn dừng lại.

Đây là thi thể của một lão giả, trên ngực có một cái động thật lớn, máu tươi đã sớm khô héo, hai mắt trợn trừng ảm đạm, giống như còn lưu lại tiếc nuối khi còn sống.

Nhìn cỗ thi thể này, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng.

Hắn không phải Thần Linh, cho nên dù đối phương đã mua đảm bảo của mình, hắn cũng không thể nào hoàn toàn bảo đảm lão an toàn, nhất là lúc sương mù còn không xuất hiện, càng là như vậy.

Sau khi trầm mặc, Hứa Thanh ngồi xổm xuống, vuốt lên đôi mắt mở to của lão Thạch đầu, sau đó chôn lão xuống.

Không có bia, bởi vì Lôi đội đã từng nói, thập hoang giả khi còn sống đều không có thân nhân, không cần đi tế điện.

Bụi về với bụi, đất về với đất.

Đây là nhân sinh của thập hoang giả, khi còn sống thì vùng vẫy giữa hậu thế, sau khi chết… Im lặng là được.

Loại bi thương này, trên thực tế chính là tuyệt đại kết cục của đa số thập hoang giả.

Đứng trước mộ phần của lão Thạch đầu, Hứa Thanh nhìn về phía doanh địa xa xa bên ngoài cấm khu, nhớ lại nhân sinh mấy tháng này.

Hắn đi tới doanh địa thập hoang giả này đã bốn tháng rồi.

Đội trưởng tiểu đội Huyết Ảnh đã chết, Hỏa Nha đã chết, Bàn Sơn, Mã Tứ đã chết, Man Quỷ đã chết, lão Thạch đầu đã chết, Lôi đội thoái ẩn, Cốt Đao chạy trốn…rồi chết, còn có những thập hoang giả khác cũng lặng lẽ chết đi.

Loạn thế tàn khốc, nhân mạng như cỏ rác.

“Chỉ có biến mình trở lên càng mạnh hơn, mới có thể sống sót.” Hứa Thanh thì thào, thần sắc chậm rãi lạnh lùng, quay người rời đi.

Giờ phút này, trong lúc ánh chiều tà chiếu xuống, có gió thổi tới làm cho quần áo của thiếu niên rào rào rung động.

Thanh âm này dường như cũng mang theo một chút lãnh ý, dần dần yếu ớt, cho đến khi cùng nhau tan biến với vào trong rừng cùng thân ảnh kia.

Ánh chiều tà tung bay, tia sáng dần dần yếu ớt, nhưng vẫn dùng sức xuyên thấu qua đám lá cây rậm rạp như trước, như muốn đưa những tia sáng yếu ớt, chiếu rọi rừng cây đang lướt nhanh qua bên người thiếu niên.

Nhưng tốc độ thiếu niên quá nhanh, tựa hồ ánh sáng cũng vô lực đuổi theo.

Cho đến không lâu sau, bước chân Hứa Thanh đột nhiên đình trệ, sau khi dừng lại, hắn cúi đầu nhìn xuống dưới mặt đất, trong mắt lộ ra nghi ngờ.

Không lâu, Hứa Thanh ngồi xổm người xuống, cẩn thận ngửi, cuối cùng chú ý thấy trên một mảnh lá cây, bên trên có một chút bột phấn rất khó phát hiện.

Nếu không phải là Hứa Thanh nắm giữ kiến thức rất chắc đối với độc thảo, cùng với hắn hiểu rất rõ mùi của khu rừng này, sợ là rất khó phát hiện ra dị thường.

Giờ phút này hắn cũng phải phân biệt một hồi lâu, mới cầm lấy cái lá cây dính một tầng bột phấn kia, sau khi ngưng thần một lát liền thì thào nói nhỏ.

“Thành phần cụ thể thì không biết, nhưng bên trong nhất định có máu của Tuế Ngô!”

Trong mắt Hứa Thanh có tinh mang lóe lên, trong khóa học, Bách đại sư có giới thiệu qua máu của Tuế Ngô.

Loại máu này có dược tính nhất định, nhưng hơn nữa là có tính thúc giục, cho nên khi phối hợp với những dược vật khác, có thể điều phối thành thuốc dẫn thu hút thú vật đặc biệt, thường thường cần dùng trong lúc săn bắn.

“Những con sứa kia tới đây, là vì liên quan tới thứ này?” Hứa Thanh nheo mắt lại, bỏ xuống cái lá cây mang theo nguy cơ chí mạng này, lấy ra một bao độc phấn ở trên người.

Hắn dùng cái này để tách mùi máu Tuế Ngô vừa nãy ra khỏi người mình, sau đó thân thể của hắn nhoáng một cái, thay đổi một hướng rồi đi về phía trước.

Hứa Thanh không có ý định thay lão Thạch đầu đi tới giúp những thiếu nam thiếu nữ kia, việc này không liên quan gì với hắn, hắn không muốn tham dự vào trong đó.

Coi như là trong những người này có bằng hữu của Trần Phi Nguyên, hắn cũng không có nghĩa vụ đi trợ giúp, vả lại bên người những người này cũng có cường giả có thể giao chiến với con sứa sáu đầu, đối với Hứa Thanh mà nói, những người này cũng là tồn tại nguy hiểm.

Quan trọng nhất là, bên trong những thiếu nam thiếu nữ này, có khả năng có người cố ý dụ đám sứa này tới, mục đích là gì thì không biết.

Cho nên sau khi hắn phát hiện vị trí của bọn họ, Hứa Thanh liền cải biến phương hướng, đi vòng một vòng, trước khi sắc trời bắt đầu tối về tới nhà thuốc bên trong hạp cốc.

Sau khi cất kỹ thảo dược vừa hái được, hắn tiếp tục nghiên cứu Bạch Đan.

Chỉ là mặc dù Hứa Thanh không đi tới chỗ những thiếu nam thiếu nữ kia, nhưng ở trong đêm khuya, khi hắn đang điều phối thảo dược ở bên trong nhà thuốc, liền nghe thấy tiếng nổ vang cùng tiếng chém giết không xa, vả lại tiếng này càng ngày càng gần, khiến cho hắn nhăn mày lại.

Cho đến khi có tiếng bước chân truyền đến, Hứa Thanh thầm than một tiếng.

Hắn đứng người lên, đi ra khỏi nhà thuốc, mượn ánh trăng thấy được ở phía cửa vào hạp cốc, chỗ đó có những thanh âm vui mừng truyền đến.

“Nơi này có một con đường!!”

“Mọi người mau vào.”

Chương 81: Không hẹn mà gặp (2)

Sau khi thanh âm xuất hiện, là mấy thiếu niên vô cùng chật vật với quần áo tàn phá.

Trên mặt bọn họ mang theo hoảng sợ, sau lưng còn có hơn mười người, phần lớn là đồng bạn tuổi tương tự bọn họ, còn có bảy tám tên thị vệ cả người toàn là thương thế.

Tổng cộng hơn hai mươi người, sau khi nhao nhao chạy vào hạp cốc, trong lúc mấy cái thị vệ liều mạng canh giữ cửa vào, những thiếu nam thiếu nữ sống sót sau tai nạn, cũng nhao nhao thở nhẹ ra, đồng thời chú ý tới hoàn cảnh trong hạp cốc.

Bọn họ rất nhanh liền thấy được cái nhà thuốc của Hứa Thanh, cũng nhìn thấy Hứa Thanh đứng ở nơi đó.

“Có người!”

Chớp mắt nhìn thấy Hứa Thanh, những thiếu nam thiếu nữ này liền như chim sợ cành cong, trong lúc kinh hô cũng lập tức rút lui, ba người thị vệ sau lưng cũng nhanh chóng lao đến, mang theo cảnh giác cùng sát cơ nhìn Hứa Thanh.

Tia sát cơ này để cho ánh mắt của Hứa Thanh có chút lạnh như băng, hắn lạnh lùng đảo qua phía sau mấy tên thị vệ, vừa nhìn về phía đám thiếu nam thiếu nữ kia, bên trong đó có hai người, để cho hắn trọng điểm lưu ý một chút.

Một người tuổi tác có vẻ lớn hơn hắn một chút, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc dù trên người cũng chật vật, nhưng cũng khác biệt với cùng người bên ngoài, trên mặt gã rất ít vẻ hoảng loạn, ngược lại đa phần là cảnh giác.

Một vị khác là một thiếu nữ, tướng mạo rất ngọt ngào, mặc dù quần áo ô uế, lại mang theo vẻ hoảng sợ, nhưng Hứa Thanh đã quen nhân sinh muôn màu, liếc mắt liền nhìn ra vẻ hoảng sợ của người này phần lớn là giả.

Nhất là... Một cái bao tay mà nàng mang theo bên tay phải, thoạt nhìn thì giống như là vì để sạch sẽ, nhưng đối với người dụng độc như Hứa Thanh mà nói, cái bao tay này có có rất nhiều tác dụng.

Ví dụ như, rải bột thuốc.

“Tám tên thị vệ, tu vi đều ở giữa Ngưng Khí sáu và bảy, những người khác tu vi đều ở dưới tầng năm, chia làm ba cái tiểu đội.”

“Duy chỉ có hai người kia, nam bộ dạng tu vi tầng bảy, nữ… Chính là người dụ đám sứa tới đây đi. Về phần mấy cường giả giao chiến cùng con sứa lớn, không có ở trong này, đại khái là đã dẫn con sứa to rời đi rồi.”

Đây là thói quen của Hứa Thanh, mà những thiếu nam thiếu nữ kia căn bản không cách nào nghĩ đến, Hứa Thanh chỉ quét qua, liền nhìn ra nhiều chi tiết như vậy.

Nhưng những người thị vệ này hiển nhiên khác với những thiếu nam thiếu nữ kia, bọn họ cảm nhận được sự lạnh lẽo trong mắt của Hứa Thanh, lại nhìn nhà thuốc trước mắt, trong lòng cũng có cảnh giác mãnh liệt.

Có thể ở bên trong cấm khu, tìm được một cái hạp cốc như này, lại có thể xây dựng phòng ở bên trong hạp cốc, tất cả những thứ này đều đại biểu thiếu niên trước mắt này chẳng những quen thuộc đối với cấm khu, thậm chí còn cố định ở chỗ này.

Người như vậy, cực kỳ nguy hiểm.

“Đạo hữu, đại nhân của ta có thể ở nhà của ngươi được không? Chúng ta không có ác ý, chỉ là dị thú bên ngoài truy kích, cho nên muốn mượn nơi đây tránh né một hồi.”

“Trời vừa sáng, chúng ta liền rời đi, nếu có chỗ quấy rầy xin hãy tha lỗi.”

Mấy tên thị vệ theo bản năng nói khách khí.

Lời của bọn họ, cũng làm cho những cái thiếu nam thiếu nữ chưa tỉnh hồn sau lưng cảm thấy không bình thường, nhao nhao nhìn Hứa Thanh.

Trong đó người thiếu niên lớn tuổi nhất, nhìn Hứa Thanh vài lần, thần sắc lộ ra ngưng trọng, về phần thiếu nữ mang theo cái bao tay, thì càng là nheo mắt lại nhìn.

Nàng lướt qua nhà thuốc, cũng ngửi thấy bốn phía có mùi thảo dược nhàn nhạt, đã có nhận thức đối với thiếu niên ở trước mắt này.

Hứa Thanh nhíu mày, nhìn bọn họ một chút, vừa nhìn về phía lối vào, sau một lúc lâu không nói chuyện, cam chịu sự hiện hữu của bọn họ, quay người đi về phía nhà thuốc.

Hắn cam chịu, khiến cho những tên thị vệ kia nhẹ nhàng thở ra, mà những thiếu nam thiếu nữ phía sau bọn họ phần lớn lo lắng không yên.

Duy chỉ có ánh mắt của thiếu nữ mang theo bao tay hiện lên vẻ khác thường, sau đó dùng một loại thanh âm ủy khuất, thấp giọng mở miệng.

“Người… Người này thật là không có lễ độ, chúng ta chỉ muốn ở chỗ này tránh né một chút, bên ngoài đều là dị thú, chúng ta đi ra nhất định sẽ chết.”

Thanh âm của nàng mang theo một loại cảm giác trìu mến làm cho người ta đau lòng, khiến cho mấy cái thiếu niên ái mộ nàng ở bốn phía bỗng có thêm dũng khí, lần lượt mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Đúng vậy a, ngươi làm sao lại máu lạnh như vậy.”

“Chúng ta cũng không có ác ý, chỉ muốn nghỉ ngơi ở nơi đây một chút.”

“Cấm khu cũng không phải nhà hắn, chúng ta cần gì phải hỏi hắn!”

Chỉ một câu dễ dàng, liền khiến cho một đám người có địch ý với Hứa Thanh, mặc dù địch ý này không nhiều lắm, nhưng vẫn khiến cho người thiếu nữ có chút đắc ý.

Nàng muốn mượn nhờ người khác, thử dò xét sâu đậm của người thiếu niên trước mắt này một chút.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một tia hàn mang từ chỗ Hứa Thanh bỗng nhiên lập lòe, một tiếng thét bỗng nhiên truyền ra, một con dao găm tựa như tia chớp trong nháy mắt tới gần thiếu nữ đang đắc ý.

Nàng biến sắc vừa muốn né tránh, cái dao găm kia đã lướt qua bên lỗ tai nàng, cắt đứt một vài sợi tóc của nàng, phịch một tiếng, đâm thật sâu vào trên thạch bích phía sau nàng, bắn ra một chút tia lửa.

Nội tâm thiếu nữ chấn động, trong lúc hô hấp dồn dập, theo bản năng giơ tay phải lên, nhìn Hứa Thanh, nàng liền nhìn thấy ánh mắt của thiếu niên phía trước lạnh lùng giống như sói vậy, bên trong còn mang theo sát ý.

Ánh mắt này, làm cho đáy lòng nàng run lên, thị vệ bốn phía cùng thiếu nam thiếu nữ khác nhao nhao hoảng sợ, người phía trước thì cảnh giác đến cực hạn, người phía sau thì không ngừng phát ra tiếng kinh hô.

“Bèo nước gặp nhau, đừng thăm dò ta.” Hứa Thanh liếc mắt nhìn thiếu nữ thật sâu, đè sát cơ trong lòng xuống, chậm rãi mở miệng, quay người đi vào bên trong nhà thuốc.

Dưới ánh trăng, thân ảnh của hắn giống như dung hợp với ánh trăng vậy, lộ ra sự lạnh lẽo của đêm, chảy xuôi khắp tâm thần của tất cả mọi người trong hạp cốc, khiến cho những người này cũng chậm rãi trầm mặc lại.

Bên trong cảm thụ của không ít người, một khắc bên trong hạp cốc, hình như cũng nguy hiểm giống như bầy sứa ở bên ngoài vậy.

Trong sự yên tĩnh, ngay khi Hứa Thanh đi đến cửa phòng, bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền đến từ lối vào.

Một con sứa nhỏ đã tìm được cửa vào, xuyên thấu thân hình của một người thị vệ, sau khi cắn nuốt nội tạng của gã, liền nhảy vào trong hạp cốc.

Sau lưng nó, một đám sứa khác cũng đang gào thét lao đến.

—

Chương 82: Gió đã bắt đầu thổi (1)

Hứa Thanh nhăn mày, quay người nhìn lại

Một nhóm sứa nhỏ, số lượng chừng trên trăm, đang từ cửa hạp cốc gào thét lao đến, đánh về phía những tên thị vệ cùng thiếu nam thiếu nữ kia.

Thần sắc những người này đại biến, lập tức phản kháng, nhất là mấy tên thị vệ, đều là liều chết ngăn trở.

Mà người thiếu niên lớn tuổi một chút bị Hứa Thanh chú ý tới lúc trước, linh năng ngưng khí tầng bảy chấn động tản ra, vừa ra tay chính là một mảnh hào quang.

Nhưng sứa quá nhiều, vả lại những con sứa này giống như có kháng tính với phép thuật, khi phép thuật rơi vào trên thân chúng, tổn thương sẽ bị yếu bớt trên diện rộng.

Nhưng hết lần này tới lần khác tốc độ của chúng nó lại cực nhanh, xuất kích sắc bén lại phối hợp linh hoạt, khiến cho trong khoảnh khắc, trong hạp cốc liền tử thương bảy tám người.

Một thiếu niên nguyên bản quần áo hoa lệ, giờ phút này đã tan nát, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, một con sứa trong nháy mắt đánh tới gã, gã vừa lăn vừa bò lui về phía sau, miệng quay về phía hảo hữu ngưng khí tầng bảy cầu cứu.

“Bách Thiểu, cứu ta!”

Theo người kia mở miệng, một đạo hào quang gào thét đến, rơi trước người của gã, cản trở con sứa một chút, khiến cho người thiếu niên này né tránh được nguy cơ trước mắt, kinh hồn táng đảm.

Hứa Thanh ở nơi đây, mặc dù cách khá xa, nhưng vẫn là bị một chút sứa để mắt tới.

Có ba con gào thét lao đến phía hắn, định xuyên thấu thân hình hắn giống như thường ngày.

Trong nháy mắt tiếp theo, hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, tay phải giơ lên trực tiếp ra một quyền.

Oanh, quả đấm của hắn đã rơi vào trên thân thể một đầu sứa, đầu sứa này toàn thân rung động, không cách nào thừa nhận lực lượng của hắn, trực tiếp tan vỡ chia năm xẻ bảy.

Hứa Thanh cũng không dừng lại, sau một khắc dao găm xuất hiện trên tay trái, nhoáng một cái tới gần mặt hai đầu sứa khác.

Tốc độ của hắn nhanh hơn đám sứa, thân thể của hắn cũng linh hoạt hơn đám sứa, trong chớp mắt hắn liền xuyên thẳng qua sau, thân thể hai đầu sứa kia liền chia làm hai nửa.

Một màn này khiến cho những tên thiếu nam thiếu nữ đang giao chiến với đám sứa chấn động tâm thần, theo bản năng đi tới gần phía của hắn.

Mà do hắn liên tục chém giết ba đầu sứa, cũng khiến cho những con sứa khác nhao nhao mở ra những con mắt yêu dị, sau đó lập tức đánh tới vị trí của Hứa Thanh.

Lần này, hơn mười đầu tới.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, cũng không lui lại, thân thể cứ thế xông lên, hóa thành một đạo tàn ảnh áp sát tới gần, chủy thủ trong tay tràn ra hàn mang chói mắt, những nơi đi qua tất cả những con sứa nhao nhao phát ra âm thanh phanh phanh tan vỡ.

Mà theo bọn nó tử vong, rất nhiều dị chất khuếch tán ra, khiến cho cỏ cây trong hạp cốc phần lớn biến thành xanh đen, cũng bao gồm nhà thuốc của Hứa Thanh. Về phần những tên thị vệ bị thương kia, sắc mặt cũng đều bị dị chất bao phủ lên.

Nhìn hạp cốc của mình biến thành như vậy, sát cơ trong mắt Hứa Thanh trở lên nồng đậm.

Thân thể lần nữa lao ra, lần này tốc độ của còn hắn nhanh hơn, những nơi đi qua, dao găm vung vẩy, từng con sứa nhao nhao tan vỡ, nhưng rất nhanh hắn liền nhướng mày, dao găm trong tay dưới sự ăn mòn của dị chất, dần dần không cách nào thừa nhận được nữa, bắt đầu vỡ vụn.

Hứa Thanh không kịp đi đau lòng, phất tay hiện ra que sắt, liên tục đảo qua vài đầu sứa, cùng lúc vung ra phấn độc.

Tuy rằng thân thể những con sứa này có trình độ kháng độc không nhỏ, phấn độc trong khoảng thời gian ngắn tràn ngập khắp bốn phía cũng khó có thể ảnh hưởng tới chúng nó, nhưng Hứa

Thanh không bỏ qua bất kỳ yếu tố nào, bởi vì độc không chỉ có tác dụng là giết chóc, còn có tác dụng trung hoà mùi vị.

Mà Hứa Thanh cũng không có đủ vũ khí, que sắt của hắn có lực xuyên thấu mạnh, nhưng chém giết sẽ không bằng dao găm, đúng lúc này, sau lưng Hứa Thanh truyền đến một tiếng hô.

“Bằng hữu, dùng kiếm của ta!”

Trong lúc nghe thấy câu này, một thanh kiếm tràn ra hàn mang từ phía sau Hứa Thanh bay tới, bị hắn trở tay một cái tiếp được, khóe mắt thấy người cho mình kiếm, chính là người thiếu niên được xưng là Bách Thiểu.

Hứa Thanh không nói chuyện, sau khi bắt được trường kiếm liền lập tức cảm nhận được thanh kiếm này không tầm thường.

Theo hắn vung lên, hàn mang sắc bén lập tức liền tản ra từ trên thân kiếm, mặc dù hắn không biết dùng kiếm, nhưng dựa vào sự sắc bén của nó, Hứa Thanh vẫn lập tức giết chết 7-8 con sứa.

Theo thi thể sứa trên mặt đất càng ngày càng nhiều, trên người Hứa Thanh cũng dính đầy máu xanh do sứa bắn ra, mà ba tên thị vệ cùng những thiếu nam thiếu nữ còn sót lại, bây giờ cũng đều ở sau lưng Hứa Thanh, tất cả mọi người nhìn một màn này, nội tâm nổ vang, trong mắt tràn đầy hoảng sợ cùng không cách nào tin.

“Quá… Quá mạnh mẽ!”

“Hắn là luyện thể, đây là luyện thể tầng mấy? Chẳng lẽ đến đại viên mãn!!”

“Nhìn linh năng chấn động không giống a, giống như tầng năm tầng sáu gì đấy.”

“Tu vi không trọng yếu, quan trọng là … Người này rất tàn nhẫn.” Tâm thần của thị vệ và những thiếu nam thiếu nữ kia, giờ phút này đang chấn động mãnh liệt, nhìn Hứa Thanh ra tay mà chấn động.

Chương 83: Gió đã bắt đầu thổi (2)

Coi như là Bách Thiểu, cũng đều hít vào một hơi, người thiếu nữ trong đám người, trái tim giờ phút này cũng tăng tốc nhảy lên, cảm nhận được sự kinh khủng của Hứa Thanh, thu hồi hết thảy tiểu tâm tư của mình.

Nàng từ trên người Hứa Thanh cảm nhận được khí tức của những tên được xưng là quái vật ở trong gia tộc.

Những con quái vật bên trong gia tộc kia, từng kẻ đều là hạng người giết chóc thành quen, nàng mỗi lần thấy đều sợ hãi theo bản năng, giờ phút này, thiếu niên trước mắt này cũng cho nàng cảm giác giống như đúc.

Nàng không muốn trêu chọc người như vậy.

Nhất là nhiệm vụ của mình bây giờ đã hoàn thành, đưa tới rất nhiều sứa, người trong giáo có thể thuận lợi thu thập được vật muốn có ở trong sào huyệt của đám sứa hay không đã không có quan hệ với nàng.

Dẫu sao hung hiểm lần này cũng đã vượt ra khỏi dự liệu của nàng, cho nên giờ phút này tay phải của nàng vươn vào trong ngực, bắt được một khối ngọc giản, cái này là một quả phù bảo, tác dụng là truyền tống.

Đây cũng là chỗ dựa của nàng.

Mà đang lúc nàng có chút do dự có nên bóp nát nó hay không, lối vào hạp cốc lại oanh một tiếng, lại có vài chục đầu sứa từ nơi ấy chui ra, rập rạp vô số gào thét vọt tới.

Một màn này để cho nàng không do dự nữa, trực tiếp liền bóp nát ngọc giản truyền tống trong tay, thân ảnh kia trong nháy mắt liền tan biến.

Nàng rời đi, cũng làm cho đám đồng bạn bên cạnh nhao nhao hiện lên ánh mắt phức tạp.

Hứa Thanh không rảnh chú ý những thứ này, hắn nhìn chằm chằm những con sứa đang đánh tới, đứng ở nơi đó tính toán thời gian, khí huyết trong cơ thể đột nhiên bộc phát, mở to miệng về phía đám sứa đang tiến tới gần, phát ra một tiếng gào thét.

Mà theo khí huyết bành trướng, Hải Sơn Quyết vận hành, sau lưng hắn lập tức có hình ảnh của Khôi hiện ra, cùng một dạng với hắn, phát ra tiếng gào thét.

Hình ảnh của Khôi dữ tợn, đầu có độc giác (một sừng), toàn thân đen nhánh, tựa như từ leo ra từ trong Hoàng Tuyền, trong mắt mơ hồ còn có quang mang màu tím chớp động, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Tuy nó gào thét không có âm thanh, nhưng phối hợp với tiếng gào thét của Hứa Thanh, giống như có đủ sự chấn nhiếp, khiến cho những con sứa đang đánh tới nhao nhao dừng lại, làm cho toàn bộ mắt của bọn chúng mở ra, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

Người bị chấn nhiếp không chỉ là chúng nó, còn có những thiếu nam thiếu nữ sau lưng Hứa Thanh, sắc mặt từng người trong chốc lát nhao nhao trắng bệch, khi nhìn thấy hư ảnh phía sau Hứa Thanh, ánh mắt của bọn họ đều co rút lại.

“Khí huyết thành ảnh!!”

“Này… Đây là… Đây là dị tượng xuất hiện khi luyện thể đạt đến trình độ đại viên mãn a!!”

Nội tâm bọn họ tràn ngập cảm giác hoảng sợ mãnh liệt.

Những con sứa kia cũng cảm nhận rõ ràng được sự hung tàn của Hứa Thanh, hơn nữa giờ phút này độc của hắn cũng đã nổi lên tác dụng, khiến cho mùi máu của Ngô Tuế từ trên người mọi người trong hạp cốc này bị tiêu tán.

Vì vậy sau khi thoáng giằng co một lát, những con sứa kia liền chậm rãi lui ra phía sau, theo phía cửa vào, nhanh chóng rời đi.

Nhìn thân ảnh đám sứa rời đi, đáy lòng Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra, xoay người, lạnh lùng nhìn đám thiếu nam thiếu nữ kia.

Mà trọng điểm nhìn của hắn, chính là chỗ của nữ tử mang bao tay trước khi rời đi.

Không nhìn thấy.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại.

Cùng lúc đó, theo ánh mắt của hắn đảo qua, có mấy người thiếu nữ trong những người này trực tiếp bị hù dọa khóc lên.

Thật sự là giờ phút này Hứa Thanh có sát khí rất nặng.

Dưới ánh trăng, toàn thân hắn đều là máu màu lam, ánh mắt lạnh như băng khiến cho hắn phảng phất mới đi ra từ Hoàng Tuyền vậy, phối hợp với hình ảnh của Khôi ở phía sau, liền giống như lệ quỷ!

Chỉ có thiếu niên họ Bách kia, giờ phút này mới miễn cưỡng khống chế kính sợ trong nội tâm, chắp tay về phía Hứa Thanh.

“Tại hạ Bách Vân Đông, đa tạ bằng hữu tương trợ, ân này chúng ta nhất định báo đáp thật lớn!”

Giống như chú ý tới nơi mà Hứa Thanh nhìn tới, Bách Vân Đông thở sâu, giải thích một câu.

“Người truyền tống rời đi chính là Lý Nhược Lâm, gia tộc của nàng am hiểu trận pháp, cho nên vật bảo vệ tính mạng cho nàng chính là Truyền Tống Phù, có thể giúp nàng bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi nguy cơ.”

“Các ngươi không có?” Hứa Thanh nhìn Bách Vân Đông.

Bách Vân Đông cười khổ, mà những thiếu nam thiếu nữ bên cạnh cũng đều trầm mặc.

“Chúng ta mặc dù đến từ đại gia tộc ở Tử Thổ, nhưng cũng không phải là đích mạch, chỉ là bề ngoài trông khá ngăn nắp mà thôi.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, đưa cây kiếm trong tay cho Bách Vân Đông, ngay khi những thiếu nam thiếu nữ khác đang nhao nhao nói lời cảm tạ, hắn nhìn Bách Vân Đông rồi đột nhiên hỏi.

“Bách đại sư là gì của ngươi?”

“Đó là Tam gia gia của ta.” Bách Vân Đông sững sờ, sau khi trả lời lại hỏi một câu.

“Ngươi quen biết Tam gia gia của ta?”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn thật sâu hắn, gật đầu không nói chuyện, quay người nhìn qua cửa vào hạp cốc, lại nhìn sắc trời một chút.

“Nơi đây nồng đậm dị chất, không thể ở lâu, ta dẫn ngươi rời khỏi nơi đây.”

Nói xong, Hứa Thanh đi đến cửa vào hạp cốc, Bách Vân Đông chần chờ một chút, nghiến răng đi theo, những thiếu nam thiếu nữ khác cũng đều biết cái nào lợi hại, nhao nhao đi theo cùng.

Chương 84: Gió đã bắt đầu thổi (3)

Vậy là một đám thiếu niên đi ra khỏi hạp cốc, ở trong bóng đêm chạy nhanh tới biên giới của rừng rậm.

Mặc dù bọn họ khá chật vật khi đối mặt với đám sứa, nhưng mỗi người đều có tu vi, trải qua trận sinh tử này, đối với bọn họ mà nói, cũng là một loại lột xác.

Vì vậy trên đường đi vào ban đêm, cũng ít có người nói chuyện, tất cả đều trầm mặc đi theo Hứa Thanh tiến về phía trước.

Cho dù mấy nàng nữ hài trong đó, thể lực hết chống đỡ nổi, cũng đều nghiến răng chống đỡ, một đoàn người cứ như vậy đi đường suốt cả đêm.

Rốt cuộc khi lúc trời sáng, liền từ rất xa thấy được thế giới bên ngoài biên giới của rừng rậm.

Từng trận kích động dâng lên trong lòng bọn họ, thân hình mệt mỏi hình như cũng có thêm lực lượng, xa xa có tiếng rít truyền đến.

Hứa Thanh lập tức cảnh giác nhìn lại, lập tức thấy có ba đạo nhân ảnh, từ bầu trời gào thét đến.

Chính là những người cường giả bên cạnh đám thiếu nam thiếu nữ này.

Phán đoán lúc trước của Hứa Thanh không sai, đúng là những người này dẫn đám sứa lớn nhất rời đi, giờ phút này hiển nhiên có chút thương vong, những người đến sau nghe theo lời kể kích động của những thiếu nam thiếu nữ, bọn họ nhìn liếc mắt thật sâu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cảnh giác, bảo trì khoảng cách nhất định cùng bọn họ, âm thầm không lọt chút dấu vết mà cầm ra phấn độc trong tay.

Ba vị cường giả này cũng không tới gần Hứa Thanh, mà gật đầu nhẹ với hắn, sau đó đi đầu mở đường.

Mặc dù nơi đây nhìn như cách bên ngoài đã không xa, nhưng vẫn phải tới khi sắp tới buổi trưa, một đoàn người mới đi ra khỏi.

Lúc đám thiếu nam thiếu nữ kia đi ra khỏi rừng rậm, một khắc bước đến bên ngoài, nội tâm kích động không cách nào áp chế lại nữa, cảm giác sống sót sau tai nạn, có không ít người đã khóc lên.

Hứa Thanh là người cuối cùng đi ra, từ xa xa nhìn những người này, không nói chuyện.

Mà rất nhanh, lấy Bách Vân Đông cầm đầu, đám thiếu niên nam nữ đi tới phía Hứa Thanh, chân thành ôm quyền cảm tạ hắn, sau đó báo lên tên của mình.

“Lần này chúng ta tới nơi đây rèn luyện là quyết định tạm thời, cho nên trên người bây giờ không có thứ gì quá đáng giá, cũng đã tiêu hao không còn ở bên trong cấm khu, càng bởi vì dị chất trong cơ thể mọi người quá nồng đậm, cho nên phải nhanh chóng thông qua truyền tống trận ở thành thị gần đây để quay về Tử Thổ, nhưng đại ân chúng ta sẽ không quên, thanh kiếm này, tặng cho ngươi.”

Bách Vân Đông cúi đầu thật sâu, lưu lại kiếm của mình.

Hứa Thanh nhìn một đoàn người đi xa, cầm lên thanh kiếm sắc bén kia.

Toàn thân kiếm màu u lan, hiện ra ánh sáng lạnh, mặc dù nhiễm dị chất do chém giết đông đảo sứa, nhưng không mảy may tổn hại, lúc nhìn lại cũng có thể cảm thụ được sự băng hàn ở bên trên, coi như là cực phẩm trong trọng bảo.

Mặc dù hơi dài, không thuận tiện bằng dao găm, nhưng Hứa Thanh lúc trước dùng coi như miễn cưỡng thuận tay, vì vậy dùng gỗ bao lấy, giấu đi mũi nhọn, vác ở sau lưng.

Nhìn sắc trời một chút, Hứa Thanh đi về phía doanh địa.

Hắn chuẩn bị trở về mua mấy thanh dao găm, sau đó chờ qua mấy ngày, đợi bầy sứa bên trong hoàn toàn biến mất, lại đi cấm khu.

Buổi trưa hôm đó, trong lúc ánh mặt trời buổi chiều mang theo sự lười biếng chiếu rọi, Hứa Thanh đến doanh địa, nhưng sau khi đi vào chưa được mấy bước, Hứa Thanh liền nhíu mày, hắn cảm giác doanh địa có điểm gì là lạ…

Trong doanh địa, nhiều hơn một chút người xa lạ.

Mà thập hoang giả bốn phía, sau khi nhìn thấy hắn, thần sắc đều có chút kỳ dị, bên trong có một kẻ cũng là người lúc trước được hắn cứu, khi nhìn thấy Hứa Thanh liền muốn nói lại thôi.

Mặc dù không nói chuyện, nhưng mịt mờ chỉ về phía chỗ ở của Hứa Thanh.

Nội tâm Hứa Thanh hồi hộp một tiếng, quan sát bốn phía, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn.

Lúc đến chỗ ở của mình, hắn lập tức liền phát hiện bốn phía có rất nhiều ánh mắt, đang lạnh lùng chăm chú nhìn chính mình.

Chủ nhân của những ánh mắt này, Hứa Thanh lập tức nhận ra từ quần áo, bọn họ đều là thị vệ của phủ doanh chủ!

Đầu hẻm cách đó không xa, chính là Tam Phiết Hồ dưới trướng doanh chủ, đang cười cười âm lãnh với hắn.

Hứa Thanh nheo mắt lại, đẩy cửa sân ra, thấy được ngồi ở chỗ kia, là Thập Tự sắc mặt trắng bệch rất là khó coi, cùng với Loan Nha giống như bị trọng thương suy yếu ở một bên.

Hứa Thanh chớp mắt một cái đi vào, hai người bọn họ chợt nhìn về phía hắn.

“Tiểu hài tử, Lôi đội… đã xảy ra chuyện.” Thập Tự đơn giản băng bó cánh tay phải, giờ phút này còn đang run rẩy, sau khi thấy Hứa Thanh y liền trầm thấp mở miệng, trong lúc nói liền kịch liệt ho khan, phun ra một ngụm máu tươi.

Những lời này rơi vào trong tai Hứa Thanh, liền như lôi đình đánh qua, nổ vang trong đầu hắn, nội tâm của hắn lập tức căng thẳng, hô hấp dồn dập.

Tim của hắn không tự chủ được đập nhanh hơn, thân thể cũng có chút cứng đờ, dự cảm xấu trong nháy mắt bộc phát, một cỗ sát cơ nồng đậm kinh người không cách nào khống chế được bốc lên từ trên người Hứa Thanh, nhiệt độ bốn phía tựa hồ cũng lạnh lẽo xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Một thanh âm âm lãnh, càng thêm lạnh lẽo thấu xương, còn mang theo một tia rung động, từ trong miệng Hứa Thanh truyền ra.

—

Chương 85: Giết chết bất luận tội (1)

Tay Thập Tự nếu so với người bên ngoài thì càng thêm cứng cỏi, bởi vì y quanh năm kéo dây cung, cho nên cánh tay rất cứng rắn.

Hôm ấy gặp phải bầy hắc lân lang, chém giết cả một ngày một đêm, tay của y cũng không run rẩy như bây giờ, có thể tưởng tượng lúc Hứa Thanh chưa trở về, đối phương đã trải qua trận ác chiến như thế nào.

Vả lại nhất định là gặp phải người không cách nào chống cự, mới có thể khiến cho ngón tay như thế, đồng thời bản thân cũng chịu trọng thương, mà bên phía Loan Nha xuất hiện vẻ kiệt lực, cũng nêu rõ nàng đã biểu lộ hết toàn bộ sức lức bản thân.

Phối hợp với phản ứng của mọi người và những khuôn mặt xa lạ lúc bản thân hắn đi vào doanh địa, còn có rất nhiều người của doanh chủ cùng với tên Tam Phiết Hồ với ánh mắt âm lãnh ở bên ngoài.

Tất cả những thứ này, dĩ nhiên đã cho Hứa Thanh biết được địch nhân là ai.

Nhưng càng như vậy, đáy lòng của hắn lại càng là bất an mãnh liệt, mà dưới câu hỏi của hắn, Thập Tự cùng Loan Nha cũng trầm thấp nói ra nguyên do cho hắn!

Lôi đội trước kia, cũng không phải là thập hoang giả, mà là một thương gia tầm thường ở một thành thị cách cách nơi này rất xa.

Bởi vì tư chất của bản thân, cho nên được đảm nhiệm chức thị vệ ở thành thị đó, phương pháp tu hành cũng thu được vào lúc đó, còn được thành chủ thưởng thức, còn chuẩn bị có một vị hôn thê thanh mai trúc mã.

Tất cả đều vô cùng tốt đẹp, nhưng tất cả, theo một đoàn xe đến, liền cải biến.

Cụ thể xảy ra chuyện gì, Thập Tự cùng Loan Nha cũng không biết, bọn họ chỉ nghe Lôi đội trong một lần uống rượu say thì thào nói, tất cả đều không còn.

Vị hôn thê của lão đã chết, tu vi toàn thân của lão cũng bị phế bỏ sau khi hoàn thành báo thù, trải qua cửu tử nhất sinh, rời xa quê hương, gian nan tu hành lại, sau đó trở thành một tên thập hoang giả.

Hơn mười năm đi qua, liền biến thành một cái lão nhân gần đất xa trời.

Lôi đội nguyên bản đã có ý thoái ẩn, đã buông xuống toàn bộ, cho đến…

Khi lão ở trong doanh địa, nhìn thấy đoàn xe từ bên ngoài đến, nhìn thấy trong đội xe có một người.

Người kia hủy đi hết thảy của lão, lão cho rằng mình đã giết nhầm người, đối phương không có chết, sống cho tới bây giờ.

Nhưng Lôi đội cũng không lựa chọn tiếp tục báo thù, hình như lo lắng làm phiền người khác, cho nên lão khổ tâm lựa chọn trốn tránh, vội vàng đi thành Tùng Đào.

Nhưng lão không biết, kẻ thù kia đã biết được sự hiện hữu của lão, vì vậy doanh chủ mấy ngày trước đã an bài nhân thủ, bắt Lôi đội từ thành Tùng Đào lại, đưa cho người kia, cũng chính là kẻ thù trước kia của Lôi đội, lấy tư cách lễ vật để hợp tác.

“Bên doanh chủ có người từng được ta cứu mạng, trước hai ngày ta cùng Loan Nha trở về liền được người đó lén lút báo cho biết, chúng ta mới hiểu được, lập tức dự định đi tới cứu người, nhưng đã thất bại…

Nhưng ở chỗ doanh chủ, ta gặp được kẻ thù của Lôi đội, căn cơ của đối phương cũng đã từng sụp đổ, lại giống như Lôi đội trùng tu trở lại, mặc dù cao hơn Lôi đội, nhưng cũng không cao hơn quá nhiều.” Thập Tự nghiến răng mở miệng.

“Chúng ta cũng đã dò hỏi qua một chút về đoàn xe này, phía sau bọn họ có một tổ chức thần bí, tên là Dạ Cưu.

Tổ chức này rất lớn, phân tán vô số đoàn xe, hành tẩu trong toàn bộ Nam Hoàng Châu, tới từng cái doanh địa của thập hoang giả cùng tiểu thành, sau đó giao dịch cùng doanh chủ hoặc thành chủ, mua người đi làm… Dưỡng Bảo Nhân.” Loan Nha thấp giọng nói.

“Doanh chủ, đoàn xe…” Hô hấp của Hứa Thanh trở lên dồn dập, sát cơ trong mắt mãnh liệt đến cực hạn.

Hắn cảm thấy trong thân thể hình như có một đoàn lửa hừng hực đang điên cuồng thiêu đốt, khiến cho hai mắt hắn xuất hiện tơ máu, còn có một cỗ phẫn nộ ngập trời, quay người trực tiếp đi đến phía cửa lớn.

Phía sau hắn, Thập Tự cùng Loan Nha có chút lo lắng, Loan Nha gấp giọng mở miệng.

“Tiểu hài tử, chuyện này chúng ta muốn bàn bạc kỹ hơn, cần liên hợp thêm những thập hoang giả khác, việc này dính đến việc thập hoang giả mất tích nhiều năm qua, chúng ta…”

“Không cần!” Trong nháy mắt lời nói Hứa Thanh truyền ra, tay phải của hắn nhấc thanh trường kiếm phía sau lên, sau đó chợt vung lên.

Trường kiếm lập tức hóa thành một đạo hàn mang, giống như cầu vồng bay thẳng đến cửa lớn trên sân, ngay khi chạm vào, lực lượng trong đó liền ầm ầm bộc phát.

Cửa sân trực tiếp chia năm xẻ bảy, lộ ra một tên thị vệ của doanh chủ đang nghe lén ở phía sau cánh cửa.

Trong tay người này cầm dao găm, ánh mắt trợn to, ngực bị thanh trường kiếm trực tiếp xuyên thấu, ngã xuống trên mặt đất, trong lúc máu tươi phun ra, thần sắc trên mặt còn mang theo sự hoảng sợ.

Mà thanh trường kiếm kia ẩn chứa sức mạnh quá lớn, sau khi xuyên thấu qua thân thể người thị vệ còn lao thẳng đến con hẻm xa xa, trong tiếng kêu thảm thiết của Tam Phiết Hồ, như sét đánh đâm vào bắp đùi của gã, sau đó ghim thật sâu vào trên mặt đất.

Hai người thương vong, khiến cho bên ngoài tạm thời trở nên yên tĩnh, sau đó lập tức bạo phát ra tiếng gào thét cùng tiếng gầm, 7-8 tên thị vệ của doanh chủ bao vây quanh chỗ này lập tức nhao nhao tới gần.

Sắc mặt Thập Tự cùng Loan Nha cùng nhau biến hóa, cả người Hứa Thanh đã như một đạo thiểm điện, bỗng nhiên lao ra.

Trong nháy mắt đi ra cửa lớn, tay phải của hắn một phát bắt được con dao găm của tên thị vệ đã chết, bước một bước liền đã đến trước mặt một người.

Liếc mắt nhìn cũng không, hắn chớp mắt một cái đi qua bên người này, dao găm giơ trên cổ cắt một cái, máu tươi phun trào, máu tươi màu đỏ văng khắp nơi, nhưng cũng không đỏ bằng hai mắt Hứa Thanh lúc này.

Trong đôi mắt màu đỏ của hắn, giống như hiện ra cảnh Lôi đội đứng ở trong doanh địa, tận mắt nhìn thấy cừu nhân năm đó, nội tâm chấn động nhưng lại không thể không nhịn xuống cay đắng cùng bi phẫn.

Cái này khiến cho sát ý của Hứa Thanh càng mạnh hơn, mạnh mẽ xoay người trực tiếp đánh một quyền, rơi vào trước ngực từ người thị vệ từ phía sau nhảy tới muốn xuất thủ.

Chương 86: Giết chết bất luận tội (2)

Oanh một tiếng trầm đục, người này thất khiếu chảy máu, lục phủ ngũ tạng trực tiếp tan vỡ, thân thể như như diều đứt dây bay ngược lại, rơi vào trên mặt đất.

Cùng lúc đó, ba người mang theo sát cơ đánh tới.

Bên trong ba người này có hai người tầng năm, một người tầng sáu, nhưng trong nháy mắt khi bọn họ tiến lại gần, Hứa Thanh vung tay phải lên, que sắt màu đen ngay lập tức bay ra.

Que sắt trực tiếp xuyên thấu xương đầu một người, dao găm bên eo lập tức lập lòe hàn mang trong tay, xuất hiện ở trước mặt người tầng sáu kia, hung hăng vung tay về phía cổ của gã.

Két một tiếng.

Người tầng sáu này phản ứng cũng nhanh, lập tức liền có bích chướng bằng linh năng hiện lên, ngăn cản dao găm của Hứa Thanh, nhưng không ngăn được lực lượng của hắn.

Hứa Thanh ánh mắt đỏ thẫm chợt đẩy, đẩy cho thân thể người này không ngừng lui về phía sau, trong tiếng nổ vang trực tiếp bị Hứa Thanh ép lên trên vách tường, dùng sức nhấn một cái.

Dưới sự hoảng sợ của tên thị vệ tầng sáu, dao găm cắt vỡ bích chướng bằng linh năng, đâm vào trong cổ của gã, ngay lập tức xuyên suốt, sức mạnh cực lớn, ngay cả vách tường sau lưng thi thể của tên thị vệ tầng sáu này cũng ầm ầm sụp xuống.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, quay đầu, sát ý trong mắt tựa như hóa thành thực chất.

Tất cả những thứ vừa xảy ra khiến cho những tên thị vệ còn lại của doanh chủ ở bốn phía run rẩy trong lòng, ánh mắt co rút lại, cho dù tu vi của bọn họ đều là tầng sáu, nhưng vẫn là run rẩy, nhao nhao lui về phía sau.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết của Tam Phiết Hồ, cũng trong một cái chớp mắt này ngừng lại một chút, sắc mặt trắng bệch không thể khống chế hiện lên vẻ lo âu.

Nhưng giết chóc, vẫn còn chưa có kết thúc.

Thân thể Hứa Thanh chợt xông lên, trong đầu ba đến năm cái thị vệ liền nổ vang, vừa muốn tăng tốc lui về phía sau, nhưng vẫn đã chậm.

Tốc độ Hứa Thanh quá nhanh, nháy mắt liền tới gần, sau đó tay trái của hắn trực tiếp tung một chưởng vào đỉnh đầu một người thị vệ, phịch một tiếng đập vỡ, sau đó thân thể giống như u linh vậy, quỷ dị xuất hiện ở bên cạnh người tên còn lại, dao găm trong tay đảo qua, sau đó hắn lần nữa nhoáng một cái, đến trước mặt người thứ ba.

Người này run rẩy phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng, giang hai tay muốn ôm lấy Hứa Thanh, như muốn đồng quy vu tận.

Nhưng chờ đợi gã, là cái trán hung hăng đập tới của Hứa Thanh.

Gào thét im bặt dừng lại, cái trán của thị vệ kia trực tiếp lõm vào, khí tuyệt bỏ mình, thân thể Hứa Thanh đồng thời bỗng nhiên lui ra phía sau, đâm vào trên người tên còn lại.

Dao găm trong tay không ngừng đâm về phía sau, một đao hai đao ba đao…

Cho đến khi đâm người này vào một chỗ trên vách tường, lúc này mới ngẩng đầu.

Tiếng phanh phanh truyền ra, toàn bộ thị vệ nơi đây, nhao nhao ngã xuống đất, toàn bộ tử vong, không có ai toàn thi!

Ngay cả người từng giết nhiều người, khi thấy máu tươi tung bay trên mặt đất, sau khi được ánh mặt trời chiếu chiếu vào, cũng nhìn mà giật mình.

Ánh nắng chiết xạ tới trên người Hứa Thanh, toàn thân hắn tràn ngập máu, phối hợp với huyết khí của bản thân, khiến cho hắn thoạt nhìn giống như Ma Thần vậy.

Càng bởi vì nơi đây xảy ra giết chóc, khiến cho không ít thập hoang giả ở gần đó lập tức đi ra, nhao nhao nhìn tới nơi đây.

“Là tiểu hài tử!!”

“Hắn… Hắn làm sao mạnh như vậy!”

"Người bị giết đều là người của doanh chủ, hắn muốn đối kháng cùng doanh chủ!"

Thập Tự cùng Loan Nha dắt nhau đi ra, nhìn thi thể đầy đất, nhìn thân ảnh Hứa Thanh cùng máu tươi khắp nơi dưới ánh mặt trời, tâm thần bọn họ cũng rung động mãnh liệt.

Mà trong tiếng xôn xao, Hứa Thanh đi về phía Tam Phiết Hồ đang run rẩy, trên đường đi đến hắn thu hồi dao găm cùng que sắt lại, cho đến khi đi tới trước mặt Tam Phiết Hồ.

Tam Phiết Hồ run rẩy, mồ hôi lạnh không ngừng mà tuôn ra, thân thể kịch liệt đau nhức giờ phút này cũng không cách nào vượt qua sự hoảng sợ trong nội tâm của gã, gã muốn vùng vẫy, nhưng thanh trường kiếm cắm ở đùi kia khiến cho gã không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể dùng ánh mắt mang theo tuyệt vọng, theo âm thanh mở miệng.

"Tiểu hài tử, ngươi muốn tạo..."

Hứa Thanh cầm lấy thanh trường kiếm trên đùi, hung hăng kéo một đường thông suốt lên trên.

Mũi kiếm sắc bén theo đùi của Tam Phiết Hồ, lướt qua bụng cùng cằm của gã, theo máu tươi phun ra, Tam Phiết Hồ sống sờ sờ bị mổ bụng, thân thể kịch liệt run rẩy, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, khí tuyệt bỏ mình!

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, chỉ có sát ý với ánh mặt trời phản xạ huyết quang mặt đất trong bốc lên, từng bước một tiến lên phía trước.

Tất cả những thập hoang giả tới xem phía trước cũng đều nhao nhao rung động tâm thần, trông thấy Hứa Thanh đi đến, lập tức né tránh lui ra phía sau.

Bọn họ đã gặp qua người tàn nhẫn, nhưng phần lớn là người trưởng thành, vả lại còn là người vong mệnh, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi như hắn, lại có thể bình tĩnh giết chóc như thế, vả lại nhìn bộ dạng kia giống như còn không bỏ qua, liền cực kỳ ít thấy.

"Nơi hắn muốn đi... Là phủ doanh chủ!"

Tiếng hít thở ồ ồ vang lên, sau khi mọi người thấy rõ phương hướng mà Hứa Thanh muốn đi, tâm thần liền nổ vang, việc này khiến cho toàn bộ thập hoang giả đều không hẹn mà cùng nhau đi theo đằng sau hắn.

Từ xa nhìn lại, Hứa Thanh một mình đi ở phía trước, nhanh phóng đi về phía phủ doanh chủ.

Mà sau lưng hắn, rất nhiều thập hoang giả đang bước nhanh theo, thậm chí còn có càng nhiều thập hoang giả nghe nói việc này, cũng đang hội tụ lại.

Trừ bên ngoài cái này, cũng có thị vệ của phủ doanh chủ cùng với những người xa lạ của đoàn xe, thấy Hứa Thanh cũng lập tức áp sát lại, trong đó tồn tại cả cường giả, như muốn chém giết hắn!

Mà giờ khắc này trong phủ doanh chủ, doanh chủ đang uống trà, bên người còn có một lão giả có khuôn mặt cay nghiệt lãnh ngạo, cả hai đang đàm tiếu với nhau.

“Tôn tiên sinh không cần lo lắng, trong một nén nhang, sự tình sẽ được giải quyết, thập hoang giả cho dù làm như thế nào, cũng không phải là đối thủ của tu sĩ từ tông môn chúng ta, ta vốn định bồi dưỡng tiểu hài này thật tốt một phen, nếu dùng tốt, liền đề cử cho tông môn, nhưng nếu như đui mù, chém là được.”

“Còn sống thì càng tốt.” Lão giả mặc cẩm bảo nâng chung trà lên mấp môi, sau khi bỏ xuống liền nhàn nhạt mở miệng.

Chương 87: Nắm quyền sinh sát trong tay (1)

Trong khi chén trà trong tay được bỏ xuống, con đường dài ngoài phủ doanh chủ, máu tươi tràn ngập, thi hài ở khắp nơi!

Thân ảnh Hứa Thanh như mãnh hổ, những nơi hắn đi qua, bị hắn đụng chạm, nhất định là máu tươi văng khắp nơi, mặt đất tràn lan vết máu, nhìn thấy mà giật mình, một đường đi, một đường giết!

Mà ngay phía trước hắn, từng tên thị vệ của phủ doanh chủ đang cấp tốc từ bốn phía đến đây, càng có vài chục người mặc hắc y xa lạ, bọn họ là tu sĩ đến từ đoàn xe.

Mục tiêu song phương đều nhất trí, là Hứa Thanh.

Theo hắn không ngừng mà tới gần, có gió thổi tới, thổi bay sợi tóc trước mặt Hứa Thanh, hắn có chút không quen cho nên dứt khoát vác trường kiếm ở sau lưng, cầm dao găm trên tay, cả người giống như dung nhập trong gió, đi thẳng đến trước người một vị ngưng khí tầng sáu của đoàn xe.

Nháy mắt giao thoa, đầu người bay lên!

Trong lúc máu tươi tung bay, những hắc y nhân cùng thị vệ khác xông lên.

Hứa Thanh nhìn những tu sĩ này, hơi hoảng hốt một chút, hắn nhớ lại, trong ngày đoàn xe tới, Lôi đội hôm ấy đích xác ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, nhưng cũng trở về rất nhanh.

Hiển nhiên là ngày đó thấy được kẻ thù, cho nên muốn sớm rời đi.

Hứa Thanh im lặng, sát ý càng đậm, toàn diện bộc phát tốc độ, không có né tránh nữa, mà phóng thẳng tới trước mặt.

Xa xa, trên mái hiên, hai người đang đứng.

Hai người này một lão một trung niên, lão giả mặc đạo bào màu lam, trang phục của trung niên thì khá là chải chuốt, người phía trước gác tay đứng thẳng, lạnh lẽo nhìn một màn trên đường.

Người sau ngồi ở chỗ kia, trong miệng cắn một sợi dây thừng, cẩn thận nhìn, rõ ràng là dây cung của Thập Tự.

Dây cung của Thập Tự không giống tầm thường, vũ khí bình thường khó có thể trảm đứt, nhưng ở trong miệng người này, lại bị cắn đứt từng đoạn từng đoạn.

“Có chút ý tứ, đều là luyện thể giống ta, nhưng bộ dạng của hắn chỉ có tầng sáu tầng bảy, có lẽ so tên Thập Tự có sẹo trên mặt chơi vui hơn một chút.”

“Ngươi tới hay là ta tới?” Lão giả bình tĩnh hỏi.

“Nơi này là phạm vi của Kim Cương tông các ngươi, doanh chủ của ngươi lại là trưởng lão của Kim Cương tông, đương nhiên do Kim Cương tông tới trước.” Trung niên phun ra đoạn dây kèm theo nước bọt, cười gằn nói.

Trong khi hai người đang nói, một tiếng nổ vang từ bên dưới truyền đến, càng có tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng, 7-8 tên thị vệ cùng hắc y nhân đang vây quanh Hứa Thanh toàn bộ rút lui.

Thân thể từng người lảo đảo, miệng phun ngụm máu tươi lớn, trên người mỗi người đều tồn tại tổn thương chí mạng, nhao nhao ngã xuống đất, lộ ra Hứa Thanh bị thi thể của bọn họ bay vây!

Toàn thân hắn không biết bị bao nhiêu máu tươi nhuộm vào, áo lông da, một đôi giầy rơm bị sũng nước màu đen, một đầu tóc dài lay động trong gió, một đôi… mắt âm lãnh như một con sói đơn độc.

Tay phải của hắn buông thỏng, làm cho những giọt máu theo vết khắc của dao găm chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên bùn đất.

7-8 cỗ thi thể bên cạnh hắn, mỗi người đều có tử trạng thê thảm, không phải bị Hứa Thanh hành hạ đến chết, mà hễ là chỗ dính tổn thương chí mạng, đều rất thê thảm.

Mà Hứa Thanh ra tay, chủ yếu là giết chết, không có động tác dư thừa, cho nên khiến cho tâm thần của những người thập hoang giả thấy một màn này lại lần nữa nhao nhao hoảng sợ.

Không thèm nhìn những thi thể này, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, duy chỉ có tơ máu trong mắt vẫn tràn ngập, đạp trên bùn đất đi nhanh về phía trước.

Mục tiêu chính là phủ doanh chủ còn cách hắn hơn ba trăm trượng.

Theo hắn tới gần, mười hắc y nhân của đoàn xe cùng mấy tên thị vệ còn sót lại của doanh chủ ở trước phủ doanh chủ đều nhao nhao hoảng sợ, theo bản năng lùi về phía sau.

Mà Hứa Thanh sau khi bước nhanh vài bước, liền ngẩng đầu, nhìn hai thân ảnh ở trên nóc nhà xa xa.

Hắn nhận thấy khí tức của hai người này là mạnh nhất trong một đoạn đường hắn đánh tới nơi này, đồng thời cũng là hai người mạnh nhất trong những địch nhân mà hắn đối mặt cho tới bây giờ.

Hứa Thanh rất rõ ràng, cục diện hôm nay, một khi lựa chọn ra tay, sẽ phải... Nắm chắc, mà vị trí của bọn họ, lại là ở trên con đường phải đi qua để tới phủ doanh chủ.

Cho nên sau khi hắn đi ra vài bước, liền giơ tay trái lên, hướng về hai người trên mái hiên, hơi ngoắc một cái.

“Kiêu ngạo!” Lão giả áo lam nheo mắt lại, hàn mang trong mắt lóe lên, thân thể nhoáng một cái, theo những cơn gió dưới chân bắt đầu thổi, trực tiếp đạp không từ trên mai nhà đi về phía Hứa Thanh!

Một màn này, khiến cho nhìn những tên thị vệ cùng hắc y nhân, còn có thập hoang giả đằng sau chấn động mãnh liệt, trong nhận thức của bọn họ, chỉ có cường giả Trúc Cơ, mới có thể đạp không.

Mà Trúc Cơ, đối với bọn họ mà nói, trên cơ bản chính là tiên nhân trên trời.

Rất nhiều người cả đời đều chưa từng thấy đã qua một lần, thậm chí có thể nói, một cường giả Trúc Cơ, trên cơ bản có thể trở thành tông chủ của một tông môn nhỏ như Kim Cương tông hoặc là lão tổ bên trong một tiểu gia tộc.

Lão giả mặc áo lam này hiển nhiên không thể nào là Trúc Cơ, lão chẳng qua là vừa bước vào ngưng khí tầng tám mà thôi.

Lão có thể đạp không chỉ là do thủ xảo, cái này có liên quan tới sở tu phong thuật của bản thân lão, không có giá trị thực chiến gì cả, cũng không cách nào liên tục thi triển quá lâu, chỉ là mánh lới mà thôi.

Nhưng đối với người bên cạnh mà nói, chấn động mà màn này mang đến, vẫn rất chấn nhiếp tâm thần.

Nhưng Hứa Thanh không để trong lòng, hầu như trong nháy mắt khi đối phương đạp không đến, hắn đã bí mật rải phấn độc quanh thân, thân thể cũng ngay lập tức lao ra.

Tốc độ cực nhanh, trên mặt đất lưu lại một đạo tàn ảnh, trong khoảnh khắc, ngay khi sắc mặt lão giả áo lam đại biến, Hứa Thanh dĩ nhiên đã xuất hiện ở trước mặt của lão.

Trực tiếp oanh ra một quyền, trên nắm tay xuất hiện bóng ảnh của Khôi, phát ra tiếng gào thét im lặng, khiến cho lão giả đang ở không trung, muốn né tránh cũng có chút không kịp, chỉ có thể vội vàng niệm pháp quyết, tạo thành phòng hộ.

Tấm phòng hộ kia oanh một tiếng liền vỡ vụn từng khúc, ngay tiếp theo là thân thể của lão giả này, cũng bị Hứa Thanh đánh một quyền mà liên tục rút lui, ngay sau còn có que sắt màu đen hóa thành tia sáng lập lòe, gào thét lao thẳng theo lão giả.

Phịch một tiếng.

Que sắt màu đen bị một mặt tấm thuẫn ngăn cản.

Chương 88: Nắm quyền sinh sát trong tay (2)

Theo tấm thuẫn chia năm xẻ bảy, lực lượng của que sắt cũng tiêu tán, lão giả mặc áo lam phun một ngụm máu tươi, cực kỳ chật vật hiện ra sau tấm thuẫn.

Sắc mặt lão giả khó coi, vừa muốn mở miệng, nhưng Hứa Thanh mặt không cảm xúc, chân phải đạp mạnh xuống mặt đất, thân thể vang lên một tiếng, lần nữa tới gần.

Hai mắt lão giả co rút lại, tràn ngập tức giận, trong lúc hai tay mạnh mẽ nâng lên lúc, bốn phía lập tức xuất hiện cuồng phong thổi tới bốn phía.

Lão chợt khẽ hấp miệng, những cơn gió kia liền lập tức tràn vào trong miệng, khiến cho bộ mặt lão đỏ lên, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, giống như muốn hành hạ hắn đến chết, vừa muốn mở miệng phun ra.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt lão chợt đại biến, ánh mắt càng khua loạn lên, làn da dùng mắt thường cũng có thể thấy được đang trở nên đen nhánh, xuất hiện dấu hiệu trúng độc, thân thể run rẩy mãnh liệt.

“Ngươi…”

Không đợi lão nói xong, Hứa Thanh không dừng lại chút nào, nháy mắt đã tới gần.

Dao găm trong tay dưới tốc độ của hắn, đỏ lên như bị lửa đốt vậy, giống như một cái bàn ủi, hung hăng đảo qua trên cổ lão giả.

Máu tươi phun ra, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, cái đầu người trong nháy mắt bị tay trái Hứa Thanh một phát bắt được, trong quá trình đi về phía trước trực tiếp chia lìa thân thể với lão.

Hết thảy đều quá nhanh!

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh cầm trong tay cái đầu dính độc biến thành màu tím xanh, ném lên trên mái hiên, bay tới bên người người trung niên đang có sắc mặt cực kỳ khó coi, trong mắt gã thậm chí mang theo vẻ kiêng kị mãnh liệt.

Sau đó hắn giơ tay trái lên, tương tự như vừa nãy, ngoắc tay một cái về phía tên trung niên.

Thời gian vào thời khắc này giống như bất động.

Thập hoang giả cũng tốt, thị vệ cũng được, còn có những người của đoàn xe kia, tâm thần tất cả đều dấy lên sóng lớn ngập trời, từng người trợn mắt há hốc mồm, càng có cảm giác run rẩy không cách nào hình dung, lan ra toàn thân.

“Quá… quá mạnh mẽ…”

“Là độc… độc thật mạnh!” Trong thập hoang giả, có người run giọng thì thào.

Hô hấp của người trung niên trên mái hiên trở nên dồn dập.

“Kim Cương tông đều là phế vật sao, thời điểm động thủ vậy mà còn muốn khoe khoang!!”

Gã biết rõ, lão giả áo lam kia không thể nào yếu như vậy, phong thuật của đối phương rất là kinh người, nhưng sai càng sai là đi đạp không khoe khoang, làm mất đi tiên cơ, lại coi thường địch nhân, không phát hiện độc tồn tại, rõ ràng chủ động hút đầy một bụng.

Cuối cùng, cũng là do tu sĩ tông môn luôn an nhàn, khiến cho sự tàn nhẫn cùng nhạy bén của bọn họ xa xa không ma luyện bằng những thập hoang giả vùng vẫy sinh tồn ở tầng dưới.

Nghĩ tới đây, trung niên lập tức lấy ra bảy tám cái giải độc và tị độc đan từ trên người ra, nuốt xuống một cái.

Sau đó hung hăng nghiến răng, toàn thân cao thấp lập tức truyền ra thanh âm ken két.

Thân hình vốn đã to lớn, giờ phút này lại trở nên càng thêm cường tráng, trực tiếp từ mái hiên nhảy lên, tựa như một đầu diều hâu, phóng tới Hứa Thanh.

Hứa Thanh cúi đầu, khiến tóc đen phủ lên phía trước che đậy ánh mắt, thân thể của hắn tương tự lao nhanh, càng ngày càng tới gần địch nhân.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của bọn họ đồng thời bộc phát tốc độ, trực tiếp đụng vào nhau.

Oanh một tiếng, tên trung niên chấn động toàn thân, thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ cường liệt, những sợi tóc trước mặt Hứa Thanh bị sóng xung kích hất lên, lộ ra mắt ánh mắt sắc bén màu máu.

Hắn cảm nhận được lực lượng kinh người đến từ đối phương, nhưng vẫn không bằng chính mình, vả lại sự khôi phục của hắn cũng mạnh hơn, giờ phút này sát cơ trong mắt bộc phát, lực lượng trong thân thể bật lên, lần nữa tung một quyền!

Giao chiến giữa hai người luyện thể, đơn giản mà lại tàn bạo.

Bọn họ không ngừng va chạm trên con đường dài.

Tiếng nổ truyền vang khắp bốn phương, đồng thời trùng kích cũng khiến cho phòng ốc chung quanh sụp xuống.

Hô hấp của tên tu sĩ trung niên kia dần dần trở nên dồn dập, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, gân xanh toàn thân hiện lên, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, không che giấu được sợ hãi cùng tuyệt vọng trong nội tâm.

Sức mạnh cùng tốc độ, gã đều không bằng Hứa Thanh, sự khôi phục liền càng không cần phải nói.

Cho nên toàn bộ quá trình cũng chỉ hơn ba mươi hơi thở, quả đấm của gã liền trực tiếp tan vỡ, máu thịt mơ hồ.

Cánh tay cũng không cách nào thừa nhận, bị lực lượng cực lớn từ Hứa Thanh dễ như trở bàn tay chia năm xẻ bảy, máu tươi cùng xương vỡ tản ra, trong tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể Hứa Thanh nhảy lên, dùng đầu gối hung hăng nện vào trán của gã.

Phịch một tiếng, thanh âm cốt nhục va chạm thay cho tiếng kêu thảm thiết, thanh âm người sau im bặt dừng lại, khí tuyệt bỏ mình.

Hứa Thanh không liếc mắt nhìn, sát cơ trong mắt vẫn mãnh liệt như trước, đạp trên thi thể ngã xuống của người trung niên, nhảy thẳng lên, lao thẳng đến… Phủ doanh chủ!

Thị vệ cùng những cái kia người của đoàn xe ở ngoài phủ doanh chủ giờ phút này đã sớm bị chấn nhiếp, dọa bể mật.

Thấy Hứa Thanh người đầy máu tươi, hung tàn như Ma Thần vọt tới, ý chí muốn sống lớn hơn hết thảy, cũng không biết ai là người thứ nhất, tất cả tứ tán bỏ chạy, trong chớp mắt liền giải tán toàn bộ.

Vì vậy trong ánh mắt chấn động tới cực hạn của toàn bộ đám thập hoang giả trong doanh địa, thân ảnh Hứa Thanh nhấc theo cơn gió gào thét, lao thẳng đến… Cửa lớn của phủ doanh chủ.

Mà trong nháy mắt khi hắn tới gần, cánh cửa lớn cũng ầm ầm tan vỡ, chia năm xẻ bảy từ trong ra ngoài, một cái nắm đấm từ trong đó duỗi ra, trực chỉ tới Hứa Thanh, trực tiếp đụng vào hắn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể Hứa Thanh lần đầu tiên phải rút lui lại.

Sau khi hắn lui ra phía sau ba bước liền ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng giống như chim ưng nhìn chằm chằm vào doanh chủ mặc một thân trường bào màu vàng, sắc mặt cực kỳ khó coi đi ra từ trong cánh cửa đổ nát.

Phía sao gã còn có một lão giả âm trầm mặc cẩm y, tướng mạo cay nghiệt!

Trong tay lão giả, thình lình mang theo một thân ảnh quen thuộc với Hứa Thanh!

Đúng lúc nhìn đến thân ảnh kia, thân thể Hứa Thanh lập tức chấn động mạnh một cái, một thứ cảm xúc không cách nào hình dung mãnh liệt bốc lên trong lòng hắn.

Đó là, Lôi đội.

Đang hấp hối.

Chương 89: Đuổi cùng giết tận (1)

“Oát con không biết trời cao đất rộng!”

Doanh chủ toàn thân mặc trường bào màu vàng, sắc mặt cực kỳ khó coi, gã vô luận như thế nào cũng không dự liệu được, nhân thủ của mình vậy mà không cách nào bắt lại được tên tiểu hài tử trước mắt này.

Nhất là gã vừa nãy còn khoe khoang khoác lác, nói trong một nén nhang liền có thể giải quyết, bây giờ đúng là đã đến một nén nhang, nhưng thứ được giải quyết lại là thị vệ của mình.

“Một đám phế vật!” Hàn mang trong mắt doanh chủ lóe lên, một bước vượt qua khỏi cánh cửa, đột nhiên đi nhanh về phía Hứa Thanh.

Theo gã đi về phía trước, linh năng chấn động ngoài thân thể của gã cũng ầm ầm mãnh liệt, trên thân còn có khí huyết kinh người tán phát ra, thân hình ở dưới áo bào cũng phình lên, khiến cho thân ảnh của gã thoạt nhìn như một ngọn núi.

Thậm chí còn có ánh sáng màu vàng mơ hồ từ thân thể của gã khuếch tán ra.

Doanh chủ, cũng là luyện thể!

Nhưng hiển nhiên công pháp tu luyện, không phải là loại cấp thấp như Hải Sơn Quyết, mà là tuyệt học đến từ Kim Cương tông, Kim Cương Pháp.

Giờ phút này được gã toàn diện vận hành, khí thế bộc phát, bước chân cũng lập tức nhanh hơn, hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng đến Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đến trước mặt Hứa Thanh, một quyền trực tiếp vung tới, một quyền này vung ra, kim quang trên toàn thân gã lóe sáng chói mắt, tràn đầy uy áp.

Hứa Thanh quét mắt nhìn lão giả mặc cẩm bảo đang đứng bên trong cánh cửa xem nơi đây thế nào, cùng Lôi đội trong tay lão, cố nén sự lo lắng, ánh mắt hơi nheo lại.

Hắn biết rõ, một khi mình chiếm cứ ưu thế, như vậy đối phương vô cùng có khả năng sẽ lấy Lôi đội ra để áp chế.

Loại sự tình này, là cái mà Hứa Thanh không muốn thấy nhất, mà biện pháp phòng ngừa một màn này xuất hiện, chính là phải xuất kỳ bất ý!

Phải đột nhiên đến đối phương cũng không phản ứng kịp.

Vì vậy Hứa Thanh nheo mắt lại, đồng dạng tung một quyền, trực tiếp va chạm cùng doanh chủ.

Oanh một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể Hứa Thanh đạp đạp rút lui 7-8 bước, nhưng cũng không phải là hoàn toàn thẳng tắp, mà di động vài bước qua bên cạnh.

Giờ phút này ánh mặt trời đang ở phía sau hắn, cái bóng chiếu ra trên mặt đất cũng lay động theo chuyển động của hắn.

Mà doanh chủ va chạm cùng Hứa Thanh, cảm nhận được sức mạnh đến từ Hứa Thanh, giờ phút này cũng chấn động toàn thân, đồng dạng lui ra phía sau.

Nhưng lúc ngẩng đầu trong mắt của gã lại lộ ra khinh miệt, thân thể nhoáng một cái, lần nữa phóng tới Hứa Thanh, vận chuyển toàn diện tu vi trong cơ thể, tạo thành một tiếng nổ vang.

Tuy gã nói khinh thường, ánh mắt hiện ra vẻ khinh miệt, nhưng lúc xuất lực… Lại toàn lực ứng phó.

Hiển nhiên biểu lộ ra bên ngoài đều là gã cố ý bị làm ra, dẫu sao có thể trở thành doanh chủ, khiến cho một đám thập hoang giả sợ hãi, tuy là đệ tử tông môn, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi thường.

"Kim Cương Nhất Pháp!" Doanh chủ gầm nhẹ, trong lúc nói thân thể rõ ràng lại bành trướng thêm một chút, sức mạnh cùng tốc độ tăng vọt, trong chớp mắt tới gần Hứa Thanh sau đó hung hăng đập một cái.

Hứa Thanh cúi đầu, sử dụng hai mắt doanh chủ nhìn không thấy kia, hai tay giơ lên đón đỡ, trong tiếng nổ vang lần nữa lui ra phía sau, bước chân di động cùng cái bóng lay động càng thêm cường liệt.

Chỉ là, không có ai phát hiện.

“Kim Cương Nhị Pháp!” Mắt thấy Hứa Thanh rõ ràng có thể thừa nhận hai kích ngưng khí tầng tám đỉnh phong của mình, khiến cho sát cơ trong mắt của doanh chủ càng trở nên đậm hơn.

Toàn thân vậy mà lần nữa bành trướng, lại là một quyền vung về phía Hứa Thanh.

Một quyền này, kim quang bắn ra càng mạnh hơn, nhưng trong nháy mắt quyền này hạ xuống, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu.

Sát cơ trong mắt hắn vào thời khắc này bỗng nhiên bộc phát mãnh liệt, hắn nhiều lần di chuyển vị trí, rốt cuộc khiến cho cái bóng của mình đã chiếu thẳng đến chỗ lão giả mặc cẩm bào ở chỗ cánh cửa.

Vả lại hắn mượn nhờ di chuyển, che giấu đi sự vặn vẹo của cái bóng khi hắn điều khiển nó.

Mà cũng bởi vì góc độ của mặt trời, tại thời khắc này, đã kéo cái bóng của hắn trở nên dài vô cùng, đến thẳng phía trước không xa chỗ lão giả cẩm bào.

Theo Hứa Thanh ngẩng đầu, theo sát ý toàn thân hắn bộc phát, hắn bỏ qua nắm đấm đến từ doanh chủ, thân thể chợt nhảy lên.

Mà theo hắn lập tức tăng độ cao lên, cái bóng kia cũng chợt vượt qua khoảng cách còn thiếu với lão già.

Trong cái bóng vặn vẹo cực đột ngột thò ra một đoạn, trực tiếp phủ trùm lên cổ tay phải đang túm Lôi đội của lão giả mặc cẩm bào!

Trên người Lôi đội, cái bóng của Hứa Thanh không rơi xuống chút nào!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà hắn phải điều chỉnh bước chân vừa nãy.

Trong thời gian ngắn, Hứa Thanh gầm nhẹ một tiếng trong miệng, cái bóng quỷ dị bỗng nhiên bộc phát lực lượng.

Lão giả cẩm bảo trong nháy mắt liền biến sắc, đau nhức kịch liệt cùng với dị chất bộc phát, khiến cho tay phải của lão trực tiếp liền hóa thành màu xanh đen.

Biến hóa bất thình lình, khiến cho lão hoảng sợ, theo bản năng buông lỏng ra bàn tay đang cầm lấy thân thể Lôi đội.

Mà ngay khi lão buông tay, toàn thân Hứa Thanh lập tức nổ vang, liều mạng nhận lấy một quyền của doanh chủ, trong lúc phun máu tươi ra toàn diện bộc phát tốc độ của mình.

Cả người hắn lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh trực tiếp tan biến ngay tại chỗ, phóng tới chỗ của lão giả mặc cẩm bào.

Bên cạnh còn có que sắt cùng dao găm, hóa thành hai đạo hàn mang như tia chớp, gào thét tới gần lão giả mặc cẩm bào, khiến cho lão giả tay phải bị dị hoá phải lui ra phía sau tránh đi.

Mà ngay khi lão tránh đi, Hứa Thanh đồng thời đã nhảy vào trong, trực tiếp bắt lấy Lôi đội.

Sau đó dùng sức quăng ra phía bên ngoài, thân ảnh Thập Tự cùng Loan Nha từ trong đám người nhanh chóng nhảy lên, một hơi tiếp được, cấp tốc rút lui.

Tất cả mọi thứ, đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, vô cùng nhanh!

“Cái bóng của ngươi!!” Sắc mặt lão giả biến hóa, mạnh mẽ mà nhìn về phía Hứa Thanh, hết thảy biến hóa quá đột ngột, quá ngoài ý muốn, lão căn bản là không kịp phản ứng.

Doanh chủ đứng ở ngoài cửa, ánh mắt giờ phút này cũng co rút lại, cách làm này của Hứa Thanh thật sự làm cho gã cũng chấn động.

Hứa Thanh lau đi máu tươi bên khóe miệng, âm lãnh nhìn qua hai người, dưới ánh trời chiều, thân ảnh của hắn như liệp ưng, trầm thấp mở miệng.

“Hiện tại, tới phiên ta.”

Hắn vừa nói ra, thân thể phịch một tiếng lao thẳng đến lão giả mặc cẩm bào, so với việc đánh nhau cùng người luyện thể, Hứa Thanh cảm thấy mình trước tiên nên giết người tu pháp.

Hắn vừa lao ra, trong nháy mắt liền tới gần.

Chương 90: Đuổi cùng giết tận (2)

Sắc mặt của lão giả mặc cẩm bào khó coi, nhanh chóng lui về phía sau, hai tay niệm pháp quyết chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh, sương mù lập tức nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một đầu ác quỷ, dữ tợn lao về phía Hứa Thanh.

Doanh chủ bên đó cũng gầm nhẹ một tiếng, toàn thân bộc phát kim quang, tạo thành tiếng nổ vang lao đến phía Hứa Thanh, ra tay cùng lão giả mặc cẩm bào, tạo thành thế giáp công.

Mắt thấy nguy cơ sắp tới, trong mắt Hứa Thanh lập lòe hàn mang, khí huyết toàn thân trong thời khắc này toàn diện bật lên.

Lực lượng nổ vang trong khí huyết như gió bão tỏa ra bốn phía, một cái hình ảnh cực lớn, dữ tợn vô cùng của Khôi được huyễn hóa ra, phát ra tiếng gào thét im lặng, rung chuyển bát phương.

Hai tay Hứa Thanh giơ lên, đồng thời nắm tay, một trái một phải, đồng loạt hạ xuống!

Cùng lúc hạ xuống, hình ảnh của Khôi sau lưng cũng chia thành hai phần, chia về phía doanh chủ cùng lão giả mặc cẩm bào, đồng thời đánh tới.

“Khí huyết thành ảnh!! Này… Này…”

Sắc mặt doanh chủ hoàn toàn đại biến, nắm đấm kia sau khi đụng chạm cùng tay trái Hứa Thanh, dưới hình ảnh của Khôi nhe răng cười tấn công tới, kim quang trên thân thể của gã lập tức ảm đạm, toàn thân chấn động mãnh liệt, chợt rút lui ra ngoài 7-8 trượng.

Về phần lão giả mặc cẩm bào, sắc mặt trong nháy mắt cũng đồng dạng hiện lên vẻ hoảng sợ, cái thuật pháp hóa thành ác quỷ kia, ở ngay trước hình ảnh của Khôi ảnh rõ ràng run rẩy, bị Khôi nhe răng cười một cái thôn phệ, sau đó hình ảnh của Khôi cũng không dừng lại, lao thẳng đến chỗ lão giả.

Thanh âm nổ vang vang vọng bát phương, lão giả mặc cẩm bào phun máu tươi ra, thân thể cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng thân thể của lão giờ phút này xuất hiện một đạo hào quang màu lam, khiến cho lão chỉ là hộc máu, cũng không bị thương quá nặng.

Mà đầu nguồn của màn hào quang kia, rõ ràng là một lá bùa!

Đây là… Phù bảo!!

Sắc mặt Hứa Thanh cũng trắng bệch, hắn tuy cường hãn thật, nhưng đối mặt cùng doanh chủ cùng lão giả mặc cẩm bào giáp công, lục phủ ngũ tạng của hắn cũng đều đang cuộn lại.

Giờ phút này máu tươi tràn ra, nhưng sự hung tàn của hắn không giảm chút nào, thừa dịp doanh chủ bị chấn nhiếp, sát cơ trong mắt Hứa Thanh bộc phát, lao thẳng đến chỗ lão giả mặc cẩm bào.

Toàn lực tung ra một quyền.

“Muốn chết!” Sắc mặt của lão giả mặc cẩm bào trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ âm độc.

Thân thể vừa lui ra phía sau vừa duy trì phù bảo phòng hộ, hai tay vừa bấm niệm pháp quyết, chợt vung lên, lập tức 7-8 đầu ác quỷ biến ảo hiện ra.

Mỗi một đầu đều có thể so với một ngưng khí tầng bảy, gào thét mang theo âm hàn, thôn phệ lao về phía Hứa Thanh.

Qaung mang tàn nhẫn lập lòe trong ánh mắt Hứa Thanh, hắn lại không tránh trốn, mặc kệ những cái ác quỷ kia đánh tới, cắn xé toàn thân, tốc độ thân thể không giảm, khí thế cũng không bớt chút nào, hạ một quyền xuống.

Trong tiếng vổ vang, vòng phòng hộ của phù bảo rung động.

Nhưng vật ấy dù sao cũng là phù bảo, trừ phi là hoàn toàn tiêu hao hết, bằng không mà nói rất khó khiến nó tan vỡ.

Nhưng mà hiển nhiên coi như là lão giả mặc cẩm bào này, cũng rất khó có quả phù bảo thứ hai, vả lại một khối phù bảo này cũng đã dùng không biết bao nhiêu lần, chữ viết phía trên cũng đã mơ hồ ảm đạm không ít.

Giờ phút này dưới sự oanh kích của Hứa Thanh, vẻ mơ hồ liền tăng tốc lên.

Một màn này khiến cho sắc mặt của lão giả mặc cẩm bào lần nữa đại biến.

Lão cảm nhận được sư tàn nhẫn của Hứa Thanh, biết rõ mình đang trong nguy cơ sinh tử, vì vậy trong mắt cũng hiện lên sự điên cuồng, trong lúc bấm niệm pháp quyết liền phun ra máu tươi, máu tươi liền hóa thành huyết ảnh, mang theo âm thanh gào thét bén nhọn, tới gần Hứa Thanh.

Nhưng giờ phút này khí huyết toàn thân của Hứa Thanh đang bốc lên, căn bản không thèm để ý tới thuật pháp của đối phương, liều mạng bản thân bị thương, lần nữa oanh ra một quyền!

“Lôi đội đã gần đất xa trời, ngươi còn không buông tha!”

Ánh mắt Hứa Thanh đỏ thẫm, hình ảnh của Khôi trong thời khắc này cũng ngửa mặt lên trời gào thét, dung hợp một chỗ cùng hắn nắm đấm của hắn, ầm ầm hạ xuống.

Mặc dù phù bảo có thể chống cự, nhưng cũng chấn động kịch liệt, cũng khiến cho lão giả mặc cẩm bào từng tan vỡ căn cơ phun máu tươi ra, thân thể chợt rút lui, sự điên cuồng trong mắt biến thành hoảng loạn.

Một cảm giác tử vong phủ xuống lão, để cho lão phát ra một tiếng gào thét bén nhọn.

“Trương Thế Nguyên, ngươi còn thất thần cái gì, mà không tiếp tục đồng loạt ra tay với ta!!”

Trương Thế Nguyên, là tên của gã doanh chủ, gã ở phía xa vừa nghe được câu này, liền đè xuống chấn động trong lòng, chợt vọt tới.

Mà trên bụng Hứa Thanh giờ khắc này cũng có huyết ảnh xuyên thấu ra lỗ máu, nhưng Hứa Thanh đã không quan tâm đau đớn kịch liệt, khí huyết toàn thân lần nữa bộc phát, phẫn nộ cùng điên cuồng trong nội tâm cũng đạt tới cực hạn.

“Lôi đội đã lựa chọn tránh né, ngươi vẫn còn muốn dây dưa!”

“Lôi đội cả đời đau khổ, ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt!!”

Cả người Hứa Thanh giống như phát cuồng, từng quyền từng quyền giống như liều mạng, Khôi ảnh ngửa mặt lên trời gào thét, phối hợp với quả đấm của hắn, không ngừng rơi vào trên lớp phòng hộ của lão giả.

Thanh âm oanh oanh vang vọng toàn bộ doanh địa, chữ viết trên phù bảo càng ngày càng mơ hồ, nhưng lại vẫn không có phá toái, nhưng lão giả mặc cẩm bào dĩ nhiên đã không chịu nổi lực lượng chấn động đến từ Hứa Thanh nữa.

Tâm thần lão nổi lên từng trận hoảng sợ không cách nào hình dung, càng mãnh liệt cảm thấy tử vong đang đến gần hơn.

Phù bảo của lão có hiệu quả đối với loại thuật pháp, nhưng đối với lực lượng cộng hưởng do luyện thể oanh kích tạo thành, căn cơ của lão từng bị hủy, cho nên căn bản là không cách nào kiên trì quá lâu.

Từng ngụm máu tươi không ngừng phun ra, lão giả lo lắng tuyệt vọng.

Lão muốn la lên cầu cứu, nhưng cộng hưởng bốn phía xâm nhập khuếch tán toàn thân lão, khiến cho lão không phát ra âm thanh, cả người run rẩy hoảng sợ đến cực hạn, thuật pháp cũng đều bị dọa cho không cách nào thi triển, chỉ có thể gào thét thê lương ở đáy lòng.

“Ta… Ta không muốn chết, ta…”

Trong nháy mắt tiếp theo, gân xanh trên trán Hứa Thanh nhảy lên, hai mắt đỏ thẫm, hai tay nắm cùng một chỗ, toàn lực đập một cái về phía phòng hộ của phù bảo.

“Chếttttt!”

Lực lượng kinh người kịch liệt nổ vang, phòng hộ phù bảo vặn vẹo, vẫn như trước không có tan vỡ, nhưng lão giả trong đó, toàn thân chấn động mãnh liệt, ánh mắt trực tiếp trợn lên.

Thân thể của lão trong một nháy mắt, rút cuộc không chịu nổi chấn động liên tục.

Trong khoảng khắc hai mắt nổ tung, lục phủ ngũ tạng tan vỡ, xương cốt máu thịt trực tiếp vỡ vụn, hóa thành thịt nát, bên trong biến thành một mảnh mơ hồ!

Làm xong hết thảy, Hứa Thanh thở hồng hộc quay đầu, tay phải vung ra một quyền, va chạm cùng với doanh chủ vừa vọt tới sau lưng.

Thân hình bị thương lập tức lăn ngược lại, trực tiếp bay ra ngoài 7-8 trượng, hơn phân nửa miệng vết thương đã hợp lại trên thân thể giờ phút này lần nữa vỡ ra, máu tươi tràn ngập, giờ phút này Hứa Thanh ở dưới ánh chiều, đã thành huyết nhân.

Mà bên doanh chủ, nội tâm của gã cũng chấn động mãnh liệt.

Gã nhìn thấy người hợp tác với mình còn sống sờ sờ bị đánh nổ chết tại chỗ, vừa nhìn về phía Hứa Thanh giờ phút này toàn thân tràn ngập máu tươi, nhưng vẫn cong lưng như trước, bảo trì tư thế công kích, trong mắt lộ ra sát cơ gắt gao nhìn chằm chằm mình, lúc này gã chỉ cảm thấy phía sau lưng mình có chút phát lạnh.

Một màn này, cũng làm cho thập hoang giả tụ tập bốn phía xung quanh chấn động đến cực hạn, từng cái lúc nhìn Hứa Thanh, đều lộ ra vẻ hoảng sợ cùng với sự… kính sợ.

Chương 91: Một khúc tàn tình niệm hồng trần (1)

Tạm thời yên tĩnh, sau đó doanh chủ nhìn qua Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu hài tử, chuyện này cứ như vậy dừng được chưa, Lôi đội ngươi đã cứu đi, người này cũng đã chết, giữa ta và ngươi không cần thiết tiếp tục tử chiến.”

“Huống hồ, ta là trưởng lão của Kim Cương tông, nếu ngươi tiếp tục tử chiến cùng ta, chính là khai chiến cùng với Kim Cương tông, trưởng bối lão tổ của ta là cường giả Trúc Cơ!”

Hứa Thanh trầm mặc, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể có chút lảo đảo, tay phải giơ lên như muốn lau đi.

Đúng lúc này, doanh chủ vừa mới mở miệng còn muốn ngưng chiến, bỗng nhiên trong mắt lóe lên hàn mang.

Cả người gã oanh một tiếng cấp tốc vọt tới phía của Hứa Thanh, tốc độ cực nhanh, kim quang toàn thân trong thời khắc này bộc phát trước đó chưa từng có, cả người tựa như hóa thành một cái Kim Thân.

“Kim Cương Tam Pháp!”

Từ xa nhìn lại, toàn thân doanh chủ tràn ngập kim quang, khí thế động trời, sát cơ càng là vô cùng mãnh liệt.

Mà thần sắc Hứa Thanh lại không có chút biến hóa nào, vẻ lảo đảo lập tức tan biến, tựa như hết thảy đều là hư giả, tay phải giơ lên không phải lau máu, mà giơ lên đỉnh đầu, ánh mắt tràn đầy huyết sắc cũng hơi nhắm lại.

Trong đầu hắn hiện ra một màn xảy ra trong thần miếu hôm ấy, pho tượng Thần giống như Thần Linh, giơ tay tung ra một đao kinh diễm tuyệt luân, giống như ẩn chứa đại đạo chí lý nào đó.

Một đao kia, hắn bắt chước vô số lần, nhưng chưa từng sử dụng tới.

Hiện tại, hắn cảm thấy, mình có thể dùng.

Một đạo ánh sáng màu tím từ trên thân trên của hắn bạo phát đi ra, bao phủ toàn thân, cũng bao trùm lên tay phải đang giơ lên của hắn.

Khác với pho tượng Thần màu vàng, thứ Hứa Thanh tản mát ra, là tử ý.

Dưới ánh sáng tím, trong chớp mắt khi doanh chủ đang gào thét tới gần, tay phải Hứa Thanh, nhìn như tùy ý chậm rãi hạ xuống.

Không có bất kỳ sự thần kỳ nào, rất bình thường, rất đơn giản, nhưng mà ở bên trong sự bình thường này giống như có hàm súc một chút thứ phi phàm ẩn chứa ở.

Thứ phi phàm này khiến cho toàn bộ ánh sáng tím lập tức hội tụ trên tay phải Hứa Thanh, trong nháy mắt khi nó hạ xuống, trên đỉnh đầu của hắn, mơ hồ xuất hiện một cái… Đao ảnh cực lớn!

Hình ảnh thanh đao này cực lớn, tựa như Thiên Đao!

Ánh sáng tím lập lòe, thay thế ánh mặt trời, thay thế kim mang, thay thế hết thảy, theo tay phải Hứa Thanh cùng nhau, bỗng nhiên… Trảm tới!

Bầu trời hiện ra sấm sét, mặt đất doanh địa nổ vang, gió bão mãnh liệt nương theo ánh sáng chói mắt, như thủy triều ầm ầm cuộn mình đổ tới bốn phía.

Tất cả thập hoang giả không tự chủ được rút lui, thân thể doanh chủ đang từ lao thật nhanh đến, biến thành chậm chạp, cho đến khi tới một trượng trước người Hứa Thanh liền dừng lại.

Gã kinh ngạc nhìn Hứa Thanh trước mặt, lại chậm rãi cúi đầu xuống nhìn mặt đất dưới chân.

Dưới chân của gã, cả vùng đất xuất hiện một vết rách thẳng tắp… Vết rách này dài chừng 7-8 trượng, từ dưới người gã lan tràn ra cả phía sau lưng.

“Một đao kia…” Doanh chủ thì thào, trên trán đột nhiên xuất hiện vết máu, vết máu này trong nháy mắt nứt ra đến cái cằm, lại lướt qua lồng ngực, cho đến khi tới đan điền, máu tươi liền phun trào, thân thể kia, trực tiếp hóa thành hai nửa, ngã xuống.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng thở hào hển, biểu lộ nội tâm hoảng sợ không cách nào tin được trong lòng mọi người.

Dưới buổi chiều, ánh chiều tà chiếu vào mặt đất tràn đầy vết máu, chiếu rọi tới gương mặt cô độc của người thiếu niên, từng giọt máu tươi theo ngón giữa của hắn chảy xuống, nhỏ giọt vào vũng máu trên mặt đất ghềnh trong, tóe lên tầng tầng rung động.

Thân ảnh rung động trong đó, có chút mơ hồ không thấy rõ, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng ánh mắt lạnh như băng của hắn.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi con dao găm tràn đầy vết máu cùng que sắt đen nhánh, lại lấy đi cái phù bảo đã mơ hồ, xoay người, đi đến phía Thập Tự cùng Loan Nha trong đám người.

Trong thần sắc của Thập Tự cùng Loan Nha mang theo kính sợ, nhìn Hứa Thanh đi tới, nhìn hắn trầm mặc tiếp nhận Lôi đội dầu hết đèn tắt đang hôn mê, sau khi cõng lên người liền đi xa.

Vì vậy cũng cúi đầu xuống, theo hắn đi xa.

Dưới trời chiều, cái bóng của Hứa Thanh bị kéo dài vô cùng, bao trùm máu tươi trên mặt đất, lộ ra một cỗ bi thương khó tả.

Thập hoang giả ở bốn phía không tự chủ được nhìn qua thân ảnh của hắn, lại nhìn qua những thi thể tràn ngập máu tươi trên đường.

Những thứ máu tươi này ở sau lưng Hứa Thanh, giống như hợp thành một cái vết máu khủng bố nhìn mà giật mình.

Có người nhớ tới lúc Hứa Thanh thí luyện để vào bên trong doanh địa, ở bên trong đấu thú tràng, Hứa Thanh kéo theo con mãng xà cự giác, cũng tạo thành một vết máu.

Hai cái cảnh tượng, hai vết máu, giống như trong thời khắc này, có chỗ trùng lặp.

“Tiểu hài tử!” Không biết là ai, người thứ nhất hô tên hắn lên, khiến cho những thập hoang giả bên trong nơi này cũng rất nhanh đều nhao nhao hô lên.

“Tiểu hài tử!!”

“Tiểu hài tử!!!”

Thanh âm càng lúc càng lớn, bên trong có lão nhân, có đứa trẻ, có tráng niên, cũng có nữ tử mang theo lông vũ trên đầu.

Trong mắt từng người bọn họ đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt, thanh âm gào thét dần dần vang vọng ngập trời.

Đây là… Cái cúi chào đặc thù của thập hoang giả!

…

Chương 92: Một khúc tàn tình niệm hồng trần (2)

Hoàng hôn của buổi chiều, ngoài cửa vào của doanh địa.

Hứa Thanh cõng Lôi đội trên lưng, lúc hắn đi đến nơi đây, hắn quay lại nhìn Thập Tự cùng Loan Nha.

Hai người cũng nhìn Hứa Thanh, trong mắt có kính sợ, cũng có phức tạp, hiển nhiên là đoán được cái gì.

“Muốn đi sao?” Thập Tự nói khẽ.

“Ta đi tiễn Lôi đội một đoạn đường sau cùng, tiếp đó... Sẽ đi.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Thập Tự cùng Loan Nha trầm mặc.

Đáy lòng Hứa Thanh nổi lên sự biệt ly, liếc mắt nhìn thật sâu bọn họ, sau đó lướt mắt nhìn qua doanh địa mà mình đã cư ngụ nửa năm.

“Bảo trọng.” Loan Nha ngóng nhìn Hứa Thanh, tiến lên sửa sang lại một chút tóc tán loạn của hắn, không chê máu tươi trên người hắn chút nào, nhẹ nhàng ôm hắn một chút.

“Các ngươi thì sao.” Hứa Thanh cũng không bài xích Loan Nha ôm, nhẹ giọng hỏi.

“Chúng ta cũng phải ly khai nơi đây, ngươi yên tâm đi, ta cùng Thập Tự có tay có chân, thực lực cũng còn có thể, đi cái doanh địa nào cũng được.” Loan Nha cười mở miệng.

Thập Tự vẫn như trước không nói chuyện, nhưng cũng tiến lên dùng sức ôm Hứa Thanh một chút.

Hứa Thanh thở sâu, phất phất tay với bọn họ, quay người cất bước đi nhanh, đi ra cửa lớn doanh địa, đi thẳng về phía cấm khu, càng đi càng xa.

Phía sau của hắn, trong ánh nắng buổi chiều, Thập Tự cùng Loan Nha lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhìn hắn đi xa, cho đến khi thân ảnh Hứa Thanh tan biến ở tầm mắt, Loan Nha thì thào.

“Thập Tự, tương lai chúng ta, còn có thể nhìn thấy hắn sao? Đáng tiếc, chúng ta còn không biết tên của hắn.”

“Chắc là sẽ gặp… Tên, không trọng yếu.” Thập Tự nói khẽ, kéo tay Loan Nha lại.

Hứa Thanh rời đi, rời khỏi doanh địa, đi về phía cấm khu.

Trên lưng hắn cõng theo Lôi đội, lặng lẽ đi về phía trước, giống như hồi hắn cõng Lôi đội bị thương nặng trên lưng vậy, như lúc trước ly biệt tiễn đưa, hắn cõng Lôi đội trên lưng, vẫn con đường cũ, vẫn con người cũ.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, Lôi đội càng ngày càng nhẹ, sinh cơ trên người cũng càng ngày càng ít, tử khí tràn ngập trên người cũng không cách nào ngăn cản.

Bi thương trong lòng Hứa Thanh, càng ngày càng đậm.

Hắn lặng lẽ bước vào rừng rậm, lặng lẽ tiêu sái đi vào bên trong cấm khu, lặng lẽ đi về một cái phương vị, không ngừng đi đến, thời gian chậm rãi trôi qua, buổi chiều trôi qua, màn đêm phủ xuống.

Nhưng hình như cảm nhận được huyết khí cùng sát ý còn dư lại trên người Hứa Thanh, dọc theo con đường này không hề có bất kỳ con dị thú nào hiện ra ở trước mặt của hắn, mặc kệ Hứa Thanh ở trong bi thương đi về phía trước.

Cho đến một lúc lâu sau, một thanh âm yếu ớt, ở phía sau lưng hắn khàn khàn truyền ra.

“Tiểu hài tử, ta vừa mới mơ một giấc mơ.”

Lôi đội tỉnh, thần sắc mang theo vẻ hoảng hốt, thì thào nói nhỏ.

Lão không có hỏi tại sao mình lại ở trong này, cũng không đến hỏi tại sao Hứa Thanh lại xuất hiện, càng không có nói về những thứ mình trải qua.

“Trong mơ ta thấy Đào Hồng, cũng mơ thấy cả ngươi nữa.”

Ánh mắt Hứa Thanh có chút đỏ, bi ai trong đáy lòng càng đậm, tốc độ cũng nhanh hơn, nhưng hắn cũng cố gắng bảo trì vững vàng, mục đích tới của hắn, càng ngày càng gần.

“Trong mơ cũng thật là trùng hợp, ngươi ở bên trong học đường mỗi lần đều đứng đệ nhất.”

Lôi đội muốn cười, nhưng hình như mấy câu nói đó, cũng đã tiêu hao phân nửa khí lực của lão, thanh âm dần dần yếu ớt xuống, trước khi hôn mê nhẹ giọng rù rì.

“Một giấc mơ rất tuyệt a.”

“Tiểu hài tử, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Hứa Thanh cúi đầu, dốc toàn lực lao nhanh, trên đường, hắn thử dùng qua thủy tinh màu tím của mình để giúp đỡ Lôi đội, nhưng không có bất kỳ tác dụng nào, không giữ được sinh cơ của lão.

Rốt cuộc sau nửa canh giờ, hắn đi tới nơi bọn họ gặp phải tiếng ca hôm ấy, vẫn là một khu vực như vậy, vẫn là cái cây đại thụ kia.

Đến nơi này, Hứa Thanh nhẹ nhàng đặt Lôi đội xuống, vịn lão dựa vào trên tàng cây, ánh mắt đỏ lên, cái mũi ê ẩm nhìn qua lão nhân dầu hết đèn tắt, trên vẻ mặt tràn đầy nếp nhăn trước mặt.

“Lôi đội.” Hứa Thanh nói khẽ.

Lão nhân dựa vào cây, chậm rãi mở mắt ra.

Trong mắt đục ngầu, mờ mịt nhìn thế giới trước mắt, hồi lâu lão hình như mới phân biệt ra đây là địa phương nào, dần dần nở nụ cười, trong ánh mắt cũng có một chút ánh sáng.

“Tiểu hài tử, có rượu không?”

Hứa Thanh lặng lẽ gật đầu, lấy ra một bầu rượu từ trong túi da, đặt ở bên miệng lão nhân, cho lão uống xong một ngụm lớn.

Một ngụm rượu, khiến cho ánh mắt của lão nhân trong thời khắc này càng sáng ngời hơn, giống như là tia sáng cuối cùng của ngọn nến vậy.

Giống như ngay lúc này, lão thấy rõ ánh mắt đỏ lên của Hứa Thanh, liền nở nụ cười.

“Làm sao còn khóc.”

Lôi đội phảng phất có một chút khí lực, được Hứa Thanh dìu, vẫy hắn ngồi xuống bên cạnh.

Lão dựa vào đại thụ, muốn giơ tay lên sờ đầu Hứa Thanh, nhưng không được làm, nhưng một khắc lão định buông tha, Hứa Thanh cầm lấy tay của lão, dần đặt ở trên đầu của mình.

Lão nhân nở nụ cười.

“Thật ra ta vẫn tương đối may mắn, tối thiểu nhất ở thời điểm này, có người phụng bồi, có rượu uống, sau khi chết còn có người chôn ta xuống.”

“Mà trong thế giới này, tất cả mọi người, lại có bao nhiêu người lặng lẽ cô độc chết đi, lặng lẽ một người phơi thây nơi hoang dã.”

“Thật ra, tử vong cũng không hề đáng sợ, đáng sợ chính là trước khi chết, một cái người quen cũng không thấy…”

Nói đến đây, ánh sáng trong mắt Lôi đội tàn chậm rãi ảm đạm, lão bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu hài tử, ta lại muốn uống một ngụm.”

Hứa Thanh tràn ngập bi thương, cầm bầu rượu nhu hòa đặt ở bên miệng Lôi đội, lúc rượu tràn ra, Lôi đội nhìn phía sau của hắn, thần sắc hoảng hốt, thì thào nói nhỏ.

“Đào Hồng, ngươi tới đón ta sao…”

Rượu, chảy vào trên vạt áo của lão nhân, rơi vào trong đất, lão không uống nữa, ánh mắt cùng với ngọn lửa sinh mệnh… cùng nhau dập tắt.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, cúi đầu, bi thương trong nội tâm không cách nào khống chế, từ trong đáy lòng tản ra, bao trùm toàn thân.

Hắn dùng sức cầm lấy bầu rượu, dù bầu rượu ở trong tay của hắn biến đổi hình dạng, hắn cũng không phát hiện.

Cho đến một lúc lâu sau, Hứa Thanh cắn môi, lặng lẽ để bầu rượu ở một bên, ngẩng đầu nhìn lão nhân vĩnh viễn không cách nào thức tỉnh trước mặt.

Bên trong đầu của hắn không khống chế nổi hiện ra cảnh tượng bên trong tòa thành trì đổ nát, đối phương đang ở phía xa bỗng nhiên quay lại nhìn mình.

“Tiểu hài tử, nguyện ý cùng ta rời khỏi nơi đây không?”

Nước mắt, từng giọt một theo khóe mắt Hứa Thanh, chảy xuống.

Nước mắt hòa tan máu bẩn trên mặt, theo hai hàng dấu vết rõ ràng chảy xuống, rơi vào trên vạt áo.

Hắn lớn lên ở trong xóm nghèo, thật lâu trước đây đã không còn thút thít nỉ non nữa rồi.

Nhưng hôm nay, hắn không nhịn được, nhìn thi thể lão nhân, cho đến khi sắc trời lần nữa tờ mờ sáng, hắn lặng lẽ chôn lão nhân cùng bầu rượu ở dưới cái cây.

Thập hoang giả không cần bia, bởi vì không ai đi tế điện.

Nhưng lão nhân có bia.

Trước mộ bia, Hứa Thanh ngơ ngác nhìn qua.

Cho đến rất lâu sau đó, hắn lấy ra một đoàn vải bố từ trong túi da, bên trong chỉ có vẻn vẹn một viên kẹo.

Lặng lẽ đặt ở trong miệng, dựa vào đại thụ, hai mắt nhắm nghiền.

Kẹo, rất ngọt.

Có người từng nói với Hứa Thanh, lúc khổ sở ăn nó, sẽ dễ chịu hơn một chút.

–

Lời dịch giả: Chương này thật sự rất xúc động, chạm vào tim của chúng ta…cảm xúc rất khó tả!

Chương 93: Khuếch trương (1)

Hồi lâu, viên kẹo hòa tan.

Ánh mặt trời theo từng khe hở của tán cây chiếu xuống, có một đám chiếu vào trên mặt Hứa Thanh, giống như viên kẹo vậy, hòa tan tới tận sâu trong đáy lòng của hắn.

An ủi sự bị thương của hắn.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh lặng lẽ mở mắt ra, nhìn luồng ánh sáng kia, theo tia sáng nhìn tới mặt trời đầu nguồn, lại cúi đầu nhìn qua mộ bia của Lôi đội, than nhẹ một tiếng.

“Lôi đội, đi đường… bình an.”

Hứa Thanh đứng lên cúi đầu thật sâu, lúc quay người, hắn dùng sức dằn sự yếu ớt xuống thật sâu trong đáy lòng của mình, đồng thời cũng cất một tia non nớt sau cùng trong nội tâm của hắn, an nghỉ cùng với Lôi đội, khiến cho nó không thể chui ra chút nào được nữa.

Vận mệnh cho hắn một tia ấm áp, bây giờ lại bị thế giới lạnh lẽo vô tình này cướp đi, đây là bất đắc dĩ của nhân gian, nhưng Hứa Thanh vẫn cần phải tiếp tục đi tới đích trên con đường nhân sinh này.

Ánh mắt của hắn chậm rãi trở lên sắc bén, nhiều hơn một chút thâm thúy.

Nhoáng một cái, bên trong ánh mặt trời, Hứa Thanh vội vã đi về phía biên giới rừng rậm.

Thân ảnh của hắn lao đi cực nhanh, xuyên thẳng qua những tia nắng lốm đốm, nếu như cẩn thận nhìn, vẫn có thể thấy được vẻ đìu hiu lưu lại trên người hắn, đó là thứ mà ánh sáng cũng không cách nào xua tán thời gian ngắn.

Dầy đặc biến thành cô đơn.

Càng ngày, càng sâu.

Cũng càng ngày, càng lạnh.

Tựa như một đầu sói con sinh hoạt ở trong khu rừng rậm tàn khốc, từng chút trưởng thành trong cô độc, dần dần bước tới gần việc trở thành một con sói đơn độc chân chính.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã trôi qua một ngày, thân ảnh Hứa Thanh cũng không dừng lại trong rừng, cho đến khi ánh hoàng hôn buổi chiều tung bay, hắn đã bước ra khỏi cấm khu, đi ra thế giới bên ngoài.

Nhưng khu vực hắn bước ra, cũng không phải là phạm vi của doanh địa, mà là phía bên kia.

Hắn không định trở về doanh địa nữa.

Cừu nhân của Lôi đội đã tử vong, sẽ có hậu hoạn.

Nếu như tổ chức của đối phương có thể đi khắp toàn bộ Nam Hoàng Châu, vậy liền thấy thế lực của đối phương cực lớn, tuy chỉ chết một người không có ý nghĩa, nhưng đại khái vẫn có khả năng sẽ cử người đi điều tra.

Việc này Hứa Thanh không thể đi đánh bạc.

Quan trọng nhất là do doanh chủ tử vong.

Kim Cương tông, Hứa Thanh đã từng nghe Lôi đội nói qua.

Thế lực phía trước mặc dù cũng lớn, nhưng cũng chỉ là cường long mà thôi, mà Kim Cương tông thì là địa đầu xà của chốn này.

Đó là một thế lực mạnh nhất trong phạm vi gần đây.

Hơn mười cái thành trì cùng doanh địa thập hoang giả gần đây, đều ít hoặc nhiều có liên quan với Kim Cương tông, bị Kim Cương tông trực tiếp hoặc gián tiếp nắm giữ.

Lão tổ trong tông, còn có tu vi Trúc Cơ.

Đối với mọi người cùng thập hoang giả sinh hoạt trong phiến khu vực này mà nói.

Trúc Cơ đã thuộc về hàng ngũ tiên nhân rồi, mặc dù có rất ít người chân chính nhìn thấy qua, nhưng uy áp cùng chấn nhiếp đến từ Trúc Cơ vẫn khiến cho tất cả mọi người kính sợ từ đáy lòng.

Cho nên Hứa Thanh rất rõ ràng, một khi mình giết chết hai vị trưởng lão của Kim Cương tông, nhất định sẽ phải đối mặt với lửa giận của Kim Cương tông, mà muốn giải quyết vấn đề này, phương pháp cũng rất đơn giản.

Hắn cần có một thế lực càng cường đại hơn để uy hiếp Kim Cương tông, khiến cho Kim Cương tông không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thế lực này, chính là Thất Huyết Đồng.

Đối với thành trì cùng doanh địa gần đó mà nói, Kim Cương tông là quái vật khổng lồ, nhưng phương diện đối với Kim Cương tông mà nói, Thất Huyết Đồng mới thật sự là tồn tại chống trời.

Cho Kim Cương tông một trăm lá gan, bọn họ cũng không dám trêu chọc Thất Huyết Đồng.

Cho nên Hứa Thanh rất rõ ràng, chỉ cần mình đã trở thành đệ tử của Thất Huyết Đồng, như vậy liền có thể tạm thời giải trừ nguy cơ.

Cho nên giờ phút này, khi hắn đi ra khỏi cấm khu, liền sờ lên chiếc lệnh bài Thất Huyết Đồng trong túi, trong mắt lộ ra tinh mang.

Hắn chuẩn bị đi tới Thất Huyết Đồng một chuyến!

Thất Huyết Đồng cách nơi này rất xa, người bình thường muốn đi qua, thường thường phải tốn mất mấy năm, trong lúc tới chẳng những phải trèo đèo lội suối, còn phải trải qua đủ loại hiểm nguy trắc trở.

Nhưng đối với người nắm giữ lệnh bài mà nói, tất cả liền trở nên đơn giản hơn không ít.

Phía sau tấm lệnh bài, có khắc bản đồ của Thất Huyết Đồng, đồng thời trên mặt còn có rất nhiều điểm lồi ra, bất kỳ một cái điểm nào bên trong đều là phân thành của Thất Huyết Đồng.

Cầm lệnh bài bước vào bất luận cái phân thành nào, đều có thể được một lần truyền tống miễn phí.

Trong đó có một chỗ ở gần đây, chính là thành Lộc Giác ngược phía với thành Tùng Đào.

Khác thành Tùng Đào, muốn có tư cách đi vào thành Lộc Giác ở, chẳng những phải tốn nhiều linh tệ hơn, còn cần có đệ tử Thất

Huyết Đồng đề cử mới vào được, cho nên Lôi đội lúc trước cũng không cách nào vào đây cả.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh quay lại nhìn thoáng qua cấm khu, sau một lúc lâu hắn xoay người, vội vã rời đi trong ánh hoàng hôn, mục tiêu chính là thành Lộc Giác.

“Tính toán thời gian, nhiều nhất ba ngày, ta có thể đi tới thành Lộc Giác.” Hứa Thanh tính ra một phen trong lòng.

Hắn chưa đi qua thành Lộc Giác, nhưng lại không xa lạ gì với nó, bởi vì thành Lộc Giác, cách tòa thành đổ nát mà hắn cư trú sáu năm không phải rất xa.

Giờ phút này thừa dịp ban đêm, một mình Hứa Thanh ở trên hoang dã, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Thời gian trôi qua hai ngày.

Hứa Thanh không có trở về doanh địa là lựa chọn chính xác.

Bây giờ trong doanh địa thập hoang giả, có vài chục người đệ tử đến từ Kim Cương tông, tất cả đang lạnh lùng chờ đợi, thậm chí còn có 7-8 vị còn bước vào trong rừng tìm kiếm.

Sở dĩ Kim Cương tông biết được việc này nhanh như vậy, là bởi vì thập hoang giả tạp nham ô hợp, hỗn tạp bên trong có đủ các loại người, đủ các tâm tư, trừ phi giết sạch toàn bộ, nếu không nhất định sẽ có người đi mật báo.

Vì vậy sau khi việc này truyền tới tai Kim Cương tông, toàn bộ Kim Cương tông đều rất tức giận.

Đối với Kim Cương tông mà nói, chết mất hai vị trưởng lão, đây là chuyện đại sự cực lớn, thực tế đối với thể diện bọn họ mà nói, việc này cũng là một loại khiêu khích, cho nên bọn họ chẳng những phải giải quyết nhanh chóng, còn muốn dùng việc này để lập uy.

Chỉ là chờ đợi đã lâu mà Hứa Thanh cũng không xuất hiện, mà cấm khu lại quá lớn, bọn họ cũng không xác định Hứa Thanh có phải đã đi vào đó hay không, về phần hoang dã trống trải bên ngoài, nhân thủ của Kim Cương tông cũng khó tránh khỏi phân tán.

Cho nên đã trôi qua hai ngày nhưng vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào.

Hết lần này tới lần khác việc này lại không thể khống chế mà bị truyền ra, khiến cho toàn bộ thành trì cùng thập hoang giả trong phạm vi của Kim Cương tông đều nghe thấy, việc này để cho Kim Cương tông lục soát đã lâu mà không có kết quả càng tức giận hơn.

Chương 94: Khuếch trương (2)

Giờ phút này, trên đỉnh núi của Kim Cương tông, có tiếng gầm truyền ra.

Sơn môn Kim Cương tông cách thành Tùng Đào không xa, nó nằm ở phía trên một cái ngọn núi, được xây dựng vô cùng xa hoa, môn hạ đệ tử đủ hơn mấy trăm, trong đó cũng có không ít cường giả.

Trước mắt thì tiếng gầm vang vọng toàn bộ tông môn là được truyền ra từ trong đại điện trên đỉnh núi.

“Vẫn không tìm được?”

Trong đại điện, một người trung niên mặc trường bào màu vàng ngồi trên cao, thần sắc uy nghiêm, trong mắt mang theo phẫn nộ, linh năng trên thân thể chấn động, theo sự tức giận khuếch tán ra bốn phương, tràn đầy uy áp.

Phía dưới gã có hai người đang đứng.

Hai người này đều là trung niên, cũng đều mặc áo bào màu vàng, linh năng chấn động trên người cũng rất là mãnh liệt, đã vượt qua doanh chủ, giờ phút này cả hai cũng đều nhíu mày, một lúc lâu sau một người trong đó trầm thấp mở miệng.

“Tông chủ, ngoài hoang dã quá lớn, không bằng để cho những tên thị vệ ở thành trì cùng thập hoang giả ở doanh địa, cùng nhau ra ngoài tìm tòi, nói như vậy, nhiều nhất ba ngày liền có thể tìm được.”

“Còn ngại chưa đủ mất mặt hay sao? Bị một đứa nhóc giết mất hai vị trưởng lão, huyết tẩy doanh địa, việc này nếu như còn để cho bọn họ tới giúp đỡ, Kim Cương tông ta còn mặt mũi nào mà tồn tại!!” Tông chủ Kim Cương tông ngồi trên vị trí cao quát xuống.

Hai người phái dưới trầm mặc, không lên tiếng nữa.

Sau một lúc lâu, tông chủ Kim Cương tông thở sâu, trong mắt bắn ra sát cơ mãnh liệt, chỉ ngón tay vào hai người bên dưới.

“Lý trưởng lão, Trần trưởng lão, hai người các ngươi đều là Ngưng Khí tầng chín đỉnh phong, bất kỳ người nào đều có thể chém giết đứa nhóc kia dễ dàng.”

“Ta đã xin chỉ thị của lão tổ, chuẩn bị mượn hai khỏa truy tung phù từ chỗ lão nhân gia cho các ngươi, đợi sau khi lão tổ đồng ý, các ngươi đích thân ra ngoài, không cần biết dùng biện pháp gì, nhiều nhất trong mười hai canh giờ, ta muốn trông thấy đầu của đứa nhóc kia!”

Hai vị trưởng lão bên dưới vừa nghe thấy lão tổ cũng đã biết việc này, thần sắc lập tức trở nên nghiêm nghị hơn.

Ánh mắt tông chủ Kim Cương tông trở nên băng hàn, sau khi nói xong liền lấy ra một quả ngọc giản, vừa định đến hỏi ý kiến của lão tổ, nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh như tiếng thiên lôi nổ vang đột nhiên từ bên ngoài đại điện vang lên.

Thanh âm này quá lớn, khiến cho tâm thần hai tên trưởng lão cũng lắc lư rung động mãnh liệt, ngay cả tông chủ cũng biến hóa sắc mặt, lập tức liền đứng lên, bước nhanh đi xuống, ngoài đại điện, một lão giả mặc trường bào đỏ kim, cất bước đi tới.

Thân thể lão già cao lớn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, một đầu tóc trắng bay tán loạn, trong mắt tựa như tràn ngập tia chớp, bao phủ sự âm trầm, theo lão đi tới, linh năng cường đại vượt xa ngưng khí ầm ầm khuếch tán về bốn hướng.

Những nơi lão đi qua, mặt đất cũng xuất hiện khe hở.

Khí thế trên người còn hình thành cả gió lốc, vờn chung quanh người lão. Thậm chí cẩn thận nhìn, có thể thấy hai chân của lão căn bản không phải là giẫm trên mặt đất, mà là đạp không đi đến.

Lão đạp không, không phải dựa vào kỹ xảo của phong thuật, mà là đạp không chân chính.

Ở phía sau lưng của lão còn có một hư ảnh hộ pháp mơ hồ đang trợn mắt, dường như một khi nó bộc phát, đại điện này cũng không cách nào thừa nhận được uy thế của nó.

Lão vừa đến, lập tức liền để cho ba người trong đại điện đồng loạt quỳ xuống bái.

“Tham kiến lão tổ!”

Lão tổ Kim Cương tông không nói chuyện, đi đến trên vị trí chủ tọa ngồi xuống, sau đó lão lạnh lùng nhìn ba người phía dưới, cuối cùng ánh mắt nhanh như tia chớp, rơi vào trên người tông chủ.

“Vân Văn, ngươi đã quên tôn chỉ của Kim Cương tông chúng ta rồi sao?!”

Tông chủ lập tức xuất hiện mồ hôi trán, lập tức mở miệng.

“Bẩm báo lão tổ, Vân Văn không quên, tôn chỉ của Kim Cương tông chúng ta là đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay, sẽ phải dùng một kích sắc bén nhất, một kích liền thành công, cho nên ta đã an bài hai vị đại trưởng lão, đồng thời ra ngoài.”

“Hồ đồ!” Kim Cương tông lão tổ hầm hầm nhìn tông chủ.

“Lão phu vừa rồi đã nghiên cứu cẩn thận lý lịch của đứa bé kia, người này trong khoảng thời gian ngắn từ người bình thường quật khởi, vốn là thành viên mới của tiểu đội Lôi Đình, lần đầu vào cấm khu liền giết chóc vô số, không những lấy yếu thắng mạnh tiêu diệt tiểu đội Huyết Ảnh, còn cứu không ít thập hoang giả!

“Thậm chí còn sở trường dùng độc, lấy tu vi Ngưng Khí tầng sáu, lần nữa lấy yếu thắng mạnh giết hai vị trưởng lão của tông chúng ta, bị rất nhiều đệ tử bao vây, còn có thể toàn thân trở ra, khiến cho các ngươi tới bây giờ cũng không tìm được.”

“Mà trong doanh địa có nhiều người như vậy, vậy mà thập hoang giả mật báo lại chỉ có hai người, có thể thấy hắn có thể làm cho thân tâm mọi người hướng tới!”

“Người như vậy, căn cứ kinh nghiệm duyệt sách cổ vô số năm của lão phu, hoặc là ngươi lập tức hóa giải với hắn, hoặc là phải toàn lực ra tay chém giết diệt trừ tận gốc.”

“Việc ngươi an bài hai người bọn họ đi qua như vừa rồi, đối với người am hiểu lấy yếu thắng mạnh mà nói, không khác gì là đi tặng đầu người cả!” Câu nói cuối cùng của Kim Cương tông lão tổ gần như là gào thét ra.

Ba người phía dưới thấy người kia tức giận, chỉ có thể run rẩy cúi đầu.

Lão tổ Kim Cương tông thở sâu, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục âm trầm mở miệng.

“Lão phu có thể kết luận, sau khi hai người bọn họ rời đi, nếu như không tìm được thì cũng thôi, một khi tìm được, nhất định sẽ bị đối phương giết chết.”

“Tiếp đó ngươi liền phẫn nộ, lựa chọn đích thân đi đến, sau đó nhất định ngươi cũng sẽ bị trêu đùa tới chết.”

“Đến lúc đấy, sẽ lại đến lượt lão phu đi, lúc này thì người ta nhất định đã cao chạy xa bay. Mà một vài năm sau, một khi hắn trở về, sợ là có thể một chưởng liền có thể chụp chết lão phu rồi.”

Nghe lời lão tổ nói, tông chủ sửng sốt, trên trán càng đổ nhiều mồ hôi hơn, chỉ là đáy lòng gã vẫn cảm thấy sự tình sẽ không phát triển như thế, nhưng ở trước mặt lão tổ, gã không dám phản bác.

Vì vậy chỉ có thể cúi đầu hỏi một câu.

“Kính xin chỉ thị của lão tổ.”

Lão tổ Kim Cương tông ngẩng đầu, nhìn tới thiên địa hoang dã bên ngoài đại điện, ánh mắt sâu xa, sau một lúc lâu chậm rãi mở miệng.

“Ngoài việc tản các đệ tử ra tìm tòi toàn bộ khu vực, đồng thời cũng bố trí mỗi một tòa thành trì cùng doanh địa thập hoang giả nhìn chằm chằm, biên giới bốn phía cũng đồng dạng làm như vậy.”

“Lại cho hai vị trưởng lão phi hành phù cùng truy tung phù, mỗi người chịu trách nhiệm một nửa khu vực, với lại lão phu cũng sẽ đích thân tham dự, một khi có phát hiện, lập tức thông báo để lão phu đi qua, như thế này mới xem như một kích chí cường.”

“Như vậy, liền không sơ hở tý nào rồi, vả lại còn có thể lần nữa lập uy, chấn nhiếp bọn đạo chích!”

Một lát sau, tiếng chuông vang vọng khắp Kim Cương tông.

Rất nhiều đệ tử nhao nhao ra ngoài, thậm trí còn có lão tổ mang theo hai vị đại trưởng lão bay ở trên trời.

Trước người ba người có ba khối phù văn lập lòe, giống như đang chỉ dẫn phương hướng, mang theo bọn họ tiến vào hoang dã, hóa thành ba phần, phân tán ra ba phía.

Chương 95: Thiên la địa võng (1)

Hoang dã.

Thân thể Hứa Thanh linh hoạt, chạy nhanh về phía trước.

Hắn đã chạy một mạch hai ngày rồi, bởi vì năng lực khôi phục, cho nên việc nghỉ ngơi khôi phục mệt mỏi dọc đường không hề xuất hiện ở trên người Hứa Thanh.

Thậm chí hắn còn có cảm giác thân thể hoàn toàn chưa hoạt động hết.

Lúc này, hắn cũng từng chú ý tới những thân ảnh tu sĩ Kim Cương tông có quần áo tương tự với doanh chủ, nhưng do hắn cẩn thận tránh né cùng tốc độ quá nhanh, cho nên đều tránh được.

Giờ phút này hắn chỉ còn cách mục đích là thành Lộc Giác một ngày đi đường, Hứa Thanh đi về con đường phía trước, cũng đến một chỗ cái cửa khẩu.

Bên trái, là thành trì mà hắn cư ngụ sáu năm, chỗ đó bây giờ đã hóa thành cấm khu, từ xa nhìn lại, là một mảnh đen nhánh trong hoàng hôn.

Một con đường khác, chính là đi tới thành Lộc Giác.

Đứng ở chỗ này, Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía cấm khu, sau khi trầm mặc mấy hơi thở, thân thể của hắn nhoáng một cái, đang muốn tiến về phía thành Lộc Giác, nhưng vào lúc này, hắn biến sắc, thân thể nháy mắt ngồi xổm xuống, ẩn thân vào bên trong bụi cỏ.

Ánh mắt hắn nheo lại, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa trên bầu trời.

Chỗ đó, có một đạo cầu vồng màu vàng đang gào thét lao qua.

Bởi vì cách quá xa, Hứa Thanh chỉ có thể nhìn thấy kim quang chói mắt, không thấy rõ thân ảnh, nhưng luồng linh năng chấn động này giống như doanh chủ, lại còn mãnh liệt hơn, khiến cho tâm thần của hắn chấn động.

“Luồng uy áp này, đã vượt qua doanh chủ…”

Cho đến khi cầu vồng đi xa, Hứa Thanh mới thở sâu, trong mắt lộ ra do dự.

Trong hai ngày, hắn đã gặp ba đợt vây bắt của tu sĩ Kim Cương tông, nhưng đều bị hắn cẩn thận tránh đi, nhưng lần này rõ ràng tạo cho hắn cảm giác nguy hiểm nhất.

“Tiếp tục đi về phía trước, trong một ngày có thể đi đến thành Lộc Giác…” Hứa Thanh nheo lại mắt, trầm ngâm, hắn biết rõ hiện ưu thế bây giờ của mình, là không ai biết trên người mình tồn tại lệnh bài Thất Huyết Đồng.

Kể từ đó, mục đích của hắn cũng rất khó bị đoán được.

Hắn còn có một cái ưu thế, đó chính là không thèm để ý dị chất nồng đậm bên trong cấm khu, chỉ cần cẩn thận một chút, liền có thể sống lâu dài trong đó.

Cái ưu thế phía trước, cần hắn hành động thật mau, khiến cho Kim Cương tông không kịp trở tay, đại khái là có thể truyền tống từ thành Lộc Giác đi nơi khác.

Nhưng nó cũng có hại, một khi hắn bị phát hiện trên đường đi đến thành Lộc Giác, như vậy ưu thế này sẽ lập tức mất tác dụng, rất dễ dàng bị người ta đoán ra mục đích, đồng thời an nguy của hắn cũng sẽ bị uy hiếp.

Mà ưu thế của cái sau là có thể kéo dài thời gian.

Kéo dài tới khi Kim Cương tông bắt đầu thả lỏng, liền dựa theo ưu thế đầu tiên, an toàn đi tới thành Lộc Giác, vả lại trong khoảng thời gian này một khi gặp phải nguy hiểm, mình ở bên trong cấm khu cũng có chỗ trống để trốn.

“Hai phương pháp, hai lựa chọn…” Hứa Thanh trầm ngâm.

Đang lúc hắn phân tích lợi và hại trong lòng, đạo kim quang trên trời vừa này đã đi xa bỗng nhiên lại xuất hiện một lần nữa, vả lại lần này tốc độ còn nhanh hơn.

Một màn khác thường này, khiến cho lông mày Hứa Thanh lập tức nhăn lại, ẩn thân bất động cẩn thận quan sát, cho đến khi đạo kim quang kia từ đằng xa bay qua, tốc độ rõ ràng chậm hơn không ít.

Một màn này khiến Hứa Thanh thấy rõ thân ảnh bên trong kim quang, đó là một người tu sĩ trung niên.

Đùi phải người này dán một tấm phù đồng, bên trên tràn ra chấn động linh năng, giống như đang giúp người kia phi hành.

Trước mặt gã còn có một lá bùa, chính là đầu nguồn của tia kim quang.

Giờ phút này này lá bùa không ngừng lập lòe phát ra tia sáng, bên trong rõ ràng có một đạo thân ảnh mơ hồ, cẩn thận nhìn, thân ảnh kia thình lình chính là thị vệ doanh phủ chủ bị Hứa Thanh chém giết.

Tựa như là thần hồn, giống như là chó săn ở bên trong kim quang cảm ứng khắp nơi.

Tốc độ của người tu sĩ trung niên càng ngày càng chậm, dường như đang quan sát bốn phía, sau một lúc lâu liền thay đổi một phương hướng, tiếp tục tìm tòi, cho đến càng ngày càng xa.

Một màn này, khiến cho nội tâm Hứa Thanh lộp bộp một cái.

“Phù bảo!”

Hắn nhận ra hai tờ phù văn, mặc dù không biết được cụ thể, nhưng cũng đoán được đại khái tác dụng của chúng nó.

“Lấy hồn người bị ta giết chết, tới cảm ứng sự hiện hữu của ta? Nhưng hiển nhiên phạm vi không phải là rất lớn, cảm ứng cũng mơ hồ…” Hứa Thanh thở sâu, khắc sâu sự thần kỳ cùng huyền diệu vào trong ý thức, giờ phút này hắn đang phân tích lợi hại trong đáy lòng, lập tức liền có đáp án.

“Không thể tiếp tục đi đến thành Lộc Giác rồi, thời gian một ngày, xác suất bị phát hiện và mạo hiểm cũng cực lớn, một khi bị phát hiện, ta chẳng những sẽ rơi vào hiểm địa, còn có thể lộ ra mục đích của mình.” Hứa Thanh quyết đoán, thừa dịp đối phương đi xa, thân thể của hắn nhoáng một cái lao thẳng về phía cấm khu.

Hắn chuẩn bị đi vào trong đó tránh né một đoạn thời gian rồi quyết định tiếp.

Mà ngay khi Hứa Thanh chạy nhanh đi, thời gian không lâu, lúc hắn còn cách cấm khu lộ trình một nén hương, trên bầu trời phía sau lại lần nữa xuất hiện kim quang.

Hứa Thanh lập tức ẩn núp, vừa nhìn tới, ánh mắt liền co rút lại.

Đạo kim quang kia giờ phút này tựa như đã tập trung vào vị trí của hắn, tốc độ lại đột nhiên tăng lên, vọt thẳng đến nơi ở của hắn, càng có một đạo kiếm quang, lấy tốc độ nhanh hơn gào thét đến.

Một màn này khiến cho sắc mặt Hứa Thanh khẽ biến, không hề tránh né, thân thể chợt nhoáng một cái.

Ngay khi hắn rời khỏi, tiếng nổ vang lập tức truyền ra, cái kiếm quang kia bỗng nhiên rơi vào chỗ hắn vừa tránh đi, khiến cho bùn đất văng khắp nơi, tạo lên một cơn trùng kích cuồng bạo.

Đồng thời kim quang trên bầu trời cũng nháy mắt tiến đến, càng có tiếng hừ lạnh vang vọng.

“Oắt con, rốt cuộc cũng tìm được ngươi rồi, nguyên lai là ngươi muốn tới nơi này!”

Theo thanh âm truyền ra, tia kim quang tới gần, thân ảnh trung niên trong đó cũng hiển lộ rõ ràng.

Người này khuôn mặt hình vuông, mặc trường bào màu vàng, thân cao bình thường, tướng mạo cũng thông thường, duy chỉ có lông mi rất dầy, thoạt nhìn rất là rõ ràng.

Giờ phút này dưới lớp lông mi rậm rạp, đôi mắt của gã mang theo âm lãnh cùng sát cơ, đứng ở trên không nhìn về phía Hứa Thanh.

Chương 96: Thiên la địa võng (2)

Hầu như ngay khi gã cúi đầu nhìn lại, Hứa Thanh trong cái chớp mắt liền đạp mạnh chân phải lên trên mặt đất, toàn bộ người oanh một tiếng kích xạ nhảy lên, gào thét vọt tới giữa không trung bên này.

Tên tu sĩ trung niên cười lạnh, lần trước gã đi ngang qua nơi đây lần đầu tiên, truy tung phù liền xuất hiện dị thường, cho nên gã cẩn thận tìm tòi, giờ phút này rốt cuộc đã tập trung được trúng Hứa Thanh, mắt thấy Hứa Thanh lao đến, thân thể của gã lập tức bay lên cao.

Sao khi bay đến độ cao mà Hứa Thanh khó có thể chạm đến, ngay khi thân thể Hứa Thanh tiêu tán hết lực lượng, trong chớp mắt khi thân thể hắn rơi xuống, tên tu sĩ trung niên giơ tay phải lên.

Một cỗ gió lốc hiện ra ở bốn phía, gã chợt chỉ một ngón tay.

Trong chốc lát, gió bão hạ xuống, trực tiếp bao phủ thân ảnh Hứa Thanh vào.

Trong tiếng nổ vang, Hứa Thanh rất là chật vật rơi trên mặt đất, thân thể nhoáng một cái lao thẳng đến phía cấm khu.

Tu sĩ trung niên vừa muốn đuổi theo, nhưng trong nháy mắt tiếp theo liền có một đạo hàn mang lập lòe từ chỗ Hứa Thanh hóa thành một con dao găm với tốc độ kinh người, bay thẳng về phía tu sĩ trung niên.

Tên tu sĩ trung niên nheo mắt lại, thân thể bay lên trực tiếp tránh đi.

“Chút tài mọn!”

Trên mặt đất, Hứa Thanh nhìn thật sâu tên tu sĩ trung niên này, cũng không mở miệng, toàn diện bộc phát tốc độ, tăng tốc đi về phía trước.

Hắn đã ý thức được, mình không phải là đối thủ của người này.

Nếu như đối phương không biết bay, hắn còn có thể lấy tổn thương đổi tổn thương, kéo chết tên này.

Nhưng đối mặt với một đối thủ có thể phi hành, Hứa Thanh không có quá nhiều biện pháp.

Một kẻ trên trời, một người dưới mặt đất, đánh nhau như vậy thì hắn không có bất kỳ ưu thế nào.

Giờ phút này Hứa Thanh toàn lực bộc phát tốc độ chạy nhanh, trên bầu trời phía sau lưng, tên trung niên mặc áo bào màu vàng cười lạnh, trực tiếp xuất ra ngọc giản truyền âm cho lão tổ, sau đó tăng tốc truy kích, trong lúc truy kích còn niệm pháp quyết xuất ra từng đạo thuật pháp ánh sáng, ầm ầm đánh về phía dưới.

Thân là đại trưởng lão Ngưng Khí tầng chín viên mãn, linh năng của gã rất là dồi dào, cũng nắm giữ rất nhiều thuật pháp.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy từng đạo đao gió và hỏa cầu, không ngừng từ trên trời oanh kích xuống dưới, khiến cho Hứa Thanh đang chạy trên mặt đất phải ứng đối mệt mỏi, coi như là né tránh cũng vẫn bị ảnh hưởng, khóe miệng chậm rãi tràn ra tia máu.

“Lão tổ quá cẩn thận, không cần lão nhân gia đến, ta đã có thể chém giết ngươi rồi.” Tên tu sĩ trên không trung cười lạnh một tiếng.

Tuy nói như thế, nhưng gã cũng không hạ xuống đất, dù là Hứa Thanh nhiều lần chật vật, gã cũng vẫn cứ bảo trì độ cao nhất định, vừa đuổi vừa niệm pháp quyết, gió bão lại hiện lên, oanh kích về mặt đất bên dưới.

Trong ánh mắt Hứa Thanh lập lòe sát cơ, bị động bị đánh như thế này, khiến cho sát ý trong nội tâm hắn càng mãnh liệt hơn.

Nhưng hắn biết rõ, đối phương nhìn như một người, nhưng tất nhiên có phương pháp liên hệ tông môn, nếu như không tốc chiến tốc thắng trước khi vào cấm khu, thời gian lâu dài, một khi những người khác của Kim Cương tông đi đến, tình cảnh của mình sẽ càng thêm nguy hiểm, nhất là lão tổ trong miệng đối phương vừa nói, càng khiến cho nội tâm Hứa Thanh chấn động.

Nhưng đối phương chưa từng hạ thấp độ cao, điều này khiến cho Hứa Thanh không cách nào phản kích, lúc trước hắn cũng mấy lần tỏ ra yếu thế, nhưng vẫn không cách nào dụ đối phương hạ xuống.

“Người này quá cẩn thận, không thể đợi thêm nữa.”

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng tím, ngay lúc đối phương đẩy gió bão bao phủ toàn thân hắn, một đao ảnh màu tím, bỗng nhiên nổi lên ở bên trong gió lốc.

Trong gió lốc, Hứa Thanh phun máu tươi ra, gánh chịu sát thương từ thuật pháp của đối phương, tay phải hạ xuống.

Trong chốc lát, Thiên Đao lại hiện ra, bỗng nhiên chém tới.

Một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt trực tiếp bộc phát ở trong nội tâm của tên tu sĩ trung niên đang ở giữa không trung, sắc mặt gã kịch liệt biến hóa, thân thể cấp tốc lui về phía sau, nhờ phi hành phù liều mạng bay lên cao.

Mà ngay một khắc gã bay lên cao, hư không phía dưới liền vang lên tiếng nổ kinh người, đao ảnh đã trảm đến, dường như có thể chém hết tất cả, gã hiểm lại càng hiểm, từ dưới thân đao gào thét tránh qua.

Như mà gã tránh đi vẫn có chút chậm, nếu lúc trước gã hạ thấp độ cao, sợ là đã bị một đao kia lấy thế sét đánh lôi đình chém thân hình xuống.

Giờ phút này mặc dù tránh né thoát khỏi cái chết, nhưng chân trái của gã vẫn bị chạm vào một cái, trực tiếp tan vỡ, máu thịt mơ hồ.

Tên tu sĩ trung niên cố nén đau nhức kịch liệt, hô hấp dồn dập, sát cơ trong mắt mãnh liệt, nhưng sự cảnh giác cùng nỗi khiếp sợ trong nội tâm lại càng mạnh mẽ, gã biết rõ, nếu không có phi hành phù, mình bị một đao kinh người kia trảm ở trên người, cho dù không chết cũng nhất định bị thương nặng.

“Lão tổ nói không sai, tiểu hài này quá tà môn!”

Trên mặt đất, Hứa Thanh lau đi máu tươi bên khóe miệng, lạnh lùng nhìn chân trái máu thịt mơ hồ của tu sĩ trung niên ở giữa không trung, đè xuống tiếc nuối trong đáy lòng, quay người nhoáng một cái, tiếp tục chạy nhanh về phía cấm khu.

Tên tu sĩ trung niên trên bầu trời giờ phút này đau nhức kịch liệt, cố nhịn mà phong bế miệng vết thương, sau đó gã cúi đầu nhìn Hứa Thanh, sát cơ trong lòng tuy mạnh, nhưng vẫn chần chờ một chút, không dám tiếp tục tới gần, mà tăng thêm độ cao, dùng thuật pháp quấy nhiễu.

Gã không định tự mình động thủ, so với việc hoàn thành nhiệm vụ tông môn, mạng của mình quan trọng hơn, cho nên gã dự định kéo dài, cho dù đối phương muốn đi vào cấm khu, gã vẫn mặc kệ việc này phát sinh.

“Đợi lão tổ đến, người này hẳn phải chết!”

Vì vậy, trong tình huống gã không dám tới gần, mặc dù thuật pháp cũng tạo thành thương tổn đối với Hứa Thanh, nhưng Hứa Thanh có sự khôi phục nhanh kinh người, cho nên ảnh hưởng không phải là rất lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Cho đến khi Hứa Thanh thấy được biên giới cấm khu, thân thể liền nhoáng một cái, nhanh chóng đạp đi vào.

Ngoài cấm khu, tên tu sĩ trung niên dừng lại ở trên không trung, đang do dự có nên đuổi vào hay không, thì chân trời phía sau gã giờ phút này xuất hiện thiên lôi, tiếng sấm cuồn cuộn vang vọng, có hai thân ảnh đang gào thét đến.

Người phía trước mặc áo bào màu hồng, tóc trắng tung bay, không giận mà uy.

Sau lưng còn có hư ảnh của Kim Cương, hóa thành phong bạo chấn động bát phương, chính là lão tổ của Kim Cương tông.

Người phía sau là một vị trưởng lão khác của Kim Cương tông, hai người một trước một sau, nhanh chóng bay tới gần.

Chương 97: Nữ nhân bạch y vô diện (1)

Một màn này, bị Hứa Thanh trước khi bước vào cấm khu nhìn thấy, đôi mắt hắn co rút, cảm giác nguy cơ sinh tử bộc phát mãnh liệt bên trong tâm thần hắn, toàn thân máu thịt trong một cái chớp mắt không khống chế được phải rung rung.

Tất cả những cái này đều tới từ… Lão giả cao lớn mặc trường bào màu đỏ từ chân trời phía xa đang lao tới!

“Trúc Cơ!”

Trong đầu Hứa Thanh lập tức nổi lên danh xưng của cảnh giới này.

Loại uy áp này thật sự quá cường đại, dù là cách rất xa, nhưng vẫn có thể mang tới cho chấn động kinh người cho Hứa Thanh.

Thân phận của đối phương, không cần nói cũng biết.

Chính là lão tổ Kim Cương tông.

Nhất là hư ảnh cực lớn phía sau đối phương, một người hộ pháp mang theo vẻ tức giận, như là Thiên Binh vậy, khiến cho hai mắt Hứa Thanh vừa nhìn thấy liền đau đớn.

Khiến cho hắn đã có một loại cảm giác ở xóm nghèo năm đó, khi hắn từ xa nhìn thấy những khí tức của những người tán tu Ngưng Khí.

Cảm thụ giống nhau, nhưng trình độ lại vượt quá xa.

Thậm chí hắn chỉ liếc mắt nhìn, liền có một loại cảm giác bị đối phương khóa chặt, dù là nhắm hai mắt lại, trong đầu cũng nhịn không được hiện ra thân ảnh cao lớn của đối phương.

Thân ảnh ấy giống như mang theo sát thương, khiến đầu của hắn cũng mơ hồ đau nhói.

Từ trên ý nghĩa nào đó, đã coi như là tổn thương tâm thần.

Nhưng mà Hứa Thanh đã nhiều lần khống chế cái bóng, cho nên cũng không xa lạ gì với loại cảm giác này.

Đồng thời một đao hắn học của tượng thần cũng đã có tiểu thành, cho nên tâm thần của hắn càng thêm cứng cỏi lại có tăng trưởng, cho nên giờ phút này mặc dù đầu đau, nhưng cũng không có ảnh hưởng hành động của hắn, càng ngày chạy càng nhanh.

Càng ngay khi hắn chạy nhanh vào bên trong cấm khu, tay phải hắn giơ lên lấy ra một viên hắc đan, lần lượt ném về phía sau lưng.

Hắc đan rơi xuống đất, trực tiếp nổ tung, sau khi chất lỏng Thất Diệp Thảo được bao bên ngoài biến mất, hắc đan liền khuếch tán ra khắp nơi, nhanh chóng tràn ngập bốn phương, tựa như tạo thành vòng xoáy, khiến cho dị chất bên trong cấm khu nháy mắt vọt tới.

Từ xa nhìn lại, bởi vì Hứa Thanh ném ra chừng hơn mười viên hắc đan, cho nên toàn bộ dị chất nồng đậm khuếch tán ra liền giống như là thủy triều, từ bát phương ập đến.

Vị trung niên mày rậm vốn muốn đuổi vào bên trong cấm khu, thân ảnh không khỏi dừng lại, sắc mặt có chút biến hóa, nhất thời không dám tới gần quá mức.

Viên hắc đan này, chính là đan dược do Hứa Thanh luyện chế Bạch Đan thất bại, lúc ấy hắn cảm thấy ném đi đáng tiếc, bản thân nó cũng không phải là không có công dụng, cho nên hắn đã lưu lại, giờ phút này chính là lúc dùng nó.

Theo dị chất từ chung quanh vọt tới, khu vực lớn sau lưng Hứa Thanh lập tức có tầng dị chất vô cùng dày, mà thân ảnh của hắn ở trong đám dị chất không ngừng hội tụ tới, vẫn tăng tốc độ chạy nhanh.

Thời gian không lâu, theo những tiếng nổ tung vang vọng, ngoài cấm khu, cầu vồng lúc trước ở phía chân trời bỗng nhiên tới gần.

Sau khi đến gần biên giới cấm khu, sát cơ trong ánh mắt lão tổ Kim Cương tông lóe lên, rõ ràng không có chút nào dừng lại, oanh một tiếng, bỗng nhiên bước vào.

Hai vị trưởng lão Kim Cương tông phía sau cũng đều nghiến răng, nhao nhao đi theo.

Cứ như vậy, thân ảnh ba người chui vào bên trong đám dị chất nồng đậm, mặc dù rất nhanh liền lao ra, nhưng thứ tiếp đón bọn họ, vẫn như trước là dị chất, thậm chí trong đó còn ẩn chứa rất nhiều khói độc.

“Lão tổ, tiểu tử này rất tà môn!” Tên tu sĩ chân trái máu thịt mơ hồ vội vã mở miệng nhắc nhở lão tổ.

Lão tổ Kim Cương tông hừ lạnh một tiếng, chợt thổi ra một hơi về phía trước, lập tức hình thành gió lốc, ầm ầm khuếch tán ra khắp bốn phía, lập tức liền thổi tan toàn bộ sương mù ở bốn phía.

Thân ảnh của lão cũng chưa từng dừng lại chút nào, cầm lấy hai gã trưởng lão bên người, bỗng nhiên lao ra, tăng tốc truy kích về phía Hứa Thanh rời đi.

Chỉ là giờ phút này sắc trời đã qua hoàng hôn, đêm tối đang nhanh chóng phủ xuống, bốn phía trở nên băng hàn, dị chất tràn ngập trong đây cũng càng thêm nồng đậm.

Nếu tiếp tục phi hành ở trong đây, bản thân lão tổ Kim Cương tông còn đỡ, nhưng vị trưởng lão mày rậm kia vốn đã bị thương, đã có cảm giác không khỏe từ lâu rồi.

Vì vậy lão tổ Kim Cương tông lạnh giọng mở miệng.

“Hai người các ngươi đi theo ở phía sau, ta đi trước bắt tiểu hài này!” Trong lúc nói, lão tổ Kim Cương tông vận hành tu vi, hư ảnh hộ pháp sau lưng ngửa mặt lên trời gào thét, thân ảnh bành trướng rất nhanh, đạt đến độ cao hơn ba mươi trượng, như người khổng lồ cất bước chạy nhanh về phía trước.

Mỗi một bước vượt qua, đều là phạm vi tầm hơn mười trượng như thân thể cao lớn của nó, mà lão tổ Kim Cương tông thì đứng ở đỉnh đầu của bóng người cao lớn này.

Từ xa nhìn lại, nếu không có linh năng nhất định, không nhìn thấy hình ảnh của hộ pháp, chỉ có thể nhìn thấy lão tổ Kim Cương tông đứng thẳng ở trên không, tựa như đang trôi nổi trên không trung, càng ngày càng xa.

“Lão tổ uy vũ!”

Hai vị trưởng lão ở phía sau giờ phút này vô cùng kích động, bọn họ đã kết luận, lão tổ đích thân ra tay, thì thằng nhóc kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Tin tưởng rất nhanh lão tổ sẽ mang theo thi thể tên oắt con kia trở về."

Hai người chắc chắn.

Nhưng thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi một canh giờ đi qua, thần sắc của hai vị trưởng lão Kim Cương tông liền hơi biến hóa, cả hai nhanh chóng nhìn nhau một cái, đều thấy được sự ngạc nhiên trong mắt của nhau.

Trước mắt bọn họ không có điểm cuối cùng, sớm đã không nhìn thấy thân ảnh lão tổ, hiển nhiên lão tổ đã đuổi theo cực xa.

Chỉ là, bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, một tu sĩ luyện thể Ngưng Khí mà thôi, rốt cuộc tốc độ và năng lực mạnh tới mức nào, mà có thể khiến cho lão tổ đến bây giờ vẫn không thể giải quyết được.

Bọn họ nghi ngờ, lão tổ Kim Cương tông càng nghi ngờ.

Giờ phút này cách chỗ hai vị này trưởng lão rất xa, sắc mặt của lão tổ Kim Cương tông rất khó coi, nhìn thân ảnh thiếu niên xa xa, người này đang dùng tốc độ điên cuồng chạy nhanh.

Tốc độ của đối phương, mặc dù vẫn tồn tại chênh lệch với mình, nhưng chênh lệch này cũng không phải là rất lớn.

Mà mỗi khi lão oanh một quyền ra, hình thành quyền ảnh cực lớn phối hợp với kim cang dưới thân, cách không đánh tới, ở ngoài thân thể Hứa Thanh sẽ có tia sáng lập lòe bên ngoài, hóa thành một đạo phòng hộ đối kháng.

Trong tiếng nổ vang, màn hào quang phòng hộ mặc dù lay động xuất hiện vỡ vụn, nhưng thiếu niên trong đó, lại mượn nhờ cỗ lực lượng này mà tăng tốc nhanh hơn.

Đồng thời bởi vì đêm tối phủ xuống, nơi đây vốn đã nồng đậm dị chất, nhưng do thiếu niên kia trên đường chạy tới, còn không ngừng hội tụ lại nơi này, khiến cho không gian bốn phía càng trở nên băng hàn hơn.

Tất cả những thứ này, khiến cho lão tổ Kim Cương tông cũng rất là kiêng kị, thỉnh thoảng cũng phải lách qua. Điều này khiến cho tốc độ của lão khó tránh khỏi bị tụt hậu, muốn đuổi kịp cũng phải cần thời gian.

"Đáng chết!" Sắc mặt lão tổ Kim Cương tông trở nên âm trầm.

Chương 98: Nữ nhân bạch y vô diện (2)

Mà phía xa, sắc mặc Hứa Thanh đồng thời cũng trắng bệch, trong mắt nổi lên rất nhiều tơ máu, gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn, bộ dạng giống như sắp nổ tung vậy.

Tay trái của hắn gắt gao cầm chặt dao găm, mạch máu bên trên nổi hết lên, thoạt nhìn vô cùng giật mình.

Bên trong lòng bàn tay của hắn, thình lình có một cái đuôi bò cạp.

Sau khi đánh giết một trận với Hỏa Nha, cái đuôi bò cạp của tên kia còn sót lại, nhưng giờ phút này dù là toàn bộ đuôi bò cạp đều đã đâm vào tận bên trong máu thịt ở lòng bàn tay của hắn, có thể trong đó còn thừa độc tố không nhiều lắm, nhưng vẫn không cách nào cung cấp lại sự tiêu hao liên tục của hắn.

Chỉ có thể khiến cho hắn có thể duy trì tốc độ này trong một thời gian ngắn.

Mà bên trong tay phải của hắn, thì là một tờ phù văn vô cùng mơ hồ.

Tờ phù văn này, đến từ tên cừu nhân của Lôi đội.

Chỉ là bây giờ phù văn cũng sắp tiêu tán hết, vả lại Hứa Thanh cũng rất rõ ràng, nọc độc trên đuôi bò cạp đang nhanh chóng yếu bớt, sắp mất đi hiệu dụng.

Mà khi tốc độ của hắn giảm xuống, hắn đã nhìn thấy tòa thành trì tan nát quen thuộc ở xa xa.

Càng ngày càng gần.

Cuối cùng trong chớp mắt khi độc trên cái đuôi bò cạp tan hết, tốc độ Hứa Thanh mặc dù chậm lại, nhưng hắn nghiến răng liều mạng nhảy lên, ở trong đêm tối này, ở bên trong ánh trăng yêu dị trên trời, thân ảnh của hắn ngay lập tức nhảy vào trên tường thành.

Nơi này... Chính là mục tiêu mà Hứa Thanh nhắm tới.

Lão tổ Kim Cương tông, còn có hai gã trưởng lão phía sau, hắn không cách nào đối kháng, cho nên kế hoạch của Hứa Thanh, cần phải có thiên thời địa lợi cùng nhân hòa!

Thiên thời, chính là dị chất ở cấm khu.

Địa lợi, là thành trì quen thuộc.

Nhân hòa, là thứ quỷ dị bên trong thành trì cùng với dị thú bên trong phủ Thành Chủ.

Mượn nhờ tất cả những thứ này, hắn mới cảm thấy mình có khả năng trốn thoát.

Giờ phút này, ngay khi hắn rơi xuống đất, trong một cái chớp mắt, bởi vì tốc độ của hắn hơi trì hoãn, phía sau của hắn lập tức truyền đến tiếng gào thét chói tai, một cái quyền ảnh thật lớn đang lăng không bay đến, trực tiếp vượt qua khoảng cách, xuất hiện ở phía sau của hắn, cách không một quyền, hung hăng hạ xuống người hắn.

Ầm!

Màn phòng hộ của phù văn, bỗng nhiên tan vỡ.

Hứa Thanh phun ra máu tươi, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng rung động lắc lư, thậm chí có chỗ đã vỡ vụn, thương thế rất nặng.

Đau nhức kịch liệt khiến cho trước mắt Hứa Thanh xuất hiện mơ hồ, nhưng hắn vẫn hung hăng nghiến răng xông lên phía trước, đi vào thành trì, điên cuồng đi về con đường quen thuộc phía trước.

Sau mấy nhịp lên xuống, thân ảnh của hắn liền tan biến vào bên trong thành trì.

Thời gian không lâu, tiếng gió rít tới gần ngoài thành trì, lão tổ Kim Cương tông toàn thân áo bào đỏ, bỗng nhiên đã đến.

Sắc mặt lão âm lãnh, xoay xoay cái cổ tay.

Một quyền vừa nãy, là khoảng cách cực hạn mà lão có thể đánh ra, tuy có phù bảo ngăn cản, nhưng cũng không thể hoàn toàn đánh bại địch nhân. Nhưng lão tự tin ràng Hứa Thanh chỉ là một tu sĩ Ngưng Khí, khi phù bảo tan vỡ thì phải thừa nhận dư lực một quyền của mình, cho dù là không chết cũng phải trọng thương.

Vì vậy thân thể của lão nhoáng một cái, đạp vào trong thành, nhưng ngay khi lão tổ Kim Cương tông bước vào tòa thành trì đổ nát này, sắc mặt lão đột nhiên biến đổi, bên tai bỗng nghe được tiếng khóc.

Một cỗ khí tức âm lãnh thình lình từ đầu đường nơi Hứa Thanh biến mất tràn ngập tới đây.

Ở trong đêm tối, dưới ánh trăng yêu dị, bên trong sự băng hàn, đầu đường xa xa, một thân ảnh nữ tử chậm rãi đi tới.

Thân ảnh ấy nhìn từ xa thì rất nhỏ, nhưng theo nó đi về phía trước thì càng lúc càng lớn, thậm chí vượt qua độ cao của những căn phòng bên cạnh, vẫn như trước không hề dừng lại, cuối cùng đạt đến cao hơn mười trượng.

Nàng mặc một cái váy dài toàn thân màu trắng, có mái tóc màu đen thật dài, nhưng… Không có ngũ quan.

Khuôn mặt trống trải, không hề có cái gì.

Duy chỉ có trên cái váy dài, nhô lên vô số mặt người, tất cả đều đang khóc.

Những tiếng khóc này hội tụ cùng một chỗ, sau đó hóa thành thê lương, truyền khắp bốn phương, đồng thời nữ nhân không mặt mặc váy trắng cũng chầm chậm cất bước đi tới phía lão tổ Kim Cương tông.

Theo nàng tiến đến, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Một màn này, làm cho lão tổ Kim Cương tông hít vào một ngụm khí lạnh, cường hãn như lão cũng đều phải rung động trong lòng, lão biết rõ đây là cái gì, nhưng càng biết rõ, lại càng kính sợ.

Cho nên lão không có chút do dự, lập tức thay đổi phương hướng, cấp tốc tránh đi.

Nhưng lão vẫn không bỏ qua việc truy sát Hứa Thanh, cho nên lão chưa từng rời khỏi thành, mà đổi một cái phương hướng khác, chui vào trong thành.

“Tiểu tử kia chỉ là Ngưng Khí, một khi gặp phải nguy hiểm ở trong này thì khả năng sống vô cùng nhỏ, nhưng không thấy hắn tử vong, ta không an lòng.” Trong mắt lão tổ Kim Cương tông trong lộ ra sát cơ.

Kinh nghiệm của lão nói cho lão biết, phán đoán lúc trước của mình không sai, tiểu hài tử có tính cách thế này… Trừ phi là mình hóa giải cùng hắn, bằng không mà nói, hôm nay nếu như giết không được, để đối phương sống sót, như vậy tương lai chính mình, sẽ có một ngày bị đối phương một cái tát chụp chết.

Vì vậy sau khi lão đổi phương hướng đi vào thành trì, lão tổ Kim Cương tông lập tức cẩn thận tìm tòi.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Cùng lúc đó, trong khi lão tổ Kim Cương tông tìm kiếm, Hứa Thanh đã đi về tới cái thạch động mà hắn ẩn thân lúc trước, trốn ở bên trong khoanh chân đả tọa, lồng ngực hô hấp lên xuống, cho đến khi phun ra từng ngụm máu ứ, sắc mặt trắng bệch của hắn mới có một chút hồng nhuận phơn phớt trở lại.

Lau đi vết máu trên khóe miệng, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài qua khe hở, sắc mặt âm trầm, sau một lúc lâu hắn hung hăng nghiến răng, bắt đầu thổ nạp vận hành Hải Sơn Quyết.

Đoạn đường này bôn ba tiêu hao, khiến cho Hứa Thanh sau khi khôi phục, vốn đã sắp đột phá tu vi, cũng cuối cùng đã đến điểm tới hạn.

“Trùng kích Hải Sơn Quyết tầng thứ bảy!” Hứa Thanh không chần chờ, lập tức thử nghiệm đột phá.

Hải Sơn Quyết tầng sáu, cũng đã khiến cho hắn có hư ảnh chim non của Khôi, doanh chủ ngưng khí tầng tám, hắn toàn lực có thể giết, tầng chín có chút miễn cưỡng.

Điều này khiến cho Hứa Thanh rất là chờ mong đối với chiến lực của mình khi đột phá Hải Sơn quyết đến tầng thứ bảy.

“Hải Sơn quyết của ta trở nên sắc bén như thế, chắc là có liên quan tới thủy tinh màu tím, nó đang hỗ trợ cho ta!” Điểm này, Hứa Thanh đã sớm ý thức được.

Giờ phút này hắn thở sâu, chịu đựng đau đớn trên ngực, nhắm mắt thổ nạp.

Chương 99: Khôi ảnh đại thành (1)

Bên trong thành trì, chỗ thạch động của Hứa Thanh, mặt đất tràn đầy lông chim, pha tạp với khí bẩn khó ngửi.

Hòn đá từng được hắn dùng để lấp kín khe hở lăn lộn dưới đất, bây giờ đã bị dị chất ăn mòn vô cùng nghiêm trọng.

Bốn phía tràn ngập bụi bặm, so với trước khi hắn rời đi thì tăng thêm rất nhiều.

Hiển nhiên, coi như là cấm khu hình thành, sẽ có thập hoang giả lần lượt tiến vào tìm kiếm, nhưng chỗ này của hắn được che chở quá mức bí ẩn, cho nên sau khi hắn rời đi, cũng không có ai từng đến chỗ này.

Vì vậy mặc dù bụi đất cùng mùi mục nát hỗn hợp một chỗ không ngừng truyền vào trong mũi Hứa Thanh, nhưng hắn vẫn không thèm để ý.

Giờ phút này Hứa Thanh khoanh chân đả tọa, toàn diện vận hành Hải Sơn Quyết trong cơ thể, súc thế chuẩn bị toàn lực trùng kích tầng thứ bảy.

Mà bên ngoài, tiếng gào thét xen lẫn âm thanh quỷ dị thê lương đang thút thít nỉ non không ngừng mà vang vọng khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc, khiến cho thần sắc Hứa Thanh chớp mắt một cái trở nên hoảng hốt, sinh ra một loại ảo giác.

Dường như, hắn lại trở về với thời điểm nửa năm trước.

Mình khi đó, sau khi Thần Linh mở mắt, trong màn mây máu phủ xuống, một người gian khổ sinh tồn ở bên trong thành trì khắp nơi toàn là hài cốt.

Hứa Thanh im lặng.

Sau một lúc lâu, đầu óc của hắn không hiện ra chuyện xưa nữa, tâm thần hoàn toàn trầm vào bên trong tu hành, theo tu vi trong cơ thể không ngừng vận hành, linh năng bốn phía chậm rãi hội tụ, tràn vào theo lỗ chân lông trên toàn thân hắn.

Âm thanh phanh phanh cũng dần dần vang vọng trong cơ thể hắn, âm thanh này càng lúc càng lớn, đến đằng sau liền hóa thành tiếng nổ vang ở trong đầu óc của hắn.

Nương theo tiếng nổ vang, là tạp chất màu đen được bài tiết ra từ khắp các lỗ chân lông trên người hắn, những thứ tạp chất này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm.

Mà theo tạp chất bài tiết, máu thịt Hứa Thanh dưới lớp quần áo cũng trong một cái chớp mắt, bộc phát ra lực lượng kinh người.

Toàn bộ máu của hắn sôi lên, huyết nhục của hắn đang không ngừng tự xé rách cùng hình thành áp súc, xương cốt của hắn đồng dạng cũng phát ra tiếng vang.

Cho đến một lúc lâu sau, theo âm thanh như thiên lôi nổ tung trong đầu hắn, Hứa Thanh chợt trợn mắt, ánh sáng màu tím từ trong con mắt bộc phát.

Phía sau hắn cũng trong một cái chớp mắt một lần nữa huyễn hóa ra hình ảnh của Khôi.

Nhưng lần này… Khôi ảnh hoàn toàn khác biệt so với trước kia!

Toàn thân nó càng thêm đen nhánh, thân thể càng thêm tráng kiện, thậm chí đỉnh đầu không còn một sừng nữa, mà đã xuất hiện hai sừng giống như con trâu bình thường, vả lại còn có hình dạng đinh ốc, ở trên mũi nhọn còn mơ hồ có tia chớp màu đen lượn lờ.

Bộ mặt cũng trở lên cực kỳ dữ tợn, lúc cái miệng máu mở ra, liền giống như lệ quỷ thật sự vậy.

Nhất là hai móng sắc bén, phối hợp với con mắt màu tím, tản mát ra sự hung tàn kinh tâm động phách.

Chấn động cường hãn cũng từ trên hình ảnh của Khôi khuếch tán ra, dường như có thể xuyên thấu thạch động, chấn động bốn phương.

Hư ảnh của Khôi, đại thành!

Đây là biến hóa mà khi Hải Sơn Quyết đại viên mãn mới có thể xuất hiện, đổi thành người khác, tu luyện tới trình độ này, đã chính là luyện thể Ngưng Khí cảnh đại viên mãn, không cách nào tăng lên nữa, mà Hứa Thanh bây giờ, mới chỉ là tầng thứ bảy.

Về phần thân thể của hắn, giờ phút này cũng có biến hóa cực lớn, thân thể của hắn rõ ràng càng thon dài hơn, tinh luyện hơn, thời gian ánh sáng tím xuất hiện trong mắt cũng siêu việt trước kia.

Nhất là mặt mũi của hắn…

Nếu như nói lúc Hải Sơn Quyết tầng sáu hắn đã vô cùng thanh tú, như vậy giờ phút này Hứa Thanh, chỉ cần nhìn qua hai mắt của hắn, dù là vẻ mặt dơ bẩn, nhưng cũng đã cách vẻ yêu dị không xa.

Nhưng Hứa Thanh không hề để ý những thứ này, hắn để ý chính là sức mạnh ở bên trong thể nội của mình.

Cho nên hắn rất nhanh liền cúi đầu xuống, nhìn từng mạch máu cùng với từng đạo gân xanh ở trên cánh tay.

Trong khi ánh sáng tím trong mắt chậm rãi tiêu tán, hắn đã cảm nhận được lực lượng của mình vô cùng rõ ràng…

Vượt qua cả lúc trước gấp đôi!

“Lực lượng một Khôi?” Hứa Thanh thì thào, nhìn chung quanh.

Bên ngoài đen nhánh, trong thạch động cũng không thể nhìn thấy ánh sáng, mặc dù Hứa Thanh giờ phút này có thể miễn cưỡng nhìn rõ hết thảy, nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng.

Nhưng trong nhận thức, hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của cái bóng, vì vậy sau khi trầm ngâm hắn liền thử điều khiển.

Sau một nén nhan, trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra một tia phấn khởi cùng kỳ dị.

Trong cảm giác của hắn, hắn điều khiển cái bóng so với trước kia khá hơn rất nhiều, thậm chí còn có thể điều khiển nho nhỏ, để cho dị chất ẩn chứa bên trong cái bóng đưa một bộ phận nhỏ trở về bên trong cơ thể.

Mặc dù làm như vậy không có chút tác dụng nào, nhưng nó có thể gián tiếp chứng minh là khả năng khống chế của hắn đối với cái bóng đã trở nên linh hoạt hơn.

Tất cả những thứ này, để cho Hứa Thanh cảm thấy chiến lực giờ phút này của mình, nếu như gặp lại doanh chủ, căn bản không cần dùng Thần Thiên Đao, chỉ cần một quyền… Liền có thể đánh cho cánh tay của doanh chủ luyện thể tầng tám vỡ nát.

“Nhưng đáng tiếc, đối mặt lão tổ Kim Cương tông, vẫn chênh lệch quá lớn.”

Hứa Thanh lắc đầu, mặc dù không chân chính giao thủ cùng đối phương, nhưng trên đoạn đường bỏ chạy cùng với từng quyền ảnh đến từ lão tổ Kim Cương tông cũng đủ để cho hắn biết rõ chênh lệch.

Cho nên dù cái bóng có xuất kỳ bất ý, nhưng Hứa Thanh vẫn rất rõ ràng, mình lúc này không thể nào có đủ lực giao chiến cùng Trúc Cơ.

“Nhưng mà, nếu như gặp phải hai tên Ngưng Khí tầng chín kia, ta liền có thể giết.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, nhìn theo khe hở của thạch động, nhìn ra phía ngoài.

Tiếng gào thét cùng âm thanh quỷ dị bên tai liên tiếp truyền đến, chợt xa chợt gần, tạo thành tương phản rõ ràng với sự yên tĩnh trong thạch động.

Một màn này, để cho Hứa Thanh lại một lần có loại cảm giác trở về thời gian nửa năm trước, hắn theo bản năng lấy ra que sắt, chậm rãi cầm chặt trong tay, đáy lòng trầm ngâm xem tiếp theo nên đi con đường nào.

Nếu như giờ phút này hắn rời khỏi, hắn cảm thấy đại khái là có thể thuận lợi đi đến thành Lộc Giác.

Nhưng… Hứa Thanh có chút không cam lòng, sát cơ trong ánh mắt hiện lên.

“Không giết chết những người kia, loại tai hoạ ngầm này khiến hắn rất bất an.” Hứa Thanh nheo mắt lại, trong đầu hiện ra toàn bộ đường đi trong thành trì.

Hắn rất quen thuộc cái thành trì này.

Theo từng cái đường đi hiện ra, vô luận là địa điểm dị thú ngủ say, hay chỗ có phi điểu che chở, tất cả đều hiện ra rõ ràng ở trong óc của hắn, giờ phút này hắn bắt đầu phân tích.

“Phủ Thành Chủ!” Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, hàn mang trong mắt càng trở nên nồng đậm.

Hắn chuẩn bị thử rời khỏi thành trì trước, nếu như trên đường không gặp phải người Kim Cương tông thì cũng đành, một khi gặp phải, mình liền cứ dựa theo phương pháp phản kích.

Cảm nhận tiếng gào thét phía ngoài, sau khi từ gần đến xa, thần sắc Hứa Thanh quyết đoán, chuyển dời những vật lẫn lộn lấp kín cửa vào ra, chậm rãi chui ra ngoài.

Cái khe hở chật hẹp, thân thể Hứa Thanh bây giờ đã trưởng thành một chút, lúc chui ra ngoài có chút miễn cưỡng, nhưng thần sắc hắn vẫn như thường, cứng rắn chen lấn chui ra khỏi đây, dù là thân thể bị ma sát làm bị thương, nhưng chút thương thế này sẽ rất nhanh liền khỏi hẳn.

Chương 100: Khôi ảnh đại thành (2)

Sau khi chui ra, Hứa Thanh cảnh giác nhìn bốn phía đen nhánh, thân thể nhoáng một cái trực tiếp lao ra, cẩn thận đi lại ở bên trong tòa thành trì đổ nát này.

Loại cẩn thận này, thậm chí vượt qua khỏi trạng thái của hắn khi ở trong chỗ sâu của rừng rậm trong cấm khu.

Thật sự là so với chỗ đó, dị thú và quỷ dị bên trong thành trì vào ban đêm, càng hung hiểm hơn.

Cũng may Hứa Thanh hiểu rõ kết cấu của thành trì, cho nên một đường đi thẳng tới mặc dù cũng gặp phải nguy hiểm, nhưng lấy tốc độ cùng sự quen thuộc của bản thân, phần lớn tránh đi được.

Nếu như thật sự không cách nào tránh đi, hắn sẽ dùng thế sét đánh ra tay hóa giải, lần nữa đi xa.

Cứ như vậy, dưới hoàn cảnh dị chất nồng đậm, Hứa Thanh cẩn thận đi về phía trước hơn một canh giờ, lúc sắp tới gần biên giới, hắn chợt nghe thấy nơi xa có tiếng nổ vang.

Thanh âm này, để cho ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Trong đêm tối, hắn như con sói đơn độc, ánh mắt trong thời khắc này trở lên sắc bén, tới gần nơi truyền đến âm thanh, sau một nén nhang, hắn nhìn thấy hai thân ảnh bị 7-8 con dị thú truy kích.

Hai người này chính là trưởng lão Kim Cương tông.

Sau khi Hứa Thanh cùng lão tổ vào thành được một thời gian ngắn, bọn họ mới chạy tới thành trì.

Lúc đến thì đêm đã khuya, cho nên cả hai cũng do dự cân nhắc mãi, bọn họ cũng không lựa chọn vào sâu, mà ẩn thân chờ đợi ở vùng bên ngoài.

Chỉ là dị thú cùng thứ quỷ dị trong thành trì quá nhiều, mà chỗ bọn họ ẩn thân cũng là nơi tương đối an toàn mà loài chim tìm kiếm được, cho nên khó tránh khỏi gặp phải.

Bởi vì không muốn tạo thành chấn động quá lớn, khiến dị thú bị thu hút tới, cho nên hai người bọn họ có thể tránh liền tránh, thật sự không cách nào tránh đi mới phải ra tay.

Loại hành vi cẩn thận của bọn họ, hơn nữa thực lực cả hai cũng không tầm thường, khiến cho bây giờ coi như là gặp phải tập kích, nhưng vẫn đủ để ứng đối.

Giờ phút này, trong lúc bọn họ chạy nhanh, mắt thấy bọn họ sẽ bỏ qua đám dị thú phía sau lưng, nhưng vào lúc này, một đạo hàn mang trong nháy mắt từ đằng xa lao đến.

Tốc độ cực nhanh, như một mũi tên rời cung trong đêm tối, gào thét lao thẳng đến phía trước trưởng lão Kim Cương tông.

Người này không phải là vị đã giao thủ cùng Hứa Thanh lúc trước, mà là vị đi theo cùng một chỗ với lão tổ Kim Cương tông.

Sắc mặt của gã lập tức biến hóa, hai tay niệm pháp quyết đẩy về phía trước, bốn phía lập tức có hàn băng nổ vang khuếch tán, bản thân gã cũng ngưng kết một lớp phòng hộ, ngăn cản hàn mang lao đến.

Nhưng đạo hàn mang này có uy lực kinh người, lập tức xuyên thấu hàn băng, trực tiếp đâm vào trên lớp phòng hộ của gã.

Trong lúc linh năng chấn động mãnh liệt, lớp phòng hộ của gã xuất hiện dấu vết vỡ vụn, nhưng đúng là vẫn ngăn cản được đạo hàn mang, cũng khiến cho gã thấy rõ thứ tập kích chính mình, là một cái que sắt màu đen!

Một màn này, để cho ánh mắt của vị trưởng lão Kim Cương tông này co rút lại, chợt nghiêng đầu nhìn đồng bạn sau lưng, vừa định có hành động, nhưng vẫn đã chậm.

Trong chớp mắt gã bị tập kích, một đạo hắc ảnh đã từ trong ngõ hẻm bên cạnh, hóa thành một đạo tia chớp màu đen, nháy mắt tới gần phía sau vị trưởng lão khác.

Bóng đen này là Hứa Thanh.

Que sắt phóng ra lúc trước chỉ để che lấp, mục tiêu chân chính mà Hứa Thanh muốn giải quyết đầu tiên chính là vị trung niên bị thương chân trái đã từng giao thủ cùng hắn trước kia!

Tốc độ của Hứa Thanh trong thời khắc này được bộc phát toàn diện, nhanh hơn quá nhiều so với lúc Hải Sơn Quyết tầng sáu, trong lúc phóng nhanh liền dấy lên tiếng gió bén nhọn, trong khoảnh khắc đã đến bên cạnh tên tu sĩ trung niên bị thương.

Tên tu sĩ trung niên này có thương tích bên người, mà bên trong cấm khu nồng đậm dị chất, cho nên không ngừng liên tục lấy ra phi hành phù lên không, cho nên so sánh với đồng bạn của mình, thì bước chân của gã có hơi lảo đảo.

Giờ phút này đối mặt với nguy hiểm, ánh mắt gã trợn to, nội tâm nhấc lên cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt, thân thể chợt lui qua bên phải né tránh, nhưng Hứa Thanh làm sao có thể để cho gã có cơ hội chứ. Hứa Thanh áp sát trong chớp mắt, thân thể hắn lập tức nhảy lên, tay phải nắm lại, hung hăng đánh một quyền về phía gã.

Vô luận là tốc độ hay là sức mạnh của một quyền này, đều được Hứa Thanh dùng toàn lực.

Giây phút quyền này được đánh ra, hình ảnh dữ tợn của Khôi ở sau lưng trực tiếp được huyễn hóa ra, phát ra tiếng gào thét im lặng chấn nhiếp bát phương, hội tụ vào bên trong nắm đấm của Hứa Thanh.

Khiến cho trong nhát mắt khi quyền này được đánh ra, không khí giống như đều nổ tung, từng trận thanh âm ken két vang lên, dường như ẩn chứa lực lượng trấn áp, kèm với hình ảnh dữ tợn của Khôi, rơi vào trước ngực của tên tu sĩ trung niên.

Màn phòng hộ trước người tên tu sĩ trung niên vỡ vụn, nắm đấm của Hứa Thanh liền như chẻ tre, trực tiếp đấm vào lồng ngực của gã.

Tiếng nổ mạnh bỗng nhiên vang vọng ở bên trong tòa thành trì yên tĩnh.

Nương theo tiếng kêu thê lương thảm thiết, tu sĩ trung niên bị thương chân trái điên cuồng phun máu tươi, ngực lõm xuống thật sâu, lục phủ ngũ tạng tại thời khắc này giống như đều đã vỡ vụn, thân ảnh như diều đứt dây không bị khống chế bay ra phía sau.

Nhưng dẫu sao gã cũng là Ngưng Khí tầng chín, giờ phút này thần sắc hoảng sợ nhưng vẫn cưỡng chế thương thế, phù văn phi hành trên đùi phải chợt lập lòe, lực lượng phi hành khuếch tán, khiến cho thân thể đang rơi xuống của gã uốn éo, định bay lên không bỏ chạy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hàn mang lần nữa hiện lên, một thanh trường kiếm gào thét bay đến, nháy mắt liền tới gần, trực tiếp cắt vào trên đùi phải của gã.

Máu tươi phun trào, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng bát phương, phi hành phù dán trên đùi phải cùng thân thể của gã lập tức chia lìa.

Cũng không đợi người mất đi đùi phải này hạ xuống, Hứa Thanh lần nữa phát lực lao ra, ngay trong một cái chớp mắt, chỗ mặt đất hắn vừa đứng, bị tên còn lại thi pháp tạo thành rất nhiều mũi băng nhọn xuyên thấu đâm tới.

Giao thoa lẫn nhau, Hứa Thanh cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn ra sau lưng, trực tiếp đuổi theo tên tu sĩ trung niên đang rơi xuống từ giữa không trung kia, trong sự tuyệt vọng của gã, tay phải hắn ầm ầm vung ra một quyền.

Hư ảnh của Khôi gào thét, dung nhập vào nắm đấm, dữ tợn đánh tới phía tên tu sĩ trung niên.

Trực tiếp chạm vào trên cái trán của người này.

Phịch một tiếng, thân thể tên tu sĩ trung niên này điên cuồng run rẩy, đầu người chợt nổ tung, máu tươi văng khắp nơi, vỡ đầu nát óc mà bỏ mình!

Thi thể bay về phía mặt đất, bị những con dị thú đang đuổi theo bổ nhào lên, phân thây cắn xé.

Thân thể Hứa Thanh không dừng lại chút nào, một tay xé lấy tấm phi hành phù trên cái đùi bị đứt, sau đó liền quay người nhìn một vị trưởng lão Kim Cương tông khác cách đó không xa, giờ phút này sắc mặt của gã trắng bệch, trong mắt còn mang theo sự hoảng sợ.

Sau khi liếm liếm bờ môi, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang như một con sói, nhanh chóng phóng tới phía vị trưởng lão này.

Giết!

——-

Chương 101: Nhân và quả (1)

Ngay khi vị tu sĩ trung niên chết thảm, tiếng kêu thảm thiết thê lương của gã vang vọng trong thành trì, lão tổ Kim Cương tông đang tìm tòi thân ảnh Hứa Thanh trong thành trì chợt ngẩng đầu.

Thân là tu sĩ Trúc Cơ, ngũ giác của lão cực kỳ nhạy cảm, giờ phút này nghe thấy thanh âm thê thảm ở xa, sắc mặt lão lập tức âm trầm, nhảy lên trên không, đạp không bay về phía âm thanh truyền ra.

Mặc dù bốn phía có dị thú, nhưng lão dù sao cũng là cường giả Trúc Cơ, chỉ cần không phải gặp phải tồn tại quỷ dị, cho dù là rất nhiều dị thú bao vây, lão cũng không thèm quan tâm.

Coi như là dị chất nồng đậm, mặc dù cũng có ảnh hưởng với lão, nhưng lấy tu vi của lão, chỉ cần không ở trong cấm khu hơn một tháng, cũng sẽ không tạo thành quá nhiều phiền toái.

Cho nên sau khi xác định phương hướng, lão tổ Kim Cương tông liền hét lớn một tiếng, vận dụng tu vi của mình, khiến cho thanh âm của lão truyền đi thật xa.

"Cuốn lấy tiểu tử kia chờ ta tới!"

Trong lúc nói, thân ảnh của lão ở trên không trung ầm ầm bộc phát tốc độ, từ xa nhìn lại, giống như một đạo sao băng gào thét, phá vỡ bầu trời.

Cùng lúc đó, chỗ chiến trường vừa rồi, tên trưởng lão Kim Cương tông còn lại, ngay chớp mắt khi Hứa Thanh lao tới gần, không chút do dự lui về phía sau.

Gã đã nghe được tiếng gào to của lão tổ, nhưng gã không muốn tử vong vô vị ở nơi này.

Dù cho là sau đó có bị lão tổ trách phạt gã cũng đều nhận hết, bởi vì sát khí của Hứa Thanh thật sự là quá nặng, ra tay lại tàn nhẫn, đồng thời sát cơ trong ánh mắt kia để cho gã không dám mạo hiểm.

Cho nên giờ phút này tốc độ lui ra phía sau của gã cực nhanh, thậm chí trực tiếp liền vận dụng phi hành phù, nháy mắt liền lui ra phía sau mấy trăm trượng.

(bản dịch tại vip.bach.ngoc.sach, vui lòng không copy!)

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn cũng đã nghe được tiếng gầm của lão tổ Kim Cương tông từ rất xa truyền đến, nhưng hắn cũng không dừng lại, mà chợt đuổi theo, trên đường nhặt lên que sắt của mình, đang muốn sử dụng phi hành phù, nhưng trong nháy mắt tiếp theo sắc mặt của hắn liền biến đổi, hô hấp trì trệ, không chút do dự xoay người, bay nhanh về phía ngược lại.

Mà ngay một khắc Hứa Thanh quay người, thần sắc của tên trưởng lão Kim Cương tông bay đến không trung lập tức trở lên hoảng sợ, hắn cảm nhận được một cỗ âm lãnh đập vào mặt, cũng chú ý thấy một thân ảnh khổng lồ xuất hiện ở bên cạnh chính mình.

Gương mặt của thân ảnh kia không hề có ngũ quan, chỉ có thể nhìn thấy tóc dài tung bay, giống như là một nữ tử, mà thân hình dưới gương mặt này to lớn vô cùng, toàn thân mặc một cái váy dài màu trắng.

Giờ phút này rất nhiều gương mặt nổi lên ở trên cái váy dài của nữ tử này, từng tiếng thút thít nỉ non thê lương truyền khắp bốn phía, tràn ngập quỷ dị truyền tới bát phương, thậm chí ngay cả mặt trăng trên trời, cũng trực tiếp biến thành màu máu.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh của trưởng lão Kim Cương tông ở trước mặt người khổng lồ chỉ như là con sâu cái kiến, không có ý nghĩa gì, nhưng mà vô số những cái mặt người ở trên cái váy trắng của nữ tử không mặt đều đang thút thít nỉ non chăm chú nhìn vào gã, thân thể của tên trưởng lão Kim Cương tông kịch liệt run rẩy, biểu cảm cải biến, cũng chậm rãi khóc lóc ồ lên.

Nhưng ở trong tiếng thút thít nỉ non này, ánh mắt của gã lại lộ ra sự sợ hãi mãnh liệt đến cực hạn, dường như gã đang thút thít nỉ non, nhưng cái này gã căn bản không cách nào khống chế được.

Cho đến khi tiếng khóc của gã dung hợp cùng với thanh âm nỉ non của vô số gương mặt trên cái váy của nữ nhân không mặt, tuy hai mà một, từng đám khí tức màu trắng từ thất khiếu trưởng lão Kim Cương tông tràn ra, bay nhanh vào chiếc váy trắng của nữ nhân không mặt, một khắc sau…

Thân thể trưởng lão Kim Cương tông trực tiếp biến thành thây khô, không còn khí tức, rơi xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trên chiếc váy của nữ nhân không mặt bỗng nhiều thêm hơn một gương mặt, chính là mặt của vị trưởng lão Kim Cương tông kia.

Một gương mặt không có cảm xúc, hiện ra trên chiếc váy trắng, phát ra thanh âm thút thít nỉ non.

Một màn này, bị Hứa Thanh nhìn thấy, cũng bị lão tổ Kim Cương tông giờ phút này đang chạy tới nhìn thấy, thân thể hai người đều chấn động.

Hứa Thanh thở sâu, đè xuống chấn động trong lòng, chợt tăng tốc, bay nhanh về phía bên trong thành trì.

Chỉ là mặc dù Hứa Thanh có thể rời khỏi, nhưng lão tổ Kim Cương tông từ xa chạy tới, giờ phút này da đầu đã tê rần, thân thể không dám có một cử động nhỏ.

Bởi vì nữ nhân không mặt đang đi tới phía lão.

Lão tổ Kim Cương tông rất rõ ràng, đối mặt với tồn tại như vậy, không thể di chuyển vội vàng, nói cách khác, kết cục sẽ giống như trưởng lão nhà mình vậy, vì vậy trong sự hoảng sợ và lo lắng không yên của lão, nữ nhân váy trắng không mặt đi ngang qua bên cạnh lão, dần dần rời xa.

Cho đến lúc này, lão tổ Kim Cương tông mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng lại nổi lên một tia nghi ngờ.

“Hai lần gặp phải thứ tồn tại quỷ dị này… Tại sao ta có một loại cảm giác, hình như nó đang giúp đỡ thằng oắt con kia vậy…”

“Tà môn!” Lão tổ Kim Cương tông nghiến răng, nhìn phía Hứa Thanh đi xa, càng ngày càng cảm thấy nhất định phải giết chết đối phương, giờ phút này lão bay nhanh tới, cấp bách truy kích.

Chương 102: Nhân và quả (2)

Trong đêm tối, các tiếng gào thét liên tiếp vang lên, vang vọng khắp tòa thành trì hẻo lánh, tiếng nhấm nuốt, tiếng khóc, tiếng cười lạnh tràn ngập bốn phía.

Dưới ánh trăng, những bức tường đổ ở khắp nơi tựa như đã trở thành yêu quái, khiến cho bên trong thành trì có một cảm giác càng ngày càng quỷ dị.

Hứa Thanh chạy nhanh trong đó, dù hắn đã sớm quen thuộc tiếng gào thét cùng đám quỷ dị nơi đây, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch, hắn có một cảm giống như bị vô số ánh mắt mang theo ác ý nhìn vào mình, mà những ánh mắt này hóa thành băng hàn, hình như đang xâm nhập thân thể của hắn.

Cho đến khi toàn thân hắn càng ngày càng lạnh như băng, Hứa Thanh đi ngang qua chỗ hắn thường ngày săn bắn kền kền ngày xưa, vừa đưa mắt nhìn qua, đôi mắt của hắn trong nháy mắt co rụt lại…

Cách đó không xa, bên cạnh cái xe ngựa lâm vào vũng nước bùn, lúc đầu vốn hẳn là có một con thú bông màu đỏ bị treo ở trên càng xe, vậy mà giờ phút này đã bị thay đổi vị trí, không phải được treo lên nữa, mà bị đặt ở trên xe ngựa, đưa lưng về phía Hứa Thanh, không nhìn thấy chính diện của nó.

Da đầu Hứa Thanh xiết chặt, chạy nhanh khỏi nơi đây.

Không bao lâu, lão tổ Kim Cương tông truy kích đến đây, lão dùng ánh mắt cảnh giác đảo qua bốn phía, lúc thấy được xe ngựa, lão cũng nhìn thấy con rối màu đỏ ngồi trên xe ngựa chính diện nhìn về phía mình.

Mắt con rối này như được khảm nạm, hiện ra lờ mờ, toàn thân có máu tương màu đỏ quỷ dị, đang âm u nhìn lão tổ Kim Cương tông.

Con ngươi của lão tổ Kim Cương tông hơi co rút lại, đáy lòng sợ hãi, bước chân lập tức chậm lại, cẩn thận từng bước một, chậm rãi rời khỏi phiến khu vực này, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, lần nữa tăng tốc.

Nhưng chưa từng truy kích tới gần, lão đã ý thức được thiếu niên trước mắt này tà môn, đồng thời biết được đối phương có thủ đoạn để cho dị chất lập tức trở nên nồng đậm, cho nên lão cũng không có ý định tới gần quá mức mới ra tay, mà chuẩn bị dựa vào tu vi nhìn chằm chằm vào đối phương, đợi đến lúc trời sáng, sẽ ra tay đánh chết.

Tuy rằng bản thân là tu sĩ Trúc Cơ, cẩn thận như vậy để đối phó một tên Ngưng Khí, việc này có chút tổn hại thể diện của Trúc Cơ, nhưng lão tổ Kim Cương tông trong hoàn cảnh này, vẫn cảm thấy quyết định như vậy là ổn thỏa nhất.

Cho nên lão trì hoãn tốc độ, không nhanh không chậm nối gót đi theo Hứa Thanh.

Hứa Thanh chạy phía trước cũng đã nhận ra điểm này, hắn nguyên bản cũng đã tưởng tượng ra thủ đoạn phản kích, cũng đã hoàn thành giai đoạn chuẩn bị trước cái bóng của mình, hắc đan cũng được cầm ở trong tay, đúng là đang đợi đối phương tới gần.

Hắn có nắm chắc, sau khi đối phương thừa nhận những thủ đoạn này của mình, dù không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng chắc chắn sẽ chật vật, thời gian ngắn không cách nào thoát thân, mà mình mặc dù cũng sẽ bị đối phương đánh cho bị thương nặng, nhưng sau khi trọng thương bỏ chạy, sẽ càng chân thật hơn, khiến cho lão không dễ dàng hoài nghi, thuận tiện dụ dỗ lão vào bước tiếp theo trong kế hoạch của mình.

Nhưng lão tổ Kim Cương tông này rõ ràng là Trúc Cơ, vậy mà vẫn còn cẩn thận như thế, khiến cho Hứa Thanh càng thêm cảnh giác.

Đối phương mặc dù không tới gần, nhưng Hứa Thanh cảm thấy kế hoạch dụ địch của mình vẫn phải tiến hành, vì vậy tăng thêm tốc độ, lao thẳng đến phía phủ thành chủ.

Càng ngày càng gần.

Vị trí phủ thành chủ nằm ở khu vực trung tâm của tòa thành này, dị chất nơi đây so với chỗ khác càng nồng đậm hơn một chút, nhưng số lượng dị thú lại chẳng biết tại sao, càng ngày càng ít.

Loại biến hóa này, để cho sắc mặt của lão tổ Kim Cương tông đang truy kích đằng sau hơi đổi, nguy cơ trong lòng vào thời khắc này càng trở lên mãnh liệt, Lão ngẩng đầu liếc mắt nhìn bóng lưng Hứa Thanh phía trước, vừa nhìn về kiến trúc sụp xuống một bên, bước chân đột nhiên đình trệ.

Lão không tiếp tục đuổi theo nữa, mà bắt đầu lui về phía sau.

Một màn này, để cho Hứa Thanh không chuẩn bị kịp, giờ phút này hắn chỉ còn cách phủ thành chủ có 100 trượng nữa, mà lão tổ Kim Cương tông truy kích sau lưng lại lui lại.

"Hiện tại lui, vẫn có chút muộn!" Hứa Thanh hung hăng nghiến răng, tay phải đột nhiên vung lên, lập tức rất nhiều hắc đan tản ra bốn phía.

Lần này, vì đạt thành mục đích, Hứa Thanh trực tiếp lấy một nửa hắc đan còn thừa của mình ném ra ngoài, hắc đan vừa hạ xuống bốn phía, đồng loạt nổ tung!

Trong chốc lát, nơi đây tựa như hóa thành một cái vòng xoáy thật lớn, khiến cho dị chất từ bốn phía mãnh liệt bay đến, ảnh hưởng tới cả hư không, bóp méo bốn phía, khiến cho phạm vi của tầm mắt cũng biến thành mơ hồ.

Trình độ nồng đậm của dị chất càng đạt đến mức kinh người.

Một màn này, để cho lão tổ Kim Cương tông đang lui ra phía sau biến sắc, nhưng cũng có thêm một chút khó hiểu, bởi vì thân thể Hứa Thanh, cũng rơi vào trong khu vực dị chất nồng đậm kia.

Dựa theo như vậy, không nói vấn đề dị hóa, chỉ cần là dị thú cùng thứ quỷ dị bị dị chất thu hút tới, cũng đủ để cho Hứa Thanh đang ở đó chết không có chỗ chôn rồi, cái này không khác gì là tự sát.

Ngay khi lão tổ Kim Cương tông cảm thấy khó hiểu, trăm trượng bên trong phủ thành chủ lập tức chấn động mãnh liệt, từng tiếng gào thét kinh thiên động địa truyền khắp bỗng nhiên truyền ra khắp bốn phương.

Đại địa rung chuyển, mặt trăng máu trên trời trở lên mơ hồ.

Sắc mặt của lão tổ Kim Cương tông biến hóa, cảm giác nguy cơ sinh tử lập tức trở lên mãnh liệt, con ngươi của lão co rút lại, thân thể cấp tốc lui về phía sau, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước, từng đạo thân ảnh từ một kiến trúc chỗ giống như trong phủ thành chủ bay ra!

Mỗi một cái thân ảnh kia đều gầy còm vô cùng, nhưng mọc ra hai cánh hỏa diễm màu đen, tựa như người dơi, dị chất trên toàn thân nồng đậm kinh người, những nơi đi qua, hư không cũng tựa hồ trở lên vặn vẹo.

Một màn này, vốn đã đủ khiến cho lão tổ Kim Cương tông kinh hãi, mà còn một việc càng làm cho sắc mặt lão trở nên trắng bệch, hít vào một hơi, là theo tiếng nổ vang này, phủ thành chủ ầm ầm sụp xuống. Lộ ra một cái động thật lớn trên mặt đất.

Một cái thân ảnh khô héo cao chừng 100 trượng, gào thét chấn động cả phía chân trời, đang từ trong động leo ra!

Từ xa nhìn lại, thân ảnh này dài nhỏ, tựa như một gốc cây khô, lộ ra toàn bộ là 100 trượng, nhưng giờ phút này rõ ràng nó còn chưa có hoàn toàn leo ra, tựa hồ bộ dáng hiện tại mới chỉ là nửa người trên của nó thôi.

Vì vậy nó vung vẩy cánh tay, hai tay mười ngón ngay lập tức lan tràn ra rất nhiều nhánh mây hư thối, bắn về bốn phía, đâm xuống mặt đất.

Mấy cái xa nhất, thậm chí đâm vào phía trước lão tổ Kim Cương tông.

Giống như dùng cái này là điểm chống đỡ, để cái thân ảnh giống như cây khô kia có thể tăng tốc leo ra.

Chương 103: Nhân và quả (3)

“Bà mẹ nó, cái quái gì đây!!” Nội tâm lão tổ Kim Cương tông điên cuồng run rẩy, hoảng sợ mắng ra thành tiếng, thần sắc cả người kịch biến, bộc phát ra tốc độ của cả thân thể, điên cuồng lui về phía sau.

Nhưng thứ càng làm cho nội tâm của lão phát cuồng, là lão thấy những thân ảnh người dơi bị dị chất thu hút mà lao tới, nguyên bản chúng nó lao ra từ sau phủ thành chủ, mục tiêu cũng là khu vực dị chất nồng đậm mà tiểu hài tử dùng một thủ đoạn nào đó hình thành.

Nhưng chẳng biết tại sao, những thân ảnh người dơi này sau khi nhảy vào khu vực như vậy, liền rất nhanh lại chui ra, từng con gào thét tìm kiếm khắp nơi, sau đó nhao nhao khóa chặt vị trí của lão, rồi gào thét lao đến.

“Đây là cái tình huống gì!! Tên tiểu hài tử đâu!!”

Tất cả những thứ này, để cho ánh mắt của lão tổ Kim Cương tông trợn to, dù tốc độ của lão kinh người, nhưng vẫn rất nhanh liền bị đuổi kịp, tiếng nổ vang lên, lão tổ Kim Cương tông bị ép, chỉ có thể ra tay, bộc phát toàn diện tu vi Trúc Cơ của mình.

Lúc này mới khiến cho những thân ảnh người dơi kia tan vỡ, nhưng quỷ dị là, trong nháy mắt chúng nó lại lần nữa khôi phục, tiếp tục đánh tới, mà xa xa, trong động lớn ở phủ thành chủ, tồn tại kinh khủng kia cũng đã sắp hoàn toàn leo ra.

Nguy cơ sinh tử ập đến khiến cho nội tâm của lão tổ Kim Cương tông càng ngày càng điên cuồng, mà trong giờ khắc này, ngay khi lão bị dây dưa ở đây, biên giới khu vực dị chất nồng đậm, một vách tường bên cạnh mặt đất, chỗ đó tồn tại một cái khe hở.

Bên trong cái khe, Hứa Thanh giờ phút này đang cẩn thận trốn tránh ở trong đó, cảnh giác theo khe hở nhìn ra bên ngoài.

Lúc hắn ở bên trong tòa thành trì này, từng tìm theo tung tích của phi điểu, tổng cộng phát hiện hai nơi trốn an toàn, một cái là thạch động của hắn, cái khác… Chính là chỗ khe hở này!

Khi mà hắn đi bị trọng thương ở ngực do tới phủ thành chủ để lấy công pháp, cái khe hở này chính là nơi mà hắn dùng để tránh dị thú truy sát.

Chỉ bất quá nơi đây cách phủ thành chủ quá gần, cho nên lúc ban đầu Hứa Thanh mới không lựa chọn chỗ này làm chỗ ở tạm thời.

Thần Linh mở mắt tạo thành hạo kiếp, vạn vật chúng sinh cũng không trốn được vận mệnh diệt vong, chỉ có phi điểu... Không biết vì nguyên nhân gì, phần lớn còn sống.

Đồng thời chúng nó giống như có bản năng tìm kiếm những vị trí đặc thù, mặc dù không phải tuyệt đối an toàn, nhưng tương đối mà nói thì dị thú đi qua khu vực này giống như đui mù vậy, rất dễ dàng dị thú cùng quỷ dị xem nhẹ.

Đương nhiên cái này cũng chỉ là tương đối, như trước mắt nếu không có lão tổ của Kim Cương tông thu hút, vậy thì cách làm vừa rồi của Hứa Thanh, chính là đang tìm chết.

Giờ phút này thấy lão tổ Kim Cương tông chật vật, lại chú ý tới thân ảnh cực lớn đang vùng vẫy leo ra từ cái hố trong phủ thành chủ, Hứa Thanh cũng hít vào một hơi, nhưng rất nhanh hắn liền hung hăng nghiến răng, thân thể nhoáng một cái lao ra, lần nữa ném ra hắc đan về phía lão tổ Kim Cương tông đang bị truy đuổi ở xa xa.

Hắn một hơi ném tới hơn mười hạt.

Hắc đan rơi xuống đất, nhao nhao nổ tung, mà dị chất nơi đây vốn đã nồng đậm kinh người, giờ phút này theo hắc đan nổ tung, trong chốc lát tựa như đột phá điểm giới hạn nào đó.

Ngay lập tức... Nguyên bản bởi vì Hứa Thanh rời khỏi khe hở, những ánh mắt ác ý lại lần nữa hội tụ tới trên người của hắn, liền trực tiếp dịch chuyển khỏi, nhao nhao nhìn tới khu vực nồng dậm dị chất kia, đồng thời bên trong tòa thành trì này, vô luận là dị thú hay là quỷ dị, cũng đều nhao nhao dừng lại, đồng loạt nhìn về chỗ đó.

Sau một khắc, vội vã lao tới!

Tiếng gào thét kèm theo phẫn nộ đến cực hạn từ trong miệng lão tổ Kim Cương tông truyền ra, đồng thời Hứa Thanh cũng không quay đầu lại, ra sức chạy nhanh, mượn cơ hội những con dị thú cùng quỷ dị đều bị khu vực dị chất thu hút, dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy.

Lão tổ Kim Cương tông cũng muốn trốn, thế nhưng có vài thân ảnh người dơi vẫn dây dưa với lão, coi như lão muốn lui ra phía sau cũng không thể tránh được bị trì hoãn, giờ phút này trong lòng càng thêm lo lắng, hận ý đối với Hứa Thanh cũng trở lên vô cùng mãnh liệt.

Mà Hứa Thanh lúc này tại ở trên đường phố càng lúc càng đẩy nhanh tốc độ, mắt thấy đã kéo dài khoảng cách cùng phủ thành chủ, ngay khi hắn vừa muốn đi về phía tường thành, trong giây phút này... Một cỗ khí tức âm lãnh, bỗng đập vào mặt hắn.

Phía trước hắn, có tiếng khóc vang vọng, nữ nhân không mặt mặc váy trắng thình lình từ đằng xa đi tới.

Vừa liếc mắt nhìn qua, đối phương còn ở phía xa, nhưng vừa liếc mắt cái thứ hai thì thân ảnh quỷ dị này đã xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, Hứa Thanh căn bản là không có cách nào né tránh, giờ phút này hô hấp của hắn trở lên dồn dập, con ngươi co rút lại, thân thể của hắn trong nháy mắt bị băng hàn bao phủ, trong đầu lập tức trống không, giống như bị đóng băng vậy.

Mà nữ nhân không mặt đi tới, trên người nhanh chóng hiện ra vô số gương mặt, đều đang thút thít nỉ non, tiếng khóc thê lương của bọn họ truyền vào tâm thần Hứa Thanh, hóa thành chấn động, khiến cho biểu cảm của Hứa Thanh bị ảnh hưởng, không cách nào khống chế mà thay đổi, mắt thấy sẽ phải thút thít nỉ non giống như những gương mặt kia.

Nhưng vào lúc này... Có một số gương mặt trên chiếc váy của nữ nhân không mặt này đình chỉ tiếng thút thít nỉ non, chúng nó vô thần nhìn tới Hứa Thanh, biểu cảm dần dần cải biến, chậm rãi lộ ra nụ cười, mở to miệng tựa như nói cái gì đó, nhưng không có thanh âm truyền ra.

Rất nhanh, càng ngày càng nhiều những gương mặt đình chỉ thút thít nỉ non, cho đến cuối cùng... Hơn phân nửa gương mặt trên chiếc váy của nữ nhân không mặt đều dừng lại tiếng thút thít nỉ non, toàn bộ nhìn Hứa Thanh, từng gương mặt đều nở nụ cười, trên biểu cảm hiện lên sự nhu hòa.

Đôi môi của chúng nó khẽ nhúc nhích, hình như đang nhẹ nhàng mở miệng, nói ra hai chữ mà người khác không nghe được.

Trong khi những gương mặt kia mỉm cười và nói gì đó, cả người Hứa Thanh đứng ở chỗ đó, sững sờ nhìn vào những gương mặt trên vải của nữ nhân không mặt này.

Không đợi hắn thấy rõ, nữ nhân không mặt này liền dịch chuyển thân thể rời khỏi, đi qua bên cạnh hắn, cho đến khi nó đi ra xa, tiếng khóc lần nữa vang vọng…

Thân hình Hứa Thanh cứng ngắc, giờ phút này cũng đã khôi phục lại, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, hắn kinh ngạc quay đầu nhìn lại nữ nhân không mặt càng đi càng xa, thân ảnh màu trắng kia, ở trong đêm tối, tựa như một ngọn lửa đang bốc cháy…

Vừa rồi, những gương mặt nở nụ cười ở trên đó… Hứa Thanh cảm thấy rất quen thuộc.

Giống như đã từng quen biết…

Nhất là một người trong đó, hắn nghĩ lại, đó chính là lão nhân bán thuốc bị hắn vác đi thiêu, cho lão nghỉ ngơi.

Hứa Thanh im lặng, nhìn thân ảnh kia đi xa, mơ hồ hiểu ra cái gì, hồi lâu, hắn cúi đầu thật sâu, nhẹ giọng thì thào.

“Cảm ơn.”

Những gương mặt tươi cười lúc nãy, cũng nói đúng hai chữ này.

“Cảm ơn.”

—

Chương 104: Có thù tất báo (1)

Nửa khuôn mặt của Thần Linh đến, như một tiếng sấm khiến cho vạn vật đều bị ảnh hưởng, không thể không thay đổi.

Mà loại biến hóa này, khiến cho thế giới này càng trở nên tàn khốc, càng trở nên lạnh như băng.

Cấm khu hình thành, khiến cho thế giới vốn lạnh như băng giờ đã đạt đến cực hạn, nhưng giờ phút này… Hứa Thanh ngóng nhìn thân ảnh áo trắng đi xa, hắn bỗng nhiên nghĩ tới một câu lúc trước Lôi đội đã từng nói.

“Ngươi có biết, tại sao ta lại hai lần muốn đưa ngươi đi khỏi tòa thành trì đổ nát này không?”

“Bởi vì, khi ta nhìn thấy thân ảnh của ngươi đang hoả táng thi hài, lúc ấy hỏa diễm ở bên cạnh ngươi, ngươi bị ánh lửa chiếu rọi, cả hai giống như hòa hợp lại với nhau, làm cho ta dường như thấy được… Một tia ôn hòa ở trong thế giới tàn khốc này.”

Hứa Thanh im lặng.

Hắn giờ phút này, cũng giống như Lôi đội lúc trước, hắn cũng cảm nhận được một tia ôn hoà.

Đến từ nữ nhân không mặt mặc váy trắng kia, đến từ đông đảo những gương mặt mỉm cười nói cảm ơn với hắn.

Đến từ… Thứ mà thế giới tàn khốc này cũng không cách nào cướp đi, nhân tính.

Thật lâu sau, Hứa Thanh lần nữa cúi đầu thật sâu.

Sau đó hắn xoay người đi về phía tường thành xa xa, vội vã rời đi.

…

Có lẽ do lúc trước hắn ném quá nhiều hắc đan, khiến cho dị chất ở khu vực phủ thành chủ nồng đậm vô cùng, đột phá điểm giới hạn. Như hỏa diễm trong đêm tối, hấp dẫn vô số ánh mắt cùng sự chú ý.

Cũng có lẽ là nhân quả của hắn và tòa thành trì này.

Cho nên, khi Hứa Thanh chạy ở trên đường, cũng không gặp phải nhiều nguy hiểm, rất thuận lợi đi tới tường thành.

Đứng ở chỗ này, Hứa Thanh thoáng quay lại nhìn qua thành trì trong đêm tối, bên tai truyền đến tiếng gào thét cùng thanh âm thê lương xa xa, hắn lặng lẽ ngóng nhìn một lát.

“Không biết lần sau đến, là khi nào…” Hứa Thanh thì thào, chăm chú nhìn về tòa thành trì trong bóng tối, sau đó quay người nhảy xuống khỏi tường thành, hòa mình với bóng đêm rời xa.

Vì tăng lên tốc độ, hắn lấy ra phi hành phù mà mình vừa lấy được, sau đó dán vào trên đùi, linh năng trong người tràn vào trong, tốc độ lập tức ầm ầm bộc phát, cả người trực tiếp bay lên trời.

Sau đó gào thét bay đi ở trên không trung.

Gió thổi vào mặt, Hứa Thanh có chút không quen, mà tốc độ cùng phi hành đột nhiên bộc phát, cũng làm cho hắn thật lâu mới thích ứng được, nhất là phi hành, cái này là lần đầu tiên phi hành trong đời của hắn.

Cái loại cảm giác bay lượn ở trên trời, loại cảm giác cúi đầu nhìn đại địa, nhìn thế giới ở dưới chân chính mình, khiến cho thần sắc Hứa Thanh có chút hoảng hốt.

Hắn cảm thấy mình tựa như biến thành những con phi điểu sống sót dưới cái mở mắt của Thần Linh, đang giương cánh bay trên trời.

“Nguyên lai chim chóc bay trên trời, sẽ có loại cảm giác này.” Hứa Thanh thì thào, cố gắng khống chế thân thể.

Mà hắn tu luyện Hải Sơn Quyết đến tầng thứ bảy, đã có thể khống chế hoàn mỹ thân thể, cho nên Hứa Thanh rất nhanh liền quen thuộc loại trạng thái bay trên không này.

Phối hợp cùng tốc độ cùng sức mạnh của bản thân, sau khi thỉnh thoảng hạ xuống đạp mạnh một cước, lại thi thoảng tung quyền về phía sau khi ở trên không trung, khiến cho tốc độ của hắn càng nhanh hơn.

Từ xa nhìn lại, cả người hắn tựa như một đạo cầu vồng, lao qua giữa không trung trong cấm khu.

Đổi thành những người khác, còn phải lo lắng dị chất tràn vào, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn không cần băn khoăn việc này, cho nên có thể liên tục gia tăng tốc độ.

Vì vậy trải qua không lâu, hắn liền thấy được biên giới cấm khu ở xa xa, sau khi xông lên, cả người hắn trực tiếp liền chạy ra khỏi cấm khu.

Chớp mắt ra tới bên ngoài, từng cơn gió ấm áp thổi vào trên người của hắn, xua tán đi sự âm lãnh của cấm khu.

Đứng trên không trung, Hứa Thanh trầm mặc, ngẩng đầu nhìn về phía thành Lộc Giác, lại quay đầu đảo qua một phía khác.

Sinh hoạt trong doanh địa thập hoang giả nửa năm, khiến cho Hứa Thanh biết được rất nhiều việc mới, cũng làm cho hắn hiểu rõ những người sinh hoạt ở khu vực này, cũng cho hắn biết tên cùng vị trí của không ít thành trì gần đó, trong đó cũng bao hàm sơn môn của Kim Cương tông.

Giờ phút này tuy rằng trời còn chưa sáng, nhưng mặt đất dưới ánh trăng chiếu rọi cũng không phải hoàn toàn là một màu đen nhánh, vẫn có thể mơ hồ thấy được dãy núi lên xuống ở xa xa.

Hứa Thanh đứng trên không trung, ánh mắt qua lại giữa vị trí thành Lộc Giác cùng tông môn của Kim Cương tông mấy lần.

“Không cam lòng a.” Hứa Thanh thì thào.

Hắn không biết lão tổ Kim Cương tông sau khi vào thành trì sẽ có kết cục sẽ như thế nào.

Nhưng Hứa Thanh đại khái cảm thấy đối phương sẽ không vẫn lạc, nhưng chắc chắn không thể tránh được phải chật vật cùng trọng thương, nhưng muốn trong thời gian ngắn thoát được ra ngoài thì khả năng không lớn.

Mà chính mình giờ khắc này, nếu như đi đến thành Lộc Giác, hết thảy sẽ đều thuận lợi, nhưng hắn cảm thấy cứ rời đi như vậy, nội tâm sẽ rất không thoải mái.

Vì vậy sau khi trầm mặc mấy cái hô hấp, trong mắt thiếu niên lộ ra hàn mang, thân thể nhoáng một cái toàn diện bộc phát tốc độ, phi hành phù tràn ra chấn động kịch liệt, hắn lao thẳng đến…

phía Kim Cương tông.

Hứa Thanh không lựa chọn lập tức đi đến thành Lộc Giác, hắn muốn đi Kim Cương tông một chuyến.

Hắn chuẩn bị thừa dịp lão tổ Kim Cương tông bị nhốt, hai vị trưởng lão tử vong, toàn bộ Kim Cương tông đang ở thời điểm suy yếu nhất, đi vào trong đó hồi báo một chút cho đối phương.

Cái này, chính là tính cách của Hứa Thanh.

Nếu như đổi thành những người khác, giờ phút này trước tiên sẽ lựa chọn rời khỏi, nhưng những gì Hứa Thanh trải qua từ nhỏ đến lớn khiến cho hắn hiểu được, nhất định phải xóa đi tai hoạ ngầm.

Dù là này cái tai hoạ ngầm này vượt ra khỏi phạm vi giải quyết của mình, không cách nào xóa đi trong thời gian ngắn, vậy cũng phải làm cho đối phương đau nhức.

Loại đau này, đến trình độ nhất định, mới có thể trở thành một loại uy hiếp.

Đây là cách sinh tồn ở trong xóm nghèo, cũng là quy tắc của thập hoang giả, về phần có phải quy tắc trong loạn thế hay không thì Hứa Thanh không biết, nhưng đây là quy tắc của hắn.

Mà Hứa Thanh cảm thấy giết hai vị trưởng lão vẫn còn chưa đủ uy hiếp.

Chương 105: Có thù tất báo (2)

Trong lúc Hứa Thanh không ngừng bay tới gần phía Kim Cương tông, cho đến khi ánh nắng ban mai hiện lên, ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt đất, Hứa Thanh đã thấy được mục đích của hắn ở phía xa.

Sơn môn Kim Cương tông!

Kim Cương tông xây dựng trên một ngọn núi, kiến trúc vờn quanh khắp thân núi, đại điện trên đỉnh núi ở ngay dưới ánh mặt trời, hình như có quang huy tản ra, từ xa nhìn vào có phong thái phi phàm.

Chỉ là bây giờ tu sĩ trong tông phần lớn đã ra ngoài tìm kiếm chưa về, vì vậy đệ tử lưu thủ bên trong sơn môn không phải rất nhiều, trong sáng sớm, thỉnh thoảng mới thấy một thân ảnh.

Trong thần sắc của bọn họ mang theo sự kiêu căng, dường như đứng ở nơi đây liền có thân phận cao quý, trên một cái cầu hình vòm trong sơn môn còn có ba đến năm tên đệ tử đang đàm tiếu.

Trong câu chuyện phần lớn là nói về việc lão tổ ra ngoài tìm kiếm tiểu hài tử, trong ngôn từ biểu lộ lão tổ có chút chuyện bé xé ra to.

Còn có một vài người khác, thì ở riêng chỗ ở của mình khoanh chân thổ nạp, đang trong quá trình tu luyện.

Mà tông chủ Kim Cương tông, giờ phút này đang ngồi trong đại điện, thần sắc lạnh nhạt đọc một quyển ghi chép về lễ vật mà thành trì cùng doanh địa gần đó đưa lên.

Đáy lòng của gã cũng giống như những đệ tử bên ngoài kia vậy, đối với việc lão tổ ra ngoài, có chút lơ đễnh.

“Một tên thập hoang giả mà thôi, coi như là có chút bổn sự, nhưng cử hai vị trưởng lão cũng đủ để trấn áp rồi, lão tổ thật sự không cần phải đích thân ra tay, làm cho tông môn hiện giờ trở nên trống trải.”

Tông chủ Kim Cương tông lắc đầu, thầm nghĩ việc này không có biện pháp, lời nói của lão tổ, không người nào dám ngỗ nghịch.

Mà vào thời điểm toàn bộ tông môn rơi vào trạng thái lười nhác, ở trên không trung, không có ai phát giác được Hứa Thanh, hắn cúi đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Đầu tiên hắn cảm thụ một chút phương hướng gió thổi, sau đó vòng một vòng đến một khu vực thuận gió, cân nhắc tốc độ gió cùng với khoảng cách khuếch tán.

Cuối cùng lựa chọn một vị trí, không cho bất kỳ tu sĩ Kim Cương tông chút cơ hội phản ứng, lấy ra rất nhiều phấn độc, mặt không cảm xúc vung tay vẩy ra.

Phấn độc trên người Hứa Thanh có rất nhiều, giờ phút này hắn trực tiếp dùng tám phần.

Nhiều phấn độc như vậy hỗn hợp cùng một chỗ, trong đó có cái đã có độc tính cực kỳ kinh người, giờ phút này liền theo gió phiêu tán về phía Kim Cương tông.

Hứa Thanh cũng không lập tức ra tay, mà là đang chờ đợi.

Thời gian từng chút một trôi qua, bởi vì phấn độc quá nhiều, cho nên trong lúc khuếch tán, bầu trời cũng dường như dần bị lây nhiễm màu sắc, mơ hồ biến thành màu đen, ngay khắc này ánh mắt Hứa Thanh liền lóe lên hàn mang.

“Không sai biệt lắm.”

Ngay khi màn trời màu đen này xuất hiện, rất nhanh liền khiến cho tu sĩ Kim Cương tông chú ý.

Người đầu tiên thấy là mấy đệ tử đang nói chuyện với nhau, bọn họ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn qua màn trời màu đen, nhao nhao sững sờ.

“Đó là cái gì?”

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một đám màu đen này thổi qua một thân cây ở xa, khiến cho cái cây này lập tức héo rũ, thần sắc của mấy người đệ tử này bỗng nhiên đại biến.

“Độc!!”

Theo tiếng kinh hô truyền ra, đệ tử trong tông môn phát hiện một màn này liền nhao nhao chấn động, từng đạo thân ảnh nhanh chóng từ trong tông bay ra, thần sắc từng kẻ đều biến hóa, vừa muốn thi pháp tản ra độc phong.

Nhưng vào lúc này, thân ảnh Hứa Thanh trên bầu trời bỗng nhiên dùng tốc độ cực nhanh lao ra, hóa thành một đạo thiểm điện, một đường sấm sét, lao thẳng đến sơn môn Kim Cương tông.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh của hắn giống như một đạo thiên lôi bổ xuống nhân gian, trực tiếp nhảy vào bên trong Kim Cương tông.

Trong sự kinh sợ của những tu sĩ Kim Cương tông, trong lúc tiếng chuông cảnh báo vang vọng toàn bộ tông môn, tiếng nổ vang truyền khắp bốn phương, thân ảnh Hứa Thanh bỗng nhiên rơi xuống đất.

Chỗ hắn đạt chân chính là vị trí sườn núi giữa Kim Cương tông.

Mặt đất truyền ra tiếng nổ mạnh, từng đạo khe hở khuếch tán, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, sát cơ trong mắt trở lên mãnh liệt, trực tiếp phóng về phía đông đảo tu sĩ Kim Cương tông đang có biểu cảm hoảng sợ!

Tiếng nổ mạnh vang lên.

Hứa Thanh ra tay mạnh mẽ, tốc độ kinh người, những nơi đi qua hễ là ai đụng chạm cùng hắn, nhất định sẽ vang lên tiếng kêu thảm thiết, vô số cỗ thi thể rơi lả tả.

Tuy số lượng để tử còn trong Kim Cương tông không nhiều lắm, nhưng số lượng cũng có kha khá.

Cho nên rất nhanh, trong từng tiếng rống giận dữ, từng đạo thân ảnh từ bát phương hội tụ lại, lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

“Địch tập kích!”

“Chết tiệt, lại có người dám tập kích Kim Cương tông chúng ta!”

“Giết!!”

Giờ phút này tông chủ Kim Cương tông ở trong đại điện cũng lập tức phát hiện, hoảng sợ bước nhanh ra ngoài, thấy tông môn náo loạn, càng thấy được cả ngọn núi tràn ngập gió độc.

“Các đệ tử, lập tức ăn vào Tị Độc Đan, ra tay xua tán gió độc!” Thần sắc gã bỗng nhiên biến hóa, nhanh chóng hạ lệnh xuống.

Đồng thời gã tập trung vào vị trí phát ra tiếng nổ vang ở giữa sườn núi, hàn ý tràn ngập trong mắt, lập tức phóng đi.

Nhưng mà Hứa Thanh ra tay vô cùng nhanh, hắn không dây dưa cùng những đệ tử Kim Cương tông này, mà vừa chạy vừa phất tay, ném từng miếng hắc đan ra ngoài.

Những viên hắc đan này có viên rơi xuống đất, có viên vẫn còn ở trên không trung, đều cùng lúc nổ tung, tạo thành những vòng xoáy thu hút dị chất, khiến cho dị chất không chỗ nào không có giữa thiên địa tựa như sống lại vậy, lập tức bị thu hút tới đây.

“Dị chất!!” Đệ tử bốn phía của Kim Cương tông đang muốn xông lên, sau khi phát hiện một màn này, liền nhao nhao biến sắc, theo bản năng lui về phía sau, nhưng vẫn có mấy người rơi vào vị trí trung tâm của vòng xoáy, trong đám dị chất nồng đậm, toàn thân bọn họ nhanh chóng hiện ra một màu xanh đen.

“Lớn mật!!” Tiếng gầm giận dữ từ phía trên đỉnh núi truyền ra, thân ảnh tông chủ Kim Cương tông bỗng nhiên lao đến.

Tu vi Ngưng Khí đại viên mãn chấn động, đã vượt qua tên trưởng lão mà Hứa Thanh giết chết, đây là cường giả thứ hai trong Kim Cương tông ngoại trừ lão tổ.

Giờ phút này áo bào màu vàng của gã phồng lên, sắc mặt âm trầm, sát cơ trong mắt vô cùng mãnh liệt, nhưng khi thấy được trang phục thập hoang giả cùng với tuổi của Hứa Thanh, toàn thân gã liền chấn động.

“Là ngươi!” Gã không cần đoán, trong lòng cũng đã có đáp án.

Mà ngay một khắc đán án hiện ra, đáy lòng tông chủ Kim Cương tông liền dấy lên một cơn sóng lớn.

—

Chương 106: Hỏa thiêu Kim Cương tông (1)

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Ánh mắt của tông chủ Kim Cương tông ngưng tụ lại, tâm thần tựa như sóng biển kịch liệt cuộn trào, có chút không thể nào tin.

Nhưng giờ phút này trong mắt gã chính là một vị thiếu niên, thân mặc áo da màu đen, tóc rất loạn, trên mặt vô cùng bẩn, chỉ là… Bên trong cái áo da lộ ra vết máu khô héo, mang theo sát khí.

Mặc dù tóc tai tán loạn cùng những vết bẩn trên mặt đã che đậy dung nhan của hắn, nhưng giờ phút này gió độc thổi tới, thổi tóc bay lên, lộ ra hai mắt không cách nào che lấp.

Bên trong mắt có sự lạnh lùng không cách nào hình dung được, vào thời khắc này, dù là ở trong sương mù nồng đậm dị chất, vẫn đặc biệt rõ ràng như trước.

Mặc dù ánh mắt của tông chủ Kim Cương tông chỉ tiếp xúc cùng ánh mắt của hắn trong một cái chớp mắt, một sát na tức thời thôi, nhưng nội tâm của gã đã dâng lên một cỗ khí lạnh.

“Tiểu hài tử!!”

Dù là chưa thấy qua bức họa của Hứa Thanh, nhưng trong một cái chớp mắt này, trong đầu tông chủ Kim Cương tông trực tiếp xuất hiện biệt hiệu của đối phương ở trong doanh địa của thập hoang giả.

Gã biết lão tổ cùng hai vị trưởng lão và còn rất nhiều đệ tử đang đuổi giết người này, nhưng hôm nay… Lão tổ cùng trưởng lão còn không quay về, nhưng tiểu hài tử đang bị đuổi giết, vậy mà lại xuất hiện ở trong tông môn.

Một màn này, để cho tông chủ Kim Cương tông cực kỳ sợ hãi, nhưng giờ phút này gã cũng không kịp nghĩ nhiều, gã nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong thời gian ngắn tạo ra gió bão quét ngang qua bốn phía để xua tán gió độc, đồng thời cơn bão táp này cũng hình thành một đợt sóng khí, quét thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn qua, không thèm để ý tới tông chủ Kim Cương tông, thân thể trong nháy mắt tránh đi, thay đổi một hướng rồi chợt phóng nhanh, tay vẫn tiếp tục ném hắc đan ra.

Thanh âm oanh oanh bỗng nhiên vang vọng, tông chủ Kim Cương tông cảm nhận được sự quỷ dị của hắc đan, sắc mặt lần nữa biến hóa, hung hăng dậm chân, truy kích về phía Hứa Thanh, muốn tới ngăn cản hắn.

Nhưng Hứa Thanh không tranh đấu cùng gã, lần nữa tránh đi, mượn nhờ tốc độ của phi hành phù, tiếp tục chạy trong tông môn, khiến cho tông chủ Kim Cương tông không thể không sử dụng phi hành phù.

Từ xa nhìn lại, tông chủ Kim Cương tông cùng Hứa Thanh, một trước một sau, những nơi đi qua, đều không ngừng vang lên tiếng nổ.

Càng có từng viên hắc đan, được Hứa Thanh không ngừng ném ra bên trong tiếng nổ vang.

“Đáng chết!” Tông chủ Kim Cương tông tức giận, muốn lao tới ngăn trở, chỉ là hai người đều dùng phi hành phù nên tốc độ ngang bằng nhau, điều này khiến cho gã căn bản không có cách nào có thể đuổi theo bắt kịp.

Vì vậy rất nhanh, trong tiếng nổ vang, trong Kim Cương tông càng ngày càng nhiều hắc đan biến thành vòng xoáy, độ dày của dị chất cũng nhanh chóng đạt tới trình độ kinh người, dần dần tiếp cận với trong cấm khu.

Cho đến khi hắc đan của Hứa Thanh không còn thừa bao nhiêu, toàn bộ Kim Cương tông… Trực tiếp hóa thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Vòng xoáy này đang không ngừng chuyển động, khiến cho dị chất liên tục vọt tới, cả bầu trời đều bị che đậy, bên trong khu vực nồng đậm dị chất thậm chí đã tạo thành sương mù, càng ngày càng lớn, dường như che khuất cả bầu trời, bao phủ bát phương.

Từ xa nhìn lại, Kim Cương tông bị sương mù bao phủ, trong đó không ngừng truyền ra tiếng gào thét cùng kinh hô, các đệ tử bên trong giờ khắc này đều hoảng sợ vô cùng.

Cùng lúc đó, bởi vì nhân thủ thiếu thốn, cho nên mặc dù đã tản đi một bộ phận gió độc, nhưng vẫn càng nhiều phấn độc theo cơn gió lúc này bay đến, phô thiên cái địa, thổi vào bên trong sơn môn Kim Cương tông, dung hợp cùng với sương mù.

Những nơi đi qua, hết thảy cỏ cây trong nháy mắt trở nên héo rũ, thậm chí núi đá cũng phát ra thanh âm xì xì, như bị ăn mòn.

Tiếng kêu thảm thiết trong một nháy mắt, liên tiếp vang vọng.

Toàn bộ Kim Cương tông trở nên thê thảm vô cùng, tràn ngập dị chất nồng đậm, vạn vật đều bị ô nhiễm, độc tán dung nhập trong gió, bao phủ toàn bộ khu vực, phối hợp với dị chất, tạo thành thứ rất đáng sợ.

Mà hết thảy điều này, đều chỉ phát sinh ngắn ngủi trong một trăm hơi thở, tốc độ cực nhanh, khiến cho người khác rất khó phản ứng kịp, trong khoảng thời gian ngắn, Kim Cương tông lâm vào đại loạn.

Một bộ phận đệ tử phía sau trước tiên muốn chạy trốn, nhưng độc nơi đây quá mãnh liệt, dù đã ăn vào Giải Độc Đan, nhưng vẫn không có tác dụng quá lớn, rất nhanh liền có người thất khiếu chảy máu, kêu rên thê lương.

Còn có một bộ phận thì nhanh chóng ẩn núp, thế nhưng cũng vô ích.

Trừ cái này, còn lại là tông chủ gào thét đuổi theo Hứa Thanh.

Chỉ là giờ phút này tông môn hỗn loạn, tốc độ Hứa Thanh lại nhanh, thừa dịp tán loạn lắc lư mấy cái liền biến mất không còn bóng dáng, những người khác đang muốn tìm kiếm, thì ngay vào lúc này, có ánh lửa từ chỗ không xa lập lòe lan tới.

Một màn này khiến cho da đầu của mọi người run lên, tông chủ Kim Cương tông càng là hoảng sợ đến tột cùng, bất chấp đuổi bắt Hứa Thanh, lập tức triệu hoán đệ tử dập tắt lửa.

Nhưng… Ánh lửa không phải chỉ có một chỗ, rất nhanh, từng chỗ lửa cháy, không ngừng xuất hiện ở bên trong tông môn, hỏa diễm hừng hực bắt đầu đốt cháy.

Chương 107: Hỏa thiêu Kim Cương tông (2)

“Tiểu hài tử!!” Tông chủ Kim Cương tông phát ra thanh âm thê lương, hận ý đạt đến cực hạn, nhưng nhất thời nửa khắc cũng không tìm được hắn, chỉ có thể toàn lực dập tắt lửa.

Cùng lúc đó, bên trong một chỗ kiến trúc hoa lệ của Kim Cương tông, sau khi thân ảnh Hứa Thanh bay nhanh vào, liền vơ vét vật có thể vơ vét mang đi, sau đó phóng hỏa ngay tại chỗ, rồi cấp tốc rời khỏi.

Toàn bộ quá trình đều xảy ra rất nhanh, cho đến không lâu, ở trong náo động, Hứa Thanh đến một kiến trúc mà trình độ xa hoa rõ ràng lớn hơn kiến trúc lần trước rất nhiều, cũng thấy được bảng hiệu của nó.

“Tàng Bảo Các?” Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, tay phải giơ lên tung ra một quyền.

Cánh cửa lớn của Tàng Bảo Các lập tức vỡ vụn, khói độc bên ngoài lan tràn vào trong, Hứa Thanh tùy theo bước vào, thấy được từng dãy kệ ở.

Trên kệ để các loại đan dược, linh tệ cùng trọng bảo.

Hứa Thanh quét mắt qua một cái, trái tim trở lên điên cuồng, lập tức đi lên muốn mang đi toàn bộ, vơ vét một phen liền muốn ly khai.

Nhưng ánh mắt của hắn ngưng tụ lại, chú ý vào bên trong Tàng Bảo Các, khói độc đang xâm nhập vào khe hở trên một cái vách tường, những tia sáng mơ hồ bay vòng quanh tạo thành hình dạng một cái cửa, dường như ngay ở đó có một cái cửa ngầm.

Vì vậy lông mày Hứa Thanh nhướng lên, trực tiếp đi lên một bước, trong tiếng nổ vang, cánh cửa ngầm xuất hiện khe nứt, nhưng không có vỡ vụn.

Hứa Thanh khẽ di một tiếng, hàn mang trong mắt chớp động, trong cơ thể truyền ra âm thanh ken két, hư ảnh của Khôi bỗng nhiên biến ảo ở sau lưng, gào thét không tiếng dung nhập với cánh tay của hắn, hóa thành một quyền toàn lực.

Oanh một tiếng, cánh cửa ngầm chia năm xẻ bảy, lộ ra một cái phòng tối.

Vật phẩm bên trong không có nhiều lắm, chỉ có một cái túi nhỏ cỡ lòng bàn tay.

Hứa Thanh có chút kinh ngạc, đang giơ tay lên chụp lấy.

Nhưng vào lúc này, phía dưới cái túi tràn ra ánh sáng mãnh liệt, từng đạo từng đạo hình vẽ phức tạp được phác họa trên mặt đất theo ánh sáng lập lòe, hình thành từng lưỡi đao gió xoay tròn bắn lên không, ngăn cản cánh tay đang chộp tới của hắn.

Hứa Thanh lập tức thu tay lại, nhìn đao gió, trong ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, hắn cảm thấy thứ này nhất định là cái bảo bối, vì vậy quét về những hình vẽ ở phía dưới cái túi.

“Đây là cái gì?” Hứa Thanh nhíu mày, sau khi cảm thụ thấy ở trên chúng nó có linh năng chấn động, hắn liền hừ lạnh một tiếng, lấy ra hai quả hắc đan còn sót lại của mình, trực tiếp bóp nát.

Dị chất nháy mắt bộc phát, từ bốn phía tràn vào, quét sạch mọi nơi, bao phủ gian mật thất, hình vẽ trên mặt đất sáng lên, giờ phút này đang kịch liệt lập lòe, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản sự ăn mòn, cuối cùng dần ảm đạm xuống, vang lên thanh âm ken két liền dập tắt.

Hứa Thanh không chần chờ ôm lấy cái túi, thân thể nhoáng một cái rời khỏi Tàng Bảo Các.

Nhìn Kim Cương tông giờ phút này trở thành một mảnh hỗn loạn, tràn đầy tiếng kêu rên, trần ngập dị chất cùng khối độc, còn có vài ánh lửa bốc lên, thần sắc Hứa Thanh lạnh như băng, phi hành phù lập lòe, thân thể chợt lao lên không, liền muốn ly khai.

Hắn biết rõ, coi như là bây giờ bên trong Kim Cương tông không có lão tổ, nhưng mình chỉ chiếm lợi do tập kích mà thôi, nếu cứ tiếp tục nữa sẽ gặp phải nguy hiểm.

Mà mục đích lần này của hắn cũng không phải đơn thuần là giết người, mà muốn hủy đi sơn môn của Kim Cương tông, có thể đoạt bao nhiêu liền đoạt bấy nhiêu, bây giờ mục đích đã đạt được, hắn bộc phát tốc độ của mình, lao thẳng đến trên bầu trời.

Nhưng vào lúc này, tiếng gầm giận dữ truyền ra, tông chủ Kim Cương tông tóc tai bù xù trong sương mù đang cấp tốc vọt tới phía hắn.

Hứa Thanh đang ở không trung, sát cơ trong mắt lóe lên, lực lượng Hải Sơn Quyết tầng bảy trong cơ thể bộc phát, hư ảnh của Khôi ở sau lưng biến ảo, tung một quyền về phía tông chủ Kim Cương tông đang lao tới.

Âm thanh ngập trời, thân thể tông chủ Kim Cương tông rút lui vài bước, vừa muốn tiếp tục, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một cái đao ảnh màu tím, đang hình thành sau lưng Hứa Thanh.

Thiên Đao hạ xuống.

Trực tiếp chém về phía tông chủ Kim Cương tông.

Sắc mặt tông chủ Kim Cương tông đại biến, thân thể bỗng nhiên rút lui, lao về trong gió độc cùng sương mù dị chất, mà ánh đao màu tím cũng lập tức chém vào.

Hứa Thanh không đuổi theo, ánh mắt chớp động, lập tức rút lui, hóa thành một đạo cầu vồng nhảy vào bầu trời, dùng tốc độ sấm sét lao về phía xa.

Mà ngay lúc hắn rời đi, lập tức có 7-8 đạo thân ảnh lao ra từ trong đám sương mù mà tông chủ Kim Cương tông vừa thối lui, mỗi người đều toàn lực ra tay đánh một kích.

Sức mạnh của một kích này cực lớn, khiến cho không khí tựa hồ cũng bị đánh nứt ra, tiếng nổ vang ngập trời, tạo thành vết lõm, có thể so với lực lượng của Trúc Cơ.

Nếu Hứa Thanh còn không rời khỏi mà tiếp tục truy kích, sợ là giờ phút này đã bị dính đòn này vào trên người.

Mà 7-8 đạo thân ảnh kia đều là lão giả, giờ phút này sắc mặt của toàn bộ đều trở lên trắng bệch, máu tươi phun ra, hiển nhiên một kích vừa rồi là do bí pháp phối hợp của bọn họ tạo ra.

Bây giờ mắt thấy Hứa Thanh chạy trốn, bọn họ do dự có nên đuổi theo hay không.

Chương 108: Hỏa thiêu Kim Cương tông (3)

“Bảy vị hộ pháp không nên đuổi theo.” Trong sương mù, tông chủ Kim Cương tông lảo đảo đi ra, một cánh tay thình lình bị đứt gãy, giờ phút này đang có từng giọt máu tươi hạ xuống, sắc mặt gã trắng bệch, thân thể lung lay tựa như sắp đổ.

“Tặc tử kia quá cẩn thận, rõ ràng không truy sát ta. Bây giờ trọng điểm của chúng ta, là phải mau chóng xua tán gió đọc cùng dị chất, tiếp đó đợi lão tổ trở về!”

Trong lòng tông chủ Kim Cương tông tràn đầy nghẹn khuất, cực kỳ phẫn nộ, gã vừa rồi liều mạng để bị thương là muốn dụ đối phương, nhưng thất bại.

7-8 lão giả nhao nhao trầm mặc, có người tiến lên đỡ lấy tông chủ, nhìn tông môn vẫn còn trong hỗn loạn, biểu cảm của bọn họ cũng có chút mờ mịt, thở dài một tiếng, chỉ có thể tận lực đi xua tán gió độc và dị chất.

Thời gian trôi qua, rất nhanh trôi qua một ngày.

Khi hoàng hôn của ngày hôm nay đến, độc cùng dị chất trên Kim Cương tông rốt cuộc đã tiêu tán hơn phân nửa, cái gió độc phía trước thì phải tiêu hao rất nhiều thuật pháp phong hệ, mà cái sau... Thì khiến cho bọn họ phải bóp nát linh tệ, dùng linh năng thuần khiết để pha loãng.

Tiêu hao cực lớn.

Mà toàn bộ tông môn... biến thành một mảnh tàn phá, ngay cả đại điện trên đỉnh núi cũng đều biến thành phế tích, phần lớn kiến trúc sụp xuống, khắp nơi đều là dấu vết lửa cháy.

Muốn khôi phục lại, cũng cần tiêu hao cực lớn.

Càng nghiêm trọng hơn là đệ tử Kim Cương tông, dị chất trong cơ thể những người này đều rất nồng đậm, giờ phút này phần lớn toàn thân có màu xanh đen, cần đại lượng Bạch Đan thậm chí Thanh Trần Đan để hóa giải.

Tông chủ Kim Cương tông cùng mấy vị hộ pháp, từng người đều mỏi mệt cùng tràn ngập nghẹn khuất, ở phía chân trời, một đạo cầu vồng lao đến.

Lão tổ Kim Cương tông, trở về.

Trên người lão đồng dạng hiện lên vẻ chật vật, trên thân thể có nhiều chỗ có thương thế, tóc tai bù xù, áp chế tức giận, sau khi chạy ra khỏi cấm khu, lão đã quyết định rồi, sau đó mình sẽ không tiếc bất cứ đại giới gì, nhất định phải giết chết đứa bé kia.

Cho đến khi lão từ xa thấy được sơn môn, lão liền sửng sốt một chút ở trên không trung, sau đó lập tức tăng tốc tới gần, lão đứng ở bên trên sơn môn, ngơ ngác nhìn phế tích dưới chân.

“Lão tổ…” Sau khi đám đệ tử Kim Cương tông thấy được thân ảnh lão tổ, từng người lập tức khóc lóc kể lể.

“Lão tổ, tiểu hài tử thừa dịp ngài không có ở đây, tới làm loạn tông chúng ta, các đệ tử thương vong vô cùng nghiêm trọng.”

“Lão tổ, Tàng Bảo Các của chúng ta cũng bị tặc tử cướp sạch không còn, đồ có thể cầm ra cũng đều bị dị chất ô nhiễm.”

“Lão tổ, thằng nhóc kia quả thực không có nhân tính, rất nhiều đệ tử đều trúng kịch độc, rất khó có thể hóa giải.”

Chỉ có tông chủ cùng đám hộ pháp, là trầm mặc không nói gì.

Nghe các đệ tử khóc lóc kể lể, lão tổ Kim Cương tông nhìn sơn môn tàn phá, nhìn đệ tử thê thảm, lại nhìn tông chủ đã mất đi cánh tay cùng những hộ pháp đều bị thương, thân thể chậm rãi run rẩy.

Sắc mặt từ màu xanh biến thành màu trắng, lại từ trắng biến thành màu đỏ, cuối cùng hóa thành xanh mét vô cùng, thân thể lảo đảo không khống chế nổi phun ra một ngụm máu tươi.

Trong lúc hô hấp dồn dập, hai tay của lão gắt gao nắm chặt, ánh mắt đỏ thẫm như muốn ăn thịt người vậy, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét thê lương.

“Ta muốn giết ngươi!”

Tiếng gào to vang vọng bát phương, tựa như sấm chớp nổ vang, nhưng cũng không truyền đến được truyền tống trận ở thành Lộc Giác lúc này.

Trong thành Lộc Giác, bên cạnh truyền tống trận, Hứa Thanh đang đứng xếp hàng ở đó.

Phía trước hắn, rõ ràng là một chỗ truyền tống trận cực lớn.

Trận này xây dựng trên một chỗ pháp đàn, được xây hình bát giác, trong đó có khắc vô số phù văn, cực kỳ phức tạp, mỗi một lần lập lòe đều phát ra tia sáng vạn trượng, khí thế như cầu vồng.

Bốn phía còn có một chút thị vệ có tu vi không tầm thường, bọn họ lạnh nhạt nhìn những người đang xếp hàng, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, giống như chỉ cần trong lòng bọn họ có chút bất chính, sẽ bị lập tức chém giết ngay tức khắc.

Rất nhanh, theo người phía trước tan biến trong truyền tống trận, lúc đến phiên Hứa Thanh, hắn đi đến phía truyền tống trận trong pháp đàn.

Cho đến khi đi đến pháp đàn, bước vào bên trong truyền tống trận rất phức tạp, Hứa Thanh quay người nhìn lại cái mảnh thiên địa mà mình đã sống nhiều năm này.

Giờ phút này là buổi chiều, ánh chiều tà chiếu vào trên đại địa, gió tháng bảy mang theo sự nóng bức quét đến, thổi bay sợi tóc trước mắt Hứa Thanh, khiến cho hắn càng thấy rõ phiến thế giới này hơn.

Hắn nhìn về phía lấy tòa thành trì đổ nát, lại nhìn lại phía doanh địa thập hoang giả, sau cùng lạnh lùng quét mắt tới vị trí Kim Cương tông.

“Hẹn gặp lại.”

Hứa Thanh thì thào, ánh mắt càng ngày càng trở lên lạnh như băng, tia sáng dưới chân lập lòe, truyền tống trận càng ngày càng sáng, cho đến khi bộc phát, che hết tất cả, bao gồm cả thân ảnh Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, lúc tia sáng trong truyền tống trận tiêu tán, thân ảnh Hứa Thanh trong đó, cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

—

Chương 109: Thất Huyết Đồng (1)

Tháng tám, tiết Xử Thử (vào khoảng 22, 23, 24 tháng 8).

Bầu trời vẫn nắng như trước, tùy tiện dung nhập nhiệt độ của nó vào trong gió, mượn khí lưu của nó khiến cho sự nóng bức tràn ngập khắp đại địa, nhưng theo khí trời biến hóa, nhưng cơn nóng bức vẫn khó thể tránh khỏi đến ngày kết thúc.

Cuối cùng, nó chỉ có thể ở trên bầu trời, bất đắc dĩ nhìn xuống đại địa, chờ đợi hồng nhạn tới, chờ đợi huyền điểu quay về, chờ đợi tới tiết Bạch Lộ kế tiếp mới lại xuất hiện.

Nhưng so với đám người bên trên đại địa, vị trí của mặt trời, khiến nó có thể đứng ở trên cao, nhìn rõ ràng được hòn đảo bị vô tận nước biển vây quanh.

Toàn bộ Nam Hoàng Châu, trên thực tế chỉ là một hòn đảo.

Bộ dáng của nó là một cái hình bầu dục hơi nghiêng, trong đó bị một cái sơn mạch mênh mông tựa như Ngọa Long tung hoành nam bắc, ngăn cách tây đông.

Cái sơn mạch này, tên là sơn mạch Chân Lý.

Phía tây sơn mạch trọn vẹn chiếm cứ toàn bộ phạm vi bảy thành của Nam Hoàng Châu, nơi đó là cấm khu lớn nhất của khu Nam Hoàng Châu, tên là Hoàng Cấm.

Trong đó tràn ngập rừng rậm âm u, mai táng rất nhiều di tích viễn cổ, quanh năm có sương mù lượn lờ, dị thú đông đảo, vô số quỷ dị, dị chất cực kỳ nồng đậm.

Về phần sơn mạch phía đông, chiếm cứ toàn bộ phạm vi ba thành của Nam Hoàng Châu, cũng là chỗ nhân tộc nghỉ chân.

Mà ở nơi đây, có một vị trí cực kỳ đặc thù. Vị trí kia chính là ở phía bắc sơn mạch Chân Lý, là vị trí đầu tiên giáp giới cùng với biển khơi.

Phía tây là Hoàng Cấm, phía đông dựa vào khu vực nhân tộc, phía bắc là vùng biển vô tận, phía nam thì là lan tràn đến một chỗ khác của sơn mạch Chân Lý.

Loại vị trí địa lý này, liền khiến cho nó trở thành bến cảng lớn nhất toàn bộ Nam Hoàng Châu, ngày bình thường những tàu hàng vãng lai cực lớn liền nối liền không dứt, có tàu đến từ những hòn đảo bốn phía tới thương lượng buôn bán, cũng có thuyền đến từ… Đại lục Vọng Cổ.

Một vị trí đặc biệt vả lại trọng yếu như nơi này, tự nhiên không phải thế lực tầm thường có thể nắm giữ, mà nơi đây, chính là sơn môn của Thất Huyết Đồng.

Từ xa nhìn lại, tòa thành trì này chia làm bảy khu vực lớn, bến cảng chỉ là một cái trong số đó, bảy khu này tạo thành một thành trì mênh mông kinh người, có thể nói là một tòa hùng thành.

Nơi này, chính là chủ thành Thất Huyết Đồng.

Mà ở bên cạnh, còn có bảy ngọn núi nằm ở cuối cùng phía bắc của sơn mạch Chân Lý, mỗi một tòa đỉnh núi đều có một tượng con mắt 100 trượng khổng lồ, màu sắc khác biệt, nhưng cũng lộ ra sự lăng lệ ác liệt.

Bất kể ban ngày hay là đêm tối, quang mang chói mắt vĩnh viễn không tiêu tán, hình thành đại trận bao phủ bát phương.

Bảy cặp mắt vĩ đại bao quát đại địa, như đồng tử của một con thú lớn, mang theo uy nghiêm đáng sợ cùng sự băng lãnh, khiến cho tất cả mọi người sau khi thấy, đều chấn động tâm thần.

Đây cũng là lý do cái tên Thất Huyết Đồng tồn tại.

Bến cảng chỗ chủ thành, kể cả bảy ngọn núi này, chính là toàn cảnh sơn môn Thất Huyết Đồng.

Trong đó ngọn núi gần chủ thành cùng ngọn núi cao nhất xa nhất, tựa như hai người khổng lồ đứng sừng sững ở chỗ này, khiến cho bọn đạo chích Nam Hoàng Châu cùng nhiều thế lực khác đều phải kiêng kị.

Dẫu sao bên trong Nam Hoàng Châu, coi như là ba thành khu vực cư trú của nhân tộc, cũng đều tồn tại hung hiểm lớn lao.

Hoang dã tràn ngập dị chất, ẩn núp các loại dị thú cùng với các người vong mệnh hung ác.

Dị thú mặc dù không hung mãnh bằng trong cấm khu, nhưng đối với tuyệt đại đa số nhân tộc mà nói, sau khi rời khỏi thành trì, một khi gặp phải chúng nó, cũng thường thường có nghĩa là đã gặp phải nguy cơ sinh tử, nhất là gặp phải loại người vong mệnh… Ở trên hoang dã không có quá nhiều trật tự, sợ là sẽ gặp phải tràng cảnh còn thê thảm hơn cả tử vong.

Cho nên, một tòa thành trì có thể cư trú, đều là tha thiết ước mơ của tuyệt đại đa số nhân tộc.

Mà chủ thành Thất Huyết Đồng, cũng rất nổi danh ở toàn bộ Nam Hoàng Châu, không chỉ bởi vì nó phồn hoa, mà bởi vì trận pháp bao phủ Thất Huyết Đồng, có thể cách ly dị chất với trình độ cực lớn, khiến tuổi thọ trung bình của người sống trong đó cao hơn bên ngoài khá nhiều.

Vì vậy có thể vào Thất Huyết Đồng, là mộng tưởng của rất nhiều người.

Vô số người khát vọng đến đây, vô số người đã đến liền không muốn rời đi, hình như ở trong đây bọn họ có thể truy tìm mộng tưởng, chỉ là… Quy tắc của chủ thành Thất Huyết Đồng cực kỳ nghiêm khắc.

Tựa như một cây roi vô hình, quất vào trên người từng người tới nơi này.

Cây roi này tên gọi là… Thích nghi để sinh tồn.

Giờ phút này, ở bên trong bến cảng của chủ thành Thất Huyết Đồng, khu vực trung tâm, ba tòa truyền tống trận cực lớn đang không ngừng lập lòe tia sáng.

Chúng nó được xếp theo hình tam giác, người tới nối liền không dứt.

Tòa truyền tống trận thứ ba trong đó, theo tia sáng lập lòe, một thân ảnh thiếu niên lộ ra từ.

Nửa người trên thiếu niên mặc áo da tối màu, mặc cái quần rộng thùng thình, ống quần được cột lại bằng cây cỏ, tràn ngập vết máu bị gió thổi khô, tóc rất loạn, trên mặt cũng vô cùng bẩn.

Nhưng ánh mắt sáng ngời dị thường, tựa như sao sáng trên trời vậy.

Mới vừa xuất hiện, hắn liền đã nghe được tiếng hối hả ồn ào cùng với tiếng sóng biển, càng có những cơn gió nóng bức ẩm ướt thổi qua toàn thân, để cho hắn cảm thấy dính dính.

Tất cả những thứ này hóa thành một cảm giác lạ lẫm, hiện ra trên thể xác và tinh thần của thiếu niên.

Chương 110: Thất Huyết Đồng (2)

Thiếu niên, chính là Hứa Thanh vừa được truyền tống tới từ thành Lộc Giác.

“Đã tới chưa…”

Sau khi Hứa Thanh truyền tống tới đây, đầu có chút đau, giờ phút này hắn xoa bóp mi tâm, không có đứng trên trận pháp lâu mà bước nhanh ra ngoài, hắn ngẩng đầu nhìn về bốn phía.

Tất cả những thứ ở nơi đây, đều ngay ngắn trật tự.

Rất nhiều thị vệ mặc áo giáp màu đen đang tuần tra trấn thủ, ngoài từng cái truyền tống trận, đều có một đội ngũ dài như đầu rồng, trong đó muôn hình muôn vẻ, nữ có nam có, hối hả cầm bao lớn bao nhỏ, rập rạp vô số đứng với nhau, đồng thời còn có cả đoàn xe cũng ở trong đó.

Bọn họ đều là người đã truyền tống đến, trên mặt từng người, đều mang theo khát vọng có thể cư trú trong tòa thành trì này, mà hiển nhiên phí tổn truyền tống tới đây không thấp, cho nên thần sắc khát vọng bên trong họ càng mãnh liệt hơn.

Sau khi đảo qua một vòng, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt lại, theo đám người đi về phía bên ngoài.

Truyền tống trận nơi này không giống với thành Lộc Giác, muốn rời khỏi cần xét duyệt, ở trong hàng xét duyệt, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh bốn phía, rất xa nơi đây, có thể thấy biển khơi đen nhánh.

Mà ở một chỗ sơn mạch khác, dưới buổi chiều, có bảy ngọn núi cực kỳ rõ ràng, nhất là bảy pho tượng cự nhãn ở phía trên bảy ngọn núi, chấn động tràn ra dường như có thể kết nối với bầu trời, khiến cho bầu trời ở trong khu vực của bảy ngọn núi tạo thành vòng xoáy cực lớn.

Bên trong vòng xoáy, từng tầng mây vờn quanh, giống như lờ mờ tồn tại một con hung thú cực lớn, du tẩu ở bên trong hiển lộ ra phượng mao lân giác, lộ ra một cỗ ý cảnh thần thánh, chấn nhiếp bát phương.

Một màn này, khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động thật mạnh.

Cho đến khi người xếp hạng phía trước hắn thẩm tra xong, cầm lấy ngọc giản được phát rời đi, đến lượt hắn đi lên, Hứa Thanh mới thở sâu, thu hồi ánh mắt.

"Xuất giấy tờ chứng nhận, cùng trả lời ngươi tới đây để làm gì." Phía trước Hứa Thanh có một cái bàn dài, trên cái dài ngồi hai người, một nam một nữ.

Nam rất là tuấn mỹ, mặc trường bào màu xám, giờ phút này đang từ từ nhắm hai mắt, giống như đang nghỉ ngơi, nhưng linh năng trên người chấn động rất mạnh.

Nữ cũng tương tự mặc đạo bào màu xám, tuổi không lớn, bộ dạng mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, làn da trắng nõn.

Ánh mắt rất có thần, như tinh quang vậy, khiến cho người ta không thể kìm chế mà dễ dàng bị đắm chìm vào.

Người mở miệng đối với Hứa Thanh, chính là nữ tử này.

Nàng ngẩng đầu quét mắt nhìn Hứa Thanh, không để ý dơ bẩn trên người cùng trên mặt Hứa Thanh.

Hiển nhiên những thập hoang giả như thế này, nàng đã thấy qua quá nhiều rồi, giờ phút này trong lúc nói, nàng tiện tay cầm ra một khối ngọc giản, giống như đang chờ đợi trả lời để nhập ghi chép vào.

Hứa Thanh cảm thụ một chút chấn động linh năng trên người đối phương, chấn động này không mạnh, nhưng chẳng biết tại sao lại mang cho hắn cảm giác rất nguy hiểm.

Nhưng hắn cân nhắc một chút, cảm thấy nếu thật sự sinh tử quyết đấu, hắn nắm chắc mình có thể chém giết đối phương, vì vậy bình tĩnh lấy khối lệnh bài từ trong túi da ra, đưa tới.

"Hả?" Trong mắt nữ tử lộ ra một tia kinh ngạc, cầm lệnh bài kiểm tra một chút, thần sắc lúc quay về nhìn Hứa Thanh đã không hề lạnh lùng nữa, mà liếc mắt nhìn hắn thật sâu.

"Thì ra là sư đệ muốn bái nhập tông môn, chúc ngươi ở Thất Huyết Đồng… vui vẻ."

Lời nói của đối phương có chút kỳ quái, Hứa Thanh sau khi tiếp nhận lệnh bài hơi lưu ý một chút, nhìn ngọc giản trong tay đối phương.

“Ngươi không cần giống như người bình thường cần ngọc giản, cầm lấy lệnh bài này liền đủ rồi, cái này sẽ đại biểu tư cách thân phận của ngươi, mặt khác, ta nhắc nhở ngươi một câu, phải nhanh chóng hoàn thành khảo thí nhập môn, mau chóng thích ứng sinh hoạt ở Thất Huyết Đồng…”

Nữ tử nói xong, không để ý tới Hứa Thanh nữa.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, rời khỏi khu thẩm tra, sau đó chú ý tới những người xếp hàng sau lưng, trong ánh mắt của bọn họ nhìn hắn, đều mang theo một chút hâm mộ.

Khiến cho Hứa Thanh cúi đầu, nhìn thật sâu lệnh bài trong tay.

Cho đến khi hắn đi xa, nam tử nhắm mắt bên người nữ tử chợt mở mắt ra, nở nụ cười.

“Làm sao đột nhiên nổi lên thiện tâm, đi chúc phúc nhắc nhở người mới vậy?”

“Lệnh bài hắn cầm chính là của ngọn núi thứ bảy, tuy là màu trắng, nhưng tương lai ai cũng không biết như thế nào, chúc phúc cùng nhắc nhở một câu cũng không mất điểm cống hiến của ta, nhưng một khi người này quật khởi, ta coi như cũng kết được một cái thiện duyên.”

Nữ tử nhàn nhạt mở miệng, chào hỏi người kế tiếp tới thẩm tra.

“Nào sẽ có nhiều tương lai như vậy, người này vừa nhìn qua liền biết là một tên thập hoang giả, còn cầm lệnh bài màu trắng, cho thấy tạo hóa không quá lớn, có thể thông qua khảo thí nhập môn thu được thân phận đệ tử hay không còn khó nói. Coi như là lấy được, mỗi ngày phải giao nộp 30 linh tệ cùng với tài nguyên tu hành đắt đỏ, ta đánh bạc hắn không chịu được 2 tháng, hoặc là bị khu trừ, hoặc là phanh một tiếng liền không còn trên đời.”

Nam tử giơ tay lên nắm lại, lại nhanh chóng xòe ra, khoa tay múa chân một chút.

Chương 111: Thất Huyết Đồng (3)

Lời của bọn họ rất nhỏ, Hứa Thanh đã đi xa không có nghe được.

Hắn giờ phút này đã rời khỏi khu vực truyền tống, đi vào bên trong thành trì.

Theo hắn đi vào, trong lòng hắn chậm rãi dấy lên từng gợn sóng.

Chiếu vào tầm mắt của hắn, là sự phồn hoa cùng hưng thịnh trước đó chưa từng có.

Dưới ánh chiều tà, bất kỳ một cái kiến trúc nào ở nơi đây cũng tương tự như phủ thành chủ nơi hắn từng ở vậy, vô cùng hoa lệ.

Mà hắn tùy ý có thể thấy được gạch ngói cùng cây cối màu xanh, khiến cho nơi đây sạch sẽ dị thường.

Đám người bên trong thành trì thì càng đông đảo, giống như nước chảy, quần áo mỗi người đều rất sạch sẽ, phần lớn là tơ lụa, rất ít thấy vải thô, chỉ là thần sắc vô cùng lạnh lùng, vả lại thần thái trước khi xuất phát đều rất vội vàng.

Bây giờ là buổi chiều, gần tới hoàng hôn, có thể trông thấy vài hộ nhà hai bên đường phố đã thắp sáng đèn dầu, tia sáng chiếu rọi xuống đại địa, cường độ của ánh sáng hình như không có khác gì với ban ngày cả, duy chỉ có một điều là mọi phòng đều rất yên tĩnh, không có chút thanh âm nào truyền ra.

Xa xa trên một con sông không lớn, còn có một chiếc thuyền nhỏ, phía trên có một người nữ tử mặc đạo bào, mang theo mạng che mặt, đang ném đan dược vào trong sông, khiến cho vô số con cá trong nước sông nhao nhao vờn quanh, thi thoảng còn nhảy lên, tạo thành từng trận sóng lăn tăn trong ánh chiều tà.

Trên bờ có không ít nam tử trẻ tuổi, từng người nhảy xuống sông, tranh đoạt đan dược cùng cá, rất là quái dị.

Tất cả những thứ này, khiến cho Hứa Thanh thấy rất lạ lẫm, đồng thời cũng có một tia cảnh giác.

Hắn cảm thấy cái thành trì này không giống với doanh địa của thập hoang giả, cũng không giống với xóm nghèo mà hắn cư trú lúc trước.

Nhưng có một nơi…

Đầu đường của tòa thành trì này, Hứa Thanh dù sao vẫn là ngửi thấy được một mùi quen thuộc nhàn nhạt.

Mùi vị kia rất nhỏ, nếu không phải Hứa Thanh đã quen ở trong xóm nghèo cùng doanh địa thập hoang giả, sợ là cũng rất khó ngửi thấy được.

Đó là mùi máu tanh, tương tự trong xóm nghèo cùng trong doanh địa thập hoang giả.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh nhìn cái thành trì này thật sâu, đáy lòng cũng càng cảnh giác sâu hơn.

Trong lúc trầm ngâm, hắn đi dọc theo đường, hắn cũng không phải đi ở giữa đường, mà đi vào chỗ tối tăm ở mép đường, đây là thói quen của Hứa Thanh.

Giờ phút này hắn chuẩn bị tìm một cái khách sạn nghỉ ngơi trước, mùi máu tươi nơi đây khiến cho hắn không muốn lưu lại trên đầu đường.

Về phần đầu nguồn của mùi máu tanh, Hứa Thanh cũng không muốn đi do thám, hắn biết việc mình phải làm bây giờ là mau chóng hoàn thành khảo thí nhập môn, bái nhập vào bên trong Thất Huyết Đồng, dùng cái này giảm bớt sự truy sát của Kim Cương tông.

Giờ phút này, trong hoàng hôn, ánh chiều tà bắt đầu chậm rãi ảm đạm, Hứa Thanh còn không có tìm được nơi ở thích hợp liền nhìn bốn phía, ánh mắt cũng dần dần trở lên lăng lệ ác liệt.

Bên trong sắc trời đang dần dần tối, toàn bộ tòa thành trì cũng càng ngày càng yên tĩnh, đám người trên đường cũng theo sắc trời mà đi lại gấp hơn.

Các gian nhà mặc dù vẫn có ngọn đèn dầu, nhưng mỗi một hộ đều đóng kín cửa lớn, bên trong rất tĩnh mịch.

Dân cư như thế, cửa hàng cũng là như vậy, chỉ có không nhiều cửa hàng còn mở ra, nhưng bên trong cũng không có khách nhân nào tồn tại.

Cho đến khi một đám ánh sáng chiều tà cuối cùng tan biến, trên đường, một người cũng không có.

Hết thảy những thứ này làm cho Hứa Thanh nheo mắt lại, đi nhanh vài bước tới một nơi bí mật gần đó, ánh mắt ngắm nhìn bốn phía, tìm kiếm khách sạn.

Thời gian trôi qua, một nén nhang sau, Hứa Thanh rốt cuộc trông thấy một nhà khách sạn còn mở ở xa, đang muốn đi qua, nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn về phía xa xa.

Đầu đường trống trải đen nhánh ở phía xa, có một đạo thân ảnh đang nhanh chóng bỏ chạy, phía sau có 7-8 tên đại hán đang nhe răng cười truy đuổi.

“Muốn chạy? Ta xem ngươi có thể chạy đi đâu!”

“Rất lâu rồi không phát hiện ra kẻ có lá gan lớn như vậy rồi, vậy mà dám vượt qua chúng ta động thủ vào người chúng ta nhắm tới!”

Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn qua, người bỏ chạy phía trước là một nữ tử, giống như đã bị thương, bước chân có chút lảo đảo, dưới mái tóc rối tung, miễn cưỡng có thể nhìn ra một khuôn mặt mang theo sự hung ác.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, việc này không liên quan tới hắn, cho nên hắn không thèm để ý, đi đến phía khách sạn vừa thấy.

Cùng lúc đó, nữ tử đang bỏ chạy cũng nhìn thấy Hứa Thanh, ánh mắt của nàng hơi lập lòe, bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Đã lấy được điểm cống hiến, tại sao ngươi vẫn còn ở chỗ này chờ tiếp ứng hả, chạy mau đi.”

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lẽo ngưng tụ lại, nhìn về nữ tử vừa nói ra câu này.

Bị ánh mắt của Hứa Thanh nhìn qua, thân thể cô gái này không khỏi run lên, có một loại cảm giác cả người rơi vào trong trời đông giá rét, ánh mắt chợt co rút lại, nội tâm chấn động mãnh liệt, sau lưng cũng toát ra mồ hôi lạnh, cảm giác nguy cơ mãnh liệt nổi lên, thậm chí đã vượt qua mấy người truy sát sau lưng.

Nàng thầm nghĩ không ổn, nhưng cũng không cách nào thu hồi lời nói đã ra khỏi miệng, chỉ có thể nghiến răng thay đổi một phương hướng khác rồi cấp tốc bỏ chạy.

—-

Chương 112: Có bán thi thể không? (1)

Gió biển thổi tới, cuốn bay sợi tóc của Hứa Thanh lên.

Hắn đi về phía trước, mặc kệ gió thổi bay những sợi tóc, lay động ống quần, giống như thanh đao sắp rời vỏ, hai mắt hiện ra lãnh mang, nhìn nữ tử cải biến phương hướng rời đi.

Hứa Thanh chần chờ một chút, hắn không muốn ngày đầu tiên tới nơi này liền giết người, vì vậy thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía khách sạn.

Nhưng cây muốn lặng, mà gió chẳng ngừng.

Gió biển giờ phút này thổi lên bờ, mang theo nồng đậm ý tập kích.

7-8 tên đại hán truy sát nàng kia, trong đó một tên trên mặt có sẹo tựa như đầu lĩnh, sau khi thấy một màn như vậy, cười lạnh một tiếng.

“Mặc kệ thiệt giả, bắt cả tiểu tử này lại cho ta, chấn động này là luyện thể tầng sáu tầng bảy, nghĩ đến cũng coi như có điểm cống hiến!”

Trong lúc nói, 7-8 người này lập tức chia binh làm hai đường, bốn người đuổi theo phía nữ tử, còn lại bốn người thì lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhăn mày lại, quét mắt về phía bốn người, bốn người này đều không phải là người tầm thường, đều là tu sĩ, phần lớn tu vi đều là Ngưng Khí tầng sáu, thoạt nhìn lại đều chủ tu luyện thể.

Nhưng hắn thật sự không muốn vừa tới tòa thành trì này liền lập tức giết người, cho nên lui ra phía sau tránh đi, truyền ra thanh âm trầm thấp.

“Ta không biết nàng.”

“Oắt con, đâu cần quản ngươi có biết nàng hay không, coi như ngươi không may!” Một tên đại hán cười lạnh một tiếng đánh tới hắn, phất tay trực tiếp tung ra một quyền, ba người khác cũng đều tự mình ra tay, trong đó có một vị cầm thanh đao trong tay nhe răng cười.

Trong ánh trăng, lưỡi đao lập lòe hàn mang, phía trên còn bôi độc.

Tầm mắt Hứa Thanh rủ xuống.

Thế gian này có một số người, luôn thích chạy qua lại trước quỷ môn quan, hắn vốn không muốn ra tay, nhưng đối với phương đã có sát ý, Hứa Thanh trầm mặc, thân thể nhoáng một cái, không hề lui ra phía sau.

Mà cả người bỗng như một tia chớp, lập tức xuất hiện ở phía trước người vừa vung quyền, tay trái giơ lên chạm tới cái trán của người này.

Tốc độ cực nhanh, mạnh mẽ kinh người.

Phịch một tiếng, không một tiếng kêu thảm thiết nào truyền ra, cái đầu đại hán này dưới lực lượng có thể so với luyện thể đại viên mãn của Hứa Thanh liền trực tiếp nổ tung, trong đống máu thịt mơ hồ, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, một bước đi ra, đến trước mặt người cầm đao, ngay khi người này hoảng sợ, hắn hơi va chạm vào vai.

Nửa người của người cầm đao bỗng nhiên tan vỡ.

Sau đó Hứa Thanh cách không đánh hai quyền về phía hai người đang biến sắc trợn tròn mắt còn lại.

Hai người này vừa muốn lui ra phía sau, nhưng không trung phía trước bọn họ xuất hiện chấn động, nháy mắt bao vây đến, thân thể hai người này lập tức run rẩy mãnh liệt, máu tươi phun ra, ngực lõm xuống, hoàn toàn vỡ vụn, khí tuyệt bỏ mình.

Tất cả chỉ diễn ra trong hai cái hô hấp, toàn bộ bốn người tử vong.

Một màn này, để cho bốn đại hán vừa tách ra cách đó không xa cũng đều dừng bước chân lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn tới Hứa Thanh mặt không cảm xúc, da đầu từng tên tựa hồ cũng muốn nổ tung.

“Lầm… hiểu lầm… chúng ta…” Vẻ kiêu ngạo của vị đầu lĩnh vừa rồi đã hoàn toàn tan biến, thân thể run rẩy vừa muốn mở miệng, nhưng thấy ánh mắt ẩn chứa lạnh như băng của Hứa Thanh quét tới, tâm thần gã nổ vang một tiếng, điên cuồng rút lui.

Mà ngay khi gã lui ra phía sau, Hứa Thanh lập tức triển khai.

Trong nháy mắt tiếp theo, trừ tên đầu lĩnh, thân thể của ba người còn lại đều trở lên run rẩy, nhao nhao phun máu tươi ra, huyệt thái dương lộ ra lỗ thủng, ngã xuống đất bỏ mình.

Thân ảnh Hứa Thanh từ bên cạnh bọn họ hiển lộ ra, thu hồi ngón tay nhuốm máu, bước về phía tên đầu lĩnh bỏ chạy.

Thói quen của Hứa Thanh là đã không giết thì thôi, một khi ra tay sẽ phải diệt hết tai hoạ ngầm.

Giờ phút này nhoáng một cái, ngay khi tới gần đối phương, Hứa Thanh thần sắc hờ hững giơ tay phải lên, đang muốn hạ xuống.

“Đạo hữu, ta là người của Dạ Vương, đừng kích động…” Tên đầu lĩnh hoảng sợ, thần sắc tuyệt vọng mở miệng.

Tay phải Hứa Thanh dừng lại, nhìn đại hắn sắc mặt trắng bệch đang run rẩy trước mắt.

“Đệ tử Thất Huyết Đồng?”

“Không phải đệ tử Thất Huyết Đồng, nhưng…” Đại hán sững sờ, theo bản năng trả lời, nhưng không đợi gã nói xong, tay phải Hứa Thanh đã hạ xuống, vỗ vào cái trán của đại hán.

Phịch một tiếng, máu tươi văng khắp nơi.

Hứa Thanh xoay người, xoa xoa tay trên thi thể người, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía con đườn đen nhánh xa xa, trầm ngâm một chút, hắn chưa quen thuộc địa hình nơi đây, cho nên không có đi tìm nữ tử chạy trốn kia.

Nhưng hắn đã nhớ kỹ bộ dáng của đối phương.

Sau đó hắn cúi đầu xử lý thi thể, nhưng đột nhiên tâm thần khẽ động, Hứa Thanh chợt quay lại nhìn về phía khách sạn ở xa, thân thể khẽ hình thành thế công.

Ở cửa khách sạn, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một lão đầu, lão nhân này mặc một bộ trường bào của chưởng quầy, lưng có chút còng, da mặt đã có đốm mồi, màu da vàng như nến, bộ dạng rất ốm yếu.

Chú ý thấy ánh mắt của Hứa Thanh, lão già khẽ nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng màu vàng.

“Tiểu tử, có bán những cái thi thể kia không? Tám cỗ thi thể, 10 linh tệ một cỗ thế nào.”

Chương 113: Có bán thi thể không? (2)

Hứa Thanh sững sờ, hắn lần đầu tiên nghe có người muốn mua thi thể, vì vậy cảnh giác liếc mắt nhìn lão đầu, không nói chuyện, cúi đầu xử lý.

Sau khi bị cự tuyệt, lão đầu bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đáng tiếc a, đáng tiếc, thi thể vừa mới chết là tươi mới nhất.”

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh xử lý xong, nhìn khách sạn, đáy lòng có chút do dự không biết nên đi tới ở hay không.

Giống như nhìn ra Hứa Thanh đang do dự, lão đầu đứng ngoài khách sạn cười mở miệng.

“Nhìn qua liền biết là ngươi vừa tới nơi này, trên cơ bản thì ngoại trừ nhà ta còn mở cửa, những cái nhà khác gần đây đều đóng cửa rồi, 80 linh tệ hoặc là 80 điểm cống hiến một đêm, lớn nhỏ không gạt.”

“Điểm cống hiến?” Hứa Thanh nhìn lão đầu, lúc trước hắn nghe nữ tử kia vu oan cho mình, đã từng nói tới điểm cống hiến.

“Quả nhiên là mới tới, điểm cống hiến về sau ngươi sẽ biết, tương tự như linh tệ vậy.” Lão đầu nhếch miệng cười một cái.

Hứa Thanh nhướng mày, hắn cảm thấy tất cả mọi việc trong thành trì này đều hiện ra sự cổ quái, linh tệ có giá trị như điểm cống hiến, có người muốn mua thi thể, giá phòng lại không hợp thói thường.

“Chớ ngại đắt, ban đêm bên trong chủ thành cũng không quá yên bình, những khách sạn khác có mở thì giá cả cũng không rẻ, gian phòng của ta bây giờ cũng chỉ còn lại hai cái.” Lão đầu bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói.

Hứa Thanh trầm ngâm một phen, nhìn sắc trời một chút, lại nhìn lão nhân kia chút, lúc suy nghĩ liền nheo ánh mắt lại, quét về phía đầu đường, chỗ đó giờ phút này có một đạo huyết ảnh, đang nhanh chóng tới gần, mục tiêu chính là khách sạn này.

Sau khi tới gần liền lộ ra thân ảnh một người tu sĩ, không nói hai lời, ném ra một cái túi da tràn đầy linh tệ, bước vào trong khách sạn, sau đó biến mất không thấy gì.

“Hiện tại chỉ còn lại một phòng.” Lão đầu tung tung túi da trong tay, cười mở miệng.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, dứt khoát đi tới, đưa linh tệ ra, thuê một căn phòng cuối cùng, ngay trước khi hắn đi vào phòng, hắn quay về phía quầy hàng dưới lầu, nhìn lão đầu đang hút thuốc, mở miệng hỏi một câu.

“Ngươi mua những cái thi thể kia để làm gì?”

Lão đầu ngẩng đầu, nhếch miệng cười một cái.

“Trong nhà nuôi chút sủng vật, rất ưa thích loại thịt này, đáng tiếc a, ngươi cũng không bán cho ta. Về sau nếu còn có loại việc này, nhớ bán cho ta, giá cả dễ nói.”

Hứa Thanh trầm mặc, liếc mắt nhìn lão đầu, đi vào giữa phòng.

Hứa Thanh cẩn thận kiểm tra bên trong phòng một phen, sau khi xác định nơi đây không có gì đáng ngại, Hứa Thanh mới đẩy cửa sổ ra ngoài, nhìn ra phía ngoài.

Trong đêm tối, thành trì đen nhánh, ánh trăng soi sáng trên bầu trời, tựa như phủ thêm một tầng huyền bí cho tòa thành trì màu đen này.

Xa xa trên mặt biển có những tiếng thuyền ô ô, cũng có thể mơ hồ thấy từng chiếc từng chiếc thuyền cực lớn bên trong chùm sáng của ngọn hải đăng, đang từ từ lái tới.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh nhớ tới lời nói của vị nữ tử bên cạnh truyền tống trận kia, đáy lòng đã ý thức được cái thành trì này tựa như một cái hồ sâu, cất giấu rất nhiều hung hiểm, hắn rốt cuộc cũng biết những cái mùi máu tươi nhàn nhạt kia làm sao mà có rồi, dù sao hắn vừa rồi cũng đã tăng thêm một chút máu tanh cho tòa thành trì này.

Hoàn cảnh sinh hoạt nơi đây cùng những tòa kiến trúc sạch sẽ khác biệt rất lớn với chỗ hắn từng sống, nhưng truy về căn bản, thì hình như cũng không có gì khác nhau.

“Cuối cùng vẫn là loạn thế…” Hứa Thanh thì thào, không suy tư những thứ này nữa, mà cân nhắc đến tiếp theo đi khảo thí nhập môn.

“Tuy xác suất ta có thể thông qua khảo thí là rất lớn, nhưng vẫn phải chuẩn bị cho tốt, một khi không thông qua liền phải suy tính con đường để đi, còn có lão tổ Kim Cương tông, trước mắt là uy hiếp lớn nhất của ta, phải nhanh chóng tăng lên tu vi của mình, sau đó giết chết lão.”

Trong lúc suy nghĩ, sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, mặc dù không có tiếng dị thú gào thét cùng thanh âm quỷ dị, nhưng tiếng gió thổi vào cũng truyền theo tiếng cười cùng âm thanh kêu gào tùy ý, tràn đầy mặt tối của con người.

Hứa Thanh tập mãi cũng thành thói quen, không thèm để ý tới, cúi đầu lấy một cái túi từ trên người ra.

Vật này là hắn vơ vét được ở bên trong Kim Cương tông, trên đường đến cũng từng kiểm tra qua, sau đó cũng cực kỳ giật mình.

Túi này nhìn như rất nhỏ, chỉ lớn cỡ bàn tay, nhưng thực tế sau khi mở ra thì bên trong có ẩn chứa càn khôn, trong đó có thể chứa nạp rất nhiều vật phẩm, chừng một cái giường.

Loại vật phẩm này, hắn từng nghe nói qua ở doanh địa của thập hoang giả, tên là túi trữ vật.

Túi trữ vật ở trong khu vực sinh hoạt lúc trước của Hứa Thanh thuộc về vật cực kỳ ít thấy, giá trị kinh người, vả lại rất khó mua được.

Chỉ riêng cái túi trữ vật này, cũng đủ để cho Kim Cương tông đau lòng rồi, lại càng không cần phải nói trong đó còn chứa thật nhiều bình thuốc, bên trong đều là Thanh Trần Đan.

Trọn vẹn hơn 30 bình.

Mà so sánh với việc này, thứ để cho Hứa Thanh trên đường càng thêm vui mừng, chính là 110 khối… linh thạch trước mặt!

Hứa Thanh chưa thấy qua linh thạch, nhưng trong một lần ăn cơm, Lôi đội đã phổ cập qua cho hắn một chút tri thức, bên trong cũng bao gồm cả linh thạch.

Đó là vật còn trân quý hơn rất nhiều so với linh tệ, một khối chẳng khác nào 1000 linh tệ, là do linh năng nồng đậm chế thành, trong thời khắc mấu chốt có thể trực tiếp dùng nó để tu hành, bất luận một khối đều có giá trị xa xỉ, vả lại cũng có miêu tả bộ dạng, cho nên Hứa Thanh mới nhận ra.

Những vật phẩm này, chính là thu hoạch lớn nhất của hắn ở trong Kim Cương tông, về phần những đồ vật lẫn lộn khác, so sánh cùng túi trữ vật cùng linh thạch, đều không coi là cái gì.

Dù Hứa Thanh ở trên đường đã xem xét rất nhiều lần, nhưng giờ phút này chỉnh lý xong, hắn vẫn bị khoản tiền của phi nghĩa này trùng kích tâm thần, đây là khoản tài phú lớn nhất mà hắn thu được từ nhỏ đến bây giờ.

“Nếu như không thông qua khảo thí, như vậy với số tiền kia, cũng có thể để cho ta có thể ở lại chủ thành Thất Huyết Đồng, tăng tốc tu luyện đi…” Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, nhắm mắt lại bắt đầu tu hành.

Bất kể là ở địa phương nào, mặc kệ khảo thí tiếp theo ra sao, đối với Hứa Thanh mà nói, đều không thể bỏ qua tu hành, đây là căn bản để hắn đứng thẳng ở hậu thế, cũng là bảo đảm tốt nhất để sống sót.

Dẫu sao trong loạn thế, mặt trời mọc lại lặn nhìn như là vĩnh hằng, nhưng cũng có khả năng một ngày nào đó xuất hiện biến đổi.

Tất cả đều có khả năng.

Thứ duy nhất không biến đổi, đó là mạnh được yếu thua.

Vả lại… Nơi nhiều người, theo kinh nghiệm mà Hứa Thanh đã trải qua, trình độ nguy hiểm của những nơi này thậm chí so với cấm khu còn lớn hơn, bởi vì nhân tâm hiểm ác, cũng khó phán đoán nhất.

Nhất là tòa chủ thành Thất Huyết Đồng này, rõ ràng cũng cất giấu nhiều hung hiểm cùng thần bí .

Đối với thiếu niên mà nói, nơi đây, cũng là cấm khu.

Một loại cấm khu khác.

—-

Chương 114: Thần huyết (1)

Qua một đêm.

Ánh nắng sáng sớm mặc dù không mãnh liệt bằng lúc giữa trưa, nhưng vẫn bá đạo theo cửa sổ chiếu vào giữa phòng.

Cũng mặc kệ ngươi nguyện ý hay là không nguyện ý, chỉ cần ngươi không chọn trốn ở dưới mái hiên, thì nó sẽ không để cho ngươi phản đối mà chiếu xuống trên mặt đất, rồi chiếu vào trên người của ngươi.

Dùng độ nóng của nó, đánh thức hết thảy những người đang ngủ say.

Hứa Thanh chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn qua tia sáng ngoài cửa sổ, thân thể của hắn tựa như nhận được sự triệu hoán đến từ ánh sáng mặt trời, khí huyết theo đó lưu động, Hứa Thanh đứng lên.

Sau khi hắn hoạt động thân thể một cái liền đẩy cửa phòng ra, cẩn thận nhìn chung quanh, nhoáng một cái đi xa.

Bên trong thành trì, sau khi trời sáng, tất cả liền không còn giống ban đêm nữa.

Cửa hàng đồ ăn sáng lần lượt khai trương, rất nhiều cửa hàng khác cũng là như vậy, đoàn người cũng chầm chậm nhiều hơn, vẫn lạnh lùng cùng vội vàng như trước, hình như mỗi người đều đang tồn tại dưới áp lực cực lớn.

Nhưng mà thỉnh thoảng vẫn có thể nghe một chút tiếng đứa trẻ đọc sách được truyền ra từ bên trong bức tường cao, hình như đại biểu cái chủ thành này vẫn còn tồn tại trật tự nhất định.

Hứa Thanh đi lại trên đầu đường, nghĩ tới một loại dược thảo gọi là Song Sinh Hoa mà Bách đại sư đã giới thiệu qua, đó là một loại kỳ thảo có thể cộng sinh giữa sáng và tối, không thể phân cách.

“Có lẽ, đây là thái độ bình thường của thành trì lớn?”

Người thiếu niên đang tiếp thu sự vật mới lạ khắp nơi trên đường, so với người trưởng thành còn nhanh hơn.

Điểm này thể hiện rất tốt trên người Hứa Thanh, cũng không lâu lắm, hắn đã tiếp nhận hết thảy mọi thứ nơi đây, ăn bữa sáng đơn giản, cũng đã hỏi được thời gian khảo thí nhập môn.

Đối với việc khảo thí nhập môn, mọi người bên trong thành trì tựa hồ cũng không xa lạ gì. Sau khi biết được thời gian và vị trí khảo thí mỗi ngày đều là vào buổi trưa, Hứa Thanh liền quan sát bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng, đây là thói quen của hắn.

Mà theo quan sát, Hứa Thanh cũng hiểu được một chút đối với kết cấu của cái chủ thành này, chỉ là thời gian quá ngắn, vả lại tòa chủ thành này quá lớn, có thể so với hơn vạn cái doanh địa của thập hoang giả, đồng thời cũng có không ít khu vực thị phi mà đệ tử Thất Huyết Đồng không thể bước vào.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn hắn khó có thể quan sát được toàn bộ.

Nhưng hắn cũng tìm được một cái cửa thành có đường đi thông, sau khi xác định công trình kiến trúc trên đường, Hứa Thanh nhìn sắc trời một chút, đi đến địa điểm khảo thí.

Nơi tổ chức khảo thí nhập môn của Thất Huyết Đồng nằm ở phía nam thành, ngay dưới chân sơn mạch Chân Lý .

Càng gần phía nam chính là bảy tòa cự phong của Thất Huyết Đồng, từ xa nhìn lại, có bảy con đường uốn lượn lên núi, giữa đường tràn ngập bóng cây râm mát, trải ra các ngọn núi khác nhau.

Ở bên trong có một cái quảng trường cực lớn, giờ phút này bốn phía quảng trường có màn ánh sáng bao phủ, ngăn cách người bên ngoài, chỉ có người cầm lệnh bài mới có thể bước vào.

Lúc Hứa Thanh đến, chung quanh khu vực quảng trường đã có vài chục người đang chờ đợi, tuổi những người này phần lớn đều mười bảy mười tám tuổi, có người mặc quần áo mộc mạc, có mặc quần áo hoa lệ, có người toàn thân sạch sẽ, cũng có người tràn đầy dơ bẩn.

Bọn họ đều là người cầm lệnh bài, từ các địa phương khác tới tham gia khảo thí.

Trong sân rộng còn có ba người tu sĩ trung niên đang đứng ở nơi đó, chấn động linh năng trên thân mỗi người đều đạt đến trình độ khủng bố, so với lão tổ Kim Cương tông cũng phải mạnh hơn một chút.

Bọn họ vừa đàm tiếu với nhau, vừa chờ đợi thời gian khảo thí bắt đầu, nhưng thi thoảng cũng sẽ chú ý đến trên người đệ tử bốn phía, giống như có cân nhắc ở trong lòng.

Một màn này, làm cho Hứa Thanh càng ngày càng cẩn thận.

Hắn không có sở trường giao thiệp, cho nên lặng lẽ tìm nơi không cách đám người quá xa, cũng không quá gần, đứng ở nơi đó chờ đợi, hắn cũng chú ý tới những người chung quanh tới khảo thí giống mình, phần lớn mọi người đều có được tu vi nhất định.

Nhất là một người thiếu niên mặc trường sam màu lam, gã cầm trong tay một cây quạt, quần áo hoa lệ, đồng thời dung mạo cũng rất tuấn lãng, trong lúc giơ tay nhấc chân đều hấp dẫn những người khảo thí hội tụ ở bốn phía.

“Phổ cập với mọi người một chút.”

“Chủ thành Thất Huyết Đồng chia thành bảy khu, phân thuộc với bảy ngọn núi, mà sở trường của bảy ngọn núi này cũng không giống nhau, bởi vậy đều có đặc điểm riêng của mình.”

“Ví dụ như ngọn núi thứ bảy, quản lý khu bến cảng, quyền lực cực lớn, công pháp lại rất đặc biệt, cho nên đệ tử môn hạ đều có chiến lực kinh người, quanh năm đi xa, làm bạn cùng biển cấm.”

“Lại ví dụ như ngọn núi thứ nhất, như lợi kiếm của tông môn, phần lớn đều rèn luyện bên trong Hoàng Cấm, cho nên từng người đều là chiến tu vô cùng lãnh khốc, bọn họ rất ít ra biển, phần lớn là lấy cấm khu làm mộ, chém giết trong đó, cũng chết trong đó.”

“Hai ngọn núi này là lá cờ trong Thất Huyết Đồng, hàng năm có rất nhiều người muốn bái nhập, nhưng mà hai đỉnh núi này thu đệ tử rất nghiêm khắc, không phải ngươi chọn nó, mà là nó chọn ngươi, người không cầm lệnh bài đặc biệt, không thể vào.”

“Về phần những ngọn núi khác, mặc dù cũng cần lệnh bài, nhưng lại là hai bên lựa chọn, hễ là người thông qua khảo thí đều có thể báo danh, trong đó ngọn núi thứ sáu là luyện khí, ngọn núi thứ năm là trận đạo, ngọn núi thứ tư là luyện thú, ngọn núi thứ ba là pháp thuật, ngọn núi thứ hai am hiểu đan đạo.”

“Nhưng bất luận bái nhập ngọn núi nào, trước khi trở thành Trúc Cơ, đều không có quyền lợi và tiền lời gì trước Thất Huyết Đồng, sinh tồn cũng rất tàn khốc, trừ phi ngươi là đám người hạch tâm có được lệnh bài… Về phần tàn khốc như thế nào, đợi thông qua khảo thí, chính các ngươi tự cảm nhận đi.”

Thiếu niên tươi cười giới thiệu cho những người tới khảo thí bốn phía, đồng thời cũng đang quan sát bọn họ, mà Hứa Thanh cách đó không xa, sau khi nghe đến mấy cái này, lập tức lưu ý đến mấy câu quyền lợi tiền lời cùng sự tàn khốc ở Thất Huyết Đồng trong lời nói của đối phương, cái phía trước hắn có thể hiểu được qua ý tứ của mặt chữ, nhưng cái phía sau hắn có chút không hiểu, tràn đầy nghi ngờ trong lòng, nhưng giờ phút này không phải là thời điểm suy tư những thứ này.

Hắn bây giờ cần phân tích xem vào ngọn núi nào thì thích hợp với mình.

“Ta khá quen thuộc với cấm khu…” Hứa Thanh cảm thấy ngọn núi thứ nhất rất thích hợp với mình, nhưng cũng không biết lệnh bài của mình có đủ tư cách hay không.

Ngay khi hắn trầm ngâm, trên bảy ngọn núi ở xa, có tiếng chuông vang vọng.

Ba người tu sĩ trung niên trong quảng trường không hề đàm tiếu nữa, mà bắt đầu nghiêm nghị lên.

Một người ở giữa, nhìn lướt qua hơn mười người tới khảo thí bên ngoài, nhàn nhạt mở miệng.

“Yên lặng!”

Lời này vừa nói ra, thanh âm rõ ràng không lớn, nhưng lúc rơi vào trong tai mọi người lại tựa như tiếng sấm nổ vang.

Chương 115: Thần huyết (2)

Thiếu niên áo lam lập tức im lặng, những người khác cũng nhao nhao căng thẳng, nhìn tu sĩ trung niên nói chuyện.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên.

“Đã đến giờ khảo thí, tổng cộng ba môn, người thông qua toàn bộ cho 1000 điểm cống hiến, tổng điểm xếp thứ nhất sẽ được ban thưởng thêm, môn khảo thí thứ nhất, là giá trị dị hoá trong cơ thể các ngươi!”

“Bây giờ, từng người tiến lên, trình lệnh bài của các ngươi ra, rồi báo họ tên, không được giấu giếm, người nào vi phạm bị tra ra sẽ bị nghiêm trị!”

Theo tu sĩ trung niên mở miệng, thiếu niên áo lam kia chớp mắt, là người thứ nhất đi đến quảng trường, trình lệnh bài trong tay, lớn tiếng nói.

“Đệ tử Chu Thanh Bằng, bái kiến tiền bối.”

Thanh âm của gã vang dội, rơi vào tai ba người tu sĩ trung niên, bọn họ đều nhao nhao gật đầu.

Sau đó người thứ hai tiến lên, rất nhanh, khi còn thừa lại có sáu người, Hứa Thanh đi đến quảng trường, cung kính trình lệnh bài, sau khi chần chờ một chút, trầm giọng mở miệng.

“Đệ tử Hứa Thanh, bái kiến tiền bối.”

Nhưng khi vừa nói xong câu này, Hứa Thanh bỗng có chút hoảng hốt, hắn đã cực kỳ lâu không nói cho người khác biết tên của mình rồi, chuẩn xác mà nói, đã sắp 7 năm rồi.

Giờ phút này nói xong, Hứa Thanh cúi đầu lặng lẽ lui ra phía sau.

Ba người trung niên kia quét mắt nhìn lệnh bài hắn đưa, cũng không chú ý quá nhiều tới hắn.

Cứ như vậy, khi tất cả các người khảo thí đều hoàn thành xong khâu báo danh, môn khảo thí thứ nhất cũng chính thức bắt đầu.

Môn khảo thí thứ nhất rất đơn giản, theo tu sĩ trung niên phất tay, một khối đá màu xanh cao chừng một trượng theo một tiếng oanh trống rỗng xuất hiện, rơi vào trên quảng trường, khiến cho một mảnh bụi bặm bay tứ tán.

“Dựa theo trình tự vừa rồi, từng người tới đây trắc thí, đặt tay vào phía trên là được.”

Chu Thanh Bằng lập tức đi lên.

Hứa Thanh lưu ý, thấy sau khi tay của đối phương đè lại trên hòn đá, tảng đá lớn màu xanh lập tức lập lòe tia sáng, bên tầng ngoài nổi lên một bộ hình vẽ cơ thể người.

Bên trong hình vẽ này, sáng lên hơn bốn mươi điểm.

“42 điểm, không tệ, thông qua.” Tu sĩ trung niên ở một bên gật đầu, gọi người tiếp theo lên.

Trong thần sắc của Chu Thanh Bằng có chút đắc ý, lui ra phía sau vài bước, chăn chú quan sát những người khác.

Rất nhanh, theo mọi người lần lượt khảo thí, Hứa Thanh cũng nhìn ra một chút manh mối.

Điểm số càng nhiều, đại biểu giá trị dị hoá trong cơ thể càng lớn, trong đó có mấy người vượt qua 100 điểm, bị đánh giá là không hợp cách.

“Ta hẳn là một điểm cũng không có…” Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn không muốn ngày đầu tiên ở chỗ này lộ ra liền trạng thái của bản thân trong khi không biết bất luận cái tình huống gì, cái này không phù hợp với tính cách của hắn.

Nhưng vô cùng bình thường cũng sẽ ảnh hưởng tới sự lựa chọn của tông môn, vì vậy Hứa Thanh trầm ngâm cúi đầu nhìn cái bóng của mình, chậm rãi điều khiển một tia rất nhỏ, khiến cho nó dung nhập trong cơ thể.

Mà ngay khi hắn không ngừng rút ra dị chất, một tiếng kinh hô từ bốn phía truyền đến.

“34 điểm, ưu dị!” Thanh âm của người tu sĩ trung niên lộ ra một tia chấn động, Hứa Thanh cũng lập tức ngẩng đầu, thấy một nữ hài niên kỷ bằng hắn không sai biệt lắm đang đứng gần tảng đá đó.

Quần áo của cô bé này không khác biệt lắm với hắn, trên mặt cũng vô cùng bẩn, hiển nhiên cũng là một thập hoang giả.

Nàng hình như rất khẩn trương, cúi đầu không dám nhìn người, sau khi cúi đầu về phía tu sĩ trung niên, liền rất nhanh đi qua một bên.

“Nàng hình như là gọi là Lý Tử Mai.” Hứa Thanh nhớ tới tên của đối phương lúc trước, thu hồi ánh mắt, sau đó đi thẳng về phía trước, khi đến gần tảng đá, hắn thần sắc bình tĩnh giơ tay lên, đặt vào phía trên.

Theo tia sáng lập lòe, ở trên hiện ra hình vẽ hình người, hơn mười cái quang điểm chậm rì nổi lên, hình như có chút bất ổn, còn đang lóe lên.

“43 điểm, không tệ, thông qua.” Tu sĩ trung niên quét tới, gật nhẹ đầu.

Hứa Thanh vội vàng thu hồi tay phải, đi qua một bên, dị chất trong cơ thể vừa rồi bị hắn đè xuống, không bị cái bóng hút đi, giờ phút này đang nhanh chóng dung nhập vào bên trong cái bóng, biến mất không thấy gì nữa.

43 điểm, cái thành tích này không tính là ưu dị, nhưng cũng không kém, Hứa Thanh cảm thấy như vậy được rồi.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, hơn sáu mươi người tới khảo thí, điểm số từ 50 trở xuống chỉ có mười chín vị, mà vượt qua 100 điểm thì có đến hai mươi người.

Khuôn mặt của hai mươi người giờ phút này đều nhao nhao trắng bệch.

“Ba môn khảo thí, sẽ tổng hợp để tính toán thành tích, cửa khảo thí thứ hai là ý chí của các ngươi, hiện tại toàn bộ tiến lên khoanh chân ngồi cho tốt.” Người nói chuyện chính là người còn lại bên trong ba vị trung niên, người này mặt ngựa, thần sắc nghiêm nghị, thanh âm khàn khàn.

Trong lúc lời nói truyền ra, mọi người nhao nhao tiến lên khoanh chân, Hứa Thanh ở trong đám người, sau khi ngồi xuống liền ngẩng đầu nhìn về phía người trung niên mặt ngựa, hắn muốn biết khảo nghiệm ý chí sẽ làm như thế nào để tính.

Ngay một khắc hắn nhìn tới, người trung niên mặt ngựa phất tay, lấy ra một cái bình kim loại nhỏ, bình này màu bạc, phía trên điêu khắc rất nhiều phù văn, thoạt nhìn phong cách rất là cổ xưa, đồng thời cũng ẩn chứa một chút loại hàm súc cực kỳ đặc biệt.

Sau khi gã lấy ra, thần sắc của hai người bên cạnh gã cũng trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

“Cái này có một giọt máu bị pha loảng ra vô số lần, một khi kích phát sẽ hình thành uy hiếp, nếu như ngươi không chịu nổi, có thể cắn vào chót lưỡi để bỏ qua.”

Nói xong, gã mở cái chai ra, để vật bên trong vào trên tảng đá.

Hứa Thanh ngóng nhìn, rất nhanh hắn liền thấy từ bên trong cái chai kim loại kia nhỏ xuống một giọt chất lỏng màu vàng, chất lỏng này rất là sền sệt, hình như có thể tự thành thân thể.

Ngay khi nó hạ xuống cự thạch màu xanh, viên đá xanh trực tiếp lóe ra tia sáng lập lòe, ánh sáng màu vàng đột nhiên bao phủ về bát phương, một tiếng gào thét tựa như đến từ thời viễn cổ, theo bên trong viên đá màu xanh, nơi giọt huyết dịch màu vàng hạ xuống bộc phát truyền ra ngoài.

Theo nó bộc phát, phảng phất mơ hồ có một con mắt thật to huyễn hóa ra từ trong đó.

Ánh mắt này dựng thẳng đồng tử, bên trong mọc ra vô số cánh tay, chập chờn muốn leo ra phía ngoài, vô cùng quỷ dị, hết lần này tới lần khác còn mang theo một tia cảm giác rất thần thánh.

Dường như là Thần Linh cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh, đang vô cùng lạnh lùng nhìn mọi người.

Trong đầu của toàn bộ người khảo thí đang khoanh chân ngồi ở chỗ này bỗng chốc oanh một tiếng, như có thiên lôi nổ tung ở trong đầu.

Từng thân thể lắc lư rung động mãnh liệt, phảng phất máu thịt toàn thân đều đã mất đi khống chế, tự trở thành thân thể của riêng mình, muốn chia lìa với thân thể, cảm giác xé rách hiện ra, đồng thời thần sắc của bọn họ cũng đều cấp tốc biến hóa.

Một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt đến từ sâu trong linh hồn, đến từ bản năng sinh mệnh, đang điên cuồng bộc phát trong lòng của bọn họ, khiến cho từng người khảo thí nơi này, trong nháy mắt dường như đã mất đi linh trí, có ba người thậm trí trực tiếp liền phun máu tươi ra, kêu rên ngã xuống đất.

Coi như là Chu Thanh Bằng cùng Lý Tử Mai, sắc mặt cả hai trong một khoảnh khắc cũng đều trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy kịch liệt, có máu mũi tràn ra, trong ánh mắt đều là tơ máu.

Duy chỉ có Hứa Thanh, mặc dù thân thể của hắn trong giờ phút này cũng chấn động, nhưng chấn động trong nội tâm của hắn còn mãnh liệt hơn.

Bởi vì… Ánh mắt này, hắn quen thuộc!

Hôm ấy Thần Linh mở mắt, lúc hắn ngẩng lên nhìn về phía bầu trời, mặc dù không hoàn toàn giống nhau, nhưng loại cảm giác uy hiếp này…

Giống nhau như đúc!

——-

Chương 116: Ngọn núi thứ bảy (1)

Chỉ là, con ngươi trong con mắt của Thần Linh trên bầu trời có bộ dánh hình chữ thập.

Mà ánh mắt hư ảo này, là đồng tử dựng thẳng.

Về phần uy lực thì càng chênh lệch như là so mặt trời cùng đom đóm vậy, người phía trước có thể lập tức dị hoá một khu vực biến thành cấm khu, mà người sau chỉ có thể tạo thành uy hiếp chấn nhiếp tâm thần.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một giọt máu bị pha loảng vô số lần tạo thành ảo giác hình con mắt, nếu là một giọt máu tươi tinh khiết, uy lực sẽ càng thêm kinh khủng.

Nhưng vô luận như thế nào, coi như là ánh mắt chân chính xuất hiện, thì so sánh với ánh mắt của Thần Linh cũng vẫn như là thiên so với địa vậy.

Mặc dù như thế, nó vẫn gây cho Hứa Thanh chấn động vô cùng mãnh liệt, thân thể chỉ là một phương diện, việc này đã phá vỡ nhận thức của hắn, khiến cho tâm thần hắn dấy lên từng tia gợn sóng.

“Chẳng lẽ Thất Huyết Đồng, có thể lấy máu thịt từ trên người Thần Linh xuống?”

“Việc này không thể nào… Cả hai đều cho ta một loại cảm giác giống nhau, nhưng hiển nhiên không phải là cùng một người, vậy xác suất lớn nhất, chính là trên thế giới này, có Thần Linh khác tồn tại?”

Cái suy đoán này, làm cho hô hấp của Hứa Thanh càng thêm dồn dập, hắn nhìn chằm chằm ánh mắt hư ảo trên tảng đá, đáy lòng sinh ra tò mò mãnh liệt đối với thế giới này.

Cùng lúc đó, theo uy áp nổ vang, mọi người trên quảng trường lần lượt phun ra máu tươi, lúc này đã có phân nửa người lung lay sắp đổ không kiên trì nổi nữa, bị tu sĩ mặt ngựa phất tay đưa ra ngoài.

Rất nhanh, chỉ còn lại có ba người vẫn kiên trì như trước.

Chu Thanh Bằng không hề có trong đó, trong ba người có Lý Tử Mai cùng với một thiếu niên dung mạo xấu xí, mặc dù quần áo của người thiếu niên kia không phải giống như của thập hoang giả, nhưng cũng chỉ là mộc mạc mà thôi, hiển nhiên là đến từ tiểu thành.

Giờ phút này y cũng đã lộ rõ là sắp đến cực hạn, máu tươi rất nhanh tràn ra, sau đó liền bỏ cuộc, sau đó thì là Lý Tử Mai.

Về phần người cuối cùng trong ba người, tự nhiên là Hứa Thanh.

Ý chí của hắn, cũng có thể tạo thành tích giả.

Nhưng lần này, ở trước mặt Thần Linh lạnh lùng, Hứa Thanh không muốn làm giả thành tích của mình.

Bản năng hắn không muốn khuất phục bởi đối phương.

Vì vậy hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt hư ảo kia, toàn thân căng cứng, trái tim đập kịch liệt chưa từng có, phối hợp ý chí của hắn, đối kháng cùng với con mắt hư ảo kia.

“Ta từng vùng vẫy sống sót khi con mắt của nửa mặt khuôn Thần Linh chiếu xuống, bây giờ chỉ có một giọt máu tươi pha loãng vô số lần tạo thành uy áp, sao có thể làm cho ta khuất phục!”

Hai mắt Hứa Thanh chậm rãi xuất hiện tơ máu, thân thể của hắn run rẩy, máu thịt toàn thân trong thời khắc này dường như đang gào thét lên, nhưng dưới ý chí cường đại được tôi luyện ở xóm nghèo, ở rừng rậm trong cấm khu của hắn, tất cả đều bị hắn một mực khống chế.

Mà giờ khắc này, toàn bộ trên quảng trường, chỉ còn lại một mình hắn vẫn còn đối kháng, một màn này, khiến cho tâm thần của người khảo thí bốn phía chấn động mãnh liệt, từng người chấn động nhìn Hứa Thanh.

Ngay cả trung niên mặt ngựa cùng với hai người tu sĩ khác cũng đều nhao nhao rơi ánh mắt vào trên người Hứa Thanh, biểu cảm trở nên kinh ngạc.

Bởi vì thời gian kiên trì của Hứa Thanh đã trôi qua thật lâu.

Khảo thí năm nay, sau khi tiến hành từ tháng một cho tới bây giờ, người có thể kiên trì lâu như vậy… Chỉ có ba người.

“Không biết người này, có thể sống qua lần bộc phát cuối cùng hay không .”

“Trong những lần khảo thí năm nay, vẫn chưa có người nào thành công qua cửa ải này.”

Trong lúc ba vị tu sĩ trung niên truyền âm với nhau, chất lỏng màu vàng trên tảng đá cũng đã tiêu tán hơn phân nửa, nhưng… Ngay khi nó sắp tiêu tán hoàn toàn, ánh mắt hư ảo ở trước mặt Hứa Thanh bỗng nhiên khẽ động, ánh mắt từ từ thay đổi tính chất, biến thành khóa chặt Hứa Thanh.

Uy áp càng thêm kinh khủng, trong một nháy mắt, toàn bộ uy áp hội tụ vào trên người Hứa Thanh, giống như Thần Linh muốn khiến cho vạn vật phải khuất phục, nổ vang luồng trấn áp bài sơn đảo hải.

Toàn thân Hứa Thanh lắc lư rung động mãnh liệt, đầu hắn giống như bị một dãy núi đè lên vậy, dần dần hạ thấp xuống theo thời gian.

Một màn này, để cho thần sắc của ba người tu sĩ ngưng tụ lại, cẩn thận quan sát.

Nhưng trong quá trình cúi đầu, thân thể Hứa Thanh càng thêm run rẩy kịch liệt, cuối cùng lại chậm rãi ngẩng đầu lên, gân xanh trên trán nổi lên, trong hai mắt tràn gập tơ máu lộ ra sự âm lãnh của sói, cũng ẩn chứa bất khuất.

Lúc nhìn hướng ánh mắt hư ảo phía trước, vào trong thời khắc Hải Sơn Quyết luyện thể tầng thứ bảy, cũng lập tức từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, sau lưng của hắn nhanh chóng biến ảo, sao đó tạo thành hư ảnh đen nhánh của Khôi.

Thân hình của hư ảnh này cao mấy trượng, toàn thân đen nhánh, đầu có hai cái sừng hình soắn ốc, hai mắt phía dưới màu tím, cái miệng to dính máu bỗng nhiên mở ra, phát ra tiếng gào thét không có âm thanh về phía ánh mắt hư ảo.

Rống!!

Hứa Thanh cũng gầm nhẹ, vô hình đụng chạm cùng với ánh mắt hư ảo trên tảng đá.

Sau một khắc, toàn thân hắn chấn động, giống như bị một cái búa tạ gõ vào đầu, phun máu tươi ra, hư ảnh của Khôi ở sau lưng cũng tiêu tán, thế nhưng ánh mắt hư ảo trên tảng đá cũng trong một cái chớp mắt trở nên mơ hồ, cuối cùng tiêu tán.

Tất cả đều kết thúc.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, cố nén cơn đau đầu, vùng vẫy một lát rồi đứng lên, lau đi vết máu bên khóe miệng, chắp tay với ba vị tu sĩ trung niên đang nhìn hắn rất thâm ý, quay người lặng lẽ đi xuống quảng trường.

Chung quanh quảng trường, mọi người không kiên trì nổi đều đang nhìn Hứa Thanh như nhìn một con quái vật, trên mặt của mỗi người cũng đều theo hoảng sợ cùng với không thể tin được.

“Khí huyết… Khí huyết thành ảnh? Cái này chỉ có luyện thể đạt đến trình độ đại viên mãn mới xuất hiện, có thể so với Ngưng Khí đại viên mãn!” Thanh âm không xác định của ai đó vang lên.

Sau một khắc, từng tiếng hít sâu liên tiếp vang lên.

Chương 117: Ngọn núi thứ bảy (2)

Chỉ có Hứa Thanh lặng lẽ đứng ở nơi đó, từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ đau đớn trong đầu đang chậm rãi tiêu tán, mơ hồ có cảm giác mình trở nên càng mạnh hơn.

Như là rèn vũ khí vậy, trải qua muôn ngàn lượt rèn giũa, sẽ lộ ra sự sắc bén.

Trên thực tế thì cửa khảo thí thứ hai… Cũng là như vậy, bên trong ẩn chứa tạo hóa. Chỉ bất quá người có thể thu được cái tạo hóa này, chỉ như phượng mao lân giác.

Cái này khiến cho Hứa Thanh khẽ giật mình, sau khi cẩn thận xem xét, hắn phát hiện hình như cảm giác của mình thật sự nhạy cảm hơn rất nhiều so với trước kia, dường như ý chí trở nên càng thêm cứng cỏi, điều này hắn không có cách nào chứng minh, nhưng cảm giác sẽ không sai.

“Rất tốt!”

Trên quảng trường, ba tu sĩ trung niên chịu trách nhiệm khảo thí, trong mắt giờ phút này nhìn Hứa Thanh cũng lộ ra tia tán thưởng, trong đó vị tu sĩ mặt ngựa cũng nhẹ gật đầu về phía hắn.

“Ngươi gọi là Hứa Thanh đúng không, người có thể vượt qua đợt trấn áp cuối cùng của cửa khảo thí thứ hai, tinh thần lực của bản thân sẽ tăng lên trên phạm vi lớn, lấy máu của tồn tại Thần Thánh làm đá mài đao, ma luyện ý chí trở lên cứng cỏi vô cùng!”

“Tồn tại Thần Thánh?” Hứa Thanh nhìn tu sĩ mặt ngựa.

Đối phương cũng không giải thích, thu hồi ánh mắt, không nói thêm gì nữa, giờ phút này cửa khảo thí thứ ba, đã bắt đầu.

Chủ trì cửa khảo hạch thứ ba, là một vị cuối cùng trong ba người.

Người này mặt tròn, ánh mắt rất nhỏ, nhưng ánh sáng trong mắt ánh rất lợi hại, sau khi gã đảo qua mọi người, nhàn nhạt mở miệng.

“Cửa khảo thí thứ ba là thực chiến, vào bên trong ảo trận chiến đấu."

Nói đến chỗ này, trung niên mặt tròn dùng một ngón tay chỉ vào Hứa Thanh.

"Hứa Thanh, ngươi không cần tham dự, nguyên nhân rõ ràng là ngươi đã luyện thể đến trình độ khí huyết hóa ảnh, đã có chiến lực Ngưng Khí đại viên mãn, cửa khảo thí thứ ba này ngươi tham dự hay không cũng không khác nhau, ngươi có thể trở thành người thứ nhất thông qua."

Lời này vừa ra, những người khảo thí bốn phía nhao nhao tỏ ra hâm mộ, nhưng cũng không thể nói gì hơn, hư ảnh phía sau Hứa Thanh vừa nãy, dĩ nhiên đã hoàn toàn chấn nhiếp bọn họ.

"Đa tạ tiền bối." Hứa Thanh nghe vậy cúi đầu, chắp tay cúi đầu thật sâu.

Hắn không giỏi ăn nói, nhưng biết rõ đối phương có hảo ý, nhất định phải có lễ phép.

Vì vậy rất nhanh, cửa khảo thí thứ ba bắt đầu, nhìn những người khác lần lượt bước vào quảng trường, Hứa Thanh dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, điều dưỡng tinh thần bản thân, cho đến khi cửa khảo thí thứ ba kết thúc, tinh thần của hắn cũng đã khôi phục hơn phân nửa.

Mà thông qua lần khôi phục này, Hứa Thanh sâu sắc cảm nhận được cảm giác của mình hình như tăng lên gấp đôi so với trước kia.

Biểu hiện cụ thể là gió thổi cỏ lay trong phạm vi nhất định ở bốn phía, đều lập tức hiện ra trong nội tâm của hắn, một màn này, để cho trái tim của hắn tăng tốc nhảy lên, trong mắt lộ ra tinh mang.

"Ma luyện ý chí, còn được trả lại như thế này... Trở về phải thử khống chế cái bóng một chút, khiến nó trở lên linh hoạt hơn."

Trong khi Hứa Thanh trầm tư, cửa khảo thí thứ ba rất nhanh đã kết thúc.

Tất cả mọi người trở lại chỗ cũ, lo lắng căng thẳng chờ đợi kết quả, Hứa Thanh cũng đứng lên, nhìn ba người tu sĩ trung niên đang thảo luận với nhau.

“Đáng tiếc, ngọn núi thứ nhất cần lệnh bài đặc biệt...” Hứa Thanh cúi đầu nhìn lệnh bài trong tay mình một chút, hắn không biết tiếp theo mình sẽ được an bài vào ngọn núi nào.

Không bao lâu sau, bắt đầu tuyên bố, trong hơn sáu mươi người, có non nửa bị loại bỏ.

Thần sắc của những người bị loại bỏ trở lên trắng bệch, bọn họ cũng không thông qua khảo thí nhập môn, được cho biết nhất định phải rời khỏi Thất Huyết Đồng trong vòng một canh giờ, quá thời gian sẽ bị trận pháp gạt bỏ.

Trận pháp gạt bỏ, câu này khiến cho ánh mắt của Hứa Thanh co rụt lại, cũng làm cho vẻ mặt của những người bị loại bỏ kia trở lên đắng chát tột cùng.

Nhưng rời khỏi không phải lựa chọn duy nhất.

Bọn họ được cho biết, nếu như có đủ linh thạch cùng điểm cống hiến, cũng có thể cư trú ở chủ thành, chỉ bất quá chi phí cũng giống như bình dân, một ngày tốn 30 linh tệ hoặc là 30 điểm cống hiến.

Mà đệ tử thông qua khảo thí, mặc dù một ngày cũng phải tốn 30 điểm cống hiến, nhưng nhiều hơn một cái quyền lợi là có thể mua sắm tài nguyên tu hành của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh có chút không rõ cái này, có chút hồ đồ, nhưng hắn tin tưởng mình rất nhanh có thể biết rõ ràng tất cả mọi thứ ở đây.

Không lâu sau, chỉ còn lại người thông qua khảo hạch, tu sĩ mặt ngựa mở miệng, lần lượt thông báo ngọn núi thuộc về từng người.

“Trận Hàn, ngọn núi thứ nhất.”

“Triệu Xuân Cương, ngọn núi thứ ba .”

“Chu Thanh Bằng, ngọn núi thứ bảy.”

...

Trong đó có 5 người trúng cử vào ngọn núi thứ nhất, ngọn núi thứ bảy là 3 người, năm ngọn núi còn lại phần lớn là 6-7 người.

Theo thanh âm tu sĩ mặt ngựa lên xuống, Hứa Thanh lặng lẽ chờ đợi, hắn không có nghe được tên của mình.

Cho đến không lâu, Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt ngưng tụ.

“Hứa Thanh, ngọn núi thứ bảy.”

Tu sĩ Mặt ngựa đọc tên Hứa Thanh sau cùng, ánh mắt đảo qua những thiếu niên nam nữ trước mặt, nhàn nhạt mở miệng.

“Các ngươi là những người đã vượt qua khảo thí, mỗi người được ban thưởng 1000 điểm cống hiến, mà lần này xếp đệ nhất chính là Hứa Thanh, ban thưởng một vạn điểm cống hiến.”

Hứa Thanh nghe đến đó, nhẹ nhàng thở ra, hắn cảm thấy ngọn núi thứ bảy cũng rất tốt, đồng thời cũng bị ban thưởng đệ nhất chấn động.

Hắn âm thầm tính toán quy đổi một chút, điểm cống hiến bằng giá trị với linh tệ, một vạn điểm cống hiến chính là một vạn linh tệ, đổi thành linh thạch mà nói, chính là mười miếng linh thạch.

“Nhiều như vậy!” Hứa Thanh có chút giật mình.

Sau khi tu sĩ mặt ngựa nói xong, lấy ra ngọc giản thao tác một phen, rất nhanh, Hứa Thanh liền cảm nhận được lệnh bài của mình chấn động, lúc cúi đầu nhìn lại, hoa văn chính diện của lệnh bài tự động vặn vẹo, biến thành một đoạn cổ văn.

Nhưng rất nhanh, con số cải biến, đã thành Cửu Cửu Cửu Cửu, hơi ít.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại.

Những đệ tử thông qua khảo thí ở đây cũng đều lần lượt phát hiện lệnh bài của bản thân cải biến, thần sắc của từng người đều có chút cảm khái, theo tu sĩ mặt ngựa triệu hoán, từng đám bị mang đi.

Bên cạnh, tu sĩ mặt tròn đi về phía Hứa Thanh, sau khi tới gần liền quét lệnh bài của hắn, mỉm cười.

“Đừng nhìn nữa, lát nữa ta sẽ giới thiệu cho các ngươi một chút.”

Nói xong, gã triệu hoán những đệ tử khác gia nhập ngọn núi thứ bảy, hô hào Hứa Thanh, quay về phía con đường đi tới ngọn núi thứ bảy.

“Đi thôi, ta mang bọn ngươi tiến vào sơn môn của ngọn núi thứ bảy, các ngươi phải quý trọng, bởi vì có thể lần này là một lần duy nhất các ngươi lên núi!”

Chương 118: Dựa vào thuyền mà sống (1)

Giờ phút này là buổi chiều, ánh chiều tà chiếu rọi lả lướt tung bay trên con đường nhỏ lên núi, tựa như phủ thêm tầng một tầng màu da cam mỏng cho những bậc thang này, tăng thêm vài phần thần thánh cho nó.

Đi ở phía trên, giống như đang giẫm lên ánh mặt trời, đi về một con đường huy hoàng phía trước.

Có thể tùy ý thấy được hoa cỏ xanh tươi ở hai bên đường núi. Hương thơm cùng với mùi bùn đất, dung nhập vào thổi theo gió núi, theo không khí ẩm ướt đập vào mặt, thấm vào tâm thần, tràn ngập toàn thân.

Mà bốn phía đều có cây xanh râm mát, cùng với tiếng chim hót thanh thúy truyền đến, dường như đang phổ nhạc cho tất cả những người đi qua quãng đường lên núi, cũng bao hàm một đoàn người đang lên núi trong giờ phút này.

Một nhóm năm người, phía trước chính là vị kia trung niên mặt tròn, gã chắp tay sau lưng, vừa đi vừa giới thiệu tông môn cho đám người Hứa Thanh phía sau.

“Nếu như các ngươi đã thành công bái nhập Thất Huyết Đồng, như vậy ta cũng giảng giải cho các ngươi một chút về tông môn, thật ra trong mắt của ta, Thất Huyết Đồng không phải là một cái tông môn.”

“Nó càng giống là một cái sản nghiệp có lợi ích khổng lồ, đập vào danh nghĩa tông môn mà thôi!”

Tung niên mặt tròn nhàn nhạt mở miệng, lời của gã rơi vào trong tai bốn người phía sau, khiến cho tâm thần của những thiếu nam thiếu nữ mới bái nhập vào ngọn núi thứ bảy này nhao nhao chấn động.

Trong bốn người, ngoại trừ Hứa Thanh ngoài, ba người khác là Chu Thanh Bằng, Lý Tử Mai, còn có một thiếu nữ.

Thiếu nữ tên là Từ Tiểu Tuệ, buộc tóc đuôi ngựa, quần áo tầm thường, hiển nhiên không phải người phú quý, nhưng so với thập hoang giả thì tốt hơn rất nhiều, hẳn là xuất thân trong tiểu thành.

Trên đường đi nàng cố ý lấy lòng Hứa Thanh, nhưng Hứa Thanh không có sở trường giao thiệp, lại không thích có người tiếp xúc mình quá gần, chỉ gật đầu, cho nên thiếu nữ này rất nhanh liền bắt đầu quay sang nịnh nọt Chu Thanh Bằng.

Chu Thanh Bằng có nụ cười ôn hòa, trái ngược với Hứa Thanh ít nói, khiến cho cô gái kia càng ngày càng cảm thấy thân cận, hai người trên đường thỉnh thoảng còn thấp giọng nói nhỏ với nhau.

Về phần Lý Tử Mai, nàng hình như rất là câu nệ, lại có một chút tự ti, cho nên đứng ở vị trí cuối của đội ngũ, bảo trì khoảng cách nhất định cùng tất cả mọi người.

Nhưng mà Chu Thanh Bằng rất lưu ý nàng và Hứa Thanh, cho nên thi thoảng sẽ chủ động nở nụ cười, khiến cho Lý Tử Mai dường như cũng giảm bớt đi một chút câu nệ.

Giờ phút này có gió núi thổi qua, từng sợi tóc bay lên, cũng truyền những lời nói của trung niên mặt tròn phía trước tới.

“Thất Huyết Đồng chia làm trên núi cùng dưới núi, các ngươi có thể nhìn thành hai thế giới, trên thực tế đích xác là hai thế giới, mà các ngươi… Chính là người dưới núi.”

“Chỉ có Trúc Cơ mới có tư cách lên trên núi, mới có đủ tư cách nhận phân phối lợi ích và quyền lợi của Thất Huyết Đồng, mà người dưới núi, chỉ có thể giãy dụa sinh hoạt trong sự tàn khốc cùng gian khổ.”

“Cho nên đối với người dưới núi mà nói, lên núi là khát vọng lớn nhất đời này. Các ngươi biết tòa chủ thành ở dưới núi có bao nhiêu người không?” Trung niên mặt tròn liếc mắt nhìn bốn người thiếu niên nam nữ sau lưng.

“300 vạn nhân khẩu!” Gã giơ tay phải lên, duỗi ra ba cái ngón tay.

“300 vạn nhân khẩu, đã bao hàm cả bình dân, cũng đã bao hàm tất cả đệ tử cấp thấp của các núi, các ngươi cũng là một trong số đó, cần phải sinh tồn dưới quy tắc của Thất Huyết Đồng.”

“Quy tắc của chủ thành Thất Huyết Đồng rất đơn giản, đó chính là điểm cống hiến, tất cả mọi người dưới núi, bình dân cũng tốt, đệ tử cũng được, mỗi một ngày phải đưa phí lưu lại chủ thành, là 30 điểm cống hiến, cũng chính là 30 linh tệ.”

“Mỗi ngày sẽ tự động khấu trừ, một khi con số trên lệnh bài quy về 0, cũng sẽ bị trục xuất ra khỏi Thất Huyết Đồng, bình dân như vậy, đệ tử cũng như thế.”

“Nếu như cưỡng ép lưu lại, một lúc lâu sau, sẽ bị trận pháp gạt bỏ.”

Tu sĩ mặt tròn nói, khiến cho sắc mặt bốn người Hứa Thanh biến hóa, coi như là Chu Thanh Bằng đã có chỗ biết rõ, giờ phút này nghe được quy tắc này lần nữa, trong ánh mắt vẫn lộ ra sợ hãi như cũ.

“Đây chỉ là phí tổn căn bản để lưu lại đây, về phần ăn uống, phải xem lựa chọn của các ngươi, người thích hợp sinh tồn, mà giá hàng bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng cực cao, nhưng thứ có giá cao nhất chính là tài nguyên về tu hành.”

Nghe tu sĩ mặt tròn nói, Hứa Thanh trầm mặc, ba người khác cũng đều bị lời nói nghiêm khắc này chấn nhiếp, Từ Tiểu Tuệ chần chờ một chút, sau đó thấp giọng hỏi.

“Nếu như thế, tại sao còn có nhiều bình dân đến đây như vậy, một ngày 30 linh tệ… Một tháng liền là một viên linh thạch, đây cũng quá đắt, huống hồ chúng ta đã lấy được thân phận đệ tử, cũng phải giao nộp điểm cống hiến, vậy thân phận đệ tử có lợi ích gì?”

Trung niên mặt tròn liếc mắt quét qua Từ Tiểu Tuệ.

“Những bình dân không tiếc tiền truyền tống đến đây, đều là người có năng lực, bọn họ sở dĩ nối bước nhau đến, là bởi vì chủ thành Thất Huyết Đồng có cơ chế bảo hộ bình dân, đệ tử không thể lạm sát kẻ vô tội, mặt khác… Nơi này có trận pháp ngăn cách dị chất, khiến cho tuổi thọ của người bên trong gia tăng.”

“So với bên ngoài tràn ngập dị chất, hung thú và hạng người liều mạng khắp nơi, chủ thành Thất Huyết Đồng, dĩ nhiên là chỗ mà bọn họ tha thiết ước mơ.”

“Về phần thân phận đệ tử có tác dụng gì?”

“Một, các ngươi đã lấy được tư cách mở ra quyền được mua những tài nguyên tu hành mà những người khác không mua được, cũng nghiêm cấm lưu thông truyền ra bên ngoài, một khi bị bắt được, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Hai, chỉ có đệ tử có công pháp tu hành của Thất Huyết Đồng, mới có thể ở Thất Huyết Đồng tu hành đến Trúc Cơ, sau đó mới có thể lên trên núi để nhận được phân phối lợi ích và quyền lợi. Cho nên về sau các ngươi phải cố gắng nhiều hơn, mặc dù nhìn mặt ngoài thì tông môn không cho phép tự giết lẫn nhau, nhưng mỗi tháng…Vẫn có không ít đệ tử không hiểu vì sao mà mất tích trong nội thành, đối với chuyện này, phần lớn tông môn nhắm một mắt mở một mắt, giống như dưỡng cổ đi, có con chết cũng rất bình thường.”

“Nhưng một khi là tu sĩ Trúc Cơ từ bên ngoài đến, động thủ với những đệ tử Ngưng Khí như các ngươi, như vậy người động thủ nhất định sẽ bị nghiêm trị, cái này thuộc về phá hủy quy tắc của Thất Huyết Đồng, đương nhiên nếu là Ngưng Khí đến từ bên ngoài, vậy thì tông môn sẽ bỏ qua.”

Tu sĩ mặt tròn cười cười thâm ý.

Chương 119: Dựa vào thuyền mà sống (2)

Hứa Thanh nghe xong lời này, thoáng nhẹ nhàng thở ra, đây là một trong những mục đích mà hắn tới Thất Huyết Đồng.

Lý Tử Mai giờ phút này bỗng do dự ở một bên, sau đó hỏi một câu.

“Nếu như chỉ là như thế, vậy thì đệ tử phát triển trong hoàn cảnh này, tông môn làm sao để có thể khiến cho bọn họ có lòng trung thành, lực ngưng tụ của tông môn ở đâu mà ra?”

Tu sĩ mặt tròn cười ha ha.

“Lực ngưng tụ? Cái gì là lực ngưng tụ? Tình nghĩa có thể tính là một loại ngưng tụ đi, cảm ơn tính là một loại, kính sợ cũng coi như một loại, nhưng những thứ này đều không chặt chẽ. Sống trong thời kỳ loạn thế, lòng trung thành chân chính, lực ngưng tụ chân chính, chính là lợi ích!”

“Chỉ cần đệ tử Thất Huyết Đồng, lấy công pháp Thất Huyết Đồng đột phá đến Trúc Cơ, liền có thể thu được tư cách lên trên núi, càng có thể có quyền lợi phân phối lợi ích của Thất Huyết Đồng.”

“Tiền lời mỗi tháng của Thất Huyết Đồng đều được công khai, đến từ tất cả phí cư trú của mọi người, mua bán tài nguyên tu hành, cùng với bến cảng vãng lai, không sai biệt lắm, mỗi ngày có năm ức linh tệ nhập trướng, tính thành linh thạch chính là 50 vạn, một tháng chính là 1500 vạn linh thạch tiền lời.

Những thứ tiền lời này, dựa theo tu vi mà có quyền lợi khác biệt, ngoại trừ tông môn giữ lại một bộ phận chi tiêu hằng ngày, còn lại sẽ phân phối cho toàn bộ Trúc Cơ cùng đệ tử có tu vi cao hơn Trúc Cơ.”

“Tu vi càng cao được phân phối càng nhiều, đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ, đại khái 1 tháng có thể phân phối 5000 linh thạch tiền lời, nếu như đạt đến Kết Đan, mỗi tháng ít nhất cũng có hơn vạn linh thạch.”

“Đây chính là lý do tại sao ta nói Thất Huyết Đồng càng giống như là một cái sản nghiệp. Toàn bộ đệ tử Trúc Cơ tấn thăng đến trên núi, chẳng khác nào là gia nhập cái sản nghiệp này, chỉ cần Thất Huyết Đồng còn tồn tại một ngày, liền có tiền lời của một ngày!”

“Cho nên, nếu như có kẻ thù bên ngoài muốn cướp đoạt sản nghiệp của ngươi, ngươi cho rằng ngươi sẽ trơ mắt nhìn lợi ích của bản thân bị đoạt, không thèm ra tay sao?”

Theo lời nói của tu sĩ mặt tròn truyền ra, trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng thâm sâu, giờ phút này hắn coi như đã hoàn toàn hiểu rõ cái Thất Huyết Đồng này.

Lực ngưng tụ trong loạn thế, có lẽ… Thật sự giống như lời đối phương vừa nói, lợi ích có thể buộc chặt hết thảy.

Lý Tử Mai cũng trầm mặc, không nói.

Tu sĩ mặt tròn cười nhạt một tiếng, gã đã mang theo rất nhiều nhóm đệ tử nhập môn, những lời nói như vừa rồi cũng đã nói qua rất nhiều lần, trong loạn thế, lợi ích là đạo lý từ xưa không thay đổi, giờ phút này, gã lại chỉ một ngón tay xuống phía dưới núi, rồi nói.

“Ta lại nói một chút về sự phồn hoa của Thất Huyết Đồng, các ngươi nhìn biên giới, nơi đó là bến cảnh lớn nhất ở toàn bộ Nam Hoàng Châu, ngày bình thường có thuyền bè nối liền không dứt. Vô luận là thế lực nào bên ngoài vận chuyển, hay là các đệ tử của ngọn núi khác ra biển hoàn thành nhiệm vụ, phần lớn đều phải đi qua chỗ chúng ta, mà quyền của ngọn núi thứ bảy, chính là cái khu bến cảng này.”

“Cho nên, thuyền… Là thứ tu hành mấu chốt của đệ tử của ngọn núi thứ bảy, chúng ta xưng nó là Pháp Chu.”

(bản dịch tại v.i.p bach.ngoc.sach , vui lòng không copy!)

Hứa Thanh nhìn theo phương hướng mà ngón tay kia chỉ tới, giờ phút này trong tia nắng của buổi chiều, ở trên vị trí này, có thể rõ ràng thấy bến cảng phía dưới chủ thành.

Tới gần biển, từng bến cảng như hình móng ngựa càng ngày càng nhiều, từng cái cảng đều rất lớn, hình như có thể dung nạp rất nhiều thuyền, mà bến cảng như vậy có số lượng không ít, trọn vẹn trên trăm.

Trùng trùng điệp điệp, trải ra rất xa, đồng thời màu sắc tổng thể cũng không giống nhau, một nửa là màu trắng, trong đó thuyền buôn chiếm đa số, còn có một nửa cảng, phần lớn kiến trúc bên trong là màu tím.

Từ xa xa nhìn tới, khu vực thuyền màu tím cũng rất nhỏ, rập rạp vô số.

Trừ bên ngoài những cái này, bên trong từng cái bến cảng đều có miệng cống, còn có hải đăng được dựng lên thật cao.

“Khu vực màu trắng là để đối ngoại, khu vực màu tím là chỗ ở của đệ tử ngọn núi thứ bảy chúng ta.”

“Từng chiếc thuyền trong đó, chính là Pháp Chu như lời ta vừa nói lúc nãy!” Lời nói của tu sĩ mặt tròn truyền đến.

“Pháp Chu của ngọn núi thứ bảy chúng ta nổi danh ở trong toàn bộ Nam Hoàng Châu, cũng là hạch tâm và linh hồn của đệ tử ngọn núi thứ bảy tu hành.”

“Nó là động phủ của ngươi, cũng là tọa kỵ của ngươi, càng là đồng bọn cùng ngươi chiến đấu và thu hoạch tài nguyên hay nhu yếu phẩm, các ngươi hoàn toàn có thể xem Pháp Chu là một kiện… Pháp bảo!”

Tu sĩ mặt tròn nói đến đây, ánh mắt của Lý Tử Mai cùng Từ Tiểu Tuệ đều trợn to, hiển nhiên là biết rõ pháp bảo tồn tại, mắt Chu Thanh Bằng cũng lộ ra kỳ mang, mang theo chờ mong mãnh liệt.

Hứa Thanh cũng đồng dạng như vậy, tâm thần chấn động, hắn biết rõ giá trị cùng sự hi hữu pháp bảo, vì vậy lần nữa nhìn đếm khu vực bến cảng màu tím, nhìn vào rập rạp vô số những con thuyền, khiến hắn cảm thấy cái này có chút trái với sự hi hữu của định nghĩa về pháp bảo.

Chương 120: Dựa vào thuyền mà sống (3)

“Đương nhiên ý nghĩa không phải chính là pháp bảo, nhưng Pháp Chu của ngọn núi thứ bảy chúng ta có đủ tính chất để phát triển, theo cảnh giới tu vi của các ngươi tăng lên, cùng với không ngừng đi luyện chế nâng cấp, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể biến nó trở thành pháp bảo.”

“Cho nên, có một chiếc Pháp Chu của chính mình, chính là mơ ước cùng truy cầu lớn nhất của từng đệ tử vừa mới bái nhập ngọn núi thứ bảy.”

“Chỉ bất quá, Pháp Chu cũng cần phải dùng điểm cống hiến để đổi, tốn 10 vạn điểm cống hiến, cũng chính là 100 linh thạch mới có thể đổi được.”

“Mặt khác, chỉ có đệ tử sở hữu Pháp Chu, mới có tư cách được phân phối cho công việc và tu luyện bên trong bến cảng.”

“Về phần đệ tử không có Pháp Chu, chỉ có thể tự tìm kiếm phương pháp, hạn định là ba năm, nếu như trong ba năm còn không cách nào tích lũy đầy đủ cống hiến để đổi Pháp Chu, sẽ bị thu hồi tu vi, trục xuất ra ngoài.”

“Bởi vì, công pháp của ngọn núi thứ bảy chúng ta có liên quan với biển, phối hợp tu hành với Pháp Chu, mượn tụ linh trận trong đó có thể làm chơi ăn thật, đúng rồi, công pháp là miễn phí, chỉ cần trở thành đệ tử liền có thể nhận được.”

Nghe người trung niên mặt tròn nói, trong lòng Hứa Thanh dấy lên chấn động, bị sự đặc thù của Pháp Chu hấp dẫn, đồng thời hắn cũng dần dần hiểu rõ nhiều hơn nữa đối với ngọn núi thứ bảy.

Pháp Chu, là thứ mấu chốt của đệ tử ngọn núi thứ bảy.

Đệ tử có Pháp Chu sẽ được an bài chức trách, vả lại có tư cách ở lại trong hải vực màu tím, cho nên người trung niên mặt tròn lúc trước có nói, thuyền chính là động phủ, nhưng mà muốn cư trú ở đây cũng phải tốn điểm cống hiến.

Mà đệ tử không có thuyền, chỉ có thể ở trên bờ, làm việc của tạp vụ, vùng vẫy tu hành, mỗi ngày đều cố gắng tích lũy cống hiến.

Cũng bởi vì những ngọn núi khác, mà thậm chí toàn bộ Nam Hoàng Châu muốn ra biển, phần lớn đều phải đi qua nơi đây, cho nên nhiều khi thuyền của đệ tử ngọn núi thứ bảy cũng phải cho thuê, cái này cũng là một phương thức để kiếm điểm cống hiến.

Trên cơ bản tuyệt đại đa số đệ tử trên ngọn núi thứ bảy cũng là như thế, tất cả mọi người đều đang cố gắng sinh tồn, muốn đột phá trở thành Trúc Cơ, thu được tư cách phân phối lợi ích của Thất Huyết Đồng.

“Cho nên, Pháp Chu và tu vi, mới là mấu chốt để các ngươi có thể sinh tồn được ở ngọn núi thứ bảy trước khi tu vi đạt đến Trúc Cơ.”

“Phải nhanh chóng đổi một chiếc Pháp Chu!” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, đáy lòng có cảm giác gấp gáp mãnh liệt.

Cứ như vậy, người tu sĩ mặt tròn giới thiệu nguyên một đường, một đoàn người Hứa Thanh cũng theo đó đi đến giữa sườn núi, nơi này là dành cho đệ tử mới có lệnh bài thân phận đi tới, đồng thời cũng là nơi cung cấp công pháp và đạo bào.

Đạo bào chỉ có một loại, đó chính là đạo bào màu xám.

Đạo bào màu xám, là quần áo và trang sức căn bản của toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng, chỉ cần mở ra lệnh bài thân phận đệ tử, đều được cấp cho miễn phí.

Chỉ là muốn mở ra lệnh bài, cần 1000 điểm cống hiến, mà sau khi mở ra lệnh bài, bên trong đều ghi chép tin tức cơ bản cùng với điểm cống hiến của mỗi người, còn có thể dùng làm vật truyền tin.

Sau khi mọi người lấy được công pháp, vả lại lần lượt mở ra lệnh bài thân phận, lấy được đạo bào màu xám, Hứa Thanh cầm ở trong tay, cảm thụ được chấn động linh năng yếu ớt tràn ra ở bên trên, biết được chất liệu của đạo bào này không tầm thường.

Sờ tới sờ lui đều rất là mềm mại, sẽ không dễ dàng hình thành nếp uốn, nếu như thả ra bên ngoài, giá trị của chiếc đạo bào này sợ là không rẻ.

Lý Tử Mai cũng không khác với Hứa Thanh lắm, đứng ở đây vuốt ve đạo bào, trong mắt lộ ra sự kiên định, Từ Tiểu Tuệ bên cạnh thì nhìn Chu Thanh Bằng.

Chu Thanh Bằng trừng mắt nhìn, ánh mắt đảo qua tu sĩ mặt tròn cùng tiền bối cấp vật tư cho tông môn, bỗng nhiên nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, vãn bối muốn mua một chiếc Pháp Chu.”

Tu sĩ mặt tròn nghe vậy liền nở nụ cười, lão giả gầy còm cấp vật tư ở một bên thì khẽ đảo mí mắt lướt qua Chu Thanh Bằng, nhàn nhạt mở miệng.

“10 vạn điểm cống hiến, hoặc là 100 linh thạch.” Lão giả gầy còm vừa nói ra, Lý Tử Mai cùng Từ Tiểu Tuệ đều hít vào một hơi, trong nhận thức của các nàng, 100 linh thạch là một món tiền khổng lồ khó có thể tưởng tượng.

Nhưng mà lúc này đây, Chu Thanh Bằng liền vội vàng tiến lên, lấy ra một tờ phiếu màu vàng, cung kính đưa tới.

“Linh phiếu của ngọn núi thứ hai? Có thể.” Lão giả tiếp nhận nhìn một chút, sau khi thu hồi liền xuất ra một cái hộp gấm màu tím đẩy tới, sau đó ngẩng đầu nhìn về những người khác.

“Các ngươi có ai còn muốn đổi hay không?”

Lý Tử Mai và Từ Tiểu Tuệ đều cúi đầu xuống, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sau đó chịu đựng nén cơn đau lòng, tiến lên lấy 100 khối linh thạch từ trong túi da ra, đặt ở trước mặt lão giả gầy còm.

Lão giả không nói hai lời, đưa cho hắn một hộp gấm trong sự hâm mộ của Lý Tử Mai cùng Từ Tiểu Tuệ, trong khi đó thì Chu Thanh Bằng liếc mắt tới nhìn.

Hứa Thanh tiếp nhận liền mở ra, trong hộp gấm chỉ có các vật phẩm khác nhau, một khối ngọc giản, một cái bình nhỏ trong suốt.

Bình nhỏ rất kỳ dị, chỉ lớn bằng lòng bài tay, bên trong có một nửa là chất lỏng, tựa như nước biển. Mà ở trên nước biển, lại đang nổi lơ lửng một chiếc thuyền nhỏ có cột buồm màu đen!

Toàn thân của chiếc thuyền nhỏ này có màu đen, nhìn như đơn giản, nhưng nếu cẩn thận nhìn ngóng có thể phát hiện ở trên mỗi một tấm gỗ, đều tràn ngập rất nhiều phù văn, tuy toàn bộ chiếc thuyền bị đặt vào trong bình, nhưng vẫn có từng trận uy áp không tầm thường tản ra bên ngoài.

Có thể nói, vô luận là bản thân cái chai, hay là cái thuyền nhỏ này, giá trị đều vượt xa 100 linh thạch, về phần khối ngọc giản kia, là thứ ghi chép tin tức về chiếc thuyền màu đen này.

Chương 121: Dựa vào thuyền mà sống (4)

“Được rồi, các ngươi có thể xuống núi, nhớ kỹ không thể truyền công pháp cùng Pháp Chu ra bên ngoài, nếu không… Bị biết được sẽ rất thê thảm.” Thanh âm của người trung niên mặt tròn đã cắt đứt sự quan sát của Hứa Thanh.

“Từ Tiểu Tuệ và Lý Tử Mai, hai ngươi nên cố gắng nhiều hơn, tự giải quyết cho tốt, tranh thủ mau chóng thu được Pháp Chu, về phần Chu Thanh Bằng và Hứa Thanh, lệnh bài thân phận của các ngươi sẽ đưa đến tin tức nhậm chức riêng, các ngươi tự mình đi thôi.”

Bốn người lập tức chắp tay về phía người tu sĩ trung niên, Hứa Thanh đang muốn ly khai, lại bị tu sĩ mặt tròn gọi đứng lại.

“Hứa Thanh.”

Hứa Thanh quay đầu, cung kính nhìn tu sĩ mặt tròn.

“Bên trong tu sĩ cấp thấp, ngươi rất mạnh, rõ ràng chỉ là luyện thể tầng bảy, lại có thể tạo thành trình độ khí huyết thành ảnh mà luyện thể đại viên mãn mới có, có thể thấy được thiên tư của ngươi không tệ. Có thể nói bên trong tu sĩ cấp thấp, ngươi đã là một loại cường giả rồi, giết một tên tạp tu hỗn loạn hoặc là một số tu sĩ Ngưng Khí tầng chín, tầng mười, đều dễ dàng.”

“Nhưng, luyện thể khá là đơn giản, chỉ là chồng chất tăng lên tốc độ cùng sức mạnh và sự khôi phục, đây cũng chẳng phải là đại đạo.”

“Đại đạo của những tu sĩ chúng ta, là tu pháp! Ta khuyên ngươi về sau vẫn nên chuyển thành tu pháp, linh năng thuật pháp trong cơ thể ngươi quá yếu, đối mặt với tạp tu còn đỡ, nếu như đối mặt với đệ tử của đại tông, ngươi sẽ chịu thiệt!”

Hứa Thanh nghe đến đó, tâm thần liền chấn động.

“Mặt khác, ta không biết trước kia ngươi sinh hoạt ở đâu, nhưng có thể tưởng tượng nhất định là nguy cơ tứ phía, cho nên đã dưỡng thành một chút thói quen theo bản năng cho ngươi.”

“Thói quen?” Hứa Thanh khẽ giật mình.

“Nhìn vào phân thượng lần này ta là người khảo thí cho ngươi, ta nhắc nhở ngươi một chút, ví dụ như lúc ngươi đi đường, tay phải của ngươi hầu như bất động, nhất là ngón trỏ và ngón giữa luôn ở vào trạng thái cảnh giác. Ta suy đoán bên trong túi da bên phải của ngươi, có một loại vũ khí dạng phi đao hoặc phi châm có thể dùng hai ngón tay để kẹp, có thể để cho ngươi tùy thời lấy ra.”

Thần sắc Hứa Thanh ngưng tụ, hắn lần đầu tiên bị người khác nhìn thấu rõ ràng như vậy.

“Nhưng ta khuyên ngươi, tốt nhất không nên biến thói quen đó trở thành tự nhiên. Nói cho dễ hiểu hơn, rằng nếu như vậy thì ngươi rất dễ dàng bị người khác nhìn ra manh mối hay kịp phản ứng, do đó ngươi sẽ chịu thiệt, muốn trở nên không có dấu vết, ‘trong bông phải có kim’, mới là đạo của chúng ta.”

Ngươi trung niên mặt tròn cười tủm tỉm mở miệng, nhìn người đệ tử chưa đến tuổi dậy thì đã lộ ra sự sắc bén, đối với gã mà nói, gã nhắc nhở người đệ tử trước mắt này, cũng chỉ là tiện tay làm mà thôi, coi như là một lần đầu tư nho nhỏ.

Nhưng Hứa Thanh lại cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, đứng ở nơi đó thở sâu, sau đó cúi đầu thật sâu về phía đối phương.

Cho đến khi đi xa, đáy lòng Hứa Thanh vẫn đang vang vọng lời nói của đối phương, hắn cúi đầu nhìn cánh tay phải của mình một chút, cố gắng khống chế, để cho nó biến thành tự nhiên hơn.

Sau khi thử khống chế, cánh tay phải của hắn chậm rãi có chỗ cải biến, không còn cứng ngắc nữa, mà thoáng tự nhiên hơn một chút, nhưng nếu cẩn thận nhìn, vẫn có thể thấy được trong loại tự nhiên này, mỗi một lần lắc lư, giống như đều ẩn giấu sự sắc bén.

Mà khi hắn không ngừng thử nghiệm trên đường hắn xuống núi, một nơi hoang dã cách Thất Huyết Đồng rất xa xôi, trong một doanh địa lạ lẫm của thập hoang giả, Thất gia đang ngồi xổm trên một nóc nhà, cảm thấy hứng thú nhìn một thiếu niên cách đó không xa đang chém giết cùng một con chó hoang, trong miệng thiếu niên đều là lông chó và máu thịt, thần sắc hình như còn mang theo vẻ khát máu.

Mắt thấy một màn này, trong mắt Thất gia lộ ra tán thưởng.

Bên cạnh lão, vẫn là tên tôi tớ đứng đợi ở đó, giờ phút này đang lấy ra ngọc giản, sau khi nhìn một chút, liền thấp giọng mở

miệng.

“Thất gia, tiểu hài tử đã đến Thất Huyết Đồng.”

“Tiểu hài tử nào cơ?” Thất gia nhìn về thiếu niên phía trước, thuận miệng nói.

Tên tôi tớ cười khổ, thấp giọng giải thích.

“Chính là tên nhóc trước khi giết người không chịu mặc bộ quần áo mới mua vì sợ làm bẩn, ngài còn giúp hắn nói chuyện với Bách đại sư, truyền thụ cho hắn về dược đạo, về sau còn cho hắn một khối lệnh bài màu trắng.”

Thần sắc của Thất gia hoảng hốt, nhẹ gật đầu, nhớ lại Hứa Thanh, trong ánh mắt lần nữa lộ ra sự tán thưởng.

“Ta nhớ ra rồi, đó là một đứa bé ngoan có tình có nghĩa a.”

“Phải chăng cần chiếu cố đặc thù?” Tên tôi tớ hỏi.

Thất gia khoát tay chặn lại.

“Không cần, trong loạn thế, muốn sống sót thì cần dựa vào bản thân mình mà cố gắng, nếu như hắn có thể dựa vào bản thân đi đến trước mặt của ta, ta liền cho hắn một trận tạo hóa.” Nói xong, Thất gia dùng một ngón tay chỉ vào người thiếu niên cách đó không xa đang chém giết cùng chó hoang.

“Ngươi nói xem thiếu niên này, so với tiểu hài tử, ai giống sói con hơn?”

Tên tôi tớ dùng mắt nhìn thiếu niên mà Thất gia chỉ, cười khổ một tiếng, vấn đề kiểu như thế này, gã đã trả lời rất nhiều lần rồi, đây đã là lần thứ 9 ở trên đường đi, sau khi Thất gia thấy được tiểu hài liền so sánh với tiểu hài tử.

“Cũng không kém bao nhiêu đâu.”

Thất gia nghe vậy, nghiêng đầu liếc mắt nhìn tên tôi tớ, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ta giúp đỡ tiểu hài tử nói chuyện với Bách đại sư, cho hắn lệnh bài màu trắng, cái này vốn là ân huệ ta cho, nhưng cái này không có nghĩa rằng ta nhất định phải nhận hắn làm đệ tử, ta cũng không nợ hắn, chỉ cho hắn một cơ hội mà thôi.”

“Ta đúng là muốn thu nhận một lão Tứ, nhưng trước kia khi nhận lão Tam, ta đã phát ra hơn 50 khối lệnh bài màu trắng, mới chọn ra một người là lão Tam, thời gian ngươi ở cùng ta có chút ngắn, cho nên không rõ phong cách của ta.”

“Lần này, ta thấy rằng đưa ra hơn 50 tấm lệnh bài, còn chưa đủ xuất hiện một lão Tứ, ít nhất cũng phải cần 100 tấm.”

“Người thiếu niên này, ngươi đi cho nó một tấm lệnh bài màu trắng đi, vẫn như cũ không cần nhiều lời.” Sau khi Thất gia mở miệng, liền đứng dậy đi về phía xa xa——

Chương 122: Đồng liêu (1)

Giờ phút này đã là buổi chiều, gần tới hoàng hôn.

Những ánh chiều tà tung bay ở trên con đường nhỏ xuống núi cũng đang dần dần ảm đạm.

Hứa Thanh đeo hộp gấm trên lưng, quan sát sắc trời, trong đầu nhớ lại những lời nói của người tu sĩ mặt tròn, nhận thức của hắn đối với Thất Huyết Đồng đã trở nên rõ ràng hơn một chút.

Hắn biết rõ chủ thành này nhìn như có trật tự, nhưng trên thực tế cất giấu hung hiểm cực lớn, nhất là ban đêm, nguy hiểm đến từ bốn phía lại càng lớn, luôn có người muốn cuộc sống của mình trở lên tốt hơn, cho nên lựa chọn lộ ra răng nanh với người bên ngoài.

Điều này không có đúng với sai.

Nhưng Hứa Thanh không muốn mình trở thành vật bồi dưỡng cho người khác có cuộc sống tốt hơn, vì vậy hắn sờ lên hộp gấm phía sau, chuẩn bị tìm một nơi âm u không người phát hiện, thu vào trong túi trữ vật của mình.

Vì vậy hắn bước nhanh hơn.

Không bao lâu, hắn liền nhìn thấy hai đạo thân ảnh đã đổi thành đạo bào màu xám đang đứng bên dưới con đường núi.

Một nam một nữ, chính là Chu Thanh Bằng và Từ Tiểu Tuệ.

Tướng mạo Từ Tiểu Tuệ tú lệ, mặc dù chiếc áo bào màu xám đã ẩn tàng đi dáng người của nàng, nhưng vô luận là bộ ngực hay bờ mông hơi cong lên, cũng khiến cho chiếc áo bào màu xám ở trên người của nàng tăng nhiều hơn một chút sự hấp dẫn.

Về phần Chu Thanh Bằng vốn rất tuấn lãng, giờ phút này thay đạo bào màu xám lên người, cả người gã thoạt nhìn rất là phiêu dật, khiến cho trong mắt Từ Tiểu Tuệ toàn là sự mê muội.

Cũng không biết thứ nàng mê là bản thân Chu Thanh Bằng, hay là Pháp Chu của gã.

Mắt thấy thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện, Chu Thanh Bằng cười ha ha, đi đến phía Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi cuối cùng cũng đi ra rồi, ta đã chờ ngươi được một lát.”

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như bình thường, nhưng trong nội tâm lại tràn đầy cảnh giác, cũng không tới gần, mà cách bảy tám trượng liền ngẩng đầu nhìn về phía cổ của Chu Thanh Bằng, tay phải tùy ý hạ xuống nơi cất giấu que sắt màu đen ở cái túi bên cạnh.

“Tất cả mọi người đều là đệ tử của ngọn núi thứ bảy, lại cùng là một đám người mới nhập môn, vả lại chúng ta cũng không phải rất quen thuộc trong tông môn, cho nên ta muốn chúng ta có thể thân cận hơn một chút.”

“Như vậy về sau có chuyện gì, cũng có thể có nhiều thêm một người bạn, nhiều thêm một mối quan hệ.” Thái độ của Chu Thanh Bằng thành khẩn, chắp tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe vậy cũng không có giảm bớt cảnh giác, nhưng hắn cảm giác đối phương nói có chút đạo lý, vì vậy nhẹ gật đầu.

Trên mặt Chu Thanh Bằng vẫn giữ nụ cười như trước, nói đơn giản vài câu, gã thấy Hứa Thanh không thích nói nhiều, cho nên sau khi trao đổi phương thức truyền tin tức từ xa, liền cáo từ, mang theo Từ Tiểu Tuệ rời đi.

Nhìn thân ảnh bọn họ dần rời xa, Hứa Thanh cúi đầu nhìn lệnh bài thân phận trong tay một chút, đối phương vừa mới trao đổi cách truyền tin tức, chính là lấy lệnh làm môi giới.

“Có thể nói chuyện?” Hứa Thanh tò mò quan sát một phen, linh năng trong cơ thể tràn vào, trong đầu lập tức liền nổi lên tin tức trong lệnh bài của mình.

Cái này khiến cho hắn cảm thấy rất kỳ dị, vì vậy vừa nghiên cứu vừa đi về phía trước.

Lúc đi vào trong thành, hắn tìm một chỗ hẻo lánh, lấy hộp gấm đeo ở trên người xuống rồi để vào trong túi trữ vật, cũng không thay đổi đạo bào màu xám, mà vẫn như cũ mặc bộ áo da bẩn thỉu toàn thân kia.

Nếu là ban ngày, ở bên trong chủ thành sạch sẽ, cách ăn mặc giống thập hoang giả như này sẽ rất dễ làm người khác chú ý, nhưng trong ban đêm, sẽ dễ dàng che giấu thân ảnh của hắn hơn, đồng thời lối ăn mặc này, làm hắn cảm thấy mình có thể tránh đi một chút phiền phức mình không cách nào giải quyết.

Dẫu sao, phần lớn thập hoang giả đều rất nghèo, có thể để mắt tới hắn tự nhiên không phải là cái cường giả gì, cho nên hắn có thể xử lý.

Đồng thời hắn cũng đã ngiên cứu hiểu rõ công dụng của lệnh bài thân phận, đã biết truyền âm như thế nào, cũng nhìn thấy tin tức của mình ở, và cả chức vụ vừa được cấp.

“Bộ Hung ti?” Hứa Thanh thì thào, mặc dù không rõ chức năng của việc mà mình vừa nhận được, nhưng có thể đoán ra một chút từ trên hình thức của nó, cái ngành này... Hình như rất hung tàn và nguy hiểm.

Về phần thời gian đến báo danh, trên tin tức ghi là ngày mai, đồng thời ở bên trong lệnh bài thân phận còn có nơi cập bến của con thuyền nhỏ màu đen của hắn.

Đối với đệ tử có Pháp Chu, tông môn sẽ tự động phân phối một nơi cập bến, vả lại cho một tháng thuê miễn phí, một tháng sau sẽ thu phí, giá tiền mỗi tháng là 3 vạn điểm cống hiến, cũng chính là 30 linh thạch, nếu không giao nộp, sẽ tự động hủy bỏ nơi cập bến.

“Cảng chữ ‘huyền’ thứ 79 số 33?” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía biển khơi, thân ảnh từ một nơi bí mật gần đó nhoáng một cái, mang theo cảnh giác thật sâu, tận khả năng không để lộ tung tích cấp tốc đi về phía trước.

Chương 123: Đồng liêu (2)

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, hoàng hôn rất nhanh liền đi xa, đêm tối phủ xuống.

Các hộ bên trong thành trì nhao nhao đóng cửa, lúc ban ngày thì ồn ào tiếng vang, nhưng thời khắc này liền hóa thành vô cùng yên tĩnh.

Mà đêm tối, cũng hoàn toàn che giấu thân ảnh của Hứa Thanh, ánh mắt hắn chậm rãi nheo lại, bước chân nhanh hơn, dần dần cũng chú ý tới sự hung hiểm ban đêm bên trong thành trì.

Hắn thấy được giết chóc, thấy người chạy trốn khỏi chết, thấy được người truy sát lạnh lùng, cũng nhìn thấy sự cướp đoạt.

Đối với những điều này, Hứa Thanh ở một nơi bí mật gần đó cũng chỉ là quét qua, liền thu hồi ánh mắt, không đi tham dự, sau đó tiếp tục chạy theo trên đường.

Thân ảnh của hắn ở trong đêm tối, tựa như một đạo u linh.

Trừ bên ngoài những cái này, hắn cũng nhìn thấy một chút sòng bạc, kỹ viện, những chỗ đó đèn đuốc sáng trưng, hiển lộ ra một mặt phồn vinh khác của tòa thành trì này.

Có lẽ là bởi vì lần này Hứa Thanh hành động càng cẩn thận cùng bí mật, cho nên trên đường đi không hề gặp phải người động thủ với hắn.

Nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn có thể cảm thụ được ánh mắt ẩn chứa ác ý lạnh lùng đến từ trong bóng tối, nhưng khi chú ý tới trang phục thập hoang giả của hắn, phần lớn đều chọn coi như không thấy, coi như hắn không tồn tại.

Hứa Thanh trầm mặc, nhanh chóng chạy nhanh, lại trôi qua một canh giờ, hắn càng ngày càng gần bến cảng.

Bến cảng ở đây trọn vẹn có hơn 100 cái, nơi Hứa Thanh muốn đi là khu vực bến cảnh thứ 79 màu tím.

Nhưng trong lúc tìm kiếm, thần sắc Hứa Thanh bỗng nhiên khẽ động, ẩn thân vào một cái đầu hẻm, nhìn về phía trước.

Từng tiếng bước chân cùng tiếng rít từ đằng xa truyền đến, rất nhanh, trong mắt Hứa Thanh hiện ra một đám tu sĩ mặc đạo bào màu xám, thần sắc từng kẻ đều nghiêm túc, trên thân lộ ra khí tức âm lãnh, đang chạy nhanh tới.

Trên đường chạy tới, giống như đang điều tra kiến trúc ở bốn phía.

Trên đạo bào của bọn họ đều mang theo một cái huy chương, phía trên có một chữ màu máu bắt mắt.

Một màn này, để cho ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn cảm nhận được chấn động linh năng trên người những đệ tử Thất Huyết Đồng, có rất nhiều người tràn ngập sát khí.

“Bộ Hung ti?” Hứa Thanh suy đoán.

Giờ phút này, đã có người trong đám tu sĩ Thất Huyết Đồng này điều tra đến nơi hẻo lánh mà Hứa Thanh đang trốn, dù hắn che giấu vô cùng tốt, nhưng đối phương nhiều người, lại tràn đầy cảnh giác, cho nên không cách nào tránh đi.

Một thanh niên có con mắt xếch màu xanh đang lạnh nhạt quét về phía Hứa Thanh, sau đó bước nhanh tới.

Theo đối phương tới gần, một cỗ cảm giác hung ác liền đập vào mặt Hứa Thanh, thân thể hắn lập tức kéo căng lên, hắn cảm nhận được cảm giác nguy cơ mãnh liệt ở trên người đối phương, người còn chưa tới, khí tức đã như gió lạnh tràn ngập bốn phía.

Loại sát khí này, chỉ có kẻ giết rất nhiều người mới có thể có được.

Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn biết rõ giờ phút này nếu mình bỏ chạy, sẽ mất cơ hội, đối phương nhất định ra tay, vì vậy hắn đứng ở nơi đó, cũng không lui ra phía sau, mà nhìn đối phương, tay phải đồng thời đặt vào trên túi da chứa que sắt màu đen, tùy thời có thể rút ra.

“Lệnh bài thân phận!” Sau khi người thanh niên đi đến, đánh giá Hứa Thanh từ trên xuống dưới, cũng chú ý đến tay phải của hắn.

Không ít đệ tử ở bên cạnh cũng đều tới gần, mơ hồ vây quay bốn phương của Hứa Thanh lại, thần sắc của mọi người đều lạnh như băng, giống như chỉ cần Hứa Thanh hơi lộ ra một chút không bình thường, bọn họ liền lập tức ra tay.

Hứa Thanh chú ý tới chỗ mà ánh mắt của đối phương nhìn tới, đáy lòng càng thêm kiên định ý nghĩ muốn từ bỏ thói quen của mình, giờ phút này hắn đảo qua bốn phía, sau đó cẩn thận xuất ra lệnh bài thân phận của mình.

Thanh niên kia tiếp nhận nhìn một chút, thần sắc băng lãnh giảm đi, nhiều hơn một chút kinh ngạc, cười nói về phía người đồng bạn bên cạnh.

“Vậy mà lại gặp phải một người mới muốn tới Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy chúng ta.”

“Được rồi, mọi người thu liễm một chút, đừng khiến cho tiểu bằng hữu chưa bị hung đồ giết chết, lại bị các ngươi hù dọa không dám tới báo cáo.” Lời này vừa truyền ra, phần lớn khí tức bốn phía được thu hồi, nhưng vẫn có vài đạo, thủy chung khóa chặt Hứa Thanh.

“Quả nhiên là Bộ Hung ti.” Hứa Thanh cảm nhận được ánh mắt khóa định trên người mình đã ít hơn phân nửa, mà người thanh niên mắt xếch kia giờ phút này đã trả lại lệnh bài cho Hứa Thanh, cao thấp đánh giá hắn một chút

“Tiểu bằng hữu này rất thú vị, nhanh chóng rời đi đi, đêm nay nội thành rất nguy hiểm.”

Hứa Thanh nghe được câu này liền nhẹ gật đầu, cầm lại lệnh bài thân phận, vừa muốn ly khai, nhưng vào lúc này, trong bóng đêm, một tiếng kêu thảm thiết thê lương phá vỡ bầu trời từ xa truyền tới.

Thanh âm này vô cùng bén nhọn, còn có sự gào thét vang vọng.

Chương 124: Đồng liêu (3)

Thần sắc Hứa Thanh ngưng tụ, lập tức quay đầu nhìn lại, tức thì thấy trên một toà nhà kiến trúc hình tháp ở xa, một đạo hắc ảnh phun ra máu tươi, đang đạp không bay nhanh.

Tuy chấn động linh năng trên người có chút hỗn loạn, nhưng khí tức Trúc Cơ trên người vẫn khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động.

Mà sau lưng người này, là một người trung niên mặc đạo bào màu tím, thần sắc không giận mà uy, khí thế như cầu vồng, coi như là cách rất xa, nhưng chấn động linh năng vẫn bốc lên như hỏa diễm vậy, càng thêm cường hãn.

Người trung niên mặc áo bào tím này gào thét từ trên không trung bay tới gần, sau đó trực tiếp giơ tay lên, một cây trường thương bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay gã, sau đó hung hăng quăng ra.

Hư không dường như bị tạc nứt ra, tạo thành chấn động ầm ầm khuếch tán về bốn phía, cái thanh trường thương kia dưới sự ma sát tạo ra thiêu đốt, hóa thành một con hỏa long, lao thẳng đến bóng đen đang bỏ chạy.

Từ xa nhìn lại, bầu trời tựa như bị xé nứt, khiến cho tia sáng của hỏa long trở lên vô chói mắt và rực rỡ tươi đẹp.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt phá không, trong âm thanh gào thét sắc bén, thế như chẻ tre trực tiếp xuyên thấu lồng ngực của cái bóng đen kia, mang theo thân thể kia, phịch một tiếng ghim vào trên lớp gạch xanh trên đường, dấy lên một cơn bão trùng kích, quét ngang bát phương.

Gọn gàng, dễ như trở bàn tay!

Một màn này, khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, bóng đen bị đối phương chém giết, trong cảm thụ của Hứa Thanh, không sai biệt lắm với lão tổ của Kim Cương tông.

Mà một thương của trung niên mặc áo bào tím vô cùng cường đại, hắn tự hỏi nếu như mình gặp phải, cũng sẽ không có chút cơ hội nào để tránh né, nhất định sẽ chết.

“Là Ti trưởng!”

“Đi!”

Giờ phút này, thần sắc những người đệ tử của Bộ Hung ti bên cạnh hắn đều rất hưng phấn, không để ý tới Hứa Thanh nữa, mà từng kẻ triển khai tốc độ cao nhất, lao thẳng đến chiến trường.

Cho đến khi bọn họ đi xa, chấn động trong nội tâm cùng với phong thái một thương kia vẫn tràn đầy ngập trong đầu của Hứa Thanh, sau một lúc lâu, hắn thở sâu, trong mắt lộ ra khát vọng.

“Không biết đến khi nào, ta cũng có thể như thế!” Hứa Thanh thì thào, nhìn thật sâu về địa phương mà trung niên mặc áo bào tím biến mất, quay người bước nhanh đi.

Hắn cảm nhận được nơi này vào ban đêm không yên ổn, giờ phút này tăng nhanh tốc độ, sau khi đi qua nửa canh giờ, rốt cuộc tìm thấy được bến cảng thứ 79.

Bên trong bến cảng khác với bên trong thành trì, ánh sáng nơi đây rất mờ tối, tuy có thị vệ tuần tra, mặc dù cũng mang theo cảnh giác, nhưng khi gặp phải người đi đường, lựa chọn của bọn họ đều là tránh đi, hiển nhiên thứ mà bọn họ cảnh giác không phải là vì trật tự, mà là vì phòng ngừa bản thân bị người khác gây tổn thương.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, bọn họ cũng là như thế, sau khi quét mắt, liền không hề muốn dò hỏi gì, lập tức rời xa.

Hứa Thanh cảnh giác nhìn qua những người tu sĩ đi tuần tra, trầm mặc xuống, hắn coi như lại tăng thêm một chút nhận thức đối với sự hung hiểm của Thất Huyết Đồng.

Giờ phút này, hắn chậm rãi tới gần bến cảng, gió biển ở nơi này rõ ràng càng thêm ẩm ướt, trong lúc nghe tiếng bọt nước tiếng lên xuống, có thể trông thấy bến cảng hình móng ngựa thứ 79, nước biển đang không ngừng lay động, không ngừng đập vào cái bờ bên cạnh.

Từng chiếc thuyền trong đó, phần lớn là có khoảng cách nhất định, giống như đều đang phòng bị lẫn nhau, kích thước của chúng nó phần lớn không sai biệt nhiều lắm, nhưng tạo hình có khác biệt rất nhỏ, nếu như cẩn thận nhìn, căn bản phần lớn là có bộ dạng cột buồm màu đen giống như chiếc thuyền nhỏ ở trong bình của Hứa Thanh, trọn vẹn hơn hai trăm chiếc.

Nhưng cái bến cảng 79 này quá lớn, những chiến thuyền đang đỗ, cũng chỉ chiếm cứ chưa tới hai thành khu vực mà thôi.

Trong đó mặc dù có một chút sáng đèn, nhưng cũng rất là yên tĩnh, cũng không thấy thân ảnh đệ tử ra ngoài, tựa hồ đối với mỗi người mà nói, khi đêm tối phủ xuống chính là lúc cảnh giác cao nhất.

Đồng thời, Hứa Thanh cũng phát hiện linh năng nơi đây rất nồng đậm, dị chất cũng là như thế, hình như là từ trong biển rộng tràn ra.

Mà nước biển đen nhánh, tạo thành thứ che chắn tầm nhìn, khiến cho người ta không nhìn thấy dưới đáy biển tồn tại cái gì.

Loại cảm giác không biết không rõ này, khiến cho người ta bất an, đồng thời khiến cho người ta cảm giác dưới đáy biển dường như cũng ẩn giấu nguy hiểm cực lớn, Hứa Thanh chỉ là liếc mắt nhìn, đã cảm thấy tóc gáy toàn thân dựng lên, có một loại cảm giác như đi vào cấm khu.

“Tu luyện ở nơi này, nhất định tăng lên rất nhanh, vả lại thời khắc đều giống như đang được ma luyện…” Hứa Thanh thì thào, nhanh chóng đi vài bước, đã tìm được địa phương chữ ‘huyền’ số 33.

Vị trí chỗ đó có hơi lệch một chút, bốn phía trống trơn, không nhiều thuyền nhỏ lắm.

Đến nơi này, Hứa Thanh cẩn thận quan sát bốn phía, sau khi xác định không có gì đáng ngại, hắn mới lấy ra bình nhỏ trong hộp gấm, mở nó ra, tia sáng bên trong bình nhỏ lóe lên, thuyền nhỏ có cột buồm đen từ bên trong bay ra, lúc rơi xuống mặt nước liền tự phóng to bản thân ra.

Phịch một tiếng rơi xuống biển, sau khi dấy lên từng trận rung động, chiếu vào Hứa Thanh trước mặt, là một chiếc thuyền rộng một trượng, dài ba trượng.

Toàn thân đen nhánh, mỗi một boong thuyền đều được điêu khắc rất nhiều phù văn, toả ra ô quang, đồng thời cũng tràn ra chấn động linh năng không tầm thường.

Cột buồm đen giống như được tạo bằng da của loài dị thú nào đó, bên trên có lân phiến rõ ràng, thoạt nhìn rất là rắn chắc, ở vị trí đầu thuyền, còn có một pho tượng.

Pho tượng kia rõ ràng là một cái đầu cá sấu thật to, đang mở ra cái miệng lớn, lộ ra hàm răng rậm rạp sắc bén, lộ ra sự dữ tợn hung tàn mãnh liệt.

Từ xa nhìn lại, chiến thuyền nhỏ này liền giống như một con cá sấu thật to trôi nổi trên biển.

—

Chương 125: Dùng biển tu luyện (1)

Ánh trăng phiêu nhiên chiếu xuống, làm cho toàn thân con cá sấu choàng lên một tầng ánh trăng, từ xa nhìn lại, con thuyền này tựa như đang còn sống, đang thổ nạp hấp thu tinh hoa của ánh trăng vậy.

Khiến cho càng nhiều ánh trăng nồng đậm bị nó thu hút tới, từ bên trong lưu quang lộ ra hàn mang.

Hứa Thanh ngưng mắt nhìn thật lâu.

Vô luận là sinh hoạt ở trong xóm nghèo, hay là trong doanh địa của thập hoang giả, ngoại trừ Lôi đội cho hắn phòng ở mới, phần lớn chỗ ở của hắn đều đơn sơ.

Mà bên dưới ánh trăng, con thuyền gọn gàng sạch sẽ giống như cá sấu với một cái mui màu đen, mang theo một cỗ nhuệ khí, khiến cho Hứa Thanh không nhịn được phải ngồi xổm xuống, giơ tay sờ lên.

Lạnh buốt, chất liệu rất cứng chắc.

Quan trọng nhất là…

“Đây là của ta.” Hứa Thanh nhẹ giọng nói nhỏ, vừa muốn đi vào, nhưng ngừng một chút, trong ánh mắt có hàn mang lóe lên, hắn cảm thụ bốn phía mơ hồ có một đạo ánh mắt mang theo ác ý đang ngóng nhìn chính mình.

Nhưng đối với phương ẩn tàng vô cùng kín kẽ, cho nên trong thời gian ngắn Hứa Thanh không cách nào tìm được, vì vậy hắn thu liễm hàn mang trong mắt, bảo trì bình tĩnh như trước, ra vẻ cúi đầu nhìn một chút giày của mình.

Giầy rơm rất là cũ nát, xen lẫn rất nhiều bùn cùng vết máu đã khô, trong khe hở có thể thấy ngón chân vô cùng bẩn của hắn.

Sau khi trầm mặc một lát, Hứa Thanh cởi giày của mình ra, nhìn hai chân tràn đầy dơ bẩn, hắn ngồi ở một bên đưa chân vào trong nước biển, sau đó súc sục một phen cho đến khi làn da trắng nõn trên hai chân lộ ra.

Toàn bộ quá trình nhìn giống như bình tĩnh, nhưng hắn luôn bí mật quan sát bốn phía, chờ đợi ánh mắt ác ý của người kia xuất hiện, chỉ là đối phương hình như rất cẩn thận, coi như là Hứa Thanh ngồi ở chỗ kia lộ ra một loại cảm giác lười biếng không cảnh giác, nhưng người này cũng chưa từng hiện thân.

Thần sắc của Hứa Thanh vẫn như thường, đứng dậy bước lên thuyền thuyền, quét mắt nhìn tới cái mui thuyền màu đen.

Phạm vi của cái mui buồm màu đen không lớn, bên trong cũng rất đơn giản, chỉ có một cái giường lớn, một cái bồ đoàn, một chỗ rửa mặt.

Mặt khác, đỉnh của cái mui buồm màu đen cũng có chút thấp, người thường ở bên trong không cách nào hoàn toàn đứng thẳng, nhưng lúc ngồi xuống sẽ rất thích hợp.

Hứa Thanh đảo qua một vòng, sau đó cũng không bước vào, mà ngồi ở trên boong thuyền ngoài mui buồm màu đen, nghe tiếng sóng biển rõ ràng bên ngoài, cảm thụ con thuyền lay động theo mặt biển lên xuống.

Trong hoàn cảnh tương đối im lặng, ánh mắt của hắn xuất hiện một chút trôi dạt, hình như suy nghĩ đang từ từ tản ra.

Hứa Thanh nghĩ tới lúc mình vùng vẫy sinh tồn ở bên trong xóm nghèo, nghĩ tới mình trốn ở bên trong cái hang ổ nhỏ, vượt qua từng đêm rét lạnh, mùa đông mỗi năm, hắn đều mờ mịt ở bên trong sự rét lạnh thấu xương, không biết có thể thấy mặt trời ngày hôm sau hay không.

Bởi vì mỗi một lần trời đông giá rét, cũng sẽ có một người bị chết cóng.

Cho nên, hắn rất sợ lạnh, có lẽ không phải sợ thân thể lạnh như băng, mà là ký ức.

Giờ phút này, Hứa Thanh yên lặng ngồi trên thuyền, nhìn qua đêm tối bên ngoài, nhìn qua ánh trăng trên bầu trời, hắn nghĩ tới nhiều năm trước, lúc mình giết người lần đầu tiên.

Người kia muốn ăn thịt hắn, sau cùng bị hắn cắt đầu, đặt ở ngay trước cửa vào hang ổ nhỏ của mình, từ đó về sau, ánh mắt của mọi người nhìn hắn đã dần cải biến.

Con thuyền vẫn đang lay động.

Suy nghĩ trong mắt Hứa Thanh hình như vẫn còn đang trôi dạt, ý thức cũng đang thì thào.

“Có nên làm một cái như vậy ở chỗ này hay không?”

Trong chớp mắt khi lời nói trong nội tâm vang lên, thân thể Hứa Thanh chợt lao về phía sau, một tia hàn quang gào thét phóng qua mặt của hắn.

Sau khi tránh đi tia hàn mang này, Hứa Thanh trong nháy mắt tan biến cảm giác trôi dạt, dường như hết thảy chỉ là hư giả, sự lạnh lùng chân chính được giấu ở, giờ phút này đã lao ra ngoài!

“Rốt cuộc cũng hiện thân!”

Trong nháy mắt tiếp theo, con thuyền bên cạnh nước biển đột nhiên dấy bọt nước lên, một thân ảnh từ trong bỗng nhiên lao thẳng đến phía Hứa Thanh, trên tay phải của thân ánh đó càng có hàn mang sắp bén lập lòe.

Đó là một thanh dao găm, léo lên lam mang dưới ánh trăng, hiển nhiên bên trên có bôi kịch độc.

Mà mượn nhờ ánh trăng, Hứa Thanh cũng thấy rõ người tới, đây là một tên đệ tử mặc đạo bào màu xám, cũng không hề che giấu gương mặt, thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, bộ dạng chỉ có Ngưng Khí tầng năm, nhưng hết lần này tới lần khác lại làm cho Hứa Thanh cảm giác được một tia uy hiếp.

Tên đệ tử này mặt mày dữ tợn, trong ánh mắt tràn ngập sát cơ.

Tốc độ của gã cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, cầm con dao găm trong tay hung hăng đâm về phía ngực Hứa Thanh.

Chương 126: Dùng biển tu luyện (2)

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, bỏ qua con dao găm trên tay đối phương, tay phải duỗi ra với tốc độ nhanh hơn, một phát bắt được cánh tay kẻ đâm tới, theo sức mạnh luyện thể trong cơ thể bộc phát, giật mạnh một vòng, lập tức liền khiến thân thể của tu sĩ vọt tới trực tiếp xoay tròn.

Trong lúc người này hoảng sợ cùng không cách nào tin, thân thể của gã bị Hứa Thanh trực tiếp đập vào trên boong thuyền.

Oanh một tiếng, máu tươi văng khắp nơi, trong thân thể người này đột nhiên chui ra một cái xúc tu có máu thịt, mang theo dịch nhờn nhanh chóng lao tới phía Hứa Thanh, khí tức ẩn chứa trong đó đã vượt qua Ngưng Khí tầng năm, đạt đến tầng sáu.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, hư ảnh của Khôi ở phía sau bỗng nhiên lộ ra, trực tiếp trấn áp.

Oanh một tiếng, cái xúc tu kia lập tức tê liệt, tan vỡ ra.

Đã mất đi xúc tu, tên tu sĩ này phun ra ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, còn muốn vùng vẫy, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tay trái Hứa Thanh cầm một con dao găm, đặt vào trên cổ người này.

Dao găm rất lạnh, cắt rách một lớp da, chỉ cần hơi dùng sức, liền có thể cắt đứt yết hầu.

Một màn này, để cho thân thể tên tu sĩ này chấn động, ánh mắt nhìn Hứa Thanh lộ ra sự sợ hãi.

“Tại sao ngươi phải che giấu bản thân? Còn cái xúc tu vừa nãy trên người ngươi là cái gì?” Hứa Thanh lạnh lùng nhìn tu sĩ trước mắt, đặt ra câu hỏi.

“Đây là cánh tay ta cấy ghép từ trên người hải chương (bạch tuộc biển), có thể gia tăng chiến lực của ta, cũng có thể giúp cho ta giấu kín khí tức của mình vào trong biển, bên trong tông môn có rất nhiều người đều làm như vậy, vị sư đệ này, ta có thể nghĩ biện pháp để bù đắp lần ra tay này, ta cũng bởi vì điểm cống hiến không đủ, nhưng ta chỉ cần nhận một cái nhiệm vụ, ngày mai…” Ngay khi tu sĩ đang vội vã mở miệng, nhưng không đợi gã nói xong, con dao găm trong tay Hứa Thanh chợt cứa một cái.

Ánh mắt của tên tu sĩ này lập tức trợn to, không đợi tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đã bị Hứa Thanh một tay đặt vào trên miệng, toàn thân run rẩy, máu tươi trong cổ gã phun ra, khiến cho cả Pháp Chu bị nhuộm hồng cả một mảnh.

Mấy thời gian hô hấp sau, thân thể của gã không nhúc nhích nữa.

Hứa Thanh nhìn quanh Pháp Chu trở nên dơ bẩn, nhíu mày, lấy ra Hủy Thi Tán rắc khắp nơi, cho đến khi thi thể hóa thành máu loãng, bốn phía cũng không có bất luận đệ tử nào của ngọn núi thứ bảy xuất hiện.

Hình như mọi người cũng đã tập mãi thành thói quen đối với chuyện thế này.

Giờ phút này có gió biển thổi vào, mang theo mùi tanh của biển cùng mùi máu tanh, tràn ngập ở bốn phía quanh Hứa Thanh, hắn nhặt lên túi của đối phương, bên trong trống không, không có vật phẩm gì đáng giá.

“Người này để mắt tới ta, là bởi vì ta có Pháp Chu.” Hứa Thanh nghĩ tới lời nói ban ngày của người tu sĩ mặt tròn, mỗi tháng đều có đệ tử không hiểu vì sao mất tích.

Vì vậy hắn sờ lên que sắt sắc bén của mình, lãnh mang trong ánh mắt lóe lên, sau đó lấy ra hộp gấm mà mình cầm về, mở ra, tìm được ngọc giản giới thiệu về con thuyền ở, cẩn thận đọc.

(bản dịch tại vip bachngocsach , vui lòng không copy!)

Sau một hồi khá lâu, Hứa Thanh chậm rãi bỏ khối ngọc giản xuống, cúi đầu nhìn chiếc thuyền này, mắt lộ ra kỳ mang.

“Chiếc thuyền này… Rất kinh người.” Trong lúc thì thào, Hứa Thanh giơ tay phải lên, vỗ vào boong thuyền bên người, linh năng tràn ngập trong cơ thể hắn, dựa theo phương pháp trong ngọc giản, hóa linh năng của bản thân thành một khối ấn ký, khắc ở trên thuyền.

Toàn bộ chiếc thuyền chấn động, giống như trang bị nào đó được kích phát mở ra, phát ra thanh âm ông ông rất nhỏ.

Hứa Thanh lập tức cắn nát ngón tay, nặn ra một giọt máu tươi, rất nghiêm túc vẽ ra một cái phù văn đơn giản ở trên boong thuyền, theo phù văn vẽ ra, toàn bộ chiếc thuyền ầm ầm chấn động, một cỗ liên hệ tối tăm nháy mắt hiện ra bên trong tâm thần của Hứa Thanh.

Đây là phương pháp nhận chủ chiếc thuyền được ghi chép bên trong ngọc giản. Giờ phút này, sau khi làm xong tất cả, Hứa Thanh rõ ràng cảm nhận được mình cùng chiếc thuyền này dường như đã hòa thành một thể.

Theo tâm thần hắn khẽ động, một màn hào quang phòng hộ lập tức từ trên thuyền hiện ra, sau đó bao phủ toàn bộ thân tàu, Hứa Thanh rốt cuộc cảm nhận được một cỗ cảm giác an toàn.

Vì vậy hắn cúi đầu, tiếp tục xem xét ngọc giản giới thiệu về con thuyền, lặp lại nhiều lần nội dung bên trong vào trong ký ức, khiến cho nó một mực khắc sâu vào trong đáy lòng.

Con thuyền của Thất Huyết Đồng, đích xác ẩn chứa tính chất phát triển cực cao.

Đệ tử có thể dựa theo nhu cầu của mình, không ngừng cường hóa vào bốn điểm tốc độ, phòng thủ, công kích cùng với đặc thù. Có thể cường hóa một cái, cũng có thể cường hóa toàn diện, cái này phải xem tài nguyên và trình độ cùng sự yêu thích của bản thân.

Chương 127: Dùng biển tu luyện (3)

Ba cái trước thì đều đơn giản, rõ ràng dễ hiểu, về phần đặc thù, chính là chỉ năng lực đặc thù của phép thuật bên ngoài, ví dụ như khiến cho con thuyền có thể lẻn vào đáy biển, hoặc là làm cho nó có thể rời khỏi mặt biển, phi hành trên bầu trời.

Hoặc giả là xuất hiện một chút biến hóa thoát ly hình thái của một con thuyền.

Nhưng vô luận là đặc thù, hay là ba phương hướng còn lại, thứ quyết định chúng nó chỉ có một, đó chính là chất liệu của thân thuyền.

Nói như vậy, đệ tử của ngọn núi thứ bảy lựa chọn chất liệu thuyền của bản thân, có hai phương hướng, phương hướng thứ nhất là nhờ người chế tạo.

Không ngừng thay thế tài liệu cao cấp hơn, khiến cho nó có thể thừa nhận uy lực trận pháp cao hơn, sẽ khiến cho con thuyền càng ngày càng cường hãn.

Con đường này, cần phải phối hợp cùng với ngọn núi luyện trận thứ hai, tương lai phát triển có thể sẽ có hạn chế, nhưng vẫn như trước được một bộ phận đệ tử tương đối chọn lựa đầu tiên.

Bởi vì con đường này có mức độ nguy hiểm không lớn, làm từng bước, quy quy củ củ.

“Về phần phương hướng thứ hai…”

“Đó là lấy thân thể của sinh vật dị hoá làm tài liệu cho con thuyền, không cần bổ sung thêm trận pháp.” Hứa Thanh có chút hiểu, hắn thông qua ngọc giản giới thiệu về con thuyền, biết được toàn bộ tài liệu trên người những con sinh vật dị hoá, cũng ẩn chứa trận pháp từ thiên nhiên (tự nhiên).

Cũng có thể nói là thiên phú, uy lực cũng không tệ, loại trận pháp này được gọi là cấm chế.

Tài liệu trên thân thể dị thú khác nhau, ẩn chứa cấm chế khác nhau, có đủ loại năng lực khác nhau.

“Hai cái phương hướng này, bất kể là cái nào cũng đều cực kỳ hao phí tài nguyên.” Hứa Thanh cúi đầu nhìn vào ngọc giản trong tay, lần nữa nhận thức được sự kinh khủng của Thất Huyết Đồng.

Bởi vì với tư cách đệ tử mới, chiếc thuyền hắn đổi chỉ là thuyền cấp một.

Mà thuyền của ngọn núi thứ bảy, chia làm bè, thuyền, chiến hạm, luân phiên bốn cái cấp độ lớn, mỗi một tầng chia làm mười cấp bậc.

Thậm chí ở đằng sau, trong ngọc giản rõ ràng còn nói có một cái tồn tại ở cấp độ cực hạn.

Tên là Đại Dực.

“Thăng cấp từ tầng dưới lên, cần tài nguyên…” Hứa Thanh không có cách nào tính toán cụ thể, nhưng chỉ phán đoán sơ bộ, cũng đủ để cho hắn hít vào một hơi.

Vì vậy sau khi bỏ xuống ngọc giản, hắn liền phát ngốc, cúi đầu nhìn miệng túi của mình, vô luận là túi da hay là túi trữ vật, vật tư còn lại ở bên trong thật sự là rất ít, quá ít.

“Phải nghĩ biện pháp sinh lợi, sau một tháng nữa, cũng phải trả phí cập bến.” Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc lâu, hắn lấy ra một khối ngọc giản khác nghiên cứu.

Bên trong khối ngọc giản này ghi chép công pháp không truyền ra ngoài của ngọn núi thứ bảy, tên là Hóa Hải Kinh.

Tư cách là thế lực đỉnh cấp của Nam Hoàng Châu, trong công pháp của các ngọn núi, vô luận là trình độ chia tách dị chất, hay là uy lực của bản thân, đều có giá trị cực lớn, phương diện uy lực càng vô cùng kinh người, không phải những tiểu thế lực cùng gia tộc nhỏ khác có thể so sánh được.

Có thể nói, cùng tu vi, nhưng chênh lệch lại to lớn như đom đóm với bó đuốc vậy.

Sau khi nghiên cứu cẩn thận, Hứa Thanh thở ra một hơi thật sâu, hắn rốt cuộc đã biết, tại sao sau khi mình đến nơi này, rõ ràng thấy tu vi của toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng hình như không cao lắm, nhưng đều cho mình một chút cảm giác nguy cơ.

Cấp độ của công pháp, quyết định tất cả.

Ví dụ như công pháp Hóa Hải Kinh này, tổng cộng 10 tầng, đối ứng 10 tầng Ngưng Khí, lúc tu luyện nhất định phải ở gần nơi có biển, nếu ở trên biển lại càng tốt.

Mỗi khi tu hành một tầng, đều hấp thu khí tức đến từ biển khơi, để cho trong cơ thể hình thành linh hải với phạm vi 10 trượng, sau khi tu luyện đến tầng thứ 10, cũng chính là Ngưng Khí đại viên mãn, phạm vi của linh hải có thể đạt tới đến hạn mức cao nhất là 100 trượng.

Cái này khiến cho tu sĩ tu hành Hóa Hải Kinh cực kỳ lâu, nhưng linh năng trong cơ thể lại siêu việt tu sĩ cùng cảnh giới gấp mấy lần trở lên, phối hợp với thuật pháp biến hóa vô tận, sức chiến đấu tự nhiên có thể trấn áp bát phương.

Kỳ lạ hơn nữa, là lúc ra tay, bên trong linh hải còn ẩn chứa khí tức của biển cấm, còn có thể hình thành áp bách trên mặt tâm thần, vô hình khiến cho đối thủ bị suy yếu.

Ngưng Khí cảnh, thật ra chính là giai đoạn tích lũy linh năng trong cơ thể, mà Hóa Hải Kinh có khí tức của biển cấm, có thể khiến cho tất cả những người có linh năng không bằng mình bị chấn nhiếp mãnh liệt.

“Hải Sơn Quyết là công pháp luyện thể, khi hư ảnh của Khôi đại thành, liền tương đương với luyện thể đại viên mãn, tương tự Ngưng Khí đại viên mãn, nhưng do cấp độ của công pháp này, nếu so sánh với công pháp đẳng cấp cao, tương tự đều là đại viên mãn, nhưng lại yếu hơn rất nhiều.”

“Nhưng bởi vì trong cơ thể ta không có dị chất, lại có thủy tinh màu tím gia trì, cho nên ở chỗ này của ta, Hải Sơn Quyết chỉ mới đạt tầng thứ bảy, liền xuất hiện hư ảnh Khôi mà chỉ khi đại viễn mãn mới có, cho nên chiến lực có thể so với luyện thể đại viên mãn.”

“Nhưng cuối cùng, cấp độ của Hải Sơn Quyết, vẫn không cách nào so sánh với Hóa Hải Kinh này được, một cái luyện thể, một cái tu pháp…” Trong lòng Hứa Thanh nổi lên gợn sóng, nghĩ tới lời nói của người tu sĩ mặt tròn dắt lên trên núi.

Chương 128: Dùng biển tu luyện (4)

Sau một lúc lâu, trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự kiên định, càng chú ý tới trọng điểm bên trong ngọc giản, Hóa Hải Kinh có thể hình thành linh hải, hạn mức cao nhất cũng không phải là đã hình thành rồi liền không thể thay đổi.

Thể chất mỗi người khác biệt, trình độ dị hoá cũng không giống nhau.

Dị hoá càng ít, phạm vi hạn mức cao nhất của linh hải lại càng lớn, đến bây giờ, mức cao nhất trong ghi chép của Thất Huyết Đồng, là vào 60 năm trước, có người vào lúc Ngưng Khí đại viên mãn, tạo thành linh hải với phạm vi 270 trượng.

Người này, chính là Phong chủ (chủ núi) bây giờ của ngọn núi Thất Huyết Đồng thứ bảy.

Nhìn đến đây, ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn biết trong cơ thể mình không có dị chất…

“Như vậy, khi ta tu hành Hóa Hải Kinh, sau khi đạt đến đại viên mãn sẽ hình thành linh hải với phạm vi bao nhiêu đây?”

Trong thời khắc này, Hứa Thanh bỗng nổi lên chờ mong mãnh liệt trong lòng, hắn cảm thấy nếu như không bị dị hoá ngăn trở … Vậy thì hắn có thể thừa nhận hạn mức cao nhất mà bản thân hắn có thể chịu đựng được.

Mà thân thể của hắn có sức khôi phục rất là kinh khủng, cho nên trình độ thừa nhận, tự nhiên cũng sẽ cực lớn.

Điều này khiến cho ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng trước đó chưa từng có.

Đồng thời hắn cũng chú ý tới, Hóa Hải Kinh chính là pháp tu, không phải là luyện thể, mà đánh một trận với Kim Cương tông, Hứa Thanh sâu sắc ý thức được chỗ thiếu hụt của luyện thể.

Cho nên giờ phút này hắn không hề chần chờ chút nào, sau khi cẩn thận đọc lại công pháp trong ký ức, lập tức liền nhắm mắt, bắt đầu tu hành Hóa Hải Kinh.

Theo hắn tu luyện, bốn phía quanh cái thuyền nhỏ mui màu đen lập tức liền nổi gió lên, mặt biển lăn tăn sóng với ánh trăng, vô số linh năng ẩn chứa khí tức của biển cấm, trong hỗn hợp có dị chất nồng đậm, lao thẳng đến con thuyền nhỏ của Hứa Thanh.

Màn hào quang phòng hộ có thể ngăn cản thuật pháp, nhưng sẽ không ngăn những thứ linh năng này, theo linh năng tràn vào, chúng nó chui vào theo khe hở lông tóc trên toàn thân Hứa Thanh, hình thành từng đạo sợi tơ.

Thân thể không có bất kỳ dị chất nào, sau khi được cô đọng nhiều lần, toàn bộ kinh mạch của hắn đã trở nên vô cùng thông thấu, cái này khiến cho linh năng tràn vào không có chút nào chướng ngại, càng ngày càng mạnh mẽ.

Thân thể của hắn tựu như một khối bọt biển khô héo, lập tức hút những tia linh năng bên ngoài vào, sau đó chậm rãi hội tụ lại vào vùng đan điền.

Trong khi tu hành, Hứa Thanh mơ hồ phát hiện Hải Sơn Quyết của mình tựa hồ bị Hóa Hải Kinh hấp dẫn, theo bản năng muốn tự động vận hành, nhưng bởi vì đường vận chuyển kinh mạch khác biệt, cho nên đã bị hắn áp chế.

Sau một lúc lâu, Hải Sơn Quyết càng ngày càng kích động mãnh liệt, nội tâm Hứa Thanh khẽ động, sau khi trầm ngâm một lúc liền dứt khoát không hề khống chế nữa.

Trong nháy mắt tiếp theo, khi hắn không áp chế Hải Sơn Quyết nữa, nó ngay lập tức vận hành, linh năng từ bát phương tràn vào bỗng nhiên tăng vọt gấp mấy lần.

Linh hải hội tụ đến đan điền của hắn cũng thoáng cái dồi dào lên.

Phát hiện này, khiến cho Hứa Thanh có chút không thể tưởng tượng nổi.

Tựa như hai loại công pháp vào trong thời khắc này xuất hiện sự dung hợp, Hải Sơn Quyết không tranh đoạt cùng Hóa Hải Kinh, mà là phụ trợ cho nó.

Vì vậy hắn dứt khoát bành trướng khí huyết toàn thân, hư ảnh của Khôi cũng hiện ra bên ngoài thân thể.

Ngay một khắc này, hư ảnh của Khôi ngửa mặt lên trời gào thét không có âm thanh, giống như vươn hai tay di chuyển ra biển vậy, khiến cho linh năng trên biển cấm bộc phát mãnh liệt giống như thủy triều.

Nháy mắt, trong khi Hứa Thanh đang chấn động tâm thần, linh hải trong đan điền trực tiếp tăng đến 10 trượng.

Hóa Hải Kinh tầng thứ nhất, viên mãn.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, không kịp suy tư quá nhiều, lập tức tu hành tầng thứ hai, thời gian không lâu, Hóa Hải Kinh tầng thứ hai, viên mãn.

“Nhanh như vậy sao!” Hứa Thanh không chần chờ, lập tức tu hành tầng thứ ba.

Linh hải trong cơ thể không ngừng bành trướng, 21 trượng, hai 22 trượng, 23 trượng...

Trong khi hẵn liên tục bộc phát, linh năng tràn vào từ bên ngoài con thuyền nhỏ thậm chí dần dần tạo thành một cái vòng xoáy, khiến cho gió ở nơi đây càng lớn hơn, mặt biển xuất hiện sóng lớn, dẫn tới sự chú ý của thị vệ bên bờ.

Bọn họ nhao nhao ngóng nhìn, thần sắc trên mặt đều có biến hóa.

“Đây là do tên đệ tử yêu nghiệt nào đang tu luyện vậy?”

“Loại tốc độ thu nạp linh năng như thế này...”

Trong khi đám đông chấn động nhìn tới, vòng xoáy đột nhiên nổ vang, lần nữa mở rộng, khiến cho mặt biển trên bến cảng càng ngày càng chập chùng lên xuống, rất nhiều con thuyền cũng bị lay động theo, không ít đệ tử nhíu mày đi ra, lạnh lùng nhìn lại, rất nhanh, thần sắc mọi người nhao nhao kinh ngạc.

“Tình huống như thế nào đây?”

Vòng xoáy, vẫn còn đang bành trướng!

Giờ phút này toàn thân của Hứa Thanh đang chấn động mãnh liệt, linh hải trong cơ thể chớp mắt một cái đã đột phá hơn 30 trượng, đạt đến 37 trượng.

Vẫn còn tiếp tục...

38 trượng, 39 trượng, cho đến 40 trượng!

Ánh mắt Hứa Thanh chợt mở ra, bên trong lập lòe tia sáng chói mắt màu tím, che mất sự chấn động trong mắt.

“Hóa Hải Kinh, tầng thứ tư!”

—

Chương 129: Hóa bướm (1)

Trong thời gian nửa đêm, Hứa Thanh tu hành Hóa Hải Kinh, một đường đột phá, trực tiếp đã đến tầng thứ tư.

Loại tốc độ này cực kỳ khoa trương, cũng khiến cho đệ tử bên ngoài của ngọn núi thứ bảy chấn động vô cùng, chỉ bất quá phần lớn người của ngọn núi thứ bảy ưa thích che giấu nội tâm.

Cho nên sau khi bọn họ chú ý tới con thuyền của Hứa Thanh là một chiếc thuyền mới, hiểu rõ đây là đệ tử vừa mới gia nhập, phần lớn đều trở về bên trong con thuyền của mình, biểu hiện ra không hề chú ý tới việc này, hết thảy như thường, nhưng trên thực tế thì bí mật bắt đầu dò hỏi.

Cho đến khi nơi chân trời xa xa chậm rãi có ánh sáng ngoi lên, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt biển tạo thành tia sáng chói mắt, lúc nó khuếch tán tới bát phương, Hứa Thanh bên trong mui buồm màu đen cũng từ khoanh chân mở mắt ra.

Trong mắt xuất hiện hào quang màu tím, lần này kéo dài trọn vẹn thời gian mười mấy cái hô hấp mới chậm rãi tiêu tán, bên trong lộ ra sự kinh ngạc.

Mặc dù sau nửa đêm tu hành, tốc độ rõ ràng chậm hơn rất nhiều, chỉ giúp Hóa Hải Kinh từ tầng thứ tư đột phá đến tầng thứ năm.

Nhưng trong vòng một đêm có thể đạt tới trình độ như vậy, cũng đã vượt ra khỏi dự đoán của Hứa Thanh.

“Hải Sơn Quyết cùng Hóa Hải Kinh, có thể hỗ trợ lẫn nhau…” Hứa Thanh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Giờ phút này hắn ngồi ở chỗ kia, thoạt nhìn so với hôm qua liền rất không giống nhau, nguyên bản khí thế lăng lệ ác liệt và sắc sảo, giờ phút này đã biến thành nhu hòa đi một chút.

Thậm chí, còn mơ hồ xuất hiện khí chất xuất trần, từ từ sản sinh ở trên người.

Đây là khí tức Hóa Hải Kinh mang đến.

Cảm thụ linh hải hơn 50 trượng trong hạ thể, Hứa Thanh thở sâu, giờ phút này hắn nhớ tới một câu của Hải Sơn quyết.

Tiêu có thể chuyển núi, Khôi có thể dời biển.

Nhưng đáy lòng của hắn cẩn thận phân tích phán đoán, cuối cùng hắn cảm thấy sở dĩ có thể hình thành như vậy, hiệu dụng của Hải Sơn Quyết cũng chỉ là một mặt, nguyên nhân nhiều nhất hẳn là do kinh mạch trong cơ thể mình thông thấu, không có chút dị chất nào tạo thành.

Tựu như một cái vật chứa đã được chế tạo vô cùng chắc chắn vậy, không phải là thân thể người vừa tiếp xúc với tu hành có thể so sánh.

Cho nên vào lúc sơ kỳ, mới có thể chứa nạp rất nhiều linh năng tràn vào, điều này cũng giải thích tại sao sau nửa đêm tốc độ tu hành có chỗ giảm xuống.

Dung lượng của vật chứa, cũng không phải là vô hạn.

“Nhưng từ sau nửa đêm vẫn có thể đột phá một tầng như trước, xem ra mặc dù tốc độ tu hành có chỗ giảm xuống, nhưng vẫn có thể giúp ta tiếp tục tăng lên rất nhanh.”

Hứa Thanh suy nghĩ một phen, trong ánh mắt lóe lên tinh mang, một đêm qua hắn không chỉ tăng lên Hóa Hải Kinh, mà Hải Sơn Quyết của hắn cũng đã tăng lên không ít.

Giờ phút này Hải Sơn Quyết cũng không còn cách tầng thứ tám quá xa.

Quan trọng nhất là, bên trong mỗi một tầng Hóa Hải Kinh đều có ghi chép thuật pháp, vì vậy hắn cúi đầu nhìn tay phải.

Theo tâm niệm vừa động, một giọt nước biển thình lình hình thành ở trong lòng bàn tay của hắn, trong chốc lát liền hóa thành một cái thủy cầu to bằng đầu lâu, không ngừng biến hóa, khi thì hình thành phi đao, khi thì hóa thành tiểu thuẫn, khi thì biến thành phi điểu.

Trong tay của hắn, thủy cầu này không ngừng biến hóa, căn cứ phân phối nước biển khác biệt, mỗi vật hóa thành đều có hình dạng không giống nhau, dĩ nhiên uy lực cũng có khác nhau.

Mà ở bên trong ngọc giản của Hóa Hải Kinh, biến hóa như thế, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ mười, được ghi chép không dưới trăm loại.

Trong đó tràn ra băng hàn, đồng thời càng có một cỗ khí tức thuộc về biển cấm, có thể tạo thành chấn nhiếp tâm thần địch nhân, đồng thời uy lực… Hứa Thanh thoáng cảm thụ một chút.

Lực bộc phát của nước trong thủy cầu, đủ để uy hiếp tất cả thập hoang giả Ngưng Khí tầng năm mà hắn đã thấy ở doanh địa.

Hứa Thanh cân nhắc một chút, nếu như mình không tới Thất Huyết Đồng, lúc ấy sẽ như thế nào, sau khi phân tích đưa ra đáp án, hắn có thể nhanh chóng chém nát loại thủy cầu này trong vòng bốn mươi bước.

Nhưng sau khi hắn cảm thụ linh hải hơn 50 trượng trong cơ thể, phân tích có thể bắn ra 50 cái thủy cầu, loại số lượng này, nếu như lại am hiểu biến hóa, như vậy chính mình sẽ phải cực kỳ cảnh giác, mặc dù cũng có thể chém giết, nhưng sẽ mất thời gian lâu hơn một chút.

Thế này đã rất khoa trương, Hứa Thanh nhìn như Hải Sơn Quyết tầng bảy, nhưng cùng với người khác tu hành Hải Sơn Quyết mà nói, chiến lực của hắn tương đương với tầng mười, dẫu sao hư ảnh Khôi của hắn đã đại thành.

Nói cách khác, người bình thường tu luyện Hải Sơn Quyết đến tầng mười, đối mặt với đệ tử thứ bảy ngọn núi có tu vi Hóa Hải Kinh tầng năm, cũng không thể lập tức giết chết đối phương được.

Tất cả những cái này, để cho nhận thức của Hứa Thanh đối với Thất Huyết Đồng tăng lên lần nữa, cũng có phán đoán đối với sức bền cùng cường hãn những đệ tử ngọn núi thứ bảy.

“Tán tu cùng đệ tử tông môn, chênh lệch quá lớn.”

“Giờ phút này ta phối hợp với luyện thể, có nắm chắc trong một nén hương, có thể chém giết chính mình.” Hứa Thanh nói nhỏ, thần sắc chậm rãi lộ ra tinh mang.

Mặc dù tu vi không đề cao quá rõ ràng, nhưng chiến lực tăng lên khiến cho hắn cảm thấy mình đang đi một con đường chính xác.

Giờ phút này đã là sáng sớm, ánh mặt trời hạ xuống, theo mui buồm màu đen tràn vào trong khoang thuyền, khiến cho cái bóng của Hứa Thanh hình thành trên boong thuyền, hắn cúi đầu nhìn cái bóng.

Tu hành cả đêm, tất cả dị chất đều bị cái bóng hấp thu, khiến cho cái bóng của hắn giờ phút này thoạt nhìn càng đen hơn so với trước kia, nếu như nhìn cẩn thận, có thể thấy nó dường như đang bao trùm chỗ này, bên trong càng giống như ẩn chứa vực sâu.

Giờ phút này dưới ánh mắt của Hứa Thanh, cái bóng bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, trong lúc lay động vươn hai tay ra, sau đó nắm tay lại và xòe ra năm ngón tay, lập đi lập lại, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Thậm chí còn nhanh chóng kéo dài thu nhỏ lại, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Cho đến một lúc lâu sau, khi thần sắc Hứa Thanh hiện ra vẻ uể oải, cái bóng trong nháy mắt khôi phục nguyên dạng, không còn nhúc nhích.

“Sau khi trải qua cửa khảo hạch thứ hai, cái bóng cũng đột phá giống như Hóa Hải Kinh, sức khống chế của ta đối với cái bóng cũng đã tăng nhanh vượt bậc.” Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua mặt trời phía bên ngoài.

Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi đứng người lên, sửa sang lại một chút vật phẩm, sau đó lấy chiếc đạo bào màu xám ra, đặt ở trên mặt bàn, nhẹ nhàng sờ lên.

Sau đó vung tay phải lên, một giọt nước biển hình thành, sau khi bành trướng thành thủy cầu liền dẹp lại, cuối cùng hóa thành một mặt kính nước, phản chiếu thân ảnh Hứa Thanh.

Gương mặt bên trong kính nước mang theo một tia non nớt, vô cùng thanh tú, ẩn chứa mị lực đặc biệt, mặc dù vô cùng bẩn, nhưng thần thái trong mắt lại giống như sao sáng vậy, rất là chói mắt.

Chương 130: Hóa bướm (2)

Nhìn chính mình bên trong mặt kính nước, Hứa Thanh trầm mặc một lát, trên mặt lộ ra quyết đoán, cởi quần áo thập hoang giả trên người, lộ ra thân hình tinh luyện và có tỉ lệ hoàn mỹ nhờ tu hành Hải Sơn Quyết.

Tay trái giơ lên trảo một cái về phía mặt kính nước, mặt nước liền lao thẳng đến Hứa Thanh, sau khi tới gần liền hóa thành rất nhiều hơi nước, trực tiếp bao phủ toàn thân hắn, không ngừng cọ rửa, nước bẩn màu đen theo thân hình thon dài của hắn chảy xuôi, tràn xuống dưới chân.

Hứa Thanh bình tĩnh đứng ở nơi đó, đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn tẩy trần thân hình của mình trong bảy năm qua.

Bởi vì hắn biết rõ, hoàn cảnh bây giờ đã cải biến, lúc ở trong xóm nghèo và doanh địa của thập hoang giả, mình cả người tràn đầy dơ bẩn liền giống với tất cả mọi người, cho nên không có gì bắt mắt.

Nhưng ở nơi này, nếu như vẫn dùng bộ dáng trước kia, sẽ dẫn đến quá nhiều ánh mắt không cần thiết, tuy nói cách ăn mặc của thập hoang giả sẽ làm cho người có một loại cảm giác nghèo khó, nhưng việc mình có Pháp Chu cũng không phải là bí mật, người để ý chỉ cần nhìn qua đã biết, cho nên nếu như còn ra vẻ che lấp, không có ý nghĩa gì nữa.

Cho nên, trên mặt hắn không có chút gợn sóng nào, mặc kệ hơi nước cọ rửa, làn da trắng nõn trên người dần dần lộ ra một phạm vi lớn, trên mặt và tóc cũng là như thế.

Một lát sau, khi một tia dơ bẩn cuối cùng trên người tiêu tán, Hứa Thanh mở mắt ra.

Ánh nắng chiếu vào bên trong mui buồm màu đen, rơi vào trên tóc hắn, chiếu vào trên mặt hắn, giống như quyến luyến không muốn rời đi, cảm giác nhu hòa chảy xuôi toàn thân, Hứa Thanh có chút không khỏe, lui ra phía sau vài bước, khiến cho thân thể mình rơi vào trong bóng tối.

Thân ảnh trong bóng tối, có một bóng dáng màu đen đứng thẳng.

Thoạt nhìn mười sáu mười bảy tuổi, mày kiếm anh tuấn thẳng xéo, con mắt màu đen ẩn chứa sự sắc bén, nhấp nhẹ đôi môi hơi mỏng, đường nét sắc sảo rõ ràng, dáng người thon dài, giống như chim ưng non muốn giương cánh trong đêm tối.

Lãnh ngạo cô độc rồi lại hừng hực khí thế bức người, côi cút độc lập, dung hợp ở trên khuôn mặt non nớt của thiếu niên, khiến cho toàn thân hắn toả ra mị lực kinh người.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn hai tay của mình một chút, lấy đạo bào màu xám từ bên trong ra, mặc vào từng kiện từng kiện.

Cuối cùng xỏ chân vào giày tông môn phát, sau đó mặc đạo bào trên người, hắn phất tay lần nữa gọi ra giọt nước, cọ rửa vết máu xuất hiện trên khoang thuyền đêm qua, cho đến khi hoàn toàn sạch sẽ, Hứa Thanh đi ra con thuyền, đứng dưới ánh mặt trời, cả người toả ra thần thái khó có thể hình dung.

Tựa như bảo thạch bị long đong, sau khi được lau đi bụi bặm, liền hiện ra ánh sáng chói mắt.

Khiến cho không ít thị vệ tuần tra bên cạnh bờ liếc mắt nhìn tới.

Hứa Thanh đứng trên thuyền, híp mắt, như muốn ngăn cách những ánh mắt bên ngoài, mà ánh mặt trời trực tiếp chiếu vào da thịt, cũng khiến cho hắn có chút không thích ứng, nhưng hắn hiểu được, cái này mình nhất định phải trải qua, vì vậy Hứa Thanh rất nhanh giương đôi mắt, bắt buộc mình phải thích ứng.

Sau một lúc lâu, hắn thở sâu, quay người đi xuống thuyền nhỏ.

Phất tay, thu thuyền nhỏ có mui buồm màu đen vào trong bình, ở dưới ánh mắt của thị vệ tuần tra phía xa, chậm rãi đi xa.

Hôm nay, là ngày hắn đi thông báo với Bộ Hung ti.

Đồng thời hắn cũng dự định đi tiệm thuốc ở bến cảng, mua một chút dược thảo luyện chế Bạch Đan cùng Độc Tán, đan dược trên người hắn bây giờ đã trống rỗng.

Bến cảng vào sáng sớm, rất là náo nhiệt.

Người đến từ hơn một trăm chiếc thuyền ra ra vào vào bên ngoài bến cảng cùng với đệ tử ngọn núi thứ bảy, khiến cho bến cảng trở nên hối hả, bầy người lui tới không ít. Đa số cửa hàng cũng mở cửa vào lúc này, người đi trên đường cũng đã bắt đầu một ngày bận rộn.

Hứa Thanh đến, bởi vì dung mạo cho nên đã hấp dẫn một chút ánh mắt, nhưng đối với tu sĩ mà nói, dung mạo chỉ là hời hợt mà thôi, cho nên phần lớn người vừa nhìn qua liền thu hồi ánh mắt.

Hứa Thanh cũng chậm rãi thích ứng, nhưng khi hắn đi ở trên đường, vẫn có thói quen đi vào trong phía của bóng râm, đồng thời khi đi đường tới Bộ Hung ti, Hứa Thanh cũng chú ý tới những cửa hàng được mở ở bên trong bến cảng, ngoại trừ hiệu thuốc, còn có một chút tiệm luyện khí cùng tiểu điếm khác.

Thông qua ngọc giản của Pháp Chu, Hứa Thanh biết được, không phải mỗi người đệ tử đều có thể tự luyện chế con thuyền của mình, đối với tuyệt đại đa số đệ tử mà nói, thường sẽ đưa tài liệu cùng Pháp Chu ủy thác tới cửa hàng mà đệ tử của ngọn núi thứ sáu mở, hay là tiệm khắc trận pháp của đệ tử ngọn núi thứ năm mở.

Sau khi chú ý một chút tới những thứ cửa hàng này, Hứa Thanh hỏi thăm một phen, đã biết địa điểm Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy, bước nhanh tới.

Không lâu sau, một tòa kiến trúc rộng lớn liền xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Cửa lớn của kiến trúc này rất giống phủ thành chủ mà hắn gặp qua, nhưng phạm vi bên trong càng lớn hơn, hơn mười cái lầu nhỏ ở trong rừng, từng trận uy áp từ trong khuếch tán, trấn áp bát phương.

Nhất là tổng thể màu sắc đen nhánh, hai cái tượng đá bộ dáng dữ tợn trước cửa lớn, tựa như người dung hợp cùng với thú vật, giống như La Sát, nhìn thấy mà giật mình.

Trước cửa vô cùng vắng vẻ, người đi đường thường thường từ rất xa liền đi đường vòng tránh đi nơi này, không dám tới gần.

Giờ phút này, ngoài cửa ra vào, có hai tu sĩ trẻ tuổi mặc đạo bào màu xám, một nam một nữ, tuổi đều chừng hai mươi, tướng mạo bình thường, đang lười biếng tựa ở vào trên cột cửa, há mồm ngáp, giống như chưa tỉnh ngủ, nhưng khi Hứa Thanh đi tới, trong một cái chớp mắt hai người lập tức ngẩng đầu, ánh mắt như điện, rơi vào trên người Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, đi tới dưới ánh mắt của hai người, cũng không cách quá gần, vừa tới cửa vào liền dừng lại, hắn chắp tay cúi đầu.

“Đệ tử Hứa Thanh ngọn núi thứ bảy, phụng mệnh tới đây nhậm chức, tới đây thông tin.”

“Người mới?” Trong ánh mắt người thanh niên lộ ra ánh sáng âm u, cao thấp lướt qua Hứa Thanh, nhưng rất nhanh, ánh mắt của gã hơi co rút lại, giống như cảm nhận được chấn động không tầm thường trên người Hứa Thanh, vừa muốn mở miệng, lại bị đồng bạn nữ bên người đẩy ra, vượt lên trước đi tới trước mặt Hứa Thanh, nhìn mặt Hứa Thanh, lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Vị tiểu sư đệ này, không biết tới đây có chuyện gì nha?”

“Người ta đã nói là tới đây đưa tin, ngươi còn hỏi tới có chuyện gì?” Thanh niên cười nhạt.

Người nữ tu kia dường như không nghe thấy những lời này, tiếp tục nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh theo bản năng lui ra phía sau vài bước, hắn không thích đứng gần người khác, giờ phút này theo thói quen quan sát hai người, nhất là theo bản năng nhìn thêm vài lần về phía cổ của hai người nam nữ này.

—

Chương 131: Đội trưởng kỳ quái (1)

Cảm nhận được tu vi của hai người này ở vào khoảng Ngưng Khí tầng sáu, sau khi phân tích Hứa Thanh cảm thấy không phải uy hiếp, chiến lực bây giờ của mình có thể giết, vì vậy đáy lòng yên bình lại.

Thanh niên giống như đã nhận ra ánh mắt của Hứa Thanh, theo bản năng sờ lên cổ, thần sắc đã có một chút ngưng trọng, gã cảm thấy người mới trước mắt này không giống với những người mới khác.

Nữ tu bên cạnh cũng có phát hiện, ánh mắt nheo lại, lộ ra sự hứng thú, liếm liếm bờ môi, nói một câu về phía người thanh niên.

“Ngươi trông cửa cho tốt, ta dắt theo vị tiểu sư đệ này đi vào.” Nói xong, nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào, đích thân mang theo Hứa Thanh đi vào Bộ Hung ti.

“Tiểu sư đệ, đi theo ta.”

Hứa Thanh nói cảm tạ.

Thanh niên canh cửa nhìn một màn này liền khẽ lắc đầu.

“Con đàn bà lẳng lơ này, đây là muốn đổi trai lơ hả? Nhưng tiểu tử này, mặc dù không giống với những người mới khác, nhưng ở Bộ Hung ti này, có thể sống quá ba tháng hay không vẫn là khó nói.”

Giờ phút này, bên trong Bộ Hung ti, Hứa Thanh bảo trì khoảng cách nhất định, một đường đi theo nữ tử phía trước, đi vào trong đại viện Bộ Hung ti, chứng kiến đều là đệ tử mặc đạo bào màu xám giống với hắn.

Bất kỳ một người nào, tu vi ít nhất đều là Ngưng Khí tầng năm tầng sáu, bên trong có không ít Ngưng Khí tầng bảy tầng tám, có người lạnh lùng, có nhìn như ôn hòa, có người mang theo mùi máu tươi trên người, còn có người thì cầm trong tay vật sinh hoạt lẫn lộn, dường như rất bình thường.

Nhìn tổng thể, rất khó nhìn ra khí tức nhất trí thuộc về một ngành, vả lại giữa nhau cũng có một chút khoảng cách, dường như rất bài xích tới gần lẫn nhau.

Hứa Thanh lặng lẽ quan sát bốn phía, ánh mắt cũng từ từ đảo qua trên cổ từng người tu sĩ đi qua mình, đáy lòng phán đoán chiến lực của mình bây giờ có thể chém giết hay không.

Đây là bản năng của hắn.

Rất nhanh, Hứa Thanh càng trở lên cảnh giác, bởi vì hắn phát hiện có rất nhiều người khó có thể chém giết, thậm chí có mấy vị để cho hắn cũng cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Đồng thời hắn cũng bắt đầu lưu ý kết cấu của Bộ Hung ti, sau đó nhanh chóng phác hoạ vào trong đầu.

Cùng lúc đó, nữ tử phía trước bỗng nhiên lui ra phía sau, đi tới gần hắn, trong miệng cười khẽ.

“Tiểu sư đệ, tại sao ngươi lại cứ thích nhìn cổ người khác vậy.”

Trong lúc nói lời này, cô gái đã đến bên người Hứa Thanh, tay phải giơ lên vừa muốn chạm vào ngực Hứa Thanh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng đột nhiên biến sắc, chợt rút lui, lấy ra mấy cái đan dược nuốt vào, thần sắc ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ta không thích người khác tới gần ta.” Hứa Thanh bình tĩnh nhìn qua người con gái trước mắt này.

Nữ tử liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, nhẹ gật đầu, thu hồi chút tiểu tâm tư ở nội tâm, nàng giờ phút này đã ý thức được, người mới phía trước này, thật không đơn giản.

“Có chút ý tứ, người như ngươi, có lẽ có thể sống càng lâu ở Bộ Hung ti.” Nói xong, nữ tử tiếp tục dẫn đường, lần này giữa hai người, Hứa Thanh không cần phải giữ khoảng cách nữa, mà nữ tử đã chủ động bảo trì phạm vi nhất định với hắn, vả lại cũng không tiếp tục nói chuyện.

Thời gian không lâu, sau khi nữ tử dẫn đường vượt qua bảy tám chỗ lầu các cùng mấy cái đường nhỏ, Hứa Thanh rất nhanh đã được dẫn tới trước một chỗ đại điện, bên trong đại điện này đen nhánh, tạo thành so sánh tương phản rõ ràng cùng với ánh mặt trời phía ngoài.

“Ti trưởng, có người mới tới, tên là Hứa Thanh.” Nữ tử đến nơi này, thần sắc càng thêm nghiêm nghị, sau khi cao giọng mở miệng, liền cúi đầu đứng bất động ở nơi đó.

Hứa Thanh cũng tương tự như này, thần sắc ngưng trọng, cúi đầu chờ đợi.

Sau một lúc lâu, trong đại điện đen nhánh, tựa như có hai ngọn đèn trong nháy mắt sáng lên, đó là một đôi mắt, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu hư vô, từ trong điện bắn ra, rơi thẳng vào trên người Hứa Thanh.

Bị ánh mắt này nhìn chăm chú, thân thể Hứa Thanh chấn động, cảm giác có một loại uy áp mãnh liệt phủ xuống toàn thân, giống như bên trong đại điện này, tồn tại một con hung thú cường đại đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Hứa Thanh dựng hết tóc gáy, hô hấp dồn dập, theo bản năng liền đặt tay phải ở bên cạnh thân, thân thể cũng hơi uốn lượn một chút.

Cũng may, ánh mắt này rất nhanh liền thu trở về, nhưng vào lúc này, không đợi Hứa Thanh xả hơi, lệnh bài trong tay hắn, nháy mắt bị một cỗ đại lực quấn quanh, giãy giụa lao ra ngoài.

Vèo một tiếng, bay thẳng vào trong đại điện.

Cường độ hấp lực cực lớn, Hứa Thanh không cách nào đối kháng, hắn thậm chí cảm giác nếu như luồng lực lượng lôi kéo này không phải rơi lệnh bài, mà là trên người mình, sợ là bản thân cũng sẽ bị trực tiếp túm vào trong đại điện.

Hứa Thanh chảy mồ hôi trán, cho đến một lúc lâu sau, một thanh âm lạnh lùng mới từ trong đại điện truyền ra.

“Đi báo cáo với đội 6 chữ ‘huyền’ đi.”

Theo lời nói vang vọng, lệnh bài thân phận của Hứa Thanh cùng một khối huy chương từ trong đại điện bay ra, tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, giơ tay lên một phát bắt được, trong tay nhận thấy lực chấn cực lớn đến từ lệnh bài cùng huy chương tràn vào toàn thân, khiến cho nửa người trên của hắn không tự chủ được lắc lư vài cái, nhưng hai chân đều rất vững, không hề lui ra phía sau nửa bước.

Chương 132: Đội trưởng kỳ quái (2)

Một màn này, khiến cho ánh mắt trong đại điện lần nữa sáng lên, không nói gì, lại lần nữa chậm rãi nhắm lại.

Nữ đệ tử ở một bên nhìn thấy Hứa Thanh tiếp được lệnh bài cùng huy chương, đôi mắt chợt co rụt lại.

“Trình độ cảnh giác có thể so với lão nhân trong tông môn, lại có thực lực như thế...” Nữ tử trừng mắt nhìn, nguyên bản lúc trước nàng phát hiện Hứa Thanh không dễ chọc, sau đó dự định không muốn tiếp xúc nữa, nhưng ý nghĩ lúc này lại có chỗ cải biến, nàng muốn kết một cái thiện duyên, vì vậy mở miệng.

“Hứa Thanh sư đệ, ta quen thuộc đội 6, để ta dẫn ngươi đi.” Nói xong, nàng ý bảo Hứa Thanh có thể đeo huy chương lên.

Hứa Thanh thở sâu, đeo huy chương lên, sau đó chắp tay về phía đại điện, rồi mới nói lời cảm tạ về phía nữ đệ tử.

Hắn mặc dù tuổi nhỏ, nhưng đã trải qua nhiều, khiến cho hắn rất mẫn cảm đối với nội tâm người khác.

Hắn cũng đoán được nguyên nhân khiến cho thái độ của nữ đệ tử trước mắt này không ngừng biến hóa.

Trên thực tế đúng là như thế, lần này, nữ đệ tử trên đường chủ động giới thiệu bản thân với Hứa Thanh.

“Sư đệ, ta là Từ Diễm Hồng, thuộc bộ địa đội 9, hôm nay vừa đúng ngày ta phải trông cửa, cũng là duyên phận của ta và ngươi.”

Từ Diễm Hồng dẫn Hứa Thanh đi bên trong Bộ Hung ti, ân cần chỉ vào mọi chỗ kiến trúc, giới thiệu cho hắn.

“Nơi này là chỗ công vụ của Phó Ti trưởng, bên đó cũng có.”

“Từ sư tỷ, không biết Bộ Hung ti có mấy vị Phó Ti trưởng?” Sau khi Hứa Thanh suy tư liền hỏi một câu.

“Bộ Hung ti chúng ta có một vị Ti trưởng, Phó Ti trưởng có bốn vị, phân thành bốn bộ phận Thiên Địa Huyền Hoàng, dưới trướng mỗi một bộ đều có 9 tiểu đội tuần tra, nơi ngươi phải đi chính là đội 6 bộ huyền."

"Vận khí của ngươi không tệ, Phó Ti trưởng ở bộ huyền các ngươi bế quan quanh năm, ngày bình thường rất ít gặp phải, như vậy sẽ thanh nhàn hơn không ít." Nghe Hứa Thanh gọi mình là sư tỷ, trên mặt nữ đệ tử lại có nụ cười, giải thích.

Thời gian không lâu, được nàng dẫn đường, Hứa Thanh đã đi tới bộ phận chữ huyền, toàn bộ bộ phận chữ huyền tọa lạc ở phía tây nam Bộ Hung ti, bên trong có mười cái lầu nhỏ, có không ít tu sĩ đang ra ra vào vào, bộ dạng bề bộn rất nhiều việc.

Giống như giữa từng cái phân bộ đều có chút kiêng ky, cho nên Từ Diễm Hồng cũng không bước vào, sau khi đưa Hứa Thanh đến, trao đổi cách truyền âm, liền cáo từ rời đi.

Ở, Hứa Thanh gặp được đội trưởng đội thứ 6.

Người này không phải lần đầu tiên hắn thấy, người này chính là vị thanh niên mang tới cho hắn cảm giác nguy hiểm khi hắn gặp phải trên đường đêm qua, loại trùng hợp này, để cho nội tâm Hứa Thanh lần nữa trở lên cảnh giác.

Thanh niên vừa nhìn thấy Hứa Thanh, đầu tiên là quét thêm vài lần tới trên mặt của hắn, rất nhanh giống như nhận ra được, nhưng tựa hồ đối với việc hắn đến cũng không có suy nghĩ gì.

Một màn này, để cho Hứa Thanh như có điều suy đoán, bất động thanh sắc lui ra phía sau vài bước.

"Là ta sáng nay nói một tiếng cùng Ti trưởng, chỉ định muốn ngươi tới đây, không ngờ sau khi tiểu tử ngươi lau sạch sẽ mặt mũi, liền khác với ngày hôm qua ta gặp như vậy." đội trưởng đội 6 cũng không giấu giếm, nói thẳng ra.

"Bái kiến đội trưởng." Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, nội tâm càng thêm cảnh giác, nói khẽ.

"Không ngoài ý muốn chứ?" Đội trưởng đội 6 cười nhạt.

"Ngoài ý muốn." Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

"Ngoài ý muốn thì tại sao lại bình tĩnh như thế?" Đội trưởng đội 6 kinh ngạc nói.

Hứa Thanh không giỏi nói chuyện, nhưng hắn cảm giác đối phương nói có đạo lý, vì vậy suy nghĩ một chút, cố gượng…nặn ra một cái biểu cảm ngoài ý muốn.

"…" Đội trưởng đội 6 trầm mặc, sau một lúc lâu mở miệng.

"Sở dĩ muốn đưa ngươi tới đây, là bởi vì mấy ngày nay tiểu đội của ta chết mất mấy vị, thiếu khuyết nhân thủ, nhiệm vụ kế tiếp lại nhiều." Đội trưởng đội 6 nói đến đây, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe thấy chết mấy vị, đáy lòng trầm xuống, nhưng chưa mở miệng hỏi ý kiến, mà nhìn qua đội trưởng, chờ đợi y nói tiếp.

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, đội trưởng đội 6 thoả mãn cười cười.

"Đúng vậy, mạnh hơn so với mấy người mới đến trước đây, Hứa Thanh, hôm nay là lần đầu tiên ngươi đến, còn chưa quen thuộc. Như vậy đi, ta dẫn ngươi đi tuần tra một lần, thuận tiện nói rõ chi tiết chức trách của Bộ Hung ti cho ngươi."

Đội trưởng đội 6 cũng là người quyết định nhanh chóng, nói xong cũng không giới thiệu hắn với đội viên khác, liền trực tiếp mang theo Hứa Thanh rời khỏi, đi tới trên đường.

Trên đường đi hối hả, đội trưởng đội 6 mang theo Hứa Thanh, bước chậm đi về phía trước, khi thì chào hỏi cùng những gian cửa hàng ở bốn phía, thoạt nhìn rất là ôn hòa, nhưng Hứa Thanh đã từng thấy sự ngoan lệ trong mắt của đối phương vào đêm qua, biết được người này không phải ôn hòa như mặt ngoài vậy, cho nên thủy chung bảo trì khoảng cách nhất định, đáy lòng luôn đề phòng.

Đáy lòng của hắn cũng có chỗ phán đoán đối với tu vi của vị đội trưởng trước mắt này, cảm giác hẳn là Ngưng Khí tầng chín tầng mười.

Đệ tử Ngưng Khí tầng chín tầng mười của Thất Huyết Đồng, chiến lực cực mạnh, đã siêu việt Hứa Thanh lúc trước.

Chương 133: Đội trưởng kỳ quái (3)

“Ngươi không nên cả ngày nghiêm mặt như vậy, ở trong này, ngươi phải học được hai kiểu khuôn mặt, nói cách khác, ngươi sống không lâu.” Đội trưởng đội 6 nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, suy tư một chút, cảm thấy lời này cũng có chút đạo lý, vì vậy cố gắng điều chỉnh toàn bộ khuôn mặt của mình, nhưng trải qua bảy năm, khiến cho hắn rất khó hoàn toàn cải biến trong khoảng thời gian ngắn.

“Được rồi, ngươi chậm rãi điều chỉnh đi.” Đội trưởng đội 6 bất đắc dĩ cười cười, y cảm thấy mình chiêu mộ được một tên quái thai rồi, vì vậy mua mấy quả táo ở bên cạnh, nhưng không cho Hứa Thanh quả nào.

Hứa Thanh nhìn, cũng mua 2 quả.

“Nói một chút về chức trách về Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy chúng ta nhé, Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy cũng chỉ làm một chuyện, đó chính là giết người.” Trong lúc nói lời này, đội trưởng đội 6 thấy ven đường có một kẻ lang thang.

Tùy ý ném 2 linh tệ đi qua, kẻ lang thang kia rất là cảm kích.

Hứa Thanh ngắm nhìn kẻ lang thang kia, đối phương không phải tu sĩ, vì vậy đáy lòng dư vị chính là lời nói của đội trưởng, hỏi một câu.

“Giết hung đồ?”

Đội trưởng đội 6 gặm một quả táo, rặc rặc nuốt xuống, biểu cảm hương vị rất là ngọt ngào, tùy ý mở miệng.

“Bảo hộ bình dân không bị đệ tử cùng với thế lực ác xâm phạm, khiến cho bọn họ ở bên trong thành cố gắng được lợi, sau đó giao nạp phí lưu lại, bảo vệ trị an cơ bản, đây là chuyện cần làm của Tuần Tra ti, nhưng khi bọn họ gặp phải sự tình không thể xử lý được, ví dụ như đối mặt với hạng người liều mạng vượt biên cùng với hạng người hung tàn, liền cần Bộ Hung ti chúng ta ra tay.”

“Cho nên thứ Bộ Hung ti chúng ta đối mặt, đều là nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, hao tổn cực lớn, lúc trước khi ngươi tới, đội 6 đã thay đổi không biết bao nhiêu người, có rất nhiều người làm nhiệm vụ bị chết, có rất nhiều bị người bí mật tiêu diệt, cho nên tiếp đến ngươi phải cẩn thận.”

“Nhưng Bộ Hung ti chúng ta cũng có phúc lợi, đó chính là đãi ngộ không tệ, vả lại là ngành duy nhất có thể bắt tội phạm truy nã đổi tiền.” Nói xong, đội trưởng lại cắn một miếng táo.

Hứa Thanh nhìn một chút quả táo trong tay, trầm mặc một lát, rất nghiêm túc hỏi một câu.

“Sau khi giết xong đối phương, vật phẩm thuộc về ai?”

“Hả?” Đội trưởng đội 6 quay lại, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá Hứa Thanh vài lần, trên mặt lộ ra một nụ cười.

“Có chút ý tứ, ngươi là người mới đầu tiên sau khi nghe giới thiệu của ta, liền hỏi ra một câu như vậy. Như vậy ta cũng sẽ nói thêm vài lời với ngươi, hạng người hung tàn cùng người vong mệnh, sau khi ngươi một mình giết được, chiến lợi phẩm chính là của ngươi, nếu mọi người cùng nhau động thủ, dĩ nhiên là phải phân phối.”

“Mặt khác, ở bên trong thành chủ, có một số người ngươi nhìn thấy, tốt nhất nên tránh đi, bọn họ không thể gây.” Đội trưởng đội 6 nói xong, một ngón tay chỉ về đầu đường xa xa, chỗ đó có một người thanh niên mặc đạo bào màu tím nhạt, đang ngạo nghễ đi qua đám người, bước vào một cái cửa hàng, chủ cửa hàng cung kính đi ra ngoài nghênh đón.

Mọi người chung quanh thấy đạo bào trên người gã đều xuất hiện thần sắc kính sợ, nhao nhao cúi đầu, ngay cả một chút đệ tử tuần tra cũng đều như vậy.

Dường như khi người này xuất hiện, như là thần tử đi vào phàm trần, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đôi mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

“Ngươi phải nhớ kỹ, bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng, người mặc đạo bào tối màu, cùng với loại mặt đạo bào nhạt màu này, đều không thể trêu chọc, người phía trước... Là tiền bối Trúc Cơ trên núi, ngươi cũng không cách nào chọc đến, mà người sau, là đệ tử hạch tâm của tông môn có thể cư trú ở trên núi, bọn họ a, cũng không phải có tu vi Trúc Cơ, nhưng số mạng tốt.”

“Chúng ta chết một trăm, cũng không phải là chuyện lớn, mà những tên đệ tử hạch tâm có số mạng tốt này chết một người, chính là chuyện lớn.”

Hứa Thanh trầm mặc, ngẩng đầu nhìn về bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng phía xa xa.

“Hâm mộ đi, sống cho tốt, tu luyện thật tốt, một khắc ngươi tấn thăng Trúc Cơ, những tên đệ tử hạch tâm này trông thấy ngươi, cũng phải cúi đầu.” Đội trưởng đội 6 gặm quả táo, thần sắc như thường.

“Mặt khác, ta lại nhắc ngươi một chút, nhìn mặt ngoài thì trong tông môn không cho phép những đệ tử mặc áo bào xám chúng ta tự giết lẫn nhau, nhưng cũng chỉ là nhìn mặt ngoài mà thôi. Cho nên ngươi phải học được cách xử lý thi thể, tốt nhất là lấy điểm cống hiến cùng linh thạch của đối phương, sau đó để cho đối phương bị trận pháp khu trừ…” Đội trưởng đội 6 ho khan một tiếng, hất hàm qua một bên đầu đường.

“Tựa như vị này.”

Hứa Thanh nhìn theo phía đội trưởng chỉ, nhìn thấy một người thanh niên mặc áo bào xám, thanh niên này đang hấp hối, khắp người toàn là tổn thương, giờ phút này trong mắt mang theo oán độc cùng bi phẫn.

Chỉ là miệng của gã bị đánh nát rồi, tứ chi cũng đứt gãy, một câu cũng không nói nên lời, càng không cách nào di động, con số trên lệnh bài thân phận ở trên ngực đã trở về số không.

Rất nhanh, Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy, thanh niên này vượt qua thời hạn rời khỏi, từ trên bầu trời hạ xuống một đạo ánh sáng màu đen, thân ảnh kia kịch liệt run rẩy, hình thần câu diệt, hóa thành tro bụi.

Sinh cơ giống bị rút đi, dung nhập hư vô, biến mất không thấy gì nữa.

Một màn này, để cho ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, mà người đi đường bốn phía cũng như đã tập mãi thành thói quen rồi, không cả thèm liếc mắt nhìn một cái, vẫn lạnh lùng vội vàng đi lại như trước.

“Vị này lúc trước đã rất nhiều lần tàn sát tranh đoạt với đồng môn, bây giờ bị người giết chết, cũng là bình thường.” Đội trưởng nở nụ cười, vừa muốn tiếp tục mở miệng, nhưng thần sắc bỗng nhiên ngưng tụ, nhìn cách đó không xa.

Hứa Thanh một bên cũng gần như là đồng thời quay đầu cùng y, nhìn qua con phố nhỏ cách đó không xa, chỗ đó có chấn động khác thường.

Chỗ bọn họ, coi như là phố xá sầm uất, nhưng hết lần này tới lần khác góc phố nhỏ này rất là âm u, vô cùng không hợp với bốn phía, người trên đường cũng phần lớn tránh nơi đó đi.

Chương 134: Đội trưởng kỳ quái (4)

“Ban ngày, vậy mà dám như vậy.” Đội trưởng đội 6 thở dài.

“Tiểu sư đệ, ngươi chờ ta một chút.” Nói xong, y cầm lấy quả táo sắp ăn xong, đi tới con phố nhỏ cách đó không xa, Hứa Thanh nheo mắt lại nhìn, nhìn đội trưởng đi vào con phố nhỏ, sau thời gian hơn mười hơi thở, thân ảnh của đội trưởng đội 6 vừa ăn quả táo, vừa từ trong ngõ hẻm đi ra.

Một mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập ở trên người y.

Hứa Thanh quét mắt qua con phố nhỏ.

“Có một tên xui xẻo, lúc cấy ghép bộ phận dị thú xảy ra vấn đề, cả người hóa thành dị thú rồi, ta khuyên ngươi về sau không nên đi đường này, tuy rằng có thể gia tăng tu vi rất nhanh, nhưng hậu hoạn vô cùng.” Đội trưởng đội 6 cười cười ôn hòa, vẻ mặt vô hại, tiếp tục đi về phía trước.

Hứa Thanh trầm mặc, cái người bị hắn giết đêm qua, cũng là người cấy ghép bộ phận dị thú, mà trước đây, Hứa Thanh còn không biết có thể làm được như vậy.

Giờ phút này hắn nhẹ gật đầu, nhìn quả táo ngọt ngào trong miệng đội trưởng, cầm lấy của táo mình vừa mua, cũng ăn một cái, đúng là rất thơm ngon.

Cứ như vậy, hai người vừa ăn táo, vừa đi trong thành, thời gian chậm rãi trôi qua, đội trưởng đội 6 đã ăn hết, Hứa Thanh ăn chậm.

Đến đằng sau, đội trưởng nhiều lần nhìn một cái quả táo khác trong tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nhìn y, lại cắn một cái.

Đội trưởng sờ lên cái mũi, móc ra một quả quýt trong túi, bắt đầu ăn.

“Nói với ngươi một chút về nhiệm vụ gần đây, mục tiêu chủ yếu những ngày này của chúng ta chính là tìm tòi dư nghiệt của Dạ Cưu.”

“Dạ Cưu?” Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

“Dạ Cưu là một tổ chức khổng lồ rất thần bí ở bên trong Nam Hoàng Châu, chuyên môn buôn bán trẻ con cùng tu sĩ đi làm Dưỡng Bảo Nhân, ngày bình thường ở bên ngoài làm những việc xấu xa này thì cũng đành, nhưng những ngày gần đây vậy mà tới Thất Huyết Đồng của chúng ta để làm chuyện loại này, khiến cho lòng người bàng hoàng, cứ như vậy tiếp nữa, những đại nhân trên núi kia trông thấy tiền thu vào thiếu đi, sẽ không vui.”

“Tối hôm qua ngươi cũng thấy đấy, một tên đầu lĩnh của bọn họ đã bị Ti trưởng chém giết, còn đám dư nghiệt thì cần Bộ Hung ti chúng ta xuất động, đi diệt cỏ tận gốc.”

Hứa Thanh nghe vậy, hàn mang trong mắt lóe lên, hắn lập tức nghĩ tới lão giả bị mình giết chết trong cái đoàn xe kia, ánh mắt chậm rãi nheo lại, khẽ gật đầu.

Đội trưởng đội 6 là người thông minh, liếc mắt quét qua Hứa Thanh, giống như nhìn ra một ít gì, nhưng cũng không hỏi gì hắn, mà mang theo Hứa Thanh đi dạo bên trong tòa thành trì này, giới thiệu các việc về tuần tra.

Trên đường, Hứa Thanh nhìn thấy một đứa trẻ lưu lại, nghĩ đến hành động lúc trước của đội trưởng, vì vậy nên ném cho một cái linh tệ.

“Ồ, đây cũng là truyền nhân của ngươi?” Đội trưởng trừng mắt nhìn, cười nhạt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh sững sờ, hiểu được, không nói chuyện, nhưng có một loại cảm giác bị trêu đùa.

Rất nhanh, lúc trời sắp chiều, bọn họ đi tới bến cảng.

Theo bọn hắn tiêu sái bước vào, một mảnh đất nơi này bày rất nhiều vật phẩm vận chuyển, chồng chất như từng tòa tiểu sơn, nơi xa xa, truyền đến thanh âm chất phác.

“Ngươi nói thêm một câu nữa, ta liền xé nát miệng của ngươi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy bên cạnh chồng hàng chồng chất cách đó không xa có một người đệ tử của ngọn núi thứ bảy đang ngồi, người này là một trung niên dung mạo thoạt nhìn xấu xí, trung thực.

Lời này, đúng là do gã nói ra.

Trước mặt gã là một lão giả quần áo hoa lệ, giờ phút này thần sắc mang theo tức giận, hiển nhiên là vừa rồi đã xay ra tranh cãi cùng với người trung niên kia.

“Ngươi muốn xé nát miệng ai hả? Trương Tam.” Đội trưởng đội 6 vứt vỏ quả quýt ăn xong, lại lấy ra một quả lê, cắn một cái, sau đó đi tới.

Trông thấy đội trưởng đội 6, lão giả kia biến sắc, nhanh chóng rời đi, về phần người đệ tử trung niên ngồi ở kia thì quay đầu cười ngây ngô nhìn đội trưởng đội 6, lên tiếng chào, sau đó lại quay qua cười ngây ngô một chút cùng Hứa Thanh.

“Đây là người mới tới của Bộ Hung ti chúng ta, Hứa Thanh.” Đội trưởng đội 6 cười giới thiệu, sau đó chỉ một ngón tay về phía người đệ tử trung niên, mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Gã gọi là Trương Tam, trước kia cũng là người thuộc Bộ Hung ti chúng ta, về sau sợ chết, bị điều đến vận chuyển ở nơi đây, ngươi chớ nhìn bộ dạng chất phác thành thật của gã, tán tu hải tặc chết trong tay gã…”

“Có thể chất đầy nơi đây.” Đội trưởng đội 6 chỉ về phía đống hàng hóa dồi dào trước mặt, khoa tay múa chân một chút.

Hứa Thanh lập tức cảnh giác, mà thứ càng làm cho hắn ngưng thần, là hắn cũng không cảm nhận được chấn động mạnh mẽ ở trên người của đối phương, nếu quả thật như đội trưởng đội 6 nói, như vậy hiển nhiên tên Trương Tam dung mạo xấu xí kia, có chỗ quỷ dị.

“Đâu ra, tất cả đều là lời đồn, ta chỉ là giết mấy tên tiểu mao tặc mà thôi, ài, đến bây giờ trong lòng ta còn có chút thương cảm đây này.” Trương Tam bất đắc dĩ xoa xoa đôi bàn tay, tiếp tục cười rộ lên.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn không cảm thấy ở trên khuôn mặt chữ điền của đối phương có chút vẻ thương cảm nào cả.

“Hứa Thanh sư đệ, đừng nghe đội trưởng nói lung tung, về sau kính xin chiếu cố nhiều hơn nha.” Trương Tam nói xong, sờ sờ trên người, sau đó đưa cho Hứa Thanh một miếng thú cốt.

“Lễ gặp mặt.”

Chương 135: Người mới của Bộ Hung ti (1)

Hình dạng của khối thú cốt này tựa như một cái móc, to bằng lòng bàn tay, toàn thân màu đỏ, lập lòe quang mang kỳ dị.

Cẩn thận nhìn, có thể thấy tầng bên ngoài có một chút đường hoa văn từ thiên nhiên.

Những đường hoa văn này giống như ẩn chứa một chút đạo uẩn ở, có thể tự động hấp thu linh năng đến từ bát phương, hóa thành từng sợi gió, vờn quanh bốn phía bàn tay của Trương Tam.

“Tiên cốt của phi sí ngư? Cái đồ chơi này mà phối hợp với trận pháp, sẽ có thể tăng thêm tốc độ của Pháp Chu, cũng không tệ lắm, tiểu tử Trương Tam hôm nay tại sao hào phóng như vậy.” Đội trường đội 6 ăn quả lê trong tay, ngồi xổm ở bên người Trương Tam, dùng bờ vai đụng vào Trương Tam một chút, cười mở miệng.

“Hứa Thanh sư đệ mới tới, ta làm sao cũng phải biểu thị một chút.” Trương Tam biểu cảm thuần phác nói.

Hứa Thanh không có tiếp nhận lễ vật này, mà nhìn đội trưởng, trưng cầu ý kiến của đối phương. Hắn cảm thấy sở dĩ Trương Tam làm như vậy, không phải bởi vì chính mình, đại khái là bởi vì đội trưởng.

Trông thấy ánh mắt của Hứa Thanh, đội trưởng nở nụ cười.

“Cầm lấy đi, gã cho ngươi cái này, là để cho ngươi biết, về sau không có việc gì thì ít tới nơi này bắt hung đồ.”

Hứa Thanh nghe vậy liền liếc mắt nhìn Trương Tam, Trương Tam chất phác cười một cái.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, tiếp nhận xương cá, tò mò quan sát một phen, sau đó để vào trong túi áo.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn cũng học bộ dạng của đội trưởng, ngồi xổm ở một bên, nhưng bảo trì khoảng cách nhất định.

Nhìn thấy Hứa Thanh làm như thế, nụ cười của Trương Tam càng thêm thuần hậu.

“Trương Tam, dạo gần đây nơi này có cái gì dị thường không?” Đội trưởng ăn xong quả lê trong tay, lại lấy ra một quả đào, cắn.

Hứa Thanh lập tức lưu ý, nhìn Trương Tam.

Trương Tam từ trên người lấy ra một tẩu thuốc, đặt vào trong miệng hút một hơi, sau đó gõ gõ trên mặt đất, khói thuốc hạ xuống mặt đất hóa thành một khuôn mặt người, cùng với một nhóm chữ.

“Bến tàu phía nam, dạo gần đây có rất nhiều gương mặt mới.”

Đội trường đội 6 như có điều suy nghĩ, vỗ vỗ bờ vai Trương Tam, nở nụ cười về phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, ngươi đi về trước đi, hôm nay hết việc rồi, nhớ kỹ ngày mai đừng tới trễ.”

Hứa Thanh nghe vậy, biết rõ hai người này là có lời muốn nói với nhau, vì vậy gật đầu, chắp tay về phía đội trưởng cùng Trương Tam, sau đó quay người rời đi.

Giờ phút này đã là buổi chiều, ánh mặt sáng trời tán lạc trên người hắn, khiến cho toàn thân chiếc đạo bào màu xám bắn ra sắc thái chói mắt, hai người phía sau hắn, cũng ngẩng đầu đưa ánh mắt ngóng nhìn theo hắn đi xa

Cho đến khi Hứa Thanh đi xa, đội trưởng cười mở miệng.

“Người mới này như thế nào? Ngươi hôm nay hiếm khi hào phóng a.”

“Người mới? Ngươi từ đâu tìm được tên tiểu tử này, tiểu tử này vừa nhìn thấy ta, phản ứng đầu tiên chính là nhìn cổ của ta, người như vậy, ta có thể không hào phóng sao!”

Đội trưởng nghe đến đó, cười ha hả.

“Ngươi còn cười? Cái dạng thói quen gì, mà dưỡng thành bản năng nhìn cổ người khác vậy?”

Trương Tam cười khổ, sờ sờ lên cổ của mình, gã đến bây giờ vẫn còn cảm thấy có chút không ổn, dùng sức hút một hơi thuốc.

“Đương nhiên là thói quen cắt cổ người.” Đội trường đội 6 cười rất vui vẻ, ăn xong quả đào trong tay, lại lấy ra một quả đào khác cắn một miệng lớn.

“Tiểu tử này rất tuấn tú, nhưng sát khí trên người quá nặng, mặc dù hắn cố hết sức che giấu, nhưng ta vẫn có thể cảm ứng được, nhất là ánh mắt của hắn.” Thần sắc của Trương Tam có chút nghiêm túc nói.

“Ngươi chú ý tới không, đó là một đôi mắt có thù tất báo, hình như giết người với hắn mà nói, chỉ cần phù hợp nguyên tắc của mình, không có gì không thể giết…”

“Người như vậy, nếu như ngươi dùng tốt coi như cũng được, nếu dùng không tốt, cẩn thận cắn trả, ta có thể mơ hồ phát hiện, người chết trong tay hắn cũng không ít, vả lại hắn cũng cho ta một loại cảm giác rất nguy hiểm.”

“Nếu ta gặp phải hắn trên biển, ta nhất định sẽ không dễ dàng trêu chọc hắn, ta không muốn chết.” Trương Tam rất nghiêm túc nhìn đội trưởng đội 6.

“Tiểu sư đệ rất thú vị.” Đội trưởng đội 6 cười nhìn về phía Hứa Thanh rời đi, hình như Trương Tam càng nói như vậy, y lại càng là vui vẻ.

Trương Tam ở một bên bất đắc dĩ thở dài, thầm nghĩ đã quên mất, người này cũng không giống người bình thường, hành động biến hoá vô cùng kỳ lạ.

Khi đội trưởng và Trương Tam ở đây đàm luận về Hứa Thanh, Hứa Thanh đã đi đến đầu bến cảng, sắc trời giờ phút này đã gần tới hoàng hôn, đám người trên đường chậm rãi thưa thớt, phần lớn tiệm thuốc đã đóng cửa, Hứa Thanh cũng trở về nơi cập bến của mình.

Sau khi trở về, hắn không lập tức lấy ra Pháp Chu, mà kiểm tra tỉ mỉ nơi này một phen.

Hôm qua ở chỗ này, có người mang theo sát ý đến, cho nên hôm nay Hứa Thanh trở về, liền kiểm tra kỹ càng, thậm chí còn đổ chút ít phấn độc vào trong biển, sau khi xác định không có gì đáng ngại, lúc này mới lấy ra Pháp Chu, bước đi vào.

Chương 136: Người mới của Bộ Hung ti (2)

Theo màn phòng hộ của Pháp Chu hiện lên, đáy lòng Hứa Thanh cũng thoáng trở lên yên ổn.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, hắn cũng không lập tức tu hành, mà suy nghĩ về tất cả những gì xảy ra hôm nay.

Bên phía đội trưởng, Hứa Thanh không nhìn thấu, nhưng hắn cũng ghi tạc lời nói của đối phương vào trong lòng, trực giác của hắn tự nói với mình, những lời đối phương nói, là sự thật.

Bên Trương Tam, Hứa Thanh mơ hồ phát hiện đối phương hình như ẩn giấu loại cảm xúc nào đó, giống như có chút kiêng kị bộ dáng của mình.

Còn có tên đệ tử điểm cống hiến về không, không cách nào tự rời khỏi, tuyệt vọng nhìn bầu trời, cuối cùng bị trận pháp gạt bỏ, hóa thành tro bụi.

Kiến thức ngày hôm nay, khiến cho Hứa Thanh ý thức được một điều, đệ tử có thể sinh tồn trong hoàn cảnh hung tàn của chủ thành Thất Huyết Đồng, đa số đều không đơn giản, hết thảy không thể chỉ nhìn mặt ngoài.

Như đội trưởng hoặc là Trương Tam, ném bất kỳ một người nào tới doanh địa của thập hoang giả, sợ là đều có thể đùa bỡn người khác giữa lòng bàn tay, nắm quyền sinh sát trong tay.

Mà toàn bộ Thất Huyết Đồng, giờ phút này này trong mắt Hứa Thanh xem ra, thật sự phảng phất giống như là một loại cấm khu khác, cho nên hắn càng cần cố gắng tu luyện.

Nhất là khi hắn nghĩ đến người thanh niên mặc áo bào tím nhạt ban ngày kia, đối phương chỉ là Ngưng Khí, nhưng thân phận cao quý, với cả thái độ của những người chung quanh, khiến cho Hứa Thanh cảm nhận được sự quen thuộc của chênh lệch đẳng cấp.

Sự chênh lệch đẳng cấp này, hắn từ nhỏ đến lớn, đã trông thấy rất nhiều, cũng biết xử lý như thế nào.

Mặt khác, cũng căn cứ vào cảnh giác, Hứa Thanh không có đi hỏi đội trưởng về tin tức cụ thể của người đó.

Đối phương nếu muốn xuất hiện, tự nhiên sẽ xuất hiện, nếu không muốn xuất hiện, Hứa Thanh cũng sẽ không cưỡng cầu đáp án.

“Có lẽ không phải là người được Bách đại sư chiếu cố.” Hứa Thanh thở sâu, nhắm hai mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Một lúc lâu sau, sắc trời bên ngoài hoàn toàn hạ xuống, trong sự yên tĩnh, Hứa Thanh mở mắt ra, trong mắt lộ ra do dự.

Hắn cảm nhận được tốc độ tu luyện giảm xuống rất nhiều so với ngày hôm qua, cũng biết nguyên do của việc này.

Nếu như ví von thân xác thành một thứ vật chứa, hôm qua hắn, trong thùng hơn phân nửa đều là trống không, cho nên không cần mất công, liền hấp thu được thêm rất nhiều linh năng, nhưng bây giờ thùng vật chứa là hắn đã đầy không ít, vì vậy khi tu luyện, cần phải tăng lên năng lực thu nạp, để thu hút linh năng bên ngoài tới.

“Trừ phi, không cần mất công thu nạp, liền có thể khiến cho linh năng tự tràn vào, nhưng điều này cần linh năng bên ngoài cực kỳ nồng đậm mới có thể làm được.” Hứa Thanh cúi đầu, sau khi trầm ngâm liền dùng tay phải bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay về một bên boong thuyền.

Chỗ bị hắn chỉ lập tức lập lòe tia sáng, hiện ra một đạo ánh sáng, tràn ngập toàn bộ bên trong Pháp Chu, tựa như một cái trận pháp.

Trận pháp này rõ ràng đang vận hành, khiến cho linh năng bên ngoài tuy là chậm chạp nhưng đang liên tục vọt tới, đây cũng là lý do tại sao tốc độ tu luyện ở bên trong Pháp Chu sẽ nhanh hơn so với bên ngoài.

Bởi vì trận pháp này, tên là tụ linh.

“Phải tăng nguồn động lực lên một chút.” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, thông qua ngọc giản của Pháp Chu, hắn biết rõ cách tăng con thuyền lên, ngoại trừ tài liệu sinh vật gia trì bên ngoài, còn có một trọng điểm.

Đó chính là nguồn động lực.

Đây là hạch tâm của một chiếc thuyền, giống như trái tim vậy, quyết định động lực trên thân thuyền, có thể tăng lên vô hạn, là bộ phận quý nhất.

Toàn bộ Pháp Chu của đệ tử ngọn núi thứ bảy, lúc mới bắt đầu, nguồn động lực cũng chỉ là một cái trận tụ linh mà thôi, có thể chậm rãi hấp thu linh năng từ bốn phía, chứa đựng tư cách thay thế lên thành nguồn động lực.

Nếu như đệ tử nào cảm thấy động lực chưa đủ, cũng có thể tự đặt linh thạch vào, động lực sẽ phát ra năng lượng mạnh hơn, uy năng của trận pháp sẽ lớn hơn.

Trừ thứ này, còn có một trái tim của dị thú cường đại, thường là tài liệu tốt nhất để làm nguồn động lực, mà lực lượng của động lực càng mạnh, uy lực của tụ linh trận lại càng lớn, đồng thời bất kể tốc độ hay là phòng hộ của con thuyền… Cũng cũng có thể phát huy ra trình độ lớn nhất.

Bằng không mà nói, cấp độ nguồn động lực chưa đủ, coi như là phối trí bên ngoài cho tốt, cũng rất khó phát huy hoàn toàn được.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh cắn răng một cái, từ trong vẻn vẹn còn có mười khối linh thạch lấy ra một miếng, đặt ở trên trận pháp, trong nháy mắt tiếp theo, linh thạch tan biến, mà Pháp Chu của Hứa Thanh ầm ầm chấn động.

Trận pháp phát ra ánh sáng rực rỡ, toàn bộ Pháp Chu tựa như trở thành một cái vòng xoáy, linh năng so với trước kia càng trở nên nồng đậm, bị cưỡng ép hút tới từ bát phương.

Hứa Thanh lập tức tu hành, lần này, tốc độ tu luyện của hắn rõ ràng nhanh rất nhiều.

Chương 137: Người mới của Bộ Hung ti (3)

Cho đến khi hừng đông, ánh mắt Hứa Thanh chợt mở ra, hào quang màu tím trong mắt lập lòe.

“Hóa Hải Kinh, tầng thứ sáu!” Hứa Thanh thở sâu, cảm thụ một chút linh hải rộng 60 trượng trong hạ thể mình, mặc dù nhìn như chỉ nhiều hơn lúc trước 10 trượng, nhưng cái phạm vi 10 trượng này đã bao hàm chiều sâu càng lớn.

Cho nên lớn hơn rất nhiều số lượng bên trên, quan trọng nhất là chủng loại có thể biến hóa, cũng nhiều hơn không ít, uy lực cũng như thế.

“Như vậy tiếp theo, dùng thêm một chút thời gian, Hóa Hải Kinh có thể đuổi kịp cảnh giới của Hải Sơn Quyết rồi.” Hứa Thanh rất hài lòng với loại tốc độ này, duy chỉ có điều đáng thở dài chính là tu luyện hao phí quá lớn.

Thời gian một đêm, một khối linh thạch liền biến mất.

Bên ngoài lúc này trời đã sáng, Hứa Thanh sửa sang lại bản thân một chút, rời khỏi Pháp Chu đi đến Bộ Hung ti, bắt đầu công việc ngày hôm nay của hắn.

Hắn nhậm chức ở Bộ Hung ti, đã là trách nhiệm, cũng có tiền lương có thể lấy, dựa theo tin tức ở trên lệnh bài thân phận, mỗi tháng sẽ có thù lao là 3000 điểm cống hiến.

Cho nên Hứa Thanh rất nghiêm túc, ngay khi mặt trời mọc không lâu, hắn đã đến Bộ Hung ti, đi thẳng tới bộ phận chữ huyền, sau đó nhìn thấy đội trưởng đội 6 cùng với đội viên.

Toàn bộ đội 6, không sai biệt lắm hơn 20 người, nữ có nam có, bộ dạng khác nhau, tu vi từng người đều không yếu, bọn họ cũng nhìn thấy Hứa Thanh, nhưng phần lớn đều lạnh lùng, cũng có cảnh giác với nhau.

Tính cách Hứa Thanh vốn rất khó giao thiệp, vì vậy trầm mặc ở một bên, giữ khoảng cách cùng tất cả mọi người, rất nhanh, đội trưởng đội 6 vừa ăn táo, vừa lười biếng đi ra khỏi phòng.

“Nhiệm vụ hôm nay, vẫn là tự mình ra ngoài tìm dư nghiệt của Dạ Cưu.”

“Cho nên các ngươi không nên cứ nhìn chằm chằm những tên tội phạm truy nã kia, mặc dù khen thưởng rất nhiều, nhưng Dạ Cưu mới là nhiệm vụ mấu chốt của chúng ta dạo gần đây, nhớ kỹ, nếu tìm được manh mối không nên đánh rắn động cỏ, trở về báo cáo cho bên trong ti biết, bên trong ti sẽ an bài những người khác đi dò xét thiệt giả, cùng với bố cục toàn diện.”

“Hiện tại, từng người tự đi làm việc đi!”

Đội trưởng nói xong, đội viên đội 6 lập tức giải tán, lần này đội trưởng không mang theo Hứa Thanh nữa, mà cho hắn một khối ngọc giản ghi chép tội phạm truy nã, kêu hắn tự mình hành động, Hứa Thanh không có dị nghị gì với đối với việc này, vì vậy rất nhanh rời khỏi Bộ Hung ti, vừa tra xét ngọc giản, vừa tuần tra bên trong thành trì.

Hắn không biết tuần tra ở nơi nào, cho nên học bộ dạng ngày hôm qua của đội trưởng, hành tẩu ở khu bến cảng, một đường vẫn cảnh giác như trước, còn lấy huy chương của Bộ Hung ti xuống, vả lại đa số thời điểm cũng đều xuất hiện ở vị trí âm u cùng với vị trí không để người khác chú ý.

Từ một nơi bí mật gần đó, hắn nhìn vào đám người có thần thái vội vàng trước khi xuất phát, nhìn người đến người đi vào từng cái cửa hàng, Hứa Thanh càng có nhận thức sâu hơn đối với sự phồn vinh của chủ thành.

Cho đến khi hắn gặp cửa hàng có bán kẹo hồ lô, Hứa Thanh nhớ tới khát vọng khi còn bé, vì vậy tiến lên mua một xâu, xem xét một phen, xác định nó bình thường, lúc này mới đi vào một chỗ tối, vừa ăn, vừa đi về phía trước.

Ngọc giản có tội phạm truy nã, hắn đã xem hết toàn bộ, cũng hiểu rõ tại sao đội trưởng nhắc nhở đội viên đội 6 không nên cứ chằm chằm vào tội phạm truy nã, thật sự là khen thưởng bên trong cực kỳ phong phú, ít nhất cũng có người giá 10 linh thạch, nhiều nhất cao tới mấy trăm.

Cho đến khi mặt trời lên cao, chậm rãi đến buổi trưa, hắn ăn rất chậm, còn có một viên hồ lô không ăn xong, bỗng nhiên bước chân Hứa Thanh chợt dừng lại, nhìn đám người ở bên ngoài xa.

Tầm mắt vừa nhìn tới, chỗ đó có một người nữ tử mặc quần áo rất là mộc mạc, nhưng dáng người nổi bật rất khó che dấu, nữ tử đang thuần thục đi ngang qua đám người, thuận ý lấy đi hai cái túi.

Giống như rất tự tin với thân thủ của mình, nữ tử có tướng mạo cùng dáng người không tệ lắm này sau khi đi qua đám người, liền đi ra sau góc tường nhìn túi da trong tay, khóe miệng nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Chỉ là sau khi nàng nhìn thấy gương mặt không cảm xúc của Hứa Thanh ở trong góc cách đó không xa, nụ cười liền hơi ngưng tụ lại.

Nhưng rất nhanh, nàng giống như bày ra vẻ thẹn thùng, đỏ mặt cúi đầu, muốn rời đi, nhưng khóe mắt lại chú ý tới bên Hứa Thanh, đang đi tới về phía nàng.

Cái này khiến cho nàng rất là cảnh giác, nhưng vẫn như trước không nhận ra Hứa Thanh, nhưng nguy cơ đến từ bản năng, khiến cho bước chân của nàng nhanh hơn, thân thể nhoáng một cái, liền chui vào trong đám người tránh đi.

Nhưng Hứa Thanh nhận ra nàng.

Cô gái này, chính là người vu oan cho hắn trong đêm mấy hôm trước, sau đó mượn cơ hội chạy trốn.

Làm hại hắn ngày đầu tiên đến liền không thể không giết người.

Vì vậy Hứa Thanh ăn nốt viên kẹo đường trong tay, cây tăm bằng trúc trong tay phải hất lên, trong chốc lát tựa như một đạo điện quang, dấy lên tiếng gào thét, phá không lao thẳng đến nữ tử.

Tốc độ cực nhanh, sắc mặt cô gái này đại biến, căn bản là không cách nào né tránh kịp nữa, không đợi thân thể chui vào đám người, cái chân phải liền trực tiếp bị này cây tăm bằng trúc xuyên thấu, phịch một tiếng, kéo theo thân thể mềm mại của nàng, ghim vào trên mặt đất.

Tiếng kêu thảm thiết, lập tức liền từ trong miệng nữ tử sắc trắng bệch truyền ra, nương theo tiếng kêu cứu, tựa như nhận thấy có ác bá ức hiếp nữ nhân yếu ớt, khiến cho đám người bốn phía nhao nhao hoảng sợ, nhanh chóng tản ra.

Cùng lúc đó, âm thanh lạnh như băng của Hứa Thanh đi tới, cũng truyền vào trong tai của nữ tử đang run rẩy.

“Ngươi kêu thêm một câu nữa, ta liền xé nát cái miệng của ngươi.”

Năng lực học tập và bắt chước của Hứa Thanh cũng như trí nhớ của hắn vậy, đều rất tốt…

Chương 138: Cho một linh tệ (1)

Việc xảy ra trong đêm hôm đó, khiến cho Hứa Thanh rất bực, hắn vốn không muốn ngày đầu tiên đi đến Thất Huyết Đồng liền giết người, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại giá họa cho hắn.

Nếu không phải tu vi và chiến lực của Hứa Thanh mạnh mẽ, đổi thành những người khác, sợ là trong đêm bị giá họa, sinh tử khó liệu.

Cho nên giờ phút này hắn xuất thủ, liền như sét đánh, mà theo thanh âm của hắn truyền ra, tiếng kêu thảm thiết của nữ tử cũng chợt liền thu lại, toàn thân run rẩy, nhưng nàng biết rõ ưu thế bản thân là nữ tử.

Cũng hiểu rõ, đối với nam nhân mà nói, một người nữ tử hoảng sợ, sẽ khiến hoặc nhiều hoặc ít người thương cảm, vì vậy càng khuyếch đại biểu cảm hoảng sợ của mình thêm một chút.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, vừa nhấm nuốt viên kẹo hồ lô cuối cùng ở trong miệng, vừa đi về phía đối phương, đồng thời không quên cảnh giác bốn phía, xem đối phương có phải có đồng lõa hay không, mà theo hắn tiêu sái tới, người qua đường bốn phía đã sớm kéo xa khoảng cách.

Dù trong đó có mấy người có tu vi thấy nàng kia thê thảm, muốn nhúng tay, nhưng sau khi chú ý thấy khí tức Hứa Thanh không tầm thường, đều nhanh chóng bỏ đi ý niệm trong đầu.

Mắt thấy Hứa Thanh đi tới, thân thể của nữ tử bị xuyên thấu bàn chân, cố ý càng ngày càng run rẩy, mồ hôi tràn ngập trên trán, nàng nhận ra thanh âm của Hứa Thanh.

Trên thực tế, từ ngày nàng hãm hại Hứa Thanh, sau khi phát hiện ánh mắt cùng với sự tàn nhẫn khi xuất thủ của đối phương, nàng vẫn rất là cảnh giác, nàng cũng rất rõ ràng, mình đã trêu chọc phải một tồn tại rất kinh khủng.

Cho nên mấy ngày nay nàng đều trốn, không hề ra ngoài, nhưng hôm nay nàng cảm thấy có lẽ đã trôi qua đầu ngọn gió rồi, tồn tại kinh khủng kia đại khái như rồng sang sông, ban ngày sẽ không dám lỗ mãng.

Cho nên nàng mới ra ngoài, nhưng vô luận nàng nghĩ như thế nào, cũng không ngờ tới mình sẽ gặp phải đối phương.

Gặp phải thì cũng đành, nàng tự tin có chạy trốn, dẫu sao nàng có thân phận bình dân, có tuần tra ti chịu trách nhiệm trị an, nàng an toàn dưới quy tắc.

Nhưng nhìn thân ảnh đi đến bên cạnh mình rồi ngồi chồm hổm xuống, giờ phút này nàng bỗng nhiên có một loại trực giác, sợ là không đợi tuần tra ti đến, chính mình liền phải chết ở chỗ này.

Vì vậy nàng hoàn toàn biểu hiện ra đặc thù của nữ tử khiến cho người ta thương cảm, thân thể run rẩy cùng ánh mắt tràn đầy sợ hãi, muốn kéo dài thời gian.

“Đừng giả bộ.” Hứa Thanh ngồi xổm xuống trước mặt nữ tử, rút cây tăm trúc từ trên bàn chân của đối phương ra.

Đau nhức kịch liệt cùng với tâm tư bị đối phương vạch trần, tất cả khiến cho sự hoảng sợ trong ánh mắt của cô gái chân thật hơn, cũng chú ý tới, giờ phút này đối phương cách mình rất gần, đáy lòng nàng quẩy người một cái, nắm chặt tay phải giật giật, nhưng vẫn không dám vung phấn độc trong tay ra.

Mà đúng lúc này, xa xa bên đầu đường có tiếng rít truyền đến, một đội tu sĩ tuần tra ti tuần tra ở đây đã chú ý tới tình huống nơi đây, đang nhanh chóng chạy đến.

Ánh mắt nữ tử này lập tức lộ ra hy vọng.

Nhưng rất nhanh, khi Hứa Thanh lấy ra huy chương Hộ Hung ti trên người ra, đám tu sĩ tuần tra ti từng cái đều không quay đầu lại, quay người rời đi, hy vọng trong mắt nữ tử bị tuyệt vọng thay thế, trong lúc run rẩy bỗng nhiên thấp giọng mở miệng.

“Sự tình lần trước, là ta không đúng, ta nguyện ý bù đắp, ta… Ta biết manh mối của một tên tội phạm truy nã!”

Nàng không cò kè mặc cả với Hứa Thanh, nàng quanh năm hành tẩu trong bóng tối, cho nên nàng rất rõ ràng khi đối mặt với người mạnh hơn mình, người đủ để nghiền ép bản thân, mình không có tư cách đi ra giá, thuận theo mới có đường sống.

Cho nên nàng không đợi Hứa Thanh mở miệng, liền nhanh chóng nói ra manh mối.

“Tên tội phạm truy nã kia là Thanh Vân Tử, là đệ tử bị Linh Vân tông trục xuất, gã mấy ngày nay đều sống ở đường Bản Tuyền, chính là trong khách sạn lần trước chúng ta gặp phải.”

“Tội phạm truy nã?” Hứa Thanh xuất ra ngọc giản đội trưởng cho, sau khi xem xét liền tìm thấy được người tên Thanh Vân Tử, nhìn lướt qua, khen thưởng 20 linh thạch.

“Còn có, ta nghe nói Bộ Hung ti các ngươi dạo gần đây đang điều tra cái gì, ta còn biết một cứ điểm của Dạ Cưu.” Nữ tử ở trong nguy cơ cực lớn, vì bảo vệ tính mạng, cũng đã liều mạng, vội vàng mở miệng, tiếp tục nói ra vị trí cứ điểm.

Hứa Thanh nghe xong, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn cô gái này, nghĩ tới đội trưởng có tuyến nhân (những người cung cấp tin tức), vì vậy xuất ra một cái linh tệ, đưa cho nàng.

“Về sau còn có manh mối như vậy, ở ngay chỗ này chờ ta.”

Nữ tử sững sờ, chần chờ một chút, nàng rất rõ ràng ý nghĩa của những lời này, rất nhanh liền hung hăng nghiến răng, nhẹ gật đầu, nhận lấy linh tệ, trong ánh mắt của Hứa Thanh, khập khiễng rời đi.

Cho đến khi thân ảnh nữ tử tan biến vào trong đám người, Hứa Thanh đứng lên, hắn không có đi nghiệm chứng thật giả về cứ điểm Dạ Cưu trong lời nói của đối phương, hắn chỉ cần báo cáo với bên trong ti, tự nhiên sẽ có người đi nghiệm chứng.

Cho nên sau khi tuần tra trong nội thành một phen, vào buổi chiều, Hứa Thanh đi tới khách sạn mà hôm trước hắn cư trú một đêm.

Lúc ban ngày, khách sạn cũng vẫn mở ra, nhưng hầu như không có người vào.

Hứa Thanh lướt qua rất xa, nhớ tới lão đầu quỷ dị trong khách sạn, hắn cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà về tới Hộ Hung ti, sau khi báo cáo địa điểm cứ điểm đã thu được, liền hết giá trị rời khỏi.

Về phần nàng kia có thể đáp ứng mặt ngoài, sau đó mất tích hay không, Hứa Thanh cũng không thèm để ý, bởi vì, bên trên khối linh tệ mà nàng tiếp kia… Có độc.

Ba ngày sau, cần giải độc.

Chương 139: Cho một linh tệ (2)

Trên đường gặp mấy người đội viên của đội 6, thấy Hứa Thanh cũng lạnh lùng lướt qua, không nói chuyện với nhau, chỉ có một người đội viên trung niên, cười ha hả mời Hứa Thanh cùng đi uống rượu.

Thất Huyết Đồng nhìn mặt ngoài không cho phép tự giết lẫn nhau, nhưng lại bí mật cướp đoạt giết chóc lẫn nhau, lời mời như vậy có chút đường đột, càng làm cho Hứa Thanh cảnh giác, bình tĩnh khước từ.

Hôm nay, là một ngày đặc thù, hắn không muốn giết người, muốn một mình ở một chỗ.

Mặt khác, hắn cũng dự định đi một chuyến tới tiệm thuốc.

Hắn muốn mua một chút dược thảo luyện chế Bạch Đan, thử nghiệm luyện chế rồi dùng cái này bán lấy tiền, đồng thời độc dược và hắc đan đều không còn thừa mấy, cần bổ sung, vả lại hắn cũng có thêm vài ý tưởng nữa về độc dược, muốn đi nghiệm chứng một chút.

Dựa theo địa đồ được phác hoạ trong đầu, Hứa Thanh rất nhanh đã tìm được một tiệm thuốc.

Tiệm thuốc này rất lớn, không ít người tới lui, quần áo đều là đạo bào màu xám.

Các loại vật phẩm đan dược, đệ tử ngọn núi nào cũng cần.

Hứa Thanh tiêu sái bước vào, bởi vì tướng mạo thanh tú, cho nên dẫn tới một số người chú ý, nhưng phần lớn chỉ khẽ quét qua, sẽ không biểu lộ ra biểu cảm trên mặt.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, tương tự đảo qua đám người trong cửa hàng, giữ im lặng đi về phía quầy hàng.

Khu quầy hàng, ngoại trừ một người chưởng quỹ giống như lão giả, còn có một tên béo.

Tên béo này tướng mạo tầm thường, đạo bào màu xám trên người gã đều phồng căng, lộ ra từng vòng từng vòng tròn, trên mặt trắng trắng mập mập có chút ít tàn nhang, bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, cũng là khách hàng.

Giờ phút này đang ngáp, lấy chồng chất dược thảo trên quày, để vào túi lớn bên trong mang theo trên người.

Động tác không có bất kỳ trình tự bố cục nào có thể tìm ra, người ngoài có lẽ không nhìn ra cái gì, nhưng Hứa Thanh liếc mắt có thể công nhận, đối phương không hiểu thảo dược.

Bên trong có một số thứ, không thể để cùng một chỗ, nhưng cũng bị gã nhét lung tung vào trong túi áo.

“Chưởng quầy, dược thảo lần này có chút ít a, chỉ có như vậy thôi sao?” Theo Hứa Thanh tới gần, hắn đã nghe được thanh âm bất mãn của tên béo truyền ra.

“Ngươi mỗi ngày đều tới, tất cả đều bị ngươi mua rỗng hết rồi, ngày mai đi, ngày mai sẽ có Đông gia tiến nhập vào.” Chưởng quầy hiển nhiên rất quen thuộc với tên béo này, lấy dược thảo đối phương muốn mua ra, sau đó nhìn thấy Hứa Thanh đi tới.

“Vị sư đệ này, ngươi muốn mua đan dược gì?”

“Ta cần Điệp Cốt Hoa 10 năm, 30 gốc Kim Sí Diệp, 10 gốc Linh Lung Chi đã được xử lý tốt, Thất Diệp Thảo bao nhiêu năm cũng được, 100 gốc Kim Nữu Thảo.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Còn có Tê Hỏa Hoa còn rễ, cùng với Ngưng Linh Diệp, 10 gốc Bạch Căn Bối Các.”

“Ngoài ra không biết nơi đây còn có Hủ Vân Nê cùng với Hắc Côi Thứ không?” Sau khi suy tư, Hứa Thanh lại bổ sung thêm mấy loại rắn độc và độc thảo, nói xong liền nhìn chưởng quầy.

Ánh mắt của người chưởng quầy ngưng tụ, cẩn thận nhìn Hứa Thanh, lão thường gặp đều gặp phải đệ tử tới mua đan dược, thỉnh thoảng có thể gặp được vài người đến mua sắm một chút thảo dược, nhưng phần lớn đều là đồng môn ở ngọn núi thứ hai, cũng có những tên cái gì cũng không hiểu như tên béo bên cạnh.

Nhưng mà người thiếu niên ở trước mắt này, nói tên thảo dược rõ ràng thấu triệt như thế, lại rất lạ mặt, có lẽ không phải tu sĩ của ngọn núi thứ hai, cũng rất ít gặp.

Nhất là trong số dược thảo mà đối phương vừa nói, hơn phân nửa đều là dược thảo cần thiết của Bạch Đan, điều này làm cho chưởng quầy như có điều suy nghĩ, liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, sau đó lắc đầu.

“Những cái khác đều có, tổng cộng 380 linh tệ, nhưng duy chỉ có Ngưng Linh Diệp, 100 phần cuối cùng, đã bị tên béo mua mất rồi, ngày mai ngươi tới đây mới có hàng.” Chưởng quầy chỉ một ngón tay vào tên béo đang xách túi.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, tuy hắn muốn Ngưng Linh Diệp, nhưng chậm một ngày cũng không sao, giá cả thảo dược cũng coi như là hợp lý, nếu như thành công, đại khái có thể luyện ra 100 viên Bạch Đan cùng với một số phấn độc.

Đang muốn mua, nhưng vào lúc này, tên béo ở một bên bỗng ngẩng đầu, đánh giá Hứa Thanh một chút, sau đó tò mò hỏi một câu.

“Ngưng Linh Diệp? Ngươi cũng muốn đồ chơi này sao, thứ này có cái gì hữu dụng? Ta đã hỏi chưởng quầy nhiều lần, những lão không hề nói cho ta.”

“Ngươi mỗi lần đều hỏi một đống lớn, nếu ta trả lời từng cái cho ngươi biết, thì không cần làm ăn với những người khác nữa rồi…” Chưởng quầy bất đắc dĩ thở dài.

Hứa Thanh nhìn tên béo, nghĩ tới mình cũng đã từng khao khát tri thức như thế, vì vậy nhẹ giọng mở miệng.

“Công dụng chủ yếu của Ngưng Linh Diệp có hai cái, một cái là thúc giục những cái thảo dược khác, khiến cho chúng biến dị ra hướng mình muốn, cái khác chính là có tác dụng rất tốt với da thịt.”

Tên béo nghe đến đó, bừng tỉnh đại ngộ, rất là hào sảng xuất ra một đám Ngưng Linh Diệp, không sai biệt lắm tầm bảy tám gốc, hào phóng đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

“Cám ơn người huynh đệ, tặng những thứ này cho ngươi.” Tên béo nói xong, nâng lên cái túi, vui vẻ đi ra bên ngoài, giống như đối với gã mà nói, tặng chút thảo dược cho người khác cũng chỉ là một việc nhỏ không quan trọng.

Hứa Thanh sững sờ, chần chờ một chút đang muốn cự tuyệt, nhưng tên béo đã ung dung đi ra khỏi cửa, còn lấy ngọc giản ra, giống như đang truyền âm.

Chưởng quầy ở một bên mở miệng cười.

"Tên béo này gọi là Hoàng Nham, là đệ tử của ngọn núi thứ bảy, cũng là một người si tình hiếm thấy, không biết bị nữ đệ tử nào mê hoặc, đã đến chỗ ta mua thuốc và dược thảo nhiều năm, nếu tính toán tổng ra, số tiền mà gã tiêu những năm nay, cũng đủ để trở thành ông chủ của ta được rồi, nhưng mà tiểu tử này cũng không đơn giản, tiêu nhiều như vậy, nhưng vẫn còn có thể sống đến tận bây giờ."

Hứa Thanh chăm chú nhìn về phía tên béo rời đi, không nói chuyện, mua sắm thảo dược còn lại trong tiệm thuốc rồi rời khỏi.

Một đường về thẳng tới nơi cập bến, sau khi kiểm tra trước sau không có gì đáng ngại, Hứa Thanh mới đi vào Pháp Chu, sau đó lập tức mở ra phòng hộ, khi màn phòng hộ xuất hiện, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

So với bên ngoài, Pháp Chu mới là nơi cho Hứa Thanh cảm giác an toàn, lúc này hắn ngồi xuống trong khoang thuyền, lấy ra dược thảo vừa mua, phân loại từng gốc, trong đầu hiện ra đan phương Bạch Đan.

Mặc dù lúc trước hắn mãi vẫn không thể gom đủ dược thảo cần thiết để luyện chế Bạch Đan, nhưng Hứa Thanh vẫn không hề buông lỏng đối với việc điều phối đan dược, cho nên khi có được tất cả toàn bộ những dược thảo cần thiết, hắn liền suy nghĩ một phen, sau đó bắt đầu luyện chế.

Thời gian, chậm rãi trôi qua, đã đến nửa đêm.

Chương 140: Sinh nhật một mình (1)

Giờ phút này có gió đêm thổi tới, nước biển khẽ động, nhẹ nhàng vỗ vào bốn phía của con thuyền nhỏ màu đen, nhìn theo thân thuyền có không ít nước bọt màu xám đen chảy xuống.

Cái này cũng khiến cho con thuyền nhỏ lay động rất nhỏ, phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Bên trong mui buồm màu đen, Hứa Thanh đang rất nghiêm túc luyện đan.

Từng gốc thảo dược được hắn lấy ra, hoặc là bẻ lá, hoặc là ép khô, hoặc lấy nhị, như xe nhẹ đường quen, nước thuốc bên trong bát đá dần dần nhiều lên.

Sau khi xem xét tỉ lệ, lại điều chỉnh một chút, Hứa Thanh bắt đầu để Thất Diệp Thảo vào, cứ như vậy, đã đến nửa đêm, Hứa Thanh cẩn thận nhỏ nhựa Ngưng Linh Diệp vào nước thuốc màu đen.

Từng tiếng xì xì chói tai truyền ra, còn có cả khói xanh tràn ra, nhưng bị Hứa Thanh vung tay áo thổi đi, nước thuốc bên trong bát đá trực tiếp hóa thành nửa thể rắn màu trắng, vả lại trong đó còn mơ hồ lộ ra ánh sáng láp lánh.

Một lần thành công đầu tiên.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, Hứa Thanh lấy những dịch thể thuốc này ra, nắn từng viên thành đan dược, để ở một bên cho nó khô, nhìn những đan dược này, trong mắt hắn lộ ra vẻ thoả mãn.

"Cuối cùng cũng đã luyện chế được Bạch Đan!"

Hứa Thanh thì thào, trong đầu hiện ra từng màn đi theo Bách đại sư học tập, cảnh tượng trong doanh địa của thập hoang giả cũng chiếu ra trong lòng.

Tất cả những thứ này làm cho tâm của người thiếu niên trong một ngày đặc thù thế này, trở lên có chút không yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, nhìn ra ngoài thuyền, bên ngoài là một mảnh đen nhánh.

Chỉ có mặt trăng treo trên cao, chiếu sáng vào từng cơn sóng lăn tăn trên mặt biển.

Bốn phía yên tĩnh, gió biển thổi vào, trong ẩm ướt hiện ra một tia mát mẻ, thổi bay tóc của hắn.

“Bách đại sư có lẽ đã sớm trở về Tử Thổ.”

“Không biết bây giờ Thập Tự và Loan Nha sống như thế nào…”

“Không biết trước mộ của Lôi đội có cỏ dại mọc lên hay không…” Hứa Thanh khẽ nhẹ giọng thì thầm.

“Mà ta, còn chưa có tìm được Thiên Mệnh Hoa.”

Dù hắn có thói quen cô độc, dù Hứa Thanh có thể thích ứng với hoàn cảnh mới, nhưng cuối cùng hắn vẫn chỉ là một người thiếu niên, hắn yên lặng ngồi ở đó, trí nhớ quay trở về khoảng thời gian ở doanh địa thập hoang giả, ngồi ăn thịt rắn cùng một lão nhân thân thuộc.

Nghe đối phương theo nói những việc lặt vặt trong doanh địa thập hoang giả, nhìn đối phương hút thuốc, uống rượu.

Cảnh tượng trong ký ức, rất rõ ràng.

Ánh mắt Hứa Thanh khẽ trầm xuống.

“Tiên sinh dạy học ở xóm nghèo giáo đã từng nói, lúc một người bắt đầu nhớ lại ký ức đã trôi qua, cũng là lúc đại biểu tuổi của hắn đang phát triển…” Hứa Thanh thì thào, lấy một bầu rượu từ trong túi da ra.

Đây là bầu rượu hắn mua vào lúc tuần tra buổi sáng.

Cầm lấy bầu rượu, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn mặt trăng sáng trên bầu trời trống không, hồi lâu sau chậm rãi giơ tay lên, kính một ly đối với mặt trăng, sau đó uống một hớp.

Từ xa nhìn lại, thiếu niên trên con thuyền, từng chén kính trăng sáng, từng chén tự mình uống.

Rượu của chủ thành dữ dội hơn rượu trong doanh địa của thập hoang giả, vừa chảy vào trong miệng liền có cảm giác nóng bỏng, khi chảy tới phần bụng thì giống như có một đạo hỏa diễm, đốt cháy toàn thân, khiến cho hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, sau một lúc lâu mới uống xong một ngụm rượu.

“Chúc Lôi đội, trên trời có linh thiêng, đi đường bình an.”

“Chúc Bách đại sư, thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

“Cũng tự chúc ta… Sinh nhật vui vẻ.”

Hứa Thanh thì thào, lần nữa uống một ngụm.

Hôm nay, là một ngày đặc thù, là sinh nhật của hắn.

Hứa Thanh thoạt nhìn giống như mười sáu mười bảy tuổi, trên thực tế, hiện giờ hắn chỉ vừa tròn mười lăm, nhưng cùng khác với những bạn cùng lứa tuổi lớn lên trong an toàn, kinh nghiệm của hắn, khiến cho hắn cần phải trưởng thành.

Hôm nay, cùng như các ngày khác của những năm qua, chỉ có một mình hắn, lặng lẽ chúc phúc cho chính mình.

Chỉ là năm nay, có thêm rượu.

Vì vậy, sau khi uống xong một bình, Hứa Thanh bắt đầu nhớ tới người thân.

Ký ức về bọn họ, dù hắn rất cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn trở lên mơ hồ, loại mơ hồ này làm cho Hứa Thanh rất là khó chịu, hắn không muốn những thứ mơ hồ này, nhưng… Có một số việc, không cách nào khống chế.

Hồi lâu, hồi lâu sau.

“Các ngươi, có khỏe không…” Hứa Thanh cúi đầu, thì thào.

Gió biển thổi tới, hất bay sợi tóc của hắn, thổi vào trên mặt hắn, thổi tan hết thảy, cảm giác nhẹ nhàng mát mẻ, cũng dần dần kéo Hứa Thanh từ trong hồi ức trở về, khiến cho cặp mắt của hắn lần nữa lăng lệ ác liệt trở lại, biểu cảm trên mặt cũng lạnh lùng trở lại.

“Sống sót.”

“Nếu như có thể sống tốt hơn một chút, nếu như còn có cơ hội trông thấy phụ mẫu… Thì càng tốt.”

“Cho nên, ta phải càng mạnh hơn nữa!” Hứa Thanh chậm rãi ngẩng đầu, bóng dáng thiếu niên dưới ánh trăng như một con sói đơn độc, ngưng mắt nhìn về phương xa.

Chương 141: Sinh nhật một mình (2)

Sau một lúc lâu, hắn quay người quay về khoang thuyền, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Thời gian trôi qua.

Sau ngày sinh nhật, sinh hoạt Hứa Thanh đã đi vào quỹ đạo, trong mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày ngoại trừ ra ngoài tuần tra, thì chính là luyện đan cùng tu hành.

Tuy rằng tu luyện Hóa Hải Kinh cần dùng linh thạch để gia trì, nhưng tốc độ tu luyện của hắn vẫn dần dần chậm lại, bây giờ cũng chỉ mới vừa đột phá từ tầng thứ sáu đến tầng thứ bảy.

Càng về sau, tu hành lại càng chậm chạp, nhưng đây chỉ là nói tương đối mà thôi, trên thực tế, nếu so sánh cùng những người khác, tốc độ tu luyện của Hứa Thanh đã cực kỳ kinh người.

Đồng thời, sau khi Hóa Hải Kinh đạt đến tầng thứ bảy, Hứa Thanh có thể cảm thấy chiến lực của mình bây giờ với trước kia rõ ràng như là thiên với địa vậy, hắn hôm nay có mười phần nắm chắc, trong vòng ba mươi hơi thở liền trực tiếp chém giết chính mình khi chưa tới Thất Huyết Đồng.

Mặc dù so sánh với lão tổ Kim Cương tông thì vẫn có chênh lệch, nhưng Hứa Thanh cũng có nắm chắc đánh nhau chính diện với lão một chút.

“Đợi ta mạnh thêm một chút, liền đi giết chết lão tổ Kim Cương tông.” Không giết lão tổ Kim Cương tông, đáy lòng Hứa Thanh liền như có kim đâm, thủy chung cảm thấy bất an, hắn cảm giác mặc dù đối phương e sợ quy tắc của Thất Huyết Đồng, không thể đích thân ra tay đối phó với mình, nhưng mượn đao giết người thì không thể tránh được, cho nên mình nhất định phải nắm chắc tăng tu vi lên, diệt trừ đi cái uy hiếp này.

Mặt khác, Hứa Thanh cũng đã nghiên cứu cũng cực kỳ thấu triệt Pháp Chu, phân tích toàn bộ nội dung bên trong của ngọc giản, sau khi hiểu rõ ràng, trình độ khống chế của hắn đối với Pháp Chu cũng trở nên cực kỳ linh hoạt.

Về mục tiêu, hắn cũng đã có quyết định, lựa chọn sự kiên cố!

Hắn muốn bắt tay từ tăng mạnh thuộc tính kiên cố, tăng lên đẳng cấp của Pháp Chu, sở dĩ như vậy, một mặt là khi tăng phòng hộ lên, con thuyền chắc chắn không dễ dàng hư hỏng, mà không hư hỏng, liền không cần sửa chữa khôi phục lại, giảm bớt tiêu hao.

Một phương diện khác, thì ở trong nơi tràn đầy nguy cơ như chủ thành Thất Huyết Đồng, Pháp Chu là chỗ an toàn duy nhất của Hứa Thanh, hắn cần một chỗ như vậy để tới tu luyện, nghỉ ngơi, cùng với luyện đan.

Cho nên, chỗ như thế, nhất định phải được bảo vệ đầy đủ.

Đồng thời, trong phương diện đan dược, những ngày này Hứa Thanh đã luyện chế ra không ít Bạch Đan, cũng ra không ít hắc đan.

Hắn dựa theo phương pháp đã từng chế tạo, chẳng những luyện chế ra hắc đan, càng luyện chế ra rất nhiều phấn độc từng dừng.

Mà mỗi một lần luyện đan, Hứa Thanh cũng đều cực kỳ chuyên chú, dược lý thảo dược, là kỹ năng sinh tồn mà lúc trước hắn rất nghiêm túc mới học được, hắn rất quý trọng sở học của mình, đã sớm khắc chúng vào bên trong thực chất.

Về phần thảo dược còn lại sau mỗi lần luyện chế cũng đều bị hắn cẩn thận phân loại đặt ở trong khoang thuyền, việc này khiến cho bên trong mui buồm màu đen của hắn có vô số các ô vuông, bên trong chất đầy các loại dược thảo.

Trong đó có cả độc đan và phấn độc, bởi vì ở bên trong chủ thành có quá nhiều người, không tiện để hắn thử nghiệm độc dược, cho nên Hứa Thanh chưa luyện ra được độc dược nào mới, nhưng hắn vẫn tích lũy lại không ít tài liệu.

Hắn dự định tìm một cơ hội ra ngoài, tìm một chỗ bí ẩn luyện chế hết bọn chúng.

Mà liên tục vài ngày đi làm công việc của Bộ Hung ti, khiến cho hắn cũng đã dần dần quen thuộc với công việc này, mấy ngày nay toàn bộ Bộ Hung ti vẫn còn đang tìm tòi cứ điểm của Dạ Cưu, mỗi ngày đều có rất nhiều manh mối do người khác báo cáo.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được, thời điểm bên trong ti vung ra tấm lưới không còn xa nữa.

Hôm nay, vốn không phải ca trực ban đêm của hắn, nhưng Hứa Thanh lựa chọn chủ động tiến cử, thay cho người khác.

Chức trách của Bộ Hung ti cũng bao hàm tuần tra ban đêm, mỗi người đệ tử đều có phiên, chỉ là mỗi khi trực ban đêm, tất cả mọi người đều gặp cảnh giác đến mức tận cùng.

Vì vậy, khi sắc trời bên ngoài dần dần tối đi, Hứa Thanh sửa sang lại một chút quần áo, đặt phấn độc ở trong túi tay áo, lại thu xếp dao găm cùng que sắt, sau đó đi ra Pháp Chu.

Mặt trời bên ngoài đã sắp biến mất, hoàng hôn sắp tản đi, lúc bầu trời trở nên tối tăm thì đại địa cũng mất đi tia sáng, từng giọt nước mưa chậm rãi tung bay trên chủ thành.

Thân ảnh Hứa Thanh đứng trong bóng tối, ở bên trong nước mưa, cả người giống như hòa hợp vào một chỗ cùng với bóng đêm, lao nhanh về phía trước.

Giờ phút này có gió thổi tới, thổi qua trường bào trên người Hứa Thanh, rào rào rung động, cơn gió này lạnh buốt, hít một hơi, liền khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Cơn gió cũng xua tán cái nóng trong thành, nhưng lại không xua tan hết một mùi đặc biệt khác trong không khí.

Theo hắn bay nhanh, chiếc giày sạch sẽ giẫm những viên đá xanh tung bay nước mưa, liên tiếp phát ra tiếng tạch tạch dồn dập, từ xa nhìn lại, hình như mỗi một bước hắn phóng ra, nước đọng trên mặt đất đều rung động giống như đóa hoa, giống như Bộ Bộ Sinh Liên (mỗi bước đều hóa hoa sen).

Rất nhanh, sắc trời hoàn toàn đen nhánh, nước mưa càng lớn hơn, thân ảnh Hứa Thanh nhanh chóng lướt qua từng con phố nhỏ, từng gian cửa hàng đã đóng, tránh đi một chút hiện trường giết chóc, cho đến nửa đêm, hắn đi tới đường Bản Tuyền.

Nhìn qua khách sạn đang mở cửa ở xa, bên trong nước mưa, Hứa Thanh đứng ở trong góc dưới một mái hiên, lặng lẽ chờ đợi.

Mật thám của hắn nhiều ngày trước đã từng nói tới một tên tội phạm truy nã, tên là Thanh Vân Tử.

Trên ngọc giản truy nã đánh dấu, người này xuất thân từ tiểu tông phụ thuộc vào Thanh Vân tông ở Tử Thổ, Ngưng Khí tầng chín, lòng dạ độc ác, háo sắc như mệnh, khi còn ở trong tông môn, đã hành hạ đến chết mấy nữ đồng coi cửa, một đường chạy trốn khỏi đuổi giết còn giết nhiều thôn xóm, gian dâm cướp bóc.

Nhưng Hứa Thanh không có định đi bắt gã, bởi vì hắn không có thù gì với người này.

Ở trong loạn thế tàn khốc, mỗi người đều có cách sống của mình, Hứa Thanh không quản được nhiều như vậy.

Nhưng đối phương làm sai một chuyện.

Mật thám của Hứa Thanh vốn nên xuất hiện vào hai ngày trước, hai người đã ước định gặp nhau lần thứ hai ở con phố xá sầm uất, tới tìm hắn giải độc, nhưng thẳng đến ngày hôm nay, vẫn không thấy nàng hiện thân.

Cho nên lúc ban ngày Hứa Thanh đã đi tìm.

Gió tuy lớn, nhưng không tản hết được mùi vị đặc biệt của phấn độc bôi trên linh tệ, vì vậy Hứa Thanh rất dễ dàng đã tìm được trụ sở của nàng kia, cũng nhìn thấy dấu vết đánh nhau trong đó, nhìn theo dấu vết của phấn độc, hắn đã tìm đến chỗ khách sạn này.

Đợi đến trưa, hắn đã nhìn thấy người nhiễm nồng đậm mùi phấn độc đi vào trong khách sạn.

Hình dáng của đối phương, nhất trí với hình dáng trên ngọc giản truy nã, là Thanh Vân Tử.

Cho nên, hôm nay Hứa Thanh đã đổi ca đêm với người khác, đến thẳng nơi này, lặng lẽ chờ đợi.

Mật thám của mình, tất nhiên mình phải phụ trách.

Chương 142: Bóng ảnh cô độc trong đêm mưa (1)

Thời gian trôi qua, mưa gió càng lớn hơn.

Tiếng gió thổi ô ô tựa như tiếng thút thít nỉ non, xoay quanh bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng, du tẩu tới mỗi một con đường, mỗi một con ngõ hẻm, hòa với bầu trời nước mưa, lần lượt gặp nhau, lần lướt hỗ trợ với nhau.

Tiếng gió cũng đã rơi vào trên đường Bản Tuyền, rơi quanh bốn phía Hứa Thanh.

Nước mưa đập vào gạch ngói, phát ra từng tiếng tí tách, những cơn gió cũng không cam chịu yếu thế, thổi trường sam của hắn bay phất phới.

Mà Hứa Thanh đứng dưới mái hiên, dường như không bị mưa gió quấy rầy, cả người hắn đều dung nhập vào trong bóng tối, giống như một kẻ săn thú vậy, không hề nhúc nhích, lạnh lùng ngóng nhìn về phía trước.

Hắn rất kiên trì, hô hấp đều đặn, không nóng không vội.

Cứ như vậy, lại trôi qua một canh giờ, lúc này các ngôi nhà đều đã dập tắt đèn dầu, cả ngôi thành lâm vào bóng tối đen nhánh và yên tĩnh, chỉ có tiếng nước mưa sàn sạt truyền ra, lúc này từ bên trong khách sạn có một đạo thân ảnh chậm rãi lộ đầu ra.

Đó là một người tu sĩ trung niên mặc trường bào màu đỏ, thân hình ở dưới áo bào giống như rất cường tráng, bờ vai cực rộng, chỉ đứng ở nơi đó đã làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách. Người này chính là Thanh Vân Tử.

Chấn động linh năng trên người gã cũng không tầm thường, giống như đã đạt đến Ngưng Khí tầng chín, hình như rất mạnh.

Nhưng loại mạnh này, chỉ là nói với tiểu thế lực và tiểu tông môn mà thôi, đối với đệ tử Thất Huyết Đồng mà nói, riêng công pháp khác biệt, đã kéo xa căn bản của hai bên rồi, mà có thể sinh tồn ở trong chủ thành Thất Huyết Đồng hung tàn này, thì chỉ cần Ngưng Khí tầng bảy, đã có thể trấn áp Ngưng Khí tầng thứ chín ở tiểu tông môn như gã.

Cho nên gã rất cẩn thận khi ở bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng.

Giờ phút này, trong cửa khách sạn, đầu tiên gã quan sát khắp nơi, sau khi xác định không có nguy hiểm, mới thử phóng ra một bước, vừa bước ra khỏi khách sạn, cả người trong chớp mắt nhoáng một cái, lập tức muốn rời đi trong đêm mưa.

Nhưng ngay khi đi ra chưa tới năm bước, sắc mặt Thanh Vân Tử bỗng nhiên biến đổi, dường như gã có một loại thiên phú khi đối mặt với nguy hiểm vậy, mặc dù không nhìn thấy Hứa Thanh, nhưng hình như đã nhận ra nguy cơ, mạnh mẽ xoay người lại, lao thẳng về khách sạn.

Chân mày Hứa Thanh hơi nhíu lại, hắn vốn định đợi cho đối phương chạy xa thêm một chút nữa mới động thủ, nhưng đối phương cảnh giác rất cao, ánh mắt hắn lúc này lóe lên quang mang lạnh lùng, cất bước đi ra.

Tốc độ cực nhanh, cả người hắn bỗng như một đạo thiểm điện, xuyên thẳng qua bên trong nước mưa.

Mưa rơi ở trước mặt hắn trở nên vô cùng chậm chạp, cả con đường trong một cái chớp mắt vang lên tiếng nổ tung.

Nước mưa lần lượt vang lên tiếng phanh phanh, thân ảnh Hứa Thanh tựa như một mũi tên rời cung, thế như chẻ tre, lao thẳng đến Thanh Vân Tử đang ở bên ngoài khách sạn.

Sắc mặt Thanh Vân Tử đại biến, gã nhìn thấy Hứa Thanh, cảm nhận được tốc độ kinh khủng hắn, càng cảm nhận được khí tức của biển cấm đến từ trong cơ thể đối phương đang trấn áp toàn thân mình, khiến cho linh năng của gã đình trệ, nội tâm gã lập tức chấn động mãnh liệt, nguy cơ sinh tử trong thời khắc này ầm ầm bộc phát.

Mắt của gã trong khoảnh khắc trở lên đỏ thẫm, cắn chót lưỡi để kích phát bí pháp, cưỡng ép vận hành tu vi, khiến cho tốc độ của bản thân thoáng cái tăng vọt, mắt thấy sẽ nhảy vào trong cửa lớn của khách sạn.

Mà trong khoảnh khắc này, bên trong cửa lớn của khách sạn, lão đầu đang hút tẩu thuốc cũng xuất hiện ở chỗ đó, trong màn khói lửa sáng tối, nhìn thẳng đến vị trí Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt Thanh Vân Tử tràn ngập tơ máu, cách cửa lớn khách sạn chỉ có nửa bước, chỉ cần giơ chân phải giơ lên sẽ lập tức bước vào, nhưng một đạo hắc mang với tốc độ nhanh hơn, nháy mắt tới gần, mang theo hàn quang cùng linh năng nồng đậm khí tức của biển cấm, phá vỡ màn phòng hộ của Thanh Vân Tử, sau đó xuyên qua bàn chân phải đang giơ lên của gã.

Tốc độ cực nhanh, lực trùng kích cực mạnh, khiến cho Thanh Vân Tử phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết trong màn đêm yên tĩnh.

Chân phải của gã không cách nào hạ xuống, thân thể bị xung kích đẩy chếch đi, lảo đảo khó có thể đứng vững, ngay khi phải rút lui một bước, đạo hắc mang thứ hai cũng đã gào thét đến, đó là một thanh dao găm.

Phịch một tiếng.

Tốc độ của con dao găm này rất kinh người, nháy mắt đã đến, trực tiếp đâm vào cánh tay trái của Thanh Vân Tử, linh năng kinh khủng bộc phát trong cơ thể gã, phá hủy kinh mạch của gã, đồng thời cũng hung hăng ghim thân thể của hắn vào trên mặt đất, bộ mặt chạm vào mặt đất, cách cửa lớn của khách sạn chỉ có một cánh tay.

Trong tiếng kêu thảm thiết, cái trán Thanh Vân Tử nổi lên gân xanh, giãy giụa muốn kéo con dao găm ra, bò về phía khách sạn, nhưng đã chậm, thân ảnh Hứa Thanh đã gần gần kề, một cước dẫm nát sau lưng của gã.

Một cước này cực mạnh, một tiếng rặc rặc vang lên, xương sống sau lưng gã đứt gãy, đau đớn kịch liệt khiến cho toàn thân Thanh Vân Tử chấn động mãnh liệt, tiếng kêu càng thêm thảm thiết thê lương.

Trong khi gã kêu gào thê thảm, lão đầu trong khách sạn thả cái tẩu thuốc trên tay xuống bên cạnh, cả người trong một cái chớp mắt tản mát ra một luồng khí tức nguy hiểm, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh xuất hiện ở ngoài cửa.

“Ngươi muốn phá hỏng quy củ của ta?”

Hai con mắt lão biến thành màu vàng, có thể thấy bên trong cơ thể lão có xúc tu chui ra, trên mi tâm còn xuất hiện khe hở, giống như trong thân thể có một tồn tại nào đó, đang muốn lập tức chui ra, nhìn thấy mà giật mình.

Cùng lúc đó, trong khách sạn của lão cũng có âm thanh lạ truyền ra, một con mãng xà kích thước cực lớn đang từ trên xà nhà khách sạn rủ xuống, đồng tử dựng thẳng, lộ ra sự lạnh lẽo cùng khát máu, nhìn kỹ về phía Hứa Thanh.

Không chỉ như thế, trên mặt đất cũng có rất nhiều con rết chui ra, từng con đều đen nhánh, ẩn chứa kịch độc vô cùng, nhao nhao bày ra thái độ công kích, bốn phía bên trong còn tràn ra những khí tức lợi hại hơn, khóa chặt Hứa Thanh, đồng thời từ trên nóc nhà cũng rủ xuống từng cái dây thừng.

Những cái dây thừng này tựa như có sinh mệnh vậy, như từng chuỗi trên sợi dây thừng, giờ phút này hơi cuộn lại, giống như trong nháy mắt tiếp theo có thể quấn quanh về phía Hứa Thanh, ở trên chúng nó lộ ra khí tức tử vong vô tận, dường như đã có vô số người chết ở trên sợi dây thừng này rồi.

Bọn họ đang ngó chừng Hứa Thanh.

Hứa Thanh đứng ở cửa ra vào, chân phải giẫm vào phần lưng Thanh Vân Tử, ngẩng đầu nhìn qua lão đầu trong khách sạn.

Ánh mắt hai người nhìn nhau.

Đối với những con dị thú trong khách sạn, cùng với những khí tức khóa chặt đến từ bốn phía, còn có những cái dây thừng kia, Hứa Thanh tựa như không nhìn thấy, hắn chỉ nhìn vào lão đầu.

Hư ảnh của Khôi ở sau lưng được huyễn hóa ra, thân thể nó đen nhánh như lệ quỷ dữ tợn vận sức chờ phát động.

Hứa Thanh đồng thời toàn lực vận hành Hải Sơn Quyết, mỗi một chỗ máu thịt trên thân ở thời khắc này cũng đều đã làm xong chuẩn bị để bộc phát hoàn toàn.

Hóa Hải Kinh cũng là như vậy, nước mưa bốn phía vào thời khắc này cũng dừng lại ở giữa không trung, vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, cùng hô ứng với linh hải trong cơ thể hắn.

Hình như tùy thời đều có thể hình thành vũ khí giết người.

Chương 143: Bóng ảnh cô độc trong đêm mưa (2)

Độc dược cũng là như thế, còn có cái bóng của hắn, giờ phút này đã im hơi lặng tiếng, trong khi không thể nhận ra đã lan tràn đến bên trong khách sạn, đi đến dưới chân lão nhân quỷ dị.

Nhất là trên đỉnh đầu của hắn, trong khi những giọt nước vờn quanh, có một hư ảnh một thanh trường đao như ẩn như hiện, dường như ẩn chứa uy áp mênh mông, bây giờ đang bị áp súc, nhưng tùy thời có thể giống như Thiên Đao chém rụng đại địa.

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn lão nhân trước mắt này, cũng không bị những cái xúc tu và cái trán sắp vỡ ra chấn nhiếp, hắn biết rõ đối phương rất mạnh, nhưng hắn có biện pháp toàn thân trở ra, vì vậy thần sắc bình tĩnh, rất nghiêm túc mở miệng.

“Gã vẫn chưa có bước vào, không tính phá hỏng quy củ.”

Đôi mắt của lão nhân nhấp nháy u mang, sau khi nhìn chằm chằm Hứa Thanh một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ngươi nói có đạo lý.”

Nụ cười vừa ra, trong lúc lời nói vang ra, toàn bộ khí tức khóa chặt trên người Hứa Thanh trong nháy mắt tan biến, con mãng xà trong khách sạn cũng lùi về trên xà nhà, những con rết trên mặt đất cũng phát ra tiếng sàn sạt bò vào trong lòng đất.

Còn có những cái dây thừng kia cũng dần mơ hồ, rất nhanh liền không thấy bóng dáng, về phần bản thân lão giả, hai xúc tu và khe hở trên trán đã toàn bộ tiêu tán, lại hóa thành lão nhân có dung mạo xấu xí, cầm lấy tẩu thuốc, hút một hơi.

“Bán thi thể không?”

Hứa Thanh lắc đầu, một phát bắt được tóc Thanh Vân Tử, trong khi đối phương run rẩy, nhàn nhạt mở miệng.

“Nữ tử ngươi bắt hai ngày trước, bây giờ đâu rồi?”

Tóc tai Thanh Vân Tử tán loạn, vẻ mặt tràn đầy máu tươi, cực kỳ chật vật.

Gã bây giờ đang run rẩy, nhưng giống như vẫn mạnh miệng, nhổ ngụm máu về phía Hứa Thanh, nhưng bị Hứa Thanh dùng một tay đè đầu xuống mặt đất, rất nghiêm túc cọ xát.

Tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê lương, Hứa Thanh giơ tay lên đặt vào trên cánh tay phải của Thanh Vân Tử, bóp nát toàn bộ xương cốt của đối phương, sau đó lại đổi cánh tay kia, loại đau đớn kịch liệt này làm cho Thanh Vân Tử run rẩy, không thể kêu thành tiếng.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, cẩn thận kiểm tra một chút, lại dùng một quyền đánh vào đan điền Thanh Vân Tử, phá hủy tu vi của gã, sau khi xác định đối phương không còn sự uy hiếp, hắn đứng người lên, thu hồi dao găm cùng que sắt màu đen, một tay cầm lấy chân Thanh Vân Tử, kéo gã đi thẳng về phía trước.

Máu thịt ma sát cùng mặt đất, cho dù có nước mưa giảm sốc, nhưng loại cảm giác da thịt chậm rãi vỡ vụn và bị mài đứt khiến cho tiếng kêu thảm thiết của Thanh Vân Tử càng thêm bén nhọn.

Theo Hứa Thanh đi về phía trước, tiếng kêu thảm thiết này cũng liên tục không ngừng, trên mặt đất cũng chậm rãi xuất hiện một vết máu, tuy rất nhanh liền bị nước mưa xóa mất, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết như trước.

Một màn này, để cho đôi mắt của lão đầu trong khách sạn hung hăng co rụt lại, lão nhìn vào bóng dáng thiếu niên đi xa trong đêm mưa, nghe tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người của Thanh Vân Tử khi bị kéo đi, sau một lúc lâu, thì thào nói nhỏ.

“Tiểu tử này thật ngoan độc…”

Cứ như vậy, Thanh Vân Tử kêu thảm thiết, kéo dài một đường, toàn bộ người đi lại trên đường trong đêm tối, sau khi thấy một màn như vậy, tâm thần đều nhao nhao chấn động, khắc thật sâu ấn tượng đối với bóng dáng của người thiếu niên với khuôn mặt không cảm xúc kia.

Coi như là đệ tử tuần tra, cũng có một vài người sau khi nghe thấy tiếng kêu chạy đến, nhưng sau khi thấy, nhận ra thân phận Thanh Vân Tử, thần sắc nhao nhao biến hóa, nhìn Hứa Thanh.

Có thể chém giết Ngưng Khí tầng chín, tuy chỉ là tạp tu của tông môn nhỏ, nhưng đối phương bị bắt sống lại bị hành hạ đến mức này, đã có thể thấy được chiến lực cùng tàn nhẫn của hắn, người như vậy, không người nào nguyện ý trêu chọc.

Một trận chiến này, khiến cho Hứa Thanh đã có một chút uy danh ở bên trong chủ thành.

Mà sự ương ngạnh của Thanh Vân Tử cũng chỉ giữ vững được một lúc, sau đó thì đánh mất toàn bộ, trước khi thần trí hôn mê, gã đã nói cho Hứa Thanh một cái địa điểm, cũng nói cho Hứa Thanh bí mật về người mật thám của hắn.

Trên thực tế thì cái người mật thám kia chính là tai mắt mà Thanh Vân Tử nuôi dưỡng, gã cũng không biết đối phương đã thông báo manh mối của mình cho Hứa Thanh, nhưng gã có một thói quen, đó là sau khi dùng bất kỳ một cái tai mắt nào, sau một thời gian ngắn sẽ phế bỏ.

Lần này, chỉ đơn giản là đến phiên người tai mắt kia mà thôi.

Hứa Thanh dựa theo địa điểm mà Thanh Vân Tử cung cấp, sau khi đi tới, hắn cẩn thận kiểm tra và xác định không có mai phục, mới chính thức bước vào, cuối cùng nhìn thấy mật thám đang hấp hối ở trong một cái địa lao kín mít hỗn tạp vô số khí tức tanh tưởi.

Tuy linh tệ đã mất, mùi phấn độc lưu lại trên người cũng bị lẫn lộn với các mùi khác, vả lại chỗ này còn là một nơi bị bịt kín, cho nên Hứa Thanh mới không có tìm được nàng.

Nhưng nàng vẫn chưa chết, bên người đều là thi thể hư thối, nam có nữ có.

Những người này đều có kiểu chết cực kỳ thê thảm, hiển nhiên khi còn sống đã bị hành hạ rất tàn nhẫn, vả lại trên mặt đất hình như còn vẽ một cái trận pháp, dường như bọn họ tử vong là để hoàn thành nghi thức nào đó.

Hứa Thanh đến, khiến cho người mật thám đang suy yếu này mở mắt ra, lúc nàng nhìn thấy Thanh Vân Tử đang hôn mê ở bên cạnh, không biết lấy ra khí lực từ nơi nào tới, cả người trở lên điên cuồng, không để ý Hứa Thanh ở một bên, giống như dã thú nhào tới cắn xé, cứng rắn khiến cho Thanh Vân Tử đang trong hôn mê cũng phải tỉnh lại, kêu lên một tiếng thảm thiết thê lương, sau đó nàng từng cái từng cái một cắn vào trên cổ Thanh Vân Tử.

Cho đến khi Thanh Vân Tử máu thịt mơ hồ, thân thể run rẩy một cái rồi chết đi. Nàng đứng ở chỗ đó, theo bản năng ngẩng đầu, nhìn Hứa Thanh mặt không cảm xúc đứng ở một bên.

Trong mắt của nàng, Hứa Thanh một thân áo bào xám, dáng người cao ngất, dung nhan tuấn lãng toát ra để cho nàng khó có thể nắm lấy, khí tức lãnh khốc toả ra từ trên người càng làm cho nàng có chút không thở nổi.

Vì vậy sự điên cuồng trên mặt nàng chậm rãi bị áp chế lại, sau đó biến thành bình tĩnh, dưới ánh mắt của Hứa Thanh, dần dần lộ ra sự nhu thuận, thân thể run rẩy theo bản năng, giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng lục lọi ở trên người.

Nàng cuối cùng cũng tìm được một khối ngọc giản, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh, từ từ quỳ xuống, giống như thuần phục, nâng hai tay đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản, bên trong ghi chép một cái tà trận, miêu tả phù hợp với cái tà trận ở đây, sau khi mở ra sẽ có lực lượng không thể tưởng tượng nổi phủ xuống.

Nhưng điều kiện mở trận pháp này ra cần cảm xúc của sinh vật, cần cực hạn của các loại cảm xúc hỉ nộ ái ố.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn khung cảnh thê thảm ở trong nhà giam, hắn im lặng thật lâu, trước khi kéo thi thể Thanh Vân Tử rời khỏi, thanh âm của hắn liền vang vọng ở trong tai của nàng mật thám.

“Về sau phải chăm chỉ làm mật thám của ta.”

Theo tiếng nói truyền đến, lại là một khối linh tệ cùng với một viên giải dược bay đến.

Nữ tử cầm lấy linh tệ cùng giải dược, kinh ngạc nhìn Hứa Thanh đi xa, bóng lưng kia in vào trong ánh mắt của nàng, rồi dần dần khắc sâu vào trong linh hồn, cúi đầu hô vâng.

Bên ngoài giờ phút này đã cách bình minh không xa, Hứa Thanh lấy ra một cái dù đen, kéo lấy thi thể tàn tạ của Thanh Vân Tử, lặng lẽ đi tới đầu đường.

Trên trời chồng chất những đám mây, giống như biểu hiện ra tâm tình của hắn, cho đến khi hắn đưa thi thể Thanh Vân Tử về bên trong ti, sau đó rời đi trong sự giật mình của đám đồng liêu. Hứa Thanh nhìn bình minh trên bầu trời, nhìn xa hơn tới chỗ khuôn mặt của Thần Linh, trong ánh mắt lộ ra tia cứng cỏi.

“Ở trong loạn thế tàn khốc, chỉ có trở lên cường đại hơn, mới có thể tránh khỏi… không bị trở thành thịt cá dưới dao thớt của người khác!”

Chương 144: Không mời chớ vào (1)

Sấm sét nổ vang!

Tiếng ầm ầm vang vọng thiên địa, tầng mây trùng trùng điệp điệp trên bầu trời trông rất nặng nề, phảng phất như có một sinh linh đến từ bên ngoài đang không ngừng oanh kích lẫn nhau với bầu trời.

Khi thì vang lên một tiếng sấm rền, khi thì liên tiếp nổ mạnh, khiến cho toàn bộ cư dân trong chủ thành đều nhao nhao tỉnh lại từ trong cơn mơ.

Từng đạo tia chớp nhìn mà giật mình phá vỡ bầu trời, xé rách đêm tối, mặt trời bị tầng mây che đậy, vào thời khắc này hình như đã có một cơ hội thở dốc, ra sức tuôn tia sáng nương theo nước mưa về phía nhân gian.

Sáng sớm, nước mưa càng lớn.

Gió cũng mạnh bạo hơn đêm qua rất nhiều, giống như một người khổng lồ đang gào thét, tiếng gầm truyền khắp bát phương, giống như đang tranh phong với sấm sét trên bầu trời vậy, tiếng gầm vang vọng về phía chân trời, sau đó hồi âm vang vọng trong thành, thật lâu không tiêu tan.

Đầu đường, một thân ảnh cầm cái dù đen trong màn mưa đi về phía trước, dần dần mơ hồ.

Chỉ có thể nhìn thấy mưa như trút nước hạ xuống trên cái dù, khi nước mưa rơi vào bộ phận của cái dù, truyền ra tiếng lách cách, hình như không có hoàn thành sứ mạng, không cam lòng bị ngăn cản, vì vậy theo viền ngoài của cái dù, hóa thành từng dòng nước mưa chảy xuống dưới.

Sau khi hạ xuống, liền giống như đồng bạn của bọn nó, cùng nhau hội tụ lại ở dưới mặt đất.

Chúng nó hội tụ lại tạo thành từng gợn sóng, hoàn toàn rửa sạch máu tanh trên mặt đất của đêm qua, nhưng không tẩy đi được nhân tính tội nghiệt tàn khốc trên thế giới này.

“Trong lòng của mỗi người, đều khóa một tội ác, chỉ là loạn thế đã làm cho cái ổ khóa này rất dễ dàng bị mở ra mà thôi." Những câu này, là lời cảm khái của Lôi đội trong một lần ăn cơm nói ra.

Hứa Thanh cảm thấy rất có đạo lý.

Nước mưa càng ngày càng lớn, sấm sét càng ngày càng nổ vang nhiều hơn, nỗi lòng của Hứa Thanh cũng chậm rãi bình tĩnh lại trong khi sấm sét và gió bão vẫn gào thét trên trời.

Bất tri bất giác, hắn về tới cảng số 79, mặt biển đang kịch liệt cuồn cuộn, hắn theo thói quen kiểm tra một phen, sau đó mới đi vào Pháp Chu của mình.

Sau khi bước vào, theo màn phòng hộ bay lên, trong Pháp Chu đang điên cuồng lay động, Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở bên trong mui buồm màu đen.

Màn phòng hộ đã mở ra, nước mưa không cách nào rơi vào trong nữa, mà thân thuyền đang lắc lư liên hồi, đối với Hứa Thanh đã thích ứng hết thảy ở nơi đây mà nói, không có gì không ổn cả.

Ngược lại là trong khi nó lắc lư, trong khi bầu trời bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng nổ vang và mưa gió, trái tim của hắn càng ngày càng bình tĩnh, cúi đầu xuống, bắt đầu luyện đan.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh nhiều lần đi tới tiệm thuốc mua sắm dược thảo, hắn luyện chế Bạch Đan cũng càng ngày càng nhiều, không chỉ như thế, số lượng hắc đan và phấn độc cũng là như thế.

Mà những ô vuông nhỏ trong mui thuyền đen cũng đã trở nên nhiều hơn, có thể thấy bên trong đó đặt rất nhiều dược thảo chính dương và âm tà.

"Phải tìm thời gian ra ngoài tìm một nơi để luyện độc." Hứa Thanh đảo qua những ô vuông nhỏ, tay phải giơ lên trảo một cái, một cây gốc dược thảo bay tới, trong khi bên ngoài gió táp mưa sa, hắn tiếp tục luyện dược.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, trận mưa này vào ban ngày càng lúc càng lớn, dường như muốn hóa thành gió bão, tạo ra tiếng sóng lớn nổ vang kinh người.

Vô số sóng biển vỗ vào bến cảng, khiến cho rất nhiều con thuyền lắc lư kịch liệt, cũng may những con thuyền ở bến cảng đều là Pháp Chu, sau khi mở ra lớp phòng hộ thì có thể chống cự, chỉ là nhìn từ xa lại, chúng nó giống như những chiếc lá rụng trên mặt biển vậy, không ngừng tung bay theo làn sóng.

Cũng bởi vì mưa gió quá lớn, cho nên bến cảng không có bất cứ con thuyền nào đến từ bên ngoài nhập cảng, cũng không có con thuyền nào có ý định ra ngoài, vì vậy đa số bộ phận ti cũng vậy, mà đệ tử cũng đều ở riêng bên trong chỗ của mình, hiếm ai ra ngoài.

Toàn bộ khu bến cảng Thất Huyết Đồng tạm thời đình vận hành trong trận mưa gió kinh người này.

Chỉ có giết chóc… Vẫn còn đang tiến hành.

Khi ban đêm ngay hôm sau phủ xuống, mưa gió bên ngoài lúc này đã trở lên lớn hơn, sấm chấp hoàn toàn dung nhập vào trong gió, khi tiếng gào thét điên cuồng truyền khắp toàn bộ bến cảng, Hứa Thanh ở trong Pháp Chu đang kịch liệt lắc lư chợt mở mắt ra.

Một cỗ nguy cơ, hiện ra ở trong tâm thần hắn.

Nguy cơ này không phải là đến từ khí trời bên ngoài, mà là đến từ bờ bên cạnh Pháp Chu.

Mặc dù mưa gió cuồng bạo, khiến cho phấn độc Hứa Thanh bố trí vô cùng nhiều ở bốn phía đều bị gió thổi bay, nhưng dù sao vẫn có một chút loại phấn độc có thể kiên trì rất lâu trong mưa gió, đây là bước cảnh giới thứ nhất mà Hứa Thanh chuẩn bị cho mình.

Một khi có người tới gần, dính phải mùi phấn độc của hắn, nếu như bước lên Pháp Chu của hắn, sẽ dung hợp cùng vài loại khí độc khác bị Hứa Thanh bố trí tại bên Pháp Chu, hóa thành độc dược chí mạng.

Trừ cái này, lúc hắn khảo thí nhập môn khiến cho tinh thần lực tăng trưởng, cùng với trong khoảng thời gian này Hóa Hải Kinh liên tục tăng lên, khiến cho cảm giác của hắn đã vượt xa khỏi cùng thế hệ hay cảnh giới, càng thêm nhạy cảm.

Vì vậy, trong khi cả hai cảnh giác đều chắc chắn, Hứa Thanh biết rõ, bên ngoài… Có người tới gần, vả lại người này ngay ở bên ngoài Pháp Chu.

Hàn mang trong mắt Hứa Thanh nội liễm, không đợi ở bên trong Pháp Chu, mà trực tiếp đi ra khỏi khoang thuyền, đứng trên boong thuyền, ở trong màn phòng hộ, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài tràn ngập mưa gió, và tia chớp đảo qua, gần cạnh bờ cạnh Pháp Chu của hắn có một đạo thân ảnh mặc áo tơi đang đứng, trong tay mang theo một cái bầu rượu.

Gã nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng nhìn gã.

Chương 145: Không mời chớ vào (2)

Sau một lúc lâu, người trung niên mặc áo tơi hơi hơi giơ lên chiếc mũ rộng vành, lộ ra một gương mặt trung niên, nở nụ cười về phía Hứa Thanh.

“Hứa sư đệ, không cần cảnh giác như vậy, là ta, ta ra ngoài mua rượu đi ngang qua nơi đây, muốn hỏi xem ngươi có muốn uống chung hay không? Trong cái thời tiết chết tiệt này, cùng nhau uống rượu, phải chẳng là quá tuyệt.”

Người này, chính là đệ tử Bộ Hung ti, cùng một đội với Hứa Thanh, vả lại cũng là người đã từng mời Hứa Thanh đi uống rượu.

Hứa Thanh không nói chuyện, lạnh lùng nhìn người tu sĩ trung niên trước mắt này.

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, tu sĩ trung niên bất đắc dĩ cười cười.

“Cũng được, hoàn cảnh của nơi này khiến cho giữa người với người rất khó tín nhiệm lẫn nhau, nhưng ta không có ác ý. Hứa sư đệ, ta chỉ là muốn kết giao bằng hữu với ngươi, trong đội có rất nhiều người muốn uống rượu của ta, ngươi nếu như không thích, ta cáo từ là được.”

Trung niên tu niên lắc đầu, quay người liền muốn ly khai.

Nhưng vào lúc này, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Được, ngươi lên thuyền đi.”

Bước chân của gã dừng lại, có chút ngoài ý muốn, nhìn Hứa Thanh một chút, lại nhìn con thuyền của hắn một chút, sâu trong mắt có một ánh sáng âm u chợt hiện lên nhưng lập tức trôi qua, sau đó lần nữa lắc đầu.

“Được rồi, ta không miễn cưỡng người khác.”

Nói xong, bước chân của gã có chút nhanh hơn, nhưng gã mới vừa đi được năm sáu bước, tiếng rít bén nhọn bỗng nhiên truyền đến, một con dao găm với tốc độ kinh người phá vỡ mưa gió lao thẳng đến gần gã.

Trong thời gian ngắn, tu sĩ trung niên dùng thân thể tránh đi, sắc mặt biến hóa, vừa muốn quay đầu, trong nháy mắt tiếp theo thân ảnh Hứa Thanh đã trực tiếp lao ra từ bên trong Pháp Chu, que sắt màu đen trong tay, trực tiếp vọt qua mưa gió lao tới.

“Hứa sư đệ, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Đôi mắt tu sĩ trung niên co rút lại, thân thể cấp tốc lui ra phía sau, một tay bấm niệm pháp quyết, nước mưa bốn phía lập tức đồng loạt dừng lại, gào thét về phía Hứa Thanh, nhưng không đợi chúng nó tới gần, Hứa Thanh phất tay, những giọt nước mưa đang bay tới gần phía hắn nháy mắt rung động lắc lư, cuối cùng bị Hứa Thanh điều khiển, thay đổi phương hướng, bắn lại về phía tên tu sĩ trung niên.

Một màn này khiến cho người tu sĩ trung niên chấn động tâm thần, cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, gã vội vàng cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, khuếch tán tạo thành huyết vụ, đối kháng với mưa tên vọt tới, thân thể chợt lui về phía sau, lập tức bỏ chạy.

Nhưng vẫn chậm, gã nhìn lầm tu vi của Hứa Thanh, trong chốc lát, Hứa Thanh thế như chẻ tre, thân ảnh trực tiếp lao tới gần, trong khi trời sáng ngời do tia chớp đảo qua, que sắt trong tay tràn ra hàn mang, trực tiếp đâm về phía trán của gã.

Hàn ý lạnh thấu xương.

(bản dịch tại vip bachngocsach, vui lòng không copy!)

Ánh mắt của tu sĩ trung niên đỏ thẫm, hét lớn một tiếng, bộc phát toàn bộ tu vi, thân thể ngoài lập tức xuất hiện mấy tầng hào quang phòng hộ, trong ngực cũng nhanh chóng hiện ra một cái miệng lớn dữ tợn, quần áo nứt vỡ, phát ra tiếng gào thét bén nhọn về phía Hứa Thanh.

Mấy tầng hào quang toàn bộ tan vỡ, nhưng que sắt màu đen vẫn bị sóng âm của cái miệng dữ tợn ở trước ngực trùng kích, có chút dừng lại.

Mượn nhờ lúc này, tu sĩ trung niên vung tay phải lên, bầu rượu trong tay lao thẳng đến Hứa Thanh, thân thể lại toàn diện bộc phát, triển khai tốc độ bỏ chạy thật nhanh về nơi xa.

Bầu rượu vừa bay ra, liền tự vỡ vụn ở trên không trung, bên trong chứa không phải rượu, mà là vô số nọc độc, theo bình rượu nổ tung mà khuếch tán bát phương, mang theo ăn mòn mãnh liệt, hình như màn phòng hộ của Pháp Chu cũng có thể lập tức tan rã nếu dính vào.

Hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, lúc trước hắn đã nhìn ra không bình thường, nhưng không xác định, nhưng trong đêm gió táp mưa sa thế này, riêng việc đối phương đến đây đã là quỷ dị rồi, cho nên Hứa Thanh cảnh giác, dứt khoát xuất thủ trước.

Giờ phút này sát cơ trong mắt hắn lóe lên, ngẩng đầu nhìn về phía tu sĩ trung niên bỏ chạy, cũng không truy kích, mà giơ tay phải lên, cách không hung hăng đánh một trảo về phía đó.

Hóa Hải Kinh trong cơ thể ầm ầm bộc phát.

Toàn bộ nước mưa bốn phía lập tức rung động lắc lư, từ bốn phía điên cuồng hội tụ về phía tu sĩ trung niên, mơ hồ hóa thành một cái bàn tay bằng nước, khiến cho người tu sĩ trung niên kia vùng vẫy cùng hoảng sợ như thế nào cũng đều vô bổ, hung hăng một trảo.

Oanh một tiếng.

Thân thể nam tử trung niên bị đại thủ nắm lấy, sắc mặt gã trắng bệch, trong mắt lộ ra hoảng sợ, vừa muốn mở miệng, nhưng thân ảnh Hứa Thanh đã gào thét đến, ngay khi tới gần, dao găm trong tay phải lập tức lướt qua trên cổ tu sĩ trung niên.

Sức mạnh cực lớn, đầu người bay lên.

Máu tươi văng khắp nơi, đồng thời cái miệng rộng trên ngực người tu si trung niên này đột nhiên nhô lên, hung hắn cắn tới tay phải Hứa Thanh.

Hải Sơn Quyết trong cơ thể Hứa Thanh bỗng nhiên tự vận hành, hư ảnh của Khôi biến ảo trên cánh tay, gào thét không tiếng về phía cái miệng rộng, trực tiếp đối kháng, bốn phía còn có nước mưa biến thành bàn tay, chợt dùng sức nghiền ép.

Một tiếng nổ vang, thi thể không đầu của tu sĩ trung niên tan vỡ, trở thành máu thịt, cái miệng rộng trên ngực cũng chia năm xẻ bảy, chỉ có Hứa Thanh đứng tại chỗ, lồng ngực hơi lên xuống.

Một trận chiến này nhìn như mau lẹ, nhưng trên thực tế người trung niên này tu vi không tầm thường, chiến lực bản thân cũng rất kinh người, đủ để so với thực lực của Hứa Thanh lúc chưa bước vào tông môn.

Coi như là Thanh Vân Tử bị Hứa Thanh chém giết ngày hôm qua, cũng xa xa không phải đối thủ của người này, dẫu sao chiến lực của người tu hành Hóa Hải Kinh của Thất Huyết Đồng, đều sẽ siêu việt những thế lực và tông môn nhỏ rất nhiều.

Giờ phút này Hứa Thanh nhanh chóng nhìn qua bốn phía, tìm kiếm xem đối phương có đồng lõa hay không, trong mưa gió, toàn bộ bến cảng là một mảnh đen nhánh, chỉ có phong cuồng bạo cùng ánh sáng chớp nháy khi tia chớp đảo qua

——

Lời của lão tác giả Nhĩ Căn: Tối hôm qua ta mơ một giấc mơ, trong mơ ta rõ ràng đã xuyên không đến thế giới của Hứa Thanh … Xuyên thành lão tổ Kim Cương tông, ta có chút sốt ruột, không biết nên làm sao bây giờ, đợi online…..

Chương 146: Bóng hình xinh đẹp dưới ô (1)

Điều tra một vòng, Hứa Thanh cúi đầu nhặt lên cái túi nhuốm máu của người tu sĩ trung niên, lại rải Hủy Thi Tán vào trên thi thể gã, trong nước mưa, máu thịt thi thể tan vỡ, hóa thành máu loãng, hòa hợp lại với nước mưa trên mặt đất.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh trở lại Pháp Chu, khoanh chân ngồi trong khoang thuyền, hắn mở ra cái túi của đối phương, sau khi quét qua liền nhăn mày lại, trong cái túi này ngoại trừ một chút đồ vật lẫn lộn, không hề có linh thạch cùng với tài nguyên tu hành.

Pháp Chu cũng không có, chỉ có một khối ngọc giản huyết sắc cùng với lệnh bài thân phận, nhưng theo người này tử vong, lệnh bài thân phận đã mất đi ánh sáng, Hứa Thanh cũng không nhìn thấy trong đó cụ thể có bao nhiêu điểm cống hiến, cũng không cách nào dời đi.

Vật này, chỉ có chủ nhân của nó mới có thể chủ động dời đi.

“Vật phẩm của gã, chắc chắn đã đặt ở một vị trí khác…” Hứa Thanh thầm than, lúc trước hắn ra tay theo thói quen lấy giết chóc là chủ yếu, rất khó để cho đối phương dời điểm cống hiến qua bên mình.

“Tiếp theo, nếu có cơ hội, có nên đánh bị thương nặng trước hay không?” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy như vậy không ổn thỏa lắm, vì vậy cầm lấy kia khối ngọc giản huyết sắc, sau khi kiểm tra ánh mắt hắn chợt lộ ra tinh mang.

“Truy nã?” Đây không phải là ngọc giản truy nã thông thường, cái này giống như là ngọc giản truy nã cá nhân tuyên bố, bên trong có tin tức nhân vật cần giết, đều là đệ tử Thất Huyết Đồng, đằng sau còn đánh dấu giá cả.

Một cái trong đó rõ ràng có tên Hứa Thanh, thậm chí còn viết ra danh hiệu của hắn khi còn ở doanh địa thập hoang giả, giá cả đằng sau là 50 linh thạch.

“Lão tổ Kim Cương tông!” Hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, người biết được tin tức của hắn, lại cho ra 50 linh thạch để treo thưởng, cũng chỉ có thể là lão tổ Kim Cương tông.

Hiển nhiên, đối phương đã tìm được tung tích của mình, vả lại đã tìm kiếm được tin tức mình ở Thất Huyết Đồng.

Tuy thành Lộc Giác là phân thành của Thất Huyết Đồng, nhưng Kim Cương tông ở trong khu vực như vậy tất nhiên sẽ có người của mình, điều tra tìm kiếm cũng không phải là quá mức khó khăn.

“Lão tổ Kim Cương tông có thể nhanh như vậy biết rõ tin tức này, điều này nói rõ lão cũng phải có quan hệ nhất định ở bên trong Thất Huyết Đồng.”

“Nhưng lão ngại quy tắc Thất Huyết Đồng, cho nên không dám đích thân động thủ, chỉ đành treo giải thưởng!”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn một chút ngọc giản huyết sắc, sau khi thao tác một phen, dứt khoát tự mình tiếp nhận nhiệm vụ đánh chết mình.

“Phải nắm chặt tu luyện, tiếp đó mau chóng tiêu diệt lão tổ Kim Cương tông!”

Thời gian nhoáng một cái, mấy ngày trôi qua.

Trận mưa này, vừa hạ xuống liền trọn vẹn bốn ngày.

Vào ngày thứ ba còn hóa thành cơn bão lớn, tạo thành những làn sóng lớn, như muốn quét sạch toàn bộ bến cảng.

Nhưng dưới sự trấp áp của trận pháp ở chủ thành, dù cho gió bão kinh người như thế nào, bến cảng vẫn như một khối bàn thạch vậy, không động tơ vân, cho đến sáng sớm ngày thứ năm, gió bão không cách nào tàn phá bừa bãi mới không cam lòng lựa chọn lui bước, mưa gió dần dần cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, tuy là sáng sớm, nhưng bầu trời vẫn tối tăm mờ mịt, tràn đầy áp lực.

Hắn sửa sang lại một chút đan dược, đi ra khỏi Pháp Chu, vừa mới bước lên bên cạnh bờ, trong mưa gió bên ngoài, mùi tanh của biển liền tràn ngập đến, trong đó còn kèm theo mùi máu nhàn nhạt, như ẩn như hiện.

Mặc dù bốn ngày này tràn ngập gió bão, nhưng đối với Bộ Hung ti mà nói, nhậm chức gió mặc gió, mưa mặc mưa, chỉ là ngoài công việc tìm kiếm manh mối của Dạ Cưu hàng ngày, giờ đã nhiều thêm hơn một cái.

Đó chính là bắt hung đồ.

Ở Thất Huyết Đồng, mỗi khi gió bão đến, bởi vì thời tiết ác liệt cùng với các ngành đều bị đóng băng, hơn nữa phần lớn tu sĩ không ra ngoài, cho nên… Tỉ lệ bí mật cướp đoạt cùng giết chóc lẫn nhau thoáng cái tăng vọt.

Vẻn vẹn bốn ngày, căn cứ Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy thu được công tác thống kê, khu bến cảng tổng cộng có hơn 80 vị đệ tử chết đi, trong đó chết 7 người đệ tử của Bộ Hung ti.

Về phần nhân số tử vong của sáu ngọn núi khác thì người ngoài không biết, nhưng hiển nhiên không thể nào ít hơn.

Bên trong gió bão, rất khó để tìm thấy đầu mối gì, vả lại loại sự tình này ở Thất Huyết Đồng cũng không coi vào đâu, cho nên không tạo nên quá nhiều coi trọng, Bộ Hung ti cũng giống như đã tập mãi thành thói quen, chỉ là điều tra mặt ngoài một chút mà thôi.

Dù thành viên đội 6 đều chết một vài người đội viên cũ, nhưng cũng không có người nào đến hỏi thăm.

Hứa Thanh mấy ngày nay cũng tìm cơ hội hỏi đội trưởng về lão đầu cho thuê khách sạn ở đường Bản Tuyền, được cho biết đối phương không phải nhân tộc, nhưng nhờ có quan hệ với ngọn núi thứ nhất, nên đã lấy được quyền cư trú ở đây.

Ngày bình thường bình an vô sự, về phần những thứ dơ bẩn ở trong khách sạn, nhìn mặt mũi của ngọn núi thứ nhất, chỉ cần không đi quá giới hạn, Bộ Hung ti sẽ không quá để ý tới.

Cũng bởi vì cái này, Hứa Thanh đã biết được trên thế giới này, nhân tộc cũng không phải là tộc quần duy nhất, còn có rất nhiều chủng tộc khác.

Nhưng hắn chỉ thấy một lão đầu cho thuê khách sạn mà thôi, cho nên tạm đặt việc này vào trong đáy lòng.

Chương 147: Bóng hình xinh đẹp dưới ô (2)

Sau khi điểm danh trong Bộ Hung ti, Hứa Thanh cầm cái ô, đi tới đầu đường.

Hắn chuẩn bị đi tới tiệm thuốc một chuyến, bán đi những viên Bạch Đan mà hắn luyện chế trong những ngày qua, đổi lấy càng nhiều dược thảo hơn nữa, cũng bởi vì Bạch Đan trên người hắn có rất nhiều, cho nên Hứa Thanh càng cảnh giác hơn.

Có lẽ là bởi vì mưa nhỏ hơn, cho nên đám người trong nội thành ngày hôm nay nhiều hơn một chút so với mấy ngày trước, Hứa Thanh cảnh giác, không lâu sau, hắn liền đi tới tiệm thuốc mà mình thường tới.

Khách trong cửa hàng không nhiều lắm, nhưng Hứa Thanh thấy được một cái thân ảnh quen thuộc, là Chu Thanh Bằng nhập môn cùng nhóm với hắn.

Chu Thanh Bằng cũng nhìn thấy Hứa Thanh, sau khi chần chờ một chút, cũng không nhận ra, chẳng qua là cảm thấy người trước mắt có chút quen mắt, dẫu sao khảo thí hôm đấy Hứa Thanh cũng mặc quần áo thập hoang giả, đầy người còn vô cùng bẩn.

Hứa Thanh không nói chuyện, lão chưởng quầy ở một bên thấy hắn đi vào liền nở nụ cười, lão có ấn tượng rất sâu về Hứa Thanh, dẫu sao người không phải đệ tử ngọn núi thứ hai, lại có thể hiểu rõ như thế đối với thảo dược, cũng không hề có nhiều.

“Ngươi tới thật đúng lúc, hôm nay chỗ ta có thứ tốt.” Chưởng quầy mở miệng cười, lấy ra một cái túi da từ ngăn bí mật phía sau, sau khi mở ra, bên trong lộ ra năm cỗ thi thể côn trùng màu lam khô héo.

Những con côn trùng này có bộ dáng dữ tợn, mang khí rất dài, có bốn chân, phần lưng còn có hoa văn tự nhiên như mặt quỷ, vả lại mỗi một cái mặt quỷ đều không giống nhau, có cái giống như khóc, có giống như cười, có giống như phẫn nộ.

Mặc dù cả người chỉ lớn bằng lòng bài tay, nhưng khắp người đầy gai sắc, nhất là cái đuôi, rõ ràng còn có cái miệng.

Có thể thấy bên trong có hàm răng rất nhỏ nhưng vô cùng sắc bén.

Lúc này mặc dù đã chết còn bị phơi khô, thân thể khô quắt, nhưng chỉ cần quét mắt tới, vẫn sẽ bị hình dáng dữ tợn của nó chấn nhiếp tâm thần.

“Quỷ Dục Hấu!” Thần sắc Hứa Thanh hơi động, bước nhanh vài bước đi lên, cẩn thận quan sát một phen, loài Quỷ Dục Hấu này, lúc trước hắn đã từng nghe Bách đại sư nói qua, chỉ sinh tồn ở bên trong biển sâu, ngày bình thường rất hiếm có ở trên thị trường, thuộc về một nhóm độc trùng.

Huyết dịch của nó màu lam, có độc tính cực lớn, nhưng nếu phối hợp điều phối với một chút đồ đặc thù, có thể chế tạo thành thánh dược chữa thương.

Chu Thanh Bằng đang xem xét đan dược trong cửa hàng nghe thấy câu này cũng lướt nhìn qua.

“Ngươi quả nhiên là biết.” Chưởng quầy cười nói, đồng thời càng thêm xem trọng Hứa Thanh, lão biết rõ loại độc trùng này, nhưng coi như là đệ tử của ngọn núi thứ hai, cũng không nhiều người biết về nó.

Vì vậy đáy lòng lão càng thêm hiếu kỳ, tên thiếu niên tuấn lãng trước mắt này, đến cùng học được những tri thức dược đạo không tầm thường này từ đâu.

“Bán thế nào?” Hứa Thanh động tâm, hỏi lão chưởng quầy.

“Không dám bán.” Chưởng quầy ho khan một tiếng, đang muốn thu hồi Qủy Dục Hấu, thấy ánh mắt Hứa Thanh thủy chung rơi vào túi da chứa độc trùng, giống như rất không nỡ, vì vậy cười giải thích.

“Đây là lão bản (chủ) của ta phải hao phí tâm huyết rất lớn khiến cho người lấy tới, hôm nay mới được đưa tới, một hồi nữa lão bản sẽ tới lấy, ta làm sao dám bán… Chỉ lấy ra cho ngươi tán thưởng một chút, dẫu sao cái đồ chơi này cũng là vật hiếm thấy.”

Hứa Thanh có chút tiếc nuối, thu hồi ánh mắt, cũng không lập tức xuất ra Bạch Đan, mà đợi một hồi, cho đến khi Chu Thanh Bằng tính tiền rời đi, Hứa Thanh mới đặt túi da cất Bạch Đan của mình lên trên quầy.

“Hôm nay không mua thảo dược, bán đan.”

“Hả?” Ánh mắt lão chưởng quầy ngưng tụ, lập tức mở túi da ra, đưa mắt nhìn qua, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Nhiều Bạch Đan như vậy?” Lão cũng không lập tức kiểm tra, mà nghiêm túc rửa sạch sẽ hai tay, sau đó mang theo một bộ bao tay, giơ về phía Hứa Thanh ý bảo cái bao tay sạch sẽ, sau đó mở túi da ra, lấy Bạch Đan bên trong ra.

Sau khi đặt lên trên quầy, bên trong ánh mắt của lão lộ ra vẻ giật mình, bởi vì thật sự là quá nhiều Bạch Đan, hình như trọn vẹn hơn 500 viên, mà từng viên đều vô cùng mượt mà, mùi thuốc đập vào mặt, tràn ngập tiệm thuốc.

Khiến cho không ít khách hàng nơi đây ngửi thấy được mùi vị phải nhìn lại, Hứa Thanh nhíu mày, tay phải nhìn như tự nhiên rơi tới bên cạnh cái túi da chứa que sắt màu đen.

Giờ phút này chưởng quầy cũng cẩn thận kiểm tra đan dược một phen, đáy lòng rất là kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mặt thật sâu, lão vốn tưởng rằng đối phương tri thức về dược thảo đã là rất ưu tú, nhưng lúc này lão mới biết được, thủ pháp luyện đan của đối phương càng xuất chúng hơn.

Những đan dược này, giống như tự hình thành chỉnh thể vậy, nhìn qua liền biết là chỉ cần một lần duy nhất liền thành công, bên trong chưa từng xuất hiện sơ suất khi luyện chế hai lần, mỗi một viên lại đều trắng nõn và thông suốt, lại ẩn chứa một chút dầu thuốc thiên nhiên, tựa như mỡ dê vậy.

Loại thủ pháp này, cho dù là đệ tử trong ngọn núi thứ hai cũng không phải người nào cũng có, vì vậy sau khi kiểm tra lại một chút, lão chưởng quầy trầm ngâm, cho ra giá cả.

“10 miếng linh thạch như thế nào?”

Chương 148: Bóng hình xinh đẹp dưới ô (3)

Hứa Thanh đã biết giá hàng của chủ thành, giá bán Bạch Đan thông thường là vào khoảng 30 linh tệ, mà giá trị một khối linh thạch thì là 1000 linh tệ.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, hắn gật đầu đồng ý.

Chưởng quầy vội vàng xuất ra linh thạch đưa cho Hứa Thanh, sau đó sửa sang lại đan dược trên quầy, Hứa Thanh lướt qua người ở bốn phía, ánh mắt nheo lại, sau đó quay người rời đi.

Lúc đi tới trước cửa, từ bên ngoài có một người thiếu nữ đi tới trước mặt, người còn chưa tới gần, mùi thuốc đã tập kích đến.

Bộ dạng người thiếu nữ này khoảng mười bảy mười tám tuổi, mang một cái ô màu trắng, mặc đúng một kiện đạo bào màu cam nhạt!

Nên biết rằng toàn bộ Thất Huyết Đồng, đệ tử dưới từng ngọn núi đều mặc đạo bào màu xám, chỉ có đệ tử hạch tâm, mới có thể mặc đạo bào có màu.

Như ngọn núi thứ bảy là màu tím nhạt, chính là như vậy.

Cái đạo bào này cũng để đại biểu thân phận cao quý của người mặc!

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nghiêng người tránh đi, ánh mắt quét tới.

Dưới cái ô màu trắng, một thiếu nữ với mái tóc dài đen nhánh, tùy ý phủ xuống trên vai, tóc mái vừa vặn đảo qua bên trên mí mắt.

Dưới cặp lông mi thật dài là hai con ngươi đầy nước, đạo bào màu cam nhạt ở trên người nàng tựa như đã trở thành cái váy dài.

Eo không đủ nắm chặt, người đẹp đến không tỳ vết, tựa như tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian.

Nhất là lúc này lại có gió mưa thổi tới, khiến cho hai sợi tóc bên mai nhu hòa theo gió quất vào mặt, lộ ra làn da mịn nhẵn như ôn ngọc, lộ ra ánh sáng nhu hòa mềm mại.

Nàng cũng nhìn thấy Hứa Thanh, sau khi đảo qua trên mặt của hắn, cũng không có sự cao ngạo vì thân phận đệ tử hạch tâm, mà thanh nhã cười một cái, nhường cho hắn đi trước.

Hứa Thanh gật đầu, thu hồi ánh mắt, đi qua bên cạnh rời khỏi, mà sau khi hắn rời đi, thiếu nữ đi vào bên trong tiệm thuốc, mang theo hương thơm tươi mát tản ra toàn bộ trong cửa hàng, dần dần lan tràn vào trong trái tim mỗi người ở đó.

“Lão bản, ngài đã tới, thật ra ngài không cần thiết đích thân tới đây, ta cầm đồ đưa tới cho ngài là được rồi.” Lão chưởng quầy vội vàng chạy tới, thần sắc rất là cung kính.

“Bành thúc, thúc không cần khách khí như thế, ta ở trong núi luyện đan cũng mệt mỏi, coi như ra ngoài tản bộ giải sầu.” Thiếu nữ cười mở miệng, theo chưởng quầy đi tới quầy hàng.

“Vẫn nên như vậy, nên như vậy.” Chưởng quầy vẫn cung kính như trước, nhanh chóng bước đi theo, đứng chỗ quầy hàng lấy ra túi da chứa Quỷ Dục Hấu, đưa cho thiếu nữ.

Thấy lão chưởng quầy vẫn khách khí như trước, thiếu nữ bất đắc dĩ lắc đầu, sau khi nhận lấy liền muốn rời khỏi, bỗng nhiên đôi mắt đẹp quét qua, rơi vào những viên Bạch Đan chưa hoàn toàn cất hết trên quầy.

Bỗng nhiên khẽ di một tiếng.

Nàng giơ lên cánh tay phải trắng nõn, nhẹ nhàng cầm lên một viên, đặt trước khuôn mặt thanh khiết, cẩn thận ngóng nhìn, trong mắt rõ ràng hiện ra một tia kinh ngạc.

“Lão bản, đan này làm sao, có vấn đề gì không?” Chưởng quầy thấy một màn như vậy, vội vàng cẩn thận hỏi.

“Không có vấn đề.” Thiếu nữ đặt ở trước mũi ngửi ngửi.

“Đan này rất tốt, độ tinh khiết cực cao, đan như vậy đã không thấy nhiều.”

Chưởng quầy nghe nói như thế, càng kinh ngạc.

“Lão bản, ngài chính là đệ tử hạch tâm của ngọn núi thứ hai, đan đạo thiên kiêu, ngài cũng cảm thấy độ tinh khiết của viên đan được này không thấy nhiều? Nhưng cho dù độ tinh khiết của Bạch Đan có cao hơn, vẫn là Bạch Đan a.”

Thiếu nữ nghe vậy khẽ cười.

“Bành thúc nói không sai, Bạch Đan chỉ là đan dược căn bản, tuy nói độ tinh khiết càng cao càng tốt, nhưng trên thực tế từ công hiệu mà nói, ăn nhiều mấy hạt cũng sẽ như cũ.”

“Mà độ tinh khiết chính là đại biểu thủ pháp luyện chế, điểm này, mới làm cho ta cảm thấy hứng thú.” Thiếu nữ lại đánh giá một chút đan dược trong tay, trong mắt có thêm một chút thần thái.

Vì vậy kêu chưởng quầy lấy toàn bộ nhóm Bạch Đan này ra ngoài, sau khi kiểm tra từng viên, kinh ngạc trong mắt nàng càng ngày càng mãnh liệt.

“Rõ ràng mỗi một viên đều là như thế, số lượng lại nhiều như vậy, nhìn mùi thuốc bên trên, là một nhóm vừa luyện chế, sớm nhất là vào hôm qua.”

“Điều này nói rõ trong giai đoạn nước thuốc, đối phương đã làm tới cực hạn, mỗi một nhóm đều không sai chút nào.” Thiếu nữ thì thào, kêu lão chưởng quầy thu toàn bộ một nhóm Bạch Đan này vào túi đồ, nàng chuẩn bị lấy về nghiên cứu cẩn thận.

Trước khi đi, nàng nhớ ra cái gì đó, hỏi lại một câu.

“Bành thúc, nhóm Bạch Đan này nhận từ đâu?”

“Từ một tên đệ tử không biết từ ngọn núi nào, hắn vừa mới đi, lúc lão bản đi vào có lẽ đã thấy rồi.” Chưởng quầy nói xong, nhìn bên ngoài tiệm thuốc, chỗ đó sớm đã không còn bóng dáng Hứa Thanh.

Thiếu nữ nhớ lại một chút, trong đầu hiện ra hình ảnh thiếu niên rất là tuấn lãng vừa rồi kia, vì vậy nhẹ gật đầu.

“Bành thúc, nếu như người nọ lại đến bán đan, làm phiền thúc lưu lại toàn bộ đan dược, đừng bán đi, giữ lại hết cho ta.”

Nghe lời lão bản nhắn nhủ, đáy lòng chưởng quầy cũng hơi giật mình, vội vàng hô vâng, đồng thời cũng càng hiếu kỳ hơn đối với Hứa Thanh.

Chương 149: Người háo sắc (1)

Lúc này Hứa Thanh đã rời khỏi cửa hàng bán thuốc, đang đi về phía cảng số 79.

Mặc dù công việc của Bộ Hung ti cần điểm danh mỗi ngày, và thỉnh thoảng phối hợp ra ngoài tuần tra, nhưng trên thực tế thì khi không có nhiệm vụ phần lớn đều tự do, cho nên Hứa Thanh dự định quay về nơi cập bến tiếp tục tu luyện.

Trên đường hắn theo thói quen ung dung bước đi ở sát những nơi hẻo lánh, cố gắng làm cho mình có thể dung nhập vào trong bóng tối âm u, lặng lẽ đi về phía trước.

Bởi vì cơn bão mấy hôm trước, cho nên có rất nhiều thuyền và tàu hàng của những đệ tử tông môn ra ngoài không cách nào kịp thời trở lại, phần lớn bị kẹt ở trên biển.

Hôm nay cơn bão kết thúc, mặc dù còn mưa, nhưng những con thuyền đã trở lại cũng rất nhiều.

Hứa Thanh đi tới bến cảng, trong đầu cân nhắc về đan dược và con đường tu hành của mình.

“Một viên Bạch Đan, đại khái bán được 3 linh tệ, việc này còn cần tiến hành lâu dài, dần dần tích lũy, có thể có thu hoạch xa xỉ.” Hứa Thanh sờ lên số linh thạch dùng Bạch Đan đổi lấy.

“Tu hành tiêu hao quá nhiều, muốn duy trì tốc độ lúc trước, mỗi ngày đều cần một viên linh thạch, còn sắp tới thời gian giao nộp phí cập bến của bến cảng nữa chứ.”

“Về phần luyện chế Pháp Chu, càng vô cùng đắt đỏ.” Hứa Thanh thở dài trong đáy lòng, có chút hối hận lúc trước giết người quá quyết đoán, bỏ lỡ cơ hội kiếm được điểm cống hiến cùng vật phẩm của đối phương.

Vì vậy hắn nghĩ có lẽ nên tìm cách bắt nhiều đám tội phạm truy nã hơn một chút, hay là đi tới cấm khu một chuyến, nếu không cứ tiếp tục như bây giờ, muốn tăng lên Pháp Chu, thì thiếu thốn tài nguyên.

Toàn bộ chủ thành, giá cả vật chất gì cũng rất cao, nhưng những thứ cao nhất đều thuộc về tài nguyên tu hành, giá cả đồ vật cao thì người bình dân còn có thể tiếp nhận, nhưng tài nguyên tu hành cao, không cần nói tới ngươi có tư cách mua hay không, cho dù là đệ tử có tư cách mua đi nữa, cũng rất ít người có thể trắng trợn mua sắm.

Đối với đệ tử Thất Huyết Đồng mà nói, mỗi ngày tiêu 30 linh tệ không đáng để bận tâm, thứ chân chính khiến cho bọn họ bí mật tự giết chóc tranh đoạt lẫn nhau là tài nguyên tu hành.

Muốn lớn mạnh, hoặc là nhận nhiệm vụ ra ngoài, hoặc là bí mật giết chóc cướp đoạt, không còn những lựa chọn khác.

Về điểm này, có lẽ chỉ có những người đệ tử có lệnh bài hạch tâm, có tư cách ở lại trên núi, được phân phối cho quyền lợi của tông môn, mới tốt hơn không ít.

Hứa Thanh trong khoảng thời gian này đã nghe được rất nhiều việc về Thất Huyết Đồng, cũng hiểu được cái gì gọi là đệ tử hạch tâm, chính là người cầm được lệnh bài nhập môn có màu của các ngọn núi.

Như ngọn núi thứ bảy, chính là lệnh bài màu tím.

Hễ người nào nắm được tấm lệnh bài như vậy, khi vào tông môn liền có thể cư trú ở trên núi, áo bào của bọn họ đều là các màu nhạt của các núi, như thanh niên mặc đạo bào màu tím nhạt trên đường vào hôm trước, hoặc như thiếu nữ mặc đạo bào màu cam nhạt lúc trước kia.

Bọn họ thường thường đều là vãn bối của các nhân vật lớn trên bảy ngọn núi, mua sắm bất luận vật phẩm gì đều giảm giá năm thành so với những đệ tử dưới núi khác, nhưng mà tông môn có quy định hạn chế không thể bán trao tay để kiếm lời, một khi bắt được liền hủy bỏ thân phận, cho nên ít có người bí quá hoá liều.

Đệ tử hạch tâm và đệ tử dưới núi rất không công bằng, nhưng vận mệnh con người vốn đã là như thế rồi đúng không, về phần người mặc đạo bào tối màu của các ngọn núi, thì chỉ có tu sĩ Trúc Cơ trở lên mới có thể mặc, bọn họ đã đã vượt qua đệ tử hạch tâm, có đủ quyền lợi thu được lợi ích của Thất Huyết Đồng.

“Phải nhanh một chút nghĩ biện pháp nhận lợi ích…” Trong lúc Hứa Thanh trầm ngâm, một tiếng ồn ào từ xa truyền đến cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Men theo tiếng động này, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, từ xa nhìn thấy không ít đệ tử hội tụ ở bên cạnh bờ đằng trước, giống như đang đợi cái gì.

Bên trong bến cảng, từng người đệ tử ngọn núi thứ bảy trong từng chiếc Pháp Chu lần lượt đi ra.

Thậm chí ở phía sau hắn, ngay lúc này có một tiếng rít truyền đến, ít nhất trên 100 đệ tử của ngọn núi thứ bảy từ bốn phương tám hướng đang nhanh chóng hội tụ về nơi này.

Từng người đều mang theo thần sắc lấp lánh cùng khát vọng, ngóng về cổng lớn của bến cảng.

Khi nhìn thấy một màn này, Hứa Thanh có chút ngạc nhiên, vì vậy hắn cũng nhìn lại cổng lớn của bến cảng, thời gian không lâu, trong ánh mắt của hắn cuối cùng chậm rãi xuất hiện một con thuyền cực lớn.

Con thuyền này chí ít phải dài tới 170-180 trượng, toàn thân màu vàng, cực kỳ xa hoa, dưới ánh nắng buổi chiều tỏa ra tia sáng lập lòe hoa mỹ, mũi tàu là một pho tượng Nhân Diện Tri Chu (nhện mặt người) khổng lồ.

Trên mặt pho tượng chỉ có một con mắt, tựa như khảm nạm bảo thạch, cực kỳ phát sáng.

Từ xa nhìn lại, con thuyền giống như một con thú lớn, đang phá biển lao đến phía này.

Ở trên con thuyền lớn còn có thêm lầu các xa hoa, trong những căn phòng được chạm khắc như ngọc, có thể thấy rất nhiều thị vệ ở.

Trong tiếng ô ô vang vọng, con thuyền càng ngày càng tới gần bến cảng.

“Tam điện hạ.”

“Tam điện hạ trở về!”

Đám người đứng chờ lập tức truyền lên tiếng xôn xao.

Chương 150: Người háo sắc (2)

“Tam điện hạ?” Hứa Thanh tò mò nhìn con thuyền xa hoa đang chậm rãi đi vào hải cảng, theo nó tới gần, một mùi tanh của biển khuếch tán bốn phía.

Còn có uy áp mãnh liệt từ trên con thuyền này tản ra, chấn nhiếp tâm thần người khác.

Hứa Thanh thoáng cảm thụ, sau đó ánh mắt co rút lại.

Uy áp này rất mạnh, còn cho hắn một loại cảm giác cực độ nguy hiểm, giống như khi hắn gặp phải những tồn tại vô cùng kinh khủng ở thật sâu trong cấm khu rừng rậm.

Nhất là theo con thuyền tới gần, hắn thấy rõ trên con thuyền xa hoa to lớn này ngoại trừ lầu các và các thị vệ, còn thình lình tồn tại từng đám cây lập lòe với những cái gai sắc bén lập lòe hàn mang.

Bất luận một cái gai sắc bén nào cũng dài trọn vẹn hơn một trượng, bên trên còn mang theo phù văn phức tạp, lộ ra lực sát thương kinh người.

Con thuyền như thế này, là một con thuyền kinh khủng nhất mà Hứa Thanh chứng kiến trong mấy ngày nay.

Chỉ riêng con thuyền này, đã khiến cho Hứa Thanh cảm thấy bản thân không thể chống cự, khiến cho hắn càng khắc sâu nhận thức về Pháp Chu của ngọn núi thứ bảy hơn, trong khi tâm thần chấn động, theo từng tiếng cung kính từ bốn phía liên tiếp vang lên, Hứa Thanh nhìn thấy trong lầu trên con thuyền lớn trùng trùng điệp điệp khí thế đi ra mấy người.

Đi đầu là một vị thanh niên cao gầy mặc đạo bào màu tím!

Áo bào tím trên người y không phải nhạt màu như Hứa Thanh từng đoán, mà là… Tối màu!!

Áo bào tím tối màu lại thuần khiết, mặc vào trên người của người thanh niên này, một màn này cũng đại biểu cho thân phận của đối phương, cái này khiến cho thần sắc Hứa Thanh trở nên ngưng trọng hơn, hắn rõ ràng… Tu vi của người thanh niên này nhất định là Trúc Cơ.

Vả lại dựa vào thái độ cung kích của mọi người ở bốn phía cũng có thể thấy được, thân phận của người này… Cũng tuyệt đối không phải là tu sĩ Trúc Cơ đơn giản tầm thường như vậy.

Chỉ bất quá sắc mặt thanh niên này vàng như nến, trên đôi mắt có quầng thâm rất đậm, thân thể cực gầy, bộ dáng giống như tửu sắc quá độ vậy, trong mắt còn hiện ra vài vẻ dâm loạn.

Y đứng trên mũi tàu, trên đầu còn đội một cái mũ màu trắng, phía trên thêu lên một chữ 'cấm' rất lớn.

Cái chữ này rất là kỳ dị, bên trên lộ ra một luồng uy áp khó tả.

Mà đạo bào màu tím khiến cho vô số người điên cuồng muốn mặc, ở trên người y lại cực kỳ rộng, một cơn gió thổi qua liền rào rào rung động, giống như có thể thổi ngã cả người của y vậy.

Y hình như cũng biết mình suy yếu, cho nên ngay khi vừa đi ra, vừa hưởng thụ sự cung kính đến từ đám đệ tử bên cạnh bờ, vừa dùng đôi tay ra sức ôm lấy hai người nữ tử khoác áo choàng bên cạnh.

Một nữ tử trong đó, còn cầm một bình thủy tinh, bên trong ngâm các loại vật bổ dưỡng, đang từng ngụm đút cho y ăn.

Hai cô gái này tuổi không lớn, dung mạo cũng có phần xinh đẹp, ánh mắt lộ ra mị hoặc câu dẫn tâm thần người ta, khi gió biển thổi vào, trong khi tóc dài bồng bềnh bay, lộ ra dáng người lồi lõm bên dưới tấm áo choàng.

Bộ ngực cao vút, cái mông rất tròn, còn có cái eo nhỏ đến khoa trương, phối hợp với khuôn mặt thanh thuần, khiến cho trên người các nàng phát ra từng trận cảm giác kích động nguyên thủy nhất, rất…kích dục.

Các nàng ăn mặc càng lớn mật hơn, đường cong nóng bỏng cùng với da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng lộ ra trong mắt các đệ tử tới xem, dưới hai má của nàng còn có hai cái mang tai.

Lúc này các nàng đang mặc kệ người thanh niên ôm ấp, trong sự thẹn thùng thi thoảng còn có tiếng cười vang vọng.

"Bái kiến Tam điện hạ!" Bên cạnh bờ, tiếng cung kính càng lớn.

Hứa Thanh ngóng nhìn người thanh niên trên con thuyền, hắn cảm thấy nếu như hai người nữ tử kia không nâng đỡ, đối phương sẽ ngã xuống, điều này khiến cho hắn cảm thấy rất kỳ dị, không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy hắn vừa nhìn về phía hai nữ tử nổi bật, vừa nhìn tới, ánh mắt của hắn liền hơi co rút lại, hắn cảm nhận được nguy hiểm từ trên người hai người nữ tử này, vì vậy ánh mắt rất nhanh lướt qua các nàng, thấy ngoài trừ thị vệ trên con thuyền này, thì bên trên còn có rất nhiều người mặc áo đen.

Những người này, khi lộ ra gương mặt, đều tương tự hai người nữ tử kia, ánh mắt đều là màu xanh, dưới hai má có tuyến mang tai, từng người đều có chấn động tu vi không tầm thường.

Ngoài những thứ này, trong bọn họ còn có một người thiếu niên, tuổi không sai biệt lắm giống Hứa Thanh, quần áo trên người rất là hoa lệ, trong ánh mắt màu xanh mang theo một chút âm lãnh, quét về phía bên cạnh bờ.

Hai má của gã cũng có tuyến mang tai.

Hứa Thanh nhìn qua tất cả những thứ này, đây là lần thứ hai hắn thấy chủng tộc tương tự với nhân tộc, nhưng không phải cùng một dạng sinh vật, nhưng nhìn phản ứng của các đệ tử ở bốn phía, thì tựa hồ bọn họ không có gì ngoài ý muốn, hiển nhiên loại người không phải tộc mình này, bọn họ cũng đã thấy không ít.

Cho nên hắn rất nhanh thu hồi ánh mắt, không nhìn nữa, đang muốn rời khỏi, nhưng vào lúc này, theo con thuyền lớn tới gần, thanh niên được hai người nữ tử nâng trên thuyền vang lên tiếng cười.

“Lần này ra ngoài, mặc dù gặp phải gió bão, nhưng thu hoạch không tệ, chư vị sư đệ sư muội người gặp đều có phần.”

Lời y vừa nói ra, trên con thuyền lập tức có rất nhiều tùy tùng phi thân nhảy lên, phất tay liền có từng miếng lân phiến lớn cỡ bàn tay gào thét về phía mỗi người ở bên cạnh bờ.

Hứa Thanh cũng có, mắt thấy lân phiến bay tới, hắn giơ tay lên một hơi tiếp được, sau đó cảm giác đầu tiên hắn nhận thấy chính là trơn ướt và lạnh như băng, sau đó hơi sờ, rõ ràng không cách nào bóp nát, cái này khiến cho ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại.

Hắn ý thức được mảnh lân phiến này có lẽ rất là bất phàm, đồng thời cũng đã hiểu tại sao bên cạnh bờ có nhiều người tập hợp đến như vậy.

“Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy, vậy không cần phải phát sầu đi kiếm tiền nữa rồi.” Hứa Thanh nhìn lân phiến một chút, sau khi thu hồi, liền giống như mọi người ở bốn phía, quay về phía Tam điện hạ ở trên thuyền nói lời cảm tạ.

Trong lúc mọi người nói cảm tạ, thuyền lớn cũng đã cập vào bến, Tam điện hạ đầu tiên là phất phất tay với những đồng môn bên cạnh, sau đó cũng không sợ bị người khác nhìn thấy, trực tiếp vỗ hai cái vào trên mông hai người nữ tử dị tộc đang ở trên đó.

Khiến cho hai nữ tử rên to từng tiếng duyên dáng, sau đó cười rộ lên nói Tam điện hạ thật hư hỏng.

Chương 151: Người háo sắc (3)

Một màn này, các đệ tử cũng thấy, nhưng đều nhao nhao cúi đầu, không có mấy người có đảm đương dám nhìn lâu vào trên người hai người nữ tử dị tộc ở trước mặt Tam điện hạ.

Hứa Thanh vốn đã cảm thấy không có gì đẹp mắt, nhưng hắn chú ý tới nét mặt của người thiếu niên dị tộc sau lưng hai nữ tử hình như có chút khinh thường.

Trên thuyền lớn, Tam điện hạ nháy mắt ra hiệu, sắc mặt híp híp lại, dường như toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên dáng người của hai người nữ tử rồi, chưa từng lưu ý vẻ mặt của thiếu niên dị tốc sau lưng.

“Hai vị tiểu tiên tử, các ngươi ở chỗ này chờ ta a, đừng tuỳ tiện rời khỏi con thuyền, nếu không để cho sư phụ ta nhìn thấy, lại sẽ giáo huấn ta… Nhưng không biết sư phụ đã quay trở về hay chưa, như vậy, ta đi trước tìm xem, nếu chưa trở lại, buổi tối ta sẽ tới tìm các ngươi chơi.”

Hai nữ tử dị tộc kia hình như rất thích bộ dạng này, trong lúc kiều mị cười một cái, còn tán tỉnh vài câu với đối phương, sau khi Tam điện hạ ho khan một tiếng, lấy bình thủy tinh bổ dưỡng, chào hỏi tùy tùng và thị vệ trên thuyền.

“Mang thứ đó xuống, lúc vận chuyển phải chú ý đoàn người một chút a, đừng để ai đụng phải.”

Theo y mở miệng, rất nhiều tùy tùng cùng thị vệ từ trong khoang thuyền chuyển ra một cái cái rương lớn, bốn phía đều được bịt kín, không nhìn thấy bên trong có cái gì.

“Vận chuyển cẩn thận, phải lưu lại hình ảnh tốt cho ta, đây chính là thứ chuẩn bị cho đại sư huynh đang bế quan, người này lòng dạ hẹp hòi, đừng có quay đầu liền nói với ta là đồ đã hỏng để lừa ta.”

Trong tiếng cười, Tam điện hạ chắp tay về phía đệ tử bốn phía, dẫn người trùng trùng điệp điệp đi xuống thuyền lớn, sau đó đi về phía ngọn núi thứ bảy.

Theo y đi xa, từng người đệ tử ở bên cạnh bờ lập tức rời đi rất nhanh, riêng phần mình cảnh giác, đồng thời một cổ áp lực cũng tràn ngập trong bầu không khí ở nơi này.

Toàn bộ người cầm được lân phiến đều vô cùng đề phòng, từng ánh mắt ác ý ẩn giấu tham lam ở trong con mắt bọn họ.

Hiển nhiên có những thứ có thể cầm được, nhưng có thể giữ lại hay không, liền không nhất định.

Vì vậy rất nhanh, trong lúc mọi người nhanh chóng tản ra, có không ít đệ tử bị người khác để mắt tới, chỗ Hứa Thanh cũng có không ít ánh mắt quét tới, nhưng có lẽ do hắn mấy ngày trước đã đánh chết Thanh Vân Tử, cho nên đã có chút ít uy danh, khiến cho những ánh mắt kia hơi do dự, đều không hành động thiếu suy nghĩ.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn tất cả, cất bước rời khỏi nơi đây, một đường mang theo cảnh giác đi về nơi cập bến của mình, sau khi xác định an toàn hắn mới lấy ra Pháp Chu của mình.

Ngóng nhìn một phen, trong đầu Hứa Thanh hiện ra con thuyền cực lớn của Tam điện hạ.

Song phương chênh lệch thật sự quá lớn, Hứa Thanh trầm mặc một lát, cũng không bước vào Pháp Chu tu hành, mà lại thu Pháp Chu vào, quay người đi về phía cửa hàng của đệ tử ngọn núi thứ sáu mở.

Hắn chuẩn bị luyện chế một chút Pháp Chu của mình.

Khi tìm đến một cửa tiệm, lấy ra lân phiến cùng với xương cá mà Trương Tam cho, sau khi thanh toán phí tổn luyện chế, Hứa Thanh ngồi chờ ở bên trong cửa hàng mà đệ tử ngọn núi thứ sáu mở.

Quá trình không cần quá lâu. Vì đệ tử luyện chế của ngọn núi thứ sáu báo cho hắn biết, cần thời gian một nén nhang.

Cho nên Hứa Thanh ở nơi này đợi, nhìn các loại đồ vật lẫn lộn ở bên trong cửa hàng, bên trong phần lớn là một chút tài liệu sinh vật, giá trị từng cái đều rất xa xỉ.

Trong đó, Hứa Thanh nhìn thấy một mảnh da Tích Dịch, hỏi tiểu nhị ở một bên thì được cho biết cần 150 khối linh thạch một mảnh.

“Mắc như vậy!” Mặc dù đáy lòng đã có chuẩn bị, biết rõ giá cả của tài nguyên tu hành đắt đỏ, nhưng Hứa Thanh vẫn rất giật mình đối với cái giá tiền này.

“Đây chính là da của rắn biển Ngưng Khí tầng năm lột ra, cực kỳ nguyên vẹn, rất hiếm có, phẩm chất chắc chắn là ưu dị.” Tiểu nhị mắt lé lướt qua Hứa Thanh, giải thích một câu.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ánh mắt, cho đến khi đảo qua toàn bộ vật phẩm, hắn chú ý đến một trái tim to bằng cái đầu lâu.

Trái tim này được cất trong bình thủy tinh, nhưng lại vẫn có đủ sức sống, đang chậm rãi nhảy lên.

“Đây là trái tim của Long Tu Thú, mặc dù không thể so với pháp thuyền Trúc Cơ, nhưng nếu dùng để thay nguồn động lực có một con thuyền thì là đủ rồi.”

Tiểu nhị giải thích, Hứa Thanh không hỏi giá cả, hắn biết rõ, loại nguồn động lực này, thường thường đắt đỏ đến trình độ vô cùng khoa trương.

Tóm lại, tất cả tài liệu sinh vật, giá cả đều cực kỳ không hợp thói thường.

Sau khi xem xong, Hứa Thanh cảm thấy chút tích góp của mình không có ý nghĩa, trong khi đáy lòng của hắn thầm than, Pháp Chu của hắn đã được luyện chế xong rồi.

Lúc chủ quán đưa bình nhỏ lại cho hắn, Hứa Thanh lập tức liền thấy Pháp Chu trong bình có chút không giống với lúc trước nữa, chẳng những lớn một chút, ở trên rõ ràng còn xuất hiện từng lớp lân phiến giống như vật tổ.

Sau đó liền có linh năng dung nhập, hắn thoáng cảm thụ một phen, phát hiện không chỉ bề ngoài đã có biến hóa, trình độ chắc chắn của Pháp Chu cũng tăng lên một tầng nữa, Hứa Thanh hài lòng nhẹ gật đầu, nói lời cảm tạ liền rời đi, đi thẳng đến bến cảng.

Hắn dự định xuống biển nếm thử một chút.

Khi hắn trở về tới bến cảng, sau khi xác định bốn phía an toàn, hắn lập tức phóng Pháp Chu ra.

Theo tia sáng lập lòe, một con thuyền có mui buồm màu đen rộng hơn một trượng, dài trọn vẹn 7-8 trượng, được khắc rập rạp vô số lân phiến vật tổ toàn thân, xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Nếu so sánh với lúc trước, vẻ hung tàn của Pháp Chu bây giờ càng thêm rõ ràng, cảm giác con cá sấu ở bên trên cũng trở lên hung bạo, nhất là ở trên đầu của pho tượng, được khảm nạm một cái xương cá, tạo thành từng trận gió, liên tục vờn quanh.

Có thể tưởng tượng, một khi bộc phát, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều so với lúc trước.

Tất cả những cái này khiến cho trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng.

“Nếu có rất nhiều linh thạch cùng tài liệu, như vậy Pháp Chu của ta sẽ biến thành cái dạng gì đây?”

“Phải kiếm tiền thôi!” Hứa Thanh thì thào.

——

Chương 152: Hứa Thanh chăm chỉ (1)

Tu hành, cần tài nguyên.

Nhất là sau khi nửa khuôn mặt của Thần Linh đến, khiến cho vạn vật bị dị chất ảnh hưởng, những tài nguyên còn dùng được trở lên cực kỳ khó kiếm, vả lại phần lớn mang theo máu tanh.

Trong ánh Hứa Thanh mắt lộ ra sự suy tư, hắn cần số lượng linh thạch và tài liệu cực lớn, mà luyện chế Bạch Đan xa xa chưa đủ.

“Bộ Hung ti mỗi một tháng cho 3 viên linh thạch, về phần Bạch Đan… Nếu ta nỗ lực cố gắng, có lẽ một tháng cũng có thể kiếm được 20 khối linh thạch, cứ như vậy tính, một tháng có 23 khối.”

Hứa Thanh nhăn mày lại.

Hắn bây giờ muốn duy trì tốc độ tu hành, mỗi ngày đều phải tốn một khối linh thạch, lại muốn tài liệu luyện chế bên trong cửa hàng của đệ tử ngọn núi thứ sáu, giá cả cũng không thấp hơn 10 linh thạch.

“Mỗi tháng cần trả phí cập bến 30 linh thạch, vậy thì một tháng ta phải thu vào ít nhất 60 khối linh thạch, mới có thể miễn cưỡng duy trì cho ta tu hành, muốn luyện chế Pháp Chu, thì nhu cầu lại càng lớn hơn.” Hứa Thanh nghĩ tới đây, mở túi trữ vật thoáng nhìn qua một chút.

Linh thạch bên trong còn có 20 khối, đây là khi hắn đánh chết Thanh Vân Tử được Bộ Hung ti ban thưởng.

“Có ba phương pháp để kiếm thêm, một là đi cấm khu săn bắn, hai là là đánh chết tội phạm truy nã, cái cuối cùng là dựa vào thực lực của bản thân ra biển kiếm tài liệu.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, phương pháp đầu tiên cần hắn đi tới ngọn núi thứ nhất, bởi vì ra vào cấm khu bên cạnh tông môn đều phải nhận được cho phép của ngọn núi thứ nhất, vả lại đệ tử của ngọn núi khác đi vào, cần phải giao nộp phí tổn nhất định.

Về phần phương pháp thứ ba là ra biển săn bắn, dĩ nhiên là thích hợp nhất, nhưng cái này ngoại trừ yêu cầu đối với tu vi, còn có yêu cầu đối với Pháp Chu nữa, nếu như Pháp Chu không đạt được cường độ nhất định, sợ là có đi không có về.

Hứa Thanh tự nhận tu vi của mình có thể, nhưng cấp bậc Pháp Chu lại quá thấp, mà muốn tăng Pháp Chu lên cần linh thạch và tài liệu, cái này chính là một vòng tuần hoàn chết.

“Cho nên biện pháp nhanh nhất, vẫn là đánh chết tội phạm truy nã, hoặc là cướp đoạt của đồng môn, dùng biện pháp này mau chóng tăng Pháp Chu và tu vi lên, sau đó liền có thể ra biển săn bắn, từ đó cứ như thế lăn cầu tuyết cho đến khi thế càng ngày càng không thể ngăn lại được nữa!”

Ánh mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, so với việc cướp đoạt và trêu chọc đồng môn của mình, hắn cảm thấy đánh chết tội phạm truy nã vẫn thích hợp hơn.

Sau khi quyết định, Hứa Thanh khoanh chân ngồi bên trong Pháp Chu cấp 2 của mình, đặt một khối linh thạch vào trong trận tụ linh, bắt đầu tu hành.

Không tu luyện bao lâu, Hứa Thanh mở mắt ra, nghi ngờ xuất ra lệnh bài thân phận của mình, ở trên hiện ra một tin nhắn truyền âm.

“Hứa Thanh sư đệ, ta là Chu Thanh Bằng, người lần trước ta gặp ở tiệm thuốc chính là ngươi phải không, ngươi biến hóa thật lớn nha, ta suy nghĩ thật lâu mới chắc hẳn người đó là ngươi. Ta thấy ngươi hình như rất có hứng thú đối với cái Quỷ Dục Hấu kia, vật ấy ta biết, nhà ta cũng kinh doanh dược liệu, nếu như ngươi cần, ta có thể sai người tìm đến giúp ngươi, chỉ là giá cả hơi quý.”

Hứa Thanh đọc xong, như có điều suy nghĩ, nhìn ra Chu Thanh Bằng hình như là muốn kiếm thêm chút linh thạch từ phía hắn, mà hắn thật sự là rất muốn một cái Quỷ Dục Hấu để nghiên cứu kỳ độc, vì vậy đã đồng ý.

Thời gian qua đi, sáu ngày rất nhanh trôi qua.

Trong sáu ngày, mỗi ngày Hứa Thanh đi tới Bộ Hung ti điểm danh đều lưu ý về danh sách tội phạm truy nã, mật thám ở dưới yêu cầu của hắn, cũng tăng thêm chú ý ở phương diện này.

Chỉ là… Bên trong Bộ Hung ti, người dùng cách này để được lợi không ít, bí mật giữ một phần lớn tình báo cho riêng phần mình, cho nên thỉnh thoảng Hứa Thanh nhận được tin tức, nhưng khi đi đến thường thường đều là vồ hụt.

Việc này khiến cho Hứa Thanh phải cải biến phương pháp.

Đồng thời, sau khi Hứa Thanh đến Bộ Hung ti, mấy ngày nay cũng có người mới đến đây.

Nhưng những người mới này hiển nhiên là có bối cảnh, không cùng một bộ phận với Hứa Thanh, sau khi đến không cần phải làm đội viên, mà trực tiếp được bổ nhiệm làm đội trưởng đội 3 bộ chữ Địa.

Vả lại người này giống như có một chút thủ đoạn, tiền nhiệm chưa tới hai ngày, hơn 20 đội viên dưới trướng đều trở nên rất dễ bảo.

Nhưng mà bốn bộ phận bắt hung đồ, bởi vì Ti trưởng phía trên khác nhau, ngoại trừ nhiệm vụ cỡ lớn cần phối hợp xuất kích ra, ngày bình thường phần lớn đều làm theo ý mình, thậm chí có khi còn xuất hiện xung đột.

Cho nên việc đội trưởng đội 3 bộ chữ Địa đổi mới, những bộ khác nghe một chút liền bỏ qua, căn bản sẽ không để trong lòng, duy chỉ có người đương nhiệm mới này là đưa tới một chút gợn sóng.

Bởi vì… Đội trưởng mới của đội 3 bộ chứ Địa không phải nhân tộc.

Hứa Thanh đã gặp một lần từ xa, liền lập tức nhận ra người đội trưởng đội 3 bộ chữ Địa này, chính là người thiếu niên dị tộc đi theo phía sau Tam điện hạ trở về mấy ngày trước.

Hôm ấy thiếu niên dị tộc tận mắt thấy Tam điện hạ ôm hai người tỷ tỷ đồng tộc của mình, trong mắt lộ ra khinh thường, bị Hứa Thanh lưu ý đến.

Mà thân phận của người thiếu niên này cũng rất nhanh bị người có tâm ở trong Bộ Hung ti đào ra, Hứa Thanh nghe đội viên đội 6 nói, biết được đối phương là nhân ngư tộc.

Tuy nhân ngư tộc là dị tộc, nhưng là minh hữu với Thất Huyết Đồng, hai bên còn có rất nhiều giao dịch vãng lai với nhau, mà nghe nói vị này cũng có thân phận tôn quý ở trong nhân ngư tộc.

Sau khi được Tam điện hạ mang về, bởi vì có ý bái nhập Thất Huyết Đồng, cho nên Tam điện hạ an bài đưa đến Bộ Hung ti.

Về phần thân phận Tam điện hạ, Hứa Thanh cũng đó có suy đoán, cũng từng hỏi người bên ngoài, xác nhận suy nghĩ của mình.

Phong chủ ngọn núi thứ bảy của Thất Huyết Đồng có ba vị đệ tử thân truyền, hai nam một nữ.

Ba người này, từng người đều như thái tử hay công chúa ở bên trong ngọn núi thứ bảy, chỉ nói câu đầu tiên liền có thể khiến cho vô số đệ tử ngọn núi thứ bảy cúi đầu, thậm chí ở bên trong toàn bộ Thất Huyết Đồng cũng đều như vậy.

Thuộc về danh sách thân truyền của Thất Huyết Đồng.

Cũng bởi vì phong chủ của ngọn núi thứ bảy có tư chất kinh diễm tuyệt luân, danh khí truyền khắp toàn bộ Nam Hoàng Châu, chiến lực ngập trời, quyền thế cũng là như thế, cho nên thân là đệ tử thân truyền của lão ở bên trong danh sách của Thất Huyết Đồng cũng có địa vị cực cao.

Trong đó Đại điện hạ bế quan trùng kích bình cảnh quanh năm, nhiều năm không thấy người rồi, nhưng Hứa Thanh nghe đồng đội thảo luận nói, vị Đại điện hạ này cực kỳ thần bí, chiến lực cũng cực kỳ kinh khủng.

Khi Trúc Cơ kỳ đã có chiến lực vượt cảnh giới chém giết nhiều người cùng cảnh, vả lại còn có chiến tích máu tanh giết mấy cái tiểu dị tộc, phóng tầm mắt bên trong toàn bộ Thất Huyết Đồng, Đại điện hạ có bài danh thứ hai ở bên trong danh sách đệ tử thân truyền của các ngọn núi.

Trong lúc thảo luận, đội trưởng đội 6 vừa ăn táo vừa nói một câu trúng tim đen.

“Nói như vậy đi, người như thế này phần lớn đều không phải hạng người khát máu, nhưng mà tính cách có chỗ cực đoan, nếu bị sờ phải nghịch lân, tất nhiên sẽ đuổi cùng giết tận.”

Hứa Thanh nghe được câu này, chấp nhận sâu sắc.

Về phần Nhị sư tỷ, trong lúc những người đồng đội nói, thần sắc từng người đều có chút sợ hãi, so với Đại điện hạ thần bí những năm này có rất ít người gặp được, thì người gặp được Nhị điện hạ lại quá nhiều.

Nàng ngày bình thường sẽ ở đi bộ tới bến cảng, tính cách cũng rất là cường thế, ra tay càng quả quyết, hành động vô cùng bá đạo, nhưng hết lần này tới lần khác lại có một thân quái lực, một khi nổi giận, ngay cả những trưởng lão của ngọn núi thứ bảy cũng đau đầu.

“Cái đó của nàng được gọi là bệnh, phải trị.” Đội trưởng ngồi một bên nhỏ giọng mở miệng.

Chương 153: Hứa Thanh chăm chỉ (2)

Mà người được hoan nghênh nhất trong hàng đệ tử của Phong chủ, chính là Tam điện hạ.

Tam điện hạ ngoại trừ háo sắc, hầu như không có khuyết điểm gì khác, ngày bình thường đều nở nụ cười, cũng không có bất luận sự cao ngạo quá đáng gì đối với các đệ tử khác, vả lại còn cực kỳ hào phóng.

Khi gặp các đệ tử xin giúp đỡ, cũng đều tận lực đi giải quyết, nhất là lại có quan hệ rất là thân thuộc với những ngoại tộc trên biển, thậm chí được rất nhiều đệ tử xưng là đại sứ ngoại giao của ngọn núi thứ bảy.

Mà chuyện về tình yêu của y, cũng được phần lớn các đệ tử ưa thích bàn luận.

Đội trưởng đội 6 ăn táo, giống như cũng muốn nói một chút, nhưng không biết nghĩ tới cái gì, cuối cùng cũng không mở miệng, chỉ là đưa quả táo trong tay lên miệng, liên tục cắn hai miếng, cười tủm tỉm nhìn mọi người.

Hứa Thanh mặc dù nghiêm túc nghe các đội viên thảo luận, nhưng cũng không có quá chú ý, bất kể là thiếu niên nhân ngư tộc, hay là ba vị thái tử công chúa của ngọn núi thứ bảy này, cũng không có quan hệ gì với hắn.

Trọng điểm của Hứa Thanh trong khoảng thời gian này chính là tìm tội phạm truy nã, về phần phương pháp tìm kiếm bọn chúng, hắn đã tìm được phương hướng khác.

Đó chính là ôm cây đợi thỏ.

Đêm ngày hôm nay, là thời gian Hứa Thanh trực ca.

Ban đêm gió lớn, ánh trăng mỏng manh, gió biển mang theo không khí ẩm ướt tràn ngập mọi ngóc ngách bên trong thành trì, như muốn làm chứng cho các việc phát sinh trong đêm ở bên trong thành trì âm u.

Sòng bài và kỹ viện mở cửa náo nhiệt trong đêm, người lui tới nối liền không dứt, thi thoảng có thể thấy một vài bóng người mặc y phục dạ hành, vượt nóc băng tường ở khắp nơi.

Trong ngõ hẻm, thỉnh thoảng còn có chấn động linh năng truyền ra, dường như theo ánh trăng, các loại yêu ma quỷ quái, cũng chậm rãi phủ xuống nhân gian.

Chỉ là, tất cả những thanh âm ồn ào này theo một bóng người đi qua, đều trở nên im lặng.

Cho đến khi bóng người này rời đi, tất cả mới khôi phục bình thường.

Bóng người này, chính là Hứa Thanh.

Từ lần hắn kéo thi thể Thanh Vân Tử đi qua hơn nửa cái thành trì, mỗi một lần đến phiên hắn trực đêm, đều là như thế.

Bên trong chủ thành không có bí mật gì đáng nói, nhưng có thể bắt giữ Thanh Vân Tử tu vi Ngưng Khí tầng chín, dù đối phương chỉ là Ngưng Khí của tiểu tông môn, lại còn khiến cho người kia không cách nào bỏ chạy, tử trạng lại thê thảm vô cùng, cái này đã có thể đại biểu thực lực của hắn rồi.

Vả lại có thể rời đi an toàn sau khi giằng co với chủ của khách sạn trên đường Bản Tuyền, tất cả những điều này, đủ để nói rõ tên người mới của Bộ Hung ti này không thể tuỳ tiện trêu chọc.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Hứa Thanh về sau không gặp phải những tên tội phạm truy nã khác.

Nhưng không sao cả, Hứa Thanh cảm thấy mình đã tìm được biện pháp mới, giờ phút này hắn đi vào trong chỗ tối tăm của tòa thành, đi tới đường Bản Tuyền, nhìn cái khách sạn đang mở cửa cách đó không xa, đứng không nhúc nhích trong góc một mái hiên.

Thân thể của hắn giống như đã dung hợp vào cùng đêm tối vậy, lặng lẽ chờ đợi.

Nếu như không tìm được manh mối, không tìm được tội phạm truy nã, như vậy không bằng ôm cây đợi thỏ, cứ chờ là được.

Kiên trì, Hứa Thanh hoàn toàn có đủ thứ này, về phần việc đứng ở đây ôm cây đợi thỏ có đắc tội lão đầu trong khách sạn hay không, Hứa Thanh cũng đã từng nghĩ qua việc này, nhưng linh thạch quan trọng hơn, vả lại Hứa Thanh cảm thấy, chiến lực bây giờ của mình không phải không thể đánh.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi qua, hai canh giờ sau... Trước bình minh, một bóng người lặng yên không một tiếng động đang từ đằng xa chạy nhanh đến, mục tiêu chính là khách sạn.

Người nọ là một trung niên gầy còm, ánh mắt thật nhỏ, chòm râu rất dài, khiến cho cái cằm vốn nhọn trở lên càng thêm quái dị, thoạt nhìn tựa như một con chuột.

Trong hai mắt không to của gã mang theo vẻ cảnh giác, mắt thấy khoảng cách với cửa khách sạn càng ngày càng gần, đáy lòng của gã thoáng buông lỏng ra, trong thần sắc mang theo cảm khái, nhanh chóng lao về phía khách sạn.

“Chủ thành Thất Huyết Đồng quả thực tuyệt vời, nhất là những khách sạn cung cấp nơi che chở lại giảng quy củ còn mở cửa cả đêm như thế này, quả thực vô cùng hoàn mỹ, chỉ là đặc biệt đắt.”

“Ngày đầu tiên 80, ngày hôm sau liền cần 160, mỗi ngày đều tăng gấp bội... Xem ra mấy ngày nữa phải đi tới tiểu thành một chuyến rồi. Đáng tiếc, những tiểu hộ phàm nhân trong thành ngoại trừ thê thảm một chút, không có tích góp gì cả.” Người trung niên gầy còm nói thầm trong miệng, khi chỉ còn cách khách sạn chỉ có hai trượng, liền định nhảy lên phía trước vượt vào trong.

Nhưng vào lúc này, phía sau của gã, bỗng nhiên thổi tới một cơn gió mát, âm thanh lạnh như băng truyền vào trong tai gã.

“Thử Đạo Nhân?”

Ánh mắt người trung niên gầy còm co rụt lại, tóc gáy toàn thân trong thời khắc này bùng nổ, không chút gì do dự vung tay phải ra phía sau, hình như có bột phấn gì đó được vung ra, thân thể trong nháy mắt bộc phát, lao nhanh về phía trước.

Nhưng vẫn đã chậm, hầu như ngay khi tay phải của gã được giơ lên, trong chớp mắt đã có một con dao găm xuất hiện ở trước cổ của gã, hung hăng cắt một cái!

Trong nháy mắt tiếp theo, máu tươi phun trào, toàn thân người trung niên gầy còm run rẩy, tứ chi run rẩy, trong miệng phát ra tiếng ô ô, nhưng lại không nói ra lời, vùng vẫy xoay người, thấy được khuôn mặt không cảm xúc của Hứa Thanh ở sau lưng.

Những cái bột phấn kia không có bất kỳ tác dụng nào với Hứa Thanh.

“Thử Đạo Nhân, xuất thân Ly Đồ giáo, am hiểu dùng thuốc mê, tính cách vặn vẹo, thích đồ sát người phàm làm thú vui, nửa năm trước bị Tử Thổ truy nã treo thưởng 15 linh thạch, tuyên cáo toàn bộ Nam Hoàng Châu.”

Hứa Thanh không nhìn Thử Đạo Nhân đã mất đi khí tức, mà ngẩng đầu nhìn vào bên trong khách sạn, giờ phút này lão đầu sắc mặt âm trầm đang đứng ở nơi đó, trong miệng nói kỹ lại nội dung trên ngọc giản truy nã.

“Không cần đọc nữa, ta biết rõ gã là tội phạm truy nã.” Lão đầu âm trầm mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc, dùng dao cắt đầu Thử Đạo Nhân, lại lấy đi túi da của gã, xong đó nhấc chân đá vào trên thi thể.

Phịch một tiếng, thi thể đã rơi vào bên trong khách sạn.

“Gã chưa đi đến khách sạn, ta cũng không phá hư quy tắc của lão, thi thể không cần lão trả tiền mua, tặng cho lão.”

Nói xong, Hứa Thanh lui ra phía sau vài bước, cho đến khi đi đến khoảng cách an toàn, hắn mới mang theo đầu của Thử Đạo Nhân, nhanh chóng rời đi.

“Tháng này, còn thiếu 45 khối linh thạch…”

—-

Chương 154: Ọt ọt ọt ọt (1)

Nhìn theo bóng dáng Hứa Thanh đi xa, ánh mắt của lão đầu trong khách sạn lập lòe sát cơ, nhưng cho đến khi bóng Hứa Thanh tan biến ở đầu đường, lão cũng không lựa chọn ra tay.

Mà im lặng, sát cơ trong mắt cũng chậm rãi biến mất.

Một con mãng xà cực lớn từ trên xà ngang trên nóc nhà rủ xuống, lướt tới bên cạnh lão đầu, trong miệng truyền ra từng tiếng ọt ọt ọt ọt, tựa như đang nói gì đó.

“Tại sao ta không được giết hắn?” Con mắt lão đầu đảo một vòng.

“Tiểu tử này có chút tà môn, cho ta cảm giác rất nguy hiểm, trừ phi vận dụng đòn sát thủ…”

“Ọt ọt ọt ọt.”

“Ngươi mới là phế vật, cả nhà ngươi đều là phế vật! Chỉ biết ăn ăn ăn, ngươi đặc biệt chỉ có biết ăn thôi sao… được rồi, ăn đi.” Lão đầu nói mấy câu, mãng xà bên người bỗng nhiên lao ra, cắn một cái tới thi thể Thử Đạo Nhân, chợt nuốt vào, lúc này mới chậm rãi bò về trên xà nhà.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh trong đêm đã đi thẳng đến Bộ Hung ti, quen việc dễ làm, lấy được 15 khối linh thạch, sáng sớm liền đi đến một tiểu điếm bình dân mở sớm.

Uống một chén sữa đậu nành nóng hầm hập, ăn mấy cái bánh, dưới sự đề cử mời chào nhiệt tình của người chủ quán, Hứa Thanh do dự một chút liền xa xỉ hơn chút, mua thêm 3 quả trứng, sau khi ăn xong toàn bộ, lúc này mới cẩn thận về tới nơi cập bến, đi vào bên trong Pháp Chu của mình.

Chuyến này không chỉ thu hoạch mặt ngoài 15 viên linh thạch, mà ở trong túi da của Thử Đạo Nhân còn có 1 khối linh thạch cùng với vài vật lẫn lộn, Hứa Thanh dựa theo giá cả bến cảng tính một chút, phát hiện cũng có 2-3 món có thể bán đi được.

“Vẫn là phương pháp này kiếm lợi nhiều nhất.” Hứa Thanh thì thảo, bắt đầu tu luyện.

Một ngày trôi qua rất nhanh, sau khi bóng đêm phủ xuống, Hứa Thanh mở mắt ra, hôm nay không phải ca trực đêm của hắn, nhưng Hứa Thanh vẫn đi ra khỏi Pháp Chu, một đường đi tới gần phía đường Bản Tuyền.

Nếu như ôm cây đợi thỏ có thể kiếm được tiền, vậy thì Hứa Thanh dự định làm thêm mấy lần.

Cứ như vậy, nửa đêm, thân ảnh Hứa Thanh lần nữa xuất hiện ở trên con đường Bản Tuyền, sau khi đi một vòng, hắn không có dừng lại ở nơi hôm qua đứng, mà thay đổi một vị trí khác nhìn về phía khách sạn, sau đó không hề nhúc nhích.

Nhưng lúc này, cũng không lâu lắm, còn chưa thấy tội phạm truy nã, nhưng Hứa Thanh đã thấy lão đầu khách sạn.

Lão đầu từ khách sạn đi ra, cho đến khi đi tới cách một trượng phía trước Hứa Thanh liền dừng lại, thần sắc âm trầm, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Tiểu tử, ngươi một lần rồi lại thêm một lần khiêu khích, thật sự cho rằng lão phu không dám xuất thủ sao?”

“Không phải.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi…” Mắt thấy bộ dáng này của Hứa Thanh, lão đầu nhất thời không biết phải nói cái gì, sau một hồi khá lâu, lão nghiến răng mở miệng.

“Ngươi đến cùng muốn làm gì? Mỗi ngày đều ngồi xổm nơi đây sao?”

Hứa Thanh trầm mặc, sau mấy cái hô hấp, hắn liếc mắt nhìn lão đầu, trầm giọng nói.

“Ta muốn kiếm tiền.”

“Ta cũng phải kiếm tiền!” Xúc tu trong ánh mắt của lão bắt đầu chui ra, mi tâm lần nữa vỡ ra một khe hở, khí tức âm lãnh lập tức khuếch tán.

“Ngươi cứ tiếp tục làm như vậy, không người nào dám tới khách sạn của ta nữa, ngươi đã ảnh hưởng đến việc kinh doanh của ta.” Trong khi sự lạnh lẽo tràn ngập bốn phía, lão đầu nhìn chằm chằm Hứa Thanh, gằn từng chữ từng chữ mở miệng.

“Ngay bây giờ, rời khỏi nơi này!”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn cảm giác đối phương nói có đạo lý, nếu hắn cứ làm tiếp như vậy, đúng là sẽ không có người nào dám tới đây nữa, vì vậy hắn nhẹ gật đầu, đổi vị trí, đi tới một nơi khác.

Chỗ đó, càng dễ ẩn nấp.

Vốn tưởng rằng Hứa Thanh sẽ rời đi, nhưng nhìn thấy đối phương rõ ràng chỉ thay đổi nơi khác để ẩn nấp, một màn này, để cho gân xanh trên đầu lão đầu nổi lên, giận quá mà phải bật cười, dứt khoát không lên tiếng nữa, phất tay, mi tâm hoàn toàn vỡ ra, đầu người chia làm hai nửa, nghiêng về hai bên.

Mà ở chỗ vốn dĩ là đầu người của lão, xuất hiện một luồng ánh sáng màu đỏ, áng sáng màu đỏ này lộ ra mùi máu, trong đó thình lình đang bọc lấy một đoàn xúc tu tràn ngập máu thịt.

Trong khi những cái xúc tu kia không ngừng lan tràn, nhìn thấy liền giật mình, lão đầu vô cùng dữ tợn đi đến phía Hứa Thanh.

Trong từng trận chấn động nguy hiểm khuếch tán, con cự mãng trong khách sạn cũng lộ đầu ra ngoài, từng cái dây thừng ở bốn phía cũng lăng không biến ảo, rủ xuống ở rất nhiều vị trí trên con đường, bao phủ Hứa Thanh ở.

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn lão đầu đi tới, chậm rãi mở miệng.

“Nơi đây là đầu đường, cũng không phải là khách sạn của ngươi, ta tôn trọng quy tắc của ngươi, không động vào bọn họ khi ở trong khách sạn, nhưng nếu ngươi bá đạo yêu cầu sau khi bọn họ rời đi vẫn không thể động, không khỏi không giảng đạo lý.”

“Chẳng lẽ trả tiền phòng ở chỗ của ngươi cũng bao hàm cả việc bảo hộ cả bên ngoài nữa sao?” Hứa Thanh nói xong, nhìn lão đầu, hắn cảm giác đối phương rất biết giảng đạo lý.

Bước chân của lão đầu dừng lại.

“Bao hàm thì như thế nào!”

Chương 155: Ọt ọt ọt ọt (2)

Hứa Thanh trầm ngâm, từ trong túi da xuất ra một bao linh tệ, ước chừng hơn 200 khối, ném tới.

Lão đầu sững sờ.

“Nếu như bao hàm cả việc bảo hộ bên ngoài, vậy ta trả giá tiền thuê phòng hai ngày, bây giờ ngươi có thể bảo vệ ta.” Hứa Thanh nghiêm túc nói.

Lão đầu cầm lấy linh tệ, ngây người một lát, nhìn linh tệ một chút, lại ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, sau một hồi khá lâu liền phát ra một tiếng thở dài nghẹn khuất, hai nửa đầu người lại khép kín lại, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ọt ọt ọt ọt…” Cách đó không xa, con mãng xà lộ đầu ra khỏi khách sạn, phát ra tiếng vang.

“Câm miệng, ta biết rõ hắn nói có đạo lý!” Lão đầu hầm hầm nhìn con mãng xà.

Thật sự là một người biết giảng đạo lý, hết lần này tới lần khác… Hứa Thanh cũng là một người nói rất có đạo lý, lão không tìm được nơi phản bác.

Đối phương xác thực cũng không phá hỏng quy củ của mình, lại cho mình linh tệ, nếu thuận theo kiên trì của mình lúc trước, thì dựa theo đạo lý, giờ phút này lão sẽ phải đi bảo hộ đối phương…

Tất cả những thứ này làm cho đáy lòng của lão đầu có một cảm giác rất là bất đắc dĩ, giờ phút này lão đứng ở nơi đó, nhìn vào Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng nhìn lão.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, sau một lúc lâu, lão đầu thở dài.

“Ta sẽ cho ngươi biết manh mối của hai tên tội phạm truy nã, ngươi dựa theo manh mối đi bắt người đi, đừng đến chỗ của ta nữa.”

Nói xong, lão đầu cầm ra một ngọc giản, sau khi lạc ấn một chút tin tức vào bên trong liền ném cho Hứa Thanh, thu túi linh tệ rồi đi về phía khách sạn, cũng không quay đầu lại.

Theo lão rời đi, những sợi dây thừng ở bốn phía tiêu tán, con mãng xà trong khách sạn ngẩng đầu, từ rất xa nhẹ gật đầu tựa như chào hỏi với Hứa Thanh, sau đó cũng dần tan biến.

Hứa Thanh nhìn ngọc giản trong tay, bên trong có hai địa điểm cùng tên của hai gã tội phạm truy nã, sau khi cất đi hắn cúi đầu thu hồi một chút bột phấn rất khó phát hiện ở trên vách tường bốn phía, lại đổ một chút thuốc vào trên mặt đất để trung hoà chất độc.

Sau đó đi qua đường, đi về nơi ẩn thân lúc trước, trên đường đi tay phải không ngừng vung vẩy rất nhẹ, khiến cho tất cả phấn độc ở trên mặt đất cùng với phân độc trong không khí ở đoạn đường này đều bị trung hoà, sau đó đi tới nơi hắn từng ẩn thân, lại tiếp tục xử lý như vậy một chút.

Cuối cùng, hắn đào 7-8 gốc cây màu xanh lên.

Những gốc cây màu xanh kia đều không sống nổi nữa, phía trên ẩn chứa 5 loại độc.

Hắn vừa rồi biến hóa vị trí, vốn là vì làm tốt chuẩn bị, bất kể vị trí vốn có của hắn, hay là nơi hẻo lánh hắn ẩn nấp ở phía đối diện, đều được hắn bố trí phấn độc từ trước.

“Trúng 37 loại độc của ta, vậy mà còn không lập tức phát tác…” Xử lý xong chỗ độc, Hứa Thanh quay lại nhìn khách sạn, ánh mắt nheo lại, quay người nhanh chóng rời đi.

Mà sau khi hắn rời đi, thần sắc bình tĩnh của lão đầu trong khách sạn lập tức biến mất, hô hấp trở lên dồn dập, lập tức lấy đan dược ra, sau khi lấy ra hơn 10 loại đan dược giải độc rồi nuốt vào, lại nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, đốt cháy cái túi da Hứa Thanh đưa cho.

Linh tệ bên trong ở dưới hỏa diễm mãi không tan chảy.

“Tiểu tử này thật âm độc, trên đường đi đều là độc, ngay cả linh tệ đưa cho ta cũng đều bôi độc!” Lão đầu nghiến răng, trên thực tế sở dĩ vừa rồi lão chịu thỏa hiệp, một mặt là Hứa Thanh nói có đạo lý, một phương diện khác là… Lúc đó lão đã sắp không khống chế nổi độc tố trong cơ thể muốn bộc phát nữa.

Cái nguyên nhân sau chiếm hơn nửa nhân tố.

“Tuổi còn nhỏ, nhưng hành động giống như… Về sau trưởng thành, tên này chính là một sát tinh thoát ly khỏi nhân tộc.” Lão đầu thở dốc một hơi, nói thầm với tiếng ọt ọt ọt ọt trên xà nhà.

“Ngươi thích hắn?”

“Hắn cũng thích ngươi, ngươi không chú ý tới sao, mỗi lần ngươi xuất hiện, vị trí mà hắn nhìn vào đều là chỗ lá mật của ngươi.” Lão đầu cười lạnh.

Tiếng ọt ọt im bặt mà dừng.

Cảnh ban đêm bên ngoài lúc này vô cùng tối tăm, Hứa Thanh chạy nhanh trên đầu đường, tốc độ rất nhanh, lão đầu cho địa điểm, dĩ nhiên hắn sẽ không tin tưởng hoàn toàn, cho nên sau khi suy nghĩ, hắn xuất ra lệnh bài thân phận truyền âm một phen, sau đó thu hồi lệnh bài, trầm ngâm một lát, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Vị trí đầu tiên có chút hoang vu, sau khi Hứa Thanh đến liền ngồi đợi thật lâu, quan sát vô cùng là cẩn thận, cuối cùng xác định nơi đây mặc dù đã từng có người cư trú, nhưng giống như đã thật lâu chưa có trở về.

Cho nên bỏ qua, đi tới vị trí thứ hai.

Vị trí thứ hai là sòng bài, có rất nhiều người ở nơi này, đủ loại thanh âm huyên náo truyền khắp bốn phương, Hứa Thanh ngồi xổm trên một cái phòng cách đó không xa, lạnh nhạt quan sát tất cả.

Dựa theo ngọc giản lão đầu đưa cho, một tên tội phạm truy nã tên là Tôn Đức Vượng mấy ngày gần đây đến Ngạn Thượng, mỗi ngày đều đánh bạc ở chỗ này.

Vị này không phải nhân tộc mà là ngoại tộc, tu vi không tầm thường, Ngưng Khí tầng chín, ngày bình thường hoạt động mạnh ở trên biển cấm, làm nghề hải tặc, danh khí không nhỏ, trên ngọc giản truy nã cũng có chút danh tiếng, đối phương thuộc về một tổ chức tên là Tố Hải Quỷ.

Tổ chức này là một trong mấy thế lực hải tặc đang hoạt động mạnh ở trên biển cấm.

Về phần Tôn Đức Vượng, gã được treo giải thưởng cực cao, đạt đến 40 linh thạch, mà nguồn gốc treo giải thưởng nhiều như vậy là do có trọn vẹn hơn mười nhóm thuyền buôn tích lũy vào trong đó.

Từ đây có thể thấy được người này ở trên biển rất hung tàn.

Cho nên Hứa Thanh cũng không hành động thiếu suy nghĩ, quan sát hơn nửa canh giờ, nhìn các loại dân cờ bạc ra ra vào vào, nghe bọn họ nói chuyện về bài bạc, trong đó có người quẫn bách, có người hào sảng, có người hăng hái, có người đắng chát mờ mịt.

Sau khi xác định chung quanh đây không có chấn động linh năng rất cao, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cũng không lựa chọn đi vào xem xét, mà vẫn chờ đợi ở bên ngoài như trước.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi qua, hai canh giờ sau, lúc sắc trời sắp sáng, rốt cuộc Hứa Thanh cũng chờ được mục tiêu.

Đó là một người mập mạp mặc cẩm bào lớn, bộ dáng như một lão gia viên ngoại, đi ra từ bên trong sòng bạc, nhưng chưa đi được mấy bước, gã liền cảnh giác ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào đúng chỗ ẩn thân của Hứa Thanh, ánh mắt lập tức nheo lại, lộ ra một tia nguy hiểm.

“Hôm nay thật là tà môn, khiến số bạc của lão tử mấy ngày hôm trước đánh được đều thua hết, ra bên ngoài còn gặp phải người muốn săn bắt lão tử, một tên Ngưng Khí tầng bảy cũng dám học người khác đi săn, chán sống rồi đúng không? Đúng lúc cho lão tử xả tức một hồi!” Nói xong, tên mập mạp này bỗng nhiên cất bước, vọt tới nơi trốn của Hứa Thanh.

Lúc này đã cách hừng đông không xa, hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, cũng lao thẳng ra.

———

Chương 156: Bí mật trị giá 100 linh thạch (1)

Trong thời gian ngắn, bóng dáng hai người đụng phải nhau ở bên ngoài sòng bạc, Hứa Thanh đồng thời vận hành Hóa Hải Kinh và Hải Sơn Quyết trong cơ thể, hắn chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, cho nên vừa ra tay liền sử dụng toàn lực, một quyền hạ xuống.

Tiếng nổ vang lên, thân thể tên mập mạp chấn động, thần sắc lập tức biến hóa, hiển nhiên là lúc trước đã phán đoán sai thực lực của đối phương, khi vừa tiếp xúc cùng Hứa Thanh, liền lập tức cảm nhận được lực lượng kinh khủng đến từ thân thể Hứa Thanh.

Vì vậy gã nhanh chóng rút lui lại, nhưng tốc độ của gã vẫn là quá chậm so với Hứa Thanh, trong chớp mắt, nắm đấm của Hứa Thanh liền giáng vào trên bụng của gã.

Phịch một tiếng, thân thể mập mạp của gã lần nữa rung động lắc lư, nhưng không có bị đánh nổ, mà thoáng cái giống như có ánh sáng lóe ra, ngay lập tức hóa thành một cái túi da, bỗng nhiên bao phủ về phía Hứa Thanh.

Túi da của tên béo rất rộng lớn, như bạch tuộc vậy, bao vây toàn diện, mắt thấy sẽ bọc kín Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ cau mày, nháy mắt xuất hiện rất nhiều giọt nước bên ngoài thân thể, sau đó nhanh chóng biến thành hình thoi, như đầu mũi tên gào thét phóng đi, âm thanh phốc phốc lập tức xuyên thấu cái túi da.

Một thân ảnh dữ tợn lập tức từ trong túi da chui ra.

Đó là một sinh vật hình người toàn thân đều là dịch nhờn, tóc màu xanh lá, lân phiến mọc dài toàn thân, trong mắt lộ ra hung mang, hàm răng trong miệng giống như gai sắc, đầu lưỡi như có phân nhánh duỗi ra.

Gã liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, cũng không tiếp tục động thủ, mà nhoáng một cái định chạy trốn.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn, tay phải giơ lên, phía trước tên tu sĩ ngoại tộc trống rỗng xuất hiện một màn nước, bỗng nhiên ngăn cản, khiến cho thân thể gã phải rút lui một chút, vẻ hung tàn trong mắt càng đậm.

“Ngươi muốn chết!”

Trong lúc nói, tên tu sĩ ngoại tộc này lao thẳng đến phía Hứa Thanh, trong hai tay vung vẩy phiêu tán rất nhiều hắc khí, hình thành từng sợi oan hồn, phát ra tiếng kêu thê lương, trực tiếp đánh tới phía Hứa Thanh.

Mặt Hứa Thanh không cảm xúc, khí huyết trong cơ thể lập tức tản ra phía ngoài, tiếng kêu càng thêm thảm thiết thê lương từ trong miệng những cái oan hồn kia truyền ra, bị khí huyết của Hứa Thanh trực tiếp chấn nát, sau đó Hứa Thanh bước một bước tới, sắc mặt tên tu sĩ ngoại tộc hoàn toàn đại biến, giơ tay phải lên đưa về phía trước.

Tên tu sĩ này hô hấp dồn dập, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Trong thời khắc nguy cơ, lân phiến trên toàn thân đồng loạt tróc ra, như vô số lưỡi dao sắc bén, lao tới trước mặt Hứa Thanh, tạo thành một vòng xoáy như gió bão quét tới.

Làm xong những thứ này, gã cũng không tiếp tục bỏ chạy nữa, mà bộc phát hung ý, dùng ngón tay phải sắc bén, trực tiếp đâm về phía cổ Hứa Thanh.

“Chết!”

Nhưng trong chớp mắt, ánh mắt tên ngoại tộc này bỗng nhiên co rút lại, lộ ra vẻ không thể nào tin cùng hoảng sợ.

Hứa Thanh căn bản không để trong lòng những mảnh lân phiến hóa thành bão của gã, dù cho lân phiến đã đến, cũng không ngăn được bàn tay như chẻ tre của hắn, giờ phút này bàn tay đã trực tiếp xuyên thấu qua vòng xoáy lân phiến, một tay liền bắt được tay tên ngoại tộc này.

Rặc rặc một tiếng, Hứa Thanh hung hăng nắm, trực tiếp bẽ gãy tay của tên tu sĩ ngoại tộc này, cánh tay của gã lập tức vặn vẹo rất khoa trương.

Thân thể của hắn thuận thế tới gần, dùng trán hung hăng đập vào trên đầu tên ngoại tộc, tiếng thảm thiết truyền ra, tên ngoại tộc này đang muốn lui ra phía sau, nhưng cánh tay bị Hứa Thanh chụp lấy.

Cái cảm giác giống như bị một cái kìm bằng sắt kẹp vào này khiến cho hô hấp của gã trở nên dồn dập, hoảng sợ tột cùng, không cách nào giãy giụa.

“Đạo hữu, ta là…”

Không đợi gã nói xong, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh cầm lấy tay của đối phương, bẻ gãy lần nữa, khiến cho ngón tay sắc bén của tên ngoại tộc này chỉ thẳng về phía mi tâm của chính gã, trực tiếp đâm vào.

Tiếng phá vỡ xương cốt truyền ra, mi tâm tên ngoại tộc này bị xuyên thấu, phát ra tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết, thanh âm vô cùng thê thảm, trong ánh mắt càng lộ ra sự sợ hãi mãnh liệt.

Nhưng kết cấu thân thể của gã và nhân tộc khác biệt, cho nên dù bị như vậy nhưng cũng không gặp phải chí mạng.

Nhưng gã vẫn bị trọng thương, theo máu tươi chảy ra, khí tức của gã cũng nhanh chóng suy yếu, lâm vào hôn mê, bị Hứa Thanh chụp lấy cổ, cả ngươi giống như một thi thể, bị Hứa Thanh nắm rồi kéo lê lếch, đi về phía xa.

Trong lẫn ngoài sòng bài lặng ngắt như tờ, dân cờ bạc cũng tốt, hộ vệ cũng được, giờ phút này thân thể ai cũng đang run rẩy, vừa rồi tiếng đánh nhau của Hứa Thanh và Tôn Đức Vượng quá mãnh liệt, cho nên bọn họ đã chú ý tới, nhưng toàn bộ màn chiến đấu thật sự là quá nhanh, Hứa Thanh lại ra tay quá mức tàn nhẫn.

Nhất là bọn họ còn nhận ra thân phận của tên tu sĩ ngoại tộc kia, cũng ý thức được tên kia vô cùng cường hãn, nhưng nhờ vậy mà cũng càng thêm rõ ràng sự kinh khủng của Hứa Thanh.

Không người nào dám nói chuyện, không khí ở nơi này hình như đã ngưng kết lại, Hứa Thanh đang đi xa, bước chân bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Đầu đường trống trải đen nhánh ở phía xa, lúc này có một người đi tới.

Theo người này tới gần, theo phạm vi chiếu sáng của những ngọn đèn rầu bên ngoài sòng bài, cái bóng kia cũng từ lờ mờ biến thành rõ ràng, một thân đạo bào màu tím nhạt, dần dần chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại.

Chương 157: Bí mật trị giá 100 linh thạch (2)

Người đến phía trước là một thanh niên, tóc dài màu đen, dung nhan không tầm thường, thân hình thon dài, có thần sắc cao ngạo, nhất là đạo bào trên người, cũng đã để lộ ra thân phận cao quý của gã.

Trên thân còn có chấn động của Hóa Hải Kinh Ngưng Khí tầng tám đang mãnh liệt tản ra, khiến cho rất nhiều giọt nước được tạo thành ở bốn phía, mỗi một giọt nước đều mang theo sự lăng lệ ác liệt, khóa chặt Hứa Thanh.

“Ngươi là người phân bộ nào của Bộ Hung ti? Bỏ gã xuống cho ta, sau đó ta có thể coi như là không nhìn thấy việc này!”

Lời nói của người tới lạnh như băng, ngôn từ nghiêm túc như sấm.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn đã gặp qua người thanh niên trước mắt này, đoạn thời gian trước hắn cùng với đội trưởng lần đầu tiên đi tuần tra, đã từ xa xa nhìn thấy một màn như thần tiên hạ phàm của đối phương.

Hắn biết rõ, người này là đệ tử hạch tâm của ngọn núi thứ bảy.

Chân mày Hứa Thanh hơi nhíu lại, lúc trước hắn mặc dù vì phòng ngừa ngoài ý muốn, đã tiến hành một chút bố trí, nhưng đối mặt với kẻ có thân phận đệ tử hạch tâm, sợ là cũng rất khó có được tác dụng, nếu vì 40 linh thạch mà phát sinh mâu thuẫn với đệ tử hạch tâm, Hứa Thanh cảm thấy không có lợi, trừ phi có lợi ích lớn hơn.

Nhưng vào lúc này, một tiếng nói âm lãnh truyền đến từ sau lưng thanh niên mặc đạo bào màu tím nhạt.

“Đệ tử hạch tâm uy phong thật to, dám trực tiếp ở trước mặt Bộ Hung ti chúng ta can thiệp người chấp pháp.”

Thanh âm vừa ra, thanh niên mặc đạo bào màu tím nhạt mạnh mẽ xoay người, Hứa Thanh cũng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức liền thấy thân ảnh lảo đảo từ đằng xa đi tới, thân ảnh ấy vừa đi, vừa ăn táo, chính là đội trường đội 6.

Ánh mắt của thanh niên ngưng tụ, trong mắt Hứa Thanh cũng có một chút ngoài ý muốn, nhưng hắn không phải ngoài ý muốn về việc đội trưởng đã đến, mà hắn ngoài ý muốn là vì đội trưởng rõ ràng ở lựa chọn hiện thân vào thời điểm này.

Trên thực tế Hứa Thanh không thể nào hoàn toàn tin tưởng đối với manh mối mà lão đầu ở đường Bản Tuyền đưa cho, nhân tâm ở chủ thành Thất Huyết Đồng vô cùng hiểm ác, rất có thể đối phương cố ý cho một cái manh mối mang theo cạm bẫy, mượn đao giết người.

Nhất là loại sản nghiệp như sòng bạc này, có thể mở ở bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng, tất nhiên sẽ có một chút bối cảnh, vì vậy trước khi lên đường, Hứa Thanh đã suy nghĩ rồi truyền âm cho đội trưởng, đồng ý đưa ra một nửa tiền lời, đổi lại đội trưởng trong lúc trọng yếu tối hậu sẽ ra mặt, giúp hắn hóa giải phân tranh.

Mặc kệ là phân tranh này có xuất hiện hay không, hắn sẽ đều cho đội trưởng linh thạch.

Cái manh mối về tên tội phạm truy nã đầu tiên hiển nhiên là vứt đi, cho nên đội trưởng không xuất hiện, mà cái manh mối thứ hai lại dẫn xuất ra đệ tử hạch tâm, Hứa Thanh vốn tưởng rằng đội trưởng sẽ không xuất hiện.

Phát giác được thần sắc Hứa Thanh ngoài ý muốn, đội trưởng rặc rặc một cái cắn xuống một miếng táo, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh, sau đó nhìn sắc mặt có chút khó coi của thanh niên áo bào tím nhạt nói.

“Căn cứ luật thứ ba của Bộ Hung ti, lúc chấp pháp, người gây ảnh hưởng tới công vụ, cùng nhau trọng xử.”

“Gã là tội phạm truy nã, chúng ta đang chấp pháp, là công vụ.”

“Ngươi muốn cản trở công vụ sao?” Đội trưởng cười tủm tỉm nhìn thanh niên.

Trong mắt Hứa Thanh, đội trưởng rõ ràng mặc đạo bào màu xám, nhưng những lời nói cường thế của đội trưởng và sắc mặt khó coi của thanh niên mặc đạo bào màu tím nhạt khiến cho Hứa Thanh cảm thấy dường như hai người bọn họ đã thay đổi thân phận.

Khiến cho đáy lòng của hắn cực kỳ giật mình.

Mà hô hấp của tên thanh niên mặc đạo bào tím nhạt sau khi nghe xong lời nói của đội trưởng cũng có chút dồn dập, đáy lòng nhanh chóng chuyển động, trên thực tế tên Tôn Đức Vượng ngày bình thường hiếu kính không ít cho gã, cái sòng bạc này cũng là một trong những sản nghiệp của gã, cho nên ngay từ đầu gã đã không cho phép có người có thể mang người của mình đi.

Nhưng tên đội trưởng đội 6 trước mắt này khiến cho tên thanh niên có chút kiêng kị, gã biết rõ đối phương, cũng đã được nghe nói có nhân vật như vậy, đại khái trong trí nhớ vào hai năm trước, người này đã xảy ra mâu thuẫn cùng với một người đệ tử hạch tâm khác, mà không lâu sau việc này… Vị đệ tử hạch tâm kia đã mất tích.

Chuyện này khiến cho gã cực kỳ cảnh giác, mà việc càng làm cho gã chấn động là bên trên núi lại không đến điều tra về việc này, vả lại nói năng rất thận trọng, dưới núi hình như cũng không có nhiều người biết được chuyện này.

Nên biết rằng một đệ tử hạch tâm mất tích, là một việc rất lớn ở Thất Huyết Đồng, hết lần này tới lần khác đều làm cho ra lẽ rõ ràng, nhưng lần đó… Lại không có việc gì được giải quyết hay tra ra cả.

Vì vậy sau khi trầm mặc một lát, tên thanh niên này hừ lạnh một tiếng, một câu cũng không nói, phất tay áo rời đi.

Chương 158: Bí mật trị giá 100 linh thạch (3)

Một màn hí kịch này khiến cho trong lòng Hứa Thanh dấy lên sóng lớn, lúc nhìn về phía đội trưởng, trong nội tâm hiện ra rất nhiều suy đoán.

“Linh thạch của ta đâu.” Đội trưởng nhìn qua Hứa Thanh, nở nụ cười.

Hứa Thanh không nói hai lời, trực tiếp đưa ra 20 khối linh thạch.

Sau khi cầm lấy linh thạch, trên mặt đội trưởng lộ ra vẻ hài lòng, quét mắt nhìn tên thanh niên mặc áo bào tím nhạt.

“Người này tên là Triệu Trung Hằng, là một cái bao cỏ, nếu không phải gia gia của gã là trưởng lão của ngọn núi thứ bảy, sợ là gã đã sớm bị người khác giết chết rồi, làm sao còn có thể có thân phận hạch tâm.”

“Nhưng mà nghe nói gã được gia gia của gã an bài từ trên núi xuống, đi tạm giữ chức ở Điều Hành ti, trở thành một thủ lĩnh, đoán chừng là muốn rèn luyện thêm cho gã một chút.”

Đội trưởng nói xong, đi thẳng về phía trước, Hứa Thanh trầm mặc rồi đi theo, cùng nhau đi tới Bộ Hung ti.

Trên đường đi Hứa Thanh rất nhiều lần nhìn về phía đội trưởng, cho đến khi sắp đến Bộ Hung ti, đội trưởng nghiêng đầu nhìn qua Hứa Thanh, kinh ngạc hỏi.

“Tiểu tử ngươi thật sự rất biết chịu đựng nha, tại sao không hỏi ta vì sao lại lợi hại như vậy, vì sao có thể làm cho đệ tử hạch tâm phải tránh lui?”

“Tại sao?” Hứa Thanh hỏi.

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, cảm thấy có chút không thú vị.

“Ngươi như vậy rất không thú vị… Được rồi, nhìn trên phân thượng ngươi là đội viên của ta, ta sẽ nói cho ngươi biết, hai năm trước ta đắc tội một tên đệ tử hạch tâm, ta cũng đã định chạy ra khỏi Thất Huyết Đồng rồi, nhưng ngươi đoán xem thế nào, ha ha ha.”

“Tên đệ tử hạch tâm kia ra biển rồi không may mắn chết ngoài ý muốn, sau khi tông môn đi điều tra xác định đúng là sự cố ngoài ý muốn, cho nên cũng không giải quyết gì việc này, tiếp đó không biết làm sao truyện này lại truyền… Tới những đệ tử hạch tâm trên núi, cho nên bọn họ cảm thấy ta rất thần bí.”

“Vì vậy, bọn họ trông thấy ta, phần lớn là tránh đi.” Đội trưởng khoát tay chặn lại, cười tủm tỉm nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Ngươi thật sự tin?” Đội trưởng kinh ngạc hỏi.

“Không tin.” Hứa Thanh lắc đầu.

“Vậy sao ngươi còn gật đầu…”

Hứa Thanh im lặng.

Đội trưởng thở dài, lại một lần nữa cảm thấy không thú vị, sau một lúc lâu hai người đã thấy cửa lớn của Bộ Hung ti ở xa xa, mặt của đội trưởng từ một nơi bí mật gần đó có chút mơ hồ, nói khẽ.

“Chân tướng là, ta đã giết chết tên đệ tử kia, đây chính là bí mật của ta, Hứa Thanh, bí mật này, ừm….Giá trị 100 linh thạch!”

Đội trưởng nói xong, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không cầm ra 100 linh thạch.

Đội trưởng thở dài, sau khi nói thêm mấy câu, khiến cho Hứa Thanh phải chính miệng thừa nhận thiếu nợ y 100 linh thạch, lúc này mới duỗi lưng một cái, đi tới bộ chữ Huyền của Bộ Hung ti.

Hứa Thanh vuốt vuốt mi tâm, nhìn đội trưởng đi xa, hắn cũng không bất đắc dĩ đối với việc mình tự nhiên bị cưỡng ép thiếu linh thạch, mà chỉ thở dài một hơi.

Dọc theo con đường này, sở dĩ hắn không mở miệng, là bởi vì hắn đã nhạy cảm nhận ra một tia sát cơ như ẩn như hiện trên người đội trưởng, mà tu vi của đội trưởng, vẫn nhìn như là Ngưng Khí tầng chín tầng mười như lần trước Hứa Thanh đoán, nhưng hôm nay Hứa Thanh mơ hồ có cảm giác, đối phương có chỗ che giấu, chiến lực chân chính tất nhiên sẽ mạnh hơn nhiều.

Mà sát cơ của đối phương không có bộc phát, sau khi hắn đồng ý thiếu linh thạch, liền nhanh chóng tiêu tán.

Giờ phút này tâm thần của hắn mới buông lỏng ra, đồng thời Hứa Thanh quay lại nhìn về phía đường Bản Tuyền xa xa, trong ánh mắt đã có hàn mang.

Rất nhanh, hắn thu hồi ánh mắt, bước vào Bộ Hung ti, giao Tôn Đức Vượng cho bên ngành thu nạp bên trong ti, lại lấy linh thạch treo thưởng.

Lúc tới gần, hắn cho đồng môn chịu trách nhiệm thu nạp tội phạm truy nã một ít linh tệ, khách khí hỏi một chút về Triệu Trung Hằng.

Người đệ tử chịu trách nhiệm thu nhận tội phạm truy nã bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười thu linh tệ, nói một vài tin tức cho Hứa Thanh.

Thông tin mơ hồ nhất trí như lời đội trưởng nói, nhưng không tỉ mỉ như đội trưởng nói, Hứa Thanh hiểu rõ, sau khi nói cám ơn liền rời đi.

Trên đường đi về phía bến cảng, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tia suy tư, nhớ lại tất cả việc xảy ra trong đêm hôm nay.

“Đội trưởng rất mạnh, cũng rất kỳ lạ, hình như y đối xử với ta có chút không giống, y rốt cuộc có mục đích gì?”

Hứa Thanh mang theo suy tư về tới nơi cập bến, đáy lòng nổi lên đề phòng thật sâu, từ trong túi tiền lấy ra một cái thẻ tre, vật này rất cũ kỹ, hiển nhiên đã được dùng thật lâu rồi.

Phía trên có vô số những cái tên bị mờ, nhưng trong đó có một cái tên cũng không bị mờ mất, chính là ‘lão tổ Kim Cương tông’.

Hứa Thanh cầm lấy que sắt, bắt đầu khắc chữ, viết xuống năm chữ ‘lão đầu đường Bản Tuyền’.

Sau đó lại viết xuống hai chữ ‘đội trưởng’, sau khi suy nghĩ một chút, hắn viết thêm hai chữ ‘nghi vấn’ sau chữ đội trưởng.

Hắn khắc tên xuống, là bởi vì sát cơ lúc trước của đội trưởng, nghi thêm chữ nghi vấn là bởi vì sát cơ đã bị 100 linh thạch hóa giải.

Sau đó Hứa Thanh chọn bỏ chuyện của đội trưởng xuống, hắn không muốn đi tìm tòi nghiên cứu bí mật của đội trưởng, vì vậy lấy ra cái túi da của Tôn Đức Vượng, mở ra nhìn vào, Hứa Thanh im lặng.

Hắn nghĩ tới lời nói của đối phương khi đi ra sòng bài.

Trong túi da quả nhiên không thừa một cọng lông, chỉ còn thừa một chút vật lẫn lộn không đáng tiền, Hứa Thanh nhíu mày, vứt túi da ở một bên, khoanh chân bắt đầu tu hành.

Chương 159: Bí mật trị giá 100 linh thạch (4)

Thời gian một ngày cứ như vậy trôi qua, Hứa Thanh nhận được 20 khối linh thạch, cũng không đi tới đường Bản Tuyền nữa, lão đầu ở khách sạn kia có hiềm nghi mượn đao giết người, Hứa Thanh đã bắt đầu tìm cách làm sao có thể lặng yên không một tiếng động tiêu diệt đối phương.

Chỉ là chuyện này có chút khó, cho nên Hứa Thanh không có ý định xuất hiện trước khi ra tay, sẽ làm đánh rắn động cỏ.

Tinh lực trong khoảng thời gian này của hắn ngoại trừ dồn vào tu hành, cũng là dùng linh thạch mua tài liệu đắt đỏ, nâng cấp Pháp Chu của mình lên.

Khiến cho Pháp Chu cấp 2 đã tăng lên hai cấp độ, đạt đến trình độ chắc chắn cấp 4.

Hình dáng của Pháp Chu lúc này cũng đã biến đổi lớn, chiều dài cùng độ rộng chẳng những gia tăng lên rất nhiều, quan trọng nhất là thân thuyền đã không còn chỉ có những mảnh lân phiến như vật tổ bao phủ nữa, mà đổi thành lân phiến chân chính.

Rập rạp vô số lân phiến, cả chiếc Pháp Chu ở trên mặt biển, thoạt nhìn hệt như một đầu cá sấu lớn chân thật, hầu như đã không quá khác nhau nữa rồi, phía trên cũng càng hung tàn cuồng bạo hơn, nhất là cái đầu cá sấu, tựa như đã có linh tính, hai mắt điêu khắc lộ ra một tia thần thái.

Đó là bởi vì Hứa Thanh mua hai khối bàn nham thạch để gia trì chắc chắn, thay thế hai mắt, khiến cho phòng thủ của chiếc thuyền này càng thêm toàn diện.

Nguyên bản mui buồm màu đen, cũng đã trở thành một cái phòng, thuyền có cửa khiến cho Hứa Thanh có cảm giác càng thêm an toàn.

Mà con thuyền cấp 4 như vậy ở bên trong bến cảng, cũng không phải người người đều có, tuy rằng Hứa Thanh đều lựa chọn tài liệu cấp thấp, nhưng vẫn dẫn đến một vài ánh mắt để ý ở cảng 79.

Chuyện này không có biện pháp, dù lúc luyện chế hắn đã yêu cầu chủ cửa hàng ẩn đi một chút, nhưng hiệu quả cũng không phải rất lớn, cho nên Hứa Thanh chỉ có thể càng cẩn thận cảnh giác hơn mà thôi.

Mà cũng may, cảnh giác và cẩn thận đã là thói quen nhiều năm của hắn rồi, đã trở thành một bộ phận trong sinh hoạt của hắn.

Đồng thời, Pháp Chu tăng lên nhanh chóng cũng khiến cho kế hoạch ra biển của hắn được tăng tốc nhanh hơn không ít.

Tất cả đều làm cho Hứa Thanh càng ngày càng chờ mong đối với Pháp Chu, mặc dù tiêu hao xa xỉ, nhưng hắn cảm thấy rất đáng.

Về phần Triệu Trung Hằng, mấy ngày nay cũng không thấy gã có phản ứng gì, giống như đã bị đội trưởng uy hiếp rồi vậy.

Đồng thời, Bộ Hung ti trong khoảng thời gian này biểu hiện ra rằng mình không hề đi tìm tòi Dạ Cưu, nhưng bầu không khí trong đó rõ ràng khẩn trương hơn, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy tấm lưới bao trùm đám Dạ Cưu sắp chụp xuống rồi.

Hai ngày sau, Hứa Thanh đã xong ca trực, nhưng không đợi hắn rời khỏi Bộ Hung ti liền nhận được thông báo, hôm nay tất cả mọi người không được rời khỏi Bộ Hung ti, tất cả trở về riêng tiểu đội của mình, chờ đợi truyền lệnh.

Ngọc giản truyền âm của bọn họ cũng đều bị giới hạn.

Điều này khiến Hứa Thanh hiểu rõ, tấm lưới, ngay vào tối nay sẽ được chụp xuống rồi thu hoạch.

Sự thật đúng là như thế, một lúc lâu sau, hoàng hôn vừa dứt, Hứa Thanh đang chờ bên trong tiểu đội thì nhìn thấy bóng dáng của đội trưởng.

(bản dịch tại vip bachngocsach, vui lòng không copy!)

“Bên trong ti đã quyết định, hôm nay khu 7 thống nhất thu lưới bắt Dạ Cưu, những ngày nay đã chứng thực được cứ điểm, khu bến cảng tổng cộng có 17 địa điểm ẩn nấp Dạ Cưu, toàn bộ thành viên trong tiểu đội của 4 phân bộ Thiên Địa Huyền Hoàng cùng nhau phối hợp xuất động.”

“Hứa Thanh, địa điểm ngươi báo lên trên là chính xác, lần này tiểu đội chúng ta cùng tiểu đội số 3 bộ chữ Địa cùng nhau hành động, mục tiêu chính là cái địa điểm này.” Đội trưởng nhìn về Hứa Thanh nở nụ cười, sau đó thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt đảo qua toàn bộ đội viên.

“Bên trong cái cứ điểm này có 2 người là Ngưng Khí đại viên mãn, 4 người Ngưng Khí tầng chín, tầng tám có 7 người, còn lại vài người, tổng cộng 25 người!”

“Mà bên trong ti rất xem trọng vụ việc lần này, cho nên bất kỳ một cái cứ điểm nào, tiểu đội nào chém giết được tên đầu sỏ bên địch, từng người đội viên sẽ được phần thưởng là 10 khối linh thạch, trong đó ngươi chém giết tên đầu sỏ bên địch, lại được ban thưởng 80 khối linh thạch!”

“Ngoại trừ những cái này, mỗi đầu người Dạ Cưu, cũng giá trị 10 khối linh thạch, các huynh đệ, thời điểm kiếm thêm tiền đã đến!”

Hứa Thanh nghe đến đó, ánh mắt chợt ngưng tụ, Pháp Chu cấp 4 của hắn muốn lên tới cấp 6, tài liệu cần thiết gộp chung vào một chỗ, thấp cũng cần 10 linh thạch là đủ rồi, nhưng nếu lựa chọn hướng tới trung giai, đại khái cần 80 khối linh thạch, về phần đẳng cấp cao, Hứa Thanh không hề nghĩ tới, quý đến không hợp thói thường.

Mà mấy ngày nay hắn còn đang rầu rỉ làm thế nào để kiếm linh thạch, giờ phút này nghe được lời nói của đội trưởng, trong mắt Hứa Thanh lập tức lộ ra một tia sáng

——

Chương 160: Đoạt công của ta? (1)

Khen thưởng lần này rất là kinh người.

Bởi vậy có thể thấy được cao tầng của Thất Huyết Đồng cực kỳ chán ghét đám Dạ Cưu.

Không chỉ riêng Hứa Thanh động tâm, toàn bộ tiểu đội thứ 6, ánh mắt của tất cả mọi người giờ phút này đều sáng lên, có người phát ra tiếng cười ha ha, có người thì liếm môi, cũng không thiếu người hiện lên khát vọng trong mắt.

Đối với đệ tử Thất Huyết Đồng mà nói, kiếm được tài nguyên tu luyện quyết định tất cả những gì bản thân có.

Thường ngày tất cả mọi người đều phải nghĩ các loại biện pháp truy bắt tội phạm truy nã để kiếm thêm thu nhập, loại cơ hội gặp phải hành động cỡ lớn như này không nhiều lắm, giờ phút này mọi người đều ý thức được, một khi làm xong nhiệm vụ này, mọi người gần đây sẽ không thiếu khuyết tài nguyên tu hành nữa.

Cho nên hô hấp của từng người chậm rãi dồn dập lên, nhao nhao nhìn về phía đội trưởng.

“Đội trưởng, lúc nào xuất phát vậy?”

“Đúng vậy, cứ duy trì như vậy là được rồi!”

Nghe tiếng nói cấp bách của đội viên, đội trưởng nở nụ cười, cắn một miếng vào quả táo trên tay, xuất ra một số ngọc giản, phân cho mỗi người.

“Mục tiêu của chúng ta không nhiều, hai tên Ngưng Khí đại viên mãn là đầu sỏ bên địch, nhất định phải thuộc về chúng ta!”

“Lát nữa đến khi tập kích, chúng ta lẻn vào chém đầu, trước khi hành động ta sẽ đi đối phó một người, một người khác thì các ngươi một khi thấy, liền lập tức bao vây, có thể giết liền giết, không thể giết thì kéo dài thời gian đợi ta tới, hy vọng nhiệm vụ lần này kết thúc, các ngươi đều có thể còn sống.”

“Bây giờ, xuất phát!”

Toàn bộ Bộ Hung ti, lập tức xuất động.

Từ xa nhìn lại, bên trong Bộ Hung ti được bao phủ dưới ánh trăng có từng đạo bóng người gào thét lao ra, lao về các phía bên trong thành trì, mỗi người đều cấp tốc lao về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, vô cùng nghiêm túc, khiến cho mỗi một bóng người đều giống như từng cái gai nhọn của Bộ Hung ti, theo những bóng người không ngừng tản ra, toàn bộ Bộ Hung ti dường như giống một con thú viễn cổ sau khi tỉnh dậy vận động toàn thân, uy áp ngập trời trong nháy mắt bộc phát.

Khiến cho toàn bộ yêu ma quỷ quái trong thành trì, nhao nhao hoảng sợ.

"Tiểu đội chém giết tên đầu sỏ bên địch, mỗi người có thể thu được 10 khối linh thạch, tên đầu sỏ bên địch có hai vị... Nếu như đều bị đội 6 chém giết, nghĩa là mỗi người ít nhất cũng có 20 khối linh thạch làm cơ sở."

Hứa Thanh là đội viên bên trong đội 6, vừa triển khai tốc độ đi về phía trước, vừa thì thào trong lòng, ánh mắt lộ ra chờ mong.

Ngọc giản đội trưởng phát cho, hắn cũng đã nhanh chóng đảo qua một lần, bên trong rõ ràng là tin tức về tất cả mọi người trong cứ điểm, cực kỳ chi tiết. Hình dáng từng người cùng với am hiểu công pháp gì đều có ký hiệu, có thể thấy được trong khoảng thời gian này, bên trong ti đã điều tra hoàn toàn tất cả Dạ Cưu bên trong thành trì.

Giờ phút này, theo mọi người đi về phía trước, không ai nói thêm gì nữa, mọi người chỉ đi theo đội trưởng phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh, sát ý càng sôi trào mãnh liệt.

Trong đêm tối, sát cơ ngập trời, Bộ Hung ti xuất động, nhưng không có bất kỳ tin tức nào lộ ra, khiến cho toàn bộ những người ra ngoài vào đêm hôm nay, sau khi thấy được Bộ Hung ti xuất hiện, tâm thần của ai lấy đều nổ vang, trong mắt lộ ra hoảng sợ, lập tức ẩn núp.

Những địa phương như kỹ viện cùng với sòng bài, cũng đều đang từ náo nhiệt trở lên nhanh chóng im lặng, người ở bên trong trợn mắt há hốc mồm, run như cầy sấy, lập tức đóng cửa lớn.

Nội tâm của tất cả đám yêu ma quỷ quái hay người đều vô cùng rõ ràng, Bộ Hung ti xuất động lớn như thế, như vậy có nghĩa là tối hôm nay…

Toàn bộ chủ thành, sẽ phải đổ máu!

Vô số người sẽ tử vong trong đêm nay, tựa như sấm sét đảo qua trời cao, muốn xua đuổi toàn bộ âm tà!

Thậm chí rất nhiều khách sạn mở vào ban đêm, hôm nay cũng đều lựa chọn đóng cửa, khách sạn trên đường Bản Tuyền cũng là như thế…

Khi đội 6 đi ngang qua đường Bản Tuyền, Hứa Thanh nhìn qua khách sạn của lão đầu đã đóng cửa, ánh mắt hai người cứ như vậy trong một cái chớp mắt nhìn nhau.

“Lão sợ…” Hứa Thanh nheo mắt lại, chú ý tới trong mắt lão đầu hiện lên một vòng kiêng kị, vì vậy cúi đầu nhìn một chút huy chương trên quần áo của mình.

Ít nhất, vào tối hôm nay, huy chương trên đạo bào màu xám của hắn chính là đại biểu uy nghiêm của Thất Huyết Đồng.

Bất luận thế lực nào, xà cũng tốt, long cũng được, tối hôm nay đều phải cúi đầu, đều phải co rụt lại!

Vào thời điểm này, hễ là có người mảy may quấy nhiễu, tất nhiên sẽ lập tức bị nghiền ép dễ như trở bàn tay.

“Bất kỳ địa phương nào đều có sáng và tối, nơi này cũng là như thế, tông môn mặc dù đang dưỡng cổ, cũng cho phép bên trong chủ thành có khu vực bóng tối phồn vinh, nhưng một … không … Được động thủ với bình dân, hai là Trúc Cơ từ bên ngoài đến không thể đánh chết Ngưng Khí cảnh của tông môn ta, đây là hai đường chỉ đỏ, ai vượt qua đường chỉ đỏ này… Phải trả giá thật nhiều.”

Đội trưởng đi phía trước nhàn nhạt mở miệng, nói xong liền phân phối nhiệm vụ trước khi rời đi.

Chương 161: Đoạt công của ta? (2)

Nội tâm Hứa Thanh nổi lên gợn sóng, lúc trước mặc dù hắn cũng ý thức được điểm này, nhưng hôm nay thân ở trong hành động, tự bản thân mình nhận thức, hắn lần nữa hiểu sâu hơn về sự bá đạo của Thất Huyết Đồng.

Giờ phút này hắn đi theo bên trong nhóm đội viên, một đoàn người có mục tiêu rõ ràng, sau nửa canh giờ, liền thấy được mục đích lần này ở xa xa.

Đó là một trang viên.

Trăng sáng treo trên cao, nhưng dưới mặt đất lại là một mảnh đen nhánh, tuy trong trang viên có thắp đèn dầu, nhưng trong đêm tối như thế này, chút ánh sáng ấy giống như đang lung lay sắp tắt.

Ngoài trang viên, theo tiểu đội 6 đến, lập tức liền có vài người đệ tử của Bộ Hung ti ẩn núp trong bóng tối đi ra.

Bọn họ là người bên trong ti an bài, chịu trách nhiệm theo dõi, giờ phút này chắp tay với đội trưởng, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Dựa theo phân phối nhiệm vụ, bắt đầu lẻn vào!” Hàn mang trong ánh mắt đội trưởng lóe lên, thân thể nhoáng một cái lướt vào trang viên, về phần đội viên đội 6, phân ra 8 người vờn quanh trang viên, tạo thành phong tỏa, còn lại mười mấy người, riêng phần mình tản ra, lẻn vào từ các vị trí khác của trang viên.

Hứa Thanh cũng ở trong đó, giờ phút này cái eo của hắn chuyển động với tốc độ cực nhanh.

Từ xa nhìn lại, mọi người đội 6 dường như một cái bàn tay cực lớn, đang hướng về phía ngọn đèn dầu, chụp lấy nó.

Cùng lúc đó, xa xa cũng có bóng dáng của một đội Bộ Hung ti khác xuất hiện, trước mắt người chính là tên thiếu niên nhân ngư tộc kia, bọn họ là đội 3 chữ Địa, đêm nay hiệp sức tác chiến cùng đội 6.

Sau khi tiến đến, người thiếu niên của nhân ngư tộc nhìn thấy đội 6 phân chia bố cục nhảy vào, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt, cười lạnh phất tay, lập tức một khối vật phẩm màu đen hình tròn bay ra, sau khi rơi vào trong trang viên, bỗng nhiên nổ tung, truyền ra tiếng nổ mạnh.

Từng người dưới trướng của gã đều nhe răng cười, riêng phần mình ném ra đồ vật cùng loại, tiếng nổ vang lập tức vang vọng.

Trong đêm tối, đột nhiên xuất hiện tiếng nổ như này, lập tức liền để cho mọi người đám Dạ Cưu trong trang viên bừng tỉnh, thần sắc từng người biến hóa, nhanh chóng tản ra, khiến cho kế hoạch tập kích lẻn vào chém đầu của đội 6 thất bại.

Hứa Thanh nhăn mày lại, cách làm của đội 3 rất rõ ràng, bọn chúng định dùng phương pháp này để quấy nhiễu nhiệm vụ của đội 6.

Một khối đồ vật tự bạo trong đó hạ xuống vị trí cách hắn không xa, trong tiếng oanh kích mãnh liệt, tu sĩ Dạ Cưu trong trang viên giờ phút này trở lên nhao nhao tứ tán, càng có người phóng hỏa cùng với mở ra những cạm bẫy đã bố trí, khiến cho toàn bộ trang viên lập tức tràn ngập ánh lửa, càng có rất nhiều sương mù khuếch tán về bốn phương.

Khói lửa ảnh hưởng tới tầm nhìn, tiếng chém giết, tiếng gầm, tiếng nổ vang lập tức truyền ra bên trong sương mù.

Một kế hoạch chém đầu thật tốt, bị làm cho chướng khí mù mịt, tăng thêm thương vong.

Lãnh mang trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, không thèm để ý tới đội 3, thân thể ở bên trong sương mù đang khuếch tán nhoáng một cái, sát cơ hiện ra, tay phải giơ lên chợt tung một trảo tới bên cạnh, lập tức có một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, một tên tu sĩ Dạ Cưu, bị dao găm trong tay hắn cắt cổ.

Người này là một người trung niên, bộ dạng tu vi Ngưng Khí tầng sáu, cổ đứt ra, máu tươi tràn ngập, trong mắt vẫn đang hiện lên vẻ hoảng sợ.

Lấy đi túi da trên người người này, để thi thể ở một bên không thèm để ý đến, bóng lưng Hứa Thanh như mèo, nhoáng một cái nhanh chóng di chuyển ở bên trong sương mù, dao găm trong tay sáng lấp lánh, lúc hắn tới gần bên người tên tu sĩ Dạ Cưu khác, chợt lướt một đường, một vết cắt hiện ra trên cổ người kia.

Toàn bộ quá trình, thần sắc Hứa Thanh đều như bình thường, mặc kệ tu sĩ kia che cổ run rẩy nằm trên mặt đất, hắn đi đến thu túi da của đối phương, sau đó cất bước rời khỏi rất nhanh, tìm kiếm vị thứ ba.

Cứ như vậy, thời gian nhanh chóng trôi qua, một nén nhang sau, trong khi tiếng nổ vang cùng tiếng gào thét ở bốn phía càng ngày càng mãnh liệt, trong khi Hứa Thanh đi về phía trước, thân thể chợt tránh đi, một đạo đao gió gào thét lướt qua bên cạnh hắn.

Cơn gió hất tóc Hứa Thanh lên, lộ ra ánh mắt như một con sói, tốc độ của hắn bộc phát trong nháy mắt, lao thẳng đến chỗ đao gió phóng đến, chỗ đó có hai người đệ tử Bộ Hung ti, một người đội 6, một người đội 3, cả hai đang chém giết cùng một người.

Đệ tử đội 3 sau khi thấy Hứa Thanh, thần sắc biến hóa, trong mắt đệ tử đội 6 lại lộ ra vui mừng, sự vui mừng này toát ra sự chân thành rất khó có được, bởi vì tối nay, bọn họ hành động theo đoàn đội.

“Hứa Thanh, đó là một Ngưng Khí tầng tám!”

Trên mặt đất còn có hai cỗ thi thể, máu thịt mơ hồ, mà tên tu sĩ Dạ Cưu đang chém giết cùng hai người, giờ phút này nhìn thấy Hứa Thanh đã đến, rất nhanh lui về phía sau muốn rời khỏi nơi đây.

Nhưng vẫn đã chậm, thân thể Hứa Thanh chợt xông lên, tốc độ cực nhanh, nháy mắt tạo ra tiếng nổ, trong sự hoảng sợ của người đệ tử đội 3 cùng đội 6, cả người hắn đã lao đến trước mặt tên tu sĩ Dạ Cưu, hung hăng va chạm, dao găm trong tay lập tức đảo qua trên cổ người kia.

Máu tươi phun trào, lúc rơi xuống đất, thi thể tên tu sĩ Dạ Cưu đã chia lìa, biến thành người chết.

Sắc mặt tên đệ tử đội 3 trắng bệch, trong mắt lộ ra kiêng kị mãnh liệt, gã từng gặp qua cường giả, nhưng người có thể một dao chém giết Ngưng Khí tầng tám, cũng rất ít khi thấy.

Giờ phút này gã không dám dừng lại, nhanh chóng rút lui rời khỏi, về phần người đồng đội trong đội 6 kia, cũng hít thở sâu, ánh mắt nhìn Hứa Thanh cũng có chấn động, sau khi cúi đầu thật sâu, cũng biến mất vào trong sương mù.

Chương 162: Đoạt công của ta? (3)

Hứa Thanh cúi đầu quét qua ba cỗ thi thể trên mặt đất, bình tĩnh xoay người, bình tĩnh thu từng cái túi da, toàn bộ quá trình thì sắc mặt hắn không có chút biến hóa nào, có khi còn mở túi da ra, đổ vào bên trong miệng túi của mình.

Cho đến khi hắn cầm lấy cái túi da trên bộ thi thể máu thịt mơ hồ, Hứa Thanh xoa xoa đôi bàn tay, quay người bày ra bộ dạng muốn ly khai, nhưng dao găm trong tay lại lấy tốc độ giống như sét đánh, một hơi đâm về phía mi tâm của thi thể trên mặt đất.

Tốc độ cực nhanh, động tác cũng vô cùng dứt khoát, không có chút dấu hiệu nào trước đó.

Trong nháy mắt tiếp theo, cỗ thi thể kia lại cử động, tựa như sống lại, chợt nhoáng một cái về phía sau, khiến cho con dao găm trong tay Hứa Thanh vỡ nát.

Thi thể kia thuận thế tung bay, ánh mắt bỗng nhiên mở ra, lộ ra áng sáng âm lãnh, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Ngươi phát hiện như thế nào?”

“Thi thể chết thảm, ta đã thấy rất nhiều, ngươi giả bộ không giống.” Hứa Thanh nhìn tới ‘Thi thể’ trước mắt, nhàn nhạt mở miệng.

“Đúng không, vậy cho là ngươi xui xẻo.” Thi thể lau mặt, lộ ra bộ dáng một người trung niên, thân thể nhoáng một cái ầm ầm bộc phát, lao thẳng đến Hứa Thanh, tu vi Ngưng Khí đại viên mãn trong thời khắc này hoàn toàn khuếch tán ra.

Người này chính là một trong những tên đầu sỏ của cứ điểm này, tính cách của gã cẩn thận, vốn dự định giả dạng làm thi thể, lặng yên rời khỏi, thật không nghĩ đến lại bị người phát hiện.

Nhưng gã cũng là người tàn nhẫn, biết không thể kéo dài, dứt khoát ra tay, vừa ra tay cũng chính là toàn lực.

Giờ phút này, theo linh năng toàn thân gã chấn động, từng con hỏa xà huyễn hóa ra ngoài thân thể của gã, từng con dữ tợn gào thét lao về phía Hứa Thanh.

Tổng cộng có 9 con hỏa xà.

Mỗi một con đều có thể lập tức xé rách thân thể của Ngưng Khí tầng chín, bây giờ 9 con vờn quanh, uy lực cũng lớn nhất trong những Ngưng Khí mà Hứa Thanh thấy.

Nhưng thần sắc Hứa Thanh vẫn không có quá nhiều biến hóa như trước, phất tay, nháy mắt bên ngoài thân thể hắn xuất hiện vô số giọt nước, khí tức biển cấm trực tiếp tản ra, mỗi một giọt nước này đều vặn vẹo, trong chớp mắt liền hội tụ cùng một chỗ, tạo thành hình dạng một con cá sấu.

Toàn thân con cá sấu này là lân giáp, cực kỳ dữ tợn, mở ra miệng lớn với hàm răng sắc bén hiện lên hàn mang, vô cùng linh động, sau khi xuất hiện liền phát ra một tiếng gào thét, xông thẳng về phía 9 con hỏa xà.

Trong nháy mắt khi bọn nó va chạm với nhau, tiếng nổ vang lên, thần thông Hóa Hải Kinh của Hứa Thanh hoàn toàn hiện ra, trực tiếp liền cắn nuốt 5 đầu hỏa xà kia, mặc dù còn đang dây dưa với những con còn lại, nhưng hiển nhiên Hóa Hải Kinh có thể chống đỡ được.

Mà thứ càng làm cho gã tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn kia hoảng sợ, là Hứa Thanh chợt giậm chân, khí huyết sau lưng bỗng biến ảo thành hư ảnh của Khôi, hình thành một con lệ quỷ, trong lúc gào thét, nương theo thân thể Hứa Thanh, như một mũi tên lao thẳng đến phía gã.

“Ngươi không phải đệ tử tầm thường của Thất Huyết Đồng!!” Con mắt của tên đầu sỏ Dạ Cưu bên địch chợt co rút lại, gã cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt từ chỗ Hứa Thanh, giờ phút này thân thể gã chợt rút lui, phất tay lại có một khối phù bảo lập lòe ánh sáng màu xanh bay ra.

Gã cũng không thèm nhìn kết quả, tốc độ lui càng nhanh hơn.

Cái phù bảo màu xanh này gã đã dùng qua vô số lần rồi, tuy màu sắc có phần ảm đạm, hạ thấp uy lực không ít, lập tức bộc phát huyễn hóa ra một cái quỷ thủ màu xanh mang theo một chút khí tức Trúc Cơ, hung hăng đánh một trảo về phía Hứa Thanh, nhưng uy lực thực sự thì kém xa so với tu sĩ Trúc Cơ chân chính.

Hứa Thanh mặc dù phát hiện cái phù bảo này thông thường, vẫn nhanh chóng tránh đi, nhưng cái bàn tay này liên tục đuổi theo hắn, khiến cho hắn không cách nào tiếp tục truy kích tên đầu sỏ bên địch. Nhưng mà Hứa Thanh không vội, hắn vừa tránh né đại thủ, vừa lạnh lùng nhìn tên đầu sỏ bên địch đang bỏ chạy.

“Ngươi đã trúng độc, còn không bộc phát?”

Ngay khi lời nói của Hứa Thanh truyền ra, thần sắc của tên tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn cầm đầu Dạ Cưu lập tức đại biến, tâm thần chấn động, tăng thêm chất độc bộc phát, phun ra một ngụm máu đen, trên mặt trực tiếp hiện ra màu xanh đen.

“Độc!”

Trong lúc hoảng sợ, thân thể của gã lảo đảo một cái, cảm nhận được độc trong cơ thể đang cuồng bạo, lục phủ ngũ tạng giống như sắp bị hòa tan, ánh mắt gã lập tức lộ ra sự điên cuồng, không biết triển khai bí pháp gì, hai tay chợt ầm ầm đánh vào ngực của mình, trong nháy mắt tiếp theo trên người gã trực tiếp hiện lên hỏa diễm thiêu đốt, dường như kích phát toàn bộ tiềm lực vào trong thời khắc này, độc trong cơ thể cuối cùng cũng bị đè xuống, màu xanh đen trên mặt cũng nhanh chóng tiêu tán.

Nhưng hiển nhiên cái giá phải trả cũng cực lớn, giờ phút này thần trí của gã đã có chút mơ hồ, ý niệm trong đầu hình như chỉ còn có một, đó chính là phải chạy trốn.

Cho nên nhoáng một cái, gã lấy tốc độ càng nhanh hơn để trốn ra xa.

Nhưng trì hoãn một khắc như vậy, Hứa Thanh cũng đã tránh qua, tránh né oanh kích đến từ cái đại thủ trong phù bảo, thân thể bộc phát tốc độ cao nhất, trực tiếp lao ra tựa như một tia chớp, tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền tiếp cận tên đầu sỏ của cứ điểm Dạ Cưu này, tay phải giơ lên vừa muốn chộp tới.

Nhưng vào lúc này, một cỗ cản giác nguy cơ mãnh liệt hiện lên, khiến cho Hứa Thanh biến sắc, con ngươi co rút lại, cưỡng ép cải biến thân hình, rút lui ra sau, hầu như ngay khi hắn quay ngược lại, một lưỡi dao sắc bén hình cánh quạt gào thét bắn qua nơi hắn định đi tới.

Lưỡi dao phá toái hư không, phát ra tiếng kêu chói tai, nếu như hắn tránh né hơi chậm một chút, thân thể của hắn nhất định sẽ bị cắt đứt.

Mà ngay khi hắn lui ra phía sau, từ phía sau lưỡi dao hình cánh quạt tiến đến một người, không thèm để ý đến Hứa Thanh, mà lao thẳng đến tên đầu sỏ Dạ Cưu bên địch, người đến… Là đội trưởng đội 3, là vị thiếu niên âm lãnh của nhân ngư tộc.

“Muốn đoạt công của ta?” Ánh mắt Hứa Thanh trong nháy mắt hiện lên vẻ lăng lệ ác liệt.

—-

Chương 163: Vượt qua ranh giới! (1)

Đánh chết một tên đầu sỏ bên địch, có thể nhận được 80 linh thạch, thậm chí có thể còn có công lao không thể tưởng tượng phía sau.

Nếu như tên đầu sỏ bên địch này không gặp phải Hứa Thanh, cũng không ra tay đánh nhau với hắn, vậy thì cũng bỏ đi.

Nhưng hắn đã đánh cho tên đầu sỏ này trọng thương, mắt thấy sắp bắt được kẻ địch, thì đối phương lại cưỡng ép tập kích chém giết mình để đoạt công lao, loại sự tình này, làm cho trong mắt Hứa Thanh lập tức tràn ngập sát cơ.

Nhưng giờ phút này đuổi theo thì đã không còn kịp nữa rồi, vả lại quả phù bảo biến thành đại thủ màu lam cũng đang gào thét đến ở phía sau lưng Hứa Thanh.

Mắt thấy người thiếu niên nhân ngư tộc sẽ đắc thủ, Hứa Thanh lập tức bấm niệm pháp quyết, bên người thiếu niên nhân ngư lập tức xuất hiện rất nhiều giọt nước, hóa thành một con sứa cực lớn, gào thét tấn công gã.

“Chút tài mọn!”

Tên thiếu niên nhân ngư tộc cười lạnh, thân ảnh không dừng lại chút nào, ngoài thân thể lóe lên tia sáng, lập tức biến ảo thành một tầng phòng hộ, mặc kệ con sứa tới gần oanh kích, lớp phòng hộ kia rất mạnh, khiến cho con sứa oanh kích đến liền tự tan vỡ.

Nhưng hắn hiển nhiên đã xem thường con sứa của Hứa Thanh.

Theo con sứa tan vỡ, thân thể nó biến thành vô số giọt nước, không hề tiêu tán, mà nhanh chóng hội tụ, lại tạo thành một cái lưới lớn, bao phủ toàn bộ người thiếu niên, gắt gao kiềm chế gã tại chỗ.

Một màn này, để cho người tên thiếu niên nhân ngư tộc nhăn mày lại, tốc độ khó tránh khỏi chậm một chút, bỏ lỡ cơ hội chụp được đầu sỏ bên địch, để cho tên đầu sỏ bên địch trốn ra ngoài ba trượng.

Hứa Thanh mượn nhờ cơ hội này, chợt xông người lên, không thèm né tránh cái đại thủ sau lưng đang gào thét đến, mặc kệ cái đại thủ do phù bảo biến thành oanh kích vào trên người.

Oanh, một tiếng nổ mạnh vang lên.

Hứa Thanh tràn máu tươi ra, nhưng mượn sự trùng kích của bàn tay kia, tốc độ thân thể được tăng thêm, trong nháy mắt lao nhanh ra, chớp mắt đã vượt qua thiếu niên nhân ngư tộc, hóa thành một đạo tàn ảnh lao thẳng đến tên đầu sỏ bên địch.

Khi tới gần hắn ngay lập tức giơ tay phải lên, que sắt màu đen lập lòe hàn mang.

Nhưng giờ phút này, người thiếu niên cũng đã chém bỏ được ràng buộc, trong ánh mắt lập lòe hàn mang, khóe miệng lộ ra nét cười lạnh, lập tức phất tay ném ra lưỡi dao sắc bén hình cánh quạt như hồi nãy về phía Hứa Thanh, từ đằng xa gào thét đến, vang lên âm thanh kinh người, đoạt trước Hứa Thanh gào thét thẳng về phía tên đầu sỏ bên địch.

Mắt thấy lưỡi dao sẽ tới gần…

Thời khắc mấu chốt, que sắt hóa thành tia sáng màu đen, lấy tốc độ nhanh hơn, như một tia chớp màu đen, trong tiếng gió rít bén nhọn chói tai, thế như chẻ tre mà đoạt trước cánh quạt, đâm thẳng vào gáy của tên đầu sỏ bên địch, xuyên suốt đầu qua mi tâm lộ ra một lỗ hổng!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, con dao hình cánh quạt gào thét tới gần, cắt vào cái cổ của tên đầu sỏ bên địch, khiến cho đầu người bay lên, máu tươi phun trào, khí tuyệt bỏ mình!

Không thèm để ý tới con dao hình cánh quạt, tốc độ của Hứa Thanh không giảm chút nào, tăng vọt lao tới, một tay nhấc lên cái đầu của tên đầu sỏ bên địch, lúc này mới dừng lại, quay người lạnh lùng nhìn tên thiếu niên nhân ngư tộc sắc mặt đang vô cùng khó coi.

“Ngươi là cái thứ gì, cũng dám đoạt công với ta?” Không đợi Hứa Thanh nói chuyện, tên thiếu niên người cá liền nghiến răng mở miệng.

Sát cơ trong mắt gã vô cùng mãnh liệt, giơ tay lên một cái tiếp được lưỡi dao sắc bén hình cánh quạt bay trở về, sát ý trên toàn thân tràn ngập, ánh sáng màu xanh trong mắt lộ ra vẻ dữ tợn, từng bước một đi về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cầm đầu lâu tên đầu sỏ bên địch trong tay, trong ánh mắt cũng có sát ý, hắn không nói gì, nhưng thân thể đã làm xong chuẩn bị ra tay trước, cũng đã bí mật bóp nát một khỏa độc đan, mượn gió tản ra.

Đồng thời không ai có thể thấy cái bóng dưới chân hắn cũng đang nhanh chóng lan tràn đến trước người đối phương, tên thiếu niên người cá này chỉ cần đi lên phía trước một bước, sẽ đạp trên cái bóng của hắn.

Một khi bước vào, cái bóng sẽ lập tức bộc phát, Hứa Thanh cũng sẽ lập tức ra tay.

Hắn có nắm chắc, trong lúc bất thình lình, mình có thể chém giết đối phương trong thời gian cực ngắn.

Nhưng ngay khi tên thiếu niên người cá này giơ chân phải lên, mắt thấy sẽ hạ xuống, sát cơ trong mắt Hứa Thanh bộc phát, lập tức một tiếng cười lạnh từ trong sương mù truyền đến.

“Ngươi lại là thứ chó má gì, cũng dám tới đoạt công của đội 6 chúng ta?”

Lời nói vang vọng trong, thân ảnh đội trưởng đội 6 ăn táo từ trong sương mù đi ra, vừa đi vừa ăn, mà phía sau của y thì là một số đội viên đội 6, thiếu đi bốn người, những người còn lại trong tay cũng đều cầm lấy đầu người, vô cùng hùng hổ.

Nhất là đội trưởng, trên người có mùi máu rất nặng, trong ánh mắt tràn ra hàn mang, giống như có thể hóa thành thực chất, khiến cho không khí bốn phía cũng thoáng ngưng kết lại.

Chương 164: Vượt qua ranh giới! (2)

Tên thiếu niên dừng lại, không có đặt bước chân xuống, mà thả lại tại chỗ, sau đó quay đầu nhìn mọi người trong đội 6, sau khi im lặng thời gian mấy cái hô hấp, đội viên đội 3 cũng lần lượt chạy tới trong màn sương mù.

Bầu không khí của song phương rất là căng thẳng, tên thiếu niên người cá này cười lạnh, quay lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, sát cơ vẫn như trước tồn tại.

“Ngươi tạm thời nhặt được cái mạng, nhưng chuyện này ta nhớ kỹ rồi.” Nói xong, gã hất tay áo lên, dẫn người rời đi.

Ánh mắt Hứa Thanh thu liễm lại, đứng ở nơi đó, thần sắc bình tĩnh không nói gì.

“Làm tốt lắm.” Khi tên thiếu niên nhân ngư đi rồi, đội trường đội 6 tươi cười đi đến bên người Hứa Thanh, dạo quanh hắn một vòng, lại nhìn cái đầu người trong tay hắn, mở miệng nói.

Sau đó đưa cho Hứa Thanh một quả táo.

“Đây, mời ngươi ăn.”

Hứa Thanh tay trái tiếp nhận, đặt quả táo vào trong miệng cắn một cái, mùi vị của nó vẫn ngọt ngào như trước, duy chỉ có nhiều hơn mùi máu tươi trong miệng, lẫn lộn cùng một chỗ, sau khi bị Hứa Thanh nuốt xuống, hắn ngẩng đầu liếc mắt về phía thiếu niên nhân ngư tộc đi xa.

Đội viên đội 6 ở bốn phía giờ phút này nhao nhao phấn khởi.

“Đội trưởng giết chết một tên đầu sỏ bên địch, Hứa Thanh cũng giết chết một tên, lần này chúng ta phát tài rồi!”

“20 linh thạch làm làm vốn, ha ha, một chuyến này rất đáng giá!”

“Hứa Thanh, những người ngươi giết, đầu của chúng đã được chúng ta cầm chắc giúp giúp ngươi rồi, Dạ Cưu do ngươi giết rất dễ phân biệt, bị cắt cổ sẽ là của ngươi.”

Nhìn những đội viên ngày bình thường lạnh lùng với nhau, hôm nay khó được vui vẻ chân thành như vậy, cái loại cảm giác đoàn đội này làm cho đội trưởng rất hài lòng, hình như đã quên mất mấy người tử vong, vung tay lên.

“Thu đội!”

Một đoàn người trong tiếng đàm tiếu mang theo chiến lợi phẩm của mình, rời khỏi trang viên, ở trong bóng đêm đi về phía Bộ Hung ti, đội viên trên đường đi, ánh mắt nhìn Hứa Thanh cũng mang theo một chút tôn kính.

Không phải là người nào cũng có thể giống như đội trưởng có thực lực đánh chết tên đầu sỏ bên địch, cũng không phải là người nào cũng dám đi tranh đoạt công lao cùng đội trưởng đội khác.

Cho nên, bất kể công của ai đều không trọng yếu, có thể nắm đầu người tới tay thì đã nói rõ rằng Hứa Thanh cường hãn.

Hứa Thanh có thói quen đi ở phía sau, mà đội trưởng cũng đi chậm vài bước, đi ngay bên cạnh Hứa Thanh, đưa cho hắn một cái phù bảo màu lam, cái kia là đồ mà tên đầu sỏ Dạ Cưu bên địch ném ra trước khi tử vong, sau khi nổ liền huyễn hóa ra một bàn tay công kích Hứa Thanh.

Theo người kia tử vong, cái phù bảo này đã trở thành chiến lợi phẩm, nhưng bên trên cũng đã tàn phá rất nhiều, nhìn vào có vẻ chỉ có thể tái sử dụng một hoặc hai lần.

“Cầm lấy đi, đây là ngươi nên được.”

Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, lặng lẽ tiếp nhận, nhìn về phía đội trưởng, mà giờ khắc này biểu cảm của đội trưởng cũng rất thâm ý sâu sắc.

“Vừa rồi, là ta tới sớm sao?”

Hứa Thanh không nói chuyện.

“Chỗ đó có quá nhiều người, không phải chỉ có người của Bộ Hung ti, mà có che giấu hộ pháp ngoại tộc. Mặc dù không phải là không thể giết được, nhưng dù sao người ta cũng là minh hữu, tuy rằng nhân ngư tộc thường có phản cốt, nghe nói nhiều năm trước muốn làm loạn bị đám lão già trên núi phát hiện, vì vậy đã mượn thi đấu trấn áp một chút, nhưng dù sao vẫn đang là quan hệ minh hữu, không tiện trực tiếp động thủ nha.”

“Con cá kia, cũng không biết làm mấy chuyện gì đó, thỉnh thoảng thích một mình bỏ qua toàn bộ hộ pháp trong tộc, tự mình ra ngoài…” Nụ cười của Đội trưởng như ánh mặt trời vậy.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, thu hồi quỷ thủ phù, từ trong túi da xuất ra hai quả lê, đưa một quả cho đội trưởng, một quả thì tự mình ăn, đột nhiên hỏi.

“Đội trưởng, kết cấu thân thể của dị tộc có phải khác nhau rất lớn cùng với nhân tộc chúng ta?”

Đội trường có chút ít kinh ngạc nhìn quả lê mà Hứa Thanh cho mình, vì vậy nhận lấy, lau vài cái trong tay, nở nụ cười.

“Đúng là có chút khác nhau, ví dụ như độc, rất nhiều độc nhân tộc chúng ta không chịu nổi, nhưng đối với dị tộc mà nói, không có hiệu quả gì, trái lại cũng là như thế, một vài thứ là thuốc bổ đối với nhân tộc, nhưng đối với chúng mà nói, lại như chất độc chí mạng vậy.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, đội trưởng cũng nhìn hắn một cái, cũng không nói tiếp nữa.

Trong khi đi về phía trước, hai mắt Hứa Thanh bình tĩnh, bên trong có một tia lạnh như băng đang nổi lên, bên trong tính cách của hắn có lằn chỉ đỏ, một khi bị đụng chạm, như vậy hắn liền nhất định phải nghĩ hết biện pháp để bóp chết mối nguy hiểm, cho dù điều kiện và thực lực không cho phép, nhưng hắn cũng sẽ một mực nhớ kỹ, như khúc xương nghẹn ở cổ họng, không giết chết sẽ khó có thể khiến mình cảm thấy bình an.

Lằn chỉ đỏ này chính là sự an toàn tính mệnh của hắn.

Xóm nghèo cũng như thế, doanh địa thập hoang giả cũng là như thế, bây giờ Thất Huyết Đồng này cũng như vậy.

Đối với Hứa Thanh mà nói, thứ khác nhau chính là bên trong nơi này phải càng cẩn thận tìm cơ hội hơn, càng quyết đoán hơn khi ra tay chém giết.

Người thiếu niên nhân ngư tộc kia đã nghiêm trọng chạm đến lằn chỉ đỏ của hắn, so với lão đầu Bản Tuyền Lộ còn nghiêm trọng hơn, đã cùng một mức độ với lão tổ Kim Cương tông.

Cho nên, hắn phải nghĩ biện pháp nhanh chóng giết chết đối phương.

Vì vậy Hứa Thanh trầm mặc, đi theo đội 6 hoàn thành chuyến nhiệm vụ lần này, sau khi tới Bộ Hung ti liền tự rời đi, hắn cũng không lập tức trở về Pháp Chu, mà ẩn thân ở gần Bộ Hung ti, lặng lẽ chờ đợi.

Một lúc lâu sau, hắn nhìn thấy bóng dáng của thiếu niên nhân ngư tộc.

Nhưng đối phương không phải một người, Hứa Thanh cẩn thận quan sát, hắn nhìn ra bốn phía mơ hồ có từng tia khí tức che giấu, một tia lớn nhất cho Hứa Thanh cảm giác của Trúc Cơ, khiến cho hắn càng phải cẩn thận.

Đồng thời, trên người thiếu niên này hoàn toàn không có biểu hiện trúng độc.

Hứa Thanh chắc chắn rằng mình đã dùng độc, điều này chứng minh lời của đội trưởng là có đạo lý, hơn nữa bên người đối phương có cường giả bảo vệ, cho nên Hứa Thanh cũng không cưỡng ép đi theo, mà chỉ phán đoán phương hướng đại khái, sau đó quay người rời đi.

Chương 165: Vượt qua ranh giới! (3)

Đêm nay, hành động tung lưới bắt Dạ Cưu của ngọn núi thứ bảy thành công viên mãn, toàn bộ 17 cái cứ điểm ở khu bến cảng bị một mẻ hốt gọn, ngay tiếp theo, những thế lực có liên quan cùng Dạ Cưu cũng đều bị Bộ Hung ti an bài đệ tử nhổ tận gốc trong một đêm.

Mấy vị Phó Ti trưởng cũng đích thân ra tay, chém giết nhiều cường giả của Dạ Cưu, khu vực khác cũng là như vậy.

Hành động lần này, Dạ Cưu tử vong gần 2000, số lượng thế lực và người có liên quan bị thanh trừ theo cũng càng lớn, mà đầu lâu của tất cả những người này, ngay ngày hôm sau liền bị treo ở trên tường thành, tràn ngập máu tanh, chấn nhiếp bát phương.

Nhưng mà thương vong của Bộ Hung ti cũng không nhỏ, đệ tử tử vong hơn 300 người, bên trong bao hàm một nam một nữ mà Hứa Thanh gặp lần đầu tiên ở ngoài cửa, lúc ngày đầu tiên đi báo cáo với Bộ Hung ti ở ngọn núi thứ bảy.

Nhưng tổng thể mà nói, chiến tích huy hoàng, thế lực khắp nơi trong chủ thành cũng bởi vì vậy mà nghiêm túc hơn một chút, vì vậy những ngày tiếp theo, phần lớn mọi người kính sợ, cướp đoạt giữa những đệ tử cũng đỡ hơn không ít.

Vả lại khen thưởng cho hành động lần này cũng rất nhanh được phát cho mọi người, Hứa Thanh đã lấy được trọn vẹn 130 khối linh thạch, đạt mức giàu có nhất từ trước tới nay. Khiến cho hắn càng cảnh giác với người tham lam ở bốn phía hơn, đáy lòng cũng bốc lên sát ý.

Người nào dám tới đoạt, hắn liền giết người đó.

Mà một số linh thạch lớn như vậy trong tay, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy những tài liệu luyện chế thuyền lúc trước mình cảm thấy tốt, bây giờ hình như phẩm chất trở nên kém hơn một chút rồi, không có tốt như trước nữa, vì vậy hắn đang suy nghĩ xem có nên đi mua chút tài liệu tốt hơn để gia cố con thuyền của mình hay không.

Đồng thời, hai ngày này Hứa Thanh cũng cực kỳ chú ý tới tên thiếu niên nhân ngư tộc, nhiều lần ẩn náu đi theo, nhưng bên người đối phương thường có người bảo vệ, Hứa Thanh không tìm được cơ hội.

Nhưng hắn không vội, hắn có sự kiên trì.

Cho đến khi trôi qua ba ngày, buổi chiều ngày hôm nay, Hứa Thanh nghỉ luân phiên, đang tu luyện trong Pháp Chu, bên trong ngọc giản của hắn có người truyền âm tới.

Người truyền âm tới chính là Chu Thanh Bằng vào ngọn núi thứ bảy cùng lượt với hắn.

“Hứa Thanh sư đệ, ta rốt cuộc lấy được Quỷ Dục Hấu rồi, nhưng không có bao nhiêu, chỉ có hai con. Mặt khác, sau khi mọi người vào tông môn luôn bất hòa với nhau, cho nên tối hôm nay ta mời Lý Tử Mai cùng Từ Tiểu Tuệ, chúng ta cùng nhau liên hoan, như thế nào, thuận tiện ta cũng mang Quỷ Dục Hấu đến cho ngươi.”

Ngôn từ thành khẩn.

Hứa Thanh trầm ngâm, sau khi trải qua việc thiếu niên nhân ngư tộc không bị trúng độc của hắn, hắn thật sự là rất muốn lấy Quỷ Dục Hấu để thử nghiệm luyện chế độc dược mới, vì vậy sau khi tra xét điều tra cái mình cần bây giờ, liền đồng ý việc này, tiếp tục tu hành.

Rất nhanh, hoàng hôn phủ xuống bên ngoài, Hứa Thanh từ trong tu hành mở mắt ra, tính toán thời gian, hắn đứng dậy đi ra khỏi Pháp Chu, đi về phía quán ăn mà Chu Thanh Bằng ước định.

Quán ăn mà Chu Thanh Bằng lựa chọn cách bến cảng không xa, là một căn nhà hai tầng thoạt nhìn rất xa hoa, cũng rất nổi danh bên trong bến cảng.

Chỗ này Hứa Thanh cũng chưa đi vào, nhưng bên trong Bộ Hung ti có toàn bộ ghi chép về các cửa hàng, Hứa Thanh đã lưu ý qua toàn bộ, nhận ra bối cảnh của quán ăn nổi tiếng này, là của Hải Phòng ti mở.

Hải Phòng ti khác với Bộ Hung ti, nhưng có chút tương tự với Tuần Tra Ti, chỉ bất quá người phía trước chủ yếu là tuần tra trên biển, người sau là bên cạnh bờ nội thành.

Lúc đến gần, Hứa Thanh cẩn thận nhìn lướt qua, lại nhìn chung quanh, sau khi xác định không có gì đáng ngại mới bước vào quán ăn.

Mới vừa đi vào, tiểu nhị liền chú ý tới Hứa Thanh, nhiệt tình đến chào hỏi, sau khi biết được gian phòng Hứa Thanh muốn đi, tiểu nhị này càng nhiệt tình, mang theo Hứa Thanh đi lên tầng hai.

Gian phòng Chu Thanh Bằng đặt là gian cuối cùng của tầng hai, mà trên tầng hai của quán ăn này, trên thực tế là không mở ra cho bình dân, chỉ có đệ tử Thất Huyết Đồng mới có tư cách.

Khi tới gần gian phòng, Hứa Thanh cũng đã nghe được trong căn phòng cuối cùng truyền đến tiếng cười nói của đám người Chu Thanh Bằng.

“Chu sư huynh, lần đầu tiên ta tới nơi này đấy, nghe nói quán ăn này rất khó đặt trước, đệ tử tầm thường căn bản không thể đặt được, vả lại nơi đây còn có ba món thức ăn đặc thù, nghe nói còn có trợ giúp nhất định đối với tu vi.”

“Cũng không có gì, đây là sản nghiệp của Hải Phòng ti, đối với đệ tử Hải Phòng ti chúng ta mà nói, có thể tùy ý đặt trước, sau này nếu tiểu Tuệ ngươi có cần, cứ nói với ta một tiếng thì ta giúp ngươi đặt trước.”

“Vậy ta liền cám ơn Chu sư huynh rồi, Chu sư huynh, ta mời ngươi một chén.”

Thanh âm kiều mị vang vọng trong phòng, Hứa Thanh đã bước đến cửa vào, theo tiểu nhị mở cửa phòng ra, cảnh chiếu vào trong mắt Hứa Thanh là một cái bàn bày đầy thức ăn, cùng với ba người ngồi.

Hai nữ một nam, nam chính là Chu Thanh Bằng, lúc này mặt mày hớn hở cầm chén rượu, một bên là Từ Tiểu Tuệ nhỏ nhắn xinh xắn mang theo vẻ quyến rũ.

Một vị sau cùng chính là Lý Tử Mai, nàng vẫn rất là câu nệ giống như lúc trước, ngồi ở chỗ kia nhưng có chút khẩn trương cùng với luống cuống.

Hứa Thanh xuất hiện, khiến cho hai người ngoại trừ Chu Thanh Bằng cũng đều sửng sốt một chút, nhao nhao nhìn về phía hắn.

“Vị sư huynh này, ngươi là?” Ánh mắt Từ Tiểu Tuệ sáng lên, nhìn mặt Hứa Thanh, trong mắt đã có gợn sóng, cũng cảm nhận được chấn động linh năng kinh người trên người Hứa Thanh.

Chu Thanh Bằng thấy Hứa Thanh đã đến, tươi cười đứng lên, không đợi hắn mở miệng, Lý Tử Mai nhìn về phía Hứa Thanh, mang theo một chút do dự nói khẽ.

“Là Hứa Thanh sư huynh sao?”

Nàng vậy mà có thể liếc mắt liền nhận ra hắn.

——

Chương 166: Nổi danh không dễ dàng (1)

Theo thanh âm nhẹ nhàng của Lý Tử Mai vang lên, ánh mắt của Từ Tiểu Tuệ không tự chủ được mở to một chút, nhìn Hứa Thanh.

Không thể trách nàng không nhận ra, thật sự là Hứa Thanh trong trí nhớ của nàng là một người tràn đầy bụi đất, bộ dạng vô cùng dơ bẩn.

Nhưng hôm nay, người đứng ở ngoài cửa phòng sạch sẽ, dáng người cao ngất, mái tóc đen dài được thả tự nhiên ở phía sau, lộ ra vẻ tự nhiên khó tả, nhất là khuôn mặt đủ để cho người ta trầm mê vào trong đó.

Vô cùng tuấn tú.

Gương mặt giống như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, dưới một đôi mày kiếm là một đôi mắt dài nhỏ, u ám thâm sâu, lơ đãng toát ra tinh quang cùng với lực lượng linh năng trên người, khiến người ta không dám xem thường.

“Là ta.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Khuôn mặt Từ Tiểu Tuệ ửng đỏ, cầm lấy chén rượu uống một hơi để che giấu chấn động trong nội tâm.

Chu Thanh Bằng cười ha ha tiến lên nghênh đón.

“Hứa Thanh sư đệ, tới đây ngồi xuống.”

Nhìn bọn họ, Hứa Thanh chắp tay lễ độ, sau đó đi tới ngồi ở một bên, ánh mắt cũng đảo qua ba người, so với sự lạnh lùng hung tàn trong tông môn, nhóm ba người đệ tử cùng nhập môn với hắn rõ ràng vẫn còn lưu lại một chút nét ôn lương.

Nhưng hiển nhiên, hoàn cảnh của tông môn cũng có ảnh hưởng đối với bọn họ, như Chu Thanh Bằng nhìn như rạng rỡ, nhưng trong thần sắc còn che giấu sự mỏi mệt, vẫn bị Hứa Thanh nhìn ra.

Nhất là trên người của y, còn nhiều hơn một chút tang thương, đây là người đã trải qua một ít chuyện mới thu được.

Về phần Từ Tiểu Tuệ, Hứa Thanh có chút không rõ biến hóa của nàng, hắn chẳng qua là cảm thấy đối phương hình như càng lúc càng giống những nữ tử trong cái lều vải bằng lông vũ trong doanh địa của thập hoang giả, ừ…như gái điếm lẳng lơ.

Chỉ có Lý Tử Mai là không biến hóa lớn, chỉ là trong vẻ tự ti cùng câu nệ, ánh mắt bên trong cũng có nhiều hơn chút cảnh giác cùng cẩn thận, hình như đối với nàng mà nói, bất luận là người nào xuất hiện ở bốn phía đều sẽ bị nàng đề phòng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, theo mọi người đơn giản câu thông, tuy phần lớn thời gian Hứa Thanh đều im lặng không nói lời nào, thế nhưng bầu không khí trong phòng vẫn dần dần sôi động lên, dù sao đối với bọn họ mà nói, thời gian vào tông môn vẫn là quá ngắn.

Chỉ là phần lớn đều do Chu Thanh Bằng cùng Từ Tiểu Tuệ cười nói, Lý Tử Mai cũng giống với Hứa Thanh, cũng lựa chọn im lặng, thỉnh thoảng lúc nhìn Hứa Thanh thì trên thần sắc của nàng rõ ràng có chút tự ti.

Rất nhanh, Chu Thanh Bằng uống thêm mấy chén, cảm khái mở miệng.

“Thật ra trước khi vào tông môn, ta đã biết rõ một chút sự tình ở trong tông môn, nhưng chân chính đi vào mới phát hiện, nghe nói và tự mình cảm thụ là không giống nhau, ở trong Thất Huyết Đồng… Muốn sống tốt hơn một chút… quá khó khăn, chỉ cần hơi không cẩn thận một chút, ngoài chết cũng chỉ có chết.”

“Có lẽ các ngươi cũng có cùng loại cảm thụ này đúng không… Hứa Thanh sư đệ, ta còn không biết ngươi nhậm chức ở ngành nào đấy? Ta là đi tới Hải Phòng ti, tiểu Tuệ cũng rất có bản lĩnh, trong khoảng thời gian ngắn liền đổi được Pháp Chu, sau đó được an bài vào Điều Độ ti.”

Từ Tiểu Tuệ ở một bên nghe vậy, nụ cười có chút phức tạp, nhẹ gật đầu.

“Ta ở Bộ Hung ti.” Hứa Thanh có chút không thích bầu không khí nơi này cho lắm, ở trong nơi này khiến cho hắn cảm thấy trái ngược với vẻ lạnh lùng và hung tàn cùng người ở phía ngoài, vì vậy nhẹ giọng mở miệng.

“Bộ Hung ti?” Ánh mắt Từ Tiểu Tuệ lại phát sáng lên.

Trong mắt Lý Tử Mai cũng lộ ra một chút hâm mộ, so với Từ Tiểu Tuệ, mặc dù nàng bây giờ không còn ăn mặc vô cùng bẩn thỉu như thập hoang giả nữa, nhưng vẫn rất là bình thường như trước, cho nên càng cúi đầu thấp hơn.

Đối với nàng mà nói, trong bốn người, ba người đều đã có Pháp Chu, chỉ có chính mình vẫn còn rất tầm thường, khiến cho nàng ngồi ở chỗ này có áp lực rất lớn.

“Hứa Thanh sư đệ, ngươi vậy mà được tới Bộ Hung ti, mấy ngày hôm trước Bộ Hung ti các ngươi đã làm một chuyện lớn a, treo mấy nghìn cái đầu người của đám Dạ Cưu ở trên tường thành, mấy ngày nay mọi người đều đang thảo luận vấn đề này, đúng rồi, lấy thực lực của ngươi khi tham gia khảo thí, lần hành động vừa rồi ngươi cũng có tham dự chứ?”

Chu Thanh Bằng nghe vậy, thần sắc hơi động, lúc trước y đã từng gặp Hứa Thanh một lần, cảm thụ được chấn động linh năng trên người Hứa Thanh, vừa rồi y cũng phát hiện hình như Hứa Thanh lại mạnh hơn một chút, vì vậy lại hỏi thăm dò.

“Nhưng mà loại nhiệm vụ cỡ lớn như thế này, thật ra cũng có mạo hiểm cực lớn, mặc dù Hứa Thanh sư đệ luyện thể không tệ, nhưng dù gì thuật pháp cũng mới là thủ đoạn công kích sắc bén nhất của chúng ta, ngươi mới vừa tiến vào tông môn, cố gắng sinh tồn và tu hành mới là trọng điểm, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội để cho chúng ta thể hiện bản thân.”

Chương 167: Nổi danh không dễ dàng (2)

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Chu Thanh Bằng, nhìn ra đối phương đang thăm dò, trên thực tế hắn cảm thấy ba người đồng môn này, ở trên tâm tính cũng rất tốt, không có quá nhiều ý nghĩ xấu, đây cũng là một trong những nguyên nhân ngoại trừ Quỷ Dục Hấu khiến cho hắn nguyện ý tới đây một chuyến.

Vì vậy hắn nhẹ gật đầu, không nói chuyện.

"Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy cũng tương tự với Hải Phòng ti chúng ta, bên trong đều đông đảo mãnh nhân. Đúng rồi, Hứa Thanh sư đệ, nghe nói hành động lần này của Bộ Hung ti các ngươi xuất hiện một nhân vật khó lường."

"Hình như là bên trong bộ chữ Huyền của Bộ Hung ti các ngươi có một mãnh nhân, tên gọi là gì thì ta không biết, nhưng nghe nói người này có thể giết chết đầu sỏ Ngưng Khí đại viên mãn của bên địch, là một người duy nhất không phải đội trưởng nhưng lại có thể chém giết được đầu sỏ bên địch trong lần hành động lần này, nghĩ đến có lẽ cũng phải tu luyện Hóa Hải Kinh đạt đến đỉnh phong mới có thể làm được, công lao như vậy, nghe nói sẽ được đề bạt."

Chu Thanh Bằng cảm khái, trong mắt tràn đầy hâm mộ, những lời này không còn thăm dò nữa, mà thật sự là hâm mộ.

Trong nhận thức của y, chuyện này không thể nào có liên quan Hứa Thanh được, Hứa Thanh mặc dù luyện thể rất mạnh, có khí huyết hóa ảnh, nhưng sau khi tu hành Hóa Hải Kinh, Chu Thanh Bằng đã ý thức được, thuật pháp của Hóa Hải Kinh rất sắc bén, có thể dễ dàng chém giết luyện thể, nhất là trong Bộ Hung ti có rất nhiều cường giả.

Cho dù lúc trước Chu Thanh Bằng có phát giác được chấn động linh năng Hóa Hải Kinh của Hứa Thanh cũng rất mạnh khi ở trong tiệm thuốc, nhưng y vẫn như trước không thể liên tưởng tới việc Hứa Thanh có thể trổ hết tài năng từ trong nơi có cường giả như rừng như Bộ Hung ti, sau đó còn có thể chém giết tên đầu sỏ Ngưng Khí đại viên mãn bên địch.

"Ta cũng nghe nói chuyện này, mấy ngày nay chuyện này được truyền vô cùng nhiều, hình như là ở đội 6 phân bộ chữ Huyền.” Từ Tiểu Tuệ ở bên cạnh, gắp đồ ăn cho Hứa Thanh và Chu Thanh Bằng, cười mở miệng.

Đúng là những đệ tử các ngành trong mấy ngày nay đều đang đàm luận về hành động thu lưới bắt Dạ Cưu của Bộ Hung ti, nhất là chuyện về người nổi bật trong hành động lần này, phần lớn mọi người đều từng thảo luận qua việc này.

Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, trọng điểm mấy ngày nay của hắn đặt vào trên việc tìm kiếm thời cơ đánh chết tên thiếu niên nhân ngư tộc, không có chú ý những chuyện này, bây giờ hắn mới lần đầu tiên biết được lời đồn đại bên ngoài, cũng lần đầu tiên nghe nói mình sẽ được đề bạt.

“Chuyện này không liên quan với chúng ta, đối với chúng ta mà nói… Sống sót mới là quan trọng.”

Chu Thanh Bằng thổn thức, sờ lên chân của mình, chỗ đó có một vết sẹo còn không có hoàn toàn khép lại, sau đó y ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh một mực im lặng, thật tâm nói.

“Hứa Thanh sư đệ, ngươi cũng không nên cứ quái gở như thế này mãi, tính cách này của ngươi phải sửa lại đi, phải học được cách biến hóa linh hoạt, ví như đối với cấp trên mà nói, nên tặng chút lễ vật gì đó, như vậy mới có cơ hội nhận được sự che chở, mới có thể sống tốt hơn.”

Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu, hắn không giỏi ăn nói, cũng không biết nên nói cái gì, vì vậy bữa cơm này, đa số thời gian đều là ngồi nghe, mà Chu Thanh Bằng cũng chầm chậm khôi phục thần thái khi chưa đi vào tông môn, khi thì tươi cười nâng chén, chi phối bầu không khí trong phòng.

Lúc này rõ ràng Chu Thanh Bằng đã uống nhiều quá, bắt đầu khoe khoang một chút thành tích của bản thân.

Ví dụ như y có quan hệ hòa hợp như thế nào với cấp trên ở bên trong Hải Phòng ti, ví dụ như bây giờ y nhận thức và quen biết được bao nhiêu bằng hữu ở trong Hải Phòng ti, đã lấy được lợi ích gì, thậm chí còn đảm nhiệm việc giúp cho Từ Tiểu Tuệ tăng phạm vi quan hệ lên.

Đương nhiên y cũng nhiều lần khuyên bảo Hứa Thanh phải sửa lại tính tình, đối với bên Lý Tử Mai thì y cũng hứa sẽ hỏi bên Hải Phòng ti còn cần tạp dịch hay không, nếu có sẽ đề cử nàng tới.

“Lão đại của ta hứa hẹn, chỉ cần lần này thành tích khảo hạch của ta tốt hơn một chút, liền dẫn tiến cho ta gặp Đinh Tiêu Hải sư huynh, các ngươi biết Đinh sư huynh không, đó là người được xưng là Luyện Khí đệ nhất nhân của ngọn núi thứ bảy chúng ta.” Đáy lòng Chu Thanh Bằng rất là đắc ý, Từ Tiểu Tuệ ở một bên cũng phối hợp tươi cười nịnh nọt, khiến cho bầu không khí trong phòng càng ngày càng hòa hợp.

Hứa Thanh cũng cười, nâng chén chúc mừng.

Hắn không ghét Chu Thanh Bằng, mỗi người đều có phong cách sống của mình, Từ Tiểu Tuệ có thể nhanh như vậy thu được Pháp Chu, có nghĩa nàng cũng có bổn sự của riêng mình. Về phần Lý Tử Mai, Hứa Thanh vốn cũng không giỏi câu thông, nhưng hắn cảm thấy người có thể lần đầu tiên nhìn liền nhận ra mình, sức quan sát của đối phương nhất định cực kỳ nhạy cảm.

Bữa cơm này, đã ăn được một canh giờ rồi.

Rượu cũng đã uống qua ba tuần, bên ngoài đã là đêm khuya, men say trên người Chu Thanh Bằng càng đậm, mọi người kết thúc, lúc này Chu Thanh Bằng giao Quỷ Dục Hấu cho Hứa Thanh, cũng không đợi Hứa Thanh trả thù lao, Chu Thanh Bằng liền khoát tay chặn lại.

“Trong nhà của ta vẫn còn, chút này đã là thứ gì, coi như là lễ vật giữa bằng hữu đi.”

Hứa Thanh nhìn cái túi chứa Quỷ Dục Hấu, lại chú ý thần sắc đầy thành ý trên mặt Chu Thanh Bằng, y thật sự có dự định tặng cho mình, vì vậy hắn suy nghĩ một chút, cũng không cưỡng ép trả thù lao, ôm quyền nói cảm tạ.

Giờ phút này bốn người đi ra khỏi phòng, khi đi đến cửa quán ăn, Chu Thanh Bằng nhìn Hứa Thanh, cười mở miệng.

“Hứa Thanh sư đệ, ta ở Hải Phòng ti bộ Khôn, còn không biết ngươi ở bộ phận nào trong Bộ Hung ti, về sau mọi người qua lại nhiều chút, lúc nhàn hạ ta cũng sẽ đi tìm ngươi ôn chuyện, chúng ta là người cùng nhập môn, nhất định phải qua lại nhiều chút, bên trong cái tông môn lạnh lùng này, chúng ta có thể…tín nhiệm lẫn nhau, mọi người cùng hợp thành một đoàn đi về phía trước.”

Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu.

“Ta ở bộ Huyền.”

Chương 168: Nổi danh không dễ dàng (3)

“Bộ Huyền? Cùng một ngành với người mãnh nhân kia hả? Hắn ở đội 6, Hứa Thanh huynh đệ ở đội nào?” Chu Thanh Bằng nghe xong lời này, cũng tỉnh rượu vài phần, Từ Tiểu Tuệ một bên cũng rất kinh ngạc.

Hứa Thanh nhìn Chu Thanh Bằng cùng Từ Tiểu Tuệ, còn có ánh mắt của Lý Tử Mai ngưng tụ trên người mình, có chút do dự.

“Ta cũng ở đội 6…”

Ánh mắt Chu Thanh Bằng trợn to, sửng sốt một chút.

Trên mặt Từ Tiểu Tuệ cũng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc nói một câu.

“Cùng một ngành cùng một đội với người mãnh nhân kia? Người mãnh nhân kia hình như cũng họ Hứa…”

Lời nói còn chưa dứt, cho dù Từ Tiểu Tuệ có phản ứng chậm đi nữa, vẫn như nghĩ tới cái gì, lập tức ngẩn ngơ.

“Hình như trong cùng một đội cũng có hai mươi mấy người…” Chu Thanh Bằng thấp giọng nói, giờ phút này đã hoàn toàn tỉnh rượu.

Duy chỉ có lúc Lý Tử Mai nhìn Hứa Thanh, trong thần sắc rung động mang theo chút giật mình, trên thực tế lần đầu tiên nàng trông thấy Hứa Thanh, liền nhạy cảm phát giác được, trên người đối phương có mùi máu tươi còn chưa tiêu tán.

Bầu không khí bốn phía thoáng cái trở nên yên tĩnh, sau một lúc lâu, Chu Thanh Bằng cười ha ha, chấp tay về phía Hứa Thanh, che giấu nội tâm kinh hãi.

Về phần Từ Tiểu Tuệ, thần sắc nàng vẫn hoảng hốt, nhìn Hứa Thanh muốn nói lại thôi, nhưng đúng là vẫn không hỏi ra khỏi miệng.

Rất nhanh mọi người mang theo tâm tư, riêng phần mình rời đi.

Chỉ là sau khi Chu Thanh Bằng rời đi, thân thể của y run một cái, trong mắt mang theo vẻ không cách nào tin cùng một tia chờ mong, lập tức lấy ra lệnh bài thân phận hỏi thăm danh tính người trong lời đồn đại, y muốn biết bên trong đội 6 bộ Huyền, có mấy người có họ Hứa…

Hứa Thanh nhìn bóng dáng từng người rời đi, quay người vào trong bóng đêm định rời khỏi, nhưng chưa rời đi được vài bước, hình như có điều gì làm cho hắn phải quay lại nhìn về phía quán ăn.

Chỗ đó có một bóng người nhỏ gầy, đang đứng ở cửa vào quán ăn, khúm núm thương lượng cái gì cùng người tiểu nhị, mà thần sắc người tiểu nhị hình như có chút không kiên nhẫn.

“Nói như thế nào thì ngươi cũng là đệ tử tông môn, đừng làm khó dễ ta chứ, những đồ ăn kia của các ngươi đều đã bị thu dọn hết rồi, ngươi muốn đóng gói thì phải nói sớm chứ.”

Bóng dáng nhỏ gầy này chính là Lý Tử Mai, nàng đi rồi mà quay lại, mà giờ phút này nghe được lời nói của tiểu nhị, thần sắc của nàng có chút đắng chát.

Hứa Thanh nhìn một màn này, trầm mặc sau đi tới, theo hắn tới gần, Lý Tử Mai lập tức phát hiện, khi quay lại nhìn thấy Hứa Thanh, sắc mặt lập tức đỏ thẫm, trong nháy mắt tiếp theo lại hóa thành trắng bệch, cả người đứng ngây ở chỗ đó, lòng tự trọng khiến cho thân thể nàng mơ hồ run rẩy.

“Chắc có lẽ không nhanh như vậy đã thu dọn rồi chứ.” Hứa Thanh đi đến phụ cận, nhìn tiểu nhị, bình tĩnh mở miệng.

Tên tiểu nhị quét liếc mắt nhìn Hứa Thanh, gã ở trong tửu lâu đã từng gặp rất nhiều đệ tử, gã mơ hồ có cảm giác vị trước mắt này có chút không dễ chọc, vì vậy thái độ cung kính hơn.

“Có lẽ là chưa thu dọn.” Nói xong, hắn vội vàng đi vào, không bao lâu sau đi ra, cầm trong tay cái hộp đóng gói, đưa cho Lý Tử Mai.

Lý Tử Mai thấp giọng nói cảm tạ, đứng ở nơi đó câu nệ vô cùng, nàng sở dĩ rời đi rồi lại quay về, chính là không muốn bị người nhìn thấy, lòng tự ái của nàng khiến cho nàng giờ phút này chỉ biết cắn môi, cũng sắp cắn chảy cả máu ra rồi.

“Không có chuyện gì đâu, đồ ăn vốn không nên để bị lãng phí, ta khi còn bé cũng đã ăn quá nhiều cơm thừa của nhà người ta rồi, có đôi khi còn phải chém giết cùng mọi người mới có đồ ăn.” Hứa Thanh thong thả mở miệng.

Lý Tử Mai ngẩng đầu, nhìn Hứa Thanh, há miệng nhưng không nói ra lời, dưới ánh trăng, có gió thổi tới, thổi bay tóc của Lý Tử Mai, lộ ra một vết sẹo rất sâu thường xuyên được che giấu ở trên cổ nàng.

Nhìn qua Lý Tử Mai, chẳng biết tại sao Hứa Thanh lại nghĩ tới tiểu cô nương ở trong doanh địa thập hoang giả, cũng cảm nhận được khí tức dị chất nồng đậm trên người Lý Tử Mai.

Đệ tử chưa đổi được Pháp Chu, mặc dù thu nhập không nhiều lắm, nhưng so sánh với đệ tử có Pháp Chu mà nói…

Nói một cách bình dân thì cũng vẫn còn tạm được, cho nên trạng thái của Lý Tử Mai không nên như thế này, trừ phi nàng là vì mua sắm Pháp Chu, dùng toàn bộ thu nhập đi đổi điểm cống hiến, ngày thường cũng phải tiết kiệm đến trình độ cực kỳ hà khắc mới dẫn đến tình trạng thế này.

Vì vậy Hứa Thanh im lặng, sau đó lấy ra mấy khối Bạch Đan tự tay luyện chế ở trong túi da, đặt vào trong tay Lý Tử Mai.

“Cố gắng lên, ta muốn thấy ngày ngươi đổi được Pháp Chu.”

Nói xong, Hứa Thanh quay người rời đi.

Mỗi người đều có cách sống của chính mình, người khác có thể giúp đỡ không nhiều lắm, tất cả đều là do bản thân lựa chọn.

Lý Tử Mai kinh ngạc nhìn bóng lưng Hứa Thanh, thật lâu sau mới cúi đầu nhìn Bạch Đan trong tay, từ sâu trong nội tâm hiện ra một tia ấm áp không cách nào hình dung, ở trong thế giới lạnh như băng này, ở trong một cái tông môn tàn khốc, lần đầu nàng cảm nhận được cảm giác ấm áp như vậy.

Vì vậy sau khi im lặng một lát, lúc nàng ngẩng đầu lần nữa, trong mắt của nàng ẩn chứa một tia cảm kích.

Nàng cảm kích đối phương cho nàng Bạch Đan, càng cảm kích chính là câu nói cổ vũ kia.

Lòng tự ái của nàng khiến cho nàng không cần người khác đồng cảm, cũng bài xích bất luận người nào thương cảm nàng, nhưng nàng cần người khác cổ vũ.

“Cảm ơn, ta nhất định sẽ đổi được Pháp Chu!”

Chương 169: Hợp lý (1)

Thời gian trôi qua, đã qua được hơn nửa tháng của tháng 10.

Lúc này vốn phải là mùa Hàn Lộ, nhưng bởi vì vị trí địa lý của Thất Huyết Đồng gần biển, cho nên lúc ban ngày vẫn nóng bức như trước.

Chỉ có đến ban đêm, những cơn gió mới trở lên rét lạnh, biển cũng như thế, dường như sự lạnh lẽo ở dưới đáy biển âm u đã đi theo ánh trăng, xuyên qua mặt biển rồi bao phủ thiên địa, rót toàn bộ cái giá lạnh vào trong cơ thể người tu hành trong đêm, để cho bọn họ sớm nhận thức được sự đáng ghét của mùa đông, nhận thức hàn ý của thế giới này.

Giờ phút này gió đêm thổi tới, ánh trăng chiếu xuống trên bến cảng, trải khắp mỗi một tấc trên con đường đá màu xanh, cũng chiếu xuống người Hứa Thanh vừa kết thúc công việc một ngày, đang mang theo sự đề phòng đi về nơi cập bến.

Hứa Thanh giẫm lên ánh trăng, dáng người cao ngất, trường bào màu xám đung đưa từng nhịp theo bước chân đi về phía trước của hắn, mái tóc dài của hắn hình như cũng đang bay múa trong đêm, từ xa nhìn lại, tựa như một bức tranh cô độc dưới ánh trăng.

Duy chỉ có gió lạnh trong bóng đêm, mới khiến cho bản năng của Hứa Thanh có chút lạnh.

Không phải thân thể lạnh, mà là ký ức trong xóm nghèo đến bây giờ còn lưu lại.

Tựu như một bức tranh bị khói lửa đốt tạo thành dấu vết, đã có vết ám khói, dù toàn bộ bức tranh đã hoàn thiện, dù là dùng mực nước phủ lên che lấp lại chỗ từng bị khói lửa hun đốt qua, khiến cho người ngoài không nhìn ra, nhưng bản thân bức tranh này vẫn nhận thức rõ, cái dấu vết kia vẫn còn tồn tại như trước.

Trong gió lạnh, Hứa Thanh hít sâu một hơi, bước chân cũng nhanh hơn một chút.

Lúc này đã cách lần tụ họp lần trước cùng đám Chu Thanh Bằng được nửa tháng.

Nửa tháng này Hứa Thanh vẫn như cũ, mỗi ngày đi tới Bộ Hung ti trực ban, hắn cũng không thấy vụ đề bạt theo như lời Chu Thanh Bằng nói, cũng không thèm để ý.

Bởi vì đối với Hứa Thanh mà nói, tu hành mới là trọng điểm ở giai đoạn hiện tại của hắn.

Hóa Hải Kinh của hắn đã lên đến tầng thứ bảy đỉnh phong, cách đột phá không xa.

Hải Sơn Quyết cũng là như thế, sắp đạt tới tầng thứ tám.

Điều này khiến cho Hứa Thanh rất chờ mong.

Hắn cảm thấy dựa theo chiến lực hiện tại bản thân, đợi đến khi Hóa Hải Kinh cùng Hải Sơn Quyết song song đột phá đến tầng thứ tám, lúc này nếu mà hắn đối mặt với chính mình khi chưa tới Thất Huyết Đồng, đại khái có khả năng là có thể không tổn hao gì mà thuấn sát.

Thậm chí nếu gặp lại lão tổ Kim Cương tông, Hứa Thanh cảm thấy sau khi bản thân đã tới tầng tám, mặc dù vẫn đánh không lại đối phương, nhưng nếu phối hợp với cái bóng, tập kích và toàn lực ứng phó, nhất định sẽ có được cơ hội đối kháng vài chiêu với đối phương.

“Sắp rồi…”

Hứa Thanh nheo mắt lại, địch nhân hắn muốn giết nhất bây giờ, ngoại trừ lão tổ Kim Cương tông, còn có thêm một tên thiếu niên nhân ngư tộc.

Người trước hắn cảm thấy không cần chờ quá lâu, sớm muộn mình sẽ có đủ sức mạnh đánh chết đối phương, người sau thì hắn đang tìm cơ hội.

Chỉ là có chút tiếc nuối, trong nửa tháng này, hầu như mỗi ngày hắn đều cẩn thận ẩn nấp đi theo thiếu niên nhân ngư tộc này, tìm kiếm cơ hội đánh chết đối phương, nhưng bên người đối phương luôn có người bảo vệ, rất khó để ra tay.

Thỉnh thoảng có một lần, đối phương đúng như lời đội trưởng nói, một mình đi ra ngoài, nhưng lại dùng bảo vật che đậy khí tức và dáng người, khiến cho bản thân gã không hề có tung tích nào.

Hứa Thanh cũng rất khó tìm được dấu vết của gã, nhưng hắn vẫn kiên trì như trước, sau khi phân tích một phen, hắn ý thức được mình phải tìm biện pháp lưu lại ký hiệu trên người đối phương.

“Về sau nếu gặp lại đối thủ như vậy, phải lưu lại ký hiệu sớm hơn.”

Hứa Thanh thì thào, như lúc học cách xử lý thi thể, hắn cũng ghi nhớ việc này vào trong lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, hắn đã đến nơi cập bến ở cảng 79.

Mà đoạn đường này Hứa Thanh cũng không gặp phải ánh mắt ác ý nào, ban đêm cũng không có người nào tới quấy rầy hắn.

Mặc dù thời gian tới Thất Huyết Đồng không phải rất lâu, nhưng Hứa Thanh đã dần dần tạo ra một chút uy danh ở nơi này, uy danh như vậy khiến cho người đánh chủ ý với hắn giảm trên phạm vi lớn, vả lại phần lớn cũng cực kỳ cẩn thận.

Theo Hứa Thanh thả Pháp Chu ra, một chiếc thuyền to lớn bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, lúc hạ xuống mặt biển tạo thành tiếng đập nổ vang do va chạm với nước biển, bên cạnh còn dấy lên từng gợn sóng.

Phóng mắt nhìn tới, con thuyền bây giờ đã dài hơn 20 trượng, thân thuyền rộng 3 trượng, khí thế kinh người.

Boong thuyền đen nhánh ở dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng màu đen, cùng với rậm rạp vô số lân phiến nổi lên hàn quang bên ngoài, giống như giao hòa lại với nhau, phối hợp đầu con cá sấu dữ tợn cực lớn trên mũi tàu, khiến cho chiếc Pháp Chu này dường như thật sự hóa thành một con cá sấu vậy, trông cực kỳ hung mãnh.

Nhất là bên trong cái miệng mở lớn của con cá sâu, vô số hàm răng sắc bén cùng với ánh sáng âm u trong mắt nó, khiến nó tăng thêm vài phần chấn nhiếp.

Mà cẩn thận nhìn lại, còn có thể thấy vô số lân phiến bên ngoài thân thuyền so với trước kia thì đã có cấp độ cao hơn, thậm chí người ở bên ngoài không thể nhìn thấy, cả con thuyền đều ngập tràn lân phiến.

Càng có một cái xương đặc thù, xuyên suốt toàn bộ thân thuyền, tạo thành sức mạnh càng lớn hơn so với trước kia.

Chương 170: Hợp lý (2)

Bốn phía còn có những cơn gió đang vờn quanh, khiến cho Pháp Chu này giống như con thú lớn, tản phát ra từng trận khí tức vô cùng uy hiếp. Nhất là chỗ khoang thuyền, bây giờ đã rộng hơn trước rất nhiều, gian phòng bên trong cũng là như vậy, có chỗ nghỉ ngơi, có chỗ tu hành, thậm chí Hứa Thanh còn chế tạo một phòng dành riêng cho dược thảo.

Trừ bên ngoài những thứ này, bên trong thân thuyền thi thoảng còn có thể thấy một vòng ánh sáng màu xanh, như vật còn sống vậy, những nơi nó chạy qua sẽ khiến cho Pháp Chu càng kiên cố, càng mạnh hơn.

Quan trọng nhất là, ở bên trên boong thuyền có một cái chỗ lõm thật lớn, bên trong mặc dù không có vật gì, nhưng dày đặc trận pháp, hiển nhiên là đã được chuẩn bị từ sớm.

Những thứ này, chính là sau khi Hứa Thanh tiêu phí hơn 100 khối linh thạch, lấy tài liệu trung giai chế tạo ra Pháp Chu cấp 6!

Mà cái chỗ lõm thừa ra kia, lại tiêu phí của hắn thêm 10 khối linh thạch.

Bởi vì hắn thấy được tài liệu tương tự, đó là một khúc xương đầu của một con cá voi, một khi để vào liền có thể khiến cho Pháp Chu của hắn chắc chắn hơn nữa, sẽ đột phá từ cấp 6 đạt tới cấp 7 đỉnh phong.

Chỉ là cái khúc xương đầu của con cá voi này quá đắt, thuộc về một trong những tài liệu đỉnh cấp của Pháp Chu.

Giá cả của nó dĩ nhiên đắt kinh người, cần trọn vẹn 200 khối linh thạch.

Giá tiền này đã cực kỳ khoa trương, mấy ngày nay Hứa Thanh xem đi xem lại nhiều lần, âm thầm nghiến răng quyết định sẽ tích lũy đủ tiền mua lấy nó.

“Đợi tu vi của ta đột phá đến tầng tám, đợi mua được khúc xương đầu của cá voi, khiến cho Pháp Chu tăng đến cấp 7… Ta sẽ ra biển!”

Hứa Thanh thì thào, quyết đoán trong lòng, sau đó bước lên Pháp Chu rồi đi vào chỗ tu hành, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt tu luyện.

Gió biển thổi cả một đêm, vào lúc sáng sớm giống như đã mỏi mệt, dần dần vô lực mà phiêu tán đi, theo ánh mặt trời chiếu vào boong thuyền, Hứa Thanh mở mắt ra, chuẩn bị bắt đầu một ngày mới.

Sau hành động vây bắt Dạ Cưu, đa số công việc của Bộ Hung ti đều rất rảnh rỗi, chỉ là thỉnh thoảng Tuần Tra ti có một vài việc không cách nào xử lý, sẽ đến nhờ bọn họ giúp đỡ.

Như ngày hôm nay, Hứa Thanh vừa tới Bộ Hung ti, sau khi điểm danh trong sân của đội 6 bộ Huyền, liền nhận được yêu cầu hỗ trợ của Tuần Tra ti.

Người hành động không nhiều lắm, tính cả đội trưởng ở, tổng cộng 6 người.

Sau khi đi ra khỏi Bộ Hung ti, trong sự giới thiệu của đội trưởng, Hứa Thanh và những đội viên khác cũng biết mục tiêu của lần hỗ trợ này là Điều Hành ti.

Điều Hành ti và Hoa Tiêu ti cũng coi như là một đại bộ phận ở toàn bộ khu bến cảng, ti trước chịu trách nhiệm điều hành an bài các con thuyền ra vào, ti sau thì như là cánh tay điều hành, chịu trách nhiệm dẫn con thuyền bên ngoài đi vào bến cảng.

Cho nên bên trong từng khu cảng đều có phân bộ, hôm nay bọn họ sẽ đi tới cảng 96.

Hoa Tiêu ti và Điều Hành ti của cảng 96 mấy ngày gần đây đã xảy ra mâu thuẫn kịch liệt, bây giờ hơn 100 người của Hoa Tiêu ti đang tụ tập ở Điều Hành ti, giống như đang giằng co, cho nên Điều Hành ti đã báo đội tuần tra tới hòa giải, nhưng mà đội tuần tra cảm thấy khó giải quyết, cho nên xin Bộ Hung ti qua trợ giúp.

Sau khi nghe đội trưởng giới thiệu nhiệm vụ, bên trong đội viên đồng hành có người hiện lên vẻ mỉa mai mở miệng.

“Trọng điểm của cái mẫu thuẫn này, hình như là tháng này vốn nên ban thưởng thêm cho Hoa Tiêu ti ở cảng 96, nhưng Điều Hành ti cảng 96 lại cấp cho thấp hơn trước kia một thành, cái này đổi thành ai cũng sẽ không đồng ý.”

“Đệ tử của hai ngành Điều Hành ti cùng Hoa Tiêu ti ngoại trừ tiền lương thông thường, bởi vì Hoa Tiêu ti nhiều lúc giúp đỡ Điều Hành ti làm việc, mà khoản thu nhập của Điều Hành ti lại thêm nhiều, cho nên Điều Hành ti từng cảng đều phải đúng hạn cấp thêm khen thưởng cho Hoa Tiêu ti.”

Hứa Thanh nghe đến đây, cũng đã đại khái hiểu rõ việc lần này rồi.

“Việc này nha, là Điều Hành ti cảng 96 đoạn thời gian trước vừa đổi người phụ trách mới, chính là tên đệ tử hạch tâm Triệu Trung Hằng.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, không nói chuyện.

(bản dịch tại v.i.p b.a.c.h n.g.o.c s.a.c.h vui lòng không sao chép!)

“Vị đệ tử hạch tâm này vừa lên chức liền bất luận mọi thứ, cường thế sửa lại quy tắc, nghe nói là ban thưởng mỗi tháng của Hoa Tiêu ti nguyên bản từ 5-5, biến thành 9-1, vì vậy nhiều người đệ tử của Hoa Tiêu ti tức giận.”

Hứa Thanh nghe mọi người thảo luận, như có điều suy nghĩ, một đoàn người bọn họ đi đến Điều Hành ti cảng 96, từ xa nhìn lại, tạo hình kiến trúc của Điều Hành ti tựa như một cánh buồm trải trên mặt đất vậy, kiến trúc lớn nhỏ như rừng, một bên còn neo đậu không ít Pháp Chu.

Trước cửa lớn của Điều Hành ti giờ phút này có hơn 100 người của Hoa Tiêu ti chặn cửa, đang giằng co với đệ tử Điều Hành ti bên trong cánh cửa, tiếng cãi vã không ngừng truyền ra, không khí giương cung bạt kiếm càng ngày càng mãnh liệt, bốn phía còn có rất nhiều đệ tử đang vây xem.

Trong đó cũng có đệ tử Tuần Tra ti đang hòa giải, nhưng cả hai phe đều không nhượng bộ, cho nên khó khăn cực lớn.

Chỉ cần hơi có một chút tia lửa, hai phe vô cùng có khả năng trực tiếp động thủ trong bầu không khí căng thẳng như thế này.

Cho nên sau khi trông thấy Bộ Hung ti đã đến, đệ tử Tuần Tra ti nhao nhao thở ra, người vây quanh bên ngoài cũng tách ra một con đường để cho Bộ Hung ti tới gần.

Đội trưởng gặm táo, không nhìn song phương đang giương cung bạt kiếm, không ngó đến việc song phương và Tuần Tra ti đang hòa giải, mà đi tới địa phương vắng người cách đó không xa ngồi xuống xem náo nhiệt.

Nhiệm vụ của Bộ Hung ti là khi song phương thật sự chém giết nhau liền tiến lên dẹp loạn, bây giờ hai bên còn chưa chém giết nhau, cho nên không cần quan tâm tới bọn họ.

Các đội viên khác cũng như vậy, Hứa Thanh cũng học theo mọi người, ngồi xuống, ánh mắt đảo qua song phương, hắn không nhìn thấy Triệu Trung Hằng, nhưng thấy được một người quen.

Người này đứng ở ngay trước đoàn người của Hoa Tiêu ti, là một tên béo.

Chính là Hoàng Nham hào sảng tặng Ngưng Linh Diệp cho hắn ở trong tiệm thuốc hôm ấy.

Chương 171: Hợp lý (3)

“Điều Hành ti khốn kiếp, các ngươi làm như vậy là muốn đoạn đường sống của đệ tử Hoa Tiêu ti cảng 96 chúng ta đúng không, không có phần ban thưởng kia, tu hành và chế luyện thuyền của chúng ta đều chậm lại, chúng ta sẽ sống thế nào ở bên trong chủ thành thời khắc tràn ngập nguy cơ này đây? Đây là các ngươi muốn ép chết chúng ta chứ gì, nếu như kiểu gì cũng phải chết, chúng ta trước tiên khiến cho các ngươi chết trước!”

Hoàng Nham tựa hồ là đại biểu của Hoa Tiêu ti cảng 96, mặc dù mặc áo bào màu xám, nhưng lại ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dạng không chút nào gấp rút, trong thần sắc càng hiện ra sự hung tàn, thanh âm bén nhọn, đỏ mặt tía tai hô to.

Phía trước y là một người trung niên đứng ở bên trong cửa lớn của Điều Hành ti, người này tương tự mặc đạo bào màu xám, nhưng gã không phải là người của Điều Hành ti cảng 96, mà là tùy tùng hỗ trợ của Triệu Trung Hằng.

Chuyện này là Triệu Trung Hằng đề nghị, giờ phút này xảy ra vấn đề, với thân phận của đối phương, tự nhiên sẽ không đích thân đi ra giải quyết, cho nên an bài tùy tùng tới đây xử lý.

Giờ phút này trong mắt tên tu sĩ trung niên lộ ra hàn mang, càng có vẻ không vui nồng đậm, gã đã đi theo Triệu Trung Hằng rất lâu, mặc dù có thân phận tùy tùng, nhưng đệ tử dưới núi ngày thường gặp gã cũng phần lớn rất là cung kính với gã, bản thân gã lại thấy nhiều những đệ tử hạch tâm hơn người khác, vì vậy đã sớm quên mất thân phận của mình, đáy lòng của gã không hề để tâm tới mấy tên đệ tử áo bào xám này.

Nhất là gã đã biết rõ chủ tử nhà mình sẽ không thể nào thay đổi quy định, cho nên giờ phút này bày ra sự cường thế.

“Trong một nén nhang, nếu không muốn chết, lập tức, CÚT!”

Lời gã vừa nói ra, chúng đệ tử bên trong Hoa Tiêu ti nhao nhao nổi lên sát cơ, mà bên Điều Hành ti thấy như thế, trong ánh mắt cũng nhao nhao chớp động hàn mang.

Đệ tử bên trong từng ti của chủ thành Thất Huyết Đồng đều là những người giết chóc từ trong ổ sói giết ra, không có ai dựa vào người khác để đứng vững bước chân cả, giết chóc… Bọn họ không hề xa lạ gì.

“Muốn chúng ta cút? Cút thằng chó gia gia của ngươi! Đệt con mợ ngươi!” Hoàng Nham trừng mắt, trực tiếp lao đầu đụng tới, tốc độ của y rất nhanh, thân thể lại nặng, giờ phút này bùng nổ, nói động tay liền động tay.

Trong nháy mắt tiếp theo, bầu không khí căng thẳng giữa đệ tử Hoa Tiêu ti cùng Điều Hành ti ở ngoài cổng trực tiếp biến thành chém giết.

Tiếng nổ vang vọng, chấn động thuật pháp khuếch tán về bốn phương tám hướng, mấy trăm người loạn chiến, trực tiếp trình diễn trước mắt Hứa Thanh, máu tươi văng khắp nơi, tiếng kêu thê lương truyền khắp bốn phương.

Giờ phút này đệ tử chịu trách nhiệm hòa giải của Tuần Tra ti nhao nhao lui về phía sau, mà đám người Hứa Thanh vẫn như cũ ngồi ở chỗ kia.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn đội trưởng ở một bên, đội trưởng vẫn đang ăn táo, bộ dạng rất không hứng thú đối với trận hỗn chiến phía trước, thi thoảng còn reo hò vài tiếng khen hay.

“Bọn họ quá nhiều người, hỗn chiến cũng có chút nguy hiểm, chúng ta đợi bọn họ giết không sai biệt lắm liền tới dẹp loạn, huống hồ tông môn cũng không muốn nhìn thấy hai ngành chém giết… Cho nên tám chín phần mười sẽ ra mặt ngăn trở.”

Đội trưởng reo hò khen hay xong liền khẽ mở miệng nói với đội viên bên người.

Mà giờ khắc này, trong hỗn chiến của song phương đã xuất hiện thương vong, tiếng gào thét cùng tiếng nổ vang cũng mãnh liệt hơn, Hứa Thanh thấy Hoàng Nham trong đám người đang đỏ mắt điên cuồng ra tay, tu vi Ngưng Khí tầng bảy khiến cho y bộc phát ra lực sát thương rất mạnh.

Mà đúng lúc này, Hứa Thanh thấy tên trung niên lúc trước giằng co với Hoàng Nham bên trong đám người Điều Hành ti, đang nhanh chóng lui ra phía sau, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Nham mang theo vẻ âm độc, thừa dịp Hoàng Nham không cảnh giác, gã chợt phất tay, lập tức một thanh phi đao liễu diệp (mỏng như chiếc lá) từ trong tay áo gã bay ra.

Chất liệu của thanh phi đao đặc thù, có chút trong suốt, tốc độ cực nhanh, phía trên còn hiện ra một tia màu xanh nhàn nhạt, tựa như đã được bôi độc, bay thẳng đến cổ Hoàng Nham.

Hoàng Nham đang ở trong loạn chiến, nhất thời cũng không phát hiện, mắt thấy sẽ bị thanh phi đao này bay tới gần, ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, tay phải nhẹ nhàng bắn ra, lập tức một giọt nước trống rỗng hình thành, nháy mắt dùng tốc độ kinh người bay ra, trực tiếp phóng vào trên thân của thanh phi đao.

Lực lượng của giọt nước cực lớn, phịch một tiếng, thanh phi đao bị đụng chếch đi phương hướng, đảo qua trước mặt Hoàng Nham.

Hoàng Nham biến sắc, đầu tiên là nhìn Hứa Thanh, nhẹ gật đầu, sau đó biểu cảm dữ tợn chú ý đến trên người tên tu sĩ trung niên, gầm nhẹ một tiếng trực tiếp phóng đi.

“Đáng chết!” Tu sĩ trung niên lập tức rút lui, nhưng vẫn đã chậm, bị Hoàng Nham nhảy mấy cái trực tiếp đuổi theo, hung hăng đánh tới.

Tiếng rặc rặc bị trận hỗn chiến bốn phía bao phủ, chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt của tên tu sĩ trung niên kia trở nên nhăn nhó nhanh chóng phản kích ngược lại.

Loạn chiến tiếp tục, thương vong còn tăng thêm nữa.

Đội trưởng ngồi một bên liếc mắt quét nhìn Hứa Thanh một cái, cười nhạt.

Hứa Thanh không nói chuyện, thu hồi ánh mắt nhìn Hoàng Nham, lúc trước hắn ra tay là bởi vì hôm ấy Hoàng Nham đã hào sảng tặng Ngưng Linh Diệp cho hắn.

Mà rất nhanh, theo hai ngành chém giết càng ngày càng thê thảm, một tiếng quát khẽ tựa như tiếng thiên lôi từ đằng xa nổ vang truyền đến.

“Tất cả dừng tay!”

Trong lúc lời nói truyền đến, một bóng người từ đằng xa đạp không đến, lập tức có một luồng khí tức cường hãn kinh khủng từ trên bầu trời hạ xuống, trấn áp bát phương, khiến cho tâm thần của tất cả đệ tử trên mặt đất đều chấn động mãnh liệt, nhao nhao dừng tay.

“Tới giờ làm việc rồi.” Đội trưởng thấp giọng mở miệng, đứng lên, bày ra bộ dạng chấp pháp, thần sắc nghiêm nghị, Hứa Thanh và những đội viên khác cũng đều đứng dậy.

Chớp mắt khi một đám người bọn hắn đứng dậy, bóng người trên bầu trời nhanh chóng tới gần, tới giữa không trung, hóa thành một người thanh niên mặc đạo bào màu tím sậm.

Thanh niên này dung mạo xấu xí, ánh mắt không có quá nhiều chấn động, nhưng khí thế trên người lại vô cùng kinh người, giờ phút này gã đứng trên không trung, ánh mắt lạnh nhạt nhìn đệ tử song phương vừa dừng tay trên mặt đất.

Chương 172: Ta mời ngươi ăn trứng (1)

“Bái kiến Lý chấp sự.”

Khi thanh niên xuất hiện, Điều Hành ti cùng Hoa Tiêu ti nhao nhao dừng tay, thần sắc từng người đều lộ ra vẻ kính sợ, bên trong có người nhận ra thân phận của người tới, lập tức hành lễ.

Đồng thời bóng dáng Triệu Trung Hằng cũng nhanh chóng từ bên trong Điều Hành ti đi ra, sắc mặt gã có chút biến hóa, nhanh chóng cúi đầu về phía không trung.

Một màn này khiến cho ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn cảm nhận được chấn động kinh người trong cơ thể của người ở trên không trung, so sánh với lão tổ Kim Cương tông trong trí nhớ của Hứa Thanh, thì hình như người tới còn cường hãn hơn một chút.

Trong khi Hứa Thanh đang đứng quan sát, Lý chấp sự thần sắc lạnh lùng đứng giữa không trung mở miệng.

“Ta tiếp nhận mệnh lệnh của trưởng lão, đệ tử Điều Hành ti và Hoa Tiêu ti tham dự trận chiến này bị phạt 3 tháng tiền lương. Phần thưởng của Hoa Tiêu ti, chia như cũ!”

“Còn có Triệu Trung Hằng, trưởng lão triệu kiến ngươi, nhanh theo ta đi qua!”

Trong lúc nói lúc chuyện, Lý chấp sự chú ý đến trên người Triệu Trung Hằng, biểu cảm mặc dù không có chút biến hóa, nhưng bên trong lại mang theo một chút thất vọng.

Gã biết tất cả nguyên do của chuyện này là do đứa cháu ngu xuẩn của trưởng lão này, rõ ràng là đệ tử hạch tâm, rõ ràng có thân phận vô cùng cao quý, chỉ nắm tạm chức vụ nhưng lại có thể tạo ra loại sự kiện ảnh hưởng đám đông như thế này.

“Trưởng lão là người sáng suốt như vậy, tại sao lại có thể có người nối dõi ngu xuẩn như thế này chứ.”

Lý chấp sự thu hồi ánh mắt, giơ tay lên tung một trảo, Triệu Trung Hằng sắc mặt trắng bệnh bị gã bắt tới, sau đó cả hai vọt nhanh bay về phía ngọn núi thứ bảy.

Theo gã rời đi, sự tình giữa Điều Hành ti cùng Hoa Tiêu ti lập tức được giải quyết, nhưng máu tươi cùng thi thể tử vong đầy đất, khiến cho song phương vẫn còn mâu thuẫn, cũng chỉ là tạm thời đè xuống, hung hăng trừng mắt lẫn nhau.

“Được rồi, náo nhiệt cũng đã xem xong rồi, chúng ta cũng đi thôi, vị vừa rồi chính là tâm phúc bên người Triệu trưởng lão, Lý chấp sự Lý Địch Lăng, gã đích thân mang Triệu Trung Hằng đi, lần này Triệu Trung Hằng sẽ thảm rồi.”

Đội trưởng lấy ra một quả táo, đưa vào miệng ăn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Đội 6 đi theo y, Hứa Thanh quay lại, đưa mắt nhìn đám đệ tử Hoa Tiêu ti đang túm tụm lại thương lượng chuyện gì đó với Hoàng Nham, sau đó hắn thu hồi ánh mắt, chậm rãi đi xa.

Lúc này có gió biển thổi tới, hất bay những sợi tóc dài trên trán Hứa Thanh, lộ ra hai mắt hắn, cũng lộ ra sự ân oán rõ ràng bên trong cặp mắt ấy.

Việc tuần tra của ngày hôm nay theo ánh chiều tà mà lướt qua, theo hoàng hôn phủ xuống, dần dần qua đi.

Hứa Thanh kết thúc công việc một ngày, giẫm trên ánh hoàng hôn, bí mật đi theo tên thiếu niên nhân ngư tộc, nhưng đáng tiếc vẫn không tìm được cơ hội, vì vậy trở về nơi cập bến, vào trong Pháp Chu bắt đầu tu hành.

Thời gian ở Thất Huyết Đồng có nhiều chuyện đặc sắc hơn nhiều so với lúc còn ở doanh địa của thập hoang giả, nhưng tần suất tu hành của Hứa Thanh cũng không cải biến chút nào, hắn biết rõ, cái này mới là căn bản của mình.

Vả lại kế hoạch ra biển của hắn theo tu vi sắp đột phá, cũng đã sắp tới gần.

“Đột phá tu vi không khó, nhưng tài liệu để nâng cấp Pháp Chu lên tới cấp 7 ta vẫn không mua nổi.” Hứa Thanh thì thào, lấy ra một bầu rượu từ trong túi da, uống một ngụm.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã thích ý vị của rượu, giờ phút này uống vào, đáy lòng lại có suy nghĩ có nên đi một chuyến đến đường Bản Tuyền kiếm thêm không, nhưng sau khi nghĩ kỹ, hắn cảm thấy trước khi nắm chắc tiêu diệt được đối phương, vẫn không nên đánh rắn động cỏ.

Vì vậy Hứa Thanh lại uống xong một ngụm rượu, sau đó thoáng lắc lắc bầu rượu, phát hiện nó đã trống rỗng.

Nhưng giờ phút này trời đã tối, Hứa Thanh cũng không muốn ra ngoài mua rượu, dứt khoát để nó sang một bên, nhắm mắt đả tọa.

Thời gian trôi qua, trăng rất nhanh liền treo lên trên cao, ánh trăng chiếu xuống mặt biển, chiết xạ nước biển trên bến cảng tựa như biến nó thành một tấm gương trong đêm tối, có phần tạo ra một loại mỹ cảm thần bí.

Mà ở trong bóng đêm, Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn ra phía bên ngoài khoang thuyền.

Thời gian không lâu, tiếng bước chân từ bên cạnh bờ truyền đến, dần dần tới gần Pháp Chu, ngay khi trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, bên ngoài truyền đến một tiếng nói quen thuộc.

“Hứa Thanh huynh đệ có ở đây không, ta là Hoàng Nham ở Hoa Tiêu ti a.”

Nghe được thanh âm này, tinh mang trong mắt Hứa Thanh nội liễm lại, đứng dậy đi ra khỏi khoang thuyền, thấy được một tên béo đứng bên cạnh bờ, toàn thân mặc một bộ trường bào màu xám, trên bụng có từng vòng từng vòng thịt ngấn ra.

Sau khi thấy Hứa Thanh, trên mặt tên béo nở nụ cười, sau khi giải quyết xong việc bên Hoa Tiêu ti, ở trên đường y trở về gặp được một việc cực kỳ vui vẻ, cho nên ban đêm đã hưng phấn uống một chút rượu, trong khi say rượu lại nhớ tới một màn ban ngày, vì vậy liền dò hỏi một chút, sau khi biết tên cùng nơi cập bến của Hứa Thanh, liền đi đến đây nói lời cảm tạ.

“Hứa Thanh huynh đệ, chuyện ngày hôm nay, cám ơn ngươi.”

Hứa Thanh nhìn qua tên béo, nhẹ gật đầu, thần sắc bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Không cần cám ơn, hôm nọ ngươi đã tặng Ngưng Linh Diệp cho ta ở trong tiệm thuốc.”

“A?”

Hoàng Nham sững sờ, sau khi suy nghĩ một chút, hình như nhớ ra đúng là có một việc như vậy, vì vậy gãi gãi đầu, tò mò hỏi một câu.

“Bởi vì ngày đó ta cho ngươi một chút Ngưng Linh Diệp, cho nên hôm nay ngươi giúp ta?”

“Không phải một chút, là 7 gốc.” Hứa Thanh nghiêm túc nói.

Hoàng Nham trừng mắt nhìn, cẩn thận đánh giá Hứa Thanh một chút, sau khi nhìn, y liền nở nụ cười, nguyên bản hôm nay y đến đây chỉ là vì biểu thị cảm tạ một chút, không có ý định kết giao nhiều hơn với Hứa Thanh, nhiều nhất chính là tặng chút lễ vật mà thôi.

Nhưng bây giờ y đột nhiên cảm giác được, Hứa Thanh trước mắt này rất thú vị.

Vì vậy y lấy ra hai quả trứng lớn cỡ bàn tay, hai quả trứng màu xanh trắng, dưới ánh trăng hiện ra ánh sáng óng ánh.

“Huynh đệ, ngươi rất thú vị, ta mời ngươi ăn trứng.”

Nói xong, y ném một quả qua, quả trứng này rất kỳ dị, vậy mà có thể xuyên thấu vòng phòng hộ của Hứa Thanh.

Chương 173: Ta mời ngươi ăn trứng (2)

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, phất tay gọi ra rất nhiều giọt nước, bao phủ rập rạp quả trứng này lại, làm nó trôi nổi ở, sau đó cẩn thận xem xét một phen, phát hiện quả trứng rất nguyên vẹn, không có chỗ tàn phá nào, vì vậy ngẩng đầu nhìn Hoàng Nham.

“Đây là?”

“Một món đồ chơi nhỏ.”

Hoàng Nham cười ha hả giơ ngón tay phải lên, đặt ở trong miệng dính một chút nướt bọt, sau đó đặt lên trên quả trứng, thoáng cái đâm thủng, ngón tay ngoáy một vòng ở, sau đó rút ra rồi đặt quả trứng ở trên miệng, hít một hơi, vẻ mặt say mê.

Mà theo vỏ trứng bị phá vỡ, một mùi thơm ngát tản ra, Hứa Thanh đứng cách tấm phòng hộ cũng mơ hồ ngửi thấy được, tu vi trong cơ thể tự vận hành, thật giống như bị cỗ mùi vị kia thu hút, một cảm giác đến từ bản năng của sinh mệnh, khiến cho hắn ý thức được qủa trứng này không hề tầm thường.

Cho nên sau khi chần chờ suy nghĩ một chút, hắn cũng dùng ngón tay chọc chọc quả trứng, nhưng lại phát hiện vỏ trứng cực kỳ cứng rắn, thậm chí hắn hơi dùng sức cũng không cách nào phá vỡ vỏ của nó.

Cái này khiến cho đáy lòng Hứa Thanh cảm thấy kỳ lạ, trong mắt lộ ra tinh mang.

“Phải dính chút nước bọt, cái đồ chơi này rất tà môn, phải dính nước bọt, nếu không dùng quá sức sẽ trực tiếp vỡ tung.” Tên béo nấc một cái nói.

Hứa Thanh do dự một chút, ngón tay dính chút nước bọt, rất nhẹ nhàng đâm thủng một lỗ nhỏ đằng trước vỏ trứng, một mùi thơm nồng nặc lập tức tản ra, khiến cho tu vi trong cơ thể hắn bỗng tự nhiên vận hành, thậm chí ngay cả máu thịt trong thời khắc này giống như cũng tràn ra khát vọng vô cùng đối với thứ đồ chơi này.

Hô hấp Hứa Thanh hơi mạnh, đặt quả trứng ở bên miệng hút một hơi, ánh mắt lập tức ngưng tụ, cúi đầu nhìn quả trứng một chút, lại hút thêm một ngụm lớn.

Tên béo mang theo chờ mong ngồi ở bờ bên cạnh nhìn Hứa Thanh, giống như đang đợi Hứa Thanh đánh giá.

Nhưng đợi một lát, Hứa Thanh vẫn im lặng như trước.

“Thấy qủa trứng của ta như thế nào, uống ngon không?” Hoàng Nham lại đợi một lúc, cuối cùng không nhịn được phải hỏi.

“Cũng không tệ lắm.”

Hứa Thanh gật đầu, cảm thấy trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu, hiện lên toàn thân, trên trán mơ hồ có đổ chút mồ hôi.

“Đó là đương nhiên, ta phải hao hết tâm tư mới lấy được quả trứng này đấy, sư tỷ của ta thích uống quả trứng này nhất, hôm nay cho ngươi nếm thử đồ tươi sống.”

Thần sắc Hoàng Nham rất đắc ý, nhìn Hứa Thanh một chút, đáy lòng có chút thăm dò tính cách Hứa Thanh, tự mình hút thêm một ngụm lớn, không nói tiếp nữa.

Hứa Thanh cũng không nói chuyện, lặng lẽ uống.

Thời gian trôi qua, giữa hai người trở nên im lặng, một người ngồi ở bờ bên cạnh, một người ở trên thuyền, mơ hồ có một loại cảm giác không có can thiệp gì với nhau.

Loại cảm thụ khiến cho Hoàng Nham cảm thấy rất mới lạ, thể xác và tinh thần không khỏi chậm rãi trầm tĩnh lại, men say cũng tại trong lúc im hơi lặng tiếng che lại cặp mắt của y, khiến cho ánh mắt Hoàng Nham dần dần mông lung, dưới ánh trăng, y đảo qua khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Hứa Thanh, không khỏi bình phẩm.

“Hứa Thanh a, tướng mạo này của ngươi sẽ khiến cho ngươi không có lợi lắm khi theo đuổi người mình thích, sẽ làm cho người ta có cảm giác không an toàn, phải giống như ta này, như ta mới có thể khiến cho nữ nhân an tâm.”

Hứa Thanh không nói chuyện, ngồi ở chỗ kia uống trứng, một hớp tiếp tục một hớp, một giọt cũng không buông tha.

Không quan tâm Hứa Thanh im lặng, Hoàng Nham dứt khoát nằm ở một bên, hai tay đặt ra sau đầu, gối lên ánh trăng, nhìn ánh trăng trên bầu trời, đáy lòng giống như đang nghĩ tới người nào đó, thở dài mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi có người mình yêu thích không?”

Giờ phút này Hứa Thanh cũng mơ hồ hiểu được phương thức nói chuyện của Hoàng Nham, đối phương hẳn là cái loại rất là tùy ý, vả lại từ trước đến nay đều quen thuộc tính cách này, vì vậy lắc đầu.

“Ngươi xem, ta đã nói rồi, tướng mạo này của ngươi rất khó theo đuổi nữ nhân, ta thì không giống vậy, ta nói với ngươi, hôm nay ta vô cùng vui vẻ, không phải là bởi vì Hoa Tiêu ti có thể lấy lại được ban thưởng, mà là ta phát hiện được thật ra sư tỷ cũng có để ý tới ta đấy, cho nên buổi tối hôm nay ta liền uống nhiều một chút.”

“Ngươi biết không Hứa Thanh, những năm này ta không ngừng tặng cho sư tỷ các loại đồ vật, hôm nay nàng rốt cuộc đã nói ra thứ mình muốn, còn đặc biệt mở miệng kêu ta mau chóng đưa cho nàng, ta đặc biệt cảm động, ta phát hiện ta càng thích nàng hơn mất rồi.”

Hứa Thanh chần chờ một chút, hắn không có người yêu thích, cũng không biết ưa thích một người nên đi biểu lộ như thế nào, nhưng có thể mơ hồ cảm giác được lời nói của đối phương có chút không đúng.

Vì vậy mang theo vẻ nghi ngờ lướt qua, thấy thần sắc Hoàng Nham đang có chút say mê, sau khi xác định đối phương không phải nói cho vui, hắn liền im lặng xuống.

Trong đầu hắn hiện ra lời của người chưởng quầy về tên béo này, đối phương đã đau khổ truy cầu một người nữ đệ tử suốt 7-8 năm rồi.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh cảm thấy mình phải nói chút gì đó, vì vậy nhấp một hớp trứng, rồi rất nghiêm túc mở miệng.

“Chúc mừng.”

Hoàng Nham nghe vậy càng vui vẻ hơn, vỗ bụng.

“Hứa Thanh, ta có thể nghe ra, lời này của ngươi là thật tâm, không giống với những người khác!”

“Hoàng Nham ta có ân báo ân, hôm nay ngươi giúp ta, ta sẽ không để cho ngươi giúp đỡ không công.” Nói xong, Hoàng Nham từ trên người lấy ra một cái túi da đưa cho Hứa Thanh.

“Trong này có vài món tài liệu Pháp Chu, coi như là lễ gặp mặt.”

“Đi thôi, chúng ta gặp lại sau.”

Nói xong Hoàng Nham bò dậy, nhoáng một cái liền đi ra phía ngoài, vừa đi vừa lấy ra ngọc giản, bắt đầu không ngừng truyền âm…

Hứa Thanh muốn nói lại thôi, nhìn đối phương vừa truyền âm vừa cười ngây ngô, hắn cảm thấy giờ phút này vẫn không nên đi quấy rầy thì tốt hơn, vì vậy sau khi đưa mắt nhìn Hoàng Nham đi xa, Hứa Thanh quay người đi vào bên trong khoang thuyền.

Giờ phút này có gió biển từ bên ngoài thổi vào, mơn trớn qua thân thể của hắn, xuyên qua tóc đen, mang theo mùi trên người hắn thổi về phía chủ thành Thất Huyết Đồng ở trong bóng đêm.

Cơn gió thổi qua từng tòa kiến trúc, đi ngang qua từng con đường, chứng kiến mọi sự phồn hoa trong bóng đêm, dư kình cuối cùng có chút tiêu tán, thổi một hơi cuối cùng vào trong ngọn núi thứ sáu ở phía nam thành trì, rơi vào trên thân một người, khiến cho tóc trên trán người này bay lên vài sợi, lộ ra dung nhan già nua.

Nếu như cơn gió có linh, có thể đưa một màn này về cho Hứa Thanh mà nói, Hứa Thanh có thể liếc mắt liền nhận ra người này… Người này chính là lão tổ Kim Cương tông.

Giờ phút này lão tổ Kim Cương tông đang ung dung lặng lẽ đi lên ngọn núi.

Dưới ánh trăng, nếp nhăn trên mặt lão trông càng nhiều.

Dường như bên trong mỗi một cái nếp nhăn, cũng kẹp lấy ưu sầu thật sâu, chồng chất cùng một chỗ, khiến cho toàn bộ người lão tổ Kim Cương tông thoạt nhìn đắng chát đến cực hạn.

Lão ung dung nhẹ nhàng đi đến chỗ thân núi ngọn núi thứ sáu, đến bên cạnh một chỗ động phủ, dừng bước.

Cửa đá động phủ có hình vòm, khép kín, cỏ bốn phía xanh biếc, ở bên trên cửa có ba chữ như rồng bay phượng múa.

Nhàn Môn Động.

Từ tên, có thể nhìn ra người cư trú trong động phủ này thích thanh nhã yên tĩnh, dùng Xuân Thảo để che lấp ý vận của cánh cửa.

Ngoài động, lão tổ Kim Cương tông thở sâu, chắp tay cúi đầu.

“Nhàn Vân đạo hữu, cố nhân tới thăm, có thể bái kiến hay không?”

——

Chương 174: Lão tổ ngốc nghếch (1)

Bầu trời ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, những đám mây nhẹ nhàng trôi.

Nhưng ngoài động phủ trên ngọn núi thứ sáu, bóng lưng lão tổ Kim Cương tông đứng dưới ánh trăng, thoạt nhìn có chút ảm đạm.

Bên trong bóng tối, vẻ ưu sầu trên mặt lão hình như càng đậm thêm vài phần.

Thật ra lão không hề quá đau lòng về những tài vật bị mất, nguyên nhân khiến cho lão hộc máu, là phẫn nộ vì sơn môn đã bị hủy.

Về phần những cái linh thạch kia, lão chỉ đặt ở bên ngoài mà thôi.

Cái lão chân chính lo lắng, là kẻ thù sẽ trở nên càng ngày càng mạnh hơn khi ở trong Thất Huyết Đồng.

Giờ phút này đáy lòng của lão lo lắng không yên, ngẩng đầu nhìn qua động phủ phía trước, chỗ đó hoàn toàn yên tĩnh, không có tiếng trả lời.

Cho đến khi thời gian trôi qua nửa nén hương, trong động phủ rốt cuộc truyền ra một tiếng thở dài.

“Du Linh Tử, đã lâu không gặp.”

Đạo hiệu của lão tổ Kim Cương tông là Du Linh Tử, chỉ bất quá những năm này lão ở một khu vực như vậy, bất kể là trong tông môn hay là ngoài tông môn, người bên ngoài phần lớn tôn xưng lão là lão tổ, cho nên đạo hiệu của mình, lão cũng đã thật lâu không được nghe từ trong miệng của người khác rồi.

Giờ phút này nghe được câu chào, trong thần sắc của lão tổ Kim Cương tông đã có một chút hồi ức, than nhẹ một tiếng.

“Đã lâu không gặp.”

Theo lời nói vang vọng, cánh cửa đá đang đóng giờ phút này có tiếng oanh oanh chậm rãi chuyển động, lộ ra bên trong tối tăm, mà trong bóng tối kia, có một bóng người chậm rãi đi ra.

Bước chân của thân ảnh này có chút quái dị, mỗi một bước tựa hồ đều hơi cứng ngắc, cho đến khi hoàn toàn đi ra, dưới ánh trăng, có thể thấy đây là một lão giả, toàn thân mặc đạo bào màu xanh đậm, tóc xám trắng, là một gương mặt mang theo vẻ nghiêm túc cứng nhắc.

Lão đi đến trước mặt lão tổ Kim Cương tông, dừng thân, lúc này có gió núi thổi qua, thổi bay một góc áo bào, lộ ra hai chân không phải bằng máu thịt…

Cặp chân kia, rõ ràng là dùng tài liệu luyện khí chế tạo, bên trên tràn ra tia sáng màu xanh, bên dưới ánh trăng càng tăng thêm sự lạnh lẽo.

“Nếu như đã lâu không gặp, như vậy hôm nay ngươi tới đây… Là có chuyện gì?” Lão giả áo lam ngẩng đầu, nhìn đám mây trên bầu trời đêm, nhàn nhạt mở miệng.

Rõ ràng lão và lão tổ Kim Cương tông đứng chung một chỗ, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác, hình như lão tổ Kim Cương tông thấp hơn hẳn một đoạn.

Biểu cảm của lão tổ Kim Cương tông có chút đau khổ, sau khi trầm mặc một lúc lâu, vẫn là nói về việc của Hứa Thanh.

“Trong tông gặp phải tai họa bất ngờ… Tiểu tặc kia trước khi đi, đã hung ác đoạt tài nguyên của tông môn ta, lại ác độc châm lửa phóng hỏa, khiến cho Kim Cương tông của ta hầu như bị thiêu cháy.”

“Nếu như người này chỉ là hạng người tầm thường thì ta cũng đành, ta cũng sẽ không quá để ở trong lòng, nhưng sau khi ta hao tốn một số tiền lớn điều tra được tin tức, sau khi hắn bái nhập Thất Huyết Đồng, hình như đã dần dần đứng ổn định ở chỗ này, việc này khiến cho ta cả ngày hoảng loạn, nhiều lần nhớ tới những việc được kể trong những trang sách cổ kia.”

“Căn cứ kinh nghiệm đọc qua vô số sách cổ của ta, sau khi ta so sánh liền phát hiện, người như vậy trên sách cổ, phần lớn có vận khí lớn đến mức không thể ngăn cản, lúc ấy ta hồ đồ, không nên chỉ để mình và hai tên trưởng lão tông môn ra tay, đáng lẽ ta nên dốc hết toàn bộ lực lượng trong tông môn, không tiếc đại giới giết chết hắn, hoặc là phải biến chiến tranh thành tơ lụa, tự mình đến nhận lỗi mới đúng…”

“Ài, đáng tiếc đã bỏ lỡ thời cơ, căn cứ phân tích của ta, trước khi hắn hoàn toàn lớn lên, nếu như không có biện pháp trấn áp hắn… Như vậy tương lai ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Ta có dự cảm mãnh liệt, một khi người này quật khởi, tất nhiên sẽ đưa tới gió tanh mưa máu cho Thất Huyết Đồng, khiến cho tông môn của ngươi gặp phải nguy cơ diệt tông, trên sách cổ đều viết như vậy, đến lúc đó sợ là người này tùy ý một câu, Kim Cương tông ta sẽ tan thành mây khói.”

Kim Cương tông lão tổ nói xong, cúi đầu đắng chát.

Lão giả áo lam đứng phía trước chậm rãi hiện ra thần sắc cổ quái, nhìn lão tổ Kim Cương tông một chút, sau một lúc lâu lắc đầu.

“Du Linh Tử a, đã nhiều năm như vậy, ngươi… Tại sao ngươi vẫn thần hồn nát thần tính như vậy. Một tiểu nhân vật, ở trong đầu ngươi lại biến thành một người có vận khí lớn, còn có thể đưa tới gió tanh mưa máu cho Thất Huyết Đồng, rồi nguy cơ diệt tông? Một câu nói liền có thể tiêu diệt Kim Cương tông của ngươi? Loại sự tình này mà ngươi cũng có thể tự nghĩ ra được…”

“Ngươi không hiểu, ta tin tưởng cảm giác của mình…” Lão tổ Kim Cương tông cũng thở dài.

Mắt thấy lão tổ Kim Cương tông như thế, lão giả áo lam khẽ lắc đầu, giao tình của lão và đối phương cũng không sâu, chỉ là nhiều năm trước từng có tới lui mấy lần, lúc này đáy lòng cũng có chút lơ đễnh.

“Người này vào ngọn núi nào?”

“Ngọn núi thứ bảy… Căn cứ số tiền lớn mà ta bỏ ra để điều tra, hắn tên là Hứa Thanh, vào Bộ Hung ti.” Lão tổ Kim Cương tông biết không thể giấu giếm, thấp giọng mở miệng.

“Ti nào không trọng yếu, chỉ là đệ tử dưới núi của tông ta, tuy là dưỡng cổ, thả cho bọn hắn tự giết lẫn nhau, cho bọn hắn sinh tồn như đám sói con, nhưng tông môn có chút quy củ không thể phá hư…”

Nói đến đây, lão giả áo lam thấy thần sắc của lão tổ Kim Cương tông ảm đạm, vì vậy thở dài nói.

“Mà thôi, ta nhiều nhất giúp ngươi gõ người này một chút, khiến cho hắn phun ra những đồ vật cầm đi từ Kim Cương tông của ngươi, nếu như hắn không đủ, liền bắt hắn cầm ra toàn bộ đồ trên người để bù.”

Nói xong, lão lấy ra ngọc giản, truyền âm dặn dò một phen, sau đó chỉ về phía lão tổ Kim Cương tông.

“Được rồi, ta đã an bài xong xuôi, nhưng mà ngươi a, có thời gian vẫn nên tu luyện thật tốt đi, nhiều năm như vậy vẫn là Trúc Cơ sơ kỳ, không có chút tiến bộ. Ngươi đừng có suốt ngày đọc mấy thứ sách cổ ngổn ngang kia nữa, mỗi ngày ngây ngây ngốc ngốc, nếu ngươi còn đọc nữa, ta lo lắng ngươi sẽ sinh ra tâm ma đấy.”

Lão tổ Kim Cương tông muốn nói lại thôi, cái này và kết quả mà lão mong muốn không giống nhau, nhưng mắt thấy lời nói của đối phương quả quyết, vì vậy đáy lòng thở dài, cuối cùng chắp tay cúi đầu.

…

Chương 175: Lão tổ ngốc nghếch (2)

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh từ khoanh chân mở mắt ra, cúi đầu nhìn một chút túi da bên cạnh mình.

Đây là vật đêm qua Hoàng Nham tặng cho, bên trong có ba kiện tài liệu dị thú.

Hai khối xương cốt hình thoi, một cọng lông vũ.

Phía trên đều có hồng mang lập lòe, hình như đều thuộc về một con vật, khí tức có phần bất phàm, duy chỉ có chỗ đáng tiếc là những vật này không liên quan với phòng thủ, chỉ tăng thêm thuật pháp và tốc độ.

“Không biết nếu bán đi, có thể bán bao nhiêu linh thạch.”

“Còn có Bạch Đan của ta, đã sắp tích lũy được 1000 viên...” Hứa Thanh kiểm tra lại một chút tài sản của mình, sau đó rời khỏi Pháp Chu, đi tới cửa hàng bán đồ ăn sáng mỗi ngày hắn đều tới.

Lão bản bán đồ ăn là một nam tử trung niên, không có tu vi gì, là cư dân tầm thường bên trong chủ thành, vẻ mặt chất phác thành thật, vừa trông thấy Hứa Thanh liền nhếch miệng cười một cái.

Lão bản có ấn tượng rất sâu đối với người thiếu niên tuấn lãng của Bộ Hung ti này, trên người đối phương không có bất kỳ sự hung ác của đệ tử Thất Huyết Đồng, vả lại rất lễ phép, vì vậy không cần Hứa Thanh chọn món ăn, lão bản rất nhanh liền đưa lên mấy cái bánh bao và trứng còn bốc hơi nóng, còn đưa tới một bàn thức ăn.

Hứa Thanh nói lời cảm tạ, ngồi ở chỗ kia cầm lấy đôi đũa, chậm rãi bắt đầu ăn, hôm nay hắn đã tạo thành thói quen dùng đũa để gắp đồ ăn, sau khi ăn sạch sẽ, hắn đặt một khối linh tệ trên bàn, lúc này mới đứng dậy đi đến Bộ Hung ti.

Điểm danh trong Bộ Hung ti rất đơn giản, chỉ cần chạm lệnh bài thân phận trên tảng đá ở bên trong đại viện của bộ Huyền là được.

Hứa Thanh quen việc dễ làm, điểm danh xong, mượn phiên trực, ở dưới ánh sáng mặt trời mà đi dạo trên phố.

Trên đường đi gặp một chút đệ tử Bộ Hung ti, phần lớn đều khách khí chào hỏi với hắn, sau một trận đánh với Dạ Cưu, Hứa Thanh đã có được danh khí nhất định ở bên trong Bộ Hung ti.

Giờ phút này ở trước con phố, Hứa Thanh mua mấy quả lê, vừa ăn vừa đi đến phía tiệm thuốc, hắn dự định trước tiên đi bán Bạch Đan, lại đi bán tài liệu hôm qua Hoàng Nham tặng cho, sau đó xem cuối cùng mình còn kém bao nhiêu mới có thể đổi lấy cái xương đầu của con cá voi.

Không lâu sau, một tiệm thuốc hiện lên trong mắt Hứa Thanh, vẫn là cái tiệm mà hắn mua bán thảo dược và đan dược lần trước, bên trong người đến người đi rất là náo nhiệt.

Hứa Thanh coi như là khách quen ở đây, sự xuất hiện của hắn lập tức đã bị chưởng quầy đang bận rộn trông thấy, ánh mắt sáng lên, đi ra quầy hàng cười mở miệng.

“Một đoạn thời gian không thấy ngươi rồi, lần này là mua thảo dược hay là bán đan?”

“Bán đan.”

Nghe Hứa Thanh nói, chưởng quầy càng nhiệt tình hơn, đối với đan dược Hứa Thanh xuất ra, lão chỉ lướt qua liền rất thống khoái giao ra 20 khối linh thạch.

“Không nhìn một chút?” Hứa Thanh nhìn về phía chưởng quầy.

“Đan dược của ngươi, không cần kiểm tra.” Chưởng quầy cười khoát tay.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, hắn có nắm chắc phẩm chất mỗi một viên đan dược của mình đều là thượng thừa, vì vậy sau khi chắp tay liền rời khỏi cửa hàng.

Mắt thấy Hứa Thanh rời đi, chưởng quầy của tiệm thuốc này vội vàng lấy ra ngọc giản, truyền âm cho lão bản, sau đó gọi tiểu nhị tới, đặt đan dược của Hứa Thanh vào trong hộp, dặn tiểu nhị lập tức đưa đến ngọn núi thứ hai.

Người tiểu nhị rất lanh lợi, biết rõ lão bản rất xem trọng những đan dược này, vì vậy sau khi rời khỏi cửa hàng liền nhanh chóng chạy nhanh, tìm kiếm con đường gần nhất đi đến ngọn núi thứ hai.

Không bao lâu, cái hộp này đã được đưa đến một động phủ trong ngọn núi thứ hai, đặt ở trước mặt một vị thiếu nữ.

Bộ dạng thiếu nữ thoạt nhìn mười sáu mười bảy tuổi, toàn thân mặc đạo bào màu cam nhạt, vẻ mặt thanh đạm xinh đẹp ngồi ở chỗ kia, giơ tay lên cầm ra một viên đan dược từ bên trong hộp, đặt ở trước mắt quan sát.

Dưới ánh mặt trời, da nàng trắng như tuyết, hai mắt giống như có một làn nước ở, mái tóc đen nhánh được búi theo kiểu công chúa, trên búi tóc có một cây trâm hoa, phía trên buông thỏng tua rua, lộ ra vẻ linh động.

Thiếu nữ này, chính là lão bản của tiệm thuốc, cũng là người mà Hứa Thanh gặp ở ngoài tiệp thuốc hôm ấy.

Giờ phút này vừa xem xét, thiếu nữ khẽ di một tiếng, đôi mi thanh tú hơi chớp, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Vậy mà lần này độ tinh khiết còn cao hơn nữa?”

Lần trước nàng nghiên cứu đan dược của Hứa Thanh, phát hiện mặc dù chính mình cũng có thể đạt tới, nhưng lại không thể làm được mỗi lần đều như vậy, vì vậy trong đáy lòng không khỏi có một chút háo thắng.

“Đệ tử của ngọn núi thứ bảy có thể luyện được, ta thân là tu sĩ đan đạo, không đạo lý nào lại không thể!”

Thiếu nữ vung bàn tay nõn nà lên, những gốc cây dược thảo từ bốn phía bay tới, thần sắc của nàng hiện ra vẻ nghiêm túc, bắt đầu luyện chế.

Chương 176: Lão tổ ngốc nghếch (3)

Trong khi nàng kia đang muốn so bì đan đạo một lần cùng Hứa Thanh, giờ phút này Hứa Thanh đang đi ở trên phố, nhìn đệ tử trong luyện khí phường của ngọn núi thứ sáu ở bốn phía, lông mày không khỏi nhíu một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi ngờ.

Hắn không biết có phải ảo giác hay không, nhưng hôm nay khi đi ngang qua những cửa hàng này, có mấy chủ quán của ngọn núi thứ sáu hình như vô ý lẫn hữu ý quét ánh mắt ở trên người hắn, tựa như đang xác nhận cái gì đó.

Trước kia, không phải như vậy.

“Bọn họ đang quan sát ta?” Hứa Thanh nheo mắt lại, một màn khác thường này để cho hắn cảnh giác càng sâu, vì vậy bỏ qua toàn bộ cửa hàng của ngọn núi thứ sáu.

Hắn không vào bất luận một cửa hàng nào để bán tài liệu, mà trở về nơi cập bến ở cảng 79, mang theo sự đề phòng thật sâu, tu hành.

Mấy ngày trôi qua, không có bất kỳ gợn sóng nào xuất hiện, đáy lòng Hứa Thanh do dự, nhưng vẫn cẩn thận như trước, mỗi ngày mượn nhờ phiên trực đi ngang qua từng cửa hàng của ngọn núi thứ sáu, nhiều lần bí mật xem xét.

Tuy loại cảm giác quan sát hắn không xuất hiện lại nữa, nhưng Hứa Thanh vẫn lo lắng như trước, dứt khoát lại đợi vài ngày, sau khi liên tục xác nhận bình thường, lúc này hắn mới tìm một cửa hàng từ đầu đến cuối đều chưa từng quan sát hắn, chuẩn bị đi qua.

Thật sự là muốn thăng cấp cho Pháp Chu, cuối cùng hắn vẫn phải đi tới cửa hàng của ngọn núi thứ sáu mua bán tài liệu, mà hầu như toàn bộ những cửa hàng liên quan tới Pháp Chu của ngọn núi thứ sáu đều ở khu bến cảng, hầu như là bị lũng đoạn, cửa hàng của ngọn núi thứ sáu ở khu khác, phần lớn không làm sinh ý tài liệu Pháp Chu.

Cho nên dù tồn tại một tia bất ổn, nhưng Hứa Thanh vẫn chuẩn bị đi nếm thử một chút.

Sau đó Hứa Thanh mang theo cảnh giác đi vào trong phố, bước chân rất nhanh, nhưng ngay khi hắn sắp đến cửa hàng đã lựa chọn, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Hứa Thanh.”

Hứa Thanh quay lại, thấy được sau lưng cách đó không xa có bóng dáng của tên béo Hoàng Nham.

Hoàng Nham rất xa liền thấy được Hứa Thanh, giờ phút này đang nhiệt tình phất tay, chạy mau vài bước, thịt mỡ theo sức chạy trên người run lên một cái, cho khi đi đến đến phụ cận, hắn đắc ý mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi biết không, sư tỷ của ta lại gửi hồi âm cho ta rồi, ha ha, đi đi đi, hôm nay ta vui vẻ, mời ngươi đi uống trứng.”

Nói xong, y lôi kéo Hứa Thanh rời đi, Hứa Thanh lui ra phía sau tránh đi, nhưng nghĩ tới quả trứng kỳ dị, cùng với việc mấy ngày trước đối phương còn đưa cho mình tài liệu, cho nên có chút chần chờ.

“Ta muốn đi bán tài liệu.”

“Bán tài liệu? Ngươi thiếu cái gì, ta cho ngươi.” Hoàng Nham hào sảng mở miệng.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Được rồi, vậy ta cùng ngươi đi bán tài liệu, tiếp đó ngươi bồi ta đi uống trứng, cứ quyết định như vậy đi.” Vẻ mặt Hoàng Nham vui vẻ, hiển nhiên là vội vàng muốn chia sẻ cùng người khác, nói xong y nhìn khắp nơi một chút, một ngón tay chỉ về cửa hàng bên cạnh.

“Đi cửa hàng này tốt này, cửa hàng này ta đã đi vào mấy lần, cũng không tệ lắm.”

Hứa Thanh quay đầu nhìn cửa hàng Hoàng Nham chỉ, cửa hàng này cũng là mục đích chuyến này của hắn, bên trong có rất nhiều đệ tử đang mua bán, ánh mắt Hứa Thanh đảo qua, thấy được một người quen, chính là Trương Tam.

Gã đang mua sắm tài liệu ở đây, sau khi chú ý tới ngoài cửa là Hứa Thanh, liền tươi cười chào hỏi.

“Đi thôi, chúng ta nhanh đi bán, xong rồi đi uống trứng mới là trọng yếu.” Hoàng Nham nói xong, nhìn Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua chưởng quầy trong cửa hàng, không chần chừ nữa, trực tiếp bước đi vào.

Cửa hàng này rất lớn, có đến hai tầng, bên trong treo các loại tài liệu dị thú, giá trị từng cái đều xa xỉ, theo hắn đến gần, chưởng quầy bên cạnh quầy hàng ngẩng đầu.

Người chưởng quầy này là một nam tử trung niên, có râu cá trê, bộ dạng thoạt nhìn là một người rất khôn khéo, giờ phút này gã quan sát Hứa Thanh một chút, cười mở miệng.

“Hai vị đồng môn, muốn mua gì đó?”

“Bán tài liệu.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, đi đến trước quầy, ở dưới mắt người chưởng quỹ kia, lấy tài liệu trong túi da ra, không chỉ là đồ vật mà Hoàng Nham tặng cho, còn có một chút thu hoạch mà hắn giết tội phạm truy nã đạt được.

Chưởng quầy nhìn Hứa Thanh một chút, lại lướt qua tài liệu bày trên quầy, trầm ngâm cầm lấy mấy thứ, sau khi cẩn thận xem xét liền ngẩng đầu, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Sau đó sắc mặt gã cũng dần dần biến thành âm trầm, ánh sáng trong mắt cũng sáng lên.

“Vị tiểu hữu này, những vật phẩm này của ngươi, có chút không đúng.”

“Mấy ngày trước Kim Cương tông đã báo cáo với ngọn núi thứ sáu chúng ta, nói tông môn của họ bị mất trộm, bị mất rất nhiều tài nguyên, những vật phẩm này của ngươi… Đều bị ghi chép trong hồ sơ, là vật mất đi của Kim Cương tông, tiểu hữu ngươi lấy tang vật bán ra cho chúng ta, là có ý gì?”

“Chẳng lẽ, việc Kim Cương tông mất trộm, có liên quan với ngươi?”

“Đường đường là đệ tử Thất Huyết Đồng của ngọn núi thứ bảy, chẳng lẽ lại đi ăn cắp của Kim Cương tông?”

Chưởng quầy hiển nhiên cố ý, tiếng nói càng ngày càng lớn, cho đến khi truyền khắp toàn bộ cửa hàng, trong thời gian ngắn đệ tử các ngọn núi bên trong cửa hàng nhao nhao im lặng, đồng loạt nhìn về nơi đây.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, chỉ là đáy lòng than nhẹ, hắn cảm thấy mình đã đầy đủ cẩn thận, nhưng vẫn không thể tránh được, nhưng cũng biết là việc này có liên quan tới lão tổ Kim Cương tông, đáy lòng lập tức hiện ra sát cơ, cảm giác nguy cơ rất là mãnh liệt, hắn nhìn ra người giúp đỡ lão tổ Kim Cương tông, nhất định là một đại nhân vật của ngọn núi thứ sáu.

Vì vậy hắn lướt qua cổ chưởng quầy trước mặt cùng với các loại tài liệu bày đặt bốn phía trên kệ, lại nhìn về phía biển khơi một cái, trong mắt lạnh lùng ẩn chứa một ý tưởng, đáy lòng cân nhắc xem có nên làm một chuyến rồi rời khỏi, hay là cố gắng tranh biện với đối phương.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh cân nhắc trong lòng, ánh mắt của tên béo Hoàng Nham ở một bên trực tiếp trợn tròn, thân thể cũng nhảy dựng lên, hung hăng vỗ vào quầy hàng, phịch một cái truyền ra một tiếng nổ mạnh.

“Tang vật? Cái này cũng là tang vật?”

Tên béo cầm lấy cái xương cốt dị thú đã tặng cho Hứa Thanh ở trong đám đồ vật, trong ánh mắt mang theo tức giận trước đó chưa từng có, tựa như bản thân nhận phải nhục nhã lớn lao, rống to.

“Cái này đệt con mẹ nó rõ ràng là của lão tử, ngươi dám nói đồ của lão tử là tang vật?”

Tên béo giận tím mặt, giơ khúc xương cốt trong tay, ném thẳng tới mặt chưởng quầy.

——

Chương 177: Hoàng Nham kinh khủng (1)

Giọng nói của Hoàng Nham cực lớn, trong mắt lộ ra vẻ tức giận mãnh liệt, tựa hồ đối với y mà nói, lời này của chưởng quầy không phải làm nhục Hứa Thanh, mà là làm nhục chính mình.

Dẫu sao bên trong những vật phẩm ở trên quầy, có ba thứ là do y đưa cho Hứa Thanh.

Đối mặt với sự tức giận của Hoàng Nham, thần sắc của chưởng quầy càng ngày càng âm trầm, tay phải giơ lên đưa ra một trảo, một phát bắt được khúc xương cốt mà đối phương ném về phía mình.

Cầm lấy xương cốt, gã lạnh lùng liếc mắt nhìn Hoàng Nham.

Đáy lòng thầm nghĩ, người này suốt 8 năm không rời khỏi Hoa Tiêu ti, theo đuổi một người sư tỷ không biết có phải cô nàng hoang dã nông thôn nào hay không, nhưng đã tặng vô số lễ vật, làm cho mọi người đều biết, đã trở thành phế vật đáng chê cười trong miệng người khác, nếu như bây giờ cũng thích tự tìm phiền toái cho mình, vậy cũng đừng trách ta.

Vì vậy gã chậm rãi mở miệng.

“Ngươi nói không sai, đây là tang vật, xem ra ngươi cũng là người đồng lõa ăn trộm đồ của Kim Cương tông. Người tới, đi báo cho Bộ Hung ti, tội phạm quan trọng của vụ án Kim Cương tông mất trộm đồ đã chui đầu vô lưới.”

Trong lúc nói chuyện, tiểu nhị trong cửa hàng cố gắng ra vẻ lấy ngọc giản ra truyền âm, sau đó nhìn chưởng quầy, trong lòng hiểu rõ nên làm việc này như thế nào, vì vậy chậm chạp truyền tin lên, báo án.

Trong mắt của các để tử từng ngọn núi bên trong cửa hàng, giờ phút này đều lộ ra tinh mang, tập trung nhìn một màn này.

Đệ tử có thể bái nhập Thất Huyết Đồng, vả lại có thể sống sót trong cái hoàn cảnh này, phần lớn đều có tâm trí không tầm thường, thủ đoạn đơn giản như này thì tự nhiên nhìn ra, cũng đều rất rõ ràng, trọng điểm của chuyện này không phải là việc Kim Cương tông mất trộm, mà là… Có người của ngọn núi thứ sáu muốn tìm Hứa Thanh cùng Hoàng Nham gây phiền phức.

Về phần là tìm cả hai người, hay là một trong hai người đó thì mọi người không rõ, nhưng mà cảm giác đại khái hẳn là người đã xuất ra vật phẩm, Hứa Thanh.

Nhưng không ai mở miệng cả, tất cả đều đứng một bên xem thế nào, Trương Tam cũng là như vậy.

Hứa Thanh cũng không đi để ý những vẻ mặt của người khác, giờ phút này hắn cũng thật bất ngờ với loại phản ứng này của Hoàng Nham, mặc dù quan hệ của hai người cũng tốt, nhưng dẫu sao cũng không sâu, phản ứng của đối phương khiến cho Hứa Thanh có chút nghi ngờ.

Đồng thời đối với việc chủ quán nói sẽ báo cáo Bộ Hung ti, và tên tiểu nhị ở một bên đang cố làm ra vẻ, khiến cho Hứa Thanh càng thêm nghi vấn, hình như cái cục này không giống như hắn nghĩ cho lắm, bộ dạng này không giống như muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Bởi vì nếu như thật sự muốn dồn mình vào chỗ chết, giờ phút này liền ra tay với mình là được rồi, không cần thiết cuốn thêm Bộ Hung ti vào, khiến cho sự tình trở nên phức tạp hơn, đối với đại nhân vật mà nói, giết một người đệ tử dưới núi như bọn họ sẽ không cần huy động nhân lực như vậy, cái này không hợp lý.

Việc này, càng giống như là mượn một cơ hội để gõ chính mình vậy, cũng cho Kim Cương tông một cái công đạo.

Mặt khác, ngay khi hắn vừa bước vào cửa hàng cũng đã phát hiện bốn phía cửa hàng không hề có chấn động quá mức cường hãn, giờ phút này cũng là như thế, không giống như là có cường giả tồn tại.

Trong khi Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ngay lúc chưởng quầy nói sẽ báo cáo cho Bộ Hung ti, Hoàng Nham liền hằm hằm nhìn qua.

“Bộ Hung ti? Hứa Thanh chính là Bộ Hung ti!”

“A? Tri pháp lại phạm pháp, tội tăng thêm một bậc!” Chưởng quầy nhìn Hoàng Nham một chút, nhíu nhíu mày, chậm rãi mở miệng.

Hoàng Nham giận quá mà cười, vừa muốn tiến lên, đáy lòng

Hứa Thanh càng thêm nghi ngờ đối với việc lần này, giơ tay lên ngăn y lại, nói khẽ.

“Hoàng Nham, việc này không liên quan gì tới ngươi, ngươi rời đi trước đi.”

Sau đó hắn nhìn về phía cổ chưởng quầy, thần sắc bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

“Đây là chiến lợi phẩm ta lấy được từ trên người tội phạm truy nã, ngươi không cần vu oan, có lời gì cứ nói thẳng là được.”

Chưởng quầy lập tức cảnh giác, phản ứng của Hứa Thanh khiến cho gã ý thức được người này quả nhiên không đơn giản, trên thực tế, sau khi trên núi an bài chuyện này, lúc đầu vốn có thể trực tiếp đi tìm Hứa Thanh, bắt hắn giao ra đồ, nhưng bao gồm cả gã, những đệ tử biết được việc này muốn mượn cơ hội này kiếm thêm một khoản tiền, cho nên mới có sự việc vu oan như bây giờ.

Nhưng hôm nay, đối phương hiển nhiên đã nhìn ra thủ đoạn của mình, trên thực tế gã cũng có một chút hiểu biết về Hứa Thanh, biết rõ người có thể quật khởi ở trong Bộ Hung ti, tự nhiên không phải là hạng người đơn giản.

Mà gã thân là chưởng quầy, phía sau có người che chở, không như đám đệ tử dưỡng cổ dưới núi, cho nên đám đệ tử dưới núi không ai dám động vào gã.

Nhưng mà cảm giác lạnh lẽo trên cổ vẫn để cho gã giờ phút này quyết định thay đổi ý nghĩ, không muốn xuất hiện quá nhiều mâu thuẫn với Hứa Thanh, hơn nữa gã cảm thấy gõ như vậy cũng đã đủ rồi, vì vậy vừa muốn mở miệng hòa hoãn, nói ra điều kiện mà bên trên nhắn nhủ để hóa giải việc này.

Nhưng vào lúc này, Hoàng Nham ở một bên bị Hứa Thanh ngăn lại, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng.

“Hứa Thanh, ngươi không cần gánh giúp ta việc này, chuyện này không có liên quan gì tới ngươi, đây rõ ràng là nhằm vào Hoàng Nham ta, ta đã biết, nhất định là cái tên Triệu Trung Hằng ở Điều Hành ti, gã ghi hận trong lòng với ta, biết rõ ta thường tới đây, cho nên cấu kết với cửa hàng này, muốn giội bát nước bẩn vào ta!”

Chương 178: Hoàng Nham kinh khủng (2)

Lời nói Hoàng Nham vừa nói ra, biểu cảm của tên chưởng quầy lập tức trở nên cổ quái, giống như nhìn thấy sự việc hiếm có, liếc mắt thật sâu nhìn Hoàng Nham, Hứa Thanh tương tự nhìn qua Hoàng Nham, ánh mắt nheo lại, hắn muốn giải quyết vấn đề, nhưng tựa hồ Hoàng Nham muốn kéo vấn đề này đến trên người mình.

Cùng lúc đó, Hoàng Nham vỗ quầy hàng, phát ra một tiếng nổ mạnh, vừa muốn tiếp tục gào thét, nhưng vào lúc này, bên ngoài cửa hàng truyền tới từng tiếng bước chân, càng có giọng nói âm lãnh truyền vào.

“Ai mà có uy phong lớn như vậy?” Trong lúc nói, mấy thân ảnh bước vào tiệm thuốc.

Hứa Thanh quay lại nhìn thoáng qua, đôi mắt nheo lại.

Bóng ngươi ở ngoài cửa, trên đạo bào màu xám rõ ràng có huy chương của Bộ Hung ti, bên trên hiện ra lãnh mang, người tới là đệ tử Bộ Hung ti, người dẫn đầu tất nhiên là đội trưởng đội 3, vị thiếu niên nhân ngư bị Hứa Thanh theo dõi hơn nửa tháng .

Phía sau của gã có bốn người đội viên đội 3, giờ phút này theo nhau đi vào, thiếu niên nhân ngư này lạnh lùng liếc mắt quét qua Hứa Thanh.

“Thì ra là ngươi.”

Hứa Thanh không nói chuyện, vừa nắm chắc, cảnh giác của hắn giờ phút này đã tăng cao tới mức cực hạn, Bộ Hung ti nhanh như vậy đã đến, vả lại còn là thiếu niên nhân ngư từng có mâu thuẫn kịch liệt cùng mình, việc này rất không bình thường.

Hắn cảm thấy trình độ phức tạp của chuyện hôm nay đã cực cao, có ba việc ẩn giấu, việc thứ nhất là chưởng quầy của cửa hàng muốn gõ chính mình, nhưng rõ ràng chỉ là gõ, có thể hóa giải.

Việc thứ hai, là Hoàng Nham hình như cố ý kéo sự tình đến trên người của y, không biết mục đích là gì.

Việc thứ ba, thiếu niên nhân ngư đến rất nhanh, rất khó để nói cái này là trùng hợp.

Cho nên, trước tình huống chưa hiểu rõ toàn bộ, Hứa Thanh không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

Cùng lúc đó, thiếu niên nhân ngư đi vào tiệm thuốc, đảo qua những người bốn phía, trong mắt có một vòng khinh miệt.

Trên thực tế bái nhập Thất Huyết Đồng không phải bổn ý của gã, mặc dù tộc quần nhân ngư tộc không lớn, nhưng thân phận của gã ở bên trong tộc quần cũng cực cao, dưỡng thành tính cách cao ngạo, nhất là đối với người ngoại tộc, gã từ đáy lòng không thèm nhìn.

Mà chuyện ngày hôm nay, sau khi bên trong ti nhận được người báo án, vốn nên là bộ phận chữ Huyền chịu trách nhiệm, nhưng bởi vì liên quan đến thành viên của bộ Huyền, bộ Huyền phải tránh hiềm nghi, cho nên đã an bài đến bộ Địa, mà sau khi gã biết được việc này liên quan tới Hứa Thanh, nhớ tới tên vô cùng chán ghét đoạt công của mình hôm ấy, cho nên đích thân tiếp nhận, sau đó dẫn theo người tới đây.

Cho nên sau khi gã đi vào, ngay lập tức một ngón tay chỉ Hứa Thanh cùng Hoàng Nham.

“Nếu là tội phạm quan trọng trong bản án mất trộm của Kim Cương tông, lại có người và tang vật đầy đủ, càng có người của Bộ Hung ti, vậy thì dẫn bọn chúng vào bên trong ti giam giữ thẩm vấn đi.”

Hoàng Nham một bên thấy sau khi Bộ Hung ti đến lại không thèm phân định thị phi, hoàn toàn bộc phát, tức giận chạy đến ngăn giữa Hứa Thanh cùng thiếu niên nhân ngư, nhìn hằm hằm thiếu niên nhân ngư, gầm nhẹ một tiếng.

“Ánh mắt ngươi mù hả, đồ vật của lão tử là tang vật hả?”

Gã nói xong, lấy túi trữ vật trên người ra, ở trước mặt của mọi người, trực tiếp run lên, dạng tài liệu tương tự lập tức từ bên trong đổ xuống sàn nhà, trực tiếp chồng chất thành một tòa núi nhỏ, không sai biệt lắm mấy trăm món.

Trong đó đều là các loại tài liệu dị thú, phần lớn đều là cùng một loại xương cốt cùng lông vũ, hiển nhiên là đều được lấy từ cùng một con dị thú.

Mọi người bốn phía sau khi nhìn thấy liền nhao nhao hít vào một hơi, từng ánh mắt trợn to, bọn họ đều là hạng người biết hàng, biết rõ giá trị của những tài liệu này sợ là phải hơn 1000 linh thạch, nhất là khi chú ý tới Hoàng Nham lại có túi trữ vật, vì vậy trong ánh của cả đám đều lộ ra quang mang kỳ lạ.

“Các ngươi nói đồ đạc của ta là tang vật, những thứ này chẳng lẽ đều là tang vật sao, Kim Cương tông mua nổi sao? Cái này đệt mẹ nó là cả một bộ xương của Chích Phong Hành, đầu lâu trân quý nhất ta đã cho sư tỷ của ta, các ngươi lại còn nói đồ đạc của ta là tang vật!!”

Lời nói của tên béo vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người bốn phía từng cái chớp động, Hứa Thanh cũng nhìn những vật phẩm kia, theo bản năng hít vào một hơi.

Hắn biết Hoàng Nham giàu có, nhưng vẫn bị tài liệu trong túi trữ vật chấn nhiếp một chút.

Thiếu niên nhân ngư quét mắt nhìn chưởng quầy.

Chưởng quầy có chút đau đầu, gã cũng không nghĩ tới Bộ Hung ti tại sao lại tới nhanh như vậy, làm rối loạn tiết tấu của gã, giờ phút này thần sắc gã do dự, nhưng tên đã trên dây không phát không được, vì vậy kiên trì mở miệng.

“Bên trong báo cáo của Kim Cương tông, có nhắc tới đầu Chích Phong Hành này!”

Mắt thấy tình thế phát triển về phía không thể tưởng tượng nổi, Hứa Thanh trầm mặc, tỉnh táo quan sát.

“Đầu lâu cũng là tang vật, ngươi đã tặng cho sư tỷ của ngươi sao, nguyên lai còn có một nữ tội phạm quan trọng trợ giúp ngươi thủ tiêu tang vật, đợi bắt bọn ngươi mang về thẩm vấn cẩn thận, sau đó lại tróc nã truy án người nữ trọng phạm kia.”

Nghe thấy lời nói của chưởng quầy, thiếu niên nhân ngư lạnh lùng mở miệng, bốn người đội viên phía sau gã lập tức đi về phía Hứa Thanh và Hoàng Nham, một người trong đó tới gần Hoàng Nham, ba người đi thẳng đến phía Hứa Thanh.

Chương 179: Hoàng Nham kinh khủng (3)

“Ngươi mới là tội phạm quan trọng, cả nhà ngươi đều là tội phạm quan trọng!” Hoàng Nham nhảy dựng cả người lên, triệt lên tay áo, mang theo tức giận vọt tới.

Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn qua ba người đi tới, hắn vốn không muốn động thủ khi không hiểu rõ toàn bộ tình huống, nhưng nếu hôm nay đối phương hùng hổ dọa người, vì vậy tay phải hắn giơ lên vừa để xuống.

Bốn phía lập tức hiện lên giọt nước, bên trong từng giọt đều bộc phát ra uy áp mãnh liệt, trong lúc nổ vang hình thành lực lượng trấn áp, khiến cho sắc mặt của ba tên đội viên đội 3 toàn bộ đại biến, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể chợt run rẩy, lại không thể cất bước chút nào.

Hôm tung lưới với Dạ Cưu, mặc dù bọn họ cùng nhau hàng động với đội 6, nhưng cũng không tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh động thủ, chỉ là nghe người ta nói qua một chút, giờ phút này tự mình cảm thụ, nội tâm từng người đều dấy lên sóng lớn.

“Kháng cự chấp pháp.” Thiếu niên nhân ngư nở nụ cười, lộ ra hàm răng bén nhọn trong miệng, thân thể bước ra một bước, tốc độ cực nhanh, trực tiếp dấy lên âm bạo ở bên trong cửa hàng, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, tay phải giơ lên bắt về phía cổ của hắn.

Những cái móng tay sắc bén lóe ra hàn mang, nếu như đổi thành người bên ngoài, dưới tốc độ này sợ là rất khó kịp phản ứng, nhưng ngay khi gã tới gần, một cái que sắt màu đen lập tức xuất hiện ở trước bàn tay của gã.

Tốc độ của gã mặc dù nhanh, nhưng Hứa Thanh còn nhanh hơn, vung vẩy que sắt trong tay, đồng thời chân phải uốn lượn, đầu gối hung hăng thụi về phía đỉnh đầu của thiếu niên nhân ngư tộc.

Trong tiếng nổ vang, thiếu niên nhân ngư nhanh chóng rút tay phải về, chân phải uốn lượn, lấy đầu gối đụng đầu gối.

Trong tiếng nổ vang, thân thể Hứa Thanh hơi nhoáng một cái, về phần thiếu niên người cá thì rút lui năm bước, trong lúc ngẩng đầu lộ ra ánh mắt hưng phấn lại khát máu.

“Có chút ý tứ.” Trong lúc nói chuyện, trong cơ thể gã truyền đến tiếng nổ vang, một cỗ chấn động Ngưng Khí tầng chín lan ra trên người gã, sau lưng gã cũng xuất hiện một cái hư ảnh nhân ngư dữ tợn cầm lấy màu cái dĩa ăn màu đen.

Đây không phải là khí huyết hóa ảnh, đây là lực lượng thiên phú huyết mạch trên người của gã, giờ phút này gã lại bộc phát, thân thể của gã lần nữa xông lên, nháy mắt tới gần Hứa Thanh, trực tiếp liền triển khai công kích cùng Hứa Thanh ở bên trong cửa hàng.

Hai người lập tức giao thủ 7-8 lần, mỗi một lần đều có tiếng nổ mạnh và tiếng trùng kích vang vọng, khiến cho bên trong cửa hàng bị ảnh hướng đến, may mắn là ở chỗ cửa hàng này có trận pháp gia trì, cho nên cũng không tan vỡ.

Nhưng một màn này vẫn để cho mọi người bốn phía tránh đi, trong thần sắc nhao nhao lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

“Bọn họ mạnh như vậy!”

“Kia là đội trưởng đội 3, thân là dị tộc, có lực lượng thiên phú huyết mạch của nhân ngư tộc, chiến lực có thể so với đệ tử Ngưng Khí đại viên mãn của đại tông, mà Hứa Thanh này… Rõ ràng cũng kinh người như thế!”

“Lúc trước có lời đồn, bộ phận Huyền có một người không phải đội trưởng nhưng có thể chém giết tên đầu sỏ bên địch của Dạ Cưu, có thể thấy chính là Hứa Thanh này rồi!”

Nghe lời mọi người nói, Hoàng Nham trốn ở một bên trừng mắt nhìn, trên mặt có một tia cười nhạt, nhưng rất nhanh tiêu tán, lại hóa thành bộ dáng nổi giận, rống to.

“Hứa Thanh cố lên, tiêu diệt con cá này đi, ai bảo gã dám vu hãm chúng ta, giết chết gã, tối nay chúng ta ăn thịt cá!”

Trong tiếng nổ vang, thân thể thiếu niên nhân ngư tộc lần nữa rút lui, khóe miệng có một vết máu, vẻ khát máu trong mắt càng mãnh liệt hơn, giống như đối với gã mà nói, máu tươi chỉ càng làm cho gã hưng phấn hơn mà thôi, vả lại gã còn có một đòn sát thủ chưa sử dụng ra, giờ phút này gã nhếch miệng, hai tay giơ lên bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Chỉ là, gã cũng không chú ý tới, dưới chân của mình, đã có cái bóng của Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, giờ phút này hắn nheo mắt lại, sát cơ trong mắt lóe lên, đang muốn ra tay, đột nhiên bên ngoài có vài đạo khí tức cường hãn tản ra trong nháy mắt, khóa chặt nơi đây.

"Các ngươi cứ đứng nhìn là được rồi." Thiếu niên nhân ngư tộc nhe răng cười, vài đạo khí tức yên lặng xuống, nhưng vào lúc này, lại có một đạo khí tức càng thêm kinh khủng, xuất hiện ở ngoài tiệm thuốc.

Trong tiếng nổ vang, khi tức mới tới trực tiếp liền khóa chặt vài đạo khí tức ở đây, giống như dễ như trở bàn tay, trực tiếp trấn áp xuống.

Một màn này khiến cho tên thiếu niên nhân ngư sững sờ, lúc quay đầu lại nhìn, sắc mặt lập tức đại biến, Hứa Thanh cũng ngẩng đầu, khi cảm nhận được khí tức phía ngoài, ánh mắt chợt co rút lại.

Cùng lúc đó, một thân ảnh tiêu sái đi vào, một giọng nữ lạnh như băng từ ngoài tiệm thuốc lạnh lùng truyền đến.

"Vừa rồi ở đây, ai nói đồ đạc của ta là tang vật?"

Thanh âm tựa như gió lạnh, nháy mắt đóng băng tất cả mọi người ở trong cửa hàng, vô luận là thiếu niên nhân ngư tộc, hay là tên chưởng quầy của ngọn núi thứ 6, đều bị một câu nói kia khiến cho thân thể không thể khống chế mà run rẩy, không tự chủ được nhìn ra người ngoài cửa đang đi vào.

Đó là một nữ tử, thân thể cực kỳ cao lớn, đồng thời cường tráng uy mãnh, da thịt màu đồng cổ, lộ ra vẻ cường hãn, mái tóc dài tung bay, không có chút ôn nhu nào, ngược lại là có một loại cảm giác cuồng dã.

Toàn thân nàng mặc đạo bào màu tím sậm, trong tay kéo một thanh đại kiếm màu đen dài đến nửa trượng, giờ phút này theo nàng đi tới, mũi kiếm bị kéo lê ở dưới mặt đất tạo ra đốm lửa, cắt qua những viên gạch trên đất, đứng ngay ở trên bậc cửa.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người hít vào một hơi, không biết ai là người thứ nhất xoay người, trong nháy mắt tiếp theo, mọi người nhao nhao cúi đầu chắp tay, cung kính mở miệng.

“Bái kiến Nhị điện hạ!”

“Bái kiến Nhị điện hạ!”

“Bái kiến Nhị điện hạ!”

Người đến, chính là tồn tại như trưởng công chúa ở ngọn núi thứ bảy, có quyền sinh sát đối với đệ tử dưới núi, thậm chí nàng cũng có quyền huỷ bỏ tư cách của đệ tử hạch tâm… Nàng là Nhị đệ tử thân truyền của Phong chủ!

“Sư tỷ, rốt cuộc ngươi đã tới.” Hoàng Nham ở một bên kích động chui ra từ chỗ trốn, hấp tấp chạy tới…

—

Chương 180: Nhị điện hạ ngang ngược (1)

Trong ba người đệ tử thân truyền của Phong chủ ngọn núi thứ bảy, luận tính cách hào sảng, làm người khéo đưa đẩy, bằng hữu rộng khắp nơi, thì thuộc Tam đệ tử.

Nhưng nếu luận tính cách nóng nảy khiến cho đồng môn sợ hãi, Nhị sư tỷ sẽ cỡi ngựa xung trận lao lên trước, không gì sánh kịp, không chỉ là đệ tử ngọn núi thứ bảy có cảm thụ như thế, những ngọn núi khác cũng cho là như vậy.

Bọn họ phần lớn biết được, Nhị điện hạ của ngọn núi thứ bảy có tính khí nóng nảy vô cùng, quái lực trên người càng khoa trương, hơi một chút bất hòa liền ra tay, vả lại... Những năm gần đây, số lượng tu sĩ Trúc Cơ của các ngọn núi bị nàng hành hung một trận có quá nhiều.

Thực lực bản thân kinh người, lại có loại bối cảnh ngập trời, cho nên ở trước mặt vị Nhị điện hạ này không có đạo lý gì đáng nói, nàng bá đạo giống như danh tiếng của nàng vậy, vang khắp toàn bộ Thất Huyết Đồng.

Ngày bình thường một ít trưởng lão gặp phải nàng cũng đều đau đầu, không cần nói tới những đệ tử tầm thường.

Nhất là uy danh của nàng, không chỉ truyền bá ở trong tông môn, ở trên biển càng là hiển hách, số lượng hải tặc chết trong tay nàng không biết bao nhiêu, thậm chí một chút tiểu tộc nghe tên của nàng liền sẽ run rẩy.

Giờ phút này nàng đứng ở nơi đó, khí thế động trời trấn áp bát phương, khiến cho tất cả mọi người có áp lực cực lớn, Hứa Thanh cũng là như vậy, nội tâm nhấc lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, như khi đối mặt tuyệt thế hung thú ở trong cấm khu rừng rậm vậy.

Trong cảm giác của hắn, người này còn mạnh hơn so với Lý chấp sự hôm trước.

So lão tổ Kim Cương tông với đối phương thì lão tổ lại càng kém quá nhiều.

Việc này khiến cho sự cảnh giác của Hứa Thanh đạt đến cực hạn, thân thể theo bản năng rút lui vài bước, hô hấp có chút dồn dập.

Qủa thật là sự hung tàn đến từ trên người Nhị sư tỷ quá mức nồng đậm, kinh khủng vô cùng.

Thậm chí nhìn qua khe hở bên cạnh nàng, đầu đường bên ngoài, giờ phút này rõ ràng đã vắng tanh… Không có người nào nguyện ý xuất hiện ở chung quanh đây vào thời điểm này.

Duy chỉ có… Tên béo Hoàng Nham, y không có chút áp lực nào, cảm giác giống như đã thực hiện được quỷ kế, hưng phấn và kích động toàn bộ hiện lên trên mặt.

Trong phút này y lập tức đến bên người Nhị sư tỷ, vẻ mặt ủy khuất mở miệng.

“Sư tỷ ~~ chính là tên chưởng quầy của cửa hàng này cùng con cá thối kia, nói đồ ta cho sư tỷ là tang vật ăn cắp của Kim Cương tông. Sư tỷ, Hoàng Nham ta làm người đường đường chính chính, vô cùng chân thành, một lòng chất phác, điềm đạm săn sóc, cả đời chỉ quan tâm một mình sư tỷ, bọn họ vu oan ta thì cũng đành, ta có thể chịu đựng, nhưng không thể vu oan lễ vật ta tặng cho sư tỷ được!”

“Vu oan lễ vật ta tặng cho sư tỷ, đây là đang ô uế cảm tình 8 năm nay của ta đối với sư tỷ a!” Tên béo đứng bên người Nhị sư tỷ, thoạt nhìn có chút không cân đối, bất kể chiều cao hay là trình độ tráng kiện, cứ như là tiểu hài tử và người trưởng thành vậy.

Cũng may bụng của y rất lớn, thoạt nhìn từ trình độ nào đó, cũng không phải là hoàn toàn không xứng.

Chỉ là, khi y mở miệng, khiến cho tất cả mọi người bên trong cửa hàng đều phải ngây ngốc một chút, nhao nhao hít sâu, ai cũng mang theo thần sắc hoảng sợ và kinh ngạc không gì sánh kịp.

Những đệ tử các ngọn núi khác đứng xem náo nhiệt giờ phút này cũng từng người trợn to mắt, lộ ra vẻ không cách nào tin, thậm chí còn có một chút không thể tưởng tượng, trong đám người, Trương Tam cũng là như vậy.

Mà biểu cảm của chưởng quầy càng là hoàn toàn ngốc trệ, thì thào lên.

“Nhị điện hạ… Là sư tỷ của ngươi?”

Lời này tuy có chút khó đọc, nhưng cũng có thể biểu lộ ra thế giới nội tâm của chưởng quầy giờ phút này như có vô số con ngựa đang lao nhanh qua vậy.

Tất cả mọi người nơi đây đều biết Hoàng Nham, dù sao đối phương cũng coi như nổi danh ở ngọn núi thứ bảy, chỉ bất quá phần lớn danh tiếng là đến từ chữ “si tình”.

Mọi người ít nhiều đều đã bí mật đàm luận qua việc của Hoàng Nham, biết y theo đuổi một người sư tỷ suốt 8 năm, số lễ vật y tặng cũng có thể mua mấy gian cửa hàng…

Ngày xưa khi nói đến việc này, phần lớn người có thể đoán được bản thân Hoàng Nham không tầm thường, cho nên mới có thể giữ tài phú như vậy nhưng đến bây giờ vẫn không chết, nhưng đa số ngôn từ vẫn là ẩn chứa vẻ trào phúng, dẫu sao bọn họ cho rằng hảo nam nhi trên đời, làm sao có thể vì một nữ tử mà khom lưng nịnh nọt như thế.

Nhưng giờ phút này, vô luận là Trương Tam hay là chưởng quầy, hay là bất kỳ một đệ tử nào khác ở nơi đây, đều nhao nhao hoảng sợ, ánh mắt nhìn tên béo mang theo một chút kính ngưỡng trước đó chưa từng có, thậm chí có người trong mắt không tự giác lộ ra vẻ hâm mộ mãnh liệt.

Hiển nhiên… Nếu như là loại sư tỷ dạng này, bọn họ cũng muốn.

Không phải nói 8 năm, 18 năm, 28 năm gì đó cũng được.

Nội tâm Hứa Thanh cũng chấn động mãnh liệt, hắn nhìn tên béo Hoàng Nham một chút, lại nhìn Nhị điện hạ một chút, trong mắt có chút hoảng hốt, thật sự là hắn cũng không ngờ, người mà tên béo theo đuổi suốt 8 năm, lại là Nhị điện hạ của ngọn núi thứ bảy.

Hứa Thanh cũng đã có đáp án tại sao hôm nay tên béo này cứ khư khư ôm lấy việc này rồi, đây là đối phương cố ý náo lớn, thu hút sư tỷ của y tới đây, để giải nỗi khổ tương tư.

Hứa Thanh nhìn qua tên béo đang đắc ý vô cùng, lại nhìn Nhị điện hạ bá đạo kinh người một chút, trầm mặc.

Giờ phút này, đối mặt với sự ủy khuất của Hoàng Nham, lông mi Nhị điện hạ khẽ nhướng lên, đi thẳng về phía trước, lúc đi ngang qua thiếu niên nhân ngư tộc đang cúi đầu một bên, nàng cái gì cũng không nói, chỉ là trong mắt lộ ra một tia khinh miệt.

Hoàng Nham ở một bên, cũng học theo lộ ra khinh miệt, hất cằm lên hừ một tiếng.

Chương 181: Nhị điện hạ ngang ngược (2)

Ánh mắt đến từ Nhị điện hạ đả kích thiếu niên nhân ngư tộc cực lớn, thân thể của gã run rẩy, hình như đang cực lực kiềm chế, nhưng sắc mặt trắng bệch vẫn để lộ ra nội tâm sợ hãi của gã.

Trong đầu của gã, bản năng hiện ra trận giết chóc 30 năm trước trên Đảo Nhân Ngư, thân ảnh đối phương ở bên trong trận chém giết đó vô cùng khát máu.

Đó là một trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy trong Thất Huyết Đồng, bởi vì nhân tộc vạn ác, cùng với nhân ngư tộc vĩ đại bất khuất, cho nên chiến trường thi đấu của ngọn núi thứ bảy được an bài ở trên lãnh địa của nhân ngư tộc.

Đồng thời, đây cũng là một trận trấn áp, cũng chính là sau một lần đó, song phương đã lần nữa trở thành “minh hữu”.

Tuy rằng người sau khiến cho nhân ngư tộc mấy lần gặp nguy cơ diệt tộc, đều là Thất Huyết Đồng kịp thời hóa giải vả lại đưa cho rất nhiều vật tư, nhưng ở trong mắt toàn bộ tộc nhân của nhân ngư tộc, đây là đối phương nên phải đấy, bọn họ cảm thấy trở thành minh hữu của nhân tộc là một loại sỉ nhục đối với bản thân.

Mặc dù trong lòng có vô số cảm xúc khó kiềm chế, nhưng gã vẫn cúi đầu thật sâu, không dám ngẩng lên, chỉ là đáy lòng gầm nhẹ, gã cảm thấy nhân ngư tộc của bọn gã sớm muộn gì cũng phải cho Thất Huyết Đồng trả giá thật nhiều.

Mắt nhìn đối phương cúi đầu, khinh miệt trong mắt Nhị điện hạ càng tăng thêm nữa, khi đi tới trước mặt Hứa Thanh, ánh mắt lạnh nhạt quét tới.

Hứa Thanh thở sâu, thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Nhị điện hạ.”

“Sư tỷ, đây là Hứa Thanh, là huynh đệ của ta, lần này cũng là vì ta mà bị liên lụy đến.” Hoàng Nham đang ở một bên thu hồi vật phẩm lấy ra vừa nãy, thần sắc trong lúc giới thiệu mang theo một chút tự hào.

Nhị điện hạ nhẹ gật đầu, không để ý tới Hứa Thanh nữa, đi về phía quầy hàng, sau khi nàng đi đến, liền vung cây đại kiếm trong tay lên, phịch một tiếng, trong khi chưởng quỹ kia đang run rẩy, thanh đại kiếm trực tiếp đặt ở trên quầy.

Thanh đại kiếm màu đen này quá nặng, quầy hàng làm bằng gỗ dù có phần cứng cỏi, nhưng khi đại kiếm hạ xuống, vẫn là rặc rặc sụp đổ xuống, khiến cho mũi kiếm trực tiếp chỉa vào trước bụng chưởng quầy, hàn mang tràn ra khiến cho mồ hôi lạnh trên trán tên chưởng quầy không ngừng chảy xuống, sắc mặt vô cùng trắng bệch, run rẩy thấp giọng mở miệng.

“Nhị điện hạ, ta…”

“Ngươi nói đồ đạc của ta, là tang vật?” Nhị điện hạ nhàn nhạt mở miệng.

Toàn thân chưởng quầy đổ mồ hôi, sau lưng cũng đã ướt đẫm, vẻ mặt đắng chát, đáy lòng kêu rên, việc hôm nay gã vốn chỉ muốn kiếm một khoản, nhưng nửa đường lại lao ra một tên béo, mà gã nằm mơ cũng không nghĩ ra, phía sau tên béo lại là một vị đại thần như này.

Vị trước mắt này gã không trêu chọc nổi, thậm chí gã cảm thấy mình có nói ra, coi như là vị chấp sự an bài việc này cho mình, có lẽ cũng không muốn tuỳ tiện trêu chọc vị Nhị điện hạ giống như bạo long này.

Dẫu sao, vị này chính người được Thất gia cưng chiều, giống như như hòn ngọc quý trên tay, là trưởng công chúa của ngọn núi thứ bảy.

Vì vậy gã liền dập đầu lia lịa, sau đó nhanh chóng mở miệng.

“Lầm… Hiểu lầm, chuyện này là hiểu lầm, là ta nhìn lầm rồi, cái này sao có thể là tang vật được…”

Hứa Thanh nhìn một màn này, trong mắt lộ ra vẻ thâm thúy, đáy lòng cũng hiểu rõ, cường đại, chính là đạo lý vĩnh hằng bất biến của thế giới này, nhất là sau khi nghe thấy những lời nói của Nhị điện hạ, hắn mới hiểu được cái gì gọi là bá đạo.

“Ngươi không nhìn lầm, những thứ này thật sự đều là tang vật, chính là ta chuyển từ Kim Cương tông ra, ngươi có ý kiến gì sao?” Nhị sư tỷ lạnh lùng nói ra, kiếm trong tay bay về phía trước đỉnh đầu, lập tức liền chấn nát quần áo chưởng quầy, đụng vào cái bụng của gã.

Thân thể tên chưởng quầy run rẩy, mồ hôi trên trán càng nhiều hơn, bộ dạng khúm núm, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Nói cho người sau lưng ngươi biết, việc của Kim Cương tông chính là ta làm. Mặt khác, cũng đi nói với Kim Cương tông, trong vòng ba ngày phải đến nhận lỗi với ta, phải đưa lễ vật làm cho ta thoả mãn mới được.”

Trong lời nói của Nhị sư tỷ rõ ràng không có một câu uy hiếp, nhưng sau khi tất cả mọi người nghe được, đều hiểu rất rõ, nếu như Kim Cương tông không đến nhận lỗi, hoặc là giá trị lễ vật chưa đủ, như vậy… Trên thế giới này, sẽ không còn Kim Cương tông nữa.

Những lời này đã hiển lộ rõ ràng sự bá đạo của Nhị điện hạ, sau đó nàng lướt qua vật phẩm tán loạn trên mặt đất.

“Những thứ này, ngươi có thu hay không?”

“Nhận… Ta nhận…” Chưởng quầy vội vã mở miệng, không dám thở gấp một hơi, nhanh chóng xuất ra 100 linh thạch, sau đó trông thấy lông mi Nhị sư tỷ nhướn lên, gã run rẩy nghiến răng, lại lấy ra thêm 100 linh thạch.

200 linh thạch, toàn bộ để ở một bên, sau đó cố nặn ra nụ cười về phía Hoàng Nham cùng Hứa Thanh, trong mắt cũng mang theo một chút cầu khẩn.

Không tiếp tục để ý tới nữa, Nhị sư tỷ cầm lấy thanh đại kiếm nện ở trên quầy hàng, quay người đi ra ngoài, lúc đi ngang qua người thiếu niên nhân ngư tộc, nàng chán ghét mở miệng.

“Cút ngay, dám ngăn cản đường của ta, một thân toàn mùi tanh.”

Thân thể thiếu niên nhân ngư tộc càng lúc càng run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc rút lui vài bước.

“Cung kính Nhị điện hạ!”

Theo Nhị điện hạ đi ra tới cửa, toàn bộ mọi người trong cửa hàng đều chắp tay, cung kính mở miệng.

Hứa Thanh ngẩng đầu, mắt nhìn bóng lưng Nhị sư tỷ thật sâu, tương tự cũng chắp tay.

Giờ phút này trong thần sắc của Hoàng Nham mang theo vẻ đắc ý, lướt qua mọi người đang trầm mặc, vỗ vỗ bờ vai của Hứa Thanh.

“Nhìn thấy chưa, đây chính là sư tỷ của ta, nữ thần của ta, xem về sau ai còn dám vu oan chúng ta.”

“Nhưng mà tiểu tử ngươi cũng đạt đến một trình độ nào đó a, vì chuyện của ta mà không tiếc ra tay, càng muốn gánh vác giúp ta. Việc này ta nhớ kỹ, ta nói với ngươi, con người của ta có ân báo ân, bây giờ trên người không có gì thú vị, đợi khi nào ta nhìn thấy thứ tốt, lại tặng cho ngươi làm lễ vật.”

Thần sắc Hoàng Nham đắc ý đến cực hạn, mặt mày hớn hở, nói xong phất phất tay với Hứa Thanh, không đợi hắn mở miệng, đã hấp tấp chạy ra ngoài, đuổi theo về phía Nhị điện hạ.

“Sư tỷ, chờ ta một chút…”

Thần sắc Hứa Thanh vẫn hơi hoảng hốt, một lát sau mới thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa, ánh mắt giống như không có ý định quét mắt nhìn góc áo của mình, lại nhìn thấy thiếu niên nhân ngư tộc giờ phút này sắc mặt âm trầm, trong mắt có một tia u mang hiện lên, nhưng rất nhanh khôi phục như thường.

Hắn cầm lấy 200 linh thạch mà chưởng quầy đưa, trong khi đối phương đắng chát không dám tiếp xúc ánh mắt cùng mình, đi ra khỏi cửa hàng, cũng không thèm liếc mắt nhìn tên thiếu niên nhân ngư một cái.

Cho đến khi đi ra khỏi cửa hàng, Hứa Thanh sửa sang lại áo bào một chút, lướt qua góc áo, ánh mắt âm trầm xuống.

Cùng lúc đó, thiếu niên nhân ngư tộc bên trong cửa hàng nhìn bóng lưng Hứa Thanh rời đi, sắc mặt khó coi, hôm nay tâm tình gã cực kém, trong mắt hiện ra sự chán ghét.

“Người động thủ với ta, coi như là trốn, cũng hiếm có người nào còn có thể sống được, đáng tiếc phần lớn ta không nhìn thấy cảnh tượng chết đi của bọn họ.”

Hừ lạnh một tiếng trong lòng, thiếu niên nhân ngư thu hồi ánh mắt, hất tay áo lên rồi đi ra khỏi cửa hàng.

Với gã mà nói, Hứa Thanh chỉ là con sâu cái kiến, việc hôm nay, nếu không phải có Hoàng Nham, chính mình nhất định có thể đưa đối phương vào chỗ chết.

“Mọi người ở Thất Huyết Đồng đều đáng chết, cái tên đoạt công của ta thì càng đáng chết, sớm muộn gì cũng thành một người chết.”

* * *

Chương 182: Đường dẫn tới hoàng tuyền (1)

Bầu trời giữa trưa tỏa ra ánh nắng vô cùng chói chang, tại thời khắc này mặt trời tiến thẳng đến trước một nửa khuôn mặt của Thần Linh, đứng ở đó tản mát ra tia sáng chói mắt, khiến cho phàm nhân khó có thể ngẩng đầu nhìn thẳng vào nó.

Thần Linh ở phía sau lưng, cao cao tại thượng, đối với chúng sinh mà nói, Thần đã là tồn tại vượt qua thời không, bất kể ban ngày hay là đêm tối, bất kể là thực tế hay là trong mơ, bất kể quá khứ hay là tương lai, Thần, thủy chung vĩnh hằng.

Thần chứng kiến thế gian này đổi thay, chứng kiến sinh linh chết đi, cũng chứng kiến thế giới này bởi vì Thần xuất hiện, mà biến thành loạn thế tàn khốc.

Mà sự nóng bức bên trong của ánh mặt hình như cũng bị nửa khuôn mặt dữ tợn của Thần Linh tạo thành ảnh hưởng, biến thành tràn đầy ác ý, giống như không cam lòng thuận theo thiên đạo, không muốn lặng yên không một tiếng động mà rời đi vào trong cái mùa này.

Cho nên điên cuồng phóng thích toàn bộ sự nóng bức của mình, xâm nhập vào mọi ngóc ngách bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng, như muốn làm cho hết thảy sinh mệnh bị bốc hơi.

Coi như là ở dưới bóng cây hay dưới mái hiên, cũng đều bị sự nóng bức vô hình xâm nhập, dù là gió biển thổi vào, cũng không cách nào tản ra, tựa như chất độc ăn vào tận xương tủy.

Giống như là một góc đạo bào của Hứa Thanh.

Chỗ đó nhìn như bình thường, nhưng nếu như cẩn thận nhìn kỹ, có thể thấy trước mặt của nó bị nhiễm một chút bột phấn, mà những thứ bột phấn này bây giờ đã phát huy được hơn phân nửa.

Những thứ phấn bột này đã bộc phát ra tác dụng của mình, tương tự cơn nóng trong thiên địa bị nửa khuôn mặt của Thần Linh ảnh hưởng, nó mang theo sự ác ý, mang theo sự dữ tợn, xâm nhập vào máu thịt xương cốt dưới lớp đạo bào dính máu của Hứa Thanh.

Tốc độ xâm nhập cực nhanh, lộ ra lòng tham không đáy.

Từ khi xuất hiện cho đến khi xâm nhập, cũng chỉ mất mấy thời gian hô hấp.

Biểu cảm Hứa Thanh bình tĩnh cúi đầu quét mắt qua góc áo, ánh mắt nheo lại, đi về nơi cập bến.

Bột phấn trên góc áo này là lúc hắn giao thủ cùng với thiếu niên nhân ngư tộc, bị đối phương bí mật để lại, nếu như đổi thành người khác, sợ là đến giờ phút này cũng rất khó phát hiện được.

Dẫu sao loại độc này vô sắc vô vị, thậm chí ở trình độ nào đó, cái này có lẽ không phải độc.

Nhưng Hứa Thanh am hiểu dược đạo, loại đặc tính này khiến cho bên trong đầu hắn nổi lên ít nhất 7-8 chủng loại thuốc dẫn, nhưng cụ thể là loại nào, hắn cần phải trở về phân tích một chút.

Nhưng vô luận như thế nào, sau khi trải qua mấy lần đụng chạm, sát cơ của Hứa Thanh đối với vị thiếu niên nhân ngư tộc này càng ngày càng cao lên.

“Đã đến lúc giết cá rồi.”

Hứa Thanh thì thào, đi tới nơi cập bến ở khu bến cảng, chớp mắt bước vào Pháp Chu, hắn lập tức mở ra phòng hộ, ngăn cách hết thảy âm thanh bên ngoài, khiến cho bên trong Pháp Chu hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó khoanh chân ngồi trong khoang thuyền, Hứa Thanh trực tiếp xé xuống góc đạo bào.

Hắn cầm góc đạo bào trong tay, cẩn thận quan sát một chút, tay trái bấm niệm pháp quyết, lập tức một đoàn hỏa diễm hiện lên ở trong bàn tay Hứa Thanh.

Mặc dù Hóa Hải Kinh lấy nước là chủ yếu, nhưng đối với pháp tu mà nói, kiêm tu nhiều loại thuật pháp phụ trợ cũng là bình thường.

Trên ngọc giản công pháp cũng đã có giới thiệu rất nhiều về việc này.

Giờ phút này Hứa Thanh vung tay trái lên, hỏa cầu bay về phía góc áo, bao phủ nó, sau đó bắt đầu đốt cháy.

Tiếng xì xì không ngừng truyền ra, còn có sương mù nhàn nhạt bay lên.

Ánh lửa chập chờn, khiến cho gương mặt Hứa Thanh sáng tối bất định.

Hắn nhìn góc áo bị thiêu đốt không ngừng uốn lượn, bên cạnh lửa cháy hiện ra đường cong màu đỏ, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ vải vóc, những nơi nó đi qua, góc áo màu xám chỉ chạm một cái đã biến thành tro tàn.

Cho đến thời gian mấy cái hô hấp sau, góc áo hoàn toàn bị đốt cháy, hỏa diễm chậm rãi dập tắt.

Hứa Thanh nhìn đám tro tàn trong lòng bàn tay, ngửi ngửi khói bên trong tràn ra, thì thào nói nhỏ.

“Đây là máu Quỷ Dục Hấu, là độc, nhưng cũng không phải độc.”

Bên trong Dược Điển của Bách đại sư lưu lại đã từng nói về Quỷ Dục Hấu, loại sinh vật này sinh tồn ở dưới biển sâu, rất ít thấy, trong túi trữ vật của Hứa Thanh cũng có hai con, nhưng hắn còn chưa có tìm được thuốc dẫn phụ trợ, cho nên thủy chung không động vào.

Nhưng hắn biết rõ, sau khi máu của nó trải qua xử lý, sẽ trở thành một loại thánh dược chữa thương, và nếu dùng những loại phương pháp hay thuốc dẫn khác để xử lý, dưới âm dương lưỡng cực, máu của nó sẽ tản mát ra một loại khí tức khiến cho tuyệt đại đa số dị thú chán ghét.

“Còn có mùi đặc thù của Khải Minh Thảo.” Hứa Thanh nhắm mắt lại, có chỗ phán đoán, sau đó hắn mở mắt, hai con ngươi như đen nhánh như hồ sâu, vô cùng u lãnh.

Trên Dược Điển của Bách đại sư mặc dù không có nói sau khi hỗn hợp hai loại dược liệu này sẽ như thế nào, nhưng căn cứ dược lý, cái sau có thể phóng đại cái loại cảm giác chán ghét này trên phạm vi lớn.

Chán ghét nho nhỏ, sẽ khiến cho dị thú tránh đi, nhưng nếu chán ghét đến mức nghiêm trọng, sẽ chẳng khác gì là thu hút sát ý của dị thú cả.

Bởi vì ghét đến cực hạn, chính là ác cảm.

Chương 183: Đường dẫn tới hoàng tuyền (2)

Vì vậy sau khi hỗn hợp hai loại này, sẽ hình thành một loại nước thuốc đặc thù.

Bản chất của nó có thể khiến cho cao thấp toàn thân người chạm vào bị nhiễm khí tức, xâm nhập vào bên trong máu thịt.

Bởi vì bản thân nó không phải độc, cũng sẽ không phát độc, thậm chí còn có tính chất bồi dưỡng rất nhỏ đối với thân thể, cho nên hầu như không thể nào bị phát hiện, mà nếu như muốn xua tán, thì càng khó khăn hơn, thời gian cái đó tồn tại ít nhất là mấy năm.

Về phần hiệu dụng thì là thu hút dị thú, khiến cho chúng nó có ác cảm mãnh liệt với mình, như lúc trước trong rừng ở cấm khu doanh địa thập hoang giả, lúc Hứa Thanh tham gia lần hành động đầu tiên với tiểu đội Lôi Đình, bình thuốc nhỏ trong túi da của Man Quỷ chính là một loại dược vật như vậy.

Chỉ là bình thuốc nhỏ của Man Quỷ lúc đầu và thứ xâm nhiễm trên người Hứa Thanh bây giờ tuy có dược lý tương tự, nhưng lại không cách nào so sánh tài liệu, chênh lệch giữa cả hai tựa như thiên và địa vậy.

“Nếu là ở trong tông môn, bị loại khí tức này xâm nhập, có lẽ sẽ không có nguy hiểm quá lớn, nhưng nếu như ra biển mà nói…” Hứa Thanh rất rõ ràng, một khi mình mang theo loại mùi này ra biển, như vậy nhất định là có đi không có về.

Loại phương pháp giết người này, thi cốt đều không có, lại không có chút dấu vết nào, vô cùng âm tà như độc xà, vả lại thời gian tồn tại cũng cực lâu. Nếu không phải Hứa Thanh hiểu được dược đạo, đổi thành người bên ngoài, sợ là chết cũng rất khó đoán được cừu nhân chân chính là ai.

“Không biết ngươi có bản lĩnh phát hiện độc dẫn của ta hay không.” Trong mắt Hứa Thanh nổi lên lãnh mang, thiếu niên nhân ngư hạ độc hắn, nhưng trên thực tế, bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau, trước lúc Hứa Thanh ra tay, cũng đã hạ độc đối phương!

Loại độc này cũng tương tự là độc vô hại, cũng tương tự chỉ lưu lại ký hiệu.

Chỉ bất quá ký hiệu thiếu niên nhân ngư lưu lại trên người hắn là ký hiệu khiến cho dị thú trong biển rộng ác cảm, mà ký hiệu hắn lưu cho đối phương, là bước chân xuống bờ vực tử thần.

Thần sắc Hứa Thanh không có chút gợn sóng nào, sau khi thu hồi đám tro do đốt góc áo, hắn mở ra túi trữ vật, nhìn đan dược bên trong một chút, lại ngẩng đầu nhìn tới tủ thuốc ở bốn phía.

Hắn không am hiểu giải độc, nhất là loại khí tức này, bản thân của nó vốn đã không phải độc, cho nên khối thủy tinh màu tím mang đến sự khôi phục sức khỏe cho thân thể cũng không cách nào phát ra hiệu dụng trên cái này.

Nhưng hắn am hiểu độc dược.

Vì vậy Hứa Thanh thong dong xuất ra một chút phấn độc và độc đan, mặt không cảm xúc mà trực tiếp nuốt vào, sau đó còn hỗn hợp tản ra 7-8 loại phấn độc, rồi khẽ hít một hơi thật sâu, hút toàn bộ vào trong cơ thể.

Sau một khắc, thân thể của hắn chợt run rẩy, cái trán chậm rãi xuất hiện mồ hôi, nhưng hắn vẫn như trước khoanh chân ngồi ở chỗ kia, lặng lẽ thừa nhận độc dược tựa như đốt cháy trong người, nội tâm nổi lên sát cơ, bình tĩnh như trước khi bão tố phủ xuống.

Độc dược đốt cháy ngũ tạng trong thân thể của hắn, đốt cháy xương cốt, đốt cháy máu thịt.

Đã không cách nào loại bỏ được khí tức của Quỷ Dục Hầu và Khải Minh Thảo, như vậy dứt khoát dùng độc dược xâm nhập chúng nó, tiếp đó dùng sự khôi phục của bản thân, khôi phục lại như cũ.

Quá trình này, trọn vẹn kéo dài hai canh giờ.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài đã tới hoàng hôn, Hứa Thanh chậm rãi mở mắt ra, trong mắt tràn ngập tơ máu, dưới sự khôi phục kinh người, độc trong cơ thể đã hoàn toàn bị loại bỏ, thứ cùng bị loại bỏ cùng nó, còn có khí tức xâm nhiễm của Quỷ Dục Hầu.

Sau khi kiểm tra và xác định cẩn thận, Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn hoàng hôn bên ngoài khoang thuyền, ánh mắt thâm trầm, thì thào nói nhỏ.

“Sắp thôi, ta sẽ có thể ngủ ngon giấc.”

Vì vậy hắn lặng lẽ đứng người lên, tắm sơ qua thân thể một cái, sau đó nhắm mắt lại.

Một lát sau, mặt trời tựa hồ muốn nhường chỗ cho mặt trăng xuất hiện, tránh vị trí ra, cho nên hoàng hôn trở nên ảm đạm, mặt trăng treo lên trên không.

Trong bầu trời lưa thưa những ngôi sao, như những con đom đóm trong mộ, không có ý nghĩa gì, chỉ xứng để làm đẹp, điểm tô nho nhỏ cho cảnh sắc.

Đêm nay, thích hợp để giết chóc.

Hứa Thanh mở hai mắt ra, im lặng đặt que sắt màu đen ở trong tay áo, lại mài mài con dao găm, nhét vào trong giày.

Sau đó hắn kiểm tra một chút độc dược của mình, thong dong chỉnh lý xong tất cả, hắn mới đi ra khỏi Pháp Chu, bộc phát tốc độ, một cái chớp mắt đã vọt đến nơi xa.

Ánh trăng chiếu lả tả trên mặt đất, hiện ra cảm giác lành lạnh, chiết xạ một bóng lưng trong bóng tối đang lao về phía trước, trên thân ảnh như gió của thiếu niên, đôi mắt như một con sói đơn độc, đã trở nên càng ngày càng bén lạnh.

Gió biển thổi vào, lộ ra sự lạnh lẽo, bay vào bên người thiếu niên, thổi trường sam của hắn bay phất lên, thổi tung tóc đen của hắn, nhưng không thổi tan khí tức đặc thù đến từ ký hiệu đang tràn ngập bên trong chủ thành.

Cuối cùng hóa thành tiếng rít bên tai thiếu niên, tựa như tiếng kèn nổi lên sát ý.

Hắn muốn đi giết chóc.

——-

Chương 184: Sát ngư (giết cá)! (1)

Gió đêm như một lưỡi đao nhuốm máu, mang theo mùi tanh, mang theo ẩm ướt, được sứ giả tử vong vác trên người, chạy tới khắp mọi chỗ hẻo lánh trong thành trì.

Trong bóng tối, thân ảnh của sứ giả tử vong tùy ý đi về phía trước, sát ý trong tiếng kèn lệnh hình như dung hợp lại với toàn bộ bóng mờ bên trong thành trì, không ngừng hội tụ lại, lại không ngừng tản ra, dường như không sợ hãi, khiến cho tất cả sinh mệnh muốn vùng vẫy đều cảm thấy tuyệt vọng.

Mãi đến… khi nó đi thẳng về phía trước trong đêm tối tràn ngập sát ý này, đụng phải một người ở trong một chỗ tối tăm và hẻo lánh.

Đó là bóng người mặc trường bào màu xám, trong đêm tối, bóng lưng của hắn giống như đao cắt không đứt, châm đâm không thấu, hàn khí tràn ra trên người của hắn dường như đã ngăn chặn cả sao sáng trên bầu trời.

Khiến cho người ta hít thở không thông.

Một cái chớp mắt, giống như nước sông chảy xiết gặp phải biển khơi, dường như bày sói tham lam gặp phải sói Vương.

Cước bộ của nó ngừng lại, thân thể vô hình với sự im lặng của bốn phía, hình như đang lặng ắng nhìn chăm chú đối phương, cho đến khi thân ảnh màu xám chậm rãi quay đầu, trong cặp mắt bình tĩnh lộ ra hố đen lạnh như băng.

Nó nở nụ cười.

Dường như nó đã tìm được tín ngưỡng, dường như đã tìm được đồng đạo, nó vác lưỡi đao tử vong, hoan hô vây quanh bốn phía thân ảnh màu xám này, dấy lên mái tóc dài của hắn, lay động trường bào của hắn.

“Gió tối nay, hơi lớn.” Hứa Thanh nhẹ giọng nói nhỏ, quay đầu, tiếp tục ngưng mắt nhìn căn phòng nơi xa trong bóng tối.

Căn phòng trong mắt hắn nhìn giống như một cái quan tài, lộ ra cảm giác nặng nề trong đêm, nơi đó là chỗ ở của thiếu niên nhân ngư mà hắn tìm được trong khoảng thời gian này.

Đối phương không giống với đệ tử của ngọn núi thứ bảy, hình như không có tư cách có được Pháp Chu, cho nên nếu muốn ở lại trong thành, chỉ có thể lựa chọn ngủ ở trên bờ, ở cố định cùng một chỗ với tùy tùng hỗ trợ của mình.

Hứa Thanh bình tĩnh nhìn chăm chú, không nóng không vội, trong đêm tối này, tiếng hít thở đều đều rất nhỏ của hắn như nước đá chầm chậm tan chảy, lâu dài sâu xa.

Hắn đang đợi…

Khí tức của ký hiệu báo chuẩn xác cho Hứa Thanh biết, người hắn phải đợi, ở ngay chỗ này.

Vả lại dựa theo phán đoán quy luật một mình ra ngoài lần trước của đối phương, mấy ngày nay có lẽ cũng sắp đến thời điểm tên nhân ngư này ra ngoài rồi, nhất là hôm nay… Tâm tình của đối phương rất kém.

Cho nên, Hứa Thanh cảm thấy, đại khái tối nay mình sẽ có khả năng đợi được đối phương.

Thời gian trôi qua, một lúc lâu sau, khi mặt trăng trên bầu trời lại một lần nữa bị mây đen che khuất, một cơn gió đêm thổi tới, căn phòng vốn bị chôn vùi trong bóng đêm bỗng truyền đến tiếng ngăn gió ồ ồ ô ô.

Thanh âm này khiến cho căn phòng giống như quan tài này càng thêm hiu quạnh hơn, như tiếng than nhẹ khàn khàn trước khi chết, vang vọng trong bầu trời đêm yên tĩnh.

Một thân ảnh, xuất hiện từ trên tường cao.

Đạo bào màu xám không thể che lấp hết mùi cá tanh tràn ra trên người, ánh mắt như bảo thạch màu xanh, nhưng hình như cũng không cải biến được bản tính âm độc.

Trong gió, áo bào rộng thùng thình của đối phương bay múa, thanh thế giống như vừa cường tráng lại vừa yếu ớt, hóa thành hình dáng, nhưng chỉ là một tầng hơi mỏng, càng giống như là một lớp da người.

Kẻ này, chính là vị thiếu niên nhân ngư tộc kia.

Hôm nay, tâm tình của gã vô cùng ác liệt, chuyện ban ngày khiến cho gã nhận thấy bị nhục nhã cực lớn.

“Trưởng công chúa của ngọn núi thứ bảy thì như thế nào, sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ làm cho ngươi tàn phế, dùng thân thể của ngươi nuôi dưỡng Quỷ Vực Thư Trùng!” Thiếu niên nhân ngư nghiến răng, tâm tình không vui, khiến cho gã lựa chọn ra ngoài trước mấy hôm, gã cảm thấy mình nhất định phải đi phát tiết một phen.

Mà phương thức phát tiết, đã được gã kêu hai người tỷ tỷ đồng tộc an bài tốt rồi, không phải là nữ nhân, mà là trẻ con.

Đây là ham mê mà gã không thể để cho quá nhiều người biết được, gã thích hành hạ trẻ con ngoại tộc đến chết, dùng cái này đổi lấy sự vui sướng của bản thân.

Giờ phút này thân thể của gã khẽ nhoáng một cái, đi vào trong bóng tối.

Theo gã đi về phía trước, thân ảnh của gã chậm rãi mơ hồ, cuối cùng tan biến, vô luận là thị giác hay là cảm giác, trong thời khắc này đều mất đi tiêu điểm, dường như trong một cái chớp mắt, kẻ này đã không còn tồn tại nữa.

Nhưng mùi của ký hiệu, sẽ không biến mất.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn thân ảnh của đối phương tan biến, thần sắc bình tĩnh, im hơi lặng tiếng cất bước, cũng tương tự đi vào trong bóng đêm.

Gió càng lớn hơn, như những thanh đao không ngừng đối kháng với không khí, không ngừng vang vọng trong màn đêm im lặng.

Sau nửa canh giờ, trong góc một chỗ phố nhỏ, bỗng nhiên giờ phút này hư không vặn vẹo, thân ảnh của thiếu niên nhân ngư tộc lại huyễn hóa hiện ra, mà ngay khoảnh khắc thân ảnh thiếu niên nhân ngư lộ ra, gã liền cảm nhận được có nguy cơ, thân thể bỗng nhiên rút lui.

Chương 185: Sát ngư (giết cá)! (2)

Nhưng đã chậm, một màn nước dầy đặc lập tức hiện ra ở phía sau gã, cũng hiện ra ở bốn phía, hoàn toàn bao phủ kín đầu con phố nhỏ, trong chớp mắt, một tiếng gào thét trầm thấp truyền ra từ phía trước tấm màn nước.

Một con đại kình to lớn được hình thành bởi thuật pháp nhô lên bên trong màn nước, nhanh chóng thành hình.

Con đại kình lộ ra sát cơ lạnh như băng, mở cái miệng rộng về phía thiếu niên nhân ngư, lộ ra răng nhọn rậm rạp, mang theo khí thế vô cùng cuồng mãnh, bỗng nhiên nuốt tới.

Ánh mắt của thiếu niên nhân ngư trở lên sắc bén.

“Có chút ý tứ, đúng lúc tâm tình hôm nay của ta khó chịu, vui đùa một chút cùng với ngươi vậy.”

Trong lúc nói, hai tay của gã giơ lên đang muốn bấm niệm pháp quyết, nhưng vào lúc này, một chỗ bóng mờ dung hợp cùng bóng tối, lập tức như dây thừng tản ra thành từng cái, cấp tốc từ bát phương lao đến, trực tiếp quấn quanh trên cánh tay thiếu niên nhân ngư, bao phủ bàn tay gã, khiến cho gã không cách nào hoàn thành động tác bấm niệm pháp quyết.

Trong khi bao phủ bàn tay, bóng ma này cũng đồng thời nhanh chóng lan tràn về phía cổ của gã.

Mà vô luận là chỗ hai tay hay là làn da chạm phải cái bóng này, đều đang lập tức truyền đến một cơn đau nhức kịch liệt như vết lở loét bị xát muối, giống như đang nhanh chóng bị ăn mòn, một màn này quá đột ngột, sắc mặt thiếu niên nhân ngư lần đầu tiên đại biến.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt và cơn đau đớn kịch liệt khiến cho hô hấp của gã trở lên dồn dập, trong lúc gã vùng vẫy thì con kình ngư huyễn hóa ở phía trước màn nước đã đến trước mặt của gã, lấy khí thế kinh người trực tiếp nuốt vào.

Nhưng ngay khi con kình ngư nuốt vào, thiếu niên nhân ngư nháy mắt phát ra một tiếng gào thét, một đạo ánh áng màu lam bộc phát từ trên người gã, chùm ánh sáng như gai sắc, ý định xua đuổi cái bóng mờ trên người, đồng thời cũng kích xạ về bốn phía.

Chùm sáng trực tiếp va chạm với con kình ngư, con kình ngư ầm ầm tan vỡ, nhưng cũng không tứ tán ra bốn phía, dư lực vẫn đánh tới như sóng biển, vang lên tiếng nổ rồi hạ xuống.

Toàn thân của thiếu niên nhân ngư tộc chấn động, thân thể lùi lại, máu tươi phun ra, thừa dịp ánh sáng màu lam khiến cho cái bóng mờ quỷ dị có phần bị chậm lại, thần sắc gã lộ ra vẻ dữ tợn hung tàn, vừa muốn mở túi trữ vật ra.

Nhưng vào lúc này, bóng mờ tràn ngập trên người gã lần nữa bộc phát, lại một lần quấn quanh hai tay để ngăn cản hành động của gã, sau đó tiếp tục lan tràn ra khắp toàn thân của gã.

Một màn này khiến cho nội tâm của thiếu niên nhân ngư hoàn toàn hoảng sợ, cũng ngay vào thời khắc này, một đạo hàn mang màu đen từ chỗ tối gào thét lao đến, phóng thẳng tới mi tâm của gã.

Sau tia hàn mang này, gã thấy được một thân ảnh… Một đạo thân ảnh màu xám từ phía trước màn nước lao tới!

Tốc độ cực nhanh, giống như một đạo tia chớp màu đen.

Giống nhau đều là thiếu niên, trong khi tóc đen tung bay, mặt người này không có cảm xúc, duy chỉ có ánh sáng trong đôi mắt yên lặng lộ ra vẻ vô cùng băng hàn.

Bốn phía, những cơn gió lượn lờ tựa như hóa thành lưỡi đao, dường như ở bên cạnh hắn có một sứ giả tử vong đang nhe răng cười, nhấc lên chiếc áo choàng màu đen, lao theo thân ảnh của hắn, cấp tốc vọt đến.

“Là ngươi!!” Thiếu niên nhân ngư tộc nhận ra Hứa Thanh, trong lúc nguy cơ sinh tử gã chợt mở to miệng, trong lúc nói phun ra một đạo tia sáng màu trắng bạc.

Đạo tia sáng trắng bạc này đón gió liền tăng trưởng, nháy mắt liền hóa thành một cánh quạt cực lớn, gào thét về phía que sắt màu đen, ngay lập tức song phương va vào nhau, truyền ra âm thanh vũ khí va chạm cực lớn.

Bởi vì ẩn chứa lực đạo quá mạnh, cho nên vô luận là cánh quạt hay là que sắt màu đen đều bị chếch đi, ầm ầm lao về một phía khác, nhưng cái này cũng không cách nào ngăn cản ánh mắt của thiếu niên nhân ngư và Hứa Thanh lần nữa giao phong.

Trong chớp mắt khi ánh mắt hai bên trực chiếu với nhau, Hứa Thanh trực tiếp tới gần, cùng lúc đó, cái mang cá trên mặt thiếu niên nhân ngư chợt phồng lên, hóa thành từng đám gai sắc dài trên mặt, khiến cho biểu cảm của gã trở lên dữ tợn, gã mở to miệng nhanh chóng nhả ra một khỏa hạt châu màu lam.

“Chết cho ta!” Thiếu niên nhân ngư phát ra tiếng gầm nhẹ, khỏa hạt châu màu lam này trong nháy mắt bộc phát ra chùm sáng kinh người, trực tiếp bay tới gần Hứa Thanh và bao phủ thân ảnh của hắn.

Gã rất tự tin, dưới thần thông bổn mạng này của mình, trừ phi là tu sĩ Trúc Cơ, bằng không mà nói, coi như là Ngưng Khí đại viên mãn cũng rất ít người có thể may mắn thoát khỏi, vì vậy khóe miệng nhe răng cười, vừa muốn tiếp tục trấn áp cái bóng mờ quỷ dị trên người.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của gã hoàn toàn đại biến, theo chùm ánh sáng màu lam phía trước nổ vang, thậm chí còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Phía trước, trong chùm ánh sáng màu lam bao vây, một đạo thân ảnh khổng lồ đội trời đạp đất đứng lên từ, nghênh đón chùm ánh sáng này.

Toàn thân của thân ảnh này đen nhánh, đầu có độc giác (một sừng), dữ tợn như lệ quỷ, khắp toàn thân toàn là những cái gai sắc, tựa như Vạn Quỷ Vương.

Giờ phút này nó đang gào thét không âm thanh về phía chùm ánh sáng, sau đó giơ đại thủ lên, che đậy chùm sáng, bắt lấy.

Cái này chính là… Hư ảnh của Khôi!

Chương 186: Sát ngư (giết cá)! (3)

Dưới hư ảnh cực lớn màu đen của Khôi, là Hứa Thanh mặt không cảm xúc đang bay vọt tới thiếu niên nhân ngư.

Toàn thân hắn có rất nhiều miệng vết thương do chùm ánh sáng kích xạ mà ra, nhưng dùng mắt thường cũng có thể thấy được những vết thương đang cấp tốc khỏi hẳn, sát cơ trong mắt cũng hoàn toàn bạo khai trong thời khắc này.

Vô luận là khi thiếu niên nhân ngư đoạt công lúc trước, hay là khi ra tay với Hứa Thanh trong cửa hàng, Hứa Thanh đều không ứng phó toàn lực, cái bóng thủy chung không nhúc nhích, một mực không hóa ra hư ảnh của Khôi, cũng chưa từng lộ ra sự khôi phục mạnh mẽ của mình.

Phong mang của hắn, chỉ lộ ra trong một sát na khi hắn giết người.

“Khí huyết hóa ảnh! Còn có tu vi của ngươi! Không thể nào, sự khôi phục của ngươi, này…” Thần sắc thiếu niên nhân ngư lộ ra vẻ hoảng sợ trước đó chưa từng có, nguy cơ sinh tử hóa thành hoảng sợ trong mắt, lời nói của gã cũng có chút trở lên lộn xộn.

Gã muốn mở ra túi trữ vật, muốn dùng ngọc giản truyền âm cầu cứu, nhưng giờ phút này đạo bóng mờ trên người gã tựa như vật sống vậy, giống như có thể phát hiện ra tâm tư của gã, gắt gao quấn quanh hai tay của gã, khiến cho gã không cách nào giơ lên, không cách nào lấy ra bất luận vật phẩm gì, mà Hứa Thanh cũng chưa từng lãng phí chút thời gian nào, dĩ nhiên đã tới gần, tay phải lập lòe hàn mang, một con dao găm xuất hiện.

Nhìn con dao găm, thiếu niên nhân ngư phát ra tiếng gào thét điên cuồng, bất chấp đạo bóng mờ giờ phút này đã quấn ở trên cổ, cũng không đủ thời gian để bao phủ những bộ vị đang bị ăn mòn mãnh liệt trong lòng, nguy cơ ngay trước mắt, thân thể của gã chợt nhoáng một cái.

Hai chân nhanh chóng giơ lên, nháy mắt liền mơ hồ, sau đó biến thành một cái đuôi cá màu đen, toàn lực vẫy đuôi về phía Hứa Thanh, cũng trong một cái chớp mắt này, gã cũng toàn diện bộc phát thiên phú huyết mạch, ngoài thân thể tạo thành hư ảnh nhân ngư, hợp vào cùng cái đuôi của gã, tạo thành một kích cương hãn.

Biểu cảm của Hứa Thanh không có chút nào biến hóa, tốc độ không giảm, trong chốc lát lao tới gần, tay trái giơ lên đánh một quyền, hư ảnh của Khôi sau lưng gào thét, cũng dung nhập vào trong một quyền này, đồng thời hạ xuống.

Da tróc thịt bong, máu thịt tan vỡ.

Cái đuôi cá cực lớn trực tiếp chia năm xẻ bảy, hư ảnh nhân ngư dưới một quyền của hư ảnh Khôi cũng bị đánh tan vỡ.

Mặt đất bốn phía chấn động mạnh một cái, tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng thiếu niên nhân ngư truyền ra, nhưng màn nước ở bốn phía quá dầy, tiếng thét kia đã bị gắt gao nhốt lại trong ngõ hẻm.

“Nguyền rủa!!” Trong tiếng kêu thảm thiết, thiếu niên nhân ngư đã mất đi nửa người dưới, hai mắt đỏ thẫm, gào thét một tiếng, máu thịt tan vỡ của cái đuôi cá tựa như có hoạt tính, nhao nhao thiêu đốt, từ bát phương chợt hội tụ về phía Hứa Thanh, tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền bao phủ hắn.

Mặc dù tốc độ hội tụ của nó rất nhanh, nhưng lại không nhanh bằng Hứa Thanh, hầu như trong chớp mắt khi đoàn máu thịt bao phủ, bởi vì tốc độ cực hạn, thân thể của hắn đã lưu lại tàn ảnh, nguyền rủa từ máu thịt cái đuôi cá cũng lập tức bao phủ tàn ảnh của hắn.

Về phần chân thân của hắn, giờ phút này đã xuất hiện ở sau lưng thiếu niên nhân ngư, không đợi máu thịt của cái đuôi cá vừa vồ hụt đuổi theo, trong khi thiếu niên nhân ngư hoảng sợ, một thanh dao găm lạnh lẽo, đã chém qua trước cổ của gã.

“Hứa Thanh, ta…”

Thân thể thiếu niên nhân ngư run rẩy, tiếng nói trở lên bén nhọn dồn dập, nhưng gã đã không có cơ hội nói tiếp, sau khi nói ra ba chữ, sự lạnh lẽo trên con dao găm đã chạm đến…

Hứa Thanh hung hăng cắt một cái, hắn không có thói quen nghe di ngôn.

Tiếng cắt cổ quen thuộc vang lên.

Máu tươi nháy mắt phun trào, trong chớp mắt thân thể thiếu niên nhân ngư run rẩy mãnh liệt đến cực hạn, tựa như con cá trên thớt bị chặt xuống nửa cái cổ vậy.

Ánh mắt gã trợn to, muốn quay đầu, nhưng không cách nào làm được, cho đến mấy hô hấp cuối cùng, trong khi thân thể ngã xuống, gã rốt cuộc thấy được gương mặt của Hứa Thanh ở đằng sau.

“Quần áo, bị ngươi làm ô uế mất rồi.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, đây là một câu duy nhất từ đầu đến cuối hắn nói ra.

“Ngươi…”

Máu tươi trên cổ thiếu niên nhân ngư vẫn còn tràn ra, trong khi gã run rẩy, đã chậm rãi mất đi hô hấp, hai mắt vẫn mở to như trước, bên trong còn sót lại quyến luyến đối với thế giới này, cũng còn sót lại vẻ không cách nào tin, dường như vô luận gã nghĩ như thế nào, cũng không ngờ thiên kiêu giống như mình, lại bị tử vong ở nơi này.

Khí tuyệt bỏ mình.

Biểu cảm của Hứa Thanh vẫn rất bình tĩnh, gỡ ra phù bảo tăng tốc độ trên đùi, nhặt lên túi trữ vật mà thiếu niên nhân ngư thủy chung không cách nào mở ra, quay người đi ra ngoài con hẻm nhỏ, cái bóng mờ ở trên thi thể thiếu niên nhân ngư nhanh chóng lui về, trở lại dưới chân của Hứa Thanh.

Cho đến khi đi tới đầu hẻm, bước chân Hứa Thanh vẫn không ngừng, cũng chưa từng quay đầu nhìn lại, chỉ là giơ tay phải lên dùng sức bóp một cái về phía sau.

Màn nước bao phủ con hẻm nhỏ lập tức rung động lắc lư, bắt đầu di động.

Từ lớn đến nhỏ, từ ngoài vào trong, lấy thi thể nhân ngư làm trung tâm, lập tức áp súc lại, tốc độ kinh người, cuối cùng phịch một tiếng, áp lực đến từ tấm màn nước bốn phía toàn bộ hội tụ ở trên thi thể của thiếu niên nhân ngư.

Bên trong tiếng vang, thi thể ngư nhân và kể cả những miếng thịt vụn nhỏ ở trong con hẻm này, hoàn toàn tan vỡ, không còn sót lại chút nào, hình thần câu diệt.

Hứa Thanh đã đi xa.

Màn nước chậm rãi rơi xuống, hóa thành từng giọt nước, rơi xuống trong con hẻm yên tĩnh, cọ rửa hết thảy.

Những giọt nước khiến cho mặt đất sạch sẽ, khiến cho hết thảy máu tanh cũng đều tản đi, cũng khiến cho tia nắng ban mai từ xa xa đang chậm rãi nhô lên thuận lợi chiếu vào nơi đây, chiết xạ vào vũng nước trên mặt đất, phản quang ra tia sáng chói mắt.

Từ trời tối, đến hừng đông, đối với bầu trời mà nói, chỉ là một cái chớp mắt, đối với sinh tử của con người cũng giống như vậy.

Giữa sống và chết, chỉ trong chớp mắt, một cái sát na!

Chương 187: Bạt phần thương sinh (1)

*Bạt phần thương sinh: Quỷ thiêu muôn dân trăm họ.

—

Gió buổi sáng thổi tới bến cảng, khiến cho những cánh buồm tung bay.

Nhưng nếu chỉ có vài cơn gió như vậy, thì chưa đủ để cánh buồm lắc lư, nó nỗ lực thổi lên trên mặt biển, khiến cho những cơn sóng lăn tăn, nhưng biển khơi vô cùng sâu thẳm, gió vô lực thổi qua, thậm chí không cẩn thận một cái, còn có thể bị nuốt sống ở dưới những cơn sóng biển lên xuống.

Giống như con cá không biết lượng sức, đi trêu chọc đối thủ không nên chọc.

Tia nắng ban mai chiếu tới, so với gió thì bình tĩnh hơn nhiều, cũng không có nhiều dục vọng như vậy, im lặng chiếu rọi xuống từng chiếc từng chiếc thuyền, cũng đã chiếu vào trên vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Thanh đang đi trở về.

Giết người cũng tốt, giết cá cũng được, đối với Hứa Thanh mà nói, từ một khắc đối phương lộ ra sát cơ với chính mình, kết cục của đối phương cũng đã được định trước.

Hắn muốn sống sót, cho nên bất cứ tồn tại nào uy hiếp tới sự an toàn tánh mạng của hắn, cũng sẽ chạm đến vạch chỉ đỏ của hắn.

Hắn biết rõ, giữa sinh mệnh và sinh mệnh khi còn sống, là không giống nhau.

Tiên sinh giáo thư ở trong xóm nghèo đã từng tự giễu về loại không giống nhau này, gã nói với những đứa trẻ bao gồm cả Hứa Thanh ở, nếu thịnh thế, như vậy người đương quyền còn có thể dùng một tầng nội khố để che giấu một chút, nhưng nếu ở loạn thế, đây đều đã là nhận thức thâm căn cố đế của mỗi người.

Nhưng một đường Hứa Thanh đi tới đây, hắn cũng biết thế giới này ở một mức độ nào đó, cũng rất công bằng.

Bởi vì sau khi tử vong, thật ra ngoại trừ mất đi hết thảy, nhưng kết cục cuối cùng, lại đều là cùng một phương hướng.

Chết ở trong ngõ hẻm không ai biết được, hay chết ở trong một cái ao chồng chất bảo thạch và rượu cũng không khác nhau.

“Nhị điện hạ nói cũng đúng, đúng là rất tanh.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn mặt trời mọc, đi vào trong khoang thuyền, rửa sạch thân thể, cho đến khi trên người không còn mùi tanh, hắn mới nằm xuống.

Ngày hôm nay hắn không phải đi trực, cho nên hắn không cần đi tới Bộ Hung ti điểm danh, giờ phút này tâm tình của hắn có một loại cảm giác thoải mái, hắn cảm thấy nên ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng trước khi ngủ, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, lấy ra thẻ tre, rạch một đường phía trên bốn chữ ‘thiếu niên nhân ngư’, lại nhìn một chút dòng chữ lão tổ Kim Cương tông xếp ở vị trí đệ nhất, sâu trong mắt có sát ý bay lên.

“Sắp rồi…”

Trong tiếng thì thào, Hứa Thanh lấy ra túi trữ vật mà thiếu niên nhân ngư thủy chung không có cơ hội mở ra.

Hắn rất thắc mắc, đến cùng bên trong cái túi này có những vật phẩm gì.

Vì vậy sau khi tung tung trong tay vài cái, Hứa Thanh nheo mắt lại, trầm ngâm một phen, linh năng trong cơ thể lập tức bộc phát, tràn vào trong túi trữ vật, việc này cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, sau khi chủ nhân tử vong, ấn ký trên túi trữ vật đã sớm tiêu tán.

Cái này khiến cho linh năng của Hứa Thanh có thể thuận lợi tràn vào, điều tra được vật phẩm trong đó.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh không tự giác được hít vào một hơi.

“Giàu có như vậy?” Hứa Thanh thì thào, tuy linh thạch trong túi trữ vật này chỉ có hơn 100 khối, nhưng linh phiếu có ấn ký của ngọn núi thứ sáu thì có trọn vẹn 12 tờ.

Mỗi một tờ, đều là giá trị 100 linh thạch.

Một khoản lớn như thế, khiến cho trái tim Hứa Thanh cũng tăng tốc nhảy lên, dẫu sao đây cũng là khoản tài phú mà hắn chưa bao giờ có được.

Nhưng hắn hiểu được, vì để đảm bảo đạt được mục đích, trong thời gian ngắn hắn sẽ không thể đi đổi những tấm linh phiếu này.

Cho nên sau khi bình phục một chút tâm tình, Hứa Thanh lại tiếp tục xem xét những vật phẩm khác, ngoại trừ linh thạch, trong túi trữ vật còn có 5 kiện trọng bảo, mà theo hắn vung tay phải lên, 2 tờ phù bảo cũng hiện ra ở trước mặt của hắn.

Một tờ màu vàng, một tờ màu lam.

Khi hai lá bùa này xuất hiện, chấn động chúng nó tản mát ra khiến cho Hứa Thanh nhìn thấy mà giật mình, vả lại khi nhìn ấn ký trên đó, bộ dạng của cả hai rõ ràng đều còn mới đến 8-9 phần, hiển nhiên chưa được sử dụng mấy lần.

Sau khi Hứa Thanh cảm thụ một phen, đã xác định được hai tờ phù bảo này, tờ màu lam chính là loại phòng hộ, tờ màu vàng chính là loại công kích.

“Nếu bị con cá kia mở ra túi trữ vật…” Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn có thể tưởng tượng, nếu quả thật xuất hiện tình huống như vậy, mặc dù mình vẫn có thể chém giết đối phương như cũ, nhưng muốn tốc chiến tốc thắng, sẽ phải trả giá cực lớn.

“Cho nên phương pháp vận dụng cái bóng, trên thực tế còn có thể phong phú hơn nữa.” Hứa Thanh cúi đầu quét mắt qua cái bóng của mình, sâu trong mắt có một vòng ánh sáng âm u hiện lên, trong đầu hiện ra một màn khi thiếu niên nhân ngư bị cái bóng quấn quanh, lúc đó cái bóng trong một cái chớp mắt tựa như đang sống vậy.

Chương 188: Bạt phần thương sinh (2)

“Là ảo giác?” Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn cái bóng thật sâu một hồi, giơ tay lên sờ vào nơi khối thủy tinh màu tím bị vùi sâu vào trong ngực, trong ánh mắt có hàn mang lóe lên, hắn đã thử nhiều lần cảm thụ, biết rõ khối thủy tinh màu tím có tác dụng trấn áp và giam cầm đối với cái bóng.

Giờ phút này bất kể là nó có sống hay không, Hứa Thanh cảm thấy, trước trấn áp một chút thử xem.

Vì vậy hắn thử nghiệm tràn linh năng trong cơ thể vào bên trong khối thủy tinh màu tím, quá trình có chút không lưu loát, Hứa Thanh thử mấy lần mới thành công, mà một cái chớp mắt khi hắn vừa thành công, toàn thân hắn hiện ra ánh sáng tím lóng lánh, hình thành lực lượng trấn áp, nổ vang bắn về phía cái bóng trên mặt đất.

Cái bóng trong nháy mắt vặn vẹo, giảm bớt đi một chút.

Hứa Thanh cẩn thận nhìn một chút, đáy lòng thoả mãn.

Hắn không muốn hao tâm tổn trí suy đoán xem đối phương có sống hay không, coi như là mình suy đoán sai lầm, cái bóng cũng không có khả năng có linh tính, làm nhiều cũng chỉ lãng phí một chút linh năng mà thôi, vì vậy sau khi liên tục thao tác trấn áp mấy lần, hắn mới bỏ qua.

Cuối cùng hào quang trong ánh mắt mới thu liễm lại, điềm nhiên ngẩng đầu như không có việc gì, thu hồi hai tờ phù bảo trước mặt.

Hắn tiếp tục kiểm tra túi trữ vật lần nữa, cuối cùng lấy ra các vật phẩm khác nhau, phía trước là một tấm hải đồ, ký hiệu bên trong vô cùng kỹ càng, so với hải đồ mà đệ tử ngọn núi thứ bảy chế tạo còn toàn diện và chi tiết hơn rất nhiều.

Bên trong thậm chí còn đánh dấu ra vị trí Nhân Ngư Đảo, sau khi Hứa Thanh xem xét, cảm thấy giá trị của vật này sợ là không hề ít hơn so với tờ phù bảo.

Dù sao đối với đệ tử dùng biển để tu hành mà nói, hải đồ càng toàn diện, thì mạo hiểm lại càng nhỏ, thu hoạch cũng sẽ càng lớn.

Tin tức, nhiều khi còn có giá trị lớn hơn so với linh thạch.

Mà vật phẩm sau cùng, khiến mức độ chú ý của hắn thậm chí cũng đã vượt qua phù bảo, bởi vì vật ấy… Hắn đã gặp qua, vả lại cũng có một cái.

Đó là một cái khối sắt lớn như bàn tay bằng kim loại, như cái hộp, nhưng cũng không phải là cái hộp.

Nhìn khối sắt trước mặt, Hứa Thanh mở ra túi trữ vật của mình, cũng lấy ra một cái.

Khối sắt của hắn, là hắn thu được từ trên người Mã Tứ trong doanh địa thập hoang giả, về sau Bàn Sơn cũng bởi vì tham lam vật này, cho nên cố ý cho Hứa Thanh cơ hội xuất thủ, nhưng đã nuốt hận.

Lúc này hắn lấy hai cái khối sắt này để cùng một chỗ, sau đó Hứa Thanh cẩn thận quan sát, phát hiện vô luận nhìn chúng nó như thế nào, cả hai đều giống nhau như đúc.

“Đây rốt cuộc là cái gì?” Đáy lòng Hứa Thanh rất là ngạc nhiên, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Mấy ngày này hắn đã đi qua phần lớn cửa hàng ở trên bến cảng, nhưng cũng không phát hiện loại vật phẩm này, nhưng vô luận là sự tham lam của Bàn Sơn lúc trước, hay là vật này bây giờ được để trong túi trữ vật của thiếu niên người cá nọ, đều nói rõ khối sắt kim loại này không hề tầm thường như là vẻ bề ngoài của nó.

“Phải tìm một cơ hội, tìm kiếm xem tác dụng của vật này là gì.” Hứa Thanh trầm ngâm, sau khi thu lại và cất kỹ tất cả, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, hắn nằm ở trên giường nhỏ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian nghỉ ngơi cũng không quá lâu, sau hai canh giờ, lúc này bên ngoài đã trôi qua buổi trưa, Hứa Thanh mở mắt ra, duỗi lưng một cái, tinh thần của hắn rất tốt, trạng thái thân thể cũng có phần sung mãn.

Quan trọng nhất là, sau khi trải qua lần ra tay đêm qua và buông lỏng sáng nay, hắn có một loại cảm giác mãnh liệt, Hải Sơn Quyết của mình… Cách thời điểm đột phá, đã gần trong gang tấc.

“Tầng bảy đã là đại viên mãn, tầng tám sẽ như thế nào…

Không biết lúc đó, ta có thể có đủ chiến lực để chém giết lão tổ Kim Cương tông hay không." Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ chờ mong, hắn cảm thấy Hải Sơn Quyết của mình từ tầng thứ bảy đến tầng thứ tám, đã dùng thời gian cực lâu mới tới được.

Dường như Hải Sơn Quyết đang thủy chung nổi lên một loại thuế biến nào đó, mãi đến ngày hôm nay, hắn mới cảm nhận được khí tức nó muốn đột phá.

Vì vậy Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, mở ra trận tụ linh trên Pháp Chu, sau khi lấy ra linh thạch thay thế, liền khép kín hai mắt, bắt đầu tu hành.

(bản dịch tại v.i.p b.a.c.h n.g.o.c s.a.c.h vui lòng không sao chép!)

Thời gian trôi qua, trong khi hắn đắm chìm bên trong tu hành, thời gian đã chậm rãi trôi qua buổi chiều, cho đến một khắc khi màn đêm buông xuống, Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa, thân thể bỗng nhiên chấn động, máu thịt toàn thân trong thời khắc này chợt căng thẳng, giống như đang co rút lại.

Xương cốt trong cơ thể truyền ra tiếng ken két tựa như đang lớn lên, từng cái mạch máu lập tức nhô lên, tràn ngập toàn thân hắn, tựa như từng con mãng xà dữ tợn lan tràn, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời cũng có một cỗ lực lượng khí huyết dồi dào trong cơ thể hắn, theo mỗi một lần tim đập, không ngừng ùn ùn hiện lên.

Mỗi khi quả tim nhảy lên một cái, khí huyết liền lớn mạnh hơn một phần, dần dần lực lượng khí huyết nồng đậm ở bốn phía Hứa Thanh không ngừng hội tụ vào giữa, hư ảnh của Khôi trên đỉnh đầu của hắn cũng đã huyễn hóa ra tới, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét không tiếng, thần sắc vặn vẹo, dường như đang thừa nhận quá trình ma luyện cực lớn, cũng giống như đang thuế biến!

Chương 189: Bạt phần thương sinh (3)

Người bình thường sau khi tu hành Hải Sơn Quyết đến luyện thể đại viên mãn, hư ảnh của Khôi sẽ hoàn toàn trưởng thành, nhưng Hải Sơn Quyết của Hứa Thanh vào tầng thứ bảy thì hư ảnh của Khôi đã sớm đại viên mãn rồi, mà sau khi hắn dựa theo công pháp tu luyện tiếp, chính hắn cũng không biết về sau sẽ như thế nào, lại càng không biết hiểu sau khi đột phá, Hải Sơn Quyết tầng thứ tám sẽ có biến hóa ra sao.

Nhưng hắn có thể cảm thụ được, trong khoảng thời gian ở Thất Huyết Đồng, theo mình tu hành Hải Sơn Quyết, lực lượng thân thể của hắn cũng đều đang tăng trưởng, cho nên hắn cũng muốn nhìn một chút, sau khi tăng trưởng cái này đến cực hạn, sẽ như thế nào.

Dẫu sao tu hành luyện thể, chính là chồng chất tốc độ, sức mạnh và sự khôi phục.

Trên thực tế, ngay cả người sáng tạo Hải Sơn Quyết, sợ là cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có người như Hứa Thanh, sớm đạt tới viên mãn trước cảnh giới, cho nên dù là người này, cũng sẽ không biết phía sau sẽ ra sao.

Dẫu sao, loại công pháp cấp thấp như Hải Sơn Quyết, là để chuẩn bị cho người có dị chất trong cơ thể, trước giờ chưa từng có người nào như Hứa Thanh cả, tu hành Hải Sơn Quyết nhưng trong người lại không có bất kỳ một chút dị chất nào.

Mà giờ khắc này, theo thời gian trôi qua, gân xanh trên thân thể Hứa Thanh càng ngày càng nhiều, làn da hình như xuất hiện từng tấc từng tấc khe hở, rất nhiều máu tươi tràn ra từ, càng có khí huyết nồng đậm, tựa như muốn làm thân thể của hắn nổ tung vậy!

Dường như thân thể Hứa Thanh giờ phút này đã trở thành một cái hũ, khí huyết bên trong bộc phát, mắt thấy sẽ phải vỡ vụn.

Nhưng vào lúc này, tia sáng màu tím lần đầu tiên nở rộ sớm hơn, khi Hứa Thanh đang tu hành thì nó tản ra từ bộ ngực hắn, tràn ngập toàn thân, nhanh chóng tu bổ, toàn lực áp súc khí huyết.

Khiến cho thân hình của hắn càng thêm tinh luyện, đồng thời đau nhức mãnh liệt không cách nào hình dung hóa thành tiếng nổ vang trong thể xác và tinh thần Hứa Thanh.

Xương cốt của hắn đang vỡ vụn, huyết nhục của hắn đang tan nát, toàn thân của hắn dường như sắp không chống đỡ nổi, nhưng tia sáng của thủy tinh màu tím, lại đang không ngừng bao trùm để sửa chữa và hồi phục lại.

Vòng đi vòng lại, khí huyết càng ngày càng mạnh hơn, coi như là trận pháp trong thuyền cũng khó có thể che đậy, khiến cho không ít khí tức khuếch tán ra ngoài, từ xa xa nhìn qua, chỗ Pháp Chu của Hứa Thanh thật giống như bị nhuộm thành màu huyết sắc.

Khí huyết nồng đậm không ngừng khuếch tán về bốn phía, cũng đã đưa tới sự chú ý của đệ tử ở cảng 79, từng người nhao nhao hoảng sợ, Hứa Thanh ở bên trong Pháp Chu chợt mở ra hai mắt tràn ngập máu.

Trong nháy mắt khi ánh mắt của hắn mở ra, một tiếng nổ vang ngập trời, ẩn chứa âm tiết một chữ, như thiên lôi nổ tung ở trong đầu Hứa Thanh, thanh âm khai thiên tích địa này khiến cho toàn thân Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, hư ảnh của Khôi trên đỉnh đầu hắn giờ phút này cũng phát ra tiếng gào thét cường liệt, thân thể hư ảo trực tiếp liền vỡ ra, lộ ra… Một thân thể mới!

Thân hình cao lớn, toàn thân màu xanh, lộ ra một vẻ cuồng bạo, càng mang theo cảm giác vô cùng quỷ dị, toàn bộ làn da có thể trông thấy đều khô nứt như lão già, tràn ngập từng đạo khe hở như ruộng cạn, một đầu tóc khô rối bời, xõa bù xù trên bờ vai, một đôi mắt màu đỏ thâm mang theo vẻ điên cuồng.

Trong miệng có răng nanh, đỉnh đầu còn có một cái độc giác màu đen lượn lờ từng trận tia chớp. Mọi chi tiết đều khiến nó lộ ra sự dữ tợn và hung tàn, trong lúc nó ngửa mặt lên trời gào thét, hình như muốn xé rách bầu trời đang bao phủ trên đỉnh đầu chúng sinh này.

Giống như hai cực chuyển đổi vậy, bốn phía xung quanh nó không phải xuất hiện hơi nước, mà là một cỗ hỏa diễm màu đen, đốt cháy bát phương, tựa như có thể đốt cháy hết thảy.

Chuẩn xác mà nói, đây không phải là lửa, mà là một loại hơi nước đã hấp thu áp súc đến cực hạn, sau đó chuyển đổi thành trạng thái vạn vật khô héo!

“Bạt!” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, thì thào nói nhỏ, cái chữ này, là âm tiết vừa nãy vang vọng trong đầu hắn, cũng là khí huyết ngưng ảnh xuất hiện sau khi Hải Sơn Quyết đột phá cấp độ nguyên bản!

Đã vượt qua Khôi!

Tiêu có thể dời núi, Khôi có thể chuyển biển, Bạt đốt thương sinh (thiêu muôn dân trăm họ).

Cũng vào thời khắc này, theo Hứa Thanh mở miệng, một luồng lực lượng so với lúc trước còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, đang ầm ầm bộc phát, truyền khắp toàn thân trong cơ thể hắn.

Hứa Thanh ngẩng đầu, bỗng nhiên đứng lên, thân thể thon dài ẩn chứa lực lượng tinh luyện trong một sát na đột phá gông cùm xiềng xích nguyên bản, đạt đến một loại cảnh giới đã vượt qua cấp độ Ngưng Khí!

Màn phòng hộ của Pháp Chu trong thời khắc này bỗng không chống đỡ nổi, ầm ầm vỡ vụn, ngay cả khoang thuyền cũng như vậy, vỡ vụn không ít.

Khiến cho mọi người bên ngoài cảng 79 chú ý tới, từng cái thần sắc của các đệ tử nơi đây hoàn toàn biến hóa, ánh mắt trợn to, hãi hùng khiếp vía, trong đầu vang lên tiếng nổ, đồng loạt nhìn qua phía Hứa Thanh

Hứa Thanh trầm mặc, hắn cũng không ngờ, một lần đột phá Hải Sơn Quyết của mình lại tạo ra tiếng động lớn như vậy, mặt khác… Hắn có thể cảm giác được, Hóa Hải Kinh của mình, theo Hải Sơn Quyết bộc phát, giờ phút này cũng đang lưu chuyển trong người, giống như đồng dạng cũng muốn đột phá.

“Chúc mừng Hứa Thanh sư huynh!”

“Chúc mừng sư huynh!”

Trong khi Hứa Thanh trầm mặc, đệ tử bốn phía Pháp Chu trong lúc hô hấp dồn dập, nhao nhao chắp tay về phía Hứa Thanh, cung kính mở miệng.

Cung kính, là bởi vì thực lực.

Gọi là sư huynh, cũng tương tự như thế.

Có thể trong lúc tu hành tạo ra động tĩnh như thế, vả lại ngay cả lớp phòng hộ Pháp Chu cấp 6 cũng đều tan vỡ, có thể nghĩ người kia cường hãn cỡ nào, nhất là giờ khắc này Hứa Thanh ở trong mắt của bọn họ còn đang tràn ra uy áp mạnh liệt, khiến cho bọn họ vô cùng rung động từ thân thể đến tâm thần!

Đó là một loại cảm giác gánh chịu uy áp đến từ cường giả!

——

Chương 190: Long kình biển cấm (1)

Ánh trăng rơi xuống trên mặt biển, rơi vào trên trận pháp phòng hộ đã tan vỡ của Pháp Chu, cũng rơi vào trên người Hứa Thanh, hắn nghe thanh âm cung kính của nhưng đệ tử ngọn núi thứ bảy bên ngoài, thần sắc có chút hoảng hốt.

Lần này đột phá, mặc dù nằm trong dự liệu, nhưng quá trình hung hiểm bên trong khiến cho tim hắn giờ phút này vẫn đập rất nhanh, nhất là nghĩ đến lúc Hải Sơn Quyết đột phá, cái loại cảm giác toàn thân muốn vỡ vụn làm cho Hứa Thanh không nhịn được hít vào một hơi.

Nếu không phải có sự khôi phục của thủy tinh màu tím, sợ là hư ảnh của Bạt còn chưa kịp xuất hiện, hắn cũng đã tan vỡ chia năm xẻ bảy mà tử vong rồi, nhưng hung hiểm như thế cũng làm cho lần thăng cấp này của hắn có phần kinh người.

Nhất là bây giờ hư ảnh của Bạt trên đỉnh đầu đang chậm rãi tản đi, trong đó hiện lên lực lượng kinh khủng, khiến cho trong mắt Hứa Thanh lộ ra một vòng chờ mong.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh đi ra khỏi khoang thuyền, dưới ánh trăng, một mái tóc đen, một đạo trường bào màu xám, cao ngất như cây tùng, trên mặt thanh tú như điêu khắc hiện ra vẻ lạnh lẽo, mơ hồ giống như hiện ra một vòng say mê hấp dẫn khi Hải Sơn Quyết vừa mới đột phá.

“Đa tạ chư vị đồng môn.” Đứng ở khoang thuyền, Hứa Thanh bình tĩnh quay về đệ tử chúc mừng bốn phía, chắp tay cúi đầu.

Đệ tử bốn phía quanh Pháp Chu Lập tức nhao nhao đáp lễ, giống như nhìn ra chấn động tu hành trên người Hứa Thanh còn không tiêu tán, vì vậy phần lớn đoán ra lần đột phá này cũng không phải đã kết thúc lần tu hành tối nay.

Vì vậy sau khi đáp lễ, trong khi đáy lòng lại một lần chấn động, tất cả mọi người đều thức thời quay trở lại khoang thuyền của mình, không ai đến quấy rầy nữa.

Một màn này, đổi lại mấy tháng trước lúc Hứa Thanh vừa đến Thất Huyết Đồng là bất khả tư nghị, nhưng bây giờ lại xuất hiện.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, về lại trong khoang thuyền, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hắn nhìn một chút linh thạch tràn ngập từng đạo khe hở bên trong trận tụ linh, lại nhìn khoang thuyền bị tàn phá, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn biết rõ phòng hộ tan vỡ, là bởi vì hắn trong nháy mắt bộc phát ra chấn động quá lớn, làm linh thạch hạch tâm không chịu nổi, cho nên vỡ vụn ra.

“Không biết tiếp theo Hải Sơn Quyết đột phá, có thể còn như vậy hay không…”

Hứa Thanh thì thào, tim vẫn đập nhanh như trước, cũng có thêm một chút đau lòng, dẫu sao… Sửa chữa khôi phục Pháp Chu cũng sẽ phải tốn tiền.

Bất quá nghĩ đến thu hoạch sau khi chém giết tên thiếu niên nhân ngư, trong lòng Hứa Thanh thoáng khá giả hơn một chút.

Nhưng giờ phút này không phải là lúc đi đắn đo những thứ này, Hứa Thanh bình phục nội tâm rung động bởi vì Hải Sơn Quyết đột phá, hắn có thể cảm nhận được Hóa Hải Kinh của mình đang nổ vang cuồn cuộn ở trong thể nội, giống như cũng muốn đột phá theo.

Vì vậy hắn thở sâu, vứt linh thạch đã nứt ở bên trong trận tụ linh đi, thay thế cái mới.

Trong nháy mắt tiếp theo, màn phòng hộ trên Pháp Chu lại lần nữa mở ra.

Nhìn qua ánh trăng chiếu xuống từ khoang thuyền tàn phá, Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó dứt khoát lần nữa để vào một khối linh thạch, trong lúc bấm niệm pháp quyết, Pháp Chu nổ vang, dưới tình huống hai khối linh thạch làm hạch tâm, màn phòng hộ được kích phát ra càng thêm hùng hậu, mơ hồ ngay cả ánh trăng cũng đều bị che đậy hơn phân nửa.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, cảm thụ một chút lực lượng dồi dào nhiều hơn trước kia gấp mấy lần trong cơ thể.

Nên biết rằng sức mạnh lúc trước của Hứa Thanh cũng đã là tu hành tới trình độ Hải Sơn Quyết đại viên mãn, bây giờ đột phá liền phá vỡ gông cùm xiềng xích, giống như khiến cho lực lượng nhục thể của hắn đạt đến cấp độ cao hơn.

Cỗ lực lượng mạnh mẽ này khiến cho Hứa Thanh có một loại cảm giác mãnh liệt, mình không cần vận dụng pháp thuật của Hóa Hải Kinh, chỉ là toàn lực đánh một quyền của Hải Sơn Quyết, sợ là lão tổ Kim Cương tông cũng sẽ phải kinh hãi.

Dẫu sao, từ xưa đến nay, hắn là người thứ nhất có thể tu Hải Sơn Quyết tới trình độ như vậy.

Trước hắn, hư ảnh của Khôi đã là cực hạn của môn công pháp này, mà bây giờ hư ảnh của Khôi lột xác thành Bạt trước đó chưa từng có, bên trên không chỉ ẩn chứa khí tức Sơn Hải, còn có ngọn lửa vô tận cực nóng.

Cái loại cảm giác điên cuồng muốn làm hạn hán khô héo hết thảy, đốt cháy muôn dân trăm họ này, vẫn như trước lưu lại trong cảm giác của Hứa Thanh.

Mà cái này, mới chỉ là tầng thứ tám, hư ảnh của Bạt cũng chỉ là mới sinh, cũng chưa đạt tới trình độ hoàn thành trưởng thành, Hứa Thanh không cách nào tưởng tượng, sau tầng thứ chín sẽ là bộ dạng gì, còn có lúc tới tầng thứ mười đại viên mãn, hư ảnh của Bạt… Có còn cải biến hay không.

Đường của Hải Sơn Quyết đã không còn người nào có thể chỉ điểm cho hắn nữa, kể cả người tạo ra công pháp này cũng không làm được.

Chương 191: Long kình biển cấm (2)

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu, tinh mang trong ánh mắt lóe lên rồi lại khép kín, bắt đầu vận hành Hóa Hải Kinh trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một lúc lâu sau, đêm khuya trong cảng 79, có gió thổi lên…

Cơn gió này thổi qua mặt biển, hội tụ trên Pháp Chu của Hứa Thanh, tạo thành vòng xoáy, tạo thành lực hút, dường như hóa thành hắc động, trong từng tiếng nổ vang, đồng loạt hút linh năng từ bát phương tới.

Mặt biển lung lay, cả con thuyền cũng đều đang lay động, tất cả đệ tử trong ngọn núi thứ bảy cũng đều nhao nhao nhìn chăm chú đầu nguồn của nơi này, hình như muốn chứng kiến thời khắc Hứa Thanh quật khởi.

Linh năng dồi dào trong thời khắc này từ bốn phương tám hướng tràn vào con thuyền Hứa Thanh, tràn vào trong cơ thể của hắn, toàn bộ phạm vi của linh hải do Hóa Hải Kinh hình thành trong cơ thể tăng vọt.

Mỗi một tầng Hóa Hải Kinh tăng lên, nhìn như chỉ là nhiều hơn phạm vi 10 trượng, nhưng trên thực tế loại tăng lên này là tăng lên toàn phương diện, vô luận là độ cao xa hay là chiều ngang sâu, nhìn theo gốc độ mặt phẳng thì tựa như khác nhau giữa vòng tròn nhỏ và vòng tròn lớn vậy.

Mà chiều sâu cũng là như vậy, giờ phút này dưới tình huống Hứa Thanh đã có đủ căn cơ để đột phá, theo linh năng ẩn chứa khí tức biển cấm bên ngoài truyền đến, thân thể hắn lập tức nổ vang, từng tiếng ken két vang vọng trong đầu, linh hải trong cơ thể Hứa Thanh chợt khuếch trương.

Trực tiếp đột phá hạn chế một trượng sau cùng, đạt đến trình độ 80 trượng.

Mà trong một cái chớp mắt đạt tới, thân thể hắn chấn động mãnh liệt, vô tận linh năng nhanh nhanh chóng nhồi thêm vào một trượng tăng lên đó, vả lại cũng không kết thúc, vẫn còn khuếch trương như trước.

82 trượng, 83 trượng, 84 trượng…

Cho đến khi đạt đến 87 trượng, linh hải trong cơ thể Hứa Thanh mới truyền đến cảm giác bão hòa, theo hai mắt Hứa Thanh mở ra, ánh sáng tím chói mắt lóe lên, một loại cảm giác xuất trần càng rõ ràng từ trên người hắn hiển lộ ra.

“Long kình.” Hứa Thanh thở sâu, trong lúc thì thào nói nhỏ liền vung tay phải lên, một tiếng rồng ngâm lập tức từ trong cơ thể hắn tràn ra, một cái đầu thật lớn giống như rồng mà cũng tựa như cá voi trực tiếp từ bên trong ngực Hứa Thanh chui ra.

Toàn thân màu đen, thâm thúy tột cùng, đồng thời trên người nó cũng tản mát ra khí tức khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Giờ phút này theo tiếng gào thét, con cá voi biển này trực tiếp từ trong cơ thể Hứa Thanh lao ra, càng lúc càng lớn, đã phá vỡ màn phòng hộ, phóng tới bầu trời, trong khi ngửa mặt lên trời gào thét đã hiển lộ toàn bộ thân hình!

Thân hình khổng lồ chừng 80 trượng, tản mát ra khí thế kinh tâm động phách, từng cái xúc tu bay múa, mỗi một cái cũng đều lộ ra ánh huỳnh quang màu lam.

Theo nó xuất hiện, mặt biển giờ phút này bỗng nổ vang, giống như bị nó thu hút hình thành gợn sóng cực lớn, mà con long kình này, dù là chỉ là đập một cái, cũng đủ để rung chuyển cả núi và đại địa

Đệ tử bốn phía quanh Pháp Chu đều nhao nhao hoảng sợ.

“Long kình biển cấm!”

“Đây là biến hóa đặc biệt mà chỉ Hóa Hải Kinh tầng thứ tám mới có, nhưng không phải tất cả mọi người khi đạt tầng thứ tám liền có thể hình thành long kình, cái này cần phải nắm giữ cực hạn cao nhất mới có thể làm được!”

“Vừa rồi Hứa Thanh tản mát ra lực lượng thân thể đã làm cho lòng người kinh sợ, giờ phút này pháp thuật vậy mà cũng đạt đến tầng tám…”

“Chiến lực như thế…”

Mọi người nhao nhao hít sâu.

Chỉ có Hứa Thanh, giờ phút này khoanh chân ngồi bên trong Pháp Chu, ngẩng đầu nhìn long kình bay múa trên không trung, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, hắn chờ đợi đúng là ngày hôm nay.

Bên trong ghi chép của Hóa Hải Kinh, khi tu đến tầng tám, lấy linh hải 82 trượng có thể huyễn hóa ra một đầu long kình biển cấm, con long kình này do pháp thuật hình thành, có thể một mực tồn tại.

Nó ở trong biển rộng, làm bạn với con thuyền của đệ tử ngọn núi thứ bảy, cùng nhau đi về phía trước.

Như vậy sẽ khiến đệ tử của ngọn núi thứ bảy khi xuống biển sẽ thu được trợ lực rất lớn.

Chỉ là muốn hình thành long kình biển cấm cần tu sĩ phải nắm được cực hạn cao nhất, cho nên không phải toàn bộ đệ tử tầng thứ tám đều có thể làm được.

“Rốt cuộc đã đạt đến cấp độ này.” Hứa Thanh thì thào, tâm niệm vừa động, long kình ở giữa không trung lập tức gầm nhẹ, chợt nhoáng một cái, rơi vào mặt biển, truyền ra tiếng nổ mạnh, hất lên rất nhiều nước biển, thân ảnh của nó cũng dung nhập vào trên biển, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có Hứa Thanh có thể dùng một ý niệm, từ trong nước biển ngưng tụ thân ảnh của nó ra ngoài.

Mà long kình biển cấm, trên thực tế… Đối với đệ tử ngọn núi thứ bảy mà nói, cũng là một cái đường ranh giới!

“Giờ phút này nếu như ta gặp phải lão tổ Kim Cương tông ở trên biển, ta đại khái có thể trảm lão!” Hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên.

“Nếu không phải trên biển, ta toàn lực ứng phó không tiếc trả giá mà nói, cũng có xác suất nhất định đánh trọng thương lão tổ Kim Cương tông!”

“Như vậy bây giờ, ta sẽ ra biển trước, một mặt ma luyện tu vi, một mặt thu góp tài nguyên, sau khi trở về… Sẽ nghĩ biện pháp, mau chóng đi chém giết lão tổ Kim Cương tông!”

“Trời vừa sáng, liền đi tăng lên cấp độ Pháp Chu, nếu như kịp thì ngày mai sẽ xuất phát, không thì đi chậm một hôm, bắt đầu ra biển!” Hứa Thanh thở sâu, hắn có thể cảm nhận được, theo tu vi và thân thể song trọng đột phá, hắn có thể điều khiển cái bóng càng thêm linh hoạt.

Khiến cho hắn càng tăng thêm tự tin hơn nữa.

Chương 192: Long kình biển cấm (3)

Cùng lúc đó, theo long kình biển cấm do Hóa Hải Kinh tầng thứ tám của Hứa Thanh xuất hiện, tiếng gào thét kia liền truyền khắp bến cảng, khiến cho cũng có không ít những người đệ tử của cảng khác cũng nghe thấy tiếng rồng gầm rú.

Thanh âm này rất đặc thù, người ngoài có lẽ không nghe hiểu, nhưng đối với đệ tử ngọn núi thứ bảy mà nói, thanh âm này bọn họ rất quen thuộc.

“Lại có người tới tầng thứ tám, lại còn là tạo thành long kình tầng thứ tám, nhìn khí thế kia, có lẽ cũng không tầm thường… Có chút ý tứ.”

Bên trong Hải Phòng ti, trong cảng 32, một chiếc chiến hạm cực lớn đang từ từ xuất khỏi cảng vịnh, khác với Pháp Chu của đệ tử, chiến hạm của Hải Phòng ti là do tông môn đặc chế.

Giờ phút này trên chiến hạm có một thanh niên mặc áo bào xám xuất hiện, toàn thân thanh niên này tản mát ra chấn động cường hãn, dưới mái tóc màu lam, là ánh mắt màu vàng, gã ngưng mắt nhìn chỗ xa, thì thào nói nhỏ.

“Đinh sư huynh, có cần ta sai người đi tìm hiểu một chút không?” Phía sau gã còn có bảy tám người đệ tử Hải Phòng ti, giờ phút này có một người thấp giọng mở miệng.

Chu Thanh Bằng cũng thình lình ở, đứng ở vị trí sau cùng, thần sắc mang theo sự chú ý và cẩn thận.

Hiển nhiên, rốt cuộc y đã làm được như lời hôm tụ hội nói, được dẫn tiến cho thiên kiêu của Hải Phòng ti, mà thanh niên tóc xanh kia, chính là người được vinh danh đệ nhất Ngưng Khí của ngọn núi thứ bảy, ngay cả một chút đệ tử hạch tâm, khi gặp cũng phải trọng đãi, gọi gã là đạo hữu Đinh Tiêu Hải.

“Đợi khi trở về đi.” Đinh Tiêu Hải nhàn nhạt mở miệng, thu hồi ánh mắt.

Cùng lúc đó, bên trong Bộ Hung ti, đội trưởng đội 6 đang thoải mái nằm ở trên ghế, cầm trong tay một quả hình ngũ giác rất ít thấy, thoải mái ăn một góc, hình như có điều cảm ứng, y ngẩng đầu nhìn về phía cảng 79, trên mặt nở nụ cười.

“Đây là trong lòng thông suốt, cho nên đột phá, đơn giản trực tiếp, tiểu tử này… Ta thích, bất quá vẫn còn có chút nhỏ yếu a, đội viên của ta, sao có thể yếu như vậy chứ, có nên tìm thêm cho hắn vài người để giết hay không nhỉ?”

Đội trường đội 6 không hổ là biến thái trong miệng Trương Tam, trong lúc thì thào, rõ ràng buông quả trong tay xuống, rất nghiêm túc suy tư vấn đề này.

Mà một đêm này, long kình của Hứa Thanh đã hấp dẫn không ít người của ngọn núi thứ bảy chú ý, khiến cho tâm tình của một số người phức tạp, có chờ mong, có hâm mộ, có ghen ghét.

Nhưng cũng có người, phẫn nộ bi thương đến cực hạn, lại không tìm được nơi để phát tiết.

Đó chính là… Tu sĩ của nhân ngư tộc.

Giờ phút này, ngay khi thiếu niên nhân ngư tử vong trong ngõ hẻm, trong đêm đen có mấy đạo thân ảnh lộ ra, trước mắt hai vị một cao một thấp, chính là tỷ tỷ của người thiếu niên người cá nọ, cũng chính là nhân tình của Tam điện hạ.

Trong đó tỷ tỷ giống như rất bình tĩnh, nhưng thân thể người muội muội bên cạnh lại run rẩy, hô hấp dồn dập đứng ở trong ngõ hẻm, hai mang cá trên mặt cũng đều dựng thẳng lên, trong ánh mắt lộ ra sát cơ ngập trời.

Một bên còn có một lão giả nhân ngư tộc, lão đắng chát đứng ở nơi đó, thấp giọng mở miệng.

“Khí tức của điện hạ biến mất ở nơi này, nhưng nơi đây rõ ràng đã được xử lý qua, không nhìn thấy bất cứ dấu vết gì nữa rồi, vốn lấy thực lực và thân phận của điện hạ, đại khái không có khả năng tử vong, chỉ là mất tích, không biết ngọc giản tính mạng trong tộc…”

“Ngọc giản tính mạng của điện hạ… Đã vỡ vụn.” Không đợi lão giả nói xong, người muội muội trong hai người cá kia nghiến răng mở miệng.

Lão giả trầm mặc, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Tư cách người bảo vệ, lão biết kết cục của mình là cái gì, nhưng việc này hết lần này tới lần khác là do điện hạ yêu cầu, nghiêm khắc không cho phép lão đi theo, mà lão cũng đại khái đoán ra ham mê của điện hạ.

Nhưng lão vô luận như thế nào cũng không ngờ, lại xuất hiện việc này…

“Có phải là cao tầng của Thất Huyết Đồng ra tay hay không?” Lão giả do dự.

“Nếu cao tầng của Thất Huyết Đồng muốn giết người, còn cần che lấp sao?”

“Điều tra là được, nhất là trong túi trữ vật của điện hạ còn có một hộp nguyện vọng, vật ấy rất trọng yếu, không thể rơi vào tay của người ngoài được.” Bên trong hai người nữ nhân ngư, người tỷ tỷ thở sâu, lạnh như băng mở miệng.

“Tỷ tỷ, điện hạ đã vẫn lạc, chúng ta nên báo thù vì điện hạ, tại sao ngươi còn chú ý tới hộp nguyện vọng chứ!!” Người muội muội bên cạnh nhìn hằm hằm qua.

“Ngươi nên biết tầm quan trọng của hộp nguyện vọng, kia là lễ vật đến từ một cái kỷ nguyên đằng trước.”.

“Ta chỉ biết là điện hạ đã vẫn lạc, chúng ta phải tìm ra hung thủ!”

Ánh mắt của hai người tỷ muội va chạm, sau một hồi, tỷ tỷ nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi báo thù, ta lấy hộp, chuyện này có thể đi làm rồi, điện hạ thân là hoàng tộc, trên người có chỉ dẫn của huyết mạch, nếu gặp phải kẻ giết người trong khoảng cách gần, chúng ta sẽ có cảm ứng.”

“Bây giờ, đi tìm xem trong khoảng thời gian này, toàn bộ những người có mâu thuẫn cùng điện hạ, bao gồm những gia đình có người bị gã hành hạ đến chết, chúng ta cũng phải đi tìm hiểu một chút, loại bỏ từng cái, ta rất muốn biết ai mà có lá gan lớn như vậy, dám giết thiếu chủ của tộc ta!”

“Sau khi tìm được, ta nhất định sẽ hành hạ hắn, để cho người này và cả nhà của hắn, muốn chết cũng không xong, phải đau khổ kêu rên, thả hồn vào tôm cá, ta muốn cho bọn chúng cắn từng ngụm, sau đó lại nuốt sống vào bụng!!” Muội muội ở một bên nghiến răng mở miệng, trong mắt lộ ra sự điên cuồng.

Chương 193: Trương Tam đặt cược (1)

Một đêm này, đối với đa số người của Thất Huyết Đồng mà nói, hình như cũng không khác gì thường ngày cả, nhưng đối với một nhóm người mà nói, có chút không giống vậy.

Có người trong Pháp Chu cảm khái, hâm mộ người khác bất phàm.

Có người thì phẫn nộ cuồng loạn, thề bầm thây vạn đoạn.

Có người ngồi trên ghế bập bênh, bên cạnh vỏ hạt nhiều như núi.

Có người đắng chát trong khách sạn, tâm thần vô cùng hoảng loạn.

Có đôi khi phán đoán một người có phải đã sáp nhập vào hoàn cảnh hay không, không phải đi nhìn thành tựu người này, cũng không phải nhìn cử chỉ của người này, mà nhìn hắn có thể dẫn dắt nỗi lòng của bao nhiêu người.

Người hâm mộ sự bất phàm chính là đệ tử cảng 79, người cuồng loạn là tu sĩ nhân ngư tộc, vỏ hạt như núi chính là đội trưởng đội 6, người tâm thần hoảng hốt chính là lão tổ Kim Cương Tông .

Nhưng vô luận như thế nào, lúc ánh sáng sớm tung bay, suy nghĩ trong đêm cũng theo ánh nắng ban mai ngẩng đầu mà chậm rãi biến mất, giống như thi từ trong một đêm long ngư múa suốt đêm không ngủ, với thi từ bên ngoài, mọi người mỏi mệt rời khỏi phòng mình.

Vì vậy, khi ánh sáng của sáng sớm chiếu vào khoang thuyền tàn phá, chiếu vào trên mí mắt Hứa Thanh, nhẹ nhàng gọi hắn dậy, Hứa Thanh mở mắt ra, hòa hợp ánh sáng bên trong mí mắt cùng với ánh sáng bên ngoài.

Trong hai mắt hiện ra dưới ánh mặt trời, ánh mắt lộ ra óng ánh, như mặt trời mới mọc ở phía bên ngoài vậy, mang theo chờ mong đối với tương lai.

“Không biết sáng sớm trên biển có phải sẽ càng thú vị hơn không.” Hứa Thanh nhẹ giọng rù rì, chỗ sâu trong mắt bao hàm vẻ hướng tới, đứng lên.

Hôm nay, việc hắn cần phải làm có rất nhiều.

Đầu tiên, hắn muốn đi tới Bộ Hung ti một chuyến, vì sắp ra biển nên phải xin nghỉ dài hạn, cái qui trình này ở trong Bộ Hung ti không phức tạp, đệ tử ngọn núi thứ bảy nhiều khi cũng không ở trên bến cảng, đã lấy biển tu hành, tự nhiên không thể thiếu việc ra biển.

Cho nên Hứa Thanh đã đến Bộ Hung ti báo cáo chuẩn bị, sau khi hắn hoàn thành một loạt thủ tục, đã lấy được 40 ngày nghỉ. Nếu như trở về sớm, thì có thể đi trả phép, nếu như thời gian kéo dài hơn, cũng có thể bổ sung sau.

Làm xong những thứ này, thời gian còn sớm, nhưng bước chân của Hứa Thanh cũng không chậm lại, đi tới cửa hàng của ngọn núi thứ sáu, mặc dù đã trải qua chuyện lúc trước, chắc có lẽ sẽ không tái xuất lại chuyện ngày đó, nhưng Hứa Thanh cũng không thể không phòng, cho nên lúc tìm kiếm cửa hàng cũng đã hao tổn một chút tâm tư.

Nhưng cuối cùng Hứa Thanh vẫn còn có chút do dự, nhìn một gian cửa hàng, đúng lúc đang do dự có nên đi vào hay không, thì bên trong lệnh bài thân phận của hắn vang lên tiếng đội trưởng truyền âm tới.

“Hứa Thanh a, dạo gần đây phải chăng ngươi đã quên mất chuyện gì?”

Hứa Thanh khẽ giật mình, suy tư.

“Được rồi, ta nói thẳng là được, Hứa Thanh, 500 linh thạch ngươi thiếu nợ ta kia, lúc nào trả vậy!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, trả lời một câu.

“100 linh thạch!”

“Được rồi được rồi, ta cũng không so đo nhiều với người như vậy, 300 liền 300 là được rồi, lúc nào ngươi trả cho ta?”

Hứa Thanh trầm mặc, từ trên người lấy ra thẻ tre khắc tên địch nhân, xóa hai chữ nghi vấn ở đằng sau chữ đội trưởng đi.

“Tại sao không nói chuyện? Ta nhìn thấy tiểu tử ngươi đã xin nghỉ ở trong ti, không phải là muốn ra biển trốn nợ đấy chứ? Mà thôi mà thôi, ra biển rất nguy hiểm, yêu cầu đối với Pháp Chu rất cao, vì không để cho ngươi chết bên ngoài, dẫn đến 500 linh thạch của ta như nước dội lá khoai, ta nhắc nhở ngươi một chút, nếu muốn luyện Pháp Chu, tìm Trương Tam!”

“Trương Tam?” Hứa Thanh có chút nghi ngờ.

Nói đến Trương Tam, đội trưởng hình như có hứng thú rất lớn, ở trong ngọc giản truyền âm chỉ điểm cho hắn một cái, còn nói cho Hứa Thanh nên dùng biểu cảm như thế nào, nói như thế nào, sau đó mới kết thúc truyền âm.

Hứa Thanh đứng tại chỗ, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng mang theo một chút cổ quái cùng kinh ngạc, đã tìm được Trương Tam ở Vận Chuyển ti.

Lúc đi đến Vận Chuyển ti, Trương Tam đang ngồi xổm trên một đống hàng hóa hút tẩu thuốc, như một lão hán mang theo vẻ mặt tối nghĩa, thoải mái hưởng thụ mùi thuốc lá cùng ánh mặt trời, thi thoảng còn gào thét vài tiếng, chỉ huy tạp dịch Vận Chuyển ti làm việc.

Sau khi thấy thân ảnh Hứa Thanh, mí mắt Trương Tam thu liễm, sau khi cẩn thận quan sát, đôi mắt sáng rực lên một chút.

“YAA.A.A.., Hứa sư đệ hôm nay làm sao lại rảnh rỗi đến chỗ của ta vậy.”

Hứa Thanh đến gần, nhìn một chút Trương Tam đang ngồi trên đống hàng hóa, thân thể cũng nhảy lên trên đống hàng hóa, nhưng lúc này không đợi hắn bảo trì khoảng cách nhất định, Trương Tam liền nhanh chóng xê dịch ra phía ngoài.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Trương Tam, ngồi chồm hổm xuống.

Trương Tam cười tủm tỉm nhìn Hứa Thanh dưới ánh mặt trời, nhất là góc nghiêng bên mặt đủ để khiến cho người khác phái si mê kia, đáy lòng nhịn không được nói mấy câu, nhưng thần sắc cũng không biểu lộ chút nào.

“Vẫn là ngồi cạnh thoải mái hơn chứ.”

“Ừ.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Chuyện gì đây?”

“Trương sư huynh, ta muốn thăng cấp Pháp Chu.”

“Luyện Pháp Chu? Ai nói ngươi đến tìm ta? Đội trưởng của ngươi hả?” Trương Tam sững sờ.

Hứa Thanh không nói chuyện, xuất ra hai quả táo, cho Trương Tam một qủa.

Trương Tam theo bản năng tiếp nhận quả táo, vừa cầm ở trong tay y bỗng nhiên liền hối hận, muốn trả lại, nhưng Hứa Thanh không có nhận.

Trương Tam cười khổ, trong mắt chậm rãi lộ ra vẻ trầm ngâm, ước lượng quả táo trong tay, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nghiêng đầu nhìn y.

Sau một lúc lâu, Trương Tam bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ngươi đáp ứng ta một chuyện, ta luyện giúp ngươi.”

“Mời Trương sư huynh nói.” Hứa Thanh chú ý tới chữ trong lời nói của đối phương, không phải là tìm người giúp hắn luyện, mà đối phương đích thân xuất thủ luyện.

“Về sau khi ngươi nhìn ta, có thể đừng nhìn chằm chằm cổ của ta hay không, hôm này trời rất nóng… Ta sợ lạnh a.” Trương Tam trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, chuyển ánh mắt, nhìn ánh mắt Trương Tam.

Trương Tam vỗ đầu một cái, thở dài.

“Ánh mắt của ngươi luôn khiến ta có cảm giác là lạ, giống như bị ngươi nhìn ở đâu, ở đó sẽ phải bị thương vậy, được rồi được rồi, ngươi có thể thay đổi ánh mắt cũng đã rất khó rồi, ta luyện thuyền giúp ngươi, bất quá ta nói trước, ta luyện Pháp Chu, rất quý a…” Nói xong, Trương Tam nhảy xuống đống hàng hóa, vẫy tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh đứng dậy chắp tay đi theo, hai người rất nhanh liền đi tới phía sau Vận Chuyển ti, chỗ đó có một cái nhà kho cực lớn, lúc đẩy cửa lớn của nhà kho ra, vô số tài liệu luyện khí tạo thành tia sáng rực rỡ chiếu ra ngoài.

Hứa Thanh nhìn sững sờ, chú ý tới những tài liệu có chủng loại cùng phẩm chất bất phàm, nhất là hắn thấy được bảy tám chiếc Pháp Chu bị phá hủy thất linh bát toái, thậm chí xa xa còn có nửa chiếc chiến hạm của Hải Phòng ti đang được lắp ráp…

Cũng có những con thuyền khác đến từ ngoại tộc, thất linh bát lạc tản ra tại bốn phía, tất cả những thứ này khiến cho hắn không khỏi hít vào một hơi, trong thoáng chốc, cảm giác tựa như đã đi tới cửa hàng của ngọn núi thứ sáu vậy.

Vì vậy, Hứa Thanh không khỏi nhìn qua Trương Tam đang đắc ý ở một bên.

Chương 194: Trương Tam đặt cược (2)

“Thế nào, ta nói với ngươi, trong hàng đệ tử của toàn bộ ngọn núi thứ bảy, ta không đánh nhau được, tu vi cũng bình thường, nhưng nếu nói về luyện thuyền, nói nhỏ nhé, trong hàng đệ tử của ngọn núi thứ sáu cũng không có nhiều người am hiểu hơn ta đâu, trong mười cái kho hàng ở bốn phía này, đều là tác phẩm của ta.” Trương Tam chắp tay sau lưng, ngạo nghễ mở miệng.

“Hơn nữa, không ai dám tới đoạt!”

“Trương sư huynh thật sự là đệ tử của ngọn núi thứ bảy sao?” Hứa Thanh chần chờ một chút, nhớ tới lời của đội trưởng chỉ điểm, vì vậy cố gắng mở to hai mắt, bày ra một bộ kinh ngạc đến ngây người, hỏi một câu.

“Đội trưởng ngươi lúc trước cũng hỏi như vậy, ha ha ha, đáng tiếc, thiên phú của ta bị phát hiện quá muộn, nếu không ta bây giờ chính là đệ tử hạch tâm của ngọn núi thứ sáu rồi.” Trương Tam rất hưởng thụ biểu cảm của Hứa Thanh, đáy lòng cảm thấy khoan khoái dễ chịu vô cùng.

“Đưa Pháp Chu của ngươi cho ta xem một chút đi.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ tôn kính, lấy ra bình nhỏ chứa Pháp Chu của mình đưa tới, sau khi Trương Tam nhận lấy lướt qua, nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, lúc đang muốn cầm lấy đi luyện chế, Hứa Thanh do dự một chút, lại nghĩ tới những lời đội trưởng truyền thụ cho, vì vậy mở miệng nói.

“Trương Tam sư huynh, ta nghĩ rằng chiếc Pháp Chu này của ta, cũng được luyện không tệ lắm, bên trong rất nhiều nơi cũng đạt đến tiêu chuẩn rất cao.”

“Không tệ? Tiêu chuẩn cao?” Trương Tam dừng bước, lông mi lập tức giơ lên, hình thành một cái chữ bát (/\), không nhịn được mở miệng.

“Một đống thứ lung tung rối loạn, tài liệu thì cũng đành, nhưng thủ pháp kém đến cực hạn, còn có hai bên của con thuyền này, trên trận pháp đều có chỗ sơ suất.”

“Miếng lân phiến này khảm vào cũng không đúng, phá hủy kết cấu của Pháp Chu, cái này nhất định sẽ ảnh hưởng trận tụ linh, nhìn qua liền biết đây là những tên đệ tử bỏ đi của ngọn núi thứ sáu luyện."

"Còn có trước sau đầu thuyền và đuôi thuyền, đây là thuyền cấp 6 đấy, không phải thuyền cấp 1, trọng điểm điểm không phải ở tạo hình, mà là chất lượng ở… Làm rực rỡ tươi đẹp như vậy để làm cái quái gì? Thu hút địch nhân sao!"

"Tính chất thực dụng mới là lựa chọn tối ưu."

"Đồ bỏ đi, luyện chế quá rác rưởi, chiếc Pháp Chu này của ngươi không nên dùng ra biển, một khi ra biển gặp phải gió bão cùng với quái vật biển cỡ lớn, dưới lực lượng tác động của bên ngoài căn bản không đủ cường độ, độ cứng, tính ổn định cùng tính chất tin cậy, có thể bảo trì độ kín nhất định của nước cũng đã là cực hạn."

Trương Tam nhìn Pháp Chu trong bình nhỏ, phê phán một chầu.

Sau khi Hứa Thanh nghe được, đáy lòng chấn động, cảm giác lời nói của đối phương rất là chuyên nghiệp, vì vậy càng ngày càng tôn kính, chắp tay cúi đầu về phía Trương Tam.

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, nội tâm Trương Tam đắc ý, rất là thoải mái, y rất thích xem những đồng môn ngày bình thường được người ta kính sợ, lại bày ra bộ dáng bội phục sự chuyên nghiệp mình, lúc trước đội trưởng cũng là như vậy, tuy rằng sau đó làm hại mình tổn thất rất nhiều linh thạch…

Vốn dĩ lần này y cũng không muốn đi phê phán cái Pháp Chu này, chỉ tính toán luyện chế đơn giản một chút, nhưng một câu kia của Hứa Thanh không tệ, làm cho y nhịn không được.

Nhưng mà Trương Tam cũng không có ác ý, những lời của y đều là chính xác, Pháp Chu như vậy ra biển, đối với đệ tử tầm thường mà nói là không thành vấn đề, nhưng chiến lực Hứa Thanh đã quyết định hắn sẽ đi thách thức hải thú càng mạnh hơn, đi tới những khu vực càng hung hiểm hơn, kể từ đó, loại Pháp Chu này dĩ nhiên không còn thích hợp.

"Nhìn phương hướng của ngươi, hẳn là thích chắc chắn, ta sẽ làm giúp ngươi đi, cam đoan Pháp Chu ngươi ở trên biển, cho dù gặp phải thú lớn va chạm, chỉ cần con thú lớn kia không đạt tới Trúc Cơ, Pháp Chu của ngươi sẽ có thể ngạnh kháng nhiều lần, coi như là vỡ ra, cũng rất khó giải thể!” Trương Tam đắc ý vung tay lên, ngạo nghễ nói.

“Đa tạ sư huynh.” Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, sau đó lấy ra linh thạch trong túi áo.

“Chỗ này của ta có 200 linh thạch, còn có một chút ta lưu lại để ra biển, không biết…” Hứa Thanh có chút do dự, hắn cảm thấy linh thạch của mình hẳn là không đủ.

Ánh mắt Trương Tam đảo qua, lại nhìn Hứa Thanh một chút, trong đầu hiện ra những lời đội trưởng đội 6 từng đã nói, cùng với kiến thức bên trong cửa hàng của ngọn núi thứ sáu, lại nghĩ tới tiếng long kình cùng với chấn động linh năng y vừa nhận thấy của đối phương, sau cùng nghĩ đến mình vừa rồi phê phán và thu được sảng khoái như vậy, vì vậy chịu đựng đau lòng, ra vẻ nhẹ nhõm.

“Đã đủ rồi, nói không chừng tiểu tử ngươi về sau có tiền đồ rất lớn, lúc trước ta cũng đã đầu tư vào đội trưởng của các ngươi, còn ngươi… Ta cũng sẽ đầu tư, buổi tối ngươi tới lấy đi.” Trương Tam nói xong, liền bắt đầu lu bù công việc lên.

Hứa Thanh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Trương Tam thật sâu, trịnh trọng nói lời cảm tạ, chắp tay cúi đầu thật sâu, lúc này mới rời đi.

Cho đến khi Hứa Thanh đi xa, Trương Tam mới thở dài một tiếng, mặt mày ủ rũ thì thào.

“Thâm hụt tiền rồi, mỗi lần trông thấy những tên tu luyện nhanh thế này, ta làm sao lại không đổi được khuyết điểm thích được khen chứ, nguyên bản tùy ý luyện luyện là được rồi, bây giờ… Làm sao cũng phải không thể phụ lòng lời của mình đã nói ra.”

“Ồ, có gì đó sai sai nha, thần thái của tiểu tử này, tại sao lại có điểm tương tự với đội trường của hắn vậy… Bất quá đội trưởng của hắn lòng dạ hẹp hòi, lúc trước một cái linh thạch cũng không cho, tiếc tiền, tên tiểu tử này, có lương tâm hơn đội trường của hắn.”

Nhưng cuối cùng, y biết mình làm như vậy, một là bởi vì đội trưởng đề cử hắn tới đây, hai là… Y cũng tin tưởng ánh mắt của đội trưởng.

“Khoản đầu tư này, chắc có lẽ sẽ không thiệt thòi!”

Những năm gần đây, y có thể từ người vốn không có tiếng tăm gì, cho tới bây giờ vẫn cố ý không có tiếng tăm gì, nhưng lại có được tài phú như thế, nắm giữ Vận Chuyển ti, còn có thể khiến cho không có người nào dám tới đoạt, nguyên nhân của tất cả những việc này, chính là do lúc trước y luyện thuyền cho đội trưởng đội 6 mội lần.

Mà giờ khắc này, sau khi Hứa Thanh rời khỏi Vận Chuyển ti, trong thần sắc mang theo vẻ cổ quái, xuất ra ngọc giản truyền âm, do dự một chút, sau đó truyền âm cho đội trưởng.

“Đội trưởng, như vậy có được không?”

“Ngươi có dựa theo những lời ta dạy cho ngươi nói không.”

“Có…”

“Ha ha, vậy được, không có chuyện gì đâu, Trương Tam là người một nhà, người này chính là mộ tên nhà giàu, nếu ngươi muốn cảm thấy chiếm tiện nghi của y, về sau giúp y nhiều một chút là được.”

Hứa Thanh rất nghiêm túc nhẹ gật đầu, xuất ra thẻ tre, khắc xuống tên Trương Tam ở mặt khác, sau đó lật qua mặt có khắc tên địch nhân, lại khắc thêm hai chữ nghi vấn ở đằng sau tên đội trưởng.

Giờ phút này, đội trường đội 6 đang ở trong Bộ Hung ti cười tủm tỉm ăn hoa quả kỳ dị mà bên trong chủ thành cũng không mua được, chỉ có hòn đảo ngoại tộc Hải Lý mới trồng được.

Ăn xong, y bỏ ngọc giản truyền âm xuống, cầm lấy một phần tài liệu tố cáo về Trương Tam bên người, bên trong viết khi Trương Tam ra bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, máu tanh tàn bạo, giết chóc quá nhiều, cướp bóc thuyền buôn của ngoại tộc, bên trong tài liệu tỏ ra kháng nghị mãnh liệt đối với người này, yêu cầu ti phải nghiêm trị.

Mắt nhìn tài liệu, đội trưởng khẽ cười một tiếng, phất tay thiêu đốt tài liệu, hóa thành tro bụi.

“Bằng hữu của ta, chỉ cần ở dưới núi không phản bội ta, ai cũng không động vào được.”

Chương 195: Người mới ra biển (1)

Lúc này đang là buổi trưa, là lúc ánh mặt trời chiếu gắt gao nhất.

Hứa Thanh đi trên phố, đáy lòng tự nói với mình, về sau nếu có gì có thể giúp đỡ được, nhất định sẽ giúp đỡ Trương Tam một chút, báo đáp nhân tình lần luyện thuyền này, còn có Quỷ Dục Hấu của Chu Thanh Bằng, đợi thời điểm thích hợp, mình cũng có thể giúp một tay hồi báo lại đối phương.

Mặc dù bây giờ còn không thấy được bộ dạng Pháp Chu sau khi luyện chế, nhưng Hứa Thanh cảm giác, Pháp Chu mà Trương Tam luyện chế, nhất định tiêu hao hơn 200 linh thạch.

Sau khi ghi nhớ việc này vào sâu dưới đáy lòng, Hứa Thanh cũng đang quan sát đám người bên ngoài cùng hoàn cảnh bốn phía, cùng nhau đi tới, hắn cũng không nhìn ra hôm nay và ngày xưa có bất kỳ chỗ nào khác biệt.

Hình như… Thiếu niên nhân ngư tử vong, cũng không khiến cho bên trong chủ thành hiện lên bất luận cái gợn sóng nào, bên Bộ Hung ti cũng là như thế, đương nhiên, cũng có thể là bây giờ người biết được không nhiều lắm.

Hứa Thanh vừa suy tư, vừa đi về phía Hải Chí Quán.

Hải Chí Quán, là nơi mà mỗi một người đệ tử lần đầu tiên ra biển nhất định phải đi tới đây trước.

Bởi vì Hải Chí Quán là nơi chứa đựng tài liệu ghi chép cực kỳ trân quý, là nơi tập hợp vô số ghi chép toàn diện về các loại chuyện kỳ quái cùng vô số thông tin về hải thú, của vô số đệ tử Thất Huyết Đồng ra biển những năm trước trải qua.

Giá trị cực kỳ kinh người.

Cho nên không thể thác ấn lại, muốn xem chỉ có thể tốn một chút phí tổn, sau đó đích thân đến đọc.

Ngoại trừ thứ này, nếu như đệ tử ra biển gặp phải sự tình gì kỳ dị hoặc là hải thú mới, cũng có thể đến báo cáo cho Hải Chí Quán, sau khi thẩm tra và xác định tính chân thật, sẽ ban thưởng xa xỉ cho người, mà tin tức càng trân quý thì thường thường ban thưởng cũng càng phong phú.

Chỉ bất quá, trừ phi là có vật chứng minh vô cùng xác thực, chứ nếu chỉ là tin tức phiến diện, bởi vì không cách nào đi phán đoán thiệt giả, cho nên thời gian thẩm tra thường thường cũng rất lâu, mấy trăm năm cũng không phải là không có, chính điều này cũng đã ngăn cản sạch những người có ý đồ thêu dệt vô cớ để lừa gạt ban thưởng.

Mà những tin tức không được chứng thực này cũng không được xếp vào Hải Chí Quán.

Những tin tức có thể được xếp vào trong ghi chép của Hải Chí Quán, đều là chân thật vả lại đã được nhiều lần chứng minh là đúng.

Cho nên Hứa Thanh xem rất nghiêm túc, hắn biết rõ bất luận một cái tin tức nào ở đây cũng có thể vào thời khắc mấu chốt bảo vệ chính mình một mạng.

Mà mục tiêu khi ra biển, Hứa Thanh cũng đã xác định rồi.

Hắn lấy được hải đồ trên biển từ trên túi trữ vật của người thiếu niên nhân ngư, hải đồ rất là toàn diện và chi tiết kỹ càng, sau khi Hứa Thanh nghiên cứu đã quyết định mục tiêu cuối cùng của lần ra biển lần này, là một cái đảo đánh dấu ở trên hải đồ.

Hòn đảo này nằm ở sau một mảnh quần đảo tên là Tây San, chỗ đó rất nhiều đá ngầm, rất là hung hiểm, bởi vì là gần đó là nơi lột da của hải tích, cho nên bị xưng là đảo Hải Tích.

Mà bản thân hải tích lại hung tàn ít thấy, thuộc về sinh vật quần cư, phần lớn ở trong biển sâu, chỉ khi lột da mới ra khỏi biển, sau khi da của nó lột ra phải được thu hoạch trong thời gian cực ngắn mới có giá trị, thời gian hơi lâu liền tiêu tán hết linh tính, không đáng một đồng.

Cho nên người ngoài muốn thu được, khó khăn cực lớn.

Càng bởi vì trình độ phòng hộ vượt xa tài liệu đồng loại, cho nên thuộc về đẳng cấp cao trong tài liệu Pháp Chu, không phải tài liệu trung cấp và cấp thấp có thể so sánh, Hứa Thanh đã từng gặp ở trong cửa hàng của ngọn núi thứ sáu, chỉ là da của hải tích Ngưng Khí tầng ba, đã được bán 30 khối linh thạch một mảnh.

Và theo tu vi bản thân của hải tích gia tăng, giá tiền này cũng sẽ tăng vọt, da của hải tích Ngưng Khí tầng năm lột ra, đã đạt đến 150 linh thạch, thậm chí Hứa Thanh còn chứng kiến qua một mảnh da của hải tích Ngưng Khí tầng tám, giá cả đến 500-600 linh thạch.

Giá trị kinh người như thế, liền khiến cho đảo lột ra của hải tích quanh năm thu hút các ngoại tộc hung tàn trên biển cấm đến tranh đoạt tài nguyên, hung hiểm cực lớn.

Cho nên nếu không có được thực lực nhất định mà đi đến nơi đây, coi như là cửu tử nhất sinh.

Mục tiêu của Hứa Thanh, chính là đảo Hải Tích này.

Giờ phút này hắn đang đọc ghi chép về biển, thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác đã là hoàng hôn, Hứa Thanh rốt cuộc đã hoàn toàn ghi tạc ghi chép dầy đặc trên biển vào trong đầu, sau khi nhắm mắt nhớ lại một phen, liền quay người rời khỏi.

“Đã chuẩn bị xong mọi thứ, chỉ chờ Pháp Chu.” Đi trên con phố trong hoàng hôn, Hứa Thanh nhìn về phía biển khơi, bên tai truyền đến âm thanh của sóng biển, trong mắt lộ ra tia chờ mong.

Rốt cuộc, khi hoàng hôn rời xa, một khắc ánh trăng sáng bay lên, Hứa Thanh đi tới Vận Chuyển ti.

Giờ phút này những tạp dịch bận rộn một ngày dài ở trong đây đang chia thành từng nhóm rời khỏi, Hứa Thanh từ một bên đi tới, từ rất xa đã thấy Trương Tam đang ngồi xổm trên đống hàng hóa hút thuốc.

Ngọn đèn dầu lờ mờ ở dưới chân Trương Tam, thân ảnh của y có chút mơ hồ, duy chỉ có vẻ mỏi mệt trên mặt theo ánh lửa chập chờn của tẩu thuốc trong tay chiếu tới, được Hứa Thanh nhìn vào trong mắt.

Đáy lòng Hứa Thanh có chút băn khoăn, đang muốn đến gần, ánh mắt đảo qua đệ tử bốn phía bởi vì sự xuất hiện của hắn, mà trở nên có chút không tự nhiên, trong những đệ tử này, có một đạo thân ảnh gầy nhỏ quen thuộc.

Thân ảnh kia là một người nữ hài, chính là Lý Tử Mai cùng nhập môn với hắn, nàng cũng nhìn thấy Hứa Thanh, mặc dù cũng câu nệ, nhưng trên mặt cũng nở nụ cười.

Dưới ánh trăng, nụ cười này rất chân thành.

Hứa Thanh cũng cổ vũ cười cười, đưa mắt nhìn đối phương đi xa, sau đó đi tới bên người Trương Tam.

“Ngươi quen nàng?” Trương Tam hiếu kỳ nói.

“Quen biết, nàng gọi là Lý Tử Mai, vào tông môn cùng lúc với ta, tính cách rất kiên cường.” Hứa Thanh đưa mắt nhìn bóng lưng Lý Tử Mai, nói khẽ.

Trương Tam nghe vậy nhẹ gật đầu.

“Tiểu cô nương thật tốt, nếu ngươi đã quen biết, sau này ta sẽ chiếu cố nàng nhiều một chút.”

“Cảm ơn.” Hứa Thanh nhìn Trương Tam, trịnh trọng nói.

“Việc nhỏ, đi thôi, ta dẫn ngươi đi nhìn xem Pháp Chu của ngươi.” Trương Tam nói xong, trong ánh mắt lộ ra thần thái, nhảy xuống đống hàng chồng chất, mang theo Hứa Thanh đi ra phía sau, nơi đi lần này là một chỗ kho hàng lớn khác.

Theo hắn đi vào, một con thuyền cực lớn mang theo khí thế kinh người chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, khiến cho bước chân của hắn không khỏi dừng lại.

Mặc dù hắn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, biết rõ lần này khi gặp thì bộ dáng của con thuyền sẽ biến đổi thật nhiều, nhưng Hứa Thanh giờ phút này vẫn bị chiếc Pháp Chu ở trước mặt tạo thành chấn động như trước.

Chương 196: Người mới ra biển (2)

Mũi tàu từng là đầu cá sấu đã được cải biến, không hề dài nhỏ mà dẹp hơn rất nhiều, nhưng có một cái sừng độc giác màu đen giấu ở bên trong cái trán lớn của nó, hình như một khi bắn ra, có thể đâm thủng hết thảy.

Cái cải biến này, khiến cho Pháp Chu nguyên bản đường hoàng nội liễm, lại trầm trọng hơn rất nhiều, cũng ẩn giấu vẻ hung tàn.

Mà biến hóa của thân thuyền càng lớn hơn, không còn là hình lá hơn 20 trượng nữa, mà giảm bớt chiều dài, gia tăng độ rộng, nhưng tổng thể vẫn còn là hình thoi, tựa như cái mai rùa cực lớn.

Ở trên mỗi một boong thuyền, và trên những lân phiến đều được khắc lên rập rạp vô số đường vân trận pháp.

Hai bên còn có thêm bốn cái chân bánh xe cực lớn, giống như có thể co duỗi, có thể di chuyển ở trên bờ, phía trên còn ẩn giấu những chiếc gai sắc bén.

Đồng thời khoang thuyền cũng có biến hóa không nhỏ, đã thành một cái tầng hai lầu nhỏ, chồng tầng lên như vậy liền tiết kiệm được không ít không gian, khiến cho bề mặt rộng hơn, cũng đều được khắc xuống từng tầng trận pháp tràn ra chấn động linh năng.

Trừ bên ngoài những cái này, thứ hấp dẫn ánh mắt của Hứa Thanh nhất, là cánh buồm cực lớn như Thiên Đao ở trên Pháp Chu.

Tổng cộng tám cái, hàng phía trước bốn cánh, trái phải đối xứng chém xéo dựng thẳng lên, phía sau bốn cánh, góc độ nghiêng tương tự, từ xa nhìn lại, tựa như những cái cánh, lại như những lưỡi đao sắc bén.

Về phần đáy thuyền, còn có một lỗ khảm trống cực lớn, giống như có thể chứa nạp hải thú.

Toàn bộ Pháp Chu, ở trong kho hàng thoạt nhìn giống như một con thú lớn, khí thế rất trầm trọng, tràn đầy uy hiếp.

"Cái này…" Hứa Thanh có chút thất thần, Pháp Chu biến hóa quá lớn, để cho trong đầu hắn giờ phút này có chút choáng váng.

Thấy bộ dáng của Hứa Thanh, trên mặt mệt mỏi của Trương Tam lộ ra sự đắc ý cùng ngạo nghễ, nhàn nhạt mở miệng.

"Pháp Chu lúc trước của ngươi luyện quá kém, cho nên lần này ta cho ngươi đến thay đổi một đống lớn, chủ yếu là sửa chữa kết cấu đáy thuyền, kết cấu cạnh thuyền, kết cấu boong tàu, kết cấu vách khoang, kết cấu đầu đuôi cùng kiến trúc thượng tầng…"

"Long cốt ta cũng đã thay thế cho ngươi, như vậy tính ổn định sẽ tốt hơn, điều chỉnh kết cấu, có thể cho cường độ và độ cứng đạt đến mức tận cùng, mặt khác ta cũng lưu lại cho ngươi không gian thăng cấp về sau."

Thân thể Trương Tam nhảy lên, trực tiếp vào tới trên Pháp Chu.

"Hắc giác bên trong mũi tàu, ta tăng thêm cốt tủy thôn phệ thú, đâm vào trong cơ thể hải thú, có thể thôn phệ linh năng của đối phương cất giữ vào trận pháp trong boong thuyền."

"Còn bốn cái chân này, bên trong mỗi một cái đều có ba nghìn sáu trăm mảnh vỡ sắc bén, gặp phải nguy hiểm có thể dựa theo phía ngươi cần thoát ra, bắn chúng nổ tung về phía trước."

"Trận tụ linh ta không động vào, nhưng ta gia tăng lỗ khảm cho ngươi, có thể duy nhất một lần tăng thêm 50 khối linh thạch, nếu như gặp phải tình huống cực đoan, chiếc Pháp Chu này có thể phân giải, bỏ bộ phận dư thừa đi, hóa thành thuyền cá, tốc độ ít nhất có thể nhanh gấp đôi."

"Còn có cánh buồm này." Trương Tam thân thể giơ tay lên chỉ vào cánh buồm, thần sắc ngạo nghễ.

"Đây là sáng tạo độc đáo của ta, ngươi nhìn kỹ đây." Trương Tam nói xong, lấy ra một khối linh thạch để vào trận pháp dưới chân, dậm chân một cái, trận pháp lập tức vận hành, 8 cánh buồm như đao, lập tức thu vào cùng một chỗ, thình lình tạo thành một tầng phòng hộ.

Nhìn lại, Pháp Chu lúc này giống như một con Ngạc Quy cực lớn, công thủ nhiều mặt.

"Hơn nữa bản thân con thuyền có phòng hộ, dưới song trọng phòng hộ, có thể khiến cho con thuyền này càng chắc chắn hơn, sau khi mở ra cũng có thể hình thành lưỡi đao sắc bén, tạo thành lực sát thương không tầm thường.”

“Lỗ khảm dưới đáy thuyền có thể dễ dàng cố định long kình biển cấm hơn, khiến cho dưới tình huống đặc biệt, ngươi có thể điều khiển long kình bay vút lên và nâng theo Pháp Chu, khiến cho pháp chu có thể bay lên không trong thời gian ngắn.”

“Hứa Thanh, đây mới thực sự là thuyền cấp 7, thế nào, hài lòng không.” Trương Tam nhảy xuống Pháp Chu, chắp tay ra sau lưng đứng trước mặt Hứa Thanh, hất cằm lên, nhàn nhạt mở miệng.

Nội tâm Hứa Thanh như sóng lớn cuộn mình, sau một lúc lâu hắn hít sâu, lui ra phía sau vài bước, chắp tay về phía Trương Tam, cúi đầu thật sâu.

“Đa tạ Trương sư huynh, con thuyền này… Ta phi thường hài lòng!”

“Chờ chiếc Pháp Chu này của ngươi tấn chức thành Pháp Thuyền, căn cứ nguồn động lực của ngươi, ta sẽ giúp ngươi xếp đặt thiết kế một chút, Pháp Thuyền, mới thực sự là lợi khí!”

Trương Tam một bộ cao nhân nhàn nhạt mở miệng, thái độ của Hứa Thanh làm cho y rất là thoải mái, nhưng mệt mỏi trên người vẫn ập tới, vẫn khiến cho y nhịn không được thở phù hà hơi một cái.

Hứa Thanh tạm biệt, kính trọng cáo từ, lấy linh thạch ra để ở một bên, thu hồi Pháp Chu rồi rời khỏi Vận Chuyển ti.

Cho đến khi hắn rời đi, vẻ mặt Trương Tam mới uể oải thở dài.

“Thâm hụt tiền rồi, nhất thời nhịn không được, rõ ràng luyện tốt như vậy… Lần này phải bồi lớn rồi.”

“Hy vọng tiểu tử này về sau có thể có tiền đồ…” Trương Tam chịu đựng đau lòng, cầm lấy linh thạch lắc đầu rời khỏi nhà kho, trước khi đi y nhớ tới người đệ tử cùng nhập môn với Hứa Thanh, vì vậy xuất ra ngọc giản truyền âm, an bài xong xuôi.

“Nếu như đã đầu nhập vào, vậy thì dứt khoát tập trung tinh thần nhiều một chút đi, không có biện pháp, mắc kẹt rồi.”

Trong khi Trương Tam cảm khái, Hứa Thanh về tới cảng 79, về tới nơi cập bến liền đưa Pháp Chu của mình ra, theo tiếng mặt nước nổ vang, hắn nhìn vật thật nặng trước mắt này, nội tâm kích động, tung người nhảy lên trên, cẩn thận nghiên cứu.

Thời gian cả đêm, chậm rãi trôi qua.

Một đêm này, Hứa Thanh nghiên cứu thấu triệt từ trong ra ngoài toàn bộ chiếc Pháp Chu của mình, cũng vô cùng khâm phục đối với tài luyện chế của Trương Tam, cho đến khi mặt trời bắt đầu nhô lên, một khắc ánh mặt trời chiếu xuống, Hứa Thanh thở sâu, đứng trên mũi tàu, nhìn về mặt trời nơi xa, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Sau một lúc lâu, tay phải hắn giơ lên bấm niệm pháp quyết.

“Ra biển!”

Pháp Chu lập tức nổ vang, theo nước biển bốn phía cuộn mình, Pháp Chu cấp 7 của hắn từ nơi cập bến chậm rãi hoạt động, trong sự chú ý của những đệ tử khác ở bốn phía, bắt đầu thay đổi đầu thuyền, quay về phía cổng ra của bến cảng, chạy tới.

Như con thú lớn chui ra khỏi lồng kín, khí thế to lớn.

Mà trên boong thuyền đứng một thiếu niên thanh tú, tóc dài bay múa trong gió, thân ảnh cao ngất như tùng, tay áo đạo bào màu xám bay bồng bềnh, cùng với ánh bình minh chiếu rọi, khiến cho ánh mặt trời chiếu vào trên người hắn, xuyên qua sợi tóc, chiết xạ thành một luồng ánh sáng chói mắt, tựa như hào quang.

Chương 197: Long liễn thanh đồng (1)

Mặt trời trên bầu trời toả ra ánh sáng chói mắt, cương quyết đâm thẳng vào biển cấm, kích khởi nó cuộn những cơn sóng biển đáp trả về phía mặt trời, truyền ra từng tiếng gào thét trầm thấp.

Dư âm chưa tiêu tán, sóng biển hạ xuống, tóe lên mảng lớn nước bọt màu đen bắn thật cao và tản ra vào không trung, tung bay trên tầng phòng hộ Pháp Chu của Hứa Thanh.

Hứa Thanh đứng ở đầu thuyền, đề phòng nhìn qua biển khơi, giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, linh năng chấn động theo lớp phòng hộ, nước biển ẩn chứa dị chất nồng đậm ở phía trên chậm rãi tản đi.

Giống như với nửa khuôn mặt Thần Linh ở trên bầu trời, biển cấm này vờn quanh toàn bộ Nam Hoàng Châu, vĩnh viễn đều là lĩnh vực mà mọi người run sợ và kính cẩn, không chỉ bởi vì quảng đại và thâm sâu, cũng bởi vì nó là thứ thần bí vĩnh hằng ở trong lòng của mỗi người.

Loại thần bí này khiến cho Hứa Thanh ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn qua bầu trời phía xa và biển cấm, trong mắt của hắn, hai thứ không biết điểm cuối cùng này hình như giao hòa lại với nhau.

Mà so sánh với biển khơi mênh mông, con thuyền Thất Huyết Đồng tới lui ở đây tựa như vài miếng lông vũ, nhẹ nhàng trôi nổi, không có ý nghĩa.

Về phần người trên Pháp Chu, cũng là như vậy.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nhìn tới phương xa vô tận, nhìn qua biển cấm vô biên, một cảm giác nhỏ bé hiện ra trong trái tim.

“Trên Hải Chí có nói, đệ tử lần đầu tiên ra biển, phần lớn đều sẽ cảm giác được bản thân nhỏ bé, đây là biến hóa bình thường trong lòng, đồng thời cũng thường thường ở trong loại trạng thái này mà sinh ra ý niệm đi chinh phục trong đầu.”

Hứa Thanh nhìn mặt biển mênh mông bát ngát màu đen, đây là lần đầu tiên hắn ra biển, cũng là lần đầu tiên chân chính trên ý nghĩa của hắn, ở trong biển rộng nhìn biển khơi.

Nhưng hắn cũng không sinh ra ý niệm chinh phục trong đầu.

Hắn không có lý tưởng vĩ đại gì, cũng không có cái chí hướng mênh mông gì, hắn chỉ muốn sống sót ở trong loạn thế.

Nếu như có thể sống tốt hơn một chút, thì càng tốt.

Cho nên, nội tâm Hứa Thanh giờ phút này càng cảnh giác mãnh liệt hơn, dù lúc khoanh chân tu hành, cũng sẽ phân tâm thần ra cảnh giác bốn phương.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua trong tiếng sóng biển vang vọng, cho đến tới giữa trưa, từng đợt tiếng ồn ào phía sau truyền đến, dẫn tới sự chú ý của Hứa Thanh.

Trong mắt hắn hiện lên một tia lăng lệ ác liệt, nghiêng đầu nhìn lại.

Đó là 7-8 chiếc thuyền đến từ phía bến cảng Thất Huyết Đồng, đang gào thét tới gần Pháp Chu của Hứa Thanh, tiếng vang ồn ào nhức đầu.

Ngoại trừ một chiếc phía trước, phần lớn đều là trình độ cấp 5 cấp 6.

Mà chiếc Pháp Chu thứ nhất kia, từ chấn động linh năng mà phán đoán, thì không sai biệt lắm là cấp 8 cấp 9, thoạt nhìn có phần xa hoa, toàn thân màu vàng, dán lông vũ màu vàng, lấp lóe ánh sáng dưới ánh mặt trời.

Chiếc thuyền này bên trong biển cấm màu đen liền đặc biệt chói mắt, giống như khổng tước muốn xòe đuôi vậy, huênh hoang khoác lác, mang theo tục khí.

Mũi tàu là một con phượng hoàng, vốn hẳn nên chất chứa sự tự nhiên, nhưng trong màu vàng của sự xa hoa, lại đã mất đi linh hồn, hiện ra một loại khoe khoang sợ người khác không nhìn thấy.

Vừa nhìn qua liền thấy hết thảy, ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, rút dao găm ra.

Mặc dù chủ thành Thất Huyết Đồng nguy hiểm hung tàn, nhưng ít ra cũng có quy tắc nhất định tồn tại, ví dụ như sẽ cực ít trường hợp tu sĩ Trúc Cơ động thủ với tu sĩ Ngưng Khí, nhưng Hứa Thanh biết rõ, ở trên biển... Chỉ có mạnh được yếu thua.

Vô luận là ngoại tộc, hay là nhân tộc, hay là bổn tông và với sự nguy hiểm của bản thân biển cấm, cũng đều là như vậy, nếu như vận khí không tốt, gặp phải ngoại tộc tu vi Trúc Cơ trở nên mang theo ác ý, vậy thì sinh tử chỉ ở một ý niệm của đối phương.

Bất luận kẻ nào, cũng có thể lập tức trở thành địch nhân.

Nhất là những Pháp Chu dạng thế này, quá mức khoa trương, mà trên con thuyền phượng kia, cũng có tiếng của người mà hắn ghét.

Gió trên biển có chút lớn, nhưng tiếng nói truyền đến vẫn rất rõ ràng.

“Sư tỷ, rất nhiều người hiếu kỳ chiếc thuyền phượng này của ta đã bỏ ra tổng cộng bao nhiêu linh thạch, nhưng vấn đề này ta thật sự không quá nguyện ý trả lời, bởi vì đáp án của ta sẽ làm cho bọn họ sinh ra cảm giác thất bại, dẫu sao ngươi cũng có thể cảm thụ, từ nhỏ đến lớn, linh thạch đối với loại người như chúng ta mà nói, chính là một cái phiền não đuổi đi hoài không hết.”

“Thật ra cũng tạm được đi, cũng không biết tại sao, bài danh Pháp Chu bên trong tông môn nhiều lần trưng cầu ý kiến của ta, nhất định phải đưa chiếc thuyền của ta lên tới hạng thứ 17, ta thì không sao, dù sao ta cũng không thèm để ý những thứ này.”

“Với ta mà nói, ta không thèm để ý chiếc Phượng Điểu Hào này đã bỏ ra bao nhiêu linh thạch, thứ ta để ở trong lòng chính là nó thừa nhận giấc mộng của ta, ngươi xem, giấc mộng của ta chính là có thể giống như phượng hoàng vậy, có một ngày có thể bay lượn trên bầu trời.”

“Sư tỷ, ta hy vọng khi ta bay lượn, bên người sẽ có một bóng hình xinh đẹp làm bạn, cùng với ta đi ngắm phong cảnh, đi truy cầu mộng tưởng, đi trút hết phiền não cùng nhau.”

Tiếng nói được gió biển thổi vào, chính là đồ bất tài trong miệng đội trưởng, Triệu Trung Hằng.

Gã đứng ở trên chiếc Phượng Điểu Hào màu vàng, bên người còn có một nữ tử trẻ tuổi mặc đạo bào màu tím nhạt.

Cô gái này tầm 20 tuổi, tướng mạo động lòng người, từ xa nhìn lại duyên dáng yêu kiều, tử sam như hoa.

Chỉ là đối mặt với những lời nói của Triệu Trung Hằng, đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại, khuôn mặt hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

Giờ phút này gió biển thổi vào, váy tím đón gió mà bay, nàng hình như chú ý tới Hứa Thanh trên chiếc Pháp Chu ở xa xa.

Dưới ánh mặt trời, giữa hai con thuyền, một con long kình phá vỡ mặt nước, bay lên trời.

Một tiếng than nhẹ tựa như truyền từ viễn cổ trong miệng nó phát ra, như tiếng sáo vang vọng, dường như khiến hết thảy mọi thứ đều biến thành linh động và kỳ ảo.

Theo nó hạ xuống, hơi nước phiêu tán, che khuất ánh mắt.

Trong mắt nữ tử, ánh mặt trời tựa hồ bị tách ra thành bảy màu, một cái chớp mắt có một chùm ánh sáng sặc sỡ đẹp đẽ xuất hiện, chiếu vào trên đạo bào của Hứa Thanh, tuy không thấy rõ gương mặt.

Thế nhưng dù trông được một góc đã say mê hấp dẫn, lại làm cho cô gái này nhớ rất sâu.

Chương 198: Long liễn thanh đồng (2)

Cho đến khi một nhóm Pháp Chu của bọn họ chậm rãi đi xa.

Hứa Thanh ngóng nhìn hồi lâu, xác định bọn họ chỉ thật sự là đi ngang qua, sau đó mới thu dao găm vào, tiếp tục tu hành.

Thời gian dần dần trôi qua, ở trong tu hành, theo Pháp Chu không ngừng xâm nhập, sự đáng sợ và quỷ dị của biển cấm cũng chầm chậm chiếu vào cảm giác Hứa Thanh.

Hắn thấy được hủ ngư thành đàn, giống như bảo lưu lại ý chí khi còn sống, hóa thành màu đen ô nhiễm, tràn lan lướt qua dưới Pháp Chu.

Hắn cũng nhìn thấy bóng dáng to lớn kinh khủng của cự xỉ sa mang theo sự hung tàn vô cùng, xé rách con mồi.

Trừ bên ngoài những thứ này, trên đại dương bao la có một số khu vực mà lúc Hứa Thanh đi ngang qua, làm hắn cảm nhận được lực uy hiếp đến từ đáy biển, dường như cũng không bao giờ tiêu tan ra nơi khác, luôn lượn lờ ở trong một khu vực như vậy, cũng tràn ngập ở trong trái tim Hứa Thanh, khiến cho hắn càng ngày càng cảnh giác sâu.

Loại tình huống này hắn đã từng gặp trên hải chí, biết rõ đây là tình trạng bình thường khi đi ra biển, nhưng hắn vẫn cảnh giác mãnh liệt như trước.

Mà dị chất ở trên biển cấm cũng cực kỳ nồng đậm, dường như toàn bộ biển khơi chính là do dị chất biến thành, cái này khiến cho cái bóng của Hứa Thanh biến thành càng đen nhánh hơn so với trước kia, dường như đã hóa thành mực, có một cảm giác loại tự động chảy xuôi…

Sau khi chú ý tới một màn này, Hứa Thanh không chần chờ, trực tiếp vận hành thủy tinh màu tím dùng lực lượng trấn áp, liên tiếp oanh oanh trấn áp mấy lần, sau khi trấn khiến cái bóng phai nhạt bớt đi, hắn mới dùng vẻ mặt tự nhiên dừng tay, đáy lòng cũng thoáng an tâm đối với cái bóng.

Cứ như vậy, buổi chiều tới gần, đêm thứ nhất Hứa Thanh ra biển sắp tới.

Có lẽ là bởi vì cái hải vực này cách Thất Huyết Đồng rất gần, cho nên Hứa Thanh di chuyển vào ban ngày cũng không gặp phải quá nhiều hung hiểm.

Duy chỉ có lúc buổi chiều, trên mặt biển xuất hiện một chút cá kiếm có thuộc tính công kích, chúng nó tạo thành đàn nhảy lên, hóa thành từng đạo hình cung, lại lần nữa rơi vào trên biển.

Ánh chiều tà chiếu vào trên thân thể màu xanh của chúng nó, phát ra tia sáng trắng bạc, tạo ra một loại mỹ cảnh xinh đẹp khác thường.

Có lẽ do có long kình biển cấm đi theo, cho nên những con cá kiếm cá này đều không tới quá gần chỗ Hứa Thanh, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có mấy con đâm vào trên lớp phòng hộ của Pháp Chu, phát ra tiếng phanh phanh, sau đó nhao nhao bắn trở về trên biển.

Nhìn đám cá kiếm đâm vào tầng phòng hộ khoảng cách gần như thế, khiến cho Hứa Thanh càng quan sát rõ ràng hơn.

Những con cá kiếm cá này có răng nhọn rậm rạp, thoạt nhìn rất dữ tợn, trong mắt lộ ra hồng mang, thái độ rất hung tàn.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc phất tay, từng giọt nước hình thành, thẩm thấu đến ngoài tầng phòng hộ, hóa thành một lớp giảm sốc, khiến cho đám cá phóng tới không tự đâm đầu mà chết.

Trên Hải Chí Quán có nhắc nhở, toàn bộ đệ tử ngọn núi thứ bảy khi ra biển, lúc di chuyển trên biển cấm, nếu không cần thiết, tốt nhất không nên giết chóc quá nhiều hải thú, bởi vì giết chóc càng nhiều, sẽ càng khiến ánh mắt của tồn tại quỷ dị bên trong biển cấm chú ý.

Về phần là dạng tồn tại quỷ dị gì, trên hải chí cũng không ghi rõ, nhưng trong đêm của ngày đầu tiên ra biển, suốt một đêm Hứa Thanh không tu hành, hắn đặt toàn bộ tâm thần ở ngoài Pháp Chu, bất luận gió thổi cỏ lay, đều bị hắn cảnh giác vô cùng.

Dựa theo miêu tả trên hải chí thì trình độ nguy hiểm ở ngoài biển khơi khi đêm tới cao hơn ban ngày rất nhiều.

Trên đại dương bao la, tất cả đều có thể xảy ra.

Tuy rằng trên hải chí cũng đã nêu ra, bởi vì biển cấm mênh mông, mặc dù nguy cơ tứ phía, nhưng nhiều lúc cũng phải xem vận khí của ngươi, có người vận khí không tốt, ngày đầu tiên liền táng thân trên biển, có người vận khí tốt, ra biển mấy tháng cũng bình yên vô sự.

Vận khí của Hứa Thanh cũng coi như là không tệ, trong đêm ngày đầu tiên, bên ngoài ngoại trừ âm thanh sóng biển và gió biển nức nở nghẹn ngào, không có sự tình quỷ dị gì phát sinh cả.

Cho đến khi bình minh sắp đến, trong một cái chớp mắt, ngay khi hắn hơi nhắm mắt chuẩn bị hòa hoãn một chút tâm thần, nhưng vào lúc này, một cỗ cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt đến cực hạn, bên trong tựa như núi lửa bộc phát, tâm thần hắn đột nhiên nổ vang.

Thân thể Hứa Thanh chợt căng thẳng, hai mắt bỗng nhiên mở ra, màn phòng hộ của Pháp Chu trong nháy mắt mở ra đến trình độ mạnh nhất.

Theo hai mắt của hắn cùng nhau mở ra, còn có long kình biển cấm ở dưới khoang thuyền.

Ánh mắt của long kình là cảm giác kéo dài của Hứa Thanh, giờ phút này mở ra, trong một cái chớp mắt, đáy biển đen nhánh không có cái gì, nhưng mơ hồ, lại truyền đến từng trận âm thanh tựa như cãi vã.

Ken két, ken két!

Trong khi âm thanh này vang vọng, trái tim đập nhanh khiến cho hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, như là lần đầu nghe được tiếng ca ở trong cấm khu rừng rậm vậy, cảm giác băng hàn hình như từ chỗ sâu ở đáy biển tản ra đến trên mặt biển.

Một màn này khiến cho thần sắc của Hứa Thanh ngưng tụ, toàn thân căng thẳng, vận hành pháp lực, trong chốc lát Pháp Chu cũng đã làm xong trạng thái phòng ngự.

Thời gian dần trôi qua, thần sắc Hứa Thanh cảnh giác, mượn nhờ ánh mắt của long kình, chỗ sâu ở dưới đáy biển đen nhánh, khoảng cách từ rất xa nhưng hắn thấy được một sinh vật thật lớn hình người.

Toàn thân sinh vật này mọc ra từng cái xúc tu dài, không ngừng đong đưa qua lại, ở trên vai của nó còn đeo một cái khóa sắt vừa to vừa thô, khóa sắt kéo dài đến xa xa, có thể loáng thoáng trông thấy, phần cuối cùng rõ ràng là một chiếc long liễn bằng thanh đồng.

(long liễn: xe/thuyền/kiệu hình rồng, phương tiện di chuyển của vua)

Chiếc long liễn thanh đồng này đã sứt mẻ, ở trên mọc đầy gỉ màu xanh đồng, tràn đầy dấu vết năm tháng, nhưng thân xe cao lớn, tinh xảo lại không thiếu những điêu khắc hào hùng, khiến cho nó tràn ngập một loại cảm giác Đế Vương.

Giờ phút này, sinh vật hình người khổng lồ lôi kéo chiếc long liễn thanh đồng, cất bước đi nhanh ở dưới đáy biển, từng bước một đi xa, mỗi một bước hạ xuống, biển khơi đều dấy lên những dòng nước chảy, khuếch tán ra những làn sóng biển.

Hình như chỉ là nó đi ngang qua cái hải vực này, nhưng bởi vì cách quá xa, cho nên hết thảy phán đoán của Hứa Thanh cũng rất mông lung, nhưng cảm giác tim đập nhanh và thanh âm ma sát dù cách xa như vậy, vẫn rõ ràng vang vọng ở bên trong tâm thần của Hứa Thanh, khiến cho toàn thân hắn theo bản năng run rẩy, con ngươi co rút lại, cảnh giác đến cực hạn.

Cho đến khi sinh vật hình người cực lớn này chậm rãi đi xa, cảm giác run sợ mới dần dần yếu ớt, tim đập nhanh cũng chầm chậm tan biến,

“Đó là cái gì.” Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch thở sâu, đi ra khỏi khoang thuyền, đứng ở trên mũi tàu, trong ánh bình minh, hắn nhìn về phía biển khơi.

Trong ánh mắt của long kình dưới biển, thân ảnh khổng lồ dưới đáy biển đã đi rất xa, chỉ còn lại một đường nét mơ hồ.

Giờ phút này, trước bóng tối dần dần thối lui ở giữa thiên địa, giữa biển chậm rãi lộ ra một tia ánh sáng của bình minh.

Như là bó đuốc được đốt cháy, thiêu đốt vào mặt nước biển đen nhánh, hình thành những đám mây âm u, càng đốt càng mạnh, không ngừng lan ra.

Cuối cùng toàn bộ bầu trời cũng bị thiêu đốt, hóa thành một mảnh đỏ thẫm.

Đây là ánh bình minh rạng đông.

——

Chương 199: Giá cả vừa phải (1)

Tia sáng bình minh chiếu rọi khắp biển khơi, chiếu sáng hết thảy, cũng chiếu trên thân ảnh đang ngưng trọng của Hứa Thanh.

Thật lâu, Hứa Thanh thở phào một hơi, sự tồn tại kinh khủng dưới đáy biển theo hừng đông sáng lên đã hoàn toàn tan biến trong mắt của hắn.

Hứa Thanh không biết sinh vật hình người khổng lồ kia là cái gì, càng không biết cỗ long liễn kia là xa giá của người nào, trên hải chí cũng không thấy đề cập tới, nhưng vừa rồi hắn chỉ là liếc mắt nhìn người khổng lồ kia từ xa xa, liền cảm nhận được chấn nhiếp mãnh liệt, có thể tưởng tượng sức mạnh của tồn tại khổng lồ dưới đáy biển này nhất định cực kỳ kinh khủng.

Mà có thể khiến cho tồn tại cường đại như thế này phải kéo xe, Hứa Thanh khó có thể tưởng tượng được chủ nhân của cỗ long liễn kia đã từng huy hoàng như thế nào.

Cũng may sinh vật hình người khổng lồ này hình như cũng không có ác ý gì, hay là nói, ở trong mắt sinh vật này thì những tồn tại như Hứa Thanh hình như sẽ không khiến nó hình thành ác ý rõ ràng.

“Biển cấm…” Hứa Thanh thì thào, trong mắt lộ ra cảnh giác thật sâu.

Hắn đã biết, vả lại cũng đã tự mình cảm nhận được cái mảnh biển cấm này có vô tận mối nguy hiểm, vì vậy tiếp trong quảng đường di chuyển tiếp theo, hắn càng thêm thận trọng, nghiêm khắc dựa theo hải đồ để di chuyển, không để lộ tuyến lệch một chút nào.

Nhoáng một cái lại mấy ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, Hứa Thanh không có gặp người nào, nhưng hắn lại càng ngày càng quen thuộc với biển cấm hơn, cũng gặp phải càng nhiều hải thú hơn, cũng đã từng mấy lần ra tay.

Mỗi một lần ra tay, hắn cũng đều lấy được một chút tài liệu của sinh vật trong biển cấm, cái này thì long kình biển cấm của hắn lập được công lao lớn nhất, mà ra tay nhiều lần cũng khiến cho Hứa Thanh càng ngày càng thành thạo cách chiến đấu trên đại dương bao la hơn.

Về phần tồn tại khủng bố như sinh vật hình người khổng lồ, Hứa Thanh lại chưa bao giờ gặp lại.

Cho đến ngày hôm nay, ánh mặt trời buổi trưa cực nóng, gió biển mang theo nhiệt độ cực cao, Hứa Thanh kết thúc tu hành, mở hai mắt ra, xuyên thấu qua lớp phòng hộ nhìn về phương xa, khẽ nhíu mày.

Mục đích của hắn là đi về phía quần đảo Tây San, mà đảo Hải Tích ở ngay phía sau quần đảo này, căn cứ hải đồ chỉ dẫn, hắn còn cần bảy ngày nữa là có thể đi tới.

Về phần khu vực lúc này của hắn, nơi đây nguyên bản là lộ tuyến đi đến quần đảo Tây San trong ghi chép của hải đồ, và cũng là một cái lộ tuyến tương đối an toàn, nhưng giờ phút này đi tới gần, Hứa Thanh có chút nghi ngờ.

Hải vực phía trước mặt hắn có rất nhiều dây leo lan tràn ra trên mặt biển, càng xa thì dây leo càng nhiều, vị trí cuối cùng hình như còn có một vài con thuyền bị nhốt.

Nhưng cách quá xa, hắn không nhìn rõ.

Về phần sát mép cái hải vực này, số lượng dây leo lại giảm thiểu tương đối.

Hình như lúc trước chúng nó bị cái gì đó thu hút mới vươn ra từ dưới đáy biển, nhưng giờ phút này lại đang từ từ co rút lại, dường như không dùng được quá lâu, sẽ lại chìm xuống.

Nhưng giờ con thuyền của Hứa Thanh đến, khiến cho những thứ dây leo đang chậm rãi trầm xuống dường như lại tìm được mục tiêu mới, dùng mắt thường cũng có thể thấy được bọn nó đang nhanh chóng tiến về phía con thuyền của Hứa Thanh.

Tất cả mọi thứ khiến cho Hứa Thanh đề cao cảnh giác, hắn đứng trên mũi tàu bấm niệm pháp quyết, điều khiển Pháp Chu bắt đầu rút lui, định tránh đi những cái dây leo đang tiến gần kia.

Nhưng tốc độ của dây leo rất nhanh, chúng nó không quan tâm là Hứa Thanh có xâm nhập hay không, và cũng không quan tâm Hứa Thanh không hề lãng phí thời gian tránh đi hay không, có mấy cái vẫn đang lan tràn tới gần, quấn quanh theo thân thuyền đến.

Màu sắc của những sợi dây leo này đen nhánh, kích thước như cánh tay, phía trên mọc ra từng đám gai sắc nhọn, thoạt nhìn rất dữ tợn, mà kinh người nhất chính là những thứ gai sắc này có ẩn chứa một loại hấp lực nào đó, khi chúng nó quấn quanh, lại khiến cho tiêu hao của Pháp Chu ngay lập tức tăng lên.

Cũng may số lượng dây leo không nhiều lắm, giờ phút này mặc dù chúng quấn quanh nhưng cũng không cách nào ảnh hưởng tới tốc độ Pháp Chu, nhưng Hứa Thanh vẫn rõ ràng phát giác được loại tiêu hao này ở trình độ nào đó càng giống như là linh năng đang bị hút đi.

Hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, tay phải vung lên, con dao găm xuất hiện, thân thể nháy mắt nhảy lên, ánh sáng lạnh lóng lánh lóe ra, những cái dây leo kia nhao nhao bị cắt đứt, phối hợp với động lực lôi kéo của Pháp Chu, dần dần thoát ly khỏi phiến hải vực này.

Cho đến khi rời xa, Hứa Thanh nhìn một chút hải vực phía xa xa, lại cúi đầu chú ý đến trên sàn.

Chỗ đó có mấy cái dây leo bị hắn trảm đoạn, vặn vẹo giống như rắn biển vậy, ở trên vết cắt chảy ra chất lỏng lục sắc, mang theo sự ăn mòn mãnh liệt, từng giọt một rơi trên thuyền, phát ra thanh âm xì xì.

Nhìn qua những thứ này, sắc mặt Hứa Thanh có chút khó coi, vừa rồi khi cắt những cái này, hắn cảm giác được những sợi dây leo này cực kỳ bền dẻo, lấy lực lượng nhục thể của hắn cũng cần dùng toàn lực mới có thể cắt.

Giờ phút này, sau khi trầm ngâm một lúc, Hứa Thanh bỗng nhiên dùng tay phải bấm niệm pháp quyết, đường vân trận pháp lập tức lập lòe dưới chân, lộ ra hạch tâm trận tụ linh.

Ánh mắt Hứa Thanh quét tới, phát hiện phía trên linh thạch có ba khối đã xuất hiện vẻ ảm đạm, tựa như thoáng cái bị rút sạch.

“Quả nhiên là hấp thu linh năng.” Hứa Thanh có chút đau lòng.

Dây leo được ghi lại trên hải chí có trên trăm loại, vả lại phần lớn bộ dáng giống nhau, cho nên Hứa Thanh rất khó phán đoán chuẩn xác ngay được.

Nhất là cái hải vực này, vô luận là hải đồ của tông môn hay là hải đồ hắn thu được từ chỗ thiếu niên nhân ngư, đều không đánh dấu có dây leo.

“Lúc đầu vốn không có, như vậy hẳn là dây leo có thể tự di chuyển, loại dây leo này lại có thể hút linh năng, vậy chỉ có Phệ Linh Đằng.” Hứa Thanh nhớ lại nội dung bên trong hải chí, nhíu mày nói nhỏ.

“Phệ Linh Đằng, thích linh năng, pháp thuật không thể gây thương tích lên nó, chỉ có thể dùng man lực để cắt đứt. Có thể hút lực lượng của Pháp Chu và linh năng của bản thân tu sĩ, nếu như bị nó quấn quanh thì tử trạng cực kỳ thê thảm, vật này rất mẫn cảm đối với dị chất, chỗ nó đi lại trên biển cấm thường là chỗ dị chất tương đối thưa thớt.”

Hứa Thanh trầm ngâm, ngẩng đầu ngóng về nơi xa xăm.

Nơi này là đường gần đây nhất đi đến quần đảo Tây San, nếu lách qua thì sẽ tốn thêm rất nhiều thời gian.

Nhất là hắn không biết phạm vi cụ thể của cái mảnh dây leo này nữa, mà dựa theo miêu tả trên hải chí, thì nơi mà có Phệ Linh Đặng xuất hiện, chúng nó thường thường sẽ tạo thành đàn trôi nổi chung quanh, phạm vi cực kỳ bao la.

“Đi đường vòng cần quá nhiều thời gian, không phải vạn bất đắc dĩ không thể làm, mà đám Phệ Linh Đằng này cũng không phải không thể hóa giải.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, ánh mắt nheo lại, tay phải sờ trên túi trữ vật, trong nháy mắt tiếp theo trên tay xuất hiện một viên đan dược màu đen.

Chương 200: Giá cả vừa phải (2)

Đan dược này, chính là hắc đan ẩn chứa nồng đậm dị chất.

Giờ phút này Hứa Thanh cầm lấy hắc đan đứng ở trên mũi tàu, điều khiển Pháp Chu đi về phía khu vực dây leo, lần nữa tới gần.

Rất nhanh, mặt biển cuộn sóng, rất nhiều dây leo phá biển lao ra, mang theo sự tham lam vô cùng, nhanh chóng lao về phía Pháp Chu của Hứa Thanh.

Nhưng trong nháy mắt khi chúng nó tới gần, Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh quăng hắc đan trong tay về mặt biển phía trước, theo hắc đan hòa tan vào biển, dị chất bỗng nhiên nồng đậm.

Trong thời gian ngắn dây leo lan tràn tới từ bốn phía đồng loạt run lên toàn bộ, tựa như gặp phải vật cực kỳ chán ghét, kéo xa khoảng cách chạy ngược lại, xa xa tránh đi, khiến cho Pháp Chu của Hứa Thanh trôi chảy đi tới không gì trở ngại.

Sắc mặt Hứa Thanh hòa hoãn lại, toàn lực khởi động điều khiển Pháp Chu, những nơi đi qua tuy đều là khu vực có dây leo, nhưng theo từng viên hắc đan bị hắn ném đi, toàn bộ nhưng dây leo muốn quấn quanh lan tràn tới đều lộ ra sự bài xích mãnh liệt, nhao nhao tránh đi.

Cứ như vậy, Pháp Chu của Hứa Thanh một đường đi về phía trước, mà theo hắc đan hắn ném ra, dị chất bốn phía quanh con thuyền cũng tương đối tràn ngập, càng đậm hơn, thế cho nên dần dần cũng không cần hắn tiếp tục ném hắc đan nữa, dây leo bốn phía theo bản năng tự né tránh.

Vì vậy, trong khi đi về phía trước, Pháp Chu Hứa Thanh từ cách xa xa những con thuyền đang bị dây leo vây khốn, tới càng ngày càng gần, gió biển cũng truyền tiếng người ở nơi đó tới đây.

Mặc dù chỉ là loáng thoáng, nhưng đối với tu sĩ mà nói, vẫn là có thể nghe rất rõ ràng.

“Triệu Trung Hằng, đường này của ngươi là đường gì!!”

“Đinh sư tỷ bớt giận… Lúc trước phiến hải vực này không hề có dây leo, nhất định là vài ngày nay mới di chuyển tới, ta cũng không có biện pháp a, bất quá ta đã gửi lời cầu cứu tới gia gia rồi, chắc hẳn rất nhanh sẽ có người tới dẫn chúng ta thoát khốn…”

Người nói chuyện, chính là Triệu Trung Hằng, giờ phút này chiếc Phượng Điểu Hào của gã đang bị vây triệt để ở nơi đây, trong khi rất nhiều dây leo quấn quanh, con thuyền này chỉ có thể khó khăn đi về phía trước.

Tốc độ vô cùng chậm rãi, đồng thời những tùy tùng ở trên các con thuyền ở bốn phía đi theo gã cũng đều bị nhốt, thần sắc từng người đều rất lo lắng, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể tận lực không ngừng cắt dây leo.

Triệu Trung Hằng cũng phiền muộn, dây leo ở phiến hải vực này thật sự là đã vượt quá dự liệu của gã, giờ phút này gã toàn lực điều khiển Phượng Điểu Hào muốn lao ra, đồng thời đối mặt với vẻ mặt bất mãn của sư tỷ bên cạnh, gã cũng chỉ có thể nhận lỗi, một mặt là gã đang theo đuổi đối phương, một phương diện khác cũng bởi vì bối cảnh của vị Đinh sư tỷ này không giống tầm thường.

Cho nên gã vội vàng cầm lấy một cái hộp ngọc từ trên người đưa qua.

“Đinh sư tỷ không nên tức giận, tin tưởng ta không thành vấn đề, ta nhất định có thể dẫn ngươi đi tới quần đảo Tây San, cái này là Trừng Minh Đan hiếm thấy, có thể bồi dưỡng thần hồn, giá trị xa xỉ, là gia gia ta cho ta, ta tặng cho ngươi tư cách nhận lỗi.”

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần mặc đạo bào màu tím nhạt một bên giống như đã hao hết kiên trì rồi vậy, giờ phút này nhíu đôi mi thanh tú lại, mắt nhìn hộp ngọc trong tay Triệu Trung Hằng, sau khi cầm qua mới miễn cưỡng làm cho mình bình tĩnh hơn một chút, đang muốn nói chuyện.

Nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng rít của Pháp Chu, nàng theo bản năng nhìn lại, liếc mắt liền thấy được xa xa có một chiếc Pháp Chu, đang vượt sóng cấp tốc lao đến.

Trên Pháp Chu có một người đứng thẳng như gốc tùng, đạo bào màu xám trên thân phiêu động theo gió, trong khi mái tóc dài tung bay, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng sợi tóc, hình thành vầng sáng bảy màu sặc sỡ.

Mà dưới vầng sáng kia, là một khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết lành lạnh đủ để cho người khác phái phải tim đập thình thịch, ngay cả dây leo hình như cũng đều bị người kia rung chuyển, dường như bởi vì sự tuấn lãng của người này mà đã trở thành như dây cỏ mềm, tự né tránh cuốn trở về khi hắn tới gần.

Một màn này khiến cho ánh sáng trong mắt nữ tử chớp động, trên mặt càng lộ ra một nụ cười và giọng nói ngọt ngào, hô hoán lên về phía Hứa Thanh.

“Vị sư đệ này, ngươi dùng biện pháp gì để cho đám dây leo này tránh đi vậy? Có thể giúp ta một chút không?”

Nụ cười của nàng ngọt ngào, thanh âm ngọt sặc, cả người giống như hóa thành một viên kẹo, khiến cho đáy lòng Triệu Trung Hằng ở một bên đồng dạng cũng thấy Hứa Thanh rất không thoải mái.

Gã dọc theo con đường này đã ân cần vô số lần, nhưng cũng không hề thấy đối phương nở nụ cười như vậy nói chuyện cùng mình…

Loại cảm giác không thoải mái này khiến cho sắc mặt Triệu Trung Hằng không vui, đáy lòng mang theo một chút địch ý khi nhìn Hứa Thanh.

Liếc mắt nhìn qua, gã bỗng cảm thấy người này có chút quen mắt, trong nháy mắt tiếp theo gã lập tức liền nhận ra được.

“Là ngươi!” Triệu Trung Hằng nhận ra Hứa Thanh, nếu như đổi thành người khác, có lẽ gã đã sớm quên mất, nhưng gương mặt của Hứa Thanh khiến cho có rất ít người sau khi thấy hắn còn có thể quên đi.

Mà bây giờ, sau khi nhận ra Hứa Thanh, Triệu Trung Hằng cũng lập tức cảm nhận được linh năng chấn động trên người đối phương, so sánh với lần gặp mình hình như phải mạnh hơn rất nhiều, nhưng với gã mà nói, thân là đệ tử hạch tâm, thân phận cao quý có thể làm cho gã bỏ qua tuyệt đại đa số đệ tử dưới núi.

Cho nên sau khi lạnh nhạt đảo qua, Triệu Trung Hằng nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi tới đây, dùng phương pháp của ngươi, mở đường cho chúng ta.”

Ngày bình thường gã cũng đều là hất hàm sai khiến như vậy đối với đệ tử áo bào xám dưới núi, giờ phút này cũng tương tự như vậy, trong nhận thức của gã, khi đệ tử áo bào xám dưới núi nhìn thấy mình thì đều sẽ kính sợ nghe theo.

Hứa Thanh lúc trước liền chú ý tới cách đó không xa là Phượng Điểu Hào, cũng nhìn thấy hai người đệ tử hạch tâm mặc áo bào tím nhạt phía trên, giờ phút này hắn không thèm để ý tới, tốc độ của Pháp Chu dưới thân không hề thay đổi, gào thét đi qua không xa chỗ của bọn họ.

“Hả? Ngươi là kẻ điếc sao, không nghe thấy ta đang nói chuyện sao!” Sắc mặt Triệu Trung Hằng âm trầm, phất tay khiến mảng lớn giọt nước hiện ra ở trước mặt gã, hình thành thủy kiếm, lao thẳng đến Pháp Chu của Hứa Thanh.

Nhưng trong một cái chớp mắt, một màn nước lăng không hiện ra, trực tiếp ngăn cản.

Trong tiếng nổ vang, thủy kiếm tan vỡ.

Pháp Chu của Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, hắn xoay người, lạnh lùng nhìn Triệu Trung Hằng ra tay vưới mình, sóng biển ở nơi xa cuộn mình, mặt biển đột nhiên bạo khai, một đầu long kình biển cấm cực lớn từ trong biển nhảy lên, lộ ra non nửa cái thân hình ở trên không trung, chói mắt tột cùng dưới ánh mặt trời.

Nó phát ra một tiếng gào thét chấn nhiếp tâm thần, lại nằng nặng vỗ vào trên biển, lại chìm, khí thế cuồng bạo của nó cũng khuếch tán ra vào trong thời khắc này.

Một màn này lập tức khiến cho sắc mặt Triệu Trung Hằng đại biến, từng người tùy tùng bên cạnh cũng đều trợn to mắt, nội tâm dấy lên sóng to gió lớn, còn có vị sư tỷ kia, thần sắc cũng lập tức biến hóa.

“Long kình biển cấm!”

Triệu Trung Hằng hít vào một hơi, thần sắc lúc nhìn Hứa Thanh lộ ra không cách nào tin, mặc dù gã là đệ tử hạch tâm, thân phận có thể nghiền ép đối với đệ tử dưới núi, nhưng… Đây cũng không phải là tuyệt đối.

Trong hàng đệ tử ở dưới núi, nếu có người nào có thể ở Hóa Hải Kinh tầng tám tu ra long kình biển cấm, điều này đại biểu người kia có tư chất kinh người, tương lai có khả năng cực lớn tấn cấp Trúc Cơ.

Nhân vật như vậy, coi như là đệ tử hạch tâm cũng sẽ không muốn trêu chọc quá mức, thường thường ngang hàng luận giao, dẫu sao một khi đối phương tấn cấp Trúc Cơ, thân phận địa vị lập tức nhảy lên trên, coi như là bọn họ trông thấy cũng phải cung kính bái kiến.

Hứa Thanh lạnh như băng nhìn qua thần sắc Triệu Trung Hằng biến hóa, chậm rãi mở miệng.

“Một chiếc thuyền, 20 linh thạch, về phần chiếc này của ngươi, cần 100.”

Chương 201: Bách âm thành Âm (1)

Loại việc trợ giúp phải có thù lao này, Hứa Thanh đã từng làm rất nhiều lần ở doanh địa thập hoang giả rồi, tuy rằng giá cả lần này có khoa trương hơn, nhưng hắn không cho là mình làm không đúng, vốn trợ giúp cũng không phải là trách nhiệm của hắn, tự nhiên cần phải có thù lao, thái độ đối phương không tốt, hắn tăng giá cũng là hợp tình.

Khi lời của hắn vừa được nói ra, Đinh sư tỷ như có điều suy nghĩ, về phần Triệu Trung Hằng thì sắc mặt càng âm trầm, muốn nói điều gì đó, nhưng lại không mở miệng được.

Nếu thay đổi thành lúc trước thì gã nhất định sẽ mỉa mai, nhưng hôm nay thì gã có chút do dự.

Hứa Thanh đảo qua những người này, nhìn ra bọn họ hình như không có ý muốn trả tiền, lại không nhiều lời, điều khiển Pháp Chu liền muốn ly khai, mà giờ khắc này Đinh sư tỷ bên đó nhìn qua bên mặt Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Không có vấn đề!”

Nàng nói xong, trực tiếp phất tay lấy ra Pháp Chu của mình, thả vào trên mặt biển, thân thể nhảy lên trên Pháp Chu, điều khiển tới gần phía Hứa Thanh.

Triệu Trung Hằng sững sờ, lập tức có chút cấp bách.

“Sư tỷ ngươi…”

Đinh sư tỷ đầu cũng không quay lại, nhìn cũng chưa từng nhìn Triệu Trung Hằng, Pháp Chu của nàng tựa như một mảnh lá liễu, xinh đẹp tuyệt trần, đồng thời cũng tràn đầy vẻ linh động, giờ phút này theo nàng tới gần, dây leo bốn phía lập tức quấn quanh tới đây, mắt thấy tràn ngập nguy cơ.

Hứa Thanh phất tay, một khối hắc đan lập tức rơi vào phía trước Pháp Chu của Đinh sư tỷ, theo hắc đan hạ xuống, dây leo lập tức tránh đi, khiến cho Pháp Chu của nàng thuận lợi thông qua, thẳng đến phía sau Pháp Chu của Hứa Thanh, nàng nhanh chóng thu hồi Pháp Chu, nhảy lên con thuyền của Hứa Thanh.

Bởi vì có phòng hộ tồn tại, cho nên toàn bộ người đứng ở trên lớp phòng hộ, có chút bất ổn.

Hứa Thanh nhướng mày, nhìn Đinh sư tỷ.

“Thật cảm tạ sư đệ giúp ta, ta là Đinh Tuyết, có lẽ ta lớn hơn so với ngươi, ngươi có thể gọi ta là sư tỷ. Pháp Chu của ta không am hiểu di chuyển ở nơi này, ta cho ngươi thêm hơn 20 linh thạch, tạm thời ở bên trong Pháp Chu của ngươi đi qua phiến hải vực này được không.”

Đinh sư tỷ mơ hồ chạm tới tập tính của Hứa Thanh, ngòn ngọt cười, trực tiếp lấy ra một tờ linh phiếu 40 linh thạch của ngọn núi thứ sáu, ra hiệu với Hứa Thanh từ bên ngoài lớp phòng hộ.

Hứa Thanh quét mắt nhìn linh phiếu, lại quan sát một chút tu vi của vị Đinh sư tỷ này, đảo qua cổ của nàng, lúc này mới tản một đạo khe hở của lớp phòng hộ, để cho Đinh sư tỷ lọt vào trên boong thuyền, sau đó giơ tay lên cách không một trảo, cầm linh phiếu xem xét.

Xác định là thật, hắn không nói thêm lời, cẩn thận để linh phiếu vào trong túi áo, sau đó điều khiển Pháp Chu bắt đầu di chuyển, hắn không sợ đối phương có lòng bất chính ở trên Pháp Chu của mình, một khắc khi đối phương đi đến, đã trúng độc của hắn rồi.

Chỉ là loại độc chất này cần hắn dùng loại độc khác hỗn hợp thêm vào mới có thể bộc phát.

Giờ phút này là buổi chiều, ánh chiều tà chiếu vào thân ảnh Hứa Thanh bên trong Pháp Chu, thân ảnh cao ngất tuấn mỹ vô cùng, một bên Đinh sư tỷ dáng người uyển chuyển, cười nói tự nhiên, gió biển làm cho mái tóc bay phấp phới, giữa lông mày mang theo vẻ động lòng người, loại thần thái này, khi ở chỗ của Triệu Trung Hằng không hề xuất hiện qua.

Mà gió biển thổi qua, cũng mang thanh âm mềm mại của Đinh sư tỷ trên con thuyền truyền ra.

“Tiểu sư đệ, xưng hô với ngươi như thế nào đây?”

“Tiểu sư đệ, chiếc Pháp Chu này của ngươi rất đặc biệt nha, ta cho tới bây giờ còn chưa bao giờ thấy qua.”

“Tiểu sư đệ ngươi là đệ tử của núi nào vậy?”

Mắt thấy một màn này, Triệu Trung Hằng lập tức cấp bách, chính mình vất vả khổ cực ước hẹn sư tỷ ra ngoài, mà người lại lên trên thuyền người khác, khiến cho đáy lòng của gã vô cùng phiền muộn, giờ phút này gã hung hăng cắn răng một cái, vung tay lấy ra một lá bùa màu đỏ.

Cái này rõ ràng là một kiện phù bảo.

Nhìn Hứa Thanh và Đinh sư tỷ sắp rời khỏi nơi này, Triệu Trung Hằng chịu đựng đau lòng, trực tiếp đánh phù bảo vào mặt biển, kiện phù bảo này lập tức thiêu đốt, tạo thành một cỗ sóng khí động trời, truyền khắp bát phương.

Dây leo bốn phía Phượng Điểu Hào lập tức bị bao phủ trong biển lửa, phần lớn đều chia năm xẻ bảy trong khoảnh khắc, còn lại thì nhanh chóng co rút lại.

Mượn nhờ cơ hội chúng co rút lại, Triệu Trung Hằng hô to một tiếng.

“Sư tỷ chờ ta một chút.”

Nói xong, gã toàn lực điều khiển Phượng Điểu Hào, không tiếc tiêu hao, sử dụng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp liền xông ra ngoài, từng người thân tín sau lưng nhanh chóng hô to cầu cứu.

“Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đã nói với gia gia rồi, rất nhanh tông môn sẽ tới cứu các ngươi.” Triệu Trung Hằng không đủ thời gian đi để ý tới bọn họ, nhanh chóng lao về phía trước.

Chương 202: Bách âm thành Âm (2)

Nhưng dây leo ở phiến hải vực này quá nhiều, rất nhanh thuyền của gã lại bị quấn quanh, trong lúc sốt ruột, Triệu Trung Hằng cố nén đau lòng, tiếp tục dùng phù bảo oanh kích.

Cứ như vậy một đường ầm ĩ một đường đuổi theo, khoảng cách dần dần bị gã cứng rắn đánh nổ đám dây leo mà kéo gần lại cùng với Pháp Chu của Hứa Thanh.

Mà tiếng nổ vang sau lưng, rốt cuộc khiến lực chú ý của Đinh sư tỷ từ dịch chuyển khỏi trên người Hứa Thanh, nhíu đôi mi thanh tú lại nhìn ra phía sau, liếc mắt liền thấy được Phượng Điểu Hào cùng với Triệu Trung Hằng.

Nhìn đối phương dùng phù bảo oanh kích, Đinh sư tỷ trừng mắt hạnh, cười lạnh.

“Triệu Trung Hằng, nguyên bản ta không muốn cho ngươi đi theo, là ngươi chủ động yêu cầu tiễn ta đi tới quần đảo Tây San, ta đã nói không đi đường này, ngươi hết lần này tới lần khác cậy mạnh, bị nhốt ở nơi đây thì cũng đành, ta mặc dù cũng rất gấp, nhưng cũng có thể hiểu được sự bất đắc dĩ của ngươi, nhưng ngươi đã có phương pháp thoát khốn như vậy mà lúc trước lại không sử dụng!”

Triệu Trung Hằng đắng chát, tư thái lúc mới ra biển đã sớm biến mất, vội vàng giải thích.

“Sư tỷ ngươi hiểu lầm ta rồi, cái này... Là gia gia cho ta để khi bảo vệ tính mạng dùng, không còn lại mấy lần...”

Đinh sư tỷ hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm để ý tới nữa.

Triệu Trung Hằng càng lo lắng trong lòng hơn, nhưng không dám trách Đinh sư tỷ, vì vậy nhìn Pháp Chu của Hứa Thanh, càng xem càng không vừa mắt.

Nhưng đối phương rõ ràng rất mạnh, cho nên gã cần phải đè xuống tức giận, lại dùng phù bảo thêm mấy lần, cho đến khi phù bảo tan vỡ tiêu tán, gã rốt cuộc cũng thoát khốn, đuổi theo Pháp Chu của Hứa Thanh.

“Sư tỷ, ngươi trở về đi, ta biết ta sai rồi…”

Đinh sư tỷ tựa như không nghe thấy, nụ cười ngọt ngào nhìn bên mặt Hứa Thanh, nói khẽ.

“Tiểu sư đệ, ngươi có đói bụng không, chỗ ta có một chút điểm tâm.” Nói xong Đinh sư tỷ xuất một cái hộp nhỏ từ trong túi trữ vật ra.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lắc đầu, nhìn Đinh sư tỷ.

“Đinh sư tỷ, nơi đây đã thoát ly khu vực có dây leo rồi, kính xin rời thuyền.”

Nghe lời nói của Hứa Thanh, Triệu Trung Hằng lập tức phấn khởi, thầm nghĩ tiểu tử này coi như thức thời, vì vậy chờ mong nhìn Đinh sư tỷ.

“Tiểu sư đệ, ngươi muốn đi nơi nào vậy, nói không chừng chúng ta cũng tiện đường đấy.” Đinh sư tỷ nở nụ cười ngọt ngào mở miệng.

Sắc mặt Triệu Trung Hằng lập tức khó coi.

Hứa Thanh nhíu mày một cái.

Mắt thấy Hứa Thanh nhíu mày, đôi mắt sáng của Đinh sư tỷ khẽ nhúc nhích, sau khi suy nghĩ một chút, thử mở miệng nói.

“Tiểu sư đệ, nơi ta muốn đi là quần đảo Tây San, cách nơi này chỉ có năm ngày hải trình, nếu như ngươi không tiện đường, ta đây liền rời đi, nếu như tiện đường mà nói, ta nguyện trả thêm 200 linh thạch làm lộ phí, sư đệ ngươi thấy được không?”

Đinh sư tỷ nói xong, lấy ra 2 tờ linh phiếu, ánh mắt xinh đẹp ngóng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn linh phiếu, cực kỳ động tâm.

Hắn không ngờ sau khi ra biển, một ngày lại có thể kiếm linh thạch dễ dàng như vậy.

Hắn muốn đi tới đảo Hải Tích ở sau quần đảo Tây San, dĩ nhiên là đi ngang qua, nếu như đối phương muốn không cần trả phí ngồi lên, thì hắn quả quyết sẽ không đồng ý, nhưng nếu cho 200 linh thạch…

Hứa Thanh suy tư một lát, cảm giác vô cùng hợp lý.

200 linh thạch nhìn như kinh người, mà dù sao đã lên thuyền của mình, dựa theo truyền thống của tông môn, mình sẽ phải có trách nhiệm bảo vệ, cũng coi như là tiếp một cái nhiệm vụ tạm thời.

Mà ngoài biển khơi nguy hiểm như vậy, nhiệm vụ còn có chút kịch liệt, cho nên đưa nhiều linh thạch chút cũng là bình thường, nghĩ tới đây, Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Nụ cười trên mặt Đinh sư tỷ càng thêm ngọt ngào, đưa linh phiếu trong tay đặt ở trên tay Hứa Thanh, mà Triệu Trung Hằng một bên ở trên Phượng Điểu Hào giờ phút này sắc mặt từ khó coi biến thành đau khổ, lúc nhìn Hứa Thanh, dù biết rõ đối phương không tầm thường, nhưng trong mắt vẫn không khống chế nổi muốn phóng hỏa.

Đối với ánh mắt của Triệu Trung Hằng, Hứa Thanh không nhìn thẳng, điều khiển Pháp Chu lướt nhanh về phía trước.

Trên đường đi, tâm tình của hắn không tồi, nghĩ đến việc tiện đường liền có thể kiếm được 200 linh thạch, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy rất có lợi, duy chỉ có một thứ làm cho hắn cảm thấy có chút không khỏe, đó là Đinh sư tỷ nói rất nhiều, hết hỏi cái này lại hỏi cái kia, hình như hỏi không hết vấn đề, phần lớn là những vấn đề liên quan cùng bản thân hắn.

Còn có chính là ánh mắt của nàng, luôn luôn nhìn chằm chằm mặt mình, khiến cho Hứa Thanh rất phiền, phần lớn là trầm mặc đối mặt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn càng trầm mặc, Đinh sư tỷ lại càng nhiệt tình, khiến cho Hứa Thanh không khỏi phải đẩy nhanh tốc độ Pháp Chu hơn, muốn hoàn thành lần lộ trình lần này nhanh một chút.

Về phần Triệu Trung Hằng, dọc theo con đường này nội tâm của gã như muốn nổ tung, hỏa diễm trong mắt dung hợp cùng lửa giận trong lòng, như hóa thành thực chất, nhất là nghĩ đến việc mình dùng mọi cách cố gắng, thậm chí gia gia cũng đã ra mặt nói chuyện cùng với trưởng bối của đối phương, mới tranh thủ cho mình một cái cơ hội ở chung với đối phương để biểu hiện, không nghĩ rằng… Lại bị một tên đệ tử dưới núi cướp đi.

Điều này khiến cho đáy lòng của gã phát cuồng, toàn thân run rẩy, vô số nghẹn khuất ở bên trong ngực dường như tùy thời có thể bộc phát.

“Con đàn bà thúi, đi thuyền của ta không cần tốn tiền mà ả cũng không tới, cứ thích tiêu tiền đi trên thuyền của tên tiểu bạch kiểm kia, cái này rõ ràng là vừa ý đối phương, mắt ả mù rồi sao, Triệu Trung Hằng ta mạnh hơn vô số lần so với tiểu tử kia đấy!”

“Luận linh thạch, trên người ta vô số, luận thân phận, ta là đệ tử hạch tâm, luận bối cảnh, gia gia ta là trưởng lão ngọn núi thứ bảy, tiểu tử này lấy gì so sánh với ta, trên người hắn ngay cả một cọng lông của ta cũng không sánh bằng!!”

“Hắn có cái gì chứ, ngoại trừ có một con long kình biển cấm, những cái khác cái gì cũng sai, một tên đệ tử dưới núi nghèo kiết hủ lậu, không phải chỉ là rất đẹp trai sao, đẹp có thể kiếm cơm ăn không!!”

Chương 203: Bách âm thành Âm (3)

Trong khi sự ghen ghét của Triệu Trung Hằng như một luồng sóng mãnh liệt lên xuống, trời đã xế chiều, hoàng hôn trôi qua.

Biển sâu vào chập tối càng tăng thêm cảm giác thần bí nồng đậm, nơi chân trời xa còn một ánh nắng chiều màu đỏ đang le lói, chiếu rọi lên trên sóng biển, phủ lên bên trên, giống như hỏa diễm lan tràn, lóe lên rồi chuyển động, một lớp sóng cao hơn một lớp sóng.

Cho đến khi bầu trời lửa chậm rãi dập tắt, ngọn lửa ở trong biển khơi cũng dần dần ảm đạm, thiên địa trên thế gian hóa thành một mảnh đen nhánh.

Từ xa nhìn lại, mặt biển lờ mờ tầng tầng sóng gợn lăn tăn, gió biển cũng ít đi một chút, dường như toàn bộ thiên địa cũng dần dần bình yên lại trong thời khắc này.

Mà thuyền không thể đi trong đêm, trình độ nguy hiểm so với ban ngày thì lớn hơn nhiều, cho nên giờ phút này Hứa Thanh lựa chọn bỏ neo, Đinh sư tỷ ngồi bên cạnh một bên Hứa Thanh, lấy thức ăn từ trên người ra, nụ cười ngọt ngào như trước, đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh không có ăn, sau khi tạ ơn liền về bên trong khoang thuyền, mở ra tầng phòng hộ bên trong rồi bế quan.

“Tiểu sư đệ muốn tu luyện sao, ta giúp ngươi hộ pháp.” Đối với sự lạnh lùng của Hứa Thanh, Đinh sư tỷ không cảm thấy ngại chút nào, sau khi mở miệng cười, lại thật sự khoanh chân ngồi ở ngoài khoang thuyền.

Một màn này, khiến cho Triệu Trung Hằng trên Phượng Điểu Hào lần nữa phát điên, nhưng nhìn dung nhan xinh đẹp của Đinh sư tỷ, gã vẫn ráng nhịn xuống, thấp giọng truyền lời từ bên Phượng Điểu Hào truyền ra.

“Sư tỷ, chỗ ta có chút hải ngư, chúng ta…”

“Không có hứng thú.” Đinh sư tỷ nhàn nhạt mở miệng.

“Sư tỷ, ta…”

“Không cần thiết.”

“Ta…”

“Xin ngươi yên tĩnh một chút, không nên quấy rầy tiểu sư đệ tu luyện.” Đinh sư tỷ ngẩng đầu, không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Triệu Trung Hằng.

Triệu Trung Hằng cả mặt đều đen rồi, cực kỳ phẫn nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh đang tu hành trong khoang thuyền, nội tâm phát điên đến cực hạn, nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể hờn dỗi đả tọa.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã đến đêm khuya.

Trong khi ba người Hứa Thanh đả tọa, trong màn đêm, trong nước biển âm u không người phát hiện, có một màn dị thường chậm rãi biến hóa, lặng lẽ xuất hiện.

Chỉ thấy chính giữa biển khơi, từng điểm tinh quang hội tụ, dần dần thành từng u ảnh, chậm rãi tung bay từ mặt biển… Những u ảnh này dường như là biển cấm màu đen, đang đan dệt những mộng cảnh thần bí sâu sắc cho những người xuất hành.

Chỉ bất quá, theo những u ảnh bay lên không trung đang không ngừng biến hóa ra các loại bộ dáng dữ tợn, hóa thành các hình thù lệ quỷ, có người chết chìm, có thú vật mục nát, bọn họ trong một cái chớp mắt, từ đang im lặng biến thành thê lương, từng tiếng kêu bén nhọn rung chuyển linh hồn phá không truyền ra khắp bát phương.

Thanh âm này bi thảm dị thường, làm cho da đầu người ta phải run lên.

Lập tức, giấc mộng này… Đã thành ác mộng!

Ba người Hứa Thanh lập tức mở mắt ra, con ngươi Triệu Trung Hằng co rút lại, biểu cảm của Đinh sư tỷ nghiêm túc, tay phải đặt ở trên túi trữ vật.

Hứa Thanh đi ra khỏi khoang thuyền, ánh mắt ngưng tụ.

Hắn thả mắt nhìn tới, toàn bộ biển khơi, ở trong chớp mắt khi màn đêm hạ xuống, vô số ác quỷ lăng không dựng lên, dường như nhận được lệnh chiêu mộ binh lính, điên cuồng bay đến nơi cuối cùng của bầu trời đen nhánh.

Thành đàn, thành mảnh.

Âm u, quỷ dị.

Đây là… Bách quỷ dạ hành.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ngóng nhìn hết thảy, nhìn tất cả đám lệ quỷ, trong tiếng kêu bén nhọn thê lương, trong đầu của hắn nổi lên miêu tả về bách quỷ dạ hành ở trên hải chí.

“Toàn bộ biển đều có kỳ nhạc, phàm nhân không nghe thấy được, tùy tùng của Xích Dương Kim Ô làm bạn, bách âm làm khúc, thét lên Thiên Lại Nghênh Nguyệt.”

“Thần Linh thích cái này, rũ mắt trông qua, toàn bộ biển hóa thành biểm cấm, bách âm thành Âm.”

“Đệ tử tông ta nếu gặp phải, chớ động, chớ sờ, chớ quấy rầy…”

Trên hải chí có nói, cũng miêu tả một cái chuyện xưa về cái này.

Trong chuyện xưa nói cho toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng muốn ra biển phải biết, cái mảnh biển khơi vờn quanh Nam Hoàng Châu này, tên gọi nguyên bản là Vô Tận Hải.

Trong những năm tháng trước, khi mà nửa khuôn mặt của Thần Linh trên bầu trời chưa đến, trên Vô Tận Hải này thỉnh thoảng sẽ có khúc nhạc kỳ dị tấu lên, khúc nhạc này rất phi phàm, người bình thường coi như là ra biển cũng không thể nào nghe.

Chỉ có tu sĩ mới có thể ở trên Vô Tận Hải, khi nhạc khúc này đang tung bay mới nghe được một chút.

Mà về lai lịch của khúc nhạc này, cũng có giới thiệu trong chuyện xưa.

Mặt trời trên bầu trời cũng không phải là ngôi sao, mà một con Kim Ô Thần Điểu cực lớn, kỳ danh Xích Dương, mỗi sáng sớm nó đều từ trong tẩm cung nằm ở chỗ sâu trong Vô Tận Hải bay ra, ban đêm lại trở về, vòng đi vòng lại dường như mang theo sứ mạng, chưa từng bị gián đoạn.

Mà mỗi một đêm nó trở lại tẩm cung, trong tẩm cung cũng sẽ có nhạc sĩ tấu lên nhạc khúc vì nó, bên trong khúc nhạc này ẩn chứa trên 100 âm tiết, tạo thành cảm giác mộng ảo, về phần tên khúc nhạc, gọi là Thiên Lại Nghênh Nguyệt.

Mỗi một lần khúc nhạc vang lên, trăng sáng sẽ từ từ bay lên không, thay thế Xích Dương tuần tra thiên địa.

Cho đến có một ngày, nửa khuôn mặt của Thần Linh đã đến, Thần trôi lơ lửng ở bên ngoài bầu trời của thế giới, đã nghe được cái khúc nhạc này nên rất là mừng rỡ, vì vậy híp nửa mắt nhìn sang.

Một cái chớp mắt khi ánh mắt hạ xuống, Vô Tận Hải sôi trào, bộc phát dị chất nồng đậm vượt quá tưởng tượng, khiến cho Vô Tận Hải đã trở thành biển cấm tràn ngập dị chất nồng đậm.

Mà khúc nhạc hình thành trên trăm âm tiết, cũng trong một cái chớp mắt này bị xâm nhập, âm thanh hóa thành Âm, như đã tử vong vậy, hóa thành quỷ.

Vì vậy, liền có bách quỷ dạ hành.

---

*Tiêu đề chương: Bách âm thành Âm: Âm thanh/âm tiết hóa thành Âm (Âm trong Âm Dương)

Chương 204: Long ảnh trong biển sâu (1)

Bên trong câu chuyện xưa trong hải chí cũng kể với toàn bộ đệ tử của Thất Huyết Đồng, một khi gặp phải một màn kỳ dị này, không nên hành động, không nên chạm tới, lại càng không được quấy nhiễu.

Hứa Thanh trầm mặc.

Theo ghi chép của Hải Chí Quán hiện ra trong đầu, hắn khoanh chân ngồi bên trong Pháp Chu, ngẩng đầu nhìn vô số lệ quỷ dữ tợn đang gào thét từng trận bén nhọn chói tai ở bốn phía, chúng hợp thành đàn thành phiến bay lên không trung.

“Nhưng mà trọng điểm của ghi chép trong hải chí, không phải là bản thân của câu chuyện xưa này.”

Hứa Thanh nhìn qua bầu trời, nhìn qua thiên địa bốn phía tràn ngập trong sự âm lãnh, đáy lòng nhẹ lẩm bẩm.

“Mà… Hải chí lại dùng hai chữ ‘chuyện xưa’ để miêu tả tất cả những thứ này chứ không phải là truyền thuyết.”

“So với truyền thuyết, khi gọi một thứ là chuyện xưa thì thường đại biểu là một màn này đã từng phát sinh thật sự.” Hứa Thanh thở sâu, ngóng nhìn bốn phương.

Vô số lệ quỷ tràn ngập trong thiên địa, trong khi chúng nó không ngừng lên xuống, thanh âm cũng càng ngày càng thê lương, một màn này, đủ để chấn nhiếp những người nhát gan, khiến cho bọn họ phải run rẩy hoảng sợ.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn đã quen rồi.

Hắn đã nhìn qua ánh mắt của Thần Linh, sinh tồn hơn nửa tháng trong một tòa thành chết tràn đầy hung thú cùng quỷ dị, thậm chí từ nhỏ còn thấy qua quá nhiều sinh tử ở trong xóm nghèo âm u.

Lại đã trải qua mấy lần ma luyện cùng tẩy lễ ở trong rừng rậm cấm khu cùng với bên trong Thất Huyết Đồng, với hắn mà nói, thứ muốn mạng người không chỉ là những thứ quỷ dị này, bất luận cái gì trong thế giới này, đều có thể khiến người ta tử vong.

Cho nên, loại cảnh tượng trình độ này, có lẽ sẽ khiến cho người khác sợ hãi, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn rất bình tĩnh.

Hứa Thanh bình tĩnh ngóng nhìn, trong đêm tối, hắn mơ hồ nghe được dư âm của một khúc nhạc từ bên trong đám lệ quỷ đang gào thét.

Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt, vẫn không nhúc nhích, giống như đang lắng nghe.

Từ xa nhìn lại, vô luận là bản thân hắn hay chiếc Pháp Chu này, đều không có ý nghĩa ở trong mảnh biển rộng, trong lúc đám bách quỷ dạ hành đang tung bay, dần dần bị che đậy ở trong màn đêm.

Chỉ có dư âm ở bên tai Hứa Thanh càng ngày càng rõ ràng, thật lâu không tiêu tan…

Bách quỷ dạ hành, bách quỷ dạ vũ, bách quỷ dạ khúc.

Trong khi Triệu Trung Hằng căng thẳng, Hứa Thanh lắng nghe, Đinh sư tỷ hiếu kỳ nhìn Hứa Thanh đang trong trạng thái im lặng, một đêm này cũng chậm rãi trôi qua.

Khi sáng sớm đến, dạ khúc tiêu tán, Hứa Thanh mở mắt ra, trong đầu vẫn còn có chút dư âm yếu ớt vương vấn lại.

Đinh sư tỷ dừng đôi mắt đẹp ở trên người Hứa Thanh, nhịn không được mở miệng hỏi.

“Hứa sư đệ, ngươi đã lắng nghe một đêm sao? Có nghe được cái gì không?”

Hứa Thanh không để ý, có chút không thích trong khoảnh khắc này bị người khác quấy rầy, ánh mắt hắn không nháy mắt một chút, vẫn đắm chìm vào dư âm nhỏ đến không thể điều tra trong đầu.

Cái này khiến cho Đinh sư tỷ càng thêm hiếu kỳ, vì vậy nàng nhìn Hứa Thanh, dùng tay phải vỗ vỗ vào trên túi trữ vật, lập tức lấy ra một cái hộp ngọc, đưa tới.

“Hứa sư đệ, trong này có một viên Trừng Minh Đan, hiệu quả bồi dưỡng thần hồn rất tốt, tặng cho ngươi, ngươi nói cho ta biết đáp án được không.”

Triệu Trung Hằng trên Phượng Điểu Hào lập tức trừng mắt lên, hô hấp dồn dập, xém chút nữa không áp chế nổi hỏa diễm trong mắt, viên đan dược này là lễ vật gã tặng cho Đinh sư tỷ khi nhìn thấy thần sắc của nàng không còn kiên nhẫn…

Bây giờ, khi Hứa Thanh tỏ ra không thích, Đinh sư tỷ cũng tặng lễ vật…

Một màn này, để cho đáy lòng của gã hoàn toàn phát điên.

“Trừng Minh Đan?”

Hứa Thanh theo bản năng bị thu hút mà chú ý tới, hắn biết Trừng Minh Đan, cũng biết giá trị của đan dược này không nhỏ, số lượng không thấy nhiều.

Vì vậy có chút kinh ngạc, quay người tiếp nhận mở hộp ngọc ra, sau khi nhìn qua và kiểm tra xác định không có vấn đề gì, hắn liền để vào trong túi áo.

Mắt thấy Hứa Thanh thu nhận, Đinh sư tỷ rất là vui vẻ, cười tủm tỉm nhìn qua Hứa Thanh.

“Hứa sư đệ, ngươi nói cho ta biết đi, ta biết rõ trên hải chí đã đề cập qua bách quỷ dạ khúc, nhưng người có thể nghe được không nhiều lắm, chỉ có người có cảm giác nhạy cảm mới có thể nghe được.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia hồi ức.

“Lúc ta nghe lão sư truyền thụ tri thức dược thảo cũng đã được dạy bảo về âm tiết.”

“Hứa sư đệ vậy mà còn biết về dược thảo sao, thật là lợi hại nha.” Đinh sư tỷ hiện ra vẻ mặt sùng bái, về phần Triệu Trung Hằng trên Phượng Điểu Hào thì lộ ra khinh thường trên mặt, nhếch miệng, thấp giọng nói.

“Ai mà chả biết khoác lác chứ!”

Đinh sư tỷ không thèm để ý tới Triệu Trung Hằng đang ghen ghét, nàng ân cần ngồi bên cạnh Hứa Thanh, hỏi về dược thảo.

Chương 205: Long ảnh trong biển sâu (2)

Hứa Thanh nhìn trên phân thượng của Trừng Minh Đan, mặc dù cảm thấy có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời vài câu.

Kế tiếp trên đường, Triệu Trung Hằng rõ ràng càng thêm lo lắng, vì kéo sư tỷ về lại bên mình, bắt đầu triển khai đủ các loại nịnh nọt, liên tiếp tặng lễ vật.

Chỉ là Đinh sư tỷ phần lớn mặt lạnh cự tuyệt, thỉnh thoảng thật sự không có biện pháp mới miễn cưỡng thu nhận, nhưng cũng không có chút động thái nào là sẽ đổi thuyền cả, mà cứ ở trên con thuyền của Hứa Thanh, thường xuyên truyền ra tiếng cười như chuông bạc, cái này làm cho Triệu Trung Hằng như bị lửa tà đốt cháy lục phủ ngũ tạng.

Nhất là trên đường mấy ngày nay, tiếng cười của Đinh sư tỷ còn nhiều hơn cả một năm đối mặt với gã, thậm chí nhiều khi, gã nhìn thấy đều là Đinh sư tỷ chủ động tìm chủ đề với Hứa Thanh, hỏi thăm về dược thảo, nhưng Triệu Trung Hằng rõ ràng biết rõ, Đinh Tuyết ngày bình thường không có chút hứng thú nào về dược liệu.

Mà nếu như Hứa Thanh không chịu mở miệng, nàng sẽ tặng quà với tư cách phí tổn cố vấn, mà những lễ vật kia, đều là những thứ gã tặng.

Một màn này, khiến cho Triệu Trung Hằng nhiều khi có chút hoảng hốt, trong lúc mơ hồ, dường như cảm thấy tất cả đều rất quen thuộc, mình và Đinh sư tỷ, hình như… Có chút giống nhau.

Phát hiện này khiến cho Triệu Trung Hằng đau buồn từ trong lòng, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không cam lòng bỏ qua, chỉ có thể cổ vũ tinh thần, cố gắng dung nhập vào trong, muốn bảo trì đồng bộ cùng bọn họ.

Thậm chí vì thu hút sự chú ý của Đinh sư tỷ, Triệu Trung Hằng dứt khoát bộc phát tu vi, không ngừng bắt các loại hải thú trên đường, mời đối phương nhấm nháp, mà phương pháp này đúng là có một chút tác dụng, cái này để cho tâm của Triệu Trung Hằng lại nhấc lên.

Cho đến buổi trưa ngày thứ ba, trong khi Pháp Chu của Hứa Thanh và Phượng Điểu Hào trên mặt biển đang đi về phía trước, đột nhiên một tiếng kêu Hi..i…iiii bén nhọn truyền đến từ bầu trời.

Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi trên Pháp Chu bỗng mở mắt ra, thấy bầu trời trên có một con Ngụy Xỉ Điểu đang lượn vòng, người nó cực lớn nhưng hai cánh lại dài nhỏ, khoảng chừng hai trượng, thân hình màu xanh mang theo một chút chấm bùn, nhưng thứ làm cho người ta chú ý nhất, là cái mỏ kinh người của nó, cái mỏ tựa như hai cái kìm sắt thật lớn, có thể tưởng tượng lực cắn và mổ kia nhất định rất kinh khủng.

Mà giờ khắc này biển khơi bỗng không còn gợn sóng, an bình như một tấm gương mặt đen cực lớn, từ xa nhìn lại, chim biển trên bầu trời liên tiếp xuất hiện.

Ngụy Xỉ Điểu chỉ là một con trong số đó, xa xa còn có thể thấy rất nhiều chấm đen thật nhỏ, đó là các chủng loại chim biển khác biệt đang tìm kiếm con mồi vào buổi trưa.

Giờ phút này, chỗ này chỉ có Ngụy Xỉ Điểu đang quanh quẩn ở trên không, hình như nhận định con mồi là bọn người Hứa Thanh, vì vậy nó một đường đi theo, nhưng hình như nó cũng đã nhận ra nguy hiểm, cho nên sau khi xoay vài vòng, liền muốn ly khai.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn Ngụy Xỉ Điểu trên không trung, lại cúi đầu nhìn về phía mặt biển bình yên, trong ánh mắt có tinh mang lóe lên, không đi để ý tới.

Nhưng trong ánh mắt của Triệu Trung Hằng trên Phượng Điểu Hào lại lộ ra vẻ mừng rỡ, chú ý tới một màn này trên bầu trời, hướng về phía Đinh sư tỷ, cười hô.

“Đinh sư tỷ, trên hải chí đã từng nói qua loại Ngụy Xỉ Điểu này, hình như mùi vị của nó không tệ, ta giúp ngươi bắt nó xuống, món ăn trưa của chúng ta chính là nó.”

“Hứa sư đệ, buổi trưa ngươi có muốn ăn Ngụy Xỉ Điểu hay không?” Đinh sư tỷ đứng người lên, nhìn Ngụy Xỉ Điểu trên bầu trời, ngọt ngào cười nói với Hứa Thanh.

Đối với Đinh sư tỷ, Hứa Thanh cũng có một chút hảo cảm, đối phương hiếu học, làm cho hắn nhớ tới mình ngày trước, tuy hỏi rất nhiều về tri thức dược thảo, nhưng lần nào cũng đều có đưa phí để nghe giải đáp, giá trị những vật phẩm đưa ra cũng sắp vượt qua 200 linh thạch rồi.

Đồng thời chung sống mấy ngày, Hứa Thanh cũng có cảm giác sâu sắc đối với hai người đệ tử hạch tâm của ngọn núi thứ bảy này, nhưng hắn sẽ không bởi vì biểu hiện của hai người này mà qua loa toàn bộ những đệ tử hạch tâm khác.

Đệ tử hạch tâm cũng là người, mà chỉ cần là người, không có khả năng chỉ có một loại tính cách, có người thông minh, có người ngu xuẩn, có người lanh lẹ, có người lỗ mãng.

Cho nên bên trong đệ tử hạch tâm cũng có người đơn thuần, cũng nhất định có người mặc áo bào xám tràn ngập sát khí sống dưới hoàn cảnh hung tàn ở dưới núi đi ra, Hứa Thanh cảm thấy bởi vì mình tiếp xúc rất ít với đệ tử hạch tâm, cho nên không nhìn thấy mà thôi.

Mà thật ra Triệu Trung Hằng cũng không xấu, gã chỉ là rất ngu xuẩn, đúng như đánh giá của đội trưởng, là một cái bao cỏ.

Đinh sư tỷ cũng không ngốc, nàng chẳng qua là được bảo hộ thật tốt mà thôi, có chút không hợp với thời đại loạn thế này, nhưng là như thế, mới càng ngày càng chứng minh bối cảnh sau lưng của nàng rất lớn.

Điểm này, Hứa Thanh có thể xác minh từ thái độ của Triệu Trung Hằng.

Nhất là nghĩ đến khi bách quỷ dạ hành vừa tới lúc trước, tay của đối phương thủy chung đặt ở trên túi trữ vật, Hứa Thanh có thể kết luận đối phương nhất định có phương pháp bảo mệnh kinh người, cho nên trưởng bối mới yên tâm để cho nàng ra biển.

Vì vậy Hứa Thanh nhắc nhở một câu.

“Mặt biển vô cùng bình tĩnh, có chút không đúng.”

“Hạng người nhát gan!” Triệu Trung Hằng trên Phượng Điểu Hào nghe vậy liền cười lạnh, vung hai tay giơ lên lên, chuẩn bị triển khai pháp thuật bắt Ngụy Xỉ Điểu.

Nhưng vào lúc này, Ngụy Xỉ Điểu trên bầu trời vốn định ly khai, nhưng hình như cũng phát hiện ý đồ của Triệu Trung Hằng, vì vậy hiện ra thuộc tính công kích, sau khi xoay sở ở trên không trung một cái, liền cải biến phương hướng, không hề rời đi, mà thân thể đột nhiên tăng tốc, như một đạo sao băng từ trên trời giáng xuống, gào thét phóng đến từ phía sau Pháp Chu của ba người.

Chương 206: Long ảnh trong biển sâu (3)

Từ xa nhìn lại, thân ảnh kia như phá vỡ bầu trời, hình thành khí lưu, dấy lên từng tiếng nổ vang, có thể thấy được tốc độ của nó kinh người như thế nào.

“Tới tốt lắm.” Triệu Trung Hằng cười to, thân thể nhoáng một cái nhảy lên, rời khỏi con thuyền lao đến không trung, đang muốn ra tay.

Sắc mặt Hứa Thanh khẽ động, có chỗ cảnh giác, đứng dậy nhìn mặt biển sau Pháp Chu, chỉ thấy phạm vi trọn vẹn hơn mười trượng ở đó đang mãnh liệt cuộn mình theo con Ngụy Xỉ Điểu đang gào thét từ bầu trời tới gần.

Dường như dưới đáy biển có cái gì tồn tại, lúc này đang nhanh chóng tới gần mặt biển!

Hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hắn ngay lập tức hóa ra màn phòng hộ của Pháp Chu.

Mà trong chớp mắt khi trạng thái phòng hộ hình thành, hắn thông qua long kình của mình, thình lình thấy có một con quái vật khổng lồ đang dùng tốc độ kinh người tới gần phía sau Pháp Chu, trong chớp mắt đã từ đáy biển lao đến, nháy mắt phá vỡ mặt nước.

Ầm!

Trong tiếng nổ vang, mặt biển phía sau Pháp Chu trực tiếp nổ tung phạm vi 100 trượng.

Một con quái vật toàn thân đen nhánh mọc lân phiến, cái đầu cực lớn như rồng như cá sấu, mang theo dữ tợn và hung tàn trước đó chưa từng có phá biển mà ra.

Mùi tanh nháy mắt tràn ngập bốn phương, sóng biển cũng mãnh liệt cuộn mình, nó mở cái miệng rộng, hướng về phía Ngụy Xỉ Điều đang bay đến, trực tiếp nuốt một cái!

Ngụy Xỉ Điểu nhìn như rất lớn, nhưng nếu so sánh với cái miệng này thì thật giống một món điểm tâm nhỏ vậy, trong thời gian ngắn đã bị loại quái vật giống như long ngạc há miệng rộng hoàn toàn nuốt vào, theo tiếng nổ vang, con quái vật này lại rơi vào trong biển.

Bọt nước bắn lên ngập trời, khuếch tán về bát phương, khiến cho con thuyền của Hứa Thanh và Phượng Điểu Hào của Triệu Trung Hằng như là hai chiếc lá cây trên đại dương bao la vậy, không tự chủ được mà bị cuốn ngược ra, chỉ bất quá con thuyền phía trước là tự động, còn con thuyền phía sau gần như là không thể khống chế được.

Sắc mặt Triệu Trung Hằng ngay lập tức đại biến, trong thần sắc lộ ra hoảng sợ.

Gã giờ phút này đã bay đến trên không trung, cũng may tốc độ cũng không phải là rất nhanh, nói cách khác, vừa nãy nếu gã nhích tới gần Ngụy Xỉ Điểu, sợ là giờ phút này người bị cắn nuốt không chỉ là con chim kia.

Sinh tử ngay gần trực tiếp làm cho trái tim gã đập nhanh vô cùng, khiến cho gã sắc mặt trắng bệch cấp tốc rút lui, mặc kệ toàn thân bị dấy lên nước biển, toàn lực lui về trên Phượng Điểu Hào, cho đến khi hai chân rơi vào trên boong tàu, thân thể của gã vẫn không nhịn được phát run.

Dường như sợ rút lui chậm, thứ quái vật kinh khủng ở dưới mặt biển sẽ lần nữa xuất hiện há miệng lớn.

Nhưng gã thân là đệ tử ngọn núi thứ bảy, có tố chất cơ bản, vẫn đủ cho gã theo bản năng điều khiển Pháp Chu, khiến cho mình dần dần khôi phục khống chế con thuyền.

“Nó là… Xà Cảnh Long, Đinh sư tỷ, ngươi nhanh đến chỗ của ta, chúng ta phải lập tức rời khỏi phạm vi hải vực này!”

Trong lúc sóng biển cuộn mình, Triệu Trung Hằng đứng lắc lư trên Phượng Điểu Hào, vừa điều khiển Pháp Chu, vừa gấp gáp truyền giọng nói qua.

“Câm miệng, nếu không phải ngươi ngu xuẩn ra tay kích thích Ngụy Xỉ Điểu, nó đã muốn bay đi, làm sao lại quay trở về phát động công kích! Trên hải chí đã ghi chép rồi, Ngụy Xỉ Điểu là món Xà Cảnh Long thích ăn nhất. Con Xà Cảnh Long này rõ ràng là bị Ngụy Hỉ Điểu trên bầu trời thu hút đến, nếu như ngươi không ra tay lung tung, con Xà Cảnh Long này chắc chắn sẽ thuận theo con Ngụy Hỉ Điểu rời xa.”

Sắc mặt Đinh sư tỷ rất khó coi, thật sự là đối với đệ tử ngọn núi thứ bảy mà nói, những kẻ săn thú trong biển cấm, mặc dù Xà Cảnh Long không phải là một trong những con mạnh nhất, nhưng nó có thể sinh hoạt ở trong biển cấm tràn ngập dị chất, tất nhiên cũng được xưng là hung tàn, vả lại mỗi một con đều rất khó dùng tu vi mạnh yếu để phán đoán.

Dẫu sao với thân thể to lớn của nó, trừ phi là chênh lệch chiến lực giữa hai bên rõ ràng, bằng không mà nói thì thắng lợi đại khái sẽ thuộc về đối phương.

Triệu Trung Hằng muốn giải thích, nhưng mở to miệng lại không nên lời, chỉ có thể đắng chát trả lời một câu.

“Nói không chừng một lúc nữa nó sẽ rời đi…”

Tố chất của Đinh sư tỷ hiển nhiên tốt hơn nhiều so với Triệu Trung Hằng, giờ phút này dù là nỗi lòng rung chuyển, nhưng nàng vẫn vận hành tu vi toàn thân, cũng lấy ra một thanh trường kiếm màu xanh, làm tốt chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

Đồng thời tay phải đặt ở trên túi trữ vật, hình như tùy thời có thể xuất ra đòn sát thủ, cảnh giác nhìn biển khơi.

Trái ngược với hai người bọn họ, Hứa Thanh lại trấn định hơn không ít, lúc trước hắn đã phát hiện trên biển khơi không bình thường, cho nên đã sớm điều khiển Pháp Chu hình thành trạng thái phòng thủ.

Giờ phút này sóng lớn cuộn mình, sóng biển gào thét ập tới giống như bàn tay của người khổng lồ, hung hăng đánh vào trên Pháp Chu của Hứa Thanh, khiến cho Pháp Chu của hắn không ngừng bị đẩy đi xa trong gợn sóng.

Nhưng tổng thể nhìn, tính ổn định của Pháp Chu lại rất tốt, cho nên cái này không phải là không khống chế được, mà là đang mượn nhờ sóng biển để tự động rút lui.

Đồng thời sự trấn định của hắn, cũng khiến cho đáy lòng Đinh sư tỷ hòa hoãn xuống, ánh mắt chậm rãi sắc bén.

“Nó chưa rời đi!” Mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, trầm thấp mở miệng.

Chương 207: Dùng biển ngộ pháp (1)

Thông qua long kình trên biển, Hứa Thanh có thể thấy rõ ràng tồn tại kinh khủng dưới đáy biển kia lúc này vẫn không hề rời đi.

Mà nó đang vặn vẹo thân hình và dừng lại ở phía xa, cái cổ thật dài lắc lư như con rắn, cái đầu như long như ngạc đang đưa mặt về phía bọn họ.

Ánh mắt lạnh lùng lộ ra một tia giết chóc, khóa chặt con thuyền của Hứa Thanh cùng với long kình ở phía dưới, giống như đang cân nhắc xem con mồi mạnh hay yếu, tùy thời có thể phát động công kích.

Thân hình kia tựa như một con chim cánh cụt cực lớn, chừng hơn hai trăm trượng, bốn cái vây rồng hơi lắc lư, phía trên mọc đầy đằng hồ, tràn ra vô số xúc tu thật nhỏ, kinh người nhất, là cái cổ dài nhỏ tới khoa trương, phía trên có một loạt đám gai nhọn màu đen.

Đích xác là Xà Cảnh Long!

Đây là một trong những kẻ săn mồi thường được đề cập trên hải chí.

Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, nhưng vẫn bảo trì trấn tĩnh như trước, kinh nghiệm trong rừng rậm cấm khu đã dạy cho hắn biết được, đối mặt hung thú cường đại, trừ phi là gặp phải đối thủ không có chút khả năng để đánh một trận, bằng không mà nói, không được để lòi cái dốt của mình ra.

Nhất là trên hải chí miêu tả Xà Cảnh Long trời sinh có tính cẩn thận, cho nên một khi nó cảm giác địch nhân cũng không phải là người dễ trêu, phần lớn sẽ rời đi trước.

Nghĩ tới đây, hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên.

“Hai người các ngươi, triển khai toàn bộ tu vi ra, hình thành uy hiếp!”

Đinh sư tỷ không nói hai lời, lập tức làm theo, tu vi kịch liệt bộc phát, tạo thành chấn động, Triệu Trung Hằng mặc dù ngu xuẩn, nhưng cũng không phải ngốc đến không có thuốc chữa, vội vàng triển khai tu vi tản ra, cũng điều khiển Phượng Điểu Hào bày ra trạng thái công kích.

Tất cả những thứ này khiến cho Xà Cảnh Long dưới biển có chút xao động, thân thể chậm rãi di động, nhưng hiển nhiên nó cũng không muốn cứ vậy bỏ qua.

Hứa Thanh nheo mắt lại, hừ lạnh một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, tám cánh buồm của Pháp Chu lập tức lập tức co rút lại, toàn diện mở ra lớp phòng hộ, đồng thời cũng toàn lực vận hành tu vi trong cơ thể của mình.

Trong tiếng nổ vang, khí tức Hải Sơn Quyết tầng thứ tám bỗng nhiên bộc phát, ở phía sau hắn trực tiếp liền xuất hiện hư ảnh của Bạt.

Làn da khô nứt, thân hình màu xanh, trên đầu có độc giác, còn có hai đồng tử màu đỏ điên cuồng, trong chớp mắt khi Bạt xuất hiện, liền truyền ra tiếng gào thét mang theo vẻ hung hăng về phía đáy biển.

Càng có nhiệt độ cao kinh người mãnh liệt khuếch tán ra.

Mà cái nhiệt độ cao này rất kỳ dị, giống như nước cũng không thể diệt, cũng có thể thiêu đốt, mặt biển bốn phía xuất hiện một chút hơi nước bị bốc hơi, khiến cho xung quanh vùng biển này có chút mông lung, Xà Cảnh Long lập tức xao động, tựa hồ đối rất không thích biến hóa đột nhiên này, bắt đầu lui ra phía sau, nhưng biên độ không lớn.

Một màn này khiến cho ánh mắt Đinh sư tỷ trợn to, trong mắt lộ ra thần thái mãnh liệt, Triệu Trung Hằng bên đó càng là hít vào một ngụm khẩu khí, ánh mắt nhìn Hứa Thanh, lần nữa xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Không rảnh để ý tới hai người bọn họ, Hứa Thanh giờ phút này đặt toàn bộ lực chú ý ở trên người Xà Cảnh Long, sau khi vận hành Hải Sơn Quyết, hắn cũng không chút do dự toàn lực vận hành Hóa Hải Kinh, nước biển bốn phía quanh Pháp Chu lập tức hóa thành những mạch nước ngầm chuyển động, thêm khí tức long kình cuồng bạo, khóa chặt Xà Cảnh Long.

Không chỉ như thế, độc giác trên Pháp Chu của Hứa Thanh cùng với bốn cái chân cũng đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mang theo uy hiếp mãnh liệt, khuếch tán về phía Xà Cảnh Long.

Bên trong độc giác ẩn chứa thôn phệ, cùng với ba nghìn lưỡi đao ở bên trong mỗi một chân thuyền, giờ phút này tất cả đều đã làm xong chuẩn bị bộc phát, hàn ý kinh người, khiến cho cả người Xà Cảnh Long chấn động, những cái gai sắc nhọn trên cổ lắc lư rất nhanh, hiển nhiên cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt, tạo thành giằng co mãnh liệt với Hứa Thanh.

Ánh mắt của Hứa Thanh hợp lại cùng long kình, lạnh như băng nhìn về phía nó.

Cứ như vậy, một nén nhang trôi qua.

Con Xà Cảnh Long kia bơi một vòng, sau khi nhận ra Hứa Thanh không dễ chọc, vì vậy chậm rãi lui ra phía sau, cuối cùng thân thể nhoáng một cái, bỏ qua săn mồi rồi biến mất ở nơi xa.

Hứa Thanh cũng không buông lỏng cảnh giác, cứ duy trì vũ trang như vậy, điều khiển Pháp Chu di chuyển, cho đến khi Pháp Chu hoàn toàn rời khỏi mảnh hải vực này, đến một lúc lâu sau hắn mới thở ra một hơi thật sâu.

Đinh sư tỷ cùng Triệu Trung Hằng trên Phượng Điểu Hào cũng đều nhao nhao xả hơi.

“Trên hải chí có nói tập tính của con Hải thú này không thích mạo hiểm, chỉ khi có đủ mười phần nắm chắc nó mới sẽ ra tay, quả là thế.”

Chương 208: Dùng biển ngộ pháp (2)

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua biển khơi phía trước.

Hắn biết rõ, trên thực tế chẳng qua là nơi đây khá gần mặt biển mà thôi, xa xa không tới khu vực biển sâu.

Nhưng dù là như thế, cũng đã hung hiểm như vậy, có thể nghĩ toàn bộ biển khơi ngoài kia, nhất định là quỷ dị và nguy hiểm đến cực hạn.

Vì vậy Hứa Thanh chú ý đến trên bầu trời, nhìn đến nửa khuôn mặt của Thần Linh.

Tất cả những cái này, đều bởi vì Thần đến đây.

Thần xuất hiện, cải biến vạn vật chúng sinh, khiến cho tất cả mọi thứ đều trở nên càng hung tàn và đáng sợ.

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn qua biển khơi, hồi lâu... Đầu óc của hắn chậm rãi hiện ra bộ dạng vừa rồi của Xà Cảnh Long, trong mắt lộ ra sự suy tư.

“Bộ dáng của đối phương, hình như để thích hợp sinh tồn trong biển cấm hơn.”

Hứa Thanh trầm ngâm trong lòng, khoanh chân ngồi xuống, sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, dưới sự thử nghiệm của hắn, bộ dáng của long kình biển cấm ở dưới Pháp Chu chậm rãi cải biến.

Cùng lúc đó, sau khi Đinh sư tỷ và Triệu Trung Hằng thoát ly khỏi nguy hiểm, giờ phút này đang xả hơi, đều nhao nhao nhìn về phía Hứa Thanh, thần thái của người phía trước càng trở nên sáng hơn, người sau thì trong đắng chát còn lưu lại cả vẻ hoảng sợ như trước.

Mặc dù không nhìn thấy Hứa Thanh ra tay, nhưng khí thế cường hãn kinh khủng cùng với hư ảnh của Bạt vừa rồi của hắn, còn có cả long kình biển cấm, khiến cho hai người bọn họ rất rõ ràng, Hứa Thanh trước mắt này, nếu so với suy nghĩ lúc trước của bọn họ, còn mạnh hơn nhiều.

“Khí huyết hóa hình, họ Hứa này chẳng những từ Hóa Hải Kinh tạo thành long kình biển cấm, luyện thể rõ ràng cũng đến đại viên mãn, hắn làm sao lại có thể mạnh như thế!!”

“Hứa sư đệ này chẳng những đẹp trai, tu vi so với phán đoán trước đây của ta còn càng sâu hơn, vả lại nói không chừng còn có thủ đoạn che giấu chưa sử dụng, người như vậy, ngày sau đại khái là có thể đạt tới Trúc Cơ…”

(bản dịch tại vip bach.ngoc.sach vui lòng không sao chép!)

Ngay khi cõi lòng bọn họ đang có những suy nghĩ khác biệt, biến hóa của con long kình ở dưới Pháp Chu của Hứa Thanh, càng lúc càng lớn.

Cổ của nó dần dần dài nhỏ, xuất hiện một loạt gai sắc, thân hình tràn ra bốn cái vây cá, càng lúc càng giống Xà Cảnh Long.

Cỗ cảm giác hung tàn trên người nó bắt đầu vượt qua trước đây, biến thành càng hung tàn hơn, theo nó cải biến càng ngày càng trở lên mãnh liệt hơn.

Lúc chưa từng thấy Xà Cảnh Long, Hứa Thanh không cải biến được tỉ mỉ, nhưng hôm nay đã thấy, hắn cảm giác được bộ dáng của đối phương sẽ khiến cho tốc độ của long kình nhanh hơn, vả lại trên phương diện săn bắn cũng càng linh hoạt và có lực công kích hơn.

Đồng thời, ở chung quanh hắn, theo Hóa Hải Kinh vận hành, từng con cá kiếm được hình thành dưới đáy biển, cũng huyễn hóa ra từng con Ngụy Xỉ Điểu, thậm chí mơ hồ, còn có một thân ảnh sinh vật hình người khổng lồ nhưng cỡ nhỏ cũng chầm chậm hình thành ở bên trong giọt nước.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, lúc mặt biển nổ vang, long kình bị Hứa Thanh cải biến bộ dạng trực tiếp phá vỡ mặt biển bay ra, truyền ra tiếng gào thét giữa không trung, theo từng con cá kiếm được dựng lên, hình thành từng đạo cầu vồng dưới ánh mặt trời.

Một màn này, lập tức liền làm cho ánh mắt của Đinh sư tỷ và Triệu Trung Hằng trợn to, sau khi cảm nhận được linh năng chấn động thuộc về Hóa Hải Kinh của ngọn núi thứ bảy ở trên đó, liền bị làm cho thất thần.

Không phải tất cả đệ tử tu luyện Hóa Hải Kinh tới tầng thứ tám đều có thể có đủ cực hạn nắm quyền và hình thành long kình.

Cũng không phải toàn bộ những đệ tử hình thành long kình đều có thể cảm ngộ ở sự khống chế đến mức cực hạn, sau đó cải biến hình thái của long kình.

Tất cả những thứ này khiến cho Đinh sư tỷ và Triệu Trung Hằng vốn đã vô cùng kinh ngạc, bây giờ lại càng thêm chấn động.

Xà Cảnh Long cũng được, cá kiếm cũng được, những thứ này đều không phải là hình vẽ pháp thuật được ghi chép bên trong Hóa Hải Kinh, mà đều là cảm ngộ của Hứa Thanh trong lần ra biển này.

Biển khơi, thật giống một người đắc đạo.

Thâm sâu quỷ dị, đồng thời khi ở bên cạnh nó cũng có thể không cần chỉ dạy gì cho ngươi, nhưng vẫn có thể khiến lòng người nhận được dẫn dắt, nhận được điểm hóa.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, về sau trên đường, Triệu Trung Hằng càng ngày càng đắng chát và ủ rũ, gã đã hoàn toàn ý thức được, cái tên Hứa Thanh này... Mình không thể trêu vào, xác suất trở thành Trúc Cơ trong tương lai của đối phương đã lớn đến cực hạn, mà một khi Trúc Cơ, khi mình thấy hắn cũng cần phải cung kính bái kiến.

Gã cũng không muốn vì thế mà đi tìm gia gia của mình xin giúp đỡ, bởi vì gã không dám, trước kia cũng không phải gã chưa từng gặp qua loại việc này, nhưng kết quả mặc dù đối phương thảm, nhưng chính mình cũng thảm tương tự như vậy, có mấy lần gã cảm thấy mình có thể sẽ bị gia gia đánh chết.

Cho nên gã chỉ có thể không ngừng cầu nguyện lộ trình sớm kết thúc ở trong đáy lòng, để cho Hứa Thanh nhanh chóng rời khỏi.

Dưới sự cầu nguyện của gã, mấy ngày tiếp đến biển khơi gợn sóng bằng phẳng, ba người không gặp phải hung hiểm gì nữa, Pháp Chu cũng dần dần tới gần quần đảo Tây San, càng ngày càng gần, cho đến khi từ xa đã có thể thấy được đường nét của quần đảo.

Mà sự nhiệt tình của Đinh sư tỷ cũng liên tục tăng vọt ở trên đường đi, từ khi lên thuyền đến nay, vì thu hoạch tri thức mà đã đưa ra vô số tài liệu, giá trị tất cả hình như đã hơn 300 linh thạch rồi.

Chương 209: Dùng biển ngộ pháp (3)

Điều này làm cho Hứa Thanh nhìn ra Đinh sư tỷ rất khát vọng và tôn trọng đối với tri thức, hắn cảm giác đối phương là một người thật tốt, dù lần này mình ra biển săn bắn, nếu không thuận lợi thì có lẽ thu hoạch sẽ chưa hẳn có nhiều như vậy…

Bất quá nghĩ đến việc mình cũng đã hao phí rất nhiều thời gian tu hành để giải thích chỉ đạo cho đối phương về tri thức dược thảo, vả lại một đường cũng có trách nhiệm bảo vệ, cho nên sau khi Hứa Thanh cân nhắc trong lòng, liền cảm thấy lần giao dịch lẫn nhau này rất hợp lý.

Nhưng nửa ngày thời gian cuối cùng, đối với những gì Đinh sư tỷ hỏi, Hứa Thanh vẫn như cũ kiên trì trả lời, cũng không nhận tài liệu của đối phương nữa, hắn rất là tán thưởng đối với sự hiếu học của Đinh sư tỷ.

Mà Triệu Trung Hằng thấy một màn như vậy, đáy lòng lại tuyệt vọng ai thán, gã cảm thấy một khi tên tiểu bạch kiểm này bắt đầu không cần tiền nữa, đó chính là khi hắn muốn hạ thủ…

Vì vậy gã ngẩng đầu nhìn quần đảo Tây San ở nơi xa, hận không thể lập tức đi tới đó, kết thúc chuyến đi lần này, để cho Hứa Thanh nhanh chóng rời khỏi.

Cứ như vậy, hoàng hôn dần dần trôi qua, theo ba người di chuyển, dù là Đinh sư tỷ có phần không muốn, nhưng quần đảo Tây San vẫn càng ngày càng rõ ràng chiếu vào trong mắt của bọn họ.

Cho đến khi đi đến mục đích chuyến này của Đinh sư tỷ, nội tâm Triệu Trung Hằng kích động đến cực hạn, chờ mong nhìn Đinh sư tỷ trên con thuyền của Hứa Thanh.

“Hứa sư đệ, ngươi thật sự không cùng chúng ta đi vào nơi đây sao, ta muốn đi bái phỏng một vị trưởng bối, là dì nhỏ của ta, tu vi của nàng rất cao thâm, lại ưa thích hướng dẫn hậu bối, nếu như ngươi tới nhất định sẽ thu hoạch được không nhỏ.” Trước khi Đinh sư tỷ rời thuyền, quay người nhìn qua Hứa Thanh, khuyên một câu.

Nội tâm của Triệu Trung Hằng ở một bên lập tức hồi hộp một tiếng, tâm cũng đã nâng lên tới cổ họng, chăm chú nhìn chằm chằm Hứa Thanh, sợ Hứa Thanh gật đầu.

“Không đi, ta còn có việc khác cần phải xử lý, Đinh sư tỷ bảo trọng.”

Trên mặt Hứa Thanh lộ ra nụ cười lễ độ, đợi Đinh sư tỷ sau khi lên bờ vẫn không ngừng quay đầu nhìn về Pháp Chu, Hứa Thanh tiêu sái đi vào Pháp Chu, Pháp Chu liền truyền ra tiếng trầm đục, chậm rãi đi lui về phía sau, thay đổi phương hướng, chuẩn bị chạy về nơi xa.

Phía sau hắn, trên bờ của hòn đảo, bên trong gió biển, đạo bào của Đinh sư tỷ theo gió mà động, mái tóc đen bay múa trong gió, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên, đôi mắt sáng nhìn Hứa Thanh trên Pháp Chu đang đi xa, bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Hứa sư đệ đi đường cẩn thận, đợi kết thúc chuyến đi lần này, khi về tới tông môn, ta sẽ tiếp tục đi tìm ngươi thỉnh giáo.”

Triệu Trung Hằng nghe đến đó, nội tâm lần nữa hơi hồi hộp, gương mặt như khóc tang.

Hứa Thanh trên Pháp Chu nghe vậy, khẽ gật đầu, phất phất tay, điều khiển Pháp Chu dần dần đi vào trong biển khơi.

Theo Pháp Chu rời xa hòn đảo, Pháp Chu cũng trở về sự yên bình ngày xưa, vẻ mặt Hứa Thanh ở trong sự yên lặng, hiện lên vẻ bén nhọn.

Hắn đứng trên Pháp Chu, tựa như chậm rãi hóa thành một thanh lợi kiếm sắp ra khỏi vỏ, ánh mắt biến thành lạnh như băng, nhìn chăm chú vào quần đảo phía xa ở sau biển cấm.

Cái hướng kia, chính là mục đích chuyến đi lần này của hắn, đảo Hải Tích.

Dựa theo tốc độ của hắn bây giờ, nhiều nhất hai ngày nữa là hắn có thể đạt tới, mà đảo Hải Tích có tư cách là một nơi thừa thãi da hải tích, là nơi kiếm tài nguyên công cộng, cho nên nơi đây nhất định tồn tại giết chóc và tranh đoạt.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, chuyến đi nhiều ngày trên biển khơi khiến cho hắn càng thêm quen thuộc đối với biển cấm, đồng thời cũng đã làm xong… Chuẩn bị xuất thủ.

“Phải càng cảnh giác hơn…”

Hứa Thanh thì thào, vung tay phải lên, Pháp Chu dưới thân lập tức lần nữa bộc phát tốc độ, gào thét lao về phía trước trên mặt biển, dựa theo hải đồ chỉ dẫn, khoảng cách với đảo Hải Tích càng ngày càng gần.

Trên đường, hắn bắt đầu sửa sang lại dao găm của mình, mang theo bao tay, mài bén lại mũi nhọn của que sắt màu đen, sắp xếp ngay ngắn độc dược của bản thân.

Một ngày, hai ngày…

Ngày thứ ba, khi hoàng hôn tràn ngập trên bầu trời, ánh sáng chiều tà màu đỏ xuyên thấu qua những khe hở của mây đen chiếu rọi vào biển khơi, toàn bộ mặt biển rõ ràng đã cuồng bạo rất lâu, phía trước Hứa Thanh, rốt cuộc đã xuất hiện một hòn đảo.

Tổng thể thì cái đảo này đen nhánh, dường như bao phủ trong hơ mù, hình như ẩn giấu hung thú ăn thịt người. Mùi hư thối cùng ẩm ướt lượn lờ ở trong thiên địa, hiện ra mùi khô bại và tử vong.

Bốn phía mặt biển trôi nổi rải rác trên trăm con thuyền, có đủ loại khác nhau, nhưng đều không phải Pháp Chu của ngọn núi thứ bảy.

Mà trên bờ cát còn có một chút thi hài nhân thú không biết đã tử vong bao lâu, làm cho người ta có một loại cảm giác âm lãnh.

Lại nhìn lên trên, bên trong hòn đảo màu đen là núi rừng lượn lờ, những dãy núi trùng điệp, khí tức khắc nghiệt mang theo cảm giác áp lực như mây đen trong hoàng hôn lúc này vậy, bị đè xuống thật sâu, tràn ngập bát phương.

Cũng theo Pháp Chu của Hứa Thanh tới gần, từng đạo ánh mắt ẩn thân bên trong dãy núi cùng trong rừng dường như lập tức mở ra, lạnh lùng khóa chặt về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh rõ ràng có thể cảm giác được sự bất thiện trong những ánh mắt này, hắn ngẩng đầu, con mắt chậm rãi nheo lại, thần sắc bình tĩnh, trên người hắn cũng tràn ra khí tức lăng lệ ác liệt như lưỡi đao.

Tựa như hóa thành một con sói đơn độc, khiến cho những ánh mắt kia nhao nhao đình trệ, có chỗ cảm giác, sau đó từng cái một thu liễm lại.

Mặt Hứa Thanh không có cảm xúc, thân thể nhoáng một cái bước lên bãi cát, phất tay thu hồi Pháp Chu, phủi phủi bụi bặm trên người, sau đó đi về phía rừng rậm, lúc đi ngang qua đống thi hài ở bốn phía, hắn cúi đầu nhìn một cái.

Chương 210: Hung thần lên đảo (1)

Những đống xương tàn phá màu nâu xám tản mát trên bờ cát màu đen, có cái đã phong hoá, lộ ra sự thô ráp không được đánh bóng, giống như mới tồn tại thời gian không lâu, phía trên vẫn còn dư lại thịt nát hư thối.

Gió biển thổi vào, lướt nhẹ qua đám cát sỏi trước mặt, qua đống đầu lâu chồng chất của cả người và thú vật, thổi vào trên người vị thiếu niên trẻ tuổi đang đứng trên đó.

Khung cảnh tràn đầy sự âm u và tàn khốc của đảo Hải Tích chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, chỉ có ánh nắng hoàng hôn đỏ thẫm như lá rụng rơi xuống trên bờ cát, giống như vì cái chết của chúng nó mà đắp lên một tấm vải mồ.

Đáng tiếc, cái mộ phần này cũng là màu đỏ.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn đống xương cốt tàn phá ở bốn phía, trong lúc thiên địa đang dần dần tối hơn, bình tĩnh đi về phía rừng rậm, theo hắn tới gần, thân ảnh của hắn cũng dần tan biến ở bên trong bóng tối.

Ngay một khắc hắn bước vào rừng rậm, đêm tối như hai bàn tay to che đậy lại, bầu trời trở lên đen nhánh, ban ngày thoái vị.

Trong rừng, thân ảnh Hứa Thanh tựa như một đạo u linh, tốc độ cực nhanh, lên xuống từng gốc cây trên đại thụ, ánh mắt của hắn tựa như Ngụy Xỉ Điểu, vẫn đi về phía trước nhưng đồng thời cũng tỉnh táo quan sát bốn phía.

Hứa Thanh cũng không xa lạ gì rừng rậm.

Tuy nơi này là hải đảo, không phải là rừng rậm trong cấm khu năm đó, nhưng kinh nghiệm sinh tồn trong rừng rậm lại đều giống nhau, nhất là khi cây cối trên mặt đất cũng tồn tại một chút dược thảo thông thường, cảnh này khiến cho Hứa Thanh có cảm giác quen thuộc, đồng thời thân ảnh của hắn ở trong rừng cũng như cá gặp nước, hành động nhanh nhẹn vô cùng.

Nhưng hắn cũng dần dần phát hiện một vài địa phương đặc biệt.

Ở trong rừng có rất nhiều cây cối sụp đổ, vả lại khu vực sụp đổ phần lớn là vị trí gần biển, hợp thành một tuyến đường.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, giờ phút này hắn đi đến một chỗ cây cối sụp đổ, khi đứng ở chỗ này, đầu tiên hắn quan sát vị trí đứt gãy và phương hướng đổ xuống của cây cối bốn phía, sau đó cúi đầu đảo qua mặt đất và những cây cối bị tàn phá kia.

“Trên cây cối có vảy…” Hứa Thanh nhặt lên một lớp vảy bạc màu xám to bằng lòng bàn tay từ đống cây tàn phá trên đất, phía trên đó còn lưu lại một cỗ mùi tanh nhàn nhạt.

“Là da hải tích, còn có chút mới.” Trong đầu Hứa Thanh đã có phán đoán, hiển nhiên là những con hải tích leo ra từ biển, sau đó đi một đường về phía rừng rậm, những nơi đi qua cây cối bị cúng nó va chạm làm đổ.

“Những chỗ thế này có rất nhiều, nói rõ mỗi một con hải tích tới đây lột da đều không đi cùng một con đường, điều này cũng hợp lý.”

“Chỉ không biết địa điểm cuối cùng mà hải tích lựa chọn lột da là ngẫu nhiên hay là… Có một khu vực đại khái.”

Hứa Thanh trầm ngâm, quyết định thuận theo con đường không biết hải tích đã đi qua bao lâu này, đi nhìn xem nơi cuối cùng, Sau khi đã quyết định, tốc độ của hắn bỗng nhiên tăng lên, dựa theo con đường chỉ dẫn, càng lúc càng nhanh.

Nhưng vẻ cảnh giác trong lòng hắn cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Hứa Thanh không biết nơi này có tu sĩ tu vi vượt qua Ngưng Khí hay không, mặc dù trên đường đến hắn đã phân tích qua, tuy giá trị da của hải tích rất xa xỉ, nhưng hơn phân nửa Trúc Cơ đều chướng mắt vật này.

Nhưng cũng không thể không phòng, dẫu sao rất nhiều chuyện không phải cứ đơn giản phán đoán liền có thể đi bỏ qua.

Giờ phút này gió rừng thổi tới, mang theo mùi cỏ cây hư thối, Hứa Thanh hít một hơi, không có ngửi thấy trong đó có những mùi khác, vì vậy động tác cũng không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến nửa canh giờ sau, khi sắc trời càng ngày càng đen nhánh, ở gần khu vực dãy núi, Hứa Thanh nhảy lên ngồi xổm trên một thân cây, trong mắt có ánh sáng âm u, ngóng nhìn địa phương cách đó không xa.

Phía trước hắn có một lớp da hải tích, tổng thể màu xám đen, rất là khô héo, hiển nhiên thời gian đã trôi qua thật lâu, tựa hồ bởi vì tranh đoạt mà bị phá toái.

Lúc Hứa Thanh điều tra tài liệu, biết rõ da hải tích chỉ có thể dùng phương pháp đặc thù khi nó vừa lột xác để bảo tồn, như vậy mới có thể có đủ giá trị, bằng không mà nói, một khi thời gian lột xác đã lâu, linh tính tiêu tán sẽ không có bất luận giá trị gì nữa.

Đây cũng là lý do tại sao tranh đoạt da hải tích nhất định phải trải qua máu tanh, bởi vì vì tất cả những người tới hòn đảo này cũng đều cần phải chờ đợi, sau đó trong một khắc khi hải tích lột da thì ra tay tranh đoạt.

Hứa Thanh trầm ngâm, rời khỏi tán cây, mở rộng phạm vi thăm dò bốn phía.

Cho đến khi hắn dò xét quanh dãy núi một phen, lại theo dãy núi bước lên một khoảng cách, da hải tích như trên hắn đã thấy được nhiều, đồng thời hắn cũng phát hiện nơi hải tích lột da phần lớn là gần dãy núi, vả lại rõ ràng là càng tới gần chỗ dãy núi cao, đống da hư hỏng lại càng lớn và càng nhiều.

Tất cả những thứ này khiến cho hắn đã có đáp án trong lòng.

“Có lẽ hải tích sẽ tới một khu vực đặc biệt để lột da, đó là hướng tới chỗ cao?”

Chương 211: Hung thần lên đảo (2)

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn một tòa núi cao nhất trong mấy cái dãy núi trên đảo Hải Tích, ánh mắt sắc bén lên.

“Chỗ đó, có lẽ mới là bảo địa chân chính của hòn đảo này, hễ là hải tích có thể đi đến chỗ đó, nhất định đều là hải tích cường đại, da của bọn nó, mới có giá trị nhất!”

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh không chần chừ nữa, dùng tốc độ cao nhất đi về phía ngọn núi cao nhất, một đường hắn không dừng lại chút nào, trong khi hắn linh hoạt xuyên thẳng qua, cũng chú ý tới vài chỗ trên dãy núi có thân ảnh tu sĩ ngồi đợi.

Những người này trên cơ bản đều là tán tu, tu vi đều vào khoảng Ngưng Khí tầng năm, mặc dù không phải rất mạnh, nhưng rõ ràng có thể thấy được trong mắt từng người đều hiện ra sự tàn nhẫn.

Mà bọn họ hiển nhiên cũng có tự mình biết rõ, cho nên đều lựa chọn một vài dãy núi nhỏ thấp, đối với việc Hứa Thanh lao đến, cả đám đều cảnh giác ngóng nhìn, nhưng khi chú ý thấy hắn chỉ là đi ngang qua, cả đám mới nhao nhao nhẹ nhàng thở ra.

Hứa Thanh tương tự nhẹ nhàng thở ra, hắn cảm thấy nhiều tu sĩ cấp thấp như vậy đều hội tụ ở đây, nói rõ phán đoán lúc trước của mình có lẽ không sai, tỷ lệ tồn tại Trúc Cơ ở nơi này là không lớn.

Nhưng hắn cũng không phớt lờ, bởi vì nếu thật sự có tu sĩ Trúc Cơ, vậy xác suất lớn nhất chính là ở địa phương mà bây giờ mình đang đi tới.

Cứ như vậy, thời gian không lâu, dưới tốc độ của Hứa Thanh, hắn vượt qua mọi chỗ dãy núi, cuối cùng đã tới ngọn núi cao nhất trên đảo Hải Tích, mà theo hắn đến, từng tia khí tức lập tức từ trên đỉnh núi bộc phát ra, khóa chặt vị trí của hắn.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, sau khi cẩn thận cảm thụ, thần sắc có chút kỳ dị, hắn vẫn không phát hiện bên trong có khí tức của tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ.

Vì vậy biểu cảm bình tĩnh đi thẳng về phía trước, đồng thời cũng chú ý tới trên ngọn núi này tồn tại rất nhiều lớp da hải tích hư hỏng.

Khí tức tràn ra trên những lớp da hải tích ít nhất cũng đều là Ngưng Khí tầng năm tầng sáu, khiến cho Hứa Thanh càng xác định phán đoán của mình, lúc hải tích lột da, sẽ đi lên địa phương cao hơn.

Về phần những khí tức dò xét về phía hắn, Hứa Thanh không thèm để ý tới, hắn đi thẳng đến đỉnh núi, rất nhanh liền đạt mục đích của mình.

Khu vực đỉnh núi là một cái thung lũng thật lớn, bốn phía có cây cối vờn quanh, bên trong phân tán không ít tu sĩ, tu vi của bọn họ rõ ràng cường hãn hơn rất nhiều so với những tu sĩ của các dãy núi khác, phần lớn là tu vi Ngưng Khí tầng tám tầng chín, thậm chí cũng có vài kẻ là Ngưng Khí đại viên mãn.

Hoàn toàn chính xác không có tu sĩ Trúc Cơ!

Mà đám tu si nơi đây, ánh mắt từng người hoặc là hung tàn, hoặc là âm lãnh hiện ra sự khát máu, rõ ràng đều là hạng người không cần mạng.

Vả lại bên trong đa số không phải nhân tộc, ngược lại dị tộc lại chiếm cứ phần lớn, trong đó có dị tộc độc hành, cũng có dị tộc đi thành đàn.

Cũng có một chút mùi tanh rất nặng của biển trên người, hiển nhiên đều là những người quanh năm ở trên biển.

Bọn họ đang ngóng nhìn Hứa Thanh.

Lúc Hứa Thanh đi tới đây, ánh mắt đảo qua bọn họ, lập tức nhận ra ba đến năm nhân vật có trên bảng truy nã, vì vậy trong ánh mắt đã lộ ra một tia quang mang kỳ lạ.

Nhưng hắn không lựa chọn ra tay, mà tìm một cây đại thụ, khoanh chân ngồi ở nghỉ ngơi ở bên trên.

Mặc dù đáy lòng hắn cũng đã có chút phán đoán là trong này sẽ không có tu sĩ Trúc Cơ, nhưng Hứa Thanh vẫn như trước cảm thấy nguyên nhân mà nơi đây ngay cả một tu sĩ Trúc Cơ cũng không có không nhất định như hắn đã nghĩ.

Giờ phút này, sau khi khoanh chân ngồi xuống, đáy lòng Hứa

Thanh lập tức suy tư, đồng thời ánh mắt hắn cũng thu hồi lại, hắn cũng không xa lạ gì sự ác ý của những tu sĩ ở nơi này, vô luận là xóm nghèo hay là doanh địa thập hoang giả, cơ bản đều giống nhau.

Cho nên hắn rất bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, vừa muốn tu hành lại khẽ cau mày, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn qua bọn hải tặc cách đó không xa vẫn còn đang nhìn về phía hắn.

Đám hải tặc này là một cái tiểu đội, bên trong có tám người tu sĩ, trong đó có hai người là nhân tộc, sáu người dị tộc, người sau có bộ dạng khác người trước, có thân thể tràn đầy xúc tu, có tên có con mắt thứ ba, còn có một người phía sau có cánh.

Bọn họ nhìn Hứa Thanh với ánh mắt bất thiện, bên trong còn ẩn chứa hung mang, tên dị tộc mọc cánh trong đó nói nhỏ một chút với đồng bạn bên cạnh, sau đó Hứa Thanh thấy tên dị tộc có con mắt thứ ba bên trong những tên hải tặc này đứng dậy, đi tới phía mình.

“Nơi đây không chào đón đệ tử Thất Huyết Đồng, cho nên bây giờ ngươi lập tức cút, hoặc là ở lại chỗ này làm chất dinh dưỡng.” Tên dị tộc ba mắt tới gần, nhe răng cười mở miệng, đồng thời cũng không kiêng nể gì phóng thích ra chấn động tu vi Ngưng Khí tầng tám, tạo thành uy hiếp về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh rất nghiêm túc đánh giá một chút tên dị tộc trước mắt này, muốn xác định một chút xem cổ của đối phương có phải là … Chỗ hiểm hay không, sau đó lại nhìn một chút đồng bạn của đối phương ở cách đó không xa, trong lòng biết rõ đây là đối phương đang cử tu sĩ tới thăm dò hắn, nếu như mình dễ bị khi dễ, như vậy liền sẽ trở thành mục tiêu cho bọn họ cướp đoạt.

Nhìn một chút, bỗng nhiên Hứa Thanh giơ tay phải lên, chợt chụp về phía sau lưng.

Trong nháy mắt tiếp theo, một đạo thân ảnh hơi mờ đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, bị tay Hứa Thanh gắt gao chụp trúng cổ.

Trong lúc kịch liệt vùng vẫy, thân ảnh hơi mờ này nhanh chóng hiện ra rõ ràng, lộ ra một người dị tộc tóc màu lam, trên mặt mọc đầy lân phiến, nhìn từ quần áo thì hiển nhiên là cùng một hội với đám hải tặc kia.

Chương 212: Hung thần lên đảo (3)

Giờ phút này trong mắt tên dị tộc lộ ra sự hoảng sợ, vừa định phản kích, nhưng theo Hứa Thanh tay phải hung hăng bóp, một tiếng rặc rặc vang lên, cổ tên dị tộc này trực tiếp vỡ vụn.

Vẫn không kết thúc, lực lượng Hóa Hải Kinh trong chớp mắt tràn vào huyết dịch trong cơ thể tên dị tộc này, sau đó được Hứa Thanh điều khiển trực tiếp phá tan thân hình, khiến cho thân thể tên dị tộc này oanh một tiếng nổ tung tan nát.

Máu thịt đầy trên mặt đất, nhưng lại không có chút nào nhiễm vào trên người Hứa Thanh.

Bộ phận cơ thể của dị tộc khác biệt với nhân tộc, Hứa Thanh không muốn đi tìm xem nơi nào là chỗ hiểm, cho nên trực tiếp khiến cơ thể tan vỡ hoàn toàn, như vậy cũng có thể giết chết đối phương.

Sau khi giết chết một tên dị tộc, ánh mắt Hứa Thanh cũng không hề lộ ra nửa điểm chấn động, dường như chỉ là bóp chết một con sâu cái kiến, vẫn lạnh lùng như cũ nhìn về phía tên dị tộc ba mắt đằng trước.

Thân thể của tên dị tộc ba mắt này khẽ run lên, hô hấp trở lên dồn dập, thần sắc của những tên đồng bạn phía sau gã cũng đều nhao nhao biến hóa, từng người đều vô cùng cảnh giác và ngưng trọng.

“Hiểu lầm.” Tên dị tộc ba mắt thở sâu, đã nhận ra Hứa Thanh không dễ chọc, vì vậy trầm thấp mở miệng, đồng thời chậm rãi lui ra phía sau.

Nhưng gã không biết Hứa Thanh, cũng không biết nguyên tắc của Hứa Thanh là bất cứ cái tồn tại nào uy hiếp tới an toàn tính mạng của hắn, thì hắn đều phải dùng toàn bộ khả năng chém giết, cho nên hầu như ngay khi tên dị tộc ba mắt lui ra phía sau, Hứa Thanh lập tức triển khai thế công.

Tốc độ ầm ầm bộc phát, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, sắc mặt tên dị tộc ba mắt đại biến, trong nháy mắt phất tay hình thành lớp phòng hộ bằng linh năng, Hứa Thanh tới gần rồi trực tiếp hạ xuống một quyền.

Tiếng nổ vang lên, lớp phòng hộ bằng linh năng của tên dị tộc ba mắt trực tiếp chia năm xẻ bảy vỡ ra, ánh mắt của tên dị tộc ba mắt trong đó co rút đến cực hạn, vừa muốn mở miệng, nhưng nắm đấm của Hứa Thanh như chẻ tre, dễ như trở bàn tay, trực tiếp hạ tới lồng ngực của gã.

Một quyền, thân thể tên dị tộc ba mắt mãnh liệt rung động, ngực lõm xuống, hết thảy bộ phận trong cơ thể trực tiếp tan vỡ.

Cách đó không xa, thần sắc của những tên hải tặc kia hoàn toàn đại biến, từng người quát khẽ trong đứng lên, định lập tức ra tay, nhưng tốc độ của Hứa Thanh nhanh hơn bọn chúng, trên thực tế khi ra tay chém giết người thứ nhất, hắn cũng đã quyết định diệt cỏ tận gốc cả đám hải tặc này luôn rồi.

Giờ phút này nhoáng một cái, tốc độ Hứa Thanh kinh người, trong cái nhìn của đông đảo tán tu và dị tộc bốn phía, thân ảnh của hắn lập tức tiến vào bên trong đội hải tặc kia, tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếng nổ vang của pháp thuật và tiếng va chạm lập tức truyền ra.

Trong chớp mắt, đám hải tặc tử thương sáu người, chỉ còn lại tên di tộc mọc cách kia, trong thần sắc của gã mang theo vẻ hoảng sợ trước đó chưa từng có, bay lên không muốn bỏ chạy, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một thanh dao găm sắc bén gào thét phóng đi, trực tiếp đâm vào mi tâm của gã, thân hình của gã từ không trung chợt rớt xuống, phịch một tiếng rơi xuống đất.

Hết thảy kết thúc.

Tiếng hít sâu từ trong miệng chúng tu sĩ bốn phía lần lượt truyền ra, ánh mắt của bọn họ cũng vào thời khắc này biến thành vô cùng ngưng trọng, từng người kiêng kị nhìn Hứa Thanh mặt không cảm xúc đang đi ra từ trong đống thi thể hải tặc.

Hứa Thanh bỏ qua ánh mắt bốn phía, dùng dao găm cắt từng cái đầu của đám hải tặc, sau đó một đường đi đến chỗ nghỉ ngơi của mình, sau đó treo đầu của đám hải tặc ở trên cây, giống như làm một cái dấu hiệu.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, nhìn một chỗ thung lũng khác, chỗ đó có một mỏm núi đá, giờ phút này sau núi đá lộ ra một cái đầu rắn thật lớn, dưới đầu rắn với là một đạo thân ảnh quen thuộc.

“Lão ta cũng ở đây!” Nội tâm Hứa Thanh cảnh giác, hắn biết rõ đối phương rất quỷ dị, vì vậy ánh mắt nheo lại, quét mắt nhìn về đại xà ở phía sau lưng đối phương.

Thân ảnh này chính là lão đầu của khách sạn trên đường Bản Tuyền, giờ phút này lão cũng nhìn thấy Hứa Thanh, đáy lòng rất là phiền muộn.

“Tại sao tiểu tử này cũng ở đây!”

Ánh mắt hai người cách một cái thung lũng nhìn nhau, nhưng rất nhanh đều tự mình thu hồi.

“Xúi quẩy.” Lão đầu thấp giọng mở miệng, nhưng ánh mắt của đại xà ở một bên rõ ràng lại trở lên sáng ngời.

“Ọt ọt ọt ọt.”

“Cái gì mà ‘xin chào sư huynh’, hắn cũng không nghe hiểu ngươi đang ọt ọt cái gì.” Lão đầu tức giận trừng mắt liếc đại xà.

“Ùng ục ục, ọt ọt.”

“Trò đùa gì đây? Ngươi muốn hỏi hắn có thích rắn không hả, còn có thích ăn túi mật rắn hay không? Ngươi điên rồi hả, cái này còn cần phải hỏi sao, vừa rồi ngươi không chú ý sao, hắn lại quét mắt nhìn tới túi mật của ngươi đấy.”

“Ọt ọt!”

“Ngươi không tin?” Lão đầu im lặng.

“Ọt ọt …nhiều lần.”

“Ta không giúp ngươi hỏi, không phải ngươi lén lút báo danh gia nhập Tình Báo ti của ngọn núi thứ bảy sau lưng ta sao, khi nào trở về tự mình đi điều tra xem tiểu tử này đã giết bao nhiêu con rắn rồi.”

Lão đầu lười quan tâm con đại xà bên người này, lão cảm thấy từ khi con rắn này trông thấy tiểu tử Hứa Thanh, cử chỉ tựa hồ trở lên điên rồ, giống như đầu óc ngã bệnh vậy.

“Đừng nói là do hắn đã nhìn thân hình của ngươi nha, ha ha.”

——

Chương 213: Đừng đến chọc ta (1)

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên tán cây, giương mắt nhìn tới chỗ lão đầu khách sạn đường Bản Tuyền ở xa xa, nội tâm cực kỳ cảnh giác.

Đồng thời cũng có sát cơ hiện ra trong đáy lòng, đối phương chính là người được khắc tên ở trên thẻ tre của hắn, chỉ bất quá Hứa Thanh vẫn cảm thấy không quá nắm chắc, cho nên thủy chung chưa từng đi tới đường Bản Tuyền.

Mà bây giờ gặp phải… Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại.

Nhưng cân nhắc đến lần này hắn ra ngoài lấy thu hoạch là chủ yếu, đối phương cũng không phải dễ dàng bị lộng chết như vậy, cho nên hắn đè sát ý xuống, nhìn về bốn phía xung quanh.

Mọi người ở đây, từng người đều không hề tầm thường, nhất là những người độc hành trong này, có một số người còn khiến cho Hứa Thanh mơ hồ có chút cảm giác nguy hiểm, đây cũng là lý do tại sao hắn muốn chém giết đám hải tặc khiêu khích mình.

Hắn lớn lên từ nhỏ ở xóm nghèo, khắc sâu biết được việc giấu giếm thực lực này có lợi mà cũng có hại, nhiều khi ẩn ẩn giấu giấu có thể sẽ khiến cho chính mình gặp phải những phiền phức không cần thiết.

Cho nên sau khi quyết đoán, hắn liền lấy sức mạnh như lôi đình và dùng sát khí máu tanh để chấn nhiếp mọi người, cho nên khi Hứa Thanh đến, liền đã có ý nghĩ này, cái này cũng là cách làm khi Hứa Thanh đang vùng vẫy ở xóm nghèo.

Vào thời điểm thích hợp, nhất định phải lộ ra răng nanh của chính mình để cảnh cáo tới tất cả mọi người.

Đừng chọc đến ta!

Mà sở dĩ cắt đầu, một mặt là vì chấn nhiếp, một phương diện khác cũng bởi vì… Đầu của bọn chúng, đáng giá.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, tay phải nhẹ nhàng bắn ra, lập tức từng mảnh phấn độc hạ xuống chung quanh hắn.

Làm xong những thứ này, hắn nhắm mắt lại, lặng lẽ đả tọa chờ đợi hải tích đến.

Mà màn ra tay vừa rồi của Hứa Thanh đích xác đã đạt đến mục đích hắn muốn, tất cả mọi người ở bốn phía giờ phút này đều vô cùng kiêng kị hắn, nhận thức tư cách tới đây của hắn, đồng thời cũng đều tự mình cảnh giác, cái này khiến cho mọi thứ nơi đây lại trở về thế cân bằng.

Cứ như vậy, ở trong sự cân bằng này thời gian chậm rãi trôi qua, qua một đêm đến ngày hôm sau, một khắc khi tia nắng ban mai chiếu xuống, Hứa Thanh bỗng nhiên mở mắt ra nhìn dưới núi.

Hầu như đồng thời vào lúc hắn nhìn lại, cũng có bảy tám đạo ánh mắt không phân chia trước sau tương tự nhìn lại.

Trong ánh mắt của mọi người có thể thấy được chỗ mà họ đang nhìn, dưới núi truyền đến thanh âm oanh oanh, phảng phất có con quái vật khổng lồ đang khó khăn đi về phía trước, mà âm thanh này cũng khiến cho càng nhiều tu sĩ lưu ý hơn nữa, không khí nghiêm túc trong thời khắc này cũng nhanh chóng tràn ngập nơi đây.

Rất nhanh, trong mắt Hứa Thanh thấy được trong núi rừng, thân ảnh một con hải tích dài trọn vẹn bảy tám trượng lộ ra.

Toàn thân con hải tích này đen thui, da của nó như một gốc cây già vậy, lộ ra dấu vết năm tháng bên trên, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng màu đen, hình như tồn tại một lớp cách với thân thể, đang từng chút xíu tách ra.

Bốn cái móng vuốt của nó còn mang theo cảm giác rất lợi hại, giờ phút này nó đang không kịp thở mà bò tới, dường như mỗi một bước đều mang đến cho nó một chút đau khổ, nhưng nó cũng không dừng lại nửa điểm nào.

Mặc dù hiện ra khí tức suy yếu, nhưng chấn động trên thân nó có thể so với tu sĩ Ngưng Khí tầng tám, cái này vẫn là để cho hô hấp của tất cả mọi người hơi ngưng tụ, mà con hải tích này hiển nhiên không thể nào không phát hiện nơi này có người, nhưng nó lại không để trong lòng chút nào.

Lúc nó khó khăn bò lên trên đỉnh núi, phía sau nó cũng không ngừng vang lên tiếng nổ, có thể thấy từng gốc cây cối đang sụp đổ, con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư…

Tổng cộng sáu con hải tích, lần lượt xuất hiện.

“Sáu tấm da hải tích Ngưng Khí tầng tám!” Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, hắn biết rõ loại da này có giá cực cao ở trong bến cảng Thất Huyết Đồng, cao tới năm sáu trăm linh thạch một bộ.

Giờ phút này hắn nhìn về phía những con hải tích này, tinh mang trong ánh mắt lập lòe, hình như không phải nhìn dị thú, mà là linh thạch.

Nhưng những người khác đều không hành động thiếu suy nghĩ, Hứa Thanh cũng lặng lẽ chờ đợi.

Cho đến khi tiếng nổ vang càng ngày càng gần, sáu con hải tích này khó khăn bò lên trên đỉnh núi, sau khi đến thung lũng chỗ mọi người, chúng nó bỏ qua toàn bộ tu sĩ bốn phía, dưới từng tia ánh mắt chú ý, bước vào bên trong thung lũng.

Sau khi sáu con hải tích này bước vào thung lũng, từng con lập tức phát ra tiếng gào thét, thân thể kịch liệt lắc lư rung động, dường như đang dùng khí lực toàn thân để lột da.

Tiếng gào thét của chúng nó vang vọng khắp bát phương khiến cho toàn bộ tu sĩ chú ý, tâm thần cũng chấn động.

Tia sáng trong ánh mắt Hứa Thanh cũng càng ngày càng lợi hại, hắn nhìn những con hải tích đang vùng vẫy, lớp da bong tróc trên người giờ phút này đang tăng tốc chia lìa.

Toàn bộ quá trình, kéo dài nửa canh giờ.

Con hải tích đầu tiên thành công lột xuống bộ da, khí tức khôi phục rồi cất bước rời khỏi, từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn chúng tu sĩ ở bốn phía.

Da hải tích ở bên trong thung lũng không còn là màu đen nữa, mà lộ ra một ánh sáng màu xanh, rõ ràng có thể thấy được phía trên còn có đường vân, thậm chí có chút thứ phát ra ánh sáng long lanh, tựa như bảo vật sáng lóng lánh, thoạt nhìn giống như một con hải tích nhỏ vậy.

Nhưng mọi thứ vẫn như trước, không có ai động thủ.

Hứa Thanh nheo hai mắt lại, tương tự không nhúc nhích.

Lại chờ thêm giây lát, cho đến khi con thứ hai, thứ ba, con hải tích thứ tư cũng lần lượt hoàn thành lột da sau đó rời đi, vào lúc con hải tích cuối cùng hạ lớp da của nó xuống, trong nháy mắt có người động thủ.

Người động thủ chính là lão đầu đường Bản Tuyền, tốc độ của lão cực nhanh, cả người tựa như mũi tên rời cung, bắn thẳng đến thung lũng.

Sau đó là tu sĩ bốn phía khác, cũng đều trong nháy mắt lao ra, sát cơ trong một cái chớp mắt bộc phát…

Thân thể Hứa Thanh cũng đồng dạng nhoáng một cái, cả người lưu lại tàn ảnh trên cây, dùng tốc độ kinh người dấy lên tiếng thét, nhảy vào trong thung lũng.

Trong chốc lát, khoảng chừng hơn 30 người tu sĩ lao vào thung lũng, mục tiêu chính là sáu bộ da của hải tích được lột ra, cũng trong chớp mắt, ở đây đã bắt đầu một màn tranh đoạt và giết chóc vô tình.

Thanh âm oanh oanh vang vọng ngập trời, cả người Hứa Thanh như một thanh kiếm rời vỏ, bộc lộ tài năng, sau khi tới gần liền trực tiếp chụp vào một bộ da hải tích, một người tu sĩ dị tộc mặc áo tơi bên cạnh lao tới, hàn mang trong mắt bộc phát, ra tay ngăn trở.

Chương 214: Đừng đến chọc ta (2)

“Cút!” Trong lúc nói lời này, tên dị tộc này phất tay, một cỗ linh năng của Ngưng Khí tầng chín lập tức tản ra từ trên người gã, hình thành uy áp, trấn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhìn cũng không liếc mắt nhìn, giơ nắm đấm của tay trái lên, quay về phía tên dị tộc mặc áo tơi, trực tiếp hạ xuống một quyền.

Trong nháy mắt khi một quyền này được đánh ra, khí huyết trên người hắn ầm ầm bộc phát, hư ảnh của Bạt cũng hiển lộ ở sau lưng, vẻ dữ tợn khuếch tán bát phương, càng có tiếng gào thét không tiếng truyền ra, theo một quyền của Hứa Thanh, ầm ầm lao về phía địch nhân.

Sắc mặt của tên dị tộc mặc áo tơi bỗng nhiên đại biến, lúc trước gã cũng đã phán đoán tu vi của tên đệ tử Thất Huyết Đồng trước mắt này cũng không tầm thường, nhưng hôm nay vừa ra tay, chớp mắt khi nhìn thấy hư ảnh của Bạt xuất hiện, nội tâm của gã bỗng vang lên một tiếng lộp bộp.

“Khí huyết hóa ảnh, ngươi là luyện thể đại viên mãn!”

Trong lúc nói, gã chợt nhanh chóng rút lui, nhưng vẫn là đã chậm, theo nắm đấm của Hứa Thanh hạ xuống, một tiếng nổ vang lên, toàn thân của tên dị tộc mặc áo tơi này chấn động mãnh liệt, phun máu tươi ra.

Nhưng gã cũng không phải hạng tầm thường, không biết triển khai thủ đoạn gì, thân thể bỗng nhiên mơ hồ, trong nháy mắt tiếp theo liền xuất hiện ở nơi xa, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, áo tơi trên người cũng tan vỡ hơn phân nửa, lộ ra làn da màu lam trong đó, lúc gã ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kị trước đó chưa từng có.

Hứa Thanh không đủ thời gian để đi chú ý tới đối phương, sau khi một phát bắt được bộ da hải tích trước mặt, hắn liền nhoáng một cái thu hồi, sau đó liền muốn đi kiếm bộ da thứ hai, nhưng ngay khi hắn đang định tiếp tục động thủ, xa xa lập tức truyền đến tiếng gầm nhẹ.

“Ngươi muốn hại chết chúng ta?!”

Hứa Thanh chợt quay đầu, thấy một tên tán tu ở xa xa hình như bởi vì không kịp tham dự tranh đoạt da hải tích, cho nên đã đặt chủ ý đánh vào trên người con hải tích cuối cùng đang muốn ly khai.

Nhưng lại bị một đại hán dị tộc có cái lỗ mũi rất dài phẫn nộ ngăn trở.

“Tên đáng chết nhà ngươi, ngươi có biết hay không, một khi có một con hải tích chết ở nơi này, tất cả chúng ta đều phải chết.”

Đại hán tràn ngập lửa giận, ra tay đánh về phía tên tán tu kia, mọi người bốn phía giờ phút này cũng nhao nhao nhìn tên tán tu kia, sát cơ trong mắt trở lên mãnh liệt.

Sắc mặt người tán tu kia biến hóa, trong lúc rút lui nhanh chóng mở miệng.

“Không phải chỉ là một con hải tích sao, làm sao có thể khiến cho chúng ta tử vong!”

“Ngươi là người mới tới đúng không? Ngươi biết vì sao ở nơi này không có tu sĩ Trúc Cơ không, biết vì sao chung quanh hải vực này cũng không có tu sĩ Trúc Cơ nào dám đi ngang qua hay không, ngươi thật sự cho là dưới chân chúng ta chỉ là một cái hòn đảo sao. Ta nói cho ngươi biết, toà đảo này là phần lưng của một con hải tích cực lớn, cũng chỉ là một cái bộ phận nho nhỏ được nhô lên mà thôi!” Trong mắt tên dị tộc Tượng Ti nồng đậm sát cơ.

“Tại sao nơi đây có nhiều hải tích, là bởi vì chúng nó đều là con nối dõi của con hải tích khổng lồ này, nó vì bảo hộ đám con cháu nối dõi, cho nên không cho phép bốn phía có ngoại tộc vượt qua Ngưng Khí xuất hiện, không cho phép nơi này có tu sĩ ra tay đối phó với hải tích, ngươi bây giờ đang ở trên người của nó, muốn đi giết con cháu nối dõi của nó, ngươi thấy ngươi sống đủ rồi hả? Nếu nó giận dữ, chúng ta đều phải chết!!”

“Mà sở dĩ những thứ Ngưng Khí như chúng ta có thể tới đây, chỉ là bởi vì tồn tại kia không thèm để ý tới chúng ta mà thôi!”

Trong khi nói lời này, người dị tộc Tượng Ti này dĩ nhiên vẫn ra tay, càng có những người tán tu khác không tranh đoạt được da của hải tích, ánh mắt đều mang theo tham lam, cùng nhau lao tới chỗ này ra tay.

Trong thời gian ngắn liền có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, vị tán tu kia bị đám người bao vây đánh chết một cách thê lương, toàn bộ vật phẩm trên người bị mọi người ra tay phân chia.

Sau khi Hứa Thanh nghe được lời nói của bọn họ, cũng hít vào một hơi, rốt cuộc đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao mà từ con đường bên ngoài đi tới đây, đều không phát hiện ra tu sĩ Trúc Cơ, vì vậy cúi đầu mắt nhìn mặt đất dưới chân, lặng lẽ lao ra, lao thẳng đến đám tu sĩ đang tranh đoạt da hải tích.

Hàn mang lập lòe, dao găm được hắn rút ra, những nơi đi qua hễ là có người ngăn trở đều lập tức bị hắn chém giết, gió rét thổi tới hất bay mái tóc Hứa Thanh, lộ ra sự lăng lệ ác liệt trong ánh mắt của hắn.

Cuối cùng, hắn từ trong tay ba người tu sĩ cướp được bộ da hải tích thứ hai, mà giờ khắc này bốn bộ khác cũng đều đã có chủ nhân, vả lại từng người đều máu tanh vô cùng, đều kiếm được chỗ đứng từ trong giết chóc, chấn nhiếp đám người bên ngoài.

Trong đó cũng có người giống như Hứa Thanh, thu được hai bộ da hải tích, chính là lão đầu đường Bản Tuyền, về phần hai bộ da khác, một cái bị dị tộc độc hành cướp đi, cái khác thì được quần thể 4-5 người chiếm cứ.

Giữa mọi người đều tràn ngập sát ý, nhưng cũng kiềm chế không tiếp tục động thủ ở thời điểm này.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua bốn phía, nhìn một cái qua lão đầu đường Bản Tuyền, chú ý tới con đại xà ở phía sau lưng đối phương.

Khi con đại xà này nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thanh, liền vội vàng gật đầu về phía hắn.

Hứa Thanh không để ý, ánh mắt vừa chạm vào liền tản ra, bỏ qua ý định ra tay, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, trở lại trên tán cây của mình, khoanh chân ngồi xuống.

Ba phương khác đều nhẹ nhàng thở ra, cũng đều tự phần mình rút lui.

Bốn phía quanh thung lũng cũng chậm rãi lại trở về bình tĩnh, nhưng lại mơ hồ có từng đạo ánh mắt bất thiện của đám người tu sĩ không tranh đoạt được da hải tích đảo qua đám người Hứa Thanh.

Lão đầu đường Bản Tuyền giờ phút này đang ngồi ở chỗ kia, cầm lấy tẩu thuốc hút một hơi, bộ dạng giống như rất thỏa mãn, nhưng rất nhanh lại nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng tìm kiếm trong túi lấy ra một viên thuốc giải độc, nuốt xuống.

Lão cũng không thèm để ý tới tiếng kêu ọt ọt ọt ọt ở một bên.

Cho đến khi đại xà đụng vào thân thể của lão một chút, lão đầu mới không kiên nhẫn thấp giọng mở miệng.

“Nhắc nhở cái rắm, đó là một con sói ăn tươi nuốt sống, giết người không chớp mắt, hắn còn cần ta phải nhắc nhở? Ngươi cho rằng hắn không biết buổi tối sẽ có người động thủ sao?”

“Ta nói ngươi con rắn bạch nhãn này, tại sao lại quan tâm hắn như vậy hả, ài, ta đối xử với ngươi tốt như vậy, nuôi lớn ngươi, tại sao ngươi lại không quan tâm tới bộ xương già này hả, ta nghĩ rằng vừa nãy ta đã trúng độc của hắn đấy.”

Lão đầu ở đây đang bộc lộ cảm xúc bất mãn, đồng thời Hứa Thanh ở tán cây xa xa cũng chậm rãi nheo ánh mắt lại, bên trong có hàn mang chớp động, đồng dạng đang đánh giá những người có ánh mắt bất thiện kia, trọng điểm nhìn là túi ở trên người bọn họ.

Sau đó hắn liền liếm liếm bờ môi, thả càng nhiều phấn độc ra bốn phía hơn.

Thời gian một ngày, chậm rãi trôi qua.

Ban đêm phủ xuống.

Ánh trăng ảm đạm chiếu khắp mặt đất, rừng cây hoang vắng trong ánh trăng chiếu như sinh ra vô số bóng đen bí hiểm, theo những cơn gió lay động, từ xa nhìn lại cứ như là yêu ma quỷ quái đang nhảy múa dưới ánh trăng âm u ảm đạm vậy.

Cảnh ban đêm lạnh buốt, nhưng cũng dần dần không lấn át được sát ý tràn ngập.

Ánh trăng lờ mờ cũng dần dần không dung nạp được tham lam của chúng sinh.

Vì vậy gió biển tiêu điều, đã sớm thổi lên một ca khúc chôn cất vào trong thời khắc này.

Chương 215: Đêm, độc (1)

Trên bầu trời, mây đen dần dần che lấp mặt trăng, biển cấm cũng biến thành một mảnh đen nhánh.

Ngay cả ca khúc tiễn đưa cũng chầm chậm không dám quấy rầy nữa mà vội vàng rời sân, đỉnh núi trở lên im lặng như có áp lực nào đó đang xâm nhiễm tới vậy.

Cho đến khi một tiếng thê lương bén nhọn kêu lên, phá vỡ đêm tối, xé toang khoảng khắc yên tĩnh này.

Tâm thần của tất cả mọi người đều ở trong tích tắc này tỉnh lại.

Hứa Thanh mở hai mắt ra.

Hắn nhìn thấy từng đạo thân ảnh đang gào thét lao tới bốn phía, mục tiêu chính là những người tu sĩ lấy được da hải tích vào ban ngày, giết chóc ngay lập tức bộc phát.

Ba phương thu được da hải tích khác xử lý như thế nào, Hứa Thanh không có chú ý, giờ phút này hắn đang nhìn bảy tám đạo thân ảnh đang từ bốn phía cấp tốc vọt về phía mình.

Ánh trăng mông lung không che được lãnh mang trong mắt của Hứa Thanh, cảnh ban đêm ảm đạm, nhưng không thay đổi được sát ý bên trong thần sắc của hắn, hầu như trong chớp mắt khi một vài thân ảnh lao đến, Hứa Thanh liền động thủ.

Đêm tối là lúc dễ che giấu và tập kích người khác, nhưng bọn họ không biết được, Hứa Thanh càng ưa thích đêm tối hơn so với bọn họ.

Trong chốc lát, thân ảnh Hứa Thanh liền tan biến khỏi tán cây.

Cùng lúc đó, bên trong bảy tám tên tu sĩ lao đến, có ba vị ở gần trong một cái chớp mắt, thân thể bỗng nhiên chấn động, mi tâm một vị trong đó trực tiếp vỡ vụn, một cái que sắt màu đen mang theo sự tàn khốc và lạnh lẽo như băng, trực tiếp xuyên thấu đầu gã.

Còn có một vị, trong lúc máu tươi phun ra mơ hồ thấy thân ảnh Hứa Thanh chợt lóe lên phía trước.

Người thứ ba thê thảm nhất, đây là một thân thể dị tộc mập mạp, nháy mắt khi gã tới gần tán cây, một thanh dao găm sắc bén lại từ sau lưng gã duỗi ra, hung hăng cắt một đường thông suốt trên cổ của gã.

Lực đạo vô cùng lớn, khiến cho thi thể chia lìa, máu tươi phun trào.

Cho đến giờ phút này, tiếng kêu chói tai thảm thiết mới từ trong miệng hai vị khác truyền ra.

Gọn gàng chém giết ba vị, thân thể Hứa Thanh chợt rút lui, đụng vào trên người đạo thân ảnh thứ tư đang thi pháp, kẻ này là một tu sĩ nhân tộc, tiếng nổ vang lên, bộ ngực của gã lõm xuống, cả người phun ra máu tươi ngã xuống.

Còn lại ba vị tu sĩ, mắt thấy một màn này, lập tức hít sâu một hơi.

“Các ngươi thi pháp, ta tới kiềm chế hắn!”

Một tên dị tộc trong đó gầm nhẹ một tiếng, thân thể tên dị tộc này thấp bé, như là đứa trẻ năm tuổi, nhưng giờ phút này, khi gã cất bước, thân thể lại chợt bành trướng lên, trực tiếp hóa thành một người cao hơn một trượng, gào thét lao về phía Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không thèm để ý dị tộc tới gần chính mình, cũng không đi để ý tới hai người tu sĩ dị tộc ở sau lưng đối phương đang bấm niệm pháp quyết, mà tay phải giơ lên, chợt sờ.

Bốn phía lập tức kêu ô…ô…n…g lên một tiếng, từng giọt sương sớm từ cây cỏ ở bốn phía bỗng nhiên bay lên, nháy mắt hội tụ thành từng đạo sợi tơ, đan dệt thành một cái lưới vòng tròn chằng chịt.

Dưới ánh trăng, từng sợi nước nhỏ hiện ra lãnh mang, bao phủ ba vị tu sĩ này, đồng thời lấy Hứa Thanh làm trung tâm, đột nhiên co rút lại.

Thanh âm vù vù lập tức truyền ra, sắc mặt hai tên tu sĩ thi pháp đại biến, thân thể bị lưới bằng nước chằng chịt đụng chạm, linh năng phòng hộ của bọn họ căn bản là không cách nào chống cự, trực tiếp liền vỡ vụn, mà thân thể của bọn họ, cũng bị lưới nước chằng chịt xuyên thấu đi qua, bị cắt thành từng mảnh nhỏ, đã trở thành đống thịt nát trên đất.

Về phần tên dị tộc biến thân cao lớn hơn một trượng lúc này đang vọt tới phía Hứa Thanh, sắc mặt của gã trắng bệch, trong ánh mắt lộ ra hoảng sợ, vừa muốn mở miệng, nhưng sau một khắc, toàn thân gã trực tiếp hiện lên màu xanh đen, âm thanh ô ô che mất yết hầu, lảo đảo ngã xuống đất, co quắp vài cái, khí tuyệt bỏ mình.

Lưới nước chằng chịt bao trùm qua đây, tách rời thân thể của gã, đồng thời cũng tách rời thi thể lúc trước ở bốn phía.

Trong đó, cái tên dị tộc mập mạp bị cắt yết hầu kia rõ ràng đã chết, nhưng khi màn lưới nước phủ qua liền phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, từ trong thân thể bay ra một cái tồn tại giống như tiểu quỷ, hiển nhiên thân là dị tộc, có quá nhiều người có phương thức bảo vệ tính mạng không thể biết được.

Không biết gã triển khai thủ đoạn gì, thân thể biến hình thành dài và nhỏ, nhanh chóng chui ra khỏi lưới nước chằng chịt, mắt thấy sẽ bỏ chạy.

Hứa Thanh không đuổi theo, lạnh lùng ngóng nhìn, đáy lòng đếm thầm.

“Một, hai, ba…”

Trong nháy mắt tiếp theo, tiểu quỷ này giống như tu sĩ, thân thể mãnh liệt run rẩy, chợt quay lại nhìn Hứa Thanh.

“Tha ta…”

Gã chỉ tới kịp nói ra hai chữ này, thân thể trong nháy mắt bắt đầu tan rã, thứ bị hòa tan đầu tiên chính là đầu lưỡi.

Tuy đã mất đi đầu lưỡi, nhưng đau nhức kịch liệt vẫn đưa tới tiếng kêu gào thê lương bi thảm. Trong thời khắc này tiếng kêu thảm phá vỡ bầu trời, thậm chí đè xuống những tiếng nổ vang do đấu pháp ở ba phương hướng khác.

Khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người nhao nhao bị thu hút tới đây.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, tên tiểu nhân này kêu gào thảm thiết trên mặt đất, đau khổ lăn qua lăn lại, cuối cùng thân thể tươi sống bị hòa tan, thành máu loãng đầy đất, đến chết cũng không nói nên lời nào.

Tiếng hít sâu từ bốn phương truyền đến, sau đó nhanh chóng thu liễm, hầu như tất cả mọi người đều trước tiên lấy ra thuốc giải độc, lập tức ăn.

Chỉ có lão đầu khách sạn kia là rất thong dong.

Trên thực tế, vào ngày hôm qua khi Hứa Thanh đến, lão cũng đã bắt đầu uống thuốc giải độc rồi, dù sao lão cũng đã từng gặp qua độc của Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không để trong lòng cử động của chúng tu sĩ ở bốn phía, bình tĩnh thu hồi dao găm và que sắt, lại nhặt từng cái túi da của những người này lên, sau cùng về lại trên tán cây của mình, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu hành.

Có lẽ do hòn đảo này là phần lưng của một con hải tích vô cùng khổng lồ, cho nên cũng nồng đậm linh năng và dị chất.

Đối với tu sĩ khác mà nói, có thể trường kỳ hoạt động mạnh ở trên biển, tự nhiên cũng thích ứng đối với hoàn cảnh như vậy, tự có phương pháp tu hành có thể chuyển hóa và chia lìa dị chất của mình, nhưng thường thường khi bọn họ ra ngoài được một đoạn thời gian, cũng phải đi về trên bờ để lấy đan dược hoặc là dùng những phương pháp khác để khu trừ bộ phận dị chất của bản thân.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn không có cái nhu cầu này, cho nên hắn chưa bao giờ băn khoăn về tu hành, mà khí tức biển cấm nơi đây cũng có trợ giúp với việc tu luyện Hóa Hải Kinh của hắn.

Giờ phút này Hứa Thanh đang tu hành, mặc dù hai mắt khép kín, nhưng bốn phía lại không có bất kỳ người nào còn dám đánh chủ ý vào trên người hắn, phần lớn là tránh đi xa xa, sợ trúng độc.

Những màn giao thủ bên cạnh cũng lộ rõ ra bị ảnh hưởng, dần dần kết thúc chém giết.

Chương 216: Đêm, độc (2)

Cứ như vậy, qua một đêm.

Trên bầu trời, bình minh cắn nát màn đêm, mang vết máu lưu lại phía chân trời, vết máu này chậm rãi chảy xuôi, càng lúc càng mờ nhạt, cho đến khi lan tràn toàn bộ bầu trời.

Trời, đã sáng.

Bốn phía thung lũng, người dị tộc độc hành hôm qua cướp được da hải tích vẫn còn, bên người còn nhiều hơn một vị, hình như bọn họ đạt thành một ước định nào đó.

Nhiều hơn một người, chính là người tu sĩ áo tơi hôm qua ra tay tranh đoạt cùng Hứa Thanh.

Về phần một phương khác, một phương đã từng có bốn năm người tu sĩ tạo thành quần thể, hiển nhiên đã không có giữ lại được da của hải tích, đã trở thành thi thể, bị đại hán Tượng Tị mang theo bảy tám người thay thế.

Chỉ có Hứa Thanh và lão đầu đường Bản Tuyền, hết thảy đều như thường.

Nhưng chỗ khác biệt chính là, mặt đất bốn phía quanh Hứa Thanh tràn đầy thịt nát, mà người sau… Nửa cỗ thi thể cũng không có.

Hứa Thanh quét mắt qua con đại xà bên người lão đầu, sau khi đối phương phát hiện cũng lập tức nhìn tới hắn, liên tiếp gật đầu, giống như đang chào hỏi.

Hứa Thanh cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, thu hồi ánh mắt rồi tiếp tục nhắm mắt đả tọa.

Lão đầu đường Bản Tuyền ở sau mỏm đá, đá một phát vào đại xà bên người, hừ một tiếng.

“Nhìn thấy không, người ta không thèm để ý tới ngươi, cho nên ngươi cũng đừng cứ suốt ngày nghĩ đến tiểu tử kia nữa, trên thế giới này chỉ có ta mới là thân nhân duy nhất của ngươi.”

“Ọt ọt ọt ọt.”

Đại xà có chút ủy khuất, trông mong nhìn qua Hứa Thanh ở xa xa, thần sắc dần dần buồn bã, một màn này bị lão đầu thấy, vì vậy thở dài.

“Tại sao lại muốn khóc rồi, ngươi nha, tiểu tử kia cũng không hiểu tiếng rắn, cho nên hắn mới không để ý ngươi…” Nói xong, lão đầu cũng có chút hối hận, mà ánh mắt đại xà thoáng cái lại sáng lên.

“Đúng là con gái lớn không dùng được, con rắn ngốc cũng bất trung lưu.”

Lão đầu bất đắc dĩ, đáy lòng cân nhắc xem có nên tìm một cơ hội giết Hứa Thanh luôn ở chỗ này hay không, nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ tàn nhẫn của đối phương, lão vẫn là bỏ đi ý nghĩ này.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, rất nhanh 10 ngày trôi qua.

Trong 10 ngày, trên dãy núi có tu sĩ rời đi, cũng có tu sĩ đi đến, thời điểm nhiều thì tu sĩ bốn phía thung lũng đạt trọn vẹn trên trăm, thời điểm ít cũng có vài chục.

Có rất nhiều người độc hành, cũng có rất nhiều hải tặc, cũng có rất nhiều những dị tộc của những hòn đảo khác, mà giết chóc cùng tranh đoạt, cũng bởi vì những tu sĩ mới tới mà không ngừng xuất hiện.

Hải tích cũng đã xuất hiện ba lượt nữa, mỗi một lần đều là một trận giết chóc tranh đoạt, Hứa Thanh ra tay tàn nhẫn quyết đoán, chẳng những tranh đoạt được một chút da hải tích, huống chi toàn bộ người bị hắn chém giết, cũng đang chồng chất ở chỗ ngồi của hắn.

Từ xa nhìn lại, cái cây đại thụ kia hình như cũng đều bị nhuộm thành màu huyết sắc, nhìn thấy mà giật mình.

Mà khi Hứa Thanh không ngừng tích lũy và hình thành chấn nhiếp, đối với những người khác mà nói, chỗ của Hứa Thanh bây giờ giống như đã hình thành một khu vực cấm vậy.

Người như Hứa Thanh cũng có mấy vị, vô luận là lão đầu đường Bản Tuyền, hay là vị tu sĩ áo tơi giao thủ cùng Hứa Thanh và đồng bạn của gã, hay là vị đại hán Tượng Tị kia, bọn họ đều có thể giữ lại thu hoạch của bản thân, vả lại cũng không lựa chọn rời đi, hình như đang đợi cái gì.

Điểm này, Hứa Thanh cũng đã phát hiện, cho nên hắn cũng không rời khỏi, mà lặng lẽ đợi và tu hành trong 10 ngày này.

Linh năng nơi đây rất mạnh, dị chất nồng đậm, nhất là loại hoàn cảnh phải tập trung tinh thần cao độ như này, khiến cho hắn giống như trở về với lúc làm thập hoang giả ở rừng rậm trong cấm khu, tốc độ tu luyện rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Bây giờ hắn cũng đã cách Hóa Hải Kinh tầng thứ chín không xa.

“Nhiều nhất ba ngày, có lẽ ta có thể đột phá.”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, tiếp tục đả tọa thổ nạp, linh năng nhè nhẹ từ bát phương tràn vào, chui vào trong cơ thể của hắn, bồi dưỡng toàn thân hắn, đồng thời cũng dung nhập dị chất vào bên trong cái bóng của hắn, khiến cho linh hải đã đạt tới 87 trượng trong cơ thể Hứa Thanh không ngừng mở rộng.

88 trượng, 89 trượng…

Hai ngày trôi qua, vào buổi trưa ngày thứ ba, linh hải trong cơ thể Hứa Thanh chấn động, đã đạt đến gần vô hạn 90 trượng. Một khi đến 90 trượng, liền đại biểu Hóa Hải Kinh của hắn bước vào tầng thứ chín.

Mà khi đệ tử tu hành công pháp Thất Huyết Đồng đến tầng thứ chín, trên cơ bản có thể quét ngang phần lớn người cùng cảnh của các tông môn khác ở Nam Hoàng Châu, nếu gặp một tu sĩ Trúc Cơ của tiểu tông môn có công pháp thấp kém, cũng có thể thử đánh một trận.

Lại càng không cần phải nói bản thân Hứa Thanh còn có Hải Sơn Quyết luyện thể, cũng đạt tới trình độ trước đó chưa từng có, tạo thành hư ảnh của Bạt vô cùng kinh khủng, có thể nói… một khi Hóa Hải Kinh đột phá, chiến lực Hứa Thanh sẽ lần nữa bộc phát.

Lúc đó, hắn sẽ là tồn tại có chiến lực siêu việt Ngưng Khí, hoàn toàn có thể xem như một cường giả Trúc Cơ, loại Trúc Cơ của môn phái nhỏ như lão tổ Kim Cương Tông, Hứa Thanh có nắm chắc vô luận là trên biển hay là trên lục địa, sau một phen giao thủ thì mình nhất định có thể áp chế đối phương, về phần chém giết, có lẽ sẽ nếu hao phí thêm một ít thời gian, cũng nhất định có thể làm được.

“Đêm nay, có thể đột phá!” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra chờ mong, đang muốn tiếp tục tu hành, nhưng vào lúc này, dưới núi bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng rít dày đặc.

Người còn chưa tới, nhưng từng đợt khí tức lạnh lùng hung tàn đã sớm tràn tới, bao phủ toàn bộ thung lũng, khiến cho thần sắc của tất cả mọi người ở nơi đây đều nhao nhao biến hóa, quay lại nhìn về dưới núi.

Thứ đến… Không phải hải tích, mà là một đám tu sĩ!

Một đám người quần áo lộn xộn với khí tức hung tàn, sát ý cực lớn, dữ tợn không kiêng nể gì cả.

Tổng cộng 16 vị, bên trong từng người đều tản mát ra chấn động tu vi cường hãn, trên người mỗi người đều có sát khí rất nặng, nhìn qua cũng đủ để cho người ta thấy mà giật mình.

“Hải Quỷ!”

“Là tổ chức Hải Quỷ!”

“Đáng chết, tại sao bọn họ lại tới nơi này!!”

Tiếng kinh hô lập tức truyền ra từ bốn phía quanh thung lũng.

Chương 217: Quy tắc của Hứa Thanh (1)

Trong mắt Hứa Thanh ẩn chứa u mang.

Hắn cũng không xa lạ gì tổ chức Hải Quỷ này.

Lúc hắn thiếu linh thạch đã đánh chết rất nhiều tội phạm truy nã ở Thất Huyết Đồng, bên trong cũng có Tôn Đức Vượng của tổ chức Hải Quỷ.

Đối phương vào sòng bạc mà Triệu Trung Hằng mở: Còn thua bên trong sòng bài không còn một xu, làm hại Hứa Thanh sau khi chém giết, ngoại trừ đầu người được treo giải thưởng thì không còn thu hoạch được cái gì khác.

Cũng vào lúc đó, Hứa Thanh đã biết được ở trên biển cấm có rất nhiều tổ chức hải tặc, thành viên bọn chúng thường thường đều là người bị khu trừ của từng tông, từng đảo, từng bộ tộc.

Phần lớn là đi tới bước đường cùng nên gia nhập tổ chức hải tặc, hoạt động mạnh trên biển cấm.

Bên trong những tổ chức hải tặc cỡ lớn có một cái chính là Hải Quỷ.

Mà giờ khắc này, hơn 10 thân ảnh dưới núi đi tới nơi đây, bất kỳ một người nào trong nhóm đó, chấn động tu vi đều như Tôn Đức Vượng, thậm chí còn có bốn vị rõ ràng còn siêu việt hơn.

Bọn họ cho Hứa Thanh có một cảm giác, đó là cảm giác của Ngưng Khí đại viên mãn.

Thực tế bọn họ đều là hạng người sinh tồn trên mũi đao, cho nên sát khí rất đậm, còn mãnh liệt hơn nhiều so với những người mà Hứa Thanh đã chứng kiến ở doanh địa thập hoang giả.

Ánh mắt Hứa Thanh hơi nheo lại, ngóng nhìn 16 đạo thân ảnh của tổ chức Hải Quỷ, nhìn bọn họ nhanh chóng tiếp cận, cho đến khi bọn họ đến thung lũng, một cỗ uy hiếp từ trên toàn bộ tu sĩ tràn ra.

Hiển nhiên danh tiếng cùng sự cường hãn của tổ chức Hải Quỷ khiến cho mọi người ở thời điểm này theo bản năng xuất hiện sự bài xích.

Nhưng đối với tổ chức Hải Quỷ mà nói, hình như bọn chúng không thèm để ý chút nào với những tu sĩ này, phần lớn biểu cảm của mỗi tên hải tặc đều âm lãnh, cũng có một vài tên chẳng muốn che giấu ác ý và lộ ra nụ cười lạnh.

Dù là chỗ Hứa Thanh và lão đầu đường Bản Tuyền, bọn chúng cũng dùng thái độ âm lãnh quét qua.

Dường như tất cả mọi người ở nơi đây, đều không đáng được bọn chúng nhìn lại lần nữa.

Nhưng bọn chúng cũng không lập tức động thủ, mà tìm một chỗ khu vực nhao nhao khoanh chân ngồi xuống, sau đó một người trong bọn chúng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chung quanh, chậm rãi mở miệng.

“Các ngươi có thể lăn, nếu không cút, như vậy từ giờ trở đi, những cái da hải tích về sau, các ngươi chỉ có thể nhìn chứ không thể đoạt, nếu không… Chết.”

Thanh âm mang theo nồng đậm sát cơ, tràn ngập bốn phương, tất cả mọi người trầm mặc.

Một màn này để cho Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn đã suy đoán được một chút từ trên người của những người khác, còn kết hợp với đám Hải Quỷ vừa đến, hắn đã ý thức được, tiếp theo sẽ phát sinh một chút sự tình đặc biệt ở trên đảo Hải Tích này.

“Có nên rời đi trước hay không?”

Hứa Thanh trầm ngâm, cảm thụ một trong chấn động tu vi trong hạ thể, sau đó trong mắt hắn đã có quyết định, trực tiếp đứng lên không có chút nào dừng lại, xoay người rời đi.

Tốc độ cực nhanh, hầu như nháy mắt liền đã đi ra xa xa.

Hứa Thanh rời khỏi khiến cho chúng tu sĩ bốn phía nhao nhao liếc mắt, lão đầu đường Bản Tuyền cũng rất là kinh ngạc.

“Tiểu tử này thật sự rời đi?”

Cũng có không ít tu sĩ của tổ chức Hải Quỷ đưa mắt nhìn bóng lưng Hứa Thanh, nhưng đều không để ý.

Cứ như vậy, Hứa Thanh triển khai tốc độ cao nhất rời núi, không có chút nào dừng lại bước vào rừng rậm, cho đến gần nửa canh giờ sau, thân ảnh của hắn xuất hiện ở bên cạnh bãi cát trên bờ.

Ở nơi này, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, phất tay đưa Pháp Chu hiện ra trên biển, sau đó thân thể nhảy lên, đạp trên Pháp Chu.

Trong một cái chớp mắt khi đi vào trong Pháp Chu, Hứa Thanh thở sâu rồi khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, lớp phòng hộ của Pháp Chu lập tức ông ông hiện ra, mặt biển cuộn mình, hắn dùng pháp thuật biến ra Xà Cảnh Long, tuần tra qua lại ở dưới đáy biển, cảnh giác bát phương.

Làm xong hết những thứ này, Hứa Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn đảo Hải Tích, trong mắt có tinh mang lóe lên.

Sự cảnh giác và nhạy bén của hắn không bởi vì thu hoạch thuận lợi trên đảo mà giảm bớt đi, cũng chưa từng bởi vì tu vi tăng lên và sự cường đại của mình mà suy giảm, tính cách của hắn trước sau như một.

Cho nên khi tu vi của mình gần đột phá, hắn cũng không cuồng vọng lựa chọn ở lại ở trên đảo mà tấn cấp.

Tuy rằng làm như vậy có khả năng cũng là an toàn, vả lại phấn độc của hắn rất nhiều, có thể khiến cho người tới gần thất khiếu chảy máu mà chết, hơn nữa bản thân hắn cũng rất mạnh.

Nhưng điều này không cần thiết.

Lúc hắn ở bên trong xóm nghèo đã từng gặp một vài loại sự tình như thế này, cũng bởi vì nhất thời tự cao tự đại mà sơ sẩy, mới khiến cho người khác có thời cơ lợi dụng, ví dụ cho điều này có rất nhiều.

Tương tự với nguyên tắc an toàn khi tiêu diệt đi hết thảy những thứ có thể uy hiếp đến sinh mệnh của bản thân, Hứa Thanh cũng sẽ không tạo ra cơ hội để cho người khác ra tay xuất thủ với mình.

Đây là quy luật sinh sống ở loạn thế.

Có người bởi vì bản thân cường đại, đã chậm rãi quên lãng mất điểm này, nhưng Hứa Thanh từ nhỏ đã khắc ghi điều này vào từng khớp xương trong da thịt, cho nên hắn sẽ không quên.

Bây giờ, khi ở trong hoàn cảnh an toàn, Hứa Thanh chậm rãi nhắm mắt lại, tu vi trong cơ thể ầm ầm bộc phát, bắt đầu đột phá.

Cùng lúc đó, bên cạnh thung lũng trên đỉnh núi của đảo Hải Tích, theo Hứa Thanh rời đi, độc nơi đây cũng ít đi một chút, khiến cho đáy lòng của rất nhiều tu sĩ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng tổ chức Hải Quỷ đã đến, lời nói cũng nồng đậm uy hiếp, khiến cho đáy lòng của toàn bộ tán tu nơi đây cũng có áp lực, nhưng hình như không cam lòng cứ như vậy rời đi, vì vậy mỗi một vị đều đang do dự lựa chọn.

Cũng có một chút, sau khi do dự cũng lựa chọn rời khỏi.

Rất nhanh, hoàng hôn phủ xuống.

Dưới ánh nắng chiều hạ xuống, bầu trời ở giữa biển nơi xa, chớp mắt có sương mù chậm rãi xuất hiện.

Màn sương mù này mỏng manh nhưng tràn ngập bát phương, tựa như có một vị Thần Linh không nhìn thấy đang thổ nạp khí tức bản thân, lượn lờ phía trên biển cấm, cuộn mình phân tán ra bốn phía.

Đối với biển cấm mà nói, sương mù cũng không phải là thứ ít thấy, cho nên coi như là có người phát hiện cũng sẽ không quá để vào trong lòng, cho đến khi một cỗ khí tức chấn động kinh người, bỗng nhiên truyền ra từ phía mặt biển, lúc này mới khiến cho không ít tu sĩ ngẩng đầu nhanh chóng nhìn lại.

Trong ánh mắt của đám tu sĩ, linh năng tràn ra ở chỗ bờ biển trong nháy mắt càng lan ra chấn động mạnh hơn, ầm ầm bộc phát.

Chương 218: Quy tắc của Hứa Thanh (2)

Vô cùng vô tận linh năng, trong một cái chớp mắt từ bát phương cuồn cuộn lao về phía một chiếc Pháp Chu ở trên mặt biển.

Phạm vi vô cùng lớn, trong chớp mắt liền bao trùm trọn vẹn hơn 60 trượng, vả lại vẫn còn đang tiếp tục mở rộng, nháy mắt đã đến 89 trượng.

Nhưng như vậy cũng không kết thúc, càng là bởi vì linh năng đột nhiên tràn vào, lấy Pháp Chu của Hứa Thanh trên mặt biển làm trung tâm, trực tiếp liền tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Vòng xoáy nổ vang khiến nước biển cuộn mình, như là đèn sáng trong đêm tối, hấp dẫn đông đảo sự chú ý của mọi người trên từng dãy núi của đảo Hải Tích.

Từng ánh mắt nhao nhao ngưng tụ đến, tiếng hít sâu xuất hiện trên từng dãy núi.

“Vậy mà đột phá ở nơi này?”

“Cảm giác đột phát này... Có chút mạnh!”

Về phần tu sĩ ở thung lũng, vô luận là tán tu hay là Hải Quỷ, giờ phút này cũng đều nhao nhao giật mình, nhìn chằm chằm vòng xoáy ở mặt biển xa xa, tâm thần từng người đều chấn động.

“Chính là tên đệ tử Thất Huyết Đồng rời đi lúc trước!”

“Tu vi của hắn đột phá!”

Nghị luận của chúng tu sĩ thì Hứa Thanh không nghe được, giờ phút này toàn thân hắn đang chấn động ở trong vòng xoáy bên trong Pháp Chu, linh hải trong cơ thể cũng tương tự như vòng xoáy bên ngoài, đều là 89 trượng.

Dường như trong cơ thể của hắn, có một tầng thế giới khác, vào thời khắc này liền xuất hiện trùng lập cùng với thế giới bên ngoài thân thể.

Trong sự trùng lặp này, thân thể Hứa Thanh càng chấn động cường liệt hơn, toàn thân tràn ra ánh sáng tím chói mắt, hô hấp cũng dồn dập lên, theo tu vi vận hành, lúc này linh hải trong cơ thể hắn đã đột phá một trượng sau cùng, nháy mắt đạt đến 90 trượng, vòng xoáy bên ngoài cũng chợt bành trướng một chút, đạt đến 90 trượng.

Nội hải cùng hải ngoại, vào thời khắc này cùng đồng bộ, hóa thành tiếng sấm sét nổ vang, không ngừng bộc phát trong đầu Hứa Thanh.

Oanh oanh oanh!

Hóa Hải Kinh tầng thứ tám đột phá, bước vào tầng thứ chín!

Nhưng cũng không kết thúc!

Trong lúc bộc phát, vòng xoáy linh hải hình thành chung quanh hắn lần nữa bành trướng, phạm vi lại một lần nữa mở rộng, 91 trượng, 92 trượng, 93 trượng…

Vòng xoáy bên ngoài mở rộng, dẫn dắt linh hải trong cơ thể hắn tương tự tản ra, tương tự tăng lên.

Một màn này, lúc trước Hứa Thanh tu hành không hề gặp phải, đây là bởi vì giờ phút này hắn đang đột phá ở bên trong biển cấm, khác biệt với lúc còn ở chỗ bến cảng, linh năng ở nơi đây nồng đậm hơn hơn nhiều so với bến cảng.

Giờ phút này, phạm vi vẫn còn khuếch trương.

94 trượng, 95 trượng, 96 trượng…

Cho đến khi vòng xoáy bên ngoài đạt đến phạm vi 97 trượng, linh hải trong cơ thể Hứa Thanh đồng dạng bộc phát giống như vòng xoáy bên ngoài, đồng bộ đến phạm vi 97 trượng, trong thời gian ngắn, một cỗ chấn động Ngưng Khí tầng chín triệt để bộc phát ra từ trên người của hắn.

Phạm vi 97 trượng trên mặt biển kia lập tức bị ảnh hưởng, lập tức cuộn mình, dấy lên thật cao.

Từ xa xa nhìn tới liền thấy mà giật mình.

Ánh mắt Hứa Thanh cũng vào thời khắc này, bỗng nhiên mở ra.

Ánh sáng màu tím kéo dài mấy hơi thở ở bên trong con ngươi của hắn, vừa muốn ảm đạm, thì một cỗ chấn động càng mạnh hơn từ trên người Hứa Thanh lại một lần tràn ra.

Hư ảnh của Bạt biến ảo phía sau lưng của hắn, mang theo vẻ cuồng bạo và hung tàn như lệ quỷ, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét, khiến cho gần trăm trượng của bốn phía mặt biển mãnh liệt cuộn mình, trong nháy mắt lại xuất hiện dấu hiệu muốn thiêu đốt.

Hóa thành biển lửa.

Vào lúc tiếng gào thét này truyền khắp bốn phương, hư ảnh của Bạt phía sau Hứa Thanh dường như đang nuốt một thứ gì đó vậy, dùng sức khẽ hút, vòng xoáy biển lửa 97 trượng lập tức lao thẳng đến cái miệng lớn của Bạt.

Trong thời gian ngắn đã bị nó nuốt toàn bộ vào trong miệng.

Mà theo nó nuốt vào, thân thể của Bạt cũng kịch liệt rung động lắc lư, dưới làn da khô nứt lập lòe hồng mang, không ngừng bốc cháy, tựa như bên trong tràn đầy nham thạch nóng chảy, nhìn thấy mà giật mình.

Cuối cùng có tia sáng tản ra, hình thành ánh sáng chói mắt, bao phủ bốn phương, một cỗ hỏa diễm nồng đậm cũng đồng thời ầm ầm bay lên ngoài thân thể Hứa Thanh!

Đây không phải là chuyển hóa giữa nước và lửa quỷ, đây là giao hòa giữa nước và ngọn lửa kỳ dị, bởi vì trong ngọn lửa này, còn hình thành khí tức nước chảy của biển cấm!

Cho đến giờ phút này, Hứa Thanh mới chính thức hoàn thành đột phá.

Ánh sáng tím trong mắt hắn tan biến, thân ảnh của hắn chậm rãi đứng lên, sừng sững đứng trên Pháp Chu, khí tức rất mạnh, ánh mắt sắc bén, khiến cho toàn bộ những người trên đảo Hải Tích, trong một cái chớp mắt đều hung hăng chấn động tâm thần.

Nhất là tu sĩ bốn phía ở thung lũng trên đỉnh núi cao nhất của hòn đảo, từng người đều như vậy, bọn họ nhao nhao hô hấp dồn dập như lâm đại địch.

Thật sự là Hứa Thanh đột phá quá kinh người, điều này tạo cho bọn họ áp lực thực lớn, nhất là những tu sĩ lúc trước đã từng thấy Hứa Thanh xuất thủ, trong nội tâm càng hoảng sợ hơn.

Nên biết rằng nguyên bản Hứa Thanh cũng đã rất cường hãn rồi, mà giờ khắc này lại đột phá, bọn họ có thể tưởng tượng, có nhân vật như vậy tồn tại, thu hoạch lần này của mọi người sợ là sẽ trở nên cực ít.

Ánh mắt của lão đầu đường Bản Tuyền cũng trợn to, ngẩn ngơ, bỗng nhiên nói nhỏ với đại xà bên người.

“Hay là, ngươi đi câu dẫn tên tiểu tử này một chút? Ta nghĩ rằng tiểu tử này có chút không đơn giản nha, rõ ràng là Ngưng Khí tầng chín làm sao lại cho ta cảm giác còn mạnh hơn cả tu sĩ Trúc Cơ ấy chứ!”

Trong khi mọi người ở đây đang ngóng nhìn, tiếng hít thở của bọn họ lập tức trì trệ, bởi vì… Bọn họ từ xa xa thấy Hứa Thanh đang ở trên biển, giờ phút này đang nhảy xuống phía dưới, lần nữa bước lên hòn đảo, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt qua lúc trước, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, lại trở về!

Thời gian chưa tới một nén nhang, thân ảnh Hứa Thanh liền mang theo luồng khí tức cuồng bạo, bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài thung lũng.

Hắn bỏ qua mọi người, mặt không cảm xúc trở lại trên tán cây đã từng đặt chân, tương tự như lúc trước, khoanh chân ngồi xuống.

Nhưng lúc này đây, thân ảnh của hắn đã đưa tới toàn bộ tu sĩ tổ chức Hải Quỷ coi trọng, ánh mắt của bọn họ nhao nhao ngưng trọng, trong mắt mơ hồ sinh ra sự kiêng kị.

Thực lực bộc lộ rõ ràng, tuy có lợi có hại, nhưng trong hoàn cảnh bây giờ, rõ ràng lợi lớn hơn hại.

Hứa Thanh đang dùng hành động nói với Hải Quỷ, đừng đến chọc ta.

Đối với ta, câu tuyên bố cấm người khác ra tay tranh đoạt da hải tích kia của các ngươi… Không có hiệu quả.

Chương 219: Quan hệ minh hữu không thể phá vỡ (1)

Có mấy lời không cần phải mở miệng, chỉ cần dùng hành động cũng có thể đại biểu lập trường rồi.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên tán cây, hắn lúc này và lúc trước khi đi vào, vô luận là động tác hay vẻ mặt đều không có chút nào khác biệt, nhưng chúng tu sĩ ở bốn phía quanh thung lũng đều biết hắn lúc này và lúc trước đã cách biệt một trời một vực.

Đã từng kiêng kị, càng thêm kiêng kị.

Đã từng bỏ qua, giờ phút này cũng trở lên coi trọng đến cực hạn.

Tất cả những thứ này khiến cho bầu không khí của toàn bộ thung lũng trở lên càng ngày càng áp lực, cho đến lúc tới đêm khuya, theo tiếng nổ vang truyền ra dưới núi, hai đầu hải tích có thể so với Ngưng Khí tầng tám tập tễnh đến, mới khiến cho không khí có sự cải biến.

Sự xuất hiện của bọn nó đưa tới ánh mắt của chúng tu sĩ nơi này, nhưng mãi cho đến khi hải tích bò vào bên trong thung lũng, tới khi bọn chúng gào thét hoàn thành lột da, bọn họ cũng không dám ra tay tranh đoạt, chỉ có thể nhìn năm người tổ chức Hải Quỷ đi vào thung lũng, như muốn đi thu thập da hải tích.

Chỉ có Hứa Thanh không như vậy.

Hứa Thanh mở mắt ra, trong chớp mắt khi hai đầu hải tích hoàn thành lột ra, đứng lên.

Hắn đứng dậy, lập tức liền khiến cho ánh mắt mọi người bốn phía hội tụ tới.

Không thèm để trong lòng những ánh mắt đang chiếu lên trên người này, Hứa Thanh bình tĩnh nhảy xuống tán cây, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, tốc độ cực nhanh lao thẳng đến thung lũng.

Coi như là bên trong thung lũng giờ phút này tu sĩ của tổ chức

Hải Quỷ, nhưng Hứa Thanh cũng không liếc mắt nhìn, lao thẳng đến một bộ da hải tích, giờ phút này bên cạnh tấm da hải tích còn có một tu sĩ dị tộc của tổ chức Hải Quỷ, gã mắt thấy Hứa Thanh đã đến, sắc mặt trầm xuống.

Ánh mắt chớp động, gã bỗng nhiên giơ tay phải lên, móng tay lập tức nhanh chóng dài ra, tựa như lưỡi dao sắc bén, chợt vung về phía Hứa Thanh.

“Vị bằng hữu kia, tấm da hải tích này là Hải…”

Nhưng lời của tên tu sĩ dị tộc này vừa ra, không đợi nói xong hết câu, Hứa Thanh đã giơ tay lên một phát bắt được bàn tay đang vung tới của đối phương, đột nhiên kéo một cái về phía mình, thân thể thuận thế tiến lên, đầu gối hung hăng thúc vào ngực tên tu sĩ dị tộc này.

Thanh âm ken két truyền khắp bốn phương, ngực tên tu sĩ dị tộc này lập tức lõm xuống, từng khe hở nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, cuối cùng oanh một chút, chia năm xẻ bảy, tan vỡ trên đất.

Chỉ là thứ tan vỡ không phải máu thịt, mà là một khúc gỗ.

Bất ngờ là tên tu sĩ dị tộc này không phải chân nhân, mà là một con rối.

Sắc mặt của tu sĩ tổ chức Hải Quỷ trong thung lung nhao nhao biến hóa, trong khi bọn họ nổi lên cảnh giác, Hứa Thanh đã lấy đi một bộ da hải tích, sau đó lạnh nhạt nhìn bọn họ.

Giờ phút này cách đó không xa, toàn bộ tu sĩ tổ chức Hải Quỷ đang khoanh chân đều nhao nhao đứng lên, kiêng kị, đồng thời cũng tràn ngập vẻ hung tàn.

Song phương nhìn nhau một lát.

Một đại hán khôi ngô để trần ở vị trí trung tâm của tổ chức Hải Quỷ, máu thịt ở trước ngực giờ phút này bỗng nhiên nhúc nhích, hiện ra một gương mặt dữ tợn.

Khuôn mặt này tựa như đứa trẻ mới sinh vậy, mặc dù tràn ngập nếp uốn, nhưng mơ hồ có sinh cơ dạt dào, ánh mắt còn là màu đỏ, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Vị bằng hữu kia, ngươi hủy món đồ chơi của ta, nhưng cái này cũng không coi vào đâu, hải tích nơi đây... Hải Quỷ ta muốn một nửa, không quá phận chứ?"

Hứa Thanh liếc mắt nhìn khuôn mặt này, không nói chuyện, cầm lấy bộ da hải tích mà mình thu được, quay người về chỗ tán cây, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục đả tọa.

Mục đích của hắn rất rõ ràng, lần này đã đến đảo Hải Tích là vì bộ da hải tích chứ không phải giết người, đương nhiên nếu như trong quá trình thu hoạch da hải tích nếu như có trở ngại nào ngăn trở, vậy thì lại khác rồi.

Mặt khác hắn cũng không tham lam quá phận.

Hứa Thanh rất rõ ràng, trạng thái bây giờ của nơi này thật ra đang rất có lợi cho mình, dẫu sao đám Hải Quỷ chấn nhiếp người bên ngoài, khiến cho đám tán tu không dám tranh đoạt, như vậy mình sẽ thu hoạch được nhiều hơn nữa.

Mặc dù bản thân hắn đầy đủ chiến lực, nhưng những người này thời khắc đều vùng vẫy bên trong sinh tử, nhất định cũng có một chút đòn sát thủ, cho nên không cần thiết giết chóc, Hứa Thanh cảm thấy không có ý nghĩa.

Nếu như có thể đạt tới mục đích, hắn tự nhiên đồng ý kiến giải của đối phương.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi, ba ngày qua đi.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh lại ra tay một lần, không có bất kỳ khó khăn trắc trở nào, trực tiếp cầm đi một nửa da hải tích, nhưng đáy lòng của hắn lại thủy chung tồn tại nghi kỵ đối với nguyên nhân tổ chức Hải Quỷ đến nơi đây, cũng đồng dạng nghi kỵ với nguyên nhân mà những tu sĩ khác ở nơi này đến bây giờ còn chưa đi.

Cái nghi kị này, đạt tới độ cao nhất định trong lòng Hứa Thanh vào trong đêm của ngày thứ ba, khi ở trên mặt biển xa xa lúc này bỗng xuất hiện một con thuyền cực lớn, mục tiêu hình như chính là đảo Hải Tích.

Con thuyền này to 100 trượng, toàn thân đen nhánh, phong cách không hề giống với Pháp Chu của Thất Huyết Đồng, hình dạng của nó càng giống như là lá phong diệp hơn, kỳ dị nhất là khi chú ý đến trên con thuyền này, sẽ khiến cho người ta không nhịn được phát lạnh trong đáy lòng, dường như bên trong con thuyền cất giấu quỷ dị trong cấm khu vậy.

Mà hết thảy nguyên nhân này, có lẽ là do nước sơn của con thuyền đó.

Màu sắc đen nhánh này cũng không phải là thiên nhiên, mà là vết máu nào đó được bôi lên, chính là vết máu này tạo cho Hứa Thanh một loại cảm giác quỷ dị.

“Ly Đồ Giáo!”

“Vậy mà bọn họ cũng tới!”

Vị trí thung lũng khiến cho người ở nơi này có thể thấy toàn diện biển khơi, giờ phút này Hứa Thanh cũng tương tự mọi người, cũng chú ý tới con thuyền màu đen đang gấp rút đi tới này, lập tức có người thấp giọng kinh hô, trong ngôn từ mang theo sự kiêng kị thật sâu.

Thần sắc của hơn mười tu sĩ tổ chức Hải Quỷ cũng đều trở lên ngưng trọng, thấp giọng nói chuyện với nhau, như lâm đại địch.

Chương 220: Quan hệ minh hữu không thể phá vỡ (2)

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn cũng không phải rất lạ lẫm đối với Ly Đồ Giáo.

Ca ca của tiểu cô nương ở doanh địa thập hoang giả, chính là đội trưởng Đội Chấp Pháp của Ly Đồ Giáo, mà nàng cũng được người ca ca kia dẫn đi.

Lúc ấy ở ngoài tiệm tạp hóa hắn cũng chợt nghe có thập hoang giả nghị luận về Ly Đồ Giáo, bên trong ngôn từ đều biểu đạt ra đối phương là một đám người điên.

Cho đến khi hắn bái nhập Thất Huyết Đồng, lúc đọc tài liệu của Bộ Hung ti, Hứa Thanh coi như cũng hiểu được một chút đối với Ly Đồ Giáo.

Ly Đồ Giáo là một trong bốn cỗ thế lực lớn nhất Nam Hoàng Châu, có thể nói là đặt song song cùng với Tử Thổ, Thất Huyết Đồng cùng với Chân Lý, chủ trương bên trong giáo phái này là đi theo người đã từng là Chúa Tể Cổ Hoàng, rời xa cái mảnh mạt thổ này.

Giáo lí của bọn họ không ngừng tuyên bố Chúa Tể Cổ Hoàng đã sáng lập ra các loại thánh địa, tràn đầy tốt đẹp, không có nạn đói, không có rét lạnh, cũng không có giết chóc, linh năng lại tinh khiết.

Mà trong tương lai một ngày nào đó, thánh địa sẽ mở cửa lớn cho thế giới mạt thổ, tiếp dẫn toàn bộ những người thờ phụng như bọn họ đi qua.

Đây là tín ngưỡng của Ly Đồ Giáo, đồng thời đối với toàn bộ những người không ủng hộ cái tín ngưỡng này, ở trong mắt Ly Đồ Giáo đều là tồn tại dị đoan, đều bị trừng phạt vả cướp đoạt quyền lợi sống.

Mà loại giáo lý cực đoan này tự nhiên cũng mang đến một đám người điên cuồng.

“Không biết nàng bây giờ ra sao.”

Hứa Thanh nhẹ nói khẽ trong lòng, hắn nhớ tới tiểu cô nương đã từng cho hắn viên kẹo kia, nhưng rất nhanh Hứa Thanh liền từ trong trí nhớ trở về, ngưng mắt nhìn con thuyền Ly Đồ Giáo từ xa trên mặt biển đang càng lúc càng tới gần.

“Đến cùng chỗ đảo Hải Tích này sẽ phát sinh cái gì?”

Nghi kị của Hứa Thanh càng ngày càng sâu, lúc này lão đầu đường Bản Tuyền ở sau mỏm đá, mắt thấy Ly Đồ Giáo đã đến, thở dài.

“Xong đời, lần này cả Hải Quỷ và Ly Đồ Giáo đều lần lượt tới đây, có lẽ cũng tương tự như ta, đều vì cùng một cái mục đích.”

Lão đầu đường Bản Tuyền vỗ trán một cái, rất là buồn rầu, lúc này đại xà ở một bên ọt ọt vào lỗ tai lão vài tiếng, lão đầu liếc mắt nhìn đại xà, trầm ngâm một lát.

“Ngươi nói có chút đạo lý.”

Nói xong, thân thể lão nhân này liền nhoáng một cái, bỗng nhiên đứng lên, đi thẳng đến chỗ tán cây của Hứa Thanh, thần sắc của đại xà phía sau lão hình như có chút hưng phấn, cấp tốc đi theo, chỉ bất quá loại hưng phấn này có rất ít người có thể nhìn nhận ra mà thôi.

Cử động này của lão lập tức khiến cho tu sĩ chung quanh thung lũng liếc mắt.

Chúng tu sĩ Hải Quỷ cũng nhìn sang, nhưng giờ phút này Ly Đồ Giáo vừa tới, cho nên bọn họ cũng không có tâm tình ngăn trở.

Vì vậy rất nhanh, trong quá trình Hứa Thanh nheo mắt nhìn chằm chằm cổ của đối phương, lão đầu đeo theo đại xà đã đến ngoài mười trượng chỗ của hắn.

“Tiểu tử, thương lượng một chút, đừng phóng độc nha, ngươi giải tán độc ở nơi đây di, ta và ngươi nói chuyện.”

Hứa Thanh nhìn lão đầu, đại khái đoán được mục đích của đối phương, vì vậy giơ tay vung lên, giống như vừa tiêu tán độc khí.

Lão đầu thấy động tác của Hứa Thanh, nhẹ nhàng thở ra, bước vào đến trong phạm vi mười trượng.

Sau khi đi vài bước, lão cẩn thận cách Hứa Thanh còn có ba trượng, ngừng lại, trầm thấp mở miệng.

“Tiểu tử, ngươi có phải đang nghi ngờ tại sao Hải Quỷ và Ly Đồ Giáo đều đến đây hay không?”

“Ta cũng không nói nhảm, trực tiếp nói cho ngươi biết đáp án. Căn cứ mùa mà suy tính, trong khoảng thời gian này, nơi đây sẽ có xác suất rất lớn xuất hiện hải tích tu vi Trúc Cơ lột da. Mà da hải tích Trúc Cơ có giá trị kinh người, Trúc Cơ sơ kỳ liền giá 2000 linh thạch, Trúc Cơ trung kỳ 5000, Trúc Cơ hậu kỳ mà nói thì ít nhất hơn vạn.”

“Lão già ta một người thế đơn lực bạc, cho nên đến tìm ngươi để hợp tác kết minh, chúng ta trở thành minh hữu không thể phá vỡ. Ta và ngươi liên thủ tranh đoạt tài nguyên lần này, phân chia 5:5, mọi người tín nhiệm đưa phía sau lưng giao cho đối phương!”

Lão đầu đường Bản Tuyền lời nói sục sôi, nhanh chóng mở miệng, nói xong nhìn Hứa Thanh, nhưng rất nhanh lão liền biến sắc, vội vàng lấy ra rất nhiều đan dược nuốt vào, chỉ vào Hứa Thanh phẫn nộ mắng lên.

“Xú tiểu tử, không phải nói không hạ độc sao!!”

“Ta không có hạ độc, là độc trước kia tràn ngập ở bên trong nơi này.” Hứa Thanh trầm tư với tin tức trong lời nói của đối phương, tùy ý giải thích một câu.

“Lau lau, vậy vừa rồi ngươi phất tay để làm gì!” Lão đầu càng giận.

“Vì ngươi kêu ta tiêu tán độc khí.” Hứa Thanh nhíu mày.

“… Vậy ngươi tiêu tán chưa?” Lão đầu trừng mắt.

“Độc của ta không cách nào bị tiêu tán.” Đáy lòng Hứa Thanh có chút không kiên nhẫn, đối phương chính là người có tên trên thẻ tre của hắn, nếu không phải lúc này thế lực hỗn loạn, không tiện ra tay, hắn cũng muốn tiêu diệt đối phương ở ngay nơi này.

Lão đầu im lặng nhìn Hứa Thanh, sau một lúc lâu thở dài một tiếng.

“Ta nghĩ rằng ta và ngươi không cách nào câu thông! Ý của ngươi là, ngươi không cách nào tiêu tán độc, nhưng vì an ủi ta, cho nên bày ra một cái động tác giả?”

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn lão đầu, không nói chuyện.

Gân xanh trên trán của lão đầu nổi lên, đại xà ở một bên nhìn thấy một màn này, nhanh chóng ọt ọt vô lỗ tai lão vài tiếng.

Lão đầu nghiến răng, lần nữa nuốt một viên đan dược, nổi giận đùng đùng nhìn Hứa Thanh.

“Kết minh, có đồng ý hay không.”

“Được.” Hứa Thanh không cần nghĩ ngợi mở miệng.

Mắt thấy Hứa Thanh đồng ý nhanh như vậy, lão đầu thở dài, đang muốn nói chuyện, nhưng vào lúc này, chiếc thuyền Ly Đồ Giáo ở xa xa dĩ nhiên đã đến bên cạnh bờ.

Từng đạo thân ảnh từ bên trong con thuyền đi ra, không sai biệt lắm có bảy tám người, bước vào rừng rậm.

Dưới ánh trăng, không thấy rõ bộ dạng của những người này, chỉ có thể nhìn thấy áo bào màu đen trên người bọn họ, ngay cả đầu và cả khuôn mặt người cũng đều bị buộc kín, sự nghiêm túc máu tanh bốc lên, tốc độ từng kẻ đều cực nhanh, sau khi bước vào rừng rậm, liền lao thẳng đến thung lũng trên dãy núi.

“Ly Đồ Giáo đều là đám điên, trên biển một mực có lời đồn, nói bọn họ bí mật nắm giữ một vài hòn đảo, giống như đang tiến hành nghiên cứu thứ quỷ dị nào đó, nhưng địa điểm có chút bí ẩn, đến bây giờ vẫn rất ít người ngoài có thể tới được đó.” Sắc mặt của lão đầu đường Bản Tuyền trở lên khó coi, âm trầm mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt nheo lại, nhìn sang.

Chương 221: Kim mang làm cho người ta điên cuồng (1)

Thời gian không lâu, theo tiếng bước chân tới gần, một đoàn người Ly Đồ Giáo đi ra khỏi rừng rậm, đã đến thung lũng trên dãy núi.

Bọn họ có tổng cộng 8 người, trên người mặc áo đen thêu mặt trời huyết sắc, màu sắc thoạt nhìn rất quỷ dị, đồng thời khí tức âm lãnh tới từ trên người bọn họ cũng đặc biệt rõ ràng.

Nhất là lúc bọn họ đi về phía trước, dưới cái mũ trùm màu đen thỉnh thoảng lộ ra ánh mắt lạnh lùng, bên trong không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào, dường như tất cả sinh mệnh nơi đây ở trong mắt của Ly Đồ Giáo đều không có ý nghĩa tồn tại.

Cái loại cảm giác lạnh lùng đối với tử vong này khiến cho những người tán tu và dị tộc bên trong thung lũng nổi lên sự đề phòng mãnh liệt, coi như là tổ chức Hải Quỷ luôn luôn lấy danh xưng là tàn nhẫn, trước mắt từng người đều trở lên vô cùng kiêng kị.

Bởi vì tàn nhẫn, cũng là một bộ phận sắc thái của nhân tính, nhưng những người của Ly Đồ Giáo này thì giống như là vô số cỗ máy móc giết chóc không có bất kỳ tình cảm gì khác.

Bọn họ đi tới, khí tức âm lãnh cũng tùy theo đó mà khuếch tán, tràn ngập toàn bộ thung lũng, không ít tán tu biến hóa sắc mặt, cuối cùng lựa chọn rời đi.

Đối với những tán tu rời khỏi, người Ly Đồ Giáo cũng không liếc mắt nhìn, sau khi bọn họ đến liền khoanh chân ngồi xuống, không hề nhúc nhích.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua những người Ly Đồ Giáo này, không nhìn thấy ca ca của tiểu cô nương lúc trước ở trong trong doanh địa thập hoang giả, vì vậy hắn cũng thu hồi ánh mắt, nhắm mắt đả tọa.

Về phần lão đầu đường Bản Tuyền, lão vẫn chưa có trở về chỗ cũ, mà tìm một nơi bên cạnh tránh đi độc khí rồi khoanh chân ngồi ở đó, vừa cảnh giác Hứa Thanh, vừa cảnh giác tu sĩ bốn phía khác, đồng thời đáy lòng cũng nói thầm.

“Tiểu tử này đồng ý nhanh như vậy, làm cho ta luôn có cảm giác không bình thường, không có lòng tốt.”

Cứ như vậy, ở trong không khí ngưng kết trên đỉnh núi này, 10 ngày trôi qua.

Trong 10 ngày này, không có bất kỳ con hải tích nào đến.

Loại hiện tượng này khiến cho chúng tu sĩ nơi đây đều mơ hồ có một loại dự cảm, mà mặt biển bốn phía cũng dần dần giảm bớt những gợn sóng, càng ngày càng bình tĩnh lại.

Dường như mưa gió nổi lên, vô cùng áp lực.

Mặt biển như thế, thung lũng cũng là như vậy, tất cả mọi người đều rơi vào trong trạng thái trầm mặc, duy chỉ có đại xà bên người lão đầu thường xuyên nhìn Hứa Thanh, phát ra thanh âm ọt ọt ọt ọt.

Hứa Thanh nghe không hiểu, không để ý tới, mà hắn làm cho mình luôn luôn bảo trì trạng thái đỉnh phong.

Dao găm đã được hắn lau chùi qua, mũi nhọn của que sắt được hắn ma sát để trở nên càng bén nhọn lăng lệ và ác liệt hơn, về phần kết minh, đây chẳng qua là hắn thuận miệng đồng ý mà thôi, Hứa Thanh sẽ không tin tưởng lão đầu, hắn cũng biết lão đầu đồng dạng sẽ không tin tưởng hắn.

Mà áp lực ở nơi này, vào hoàng hôn ngày thứ mười một đã xuất hiện biến hóa.

Biển khơi vào thời khắc này vang lên tiếng nổ, sau khi sóng biển bình tĩnh mười ngày, hình như đã từ trong cơn ngủ say thức tỉnh, dấy lên những cơn sóng biển kịch liệt.

Từng trận khí tức kinh khủng từ trong biển cuộn cuồn hiện ra, khuếch tán bát phương, tràn ngập toàn bộ hòn đảo, Hứa Thanh lúc này thấy được trên mặt biển xa xa, xuất hiện mấy đạo vòng xoáy đang cấp tốc tới gần hòn đảo.

Rất nhiều tu sĩ cũng chú ý tới một màn này, phần lớn đều giữ im lặng, nhưng tất cả đều đang vận hành tu vi, khiến cho bản thân có thể trong thời khắc ra tay như sét đánh.

Rất nhanh, cái vòng xoáy thứ nhất liền tới gần bên cạnh bờ, theo nước biển nổ vang và văng khắp nơi, một đầu quái vật khổng lồ toàn thân màu tím đen, thân thể trọn vẹn dài đến 50 trượng, bỗng nhiên chui ra khỏi mặt biển, bước lên trên bãi cát.

Dưới ánh chiều tà, thân hình kia như choàng thêm một tầng bảo giáp, tấm bảo giáp này lộ ra ánh sáng tối tăm, thoạt nhìn cứng cỏi vô cùng, đồng thời còn có uy áp vượt xa khỏi Ngưng Khí từ trên người nó bạo phát ra ngoài.

Khí thế vô cùng mạnh mẽ, khiến cho đất cát trên mặt biên tung bay, khuếch tán về bốn phương bên cạnh.

Chính là hải tích Trúc Cơ!

Vô luận là bảo giáp trên người, hay là móng vuốt sắc bén ở tứ chi, hoặc là đôi đồng tử dựng thẳng, cũng khiến cho toàn thân con hải tích này lộ ra sự sát phạt vô tận.

Vả lại hiển nhiên là nó có đủ trí tuệ, sau khi lên bờ liền lắc lư thân thể, ngẩng đầu dùng ánh mắt âm lãnh đảo qua hòn đảo, cuối cùng nhìn về phía thung lũng trên đỉnh núi, trong ánh mắt lộ ra một vòng khinh miệt, sau đó cất bước đi nhanh, tiếng nổ vang cũng kèm theo mà đến.

Khí thế vô cùng mạnh, khiến cho toàn bộ tu sĩ trên hòn đảo đều chấn động tâm thần, hô hấp dồn dập, sắc mặt cũng lập tức trở lên trắng bệch, có một loại cảm giác bị trấn áp.

Thậm chí còn không chỉ có một con hải tích Trúc Cơ tới.

Sau khi con hải tích thứ nhất tới, theo những vòng xoáy lần lượt tới gần, con hải tích Trúc Cơ thứ hai cũng lên bờ, cất bước đi vào rừng rậm.

Tiếp theo là con thứ ba.

Chương 222: Kim mang làm cho người ta điên cuồng (2)

Mà khí tức của con thứ ba này càng mạnh hơn hai con trước, thân hình đạt đến tận 100 trượng, khi nó đi đến bãi cát, nó liền ngửa mặt lên trời rống một tiếng, bốn phía lập tức xuất hiện phong bạo quét ngang bát phương, đồng thời khiến cho cây cối trong rừng lay động mãnh liệt.

Thậm chí chúng tu sĩ bên trong thung lũng ở cự ly vô cùng xa cũng đều cảm nhận được từng cơn gió tanh đập vào mặt.

Cái loại cảm giác trấn áp trên tu vi này bây giờ càng trở lên mãnh liệt hơn.

Coi như là Hứa Thanh cũng nhanh chóng co rút con ngươi lại, cảm nhận được sự kinh khủng của ba con hải tích Trúc Cơ này.

Ở bên trong cảm giác của hắn, hai con hải tích trước đã rất mạnh, mà con cuối cùng kia, hắn chỉ liếc mắt nhìn cũng cảm thấy ánh mắt mơ hồ đau đớn.

Khiến cho Hứa Thanh phải hít vào một hơi, trong đầu nhanh chóng so sánh nó với lão tổ Kim Cương Tông, mà đáp án sau khi so sánh, thì dù là hai con hải tích phía trước tương đối yếu một chút, nhưng bất kỳ một con nào cũng có thể xé xác nghiền nát lão tổ Kim Cương Tông.

“Hai con Trúc Cơ trung kỳ, một con sau cùng lại là Trúc Cơ hậu kỳ! Hai con trước tổng giá trị hơn vạn linh thạch, mà một con cuối cùng… Tùy tùy tiện tiện cũng có thể bán đi một vạn năm một vạn sáu linh thạch! Hứa Thanh, lần này chúng ta phải thật sự kết minh rồi!” Mắt lão đầu đường Bản Tuyền sáng lên, nhanh chóng mở miệng.

Tương tự sáng lên, còn có chúng tu sĩ bốn phía quanh thung lũng, vô luận là Hải Quỷ hay là những tên dị tộc, trong thời khắc này đều nổi lên lòng tham, thật sự là hấp dẫn của mấy vạn linh thạch đối với những tu sĩ ở thế giới mạt thế như bọn họ mà nói, quá lớn.

Thần sắc của Hứa Thanh trở lên ngưng trọng, nhìn ba con hải tích Trúc Cơ trước sau đi tới trên bờ cát, cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, tóc gáy toàn thân vào thời khắc này đều dựng thẳng lên, làn da trên thân thể cũng khẽ chấn động.

Cái này là bởi vì khí tức áp chế dẫn đến, đồng thời cũng là thân thể đang nói lại với Hứa Thanh, nó đã làm tốt chuẩn bị xuất thủ rồi.

“Lần ra biển này nếu như có thể lấy được một tấm da hải tích Trúc Cơ, ta coi như có thể thắng lợi trở về, vả lại những thứ này cũng đầy đủ để ta thăng cấp Pháp Chu cùng với tài nguyên tu hành của bản thân, có thể cho ta trong thời gian ngắn không cần phát sầu vì thiếu linh thạch nữa!”

Vẻ lạnh lẽo trong mắt Hứa Thanh toát ra.

Tổng cộng số da hải tích lúc trước hắn thu được không sai biệt lắm vào khoảng hơn 2000 linh thạch, tính cả số vật phẩm trên những người hắn đã giết, còn có số linh thạch mà Đinh sư tỷ trên đường ham học hỏi cho, tiền lời bây giờ đã đạt tới khoảng 4000 linh thạch.

“Lấy được một tấm da hải tích Trúc Cơ, ta liền rời khỏi nơi đây!”

Một khắc Hứa Thanh hạ quyết tâm, tiếng nổ mạnh dưới núi truyền đến, ba con hải tích Trúc Cơ kia đã đến gần kề trên đỉnh núi.

Chúng nó không lựa chọn cách phi hành, mà một đường mạnh mẽ đâm tới, mượn nhờ việc đâm đổ những gốc cây đại thụ để thuận tiện giúp chúng nó lột da.

Giờ phút này chúng nó trực tiếp xông lên trên đỉnh núi, bỏ qua tất cả mọi người, cất bước đi nhanh trong tiếng nổ vang, bước vào bên trong thung lũng.

Bởi vì thân hình chúng nó quá lớn, cho nên khi ba con cùng nhau đi vào bên trong thung lũng, lập tức liền chiếm cứ hơn phân nửa cái thung lũng, mà quan sát sinh vật có tu vi Trúc Cơ khoảng cách gần như vậy, khiến cho hô hấp của toàn bộ tu sĩ nơi đây dường như đều muốn đình trệ.

Lại càng không cần phải nói chúng nó rất nhanh liền ngửa mặt lên trời gào thét, bản thân tiếng gào thét đến từ ba con hải tích Trúc Cơ liền có đủ lực sát thương.

Theo tiếng gào thét truyền ra, thiên địa giờ phút này dường như nổ vang, sóng âm tạo thành trùng kích trực tiếp quét ngang bát phương.

Một chút tu sĩ thân thể chưa đủ cường hãn không kịp tránh đi, thân thể chấn động mạnh một cái, há miệng phun ra máu tươi, trực tiếp bị thương.

Cây cối bốn phía càng không chịu nổi một kích, bị nghiền nát toàn bộ dưới làn sóng âm vừa rồi.

Từ xa nhìn lại, sóng âm gào thét do ba con hải tích Trúc Cơ hình thành không ngừng khuếch tán về bốn phía, khiến cho những cây cối ở dãy núi gần đó cũng đều như vậy, cây cối bị phá hủy, một chút người tu vi yếu ớt còn không có cơ hội trốn, từng người kêu gào thảm thiết ngã xuống.

Thân thể Hứa Thanh cũng chấn động mãnh liệt, nhưng nhục thể của hắn rắn chắc, giờ phút này ở giữa bên trong sóng âm cũng không đã bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng tán cây dưới chân hắn lại tan thành mây khói.

Thân ảnh Hứa Thanh rơi xuống đất, không để việc tán cây bị hủy diệt vào trong lòng, mắt hắn như chim ưng nhìn chằm chằm vào trong thung lũng, chờ đợi một khắc hải tích lột da hoàn thành.

Mà lão đầu đường Bản Tuyền cũng hết sức chăm chú, Hải Quỷ và toàn bộ mấy tên dị tộc cùng chúng tu sĩ bốn phía cũng đều như thế.

Cứ như vậy, trong khi các phương đang chờ đợi, một nén nhang trôi qua, ba con hải tích Trúc Cơ trong thung lũng, hai con hải tích Trúc Cơ trung kỳ đã vùng vẫy hoàn thành lột da.

Chương 223: Kim mang làm cho người ta điên cuồng (3)

Một khắc da hải tích hạ xuống đất, chúng nó quay lại tự mình rặc rặc một cái, trong lúc mọi người đau lòng, nó cắn một khối lớn da của bản thân rồi nuốt xuống, lúc này mới chợt nhảy lên, trực tiếp từ thung lũng bay lên trên không trung, phát ra tiếng gào thét trầm thấp với bầu trời.

Tuy là bọn nó lột xác một khối da lớn, nhưng lại tràn đầy kỳ dị, rõ ràng chúng đang tự co rút lại, trong chớp mắt liền biến thành tấm da nhỏ cỡ lòng bài tay.

Trong một cái chớp mắt, toàn bộ hơn mười người bọn Hải Quỷ lao ra, những tên tán tu và dị tộc bốn phía cũng đều như thế, giờ khắc này không có ai để sự uy hiếp của Hải Quỷ ở trong lòng, lợi ích thật lớn trước mặt, đủ để cho quá nhiều người đỏ mắt.

Lão đầu đường Bản Tuyền cũng là như thế, chợt xông lên.

Mà tốc độ Hứa Thanh nhanh hơn, trong chốc lát, ngoại trừ Ly Đồ Giáo không hề động đậy, toàn bộ tu sĩ nơi đây cũng đều vọt tới.

Hai bộ da hải tích Trúc Cơ, mỗi một bộ đều có mười mấy người lao tới tranh đoạt.

Hứa Thanh lựa chọn chính là một bộ cách mình gần nhất, lão đầu đường Bản Tuyền cũng giống như thế, hai người mặc dù đều không thích đối phương, nhưng giờ phút này vẫn lựa chọn liên thủ có chừng mực, đương nhiên vẫn còn tồn tại sự phòng bị như trước.

Hai người nháy mắt tới gần, lẫn nhau bộc phát sát cơ về phía những người khác tới tranh đoạt.

Hứa Thanh vận hành tu vi toàn thân, phất tay một cái, từng giọt nước một tràn ngập chung quanh hắn, sau đó gào thét lao về bốn phương, cũng lấy dao găm ra, vung vẩy theo lãnh ý, trực tiếp giết tới gần một vị tu sĩ của tổ chức Hải Quỷ.

Tên tu sĩ của tổ chức Hải Quỷ này có tu vi Ngưng Khí đại viên mãn, rất là cường hãn, nhưng Hứa Thanh nơi này càng mạnh hơn, tay trái hắn nắm lại, trực tiếp nện một quyền vào ngực đối phương, hư ảnh của Bạt gào thét hiện ra ở phía sau lưng, mang theo uy thế trấn áp.

Tên tu sĩ dị tộc này gầm nhẹ, lập tức phản kích, cũng lấy ra một tấm phù bảo, nhưng dưới một kích của Hứa Thanh, vẫn như trước phun ra một ngụm máu tươi, phù bảo xém chút nữa tan vỡ, thân thể bị đánh cho rút lui ra ngoài bảy tám trượng.

Lão đầu đường Bản Tuyền cũng vô cùng cuồng mãnh, ngoài thân thể của lão đột nhiên xuất hiện từng sợi dây thừng, toàn bộ tán tu dị tộc tranh đoạt cùng lão trong nháy mắt bị dây thừng buộc cổ, cũng có một chút nhanh chóng lan tràn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh liên tiếp đánh lui mấy vị, đang muốn bắt lấy bộ da hải tích, thì dây thừng bốn phía trong nháy mắt xuất hiện quấn quanh hắn, nhưng Hứa Thanh sớm đã có phòng bị, hắn hừ lạnh một tiếng, khí huyết toàn thân chợt khuếch tán ra ngoài.

Tiếng nổ vang lên, dây thừng chung quanh hắn toàn bộ vỡ vụn, mắt thấy tay của hắn sẽ lấy được bộ da hải tích, nhưng vào lúc này, bốn tu sĩ của tổ chức Hải Quỷ chợt đỏ mắt lao về chỗ của hắn, từng người bấm niệm pháp quyết, trong lúc pháp thuật hình thành, sát ý đã bộc phát trong nháy mắt.

Chỗ lão đầu đường Bản Tuyền cũng là như vậy, bị tán tu vây công ngăn trở.

Cũng có hai vị tu sĩ Hải Quỷ lao thẳng đến chỗ bộ da hải tích, mắt thấy sẽ đắc thủ, nhưng hư không bên cạnh bộ da hải tích đột nhiên vặn vẹo, một cái đầu rắn thật lớn biến ảo từ trên không trung, há miệng lao một cái về phía bộ da hải tích, trực tiếp ngậm lấy.

Biểu cảm hình như mang theo sự hưng phấn, đại xà này nhìn Hứa Thanh và lão đầu, nhoáng một cái muốn đi trợ giúp Hứa Thanh... Nhưng ánh mắt lão đầu bên đó sáng lên, cười ha hả, ngoài thân thể hiện ra tia sáng phù bảo, đẩy lui mọi người, lao thẳng đến chỗ đại xà.

Sau khi dùng một tay ôm lấy nó, vẻ mặt lão đầu trở lên hưng phấn.

“WOW, làm tốt lắm.”

Hư ảnh của Bạt hiển lộ sau lưng Hứa Thanh gào thét, biển lửa tứ tán, khiến cho mấy tên tu sĩ Hải Quỷ bên cạnh hắn nhao nhao phun máu kêu thảm thiết mà rút lui, Hứa Thanh không đi để ý tới bọn họ, quay người nhìn lão đầu, hàn mang trong mắt lóe lên, vừa muốn phóng đi.

Nhưng vào lúc này, bên trong thung lũng, tất cả mọi người thủy chung không đi tới gần quấy rầy con hải tích 100 trượng kia, giờ phút này nó đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Da trên thân thể của nó liền trực tiếp vỡ vụn ra, bộ da mới trên thân thể bỗng nhiên chui ra, nhưng hình như nó không đủ thời gian đi nuốt lớp da vừa lột của mình, nó vừa lột xong liền bay thẳng lên bầu trời.

Khí huyết trên người không ngừng bành trướng, hình như muốn siêu việt Trúc Cơ!!

Tiếng gào to như cuồng phong khuếch tán, khiến cho tâm thần nhiều người nơi đây phải rung chuyển, không ít người ngay lập tức bị chấn đến thất khiếu chảy máu, bộ da vừa lột của con hải tích Trúc Cơ hậu kỳ bỗng nhiên vỡ ra thành ba phần rồi thu nhỏ lại, rơi lả tả ra.

Khí tức tràn ra trên ba phần da hải tích vô cùng kinh người, vượt qua hai bộ lúc trước quá nhiều, thậm chí phía trên còn mơ hồ lập lòe một vòng kim mang .

Màn kim mang này vừa ra, bát phương nổ vang, thậm chí tầng mây bên trên cũng tự di chuyển, một cỗ cảm giác thần thánh khuếch tán ra, tạo cho Hứa Thanh cảm giác như lúc bái nhập vào Thất Huyết Đồng, khi tham gia khảo thí đối mặt với uy áp của giọt máu Thần Thánh!

“Này… Nhìn sai rồi nha, trong cơ thể con hải tích Trúc Cơ hậu kỳ này vậy mà có một tia Thần Tính, bên trong tấm da nó lột ra ẩn chứa tia khí tức Thần Tính này, giá trị sẽ tăng cực lớn!!” Ánh mắt của lão đầu đường Bản Tuyền trực tiếp dựng lên, la thất thanh.

Toàn bộ đám người Ly Đồ Giáo ở một bên cũng ngay lập tức mở mắt ra, bên trong lộ ra quang mang lạnh lùng, thứ bọn họ chờ đúng là thứ này!

——

Chương 224: Giết người đoạt bảo (1)

Dựa theo quy mô thế lực của Ly Đồ Giáo, chuyện nào mà lấy hình thức tiểu đội xuất động, khả năng không phải là vì linh thạch, dù sao đối với bọn họ mà nói, loại dục vọng vật chất này đã được bọn họ hiến tế tặng cho sứ mạng của mình rồi.

Bọn họ tới đây là vì nhiệm vụ, mà cái nhiệm vụ trong giáo an bài cho bọn họ, chính là... Thu được da hải tích có một tia Thần Tính!

Cho nên giờ phút này, trong nháy mắt nhìn thấy tấm da hải tích này xuất hiện, 8 người Ly Đồ Giáo bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm túc ầm ầm bộc phát khí thế, trong cơ thể từng người tản mát ra chấn động Ngưng Khí đại viên mãn, lao thẳng đến thung lũng.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần.

Càng làm cho người ta hoảng sợ chính là đám người này nhìn là 8 người, nhưng thân thể đều nghiêm chỉnh đồng bộ như một, thậm chí ngay cả bước chân cũng đều không chút nào khác nhau, như là 8 thanh đao sắc bén đã khai phong, trực tiếp đâm tới.

Một số tán tu ở phía trước bọn họ căn bản là không kịp né tránh, trong chớp mắt khi bị đụng vào, liền như là cỏ cây ở dưới dòng nước lũ, phút chốc bị nghiền nát.

Mà sự cường hãn của Ly Đồ Giáo cũng làm cho chúng tu sĩ của tổ chức Hải Quy thủy chung nhìn chằm chằm vào bọn họ, hàn mang trong ánh mắt nhao nhao bộc phát.

Lúc trước tranh đoạt hai tấm da hải tích Trúc Cơ sơ kỳ, Hải Quỷ chỉ xuất động gần 10 người, còn lưu lại bảy tám vị tại chỗ, giờ phút này này bảy tám người tu sĩ này đồng thời lao ra, thình lình chấn động tràn ra trên người bọn họ cũng đều là đại viên mãn.

Nhất là vị đại hán trên ngực hiện ra gương mặt giống như ác quỷ, chấn động trên người gã càng là siêu việt những kẻ bên cạnh, mơ hồ đã có một tia ý cảnh của Trúc Cơ.

Song phương ngay lập tức chém giết với nhau ở trong thung lũng, tiếng nổ vang truyền ra, hàn mang trong ánh mắt Hứa

Thanh lóe lên, nháy mắt bộc phát tu vi trong cơ thể, tương tự phóng đi.

Mặc dù tấm da hải tích lúc trước bị lão đầu đường Bản Tuyền cầm đi, nhưng Hứa Thanh cũng không quá đi để trong lòng, trừ phi là đối phương không trở về Thất Huyết Đồng.

Bằng không mà nói một khi trở lại, muốn nuốt hết một phần thuộc về hắn kia, như vậy... Hắn sẽ để cho lão đầu ấy phải ói cả vốn lẫn lời ra.

Cho nên Hứa Thanh không thèm nhìn thẳng, thậm chí cũng không thèm mở miệng nói một câu, giờ phút này gào thét bất ngờ lao tới gần chỗ Ly Đồ Giáo và Hải Quỷ giao thủ, hai tay nắm lại, khí huyết trong cơ thể ầm ầm vận hành.

Hư ảnh của Bạt ở phía sau hắn hiện lộ rõ ràng nhất trong những lần trước đó, thân hình cao lớn, bên ngoài làn da tràn đầy khe hở, dường như đã dung nạp nham thạch nóng chảy ở, tràn lan hồng mang ra bên ngoài.

Còn có khí thế cuồng bạo siêu việt Ngưng Khí, cũng khiến cho Hứa Thanh trong một cái chớp mắt tới gần đánh ra hai quyền liền có đủ lực lượng siêu việt Ngưng Khí.

Tiếng nổ vang vọng!

Một quyền Ly Đồ Giáo, một quyền Hải Quỷ.

Hứa Thanh không ra tay thì thôi, giờ phút này ra tay liền toàn lực ứng phó, triển khai toàn bộ chiến lực, khiến cho toàn bộ thung lũng vào thời khắc này vang lên âm thanh kịch liệt, thậm chí cũng xuất hiện cả phong bạo.

Trong cơn bão táp này, bọn người Hải Quỷ nhao nhao biến sắc, 8 vị Ly Đồ Giáo cũng rút lui mạnh mẽ mà nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ngươi muốn chết!”

“Thất Huyết Đồng...”

Hầu như ngay khi hai lời nói đồng thời truyền ra, Ly Đồ Giáo và tổ chức Hải Quỷ đồng thời ra tay, vừa đối kháng lẫn nhau, vừa phân ra dư lực trấn áp Hứa Thanh, không cho phép hắn đi tranh đoạt ba phần da hải tích có Thần Tính đang trôi lơ lửng ở trong khu vực của bọn họ.

Nhưng sự hung tàn của Hứa Thanh giờ khắc này đã hoàn toàn hiển lộ.

Đối với người lớn lên từ nhỏ ở xóm nghèo như hắn, lại đã trải qua cuộc sống ở doanh địa thập hoang giả mà nói, hắn không xa lạ gì việc tranh đoạt.

Giờ phút này sự hung tàn tràn ngập trong mắt Hứa Thanh, hắn phất tay bốn phía liền có từng giọt nước hình thành, sao đó gào thét phóng về bốn phương.

Theo giọt nước giống như như mưa bắn tới, thân thể Hứa Thanh hung hăng đâm vào trên người một tên dị tộc Hải Quỷ, tiếng ken két bị tiếng kêu rên bao phủ, đồng thời dao găm trong tay hắn đã nhanh chóng mở một đường thông suốt ở trên người đối phương, máu nóng điên cuồng phun ra.

Vẫn không dừng lại, Hứa Thanh bỗng nhiên rút lui, trực tiếp tung một quyền vào ngực một tên tu sĩ Ly Đồ Giáo sau lưng, truyền ra tiếng răng rắc vỡ vụn.

Sát cơ bộc phát, đạo bào trên người hắn bị huyết sắc phủ lên, gương mặt thanh tú lạnh lùng vô cùng.

Sau khi giết hai người, Hứa Thanh chưa từng do dự chút nào, tay trái lập tức bấm niệm pháp quyết, hư ảnh của Bạt sau lưng lập tức gào thét, khiến cho những giọt nước đang bắn khắp bốn phương trong chốc lát biến thành dầu hỏa, tự mình thiêu đốt.

Xa xa nhìn qua, như vô số hỏa tiễn ầm ầm bắn về bốn phía.

Dưới hỏa diễm, bóng dáng mọi người thác loạn dưới mặt đất, tựa như quần ma loạn vũ, nhưng không có ai chú ý tới có một cái bóng giờ phút này đang đi thẳng đến chỗ da hải tích trong sự nhốn nháo ồn ào của đám người.

Thừa dịp hỏa diễm khuếch tán, thân thể Hứa Thanh chợt rút lui, mà chớp mắt khi hắn lui ra phía sau một cái, khu vực tranh đoạt da hải tích bị mọi người ngăn cản vây quanh phía trước bỗng có một đạo bóng mờ chợt từ dưới mặt đất nhảy lên, cuốn về một phần trong 3 phần của bộ da hải tích kia.

Cùng lúc đó, hư vô bên cạnh tấm da hải tích giờ phút này bỗng vặn vẹo, thân ảnh lão đầu đường Bản Tuyền cũng xuất hiện quỷ dị, trong mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt, mượn nhờ hỏa diễm của Hứa Thanh đưa tới náo động, đưa tay bắt về phía phần bộ da hải tích.

Nhưng rõ ràng đã chậm một bước, phần da đã bị một cái bóng mờ sớm cuốn đi.

“Đáng chết!” Lão đầu bắt lấy không khí, thân thể cấp tốc lui về phía sau, những người nơi đây cũng đều phát hiện một màn này, nhao nhao tức giận ngập trời, không hề truy kích Hứa Thanh, mà phóng thẳng đến phía lão đầu.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, mượn nhờ cơ hội này, thân thể nhanh chóng rút lui, cũng bí mật điều khiển cái bóng của chính mình xoắn phần da hải tích lại, nhanh chóng thu hồi rồi bay thẳng xuống dưới núi.

Mắt thấy hắn sắp chuẩn bị ly khai thung lũng, nhưng vào lúc này, lão đầu bị mọi người truy sát chợt hét lớn một tiếng.

“Không phải ta lấy, trên người lão tử chỉ có một cái túi trữ vật, các ngươi nhìn cho rõ ràng đi nha.” Lão đầu đường Bản Tuyền nói xong, trực tiếp liền lấy túi trữ vật của mình ra, sau đó hung hăng ném về chỗ của Hứa Thanh.

“Tiểu tử, thứ gì cũng đều ở bên trong rồi, ngươi giữ gìn cho kỹ đấy.”

Chương 225: Giết người đoạt bảo (2)

Lão đầu cũng là loại người hung ác, biết loại giải thích này cũng không cách nào lừa gạt được tất cả mọi người nơi đây, giờ phút này lão dứt khoát khiến thân thể nổ oanh một tiếng, không biết xấu hổ mà trực tiếp nghiền nát tất cả quần áo ở trước mặt tất cả mọi người, chỉ còn lại một cái quần lót, sau khi thân thể nửa trần truồng xuất hiện ở trước mặt mọi người, còn quay quanh một vòng chứng minh mình giờ phút này không có gì cả.

Sau đó nhoáng một cái, ôm cổ con đại xà ở cách đó không xa đang xem xét thế nào, rồi cấp tốc bỏ chạy về phía dưới núi.

Mặc dù người tin tưởng không nhiều lắm, nhưng vẫn có bộ phận nhanh chóng đuổi theo, Hải Quỷ và Ly Đồ Giáo cũng ở trong đó, chỉ là trên đường truy kích, khi tới gần vị trí Hứa Thanh, song phương chúng tu sĩ đột nhiên cải biến phương hướng, lao thẳng đến Hứa Thanh, lập tức ra tay.

“Ngươi có làm bí ẩn hơn nữa cũng vô dụng, người bên ngoài không cảm giác được khí tức của da hải tích, nhưng đối với ta mà nói, như bó đuốc trong đêm tối!”

“Giao da hải tích ra!”

Pháp thuật của song phương đều kinh người, ra tay như sét đánh.

Thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên rút lui, tránh lần ra tay của Hải Quỷ cùng Ly Đồ Giáo, sát cơ trong ánh mắt hiện ra, hắn không thèm để ý tới túi trữ vật lão đầu ném tới, hắn không tin bên trong có vật gì tốt.

Vả lại Hứa Thanh cũng không trông chờ chuyện này có thể giấu giếm được chúng tu sĩ nơi đây, chỉ bất quá vừa rồi đúng lúc lão đầu ra tay, cho nên hắn cũng chỉ chờ mong một chút mà thôi.

Nhưng nếu như đã bị phát hiện, Hứa Thanh cũng sẽ không khiếp đảm, sát ý trong mắt tái khởi, hai tay của hắn bấm niệm pháp quyết, nhanh chóng đẩy về phía trước, một khối phù bảo màu lam lập tức xuất hiện ở phía trước hắn.

Theo linh năng tràn vào, phù bảo kích phát, hóa thành một cái pho tượng cực lớn.

Pho tượng kia tựa như biểu tượng ma thần đến từ dị tộc nào đó vậy, có ba đầu sáu tay, toàn thân tràn ra khí tức âm lãnh tử vong, xuất thủ trấn áp về phía đám tu sĩ Hải Quỷ cùng với Ly Đồ Giáo.

Cái phù bảo này đến từ trên người thiếu niên ngư nhân tộc, bởi vì số lần sử dụng rất ít, cho nên một kích của Trúc Cơ ẩn chứa bên trong vẫn tương đối nguyên vẹn, giờ phút này trấn áp xuống dưới, đám người Ly Đồ Giáo và tổ chức Hải Quỷ cũng lập tức có phù bảo lập lòe đối kháng cùng hắn.

Âm thanh rung chuyển, một cỗ trùng kích cực lớn khuếch tán ra, khiến cho hai bên cũng phải lui lại.

Hứa Thanh tuy mạnh, nhưng tu sĩ nơi đây quá nhiều, khóe miệng của hắn cũng tràn ra máu tươi, nhưng chỉ chút thương thế này, thủy tinh màu tím trong nháy mắt liền có thể khôi phục khỏi hẳn.

Nhưng ánh mắt của hắn lại biến thành thâm sâu hơn một chút, lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người bốn phía.

Hứa Thanh liếm liếm bờ môi quan sát bốn phía, máu tươi bên khóe miệng rất tanh, mang theo mùi vị quen thuộc, tựa như về tới xóm nghèo, về tới doanh địa của thập hoang giả.

Hắn không thích chuyện phức tạp, nhưng mà bây giờ da hải tích đã tới tay hắn, mọi người ở nơi này lại không muốn cho hắn rời khỏi, vậy thì việc này cũng biến thành đơn giản.

“Giết sạch bọn họ là được rồi.”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, đồng thời ánh mắt của hắn cũng làm cho đáy lòng của chúng tu bốn phía khẽ chấn động.

Bọn họ đã từng gặp qua loại người hung ác, nhưng thiếu niên Thất Huyết Đồng trước mắt này, sát ý ở bên trong ánh mắt của hắn khiến cho đáy lòng không ít tu sĩ cũng phải hồi hộp lộp bộp một tiếng, nhưng hấp dẫn đến từ da hải tích có Thần Tính là quá lớn, khiến cho phần lớn chúng tu sĩ nơi đây đều không chịu lui ra phía sau.

Duy chỉ có mấy người tán tu và dị tộc đã nhìn Hứa Thanh xuất thủ từ đầu tới đuôi, mới khắc sâu sự tàn nhẫn của Hứa Thanh, cho nên chỉ ở phía xa xem thế nào mà không dám tuỳ tiện tới gần, bọn họ là đang đợi thời cơ.

Bên trong có cả tên dị tộc mặc áo tơi, cũng có đại hán Tượng Tị kia.

Sau khi tạm thời giằng co, người thứ nhất động thủ chính là Ly Đồ Giáo, trước đó Ly Đồ Giáo đã tử vong một người, giờ phút này 7 người còn lại đồng thời ra tay, theo từng thanh trường thương hiện ra trong tay, sự nghiêm túc của bọn họ bộc phát, khí thế giống như bài sơn đảo hải lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Đám tu sĩ Hải Quỷ cũng triển khai tấn công, còn có một chút tán tu và dị tộc rải rác cũng nhanh chóng tới gần.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có người đang đi về phía trước thì phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể nháy mắt biến thành màu xanh đen, trực tiếp phun ra máu tươi màu đen, phát độc ngã xuống đất.

“Có độc!”

Tu sĩ bị như vậy cũng không ít, trong chớp mắt có bảy tám vị thất khiếu lần lượt chảy máu, khiến cho tâm thần những người khác nhao nhao chấn động, Hứa Thanh cũng lập tức phát động tấn công.

Tốc độ của hắn cực nhanh, một cái chớp mắt tới gần Ly Đồ Giáo, chợt vung dao găm bên tay phải lên, đón đỡ trường thương đến từ phía trước, đồng thời thân thể di động theo trường thương, hắn nắm lấy dao găm vừa rời khỏi tay, trực tiếp đâm vào cổ một người bên cạnh.

Trong lúc máu tươi hiện lên, tay phải Hứa Thanh trảo một cái lên túi da, que sắt màu đen lập tức xuất hiện, thân ảnh hắn không lùi mà tiến tới, trực tiếp nhào lên giết tới đám người.

Trong tiếng nổ vang, hư ảnh của Bạt lần nữa hiển lộ, gào thét ngập trời, khiến cho biển lửa khuếch tán, khiến cho lực lượng thân thể của Hứa Thanh càng thêm cường hãn.

Trong khoảng thời gian ngắn, thung lũng trên đỉnh núi, tràn ngập giết chóc!

Cùng lúc đó, theo tiếng nổ vang ở nơi này truyền ra, lão đầu ở nơi xa rốt cuộc cũng đã bỏ qua người truy kích sau lưng, lão vác theo đại xà quay lại nhìn, lập tức phẫn nộ mắng lên.

“Xú tiểu tử, thì ra là ngươi bẫy ta!”

Trong khi mắng, tốc độ của lão nhanh hơn, mà đại xà rất không cam lòng, vùng vẫy hình như muốn vội vàng đi giúp đỡ, trong miệng cũng phát ra thanh âm ọt ọt ọt ọt rất vội vàng.

Lão đầu trừng mắt.

“Tiểu tử thúi kia gian trá vô cùng, nha đầu ngốc nhà ngươi.”

Nói xong, lão trực tiếp dùng một chưởng đánh ngất xỉu con đại xà, vác nó cấp tốc bỏ chạy, rất nhanh đã đến bên cạnh bờ, cũng không cần thuyền mà trực tiếp nhảy thẳng vào mặt biển, lặn xuống bỏ trốn mất dạng.

Chương 226: Máu nhuộm đảo Hải Tích (1)

Biển khơi vào ban đêm, phong vân biến hóa, thời tiết thâm sâu như là nước biển, không cách nào nắm bắt được.

Bốn phía trên bầu trời của đảo Hải Tích giờ phút này có bỗng tiếng lôi đình nổ vang, từng đạo tia chớp ẩn hiện.

Bão tố, đã ập đến nơi này.

Trong khi những tia chớp này chiếu rọi vào hòn đảo, thì trên đỉnh dãy núi cao nhất của hòn đảo đang có một màn giết chóc điên cuồng.

Ba phần bộ da hải tích có Thần Tính, giá trị của nó đủ để cho tất cả tán tu liều mạng.

Cùng với tiếng nổ vang của lôi đình, giờ phút này sát cơ đậm đặc trong ánh mắt Hứa Thanh cũng như muốn tràn ra, cả người hung hăng đâm vào trên thân thể của một tu sĩ Ly Đồ Giáo, trùng kích cực lớn khiến cho thân thể của đối phương bị đẩy lui ra.

Hứa Thanh bỏ qua phản kích đến từ người này, bỏ qua những cái pháp thuật đang rơi vào trên người, que sắt trong tay liên tiếp đâm 6 phát vào ngực, vào trung tâm trái tim của đối phương.

Mỗi một lần đâm đều khiến thân thể người tu sĩ Ly Đồ Giáo này run rẩy, cho đến trong nháy mắt tiếp theo, theo pháp thuật bốn phía ập đến, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái bỗng nhiên tránh đi, thi thể vị tu sĩ Ly Đồ Giáo đã tử vong kia lập tức chia năm xẻ bảy dưới pháp thuật đánh tới.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt khi Hứa Thanh rút lui tránh đi, bốn tên dị tộc của tổ chức Hải Quỷ dựa vào luyện thể cường hãn, chợt vọt tới rồi vây quanh, sau đó liều lĩnh đánh tới hắn.

Trong này cũng có đại hán có gương mặt dữ tợn trên ngực, hai tay gã bấm niệm pháp quyết hình thành một cái huyết cầu thật lớn, sau đó hóa thành con dơi bằng máu trực tiếp bay về phía Hứa Thanh, mở miệng lộ ra hàm răng sắc bén, hình như một khi bị nó cắn trúng, không chết cũng phải trọng thương.

Mắt thấy nguy cơ đã đến, Hứa Thanh phất tay dùng phù bảo hình thành lớp phòng hộ, ngạnh kháng con dơi bằng máu cùng mấy người tu sĩ Hải Quỷ ra tay, sau đó thân thể mượn lực rút lui, thẳng đến khi sau lưng giờ phút này vọt tới ba tên tu sĩ Ly Đồ Giáo.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, trước hết giết Ly Đồ Giáo!

Sở dĩ lựa chọn Ly Đồ Giáo, là bởi vì đối phương tạo cho hắn uy hiếp lớn nhất.

Ly Đồ Giáo luôn lạnh lùng đối với sinh mệnh, cái này không chỉ là nhằm vào người ngoài, mà đối với bản thân bọn họ cũng là như thế, điều này khiến cho lực chiến đấu của bọn họ rất mạnh.

Ngay khi Hứa Thanh rút lui, hắn đã bí mật mang theo biển lửa của Bạt, nhưng sắc mặt của ba tên tu sĩ Ly Đồ Giáo cũng không hề biến một chút nào, vẫn vọt tới như trước, muốn ngay lập tức va chạm với nhau, ý đồ đổi cái chết lấy tổn thương.

Từng tiếng oanh oanh oanh truyền ra, trong ba tu sĩ Ly Đồ Giáo này, ngực một người lõm xuống, nhưng vẫn ôm chặt phần eo Hứa Thanh, trán một người bị que sắt xuyên thấu, nhưng lại gắt gao giữ chặt que sắt, không cho Hứa Thanh cơ hội rút về.

Người cuối cùng, trong mắt lần đầu tiên lộ ra cảm xúc chấn động, đó là vẻ cuồng nhiệt.

“Ly Đồ!” Gã hô to một tiếng, trong nháy mắt thiêu đốt thân thể, hóa thành một đạo mâu lòe loẹt lóa mắt, bằng tốc độ kinh người lao thẳng đến Hứa Thanh.

Nháy mắt đã đến, mắt thấy sẽ đâm thẳng vào người Hứa Thanh.

Hàn mang trong mắt Hứa Thanh hiện ra, linh hải hơn 90 trượng trong cơ thể ầm ầm bộc phát, huyễn hóa ra bên ngoài thân thể, bay về bát phương.

Hai thi thể tu sĩ tử vong của Ly Đồ Giáo ngay lập tức bị đụng vào, trực tiếp tan vỡ, tu sĩ ở bốn phía chạy tới cũng đều không thể tránh đi, bị đánh ra toàn diện.

Mượn nhờ cơ hội này, thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên tránh qua bên cạnh, ngọn mâu mang theo ánh sáng nóng rực và hủy diệt bay qua ngay trước ngực hắn.

Mặc dù không bị xuyên thấu, nhưng vẫn bị chạm vào một chút, quần áo vỡ vụn, máu thịt mơ hồ.

Hô hấp Hứa Thanh dồn dập, thân thể liên tục rút lui ra ngoài năm trượng, sau đó dừng lại, cả người giống như con mèo, chân phải hung hăng đạp mạnh vào trên mặt đất, như mũi tên rời cung, lần nữa lao ra.

Nơi mặt đất còn hiện ra tàn ảnh, nhưng chân thân đã đến trước mặt tên tu sĩ khác của Ly Đồ Giáo rồi, trong mắt tên tu sĩ Ly Đồ Giáo này cũng tràn ra vẻ cuồng nhiệt.

“Ly Đồ!” Gã gầm nhẹ một tiếng, thân thể vào thời khắc này lại trực tiếp lựa chọn tự bạo.

Mà giờ khắc này, Ly Đồ Giáo còn lại ba người.

Ba người này ngoại trừ vị chính giữa không nhúc nhích, hai vị khác giờ phút này đều nhanh chóng lao ra, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Ánh mắt dưới áo bào của bọn họ đồng dạng là vẻ cuồng nhiệt, vậy mà vào thời khắc này, đều lựa chọn tự bạo.

Cùng lúc đó, đám tu sĩ bên Hải Quỷ nhìn thấy màn nãy cũng đỏ mắt, bây giờ chỉ còn lại mười một mười hai vị, lập tức liền riêng phần mình ra tay, triển khai đòn sát thủ, đồng thời còn có ba kiện phù bảo tạo thành sát cơ, trấn áp đánh về phía Hứa Thanh.

Không chỉ như thế, nguyên bản tán tu ngồi xem ở bốn phía còn có những người chạy đến từ dãy núi khác, trong mắt cũng đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt, nhao nhao tới gần, dĩ nhiên muốn ra tay.

Chương 227: Máu nhuộm đảo Hải Tích (2)

Từ xa nhìn lại, Hứa Thanh giờ phút này giống như sa vào trong nguy cơ mãnh liệt, trong nháy mắt tiếp theo, theo ba người tu sĩ Ly Đồ Giáo tự bạo, theo đám tu sĩ tổ chức Hải Quỷ ra tay, theo phù bảo bộc phát, nơi đứng của Hứa Thanh lập tức nổ vang, bụi đất bao phủ mọi nơi.

Chỉ là, không đợi bụi đất bay lên hạ xuống, trong bụi bặm đang dấy lên, thân ảnh Hứa Thanh tựa như tia chớp, bỗng nhiên lao ra.

Ngoài thân thể của hắn có một màn hào quang màu vàng lập lòe, đó là do một tấm phù bảo lực lượng biến thành.

Trên đùi của hắn còn có một tấm phù bảo phi hành.

Tất cả những thứ này khiến cho tốc độ đã của Hứa Thanh vượt qua lúc trước, trực tiếp bay ra rồi lao thẳng vào trong đám người, tốc độ của hắn quá nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt một vị tán tu cầm dao găm trong tay, chợt va chạm với đối phương.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, thân thể của vị tán tu này lập tức tan vỡ. Hứa Thanh cũng không dừng lại, một tay bắt được dao găm đối phương vừa buông ra, nhanh chóng lao tới bên trong đám người chung quanh.

Khóe miệng của hắn vẫn còn lưu lại máu tươi, đạo bào Thất Huyết Đồng cũng đã vỡ nát không ít, nhưng hai mắt vẫn lạnh như băng, không chút nào bị hòa tan.

Những nơi đi qua, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, vô số cỗ thi thể ầm ầm ngã xuống, máu tươi chảy xuôi bốn phía, khiến cho đỉnh núi toàn bùn đất này tràn ra mùi máu tanh mãnh liệt.

Lúc này, thân ảnh Hứa Thanh lập lòe giữa mấy tên tu sĩ Hải Quỷ, nơi đi qua liền có đầu người trực tiếp bay lên.

Trận giết chóc hung tàn này tiếp diễn mãi cho đến khi người cuối cùng của Ly Đồ Giáo và người đại hán có gương mặt trên ngực của tổ chức Hải Quỷ đồng loạt ra tay ngăn trở, mới tạm thời cắt ngang được Hứa Thanh.

Hứa Thanh cứng rắn thừa nhận pháp thuật hai người oanh kích tới, tay phải cưỡng ép vung lên đâm một cái vào ngực một tán tu, hung hăng đâm thủng, sau đó mới nhanh chóng rút lui nhảy lên trên một tảng đá lớn, nhẹ nhàng ngẩng đầu, hơi thở hổn hển, lạnh lùng nhìn tu sĩ còn lại ở bốn phía.

Ly Đồ Giáo, còn có một người, là đầu lĩnh.

Tổ chức Hải Quỷ, còn có bốn người, bao gồm cả đại hán kia ở.

Theo ánh mắt Hứa Thanh quét tới, từng giọt máu tươi theo con dao găm hắn cầm nhỏ xuống, hòa hợp lại cùng với vết máu trên mặt đất.

Có phi hành phù bên người, Hứa Thanh thật ra có thể thử bay khỏi nơi đây, nhưng tất cả mọi người nơi đây đều từng có sát cơ với hắn.

Nguyên tắc của Hứa Thanh khiến cho hắn không muốn rời đi, chỉ có thể chém giết toàn bộ uy hiếp ở nơi đây mới yên tâm.

Mà giờ khắc này, thi thể bốn phía đã trọn vẹn hơn bốn mươi bộ, mùi tử vong nồng đậm vô cùng, nhất là những người tán tu kia, từng người run rẩy lúc dám tiếp tục, nhao nhao rút lui.

Hứa Thanh nhíu mày.

Toàn bộ những người đã động tay với hắn ở nơi đây, hắn không muốn bỏ qua cho bất kỳ một ai rời khỏi, dù tu vi của đối phương thấp hơn hắn, nhưng Hứa Thanh hiểu được đó cũng là một cái tai hoạ ngầm, giờ phút này hắn vừa muốn di chuyển.

Vị thủ lĩnh còn sót lại của Ly Đồ Giáo kia bỗng nhiên mở miệng.

“Ta chỉ muốn một phần da hải tích, cho ta, sau khi ta về sẽ báo cáo việc này, ngươi có thể thu được tình hữu nghị của Ly Đồ Giáo chúng ta!”

“Ta cũng chỉ muốn một phần, bằng không mà nói, lấy trạng thái bây giờ của ngươi, sinh tử khó liệu.” Đại hán trên ngực có gương mặt quỷ của đám Hải Quỷ cũng truyền tiếng nói bén nhọn, hồng mang trong mắt cũng tăng lên.

Hứa Thanh bỏ qua, thân thể nhoáng một cái, phi hành phù lần nữa bộc phát, lao thẳng đến những tên tán tu từng động tay với hắn lại đang muốn chạy trốn ở xa xa, ngay khi tới gần, hắn lập tức giơ tay chém xuống, đầu người lập tức bay lên.

Đang muốn tiếp tục giết, thì Ly Đồ Giáo và đại hán Hải Quỷ ở phía sau liền trực tiếp lựa chọn liên thủ, đồng loạt vọt tới phía hắn.

Trong đó, vị đầu lĩnh kia của Ly Đồ Giáo tản ra áo đen, lộ ra gương mặt một người trung niên, trong mắt băng hàn, trên thân thể cũng tản mát ra khí tức kinh người.

Hơi thở này đã vượt qua Ngưng Khí đại viên mãn, giống như chỉ cách Trúc Cơ không xa.

Gã phất tay một cái sau lưng liền xuất hiện khói đen đậm đặc, sương mù thình lình cuộn lại tạo thành một tòa mộ bia cự đại.

Tòa mộ bia này tràn đầy khe hở, bên trong những khe hở có vô số đạo vong hồn vùng vẫy, nhưng cẩn thận nhìn, đều rất là mơ hồ và mông lung, hiển nhiên dùng lực lượng của người này vẫn không có cách nào triển khai hoàn toàn ra uy lực của bộ công pháp này, chỉ có thể tạo thành ảo ảnh.

Giờ phút này, theo người này ra tay, mộ bia bằng sương mù lao thẳng đến Hứa Thanh.

Về phần đại hán Hải Quỷ, gã hét lên một tiếng bén nhọn, thân hình lập tức khô héo, gương mặt bằng máu trên ngực bốc lên huyết sắc, hồng mang trong mắt khuếch tán, cả khuôn mặt biến thành một mảnh đỏ thẫm, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Đám máu tươi này vừa ra, lập tức hóa thành một thanh phi kiếm huyết sắc, dấy lên sát khí nồng đậm, mang theo sát phạt cấp tốc phóng về phía Hứa Thanh.

Đám tu sĩ Hải Quỷ còn lại cũng đều như vậy, nhao nhao sử dụng đòn sát thủ.

Chương 228: Máu nhuộm đảo Hải Tích (3)

Thời khắc mấu chốt, ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, tay phải bỗng nhiên giơ lên, chỉ một ngón tay lên bầu trời, ánh sáng tím lập tức lập lòe trong thân thể, nhanh chóng hội tụ ở đỉnh đầu ngón tay, tạo thành một thanh trường đao khổng lồ.

Thanh trường đao này dài 10 trượng, rộng 3 trượng, toàn thân sáng lóng lánh màu tím, trên lưỡi đao tản ra hàn ý bức người!

Tựa như một thanh Thiên Đao vậy, sừng sững hiện ra trên không trung, từ bên trên nó còn tản mát ra đạo vận khó tả, dường như ẩn chứa pháp tắc thiên địa, tản mát ra khí thế kinh thiên động địa.

Đao này vừa ra, thần sắc của đại hán Hải Quỷ bỗng nhiên đại biến, la thất thanh.

“Ngưng Khí lại cảm ngộ ra đạo pháp?? Con mẹ nó… Đây là thứ mà Ngưng Khí có thể cảm ngộ ra được sao!!!” Trong lúc nói lời này, thân thể của gã bỗng nhiên rút lui, muốn chạy trốn.

Thân thể của người đầu lĩnh tiểu đội Ly Đồ Giáo cũng chấn động mạnh một cái, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, bàn tay bỗng nhiên hạ xuống.

Thanh âm oanh oanh kinh thiên động địa vang lên, thanh đao màu tím trên bầu trời bỗng nhiên chém xuống, trực tiếp chém về phía thung lũng, những nơi đi qua, hết thảy đều bị chém bay!

Phi kiếm huyết sắc, chia năm xẻ bảy.

Bia mộ màu đen, nổ tung tan vỡ.

Đại địa nổ vang, lưu lại một vết đao cực lớn, chém thung lũng thành hai nửa, thứ khác cũng bị chém thành hai nửa, còn có đầu lĩnh của tiểu đội Ly Đồ Giáo.

Gã kinh ngạc nhìn Hứa Thanh, một khắc sau thân thể bị xé đôi, máu tươi phun trào.

Thân thể của đại hán Hải Quỷ ở nơi xa giờ phút này cũng kịch liệt chấn động, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, muốn cúi đầu nhìn phần eo của mình, nhưng không đợi ánh mắt của gã nhìn xuống, thân thể của gã từ bộ phận hông trực tiếp tách ra, chia làm hai đoạn, khí tuyệt mà chết, gương mặt trước ngực cũng biến thành một mảnh tử khí.

Còn có thân thể của những tên tu sĩ Hải Quỷ khác, giờ phút này cũng đều nhao nhao tan nát thành những mảnh nhỏ.

Toàn bộ chiến trường trong thung lũng thoáng cái an tĩnh, chỉ có trên bầu trời vẫn còn có tiếng nổ vang như cũ, nước mưa… Rốt cuộc hạ xuống.

Nước mưa rào rào tung xõa khắp đại địa, nhưng rất khó tẩy ngay đi vết máu trên mặt đất.

Hứa Thanh đứng trong nước mưa, thở hồng hộc, thương thế trên người hắn rất nhiều, tuy hơn nửa còn đang khôi phục, nhưng vẫn có một chút thương rất nặng, không cách nào lập tức khỏi hẳn.

Một trận chiến này đối với hắn mà nói cũng không hề là đơn giản, nhân số của đối phương quá nhiều.

Giờ phút này hắn quay đầu, nhìn tu sĩ mặc áo tơi và đại hán Tượng Ti cách đó không xa đang run rẩy.

“Chúng ta không có động thủ!”

“Chúng ta từ đầu đến cuối, đều chưa từng ra tay chút nào!!” Hai vị này bị ánh mắt Hứa Thanh đảo qua, liền vô cùng run rẩy.

Hứa Thanh không nói chuyện, ánh mắt dời đi nhìn qua bóng dáng những tán tu chạy trốn ở xa xa, bọn họ ra tay đối với Hứa Thanh, nhưng mắt thấy tình thế không ổn liền lập tức giải tán.

Hứa Thanh không đuổi theo mà lạnh lùng ngóng nhìn, còn không đợi những tán tu và dị tộc kia rời khỏi hòn đảo, từng tên liền nhao nhao kêu gào thảm thiết, toàn thân biến thành màu xanh đen, độc phát người vong.

Một màn này, để cho thân thể tên dị tộc mặc áo tơi cùng đại hán Tượng Tị càng run rẩy như cậy sấy.

Không thèm để ý tới hai người này, Hứa Thanh quay người dùng tay phải trảo một cái về phía xa, que sắt màu đen lập tức bay tới rơi vào trong tay của hắn, sau đó hắn lần nữa vung lên, que sắt màu đen này linh động vô cùng, nhanh chóng bay xuyên qua vô số cỗ thi thể trên mặt đất.

Đề phòng có người giả chết, Hứa Thanh lại bổ thêm một đao.

Mà tên dị tộc áo tơi cùng đại hán tượng tị giờ phút này liền thử lui về phía sau, cho đến khi rời khỏi rất xa vẫn phát hiện Hứa Thanh không tiếp tục chú ý tới bọn họ, giống như đã buông tha mình, đáy lòng của hai vị này mới hòa hoãn lại, nhưng bọn họ vẫn liều mạng dùng toàn bộ khí lực, điên cuồng bỏ chạy kéo dài khoảng cách, cho đến khi rời khỏi dãy núi đi vào rừng rậm, đáy lòng bọn họ mới chân chính nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng trong lòng bọn họ vẫn che giấu sự tham lam như trước, giờ phút này cả hai đều lén lút lấy ra ngọc giản của riêng mình, muốn truyền âm cho đầu lĩnh ở phía ngoài, sợ thông báo chậm thì đối phương sẽ bỏ trốn được.

Nhưng không đợi bọn họ truyền âm, hai đạo hàn mang từ phía sau bọn họ gào thét đến, tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền tới gần, trong khi sắc mặt hai người này đại biến, hàn mang đã xuyên thấu qua cổ của bọn họ.

Lập tức bỏ mình.

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh thu hồi ánh mắt, hắn biết rõ một điều, mặc dù trên đảo Hải Tích không có tu sĩ Trúc Cơ, nhưng không có nghĩa rằng hải vực bên ngoài cũng không, mà hai tên chạy trốn này, ở thời điểm này còn muốn đi truyền âm liền cực kỳ khả nghi, tám chín phần mười là muốn mật báo.

Người bình thường, sẽ không truyền âm vào thời điểm này.

Hứa Thanh vừa bổ thêm một đao, vừa sửa sang lại thu hoạch trên chiến trường.

Thời gian không lâu, hắn ngẩng đầu nhìn một chút những thi thể trên mặt đất, cái bóng dưới chân bỗng nhiên nhanh chóng lan tràn ra, trực tiếp kéo ba tên tán tu giả chết, một hơi túm vào cổ của ba người, giơ lên.

Rặc rặc một tiếng, không đợi ba vị này mở miệng cầu xin tha thứ, cổ liền bị bẻ gãy, lập tức dị hoá mà chết.

Mà trong khi Hứa Thanh xuất thủ, gương mặt tử vong của đại hán Hải Quỷ thân chia làm hai nửa chợt mở mắt ra, đồng thời hóa thành một đạo huyết sắc hình tiểu nhân, nháy mắt lao ra.

Không biết gã triển khai thủ đoạn gì, giống như không tiếc tiêu hao bay về phía không trung với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã rời khỏi hòn đảo tiến vào trên biển, điên cuồng bỏ chạy về phía xa.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn lại, trong miệng truyền ra một câu nói duy nhất trong trận chiến này.

(bản dịch tại vip.bachngocsach vui lòng không sao chép!)

“Long kình biển cấm!”

Lời hắn vừa nói ra, biển khơi bên cạnh đảo Hải Tích đột nhiên bộc phát, sóng biển ngập trời hiện ra, một con Xà Cảnh Long to lớn tới 100 trượng trực tiếp phá biển lao ra, há miệng một cái nuốt về phía tiểu nhân huyết sắc!

Thân ảnh của nó che đậy ánh trăng, trên thân thể to lớn còn lưu lại mùi tanh của biển, sau khi hoàn toàn thôn mệ tiểu nhân huyết sắc kia, thân hình của nó liền thuận thế rơi vào mặt biển, trầm xuống.

Biển khơi nổ vang, sóng biển cuộn trào.

Nước mưa, càng lớn hơn.

——

Chương 229: Giống như phượng hoàng lại giống như ưng (1)

Hồi lâu, trong màn nước mưa tung bay, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở trên bờ cát.

Hắn đi qua bãi biển chôn hài cốt khắp nơi, những bộ hài cốt đã bị chôn dưới lớp cát bị nước mưa rửa sạch cát đất lại hiện ra bên ngoài, hắn đứng bên cạnh bờ nhìn biển khơi xa xa.

Biển khơi bên trong màn mưa, sóng lên gió xuống, giống như ẩn chứa vô vàn hung hiểm.

Hứa Thanh nhớ tới con thuyền của Ly Đồ Giáo, giờ phút này đã không còn nhìn thấy nó nữa.

Hắn biết rõ không có Trúc Cơ nào dám lên toà đảo này, cũng không có Trúc Cơ nào dám lưu lại ở quanh hải vực gần đây, nhưng Hứa Thanh cảm thấy nếu quả thật có Trúc Cơ mang theo ác ý, như vậy khả năng lớn nhất chính là đang ngồi đợi ở bên ngoài.

Chờ đợi tu sĩ Ngưng Khí đạt được thắng lợi trở về từ đảo Hải Tích, sau đó giết cướp lấy da hải tích, hoặc giả là đang chờ đợi người mà mình phái ra trở về.

Hứa Thanh không xác định được lần này tổ chức Hải Quỷ và người Ly Đồ Giáo có mang theo tu sĩ Trúc Cơ đi đến cùng hay không, nhưng nếu như có thì chắc giờ phút này đại khái đã nhận được tin tức, dẫu sao màn hỗn chiến vừa rồi quá lâu, hắn cũng không thể nào phong tỏa toàn bộ tin nhắn.

Cho nên sau khi Hứa Thanh suy tư một lát cũng không lập tức rời khỏi, mà khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ đả tọa ở đây, điều dưỡng tu vi và khôi phục thể lực.

Cho đến khi khôi phục hơn phân nửa, hắn mở mắt ra, nhìn biển khơi xa xa trong mưa, hàn mang trong mắt nồng đậm.

“Nếu như thật sự có Trúc Cơ…” Hứa Thanh cân nhắc trong đáy lòng, sau đó đè sát cơ xuống.

Hắn không xác định Trúc Cơ của đối phương có mấy vị, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ hắn không muốn tiếp tục huyết chiến.

Sau khi suy tư, Hứa Thanh đi đến bờ biển lấy ra Pháp Chu, vung tay phải lên, Pháp Chu lập tức truyền ra thanh âm ken két, bề ngoài vẫn như trước, nhưng phía dưới lại tróc ra một chiếc phi chu rất nhỏ.

Con thuyền phi chu nhỏ này được Trương Tam thiết lập ở, làm như vậy là để vạn nhất gặp phải nguy cơ, sau khi Pháp Chu tan vỡ liền có thể chạy trốn.

Nó không phải kiểu Pháp Chu mà tông môn chế tạo, kết cấu bên trong cũng không giống nhau, phương diện phòng hộ và công kích càng không thể nào so sánh được, nhưng nó cũng đã được Trương Tam luyện chế để chú trọng tăng thêm tốc độ, sau khi bày ra tốc độ cực hạn có thể trong thời gian nhất định bộc phát ra tốc độ gấp đôi tốc độ nguyên bản của Pháp Chu.

Chỉ là nếu dùng cái này trường kỳ trên biển, vậy thì hung hiểm rất lớn.

Hứa Thanh ngóng nhìn một lát, trong mắt lộ ra quyết đoán, hắn lấy xuống ngọc giản, điều chỉnh khống chế Pháp Chu một phen, sau khi khiến cho Pháp Chu có thể tự mình vận chuyển, lại thiết lập quãng đường biển tự di chuyển cho Pháp Chu, rồi triển khai toàn bộ lớp phòng hộ, lại đưa mắt nhìn nó đi xa.

Nhìn qua Pháp Chu đang đi xa, Hứa Thanh cố nén đau lòng, quay người cất bước đi vào bên trong chiếc phi chu ở bên cạnh.

Đứng trên phi chu, một khắc chuẩn bị rời khỏi đảo Hải Tích, Hứa Thanh quay lại nhìn hòn đảo này.

Hòn đảo bên trong màn mưa biến thành một mảnh lờ mờ, cỏ cây trong mưa gió đang truyền đến âm thanh, tựa như tiếng xì xào bàn tán, dường như đang nghị luận về trận tranh đấu nhuốm máu vừa nãy.

Đêm mưa gió đã bắt đầu thổi, núi vẫn yên tĩnh động lòng người.

Hứa Thanh nhìn qua tất cả, sau một lúc lâu mới xoay người, cúi đầu vái một cái thật sâu về phía hòn đảo.

“Quấy rầy tiền bối.”

Nói xong, hắn quay người không chần chờ chút nào điều khiển phi chu chìm vào dưới biển.

Ngay một khắc phi chu chui vào mặt biển, Hứa Thanh thu liễm toàn bộ khí tức, còn có long kình đi đến bao phủ tất cả.

Sau đó, ở trong đêm mưa, Hứa Thanh ở dưới mặt biển vội vã điều khiển phi chu đi về phía trước.

Đây là biện pháp tốt nhất Hứa Thanh có thể nghĩ đến, hai con thuyền, một minh một ám, từ hai phương hướng khác nhau rời đi, dùng cái này để tránh đi khả năng bị tu sĩ Trúc Cơ khóa chặt.

Mà giờ khắc này, theo hắn đi xa, hồn đảo tương đối trầm mặc trong nước mưa bỗng nhiên chấn động, chậm rãi trầm xuống… Nước biển cuộn cuộn tới, lập tức rửa sạch những vết máu mà nước mưa không cách nào rửa hết.

Cho đến một lát sau, lúc hòn đảo lần nữa trồi lên, hết thảy vết máu ở bên trên đã không còn nửa điểm dấu vết nữa, mà những cái cây cối cùng vỡ vụn núi đá sụp xuống kia cũng vô cùng quỷ dị, tất cả đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Chỉ có chỗ sâu dưới đáy biển của hòn đảo, giờ phút này có một đôi mắt thật to chậm rãi mở ra, lạnh lùng nhìn phi chu đang đi xa, hồi lâu sau… Lại khép kín.

Sau nửa canh giờ.

Bên trong phi chu với tốc độ kinh người dưới biển, Hứa Thanh đang ngồi ở bên trong điều chỉnh lại tu vi, hai mắt bỗng nhiên mở ra, lấy ra ngọc giản điều khiển Pháp Chu, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Ngọc giản đã vỡ vụn.

Điều này nói rõ là Pháp Chu đang tự di chuyển theo phương hướng trên biển lúc đến đã tan vỡ.

“Quả nhiên là có Trúc Cơ.”

“Như vậy ta nên lặn xuống sâu hơn và ẩn nấp bất động, chờ cho tu sĩ Trúc Cơ tìm kiếm không có kết quả rồi rời đi, hay là tăng tốc chạy trốn thì tốt hơn đây.”

Hứa Thanh trầm ngâm, lựa chọn cái sau.

Hắn không muốn ở lại chỗ này ngồi chờ chết, dẫu sao nguy cơ dưới biển cũng vô cùng kinh khủng, nếu ở đây lâu không ly khai, mình sẽ trở nên cực kỳ bị động.

Hắn không muốn đặt sinh mệnh của mình ở trên việc đối phương khi nào thì rời khỏi.

Vì vậy hắn điều khiển phi chu tăng thêm tốc độ, đồng thời cũng cố gắng thu liễm khí tức bản thân hơn nữa.

Cũng may có nước biển cách trở, khí tức vốn có cũng sẽ bị che lấp rất nhiều, hơn nữa Hứa Thanh không sợ hãi dị chất, khiến cho hắn có thể lặn xuống càng sâu hơn, khiến cho trình độ khí tức bị ngăn cản sẽ càng lớn.

Duy chỉ có một thứ cần suy tính, là bản thân phi chu có thể thừa nhận được áp lực hay không.

Nhưng Hứa Thanh biết rõ, giờ phút này không phải là lúc suy tư vấn đề này, dưới sự khống chế của hắn, phi chu của hắn đang cấp tốc đi về phía trước.

Chương 230: Giống như phượng hoàng lại giống như ưng (2)

Thời gian không lâu, đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại.

Hắn cảm nhận được một cỗ nguy cơ, từ phía trên mặt biển truyền đến, giống như đang dò xét tìm kiếm.

Hứa Thanh lặng yên không một tiếng động trầm xuống sâu hơn một chút, tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng cảm giác nguy cơ thủy chung tồn tại, mà phi chu giờ phút này cũng có chút không chịu nổi áp lực cùng dị chất dưới biển xâm nhập, mắt thấy nếu cứ tiếp tục nữa sẽ không cách nào sử dụng, Hứa Thanh nhíu mày, dứt khoát thu hồi phi chu, đắm chìm vào trong cơ thể của long kình biển cấm, lần nữa đi về phía trước.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Qua một đêm.

Cảm giác nguy cơ đến từ trên mặt biển dần dần giảm bớt, nhưng vẫn có vài tia vẫn tồn tại như cũ, giống như không biết đã dùng phương pháp gì mà tập trung được vào Hứa Thanh.

Khiến cho Hứa Thanh không dám có chút chủ quan, nghiến răng, đang lúc hắn muốn phóng tới chỗ càng sâu ở dưới đáy biển, muốn dùng cách này để tránh đi cảm giác khóa chặt bên trên.

Mà đúng lúc này, tâm thần Hứa Thanh bỗng nhiên chấn động, một cỗ uy áp khó có thể hình dung đột nhiên từ trên bầu trời trầm xuống, bao phủ tám phương đại hải.

Hứa Thanh ở dưới mặt biển cho nên không thấy nhìn tình hình trên mặt biển, nhưng vẫn có thể cảm thụ mãnh liệt sự kinh khủng của luồng uy áp này.

Đây chẳng phải là uy áp mà Trúc Cơ có thể hình thành, càng giống như là con quái vật khổng lồ nào đó ở trên trời tản ra khí tức. Mà khi uy áp này xuất hiện, những tia cảm giác khóa chặt hắn kia dường như cũng trong nháy mắt hỗn loạn, giống như hoảng sợ bỏ chạy.

Hứa Thanh kinh hãi, mượn cơ hội này tăng tốc chạy nhanh hơn, cho đến khi một đường chạy ra khỏi phạm vi rất xa, không cảm giác được khí tức khóa chặt nữa, hắn chần chờ một chút, vẫn tiếp tục ở dưới biển mà đi về phía trước.

Nhưng hắn cũng biết mình không thể làm lâu dài như thế này được, nguy cơ ở dưới biển có lẽ giờ phút này sẽ không xuất hiện, nhưng nếu cứ trường kỳ đi ở dưới biển, nhất định sẽ càng nguy hiểm hơn.

Cho nên qua một lát, sau khi liên tục xác định trên biển không có cảm giác nguy hiểm nữa, Hứa Thanh liền cẩn thận trồi lên bên trên, một khắc nửa cái đầu của hắn lộ ra trên mặt biển, hắn liền nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn đã bị một màn trên bầu trời hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Giờ phút này bầu trời vốn phải là sáng sớm, nhưng bây giờ đã hóa thành một mảnh đen nhánh.

Nguyên nhân để cho bầu trời đen nhánh là một mảng mây đen dầy đặc.

Phạm vi của đám mây đen này quá lớn, đủ mấy trăm trượng, che khuất cả bầu trời.

Chỗ hải vực của Hứa Thanh giờ phút này đang trong phạm vi bao phủ của nó.

Tiếng gió sét, tiếng nổ vang đang không ngừng ù ù trong mây đen, bên trong còn có từng đạo tia chớp đang phóng đi, kinh thiên động địa, dường như kiếp nạn của bầu trời.

Những nơi nó phóng qua, biển khơi dấy lên gió bạo, giống như đang quỳ bái tồn tại trên bầu trời!

Nếu như chỉ vẻn vẹn như thế thì cũng đành, nhưng thứ để cho Hứa Thanh càng hoảng sợ chính là, bên trong mảnh mây đen đang di chuyển này thình lình ẩn chứa một tồn tại không cách nào tưởng tượng được, nó lộ ra một bộ phận thân thể, tựa như có thể nghiền ép cấp độ sinh mệnh, khiến cho máu thịt toàn thân Hứa Thanh cũng trở lên cứng ngắc, linh hồn nổ vang, trong đầu trống rỗng.

Chỉ có mắt có thể sống động, khiến cho hắn có thể thấy rõ bộ dạng kinh khủng của tồn tại bên trong đám mây đen kia.

Đó là một sinh vật cực lớn, toàn thân thiêu đốt hỏa diễm màu đen, giống như phượng hoàng lại giống như ưng!

Đầu phượng, cổ rắn, cằm én, mai rùa, đuôi cá!

Trong ngọn lửa màu đen, bản thể toàn thân nó có màu sắc năm màu, vô cùng chói mắt, dường như hắc diễm cũng không cách nào che lấp được những màu sắc này, giờ phút này nó đang bay lượn trong mây đen ở trên bầu trời, tràn đầy sự thần thánh.

Thậm chí mơ hồ có chút sự say mê hấp dẫn giống với nửa khuôn mặt của Thần Linh.

Hiển nhiên, nhờ có sự xuất hiện của nó, mới khiến cho những tu sĩ có ý đồ xấu với Hứa Thanh phải bỏ qua việc truy tìm hắn, nhao nhao tránh đi.

Giờ phút này thiên địa nổ vang, mây đen chậm rãi rời xa bầu trời, nhanh chóng đi về nơi xa, lộ ra bầu trời sáng ngời ở đằng sau, thân thể Hứa Thanh cũng dần dần khôi phục lại, theo bản năng hít vào một hơi.

Nhưng ngay khi khẩu khí của hắn vừa mới hút vào trong miệng, tồn tại kinh khủng đến cực hạn ở bên trong đám mây đên ở bầu trời xa xa kia bỗng nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn mặt biển xa xa.

Một cái liếc mắt nhìn qua, mảng lớn mặt biển cách Hứa Thanh ngoài mấy chục dặm lập tức bốc lên sóng lớn ngập trời, cuốn lên gió bạo, dị chất thoáng cái trở lên nồng đậm hơn, giống như bị cái gì dẫn dắt hội tụ.

Dù Hứa Thanh cách rất xa, nhìn không rõ, thân thể vừa tốt hơn cũng bị lay động theo làn sóng, tâm thần nổ vang.

Mà hoàng ưng kia cũng rất nhanh thu hồi ánh mắt, ẩn vào trong mây đen, bên trong tiếng sấm cuồn cuộn, tan biến ở nơi chân trời xa xa.

Hồi lâu sau khi sóng biển bình tĩnh lại, Hứa Thanh mới thở ra một hơi thật dài, sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn về thiên địa xa xa, tâm thần chấn loạn.

Con Thần Điểu này cho hắn cảm giác là lần ra biển lần này là lần trước đó chưa từng có, coi như là người khổng lồ kéo long liễn thanh đồng lúc trước ở chỗ sâu dưới đáy biển, trong nhận thức của Hứa Thanh, hình như cũng không bằng con Thần Điểu này.

“Nó là cái gì, phía mà nó bay đi hình như là Nam Hoàng Châu…” Hứa Thanh thì thào, bỗng nhiên hắn ý thức được là một điểm.

“Nam Hoàng Châu, chữ ‘Hoàng’…”

Khi ở bên trong Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh đã xem qua không ít hồ sơ điển tịch của Bộ Hung ti, hắn nghĩ tới một bên khác đối diện với Thất Huyết Đồng qua sơn mạch Chân Lý, một mảnh phạm vi cực lớn, chiếm cứ sáu bảy thành cấm khu của toàn bộ Nam Hoàng Châu.

“Cấm khu lớn nhất của Nam Hoàng Châu, Hoàng Cấm…”

Trái tim Hứa Thanh chấn động không thôi, mơ hồ đã có suy đoán, một lát sau hắn thở sâu đè xuống suy đoán này, chuẩn bị sau khi trở về liền hỏi ý cùng tìm tài liệu điều tra xác định một chút.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh lại chìm vào dưới biển, nhanh chóng chạy đi, mấy canh giờ sau hắn phát hiện không có người truy kích nữa, lúc này mới trở lại mặt biển, lấy ra phi chu nhảy lên, điều khiển phi chu tăng tốc bỏ chạy.

Chương 231: Giống như phượng hoàng lại giống như ưng (3)

Rất nhanh ba ngày trôi qua, Hứa Thanh một đường vô cùng cẩn thận, nhiều lần dò xét, cuối cùng hoàn toàn xác định khí cơ khóa chặt bản thân thật sự biến mất, lúc này mới thở phào một hơi.

Đáy lòng của hắn suy đoán, hẳn là Hoàng xuất hiện, trong lúc vô hình đã trợ giúp cho mình một chút, khiến cho những kẻ ác ý kia không cách nào ở trong hoàn cảnh đó mà dò xét mình rõ ràng được, cho nên đã lạc mất tung tích của mình.

Nhưng Hứa Thanh cũng không dám xem thường, mặc dù không hề trầm vào dưới biển nữa, nhưng tốc độ vẫn cực nhanh như trước, dù là tiêu hao linh thạch cũng không tiếc.

Mà trong thời gian ba ngày này, thương thế của hắn rốt cuộc đã khỏi hơn phân nửa, sắc mặt không hề trắng bệch nữa, mỏi mệt do giết chóc mang đến cũng đã tiêu tán.

Nhớ lại màn giết chóc lúc trước, cho dù hắn có tu vi chiến lực không tầm thường, nhưng vẫn cảm nhận được mệt mỏi rất lâu rồi chưa từng từng có, cũng may lần này tiền lời kinh người, khiến cho trong thần sắc Hứa Thanh lộ ra vẻ thỏa mãn.

Hắn thu hoạch được ba phần tấm da hải tích có Thần Tính, còn có hơn mười tấm da hải tích Ngưng Khí tầng tám tầng chín, về phần da hải tích cấp thấp thì càng nhiều.

Ngoại trừ những thứ trọng bảo này, đồng dạng cũng có một khoản khác.

Thậm chí hắn cũng đã lấy được ba tấm phù bảo, mặc dù chữ viết đều đã mơ hồ, số lần có thể sử dụng không nhiều lắm, nhưng giá trị tương tự không nhỏ.

Về phần linh thạch… Hứa Thanh tính một cái, đại khái cũng có hơn 4000 khối.

Phần lớn tán tu đều nghèo khổ, sở dĩ Hứa Thanh thu hoạch nhiều như vậy, là bởi vì hắn giết chóc toàn bộ người trên đảo, lấy đi tài sản trên vô số cỗ thi thể, bên trong chủ yếu là do tổ chức Hải Quỷ cống hiến.

Về phần Ly Đồ Giáo, khi Hứa Thanh kiểm tra túi áo của bọn họ, chẳng biết tại sao, bộ dạng cả đám đều rất nghèo khổ, khiến cho Hứa Thanh có chút tiếc nuối.

Nhưng mà vừa nghĩ tới tiền lời lần này của mình, Hứa Thanh cũng không thèm đi để ý việc đám Ly Đồ Giáo nghèo khổ trong lòng.

“Không tính da hải tích có Thần Tính, cũng đã thu lại được hai vạn linh thạch rồi.” Hứa Thanh ngồi trên boong thuyền, kiểm kê xong chiến lợi phẩm, khống chế phi chu phá sóng lướt về phía Thất Huyết Đồng.

Tu vi tăng lên cùng với tiền lời của lần ra biển lần này khiến cho Hứa Thanh trong lúc trở lại có thể không cần để ý tiêu hao linh thạch của phi chu vào trong lòng.

Mà sau khi trải qua nhiều ngày ra biển, cũng khiến cho Hứa Thanh càng kính sợ sâu hơn đối với cái mảnh biển khơi này.

Giờ phút này túi đã tràn đầy, ý nghĩ của hắn liền chỉ có một, đó chính là mau chóng trở về.

Cho nên dưới sự gia trì của rất nhiều linh thạch, phi chu của hắn luôn vận chuyển với tốc độ cực hạn, tốc độ gần đây có lúc còn nhanh gấp đôi, dựa theo Hứa Thanh phán đoán, nhiều nhất ba ngày nữa thì mình có thể trở lại tông môn.

Lộ trình kế tiếp, bởi vì đã nhích tới gần biển Nam Hoàng Châu, cho nên Hứa Thanh cũng không gặp phải nguy hiểm quá lớn nữa, cho đến khi chỉ còn cách trở lại bến cảng Thất Huyết Đồng hơn nửa ngày hải trình, hắn đã thấy được con thuyền của đồng tông.

Đó là một tàu chiến hạm, đang nhanh chóng chạy tới phía của hắn.

Mặc dù thoạt nhìn chiến hạm này thuộc về Hải Phòng ti của ngọn núi thứ bảy, nhưng Hứa Thanh vẫn đề phòng trong lòng, Xà Cảnh Long chạy tới dưới đáy biển, đã làm xong tư thế có thể tùy thời chiến đấu, đồng thời cũng chú ý tới đáy biển, còn có năm con long kình tồn tại dưới đái chiến hạm của Hải Phòng ti.

Vả lại một đầu trong đó có chút bộ dạng khác biệt, nhìn như long kình, nhưng trên thực tế lại có chút giống với Cự Xỉ Sa.

Cái này khiến cho nội tâm Hứa Thanh rùng mình, cũng càng ngày càng cảnh giác.

Thời gian không lâu, theo bọt nước cuồn cuộn trên mặt biển, chiếc chiến hạm kia cũng dần dần tới gần, chiếu rõ ràng vào trong mắt Hứa Thanh.

Thân thuyền to lớn khắc đầy trận pháp, bên trong tản ra chấn động kinh khủng, bốn phía thân tàu còn có hơn tám mươi căn pháp thứ giống như có thể bắn ra lực lượng kinh người, trên boong thuyền còn có thể thấy có hơn ba mươi đệ tử của ngọn núi thứ bảy.

Tất cả những thứ này đều khiến cho chiếc chiến hạm này có chiến lực cường hãn vô cùng.

“Thất Huyết Đồng, ngọn núi thứ bảy, Hải Phòng ti thường trực, con thuyền phía trước hãy báo ra thân phận.” Thanh âm uy nghiêm khi vừa tới gần liền từ bên trong chiến hạm của Hải Phòng ti truyền ra.

“Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy, Hứa Thanh.” Hứa Thanh nhìn qua chiến hạm của Hải Phòng ti, bình tĩnh mở miệng.

Trên chiến chạm của Hải Phòng ti có hơn ba mươi tu sĩ, rõ ràng đang túm tụm đứng quanh một người, mà người bị bọn họ túm tụm chính là một thanh niên. Đạo bào màu xám lay động theo gió ở trên người gã, ánh mắt như điện, mang theo uy áp mãnh liệt, toàn thân chấn động Ngưng Khí đại viên mãn, có phần không tầm thường.

Giờ phút này, gã nhìn vào Hứa Thanh bên trong phi chu, trong mắt hiện lên một vòng lăng lệ ác liệt.

“Hứa Thanh?” Sau khi Hứa Thanh báo danh ra, một âm thanh quen thuộc từ sau lưng ba mươi người trên chiến hạm Hải Phòng ti vang lên, một người rất nhanh đi ra từ trong đám người, chính là Chu Thanh Bằng.

Thần sắc của y mang theo vui mừng, chào hỏi về phía Hứa Thanh, sau đó quay người cung kính nói nhỏ vài câu với vị thanh niên Ngưng Khí đại viên mãn kia.

Thanh niên mặt không cảm xúc nhẹ gật đầu.

Chu Thanh Bằng chắp tay, mang theo vui sướng nhảy từ trên chiến hạm xuống, rơi vào trên phi chu của Hứa Thanh, nở nụ cười.

“Hứa Thanh, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trên biển, ngươi vừa ra biển trở về hả?”

“Đã ra được một khoảng chút thời gian rồi, chuẩn bị trở về tông môn.” Hứa Thanh nhìn một chút người thiếu niên ở trên chiến hạm Hải Phòng ti.

“Đó là lão đại của ta, Đinh Tiêu Hải của Hải Phòng ti.” Chu Thanh Bằng rất là tự hào mở miệng, sau đó quét mắt nhìn phi chu của Hứa Thanh.

“Ngươi gặp phải chuyện gì, làm sao con thuyền lại biến thành bần hàn như vậy… Nguyên bản Hải Phòng ti có quyền lợi kiểm tra tất cả con thuyền, nhưng bên phía ngươi thì coi như đã xong rồi.” Chu Thanh Bằng nở nụ cười, lại hàn huyên cùng Hứa Thanh thêm vài câu, trong sự chúc mừng của Hứa Thanh, y mới chắp tay chuẩn bị trở về.

Trước khi đi, y giống như nhớ ra cái gì đó, khẽ mở miệng với Hứa Thanh.

“Đúng rồi, Hứa Thanh, sau khi ngươi trở về, trong khoảng thời gian này không nên tiếp tục xuất hải nữa. Hải Phòng ti chúng ta nhận được thông báo, đáy biển gần đây có chút không yên ổn, ta nghe lão đại ta nói, hình như chẳng biết tại sao trên biển lại xuất hiện một vài thân ảnh của những tồn tại kinh khủng.”

Chu Thanh Bằng nói tới chỗ này, trong thần sắc mang theo vẻ hồi hộp, không có nhiều lời, quay người nhoáng một cái, trở về trên chiến hạm.

“Tồn tại kinh khủng?” Đôi mắt Hứa Thanh xiết chặt, thần sắc ngưng trọng, ôm quyền nói cảm tạ với Chu Thanh Bằng đã trở lại chiến hạm.

Rất nhanh, chiến hạm Hải Phòng ti lại truyền ra thanh âm ô ô, thay đổi phương hướng dần dần đi xa.

Mà trong mắt Hứa Thanh nhìn tới, giờ phút này trên chiến hạm Hải Phòng ti, Đinh Tiêu Hải tu vi Ngưng Khí đại viên mãn nghiêng đầu nhìn một chút Hứa Thanh và phi chu ở xa xa, lại nhìn xuống Xà Cảnh Long như ẩn như hiện ở dưới phi chu, sau đó nhàn nhàn mở miệng về phía Chu Thanh Bằng vừa trở về bên người hồi báo.

“Chu Thanh Bằng, vị đồng kỳ này của ngươi, không đơn giản.”

Chu Thanh Bằng sững sờ, thấp giọng nói.

“Đinh sư huynh, lúc trước Bộ Hung ti hành động chém Dạ Cưu, có đồn đại một người lấy thân phận không phải đội trưởng chém giết được tên đầu sỏ bên địch…”

“Chính là người này.” Trong mắt Đinh Tiêu Hải mang theo một chút thâm ý.

Chu Thanh Bằng nghe được chuyện này, thần sắc không khỏi hoảng hốt, quay đầu nhìn về Hứa Thanh xa xa trên phi chu.

Mơ hồ, có thể thấy thân ảnh thiếu niên đứng trên phi chu, mặc kệ sóng gió dập dờn lên xuống, nhưng vẫn khó có thể rung chuyển thân ảnh kia dù chỉ một chút.

–-

Chương 232: Cố Mộc Thanh (1)

Thời gian hơn nửa ngày thoáng một cái đã qua.

Theo trăng sáng tái hiện trên bầu trời, biển khơi cũng dần dần yên tĩnh ngủ say, những ngôi sao sáng rơi lả tả trên đại địa khiến cho bến cảng Thất Huyết Đồng như bịt kín một tầng che mặt thần bí.

Từ xa nhìn lại, bảy ngọn núi sừng sững ở phía trên đại địa, cùng với bảy đồng tử màu máu thật lớn trên đỉnh núi, giống như thủ hộ, cũng như uy hiếp.

Thủ hộ chính là sự phồn vinh của Thất Huyết Đồng, khiến cho bình dân khát vọng tìm đến, nguyện ý đi đến, nguyện ý ở bên trong tạo ra giá trị bản thân, cung cấp lượng lớn tiền phí lưu lại, khiến cho sản nghiệp của Thất Huyết Đồng có thể liên tục sinh ra tiền lời.

Uy hiếp thì là đối với bên ngoài, khiến cho dị tộc cùng với người lòng mang ý xấu không dám tới trêu chọc.

Về phần hung tàn đối với đệ tử, thì đây là vì dưỡng cổ, dưỡng ra những con sói có thể sống sót trong loạn thế này.

Bởi vì chỉ có những con sói như vậy, mới xứng chân chính gia nhập Thất Huyết Đồng, hưởng thụ lợi ích và quyền lợi của Thất Huyết Đồng.

Bây giờ Hứa Thanh đã hoàn toàn hiểu rõ quy tắc của Thất Huyết Đồng, hắn nhìn bến cảng xa xa phía trước, phi chu dưới thân cũng thả chậm tốc độ lại, chậm rãi đi vào bến cảng.

Trên mặt biển, từng chiếc từng chiếc Pháp Chu của đệ tử Thất Huyết Đồng đang tản mát trôi nổi, từng đám ánh sáng chói lóa đến từ hải đăng đảo qua bát phương, khiến cho ánh trăng đang chiếu sáng trên mặt nước lăn tăn càng trở lên chói mắt hơn khi có hải đăng chiếu qua.

Cho đến khi một chùm hải đăng trong đó rơi vào ngoài hải môn của cảng thứ 79, dừng lại ở trên một chiếc phi chu thoạt nhìn rất đơn bạc và có vẻ rã rời.

Ngọn đèn rất nhanh hội tụ tới người đứng ở nơi đó, rơi vào trước người Hứa Thanh.

Ánh sáng chói lóa mắt, Hứa Thanh nheo đôi mắt lại, giơ tay lên chắn lại một chút, lấy ra lệnh bài của mình.

Quang manh nhu hòa từ trên lệnh bài tràn ra, hình như có trận pháp vô hình đảo qua, xác nhận thân phận của Hứa Thanh, rất nhanh, cái cửa lớn trước cảng thứ 79 chậm rãi mở ra một cánh cửa nhỏ.

Chùm sáng rơi trên người Hứa Thanh giờ phút này cũng nhoáng một cái dịch chuyển khỏi, khiến cho thế giới trước mắt Hứa Thanh chớp mắt một cái trở nên đen nhánh, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như thường.

Theo phi chu của hắn đi qua cửa nhỏ tiến vào bến cảng, làn gió thổi tới một luồng khí tức quen thuộc, thổi bay sợi tóc Hứa Thanh, hắn nhìn bến cảng trước mắt, đáy lòng hơi thở ra một hơi.

Bất kể như thế nào, dù hoàn cảnh bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng ác liệt hung tàn như thế nào, nhưng nếu so sánh với trên biển, cuối cùng vẫn sẽ khá hơn một chút.

Dẫu sao ở trong này, nếu đệ tử dưới núi gặp được địch nhân, tu vi cũng sẽ không siêu việt hơn bản thân một cái đại cảnh giới.

“Trở về.” Hứa Thanh thì thào, điều khiển phi chu thẳng đến nơi cập bến của mình.

Mà hắn trở về trong đêm khuya cũng đưa tới một chút đệ tử cảng 79 chú ý.

Nếu như đổi thành người bên ngoài thì bọn họ có lẽ còn không liếc mắt nhìn, nhưng sau khi chú ý tới người này là Hứa Thanh, không ít đệ tử nhao nhao đi ra khỏi Pháp Chu, chấp tay lấy lòng Hứa Thanh.

Lúc trước Hứa Thanh đột phá liền xuất hiện long kình biển cấm, cái này đã để cho hắn rất nổi danh ở bên trong bến cảng 79.

Những đệ tử này đi ra khỏi Pháp Chu, khi ánh mắt đảo qua Hứa Thanh, đều chú ý tới hắn phi chu tàn phá của hắn, đáy lòng cũng rõ ràng đối phương đã gặp phải đại hung hiểm ở trên biển.

Nhưng mà đệ tử dưới núi phần lớn biết được đúng mực, hiểu nhiên biết cái gì không nên hỏi thì không hỏi, vì vậy cũng giả bộ như không phát hiện phi chu của Hứa Thanh bị tàn phá.

Đối mặt với những đồng môn đang chào hỏi, Hứa Thanh cũng chắp tay đáp lễ, cho đến khi phi chu của hắn đi đến nơi cập bến, Hứa Thanh quan sát bốn phía, đi vào khoang thuyền, khoanh chân đả tọa.

Tương tự như trước khi hắn không ra biển.

Theo hai mắt khép kín, tâm Hứa Thanh bắt đầu từ lúc giết chóc tới lúc này mới hoàn toàn bằng phẳng xuống, nhưng cảnh giác của hắn thì đã khắc vào linh hồn, nhất là bây giờ hắn vừa thắng lợi trở về, tuy nói với danh khí bây giờ của hắn thì khẳ năng sẽ không có người nào dám tới để cướp đoạt, nhưng cảnh giác cần thiết vẫn phải có.

Cho nên Hứa Thanh đã rải thêm số lượng phấn độc ở bốn phía nơi cập bến, bất kể là trên biển hay là trên bờ.

Đồng thời Hứa Thanh không quên việc mình trước khi đi đã chém giết thiếu niện tộc nhân ngư nọ, mà đối phương có người bảo vệ ở bên trong bến cảng.

“Không biết việc tên nhân ngư kia chết bây giờ như thế nào.” Hứa Thanh trầm ngâm, không định đi hỏi ý người khác, mà mang theo cảnh giác, tiếp tục thổ nạp.

Qua một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời trong nắng ấm.

Tia nắng ban mai tựa như hóa thành một vị nữ tử uyển chuyển thướt tha, nhẹ nhàng đi tới, điềm điềm đạm đạm chiếu đến, hô hoán chúng sinh thức tỉnh, cũng xua tán cái lạnh của đêm tối khỏi thế gian.

Theo tia sáng rơi vào khoang thuyền, Hứa Thanh mở mắt, đi ra ngoài nhìn khu bến cảng ở xa.

Chiếu vào tầm mắt Hứa Thanh chính là thế giới quen thuộc, ánh sáng quen thuộc, thân ảnh quen thuộc, hết thảy đều quen thuộc.

Vô luận là đệ tử tuần tra hay đồng môn sáng sớm, hay là bình dân rộn ràng bày bán cùng với mùi thơm của thức ăn bay tới trong gió, đều làm cho tâm tình Hứa Thanh rất tốt.

Hắn không để ý đạo bào bị tàn phá trên người, thân thể nhảy xuống khỏi phi chu, trước tiên thu hồi phi chu rồi đi tới cửa hàng đồ ăn sáng mỗi ngày hắn đều đi tới, dưới sự nhiệt tình chào hỏi của chủ quán, ăn no nê một bữa.

Đối với đạo bào có chút tàn phá của hắn, chủ quán chỉ đảo qua cũng không để ở trong lòng, loại sự tình này lão cũng đã gặp nhiều rồi.

Mùi vị quen thuộc khiến cho Hứa Thanh lần này ăn gấp hai lần số lượng trước kia, sau khi tính tiền liền rời đi, hắn cũng không đi đến Bộ Hung ti trả phép trước, mà đi tới chỗ quản lý đệ tử chủ thành, lần nữa mua một bộ đạo bào mới ở đó.

Sau khi thay đồ, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, một đường đi về phía Vận Chuyển ti, nơi ở của Trương Tam, hắn cảm thấy phi chu tu bổ một chút vẫn còn có thể dùng, về phần Pháp Chu… Vậy phải luyện chế lại một lần nữa rồi, bất quá nghĩ đến thu hoạch của mình, Hứa Thanh cảm giác luyện chế lại một lần nữa cũng không có gì.

“Còn có lần trước đó đã chiếm được tiện nghi của Trương Tam sư huynh, lần này sẽ bổ sung đầy đủ.” Hứa Thanh sờ lên túi, bước nhanh đi về phía trước.

Chương 233: Cố Mộc Thanh (2)

Thời gian không lâu, một khắc ánh nắng trở nên chói chang hơn, Hứa Thanh từ rất xa thấy được Vận Chuyển ti, cũng nhìn thấy bên trong ngoại trừ bản thân nhân viên Vận Chuyển ti, còn có một chút đệ tử rất lạ mắt.

Những đệ tử này có bảy tám vị, đều là nữ tử, dáng người từng vị đều uyển chuyển, dù đạo bào cũng khó có thể che lấp quá nhiều, thoạt nhìn trên dưới lồi lõm, rất là ưu mỹ.

Mà tướng mạo cũng đều tương tự tú lệ, có một cỗ khí chất đan đạo đặc biệt thuộc về ngọn núi thứ hai.

Các nàng đều là đệ tử ngọn núi thứ hai.

Giờ phút này ở trong các nàng, còn có một vị đệ tử hạch tâm bị túm tụm, toàn thân nàng mặc đạo bào màu cam nhạt, ở trong đông đảo hàng đệ tử rất dễ làm người khác đặc biệt chú ý, bản thân dung nhan của nàng cũng giống như thế, chung linh tuyệt tục, dung mao tuyệt sắc, thực là một vị mỹ nhân tuyệt thế.

Bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, thân hình thướt tha, giữa lông mày mang theo sự thanh tịnh, trên mặt tràn đầy linh vận, cả người đều có một cỗ cảm giác thanh tú.

Hình như nàng ngày bình thường cũng rất dịu dàng, cho nên tuy bị đám người túm tụm lại, nhưng cũng không có cảm giá ưu tú của đệ tử hạch tâm, chỉ im lặng đứng ở nơi đó, rất là lịch sự tao nhã.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua, chậm rãi đến gần, nhìn thấy Trương Tam đang bị những đệ tử thứ này ngọn núi thứ hai quay chung quanh.

So với những đệ tử ngọn núi thứ hai có tướng mạo không tầm thường mà nói, dung mạo của Trương Tam đang ngồi xổm trên bao cát xoa xoa tay quả thực là xấu xí, bộ dáng gã trông như lão nông, thoạt nhìn rất là thuần phác.

Hứa Thanh vừa đến, Trương Tam liền thấy trước tiên, y lên tiếng chào về phía Hứa Thanh, lại vỗ vỗ lồng ngực về phía những người đệ tử của ngọn núi thứ hai.

“Các ngươi yên tâm, lần này không có vấn đề, lão Trương ta mà ra biển, phần lớn từng tộc sẽ cho ta chút tình mọn.”

Chú ý tới Trương Tam tựa hồ là đang nói chuyện làm ăn, Hứa Thanh cũng không có đi quấy rầy, mà đi đến một chỗ có bóng râm ở bên cạnh, lặng lẽ chờ đợi.

Bên trong bóng râm, Hứa Thanh toàn thân đạo bào màu xám, dung mạo tuấn mỹ, thần sắc nhìn như ôn hòa, chỉ là đứng ở trong chỗ bóng râm, cho nên tạo thành tương phản rõ nét với ánh mặt trời bên ngoài.

Nhìn dưới ánh mặt trời, sẽ thấy ôn hòa trên mặt Hứa Thanh giống như chỉ là một tầng mặt nạ, mà dưới lớp mặt nạ kia, là vẻ mặt lạnh lùng dung hợp cùng một chỗ với bóng mờ, mơ hồ có ba phần cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Dưới mái tóc đen như thác nước xõa trên vai, cùng với thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi phụ trợ, tất cả bỗng tạo thành một loại khí chất đặc biệt trên người Hứa Thanh.

Điều này cũng đưa tới sự chú ý của đệ tử ngọn núi thứ hai, phần lớn đôi mắt đẹp đảo qua trên người hắn.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, không có để trong lòng những thứ này, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau, Trương Tam đã nói xong cùng những đệ tử ngọn núi thứ hai, bước nhanh đến trước mặt Hứa Thanh, cười mở miệng.

“Tiểu tử ngươi rốt cuộc trở về, lần này ra ngoài thu hoạch như thế nào vậy?”

“Rất tốt.” Nhìn qua Trương Tam, Hứa Thanh nở nụ cười.

“Có thu hoạch là được, thấy những đệ tử của ngọn núi thứ hai kia không.” Trương Tam mang vẻ đắc ý trên mặt, cái cằm hất về phía nhóm đệ tử ngọn núi thứ hai đang muốn rời khỏi.

“Trông thấy cô nàng xinh đẹp nhất bên trong kia không, đây chính là đệ tử hạch tâm của ngọn núi thứ hai Cố Mộc Thanh, không biết là đạo lữ trong mộng của bao nhiêu người, khục, cũng là trong mộng của ta.”

“Các nàng muốn ra biển rèn luyện, đây chính là việc lớn, ta cũng phải cạnh tranh thật nhiều với đồng môn trong bến cảng chúng ta mới có thể nhận được tư cách ra biển cùng các nàng, đội trưởng các ngươi cũng không cạnh tranh lại ta.”

Trương Tam nói đến đây, chờ mong nhìn Hứa Thanh, giống như muốn nhìn thấy hắn hâm mộ.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Trương Tam có chút buồn bực.

“Ta nói… Hứa Thanh sư đệ, ngươi không nên chúc mừng ta một câu sao? Nói không chừng sau lần này ta có thể sẽ có đạo lữ đấy.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cảm giác đối phương nói có đạo lý, vì vậy biểu hiện ra một cái biểu cảm hâm mộ, nghiêm túc mở miệng.

“Chúc mừng.”

Trương Tam im lặng, bỏ qua ý niệm muốn thấy vẻ hâm mộ của Hứa Thanh trong đầu.

“Được rồi, làm khó ngươi rồi… Ngươi lần này tới đây là muốn kiểm tra hay tu sửa Pháp Chu?”

Hứa Thanh thu hồi biểu cảm, từ trong túi lấy ra một tấm da hải tích có phẩm chất tốt.

“Trương sư huynh, ta hôm nay tới nơi này một mặt muốn sửa thuyền, một mặt khác là hy vọng có thể thêm vào da hải tích, khiến cho Pháp Chu có độ chắc chắn cao hơn.” Hứa Thanh vừa nói đến đây, đột nhiên đình trệ, ngẩng đầu nhìn đệ tử ngọn núi thứ hai cách đó không xa.

Những người đệ tử của ngọn núi thứ hai này vốn là muốn ly khai, nhưng khi vị thiên kiêu của ngọn núi thứ hai Cố Mộc Thanh trong miệng Trương Tam chú ý thấy Hứa Thanh xuất ra da hải tích, liền dừng bước chân lại, ánh mắt sụp xuống.

“Vị đồng môn này, trong tay ngươi chính là da hải tích Ngưng Khí tầng tám?”

Thanh âm của Cố Mộc Thanh mang theo tiếng ngây thơ đặc thù của thiếu nữ, mềm mại uyển chuyển tản ra trong ánh mặt trời, giao hòa cùng với đan hương trên người nàng, giống như tiếng líu ríu ca hát, khiến cho người ta nghe xong có cảm giác nghe thấy được thứ gì đó rất tốt đẹp.

Chỉ là lúc truyền vào trong tai Hứa Thanh, lại làm Hứa Thanh khẽ cau mày, theo bản năng thu da hải tích vào, cảnh giác nhìn Cố Mộc Thanh.

Đồng thời đáy lòng cũng tràn đầy đề phòng, cũng nhắc nhở bản thân không thể bởi vì lần này thu hoạch được nhiều da hải tích, cùng với vật này có thể mua được ở trong cửa hàng trong tông môn mà chủ quan trực tiếp lấy ra.

Mình đáng lẽ phải đợi đối phương rời đi sau đó lấy ra mới phải.

Cố Mộc Thanh cũng đã nhận ra thần sắc Hứa Thanh biến hóa, vội vàng đi tới để giải thích.

“Ta muốn luyện chế một loại đan dược, cần đại lượng da hải tích, phẩm chất càng tốt càng tốt, bên trong nội thành ta cũng đều mua hết rồi, lần này ta ra ngoài cũng bởi vì nguyên nhân này, nhưng không biết có thể thu hoạch đủ được hay không, cho nên nếu như ngươi có thừa lưu lại, ta nguyện ý dùng giá cao mua sắm.”

Nói xong, Cố Mộc Thanh nhìn qua Hứa Thanh, con ngươi thanh tịnh của nàng sáng ngời, cong cong chân mày như lá liễu, lông mi thật dài hơi rung rung, bên trong mắt ẩn chứa vẻ chờ mong thật sâu.

Hứa Thanh trầm ngâm, bán cho đối phương không phải không được, nhưng đầu tiên hắn muốn cân nhắc xem có đủ để tấn chức Pháp Chu của mình hay không.

Trương Tam một bên cũng ngây ngốc một chút, y đứng giữa hai người, nhìn một chút Hứa Thanh nghiêm túc suy tư, lại nhìn một chút Cố Mộc Thanh đang nhìn không chớp mắt, y đột nhiên cảm giác được kế hoạch ra biển lần này của mình hình như có chút không ổn.

Thậm chí mơ hồ còn có một loại cảm giác mình đứng ở chỗ này hình như cũng rất dư thừa.

Vì vậy Trương Tam ho khan một tiếng, vừa muốn mở miệng, mà Cố Mộc Thanh giờ phút này đang ngóng nhìn gương mặt Hứa Thanh, bỗng nhiên như nghĩ tới cái gì, ánh mắt lần nữa sáng lên một cái.

“Ta nhớ ra rồi, ngươi là Hứa Thanh!”

Chương 234: Chủ nợ tới cửa (1)

Bây giờ là giữa trưa, mặt trời dần dần lên cao khiến ánh mặt trời càng chói chang, phàm nhân cũng rất khó có thể nhìn thẳng vào nó.

Giống như Cố Mộc Thanh lúc này đang đứng dưới ánh sáng mặt trời vậy, thần thái sáng ngời vô cùng, hơn hẳn tiên tử.

Mặc dù đạo bào màu cam nhạt đã che lấp dáng người của nàng đi, nhưng sự nổi trội của nàng không phải dùng áo bào liền có thể hoàn toàn che phủ đi được, dáng người có lồi có lõm, có thể tưởng tượng ở dưới lớp áo bào ẩn giấu một vóc ngươi yểu điệu như thế nào.

Một cánh tay mềm mại trông như ngó sen trắng như tuyết lộ ra ngoài ống tay áo, cái cổ bóng loáng ưu mỹ, cùng với một mái tóc mượt màu đen, vẻ nhu hòa phối hợp với sự tinh tế tỉ mỉ, mềm mại trơn mát như ngọc, thanh tao thoát tục, thật sự là tuyệt thế mỹ nhân.

Cảnh tượng đẹp đẽ này chiếu vào trong mắt Trương Tam, khiến cho thần sắc của y có chút hoảng hốt, mặt già đỏ lên, nhưng hết lần này tới lần khác Hứa Thanh vẫn đứng ở bên trong bóng râm, không nhìn ra thần sắc có gì biến hóa, ánh mắt lạnh lùng quan sát cổ của cô gái trước mắt này.

Cô gái này có xinh đẹp hay không cũng không quan trọng đối với Hứa Thanh, đây chẳng phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đối phương, đệ tử hạch tâm mà hắn thấy ở trong chủ thành không nhiều lắm, cho nên hắn liếc mắt liền nhận ra, đối phương là người mà mấy tháng trước hắn gặp ở bên ngoài tiệm thuốc.

Hôm ấy chỉ gặp thoáng qua, nhưng đối phương bây giờ lại có thể hô lên tên của mình, việc này khiến cho Hứa Thanh cảnh giác cực cao, cho nên hắn muốn xác định đối phương có đủ thực lực uy hiếp đến an toàn tính mạng của mình hay không.

Sau khi đảo qua, đáy lòng Hứa Thanh đã có phán đoán, nếu thật sự động thủ, hắn có nắm chắc rất nhanh chém giết đối phương, tu vi của đối phương cũng được, nhưng vô luận là thế đứng hay là tính cảnh giác, đều xa xa không bằng những tán tu trên đảo Hải Tích.

Về phần thân phận đệ tử hạch tâm ngọn núi thứ hai của đối phương, cân nhắc đến ngọn núi thứ hai lấy đan đạo là chủ yếu, vì vậy Hứa Thanh theo bản năng nhìn quanh bốn phía một cái, xem xét chung quanh xem có dấu vết của độc dược hay không.

“Hứa Thanh sư đệ, ngươi không cần kinh ngạc, tên của ngươi không phải là Trương Tam sư huynh báo cho ta biết, là ta trong lúc vô tình biết được.” Cố Mộc Thanh cười nói tự nhiên, thanh âm trong trẻo, rất là êm tai

Tim Trương Tam vào thời khắc này bỗng có chút đập nhanh hơn, y chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này không hổ là người được công nhận là thiên chi kiều nữ của ngọn núi thứ hai, một tiếng gọi Trương Tam sư huynh liền khiến cho mình cảm thấy vô cùng thoải mái.

Vì vậy liền cười ha ha, vừa muốn đi tới để nói cái gì đó, nhưng thanh âm Hứa Thanh bình tĩnh, truyền ra.

“Ta không kinh ngạc.”

“Ách…” Trương Tam liếc mắt nhìn Hứa Thanh, đáy lòng thở dài, thầm nghĩ Hứa Thanh ơi là Hứa Thanh, người ta là thiếu nữ cũng đã chủ động như vậy rồi, tại sao ngươi vẫn không có bất kỳ phản ứng nào vậy, nếu đổi lại là mình, nhất định sẽ lập tức liền tiến lên bắt chuyện, sau đó lại mời một phen, nói đúng là có duyên phận, vậy không phải là đã xong rồi sao.

Cố Mộc Thanh nghe vậy, nhẹ nhàng cười một cái, từ trên người lấy ra một khỏa đan dược, đặt vào lòng bàn tay, đưa tới trước mặt Hứa Thanh.

“Hứa Thanh sư đệ, toàn bộ Bạch Đan của ngươi đều bán cho cửa hàng của ta, ta đã nghiên cứu đan dược của ngươi một hồi lâu, rất tò mò đan dược này được chiết xuất như thế nào mà lại có độ tinh khiết cao như thế.”

Hứa Thanh nhìn lướt qua, nhận ra đây đúng là đan dược của mình, vì vậy suy nghĩ một chút, cũng không trở lời vấn đề đối phương hỏi, mà lấy ra mấy tấm da hải tích.

“Da hải tích Ngưng Khí tầng tám, 530 linh thạch, da hải tích tầng chín, 960 linh thạch, đại viên mãn 1430 linh thạch, ngươi muốn mấy tấm?”

Giá cả mà Hứa Thanh báo là giá bán của những cửa hàng trong cảng, hắn cảm thấy cho dù bán cho cửa hàng, sợ là cũng không có được cái giá tiền này, nếu như Cố Mộc Thanh trước mắt đã muốn mua, vậy bán cho nàng sẽ có lợi cho mình nhất.

Cố Mộc Thanh nhìn những tấm da hải tích kia, ánh mắt sáng lên, nhưng cũng không lập tức mua sắm, mà là tiếp tục hỏi tới câu hỏi lúc trước, hình như sau khi nhận ra Hứa Thanh, hứng thú của nàng đã dời khỏi từ trên da hải tích.

Hứa Thanh khẽ cau mày, nhưng tưởng tượng đến cửa hàng của đối phương thu mua rất nhiều Bạch Đan của mình, vả lại tiếp theo còn muốn mua da hải tích của mình, vì vậy nhẫn nại một chút mở miệng.

“Trong giai đoạn điều phối ta thích phối vào thêm một chút Dạ Thi Khiên Ngưu, như vậy sẽ tăng lên một chút độ tinh khiết.”

Thiếu nữ nghe vậy liền lộ ra vẻ suy tư, sau một lúc lâu mới mở miệng hỏi lần nữa, thần thái rất là khách khí, nhưng sự không kiên nhẫn trong lòng Hứa Thanh lại một lần hiện lên, trong nhận thức của hắn, muốn thu hoạch tri thức phải cần giả phí.

Đối phương làm như vậy, có chút quá đáng.

Như Đinh sư tỷ lần trước rất hiểu đạo lý này, mỗi lần hỏi cái gì đều đưa ra vật có giá trị nhất định.

Cho nên Hứa Thanh không có trả lời, mà hỏi ngược lại một vài vấn đề về dược đạo.

“Có phương pháp gì có thể khiến cho tính chất kỳ độc của máu Quỷ Dục Hấu càng lớn vả lại thời gian bảo tồn càng lâu không?”

Cố Mộc Thanh suy tư một chút, biểu cảm rất nghiêm túc mở miệng.

“Điểm này ta chưa có nghĩ qua, những gì sư phó dạy ta đều là về thuốc Chính Dương, ta nghĩ... Nếu như là ta mà nói..., ta sẽ phối vào thêm Tại Thế Trà, lấy độ cô đặc của Tại Thế Trà tăng lên độc tính của Quỷ Dục Hấu.”

Hứa Thanh nghe vậy ánh mắt liền ngưng tụ lại, sau một lát trầm ngâm, tâm thần hơi lên xuống, lời nói của đối phương mở ra một chút mạch suy nghĩ cho hắn, vì vậy hắn lần nữa hỏi.

“Bản thân Tại Thế Trà có tác dụng trung hoà, nhưng cũng ẩn chứa độc tố nhất định, làm thế nào để biến độc tố thành thuốc dẫn?”

“A? Lại là độc? Ta nghĩ… Có lẽ có thể dùng Kim Nữu Thảo bức ra?” Cố Mộc Thanh mở miệng dù không xác định chắc cho lắm, nhưng lời của nàng nói ra vẫn có chút dẫn dắt đối với Hứa Thanh.

Cái này để cho hứng thú của Hứa Thanh tăng lên, bắt đầu giao lưu dược đạo cùng Cố Mộc Thanh, nhưng màn giao lưu của hai người hiện ra một chút quái dị, Hứa Thanh phần lớn hỏi về độc đạo, Cố Mộc Thanh phần lớn hỏi về dược đạo.

Nhưng hết lần này tới lần khác đều không ảnh hưởng, cả hai đều mơ hồ có cùng một cảm giác hiểu ra, thậm chí càng câu thông lâu, lại càng hiểu ra nhiều hơn, đến cuối cùng Cố Mộc Thanh dứt khoát cũng đi vào chỗ bóng râm, giao lưu cùng Hứa Thanh, ngươi một câu ta một câu không ngừng trao đổi.

Chương 235: Chủ nợ tới cửa (2)

Thời gian trôi qua.

Dưới ánh mặt trời, hai người ở trong một bóng râm, nam thanh tú, nữ xinh đẹp, tựa như một bức tranh tuyệt mỹ, duy chỉ có Trương Tam giống như một lão nông đứng ở bên cạnh là không hợp với cảnh tượng nơi này.

Trương Tam giờ phút này liền nghẹn họng nhìn trân trối, ngơ ngác nhìn hai người, sau một lúc lâu thở dài một tiếng trong lòng, thầm nghĩ lớn lên đẹp trai, thật sự là ưu thế quá lớn.

Đáy lòng cũng lại càng thêm hồi hộp một chút, nghĩ tới lần làm ăn trên biển này của mình sẽ không phải bay mất chứ, nhưng có thể tưởng tượng là Hứa Thanh vừa mới ra biển trở về, khả năng đại khái sẽ không ra biển lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn nhịn không được mở miệng.

“Vậy… Hứa Thanh sư đệ, nếu không ngươi đưa Pháp Chu cho ta trước đi, ta tranh thủ đi luyện cho ngươi, ta thấy hai ngươi trong thời gian ngắn cũng không nói chuyện hết được.”

Hứa Thanh nghe vậy chắp tay về phía Trương Tam, lấy phi chu đưa ra.

Trương Tam theo bản năng giơ tay lên tiếp nhận bình nhỏ chứa phi chu, ánh mắt bỗng nhiên trợn to, ngơ ngác nhìn chiếc phi chu đơn bạc tàn tạ trong bình, sửng sốt một chút.

“Pháp Chu đâu? Đây chẳng phải là phi chu ta đặt ở bên trong khí cầu Pháp Chu của ngươi sao?”

“Vỡ rồi.” Hứa Thanh bình tĩnh nói, sau đó quay đầu lại hỏi Cố Mộc Thanh về độc đạo.

Trương Tam hít vào một hơi, nhìn lấy bình nhỏ trong tay, đáy lòng đã ý thức được, lần này Hứa Thanh ra biển, sợ là đã phải nguy cơ cửu tử nhất sinh.

Cứ như vậy, hai canh giờ trôi qua.

Cho đến khi ánh chiều tà tung bay trên mặt đất, mặt đất âm u giao hòa với quang minh bên ngoài, cả hai dường như dung hợp lại với nhau, lúc này Cố Mộc Thanh vẫn chưa thỏa mãn, kết thúc màn giao lưu với Hứa Thanh, cũng hoàn thành giao dịch da hải tích cùng đối phương.

“Hứa Thanh sư đệ, cám ơn ngươi đã giải thích nghi hoặc, hôm nay hơi trễ rồi, ta cáo từ trước, phương pháp ngươi nói ta sẽ quay về đi thử một chút, bất quá ta cảm thấy đại khái khả năng vẫn rất khó thành công, trên thực tế lúc trước ta cũng đã thử nhiều lần, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng mới có thể đạt tới cái loại trình độ tinh khiết này.”

Cố Mộc Thanh buồn rầu mở miệng.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy phương diện này có lẽ có liên quan cùng với phương pháp điều phối mà Bách đại sư truyền thụ cho, một phương diện khác có lẽ cũng liên quan tới việc thân thể của mình không hề có dị chất.

Lúc mình luyện đan, chưa từng tản ra luồng khí tức hỗn tạp pha tạp nào, cho nên không bị dung nhập vào bên trong đan dược.

Nhưng tất nhiên hắn sẽ không nói việc này ra được.

Cố Mộc Thanh lắc đầu, mang theo suy tư cáo từ rời đi.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, thần sắc rất nghiêm túc hơi cúi đầu, lần giao lưu này hắn lấy được chỗ tốt không nhỏ, cũng càng thêm thông hiểu đối với độc đạo, đáy lòng mơ hồ sinh ra một chút mạch suy nghĩ luyện độc mới.

Lúc này thấy Cố Mộc Thanh đã rời đi, Trương Tam đi đến bên người Hứa Thanh, vẻ mặt u sầu thở dài.

“Hứa Thanh à, cái thuyền của ngươi… Không dễ làm lắm, chỗ linh thạch của ta không bù được nhiều như vậy đâu, cái này bằng với việc tái tạo một chiếc mới nha, quá mắc.”

Hứa Thanh không nói chuyện, nhìn chung quanh một chút, từ trên người lấy ra một mảnh trong ba mảnh da hải tích có Thần Tính.

Một khắc tấm da hải tích xuất hiện, dư quang trong khóe mắt Trương Tam chỉ vừa quét qua, toàn thân liền run lên, khuôn mặt u sầu trong chốc lát cũng tan biến, tròng mắt trợn to, nhìn một vòng kim mang trên da hải tích, hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đây là…” Y vừa nói đến đây, liền kéo Hứa Thanh lại, đi thẳng đến nhà kho của mình, khi vừa vào nhà kho, y mới run rẩy tiếp nhận tấm da hải tích của Hứa Thanh.

Trương Tam như là nhìn thấy chí bảo vậy, sau khi kiểm tra tỉ mỉ, hô hấp của y càng ngày càng dồn dập, một lát sau chợt ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Da hải tích có Thần Tính!”

“Lại còn là da hải tích Trúc Cơ, phía trên lại còn có đủ một tia khí tức Kim Đan, giá trị của món đồ chơi này quá lớn, vừa ra tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người giết chóc tranh đoạt, ngươi làm thế nào lấy được vậy!”

“Giành được, đủ để chế tạo pháp chu mới chứ.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Nhìn qua biểu cảm Hứa Thanh, đôi mắt Trương Tam co rút lại, y nghe được mùi máu tanh nồng đậm từ bên trong những lời này, rốt cuộc cũng biết tại sao Hứa Thanh đi ra ngoài bằng Pháp Chu, trở về là phi chu trong khí cầu.

“Quá đủ rồi, dùng cái đồ chơi này chế tạo ra Pháp Chu sẽ khiến cho Pháp Chu đạt tới trình độ vô cùng kinh người, ta cũng cần một ít thời gian chuẩn bị, ngày mai ngươi tới lấy!”

Trương Tam quay đầu nhìn da hải tích có Thần Tính, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, y cảm thấy nếu dùng vật này để chế tạo Pháp Chu, thì đây sẽ là tác phẩm kiệt xuất nhất những năm gần đây của mình.

Hứa Thanh gật đầu, lại lấy ra một chút linh phiếu, đại khái 5000, đặt ở một bên, sau đó hắn suy nghĩ một chút, cũng lấy linh thạch trong túi trữ vật của mình ra, chung vào một chỗ trọn vẹn hơn vạn.

Bên trong những khối linh thạch kia có không ít viên bị nhiễm máu.

Những khối linh thạch này lại khiến cho ánh mắt Trương Tam lần nữa co rụt lại, tâm thần cũng chấn động một chút, thần sắc càng ngày càng cổ quái, nhịn không được hỏi một câu.

“Ngươi …lần này, giết bao nhiêu người?”

“Không nhiều.” Hứa Thanh lắc đầu

“Ngươi lấy linh thạch dùng để luyện Pháp Chu, vậy tu hành thì làm sao bây giờ? Còn có… Ngươi tín nhiệm ta như vậy?” Trương Tam nhìn Hứa Thanh.

“Có người còn thiếu nợ ta mấy nghìn linh thạch, đêm nay ta muốn đi đòi. Về phần tín nhiệm, ta nghĩ rằng những thứ của Trương Tam sư huynh ở chỗ này còn nhiều hơn so với thu hoạch lần này của ta.”

Hứa Thanh mở miệng rất nghiêm túc, ôm quyền về phía Trương Tam, linh động lưu loát, sau đó quay người rời đi.

Lúc này bên ngoài đang là hoàng hôn, thiên địa dần dần ảm đạm, Trương Tam nhìn bóng lưng Hứa Thanh đi xa, nội tâm tràn đầy cảm khái.

“Vậy mà còn có người dám thiếu nợ linh thạch của tên này? Mặt khác… Đã tin tưởng ta như vậy, ta cũng không tiện bí mật cắt xén rồi, nếu như đã đầu tư vào hắn, vậy liền kiên trì đến cùng!”

Cùng lúc đó, bên trong hoàng hôn, khách sạn trên đường Bản Tuyền, lão đầu trong khách sạn đang vui vẻ hút tẩu thuốc, vẻ mặt lộ ra vẻ đắc ý.

“Lần này phát đạt rồi, da hải tích Trúc Cơ trung kỳ à nha, giá trị 5000 linh thạch đấy, đáng tiếc là không lấy được da hải tích có Thần Tính.”

“Nhưng mà đoán chừng tiểu tử thích dùng độc kia cũng không lấy được tiện nghi, nói không chừng hai tay còn trống trơn đấy.”

“Vừa nghĩ tới hắn không thu hoạch được gì ta liền vui vẻ, ha ha, đã nhiều ngày không mở cửa kinh doanh, hôm nay nhất định sẽ có rất nhiều người đến ở trọ, song hỷ lâm môn.”

Lão đầu đang đắc ý, một cỗ lực lượng mạnh mẽ vọt tới bên người.

Chính là con đại xà kia, giờ phút này nó hung hăng đụng vào trên người lão đầu, phát ra tiếng bi phẫn ọt ọt ọt ọt.

Lão đầu vừa trừng mắt định giáo huấn, nhưng nhìn thấy bộ dáng đại xà bi thương, đáy lòng mềm nhũn rồi thở dài.

“Ài, tiểu tử kia gian xảo vô cùng, mắt thấy không ổn có thể không chạy sao, không chết được không chết được.”

Đại xà vừa nghe nói như thế, cảm xúc mới hòa hoãn một chút, nhưng vẫn như trước có chút uể oải, núp ở trong góc.

Lão đầu đau lòng nên trấn an một phen, cho đến khi sắc trời bên ngoài hoàn toàn tối xuống, xa xa có thân ảnh khách nhân đang nhanh chân bước đến.

“Tý nữa sẽ chuẩn bị cho ngươi chút đồ ăn vặt, không nói nữa, phải khai trương rồi.”

Lão đầu đi nhanh ra ngoài, trên mặt hiện ra nụ cười chào đón về phía khách nhân từ xa đến, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt lão bỗng nhiên biến đổi.

Một kiện dao găm lập lòe hàn quang trong một cái chớp mắt từ xa gào thét bay đến, trong khung cảnh ban đêm phủ xuống, trực tiếp liền xuyên suốt cái cổ của tên tội phạm truy nã đang muốn đi vào khách sạn của lão, ghim gã vào trên vách tường một bên.

Lực đạo vô cùng lớn, vách tường còn phát ra thanh âm ầm ầm, máu tươi văng khắp nơi.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng vào thời khắc này truyền ra, xong lại im bặt mà dừng!

Chỉ có tiếng bước chân, nhẹ nhàng truyền đến từ trong bóng đêm phía xa.

Chương 236: Khách sạn quỷ dị (1)

Đêm đen, ánh trăng lành lạnh, gió cũng bắt đầu thổi.

Cảnh ban đêm đậm đặc đến mức không thể tản ra được, như có một cánh tay đại biểu sự tử vong, cầm lấy cây bút phán sinh tử, bôi hết thảy khung cảnh thành tối như mực, cũng ngưng tụ bóng đêm tạo thành một bức tranh tử vong.

Một mảnh xám đen hắc ám.

Chỉ có từng giọt máu đỏ tươi đang từ từ nhỏ xuống từ trên miệng vết thương ở trên cổ của tên tội phạm truy nã đang bị đính trên vách tường kia hạ xuống, mới khiến cho thế giới màu xám đen này có thêm một màu sắc thái khác.

Cho đến khi tiếng bước chân nhẹ nhàng vang vọng, một thân ảnh màu xám đi ra từ bên trong bức tranh tử vong, thay thế màu máu tươi chói mắt, khiến cho bên ngoài khách sạn đường Bản Tuyền lúc này bỗng trở nên lạnh lẽo.

Cái lạnh này hình như cũng khiến cho những giọt máu tươi đang nhỏ xuống kia chớp mắt bị ngưng kết lại, càng làm cho đôi mắt của lão đầu ở cửa khách sạn gắt gao co rút lại, nhìn qua thân ảnh đang đi tới này.

Thân ảnh thon dài cao ngất, một đầu tóc đen xõa xuống như áo choàng, ánh mắt lạnh lùng phối hợp với gương mặt sắc sảo rõ ràng, giống như một thanh đao đang từ từ rút ra khỏi vỏ.

Chính là Hứa Thanh.

Thần sắc của hắn bình tĩnh, dưới sự ngóng nhìn của lão đầu đường Bản Tuyền, từng bước một đi tới thi thể bên cạnh, lấy xuống túi da của đối phương, mặt không cảm xúc rút ra dao găm, cắt một cái, cái đầu người bay lên bị hắn nắm chặt, lúc thi thể hạ xuống, hắn dùng chân phải hơi đá một cái.

Thi thể này liền trực tiếp rơi đến dưới chân lão đầu.

Lão đầu sắc mặt âm trầm, sau lưng đã có tiếng truyền đến, đại xà gào thét bò ra ngoài, nhưng một khắc nhìn thấy Hứa Thanh, bên trong ánh mắt của nó rõ ràng lộ ra một tia sáng.

“Ọt ọt ọt ọt.”

“Mời ngươi ăn.” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đại xà, nhàn nhạt mở miệng.

Đại xà rất vui vẻ, một hơi nuốt vào, gật đầu về phía Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi không nên quá phận!” Lão đầu đường Bản Tuyền gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh, âm lãnh mở miệng.

Hứa Thanh tương tự nhìn lão đầu, tay phải lại chợt vung lên, dao găm trong tay lập tức kích xạ về phía xa, tiếng rít phá vỡ gió, truyền ra âm thanh gào thét bén nhọn, thay thế tiếng kêu thảm thiết, ghim vào mi tâm một tên tội phạm khác đang nhanh chóng đi về phía này.

Lực đạo cực mạnh, khiến cho đầu của người này vỡ vụn, máu đỏ đồng thời bay lên, thân thể kia bị lực trùng kích đẩy lui về phía sau ngoài hai trượng, phịch một tiếng, trùng trùng điệp điệp rơi xuống đất.

Một màn này khiến cho mi tâm lão đầu nhảy lên, lão cảm nhận được Hứa Thanh trước mắt hình như còn cường hãn hơn so với lần trước ở trên đảo Hải Tích, đáy lòng lập tức phát sầu.

“Ngươi đến cùng muốn làm gì!” Lão đầu hầm hầm nhìn Hứa Thanh, mặt tím tại, gân xanh nổi lên, một cỗ cảm giác nguy hiểm từ trên người lão hiện ra, bốn phía cũng có từng cái dây thừng lăng không xuất hiện, dần dần rủ xuống.

Nhưng ngay một khắc chúng nó xuất hiện, một cỗ lực lượng nóng bỏng trên người Hứa Thanh ầm ầm bộc phát, tạo thành nhiệt độ cao quét ngang về bốn phía, những sợi dây thừng kia lập tức nhao nhao uốn lượn, không dám tới gần.

Đúng vào lúc này, một tiếng hét thảm từ nơi không xa bỗng nhiên truyền đến.

Đó là tên tội phạm truy nã thứ ba tới đây, nhưng gã chưa tới gần nơi đây, toàn thân đã biến thành màu xanh đen, trúng độc bỏ mình.

Hứa Thanh không có để ý tới những tên tội phạm truy nã đã chết này, giờ phút này hắn nhìn cổ lão đầu, đáy lòng cân nhắc xem có thể chém giết lão hay không, khí tức cũng dần dần càng ngày càng băng hàn.

Lão đầu nhìn chằm chằm Hứa Thanh, nội tâm phiền muộn, lão tự nhiên biết rõ mục đích đối phương tới đây, nhưng bắt lão đưa ra mấy nghìn linh thạch thì lão thật sự rất đau lòng, cho nên vừa rồi mới nói chuyện để hỏi thăm, lão dự định lấy lý do mình lần đó đã vứt túi trữ đồ đi, để miễn phải trả linh thạch cho Hứa Thanh.

Nhưng Hứa Thanh một câu cũng không nói, khiến cho lão hiểu được, mình có mở miệng cũng vô dụng, nhất là khí tức trên thân đối phương giờ phút này đã có sát cơ, điều này khiến cho trái tim lão đầu hồi hộp một tiếng, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt hiện lên.

“Hứa Thanh, ngươi không nên vọng động, ta có đòn sát thủ!! Đòn sát thủ chính là cái khách sạn này, tuy nó có bộ dạng khách sạn, nhưng trên thực tế là quỷ dị, nó bây giờ đang ngủ say, một khi thức tỉnh, ngọn núi thứ nhất Thất Huyết Đồng liền sẽ lập tức sẽ đến trấn áp, nhưng đến lúc đó ngươi cũng đã xong đời!!”

Lão đầu nói cực nhanh, nói xong toàn bộ khách sạn liền ầm ầm chấn động, một cỗ chấn động kinh khủng từ mỗi một bộ bàn ghế và gạch đá trong khách sạn tràn ra, dường như giờ khắc này, cả cái khách sạn này đã biến thành quỷ dị, đang muốn thức tỉnh.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, cảm giác nguy cơ vào thời khắc này liền trở lên vô cùng mãnh liệt, nháy mắt lùi lại mấy bước.

Về phần đại xà, từ đầu đến cuối đều là nằm sấp ở phía xa, tò mò nhìn xem thế nào, ai cũng không giúp đỡ, hình như cho rằng hai người sẽ không đánh nhau vậy, cũng sẽ không xuất hiện tình huống sinh tử, đối với biến hóa của khách sạn, nó cũng có chỗ phát hiện, nhưng trong thần sắc dường như lộ ra một chút cảm giác thân cận, dùng đầu cọ xát trên mặt đất, giống như đang chào hỏi về phía khách sạn.

Nhưng mà sau khi phát hiện Hứa Thanh nhìn mình, nó lại vội vàng phát ra âm thanh ọt ọt ọt ọt, còn không ngừng gật đầu, hình như đang nhắc nhở Hứa Thanh, lão đầu nói đúng.

“Hứa Thanh, ta không phải nhân tộc, cái khách sạn bằng gỗ này cũng không phải là khách sạn đơn thuần, nó là một loại quỷ dị, mà tộc của ta có một loại năng lực, có thể cho quỷ dị ngủ say.”

“Cho nên từ nhiều năm trước ta mang theo nó ngủ say đi đến

Thất Huyết Đồng, chuẩn bị bán cho ngọn núi thứ nhất, nhưng ngọn núi thứ nhất không lập tức cho ta tiền, kêu ta thủ hộ quỷ dị này 10 năm cho bọn họ rồi mới trả tiền, không có biện pháp, bọn họ hứa hẹn cho quá nhiều, cho nên ta liền đồng ý, nhưng ta cũng nghèo rớt dái mà, ta cũng phải tu hành đó nha."

"Mặt khác, ta cũng là bạn tốt của Hoàng Nham, ta cũng đã cứu tính mạng Trương Tam, đội trường đội 6 là bạn sinh tử chi giao với ta, Hứa Thanh, ngươi không nên vọng động, chúng ta cũng có thể trở thành bạn tốt, lúc trước ta đưa cho ngươi manh mối tội phạm truy nã là thật, ta không muốn hại ngươi."

Chương 237: Khách sạn quỷ dị (2)

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, nhìn lão đầu đang nhanh chóng giải thích, lại nhìn khách sạn một chút, trong bóng đêm, khách sạn bằng gỗ ở trong mắt của hắn lúc này tựa như hóa thành một cái miệng lớn hắc ám, có thể thôn phệ hết thảy.

Hắn biết rõ lão nhân này không đơn giản, cũng nhất định có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, cho nên lúc trước cũng thủy chung không ra tay, nhưng vẫn là không ngờ đòn sát thủ của lão lại là bản thân của cái khách sạn này!

Mà những lời nói của đối phương thì căn bản là hắn không tin, cái gì mà bán cho ngọn núi thứ nhất chứ.

Nhưng hắn có thể cảm thụ uy áp vừa rồi đều rất chân thật, vì thế nếu mạo hiểm đánh chết lão đầu, Hứa Thanh cảm thấy không đáng.

Tính cách của hắn cảnh giác, ngay lúc này liền quyết định không ra tay nữa, chuẩn bị quan sát nơi này nhiều thêm một đoạn thời gian, vì vậy liếc mắt nhìn lão đầu, sát cơ nội liễm, nhàn nhạt mở miệng.

“Đưa ta linh thạch!”

Cảm giác sát cơ Hứa Thanh tan biến, lão đầu nhanh chóng từ trong lòng ngực lấy ra ba tờ linh phiếu, tổng cộng 3000, hất lên phía dưới, ba tờ linh phiếu này bay thẳng đến Hứa Thanh, bị Hứa Thanh tiếp được, sau khi xem xét một phen, hắn cắt lấy đầu hai tên tội phạm truy nã rồi xách trong tay, không chần chờ chút nào, quay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ nói hai câu.

Nhìn thân ảnh Hứa Thanh đi xa, lúc này đại xà vội vàng ló ra, ọt ọt ọt ọt kêu lên, thanh âm hình như mang theo một chút vui sướng.

Hứa Thanh không quay lại, chậm rãi đi xa.

“Đừng kêu nữa, ngươi cái con bạch nhãn rắn này, linh thạch của chúng ta đã không còn nữa rồi, ngươi chẳng những không đau lòng, ngược lại còn hướng về hắn, vừa rồi hắn còn thật sự muốn giết chết ta đấy, khách sạn này cũng xém chút nữa liền tỉnh!" Lão đầu bi phẫn, nhanh chóng lấy ra Giải Độc Đan ăn.

"Ọt ọt!"

"Ngươi lại còn nói ta đáng đời…" Lão đầu nghe vậy, càng thêm bi phẫn, hất tay áo lên, ngồi ở chỗ kia hung hăng hút thuốc, đáy lòng lại có chút kinh hãi đối với sát cơ nhận thấy trong một cái chớp mắt vừa nãy.

"Sát khí trên ngươi tiểu tử này nặng hơn rồi, không biết trên đảo Hải Tích như thế nào, phải đi hỏi thăm tin tức một chút!"

Trong đêm tối, Hứa Thanh lặng lẽ đi về phía trước, trong đầu hiện ra một màn vừa xong ở khách sạn, thế giới này rất kỳ dị, để cho hắn không cách nào xác định lời của đối phương thiệt giả như thế nào, thế nhưng cảm giác nguy hiểm mà khách sạn tràn ra rất chân thật.

Vì vậy sau khi rời đi rất xa, Hứa Thanh quay lại nhìn một chút đường Bản Tuyền nơi xa, một lát liền thu hồi ánh mắt, hoàn toàn thu hồi sát cơ.

Bởi vì Pháp Chu chưa thăng cấp xong, cho nên Hứa Thanh quyết định đi tới Bộ Hung ti, một phương diện là trả phép, một phương diện là dự định ở đó một đêm, mà bên trong Bộ Hung ti, Hứa Thanh thấy được đội trưởng vừa mới bận rộn xong, đang muốn rời khỏi ti.

Đội trưởng vừa ăn táo vừa đi ra ngoài, sau khi thấy Hứa Thanh trước mặt cùng ba cái đầu người trong tay, y nheo mắt lại nở nụ cười, ném một quả táo qua.

"Cần cù như vậy, vừa trở về liền đi bắt người, lần này ra ngoài thu hoạch không nhiều lắm sao?"

Hứa Thanh một tay tiếp được, sau đó một tay lấy ra linh phiếu 100 linh thạch, đưa tới.

"Thu hoạch cũng được."

"Ta lần này nghe nói, một đảo gần quần đảo Tây San chết rất nhiều người, không phải chỗ ngươi đi chính là nơi đó chứ." Đội trưởng tiếp nhận linh phiếu, rất là vui vẻ, dứt khoát đợi ở ghế đá một bên, vẻ mặt rất hứng thú hỏi.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, lắc đầu.

Đội trưởng ăn táo, nở nụ cười, không tiếp tục cái đề tài này, mà cố làm ra vẻ huyền bí, thấp giọng mở miệng.

“Nói với ngươi một cái chuyện lớn kinh thiên động địa, sau khi ngươi rời đi, chỗ chúng có một cái đại án, khiến cho rất nhiều đệ tử nội thành ưa thích bàn luận, quá thảm rồi, thật sự quá thảm rồi.”

Đội trưởng nói đến đây, liền nhìn Hứa Thanh, giống như đang đợi Hứa Thanh hỏi.

Hứa Thanh cũng nhìn Hướng đội trưởng, không nói chuyện.

Sau một lúc lâu, đội trưởng thở dài.

“Hứa Thanh à, khi người khác dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ngươi, ngươi nên biểu lộ một chút hiếu kỳ, như vậy người khác mới sẽ không cảm thấy lúng túng, mới có thể nói tiếp, đây là lễ độ.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hiện ra ý tò mò trên mặt.

Đội trưởng lúc này mới thoải mái, nhìn chung quanh một chút, sau đó thấp giọng nói.

“Đội trưởng đội 3 của bộ chữ ‘Địa’, chính là con cá kia, đã bị người ta giết chết.”

“Chuyện này Bộ Hung ti muốn điều tra, nhưng là ngoại tộc ấy mà, ý tứ một chút thì cũng đành, nhưng đối phương vẫn có người vệ đạo bên cạnh, nhất hai vị tỷ tỷ kia như là bị điên rồi, tìm tòi hung thủ ở khắp mọi nơi…”

“Thế đạo này nha, quá rối loạn rồi, một tên thiếu chủ minh hữu thật tốt, như thế nào nói chết liền chết vậy hả, đây cũng là chuyện lớn đó, mà thôi không nói nữa, giờ ta muốn đi tuần tra đêm đây Hứa sư đệ.”

Nói đến đây, đội trưởng đứng người lên vỗ vỗ quần áo, nhảy xuống ghế đá đi ra ngoài, nhưng khi đi qua bên người Hứa Thanh, y nhẹ giọng mở miệng.

“Nhân ngư tộc và Thất Huyết Đồng là minh hữu, cho nên cũng mặc kệ cho bọn họ tìm kiếm, nghe nói… Nhân ngư tộc có một loại pháp thuật, có thể khiến cho hai người tỷ tỷ có thể cảm giác được tung tích của hung thủ, các nàng đã tìm hơn một tháng, tra xét toàn bộ những người có liên quan với con cá kia, có lẽ sẽ rất nhanh sẽ tìm được thôi."

"Tất cả mọi người đều đang nhìn vào, chuyện này rất thú vị." Đội trưởng cười nhạt liếc mắt nhìn Hứa Thanh, không nhiều lời nữa, rời khỏi Bộ Hung ti.

Hứa Thanh đứng tại chỗ, trầm ngâm một phen.

Sau một lúc lâu, trong mắt hắn hiện lên một vòng hàn mang, quay người đi giao nộp ba cái đầu tội phạm truy nã, sau khi đổi khen thưởng, hắn đả tọa một đêm bên trong Bộ Hung ti.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh rời khỏi Bộ Hung ti, đi lại trên phố như thường ngày, khi đi ngang qua một quầy hàng bán kẹo hồ lô, hắn mua một xâu rồi ăn vài viên, sau đó đi vào trong một cái ngõ hẻm, bước chân dừng lại.

Rất nhanh, phía sau hắn bước nhanh tới một người nữ tử, quỳ bái ở phía sau lưng Hứa Thanh.

"Chủ nhân."

Dáng người của cô gái này rất uyển chuyển, thoạt nhìn rất hấp dẫn, là mật thám lúc trước của hắn, nhưng về sau Hứa Thanh không cần manh mối gì, cho nên cũng không gọi nàng đến.

"Dạo gần đây có cái đại sự gì không." Hứa Thanh quay người, bình tĩnh nhìn qua cô gái trước mắt này, vừa ăn kẹo hồ lô, vừa mở miệng hỏi.

Chương 238: Khách sạn quỷ dị (3)

Nhìn qua Hứa Thanh đang ăn kẹo hồ lô, đáy lòng nữ tử bỗng run lên, nhưng rất nhanh bị cuồng nhiệt trong mắt che lấp.

“Dạo gần đây có hai việc được mọi người nghị luận nhiều nhất, một cái là thi đấu 30 năm một lần của đệ tử ngọn núi thứ bảy sắp tới gần, mỗi một lần ngọn núi thứ bảy thi đấu, đều sẽ tràn ngập gió tanh mưa máu, nghe nói địa điểm thi đấu được lựa chọn lần trước là ở trên đảo của nhân ngư tộc, tộc kia liền máu chảy thành sông, về sau liền trở thành minh hữu của Thất Huyết Đồng.”

“Việc thứ hai cũng có liên quan tới nhân ngư tộc, tên thiếu tộc chủ của nhân ngư tộc tử vong, hai vị tỷ tỷ của gã tìm tòi khắp trong bến cảng hơn một tháng…”

Bên trong bến cảng có vô cùng nhiều mật thám, nhưng người hiểu rõ nhất chính là hạng người giao thiệp rộng, mà sau khi trở thành mật thám của Hứa Thanh, nữ tử này rõ ràng đã có trọng điểm khi dò xét tin tức, cho nên giờ phút này nói ra khiến cho Hứa Thanh rất hài lòng, hắn suy nghĩ một chút, hỏi một câu.

“Còn có gì nữa không?”

Mật thám suy tư một chút, lại nói.

“Cũng không có đại sự gì, đúng rồi, đoạn thời gian trước có một tông môn nhỏ, di chuyển ra khỏi phạm vi của Thất Huyết Đồng, loại sự tình này cũng không thấy nhiều, hình như là gọi là Kim gì đó tông.”

“Kim Cương tông?” Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, chậm rãi mở miệng.

“Đúng rồi, chính là Kim Cương tông.” Mật thám gật đầu.

Hứa Thanh trầm ngâm, một lát sau cho đối phương 5 khối linh thạch, sau đó quay người rời khỏi.

5 khối linh thạch đối với nữ tử mà nói, đã là một khoản lớn, nàng hô hấp dồn dập, lúc nhìn bóng lưng Hứa Thanh, càng thêm cuồng nhiệt.

Sau khi rời khỏi phố nhỏ, Hứa Thanh đi lại trên đầu phố, trong đầu cân nhắc về việc Kim Cương tông di chuyển.

“Rời khỏi?” Hứa Thanh nheo mắt lại, lại nghĩ tới việc của nhân ngư tộc, hắn đã ấn chứng thật giả việc này từ trong miệng đội trưởng và mật thám của mình, giờ phút này sát cơ trong nội tâm hắn lại chậm rãi hiện ra.

“Hai cái việc này, đều là tai hoạ ngầm.”

Hứa Thanh nói nhỏ trong lòng, nhưng trên thần sắc không lộ ra chút sát ý nào, bình tĩnh kết thúc phiên trực một ngày, lúc sau còn đi một chuyến đến Hải Chí Quán, báo cáo về việc người khổng lồ kéo long liễn.

Dựa theo quy tắc của Hải Chí Quán, nếu như tin tức không có trong ghi chép được báo cáo được xác định là thật, sẽ có ban thưởng, nhưng cần có thời gian xác định, cho nên sau khi Hứa Thanh báo cáo liền rời khỏi, vào lúc hoàng hôn đến chỗ Trương Tam ở Vận Chuyển ti.

Tại đó, hắn thấy được Trương Tam với vẻ mặt mỏi mệt, nhưng bên trong lại ẩn chứa vẻ điên cuồng.

“Hứa sư đệ, Pháp Chu lần này của ngươi, là tác phẩm Trương Tam ta hài lòng nhất từ khi làm thuyền đến bây giờ!” Trương Tam mang theo Hứa Thanh đi đến nhà kho, chợt đẩy cửa lớn ra.

Theo cửa lớn mở ra, một chiếc Pháp Chu kinh người trực tiếp liền chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Thân thuyền 100 trượng, tràn ngập da hải tích, trong lúc những tia sáng đen sắc lưu chuyển, một cỗ khí tức Ngưng Khí đại viên mãn đập vào mặt, trình độ bảo vệ dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Kết cấu nguyên bản không có biến hóa, nhưng nhiều hơn hai cây sừng cong cực lớn, từ hai bên thân thuyền lan tràn ra, dữ tợn tột cùng, đồng thời phía bên trên còn phát tản ra vẻ lăng lệ ác liệt, coi như là Hứa Thanh cảm thụ, đôi mắt cũng đều phải co rụt lại.

Càng kinh người hơn, tám cái cánh buồm giờ phút này đã lớn hơn gấp đôi, kết cấu cũng được cải biến, màu sắc biến thành đen nhánh, tựa như cánh hung thú.

Chẳng những như thế, ở bên trong thân thuyền, thình lình có một cỗ mùi của da hải tích, khiến cho trình độ chiếc Pháp Chu này của hứa thanh chắc chắn vượt qua phán đoán bên ngoài, kể từ đó, có thể sinh ra tính chất mê hoặc, thời khắc mấu chốt có thể quyết định sinh tử.

“Về phần Thần Tính, ta đã hút ra cho ngươi, rồi hòa hợp vào bên trong tám cánh buồn trên Pháp Chu của ngươi, một khi mở ra, chiếc Pháp Chu này có đủ lực lượng phi hành và lặn xuống biển.”

“Quan trọng nhất, là ta đã truyền Thần Tính vào trong tất cả thân thuyền của ngươi, mượn nhờ hoạt tính của nó khiến cho chiếc Pháp Chu này của ngươi có năng lực tự lành nhất định, điểm này cũng cực kỳ trân quý ở trong toàn bộ thuộc tính của Pháp Chu bên trong Thất Huyết Đồng!”

“Mặt khác, cũng có thể kích phát ra tia Thần Tính này, hóa thành nhất kích kinh thiên với uy lực cực lớn, Trúc Cơ có thể chống đỡ được hay không thì khó mà nói, nhưng đại khái cho dù chống được cũng sẽ phải bị thương nặng, nhưng ta không đề nghị ngươi làm như vậy vì quá lãng phí, mấy lần sau Thần Tính sẽ hoàn toàn hao hết mất rồi, một khi Thần Tính không còn, tính năng của con thuyền này của ngươi cũng sẽ giảm nhiều.”

“Có thể nói, chiếc Pháp Chu này của ngươi mặc dù không tấn thăng đến trình độ Trúc Cơ, nhưng nếu so sánh nó với thuyền Trúc Cơ bình thường thì nó cũng không kém chút nào, chỉ cần ngươi đặt hạch tâm là động cơ Trúc Cơ vào, vậy nó liền là thuyền Trúc Cơ chân chính, vả lại còn siêu việt mức bình thường!”

“Cho nên, ngươi không nên tuỳ tiện để vào hạch tâm Trúc Cơ, tốt nhất nên để lại để nhốt trái tim hung thú, nếu có thể có trái tim của hung thú Thần Thánh… Như vậy thì chiếc Pháp Chu này của ngươi, cũng như trở thành một con quái thú Trúc Cơ Thần Thánh, cũng không có khác nhau quá lớn!”

“Nhưng ta biết rõ tính cách của ngươi không thích khoe khoang, cho nên ta đã bố trí che lấp cho ngươi, có thể cho con thuyền của ngươi thoạt nhìn giống như lúc trước vậy, chỉ cần lúc ngươi muốn, liền có thể tùy thời biến hóa ra bộ dáng bây giờ!” Vẻ mặt Trương Tam cuồng nhiệt nhìn vào chiếc Pháp Chu, giới thiệu với Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn quái vật khổng lồ trước mắt này, tâm thần tràn đầy chấn động.

Thật lâu, khi Hứa Thanh rời đi khỏi Vận Chuyển ti, tới tận lúc về tới cảng 79, tâm tình của hắn vẫn còn đang kích động.

Mà giờ khắc này, bên trong chủ thành của Thất Huyết Đồng có năm thân ảnh xếp theo đội hình hai ba, đang thừa dịp cảnh ban đêm mà bay nhanh.

Ba đạo thân ảnh phía sau giống như tùy tùng, phía trước là hai vị nữ tử, trong mắt các nàng đều có ánh sáng lăng lệ ác liệt, hai vị này chính là tỷ tỷ của thiếu niên nhân ngư, cũng là tình nhân của Nhị sư huynh.

Trong đó thì thần sắc của người muội muội tràn ngập sát cơ, còn trong mắt vị tỷ tỷ thì lại mang theo kỳ dị, nhu cầu của các nàng khác biệt, nhưng mục đích lại đều tương tự.

“Chúng ta đã tìm hơn một tháng, cũng tìm toàn bộ những người có xung đột cùng đệ đệ, cũng loại bỏ từng người, chỉ có người này bởi vì ra biển mà không dò xét được!”

“Không sao, chỉ cần chúng ta liếc mắt nhìn ở khoảng cách gần, liền có thể thông qua huyết mạch phát hiện người này có phải là hung thủ hay không!”

“Nếu thật là người này, ta chắc chắn sẽ lột da, để cho hắn phải chịu đau khổ nhất trên thế gian này, mỗi ngày đều sẽ nuốt sống thịt của hắn, để cho hắn phải chết thê thảm, sau đó sẽ rút linh hồn hắn ra, để vào trong đèn nhân ngư thiêu đốt một đời!” Vị muội muội cực kỳ phẫn nộ, bên trong mắt cũng tràn ngập sự oán độc.

Lúc này đã bắt đầu có gió thổi tới, giống như có Tu La đang muốn đoạt mạng người khác vậy!

--

Chương 239: Cuối cùng gặp La Sát (1)

Đêm đen, những cơn gió thổi tới Pháp Chu trên cảng thứ 79 của Hứa Thanh, sau đó tản ra trên lớp phòng hộ của Pháp Chu, không cách nào xuyên thấu qua.

Nếu như nó có thể xuyên thấu qua lớp phòng hộ, thổi vào trong khoang thuyền của Pháp Chu, sẽ phát hiện trong này... Không có ai.

Xa xa Pháp Chu, ở trong góc một căn nhà âm u, Hứa Thanh lặng lẽ dựa vào vách tường, khoanh tay lại trước ngực, lạnh lùng ngóng nhìn Pháp Chu của mình trong đêm tối.

Trong lúc ánh mắt của hắn lim dim đóng mở, bên trong ẩn chứa sự lăng liệt vô cùng.

“Tối nay, liệu sẽ có người tới hay không?” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đen nhánh.

“Ừ...là một đêm thích hợp để giết người.”

Hứa Thanh nhẹ giọng rù rì, trong đầu lại hiện ra cảnh lúc mình ra biển trở về, thấy được một mảnh mây đen mênh mông kia, cùng với tồn tại giống như Hoàng Ưng ẩn hiện bên trong mây đen.

Trước khi hắn thu hồi Pháp Chu ở chỗ Trương Tam, cũng đã hỏi về việc này, Trương Tam cũng không có kiến thức về cái này, chỉ là báo cho Hứa Thanh biết tồn tại này có liên quan cùng với cấm khu lớn nhất của Nam Hoàng Châu-- Hoàng Cấm.

Nó là Hoàng của mảnh cấm khu kia, tên là Viêm Hoàng!

Tên Hoàng Cấm, cũng bởi vì nó mà sinh ra.

Nó là tồn tại chí cao vô thượng, không chỉ trấn áp mảnh cấm khu kia mà còn trấn áp toàn bộ Nam Hoàng Châu, thậm chí cái tên Nam Hoàng Châu cũng bởi vì nó mà được đặt theo!

Nam Hoàng... Hoàng của phía nam, ở phía nam đại lục Vọng Cổ, phía trên biển cấm có sinh linh Thần Tính Phượng Vũ Cửu Thiên, uy năng của nó có thể khiến cho bầu trời ảm đạm, vạn vật kính sợ, tôn xưng Viêm Hoàng, cư trú ở đất liền, do hay dừng lại nghỉ ngơi ở chỗ này cho nên đã được gọi là Nam Hoàng.

Về phần cụ thể thì Trương Tam cũng không hiểu rõ lắm.

“Viêm Hoàng.” Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, theo quá trình hắn tu hành, tiếp xúc và dần hiểu rõ, hắn đã có càng nhiều nhận thức hơn đối với thế giới này.

Giờ phút này có gió biển thổi vào, trong tiếng gió xen lẫn một chút tiếng ống tay áo bay phần phật, truyền vào trong tai Hứa Thanh, lập tức kéo hắn trở lại từ trong suy nghĩ, trong mắt hiện ra sự lạnh lẽo, Hứa Thanh không hề suy tư về việc của Viêm Hoàng nữa, mà nhìn tới bến cảng xa xa.

Rất nhanh, có năm thân ảnh chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Ba nam hai nữ.

Hai nữ tử phía trước Hứa Thanh không xa lạ gì, vô luận là mùi cá được gió thổi tới hay là thân ảnh của các nàng, đều bị Hứa Thanh nhìn lần đầu tiên liền nhận ra, hai vị này chính là tỷ tỷ của tên thiếu niên nhân ngư.

Tu vi cả hai đều không tầm thường, một kẻ Ngưng Khí tầng chín, một kẻ Ngưng Khí đại viên mãn.

Về phần ba tên tùy tùng phía sau cũng đều là tu sĩ nhân ngư tộc, tu vi phần lớn là Ngưng Khí tầng tám, nét mặt lộ ra bên dưới ánh trăng đều mang theo vẻ dữ tợn cùng sát cơ.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt chậm rãi nheo lại, nhưng cũng không lập tức ra tay mà nhìn về phía sau bọn họ.

“Mấy tên Trúc Cơ vệ đạo đâu, tại sao không xuất hiện?”

Hứa Thanh trầm ngâm, rất nhanh, năm thân ảnh này tránh được đệ tử tuần tra, dưới ánh trăng dần dần nhích tới gần Pháp Chu của Hứa Thanh.

Có lẽ là tự kiềm chế vì phía sau có Tam điện hạ làm chỗ dựa, cũng có lẽ là bởi vì nhân ngư tộc cuồng vọng, một khắc khi tới gần Pháp Chu của Hứa Thanh, nữ tử muội muội trong hai vị nhân ngư tộc bỗng nhiên tăng vọt tốc độ, mắt thấy sẽ phóng tới.

Nhưng lại bị vị tỷ tỷ bên cạnh ngăn lại, rõ ràng vị tỷ tỷ này lý trí hơn rất nhiều, không hề hành động thiếu suy nghĩ, tay phải lập tức giơ lên lấy ra phù bảo.

Công hiệu của cái phù bảo này hình như cũng không phải là sát thương, mà là dò xét.

Sau thời gian mấy hô hấp, trong ánh mắt nhìn chăm chú của Hứa Thanh, hai vị nữ tử nhân ngư tộc kia đã nhận ra bên trong con thuyền không có ai, vì vậy nhanh chóng rút lui, giống như muốn ly khai.

Sự lạnh lẽo cất chứa trong mắt Hứa Thanh tản ra, sở dĩ hắn rời khỏi con thuyền chính là vì không muốn giết chóc ở chỗ đó, một khi mình giết chóc ngay Pháp Chu của mình, như vậy thì quá dễ làm cho người khác chú ý, có rất nhiều hậu hoạn.

Đương nhiên, nếu như mấy vị này thật sự xâm nhập vào trong, như vậy Hứa Thanh cũng có phương pháp ứng biến, giờ phút này hắn đang ngóng nhìn năm người nhân ngư tộc này, đợi bọn họ rời đi rồi kế hoạch của hắn là bí mật đi theo, trên đường mấy người kia trở về thì hắn sẽ ám sát từng người, hủy thi diệt tích.

Nhưng ngay khi 5 vị này định đi, Hứa Thanh đang muốn lập tức cất bước rời khỏi chỗ tối, bỗng nhiên thần sắc của vị tỷ tỷ trong hai vị nhân ngư tộc kia biến đổi, sau đó mạnh mẽ nhìn về chỗ ẩn thân của Hứa Thanh.

“Chỗ đó có chấn động nguyền rủa từ huyết mạch của đệ đệ tử vong!”

Lời vị nữ tử này vừa nói ra, vị muội muội bên cạnh cũng chợt nhìn lại, trong ánh mắt lục sắc tràn ngập sát cơ, cả người gào thét lao thẳng đến chỗ Hứa Thanh, ba tên tùy tùng cũng nhao nhao nổi lên sát ý mãnh liệt, nhanh chóng lao tới gần.

“Phát hiện ra ta?” Hứa Thanh khẽ nhíu mày, đối phương là người của Tam điện hạ, giết chóc ở nơi đây sẽ khiến người khác chú ý, mặt khác Hứa Thanh cũng phải cân nhắc đến việc đối phương sẽ truyền âm ra bên ngoài nữa.

Cho nên trong một cái chớp mắt khi đối phương vọt tới, thân thể Hứa Thanh nhanh chóng rút lui, khí tức nội liễm trên phạm vi lớn, bày làm một bộ dáng hoảng sợ, dùng cái này để mê hoặc đối phương, khiến cho bọn họ chắc chắn phần thắng thì sẽ không vội truyền âm ra bên ngoài.

Đồng thời Hứa Thanh cũng không định kéo dài quá lâu, dự định tìm nơi vắng vẻ liền động thủ.

Giờ phút này, năm vị tu sĩ nhân ngư tộc cấp tốc truy kích phía sau hắn.

Vị muội muội đi trước nhất, trong mắt lộ ra sự hung ác, phất tay hiện ra từng đoàn bóng khí màu đen ở bên người, mang theo sát ý đậm đặc, đột nhiên bắn về phía Hứa Thanh đang hoảng sợ bỏ chạy.

Những thứ bong bóng khí này bay nhanh tới gần, tràn ra chấn động pháp thuật, đồng thời bên trong còn tràn ngập dị chất, như muốn khiến cho Hứa Thanh nhiễm dị chất.

“Thì ra là ngươi đã giết tộc đệ của ta, hôm nay cuối cùng cũng bị ta tìm được, ta muốn cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong!”

Trong lúc nói lời này, ba tên tùy tùng nhân ngư tộc phía sau ả cũng hiện ra thần sắc dữ tợn, từng người lấy ra trọng bảo.

Một vị cầm kiếm xương, một vị hai tay được lân phiến bao bọc hóa thành gai độc, còn có một vị thì phía sau dài ra một cái bướu thịt làm nứt vỡ cả quần áo, tràn ra khói độc nồng đậm, hóa thành hình ảnh như lệ quỷ, truy kích về phía Hứa Thanh.

Vị tỷ tỷ thì ở hậu phương, nàng trời sinh tính cẩn thận, lúc này truy kích cũng không đi gần phía trước, thậm chí còn theo thói quen lấy ra phù bảo phòng hộ toàn diện.

Chương 240: Cuối cùng gặp La Sát (2)

Đối với pháp thuật sau lưng, Hứa Thanh không quay đầu lại mà tốc độ nhanh hơn.

Cho đến khi những cái pháp thuật kia sắp tới gần, hắn đã đến được một góc hẻo lánh, lúc này thân thể mới dừng lại không hề chạy về phía trước nữa, bỗng nhiên quay người, sát cơ trong mắt lộ ra, bộc phát tốc độ trong chốc lát đã nhanh hơn gấp mấy lần so với lúc trước, trực tiếp vọt ngược về.

Thân ảnh đó cực nhanh, gần như là trong chớp mắt đã lao đến vị muội muội nhân ngư tộc đang có vẻ mặt tức giận, bỏ qua pháp thuật bong bóng với dị chất kia, không đợi thần sắc của đối phương lộ ra những biến hóa khác, Hứa Thanh đã hung hăng đâm vào ngực ả.

Cho dù ả là Ngưng Khí tầng chín, còn có thiên phú của nhân ngư tộc, nhưng đối mặt với Hứa Thanh có lực lượng thân thể đã vượt qua Ngưng Khí cùng với linh năng cường hãn, thân thể của ả thật giống như một tờ giấy mỏng bình thường vậy, trong nháy mắt khi bị Hứa Thanh đâm một cái…

Oanh một tiếng, ánh mắt của nữ tử này trợn to, cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể bỗng nhiên tan vỡ.

Máu thịt văng khắp nơi, cả người bị chấn vỡ thành mảnh nhỏ, chỉ có đầu lâu bay lên, bị một đoàn ánh sáng màu lam bao phủ, giống như bảo lưu lại sinh cơ, cấp tốc lui về.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, bỗng nhiên phất tay phóng que sắt màu đen bay ra, lao thẳng đến đầu người, mà thân ảnh của hắn cũng không có dừng lại chút nào, xuất hiện trước mặt tên tùy tùng nhân ngư tộc cầm kiếm xương trong tay.

Trong khi sắc mặt của gã đại biến, đồng thời Hứa Thanh đã giơ tay phải lên, một phát chụp được kiếm xương của gã, hung hăng bẻ ra.

Rặc rặc một tiếng, kiếm xương đứt gãy.

Một mặt mũi kiếm bị Hứa Thanh cuốn lại đâm thẳng vào cổ vị tu sĩ nhân ngư này, xuyên thấu một đường ra đằng sau.

Cổ tên tùy tùng Ngưng Khí tầng tám này phun máu tươi ra, trực tiếp tử vong.

Cũng không kết thúc, thân thể Hứa Thanh bước ra một bước, đến phía sau tên tùy tùng có cái bướu thịt tràn ngập khí độc.

Tên tùy tùng này hô hấp dồn dập, thân thể cấp tốc lui lại, nhưng không đợi gã lui được vài bước, thân hình gã liền run lên, toàn thân nháy mắt biến thành màu xanh đen, phun ra máu tươi, phát độc mà tử vong.

Độc của gã nếu mà so sánh với độc của Hứa Thanh, không có ý nghĩa.

Cùng lúc đó, tâm thần tên tùy tùng thứ ba cũng hoảng sợ mãnh liệt, thân thể run rẩy vừa muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết, lại bị vô số giọt nước đột nhiên xuất hiện bốn phía trực tiếp bao phủ toàn thân, hung hăng ập xuống, phanh một cái đã trở thành một màn huyết vụ.

Giờ phút này que sắt màu đen cũng đã phong theo đầu lâu vị muội muội nhân ngư tộc được lồng ánh sáng màu lam bảo vệ, oanh một tiếng đâm vào phía trên.

Nhưng phù bảo ánh sáng màu lam này rất kinh người, cấp tốc lập lòe lại có thể kháng trụ lực lượng của que sắt, nhưng mà lực trùng kích ẩn chứa trong đó vẫn khiến cho cái đầu lâu lần nữa hỏng mất non nửa.

Nhưng vị nữ tử nhân ngư tộc này bởi vì có thiên phú dị tộc, vậy mà vẫn không lập tức tử vong, trong lúc kêu thảm thiết mượn nhờ lực trùng kích bay thẳng về phía chỗ vị tỷ tỷ.

Tất cả những thứ này đều được phát sinh với tốc độ ánh sáng, Hứa Thanh ra tay tàn nhẫn đến tột cùng, trong lúc ra tay giết chết ba tên tùy tùng, đồng thời còn có một con dao găm mang theo hàn mang, phát ra tiếng gào thét bén nhọn mà bay thẳng đến vị tỷ tỷ nhân ngư tộc ở xa xa.

Bỗng nhiên tới gần.

Sắc mặt của vị tỷ tỷ nhân ngư tộc hoàn toàn đại biến, trong thần sắc mang theo vẻ hoảng loạn và sợ hãi trước đó chưa từng có, thậm chí lúc đồng bạn của mình tử vong, nàng còn cảm thấy không chân thực.

Nhưng nàng trời sinh tính cẩn thận cùng có thói quen dùng phù bảo phòng hộ, hơn nữa tu vi cũng là Ngưng Khí đại viên mãn, khiến cho nàng cũng không có dấu hiệu trúng độc, mà lực trùng kích của dao găm tuy lớn, nhưng vẫn không cách nào lập tức phá vỡ lớp phù bảo phòng hộ của nàng.

Trong tiếng nổ vang, tấm phù bảo phòng hộ trên người vị tỷ tỷ nhân ngư tộc rung động lắc lư.

Vẻ mặt nàng hoảng sợ, thật sự là nàng không cách nào tưởng tượng là ở bên trong bến cảng 79 nhìn như tầm thường này, rõ ràng ẩn giấu một tồn tại kinh khủng như vậy, loại chiến lực này ở trong cảm giác của nàng không có khác gì chiến lực của tu sĩ Trúc Cơ cả.

Nghĩ đến mình vậy mà dẫn đồng đội đi tìm người này kiếm phiền phức... Da đầu vị tỷ tỷ nhân ngư tộc này bắt đầu run lên, thậm chí đáy lòng cũng đã chửi bới tên tộc đệ tử vong.

“Chết thì chết, tại sao còn trêu chọc một tên sát tinh như vậy chứ!!”

Nguy cơ trước mắt khiến nàng cũng không dám chần chờ chút nào, lập tức lấy ra tấm phù bảo thứ hai, không tiếc đại giới chợt hất lên về phía trước, lập tức có tiếng nổ vang vọng, cái phù bảo hóa thành một cái đuôi cá cực lớn, lao về phía Hứa Thanh liền hất lên.

Mượn nhờ cơ hội này, vị tỷ tỷ nhân ngư tộc tranh thủ bắt lấy đầu lâu của vị muội muội đang hấp hối còn có dấu hiệu trúng độc, bộc phát toàn bộ tu vi trong cơ thể, cũng không quay đầu lại mà cấp tốc bỏ chạy.

Thần sắc sợ hãi trong mắt nàng sớm đã hóa thành sóng lớn, bao phủ cả tâm thần nàng, lúc này trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, đó chính là trốn!

Chạy trốn cho tới khi người vệ đạo trong tộc đến.

Mà dựa theo ước định, đáng lẽ lúc này người vệ đạo đã đến mới phải, vì vậy nàng nhanh chóng lấy ra ngọc giản truyền âm, định truyền âm cho người vệ đạo trong tộc.

Chỉ là nàng không rảnh để xem xem đối phương có trả lời hay không, bây giờ nàng chỉ có thể thiêu đốt toàn bộ tu vi trong cơ thể, cả người bộc phát tốc độ đến cực hạn, thậm chí không tiếc đại giới lấy ra cái phù bảo thứ ba, phá vỡ màn mưa phong tỏa của Hứa Thanh, điên cuồng chạy nhanh.

Tiếng nổ vang vọng.

Nếu như chiến đấu xảy ra ở bến cảng thì tất nhiên sẽ bị phát hiện, nhưng nơi này vắng vẻ lại có màn mưa của Hứa Thanh ngăn trở, với cả trận chiến diễn ra cực nhanh, cho nên âm thanh chưa từng truyền ra.

Rất nhanh, ngay khi cái phù bảo thứ hai huyễn hóa ra đuôi cá cực lớn, thân thể Hứa Thanh dịch chuyển ra một bước.

Sắc mặt hắn âm lãnh, ngóng nhìn về nữ tử nhân ngư tộc bỏ chạy về nơi xa, bỗng giậm chân truy kích.

Hứa Thanh bộc phát tốc độ toàn diện, cũng lấy ra cả phi hành phù, khiến cho cả người hắn như một đạo thiểm điện, lao đi trong nháy mắt.

Chương 241: 50 chọn 1 (1)

Đêm, yên tĩnh giống như mặt nước.

Gió, sắc bén như một lưỡi đao.

Trong đêm tối yên tĩnh, thân ảnh Hứa Thanh như lưỡi đao, như một mũi nhọn phá vỡ cảnh ban đêm phía trước, đạp không truy kích.

Một khi đã ra tay thì Hứa Thanh cũng bất chấp mọi thứ, những tu sĩ nhân ngư tộc này đã chủ động tìm đến, hắn chỉ có thể giết!

Dù đối phương là người của Tam điện hạ, nhưng nếu như đã ra tay với mình, như vậy Hứa Thanh cũng đã làm xong chuẩn bị chọc giận đến Tam điện hạ.

Cùng lắm thì… Hôm nay giết người xong, ngay trong đêm liền đi ra biển, rời khỏi Thất Huyết Đồng.

Mặc dù có chút luyến tiếc, nhưng việc đã đến nước này, Hứa Thanh cũng không có do dự quá nhiều.

Tốc độ lao về phía trước của hắn lúc này đã cực nhanh, càng ngày càng gần nữ tử nhân ngư tộc đang bỏ chạy đằng trước.

Chỉ là tu vi của vị tỷ tỷ nhân ngư tộc này cũng không hề tầm thường, lại rất nhiều phù bảo, dưới mắt lại càng không tiếc thiêu đốt tu vi, thậm chí phát hiện ra Hứa Thanh đã đuổi theo ngay sau, dưới nguy cơ sinh tử nên nàng hoảng sợ liên tiếp lấy ra ba tờ phù bảo phi hành phù dán vào trên người.

Cái này lập tức khiến cho tốc độ của nàng đạt đến trình độ cực kỳ kinh người.

Trong chốc lát đã kéo giãn khoảng cách lớn với Hứa Thanh, đã sắp đến chỗ bến cảng.

Mặc dù kéo dài khoảng cách, nhưng chút phạm vi này còn chưa đủ để cho đáy lòng nàng buông lỏng, nội tâm của nàng đã sớm hoảng loạn đến cực hạn từ khi đám tùy tùng hỗ trợ của mình đã tử vong cùng với vị muội muội đang hấp hối.

Thật sự là mức độ tàn nhẫn của Hứa Thanh khi ra tay đã khiến cho nàng sinh ra cảm giác trực diện sinh tử trước đó chưa từng có, nhất là ánh mắt lạnh như băng của đối phương càng làm cho nội tâm của nữ tử nhân ngư tộc này run rẩy mãnh liệt.

Cho đến khi nàng chạy tới bến cảng và thấy được chiếc Pháp Chu quen thuộc phía trước, mối nguy trong nội tâm mới có chút giảm bớt, trong mắt lộ ra hy vọng.

Nàng đã không còn tâm tư để suy nghĩ là tại sao người vệ đạo của mình lại không tới nữa rồi, giờ phút này suy nghĩ của nàng chính là phải nhanh chóng bước lên Pháp Chu phía trước, tìm tình nhân của mình để mong được che chở.

“Giết tộc đệ của ta, giết tộc nhân của ta, lại hại ta chật vật như thế, Hứa Thanh… Ta nhất định kêu Tam điện hạ khu trừ ngươi ra khỏi Thất Huyết Đồng, đến lúc đó chính là thời điểm ta báo thù!”

Nữ tử nhân ngư tộc cực kỳ phẫn nộ, trong con mắt đỏ thẫm, thậm chí còn tiếp tục thiêu đốt huyết mạch, tốc độ lại một lần nữa tăng vọt.

Ánh mắt Hứa Thanh càng ngày càng lạnh như băng, hắn cũng biết nơi mà đối phương muốn chạy tới, đó chính là nơi có Pháp Chu của Tam điện hạ, thậm chí giờ phút này ở xa xa, Hứa Thanh cũng có thể thấy được Pháp Chu cực lớn và xa hoa của vị Tam điện hạ kia.

Bên trên đèn đuốc sáng trưng, bên trên hình như còn có tiếng ca múa truyền ra.

Một màn này khiến cho sát cơ trong mắt Hứa Thanh càng trở nên đậm hơn, không tiếc hao phí phi hành phù, tăng tốc thiêu đốt, đổi lấy tốc độ nhanh hơn, nhưng đúng là vẫn còn chậm một chút.

10 hơi thở sau, nữ tử nhân ngư ở phía xa, nhờ tốc độ của thiêu đốt cả huyết mạch và tu vi, rốt cuộc đã tới gần Pháp Chu của Tam điện hạ, thân thể trực tiếp đạp đi lên, sau khi hạ xuống liền hơi lảo đảo, trong miệng phát ra tiếng cầu cứu thê thảm.

“Lý lang, cứu ta!!”

Theo âm thanh truyền ra, Pháp Chu lập tức lao ra từng thân ảnh tùy tùng của Tam điện hạ, thủ hộ khắp bốn phía.

Thân ảnh Tam điện hạ trong khoang thuyền cũng nhanh chóng đi ra, mang theo một chút kinh ngạc, bay nhanh tới bên người nữ tử nhân ngư tộc.

“Mỹ nhân tại sao rơi lệ, là ai dám khi dễ ngươi?”

Tam điện hạ nhìn qua người nữ tử chật vật, vẻ mặt đượm buồn giống như mưa rơi trên hải đường, nhìn người tình điềm đạm đáng yêu, vẻ mặt đau lòng nhu hòa nâng nàng dậy, lại thấy được cái đầu lâu vị muội muội đang hấp hối ở một bên.

“Tại sao lại như thế?” Trên mặt Tam điện hạ lộ ra tức giận.

Cùng lúc đó, thân ảnh Hứa Thanh đang đuổi theo, cũng trực tiếp đi đến trên mặt biển ngoài Pháp Chu của Tam điện hạ, hắn vượt biển mà đứng, sắc mặt âm lãnh nhìn nữ tử nhân ngư được Tam điện hạ nâng dậy.

“Chính là người này! Lý lang, chính là Hứa Thanh đã giết chết tộc đệ của ta, ta cùng muội muội đi tìm hắn lý luận, tên ác đồ tàn bạo này liền phá hủy thân hình của muội muội ta, giết đông đảo tộc nhân của ta, ngay cả ta cũng không thể không thiêu đốt huyết mạch chạy thật nhanh tới nơi đây mới tránh được một kiếp nạn này.”

“Lý lang, ngươi phải quyết định thay ta, bất kể là việc nhân ngư tộc và nhân tộc là đồng minh, hay là việc riêng của nhân ngư tộc chúng ta cũng sẽ không bỏ qua việc này, nhất là chỗ muội muội, nàng thật là đáng thương.” Nữ tử nhân ngư tộc bi phẫn nói, nghiến răng chỉ một ngón tay vào Hứa Thanh ở trên mặt biển.

Mà giờ khắc này, đầu lâu vị muội muội ở trong tay nàng cũng chậm rãi thức tỉnh, trong lúc hấp hối nhìn qua Tam điện hạ, khóc lóc kể lể với y.

“Thật to gan, lại dám quá phận như thế, thật sự là muốn chết!” Tam điện hạ nghe vậy, sắc mặt lạnh lẽo, chậm rãi mở miệng.

Từng người tùy tùng bốn phía cũng nổi lên vẻ nghiêm túc.

Hứa Thanh trầm mặc, giờ phút này bỗng có gió biển thổi vào, khiến cho đạo bào của hắn phấp phới tạo ra những thanh âm, bộ tóc dài của hắn cũng đồng dạng phấp phới trong gió, hắn nhìn qua Tam điện hạ, vừa nhìn về phía biển khơi ngoài hải cảng, đáy lòng đã có quyết đoán.

Mắt thấy như vậy, đáy lòng nữ tử nhân ngư tộc rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, lúc nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ oán độc mãnh liệt.

Ả đã nghĩ xong tiếp theo sẽ chỉnh đốn đối phương như thế nào rồi, thậm chí ả cảm thấy những lời lúc trước của muội muội cũng có chút nhân từ nương tay rồi, nếu so ả với muội muội thì sẽ tăng nhiều gấp bội trình độ trước đó, khiến cho người này hối hận vì đã sinh ra trên thế gian này.

“Đa tạ Lý lang, kính xin Lý lang bắt…” Nữ tử nhân ngư tộc mang theo vẻ ngoan độc trong mắt, đang muốn mở miệng, nhưng không đợi ả nói xong, Tam điện hạ ở một bên bỗng truyền ra lời nói ôn nhu.

Chương 242: 50 chọn 1 (2)

“Bảo bối ngươi hiểu lầm rồi, ta nói là bảo bối ngươi thật to gan nha.”

“Lý lang ngươi…” Nữ tử nhân ngư tộc sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Tam điện hạ, trước mặt vẫn như cũ là gương mặt quen thuộc kia, so với trước kia không có bất kỳ khác biệt nào, thậm chí trong thần sắc vẫn còn mang theo sự đau lòng vừa rồi, ánh mắt cũng vô cùng điềm đạm, hình như vẫn mang theo ý nghĩ yêu thương thật sâu.

Nhưng câu nói trước lại khiến cho ả cho rằng mình đã nghe lầm, vừa muốn tiếp tục mở miệng, nhưng Tam điện hạ đã nhu hòa giơ tay trái lên, như thường ngày vuốt ve mái tóc của ả, một chưởng rơi vào trên đỉnh đầu của ả.

Phịch một tiếng, nữ tử nhân ngư tộc này chấn động toàn thân, đầu lâu chia năm xẻ bảy, trực tiếp bạo khai.

Máu thịt mơ hồ và ánh mắt tan vỡ đã che mất ánh sáng của ả, khiến cho cả người không đầu biến thành thi thể, té trên mặt đất, mất hết sinh cơ.

Một màn này khiến cho đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, ngoài ý muốn đến cực hạn.

Mà vị muội muội nhân ngư tộc đang hấp hối khóc lóc kể lể một bên, đã hoàn toàn ngây ngốc ở chỗ đó.

Bộ dạng suy yếu trên mặt ả lập tức bị sự rối loạn mãnh liệt thay thế, hình như không thể tin vào tất cả những gì mình nhìn thấy, khó có thể tin tất cả những thứ vừa phát sinh.

Nhất là trên vẻ mặt Tam điện hạ bây giờ vẫn còn vẻ yêu thương bình thường như trước, không có bất kỳ biến hóa nào lau vết máu trên tay.

Một màn này, khiến tâm thần muội muội nhân ngư tộc xuất hiện cảm giác rối loạn mãnh liệt.

Ả không cách nào tưởng tượng cái người đã từng ôm chính tỷ muội ả vào trong ngực, một nam nhân rất là thân mật, vậy mà giờ phút này lại mang theo vẻ điềm đạm đập chết tỷ tỷ của mình.

Nếu như lúc đối phương ra tay thay đổi vẻ mặt, từ điềm đạm hóa thành âm lãnh, vậy ả cũng có thể tiếp thu được.

Nhưng người nam nhân trước mắt này, thần sắc từ đầu đến cuối cũng vẫn đều tràn đầy ý nghĩ yêu thương, điều này mới khiến cho đáy lòng vị muội muội nhân ngư tộc dâng lên cảm giác run sợ trước đó chưa từng có.

“Lý lang…” Trong mắt vị muội muội nhân ngư tộc hiện ra vẻ hoảng sợ vô cùng.

Tam điện hạ vừa xoa tay, vừa điềm đạm cười cười đi về phía vị muội muội nhân ngư tộc, sau đó ngẩng đầu, nụ cười vẫn ôn hòa như trước, nhìn Hứa Thanh.

“Thất lễ, vị sư đệ này, ngươi còn có chuyện gì sao?”

Từng đám tóc gáy toàn thân Hứa Thanh đều dựng đứng hết lên, hắn nhìn Tam điện hạ với vẻ mặt và nụ cười ôn hòa, ánh mắt dịch chuyển tới thi thể rơi trên boong thuyền, sau đó lại lướt qua cái đầu vị muội muội đang hoàn toàn bị kinh hãi kia.

Đầu vị muội muội nhân ngư tộc này rõ ràng trúng độc cực cao, sống không được bao lâu.

Hứa Thanh trầm mặc, theo tóc gáy dựng đứng, đáy lòng hắn có một loại hàn ý thật sâu hiện lên, thật sự là cách làm cùng lời nói của Tam điện hạ đã khiến cho Hứa Thanh cảm thấy không rét mà run, hắn chưa thấy qua người như vậy.

Mà hướng đi của chuyện này cũng làm cho hắn không ngờ tới, thậm chí vừa rồi Hứa Thanh cũng đã làm tốt chuẩn bị chạy trốn khỏi Thất Huyết Đồng rồi, giờ phút này hắn trầm mặc nhìn qua khuôn mặt ấm áp của Tam điện hạ, sau một lúc lâu chắp tay, cúi đầu về phía Tam điện hạ.

Sau đó mang theo nội tâm nồng đậm cảnh giác, rời khỏi nơi đây.

Sau khi đi xa, Hứa Thanh quay mắt lại nhìn Tam điện hạ đứng trên boong thuyền, trong đầu hiện ra màn vừa điềm đạm vừa chụp chết nử tử nhân ngư nọ của đối phương.

Hứa Thanh im lặng, hắn cảm thấy vị Tam điện hạ này cực kỳ nguy hiểm!

Lúc này Tam điện hạ trên Pháp Chu vẫn ôn hòa mang theo nét vui vẻ như trước, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh đi thật xa, gã mới quay đầu nhìn đầu vị muội muội nhân ngư tộc trên mặt đất, ánh mắt hiện ra vẻ nhu tình, mang theo ý nghĩ yêu thương thật sâu, ôn nhu mở miệng.

“Hai tỷ muội bảo bối các ngươi thật nghe lời, đã giúp cho ta hoàn thành nhiệm vụ của sư tôn, lại để cho ta kiếm được một cái nhân tình của tiểu sát tinh trên đảo Hải Tích kia, không tệ không tệ nha, ta phát hiện ta càng yêu mến bọn ngươi hơn rồi.”

Thanh âm của Tam điện hạ điềm đạm, nhưng khi lời nói truyền vào trong tai vị muội muội nhân ngư tộc, thần sắc của ả bỗng nhiên biến hóa, trong mắt càng lộ ra vẻ hoảng sợ lớn hơn, vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Tam điện hạ đã giơ chân lên, đạp một cước lên trên.

Rặc rặc một tiếng, đầu lâu tan vỡ.

“Ài, về sau chỉ có thể nhớ dư vị mềm mại của các ngươi trong trí nhớ.” Tam điện hạ lộ ra biểu cảm tiếc nuối, trong lúc nói lời này, từng người tùy tùng bốn phía đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng Tam điện hạ, nhanh chóng dọn dẹp máu thịt dơ bẩn trên mặt sàn.

Rất nhanh, toàn bộ mặt thuyền lại sạch sẽ, có một đệ tử tùy tùng cầm lấy bình thủy tinh đi đến bên người Tam điện hạ, thấp giọng cung kính mở miệng.

“Tam điện hạ, mấy vị vệ đạo nhân ngư tộc kia đều đã bị khống chế lại, tang vật cũng đã lấy được.”

“Rất tốt.” Tam điện hạ nở nụ cười.

“Các ngươi đi chuyển lời nhắn tới nhân ngư tộc cho ta, ta sẽ giúp bọn họ đè xuống việc bọn họ ăn trộm bản vẽ chế tạo thuyền của tông môn chúng ta, nhưng ta cũng cần một giọt nước mắt của Cổ Hoàng nhân ngư tộc, kêu bọn họ phải nhanh một chút đưa tới cho ta.”

Nói xong, y tiếp nhận bình thủy tinh, một hơi uống hết những thứ đại bổ bên trong bình, sau đó quay người lại cất bước đạp không mà đi, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng đến ngọn núi thứ bảy.

Thời gian không lâu, thân ảnh của y liền xuất hiện ở đỉnh núi ngọn núi thứ bảy.

Giờ phút này ở trong đại điện trên đỉnh núi, Thất gia đang ngồi ở trước một bàn cờ, đang suy nghĩ hồi tưởng, đối diện là tên tôi tớ đang đánh cờ cùng Thất gia.

“Một bước này ngươi đi không đúng!” Sau một lúc lâu, Thất gia ngẩng đầu nghiêm túc nhìn tên tôi tớ, tôi tớ nghe vậy cúi đầu cầm lấy quân cờ đặt ở bên kia.

“Người làm sao còn dám đi lại, đi lại là tính thua ngươi có biết không, ngươi thua!” Thất gia nói xong khoát tay làm rối loạn quân cờ, chú ý thấy Tam điện hạ đã đến nơi đây.

“Bái kiến sư tôn.” Vẻ mặt của Tam điện hạ hoàn toàn khác biệt lúc vừa rồi, giờ phút này y cực kỳ cung kính, quỳ xuống đất cúi đầu thật sâu.

“Chuyện gì!” Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

“Sư tôn, sự tình nhân ngư tộc đệ tử đã tra rõ, mặc dù ở khúc giữa xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng vẫn là thuận lợi.”

“Bọn họ lần này chính xác là muốn thay Hải Thi Tộc ăn trộm cách luyện chế Pháp Chu của ngọn núi thứ bảy chúng ta, cả người và tang vật đều đã được bắt lại, đồng thời đệ tử cũng đã xác nhận một việc, nhân ngư tộc vì nịnh nọt tử địch của nhân tộc chúng ta là Hải Thi Tộc, bí mật xây dựng Thi Cốt Tháp để làm công trạng.”

“Đây là chứng cứ, mặt khác trong tông môn có bốn vị chấp sự đã bị đảo Nhân Ngư mua chuộc, danh sách cũng ở nơi đây.” Tam điện hạ nói xong lấy ra một khối ngọc giản, hai tay cung kính đưa lên.

Thất gia giơ tay lên cách không một trảo, cầm ngọc giản lướt qua, sau đó chú ý đến trên người đệ tử phía dưới, biểu cảm biến thành lạnh một chút, không nói chuyện.

Thân thể Tam điện hạ chậm rãi run rẩy một chút, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói.

“Nhưng đệ tử cũng xin thỉnh tội một chuyện, chuyện vị con út của nhân ngư tộc hành hạ bình dân Thất Huyết Đồng đến chết… do có hai vị tỷ tỷ kia phối hợp, nên lúc trước đệ tử không để ý tới việc này, xin sư tôn trách phạt.”

“Quy củ không thể phá hư, ngươi quay lại đi vào trong Động Chúc Cốt, bế quan bảy ngày đi.” Lúc này thần sắc của Thất gia mới hòa hoãn lại, sau đó chậm rãi mở miệng.

Nghe đến ba chữ ‘Động Chúc Cốt’, đáy lòng Tam điện hạ run lên, cúi đầu hô vâng sau đó cáo từ rời đi.

Cho đến khi nhìn thấy đệ tử của mình rời đi, Thất gia mới đứng người lên, ánh mắt nhìn về bến cảng ở dưới núi, hình như đang nhìn về cảng thứ 79, giống như có điều suy nghĩ.

Sau một lúc lâu lão ngẩng đầu nhìn về chỗ xa hơn, đó là phía biển khơi.

Người tôi tớ ở một bên nhẹ giọng mở miệng.

“Nhân ngư tộc cũng không phải là đám ngu dốt, sợ là không dám trắng trợn phái người tới trộm bản vẽ luyện chế Pháp Chu…”

“Lão Tam tham lợi, tâm tư khi nó thiết lập cách cục tự nhiên ta cũng hiểu, nhưng mà chứng cứ về Thi Cốt Tháp lại là chuyện lớn, nó không dám làm giả.” Thất gia chậm rãi mở miệng.

“Nhân ngư tộc… Những năm này đi lại rất gần cùng tử địch của Thất Huyết Đồng chúng ta là Hải Thi Tộc, rõ ràng là có lòng muông dạ thú, trước đây ít năm tông ta đã trợ giúp vật tư, vì hóa giải mối nguy cơ chôn xương của bọn người tộc này, đều không đáng rồi nha.”

“Nếu đã như thế, vậy thì phải cầm cả vốn lẫn lời, lấy hết về.” Thất gia nhìn qua phía biển khơi, hàn mang trong mắt hiện ra.

——

Giải thích một chút tên chương 50 chọn 1.

Lần trước Thất gia phát ra 50 cái lệnh bài màu trắng, trong hoàn cảnh tàn khốc dưới chân núi, với rất nhiều đệ tử có lòng dạ khó lường, lại có thể trổ hết tài năng từ trong 50 con sói được Thất gia chọn trúng.

Người này, chính là Tam điện hạ nhìn luôn có vẻ ôn hòa.

Chương 243: Đi trên Hồng Nguyên (1)

Trên đỉnh ngọn núi thứ bảy, Thất gia lạnh lùng nhìn về phía biển khơi, rất lâu sau mới thu hồi ánh mắt.

“Nào, tiếp tục đánh cờ.”

Người tôi tớ dạ vâng, sau khi bày xong bàn cờ, gã chần chờ một chút, sau đó thấp giọng nói.

“Thất gia, chỗ Tam điện hạ và tiểu hài tử…”

Thất gia liếc mắt nhìn tên tôi tớ, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi có vẻ quan tâm tới tên tiểu hài tử man di kia.”

Người tôi tớ cúi đầu, không nói gì.

“Thiên tính của lão Tam là không từ thủ đoạn, bình thường nó luôn hiện ra vẻ mặt ôn hòa, nhưng trên thực tế thì trong lòng nó không hề có cảm tình gì, đây cũng là phương pháp khiến nó có thể trổ hết tài năng, đi từ dưới núi đi đến trước mặt lão phu, cũng là chỗ mà ta xem trọng nó.”

“Về phần tiểu hài tử có thể nhìn thấu tâm tư của lão Tam hay không, hay có thể từ chỗ đó suy nghĩ ra một chút ý vị nào đó hay không, thì phải xem tâm trí của hắn rồi, ở trong loạn thế này, người ngu dốt sẽ không sống được quá lâu.”

Thất gia nói xong, nhìn về phía bầu trời tảng sáng trước bình minh, bầu trời chỗ đó đã dần hừng sáng.

Dưới bầu trời, bên trong cảng thứ 79, Hứa Thanh ngồi trên boong thuyền Pháp Chu, trong mắt mang theo trầm ngâm, theo mặt trời dần dần mọc lên, tia nắng ban mai xua tán đêm tối, một khắc chiếu vào trên người hắn, ánh mắt Hứa Thanh liền biến thành thâm sâu.

“Một, 30 năm trước thi đấu ở đảo của nhân ngư tộc, từ đó về sau nhân ngư tộc liền trở thành minh hữu, quan hệ song phương dĩ nhiên là bằng mặt không bằng lòng, vả lại hôm ấy ở cửa hàng của ngọn núi thứ sáu, khi thiếu niên nhân ngư trông thấy Nhị điện hạ, biểu cảm liền trở nên tràn đầy sợ hãi, điều này nói rõ có khả năng 30 năm trước Nhị điện hạ đã giết chóc rất nhiều nhân ngư tộc.”

“Hai, đệ tử của Phong chủ ngọn núi thứ bảy chắc có lẽ sẽ không vi phạm ý của sư tôn bọn họ ở bên ngoài, thái độ của Nhị điện hạ đối với nhân ngư tộc đã nói lên vấn đề, nếu như vậy thì Tam điện hạ giết nhân ngư tộc, cũng không phải không thể hiểu được!”

“Như vậy, tại sao Tam điện hạ lại muốn mời nhân ngư tộc tới Thất Huyết Đồng? Nhưng vừa đến liền giết… Vả lại còn làm như là tiến hành trước mặt ta?”

“Đây là Tam điện hạ có mục đích riêng, nếu ta là Tam điện hạ, vào tình huống như thế nào thì ta sẽ làm như thế, và trong tình huống thế nào ta sẽ đi giết người trước mặt người khác?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, sau một lúc lâu, trong lòng hắn cũng đã có đáp án.

“Chỉ có một loại tình huống, ta muốn dùng nhược điểm của nhân ngư tộc để đi vơ vét tài sản của nhân ngư tộc, cho nên mới làm như vậy, nếu như không có nhược điểm thì ta cũng sẽ tự chế tạo ra một chuỗi nhược điểm! Đồng thời lại giết người trước mặt ta, là bởi vì ta muốn tăng giá trị của việc giết chóc càng cao hơn, vừa vơ vét được tài sản của nhân ngư tộc, đồng thời lại bán ra ngoài được một cái nhân tình thì coi như là có lợi nhất rồi.”

“Điều kiện tiên quyết, là cái người được bán nhân tình này phải có giá trị.”

Hứa Thanh nhớ tới đội trưởng cười nhạt nhắc một màn trên đảo Hải Tích cùng mình, đối phương rõ ràng có một chút con đường thăm dò tin tức mà mình không biết.

Đội trưởng có thể có, nói không chừng Tam điện hạ cũng có.

Mặt khác, Hứa Thanh nhớ tới hôm ấy lúc mình chạy trốn khỏi đảo Hải Tích, khí tức trên mặt biển khóa chặt vào mình, lúc đó hắn ở dưới đáy biển nên không nhìn thấy là ai, nhưng giờ phút này trong mắt hắn lộ ra một tia sáng, đã có càng nhiều suy đoán hơn nữa.

“Nếu như mà Thất Huyết Đồng cho phép chuyện này phát sinh, vậy liền có thể nói rõ… Thất Huyết Đồng muốn đánh nhân ngư tộc rồi!”

“Vô luận như thế nào, cũng phải ly khai một đoạn thời gian!”

Hứa Thanh không xác định phân tích của mình có phải hoàn toàn chính xác hay không, cho nên hắn vẫn dự định rời khỏi một đoạn thời gian, nhìn xem việc này có phải tồn tại thật hay không, nếu như sau đó tất cả mọi việc đều gió êm sóng lặng, như vậy mình trở lại cũng không muộn.

Dẫu sao hắn cũng chỉ kém một bước cuối cùng là có thể trở thành tu sĩ Ngưng Khí tầng mười, từ nay về sau nếu như đột phá đến Trúc Cơ, hắn đã có thể có đủ tư cách lên núi, còn có được thêm quyền phân phối lợi ích của Thất Huyết Đồng.

Một tháng ít nhất được 5000 linh thạch tiền lời, vả lại chỉ cần Thất Huyết Đồng còn tồn tại, liền có thể nhận được liên tục, cái này làm cho Hứa Thanh động tâm đã lâu, đương nhiên so sánh cùng với cái này, sống sót càng quan trọng hơn.

Cho nên Hứa Thanh không do dự, lựa chọn cứ rời đi trước xem thế nào.

Vả lại hắn cảm thấy cũng có thể mượn nhờ việc rời khỏi vào lúc này, để đi làm một chuyện lớn đã vùi dưới đáy lòng hồi lâu.

Hàn mang trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn muốn hoàn toàn nhổ một cái cọc đã cắm từ lâu ở trong đáy lòng ra.

Đó chính là… Lão tổ Kim Cương Tông.

Không giết người này, Hứa Thanh luôn có chút khó ngủ trong đêm.

Một khi đã quyết đoán như vậy, Hứa Thanh cũng không lãng phí thời gian nữa, ngay một khắc trời sáng, lập tức thu hồi Pháp Chu, thân thể nhoáng một cái đi thẳng đến Bộ Hung ti.

“Kim Cương tông dù sao cũng là một cái tông môn, dù thực lực tương đối nhỏ yếu, nhưng một khi bọn họ đã di chuyển, vẫn rất khó che giấu hành tung, đối với Thất Huyết Đồng mà nói, tất cả động tĩnh trong phạm vi thế lực đều không phải là cái bí mật gì.”

Trong khoảng thời gian Hứa Thanh tới Thất Huyết Đồng, thân là một thành viên của Bộ Hung ti, hắn có quyền lật xem hồ sơ bên trong ti, biết rõ bên trong có một bộ phận rất lớn ghi chép về những biến hóa trong phạm vi của Thất Huyết Đồng.

Mặc dù trình độ kỹ càng chi tiết không bằng Tình Báo ti, nhưng khi Hứa Thanh dò xét, vẫn dễ dàng hơn so với việc đi tới Tình Báo ti.

Vì vậy rất nhanh sau khi hắn đi đến Bộ Hung ti, hắn liền đi thẳng đến chỗ hồ sơ.

Mà danh khí của hắn ở Bộ Hung ti nếu so với phía ngoài thì càng lớn hơn, tất cả những điều này ngoại trừ việc hắn bộc lộ tài năng trong lần hành động diệt trừ Dạ Cưu, thêm nữa là đến từ một số đầu lâu của tội phạm truy nã.

Cho nên khi thấy hắn đến, đệ tử chỗ trông coi hồ sơ rất là khách khí, mặc kệ Hứa Thanh một mình xem xét ở, thời gian không lâu, cuối cùng Hứa Thanh từ trong một chút tin tức lung tung không được Thất Huyết Đồng xem trọng, tìm được manh mối mong muốn.

“Tìm nơi nương tựa, Ly Đồ Giáo?”

Hứa Thanh nhìn hồ sơ trước mắt, ánh mắt chậm rãi nheo lại, Ly Đồ Giáo là một đám người iên cuồng, thái độ của thế lực khác đối với Ly Đồ Giáo là vừa chán ghét lại vừa kiêng kị, cho nên nhiều khi cũng là tránh xa xa, không muốn tiếp xúc quá nhiều với thế lực kia.

“Lần di chuyển này hẳn không phải là bởi vì ta, mà là lúc trước Nhị điện hạ muốn bọn họ nhận lỗi quá nặng, thế cho nên Kim Cương tông sau khi trả giá, nguyên khí đại thương, càng tràn đầy hoảng sợ, cho nên không dám ở lại trong phạm vi thế lực của Thất Huyết Đồng nữa.”

Hứa Thanh sờ sờ lên cằm, nhớ kỹ vị trí Kim Cương tông được đánh dấu bên trong hồ sơ, sau đó rời khỏi Bộ Hung ti.

Đi đến đầu đường khu bến cảng, Hứa Thanh trầm ngâm một phen, đi tới mấy nhà cửa hàng, lấy một số da hải tích và những vật lẫn lộn lấy được trên đảo Hải Tích ra bán đi, lại mua một chút vật cần thiết để ra ngoài, thậm chí còn mua thật nhiều độc thảo.

Cuối cùng hắn đứng bên ngoài một cửa hàng chuyên bán phù bảo, sau khi suy nghĩ một chút, đè xuống đau lòng đối với linh thạch mà bước đi vào.

Một lát sau khi hắn đi ra, trên người của hắn đã nhiều hơn một kiện phù bảo có tác dụng đặc thù, kiện phù bảo có thể cải biến khí tức cùng bộ dáng một người, mặc dù không phải rất hoàn mỹ nhưng cũng đủ để cho Hứa Thanh sử dụng lần này.

Chương 244: Đi trên Hồng Nguyên (2)

Giờ phút này đã là buổi trưa, mặc dù mùa đông đã đến, nhưng do vị trí địa lý của Thất Huyết Đồng khiến cho mùa đông nơi đây phần lớn là mùa đông không lạnh, ánh mặt trời vào lúc này vẫn rất chói chang, cũng hơi hơi lóa mắt.

Vì vậy, ở bên dưới ánh nắng mặt trời, thân ảnh Hứa Thanh bỗng biến mất ở một góc nhỏ trong phố, lúc hắn hiện ra lần nữa từ một chỗ khác, bộ dáng của hắn đã cải biến, không còn là hình dáng thanh tú tuấn mỹ, mà đã biến thành một thanh niên mặt ngựa có sắc mặt vàng như nến, đạo bào trên người cũng bị đổi thành trường sam tầm thường.

Thấn động tu vi trên người cũng đã có chỗ cải biến, không còn là Ngưng Khí tầng chín, mà là bộ dáng Ngưng Khí tầng ba.

Hắn biết rõ thế giới bên ngoài, phần lớn Ngưng Khí tầng chín là những nhân vật có thân phận, rất dễ làm cho người khác chú ý. Chỉ có loại trình độ Ngưng Khí tầng ba như thập hoang giả này, mới vừa có sự uy hiếp nhất định, đồng thời cũng không để cho người ta chú ý tới.

Cảm thụ một chút lực lượng biến ảo của phù bảo, nội tâm Hứa Thanh cảnh giác xung quanh, nhưng trên mặt lại không có cảm xúc mà đi về phía truyền tống trận.

Hắn cũng không sử dụng lệnh bài thân phận để trả phí, mà nộp linh thạch, thời gian không lâu sau Hứa Thanh đã đứng bên trong truyền tống trận, đề phòng xem xét bốn phía, theo tia sáng trong trận pháp lập lòe, thân ảnh hắn bị biển ánh sáng bao phủ, biến mất không thấy gì nữa.

Phía đông Nam Hoàng Châu, nơi đã từng là sơn môn Kim Cương tông, cách ít nhất mấy vạn dặm bên ngoài có một mảnh khu vực hoang vắng.

Bởi vì khu hoang dã này có một loại cây cỏ màu đỏ sinh trưởng, cho nên được gọi là Hồng Nguyên.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ đại địa giống như bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời trong đó còn tràn ngập dị chất, so với những nơi hoang dã khác ở Nam Hoàng Châu thì nồng đậm hơn một chút, vì vậy hung thú ở nơi đây cũng càng hung mãnh hơn.

Trong hoàn cảnh tương đối ác liệt của nơi này, tự nhiên cũng sẽ không có nhiều thành trì lắm, thường thường mấy trăm dặm mới có khả năng trông thấy một cái, vả lại kiến trúc và phong cách phần lớn đều có bộ dáng thô ráp nguyên thủy, mà đa số những xóm nghèo ở trong đó cũng là do thập hoang giả tạo thành.

Vô luận là hình dạng mặt đất hay là số lượng nhân khẩu ở vùng đất Hồng Nguyên này đều có phần ác liệt và khắc nghiệt, cho nên các gia tộc trên Tử Thổ chướng mắt, Thất Huyết Đồng cũng càng không để vào trong lòng, chỉ có Ly Đồ Giáo bởi vì nguyên nhân giáo lí, nên bọn họ càng ưa thích phát triển giáo đồ ở trong dạng khu vực ác liệt như thế này.

Vì vậy, Hồng Nguyên đã trở thành phạm vi thế lực của Ly Đồ Giáo.

Giờ phút này ở biên giới của Hồng Nguyên, trung tâm một chỗ thành trì đơn sơ, truyền tống trận duy nhất được Tử Thổ và Thất Huyết Đồng liên hợp bố trí ở Hồng Nguyên, phát ra tia sáng lập lòe.

Thân ảnh một người tu sĩ trung niên mặc trường sam màu đen, sắc mặt vàng như nến hiện ra ở bên trong truyền tống trận.

Bộ dạng này chính là Hứa Thanh đã mượn nhờ phù bảo dịch dung biến ảo thành.

Mới vừa đến nơi này, không đợi hắn đi ra khỏi truyền tống trận, một mùi hư thối và tanh tưởi liền theo gió từ bốn phía ập đến, nếu như đổi thành người không trải qua quá nhiều khó khăn, khi vừa đến gặp phải cái mùi vị này sẽ có chút không khỏe, thậm chí ói ngay.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, những thứ này đều từng là mùi bình thường của chỗ hắn từng ở, chỉ là cái mùi hôi ở nơi này càng nồng hơn một chút mà thôi.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, dưới ánh mắt lạnh lùng của mấy tên thị vệ lười nhác ở bốn phía, cất bước đi ra khỏi truyền tống trận.

Ánh mắt hắn đảo qua thành trì phía trước, toàn bộ kiến trúc nơi này đều là màu xám đen, rất nhiều chỗ bị sứt mẻ, mặt đất đầy các loại đồ bỏ đi, phân và nước tiểu chiếm đa số.

Người trong thành rất ít tụ thành nhóm, phần lớn đều rất cảnh giác, cũng vô cùng bài xích việc trao đổi qua lại với nhau.

Vả lại có rất ít nữ tử, coi như là có cũng đều là người có vẻ mặt hung hăng, đồng thời ở một chút nơi hẻo lánh của thành trì cũng có vài đứa trẻ ẩn nấp, trong mắt từng đứa đều không có sự ngây thơ, nếu có cũng đều là tử khí cùng với sự lạnh lùng.

Thi thoảng còn có tiếng thét lên và tiếng mắng tức giận truyền ra từ bên trong thành trì.

“Rất giống doanh địa thập hoang giả.”

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua bốn phía, bình tĩnh đi thẳng về phía trước.

Trên đường đi, Hứa Thanh không thèm để ý đến từng đạo ánh mắt dò xét mình, chưa từng dừng lại lâu ở bên trong tòa thành trì này, sau khi ra khỏi thành thì tốc độ thân thể của hắn bỗng nhiên bộc phát, gào thét lao về phía hoang dã.

Chỗ Kim Cương tông chuyển đến chính là ở trên Hồng Nguyên, chỉ là vị trí chỗ đó còn cách một đoạn với tòa thành trì mà Hứa Thanh vừa truyền tống đến.

Khi tới đây Hứa Thanh thì đã xem lại địa đồ của Bộ Hung ti, bây giờ cũng đã khóa chặt trong lòng một cái phương hướng, chạy thật nhanh bên trên hoang dã.

Tốc độ của hắn rất nhanh, trước mặt truyền đến gió thổi mang theo cái rét lạnh thấu xương, mơ hồ còn có một chút bông tuyết xen lẫn ở, thậm chí ở trên một sườn núi nhỏ ở xa xa, còn ngẫu nhiên thấy một mảnh tuyết trắng mỏng manh bao phủ.

Đối với đệ tử Thất Huyết Đồng có mùa đông không lạnh mà nói, nơi này đã đạt đến mức rất rét lạnh.

Loại rét lạnh này đã làm thức tỉnh lại rất nhiều ký ức đã từng ở trong đầu Hứa Thanh, nhất là ở trên đường đi tới, hắn còn chứng kiến rất nhiều xương hung thú và xương người.

“Loạn thế.” Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, tốc độ lại nhanh hơn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua cho đến đêm khuya, lúc này gió càng lớn và tuyết cũng dần lộ ra vẻ ác liệt hơn nhiều, Hứa Thanh cũng đã rời thành trì được đoạn khá xa, đã hoàn toàn đi vào bên trong Hồng Nguyên, bỗng nhiên bước chân hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Gió từ nơi ấy thổi tới, mang theo một nụ cười ác độc và chút mùi máu tanh.

Mơ hồ có thể thấy được trong gió tuyết xa xa, trên đất có đầy thi thể, bên trong có dân nghèo, có thị vệ, còn có hàng hóa rải rác bốn phía và xe ngựa vỡ vụn.

Cái này hiển nhiên là một đoàn xe muốn đi tới thành trì phía trước.

Nhưng mà giờ khắc này bên cạnh những thi thể, còn có hơn mười người vong mệnh (liều mạng, không màng sống chết) có quần áo rách nát, tóc tai bù xù và thần sắc dữ tợn, trong mắt lộ ra vẻ hung tàn khát máu, phần lớn trên người bọn họ chấn động ra khí tức Ngưng Khí tầng hai tầng ba.

Trong đám bọn họ có người đang bổ thêm một đao, lại có người đang tìm kiếm vật phẩm, có người thì kéo thi thể về phía xa xa, còn có mấy người còn nằm ở trên mấy cỗ thi thể nữ nhân trần trụi, phát tiết thú tính của bản thân.

Chỗ xa hơn mơ hồ có ánh lửa, giống như đang sinh hoạt nấu cơm, có cả một chút khí nóng theo gió bay ra bên ngoài.

Hiển nhiên, đội xe đó đã gặp một đám người vong mệnh ở chỗ này, toàn bộ đội xe đã táng thân chết thảm ở nơi đây.

Hứa Thanh đến, lập tức liền đưa tới những tên liều mạng ở nơi đây cảnh giác, giờ phút này tất cả nhao nhao ngẩng đầu, toàn bộ mang theo vẻ hung hăng ngóng nhìn Hứa Thanh.

Sau khi phát giác được tu vi trên người Hứa Thanh chỉ là Ngưng Khí tầng ba, từng tên vong mệnh đều cười rộ lên dữ tợn, bộc phát vẻ hung hăng, không nói một lời nào mà lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Bọn họ cho rằng Hứa Thanh, cũng có thể biến thành con mồi của bọn họ.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn những tên vong mệnh đang vọt tới, đối với hắn mà nói, sự giết chóc trước mắt này, hắn đã nhìn thấy rất nhiều từ khi còn nhỏ.

Mà sau khi trải qua một quãng thời gian ở doanh địa của thập hoang giả, hắn cũng biết cái gì gọi là đoàn xe hoang dã, bản thân người có can đảm hành tẩu bên trong hoang dã, cũng ít có ai là người lương thiện, khi gặp phải người nhỏ yếu hơn mình, trên thực tế phần lớn đều có thể tùy thời hóa thân thành đám người giết chóc cướp đoạt đối phương.

Loạn thế chính là như vậy, cho nên giết người hoặc bị người giết, thật ra đều là việc bình thường, hắn cũng không có nhiều đồng cảm như vậy, cũng không có tâm đi điều tra xem ai thiện ai ác.

Nhưng… Nếu như những người này muốn ra tay với hắn, như vậy thì không giống nữa.

Chương 245: Sự lo lắng của lão tổ (1)

Một mặt trăng khuyết treo trên bầu trời cao, ánh trăng lành lạnh giống như lưỡi đao sắc bén chém xuống đại địa, cuộn lên những cơn gió, gào thét thổi qua mặt đất.

Những cơn gió này thổi bay những bông tuyết lác đác trên mặt đất, sau đó hòa hợp lại cùng với ánh đao từ bầu trời hạ xuống, quét ngang bát phương, khiến cho cây cỏ trên Hồng Nguyên hơi uốn lượn.

Theo bước chân của Hứa Thanh, thân ảnh hắn tiến về phía trước như một u linh quỷ mị, từng tia hàn mang lập lòe từ con dao găm ở trong đêm tối, từng tia máu tươi nóng hổi từ trên người những tên vong mệnh văng tung tóe ra khắp nơi, rơi vào trên những cây cỏ màu đỏ bị gió thổi sấp xuống.

Chỉ là sự ác độc ẩn chứa bên trong những giọt máu này không đủ tư cách để hòa tan cái lạnh, không thể giảm cái rét của cơn gió tuyết trong đêm mùa đông này, thậm chí ngay cả những cây cỏ màu đỏ cũng đều ghét bỏ, mượn gió xoay người, hất từng giọt huyết dịch từ trên người rơi ra bên ngoài.

Một cỗ rồi lại một cỗ thi thể té ngã bên trong gió rét, đã nhào xuống rồi thì cũng không hề bò lên lại được nữa.

Con dao găm trong tay Hứa Thanh đã trở thành ánh sáng cuối cùng bên trong sinh mệnh của bọn họ, một bước là một người chết.

Trong lúc con dao găm lập lòe ánh sáng, cổ của tên vong mệnh cuối cùng ở nơi đây bị Hứa Thanh một dao cắt đứt, trong đôi mắt hoảng sợ lại đang ảm đạm của đối phương, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, bốn phía tràn đầy thi thể.

Tất cả mọi người, đều một dao mất mạng.

Toàn bộ miệng vết thương, đều ở cổ.

Bởi vì cắt cổ là tiện nhất, cũng mau lẹ nhất, duy chỉ có một chút hơi bẩn đó là có máu tươi bị văng khắp nơi, nhiễm cả vào áo bào khiến cho Hứa Thanh khẽ nhíu mày.

Nhưng sát ý bên trong ánh mắt của hắn cũng không bởi vì huyết dịch trên quần áo mà giảm bớt, nếu như đã động thủ, làm sao có thể không diệt cỏ tận gốc được chứ, cho dù nơi đây toàn là hạng người vong mệnh, có lẽ không ai có được năng lực trả thù.

Nhưng… Hứa Thanh không thích chủ quan, không muốn để lại bất luận loại tai hoạ ngầm nào.

Nhất là hôm nay hắn còn muốn đi ám sát, không ra tay thì cũng không sao, nhưng nếu như đã ra tay, thì hắn không muốn lộ ra bất luận tung tích gì của bản thân.

Vì vậy lúc Hứa Thanh ngẩng đầu, hắn cầm lấy dao găm đi về phía xa xa, nơi xuất hiện những tiếng xôn xao ồn ào bởi vì màn chém giết ở nơi này.

Phía trước là chỗ nấu cơm, chỗ đó có bảy tám người vong mạng, bọn họ đang vây quanh một cái nồi lớn, nguyên bản đang uống canh, nhưng sau khi phát hiện màn giết chóc nơi đây liền nhao nhao hoảng sợ đứng lên, cả đám đều vừa cảnh giác vừa sợ nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nhìn bọn họ.

Giữa song phương, trên mặt đất đầy bông tuyết có dấu vết kéo theo thi thể lưu lại, mà nơi những tên vong mạng đang đứng lại không hề có thi thể, chỉ có một bộ quần áo bị cởi xuống.

Thi thể đã biến đi nơi nào… Hứa Thanh biết rõ trong lòng.

Trong gió truyền đến mùi thịt, hắn không xa lạ gì, lúc hắn còn ở xóm nghèo cũng đã từng từ rất xa ngửi được cái mùi này, năm đó khi lần đầu tiên hắn giết người, chính là bởi vì đối phương muốn ăn thịt hắn.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua cái nồi lớn bên cạnh bảy tám tên vong mạng này, tiếp tục đi đến.

Trong chốc lát, sắc mặt của bảy tám tên vong mệnh nhanh chóng cải biến, trong chóc lát liền nhanh chóng rút lui muốn bỏ chạy, nhưng không đợi tên chạy trốn nhanh nhất chạy ra vài bước, liền bị một que sắt màu đen nhanh như tia chớp phóng đến, đâm vào từ sau não, xuyên thấu qua đầu.

Sau một khắc, bước chân Hứa Thanh nhanh hơn rồi bỗng nhiên phóng đi, dao găm trong tay lập tức hiện ra dưới ánh trăng, hàn mang bên trong cơn gió tuyết lại càng băng hàn hơn, sau khi cắt đứt cổ một tên vong mệnh, lại đuổi theo tên thứ hai.

“Vị bằng hữu kia, chớ kích động…”

Đầu người bay lên!

“Là lỗi của chúng ta, chúng ta mắt mù, chúng ta nguyện ý nhận lỗi!!”

Máu nhuộm khắp cổ!

“Lão tử liều mạng với ngươi!!”

Đầu lâu vỡ tung!

…

Toàn bộ màn giết chóc chỉ trong năm hơi thở, toàn bộ thế giới thoáng cái trở nên an tĩnh, ánh trăng yên lặng và gió tuyết rũ xuống, hoàn toàn nhuộm đỏ những thi thể ở đây trên mặt đất, chân chính trở thành Hồng Nguyên.

Nhìn những thi thể chung quanh, Hứa Thanh lau lau dao găm ở trên người một cỗ thi thể trong đó, rồi bắt đầu xử lý.

Rất nhanh, thi thể nơi đây đều hóa thành máu loãng, sau khi hòa tan ngấm xuống đất, Hứa Thanh đưa mắt nhìn cái nồi cực lớn kia, lặng lẽ dập tắt lửa bên dưới.

Hắn bỗng nhiên đã lý giải, tại sao mỗi ngày ở bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng, rõ ràng đều phải giao nộp điểm cống hiến hoặc linh tệ đắt đỏ để đổi lấy quyền lưu lại, nhưng mỗi ngày vẫn có rất nhiều người muốn ở lại nơi đó như trước, nối liền không dứt.

Trong loạn thế, nhân mạng thật sự quá không đáng tiền.

Hứa Thanh quay người, tiếp tục đi xa.

Đêm nay gió tuyết càng lớn, hóa thành từng mảnh bông tuyết từ trên trời giáng xuống, sau đó nhanh chóng từ trên mặt Hứa Thanh đang lướt nhanh chảy xuống, gió rét thổi tới nhấc lên mái tóc dài của hắn, muốn theo lỗ hổng trên quần áo chui vào cơ thể hắn.

Chân mày Hứa Thanh hơi nhíu lại, rụt rụt vạt áo, trong miệng thở ra một hơi sương trắng, hơi cúi đầu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cứ như vậy, qua một đêm.

Lúc sáng sớm ngày thứ hai vừa đến, Hứa Thanh đã đi đường cả một đêm, rốt cuộc cũng thấy được một ngọn núi xuất hiện ở xa xa.

Hồng Nguyên vốn là một vùng bình nguyên không nhiều dãy núi lắm, cho dù chợt có cũng phần lớn là thấp bé, không giống như là núi, duy chỉ có một chỗ trước mắt này còn có thể coi như là một ngọn núi, nhưng nếu so với sơn môn lúc trước của Kim Cương tông thì vẫn chênh lệch cực lớn.

Vô luận là độ xa hoa hay là sự nghiêm túc, cũng đều không phải một tầng thứ, khó thể nào sánh bằng.

Đỉnh núi cũng có thể dùng tầm mắt thường mà nhìn tới, có thể trông thấy một cung điện mới được xây dựng, chỉ là có vẻ hơi thê lương, hình như đệ tử trong tông môn cũng không còn nhiều, toàn bộ tông môn dường như lộ ra vẻ đìu hiu.

“Kim Cương tông?” Hứa Thanh trầm ngâm.

Dựa theo manh mối mà hắn điều tra, ngọn núi này chính là là sơn môn mới mà Kim Cương tông chuyển tới.

Mà hiển nhiên khi vừa cải biến hoàn cảnh, không phải tất cả mọi người đều có thể thích ứng, nhất là khi dời tông môn qua nơi này, đây là một nơi càng ác liệt cùng cằn cỗi hơn so với địa phương sơn môn trước kia, đương nhiên những người có thể chấp nhận cũng sẽ ít hơn.

Hơn nữa do vừa tới đây không lâu, cho nên cũng có thể hiểu được bầu không khí hiu quạnh của Kim Cương tông.

Nhưng Hứa Thanh rất cẩn thận, hắn sẽ không bởi vì mặt ngoài tràn đầy suy sụp của Kim Cương tông mà buông lỏng cảnh giác, bên trong tông môn đối phương bây giờ như thế nào, hắn không hề rõ ràng, có phải thật sự giống như phán đoán lúc này của hắn hay không thì hắn không hề biết.

Cho nên Hứa Thanh không có ý định lập tức tiến lên ra tay, hắn muốn quan sát trước một phen đã.

Như thợ săn đi săn bắn, không thể nóng vội được.

Vì vậy, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn Kim Cương tông rồi rời khỏi nơi đây, cho đến khi đi tới ngoài trăm dặm, tìm được một doanh địa thập hoang giả cách Kim Cương tông khá gần.

So với Kim Cương tông bên ngoài trăm dặm, doanh địa này rõ ràng náo nhiệt hơn rất nhiều, Hứa Thanh từ rất xa đã nghe được tiếng ồn ào từ bên trong vang ra.

Lúc sắp tiếp cận hắn bỗng suy nghĩ một chút, sau đó lấy ra cái áo da hắn từng mặc hồi trước rồi mặc vào, sau đó lại nhặt lên một chút bùn đất bôi bôi lên trên mặt, sự cảnh giác trong ánh mắt cùng với trang phục, khiến cho hắn lập tức liền trở thành một thập hoang giả, trở về hình tượng thuở trước.

Sau khi kiểm tra một phen, xác định không có gì đáng ngại, Hứa Thanh khom lưng đi về phía trước, dần dần đến bên ngoài cái doanh địa thập hoang giả này, theo hắn tới gần, tiếng vang trách móc mãnh liệt hơn trước, tuy nơi đây có thủ vệ nhưng cũng chỉ quét mắt về phía Hứa Thanh liền không có để trong lòng nữa, mặc kệ hắn rồi bước vào trong.

Thật sự là khi Hứa Thanh giả trang thành thập hoang giả, đã không thể dùng từ ‘giả trang’ để hình dung nữa, mà phải nói hắn vốn là thập hoang giả.

Khí tức tương tự, ánh mắt chẳng khác, sự hung tàn cũng không hề lạ lẫm.

Chương 246: Sự lo lắng của lão tổ (2)

Giờ phút này khi Hứa Thanh đi vào cái doanh địa thập hoang giả, ánh mắt hắn thu hồi từ trên những cái lều ở bốn phía, nhìn về phía xa xa, chỗ đó có trên trăm thập hoang giả đang hội tụ thành một đám, từng người đang hưng phấn gào thét, tiếng ồn ào lúc trước hắn nghe được, chính là từ trong miệng đám người này truyền ra.

Mà thứ bị bọn họ vờn quanh, khiến cho bọn họ đang hưng phấn, là một cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn.

Chỗ đó, đang tiến hành một cuộc tranh tài.

Một cuộc đấu mà trông như là trận cắn lộn của những con chó vậy, có bảy tám thân ảnh quần áo tả tơi, gầy còm như củi, đang toàn lực chạy nhanh, trên thân thể bảy tám người này tràn đầy khí tức dị chất nồng đậm, phần lớn làn da trên người đều có màu xanh đen, hiển nhiên đều ẩn chứa dị chất mãnh liệt, đều cách giây phút dị hoá không xa.

Trong mắt của bọn họ cũng mang theo sự tuyệt vọng và điên cuồng vô cùng, mà nơi bọn họ thi đấu chạy nhanh, là một con đường phủ kín những cục đá sắc bén và những mảnh vỡ đao kiếm.

Khi dẫm lên trên sẽ đau nhức kịch liệt và máu tươi phun ra, có thể khiến cho người ta phát cuồng.

Mà phía trước của bọn họ, nơi cuối cùng của cuộc thi đấu này, thình lình chỗ đó đặt một viên Bạch Đan có rất nhiều những điểm lấm tấm.

Đối với những người dị hoá nghiêm trọng như thế này mà nói, một viên Bạch Đan có lẽ không cách nào cứu mạng bọn họ, nhưng ít nhiều cũng có thể kéo dài được một ít thời gian, kéo dài hơi tàn. Mà khi đó, có lẽ có thể khiến cho bọn họ có thêm cơ hội lấy được những viên Bạch Đan khác.

Cho nên, cho dù là khi bọn họ đang chạy nhanh, bất kể mặt đất tràn ngập máu tươi, từng người đều run rẩy đến cực hạn nhưng ý chí muốn sống vẫn để cho bọn họ điên cuồng chạy thật nhanh, đây là thi đấu như đua chó, cũng là đua ngựa.

Từng tiếng rống mang theo hưng phấn cùng tàn nhẫn vang vọng truyền ra từ những thập hoang giả ở bốn phía trường đua, bọn họ hiển nhiên đều đang đánh cược vào những người này.

Hứa Thanh nhìn tất cả, cho đến khi thấy một người trong đó sắp dị hoá, kéo lấy máu tươi chạy tới nơi cuối cùng, sau khi cướp được viên Bạch Đan một cái liền nuốt vào, những người dự thi còn lại nhao nhao tuyệt vọng, lại bị người kéo về nơi khởi điểm, lại có một viên Bạch Đan khác được đặt lên, một trận cuộc đua lại tiếp tục tiến hành.

Mà thập hoang giả ở bốn phía, có người vui vẻ thỏa ý, có người chửi bới không ngừng, nhưng rất nhanh theo màn so tài mới lại bắt đầu, bọn họ cũng đều nhao nhao đặt cược lần nữa.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Kim Cương tông đang ở.

Cùng lúc đó bên ngoài doanh địa trăm dặm, ở bên trong đỉnh núi đại điện Kim Cương tông, sắc mặt lão tổ Kim Cương Tông khó coi ngồi ở chỗ kia, mang theo một chút tức giận, khoa tay muốn nói lại thôi với tông chủ.

“Ngươi cho là lão phu thật sự nguyện ý tới địa phương cứt chim cũng không có như thế này sao, nhưng nếu như ta không di chuyển tới đây thì có thể làm gì được nữa!”

“Con ả thúi trên ngọn núi thứ bảy của Thất Huyết Đồng kia quá mức ác độc, vì nhận lỗi với ả mà ta phải lấy ra hơn phân nửa tài sản tích góp cả nửa đời của mình!!” Vẻ mặt của lão tổ Kim Cương Tông hiện lên sự bi phẫn, ngồi ở chỗ kia thì thào nói nhỏ.

“Còn có tên tiểu hài tử, hắn cũng coi như đã quật khởi ở trong Thất Huyết Đồng, nếu không chuyển đi, chẳng lẽ chờ hắn đột phá Trúc Cơ xong liền chụp chết ta sao!”

“Dựa theo kinh nghiệm trong vô số sách cổ mà lão phu đọc qua, sự tình lần này, là một lần đại kiếp nạn sinh tử của ta…” Đáy lòng lão tổ Kim Cương Tông càng thêm bi phẫn, chỉ nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Kim Cương tông lại thê thảm đến trình độ bây giờ, trái tim của lão không khỏi quặn đau lại.

Mà ảnh hưởng do việc di chuyển tông môn mang đến cũng cực kỳ lớn, dẫu sao không phải tất cả mọi người đều nguyện ý di chuyển đi nơi khác, cho nên có rất nhiều đệ tử đã âm thầm chạy trốn, mặc dù lão cũng đã giết bớt một số, nhưng cũng giết không hết.

“Không sao, đan dược của ta sắp thành rồi, chỉ cần ta nuốt vào viên đan này, ta liền có thể mở ra pháp khiếu thứ 30, hình thành đoàn mệnh hỏa đệ nhất của ta, một khi đoàn mệnh hỏa hình thành thì ta liền có thể mở ra huyền diệu thái, có tính chất là tiêu chí của Trúc Cơ!

“Mở huyền diệu thái, chiến lực của ta sẽ lập tức phóng đại, đến lúc đó ta sẽ không sợ tiểu hài tử…” Lão tổ Kim Cương Tông nghiến răng, nhưng nghĩ tới đây, thần sắc của lão lại bỗng nhiên biến đổi.

“Không đúng, dựa theo sách cổ mà ta đã đọc, thường thường vào thời khắc mấu chốt này, đều sẽ nảy sinh ngoài ý muốn…” Nghĩ tới đây, sắc mặt lão tổ Kim Cương Tông kịch liệt biến ảo, cho đến khi lấy ra một khối lệnh bài từ trên người, cầm vào trong tay, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Tiểu hài tử chỗ đó không thể nào đột phá nhanh như vậy được, huống hồ ta bây giờ đã gia nhập Ly Đồ Giáo, cũng coi như là tín đồ rồi, Ly Đồ Giáo và Thất Huyết Đồng giống nhau, đều là thế lực đỉnh cấp, có lớp da hổ này, có lẽ ta có thể coi như an toàn trong thời gian ngắn, huống hồ những bằng hữu đã được ta mời, bây giờ vẫn còn đang làm khách ở bên trong tông môn…”

Lão tổ Kim Cương Tông thì thào, nhìn cái lệnh bài này, đáy lòng lại nổi lên cảm giác đắng chát, vì cái lệnh bài này mà lão phải bỏ ra đại giới thật lớn, giống như là bán thân mình vậy, vả lại cả đời còn không thể phản bội.

Đồng thời, bởi vì lão lo lắng nguy hiểm, cho nên sau khi dời tới đây, lão liền mời luôn bằng hữu của mình tới đây làm khách, mà mỗi một lần mời một người đến, trên cơ bản đều được lão tặng một món lễ vật.

Đến bây giờ mới thôi, mặc kệ là người quen thuộc hay chưa quen thuộc, số lượng lão mời không sai biệt lắm rồi.

“Một bước sai, từng bước sai…” Lão tổ Kim Cương Tông thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xa, chậm rãi có chút thất thần.

Lúc này bỗng có ánh mặt trời chiếu vào trên người của lão, từ xa nhìn lại, dưới ánh sáng mặt trời, vẻ xế chiều của tuổi già cũng càng ngày càng hiện rõ hơn ở trên người của lão.

——-

Mặc dù Tác giả cũng không nỡ bỏ lão tổ Kim Cương Tông, nhưng không có biện pháp, sau khi đã giao phó tính cách cho nhân vật, sự va chạm giữa cả hai nhân vật đã không bị tác giả khống chế ~~

Lão tổ Kim Cương Tông có thể tự cứu mạng hay không, phải nhìn tâm trí của lão, phải nhìn xem lão có thể nghĩ được phương pháp tự cứu mạng mình hay không rồi.

Chương 247: Chạy trời không khỏi nắng (1)

Lão tổ Kim Cương tông bên này đang cảm khái thổn thức, nhưng dĩ nhiên là Hứa Thanh không nhìn thấy.

Giờ phút này Hứa Thanh đang ở trong doanh địa thập hoang giả, hắn quen việc dễ làm, mua một chỗ ở làm nơi nghỉ ngơi tạm thời của mình ở doanh địa thập hoang giả.

Mặc dù doanh địa thập hoang giả có yêu cầu nhất định đối với những người ngoại lai muốn trú lại, nhưng nếu như bản thân có đủ thực lực, thì tất nhiên là tất cả quy củ cũng không còn là quy củ nữa rồi.

Vì vậy sau khi Hứa Thanh tản ra linh năng Ngưng Khí tầng ba, hắn liền thuận lợi mua được một căn nhà gỗ, đồng thời bởi vì năng lực mua sắm lộ ra, cho nên đã thuận lợi thu hút tới hai tên thập hoang giả không có hảo ý đánh chủ ý.

Đầu lâu của bọn họ, rất nhanh đã được Hứa Thanh thuần thục treo ở ngoài cửa ra vào.

Cứ như vậy, tất cả mọi người ở doanh địa thập hoang giả đã tiếp nhận việc Hứa Thanh đến, thời gian ngày lại trôi qua ngày, dù là ngay từ đầu đã có người chú ý tới hắn, nhưng biểu hiện ngày thường của Hứa Thanh không khác chút nào các thập hoang giả khác.

Lúc giết người cũng được, lúc ra ngoài làm nhiệm vụ cũng thế, hay lúc mua sắm Bạch Đan cũng vậy, thậm chí là phản ứng, sự cẩn thận và cảnh giác theo bản năng khi đi trong doanh địa lại càng giống như là đã khắc vào linh hồn rồi vậy, tất cả những thứ này đều đã chứng minh hắn chính là một thập hoang giả chân chính.

Vì vậy, dần dần cũng không có ai còn quá mức chú ý tới hắn là người từ bên ngoài đến nữa, dẫu sao bên trong hoang dã chỗ nào mà chả có thập hoang giả xa lạ, luôn có người cảm thấy ở bên ngoài lâu rồi cũng chán, muốn tìm một chỗ ở cố định để tu dưỡng.

Mà Hứa Thanh cũng ở trong loại che giấu này, mỗi ngày ra ngoài đều đi tới gần Kim Cương tông cẩn thận chú ý quan sát, trong khoảng thời gian này, hắn cũng đã từng gặp một số đệ tử Kim Cương tông đi từ trên núi xuống, đi tới doanh địa thập hoang giả này để tìm thú vui.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến cho đám thập hoang giả giận mà không dám nói gì, phần lớn đều lộ ra thần sắc nịnh nọt.

Trong mấy tên đệ tử xuống núi, còn có vài người mà Hứa Thanh cũng nhìn hơi quen mắt.

Trong trí nhớ, hắn hẳn là đã thấy qua đối phương khi tới sơn môn Kim Cương tông để thả độc và phóng hỏa.

Từng người trong bọn họ đều mang theo thần sắc ngạo nghễ khi đi vào doanh địa thập hoang giả, nhưng xuyên thấu qua ánh mắt của bọn họ, Hứa Thanh phát hiện hình như ở đáy lòng của bọn họ đang phảng phất ẩn giấu cảm giác bàng hoàng và bất đắc dĩ.

Mặt khác theo thời gian trôi qua, Hứa Thanh cũng dần dần tìm kiếm được càng nhiều tin tức của Kim Cương tông hơn nữa, do là tông môn mới dời tới nơi đây không lâu, cho nên nhất cử nhất động của Kim Cương tông tự nhiên được các thập hoang giả chung quanh coi trọng.

Cho nên nửa tháng sau, Hứa Thanh đã hiểu rõ rất nhiều với tình hình gần đây của Kim Cương tông.

“Tông môn chỉ còn lại chưa tới 100 người.”

“Bảy trưởng lão rời đi bốn vị, bây giờ chỉ còn lại ba vị, ngoại trừ bọn họ, còn có một tông chủ. Vậy là bây giờ cường giả dưới trướng lão tổ Kim Cương Tông chính là bốn vị.”

“Đầu nhập vào Ly Đồ Giáo, được Ly Đồ Giáo che chở…”

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trong căn phòng tạm thời của mình, phân tích lại thông tin hắn thu được trong nửa tháng này, hắn rất kiên trì, nhất là khi đối mặt với một cường giả Trúc Cơ, dù hắn cảm thấy chiến lực bản thân trước mắt cũng có thể chiến thắng, nhưng dẫu sao cũng chưa từng đánh thử.

Cho nên Hứa Thanh cẩn thận trước sau như một, dù là phân tích xong những manh mối này nhưng hắn vẫn chưa động thủ, mà là tiếp tục chờ đợi thêm, cho đến khi lại trôi qua thêm nửa tháng nữa, trong lúc hắn vô tình nghe được một tin từ trong miệng hai tên đệ tử Kim Cương tông xuống núi nói chuyện với nhau, cái tin này khiến cho trong mắt của hắn lộ ra tinh mang.

“Lão tổ thật sự là có chút chuyện bé xé ra to… Mỗi lần ngài ấy mời người đến, luôn luôn để cho chúng ta xuống núi, giả bộ như là vô ý mà truyền ra một chút tin tức về tông môn ra doanh địa thập hoang giả bốn phía, cần gì phải như vậy chứ.”

“Đúng vậy, dạng này cũng đã sắp nửa năm rồi, cũng không thấy tiểu hài tử mắc câu, hazz, nhất là lão tổ lại còn nhiều lần mời bằng hữu, thường thường một người vừa đi không được vài ngày thì người thứ hai đã tới rồi, chúng ta cũng đi tung tin tức quá nhiều lần rồi.”

“Không có biện pháp… Lão tổ truyền lệnh, ai dám không nghe chứ.”

Đây là tin tức trong một đêm mà Hứa Thanh bí mật đi theo hai tên đệ tử Kim Cương tông, trong khi hai tên đệ tử sắp lên núi liền nghe được bọn họ đối thoại, sau khi nghe đến mấy câu này, Hứa Thanh bất động thanh sắc trở về doanh địa, vài ngày sau trong lòng của hắn càng thêm cẩn thận, quan sát cũng càng ngày càng kỹ lưỡng hơn nữa.

Cho đến khi hắn lại cư ngụ ở trong doanh địa thập hoang giả này thêm nửa tháng, rốt cuộc vào hoàng hôn ngày hôm nay, Hứa Thanh đang bí ẩn điều tra ở gần khu vực Kim Cương tông, thấy được một đạo cầu vồng, từ trên đỉnh núi Kim Cương tông cách đây không xa, đạp không rời đi.

Trên đỉnh núi hình như mơ hồ truyền đến tiếng người đưa tiễn.

Ánh mắt Hứa Thanh thu liễm lại, thu hồi toàn bộ vẻ lăng lệ ác liệt bên trong trong mắt lại, quay người trở về chỗ ở trong doanh địa, bắt đầu sửa sang lại vũ khí và phấn độc của bản thân, sau đó nhìn sắc trời bên ngoài, lặng lẽ chờ đợi.

Cùng lúc đó, ngoài đại điện trên đỉnh núi của Kim Cương tông, lão tổ Kim Cương Tông nhìn về phía đạo hữu đi xa, đáy lòng thở dài, dẫu sao lão cũng không thể giữ người lại thời gian thật dài ở đây được, lúc quay người đi trở về đại điện, lão bắt đầu cân nhắc xem kế tiếp sẽ mời ai tới đây.

“Không còn quá lâu nữa thì đan dược sẽ thành hình, sau khi ta ăn xong sẽ mở ra pháp khiếu thứ 30, hình thành đoàn mệnh hỏa đầu tiên, có thể mở ra năng lực của huyền diệu thái, đến lúc đó… Ta có thể thở nhẹ một hơi được rồi.”

Trong khi thì thào, lão tổ Kim Cương Tông bước vào đại điện, bóng người biến mất.

…

Chương 248: Chạy trời không khỏi nắng (2)

Theo hoàng hôn dần ảm đạm, sắc trời bên ngoài cũng dần dần âm u, gió rét vù vù thổi tới, sau khi lướt qua doanh địa thập hoang giả thì biến thành càng lúc càng lớn.

Bởi vì thời tiết rét lạnh mà bụi bặm trên mặt đất đã trở nên vô cùng cứng rắn, không cách nào bị gió thổi bay lên, duy chỉ có một chút đồ bỏ đi mới bị gió thổi tới cuốn bay đi, truyền ra tiếng ồn ào xôn xao, đồng thời gió lạnh cũng thổi vào trên người một vài đứa trẻ đang co đầu rút cổ ở trong doanh địa.

Gió lạnh dường như hóa thành từng lưỡi dao sắc bén, muốn chém tất cả những sinh mệnh nhỏ yếu nơi này thành từng mảnh nhỏ.

Không bao lâu sau, những bông tuyết cũng không cam chịu yếu thế mà rơi từ trên trời xuống, phiêu tán ra toàn bộ Hồng Nguyên, tràn ngập khắp nơi mà tầm mắt có thể nhìn tới.

Tối nay, tuyết rất lớn.

Những bông tuyết lốm đa lốm đốm rất nhanh đã hóa thành trông như lông ngỗng, từng tầng một bao phủ khắp mặt đất, khiến cho đám người không có nhà để ở bên trong doanh địa thập hoang chỉ biết lạnh run, trong mắt mang theo tử ý và sự chết lặng.

Mùa đông năm nay hình như lại lạnh hơn so với trước kia, sẽ làm chết cóng càng nhiều người hơn nữa.

Trong gió tuyết, sau khi Hứa Thanh sửa sang lại xong tất cả thì đi ra khỏi nhà gỗ.

Hắn nhìn lên bầu trời đầy tuyết, cảm thụ sự rét lạnh trong thiên địa, rụt rụt vạt áo rồi lại đảo qua những đứa trẻ không nhà đang lạnh run trong doanh địa, sau khi trầm mặc một lát, hắn đi thẳng về phía trước nhưng không đóng cửa.

Căn phòng bên trong cánh cửa còn có một đống lửa ấm đang cháy, tương phản cùng nhiệt độ bên ngoài, khiến cho từng đoàn từng đoàn sương trắng tràn ngập ở trong đó hấp dẫn những đứa trẻ gần bên ngoài chú ý, tử ý trong ánh mắt bọn nó hình như trong một cái chớp mắt này lại có một tia hy vọng.

Trong gió tuyết, thân ảnh Hứa Thanh càng chạy càng xa, càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng cả người hắn tựa như đã dung nhập vào trong gió, hóa thành một đạo tàn ảnh, không ngừng tiến tới gần về phía sơn môn của Kim Cương tông.

Khí huyết trong cơ thể hắn đang sôi trào, Hóa Hải Kinh của hắn đang vận hành, toàn thân của hắn có ánh sáng màu tím lưu động, trên đỉnh đầu mơ hồ có hình ảnh Thiên Đao đang nhanh chóng hội tụ thành hình.

Khi sắp đến, Hứa Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Kim Cương tông bị bao phủ bên trong đám tuyết dày.

Ánh trăng bị những bông tuyết ngăn trở, vốn dĩ ánh trăng sáng nên chiếu rọi vào bên trong Kim Cương tông, nhưng lại tuyết chiết xạ ra bốn phía, điều này khiến cho tông môn ở dưới ánh trăng hiện ra rất là rõ ràng.

Tông môn chiếu thẳng vào trong mắt Hứa Thanh, hóa thành sát cơ lăng lệ ác liệt trong mắt hắn, trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Hứa Thanh chợt bay lên!

Phi hành phù lập lòe tia sáng trên đùi của hắn, thân ảnh hắn như một thanh đao phát sáng mà lao thẳng đến bầu trời, phá vỡ gió tuyết, gào thét lao về phía đại điện trên đỉnh núi, càng lúc càng nhanh, trong chốc lát thân ảnh của hắn đã đến không trung trên đại điện.

Ngay lúc này hắn không có chút do dự nào, giơ tay phải lên, chợt chém một đao về phía đại điện trên đỉnh núi.

Trong nháy mắt khi chém xuống, thiên địa phía sau của hắn nổ vang, hình ảnh một thanh Thiên Đao khổng lồ trực tiếp hiện ra ở phía trên bầu trời, gió tuyết tuy mạnh nhưng trong một cái chớp mắt này lại không cách nào rung chuyển Thiên Đao một chút nào, bên trên còn tràn ngập ánh sáng màu tím. Theo cánh tay Hứa Thanh hạ xuống, Thiên Đao gào thét chém đứt gió tuyết, trảm về phía đại điện trên đỉnh núi.

Từ xa nhìn lại, Thiên Đao to lớn hơn mười trượng, trông cực kỳ kinh người, khí thế lúc hạ xuống còn vô cùng cuồng bạo, tựa như muốn trực tiếp chém tất cả những tồn tại ở trước mặt thành hai nửa.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã chém vào trên đại điện, vang lên tiếng nổ mạnh động trời, toàn bộ thân núi cũng bị chấn động, đại điện càng không chịu nổi một kích của đao này, tan vỡ từ giữa ra rồi trực tiếp nứt thành hai nửa.

Trong khe hở vỡ vụn, lộ ra bóng dáng của lão tổ Kim Cương Tông sau khi chống cự một đao đang không ngừng rút lui, thần sắc trên mặt cũng cấp tốc biến hóa.

Lão thấy được Hứa Thanh, nhưng không đợi lão mở miệng, Hứa Thanh đứng trên không trung đã chém xuống đao thứ hai!

Tu vi tăng lên, khiến cho Hứa Thanh có thể chém ra nhiều đạo Thiên Đao đã cảm ngộ từ thần miếu hơn, nhất là hắn đã sớm tích súc ở trên đường đến đây, giờ phút này hắn không có chút nào gián đoạn, hình ảnh Thiên Đao thứ hai phía sau lưng hắn nhanh chóng biến ảo, sau đó lần nữa chém về phía lão tổ Kim Cương Tông.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa, Thiên Đao màu tím lại một lần hạ xuống, lão tổ Kim Cương Tông gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp va chạm lần nữa cùng nó.

Trong tiếng nổ vang, đại điện trên đỉnh núi hoàn toàn tan vỡ, lão tổ Kim Cương Tông gào thét, liên tục chống cự hai đao này khiến khí huyết trong cơ thể lão cũng ầm ầm cuộn trào, thân thể bỗng nhiên lùi lại ra ngoài trăm trượng, phất tay làm hư ảnh kim cang dưới thân trực tiếp trọn mắt lộ ra, bộc phát khí thế.

Nhưng giờ phút này tóc tai của lão vô cùng tán loạn, khóe miệng trào ra một tia máu tươi, hiển nhiên hai đao của Hứa Thanh cũng khiến cho lão cảm giác cực kỳ hung hiểm!

“Vị đạo hữu này, ngươi…” Nội tâm của lão tổ Kim Cương Tông cũng đã đoán được một chút, nhưng lão vẫn không cách nào tin được người trước mắt cường đại như vậy, vì vậy nhanh chóng mở miệng, muốn xác định suy đoán của mình.

Nhưng không đợi lời của lão nói xong, sắc mặt lão liền đột nhiên đại biến, thân thể chợt toàn lực rút lui… nhưng vẫn hơi muộn một chút, không có ai chú ý tới cái bóng trên mặt đất được giấu ở trong đêm tối đã sớm được Hứa Thanh khống chế nhanh chóng áp sát tới gần lão tổ Kim Cương tông, trong chớp mắt khi cái bóng phủ vào trên người lão tổ Kim Cương tông, liền muốn co rút lại.

Mặc dù lão tổ Kim Cương tông phản ứng tránh đi cực nhanh, nhưng cánh tay vẫn bị đụng chạm một cái, cánh tay lập tức nhiễm nồng đậm dị chất bị hóa thành màu xanh đen, khiến cho nội tâm của lão hoảng sợ đến tột cùng.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh lạnh lùng đứng giữa không trung nhìn lão tổ Kim Cương Tông, không nói bất kỳ lời nào, lần nữa dùng khí thế mình đã súc tích trên đường đi, chém xuống đạo Thiên Đao thứ ba.

Trong sát na này cũng có ánh sáng tím tràn ngập bầu trời, đao ảnh biến ảo phá vỡ gió tuyết, bổ đứt bát phương, lần nữa chém xuống bóng dáng lão tổ Kim Cương Tông đang muốn rút lui né tránh.

Trong tiếng nổ vang, hư ảnh kim cang dưới thân lão tổ Kim Cương Tông phát ra tiếng gào thét, giơ hai tay lên toàn lực ngăn cản, trong tiếng nổ vang, hai tay của hư ảnh kim cang tan vỡ, khóe miệng lão tổ Kim Cương Tông lại tràn ra thêm máu tươi, thân thể bị oanh kích không ngừng lui ra phía sau.

Nhưng lão thân là tu sĩ Trúc Cơ, dù công pháp dùng để tấn chức không phải là của đại tông, nhưng Trúc Cơ vẫn là Trúc Cơ, chiến lực bản thân vẫn rất mạnh, giờ phút này mặc dù đã trúng ba đao và bị cái bóng tập kích, nhưng cũng chỉ là bị thương mà thôi. Trong khi không ngừng lui ra phía sau, lão chợt ngẩng đầu, hai mắt tràn ngập tơ máu, nghiến răng mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Ngươi là tiểu hài tử!”

Cùng lúc đó, đệ tử trong Kim Cương tông nhao nhao hoảng sợ, tông chủ cùng với đám người trưởng lão toàn bộ lao ra, thần sắc từng người đều kịch biến, nhìn lên bầu trời.

Bầu trời trên, mái tóc dài của Hứa Thanh bồng bềnh, cách ăn mặc giống thập hoang giả lại càng tăng thêm sát khí cho hắn, dưới ánh trăng và trong gió tuyết, hắn trông giống như là Minh ti, quản lý sinh tử.

Chương 249: Vạn kiếp bất phục (1)

Đối mặt với câu hỏi của lão tổ Kim Cương tông, Hứa Thanh không hề mở miệng.

Hắn không có thói quen muốn nói chuyện quá nhiều với đối phương trong khi đang giao chiến, lúc này hắn nheo mắt lại, hầu như ngay khi lão tổ Kim Cương tông lui ra phía sau, phi hành phù trên đùi hắn lập tức lập lòe.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của hắn giống như một đạo cầu vồng phá không lao thẳng đến lão tổ Kim Cương tông, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt là tới gần, khi càng tới gần thì hư ảnh của Bạt bỗng nhiên biến ảo ra ở phía sau lưng của hắn.

Bộ dáng dữ tợn, thân hình khô nứt tựa như dung nạp nham thạch nóng chảy, trong chớp mắt nó xuất hiện thì lập tức có khí tức nồng nhiệt khuếch tán về bốn phía, khiến cho phạm vi lớn bông tuyết trong thiên địa bị hòa tan trở thành nước mưa, sau đó lại biến thành sương mù.

Khí huyết của hắn cũng được kích phát đến cực hạn, toàn lực vận hành Hải Sơn Quyết, thời khắc này hắn duy trì sử dụng luyện thể ở mức đỉnh phong, trong chớp mắt đã lao đến trước mặt lão tổ Kim Cương tông, hung hăng nện ra một quyền.

Sát cơ trong ánh mắt lão tổ Kim Cương tông cũng lóe lên, thình lình phất tay để hư ảnh kim cang dưới thân ngửa mặt lên trời gào thét, trực tiếp đáp lại một quyền.

Song phương hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn thu tay lại, tiếng nổ vang bộc phát, trực tiếp nổ tung ra bát phương. Trong tiếng nổ vang, thân thể Hứa Thanh lùi lại, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Đơn thuần luyện thể, hắn vẫn kém hơn một chút so với thân thể Trúc Cơ của lão tổ Kim Cương tông.

Nhưng lão tổ Kim Cương tông cũng có vẻ không chịu nổi, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn như sóng, cũng lùi lại tương tự, trong thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn, đồng thời cũng ẩn giấu nỗi hoảng sợ thật sâu, lão đã hoàn toàn nhận ra Hứa Thanh, nhưng càng là nhận ra, nội tâm của lão lại càng chấn động mãnh liệt.

Mặc dù lão đã sớm đoán được là tiểu hài tử sẽ trở nên mạnh mẽ rất nhanh, nhưng lão vẫn không hề nghĩ đến, mới chưa tới một năm, đối phương từ bị mình truy sát đã biến thành chủ động xông tới chém giết với mình, trên chính cái tông môn của mình rồi.

Vả lại thực lực trước sau cũng biến hóa quá lớn.

“Ngươi…” Lão tổ Kim Cương tông hô hấp dồn dập, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng thứ chờ đợi lão là Hứa Thanh chớp động ánh mắt hung tàn, bỗng nhiên vọt tới.

Thanh âm nổ vang lần nữa bộc phát, Hứa Thanh ra tay quá nhanh, căn bản cũng không có chút nào hòa hoãn hay dừng lại, vừa tới gần chính là một quyền, một quyền lại một quyền…thậm chí cả hai chân cũng giống thế, khi thì quét ngang, mà cái trán cũng là vũ khí của hắn, ngay sau khi tới gần liền hung hăng đập tới phía trước.

Cảm giác sự hung tợn và cuồng bạo như hung thú của Hứa Thanh khiến cho lão tổ Kim Cương tông không ngừng hít sâu, rất nhanh, trong màn oanh kích liên hồi thì lão đã bị khí thế của Hứa Thanh trấn áp, không ngừng lui về phía sau, khiến cho lão càng đánh càng là kinh hãi, kim cang dưới thân cũng lộ ra dấu hiệu tan vỡ.

“Muốn chết!” Mắt thấy như thế, lão tổ Kim Cương tông gầm nhẹ, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lập tức vận hành pháp khiếu trong cơ thể, khí thế Trúc Cơ lần nữa quật khởi, hình thành uy áp trấn về phía Hứa Thanh đứng, hơn nữa càng bấm niệm pháp quyết, sau lưng lật tức xuất hiện một mảnh kim quang chói mắt.

Đám kim quang này huyễn hóa ra một cái cây roi, hung hăng quất về phía Hứa Thanh, những nơi nó đi qua thì hư không cũng truyền đến thanh âm nổ vang.

Hư ảnh của Bạt sau lưng Hứa Thanh gào thét, tràn ra rất nhiều khí tức nóng rực, lao tới va chạm với cây roi này, âm thanh động trời vang lên. Mặc dù hư ảnh của Bạt không tan vỡ và cũng có thể một phát bắt được cây roi, nhưng trùng kích do pháp lực của Trúc Cơ vẫn khiến cho toàn thân Hứa Thanh chấn động như cũ, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể của hắn cuốn ngược lại, bay về phía sơn môn Kim Cương tông.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt của tông chủ cùng với ba vị trưởng lão bên trong sơn môn Kim Cương tông đều lộ ra sát cơ, những đệ tử khác cũng là như vậy, trong ánh mắt mang theo nỗi cừu hận rất sâu, toàn bộ ra tay thật nhanh về phía Hứa Thanh đang rơi xuống.

“Chết cho ta!” Giữa không trung, mắt lão tổ Kim Cương tông cũng đã đỏ thẫm, sát cơ ngập trời, hai tay bấm niệm pháp quyết rất nhanh.

Pháp thuật Trúc Cơ lại lần nữa được hình thành, đó là một hình pháp ấn thật lớn hiện ra ở trên trời.

Pháp ấn to tầm hơn mười trượng, gió tuyết ở bốn phía cũng cuốn ngược lại theo nó, lúc này pháp ấn mang theo khí thế kinh người, đè thẳng về phía Hứa Thanh!

Thanh thế vô cùng to lớn, cả tòa sơn môn Kim Cương tông cũng chấn động theo pháp ấn, sóng khí khiến những bông tuyết ở bốn phía nhao nhao vỡ vụn, tản mát ra khắp bát phương.

Hàn quang trong mắt lão tổ Kim Cương tông lóe lên, sau đó lão dùng hai tay từ đang bấm niệm pháp quyết rồi vung ra phía ngoài, trong chốc lát chung quanh lão thình lình xuất hiện hai cái hư ảnh giống như kim cang ở dưới thân, đồng thời dùng cả hai tay đánh ra.

Ba hư ảnh kim cang, sáu cái nắm đấm, từ ba phương hướng nổ vang bắn về phía Hứa Thanh.

Tất cả những thứ này, nếu đổi thành những tu sĩ Ngưng Khí khác, cho dù là đại viên mãn cũng đều không thể thừa nhận nổi, thật sự là bản thân pháp thuật của tu sĩ Trúc Cơ đã có được lực lượng cường hãn rồi, pháp khiếu lại càng có sự uy hiếp hơn nữa.

Theo trình độ nào đó, cái này giống như là cùng lúc dùng ra bảy tám tấm phù bảo vậy.

Mắt thấy nguy cơ phía trước, nhưng ở trong một cái chớp mắt này, ngay khi thân thể Hứa Thanh sắp bay về phía sơn môn Kim Cương tông, trong khi những tên đệ tử Kim Cương tông đang nhao nhao ra tay, khi ba hư ảnh kim cang tung nắm đấm tới gần, và đại ấn phía trên đang hạ xuống, thì…trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tia lạnh lẽo.

Hai tay của hắn bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân thể lập tức bạo phát ra chấn động linh năng kinh người, chấn động này không ngừng khuếch trương ra phía bên ngoài, trong chớp mắt đã đến được gần trăm trượng, huyễn hóa thành một vùng linh hải!

Tuy chỉ bạo khai duy nhất một lần ra phía bên ngoài, nhưng khí thế lại vô cùng kinh người, theo linh hải bạo khai, lực lượng kinh khủng trực tiếp liền tạo thành sóng khí ầm ầm quét ngang về bốn phía.

Những người phía dưới, dù là tông chủ hay bất kể là trưởng lão, đệ tử của Kim Cương tông, tu vi của bọn họ ở dưới linh năng bộc phát do Hứa Thanh phóng thích ra, không hề khác nhau chút nào, trong nháy mắt, từng cái thân thể đều chấn động mãnh liệt, đồng loạt tan vỡ!

Những nơi linh hải quét qua, thân núi nổ vang, kiến trúc vỡ vụn, tất cả mọi người… Toàn bộ hình thần câu diệt!

Về phần pháp thuật mà lão tổ Kim Cương tông triển khai, cũng ở dưới sự bộc phát của linh hải mà vang lên tiếng nổ ngập trời.

Ba hư ảnh kim cang lập tức mơ hồ, tựa như tàn ảnh bị gió thổi trôi đi, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy đang tan dần đi, đại ấn trên bầu trời cũng là như vậy, đại ấn hạ xuống lại tựa như gặp cuồng phong, dần dần biến mất.

Chương 250: Vạn kiếp bất phục (2)

Sắc mặt lão tổ Kim Cương tông đại biến, rút lui thân thể ra rất xa, nhưng vẫn là bị ảnh hướng đến, khóe miệng lần nữa tràn ra máu tươi, thương thế trong cơ thể lại tăng thêm, đồng thời cánh tay trái không để ý, lại bị Hứa Thanh điều khiển cái bóng túm lấy.

Mặc dù lão cũng miễn cưỡng tránh đi, nhưng toàn bộ cánh tay trái cũng đã biến thành màu xanh đen, dị chất nồng đậm đến tột cùng, còn có một que sắt màu đen gào thét phóng đến, trực tiếp xuyên thấu từ vai phải xuyên qua.

Ngoại trừ những thứ này, cái làm cho đáy lòng của lão giờ phút này rung động bất ổn nhất, là chính lão phát hiện khí huyết của mình trở nên bất ổn, trong cơ thể hiện ra dấu hiệu trúng độc, điều này khiến cho sắc mặt lão tổ Kim Cương tông âm trầm đến mức cực hạn, nhanh chóng lấy ra đan dược nuốt vào, thân thể lập tức rút lui kéo xa khoảng cách.

Nhưng khi ánh mắt nhìn vào toàn bộ Kim Cương tông giờ phút này đã hoàn toàn toái diệt, lão lại gắt gao nhìn chằm chằm vào thân thể Hứa Thanh đang hạ xuống, lộ ra sát ý mãnh liệt.

“Hóa Hải Kinh của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng, khi hình thành linh hải có thể bạo phát một lần duy nhất, đích xác là có thể rung chuyển Trúc Cơ, nhưng ngươi cũng chỉ có lần này, tiếp đến, ngươi nhất định phải chết!”

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, ngoài thân thể lập lòe lớp phòng hộ của phù bảo, nhưng vẫn phun ra một ngụm máu lớn như trước, nhưng bên trong thần sắc của hắn cũng không có ngoài ý muốn, trước khi tới hắn cũng đã rất rõ ràng sự cường hãn của tu sĩ Trúc Cơ.

Nhưng hắn cảm thấy, mình vẫn có thể giết!

Cho nên hắn vừa ra tay chính là dùng sát chiêu mạnh nhất, vô luận là Thiên Đao hay là cái bóng, hay là hư ảnh của Bạt, thậm chí linh hải trong cơ thể còn chưa từng được hắn phân tán ra thành nhiều loại pháp thuật, mà chỉ đơn giản thô bạo bạo phát nó ra ngoài.

Nhất là độc, từ khi ra tay đến bây giờ thì hắn đã dùng tổng cộng hơn 73 loại độc!

Mà giờ khắc này tất cả đều không nhất quán cùng với phán đoán của hắn, vì vậy ngay khi sắc mặt lão tổ Kim Cương tông âm lãnh, Hứa Thanh cũng chớp mắt giơ tay phải lên, hung hăng cách không vung một trảo hướng lên phía bầu trời ngược lại phía Kim Cương tông.

Dưới một trảo này, ánh mắt lão tổ Kim Cương tông chợt co rút lại, trong nháy mắt vô số bông tuyết chung quanh lão bỗng nhiên cải biến quỹ tích bay xuống, nhao nhao hóa thành giọt nước.

Đưa mắt nhìn đi, phạm vi của những giọt nước này trọn vẹn đạt đến trình độ 100 trượng.

“Ngươi! Ngươi làm sao còn có linh năng!!!” Lão tổ Kim Cương tông hoảng sợ mà hô lên nghẹn ngào, nháy mắt những giọt mưa trong phạm vi 100 trượng nhanh chóng dung hợp lại, trực tiếp hóa thành một cái đại thủ, hung hăng trảo về phía lão tổ Kim Cương tông.

Trong tiếng nổ vang, lão tổ Kim Cương tông lại phun máu tươi ra, thân thể bỗng nhiên rút lui, trong lòng như có sóng lớn cuộn trào, đại thủ do nước mưa trong 100 trượng hình thành lại cải biến hình thái, thình lình huyễn hóa thành… Bộ dạng Xà Cảnh Long!

Đây chính là long kình biển cấm của Hứa Thanh, giờ phút này nó ngửa mặt lên trời gào thét, khí tức long kình biển cấm cuồng bạo, hung hăn cắn xé lao tới phía lão tổ Kim Cương tông!

Sắc mặt Lão tổ Kim Cương tông hoàn toàn đại biến, nghẹn ngào mở miệng.

“Bản dịch truyện Quang Âm Chi Ngoại được đăng duy nhất ở Bạch Ngọc Sách VIP-Reader, được bảo hộ bởi chứng chỉ DMCA, vui lòng không sao chép!”

“Long kình biển cấm!”

Lão cũng có một chút hiểu biết về Thất Huyết Đồng, biết rõ Hóa Hải Kinh của ngọn núi thứ bảy trên Thất Huyết Đồng, cũng biết một vài hạng người kiệt xuất sau khi tu luyện Hóa Hải Kinh đến tầng thứ tám sẽ có thể hình thành long kình biển cấm, mà long kình chẳng khác gì là thân hình chứa đựng linh năng thứ hai của đối phương vậy!

Nhưng người như vậy, không nhiều lắm!

Mà lão cũng đã từng gặp qua long kình biển cấm, nhưng giờ phút này long kình biển cấm mà Hứa Thanh thể hiện ra, mặc dù có khí tức tương tự, nhưng vô luận là hình dáng hay là lực lượng biển cấm ẩn chứa trong đó, đều cho lão cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Thần sắc lão tổ Kim Cương tông đã đại biến, thân thể lần nữa rút lui, lão không muốn đánh nữa, bây giờ dị chất trong cơ thể lão rất nồng đậm, độc lão trúng hình như cũng không cách nào lập tức hóa giải, vả lại giống như càng ngày càng kịch liệt hơn, khiến cho lục phủ ngũ tạng của lão thường xuyên đau đớn, máu tươi phun ra cũng mang theo màu đen và mùi tanh hôi, giống như nội tạng đang bị ăn mòn hòa tan.

“Nếu ta có thể mở ra huyền diệu thái…”

Lão tổ Kim Cương tông gầm nhẹ trong lòng, mang theo nỗi không cam lòng cùng sự bất đắc dĩ, mà cái bóng quỷ dị ẩn nấp ở bốn phía càng làm cho lão hãi hùng khiếp vía, hơi đại biến một chút không để ý sẽ lại chạm tới, sau khi bị chạm vào sẽ lần nữa gia tăng dị chất.

Nhất là chiến lực cường hãn của long kình biển cấm, lại phối hợp thêm lực lượng luyện thể của Hứa Thanh, lão tổ Kim Cương tông bỗng có cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

“Ta là tín đồ của Ly Đồ Giáo, ta…” Trong khi lui ra phía sau, lão tổ Kim Cương tông ngoài mạnh trong yếu mà gầm nhẹ, nhưng không đợi lời của lão nói xong, phi hành phù trên người Hứa Thanh lập lòe, hắn lại từ mặt đất bay lên, bình tĩnh mở miệng.

“Không sai biệt lắm.”

Đây là câu nói đầu tiên của hắn từ khi giao chiến đến giờ.

Không đợi lão tổ Kim Cương tông có thể phản ứng từ ý nghĩa của những lời này, ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, vung tay lên, lập tức… Pháp Chu của hắn, nổ vang… hiện ra!

Thân thuyền hơn mười trượng, bề ngoại dữ tợn giống như Ngạc Quy Huyền Vũ, còn có cánh buồm giống như đôi cánh đang dang ra, khiến cho Pháp Chu bỗng xuất hiện giữa không trung lộ vẻ hung tàn và sát cơ không cách nào hình dung được, như một con hung thú từ thời viễn cổ bỗng nhiên tái hiện nhân gian.

Nhất là khi kim quang lóng lánh trên thân thuyền đang nhanh chóng hội tụ đến đám gai sắc ở trên mũi tàu, một cỗ cảm giác thần thánh lại đang bạo phát từ trên nơi này ra ngoài, khóa chặt vào lão tổ Kim Cương tông.

Cái cảm giác thần thánh này giống như là đối mặt với Thần Linh vậy, khiến cho toàn bộ gió tuyết ở bốn phía dường như lập tức tiêu tán đi hết.

Uy áp kinh người ầm ầm phủ xuống.

Mà Hứa Thanh đứng trên Pháp Chu, tựa như Thần linh nắm quyền giết chóc, lạnh lùng nhìn lão tổ Kim Cương tông, giơ tay phải lên, theo tay hắn giơ lên, Thần Tính càng ngày càng hội tụ mãnh liệt hơn. Hiển nhiên, chỉ cần hắn thả tay xuống một cái, Thần Tính sẽ lập tức bộc phát một kích.

Một kích Thần Tính, đây là một chiêu mạnh nhất của chiếc Pháp Chu này, vốn dĩ Hứa Thanh dự định vừa đến liền vận dụng một kích này luôn, nhưng hắn lo một kích này không thể nhất kích tất sát được một tu sĩ Trúc Cơ toàn thịnh không bị tổn thương.

Cho nên hắn mới đích thân ra tay, sau đó chờ đợi đến bây giờ, rốt cuộc cảm thấy thời cơ đã đủ mới đưa nó ra, vì bảo đảm nhất kích tất sát!

Mà giờ khắc này sắc mặt của lão tổ Kim Cương tông cũng trở nên trắng bệch một cách trước đó chưa từng có, da đầu gần như muốn nổ tung, trong mắt cũng mãnh liệt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, la thất thanh một tiếng.

“Thần Tính!!”

Trong cơn hoảng sợ, nội tâm lão tổ Kim Cương tông trở nên đắng chát và quay cuồng, rồi hóa thành kinh hoàng, nguy cơ sinh tử trong một cái chớp mắt đã mãnh liệt đến vô hạn… Toàn thân mỗi một chỗ máu thịt trên người lão tựa hồ cũng đang không ngừng run rẩy gào thét dưới lực lượng Thần Tính, không ngừng nhắc nhở lão rằng tử vong đang đến.

“Trốn không thoát, nếu là trạng thái của ta lúc trước có lẽ còn có cơ hội, bây giờ…” Lão tổ Kim Cương tông tuyệt vọng, lão lần nữa nhìn Hứa Thanh đứng trên Pháp Chu, lần nữa nhớ tới nội dung trong những cuốn sách cổ mà mình xem qua kia, vì vậy vội vàng hô to.

“Đạo hữu chờ một chút, ngươi hãy nghe ta nói, ta nguyện làm nô, ta nguyện cả đời làm nô, từ nay ngươi sẽ là chủ nhân của ta, ta…”

Thần sắc Hứa Thanh lạnh lùng, không thèm để ý tới, hắn không có sở thích nhận nô bộc, tâm ý đã quyết, tay phải bỗng nhiên hạ xuống!

—-

Chương 251: Tìm được đường sống trong chỗ chết (1)

Hứa Thanh không có thói quen nghe di ngôn của người khác, cũng không có ý nghĩ nhận nô, dẫu sao nhân tâm khó dò, thay vì lo lắng tương lai bị lão cắn trả, không bằng trực tiếp tiêu diệt cho dứt khoát.

Đối với địch nhân, ý nghĩ từ đầu đến cuối của hắn chỉ có một cái… Chính là địch nhân chết đi, mới là an toàn nhất.

Mà giết chết càng nhanh, thì càng an toàn.

Nhất là bây giờ hắn đang ở Hồng Nguyên lạ lẫm, mặc dù hắn đã tiềm phục ở đây một tháng, đã quan sát cực kỳ cẩn thận, biết rõ nơi đây bởi vì quá mức cằn cỗi, hơn nữa hoàn cảnh lại ác liệt, cho nên dù là bản thân của Ly Đồ Giáo, cũng chỉ thỉnh thoảng mới đi qua để phát triển tín đồ.

Đồng thời những doanh địa thập hoang giả ở gần đây đều nằm ngoài trăm dặm, điều này khiến cho cuộc chiến của Hứa Thanh và Kim Cương tông đều bị che phủ trong màn gió tuyết cực lớn, đại khái là không có khả năng bị người khác nhìn thấy.

Vả lại toàn bộ hành trình hắn đều dùng bộ dạng mà phù bảo huyễn hóa ra, mà khi Pháp Chu của hắn đặt trong tông môn cũng hầu như mở ra lớp ngụy trang, cho nên người thấy qua Pháp Chu chân chính của hắn, chỉ có Trương Tam.

Làm được những thứ này, đã là cực hạn mà Hứa Thanh có thể làm được trong thời gian ngắn nhất, mặc dù không hoàn mỹ, còn có những khuyết điểm nhỏ nhặt, nhưng Hứa Thanh rõ ràng, nguyên nhân chuyến này của mình có thể thuận lợi như vậy, là do lão tổ Kim Cương tông dự phán sai lầm thời gian mình đánh tới nơi này.

Cũng đánh giá thấp tốc độ phát triển của mình.

Và càng trọng yếu hơn chính là, vô luận như thế nào đối phương cũng không cách nào nghĩ đến, mình có được một kích Thần Tính có thể uy hiếp nghiêm trọng đến tu sĩ Trúc Cơ!

Dẫu sao, tồn tại Thần Thánh vốn là hãn hữu, có giá trị rất kinh người. Để chế tạo ra chiếc Pháp Chu này, Hứa Thanh không chỉ hao phí da hải tích Thần Tính, còn hao tốn hơn vạn linh thạch.

Chuẩn bị như thế, làm sao có thể gặp bất lợi cơ chứ!

Giờ phút này gió tuyết gào thét, cái lạnh quét khắp bát hoang.

Lực lượng Thần Tính đến từ Pháp Chu trong một cái chớp mắt hội tụ đến cực hạn, theo tay phải Hứa Thanh hạ xuống, gai sắc phía trước Pháp Chu lập tức hiện ra kim quang, phát ra ánh sáng chói mắt.

Từ mặt đất nhìn lên trời, mặc dù có thể thấy những bông tuyết như lông ngỗng vẫn giống như là nắp chậu hạ xuống phía chân trời, nhưng lại không cách nào che đậy được sự thần thánh ẩn chứa trong tia kim quang này.

Sự thần thánh kia giống như có thể trấn áp linh hồn, trấn áp chúng sinh, khiến cho nội tâm lão tổ Kim Cương tông nổ vang, sợ hãi trong ánh mắt hóa thành thực chất, dung nhập vào tâm thần tạo thành khói mù, bao vây toàn bộ thể xác và linh hồn của lão.

Mắt thấy một kích Thần Tính chuẩn bị bộc phát, mắt thấy chính mình sẽ phải thần hình câu diệt, vẫn lạc khỏi thế gian này, mắt thấy Hứa Thanh không cho mình chút cơ hội nào để nói chuyện, trong mắt lão tổ Kim Cương tông lộ ra vẻ quyết đoán, chợt hét lớn một tiếng, làm ra một việc khiến cho Hứa Thanh có nằm mơ cũng không ngờ tới.

Vậy mà lão… Ngay trước khi Hứa Thanh bộc phát ra một kích Thần Tính, đã tự ra tay đối với chính mình!

Trong nháy mắt tiếp theo, lão tổ Kim Cương tông nhanh chóng giơ tay phải của mình lên, ở trước mặt Hứa Thanh, vỗ một chưởng vào trán của chính mình.

Oanh một tiếng, tu vi Trúc Cơ bộc phát, thậm chí tựa hồ sợ một chưởng này không đập chết được bản thân, tay trái của lão còn đồng thời lấy ra một cây đao, chợt đâm vào trái tim trên ngực.

Toàn lực mà đâm, khiến cho lưỡi đao đâm vào trái tim liền vỡ vụn.

Vô số mảnh vỡ sắc bén mang theo pháp lực Trúc Cơ điên cuồng bộc phát trong cơ thể của lão.

Mà trán của lão cũng vỡ vụn ngay trong thời khắc này, trực tiếp tan vỡ, từ cổ trở lên không còn gì cả.

Tất cả những điều này đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, trong nháy mắt tiếp theo, thi thể không đầu và nửa người tàn phế của lão tổ Kim Cương tông liền từ trên bầu trời trực tiếp rơi xuống…

Hứa Thanh trợn mắt thật to, sửng sốt một chút.

“Dị tộc? Giả chết?”

Hắn nhìn thi thể rơi xuống dưới đất, cảm nhận trên đó không hề có khí tức gì, bộ dạng tàn phá rõ ràng cũng không có bất luận cái sinh cơ gì.

Hứa Thanh cũng chưa thấy qua nhân tộc sau khi không còn đầu và thân thể cũng chỉ còn một nửa, lại còn có thể giả chết.

Mà đối phương cho hắn cảm giác cũng không phải là một loài dị tộc.

Dạng này làm cho Hứa Thanh lần đầu tiên do dự lúc giết người, không biết có còn nên lãng phí Thần Tính có hạn lại trân quý, tiếp tục bắn về cỗ thi thể kia hay không…

Dù là từ nhỏ đến lớn hắn giết chóc vô số, nhưng mà thao tác trước mắt vẫn là nhân sinh lần đầu tiên hắn gặp phải, thế cho nên một kích Thần Tính trên Pháp Chu giờ phút này cũng có chút lay động, bị hắn khắc chế.

Nhưng cho dù là như thế, hắn vẫn phất tay gọi những giọt mưa xuất hiện, lao thẳng đến thi thể tàn phế của lão tổ Kim Cương tông, lại lập tức đi bổ thêm một đao.

Tiếng nổ vang lên, thi thể tàn phế của lão tổ Kim Cương tông càng thêm tan nát, rơi đầy đất.

Mà đúng lúc này, thình linh có một đạo hồn ảnh hư ảo trực tiếp chui ra từ trong thi thể rơi xuống đất, đạo hồn ảnh này cũng không phải rất rõ ràng, lạnh run ở bên trong gió tuyết, bộ dạng giống như tùy thời có thể tiêu tán vậy.

Mà cẩn thận nhìn, dù nó rất mơ hồ nhưng vẫn lộ ra bộ dáng của lão tổ Kim Cương tông, chỉ là đạo hồn ảnh này không có bất kỳ vẻ vong hồn nào, ngược lại còn có một chút cảm giác linh động.

Cái này rất mâu thuẫn, rõ ràng hồn ảnh mơ hồ, nhưng trong cảm giác của Hứa Thanh, hết lần này tới lần khác lại rất linh động và rất rõ ràng.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, sát cơ trong mắt lập tức hiện ra, hồn ảnh lão tổ Kim Cương tông liền chợt nhoáng một cái, tốc độ cực nhanh, lao thẳng đến... Que sắt màu đen rơi trên mặt đất ở cách đó không xa.

Trong chốc lát, lão giống như là xuyên thẳng qua hư vô vậy, trực tiếp liền xuất hiện ở bên cạnh que sắt, trong thần sắc mang theo lo lắng, tựa như chạy thi cùng sinh mệnh vậy, sợ mình còn chưa có tới gần que sắt đã bị Hứa Thanh tiêu diệt, vừa tới lập tức chui đầu vào.

Trong nháy mắt, hồn ảnh của lão liền hoàn toàn dung nhập vào bên trong que sắt, mà que sắt màu đen vào thời khắc này lại mãnh liệt chấn động, hắc mang ở bên trên càng đậm, một cỗ hàn ý mãnh liệt hơn trước đây rất nhiều từ trên que sắt bạo phát ra ngoài.

Thậm chí còn mơ hồ có từng trận lưu quang hiện lên ở bốn phía, giống như biến đồ vật phàm trần thành bảo vật!!

Lần thứ hai từ khi Hứa Thanh giao chiến đến bây giờ, hắn lại ngây ngẩn cả người.

Sau khi hắn bái nhập Thất Huyết Đồng, đã không còn là tán tu kiến thức nửa vời với tu hành như lúc trước nữa, giờ phút này hắn nhìn que sắt màu đen của mình, hô hấp bỗng có chút dồn dập, hắn liếc mắt liền biết que sắt của mình đã xuất hiện biến hóa gì.

“Đã có khí linh?”

Trên thế giới này, giữa trọng bảo và pháp bảo khác nhau rất nhiều, mà trong đó có một thứ khác nhau nhất là... Trọng bảo không linh, pháp bảo có linh.

Đương nhiên, không phải nói sau khi trọng bảo có linh thì chính là pháp bảo, nhưng một khi có đủ khí linh, nó sẽ có khả năng trở thành pháp bảo!

Chương 252: Tìm được đường sống trong chỗ chết (2)

Hứa Thanh trầm mặc, tay phải bỗng nhiên cách không trảo một cái, que sắt màu đen lập tức gào thét bay đến, bị hắn chộp vào trong tay, hắn lạnh lùng nhìn hồi lâu, tay phải hắn khi thì dùng sức, khi thì buông ra, sau khi kéo dài mấy lần, càng ngày càng trầm mặc.

Hắn cảm nhận được cái que sắt màu đen này của mình, đích đích xác xác đã có khí linh, mà cái khí linh này… Chính là lão tổ Kim Cương tông.

Đối phương không biết đã triển khai thủ đoạn gì, chủ động kết liễu bản thân, rồi lại chủ động chuyển hóa hồn thể trở thành khí linh, sau đó chủ động lựa chọn chui vào bên trong que sắt…

“Lăn ra đây!” Hứa Thanh có chút khó chịu, khẽ quát một tiếng.

Que sắt lập tức run rẩy, hư ảnh lão tổ Kim Cương tông nổi lên bên trên, nhìn biểu cảm Hứa Thanh, thân thể của lão run lên, vội vàng hiện ra vẻ mặt cười làm lành.

“Cho hỏi chủ nhân gọi tiểu nhân có chuyện gì?”

Lời nói rất thuần thục, trên biểu cảm còn mang theo vẻ nịnh nọt, không có bất kỳ cảm giác không lưu loát nào, giống như đã từng luyện tập thực hành qua rất lâu rồi vậy, trên thực tế cũng đúng là như thế… Lão tổ Kim Cương tông cả đời cẩn thận, hành động luôn ổn thỏa, lại ưa thích đọc sách cổ, ở trong cách nghĩ của người khác, thì lão thuộc về loại người có vấn đề về tâm thần, nói gọn là bị điên.

Nhưng chính lão lại không cho là như vậy, lão biết rõ chút tu vi ngay cả huyền diệu thái đều không thể mở ra của mình, ở trong cái loạn thế này cũng không được coi vào đâu cả, mà tông môn lại quá nhỏ, theo như lời bên trong sách cổ nói, lão và tông môn của mình rất dễ dàng trở thành hòn đá mài dao thứ nhất của người có vận khí lớn.

Mà hòn đá mài đao như vậy, lão tổ Kim Cương tông đã đọc qua vô số minh chứng bên trong sách cổ, đó là những quyển truyện tiên hiệp huyền huyễn ở Bạch Ngọc Sách, không ngoài dự tính thì đều bị chết rất thảm, không có một người nào còn sống, vì vậy lão ngoài hoảng sợ, cũng lo lắng cho tương lai của mình.

Nhưng kêu lão vứt bỏ hết tất cả những thứ này rồi quy ẩn thì lão lại không nỡ bỏ.

Vì vậy từ nhiều năm trước lão vẫn luôn cảm thấy đại khái mình có khả năng sẽ không xui xẻo như vậy, nhưng vì đề phòng vạn nhất, lúc đó lão vẫn đã làm chuẩn bị trước, bí mật tu luyện một môn công pháp tàn khuyết mà khi lão còn là thanh niên lấy được ở bên trong một khu di tích.

Người bình thường chắc chắn sẽ không đi tu luyện cuốn công pháp tàn khuyết này.

Bởi vì hiệu dụng của nó chỉ có một, đó chính là hiến tế bản thân trở thành một tồn tại như khí linh.

Vả lại khả năng thất bại cực lớn, một khi thất bại chính là hồn phi phách tán.

Nhưng mà lão tổ Kim Cương tông lại cực kỳ coi trọng cuốn công pháp tàn khuyết này, lão cho rằng cái này chính là một cái mạng khác của bản thân.

Cho nên lão chưa từng gián đoạn tu luyện nó, mà hình như lão cũng có một chút thiên phú ở phương diện này…

Lão cảm thấy tương lai nếu có một ngày như vậy, nếu mình thật sự bị người khác giết chết, như vậy các loại hành vi tự mình hứa hẹn nhận chủ và phát hạ lời thề có lẽ cũng rất khó để người khác tín nhiệm mình.

Dù là bị gieo xuống các loại sinh tử phù gì đó cũng rất bất ổn, rất dễ dàng bị người ta coi trở thành pháo hôi, sử dụng xong liền ném đi.

Mà ổn thỏa nhất, chính là trở thành khí linh trong vũ khí của đối phương.

Dù sao, tuyệt đại đa số tu sĩ vẫn cực kỳ để ý tới khí linh ở trong lòng.

Cái ý nghĩ này, theo việc lão càng đọc thêm nhiều sách cổ, nên càng lúc càng kiên định…

Thẳng đến ngày hôm nay, phương pháp tu luyện thành khí linh trong suốt cả đời của lão, rốt cuộc đã có đất dụng võ, khiến cho bản thân từ cục diện không thể sống, cứng rắn và may mắn thu được một đường sinh cơ.

Giờ phút này trong khi lão nịnh nọt, đáy lòng Hứa Thanh lại càng lúc càng khó chịu, lần đầu tiên hắn gặp phải loại tình huống này, có chút do dự có nên giết hay không giết, nhưng khí linh lại quá mức trân quý…

“Tại sao ngươi lại biến thành khí linh?” Hứa Thanh lạnh giọng hỏi.

Lão tổ Kim Cương tông vội vàng hiện ra vẻ mặt nịnh nọt, lớn tiếng mở miệng.

“Vào nhiều năm trước ta đã có một giấc mộng, trong mộng ta nhìn thấy tương lai của chính mình, đó là gặp được một chủ nhân theo thiên mệnh, hắn sẽ ôn nhu tẩy lễ cho cái mảnh thế giới hoang vu tàn khốc này, lúc ấy ta cảm động và thề muốn đi theo hắn, vì vậy đã hao phí tài lực mua một phần công pháp tàn khuyết, tu hành để trở thành khí linh.”

“Vì thế, thời thời khắc khắc đều đã chuẩn bị!”

“Nói tiếng người.” Ánh mắt Hứa Thanh trở nên lạnh hơn, sát ý lập tức bốc lên, sau khi lão tổ Kim Cương tông vừa thấy liền run một cái, thầm nghĩ cũng may mình thông minh vả lại quyết đoán, vượt lên trước tiểu hài tử có thù tất báo này, chính mình nhanh chóng chụp chết bản thân.

Tiếp đó lại thừa dịp đối phương kinh ngạc, chủ động hóa thành khí linh, kể từ đó mới tính là tìm được đường sống trong cõi chết.

Thật sự thì lão cũng không có biện pháp khác, con sói con trước mắt này căn bản là không có ý niệm thu nô bộc trong đầu, thật sự quyết tâm muốn tiêu diệt chính mình, mà động tác của mình lúc đó chỉ cần là hơi do dự một chút, đoán chừng bây giờ đã thật sự chết rồi.

Nhưng có thể từ bên trong tuyệt cảnh như thế tìm ra một con đường sống, đáy lòng lão tổ Kim Cương tông cũng cảm thấy mỏi mệt, cảm thấy mình cũng thật sự sống quá không dễ dàng.

Nghĩ tới đây, lão nhanh chóng thấp giọng đáp lại, nói rõ chi tiết, nói xong còn thi pháp giao ra một đám linh hồn bổn mạng của mình, đưa đến trước mặt Hứa Thanh, đây là tiêu chí nhận chủ.

Hứa Thanh nghe xong, lướt qua linh hồn bổn mạng của lão tổ Kim Cương tông, vừa nhìn về phía que sắt màu đen, sát ý trong mắt khi thì bốc lên, khi thì hạ xuống, lão tổ Kim Cương tông ở một bên nhìn mà hãi hùng khiếp vía, nhanh chóng biểu đạt sự trung thành.

"Chủ tử, cái mạng nhỏ của ta không đáng tiền, hiện tại ta là khí linh, tuy rằng có thể trợ giúp pháp khí của chủ tử càng sắc bén vả lại có được khả năng phát triển vô hạn, bởi ta là khí linh có cấp bậc Trúc Cơ, trọng bảo dưới sự gia trì của ta sẽ càng hi hữu và ác liệt hơn, tuy rằng trong tương lai ta còn có rất nhiều rất nhiều rất nhiều tác dụng, nhưng chỉ cần chủ tử nói một câu, cũng có thể tùy thời tiêu diệt ta."

"Chủ tử, không cần vội diệt ta, trên thi thể của ta còn có một viên đan dược sắp thành hình, đây chính là một món đồ tốt, chủ tử ăn vào có thể tăng lên không ít tu vi."

"Còn có, chủ tử, dưới mặt đất tông môn ta còn có một kho bảo khố, bên trong có một dạng trận phóng nỏ mà Pháp Chu ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng chuyên môn sử dụng, ta không có Pháp Chu, cho nên không cách nào sử dụng, lúc đầu ta vốn định tặng lễ…"

"Còn có nữa nha, chủ tử, chúng ta phải đi nhanh lên, mấy ngày hôm trước ta đã mời tới một người bạn hữu, không sai biệt lắm là ngày mai sẽ tới rồi. Mặt khác, mấy ngày gần đây cũng sẽ có sứ giả bên Ly Đồ Giáo đến đây."

Lão tổ Kim Cương tông rất rõ ràng, nếu như lựa chọn quỳ, liền nhất định phải quỳ triệt để, làm chó thì làm phải chó trung thành tận tụy, chỉ có như thế mới có thể giữ mạng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, phất tay thu hồi đám hồn bản mệnh của đối phương, cách không một trảo lấy túi trữ vật trên thi thể của lão tổ Kim Cương tông, sau đó vừa muốn hủy thi diệt tích, lão tổ Kim Cương tông vội vàng ngăn cản.

"Chủ tử chủ tử, cái này… Túi đựng đồ này chỉ là vật đánh lừa, không phải đồ thật, trên người ta còn có một túi trữ vật khác, bị ta dùng một khối phù bảo che giấu."

Hứa Thanh liếc mắt nhìn thật sâu về phía lão tổ Kim Cương tông.

——

Chương 253: Huyền U Cổ Hoàng (1)

Dưới sự trợ giúp vô cùng nhiệt tình của lão tổ Kim Cương tông, Hứa Thanh đã tìm được một cái túi trữ vật được cất giấu ở trên thi thể của lão, vật này đã bị lão tổ Kim Cương tông giấu ở bên trong máu thịt, vật phẩm bên trong không nhiều, chỉ có ba loại.

Loại thứ nhất giống nhau, đều là linh phiếu, có giá trị 500 linh thạch.

Loại thứ hai là một cái hộp ngọc thạch, hình như có tác dụng uẩn dưỡng đan dược, có thể thấy bên trong có một khỏa đan dược màu tím đang được uẩn dưỡng.

Loại thứ ba thì là ba phần ngọc giản, phân biệt ghi chép công pháp Kim Cương tông và công pháp tàn khuyết biến thành khí linh như lúc trước lão nói.

Về phần túi trữ vật dùng để đánh lừa, bên trong đều là đồ vật lẫn lộn, giá trị lớn nhất cũng chỉ khoảng hơn 100 linh thạch.

Hình như lo lắng Hứa Thanh không hài lòng, lão tổ Kim Cương tông vội vàng ở một bên nhỏ giọng mở miệng giải thích thêm.

“Lần trước Nhị điện hạ đòi bồi thường quá ác, cho nên bây giờ ta cũng không còn thừa nhiều lắm.”

“Túi trữ vật trong Tàng Bảo Các lần trước ta cướp được, cũng là đồ để đánh lừa?” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng hỏi.

“Đúng vậy…” Thân thể lão tổ Kim Cương tông run lên, thấp giọng nói.

Hứa Thanh không nói chuyện, sau khi phá hủy thi thể, lại đi tới phế tích sơn môn Kim Cương tông tìm kiếm một phen, ngay sau đó đã tìm được mật thất theo như lời lão tổ Kim Cương tông nói, chỗ đó rất là vắng vẻ, cũng chỉ có một loại pháp khí trận nỏ.

Đích xác như lời lão tổ Kim Cương tông nói, vật này là thứ chuyên môn dùng trên Pháp Chu, cần trận pháp đặc biệt mới có thể kích hoạt, Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua liền thu hồi.

Sau đó hắn lại vơ vét Kim Cương tông một phen, nhưng nơi đây quá nghèo, trên người những đệ tử đã chết cũng không có vật gì có giá trị, chỉ có trên người tông chủ và các trưởng lão thì hơi tốt hơn một chút.

“Chủ tử giết rất hay, mấy tên nghịch trò này, dạo gần đây bọn họ đang âm thầm liên thủ, muốn thừa dịp ta bế quan chuẩn bị mưu phản tông môn, ta cũng đã dự định qua một thời gian ngắn sẽ đích thân dọn dẹp lũ phản đồ này.”

Hứa Thanh không thèm để ý lão tổ Kim Cương tông nói thiệt hay giả, sau khi vơ vét một phen, thân ảnh hắn nhoáng một cái liền rời đi, dần dần tan biến vào trong gió tuyết.

Bầu trời màu đen bị vô số bông tuyết che phủ, từ trên trời rơi xuống, sau đó tản ra toàn bộ Hồng Nguyên, đưa mắt nhìn qua thì thấy đại địa vốn dĩ là màu đỏ đã tan biến mất, trở thành một màu trắng tinh.

Gió càng rét thấu xương hơn, vòng quanh từng bông tuyết, như muốn đưa cái rét lạnh vào tất cả ngóc ngách hẻo lánh của đại địa.

Một mùa đông thế này, sẽ chết rất nhiều người.

Hứa Thanh kéo cổ áo sát lại, bay nhanh ở trên hoang dã, hắn không có trở về doanh địa thập hoang giả, mà suốt đêm lên đường đi về phía thành trì ở biên giới Hồng Nguyên.

“Phải nhanh chóng quay về Thất Huyết Đồng, không thể ở lại bên này quá lâu.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, trong lúc nói, bên trong ánh mắt của hắn có quang mang âm u lóe lên, quét mắt qua que sắt màu đen ở trên túi da.

Đối với việc lão tổ Kim Cương tông hóa thành khí linh, Hứa Thanh vẫn chưa nghĩ ra là có nên hoàn toàn diệt trừ lão hay không, giờ phút này trong khi bay nhanh, đáy lòng của hắn vừa cân nhắc, vừa bình tĩnh mở miệng hỏi ý kiến lão ta về việc của Ly Đồ Giáo.

Phát giác được cái mạng nhỏ của mình vẫn không có an toàn, đáy lòng của lão tổ Kim Cương tông cảm thấy đắng chát, đồng thời cũng không dám có mảy may giấu giếm, thực báo hết thảy những gì lão biết cho Hứa Thanh.

“Ly Đồ Giáo là thế lực đầu sỏ ở bên trong Nam Hoàng Châu, giống như Thất Huyết Đồng, Tử Thổ cùng với Chân Linh, vả lại căn cơ cũng tương tự ở đại lục Vọng Cổ, một nhánh ở Nam Hoàng Châu này chỉ là phân giáo của nó."

"Căn cơ ở Vọng Cổ?" Hứa Thanh liếc mắt nhìn lão tổ Kim Cương tông, bây giờ hắn khá hiểu biết đối với thế lực ở trên Nam Hoàng Châu, nhưng hiển nhiên không bằng lão tổ Kim Cương tông, lão lại là tu sĩ Trúc Cơ thì dĩ nhiên càng hiểu biết nhiều thêm nữa.

Nghe được một tia nghi ngờ trong lời nói của Hứa Thanh, lão tổ Kim Cương tông lập tức cảm thấy đây là thời điểm để bày ra giá trị của mình, vì vậy nhanh chóng mở miệng.

"Chủ tử, bốn thế lực lớn của Nam Hoàng Châu ngoại trừ Tử Thổ là thế lực bản thổ chân chính, căn cơ của ba thế lực khác đều không phải nằm ở Nam Hoàng Châu."

"Trong đó điển hình như Thất Huyết Đồng mà chủ tử đang gia nhập, bảy ngọn núi trong đó, nhìn như nhất thể nhưng trên thực tế thì từng ngọn núi phần lớn đều tự trị, chỉ bất quá đều nhận thức chung quy tắc của Thất Huyết Đồng, sau đó sống trong quy tắc bao phủ, ở chung với nhau nhiều năm rồi dần dần dung hợp lại với nhau mà thôi."

"Sở dĩ như vậy, là bởi vì bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng trên thực tế chính là liên minh bảy tông môn của nhân tộc bên trong đại lục Vọng Cổ, bảy tông môn lớn nhất liên thủ xây dựng chi nhánh ở Nam Hoàng Châu!"

"Những chi nhánh như vậy ở bên trong những hòn đảo có nhân tộc cư trú trên Vô Tận hải thì nơi nào cũng có, chỉ là Nam Hoàng Châu coi như là một trong những hòn đảo lớn nhất trong Vô Tận hải, cho nên chi nhánh nơi đây mới có thực lực cường hãn."

"Về phần Chân Lý, thế lực này cực kỳ thần bí, ta cũng không phải rất rõ ràng."

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, những chuyện này đều là lần đầu hắn nghe thấy.

"Đại lục Vọng Cổ, liên minh bảy tông môn?"

"Đại lục Vọng Cổ quá lớn, chẳng qua nhân tộc ở bên trong có một chỗ cắm dùi mà thôi, có thể coi là như thế, nhưng một chỗ cắm dùi này cũng cực kỳ rộng lớn, cụ thể rộng lớn bao nhiêu thì bởi vì ta không đi qua cho nên cũng không biết được, nhưng ta nghe nói liên minh bảy tông môn cũng chỉ là một thế lực không tệ của nhân tộc bên trong khu vực gần biển mà thôi, nhưng ta nghĩ... So với toàn bộ nhân tộc mà nói, hẳn không phải là nằm trong một nhóm mạnh nhất."

"Đương nhiên đây cũng chỉ là tương đối mà thôi, đối với hạng người nho nhỏ như chúng ta mà nói, một ngọn núi của Thất Huyết Đồng ở Nam Hoàng Châu cũng đã là một quái vật khổng lồ..."

Chương 254: Huyền U Cổ Hoàng (2)

Nghe những lời mà lão tổ Kim Cương tông nói, tâm thần Hứa Thanh như dấy lên sóng lớn, ngẩng đầu nhìn về thiên địa xa xa, hắn giống như lại nhận thức nhiều hơn một phần đối với thế giới này.

“Nhưng Ly Đồ Giáo thì ta biết rõ, giáo phái này ở bên trong vô số tộc quần trên toàn bộ thế giới đều có tín đồ, thế lực cực kỳ đông đảo, tất cả đều bởi vì giáo lí…” Lão tổ Kim Cương tông tiếp tục mở miệng.

“Giáo lí của Ly Đồ Giáo là rời khỏi cái mảnh thế giới tàn khốc này. Bọn họ cuồng nhiệt thờ phụng Thần Linh thời kỳ viễn cổ trước lúc nửa khuôn mặt Thần Linh đến, bọn họ tin tưởng một ngày nào đó, những Chúa Tể Cổ Hoàng đã rời khỏi kia, sẽ xây dựng sáng lập ra thánh địa, sau đó sẽ tiếp dẫn những giáo đồ là bọn họ rời đi.”

“Mà sở dĩ chi nhánh của Ly Đồ Giáo rất nhiều, bởi vì ở bên trong cuốn ghi chép của bọn họ, ghi chép thời kỳ viễn cổ tổng cộng có chín vị Chúa Tể Cổ Hoàng rời khỏi, để sáng tạo ra thánh địa.”

“Cho nên bản thân Ly Đồ Giáo cũng chia làm chín phe phái lớn, thờ phụng các Chúa Tể Cổ Hoàng khác biệt trong thánh địa của mình, giữa từng phe phái có vẻ đều không hợp với nhau, đều cho rằng Chúa Tể mình thờ phụng mới là Chí Tôn, mới thật sự có thể tiếp dẫn bọn họ đi cùng.

Mà bên trong những Chúa Tể Cổ Hoàng vĩ đại kia không chỉ có nhân tộc, mà còn có dị tộc, đây cũng là lý do tại sao tín đồ của Ly Đồ Giáo lại có thể trải rộng ra khắp tất cả các tộc quần.”

Những lời này làm cho Hứa Thanh nghe xong mà chấn động tâm thần, sau khi nhanh chóng tiêu hóa tin tức, hắn liền hỏi một câu.

“Chúa Tể Cổ Hoàng là dạng tồn tại gì?”

Lão tổ Kim Cương tông sững sờ, vấn đề này chính lão cũng không biết, nhưng lão không muốn trong lúc Hứa Thanh còn đang cân nhắc sinh tử của mình mà lại lộ ra mình ngu ngốc vô dụng, vì vậy lập tức suy nghĩ nhớ lại, sau đó mở miệng.

“Tiểu nhân không cách nào phỏng đoán cảnh giới của Chúa Tể Cổ Hoàng, nhưng ta đã từng gặp miêu tả bên trong một chút sách cổ… Người đã từng thống nhất đại lục Vọng Cổ, trấn áp vạn tộc tồn tại, được gọi là Cổ Hoàng.”

“Mà cường giả mặc dù không thống nhất Vọng Cổ, nhưng thực lực bản thân nghịch thiên, có thể đánh một trận với Cổ Hoàng, được gọi là Chúa Tể.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ mê mẩn, không nói gì.

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, lão tổ Kim Cương tông nhẹ nhàng thở ra, trên thực tế lão cũng không biết cách giải thích này là thật hay giả, dẫu sao phần lớn những sách cổ lão đọc đều là một loại…

Vì vậy lão nhanh chóng chuyển hướng chủ đề, tiếp tục giới thiệu về Ly Đồ Giáo.

“Tồn tại cao nhất bên trong Ly Đồ Giáo gọi là Tố Ti Mệnh, theo truyền thuyết thì đây không phải này tu sĩ của phiến thế giới này, mà là tu sĩ đến từ thánh địa, là lãnh tụ tinh thần của Ly Đồ Giáo, cực kỳ thần bí.”

“Mà đầu lĩnh của chín đại phe phái, lại tự xưng là Thánh đồ.”

“Trong đó, một phái nằm ở Nam Hoàng Châu này chỉ là một bộ phận chi nhánh của Huyền U phái mà thôi, Huyền U chủ phái chân chính thì đang ở đại lục Vọng Cổ, bọn họ thờ phụng chính là Cổ Hoàng của nhân tộc, Huyền U Cổ Hoàng!”

“Trong sách cổ có ghi chép, trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh phủ xuống, bên trong vô số kỷ nguyên có một kỷ nguyên gọi là kỷ nguyên Huyền U, do Huyền U Cổ Hoàng sáng lập, dẫn dắt nhân tộc nhất thống Vọng Cổ.”

Nghe lời lão tổ Kim Cương tông nói, những suy nghĩ trong đáy lòng Hứa Thanh như sóng dậy, một đường bay nhanh, cho đến khi bóng tối được ánh nắng mặt trời đầu tiên thay thế, theo ánh bình minh xuất hiện trên bầu trời, phía xa xa, Hứa Thanh đã thấy được mục đích của chuyến này.

Tòa thành này tràn ngập dơ dáy và bẩn thỉu, trên Hồng Nguyên chỉ có duy nhất một tòa thành có truyền tống trận.

Sau khi đến nơi này, trong lòng Hứa Thanh đã biết quyết định xử lý như thế nào đối với lão tổ Kim Cương tông.

“Viên đan dược của ngươi là đan dược gì?”

“A, đó là một khỏa Linh Kình Đan, phương pháp phục dụng đặc thù, không thể lập tức nuốt vào, cần uẩn dưỡng trong hộp ngọc 100 ngày đợi nó hòa tan, bây giờ tính tính toán toán thì còn thiếu 3 ngày nữa là đủ.” Lão tổ Kim Cương tông đưa mắt nhìn tòa thành trì xa xa, vội vã mở miệng.

“Ta thích im lặng.” Hứa Thanh hỏi xong vấn đề đan dược, bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Lão tổ Kim Cương tông run lên một cái, vừa muốn truyền ra lời nói, một cỗ trấn áp đến từ linh hồn bản mạng đột nhiên bao trùm đến, bao phủ que sắt màu đen, trực tiếp làm trọng thương khí linh như lão, sau đó phong ấn.

Sau khi phong ấn một tầng, Hứa Thanh vẫn lo lắng, tăng thêm cường độ của tầng phong ấn, sau đó trấn áp từng tầng từng tầng xuống, lúc này mới cảm thấy ổn thỏa.

Dưới tầng tầng trấn áp, lão tổ Kim Cương tông trong phong ấn cũng suy yếu tột cùng, gần như tiêu tán mà lâm vào ngủ say.

Cuối cùng Hứa Thanh lựa chọn vẫn không giết chết lão tổ Kim Cương tông, giá trị của khí linh để cho hắn quyết định giữ lão lại, hoàn thiện que sắt màu đen của mình.

Nhưng mà trước khi có thêm thủ đoạn để đảm bảo, tu vi bản thân cũng chưa đột phá đạt tới Trúc Cơ, Hứa Thanh không có ý định để cho lão thức tỉnh, đồng thời cũng đã làm xong chuẩn bị, một khi thấy lão không nghe lời liền lập tức xóa đi.

Sau khi làm xong những thứ này, hắn thở sâu, bên trong cơn gió tuyết buổi sáng, lúc này hắn không có đi vào tòa thành trì phía trước mà quay người nhoáng một cái, nhanh chóng bay về một cái phương hướng khác.

Sở dĩ lúc ban đêm hắn mở miệng thì thào nói phải về Thất Huyết Đồng, là để cho lão tổ Kim Cương tông nghe, mặc dù đối phương đã hóa thành khí linh, một đường lại vô cùng thành thật, trong ngôn từ cũng rất chân thành, nhưng Hứa Thanh sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Cho nên khi hắn hỏi câu về đan dược kia là để nghiệm chứng, mà nói quay về Thất Huyết Đồng, lại là mê hoặc.

Nếu mà lão tổ Kim Cương tông nói dối về phương diện đan dược, Hứa Thanh sẽ lập tức giết chết lão, về phần cái sau… Nếu như lão tổ Kim Cương tông có một chút thủ đoạn đặc biệt để lộ ra tung tích của hắn, như vậy sau khi bị hôn mê, cũng sẽ không cách nào hữu hiệu nữa.

Bởi vì Hứa Thanh không có ý định quay về Thất Huyết Đồng trong một khoảng thời gian ngắn.

Trong gió tuyết, tốc độ Hứa Thanh càng nhanh hơn, phi hành phù cũng đã được dùng ở trên người, một đường bay nhanh.

Cho đến ban đêm của ngày hôm sau, rốt cuộc hắn đã tìm được một cái động đất để chui vào ẩn nấp, sau khi rắc phấn độc khắp nơi ngoài cửa, lại tiến hành che giấu, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, lấy ra hộp ngọc chứa đựng đan dược của lão tổ Kim Cương tông.

“Sống hay chết, liền nhìn xem đan dược này có phải đúng như lời ngươi nói hay không!”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn hộp ngọc, để ở phía xa, lui ra phía sau vài bước rồi tỉ mỉ quan sát bốn phía, sau đó cách không chỉ một ngón tay.

Hộp ngọc lập tức rặc rặc một tiếng sau đó từ từ mở ra, một cỗ mùi thuốc nồng đậm lập tức đập vào mặt hắn.

Chương 255: Hai trăm bảy (1)

Trong hộp ngọc có một viên đan dược đang bị hòa tan, cùng với non nửa hộp là nước thuốc, mùi thuốc lập tức tràn ra bao phủ khắp cả cái động đất.

Hứa Thanh không biết Linh Kình Đan là đan dược gì, nhưng hắn hiểu rõ về dược thảo, sau khi ngửi qua một cái, suy nghĩ của hắn lập tức chuyển động, phân biệt ra từng thành phần trong đó.

“Bán Phong Hoa, Bách Thảo Diệp, Tô Hợp Tử… Còn có Thanh Tương Hương, Lăng Tiêu Hà…” Hứa Thanh thì thào, tay phải giơ lên như là bắt lấy một đám mùi hương, đưa vào trong mũi cẩn thận ngửi ngửi.

“Còn có Hải Kim Nê!”

Ánh mắt Hứa Thanh biến thành vẻ thâm thúy, nhìn về hộp ngọc cách đó không xa, đáy lòng bắt đầu phân tích.

Thành phần đan dược này cực kỳ phức tạp, rất khó để có thể đoán ra toàn bộ thành phần thảo dược chỉ từ mùi hương bên trong của nó, chỉ có thể đoán ra được mấy vị chủ dược.

Nhưng mà lấy tạo nghệ độc đạo và tri thức phối hợp dược thảo của hắn, hắn vẫn có thể cảm nhận được công hiệu đại khái của vật này chủ yếu là để bồi bổ, dẫu sao vạn vật đều ẩn chứa linh năng nhất định, nhất là thực vật.

Nguyên lý thuốc bổ trên thực tế chính là dùng phương thức đặc thù lấy linh năng bên trong thảo dược chảy ra ngoài, sau đó hóa thành dược liệu mà tu sĩ có thể hấp thu tăng lên tu vi và lực lượng.

“Bên trong đan dược này còn có mấy vị thuốc, ẩn chứa một chút mùi máu tanh, không biết là vật gì, tên của đan dược có một chữ Kình, chẳng lẽ là máu của động vật trên biển?” Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó giơ tay phải lên cách không một trảo, hộp ngọc lập tức bay tới, rơi vào trong tay của hắn.

“Mặc dù không biết là cái gì, nhưng nếu chỉ là thúc giục cho nó tăng tốc hòa tan mà nói, ta vẫn có thể làm được.” Hứa Thanh nheo mắt lại, lấy ra một chút thảo dược từ trong túi trữ vật, sau khi suy tư một hồi liền bắt đầu điều phối, gia nhập thêm dược thảo vào trong hộp ngọc.

Thời gian trôi qua, mấy canh giờ sau, đêm tối phía ngoài lần nữa phủ xuống, gió tuyết hình như còn muốn lớn hơn so với ngày hôm qua, bao trùm đại địa, che lấp hết thảy dấu vết trên mặt đất, cũng hoàn toàn bao phủ cái động đất mà Hứa Thanh lựa chọn ẩn nấp này.

Chỉ có tiếng gió nghẹn ngào nức nở là lớp tuyết phủ không cách nào hoàn toàn ngăn cản được, chúng nó vẫn mơ hồ truyền đến từ phía lối vào, vang vọng bên tai Hứa Thanh, hắn mở mắt ra nhìn hộp ngọc trước mặt.

Viên đan dược đã được hòa tan hơn phân nửa ở bên trong hộp ngọc đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, giờ phút này nó đã được dung hòa hoàn toàn, hóa thành một bộ phận nước thuốc, mà dịch thể thuốc này có màu sắc rất là thanh khiết, thoạt nhìn rất là thanh tịnh, mùi thuốc nồng đậm cũng biến thành thanh đạm.

Nhìn qua hộp nước thuốc, Hứa Thanh cầm lấy xong trực tiếp uống một hớp.

Trong chớp mắt khi nước thuốc theo yết hầu rơi vào trong bụng, một cỗ sóng nhiệt khó có thể hình dung nháy mắt liền từ trong cơ thể hắn ầm ầm tản ra, cỗ sóng nhiệt này hóa thành sự so sánh khác biệt mãnh liệt cùng băng hàn bên ngoài, giờ phút này cả người hắn tựa như nổ tung, sóng nhiệt trực tiếp khuếch tán tới mỗi một đường kinh mạch trên toàn thân Hứa Thanh, càng hòa vào bên trong máu thịt.

Toàn bộ thân thể của hắn vào thời khắc này dường như đều đang hô hấp vậy, chúng đang ra sức hấp thu linh năng ở bên trong chỗ nước thuốc.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ, hắn cảm nhận được dược hiệu kinh người của viên thuốc này, cũng đã tin ba phần lời của lão tổ Kim Cương Tông nói.

Nhất là bản thân vốn có sức chống cự với độc, khiến cho giờ phút này hắn lại không hề chần chờ, toàn lực vận hành Hóa Hải Kinh, trong chốc lát, linh hải 97 trượng trong cơ thể từ khi hắn đột phá trên đảo Hải Tích vào thời khắc này chợt bộc phát.

Từ 97 trượng mở rộng đến 98 trượng!

Vẫn không kết thúc, dưới sự cung cấp linh năng do đống nước thuốc biến thành, linh hải liên tục bành trướng, ngay lập tức đã lên đến 99, cho đến… 100 trượng!

Ngay khi đạt tới 100 trượng, trong ánh mắt Hứa Thanh lập tức tuôn ra áng sáng chói mắt, hô hấp của hắn có chút dồn dập, linh hải 100 trượng trực tiếp làm cho Hóa Hải Kinh của hắn đột phá, từ tầng thứ chín tấn thăng đến tầng thứ mười!

Đạt đến cực hạn đối với tuyệt đại đa số đệ tử tu luyện Hóa Hải Kinh!

Hóa Hải Kinh chia làm mười tầng, mỗi một tầng đều có đủ loại biến hóa của linh năng, cũng có đủ loại khí tức trấn áp cường hãn của biển cấm, uy lực và nội tình của nó đã vượt công pháp của những tiểu tông tiểu phái rất nhiều, có thể nói là một trong những công pháp của giai tầng bên trên.

Đây cũng là lý do tại sao đệ tử của ngọn núi thứ bảy cường hãn.

Nhưng nó cũng có cực hạn, một tầng tăng 10 trượng linh hải, mười tầng là 100 trượng linh hải, đây là chỗ giới hạn của công pháp này, nhưng giới hạn này cũng không phải là cố định!

Trên thực tế, thỉnh thoảng cũng vẫn sẽ có vài đệ tử có thể phá được cái giới hạn này, nâng linh hải lên tới trình độ càng dồi dào hơn, chỉ là những người như vậy rất ít, coi như là có, thì phần lớn là tăng lên phạm vi 30 đến 50 trượng mà thôi.

Nhưng cho dù là như thế, người nào có thể đột phá giới hạn cũng đã đều là hạng người nhân tài kiệt xuất.

Mà Hứa Thanh lúc trước cũng đã phân tích qua, thứ hạn chế và hình thành giới hạn khi đệ tử tu hành Hóa Hải Kinh chính là dị chất!

Khi tu sĩ tu hành thì dị chất trong cơ thể sẽ không ngừng gia tăng, tích lũy tháng ngày, cho dù có đan dược khu trừ, nhưng cũng là trị ngọn không phải trị gốc.

Năm rộng tháng dài, vẫn sẽ có không ít dị chất thâm căn cố đế tích góp tồn tại lại, Hứa Thanh phán đoán, dị chất tồn tại càng nhiều thì giới hạn của Hóa Hải Kinh lại càng kiên cố.

Nhưng ở trong cơ thể hắn lại… Không hề có dị chất.

“Thứ ảnh hưởng phạm vi linh hải của ta không phải là dị chất, mà là cực hạn thừa nhận của bản thân ta.”

Tử mang lập lòe trong mắt Hứa Thanh, hắn cảm thụ thấy dược hiệu trong hạ thể mình giờ phút này vẫn còn đang bộc phát linh năng như trước, đáy lòng cũng có chút giật mình với khỏa đan dược mà lão tổ Kim Cương Tông chuẩn bị này.

“Viên thuốc này, nhất định là vật cực kỳ trân quý của lão tổ Kim Cương Tông…”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, trong mắt cũng lộ ra một tia quyết đoán, vô luận là khả năng nguy cơ tiếp theo của tông môn, hay là khát vọng của bản thân mình, đều khiến cho hắn rất muốn biết, linh hải của mình có thể đạt tới phạm vi bao nhiêu.

Chương 256: Hai trăm bảy (2)

Hứa Thanh thở sâu, lại một lần nữa vận hành Hóa Hải Kinh, toàn lực hấp thu linh năng đến từ bên trong đan dược, mà nhục thể của hắn cũng đồng dạng như vậy, thậm chí hư ảnh của Bạt ở sau lưng vào thời khắc này cũng đang biến ảo, toàn lực thổ nạp.

Bên ngoài không nghe thấy được, nhưng giờ phút này trong đầu Hứa Thanh đang vang vọng những tiếng nổ vang, như là một luồng sóng lớn đang bộc phát ra ngoài vậy, linh hải trong cơ thể hắn trong một cái chớp mắt, lại một lần bành trướng.

101, 131, 161...

Linh hải khuếch trương cực kỳ khủng bố, theo thời gian trôi qua, sau khi đạt đến 230 trượng thì đã chậm rãi lại, nhưng cũng không kết thúc mà vẫn còn tiếp tục.

Lần đột phá này vô cùng kinh người, khiến cho Hứa Thanh chỉ khoanh chân ngồi ở chỗ kia, nhưng trong thân thể hắn lại tản mát ra uy áp vô cùng mạnh, vượt qua ngày trước quá nhiều.

Thậm chí còn tạo thành một vòng xoáy, khiến cho gió tuyết phía ngoài khi tới gần nơi đây đều trở nên vặn vẹo, mà nếu cẩn thận nhìn phạm vi của khu vực vặn vẹo này, thì nó tương tự như diện tích linh hải trong cơ thể Hứa Thanh vậy, đều là 230 trượng.

Tiếp tục khuếch trương!

240 trượng, 250 trượng, 260 trượng...

Theo linh hải bộc phát, dược tính trong cơ thể hắn rốt cuộc đã bắt đầu tiêu tán.

Trong gió tuyết, hang động nơi xa của Hứa Thanh xuất hiện biến hóa kinh người, trong phạm vi hơn hai trăm trượng, vòi rồng quét ngang bát phương, như là dị tượng.

Cũng may nơi hắn lựa chọn không những là Hồng Nguyên, vả lại rất vắng vẻ, bốn phía không có bóng người, nhất là lúc này lại có gió tuyết cực lớn.

Cho nên một màn này chưa từng bị ai nhìn thấy.

"Căn cứ ghi chép trên Hóa Hải Kinh, từ xưa đến nay, một vị mạnh nhất của ngọn núi thứ bảy, khi ở Ngưng Khí, linh hải đã đạt đến 270 trượng…"

Hứa Thanh mở mắt ra, hai tay bấm niệm pháp quyết, sau đó chợt vung lên hai bên, dược tính đang dần dần tiêu tán trong cơ thể bị hắn toàn lực nghiền ép, cũng trong lúc hắn bấm niệm pháp quyết, linh năng hỗn loạn và pha tạp đến từ bên trong hoang dã, cũng điên cuồng tràn vào.

Mặc dù linh năng bị pha tạp và hỗn loạn nên chỉ có thể hấp thu một bộ phận rất ít, nhưng giờ phút này chúng vẫn có đủ tư cách để làm một thứ phụ trợ.

Thế cho nên khi linh năng bốn phía tràn vào, một khắc dược hiệu trong cơ thể hắn tăng tốc tản đi, linh hải trong cơ thể Hứa Thanh lại một lần nữa bộc phát.

263 trượng, 266 trượng, 269 trượng…

Cho đến, 270 trượng!

Toàn bộ động đất trực tiếp nổ vang, phạm vi 270 trượng cũng đồng loạt rung động lắc lư, gió tuyết toái diệt, mặt đất trực tiếp nứt vỡ và sụp xuống, sau đó đổ sập tràn về bốn phía, lộ ra một cái hố thật sâu cùng với Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở chỗ kia!

Chấn động linh năng kinh khủng lưu chuyển ở trên người của hắn, gió tuyết bốn phía không dám tới gần chút nào, hư ảnh của Bạt ở phía sau hắn cũng đang ngửa mặt lên trời gào thét, nhiệt lực trong cơ thể trở nên cuồng bạo hơn, rõ ràng cũng đang phát triển.

Có thể thấy những khe hở trên người của Bạt trên càng nhiều thêm nữa, nham thạch nóng chảy bên trong cũng càng đỏ hơn, sóng khí nồng nhiệt quét ngang ra bốn phương, khiến cho gió tuyết chung quanh trực tiếp hóa thành nước mưa, lại nháy mắt bốc hơi trở thành sương trắng, sau đó cuồn cuộn bốc ngược lên không trung.

Mơ hồ, dường như sau lưng của Bạt còn xuất hiện hai cái mụn thịt, bên trong tựa như có một đôi cánh bằng thịt đang vùng vẫy, muốn mọc ra.

Hứa Thanh mở mắt ra, ánh sáng tím theo đó lập lòe, hắn cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình, cảm thụ linh hải trong hạ thể một chút, một cỗ khí tức khiến cho ngay cả chính bản thân hắn cũng phải kinh hãi, thình lình tràn ngập trên người của hắn.

Dần dần, trong mắt hắn lộ ra tinh mang.

“Ngưng Khí đại viên mãn!”

Hứa Thanh thì thào, hắn so sánh một chút với lão tổ Kim Cương Tông, sau khi phán đoán thì cảm thấy giờ phút này mình không cần một kích Thần Tính, chỉ cần phối hợp pháp thuật và Thiên Đao còn có dùng độc, cũng có thể trấn áp lão tổ Kim Cương Tông.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh giơ tay phải chỉ một ngón tay lên bầu trời, long kình biển cấm của hắn lập tức huyễn hóa biến thành Xà Cảnh Long, sau đó chợt bành trướng ở giữa không trung, trực tiếp to đến 270 trượng, Hứa Thanh có hơi chút trầm ngâm, Xà Cảnh Long liền nhanh chóng co rút lại, hóa thành 100 trượng.

Thứ bị áp súc cùng, còn có linh hải trong cơ thể của hắn.

Bởi vì đó là thói quen của Hứa Thanh, mũi nhọn chỉ lộ ra trong một nháy mắt khi hắn hoàn toàn bộc phát.

Sau khi đã ngụy trang, Hứa Thanh đứng lên, trong mắt lộ ra tia sáng lăng lệ ác liệt, cũng có chờ mong thật sâu.

Hắn cảm giác linh hải của mình vẫn như cũ không có đạt đến cực hạn, hình như vẫn còn có chỗ trống để dung nạp thêm nữa.

“Có phải như thế hay không, về sau liền biết!”

Thân thể Hứa Thanh hơi nhoáng một cái, nháy mắt một cái liền lao ra giống như bôn lôi, rời xa khỏi nơi đây, đâm thẳng vào trong bóng đêm đi về phương xa.

Hắn muốn đi tới một tòa thành trì khác, thông qua chỗ đó trở lại Thất Huyết Đồng.

Hắn đã ra ngoài hơn một tháng, bây giờ cũng đã giải quyết xong tất cả, tu vi bản thân cũng đã tăng lên, cho nên hắn chuẩn bị trở về, nhìn xem sự tình phát sinh giữa nhân ngư tộc và Tam điện hạ đã gió êm sóng lặng hay chưa.

Cứ như vậy, Hứa Thanh một đường dùng phi hành phù bay nhanh, ba ngày sau, cuối cùng hắn đã tới được mục đích, đó là phân thành của Thất Huyết Đồng ở ngoài Hồng Nguyên.

Sau khi bước vào nơi đây, hắn cũng không dừng lại mà đi thẳng đến truyền tống trận.

Đến nơi đặt truyền tống trận, Hứa Thanh nộp phí tổn, sau khi bước vào, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Nguyên xa xa, đáy lòng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Thời gian lâu như vậy, Hứa Thanh rốt cuộc đã nhổ được cây kim đâm vào trong lòng mình, mặc dù kết cục của lão tổ Kim Cương Tông không phải là tử vong, nhưng kết cục như bây giờ, Hứa Thanh cảm thấy cũng có thể tiếp nhận.

“Tiếp đến, nếu như hết thảy tông môn đều bình thường, như vậy ta cảm thấy mình thật sự có thể có cảm giác ngủ một ngon một giấc.” Hứa Thanh nói nhẹ trong lòng, truyền tống trận truyền đến từng tia sáng lập lòe, ánh sáng như biển cả từ bốn phương bỗng nhiên bao trùm về phía hắn, thân ảnh của hắn ngay lập tức bị dìm ngập ở.

Một lát sau, theo đám ánh sáng như biển cả biến mất, đã không còn thấy bóng dáng của Hứa Thanh trong truyền tống trận.

Gió tuyết, vẫn rơi từ trên bầu trời xuống như cũ, từng đợt bao phủ đại địa bên dưới, hóa cả mặt đất thành một màn giấy trắng, lộ ra một cảm giác thanh thản.

Rất sạch sẽ.

Giá lạnh vẫn tràn ngập bát phương như trước, xâm nhập từng tấc đất trên hoang dã, sau đó hóa thành sát cơ, lộ ra một cảm giác vô tình.

Rất tàn khốc.

Chương 257: Thiếu niên câm (1)

Chủ thành Thất Huyết Đồng.

Bên trong khu vực gần biển, gió mùa đông mang theo cảm giác âm nhu, quét khắp mỗi một chỗ hẻo lánh trên đường.

Khác với sự giá lạnh của khu vực Hồng Nguyên, cảm giác âm nhu ẩm ướt khiến người ta ngay từ đầu khó có thể phát hiện ra, cho đến khi nó được rót vào tận, mới dần dần từ bên trong tỏa sự băng hàn ra ngoài, sau đó mới có thể cảm thụ được cái lạnh của nơi này.

Mà lúc đó người ta muốn chống đỡ cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Giống như đệ tử dưới núi của Thất Huyết Đồng vậy, dưới gương mặt mỉm cười luôn ẩn giấu sự hung tàn, cũng như là trong bông có kim.

Cái này cũng là nét đặc biệt của ngọn núi thứ bảy.

Dường như mỗi đệ tử của ngọn núi thứ bảy đều có một chút thiên phú ở phương diện này, bọn họ rất giỏi về che giấu, bọn họ có thể không cần những cái tôn nghiêm hư nhược gì đó, bọn họ sẽ luôn lấy lợi ích làm tiêu chuẩn cao nhất, điểm này thì Hứa Thanh cảm thụ rất sâu sắc.

Dù bây giờ cũng coi như là hắn đã dung nhập vào trong hoàn cảnh của chủ thành Thất Huyết Đồng, vả lại theo tu vi của hắn đề cao, dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn khiến cho bản thân có thể đứng vững bước chân ở trong Thất Huyết Đồng, nguy hiểm gặp phải cũng đã giảm bớt, cũng đã lấy được thanh danh.

Nhưng sự cẩn thận và cảnh giác của hắn thủy chung chưa từng giảm bớt một chút nào.

Bởi vì Hứa Thanh rất rõ ràng, trong hàng đệ tử Ngưng Khí của ngọn núi thứ bảy, tu sĩ cấp thấp tương tàn lẫn nhau thì thường thường sẽ có dấu vết để mà lần theo, nhưng mà tu sĩ đẳng cấp cao ở nơi đây, nhất là người đã đến Ngưng Khí tầng chín, tầng mười, phần lớn tâm cơ đều rất thâm trầm.

Bọn họ giỏi về ngụy trang, càng giỏi về ẩn nhẫn, như những con độc xà ẩn núp trong bóng tối, một khi bị bọn họ để mắt tới, nhiều khi đã tử vong rồi còn không biết được địch nhân chân chính là ai.

Trên thực tế, không chỉ là những người này như thế, những tu sĩ Trúc Cơ cũng tương tự như vậy, bọn họ cũng một đường vùng vẫy bò lên từ bên trong chủ thành, một đường đột phá lên tới Trúc Cơ, ở phương diện này thì dĩ nhiên bọn họ càng thêm am hiểu hơn nhiều.

Giống như Tam điện hạ…

Giờ phút này, Hứa Thanh đang đi lại ở bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng, biểu cảm của hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng đáy lòng lại tràn đầy cảnh giác, thậm chí còn chưa biến trở về bộ dáng nguyên bản.

Hắn đã hành tẩu ở bên trong chủ thành hơn nửa ngày rồi, nơi hắn đi phần lớn là chỗ có khá nhiều người, hắn không ngừng lưu ý bốn phía, cũng không ngừng lắng nghe toàn bộ những gì bọn họ nói.

Hắn đang tìm kiếm một chút dấu vết có khả năng để lại, nghiệm chứng xem việc giữa Tam điện hạ và nhân ngư tộc có phải đã thật sự gió êm sóng lặng rồi hay không, mà hắn cực kỳ kiên trì với việc quan sát thế này, đi từ ban ngày tới tận đêm tối.

Lúc màn đêm phủ xuống, Hứa Thanh cũng không biến trở về hình dạng nguyên bản của mình, thậm chí lần này hắn trở về cũng không dùng lệnh bài thân phận, mà dùng ngọc giản không ký danh để đi vào.

Ngọc giản không ký danh của Thất Huyết Đồng đã tạo thành một cái sợi xích sản nghiệp, người có nhu cầu với cái này cũng không ít, đã trở thành lựa chọn đầu tiên cho những tên tội phạm truy nã và những người không tiện lộ ra thân phận.

Chỉ là giá cả của nó cực kỳ đắt đỏ, nhưng chỗ tốt tương ứng cũng rất lớn, thứ hấp dẫn người ta nhất trong đó chính là sự kín đáo.

Thất Huyết Đồng thì nhắm một mắt mở một mắt với cái này, mặc dù thỉnh thoảng sẽ điều tra, nhưng đa số thời gian đều không để ý tới, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi không đụng chạm gì tới quy tắc và điểm mấu chốt của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh giết tội phạm truy nã quá nhiều, ngọc giản như vậy trên người hắn cũng có một số, cho nên vào ban đêm hắn liền tìm một khách sạn còn mở rồi đi vào ở.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh đã dò xét nhiều lần, dùng từng phương thức khác nhau để hiểu rõ, thậm chí còn hao phí một chút linh tệ để mua một chút tình báo về Thất Huyết Đồng, nhưng vẫn không tìm thấy một dấu vết nào ở.

Hình như sau sự việc nhân ngư tộc thì không hề có phần tiếp theo sau, mà chỗ Tam điện hạ cũng thật sự không truy cứu gì cả.

Đồng thời trong khoảng thời gian này, chuyện mà đệ tử Thất Huyết Đồng nghị luận nhiều nhất, là trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy.

Chuyện này là chuyện mà Hứa Thanh nghe nhiều thấy nhiều nhất trong ba ngày qua, trong tình báo mua được cũng phần lớn là thông tin về lần thi đấu này.

Dường như lực chú ý của tất cả các đệ tử bên trong Thất Huyết Đồng bây giờ đều đã đặt vào trên sự kiện này.

Điểm này cũng làm Hứa Thanh suy tư, sau đó trong ánh mắt hắn liền lộ ra vẻ thâm thúy.

Trận thi đấu 30 năm một lần của ngọn núi thứ bảy ở Thất Huyết Đồng rất là đặc thù, chiến trường thường thường được chọn là một khu vực bên ngoài, quá trình diễn ra lại cực kỳ máu tanh và tàn khốc.

Tựa như 30 năm trước, nơi được chọn chính là đảo của nhân ngư tộc.

Sau khi tiến hành một trận thi đấu trấn áp ở đó, nhân ngư tộc đã trở thành minh hữu của nhân tộc.

Còn mục tiêu lần này cũng đã được định xong, là chỗ của một dị tộc nhỏ ở trên quần đảo Tây San, dị tộc này tên là Linh Bắc tộc, phần lớn tộc nhân đều rất hung tàn khát máu, vả lại toàn tộc đều là hải tặc.

Phía sau dựa vào rất nhiều dị tộc lớn khác, cung cấp tài nguyên để đổi lấy che chở của bọn họ, đồng thời cũng hoạt động rất mạnh ở trên biển cấm.

Bọn chúng cũng có uy hiếp rất lớn với những thuyền buôn hay đi lại trên biển cấm, nhất là thuyền buôn của Thất Huyết Đồng, gần đây đã bị bọn chúng cướp đi một số.

Chuyện này dẫn tới sự tức giận của Thất Huyết Đồng, cho nên mặc dù đối phương đã đưa hàng trả lại rất nhanh, nhưng vừa hay gặp phải lần thi đấu 30 năm một lần của ngọn núi thứ bảy, vì vậy vị trí thi đấu lần này liền được an bài ở trên đảo Linh Bắc này.

Việc này đưa tới sự chú ý cực lớn của mọi người ở bên trong Thất Huyết Đồng, nhất là đệ tử ngọn núi thứ bảy, ai cũng đều xoa tay soàn soạt, toàn bộ người có đủ tư cách tham dự đều đang ra sức chuẩn bị, trong khoảng thời gian ngắn, giá tài nguyên tu hành ở bến cảng cũng trực tiếp tăng lên hai thành.

Vả lại tư cách và quy tắc tham dự cũng đã được tông môn tuyên bố.

Ngọn núi thứ bảy có tổng cộng 13 ti, từng ti sẽ tuyển ra chừng 400 người, hình thành một đội ngũ tu sĩ hơn năm ngàn người, với tư cách là người tham gia thi đấu lần này.

Đối với 13 ti mà nói, chọn ra 400 người cũng có khó khăn không nhỏ, không phải bởi vì vấn đề nhân số.

Trên thực tế thì số lượng đệ tử của từng ti đều rất nhiều, ti lớn thì trọn vẹn mấy nghìn người, ti nhỏ nhất cũng gần nghìn người.

Khó khăn gia tăng là bởi vì có quá nhiều người muốn tham dự.

Căn bản là bởi vì ban thưởng của trận thi đấu này phong phú dị thường, quy tắc là mỗi khi giết một tu sĩ Linh Bắc đều sẽ thu được một vạn điểm cống hiến, mà đây chỉ là căn bản, giết địch nhân có tu vi càng cao thì ban thưởng càng nhiều.

Lệnh bài thân phận sẽ tự động ghi chép các lần giết chóc này, đợi sau khi thi đấu kết thúc sẽ thống nhất ban thưởng, một khoản tài phú lớn như vậy đủ để cho rất nhiều đệ tử đang vùng vẫy trên vấn đề tài nguyên tu hành đỏ mắt.

Mà thứ khiến cho người khác điên cuồng và hít sâu, là ban thưởng cho người xếp đầu trong lần thi đấu lần này.

Thân phận đệ tử hạch tâm!

Chương 258: Thiếu niên câm (2)

Đối với vô số đệ tử dưới núi của ngọn núi thứ bảy mà nói, từng vị đệ tử hạch tâm ăn mặc đạo bào màu tím nhạt đều giống như là thần tử cao cao tại thượng vậy, thân phận cao quý đến cực hạn.

Theo như lời đội trưởng lúc trước đã nói, đệ tử dưới núi chết một trăm, tông môn cũng sẽ không để trong lòng, nhưng mà đệ tử hạch tâm chết một người, cũng đều là chuyện lớn.

Cho nên đệ tử của từng ti đều trở nên điên cuồng, cũng có thể hiểu được.

Nhưng Hứa Thanh không có khát vọng gì đối với thân phận đệ tử hạch tâm.

Nếu như là lúc vừa mới đến Thất Huyết Đồng, thân phận đệ tử hạch tâm còn có đủ hấp dẫn với hắn, nhưng bây giờ tu vi của hắn đã đạt đến Ngưng Khí đại viên mãn, đối với Hứa Thanh lúc này mà nói, mau chóng đột phá trở thành Trúc Cơ mới là lựa chọn đầu tiên của hắn.

Mặt khác, Hứa Thanh cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy, lựa chọn địa điểm thi đấu ở Linh Bắc tộc giống như là đang mê hoặc người bên ngoài vậy, liên tưởng tới phân tích lúc trước của mình, đáy lòng Hứa Thanh cảm thấy chiến trường chân chính có lẽ chính là nhân ngư tộc.

Mang theo ý nghĩ như vậy, trong khi đệ tử khác đang toàn lực tranh thủ tư cách và chuẩn bị để tham gia, Hứa Thanh lại cẩn thận quan sát thêm mấy ngày.

Sau khi xác định trong tông môn hoàn toàn không có chuyện tiếp theo sau về nhân ngư tộc, bên Tam điện hạ cũng là như thế, Hứa Thanh dứt khoát đổi lại về thân phận của mình, sau khi lại cảnh giác thêm vài ngày, đáy lòng cũng đã ổn định lại.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thì vào lúc này Hứa Thanh không muốn chạy trốn khỏi Thất Huyết Đồng, bởi vì hắn đã cách Trúc Cơ không xa, hắn rất muốn đạt được cái quyền lợi mỗi tháng sẽ được 5000 linh thạch sau khi trở thành Trúc Cơ.

Bây giờ nếu như tất cả đều như bình thường, Hứa Thanh cũng chỉ cần mang theo cảnh giác trong sinh hoạt như thường ngày, cũng là mấy ngày sau, hắn nhận được thông báo của đội trưởng.

Ban thưởng lần hai của lần hành động tiêu diệt Dạ Cưu lần trước đã được đưa ra rồi.

Hắn được bổ nhiệm làm đội phó của bộ Huyền đội 6 của Bộ Hung ti.

Tiền lương cũng theo cái này mà tăng lên, từ mỗi tháng được 3000 điểm cống hiến, biến thành mỗi tháng 6000 điểm.

“Hứa Thanh, chuyện này ngươi phải hết sức cảm tạ ta đấy, nếu không phải ta toàn lực tranh thủ cho ngươi, thì làm sao ngươi có thể có ngày được cất nhắc như hôm nay.” Bên trong Bộ Hung ti, đội trưởng ngồi ở một bên, vừa ăn táo vừa cười nhìn Hứa Thanh.

Ánh mắt của y quan sát từ trên xuống dưới, hiển nhiên là đã nhận ra chấn động tu vi của Hứa Thanh, nhưng nụ cười vẫn không đổi như trước, rất say mê ăn quả táo trong tay.

“Cảm ơn đội trưởng.”

Hứa Thanh nghe vậy lộ ra một nụ cười, từ lúc đi đến Thất Huyết Đồng cho đến bây giờ, hắn cũng miễn cưỡng học xong cách khống chế một chút biểu cảm, chỉ là vẫn có chút thoáng mất tự nhiên.

“Cho nên ngươi không được quên rằng, ngươi đang thiếu nợ ta 1000 linh thạch.” Đội trưởng vui vẻ nói.

Nụ cười Hứa Thanh lập tức trì trệ lại.

“Là 100 linh thạch, ta cũng đã trả cho ngươi rồi!”

“Hả? Trả rồi sao, ai nha, trí nhớ của ta cũng quá kém, ta nhớ lại rồi, ngươi đã trả ta 100 linh thạch, được rồi được rồi, ngươi còn thiếu nợ ta 900 được chưa.”

Đội trưởng vỗ vỗ trán một cái, thở dài, mắt thấy sắc mặt Hứa Thanh hình như mất tự nhiên, thậm chí tay phải cũng theo bản năng đặt ở túi da bên người, y lập tức trừng mắt nhìn.

“Hứa Thanh, lần thi đấu này ngươi có đi hay không?”

Hứa Thanh không nói chuyện.

"Hứa Thanh, ta bí mật nói cho ngươi biết, lấy hiểu biết của ta đối với tập tính của tông môn, lần thi đấu này... Đại khái khả năng không phải ở Linh Bắc tộc!"

Thần sắc đội trưởng có chút phấn khởi, ngồi xổm ở trên ghế, lấy ra hai quả quýt, sau khi ném cho Hứa Thanh một quả liền vừa bóc vừa mở miệng.

Hứa Thanh nhận quả quýt, nhìn về phía đội trưởng.

"Ta đoán chừng hẳn là một hòn đảo ngoại tộc lớn hơn rất nhiều, vả lại cái ngoại tộc này nhất định là rất béo, cho nên tông môn mới phải thả sương mù ra để mê hoặc người bên ngoài, dạo gần đây ta quan sát những người nổi danh nham hiểm ở bên trong những ti khác, phát hiện bọn họ đều đã lén lút báo danh rồi!"

Đội trưởng càng nói càng là hưng phấn, ánh mắt bắt đầu sáng lên.

"Trên thực tế gần đây những tên nham hiểm này đã tích lũy đầy đủ linh thạch để mua Trúc Cơ Đan, tùy thời có thể đột phá lên Trúc Cơ, nhưng lại áp chế tu vi mà không đột phá, hiển nhiên đều đang đợi cơ hội lần này, bọn họ đều có mũi thính như chó, khứu giác cực kỳ nhạy cảm, ngươi nghĩ bọn họ dám bỏ qua mấy tháng tiền lời sau khi đột phá Trúc Cơ để làm như thế, vậy thì tự nhiên có toan tính càng lớn hơn, cho nên trận thi đấu lần này hẳn là một cơ hội tuyệt hảo để tranh đoạt tài nguyên tu hành."

"Nên biết rằng lần thi đấu 30 năm trước kia đã khiến rất nhiều người bởi vậy mà phát tài lớn, đại tài đó nha, nghe nói mụ nương Nhị điện hạ kia chính là quật khởi như vậy đấy, theo một ít trưởng lão nói thì tài phú nàng vơ vét khiến cho một ít trưởng lão cũng phải đỏ mắt, riêng Trúc Cơ Đan hình như cũng đã đoạt được 8 viên!!"

"Mặt khác, bên trong tông môn có rất nhiều người tu vi đã đến bình cảnh, nhưng linh thạch không đủ, dạo gần đây từng người tựa hồ đều đã đỏ mắt lên hết rồi, toàn bộ đều nhìn chằm chằm vào lần thi đấu này để tích lũy linh thạch."

"Một cái cơ hội phát tài lớn như vậy, ngươi không đi sao?" Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, trên mặt lộ ra vui vẻ.

Hứa Thanh nghe vậy vẫn không nói chuyện như trước, đối với địa điểm thi đấu thì phán đoán của hắn cũng nhất trí với đội trưởng, vả lại đáy lòng của hắn cũng đã đại khái đoán được chiến trường cuối cùng ở nơi nào.

“Cho nên lần này ngươi nhất định phải đi, phát tài đó nha, làm một chuyến là đủ để Trúc Cơ rồi.”

“Còn có, trong đội có một người mới tới, ta đã gọi người tới cho ngươi nhìn một chút.” Đội trưởng nói xong, xuất ra lệnh bài truyền âm một phen, thời gian không lâu, ngoài gian phòng mà đội trưởng và Hứa Thanh đang ngồi truyền ra tiếng bước chân rất nhỏ.

Rất nhanh, cửa phòng bị mở ra, lộ ra thân ảnh của một thiếu niên đứng ở bên ngoài.

Tóc của thiếu niên này có chút tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch, mặc dù mặc đạo bào màu xám nhưng cũng có chút căng phồng, dưới đạo bào còn thình lình mặc một bộ áo bằng da chó màu đen.

Điểm làm cho người ta chú ý nhất chính là đôi mắt của người thiếu niên này, ánh mắt của y mang theo vẻ lăng lệ ác liệt và hung tàn, dường như đứng ở nơi đó không phải một con người, mà là một con sói con hung mãnh.

Sát khí trên người thiếu niên này rất nặng, dường như tùy thời có thể bộc phát thôn phệ địch nhân, theo cửa phòng mở ra, người thiếu niên này lập tức nhìn vào đội trưởng và Hứa Thanh trong phòng, nhếch miệng cười một cái, trong miệng… Không hề có đầu lưỡi.

Người thiếu niên này là một người câm.

Chỉ là, theo ánh mắt Hứa Thanh chiếu tới, nụ cười của người thiếu niên câm này đột nhiên đình trệ lại, ánh mắt chợt trợn to, nhìn bóng dáng Hứa Thanh trên ghế rồi thần sắc đại biến, tựa như nhìn thấy tồn tại để cho y phải sợ hãi đến cực hạn.

Thân thể kia chợt run rẩy, hô hấp vô cùng gấp gáp giống như phàm nhân gặp mặt Thần Linh vậy, thân thể không cách nào khống chế sự run rẩy kịch liệt.

Một màn này, khiến cho gian phòng lập tức trở thành… Một mảnh tĩnh mịch!

Chương 259: Hứa Thanh sư đệ, ngươi có ở đây không? (1)

Trong và ngoài phòng.

Thiếu niên câm còn đứng ngoài phòng đang run rẩy, đội trưởng ngồi trong phòng thì lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại không nói gì, nhưng hắn chú ý thứ khiến cho đối phương hoảng sợ chính là cái bóng ở dưới thân mình.

Giờ phút này trong cái nhìn chăm chú của Hứa Thanh, thân thể của thiếu niên câm càng ngày càng run rẩy, hai tay nắm thật chặt, mồ hôi trên người đổ ra như mưa, lập tức ướt sũng toàn thân, bất luận người nào ở trong đây cũng đều có thể nghe thấy hai chân người thiếu niên này truyền ra tiếng ken két.

Đó là tiếng xương cốt và cơ bắp đang đối kháng lại.

Hình như bản năng và tâm thần của người thiếu niên này đang kịch liệt đấu tranh với nhau.

Mà cứ như vậy tiếp xuống, mỗi một hơi thở trôi qua, cũng đều là một loại hành hạ không cách nào tưởng tượng được đối với người thiếu niên câm.

Đôi mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, ánh mắt hơi nội liễm, đứng dậy chắp tay về phía đội trưởng, sau đó quay người đi đến phía cửa ra vào.

Theo hắn tới gần, sự sợ hãi trong ánh mắt của người thiếu niên câm càng lớn hơn, nhưng hình như người thiếu niên này cũng không dám lui ra phía sau, trạng thái cũng giống như Hứa Thanh khi thấy được quỷ dị ở bên trong cấm khu rừng rậm hồi trước vậy.

Cho đến khi Hứa Thanh đi qua bên cạnh, tâm thần của người thiếu niên câm liền hoảng sợ đến vô hạn, đầu óc người này lập tức nổ vang một tiếng, khóe miệng người thiếu niên câm trực tiếp tràn ra bọt mép, thân thể kịch liệt run rẩy.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn không hề tản ra bất luận uy áp nào, cũng không cố ý lộ ra sát khí, vì vậy hắn liếc nhìn thiếu niên với thâm ý sâu sắc, sau đó ra khỏi phòng rồi rời khỏi nơi đây.

Mà theo hắn rời khỏi, cảm giác sợ hãi của thiếu niên câm cũng tiêu tán như thuỷ triều rút xuống vậy, rất nhanh thì thân thể của người này không hề run rẩy nữa, thần sắc cũng khôi phục hơn phân nửa, chỉ là nỗi khiếp sợ thì vẫn còn sót lại ở bên trong mắt chưa tan, cũng khiến cho người này không dám quay đầu nhìn bóng lưng rời đi của Hứa Thanh chút nào.

Đội trưởng nhìn qua một màn này, trong ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị, dứt khoát cắn quả táo, trực tiếp liền đi tới bên người thiếu niên câm, đi vòng quanh người này một vòng, sau đó đặt quả táo vào trong tay, kinh ngạc mở miệng.

“Ngươi quen biết hắn?”

Thiếu niên câm lắc đầu.

“Không biết? Vậy vì sao ngươi lại sợ hắn?”

Thần sắc của đội trưởng càng trở nên hiếu kỳ rồi, bởi vì người thiếu niên câm trước mắt này đã tới Bộ Hung ti được nửa tháng, trong nửa tháng này, đối phương thật giống như là Hứa Thanh lúc trước vậy, giết chết rất nhiều tội phạm truy nã.

Vả lại bản thân người này cũng giống như một con chó săn vậy, có phần hung tàn, ánh mắt nhìn ai cũng mang theo một tia địch ý và đề phòng.

Hôm nay, cũng là lần đầu tiên đội trưởng trông thấy thiếu niên câm này hoảng sợ như thế.

Đối với lời đội trưởng vừa nói, thiếu niên câm đã nghe được, nhưng lại chăm chú nhìn vào cánh cửa mà không phản ứng lại chút nào.

Thiếu niên câm càng không phản ứng để diễn tả câu trả lời, trong lòng đội trưởng lại càng muốn biết đáp án, hình như ngay cả quả táo trong tay cũng đã quên ăn, sau khi nhìn thiếu niên câm vài lần, ánh sáng trong mắt y bỗng nhiên lóe lên, ngay lập tức bộc phát ra một cỗ sát khí kinh người từ trong cơ thể.

Không hề khuếch tán ra ngoài, mà chỉ tập trung vào trên người thiếu niên câm.

Luồng sát khí này mạnh tới mức nhìn rợn cả người, trực tiếp khiến cho toàn thân người thiếu niên câm căng thẳng đến cực hạn, sắc mặt trắng bệch hơn và thân thể run rẩy, nhưng mà… Trong mắt của người này vẫn không có vẻ sợ hãi như vừa rồi, chỉ có ý chí bất khuất càng ngày càng mãnh liệt.

Rất nhanh, đội trưởng thu hồi sát cơ, thở dài.

“Ngươi hãy nói cho ta biết vì sao ngươi sợ hắn như vậy, ta sẽ đi tìm Ti trưởng đề bạt ngươi, như thế nào?”

Thiếu niên câm vẫn không phản ứng để diễn tả như cũ.

“Ta quên mất ngươi không biết nói chuyện, vậy ngươi viết đi, viết ra cho ta biết.”

Thiếu niên câm vẫn trầm mặc, trong mắt mang theo kiên định rồi lắc đầu, hình như cho dù chết y cũng không dám nói ra.

Đội trưởng bất đắc dĩ, chỉ có thể phất tay để cho thiếu niên câm rời đi, còn mình thì ngồi xổm trên ghế ăn táo, không ngừng suy tư.

Cùng lúc đó thì Hứa Thanh đã đi ra khỏi Bộ Hung ti, quay lại nhìn thoáng qua phía bộ phận chữ Huyền, lại cúi đầu lướt qua cái bóng của mình.

Lúc trước hắn cảm thụ, thứ mà người thiếu niên câm kia sợ hãi chính là cái bóng của mình.

“Kẻ này có thể cảm nhận được cái bóng của ta?” Hứa Thanh thì thào, ánh mắt lạnh như băng.

Sau đó hắn thu hồi ánh mắt, nghĩ đến việc đội trưởng nói mình còn thiếu nợ y linh thạch, vì vậy lấy thẻ tre ra, lại xóa đi hai chữ nghi vấn ở đằng sau tên của đội trưởng.

Giờ phút này có thể thấy tên của lão tổ Kim Cương Tông trên thẻ trúc cũng đã bị xóa mất, tên của thiếu niên nhân ngư cũng bị xóa không còn, lão đầu chủ khách sạn còn giữ lại.

Nhìn những chữ nghi vấn được khắc xuống rồi lại xóa đi trên thẻ trúc, Hứa Thanh trầm mặc sau đó khắc thêm tên của Tam điện hạ vào, đằng sau cũng có hai chữ nghi vấn.

Một lát sau hắn thu hồi thẻ tre, đi đến tiệm thuốc trong thành khu.

Không phải là nhà thuốc trước kia hắn thường đi, mà là một cửa hàng thuốc càng lớn hơn, hắn nhìn thấy giới thiệu bên trong có Trúc Cơ Đan.

Giá cả vô cùng khoa trương, coi như là Hứa Thanh giàu có như bây giờ cũng vẫn phải hít vào một hơi.

“Mười vạn linh thạch…” Hứa Thanh lặng lẽ đi về nơi cập bến.

Mặc dù tu vi và chiến lực của hắn đều đã đạt đến trình độ kinh người, nhưng sự chú ý và cẩn thận của Hứa Thanh vẫn chưa từng giảm bớt chút nào, trước khi lấy ra Pháp Chu, hắn vẫn trước sau như một kiểm tra lại hoàn cảnh bốn phía một chút.

Sau khi xác định không có vấn đề hắn mới thả Pháp Chu xuống và nhanh chóng bước vào, theo lớp phòng hộ mở ra, Hứa Thanh đi vào phòng thảo dược trong khoang thuyền, trước tiên liền khoanh chân ngồi xuống, trên ngực lộ ra ánh sáng tím lóng lánh.

Lực lượng trấn áp của khối thủy tinh màu tím được hắn dẫn xuất ra, ầm ầm trấn áp về phía cái bóng nhìn như bình thường bên dưới.

Liên tiếp trấn áp ba lượt thì Hứa Thanh mới ngừng lại, đây cũng là hành vi bình thường của hắn.

Hứa Thanh không biết cái bóng này là dạng gì, nhưng cũng không trọng yếu, hắn chỉ cần thường xuyên đề phòng và trấn áp là được.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh bắt đầu luyện độc.

“Lần thi đấu của ngọn núi thứ bảy…” Vừa luyện độc, Hứa Thanh vừa suy tư về cuộc thi đấu lần này.

Giờ phút này tu vi của hắn đã đến Ngưng Khí đại viên mãn, mặc dù cảm giác Hóa Hải Kinh còn có thể tiếp tục mở rộng, nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, mình phải nhanh một chút đi chuẩn bị những vật cần thiết để Trúc Cơ.

Đối với Trúc Cơ thì hắn cũng không hiểu nhiều cho lắm, chỉ biết là cần phải có Trúc Cơ Đan để gia tăng xác xuất đột phá thành công, vả lại một khỏa cũng không chắc đã đảm bảo được sẽ đột phát.

Về phần nguyên lý Trúc Cơ, trong tông môn có lưu trữ một số tri thức ở phương diện này, nhưng cần phải tiêu phí cực kỳ nhiều điểm cống hiến mới có thể đọc được tin tức.

Nếu không muốn tiêu hao, cũng có thể mua lại từ trong tay người khác.

Sau khi Hứa Thanh suy tư liền chuẩn bị tìm thời điểm để đánh thức lão tổ Kim Cương Tông, để tìm hiểu rõ một chút về quá trình Trúc Cơ.

“Trúc Cơ Đan quá mắc nên ta không mua nổi, như vậy cũng chỉ có thể tham gia thi đấu để tranh đoạt.” Ánh sáng trong mắt Hứa Thanh thu liễm lại, sau khi đã có quyết định trong lòng, theo sắc trời bên ngoài đã gần tới hoàng hôn, hắn đã làm xong một giai đoạn luyện độc, bắt đầu khoanh chân tu hành.

Chương 260: Hứa Thanh sư đệ, ngươi có ở đây không? (2)

Cùng lúc đó, ánh hoàng hôn bên ngoài chiếu rọi vào trên bến cảng, tựa như khiến cho toàn bộ cửa hàng bên bến cảng như được phủ thêm một tầng sơn màu da cam mỏng, thoạt nhìn hết thảy kiến trúc tựa hồ đều bị ánh hoàng hôn phủ lên, ngay cả những tầng mây trên bầu trời cũng đều biến thành một mảnh đỏ rực.

Ở bên trong nắng chiều, có một nữ tử xinh đẹp mặc đạo bào màu tím nhạt, lưng đeo một thanh cổ kiếm bằng đồng, trên đầu là bím tóc cột dạng đuôi ngựa, đang đi về phía cảng 79.

Dáng người của nàng cao và thướt tha, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, nhất là bím tóc đuôi ngựa cùng với cổ kiếm phía sau khiến cho trên người nàng nhiều hơn một chút tư thế hiên ngang và oai hùng, phối hợp thân phận đệ tử hạch tâm, khiến cho nàng thoạt nhìn có một loại mị lực đặc biệt.

Trên đường đi qua, toàn bộ đệ tử nhìn thấy một màn này đều không thể không cúi đầu bái kiến, cũng có không ít đệ tử hiện ra cảm giác khác thường trong lòng.

Mà tâm tình của nàng hình như cũng rất sung sướng, gật đầu với tất cả những đệ tử bái kiến mình trên đường, cho đến khi đi vào bến cảng 79, cước bộ của nàng mới dừng lại một chút, khuôn mặt hơi ửng đỏ, đồng thời tim cũng giống như có chút đập nhanh hơn.

Nàng đứng ở nơi đó hít thật sâu vài hơi, lúc này mới một lần nữa cất bước đi, thẳng đến… Nơi cập bến của Hứa Thanh.

Rất nhanh đã đến trước nơi cập bến, nàng nhìn thấy chiếc Pháp Chu có chút quen thuộc kia, biểu cảm hiện ra sự vui vẻ dạt dào và nhớ nhung, cao giọng mở miệng.

“Hứa Thanh sư đệ, ngươi có ở đây không?”

Ngày bình thường mặc dù cảng 79 cũng không phải rất náo nhiệt, nhưng người tới lui cũng không ít, cho nên một thân đạo bào màu tím nhạt xuất hiện ở chỗ này rất dễ làm cho người khác chú ý, vì vậy gần như một cái chớp mắt khi nữ tử này đi vào cảng

79, liền đã đưa tới không ít người chú ý.

Mà giờ khắc này, khi thấy nàng rõ ràng mở miệng gọi về phía Pháp Chu của Hứa Thanh, ánh mắt của từng vị đệ tử nơi đây đều trợn to.

Bên trong hào quang của ánh hoàng hôn, tóc của cô gái này phấp phới theo gió đứng bên cạnh bến cảng, đạo bào rộng thùng thình bị gió thổi nhẹ về phía sau, khiến cho những đường cong uyển chuyển động lòng trên người nàng lập tức lộ ra.

Mà ánh nắng hoàng hôn rơi vào trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng, không biết là do bản thân nàng xấu hổ, hay là bị ánh nắng chiều nhuộm màu, thoạt nhìn mặt nàng vô cùng hồng nhuận, ngay cả hai con ngươi vào thời khắc này hình như cũng ẩn chứa chút linh động và thần thái.

“Là đệ tử hạch tâm, Đinh Tuyết sư tỷ!”

“Tại sao nàng lại tới chỗ của chúng ta vậy… Tìm Hứa Thanh sư huynh? Ài, nếu tới tìm ta thì tốt rồi.”

Trong khi mọi người ở bốn phía hoặc nhiều hoặc ít có chút chua xót trong lòng, Hứa Thanh khoanh chân ngồi bên trong Pháp Chu cũng đã nghe ra thanh âm của nữ tử đến bên ngoài, hắn khẽ cau mày rồi đứng dậy đi ra, nhìn nữ tử đứng ngay gần bên cạnh bờ.

“Đinh sư tỷ.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, đáy lòng có chút không thích khi bị người khác quấy rầy lúc mình đang tu hành.

“Hứa Thanh sư đệ, đoạn thời gian trước ta đã trở về, cũng đã tới nơi đây để tìm ngươi, nhưng khi đó ngươi không có ở đây. Ta biết rõ ta quấy rầy có chút đường đột, nhưng trong khoảng thời gian này ta có rất nhiều chỗ khó hiểu về dược thảo, muốn nhờ sư đệ giải thích nghi hoặc.”

Đinh Tuyết nhìn qua Hứa Thanh, lập tức vội vàng mở miệng, trong lúc nói chuyện thì tay phải nàng lập tức giơ lên, một tờ linh phiếu xuất hiện trên tay.

“Làm phiền Hứa sư đệ.”

Hứa Thanh vốn muốn cự tuyệt, nhưng sau khi nhìn đến linh phiếu liền suy tư một chút, mặc dù bây giờ hắn khá là sung túc, nhưng những vật cần thiết để Trúc Cơ gồm rất nhiều thứ, giá cả cũng đều kinh người, huống hồ một trăm linh thạch cũng không tính là ít.

Vì vậy hắn nhẹ gật đầu sau đó lui ra phía sau vài bước, mở ra vòng phòng hộ.

Nếu ở ngoài Pháp Chu thì Hứa Thanh còn lo lắng, nhưng nếu ở trong Pháp Chu của hắn, có Thần Tính gia trì, có chất độc tràn ngập, đối với hắn mà nói thì trong này là nơi an toàn nhất.

Mắt thấy Hứa Thanh mở ra lớp phòng hộ của Pháp Chu, Đinh Tuyết rất là vui vẻ, dáng người uyển chuyển, duyên dáng cất bước nhảy lên trên Pháp Chu rồi đi tới đứng trước mặt Hứa Thanh.

“Hứa sư đệ, đoạn thời gian trước ngươi đi đâu vậy, ta nghe nói ngươi đã trở lại từ sớm rồi mà?” Đinh Tuyết nhìn qua Hứa Thanh, cười mở miệng.

“Đinh sư tỷ, ngươi có nghi vấn gì về dược thảo, mời hỏi.” Hứa Thanh không trả lời vấn đề này, hắn không ghét Đinh Tuyết vì dù sao đối phương ở trên biển rất là chăm chỉ hiếu học, nhưng hắn vẫn theo bản năng bảo trì khoảng cách nhất định cùng với Đinh Tuyết, trầm giọng mở miệng.

Mắt thấy Hứa Thanh vẫn có chút đề phòng với mình, Đinh sư tỷ cũng không thèm để ý, liền tranh thủ hỏi vấn đề trên phương diện dược thảo mà chính mình đã tự chuẩn bị tốt từ trước.

Sau khi Hứa Thanh nghe xong, suy tư rất là nghiêm túc rồi trả lời.

Một trăm linh thạch, hắn cảm thấy đáng giá để mình giảng giải càng thêm kỹ càng hơn một chút.

Giờ phút này bỗng có gió biển thổi qua nơi đây, giống như son và phấn, ánh nắng chiều cùng với làn gió tràn ngập ở bên trên Pháp Chu, khiến cho một nam một nữ trong đó tựa như đắm chìm vào trong ánh hào quang, có một loại hàm súc rất thú vị.

Một màn này khiến cho đáy lòng của những đệ tử khác ở bốn phía, còn có những đệ tử tuần tra ở bên cạnh bờ, nhìn thấy mà càng thêm chua xót.

Cùng lúc đó trên đường phố của chủ thành, một thanh niên mặc đạo bào màu tím nhạt cũng không để ý đến hình tượng đệ tử hạch tâm của bản thân, với sắc mặt trầm xuống và lo lắng đang nhanh chóng chạy như điên về phía cảng 79.

“Sư tỷ, tại sao ngươi có thể hồ đồ như thế được, không phải mấy ngày hôm trước chúng ta còn rất tốt sao, ngươi ngươi ngươi… Tại sao ngươi lại đi tìm hắn?”

Người này, chính là Triệu Trung Hằng.

Giờ phút này đáy lòng của gã lo lắng đến tột cùng, nhất là khi nghĩ đến ánh mắt của sư tỷ nhìn Hứa Thanh trong lúc còn ở trên biển, còn có hành động không cần tiền của Hứa Thanh vào thời khắc chia tay, những điều này khiến cho nội tâm của gã bỗng cảm thấy có chút hồi hộp.

Tiết tấu này rõ ràng cho thấy đối phương đã muốn xuống tay thu hoạch hoa cỏ, khiến cho gã hoảng loạn vô cùng.

“Không được, ta phải nhanh chóng đi qua đó!!”

—

Vị đạo hữu nào đang theo dõi truyện, mà vẫn chưa đăng ký tạo tài khoản tại VIP-Reader này thì mong hãy tạo tài khoản để có tên user nhé. Không tốn quá nhiều thời gian đâu, tầm 30s là xong, nhanh gọn lẹ lắm!

Đăng ký tài khoản và đăng nhập, thì khi đọc xong chương truyện sẽ hiện thông tin cảm ơn user đó vì đã đọc, dịch giả thấy list đã đọc nhiều tài khoản là vui lắm! Với lại đăng nhập thì có thể lưu truyện, để lại bình luận để cùng thảo luận, stick chọn thông báo khi có chương mới …và những tính năng khác.

Cảm ơn các đạo hữu đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện.

Chương 261: Cúc thạch (1)

Thời gian chậm rãi trôi qua, nếu so sánh thì rặng mây đỏ hôm nay càng ngày càng trở nên tươi đẹp hơn so với ngày xưa, thậm chí khi ngắm nhìn hồi lâu còn sinh ra một loại cảm giác quỷ dị không nói ra được, giống như có người đang lấy máu tươi để vẽ, để bôi lên trên bầu trời vậy.

Mơ hồ trong đó hình như còn có từng sợi kim tuyến lượn lờ, một màn này, thậm chí hấp dẫn sự chú ý của bảy ngọn núi ở Thất Huyết Đồng, không ít tu sĩ ở trên núi cũng đều đi ra khỏi động phủ, nhìn chân trời xa xa, trong mắt đều lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Cũng có không ít đệ tử trong bến cảng đang lưu ý đến tất cả những thứ này.

Mà Hứa Thanh đang ở bên trong Pháp Chu trên cảng 79 cũng đồng dạng chú ý thấy rặng mây đỏ dị thường ở phía chân trời, sau nhiều lần xem xét, hắn bắt đầu tăng tốc giảng giải vấn đề cho Đinh sư tỷ, thu linh phiếu một trăm linh thạch vào trong túi áo, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

“Hình như ta đã từng thấy miêu tả một màn này ở chỗ nào đó.” Trong đầu Hứa Thanh bắt đầu nhớ lại những gì mình đã đọc trong hải chí, tìm kiếm lại phần miêu tả quen thuộc kia.

Mà rặng mây đỏ cũng không giữ liên tục quá lâu, một lúc sau liền chậm rãi tiêu tán, dường như nó muốn dùng vẻ đẹp của mình để níu giữ lại buổi chiều, nhưng chân trời vẫn hạ xuống như cũ, Đinh sư tỷ chú ý tới sắc trời đã muộn, cũng chỉ có thể cáo từ.

Nhưng trước khi đi, Đinh sư tỷ đánh giá cẩn thận lại Hứa Thanh vài lần, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, lúc trước nàng không quá lưu ý tu vi Hứa Thanh, nhưng sau khi quan sát, thần sắc của nàng liền xuất hiện một chút biến hóa, lập tức mở miệng.

“Hứa sư đệ, tu vi của ngươi… Ngươi đã đạt đến Ngưng Khí đại viên mãn rồi hả?” Trên mặt Đinh sư tỷ lộ ra vẻ không thể nào tin tưởng.

Tuy Hứa Thanh cũng đã có ẩn giấu, nhưng hiển nhiên do công pháp Đinh Tuyết tu luyện có chút khác biệt, hình như có thể phát hiện linh năng của người khác một cách rõ ràng, cho nên giờ phút này sau khi cảm nhận được chấn động tu vi của Hứa Thanh, tinh thần của nàng liền giống như nhấc lên sóng lớn vậy.

Nàng biết Hứa Thanh rất mạnh, nhưng cảm giác hôm nay đã vượt ra khỏi dự đoán của nàng, vì vậy ánh sáng trong ánh mắt cũng thoáng lóe lên một cái.

“Hứa sư đệ, nếu như ngươi đã sắp tới Trúc Cơ, như vậy ngươi có hiểu rõ về Trúc Cơ hay không?”

Hứa Thanh liếc mắt quét qua Đinh sư tỷ, có chút cảnh giác đối với việc tu vi của mình bị nhìn ra, hơi lắc đầu sau đó theo bản năng vận hành một chút lớp phòng hộ của Pháp Chu, khiến cho Pháp Chu trong lúc im hơi lặng bỗng tiếng nhiều thêm hơn một vòng linh vận.

“Ta rất rõ đó.” Trên mặt Đinh sư tỷ nở nụ cười, trong thần sắc mang theo vẻ vui sướng.

“Dì nhỏ của ta đã phổ cập cho ta không biết bao nhiêu lần về những chuyện này.” Nói xong, Đinh Tuyết tìm tòi trong túi trữ vật, sau đó xuất ra ba khối ngọc giản đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ giật mình, hắn biết rõ những thứ có liên quan đến Trúc Cơ ở trong tông môn đều có giá trị cực kỳ quý, bây giờ nhìn ba khối ngọc giản trước mắt, mặc dù hắn cực kỳ động tâm, nhưng hắn hiểu được, tất cả những việc trên đời này đều không có chuyện vô duyên vô cớ nhận được đồ tốt, về bản chất thì tất cả đều là một cuộc trao đổi, không có bữa cơm nào là miễn phí.

“Bao nhiêu linh thạch?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Đinh Tuyết nghe vậy nở nụ cười.

“Hứa sư đệ à, ngươi như thế này thì quá khách khí rồi, lần trước lúc ở trên biển nếu như không có ngươi, thì ta cũng rất khó mà có thể thuận lợi đến được quần đảo Tây San như vậy, lấy những gì chúng ta đã trải qua cùng nhau trên biển, chút này tính toán là cái gì đâu chứ.”

“Huống hồ ngươi còn dạy bảo ta rất nhiều tri thức về dược thảo, mặt khác lấy tu vi bây giờ của ngươi, đổi thành những đệ tử hạch tâm khác cũng sẽ nguyện ý kết giao với ngươi, ta chẳng qua là chiếm được tiện nghi trước mà thôi, nhưng nếu như ngươi lại cảm thấy bất an, như vậy đi, về sau nếu có một ngày ta gặp phải nguy hiểm thì ngươi hãy tới giúp ta một lần, có được không?” Nói xong, Đinh sư tỷ để ngọc giản trong tay ở một bên.

Không tiếp tục quấy rầy, nàng mỉm cười về phía Hứa Thanh.

“Thật ra như vậy vẫn là ta đã chiếm được tiện nghi đấy, Hứa sư đệ, ta cáo từ trước nhé.”

Nói xong, thân thể Đinh sư tỷ nhoáng một cái, sau khi Hứa Thanh mở lớp phòng hộ ra, rời khỏi Pháp Chu.

Lúc đạp chân lên trên bờ, tâm tình của nàng rất là sung sướng, giờ phút này nàng rất nóng lòng muốn chia sẻ chuyện của mình, vì vậy vừa đi vừa lấy ra ngọc giản truyền âm, trò chuyện vui vẻ cùng mấy người khuê trung mật hữu ở trong tông môn.

Khác với nam giới, phần lớn nữ nhân đều có tâm tư chia sẻ rất là mãnh liệt, nhất là khi gặp phải người khác phái khiến cho hai mắt của họ tỏa sáng, thì sẽ càng là như thế.

Điểm này, đối với những người đau khổ vùng vẫy trong nhân gian mà nói thì rất khó có được, nhưng đối với đệ tử hạch tâm được bảo hộ vô cùng tốt từ nhỏ đến lớn mà nói, cái thái độ này đều rất là bình thường.

Giống như mùa đông ở bến cảng và mùa đông của Hồng Nguyên không giống nhau vậy, đối với mọi người mà nói, thế giới của mỗi người cũng đều khác biệt.

Trên thực tế sau khi nàng trở về, đã sớm nói việc mình ra ngoài gặp phải Hứa Thanh cho mấy khuê mật của mình, còn lần này nàng đến, cũng là được mấy người khuê mật giật dây, mới có dũng khí đi tới đây.

“Các ngươi hãy chờ xem, bổn cô nương nhất định có thể bắt được tiểu Hứa.”

Chương 262: Cúc thạch (2)

Lúc Đinh sư tỷ đắc ý truyền âm, xa xa, thân ảnh Triệu Trung Hằng rốt cuộc cũng đã xuất hiện ở bên trong bến cảng 79, đang chạy như bay đến phía của nàng.

“Đinh sư tỷ… Họ Hứa kia không làm gì ngươi chứ, ta tới giúp ngươi đây!”

Người còn chưa tới, thanh âm đã truyền vào trong tai Đinh Tuyết.

“Là sao?!”

Đinh Tuyết nhăn đôi mi thanh tú lại, ngẩng đầu quét mắt qua Triệu Trung Hằng, trên mặt có chút không kiên nhẫn, lập tức đi đến phía xa xa.

Triệu Trung Hằng vội vàng đuổi theo, mặc dù Đinh Tuyết không để ý tới nhưng gã vẫn chạy theo ở phía sau, đáy lòng vô cùng kiên định.

“Đinh Tuyết, sớm muộn gì có một ngày ngươi sẽ biết, trong sinh mệnh của ngươi có rất nhiều người, nhưng tất cả đều giống như khách qua đường bay qua mà thôi.”

“Chỉ có Triệu Trung Hằng ta sẽ luôn giống như biển lớn, sẽ không rời nửa bước mà bồi bạn với ngươi, một khi ngươi đã quen làm bạn với ta, liền sẽ minh bạch sự trọng yếu của ta, khách qua đường gì gì đó, cho dù nhiều hơn nữa thì như thế nào, ta không giống với những người khách qua đường kia!”

Thần sắc của Triệu Trung Hằng trở nên kiên nghị hơn, nghiêng đầu nhìn một chút về chỗ Pháp Chu của Hứa Thanh, đáy lòng dâng lên sự ghen ghét mãnh liệt, nhưng vừa nghĩ tới tu vi cường hãn của đối phương cùng với tên đội trưởng đội 6 đáng sợ, gã cũng không dám hoàn toàn bộc lộ vẻ mặt này ra ngoài, chỉ có thể nghiến răng ở trong lòng.

“Không phải là có một khuôn mặt đẹp trai thôi sao, so sánh với sự kiên trì làm bạn của ta thì tính là cái gì, thời gian có thể chứng minh hết thảy!”

Trong khi đáy lòng Triệu Trung Hằng đang dâng lên đủ loại cảm xúc, theo rặng mây đỏ trên bầu trời tiêu tán, buổi chiều cũng đã hạ xuống, trong một cái chớp mắt, mặt biển mất đi tia sáng biến thành một màu đen nhánh, rồi… đột nhiên xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Vô số ánh sáng hoa mỹ bỗng nhiên lập lòe trên mặt biển ngoài bến cảng, dường như chiếu rọi cả bầu trời đêm, vô cùng rực rỡ tươi đẹp, dẫn tới sự chú ý của toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng ở bến cảng.

Tiếng xôn xao lần lượt truyền ra, từng đạo thân ảnh bên trong từng chiếc Pháp Chu trên bến cảng đi ra, thậm chí cũng có rất nhiều đệ tử trên bờ phát hiện một màn này, nhanh chóng quay đầu nhìn sang.

Ngoài bến cảng Thất Huyết Đồng, theo ánh sáng rực rỡ hoa mỹ xuất hiện, giờ phút này ánh sáng rất nhanh hóa thành từng sợi tơ, từng bó từng bó một nhanh chóng chảy xuôi trong mặt biển, từng đạo không ngừng phóng ra, dần dần hóa thành từng đàn từng mảnh, rập rạp vô số.

Phóng mắt nhìn tới, hình như toàn bộ mặt biển ngoài vịnh đều bị những chùm ánh sáng này tràn ngập, tựa như biến thành từng đạo sao băng đảo qua tinh không.

Cũng trong lúc những tia sáng này lập lòe, một mảnh vô số chùm sáng này bỗng thổi qua cửa lớn của bến cảng, tràn ngập vào bên trong tất cả bến cảng.

Một màn này càng lúc càng khiến cho tu sĩ Thất Huyết Đồng giật mình, trong mắt Hứa Thanh cũng lộ ra ánh sáng kỳ lạ, đứng trên Pháp Chu nhìn sang.

Hắn chú ý tới thứ đang toả ra những chùm ánh sáng kia, bọn chúng có hình dáng của một sinh vật to bằng lòng bàn tay.

Bản thân chúng nó giống như có thể dựa vào các dây thần kinh mà phát nguồn sáng từ trên thân thể ra ngoài, lập lòe phát sáng qua lại, cho nên đã tạo thành một màn cảnh tượng xinh đẹp tuyệt luân này.

“Cúc Thạch…”

*Cúc Thạch: Con cúc.

Hứa Thanh nhớ tới miêu tả trên hải chí, đôi mắt sáng rực lên một chút.

Trên hải chí cũng không có nhiều miêu tả về Cúc Thạch cho lắm, bên trên chỉ nói nếu như trong rặng mây đỏ có ánh kim, vậy thì sau khi hào quang tiêu tán, thỉnh thoảng trên hải lý sẽ xuất hiện loại hiện tượng này, cụ thể thì không có nhiều, chỉ nói là nó cũng vô hại.

Nhưng Hứa Thanh lại biết được từ trong điển tịch dược thảo dầy cộm mà Bách đại sư lưu lại, Cúc Thạch đồng thời cũng là một loại dược liệu cực quý trong biển, nhất là trong việc điều hòa và giảm dược hiệu cuồng bạo xuống, có hiệu quả cực tốt.

Cùng lúc đó, Đinh sư tỷ và Triệu Trung Hằng bên trong cảng 79 còn chưa có rời đi cũng đều chú ý tới một màn này, Đinh sư tỷ nhìn qua mặt biển hoa mỹ bên ngoài, có chút thất thần.

Triệu Trung Hằng ở một bên vội vàng mở miệng.

“Sư tỷ, ta biết rõ đây là cái gì, đây là Cúc Thạch, còn có tên khác là Tinh Tử Loa, thỉnh thoảng sẽ lơ lửng ở trên biển sau khi rặng mây đỏ xuất hiện, toàn thân cao thấp không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ biết phát sáng, ngoại trừ nhìn rất rực rỡ hoa mỹ thì còn lại cái gì cũng vô dụng.”

Triệu Trung Hằng quét mắt nhìn Hứa Thanh ở xa, lớn tiếng mở miệng.

Hứa Thanh thần sắc như thường, không có rảnh để ý tới lời Triệu Trung Hằng ám thị, thậm chí hắn còn không thèm cẩn thận nghe, giờ phút này hắn đứng trên mũi tàu, nhưng toàn bộ lực chú ý đều đã đặt ở trên mặt biển.

Trong lúc nước biển lên xuống, những con Cúc Thạch tràn ra những chùm ánh sáng rực rỡ, quấn quanh lẫn nhau rồi lại tách ra, có con phát ra ánh sáng của riêng mình, có những con lại tạo thành ánh sáng lập lòe đồng bộ, có chỗ lại xuất hiện sự hỗn loạn.

Chỗ đồng bộ thường thường sẽ quấn quanh cùng một chỗ không hề tách ra, chỗ hỗn loạn thường thường thoáng đụng chạm cái liền tự mình rời đi, dường như đều đang tìm kiếm riêng phần của mình.

Mà thứ Hứa Thanh chú ý, chính là cái sau.

Trong đầu của hắn hiện ra tri thức mà Bách đại sư đã từng truyền thụ cho mình, nhìn qua những con Cúc Thạch hỗn loạn đang không ngừng chạy tách nhau ra kia, lặng lẽ chờ đợi thời cơ.

Không phải tất cả Cúc Thạch đều có thể trở thành dược liệu, thứ hắn cần chính là con Cúc Thạch đực liên tục thật lâu không tìm được đồng bọn có tia sáng đồng bộ với mình, chỉ có loại này mới có thể bởi vì trong cơ thể nó có một chút nhiễu sóng, do đó mới có thể hóa thành dược liệu có trợ giúp đối với tu hành!

Mà Hứa Thanh trầm mặc, khiến cho Triệu Trung Hằng càng đắc ý hơn, cũng hất cằm lên thật cao, thần sắc ngạo nghễ.

“Trong tông môn có ghi chép về thứ này, không có tác dụng gì lớn, vả lại không được bao lâu cũng sẽ tự tiêu tán.”

Đinh sư tỷ nhìn những con Cúc Thạch kia, nghe lời nói của Triệu Trung Hằng, trong thần sắc lộ ra một chút chán ghét, nhàn nhạt mở miệng.

“Có thể sáng lên cũng đã tốt rồi, có thể tạo thành ánh sáng rực rỡ tươi đẹp không những có thể chiếu sáng chính bản thân mình, còn có thể chiếu sáng cho người ta xem, tổng thể vẫn tốt hơn những thứ đen nhánh không có chút điểm mạnh kia nhiều.”

Lông mi Triệu Trung Hằng nhấc lên, vừa muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, chỗ mũi tàu trên Pháp Chu, Hứa Thanh một mực không có để ý tới lời nói của hai người này, giờ phút này ánh mắt hắn chợt ngưng tụ lại, tay phải lập tức giơ lên rồi tung một trảo một về phía mặt biển.

Chương 263: Cúc thạch (3)

Hơi nước bốn phía lập tức hóa thành từng giọt nước, từng giọt nước hình thành trong nháy mắt sau đó hội tụ cùng một chỗ, trong chớp mắt liền hóa thành một cái đại thủ tạo bởi nước biển, mang theo khí thế kinh người, bay về phía vô số con Cúc Thạch trên mặt biển, bắt lấy.

Lập tức vồ lấy một con, sau đó liền cuốn trở về trước mặt Hứa Thanh, theo bàn tay bằng nước tiêu tán, con Cúc Thạch bị bắt cũng rơi vào trong tay Hứa Thanh.

Con Cúc Thạch này lớn cỡ bàn tay, phía trên là vỏ ốc với tràn ngập hình vẽ, từng vòng giống như là cây hoa cúc, từ trên vỏ lan tràn ra khắp thân thể, giờ phút này tia sáng trên người nó đang dần dần ảm đạm.

Mà trong nháy mắt khi nó sắp hoàn toàn ảm đạm, tay phải Hứa Thanh đột nhiên tràn ra khí tức băng hàn, khí tức băng hàn bộc phát trực tiếp bao phủ con Cúc Thạch lại, khiến cho nó lập tức hóa thành một khối băng.

Trong đó bảo lưu nguyên vẹn trạng thái của nó trước khi ảm đạm.

Nhìn vào khối băng trong tay, trên mặt Hứa Thanh lộ ra nụ cười vui vẻ, sau khi cẩn thận thu hồi liền tiếp tục quan sát biển khơi.

Cùng lúc đó, bên trong cảng 79 cũng có bảy tám người cũng xuất thủ tung ra đại thủ màu xanh như vậy, hiển nhiên bảy tám người này cũng biết được giá trị dược lý của con Cúc Thạch, cho nên nhanh chóng ra tay bắt lấy con phù hợp với yêu cầu của mình.

Không chỉ bọn họ như thế, bên trong những cái cảng khác cũng có một chút đệ tử ra tay, thậm chí trên núi cũng có một chút thân ảnh bay ra, lao thẳng đến nơi đây bắt đầu bắt con Cúc Thạch.

Đa số là tu sĩ bên trong ngọn núi thứ hai.

Một màn này tựa như một bàn tay vô hình vả thẳng vào trên mặt Triệu Trung Hằng vừa nãy còn nói con vật này vô dụng, gã sửng sốt một chút, đáy lòng cũng rất khó hiểu về việc này.

Đinh sư tỷ cũng nhìn thấy tất cả, đáy lòng trở nên hiếu kỳ, vội vàng đi tới gần chỗ Hứa Thanh, cho đến khi đến chỗ Pháp Chu Hứa Thanh cập bến, nàng vội vàng mở miệng hỏi.

“Hứa sư đệ, tại sao lại có người bắt những con Cúc Thạch này vậy?” Nói xong, nàng biết tính cách Hứa Thanh, cho nên trực tiếp lấy ra một tờ linh phiếu đưa qua.

“Một khắc ngay khi con Cúc Thạch đực tử vong, nó sẽ chuyển hóa thành một loại dược liệu rất hiếm gặp, có trợ giúp không nhỏ đối với tu hành.”

Hứa Thanh cũng không cần tờ linh phiếu kia, nhưng vẫn giải thích cho Đinh Tuyết.

Nhất là nhớ tới ngọc giản Trúc Cơ không cần trả phí mà đối phương vừa đưa cho, vì vậy hắn lại mở miệng nói kỹ hơn.

“Con Cúc Thạch, còn có tên là Tinh Tử hay Xà Thạch, là một dị loại nhuyễn thể, thuộc loại sinh vật không có xương sống, bởi vì hoa văn trên vỏ ốc rất đặc biệt và rậm rạp, là thuốc dẫn có linh tính lâu năm, thích cư trú ở trong khe hở của những hòn non bộ dưới đáy biển, mỗi khi đến mùa sinh sôi nẩy nở sẽ ra biển mời gọi hấp dẫn lẫn nhau, mỗi lần ra ngoài sẽ nhất định dẫn động theo rặng mây đỏ xuất hiện, địa điểm phân bố là ở bên trong biển cấm Nam Hoàng Châu, thời gian xuất hiện bất định, tung tích khó tìm, cho nên ít thấy phía trên đất liền, ngoài công dụng có thể thay đổi sinh linh dị hóa, dùng phương pháp Ngũ Lâm Bạch Trọc có thể khiến linh năng biến hóa thành hiện tượng hải triều.”

“Tính chất ngọt, lạnh, có ít độc, có thể an thần, phối hợp phương pháp phân hoá lưỡng cực âm dương, phối hợp với Xác Thủy có thể luyện chế thành Thăng Linh Đan.”

“Nhưng trong dược lý phiên bản mới, có nhiều cách dùng thân thể của Cúc Thạch hơn, lấy đặc thù của nó thì tự thân nó đã trở thành một cái lò luyện thiên nhiên, có thể dưỡng ra Lương Đan, đồng thời cũng là một phương pháp trung hòa rất tuyệt, có thể trung hoà những dược hiệu cuồng bạo.”

Hứa Thanh nói xong, tiếp tục ngóng nhìn ngoài biển khơi, tìm kiếm con Cúc Thạch có thể bắt.

Đinh sư tỷ ở một bên có chút nghe không hiểu, nhưng mơ hồ cảm thấy những lời Hứa Thanh nói rất là lợi hại, vì vậy khi nhìn Hứa Thanh, đôi mắt đẹp càng lộ ra thần thái mãnh liệt, nhanh chóng hỏi tiếp.

“Vậy tại sao chúng nó lại phát sáng lên?”

“Đó là bởi vì khi tới mùa sinh sôi nẩy nở, con Cúc Thạch mái lơ lửng ở trên mặt biển, dùng phương thức tràn ra chấn động ánh sáng khác biệt của bản thân để thu hút con khác phái.”

“Tia sáng của chúng nó cũng bởi vì như vậy mà phát ra, sau khi đụng chạm lẫn nhau, nếu như tia sáng của song phương đồng bộ thì sẽ coi như xứng đôi, nếu như tia sáng của con Cúc Thạch đực không cách nào đồng bộ, sẽ bị con Cúc Thạch cái ghét bỏ, cuối cùng nếu không cách nào tìm được giống cái đồng bộ, nó sẽ tản hết ánh sáng rồi chết.”

Hứa Thanh nói xong, tay phải lại vung một trảo, lại bắt thêm một con Cúc Thạch phù hợp yêu cầu của mình.

Đinh sư tỷ dùng vẻ mặt sùng bái, nàng biết lúc này Hứa Thanh đang bận rộn, vì vậy cũng không đặt câu hỏi nữa mà bắt đầu quan sát học tập.

Mỗi lần Hứa Thanh ra tay thì nàng đều lưu ý, không lâu sau nàng cũng nhìn ra môn đạo rồi bắt đầu hỗ trợ.

Hứa Thanh không cần giúp đỡ, nhưng nhìn trên phân thượng ngọc giản Trúc Cơ, mặc dù cảm thấy có chút ảnh hưởng, nhưng cũng không nói thêm cái gì, mặc kệ Đinh sư tỷ trợ giúp.

Thời gian trôi qua, theo càng ngày càng nhiều đệ tử ra tay, một đêm cứ thế qua đi.

Khi tia sáng sớm dần hiện lên, mặt biển trên bến cảng Thất Huyết Đồng, toàn bộ những con Cúc Thạch quấn quanh một chỗ dần nhao nhao đi xa rồi trở lại đáy biển, chỉ còn lại xác của những con đực không có bị bắt đi, ảm đạm trôi nổi trên mặt biển, mắt thường có thể thấy được chúng nó nhanh chóng hư thối, sau đó hóa thành một bộ phận của biển cấm.

Đinh sư tỷ bận rộn cả một đêm, nhưng rõ ràng nàng càng thêm vui vẻ, giờ phút này cũng lựa chọn cáo từ rời đi.

Mà phía sau dáng người duyên dáng của nàng, là Triệu Trung Hằng với vẻ mặt đau khổ một đường đi theo.

Gã nhìn qua bóng lưng Đinh sư tỷ phía trước, trong mắt lộ ra tia khát vọng, đồng thời cũng lặng lẽ thề trong lòng.

“Hãy chờ xem, Đinh Tuyết, sớm muộn gì sẽ có một ngày, ngươi sẽ bị ta làm cho cảm động.”

Chương 264: Mệnh hỏa huyền diệu, chiếu rọi thiên cung (1)

Một đêm này, Hứa Thanh thu hoạch được rất nhiều.

Hắn bắt được tổng cộng khoảng hơn 700 Cúc Thạch Thạch.

Lúc này nhìn đống Cúc Thạch bị đóng băng ở trong túi trữ vật, trong đầu Hứa Thanh đã nổi lên sáu bảy loại phương pháp dùng những vật này để điều phối độc phương, mỗi một loại đều có uy lực không hề tầm thường.

“Ta còn có Quỷ Dục Hấu, nếu phối hợp và điều phối cùng với Cúc Thạch, để tốt nhất thì nên dùng thêm một chút dược thảo để chuyển hóa lưỡng cực âm dương… Có lẽ có thể chế tạo ra phấn độc khiến cho tu sĩ Trúc Cơ cũng phải chết bất đắc kỳ tử?”

Hứa Thanh trầm ngâm một phen, cảm thấy suy nghĩ của mình hình như vẫn còn có chút lạc quan rồi, hắn nhớ lại một trận đánh cùng với lão tổ Kim Cương Tông, năng lực kháng độc của đối phương rất mạnh, mà cái này chắc cũng chẳng phải là thường lệ.

Mà dựa theo cách điều phối Quỷ Dục Hấu và Cúc Thạch thì đại khái có khả năng luyện ra được thứ thu hút hung thú tới mà thôi, đương nhiên là có thêm Cúc Thạch vào, thì có thể điều chế ra thứ thu hút cấp độ cao hơn.

“Cho nên ta cũng phải dùng loại độc dữ dội hơn!” Hàn mang lóe lên trong mắt Hứa Thanh, hắn chuẩn bị về sau tìm một cơ hội ra biển, sau đó tìm một chút độc vật thật mạnh để cường hóa độc đạo của mình.

Nghĩ tới đây, hắn thu hồi ánh mắt từ trên túi trữ vật lại, cầm một trong ba khối ngọc giản Đinh Tuyết tặng cho ở bên cạnh lên, nháy mắt liền tràn linh năng vào, bắt đầu xem xét.

Sau một lúc lâu, thần sắc Hứa Thanh có chút kỳ dị, thì thào nói nhỏ.

“Trăm ngày Trúc Cơ?”

Hứa Thanh suy tư một phen, lại cầm lấy khối ngọc giản thứ hai xem xét, cứ như vậy thời gian một ngày chậm rãi trôi qua.

Khi hoàng hôn lần nữa phủ xuống chủ thành Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh rốt cuộc đã triệt để hiểu rõ nội dung bên trong ba khối ngọc giản này, giờ phút này hắn đặt toàn bộ xuống rồi vuốt vuốt mi tâm, trong mắt vẫn còn lưu lại vẻ kinh hãi.

“Mệnh hỏa huyền diệu, chiếu rọi thiên cung!”

“Trăm ngày trúc khiếu, mạn thiên tàng tu!”

Hứa Thanh thì thào, dựa theo nội dung trên ngọc giản, trong quá trình tu sĩ trên thế giới này đột phá Ngưng Khí, tấn chức Trúc Cơ sẽ tồn tại một việc rất đáng sợ.

Hình như có thứ tà ác không rõ nào đó sẽ quấy nhiễu tu sĩ đột phá.

Đồng thời thời gian Trúc Cơ cũng sẽ thật lâu, được xưng là trăm ngày Trúc Cơ.

Cũng không phải nói nhất định phải đạt thời gian một trăm ngày mới có thể hoàn thành Trúc Cơ, mà một khi bắt đầu Trúc Cơ, thời gian dài nhất không thể vượt quá một trăm ngày, mà thời gian càng lâu thì sự kinh khủng càng lớn.

Về phần sự kinh khủng cụ thể là cái gì, thì ba khối ngọc giản cũng không nói kỹ càng, nhưng mịt mờ đề cập rằng khi tu sĩ Trúc Cơ sẽ thu hút thứ quỷ dị đến, một khi gặp phải tình huống cửu tử nhất sinh, thường thường sẽ thê thảm vô cùng.

Cho nên khi tu sĩ ở thế giới này Trúc Cơ, phải thời khắc lưu ý thời gian biến hóa, phảng phất như là đang trộm lấy cơ duyên và tạo hóa vậy, không được để chủ nhân của cơ duyên và tạo hóa phát hiện.

Đồng thời, vì để tránh cho loại vật đáng sợ này xuất hiện, lúc tu sĩ đột phá thường là chọn một số pháp khí đặc thù để che phủ bản thân, bảo toàn an nguy.

Loại pháp khí này cũng không phải khó thấy, nhưng phần lớn đều được nắm giữ ở trong tay đại tông đại tộc, Thất Huyết Đồng cũng có đặt ở mội nơi cố định, nói như vậy mỗi khi đệ tử Thất Huyết Đồng muốn đột phá, đều sẽ xin được đến nơi đó.

Nhưng phí tổn của nó cực cao, tính tiền theo giờ, một canh giờ là một trăm linh thạch.

Về phần những tán tu, hay là những người không chuẩn bị pháp khí hoặc dùng pháp khí cho thuê kia, nếu bọn họ muốn Trúc Cơ thì phải chấp nhận sự mạo hiểm cực lớn.

Khả năng thất bại và tử vong cực cao, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ai lựa chọn phương thức không có pháp khí che chở mà đột phá cả.

Hứa Thanh nghĩ tới nửa khuôn mặt của Thần Linh trước mặt, không cần phân tích thêm cái gì, sở dĩ đột phá cảnh giới gặp việc như thế, tất nhiên là có liên quan tới sự tồn tại của nó.

Một hồi lâu sau hắn thở sâu rồi nhắm hai mắt lại, trong đầu tiếp tục chải vuốt lại tin tức từ ba khối ngọc giản.

Nguyên lý Trúc Cơ là dùng linh hải tích góp để trùng kích tạo ra pháp khiếu của bản thân!

Cái gọi là pháp khiếu, chính là những điểm tàng thần ẩn giấu ở bên trong thân thể bản thân, bên trong có lực lượng huyền diệu, sau khi mở ra thì cấp độ tính mạng sẽ được cải biến.

Ngưng Khí và Trúc Cơ cơ bản là khác biệt hoàn toàn từ trên căn bản, sở tu của Ngưng Khí là tích lũy linh hải, mà sở tu của Trúc Cơ là không ngừng mở ra pháp khiếu của bản thân.

Sau khi đạt Ngưng Khí đại viên mãn, khi thử nghiệm bước vào Trúc Cơ, giai đoạn thứ nhất là cảm ứng vị trí và số lượng pháp khiếu của bản thân.

Sau đó dùng toàn bộ linh hải trong cơ thể để trùng kích một cái pháp khiếu, sau khi trùng kích thành công sẽ mở ra đạo pháp khiếu thứ nhất của bản thân.

Linh năng dung nhập vào trong đạo pháp khiếu này sẽ hội tụ thành dòng nước xoáy, sinh ra một tia pháp lực vượt xa linh năng!

Trong cơ thể Ngưng Khí là linh năng, trong cơ thể Trúc Cơ là pháp lực!

Sự chênh lệch giữa hai cái cấp độ này giống như trời và vực sâu!

Thứ khiến cho những tu sĩ khác biệt là linh năng mọi người không nhất trí, cũng làm cho pháp lực khi mở ra pháp khiếu không giống nhau, lúc Ngưng Khí có linh năng càng dày thì pháp lực lại càng nhiều, vả lại cái ưu thế này cũng sẽ được thể hiện ra trên từng cái pháp khiếu, tính tổng cộng về sau thì dần dần sẽ tạo thành chênh lệch cực kỳ lớn.

Mặt khác, trọng điểm ở chỗ này là cảm ứng của tu sĩ.

Muốn mở ra pháp khiếu, nhất định phải tìm được vị trí của pháp khiếu, muốn mở ra càng nhiều pháp khiếu thì nhất định phải cảm ứng thêm số lượng nhiều pháp khiếu hơn nữa, hiệu dụng của Trúc Cơ Đan cũng quyết định ở đây.

Điều này sẽ quyết định xem tương lai tu sĩ này có thể đi thật xa hay không, cho nên đối với tu sĩ mà nói, việc cảm ứng này rất trọng yếu.

Mà dị chất cũng chính là thứ lớn nhất ngăn cản tu sĩ cảm ứng pháp khiếu.

Trong thế giới mà khí tức Thần Linh xâm nhập trên toàn thế giới, ngoại trừ một bộ phận cực ít, bên trong thân thể của 9/10 sinh mạng đều ẩn chứa mức độ dị chất khác biệt.

Vào thời khắc tu sĩ Trúc Cơ, dị chất sẽ thể hiện ra sự ảnh hưởng khiến pháp khiếu càng ngày càng ẩn nấp.

Bình thường mà nói, tu sĩ nào có thể cảm ứng được 80 đạo pháp khiếu đã là rất tốt rồi.

Nếu có thể cảm ứng được 90 đạo, thì hẳn là nhân tài kiệt xuất, nhưng loại việc này thì chỉ thường có đệ tử của đại tông mới có thể làm được.

Mà cảm ứng pháp khiếu cũng giống như là đi mò mẫm trong đêm vậy, cho nên sẽ tồn tại một việc rất đáng sợ, sẽ làm cho một chút tồn tại kỳ dị chú ý.

Vì vậy mới có câu ‘trăm ngày trúc khiếu, mạn thiên tàng tư’.

Còn về số lượng cực hạn của pháp khiếu thì là 120 cái, nhưng đây chỉ là cực hạn trên lý luận, người có thể làm đến đều giống như phượng mao lân giác.

Chương 265: Mệnh hỏa huyền diệu, chiếu rọi thiên cung (2)

Bên trong ngọc giản cũng có nhắc tới, nhân tộc ở vùng đất khởi nguyên trong đại lục Vọng Cổ, chỉ có những người dùng biện pháp đặc thù khiến cho bản thân trở nên tinh khiết không có chút dị chất nào, mới có tư cách thử nghiệm việc này.

Nhưng như vậy cũng cần có linh năng hùng hậu phụ trợ, cho dù không có dị chất, nhưng dẫu sao tư chất mỗi người khác biệt, cũng sẽ ảnh hưởng tới cảm ứng của mỗi người.

Mà người như vậy, ở bất kỳ một bối cảnh nào thì thực lực của bản thân họ cũng đều cực kỳ khủng bố, bọn họ cũng thường thường là hạt giống của tông môn lớn siêu cấp và gia tộc cổ xưa của nhân tộc ở vùng đất khởi nguyên, chuyên được bồi dưỡng để đi theo con đường của Cổ Hoàng và Chúa Tể.

Thất Huyết Đồng tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là thế lực tương đối ở Nam Hoàng Châu mà thôi, chỉ có những thế lực bên trên của liên minh bảy tông môn, mới có thể miễn cưỡng được coi như là một tông môn của nhân tộc vùng đất khởi nguyên trong đại lục Vọng Cổ.

Cho nên, bên trong Thất Huyết Đồng không có tư cách xuất hiện loại đệ tử này, từ xưa đến nay thì một người cũng không.

“Một người cũng không…” Ánh sáng trong mắt Hứa Thanh thu liễm lại, thu hồi từ trên ngọc giản, ngẩng đầu nhìn ra ngoài bầu trời đen nhánh, bầu trời tối nay so với trước kia càng thêm đen sậm hơn, nhưng vẫn có thể thấy mấy ngôi sao sáng đang lập lòe.

Nhìn qua những ngôi sao kia, trong đầu Hứa Thanh hiện ra miêu tả giai đoạn thứ hai của Trúc Cơ ở bên trong ngọc giản.

Giai đoạn thứ nhất, là cảm ứng pháp khiếu.

Giai đoạn thứ hai, là mở ra đạo pháp khiếu thứ nhất, sinh ra pháp lực khiến cho tia pháp lực này chạy khắp toàn thân, cải biến cấp độ sinh mệnh!

Đến lúc này, thì cũng coi như là Trúc Cơ thành công.

Tu hành từ nay về sau sẽ căn cứ theo công pháp khác biệt, dựa theo phương thức của từng tông để mở ra từng đạo pháp khiếu một, trong đó, sau khi mở ra đến 30 đạo pháp khiếu, khiến cho 30 đạo pháp khiếu này tràn ra pháp lực sẽ hình thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất của tu sĩ Trúc Cơ.

Sau khi mở ra 60 đạo pháp khiếu, sẽ hình thành đoàn mệnh hỏa thứ hai.

Mở ra 90 đạo pháp khiếu, thì xuất hiện đoàn mệnh hỏa thứ ba.

Đến lúc này đã có thể thử nghiệm đi đột phá tấn thăng Kim Đan rồi, về phần đoàn mệnh hỏa thứ tư thì cần đại cơ duyên và đại thiên phú mới có thể mở được.

Mà đoàn mệnh hỏa vừa ra, dù là chỉ có một đoàn cũng đủ để bao phủ toàn thân, như là sao cháy trong đêm tối, chiếu rọi thiên cung.

Đồng thời tu sĩ Trúc Cơ đã hình thành đoàn mệnh hỏa và tu sĩ Trúc Cơ chưa hình thành đoàn mệnh hỏa, chính là hai tồn tại hoàn toàn bất đồng trong cùng một cấp độ.

Bởi vì cái này sẽ dính đến lực lượng tiêu chí của tu sĩ Trúc Cơ, đó chính là mở ra huyền diệu thái.

Bởi vì đoàn mệnh hỏa tiêu hao cực lớn, vả lại lúc bộc phát sẽ tỏa ra uy năng kinh người, cho nên dưới tình huống bình thường thì đều sẽ ở vào trạng thái dập tắt, chỉ khi tu sĩ Trúc Cơ toàn lực ứng phó giao thủ thì mới lựa chọn đốt lên.

Một khi đốt lên thì chiến lực bản thân liền tăng mạnh, cái trạng thái này đã vượt ra khỏi trạng thái tầm thường rất nhiều, vì vậy được gọi là huyền diệu thái*(trạng thái huyền diệu).

Ví dụ như thế này, lấy linh hải 100 trượng hình thành pháp khiếu, sau khi mở ra đạo pháp khiếu thứ 30 rồi tạo thành đoàn mệnh hỏa, có thể duy trì trạng thái huyền diệu trong thời gian 800 đến 1000 hơi thở.

Mỗi một hơi đều sẽ tiêu hao một số lượng lớn pháp lực.

Hứa Thanh thở sâu, đè suy nghĩ Trúc Cơ từ trong đầu xuống.

Tài liệu mà Đinh Tuyết đưa cho rất là đầy đủ, nhưng tính cách Hứa Thanh cẩn thận, tuy hắn cảm thấy xác suất lớn là những cái này không phải giả, nhưng hắn vẫn không hoàn toàn tin tưởng, còn phải chờ về sau xác minh thêm.

Mặt khác, dù lúc trước linh hải của hắn đã đạt đến 270 trượng, nhưng Hứa Thanh cảm thụ rõ ràng vẫn có thể tăng thêm, trong những ngày này mỗi một lần hắn tu hành thổ nạp, linh hải đều đang tiếp tục khuếch trương, bây giờ đã đến trình độ 290 trượng.

Nhưng cái này còn xa xa không phải là chỗ cực hạn của hắn, Hải Sơn Quyết cũng là như vậy, cho nên Hứa Thanh chuẩn bị tu hành linh hải trong cơ thể đến mức tận cùng, mới lại đi trùng kích lên Trúc Cơ.

Nhưng mà trước khi Trúc Cơ cũng phải chuẩn bị một chút, ví dụ như Trúc Cơ Đan, Hứa Thanh cảm thấy có lẽ phải nghĩ biện pháp để tích lũy linh thạch mua sắm Trúc Cơ Đan.

“Mặc dù trong cơ thể ta không có dị chất, nhưng để đạt được mục đích một cách ổn thỏa, vẫn nên chuẩn bị Trúc Cơ Đan, tốt nhất là có thể chuẩn bị hai viên, nhưng giá cả quá mắc.” Hứa Thanh mở túi trữ vật ra, sau khi tính toán một phen liền có chút phát sầu, còn thiếu không ít.

“Mặt khác, nơi cho thuê sự che chở khi Trúc Cơ, mặc dù phí tổn cũng kinh người như trước, nhưng trên ngọc giản đã nói qua, vì cổ vũ đệ tử Thất Huyết Đồng tấn thăng Trúc Cơ, có thể mượn tiền ở nơi đặt pháp khí che trở Trúc Cơ để trả phí tổn che chở trước, sau khi thành công phải trả 3 năm tiền lời, và cũng phải trả hết cả vốn lẫn lời.”

“Nhưng Trúc Cơ Đan thì phải cần tự chuẩn bị…” Hứa Thanh trầm ngâm, hắn có chút đau lòng về vấn đề mượn tiền và tiền lãi, dựa theo như vậy thì tiền lãi đã hơn gấp 1.5 lần tiền vốn.

“1 tháng 5000 linh thạch, ba năm chính là 18 vạn linh thạch, mà thuê một trăm ngày là mất 12 vạn, không có lợi.” Hứa Thanh thở dài, hắn phát hiện muốn Trúc Cơ quá khó khăn.

Giờ phút này đáy lòng hắn bỗng nhiên hiểu được tại sao đội trưởng nói có không ít đệ tử áp chế tu vi không đột phá, đặt mục tiêu ở trên trận thi đấu lần này.

Bây giờ nghĩ lại thì đại khái là do không tích lũy đủ linh thạch, phải đợi đến trận thi đấu lần này kiếm tiền một vố mới đủ.

Vì vậy Hứa Thanh cũng cảm thấy rất chờ mong đối với trận thi đấu sắp tới của ngọn núi thứ bảy.

Sau một lúc lâu, hắn thở sâu rồi khép kín hai mắt, bắt đầu tu hành.

Qua một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh đang nằm khung chiêng gõ trống giống như tu hành, bỗng nhiên nỗi lòng chấn động, ánh mắt bỗng nhiên mở ra, đi ra khỏi khoang thuyền nhìn lên bầu trời, lúc này tu vi trong cơ thể hắn bỗng vận hành, linh năng khuếch tán ra bốn phía.

Hầu như ngay khi hắn nhìn lại, một đạo cầu vồng lập tức bay nhanh đến, mục tiêu chính là con thuyền của Hứa Thanh, nháy mắt liền tới gần.

Hình như đối phương vốn dĩ không có ý định dừng lại, mà không thèm nhìn đến lớp phòng hộ trên Pháp Chu của Hứa Thanh, muốn mạnh mẽ bước vào con thuyền.

Nhưng sau khi chú ý thấy Hứa Thanh đi ra, trong đạo cầu vồng này truyền ra thanh âm kêu nhẹ, bỗng nhiên dừng lại ngoài không trung trên Pháp Chu, bên trong lộ ra một thân ảnh một vị tu sĩ thanh niên.

Thanh niên này mặc đạo bào màu tím sậm, toàn thân chấn động tu vi Trúc Cơ rất rõ ràng, gã đứng trên không trung cúi đầu nhìn xuống Hứa Thanh bên trong lớp phòng hộ của Pháp Chu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Bái kiến Lý chấp sự.”

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, nhưng cũng nắm chắc và cảnh giác vô cùng, nhanh chóng phân tích nguyên nhân đối phương tới đây.

Hắn nhận ra thân phận của đối phương, chính là tâm phúc bên người Triệu trưởng lão, là người mang Triệu Trung Hằng đi vào hôm Điều Hành ti xảy ra chuyện.

“Rất thú vị, vậy mà lại có thể trong lúc im hơi lặng tiếng tu luyện đến Ngưng Khí đại viên mãn tùy thời có thể đột phát.”

Giữa không trung, Lý chấp sự nhìn Hứa Thanh, trên mặt lộ ra một nụ cười, rõ ràng thái độ khá hơn một chút so với lúc trước.

“Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, lần này Lý mỗ đến là do tiếp nhận được mệnh lệnh của Triệu trưởng lão gọi ngươi đi gặp, hỏi ngươi về việc người khổng lồ kéo xe rồng mà ngươi đã báo cáo, không có liên quan gì tới những chuyện khác, ngươi có thể yên tâm!”

Lý chấp sự nhìn ra Hứa Thanh đang cảnh giác, gã không phải là đệ tử hạch tâm tấn thăng Trúc Cơ, mà là dạng đệ tử dưới núi chém giết rồi bò từ từ một đường đi lên, cho nên gã cũng rất rõ ràng tâm tính của những con sói con dưới núi này.

Nếu đổi thành đệ tử khác thì gã cũng sẽ không thèm để vào trong lòng, nhưng một người có thể tùy thời đột phá, cũng có tỷ lệ rất lớn trở thành đệ tử Trúc Cơ như Hứa Thanh, tự nhiên thái độ của gã sẽ không giống như vậy.

———

Mời các đạo hữu cùng thảo luận và đoán tình tiết truyện để cùng tạo bầu không khí sôi nổi và tăng sự tương tác hơn nhé. Thật sự là truyện càng ngày càng cuốn hút, phê quá!

Chương 266: Loan giá Thái Dương (1)

“Người khổng lồ kéo xe rồng?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhớ tới lần trước sau khi mình ra biển trở về, trước khi đi nhận phiên trực đã đi qua Hải Chí Quán một chuyến, sau đó báo cáo việc này lên trên.

Sau đó hắn liền rời tông môn đi tới Hồng Nguyên, bây giờ vừa mới trở về không lâu, đối phương vì chuyện này mà triệu hồi mình đến hỏi cũng là hợp lý, nhưng cũng có điểm không hợp lý.

Hợp lý chính là thời gian, điểm không hợp lý chính là lại triệu kiến đích thân hắn tới để hỏi.

Nếu như tất cả đều là thật, vậy thì Hứa Thanh có thể phán đoán, sự tình về người khổng lồ kéo xe rồng này sợ là có liên quan đến việc lớn, cho nên mới dẫn tới sự chú ý của Triệu trưởng lão.

Giờ phút này Hứa Thanh hơi trầm ngâm, hắn biết rõ là mình không cách nào cự tuyệt chuyện này, cũng không thể cự tuyệt.

Vì vậy hắn lặng lẽ gật đầu, thu hồi Pháp Chu của mình rồi lên bờ, ngẩng đầu nhìn về phía Lý chấp sự, Lý chấp sự cười nhạt nói một câu.

“Ta đề nghị ngươi đừng để cho trưởng lão đợi quá lâu, hơn nữa ta cũng là người từng đi từ dưới núi leo lên, ta không tin tu vi của ngươi đã đạt đến bước như này, lại không có chuẩn bị phi hành phù sẵn trong người.”

“Vậy thì, ngươi muốn để cho ta mang ngươi theo, hay là tự mình bay?” Lý chấp sự nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, lấy ra phi hành phù áp vào trên đùi, trực tiếp cất bước đi đến trên không trung.

Lý chấp sự nở nụ cười, thân thể nhoáng một cái liền hóa thành cầu vồng, bay thẳng đến ngọn núi thứ bảy.

Hứa Thanh một đường đi theo ngay phía sau.

Trong khi phi hành, hai người cách ngọn núi thứ bảy càng ngày càng gần, mà theo họ tới gần, trong lòng Hứa Thanh bỗng thấy có chút cảm khái, đây là lần thứ hai hắn đến nơi này.

Lần đầu tiên, là lúc mới nhập môn.

Hắn còn nhớ rõ một câu nhắc nhở mà vị tu sĩ mặt tròn từng nói qua với mình.

Lần này có thể là một lần lên núi duy nhất của các ngươi.

Bây giờ nhìn lại những lời này quả thật rất đúng, dẫu sao không phải mọi người đều có thể có hy vọng Trúc Cơ, coi như là hắn, cũng phải cân nhắc tới việc kiếm đủ tài nguyên để Trúc Cơ.

Trong lúc suy nghĩ, sự cảnh giác của Hứa Thanh vẫn mãnh liệt như trước, hắn không tín nhiệm toàn bộ lời nói của đối phương, nhưng trước mắt thì cũng không có lựa chọn nào khác cả.

Cứ như vậy, ngọn núi thứ bảy dần dần càng lúc càng hiện ra rõ ràng trước mắt Hứa Thanh, phần lớn toàn bộ phần thân núi được cây xanh bao vây, chỉ có thể trông thấy một con đường từ dưới núi uốn lượn lên đến đỉnh núi.

Trên con đường núi này cũng phân ra từng cái đường rẽ đi tới rất nhiều khu vực, giống như kết nối kiến trúc với từng tòa cung điện, đồng thời rất nhiều nơi bên trong núi đều có quảng trường và tồn tại nhiều động phủ.

Hai người rất nhanh đã bay vào trong núi, bay qua trên đại điện, cũng đi ngang qua địa điểm Hứa Thanh thu được đạo bào và Pháp Chu lúc trước, cuối cùng đi tới gần khu vực đỉnh núi, một tòa đại điện rộng lớn chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Nếu so đại điện này với những đại điện ở trên con đường phía trước, thì phong thái của nó đã được thay đổi rất lớn, toàn thân màu xanh, xây dựng bằng ngói trắng, điêu lan ngọc thế*, đồng thời trên từng góc đều lộ ra những pho tượng kỳ thú, tựa như muốn bay lên trời vậy.

(*Điêu lan ngọc thế: Điêu: Trạm khắc, Lan: Lan can, Ngọc: Ngọc thạch, Thế: Bậc thềm, ở đây ý nói là lan can trạm trổ tinh xảo, bậc đá lát bằng ngọc thạch quý giá.)

Trước đại điện còn có hai pho tượng đá hình người cực lớn, hai pho tượng đứng ở hai bên như là người khổng lồ, tản ra từng trận uy áp.

Mà cửa đại điện cũng không đóng, nhưng chẳng biết tại sao lại không thể thấy rõ được bên trong chút nào, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mơ hồ.

Lý chấp sự hạ thân thể xuống, Hứa Thanh cũng tùy theo hạ xuống đất.

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt ngay lập tức tràn ngập trong cơ thể hắn, chấn động vô hình đến từ trận pháp ở bốn phía hình như có thể lập tức nghiền nát hắn, mà trực quan đáng sợ nhất chính là đến từ đại điện phía trước.

Giống như bên trong đại điện này có một con hung thú kinh người đang phun nhả ra khí tức đáng sợ, hóa thành phong bạo rung chuyển linh hồn người khác, vang vọng bát phương, đồng thời Lý chấp sự đằng đó cũng hiện ra thần sắc cực kỳ cung kính, cúi đầu mở miệng.

“Trưởng lão, đã mang Hứa Thanh đến.”

“Vào đi.” Thanh âm khàn khàn già nua từ trong đại điện truyền ra.

Lúc rơi vào trong tai Hứa Thanh liền tựa như hóa thành sấm sét nổ vang, khiến cho hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, giống như có áp lực cực lớn hạ xuống, trấn áp tâm thần hắn.

Hắn miễn cưỡng đứng vững, sau khi cúi đầu liền khó khăn nhấc chân lên, tiến về phía trước từng bước một.

Mỗi một bước hạ xuống thì trán của hắn đều xuất hiện từng lớp mồ hôi, uy áp kinh người đến từ trong đại điện khiến cho hắn càng tới gần, trong tâm thần lại càng vang lên nhưng tiếng nổ mạnh hơn, cái cảm giác run rẩy đến từ máu thịt toàn thân này khiến cho Hứa Thanh đi lại rất khó khăn.

Nhưng mà hình như tồn tại trong đại điện rõ ràng là không có ác ý, dường như loại uy áp này chỉ là phóng thích theo bản năng, cho nên mặc dù Hứa Thanh khó khăn, nhưng vẫn có thể dựa vào tu vi cùng với luyện thể của bản thân, ra sức bước từng bước một đi vào.

Trong một cái chớp mắt khi bước vào trong đại điện, hắn rốt cuộc biết tại sao lúc trước từ bên ngoài nhìn vào nơi đây chỉ thấy một mảnh mơ hồ, bởi vì… Trong đại điện, tất cả mọi thứ đều đang vặn vẹo.

Chỗ ngồi cũng thế, cột đá cũng vậy, ngay cả vách tường bốn phía trong mắt Hứa Thanh giờ phút này đều đang không ngừng lay động, không ngừng vặn vẹo, mà đầu nguồn của tất cả những thứ này là thân ảnh của một lão giả ngồi ở trên một cái ghế dựa lớn ở phía cao nhất.

Không thấy rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy một chiếc đạo bào màu tím cùng với mái tóc trắng.

Mà người này cũng là nguyên nhân làm mọi thứ vặn vẹo, từ trên người lão hình như tản mát ra lực lượng vô hình, khiến cho người ta không cách nào chân chính nhìn thấy rõ những thứ trong phạm vi lực lượng này bao phủ.

“Bái kiến trưởng lão.” Hứa Thanh chịu đựng cảm giác mê muội do những thứ vặn vẹo hình thành ở nơi này, cúi đầu chắp tay nói.

“Nói rõ chi tiết một chút, tất cả những gì ngươi đã thấy về chiếc long liễn Kim Ô.” Thanh âm tang thương nhẹ nhàng truyền đến, chìm vào bên trong tâm thần Hứa Thanh, sau đó lại hóa thành hồi âm lặp lại, không ngừng vang vọng.

Chương 267: Loan giá Thái Dương (2)

Hứa Thanh thở sâu, việc này cũng không có gì mà phải giấu giếm cả, vốn cũng chỉ là một lần tình cờ gặp phải, cho nên lúc trước hắn mới lựa chọn đi báo cáo, vì vậy sau khi trưởng lão mở miệng hỏi, hắn nhất nhất nói ra toàn bộ quá trình mình nhìn thấy.

Lúc này, Triệu trưởng lão phía trên một câu đều không nói lại, chỉ lẳng lặng nghe Hứa Thanh kể lại.

Cho đến khi Hứa Thanh nói xong, trong đại điện liền lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Hứa Thanh cảm thấy áp lực cực lớn, nhưng hắn vẫn lặng lẽ chịu đựng.

Thật lâu sau, thanh âm không mang theo chút cảm xúc hay chấn động nào của Triệu trưởng lão mới chậm rãi truyền đến.

“Ngươi đã bỏ lỡ một hồi cơ duyên.”

Hứa Thanh trầm mặc.

“Nhưng ngươi cũng đã nhặt về một cái mạng.”

Hứa Thanh chần chờ một chút, cố chịu đựng uy áp và cảm giác mê muội từ bốn phía, chắp tay mở miệng.

“Xin hỏi trưởng lão, cỗ long liễn kia… Là vật gì?”

Đại điện im lặng, hồi lâu sau thanh âm già nua lần nữa truyền ra.

“Ngươi đã tận mắt nhìn thấy qua, nói cho ngươi biết cũng không sao.”

“Đó là loan giá của Thái Dương!”

Hứa Thanh nghe được câu này, tâm thần liền chấn động mạnh một cái.

“Bên trong cỗ long liễn thanh đồng đó có khắc một môn bí thuật, gọi là Kim Ô Luyện Vạn Linh, môn bí thuật này là một trong những bí pháp Hoàng cấp hiếm có từ xưa đến nay.”

“Nhưng người có thể gặp được loan giá Thái Dương rất ít, mà người sau khi gặp phải lại có cơ duyên thấy được bí pháp này lại càng ít hơn, còn sau khi thấy mà có thể học được thì liền thưa thớt tột cùng.” Giờ phút này thanh âm già nua bỗng có một tia cảm xúc chấn động, giống như đang cảm khái.

“Bí pháp?” Trong đầu Hứa Thanh hiện ra người khổng lồ cùng với cỗ long liễn hôm đó.

“Cho nên ta nói, ngươi đã bỏ lỡ một hồi cơ duyên, nhưng mạng ngươi phúc mỏng, không cưỡng cầu được.”

“Bao nhiêu năm rồi, chỉ có duy nhất Tổng Minh đại nhân của liên minh bảy tông môn bên trên Thất Huyết Đồng là người đạt được cơ duyên này lúc còn trẻ tuổi, trong thời gian cỗ long liễn được kéo qua, lão nhân gia người đã học được Tàn Thiên.”

“Từ đó về sau cỗ long liễn đó liền chìm vào trong đáy biển, đến bây giờ đã hơn 100 năm, bây giờ lại hiện ra thì hiển nhiên là đang tìm kiếm người hữu duyên, lúc này nếu có người nào lần nữa cảm ngộ ra bí pháp bên trong cỗ long liễn này, thì nó sẽ lại chìm vào đáy biển ngủ say, chờ đợi lần thức tỉnh tiếp theo.”

Trong lòng Hứa Thanh vô cùng phức tạp, những chuyện này đối với hắn mà nói có sự trùng kích cực lớn, nghĩ đến giống như là bí văn, đệ tử dưới núi như hắn đúng là không thể nào biết được.

“Báo cho biết ngươi những thứ này, cũng là bởi vì việc này không thể ghi chép vào Hải Chí Quán, cho nên không thể đổi thành linh thạch, cho nên lần này cũng coi như là đền bù tổn thất cho ngươi.”

“Vả lại ta thấy tu vi của ngươi cũng gần tới mức đột phá, mà trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy cũng đã sắp mở ra, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Trong lúc thanh âm già nua vang vọng, một cỗ đại lực từ bát phương xoắn tới, thân thể Hứa Thanh không bị khống chế tự lùi lại, cho đến khi thối lui đến ngoài đại điện, tất cả những thứ bên trong lại trở nên mơ hồ.

Nhìn qua bên trong đại điện, Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

Trên người hắn giờ phút này đã có rất nhiều mồ hôi, tuy chỉ ở bên trong đại điện một thời gian ngắn ngủi, nhưng áp lực hắn thừa nhận cực lớn, thật sự là Triệu trưởng lão ngồi trên vị trí cao nhất kia khiến cho hắn có cảm giác còn cường đại hơn nhiều so với những hung thú hắn đã từng chứng kiến trong cấm khu.

Ngoài đại điện, Lý chấp sự vẫn đứng chờ ở nơi đó như trước, sau khi trông thấy Hứa Thanh ra ngoài, gã liền nở nụ cười.

"Hứa Thanh, ta tiễn ngươi."

Nói xong, thân thể của gã bay lên rồi đạp không đi về phía trước.

Hứa Thanh thở sâu bay theo phía sau, bay ra thẳng một đường, theo gió núi thổi tới, mồ hôi trên người của hắn cũng đã được gió thổi khô, nhưng cảm giác kinh khủng về thực lực khủng bố của Triệu trưởng lão thì những cơn gió này không cách nào thổi tan được.

"Triệu trưởng lão, không phải là trưởng lão tầm thường trên núi." Lý chấp sự bay phía trước liếc mắt nhìn Hứa Thanh, sau đó chậm rãi mở miệng.

"Bên trong ngọn núi thứ bảy, trong 13 vị trưởng lão, Triệu trưởng lão đứng thứ ba."

"Mặt khác, ta cũng nghe Trung Hằng nói về ngươi, đứa nhóc Trung Hằng kia, như lời trưởng lão nói lúc đầu… Thì mặc dù gã rất ngu xuẩn, nhưng tâm tính cũng không phải là xấu." Lúc ra ngoài ngọn núi thứ bảy, Lý chấp sự nói câu này với thâm ý sâu sắc, sau đó liền quay người rời khỏi.

Hứa Thanh nhìn qua bóng lưng đối phương, trầm mặc một lát rồi đi vào trong thành.

Hắn biết rõ hàm nghĩa của câu nói sau cùng của đối phương, đây là ở cảnh cáo mình không nên bởi vì một chút mâu thuẫn nhỏ, mà nghĩ đến việc bí mật tiêu diệt Triệu Trung Hằng.

Nhưng đến giờ này thì Hứa Thanh đều không có cái ý nghĩ đó.

"Triệu Trung Hằng có một gia gia tốt."

"Còn có… Thi đấu chuẩn bị muốn bắt đầu rồi sao." Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh đi vào trong thành, chậm rãi bình phục lại chấn động do uy áp của Triệu trưởng lão mang đến trong lòng, nghĩ đến trận nỏ thu được từ chỗ lão tổ Kim Cương Tông, hắn liền cải biến phương hướng, đi về phía Vận Chuyển ti.

Hắn muốn chuẩn bị cường hóa Pháp Chu của mình một chút trước khi thi đấu.

Giờ phút này đã là buổi trưa, người trong thành không ít, trong khi đoàn người lạnh lùng lại vội vàng qua lại, Hứa Thanh đi ngang qua một chỗ sạp trái cây, hôm nay trên quầy hàng xuất hiện một vài quả táo rất lớn, trông thật hiếm thấy.

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy liền mua toàn bộ, để vào trong túi áo rồi đi vào khu bến cảng.

Lúc đi về phía Vận Chuyển ti, khi đi ngang qua một đầu hẻm, Hứa Thanh hình như có cảm giác, bỗng nhiên quay đầu nhìn sang, trong mắt hiện ra vẻ lạnh như băng.

Theo ánh mắt của hắn nhìn tới, chỗ tối nơi đầu con hẻm lộ ra thân ảnh của một thiếu niên.

Trên người thiếu niên này mặc đạo bào màu xám, cả người căng phồng, bên trong còn mặc một bộ áo da chó, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn, người này chính là vị thiếu niên câm kia ở Bộ Hung ti.

Hình như gã đợi ở đó đã lâu, sau khi thấy Hứa Thanh lập tức kéo một cỗ thi thể chạy tới, đặt ở trước mặt Hứa Thanh, sau đó trên khuôn mặt cứng ngắc của gã miễn cưỡng hiện ra một cái biểu cảm nịnh nọt, sau đó không hề quay đầu lại, chạy đi thật nhanh.

Hứa Thanh nhíu mày, cúi đầu nhìn thi thể trước mặt.

Đây là một tên tội phạm truy nã, trên thi thể đều là những dấu vết bị cắn xé, ngoại trừ đầu người còn nguyên vẹn thì máu thịt toàn thân đều đã trở nên mơ hồ, thật giống như bị dã thú trực tiếp cắn xé tới chết vậy.

——-

Chương 268: Nội dung trong ngọc giản (1)

Đối với linh thạch cần thiết cho việc tu hành thì Hứa Thanh không hề keo kiệt chút nào, nhưng đối với linh thạch dùng trong sinh hoạt lại rất tiết kiệm.

Cho dù hắn đã từng thu hoạch được một khoản tài phú lớn, thì bữa sáng hắn cũng chỉ ăn nhiều thêm ba quả trứng mà thôi.

Cho nên, đối với những tên tội phạm truy nã bên trong chủ thành, dĩ nhiên hắn biết rất rõ, cho dù là mỗi một đoạn thời gian thì danh sách tội phạm bên trong ngọc giản đều sẽ có đổi mới, nhưng hắn đều cẩn thận ghi nhớ hết lại vào trong lòng.

Dẫu sao linh thạch dù ít hơn nữa cũng vẫn là linh thạch, huống hồ nếu như vận khí tốt, còn có thể lấy được thêm nhiều vật phẩm từ bên trong túi trữ vật của đối phương.

Cho nên giờ phút này, hắn chỉ cần liếc mắt nhìn liền có thể nhận ra thân phận của cỗ thi thể trước mặt, đối phương là một tên hải tặc đến từ một tổ chức nào đó trên biển, giá trị vào khoảng 15 linh thạch.

Một khoản linh thạch như vậy, đối với Hứa Thanh hiện giờ mà nói thì cũng không coi vào đâu, nhưng có thể tưởng tượng, khoản linh thạch này cũng là một khoản tài phú rất lớn đối với người thiếu niên câm kia.

Khoản tài phú như thế, vậy mà đối phương trực tiếp liền đưa cho mình…

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn về phía người thiếu niên câm rời đi.

Tự nhiên hắn có thể thấy được, đối phương chuyên môn đứng ở chỗ này chờ mình là vì cái gì… Hình như chính là để tặng tên tội phạm truy nã này cho hắn.

“Có gian trá?” Hứa Thanh thì thào, không để ý tới tên tội phạm truy nã dưới chân mà đi thẳng về nơi xa, rất nhanh thân ảnh của hắn liền tan biến ở đầu con đường.

Ngay khi thân ảnh của hắn đi xa, thi thể của tội phạm truy nã bị lưu lại trên mặt đất liền dẫn tới người đi đường bốn phía chú ý, nhưng phần là lớn tránh đi, bất quá vẫn là có một vài đệ tử sau khi thấy thi thể thì ánh mắt hơi chớp động, sau khi quan sát một phen liền đang muốn tới gần.

Nhưng nháy mắt khi bọn họ tiến gần, một thân ảnh nhỏ gầy nhưng nhanh nhẹn giống như một con chó hoang từ bên một dãy phố nhỏ lập tức vọt tới, trực tiếp đến bên cạnh thi thể.

Người đứng ở đó, trong mắt lộ ra vẻ hung tàn, tựa như động vật bảo vệ thức ăn vậy, ánh mắt hung ác nhìn người ở bốn phía đang tới gần.

Hàm răng của người này giống như đã được mài giũa qua vậy, không hề giống người bình thường, lúc người này mở to miệng, trong miệng liền lộ ra hàm răng hình răng cưa, từ trong người tràn ra sự hung hăng, khiến cho tu sĩ bốn phía đang đi tới đều nhao nhao dừng bước chân lại.

Sau một phen giằng co, đệ tử bốn phía đảo qua những dấu vết bị cắn chết từ trên thi thể, từng người lựa chọn thối lui, chỉ có người thiếu niên câm này còn ngồi xổm bên cạnh thi thể, có chút ngẩn người, bên trong thần sắc của người thiếu niên này còn mang theo một chút mờ mịt và chán nản.

Cứ như vậy mà thời gian dần trôi qua, hoàng hôn rất nhanh liền phủ xuống, cỗ thi thể và người thiếu niên bên cạnh thủy chung ở lại nơi đó cho đến khi đêm tối bao phủ, người thiếu niên này mới lặng lẽ nắm thi thể lên kéo vào con phố nhỏ, đi một đường theo những góc tường về tới chỗ ở.

Chỗ ở của người thiếu niên này không phải là Pháp Chu, mà là một căn phòng nhỏ đơn sơ.

Phí tổn mỗi tháng ở nơi đây rẻ hơn rất nhiều so với chỗ cập bến, lúc này người thiếu niên cẩn thận đi tới gần chỗ ở của mình, khi tới gần cũng không có đi vào cửa, mà đi vòng một vòng ra sau bức tường, rồi đẩy ra một chỗ gạch đá lấp kín, chui vào.

Khi vào trong phòng gã liền thở phào một hơi, rồi lặng lẽ ngồi xổm xuống một nơi góc tối hẻo lánh, nơi mà ánh mắt của gã có thể đồng thời thấy được cả cửa sổ và cửa vào, sau khi ngẩn người một lúc lâu, người thiếu niên cúi đầu nhìn thi thể tên tội phạm truy nã một bên, vẻ chán nản trong thần sắc càng đậm hơn.

Hồi lâu, người thiếu niên chần chờ một chút, lục lọi trên người tên tội phạm truy nã.

Hình như trước đây, người thiếu niên này chưa từng kiểm tra túi da của tên tội phạm truy nã, bây giờ cầm tới, sau khi mở ra nhìn thấy đồ vật bên trong liền lộ ra ánh mắt vui mừng, rõ ràng gã lấy ra được 3 khối linh thạch.

Gã lập tức cầm chặt, cảnh giác nhìn bốn phía, sau khi xác định không có gì đáng ngại mới cất kỹ linh thạch, vừa cẩn thận kiểm tra lại tích lũy của bản thân một chút, tổng cộng có 77 khối linh thạch.

Sau khi kiểm kê xong, người thiếu niên lại ngồi ở chỗ kia, thần sắc lại biến thành chán nản, cuối cùng lấy ra một viên đá thô ráp, hé miệng bắt đầu mài giũa răng của mình, khiến cho hàm răng càng trở nên sắc bén hơn.

Chỉ là người thiếu niên bây giờ mới đạt tới Ngưng Khí tầng ba, cho nên căn bản là không thể nhận ra được rằng, giờ phút này ở bên ngoài phòng nhỏ của mình, Hứa Thanh đang đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của mình.

Tính cách của Hứa Thanh là vô cùng cảnh giác và cẩn thận, dù tu vi của đối phương không bằng mình, nhưng hắn cũng luôn mang theo sự cảnh giác và đề phòng.

Mà chuyện ban ngày hôm nay, từ cách nhìn của hắn thì chỉ có hai loại tình huống, một là người này thật sự muốn tặng quà cho mình, mà cái tình huống khác chính là có mục đích riêng.

Ở trong loạn thế tàn khốc này, bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh, cho nên hắn sẽ không cần lễ vật này, nhưng mà sau khi rời đi, hắn liền bí mật quan sát xem có nên quyết định xuất thủ hay không.

“Là bởi vì mấy ngày trước gặp phải ta, nên đã sinh ra cảm giác sợ hãi với ta, cho nên mới tặng quà để nịnh nọt?” Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn thiếu niên bên trong phòng một chút, đẩy cửa ra rồi đi vào.

Chương 269: Nội dung trong ngọc giản (2)

Mà ngay khi Hứa Thanh đi vào, thiếu niên ở góc tường lập tức nhe răng, cả người dường như muốn bộc phát, nhưng khi nhìn rõ Hứa Thanh, thân thể của cậu liền trở nên run rẩy, vẻ sợ hãi trong mắt mãnh liệt đến cực hạn, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Ngươi đã nhìn thấy cái gì.” Hứa Thanh ném một khối ngọc giản tới, đứng ở cửa ra vào, chậm rãi mở miệng.

Ánh trăng chiếu vào trên người của hắn, chiếu rọi cái bóng của hắn vào bên trong căn phòng, cách người thiếu niên câm rất gần.

Thân thể của tiểu tử câm khẩn trương dán sát vào vách tường, nhận lấy khối ngọc giản.

Đội trưởng cũng đã từng hỏi qua vấn đề này, nhưng gã có chết cũng không tiết lộ việc này, nhưng giờ phút này gã lại không chần chờ chút nào, lập tức khắc lời muốn nói vào bên trong ngọc giản, sau đó kính cẩn đưa lại cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản, sau khi tràn linh năng vào, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Trong nháy mắt, hàn mang lộ ra từ trên người Hứa Thanh, hắn dùng ánh mắt thâm ý liếc nhìn qua tiểu tử câm, lấy ra 8 khối linh thạch ném tới, sau đó quay người rời khỏi.

77 thêm 15 và thêm 8, vừa đủ 100, như vậy là có thể đổi được một chiếc Pháp Chu rồi.

Cho đến khi đi xa, tay phải của Hứa Thanh vẫn nắm khối ngọc giản thật chặt, tới khi trở lại nơi cập bến, cất bước vào bên trong Pháp Chu, tay phải của hắn mới chợt bóp một cái, trong chớp mắt khiến ngọc giản trở thành tro bụi.

Sau đó mặt không cảm xúc tiêu sái đi vào khoang thuyền, nhắm mắt đả tọa, bắt đầu tu hành.

Qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh thần sắc như thường đi tới chỗ của Trương Tam, đưa ra trận nỏ mình thu được từ Kim Cương Tông, dưới sự luyện chế của Trương Tam, cái trận nỏ này đã được lắp đặt ngay trên Pháp Chu của hắn, đã trở thành một trong những đòn sát thủ có uy lực gần sánh bằng với một kích Thần Tính.

“Cái đồ chơi này chính là một cái bảo bối nha, Hứa Thanh, giờ chỉ cần tìm thêm một nguồn động lực Trúc Cơ nữa là Pháp Chu ngươi liền có thể tấn thăng làm Pháp Thuyền rồi.” Trước khi Hứa Thanh rời đi, Trương Tam cười mở miệng sau đó nhìn lướt qua hai bên trái phải, rồi mới thấp giọng nói khẽ.

“Hứa Thanh, lần thi đấu này ngươi có tham gia hay không vậy, mấy ngày nữa là bắt đầu rồi, ta cũng chuẩn bị đi làm một chuyến, nếu ngươi cũng đi thì đến lúc đó chúng ta có thể liên thủ.”

“Ta sẽ đi.” Hứa Thanh gật nhẹ đầu.

Trương Tam cười ha ha, không hề nhiều lời nữa.

Hứa Thanh chắp tay rời đi, khi đi vào bến cảng, hắn chú ý thấy bên trong cửa hàng của các ngọn núi đều là đệ tử ngọn núi thứ bảy đang mua sắm vật phẩm, nhân số nhiều hơn không ít so với thường ngày.

Đồng thời, số lượng Pháp Chu từ ngoài biển cấm trở về trên bến cảng cũng nhiều hơn so với ngày trước, thậm chí trên đường hắn còn nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt xa lạ, nhưng chấn động tu vi của bất kỳ một người nào cũng ít nhất đều là bộ dạng Ngưng Khí tầng tám tầng chín.

Thậm chí còn có mấy vị cùng một dạng với hắn, đều đạt đến đại viên mãn…

Hiển nhiên những đệ tử Thất Huyết Đồng này phần lớn lựa chọn bế quan tu luyện, hoặc là một mực dạo chơi trên biển, bây giờ nghe nói có thi đấu mới nhao nhao chạy về.

Mà sát khí trên người bọn họ, Hứa Thanh chỉ quét mắt một vòng liền có thể cảm thụ rõ ràng cái loại khí tức âm lãnh như thực chất phát ra từ trong người bọn họ.

Đồng thời hắn cũng nghe nói trong khoảng thời gian này, Linh Bắc tộc ở quần đảo Tây San hình như đang trở nên cực kỳ lo lắng và hoảng sợ, đang không ngừng xin cầu cứu từ những dị tộc khác, đồng thời cũng nhiều lần phái sứ giả đi đến Thất Huyết

Đồng để hoà đàm.

Điều này khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới những lời đội trưởng nói, cùng với những suy đoán của mình.

“Vậy thì mục tiêu chân chính, sẽ là nhân ngư tộc sao?” Hứa Thanh thì thào, trong đêm cùng ngày, bên ngoài con thuyền của hắn có một người khách quen thuộc tới thăm.

“Hứa Thanh Hứa Thanh, ngươi trở về cũng không nói cho ta một tiếng, không xem Hoàng Nham ta làm huynh đệ đúng không?” Bên ngoài Pháp Chu, Hoàng Nham đang lớn tiếng hô lên, trong thần sắc mang theo một chút mất hứng.

Hứa Thanh nghe thấy thanh âm phía ngoài, đi ra khoang thuyền liền thấy Hoàng Nham, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Cho đến bây giờ, hắn đã nhận thức rất nhiều người ở Thất Huyết Đồng, nhưng có cực ít người tạo cho hắn một cảm giác chân thật, mà Hoàng Nham chính là người thứ nhất.

“Trở về xong còn phải xử lý một chút việc vặt.” Hứa Thanh giải thích một câu.

Hoàng Nham cũng không chú ý, cười ha ha ngồi ở bên cạnh bờ, cũng tương tự như những lần trước, y không lựa chọn lên trên thuyền, sau khi ngồi xuống y liền thấp giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, hôm nay ta biết được một cái đại bí mật!”

Nghe ba chữ đại bí mật này, trái tim Hứa Thanh bỗng có chút cảnh giác, hắn nghĩ tới cái bí mật trị giá một trăm linh thạch của đội trưởng.

Không đợi Hứa Thanh nói chuyện, Hoàng Nham liền mang theo một chút vẻ khoe khoang, nhanh chóng nói ra việc mình biết.

“Ngươi có cảm thấy lần thi đấu lần này của ngọn núi thứ bảy rất không bình thường hay không, tuy nói những năm trước cũng sẽ công bố mục tiêu và mục đích ra ngoài từ sớm, nhưng cuối cùng cảm ta thấy lần này quá cố ý rồi, lấy tính chất của ngọn núi thứ bảy… Ta nghĩ rằng địa điểm thi đấu lần này nhất định không phải là Linh Bắc tộc, căn cứ theo phân tích và điều tra của ta, ta kết luận mục tiêu lần này của ngọn núi thứ bảy, là nhân ngư tộc!”

Hứa Thanh nghe vậy thì ánh mắt chợt ngưng tụ, quét mắt nhìn qua vẻ mặt Hoàng Nham, lần này không cần đối phương nhắc nhở, hắn liền lộ ra một cái biểu cảm giật mình.

Mắt thấy biểu cảm này của Hứa Thanh, trái tim Hoàng Nham lập tức cảm thấy sảng khoái, rất là đắc ý.

“Ha ha, thật ra cũng không có gì, những chuyện này đều là sư tỷ của ta nói cho ta biết, bây giờ ta đã tiến tới được giai đoạn mà sư tỷ đã không có gì mà không thể nói cho ta.”

“Sau khi ta biết được tin tức này liền bắt đầu điều tra thông tin về Nhân Ngư Đảo, vừa biết ngươi trở về liền nhanh chóng tới đây chia sẻ cùng ngươi, thế nào, thấy ta đủ làm hảo huynh đệ chứ.” Hoàng Nham nói xong, ném cho Hứa Thanh một khối ngọc giản, thấp giọng mở miệng lần nữa.

“Sau khi ta điều tra liền rất giật mình, nhân ngư tộc này quá béo luôn nha, tộc chúng nó có bốn hòn đảo, theo thứ tự là Y Mỹ Kỳ, Đảo U Tàng, Đảo Câu Anh và Đảo Di Ách, trên từng đảo đều ẩn giấu rất nhiều bảo tàng, trải qua tình báo điều tra của ta, thứ có giá trị lớn nhất trong đó rất ít người biết, nhưng đều bị ta điều tra ra, cuối cùng đều tổng kết lại bên trên khối ngọc giản này.”

Chương 270: Nội dung trong ngọc giản (3)

Hứa Thanh tiếp được ngọc giản, liền tràn linh năng vào bên trong nhìn qua, Hoàng Nham ở một bên tựa hồ cũng hạ lưng xuống dưới, lắc đầu mở miệng.

“Cái này ta phải tốn rất nhiều tâm tư mới lấy tới được đấy, ta nói với ngươi, ở trên Đảo Di Ách có một bộ áo giáp, gọi là giáp Di Ách, giấu ở bên trong núi lửa Di Ách, là một cái áo giáp cấp bậc pháp bảo mà nhân ngư tộc không ngừng chế tạo trong một nghìn năm qua, giá trị của cái đồ chơi này rất lớn, đáng tiếc chúng ta không lấy được.”

“Còn trên đảo Y Mỹ Kỳ thì có rất nhiều Lệ Nhân Ngư. Vật này có thể so với linh đan, nhưng mà đối với những thứ này, Y Mỹ Kỳ còn có một giọt lệ Y Mỹ Kỳ, món đồ chơi này mới là thứ đáng tiền nhất. Y Mỹ Kỳ là tên của thủy tổ nhân ngư tộc, giọt nước mắt này chính một giọt cuối cùng sau khi người này chết, được khảm nạm ngay bên trên vương miện.”

Nói đến đây Hoàng Nham lấy ra hai quả trứng, ném cho Hứa Thanh một quả, chính mình cầm lấy một quả, chọc thủng rồi vừa hút vừa mở miệng.

“Về phần Đảo U Tàng, thì hòn đảo này là một khu mộ địa, bên trong chôn cất vô số bảo bối, nhưng thứ có ý nghĩa nhất trong đó chính là một cọng lông vũ, ngươi biết cọng lông vũ này là của thứ nào không, chính là của Viêm Hoàng, ngươi biết Viêm Hoàng là gì không, đó chính là Vương của toàn bộ cấm khu sơn mạch Chân Lý phía Tây bộ Nam Hoàng Châu, cũng là Vương giả của Nam Hoàng Châu, vì sao nơi này được gọi là Nam Hoàng Châu, chắc ngươi cũng đã biết rồi đó.”

“Cuối cùng là Đảo Câu Anh, đồ vật trên đảo này cũng có giá trị rất kinh người, nghe nói trên đó có rất nhiều kho đan dược, có lẽ bên trong chứa không ít Trúc Cơ Đan, lần trước sư tỷ chính là đi vào trong đó cướp đoạt, ta suy đoán lần này nhất định cũng sẽ tranh đoạt rất hung tàn.”

“Nhưng những thứ này vẫn còn không coi vào đâu, trên Đảo Câu Anh còn có một món bảo vật có giá trị lên đến 50 vạn linh thạch, gọi là Linh Tức Đăng!”

“Ngọn Linh Tức Đăng này là Thánh vật Trúc Cơ của nhân ngư tộc, được đặt ở trong tháp Trúc Cơ của chủ thành nhân ngư tộc.”

“Đó là nơi chuyên môn để tu sĩ nhân ngư tộc Trúc Cơ, cũng giống như địa phương thuê một canh giờ một trăm linh thạch Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng chúng ta vậy, chỉ là nghe nói chúng ta thì dựa vào Thần Tính Huyết để che chở đệ tử Trúc Cơ, mà nhân ngư tộc là dựa vào cái Linh Tức Đăng này.”

“Loại pháp khí có thể che chở đệ tử Trúc Cơ này, trên thực tế thì từng đại tông đại tộc đều có, đủ các chủng loại không giống nhau, mà trên thực tế thì món pháp khí của nhân ngư tộc này cũng chỉ có hiệu quả bình thường, cho nên những đại tông đại tộc cũng đều chướng mắt.”

“Sở dĩ nói nó có giá trị 50 vạn linh thạch, là bởi vì lần trước sư tỷ đã cướp nó đi, sau đó liền đòi nhân ngư tộc 200 vạn linh thạch để đổi về, về sau bị đám nhân ngư tộc cò kè mặc cả nên chỉ còn giá 50 vạn, thu mua trở lại.

Đúng rồi, còn có lời đồn là bên trong Linh Tức Đăng còn ẩn tàng manh mối về thần miếu nào đó, nhưng nhiều năm như vậy rồi cũng không có ai tìm ra, lúc trước sư tỷ cũng không tìm được mạnh mối gì cho nên mới bán lại, cụ thể là cái gì thì đã đều được ta khắc ở bên trong ngọc giản, ngươi trở về tự mình xem đi.”

Hứa Thanh nghe đến đó liền có chút im lặng, hắn cảm thấy mình bây giờ còn đang rầu rỉ vì mấy vạn linh thạch, nhưng đối phương há miệng ngậm miệng liền là 100 vạn linh thạch.

Cái này khiến cho hắn cảm thấy có chút không khỏe, liền đâm thủng quả trứng uống một ngụm, nhưng vẫn không cách nào đè xuống suy nghĩ đang bay lên trong nội tâm, dần dần hóa thành một cảm giác động tâm.

Hoàng Nham nói xong việc này, lại bắt đầu nói chuyện phiếm về y và sư tỷ.

Trên cơ bản thì toàn bộ thời gian đều là Trương Tam nói chuyện, Hứa Thanh lắng nghe, loại hình thức nói chuyện này rất là kỳ dị, nhưng Hoàng Nham lại cảm thấy rất thoải mái.

Cho đến khi sắc trời đã khuya, Hoàng Nham đã húp xong trứng liền vỗ vỗ bụng đứng dậy phải đi, trước khi đi y còn nấc một cái, thấp giọng nói.

“Hứa Thanh, ta biết rõ đại khái ngươi sẽ không làm như vậy, nhưng vẫn phải nhắc nhở ngươi, lần này ngươi đừng ngớ ngẩn mà đi tranh giành thứ hạng thứ nhất gì đó, thân phận đệ tử hạch tâm kia không hề trọng yếu, trong lúc thi đấu thì tài nguyên mới là trọng điểm, đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

“Trên thực tế thì mọi người không mấy ai đi quan tâm thứ tự, đều chạy đi tìm chỗ phát tài mà thôi. Mặt khác, ta cũng nói rõ ràng với ngươi, thông tin mà ta biết được chỉ có hai chúng ta biết mà thôi, ta coi ngươi làm huynh đệ, ngươi cũng đừng truyền cái này ra bên ngoài đấy, đến lúc đó chúng ta đi hòn đảo nào, đi lấy cái gì, trước kiếm một khoản tài phú cái đã!”

Hứa Thanh gật đầu.

Hoàng Nham vừa lòng thoả ý vỗ vỗ cái bụng rồi rời đi, vừa đi còn vừa lấy ra ngọc giản, gửi mấy câu dỗ ngon dỗ ngọt hàng ngày cho sư tỷ của y.

Nhìn qua bóng dáng Hoàng Nham đi xa, Hứa Thanh ngồi trên boong thuyền, quay đầu nhìn về biển cấm, chú ý tới một nơi xa xôi.

Giờ phút này sóng biển nhẹ nhàng vỗ tới, khiến cho con thuyền hơi lay động.

Trong sự lay động, dưới ánh trăng thì cái bóng của hắn chiếu vào bên cạnh boong thuyền, một bộ phận lan tràn đến trên biển, hòa hợp cùng với màu đen của nước biển.

Ánh mắt Hứa Thanh thu hồi từ nơi xa xôi trở lại, đảo qua cái bóng của mình, hàn mang trong ánh mắt bỗng chớp lên, trong đầu hiện ra thông tin mà thiếu niên câm để lại bên trong ngọc giản.

“Nó đang ngủ…”

Thời gian trôi qua, sáng sớm ba ngày sau, toàn bộ lệnh bài thân phận của toàn bộ đệ tử ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng đều chấn động cùng lúc, bên trong có thanh âm uy nghiêm truyền vào tâm thần các đệ tử.

“Toàn bộ đệ tử tham dự thi đấu, trong một khắc đồng hồ phải hội tụ xếp thành hàng tại trung tâm tế đàn, trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy, lập tức bắt đầu!”

—

Sắp combat quy mô khá lớn rồi mọi người ạ, không biết Hứa Thanh sẽ thu được cơ duyên gì. Tại hạ đoán là Hứa Thanh sẽ nhận được cơ duyên đột phá Trúc Cơ ngay trong quá trình này luôn.

Hoặc là tác giả quay xe, lần này Hứa Thanh khá thảm rồi không thể quay về tông môn cũng không chừng.

Chương 271: Phạt...diệt tộc (1)

Hứa Thanh bỗng nhiên mở mắt ra.

Hắn bình tĩnh đứng thẳng lên, sửa sang lại vạt áo một chút rồi đi ra khỏi khoang thuyền.

Bầu trời là một mảnh âm trầm.

Mặc dù mặt trời đã mọc, nhưng tia nắng ban mai giống như cảm nhận được mùi vị giết chóc đến từ Thất Huyết Đồng, vì vậy đã phủ thêm một lớp chiến bào màu xám bên trên, biến những tia nắng vốn hẳn nên là ấm áp, nhưng sau khi xuyên thấu qua tầng mây âm trầm hạ xuống bên dưới, liền hóa thành một cảm giác u ám.

Trong khi sắc trời mơ hồ tạo thành những đám mây đen, từng đạo thân ảnh từ các khu bến cảng khác biệt của Thất Huyết Đồng bỗng nhiên lao ra, theo từng đầu đường ở khu của bến cảng, lao thẳng đến trung tâm tế đàn.

Bên trong thân ảnh của bọn họ đều ẩn giấu một loại hung ác, giống như những lưỡi dao sắc bén lạnh như băng vừa chui ra khỏi vỏ, vả lại tu vi của bất cứ ai cũng đều không hề tầm thường, người yếu nhất bên trong giống như cũng đều là Ngưng Khí tầng sáu.

Rất nhiều người đạt tầng tám tầng chín, thậm chí cũng có không ít người đạt tới tầng cao hơn.

Dẫu sao có thể sống sót ở trong hoàn cảnh dưỡng cổ tàn khốc như vậy, thì bất kỳ đệ tử dưới núi nào của Thất Huyết Đồng đều sẽ có được bản lĩnh sinh tồn riêng của mình, dù là người có bản chất ôn hòa cũng sẽ bị hoàn cảnh cải biến, nếu không thay đổi, vậy thì kết cục nhận được chỉ có thể là tử vong.

Vì vậy, theo những người này lao ra, từng trận khí tức sát phạt khó có thể áp chế lập tức tràn ngập khắp bốn phương, hóa thành áp lực, bao phủ toàn bộ thành trì, khiến cho tất cả bình dân ở khu bến cảng đều không thể đi ra khỏi nhà.

Coi như là ra ngoài, cũng lập tức tản ra hai bên đầu đường để tránh đường cho những đệ tử đang nhanh chóng lao đi.

Từ xa nhìn lại, sau khi thanh âm uy nghiêm vang lên trong tâm thần mọi người, liền giống như là một con Lang Vương thét dài một cái, khiến cho vô số những con sói khác liền mang theo sự khát máu và hưng phấn, đồng loạt hội tụ đến.

Thân thể Hứa Thanh trực tiếp nhảy xuống Pháp Chu, không hề quay đầu lại, tay phải vung ra phía sau, Pháp Chu lập tức lập lòe ánh sáng sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một đạo ánh sáng bay vào cái bình trong túi trữ vật Hứa Thanh.

Hắn giơ chân phải lên bước một bước liền đi ra ba trượng, sau khi hạ xuống liền cất bước lần nữa.

Mặc dù không phi hành, nhưng có thể thấy tốc độ của hắn vẫn kinh người như trước, rất nhanh liền rời khỏi bến cảng, bước chân khi đi càng lúc càng nhanh.

Tiếng rít truyền đến từ bên tai hắn, đó là do giữa không trung đang có đệ tử dùng phi hành phù đi về phía trước, chung quanh hắn cũng có càng nhiều đệ tử chạy nhanh, lúc đi ngang qua Bộ Hung ti thì Hứa Thanh còn nhìn thấy đội trưởng.

Đội trưởng nở nụ cười với hắn, ném một quả táo qua, sau đó tới gần thấp giọng nói.

“Không cần giữ mặt mũi, bất kể mục tiêu là chủng tộc nào, mục đích của chúng ta lần này là đi phát tài, những việc lớn sẽ do những người bên trên núi kia quyết định.” Đội trưởng trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, cùng đội trưởng chạy nhanh như bay.

Cứ như vậy, lần so tài này có 4000~5000 người ngọn núi thứ bảy tham dự, sau khi tự mình giảm tốc độ xuống, dần dần tiếp cận tới trung tâm tế đàn.

Rất xa, Hứa Thanh liền thấy trên trung tâm tế đàn thình lình tồn tại một trận pháp hình tròn cực lớn.

Trận pháp này do vô số phù văn lớn nhỏ tạo thành, từng chiếc phù văn đều lập lòe ra những tia sáng màu tím, khiến cho trận pháp tỏa ra ánh sáng chói mắt, giống như có thể kết nối với bầu trời vậy.

Độ cao của nó trọn vẹn 100 trượng, tựa như một cái chén thật lớn được dựng thẳng ở đó.

Nếu nhìn cẩn thận, có thể thấy bên trong có rập rạp vô số phù văn được xếp đặt từng vòng từng vòng tròn một, trong lúc từng vòng tròn không có quy luật chuyển động qua lại lẫn nhau, một cỗ khí tức kinh thiên động địa mơ hồ khuếch tán từ.

Theo mọi người tiếp cận, khí tức này càng ngày càng mãnh liệt, đôi mắt Hứa Thanh co rút lại, cảm nhận được sự kinh khủng của luồng khí tức này, tốc độ cũng chậm lại.

Cho đến khi đến được trung tâm tế đàn, nơi đây cũng đã có hơn 2000 người tới.

Mà tất cả người khi đến đều sẽ giảm bớt tốc độ lại, sau đó đứng thẳng ở bốn phía chờ đợi, vả lại còn theo bản năng giữ đủ khoảng cách giữa lẫn nhau, duy chỉ có không khí nghiêm túc là thứ kết nối đám đông lại, khiến cho trong thời khắc này, mây đen trên bầu trời dường như càng thêm dày đặc.

Bên trong tầng mây trên đó mơ hồ có một đạo thân ảnh kinh người giống như là Cự Long đang du đãng ở trong đó, khiến cho trên bầu trời xuất hiện từng đạo tia chớp, nương theo tiếng sấm, dần dần trở nên dồi dào hơn nữa.

Hứa Thanh thở sâu, cũng lặng lẽ chờ đợi, một nén nhang nữa là đến giờ rồi, toàn bộ người dự thi có thể tới thì giờ phút này cũng đã tới toàn bộ, mọi người đều hội tụ ở chỗ này, không một ai nói chuyện.

Chỉ có từng đạo ánh mắt âm lãnh từ bát phương tám hướng ngưng tụ và chú ý về cái trận pháp cực lớn bên trên.

Đúng lúc này, cái trận pháp đang không ngừng xoay tròn bỗng nhiên nổ vang một tiếng.

Từ bên trong bắn ra một dải ánh sáng thô màu tím, khi lan tràn đến trên không trung, cuối cùng dải ánh sáng này kêu phịch một tiếng, từ bên trong xuất hiện một thân ảnh.

Uy áp của tu vi Trúc Cơ lập tức từ trên thân ảnh này khuếch tán ra ngoài.

Vẫn chưa kết thúc, rất nhanh, những dải ánh sáng tràn ra từ trên trận pháp càng ngày càng nhiều, cho đến khi đạt đến trên trăm đạo.

Mà cuối mỗi một dải ánh sáng đều hiện lộ ra thân ảnh của một tu sĩ, tất cả đều là tu vi Trúc Cơ.

Trên trăm vị có tu vi Trúc Cơ phủ xuống, khiến cho không khí quanh đây càng trở nên áp lực hơn nữa, tâm thần các đệ tử phía dưới đều chấn động.

Hứa Thanh cũng như vậy, trong khi đáy lòng của hắn cũng đang chấn động, trên trận pháp lại bay ra thêm13 dải ánh sáng màu tím thô to hơn so với những dải ánh sáng lúc trước không ít, những dải ánh sáng bay thẳng đến bầu trời, tựa như 13 đầu rồng bay lên trên không trung.

Khí thế dồi dào từ bên trong truyền ra, trên 13 dải ánh sáng màu tím cực lớn xuất hiện 13 thân ảnh giống như những tôn thần vậy.

Bên trong có nam có nữ, nhưng khuôn mặt của bất kỳ một người nào cũng đều rất mơ hồ, người khác khó mà có thể nhìn thấy rõ.

Mà sự xuất hiện của bọn họ cũng khiến cho thiên địa bốn phương vang lên tiếng nổ, Hứa Thanh hô hấp dồn dập, mặc dù hắn thấy không rõ gương mặt của những người này, nhưng hắn vẫn cảm nhận được khí tức của Triệu trưởng lão là người ở vị trí thứ ba.

Chương 272: Phạt...diệt tộc (2)

“Bái kiến trưởng lão!”

Giờ phút này trên trăm vị tu sĩ Trúc Cơ trên bầu trời đồng loạt cúi đầu, thanh âm giống như sóng lớn, khiến cho bát phương đồng thời nổ vang, toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ đều bái kiến, nhưng 13 vị trưởng lão của ngọn núi thứ bảy đồng loại bỏ qua những người phía dưới, giờ phút này họ đều nhao nhao cúi đầu về phía chỗ bầu trời cao hơn.

“Cung nghênh Phong chủ!”

Theo lời nói của bọn họ truyền ra, những tia chớp trong tầng mây trên bầu trời vang ra tiếng nổ trước đó chưa từng có, mây đen tràn ngập trong không trung trong thời gian ngắn đã bị xé nát, lúc chúng nó tản ra bốn phía, liền lộ ra đạo thân ảnh khổng lồ được giấu ở.

Đó là một con Tích Long khổng lồ, toàn thân đen nhánh, chiều dài trọn vẹn tầm ngàn trượng, đồng tử màu vàng trực tiếp dựng thẳng, lộ ra một cỗ cảm giác thần thánh, mỗi một mảnh lân giáp màu đen trên thân cũng tản mát ra chấn động kinh khủng, khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuộn trào.

Hình như chỉ cần nó khẽ vỗ cánh, liền có thể khiến cho biển gầm, hình như chỉ cần nó mở miệng rống, liền có thể khiến cho sinh linh đồ thán.

Mà trên phần lưng của nó, vậy mà lại mọc ra từng dãy cung điện xa hoa.

Là mọc ra, chứ không phải được xây dựng, bởi vì giống như là tồn tại nhất thể cùng với nó vậy!

Trên tòa cung điện cao nhất, trong một căn lầu các có một đạo thân ảnh đang đứng ở nơi đó.

Bởi vì cách mặt đất quá xa nên Hứa Thanh không nhìn rõ được, nhưng hắn có thể cảm nhận được trên đạo thân ảnh ấy tản mát ra một luồng uy áp kinh người, có thể trấn áp tất cả.

Nếu so sánh với người này, uy áp của 13 vị trưởng lão liền trở nên ảm đạm không còn ánh sáng, mà con Tích Long dài ngàn trượng dưới chân người này cũng đều biến thành dịu dàng ngoan ngoãn, loại cảm giác cường hãn này… Đã vượt ra khỏi nhận thức của Hứa Thanh, không cách nào để hình dung và ví von nữa rồi, giờ phút này hắn cũng chỉ có thể cúi đầu.

“Đó chính là Đại Dực của Phong chủ biến thành!” Hứa Thanh cúi đầu chớp mắt một cái, bên tai liền truyền đến thanh âm của đội trưởng đứng ở bên cạnh.

“Pháp Chu của chúng ta chia làm bốn cái cấp độ Chu, Thuyền, Hạm, Luân, nhưng ở phía trên bốn cấp độ này, còn có Đại Dực trong truyền thuyết…”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, vừa muốn hỏi thêm, nhưng vào giờ phút này vị trưởng lão thứ nhất trong 13 vị trưởng lão ở dưới con Tích Long kia truyền ra một giọng nói trầm thấp, chữ chữ như sấm, nổ tung khắp bát phương.

“Ta nói cho đệ tử ngọn núi thứ bảy biết, nhân ngư tộc thân là minh hữu của tông ta, nhưng bội bạc và vong ân phụ nghĩa, cấu kết cùng tử địch của Thất Huyết Đồng chúng ta là Hải Thi Tộc, chạm phải nghịch lân của Thất Huyết Đồng chúng ta, bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng và Phong chủ đã cùng thống nhất và đưa ra một nghị quyết, đó là sửa đổi lại địa điểm thi đấu của ngọn núi thứ bảy lần này, đổi vị trí lại thành nhân ngư tộc, phạt…diệt tộc!”

“Khi các ngươi giết chết một nhân ngư, sẽ ban thưởng một vạn điểm cống hiến, chém giết nhân ngư có tu vi càng cao thì điểm cống hiến nhận được càng nhiều.”

“Cuối cùng, người xếp hạng thứ nhất sẽ được ban thưởng thân phận đệ tử hạch tâm như những lần trước! Toàn bộ chiến lợi phẩm của lần thi đấu này đều là thu hoạch riêng của bọn ngươi, không cần báo cáo!”

“Trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy, bắt đầu!”

Theo lời nói truyền ra, trận pháp lập tức nổ vang, những vòng tròn phù văn bên trong cấp tốc vận hành, khiến cho trận pháp hình tròn tỏa ra vô vàn tia sáng rực rỡ.

Tích Long bên trên ngửa mặt lên trời gào thét, trong tiếng vang đinh tai nhức óc thì dẫn đầu lao ra, phi thẳng đến trận pháp rồi chui vào ngay lập tức.

Ngay khi nó chui vào, toàn bộ trận pháp liền chợt khuếch tán gấp mấy lần ra bên ngoài, bao vây trung tâm tế đàn đồng thời cũng bao phủ cả bầu trời bên trên.

Trong lúc thiên địa biến sắc, trong nháy mắt thì thân ảnh của hơn trăm tu sĩ Trúc Cơ ở bốn phía, kể cả 13 vị trưởng lão, còn có mấy nghìn đệ tử của ngọn núi thứ bảy đang ở trong trung tâm quảng trường đều bị tia sáng của trận pháp bao trùm.

Hứa Thanh cũng ở trong đó, theo biển ánh sáng bao phủ, tất cả mọi người lập tức tan biến!

Giờ phút này trên Vô Tận Hải, bốn phương tộc địa của nhân ngư tộc đều hết thảy như thường.

Bốn hòn đảo của nhân ngư tộc, từ trên ý nghĩa chiến lược mà nói thì còn siêu việt Nam Hoàng Châu, thậm chí trên việc thương mại buôn bán và vận chuyển cũng là như vậy.

Vị trí của nó là nằm ở giữa Nam Hoàng Châu và đại lục Vọng Cổ, phía trung tây bộ thì gần với quần đảo Tây San, phía bắc thì gần một mảnh cấm khu ở trên Vô Tận Hải.

Mà vị trí địa lý của nhân ngư tộc, từ trình độ nào đó cũng đã quyết định tính cách của tộc này.

Tâm tính của bọn họ thiện biến và lại có rất nhiều người sinh ra đã có phản cốt, nếu như người đến cường đại, thì bọn họ có thể không chút nào do dự khúm núm với đối phương, thậm chí có thể vừa bị đánh vừa lộ ra nụ cười chân thành, nhưng một khi gặp phải cơ hội, bọn họ cũng tương tự mà đào ngũ không chút do dự, lộ ra hàm răng nanh của mình, tàn nhẫn cắn xé ngược lại.

Vào 30 năm trước chính là như thế, bọn họ khiêu khích Thất Huyết Đồng, sau khi bị Thất Huyết Đồng trấn áp thì lập tức thần phục, khúm núm và lựa chọn trở thành minh hữu.

Mà bây giờ đã trôi qua 10 năm, Hải Thi Tộc bỗng có khí thế quật khởi, cho nên bọn họ bắt đầu cấu kết với Hải Thi Tộc, ý đồ muốn cắn trả lại Thất Huyết Đồng.

Đây cũng là việc mà Thất Huyết Đồng không thể khoan nhượng.

Giờ khắc này, bầu trời bên ngoài bốn hòn đảo của nhân ngư tộc vốn đang nắng ráo sáng sủa, nhưng trong một thời gian ngắn liền có sấm sét nổ vang, mây đen bỗng nhiên tràn ngập, từ bốn phía cuồn cuộn bay tới, che kín bầu trời, che khuất mặt trời, khiến cho áp lực và sự âm u nháy mắt bao phủ xuống bát phương.

Ngoài biển khơi cũng càng mãnh liệt hơn, từng luồng sóng biển lên xuống, phảng phất có uy áp vô cùng đang xua đuổi sóng biển phải đi về phía trước.

Từng tiếng sấm chớp nổ vang, từng đạo tia chớp chạy khắp bầu trời, thiên tượng kỳ dị này lập tức liền dẫn tới đám người nhân ngư tộc để ý.

Mà bọn họ cũng biết hôm nay là thời gian bắt đầu thi đấu của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng, mặc dù lúc trước dò xét ra mục tiêu thi đấu của đối phương lần này là Linh Bắc tộc, nhưng bọn họ vẫn có chỗ đề phòng như trước.

Chỉ là bất kể dù đề phòng như thế nào, dưới ý chí của Thất Huyết Đồng, bọn họ cũng vẫn có chút trở tay không kịp!

Trong thời gian ngắn, bầu trời của nhân ngư tộc nổ vang từng tia chớp, bên trong xuất hiện một mảnh ánh sáng màu tím, đám ánh sáng này vừa xuất hiện thì lập tức khuếch tán về bát phương.

Trong nháy mắt liền bao trùm kín bầu trời bốn hòn đảo của nhân ngư tộc, hóa thành một biển ánh sáng màu tím.

Theo một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa, trong biển ánh sáng màu tím, một con Tích Long màu đen chợt chui ra, gào thét một tiếng chấn động thiên địa truyền về phía nhân ngư tộc bên dưới đang bị chấn động bởi một màn này.

Trong tiếng gào thét, nó thình lình phun ra một hạt châu màu đen.

Nhìn từ xa thì cái hạt châu này rất nhỏ, nhưng trên thực tế nó cũng lớn tới vài chục trượng, trong chớp mắt khi nó xuất hiện, thiên địa lập tức vang lên tiếng nổ, vô số tia chớp lượn lờ, uy áp kinh người xé rách hư không, bỗng nhiên hạ xuống bốn hòn đảo của nhân ngư tộc phía dưới.

Chương 273: Đảo Câu Anh (1)

Theo hạt châu màu đen hạ xuống, lực lượng của nó giống như tạo thành một cơn thuỷ triều, biển khơi bỗng nhiên cuộn trào lên, sóng biển bốn phía cuộn mình tạo thành tiếng biển gầm, giống như một người khổng lồ ẩn nấp ở dưới đáy biển đang giơ lên đại thủ của mình sau đó tung một trảo về phía bốn hòn đảo của nhân ngư tộc.

Nhưng vào lúc này, một màn sáng mạnh mẽ cực lớn đột nhiên hiện ra từ trên bốn hòn đảo của nhân ngư tộc.

Màn sáng này chính là đại trận hộ tộc của nhân ngư tộc, uy lực kinh người, giờ phút này đại trận hộ tộc đã được mở ra toàn lực, lập tức khiến cho tốc độ hạ xuống của hạt châu màu đen từ trên trời chậm lại, nhưng uy áp của hạt châu vẫn rất mạnh, khiến cho màn phòng hộ xuất hiện từng trận chấn động kịch liệt.

Sóng biển bốn phía đánh đến cũng đều bị màn phòng hộ ngăn cản, vang vọng ra từng âm thanh nổ vang, từ bên trong đảo Y Mỹ Kỳ truyền ra một tiếng giận dữ gầm lên.

“Thất Huyết Đồng, tông môn các ngươi muốn như thế nào!”

Tiếng gào to rung chuyển bầu trời, theo thanh âm truyền ra, một gương mặt cực lớn cũng từ bên trong hiện lên.

Gương mặt này chỉ là hư ảo, dần dần từ trong hòn đảo lớn lên, càng lúc càng lớn, cuối cùng có thể so với toàn bộ hòn đảo.

Đó là một gương mặt lão nhân, giờ phút này trong mắt của vị này còn mang vẻ theo kinh ngạc, nhìn hằm hằm vào thân ảnh Tích Long ở trên bầu trời.

Nhưng ngay khi tiếng gào thét kia truyền ra, đột nhiên…

Lúc này ở trên bốn hòn đảo của nhân ngư tộc, tất cả những kiến trúc có liên quan tới mắt trận của đại trận hộ pháp lập tức trực tiếp tan vỡ từ, ầm ầm nổ tung, đại trận phòng hộ của nhân ngư tộc trong một cái chớp mắt liền xuất hiện biến cố!

Hơn bốn mươi cái mắt trận, hình như đã sớm bị người ta dùng thủ đoạn ẩn tàng, lúc này vừa bị người ta dẫn động, lập tức sụp xuống!

Mặt khác, giờ phút này trên từng hòn đảo đều xuất hiện một cỗ chấn động cường hãn, dâng lên từng tiếng nổ vang.

Thất Huyết Đồng muốn diệt nhân ngư tộc, cho nên đã chuẩn bị từ lâu, đã sớm bí mật thẩm thấu vào trong và cũng đã hiểu rõ toàn diện kết cấu bên trong của nhân ngư tộc, giờ phút này Thất Huyết Đồng đã dám đến, hiển nhiên là đã có nắm chắc tuyệt đối.

Trong khi sắc mặt của lão giả nhân ngư tộc đại biến, hạt châu màu đen ở trên không trung chợt lập lòe tỏa ra hắc mang, tia sáng này càng ngày càng sáng, cuối cùng hóa thành một bàn tay to lớn giống như có thể che khuất bầu trời, mang theo vô số tia chớp màu tím, tung thẳng một chưởng về phía hòn đảo cùng với đại trận phòng hộ và gương mặt ở phía dưới.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức vang vọng truyền khắp bát phương, thứ đầu tiên không chịu nổi là đại trận của nhân ngư tộc, chỉ thấy đại trận cấp tốc lõm vào rồi cuối cùng tan vỡ, xuất hiện một cái lỗ hổng thật lớn hình chưởng ấn.

Vô số tia sét màu tím theo lớp phòng hộ của đại trận vỡ vụn nhanh chóng lan tràn, những nơi nó đi qua thì trận pháp hoàn toàn sụp xuống.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ mất thời gian hơn mười hơi thở, có thể dùng mắt thường liền thấy được đại trận phòng hộ của nhân ngư tộc đang tan vỡ ra.

Cái này cũng tạo thành sự phản chấn và cắn trả, đại trận tan vỡ khiến cho rất nhiều khu vực ở trên bốn hòn đảo nổ tung, bốn hòn đảo biến thành một mảnh đại loạn.

Mà sau khi chưởng ấn kia phá hỏng trận pháp, nó vẫn trở lên càng lúc càng lớn, một chưởng trấn áp gương mặt do lão giả nhân ngư tộc huyễn hóa ra xuống dưới mặt đất hòn đảo.

Hòn đảo này, là Y Mỹ Kỳ.

Vào thời khắc này hòn đảo lập tức nổ vang, từ trên bầu trời nhìn xuống có thể rõ ràng thấy được ở giữa hòn đảo thình lình xuất hiện một cái chưởng ấn rất lớn.

Kiến trúc bốn phía quanh chưởng ấn đều đã bị phá hủy, bên trong còn có cả máu thịt tràn ra, duy chỉ có vị trí trung tâm của chưởng ấn, chỗ đó có một tòa tháp, nó không bị phá hủy triệt để, nhưng cũng xuất hiện một khe hở lớn.

Tòa tháp này giống như miếu thờ, được xây dựng bởi bạch cốt, thoạt nhìn rất là rộng lớn nhưng lại vô cùng âm u, cũng lộ ra cảm giác bi phẫn.

Bởi vì thứ xây dựng tòa tháp này, rõ ràng là vô số bạch cốt, lại còn đều là của nhân tộc!

Từ trên linh năng của những đầu khớp xương này lưu lại mà xem, thì phần lớn những bạch cốt này khi còn sống rõ ràng đều là đệ tử Thất Huyết Đồng.

Giờ phút này, lão giả nhân ngư tộc vừa rồi huyễn hóa ra gương mặt thật lớn đang nhanh chóng bay ra từ trong tòa tháp này, trên đường bay lão còn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt khó coi đến cực hạn, nhìn qua bầu trời, thân thể hơi nhoáng một cái, cấp tốc vọt tới và còn muốn phản kích.

Trên bầu trời, trong cung điện trên thân Tích Long, thân ảnh đứng ở trong đó đã chú ý thấy tòa miếu thờ bằng xương cốt này trên đảo Y Mỹ Kỳ, thanh âm lạnh như băng, vang vọng thiên địa truyền ra.

“Nhân ngư tộc!”

“Những năm này, Thất Huyết Đồng ta đối xử với tộc của ngươi cũng không tệ.”

“Sau khi tộc của ngươi trở thành minh hữu của tông môn chúng ta, tông môn chúng ta đã nhiều lần viện trợ lượng lớn vật tư, 23 năm trước tộc của ngươi gặp phải hạo kiếp dị chất, tông môn của chúng ta đã toàn lực tương trợ, cung cấp vô số tài nguyên, xét trên giá trị linh thạch cũng ít nhất đã vượt qua 100 triệu.”

“16 năm trước, tộc của ngươi bị Linh Khô tộc đánh và có nguy cơ diệt tộc, không có tộc nào tới cứu, duy chỉ có lão phu đích thân mang đệ tử đến đây, hi sinh đông đảo đệ tử để hóa giải nguy cơ diệt tộc của tộc các ngươi, lúc ấy vô số tộc nhân của các ngươi đã chính miệng thỉnh cầu, muốn chôn xương đệ tử đã hy sinh của tông môn ta ở đây, dùng nó để làm chứng nhận cho tình hữu nghị hai bên.”

“Nhưng xương cốt của những đệ tử đã hy sinh vốn nên được tộc của ngươi kính ngưỡng, thì tộc các ngươi lại vì nịnh nọt Hải Thi Tộc, đào thi cốt của bọn họ ra tạo thành một tòa tháp, để tạo thành công trạng dâng tặng cho Hải Thi tộc.”

“Hành động vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn như thế, hôm nay không diệt tộc ngươi, thiên địa khó dung.” Trong lúc nói, thân ảnh này bước một bước ra, đứng trên không trung, người này chính là Phong chủ của ngọn núi thứ bảy, Thất gia.

Lão mặc một cái đạo bào màu tím, trong mắt giống như ẩn chứa cả những tia chớp, từ trên người có một cảm giác không giận mà uy, khí thế siêu phàm, lời nói ra vang tận mây xanh, chữ chữ như châu ngọc, lần nữa vung một chưởng về phía lão tổ nhân ngư vừa lao ra từ đảo Y Mỹ Kỳ, sau đó hất tay áo lên, tay trái chỉ về phía hư vô bên trái, hạ một ngón tay xuống.

Tiếng nổ vang lên, lão tổ nhân ngư phía dưới lập tức bị trấn áp, bốn phía xuất hiện vô số giọt nước bao phủ, trực tiếp hóa thành một cái giọt nước thật lớn.

Chương 274: Đảo Câu Anh (2)

Lão tổ ngân ngư ở trong đó muốn vùng vẫy, nhưng không cách nào giãy giụa, lúc này thần sắc của lão bỗng vặn vẹo gầm nhẹ.

“Trịnh Khải Dịch, ngươi không cần nói những thứ vô dụng và vô nghĩa kia, đào ra thì như thế nào, bây giờ nhân ngư tộc chúng ta đã có Hải Thi Tộc che chở, nếu ngươi dám xâm phạm, vậy thì đại quân của Hải Thi Tộc nhất định sẽ tới ngăn cản, bây giờ chắc chắn cũng đã đang trên đường tới rồi!”

“Ta chờ.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng, nhìn về phía hư vô bên cạnh mà lão vừa hạ ngón tay xuống.

Hư vô chỗ đó giờ phút này đang vặn vẹo, sau đó thình lình xuất hiện một đạo thân ảnh khác.

Không phải nhân ngư tộc, mà thoạt nhìn là một tu sĩ trung niên của nhân tộc.

Toàn thân gã mặc một bộ áo giáp màu đen, khí tức rất mạnh, chỉ là trên người lại có mùi vị tử vong nồng đậm, bên trên thi thể còn có những vết lốm đốm trải dài trên khắp làn da, thậm chí có thể nhìn thấy một chút giòi bọ đang bò qua bò lại bên trong những chỗ lốm đốm trên thi thể, dường như người này vốn là một cỗ tử thi.

Người này hiển nhiên đã ẩn nấp từ trước để tập kích, nhưng bây giờ đã bị phát hiện, lập tức muốn phản kích nhưng lại không có lực, bị vô số giọt nước xuất hiện ở bốn phía phong ấn hóa thành một giọt châu, giống như lão tổ nhân ngư, đều bị nhốt lại trôi nổi ở trong giữa không trung.

Sau khi phong ấn lại hai người này, Thất gia không để ý tới nữa, chỉ một ngón tay về phía bốn hòn đảo nhân ngư tộc bên dưới.

Tích Long lập tức gào thét, phần lưng xuất hiện từng dãy pháp khí kinh người, tràn ra từng đạo pháp thuật ngập trời, bắn thẳng đến hòn đảo.

Cùng lúc đó, trong biển ánh sáng màu tím trên trời bầu trời, từng đạo thân ảnh huyễn hóa ra ngoài, chính là những tu sĩ Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng, mà theo bọn họ cùng nhau hiện ra, còn có từng chiếc Pháp Thuyền vô cùng kinh người cũng hiện ra.

Những chiếc Pháp Thuyền này to nhỏ không đều, nhưng mỗi một chiếc đều có khí thế kinh khủng, giờ phút này đồng loạt xuất hiện và đồng loạt được treo ở trên trời, pháp lực trên mỗi chiếc đều được vận chuyển tới cực hạn, rồi đồng loạt oanh kích về phía bốn hòn đảo ở phía dưới.

Từng đạo công kích pháp thuật của Pháp Thuyền cấp Trúc Cơ, tựa như hóa thành hơn một trăm đạo trường thương đại biểu tử vong lao thẳng đến phía dưới, đồng thời còn có 13 chiếc Pháp Hạm càng thêm khoa trương, 13 chiếc to trọn vẹn tới bảy tám trăm trượng, đè ép hư vô mà xuất hiện, trực tiếp bao vây bốn phía của bốn hòn đảo.

Trong tiếng nổ vang, bốn hòn đảo chấn động mãnh liệt, mà mục tiêu công kích của Thất Huyết Đồng lần này rất rõ ràng, chính là đánh vào tất cả những khu vực có pháp khí và tu sĩ Kết Đan trên những hòn đảo này.

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số khu vực có pháp khí trên bốn tòa đảo toàn bộ tan vỡ, từng tên tu sĩ Kết Đan không có chỗ nào ẩn trốn, toàn bộ bị khóa chặt rồi bị pháp thuật kéo ra ngoài, từng kẻ bị trấn áp ở trên không trung.

Giờ phút này, bốn hòn đảo phía dưới của nhân ngư tộc không còn bất luận tu sĩ Kết Đan nào còn tồn tại!

Làm xong những thứ này, theo Thất gia phất tay, biển ánh sáng màu tím trên bầu trời bỗng nhiên trầm xuống, trong tiếng nổ vang trực tiếp bao phủ trên bốn hồn đảo của nhân ngư tộc, tạo thành trận pháp đoạn thiên, hóa thành trấn áp!

Trong trận pháp, từng thanh âm kêu rên thảm thiết truyền ra, tất cả tu sĩ của nhân ngư tộc đều phun máu tươi ra.

Tu sĩ có tu vi Ngưng Khí trong đó còn đỡ, nhưng tu vi của tu sĩ Trúc Cơ lại bị áp chế, toàn bộ đều bị giảm một cái đại cảnh giới, bị trấn áp về trình độ Ngưng Khí đại viên mãn.

Cùng lúc đó, ngoài biển cấm của bốn hòn đảo của nhân ngư tộc, từng đạo ánh sáng tím lóng lánh truyền tống tới, thân ảnh của từng người đệ tử tham gia trận thi đấu lần này của ngọn núi thứ bảy nhao nhao huyễn hóa ra ngoài.

Bọn họ thấy mình đang ở phía trên biển cấm, nhưng không một ai bất ngờ, mà đều lập tức lấy ra Pháp Chu của bản thân, âm thanh oanh oanh lập tức nhao nhao vang lên trên mặt biển.

Hứa Thanh cũng ở trong đó.

Giờ phút này, Thất gia trên bầu trời cũng nhàn nhạt mở miệng.

“Trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy bắt đầu, đám sói con các ngươi có thể đi, lần thi đấu này… Rất nhiều các tộc khác đều đang nhìn chúng ta, cho nên các ngươi giết thật tốt cho ta, phải giết cho ra phong thái của Thất Huyết Đồng chúng ta.”

Nói xong, Thất gia hất tay áo lên, lập tức có một cỗ gió lốc từ bốn phía trên biển thổi tới, trợ lực cho những Pháp Chu trên biển của đệ tử, khiến cho tốc độ Pháp Chu của bọn họ được gia trì thêm, giống như từng lưỡi dao sắc bén, nhanh chóng đâm về phía bốn hòn đảo của nhân ngư tộc!

Trong chốc lát, 4000~5000 đệ tử lập tức mượn nhờ lực lượng của gió, phân biệt khóa chặt mục tiêu của riêng mình, phóng đi về phía những hòn đảo khác biệt.

Hứa Thanh chấn động nhìn về rất nhiều chiếc Pháp Thuyền có khí thế kinh khủng trên bầu trời, lại nhìn hòn đảo ở phía trước bị một mảnh ánh sáng tím hỗn độn bao vây, trong lòng cũng tràn đầy chấn động.

Với hắn mà nói thì truyền tống chỉ là một cái chớp mắt, không nghĩ đến vậy mà đã đến sau, nơi đây giống như đã phân ra thắng bại rồi vậy, cũng đích xác như lời đội trưởng nói lúc trước, chuyện lớn chân chính là do những người ở trên núi kia quyết định.

Mà đối với những đệ tử dưới núi như bọn họ mà nói, trọng điểm của lần thi đấu này chính là phát tài, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có mệnh để phát tài.

Tinh mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn đã có quyết định từ trước, giờ phút này hắn lập tức điều chỉnh phương hướng của Pháp Chu, phóng tới phía Đảo Câu Anh.

Mục tiêu của hắn là Thánh vật Trúc Cơ cùng với Trúc Cơ Đan trên Đảo Câu Anh, thứ phía trước mặc dù có hiệu quả bình thường, nhưng hắn cũng muốn bán đi với giá 50 vạn linh thạch…

Đệ tử có cùng ý nghĩ với hắn cũng không ít, vả lại phần lớn đều là hạng người Ngưng Khí đẳng cấp cao, giờ phút này nếu nhìn từ bầu trời nhìn xuống, thì có chừng hơn một nghìn chiếc Pháp Chu đang đi đến trên Đảo Câu Anh.

Thậm chí có Pháp Chu am hiểu tốc độ, lúc này đã đặt chân lên đảo rồi.

Hứa Thanh cũng không mất quá nhiều thời gian, rất nhanh liền đi tới bên cạnh bờ, hắn thu hồi Pháp Chu rồi nhảy thẳng lên, sau khi lên bờ liền lao thẳng đến rừng rậm phía trước.

Mắt thấy sắp tới gần, hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, nháy mắt tăng tốc, tránh đi từng dãy pháp thuật hóa thành mũi tên từ trong khu rừng bay ra, trực tiếp giết tới.

Trong rừng, có một số tu sĩ nhân ngư tộc, khi trông thấy Hứa Thanh lao đến, sát cơ trong mắt lập tức tràn ngập, gầm nhẹ lao đến, nhưng tốc độ của Hứa Thanh vẫn không giảm, vẫn trực tiếp lao đến.

Con dao găm vung qua thì đầu người bay lên, sau khi xử hết ba người, thân thể Hứa Thanh chợt rút lui, dao găm xuất hiện ở tay phải hung hăng đâm một cái về phía sau lưng, máu tươi phun trào, phần bụng một tên tu sĩ nhân ngư tộc dữ tợn muốn tới tập kích từ phía sau lập tức vỡ ra.

Cùng lúc đó, từng tên tu sĩ nhân ngư tộc ở bốn phía trong rừng đều mang theo gương mặt dữ tợn và khát máu chợt lao về phía hắn.

Hứa Thanh nheo mắt lại, mặc dù hắn rất chán ghét nhân ngư tộc, nhưng mục đích đến đây lần này của hắn là cướp lấy Thánh vật Trúc Cơ, cho nên hắn không muốn dây dưa lãng phí quá nhiều thời gian, thân thể nhoáng một cái liền muốn rời khỏi.

Hắn muốn đi, nhưng phía trước liền có tu sĩ nhân ngư tộc xuất hiện, đang lao tới gần chỗ của hắn, tạo thành thế bao vây cùng với những tu sĩ nhân ngư tộc ở phía sau, sát cơ trong mắt bọn họ vô cùng mãnh liệt.

Hứa Thanh biết không có cách nào rời khỏi, dứt khoát trực tiếp phóng đi, thanh âm nổ ầm ầm lập tức vang vọng.

Một lát sau, thân ảnh của hắn lao ra rất nhanh từ trong khu vực giao chiến, máu tươi trên con dao găm trong tay theo gió nhỏ xuống, thân thể của hắn nhoáng một cái, vội vã lao về phía sâu hơn trong rừng rậm.

Mà giờ khắc này, bên trong bốn hòn đảo của nhân ngư tộc, những màn chém giết giữa đệ tử ngọn núi thứ bảy cùng tu sĩ nhân ngư tộc đang không ngừng bộc phát ở khắp nơi.

Trận chiến này, càng ngày càng kịch liệt!

Chương 275: Đất dị tộc (1)

Nhìn từ trên bầu trời nhìn xuống, giờ phút này bốn hòn đảo của nhân ngư tộc đều bị ánh sáng tím bao vây, bên trong còn bộc phát ra rất nhiều màn giết chóc và chấn động pháp thuật, hình dạng sắp xếp của bốn hòn đảo này giống như một hình trăng lưỡi liềm.

Hòn đảo đầu tiên chính là đảo Di Ách, hai hòn đảo chính giữa theo thứ tự là đảo Câu Anh cùng với đảo Y Mỹ Kỳ, mà dưới cùng thì chính là đảo U Tàng.

Trong đó đảo Y Mỹ Kỳ là đảo chính của nhân ngư tộc, ba hòn đảo khác chỉ là đảo phụ.

Nguyên bản Hứa Thanh cũng không hiểu rõ nhiều tình huống của nhân ngư tộc, nhưng trước khi tới đây, Hoàng Nham đã đưa ngọc giản cho hắn, bên trong ngọc giản miêu tả cực kỳ kỹ càng, cũng có đủ loại thông tin về nhân ngư tộc.

Bên trên chẳng những đánh dấu vị trí của các địa phương có giá trị, mà con đề cập tới lịch sử và văn hóa của nhân ngư tộc.

Bên trong văn hóa của nhân ngư tộc, sau khi tộc nhân của họ tử vong, sẽ thông qua miếu Di Ách tiến vào một thế giới kỳ dị tên là Tố Vân Điền, nơi đó được bọn họ xưng là Thần quốc, bên trong mai táng Thần Linh thế hệ đầu trong thần thoại của bọn họ.

Vị Thần Linh này, tên là Di Ách.

Đây cũng là nguồn gốc của tên đảo Di Ách, cho nên áo giáp được tế tự ở bên trong núi lửa đảo Di Ách cũng có tên là giáp Di Ách.

Nhưng mặc dù Di Ách là Thần Thánh bên trong thần thoại của bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn là vẫn lạc, mà tín ngưỡng của nhân ngư tộc lại cần một vật dẫn, thậm chí một chút cường giả trong bọn họ cũng cần vật dẫn này để thi triển thần thuật của bản thân.

Cho nên bọn họ liền thờ phụng một tồn tại khác, để phủ thêm một lớp thần bí, vị này liền được xưng là Câu Anh.

Bởi vậy hòn đảo tiếp theo liền được gọi là đảo Câu Anh.

Mà ở bên trong ngọc giản mà Hoàng Nham đưa cho cũng điểm ra cái vị Câu Anh được nhân ngư tộc coi như là Thần Linh này, trên thực tế… Chỉ là một tồn tại Thần Thánh ở chỗ sâu trong biển cấm mà thôi.

Cường hãn thì đúng là cường hãn, nhưng vẫn xa xa không đạt được trình độ của Thần Linh.

Về phần đảo U Tàng thì chính là đại biểu di vật.

Nhân ngư tộc cực kỳ coi trọng di vật người chết và vật bồi táng, bọn họ cho rằng vật bồi táng càng nhiều, lại càng chứng minh sự vĩ đại khi còn sống, cho nên chôn phần lớn tộc nhân tử vong ở đảo U Tàng, cũng chôn cùng vật cả đời của họ theo.

Nhưng bọn họ lại không bài xích việc hậu nhân đào móc những ngôi mộ này, bởi vì bên trong văn hóa của bọn họ, vật bồi táng nếu được tộc nhân hữu duyên đào ra rồi đi theo đối phương chiến đấu, thì đó cũng là một loại trọng sinh theo nghĩa khác của bọn họ.

Cuối cùng là đảo Y Mỹ Kỳ.

Nó có tư cách là đảo chính của nhân ngư tộc, tên của nó được đặt theo tên dòng họ của tộc trưởng đời thứ nhất của nhân ngư tộc, mà cái dòng họ này cũng là dòng họ Hoàng Thất của nhân ngư tộc.

Đây cũng là nền tảng ẩn chứa văn hóa về bốn hòn đảo của nhân ngư tộc.

(bản dịch được đăng duy nhất ở v.i.p bach.ngoc.sach, vui lòng không sao chép!)

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra những nội dung từ trong ngọc giản, đồng thời cũng nghĩ đến lời của tên béo, nghĩ tới lời đồn về việc ở bên trong Thánh vật Trúc Cơ Linh Tức Đăng của nhân ngư tộc có cất giấu manh mối về Thần miếu.

Sau khi Thần Linh Di Ách đời thứ nhất trong truyền thuyết của Nhân ngư tộc tử vong, ngay tiếp theo miếu Di Ách cũng đã biến mất, liền có lời đồn là bên trong Linh Tức Đăng cất giấu một tia manh mối để có thể tìm kiếm miếu Di Ách, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không có ai phát hiện được gì.

Hứa Thanh không có để trong lòng điểm này, hắn chỉ nhìn vào giá trị của Linh Tức Đăng, cho nên sau khi những tin tức này hiện lên trong đầu của hắn liền nhanh chóng biến mất, thân thể của hắn cũng không dừng lại chút nào, vẫn gào thét lao về phía trước trong rừng rậm.

Tốc độ rất nhanh, từ mặt đất xa xa, Hứa Thanh đã nghe được không ít tiếng nổ vang, cũng cảm nhận được có chấn động linh năng truyền ra.

Đây là thanh âm đệ tử Thất Huyết sau khi tới đảo giao chiến cùng nhân ngư tộc.

Hứa Thanh hơi híp mắt, nhanh chóng đảo mắt qua bốn phía, theo thói quen liền đi như mèo về phía trước, nhảy trên khắp mọi tán cây, hành tẩu ở những chỗ âm u kín đáo ở trong rừng rậm, nhưng tốc độ vẫn không giảm.

Đối với rừng rậm, hắn rất quen thuộc.

Giờ phút này trong khi bay nhanh, rốt cuộc Hứa Thanh hoàn toàn xác định suy đoán và phân tích đối với hành động của Tam điện hạ đối với mình hôm ấy, biết được sẽ không có người nào tới tìm mình gây phiền phức vì đã giết nhân ngư tộc.

Việc này khiến cho đáy lòng của hắn bình ổn lại, thân thể nhảy tới một tán cây, đang muốn mượn lực đi về phía trước, bỗng nhiên đôi mắt hắn co rụt lại.

Một cỗ cảm giác nguy cơ bỗng nhiên hiện lên trong lòng hắn, thân thể Hứa Thanh trong nháy mắt lui lại, mà ngay chớp mắt khi hắn lui ra phía sau, chỗ tán cây đại thụ lúc trước hắn đứng có một cái nhánh cây màu đỏ lao ra.

Nhánh cây này giống như chạm tới, chỉ trong chốc lát liền quét ngang qua.

Đồng thời, theo nhánh cây này xuất hiện, dùng mắt thường cũng có thể thấy được cây đại thụ kia nhanh chóng trở nên héo rũ, còn có hơn mười cây đại thụ cùng loại với nó ở bốn phía cũng nhanh chóng héo rũ.

Ngay khi chúng nó héo rũ, từng đám nhánh cây màu đỏ lập tức từ bát phương gào thét lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, thân thể lên xuống linh hoạt, cũng không lập tức động thủ, mà tránh đi nhánh cây ở bốn phía, sau đó nhảy dựng lên, ngóng nhìn về nơi xa xăm, nhìn về đầu nguồn phóng ra những nhánh cây này.

Mặt đất chỗ đó đang sụp xuống, một cây đại thụ huyết sắc tráng kiện đang chậm rãi mọc lên từ lòng đất.

Theo cái cây này mọc lên, ánh sáng màu đỏ chói mắt hiện ra, nhưng vẫn không thể ngăn cản được tầm nhìn của Hứa Thanh, khiến cho hắn thấy rõ ràng bên trong thân cây này vậy mà lại chôn rất nhiều phần chân tay đã bị cụt.

Có nhân tộc, cũng có dị tộc.

Toàn bộ đều có màu xanh đen.

Hình như bọn họ bị chôn ở chỗ này, máu thịt bản thân đều đã trở thành chất dinh dưỡng bồi dưỡng cho đại thụ, đồng thời cũng trở thành điểm để gửi dị chất.

Bởi vì theo đại thụ mọc lên, Hứa Thanh thấy được ở bên trên cây có hơn mười trái cây cực lớn được kết trái.

Những trái cây này đều sinh trưởng ở trên nhánh cây, hình dáng hơi mờ, nhưng vẫn có thể thấy bên trong từng trái cây đều tồn tại một người tu sĩ nhân ngư tộc.

Những tu sĩ nhân ngư tộc này từ từ nhắm hai mắt lại, có rất nhiều dị chất từ toàn thân bọn họ tràn ra dung nhập vào bên trong trái cây, sau đó lại bị đại thụ hút đi, đưa đến vô số thi thể bên trong thân cây.

Hiển nhiên đây là phương pháp đặc thù mà tu sĩ nhân ngư tộc dùng để thanh trừ đi dị chất của bản thân.

Mà một cây như vậy cũng không phải chỉ có một quả, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, trong tầm mắt của hắn ít nhất nhìn thấy trên cái cây này có bảy tám quả, có thể tưởng tượng, khắp khu rừng rậm vờn quanh ngoài đảo Câu Anh này nhất định có thêm nhiều loại đại thụ này hơn nữa.

Chương 276: Đất dị tộc (2)

Giờ phút này, khi Hứa Thanh nhìn ra phía xa, những cái nhánh cây màu đỏ ở bốn phía như những cái xúc tu, mang theo sát cơ mãnh liệt, từ bốn phương gào thét đến chỗ hắn.

Nhưng ngay khi chúng nó tới gần Hứa Thanh, một nhánh cây màu đỏ lao tới nhanh nhất đột nhiên dùng mắt thường có thể thấy được héo rũ, màu đỏ trên thân bị lốm đốm màu đen thay thế, mà đám lốm đốm màu đen này dường như có sinh mệnh của mình vậy, nháy mắt liền lan tràn, những nơi nó đi qua đều nhanh chóng bị ăn mòn.

Điều này khiến cho nhánh cây trong quá trình tới gần bỗng nhiên hư thối, chảy xuống rất nhiều dịch nhờn màu đen.

Dịch nhờn này tương tự như kịch độc, sau khi hạ xuống, đụng chạm bất luận vật chất gì đều lập tức ăn mòn, ngay cả bùn đất cũng đều phát ra thanh âm xì xì.

Vả lại cũng không phải chỉ có nhánh cây này hư thối, giờ phút này, toàn bộ tới nhánh cây tới gần Hứa Thanh đều ngay lập tức hư thối, mà những lốm đốm màu đen trên nhánh cây cũng không tiêu tán, thậm chí còn theo nhánh cây chạy thẳng đến gốc của chúng nó.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy hơn mười nhánh cây đang nhanh chóng hòa tan, màu đen đang cấp tốc bao vây, từ bát phương hội tụ đến cây đại thụ huyết sắc kia.

Mắt thấy cây đại thụ này sẽ bị một loạt độc tố màu đen bám vào, đúng lúc này, hơn mười trái cây chợt chấn động, tu sĩ nhân ngư tộc trong đó đã nhận ra nguy cơ, nhao nhao mở mắt, phá vỏ lao ra ngoài.

Nhưng không phải hết thảy mọi tu sĩ nhân ngư tộc đều có thể thức tỉnh nhanh như vậy, sau đó lại lao ra, cuối cùng dưới chất độc màu đen bao vây, chỉ có bốn vị vọt ra được.

Mà còn lại… Đều ở trong một cái chớp mắt đại thụ bị màu đen tràn ngập, trái cây giống như bị một giọt mực đậm tô vào, lập tức đen nhánh, toàn bộ hư thối.

Một màn này khiến cho bốn vị tu sĩ nhân ngư tộc sinh ra sát cơ mãnh liệt, tu vi ầm ầm bộc phát, vậy mà đều là Ngưng Khí đại viên mãn, lập tức đánh tới Hứa Thanh.

Trong mắt bọn họ, Hứa Thanh cũng là Ngưng Khí đại viên mãn, tu vi tương tự với bọn họ, nhưng nhân tộc có rất ít người có thể thức tỉnh thiên phú của chủng tộc, cho nên khi giao chiến cùng cảnh giới, dị tộc luôn chiếm ưu thế hơn nhiều.

Mặc dù độc đạo nguy hiểm, nhưng bọn họ có thể tự kiềm chế, vả lại kết cấu thân thể và các tố chất bên trong của dị tộc khác biệt với nhân tộc, cho nên cũng có thể bỏ qua rất nhiều độc của nhân tộc.

Vì vậy bốn tu sĩ nhân ngư tộc này tăng nhanh tốc độ, từ bốn phương lao tới gần Hứa Thanh, nhưng ngay khi bọn họ tiến tới gần, hàn mang trong mắt Hứa Thanh lập tức lóe lên, tốc độ thân thể đột nhiên nhanh hơn.

Loại tốc độ này đã vượt ra khỏi phán đoán của bốn vị tu sĩ nhân ngư tộc, thần sắc bọn họ kinh hãi không thôi, chưa đợi bọn họ phản ứng, thân ảnh Hứa Thanh đã đến trước mặt một vị tu sĩ nhân ngư tộc, dao găm mang theo hàn quang quét ngang qua, đầu lâu lập tức bay lên, sau đó thân thể của hắn liền hung hăng đâm vào trên người một vị tu sĩ nhân ngư tộc khác.

Thanh âm răng rắc truyền ra, tên tu sĩ nhân ngư tộc bị hắn va chạm dù có thiên phú chủng tộc là thân thể cường hãn, vả lại còn có đủ phương pháp giảm bớt lực tác động, nhưng vẫn không cách nào thừa nhận được, nhưng tiếng kêu thảm thiết còn không kịp phát ra, thân hình liền trực tiếp lõm xuống, xương và thịt lập tức vỡ vụn.

Trong khi máu thịt văng khắp nơi, dao găm rời khỏi tay Hứa Thanh, bay thẳng đến mi tâm của vị tu sĩ nhân ngư tộc thứ ba, bỗng nhiên xuyên thấu qua, đồng thời sắc mặt vị tu sĩ nhân ngư tộc cuối cùng cũng lập tức trắng bệch, trong mắt lộ ra hoảng sợ mãnh liệt, không dám tiếp tục tới gần, nhanh chóng lui thân thể về phía sau sẽ định bỏ chạy.

Nhưng …vẫn đã chậm.

Gã chỉ chưa chạy xa tới mười trượng, thân thể liền run rẩy, bên trên hiện lên vô số những lốm đốm màu đen.

Theo những đám lốm đốm màu đen khuếch tán, tiếng kêu thảm thiết của gã cũng truyền ra bát phương, thân thể nhanh chóng bị ăn mòn cho đến khi hòa tan.

Mặc dù kết cấu thân thể của nhân ngư tộc có thể giúp bọn họ tránh được một chút độc, nhưng Hứa Thanh cũng đã chuyên môn nhằm vào điểm này, cho nên đã ưu hóa phấn độc của mình, bây giờ dùng ra thì dĩ nhiên là rất mạnh.

Giết xong bốn người, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, lúc hắn đi đến trên xác bốn người này tìm tòi vật phẩm, nội tâm của hắn khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, nơi tầm mắt đạt tới, xuất hiện một người đệ tử Thất Huyết Đồng.

Người này thì Hứa Thanh thấy có chút lạ mắt, thế nhưng chấn động khí tức trên thân người này là Hóa Hải Kinh tiếp cận đại viên mãn, chứng minh đối phương không phải là giả, mà khi hắn nhìn tới, người đệ tử này cũng đồng thời chợt dừng bước chân lại.

Ngay sát na lúc đối mắt cùng Hứa Thanh, hô hấp người đệ tử Thất Huyết Đồng này lập tức trì trệ, cảm giác tựa như gặp phải hải thú cường đại ở trên biển cấm vậy, điều này khiến cho thân thể của gã cứng ngắc, dựa vào nghị lực cực lớn mới miễn cưỡng chuyển động, trong mắt lộ ra cảnh giác trước đó chưa từng có, nhanh chóng mở miệng.

“Vị sư huynh này, ta không có ác ý, chỉ là đi ngang qua.” Nói xong, gã vội vàng lấy ra rất nhiều đan dược nuốt vào, sau đó giơ hai tay lên, ý bảo chính mình cũng không ác ý, sau đó chậm rãi lui về phía sau.

Hứa Thanh lạnh lùng liếc nhìn người này, sau khi sửa sang lại chiến lợi phẩm, liền nhoáng một cái rời khỏi.

Cho đến khi xác định Hứa Thanh đã đi xa, vị đệ tử có tu vi tiếp cận đại viên mãn của Thất Huyết Đồng kia mới hít vào một hơi, trong mắt vẫn còn vẻ hoảng sợ, nội tâm càng chấn động đến cực hạn.

“Vừa rồi nếu ta tới gần thêm một chút nữa thôi, hay là lộ ra một tia ác ý, sợ là sẽ phải chết ở chỗ này!”

Đáy lòng gã vẫn còn sợ hãi, thật sự là khí tức trên thân cùng cách ra tay của Hứa Thanh khiến cho gã có áp lực cực lớn, loại áp lực này để cho gã trong chớp mắt vừa rồi liền có một loại ảo giác, tựa như gã không phải đối mặt với Ngưng Khí, mà là chấp sự Trúc Cơ bên trong tông môn vậy.

"Từ lúc nào dưới núi lại sinh ra một người hung ác như vậy..."

Tên đệ tử Thất Huyết Đồng này đã ở trên biển nửa năm chưa có trở về, cho nên không biết được Hứa Thanh tồn tại, giờ phút này gã đang nhanh chóng rời đi, nhưng mới đi không được vài bước liền phun ra một ngụm máu đen lớn, dọa gã lần nữa vội vàng ăn vào rất nhiều đan dược, lúc này mới khá hơn một chút.

Đây cũng là do vừa rồi Hứa Thanh dùng độc chủ yếu nhằm vào nhân ngư tộc, nói cách khác nếu đổi thành những loại độc như trước kia, người này vừa tiếp cận chiến trường, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Tu vi cường đại, sát phạt quyết đoán, độc đạo lại kinh khủng như vậy..." Trong mắt vị đệ tử cũ của Thất Huyết Đồng này hiện ra vẻ kiêng kị vô cùng nồng đậm, không dám đi theo đường của Hứa Thanh, mà nhanh chóng thay đổi phương hướng, đi về phía trước, đáy lòng gã đã quyết định, nơi đối phương đi qua thì mình có chết cũng không đi.

Cứ như vậy thời gian dần trôi qua, chém giết liên tục xuất hiện ở trên bốn hòn đảo của nhân ngư tộc, đồng thơi cũng có thương vong của cả hai bên, bên Hứa Thanh cũng đã chầm chậm lao ra khỏi rừng rậm.

Một khắc đi ra khỏi khu rừng rậm, hắn cũng thấy được xa xa có một tòa thành trì của nhân ngư tộc!

Tòa thành trì kia rất đặc biệt, không phải dùng gạch ngói xây dựng, mà dùng một bộ xương cá khổng lồ xây thành.

Xương của con cá này cực kỳ to lớn, đoán chừng to bằng một khu lớn trong chủ thành Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh so sánh một chút với tin tức về đảo Câu Anh trong ngọc giản mà Hoàng Nham đưa cho, thân thể khẽ động rồi vội vã lao nhanh về phía tòa thành trì đằng trước.

——-

Chương 277: Mục tiêu Trúc Cơ tháp (1)

Đảo Câu Anh không hề lớn, ở trên chỉ có ba tòa thành trì, cùng với rất nhiều thôn xóm nhưng lại trông giống doanh địa, mục tiêu của Hứa Thanh chính là chủ thành bên trong ba tòa thành trì của đảo Câu Anh này.

Mà lúc lên đảo hắn cũng đã lựa chọn vị trí rồi, cho nên giờ phút này hắn đoán tòa thành bằng xương cá cực lớn ở kia, chính là mục tiêu chuyến này của hắn.

“Thành Câu Anh…” Mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, tăng tốc bay nhanh về phía thành trì.

Giờ phút này, đảo Câu Anh đã trở thành một mảnh hỗn độn, cách một đoạn liền có thể thấy một vài kiến trúc sụp đổ cùng tan vỡ, nhưng nơi này là do Thất gia cùng với những con thuyền Trúc Cơ và Kết Đan của Thất Huyết Đồng đánh xuống.

Xa xa, khói đen cuồn cuộn, bốn phía không ngừng truyền tới âm thanh đấu pháp, toàn bộ hòn đảo đều đang rơi vào trong chiến loạn.

Ánh mắt Hứa Thanh thu liễm lại, một đường chạy thẳng đến vị trí xương cá, nhìn như không xa nhưng trên thực tế nếu chân chính chạy tới chỗ đó, dù lấy tốc độ của Hứa Thanh cũng phải dùng nửa canh giờ mới chính thức tiếp cận được đến nơi.

Mà theo hắn tới gần, sự hào hùng của bộ xương con cá này càng trở nên kinh người hơn.

Hứa Thanh nhìn qua bộ xương này, hắn rất khó có thể tưởng tượng ra rằng con vật này trước kia ở trên biển cấm là tồn tại kinh thiên động địa như thế nào, cho dù bây giờ đã chết, nhưng uy áp của nó lại vẫn cường hãn như thế.

Nhưng hiển nhiên, luồng uy áp này không hề có sức uy hiếp với nhân ngư tộc, có lẽ cái này có liên quan tới thiên phú đặc thù của chủng tộc, nhưng đối với hắn mà nói thì liền không giống nữa.

Dưới uy áp của nó thì tâm thần Hứa Thanh nổi lên từng gợn sóng, tu vi cũng bị trấn áp không ít, chẳng qua hiện nay toàn bộ thiên địa đều bị biển ánh sáng màu tím bao vây, cho nên bất kể là xương con cá này đã từng có bao nhiêu uy áp, giờ phút này cũng đã bị áp chế hơn phân nửa.

Còn lại bộ phận mặc dù vẫn khiến người khác cảm giác cường hãn như trước, nhưng đã không có quá nhiều ảnh hưởng đối với tu vi.

Ngay khi tới gần, Hứa Thanh đã nghe được bên trong thành trì không ngừng truyền đến tiếng nổ vang, cũng cảm nhận được chấn động của pháp thuật, hắn biết rõ đây là do có không ít đệ tử đã đi vào trước hắn, vì vậy thân thể khẽ động, trực tiếp nhảy lên bước vào trong thành.

Thành Câu Anh được xây dựng bên trong bộ xương cá, kiến trúc và phong cách bên trong rất kỳ lạ, bên trong có nhà thì có tạo hình giống như là nhà của nhân tộc, có nhà thì kỳ kỳ quái quái giống như một cái tổ ong, còn có nhà thì lại như là thực vật, một cây nấm hoặc là đám tảo biển.

Còn có một chút ngôi nhà liền dứt khoát là do những chiếc thuyền đắm hoặc là vỏ sò tạo thành.

Trong đó, những căn nhà giống như của nhân tộc rõ ràng có phong cách của Thất Huyết Đồng, vả lại loại kiến trúc này thường được dùng gạch ngói để xây, hình như đã từng do người của Thất Huyết Đồng tới đây xây dựng cho nhân ngư tộc vậy.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua liền không để ý, chạy thẳng tới phía trung tâm của thành trì.

Mục đích của hắn, chính là Trúc Cơ tháp nằm ở trung tâm tòa thành này.

Căn cứ manh mối Hoàng Nham đưa cho, món Thánh vật Trúc Cơ Linh Tức Đăng của nhân ngư tộc được đặt ngay trong Trúc Cơ tháp, ngày bình thường chỗ đó sẽ có cường giả nhân ngư tộc trông coi vô cùng nghiêm mật.

“Phải nghĩ biện pháp lấy được nó, nếu như không có cách nào đắc thủ, vậy thì cũng phải đi đến kho đan của tòa thành này, tìm kiếm Trúc Cơ Đan.” Hứa Thanh biết rõ thời gian cấp bách, giờ phút này hắn toàn lực triển khai tốc độ, bên cạnh dấy lên từng trận gió gào thét, dùng tốc độ nhanh nhất lao thẳng đến phía trước.

Nhưng hắn không hề sử dụng phi hành phù, dẫu sao thì hoành hành bay trên không trung ở bên trong tòa thành trì này vẫn quá nguy hiểm, quá mức khiến cho người khác chú ý, mặc dù hầu hết tu sĩ nhân ngư tộc đều đã bị trấn áp tu vi, vả lại Hứa Thanh cũng rất mạnh, nhưng nếu như bị chú ý thì cuối cùng vẫn không hề ổn.

Giờ phút này trong khi đi về phía trước, theo Hứa Thanh càng ngày càng tới gần mục đích của mình, trên đường đi hắn cũng nhìn thấy một chút đệ tử Thất Huyết Đồng, những đệ tử này phần lớn đều đang hành tẩu ở trong nhưng góc tối tăm, mục đích là vơ vét vật phẩm, coi như là giết chóc, cũng thường bởi vì có lợi ích phía sau mới chủ động ra tay.

Có rất ít người tập trung vào việc sát phạt.

Dù là thỉnh thoảng bởi vì một vật gì đó có đủ giá trị mà sinh ra xung đột lẫn nhau, nhưng thường thường đều là vừa chạm vào liền thu hồi lại, dẫu sao tòa thành trì lớn như vậy, không cần thiết phải tính toán chi li làm gì.

Đồng thời, Hứa Thanh cũng nhìn thấy bên trong tòa thành trì này tồn tại một chút kiến trúc hình như dùng để đại biểu quan hệ minh hữu giữa Thất Huyết Đồng cùng nhân ngư tộc vậy, tỉ như lúc này hắn đã trông thấy được một tấm bia đá.

Tấm bia đá này rất cao, được bảo tồn rất nguyên vẹn, phía trên được khắc rất nhiều những cái tên.

Nhìn văn tự miêu tả ở bên trên, thì đây bia chôn xương của những người anh hùng Thất Huyết Đồng đã chết khi tới đây tương trợ nhân ngư tộc thoát khỏi một lần nguy cơ diệt tộc từ nhiều năm trước.

Tấm bia đá rất sạch sẽ, hình như thường xuyên được người quét dọn và lau chùi.

Nhưng nếu cẩn thận nhìn, dưới trận pháp ở trên trời xuyên thấu, dưới tấm bia đá đã mất đi lực lượng che đậy, tất cả hài cốt đều đã không còn nữa.

Vả lại rõ ràng có dấu vết bị đào móc…

Hứa Thanh nhìn qua tấm bia đá, lại ngẩng đầu nhìn rất nhiều tu sĩ trên bầu trời của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng, hắn đã hiểu được nguyên nhân mà cao tầng của Thất Huyết Đồng lại tức giận như thế.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, thời gian hắn tới Thất Huyết Đồng không lâu, hết thảy đều vì lợi ích, cho nên cũng không có nhiều điểm đồng tình lắm, chỉ là từ trong đáy lòng hắn cũng rất chán ghét loại hành vi vong ân phụ nghĩa này.

Lúc này hắn thu hồi ánh mắt lại, tay phải bỗng nhiên giơ lên, vô số giọt nước lập tức xuất hiện, hình thành lớp phòng hộ ở bốn phía, cản trở hơn mười bong bóng khí từ bên cạnh tấm bia đá đột nhiên bay tới.

Những bong bóng khí này va chạm cùng giọt nước liền lập tức tan vỡ, tạo thành chấn động kịch liệt, trong lúc chấn động khuếch tán, lập tức có năm đạo thân ảnh tu sĩ nhân ngư tộc từ bốn phía lao ra, mang theo vẻ dữ tợn và hung tàn lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh lạnh mắt nhìn lại, chợt phất tay, màn nước chung quanh hắn lập tức trực tiếp tản ra, hóa thành từng mũi thủy tiễn sắc bén, nháy mắt bắn qua phía những tên nhân ngư tộc đang lao tới.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái liền rời khỏi nơi đây, sau khi hắn rời đi, thân thể năm tên tu sĩ nhân ngư tộc kia liền thành tổ ong, bỏ mình ngã xuống đất, túi da trên người bị những giọt nước cuốn lên, nhanh chóng bay theo phía sau Hứa Thanh, hắn đang chạy nhanh liền giơ tay một phát bắt được túi trữ vật, sau khi cất kỹ liền bước đi như bay, càng ngày càng cách Trúc Cơ tháp gần hơn.

Một đường, Hứa Thanh đều làm như thế, hắn không có tâm tư giết người, hắn chỉ tập trung đi đến mục đích của mình, đương nhiên, nếu gặp phải kẻ đui mù nào chủ động tới gây sự, hắn sẽ không để ý kiếm nhiều thêm một chút thu hoạch.

Chương 278: Mục tiêu Trúc Cơ tháp (2)

Rốt cuộc sau nửa canh giờ, Hứa Thanh đã nhìn thấy Trúc Cơ tháp ở vị trí trung tâm thành trì.

Bộ dạng tòa tháp này khác biệt với những tòa tháp bình thường, dựa theo miêu tả trong ngọc giản của Hoàng Nham, tòa tháp này được nhân ngư tộc xây dựng theo hình của Thần Linh Câu Anh.

Từ xa nhìn lại, bộ dáng tòa tháp này giống như là một bà lão mặc trường bào, nhưng ngoài thân thể lại có vô số xúc tu, mỗi một cái xúc tu này đều rất dài, có thể vờn quanh bốn phương, đồng thời nếu nhìn từ bên cạnh, thì ở sau lưng bà lão hình như còn đeo một gương mặt quỷ.

Có thể thấy đầu lưỡi thật dài của nó rơi ở bên người, giống như hóa thành bóng dáng của Câu Anh.

Mà ở trong đỉnh tháp, cũng chính là đầu người của Câu Anh, mượn nhờ kiến trúc chạm rỗng, có thể thấy bên trong có một chiếc đèn.

Cách quá xa nên không thấy rõ cụ thể, nhưng hình như ở nơi đó còn có người đang khoanh chân đả tọa, dường như đang đột phá ở dưới chiếc đèn này, bên ngoài tháp cũng có không ít thị vệ đang lo lắng thủ hộ.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, có thể thấy vận khí của đối phương thật là không tốt, vào thời điểm lúc này lại trăm ngày Trúc Cơ, bây giờ biến cố đang xảy ra, tám chín phần mười là không cách nào thành công.

Cùng lúc đó, chớp mắt khi Hứa Thanh quan sát Trúc Cơ tháp, một tia sát cơ đột nhiên ở bên cạnh hắn bạo phát ra ngoài, một cái bàn tay lục sắc cầm theo một miếng vỏ sò sắc bén thật to im hơi lặng tiếng xuất hiện, trực tiếp cắt về phía cổ Hứa Thanh.

Lông mi Hứa Thanh nhấc lên, tu vi trong cơ thể bộc phát, hư ảnh của Bạt biến ảo ra ở đằng sau lưng, phát ra tiếng gào thét im lặng, tạo thành lực lượng nóng kinh người, ầm ầm khuếch tán về bốn phía.

Lực lượng của Bạt lập tức khiến cho vỏ sò vung về phía cổ của hắn tan vỡ, bàn tay cầm lấy vỏ sò cũng chợt lùi về, hư vô vặn vẹo, bên trong lộ ra một thân ảnh hơi mờ đang gấp rút rút lui về phía sau.

Sát cơ trong mắt Hứa Thanh lập lòe, nhìn thân ảnh mặc dù đã cố hết sức che giấu, nhưng ở bên trong sóng nhiệt vẫn là lộ ra đường nét thân ảnh mơ hồ, bỗng nhiên phóng đi.

Nháy mắt tới gần, tay phải Hứa Thanh liền tung ra một quyền.

Ầm.

Bốn phía nổ vang, một quyền này của Hứa Thanh phối hợp với hư ảnh của Bạt, coi như là tu sĩ Trúc Cơ, nếu chưa mở ra Huyền Diệu Thái mà trúng phải một quyền này cũng sẽ bị chấn động, thân ảnh quỷ dị kia rõ ràng cũng cảm ứng được, gã muốn né tránh nhưng đã không kịp.

Nguy cơ ngay trước mắt, một ánh sáng màu lam hiện ra, một khối phù bảo xuất hiện ở trước mặt vị tu sĩ này, trực tiếp hóa thành một màn sáng ngăn cản cú đấm của Hứa Thanh.

Oanh một tiếng, màn sáng của phù bảo không chịu nổi, trực tiếp tan vỡ, trong lúc đổ vỡ tốc độ Hứa Thanh tăng nhanh, cất bước tới gần, nhưng phía trước đã trống trải, thân ảnh đối phương đã hoàn toàn tan biến.

“Có thể ẩn thân?” Hứa Thanh nheo mắt lại, quay người đi về phía Trúc Cơ tháp, hình như đã bỏ qua tìm kiếm, nhưng khi bước chân của hắn đi ra bước thứ bảy, thân thể của hắn liền đột nhiên triển khai, chợt dùng lưng đụng thật mạnh về phía sau.

Trong tiếng nổ vang truyền ra, một con dao găm liền xuất hiện trong tay phải của hắn, phần lưng vừa va chạm, vừa hung hăng liên tục đâm từng đao về sau lưng.

Lúc này mặc kệ thân ảnh trong suốt ở sau lưng kia đang không ngừng vùng vẫy oanh kích vào bản thân, Hứa Thanh dựa vào lực lượng thân thể cường hãn của mình, thời khắc này hắn không thèm để ý tới những thứ công kích này, coi như là bị thương cũng không sao cả.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn quay người rồi giơ tay trái lên, trảo một cái về phía sau, trực tiếp đổi lại vị trí trước sau, trong khi mặt đất nổ vang, thân ảnh trong suốt bị hắn đâm hơn mười đao, tu vi cũng đều bị chấn nát, lại còn trúng kịch độc, rốt cuộc đã lộ ra ngoài.

Ánh mắt lục sắc, cả người đầy lân phiến và còn có mang, rõ ràng chính là nhân ngư tộc.

Đối phương thoạt nhìn là một nam tử trung niên, tuy tu vi là Ngưng Khí đại viên mãn, nhưng nếu như đổi thành những đệ tử đại viên mãn khác của Thất Huyết Đồng gặp phải vị này, sợ là sinh tử khó liệu.

Bởi vì vị này có thể chống chịu độc của Hứa Thanh lâu như vậy mới mơ hồ phát tác, vả lại khi ra tay cũng vô cùng quỷ dị, chỉ có thể nói rõ, tu vi chân chính của người này tuyệt không phải Ngưng Khí.

Người này là tu sĩ Trúc Cơ của nhân ngư tộc!

Nhưng đã bị trận pháp áp chế giảm mất cảnh giới, cho nên mới biến thành Ngưng Khí đại viên mãn.

Giờ phút này trong mắt gã đang mang theo vẻ không cách nào tin, rõ ràng bị trọng thương mà vẫn cắn chót lưỡi muốn phản kích, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một đạo hắc mang lập lòe, que sắt màu đen mang theo tiếng gào thét cùng sự sắc bén kinh người trực tiếp phá vỡ mi tâm của gã, xuyên thấu mà qua.

Cũng ngay sau khi xuyên thấu đầu gã, bên trong que sắt màu đen này liền tràn ra một cỗ chấn động Trúc Cơ, khuếch tán toàn thân vị nhân ngư tộc này, phá hủy hết thảy toàn bộ những bộ phận trong cơ thể vị này.

Mắt nhìn thấy đối phương đã chết, lúc này Hứa Thanh mới đến gần, rút que sắt màu đen ra, lại lấy một cái túi từ trên người tên tu sĩ nhân ngư tộc này.

Đây không phải là túi da tầm thường, đây là túi trữ vật!

Trái tim Hứa Thanh tăng nhịp đập lên, nhưng hắn không lập tức mở ra mà thu hồi lại, phóng thẳng về phía trước Trúc Cơ tháp phía trước.

Cùng lúc đó trên bầu trời, Thất gia chắp tay sau lưng nhìn về chân trời xa xa, phía sau của lão là 13 vị trưởng lão cùng với hơn 100 người tu sĩ Trúc Cơ, tất cả đều đang im lặng đứng thẳng.

Mà hai bên Thất gia nổi lơ lửng hai giọt nước thật lớn, bên trong ngoại trừ phong ấn tu sĩ giống như thi thể kia, còn có lão tổ của nhân ngư tộc.

Giờ phút này lão tổ nhân ngư tộc nhìn xuyên thấu qua giọt nước, nhìn về những hòn đảo phía dưới, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Trịnh Khải Dịch, ngươi thật sự cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng rồi sao!”

Hầu như ngay khi lời nói của lão tổ truyền ra, bốn hòn đảo nhân ngư tộc lập tức liền ầm ầm chấn động, từng trận ánh sáng màu đen đột nhiên từ mặt biển bốn phía bộc phát, nháy mắt tiếp nối lại với nhau, nhanh chóng bao trùm bốn hòn đảo, sau đó hóa thành đại trận, như một cái lồng màu đen, che đậy hết thảy những thứ ở.

Tấm màn hào quang màu đen này không ngừng vặn vẹo, hình như đang triệt tiêu lực lượng trận pháp của Thất Huyết Đồng, mà một khi trận pháp của Thất Huyết Đồng bị hóa giải, vậy thì tu sĩ Trúc Cơ của nhân ngư tộc ở bên trong sẽ được khôi phục tu vi.

Đến lúc đó, trận thi đấu này sẽ biến thành một màn đồ sát của nhân ngư tộc đối với đệ tử Thất Huyết Đồng!

“Trịnh Khải Dịch, nhất định bây giờ Hải Thi Tộc đang trên đường đuổi đến đây, có lẽ cũng sắp đến rồi, mà những đệ tử này của ngươi cũng sẽ không dùng được bao lâu nữa, theo trận pháp của tông môn ngươi bị hòa tan, tất cả đều sẽ trở thành tế phẩm của tộc ta!”

Lão tổ nhân ngư tộc nhe răng cười, ngay khi lão mở miệng, chân trời nơi xa bỗng nhiên có ánh sáng màu đen bộc phát, một cái vòng xoáy thật lớn bỗng nhiên xuất hiện ở trên bầu trời, một mùi tử vong mang theo cảm giác vô cùng âm hàn đang điên cuồng từ trong đó tản ra ngoài, khiến cho mặt biển phía dưới hình như cũng muốn kết băng.

Khi khí tức này bao phủ thiên địa, một con Hủ Ngạc to ngàn trượng đồng thời từ bên trong gầm nhẹ leo ra.

Ánh mắt Màu vàng lộ ra vẻ lạnh lùng, bên trong tràn ngập vô số thân hình oan hồn đang lộ ra vẻ dữ tợn, theo nó leo ra, có thể thấy đỉnh đầu con Hủ Ngạc có mấy đạo thân ảnh đang đứng, trên người từng người đều có những luồng khí tức động trời, mà phía sau của bọn họ, là đại quân tu sĩ rậm rạp vô số!

Đây… Chính là Hải Thi Tộc!

“Rốt cuộc đã tới.” Thất gia nhìn hết tất cả, nhưng thần sắc vẫn như thường, mỉm cười.

Chương 279: Huyết Luyện Tử đói khát (1)

Trong và ngoài của đại lục Vọng Cổ, vô luận là trên mỗi một hòn đảo hay là trong vô số những cấm khu, cũng đều tồn tại rất nhiều chủng tộc kỳ dị.

Hải Thi Tộc, chính là một chủng tộc kỳ dị trong số đó.

Nơi trú ngụ của tộc này là nằm ở biên giới cấm khu trên Vô Tận Hải, vốn dĩ ở vô số kỷ nguyên trước, trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến đây, trên thế giới này không hề có Hải Thi Tộc.

Mà sau khi Thần Linh đến, khí tức dị hóa xâm nhiễm đã cải biến vạn vật, có tộc quần tan biến ở trong lịch sử, có tộc thì vùng vẫy truyền thừa xuống dưới, đồng thời cũng có một số chủng tộc mới được sinh ra.

Trong những chủng tộc mới xuất hiện này, một cái trong đó chính là Hải Thi Tộc.

Chủng tộc này rất kỳ dị, có thể trực tiếp hấp thu dị chất để tồn tại, nhưng bản thân lại không có năng lực sinh sôi nảy nở đời sau, tộc quần bọn họ có thể trở nên lớn mạnh và gia tăng như số lượng thành viên trong tộc bằng cách dựa vào phương pháp đặc thù để hoàn thành.

Đó chính là… Chuyển hóa.

Bọn họ có thể phục sinh cho các tộc đã tử vong, lấy phương pháp ký hiệu đặc thù của Hải Thi Tộc để sống lại!

Mà sau khi thi thể bị dính ký hiệu phục sinh, trí nhớ của kiếp trước sẽ không trọn vẹn nữa, giống như thay đổi thành một người khác vậy, tính cách cũng sẽ thay đổi thành vô cùng bạo ngược, tàn nhẫn thích giết chóc, thậm trí toàn thân còn tràn ra dị chất nồng đậm, đồng thời trong đầu cũng sẽ vang vọng tiếng triệu hoán của Hải Thi Tộc.

Triệu hoán này sẽ chỉ dẫn bọn họ đi đến tộc địa của Hải Thi Tộc, trở thành một thành viên của Hải Thi Tộc, tu hành công pháp đặc biệt thuộc về Hải Thi Tộc, điều này sẽ khiến cho bọn họ dần dần khôi phục tâm trí, trở lên cường đại hơn.

Nhưng đặc tính chủng tộc khiến cho bọn họ càng tu hành sẽ càng trở nên là vô tình, không thèm để ý tới trước kia nữa.

Mặt khác, khi còn sống tu vi càng cao thì sau khi bị chuyển hóa chiến lực lại càng mạnh, chỉ là khi chuyển hóa sẽ tồn tại rất nhiều hạn chế, vả lại xác xuất thành công cũng không cao lắm, cho nên tộc này mới không trở thành họa lớn của các tộc khác, lại bởi vì một chút duyên cớ đặc thù mà bọn họ còn được phép tồn tại.

Mà từ nhiều kỷ nguyên đến nay, Hải Thi Tộc cũng đã phát hiện, xác xuất thành công khi chuyển hóa thi thể tu sĩ nhân tộc tương đối cao hơn, cho nên… Trọng tâm của Hải Thi Tộc, liền đặt ở trên nhân tộc.

Mà Thất Huyết Đồng nằm ở Nam Hoàng Châu lại cách tộc địa của Hải Thi Tộc không hề xa xôi, vì vậy cừu hận lẫn nhau bởi vậy càng ngày càng kịch liệt, thường cách một đoạn thời gian sẽ bộc phát một lần chiến tranh.

Bây giờ, mượn nhờ sự tình của Nhân Ngư Đảo, đại quân Hải Thi Tộc liền ầm ầm kéo đến, lúc này theo vòng xoáy khuếch tán, Cự Ngạc ngàn trượng trong đó gào thét dữ tợn, cất bước đạp trên hư không, đã leo được một nửa thân thể ra ngoài.

Từng đạo thân ảnh trên đỉnh đầu của nó, trên thân kẻ nào cũng tràn ngập hắc khí, đó là biểu hiện của việc dị chất nồng đậm.

Hình dạng của bọn họ bị những đám hắc khí này bao phủ, không cách nào thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt màu đỏ bên trong đám khói đen, cùng với chấn động tu vi hình như không kém gì lão tổ nhân ngư tộc.

Lão tổ nhân ngư tộc nhìn thấy Hải Thi Tộc đã đến, lập tức cười ha hả.

“Trịnh Khải Dịch, ngược lại lão phu muốn nhìn, tông môn của ngươi còn thủ đoạn nào nữa!”

“Vậy ngươi nhìn cho thật rõ vào.” Thất gia đứng trên không trung, thần sắc như thường, lấy ra một khối ngọc giản rất bình thường, mang theo nồng đậm sát khí và dị chất ném về phía Hải Thi Tộc đang hùng hổ xuất hiện ở phía xa xa.

Ngọc giản này bỗng bay đi, đến thẳng đại quân Hải Thi Tộc phía trước, không đợi đụng chạm tới Hải Thi Tộc, đã tự nát ra tan vỡ.

Ngay khi nó vỡ vụn, bầu trời lập tức nổ vang, tựa như vô số những tia sấm đồng loạt đánh xuống.

Khiến cho toàn bộ bầu trời lõm lại, bên trên bầu trời còn có từng đạo khe hở đang hình thành.

Những khe hở này như long xà bay loạn vậy, cuồng bạo xuất hiện ở trên bầu trời, từ xa nhìn lại như là có một cái bút lông vô hình vẽ tranh trên bầu trời.

Rất nhanh, từng đạo khe hở này liền kết nối lại cùng một chỗ với nhau, thình lình… Ở trên bầu trời, xuất hiện một đạo thân ảnh khổng lồ!

Đó là thân ảnh của một lão giả!

Lão giả này hình như dung hợp cả người cùng với màn trời vậy, mặt không cảm xúc, ngóng nhìn chúng sinh phía dưới.

Biển khơi ở dưới ánh mắt của lão lập tức dấy lên đợt sóng lớn trước đó chưa từng có, vạn dặm trong hải vực, những tồn tại ở dưới đáy biển cũng đều ẩn núp, tất cả hải thú đều đang run rẩy.

Dưới ánh mắt lướt qua của lão, lão tổ nhân ngư tộc trực tiếp phun ra ngụm máu tươi, trong ánh mắt lộ ra sự kinh hoàng và hoảng sợ mãnh liệt đến cực hạn, thân thể không ngừng run rẩy, lại trực tiếp quỳ xuống.

Dưới ánh mắt nhìn của lão, Cự Ngạc to ngàn trượng leo ra được một nửa của Hải Thi Tộc lập tức kêu rên, thân thể cũng nhanh chóng mục nát, nhưng cũng không dám di động một chút nào.

Mà thân thể mấy đạo thân ảnh cường giả của Hải Thi Tộc ở trên đỉnh đầu của nó vào trong khoảng khắc này cũng vô cùng run rẩy, dị chất bên ngoài thân thể từng người kịch liệt chấn động.

Tất cả nhao nhao phun ra máu tươi, cõi lòng đại biến.

Đại quân phía sau bọn họ có không ít người trực tiếp nổ tung thân thể.

“Cung nghênh lão tổ!” Thất gia thở sâu, cung kính cúi đầu về phía thân ảnh lão giả do những vết nứt hình thành ở trên trời.

Những trưởng lão khác ở bốn phía, những vị tu sĩ Trúc Cơ, toàn bộ đều như vậy, từng người đều cúi đầu, lớn tiếng bái kiến.

Mà ngay khi bọn họ bái kiến, lão tổ Thất Huyết Đồng trên bầu trời lập tức chợt nhoáng một cái, thân hình tạo thành từ vô số khe hở kia tựa như thoát ly ra từ trên bầu trời, giống như sống lại vậy, hóa thành từng đạo sợi chỉ màu đỏ.

Từng sợi chỉ màu đỏ kết lại thành đàn, sau đó chợt phóng thẳng về phía đại quân Hải Thi Tộc phía dưới.

Trong khi thần sắc chúng tu sĩ Hải Thi Tộc đại biến, những sợi chỉ màu đỏ này liền nhanh chóng bao phủ, nháy mắt liền chạm tới, những nơi nó đi qua, tất cả tồn tại đều bị nó xuyên thấu, cũng trong một cái chớp mắt khi nó xuyên thấu, tất cả mọi thứ giống như bị nó cắn nuốt hết vậy, toàn bộ đại quân Hải Thi Tộc trực tiếp héo rũ.

Trong thời gian ngắn… Thân hình Cự Ngạc to ngàn trượng trực tiếp tan rã, thân thể mấy tên cường giả Hải Thi Tộc trên đỉnh đầu nó cũng nhao nhao héo rũ rồi trực tiếp tử vong.

Đại quân phía sau cũng khó mà trốn thoát khỏi kiếp nạn này, toàn bộ đều tan thành mây khói ở trong những sợi chỉ màu đỏ này…

Giết cả đại quân cũng chỉ là trong một cái nháy mắt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, những sợi chỉ màu đỏ này không hề dừng lại chút nào, vòng quanh tạo thành chấn động kinh khủng, lập tức lao thẳng đến vòng xoáy mà Hải Thi Tộc bước ra.

Hình như nơi đó, mới chính là mục tiêu của lão!!

Chương 280: Huyết Luyện Tử đói khát (2)

Vòng xoáy muốn đóng lại, nhưng đã không còn kịp rồi, ngay một cái chớp mắt khi nó sắp khép kín, vô cùng nhiều sợi chỉ màu đỏ mang theo vẻ tham lam và điên cuồng nháy mắt tràn vào…

Sau một khắc, vòng xoáy tan biến, nhưng có thể tưởng tượng ra, bên kia vòng xoáy giờ phút này nhất định là vô cùng thê thảm!

Bầu trời, theo vòng xoáy cùng hắc tuyến biến mất, lại trở nên sáng sủa nắng ráo, biển khơi cũng khôi phục bình thường, tựa như hết thảy đều chưa từng phát sinh.

Chỉ có vô số thi thể của những tu sĩ Hải Thi Tộc đã tử vong, đã khô héo và tung bay như mưa ở trên mặt biển, nhìn thấy mà giật mình.

“Thế nào?” Thất gia ngẩng đầu, nhìn lão tổ nhân ngư tộc đang run rẩy toàn thân quỳ ở bên người.

“Đột phá… Đột phá… Lão tổ Huyết Luyện Tử của Thất Huyết Đồng… Đột phá! Trịnh Khải Dịch, mục tiêu của Thất Huyết Đồng các ngươi không phải là nhân ngư tộc chúng ta, mục tiêu của các ngươi là Hải Thi Tộc!!” Trong mắt lão tổ nhân ngư tộc hiện lên vẻ tuyệt vọng, dĩ nhiên nội tâm của lão đã hoàn toàn tan nát.

Toàn thân thi thể vị tu sĩ bị giọt nước bao phủ ở một bên cũng tựa như muốn hòa tan, vẻ mặt vốn dĩ rất lạnh lùng, giờ phút này cũng đã bị sợ hãi thay thế.

“Ngươi cũng không tính đần, chỉ là một nhân ngư tộc nhỏ bé, tất nhiên không cần tông môn chúng ta tốn nhiều tâm tư đến vậy, chỉ bởi vì lão tổ vừa đột phá nên rất đói khát, cho nên mới mượn các ngươi dụ Hải Thi Tộc tới mà thôi.”

“Ta còn muốn cám ơn tộc ngươi đã đưa Hải Thi Tộc tới, khiến cho bọn chúng rốt cuộc đã chủ động mở cửa cho lão tổ vừa đột phá đang vô cùng đói khát được giải khát.”

“Bây giờ, tiếp tục thi đấu.” Thất gia nở nụ cười, cuốn lão tổ nhân ngư tộc cùng tên Hải Thi Tộc bị bắt làm tù binh ở một bên lên, đi tới trên Đại Dực, ngồi ở chỗ cũ với thần sắc thảnh thơi.

Về phần chiến trường phía dưới, lão không cưỡng ép mở ra quan sát, vốn là dưỡng cổ cho nên gia tăng một chút cảm giác nguy cơ cũng tốt, về phần bên trong có thê thảm như thế nào, lão cũng không thèm để ý.

“Đám sói con kia, đoán chừng đều là vì phát tài, cũng không có gì đáng để xem.”

Cùng lúc đó, đảo Câu Anh trong bốn đảo phía dưới, bên trong thành trì xương cá, Hứa Thanh đang nhanh chóng cất bước chạy về phía Trúc Cơ tháp bỗng ngẩng đầu lên, hắn không nhìn thấy sự tình bên ngoài, nhưng cũng đoán toàn bộ bầu trời giờ khắc này đều trở nên âm u.

Đó là trận pháp của lão tổ nhân ngư tộc đang hòa tan biển ánh sáng màu tím của Thất Huyết Đồng, mà theo biển ánh sáng tím tan rã, lực lượng trấn áp cũng có dấu hiệu buông lỏng, việc này khiến cho đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại.

“Phải tăng nhanh tốc độ!” Hứa Thanh lập tức lấy ra phi hành phù, dán ở trên người mình, tốc độ bỗng nhiên tăng vọt, cả người bỗng hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến Trúc Cơ tháp phía trước.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ mất thời gian hơn ba mươi hơi thở, cuối cùng hắn cũng đã tới gần, nhìn thấy bốn phía Trúc Cơ tháp tồn tại hơn bảy mươi tên tu sĩ nhân ngư tộc.

Hứa Thanh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Trúc Cơ tháp cao hơn mười trượng phía trước, hiển nhiên những tu sĩ này đều là người hộ pháp tòa tháp, có thể thấy được thân phận của vị tu sĩ đang tu luyện trong tháp không hề đơn giản.

Mà ở trong đó cũng có bảy tám vị đệ tử Thất Huyết Đồng, đều là người đánh chủ ý tới Linh Tức Đăng, dẫu sao nó cũng là món đồ giá trị 50 vạn linh thạch.

Hai bên đang chém giết với nhau, trên mặt đất có không ít thi thể, có đệ tử Thất Huyết Đồng và cũng có người của nhân ngư tộc.

Mùi máu tanh tràn ngập bốn phía, khiến cho người ta ngửi được liền thấy không khỏe muốn nôn mửa, nhưng nếu gặp người thích ứng thì sẽ theo bản năng kích thích tính giết chóc.

Thân ảnh Hứa Thanh lao nhanh đến như sấm sét, lập tức khiến cho song phương đang giao chiến ở đây chú ý, nhưng không chờ bọn họ nhìn thấy rõ, tốc độ của Hứa Thanh dưới sự gia trì của phi hành phù cùng với tốc độ bản thân, lập tức hóa thành tàn ảnh, đạp không lao thẳng đến bộ phận đỉnh của pho tượng Thần Linh Câu Anh.

Nhưng vào lúc này, bốn phía liền truyền đến tiếng gào thét, đám người thủ hộ nhân ngư tộc không tham dự màn giao chiến ở bốn phía của Trúc Cơ tháp nhanh chóng bay tới ngăn cản.

Trong này có một vị tu vi nhìn như Ngưng Khí đại viên mãn, nhưng trên thực tế vượt qua không ít, hiển nhiên người này đã từng là Trúc Cơ, gã nhìn hầm hầm Hứa Thanh, trong lúc bấm niệm pháp quyết chợt vung tay phải lên.

Sau lưng gã lập tức huyễn hóa ra hư ảnh nhân ngư cầm một cái dĩa trong tay, toàn thân màu đen, thoạt nhìn rất dữ tợn và hung tàn, hung hăng phóng về phía Hứa Thanh, đồng thời những người nhân ngư tộc khác cũng dùng pháp thuật hình thành công kích, từ bốn phương tám hướng tấn công về phía Hứa Thanh.

Mặt khác, trong ánh mắt của những đệ tử Thất Huyết Đồng ở chung quanh cũng đều hiện ra vẻ âm lãnh, từng người đột nhiên dùng ra đòn sát thủ của riêng mình, sau đó nhanh chóng phóng về bộ phận đỉnh tháp của Trúc Cơ tháp, hiển nhiên là định nhờ cơ hội mà Hứa Thanh hấp dẫn tầm mắt của đám nhân ngư tộc, lấy đi Thánh vật.

Ánh mắt Hứa Thanh tràn ngập hàn mang, một khắc hắn tới thì đáy lòng cũng đã có quyết định rồi, lần này vô luận là ai tranh đoạt cùng mình thì hắn đều sẽ đánh chết, vì vậy bỗng nhiên phất tay, đỉnh đầu lập tức có tia sáng lập lòe, trong lúc ánh sáng màu đen khuếch tán, Pháp Chu của hắn trực tiếp huyễn hóa ra ngoài.

Pháp Chu lớn hơn mười trượng vừa xuất hiện, khí thế kinh người lập tức hiện ra, nhất là chiếc Pháp Chu có thể trôi nổi này rõ ràng rất khác biệt với Pháp Chu của những đệ tử khác.

Càng ngay khi Pháp Chu xuất hiện, theo Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, Pháp Chu giống như Ngạc Quy này lập tức chợt hạ xuống bốn đầu tựa như cái chân, âm thanh ken két vang lên, hơn vạn miếng sắt sắc bén mang theo lực lượng cuồng bạo lập tức hóa thành một cơn phong bạo, bỗng nhiên bộc phát về bốn phía.

Phong bạo nổ vang, tiếng nổ động trời vang lên.

Những nơi phong bạo đi qua, tất cả mọi tu sĩ nhân ngư tộc đều kêu gào thảm thiết, thân thể trực tiếp chia năm xẻ bảy, coi như là vị nhân ngư tộc nguyên bản là Trúc Cơ, sắc mặt cũng lập tức đại biến, trong thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ, cấp tốc rút lui nhưng vẫn bị phong bạo cuốn vào.

Máu thịt của gã lập tức mơ hồ, tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê thảm, lập tức hóa thành huyết nhân, sau đó lại bị một con dao găm bằng tốc độ kinh người đuổi theo, trực tiếp xuyên thấu qua cổ, lập tức tuyệt mệnh.

Đám đệ tử Thất Huyết Đồng muốn lao tới để cướp đoạt cũng là như thế, một khắc bọn họ muốn ra tay tranh đoạt cùng Hứa Thanh, Hứa Thanh liền không có ý định lưu thủ, giờ phút này phong bạo quét ngang, thi hài liền xuất hiện ở khắp nơi, nơi đây ngoài ngọn tháp Trúc Cơ, không còn người sống.

Mà thân thể Hứa Thanh cũng không dừng lại chút nào, tức khắc lao ra, bay thẳng đến bộ phận đỉnh tháp Trúc Cơ, nháy mắt đã tới gần.

Xuyên thấu qua khe hở ở bên trên, hắn nhìn thấy bên trong có một vị thanh niên nhân ngư tộc đang khoanh chân đả tọa, bên cạnh gã còn đặt một chiếc đèn.

Hình dáng của chiếc đèn này tựa như một chiếc dù màu đen vậy, căng ra sau đó lộn ngược lại, chuôi cái dù chính là bấc đèn.

Thoạt nhìn rất là kỳ dị, lúc này ngọn đèn đang phát ra ánh sáng mờ nhạt, bao phủ ở trên người vị thanh niên nhân ngư tộc, hẳn là đang che chở cho gã.

——

Chương 281: Cái bóng thức tỉnh! (1)

Hứa Thanh nhìn thấy những thứ này, lập tức vung một quyền tới, nhưng tường ngoài của toà tháp này vô cùng cứng cỏi, bên trong còn có một tầng phòng hộ tản ra nháy mắt, lập tức hóa giải lực lượng một quyền này của Hứa Thanh.

Chỉ là trên không trung của nhân ngư tộc bây giờ đã bị trận pháp của Thất Huyết Đồng bao phủ, cho nên hết thảy tu vi cùng với ngoại lực đều bị cưỡng ép áp chế ở mức Ngưng Khí, tòa Trúc Cơ tháp này cũng không ngoại lệ, màn phòng hộ tràn ra cũng đã bị suy yếu nghiêm trọng, lúc này mặc dù hóa giải được một quyền của Hứa Thanh, nhưng cũng bị chấn động kịch liệt.

Hứa Thanh nhìn qua một màn này, trong mắt lập tức lóe lên hàn mang, hắn không có thời gian để lãng phí, vì vậy tay phải bấm niệm pháp quyết, Pháp Chu ở một bên lập tức vù vù thay đổi phương hướng, trực tiếp hung hăng đâm tới phía này.

Trình độ chắc chắn của Pháp Chu Hứa Thanh đã có thể so với Trúc Cơ, có thể nói trừ việc nó không có nguồn động lực Trúc Cơ ra, thì đây đã là một chiếc Pháp Thuyền của Trúc Cơ rồi.

Giờ phút này nó lập tức hung hăng va chạm với Trúc Cơ tháp, lớp phòng hộ bên ngoài của Trúc Cơ tháp lập tức chia năm xẻ bảy rồi lập tức tan vỡ, mà mặt tường ngoài của Trúc Cơ tháp cũng lập tức cũng vỡ vụn theo bởi sự va chạm với chiếc Pháp Chu của Hứa Thanh.

Hứa Thanh thu hồi Pháp Chu, thân thể trong nháy mắt lao vào chỗ bị đâm thủng, trực tiếp bước vào Trúc Cơ tháp.

Bên trong Trúc Cơ tháp, hỏa diễm từ Linh Tức Đăng lay động, chiếu rọi cái bóng của Hứa Thanh lên trên vách tường.

Thân ảnh Hứa Thanh không dừng lại chút nào, sau khi đến chỗ này lập tức đưa tay bắt lấy Linh Tức Đăng đang cháy, nhưng vào lúc này, thanh niên nhân ngư tộc đang ngồi ở một bên đột phá chợt mở mắt ra, trong thần sắc lộ ra lo lắng cùng phẫn nộ, vừa muốn mở miệng nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Tu vi và lực lượng trong cơ thể gã nháy mắt hỗn loạn, nhưng gã vẫn cắn răng giơ tay lên chỉ một ngón về phía Hứa Thanh, sau lưng lập tức hình thành hư ảnh nhân ngư, hung hăng đánh ra một chiêu về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không đủ thời gian lãng phí với gã, tay phải giơ lên, hung hăng tung một quyền, gió lốc lập tức hình thành, một quyền trực tiếp rơi vào trên hư ảnh nhân ngư nọ.

Hư ảnh của gã nháy mắt tan vỡ, ngay sau đó gã thanh niên nhân ngư tộc ở phía sau cũng điên cuồng phun máu tươi, thân thể bị cuốn lên va vào trên vách tường bên cạnh.

Vách tường đã mất đi lớp phòng hộ liền biến thành một bức tường tầm thường, gặp phải va chạm lập tức sụp xuống, thân thể thanh niên nhân ngư tộc này văng ra bên ngoài, sinh tử không rõ.

Hứa Thanh không rảnh để ý tới đối phương, giờ phút này hắn nhanh chóng bước đến gần Linh Tức Đăng, giơ tay lên trảo một cái về phía chiếc đèn này.

Nhưng vào lúc này, cái bóng của hắn ở trên tường do ngọn đèn dầu chiếu rọi lại lập tức vặn vẹo, không có sự khống chế của Hứa Thanh, lại tạo thành hành động trước đó chưa từng có!

Hứa Thanh giơ tay lên, cái bóng cũng giơ tay lên.

Nhưng không đợi Hứa Thanh lấy được Linh Tức Đăng, cái bóng kia lại đột nhiên tràn ra một đoạn, bàn tay màu đen vậy mà lại đoạt trước Hứa Thanh, nháy mắt liền lan tràn đến chỗ Linh Tức Đăng, dường như cực kỳ chán ghét ánh lửa đang cháy của Linh Tức Đăng, một hơi… Bóp tắt!

Thân thể Hứa Thanh chợt dừng lại, lập tức nghiêng đầu nhìn vách tường.

Giờ phút này, cái bóng trên vách tường đã tan biến sau khi ánh lửa của Linh Tức Đăng bị bóp tắt.

Nhưng trong nhận thức của Hứa Thanh, hắn vẫn có thể rõ ràng phát hiện được động tác đang nhanh chóng rút lui về của cái bóng, sau đó lại hóa thành bộ dáng bình thường.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, nắm Linh Tức Đăng lên cầm ở trong tay.

Sau khi ngọn đèn này tắt lửa, liền không hề nhìn ra chỗ thần kỳ nào của nó, duy chỉ có tạo hình là có chút đặc biệt.

Nhưng giờ phút này tâm thần Hứa Thanh đã không thèm để ý đến Linh Tức Đăng nữa rồi, hắn quay đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái bóng của mình, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, hành động vừa rồi của đối phương khiến cho hắn nhớ tới thông tin mà thiếu niên câm khắc ở bên trong ngọc giản kia.

“Nó đang ngủ.”

Một màn vừa rồi, sau khi liên tưởng với dòng chữ bên trong ngọc giản của thiếu niên câm, khiến cho Hứa Thanh cảm giác giống như là một người đang ngủ say, đột nhiên bị ánh sáng của ngọn đèn lung lay làm cho phải mở mắt, vì vậy không kiên nhẫn, theo bản năng giơ tay lên dập tắt ngọn lửa.

Trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng đáng sợ, linh năng trong cơ thể bỗng nhiên tràn vào bên trong Linh Tức Đăng, sau khi không ngừng hội tụ, một tiếng ồ vang lên, Linh Tức Đăng lại đang cháy.

Ánh lửa tản ra bốn phía, khiến cho cái bóng Hứa Thanh lần nữa tân xuất hiện ở trên vách tường.

Mà ngay khi tia lửa cháy lên, dưới ánh lửa chiếu rọi, cái bóng trên vách tường lại biến thành vặn vẹo, rất nhanh lại duỗi cánh tay màu đen ra, lập tức hướng về Linh Tức Đăng đang được Hứa Thanh cầm lấy, mắt thấy lần nữa sẽ đến và tiếp tục bóp tắt ánh lửa.

Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên tràn tinh thần ra, toàn lực điều khiển cái bóng, khiến cho tay của cái bóng dừng lại ngay bên cạnh Linh Tức Đăng, bên trong rõ ràng truyền ra một tia vùng vẫy mơ hồ.

Hình như nó không muốn để Hứa Thanh điều khiển, vẫn muốn đi dập tắt ngọn đèn này.

“Ngươi là đang ngủ, hay là đang giả bộ ngủ!” Hứa Thanh lạnh lùng mở miệng, đồng thời vận hành thủy tinh màu tím, hình thành lực lượng trấn áp, hung hăng trấp án đè lại cái bóng đang vùng vẫy muốn khỏi sự khống chế của mình.

Hứa Thanh rất quen thuộc đối với việc trấn áp này, lúc trước hắn vẫn trấn áp nó hằng ngày, thông thường mỗi lần trấn áp cũng đều chỉ năm sáu lần mà thôi, nhưng số lần trấn áp lúc này của Hứa Thanh, theo tiếng nổ vang vang vọng, một hơi đã trấn áp tới 13 lần.

Dưới sự trấn áp của hắn, cái bóng run rẩy mãnh liệt rồi càng lúc càng ảm đạm.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, không hề dừng lại mà trấn áp tới 20 lần, cho đến khi cái bóng vặn vẹo run rẩy, thậm chí mơ hồ xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, lúc này hắn mới dừng lại.

Nhưng chỉ là như vậy thì Hứa Thanh vẫn không hài lòng, hắn lạnh lùng nhìn xuống cái bóng, giơ tay nhấc Linh Tức Đăng đang cháy vươn về phía cái bóng, đồng thời cũng buông lỏng khống chế với cái bóng.

Nhưng lúc này, cái bóng không bị khống chế cũng không dám tiếp tục đi bóp tắt ngọn đèn dầu nữa, càng run rẩy cường liệt hơn, thậm chí cũng không dám tự tiện né tránh, mặc kệ ngọn đèn tới gần.

Biểu cảm của Hứa Thanh vẫn lạnh lùng như trước, dứt khoát hoàn toàn đặt Linh Tức Đăng ở bên trong cái bóng, màu sắc của ngọn đèn dầu Linh Tức Đăng ở trong cái bóng lại có chỗ cải biến, không còn là mờ nhạt nữa, mà biến thành màu u lục, vô cùng quỷ dị.

Mà giờ phút này cái bóng cũng run rẩy đến cực hạn, nhưng vẫn không dám phản kháng.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, đang muốn mở miệng nhưng thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, cúi đầu nhìn Linh Tức Đăng trong tay.

Vừa rồi lúc hắn cầm ngọn đèn này, bất kể là lúc dập tắt hay là đốt lên, cũng không có gì biến hóa quá mức kỳ dị, nhưng lúc này khi đưa vào bên trong cái bóng, ở bên trên cây đèn rõ ràng tràn ra một tia chấn động mơ hồ.

Cùng lúc đó, từ phương hướng dưới lòng đất dường như cũng có một cỗ chấn động truyền lên, song phương hình như đang hô ứng lẫn nhau.

Chương 282: Cái bóng thức tỉnh! (2)

Hứa Thanh biến sắc, lập tức lấy Linh Tức Đăng trong tay từ bên trong cái bóng ra, mà ngay một khắc bỏ ra, chấn động liền tan biến, giống như chưa từng xuất hiện qua vậy, ngọn đèn này hình như lại hóa thành một ngọn đèn tầm thường.

Hứa Thanh trầm ngâm, trong khi cái bóng run rẩy, lại để ngọn đèn vào trong, chấn động lại hiện ra, chỉ dẫn rất rõ ràng.

“Đây là…” Hứa Thanh nheo mắt lại, chợt nhớ tới manh mối về miếu Di Ách trong lời đồn mà tên béo nói trong ngọc giản.

Cái này khiến cho hắn không khỏi sinh ra một chút suy đoán.

Như có điều suy nghĩ, Hứa Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn cái bóng, cũng mặc kệ là đối phương có thể nghe hiểu hay không, trầm thấp mở miệng.

“Ngươi có thể tiếp tục ngủ.”

Nói xong, Hứa Thanh nhớ kỹ phương hướng chỉ dẫn cụ thể ở dưới lòng đất, thổi tắt Linh Tức Đăng trong tay, sau khi thu hồi, quay người nhoáng một cái nhảy xuống khỏi Trúc Cơ tháp.

Lúc thân ảnh hạ xuống, hắn nhanh chóng kiểm tra bốn phía, tìm kiếm thanh niên nhân ngư tộc vừa nãy rơi xuống.

Đối phương Trúc Cơ thất bại trong thời khắc mấu chốt, lại chịu một kích của mình, không chết cũng trọng thương, giờ phút này ánh mắt của hắn đảo qua, rơi vào mặt đất cách đó không xa.

Chỗ đó một cỗ thi thể đang nằm, chính là vị thanh niên nhân ngư tộc nọ.

Hiển nhiên, gã Trúc Cơ thất bại cho nên bị cắn trả, khiến cho gã không cách nào dùng sức, sau khi bị đánh rơi xuống, chưa bò được bao xa thì đã khí tuyệt mà chết rồi.

Nhưng Hứa Thanh vẫn lo lắng, lúc từ không trung hạ xuống đã đánh ra thêm vài đạo pháp thuật, còn dùng cả phấn độc, cho đến khi xác định đối phương thật sự không phải giả chết thì hắn mới tới gần, sau đó nhanh chóng ngồi xổm xuống, lấy một cái túi trữ vật từ trên người người đối phương.

“Thân phận của tên này không đơn giản, lại đang Trúc Cơ cho nên nhất định sẽ có chuẩn bị Trúc Cơ Đan, hy vọng tên này còn chưa có ăn hết.” Hứa Thanh động tâm, nhanh chóng mở ra nhìn vào, sau đó trên mặt nở một nụ cười, vừa thu hồi định ly khai.

Nhưng vào lúc này… Cách đó không xa truyền đến âm thanh vỗ tay.

Hứa Thanh bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy một thân ảnh ngậm trong miệng nửa quả táo, vừa vỗ tay vừa đi tới.

Chính là đội trưởng!

“Oai quá nha, rất nhiều đó nha đội phó, tất cả những người nơi đây đều là ngươi giết đúng không? Xem ra thu hoạch rất lớn đấy, cây Linh Tức Đăng kia hẳn là đã bị ngươi lấy được rồi.”

“Ta đã tới chậm một bước.” Đáy lòng Hứa Thanh hơi đề phòng, nhưng thần sắc lại không lộ chút nào, bình tĩnh mở miệng.

Đồng thời hắn cũng rất kỳ quái, đối phương là làm như thế nào, rõ ràng trong miệng còn ngậm táo, vậy mà còn có thể nói chuyện.

Chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, thần sắc của đội trưởng không có chút nào biến hóa, giờ phút này y cắn quả táo một cái, khiến cho quả táo rớt từ trên miệng xuống, tay phải giơ lên liền đỡ được, liếc mắt nhìn Hứa Thanh với vẻ khoe khoang, lại nhìn những mảnh sắt sắc bén trên những thi thể chung quanh.

“Đây là tổn thương ra Pháp Chu tạo ra chứ gì? Tiểu tử Trương Tam kia đã hạ vốn gốc cho Pháp Chu của ngươi đó nha, mặt khác, ngươi thiếu nợ ta 2000 linh thạch, lúc nào trả ta vậy?”

“Không có tiền.”

Hứa Thanh nhìn một chút quả táo trong tay đội trưởng, mặt không cảm xúc lấy ra một quả táo rất lớn từ trong túi, bắt đầu ăn.

Đội trưởng sững sờ, nhìn quả táo lớn trong tay Hứa Thanh một chút, lại nhìn quả táo nhỏ trong tay mình, hình như cảm thấy quả táo của mình tự nhiên không còn ngon nữa, ho khan một tiếng.

"Đừng diễn nữa, kỹ xảo diễn của ngươi quá kém, vẫn để ta dạy cho ngươi đi, không phải là lấy được Linh Tức Đăng sao, có gì tốt mà phải ẩn tàng chứ, ta cũng chướng mắt món đồ chơi này, cho ta thì ta cũng không muốn, cũng không phải là mệnh đăng." Ngữ khí đội trưởng có chút chua chua nói.

Hứa Thanh không nói chuyện.

"Tại sao ngươi không hỏi ta, mệnh đăng là cái gì?" Đội trưởng kinh ngạc.

Hứa Thanh nhìn Hướng đội trưởng, hỏi một câu.

"Mệnh đăng là cái gì?"

Đội trưởng thở dài.

"Nhìn ở trên phương diện ngươi là đội viên của ta, ngươi lại thiếu nợ ta 2000 linh thạch, ta sẽ nói cho ngươi biết nhé."

"Trên thực tế thì Linh Tức Đăng chính là một món đồ phỏng chế, thứ nó phỏng chế chính là mệnh đăng, hơn nữa còn là đồ phỏng chế vô cùng thấp kém."

"Chắc ngươi cũng biết Huyền Diệu Thái của tu sĩ Trúc Cơ đúng không, đó là dập tắt một đoàn mệnh hỏa đang cháy trong cơ thể để đổi lấy một loại trạng thái bộc phát mạnh mẽ, mệnh hỏa tối đa cũng chỉ có ba đoàn."

"Khi tạo thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất, chính là Trúc Cơ sơ kỳ, hình thành đoàn thứ hai chính là Trúc Cơ trung kỳ, đoàn mệnh hỏa thứ ba xuất hiện chính là Trúc Cơ hậu kỳ, trên lý luận thì thời điểm này là có thể thử nghiệm Kết Đan."

"Về phần đoàn mệnh hỏa thứ tư, vậy thì phải cần có đại cơ duyên, mà Huyền Diệu Thái lại cùng tương quan với mệnh hỏa, coi như là thời điểm trước khi nửa khuôn mặt của Thần Linh đến đây cũng là như vậy."

"Còn có một nhóm người không giống tầm thường, đó là con nối dõi dòng chính của Cổ Hoàng Chúa Tể, con đường bọn họ đi hoàn toàn khác biệt với tu sĩ tầm thường, lúc bọn họ Trúc Cơ, bởi vì trong cơ thể có huyết mạch cùng với công pháp Hoàng cấp không gì sánh kịp, cho nên thứ đản sinh ra không phải là mệnh hỏa, mà là mệnh đăng!"

"Mệnh đăng đó nha, một chiếc liền tương đương với uy lực của hai đoàn mệnh hỏa!!"

"Mệnh hỏa không có rễ, nhưng mệnh đăng có cơ, cái phía trước như tơ liễu, cái phía sau lại như bàn thạch, cao thấp giữa hai bên cũng dễ đoán."

"Nếu như trong cơ thể có một chiếc mệnh đăng, ngươi có thể chiến vượt cấp, nếu có hai mệnh đăng thì trên cơ bản Trúc Cơ không phải đối thủ, đã có tư cách Kết Đan. Nếu là có ba mệnh đăng thì ngươi chính là vạn tộc đệ nhất nhân dưới Kim Đan, đương nhiên, nếu đối thủ cũng có mệnh đăng thì lại tính kiểu khác."

"Thời đại bây giờ, bởi vì Cổ Hoàng Chúa Tể cũng đã rời đi nhiều kỷ nguyên, cho nên không có người nào tu thành mệnh đăng nữa, duy chỉ có một vài thiên kiêu của thế lực lớn trên đại lục Vọng Cổ mới có thể dựa vào bối cảnh cùng với cơ duyên ngập trời, mà thu được một chiếc mệnh đăng."

"Mà mệnh đăng bọn họ thu được, đều là từ con nối dõi chết đi của Cổ Hoàng Chúa Tể truyền thừa xuống, sau khi người có mệnh đăng tử vong, mệnh đăng sẽ tràn ra, người khác thu được cũng có thể dung nhập vào trong cơ thể, trở thành mệnh đăng của bản thân."

"Đương nhiên, ngươi cũng không cần suy nghĩ về những thứ này, đây coi như là ta phổ cập một chút kiến thức cho ngươi mà thôi, mệnh đăng chính là vật trong truyền thuyết, ít thấy vô cùng, bất luận một chiếc nào cũng có thể khiến cho đại tông của đại lục Vọng Cổ ra tay."

"Không nói cái này nữa, ngươi muốn Trúc Cơ thì vẫn nên nghĩ biện pháp kiếm thêm mấy viên Trúc Cơ đan nữa đi, nhưng mà ngươi vận khí không tệ, vừa đúng lúc ta biết rõ nhân ngư tộc có một cái kho đan dược rất lớn, có lẽ bên trong có không ít Trúc Cơ Đan, ngươi đi cùng ta đây này, trên mặt đất của Nhân Ngư Đảo cũng không có cái gì thú vị đâu."

"Thứ tốt chân chính nằm hết ở thế giới dưới đáy biển, đi nhanh nào, có lẽ tiểu tử Trương Tam kia đã đi qua đó từ sớm rồi." Đội trưởng liếm liếm bờ môi, đôi mắt sáng lên chỉ xuống phía mặt đất.

Hứa Thanh vô cùng chấn động đối với mệnh đăng mà đội trưởng vừa nói, hắn nghĩ tới lực lượng chỉ dẫn của Linh Tức Đăng, trái tim không khống chế được mà tăng tốc nhảy lên vài cái.

“Mệnh đăng?”

———

Đội trưởng của Hứa Thanh càng lúc càng khó lường nhỉ, chắc chắn thân phận không hề tầm thường.

Tại hạ mạnh dạn đoán, thân phận thật của đội trưởng chính là … Đại điện hạ của ngọn núi thứ bảy.

Hoặc chí ít là phân thân của y, do Đại điện hạ bế quan quanh năm ít khi ra ngoài, đến nay vẫn luôn bí ẩn.

Mời mọi người cùng bình luận đoán thử xem!

Chương 283: Rốt cuộc cũng có người thành thật (1)

Hứa Thanh cúi đầu nhìn mặt đất.

Hắn muốn đi xem xem đến cùng vị trí mà ngọn Linh Tức Đăng đã chỉ dẫn có thứ gì. Mà bên trong ngọc giản Hoàng Nham đưa cho hắn cũng có miêu tả đối với hòn đảo dưới mặt đất của nhân ngư tộc.

Bởi vì đặc tính chủng tộc, cho nên kiến trúc của nhân ngư tộc được chia làm hai tầng thế giới là trên và dưới, một tầng là mặt trên của hòn đảo, dùng những xương cốt hoặc là vỏ sò để xây dựng thành trì, tạo thành thế giới trên mặt đất.

Bọn họ rất thích dùng xương cốt, vô luận là xương cá, xương thú hay là xương của dị tộc, tất cả loại xương đều là vật mà bọn họ sưu tập, mà xương càng âm u và tà ác thì bọn họ lại càng ưa thích.

Hình như đây là văn hóa truyền thừa được chôn sâu ở trong mỗi linh hồn của nhân ngư tộc rồi. Về phần tầng thế giới thứ hai, chính là ở dưới mặt đất.

Dưới mặt đất ở đây không phải là hang động, mà là toàn bộ tầng đất chạy xuyên suốt hòn đảo, trực tiếp đi sâu vào trong biển, kiến trúc được xây dựng dưới đó hoàn toàn ngược với hòn đảo bên trên. Mà trên thực tế, bộ dáng tổng thể của Nhân Ngư Đảo như là một chiếc lá cây trôi nổi trên biển vậy, hai mặt trên dưới đều có kiến trúc, lại được dùng một loại lực lượng kỳ dị khiến cho nó không chìm xuống. Ở bên trong ngọc giản mà Hoàng Nham tặng cho hắn cũng đã dùng hai chữ ‘lộng lẫy’ để miêu tả vẻ đẹp thế giới mà nhân ngư tộc đã xây ở dưới tầng biển kia.

Nghe nói toàn bộ kiến trúc ở chỗ đó đều do vô số san hô bảy màu hình thành, đồng thời phía trên san hô cũng có rất nhiều hải quỳ, chúng mọc kín khắp nơi và có gai đâm ngược ra phía trước. Về phần hình dáng cụ thể như thế nào, Hứa Thanh không biết.

“Đi thôi, nơi đây không có vật gì tốt, chúng ta đi tới mắt cá, chỗ đó chính là cửa vào.”

Đội trưởng gọi một câu, thân thể nhoáng một cái lao thẳng đến nơi xa.

Hứa Thanh lựa chọn đi theo, nhưng bảo trì khoảng cách nhất định, quan hệ giữa hắn và đội trưởng có chút kỳ dị, vừa tin tưởng nhưng cũng không tin. Trên người đội trưởng, Hứa Thanh luôn cảm thấy rất thần bí, đồng thời hắn rất khó phỏng đoán được ý nghĩ của đối phương, cho nên hắn theo bản năng cảm thấy trên người đối phương luôn tồn tại sự nguy hiểm. Nhất là tu vi của hắn bây giờ đã có thể chiến Trúc Cơ, nhưng nhiều lần vẫn cảm giác thấy khí tức của đội trưởng càng mạnh hơn mình một chút.

Việc này khiến cho đáy lòng Hứa Thanh suy nghĩ rất nhiều, bởi vì mỗi một lần bản thân hắn đột phá tu vi, đều thử cảm giác đối phương một phen, nhưng mỗi một lần đều cảm giác thấy đối phương mạnh hơn so với mình một chút, nhưng lại không nhiều. Việc này khiến cho hắn càng thêm đề phòng.

Cứ như vậy, hai người ở bên trong tòa thành trì xương cá, một đường bay nhanh về phía trước, mục tiêu là vị trí mắt cá, vô luận là kiến giải của đội trưởng, hay là trên ngọc giản miêu tả cho Hứa Thanh, thì chỗ đó đều là cửa vào thế giới dưới lòng đất.

Lúc này bọn họ cũng đã nhìn thấy không ít đệ tử Thất Huyết Đồng.

Những người này có người bí mật từ một nơi gần đó bay nhanh, hoặc là đang lục lọi mọi chỗ nơi trong các tòa kiến trúc, còn có một chút người chuyên môn đi lục xoát trên thi thể nhân ngư tộc xem phải chăng có linh thạch ẩn giấu không.

Thậm chí còn có một bộ phận đang ẩn nấp để tập kích, bất kể là người cùng tông môn hay là nhân ngư tộc, tất cả đều là mục tiêu của bọn họ,

Bên trong toàn bộ tòa thành trì này, đệ tử Thất Huyết Đồng giống như một bầy chó săn vậy, vừa giỏi về che giấu, cũng giỏi về săn bắn, chỉ là khi bọn họ nhìn thấy người đến là Hứa Thanh và đội trưởng đội 6 thì phần lớn đều nhanh chóng tránh đi.

Cũng không biết là bọn họ đang sợ hãi đội trưởng hay là kiêng kị Hứa Thanh.

“Ngươi có nhìn thấy mấy người kia không, trong bọn họ có không ít người đều có thể đột phá từ sớm, nhưng đều áp chế tu vi, chính là bởi vì muốn tới nơi này phát tài.”

“Tên nào cũng có cái mũi còn linh mẫn hơn cả chó, trời ạ… Ngươi nhìn chỗ đó xem, thậm chí ngay cả phòng ở của người ta mà bọn họ cũng không buông tha, thật quá đáng.” Đội trưởng dùng một ngón tay chỉ xa xa, ở chỗ đó có mấy tên đệ tử đang phá hủy một tòa kiến trúc.

Tòa kiến trúc này rất đặc biệt, vậy mà lại được chế tạo bởi một chút vỏ sò có linh tính.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ nhìn lại, đồng thời đội trưởng phía trước bỗng nhiên liền vọt tới, tu vi ầm ầm bộc phát, khiến cho ánh mắt của mấy người đang phá hủy căn nhà này cũng chớp động vài cái, không hề chần chờ, tất cả lập tức tránh lui, đầu cũng không quay lại, nhanh chóng tan biến vào những nơi tối tăm.

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, lập tức đi đến phá hủy căn nhà, động tác cực kỳ thuần thục.

Hứa Thanh cũng nhanh chóng bay tới gần, gia nhập nhóm hủy nhà, rất nhanh lấy đi từng khối vỏ sò đang tản ra chấn động linh năng rất mạnh.

“Thứ tốt nha, ai mà lại ở căn nhà như này vậy hả, những miếng vỏ sò lớn cỡ bàn tay này, một khối có giá trị hơn mười linh thạch lận đấy.” Đội trưởng mở miệng nói.

Hứa Thanh không nói chuyện, động tác tay càng nhanh hơn.

Nửa nén hương sau, lúc hai người bọn họ rời đi, căn nhà này đã không còn.

Trên đường đi tới, không hề thiếu những nơi đột ngột để trống như vừa xong, mỗi lần đội trưởng trông thấy cũng hiện ra thần sắc không cam lòng.

“Thật quá phận, những tên đệ tử cũ này rõ ràng đã cường đại như vậy rồi, vậy mà vẫn còn tới đây tranh đoạt cùng với những tiểu hài tử như chúng ta!” Lúc đội trưởng bất mãn mở miệng, Hứa Thanh nhìn nhìn qua mặt của y.

Tuổi của đội trưởng thoạt nhìn không sai biệt lắm khoảng 27-28 tuổi.

Chương 284: Rốt cuộc cũng có người thành thật (2)

“Ngươi nhìn cái gì, ta nói không đúng sao.” Đội trưởng nghiêng đầu quan sát Hứa Thanh.

“Ngươi không phải tiểu hài tử, ta mới là tiểu hài tử.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, đây cũng là câu thứ tư hắn nói sau khi gặp đội trưởng… .

Đội trưởng thở dài.

“Hứa đội phó, về sau ngươi vẫn nên bảo trì trầm mặc đi, chớ nói chuyện, đúng rồi, ngươi vẫn thiếu nợ ta 5000 linh thạch, nhớ kỹ nhanh chóng trả ta.” Nói xong, đội trưởng tăng tốc chạy về phía trước.

Hứa Thanh giả bộ như không nghe thấy, lặng lẽ đi theo ở phía sau, hai người chậm rãi càng lúc càng gần khu vực đầu cá, mà ngay khi bọn họ đến nơi này, khi từ xa xa trông thấy cái động lớn hình mắt cá, từ xa xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ mạnh.

Trong tiếng nổ vang, từ trên tòa thành trì trên bầu trời có một đạo thân ảnh tu sĩ nhân ngư tộc đang bỏ chạy, sau lưng chợt bay ra một đạo ánh sáng màu lam, ngay lập tức đuổi theo tên tu sĩ nhân ngư tộc này, trực tiếp đuổi giết. Theo ánh sáng màu lam tiêu tán, bên trong lộ ra một tên thanh niên đang dùng phi hành phù. Chính là thiên kiêu Đinh Tiêu Hải ở bộ phận Hải Phòng ti.

Vẻ mặt Đinh Tiêu Hải nghiêm nghị, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng, gã đang tìm kiếm những tên nhân ngư tộc khác, sau lưng những nơi gã đi qua đều là thi thể nhân ngư tộc, rất nhanh gã đã tìm được mục tiêu mới, lập tức bay đi chém giết. Trừ phi thuận tiện trên đường chém giết, nếu không gã sẽ không dừng lại để lấy vật phẩm, hình như làm việc này sẽ ảnh hưởng đến tốc độ giết chóc của gã vậy.

Giờ phút này gã một đường giết chóc, dần dần tới gần vị trí của Hứa Thanh và đội trưởng, gã nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn bọn họ, không có chút nào dừng lại, lao thẳng mà qua, giết về phía một đội tu sĩ nhân ngư tộc ở xa xa. Cách làm của gã hoàn toàn khác với những đệ tử khác mà Hứa Thanh nhìn thấy dọc đường tới đây!

Người khác vì phát tài, mà người này rõ ràng là vì điểm tích lũy!

“Đệ tử giỏi đấy, Hứa Thanh, ngươi nhìn thấy không, đây mới là đệ tử giỏi của Thất Huyết Đồng chúng ta!”

“Có đệ tử như vậy, Thất Huyết Đồng chúng ta mới có tương lai nha.” Đội trưởng hiện ra vẻ mặt kính nể, lúc chạy ngang qua nơi đối phương ra tay, y còn uốn lượn cánh tay về phía Đinh Tiêu Hải đang chém giết nhân ngư tộc, bày ra thái độ động viên.

“Đinh sư huynh uy vũ, Đinh sư huynh cố gắng lên!”

“Đinh sư huynh, ta là đội 6 ở bộ chữ Huyền của Bộ Hung ti, ta toàn lực hỗ trợ ngươi tranh đoạt hạng thứ nhất lần này, lấy được thân phận đệ tử hạch tâm!”

Thần sắc Đinh Tiêu Hải lạnh như băng, liếc mắt nhìn qua đội trưởng, sau đó vẫn tiếp tục chém giết như trước.

Hứa Thanh nhìn qua, hắn nhìn thấy được một cỗ cố chấp đến từ trên người Đinh Tiêu Hải, cố chấp đối với việc trở thành người đứng đầu trong trận thi đấu lần này.

Đội trưởng cảm khái một phen, sau đó cúi đầu nhỏ giọng mở miệng với Hứa Thanh ở sau lưng.

“Ngươi đừng có đi học theo gã, rõ ràng là gã đã tu luyện đến ngu ngốc luôn rồi, thân phận đệ tử hạch tâm có ích lợi gì đâu, gã cũng sắp đột phá rồi, không phải vừa đột phá liền có thể biến thành đệ tử mặc áo bào tím sao, đến lúc đó đệ tử hạch tâm trông thấy gã cũng phải khách khí cung kính, vậy thì cố gắng như vậy để làm gì chứ, có lòng trung thành đối với tông môn đến như vậy sao.”

“Mỗi người đều có lựa chọn khác biệt, không nên đánh giá việc này.” Hứa Thanh nhìn đội trưởng, nói ra câu nói thứ năm. Đội trưởng nghe vậy nở nụ cười, một ngón tay chỉ Hứa Thanh, vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo y liền biến sắc, sắc mặt Hứa Thanh cũng đồng dạng biến hóa, hai người lập tức cùng lui ra phía sau.

Ngay khi bọn họ lui ra phía sau, chỉ trong một nháy mắt, chỗ mặt đất lúc trước bọn họ đứng bỗng nhiên nổ vang, bốn cánh tay đen nhánh thình lình duỗi ra từ bên dưới, mặc dù chỉ bắt lấy không khí, nhưng nơi đó cũng có chấn động cường hãn bạo phát ra ngoài.

Theo mặt đất sụp xuống, có hai thân ảnh từ chỗ đó bay ra.

Hai thân ảnh này đều mặc áo giáp màu đen, tóc héo rũ, trên bộ mặt rõ ràng có rất nhiều vết lốm đốm của xác chết, trên làn da lộ ra bên ngoài cũng là như vậy, ánh mắt bọn họ có màu đỏ nhạt, lộ ra vẻ khát máu và hung tàn, vừa xuất hiện liền trực tiếp phóng về phía Hứa Thanh cùng đội trưởng.

“Hải Thi Tộc.”

“Hứa Thanh cẩn thận, hai tên Hải Thi Tộc này đều là Ngưng Khí đại viên mãn, mặc dù không phải Trúc Cơ, nhưng bản thân đám Hải Thi Tộc rất quỷ dị, bọn chúng tu dị chất nên trong cơ thể nồng đậm dị chất, còn tu thi độc và thân thể cường hãn, đừng để bọn họ làm bị thương quá nhiều.”

Đội trưởng nhanh chóng mở miệng, phất tay, một cây trường thương liền xuất hiện trong tay y, sau đó được y trực tiếp quét ngang, vung mạnh về phía hai tên Hải Thi Tộc đang tiến đến.

Cùng lúc đó mặt đất chỗ Đinh Tiêu Hải cũng nổ vang, tên Hải Thi Tộc thứ ba xuất hiện, lao thẳng về phía Đinh Tiêu Hải. Ba người lập tức tự mình chiến đấu, chấn động pháp thuật mãnh liệt nổ ra. Trong tiếng nổ vang vọng, Hứa Thanh cũng cảm nhận được chỗ kỳ dị của Hải Thi Tộc, một đấm toàn lực của hắn vậy mà chỉ khiến đối phương bị đánh lui vài bước, thậm chí hình như còn không bị thương. Mà khi hắn dùng dao găm đảo qua, nơi cổ giống như chỗ hiểm của con người thì đối với Hải Thi Tộc mà nói, chúng còn không thèm nhìn thẳng.

Từ khi Hứa Thanh đi đến Thất Huyết Đồng cũng đã gặp qua không ít dị tộc, nhưng hôm nay là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một tộc quỷ dị như vậy, nhất là trên người đối phương còn không ngừng tràn ra thi độc, cái thi độc này cũng để cho trong lòng của hắn rất là hiếu kỳ. Thi độc và độc của ta, cái nào lợi hại hơn?

Chương 285: Phía trên cấm địa (1)

Giờ phút này, trận pháp ánh sáng màu tím và trận pháp biển màu đen trên bầu trời đang không ngừng va chạm với nhau, mặc dù song phương đều không hề có linh tính, nhưng hiển nhiên tính chất bên trong của cả hai trận pháp đều khác biệt, khiến cho chúng nó không cách nào cùng tồn tại. Cũng giống như màn giao chiến của sáu vị tu sĩ ở vị trí phần đầu cá bên dưới vậy.

Đinh Tiêu Hải cầm một thanh trường kiếm trong tay bay múa, một đóa lại một đóa Hóa Hải Kinh tách ra hình thành kiếm hoa, mỗi một đóa đều ẩn chứa sát cơ kinh người.

Bên cạnh còn có phù bảo được gã tung ra, phối hợp với pháp thuật của bản thân tạo thành một mảnh phạm vi tựa như hải vực, khiến cho tên Hải Thi Tộc giao chiến trong đó cùng gã mặc dù rất cường hãn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng là bất phân thắng bại.

Nhưng dị chất và thi độc là lợi khí của Hải Thi Tộc, hơn nữa tính cách của bọn chúng lại hung tàn, cho nên tổng thể mà nói thì Đinh Tiêu Hải đang dần dần có chút không chống đỡ nổi, nhưng gã còn có đòn sát thủ.

Mà bên phía đội trưởng, giờ phút này thanh trường thương trong tay y giống như một con rồng vậy, tốc độ ra thương cực nhanh, đồng thời lại thay đổi thất thường, khi thì quét ngang khi thì đâm thẳng, cẩn thận nhìn lại thấy dường như đang thêu hoa, lại tựa như tại điêu khắc, du tẩu đánh tới bốn phía tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Nhìn bộ dạng rõ ràng thành thạo kia, thậm chí một tay không cầm thanh trường thương kia rõ ràng cũng không thi pháp bấm niệm pháp quyết, mà cầm một quả táo, khi thì ăn một miếng, còn có tinh lực rảnh rỗi đi cổ vũ kêu Đinh Tiêu Hải cố gắng lên.

“Đinh sư huynh như vậy mới giỏi chứ, Đinh sư huynh uy vũ, Đinh sư huynh cố gắng lên.”

Sau khi cổ vũ rất nhiều cho Đinh Tiêu Hải, đội trưởng đang muốn trợ uy một phen cho Hứa Thanh, chỉ là vừa mới đảo mắt qua, tròng mắt của y liền trợn trừng lên, miệng há to, xém chút nữa ngay cả quả táo trong miệng cũng rơi xuống đất. Trong tầm mắt của y, Hứa Thanh cầm một con dao găm trong tay, tốc độ cực nhanh, cả người cũng đã thành tàn ảnh, nhanh chóng đảo qua khắp nơi trên người tên Hải Thi Tộc, huống chi còn vung ra rất nhiều phấn độc ở khoảng cách gần. Dường như đang thí nghiệm độc của bản thân vậy.

Vừa thử độc, đồng thời hắn cũng ra sức dùng dao găm cắt, cắt xuống một mảnh lại một mảnh máu thịt từ trên thân thể của tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Thân hình tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia rõ ràng đã mất đi non nửa, phần lớn nơi còn lộ ra xương cốt, về phần trên mặt đất... Đều là máu thịt màu xanh. Mà biểu cảm của Hứa Thanh không có chút nào biến hóa, dù bốn phía tràn ngập máu huyết màu xanh, thoạt nhìn nhìn thấy mà giật mình, nhưng thần sắc của hắn từ đầu tới cuối đều mang theo nghiêm túc, ra tay liên tục.

Trên thực tế Hứa Thanh cũng không muốn như vậy, nhưng sự thật là vị tu sĩ Hải Thi Tộc trước mắt này hình như không biết đau đớn vậy, vả lại phần lớn độc đều không có tác dụng gì với tên này.

Cho dù cổ bị cắt hay là khi ra tay tàn nhẫn, bộ dáng giống như không muốn sống vậy, thường xuyên liều mạng, cho dù bản thân bị thương cũng phải điên cuồng cắn trả một kích. Mà bên trong con mắt màu đỏ kia tựa hồ muốn xé rách Hứa Thanh vậy. Đồng thời cũng có từng trận chấn động pháp thuật bộc phát từ trên người của kẻ này, nhưng thứ chấn động bên trong không phải là linh năng mà là dị chất, chúng đang không ngừng hình thành từng cái mặt quỷ bằng khói đen ở bốn phía, sau đó đánh về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không sợ dị chất, nhưng hắn không muốn bị lộ ra ở chỗ này, cho nên hắn đã dựa vào tốc độ để né tránh, đồng thời cũng lấy ra phù bảo hóa thành màn phòng hộ, nhưng lông mày vẫn không nhịn được mà nhíu lại. Hắn phát hiện dù là đối phương đã bị thương đến trình độ như vậy nhưng lại vẫn hung tàn như trước, việc này khiến cho sát ý của Hứa Thanh càng mạnh hơn, trong lúc thân thể chạy tới, dao găm của hắn chợt đâm về phía đầu đối phương.

Trong mắt tên tu sĩ Hải Thi Tộc bỗng lóe lên tia sáng đỏ, tay phải đột nhiên giơ lên, trực tiếp nghênh đón.

Rặc rặc một tiếng, tên tu sĩ Hải Thi Tộc này mượn nhờ xương cốt bản thân khóa chặt con dao găm lại, trong chớp mắt gã liền chợt mở cái miệng rộng, cắn một cái thật mạnh về phía Hứa Thanh. Ánh mắt Hứa Thanh sắc bén, dứt khoát không thèm né tránh, trực tiếp dùng đầu hung hăng đập về phía đối phương.

Oanh một tiếng, miệng tên Hải Thi Tộc kia tan vỡ, hàm răng vỡ nát, đầu người ở dưới màn kịch liệt va chạm vỡ ra một nửa. Hứa Thanh bỗng nhiên phóng tới, dao găm trong tay hung hăng cắt một đường thông suốt về phía đối phương. Cánh tay dùng lực cắt xuống. Lại lần nữa rạch một đường, bụng vỡ ra.

Lục phủ ngũ tạng hư thối hóa thành dịch thể rơi lả chả, loại thương thế này vô cùng thê thảm, khiến cho trong mắt tên Hải Thi Tộc sắp bị tách rời giờ phút này lộ ra vẻ hoảng sợ hiếm thấy. Tất cả những thứ này, mới là nguyên nhân khiến cho đội trưởng ở chỗ đó suýt nữa làm rơi cả quả táo xuống đất.

Không phải là Hải Thi Tộc không có cảm xúc, chỉ là tâm tình của bọn chúng vô cùng đơn giản, nhưng vô luận đơn giản như thế nào, thì tử vong vẫn luôn sẽ mang đến chấn động mãnh liệt như cũ, giờ phút này tên tu sĩ Hải Thi Tộc này vậy mà lại rút lui, không muốn tiếp tục chiến tiếp nữa, mắt thấy sẽ bỏ chạy. Nhưng Hứa Thanh không đồng ý.

Thân thể của hắn lại lần nữa xông lên, trong lúc dao găm vung vẩy, bốn phía càng có rất nhiều giọt nước hình thành, bao phủ về phía tên Hải Thi Tộc kia.

Trong tiếng nổ vang, vẻ hoảng sợ trong mắt tên Hải Thi Tộc này càng ngày mãnh liệt, tên đệ tử Thất Huyết Đồng trước mắt này khiến cho gã cảm thấy quỷ dị vô cùng, dị chất của mình căn bản vô dụng đối với người này, trong nhận thức của gã thì điều này là không thể nào.

Coi như là những tên thiên kiêu chi tử trong cơ thể không có bất kỳ chút dị chất nào kia, cũng chỉ là vì bọn họ có một cơ thể tinh khiết mà thôi, chứ không phải là bọn họ không e ngại dị chất, nếu ném bọn họ tới bên trong cấm khu, bọn họ vẫn sẽ bị dị chất xâm nhập tương tự.

Nhưng hình như khi dị chất dung nhập vào vị trước mắt này, rõ ràng toàn bộ tan biến, giống như bị cắn nuốt vậy.

Đồng thời thi độc mà Hải Thi Tộc bọn họ luôn lấy làm kiêu ngạo hình như cũng không bất kỳ tác dụng nào đối với người này vậy, tựa hồ đối phương căn bản cũng không sợ, ngược lại toàn thân độc công của đối phương còn khiến cho tâm thần của mình giờ phút này cũng trở nên bất ổn, về phần thân thể, bởi vì Hải Thi Tộc không úy kỵ đau đớn, cho nên phần lớn thân thể đều rất cường hãn, nhưng đối với đối phương... Hình như đối phương càng cường hãn hơn gã.

Còn có sự khôi phục, bởi vì bản thân của Hải Thi Tộc đặc thù, cho nên bọn họ có sức khôi phục vượt xa các tu sĩ ngoại tộc khác, chỉ là... Giờ phút này gã cảm thấy, điểm này mình rõ ràng cũng không bằng đối phương. Tên này là thứ tồn tại quỷ dị gì vậy chứ.

Chương 286: Phía trên cấm địa (2)

Hồng mang trong mắt tên tu sĩ Hải Thi Tộc này lập lòe kịch liệt, vừa muốn lui về phía sau, nhưng Hứa Thanh dĩ nhiên đã tới gần, vung vẩy dao găm cực nhanh, mặt đất lại một lần nữa tràn ngập máu tươi màu xanh.

Không lâu sau, dao găm trong tay Hứa Thanh bị dị chất và thi độc của đối phương ăn mòn, rặc rặc tan vỡ, tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia lập tức nắm lấy cơ hội này, chợt quay người muốn chạy trốn, nhưng một tia hàn mang màu đen trong nháy mắt liền đuổi theo gã, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực của gã. Chính là que sắt màu đen.

Ngay khi que sắt xuyên thấu ngực tên tu sĩ Hải Thi Tộc, Khí Linh bên trong que sắt ầm ầm bộc phát lực lượng, tạo thành chấn động Trúc Cơ, trực tiếp phá hủy thân hình vốn đã yếu kém dính trăm ngàn vết thương này. Ầm một tiếng, thi thể tên tu sĩ Hải Thi Tộc này trực tiếp nổ tung rồi rơi lả tả trên đất, đồng thời que sắt màu đen cũng bỗng nhiên trở về tới trong tay Hứa Thanh. Toàn bộ vết máu phía trên tự động tan biến, như đã bị nó hấp thu vậy.

Đội trưởng nhìn những mảnh thi thể nhỏ xíu dưới mặt của Hải Thi Tộc, lại nhìn que sắt màu đen trong tay Hứa Thanh một chút, cuối cùng chú ý thấy Hứa Thanh đang nhìn mình, y lập tức có chút xấu hổ, vì vậy trường thương trong tay bỗng nhiên vặn vẹo, trực tiếp hóa thành một cỗ nước chảy, bắn thẳng đến tên Hải Thi Tộc đang giao chiến cũng mình.

Nháy mắt liền chạm tới, sau khi dòng nước này quấn quanh trên người tên tu sĩ Hải Thi Tộc, nó liền tràn ra một luồng khí lạnh kinh người, trong thời gian nháy mắt liền biến thành hàn băng, phong ấn tên tu sĩ Hải Thi Tộc này vào, hóa thành một tảng băng.

Hàn khí này lạnh kinh người, giống như có thể tổn thương cả linh hồn vậy.

Đôi mắt Hứa Thanh co rút lại, hắn mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm ở trên khối băng này, hắn biết rõ đây chẳng phải là băng tầm thường, bên trong hẳn là ẩn chứa một chút lực lượng không rõ.

“Hứa Thanh, nhìn thấy không, giết người phải có tính nghệ thuật, không thể chỉ dựa vào man lực.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, hất cằm lên rất là đắc ý cắn một miếng táo, đi lên phía trước gõ gõ vào tảng băng, tiếng ken két lập tức truyền ra, từng vết nứt tràn ngập trên tảng băng, tảng băng tan vỡ, thứ cùng tan vỡ còn có tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Một màn này khiến cho nội tâm đề phòng của Hứa Thanh càng nặng hơn, tên tu sĩ Hải Thi Tộc có tu vi là Ngưng Khí đại viên mãn, rõ ràng vượt qua tu sĩ nhân tộc cùng cảnh giới rất nhiều, mà tuỳ tiện liền bị chém giết như vậy, đủ để chứng minh... Đội trưởng càng mạnh hơn.

“Còn nữa, ta thấy pháp thuật của ngươi có thể cải tiến thêm một chút, ngươi có thể thử thử dung nhập độc của ngươi vào bên trong giọt nước xem sao, có lẽ như vậy sẽ lợi hại hơn.” Đội trưởng quét mắt nhìn mặt đất bốn phía quanh Hứa Thanh, thuận miệng nói một câu.

Hứa Thanh vừa nghe lời này, bỗng như có điều suy nghĩ, hắn cảm thấy lời của đội trưởng nói rất có đạo lý, vì vậy rất nghiêm túc gật nhẹ đầu.

Mắt thấy buổi nói chuyện của mình lại lần nữa khiến Hứa Thanh ở chỗ đó biểu hiện ra hình tượng cường đại, đội trưởng lại vui vẻ.

“Đi thôi, chúng ta phải nhanh chóng đi qua, đi chậm thì ta sợ tên tiểu tử Trương Tam kia liền không còn sống nữa.” Đội trưởng nói xong, nhoáng một cái lao thẳng đến vị trí mắt cá, về phần bên Đinh Tiêu Hải thì y không để ý.

Hứa Thanh cũng không có để ý tới bên phía Đinh Tiêu Hải, lúc đi theo đội trưởng tiến về phía trước, trong đầu hắn hiện ra câu đội trưởng nói lúc trước, vừa suy tư về thiếu sót của mình cùng với đề nghị của đội trưởng.

“Đội trưởng, Hải Thi Tộc là xác sống sao?”

Khi sắp tới gần vị trí mắt cá, Hứa Thanh hỏi một câu.

Hiếm khi nghe được Hứa Thanh hỏi một vấn đề, ánh mắt đội trưởng sáng lên, ho khan một tiếng, sau khi liếc mắt nhìn Hứa Thanh liền nhàn nhạt mở miệng.

"Vấn đề này, giá trị…"

Hứa Thanh vứt một quả táo to tới, so với quả táo lúc trước đội trưởng ăn còn to hơn một vòng.

Lời Đội trưởng đang nói liền dừng lại, trong miệng định nói mấy câu, nhưng lại tiếp nhận quả táo cắn một cái.

"Được rồi, nhìn trên phân thượng ngươi là đội viên của ta, ta nói cho ngươi biết là được rồi, Hải Thi Tộc đều là những thi thể phục sinh sống lại mà thành, bản thân rất là kỳ dị. Tộc địa của bọn họ ở ngay cạnh biên giới của cấm địa thứ 9. Cấm địa, ngươi biết cấm địa là cái gì không?" Đội trưởng nhìn qua Hứa Thanh, hỏi Hứa Thanh về cấm địa.

"Nơi mà Thần Linh mở mắt nhìn thì chỗ đó sẽ hóa thành cấm khu, như vậy… Nếu như Thần Linh mở mắt ra, lại nhìn vào nơi vốn đã là cấm khu thì sao?" Đội trưởng dùng biểu cảm thâm ý sâu sắc nói.

Tâm thần Hứa Thanh khẽ động, trước giờ hắn không hề nghĩ qua vấn đề này, giờ phút này hắn bỗng trầm ngâm, sau đó trong mắt dần lộ ra tinh mang.

"Thần Linh lại nhìn về cấm khu, dị chất chỗ đó sẽ lần nữa nồng đậm hơn, đã vượt qua giới hạn nào đó, vì vậy… Liền tạo thành cấm địa, mà cấm khu khác nhau rất lớn với cấm địa." Đội trưởng dùng miệng cắn quả táo, tiếp tục mở miệng.

"Bên trong cấm khu phần lớn là tồn tại hung thú hoặc là quỷ dị, nhưng hể mà trong cấm địa. . Có thể sinh ra chủng tộc có mới có trí tuệ!

"Căn cứ ghi chép của Thất Huyết Đồng, toàn bộ thế giới tồn tại ít nhất mười lăm cái cấm địa trở lên, mà những chủng tộc trong những cấm địa này, có tộc được thế giới bên ngoài biết được, có tộc thì vô cùng thần bí."

"Ngay trên Vô Tận Hải cũng có một cái cấm địa tồn tại, được xưng là Thi Cấm, Hải Thi Tộc chính là dị tộc mới được sinh ra ở biên giới cấm vực đó, mà ở Nam Hoàng Châu chúng ta cũng có một cái cấm địa, đó chính là Hoàng Cấm."

"Có lẽ ngươi đã nghe nói qua, bên trong cấm địa này tồn tại một vị Hoàng, tên là Viêm Quốc, vị này được coi là tồn tại Thần Thánh đỉnh cấp trong thế giới này, từ trình độ nào đó thì có thể xem như cùng loại tồn tại với Thần Linh, mặc dù nếu so sánh ra cũng có chênh lệch cực lớn.”

Vị Viêm Hoàng này, chính là một loài được sinh ra ở bên trong cấm địa Hoàng Cấm.

Hứa Thanh nghe lời nói của đội trưởng, đáy lòng liền dấy lên những gợn sóng mãnh liệt, thế giới này theo thanh âm của đội trưởng hình như dần dần đã vén mở ra từng lớp màn che phủ thần bí.

“Như vậy… Nếu như Thần Linh mở mắt, nhìn về cấm địa thì sao?” Hứa Thanh đột nhiên hỏi.

Đội trưởng trầm mặc không nói gì, cho đến khi đi tới hố sâu ở mắt cá, ngay một khắc trước khi nhảy xuống, thanh âm âm u của y truyền đến.

“Thần Linh nhìn về cấm địa, trong ghi chép từ xưa đến nay, chỉ có bốn lần như vậy.”

“Mà sau khi cấm địa bị nhìn sẽ xuất hiện dạng biến hóa gì thì ta cũng không biết, nhưng ta biết chúng nó sẽ không còn được xưng hô là cấm địa nữa, mà sẽ được gọi là… Thần Vực.”

Chương 287: Phía sau có độc (1)

Hứa Thanh nhìn qua thân ảnh đội trưởng vừa nhảy vào hố sâu do mắt cá cực lớn biến thành ở phía trước, mà lời nói của đội trưởng cũng giống như đang rơi xuống hố sâu vậy, chỉ bất quá không phải rơi vào trong cái hố sâu mà y nhảy xuống, mà là rơi vào tâm thần Hứa Thanh.

Trong tâm thần của hắn, những lời của đội trưởng như cuốn lên thành từng đợt từng đợt sóng biển, không ngừng khuếch tán rung động.

Trong nhận thức trước đây của Hứa Thanh, cấm khu trên thế giới này có lẽ đều giống như cấm khu rừng rậm bên cạnh doanh địa thập hoang giả, chỉ là chỗ càng sâu thì lại càng âm u quỷ dị và nguy hiểm hơn thôi. Dù là một chỗ khác như Hoàng Cấm của Nam Hoàng Châu, hắn cũng cảm thấy chẳng qua là phạm vi của cấm khu này lớn hơn, cho nên hung thú và quỷ dị bên trong mới càng mạnh hơn mà thôi. Nhưng bây giờ hắn hiểu được rồi, mặc dù nhận thức của mình không sai, nhưng đó cũng mới chỉ là một góc nhỏ mà thôi.

Phiến thế giới này quá lớn, nhân tộc ở bên trong chẳng qua chỉ là một phần nhỏ bé, trên thế giới này còn có vố số dị tộc cùng với vô số cấm khu hung hiểm. Mà phía trên của cấm khu còn có cấm địa. Tồn tại của cấm địa đã hoàn toàn vượt qua cấp độ của cấm khu, chỗ đó có thể đản sinh ra những chủng tộc mới. Còn có… Thần Vực mà đội trưởng chưa nói tỉ mỉ.

Cho nên, số lượng cường giả và quỷ dị tồn tại trên thế giới này cũng có rất nhiều. Hứa Thanh nghĩ tới pho tượng đá cầm đao ở trong thần miếu bên trong cấm khu rừng rập của thập hoang giả, nghĩ tới người khổng lồ kéo theo một cỗ long liễn ở dưới đáy biển, còn có chân thân của đảo Hải Tích.

Hồi lâu sau, hắn quay lại nhìn Đinh Tiêu Hải đang giao chiến với tên tu sĩ Hải Thi Tộc ở sau lưng, trong mắt lộ ra một tia sắc bén. Hải Thi Tộc được đản sinh ra ở biên giới khu vực Thi Cấm, rất mạnh.

Đồng dạng là Ngưng Khí đại viên mãn, nhưng nếu đổi thành một tu sĩ nhân ngư tộc hoặc là tu sĩ nhân tộc, Hứa Thanh sẽ không đánh chết chậm như vậy, tốc độ xuất thủ của hắn sẽ nhanh hơn nhiều.

“Vậy thì tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc, sẽ lại như thế nào?” Hứa Thanh cảnh giác trong lòng, hắn tin tưởng dưới hố sâu nhất định còn có tu sĩ Hải Thi Tộc, mà trong đó nhất định tồn tại một vài kẻ có tu vi Trúc Cơ. Mặc dù trận pháp trên bầu trời đã trấn áp tất cả tu vi của kẻ địch xuống cảnh giới Ngưng Khí, nhưng Hải Thi Tộc kỳ lạ như vậy, Hứa Thanh vẫn cần phải đề phòng cao hơn. Nhất là thời khắc này trận pháp trên trời hình như đang càng ngày càng không ổn định nữa.

Hứa Thanh trầm mặc, càng hiểu rõ sự thần bí của thế giới này, hắn lại càng cảm thấy mình quá yếu ớt, giờ phút này ý niệm mau chóng đột phá Trúc Cơ ở trong đầu hắn bỗng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, Hứa Thanh thở sâu, ánh mắt trở nên sắc bén rồi nhảy xuống cái hố sâu trong mắt cá.

Cái hố sâu này giống như một cái đường hầm vậy, phạm vi rất lớn, chiều sâu cũng như vậy, liếc mắt không nhìn thấy cuối cùng.

Lúc Hứa Thanh nhảy vào, chỉ có thể nhìn thấy một cái điểm nhỏ ở rất xa như là thân ảnh đội trưởng đang nhanh chóng rơi xuống, ánh mắt hắn nheo lại, không có khống chế tốc độ mà mượn nhờ lực lượng tự nhiên rơi xuống, vừa rơi vừa tra xét bốn phía.

Bốn phía quanh hố sâu đều là bùn đất đen nhánh, càng ở bên dưới lại càng ẩm ướt, cũng có càng nhiều loại cây cối mọc ra, khi thì có thể thấy mấy cành hoa nhỏ mọc ra, nhưng cũng thường thường đều là màu đen, lộ ra một cỗ cảm giác lành lạnh, mà sự ẩm ướt rất nhanh liền tăng cao lên, cho đến khi Hứa Thanh nghe thấy ở phía dưới truyền đến một tiếng vọng…đùng, thanh âm này không giống như là bị người khác tập kích, mà giống như là đá rơi vào mặt nước hơn.

Hứa Thanh lập tức vận hành tu vi, tay phải lập tức xuất hiện que sắt màu đen, dùng tay đâm vào vách bùn đất bên người, thanh âm két két lập tức truyền ra, que sắt màu đen trực tiếp kéo lê một đạo dấu vết thật dài ngay trên vách tường.

Mượn nhờ lực lượng của que sắt, tốc độ của Hứa Thanh cũng dần chầm chậm chậm lại, cho đến một lát sau, hắn thấy được ở bên dưới cái hố đã xuất hiện một mặt nước. Mặt nước đen nhánh, không thấy nhìn bên trong có cái gì, nhưng hiển nhiên cái thông đạo này còn lâu mới tới điểm cuối cùng, lộ trình tiếp theo có lẽ cần phải lặn xuống dưới nước. Hứa Thanh trầm ngâm, rắc một mảnh phấn độc rơi xuống phía dưới.

Chờ trong giây lát, sau khi xác định không có gì đáng ngại, để phòng ngừa vạn nhất, hắn lấy ra những đồ không thể phòng thấm nước ở trên người ra, sau đó để vào trong túi trữ vật, sau khi sửa sang lại đầy đủ hắn mới nhảy vào mặt nước, Hóa Hải Kinh từ trong cơ thể tản ra tạo hình thành lớp phòng hộ, khiến cho nước biển không cách nào xâm nhập, lúc này hắn mới lặn xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mới tiến vào trong nước không được bao lâu, Hứa Thanh nhìn qua phía dưới, trong lòng lập tức trở nên cảnh giác. Hắn không nhìn thấy thân ảnh của đội trưởng ở dưới này.

Tựa như ở trong thông đạo đen nhánh này cất giấu một loại hung hiểm không biết rõ, và nó đã thôn phệ sạch sẽ thân ảnh của đội trưởng.

Hứa Thanh không chút nào do dự, lập tức lấy một túi phấn độc hỗn hợp từ trong túi trữ ra, đưa ra khỏi tầng phòng hộ của mình, khiến cho cái túi kia dung nhập vào trong nước, sau đó nhanh chóng ướt sũng nước, từ bên trong cũng tràn ra rất nhiều độc.

Chờ độc khuếch tán bốn phương, Hứa Thanh đồng thời cầm lấy cái túi này, thân thể cấp tốc lặn xuống. Những nơi hắn đi qua, nước biển màu đen lại phủ thêm độc dược, bỗng trở nên càng thêm đen nhánh.

Có lẽ do độc của Hứa Thanh rất mạnh, cho nên một đường hòa tan phấn độc, một đường hắn lặn xuống cũng không gặp phải nguy hiểm gì, dần dần đi đến đầu cuối của thông đạo, độc trong túi da của Hứa Thanh đã không còn thừa nhiều lắm.

Hứa Thanh cũng không dừng lại, chợt hất túi da lên, túi da này lập tức bay thẳng đến trước cửa vào của thông đạo dưới nước, một khắc nó bay tới, nước ở chỗ đó bỗng nhiên tản ra, khiến cho độc như mực còn dư lại bên trong toàn bộ phóng thích ra, nhanh chóng cuộn mình tản ra về bốn phía.

Nếu như chỗ đó không có địch nhân mai phục thì thôi, một khi có người mai phục, như vậy thì chỗ độc này đủ để cho bọn họ hối hận vì đã lựa chọn mai phục ở đây. Trong nháy mắt tiếp theo, khi độc thủy lan tràn thì lập tức có những tiếng kêu gào thảm thiết thê lương từ bên trong truyền ra, sáu tên tu sĩ nhân ngư tộc mai phục dính phải độc thủy liền rút lui, dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể của bọn họ nhanh chóng hóa thành màu xanh đen, đang không ngừng hư thối, vẻ lạnh lẽo ẩn giấu trong mắt Hứa Thanh bốc lên, thân thể tăng tốc trực tiếp lao vào cửa ra.

Một chớp mắt khi hắn vừa xuất hiện, từng trận chấn động pháp thuật nổ vang bát phương, còn có cả những tiếng gào thét rầu rĩ vang vọng ở dưới nước. Khu vực này đang xảy ra một màn loạn chiến.

Đồng thời theo Hứa Thanh lao ra, một thế giới mỹ lệ ở bên dưới mặt nước cũng hiện ra trước mắt của hắn…

Chương 288: Phía sau có độc (2)

Hết thảy quang cảnh nơi đầy đều tương phản với hòn đảo trên bờ, nhưng thân thể ở nơi này lại có hơi lắc lư một chút, sau khi đạp chân lên mặt đất của hòn đảo này, hắn mới có thể thấy rõ ràng, mặt đất nơi đây có vô số san hô bảy màu.

Hình như toàn bộ thế giới này đều do san hô tạo thành vậy, những cây san hô này được xây dựng thành từng tòa kiến trúc xa hoa, ở bên trên san hô còn mọc ra rất nhiều hải quỳ. Trung tâm là đám hải quỳ đỏ thẫm, bốn phía có những cánh hoa xám trắng giống như những cái răng nhọn, càng có từng cái xúc tu dài ở khắp nơi đang lan tràn ra phía ngoài, chập chờn trong biển. Độ dài của những chiếc xúc tu này không hề đồng nhất, có cái tầm hơn mười trượng, có cái lại chỉ một trượng, ở trên còn có ánh sáng chuyển động, khiến cho toàn bộ thế giới dưới biển thoạt nhìn cực kỳ lộng lẫy.

Mà ở phía đáy biển, chỗ đó trôi nổi lơ lửng vô số quả trứng hơi mờ, bất kỳ một quả trứng nào cũng to như một đứa trẻ lớn bảy tám tuổi, có thể thấy bên trong tồn tại từng ấu tử của nhân ngư tộc.

Nơi đây chính là mặt sau của hòn đảo, được nhân ngư tộc xây dựng thành thế giới dưới biển, cũng chính là căn cơ của bọn họ. Giờ phút này Hứa Thanh nhìn thấy rõ tất cả, hắn cũng nhìn thấy bốn phía không có chỗ nào mà không có chiến đấu.

Rất nhiều đệ tử Thất Huyết Đồng đang tranh đoạt những miếng san hô cùng với những vật phẩm có giá trị ở nơi này, mà càng có nhiều tu sĩ nhân ngư tộc đang ra tay dữ tợn, dốc sức chém giết về phía đệ tử Thất Huyết Đồng. Bởi vì ở đây là đáy biển, cho nên máu tươi sẽ không rơi xuống đất mà dung nhập vào trong nước biển, tạo thành từng đoàn từng đoàn huyết vụ, sau đó theo chấn động nơi đây tản ra, không đợi Hứa Thanh xem xét toàn bộ phạm vi nơi này, ánh mắt hắn bỗng nhiên lóe lên hàn mang, thân thể hung hăng húc về phía sau, trực tiếp đâm vào trên người một tên tu sĩ nhân ngư tộc muốn tập kích hắn.

Phịch một tiếng, cốt nhục thân thể của tên tu sĩ nhân ngư tộc này lập tức vỡ vụn, sau khi phun ra rất nhiều huyết vụ, hải quỳ ở một bên đột nhiên mở ra cái miệng lớn, cắn về phía Hứa Thanh.

Xúc tu ở bốn phía cũng nhanh chóng quấn quanh lại phía này, nhưng vừa mới tiếp cận gần Hứa Thanh liền lập tức héo rũ, mà con hải quỳ cũng là như vậy, không đợi miệng nó cắn xuống liền trực tiếp héo rũ, hóa thành một màu đen nhánh. Không thèm để ý tới con hải quỳ, Hứa Thanh lập tức đi về phía trước, tiếp tục xem xét bốn phía.

Trên chiến trường dưới mặt biển này, thứ giao chiến cùng đệ tử Thất Huyết Đồng không chỉ là nhân ngư tộc, Hứa Thanh còn chứng kiến tu sĩ Hải Thi Tộc, quét mắt nhìn qua, không sai biệt lắm có trên trăm tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Từng tên đều rất hung tàn, trên người bảy tám tên còn tỏa ra chấn động đến gần vô hạn Trúc Cơ viên mãn, những tên này thường thường cần năm người đệ tử Thất Huyết Đồng trở nên vây công mới có thể áp chế.

Hứa Thanh nhìn hết tất cả những thứ này, tay phải đột nhiên giơ lên, que sắt màu đen bỗng nhiên lao ra, bay thẳng đến một đạo thân ảnh bên trái đang cấp tốc lao đến chỗ hắn, trong sự hoảng sợ của đối phương, que sắt màu đen bỗng nhiên xuyên thấu mi tâm, lại trở về bên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không dừng lại, tiếp tục lao nhanh.

Hắn rất ít chủ động ra tay, giết chóc không phải là chọn lựa ưu tiên của hắn, sau khi đi đến thế giới bên dưới này, hắn phán đoán một chút phương hướng đại khái mà Linh Tức Đăng chỉ ra lúc trước.

Hắn muốn rời khỏi phiến chiến trường này, đi tới chỗ đó nhìn xem, xác định một chút xem vật mình suy đoán và chờ mong có phải thật sự tồn tại ở đó hay không, mà khi Hứa Thanh xuyên thẳng qua chiến trường, bỗng nhiên một cỗ cảm giác nguy cơ hiện lên trong lòng của hắn.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, chợt ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Hầu như ngay khi hắn nhìn lại, vùng biên giới chiến trường nơi đó đồng thời đột nhiên xuất hiện hơn mười tên nhân ngư tộc không cùng một hình dáng.

Những tên nhân ngư tộc này mặc trường bào màu trắng, chấn động trên thân thể rất là quỷ dị, không phải là dị chất, cũng không phải là linh năng, mà là một loại cảm giác không nói ra lời, sau khi

Hứa Thanh nhìn thấy, trong đầu liền nổi lên Thần Tính ẩn chứa bên trong Pháp Chu của mình, suy đoán này khiến cho đôi mắt hắn lập tức co rụt lại.

Mà thình lình trên người từng tên nhân ngư tộc đều tồn tại một vài con thú vật quái dị!

Những con thú vật quái dị này có rất nhiều hình dáng, có con toàn thân dài nhỏ, thân thể cao trọn vẹn mấy trượng, giống như một cây thăm bằng trúc vậy, nhưng cái đầu chúng nó lại rất lớn, trên làn da lộ ra màu xanh quỷ dị. Còn có con lại hoàn toàn như người khổng lồ, nhưng lại mọc ra hai cái đầu người, hai gương mặt đều mang theo vẻ hung tàn, vừa cất bước đi về phía trước, vừa tranh nhau cắn xé, còn có con thì khắp người có những bọc mủ, trên đầu có con mắt cực lớn, trong con mắt còn có một đầu lưỡi thật dài, những nơi nó đi qua thì rất ghê gớm rợn người. Cũng có một chút loại Sa Ngư nhỏ hư thối, trên người cắm vô số binh khí mục nát, từ trên húc xuống.

“Thần quan!” Trong đầu Hứa Thanh hiện ra giới thiệu về một loại tu sĩ đặc thù của nhân ngư tộc từ trong ngọc giản của tên béo.

Số lượng loại tu sĩ này cực ít, bọn họ tự xưng là Thần quan, pháp thuật của bọn họ không phải là linh năng, mà là mượn nhờ từ Thần Linh mà mình thờ phụng, cho nên tự xưng là Thần thuật.

Mà những con thú vật quái dị kia giống như là dụng cụ Thần thuật của bọn họ vậy! Giờ phút này theo sự xuất hiện của bọn họ, tràng ảnh chiến đấu chung quanh cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, đệ tử Thất Huyết Đồng xuất hiện một chút rối loạn, nhưng đệ tử Thất Huyết Đồng vốn đều là hạng người hung tàn do dưỡng cổ mà sống sót, trước mắt mặc dù nhân ngư tộc xuất hiện Thần quan, nhưng cũng có không ít người lập tức để mắt tới những tên Thần quan này. Dẫu sao ở trong nhân ngư tộc, đẳng cấp của Thần quan cũng cực cao, trình độ giàu có cũng hơn xa những tu sĩ tầm thường.

Hứa Thanh cũng không tham dự vào việc này, giờ phút này hắn thu hồi ánh mắt nhìn tới những tên Thần quan kia, đang lúc hắn muốn ly khai, nhưng vào lúc này thần sắc Hứa Thanh bỗng hiện ra một tia cổ quái. Hắn thấy được bên trong chiến trường cách đó không xa có một cỗ thi thể thoạt nhìn rất là thê thảm đang nhanh chóng bò đi. Thi thể này tràn ngập máu tươi, toàn thân tràn đầy miệng vết thương, nhìn thấy mà giật mình, bộ dạng phải nói là vô cùng thê thảm.

Tên này khi thì bò sát, khi thì dừng lại, lúc đi ngang qua xác chết của tu sĩ nhân ngư tộc cùng đệ tử Thất Huyết Đồng, thi thể này liền thành thạo tìm kiếm, lấy đi vài thứ sau đó lại tiếp tục bò sát ở dưới đất.

Nếu như gặp phải địch nhân cường đại đi đến, thi thể này liền lập tức giả chết không hề nhúc nhích, nhưng nếu như thấy tu vi người đến tầm thường, như vậy một khắc đối phương đi ngang qua, thi thể này sẽ đột nhiên sống lại, tập kích giết chóc đối phương, sau đó lại nhanh chóng chạy đến bên khác, tiếp tục đóng giả làm thi thể. . Mặc dù đối phương giả trang rất tốt, nhưng Hứa Thanh vẫn nhận ra thân phận của người này, là sư huynh Trương Tam…

Ngay một khắc khi Hứa Thanh nhìn thấy Trương Tam, phía sau của hắn liền truyền đến chấn động, thân thể Hứa Thanh lập tức xông lên về phía trước, mạnh mẽ xoay người, que sắt màu đen trong tay phải vừa muốn ném ra, một thanh âm dồn dập lập tức truyền đến.

“Là ta, Hứa đội phó.”

Người đến, là đội trưởng.

Chỉ bất quá… Giờ phút này bên ngoài của đội trưởng không giống như lúc trước ở cùng Hứa Thanh nữa.

Thân thể của y rõ ràng có màu xanh đen, có dấu hiệu trúng độc quen thuộc, đôi môi tím ngắt, vừa xuất hiện thì vừa nuốt đan dược giải độc.

Chương 289: Câu Anh thức tỉnh (1)

“Đội trưởng, ngươi đang trúng độc.” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Trúng độc? Ta không trúng độc, ta mạnh như vậy thì làm sao có thể trúng độc.” Đội trưởng nhướn lông mi lên, kinh ngạc trả lời.

“Ngươi thật sự trúng độc rồi đó đội trưởng.”

Hứa Thanh nhìn qua gương mặt thoạt nhìn không khác gì nước biển đen nhánh của đội trưởng, rất nghiêm túc nói.

Đội trưởng nghe vậy, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc.

“Hứa đội phó, ngươi không nên nói lung tung, nói chuyện phải có chứng cứ! Ta chỉ bất quá vừa mới nhìn thấy một loại hải quả hình như rất không tệ, sau khi ăn có chút phong tà nhập thể mà thôi, xem ra đúng là không thể ăn bậy hải quả đó nha.”

Đội trưởng nói xong, hình như cảm thấy mặt mình có chút choáng, vì vậy nhanh chóng lấy ra thêm một viên thuốc giải độc, nhét vào trong miệng giống như ăn kẹo đậu vậy, rặc rặc rặc rặc cắn nát xong nuốt xuống. Giờ phút này đáy lòng y cũng có chút phiền muộn, thầm nghĩ lúc trước mình rơi vào mặt nước liền ẩn núp, chẳng qua là muốn cho Hứa Thanh đi trước dò đường, chính mình đi theo ở phía sau mà thôi. Không nghĩ tới vậy mà tiểu tử này một đường đi tới đều phóng độc!

Lúc này thấy Hứa Thanh còn muốn mở miệng, đội trưởng liền nhanh chóng đảo mắt qua bốn phía, bỗng nhiên dùng một ngón tay chỉ Trương Tam đang đóng giả thành thi thể.

“Ô, nhìn xem ai kia, đây không phải là Trương Tam sao?”

Nói xong, thân thể đội trưởng liền nhoáng một cái trực tiếp lao qua Hứa Thanh, vội vã chạy về phía Trương Tam, sau khi đến phía sau Trương Tam, y liền đá một cước tới, nhưng lại bị Trương Tam giả trang thành thi thể nhanh chóng tránh đi, gã nằm rạp trên mặt đất ngẩng đầu lên nhìn đến đội trưởng, cũng nhìn thấy Hứa Thanh đang đi tới.

“Đội trưởng, ngươi trúng độc?” Trương Tam kinh ngạc nhìn mặt đội trưởng đang có màu xanh đen.

“Câm miệng.” Đội trưởng ho khan một tiếng, nhanh chóng mở miệng.

“Tại sao ngươi lại không có tiền đồ như vậy chứ, giả trang làm thi thể ở trong này thì có thể lấy được vật gì tốt, theo ta đi, ta biết rõ thứ tốt ở đâu.”

Nói xong, đội trưởng lập tức quan sát bốn phía, sau đó cấp tốc phóng đi về một phía.

Trương Tam cũng không chần chờ, nhảy từ mặt đất lên, lên tiếng chào hỏi về phía Hứa Thanh, sau đó cũng lập tức lao theo.

“Hứa đội phó, nơi ta đi có Trúc Cơ Đan ngươi muốn, mau tới đi.” Đội trưởng vừa chạy xa xa, vừa vẫy tay về phía Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, lướt qua quang cảnh chiến đấu hỗn loạn bốn phía, lại lướt nhìn về phía đội trưởng đi xa, chỗ đó… Cũng là hướng mà Linh Tức Đăng đã chỉ dẫn, vì vậy hắn cũng không do dự nữa, nhanh chóng bước về phía đội trưởng và Trương Tam.

Cứ như vậy, ba người cấp tốc rời khỏi bãi chiến trường ở thế giới dưới lòng đất của nhân ngư tộc, mà bản thân bọn họ lại rất cường hãn, cho nên mặc dù lúc rời đi gặp phải một chút ngăn trở, nhưng cũng có thể thuận tay giải quyết.

Đội trưởng có vẻ rất cấp bách, giờ phút này y vừa dùng trường thương ra tay liền tràn hàn khí ra ngoài, toàn bộ tu sĩ nhân ngư tộc bị chạm vào đều lập tức hóa thành tượng băng, mà phong cách của Trương Tam lại rất khác biệt với đội trưởng, gã có rất nhiều đồ chơi, đủ loại, vả lại đều là loại chạm một cái sẽ nổ tung, lực sát thương cũng không hề tầm thường. Gã vừa đi về phía trước vừa ném ra bốn phía, khiến cho đám tu sĩ nhân ngư tộc từ hai bên không cách nào tới gần.

Đồng thời thứ gã sử dụng nhiều nhất chính là một sợi tơ mà mắt thường rất khó có thể nhìn rõ, theo thân thể của gã chuyển động, sợi tơ này liền vờn quanh ở bốn phía, vô cùng sắc bén, thường thường đội trưởng vừa ra tay đóng băng kẻ địch lại, sợi tơ này liền nhanh chóng lướt tới cắt qua.

Hiển nhiên, hai người này đã không chỉ một lần hai lần phối hợp, cả hai đều đã rất là quen thuộc với nhau, cho nên tốc độ bọn họ đi về phía trước càng lúc càng nhanh hơn.

Thậm chí Hứa Thanh còn nhìn thấy có một sợi tơ được Trương Tam để vào trên người đội trưởng, việc này khiến cho Trương Tam rất là nhẹ nhõm đi về phía trước. Về phần Hứa Thanh, kiểu xuất thủ của hắn không giống với đội trưởng và Trương Tam, chuẩn xác mà nói thì hắn căn bản là chưa kịp ra tay, hắn lựa chọn một loại phấn độc không màu mà hắn nghiên cứu để chuyên môn nhằm vào nhân ngư tộc, dung nhập phấn độc vào trong nước, tràn ngập ở bốn phía quanh thân thể.

Vì vậy trong khi đi về phía trước, thân thể toàn bộ tu sĩ nhân ngư tộc tới gần hắn đều nhao nhao bị hòa tan, coi như là cấp tốc rút lui cũng không cách nào ngăn được thân thể đang bị ăn mòn, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng, trong mắt những tên nhân ngư tộc này cũng đều tràn ngập sự sợ hãi.

Khi Trương Tam nhìn thấy một màn này, sắc mặt cũng lập tức kịch biến, nhanh chóng lấy ra rất nhiều Giải Độc Đan nuốt vào, dùng tốc độ cao nhất đi về phía trước, muốn giữ khoảng cách nhất định cùng Hứa Thanh.

Về phần đội trưởng, y sớm đã ăn từng khỏa từng khỏa Giải Độc Đan rồi. Cứ như vậy, ba người một đường chạy như điên, chậm rãi rời khỏi chiến trường phía ngoài cửa vào, mà Hứa Thanh cũng nhìn ra được hướng đi của đội trưởng, phương hướng này chính là hướng mà những tên Thần quan lúc trước đi tới khi vào chiến trường, điều này khiến cho hắn như có điều suy nghĩ.

Cho đến nửa canh giờ sau, trong khi ba người nhanh chóng di chuyển, âm thanh nổ vang truyền đến từ chiến trường đã nhỏ đi rất nhiều, phía trước bọn hắn cũng đã xuất hiện một mảnh kiến trúc kỳ dị,

Mặc dù thứ tạo thành mảnh kiến trúc này vẫn là san hô, nhưng màu sắc của chúng lại đen nhánh vô cùng, vô số san hô tụ lại một chỗ tạo thành một cung điện hình tròn cao ngất, nhìn trên phong cách, thì chỗ này có chút giống với khu thần miếu mà Hứa Thanh nhìn thấy ở trong cấm khu của doanh địa thập hoang giả.

“Thần miếu” Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, hắn cảm nhận được thứ mà Linh Tức Đăng chỉ dẫn hình như ở ngay chỗ này, nhưng giờ phút này hắn không tiện lấy ra xác nhận, cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

“Chính là chỗ này.” Từ phía trước truyền đến âm thanh phấn khởi của đội trưởng, tốc độ của y bỗng nhiên nhanh hơn, đi thẳng đến thần miếu.

Mà ngay khi bọn họ đến, hộ vệ nhân ngư tộc bên trong Thần miếu cũng lập tức cảnh giác, nhao nhao lao ra muốn chặn giết, chỉ là số lượng hộ vệ ở đây có vẻ không nhiều lắm.

Nếu đổi thành bình thường thì thủ vệ nơi đây nhất định là rất sâm nghiêm, nhưng hôm nay chính là đại kiếp nạn của nhân ngư tộc, mọi vị trí ở thế giới dưới biển này đều đang lâm vào tràng cảnh chém giết, thế cho nên phần lớn Thần quan đều đã rời khỏi, vì vậy mà hộ vệ nơi đây rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

Chưa kể đội trưởng vô cùng cường hãn cùng với Trương Tam đông đảo loại đồ chơi, còn có Hứa Thanh với chất độc không màu, cho nên rất nhanh bọn họ liền một đường mạnh mẽ xông tới, trực tiếp tiến vào bên trong khu vực Thần miếu ở nơi này, lúc này cũng có tu sĩ Trúc Cơ bị áp chế tu vi đến Ngưng Khí đại viên mãn xuất hiện, nhưng sự cường hãn của đội trưởng cũng đã được bộc phát ra ngay vào thời khắc này, những nơi đội trưởng đi qua thì một mảnh người bị đóng băng, mặc kệ là tu vi gì, ở trước mặt y đều chỉ có một kết cục, ngay lập tức hóa thành tượng băng.

Chương 290: Câu Anh thức tỉnh (2)

Một màn này khiến cho tâm thần Hứa Thanh vô cùng chấn động, cũng vô cùng kiêng kị đối với chiến lực của đội trưởng, đồng thời hắn cũng đã xác định, mục đích từ đầu của đội trưởng hình như đã là nhắm tới nơi này rồi, từ đầu đến cuối tựa hồ đối phương không hề đi sai đường, một mạch đi thẳng đến nơi đây.

Chẳng lẽ mục tiêu của đội trưởng tương tự với ta? Hứa Thanh cảnh giác, lặng lẽ đi theo, cảm giác đề phòng trong lòng cũng trở nên mãnh liệt hơn.

Cho đến một lát sau, ba người bọn họ đi thẳng một đường tới khu vực trung tâm của khu thần miếu, khi tới trước một tòa thần miếu màu lam, đội trưởng dừng lại nhanh chóng mở miệng.

“Trương Tam, ngươi bố trí cơ quan ở bốn phía, lấy hết những thứ tốt của ngươi ra đi, trở về ta sẽ trợ cấp ngươi cái mới.”

“Hứa Thanh, ngươi cũng bố trí độc ở chỗ này nhiều chút, đừng keo kiệt, khi nào trở về ta cũng sẽ trợ cấp bù lại cho ngươi!”

Trương Tam nghe nói vậy liền lập tức ra tay, rất nhanh đã bố trí rất nhiều cơ quan chỉ cần chạm một cái liền bạo phát ở bốn phía, mà từng cái đều tồn tại tính chất mê hoặc và ngụy trang rất lớn, góc độ bố trí cũng đều cực kỳ xảo trá.

Ví dụ như có một cái cơ quan bị gã đào một cái hố rồi chôn xuống dưới, vả lại đào hơi sâu hơn chút so với chỗ khác, hình thức khởi động hẳn là giẫm đạp. Đi qua cái thứ nhất thì không sao, nhưng đi qua cái thứ hai, liền phịch một tiếng. Chú ý tới Hứa Thanh đang nhìn mình, Trương Tam nhếch miệng cười chất phác một cái.

Hứa Thanh trầm mặc, nhớ lại một chút nơi mà Linh Tức Đăng chỉ dẫn, phát hiện nó cũng ở nơi đây, nhưng hình như không phải là ở phía này, hẳn là ở trong chỗ càng sâu hơn. Việc này khiến cho đáy lòng của hắn nhẹ nhàng thở ra, đợi Trương Tam bố trí xong cạm bẫy, hắn cũng lấy ra không ít phấn độc phất ra chung quanh, cái này khiến cho trình độ hung hiểm ở bốn phía của tòa thần miếu này lại tăng lên thêm một tầng nữa.

Sau đó Hứa Thanh nhìn Hướng đội trưởng.

Đội trưởng rất là vui vẻ, trực tiếp đẩy ra cửa lớn của thần miếu, vẫy Hứa Thanh và Trương Tam đi vào.

Trong thần miếu là một khu trống trải, giống như không có bất kỳ bảo vật nào tồn tại vậy, chỉ có một pho tượng Câu Anh đang đứng sừng sững ở trong đó.

“Đội trưởng, lần này ngươi đến cùng là muốn làm gì, nơi đây cái gì cũng không có đó nha, vật ta muốn cũng không có ở đây đâu!” Mắt thấy bốn phía vô cùng trống trải, Trương Tam liền thấy cấp bách.

Hứa Thanh không nói chuyện, tương tự nhìn qua đội trưởng.

“Hai ngươi các ngươi đừng gấp.” Đội trưởng ngồi chồm hổm xuống, cười mở miệng.

“Chờ một lát, ta cam đoan chỉ cần chờ một lát là các ngươi có thể cầm được vật mà các ngươi muốn.” Nói xong, đội trưởng lấy ra một con mắt héo rũ từ trên người, thoạt nhìn thì con mắt này không phải là của mắt của nhân tộc, sau khi đội trưởng lấy ra liền để nó ở một bên, rồi bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay vào nó.

Con mắt khô héo này lập tức mở ra, từ trong con mắt lộ ra một cảnh tượng mơ hồ, giống như là cảnh tượng bên ngoài hòn đảo.

“Chúng ta tạm xem trò vui trước.” Trong thần sắc đội trưởng mang theo một chút phấn khởi nói.

“Linh Tê Chi Nhãn, cái đồ chơi này rất quý, làm sao ngươi kiếm được vậy!” Trương Tam hít vào một hơi, nhanh chóng tới gần quan sát.

Hứa Thanh trầm ngâm, cẩn thận nhìn con mắt kia một chút, hắn cảm thấy con mắt này rất là kỳ dị, sau đó lại lướt qua đội trưởng, giữ khoảng cách và lui về phía sau một chút, sau đó dùng ánh mắt xem xét bốn phía, bắt đầu quan sát hoàn cảnh nơi này. Nơi đây đúng là ngoại trừ pho tượng Thần kia thì không có vật gì khác cả.

Coi như là chất liệu tạo thành của tượng Thần vốn cũng chỉ là san hô, không tồn tại chấn động Thần Tính, nhưng Hứa Thanh cũng không buông lỏng, hắn nhớ kỹ pho tượng cầm đao ở trong cấm địa thần miếu của thập hoang giả, cái pho tượng đá kia cũng giống pho tượng này, thoáng nhìn qua thì không có chỗ nào thần kỳ cả.

Bất quá hắn cũng không có ý định ở lại lâu trong này, hắn đang chuẩn bị tìm một cơ hội để rời đi.

Mà trong khi Hứa Thanh đang quan sát, đại địa lập tức ầm ầm chấn động, một tiếng nổ mạnh từ đằng xa truyền đến, tựa như một tầng phong bạo quét ngang bát phương.

Theo đại địa chấn động, từ xa xa có tiếng bén nhọn vang lên, thanh âm này dường như có thể xuyên thấu hết thảy trở ngại, truyền khắp toàn bộ thế giới đáy biển. Nơi phát ra tiếng nổ vang và âm thanh bén nhọn chính là chỗ chiến trường mà ba người Hứa Thanh đã rời đi. Giờ phút này, chỗ đó xác phơi khắp đồng, rất nhiều người tử vong, mà mười mấy tên Thần quan kia giờ phút này ai lấy cũng đều có phần chật vật.

Quái thú và dị vật do Thần thuật của bọn họ biến thành cũng đã tử vong phần lớn, vì vậy từng tên đang điên cuồng, phát ra âm thanh bén nhọn, khi âm thanh này truyền ra, thân thể của bọn họ cũng đồng thời nhanh chóng thiêu đốt, tựa hồ đang mượn nhờ đốt cháy sinh mệnh để thi triển một loại Thần thuật kinh thiên động địa nào đó.

Cùng lúc đó, theo âm thanh bén nhọn của bọn họ vang vọng, những Thần quan đang ở khắp chiến trường dưới đáy biển, tuy rằng số lượng cũng không nhiều lắm, nhưng lúc này cũng bắt đầu thiêu đốt bản thân, phát ra thanh âm bén nhọn theo, những thanh âm này dung hợp lại với nhau, càng ngày càng mạnh, lực xuyên thấu càng ngày càng kinh người.

Theo mấy trăm Thần quan trên toàn bộ đảo Câu Anh điên cuồng thiêu đốt sinh mệnh cùng gào thét, thanh âm bén nhọn này trực tiếp liền truyền ra khỏi đảo Câu Anh, thậm chí còn xuyên thấu qua trận pháp phía ngoài, không ngừng truyền về phía chỗ sâu trong biển khơi. Tựa như đang triệu hoán một thứ gì đó!

Rất nhanh, một tiếng gào thét từ đáy biển sâu truyền đến, thời khắc này, đáy biển lập tức ầm ầm vang vọng. Âm thanh này tựa như âm thanh của thiên địa vậy, ẩn chứa uy áp không cách nào có thể hình dung được.

Ngay một khắc âm thanh này truyền ra, hải vực mấy ngàn dặm lập tức dấy lên sóng lớn ngập trời, cơn sóng không ngừng cuộn mình gào thét, bầu trời biến sắc, phong vân cuốn động. Chỗ sâu ở đáy biển... Mơ hồ, xuất hiện một thân ảnh khổng lồ! Thân ảnh ấy trọn vẹn cao vạn trượng, to lớn kinh người, giống như là Thần Linh vậy.

Hình như mỗi khi thân ảnh này nhúc nhích một chút cũng đã cố hết sức rồi vậy, nhưng đồng dạng, mỗi một bước di chuyển cũng đều có thể khiến cho đáy biển nổ vang, tạo thành biển gầm. Uy áp vô cùng kinh khủng cũng lập tức bộc phát ra trong thời khắc này.

Luồng uy áp từ trên người vị tồn tại giống như Thần Linh ở dưới đáy biển kia ầm ầm tản ra, khiến cho vô số hải thú gần đó, mặc kệ là tu vi gì, toàn bộ đều run rẩy dưới luồng uy áp này, nó cũng làm cho toàn bộ linh hồn của tu sĩ Thất Huyết Đồng đều bị áp chế.

Âm thanh mĩ mĩ không ngừng được truyền đi, nếu từ trên cao nhìn xuống, nếu có một đôi mắt có thể xuyên thấu biển khơi, như vậy giờ phút này ngươi có thể thấy, ở chỗ sâu dưới đáy biển vô tận, một bà lão mặc trường bào được chế tạo bởi vô số xương cá mà thành, bên ngoài thân thể còn có rất nhiều xúc tu, đang từng bước, từng bước một đi về phía hòn đảo nhân ngư tộc. Vẻ mặt bà lão tràn ngập nếp nhăn, vả lại cũng đã mục nát hơn phân nửa, duy chỉ có hai mắt lộ màu vàng ra thâm sâu, bên trong không có chút cảm xúc nào, trong hơi thở càng mang theo nồng đậm dị chất, cũng ẩn chứa Thần Tính mãnh liệt. Những cái xúc tu trên người của bà, mỗi một cái đều mọc ra một con mắt, tất cả đều là màu vàng, giờ phút này có non nửa những con mắt được mở ra, đồng loạt nhìn về hòn đảo của nhân ngư tộc ở xa xôi.

Cũng ở phía sau lưng bà lão, sau chiếc trường bào bằng xương cá đang phấp phới, vươn ra một cái đầu lưỡi cực lớn màu đỏ tươi, trên cái đầu lưỡi mọc ra vô số vong hồn. Nếu cẩn thận nhìn, những vong hồn này vậy mà lại có bộ dáng của Thần quan nhân ngư tộc, chúng nó đều đang phát ra thanh âm bén nhọn, hình như đang dùng âm thanh này để trả lời Câu Anh vậy.

Một màn này khiến cho trận pháp bao phủ trên đảo Câu Anh của nhân ngư tộc cũng dường như bị xua tản ra một chút vậy, đã trở thành trong suốt, khiến cho tu sĩ ở trên đảo rốt cuộc đã có thể thấy rõ được bên ngoài.

Thân ảnh ấy, đúng là Thần Linh mà nhân ngư tộc thờ phụng… Câu Anh!

Chương 291: Như thế nào là điên cuồng? (1)

Thần Linh mà nhân ngư tộc thờ phụng tên là Câu Anh.

Chỉ bất quá xưng hô Thần Linh thế này là do nhân ngư tộc hèn mọn và sùng kính mới hô mà thôi, chứ trên thực tế thì đây chỉ là một vị tồn tại thần bí có Thần Tính ở đáy biển.

Nhưng cho dù là như vậy, tồn tại Thần Thánh có thể nắm chắc mà ngủ sâu ở trong đáy biển, vậy thì bản thân của nó cũng phải cực kỳ cường hãn, mà sự thần bí của chúng nó cũng khiến cho rất nhiều tộc quần không cách nào tưởng tượng được, sự cường đại của bọn nó cũng càng như vậy. Trước khi nửa khuôn mặt của Thần Linh đến đây, mặc dù Vô Tận Hải xung quanh đại lục Vọng Cổ cũng có rất nhiều quái vật biển tồn tại, nhưng vẫn xa xa không bằng bây giờ, cho đến khi nửa khuôn mặt của Thần Linh phủ xuống thế giới này rồi cải biến chúng sinh. Vì vậy ở các địa phương, bắt đầu lần lượt xuất hiện một loại tồn tại có đủ khí tức bản nguyên của nửa khuôn mặt Thần Linh trên trời, mà loại tồn tại này được gọi là tồn tại Thần Thánh. Có tộc quần từng nghiên cứu qua, đời trước của bọn nó hình như chính là do quỷ dị bên trong cấm khu tiến hóa thành. Câu Anh, cũng chính là một trong số đó.

Thậm chí đối với với người phàm tục mà nói, nó... Hoàn toàn chính xác có thể gọi là Thần Linh.

Loại tồn tại Thần Thánh này ở trong nhiều kỷ nguyên trước vẫn một mực chiếm cứ vị trí đỉnh cao của thế giới, được vô số tiểu tộc tôn sùng là Thần Minh, cũng được coi như là sự kiêng kị của nhiều đại tộc.

Chỉ là sau khi đã trải qua nhiều kỷ nguyên, cho tới hôm nay thì những chủng tộc có thể vùng vẫy tồn tại ở thế giới này, đều đã có thủ đoạn đặc biệt riêng để đối phó với những tồn tại Thần Thánh.

Thậm chí một chút tộc quần đã có thể tạo thành chấn nhiếp đối với một vài tồn tại Thần Thánh tầm thường, thậm chí có một số đại tộc còn có thể đánh một trận cùng Hoàng giả trong những cấm địa của thế giới này. Mà nhân tộc, tuy phân tán ra nhiều nơi, nhưng bản thân họ cũng chính là một trong những đại tộc.

Giờ phút này mặt biển nổ vang, ngay một khắc Câu Anh ở dưới đáy biển đang cất bước đi về phía hòn đảo của nhân ngư tộc. Thất gia đứng phía trên Đại Dực ở giữa không trung trên bốn hòn đảo nhân ngư tộc, cúi đầu nhìn xuống biển sâu.

“Trịnh Khải Dịch, Câu Anh đã đến, nó nhất định sẽ dấy lên một trận gió tanh mưa máu, thực ra tông môn của ngươi cũng không cần thiết phải khai chiến với tộc chúng ta, chúng ta là minh hữu, tộc của ta nguyện ý tiếp tục trở thành minh hữu của tông môn các ngươi, vả lại sẽ giao ra hết thảy quyền lợi, thậm chí tộc của ta có thể giúp các ngươi đi đánh Hải Thi Tộc.”

Giờ phút này, hô hấp của lão tổ nhân ngư tộc ở một bên bỗng trở nên dồn dập, nhanh chóng mở miệng.

“Tộc của ngươi, giờ mới chịu quỳ thì đã chậm.” Thất gia nhàn nhạt mở miệng, không thèm để ý tới lão tổ nhân ngư tộc, vung tay lên, thanh âm lập tức truyền khắp bát phương.

“Thỉnh chiến kỳ của nhân tộc!”

Lời nói của lão vừa ra, Đại Dực dưới thân lão lập tức biến thành Tích Long, ngửa mặt lên trời gào thét, 13 vị trưởng lão ở bốn phía đều nhao nhao cúi đầu, thần sắc cung kính, trên trăm tu sĩ Trúc Cơ cũng đồng dạng như vậy.

Trong sự cung kính của bọn họ, theo Tích Long gào thét, ở phần kiến trúc cao nhất trên lưng nó đột nhiên dâng lên một lá cờ cực lớn. Lá cờ này to đến hơn 100 trượng, màu sắc phân bố của lá cờ khá pha tạp và hỗn tạp, bên trên còn dính vô số giọt máu tươi, thoạt nhìn rất là tàn phá, dường như chỉ là một góc trên mặt của đại kỳ. Trong lúc nó đón gió bay lên, từ bên trong bỗng thình lình bạo phát ra một cỗ sát khí tuyệt thế. Cỗ khí thế này vô cùng kinh khủng, khiến cho cả bầu trời tựa như cũng phải ngưng kết lại, những gợn sóng dưới mặt biển cũng như bị bất động.

Dường như khí thế của nó có thể trấn áp muôn đời, trấn áp nhân tộc, trấn áp hết thảy tồn tại, coi như là tồn tại Thần Thánh cũng phải cúi đầu trước nó.

Những vết máu hỗn tạp lẫn lộn trên lá cờ cũng lộ ra khí tức Thần Tính mãnh liệt, tựa hồ đã có vô số tồn tại Thần Thánh đã bị chém giết rồi dính máu ở trên mặt lá cờ này vậy, vô số, nhất là bên trong những vết máu hỗn tạp này hình như còn có một giọt máu cực kỳ thuần khiết màu vàng óng ánh.

Mà giọt máu này, lại làm cho người ta có một loại cảm giác tựa như đã vượt qua Thần Tính, đã đến gần vô hạn nửa khuôn mặt Thần Linh phía trên bầu trời kia!

“Chiến kỳ của nhân tộc, Thất Huyết Đồng các ngươi không thể nào có loại chí bảo của nhân tộc này được, dù chỉ là một góc… Đây là vật của liên minh bảy tông phái ở đại lục Vọng Cổ sao?” Sắc mặt lão tổ nhân ngư tộc lập tức trắng bệch, run rẩy nghẹn ngào nói ra.

Ngay khi thanh âm thê thảm của lão tổ nhân ngư tộc vang vọng, theo chiến kỳ phấp phới, một cỗ lực lượng trấn áp từ bên trên bỗng nhiên bộc phát, lại có một ngón tay hư ảo từ bên trong chiến kỳ duỗi ra bên ngoài.

Trên ngón tay này ẩn chứa mùi vị của năm tháng cổ xưa, giống như hiện ra từ trong dòng sông năm tháng, mượn nhờ chiến kỳ để hiển lộ ra ngoài, nó cũng không tản ra bất kỳ uy áp gì, nhưng hết lần này tới lần khác, tâm thần của toàn bộ những người nhìn thấy đều chớp mắt trở nên trống rỗng.

Dường như ngón tay này có thể đại biểu cho Thiên Đạo, giờ phút này nó chậm rãi cách không hơi nhấn một cái về chỗ sâu trong biển khơi.

Trọn vẹn hơn mười vạn dặm trên mặt biển lập tức bốc hơi, tạo thành một cái lỗ thủng thật lớn, lộ ra thân thể của Câu Anh bên trong đang phát ra tiếng gào thét thê lương, toàn bộ xúc tu ở bên ngoài thân thể của nó đồng loạt mở mắt ra, muốn đối kháng lại ngón tay nhưng không hề có tác dụng gì, một tiếng nổ vang lên, hơn phân nửa xúc tu tan vỡ, trường bào bằng xương cá ở trên người cũng vỡ vụn, đầu lưỡi ở phía sau trực tiếp héo rũ, toàn thân nó trong nháy mắt tăng tốc hư thối. Nửa thân hình cũng ầm ầm nổ tung, vô số máu huyết từ bên trong bắn ra, nó chỉ còn lại nửa cái thân thể, từ bên trong nửa cái thân thể còn lại phát ra thanh âm thê lương truyền khắp bát phương, sau đó cấp tốc rút lui, bỏ chạy về chỗ sâu bên trong biển khơi!

Tất cả nhân ngư tộc và ba hòn đảo khác đều không ai nhìn thấy một màn này, chỉ có người đang trên đảo Câu Anh, bởi vì trận pháp ở chỗ này bạc nhược yếu kém nhất, cho nên tu sĩ ở trên bờ mới có thể thấy rõ. Nhưng đệ tử ở thế giới dưới biển thì lại không nhìn thấy.

Trừ phi là vận dụng phương pháp đặc biệt, hoặc là có chút vật kỳ dị mới có thể khiến cho tu sĩ thân ở thế giới bên dưới biển nhưng lại có thể xem xét được hết thảy những thứ phát sinh ở bên ngoài. Ví dụ như… Linh Tê Nhãn.

Chương 292: Như thế nào là điên cuồng? (2)

Giờ phút này ở bên trong thế giới dưới biển, Hứa Thanh ở trong thần miếu, ánh mắt hắn hoàn toàn trợn to, nhìn kỹ vào Linh Tê Nhãn ở trước mặt, trong tâm thần dấy lên sóng lớn ngập trời.

Bên trong con mắt này chiết xạ ra hình ảnh của chiếc Đại Dực trên bầu trời cùng với lá chiến kỳ kia, cũng chiếu ra cả hình ảnh ngón tay kia đè xuống, sau đó mặt biển mười vạn dặm đều bốc hơi cùng với Câu Anh bị đánh bay nửa cái thân hình. Nhưng mà đây cũng đã là cực hạn của Linh Tê Nhãn, trong nháy mắt tiếp theo, con mắt này không cách nào thừa nhận sự kinh khủng của khung ảnh nữa, ầm ầm nổ tung. Mà nháy mắt khi nó nổ tung, đội trưởng đã làm một việc khiến cho nội tâm Hứa Thanh chấn động, Trương Tam cũng phải nghẹn họng nhìn trân trối. Đội trưởng vậy mà lại lấy ra một khối thịt đỏ thẫm như máu trong lòng bài tay, hung hăng đặt ở trên tượng thần Câu Anh bên cạnh.

Khối máu thịt này lập tức bị hòa tan, sau đó bao phủ toàn bộ pho tượng, giống như đang thôn phệ pho tượng vậy, từ bên trên tản ra từng trận âm thanh cắn nuốt quỷ dị, sau khi hoàn toàn thôn phệ pho tượng xong, nó lại hóa thành một khối máu thịt thật lớn, ở chính giữa nó xé rách ra một đạo khe hở giống như một cánh cổng bằng máu thịt.

Giờ phút này nó đang vặn vẹo nhúc nhích, rất là bất ổn, toàn bộ khối máu thịt cũng đều như thế, dường như tùy thời cũng đều có thể lập tức héo rũ.

Bên trong khe hở là một mảnh đen nhánh, nhưng nếu cẩn thận nhìn thì chỗ đó tựa hồ là một chỗ sâu trong đáy biển, bên trong thỉnh thoảng hiện lên một chút hình ảnh, có thể thấy bên trong có rất nhiều phần thịt nát của chân tay đã bị cụt.

Ngạc nhiên hơn nữa là những phần tay chân bị cụt và thịt nát này chính là máu thịt từ nửa thân hình của Câu Anh tan vỡ mà thành, mà những thứ máu thịt này hiển nhiên có lực hấp dẫn cực lớn đối với các loài dưới biển sâu, những mảnh máu thịt vỡ này vừa xuất hiện liền khiến cho từng đạo khí tức kinh khủng từ dưới đáy biển ào ào tuôn ra, lao về phía những mảnh máu thịt vỡ nát này, muốn chiếm chúng thành của mình.

Khí tức của nhưng thứ này rất mạnh, cách một khe hở như cánh cửa máu thịt nhưng Hứa Thanh vẫn có thể cảm thụ rõ ràng, bất luận một đạo khí tức nào trong đó cũng có thể dễ dàng nghiền ép và giết chết hắn, mà nhóm người Thất Huyết Đồng ở giữa không trung hình như cũng có chỗ cố ky, không hề tới tham dự tranh đoạt.

Nhưng mắt đội trưởng bên này lại sáng lên, bên trên lộ ra thần sắc điên cuồng trước đó chưa từng có, mắt vừa nhìn thấy máu thịt trong khe hở, y đỏ mắt quay đầu nhanh chóng mở miệng về phía Trương Tam cùng Hứa Thanh.

“Ta biết rõ mục đích lần này của các ngươi là cái gì, ta cũng không lừa các ngươi, ta nói mang bọn ngươi tìm đến bảo bối, dĩ nhiên là thật sự tìm bảo bối. Trương Tam, thứ ngươi muốn có phải là bản vẽ luyện chế Phi Ngư Giáp của nhân ngư tộc hay không?”

Đội trưởng nói xong, liền lấy ra một khỏa ngọc giản màu đỏ từ trong lòng ngực ra, vật này rất không tầm thường, bên trên tràn ra từng trận ba động kỳ dị, vật ghi chép bên trong dường như có linh tính vậy, hiện lộ cả hư ảnh ra bên ngoài ngọc giản, huyễn hóa ra bên ngoài hư ảnh của một bộ áo giáp. Nhìn qua liền thấy có phần bất phàm.

Ánh mắt Trương Tam lập tức thẳng lên, muốn nắm lấy.

“Tại sao thứ này lại ở trong tay ngươi?”

Đội trưởng nở nụ cười, mặc kệ ngọc giản màu đỏ bị Trương Tam nắm lấy, ngay lúc Trương Tam kích động như nhặt được chí bảo, đội trưởng nhìn về phía Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi muốn chính là Trúc Cơ Đan đúng hay không, nơi này có ba viên, phẩm chất hơn độ tầm thường rất nhiều, giá trị cực cao, vả lại cực kỳ trân quý, tuyệt đối thuộc về đan dược thượng thừa, không phải Trúc Cơ Đan bình thường có thể so sánh.” Đội trưởng nói xong, lấy ra một hộp ngọc, trực tiếp ném cho Hứa Thanh.

“Thế nào, đây là thứ ngươi muốn đúng không!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, sau khi bắt lấy liền mở ra, chú ý thấy bên trong có ba viên đan được màu lam có mùi hương nồng đậm, phía trên thậm chí còn sinh ra một chút mây mù, giống như bản thân đan dược cũng có linh khí vậy.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nhanh chóng thu hồi lại, ngẩng đầu nhìn về phía đội trưởng. Hắn không tin đội trưởng sẽ dễ dàng liền đưa mấy thứ này cho bọn hắn.

“Đây là những thứ mà ta đã phí tâm huyết rất lớn, đặc biệt tìm giúp các ngươi đó, ta giúp đỡ các ngươi rồi, nên hai ngươi cũng phải giúp ta một chút, chỉ cần ở trong này thủ hộ giúp ta, không cần quá lâu, chỉ cần một nén nhang!’

“Chỉ trong thời gian một nén nhang, chờ ta trở lại; những vật thu hoạch được cũng sẽ phân cho các ngươi một phần! Một nén nhang sau nếu ta không trở về, các ngươi liền tự mình rời đi, không cần phải xen vào giúp ta”.

“Ta sẽ đi cướp máu thịt Câu Anh, đây chính là Thần Linh của nhân ngư tộc, các ngươi tốt nhất cầu nguyện ta không chết ở, một khi ta còn sống trở về và có thu hoạch, chúng ta liền phát tài, phát lớn lắm đó biết không!”

Hứa Thanh nghe đến đó, trong lòng dấy lên gợn sóng cực lớn, hắn nhìn một chút những phần tay chân và máu thịt còn lại ở bên trong cái khe hở bằng thịt và từng đạo khí tức kinh khủng đang nhanh chóng bay tới gần đống máu thịt đó, lại nhìn vẻ điên cuồng trong mắt đội trưởng giờ phút này, hắn cảm thấy đội trưởng điên rồi, hoặc là y ngại tính mạng mình quá dài, cho nên muốn lấy tính mạng đi chơi đùa một chút.

Loại người này Hứa Thanh cũng đã nhìn thấy ở trước kia rồi, bọn họ thuộc về hai cái cực đoan, hoặc là giết chết chính mình, hoặc là lấy được. . Thu hoạch khổng lồ. Hứa Thanh hy vọng đội trưởng thuộc về người sau, vì vậy hắn hỏi một câu.

“Làm sao để có thể đề cao tỷ lệ ngươi còn sống trở về?”

Đội trưởng nở nụ cười, nhanh chóng mở miệng.

“Không có biện pháp, xem mệnh.”

Hứa Thanh gật đầu.

“Tính mạng là dùng để làm gì? Không phải là dùng để chơi đúng không, nhưng lão tử lại thích chơi rất nhiều lần, lên!” Đội trưởng thở sâu, vẻ điên cuồng trong mắt càng đậm, nháy mắt liền chui cả người vào bên trong khe hở mà khối thịt mở ra.

Giờ phút này trong mắt y ngoại trừ vẻ điên cuồng, còn mang theo vẻ hung hăng nồng đậm, tựa như đang tìm đường chết vậy, vọt thẳng tới phía nửa thân hình tan vỡ của Câu Anh.

Giờ phút này, khối máu thịt tạo ra vết rách đang kịch liệt run rẩy, bốn phía xuất hiện dấu vết héo rũ, bộ dạng hình như không kiên trì được quá lâu nữa vậy.

Trương Tam trầm mặc, một lúc sau thở dài.

“Ngươi gặp qua Ngưng Khí nào đặc biệt thích đi chịu chết như này chưa…”

Hứa Thanh lắc đầu, hiện tại cho dù đội trưởng mổ bụng nói mình là Ngưng Khí, Hứa Thanh cũng sẽ không tin, vì vậy hắn mở miệng.

“Quan tài ở chủ thành có mắc không?”

“Trước kia ta đã từng chuẩn bị cho y rồi, về sau không dùng nữa nên hủy đi. Đúng rồi, chính là vì luyện Pháp Chu cho ngươi mà hủy đấy, lúc ấy tài liệu chưa đủ, cho nên hủy đi dùng để chế tạo Pháp Chu cho ngươi, khi ta trở về sẽ lại đóng thêm một cái … “ Trương Tam thở dài.

Hứa Thanh trầm mặc, một lúc sau hắn ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài thần miếu, ánh mắt chậm rãi nheo lại, nhẹ giọng mở miệng.

“Có thứ gì đó đang đến.”

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nói ra, bên ngoài thần miếu trống trải đột nhiên xuất hiện thanh âm xì xì, tựa như có chất liệu gì đang bị độc ăn mòn vậy. Thanh âm này cực kỳ chói tai, nhưng hết lần này tới lần khác ở bên ngoài lại không có cái gì. Duy chỉ có ở trên mặt đất, từng chỗ mà Trương Tam chôn cơ quan đều vang lên âm thanh nổ tung.

—

Hiện tác giả Nhĩ Căn đã vào VIP bộ này bên Qidian, mình đã mua chương VIP bên đó để có text dịch cho mọi người.

Theo chính sách của BQT thì bộ này cũng nên vào VIP ở BNS, nhưng tạm thời mình sẽ ráng duy trì dịch miễn phí phục vụ mọi người 1 thời gian nữa nhé, khi nào BQT buộc phải vào VIP ở BNS (để đồng bộ với VIP bên qidian) thì mình sẽ nhắn trước.

Mong mọi người hãy luôn theo dõi truyện và ủng hộ, mình và nhóm dịch sẽ cố gắng hết sức.

Cảm ơn mọi người rất nhiều!

Chương 293: Miếu Di Ách (1)

Một màn này cực kỳ quỷ dị.

Nhưng đối với Hứa Thanh và Trương Tam mà nói, bọn họ đều đã từng tự mình gặp qua loại sự tình này rồi, thậm chí nếu so với việc mà đội trưởng đang làm giờ phút này mà nói, những tên địch nhân không nhìn thấy phía ngoài hình như cũng không coi vào đâu.

Hứa Thanh từ nhỏ đến lớn đều không bội phục nhiều người cho lắm, tiên sinh giáo thư ở xóm nghèo, Lôi đội trong doanh địa, Bách đại sư truyền thụ kiến thức dược thảo cho hắn, những người này đều là người được hắn kính nể từ trong đáy lòng.

Nhưng hôm nay lại có thêm một người.

Chỉ là đối với đội trưởng, Hứa Thanh bội phục cái dạng điên cuồng dám dùng tính mạng đi chơi đùa của đối phương.

Dám đi vào trong biển sâu ở thời điểm này, quên mình đi cướp đoạt máu thịt của Câu Anh, loại việc này chỉ có hạng người mà thể xác và tinh thần đều điên cuồng mới có thể làm được, về phần thân phận chân chính và tu vi của đội trưởng như thế nào thì Hứa Thanh cũng không muốn đi đoán, không có ý nghĩa.

“Hy vọng đội trưởng có thể thành công.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Đội trưởng cho hắn Trúc Cơ Đan, kêu hắn thủ hộ ở đây một nén nhang, như vậy hắn cũng sẽ giữ đúng hứa hẹn, giờ phút này thân thể của hắn hơi nhoáng một cái, lao thẳng đến cửa lớn của thần miếu.

Nháy mắt khi tới gần, Hứa Thanh quét mắt nhìn phía ngoài trống trải, tay phải chợt vung lên thì lập tức có rất nhiều phấn độc tràn ra, dung nhập vào trong nước biển, cấp tốc khuếch tán ra phía ngoài .

Phấn độc lần này không phải là loại không màu nữa, mà có đủ loại màu sắc, màu đen màu đỏ màu lam màu lục, đống màu dung hợp cùng một chỗ sau hóa thành năm màu rực rỡ, độc tố trong đó cũng thoáng cái đề cao hơn rất nhiều.

Bên ngoài vốn dĩ trống trải, nhưng trong nháy mắt liền truyền đến càng nhiều âm thanh xì xì chói tai, cũng có chấn động kịch liệt ở ngoài thần miếu, mỗi chỗ chấn động đều khiến cho một mảnh nước chỗ đó vặn vẹo. Một cái xúc tu to bằng cái đùi đột nhiên chui ra từ khu vực trống trải phía trước Hứa Thanh, sau đó trực tiếp tấn công về phía hắn.

Tốc độ của nó cực nhanh, những nơi nó đi qua đều dấy lên từng gợn nước, vả lại cũng không phải là một cái, giờ phút này từ những chỗ khác lần lượt có những cái xúc tu như vậy lộ ra, trọn vẹn hơn mười cái, đồng loạt phóng tới phía Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lập tức tràn ngập hàn mang, thân thể nháy mắt tránh đi một cái xúc tu vù vù vụt qua trước mặt hắn, tay phải cầm dao găm chợt vung, hung hăng hạ xuống, trực tiếp liền chém đoạn xúc tu thành hai đoạn. Sau đó bước ra một bước, chiến đấu cùng những cái xúc tu còn lại đang lao đến.

Trong chốc lát, nơi này liền có từng đống huyết nhục văng tung tóe, mà sự hung tàn của Hứa Thanh cũng được thể hiện ra trong thời khắc này, bởi vì quá nhiều xúc tu nên dao găm của Hứa Thanh bị đám xúc tu quấn quanh, vì vậy hắn dứt khoát buông bỏ dao găm, một tay bắt được cái xúc tu trước mắt, hung hăng kéo một cái.

Mặt đất nổ vang, một cái hố sâu trực tiếp bị kéo ra, một con hung thú hình dáng kỳ dị bỗng nhiên bị Hứa Thanh túm lôi ra, phần đuôi cuối cùng của nó vặn vẹo điên cuồng, trên đó xuất hiện một cái miệng to khổng lồ, nó lập tức xoay người cắn về phía Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, hư ảnh của Bạt lập tức hiện ra ở phía sau, hung hăng đánh một quyền về phía con hung thú đầu to đang cắn đến.

Oanh một tiếng, nước biển chấn động như muốn nổ tung, hung thú đầu to kia lập tức tan vỡ.

Nhưng vẫn không kết thúc, thân thể Hứa Thanh lập tức xông tới một cái xúc tu khác, lần nữa túm lấy rồi kéo ra, lại thêm một quyền.

Trương Tam ở trong thần miếu nhìn thấy một màn này cũng nhịn không được mà hít một ngụm khí lạnh.

“Tuy rằng không điên cuồng bằng với đội trưởng, nhưng Hứa

Thanh này cũng là cực kỳ hung hăng và khủng khiếp nha." Trương Tam thì thào, gã cũng không nhàn rỗi, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, những sợi tơ rất nhỏ bên ngoài thân thể của gã lập tức bay nhanh lao ra ngoài thần miếu, cùng nhau giết địch.

Giờ phút này những cơ quan phía ngoài càng ngày càng vang lên tiếng nổ nhiều hơn, những nơi bị Trương Tam vùi cơ quan vào đều lần lượt tan vỡ, từng đạo thân ảnh bị nhuộm bởi độc tố của Hứa Thanh cũng không khỏi dần dần rõ ràng ra.

Đó là từng tên nhân ngư tộc.

Chỉ là đám nhân ngư tộc này không giống với nhân ngư tộc tầm thường lúc trước, hình như bản thân bọn họ có được năng lực ẩn nấp nhất định vậy, vả lại trông có vẻ càng thêm hung mãnh hơn so với nhân ngư tộc bình thường. Sau khi xuất hiện, mặc dù cả đám đều phun ra máu tươi, trên người đều có dấu vết trúng độc, nhưng không một kẻ nào rút lui, tất cả đều lao thẳng đến cửa vào thần miếu.

Mục tiêu của bọn họ không phải là Hứa Thanh, mà là khối thịt trong thần miếu. Hình như từ khi khối thịt này xuất hiện, liền đã đưa tới một chút chấn động cho bọn họ, khiến cho bọn họ điên cuồng muốn tới ngăn cản.

Nhưng ngay khi những tu sĩ nhân ngư tộc này tới gần cửa vào thần miếu, nơi đây bỗng nhiên bộc phát một trận âm thanh nổ vang.

Ở lối vào được Trương Tam chôn rất nhiều cơ quan, Hứa Thanh đi qua thì không sao, nhưng ngay khi những tên nhân ngư tộc này tới gần, mặt đất trực tiếp nổ tung.

Một đợt trùng kích cuồng bạo quét ngang, khiến cho những tên nhân ngư tộc nhao nhao bị hất ngược lại, đồng thời Hứa Thanh đang giao chiến cùng những cái xúc tu cũng bỗng nhiên biến sắc.

Hắn cảm nhận được mặt đất chấn động, cũng cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng ở dưới lòng đất giờ phút này đang nhanh chóng phóng tới gần phía thần miếu.

"Trương Tam sư huynh, mau vác tượng Thần ra ngoài!" Hứa Thanh lập tức gầm nhẹ.

Trương Tam cũng phản ứnh cực nhanh, không chần chờ chút nào, quay lại một tay nâng lên tượng Thần bọc máu thịt, thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn, chợt khiêng rồi lao ra thần miếu, vừa khiêng tay phải cũng vừa vung vẩy, những sợi tơ sắc bén lập tức xoay tròn chung quanh người gã.

Mà ngay khi gã lao ra khỏi thần miếu, toàn bộ tòa thần miếu lập tức ầm ầm sụp xuống, một cái bàn tay hư thối to lớn bỗng nhiên duỗi ra từ mặt đất, mặc dù không bắt trúng, nhưng bàn tay cũng dùng sức ấn vào đại địa, theo lực lượng ấn xuống, một thân ảnh to lớn khoảng 100 trượng thình lình từ trong mặt đất leo ra, thi độc lập tức tràn ngập nơi đây.

Thân ảnh này ấy rõ ràng là thi thể, nhưng lại không phải một cỗ thi thể, mà là do rất nhiều cỗ thi thể dung hợp lại với nhau mà thành, giờ phút này nó dữ tợn dùng hai tay hai chân bò trên mặt đất, giống như dã thú mạnh mẽ rồi lao tới, chạy về phía Trương Tam.

Trương Tam biến sắc, vác theo tượng Thần nhanh chóng ném về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhảy lên, một tay nâng tượng Thần lên, thân thể vừa rút lui vừa cầm dao găm bằng tay trái, trực tiếp cắt một cái về chỗ trống trải bên người, chỗ đó lập tức có máu tươi phun ra, một cái đầu lâu từ bên trong rơi xuống.

Cùng lúc đó, khối thi thể lớn ở xa xa cũng cải biến phương hướng, gào thét lao thẳng đến Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, ầm ầm bộc phát tốc độ, vội vã chạy về phía xa xa, đồng thời Trương Tam ở đằng xa cũng giống như bị một lực lượng tác động, thân thể chợt bị kéo một cái, bay gần về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không ngạc nhiên, lúc hắn tiếp được tượng Thần liền đã cảm nhận được rồi, phía trên tượng Thần có một sợi tơ buộc vào, cũng là do Trương Tam quấn vào.

“Cái đồ chơi này là cái gì, vậy mà có thể làm cho đội trưởng đi đến được tận biển sâu, nhưng vừa mới hình thành liền khiến cho những tên nhân ngư tộc cùng Hải Thi tộc này điên cuồng như thế.” Trương Tam tới gần, thần sắc hoảng sợ nói.

Chương 294: Miếu Di Ách (2)

Hứa Thanh không biết đáp án, nhưng hắn nhớ kỹ lời đội trưởng nói, thủ hộ nơi này một nén nhang, vì vậy hắn ném tượng Thần lại cho Trương Tam.

“Trương Tam sư huynh, ngươi trông coi nơi này.” Nói xong, sát cơ trong mắt Hứa Thanh bộc phát, tay trái dao găm, tay phải lấy ra que sắt màu đen, hư ảnh của Bạt ở sau lưng gào thét, chợt lao về phía khối thi thể to lớn.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nháy mắt liền tiếp cận đối phương, những tiếng nổ vang trời lập tức bộc phát ra, hư ảnh của Bạt không ngừng oanh kích từng quyền từng quyền, trong thời khắc này hắn cũng không ngừng phóng thích độc của mình trong một phạm vi lớn.

Những nơi độc đi qua, vô số thân hình hiện ra từ hư vô, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết rồi ngã xuống, mà giờ phút này Hải Thi tộc kia cũng bị Hứa Thanh oanh kích khiến liên tiếp lui về phía sau.

Cuối cùng dưới sự điều khiển của Hứa Thanh, vô số giọt nước bỗng nhiên tạo thành một sự trói buộc, vây khốn con Hải Thi cực lớn này, trong mắt Hứa Thanh lập lòe hàn mang, phất tay thả ra Pháp Chu, một kích Thần Tính trong nháy mắt bộc phát. Một đạo cột sáng màu vàng hình như có thể tinh lọc hết thảy, trực tiếp phá vỡ nước biển rồi bắn vào trên người con Hải Thi to lớn này.

Một tiếng nổ to vang lên, Hải Thi rung động lắc lư, chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tan vỡ.

Hứa Thanh không muốn lãng phí Thần Tính, nhanh chóng thu hồi Pháp Chu rồi quay đầu, sát cơ trong ánh mắt chớp động, bỗng nhiên lao về những tên nhân ngư tộc ở bốn phía.

Dao găm tung bay, máu tươi tràn ngập, bên cạnh còn có que sắt màu đen gào thét vờn chung quanh hắn, sau đó bắn về phía từng tên nhân ngư tộc, trực tiếp xuyên thấu mà qua, mặc dù lão tổ Kim Cương Tông ở bên trong vẫn bị phong ấn ngủ say như trước, vẫn chưa được Hứa Thanh đánh thức, nhưng sau khi que sắt này có khí linh, bản thân nó đã trở nên rất không tầm thường, lực sát thương cũng cực lớn.

Một lát sau, cả phiến hải vực này đã bị Hứa Thanh giết thành một mảnh trống rỗng.

Toàn thân cao thấp của Hứa Thanh đều là máu tươi, trên người cũng rõ xuất hiện một chút mỏi mệt, nhưng sát ý trong ánh mắt vẫn mãnh liệt như trước.

Que sắt màu đen ở bên cạnh cũng càng là như vậy, bên trong cũng tràn ngập sát khí, nhưng trong đó cũng mơ hồ tràn ra một tia khí tức Trúc Cơ.

Hình như lão tổ Kim Cương Tông sắp thức tỉnh.

Mà hư ảnh của Bạt ở phía sau Hứa Thanh giờ phút này cũng dữ tợn sừng sững, giống như đang làm chứng cho trận sát phạt vừa xong.

Một màn này rơi vào trong mắt Trương Tam, khiến cho tâm thần của gã phải rung động mạnh. Gã nhìn trên mặt đất đầy máu tươi, lại nhìn thân hình như thanh đao của Hứa Thanh, đột nhiên gã cảm thấy phán đoán lúc trước của mình có chút không đúng.

Hứa Thanh trước mắt này có lẽ không điên cuồng bằng đội trưởng, nhưng hung tàn thì lại giống đội trưởng! Nhất là những thi thể trên mặt đất lại phần lớn là bị cắt đứt cổ.

Mà giờ khắc này, thời gian một nén nhang cũng đã đến, nhưng đội trưởng vẫn chưa trở về.

Hứa Thanh trầm mặc, mắt nhìn Trương Tam đang vác pho tượng Thần, lại đợi thêm nửa nén hương.

Mà Trương Tam cũng phát hiện thời gian đã trôi qua thật lâu, thần sắc có chút ảm đạm.

“Trương Tam sư huynh, thời gian đã qua, ta muốn đi khu vực khác, ngươi phải bảo trọng.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, đưa cho Trương Tam một túi độc dược, sau khi hướng dẫn cách dùng cho gã, hắn quay đầu nhìn về phía xa xa, thân thể bỗng nhiên đi về phía trước.

Hắn hy vọng đội trưởng có thể thuận lợi, nhưng cũng sẽ không vì thế mà ở đây chờ đợi y trong thời gian dài, đây là thế giới của nhân ngư tộc, Hứa Thanh cũng còn chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Giờ phút này hắn toàn diện bộc phát tốc độ của mình, ngay khi lao đến chỗ không người, hắn liền lấy ra Linh Tức Đăng, sau đó liền đặt vào bên trong cái bóng để cảm ứng. Rất nhanh, Hứa Thanh đã xác định được phương hướng chuẩn xác, thu hồi Linh Tức Đăng rồi bay nhanh về chỗ sâu trong khu thần miếu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, phạm vi của khu thần miếu này rất lớn, mãi cho đến khi đi được nửa canh giờ, bước chân Hứa Thanh mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn về một tòa thần miếu rất tầm thường.

Tòa thần miếu này không khác gì những tòa thần miếu ở bốn phía cả, nhưng chấn động mà Linh Tức Đăng chỉ dẫn lại chính ở ngay chỗ này.

Hứa Thanh cảnh giác quan sát bốn phía, sau khi xác định nơi đây hoàn toàn trống trải không có gì đáng ngại, hắn nhanh chóng rắc mảng lớn độc dược dung nhập khắp nơi, bao phủ trọn cả tòa miếu này, thậm trí còn có rất nhiều phấn độc lan tràn vào trong thần miếu.

Hứa Thanh cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà ẩn thân lặng lẽ chờ đợi, cho đến khi phát hiện ra không có gì thay đổi, hắn mới xông lên phía trước, bước chân vào bên trong miếu thờ, ngay một khắc bước vào, hắn liền nhanh chóng quan sát bốn phía.

Bên trong miếu thờ này cũng rất trống trải, chỉ có một pho tượng.

Pho tượng kia không phải là Câu Anh, mà là một lão giả nhân ngư tộc, thần sắc của lão không giận mà uy, đồng thời trên đỉnh đầu còn mang theo một cái vương miện, nhìn tổng thể thì không có chỗ nào thần kỳ cả.

Hứa Thanh quét mắt qua, chú ý đến trên vách tường của miếu thờ.

Nhưng vách tường nơi đây cũng trống trải như cũ, trên vách tường cũng không có gì khác biệt cả, Hứa Thanh tìm tòi hồi lâu nhưng cũng không có phát hiện gì ở nơi này, vì vậy hắn lấy ra Linh Tức Đăng, lần nữa kiểm tra bốn phía, nhưng mọi thứ vẫn bình thường như trước.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, đốt Linh Tức Đăng lên, sau đó đi vòng quanh bên trong miếu thờ một vòng, nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Hứa Thanh trầm ngâm, dứt khoát đặt Linh Tức Đăng vào bên trong cái bóng.

Trong thời gian ngắn, màu sắc ngọn đèn dần cải biến, từ mờ nhạt biến thành màu lục âm u, tia sáng từ chiếc đèn liền chiếu rọi khắp bốn phía, có một bộ phận rơi vào trên vách tường, chỗ đó hình như xuất hiện một chút biến hóa.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, chậm rãi tới gần.

Theo hắn tới gần, ánh sáng âm u màu xanh lục từ ngọn đèn cũng chầm chậm chiếu rọi phạm vi càng lớn hơn vào trên vách tường, thời gian dần qua, vách tường vặn vẹo, trong khi tâm thần Hứa Thanh chấn động, toàn bộ vách tường từ nguyên bản không có gì, thình lình nổi lên một bộ tranh vẽ.

Mà trên bộ tranh này lại khắc một cảnh tượng vô cùng mênh mông, cảnh tượng này tựa hồ là miêu tả về một cái tế đàn thật lớn, mà chỗ đó có một mảnh biển do vô số bạch cốt hình thành, mà ở trên vùng biển do bạch cốt tạo thành này tồn tại ba thân ảnh cao vút tới mây. Hai vị cúi đầu chào, một vị thì đứng sừng sững.

Trong hai vị cúi đầu chào, vị bên phải chính là lão giả nhân ngư tộc bên trong tòa miếu thờ này, chỉ là lão ở bên trong bích hoạ giống như là Hoàng của nhân ngư tộc vậy, trên người tràn ngập uy nghiêm, thân hình đứng ở nơi đó nhưng lại tỏa ra khí chất uy vũ phi phàm, vương miện khảm nạm trên đầu có một khối bảo thạch.

Mà một bên khác là một bà lão, bà lão này mặc trường bào bằng xương cá, tràn ngập xúc tu, phía sau còn có một cái mặt quỷ dữ tợn, chính là Câu Anh.

Mà thân ảnh bọn họ cúi chào rõ ràng là một người khổng lồ có chín đầu rắn quấn quanh toàn thân.

Người khổng lồ này mặc một bộ áo giáp tràn ngập vô số phù văn, hai vai vác hai tòa thế giới, đỉnh đầu có một thanh đại kiếm nổi lơ lửng, thanh đại kiếm này truyền đến cho người ta một cảm giác kinh tâm động phách, dường như một khi nó hạ xuống, liền có thể khai thiên tích địa.

Người được Câu Anh cùng với Hoàng của nhân ngư tộc cúi chào dường như rất giống Thần Linh.

Mà ở trên người của vị này, trong miệng của một con rắn đang ngậm một chiếc đèn đang cháy.

Tạo hình của ngọn đèn này giống như một cái dù màu đen lộn ngược, bề ngoài cũng rất giống với Linh Tức Đăng, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn không phải cùng một loại đồ vật.

Giống như là nham thạch cùng mỹ ngọc vậy.

Bên trong còn ẩn chứa một tia hoàng uy vô thượng, khiến cho toàn bộ người thấy vừa liếc mắt liền có thể nhìn ra, đây mới là hàng chính phẩm.

Chương 295: Hứa Thanh cũng điên rồi! (1)

Hứa Thanh nhìn bức tranh trên tường, tâm thần chấn động, đột nhiên cái ngọn đèn màu đen ở bên trong bức tranh trên tường phát ra quang mang chói lọi, giống như thật sự tồn tại vậy, tia sáng xuyên thấu qua bản thân bức tranh, khuếch tán tràn ra phía bên ngoài.

Cùng lúc đó, Linh Tức Đăng trong tay Hứa Thanh trong một cái chớp mắt cũng lóe ra một tia sáng vô cùng đậm, tia sáng này hòa cùng tia sáng trong bức tranh tạo thành một luồng sáng to lớn, ầm ầm bộc phát.

Hứa Thanh biến sắc, vừa muốn lui ra phía sau nhưng đã không kịp, thân ảnh của hắn ngay lập tức bị đoàn ánh sáng to lớn này bao phủ.

Trong chớp mắt, theo đoàn ánh sáng to lớn biến mất, thân ảnh của Hứa Thanh cũng tương tự tan biến!

Dường như đã trôi qua thật lâu, cũng giống như chỉ là một cái chớp mắt.

Khi cảm giác Hứa Thanh từ mơ hồ biến thành rõ ràng, thứ đầu tiên hắn cảm nhận được là một uy áp cỗ kinh khủng đến tột cùng, tựa như có một tuyệt thế hung thú đang gào thét, từ phía trước đập thẳng vào phía trước mặt hắn vậy.

Rõ ràng không có âm thanh mà chỉ là uy áp, nhưng vẫn khiến cho hai lỗ tai Hứa Thanh vang lên âm thanh vù vù như trước, màng nhĩ tựa như sắp không chịu nổi sắp vỡ tan vậy, từ bên trong lập tức có máu tươi theo lỗ tai của hắn chảy xuống.

Không chỉ như thế, mũi của hắn cũng là như vậy, hai mắt cũng đồng dạng đau đớn, rất khó mở ra. Nội tạng bên trong cơ thể cũng cuộn trào mãnh liệt, dường như toàn bộ lục phủ ngũ tạng cũng đều đang run rẩy trước luồng uy áp này.

Tất cả những thứ này tạo thành từng trận đau nhức kịch liệt, khiến cho Hứa Thanh ở dưới tình huống không thể mở mắt ra, không dám chạm đến bất luận vật gì ở bốn phía.

Hắn chỉ có thể nhanh chóng ngồi xổm người xuống, theo bản năng bày ra tư thế tấn công, đồng thời khuếch tán phấn độc ra khắp bốn phía, que sắt màu đen cũng được lấy ra.

Hắn không chần chờ chút nào, trực tiếp cởi bỏ phong ấn của lão tổ Kim Cương Tông.

Theo phong ấn cởi bỏ, bên trong que sắt lập tức có một tiếng kêu rên truyền đến.

Lão tổ Kim Cương Tông đã tỉnh, chỉ là trong nháy mắt tiếp theo, lão liền gào lên thê thảm.

“Chủ tử ta sai rồi, ta thật sự sai rồi aaa… nơi này là chuyện gì vậy, trời ơi, nơi đây, nơi đây…”

“Chủ tử, có phải ngươi muốn ném ta đến nơi đây hay không, để cho ta vĩnh viễn thừa nhận hành hạ ở chỗ này, ta đã xem qua rất nhiều sách cổ, bên trong có rất nhiều nhân vật đều bị xử lý như vậy.”

“Chủ tử, ta thật sự thành tâm đầu hàng, thành tâm làm khí linh của ngươi mà, ngươi đừng hành hạ chết ta, ta rất nghe lời, ta biết rõ mình sai rồi, ta thành thật nói hết, thật ra ta còn chôn không ít linh thạch ở một nơi khác, ta cũng đã tìm một chút đạo hữu nhờ vả và đáp ứng sẽ cho bọn họ một số tiền lớn, nhờ bọn họ một khi ta không có tin tức, bọn họ sẽ lập tức tới tìm ngươi.”

“Chủ tử, ta sẽ nói cho ngươi biết bọn họ là ai, ta sẽ giúp ngươi giết chết bọn họ!”

“Câm miệng!“Hứa Thanh không cách nào mở mắt ra, nghiến răng mở miệng.

“Nói cho ta biết, tình huống bốn phía nơi này như thế nào!”

Lão tổ Kim Cương Tông càng run rẩy lợi hại hơn, nhưng lời Hứa Thanh nói, lão không dám không nghe, lại không dám giấu giếm, hồn mạng của lão nằm trong tay đối phương, sinh tử chỉ ở một ý niệm của đối phương.

Cho nên lão vội vàng run giọng mở miệng.

“Chủ tử, nơi đây tựa hồ là một cái tế đàn, bốn phía là một biển xương do xương cốt tạo thành, chỗ chúng ta đang ở là một chỗ khá cao, phía trước có một cái bậc thang, đi lên một đoạn là một con đường có vách núi ở hai bên, cuối con đường là một cái tế đàn hình tròn.”

“Mà trước cái tế đàn là một biển xương tràn ngập, trời ơi, nơi đây quá lớn, phía trước còn có ba pho tượng Thần kinh thiên động địa!”

“Có phải ba pho tượng này đặt song song nhau không!” Hứa Thanh phát ra truyền âm trầm thấp.

“Không phải, là một đứng hai bái.” Lão tổ Kim Cương Tông không hề biết mình vừa lượn qua một vòng ở quỷ môn quan.

“Tiếp tục.” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

“Người đứng yên là một người khổng lồ, trên người có chín con rắn quấn quanh, giống như là một tôn Thần Linh vậy, ặc!! Đây là cái đồ chơi gì, ta vừa liếc mắt nhìn đã cảm thấy mắt mình như sắp mù luôn rồi, nếu ta không phải là khí linh mà có phàm thể, đoán chừng ta liền mù thật rồi, phía trước pho tượng này còn có hai pho tượng đang bái.”

“Chủ tử, ta sai rồi, nơi này là chỗ nào vậy hả?”

Theo thanh âm lầm bà lầm bầm của lão tổ Kim Cương Tông, đáy lòng Hứa Thanh cũng đang chấn động vô cùng, hắn đã rõ rồi, vị trí của mình bây giờ chính là thế giới được vẽ trên bức tường.

Vì vậy hắn trầm ngâm không nói chuyện, sau đó tiện tay phong ấn lão tổ Kim Cương Tông lại, khiến cho lão câm miệng tiếp tục ngủ say, rồi hắn lặng lẽ chờ đợi thân thể thích ứng cùng khôi phục.

Cho đến khi thời gian một nén nhang trôi qua, theo khối thủy tinh màu tím đang không ngừng khuếch tán lực lượng khôi phục vào trong cơ thể hắn, lúc này mới khiến cho Hứa Thanh chậm rãi thích ứng tới trình độ nhất định với uy áp ở bốn phía.

Mặc dù toàn thân hắn vẫn tràn ngập cảm giác đau nhức kịch liệt, cảm giác thân thể tan vỡ vẫn không tiêu tán, nhưng hắn vẫn có thể miễn cưỡng mở mắt ra, thấy rõ tất cả mọi vật ở bốn phía.

Nơi đây đúng như là lão tổ Kim Cương Tông đã miêu tả, chỗ Hứa Thanh tựa như một cái động quật thật lớn, lại dường như là một tầng thế giới khác vậy.

Phía trước có một bậc thang cực lớn, không giống như là nơi hành tẩu của nhân tộc, mà vị trí xa nhất trong biển xương, chính là ba pho tượng Thần uy nghiêm ngập trời.

Uy áp khiến cho Hứa Thanh không chịu nổi chính là được tràn ra từ trên người bọn họ.

Chương 296: Hứa Thanh cũng điên rồi! (2)

Đôi mắt Hứa Thanh đau đớn chảy máu, hắn cắn răng kiên trì nhìn qua, sau đó hai mắt bỗng nhiên co rút lại, hắn thấy được trong biển xương, trên thân người khổng lồ đứng sừng sững kia, trong miệng một cái đầu rắn đang quấn quanh người vị này có ngậm một cái đèn nhỏ màu đen. Ngọn đèn màu đen này chiếu ra vạn đạo ánh sáng, nghìn đầu màu ngọc bích, chiếu vào hai thế giới trên vai người khổng lồ, khiến cho hai thế giới này trông rất sống động.

Hô hấp Hứa Thanh lập tức dồn dập, tim đập vô cùng kịch liệt, trong đầu cũng lập tức ông ông nổ vang, ánh mắt cũng thẳng lên, gắt gao nhìn chằm chằm cái đèn nho nhỏ màu đen giống như cái dù kia.

“Mệnh đăng?” Tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, trong đầu hắn hiện ra miêu tả về mệnh đăng mà đội trưởng nói lúc trước, một cỗ khát vọng không cách nào hình dung bay lên trong lòng hắn.

Tuy trước khi tới hắn cũng đã có chút suy đoán, nhưng một màn này vẫn khiến hắn chấn động như trước.

Nơi đây vậy mà thật sự tồn tại một ngọn mệnh đăng!

Chuyện này nếu như truyền ra, sợ là thi đấu phía ngoài liền lập tức kết thúc, mọi ánh mắt đều sẽ hội tụ vào nơi này, liên minh bảy tông môn ở đại lục Vọng Cổ cũng sẽ vọt tới trước tiên.

Trên thực tế thì cũng đúng là như thế, một khi việc này lộ ra, vậy thì bên ngoài nhất định sẽ trở nên điên cuồng, mà so với ngọn mệnh đăng này, nhân ngư tộc gì gì đó hoàn toàn không trọng yếu.

Vả lại nhân ngư tộc rõ ràng cũng không hề biết về việc này, bằng không mà nói, nếu bọn họ tặng thứ này cho bất kỳ một thế lực hoặc đại tông nào, đều có thể đổi lấy được sự che chở đời đời!

Mà Hứa Thanh đến được nơi đây, nếu không phải do cái bóng thì cũng rất khó tìm đến được.

Giờ phút này, Hứa Thanh nhìn qua ngọn mệnh đăng, tâm tình vô cùng kích động, nhưng hắn cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà thở sâu một hơi đè xuống gợn sóng dục vọng trong lòng, khiến cho tâm tình của mình giảm sốc một chút.

Tiếp theo hắn giơ tay lên, lau đi máu chảy xuống từ trong đôi mắt, mà theo năng lực khôi phục của thủy tinh màu tím trong cơ thể liên tục tràn ra, trạng thái bây giờ của hắn so với trước khi đến cũng đã khá hơn một chút rồi.

Qua một lúc lâu, Hứa Thanh cũng đã thoáng bình phục hô hấp lại, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía mệnh đăng, trong mắt chậm rãi lộ ra một tia quyết đoán.

Hắn thử đi thẳng về phía trước, cho đến khi nhích tới gần phía trước, mắt nhìn bậc thang cực lớn phía dưới, thân thể liền mạnh mẽ bước xuống.

Nhưng ngay khi hắn bước xuống, khi thân thể rơi vào bậc thang thứ hai, uy áp đến từ nơi này lập tức trở nên mạnh hơn so với trước đây, và còn đang ầm ầm tăng lên.

Thân thể Hứa Thanh lần nữa run rẩy, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt vô cùng trắng bệch, thân thể lay động, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống điều tức một phen.

Điều tức cả buổi hắn mới cảm thấy khôi phục, hắn tiếp tục nghiến răng đi thẳng về phía trước, từng bước khó khăn, thân thể nổ vang, thất khiếu cũng chảy máu, xương cốt hình như cũng đang vỡ vụn tán loạn.

Cho đến khi hắn miễn cưỡng đi tới gần mép của bậc thang thứ hai, thân thể của hắn cũng đã đạt đến cực hạn có thể thừa nhận, giờ phút này mọi thứ trước mắt hắn đều có chút mơ hồ.

Hứa Thanh rất rõ ràng, mình không thể tiếp tục nữa, hắn có một dự cảm mãnh liệt, nếu hắn buốc xuống bậc thang thứ ba, vậy thì sẽ có thứ rất sợ đáng sợ xuất hiện.

Nhưng hắn ngẩng đầu gắt gao nhìn chằm chằm ngọn mệnh đăng nho nhỏ kia, hắn thật sự không cam lòng cứ rời khỏi như vậy, vì vậy hắn cúi đầu, nhìn mặt đất dưới chân mình.

Ánh sáng ở nơi này được truyền đến từ phía trước, khiến cho cái bóng của hắn mơ hồ được chiếu ra ở phía sau. Hứa Thanh quay lại, đưa mắt nhìn cái bóng của mình, hai mắt nheo lại, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Bản dịch được đăng duy nhất ở VIP-Bạch Ngọc Sách, vui lòng không sao chép!”

“Tỉnh lại, không phải là ngươi thích tắt đèn hay sao, đi tắt ngọn đèn kia cho ta.” Trong lúc nói lời này, Hứa Thanh lập tức bắt đầu điều khiển cái bóng, cái bóng liền bắt đầu vặn vẹo, giống như không cam lòng, chậm rãi từ phía sau trườn tới mặt đất dưới chân hắn, sau đó lại trôi về phía trước.

Dưới tia sáng chiếu rọi, cái bóng không rõ ràng lan tràn về phía trước, chỉ có Hứa Thanh có thể cảm thụ sự tồn tại của cái bóng, vì vậy trong sự khống chế của hắn, cái bóng đã rơi vào cái bậc thang thứ ba.

Không có bất kỳ dấu hiệu không ổn nào truyền đến.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Hứa Thanh, hắn tiếp tục điều khiển cái bóng đi tiếp, cho đến khi đi tới bậc thang thứ tư, bậc thang thứ năm.

Cuối cùng, dưới sự khống chế của hắn, cái bóng đi qua toàn bộ bậc thang, đi thẳng đến trên tế đàn rồi tiếp tục đi về phía trước, hướng về ba pho tượng Thần ở trong biển xương cốt.

Đến cùng cái bóng có thể dài bao nhiêu, điểm này Hứa Thanh cũng không có đáp án. Nhưng hắn có thể cảm nhận được, càng điều khiển cái bóng đi xa, lại càng cần lực khống chế lớn hơn, đồng thời hình như cái bóng cũng càng không ổn định, vả lại trình độ khó khăn cũng tăng lên tương tự.

Nhất là khi sắp tiếp cận ba pho tượng Thần ở trong biển xương, cảm giác không ổn định của cái bóng càng ngày càng mãnh liệt, phản hồi đến trong lòng Hứa Thanh, không cách nào tiếp tục tiến lên phía trước nữa.

Trong mắt Hứa Thanh tràn ngập tơ máu, nhìn mệnh đăng một chút, lại cảm thụ cái bóng một chút, không có biện pháp nào khác, hắn dứt khoát khiến khối thủy tinh màu tím lập lòe, tràn ra một cỗ lực lượng trấn áp, thử trấn áp một chút nhìn xem cái bóng có thể càng dài ra thêm một chút hay không.

Cái này là phương pháp khi không có cách nào xử lý nữa, nhưng ngay khi lực lượng trấn áp hình thành, không đợi hắn hạ xuống, cái bóng vốn có chút không ổn định bóng đột nhiên chấn động, dường như nhận được thêm sức mạnh vậy, đột nhiên lại dài ra một mảng lớn, trực tiếp liền tràn tới trên người của tượng Thần khổng lồ, chỉ thiếu một chút khoảng cách nữa là có thể tiến đến đầu rắn đang ngậm mệnh đăng, chỉ cách một chút nữa mà thôi.

Nhưng lần này nó thật sự đã đến cực hạn, Hứa Thanh từ bên trên có thể cảm giác nó đang rõ ràng run rẩy, xuất hiện dấu hiệu giống như bị xé rách.

Chương 297: Hứa Thanh cũng điên rồi! (3)

Dù là Hứa Thanh cố gắng dùng khối thủy tinh màu tím trấn áp mạnh hơn, nó vẫn không cách nào tiếp tục tiến lên phía trước, thậm chí có dấu hiệu muốn rút lui, dường như không chịu nổi nữa.

Việc này khiến cho hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, nhưng hắn không tin được cái bóng, không biết đối phương bây giờ có phải là cố ý hay không, hay là thật sự không làm được, vì vậy hắn nhìn chằm chằm cái bóng, trầm giọng mở miệng.

“Nếu như lần này không cầm được cái đèn kia, như vậy sau khi rời khỏi đây, cho dù ta chết, trước khi ta chết cũng phải trấn áp ngươi một nghìn lần, đến khi giết chết được ngươi mới thôi!!” Hứa Thanh rất bình tĩnh nói ra lời này.

Lời này giống như chứa lực sát thương cực hạn đối với cái bóng vậy, vì thế cái bóng rõ ràng run rẩy, điên cuồng muốn tràn ra thêm về phía trước, nhưng hiển nhiên là nó thật sự không làm được, dấu hiệu bị xé rách càng ngày càng mãnh liệt hơn nữa.

Hứa Thanh cảm thụ một màn này, lúc này đáy lòng hắn mới thực sự tin tưởng, vì vậy trong mắt hắn rất nhanh lộ ra vẻ quyết đoán, hắn lấy ra phù bảo, lại lấy ra Pháp Chu, triển khai toàn bộ lớp phòng hộ.

Thân thể cũng đi lên trên Pháp Chu, xuất ra rất nhiều linh thạch đặt ở lỗ khảm trên trận pháp, khiến cho lực lượng phòng hộ càng thêm hùng hậu.

Tiếp đó hắn thở sâu một cái, không chần chờ chút nào, chợt điều khiển Pháp Chu bay về phía trước một bước, xuất hiện ở bên trên chiếc bậc thang thứ ba.

Ngay khi thân ảnh của hắn theo Pháp Chu tiến gần về phía trước, cái bóng trong chớp mắt cũng theo hắn di động, tràn ra thêm một bước về phía trước, trực tiếp liền đụng tới mệnh đăng trong miệng rắn, hung hăng nắm về phía mệnh đăng.

Cũng không đợi Hứa Thanh xem xét xem có thành công hay không, theo Pháp Chu tới gần, một cỗ uy áp vượt qua lúc trước quá nhiều, một tiếng nổ vang ngập trời trực tiếp bộc phát ra ngay khi hắn tiến tới phía trước, tiếng nổ vang này siêu việt cả tiếng sấm sét, uy áp tạo thành lực lượng bài sơn đảo hải, lập tức đập vào mặt Hứa Thanh.

Thứ đầu tiên không chịu nổi là Pháp Chu, phía trước Pháp Chu ầm ầm sụp xuống, tầng phòng hộ thứ nhất do cánh buồm tạo thành trực tiếp liền vỡ ra, toàn bộ Pháp Chu bỗng nhiên cuốn ngược lại phía sau.

Sau đó là tầng phòng hộ thứ hai, tương tự như lớp phía trước, cũng lập tức nổ tung, dù có rất nhiều linh thạch ra sức trợ lực cũng không cách nào tu bổ mà trực tiếp tan vỡ, mà Pháp Chu lại càng cuốn ngược lại nhanh hơn.

Tiếp theo là đầu thuyền, Thần Tính trên da hải tích tản ra, nhưng vẫn không có cách nào hóa giải như trước, đầu thuyền lập tức chia năm xẻ bảy, sau đó là nửa thân thuyền phía trước cũng đồng dạng như vậy.

Toàn bộ Pháp Chu trong chốc lát liền trở nên thê thảm vô cùng, đồng thời, cỗ lực lượng này cũng đã rơi vào trên lớp phòng hộ bằng phù bảo của Hứa Thanh.

Lớp phòng hộ đang điên cuồng ngăn cản, những văn tự phía trên phù bảo lập tức ảm đạm, nháy mắt sau liền biến mất, dư lực ầm ầm cuốn tới, trực tiếp rơi vào trên người Hứa Thanh.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, hắn giống như bị một ngọn núi đập trúng vậy, thân thể nổ vang, phun ra một ngụm máu lớn.

Xương cốt cao thấp toàn thân vỡ vụn không ít, máu thịt trực tiếp mơ hồ, mà Pháp Chu của hắn trong thời khắc này, rốt cuộc đã rút lui đến cực hạn, theo tia sáng bốn phía lập lòe, trong tòa thần miếu ở thế giới dưới biển của đảo Câu Anh, bên cạnh bích hoạ, Hứa Thanh và Pháp Chu tàn phá của hắn đột nhiên bị hất văng ra từ bên trong bích hoạ.

Lực lượng trục xuất cực lớn, khiến cho Hứa Thanh và Pháp Chu hung hăng đâm vào trên một vách tường khác, vách tường lập tức tan vỡ, Pháp Chu bị ném bay ra bên ngoài, trên mặt đất liền có một vết lõm kéo dài 100 trượng.

Hứa Thanh ở bên trên đang phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, tương tự lắc lư theo Pháp Chu, cũng bị hất ra ngoài 100 trượng, khắp toàn thân xuất hiện tình trạng máu thịt mơ hồ, lộ ra cả xương cốt, thậm chí rất nhiều chỗ xương cốt cũng đều đã lòi ra. Trên bụng của hắn còn có một đạo vết thương cực lớn, xuyên thấu qua cả người, về phần áo bào thì càng chỉ còn lại có non nửa, tình trạng thê thảm tột cùng.

Máu tươi tuôn ra rất nhiều, phút chốc liền tràn ngập bốn phía, đồng thời Hứa Thanh cũng cảm thấy mọi vật trước mắt đang nhanh chóng mơ hồ, thương thế nặng nhất trước đó chưa từng có, nhưng tay phải của hắn giờ phút này vẫn gắt gao bắt nắm lấy một vật phẩm.

Đó là ngọn mệnh đăng ở trong thế giới bức tranh bị cái bóng túm lấy cầm về!

“Không thể hôn mê!”

Trước mắt nhanh chóng trở nên mơ hồ, Hứa Thanh hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, chợt mở mắt ra, vùng vẫy lấy ra rất nhiều đan dược từ trong túi trữ vật, hắn cũng không kịp đi ăn, trực tiếp liền đặt lên trên miệng vết thương, cũng lập tức tản phấn độc tràn ngập bốn phía, cảnh giác khả năng ở bốn phía sẽ có nguy hiểm tới.

Hắn cũng không kịp đi quan sát tìm hiểu ngọn mệnh đăng vừa lấy được, trước tiên hắn liền nhanh chóng thu hồi nó lại, để vào trong túi trứ vật dạng hạt châu thu được của lão tổ Kim Cương Tông.

Sau đó hắn vẫn lo lắng, lại đặt túi trữ vật hạt châu ở trong một cái túi trữ vật khác, lại vẫn cảm thấy không ổn thỏa, cho nên lại lấy cái túi trữ vật này để vào trong một cái túi trữ vật khác, nhiều tầng như vậy, khiến cho khí tức của mệnh đăng dưới vô số tầng ngăn cách không tràn ra chút nào nữa.

Mặt khác, Pháp Chu tàn phá còn lưu lại một chút Thần Tính, Hứa Thanh không kịp đau lòng, lập tức điều khiển Pháp Chu khiến cho Thần Tính tản ra, hóa thành màn phòng hộ bao phủ chung quanh hắn.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh lại phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác suy yếu mãnh liệt làm cho hắn tựa như cảm nhận được tử vong đang triệu hoán, thủy tinh màu tím trong cơ thể đang tràn ra vô số ánh sáng tím, không ngừng chảy xuôi toàn thân của hắn.

Nhưng cảm giác đau đớn kịch liệt từ toàn thân truyền tới vẫn khiến cho Hứa Thanh không nhịn được rên rỉ một tiếng, sau đó gắt gao nghiến chặt răng để cho mình không hôn mê đi, chờ đợi thủy tinh màu tím khôi phục trong sự dày vò.

Chương 298: Đáng giá! (1)

Thương thế lần này vô cùng nghiêm trọng, đối với Hứa Thanh mà nói, đây là lần trọng thương nặng nhất từ trước tới giờ của hắn.

Dù là đã dùng hai tầng phòng hộ của Pháp Chu, hơn nữa còn dùng Thần Tính để đối kháng, lại đã lấy đầu thuyền ngăn cản.

Thậm chí hắn còn hao phí rất nhiều phù bảo, còn có lực lượng tu vi Ngưng Khí đại viên mãn của bản thân, tất cả cộng lại mới miễn cưỡng chống cự.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng đã gần như ném đi nửa cái mạng của mình, lướt ngang ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Dù có khối thủy tinh màu tím khôi phục, nhưng Hứa Thanh cảm thấy thương thế lần này muốn khỏi hẳn cũng vẫn cần phải tốn một ít thời gian, đồng thời cảm giác sống sót sau đại nạn cũng trào dâng mãnh liệt trong đáy lòng của hắn.

Hứa Thanh cảm thấy nếu như vừa rồi mình chỉ hơi thiếu đi một vài lớp phòng hộ thôi, sợ là giờ phút này hắn cũng đã chết thật rồi.

"Nhưng, đáng giá!"

Hứa Thanh nghiến răng thừa nhận từng cơn đau nhức kịch liệt từ trên thân thể truyền lại, bắt đầu kiểm tra lại tiêu hao của mình.

Phù bảo là thứ nhất, trọng yếu hơn chính là Pháp Chu hắn vất vả khổ cực tích lũy tiền để chế tạo, giờ phút này Thần Tính còn lưu trên đó đã còn cực ít.

Vả lại nửa cái thân thuyền cũng đã tan vỡ giải thể hết rồi, có thể nghĩ đến khi trở về sẽ phải trả phí tổn chữa trị cực kỳ kinh người.

Nhưng dù là như thế, đáy lòng Hứa Thanh vẫn thấy vô cùng phấn khởi như trước, cảm thấy rất đáng giá, bởi vì lợi nhuận hắn thu được càng có giá trị lớn hơn nhiều!

"Hơn nữa, Linh Tức Đăng hàng phục chế, cũng vẫn còn!"

"Khó trách đội trưởng lại đi liều mạng như vậy, hóa ra một khi thành công, lại có được thu hoạch kinh người đến thế."

Hứa Thanh nghĩ tới đội trưởng, nhưng hắn cảm thấy đây không phải là một thói quen tốt, một ngày nào đó cũng sẽ tự giết chết chính mình.

Giờ phút này Hứa Thanh thở sâu một cái, đè xuống phấn khởi và kích động trong lòng, miễn cưỡng vận hành tu vi, thử khiến cho thủy tinh màu tím khôi phục thương thế nhanh hơn.

Dẫu sao bây giờ hắn cũng không cách nào di chuyển, ngồi lâu ở nơi đây nhất định rất nguy hiểm.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, rất nhanh đã trôi qua nửa canh giờ.

Lúc này, cách nơi chữa thương của Hứa Thanh một khoảng, vẫn là ở trong khu thần miếu như trước, nhưng là ở một khu vực cách Hứa Thanh khá xa, mặt đất chỗ đó có dấu vết bị người đào móc, bên dưới có một cái động đất, trong động cất giấu một pho tượng Thần bị máu thịt bao phủ, Trương Tam thì ngồi ở một bên, cảnh giác nhìn ra cửa vào động đất.

Bên ngoài cửa vào đã được gã bố trí rất nhiều đồ vật tự bạo một lần, bốn phía còn có rậm rạp chất độc lượn quanh, khiến cho nơi đây từng bước từng bước tràn ngập nguy cơ, muốn giết vào bên trong thì cực kỳ khó khăn.

Lúc ra ngoài cũng cần phải cẩn thận đặc biệt, phải đi đúng con đường riêng mà gã lưu lại từ trước mới có thể đi ra.

Nhưng Trương Tam vẫn có chút không yên lòng về những thứ không biết trước này, gã còn tản ra những sợi tơ của mình, khiến cho chúng nó tràn ngập ở khắp bốn phía trong động đất, đồng thời chú ý cẩn thận, gã cũng thi thoảng quay lại nhìn pho tượng Thần, không ngừng thở dài.

"Đội trưởng ơi là đội trưởng, ngươi sẽ không thật sự chơi chết chính mình ở bên trong rồi đó chứ."

"Ngươi cần gì phải làm như vậy chứ, đang tốt lành tại sao lại lấy cái mạng nhỏ của mình đi chơi hả, ngươi ở tông môn chơi cùng các sư tỷ sư muội không vui hơn sao."

“Đó chính là Câu Anh đấy, mặc dù không phải là Thần Linh thật sự nhưng cũng là tồn tại Thần Thánh kinh khủng, cả nhân ngư tộc có ai lớn hơn nó đâu, có lẽ ngoại trừ tồn tại không rõ như Di Ách, sẽ không có ai kinh khủng hơn nó cả.”

“Ngươi cũng đừng chết nha, ngươi mà chết thì sự đầu tư những năm này của ta liền coi như mất không hết rồi.”

Trương Tam thở ngắn thở dài, gã cũng đã phòng thủ nơi này gần hai canh giờ, đáy lòng cảm thấy xác suất mà đội trưởng chết là rất lớn.

Giờ phút này gã lắc đầu bất đắc dĩ, quyết định đợi thêm một nén nhang, nếu như đội trưởng vẫn còn chưa đi ra, như vậy thì gã cũng thật sự không có biện pháp, không tiếp tục chờ ở đây nữa.

Vì vậy gã nhìn qua chung quanh, đang cân nhắc xem trước khi đi có nên gọt một miếng của khối thịt máu trước mắt này để lưu lại làm cái kỷ niệm hay không.

Đang lúc nghĩ ngợi, đột nhiên khối thịt máu bao quanh tượng Thần kia chấn động kịch liệt, bên trong truyền ra từng trận gào thét khiến cho tâm thần Trương Tam run rẩy.

Thần sắc Trương Tam biến đổi, lập tức rút lui, nhanh chóng thu hồi sợi tơ từ bốn phía, bao phủ lấy khối thịt đằng trước.

Cùng lúc đó, theo từng cơn chấn động, khe hở trên khối thịt nhanh chóng co rút lại, lúc to lúc nhỏ tựa hồ như đang hô hấp, âm thanh gào thét từ bên trong theo khe hở khép mở truyền cũng càng lúc càng rõ ràng.

Phảng phất như có thứ kinh khủng gì đó đang điên cuồng tới gần thông đạo bằng khối máu thịt này vậy.

Một màn này khiến cho Trương Tam trở nên hoảng sợ, lần nữa rút lui, cho đến khi rút lui ra tới cửa ra, gã đã làm xong chuẩn bị nếu hơi có chút không ổn liền lập tức chạy trốn.

Không lâu sau, trong sự căng thẳng của Trương Tam, một cánh tay tràn ngập máu tươi đột nhiên duỗi ra từ bên trong khe hở của khối thịt, trên cái tay này chỉ còn lại ba ngón tay, cũng không còn bao nhiêu thịt, chỉ thừa lại một chút thịt nho nhỏ, lộ ra từng khúc xương cốt rõ ràng.

Giờ phút này, sau khi cánh tay duỗi ra liền trảo một trảo về phía ngoài khối thịt, mượn lực bò ra ngoài khe hở, rất nhanh, gần nửa người đội trưởng liền chui ra từ trong khe hở máu thịt này.

Tóc của y đã không còn, cả đầu đều là máu tươi, trên mặt cũng có không ít máu thịt bị ăn mòn, phần lớn bộ phận lộ ra đều máu thịt mơ hồ, thoạt nhìn không giống như là người.

Mà thân thể cũng rập rạp vô số miệng vết thương, càng nhìn càng thấy mà giật mình, vài đạo sâu nhất tựa hồ như đã xuyên thấu thân hình của y vậy.

Nhưng tay phải của y lại đang nắm thật chặc một khối thịt màu vàng đang đang ngọ nguậy, bên trên nó còn mang theo chấn động kinh khủng, Thần Tính kinh người cũng từ bên trong máu thịt tràn ra, đây chính là máu thịt của Câu Anh!

Sự xuất hiện của nó lập tức liền khiến cho bốn phía vặn vẹo, phảng phất có vô số tiếng gào thét thê lương vang vọng, khiến cho trong đầu Trương Tam lập tức vang lên âm thanh vù vù, thất khiếu chảy máu, thân thể cũng không đứng vững.

“Kéo giúp ta một tay đi này!”

Đội trưởng phảng phất là đã dùng toàn bộ khí lực của thân thể để bò vào khe hở rồi, giờ phút này trong thần sắc mang theo vẻ gấp gáp, nhanh chóng mở miệng gọi Trương Tam. Trương Tam miễn cưỡng ra tay, phất tay điều khiển sợi tơ bốn phía quấn quanh người đội trưởng, kéo mạnh một cái, nửa thân hình của đội trưởng liền trực tiếp chui ra khỏi khe hở, rớt xuống dưới đất.

Nửa người dưới của y, đã không còn.

Chỉ còn có nửa người trên, mà nửa trên cũng máu thịt mơ hồ, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Chương 299: Đáng giá! (2)

“Nhanh ra tay đồng loạt, đánh nát cánh cửa bằng máu thịt này, đằng sau có cái gì đó đuổi theo!!”

Sau khi được kéo ra, đội trưởng lập tức hô to, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay về cánh cửa bằng máu thịt ở phía sau lưng.

Trương Tam biết rõ lúc này là thời khắc nguy cơ, nghiến răng ra tay, bốn phía lập tức có chấn động pháp thuật mãnh liệt, lực lượng của cả hai người đồng loạt ầm ầm đánh vào trên cánh cửa bằng máu thịt, khiến cho cánh cửa bằng máu thịt lập tức tan vỡ, chia năm xẻ bảy. Bên trong mơ hồ có một tia phẫn nộ truyền ra.

Chỉ vẻn vẹn truyền ra một tia, nhưng đã khiến cho toàn bộ người của Trương Tam chấn động mãnh liệt, phun ra mấy ngụm máu tươi, trong lúc thân thể lùi lại liền truyền từng âm thanh rắc rắc, chí ít có hơn bốn mươi khối ngọc giản đã tan vỡ để hóa giải lực lượng của một tia này, nhưng vẫn khiến cho gã dính phải tổn thương và ngã xuống đất.

Giờ phút này gã lập tức vùng vẫy lấy ra đan dược nuốt vào, sau đó sắc mặt mới từ trắng bệch hiện ra một tia huyết sắc.

Đội trưởng cũng phun máu tươi ra, một nửa thân thể bị cuốn bay rơi vào một bên, nhưng tay phải của y vẫn nắm chặc khối máu thịt của Câu Anh như cũ, trong thần sắc lộ ra một tia phấn khởi, cười ha hả.

“Ai có thể so với ta chứ, kể từ khi ta biết lần thi đấu này sẽ đánh với Nhân Ngư Đảo, ta đã bắt đầu mưu đồ việc này rồi, rốt cuộc cũng để cho ta lấy được máu thịt của loại tồn tại Thần Thánh này, phát phát…phát tài lớn, lần này hoàn toàn phát tài rồi!”

Đội trưởng hưng phấn vô cùng, trong lúc cười to bỗng tác động đến thương thế trên người, đau đến nhe răng trợn mắt, vội vàng thu hồi máu thịt của Câu Anh lại.

“Đáng giá không, nửa người của ngươi cũng đã không còn rồi.” Trương Tam cười khổ nhìn đội trưởng.

“Đáng giá!! Một nửa thân thể mà thôi, ta chuyên môn tu luyện bí pháp khôi phục thân thể, phối hợp cùng một chút đại dược của tông môn, mấy tháng sẽ lại mọc ra mà thôi, hơn nữa, ta có máu thịt của Câu Anh, dung nhập luyện hóa Thần Tính của nó vào trong cơ thể, sẽ có thể khôi phục nhanh hơn nữa.”

Nói đến đây, đội trưởng hưng phấn nhìn chung quanh.

“Đội phó của ta đâu?”

“Ngươi kêu thủ hộ nơi này một nén nhang, cũng đã sắp hai canh giờ rồi, sau khi Hứa sư đệ thủ hộ ở nơi này hai nén nhang, thấy ngươi vẫn chưa về, hắn có việc khác cần làm cho nên đã nhanh chóng rời đi, trước khi đi cũng lưu lại cho ta rất nhiều phấn độc.” Trương Tam vừa ăn đan dược, vừa mở miệng.

“Không sao, ta cũng không ngờ sẽ đi lâu như vậy, xém chút nữa đã không về được.” Đội trưởng nói xong, lấy ra một quả táo từ trên thân trên, há miệng bắt đầu ăn, vừa muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng vào lúc này đại địa liền vang lên một tiếng nổ lớn.

Toàn bộ đảo Câu Anh trong một cái chớp mắt liền chấn động mãnh liệt, tựa như đất rung núi chuyển vậy, đưa ánh mắt nhìn qua có thể thấy hết thảy các kiến trúc đang lập tức sụp xuống, từng sợi hắc khí từ trong những kiến trúc sụp xuống hiện lên, cũng từ bên trong hải tảo bay lên, từ bên trong hải quỳ chui ra.

Toàn bộ thế giới đáy biển vào trong thời khắc này, cùng với toàn bộ vật phẩm cũng đều nhanh chóng bốc lên rất nhiều hắc khí, những hắc khí này nhanh chóng hội tụ, hóa thành từng phiến khói đen ầm ầm khuếch tán về bát phương, như muốn tràn ngập toàn bộ thế giới dưới đáy biển vậy.

Trong đó ẩn chứa dị chất nồng đậm, có thể ăn mòn hết thảy, đồng thời giống như cũng có ẩn chứa thứ quỷ quái gì đó, nó khiến cho toàn bộ thi thể tàn phế tử vong trong thế giới dưới đáy biển vào thời khắc này đều bắt đầu chuyển động,

Phảng phất như đang phục sinh vậy.

Vả lại theo hắc khí không ngừng hình thành, phạm vi khói đen cũng càng lúc càng lớn, trong lúc cuộn mình tản ra bao phủ khắp bát phương, khiến cho thần sắc của toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng ở thế giới dưới biển của đảo Câu Anh lập tức biến hóa, giờ phút này mọi người đều lập tức bay nhanh, chạy vội về phía cửa ra.

Đại địa rung động lắc lư tựa như Địa Long trở mình, khiến cho một nửa thân thể của đội trưởng cũng bị lắc nẩy lên.

Quả táo trong miệng cũng xém chút nữa không cắn trúng, thần sắc của y cũng lập tức biến đổi, nhanh chóng bò tới trên lưng Trương Tam.

“Cái này là đòn sát thủ cuối cùng của nhân ngư tộc, ta ra chậm mất rồi, nhanh, chúng ta phải nhanh chóng chạy tới cửa ra rồi đi ra ngoài.”

Sắc mặt Trương Tam biến hóa, trong khi sương mù hiện lên ở bốn phía, nhanh chóng chạy như điên, lao thẳng đến phía cửa ra của thế giới dưới biển.

Cùng lúc đó, ở trong một khu thần miếu khác, Hứa Thanh đang mượn nhờ thủy tinh màu tím khiến cho bản thân khôi phục một chút cũng nhanh chóng mở mắt ra, hắn cảm nhận được đại địa nổ vang, cũng nhìn thấy khói đen từ xa xa đang cuồn cuộn bay tới khắp nơi, đôi mắt co rụt lại.

Không chút do dự, Hứa Thanh vùng vẫy nhảy lên, thu hồi Pháp Chu không cách nào phi hành, nghiến răng chạy thật nhanh về phía trước, mà ngay khi hắn rời khỏi không lâu, bốn phía lập tức có khói đen bao phủ đến, tràn ngập địa phương hắn chữa thương lúc trước, đồng thời cũng xâm nhập vào tòa thần miếu đổ nát trước đó Hứa Thanh đi vào.

Chỉ là bên trong tràn ngập sương mù nên không ai có thể thấy, bức tranh trên bức tường tràn ngập lỗ hổng của tòa thần miếu đổ nát đang không ngừng lập lòe, giống như muốn hình thành lại, nhưng cuối cùng vẫn là thất bại.

Duy chỉ có khi tấm hình trên bức tường hiện ra, một khắc khi tấm hình tàn lụi rồi chậm rãi phong hoá, toàn thân Hoàng của nhân ngư tộc bên trong tấm hình đã tiêu tan.

Giờ phút này, khi toàn bộ tu sĩ Thất Huyết Đồng ở dưới đấy biển đều đang chạy như điên về phía khu vực cửa ra, khu vực bên ngoài cũng xuất hiện biến cố tương tự.

Không chỉ có đảo Câu Anh xuất hiện khói đen, đảo Y Mỹ Kỳ cùng với đảo U Tàng, còn có đảo Di Ách, đều cùng lúc bộc phát ra loại sương mù có thể thôn phệ hết thảy này.

Từ xa nhìn lại, rất nhiều khói đen đang từ khắp nơi trên bốn hòn đảo bay lên, tràn ngập bát phương, phảng phất cái này chính là thủ đoạn cuối cùng của nhân ngư tộc vậy.

Trên bầu trời, Thất gia ở trên Đại Dực cũng cúi đầu nhìn về phía đảo nhân ngư tộc bị lồng trận pháp bao trùm, tuy bên trên có trận pháp che khuất ánh mắt, nhưng lão vẫn là có thể cảm nhận được biến hóa xuất hiện trong đó.

Chỉ là biến hóa này chẳng những không khiến cho thần sắc của lão ngưng trọng lại, ngược lại còn khiến lão nở nụ cười đối với lão tổ nhân ngư tộc ở một bên.

“Không tệ, rốt cuộc cũng đã có một chút thủ đoạn dùng được, trước đó ta còn đang suy nghĩ, lần thí luyện lần này hình như rất đơn giản với đám sói con kia.”

“Nơi đây có chỗ nào gọi là thí luyện đâu hả, đây rõ ràng là đang tặng tài nguyên cho bọn chúng thôi, cũng may cuối cùng ngươi cũng không chịu thua kém, tạo cho bọn chúng thêm một chút khó khăn, để cho đám sói con âm hiểm này không còn thong dong như vậy nữa.”

Chương 300: Ba người tụ họp (1)

Trong thế giới dưới đáy biển của đảo Câu Anh, Hứa Thanh khẽ chuyển động thân thể, cảm giác đau nhức kịch liệt lập tức ập tới, miệng vết thương chỗ hai chân hai tay và ở bụng đang thoáng khép lại thì vào thời khắc này bỗng nhiên lại bị xé rách ra, máu tươi lại tràn ra một lần nữa, nhuộm đỏ chiếc đạo bào rách nát của hắn.

Mặc dù ngoài thân thể của hắn có lớp linh năng phòng hộ, khiến cho nước biển sẽ không đụng vào được miệng vết thương, nhưng đau đớn trong khi di chuyển vẫn càng ngày càng mãnh liệt như cũ.

Thương thế lần này của Hứa Thanh quá nặng, coi như là thủy tinh màu tím cũng không cách nào khiến cho hắn có thể khỏi thật nhanh được.

Giờ phút này sương mù ở bốn phía đang cuồn cuộn bay tới, nuốt hết bốn phương, Hứa Thanh có thể không thèm để ý tới dị chất ẩn chứa trong đó, nhưng hắn có thể cảm nhận được trong sương mù còn có thi độc nồng đậm.

Hắn cảm thấy lấy trạng thái bây giờ của mình mà gặp phải thi độc cũng có thể sử dụng thủy tinh màu tím phân ra một bộ phận lực lượng để dọn dẹp, nhưng như vậy sẽ bất lợi với việc chữa trị thương thế.

Mặt khác, hắn cũng nhìn thấy bên trong sương mù có một chút thi thể rõ ràng phục sinh sống lại, bò lên từ dưới mặt đất, trong miệng còn truyền ra tiếng gào thét giống như dã thú, lại còn có thể chạy nhanh trong sương mù.

Một khi bị sương mù bao phủ, nhất định sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử. Phải mau chóng rời khỏi nơi đây.

Đôi mắt Hứa Thanh co rút lại, nghiến răng chịu đựng đau nhức kịch liệt, bộc phát tốc độ cao nhất, tăng tốc chạy nhanh về phía trước.

Loại vận động mạnh mẽ này khiến cho sắc mặt của hắn càng thêm trắng bệch, nhưng trước mắt thì Hứa Thanh không có biện pháp nào khác, chỉ có thể miễn cưỡng bỏ qua cơn đau đớn, ở giữa những đám sương mù tràn ngập chung quanh, chạy thật nhanh về phía cửa ra, thậm chí cũng dùng cả phi hành phù.

Chỉ là thân thể của hắn bị trọng thương, linh năng cũng gần như khô kiệt, đồng thời còn nhất định phải giữ lại thủ đoạn phản kích khi đi vào hiểm địa, cho nên hắn cũng chỉ có thể dùng phi hành phù, không cách nào dựa vào tu vi để tăng nhanh tốc độ.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua một nén nhang sau, rốt cuộc Hứa Thanh chạy ra khỏi phạm vi của khu thần miếu.

Phóng tầm mắt nhìn bốn phía, ngoại trừ một mảnh sương mù trống trải, duy có nơi xa chỗ mà sương mù không ngừng nuốt tới gần, còn mọi chỗ trong thần miếu, mọi kiến trúc san hô đều bị đám sương mù thôn phệ trong nháy mắt, những nơi đi qua, hết thảy đều bị phủ lên một màu đen.

Nơi đây vốn là đã ít người, giờ phút này càng không nhìn thấy ai, chỉ có trong sương mù truyền ra từng tiếng gào thét vang vọng tựa như yêu ma quỷ quái phục sinh vậy.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, hắn chú ý tới ngay cả đáy biển phía xa cũng là như thế, hình như bên dưới còn có khói đen càng đậm hơn đang bốc lên, khiến cho Hứa Thanh không thể tiến đến, vì vậy hắn nhấc chân đạp mạnh vào mặt đất, thân thể lại lần nữa lao ra, phi hành phù lập lòe trên người, tiếp tục bay nhanh.

Nhưng hắn cách cửa ra quá xa, cho nên khi hắn đi về phía trước một nén nhang, theo sương mù bốn phía tràn ngập, hắn không thể tránh khỏi bị đoàn sương mù bao phủ ở.

Hầu như ngay khi sương mù bao phủ, màn phòng hộ bằng linh năng của Hứa Thanh lập tức chấn động kịch liệt, lớp phòng họ đang bị ăn mòn nhanh chóng, mà tầm nhìn bốn phía trong thời khắc này cũng bị che lấp nghiêm trọng.

Chỉ có tiếng thi thể gào thét từ bát phương càng lúc càng truyền đến gần.

Sát cơ trong mắt Hứa Thanh lóe lên, tay phải đột nhiên giơ lên, que sắt màu đen xuất hiện nơi tay, bỗng vụt qua một bên, tiếng kêu hung tàn truyền đến ở khoảng cách gần, đó là một thi thể vừa được phục sinh.

Khác với Hải Thi Tộc, thi thể này khi còn sống là đệ tử Thất Huyết Đồng, nhưng giờ phút này toàn thân đã biến thành màu đen, ánh mắt cũng là như vậy, dù cổ có bị que sắt đâm thủng, đầu rơi xuống, nhưng hai tay nó vẫn hung hăng đánh một trảo về phía Hứa Thanh.

Tay trái Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, lập tức có một màn nước tràn ngập, mãnh liệt tản ra phía ngoài. Tiếng nổ vang lên, thi thể kia bị đánh ra ngoài hơn mười trượng.

Hứa Thanh không muốn tiếp tục đánh chết nó, giờ phút này bốn phía quanh hắn càng ngày càng vang lên nhiều tiếng gào thét, thần sắc hắn lộ ra một tia quyết đoán, tay trái bấm niệm pháp quyết, nhấn một cái về phía mặt đất, bên cạnh hắn lập tức có vô số giọt nước hình thành, trong chốc lát những giọt nước này liền hợp lại, hóa thành một con Xà Cảnh Long.

Ngay sau khi xuất hiện, con Xà Cảnh Long liền mãnh liệt khuếch trương, trong chốc lát đã to hơn 100 trượng, sau khi bao phủ Hứa Thanh vào bên trong liền gầm nhẹ một tiếng, Xà Cảnh Long mãnh liệt xông về phía trước.

Những nơi nó đi qua, bất luận là thi thể nào ngăn cản, đều bị Xà Cảnh Long trực tiếp đánh bay.

Đây là đòn sát thủ cuối cùng của Hứa Thanh, một khi Xà Cảnh Long tan vỡ, hắn muốn rời khỏi đây cũng sẽ vô cùng phiền phức.

Cũng may tốc độ của Xà Cảnh Long rất kinh người, thân thể to lớn nhưng có đủ lực lượng lao tới, mặc dù không ngừng bị ăn mòn thu nhỏ lại, nhưng Hứa Thanh chứa đựng rất nhiều linh năng ở bên trong Xà Cảnh Long, điều này khiến cho Xà Cảnh Long có thể chống đỡ được một hồi, nó cấp tốc mang theo Hứa Thanh di chuyển ở bên trong sương mù, cách cửa ra càng lúc càng gần.

Trên đường đi hắn cũng gặp phải một chút đệ tử Thất Huyết Đồng, mỗi một người đều ra sức chạy như điên, nhưng gặp nhau cũng đều bỏ qua, chỉ là ngay khi Hứa Thanh sắp tiếp cận tới khu vực cửa ra, bởi vì tu sĩ chết trận ở nơi đây quá nhiều, cho nên không đợi tới gần, hắn liền cảm nhận được phía trước truyền đến vô số tiếng gào thét.

Rất nhiều đệ tử Thất Huyết Đồng đang chạy đến nơi đây, biết không thể tránh khỏi bị thi triều (cơn sóng thi thể) nơi đây ngăn trở, sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, hai tay bấm niệm pháp quyết, mạnh mẽ vung một trảo về phía trước.

Xà Cảnh Long của hắn lập tức co rút lại, nháy mắt tựa như trở nên héo rũ, thân thể bỗng nhiên thu nhỏ lại, linh năng ẩn chứa trong đó nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh, khiến cho linh năng khô héo trong thân thể Hứa Thanh nhận được bổ sung.

Chỉ bất quá làm như vậy sẽ khiến cho Xà Cảnh Long nhanh chóng tiêu tán hơn.

Nhưng giờ phút này Hứa Thanh cũng không lo được nhiều như thế, theo thân ảnh Xà Cảnh Long tan biến, linh năng trong cơ thể Hứa Thanh trực tiếp khôi phục hơn phân nửa, mặc dù thương thế trên thân thể vẫn nghiêm trọng như trước, nhưng sức chiến đấu tổng thể của hắn cũng đã khôi phục một chút.

Trong lúc bấm niệm pháp quyết, từng giọt nước hiện ra ở bốn phía chung quanh Hứa Thanh, sau đó trực tiếp xoay tròn chung quanh người hắn, thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên lao ra, vọt thẳng vào thi triều, lúc gặp phải thi thể cản trở, những giọt nước bên ngoài thân thể của hắn sẽ tuôn ra một chút, bao phủ đối phương và hất ra.

Cứ như vậy, Hứa Thanh một đường bay đi, những nơi đi qua có vô số cỗ thi thể đều bị những giọt nước của hắn bao phủ, tạo thành từng quả bong bóng nước, không cách nào ảnh hưởng tới hắn.

Cho đến một lát sau, rốt cuộc Hứa Thanh thấy được cửa ra, đang muốn nhảy lên.

Nhưng vào lúc này, Hứa Thanh bỗng nhiên nghiêng đầu, hắn trông thấy có một đạo thân ảnh từ một phương hướng khác đang chạy như điên đến đây.

Chương 301: Ba người tụ họp (2)

Vừa chạy, người này còn vừa ném từng cái cơ quan chỉ cần chạm là nổ tung về bốn phía, tiếng nổ vang vọng khắp nơi, đồng thời trên phần lưng của người này còn cõng một người, từ trên đó còn truyền ra một giọng nói quen thuộc.

“Trương Tam cố gắng lên, đúng rồi, chính là ném như vậy, nổ chết chúng nó, ài ya, ngươi ném không đúng chỗ rồi, đáng lẽ ngươi phải ném về bên đó chứ.” Người đang chạy nhanh chính là Trương Tam, còn người đang nói chuyện chính là đội trưởng.

Trương Tam chạy không kịp thở, gã đang liều mạng chạy như điên, mà đội trưởng được gã cõng sau lưng phảng phất như không thèm để ý tới hoàn cảnh nơi này vậy, luôn miệng cười nói còn không ngừng bình phẩm.

“Câm miệng!” Trương Tam nổi giận quát.

“Ồ, Trương Tam, tại sao ngươi lại dám nói như vậy với đội trưởng thuở ban đầu của ngươi!” Đội trưởng bất mãn, lấy ra một quả táo, cắn một cái.

“Ngươi còn nói tiếp ta sẽ ném ngươi ra rồi tự mình chạy.”

“Tam ca, cố lên!”

Thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái, đưa mắt nhìn Trương Tam đang cấp tốc tới gần cùng với trên lưng cõng đội trưởng không có nửa người dưới, đáy lòng hắn lần nữa có nhận thức mới về sự điên cuồng của đội trưởng.

Cùng lúc đó Trương Tam cũng đã nhìn thấy Hứa Thanh, ánh mắt lập tức sáng ngời, nhanh chóng ném ra một sợi tơ xuyên thẳng đến, trực tiếp quấn ở trên người Hứa Thanh, mượn lực để mạnh mẽ nhảy lên, rất nhanh liền chạy tới gần.

“Nha, Hứa đội phó, ngươi cũng làm ra chuyện gì lớn phải không, biến cả người thành như vậy, tại sao ngươi lại hư nhược như thế? Chẳng lẽ ngươi đi tẩm cung của công chúa nhân ngư tộc, bị người ta ép khô hả?”

Đội trưởng cũng nhìn thấy Hứa Thanh, sau khi chú ý thấy

Hứa Thanh thương thế đầy người cùng với chiếc đạo bào bị tàn phá thê thảm, ánh mắt y lập tức sáng lên.

“Còn có thể mọc lại không?” Hứa Thanh không trả lời y, mà quét mắt nhìn một nửa thân thể còn lại của y, bình tĩnh mở miệng.

“Không có vấn đề, cái này tính là cái gì đâu chứ, trở về ta liền có thể vui vẻ.” Đội trưởng ngạo nghễ mở miệng.

“Ừ, vậy khi nào quay lại ta sẽ tặng ngươi một cọng lông vũ.” Hứa Thanh không gợn sóng nói.

“Lông vũ, vì sao lại tặng cho ta lông vũ?” Đội trưởng sững sờ.

“Các ngươi còn nói chuyện cái quái gì vậy, trời ơi, đi mau đi.”

Trương Tam ở một bên đang vô cùng cấp bách, gã cảm thấy Hứa Thanh và đội trưởng đều là người biến thái, bây giờ nơi đây đã nguy hiểm như vậy rồi, mà rõ ràng hai người còn có hứng đứng nói chuyện tầm phào.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn nửa thân thể của đội trưởng, nhoáng một cái phóng đi xa, Trương Tam nhanh chóng ném ra sợi tơ quấn quanh người hắn, mượn lực để chạy nhanh theo, cứ như vậy ‘hai người bọn họ và một nửa người’ (chứ không đủ 3 thân người :D) nhanh chóng tới gần chỗ cửa ra, trong nháy mắt tiến đến liền trực tiếp chui vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Cũng không lâu lắm, khói đen ở bốn phía liền ầm ầm bao phủ nơi này.

Toàn bộ thế giới dưới đáy biển đã hoàn toàn bị sương mù bao trùm, nhưng màn sương mù cuồn cuộn này vẫn không có kết thúc, theo hòn đảo trên mặt đất, theo thông đạo, theo tất cả mọi vị trí, nó vẫn đang tiếp tục bộc phát ra ngoài.

Trong thông đạo đi xuống đáy biển, tốc độ chạy của Hứa Thanh cực nhanh, độc ở nơi đây đã tiêu tán không sai biệt lắm rồi, Hứa Thanh cũng không biết là chúng bị tản đi tự nhiên, hay là đã xâm nhiễm đến địa phương khác.

Sau thời gian nửa nén hương, thân thể của hắn liền phá vỡ mặt nước, oanh một tiếng …nhảy lên, một khắc phá mặt nước lên trên, phi hành phù trên người hắn cũng bộc phát toàn lực, hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng lên phía trên.

Trương Tam cũng là như thế, lấy ra phi hành phù theo sát phía sau, chỉ có giọng nói của đội trưởng vẫn mang theo vẻ kinh ngạc như trước, không ngừng truyền ra.

“Hứa Thanh, ngươi nói tặng lông vũ cho ta là có ý gì!”

Hứa Thanh không nói chuyện.

“Hứa đội phó, ngươi còn thiếu nợ ta 8000 linh thạch đấy, lông vũ là có ý gì vậy?”

Hứa Thanh vẫn không hề liếc mắt nhìn, giờ phút này trong lúc gào thét chạy ra khỏi thông đạo, ngay khi bước ra bên ngoài, hắn lập tức cảm nhận được cuồng phong đập vào mặt, liền nhìn qua bốn phía, thần sắc lập tức biến hóa.

Trương Tam cũng là như vậy, sau khi lao ra chú ý tới bốn phía, cũng biến sắc tức thì.

Giờ phút này bên ngoài đã trở lên đại loạn, cuồng phong gào thét khắp nơi, từng đạo sương mù màu đen đang xoay tròn ngược dòng bắn thẳng lên, tiếp nối một chỗ cùng trận pháp trên bầu trời, tựa như vòi rồng hút nước vậy, thả mắt nhìn tới thì có trọn vẹn tám cái vòi rồng, mỗi một hòn đảo đều có hai cái.

Khắp mặt đất còn có vô số hắc khí hóa thành sợi tơ, không ngừng dung nhập vào tám vòi rồng sương mù, bọn chúng giống như đang hút nước vậy, khiến cho chúng nó càng ngày càng kinh người, thậm chí lúc ba người Hứa Thanh nhìn lại, một cái vòi rồng sương mù cách bọn họ không xa kia đã bắt đầu biến đổi kịch liệt.

Ở bên trên nó xuất hiện từng đoạn phân nhánh, những phân nhánh này rất nhanh hóa thành những đầu rắn, tổng cộng có chín đầu, sau khi hình thành liền nhanh chóng cùng nhau phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc về phía mặt đất. Tiếng gào thét này thật sự kinh thiên động địa, khiến cho mặt đất cũng phải rung động lắc lư.

Trong đó phảng phất ẩn chứa rất nhiều dị chất và thi độc, giờ phút này đang theo tiếng gào thét bay tới, mà lực lượng của nó cũng đang cấp tốc tăng lên, giống như đã phá vỡ trận pháp của Thất Huyết Đồng, nháy mắt liền đạt đến sức mạnh của cảnh giới Kết Đan, thậm chí vẫn còn đang tăng lên thêm.

Một màn này tạo thành rất nhiều áp lực, cũng khiến cho tâm thần Hứa Thanh rung động, hắn nhận ra con đại xà chín đầu này, con này chính là con đại xà chín đầu ở bên trong bức họa dưới đáy biển, là con rắn chín đầu quấn quanh trên thân vị Thần Linh khổng lồ.

Đồng thời giờ phút này bảy vòi rồng khác cũng đều đang cuốn theo sương mù, sau đó cũng lần lượt hóa thành hình dáng đại xà chín đầu, theo tiếng gào thét của chúng nó vang lên, dị chất khắp bốn hòn đảo của nhân ngư tộc liền trở nên vô cùng mãnh liệt.

Vô luận là nhân ngư tộc còn sót lại hay là đệ tử Thất Huyết Đồng, bây giờ đều bị dị chất xâm nhập.

Vô số cỗ thi thể trong thời khắc này cũng mở mắt ra, nhao nhao phục sinh.

—

Nhóm dịch cả ngày nay, dịch xong chương nào là lên ngay chương đó.

Giờ hơi phê phê tê tê, đau lưng và mỏi mắt rồi, mai dịch tiếp nhé mọi người! ^^

Chương 302: Sư huynh, ta là Linh Nhi (1)

Bốn hòn đảo của nhân ngư tộc đã biến thành một mảnh đại loạn.

Lúc này nơi đây không chỗ nào mà không có dị chất xâm nhập, thi độc thì lan tràn ở khắp mọi phía. Từng tu sĩ nhân ngư tộc còn sót lại cũng đều hiện ra biểu cảm dữ tợn, so với trước kia thì càng hung tàn hơn, giống như đang có dự định đồng quy vu tận cùng đệ tử Thất Huyết Đồng vậy.

Nhưng… Rất nhanh, tu sĩ nhân ngư tộc còn sống liền phát hiện chỗ không bình thường.

Mặc dù khí thế của tám con đại xà ở trên bốn hòn đảo càng ngày càng mạnh, vả lại dị chất cùng thi độc ở trên mặt đất càng ngày nồng đậm, còn có càng lúc càng nhiều những thi thể đang sống lại, nhưng rõ ràng phần lớn đệ tử của ngọn núi thứ bảy hình như đã có chuẩn bị từ sớm.

Bọn họ trực tiếp lấy ra rất nhiều Bạch Đan, sau đó ăn vào giống như ăn kẹo vậy. Còn có người lấy ra cả phù bảo chuyên môn ngăn cách dị chất trong một thời gian ngắn, không chút đau lòng sử dụng biện pháp để đối phó, thậm chí có một bộ phận bắt đầu đào hầm, hình như lựa chọn ẩn núp tránh đi đợt thi triều này, ngạnh kháng dị chất cùng thi độc, nhưng mà người làm như vậy phần lớn đều là hạng người mà tu vi bản thân không tầm thường. Đồng thời có một chút đệ tử Thất Huyết Đồng trực tiếp lấy ra Pháp Chu của riêng mình, trốn ở bên trong nhìn ra bên ngoài.

Còn có một vài người lại lấy ra trận bàn để bố trí trận pháp, thậm chí còn hô hoán tới những đệ tử đồng tông khác, có thể dùng phí tổn nhất định để đi vào.

Khoa trương nhất chính là ở trên đảo Y Mỹ Kỳ, có người rõ ràng không biết đã dùng phương pháp gì, vậy mà có thể khống chế được hơn mười thi thể vờn quanh thành một vòng, không ngừng phun ra nuốt vào dị chất cùng thi độc ở bốn phía, khiến cho đệ tử Thất Huyết Đồng ở trong đó vô cùng nhẹ nhõm, còn đưa ra giá cả để mời các đệ tử khác đến.

Phải nói là đủ các loại phương pháp, vô số…

Thậm chí còn có một chút đệ tử Thất Huyết Đồng lại dứt khoát chui vào bên trong thi triều, đi tới để lục soát túi da ở trên thi thể, bên trong cũng diễn ra vô số cảnh dụ dỗ phục kích thi thể, chỗ nào cũng có.

Hình như bọn họ không thèm để ý chút nào tới tám con đại xà chín đầu ở phía trên kia, hay là nói, coi như tám con đại xà chín đầu này có kinh khủng hơn nữa, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản ý niệm phát tài trong đầu của bọn họ cả. Rõ ràng đều cùng là sợ hãi, nhưng có một loại hoặc là giết chết ta, hoặc là đừng có tới ngăn cản ta đi lấy tài nguyên.

Một màn này khiến cho đáy lòng của từng tên tu sĩ nhân ngư tộc đều hiện lên cảm giác vô lực, nhưng rất nhanh bọn họ đã biết vì sao lại như thế rồi, bởi vì trên bầu trời, giờ phút này Thất gia đang đứng trên Đại Dực, nguyên bản vẫn còn xem náo nhiệt, cảm thấy khó khăn lắm trận thí luyện mới trở nên thú vị.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khi lão nhìn thấy tám con đại xà chín đầu kia, ánh mắt của lão liền phát sáng lên, bỗng nhiên giơ tay lên hung hăng chúi xuống phái dưới, tám con rắn chín đầu lập tức liền có ba con phát ra tiếng kêu rên, thân thể ầm ầm tan vỡ, hóa thành khói đen lao ra khỏi trận pháp, nhanh chóng bị Thất gia bắt tới chỗ của mình.

Sau khi lão đưa tay về, trong thần sắc hiện ra một chút vui mừng.

“Đồ chơi này rất thú vị.”

Cùng lúc đó, 13 trưởng lão Kết Đan cũng đều động tâm, cùng nhao nhao ra tay, chỉ bất quá do có trận pháp tồn tại, cho nên khi bọn họ xuất thủ cũng sẽ bị trận pháp ảnh hưởng. Nhưng giờ phút này 13 người cùng phát lực xuống phía dưới, trên trận pháp lập tức liền rịn ra từng sợi hắc khí, bị bọn họ thu vào tay.

Trên trăm Trúc Cơ ở một bên làm sao có thể ngồi nhìn, từng người đều triển khai thủ đoạn của riêng mình, có người thậm chí còn bay tới gần biên giới trận pháp, điên cuồng thu hắc khí.

Mà dưới sự cướp đoạt của bọn họ, năm con đại xà còn lại trong trận pháp cũng giống như không còn sức lực nữa, khí tức giảm mạnh trong nháy mắt, một con trong đó còn trực tiếp bị hút khô, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu rên liền lập tức tiêu tán.

Bốn con còn lại cũng đang liên tục bị giảm bớt sức mạnh, bắt đầu từ Kết Đan, nhưng rất nhanh đã chỉ còn Trúc Cơ sơ kỳ. Vả lại vẫn không kết thúc, vẫn còn tiếp tục suy giảm, chỉ là tốc độ hơi chậm lại một chút.

Lão tổ nhân ngư tộc nhìn hết một màn này, sau đó nhìn qua từng tu sĩ Thất Huyết Đồng ở bốn phía, khi thấy trên mặt từng tên đều có vẻ hưng phấn, lúc này đáy lòng của lão đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Đường đường là Thất Huyết Đồng, tông môn lớn như thế, nhưng từ khi tên Trịnh Khải Dịch này trở thành Phong chủ của ngọn núi thứ bảy, thay đổi rồi, tất cả đều đã thay đổi hết rồi…

Cùng lúc đó, đệ tử của Thất Huyết Đồng trên bốn đảo nhân ngư tộc cũng thấy một màn này, cũng có một chút người động tâm lao ra, cùng đồng tông liên thủ, vây giết đại xà.

Trên Đảo Câu Anh, Đinh Tiêu Hải với quần áo tàn phá nhưng khí thế của gã liền như một đạo cầu vồng, gã cũng là người thứ nhất lao thẳng đến đại xà ở ngoài thành xương cá, bên cạnh còn có ba vị đồng môn từ bốn phía vọt tới, đồng loạt ra tay cùng gã. Chỉ bất quá mục đích của ba người kia là thu hắc khí, mà mục đích của Đinh Tiêu Hải là đánh chết con đại xà này.

Tiếng nổ lập tức vang vọng, Hứa Thanh cũng thấy được một màn này, cũng nhìn thấy ba người đồng loạt ra tay cùng Đinh Tiêu Hải, mỗi một người đều không hề tầm thường, bên trong còn có một thiếu nữ mặc đạo bào màu xám, thiếu nữ này rất dễ hấp dẫn ánh mắt chú ý của người ngoài.

Dáng người thiếu nữ này nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lại vô cùng quyến rũ, khuôn mặt giống như bông sen, lông mày như liễu, ánh mắt vô cùng câu dẫn nhân tâm, so với hoa đào còn quyến rũ hơn, mái tóc tinh lệ bay múa theo gió, bờ môi đỏ tươi hơi cong lên, xinh đẹp phi phàm.

Đạo bào trên người nàng rất là rộng, nhưng lúc thân thể lắc lư vẫn có thể nhìn ra bộ ngực sung mãn cùng với bộ mông cong như trái đào, nhất là vòng eo nàng còn rất nhỏ, điều này càng khiến cho vóc dáng của nàng đặc biệt khiến người khác chú ý.

Trương Tam nuốt ngụm nước miếng, nhưng uy áp đến từ đại xà khiến cho tâm thần gã phải rung động lắc lư, gã cảm thấy với thực lực của mình, sợ là bị một cái đầu rắn quét ngang thì không chết cũng phải tàn phế.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua, trong mắt không có bất kỳ gợn sóng nào, trọng điểm nhìn của hắn chính là con đại xà chín đầu kia, giờ phút này bộ dáng của con đại xà trước mặt này liền trùng lặp với bộ dáng của con trong bích hoạ, việc này khiến cho hắn rất giật mình, đồng thời trong đáy lòng cũng lập tức dâng lên sự cảnh giác nồng đậm.

Hắn bỗng lo lắng, nếu như con rắn này vẫn còn tồn tại, vậy thì phải chăng người khổng lồ nâng hai tòa đại thế giới ở trên bờ vai kia cũng sẽ xuất hiện.

Chương 303: Sư huynh, ta là Linh Nhi (2)

Mà giờ phút này bên đội trưởng cũng không hỏi Hứa Thanh về việc lông vũ nữa, y nằm ở trên lưng Trương Tam, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía đại xà, trong mắt lộ ra từng tia sáng mãnh liệt.

“Đây là đồ tốt nha, nồng đậm dị chất hoạt hoá như vậy, cái đồ chơi này chính là lợi khí của phụ nữ đó!”

“Bây giờ nó đã bị trận pháp áp chế, vô cùng thuận tiện để đi lên đánh đấy, nếu như có thể lấy một chút mang đi bán cũng có thể phát tài, bán thứ này liền có một đám người trên núi sẽ dùng tiền cướp mua, thật sự là không ngờ nha, tiểu tử Đinh Tiêu Hải này bình thường thoạt nhìn nghiêm trang, vậy mà dụng tâm cũng kín đáo đấy chứ, biết rõ cái này là đồ tốt cho lập tức đi tới chém giết?”

“Không được, cái đồ chơi này ta cũng muốn, Trương Tam, chúng ta lên!”

Da mặt Trương Tam co quắp một chút, quay người chạy thật nhanh về phía ngược lại, không hề quay đầu lại, một bộ dáng vô luận như thế nào ta cũng sẽ không đi qua làm hành động tìm chết.

“Trương Tam ngươi đừng sợ, ngươi lên đi mà…, đây chính là thứ tốt thật đó, rất đáng giá.”

“Nếu không ta bỏ ngươi xuống, ngươi tự mình bò lếch qua đi.” Trương Tam trả lời một câu.

Đội trưởng thở dài, lại quay đầu nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi xông lên nha, cái đồ chơi kia thật sự là đồ tốt.”

Hứa Thanh không thèm quan tâm, hắn đã lấy được chí bảo, hắn không muốn đi bốc lên bất kỳ nguy hiểm nào nữa, giờ phút này ý niệm duy nhất trong đầu của hắn chính là cố gắng chờ đến khi thi đấu kết thúc, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi đây, trở về liền lập tức Trúc Cơ.

Mắt thấy Hứa Thanh cũng không muốn đi, đội trưởng thở dài ra mười hơi, ra sức ăn quả táo đã biến một nửa thành màu đen, nhìn qua đại xà rồi cắn một cái với vẻ mặt tiếc nuối, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng đau lòng, tựa hồ là cảm thấy như người khác đang đoạt vật phẩm của y vậy.

Đúng lúc này, trong bốn người Đinh Tiêu Hải đang giao chiến xa xa cùng đại xà, trong lúc vị thiếu nữ thiên kiều bá mị kia đang linh hoạt chạy qua lại bên cạnh đại xà, hình như có chỗ phát hiện, bỗng nhiên quay đầu nhìn về vị trí ba người Hứa Thanh.

Sau khi đôi mắt đẹp chú ý tới Hứa Thanh, ánh mắt thiếu nữ rõ ràng sáng lên một cái, nhanh chóng gật đầu về phía Hứa Thanh, tựa như đang chào hỏi. Mắt thấy Hứa Thanh không hề chú ý tới mình, phi hành phù trên người thiếu nữ lập tức lập lòe, vậy mà lại bỏ lại đầu đại xà mà bay thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

Tiếng rít truyền đến, Hứa Thanh lập tức cảnh giác ngẩng đầu, que sắt màu đen xuất hiện ở trong tay phải, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ đang nhanh chóng tiếp cận mình, đồng thời cũng chuẩn bị sử dụng phấn độc.

Bèo nước gặp nhau, cả hai đều không biết nhau, đối phương lại cấp tốc lao đến phía mình như thế, việc này để cho Hứa Thanh rất đề phòng.

Trương Tam vừa thấy như thế, phát hiện Hứa Thanh đang muốn sử dụng độc, liền bị hù dọa nhanh chóng lùi ra một chút khoảng cách, đồng dạng nhìn về phía người đang lao tới. Đội trưởng thì hơi nheo mắt lại, cười nhạt một cái.

“Sư huynh, chào ngươi.”

Phảng phất không phát hiện ra sự cảnh giác của Hứa Thanh, thiếu nữ này vẫn một đường vui vẻ chạy tới, giơ tay phải lên, vậy mà lấy ra một đoàn sương mù màu đen.

Vật này chính là máu thịt của đại xà, bị thiếu nữ đặt ở trong một cái bình trong suốt.

“Sư huynh, ta là Linh Nhi của Tình Báo ti, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, nếu như ngươi nói với ta…, ta sẽ đưa khối thịt này cho ngươi được không?”

Thiếu nữ vừa đến, thanh âm êm tai giống như chim sơn ca liền vang lên, nhưng hình như nàng không hiểu nhiều về việc quan sát thần sắc của người khác thì phải, không đợi Hứa Thanh mở miệng, nàng liền lập tức nói ra vấn đề của mình.

“Sư huynh, ngươi thích rắn, hay là thích ăn mật rắn vậy?”

Trên mặt thiếu nữ hiện ra vẻ chờ mong, hình như vấn đề này đã chôn giấu trong lòng nàng cực kỳ lâu rồi vậy, giờ phút này rốt cuộc tìm được cơ hội để tới hỏi một câu, nói xong nàng lập tức thẳng tắp nhìn qua Hứa Thanh, bỏ qua đội trưởng cùng Trương Tam.

Trương Tam nhìn thiếu nữ trước mặt, mặc dù nàng nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng dáng người lại quá mức kiều mị rồi, lại nhìn Hứa Thanh một chút, đáy lòng thở dài một tiếng.

Hứa Thanh nhăn mày lại, theo bản năng lui ra phía sau vài bước, đáy lòng nổi lên đề phòng, đồng thời cũng rất kỳ quái về vấn đề mà đối phương hỏi này, vì vậy hắn chậm rãi mở miệng.

“Mật rắn quá đắng. Vậy thì thích rắn rồi!”

Thiếu nữ nghe được câu này xong ánh mắt lại càng thêm sáng ngời, mà nàng cũng không hiểu che giấu cảm xúc, sự vui vẻ hoàn toàn hiện lên trên mặt, còn hưng phấn xoay một vòng. Sau đó đưa bình nhỏ trong tay cho Hứa Thanh rồi vừa lòng thoả ý chạy đi, phảng phất muốn tiếp tục đi đánh nhau cùng con đại xà chín đầu.

Đội trưởng trên lưng Trương Tam đưa mắt nhìn bình nhỏ trong tay Hứa Thanh, bỗng nhiên hô to một tiếng về phía thiếu nữ đang chạy nhanh đi xa.

“Linh Nhi sư muội, ngươi cũng có thể hỏi ta một vấn đề, ba cái cũng được, nếu không thì mười cái.”

Linh Nhi quay lại, thè lưỡi lêu lêu về phía đội trưởng rồi nhanh chóng chạy đi xa. Đội trưởng hiện ra vẻ mặt tức giận, vỗ đầu Trương Tam, thanh âm mang theo một chút bất mãn.

“Dựa vào cái gì, ta cũng không xấu trai nha, mười cái vấn đề không phải có lợi hơn một vấn đề của Hứa Thanh sao?”

“Ngươi còn dám nói dựa vào cái gì, nửa người dưới của ngươi cũng đã không còn, ngươi dựa vào cái gì?” Trương Tam âm u mở miệng.

Đội trưởng ngây ngốc một chút, có lòng muốn phản bác, nhưng nhìn thấy Trương Tam hình như đang có cử động muốn buông tay ném mình đi, vì vậy ráng nhịn lại.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, bốn con đại xà còn dư lại theo tu sĩ trên núi của ngọn núi thứ bảy bên ngoài trận pháp không ngừng hút ra, càng ngày càng suy yếu. Hơn nữa các đệ tử trong trận pháp của bảy ngọn núi cũng từng người đoán được giá trị của nó, tất cả đều như sói con một loạt lao lên, vì vậy từng con đại xà cũng lần lượt tan vỡ. Theo một con đại xà cuối cùng bị chia năm xẻ bảy, trận thi đấu này cũng cứ như vậy mà kết thúc.

Giờ khắc này trận pháp trên bầu trời cũng ầm ầm mở ra, bên ngoài đã là sáng sớm, ánh mặt trời đã chiếu xuống từ lâu, chiếu vào bên trong những hòn đảo của nhân ngư tộc giống như tổ ong, cũng chiếu vào trên người những người đệ tử Thất Huyết Đồng với những cái túi phình to ra.

Mặc dù tử vong khoảng chừng hơn một nửa đệ tử, nhưng những đệ tử còn lại, từng người đều đứng ở dưới tia nắng ban mai, trong mắt của ai cũng đều bắn ra ánh sáng. Hứa Thanh cũng ở trong đó, hắn ngẩng đầu nhìn về đông đảo tu sĩ trên bầu trời, cuối cùng chú ý đến thân ảnh đứng trên đỉnh đầu Đại Dực.

“Các ngươi làm tốt lắm, tiếp theo có lẽ ngọn núi thứ bảy chúng ta sẽ có nhiều thêm một ít tu sĩ Trúc Cơ nữa rồi, lão phu ở đây chúc mừng các ngươi trước.”

Thanh âm già nua lộ ra vẻ thoả mãn, vang vọng khắp thiên địa.

—

Chương 304: Nha đầu ngốc (1)

Theo thanh âm của Thất gia truyền ra, trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy ở trên hòn đảo nhân ngư tộc… đã tuyên bố kết thúc.

Lần này nhân ngư tộc đã không có cơ hội cùng tư cách để trở thành minh hữu nữa.

Bây giờ tộc nhân của nhân ngư tộc đã tử vong hơn phân nửa, cường giả cũng đã bị nô dịch trấn áp, nhìn thì tài phú mặt ngoài của bốn tòa đảo bị cướp sạch không còn, nhưng hiển nhiên đối với một tộc quần mà nói, bên trong hẳn còn rất nhiều tài bảo và nội tình còn được bí mật cất giấu.

Chỉ là những thứ này thì đệ tử Ngưng Khí ở dưới núi không thể chạm đến được. Tuy rằng có trận pháp trấn áp, nhưng đúng là vẫn còn rất nhiều mật thất và nơi chứa đựng nội tình mà tu sĩ Ngưng Khí không thể phát hiện ra được, như vậy liền có thể tưởng tượng ra, tiếp theo sau đây sẽ chính là trận thịnh yến của tu sĩ Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy.

“Lần này Thất Huyết Đồng đã đại thắng, một mũi tên không biết đã bắn được bao nhiêu con chim.”

Đội trưởng nằm ở trên lưng Trương Tam nở nụ cười, nhưng hình như nụ cười lại tác động tới thương thế, y nhanh chóng lấy quả táo chưa ăn xong lúc trước, ra sức cắn một cái, biểu cảm biến thành thỏa mãn, hình như chỉ như vậy mới có thể khiến cho y quên hết cảm giác đau nhức.

“Bao nhiêu con vậy?” Trương Tam nghe vậy liền tò mò hỏi một câu.

“Biến cả nhân ngư tộc trở thành một nơi thi đấu cho ngọn núi thứ bảy, đây chỉ là an bài trên mặt ngoài, đệ tử dưới núi là đợt vơ vét thứ nhất, Trúc Cơ là đợt vơ vét thứ hai, đợt vơ vét thứ ba chính là Kết Đan, lần vơ vét thứ tư chính là của các lão đại.”

“Như vậy thì nội tình bao nhiêu năm tích góp của nhân ngư tộc đều không giấu được, tất cả sẽ đều bị mang đi, đây là con chim thứ nhất mà Thất Huyết Đồng bắn được.”

“Về phần an bài mục tiêu trên mặt ngoài, thì đã bí mật biến nhân ngư tộc trở thành mồi nhử, thu hút Hải Thi Tộc mở ra truyền tống trận đi tới đây, khiến cho lão tổ vừa mới đột phá đang rơi vào trạng thái đói khát có thể ăn no nê, đây là con thứ hai.”

“Mặt khác, chúng ta còn có thể mượn nhờ lần ra tay này để chấn nhiếp dị tộc bát phương, khiến cho khí thế của Thất Huyết Đồng tăng cao hơn nữa, đây là con thứ ba, rất tuyệt.”

“Về phần con chim thứ tư, hải đảo của nhân ngư tộc chính là vị trí chiến lược ở giữa Thất Huyết Đồng cùng Hải Thi Tộc, nếu có thể chiếm cứ nơi đây, vậy thì có thể triển khai chiến thuật nhảy cóc, có thể nhằm vào Hải Thi Tộc rồi, ta dự tính, chiến tranh sắp tới rồi.”

Đội trưởng ở một bên phân tích, Hứa Thanh nghe hết vào trong tai, lúc trước kiến thức nửa vời cho nên hắn không biết rất nhiều tin tức mấu chốt trong này, giờ phút này nghe xong thì đáy lòng lập tức hiểu rõ, nhưng vẫn còn có chút nghi ngờ, vì vậy hắn liền hỏi một câu.

“Tại sao sau khi lão tổ đột phá lại đói khát?”

“Ngươi sẽ không muốn biết cái này đâu.” Đội trưởng liếc nhìn Hứa Thanh với thâm ý sâu sắc.

Cùng lúc đó, Thất gia ở trên bầu trời mang theo vẻ mặt hài lòng, ánh mắt đảo qua đại địa, sau đó lão vung tay lên, Đại Dực dưới thân lập tức ngửa mặt lên trời gào thét, phun ra một mảnh ánh sáng màu tím xuống dưới.

Mảnh ánh sáng màu tím này vừa rơi xuống dưới liền khuếch tán ra, tạo thành biển ánh sáng, bao phủ bốn phía hòn đảo, mở ra cổng truyền tống.

Âm thanh nổ vang vang lên, trái tim Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong một cái chớp mắt, hắn và tất cả mọi người ở nơi này đều biến mất vô ảnh, tất cả đã được truyền tống trở về sơn môn Thất Huyết Đồng.

Sau khi đám người bọn hắn rời đi, ánh mắt của những tu sĩ Trúc Cơ trên bầu trời lập tức sáng lên. Thất gia nhìn bọn họ một chút, sau đó nở nụ cười.

“Đi thôi!”

Lời này vừa ra, trên trăm tu sĩ Trúc Cơ lập tức hóa thành trên trăm đạo cầu vồng lao thẳng đến bốn hòn đảo bên dưới, đối với những tu sĩ Trúc Cơ này mà nói, nếu tới đây mà không có lợi ích, dĩ nhiên là bọn họ không vui rồi.

Lúc trước bởi vì đang tiến hành thi đấu vả lại còn đều là tu sĩ Ngưng Khí, cho nên bọn họ cũng không thèm để ý, nhưng giờ phút này trong mắt từng người đều lập lòe tia sáng, nhanh chóng bay tới và phân tán lao tới bốn hòn đảo, tiến hành lục soát tìm kiếm những thứ có giá trị.

Cùng lúc đó bên trong tế đàn của chủ thành Thất Huyết Đồng, lúc biển ánh sáng màu tím đột nhiên xuất hiện, trên không trung lập tức hình thành một vòng tròn cực lớn, từng thân ảnh của đệ tử ngọn núi thứ bảy xuất hiện, sau đó nhao nhao bay thẳng đến mặt đất.

Cho đến giờ phút này, rốt cuộc Hứa Thanh cũng đã chú ý tới, số lượng người trở về hình như còn chưa tới 2000, nhưng trên người của ai cũng đều tồn tại sát khí rất đậm. Lúc đi có hơn 4000 người, khi trở về liền thiếu hơn phân nửa.

Sau khi Hứa Thanh hạ xuống, hắn không ở cùng một chỗ với Trương Tam và đội trưởng, ánh mắt của hắn đảo qua bốn phía, đáy lòng lại tăng thêm càng nhiều nhận thức đối với sự tàn khốc của Thất Huyết Đồng.

Bất quá hắn cũng chú ý thấy một điều, từng người trở về thì ngoại trừ sát khí bên ngoài, thần sắc của ai cũng không giấu được vẻ hưng phấn, hiển nhiên là thu hoạch lần này của mọi người đều rất rất kinh người, thậm chí trong đám người này, Hứa Thanh còn nhìn thấy tên mập.

Trước khi thi đấu thì đối phương đã chọn đi tới hòn đảo khác với Hứa Thanh, giờ phút này y đang đứng ở nơi đó nhưng mặt mày rất hớn hở, trên lưng thình lình treo bảy tám cái túi trữ vật, một bộ vênh váo tự đắc.

Sau khi phát hiện ra ánh mắt của Hứa Thanh, y vội vã hưng phấn chạy thẳng một đường đến bên người hắn.

“Thế nào, ngươi có thu hoạch được nhiều không, lần này thu hoạch của ta cực kỳ lớn.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, chỉ là toàn thân của hắn tới bây giờ vẫn còn đau đớn, từng trận cảm giác suy yếu không khống chế được mà xuất hiện trên toàn thân, khiến cho hắn cảm thấy có chút mỏi mệt.

Tên mập vừa muốn tiếp tục mở miệng, nhưng vào lúc này, từ trong cổng truyền tống trên bầu trời có một thân ảnh đi ra, thân ảnh này vừa ra thì chấn động tu vi mênh mông lập tức trấn áp bát phương, khiến cho đệ tử nơi đây nhao nhao im lặng, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Hứa Thanh tương tự ngẩng đầu ngóng nhìn, lập tức nhận ra đối phương chính là gia gia của Triệu Trung Hằng, tam trưởng lão của ngọn núi thứ bảy.

“Bên phía nhân ngư tộc vẫn còn có việc cần phải xử lý, cho nên Phong chủ muốn ở lại đó chờ lão tổ trở về, vậy nên kết quả của cuộc thi đấu lần này sẽ do lão phu tới tuyên bố.”

“Điểm tích lũy giết chóc của các ngươi đều được lệnh bài thân phận của riêng mình ghi chép lại, về phần thu hoạch của các ngươi thì cứ yên tâm đi, lệnh bài sẽ không ghi chép những thứ này, cũng không có chức năng này, cho nên bất kể là các ngươi thu hoạch được bao nhiêu thì đều là việc riêng của các ngươi, bất cứ là thi đấu ở thời kỳ nào cũng đều là như thế, tông môn sẽ không để ý tới.”

“Lão phu lần này, chỉ tới để tuyên bố người đạt được vị trí đệ nhất.”

“Đinh Tiêu Hải, ra khỏi hàng.”

Chương 305: Nha đầu ngốc (2)

Theo lời Tam trưởng lão nói, Đinh Tiêu Hải đang đứng trong đám người lập tức ngẩng đầu, có thể thấy đạo bào tàn phá trên người của gã, rõ ràng bên trong đã bị thương nặng, miễn cưỡng dựa vào phi hành phù để bay ra bên ngoài.

“Đinh Tiêu Hải, ngươi đạt được vị trí thứ nhất của lần thi đấu này, ban thưởng thân phận đệ tử hạch tâm, được mặc áo bào tím, có quyền lên núi cư trú, nhưng mà động phủ rất đắt đỏ, cho nên ngươi phải tự mình đi mua!”

Thanh âm của Tam trưởng lão không có một tia gợn sóng nào, tiếng nói như thiên lôi vang vọng bát phương.

Cảm xúc của Đinh Tiêu Hải lại có chút kích động, chắp tay lên bầu trời, cúi đầu thật sâu.

“Đa tạ tông môn.”

Tam trưởng lão cúi đầu nhìn Đinh Tiêu Hải, người đệ tử dưới núi đã đạt được vinh dự đệ nhất nhân trong lần thi đấu này, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Lão tán thưởng là vì đệ tử đi phấn đấu cho vinh quang của tông môn, nhưng mà tán thưởng thì tán thưởng, lão cũng không có bất kỳ ý niệm muốn thi ân nào với đối phương ở trong đầu cả, hơn nữa đối phương cũng cảm tạ tông môn, không phải cảm tạ riêng mình.

Ở vào góc độ của tông môn, đệ tử như vậy rất tốt, vì thu được đệ nhất mà cố chấp vô cùng, toàn lực giết địch.

Nhưng ở vào góc độ cá nhân, lão cảm giác tính cách đối phương quá cố chấp, quá chú trọng thanh danh, vì thế thà rằng hi sinh cơ hội thu hoạch nhiều lợi ích hiếm có của lần thi đấu này, người như vậy … khó sống lâu ở loạn thế.

Mà nếu sống không lâu, thì hết thảy thi ân đều không có ý nghĩa, huống hồ trong loạn thế phải biết chú ý che giấu ánh sáng trên người, phải biết giấu tài.

Người bộc lộ ra tài năng phần lớn đều có kết cục rất thảm, điểm này lão vẫn là rất tán thưởng tên tiểu tử gọi là Hứa Thanh kia, vô thanh vô tức liền đã đạt đến bên bờ đột phá cảnh giới.

Giờ phút này theo thanh âm kích động của Đinh Tiêu Hải truyền ra, đệ tử bốn phía có hầu bao phình to đều rất cổ động, riêng phần mình chúc mừng.

“Chúc mừng Đinh sư huynh.”

“Chúc mừng Đinh sư huynh.”

…

Trong đám người, Hứa Thanh đã nghe được thanh âm của đội trưởng, tên mập ở một bên cũng hô to chúc mừng, sau đó cúi đầu cảm khái với Hứa Thanh.

“Đinh sư huynh là người tốt đấy, chỉ một lòng giết địch mà không tranh đoạt tài nguyên cùng chúng ta, nếu toàn bộ Thất Huyết Đồng này đều giống như Đinh sư huynh thì tốt rồi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn Đinh Tiêu Hải trên bầu trời, cảm thấy như thường.

Ở thế giới này, mỗi người đều có phương pháp sống của mình, có lãi nặng, có lỗ nặng, điều này không có đúng với sai, tuy rằng tu vi của Đinh Tiêu Hải đã đến biên giới đột phá, chỉ cần vừa đột phá liền có thể đổi bộ áo bào tím.

Nhưng nói không chừng, thân phận đệ tử hạch tâm lại là chấp niệm thứ nhất của gã thì sao. Hứa Thanh không đi đánh giá, nhưng hắn tự mình biết, hắn không thèm để ý những thứ này.

Thứ mà Thất Huyết Đồng thu hút hắn chỉ có lợi ích, hắn rất khát vọng trở thành Trúc Cơ, một mặt là khiến cho bản thân trở nên mạnh hơn, đại khái có thể sống sót tốt hơn, một mặt khác là hắn rất thèm món lợi ích phân phối cho Trúc Cơ mỗi tháng.

Mặt khác hắn không thích lộ ra tài năng như vậy, trừ phi làm như vậy liền nhận được chỗ tốt kinh người, bằng không mà nói, ẩn thân trong bóng tối sẽ càng thêm an toàn hơn.

Giờ phút này sau khi tông môn gửi phần thưởng cho Đinh Tiêu Hải, theo Tam trưởng lão lại bước vào cổng truyền tống bên trên rời đi, đệ tử trên tế đàn cũng nhao nhao tản ra, Hứa Thanh cũng lập tức rời đi.

Dù bây giờ hắn mỏi mệt vô cùng, nhưng Hứa Thanh cũng không dám lưu lại ở Thất Huyết Đồng quá lâu, thật sự là tiền lời lần này hắn kiếm được…là quá lớn.

Lớn đến trình độ mà một khi bộc lộ ra ngoài, toàn bộ Thất Huyết Đồng đều phải chấn động.

Dẫu sao… Món kia là thứ mà có thể khiến cho đại tông của đại lục Vọng Cổ cũng phải thèm thuồng.

Cho nên Hứa Thanh trước tiên liền đi đến từng cái cửa hàng ở ngoài bến cảng, bán toàn bộ những thứ rải rác mà mình lấy được ở lần này đi, đổi toàn bộ thành linh thạch. Sau đó lại bổ sung một số phù bảo, sau đó thì đi đến cửa hàng buôn bán trận pháp, dùng rất nhiều điểm cống hiến do giết chóc kiếm được ở lần thi đấu này, không tiếc đắt đỏ mua năm bộ trận pháp phòng hộ bao trùm lên nhau.

Giá cả của bộ trận pháp này cực kỳ kinh người, nhưng tương tự hiệu quả cũng rất mạnh, bất luận mở ra một bộ nào cũng có thể khiến cho đệ tử trong trận pháp ở dưới tình huống không gặp phải Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái ra tay, có thể bảo trì an toàn một thời gian dài.

Và cũng chỉ cần có đầy đủ linh thạch, thì liền có thể liên tục duy trì uy lực của nó, càng đầy đủ hơn là nó còn có năng lực tự sửa chữa hồi phục lại. Mà nếu cộng dồn sử dụng trùm năm bộ lên nhau, vậy thì hiệu quả càng tốt. Năm bộ trận pháp trùm lên nhau này đã tiêu hao hết chín thành điểm cống hiến mà Hứa Thanh chém giết được ở trận thi đấu này, nhưng hắn biết rõ đây là đáng giá, vì vậy lại đi tới tiệm thuốc mua rất nhiều đan dược và độc thảo.

Làm xong hết những thứ này, Hứa Thanh cũng cảm thấy mình đã chuẩn bị không sai biệt lắm rồi, giờ phút này chỉ thiếu việc sửa chữa hồi phục lại Pháp Chu.

“Xem xem sửa chữa hồi phục lại Pháp Chu cần phải mất bao lâu, nếu như thời gian trong vòng một ngày vậy thì ta sẽ chờ đợi, nếu như lâu quá mà nói… Không đợi được.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn phải nhanh chóng Trúc Cơ một chút, mệnh đăng đang ở trong tay, Trúc Cơ chậm một ngày hắn liền cảm thấy căng thẳng bất an một ngày.

Vả lại hắn biết lần này mình không thể Trúc Cơ ở tông môn, bởi vì hắn không xác định lúc Trúc Cơ dung nhập mệnh đăng vào cơ thể có thể hình thành chấn động mà ngoài người có thể cảm giác được hay không, trên người đang mang bảo vật trọng đại, hắn không thể đi đánh bạc được.

Nhất là hắn còn tận mắt nhìn thấy một tên tu sĩ nhân ngư tộc xui xẻo trên đảo Câu Anh, đang lúc Trúc Cơ lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, mặc dù đối với Thất Huyết Đồng mà nói, hầu như không thể nào xuất hiện tình huống ngoài ý muốn như vậy. Nhưng Hứa Thanh cũng không thể không phòng bị một chút.

Mà Hứa Thanh cũng đã có Linh Tức Đăng với tư cách che chở, hắn cảm thấy mình đã có đủ tư cách Trúc Cơ một mình ở bên ngoài, vì vậy giờ phút này hắn cất bước tăng nhanh tốc độ, đi thẳng đến Vận Chuyển ti tìm kiếm Trương Tam.

Sắc trời ngày hôm nay cũng đang dần dần tối, lúc Hứa Thanh một đường cảnh giác đi đến Vận Chuyển ti, ở bên trong khách sạn trên đường Bản Tuyền, lão đầu đang đau lòng cho đại xà ngồi trước mặt, trên vảy rắn có một chút miệng vết thương.

“Ngươi nha, vậy mà dám che giấu ta đi mua hóa hình đan rồi tự ăn, cái đồ chơi kia có thể ăn bậy sao? Ngươi còn chưa tới thời điểm hóa hình, ăn vào cũng chỉ hóa hình được mấy ngày thôi, nếu ngươi ăn nhiều thì tu hành đời này coi như liền phế đi đấy, ngươi có biết hay không!”

“Hơn nữa, con rắn ngốc nhà ngươi, ngươi ăn Hóa Hình Đan lại là vì tham gia thi đấu của ngọn núi thứ bảy, tràng thi đấu kia có bao nhiêu nguy hiểm ngươi không biết sao?” Lão đầu đau lòng khủng khiếp, bôi xong thuốc liền nổi giận đùng đùng nói.

“Ọt ọt ọt ọt, xì xào xì xào.” Đại xà hình như rất vui vẻ, vặn vẹo thân thể đưa đầu rắn ngó qua, đắc ý mở miệng về phía lão đầu.

“Ta không lừa ngươi, Hứa tiểu tặc thật sự nhắm vào túi mật của ngươi đó.”

“Hả? Ngươi đi tham gia thi đấu, không phải là đi tìm hắn đó chứ?!” Lão đầu trừng mắt.

“Ọt ọt ọt ọt.” Đại xà không phục kêu lên vài tiếng.

Lão đầu nhìn lên con đại xà trước mặt này, một lát sau liền thở dài một tiếng, giơ tay sờ lên đầu đại xà, như một người cha già nói chuyện cùng khuê nữ nhà mình vậy, lời nói vô cùng thành khẩn.

“Nha đầu ngốc, hắn nói túi mật rắn đắng, cái này không phải đại biểu là hắn đã từng nếm qua túi mật rắn sao, hơn nữa nhất định không chỉ ăn một cái…”

Đại xà sững sờ, đứng ở chỗ đó với đôi mắt dần dần đục ngầu, giống như muốn khóc.

—

(Dáng người thiếu nữ này nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lại vô cùng quyến rũ, khuôn mặt giống như bông sen, lông mày như liễu, ánh mắt vô cùng câu dẫn nhân tâm, so với hoa đào còn quyến rũ hơn, mái tóc tinh lệ bay múa theo gió, bờ môi đỏ tươi hơi cong lên, xinh đẹp phi phàm.

Đạo bào trên người nàng rất là rộng, nhưng lúc thân thể lắc lư vẫn có thể nhìn ra bộ ngực sung mãn cùng với bộ mông cong như trái đào, nhất là vòng eo nàng còn rất nhỏ, điều này càng khiến cho vóc dáng của nàng đặc biệt khiến người khác chú ý.)

Thấy đoạn này của chương trước đáng chú ý nên cho mọi người đọc lại lần nữa. Họ Hứa, lại liên quan nhiều đến rắn, phải chăng có liên quan đến “Thanh xà Bạch xà” nhỉ? Thật trùng hợp nha.

Có thể sau này đạo lữ của Hứa Thanh sẽ là rắn? Mọi người cùng đoán thử xem!

Chương 306: Ra ngoài để Trúc Cơ! (1)

Chủ thành Thất Huyết Đồng, ánh trăng như cát chảy, trải dài trên khắp mọi nơi.

Hứa Thanh giẫm lên ánh trăng, một đường đi về phía trước.

Tuy bây giờ tu vi của hắn đã đến Ngưng Khí đại viên mãn, nhưng thương thế trong trận thi đấu này vẫn còn, cho nên Hứa Thanh vẫn cảnh giác như là lúc hắn mới vừa đến Thất Huyết Đồng vậy.

Nhất là hôm nay trên người của hắn lại còn có mệnh đăng, cái này khiến cho Hứa Thanh càng nâng cao đề phòng đến cực hạn, khi đi về phía trước thì tay phải của hắn nhìn như lắc lư theo tự nhiên, nhưng trên thực tế hễ là có động tĩnh hay chút gió thổi cỏ lay, hắn đều có thể lập tức lấy ra que sắt màu đen.

Đây là kinh nghiệm mà Hứa Thanh học được khi ở trong Thất Huyết Đồng, trong bông có kim mới là đạo sinh tồn, trừ phi là có mục đích khác, nếu không thì không thể vì thói quen mà lơ đãng hiển lộ mũi nhọn của mình ra bên ngoài được.

Mặt khác, trải qua những ngày ở Thất Huyết Đồng cũng khiến cho Hứa Thanh học được một phương pháp, càng cảnh giác thì thân thể lại càng phải buông lỏng.

Bởi vì hắn đã phát hiện, như lúc ban đầu hắn ở xóm nghèo cùng với doanh địa thập hoang giả, khi hắn ở trong trạng thái căng thẳng, thì nhìn hành vi của thân thể giống như lúc nào cũng có thể lập tức phát động công kích, nhưng trên thực tế vẫn sẽ có chỗ chậm chạp.

Phương pháp chân chính chính là phải để thân thể ở vào trạng thái buông lỏng, trong lòng tràn đầy đề phòng, vậy thì người bên ngoài sẽ không nhìn ra cái gì, mà bản thân cũng chỉ cần một ý niệm trong đầu, thân thể liền có thể lập tức xuất động.

Những thứ này đều là kỹ năng mà hắn học được trong Thất Huyết Đồng, trong lúc bất tri bất giác cũng đã cải biến nhiều hành vi của hắn, chỉ là tuổi tác của Hứa Thanh vẫn còn khá nhỏ, hôm nay hắn vẫn không thể làm được giống như đội trưởng, ngay cả biểu cảm cũng có thể che giấu hoàn mỹ.

Hứa Thanh cũng không đi cưỡng ép khuôn mặt của mình, hết thảy đều hành động dựa theo bản năng của hắn, giờ phút này trong lúc thân thể đi nhanh, hắn càng ngày càng cách Vận Chuyển ti của Trương Tam gần hơn.

Nhưng ngay khi đi ngang qua một con phố nhỏ, bước chân Hứa Thanh bỗng nhiên ngừng lại, nghiêng đầu nhìn ra sau lưng, hàn ý trong mắt bay lên. Dưới ánh mắt khóa chặt của hắn, từ một nơi hẻo lánh ở xa có một thân ảnh nhỏ gầy chậm rãi đi ra, chính là tên thiếu niên câm kia.

Đạo bào Thất Huyết Đồng ở trên người y vẫn rộng thùng thình như trước, bên trong còn phủ một lớp áo da chó, khiến cho thoạt nhìn qua thì cả người y rất là to, nhưng cũng khác biệt lúc trước, là trên đạo bào của y đã có nhiều thêm một cái huy chương, đây là tiêu chí đội viên chính thức của Bộ Hung ti.

Tên thiếu niên câm này xuất hiện từ đằng xa, nhanh chóng liếc mắt nhìn về phía Hứa Thanh, sau đó thân thể ngồi xổm xuống, bày ra tư thế ‘ta không hề phát động công kích gì nha’, càng giống như là đi theo và bảo vệ hơn.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào thiếu niên câm, thấy được huy chương trên đạo bào của y.

Đối với người thanh niên câm này, lúc trước Hứa Thanh cũng đã xem qua hồ sơ của y rồi, biết được thân phận của đối phương khi tiến vào Bộ Hung ti là làm trợ thủ, nhưng hiển nhiên bây giờ đã chuyển qua làm thành viên chính thức, vì vậy hắn chậm rãi mở miệng.

“Ta không thích có người đi theo.”

Thiếu niên câm trầm mặc, sau đó lặng lẽ lui ra phía sau, rồi tan biến vào trong đêm tối.

Lúc này Hứa Thanh mới thu hồi ánh mắt, hắn mặc kệ đối phương có hảo ý hay là ác ý, bây giờ hắn không rảnh để suy đoán, nhưng nếu như dưới tình huống mình đã cảnh báo cho đối phương biết trước, mà đối phương vẫn tự làm theo ý mình mà đi theo hắn, như vậy thì hắn sẽ giết người.

Giờ phút này thân thể hắn nhoáng một cái, tiếp tục đi về nơi xa.

Thời gian không lâu, Hứa Thanh đã đến được Cận Chuyển ti, từ rất xa trông thấy được Trương Tam đang kiểm kê hàng hóa, hiển nhiên là sau khi ra ngoài thi đấu, Trương Tam rất là để ý tới những bảo bối kia của bản thân, sợ đồ vật của mình bị người khác đánh cắp.

Trương Tam cũng nhìn thấy Hứa Thanh, vẫy vẫy tay về phía Hứa Thanh, sau khi gã kiểm kê hoàn thành, vừa lòng thoả ý nhả ra một hơi khói.

“Hứa Thanh sư đệ, ngươi vừa trở về không đi nghỉ ngơi đi, đến chỗ của ta có chuyện gì?’

Hứa Thanh không hề hỏi Trương Tam tại sao không cất vật phẩm vào trong túi trữ vật hay những vấn đề khác, hắn lấy Pháp Chu của mình ra.

Theo Pháp Chu oanh một tiếng rơi xuống đất, mặt đất chấn động một cái, vài phụ kiện vụn vặt treo ở phía trên cũng lập tức rơi lả tả ra mặt đất.

“Sửa Pháp Chu.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Trương Tam ở một bên suýt nữa thì trừng rớt cả tròng mắt ra ngoài, tẩu thuốc trong tay cũng quên hút, ngơ ngác nhìn một nửa chiếc Pháp Chu vừa quen thuộc lại lạ lẫm trước mắt này.

“Tình trạng này là do lúc chúng ta thi đấu mà trở thành như vậy sao? Chúng ta cùng nhau đi tới thần miếu bảo vệ đội trưởng, sau đó còn cùng nhau trở về mà?” Sững sờ cả buổi, biểu cảm của Trương Tam có chút lờ mờ hiểu ra.

“Đúng vậy.“Hứa Thanh kinh ngạc nhìn Trương Tam.

“Nếu như không phải ta nghe nhầm, ta nhớ trong lúc thi đấu thì người ta gặp được và đi cùng cũng đúng là ngươi. Vậy thì ngươi hãy nói cho ta biết, tại sao chiếc Pháp Chu này của ngươi lại biến thành như thế này vậy, trời ạ, đây chính là tác phẩm kiệt xuất nhất của ta đấy. Mẫu thân của ta ơi, cho dù ngay cả tu sĩ Trúc Cơ ra tay, cũng rất khó có thể hủy nó đến mức độ như vậy cơ mà!!?”

“Đến cùng ngươi đã làm như thế nào, tại sao có thể làm cho Pháp Chu bị phá hủy một nửa luôn vậy, ngươi đây là cầm nó ra để làm tấm thuẫn đó hả?” Trương Tam ôm lấy ngực, giờ phút này tim của gã hình như còn đau đớn hơn so với Hứa Thanh.

Thật sự là trong lúc thi đấu gã nhớ kỹ Hứa Thanh đã dùng qua Pháp Chu, còn bắn cho con Hải Thi tộc to lớn một kích, nhưng lúc ấy nó vẫn hoàn hảo không hao tổn gì, vậy mà hôm nay lại bị phá hủy đến mức độ như vậy, việc này khiến cho gã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trừ phi là hắn đã làm sự tình gì đó điên cuồng như là đội trưởng…

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Tam bỗng nhiên đập mạnh một cú, gã nhớ lúc chạy trốn ở thế giới phía dưới của đảo Câu Anh, lúc ấy gã thấy Hứa Thanh vô cùng chật vật và suy yếu, vì vậy gã hít vào một hơi.

“Không lẽ là ngươi …cũng đã làm sự tình gì đó điên cuồng giống như đội trưởng đấy chứ?

Hứa Thanh lắc đầu.

“Trương Tam sư huynh, Pháp Chu của ta cần phải sửa bao lâu?

Trương Tam nhìn Pháp Chu, thở dài một tiếng.

“Được rồi được rồi, lần trước ngươi tới chỉ cầm được đúng một chiếc phi chu nhỏ trong đó, so sánh như vậy thì lần này vẫn còn đỡ hơn rồi, ít nhất còn thừa một nửa Pháp Chu.”

“Nhưng mà trong thời gian ngắn không cách nào sửa chữa hồi phục lại được, ngày mai ta và đội trưởng cần ra ngoài một chuyến, y kêu ta cũng đi tới một địa phương nào đó để khôi phục thương thế, nói rằng ta cũng có thể Trúc Cơ ở đó.”

“Nếu như ngươi không vội, vậy thì chờ ta Trúc Cơ xong quay về sẽ luyện chế lại cho ngươi một lần nữa, sau khi ta Trúc Cơ sẽ luyện chế ra Pháp Chu càng tốt hơn, huống hồ máu thịt mà đội trưởng thu được cũng có thể dùng làm nguồn động lực mới ở trong thuyền.”

Trương Tam đi vòng quanh Pháp Chu của Hứa Thanh một vòng, bộ dạng cam chịu số phận, thở dài nói.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút liền gật đầu, hắn cũng không đi hỏi ý kiến của đối phương về việc Trúc Cơ, loại việc này thì bất kể có quan hệ gì, hỏi một chút cũng sẽ khiến cho cả hai kiêng kị.

Vì vậy hắn liền chắp tay cáo từ.

Chương 307: Ra ngoài để Trúc Cơ! (2)

Giờ phút này ban đêm bên ngoài vô cùng tối tăm, mà truyền tống trận của Thất Huyết Đồng sẽ không mở ra vào ban đêm trừ phi có chuyện cần thiết, vì vậy Hứa Thanh suy tư một chút, hắn không lựa chọn khách sạn mà là đi tới Bộ Hung ti.

Sau khi tấn thăng làm đội phó, hắn cũng có gian phòng riêng của mình ở trong Bộ Hung ti chữ Huyền, chỉ là ngày bình thường hầu như hắn không đi tới đây, nhưng bây giờ không còn chỗ ở, Hứa Thanh dự định đi vào trong đó trú một đêm.

Dẫu sao so với khách sạn phía ngoài, trình độ an toàn bên trong Bộ Hung ti vẫn là tương đối cao.

Cứ như vậy, Hứa Thanh trong đêm đi tới Bộ Hung ti.

Bên trong bộ Huyền không có người nào, đội trưởng cũng không có ở đây, Hứa Thanh đi vào gian phòng của mình, mở ra trận pháp phòng hộ vừa mua được, nhắm mắt đả tọa.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh mở mắt ra, không chút do dự thu hồi trận pháp sau đó nhanh chóng rời khỏi Bộ Hung ti, đi thẳng đến truyền tống trận trong chủ thành.

Một đường tốc độ đi nhanh, rốt cuộc sau nửa canh giờ, hắn liền thấy được truyền tống trận từ xa.

Chỗ đó đã xếp hàng không ít người muốn truyền tống, trong đó có hai người cực kỳ dễ thấy trong đám người, một người là Trương Tam, còn một người là đội trưởng được Trương Tam cõng trên lưng.

Nhớ tới lời hôm qua Trương Tam nói, Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, đội trưởng trên lưng Trương Tam cũng đang nhìn chung quanh, rất nhanh liền thấy được Hứa Thanh, vừa ăn táo vừa vẫy tay gọi hắn.

Theo Hứa Thanh tới gần, đội trưởng cười nhạt lướt qua.

“Ngươi là không dám ở lại tông môn, muốn đi ra bên ngoài tìm địa phương đột phá sao? Có muốn ta giới thiệu cho ngươi mấy địa phương hay không?”

Trương Tam cũng nhìn Hứa Thanh, tươi cười chào hỏi, vừa nghe lời của đội trưởng, ánh mắt của gã lập tức sáng lên, sau đó lại nhìn Hứa Thanh vài lần, trong thần sắc rất có cảm giác mừng rỡ khi đầu tư thành công.

“Ra ngoài làm việc.” Hứa Thanh quét mắt nhìn đội ngũ đang đợi truyền tống trận, bình tĩnh mở miệng.

“Hứa đội phó, vẻ mặt này của ngươi quá giả dối nha.”

“Để ta dạy cho ngươi nhé, về sau lúc muốn nói dối thì ngươi nhất định phải nhìn vào ánh mắt đối phương, như vậy mới tỏ ra chân thật, mà ngươi cứ che lấp như vậy, xem ra lần này cũng có đại thu hoạch ở trên đảo đúng không?”

“Đến đến đến, lấy ra để cho bổn đội trưởng nhìn xem, có đáng giá quả táo này hay không.”

Đội trưởng đưa quả táo ăn xong trong tay, lấy ra quả táo lớn mà Hứa Thanh đưa cho ở trên đảo Câu Anh, thoáng thổi qua sau đó cắn.

“Ừm, đội trưởng, lần này ngươi muốn đi đâu vậy?“Hứa Thanh gật đầu, ánh mắt thu hồi từ chỗ truyền tống trận, hỏi một câu.

“Ta à, ta đi khôi phục thương thế, đợi khi trở về ta sẽ càng lợi hại hơn nữa, đến lúc đó nếu như tiểu tử ngươi không trả một vạn linh thạch thiếu nợ của ta, vậy thì cũng đừng có trách ta hung ác không nể tình đó nhé.”

Đội trưởng nheo mắt lại, thâm ý sâu sắc nhìn túi da trên người Hứa Thanh một chút, sau đó thu hồi ánh mắt, cầm quả táo cắn một miếng lớn.

“Chúc đội trưởng khôi phục thuận lợi.” Hứa Thanh nhìn vào ánh mắt đội trưởng, nói rất nghiêm túc.

Đội trưởng sững sờ, nhìn đôi mắt Hứa Thanh một chút, thần sắc lộ ra vẻ trầm ngâm, giống như đang phân tích trình độ chân thành trong những lời này của Hứa Thanh.

Giờ phút này Trương Tam thở dài, gã coi như là đã nhìn ra rồi, hai tên biến thái đội trưởng và Hứa Thanh này mỗi lần gặp phải đoán chừng cũng đều nói chuyện phiếm như thế này, vì vậy gã vừa muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên toàn bộ bầu trời Thất Huyết Đồng biến hóa trong nháy mắt, bầu trời vốn dĩ trong xanh lập tức hóa thành một màu đen nhánh, một cỗ uy áp từ trên trời giáng xuống khiến cho người ta vô cùng hoảng sợ, khiến cho toàn bộ chủ thành Thất Huyết Đồng cũng phải rung động lắc lư, ngay cả bảy ngọn núi cũng đều vang lên tiếng nổ!

Tâm thần của tất cả mọi người bên trong chủ thành đều ầm ầm nổ vang, tu sĩ cũng tốt hay phàm nhân cũng được, giờ phút này đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, ngay cả sóng biển ở bến cảng giờ phút này cũng đều dấy lên những trận sóng lớn, phảng phất như đang vái chào về phía trước.

Hứa Thanh cũng biến sắc, lúc hắn ngẩng đầu lên liền thấy được nguyên nhân mà bầu trời biến thành màu đen.

Đó là một đám mây đen mênh mông không nhìn thấy điểm cuối, nó đang gào thét từ phía Hoàng Cấm bay đến, lúc bay ngang qua phía trên Thất Huyết Đồng liền che đậy hết cả một bầu trời, khiến cho cả đại địa hóa thành một mảnh đen nhánh.

Bên trong đám mây đen này còn kèm theo những tia chớp vô tận, bọn chúng ầm ầm vạch phá chân trời, trong lúc di chuyển phóng về khắp bát phương, từ bên trong đám mây đen còn tràn ra uy hiếp không gì sánh kịp, bao phủ tất cả chúng sinh bên dưới.

Toàn bộ người thấy đều theo bản năng hiện ra cảm giác nguy cơ sinh tử trong lòng.

Hình như ở bên trong mây đen cất giấu một tồn tại nào đó giống như Thần Linh, giống như Hoàng giống như ưng!

Thân hình màu nâu tựa như nham thạch, lông vũ tựa như từng đoàn từng đoàn hỏa diễm. Giờ phút này hình như nó mang theo sự phẫn nộ, hùng hổ lao thẳng đến phía biển cấm, theo âm thanh gào thét, biển khơi xa xa cũng theo nó đi về phía trước, sóng không ngừng lớn lên, âm thanh vang dội ngập trời.

Nếu dùng cảm giác để phỏng đoán, so sánh với nó thì Câu Anh liền tỏ ra vô cùng kém hơn rất rõ ràng, chênh lệch giữa hai bên cực lớn.

Mà Hứa Thanh nơi đây chỉ liếc mắt nhìn từ xa xa đã đau đầu như muốn nứt, những người khác ở bốn phía cũng đều như thế, còn có một vài người thất khiếu trực tiếp chảy máu.

Đáy lòng Hứa Thanh hoảng sợ, hắn nhận ra đối phương.

Tồn tại trong mây đen này đúng là thứ mà hắn gặp phải lần đầu tiên khi ra biển trở về, nó là Hoàng của cấm khu đệ nhất ở Nam Hoàng Châu, Viêm Hoàng!

Chỉ là lần đó cảm xúc của đối phương hình như khá bình tĩnh, cho nên Hứa Thanh không hề có cảm giác đầu đau như muốn nổ tung bây giờ, mà bây giờ Viêm Hoàng hiển nhiên đang mang theo cảm xúc phẫn nộ, cảm xúc chấn động ảnh hưởng tới hết thảy.

“Viêm Hoàng ra biển, xem ra phải có chuyện lớn phát sinh, chẳng lẽ Hoàng bên trong Thi Cấm đã đi ra khỏi cấm địa?”

Đội trưởng nhẹ giọng nói nhỏ, mây đen từ trên bầu trời Thất Huyết Đồng cũng đang gào thét bay qua, dần dần đi xa, bầu trời Thất Huyết Đồng dần trong sáng trở lại, nhưng tâm thần của tất cả mọi người vẫn còn đang chấn động kịch liệt như trước.

Hứa Thanh thở sâu, lần trước sau khi trở về hắn đã từng hỏi qua Trương Tam về việc của Viêm Hoàng, sau khi biết rõ thân phận của đối phương, hắn cũng biết rõ tồn tại kinh khủng này cũng không phải là dạng hung thần, đa số thời gian đều lâm vào ngủ say, chỉ thỉnh thoảng mới thức tỉnh.

Nó đối đãi với nhân tộc và dị tộc như nhau, nhất là chúng sinh sinh sống ở Nam Hoàng Châu, phần lớn sẽ được nó che chở ở mức độ nhất định.

Cho nên mới có bộ phận nhân tộc kéo dài ở đây đến tận hôm nay.

Một hồi lâu sau, theo Viêm Hoàng hoàn toàn đi xa, bên trong Thất Huyết Đồng mới lại miễn cưỡng khôi phục vận hành trở lại, Hứa Thanh cũng thu hồi ánh mắt, đi về phía truyền tống trận, bước một bước vào, thân ảnh trong chốc lát liền tan biến.

“Tiểu tử này là không tin tưởng ta đây mà, xem ra lần này hắn cũng kiếm được thứ tốt nha, nhưng mà cho dù có tốt, cũng không lợi hại hơn máu thịt Câu Anh của ta được, ha ha ha.” Đội trưởng đắc ý cười to, vỗ vỗ đầu Trương Tam.

“Đi thôi Trương Tam, ca ca dẫn ngươi đi ăn thịt.”

Trương Tam thở dài, thầm nghĩ đâu chỉ là Hứa Thanh không tin ngươi, ta cũng không tin ngươi mà, bất quá nghĩ đến mình đã đầu tư nhiều năm như vậy, không có biện pháp gì khác, gã chỉ có thể cam chịu số phận.

“Người được ta đầu tư, con mợ nó đều là gia gia của ta!” Trương Tam lắc đầu, cõng đội trưởng trên lưng bước vào truyền tống trận.

Theo Hứa Thanh cùng Trương Tam và đội trưởng truyền tống rời khỏi, Thất Huyết Đồng cũng dần dần khôi phục hoàn toàn như bình thường, chỉ là chẳng biết từ lúc nào, dường như bầu trời xuất hiện một chút mây mù.

Hình như bão tố… lại sắp tới.

Chương 308: Cầm đèn độc tu (1)

Hứa Thanh phải cực kỳ cẩn thận để lựa chọn địa phương Trúc Cơ, phương diện hắn phải suy tính có rất nhiều, ví dụ như phải kiểm tra xem có người nào bí mật theo dõi hắn hay không, đồng thời lựa chọn nơi mà bốn phía không tồn tại thế lực nào cường đại.

Còn có chính là phương diện linh năng, cái này cũng phải cân nhắc thật kỹ, linh năng không thể quá nồng, cũng không thể quá mức thưa thớt.

Mặt vị trí địa lý thì không thể tới gần cấm khu, cũng không thể tới gần thành trì, hoang dã là lựa chọn ưu tiên của hắn.

Nhưng tổng hợp những thứ bên trên lại thì địa phương có điều kiện phù hợp cũng không còn nhiều lắm.

Cuối cùng, hắn còn phải cân nhắc xem nơi mình lựa chọn dựa theo những yếu tố kia có thể đã từng cũng bị người khác lựa chọn qua hay chưa.

Tất cả những thứ này đều hiện ra ở trong đầu của hắn, hắn cũng đã nghĩ tới thần miếu ở cấm khu doanh địa thập hoang giả, nhưng bốn phía trong này quá nguy hiểm, còn có tiếng ca quỷ dị kia cũng làm cho Hứa Thanh do dự, cuối cùng hắn vẫn là bỏ qua lựa chọn này.

Giờ phút này, theo truyền tống trận rời đi, nơi đầu tiên hắn đi là một phân thành của Tử Thổ dựa vào gần Thất Huyết Đồng, nơi đây nằm trong khu vực nội địa của nhân tộc ở Nam Hoàng Châu, rất ít cấm khu, đồng thời tính an toàn cũng tương đối cao hơn một chút.

Nhưng mà đồng dạng, người ở nơi này cũng càng hỗn tạp hơn địa phương khác nhiều.

Giờ phút này theo tia sáng trong truyền tống trận tan biến, Hứa Thanh đi ra khỏi trận pháp, hắn cũng không lập tức rời khỏi thành trì mà tìm một khách sạn, cảnh giác quan sát và nghỉ ngơi một đêm, sau đó mới lấy phù bảo cải biến bộ dáng tiếp tục truyền tống rời khỏi.

Cứ như vậy, hắn liên tiếp truyền tống bảy tám lần trong vòng nửa tháng, mỗi lần đều biến hóa thành một bộ dạng khác biệt, đại khái đã đi qua khắp các khu vực ở Nam Hoàng Châu một lần, sau khi xác thực chắc chắn là không có người nào đi theo phía sau mình, Hứa Thanh liền thở dài một hơi từ đáy lòng.

Đồng thời trong nửa tháng này thì thương thế của hắn cũng đã khôi phục được bảy tám phần, bây giờ phương diện chiến lực của hắn đã không kém bao nhiêu so với lúc ở trên Nhân Ngư Đảo.

Mà thương thế khôi phục cũng khiến cho Hứa Thanh sau khi truyền tống bắt đầu đi ra bên ngoài thành trì, đi vào hoang dã tìm kiếm nơi thích hợp để Trúc Cơ.

Cho đến khi Hứa Thanh lại tìm thêm nửa tháng, rốt cuộc hắn đã tìm được một vị trí.

Nơi đây thuộc về khu vực phía Đông Nam của Nam Hoàng Châu, là một vùng núi. Nơi đây có rất nhiều dãy núi, mà giữa hai ngọn núi thường thường đều có rừng rậm, nhưng không phải là cấm khu mà như một khu rừng rậm thông thường, chỉ là tồn tại rất nhiều chướng khí và bùn lầy mà thôi.

Điều này cũng khiến cho gần đây có rất ít thành trì, từ thành trì muốn đi tới đây cũng phải mất lộ trình bảy tám ngày.

Dị chất cũng không phải rất đậm, nhưng linh năng cũng tương tự như thế, cho nên ở đây cũng không có thế lực lớn nào chiếm đóng cả, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, mặc dù tổng thể nơi này không phải đặc biệt phù hợp với yêu cầu, nhưng sau khi hắn xem xét nhiều địa phương, vẫn cảm thấy nơi đây cũng khá thích hợp.

Hắn lựa chọn nơi không phải vì dãy núi, mà là vì khu rừng rậm ở giữa hai ngọn núi.

Dựa theo kinh nghiệm từng vào trong rừng rậm, Hứa Thanh tìm một vị trí sau đó bắt đầu đào hầm.

Dưới mặt bùn là đất xốp nên không dễ đào móc thành động, nhưng Hứa Thanh có Hóa Hải Kinh, hắn rút ra hơn phân nửa lượng nước ở phạm vi này, cuối cùng vẫn có thể đào thành một cái động ở sâu trong lòng đất.

Vị trí cửa vào đã bị hắn che lấp, Hứa Thanh lại hạ xuống đủ loại phấn độc ở bốn phía, cuối cùng khoanh chân ngồi trong động quật, sau khi cảm thụ bốn phía một hồi, hắn lấy ra năm bộ trận pháp trùm lên nhau, mở ra toàn bộ.

Đồng thời còn xuất ra một bộ trận pháp che lấp khí tức và chấn động, sau khi để linh thạch vào liền bày ra, làm xong những thứ này thì Hứa Thanh liền khoanh chân ngồi trong động quật, thở ra một hơi thật sâu.

Một cảm giác an toàn từ rất lâu mới có nổi lên trong lòng của hắn.

“Trúc Cơ ở ngay chỗ này.”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn túi trữ vật của mình, hắn đã mua số lượng thức ăn khá lớn với đủ loại món ăn khác nhau từ những thành trì khác biệt, những thức ăn này đầy đủ để sinh tồn ở nơi này nửa năm.

Hắn không biết lần này mình Trúc Cơ cần phải mất thời gian bao lâu, nhưng Hứa Thanh đã chuẩn bị kế hoạch xong xuôi hết rồi, từ giờ trở đi hắn quyết định không ra ngoài nữa, cũng sẽ không suy nghĩ về bất cứ chuyện gì bên ngoài nữa.

Hắn muốn dùng toàn bộ thân xác và tinh thần để đắm chìm vào bên trong việc đột phá.

Nhưng mà trước khi tu hành, Hứa Thanh cảm thấy mình cần phải xử lý trước hai chuyện.

Vì vậy hắn lấy ra que sắt màu đen, tay trái bấm niệm pháp quyết, linh năng lập tức tràn vào, hướng về phía lão tổ Kim Cương Tông đang ngủ say, hung hăng trấn áp một chút, tiếng kêu thảm thiết lập tức từ bên trong que sắt truyền ra.

“Chủ tử, xảy ra chuyện gì vậy,”

“Ta sai rồi, ta sai rồi, đừng giết ta.”

“Ngài hãy nói cho ta biết ta sai ở đâu, để ta sửa đổi đi mà!”

Hứa Thanh không thèm để ý mà vẫn tiếp tục trấn áp, cho đến khi lão tổ Kim Cương Tông không ngừng suy yếu đến cực hạn, cuối cùng là hôn mê, lúc này Hứa Thanh mới dừng tay.

Hắn lo lắng lúc mình đang đột phá thì lão tổ Kim Cương Tông sẽ đi ra ngoài quấy nhiễu, bây giờ lão đã suy yếu đến trình độ như vậy, Hứa Thanh cảm thấy không còn vấn đề nữa rồi.

Sau đó hắn bấm niệm pháp quyết, dùng một tầng rồi lại một tầng linh năng để phong ấn, cho đến khi đáy lòng cảm thấy ổn rồi mới thu hồi lại.

Cùng lúc đó, theo cử động lần này của hắn, cái bóng ở một bên hiển nhiên là thấy toàn bộ, vì vậy nó cũng tự mình biết rõ, điên cuồng run rẩy.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc cúi đầu nhìn cái bóng.

Cái bóng càng lúc càng run rẩy kịch liệt, cuối cùng dưới ánh mắt của Hứa Thanh, nó đột nhiên đã tự mình bắt đầu xé rách, tựa như tự mình hại mình, khiến cho bản thân nứt ra mấy đạo khe hở.

“Chưa đủ.”

Giọng nói của Hứa Thanh không có một tia gợn sóng, hóa lực lượng của thủy tinh màu tím trong cơ thể hóa thành lực lượng trấn áp, lập tức oanh oanh hạ xuống, khiến cho cái bóng càng ngày càng ảm đạm, cho đến khi tới trình độ gần như hoàn toàn tan vỡ, Hứa Thanh mới ngừng lại, chậm rãi nói một câu.

“Nếu như ta Trúc Cơ thất bại, trước khi chết ta cũng sẽ trấn chết ngươi trước!”

Nói xong, Hứa Thanh không thèm để ý tới cái bóng nữa, giờ phút này khi hai đại tai hoạ ngầm trong cơ thể đã trở nên suy yếu, đáy lòng của hắn cũng đã hoàn toàn yên tâm, lấy ra Linh Tức Đăng từ trên người, bắt đầu đốt nó lên.

Chương 309: Cầm đèn độc tu (2)

Ngọn đèn lập tức tản ra ánh sáng lờ mờ, bao phủ Hứa Thanh ở. Bình thường mà nói, mỗi một lần đốt loại pháp khí dùng để che chở này lên cũng sẽ hình thành tiêu hao đối với bản thân nó, cho nên chỉ có một khắc khi đang đột phá Trúc Cơ thì tu sĩ mới mở nó ra.

Coi như là Thất Huyết Đồng tài đại khí thô cũng là như vậy, phần lớn đệ tử vào lúc sắp đột phá mới đi thuê nơi che chở Trúc Cơ, sẽ không dùng xa xỉ như thế.

Nhưng Hứa Thanh cảm thấy không cần thiết.

Dù bây giờ hắn vẫn không có tính toán lập tức đột phá, mà muốn tu luyện cho linh hải của bản thân đạt đến cực hạn, nhưng đốt Linh Tức Đăng lên lại không tốn tiền của hắn, thứ tiêu hao chính là linh tính của chiếc đèn này.

Vả lại Hứa Thanh cũng đã cảm thụ qua, hắn phát hiện linh tính của ngọn đèn này vẫn còn rất sung túc, vì vậy không đau lòng chút nào, lại lấy ra hai cái hộp ngọc.

Một hộp chứa ba viên Trúc Cơ Đan, hộp khác thì chứa hai viên. Hộp phía trước là đến từ chỗ đội trưởng, hộp sau thì là Hứa Thanh lấy được từ trên thi thể của tên nhân ngư tộc xui xẻo trong Trúc Cơ tháp.

Hiển nhiên thân phận của đối phương rất cao, hẳn là đã ăn mấy viên rồi, nhưng bên trong vẫn còn thừa lại hai viên đan dược để dự phòng.

Cất kỹ năm viên Trúc Cơ đan, biểu cảm của Hứa Thanh lộ ra vẻ thoả mãn. Hắn thở sâu một cái, trong khi ánh sáng của Linh Tức Đăng bao phủ xuống chung quanh, hắn nhắm mắt lại bắt đầu tu hành.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này Hứa Thanh không hề phân tâm, toàn tâm đắm chìm trong việc tu luyện, theo Hóa Hải Kinh không ngừng được vận hành, linh năng bốn phía nhanh chóng bay vọt tới, linh hải trong cơ thể hắn cũng ầm ầm cuộn mình. Phạm vi của nó càng lúc càng lớn, từ 290 trượng đã biến thành 340 trượng!

Cái phạm vi này đã vượt qua mức cao nhất bên trong ngọn núi thứ bảy của Thất Huyết Đồng từ trước tới nay. Phải biết rằng Thất gia lúc trước cũng chỉ là 270 trượng mà thôi, nhưng trước Thất gia cũng không có ai đạt tới cái trình độ của lão cả.

Hứa Thanh ở trong một động quật không người biết, lần nữa tăng giới hạn cao nhất của linh hải lên.

Linh hải 340 trượng, vậy thì trình độ dồi dào của nó cực kỳ kinh người, nếu mà Hứa Thanh bày toàn bộ linh hải ra, nhất định sẽ khiến cho cái mảnh rừng rậm này nổ vang, thậm chí nếu Thất Huyết Đồng biết được việc này, sợ là từ trên xuống dưới đều chấn động.

Chỉ là kết quả như vậy sẽ khiến cho cao tầng Thất Huyết Đồng coi trọng hơn, nhưng nếu như tỏ ra quá chói mắt như thế ở Thất Huyết Đồng, một nơi ngưng tụ toàn những người tới vì lợi ích, vậy thì kết cục cũng khó mà nói.

Cho nên Hứa Thanh không có bất kỳ ý định sẽ công khai nào trong đầu, hắn chỉ muốn sống thật mạnh khỏe, thanh danh gì đó thì hắn không thèm để ý, hắn chỉ quan tâm xem mình có thể thuận lợi sống sót hay không, vả lại càng có thể sống tốt hơn một chút hay không.

Mà muốn làm được như vậy ở trong thế giới tàn khốc này, chỉ có một cách là biến thành càng mạnh hơn mà thôi.

Giết chết toàn bộ địch nhân uy hiếp tới an toàn tính mạng của mình, vậy thì mình liền an toàn.

Đương nhiên, nếu trong tình huống buộc phải lộ ra linh hải để có thể đạt được mục đích nào đó của hắn, thì như vậy Hứa Thanh vẫn sẽ lo lắng.

Nói cách khác, khi không đạt tới lực lượng có thể trấn áp được bát phương, thì tốt nhất nên thu liễm mũi nhọn của bản thân lại, chỉ bộc phát ở một khắc đánh chết địch nhân mà thôi, như vậy mới là đạo sinh tồn của hắn.

Hứa Thanh thở sâu, thần sắc bình tĩnh rồi tiếp tục tu hành.

Cứ như vậy, thời gian ngày lại trôi qua ngày, mỗi một ngày thì linh hải của hắn cũng đều tăng thêm phạm vi 10 trượng, phảng phất như không có cực hạn vậy, việc này khiến cho nội tâm Hứa Thanh cũng càng ngày càng phấn khởi hơn.

350 trượng… 370 trượng, lại trôi qua bảy ngày nữa, linh hải trong cơ thể Hứa Thanh thình lình đạt đến trình độ 400 trượng, phạm vi này đã vượt qua đệ tử đại viên mãn bình thường của Thất Huyết Đồng gấp bốn lần.

Trong màn ánh sáng bao phủ của Linh Tức Đăng, có thể thấy vào thời khắc này toàn thân Hứa Thanh cũng trở nên óng ánh hơn rất nhiều, phảng phất có vô số nước biển đang chảy trong cơ thể của hắn vậy, thậm chí hơi nước bốn phía cũng càng ngày càng trở nên nồng đậm hơn.

“Vẫn còn có thể tăng thêm một chút!”

Hai mắt Hứa Thanh chớp chớp, tạm thời dừng tu hành lại, ăn một chút thức ăn, sau đó kiểm tra lại trận pháp cùng với phấn độc tản ra ở bên ngoài, sau khi xác định bốn phía trong khoảng thời gian này vẫn còn bình thường, hắn nghỉ ngơi một lát liền tiếp tục tu luyện.

410 trượng, 420 trượng, 430 trượng.

Cho đến khi trôi qua thêm bảy ngày nữa, linh hải trong cơ thể Hứa Thanh đã đạt đến 470 trượng, rốt cuộc giờ khắc này hắn đã cảm nhận được thân thể xuất hiện cảm giác đau đớn, không chịu nổi nữa.

Loại đau đớn này thật giống như thân thể đã trở thành một cái túi nước căng phồng, nước bên trong đã đầy ắp, bản thân hắn cũng đã tới cực hạn, phảng phất như muốn nứt ra.

Hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, sau khi trầm ngâm thì hắn hung hăng nghiến răng, lại tiếp tục tu luyện nữa, lần này tốc độ của hắn rõ ràng đã chậm lại, phạm vi gia tăng mỗi ngày bắt đầu giảm xuống, từ mỗi ngày 10 trượng biến thành mỗi ngày 5 trượng.

Vả lại càng về sau thì sự gia tăng lại càng chậm, cảm giác cơ thể sắp nổ tung cũng càng ngày càng mãnh liệt, cho đến hơn nửa tháng sau, rốt cuộc hắn thúc đẩy linh hải trong cơ thể đến một trình độ kinh người, 500 trượng.

Loại phạm vi này nghe thấy liền hoảng sợ, thậm chí toàn thân Hứa Thanh bây giờ cũng đang đau đớn vô cùng, phảng phất như đang vỡ vụn, mà thủy tinh màu tím cũng đang điên cuồng chữa trị khôi phục cho hắn.

“Cực hạn.” Hứa Thanh nhẹ giọng nói nhỏ.

Bây giờ hắn cảm giác cho dù mình chỉ hoạt động nhẹ một chút, cũng đều cảm thấy vô cùng khó khăn, phảng phất như bản thân đeo cả dãy núi và biển khơi trên lưng vậy, nặng nề vô cùng, thậm chí có một loại cảm giác cực kỳ áp lực.

Tuy có thủy tinh màu tím đang cố gắng khôi phục, nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, loại trạng thái này của hắn không cách nào liên tục duy trì quá lâu.

“Như vậy thì …bắt đầu Trúc Cơ!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ quyết đoán, không chút do dự đưa tay cầm lấy viên Trúc Cơ Đan trước mặt, một hơi nuốt vào.

Tựa như lại nhồi nhét thêm đồ kích thích, linh hải 500 trượng trong cơ thể lập tức nổ tung, hình thành một cơn sóng kinh người giống như bài sơn đảo hải, điên cuồng dũng mãnh lao tới từng chỗ trong cơ thể Hứa Thanh.

Lần cảm ứng Trúc Cơ đầu tiên, bắt đầu!

Chương 310: Quỷ dị thổi đèn (1)

Từ Ngưng Khí đột phá đến Trúc Cơ, chia làm ba giai đoạn lớn.

Giai đoạn thứ nhất là bộc phát linh năng toàn thân để trùng kích về toàn bộ khu vực trong cơ thể, tìm kiếm cùng cảm ứng vị trí của pháp khiếu, tìm ra toàn bộ chúng nó từ những nơi ẩn nấp trong cơ thể, sau đó phải một mực nhớ kỹ toàn bộ vị trí của những đạo pháp khiếu này, điều này có liên quan tới vấn đề đột phá trong tương lai.

Đồng thời số lượng pháp khiếu cũng là như vậy, do đây là giai đoạn cảm ứng trọng điểm, cho nên quá trình này có thể tiến hành nhiều lần, hiệu dụng của Trúc Cơ Đan cũng là để dùng trong lúc này.

Toàn bộ quá trình này gần như là chiếm hơn phân nửa thời gian của quá trình Trúc Cơ rồi.

Giai đoạn thứ hai chính là hội tụ lực lượng linh hải trong cơ thể, toàn lực phóng tới vị trí pháp khiếu thứ nhất, hoàn toàn phá mở nó ra, hoàn thành lần phá khiếu đầu tiên.

Sau khi dung nạp linh năng vào đầy trong pháp khiếu vừa được mở ra, liền có thể hóa linh năng thành vòng xoáy, đản sinh ra luồng pháp lực đầu tiên của tu sĩ.

Pháp lực vừa xuất hiện, liền dùng nó chạy khắp toàn thân, cải tạo máu thịt tu sĩ, khiến cho cấp độ sinh mệnh xuất hiện một bước nhảy, đây cũng là giai đoạn thứ ba.

Đến lúc này, khi hoàn thành cả ba giai đoạn, thì tu sĩ đó mới tính là bước vào cảnh giới Trúc Cơ!

Nói thì đơn giản, nhưng chân chính có thể hoàn thành được ba khâu này ở trong thực tế thì cần phải chuẩn bị mười phần vẹn toàn, cùng với phải có vận khí nhất định mới có thể làm được.

Giờ phút này Hứa Thanh đang làm giai đoạn thứ nhất, theo linh hải rộng tới 500 trượng bộc phát trong cơ thể hắn, một luồng sóng lớn đang khuếch tán trong khắp nơi trong cơ thể, bắt đầu tìm kiếm pháp khiếu.

Pháp khiếu không phải là huyệt vị, cho nên vị trí của chúng nó trong cơ thể mỗi người với mỗi tư chất khác nhau đều sẽ khác biệt, không hề giống nhau.

Mà linh năng của bản thân hùng hậu khiến cho Hứa Thanh có thể kéo dài nhiều thời gian hơn, cũng có thể chọn nhiều loại phương thức để cảm ứng, bây giờ hắn đang chuẩn bị sử dụng phương thức dò xét Cường Tham của bên trong ngọc giản của Đinh Tuyết hướng dẫn.

Phương pháp Cường Tham, là dùng toàn bộ linh năng của bản thân khuếch tán ra khắp toàn thân, mượn nhờ phương pháp trùng kích cuồng bạo này để làm lộ ra vị trí của pháp khiếu, đây là đòn sát thủ cuối cùng của rất nhiều đệ tử Ngưng Khí dùng trong giai đoạn này.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn chỉ cần dùng một bộ phận linh năng là có thể hoàn toàn làm được việc này.

Hắn cũng không hề kỳ vọng một lần cảm ứng bằng phương pháp Cường Tham liền có thể tìm được đầy đủ pháp khiếu của bản thân, mà hắn chỉ dự định thử nghiệm làm quen trước một chút mà thôi, vì vậy hắn chỉ tản ra hai thành lực lượng của linh hải, cũng chính là 100 trượng.

Tuy chỉ là hai thành, nhưng đối với đệ tử Thất Huyết Đồng bình thường mà nói, đây đã là tất cả bộ phận linh hải của bọn họ rồi.

Giờ phút này trong cơ thể Hứa Thanh vang lên tiếng nổ, linh hải 100 trượng từ vùng đan điền bộc phát, như nước thủy triều vậy, theo kinh mạch, máu thịt, xương cốt đổ vào khắp mọi nơi trong cơ thể Hứa Thanh.

Theo thủy triều khuếch tán, kinh mạch của hắn giống như những con sông, linh hải cuộn mình tựa như từng con Hải Long, lướt qua rất mãnh liệt.

Về phần máu thịt, xương cốt cùng với lục phủ ngũ tạng ngoài kinh mạch lại như những thửa ruộng cạn vậy, lập tức được linh năng bao phủ để bồi dưỡng, đồng thời cũng bắt đầu cảm giác và tìm kiếm pháp khiếu.

Rất nhanh hắn liền phát hiện ở trong một vài kinh mạch thình lình tồn tại một số vòng xoáy rất nhỏ, vị trí của chúng nó rất bí ẩn, chỉ khi phồng toàn bộ kinh mạch lên mới có khả năng phát hiện ra được.

Những vòng xoáy kia tựa như Thiên Môn vậy, khi linh năng tràn ngập liền mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức huyền diệu vô cùng.

Sau khi Hứa Thanh cảm giác được những khí tức này, trong đầu của hắn lập tức hiểu ngay, chúng nó chính là pháp khiếu.

Mà vị trí của những đạo pháp khiếu huyền diệu này không chỉ tồn tại trong kinh mạch, hắn cũng phát hiện một số vị trí huyền diệu như vậy ở trong máu thịt bên ngoài kinh mạch cùng trong lục phủ ngũ tạng.

“91 vị trí!”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên một tia sáng, theo lần cảm ứng đầu tiên của hắn kết thúc, linh năng trong cơ thể liền như thuỷ triều hạ xuống vậy, chậm rãi dần dần tản đi.

Dựa theo thông tin về Trúc Cơ mà hắn thu được từ trước tới giờ, thứ ảnh hưởng tới khi cảm ứng pháp khiếu chính là dị chất, mà trên lý luận thì số lượng pháp khiếu cực hạn chính là 120 đạo, nói như vậy thì người phát hiện ra 80 đạo pháp khiếu cũng đã là người có tư chất không tệ rồi, người phát hiện ra 90 đạo pháp khiếu thì chính là người rất giỏi.

Lấy điều kiện dùng 30 đạo pháp khiếu liền có thể hình thành một đoàn mệnh hỏa để tính toán, vậy thì lúc này đại biểu tương lai của hắn đã có thể hình thành ba đoàn mệnh hỏa rồi.

Nếu như Hứa Thanh giờ phút này không để ý số lượng pháp khiếu trong lòng mà nói, vậy thì hắn có thể lập tức tiến hành giai đoạn thứ hai, phá vỡ một cái pháp khiếu đầu tiên, sau đó hình thành vòng xoáy và sinh ra pháp lực.

“Nhưng trong cơ thể ta không hề có dị chất, tại sao chỉ cảm ứng được 91 đạo pháp khiếu?”

Hứa Thanh trầm ngâm, một lát sau hắn cảm thấy có lẽ đây chính là do tư chất.

Trước khi Thần Linh đến thế giới này, thế giới này cũng không hề có dị chất, khi đó tu sĩ tu hành không hề dựa vào trình độ thuần khiết trong cơ thể, mà là dựa vào tư chất của bản thân.

Chỉ bất quá tới thời đại bây giờ, tư chất gì đó đối với tuyệt đại đa số tông môn và thế lực mà nói đã không còn trọng yếu nữa, chỉ có những hạt giống được ký thác hy họng lớn ở trong những thế lực lớn mới phải xem xét tư chất.

“Nói cách khác, tư chất của ta quyết định số lượng pháp khiếu ta có thể cảm ứng được ở trong cơ thể, dù trong cơ thể của ta không có dị chất, nhưng vẫn sẽ có một số vị trí pháp khiếu ẩn nấp vô cùng sâu như cũ, không cách nào để ta tìm được.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, trong ánh mắt chậm rãi lộ ra tia sáng.

Hắn cảm thấy giờ phút này không tìm được cũng không sao, tư chất của mình có hạn cũng không sao cả, chỉ cần linh năng trong cơ thể đầy đủ, vậy thì dù những pháp khiếu này có ẩn nấp sâu, cũng không phải là không có biện pháp tìm được.

Một lần không tìm được, vậy thì 2 lần... 3 lần, vẫn không tìm được thì liền dùng 5 lần 6 lần...

Chương 311: Quỷ dị thổi đèn (2)

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh khép kín hai mắt lại, trầm ngâm một hồi rồi phân ra một nửa linh hải còn lại trong cơ thể.

Linh hải 200 trượng lần nữa bộc phát về khắp nơi trên thân thể, bắt đầu lần cảm ứng thứ hai.

Loại linh hải hùng hậu đến trình độ như thế này đã vô cùng kinh người, vượt qua tu sĩ bình thường rất nhiều.

Dưới sự bộc phát của hắn, kinh mạch toàn thân hắn lập tức bành trướng, máu thịt và lục phủ ngũ tạng đều được linh năng tràn ngập, xương cốt cũng là như vậy, toàn thân trong ngoài đều tràn ra chấn động mãnh liệt.

Bởi vì lực lượng trùng kích thật sự là quá lớn, cho nên trong thời gian ngắn liền có thêm năm đạo pháp khiếu lộ ra từ các nơi ẩn giấu.

Pháp khiếu được cảm ứng tới đã trực tiếp đạt đến con số 96 đạo!

Nhưng linh năng trong lần cảm ứng thứ hai vẫn đang còn dư lại rất nhiều, giờ phút này vẫn không tiêu tán mà vẫn đang trùng kích cuồng bạo trong cơ thể, nhanh chóng tìm tòi tới các vị trí khác.

Nguyên lý này giống như là thổi căng một quả bóng vậy, khi nó bị thổi căng sẽ khiến cho những vị trí bí ẩn tồn tại trên người nó lộ ra, nếu như những chỗ ẩn giấu càng sâu, vậy thì hãy khiến cho quả bóng này càng căng thêm một chút.

“Linh năng của ta đầy đủ, Trúc Cơ Đan cũng đầy đủ.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, linh hải 200 trượng còn lại trong cơ thể vào lần cảm ứng thứ hai vẫn chưa kết thúc, vẫn đang ầm ầm bộc phát, nhanh chóng cảm ứng!

Nhưng vào lúc này, dị biến đột nhiên nổi lên!

Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa bên trong địa quật, Linh Tức Đăng vốn dĩ vẫn đang phát sáng như bình thường, hình thành ánh sáng bao phủ Hứa Thanh vào, so sánh với bóng tối ở bốn phía thì hắn giống như được che chở ở trong ánh quang minh vậy.

Nhưng giờ phút này tựa như có nhưng tồn tại vô hình tạo thành từng cơn gió thổi tới, hỏa diễm lập tức lay động, ngọn lửa của Linh Tức Đăng lập tức xuất hiện dấu hiệu lung lay muốn tắt.

Vả lại theo ánh sáng của linh đăng lay động, tường đất bốn phía của động quật cùng với mặt đất lại hiển lộ ra vô số tồn tại âm u, thân hình của chúng nó giống như chưa hoàn chỉnh vậy, không nhìn rõ được cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy từng đoàn từng đoàn thân ảnh mơ hồ hư ảo.

Phảng phất như chúng nó là những tồn tại ở trong những khe hẹp của thời gian và không gian, không hề có bộ dáng cụ thể.

Ngày bình thường thì phần lớn chúng nó đều mơ mơ màng màng, nhưng hôm nay bởi vì Hứa Thanh cảm ứng pháp khiếu cho nên đã lộ ra khí tức của mình vào trong thế giới mà bọn nó tồn tại, cũng khiến cho những con ở gần chỗ Hứa Thanh lộ ra khí tức bị thu hút tới.

Mà chỗ thế giới của bọn nó hình như rộng lớn vô hạn, loại khí tức như Hứa Thanh đã rất lâu rồi không hề lộ ra, nhưng lại cách nhau cũng rất xa, cho nên thường thường chỉ thu hút được những con quỷ dị ở khu vực gần nơi khí tức phát ra tìm tới.

Chỉ là hỏa diễm của Linh Tức Đăng rõ ràng có thể hình thành áp chế đối với chúng nó, khiến cho giờ phút này chúng nó đã tới được bốn phía quanh động quật nhưng lại không cách nào lao lên, nhưng những luồng tham niệm trên người chúng nó lại càng lúc càng mãnh liệt.

Loại tham niệm này gần như đã hóa thành thực chất, đã trở thành vô số cảm giác ác ý, khiến cho giờ phút này Hứa Thanh đang nhắm mắt cũng có thể cảm thụ tới, làm tâm thần của hắn lập tức chấn động.

Hắn không biết những thứ kia là cái gì.

Trên ngọc giản Trúc Cơ cũng không nói rõ về cái này, nhưng hắn biết rõ một khi bị những thứ ác ý này xâm nhập, vậy thì mình nhất định sẽ Trúc Cơ thất bại.

Cũng may mặc dù Linh Tức Đăng chỉ là pháp khí thông thường, nhưng nó cũng không tuỳ tiện liền bị dập tắt, giờ phút này mặc cho ngọn lửa đang lay động kịch liệt, nhưng ánh sáng từ ngọn đèn vẫn bao phủ quanh người Hứa Thanh như trước.

Hứa Thanh thở sâu, hắn biết mình không có thời gian để lãng phí, cho nên giờ phút này hắn liền toàn lực vận hành linh hải trong cơ thể, lần nữa cảm ứng vị trí của những đạo pháp khiếu.

Trong lúc cơ thể vang lên tiếng nổ, hắn lại tìm được thêm 7 đạo pháp khiếu, đạt đến con số 103 đạo pháp khiếu!

Cách lý luận cực hạn 120 đạo, còn kém 17 đạo!

“Tiếp tục!”

Hứa Thanh hung hăng nghiến răng, khuếch tán linh hải trong cơ thể tạo thành thuỷ triều không ngừng lên xuống, không ngừng trùng kích toàn thân.

Thanh âm tách tách bỗng nhiên truyền ra, lại xuất hiện thêm 4 đạo pháp khiếu ẩn giấu!

107 đạo!

Cùng lúc đó, quỷ ảnh ở bốn phía cũng càng ngày càng nhiều, bọn chúng phát ra âm thành gầm rú, bay vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, cũng không ngừng thổi từng cơn gió lạnh về phía Linh Tức Đăng, khiến cho ngọn lửa bên trong Linh Tức Đăng càng lúc càng lắc lư mãnh liệt hơn, giống như tùy thời có thể bị dập tắt.

Hứa Thanh không rảnh để ý tới những thứ này, giờ phút này hắn mở mắt ra rồi lập tức lấy một viên Trúc Cơ Đan nuốt vào, linh hải khô héo bên trong lập tức có linh năng nổ tung ầm ầm. Từ bên trong Trúc Cơ Đan bạo phát ra chấn động linh năng kinh người nên Hứa Thanh không hề chần chờ gì cả, lập tức đưa cỗ linh năng này khuếch tán ra toàn thân, khiến cho toàn thân hắn xuất hiện cảm giác bành trướng mãnh liệt, tựa như toàn bộ thân thể trong thời khắc này đang bị thổi căng ra vô hạn vậy.

Theo dồi dào linh năng tràn vào, ba lượt cảm ứng đều không phát hiện ra thêm pháp khiếu, nhưng lúc này khi thân thể nổ vang, nháy mắt lại xuất hiện được thêm 3 đạo pháp khiếu, đạt tới con số 110 đạo pháp khiếu!

Hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, giơ tay đưa lên một trảo, cả hộp Trúc Cơ Đan bị hắn hút tới tay, ba viên Trúc Cơ Đan bên trong đều bị hắn một hơi nuốt vào toàn bộ.

Trong cơ thể vang ra tiếng nổ, ba viên Trúc Cơ Đan hóa thành ba con Hải Long cuồng bạo, lần nữa phóng vào trong cơ thể, thanh âm oanh oanh bộc phát khắp nơi, thân hình của hắn phảng phất không chống đỡ nổi nữa, cả người bành trướng đến cực hạn, lúc này… một chỗ rồi lại một chỗ pháp khiếu ẩn nấp cực kỳ kỹ lần lượt lộ ra.

111.. 113…115.

Cho đến 118 đạo pháp khiếu!

Giờ phút này, Hứa Thanh chỉ còn có 2 đạo pháp khiếu nữa là có thể đạt đến cực hạn, nhưng khi toàn bộ tâm trí hắn đang đắm chìm ở trong cơ thể để đi tìm tòi từng vị trí một trong cơ thể, bởi vì giờ phút này hắn đã cảm ứng được quá nhiều vị trí pháp khiếu, khí tức đã tràn ra quá nồng cho nên quỷ dị bị thu hút tới cũng đã trở nên nhiều vô số kể.

Những người khác đột phá, nhiều nhất là cảm ứng tới khoảng chín mươi mấy đạo pháp khiếu mà thôi, nhưng Hứa Thanh ở nơi đây đã gần như đạt đến mức vô hạn cuối cùng.

Khí tức nồng đậm như thế, thật giống như một bó đuốc cực lớn trong đêm tối vậy, sức hấp dẫn quá lớn.

Mà chất lượng bản thân Linh Tức Đăng lại không phải là loại tốt nhất, có thể kiên trì tới giờ phút này cũng đã là cực hạn rồi, dù sao đối với nó mà nói, nó chưa từng che chở qua tu sĩ nào như Hứa Thanh cả.

Giờ phút này ngọn lửa của nó đang lay động cực kỳ mãnh liệt, cuối cùng trong một trận gió lạnh kinh người thổi qua, bỗng nhiên dập tắt!

—

Truyện hay quá, mình và nhóm vừa dịch và biên thì cũng sướng ghê luôn, truyện quá phê!

Giờ mình tranh thủ làm tiếp chương nữa, lát nữa vẫn còn lên chương tiếp nhé.

Nhóm cố gắng phục vụ mọi người!

Chương 312: Hoa Cái chiếu rọi! (1)

Ngay một khắc khi ngọn đèn bị dập tắt, nháy mắt khi ánh sáng bảo vệ bốn phía do ánh lửa biến mất thì vô số quỷ dị chung quanh dường như phát ra tiếng cười chói tai, mang theo sự khát vọng và tham lam trước đó chưa từng có, từ bát phương đổ ập đến phía Hứa Thanh.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, một luồng ánh sáng còn chói mắt hơn rất nhiều so với Linh Tức Đăng lúc trước, thậm chí căn bản là không cách nào so sánh hai cái này với nhau, tựa như so trăng sáng cùng với ngọn lửa vậy, ánh sáng này từ trước mặt Hứa Thanh tràn ra, bao trùm khắp bát phương.

Tựa như cả thiên địa cũng sáng lên!

Toàn bộ quỷ dị trong thời khắc này đều phát ra âm thanh thê lương thảm thiết, thân hình bọn nó trực tiếp hóa thành tro bụi, tiêu tán ngay lập tức.

Trước mặt Hứa Thanh xuất hiện một ngọn đèn màu đen giống như đang cháy!

Đúng là chí bảo mà hắn thu được từ chỗ đảo của nhân ngư tộc, mệnh đăng.

Ngọn đèn này vẫn chưa được đốt cháy, đó chỉ là tia sáng là từ bản thân mệnh đăng tràn ra, nhìn như là đang cháy nhưng thực ra lại không phải vậy.

Mặc dù như thế, nhưng tia sáng mà bản thân mệnh đăng tràn ra vẫn rất kinh người, nó lập tức bao phủ ở quanh người Hứa Thanh, khiến cho những quỷ ảnh bên ngoài như là thiêu thân lao đầu vào lửa vậy, khi mà hơn phân nửa đám quỷ dị tiêu tán, mặc dù bốn phía vẫn còn có quỷ dị sót lại, nhưng rõ ràng bọn nó đã kiêng kị không dám tới gần nữa.

Mà Hứa Thanh cũng mượn nhờ cơ hội này, phát hiện ra manh mối ở ngay chỗ trái tim mình.

Trong nháy mắt sau đó, theo linh năng tràn vào, theo tiếng nói vang vọng ở trong đầu hắn, theo thân thể của hắn chấn động mãnh liệt, hội tụ những yếu tố này thì rốt cuộc hắn đã tìm ra vị trí của 2 đạo pháp khiếu cuối cùng!

Đã đạt tới …120 đạo pháp khiếu!

Từ xưa đến nay không có ai ở Thất Huyết Đồng có thể làm được việc này, cảm ứng ra 120 đạo pháp khiếu là chuyện gần như không tưởng, là chuyện hoang đường gần như chỉ có trên lý thuyết. Mà vị trí pháp khiếu, cũng chỉ có thể cảm giác ra ở ngay một khắc khi tu sĩ Trúc Cơ mà thôi.

Cho nên, thời điểm này tu sĩ nào cảm giác ra bao nhiêu đạo pháp khiếu, vậy thì cũng đã cơ bản quyết định tương lai cuối cùng của tu sĩ đó.

Thậm chí không chỉ là ở Thất Huyết Đồng, tuyệt đại đa số thế lực và tông môn đều là như thế, người như vậy rất hi hãn xuất hiện, tựa như trong truyền thuyết.

Cho nên bên trong ngọc giản mà Hứa Thanh thu được, lý luận cực hạn cũng chỉ tới 120 đạo pháp khiếu là hết. Về phần sau khi đạt tới cực hạn là 120 đạo pháp khiếu sẽ như thế nào, liền không có giới thiệu gì nữa, thử liên tưởng cũng không hề có.

Nhưng giờ phút này Hứa Thanh đã biết, sau khi cảm ứng ra hết 120 đạo pháp khiếu, đáy lòng của hắn lại sinh ra một cảm giác thông thấu, cảm giác này để khiến hắn mơ hồ hiểu được, thật ra… 120 đạo pháp khiếu không phải là cực hạn.

Về phần pháp khiếu sau 120 đạo này, thì không phải thời điểm bây giờ có thể cảm ứng ra ngay được, cần hắn chân chính giải khai hết 120 đạo pháp khiếu rồi mới có thể tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng hắn có một loại cảm giác mơ hồ, đạo pháp khiếu sau 120 đạo pháp khiếu này sẽ giống như là tăng vọt lên về chất, tương lai chỉ cần mỗi lần hắn tìm ra thêm một cái thôi, cũng đều sẽ khiến cho bản thân hắn thuế biến, tạo thành biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hứa Thanh thở sâu, nội tâm vô cùng chờ mong, nhưng hắn biết rõ bây giờ không phải là lúc đi suy tư việc này, tạm gác lại để tương lai rồi tính.

“Vậy thì, bắt đầu giai đoạn thứ hai, mở ra pháp khiếu thứ nhất!”

Hứa Thanh giơ tay phải lên cách không vung một trảo, hút viên Trúc Cơ Đan cuối cùng vào bàn tay.

Một hơi nuốt vào.

Linh hải trong cơ thể lập tức ầm ầm bộc phát, tạo thành từng đợt thuỷ triều lên xuống, ầm ầm đổ về phía đạo pháp khiếu mà hắn phát hiện đầu tiên ở trong cơ thể.

Cảm giác va chạm trước đó chưa từng có xuất hiện trên người Hứa Thanh, hắn cảm thấy tựa như mình bị một con mãnh thú đang lao với tốc độ cao đụng vào vậy, một khắc này thân thể hắn dường như muốn tan vỡ, mà đạo pháp khiếu thứ nhất trong cơ thể hắn…cũng được mở ra!

Giống như là khai thiên tích địa vậy!

Hắn mở pháp khiếu ra, pháp khiếu liền hóa thành một điểm sáng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trong đó còn hình thành hỏa diễm, theo rất nhiều linh năng tràn vào, bên trong liền hóa thành một vòng xoáy.

Vòng xoáy ầm ầm xoay tròn, khí tức trong cơ thể hắn lập tức xuất hiện biến hóa kịch liệt, hỏa diễm bốc lên rồi không ngừng khuếch tán, một sợi lửa sáng ngời dường như được áp súc tận cùng chậm rãi bay lên từ bên trong vòng xoáy.

Sợi lửa này giống như một sợi tơ vậy, cái này cũng chính là pháp lực của Trúc Cơ!

Một sợi tơ này cũng đã vượt qua Ngưng Khí đại viên mãn rất nhiều, căn bản là giữa cả hai tồn tại chênh lệch về cấp độ.

Lúc này sợi tơ đang không ngừng bay lên, từ trên người nó tản mát ra một luồng ánh sáng chói mắt, cũng bộc phát ra nhiệt độ kinh người, khiến cho giờ phút này thoạt nhìn trong cơ thể Hứa Thanh như bị một luồng ánh sáng to lớn chiếu rọi, mà vòng xoáy linh hải bên trong pháp khiếu của Hứa Thanh cũng vượt qua khỏi tu sĩ tầm thường, lúc hắn Ngưng Khí đã đạt được mức cực hạn của linh hải là 500 trượng, ưu thế này cũng được thể hiện cực lớn khi đột phá Trúc Cơ.

Pháp khiếu của hắn, tương tự cũng có thể dung nạp vòng xoáy do linh hải 500 trượng biến thành, kể từ đó pháp lực đản sinh ra cũng càng nồng đậm hơn nhiều so với tu sĩ tầm thường.

Ngay khi sợi pháp lực vừa ra, khí tức Hứa Thanh trong nháy mắt liền thay đổi, pháp lực lập tức chạy nhanh chóng khắp trong cơ thể Hứa Thanh, những nơi nó đi qua, thân thể của hắn liền xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên là kinh mạch, theo pháp lực chạy tới, kinh mạch của hắn đã trở nên càng thêm cứng cỏi, thậm chí mơ hồ có thể thấy được từng đạo phù văn thiên nhiên từ bên trên, giống như chúng nó tự hình thành sẵn bên trong kinh mạch vậy.

Sau đó là máu thịt, máu thịt cũng đồng dạng được cải biến từng khúc khi sợi tơ pháp lực nhanh chóng chạy qua, thậm chí nếu như có thể phóng đại ra để nhìn vào, thì có thể thấy hết thảy vật chất cấu tạo thành máu thịt của hắn đều đã xuất hiện biến hóa về chất.

Tiếp theo là xương cốt cùng với lục phủ ngũ tạng, toàn bộ khu vực này bây giờ đều đang vang lên tiếng nổ, xương cốt của hắn trở nên càng cứng rắn hơn, phía trên cũng xuất hiện những đường vân, thậm chí máu thịt và ngũ tạng cũng đều như vậy, đây cũng chính là cơ thể… pháp thân!

Một khắc khi tu sĩ bước vào cảnh giới Trúc Cơ, cấp độ sinh mệnh sẽ tựa như nhảy vọt một bước, từ cơ thể phàm trần hóa thành pháp thân!

Theo pháp thân được hình thành, theo pháp lực tràn ngập, một cỗ chấn động vượt xa Ngưng Khí từ trên người Hứa Thanh ầm ầm bộc phát ra, khuếch tán về bốn phía, lúc này Hứa Thanh mở mắt ra, bên trong mắt lập tức lộ ra hào quang màu tím rất chói mắt.

Hắn nhớ tới bên trên ngọc giản Trúc Cơ từng nói, đệ tử tu thành long kình biển cấm vào lúc Trúc Cơ có thể có lợi hơn so với người khác, đó là họ có thể mở ra đạo pháp khiếu thứ hai.

Mà ngay một khắc Trúc Cơ liền mở ra pháp khiếu thứ hai, như vậy thì người đó sẽ có nhiều hơn người khác một lần cơ hội cải tạo lại thân thể, loại chuyện này, cũng duy chỉ có chớp mắt khi Trúc Cơ mới xuất hiện, từ đó về sau thì bất kể mở ra thêm đạo pháp khiếu nào cũng sẽ không còn tiền lệ như thế nữa.

Cho nên cơ hội này rất là trân quý, vả lại cái pháp khiếu này, cũng sẽ trở thành pháp khiếu bổn mạng thứ hai của người đó!

Hứa Thanh giơ hai tay ra rồi chợt vung lên, long kình biển cấm với hình dạng Xà Cảnh Long đã được hình thành lại sau khi thương thế của hắn khôi phục, lập tức xuất hiện ở bên ngoài thân thể của hắn.

Nó lập tức bị áp súc đến cực hạn, thu nhỏ lại cỡ như một cái nắm đấm, sau đó chợt bị Hứa Thanh há miệng rồi trực tiếp nuốt xuống, khi Xà Cảnh Long vào trong cơ thể liền phát ra tiếng gào thét vui sướng, sau đó bỗng nhiên phóng thẳng đến vị trí pháp khiếu thứ hai của Hứa Thanh!

Âm thanh nổ vang lại vang vọng, pháp khiếu thứ hai… mở ra!

Xà Cảnh Long nhảy vào trong đó, hóa thành vòng xoáy linh hải 500 trượng, hỏa diễm từ bên trong bốc lên, sợi tơ pháp lực thứ hai cũng được áp súc từ bên trong hiển lộ!

Chương 313: Hoa Cái chiếu rọi! (2)

Sau khi sợi pháp lực thứ hai xuất hiện cũng đồng dạng chạy khắp toàn thân Hứa Thanh, lần nữa gia trì cường hóa thân thể của hắn.

Cùng lúc đó, quỷ ảnh bốn phía giống đã bị thu hút đến cực hạn, lần nữa cố gắng tới gần, ý đồ áp chế ngọn đèn màu đen, nhưng chúng nó vẫn không có cách nào làm được.

Nhưng rất nhanh, một cỗ gió lạnh trước đó chưa từng có, giống như một cơn gió bão gào thét đến, tựa như có một đại hung trong đám quỷ ảnh đã bị hấp dẫn tới nơi này, chợt thổi luồng gió lạnh về phía ngọn đèn màu đen.

Mặc dù vẫn là không cách nào thổi tắt mệnh đăng, nhưng cũng có thể khiến cho nó lờ mờ đi một chút, mượn nhờ cơ hội ánh sáng hơi lờ mờ đi này, hình như con đại hung không nhìn thấy này vô cùng hưng phấn, phát ra tiếng gào thét không âm thanh,

Ngay lập tức nó phân ra một đám hư ảnh bay về phía Hứa Thanh, mắt thấy sẽ lập tức tới gần, đang định nhảy vào mi tâm của hắn.

Nhưng theo tia sáng của mệnh đăng lập lòe, một đám hư ảnh này vẫn bị cản lại, bọn chúng mang theo vẻ không cam lòng, lại lùi trở về.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng trên mặt đất bị Hứa Thanh trấn áp không thể di chuyển lúc trước tựa như ngửi thấy được mùi của mỹ vị vậy, đột nhiên nó phóng thẳng đến hư ảnh kia.

Không đợi hư ảnh kịp lùi về, đã bị cái bóng nháy mắt lướt tới gần, nó tựa như ăn điểm tâm vậy, mở ra cái miệng rộng và trực tiếp nuốt xuống.

Trong khi con đại hung gào thét, thì dường như cái bóng rất là thỏa mãn nấc một cái, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh, mơ hồ hiện ra vẻ hung hăng.

Nhưng cuối cùng nó vẫn run rẩy vài cái, hình như nhớ lại ký ức trấn áp đáng sợ, cho nên nó không dám ra tay, lại trở về dưới chân Hứa Thanh, sau đó nó lại tiếp tục bày ra bộ dáng vụn nát lung lay sắp vỡ, nằm ở nơi đó trông vô cùng buồn chán.

Mà vào giờ phút này toàn bộ quỷ dị ở bốn phía cũng đều dừng lại, tựa như bên trong bầy cá tự nhiên xuất hiện thêm một con cá mập vậy, trong chốc lát đồng loạt rút lui, ngay lập tức liền tiêu tán không còn.

Hứa Thanh mở ánh mắt ra, cúi đầu nhìn cái bóng.

Giờ phút này cái bóng cũng hơi run rẩy, bên trên lập tức xuât hiện thêm nhiều khe hở, Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn cũng không biết là thiệt hay giả, nhưng hắn tạm thu hồi ánh mắt, sau đó kiểm tra bên trong thân thể của mình một chút, lúc này thân thể của hắn đã được cường hóa thêm lần nữa, trong cơ thể vang ra từng tiếng nổ ngập trời, đó chính là tiếng trái tim nhảy lên.

Như những hồi trống trận.

Mà sợi pháp lực thứ hai cũng đang nhanh chóng dung hợp lại với sợi pháp lực thứ nhất, hóa thành một đám pháp lực.

Một đám pháp lực này khiến cho thân thể Hứa Thanh tràn ngập ánh lửa, hai cái pháp khiếu bên trong cơ thể đang không ngừng có hỏa diễm đốt cháy linh hải, pháp lực đang không ngừng được hình thành và không ngừng hội tụ, chiếu sáng cả một mảnh rồi chiếu sáng toàn bộ khu vực toàn thân, sau đó tản ra tới bên ngoài.

Khí tức mạnh mẽ vượt qua hắn lúc trước rất nhiều, căn bản là không có cách nào đi so sánh, đó là khác biệt trên cấp độ, thậm chí Hứa Thanh so sánh với những Trúc Cơ đã gặp, chỉ nhìn riêng từ mặt pháp khiếu, liền có thể thấy giữa cả hai sẽ tồn tại chênh lệch không nhỏ.

Pháp khiếu trong cơ thể bọn họ rõ ràng không có chói mắt bằng pháp khiếu của Hứa Thanh.

“Mục đích mở ra pháp khiếu là vì tu luyện mệnh hỏa, 30 pháp khiếu có thể hình thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất!”

“Tu ra mệnh hỏa mới thật sự là Trúc Cơ sơ kỳ, đoàn mệnh hỏa thứ hai, chính là Trúc Cơ trung kỳ.”

“Cũng chỉ có tạo thành đoàn mệnh hỏa, mới có thể triển khai ra năng lực đạt tiêu chí của tu sĩ Trúc Cơ, Huyền Diệu Thái!”

Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, thông qua ngọc giản nêu kiến thức về Trúc Cơ nên hắn biết rõ một điều, sau khi tu sĩ Trúc Cơ đã có mệnh hỏa, bình thường đều sẽ không đốt nó lên.

Bởi vì tiêu hao của Huyền Diệu Thái là cực kỳ khủng bố.

Nhưng đồng dạng sau khi mở ra Huyền Diệu Thái, chiến lực của họ cũng liền trở nên cực kỳ kinh người.

Cho nên hầu như toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ đã hình thành mệnh hỏa cũng chỉ mở Huyền Diệu Thái vào lúc chiến đấu, mà bình thường dù không mở ra Huyền Diệu Thái, bởi vì pháp lực và pháp thân cường hãn, cũng đủ để họ ứng phó một số chuyện.

“Như vậy xem ra, lão tổ Kim Cương Tông vẫn chưa có hoàn thành 30 đạo pháp khiếu, cho nên khi chiến đấu với ta mới bị như thế.”

“Ta phải nhanh chóng mở ra 30 đạo pháp khiếu!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự cảnh giác cùng vẻ chờ mong mãnh liệt, hắn cảnh giác chính là vì tu sĩ Trúc Cơ không phải đơn giản như mình đã nghĩ, chờ mong chính là sau khi mình hình thành mệnh hỏa, cũng có thể mở ra Huyền Diệu Thái, đồng thời còn có mệnh đăng!

“Mệnh đăng là chí bảo mà các đại tông môn và thế lực lớn đều khát vọng, có một mệnh đăng liền tương ứng là có thêm lực lượng của một đoàn mệnh hỏa. Nhưng mà muốn sử dụng thì cần phải hình thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất, sau đó mới có thể để vào trong người và thiêu đốt sử dụng.”

“Nói cách khác, chỉ cần ta tu thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất rồi đặt mệnh đăng lên trên đó, mệnh hỏa có căn thì ta cũng hiện ra lực lượng của hai đoàn mệnh hỏa, có thể dựa vào cảnh giới sơ kỳ trấn áp hết thảy tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ khác cùng cảnh giới, cũng có thể đánh một trận cùng tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, vả lại dựa theo trình độ hùng hậu của pháp khiếu của ta, thời gian mở ra Huyền Diệu Thái của ta cũng sẽ càng lâu hơn so với đối phương!”

Ánh mắt Hứa Thanh như điện, cúi đầu nhìn mệnh đăng màu đen trước mặt, sau khi cầm lấy, tia sáng trong mắt dưới sự chiếu rọi của mệnh đăng lại càng mãnh liệt hơn.

“Tiếp đến, chính là trước phải dung nhập mệnh đăng, để nó vào trong người mới là an toàn nhất.”

Hứa Thanh thì thào, pháp lực trong cơ thể ầm ầm bộc phát, pháp lực từ hai chỗ pháp khiếu lan tràn ra ngoài, sau khi bao phủ mệnh đăng trong tay hắn, mệnh đăng liền biến thành trong suốt kỳ dị, trong nháy mắt tiếp theo liền hòa hợp lại cùng với pháp lực của Hứa Thanh.

Theo pháp lực trở về cơ thể, Hứa Thanh lập tức liền cảm nhận được đan điền của mình thình lình xuất hiện ngọn mệnh đăng màu đen này, ở trên đèn còn lộ ra vẻ thâm sâu và âm u, ngọn đèn chậm rãi đóng mở, mà mỗi một lần đóng mở, đều có sát khí từ trong tràn ngập ra ngoài.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo mệnh đăng đóng mở mấy lần, trạng thái hoàn toàn đọng lại rồi hòa làm một thể với cơ thể Hứa Thanh, một cỗ cảm giác năm tháng tang thương mọc rễ ở trong cơ thể Hứa Thanh.

Đỉnh đầu Hứa Thanh mơ hồ xuất hiện một cây dù màu đen như ẩn như hiện, nó tựa như sao Hoa Cái, hạ xuống từng đạo thiên hỏa, tản ra từng trận che chở, khiến cho tâm thần Hứa Thanh ở dưới cây dù bỗng cảm thấy vô cùng an bình.

Pháp khiếu của hắn cũng đã được cường hóa thêm vào trong thời khắc này, tốc độ xoay tròn của linh hải nhanh hơn, tương tự cũng hình thành pháp lực nhanh hơn.

Thậm chí mơ hồ trong đó, trong pháp lực được hình thành của hắn cũng nhiều thêm một tia khí tức của cây dù màu đen, bên trong lộ ra một cảm giác cổ xưa, còn hiện ra cảm giác nóng rực khuếch tán toàn thân Hứa Thanh, khiến cho thân thể của hắn lập tức nóng hổi vô cùng, thậm chí vào thời khắc này quần áo cũng bị hóa thành tro tàn.

Nhiệt độ quanh khu vực bế quan lập tức trở nên nóng vô cùng, địa quật bị khô nứt trong nháy mắt, mưa bên ngoài rừng cũng trong bốc hơi chớp mắt, cây cối khắp nơi tự bốc cháy rồi biến thành tro bụi, đồng thời luồng nhiệt nóng này vẫn còn lan tràn ra bốn phía, cho đến khi bao phủ toàn bộ khu rừng.

Vô số sương mù bốc lên, mặt đất xuất hiện từng đạo khe hở do khô nứt, tất cả cây cối đều hóa thành tro tàn, phạm vi ảnh hưởng cực lớn, trọn vẹn tới hơn ba nghìn trượng!

Việc này khiến cho bên trong phạm vi của khu vực này tỏa ra nhiệt độ nóng kinh người, thật giống như ruộng cạn bị mặt trời nung đốt suốt 100 năm vậy!

Mà ở trong mặt đất khô cằn này, động quật trong đất bùn của Hứa Thanh đã bị nhiệt độ cao nung đốt rồi thành kết tinh màu đen, hắn vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ kia, nhắm hai mắt lại và thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Lúc này nếu như những tu sĩ Trúc Cơ khác có thể nhìn thấy trong cơ thể Hứa Thanh, nhất định sẽ hoảng sợ vô cùng, bởi vì pháp khiếu của bọn họ rất nhỏ, mà pháp khiếu của Hứa Thanh lại vô cùng kinh người, bên trong cơ thể còn có một cái dù lớn màu đen sừng sững che chở thần hồn.

Cái dù màu đen kia tỏa ra tia sáng vạn trượng, chiếu rọi từ trong ra ngoài thân thể của hắn, mơ hồ như Thiên Cung muốn mở ra vậy.

Mãi một lúc lâu sau, Hứa Thanh mới mở mắt ra.

—

Thế là Hứa Thanh đã Trúc Cơ thành công, còn nện xuống căn cơ cực kỳ vững chắc, có thể nói là rất khủng bố.

Cầu mọi người Đề cử Ngọc Phiếu để tuần này truyện cũng được lên top như tuần trước, cảm ơn mọi người!

Chương 314: Thoát phàm (1)

Theo hai mắt của hắn mở ra, nhiệt độ trong phạm vi hơn ba nghìn trượng lập tức sôi trào, khiến cho sương mù bỗng nhiên cuồn cuộn bay lên bầu trời, mơ hồ hóa thành một cây dù màu đen, trấn áp hết thẩy chấn động ở nơi đây lại. Khiến cho không ai có thể trông thấy một màn xảy ra ở khu vực này, nhưng mà tất cả những con dã thú ở bên trong phiến khu vực này bây giờ đều đang trở nên run rẩy.

Từng con nằm rạp xuống tại chỗ, không dám nhúc nhích chút nào.

Một mặt là do khí tức của Hứa Thanh bây giờ đã bước vào Trúc Cơ, mà uy áp do Trúc Cơ tạo thành cũng có phần kinh người, một mặt khác là vì mệnh đăng trong cơ thể Hứa Thanh!

Ngọn mệnh đăng này có hình thù như một cây dù màu đen, không biết nó đã từng trải qua chuyện xưa gì, nhưng bên trong ẩn chứa sát khí vô cùng nặng.

Mà dựa theo lời đội trưởng nói lúc trước, thì mệnh đăng đã có từ trước khi một nửa khuôn mặt của Thần Linh đi đến thế giới này, mà tu sĩ muốn tu luyện ra mệnh đặng thì phải có huyết mạch của Cổ Hoàng Chúa Tể, lại phải dùng công pháp Hoàng cấp mới có thể hội tụ ra được.

Ở cái thời đại kia, loại người này đã là phượng mao lân giác, bất kỳ một người nào cũng có thể trấn áp bát phương, người có thể chiến đấu cùng với bọn họ, chỉ có người cũng đồng dạng có đủ huyết mạch Cổ Hoàng Chúa Tể, vả lại cũng đã ngưng tụ ra mệnh đăng.

Mà khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến phiến thế giới này, phần lớn Cổ Hoàng Chúa Tể cũng đã rời khỏi.

Bởi vậy, trước mắt thì người có được mệnh đăng ở trong thế giới này là cực kỳ hiếm thấy, chỉ có những hạt giống được ký thác kỳ vọng to lớn của các đại tông môn và thế lực lớn mới có loại cơ duyên dung nhập mệnh đăng này.

“Không biết cây mệnh đăng mà ta thu được là của huyết mạch Cổ Hoàng Chúa Tể nào ngưng tụ ra.”

Hứa Thanh lấy ra một bộ trường bào dự phòng tầm thường mặc vào, sau đó ngẩng đầu nhìn lên đám mây có hình dáng của cây dù màu đen, một lúc sau hắn mới há to miệng khẽ hấp một hơi, lập tức toàn bộ sương mù nóng bức trong phạm vi hơn ba nghìn trượng bị cuốn ngược lại chỗ hắn.

Chỗ của Hứa Thanh giờ phút này như hóa thành trung tâm của một cái vòng xoáy vậy, khiến cho những đám sương mù nhiệt độ cao kia trong nháy mắt tập trung tới gần, sau đó chui vào theo đường miệng mũi của hắn, không còn lại một tia dư thừa.

Mà theo từng đám sương mù biến mất, hai mắt Hứa Thanh cũng càng ngày càng sáng ngời, trong mắt tựa như có những ngôi sao vậy, khí tức Trúc Cơ mãnh liệt từ trên người hắn tràn ra, trấn nhiếp tâm hồn người khác, hình như do pháp lực ở trong cơ thể nhiều đến cực hạn, cho nên đã theo bản năng mà tản ra bên ngoài.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, hắn biết rõ nguyên nhân việc này, trạng thái của hắn như vậy là bởi vì hắn vừa mới bước vào Trúc Cơ, cho nên thân thể vẫn chưa có hoàn toàn thích ứng luồng pháp lực đáng sợ của Trúc Cơ.

“Tu sĩ Trúc Cơ, sở tu chính là pháp khiếu và mệnh hỏa, nhiệm vụ cuối cùng là hình thành ba đoàn mệnh hỏa, sau đó bước vào cảnh giới mới, mà pháp khiếu của ta thì có thể hình thành tận bốn đoàn mệnh hỏa.”

Hứa Thanh cúi đầu cảm thụ ngọn mệnh đăng hình cây dù màu đen đang chậm rãi an tĩnh ở trong cơ thể, trong ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong thật sâu.

Đội trưởng đã từng nhắc qua mệnh đăng, coi như là thời đại trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến thế giới này, cho dù những người con của Cổ Hoàng Chúa Tể, những người có đủ huyết mạch của Cổ Hoàng Chúa Tể, thì cũng không phải nhiều người có thể hình thành được mệnh đăng, vả lại phần lớn cũng chỉ hình thành được một ngọn mệnh đăng mà thôi.

Chỉ có loại con nối dõi của Cổ Hoàng Chúa Tể, loại thiên kiêu chân chính của thời kỳ đó, người được cho rằng tương lai có thể trở thành Cổ Hoàng Chúa Tể, mới có thể dễ hình thành nhiều mệnh đăng hơn, mà cực hạn của mệnh đăng, cũng tương tự như mệnh hỏa.

“Một ngọn mệnh đăng, ta cũng đã rất thỏa mãn rồi, nhưng ta cũng phải nhanh chóng mở ra 30 đạo pháp khiếu!

Hứa Thanh cảm thụ một chút bản thân mình lúc này, khi cây dù màu đen phủ xuống, chấn động tu vi của hắn cũng đã tương đối bình thường trở lại, không còn làm cho người khác chú ý nữa, bởi vì sự tồn tại của cây dù màu đen còn dễ để làm người khác chú ý hơn hắn nhiều.

Vì vậy Hứa Thanh cúi đầu đưa nắt nhìn về cái bóng, theo tâm niệm vừa động, cái bóng lập tức phân ra một đám, dung nhập vào trong cơ thể, bao phủ ở trên ngọn mệnh đăng màu đen.

Khi vừa mới tới gần, cái bóng liền run rẩy kịch liệt, giống như cực kỳ bài xích, nhưng dưới ánh mắt bình tĩnh của Hứa Thanh, nó hình như không dám phản kháng, chỉ có thể mặc cho do Hứa Thanh chi phối, biến nó thành một tầng che chở bao bọc, che đậy mệnh đăng lại.

Thân thể Hứa Thanh lập tức tối hơn một chút, mặc dù chấn động Trúc Cơ vẫn còn, nhưng mệnh đăng đã không còn lộ ra bên ngoài nữa.

“Duy chỉ có một điều đáng tiếc, đó chính là Hải Sơn Quyết, có lẽ do cấp độ quá thấp, cũng có lẽ nó đã đạt đến cực hạn chân chính rồi, cho nên thủy chung không cách nào tấn cấp.” Hứa Thanh có chút tiếc nuối nói.

Hải Sơn Quyết đã trợ giúp cho hắn rất lớn, chỉ là hiện giờ nó đã bị hắn tu luyện đến mức cực hạn rồi, rất khó đột phá thêm nữa, dù là đến bây giờ hắn vẫn không cách nào tăng nó lên cả, trong cảm giác của Hứa Thanh, hắn cảm thấy hình như mình vẫn thiếu khuyết một cơ hội nào đó.

“Về sau có nên nghĩ thêm biện pháp gì hay không, xem xem có cách nào có thể đề thăng cấp độ của Hải Sơn Quyết lên.”

“Bây giờ đợi tu vi của mình ổn định thêm một chút, sau đó liền mau chóng quay về Thất Huyết Đồng, lên núi đăng ký thân phận Trúc Cơ, đồng thời cũng đi đổi lấy công pháp Trúc Cơ.”

Bây giờ Hứa Thanh cũng không có công pháp Trúc Cơ, không cách nào mở ra pháp khiếu mới, cho nên hắn thở sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, bắt đầu ân cần ổn định tu vi của mình.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã qua một tháng.

Từ khi Hứa Thanh đi ra bên ngoài đến bây giờ, đã không sai biệt lắm được ba tháng rồi, chấn động trong cơ thể hắn cũng chầm chậm nội liễm lại, hơn nữa do hắn dùng cái bóng bao phủ trên mệnh đăng, cho nên hôm nay vô luận là người ngoài nhìn như thế nào, cũng chỉ thấy hắn là một tu sĩ Trúc Cơ tầm thường, không có khác nhau quá lớn với những tu sĩ khác.

Đồng thời trong một tháng này, Hứa Thanh cũng càng hiểu rõ hơn về mệnh đăng ở trong thể nội, và cũng nắm quyền nhiều hơn với nó.

Giờ phút này hắn chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt thoáng hiện lên điện quang mịt mờ rồi biến mất, hắn bình tĩnh giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay về phía bầu trời.

Theo pháp khiếu trong cơ thể thiêu đốt, một cỗ lực lượng kinh người từ bên trong pháp khiếu thứ hai tràn ra, theo kinh mạch tràn vào ngón tay, hình thành một luồng chấn động cường hãn, bắn thẳng đến bầu trời.

Bên trên bầu trời, một hình thù hơi mờ được hình thành, nhanh chóng lay động, không ngừng khuếch trương ở giữa không trung, cuối cùng hóa thành bộ dáng của một con Xà Cảnh Long, con Xà Cảnh long này vừa xuất hiện liền ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể cũng nhanh chóng từ hơi mờ biến thành ngưng thực.

Trên người của nó còn không ngừng bốc lên những luồng khí tức cuồng bạo, cuối cùng cũng đã hoàn toàn thành hình, trạng thái cũng vô cùng chân thật, nhìn qua không khác gì Xà Cảnh Long chân chính, ngay lập tức có một cỗ chấn động Trúc Cơ liền từ trên người nó khuếch tán ra ngoài.

Chương 315: Thoát phàm (2)

Giờ phút này, một con Xà Cảnh Long trên bầu trời đập thẳng vào trong mắt Hứa Thanh, nó có thân hình màu đen, tràn đầy cảm giác man hoang, cái cổ thon dài linh động vô cùng, còn có một loại gai sắc đang nhanh chóng lay động trên cổ, cùng với hai cặp mắt sáng như đèn, khiến cho nó thoạt nhìn trông rất sống động.

Thậm chí nếu đặt nó vào bên trong biển cấm, trừ phi nó tự ra tay, bằng không mà nói thì rất khó nhìn ra nó là do pháp thuật hình thành.

Mà thân hình tựa như mai rùa kia hiển nhiên cũng có được sự phòng hộ cường hãn, giờ phút này nó mở to miệng lộ ra hàm răng sắc bén, còn mang theo vẻ hung ác khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, nhất là bốn cái vây rồng rộng thùng thình, một khi nó động vây nhất định có thể khiến cho tốc độ trên biển trở nên càng kinh người.

Nhìn thân hình Xà Cảnh Long đạt đến hơn ba trăm trượng trên bầu trời, Hứa Thanh đứng lên bước một bước đi tới, hắn không hề sử dụng phi hành phù, thân thể trực tiếp đạp không mà đi.

Từng bước từng bước một, tựa như bước lên những bậc thang trên trời, đi về phía Xà Cảnh Long.

Vài bước lúc đầu Hứa Thanh còn có chút không thích ứng, nhưng sau khi đi ra bảy tám bước, hắn liền tìm được cảm giác, cho đến khi đi tới trên bầu trời, đi tới trước mặt Xà Cảnh Long.

Xà Cảnh Long cúi đầu, Hứa Thanh cất bước đi tới, đứng ở trên đỉnh đầu Xà Cảnh Long, một khắc hắn quay người, Xà Cảnh Long liền phát ra một tiếng gầm nhẹ, bốn cái vây rồng thật lớn mãnh liệt vẫy một cái, thân thể cao lớn bỗng nhiên gào thét bay về bầu trời phía trước.

Tốc độ của nó cực nhanh, vô cùng kinh người.

Mà phàm nhân sẽ không nhìn thấy con Xà Cảnh Long này, thậm chí nếu có tu sĩ Ngưng Khí nhìn vào, thì trừ phi là dùng linh năng hội tụ ở hai mắt, bằng không mà nói cũng sẽ không thấy rõ cụ thể con Xà Cảnh Long này được.

Cho nên, nếu như có người chợt nhìn qua thì sẽ thấy cả người Hứa Thanh tựa như là đang đứng ở trên trời, chắp tay ra sau lưng, thân thể cứ thế tự bay đi!

Cái này, chính là Trúc Cơ.

Giống như lúc Hứa Thanh bị lão tổ Kim Cương Tông đuổi theo phải bỏ chạy vào bên trong cấm khu ở xóm nghèo vậy, lão tổ Kim Cương Tông đứng ở trên kim cang trợn mắt cực lớn, cứ thế bay về phía trước.

Chỉ là nếu so sánh với bây giờ, thì hư ảnh kim cang trợn mắt của lão tổ Kim Cương Tông, vô luận là từ trình độ ngưng thực hay là khí tức, cũng đều yếu hơn Hứa Thanh lúc này rất nhiều.

Tuy là cùng một cảnh giới, nhưng hơn kém giữa nhau giống như là bầu trời và vực thẳm vậy.

Giờ phút này Hứa Thanh đứng ở trên đầu Xà Cảnh Long, bình tĩnh nhìn qua mặt đất, điều khiển Xà Cảnh Long bay về phía thành trì có truyền tống trận ở gần đây.

Một đường bay qua, hắn thấy được mặt đất hoang vu của nơi này, thấy được hoàn cảnh ác liệt, thấy được bạch cốt không biết đã chết từ bao lâu.

Phàm nhân ở thế giới này, thật là đáng buồn.

Đối với phàm nhân, thì nhìn như lựa chọn của tu sĩ có vẻ nhiều hơn mình một chút, nhưng bản thân tu sĩ lại bị dị chất hành hạ, tồn tại mạo hiểm dị hoá, vả lại tài nguyên tu hành cũng rất đắt đỏ, những việc này cũng đủ để cho quá nhiều tu sĩ tuyệt vọng.

Muốn thăng cấp thì nhất định phải đi tranh đoạt tài nguyên, mà đi tranh đoạt tài nguyên tất nhiên sẽ tồn tại nguy cơ sinh tử.

Cho nên tu sĩ ở thế giới này, cũng rất là bất đắc dĩ.

Cũng chính vì như thế, mới có người như lão tổ Kim Cương Tông vậy, có lẽ lão cũng đã từng sống qua một khoảng thời gian huy hoàng, nhưng cuối cùng sau khi vùng vẫy đau khổ đến mức độ nhất định, lão liền lựa chọn ở lại một chỗ, làm mưa làm gió ở đó, hưởng thụ quãng đời còn lại trong loạn thế.

Lựa chọn như vậy, có lợi mà cũng có hại.

Hứa Thanh cũng muốn như vậy, chỉ là hắn sợ hãi loại cuộc sống như vậy sẽ không kéo dài được quá lâu, sau đó sẽ bị nguy cơ không biết đột nhiên phủ xuống rồi nghiền ép đè nát, cho nên nếu muốn chân chính sống ổn định, muốn sống sót chân chính, hắn nhất định phải làm cho mình trở nên càng mạnh hơn nữa.

"Ta chỉ muốn có thể an toàn sống sót và càng sống tốt hơn một chút ở trong loạn thế này mà thôi."

Ánh mắt Hứa Thanh sắc bén, tốc độ của Xà Cảnh Long dưới thân lại càng nhanh hơn.

Thời gian cũng dần trôi qua, trong khi những cơn gió lớn đập vào mặt, từ xa bỗng xuất hiện một tòa thành trì.

Đây không phải là tòa thành trì Hứa Thanh đến lúc trước, mà là một tòa thành trì khác cũng có truyền tống trận.

Tuy đã Trúc Cơ, nhưng Hứa Thanh vẫn đề phòng như trước, hắn vẫn sẽ cẩn thận như thời còn là Ngưng Khí.

Giờ phút này theo hắn bay đến, thân thể của hắn bỗng bước về phía trước một bước, Xà Cảnh Long cũng lập tức tiêu tán, mà thân ảnh Hứa Thanh cũng lặng yên không một tiếng động rơi xuống mặt đất.

Hắn sửa sang lại quần áo, cải biến lại bộ dáng hóa thành một nam tử trung niên, chậm rãi đi đến tòa thành trì phía trước.

Tòa thành này không thuộc về Thất Huyết Đồng.

Mà nó tương tự như tòa thành ở Hồng Nguyên vậy, là do Thất Huyết Đồng, Tử Thổ còn có Ly Đồ Giáo, ba phương thế lực cùng chung nhau xây dựng tạo thành điểm truyền tống, loại việc này cũng rất thường thấy ở Nam Hoàng Châu.

Dẫu sao khu vực của nhân tộc ở Nam Hoàng Châu cũng không nhỏ, giữa mấy phương thế lực cũng tồn tại rất nhiều khu vực trống.

Những nơi này hoặc là điểm giao giới giữa hai bên, hoặc là nơi mà tài nguyên cằn cỗi như gân gà, bỏ qua thì đáng tiếc, mà chiếm cứ lại không cần.

Nhưng vì tiện cho việc di chuyển, cho nên liền tạo thành việc ba phương thế lực cùng nhau xây dựng và lập ra truyền tống trận ở đây.

Hứa Thanh vừa đến, lập tức liền khiến cho hộ vệ bên trong thành trì kinh hãi, bởi vì cho dù là Hứa Thanh đã che đậy mệnh đăng, cũng không cho Xà Cảnh Long bước vào, nhưng ngay một khắc bước vào, tu vi Trúc Cơ trên người của hắn vẫn bị người ta phát hiện.

Tu sĩ Trúc Cơ, trừ phi là cực kỳ cố ý ẩn nấp chấn động của mình, bằng không mà nói, dù chỉ tản mát ra một tia khí tức trên người, cũng đã khiến cho tu sĩ Ngưng Khí hãi hùng khiếp vía.

Lúc Hứa Thanh vẫn là Ngưng Khí vả lại không có chuẩn bị gì khi gặp phải Trúc Cơ cũng là như vậy, lần đầu gặp phải lão tổ Kim Cương Tông, đối phương từ xa liếc nhìn hắn một cái, đã liền khiến cho tâm thần của hắn nổ vang.

Mà đấy là lão tổ Kim Cương Tông còn chưa có hình thành mệnh hỏa, không tiến vào Huyền Diệu Thái, lúc đó cũng chỉ là trạng thái bình thường mà thôi.

Tu vi càng thấp thì cảm thụ càng lớn, chỉ có tu sĩ đạt đến Ngưng Khí tầng tám về sau mới có thể có chút chống cự với việc này, nhưng thường thường có thể chống cự là bởi vì đối phương chỉ là Trúc Cơ của tiểu tông môn, công pháp tầm thường, pháp khiếu còn chưa mở tới 30 đạo.

Nếu đổi thành Trúc Cơ của các đại tông môn, lại mở ra trên 30 đạo pháp khiếu rồi hình thành mệnh hỏa, như vậy cho dù nhân tài kiệt xuất lợi hại trong Ngưng Khí, cũng không cách nào đối kháng lại uy áp của Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái.

Cái này đã hoàn toàn không phải là cùng một tầng nữa rồi.

Như lúc trước ngoài Hoa Tiêu ti, khi Lý chấp sự đến, gã chỉ quát khẽ một tiếng liền khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động.

Bây giờ hắn đi đến tòa thành trì này, đối với tu sĩ bên trong tòa thành trì này mà nói, cảm thụ của bọn họ bây giờ cũng giống như Hứa Thanh khi gặp Lý chấp sự vậy.

—

Ngày nào nhóm cũng cố gắng có bi cho các đạo hữu chích nhé. Đôi khi lỡ bận nên sẽ chậm chút, thường là sau 21h.

Các đạo hữu có thể bấm Lưu truyện, rồi vào Tủ truyện mục Truyện đã lưu, stick vào chỗ nhận thông báo khi có chương mới.

Chương 316: Trên núi vang lên tiếng chuông (1)

Dẫu sao khi nửa khuôn mặt Thần Linh vừa đến, cả thế giới này liền biến thành loạn thế, phần lớn tu sĩ cũng đều là Ngưng Khí tạp tu, không nhiều người có thể trở thành Trúc Cơ, cho nên ở những thành trì bên ngoài đều rất ít khi thấy tu sĩ Trúc Cơ.

Chỉ có tông môn lớn như Thất Huyết Đồng mới hội tụ rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ.

Vì vậy khi Hứa Thanh xuất hiện, tất nhiên sẽ dẫn tới náo động nhất định, thậm chí khi vài người thị vệ ở đó còn đang cung kính, không đợi Hứa Thanh đi đến truyền tống trận, hắn liền cảm nhận được một cỗ chấn động từ phủ thành chủ đằng xa truyền đến.

Hứa Thanh nhăn mày lại, đáy lòng dâng lên cảm giác đề phòng, lạnh nhạt nhìn sang. Giữa không trung, một đạo cầu vồng gào thét tới gần, khi tới phía ngoài Hứa Thanh ba trượng liền dừng lại, từ bên trong lộ ra một người nam tử trung niên mặc một chiếc trường bào hoa lệ.

Tướng mạo của nam tử trung niên này cũng tầm thường, giờ phút này trên người gã đang tản ra pháp lực Trúc Cơ, trực tiếp dò xét Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng dò xét nhìn về phía cái cổ của gã, đáy lòng cũng đang phán đoán xem đối phương đã mở ra bao nhiêu pháp khiếu.

“Không biết đạo hữu tới đây là có chuyện gì? Tại hạ Chu Hằng Lực, là tộc nhân gia tộc họ Chu của Tử Thổ, nhậm mệnh đảm nhiệm chức vị thành chủ của tòa thành này, tòa thành này là do ba phương Tử Thổ, Thất Huyết Đồng cùng với Ly Đồ Giáo cùng chung quản lý.

“Đi ngang qua, truyền tống.”

Hứa Thanh mở miệng mà không lộ ra một tia gợn sóng, hắn mơ hồ cảm thấy đối phương cũng không mở ra nhiều đạo pháp khiếu cho lắm, vẫn không đạt tới trình độ hình thành mệnh hỏa.

Giữa không trung, biểu cảm của nam tử trung niên Chu Hằng Lực vẫn như bình thường, nhưng tâm lý của gã đã trở nên vô cùng cảnh giác, bởi vì gã cảm nhận được sát khí nồng đậm đến từ trên người của tên tu sĩ mặt vàng như nến này.

Hiển nhiên, đối phương hẳn là hạng người giết chóc vô số, với cả nhìn từ trên quần áo lại không hề nhìn ra lai lịch gì, việc này càng khiến cho gã vô cùng cảnh giác, nhất là ánh mắt của đối phương hình như còn đã đặt vào trên cổ của mình, việc này càng khiến cho gã theo bản năng dựng hết cả tóc gáy lên.

Nhưng thứ để cho gã kinh hãi nhất, chính là gã không thể nhìn ra được tu vi của người trước mắt, gã đang lo mình gặp phải một người có mệnh hỏa.

“Mời!”

Đáy lòng Chu Hằng Lực chấn động, nhưng trên thần sắc lại không lộ ra một chút nào, trầm thấp mở miệng mời, đồng thời cũng lập tức an bài xong xuôi.

Toàn bộ người đi đường phía trước Hứa Thanh lập tức bị đuổi hết ra, bốn phía không còn bóng người, hắn cũng đồng thời được một người dẫn đường đi về truyền tống trận phía trước.

Thần sắc Hứa Thanh rất bình tĩnh, hắn biết rõ đây là một loại thái độ không chào đón của đối phương, rõ ràng đối phương hy vọng mình nhanh chóng rời khỏi, mà hắn cũng cảm nhận được ở bên trong tòa thành trì này còn có từng sợi khí tức tràn ra.

Đây không phải là khí tức của tu sĩ tản ra, mà giống như là một vài trận pháp đang được mở ra.

Hứa Thanh cho rằng loại đề phòng này cũng là bình thường, dù sao đối với với một thành trì chốn hoang dã mà nói, có tu sĩ Trúc Cơ từ bên ngoài đi vào, dĩ nhiên sẽ phải cảnh giác cao độ rồi.

Hứa Thanh gật đầu, dứt khoát không hề đi bộ, ầm ầm bộc phát tốc độ, cả người trực tiếp bay lên, gào thét lao về phía truyền tống trận phía trước mà đi với tốc độ cực nhanh, cuồng phong lập tức hiện lên bốn phía, khiến cho bụi đất tung bay khắp nơi.

Đôi mắt của Chu Hằng Lực lập tức co rụt lại, nhanh chóng bay theo.

Trong khi phi hành, Hứa Thanh rất nhanh đã đến chỗ truyền tống trận, nơi đây đã bị dọn bãi từ sớm, bốn phía không có bất kỳ người tạp vụ nào, duy có có mấy người thị vệ duy trì trận pháp vận hành là đang run rẩy kính sợ bái kiến Hứa Thanh.

“Bái kiến tiền bối, trận pháp đã điều chỉnh xong rồi, không biết ngài muốn đi nơi nào?”

Hứa Thanh nhìn qua cổ của bọn họ, lại quét mắt nhìn về thành chủ đi theo ở xa, nhìn thành chủ đang tỏ ra bình thường nhưng thực ra vô cùng đề phòng này, giờ khắc này hắn liền cảm nhận sâu sắc được địa vị của tu sĩ Trúc Cơ.

Vì vậy khi hắn cất bước đi đến bên cạnh truyền tống trận, liền bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Chủ thành Thất Huyết Đồng.”

Lời hắn vừa nói ra, thị vệ duy trì trận pháp bốn phía vội vàng vâng dạ, bắt đầu điều chỉnh trận pháp, cho đến khi liên tục xác định không có vấn đề gì, bọn họ mới cung kính rút lui ra ngoài hơn mười trượng.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua truyền tống trận, hắn không hiểu trận pháp, nhưng truyền tống nhiều rồi cho nên hắn cũng có thể nhìn ra một chút môn đạo của nó, giờ phút này hắn chỉ đảo qua liền bước vào, theo từng tia sáng trong truyền tống lập lòe, thân ảnh của hắn cũng thoáng chốc tan biến vào.

Cho đến khi thân ảnh của Hứa Thanh tiêu tán bên trong truyền tống trận, Chu Hằng Lực đứng ở phía xa mới thở phào một hơi, mặc dù gã cũng là Trúc Cơ, nhưng từ trong đáy lòng, gã không hề muốn đi trêu chọc đối với hạng người có sát khí nặng như vậy.

“Dưới quy tắc không chào đón tu sĩ Trúc Cơ từ bên ngoài đến của Thất Huyết Đồng, mà hắn còn dám đi vào trong đó, nói rõ hắn có thể không phải là tội phạm truy nã, chẳng lẽ là tu sĩ Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng?”

Chu Hằng Lực sờ sờ lên cổ của mình, lắc đầu không suy tư về việc này nữa, đối với gã mà nói, tất cả Trúc Cơ từ bên ngoài đến đều vô cùng nguy hiểm, một khi gặp người đã có mệnh hỏa mà nói, dưới trạng thái Huyền Diệu Thái thì mình sợ là sẽ lập tức mất mạng, cho nên có thể mau chóng tiễn người đi chính là lựa chọn tối ưu nhất.

Chứ nếu như thật sự phát sinh mâu thuẫn mà nói, ở tòa thành trì hoang dã cách xa gia tộc này, mình chết cũng chính là chết, cho dù gia tộc có phát giác được cũng rất khó điều tra ra kết quả gì.

Giờ phút này phía đông Nam Hoàng Châu, một nơi kết nối giữa biển khơi và sơn mạch Chân Lý, dưới bảy con mắt thật lớn đang ngóng nhìn, trong tòa Truyền Tống Trận của chủ thành vô cùng phồn vinh, thân ảnh của Hứa Thanh bỗng xuất hiện giữa những tia sáng lập lòe.

Hứa Thanh vừa mới xuất hiện, không đợi hắn xem xét bốn phía, hắn liền mãnh liệt ngẩng đầu lên, thần sắc hơi đổi.

Hắn cảm nhận được một cỗ chấn động cường hãn từ bốn phía bên trong chủ thành, trong một cái chớp mắt, cỗ chấn động vô hình này đã đi đến và bao phủ hắn vào, mặc dù không có động tác gì, nhưng loại bao phủ này giống như là đang giám sát và quản chế hắn vậy.

Chương 317: Trên núi vang lên tiếng chuông (2)

Hứa Thanh không hề xa lạ gì với chấn động này, đây chính là lực lượng trận pháp của Thất Huyết Đồng.

Những lần trước Hứa Thanh trở về chưa bao giờ cảm thụ được loại cảm giác này.

Nhưng khi hắn tấn chức Trúc Cơ trở lại liền lập tức gặp phải, lúc này hắn cũng đã hiểu ra nguyên nhân tại sao mà đám người Trúc Cơ từ bên ngoài lại không dám tuỳ tiện đi tới Thất Huyết Đồng rồi.

Hiển nhiên đối với trận pháp mà nói, nó sẽ ưu tiên Trúc Cơ hơn là thân phận đệ tử rồi, cho nên dù giờ phút này lệnh bài thân phận của Hứa Thanh vẫn đang lập lòe, nhưng bởi vì hắn chưa có lên núi đăng ký tu vi, cho nên không cách nào hóa giải loại cảm giác bị theo dõi này.

Hứa Thanh thở sâu rồi thu hồi ánh mắt, bình tĩnh tiêu sái rời khỏi truyền tống trận.

Trận pháp vô hình bao phủ quanh người hắn, nhưng lại không khiến cho bất luận tu sĩ và bình dân nơi đây chú ý, mà sau khi Hứa Thanh rời đi, hắn liền đổi lại đạo bào mà mình đã chuẩn bị.

Lần đi đến đảo Hải Tích đã khiến Hứa Thanh học được một chút kinh nghiệm, cho nên hắn đã chuẩn bị trước mấy bộ đạo bào để mặc trong túi.

Giờ phút này, mặc vào đạo bào màu xám của đệ tử Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh đi trên đầu đường, thử nghiệm không ngừng nội liễm cùng ẩn nấp tu vi trong cơ thể, thử xem trận pháp vô hình của chủ thành có còn khóa chặt hắn nữa hay không, hay là sẽ có biến hóa gì khác.

Nhưng cho dù hắn ẩn nấp tu vi đến cực hạn, thậm chí khiến cho tu sĩ bốn phía đi ngang qua cũng không hề phát hiện, nhưng cảm giác bị khóa chặt đến từ trận pháp vô hình vẫn tồn tại như cũ, cái này khiến cho Hứa Thanh càng nhận thức sâu hơn đối với trận pháp của Thất Huyết Đồng.

“Không biết dùng cái bóng che đậy có thể tránh đi sự theo dõi của trận pháp hay không.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cũng chỉ nghĩ qua như vậy mà không có thử nghiệm, theo hắn thấy thì tạm thời không cần phải kiểm tra việc này, bất kể thành công hay không thành công đều đều tồn tại mạo hiểm.

“Như vậy, liền lên núi đi.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi thứ bảy ở nơi xa, cất bước đi thẳng đến.

Trên đường đi ngang qua các cửa hàng, nhìn những người vừa lạnh lùng vừa vội vàng đi đường, nhìn những đệ tử mặc áo bào màu xám liên tục xuất hiện, hắn không khỏi nhớ lại đủ loại hồi ức từ khi đến Thất Huyết Đồng.

Trong lòng hắn cũng có chút cảm khái, nhưng cũng có càng nhiều chờ mong đối với tương lai của mình, bây giờ mỗi tháng đều có thể cầm được ít nhất 5000 linh thạch từ chia lợi ích.

Mà ngay khi bước chân của hắn nhanh dần, từ xa bỗng xuất hiện một đạo thân ảnh quen thuộc.

Đối phương vừa xuất hiện lập tức liền dẫn tới bình dân bốn phía kính sợ, nhao nhao né tránh, đồng thời đám người đệ tử dưới núi Thất Huyết Đồng lại càng thêm cung kính, trong mắt mọi người đều khó nén được vẻ hâm mộ.

Người đến là một thanh niên, toàn thân mặc một đạo bào màu tím đậm, trong lúc đi qua đám người, bộ đạo bào màu tím đại biểu thân phận cao quý, phối hợp bề ngoài không tầm thường cùng chấn động tu vi cường hãn, khiến cho trong mắt mọi người, người này phảng phất như thần tử phủ xuống phàm trần vậy.

Người này, chính là Triệu Trung Hằng.

Hứa Thanh nhìn thấy gã, gã cũng đã nhìn thấy Hứa Thanh.

Nếu như đổi thành thường ngày, Triệu Trung Hằng sợ là sẽ lập tức quay đầu liền đi, không muốn nói nhiều một câu cùng với Hứa Thanh ở đây, nhưng hôm nay sau khi thấy, gã bỗng hừ một tiếng, tay phải đột nhiên giơ một ngón lên bầu trời.

Giữa không trung lập tức biến ảo ra một đầu long kình biển cấm, nó ngửa mặt lên trời gào thét sau đó lại lập tức tan biến.

Một màn này lập tức khiến cho bốn phía vang lên từng tiếng kinh hô, không ít đệ tử dưới núi xúm lại nịnh nọt tán thưởng gã.

Triệu Trung Hằng lộ ra vẻ mặt đắc ý, nhìn qua Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ngạo nghễ mở miệng.

“Long kình biển cấm, ta cũng tu được!”

Thần sắc Hứa Thanh không có bất kỳ biến hóa nào, cũng lười để ý tới đối phương, vẫn đi về phía ngọn núi thứ bảy như trước.

Triệu Trung Hằng nhăn mày lại, không thấy được biểu cảm giật mình từ trên mặt Hứa Thanh làm cho đáy lòng của gã rất không thoải mái, nhưng từng màn ở trên biển lúc trước đã để lại bóng mờ rất sâu với gã, cho nên giờ phút này gã vẫn ráng chịu đựng, không tiếp tục khoe khoang mà đi về phía ngọn núi thứ bảy.

Lần này gã xuống núi là vì lúc trước sai người chế tạo một cái trâm phượng thật đẹp, bây giờ cầm được đồ rồi liền chuẩn bị trở về trên núi tặng cho Đinh sư tỷ.

Nhưng đi tới đi lui, bởi vì đi về phía thành nam chỉ có một con đường là đi lên ngọn núi thứ bảy, cho nên người đi đường càng ngày càng ít, vì vậy trên mặt Triệu Trung Hằng lộ ra sự kinh ngạc, nhìn về Hứa Thanh đang đi ở phía trước.

Gã phát hiện mục tiêu của đối phương tựa hồ cũng là đường đi lên trên núi.

Mặc dù trong lòng cũng hiếu kỳ, nhưng trong lòng Triệu Trung Hằng ngạo nghễ, khinh thường đến hỏi Hứa Thanh, chỉ là theo thời gian trôi qua, lúc này Hứa Thanh đã cách bậc thang của ngọn núi thứ bảy chỉ có chưa tới 100 trượng, Triệu Trung Hằng rốt cuộc cũng nhịn không được mà hỏi.

“Hứa Thanh, ngươi muốn đi đâu vậy?”

Triệu Trung Hằng đi nhanh vài bước, sau khi đuổi theo kịp liền hỏi một câu.

“Lên núi.”

Hứa Thanh nhíu mày, âm thanh không chút gợn sóng mở

miệng.

“Lên núi? Đệ tử áo bào xám không được triệu hoán thì không cho phép lên núi, coi như là được triệu hoán, cũng nhất định phải có người khác chỉ dẫn mới được lên núi! Người có thể một mình đi lên núi, chỉ có đệ tử hạch tâm!”

Triệu Trung Hằng đánh giá Hứa Thanh vài lần, không nhìn ra trên người đối phương có chấn động gì, cũng không thấy đường núi phía trước có người đang chờ đợi, vì vậy hừ lạnh một tiếng.

Hứa Thanh không để Triệu Trung Hằng vào trong lòng, tiếp tục đi về phía trước, đi đến bậc thang trước núi.

Triệu Trung Hằng nhìn một màn này, cười lạnh.

“Nếu như đệ tử dưới núi vô cớ đi lên đỉnh núi, vậy thì một khắc đi đến bậc thang sẽ bị trận pháp đẩy ra, Hứa Thanh, ta nhìn ngươi tiếp theo…”

Không đợi Triệu Trung Hằng nói xong, gã chỉ vừa nói đến đây, Hứa Thanh ở phía trước thần sắc trước sau như một, nhấc chân bước lên bậc thang thứ nhất.

Một khắc khi hắn hạ chân phải xuống, toàn bộ bậc thang lên núi của ngọn núi thứ bảy bỗng nhiên giống như hồ nước, một cỗ lực lượng vô hình trong chốc lát liền xoắn tới phía hắn, giống như đang xác minh cái gì đó.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn ngọn núi xa xa, tu vi trong cơ thể vào thời khắc này ầm ầm bộc phát, khí tức Trúc Cơ trong chốc lát mãnh liệt cuộn mình tràn ra, đỉnh ngọn núi thứ bảy lập tức có tiếng chuông vang vọng.

Bên trong âm thanh du dương sâu xa, Hứa Thanh đi lên bậc thang, từng bước từng bước đi về phía trước, Triệu Trung Hằng phía sau giờ phút này bị khí tức Trúc Cơ Hứa Thanh bộc phát đập vào mặt, bàn chân đạp đạp đạp không ngừng lùi về phía sau, thân thể run rẩy với sắc mặt trắng bệch, tròng mắt cũng sắp rớt xuống dưới đất, tâm thần dấy lên sóng lớn ngập trời.

“Trúc… Trúc… Trúc Cơ!”

Chương 318: Quy luật trên núi (1)

Ngay khi Hứa Thanh bộc phát ra khí tức của Trúc Cơ, tiếng chuông liền lập tức vang vọng toàn bộ ngọn núi thứ bảy, đồng thời cũng có ba thân ảnh từ trên đỉnh núi gào thét bay lên không trung, sau đó bay thẳng về phía dưới núi.

Cơ chế là như thế này, nếu như có tu sĩ Trúc Cơ từ bên ngoài đến chỗ chân núi và muốn bước lên núi, vậy thì sẽ chỉ bị ngăn lại ở bên ngoài, sẽ không khiến cho tiếng chuông vang lên.

Lúc đó người này chỉ cần báo thân phận lên trên và ý đồ đến là được, sau đó sẽ có trận pháp thông báo người mà đối phương muốn bái phỏng, sau khi đối phương đồng ý, thì người này có thể đi vào trên núi trong sự giám sát của trận pháp. Lần trước lão tổ Kim Cương Tông lên núi bái phỏng Nhàn Vân đạo nhân của ngọn núi thứ sáu cũng là dạng như vậy.

Mà khi một tu sĩ Trúc Cơ vừa bước lên núi liền khiến cho tiếng chuông vang lên, thì chỉ có một khả năng.

Đó chính là trong hàng đệ tử của tông môn, có đệ tử mới Trúc Cơ nhưng chưa có đăng ký thân phận trong trận pháp.

Đương nhiên, nếu địch tập kích thì lại là chuyện khác.

Trong Thất Huyết Đồng, không phải tất cả đệ tử dưới núi tấn cấp Trúc Cơ cũng đều chọn địa phương Trúc Cơ là trong tông môn, một mặt là do giá cả đắt đỏ, một phương diện khác là người có thể bộc lộ tài năng ở trong vô số Ngưng Khí của thời kỳ loạn thế này, thì tất nhiên sẽ có cơ duyên riêng của bản thân. Loại việc này cũng không hề hiếm thấy, dẫu sao thì ngoại trừ cơ duyên ra, thì ở một cái tông môn dùng lợi ích để ngưng tụ người tới thế này, thì gần như là không có độ tín nhiệm gì đáng nói cả.

Cho nên có khoảng ba thành tu sĩ Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng đều tấn cấp ở bên ngoài, sau đó mới trở về.

Những cơ duyên này phần lớn có liên quan với một chút di tích, mặc dù cũng sẽ có người chú ý, nhưng bởi vì loại việc này cũng không phải là thường lệ, vả lại cũng phạm vào kiêng kị, một khi xuất hiện người ác ý muốn cướp đoạt cơ duyên, nếu như không truyền ra ngoài thì còn tốt, nhưng một khi truyền ra, sẽ rung chuyển căn cơ của Thất Huyết Đồng.

Cho nên việc này bị Thất Huyết Đồng nghiêm khắc ngăn cản, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ bí mật phát sinh tương tàn, nhưng trên đại thể đều có thể bỏ qua, dù sao đối với với tu sĩ đã tu luyện ở trên núi Thất Huyết Đồng mà nói, trước khi bọn họ ra tay đều phải cân nhắc trước xem có đáng giá hay không.

Vì một cơ duyên không biết mà nhấc lên mạo hiểm như thế, sẽ rất ít người ngu dốt như vậy.

Hứa Thanh cũng đã nghĩ rất rõ ràng những chuyện này khi lựa chọn ra ngoài Trúc Cơ, bây giờ nhìn ba thân ảnh đang nhanh chóng bay tới gần, hắn đứng chờ trên bậc thang thứ năm, đợi bọn họ đến.

Rất nhanh, tiếng rít càng ngày càng rõ ràng, trong ba thân ảnh từ xa xa bay thẳng đến đây, người ở vị trí đầu tiên mặc trường bào màu tím, dáng người trung bình, có một khuôn mặt tròn.

Người này cũng chính là người dẫn đường lên núi lần đầu tiên cho Hứa Thanh, hôm ấy đối phương còn thiện ý nhắc nhở về thói quen tay phải và sơ hở của hắn, còn nhắc hắn một câu ‘trong bông có kim’. Nhìn qua thân ảnh của đối phương, đáy lòng Hứa Thanh bỗng có chút cảm khái, lúc trước hắn chỉ nghe qua bốn chữ trong bông có kim của đối phương, nhưng bây giờ sau khi sống một thời gian ở trong Thất Huyết Đồng, gặp phải từng người, hắn đã cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là trong bông có kim.

Mà bản thân hắn cũng đã học được rất nhiều thứ ở trong hoàn cảnh của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh chắp tay, ngay một khắc đối phương tới gần, hắn liền cúi đầu thật sâu.

Trên bầu trời, liền truyền đến tiếng cười.

Thân ảnh của vị tu sĩ kia nhoáng một cái, lập tức đi đến trước mặt Hứa Thanh, biểu cảm trên mặt cũng tràn ngập ôn hòa và vui vẻ.

“Hứa Thanh, lần đầu tiên trông thấy ngươi, ta đã cảm thấy ngươi tuyệt không phải hạng người phàm tục mà, cho nên liền mở miệng nhắc nhở, hôm nay gặp lại, ngươi quả nhiên đã là người cùng bối phận với ta rồi.”

“Đa tạ hôm ấy tiền bối nhắc nhở.” Hứa Thanh chắp tay mở miệng, từ đáy lòng cảm tạ đối với vị tu sĩ mặt tròn này.

“Không cần dùng xưng hô tiền bối nữa, bây giờ ngươi đã Trúc Cơ rồi, chúng ta xưng hô sư huynh đệ là được rồi, Hứa Thanh sư đệ, ta tên là Trương Vân Sĩ, ngươi có thể gọi ta là Trương sư huynh.”

Tu sĩ mặt tròn tươi cười mở miệng, trong lúc nói liền ngẩng đầu, thấy được Triệu Trung Hằng cách đó không xa với vẻ mặt hoảng sợ. Gã vốn là người thông duệ, ánh mắt đảo qua biểu cảm của Triệu Trung Hằng, lại nhìn Hứa Thanh một chút, đáy lòng liền đại khái đoán được một chút, nhưng cũng sẽ không nhiều chuyện, vì vậy nheo đôi mắt lại nói.

“Hứa Thanh sư đệ, chúng ta lên núi chứ?”

“Làm phiền Trương sư huynh.” Hứa Thanh gật đầu khách khí, lại chắp tay chào hỏi với hai vị tu sĩ Trúc Cơ bên cạnh đối phương, ánh mắt cũng giống như tùy ý đảo qua người bọn họ.

Hắn phát hiện tu sĩ Trúc Cơ trên núi phần lớn đều ẩn nấp sự chấn động, hai người này cũng là như thế, Trương Vân Sĩ cũng là như vậy, cho nên Hứa Thanh rất khó phát hiện cụ thể sâu cạn của bọn họ.

Việc này cũng khiến cho đáy lòng của hắn cảnh giác và đề phòng cực cao.

Mà hiển nhiên địa vị của hai người này không bằng Trương Vân Sĩ, mắt thấy Trương Vân sĩ và Hứa Thanh có quen biết, vì vậy liền hơi cười một cái, chắp tay đáp lễ sau đó rời đi.

Cứ như vậy, thêm Trương Vân sĩ đồng hành, y và Hứa Thanh cùng nhau đi theo bậc thang đi thẳng về phía trước.

Hai bên đường lên núi được những tán cây tạo thành bóng râm, lúc này có chút gió biển thổi vào khiến cho những chiếc lá cây đong đưa, bên trong còn có linh điểu đang khẽ ngâm nga hót vang.

Thanh âm này rất là êm tai, phảng phất như có thể khiến người ta chìm vào trong trí nhớ, biến cảnh tượng lúc này và cảnh tượng ngày thứ nhất lên núi trùng lập lên nhau.

“Hứa sư đệ, lúc trước ta đã giới thiệu qua thế giới dưới núi của

Thất Huyết Đồng cho ngươi, hôm nay ta và ngươi sẽ nói về thế giới trên núi nhé."

Trong gió, thanh âm của Trương Vân Sĩ rất bình thản, vang vọng trên đường đi lên núi.

"Ngọn núi thứ bảy có 13 vị trưởng lão, đều là tu sĩ Kim Đan, phía dưới bọn họ thì là thế hệ Trúc Cơ chúng ta, số lượng là 148 người, sau hôm nay ngươi đăng ký, Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy chính là 149 vị."

"Nhìn như rất nhiều, nhưng trên thực tế cũng không có bao nhiêu, toàn bộ Thất Huyết Đồng tiếp cũng chỉ có gần nghìn vị mà thôi, nên biết rằng Thất Huyết Đồng chúng ta chính là một trong bốn thế lực lớn của Nam Hoàng Châu."

"Cho nên địa vị và thân phận của Trúc Cơ là rất cao."

"Điểm này thì ở bất kỳ địa phương nào của Nam Hoàng Châu cũng có thể thấy được, nhưng Thất Huyết Đồng chúng ta lại càng cao hơn như vậy, sau khi ngươi đăng ký, mỗi tháng ngươi sẽ thu được 5700 linh thạch."

"Linh thạch cụ thể còn phải xem tiền lời mỗi tháng của Thất Huyết Đồng, cho nên không có cố định, nhưng chênh lệch giữa mỗi tháng sẽ không lớn."

"Mặt khác sau khi trở thành Trúc Cơ, ngươi sẽ nhận được quyền lợi cư ngụ ở trên núi, nhưng mà giá mua động phủ, còn có công pháp Trúc Cơ của tông môn, sẽ không giống như lúc Ngưng Khí lúc được cấp cho miễn phí, tất cả đều phải dùng tiền để mua, còn về nơi bán công pháp, thì ngươi có tư cách mua sắm bất luận công pháp Trúc Cơ nào ở bên trong Thất Huyết Đồng."

"Đồng thời thân là tu sĩ Trúc Cơ, ngươi cũng sẽ có được bốn loại quyền lợi."

"Quyền lợi thứ nhất, từ giờ trở đi ngươi có quyền sáng lập một cái bến cảng mới, ngươi có thể tự sáng lập ra một cái bến cảng thuộc về ngươi ở trong khu bến cảng!"

"Ngươi có thể dùng để đối ngoại mà cũng có thể dùng để buôn bán đối với người bên trong bến cảng, nhưng hết thảy thu hoạch do kinh doanh đạt được ở, tông môn sẽ thu một nửa, cái bến cảng này cũng cần ngươi tự an bài người đi kinh doanh, đồng thời lúc mới bắt đầu kinh doanh cũng cần tập trung tinh thần cực lớn, tất cả mọi việc cũng đều cần ngươi tự mình gánh vác.”

“Nếu như ngươi không muốn quyền sáng lập bến cảng này, vậy thì có thể nhận được quyền lấy một con phố trong chủ thành, toàn bộ cửa hàng ở trên con đường kia đều phải trả tiền thuê cho ngươi, phương pháp này thì đơn giản mà trực tiếp hơn nhiều.”

“Hai lựa chọn này, tu sĩ Trúc Cơ muốn chọn cái gì cũng đều được, ngươi có thể tự mình cân nhắc.”

Chương 319: Quy luật trên núi (2)

“Quyền lợi thứ hai, nếu như đệ tử dưới núi của núi chúng ta mà dám trêu chọc ngươi, ngươi có thể trực tiếp giết, nhưng mà giết một người, phải giao nộp mười vạn linh thạch thay cho xử phạt, giết hai người thì giá cả gấp bội, cứ dùng cái này mà tính, vĩnh viễn không có điểm cuối.”

Tu sĩ mặt tròn cười mở miệng, nhưng lời vừa nói liền khiến cho đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại.

“Điều quy định này, trên thực tế chính là một lằn ranh trong lòng tu sĩ Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng, bất kể là ở tông môn hay là ngoài tông môn, gặp phải kẻ yếu đều phải cân nhắc, xem có đáng giá giết hay không.”

“Nếu là đệ tử dưới núi của núi khác, thì giá cả sẽ tăng gấp bội so với giá lúc đầu.”

“Về phần quyền lợi thứ ba, thì chính là ngươi có thể chỉ định hai đệ tử dưới núi, hay là những người khác mà ngươi quen biết, trở thành tùy tùng của ngươi, khiến cho bọn họ thu được tư cách ở lại chủ thành mà không phải trả phí, cũng có thể đi theo ngươi lên núi, đăng ký tu hành dưới danh nghĩa của ngươi.”

“Đồng thời phân thành trong toàn bộ phạm vi của Thất Huyết Đồng sẽ cho ngươi truyền tống miễn phí, mặt khác, hàng năm ngươi sẽ có một trăm danh ngạch cư trú trong phân thành, nên biết rằng quyền cư trú trong phân thành ở bên ngoài là rất trân quý đối với thập hoang giả trong doanh địa cùng với tiểu thành, nếu không được đệ tử Thất Huyết Đồng đề cử, sẽ không thể có quyền cư trú.”

“Quyền lợi cuối cùng của ngươi là... sự che chở của Thất Huyết Đồng, khiến cho tu sĩ Kim Đan phía ngoài không dám tới nơi đây giết ngươi, đương nhiên nếu như ngươi xuất ra đầy đủ linh thạch, coi như là Nguyên Anh cũng không dám tới giết ngươi, thậm chí nếu ngươi đưa thêm linh thạch thì còn có thể đi treo giải thưởng ngược lại, tất nhiên bên trong tông môn có người nguyện ý giúp ngươi đi giết kẻ địch.”

“Ngươi phải nhớ kỹ, dưới núi là một đám sói con, trên núi là một đám người có tâm tư riêng, từng người đều là những con sói đơn độc!”

“Đồng thời ngươi cũng không cần lo lắng Kim Đan trong tông môn ra tay với ngươi, nếu ở bên ngoài thì đó là do bản thân ngươi không may, nhưng nếu ở trong tông môn thì mặc kệ là nguyên nhân gì, Kim Đan ra tay giết Trúc Cơ thứ nhất sẽ bị phạt 100 vạn linh thạch, Trúc Cơ giết chóc lẫn nhau cũng là như thế, lần sau gấp bội lần trước, vả lại cũng vĩnh viễn không có giới hạn.”

“Cho nên vấn đề này lại nhắc lại một câu nói bên trên, có đáng giá hay không!”

Trong khi nói thì vị tu sĩ mặt tròn một mực mang theo vẻ vui vẻ, nhưng trong lời nói đều lộ ra địa vị của Trúc Cơ cùng với sự hung tàn trên núi.

“Có nghĩa vụ thì sao?”

Hứa Thanh hỏi một câu.

“Nghĩa vụ?”

Tu sĩ mặt tròn nở nụ cười.

“Tất cả mọi người đều tự dựa vào bản thân cố gắng và vùng vẫy đi từ dưới núi đi lên, cho nên không có nghĩa vụ gì với tông môn cả, nguyện ý lưu lại thì cầm tiền, muốn đi cũng không ai giữ lại, nhưng mà nhiệm vụ do tông môn tuyên bố cũng không hề keo kiệt, cho nên tất cả mọi người đều sẽ tranh đoạt để hoàn thành.”

“Mà vì để mình có thể trường kỳ cầm được linh thạch, có thể trường kỳ nhận được tiền lời từ nơi này, thì khi gặp phải kẻ thù bên ngoài muốn xâm lấn và hủy lợi ích trường kỳ của chúng ta, tự nhiên mọi người sẽ đứng lên ra tay, dẫu sao thì Trúc Cơ chỉ cần cẩn thận một chút, liền có thể sống được thật lâu, ngày nào cũng được cầm tiền không phải rất tốt sao.”

“Đương nhiên nếu như địch nhân đưa ra hấp dẫn lớn hơn thì sao, cũng không phải là không thể tiếp nhận, chỉ là ngươi thử suy nghĩ một chút xem, địch nhân xâm lấn tới đây là kẻ ngốc sao? Thu mua một hai tên đệ tử không có tác dụng gì, nếu thu mua nhiều hơn mà nói, ích lợi bọn họ xuất ra cũng phải thật lớn, đánh hạ được Thất Huyết Đồng cũng không bù nổi chi phí đã đưa ra, như vậy còn đánh giá sao?”

“Về phần khai chiến cùng bên ngoài, thật ra thì cũng chính là phóng đại màn thi đấu vừa xong của các ngươi ra mà thôi, có thể có lợi, tự nhiên mọi người sẽ tự lao lên.”

“Các trưởng lão trên núi cũng đều biết chúng ta đều là những con sói, cho nên hầu như không hề quản lý đối với chúng ta, đều dùng lợi ích để dụ dỗ.”

“Còn thứ để cho cao tầng chân chính yên tâm, chính là những người vừa tiến vào tông môn liền hưởng thụ ưu đãi đệ tử hạch tâm của tông môn, những người này đều được bồi dưỡng, chịu trách nhiệm làm nơi ngưng tụ và lòng trung thành của tông môn.”

Lúc này, theo Trương Vân Sĩ giới thiệu, Hứa Thanh lại càng thêm nhận thức sâu sắc hơn đối với trên núi của Thất Huyết Đồng, hắn cũng có điều suy nghĩ, khi bọn họ đi tới giữa sườn núi, Trương Văn Sĩ nói tiếp.

“Ngươi tới rất không khéo, nguyên bản tu sĩ mới Trúc Cơ có tư cách bái kiến Phong chủ một lần, nhưng bây giờ Phong chủ ngọn núi thứ bảy cũng ra biển rồi, đoán chừng đã có chuyện lớn phát sinh.”

“Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão cũng không có ở đây, chỉ có Tam trưởng lão trấn thủ trong núi, sau khi ngươi đi bái kiến, ta sẽ dẫn ngươi đi tới chỗ động phủ và Kinh Pháp đường.”

Đang nói, Hứa Thanh thấy được đại điện mà hắn đã đến một lần của Tam trưởng lão ở xa xa, ngoài đại điện hắn thấy được một thân ảnh quen thuộc khác, đó chính là Lý chấp sự bên người Tam trưởng lão.

Gã đang khoanh chân ngồi trước đại điện, giờ phút này gã cũng mở mắt ra nhìn Hứa Thanh cùng Trương Vân sĩ đi đến, mỉm cười.

“Vừa rồi lúc chuông vang lên, ta liền suy đoán xem người Trúc Cơ mới có phải là ngươi hay không.”

Hứa Thanh hơi chắp tay, liếc mắt nhìn Lý chấp sự trước này, mặc dù đối phương cũng đã ẩn nấp chấn động của bản thân, nhưng phối hợp với cảm giác trong trí nhớ lúc trước của Hứa Thanh, giờ phút này hắn mơ hồ cảm thấy, Lý chấp sự này ở trong cảnh giới Trúc Cơ cũng coi như rất mạnh.

“Hẳn là đã tạo thành mệnh hỏa Trúc Cơ.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, nhưng vẫn ung dung thản nhiên đối mặt.

“Vào thôi, trưởng lão đang đợi ngươi.” Lý chấp sự rời ánh mắt khỏi từ trên người Hứa Thanh, sau đó rơi vào trên người Trương Vân Sĩ.

Trương Vân Sĩ nhún vai, lui ra phía sau vài bước đứng chờ ở bên ngoài.

Hứa Thanh thở sâu rồi đi thẳng về phía trước, cho đến khi đi vào đại điện hôm ấy.

Ngay một khắc bước vào, cảm thụ lúc trước lại một lần nữa phủ xuống, uy áp bài sơn đảo hải đến từ người đang đả tọa ở vị trí cao nhất trong đại điện giống như khuếch tán khắp bát phương.

Nhưng vào lúc này Hứa Thanh đã nhìn thấy rõ hình dáng của đối phương.

Đó là một lão giả mang những vết đốm mồi trên mặt, lão mặc đạo bào màu tím nạm vàng, mặt không cảm xúc nhìn qua Hứa Thanh.

Ánh mắt Hai người chớp mắt nhìn nhau một cái, tâm thần Hứa Thanh lập tức nổ vang, ánh mắt đối phương như là một tia chớp vậy, hình như trong nháy mắt liền xuyên thấu thân thể của hắn, nhìn rành mạch mọi thứ trong cơ thể của hắn.

Nhưng mệnh đăng đã được cái bóng của Hứa Thanh che đậy, đối phương không thể phát hiện ra được.

“Bái kiến Tam trưởng lão.” Hứa Thanh cung kính cúi đầu.

“Tuổi còn nhỏ, lại mở ra hai cái pháp khiếu, không tệ.”

Tam trưởng lão ngồi trên vị trí cao nhất không một gợn sóng mở miệng, nhưng lão lại nói thêm một câu khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động.

“Linh Tức Đăng của nhân ngư tộc, là ngươi lấy đúng không?”

——

Chương 320: Áo bào tím gia thân (1)

Câu nói này giống như là lôi đình vang vọng bên tai Hứa Thanh vậy, khiến cho tâm thần hắn dâng lên một cỗ chấn động, nhưng thần sắc Hứa Thanh không có quá nhiều biến hóa, cũng chưa từng suy nghĩ nhiều, cúi đầu cung kính mở miệng.

"Vâng."

Việc này không cần thiết đi che giấu, mặc dù Linh Tức Đăng của nhân ngư tộc có giá trị rất lớn, nhưng cũng không phải là chưa có người cầm được, hôm ấy Hứa Thanh ra tay nhìn như kín kẽ, nhưng trên thực tế nếu như có người thực sự muốn điều tra, vẫn có thể tìm được rất nhiều manh mối từ hiện trường.

Hứa Thanh cảm thấy không cần phải nói dối về việc này, ngược lại lại làm cho người ta cảm giác như mình giấu đầu hở đuôi.

"Ngươi dự định xử lý như thế nào?"

Tam trưởng lão nhìn qua Hứa Thanh, bình tĩnh mở miệng.

"Bán đi."

Hứa Thanh không cần nghĩ ngợi liền trả lời, ngẩng đầu nhìn về phía Tam trưởng lão.

Giờ phút này Tam trưởng lão đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế cao nhất, khí tức tản mát ra làm cho bốn phía vặn vẹo, khiến cho toàn bộ đại điện cũng rơi vào bên trong áp lực, theo lời nói vừa rồi vang vọng, cảm giác áp lực này lại biến thành mãnh liệt hơn. Thậm chí cái loại cảm giác chói mắt cũng lại nổi lên, nhưng mà trong cảm thụ của Hứa Thanh thì vẫn đã nhẹ hơn rất nhiều so với lần thứ nhất trước đó.

Nên biết rằng lần thứ nhất hắn đến, ngay cả ngẩng đầu hắn cũng phải rất mất công sức, liếc mắt nhìn qua thì hai mắt đều phải chịu đau đớn vô cùng.

Tam trưởng lão nghe câu trả lời của Hứa Thanh, trên mặt liền lộ ra một nụ cười, giống như thoả mãn vì Hứa Thanh không hề giấu giếm về việc này, vì vậy truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh, lão phu không dối gạt ngươi, ta luôn nhìn thấy ngươi rất được, ngươi đã tự mình lấy được Linh Tức Đăng, lão phu cũng sẽ không yêu cầu lấy nó từ ngươi, lão phu cũng chướng mắt cái đèn chụp kia.”

“Nhưng mà ta nhắc nhở ngươi một câu, phải nhanh chóng bán ngọn đèn này đi, nói cách khác, ta không cần nhưng đúng là vẫn còn có người muốn có được nó, lão phu có thể biết ngươi là người lấy được ngọn đèn này, đương nhiên những người khác muốn biết cũng sẽ không khó.”

“Bây giờ ngươi đưa lệnh bài thân phận của ngươi cho ta.”

Ánh sáng trong mắt Hứa Thanh nội liễm lại, lấy ra lệnh bài thân phận của mình.

Tam trưởng lão vung tay phải lên, lệnh bài liền bay vào tay, sau đó lão hơi vỗ một cái, lệnh bài lập tức rung động lắc lư rồi tràn ra tia sáng, thông tin trong đó nhanh chóng được điều chỉnh, sau đó bên trong giống như có trận pháp chấn động, giống như đang đóng dấu.

Một lát sau tia sáng trên lệnh bài tiêu tán, lại khôi phục thành mặt lệnh bài như thường, được Tam trưởng lão vung lên rồi bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên tiếp đón, cũng đã làm xong chuẩn bị thừa nhận lực lượng trùng kích ở trên, dẫu sao hôm hắn bái kiến vị Ti trưởng ở Bộ Hung ti cũng đã từng trải qua loại việc giống như vậy.

Nhưng lệnh bài bị hắn nhẹ nhàng tiếp được, rõ ràng không có bất kỳ lực đạo nào từ trên đó truyền ra cả, phảng phất như toàn bộ lực lượng vào ngay một khắc hắn chạm vào liền hoàn mỹ tự mình tản đi.

Một màn này làm cho đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, hắn cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng của song phương.

Phải biết là phóng ra rất dễ dàng, nhưng có thể hoàn mỹ khống chế lực đạo không để lộ ra chút nào mới là khó khăn.

“Ngươi có thể đi xuống rồi.” Tam trưởng lão nhắm mắt lại.

Hứa Thanh chắp tay cung kính rời đi, mà ngay khi hắn muốn đi ra khỏi đại điện, thanh âm của Tam trưởng lão lại lần nữa truyền đến.

“Cái đứa bé Trung Hằng kia, tâm tính không hề xấu.”

“Đệ tử hiểu.”

Hứa Thanh quay người cúi đầu, đi ra khỏi đại điện, đáy lòng hắn rất rõ ràng, hôm ấy mình tới thì đối phương không hề nói những lời này, mà do Lý chấp sự mở miệng, như vậy là bởi vì thân phận của mình chưa đủ. Nhưng hôm nay lại không giống vậy.

Theo Hứa Thanh cất bước đi ra, Lý chấp sự một bên gật nhẹ đầu với hắn, sau đó nhắm mắt không nói gì, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về Trương Vân Sĩ ở nơi xa rồi đi đến.

Trương Vân Sĩ nở nụ cười, thời gian tiếp theo y liền dẫn theo Hứa Thanh đi lấy đạo bào, đồng thời Hứa Thanh cũng đã lựa chọn được một tòa động phủ, chỉ hơi tiếc là phần lớn động phủ tốt đều đã được chọn hết rồi, nơi hắn lựa chọn có hơi chênh lệch chút ít với những nơi đó.

Nhưng Hứa Thanh cũng cảm thấy không tệ rồi, về phần giá cả cũng không đắt đỏ như hắn tưởng tượng.

Cuối cùng dưới sự chỉ dẫn và giới thiệu của Trương Vân Sĩ, Hứa Thanh đi tới Kinh Pháp đường, đổi lấy công pháp Trúc Cơ ở đó, ngoài những cái này thì hắn còn đổi một chút thuật luyện thể.

Làm xong những thứ này thì sắc trời cũng đã biến thành hoàng hôn, Trương Vân Sĩ đưa Hứa Thanh đến ngoài động phủ hắn đã mua, sau đó mới chắp tay rời khỏi, trước khi đi y còn tươi cười mở miệng.

“Hứa sư đệ, sở dĩ hôm nay ta làm bạn một chặng đường với ngươi như vậy, một mặt là bởi vì ta cảm thấy có chút duyên phận cùng ngươi, một phương diện khác là ta đã tiếp nhận nhiệm vụ tiếp dẫn đệ tử lên núi trong tháng này, cho nên ta cũng sẽ thu được ban thưởng của tông môn.”

“Cho nên ngươi không cần phải băn khoăn tại sao ta lại ân cần như vậy, nhưng cuối cùng ta và ngươi cũng coi như có một hồi duyên phận, ngày sau nếu gặp nhau trên biển, mong rằng chiếu cố lẫn nhau nhiều hơn.”

“Cuối cùng, Hứa Thanh sư đệ, ta hữu nghị nhắc nhở ngươi một câu, đời tu sĩ chúng ta một khi đã bước vào Trúc Cơ, sẽ phải dùng tốc độ nhanh nhất để mở ra 30 đạo pháp khiếu, sau đó hình thành mệnh hỏa, để có được Huyền Diệu Thái."

"Ngươi phải biết tu sĩ có Huyền Diệu Thái và không có hoàn toàn là hai cấp độ khác biệt, đã vất vả khổ cực bước vào Trúc Cơ, nếu như không nhanh chóng hình thành mệnh hỏa thì sẽ rất thiệt thòi, mà phần lớn Trúc Cơ cũng đều là chết ở giai đoạn này."

"Trúc Cơ không có Huyền Diệu Thái cũng chỉ ức hiếp được Ngưng Khí mà thôi."

Trương Vân Sĩ cười tủm tỉm, sau khi nói xong liền đưa mắt nhìn tay phải Hứa Thanh, gã cũng phát hiện ra mình đã không nhìn ra thói quen tạo thành sơ hở của Hứa Thanh nữa, liền nở nụ cười, tiêu sái cười to.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, vô luận là hắn đã biết hay là giờ phút này đối phương nhắc nhở, đều khiến cho hắn hiểu được tầm quan trọng của mệnh hỏa đối với Trúc Cơ.

Lúc này hắn hơi chắp tay cúi đầu, đưa mắt nhìn thân ảnh Trương Vân Sĩ rời đi.

Đồng thời cũng thu đề phòng trong đáy lòng từ trên người đối phương về, quay đầu nhìn về động phủ của mình.

Chương 321: Áo bào tím gia thân (2)

Nơi Hứa Thanh lựa chọn là một địa phương dựa vào vách núi, cửa đá đang đóng của động phủ có màu xanh đen, bốn phía đều là cỏ dại, trên cửa cũng mọc đầy rêu xanh, một mùi ẩm ướt cũng theo gió tràn ngập khắp nơi này.

Sau khi kiểm tra nơi này một phen, Hứa Thanh đến gần cửa đá, lấy ra ngọc giản khống chế động phủ, tràn linh năng vào thì cửa động phủ lập tức lập lòe hiện ra phù văn, Hứa Thanh dựa theo phương pháp ghi chép trên ngọc giản, giơ tay lên đặt vào trên phù văn.

Tựa như dấu vết lạc ấn, theo phù văn lập lòe, động phủ hội tụ ấn ký của hắn, cánh cửa đá chậm rãi mở ra, lộ ra cảnh sắc.

Động phủ này không lớn, chỉ có hai gian phòng, bên trong không hề tối, trên đỉnh động được khảm minh châu, từng tia sáng nhu hòa tràn ra từ bên trên, chỉ có một điều là do rất lâu chưa từng sử dụng, cho nên bên trên tràn đầy bụi bặm.

Hứa Thanh phất tay, gió lập tức xuất hiện thổi qua quét sạch nơi đây một phen, sau khi cẩn thận kiểm tra và xác định không có gì đáng ngại, lúc này hắn lại đi ra bên ngoài, bố trí phấn độc ở bên ngoài động phủ.

Lần này hắn sử dụng rất nhiều phấn độc, cho đến khi bố trí xong toàn bộ khu vực bên ngoài, khi về tới động phủ thì hắn lại tiếp tục đổ thêm rất nhiều phấn độc, cuối cùng là xuất ra trận pháp phòng hộ đã mua, mở ra lớp phòng hộ.

Theo cánh cửa đá của động phủ đóng lại, trận pháp bản thân của động phủ cũng mở ra, rốt cuộc Hứa Thanh thở phào một hơi.

Ngồi ở trong này, hắn nhớ lại kiến thức ngày hôm nay, mơ hồ có một loại cảm giác như ngày đầu tiên đi đến Thất Huyết Đồng vậy, chỉ là lúc đó hắn mới Ngưng Khí, bây giờ đã là Trúc Cơ.

“Rốt cuộc cũng Trúc Cơ.”

Hứa Thanh thì thào, sau khi nhớ lại đủ loại quyền lợi của Trúc Cơ ở Thất Huyết Đồng, hắn đổi một cái đạo bào màu tím mặc vào, cúi đầu nhìn áo bào, trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia thần thái.

Trên đạo bào này cũng có trận pháp, có sức phòng hộ nhất định, rất không tầm thường, sợ là để ở bên ngoài hoặc là dưới núi, sau đó sửa lại màu sắc thì lập tức sẽ khiến cho rất nhiều đệ tử tranh đoạt.

Sờ lên áo bào trên người, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một khối ngọc giản.

Cái ngọc giản này là một trong những công pháp Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy mà hắn đổi được từ trong Kinh Pháp đường.

Nhìn ngọc giản trước mắt, Hứa Thanh tràn linh năng vào để bắt đầu xem xét. Sau khi Trúc Cơ, hắn hiểu được bản thân phải nhanh chóng tu hành công pháp Trúc Cơ, như thế mới không lãng phí thời gian, có thể làm cho mình có thể thời thời khắc khắc tiến hành tu hành như ngày xưa.

Theo hắn xem xét, thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh ánh trăng bên ngoài đã chiếu khắp mọi nơi, cũng chiếu tới trên cửa đá của động phủ Hứa Thanh, từ xa nhìn lại giống như trăng sáng nhô lên cao tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ. Khiến cho cánh cửa đá ở dưới ánh trăng lộ ra phong cách cổ xưa nồng đậm, mang theo một mùi vị năm tháng tang thương.

Trong động phủ, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén.

“Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh.”

Công pháp Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng, chính là Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, chỉ nhìn từ tên cũng liền đã lộ ra cảm giác sát phạt thật mạnh, cũng có thể tưởng tượng ra công pháp này nhất định thiên về một loại tà công.

Nhưng mà điều này cũng tương xứng với phán đoán của Hứa Thanh, dẫu sao thì tên của tông môn cũng gọi là Thất Huyết Đồng.

Mà công pháp Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh này không có phân chia cấp độ, phương thức tu hành chủ yếu, và trọng điểm của nó là làm như thế nào để nhanh chóng mở ra pháp khiếu, theo nó thì đầu tiên sẽ tu ra một loại hỏa diễm tên là Sát Hỏa bên trong pháp khiếu của tu sĩ.

Loại hỏa diễm này còn giao hòa cùng khí tức của biển cấm, rất là quỷ dị, vả lại càng tu hành thì Sát Hỏa sẽ càng mãnh liệt.

Một phương diện thì Sát Hỏa này cũng có thể dùng làm pháp thuật công kích, một phương diện khác thì nó là hạch tâm nuốt hồn của công pháp này!

Rút ra hồn của địch nhân, biến nó thành củi để đốt, sau đó dùng nó làm một cỗ lực lượng trùng kích vào trong thể nội, đi mở ra pháp khiếu, loại phương pháp này cực kỳ tàn bạo, cũng rất trực tiếp.

Dựa theo miêu tả trên công pháp, hồn của một tu sĩ Trúc Cơ không hình thành mệnh hỏa, đủ để cho đệ tử tu hành Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh mở ra một đạo pháp khiếu, nếu là hồn của tu sĩ Ngưng Khí, vậy thì cần phải trên trăm, thậm chí nhiều hơn mới có thể miễn cưỡng đạt tới hiệu quả cùng loại, vả lại càng về sau thì nhu cầu càng lớn.

“Vô luận là hải thú hay là dị tộc, cũng đều có thể trở thành củi đốt cho là Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, trong đó thì hiệu quả của hồn dị tộc là tốt nhất, nhất là Hải Thi Tộc, bởi vì quá trình hình thành của chúng nó có tương quan với linh hồn, cho nên hiệu quả cũng cực kỳ kinh người.”

Những lời trong ngọc giản công pháp này lộ ra một mùi máu tanh nồng đậm.

Công pháp này vô cùng đơn giản và rất trực tiếp, không có chỗ xinh đẹp nào, mà lại cuồng bạo tới cực hạn.

Sau khi Hứa Thanh xem xong liền thở sâu, nhất là khi tu luyện Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh đến mức cuối cùng, khi Sát Hỏa đạt đến trạng thái cuối cùng, lúc đó không dùng hồn để trùng kích từng đạo pháp khiếu tồn tại trong người nữa, mà sẽ biến thành giết chết kẻ địch rồi hồn rút ra, trấn áp vào bên trong pháp khiếu của chính mình.

Sau đó đốt cháy ngày đêm, từ đó khiến cho pháp lực của bản thân càng trở nên nồng đậm hơn.

Có thể nói, bất kỳ một đệ tử nào tu hành Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, đều là những Sát Thần sống sờ sờ.

Nhưng cũng không phải tất cả đệ tử đều tu công pháp này, ngọn núi thứ bảy có ba loại công pháp Trúc Cơ, trong đó có một loại tên là Hải Vương Sách.

Công pháp này lại hoàn toàn đối lập với Sát Hỏa Thôn Hồn

Kinh, nó tương đối ôn hòa, chủ yếu là thu lấy hải thú, dùng phương pháp đặc thù nuôi dưỡng chúng ở bên trong pháp khiếu, sau đó đạt tới mục đích bồi dưỡng, công pháp chia làm 10 tầng, mỗi một lần tu hành đều có thể lập tức mở ra bảy tám đạo pháp khiếu.

Trọng điểm tu hành chính là cần không ngừng bắt hải thú và luyện hóa. Lúc ra tay cũng rất kinh người, pháp khiếu toàn thân mở ra thì tất cả hải thú đều có thể khiến cho pháp lực trong cơ thể của đệ tử tu hành công pháp này trở nên hùng hậu.

Loại công pháp thứ nhất hung tàn, tốc độ tu hành lại rất nhanh, nhưng mà lại phải giết chóc rất nhiều, hơi một chút lơ là sơ suất liền sẽ chết.

Mà loại thứ hai phần lớn là lấy hải thú để tu hành, pháp lực bản thân sẽ càng ngày càng hùng hậu, năng lực tự vệ cũng sẽ tăng lên, chỉ là tương đối mà nói thì chiến lực yếu đi rất nhiều.

Về phần loại thứ ba, thì có tên là Dưỡng Sinh Quyết.

Công pháp này lại càng ôn hòa hơn nữa, không cần dùng ngoại lực để đột phá, chỉ cần bản thân không ngừng tu luyện, cho nên người tu luyện công pháp này phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái bế quan, tốc độ tu luyện vô cùng chậm rãi, nhưng chỗ tốt cũng rất lớn, bọn họ sẽ cực ít khi phải ra ngoài, cho nên cũng cực ít khi bị giết.

Bởi vì bọn họ hầu như không ngoài, đồng thời khi ra tay cũng thường thường lấy phối hợp và phụ trợ là chủ yếu, vì vậy an toàn hơn nhiều.

Căn cứ tính cách khác biệt, lựa chọn của mỗi người đều không giống nhau.

Sau khi Hứa Thanh suy tư cũng không có cách nào phân biệt là cái nào tốt nhất, nhưng mà Hải Vương Sách ở giữa đã bị hắn loại bỏ đầu tiên, về phần Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh và Dưỡng Sinh Quyết, hai cái công pháp này lại thuộc về hai thái cực khác biệt.

Trong lúc Hứa Thanh cân nhắc công pháp ở đây, thì trên Vô Tận Hải ngoài Thất Huyết Đồng, Đại Dực trên bầu trời ngửa mặt gào thét, Thất gia đứng trong lầu các trên thân Đại Dực đang nhìn về phía Thất Huyết Đồng xa xa.

Đại Dực phía dưới lão giống như là một tồn tại Thần Thánh vậy, những nơi nó đi qua thì biển khơi liền vang lên tiếng nổ.

“Thất gia, tiểu hài tử đã Trúc Cơ.”

Tên tôi tớ trung niên đứng bên người Thất gia chính là người hôm ấy đã đưa lệnh bài cho Hứa Thanh, giờ phút này gã đang cầm một quả ngọc giản nhìn qua một chút, sau đó liền thấp giọng mở miệng báo cáo với Thất gia.

“Sau khi trở về ngài có muốn an bài triệu kiến hắn một lát hay không?” Tôi tớ nhìn qua Thất gia.

Thất gia lắc đầu.

“Không cần.”

“Chiến tranh đã bắt đầu, việc này để chiến tranh xong lại nói sau, mặc dù hắn là người đầu tiên đi lên trong 100 lệnh bài mà ta phát ra, nhưng phía sau nhất định còn có những người khác nữa, chúng ta cũng cần đi so sánh một chút.”

“Mặt khác, cho đến hôm nay hắn còn chưa đủ tư cách để trở thành lão Tứ.”

——

Chương 322: Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh (1)

“Dưỡng Sinh Quyết vô cùng bị động!”

Trong động phủ, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

Hắn có mệnh đăng, cho nên nếu lựa chọn Dưỡng Sinh Quyết cũng rất tốt, cứ nấp trong trong động phủ không ra ngoài, chậm rãi tu luyện cho đến khi tu ra mệnh hỏa, tự nhiên chiến lực sẽ kinh người.

Chỉ là cái chu kỳ này sẽ kéo dài vô cùng, mà tu hành lại cần đại lượng linh thạch, Pháp Chu cũng phải tấn cấp, quan trọng nhất là Hứa Thanh cảm thấy trong cái thế đạo này, nói không chừng trong một ngày mặt trời mọc và mặt trời lặn cũng đã có cải biến.

Cho nên không thích hợp im lặng để tu luyện Dưỡng Sinh Quyết, quá bị động rồi.

Hắn lo nếu như mình cứ tu luyện như thế, sợ là mệnh hỏa còn chưa có hình thành, liền đã có việc ngoài ý muốn phủ xuống rồi.

Hứa Thanh không thích loại bị động chịu trận như vậy.

Vì vậy hắn quyết định tu hành Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh.

Mà sau khi tu luyện Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh đến cực hạn còn có thể trấn áp hồn của từng địch nhân vào trong pháp khiếu của bản thân, chẳng những có thể gia tăng mức độ hùng hậu của pháp lực, đồng thời trong ngọc giản công pháp còn miêu tả, có thể dùng phương pháp đặc thù dung hợp những linh hồn bị trấn áp này với Pháp Thuyền.

Sau khi dung hợp sẽ khiến cho Pháp Thuyền đạt tới trình độ có linh. Sẽ khiến cho Pháp Thuyền có được một chút đặc tính của pháp bảo!

Về phần pháp bảo, cho tới bây giờ Hứa Thanh vẫn chưa hề thấy qua.

Nhưng hắn biết pháp bảo trên thế gian này cực kỳ thưa thớt, vả lại còn không thể sử dụng liên tục, bất kỳ một cái nào đều có lực lượng kinh thiên động địa.

"Mệnh đăng của ta, từ trình độ nào đó có lẽ cũng là một loại pháp bảo đặc thù sao?"

Hứa Thanh thì thào, điều này thì hắn cũng không rõ ràng cho lắm.

Lúc này không suy tư về những việc đó nữa, hắn đã có quyết định cho nên lập tức cầm lấy ngọc giản, sau khi nghiên cứu một lát liền nhắm mắt khoanh chân lại, pháp khiếu trong cơ thể lập tức lập lòe thiêu đốt linh hải, dựa theo miêu tả của Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, bắt đầu tu hành môn công pháp này!

Bước đầu tiên của Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh là hình thành sát hỏa.

Bên trong pháp khiếu của Tu sĩ Trúc Cơ cũng tồn tại pháp hỏa, hỏa này có thể thiêu đốt linh hải để hình thành Pháp lực, đồng thời cũng là nơi mấu chốt để thắp sáng mệnh hỏa.

Bởi vì Hứa Thanh dung hợp mệnh đăng màu đen, cho nên hỏa diễm bên trong pháp khiếu có chỗ cải biến, bên trong sáp nhập vào khí tức của mệnh đăng, nên đã trở thành hỏa diễm màu đen.

Mà màu sắc hỏa diễm của Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh tu luyện cũng là màu đen. Thoạt nhìn thì tương tự với hỏa diễm do ngọn mệnh đăng màu đen của Hứa Thanh cải biến, nhưng hai canh giờ sau, lúc này Hứa Thanh đã tu luyện thành công Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, sau khi bên trong pháp khiếu tạo thành một tia sát hỏa, hắn vừa so sánh liền phát hiện, hai loại hỏa diễm trong pháp khiếu tồn tại chênh lệch rất lớn.

Vô luận là nhiệt độ hay cấp độ thì hỏa diễm của mệnh đăng màu đen đều mạnh hơn rất nhiều so với sát hỏa, mà sát khí cũng là như thế, khác biệt duy nhất đó là không có năng lực thu lấy linh hồn.

Nhưng việc này cũng rất dễ giải quyết, theo Hứa Thanh giao hòa sát hỏa và hắc hỏa của bản thân vào cùng một chỗ, sát hỏa vừa được hắn tu luyện ra lập tức bị thôn phệ, đồng thời bên trong hắc hỏa cũng chầm chậm xuất hiện khả năng nhiếp hồn thuộc về sát hỏa.

Việc này khiến cho Hứa Thanh rất hài lòng, vì vậy liền tiếp tục tu luyện.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Lúc này, sau khi Hứa Thanh khiến hắc hỏa bên trong hai cái pháp khiếu trong cơ thể tràn ngập khả năng nhiếp hồn, hắn liền kết thúc tu hành, hắn biết rõ trọng điểm đối với hắn bây giờ mà nói, chính là linh hồn.

Hắn cần linh hồn để làm củi đốt, giải khai đạo pháp khiếu thứ ba.

“Không biết Trương Tam sư huynh đã trở về chưa, chờ y sửa xong Pháp Chu, ta muốn ra biển một chuyến.”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn cái bóng của mình, sau khi suy nghĩ một chút, hắn lấy ra que sắt màu đen, cởi bỏ phong ấn của lão tổ Kim Cương Tông ra.

Khí tức của lão tổ Kim Cương Tông lập tức tràn ra, nhưng có thể thấy rõ ràng là lão đã rất sợ rồi, lúc này rõ ràng đã thức tỉnh nhưng lại không dám nói câu nào, giống như sợ nói câu nào không đúng sẽ khiến cho Hứa Thanh nổi lên sát cơ. Hứa Thanh quét mắt liếc qua que sắt màu đen, sau đó không để ý tới nữa, mà dùng lực lượng trấn áp của thủy tinh màu tím trong cơ thể, oanh oanh trấn áp về phía cái bóng đang giấu ở trước mặt que sắt màu đen có linh hồn lão tổ Kim Cương Tông.

Đây đã là công việc hàng ngày rồi, từ đầu tới cuối thì sắc mặt Hứa Thanh đều vô cùng bình tĩnh, mà cái bóng hình như cũng đã quen nên không có bất kỳ phản kháng và bài xích nào, mặc kệ Hứa Thanh trấn áp bản thân sắp tàn phá thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng lão tổ Kim Cương Tông trong que sắt thì càng ngày càng run rẩy mãnh liệt, tựa như chim sợ cành cong, bị một màn giết gà dọa khỉ này làm cho khí linh cũng không ổn định.

“Bây giờ tác dụng của ngươi đối với ta đã không lớn.” Hứa Thanh mở miệng không chút gợn sóng.

Sau khi tu vi đạt đến Trúc Cơ, Hứa Thanh cũng có cách nhìn khác đối với cái bóng này của mình, tuy đối phương có ý chí của bản thân nhưng Hứa Thanh có thể trấn áp, cho nên việc hắn cần chính là đối phương có thể càng mạnh hơn một chút.

Bằng không mà nói, sẽ hơi không theo kịp cước bộ của mình, không cách nào trở thành đòn sát thủ, mà Hứa Thanh cũng cảm thấy như thế đối với lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen.

Đối phương quá an nhàn rồi, như vậy thì sẽ không phù hợp với con đường về sau của mình.

Lời của hắn lập tức khiến cho cái bóng run rẩy, mà que sắt màu đen lại càng run rẩy kịch liệt hơn.

Một lúc sau, dưới ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thanh, cái bóng bỗng nhiên vặn vẹo, không ngừng tạo thành chấn động, mơ hồ có một đám ý thức hơi yếu thình lình truyền vào trong đầu Hứa Thanh.

“Dị chất tấn cấp Thần Tính.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ánh mắt dịch chuyển khỏi cái bóng, đặt ở trên que sắt màu đen, trong ánh mắt không hề tràn ra sát ý, nhưng ánh mắt này vẫn khiến cho que sắt run rẩy vô cùng mãnh liệt.

“Vậy còn ngươi có tác dụng gì?”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, tay phải nhấc lên, một đám mệnh hồn của lão tổ Kim Cương Tông hiện ra trong tay hắn, như muốn bóp nát, nhưng trong nháy mắt, lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng nổi lên từ trên que sắt.

Chương 323: Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh (2)

“Chủ tử, chủ tử đừng giết ta, ta có thể tu luyện, ta có công pháp khí linh, chỉ là trong khoảng thời gian này ta hoặc là quá suy yếu hoặc là lâm vào ngủ say, nên không đủ thời gian tu luyện.”

“Chủ tử, cho ta một cơ hội, ta nhất định nhất định sẽ cố gắng tu luyện, nhất định cố gắng!”

Lão tổ Kim Cương Tông kêu rên, đã không cách nào hình dung sợ hãi trong lòng.

“Hai người các ngươi, nửa năm sau ta sẽ khảo hạch hai ngươi một lần, kẻ yếu sẽ bị đào thải!”

Hứa Thanh mở miệng trôi chảy không chút gợn sóng, lời vừa nói ra, bên trong cái bóng lập tức nhấc lên một cỗ cảm giác hung hăng, nhưng không phải nhằm vào Hứa Thanh, mà nhằm vào lão tổ Kim Cương Tông.

Đáy lòng Lão tổ Kim Cương Tông rõ ràng cũng nổi lên vẻ hung hăng, nhưng không biểu hiện ra chút nào, ngược lại lộ ra vẻ mặt nhu hòa khiến cho cái bóng bị mê hoặc, vẻ hung hăng dần dần giảm bớt một chút.

Hứa Thanh hiểu rõ ý đồ của lão tổ Kim Cương Tông, nhưng không thèm để ý tới lục đục giữa hai tên này với nhau, hắn thu hồi que sắt màu đen rồi mở ra cửa động phủ.

Lúc này bên ngoài chính là buổi trưa, trời xanh mây trắng, ánh mặt trời chói lóa lập tức chiếu vào, theo sau còn có gió biển ẩm ướt thổi đến, mơ hồ mang đến tiếng khí cụ từ thế giới bên dưới núi.

Chỉ là cách quá xa, khi tiếng vang của khí cụ truyền đến liền mang theo một cỗ cảm giác cách một lớp vải mỏng, có chút không chân thực.

Hứa Thanh đi ra khỏi động phủ, đứng bên cạnh vách núi nhìn chủ thành xa xa bên dưới, ánh mắt nhìn về chỗ bến cảng rất là phồn hoa, nhìn về những con thuyền nối liền không dứt.

Vô luận là đối ngoại hay là đối nội, đều là như thế.

Về phần những khu thành khác cũng là như vậy, có thể thấy người đi đường như nước thủy triều, rập rạp vô số, cũng đồng thời chiếu rõ sự phồn vinh của chủ thành Thất Huyết Đồng vào trong mắt hắn.

Mặc dù lúc trước Hứa Thanh đã lên núi hai lần, cũng đã có lúc đứng trên núi nhìn xuống dưới núi, nhưng lúc đó hắn không phải là tu sĩ trên núi, cho nên cảm giác hoàn toàn bất đồng cùng với cảm giác của giờ phút này.

“Không giống nhau, mà cũng giống nhau.”

Một lúc sau, Hứa Thanh nhẹ giọng nói nhỏ.

Không giống nhau là trình độ, còn giống nhau là tất cả mọi người cũng đều là sống tạm ở trước nửa khuôn mặt Thần Linh bao phủ.

Hồi lâu sau Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, lại nhìn về khu bến cảng. Thân là Trúc Cơ nên hắn có quyền sáng lập ra bến cảng mới, nhưng hắn còn chưa có nghĩ ra phải sử dụng như thế nào, giờ phút này hắn hơi trầm ngâm, thân thể nhoáng một cái liền đạp không bay đi.

Hắn chuẩn bị đi tới khu cửa hàng ở bến cảng một chút, mua sắm một vài ngọc phù uy lực lớn mà Trúc Cơ có thể sử dụng, dù sao lấy tu vi của hắn bây giờ, phù bảo tầm thường đã không đủ để hắn ứng phó khi cần thiết nữa.

Mà phần lớn Trúc Cơ đều dùng ngọc phù là chủ yếu.

Mặt khác, Hứa Thanh cũng dự định đi tìm người mật thám của mình một chút. Từ sau khi hắn trở thành Trúc Cơ, hắn liền có hai danh ngạch tùy tùng, hắn chuẩn bị cho người mật thám kia của mình một cái, nhưng hắn không có ý định mang theo người lên núi.

Đồng thời, hắn cũng muốn đi xem xem Trương Tam đã trở về hay chưa.

Còn thân phận Bộ Hung ti của hắn theo hắn Trúc Cơ cũng đã có cải biến, nhưng vẫn nhậm chức ở, chỉ là chức vị thân phận bên trong ngọc giản sẽ biến hóa.

Hắn không còn là đội phó của đội 6 nữa, mà đã trở thành một trong Phó Ti Trưởng của Bộ Hung ti, chịu trách nhiệm Ti chữ

Huyền.

Thân là Phó Ti Trưởng, bình thường hắn không cần đi tới Bộ Hung ti, tới thời điểm cần ra tay liền ra tay là tốt rồi, vả lại bổng lộc ở đây cũng tăng lên rất nhiều, hình như mỗi tháng có thêm 100 linh thạch.

Dĩ nhiên, tu sĩ Trúc Cơ cũng có thể bỏ qua cái chức vụ này. Chút linh thạch này đối với tiền lời của tông môn mà nói thì không nhiều lắm, nhưng Hứa Thanh cảm thấy cũng không thể không cần, dẫu sao khi hắn vừa tới Thất Huyết Đồng, 100 linh thạch cũng đã là một khoản tiền rất lớn rồi.

Giờ phút này theo Hứa Thanh xuống núi, khi thân ảnh của hắn xuất hiện ở bến cảng, từng đạo ánh mắt kính sợ từ bốn phía lập tức hội tụ trên người của hắn, toàn bộ người đi đường trên phố đều tránh lui không nói câu nào, bên trong những cửa hàng ở con phố cũng nhanh chóng có các chưởng quầy đi ra, cung kính cúi đầu bái kiến hắn.

Nhất là những đệ tử dưới núi kia, bất kể là người của ngọn núi nào, hễ là đệ tử ở gần đây thì tất cả đều tất cung tất kính, từng người đều đứng rất xa xoay người bái kiến.

Đối với người dưới núi mà nói, Trúc Cơ tựa hồ cũng không khác gì với Thần Linh cả.

Bởi vì đối với bọn họ thì, Thần Linh và Trúc Cơ cũng đều có thể giết người. Thậm chí kẻ phía sau giết người càng nhanh hơn kẻ trước một chút.

Dưới ánh mặt trời, đạo bào màu tím sậm trên người Hứa Thanh phảng phất đại biểu cho uy nghiêm vô thượng.

Đối với Hứa Thanh đã quen với việc ẩn nấp mà nói, hắn vẫn còn có chút không thích ứng loại cảm giác bị ánh mắt hội tụ, bị vạn chúng chú ý cho lắm, vì vậy thân thể của hắn khẽ nhoáng một cái, rời khỏi nơi đây.

Lúc hắn xuất hiện, đã ở nơi ước định gặp hàng ngày cùng người mật thám của mình.

Dưới sự triệu hoán của hắn, không lâu sau thì mật thám của hắn đã nhanh chóng đi đến, nhìn đạo bào màu tím sậm của Hứa Thanh, bước chân mật thám lập tức ngừng lại, chân tay luống cuống, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ mãnh liệt đến mức tận cùng, hô hấp cũng biến thành thanh âm ồ ồ.

Không cách nào hình dung được sự chấn động trên mặt của nàng, cả người nàng cũng trở nên ngây ngẩn, cho đến khi Hứa Thanh lạnh lùng nhìn nàng một cái, thân thể nàng mật thám này mới run rẩy một cái, lập tức quỳ xuống bái kiến.

“Chủ nhân.”

Hứa Thanh lấy ra một khỏa ngọc giản, hơi vung lên thì khỏa ngọc giản này liền hóa thành một chùm ánh sáng bay thẳng đến trước mặt mật thám rồi chậm rãi dừng lại, mất thấy đã rơi vào trong bàn tay đang run rẩy của nàng.

“Đây là lệnh bài tùy tùng của ngươi, ngươi nên biết giá trị của nó, trong thời gian ba tháng, ngươi phải tìm và chuẩn bị hết thảy những thứ cần thiết để sáng lập ra bến cảng mới, đây là nhiệm vụ tiếp theo của ngươi.”

Lúc lời nói của Hứa Thanh truyền đến, thân của hắn đã đi xa rồi, gió biển thổi qua, thổi bay mái tóc dài của người mật thám, lộ ra dung nhan mỹ lệ, nàng ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Hứa Thanh đi xa, hô hấp càng ngày càng dồn dập, đồng thời trong thần sắc cũng tràn đầy hoảng hốt và cảm giác không cách nào tin được.

Vô luận như thế nào thì nàng cũng không ngờ tới, đối phương lại có thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, lại có thể một bước nhảy lên, trở thành tu sĩ Trúc Cơ cao cao tại thượng.

Chương 324: Cái này, chính là Huyền Diệu Thái! (1)

Trên đường đi đến Vận Chuyển ti, khi Hứa Thanh đi qua cửa hàng của ngọn nói thứ sáu đã từng có ý đồ hãm hại mình trước đây, Hứa Thanh cố ý dừng bước chân lại, đứng ở ngay trước cửa của tiệm hàng này.

Hầu như ngay một khắc hắn dừng lại, đám chưởng quầy và tiểu nhị cửa hàng bốn phía lập tức trở nên hoảng sợ, sắc mặt đại biến trước đó chưa từng có, mà người chưởng quỹ từng gài bẫy hắn cũng nhanh chóng run rẩy chạy ra rồi quỳ xuống bái.

“Bái kiến tiền bối.”

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn tên chưởng quầy đang quỳ trước mặt, không nói câu nào.

Từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán tên chưởng quầy rơi trên mặt đất, sau lưng của gã đã hoàn toàn ướt đẫm, đáy lòng lúc này cũng đã sợ hãi đến cực hạn. Cảm giác sợ hãi vô cùng mãnh liệt.

Gã có nằm mơ cũng không thể nào nghĩ đến, tên Hứa Thanh này vậy mà đã Trúc Cơ rồi, lúc trước gã chỉ sợ hãi Nhị điện hạ của ngọn núi thứ bảy mà thôi, chứ không hề để tên Hứa Thanh này vào trong lòng.

Dẫu sao gã thân là chưởng quầy, là tùy tùng của Nhàn Vân chấp sự của ngọn núi thứ sáu, không có tên đệ tử dưới núi nào dám động vào gã, nhưng nếu như đối phương cũng là Trúc Cơ, gã không cho rằng chủ tử nhà mình sẽ bởi vì mình mà trở mặt cùng với Trúc Cơ cùng cảnh giới.

Trong khi gã đang run rẩy, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt lại, không mở miệng mà cứ thế rời khỏi nơi đây.

Cho đến khi Hứa Thanh rời đi, cả người tên chưởng quầy liền co quắp lại ngay tại chỗ, cảm thấy như mình vừa lượn một một vòng quanh cửu môn quan.

Hứa Thanh không giết kẻ này, bởi vì mạng của gã có chút đắt.

Mặt khác, hắn cũng không muốn đánh rắn động cỏ, dù sao phía sau đối phương cũng là Nhàn Vân Tử, Hứa Thanh đã sớm nhận biết được tên của lão từ chỗ lão tổ Kim Cương Tông, thậm chí cũng khắc vào trên thẻ trúc của mình, nhưng hắn vẫn chưa có tìm được cơ hội.

Bây giờ cứ tạm để chuyện này qua một bên, rốt cuộc Hứa Thanh cũng biết lý do tại sao lúc trước mình ở dưới núi lại không gặp phải Trúc Cơ nhiều lắm, bởi vì một khi Trúc Cơ xuất hiện, lập tức sẽ đưa tới gợn sóng quá lớn.

Trúc cơ vừa đi tới đâu, nơi đó liền có vô số ánh mắt hội tụ đến trên người.

Trừ phi bản thân người đó là người thích làm việc cao điệu, bằng không mà nói thì loại trạng thái này sẽ làm cho người ta cực kỳ khó chịu, nhất là Hứa Thanh lại là người ưa thích đi lại trong bóng tối, bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, để cho hắn không cách nào thích ứng và cũng không muốn đi thích ứng.

Trên thực tế thì Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy cũng đều là hạng người âm trầm đi từ dưới núi đi lên, tự nhiên cũng không thích như vậy.

“Những người khác đã làm như thế nào?”

Hứa Thanh trầm ngâm, một lúc sau đã mơ hồ có một suy đoán ở trong lòng.

Trong lúc suy tư, Hứa Thanh tăng thêm tốc độ, một đường đi thẳng tới Vận Chuyển ti, trên đường đến Vận Chuyển ti hắn cũng đã dùng ngọc giản truyền âm hỏi qua Trương Tam rồi, đối phương nói đã mình quay về, giờ phút này đang ở bên trong Vận Chuyển ti.

Vì vậy lúc Hứa Thanh đến Vận Chuyển ti, đã nhìn thấy Trương Tam đang mặc đạo bào màu xám từ xa xa, bên cạnh còn có đội trưởng đã mọc ra nửa người dưới và cũng mặc đạo bào màu xám.

Tạp dịch làm việc bên trong Vận Chuyển ti không cảm giác được hai người này có cái gì khác biệt, nhưng sau khi Hứa Thanh tấn chức Trúc Cơ thì cảm giác so với lúc trước đã mạnh hơn rất nhiều, hắn vừa liếc mắt qua liền nhìn ra hai người này đều đã tấn chức Trúc Cơ, chỉ là cả hai đều nội liễm ẩn giấu khí tức lại mà thôi.

Giờ phút này bọn họ đang ngồi xổm trên những bao cát, một người thì hút thuốc, một người thì ăn táo, ánh mặt trời từ trên cao chiếu vào trên người bọn họ, khiến cho chiếc áo bào màu xám tro hiện ra một loại thần sắc khác.

Hứa Thanh vừa đến nơi này liền đã hấp dẫn ánh mắt của hai người bọn họ, nhất là sau khi bọn họ nhìn thấy đạo bào màu tím trên người Hứa Thanh, trên mặt đội trưởng lập tức lộ ra vẻ đắc ý, còn Trương Tam thì lại thở dài.

“Ngươi thua.”

Đội trưởng vui vẻ mở miệng nói với Trương Tam.

Trương Tam lấy ra một viên linh thạch, đưa cho đội trưởng.

Hứa Thanh nhìn thấy một màn này, đáy lòng cũng đã xác định suy đoán của mình về cách mà các Trúc Cơ xuống núi vẫn không gây sự chú ý.

“Hứa Thanh, tại sao ngươi lại mặc vào đạo bào màu tím vậy, Trúc Cơ trên núi của Thất Huyết Đồng chúng ta trừ khi có việc đại sự, nếu không sẽ không thường xuyên mặc áo bào tím, quá dễ làm người khác chú ý.”

Trương Tam cười chất phác một cái, trên mặt tràn đầy vẻ thân thiết, dù bây giờ gã đã Trúc Cơ rồi, nhưng gã vẫn không cách nào quên được sự hung tàn của Hứa Thanh trong trận thi đấu, cho nên thái độ vẫn rất nhiệt tình, cũng nói nguyên nhân mình và đội trưởng không mặc áo bào màu tím cho Hứa Thanh.

“Sau khi ngươi trở về liền nhanh chóng đổi bộ đồ khác đi, mặt khác đừng suốt ngày ở trên núi, ở trên núi rất là vắng lặng, ngươi có phát hiện không, thật ra không có mấy tu sĩ Trúc Cơ ở lại trên núi cả.”

“Ta nói cho ngươi biết, những tên âm trầm như bọn họ phần lớn đều mặc vào đạo bào màu xám tro rồi ẩn tàng đi vào dưới chân núi, sau đó che giấu khí tức đi vào trong chủ thành phồn hoa náo nhiệt, thật sự rất là tiện lợi nha.”

Hứa Thanh nghiêm túc “gật” đầu một cái.

Về phần đội trưởng, giờ phút này y cũng đang cười nhạt, liếc mắt nhìn Hứa Thanh, vừa cười vừa nói.

“Hứa Thanh, nói không chừng lúc trước ngươi cũng đã gặp được Trúc Cơ mặc báo bào màu xám tro rồi, chỉ là chính ngươi không biết mà thôi, ngọn núi thứ bảy chúng ta không có mấy người như Lý chấp sự đâu, cả ngày mặc áo bào màu tím bay tới bay lui, nhưng đây cũng là do gã theo sau Triệu trưởng lão nên mới phải làm như vậy, về phần Trương Vân Sĩ thì là liên quan tới công việc. Nghe nói gã rất thích nhận nhiệm vụ tiếp đãi người mới, mặt khác…” Đội trưởng nói đến đây liền cắn một miếng táo, ho khan một tiếng.

“Hứa phó ti, ngươi còn thiếu nợ bổn Ti trưởng một vạn linh thạch, ngươi định lúc nào trả ta đây?”

Hứa Thanh nghe vậy liền liếc mắt nhìn đội trưởng, bây giờ dùng tu vi Trúc Cơ của hắn cũng không nhìn ra được chấn động trên người đối phương, không nhìn thấu được tu vi của y.

“Ti trưởng?”

Hứa Thanh hỏi một câu.

“Đúng vậy, sau khi ta trở về liền được bổ nhiệm làm Ti trưởng Bộ Hung ti rồi, Hứa phó ti, ngươi phải nắm chặt thời gian đi kiếm linh thạch đó nha, dạo gần đây bổn Ti trưởng có chút thiếu linh thạch dùng đấy.” Trên mặt Đội trưởng lộ ra một tia đắc ý!

Y nhìn về mặt Hứa Thanh, giống như muốn nhìn thấy vẻ mặt ao ước và hâm mộ của hắn.

“Chúc mừng đội trưởng”.

Hứa Thanh quét mắt nhìn qua thân hình nguyên vẹn của đội trưởng, lần này không cần đối phương nhắc nhở, hắn đã tự mở miệng đáp lại.

“Ha ha, Hứa phó ti ngươi biết nói chuyện như vậy, bổn Ti trưởng liền rất vui vẻ, bất quá ta phải uốn nắn ngươi một chút, ngươi phải gọi ta là Ti trưởng nha.”

“Được, đội trưởng.” Hứa Thanh gật đầu.

“Ti trưởng!” Đội trưởng hung hăng cắn quả táo, cải chính lại.

“Ừm.”

Hứa Thanh gật đầu, lấy ba quả táo lớn từ trong túi ra, cho đội trưởng và Trương Tam mỗi người một quả!

Trương Tam cười nhận lấy, sau đó liền mở miệng.

“Hai ngươi đừng cãi nữa, Hứa Thanh, ta sửa xong Pháp Chu cho ngươi rồi, chút nữa ta dẫn ngươi đi xem, ài, lần này ba người chúng ta đều có thể thuận lợi Trúc Cơ trở về, nghĩ lại một chút liền thấy giống như đã trải qua cả một kiếp người rồi vậy.

“Không ngờ, Trương Tam ta cũng có một ngày trở thành Trúc Cơ.”

“Nghe nói sau khi kết thúc thi đấu, rất nhiều người đều Trúc Cơ ở đây, nhưng trong đoạn thời gian trước thì chỉ có Đinh Tiêu Hải là thành công Trúc Cơ ở trong tông môn.” Trương Tam cảm khái.

Chương 325: Cái này, chính là Huyền Diệu Thái! (2)

“Ngươi nói xem gã ngốc hay là không ngốc, người khác vì phát tài mà tham gia thi đấu, gã thì vì cái thân phận đệ tử hạch tâm vô dụng mà tham gia thi đấu, kết quả vừa mới lấy được thân phận đệ tử hạch tâm liền Trúc Cơ, coi như lấy không một cái thân phận.”

Đội trưởng đang ăn quả táo mà Hứa Thanh cho, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nói.

“Hai người các ngươi cũng đừng có mà rảnh như vậy đấy, Hứa phó ti còn đỡ, hắn chỉ lo phát tài nên sẽ không có chuyện đột nhiên máu nóng lên đầu, nhưng Trương Tam ngươi thì phải chú ý nhiều hơn chút.”

“Ta nói cho các ngươi biết, dạo gần đây ta đang cân nhắc lập ra một đại kế hoạch, bây giờ ta đang thu thập tin tức, một khi ta xử lý xong thì ta sẽ mang bọn ngươi đi làm một chuyến siêu cấp lớn, lần này còn lớn hơn so với lần đoạt máu thịt Câu Anh trước đó, sẽ còn kiếm được nhiều hơn nhiều lắm đấy.”

Đội trưởng nói đến đây, trên mặt liền bày ra bộ dạng thần thần bí bí, tròng mắt cũng nhảy lên điên cuồng.

Trương Tam lập tức cảnh giác, Hứa Thanh cũng tức khắc đề phòng trong lòng.

“Biểu cảm của các ngươi là có ý gì vậy hả?”

Đội trưởng trừng mắt một cái.

“Không nói với các ngươi nữa, ta còn phải đi sưu tập thông tin, chờ ta chuẩn bị xong, nhưng mà tu vi của hai người các ngươi quá yếu, các ngươi phải nhanh chóng hình thành mệnh đăng đi, phải mở ra trạng thái Huyền Diệu Thái của Trúc Cơ, nếu không sẽ không thể tham dự vào đại kế hoạch của ta được.” Đội trưởng nói xong liền đứng người lên.

“Rốt cuộc Huyền Diệu Thái là cái gì?” Hứa Thanh hỏi một câu, sau khi hắn Trúc Cơ được nghe nhiều nhất chính là Huyền Diệu Thái, mặc dù hắn hiểu rõ lý luận của nó, nhưng lại chưa bao giờ thấy qua.

Trương Tam cũng tò mò nhìn về phía đội trưởng, hiển nhiên, gã cũng là kẻ kiến thức nửa vời đối với vấn đề này, dẫu sao lúc còn Ngưng Khí gã cũng tiếp xúc không nhiều với tu sĩ Trúc Cơ.

“Muốn biết?”

Đội trưởng lướt qua Hứa Thanh và Trương Tam, sau đó nở nụ cười.

“Cũng được, nhìn trên phân thượng hai ngươi là đội viên tương lai của ta, vậy ta liền nói với các ngươi một câu.”

“Các ngươi biết vì sao ta phải lấy máu thịt của Câu Anh hay không, bởi vì đó là một loại tồn tại Thần Thánh, một khi nuốt vào đủ số lượng máu thịt của đối phương, có thể khiến cho tu sĩ lập tức mở ra rất nhiều đạo pháp khiếu, khiến người đó có thể tạo thành một đoàn mệnh hỏa. Cho nên nha, cái gì gọi là Huyền Diệu Thái, ta sẽ không giải thích nữa, ta sẽ biểu hiện ra cho các ngươi xem một lần.”

Đội trưởng vừa nói xong, trong cơ thể bỗng nhiều truyền ra một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, âm thanh này giống như là tiếng thiên lôi đột nhiên đánh từ trên trời xuống vậy. Tiếng nổ lập tức vang vọng khắp bốn phương, đồng thời cũng có một cỗ chấn động kinh khủng đến tột cùng đột nhiên bộc phát ra từ trên người y.

Sắc mặt Hứa Thanh biến đổi, cấp tốc lui thân thể về phía sau, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào đội trưởng ở phía trước, một cảm giác chấn động mãnh liệt hiện ra trong mắt hắn.

Lúc này trong thân thể của đội trưởng đột nhiên xuất hiện một cái lò lửa lớn được đốt lên, từng cỗ lực lượng nóng vô cùng bộc phát từ trong cơ thể y ra ngoài, ầm ầm khuếch tán về bốn phía, luồng chấn động trên người y cũng giống như được tăng lên gấp ba lần vậy.

Giờ phút này thân hình y phảng phất như đã hóa thành một người lửa, phía sau hiện ra một hư ảnh kinh thiên động địa, chỉ nhìn một cái cũng khiến hai mắt người ta mơ hồ đau đớn, thậm chí hư không bốn phía cũng đều trở nên vặn vẹo, trong một cái chớp mắt, đội trưởng liền khẽ cử động thân thể của mình.

Hứa Thanh chỉ nhìn thấy một vệt tàn ảnh xuất hiện, trong khoảnh khắc hắn liền cảm thấy trong đầu vang lên tiếng cảnh báo, cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến cho hắn theo bản năng dùng tốc độ cao nhất rút lui, nhưng vẫn đã chậm.

Thân thể của đội trưởng đã trực tiếp đi đến bên cạnh Hứa Thanh, tay phải đặt ở trước mặt của hắn.

Trong tay của y có một cọng tóc của Hứa Thanh, lúc này cọng tóc đang nhanh chóng vặn vẹo ở dưới luồng nhiệt độ cực cao, sau đó lập tức hóa thành tro bụi.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, còn đội trưởng một bên trong nháy mắt dập tắt lò lửa trong cơ thể, cả người khôi phục như bình thường, nở một nụ cười về phía Hứa Thanh.

“Hứa phó ti, nếu như vừa rồi ta muốn giết ngươi, giờ này ngươi đã chết.”

Hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, hắn không nói gì nhưng cảm xúc trong lòng thì giống như sóng lớn ngập trời vậy, lúc trước hắn cũng hiểu phần nào về Huyền Diệu Thái, nhưng tất cả đều là truyền miệng cùng với miêu tả trong ngọc giản, giờ phút này được chân chính trông thấy, cảm thụ cực kỳ mãnh liệt.

Một cái chớp mắt vừa rồi, trong cảm giác của hắn thì đội trưởng đã biến thành một người không thể nào địch lại được.

“Đương nhiên do ta là thiên tài, những người khác mở Huyền Diệu Thái sẽ không lợi hại như ta đâu, nhưng bọn họ đánh không lại là bởi vì Huyền Diệu Thái là bộc phát pháp khiếu trong cơ thể tới mức tột cùng, một khắc này thì pháp thuật và thân thể của Trúc Cơ đều đạt đến mức cao nhất, mặc dù không thể duy trì lâu dài, nhưng giết người hoặc là chạy trốn khỏi chết thì cũng miễn cưỡng đủ dùng.” Đội trưởng đắc ý mở miệng.

“Huyền Diệu Thái, chỉ có tu sĩ mở Huyền Diệu Thái mới có thể đối kháng.”

“Mà Trúc Cơ không mở ra Huyền Diệu Thái, cũng chỉ là một con gà đất mà thôi.”

“Cho nên, tiểu Thanh cũng không nên vì chứng kiến nhiều con gà đất, mà nhận thức lệch lạc đối với Trúc Cơ đó nha.”

“Ngươi phải cố gắng lên, hai vạn linh thạch ngươi thiếu nợ ta, nhớ nhanh chóng trả cho ta.” Đội trưởng nói xong, cười tủm tỉm ăn táo rồi đi về phía xa, sau khi đi vài bước liền đạp không hóa thành cầu vồng, mục tiêu không phải là trên núi, mà là Bộ Hung ti như trước đây.

Hứa Thanh im lặng nhìn qua thân ảnh đội trưởng đi xa, giờ phút này hắn bỗng cảm nhận được một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt trước đó chưa từng có, nội tâm càng là tràn đầy cấp bách, hắn phải nhanh chóng mở ra pháp khiếu, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất mở ra 30 đạo pháp khiếu để hình thành mệnh hỏa, từ đó có được Huyền Diệu Thái!

Trương Tam cũng trầm mặc, một lúc sau gã cười khổ lắc đầu.

“Đội trưởng đúng là biến thái, đi thôi, ta dẫn ngươi đi xem Pháp Thuyền của ngươi.”

Hứa Thanh không nói chuyện, hắn thu hồi ánh mắt nhìn thân ảnh đội trưởng rời đi, một đường trầm mặc đi theo Trương Tam, quyết định trong lòng cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Một khi ta hình thành mệnh hỏa, dưới mệnh đăng gia trì thì sẽ giống như là có hai đoàn mệnh hỏa!

Hứa Thanh thở sâu, đáy lòng của hắn tràn đầy cảm giác áp lực, theo Trương Tam đi tới nhà kho, nhà kho mở ra thì một chiếc Pháp Thuyền to lớn mang theo vài phần quen thuộc, nhưng cũng lại có cảm giác lạ lẫm xuất hiện ở trước mặt hắn.

Thân thuyền lớn tầm 50 trượng được bọc bởi da hải tích Trúc Cơ, tạo hình của nó cũng theo đó mà cải biến, thứ xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh đã không còn là con thuyền giống Ngạc Quy lúc trước, mà đã biến thành một con hải tích!

Bên trên lộ ra chấn động Thần Tính cực kỳ mãnh liệt, đồng thời những cánh buồm đã từng của Pháp Chu cũng đã được cải biến bộ dáng, biến thành hai cánh bằng thịt sinh trưởng ở trên thân thuyền, cảm giác hung tàn mà lại cuồng bạo từ bên trên đập thẳng vào mặt của hắn.

“Hứa Thanh, đội trưởng đã phân ra một ít máu thịt của Câu Anh cho ta và ngươi, ta đã dùng phần của ngươi vào trên chiếc Pháp Thuyền này rồi, dùng nó để thay thế cho động lực của hạch tâm, khiến cho chiếc Pháp Chu này tấn chức trở thành Pháp Thuyền chân chính!”

“Đương nhiên, nếu như ngươi không muốn cũng có thể thu lại, nhưng ta nghĩ rằng đặt máu thịt của Câu Anh ở trên Pháp Thuyền thì tốt hơn, có chiếc thuyền này, năng lực sinh tồn của ngươi ở trên biển cấm sẽ được tăng lên trên phạm vi lớn.”

Chương 326: Xem tạo hóa của ngươi (1)

Nhìn qua chiếc Pháp Thuyền hình hải tích trước mặt, tâm thần của Hứa Thanh bỗng dấy lên từng đợt gợn sóng.

Hắn đã gặp qua hải tích Trúc Cơ.

Cũng bởi vì đã gặp qua, cho nên khi nhìn thấy Pháp Thuyền của mình được Trương Tam luyện thành bộ dạng của hải tích, hắn cũng dùng cảm giác của mình để kiểm tra qua xem sao, kết quả hắn cảm thấy Pháp Thuyền của hắn mặc dù còn có chút khác biệt với hải tích chân chính, nhưng trên khí tức thì lại không hề chênh lệch nhiều.

Thân thuyền lớn 50 trượng, bốn chi mang theo móng vuốt sắc bén, trên đỉnh đầu còn có một cái sừng mọc ra cùng với ở phía sau có một cái đuôi đang hơi lắc lư.

Phải nói là những thứ này giống hải tích như đúc.

Chỗ không giống chính là con thuyền này nhiều hơn một đôi cánh bằng thịt.

Đôi cánh bằng thịt kia rất lớn, theo những gì Hứa Thanh nhìn thấy thì sau khi triển khai ra thì đôi cánh này ít nhất cũng phải dài tương tự thân hình của con thuyền, có thể tưởng tượng một khi mở cánh ra, chắc chắn sẽ khiến cho cuồng phong chung quanh gào thét.

Mà vị trí khoang thuyền, chính là phần lưng của hải tích, ở đó có một căn lầu nhỏ ba tầng, thoạt nhìn không có gì đẹp đẽ, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác rất chắc chắn.

“Pháp Chu của ngọn núi thứ bảy chia làm bốn loại Chu, Thuyền, Hạm, Luân. Chiếc thuyền này của ngươi đã hoàn toàn tấn thăng đến trình độ Pháp Thuyền, cũng đạt đến tam giai, nhưng bởi vì có da hải tích có Thần Tính cùng với máu thịt của Câu Anh, cho nên bộ phận cấu tạo đã vượt xa mặt ngoài.”

Trương Tam đứng bên cạnh, sau khi gã nhìn thấy vẻ chấn động từ trong mắt Hứa Thanh, đáy lòng lập tức vô cùng sảng khoái dễ chịu, không nhịn được mà hất cằm lên, nhìn qua kiệt tác trước mặt rồi nói.

“Chỗ còn kém là long cốt và một chút chất liệu của bản thân Pháp Thuyền. Còn nguồn động lực hạch tâm, mặc dù máu thịt Câu Anh rất đắt và quý, nhưng đội trưởng cho một miếng khá nhỏ, vả lại trong đó không có Thần Tính, cho nên ta thấy, nếu như ngươi có thể nghĩ biện pháp lấy được một trái tim của tồn tại Thần Thánh thay vào, thì giá trị của chiếc Pháp Thuyền này sẽ càng lớn hơn nữa.”

“Nhưng mà giá cả tài liệu Pháp Thuyền của Trúc Cơ vượt qua tài liệu Pháp Chu của Ngưng Khí lúc trước rất nhiều, mà tất cả linh kiện của Pháp Thuyền cũng càng phức tạp hơn Pháp Chu, trên cơ bản nếu lấy tất cả tài liệu Trúc Cơ cấp thấp nhất để làm chuẩn, thì khi tấn thăng toàn bộ lên một cấp liền cần phải tốn 3 đến 5 vạn linh thạch.”

“Nếu đổi hết thành tài liệu cao giai như da hải tích Trúc Cơ của ngươi, vậy thì ít nhất cũng phải 15 vạn trở lên, nếu như tăng cao hơn nữa thì ta đáp ứng không nổi, đây là giá trên trời đấy, cho nên nếu muốn cho Pháp Thuyền của ngươi tấn chức, ngươi cần phải kiếm nhiều tiền hơn nữa nha.”

“Mặt khác, sở dĩ Pháp Thuyền của Trúc Cơ kinh người, là bởi vì sau khi đạt đến bát giai thì nó sẽ có được một cái năng lực đặc thù, cũng liên quan tới Huyền Diệu Thái của tu sĩ, chẳng qua tác dụng của nó là để áp chế Huyền Diệu Thái của kẻ địch, tài liệu chế tạo thuyền càng tốt thì hiệu quả áp chế lại càng lớn!”

Hứa Thanh vừa nghe đến đó, tâm thần liền khẽ động.

Lúc đội trưởng mở ra Huyền Diệu Thái liền khiến cho hắn có cảm giác cấp bách mãnh liệt, bây giờ nghe thấy Pháp Thuyền cũng có thể làm được, trong mắt của hắn lập tức lộ ra một tia tinh mang.

“Rất giật mình phải không, nói cách khác, tại sao sau khi tu sĩ của ngọn núi thứ bảy đạt đến Trúc Cơ, đều sẽ cố gắng tấn chức Pháp Thuyền của mình lên, ngươi phải biết trong mắt của người ngoài, ngọn núi thứ bảy chúng ta được bọn họ gọi là thuyền tu nha.” Trương Tam cười mở miệng.

“Còn nữa, ta cân nhắc đến việc Pháp Chu của ngươi lần trước đã hỏng mất một nửa, cho nên lần này ta đã tăng thêm không ít vào phương diện chắc chắn và phòng hộ cho nó, nếu so chiếc Pháp Thuyền này với chiếc lúc trước thì nó thật sự lợi hại hơn rất nhiều.”

“Bất kể là chạy trên biển, phi hành hay lặn dưới biển, đều thể hiện ra lực lượng kinh người.”

“Cuối cùng, ta lại tăng thêm một tầng vỏ ngoài cho chiếc Pháp Thuyền này của ngươi, linh cảm của việc này cũng đến từ đa hải tích của ngươi, một khi Pháp Thuyền của ngươi gặp phải một kích không thể chống đỡ đánh vào, vỏ ngoài của nó sẽ giống như Thiên Nữ Tán Hoa, chia năm xẻ bảy vỡ ra, thoạt nhìn muốn thê thảm bao nhiêu liền thê thảm bấy nhiêu, như vậy thì ta nghĩ người khác cũng sẽ không lãng phí pháp lực mà ra tay lần thứ hai với Pháp Thuyền của ngươi nữa.”

“Nhưng trên thực tế thì sao, chỉ cần ngươi dùng ý nghĩ một cái, những mảnh vỡ kia hoàn toàn có thể tổ hợp lại, nhưng bây giờ ta vẫn còn chưa thuần thục kỹ thuật này cho lắm, cho nên cũng không thể sử dụng được nhiều lần, ta đã tính toán một chút, chiếc Pháp Thuyền này của ngươi chỉ có thể giải thể lớp vỏ hai lần rồi gây dựng lại mà thôi.”

“Đến lúc đó, vô luận là ngươi giả vờ thất bại hay là muốn phản kích, sẽ đều có tác dụng xuất kỳ bất ý.”

Hứa Thanh nhìn Trương Tam, lại nhìn Pháp Thuyền của mình một chút, hắn có thể cảm giác được Trương Tam đã thật sự rất tận tâm để luyện chế Pháp Thuyền giúp mình, điểm này ở trong hoàn cảnh tàn khốc của Thất Huyết Đồng thật sự rất là đáng quý.

Hứa Thanh chắp tay, cúi đầu cảm ơn.

“Đa tạ Trương Tam sư huynh!”

“Khách khí cái gì, ta cũng là đang đầu tư nha, riêng nhìn ngươi và đội trưởng bây giờ thì ta cảm thấy mình đã đầu tư đúng chỗ rồi, cho nên ta cũng hy vọng khả năng còn sống của các ngươi sẽ lớn hơn một chút.”

“Mặc dù ta nghĩ hai người các ngươi đều rất điên cuồng, nhưng ta dự tính đội trưởng có thể sẽ chết nhanh hơn so với ngươi một chút.”

Trương Tam hít một hơi. Hứa Thanh cũng hơi chần chờ một chút, sau đó hắn bỗng hỏi một câu.

“Tài liệu làm quan tài cho đội trưởng vẫn còn ở bên trong Pháp Thuyền của ta sao?”

“Vẫn còn, cái nguyên liệu kia đúng là đồ tốt, lần trước bị hủy non nửa, nhưng còn dư lại cũng không thể lãng phí nha.” Trương Tam ho khan một tiếng, cười cười nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói chuyện, lần nữa chắp tay, sau khi suy nghĩ một chút liền lấy ra 2 vạn linh thạch từ trên người, đưa cho Trương Tam.

Trương Tam cũng không khách khí, lần này luyện chế gã cũng không chỉ dùng những tài liệu này, sau khi thu hồi linh thạch liền phất phất tay với Hứa Thanh, hai người tạm thời tạm biệt.

Hứa Thanh thu hồi Pháp Thuyền của mình, nhìn biển khơi xa xa, trong lòng tràn đầy chờ mong.

“Sáng mai, ra biển!”

Hứa Thanh lập tức quyết định, rời khỏi Vận Chuyển ti, trên đường đi về cũng tính toán linh thạch của mình.

“Tu luyện của Trúc Cơ tiêu hao thật nhiều, bây giờ bên trong túi trữ vật của ta còn có chưa tới 5 vạn linh thạch, còn có Linh Tức Đăng, phải nhanh chóng bán nó đi, bán xong liền giàu có.”

Hứa Thanh trầm ngâm, một đường bay về phía ngọn núi thứ bảy, giờ phút này sắc trời đã tối, bên trong chủ thành đã không hề còn người đi đường nữa, thoạt nhìn cả tòa thành trì vô cùng trống rỗng, chỉ có sự đề phòng lẫn nhau giữa những đệ tử dưới núi đang làn tràn ra trong đêm tối.

Nhưng mà những thứ này không còn liên quan gì tới Hứa Thanh bây giờ nữa rồi, coi như là những tên tội phạm truy nã hỗn tạp cũng chưa đủ cho hắn giết nữa rồi, nhưng trong khi hắn vừa bay được một nửa khu vực chủ thành, hắn bỗng nhiên dừng lại ở giữa không trung.

Hắn cúi đầu, nhìn qua một người đang nằm ở trên con đường trống trải phía dưới.

Chương 327: Xem tạo hóa của ngươi (2)

Đó là một thiếu niên, mặc trường bào màu xám, bên trong còn phủ một lớp áo da chó, máu tươi đã ướt sũng áo da và trường bào màu xám, có thể thấy vị trí phần bụng giống như tồn tại một miệng vết thương trí mạng, mà trên thân hình cũng lộ ra đầy vết thương, giống như đã trải qua vô tận hung hiểm.

Nhất là hai tay, tất cả móng tay đều đã bị cứng rắn nhổ hết, thứ cùng bị nhổ còn có hàm răng như răng cưa của đối phương.

Người này, chính là thanh niên câm.

Lúc này y đã bị thương nặng toàn thân, giống như chỉ còn một hơi, điểm cống hiến ở trong lệnh bài thân phận trên ngực đã sớm trở về số không, dựa theo thời gian mà tính, sợ là một khắc hừng đông vừa đến, sẽ cũng là lúc mà y bị trận pháp Thất Huyết Đồng xóa sạch.

Hứa Thanh đứng ở trên không trung nhìn xuống, sau đó hắn im lặng đi xuống, đứng ở bên người thiếu niên câm, cúi đầu nhìn qua đối phương.

Giờ phút này thiếu niên câm đã lâm vào hôn mê, nằm im bất động ở trên mặt đất, hình như không cần chờ tới hừng đông y cũng sẽ chết, lúc này trên người y không còn một cái túi nào, Pháp Chu cũng đã bị người khác lấy đi.

Mà Hứa Thanh rất rõ loại phương thức làm cho người khác gần chết, sau đó lại đặt lệnh bài ở trên ngực của nạn nhân, đây là phương pháp mà rất nhiều người ở dưới núi quen dùng, cách này thường được dùng để báo thù.

Rất rõ ràng, thiếu niên câm bình thường hung ác ở trong Bộ Hung ti, cho nên đã bị người khác dùng phương thức này để trả thù.

Nhìn qua thiếu niên câm nằm trên mặt đất, Hứa Thanh nghĩ tới việc đối phương từng tặng cho mình quyền xử lý tên tội phạm truy nã ngày đó, cùng với sau khi thi đấu trở về, hành vi đi theo bảo vệ của đối phương, còn có một đoạn nhắc nhở hắn về cái bóng ở trong ngọc giản.

Thật lâu sau, Hứa Thanh cầm lấy lệnh bài thân phận của đối phương, đưa vào một điểm cống hiến, sau đó nhấc cái miệng đã biến thành máu thịt mơ hồ của thanh niên câm lên, ném một viên đan dược vào trong.

Làm xong những thứ này, hắn cầm lấy thiếu niên câm đang hôn mê, kéo theo gã rời đi.

Đến lúc đi tới chỗ như dành cho chó cư ngụ mà hắn thấy đối phương đi vào lần trước, Hứa Thanh liền ném thiếu niên câm vào trong.

Sau đó hắn xoay người, rời khỏi nơi đây.

Hắn chỉ có thể làm những thứ này, như vậy cũng coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ trong loạn thế rồi, sống chết do mệnh, có thể sống sót hay không, còn phải xem tạo hóa của thiếu niên câm này nữa.

Hứa Thanh rời đi, hắn biết thiếu niên câm đã thức tỉnh khi đi trên đường, nhưng hắn cũng không để ý.

Giờ phút này sau khi hắn rời đi, thiếu niên câm khó khăn mở mắt ra, thân thể run rẩy ngóng nhìn thân ảnh Hứa Thanh đi xa, hồi lâu sau lại khép kín lại, co thân thể lại thành một đoàn.

Hứa Thanh về tới ngọn núi thứ bảy, khi hắn nhìn thấy động phủ của mình từ xa, dưới ánh trăng, hắn thấy bên ngoài động phủ của mình có một thân ảnh quen thuộc đang đứng ở bên cạnh vách núi.

Chính là Hoàng Nham.

Y đang ngồi trên vách đá, hai mắt lúc ẩn lúc hiện, tay cầm một quả trứng, đang ngửa đầu vui vẻ uống, sau khi chú ý tới thân ảnh Hứa Thanh từ trên bầu trời bay tới, con mắt của Hoàng Nham lập tức sáng ngời, lập tức vẫy tay.

“Ha ha, cuối cùng ngươi cũng đã trở về, ta đã chờ ngươi ở chỗ này rất lâu rồi đấy.”

Nói xong, Hoàng Nham liền móc ra một quả trứng từ trong lòng ngực, ném tới.

Hứa Thanh giơ tay tiếp được, sau đó hạ xuống bên cạnh y, không bởi vì mình đã là Trúc Cơ mà cảm thấy có bất kỳ khác biệt nào với đối phương, hắn cùng ngồi xuống với Hoàng Nham, sau đó dùng ngón tay đâm thủng quả trứng, uống một ngụm, vẫn là cái mùi vị quen thuộc kia.

“Ngày hôm qua ta nghe người ta nói ngươi đã Trúc Cơ rồi, cho nên hôm nay tới thăm ngươi một chút, thế nào, ta lợi hại không, bây giờ trong ngọn núi thứ bảy này ta muốn lên núi liền lên núi, trận pháp ở đây cũng không hề ngăn cản ta.”

Hoàng Nham không nhịn được mà mở miệng.

“Nhị điện hạ đối xử với ngươi thật tốt.”

Hứa Thanh mỉm cười, hắn có rất nhiều hảo cảm đối với Hoàng Nham, trong lòng hắn, những người mà hắn gặp trong ngọn núi thứ bảy, Hoàng Nham có thể tính là một người bằng hữu thật sự của hắn.

Nói tới Nhị điện hạ, tên mập lập tức phấn khởi vỗ ngực, phát ra âm thanh bang bang.

“Tất nhiên là như thế rồi, ta nói với ngươi nhé Hứa Thanh, bây giờ sư tỷ đối xử với ta rất tốt, còn đưa cho ta một khối lệnh bài, nói ta lúc nào cũng có thể đến tìm nàng.”

Hứa Thanh nở nụ cười, tiếp tục uống trứng.

Cứ như vậy ở dưới ánh trăng, hai người bọn họ giống như quay trở lại thời điểm còn ở bến cảng 79 hồi xưa vậy, Hứa Thanh phần lớn là lắng nghe, Hoàng Nham thì không ngừng kể sư tỷ đối tốt với mình như thế nào.

Cho đến nửa canh giờ sau, Hoàng Nham đứng dậy vỗ vỗ bụi bẩn trên mông, cười nói với Hứa Thanh.

“Đúng rồi Hứa Thanh, lần này ta tới còn có một chuyện, ta nghe nói ngươi đã lấy được Linh Tức Đăng của nhân ngư tộc, ngươi có muốn bán cho ta không? Ta dự định tặng nó cho sư tỷ đấy.”

“Huynh đệ với nhau, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, ta sẽ mua 50 vạn linh thạch, chỉ là bây giờ ta không có nhiều linh thạch như vậy, chỉ dùng lời nói làm chứng, nếu như ngươi đồng ý mà nói, vậy thì chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

Hoàng Nham với vẻ chờ mong nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý.

Hoàng Nham nghe vậy liền rất là vui vẻ, trước khi đi hình như y nhớ ra cái gì đó, biểu cảm liền biến thành nghiêm túc hơn một chút, thấp giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, ta nghe sư tỷ nói, gần đây tông môn xảy ra chuyện lớn!”

“Cuộc chiến trên đảo nhân ngư tộc hôm ấy, lão tổ Thất Huyết Đồng đột phá tu vi liền xông vào thành của Hải Thi Tộc, chuyện này sợ là còn có phần sau, dẫu sao tu vi không giống nhau, sợ là bố cục hải vực cũng sẽ phải phân chia lại.”

“Làm không tốt chắc chắn sẽ có chiến tranh, nhưng đây cũng là chuyện tốt, mỗi một lần chiến tranh cũng đều giống như một trận thi đấu vậy, đều là cơ hội để mọi người phát tài, chỉ là sẽ nguy hiểm hơn mà thôi, nhưng dĩ nhiên thu hoạch cũng sẽ càng lớn.” Hoàng Nham nói xong, liền vội vã cáo từ rời đi.

Hứa Thanh nhìn qua bóng lưng Hoàng Nham, sau đó nhìn về phía biển khơi, ánh mắt hơi nheo lại.

“Chiến tranh sao?”

Chương 328: Câu Long (1)

*Câu long: dụ rồng.

Loại chuyện như chiến tranh, Hứa Thanh chưa từng trải qua, nhưng hắn đã từng nhìn qua việc tương tự.

Chỉ là cấp độ cách nhau rất lớn mà thôi.

Hắn từng ở trong xóm nghèo nhìn thấy một trận tranh đấu giữa tiểu thành cùng một tòa thành khác, trận tranh đấu này mất bảy tám ngày thời gian.

“Vậy Thất Huyết Đồng chiến tranh cùng bên ngoài sẽ kéo dài bao lâu?” Trong đầu Hứa Thanh hiện ra từng màn thi đấu ở nhân ngư tộc, hồi lâu sau hắn liền thu liễm ánh sáng trong mắt lại.

Đội trường có nói một câu rất đúng, loại việc lớn này không phải việc bọn hắn cần quan tâm, các nhân vật lớn của tông môn mới là người chủ đạo xử lý việc này.

“Ta mà làm, thì trừ phi lợi ích đầy đủ, nếu không tuyệt đối sẽ không tham gia chiến tranh.” Hứa Thanh quay người đi trở về động phủ, vừa khoanh chân ngồi xuống liền lấy ra ngọc giản Dưỡng Sinh Quyết.

Mặc dù Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh cũng là công pháp Trúc Tu, nhưng đây là công pháp giết chóc để tu hành, cho nên từ góc độ nào đó mà nói thì trình độ pháp thuật cũng sẽ không hề tệ, sau khi tu luyện, theo pháp khiếu mở ra, cũng sẽ có những chiêu thức pháp thuật tương ứng.

Mà Dưỡng Sinh Quyết lại không giống vậy, nó là công pháp thuần túy dựa vào bản thân tu sĩ thổ nạp linh khí thiên địa để tu hành, cùng loại với Hóa Hải Kinh, thời gian dần qua liền khiến chính mình mạnh lên, sau đó đi mài giũa mở ra từng đạo pháp khiếu một.

Cho nên Hứa Thanh cảm thấy, ý nghĩ của mình lúc trước có chút sai lầm, trên thực tế thì hai cái công pháp này có thể cùng nhau tu luyện, cái nào chủ hay cái nào phụ không trọng yếu, bởi vì vấn đề chủ yếu của giai đoạn Trúc Cơ chính là mở ra pháp khiếu để hình thành mệnh hỏa.

Hắn lập tức khoanh chân, bắt đầu tu luyện Dưỡng Sinh Quyết, một đêm cứ thế trôi qua.

Ngày hôm sau khi sắc trời tờ mờ sáng, lúc mặt trời mọc lên, từng tia nắng tựa như từng đạo hỏa diễm hạ xuống phía dưới, Hứa Thanh cũng mở mắt ra.

Hắn bình tĩnh sửa sang lại vũ khí và phấn độc của bản thân, còn cả phù bảo vừa mua, sau đó xuất ra lực lượng trấn áp cái bóng như thường ngày, làm xong tất cả hắn mới mở ra cửa động phủ, nhìn qua bầu trời xa xa, bình minh giống như một cái bếp lò mênh mông, những đám mây bị nó chiếu rọi biến thành từng đám mây màu đỏ bừng.

“Ta cần ra biển giết hải thú để thu hoạch linh hồn, trùng kích pháp khiếu.”

Hứa Thanh bước một bước ra, trực tiếp đạp vào trên không trung, Xà Cảnh Long lập tức hiện ra dưới thân, ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó bốn cái vây rồng hơi vẫy một cái, coi bầu trời giống như biển khơi, lập tức phát ra tốc độ kinh người, đưa Hứa Thanh bay thẳng về phía chân trời.

Vô Tận Hải, mặt biển tràn đầy gợn sóng đen nhánh.

Nếu so sánh với bầu trời sáng ngời bên trên, thì mặt biển đen như mực liền hiện ra một vẻ vô cùng quỷ dị, cũng bởi vì mặt nước luôn tối tăm và khó dò, cho nên mới khiến cho nội tâm người ta hiện lên cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Mặc dù đây đã không phải là lần đầu tiên ra biển, nhưng giờ phút này nội tâm Hứa Thanh cũng không khác gì lần ra biển lần trước cả, thậm chí hắn càng cẩn thận hơn, càng coi chừng hơn lần trước.

Bởi vì ở trong tông môn thì sẽ có những quy tắc nhất định, nhưng ở bên ngoài tông môn thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Cho nên Hứa Thanh không hề khoe khoang phi hành, mà lấy Pháp Thuyền ra, đồng thời mở ra lớp ngụy trang khiến cho Pháp Thuyền của mình trông rất là tầm thường, sau đó hắn khoanh chân ngồi trên thuyền, bốn phía được bao phủ bởi một lớp phòng hộ.

“Trên thuyền đúng là thoải mái hơn so với trong động phủ.”

Hứa Thanh ngồi trên thuyền, đáy lòng cảm khái, đồng thời điều khiển Pháp Thuyền lao thẳng đến hải vực mà hắn đã chọn trước đó.

Đó là một hải vực mà hắn đã từng đi qua, chính là nơi mà hắn cùng Triệu Trung Hằng và Đinh Tuyết cùng nhau gặp phải Xà Cảnh Long.

Bởi vì mục tiêu săn bắn lần này của hắn, chính là Xà Cảnh Long.

Phá vỡ pháp khiếu cần linh hồn, Hứa Thanh cảm thấy nếu như mình quyết định lấy linh hồn hải thú làm củi đốt, vậy thì con Xà Cảnh Long hôm ấy hung hăng với mình tự nhiên sẽ trở thành chọn lựa đầu tiên.

Chỉ là hắn không biết có thể gặp được con Xà Cảnh Long đó hay không, nhưng nơi đó đã có Xà Cảnh Long qua lại, vậy thì cứ đi xem thử cũng tốt.

Hứa Thanh vừa điều chỉnh thuyền, vừa đả tọa tu luyện Dưỡng Sinh Quyết, không lãng phí bất luận một khắc nào, đồng thời Xà Cảnh Long của hắn cũng đã bị hắn thu về pháp khiếu.

Xà Cảnh Long của hắn có khí tức của Trúc Cơ, một khi nó xuất hiện, Hứa Thanh lo những con Xà Cảnh Long hoang dã có tính tình cẩn thận kia sợ là sẽ không dám hiện hình nữa.

Lúc này hắn cũng thấy ở trên biển có một vài con thuyền không phải của Thất Huyết Đồng, mỗi một lần trông thấy hắn cũng đều cực kỳ cảnh giác, mặc dù bây giờ hắn đã là Trúc Cơ, nhưng sự đề phòng của hắn vẫn không giảm bớt chút nào.

Phần lớn khi những con thuyền đi lại trên biển gặp phải con thuyền xa lạ khác, thì song phương đều sẽ đề phòng lẫn nhau, cẩn thận cách nhau thật xa.

Cứ như vậy thời gian dần trôi qua, sau ba ngày, lấy tốc độ của Trúc Cơ thì cuối cùng Hứa Thanh cũng tới được khu hải vực mà mình muốn tới, giờ phút này cũng là giữa buổi trưa, trên bầu trời còn có chim biển bay lượn, cũng có tiếng kêu vang vọng.

Hứa Thanh ngồi trên boong thuyền cúi đầu nhìn qua biển cấm màu đen, hắn tản cảm giác của mình ra, chú ý tới chấn động dưới biển.

Sau đó hắn đợi rất lâu, nhưng không hề thấy con Xà Cảnh Long nào.

Hứa Thanh trầm ngâm một phen, hắn thu liễm chấn động của Pháp Thuyền lại, đồng thời ngẩng đầu quan sát bầu trời, cho đến một lát sau hắn đã tập trung vào một con Nguỵ Xỉ Điểu đang quanh quẩn ở xung quanh, giống như đang dò xét xem hắn có phải là một món thức ăn nguy hiểm hay không.

Hắn phất tay, que sắt màu đen liền từ trong tay hắn bay ra, bay thẳng đến bầu trời, con Nguỵ Xỉ Điểu cả kinh vừa muốn bay trốn đi, nhưng vẫn đã chậm, nó trực tiếp bị que sắt màu đen xỏ xuyên qua đôi cánh.

Tiếng kêu cực bén nhọn lập tức truyền ra từ trong miệng Nguỵ Xỉ Điểu, nó bị Hứa Thanh điều khiển que sắt màu đen cứng rắn lôi đi, trôi lơ lửng ở trên mặt biển, vô luận nó vùng vẫy như thế nào cũng đều không thể thoát được, sau đó Hứa Thanh liền chờ đợi trong sự cảnh giác.

Thời gian dần dần trôi qua, lúc Nguỵ Xỉ Điểu xuất hiện dấu hiệu không còn sức vùng vẫy nữa, đôi mắt Hứa Thanh liền nhanh chóng co rụt lại, hắn phát hiện ở phía dưới đáy biển có mạch nước ngầm đang ầm ầm vọt tới, quả nhiên không lâu sau, một con Xà Cảnh Long đã hiển lộ thân ảnh, con này so với con lần trước còn to hơn, cả người nó trọn vẹn to tới tận 300 trượng,.

Khí tức trên người nó cũng cực kỳ kinh người, thực lực có lẽ ở vào khoảng giữa Ngưng Khí và Trúc Cơ, nhưng lấy thân thể kinh người của nó, thì chiến lực của nó đã không phải là tu sĩ Ngưng Khí có thể đối kháng được nữa rồi.

Ngay khoảnh khắc nó tới gần, nó liền chú ý tới Pháp Thuyền của Hứa Thanh, nhưng Pháp Thuyền của Hứa Thanh đã hoàn toàn nội liễm không lộ ra chút chấn động nào, thân thể của hắn cũng là như vậy, cho nên sau khi con Xà Cảnh Long này bơi một vòng bốn phía, liền chợt tới gần.

Nó không hề phá vỡ mặt biển để nuốt Nguỵ Xỉ Điểu, mà lại bơi về phía Pháp Thuyền của Hứa Thanh, mạnh mẽ đớp tới.

Tựa hồ đối với nó mà nói, Hứa Thanh ở nơi này thoạt nhìn còn ngon miệng hơn cả con Nguỵ Xỉ Điểu.

Mắt thấy nó tới gần, Hứa Thanh vẫn bất động thanh sắc, cho đến khi đối phương hoàn toàn tiến gần đến trăm trượng, bên trong mắt của hắn lập tức bộc phát sát khí, tay phải bỗng nhiên giơ lên, chợt vung một trảo về phía con Xà Cảnh Long đang tiến đến.

Chương 329: Câu Long (2)

Mặt biển bốn phía con Xà Cảnh Long vang lên tiếng nổ ầm ầm, chỗ đó mơ hồ nhô lên một đại thủ do nước biển tạo thành, bên trong có ẩn chứa pháp lực của Trúc Cơ, sau đó bay về phía Xà Cảnh Long bắt lấy.

Que sắt màu đen ở trên không trung cũng đồng thời bay nhanh tới, trên thân nó vẫn còn xuyên theo Ngụy Xỉ Điểu, bay thẳng vào trong biển, bây giờ lão tổ Kim Cương Tông đã trở nên cực kỳ bán mạng, lão rất muốn thể hiện ra giá trị của mình, cho nên ngay lập tức phá vỡ mặt biển, phóng thẳng về phía Xà Cảnh Long.

Xà Cảnh Long phát ra một tiếng gào thét, tạo thành một đợt sóng âm xuyên thấu nước biển, ngăn cản que sắt màu đen đang lao tới, đồng thời những cái vây rồng của nó cũng nhanh chóng vung vẩy, dấy lên sóng lớn dưới biển để phản kích đại thủ đang chộp tới, trong mắt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên, toàn lực quay ngược lại, muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Nhưng vẫn chậm, tiếng nổ vang lên, theo đại thủ bắt tới, cũng theo que sắt màu đen lập lòe ánh sáng, sóng âm mà nó tạo ra trực tiếp bị que sắt màu đen phá vỡ rồi đâm thẳng vào trong cơ thể, nhanh chóng bay nhanh ở bên trong máu thịt con Xà Cảnh Long, lao thẳng đến vị trí trái tim.

“Ta muốn nó sống!”

Hứa Thanh mở miệng nhàn nhạt, que sắt màu đen run lên, mặc dù đã đâm vào trái tim của Xà Cảnh Long, nhưng lại không dám xuyên qua, không dám nhúc nhích.

Trái tim đã bị đâm vào, đối với Xà Cảnh Long mà nói thì đây cũng chỉ là vết thương nhỏ như lỗ kim mà thôi, nhưng từ trên vết thương này lại mang đến cho nó một cảm giác đau nhức kịch liệt, khiến cho nó phải gào thét vùng vẫy. Nhưng nó làm cách nào cũng không thể thoát được, ít phút sau nó liền bị đại thủ do nước biển một phát bắt được, kéo một hơi ra khỏi mặt biển lên trên không trung.

Nước biển tung bay, từng khối nước biển như thác nước đổ xuống phía dưới, thân thể to lớn của con Xà Cảnh Long che lấp cả bầu trời, che khuất ánh mặt trời, khiến cho chung quanh Pháp Thuyền của Hứa Thanh bị bao phủ trong một màn bóng râm.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua con Xà Cảnh Long trước mắt, biểu cảm bình tĩnh rồi hai tay khép lại, bắt đầu dựa theo bí quyết, điều khiển hỏa diễm màu đen từ trong pháp khiếu trong cơ thể chậm rãi từ từ bay lên, từ trong thân thể của hắn lan tràn đến bên ngoài thân thể.

Từ xa nhìn lại, giờ phút này toàn thân Hứa Thanh tràn ngập hắc hỏa, mà ngay khi ngọn lửa kia bốc lên, trong mắt Xà Cảnh Long lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, nó phát ra tiếng gào thét mãnh liệt vô cùng, cũng càng vùng vẫy kịch liệt hơn.

Nhưng không hề có tác dụng gì cả, rất nhanh theo Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân thể hắn càng lúc càng nhiều hỏa diễm màu đen bốc lên, cho đến cuối cùng hỏa diễm chợt phóng ra phía ngoài, lại hóa thành một cái đầu hư nhược to như căn phòng, phát ra từng tiếng cười rồi chợt lao về phía Xà Cảnh Long.

Ngay một khắc đụng chạm, thân thể ngọn hỏa diễm lập tức kéo dài bao phủ toàn thân Xà Cảnh Long, trong chốc lát liền bao phủ Xà Cảnh Long ở, sau đó bắt đầu đốt cháy.

Thứ nó đốt không phải là thân hình kia, mà là linh hồn.

Toàn bộ quá trình thiêu đốt mất thời gian một nén hương, khi Xà Cảnh Long bên trong càng ngày càng vùng vẫy và gào thét yếu ớt đi, ngọn hắc hỏa bao phủ trên người nó chợt cuốn trở về, dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Khoảnh khắc này thân thể Xà Cảnh Long thoáng cái mềm nhũn, không còn nhúc nhích, cũng không có khí tức nữa, sau khi bị rút đi linh hồn, thân thể và tài liệu đều không còn linh tính, đã mất đi giá trị.

Đại thủ bằng nước biển buông ra, thân hình Xà Cảnh Long ầm một tiếng rơi vào trên biển, chìm xuống bên dưới.

Que sắt màu đen cũng nhanh chóng bay ra từ trong cơ thể của nó, ngoan ngoãn bay vòng quanh bốn phía Hứa Thanh.

Quay lại trên người Hứa Thanh, lần này là lần đầu tiên hắn triển khai sát hỏa nuốt hồn, hắn đang xem xét hồn ảnh trong cơ thể vừa mới xuất hiện, nó là một đoàn hồn ảnh màu trắng có pha chút màu xanh.

Hình dáng của đoàn hồn ảnh này rõ ràng cũng là hình dáng của Xà Cảnh Long.

“Đích xác là một linh hồn màu trắng.”

Hứa Thanh thì thào, dựa theo miêu tả trên Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, linh hồn Ngưng Khí sẽ là màu trắng, mà linh hồn Trúc Cơ thì là màu xanh, trong đó thì hồn màu xanh mới thích hợp để phá khiếu, mà hồn màu trắng thì lại kém cỏi hơn rất nhiều.

“Thử một lần xem sao.”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, nội tâm khẽ động, hồn ảnh Xà Cảnh Long trong cơ thể hắn lập tức ầm ầm thiêu đốt, giống như củi cháy vậy, khiến cho hỏa diễm lập tức tràn ngập quanh thân, cuối cùng nó lao thẳng đến đạo pháp khiếu thứ ba của Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mạnh một cái, pháp khiếu thứ ba của hắn rung động lắc lư, hình như xuất hiện một đạo vết nứt, nhưng vẫn còn không hề bị phá ra, mà hồn lực của Xà Cảnh Long trong người giờ phút này cũng đã tiêu trừ.

“Hoàn toàn có tác dụng, nhưng quá trình như thế này cũng quá chậm.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cảm thấy có lẽ là do mình chưa thuần thục, vì vậy hắn điều khiển Pháp Thuyền thay đổi một hải vực khác, tiếp tục dùng phương pháp như cũ để bắt Xà Cảnh Long.

Ngụy Xỉ Điểu chỉ là một cái mồi dẫn, đồng thời hắn cũng lấy bản thân làm thành mồi, thể hiện ra chấn động của Ngưng Khí, lại lượn quanh ở mảnh hải vực này, đồng thời hắn cũng đã làm xong chuẩn bị một khi không ổn thì liền lập tức bỏ chạy, dẫu sao dạng dẫn dụ thế này vẫn có khả năng sẽ câu được một vài tồn tại kinh khủng mà hắn không cách nào chống cự được.

Chỉ là xác suất không lớn, dù sao đối với những tồn tại kia mà nói, khí tức Ngưng Khí thì không hề có hương vị ngọt ngào.

Ba ngày sau trong khi Hứa Thanh liên tục dụ dỗ, con Xà Cảnh Long thứ hai tới gần đã bị hắn làm theo cách như cũ, hóa thành lực lượng để trùng kích pháp khiếu, khiến cho đạo pháp khiếu thứ ba lại nứt ra thêm một chút nữa.

Cuối cùng sau khi thay đổi rất nhiều vị trí, một màn câu long kéo dài hơn nửa tháng, hắn đã câu lên được con Xà Cảnh Long Ngưng Khí đại viên mãn, mà đạo pháp khiếu thứ ba của hắn, cuối cùng cũng đã được mở ra non nửa.

“Quá chậm.”

Hứa Thanh nhíu mày thì thào, hắn thử tính toán một chút, cứ theo theo tốc độ thế này, ít nhất hắn phải không ngủ không nghỉ đánh bắt trên biển trong suốt 3 năm, thì mới có thể mở ra được 30 đạo pháp khiếu. Vả lại hắn cảm thấy như vậy cũng đã quá đáng mừng rồi, bởi vì mở ra pháp khiếu không phải là cứ theo một đạo mà tính, mà càng về sau hiển nhiên sẽ càng khó khăn hơn, cũng cần càng nhiều hồn lực hơn.

Mà xét thời gian, Hứa Thanh cảm thấy đại khái khả năng còn phải mất thời gian gấp bội, cái này còn không tính thời gian quay về chủ thành cùng với thời gian gặp phải người bên ngoài, nếu như tính cả vào, bảo thủ mà đoán cũng phải hơn 10 năm mới có thể mở mệnh hỏa.

“Vẫn nên nghĩ một biện pháp một lần duy nhất giết nhiều hải thú nhất có thể!” Trong mắt Hứa Thanh lóe ra vẻ lạnh lẽo, nhưng thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Xa xa, vào thời khắc này mặt biển đột nhiên dâng lên một cơn sóng mãnh liệt, có thể thấy một con Cự Xỉ Sa nhanh chóng lao ra từ bên trên, chấn động Trúc Cơ trên thân nó rất là mãnh liệt, mà trên bầu trời phía sau có một đạo thân ảnh đang đứng trên một thanh cổ kiếm khổng lồ, đang truy kích tới gần.

Thân ảnh này là một người thanh niên, mặc trường bào màu đỏ thẫm của ngọn núi thứ nhất Thất Huyết Đồng, tóc dài bồng bềnh, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Giờ phút này gã từ xa lạnh lùng quét mắt liếc qua Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng:

“Hô phong hoán vũ xét tầm thường, hái sao bỏ túi xứng đại chiêu.”

Hứa Thanh nhướng mày.

Chương 330: Khai khiếu trên hoang đảo (1)

Đạo bào của Thất Huyết Đồng cũng được căn cứ theo riêng bảy ngọn núi, chia làm bảy màu sắc khác biệt. Trong đó màu cam là ngọn núi thứ hai, màu lam là ngọn núi thứ sáu, màu tím là ngọn núi thứ bảy, về phần ngọn núi thứ nhất thì là màu đỏ, đỏ như là màu máu vậy.

Trên thực tế, bên trong toàn bộ bảy ngọn núi của Thất Huyết Đồng chỉ có ngọn núi thứ nhất và ngọn núi thứ bảy là dương danh khắp Nam Hoàng Châu cùng với trên biển cấm.

Trong đó ngọn núi thứ nhất lấy giết chóc và lạnh lùng làm danh xưng, mỗi một vị đều là một người chiến tu, thông thường rất ít khi ra biển, phần lớn đều ma luyện bản thân bên trong Hoàng Cấm.

Chỉ có hạng người có tự tin với tu vi và chiến lực của mình trong ngọn núi thứ nhất, mới có thể thỉnh thoảng lựa chọn phương pháp tôi luyện bản thân ở trên biển cấm không thân thuộc, cho nên tuy là tông môn rất gần biển cấm, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Hứa Thanh nhìn thấy một chiến tu của ngọn núi thứ nhất, hơn nữa hắn sẽ không vì đạo bào mà nhận sai người.

Bởi vì trên đạo bào của mỗi ngọn núi đều sẽ có một chút hình vẽ mờ mịt, cũng có khí tức liên quan tới lệnh bài của bản thân, điều này khiến cho khi cả hai gặp nhau sẽ làm cho hình vẽ trên đạo bào hô ứng lập lòe với nhau.

Làm như vậy cũng là vì tông môn quá lớn, cho nên thiết kế như thế để phòng ngừa bên ngoài sẽ xuất hiện tình huống trang phục bị người khác làm nhái sao chép lại.

Mặc dù là đồng môn nhưng Hứa Thanh không hề giảm bớt chút cảnh giác nào, hắn nghe không hiểu cụ thể lời nói của đối phương là có ý gì, chỉ mơ hồ có cảm giác hình như đối phương đang nhắc nhở mình không nên chém giết cướp đoạt con mồi của gã.

Dẫu sao bốn chữ 'hái sao bỏ túi', phối hợp với hành động đang truy kích Cự Xỉ Sa của đối phương, mơ hồ để lộ ra một chút hàm nghĩa.

Cho nên lúc này Hứa Thanh chỉ lạnh nhạt nhìn lại, que sắt màu đen lập lòe hàn mang bên cạnh người, cái bóng dưới chân nhìn như là bình thường, nhưng trên thực tế đã được Hứa Thanh không chế, và đã làm xong chuẩn bị tập kích bất ngờ bất cứ lúc nào, đồng thời Pháp Thuyền của hắn cũng đã được chuẩn bị như thế, Xà Cảnh Long trong cơ thể cũng đồng dạng đang lượn bên trong pháp khiếu, những chiếc gai ngọn trên cổ đều đang nhanh chóng xoay tròn.

Trong khi Hứa Thanh nhìn qua, đầu Cự Xỉ Sa đang bay trốn về phía này cũng đã nhìn thấy phía trước có người, vả lại trên người này còn có khí tức không tầm thường, vì vậy nó bỗng gào thét một tiếng, quay người trực tiếp công kích một cú về phía người thanh niên đang đuổi theo sau lưng.

Cái miệng cực lớn chợt mở, một đoàn huyết vụ lập tức được phun ra, hóa thành vô số hình ảnh tôm cá, bắn thẳng đến gần người thanh niên của ngọn núi thứ nhất.

“Chính là thiên nữ ngân hà thủy, đợi ta một hơi tới uống cạn.”

Thanh niên mở miệng nhàn nhạt nói, giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, thanh đại kiếm bằng đồng dưới thân lập tức vang lên tiếng ngân, bốn phía lập tức huyễn hóa ra một loạt những kiếm ảnh.

Trong nháy mắt, bốn phía liền có trọn vẹn hơn năm mươi thanh đại kiếm bằng đồng như được đúc cùng một khuôn, từng trận khí tức sát phạt từ bên trên phủ xuống, theo ngón tay người thanh niên hạ xuống, trừ thanh kiếm dưới chân, tất cả những thanh đại kiếm ở bốn phía lập tức gào thét lao thẳng đến Cự Xỉ Sa, trong nháy mắt tiếp theo có tiếng nổ động trời vang lên.

Mặt biển dấy lên sóng lớn, con Cự Xỉ Sa phát ra một tiếng gào thét thê lương, thân hình mấy trăm trượng bị nhiều thanh đại kiếm xuyên thấu, máu tươi phun ra, nó lập tức chui vào dưới biển, vội vã lặn xuống chỗ sâu hơn để trốn, những nơi nó lặn qua, máu tươi từ trên người nó chảy ra lập tức dung nhập vào trong nước biển, bên trong ẩn chứa khí tức Trúc Cơ khiến cho không ít hải thú không dám tới gần, nhưng có thể tưởng tượng, nếu như cứ chảy máu trường kỳ như thế, tất nhiên sẽ hấp dẫn tới hải thú càng mạnh hơn.

Hứa Thanh cũng chỉ hơi nhìn thoáng qua liền không quan tâm.

Cùng lúc đó, người thanh niên của ngọn núi thứ nhất đứng giữa không trung nhìn qua biển khơi, hừ lạnh một tiếng.

“Ngọc thố như tuyết giữa trời chuồn mất, con cóc màu đen trong nước du ngoạn.”

Nói xong, thanh đại kiếm ở dưới chân gã liền ngân vang, trực tiếp bành trướng biến thành lớn hơn, hóa thành một thanh kiếm gần trăm trượng, mang theo gã bay thẳng xuống biển khơi, phá vỡ mặt biển liền chui vào, đuổi theo về phía con Cự Xỉ Sa đang lặn bỏ chạy.

Từ đầu tới đuôi Hứa Thanh không nói một câu, cũng không động thủ chém giết, hắn bình tĩnh nghe đối phương nói ra những câu lung tung lộn xộn không rõ nghĩa, lại nhìn gã đuổi theo Cự Xỉ Sa vào trong mặt biển, đáy lòng vẫn luôn thời thời khắc khắc bảo trì đề phòng.

Mãi cho đến khi thân ảnh thiếu niên ngọn núi thứ nhất biến mất, Hứa Thanh mới thu hồi ánh mắt, điều khiển Pháp Thuyền dưới thân rời khỏi nơi đây.

Thông qua màn động thủ lúc trước, Hứa Thanh có thể cảm nhận được đối phương mạnh hơn so với mình, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, cũng không đạt tới trình độ có mệnh hỏa, tối đa cũng chỉ là mở ra khoảng 20 đạo pháp khiếu.

Nếu như hắn toàn lực ứng phó đánh một trận sinh tử cùng đối phương, Hứa Thanh cảm thấy mình cũng có thể thắng, nhưng vì một con hải thú Trúc Cơ mà chém giết như vậy, không đáng.

Cho nên Hứa Thanh liền điều khiển Pháp Chu (lúc này Pháp Thuyền đã ngụy trang thành Pháp Chu) rời đi, mấy ngày sau, hắn đã di chuyển đến một khu hải vực khác.

Nơi đây coi như là vị trí trung tâm của quần đảo Tây San và Nam Hoàng Châu, cách không xa chính là một hòn đảo, hòn đảo này cách nơi mà hắn gặp phải đám dây leo trôi nổi hôm ấy không xa.

Hòn đảo này không lớn, vị trí biên giới tạo thành hình lõm, là một hòn đảo thiên nhiên.

Trên biển cấm có rất nhiều hoang đảo, có rất nhiều hòn đảo tồn tại trường kỳ, nhưng cũng có một số hòn đảo là thỉnh thoảng tự hình thành, cái phía trước thường là những hòn đảo chân thật, mà cái sau phần lớn là do một vài con thú lớn ở dưới đáy biển nhô lên tạo thành.

Về phần tòa hoang đảo này, Hứa Thanh đã thử dò xét qua mặt biển phía dưới của nó, nó là một hòn đảo tồn tại chân thật, mà bên trên bởi vì là một hoang đảo cằn cỗi, cho nên ngày bình thường hầu như không có người nào đến đây cả.

Về phần trên đảo thì Hứa Thanh cũng đã dò xét qua rồi, sau khi xác định không có nguy hiểm gì, hắn mới dừng thuyền ở bên trong vịnh và khoanh chân ngồi trên boong thuyền, lấy một cái bình nhỏ từ trong túi ra.

Bên trong bình có chứa một chất lỏng màu lam, chất lỏng này chính là máu của Quỷ Dục Hấu.

Máu của Quỷ Dục Hấu sau khi trải qua phương thức luyện hóa âm dương lưỡng cực, phối hợp thêm một chút thảo dược, có thể luyện chế ra một loại dược vật thu hút khí tức của hung thú trên biển cấm.

Cái này cũng chính là thứ mà thiếu niên nhân ngư tộc đã hạ vào trên người Hứa Thanh ngày ấy.

Đây cũng chính là phương pháp mau chóng mở ra pháp khiếu mà Hứa Thanh nghĩ tới, hắn muốn thu hút số lượng lớn hải thú tới đây rồi giết và rút hồn của bọn chúng, chỉ là loại dược vật này rất khó khống chế, sau khi sử dụng sẽ cũng có xác suất cao hấp dẫn tới một vài hung thú mà hắn không thể chống cự.

Cho nên bây giờ hắn cần phải điều chỉnh lại dược liệu, mà Hứa Thanh cũng có dược vật để điều chỉnh, đó chính là Cúc Thạch.

Lấy dược tính có thể trung hòa của Cúc Thạch, có thể luyện chế và khống chế dược vật thu hút hung thú vào một cấp độ nhất định, kể từ đó mặc dù vẫn có mạo hiểm nhất định, nhưng so với thu hoạch nhận được, Hứa Thanh cảm thấy cũng đáng để đi thử một chút.

Chương 331: Khai khiếu trên hoang đảo (2)

“Một khi sử dụng, nó sẽ liền tự động tản ra.”

Hứa Thanh ngồi trên boong thuyền, bắt đầu luyện chế máu tươi của Quỷ Dục Hầu, toàn bộ quá trình kéo dài mất nửa canh giờ, vào lúc chân trời nơi xa xuất hiện ánh hoàng hôn, rốt cuộc Hứa Thanh cũng luyện xong.

Hắn nhìn qua xác con Cúc Thạch bị luyện chế trước mặt, màu sắc của nó đã biến thành màu lam, bây giờ chỉ cần hắn nhỏ một giọt máu tươi lên trên thì liền có thể kích hoạt, loại dược vật này sẽ lập tức phát ra một loài mùi thu hút những hung thú trong biển.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua sắc trời, sau khi trầm ngâm liền không kích phát nữa, mà nhắm mắt đả tọa.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, cứ thế trôi qua.

Chớp mắt khi sáng sớm ngày thứ hai vừa đến, Hứa Thanh lập tức mở mắt ra, bắt đầu rắc độc ở bốn phía.

Bởi vì ở đây là một tòa vịnh đảo (đảo có vùng vịnh), cho nên khi phấn độc vừa dung nhập vào nước biển sẽ không bị phân tán nhanh, mà lần này Hứa Thanh rất quyết tâm, cho nên hắn hạ độc càng thêm dữ dội hơn trước, nhưng những phấn độc này cũng đều cần phải phối hợp thêm một chút thứ, mới có thể bộc phát ra kịch độc.

Cho đến khi bên trong tòa vịnh đảo này tràn ngập phấn độc, Hứa Thanh mới thở sâu, lấy ra một cây nhang để ở một bên.

Cây nhang này là độc dẫn do hắn luyện chế, một khi tiến vào phạm vi hải lý, liền có thể làm cho những phấn độc mà hắn vung ra trước đó, lập tức hóa thành kịch độc.

“Tất cả đã sẵn sàng.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ chờ mong, cắn nát đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi xuống cái xác Cúc Thạch màu lam trước mặt, theo nhọt máu tươi hạ xuống, màu sắc con Cúc Thạch lập tức biến đổi, từ bên trên bay lên từng tia mùi nhàn nhạt, nếu như không ngửi cẩn thận, sẽ rất khó phát hiện ra mùi này.

Giờ phút này nó đang không ngừng phiêu tán vào không trung, Hứa Thanh cảnh giác nhìn qua cửa vịnh phía trước, ánh mắt nheo lại.

Đồng thời, hắn cũng cầm chắc cây nhang dẫn độc ở trong tay, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian trôi qua.

Sau nửa canh giờ, hàn mang trong mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn nhìn thấy một bóng dáng từ ngoài trăm trượng trên mặt biển từ xa nhảy lên, từ nơi ấy truyền ra âm thanh chói tai, lúc nó nhảy lên hạ xuống liền khiến cho biển khơi nhấc lên những cơn sóng, lộ ra một bầy cá đông đúc giống như cá sấu đang bơi dưới mặt biển.

Đây là Hắc Lân Ngạc, là một loài hung thú sinh hoạt ở bên trong biển cấm, tập tính tương tự như đám Hắc Lân Lang, sống theo quần cư, vừa xuất hiện chính là hơn một trăm con, tu vi của đám Hắc Lân Ngạc này vào khoảng Ngưng Khí tầng tám tầng chín.

Mà con dẫn đầu kia thì là Ngưng Khí đại viên mãn.

Nhìn qua những thứ này, mắt Hứa Thanh sáng rực lên, nhưng hắn vẫn tiếp tục chờ đợi.

Rất nhanh, đám Hắc Lân Ngạc liền dấy lên từng đợt sóng biển, lao thẳng đến khu vịnh mà Hứa Thanh đang chờ.

(bản dịch được đăng duy nhất tại vip bachngocsach, vui lòng không sao chép!)

Không lâu sau, cửa vịnh vang lên tiếng nổ, tất cả Hắc Lân Ngạc xông vào trong vịnh, hung hăng đâm vào Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Trong tiếng nổ vang, Hứa Thanh triển khai toàn bộ lớp phòng hộ của Pháp Thuyền, không ngừng ngăn cản con Hắc Lân Ngạc đầu đàn vọt tới, nó hung hăng đập vào trên thân thuyền.

Âm thanh va chạm cực lớn, nhưng lớp phòng hộ Pháp Thuyền Hứa Thanh rất cứng cỏi, mặc dù con thuyền lay động kịch liệt, nhưng lại không có chút dấu hiệu nào là sẽ vỡ ra, cứng rắn chống cự va chạm đến từ bốn phía.

Cũng tương tự như cấm khu rừng rậm, phần lớn hung thú trên biển cũng đều như tu sĩ luyện thể, có rất ít pháp thuật, bọn chúng thường thường đều dùng ưu thế thân hình của mình để tạo thành công kích.

“Mới hơn 100 con, vẫn còn chưa đủ.”

Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, hắn không tiếc tiêu hao linh thạch, ra sức duy trì lớp phòng hộ, đồng thời nhìn ra mặt biển xa xa, rất nhanh hắn liền thấy phía mặt biển lần có những cơn sóng cuồn cuộn nhô lên.

Từng con Kiếm Ngư đang gào thét lao đến, số lượng nhiều hơn so với hắn đoán quá nhiều, bọn chúng điên cuồng nhảy lên trên mặt biển, giống như lân phiến mọc trên biển, số lượng trọn vẹn trên mấy trăm.

Mặc dù bên trong phần lớn là Ngưng Khí tầng ba tầng năm, nhưng cũng có hơn 40 con đạt đến bộ dạng Ngưng Khí tầng tám tầng chín.

Mắt của chúng nó đều hóa thành màu đỏ, bị khí tức Quỷ Dục Hấu ở nơi này thu hút, điên cuồng nhảy vào bên trong vịnh, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, trực tiếp ném nhang dẫn độc vào bên trên mặt biển.

Trong một thời gian ngắn, nước biển màu đen trở nên càng thêm đen nhánh, màu sắc đậm đặc tựa như mực vậy, thời khắc này trên trăm loại độc dược được ẩn chứa, bộc phát toàn diện.

Chất độc bao phủ, khiến thân thể từng con Hắc Lân Ngạc trực tiếp rung động lắc lư rồi mất đi sức hoạt động, con Hắc Lân Ngạc đầu đàn cũng không có sức vùng vẫy, thân thể bị kịch độc xâm nhập không thể nhúc nhích.

Về phần những con Kiếm Ngư kia thì càng là như vậy, toàn bộ quá trình cũng chỉ mất thời gian một nén hương, toàn bộ khu vịnh đang kịch liệt cuộn trào lập tức bình tĩnh trở lại.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ chờ mong, tay phải giơ lên xuất ra một trảo, lập tức có một con hải thú bị đại thủ do nước biển hình thành nắm lên, bay tới gần phía hắn.

Theo những con hải thú chưa bị độc triệt để giết chết này tới gần, pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh ầm ầm tản ra hắc hỏa, sau đó liền bắt đầu bao phủ đốt cháy bọn chúng.

Mặc dù độc của hắn cực mạnh, nhưng trọng điểm của chất độc này không phải là giết chóc, mà là khiến chúng nó mất đi sức phản kích.

Giờ phút này theo hắc hỏa thiêu đốt, từng sợi hồn bị hút vào trong cơ thể Hứa Thanh, hóa thành hồn ảnh bên trong đan điền của hắn, giống như từng bó củi hừng hực thiêu đốt vậy, sau đó bị hắn điều khiển, trực tiếp phóng về phía pháp khiếu thứ ba của bản thân.

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể Hứa Thanh chấn động, trong ánh mắt lộ ra tinh mang, đạo pháp khiếu thứ ba trong cơ thể bỗng nhiên mở ra

Theo đạo pháp khiếu này mở ra, linh năng lập tức tràn vào bên trong và hình thành vòng xoáy, một tia pháp lực nhanh chóng bay lên dung nhập toàn thân hắn, khiến cho pháp lực của Hứa Thanh lại nhiều hơn một chút.

Hắn cũng không dừng lại, hỏa diễm màu đen ngoài thân thể lại lần nữa hấp thu hồn thú.

Cứ như vậy mà thời gian trôi qua, cho đến khi sắc trời đã hoàn toàn biến thành màu đen, trong cơ thể Hứa Thanh cũng đã mở ra đạo pháp khiếu thứ tư, cho đến lúc này thì một mảnh hải vịnh đã biến thành tử địa, từ mặt ngoài nhìn vào sẽ không thấy gì, nhưng bên dưới biển thì có vô số thi thể của hải thú bị chôn vùi.

Giờ phút này trong cơ thể Hứa Thanh đang có bốn đạo pháp khiếu vận hành, rất nhiều pháp lực sinh sôi lưu chuyển toàn thân, khí tức của hắn cũng mạnh hơn so với lúc trước rất nhiều.

Nhất là khi hắn lan tràn hắc hỏa vào, hỏa diễm bên trong bốn đạo pháp khiếu liền chiếu rọi khắp nơi trong cơ thể của hắn, khiến cho hắn đang ngồi trên boong thuyền, nhưng lửa trong cơ thể lại phát ra ánh sáng lóng lánh.

Mặc dù so sánh với Huyền Diệu Thái của đội trưởng thì còn chênh lệch cực xa, nhưng so với người đồng dạng vừa mới tấn cấp Trúc Cơ mà nói, nội tình Hứa Thanh rất hùng hậu, cho nên bây giờ pháp lực của hắn cũng rất là dồi dào.

“Loại tốc độ này, coi như tạm được!”

Một lúc sau Hứa Thanh mở mắt ra, sau khi nhìn qua bốn phía, hắn lại tiếp tục luyện chế máu Quỷ Dục Hấu, tạo thêm thuốc dẫn.

Chương 332: Sát cơ hiện lên (1)

Thời gian giống như nước chảy, cứ thế từng ngày từng ngày chảy xuôi.

Thi thể của hung thú giống như lá rụng, hóa thành từng chiếc từng chiếc rụng rơi lả tả xuống.

Trong nháy mắt đã hơn hai mươi ngày trôi qua.

Hứa Thanh đã không còn ở trên tòa hoang đảo cũ nữa, hắn cũng đã thay đổi năm tòa hoang đảo rồi. Lúc này hắn đang ở trên tòa hoang đảo thứ sáu, ngồi trong một khu vịnh đơn giản mà hắn tự mình tạo ra.

Trong hơn hai mươi ngày này, ngoại trừ thay đổi từng tòa hoang đảo, hắn cũng đã hoàn toàn đắm chìm trong việc trùng kích pháp kiếu, khiến cho vào giờ phút này pháp khiếu của hắn rốt cuộc đã tăng đến cái thứ mười.

Nửa tháng này Lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen cũng đã sớm cảm thấy hãi hùng khiếp vía không biết bao nhiêu lần, về sau thậm chí lão còn có chút mơ hồ hoảng hốt, lão cảm thấy mình giống như đã tiến vào thế giới trong những quyển tiểu thuyết tiên hiệp ở Bạch Ngọc Sách vậy. Bởi vì khi người bình thường mở pháp khiếu ra, càng về sau sẽ càng cần nhiều hồn lực hơn, càng ngày sẽ càng khó mở thêm pháp khiếu, giống như khi chính bản thân lão mở ra đạo pháp khiếu thứ mười, cần phải dùng thời gian 8 năm, mà Hứa Thanh, chỉ mất thời gian ...hơn hai mươi ngày.

Loại tốc độ này khiến cho đáy lòng lão tổ Kim Cương Tông triệt để chấn động mãnh liệt, mà lão biết rõ tu sĩ vừa Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng, muốn mở ra đến cái pháp khiếu thứ mười, phần cần ít nhất khoảng 2 năm.

Trừ phi là có chiến tranh cỡ lớn, vả lại người này còn phải không ngừng sống sót trong những trận chém giết đó, như vậy mới có thể đạt tới tốc độ như của Hứa Thanh lúc này.

Chỉ là đã rất nhiều năm mà Thất Huyết Đồng không có chiến tranh cỡ lớn, bình thường cũng đều là những màn ma sát nhỏ, quy mô cũng bị khống chế trong trình độ nhất định. Về phần hải thú ở bên trong biển cấm, bởi vì biển cấm tuy lớn, linh trí hải thú cũng khá thấp, nhưng dù sao cũng rất khó để có thể chém giết thành đàn.

Duy chỉ có cách dùng một vài chất độc hoặc là trận pháp, hoặc là những thủ đoạn đặc thù khác, mới có thể tiến bộ nhanh chóng như Hứa Thanh được.

Nhưng mà người như vậy, cũng không hề nhiều.

Cái này không những cần mượn nhờ ngoại lực, lại còn cần thực lực của bản thân tu sĩ đó không tầm thường, còn phải phòng ngừa xuất hiện loại hải thú không thể chống cự, có rất nhiều hạn chế và nguy hiểm nhất định.

Nhưng Hứa Thanh cũng tự mình biết rõ, hắn cũng không thể trường kỳ làm như thế này mãi được.

Đầu tiên là Quỷ Dục Hấu rất hiếm thấy, huyết dịch của hai con Quỷ Dục Hấu bị hắn luyện chế bây giờ cũng không còn thừa lại bao nhiêu, đồng thời Cúc Thạch của hắn cũng không còn nhiều.

Mặt khác, những ngày này Hứa Thanh luôn có một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía, bởi vì mỗi một hoang đảo hắn tới thì bên dưới sẽ có không ít thi thể hải thú, dù Hứa Thanh nhiều lần đổi hoang đảo, nhưng vẫn sẽ khiến cho một vài tồn tại kinh khủng ở dưới đáy biển chú ý.

Cho nên trong lòng Hứa Thanh đã có dự tính rời đi, giờ phút này hắn vừa rút hồn một con Xà Cảnh Long ra, sau khi trùng kích đạo pháp khiếu thứ mười một trong người liền đứng người lên, chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng ngay khi đạo pháp khiếu thứ thứ mười một xuất hiện thêm một khe hở, mà vẫn không hề bị mở ra, ánh mắt Hứa Thanh bỗng nhiên ngưng tụ lại, quay đầu nhìn về biển khơi xa xăm, trong mắt chậm rãi lộ ra tinh mang.

“Khí tức này…”

Hắn đang suy nghĩ xem thế nào, đột nhiên mặt biển nổ tung, một con hải thú với thân thể khoảng 100 trượng xông ra khỏi mặt biển, toàn thân mọc ra những lớp kim loại giống như áo giáp, cái miệng to lớn trông vô cùng dữ tợn.

Thân hình của nó dừng lại ở ngay trên không trung, từ đằng xa nhìn Hứa Thanh ở bên trong khu vịnh mà hắn tự tạo.

“Thiết Giáp Ngư cảnh giới Trúc Cơ!”

Ánh mắt Hứa Thanh hơi nheo lại, đây không phải là con hải thú Trúc Cơ thứ nhất mà hắn gặp phải trong hơn hai mươi ngày này, vào bảy ngày trước hắn cũng đã gặp phải một con, đối phương là một con Toàn Xỉ Hấu.

Tạo hình của nó vô cùng kinh khủng, khí tức bên trên cũng vô cùng kinh người, hắn còn cảm giác trong cơ thể nó giống như có một cái lò lửa đang thiêu đốt, việc này khiến cho Hứa Thanh ý thức được đối phương đã có Huyền Diệu Thái, cho nên hắn không dám dừng lại mà lập tức chạy lên bờ, đáy lòng cũng cảnh giác đến cực hạn, Pháp Chu cũng toàn diện mở ra Thần Tính.

Mà lúc ấy đối phương tựa hồ không có hứng thú với hắn, cho nên chỉ đưa mắt nhìn qua liền rời đi.

Nhưng mà sự đề phòng của Hứa Thanh từ đó cũng đã trở nên mãnh liệt hơn, lúc này hắn nhìn qua con Thiết Giáp Ngư phía trước, đáy lòng nhanh chóng cân nhắc sức mạnh của đối phương, mà rõ ràng con Thiết Giáp Ngư này cũng có linh trí, nó không tới gần mà đứng ở xa nhìn qua, sau đó rơi vào mặt biển, bơi nhanh quanh bốn phía, hình như đang cân nhắc gì đó.

Bộ giáp trên người nó cũng không ngừng rung động lắc lư, truyền ra nhưng âm thanh va chạm, đây là âm thanh đặc thù của Thiết Giáp Ngư, mà sau khi nó bơi quanh một thời gian, nó đột nhiên bộc phát tốc độ, chợt vọt thẳng về phía Hứa Thanh ở trong khu vịnh.

Trong lúc vọt tới, thân thể nó nhảy lên lần nữa, phát ra một tiếng gào thét về phía Hứa Thanh, tiếng gào thét lập tức tạo thành sóng âm, mặt biển phía dưới nhấc lên từng cơn sóng lớn như bài sơn đảo hải, bên trên vang ra từng tiếng nổ cuốn về phía Hứa Thanh.

Trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, Pháp Thuyền dưới thân chợt vang lên, Thần Tính lập tức hội tụ, đồng thời Hứa Thanh giơ tay phải lên trảo một cái về phía hư không, giữa không trung lập tức lập tức huyễn hóa ra Xà Cảnh Long của hắn, sau đó lao tới va chạm với Thiết Giáp Ngư.

Tiếng nổ ngập trời vang lên, thân thể Thiết Giáp Ngư lùi lại, giống như đã nhận ra Hứa Thanh không hề dễ chọc, cho nên liền quyết đoán bỏ qua rồi quay vào trong biển, mắt thấy lập tức liền muốn ly khai.

“Chưa mở ra Huyền Diệu Thái!”

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, loại hải thú Trúc Cơ chưa mở ra Huyền Diệu Thái, là loại mà hắn cực kỳ khát vọng gặp phải, bây giờ đã trông thấy thì làm sao có thể để cho đối phương chạy trốn chứ.

Vì vậy thân thể của hắn chợt lao ra với tốc độ cực nhanh, cả người lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, phất tay liền có hư ảnh Thiên Đao lập lòe trên đỉnh đầu, hung hăng bổ một đao xuống mặt biển phía dưới.

Biển khơi vang lên từng tiếng oanh oanh, mặt biển trực tiếp vỡ ra một đạo khe hở to trăm trượng, lộ ra Thiết Giáp Ngư ở phía dưới. Nhưng thiết giáp trên người con hải thú này quá mức kinh người, sau khi trúng một đao của Thiên Đao lại không tổn hao gì, ngược lại càng tràn ngập vẻ hung ác, quay đầu phóng lại về phía Hứa Thanh.

Nhưng vào lúc này, que sắt màu đen liền nhanh chóng bay đến, bên trên có hàn mang tràn ra, đồng thời cũng có một tia ánh sáng màu lam lóe lên, đó chính là độc.

Đây là thứ mà lão tổ Kim Cương Tông chủ động khẩn cầu Hứa Thanh bôi lên.

Khoảnh khắc này lão đang điều khiển que sắt màu đen nhanh chóng bay tới gần Thiết Giáp Ngư, mục tiêu nhìn như là thiết giáp trên thân nó, nhưng trên thực tế ngay một khắc tới gần, phương hướng của que sắt màu đen liền thay đổi quỷ dị, với quỹ đạo cực kỳ xảo trá đâm vào trên con mắt của Thiết Giáp Ngư.

Chương 333: Sát cơ hiện lên (2)

Thiết Giáp Ngư lập tức gào thét, thân thể nó khẽ chấn động, bốn phía quanh người nó lập tức huyễn hóa ra vô số hình ảnh lân phiến, mỗi một mảnh đều ẩn chứa pháp lực Trúc Cơ, nếu như Ngưng Khí gặp phải, một mảnh liền có thể khiến cho bọn họ toi mạng.

Lúc này số lượng lân phiến trọn vẹn trên trăm, ầm ầm bay khắp bốn phía, nhưng thân ảnh Hứa Thanh đã đến gần kề, hắc hỏa trong cơ thể hắn tản ra, hỏa diễm bốc lên bên ngoài thân thể hội tụ lại vào bên trong tay phải của hắn, trực tiếp hóa thành bộ dạng một con dao găm.

Đây là pháp thuật của Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh sau khi mở ra đạo pháp khiếu thứ mười, để cho xứng đôi với pháp thuật, thì tên của nó là Sát Nhận.

Pháp thuật này có thể căn cứ theo tu sĩ mà tự cải biến, lúc này Sát Nhận trực tiếp bị Hứa Thanh ném rời khỏi tay, gào thét đâm vào trên thân Thiết Giáp Ngư rồi phá tan bộ giáp hóa nó, sau đó hóa thành hỏa diễm lan tràn ra khắp toàn thân của nó. Vẫn chưa kết thúc, cái bóng dưới chân Hứa Thanh cũng không cam chịu yếu thế, nó nhanh chóng tới gần sau đó bao phủ đối phương, khiến cho trong mắt con Thiết Giáp Ngư lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, toàn thân khẽ nhoáng một cái, lớp thiết giáp bên ngoài thân thể lập tức ầm ầm tán loạn, nó đốt cháy ngọn lửa trong thân thể, sau đó hóa kim giáp trên người thành một cơn bão kim loại, trực tiếp đẩy cuốn về phía Hứa Thanh.

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, cái đuôi của nó liền hất lên, trên mặt biển lập tức xuất hiện một bức tường bằng nước, trực tiếp ngăn cản Hứa Thanh trên không, đồng thời con Thiết Giáp Ngư này cũng quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, sau đó nó chợt mở to miệng, phun ra một hạt châu màu đen lớn hơn một trượng.

Bên trong hạt châu tràn ngập mùi thi thể hư thối, có người cũng có thú vật, mà giờ phút này từng người bên trong đều mở mắt và phát ra những âm thanh kêu gào thê lương, tựa như muốn leo ra khỏi hạt châu này, tứ chi lập tức nhô lên khắp trên hạt châu. Một màn này khiến cho hạt châu nhìn tựa như mọc ra rất nhiều những chiếc gai, hạt châu lập tức vang lên tiếng nổ rồi bắn về phía Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia lạnh lẽo, thân thể trong thời khắc này bỗng bốc lên càng nhiều hỏa diễm, hư ảnh sau lưng biến ảo và gào thét lao về phía trước, bên dưới còn có Xà Cảnh Long biển cấm lao ra từ bên dưới đáy biển, chợt há miệng nuốt về phía hạt châu màu đen kia.

Âm thanh động trời vang vọng, hạt châu lập tức bị Xà Cảnh Long thôn phệ, hạt châu kia tựa như muốn nổ tung trong thân thể nó, nhưng vẫn Xà Cảnh Long gắt gao áp chế. Nhưng dù sao thì hạt châu cũng là do pháp thuật hình thành, cho nên cũng không kiên trì được bao lâu.

Vào thời khắc này Hứa Thanh cũng đã thoát khỏi cơn bão bằng kim loại của lân phiến như thiết giáp cuốn tới, hắn mở ra lớp phòng hộ toàn thân, lao tới Thiết Giáp Ngư đang rơi vào trên mặt biển, hỏa diễm trong tay huyễn hóa ra con dao găm mới, hung hăng đâm tới con mắt của đối phương.

Thiết Giáp Ngư gào thét vùng vẫy thân thể, muốn trở lại trong biển sâu, nhưng lúc này cái bóng của Hứa Thanh bỗng một phân thành hai, một cái kết nối với khu vịnh trên hòn đảo hoang, một cái lại quấn quanh trên ngươi Thiết Giáp Ngư, khiến cho Thiết Giáp Ngư như một con cá bị buộc lại, trong lúc nó đang ra sức vùng vẫy, tay phải Hứa Thanh giơ lên đâm vào trong mắt nó, đồng thời tay trái cũng giơ lên, hỏa diễm trong mười đạo pháp khiếu bên trong cơ thể bộc phát, sau đó hội tụ về phía tay trái, hắn trực tiếp đặt tay trái lên trên người con Thiết Giáp Ngư này, sau đó dẫn hỏa diễm lan tràn ra toàn bộ thân thể của nó, rồi bắt đầu đốt cháy.

Có thể dùng mắt thường nhìn thấy khi ngọn lửa này thiêu đốt, một đám hồn lực nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh, nhưng vào lúc này, một cỗ cảm giác nguy hiểm bỗng nhiên bộc phát ở trong tâm thần Hứa Thanh.

Hắn chợt ngẩng đầu, lập tức trông thấy trên bầu trời vào thời điểm này có vài chục thanh đại kiếm bằng đồng, bên trên mang theo lực sát thương kinh người, gào thét lao về Thiết Giáp Ngư.

Phạm vi của những thanh đại kiếm này rất lớn, căn bản là bỏ qua sự tồn tại của Hứa Thanh ở nơi này, lúc tới gần còn khiến nước biển bốn phía xuất hiện từng vòng xoáy, điều này khiến cho Hứa Thanh chỉ có thể buông tay ngừng lại bí pháp, hắc hỏa trong cơ thể hắn lập tức hóa thành một tấm thuẫn, toàn lực ngăn cản phía trước mặt.

Tiếng nổ vang lên, hơn mười thanh đại kiếm bằng đồng hạ xuống rồi xuyên thấu Thiết Giáp Ngư đã bị thương nặng, sau đó trực tiếp chia năm xẻ bảy con Thiết Giáp Ngư không còn thiết giáp, mà Hứa Thanh ở nơi đây cũng phải rút lui trong cơn trùng kích.

Cho đến khi thối lui ra khỏi phạm vi của những thanh đại kiếm kia, thân ảnh Hứa Thanh mới ngừng lại, sắc mặt âm trầm nhìn về phía thi thể Thiết Giáp Ngư đang nổi lên trên mặt biển, lại ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên trên bầu trời đang đạp trên một thanh đại kiếm bằng đồng lúc trước từng gặp qua.

Đạo bào màu đỏ trên người đối phương quả thực rất dễ khiến cho người ta chú ý khi ở trên không trung.

“Không uổng công thức đêm đến rạng sáng, tùy ý thất ngôn xuất tân trân.”

Thanh niên ngọn núi thứ nhất đứng trên đại kiếm, chắp tay ra sau lưng, từng sợi khí huyết từ bên trong thi thể Thiết Giáp Ngư bay lên trên rồi bị gã hấp thu, sau đó gã cúi đầu lạnh nhạt nhìn qua Hứa Thanh một cái, lưu lại một câu không hiểu rõ được đầu đuôi liền quay người muốn rời khỏi.

Hứa Thanh không nói chuyện mà quét mắt nhìn qua Xà Cảnh Long biển cấm của mình, bởi vì Thiết Giáp Ngư đã tử vong cho nên hạt châu bên trong cơ thể Xà Cảnh Long không còn giãy giụa nữa, bổn mạng đã bị Xà Cảnh Long trấn áp luyện hóa.

Mặc dù hắn chưa kịp rút ra toàn bộ hồn lực từ trong cơ thể của Thiết Giáp Ngư, nhưng cũng đã rút ra bốn thành, giờ phút này hắn đang toàn lực dùng hồn lực trong cơ thể trùng kích về phía pháp khiếu thứ mười một, trong nháy mắt tiếp theo, đạo pháp khiếu thứ mười một, đã mở ra.

Pháp lực trong cơ thể Hứa Thanh chợt tăng lên, hắn ngẩng đầu nhìn qua thanh niên ngọn núi thứ nhất đang rời đi, nhìn ra đối phương vẫn chưa hề hình thành mệnh hỏa, vì vậy sát cơ trong mắt lập tức bốc lên, phất tay vẫy gọi Pháp Thuyền đang đỗ bên vịnh, một luồng kim quang trực tiếp lóe lên, chấn động Thần Tính kinh khủng ầm ầm bộc phát. Một chùm ánh sáng màu kim sắc mang theo cảm giác Thần Thánh ngập trời trực tiếp bắn về phía thanh niên ngọn núi thứ nhất đang rời đi.

Thần sắc của thanh niên ngọn núi thứ nhất kia lần đầu tiên xuất hiện biến hóa, ở trên không trung nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thanh đại kiếm dưới thân cũng đồng thời dựng thẳng lên ngăn cản chùm ánh sáng này, trong nháy mắt tiếp theo liền va chạm cùng với một kích Thần Tính của Pháp Thuyền, thanh đại kiếm này trực tiếp liền tan vỡ chia năm xẻ bảy, thanh niên ngọn núi thứ nhất phía sau cũng đồng thời tràn ra máu tươi bên khóe miệng.

Thân thể của gã liên tục lui ra phía sau 100 trượng, sát cơ trong mắt trở nên mãnh liệt, chợt cúi đầu nhìn Hứa Thanh.

“Nhỏ tuổi vứt đầu dễ dàng, lâu đầu tàn mệnh ngũ canh chủng!”

Hứa Thanh nghe không hiểu gã nói cái quái gì, nhưng giờ phút này hắn đã nổi sát tâm lên, ngay lập tức ầm ầm bộc phát tốc độ, lao thẳng đến phía đối phương, nháy mắt khi tới gần, trong tay phải hắn liền xuất hiện một con dao găm, hung hăng cắt một đường về phía cổ của tên thanh niên trước mắt này.

Chương 334: Đằng đằng sát khí (1)

Hứa Thanh có nguyên tắc làm người riêng của hắn.

Lúc trước đối phương truy sát một đầu Cự Xỉ Sa tu vi Trúc Cơ đi ngang qua phía mình, không phải hắn không động tâm nhưng hắn đã kiềm chế ra tay, bởi vì hắn cảm thấy cái này không phải là của mình.

Giống như lúc trước Lôi đội cho hắn bánh bao vậy, đáy lòng của hắn rất cảm tạ, nhưng nếu không cho hắn, hắn cũng sẽ không cho là không đúng.

Cho nên về sau lúc mời Lôi đội ăn thịt rắn, hắn mới thẳng thừng khí khái ăn uống, thứ là của mình thì có thể tùy ý ăn.

Việc hôm nay cũng giống như vậy, con Thiết Giáp Ngư tu vi Trúc Cơ này là do hắn thu hút tới, vả lại hầu như là hắn cũng đã hoàn toàn giết chết nó rồi, lúc này nó chỉ đang nằm bất động bị hắn rút hồn mà thôi.

Vậy mà đối phương lại ngang ngược ra tay đoạt ngang của hắn, loại hành vi thế này đã xúc phạm tới lằn chỉ đỏ của Hứa Thanh, mà hồi trước cũng đã từng có một người làm như vậy, đó chính là thiếu niên nhân ngư tộc.

Đối với hạng người như vậy, nếu đối phương cường hãn vô cùng thì không phải Hứa Thanh không thể nhẫn nhịn, đợi về sau liền tìm cách giết, nhưng nếu như đối phương không mạnh đến mức tạm thời phải nén giận, vậy thì hiển nhiên là Hứa Thanh không nhịn được rồi.

Trong lúc những cơn gió bên cạnh gào thét, tốc độ của hắn cực nhanh, con dao găm trong tay hắn cũng tràn ra ngọn lửa hắc hỏa kinh khủng, nháy mắt liền cắt về phía cổ của đối phương, tiếng nổ lập tức vang vọng.

Mặc dù thanh đại kiếm của thanh niên ngọn núi thứ nhất đã tan vỡ, nhưng gã liền phất tay gọi ra một thanh kiếm hư ảo ở trước mặt, tốc độ xuất hiện cực nhanh, chỉ trong nháy mắt liền hình thành, sau đó liền đụng vào con dao găm của Hứa Thanh.

Âm thanh va chạm vang lên, Hứa Thanh không chút do dự, hư ảnh của Bạt gào thét ở sau lưng, tay trái chợt nắm lại rồi đánh xuống, một quyền này đã hắn đánh ra toàn bộ lực lượng của thân thể, dùng Hải Sơn Quyết phối hợp với pháp thân, khiến cho hư vô phía trước cũng xuất hiện một vòng xoáy, hình như có thể xé rách hết thảy, ầm ầm đánh về phía thanh niên ngọn núi thứ nhất.

Sắc mặt tên thanh niên ngọn núi thứ nhất lập tức biến hóa, thân thể cấp tốc rút lui, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết. Nhưng vào lúc này, cái bóng đã lặng yên không một tiếng động tới gần, trực tiếp buộc chặt hai tay của gã, khiến cho quá trình bấm niệm pháp quyết của gã hơi ngừng lại, ảnh hưởng của việc này cũng cực kỳ to lớn.

Trong chớp mắt, quyền trái của Hứa Thanh liền đã trực tiếp tới gần, ầm ầm nện trên hư ảnh đại kiếm trên ngực thanh niên này.

Oanh một tiếng thế là đại kiếm tan vỡ, nắm đấm của Hứa Thanh thế như chẻ tre đập vào trên ngực thanh niên.

Đôi mắt của thanh niên ngọn núi thứ nhất co rút lại, máu tươi phun ra, thân thể như như diều đứt dây bay ngược lại, còn không đợi gã hóa giải lực đạo kinh khủng đang hình thành từng trận xé rách trong cơ thể gã, mặt biển phía dưới liền nổ vang, Xà Cảnh Long trực tiếp thò đầu ra, há miệng đớp về phía gã.

Bên trên còn có hư ảnh một thanh Thiên Đao khổng lồ đang biến ảo từ sau lưng Hứa Thanh, trên thân nó còn mang theo một loại khí thế động trời, hung hăng chém về phía thanh niên ngọn núi thứ nhất.

Nguy cơ ngay trước mắt, con mắt của thanh niên ngọn núi thứ nhất lập tức đỏ thẫm, từ trong miệng gã phát ra một tiếng thét, cơ thể trong thời khắc này tựa như có một lò lửa được đốt lên, giống như là trạng thái Huyền Diệu Thái vậy, nháy mắt liền bộc phát ra tia sáng vạn trượng, thậm chí còn đang không ngừng khuếch tán ra, Xà Cảnh Long phía dưới liền ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số đoạn rơi vào mặt biển, tuy có thể tái lập lại nhưng rõ ràng đã bị trọng thương, mà một khắc Thiên Đao hạ xuống, bên trong cũng truyền ra âm thanh cực lớn.

Mặc dù vẫn chém qua như cũ, nhưng lại không hề chém thanh niên ngọn núi thứ nhất thành hai nửa, dưới tình huống lò lửa trong cơ thể bộc phát, thanh niên của ngọn núi thứ nhất này chỉ tràn máu tươi ra bên khóe miệng, sau đó mượn lực rút lui ra sau

100 trượng.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, hắn nhìn ra lò lửa trong cơ thể của đối phương mặc dù cũng tương tự với Huyền Diệu Thái, nhưng rõ ràng vẫn không phải, có lẽ đây là một bí pháp nào đó, khiến cho người dùng nó có thể thể hiện ra bộ phận lực lượng của Huyền Diệu Thái, nhưng trước khi mệnh hỏa hình thành mà dùng loại bí pháp như thế này, không thể nào không bị hao tổn gì.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, trong khi thanh niên ngọn núi thứ nhất này rút lui, gã liền há miệng phun ra một ngụm máu tươi, lò lửa trong cơ thể cũng tan biến trong nháy mắt, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh lại chưa từng né tránh chút nào, mà chiến ý cũng càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn.

Gã không biết Hứa Thanh, cũng không cho là mình cần quen biết, thân là đệ tử quan môn của Phong chủ ngọn núi thứ nhất mới được thu nhận gần đây, thân là Cửu điện hạ của ngọn núi thứ nhất, từ lâu gã đã không gặp phải đồng tông có thể làm cho mình hộc máu rồi.

Giờ phút này trong mắt gã hiện ra một tia sát phạt quyết đoán, trong khi lạnh lùng nhìn Hứa Thanh, gã liền điều tức khí huyết đang cuồn cuộn trong cơ thể, lau đi huyết dịch bên khóe miệng rồi tay phải chợt run lên, sau lưng lập tức liên tục xuất hiện từng thanh đại kiếm.

Số lượng kiếm rất nhiều, nháy mắt liền tạo thành hơn ba mươi thanh, ba mươi thanh đại kiếm lập tức sắp xếp ở phía sau gã, tạo thành một cái trận pháp giống như hình thoi, bên trên toả ra từng trận kiếm khí lăng lệ ác liệt, đồng thời theo tay phải của gã giơ lên, khi gã chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh, những thanh đại kiếm này lập tức gào thét bay thẳng đến phía Hứa Thanh. Thân thể của gã cũng chợt xông lên, cả người dường như cũng hóa thành một thanh trường kiếm, phóng thẳng tới phía Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh rất bình tĩnh, hắn cũng không chần chờ chút nào, thân thể lập tức lao ra, phất tay một cái khiến cho mười một đạo pháp khiếu bên trong trong cơ thể bốc lên hắc hỏa, sau đó điều khiển hắc hỏa bao bọc bên ngoài thân thể, khiến cho cả người hắn giống như hóa thành một người lửa, bên tay còn có một thanh dao găm được hỏa diễm huyễn hóa ra, khí thế trên người lập tức như một đạo cầu vồng.

Hai người bọn họ nháy mắt đụng vào nhau ở trên không trung, tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang vọng bốn phương. Con dao găm của Hứa Thanh cũng tan vỡ, ngọn lửa trên người cũng trở nên ảm đạm, nhưng toàn bộ thanh đại kiếm của thanh niên ngọn núi thứ nhất kia cũng đồng dạng chia năm xẻ bảy, há miệng phun ra ba ngụm máu tươi. Song phương va chạm, uy thế vô cùng là kịch liệt.

Hứa Thanh căn bản không quan tâm tới thương thế của mình, thân thể luyện thể phối hợp với pháp thân Trúc Cơ của hắn cường hãn đến mức kinh người.

Nhưng tên thanh niên ngọn núi thứ nhất kia cũng không hề tầm thường, từng đạo kiếm ảnh hình thành ở bốn phía, ngươi tới ta lui cùng với Hứa Thanh ở trên không trung, trực tiếp chém giết tới hôn thiên ám địa, những nơi bọn họ đi qua thì mặt biển liền vang lên tiếng nổ.

Chương 335: Đằng đằng sát khí (2)

Hứa Thanh vung tay phải lên, lập tức có sóng lớn dấy lên, hóa thành bàn tay khổng lồ, một tay chộp về phía thanh niên ngọn núi thứ nhất, mà thanh niên kia cũng bấm niệm pháp quyết nhấn một cái về phía mi tâm của mình, trong mi tâm trực tiếp hiện ra một đạo ấn ký hình mặt trời, lập tức lóe lên bay về phía đại thủ do nước biển tạo thành, khiến đại thủ trực tiếp tan vỡ.

Hứa Thanh hơi nhíu mày nhưng vẫn ra tay như trước, thậm chí trong một lần hai người tiếp cận gần, hắn dứt khoát dùng đầu hung hăng đập vào đầu của đối phương.

Tiếng nổ vang vọng, khóe miệng Hứa Thanh tràn ra máu tươi, nhưng mà thanh niên kia lại kêu rên một tiếng, thậm chí cái trán giống như muốn vỡ ra rồi vậy, thân thể cấp tốc rút lui về phía sau.

Đang lúc Hứa Thanh muốn truy kích, trái tim hắn bỗng giật mình một cái rồi lập tức rút lui. Ngay chớp mắt khi hắn rút lui ra phía sau một cái, từng lưỡi dao sắc bén vỡ vụn lúc trước đột nhiên từ dưới biển bay lên, tạo thành một cơn bão bằng những lưỡi dao sắc bén, quét ngang qua chỗ Hứa Thanh vừa đứng.

Nếu như lúc trước hắn thật sự đuổi theo đối phương, thì giờ phút này hắn nhất định đã bị cơn bão này bao phủ rồi.

Mà thanh niên vốn đang kêu rên cũng không hề kêu rên nữa, mà lui ra phía sau mấy trượng, hô hấp dồn dập nhìn về phía Hứa Thanh, đáy lòng cũng đã sớm chấn động vô cùng.

Gã biết mình rất mạnh, điểm này thì sư tôn cũng đã nói, dưới tình huống không mở ra Huyền Diệu Thái, gã là Trúc Cơ mạnh nhất trong ngọn núi thứ nhất từ trước tới nay, mà gã cũng tự cho mình là như vậy.

Nhưng hôm nay ý nghĩ của gã dao động rồi, nhưng trong lòng gã vẫn không phục, vì vậy gã âm trầm mở miệng.

“Sao trên trời cũng thỉnh thoảng đi dạo chơi, nhật nguyệt sao dám tỏa ánh sáng tranh huy!”

Đáp lại gã, là Pháp Thuyền sau lưng Hứa Thanh vang lên một tiếng nổ, một kích Thần Tính thứ hai đã được bắn ra.

Chùm ánh sáng này tràn đầy lực lượng Thần Thánh, những nơi nó đi qua thì mặt biển liền vang lên tiếng nổ ầm vang, bầu trời tựa hồ cũng có chút vặn vẹo, điều này lại khiến sắc mặt thanh niên ngọn núi thứ nhất lần nữa đại biến, gã chợt phất tay, một khối ngọc phù lập tức hiện ra trước mặt gã.

Khối ngọc giản nháy mắt liền nổ tung, bên trong trực tiếp tuôn ra rất nhiều hồn ảnh.

Những hồn ảnh này đều là linh hồn do thú vật mà gã đã giết, sau đó gã dùng phương pháp đặc thù phong ấn lại, dùng nó giống như một loại pháp thuật của bản thân, trong đó phần lớn là thú vật lấy từ trong cấm khu rừng rậm, lúc này lập tức bộc phát hết tất cả ra ngoài, hình thành một con quái vật màu đen, đối kháng với một kích Thần Tính do Pháp Thuyền bắn ra, bốn phía liền rung động lắc lư.

Trong mắt thanh niên ngọn núi thứ nhất hiện ra một tia sát cơ mãnh liệt, gã cắn vào chót lưỡi để phun ra một ngụm máu tươi, tay phải giơ lên trảo một cái, lại nhanh chóng ấn vào mi tâm của mình.

Thân thể của gã lập tức chấn động, khí huyết trong chốc lát giống như thao thiên, làn da trên người hoàn toàn biến thành màu đỏ, cả người tựa như hóa thành một huyết nhân, bên trên còn lập lòe một cảm giác sắc bén.

Thân thể của gã mơ hồ như một đã thành một thanh đại kiếm huyết sắc vậy. Sau khi huyết sắc bao phủ toàn thân thể thì gã liền xông lên, phá không lao về phía Hứa Thanh đang đứng.

Cảm giác nguy hiểm vẫn còn hiện lên trong lòng Hứa Thanh, nhưng hắn không chút do dự mà mạnh mẽ nâng hai tay lên, sau đó chợt vung ra phía ngoài, mười một đạo pháp khiếu bên trong cơ thể, mỗi một đạo đều có linh hải 500 trượng, đồng loạt được đưa ra bên ngoài, sau đó tập trung vào một chỗ.

Một linh hải có trình độ hùng hậu tới 5500 trượng chợt bộc phát ở chung quanh hắn, ngay khi bộc phát liền trực tiếp chiếu rọi khắp biển khơi, khiến cho 5500 trượng biển cấm bốn phía lập tức dấy lên, dung hợp vào trong linh hải của hắn, bên trong lập tức nồng đậm khí tức của biển cấm, tựa như hóa thành một loại trấn áp nào đó.

Thanh huyết kiếm do thanh niên ngọn núi thứ nhất hóa thành, trong một khắc tới gần liền trực tiếp đâm vào phía trên.

Âm thanh nổ tung vang vọng, linh hải 5500 trượng của Hứa Thanh kịch liệt chấn động, sau đó nhanh chóng bị triệt tiêu, mà huyết kiếm do thanh niên biến thành cũng run rẩy mãnh liệt, nơi mũi kiếm cũng đang xuất hiện dấu hiệu muốn tan vỡ.

Quá trình này cũng không liên tục quá lâu, sau 10 hơi thở thì huyết kiếm do thanh niên biến thành bỗng nhiên tan vỡ chia năm xẻ bảy, thân thể của gã cũng bay ngược lại, nhưng ngay một cái chớp mắt khi gã bay đi, linh hải hơn năm nghìn trượng của Hứa Thanh trực tiếp nhúc nhích hóa thành một nắm đấm thật lớn, hung hăng nện một đại quyền về phía đối phương.

Biển khơi gào thét, thanh niên ngọn núi thứ nhất phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, đôi mắt điên cuồng co rút lại, trong khoảnh khắc nguy cơ trước mắt, gã không chút do dự lấy ra một hạt châu rồi bóp chặt.

Lập tức có một đám sương mù lượn lờ ra, ngăn cản một kích kinh khủng này của Hứa Thanh, đồng thời gã cũng nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Sắc mặt của thiếu niên rất khó coi, gã không muốn đánh nữa, một mặt là gã cảm thấy không làm gì được đối phương, một phương diện khác thì gã đã bị trình độ linh hải hùng hậu của tên đệ tử ngọn núi thứ bảy này hù dọa rồi, gã nhìn không thấu được tu vi của đối phương, nhưng cảm giác hẳn là cách hình thành mệnh hỏa không xa.

Nhưng trong một cái chớp mắt khi gã bỏ chạy, một cái bóng mờ màu đen hình như đã ẩn tàng ở trên biển từ thật lâu rồi, giờ phút này rốt cuộc đã tìm được cơ hội, nó đột nhiên lao lên rồi trực tiếp quấn quanh chân của người thanh niên này.

Trong khi sắc mặt người thanh niên này đang đại biến, một que sắt màu đen cũng đã ẩn núp từ lâu ở dưới lớp cát lập tức tới gần, phóng thẳng đến cổ của người thanh niên.

Tất cả những thứ này đều tới quá đột ngột, tâm thần thanh niên xém chút nữa thất thủ, trong giây phút sinh tử vô cùng mãnh liệt, khi que sắt màu đen đã gần kề, một tiếng vỡ vang lên từ trên cổ của gã.

Nhưng không hề đâm xuyên thấu, mà nơi cái bóng quấn quanh hình như cũng lần đầu gặp phải đối thủ, thân thể thanh niên này tựa như bôi dầu vậy, rất nhanh liền giãy giụa rút ra.

Nhưng đại giới để có thể hóa giải khoảnh khắc sinh tử này, là một khối ngọc bội thiếp thân treo trên người thanh niên này bỗng vang lên tiếng rặc rặc vỡ vụn.

Đây là vật mà sư phó đưa cho gã để bảo vệ tính mạng, từ một trình độ nào đó thì nó có thể chết thay gã một lần, nhưng bây giờ nó đã tan vỡ, trong ánh mắt thanh niên này lần đầu tiên lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể của gã cấp tốc bay đi, nhanh chóng đi về nơi xa.

Chỉ là ngay ở phía sau gã, Hứa Thanh phất tay, Pháp Thuyền từ bên trong hòn đảo hoang trong nháy mắt mở cánh ra bay tới, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái liền đạp ở phía trên, theo cái bóng và que sắt màu đen trở về, Hứa Thanh nhanh chóng đuổi theo thanh niên đang bỏ chạy, toàn bộ hành trình đều không có chút chần chờ nào.

Đối phương rất mạnh, thậm chí có thể nói là một vị Trúc Cơ mạnh nhất mà Hứa Thanh gặp phải ngoại trừ đội trưởng đã mở ra Huyền Diệu Thái.

Nếu ngày trước lão tổ Kim Cương Tông gặp phải người này, sợ là chỉ trong ba cái hô hấp liền bị người ta đánh chết, nhưng ở trong lòng của Hứa Thanh, người dám đoạt đồ của mình, vậy thì liền nằm trên danh sách phải giết của hắn rồi, giờ phút này hắn tăng nhanh tốc độ, cấp tốc truy kích theo đối phương.

Chương 336: Cực kỳ bi thảm (1)

Mặc dù tốc độ của thanh niên ngọn núi thứ nhất rất nhanh, nhưng nơi này là trên biển, nhất là trong tình huống thanh đại kiếm bằng đồng của gã đã bị Hứa Thanh làm hỏng, tốc độ của gã có mau nữa cũng chỉ có thể dựa vào bản thân.

Mà Hứa Thanh lại dựa vào Pháp Thuyền của mình, bản thân chẳng những không cần tiêu hao, ngược lại có thể khôi phục pháp lực trong lúc truy kích đối phương, cho nên kết quả cuộc truy đuổi của hai người cũng có thể nghĩ ra được.

Trên thực tế thì đây cũng chính là điểm mạnh của thuyền tu ngọn núi thứ bảy.

Thân là thuyền tu, sau khi đạt đến Trúc Cơ, chẳng những trên bờ cường hãn, trên biển lại càng có thể bền bỉ đến mức tận cùng, cho nên một canh giờ sau, trong khi thanh niên ngọn núi thứ nhất phía trước đang không ngừng lo lắng trong lòng, Pháp Thuyền của Hứa Thanh vẫn đang dần đuổi theo sát gần phía sau.

Đối với người mình phải giết, Hứa Thanh sẽ không keo kiệt Thần Tính của Pháp Thuyền, ngay chớp mắt khi hắn đuổi theo tới gần, một kích Thần Tính liền lập tức ầm ầm bộc phát.

Một khắc sau, thanh niên ngọn núi thứ nhất liền phát ra một tiếng kêu thảm, nhanh chóng vung tay bấm niệm pháp quyết, sau đó còn lấy ra rất nhiều phù bảo ngăn cản, sau đó phun ra một ngụm máu tươi mới tránh thoát khỏi nguy hiểm sinh tử, gã cũng không quay đầu lại mà tiếp tục bỏ chạy về phía trước.

Hứa Thanh hừ lạnh, vẫn truy kích theo ngay sau.

Rất nhanh, bóng đêm đã phủ xuống khắp nơi.

Ngay một khắc khi ánh chiều hạ xuống, khi cả bầu trời và biển đen bên dưới hóa thành cùng một màu sắc, Hứa Thanh lại một lần nữa điều khiển Pháp Thuyền đuổi theo tới gần, lần này hắn không vận dụng Thần Tính nữa, mà ngay một sát na khi đuổi tới gần, thân thể của hắn chợt nhảy thẳng lên.

Hắn phất tay một cái thì biển khơi lập tức rít gào, Xà Cảnh Long lập tức từ trong biển lao ra ngăn cản thanh niên ngọn núi thứ nhất, đồng thời Hứa Thanh cũng cất bước lao thẳng đến đối phương. Que sắt màu đen cũng được hắn vung ra, ngay lập tức hóa thành cầu vồng bay nhanh vờn quanh bốn phía thanh niên ngọn núi thứ nhất để tìm cơ hội.

Mà giờ khắc này lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt đã hưng phấn đến mức nhân sinh muốn sụp đổ.

“Chủ tử chủ tử, nhất định phải tiêu diệt kẻ này cho bằng được.”

“Căn cứ kinh nghiệm đọc sách cổ nhiều năm của tiểu nhân, ta vừa nhìn qua tiểu tử này liền thấy gã nhất định không phải là hạng người đơn giản, từ trên quần áo cũng có thể thấy được gã là đệ tử ngọn núi thứ nhất ở Thất Huyết Đồng của ngài, vả lại gã cũng chỉ Trúc Cơ chưa đốt lên mệnh hỏa mà đã mạnh như vậy, thông thường thì những kẻ như vậy đều là nhân vật chính bên trong sách cổ, nghĩ đến thân phận hẳn là không hề đơn giản, nói không chừng còn có thể là một điện hạ của ngọn núi thứ nhất.”

“Nhất là một điều, chủ tử ngươi có chú ý hay không, người này từ đầu đều không dễ nói chuyện, người có đặc điểm như vậy ở bên trong sách cổ, đều rất khó giết chết!”

“Nhưng mà so sánh với chủ tử, gã liền chính là nhân vật chính giả, mà chủ tử mới chính là đồ thật, người như vậy bên trong sách cổ mà tiểu nhân đã đọc qua, mặc dù đều là người có đủ vận khí, nhưng nếu như tiêu diệt được gã thì chủ tử có thể đạt được vận khí gia thân, tuyệt đối không thể bỏ qua!”

“Mặt khác người này quá mức làm bộ làm tịch, nói chuyện giống như rắm chó vậy, chúng ta đánh tới khi gã nói tiếng người thì thôi, nghĩ thôi cũng đã thấy sướng!”

Lão tổ Kim Cương Tông hưng phấn mở miệng, vừa nói vừa điều khiển que sắt màu đen nhanh chóng bay tới gần, đồng thời cũng không quên hoan hô ở đáy lòng.

“Ngươi nhất định phải chết, người có thể sống sót dưới sự truy sát của Hứa ma đầu thì chỉ có một mình lão phu, tuyệt sẽ không có người thứ hai!”

Lão tổ Kim Cương Tông điều khiển que sắt màu đen bay nhanh, nháy mắt tới gần, Hứa Thanh cũng đã cất bước đến, tay phải hắn chợt giơ lên, Thiên Đao lập tức biến ảo theo, sau đó liền hung hăng hạ xuống.

Đáy lòng thanh niên ngọn núi thứ nhất vang lên cảnh báo, gã lập tức lấy ra hơn mười tấm phù bảo rồi đồng loạt ném ra, không tiếc đại giới để cho bọn chúng tự bạo, tạo thành một trận nổ chống cự Xà Cảnh Long phía dưới và Thiên Đao phía trên, lúc này mới tránh thoát đi một hơi.

Nhưng vẫn bị lão tổ Kim Cương Tông tìm được cơ hội, que sắt màu đen ngay lập tức bay tới gần, xuyên thấu qua cánh tay của gã.

Hô hấp của thanh niên ngọn núi thứ nhất trở nên dồn dập, trong ánh mắt xuất hiện lệ khí, gầm nhẹ một tiếng.

“Đốt.”

Lời nói vừa ra, máu tươi nhiễm trên que sắt màu đen lập tức thiêu đốt.

Lão tổ Kim Cương Tông kinh hô một tiếng, nhanh chóng trấn áp, sau đó giống như cảm thấy mất mặt, lập tức gầm nhẹ một tiếng, ở bên ngoài que sắt màu đen liền huyễn hóa ra một cái đại ấn, đập tới phía đối phương.

Thanh niên ngọn núi thứ nhất vừa muốn ra tay đáp trả, nhưng Hứa Thanh đã đến, ngay khi tiếp cận thì hỏa diễm màu đen trên người hắn lập tức bộc phát, bao phủ qua thanh niên này, giống như muốn rút hồn đối phương.

Hành động tàn nhẫn hung tàn này của Hứa Thanh đã hoàn toàn chấn nhiếp thanh niên ngọn núi thứ nhất, gã lo lắng vô cùng, cấp tốc mở miệng, muốn nói cho đối phương biết là mọi người là cùng một cái tông môn, không cần như thế.

“Nhà trong tiên quốc phương nam, người ta sơn hải đều là đồng hương!”

Hứa Thanh nghe không hiểu, cũng chả thèm muốn hiểu, lỗ tai đã tự động ngăn cách lời nói của đối phương, hắc hỏa toàn lực bao phủ đối phương và co rút lại.

Nguy cơ ngay trước mắt, thanh niên ngọn núi thứ nhất hét lớn một tiếng, trực tiếp lấy ra một pho tượng từ trên người, pho tượng màu đen này có hình dáng của nhân ngư tộc, sau khi bị gã ném ra lập tức phát ra tia sáng lập lòe, thình lình huyễn hóa ra bên ngoài pho tượng.

Tạo hình là một tu sĩ trung niên mặc đạo bào màu đen, mặt không cảm xúc vung vẩy tay áo về phía Hứa Thanh, cuồng phong đột nhiên từ đâu xuất hiện rồi quét ngang bốn phương, ngăn cản trước hắc hỏa của Hứa Thanh.

Hắc hỏa nổ vang cuốn ngược lại, thân thể Hứa Thanh cũng bị chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, cả người cấp tốc lùi ra rất xa, lúc ngẩng đầu thì thanh niên ngọn núi thứ nhất đã thừa cơ tăng tốc chạy trốn.

"Chủ tử, tiểu tử này quá nhiều thủ đoạn, chúng ta nên dụng độc!"

Que sắt màu đen nhanh chóng bay trở về, từ bên trong truyền ra âm thanh của lão tổ Kim Cương Tông, bên trong còn có một cỗ cảm giác cùng chung mối thù.

"Đã dùng từ sớm."

Hứa Thanh lạnh lùng mở miệng, nhìn về thanh niên ngọn núi thứ nhất ở xa.

Lúc này thanh niên ngọn núi thứ nhất đang bay nhanh đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu đen, trong thần sắc rõ ràng càng thêm hoảng sợ, gã phát giác được lúc này khí huyết bản thân rất bất ổn, lục phủ ngũ tạng đều đang vô cùng đau đớn, giống như đang bị chất độc ăn mòn.

Loại dấu hiệu trúng độc này khiến cho gã nhanh chóng xuất ra giải độc đan, nhưng sau khi gã ăn vào thì chẳng những không giảm bớt, ngược lại chất độc còn có vẻ càng trở nên cường liệt hơn.

Đây là một loại độc mà Hứa Thanh mới luyện chế, chuyên môn nhằm vào người bên ngoài muốn nuốt vào giải độc đan để hóa giải độc của hắn, cho dù nuốt giải độc đan cũng rất khó giải.

Việc này lập tức khiến cho thần sắc của thanh niên ngọn núi thứ nhất hoảng sợ, gã cần phải triển khai bí pháp cưỡng ép áp chế, đáy lòng cũng càng kêu gào mãnh liệt hơn.

"Không phải chỉ một con hải thú Trúc Cơ thôi sao, không đến mức truy sát sinh tử như vậy chứ hả, bây giờ thế đạo thật loạn, thật khinh người quá đáng mà, ta là ai cơ chứ!"

Chương 337: Cực kỳ bi thảm (2)

Hứa Thanh không thèm để ý, điều khiển Pháp Thuyền hung hăng tông vào đối phương.

Tiếng nổ vang lên, thanh niên ngọn núi thứ nhất kêu lên một tiếng bi thương, gã cảm thấy không cách nào câu thông cùng tên tiểu tử của ngọn núi thứ bảy này, gã cũng đã tự giới thiệu rồi, cũng đã nói thân phận, nhưng rõ ràng đối phương vẫn muốn đánh giết.

Mà nếu cứ như vậy tiếp xuống, gã sợ rằng sẽ thật sự vẫn lạc ở đây, điều này khiến cho đáy lòng của gã vô cùng lo lắng, lần nữa cắn chót lưỡi phun máu tươi ra, bản thân lập tức hóa thành một thanh huyết kiếm, lập tức kéo giãn khoảng cách, khoảng thời gian tiếp theo cứ như vậy mà trôi qua.

Sự hung tàn và cố chấp của Hứa Thanh đã hoàn toàn thể hiện ra trong lần đuổi giết lần này, hắn liên tiếp đuổi theo thanh niên ngọn núi thứ nhất suốt 2 ngày 3 đêm!

Trong lúc đuổi theo cũng nhiều lần ra tay, lần ra tay nào hắn cũng dùng toàn lực, Pháp Thuyền không ngừng tông vào đối phương, mỗi một lần tông trúng đều kèm theo hạ độc, khiến cho độc trên người thanh niên này nặng thêm một phần, nhưng người này cũng rất có bản lĩnh, không biết gã dùng phương pháp gì mà lại có thể dùng máu để hóa giải một bộ phận lực lượng của chất độc.

Đồng thời gã cũng nhiều lần triển khai loại bí pháp kia, mỗi một lần đều hóa thân thành một thanh huyết kiếm để bỏ chạy, khiến cho Hứa Thanh ra tay mấy lần nhưng chỉ có thể không ngừng làm đối phương bị thương, rất khó có thể tạo ra một kích toi mạng.

Nhưng Hứa Thanh rất kiên trì, vẫn truy kích như trước, lão tổ Kim Cương Tông bên cạnh cũng đồng thời hít một hơi thật sâu, lão nhìn về thanh niên phía trước, sau đó lại nghĩ tới chính mình.

“Tiểu tử, dù ngươi cũng được tính là nhân vật chính ở trong sách cổ rồi, nhưng ngươi lại gặp phải Hứa ma đầu, ngươi vẫn còn kém lắm, trừ phi ngươi học lão tổ ta, nhưng mà vị trí có hạn nha, bây chỉ còn lại vị trí Pháp Thuyền cho ngươi thôi.”

Lão tổ Kim Cương Tông hít vào một hơi, đồng thời cũng khó tránh khỏi cảm thấy rất là tự hào về bản thân mình.

Mà thời khắc này thanh niên ngọn núi thứ nhất phía trước đã tóc tai bù xù, áo bào toàn thân tàn phá, khí tức trên người đã cực kỳ suy yếu, nhất là sắc mặt trắng bệch vô cùng, đây là dấu hiệu do mất máu quá nhiều tạo thành.

Không biết gã đã cắn qua đầu lưỡi của mình bao nhiêu lần, nhưng gã cảm thấy nếu cứ cắn tiếp như vậy, sợ là đầu lưỡi của gã liền không còn nữa, đáy lòng rên rỉ, đồng thời sự lạnh lùng của gã đã sớm không thấy tăm hơi nữa rồi.

Thật sự là gã chưa từng gặp qua người nào cố chấp như vậy, đuổi theo giết mình 2 ngày 3 đêm, không ngủ không nghỉ, nhìn khí thế kia thì hình như đối phương không tiêu diệt mình thì quyết không buông bỏ.

“Thu đi đông tới tâm như ma, lá rơi máu chảy đâu là nhà!”

Thanh niên bi thương kêu một tiếng, tay phải giơ lên chợt ném thứ gì đó về phía sau, một khối ngọc giản lập tức bay ra, khối ngọc giản này nổ tung trong nháy mắt, bên trong hiện ra rất nhiều hồn.

Những linh hồn này giống như không hề có thái độ công kích, giống như gã muốn tặng không cho Hứa Thanh vậy.

Những thứ này đều là do gã thu thập tới, một là vì cần thiết khi luyện công, một phương diện khác cũng là dự định khi quay về tông liền bán cho Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy, gã biết rõ loại hồn lực này mặc dù không tốt bằng lúc còn sống được hút ra, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể dùng được.

“Thiên địa gần nước có trăng, ai mà ngờ được ngươi là Hiên Viên, chỉ vì sống sót.”

Gã nói xong những lời này, lần nữa cắn chót lưỡi hóa thành huyết kiếm kéo dài khoảng cách, mà Hứa Thanh mặc dù nghe không hiểu đối phương nói mấy câu lung tung rối loạn đó là có ý nghĩa gì, nhưng khi nhìn thấy những linh hồn này, biển hắc hỏa trong cơ thể lập tản ra, sau đó khẽ hút một hơi.

Những linh hồn này không có bất luận phản kháng gì mà lập tức bị Hứa Thanh hút vào trong cơ thể, hóa thành từng que củi thiêu đốt, trùng kích đạo pháp khiếu thứ mười hai, đạo pháp khiếu thứ mười hai lập tức bị oanh mở ra được non nửa.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, sau đó… đuổi theo còn nhanh hơn.

Một màn này khiến cho vẻ bi phẫn trên mặt thanh niên ngọn núi thứ nhất càng mãnh liệt hơn, gã cảm giác đối phương quá không giảng đạo lý, mình cũng đã cầu xin tha thứ rồi, cũng đã đền bù tổn thất rồi, cũng đã nói là người một nhà rồi, thậm chí còn nâng đối phương lên để nói chuyện, hà tất phải như thế chứ!! Không phải chỉ là một con hải thú thôi sao, không cần đến mức như vậy mà, vì vậy gã lại nhanh chóng mở miệng.

“Mỗi ngày đều nhìn nhật nguyệt tinh thần, bạn cũ tới lui ta dựa tiên.”

Hứa Thanh không nói chuyện mà vẫn tiếp tục đuổi theo, tiếng nổ vang vẫn kéo dài không ngừng.

Cứ như vậy lại qua một ngày một đêm, hồn mà thanh niên ngọn núi thứ nhất này tích lũy trong người đều đã ném ra rỗng rồi.

Mà pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh trong một ngày liền mở ra thêm hai đạo, trực tiếp đạt đến 13 đạo.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục đuổi giết, chưa từng có chút nào dừng lại, cũng nhiều lần cưỡng ép muốn phóng ra một kích chí mạng, nhưng đều bị đối phương đào thoát.

Mà bây giờ thanh niên ngọn núi thứ nhất kia đã vô cùng chật vật, áo bào cũng đã tàn tạ không còn hình dáng, nhất là vành mắt đã hoàn toàn đen xì, phụ trợ thêm sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Thậm chí gã cảm thấy bản thân nhiều lần thấy được những ngôi sao trước mặt, cảm thấy đầu óc mê muội và mỏi mệt, thân thể còn suy yếu và chất độc ăn mòn, tất cả mọi thứ khiến cho gã cảm thấy tuyệt vọng.

Mà gã cũng cảm thấy may mắn vì mình đã chuẩn bị rất nhiều cho lần ra biển lần này, khiến cho tới bây giờ gã vẫn còn có thể bảo trì chiến lực, khiến cho tên ngọn núi thứ bảy đuổi giết sau lưng kia mấy lần ra tay cường sát, nhưng đều bị chính mình thành công tránh thoát.

Nhưng lúc trước gã đã đi quá xa ngoài biển, cho nên bây giờ đã chạy nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn chưa trốn về tới tông môn được, giờ phút này nếu tính toán, ít nhất phải mất 5 ngày lộ trình nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng thanh niên ngọn núi thứ nhất này càng lúc càng cảm thấy tuyệt vọng, mà gã cũng đã thử truyền âm rồi, nhưng biển khơi quá lớn, truyền âm phù của gã không thể truyền xa như vậy.

Lúc này mắt thấy tiểu tử sau lưng kia lại muốn tăng tốc cường sát, thanh niên ngọn núi thứ nhất này liền thấy bi thương trong đáy lòng.

Nhưng bầu trời phía trước bỗng nhiên xuất hiện từng tiếng nổ vang,

Vài đạo thân ảnh thình lình gào thét từ trên bầu trời xa xăm lao qua, bên cạnh còn có thiên lôi cuồn cuộn, dưới biển khơi lập tức dấy lên những vòng xoáy, tựa như một cơn bão tố vừa tới.

Tổng cộng hơn mười đạo thân ảnh, hai bên đang chém giết với nhau, nhìn qua có thể thấy được là một cuộc chém giết của hai thế lực, vả lại tu vi của những người này đều khó có thể miêu tả, bọn họ chỉ đi ngang qua nơi đây liền đã dấy lên từng trận ảnh hưởng, khiến cho cho biển khơi tựa như bị trấn áp, cuồng phong ở bốn phía gào thét không ngừng, vào thời khắc này bầu trời cũng trở nên ảm đạm.

Dù khí tức mà bọn họ tràn ra cách rất xa, nhưng vẫn khiến cho tâm thần thanh niên ngọn núi thứ nhất chấn động mãnh liệt, phun ra máu tươi.

Hứa Thanh phía sau cũng nhìn thấy một màn này, tâm thần cũng đồng dạng nổ vang, phun máu tươi ra.

Khi hắn nhìn lên trên bầu trời, những thân ảnh kia lúc này đang gào thét bay qua, bất kỳ một người nào trong đó đều giống như thần vậy, đều đã vượt qua Tam trưởng lão. Chỉ liếc mắt nhìn qua bọn họ, Hứa Thanh liền có loại cảm giác thân thể muốn tan vỡ, loại cảm giác này khiến cho hô hấp của hắn lập tức trì trệ, mà một thân ảnh trong đó, cùng với Đại Dực dưới chân người này, khiến cho Hứa Thanh lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

Cùng lúc đó, ánh mắt của thanh niên ngọn núi thứ nhất phía trước cũng chợt lóe sáng, gã thấy được một vị bên trong những thân ảnh kia rõ ràng là sư tôn của mình, vì vậy điên cuồng hô to.

“Một ngày ánh chiều tà thần quang lại chiếu xuống, vạn dặm mặt biển thấy một đường mới.”

—

Thanh niên của ngọn núi thứ nhất này tuy xàm càm, nhưng cũng có vận khí của nhân vật chính nha, sống dai thật.

Mà biết đâu không đánh thì không quen, sau này sẽ là bằng hữu hoặc có cơ hội hợp tác với Hứa Thanh.

Còn khả năng gã sẽ ráng báo thù Hứa Thanh thì khá thấp, vì sau lần bị truy sát này thì gã đã thật sự hãi, tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng.

Chương 338: Một phù hai mạng (1)

Có lẽ bởi vì tâm tình quá kích động, cho nên thanh niên ngọn núi thứ nhất trào cả pháp lực vào trong yết hầu, khiến cho yết của gã trực tiếp vang lên thanh âm bị xé rách.

Tiếng thét mang theo vẻ bén nhọn, theo sự thê thảm mà lập tức vang vọng trên bầu trời.

Mười tu sĩ hai phe đang so đấu ở phương xa cũng nghe được tiếng gào thét đến từ thanh niên ngọn núi thứ nhất.

Hứa Thanh cũng biến sắc, thân thể bỗng nhiên lui ra phía sau.

Thứ để cho hắn lui ra phía sau không chỉ là câu nói khó hiểu của thanh niên ngọn núi thứ nhất, còn có. . Mười đạo ánh mắt từ bên trên đã lập tức thu hút tới hơn này sau tiếng thét cùa đối phương.

Những tu sĩ trên bầu trời xa xa kia, bất kỳ một người nào trong đó cũng đều giống như là Thần trong mắt Hứa Thanh vậy, dù là cách xa như vậy, nhưng khí tức tản mát ra từ trên người bọn họ vẫn làm cho nội tạng trong cơ thể hắn cuộn mình như cũ, một ngụm máu tươi lập tức phun ra.

Mà bây giờ, khi bọn họ đồng loạt nhìn tới… .

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, trong tích tắc mở ra toàn bộ màn phòng hộ của Pháp Thuyền, cũng lấy ra không ít phù bảo phòng hộ, thậm chí phất tay gọi Xà Cảnh Long ra bao phủ bản thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, từng đạo từng đạo uy áp kinh khủng không cách nào tưởng tượng và hình dung trong nháy mắt phủ xuống, trong đầu Hứa Thanh lập tức nổ vang, Xà Cảnh Long tan vỡ, phù bảo của hắn cũng đều vỡ nát.

Cũng may Pháp Thuyền của hắn không tầm thường mà có Thần Tính tồn tại, cho nên mặc dù lớp phòng hộ bên trên cũng tan vỡ, nhưng thân thuyền vẫn còn hoàn hảo.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, mặc dù hắn cũng phun ra hai ngụm máu tươi, nhưng khi màn phòng hộ của Pháp Thuyền đang nhanh chóng hình thành lại, cũng đang không ngừng tăng tốc để rút lui, ít nhất hắn cũng đã hóa giải được uy áp từ những ánh mắt này phủ xuống.

Về phần tên thiên kiêu của ngọn núi thứ nhất, giờ phút này gã cũng đang điên cuồng phun máu tươi ra, vật bảo vệ tính mạng bên ngoài thân thể liên tiếp vỡ vụn ba cái, cả người phun ra bảy tám ngụm máu tươi, thậm chí thanh kiếm huyết sắc do đối phương biến thành cũng đều chia năm xẻ bảy, còn có thể thấy một tấm thuẫn không tầm thường cũng đang vỡ vụn ra.

Nhiều lớp chống đỡ như vậy mới khiến gã tránh được uy áp của những ánh mắt trên bầu trời.

Hứa Thanh vẫn còn sợ hãi, vừa cấp tốc lui ra phía sau, vừa ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trên bầu trời, theo song phương ra tay thì thiên địa biến sắc, bát phương nổ vang, một cơn bão cuốn lên trên biển khơi.

Ở bên trong những thân ảnh này, Hứa Thanh thấy được Phong chủ của ngọn núi thứ bảy, cũng nhìn thấy bên cạnh Phong chủ có 6 vị mặc đủ loại quần áo màu sắc khác biệt, nhưng khí thế trên người đều đồng dạng vô cùng kinh khủng.

Hứa Thanh cũng không cần phải suy đoán thân phận của những người này, đáy lòng của hắn đã có đáp án.

Bọn họ… đều là Phong chủ các ngọn núi của Thất Huyết Đồng.

Mà kẻ có thể giao chiến vả lại không rơi vào thế hạ phong cùng bọn họ, chính là cao thủ của Hải Thi Tộc.

Hứa Thanh từng gặp Hải Thi Tộc ở trên Nhân Ngư Đảo, bây giờ hắn đưa hai mắt đau đớn nhìn quét qua, hắn nhìn thấy những tên Hải Thi Tộc kia rõ ràng đều có hình người, mỗi một người đều mặc áo giáp màu đen, bên trong mắt lộ ra hỏa diễm màu đen, trên người tràn ngập thi độc và cũng tản ra uy áp ngập trời.

Trừ bên ngoài những cái này, bốn phía của song phương còn có một vài tu sĩ, tu vi của những tu sĩ này tương đối yếu hơn rất nhiều, nhưng tương tự vẫn rất cường hãn, ngoài ra… Hứa Thanh còn nhìn thấy được Tam trưởng lão, cũng nhìn thấy tu sĩ cùng giai với lão của Hải Thi Tộc.

Hắn nhìn đến đây đã là cực hạn, bây giờ đôi mắt của hắn đã trở nên vô cùng đau đớn, không cách nào tiếp tục nhìn xa hơn nữa, chỉ có thể thu hồi ánh mắt, hắn biết mình không thể xem tiếp, bằng không mà nói, cặp mắt của mình nhất định sẽ vỡ tung, thân thể cũng không cách nào thừa nhận được uy áp, bởi vì chênh lệch của hai bên quá lớn.

Cùng lúc đó trên bầu trời truyền đến một tiếng gầm nhẹ, một lão giả mặc đạo bào màu đỏ của Thất Huyết Đồng chợt phất tay, bốn phía thình lình tạo thành một bàn tay cầm đại kiếm màu vàng, sau khi tên Hải Thi Tộc đang giao chiến cùng lão bị bức lui, lão chợt nhoáng nhìn một cái về phía Hứa Thanh và thanh niên của ngọn núi thứ nhất.

Sắc mặt của lão cũng đỏ thẫm như đạo bào của lão vậy, trong cơ thể lão giống như tồn tại một mặt trời, vừa nhìn qua liền vô cùng kinh tâm động phách, khí thế trên người như cầu vồng, từng luồng nhiệt độ cực cao không ngừng phóng thích từ trên người lão ra bên ngoài.

Mắt thấy như thế, trong mắt thanh niên ngọn núi thứ nhất lộ ra tia kích động, lớn tiếng gào thét.

“Vạn dặm mặt biển thấy một đường mới, một ngày thần quang ánh chiều tà lại chiếu xuống!!!”

“Tên nghiệt đồ không biết nói tiếng người này, ngươi còn không mau cút đi, còn ở chỗ này là muốn tìm chết hả!”

Trên bầu trời, lão giả ngọn núi thứ nhất nhanh chóng bay tới, sau đó khẽ quát một tiếng, quay lại trực tiếp quét ngang một kiếm để giao thủ cùng tên Hải Thi Tộc đang ngăn cản lão thoát ly khỏi chiến trường.

Trong chớp mắt song phương càng đánh càng xa, mắt thấy sẽ sắp ly khai phiến hải vực này.

Hứa Thanh vừa nghe lời này, đôi mắt lập tức co rút lại, Pháp Thuyền dưới thân lập tức tăng thêm tốc độ, giờ phút này hắn nhanh chóng kéo dài khoảng cách hết sức.

Mà cách đó không xa, thanh niên ngọn núi thứ nhất cũng rất gấp, trong lòng gã biết rõ đây là thời cơ mấu chốt, một khi sư tôn rời đi thì mình nhất định sẽ chết, vì vậy mặt chợt đỏ bừng, ánh mắt tràn ngập tơ máu, rống to một tiếng về phía bầu trời.

“Sư tôn cứu ta, tên tiểu tử của ngọn núi thứ bảy này đã truy sát ta 10 ngày 10 đêm, hắn đây là không giết ta thì thề không bỏ qua, sư tôn chớ đi mà, hãy cứu ta!!”

Hứa Thanh không chút do dự, Pháp Thuyền dưới thân lập tức vang lên tiếng vù vù, bỗng nhiên lặn xuống nước, cấp tốc lặn xuống dưới đáy biển sâu.

Trên bầu trời, lão giả ngọn núi thứ nhất nghe vậy liền sững sờ, vẻ mặt hiện lên sự kinh ngạc, lão hiểu rõ tên đệ tử này của mình, kể từ khi biết được Huyền U Cổ Hoàng có sở thích ẩn giấu huyền cơ bên trong thi từ câu chữ, từ lúc đó cách nói năng của gã cũng đã trở nên điên rồ, cực ít khi nói tiếng người, nói ra câu nào thì câu nấy đều dùng thi từ giống như rắm chó.

Lão vẫn nhớ kỹ, lần cuối cùng nghe đối phương nói tiếng người, cũng đã là 3 năm trước đây.

Vì vậy ánh mắt của lão chợt như điện, nháy mắt lao về phía Hứa Thanh đang bỏ chạy.

Mặc dù cách mặt nước biển, nhưng tâm thần của Hứa Thanh vừa lẻn vào dưới biển vẫn ầm ầm nổ vang dưới ánh mắt của đối phương, thân thể không thể khống chế mà rung động lắc lư, trong thời khắc này toàn thân dường như mất đi hết thảy lực lượng để cử động, tựa như cả người đã bị giam cầm vậy, sinh tử chỉ như một sợi chỉ.

“… . “

Phong chủ ngọn núi thứ nhất đang muốn mở miệng.

“Bọn tiểu hài tử đánh nhau mà thôi.”

Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt từ trên bầu trời truyền đến.

Người nói chuyện… là Phong chủ ngọn núi thứ bảy đang đứng trên Đại Dực, lão đang một người độc chiến ba tên Hải Thi Tộc.

Thanh niên ngọn núi thứ nhất biến sắc.

Chương 339: Một phù hai mạng (2)

Nhưng thần sắc Phong chủ ngọn núi thứ nhất vẫn như thường, không nói câu gì, cũng không biết có cải biến hàm nghĩa hay không, lão tiếp tục nói ra một câu.

“Hai tên tiểu tử hồ đồ các ngươi, bây giờ đã đến lúc nào rồi mà vẫn còn nội đấu lẫn nhau!”

Nói xong, lão phất tay ném ra một lá bùa màu vàng, lá bùa này nhìn như là phù bảo, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như đã vượt qua phù bảo gấp trăm lần, giờ phút này lá bùa này bay thẳng đến Hứa Thanh đang lẻn vào trong mặt biển.

Sau khi tới gần thì lá bùa này trực tiếp chia làm hai phần, một phần nháy mắt chui xuống mặt nước đuổi theo Hứa Thanh ở dưới biển, lập tức phá vỡ lớp phòng hộ của Pháp Thuyền, trực tiếp áp vào trên người của hắn, một phần khác thì bay qua thanh niên ngọn núi thứ nhất đang hoảng sợ, trực tiếp vỗ vào trên mặt của gã.

Trong cùng một thời gian, phù văn đồng thời hạ xuống trên thân thể của Hứa Thanh và thanh niên ngọn núi thứ nhất, thân thể cả hai đồng thời chấn động một cái, một khắc sau phù văn liền tiêu tán, hình thành hoa văn màu vàng khắc ở trên da dẻ của bọn hắn.

Nếu cẩn thận nhìn, thì cái lạc ấn này tựa như đồng nguyên.

“Đây là Liên Mệnh Phù, bị thương không sao, nhưng chỉ cần một người chết, người khác cũng sẽ hồn phi phách tán, nếu các ngươi nguyện ý giết liền giết, không muốn giết liền lập tức cút trở về tông môn cho lão phu, sau khi trở về tông môn thì Liên Mệnh Phù sẽ tự giải!”

Lão giả ngọn núi thứ nhất gầm nhẹ một tiếng, sóng lớn ngập trời lập tức vòng quanh Hứa Thanh cùng với thanh niên ngọn núi thứ nhất, sau đó ầm ầm đẩy cả hai ra xa, sau đó thân thể lão khẽ nhoáng một cái, cầm kiếm nhảy tới một tên tu sĩ Hải Thi tộc, một kiếm quét ngang, trực tiếp chém đứt nửa cái chân của một tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia vẫn còn cử động, nhưng kiếm khí bộc phát trên thân gã, nửa người dưới lập tức bị tan vỡ.

Làm xong những thứ này, lão lại bị một tên tu sĩ Hải Thi Tộc cùng cảnh giới cản lại, song phương ở trên bầu trời càng đánh càng xa.

Trên mặt biển, theo sóng biển lên xuống, Hứa Thanh với sắc mặt khó coi lại trồi lên, hắn giơ tay lên nhìn lạc ấn xuất hiện trên cánh tay.

Cái lạc ấn này không chỉ hình thành ở trên cánh tay, mà toàn thân cao thấp đều có.

Cách đó không xa, thanh niên ngọn núi thứ nhất cũng tương tự như vậy, chỉ là sắc mặt khác biệt với Hứa Thanh, sắc mặt gã không phải là khó coi, mà bộ dạng thờ phào một hơi, thậm chí thân thể còn hơi nhoáng một cái, lấy ra một thanh đại kiếm vỡ một nửa rồi ngồi ở phía trên, sau đó lại tiến đến bên cạnh Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn gã, sau đó bỗng nhiên mở miệng.

“Ngươi tên là gì?’

“Sống mơ mơ màng màng tự do đã quen, dùng mặt nạ đi khắp chân trời xa xăm.”

Thanh niên ngọn núi thứ đưa mắt nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

Sát cơ trong lòng Hứa Thanh không kìm được mà lại hiện ra, tay phải chợt vung lên, một đám hắc hỏa lập tức biến ảo hình thành dao găm, bay thẳng đến phía thanh niên.

Thanh niên hãi hùng khiếp vía, nhưng gã tin tưởng sư tôn, vì vậy cố nén chứ không trốn, mặc kệ dao găm bay đến trên cổ mình, mắt thấy sẽ cắt trúng, nhưng lúc này Hứa Thanh lại cảm thấy có một cảm giác sinh tử mãnh liệt.

Điều này khiến cho Hứa Thanh trầm mặc, hắn xác định đạo Liên Mệnh Phù này hoàn toàn chính xác kinh người.

Trong khi cả hai còn Liên Mệnh Phù, chính xác là mình hoàn toàn không thể chém giết đối phương, về phần đánh cho tàn phế, hay là huỷ bỏ tu vi để hành hạ đối phương, cái này hắn thấy không hề có chút ý nghĩa.

Vả lại một khi làm quá mức, lấy độ liều mạng của người này thì... không phải là không dám tự sát, thế là hắn bị đồng quy vu tận một cách trớ trêu.

Mà chiến lực của người này cũng không tầm thường, tiếp tục đánh nữa cũng phải trắc trở rất nhiều, Hứa Thanh cân nhắc việc này trong lòng nên tạm thời đè sát ý xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn thanh niên ngọn núi thứ nhất, sau đó thu hồi dao găm rồi quay người trở về Pháp Thuyền.

Theo Hứa Thanh rời đi, cơn run rẩy từ đáy lòng của thanh niên ngọn núi thứ nhất này cũng khôi phục từng chút một, một khắc vừa rồi gã cũng vô cùng hoảng sợ, gã cũng cảm giác được nguy cơ sinh tử vô cùng mãnh liệt.

Mà lúc này lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen giờ cũng hít vào một hơi, nhìn đám Phong chủ của Thất Huyết Đồng đi xa, đáy lòng thở dài một hơi.

“Tại sao ta lại không nghĩ tới điểm này chứ!! Cái này ...con mẹ nó cũng có thể xảy ra được!!!”

Về phần Hứa Thanh, sau khi hắn trở lại con thuyền liền khoanh chân ngồi xuống, điều khiển cái bóng bao phủ trên người, khiến cho từng tia dị chất tràn vào trên người, thử tự ăn mòn bản thân.

Phương pháp này, là cách mà Hứa Thanh nghĩ có thể xóa đi Liên Mệnh Phù.

Rất nhanh ánh mắt hắn liền nheo lại, trong khi cái bóng bao phủ và ăn mòn, Liên Mệnh Phù liền xuất hiện một chút ảm đạm, chỉ là quá trình này có chút chậm chạp.

Nhưng chí ít thì cái này cũng có hiệu quả.

Vì vậy Hứa Thanh không để ý tới thanh niên ngọn núi thứ nhất nữa, giờ phút này hắn lấy vừa từ từ dùng cái bóng ăn mòn Liên Mệnh Phù, vừa lấy ra một khối thẻ tre, cầm lấy que sắt màu đen rồi bắt đầu khắc thứ gì đó ở phía trên.

Theo dòng chữ hắn khắc xuống, ánh mắt lão tổ Kim Cương Tông trợn to.

Lão thấy được dòng tên trên thẻ tre.

Nhất là năm chữ 'lão tổ Kim Cương Tông' xếp hạng cao nhất khiến cho lão cảm thấy hãi hùng khiếp vía, cũng cảm thụ vô cùng rõ ràng với lòng mang thù của Hứa Thanh.

Mà thứ để cho lão run rẩy nhất là lão phát hiện thấy tuy tên của mình đã bị gạch đi, nhưng lại không giống với những cái tên bị gạch đi khác, những người khác đều bị gạch ba cái, mà phía trên tên của lão chỉ có một vạch, vả lại còn rất nhạt.

"Cái này chẳng lẽ là vẫn còn muốn giết chết mình hay sao?!" Lão tổ Kim Cương Tông cảm thấy hoảng sợ, lão thấy mình nhất định phải cố gắng mau chóng trở nên hữu dụng hơn nữa, tranh thủ khiến cho tên của mình có nhiều thêm một gạch.

Cùng lúc đó, lão cũng nhìn thấy Hứa Thanh viết lên một dòng tên mới.

'Kẻ đần'.

Lão tổ Kim Cương Tông lén lút liếc thanh niên ngọn núi thứ nhất một cái, sau đó liền vô cùng đồng ý.

Lúc này thanh niên ngọn núi thứ nhất cũng thở ra một hơi trong lòng, thầm nghĩ nếu không gặp được sư tôn, sợ là một mạng nhỏ của gã từ nay đã thật sự không còn nữa.

Mặt khác, gã để ý thấy Thất gia cũng mở miệng vì đối phương, cho nên trong lòng không khỏi dâng lên một chút suy đoán, sau đó chú ý tới cử động của Hứa Thanh đang làm, vì vậy sinh ra hiếu kỳ rất mãnh liệt.

Nhưng gã cũng không hiểu thi từ nhiều lắm, bình thường đều tự soạn bậy bạ ra vài câu, lúc này tò mò muốn hỏi chút việc, nhưng lại không biết nên dùng từ như thế nào.

Sau một lúc lâu, cuối cùng gã cũng tống ra được một câu.

"Dạ vũ không chớp nghe khắc âm, thần tiên trên trời vi phụ thân ngươi?"

Hứa Thanh không thèm để ý đến thanh niên ngọn núi thứ nhất đầu óc có bệnh này, sau khi khắc xong hai chữ 'kẻ đần' liền cất thẻ tre vào trong túi áo, sau đó mở ra màn phòng hộ của Pháp Thuyền, lập tức ngăn cách thân ảnh của đối phương ở bên ngoài.

Sau đó hắn tiếp tục ngẩng đầu đang muốn bấm niệm pháp quyết rời khỏi nơi đây.

Nhưng ngay lúc này... . Chân trời phía xa lập tức truyền đến một thanh âm thê lương.

Hứa Thanh lập tức ngẩng đầu nhìn sang, hắn vừa liếc mắt liền thấy phương hướng Thất Huyết Đồng và Hải Thi Tộc đi xa, có một đoạn thi thể chỉ còn lại có một nửa của tu sĩ Hải Thi Tộc có tu vi Kim Đan bỗng nhiên từ trời rơi xuống, sau khi rơi xuống trên mặt biển, liền khiến cho biển khơi nổ vang, đồng thời nửa thi thể kia cũng trầm xuống trong nháy mắt.

Ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ lại.

Chương 340: Người hộ đạo của Hứa Thanh (1)

Hứa Thanh nhận ra tên tu sĩ Hải Thi Tộc vừa rơi xuống này, tên này chính là người bị Phong chủ ngọn núi thứ nhất một kiếm quét mất nửa cái thân hình, lúc ấy đối phương đã bị thương nặng.

Hiển nhiên trong trận giao chiến lại bị trọng thương, cho nên đã bị người khác giết chết rồi rơi xuống dưới này.

Mặc dù thoạt nhìn kẻ này chưa hẳn là tử vong thật sự, nhưng có thể tưởng tượng ra đối phương cho dù không chết, cũng nhất định đã bị trọng thương cực nặng.

Giờ phút này Hứa Thanh nhìn chằm chằm mặt biển mà đối phương vừa rơi xuống, bên trong ánh mắt lấp lóe tia sáng giống như đội trưởng lúc nhìn thấy máu thịt của Câu Anh, mà tên thanh niên ngọn núi thứ nhất ở bên ngoài thuyền cũng nhìn sang tương tự, trong thần sắc cũng có một tia do dự.

Hứa Thanh trầm ngâm mấy hơi thở, trong thần sắc lộ ra sự quyết đoán, Xà Cảnh Long biển cấm ở dưới Pháp Thuyền chợt nhoáng một cái, dưới sự điều khiển của Hứa Thanh, lao thẳng đến dưới đáy biển, rất nhanh liền thấy được tên tu sĩ Hải Thi Tộc đang chìm xuống.

Bộ dạng tên này cực kỳ thê thảm, nửa người dưới và đầu đều đã không còn, chỉ còn lại đúng nửa người trên, từ bên trong tràn ra rất nhiều máu đen dung nhập với nước biển, đồng thời lồng ngực của kẻ này cũng không còn nhúc nhích, thoạt nhìn có vẻ không còn khí tức của sự sống.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, Xà Cảnh Long biển cấm chợt lao ra, trực tiếp cắn một cái về phía đối phương, nhưng vào lúc này, một nửa thân thể của tu sĩ Hải Thi Tộc này bỗng nhiên khẽ động, tay phải giơ lên trực tiếp nhấn một cái vào Xà Cảnh Long vừa tới gần.

Vừa nhấn một cái, thân thể của Xà Cảnh Long liền vang lên tiếng nổ rồi trực tiếp tan vỡ, duy chỉ có khỏa đan của Thiết Giáp Ngư trong cơ thể là vẫn còn, nó đang nhanh chóng cuốn ngược lại, đồng thời cũng nhanh chóng huyễn hóa ra một con Xà Cảnh Long mới.

Cùng lúc đó thi thể tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia hình như cũng đã mất đi dư lực, tay phải rủ xuống bên người, khí tức tràn ra trên người càng thêm suy yếu, thậm chí bởi vì màn vừa ra tay vừa rồi mà từng đạo vết thương trên thân thể của gã càng nứt ra thêm nữa.

Nhìn thấy một màn này thì Hứa Thanh nheo mắt lại, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, đáy biển lập tức lại một lần nữa hình thành ra một con Xà Cảnh Long mới, sau đó lại tiếp tục tới gần, hung hăng há miệng đớp tới, lần này mặc dù vẫn bị một nửa thi thể này động thủ khiến cho tan vỡ, nhưng nó cũng đã cắn đứt được một ngón tay của đối phương.

Nhưng Hứa Thanh vẫn không đích thân đi qua, hắn vẫn làm như trước, lại hình thành một con Xà Cảnh Long mới và điều khiển nó tấn công, mặt khác hắn cũng không ẩn giấu chấn động của mình, vì vậy thanh niên ngọn núi thứ nhất ở bên cạnh rõ ràng cũng có phát hiện.

Vốn dĩ thanh niên ngọn núi thứ nhất này vẫn còn có điều do dự, nhưng sau khi thấy một màn như vậy, ánh mắt của gã lập tức sáng lên rồi lướt qua Hứa Thanh, lại nhìn dưới biển một chút, ánh mắt chớp động, đồng thời Hứa Thanh đã điều khiển Xà Cảnh Long ra tay lần nữa.

Một tiếng nổ vang lên, lần này một cánh tay của thi thể Hải Thi Tộc này đã tan vỡ, cái giá phải trả là Xà Cảnh Long lại lần nữa bị chia năm xẻ bảy, mắt thấy một màn này, thân thể Hứa Thanh chợt đứng lên chuẩn bị lao ra.

Mà thanh niên ngọn núi thứ nhất bên cạnh liền cười ha ha, vượt lên trước Hứa Thanh mà nhảy vào dưới biển, lao thẳng đến một nửa thi thể Hải Thi Tộc kia.

Trong Pháp Thuyền trên mặt biển, bước chân Hứa Thanh cũng không ngừng lại, tương tự nhảy vào trong biển, nhìn như đang dùng tốc độ cao nhất, nhưng thực ra lại có chỗ giữ lại, hắn lạnh lùng nhìn qua bóng lưng của thanh niên ngọn núi thứ nhất phía trước.

Hứa Thanh không có ý định đi trước, dù hắn đã dùng Xà Cảnh Long thăm dò nhiều lần, nhưng hắn vẫn cẩn thận như trước, hắn cảm thấy cái loại tu sĩ có cùng cấp bậc với trưởng lão thế này, coi như đã rơi vào tình cảnh vô cùng nguy kịch, sợ là vẫn còn thủ đoạn khác để bảo vệ tính mạng hoặc kéo dài hơi tàn.

Đối phương lại còn là Hải Thi Tộc quỷ dị, Hứa Thanh cũng đã từng thấy qua năng lực khôi phục kinh người của tộc này.

Cho nên nếu như có người có thể đi trước kiểm tra, dĩ nhiên là tốt nhất.

Về phần tên thiên kiêu của ngọn núi thứ nhất này có thể bị lộng chết hay không… Hứa Thanh cảm thấy sẽ không.

Rõ ràng trên người đối phương còn có phương pháp bảo mệnh, mà nếu như thật sự chết rồi, Hứa Thanh cảm thấy mình có thể dùng cái bóng che đậy để tránh thoát được, mặc dù không hoàn toàn nắm chắc nhưng nếu thật sự đến bước đó, hắn cũng chỉ có thể liều mạng nếm thử một chút, nghĩ tới đây, Hứa Thanh vẫn bảo trì phạm vi nhất định cùng đối phương ở dưới biển.

Mắt thấy cách tên tu sĩ Hải Thi Tộc càng lúc càng gần, lúc này tên thiên kiêu ngọn núi thứ nhất bỗng nhiên dùng hai tay bấm niệm pháp quyết, từng thanh đại kiếm lập tức hình thành, lao thẳng đến thi thể Hải Thi Tộc phía dưới.

Gã cũng không ngốc, mặc dù vừa rồi gã vượt lên trước, Hứa Thanh cũng nhanh chóng đuổi theo, nhưng gã vẫn cảm thấy trong này có gian trá, chỉ là phần thưởng có sự hấp dẫn quá lớn, cho nên gã cũng không muốn bỏ qua, cho nên khi vừa tới gần gã liền chuẩn bị ra tay thăm dò.

Theo gã bấm niệm pháp quyết, hơn mười thanh đại kiếm lập tức phá vỡ nước dưới biển mà phóng tới cỗ thi thể, sau khi tới gần lập tức định chém qua, nhưng vào ngay lúc này, ngực thi thể tu sĩ Hải Thi Tộc bỗng nhiên vỡ ra, bên trong tràn ra một đoàn máu màu đen, trực tiếp hóa thành một đạo quỷ ảnh dữ tợn, gào thét từng tiếng về phía thanh niên ngọn núi thứ nhất.

Một tiếng gào thét này lập tức dấy lên lực lượng cuồng bạo vô cùng, khiến cho hơn 10 thanh đại kiếm lập tức tan vỡ thành từng khúc, đồng thời thất khiếu của thanh niên ngọn núi thứ nhất cũng từ từ tràn ra máu tươi, khối ngọc bội được gã cẩn thận cầm trong tay từ sớm liền vỡ vụn, hình thành một lớp phòng hộ đối kháng sóng âm, thân thể cấp tốc rút lui.

Trong thần sắc của gã mang theo một tia hoảng sợ, nhanh chóng tránh đi cơn trùng kích, đồng thời Hứa Thanh ở phía sau gã cũng lập tức lướt nhanh qua, lao thẳng đến thi thể tu sĩ Hải Thi

Tộc với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần.

Trên ngực thi thể tu sĩ Hải Thi Tộc lần nữa hiện ra quỷ ảnh, lại lần nữa gào thét.

Trong ánh mắt Hứa Thanh chợt lóe lên một tia hàn mang, cây dù màu đen được che lấp trong cơ thể hơi tản ra từng chút ánh sáng đón đầu đi tới, âm thanh rầu rĩ truyền ra ở dưới biển.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, máu tươi tràn ra, đồng thời dao găm do hắc hỏa biến thành trên tay phải cũng bị hắn hung hăng vung ra, đâm vào trên thân quỷ ảnh này.

Một tiếng oanh vang lên, quỷ ảnh lay động và hỏa diễm màu đen tràn ngập toàn thân nó, đồng thời cái quỷ ảnh thứ hai cũng thình lình chui ra từ trong ngực thi thể tu sĩ này, cũng lần nữa gầm nhẹ.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, bị bức lui xa vài chục trượng, mà tu sĩ Hải Thi Tộc kia cũng thừa cơ hội này tăng tốc độ chìm xuống… muốn chạy trốn.

Trong ánh mắt Hứa Thanh chợt lóe lên một tia hàn mang, trải qua chút tiếp xúc vừa rồi, hắn cảm nhận được thân trên đối phương còn có một tia tàn hồn, đạo tàn hồn này có sự hấp dẫn cực lớn với hắn, đồng thời hắn cũng mơ hồ thấy trên người đối phương còn có một túi trữ vật.

Cơ hội như thế này, Hứa Thanh không có ý định buông tha.

Dẫu sao cơ hội để có thể gặp được loại tồn tại cấp bậc trưởng lão gần như sắp tử vong như bây lúc này là cực kỳ ít thấy, coi như là có, cũng nhất định có rất nhiều người tranh đoạt.

Hứa Thanh quyết đoán trong lòng, hắn nhìn nửa thi thể tên tu sĩ Hải Thi Tộc này đang nhanh chóng chìm vào đáy biển, thân thể của hắn bỗng nhoáng một cái, lập tức phóng theo.

Xà Cảnh Long cũng nhanh chóng bơi đến bao phủ lấy hắn, khiến cho tốc độ của Hứa Thanh nhanh hơn, trong thời khắc này Pháp Thuyền cũng đồng thời lặn xuống, bên trên nó lóng lánh kim quang, bắt đầu chuẩn bị bắn ra một kích Thần Tính.

Chương 341: Người hộ đạo của Hứa Thanh (2)

Về phần thanh niên ngọn núi thứ nhất, lúc này gã trợn to mắt nhìn Hứa Thanh đuổi theo thi thể kia, trái tim lập tức liền loạn cả lên, dựa theo ý nghĩ của gã, loại sự tình này mặc dù đáng động tâm, nhưng nếu như vì thế mà liều mạng thì lại hoàn toàn không đáng.

Dù sao mình thân là Cửu điện hạ của ngọn núi thứ nhất, thứ gì thích hợp mạo hiểm thì có thể, nhưng đến mức liều mạng thì không thể, dẫu sao chỉ cần làm đầy đủ từng bước, tương lai của gã vẫn sẽ bừng sáng.

Nhưng… Hứa Thanh.

Trên người của gã và Hứa Thanh có Liên Mệnh Phù, phù này hạn chế cả đôi bên, gã chết thì Hứa Thanh liền hồn phi phách tán, nhưng đồng dạng… nếu như Hứa Thanh chết thì gã cũng sẽ hồn phi phách tán theo.

Điều này để cho gã lúc trước còn cảm thấy khoan khoái dễ chịu, thì giờ đây lập tức vô cùng lo lắng.

Gã đột nhiên cảm giác được sư tôn của mình hình như cũng không sáng suốt cho lắm… Thế nên giờ phút này gã xoắn xuýt vô cùng, cuối cùng gã liền hung hăng nghiến răng, nội tâm chửi bới vài câu rồi liều mạng đuổi theo Hứa Thanh.

Vả lại tốc độ còn phải nhanh hơn, cho nên gã liền cắn nát đầu lưỡi sắp đứt tới nơi, triển khai bí pháp hóa thành huyết kiếm, gã sợ chỉ cần đi chậm một chút, thì tên điên của ngọn núi thứ bảy này sẽ cầm theo tính mạng chơi đến không còn.

Thế là ‘kẻ đần’ cố gắng đuổi theo ‘tên điên’.

Ngay khi đuổi tới gần Hứa Thanh, đáy lòng thanh niên ngọn núi thứ nhất liền vô cùng nghẹn khuất, ném cho Hứa Thanh một khối ngọc bảo vệ tính mạng mà mình rất âu yếm… . .

Nhìn động tác rất thuần thục tiếp nhận ngọc phù của Hứa Thanh, đáy lòng của thanh niên ngọn núi thứ nhất bỗng thấy bi thương, gã cảm thấy một lần ra biển này của mình, nghìn sai vạn sai là không nên chém giết tranh giành con hải thú của đối phương.

Bây giờ còn bị khắc Liên Mệnh Phù, chẳng những bản thân không có cảm thấy khoan khoái dễ chịu, ngược lại còn phải đi trở thành người hộ đạo cho đối phương, còn phải bồi tiếp đối phương mà cùng nhau ...chơi đùa với tính mạng, nếu không thì sợ là đối phương chết lúc nào cũng không biết.

Luồng nghẹn khuất của gã đã bộc phát tới cực hạn khi gã nhìn thấy Hứa Thanh một mình vọt tới thi thể của tên tu sĩ Hải Thi tộc, gã điên cuồng tăng tốc, gã buộc phải ra tay cùng Hứa Thanh, một phương diện là muốn cân nhắc bảo vệ mình, một phương diện khác là còn phải bảo hộ Hứa Thanh.

Cứ như vậy, hai người ở trong biển triển khai chiến đấu kịch liệt cùng tên Hải Thi Tộc tàn phế chỉ còn nửa thân thể, mặc dù đối phương chỉ còn lại tàn hồn, nhưng quỷ ảnh do đối phương hóa thành rất không tầm thường, hai người hợp thủ cũng nhiều lần bị trọng thương.

Mà bên Hứa Thanh càng giống như không muốn sống vậy, điều này khiến cho đáy lòng thanh niên càng ngày càng buồn rầu, không ngừng chuyển cho Hứa Thanh ngọc phù bảo vệ tính mạng, bản thân cũng triển khai đòn sát thủ, muốn mau chóng kết thúc một trận chiến này.

Cho đến cuối cùng, Hứa Thanh dứt khoát không thèm phòng thủ nữa luôn rồi, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết không ngừng phóng thích hỏa diễm màu đen, một lần rồi lại một lần oanh kích, từng chút từng chút hấp thu từng tia hồn lực của đối phương, lại một lần rồi thêm một lần bị sóng âm của quỷ ảnh đánh vào, sau đó lại được thanh niên ngọn núi thứ nhất liều mạng mà bảo hộ.

Loại cường độ bảo hộ như thế này, nếu như có người ngoài nhìn thấy, nhất định cũng phải thay đổi sắc mặt, nhìn cứ như bảo hộ người quan trọng nhất của bản thân vậy.

Cơ mà cũng đúng, thật sự lúc này Hứa Thanh là người rất quan trọng với gã, lơ là một chút là cả hai sẽ ngỏm cùng nhau. Gã vô cùng nghẹn khuất và thật sự rất bất đắc dĩ.

Thế cho nên đến cuối cùng, người thanh niên ngọn núi thứ nhất này cũng tuyệt vọng rồi, gã nghiến răng rất mạnh rồi rút lui ra sau, dứt khoát không tới bảo hộ Hứa Thanh nữa, gã không tin đối phương thật sự muốn đi tìm chết.

Hứa Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn qua thanh niên, nhưng không thèm để ý tới mà tiếp tục ra tay.

Cho đến một lát sau, thanh niên ngọn núi thứ nhất bị hù tới sợ thật sự, gã nhìn thấy Hứa Thanh nhiều lần suýt nữa bị lộng chết, vì vậy nội tâm run lên, đáy lòng cũng kêu rên, nhanh chóng phất tay ném ra ngọc phù phòng hộ để bảo hộ Hứa Thanh, sau đó với vẻ mặt đau khổ mà nhanh chóng gia nhập cuộc chiến, lại ra tay đối kháng với nửa thi thể của tu sĩ Hải Thi Tộc.

Mà gã cũng đã phát tiết toàn bộ nội tâm đang phát điên của mình vào tên tu sĩ Hải Thi Tộc này, vì vậy sau khi trận chiến này kéo dài trọn vẹn nửa ngày, trong lúc Hứa Thanh và Cửu điện hạ ngọn núi thứ nhất đánh tới tinh bì lực tẫn, sau khi bị Hứa Thanh hấp thu hơn phân nửa, tàn hồn của Hải Thi Tộc rốt cuộc không chống đỡ nổi tiêu hao mà tiêu tán, túi trữ vật của đối phương cũng đã bị Hứa Thanh cầm đi.

Nhưng mà khi về tới trên Pháp Thuyền, Cửu điện hạ ngọn núi thứ nhất không kịp thở đã trực tiếp xuất ra một thanh kiếm, đặt ở trên cổ của mình, đồng thời trong mắt lộ ra vẻ vô cùng kiên định, nghiến răng mở miệng.

“Thanh minh đôi mộ một nén nhang, chia của không đều tự mổ ruột!”

“Nghe không hiểu.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, cất túi trữ vật vào trong ngực.

Ánh mắt của Cửu điện hạ ngọn núi thứ nhất trở nên đỏ thẫm, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh, sau khi nghẹn khuất đến cực hạn, mới nói ra một câu tiếng người thứ hai trong lần ra biển lần này.

“Chia cho ta! Nếu không ta chết cho ngươi xem!!”

Hứa Thanh bình tĩnh nhìn về phía thanh niên, hắn nhìn thấy sự kiên định từ trong ánh mắt của đối phương, vì vậy sau khi trầm ngâm một phen, hắn nghĩ đến trước đó đối phương đích đích xác xác đã ra tay giúp mình rất nhiều, lại còn ra sức bảo vệ mình, nhiều lần ra tay bảo vệ đến mức so với người hộ đạo …còn giống người hộ đạo hơn.

Vì vậy hắn lấy túi trữ vật ra, trực tiếp đổ hết ra ở trước mặt đối phương.

Rất nhiều vật phẩm bên trong lập tức rơi ra, bên trong có một xấp linh phiếu, còn có rất nhiều linh thạch rải rác cùng với ngọc giản, bình thuốc..., thậm chí còn có rất nhiều tài liệu luyện chế, đồ đạc nhiều vô số, chồng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Nhất là trong đó còn có hai tấm ngọc phù đang toả ra chấn động, tấm ngọc phù như vậy Hứa Thanh đã gặp qua, tương tự như vật bảo vệ tính mạng mà Cửu điện hạ ngọn núi thứ nhất dùng, nhưng rõ ràng chấn động phía trên hai tấm này càng mạnh hơn, vượt qua cực xa.

Loại vật phẩm này Hứa Thanh cũng đã từng nhìn thấy ở bên trong cửa hàng ở bến cảng, đây cũng là phù bảo, nhưng không phải do tu sĩ Trúc Cơ chế tạo, mà do tu sĩ Kim Đan chế thành.

Bởi vì Kim Đan quá mạnh mẽ, không có ngọc thạch nào có thể dung nạp nguyên vẹn lực lượng một kích, cho nên phần lớn là chỉ có một chút lực lượng của Kim Đan, mà hai tấm ngọc phù này tựa hồ mới được chế tạo ra không lâu, hiển nhiên không phải để cho tu sĩ Hải Thi Tộc kia tự dùng, gã cũng không cần cái này.

Khả năng đại khái là chuẩn bị tặng cho người ta.

Trừ cái này ra, còn có một khối ngọc thạch điêu khắc hình lông vũ cực kỳ dễ thấy ở bên trong một đám vật phẩm, từ trên nó tỏa ra ánh sáng lập lòe chói mắt, ngay khi vật phẩm này bị Hứa Thanh và Cửu điện nhìn thấy, ánh mắt của cả hai người đều lập tức ngưng tụ lại.

“Pháp khí!”

Sắc mặt Hứa Thanh có chút thay đổi, Linh Tức Đăng của hắn chính là pháp khí, còn có que sắt màu đen từ trình độ nào đó cũng có thể được gọi là pháp khí.

Pháp khí là ở giữa phù bảo và pháp bảo, thuộc về pháp bảo cho người chế tạo, chỉ là uy lực chênh lệch cực lớn với pháp bảo chân chính trong truyền thuyết, được chia làm tam giai hạ - trung - thượng.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói, dưới tình huống không có cơ duyên lấy được pháp bảo, thì pháp khí đã là đồ vô cùng tốt rồi.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, một tay nắm lấy ngọc thạch khắc hình lông vũ, mà Cửu điện hạ ngọn núi thứ nhất cũng tương tự giơ tay lên, nhưng thứ gã lấy không phải lông vũ, mà là một vật trông rất tầm thường ở trong đống vật phẩm chồng chất này.

Đó là một cái hộp nhìn tương tự khối sắt.

Chương 342: Hộp nguyện vọng (1)

Lúc nhìn thấy cái hộp này, đôi mắt Hứa Thanh liền co rụt lại. Cái hộp này, hắn đã thấy hai lần.

Một lần là ở chỗ Mã Tứ ở trong doanh địa của thập hoang giả, một lần là trong túi trữ vật của tên thiếu chủ nhân ngư tộc.

Nhưng cho dù đến tận bây giờ, Hứa Thanh vẫn không biết vật này là cái gì, mà hắn cũng đã từng tìm kiếm trong các cửa hàng ở trong chủ thành của Thất Huyết Đồng, nhưng vẫn không tìm được bất luận vật gì tương tự như thế cả.

Lúc này, hắn nhìn thấy cái thứ ba.

Hầu như ngay lúc Hứa Thanh nhìn lại, thanh niên ngọn núi thứ nhất kia lập tức nhanh chóng cất cái hộp vào trong ngực, vẻ mặt cảnh giác nhìn Hứa Thanh, sau đó nhanh chóng mở miệng.

“Hôm nay hộc 300 ngụm máu, chia đều của mới là anh hào.”

“Nói tiếng người.”

Hứa Thanh lạnh lùng mở miệng, giơ tay phải lên mở lớp phòng hộ của Pháp Thuyền ra, ngăn cản đối phương rời đi.

Thanh niên ngọn núi thứ nhất nhìn thấy như thế liền thở dài, trực tiếp cho mình một quyền, bức ra một ngụm máu đen, sau khi xác định chính mình lại trúng độc, gã lần nữa dùng bí pháp đè xuống chất độc trong người, bất đắc dĩ nhìn Hứa Thanh, thầm nghĩ người của ngọn núi thứ bảy đều không phải kẻ tốt, ở trên thuyền mà còn hạ độc, không sợ hạ độc chết chính cả bản thân mình sao.

Một lúc sau, trong cái nhìn chăm chú và bình tĩnh của Hứa Thanh, Cửu điện hạ ngọn núi thứ nhất thở dài một tiếng, chỉ có thể mở miệng.

“Lúc nãy chúng ta đã nói là sẽ phân chia chiến lợi phẩm rồi đúng không, ta chỉ muốn cái này, những cái khác đều là của ngươi tất.”

Hứa Thanh không nói chuyện, thu hồi những vật phẩm trên mặt đất, bỗng hắn sờ tới một khối lệnh bài bảy màu, tấm lệnh bài này được chế tạo bằng gỗ, giống như là bằng chứng thân phận vậy, chỉ bất quá có chút bị tàn phá.

Nhưng nếu nhìn cẩn thận, có thể thấy trước mặt nó có vết chai, hiển nhiên là thường xuyên bị người cầm ở trong tay mới có thể có dấu vết như vậy, vì vậy hắn nhìn về phía thanh niên ngọn núi thứ nhất.

“Thiên hoang nhân, vân bình địa chỉ.”

Thanh niên ngọn núi thứ nhất vừa mới nói một câu, chú ý thấy Hứa Thanh đang nhăn mày lại, đáy lòng của gã cũng có chút bi thương, gã biết nếu mình không nói dễ hiểu, đối phương sẽ lại lựa chọn liều mạng, cho nên cố nén cảm xúc bi thương mà mở miệng.

“Đây là lệnh bài của liên minh bảy tông, tên Hải Thi Tộc bị chúng ta giết chết khi nãy khi còn sống hẳn là tu sĩ của liên minh bảy tông.”

“Thứ ngươi cầm đi là thứ gì.”

Hứa Thanh hỏi một câu.

Thanh niên ngọn núi thứ nhất hơi do dự, gã nhìn ra tên đệ tử của ngọn núi thứ bảy trước mắt này không hề biết về hộp nguyện vọng, cho nên gã vốn định giấu giếm, nhưng nghĩ lại thì đây cũng không phải là bí mật gì, vả lại một khi bị đối phương hiểu lầm rằng đây là một chí bảo kinh người, sợ là chính mình sẽ lại tăng thêm nguy hiểm.

Cho nên gã lắc đầu, đúng theo sự thật nói ra.

“Đây là hộp nguyện vọng.”

“Gọi là hộp nguyện vọng, vì nó là một lễ vật mà tu sĩ kỷ nguyên trước lưu lại cho tu sĩ kỷ nguyên kế tiếp.”

“Trước khi nửa khuôn mặt của Thần Linh đến nơi này, đại lục Vọng Cổ cũng từng có thời điểm gặp phải thời kỳ kết thúc một kỷ nguyên, vì vậy đã sinh ra một cái truyền thống, phần lớn người khi ở thời điểm cuối của kỷ nguyên đó sẽ bắt đầu lấy tài liệu đặc thù để chế tạo hộp nguyện vọng, vì vậy từ xưa đến nay có rất nhiều hộp nguyện vọng được truyền thừa xuống.”

Bây giờ thanh niên ngọn núi thứ nhất này đã nói chuyện bình thường, lúc đầu gã còn có chút không thích ứng, nhưng nói xong một lần liền bắt đầu có thứ tự, thậm chí trong lòng gã còn có một loại cảm giác trôi chảy.

"Chất liệu của hộp nguyện vọng khá đặc thù, cho nên có thể vượt qua được khi một kỷ nguyên kết thúc, nhưng mà nghe nói trước kia cũng có người nhận được cùng một loại nguyên liệu của hộp nguyên vọng, gã đã làm thành một cái quan tài, nhưng sau đó thì tu sĩ trốn bên trong đều đã chết. Cũng có người nhận được hộp nguyện vọng, nhưng bên trong lại trống không, cho nên rốt cuộc nguyên lý của nó là như thế nào thì không ai biết được cả."

"Đồng thời, coi như là bên trong có vật phẩm tồn tại, nhưng bởi vì do cường giả khác nhau tự phong ấn và lưu lại di vật của mình, cho nên rốt cuộc bên trong có cái gì, ngoại trừ người phong ấn thì những người khác đều không biết rõ được."

"Nhưng nghe nói cũng có người từng mở ra được pháp bảo ở, hoặc là các loại công pháp của mấy kỷ nguyên trước, còn có người mở ra nhưng chỉ lấy được lá cây và đủ loại đồ vật lung tung rối loạn, tóm lại thì có thể nói cái đồ chơi này là vô giá, cũng có thể nói nó chỉ là đồ tầm thường, cuối cùng thì phải xem vận khí của ngươi như thế nào."

"Ta đã lấy được ba cái rồi, thu hoạch cũng bình thường, nhưng ta tin tưởng vận khí của mình không tệ."

"Phương pháp mở ra cũng rất đơn giản, đó là lấy pháp lực bản thân uẩn dưỡng, sau khi uẩn dưỡng đến cực hạn là có thể mở ra."

"Thông thường thì quá trình này cũng cần thời gian dài dằng dặc, sở dĩ ta muốn lấy cái này, là bởi vì nó đã được uẩn dưỡng tới mức sắp mở ra được rồi."

Tên thiên kiêu của ngọn núi thứ nhất này không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng thì không đợi Hứa Thanh hỏi liền một hơi nói hết tất cả những thứ mình biết nói hết ra. Nói xong, gã liền lui ra phía sau vài bước, cảnh giác nhìn Hứa Thanh.

"Nếu như ngươi không đồng ý, ta cũng có thể cho ngươi vật này, nhưng ta muốn cái pháp khí và hai tấm phù bảo vừa nãy ngươi thu được."

Hứa Thanh suy tư trầm ngâm, sau đó liền phất tay mở ra lớp phòng hộ của Pháp Thuyền, thanh niên ngọn núi thứ nhất hiểu ý của Hứa Thanh, đây là tiễn khách, cho nên gã cũng nhanh chóng bay ra.

Cho đến khi Hứa Thanh đưa mắt nhìn đối phương rời khỏi Pháp Thuyền, giẫm lên đại kiếm đi theo ở phía sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, khoanh chân ngồi xuống điều khiển Pháp Thuyền, bắt đầu quay trở lại về Thất Huyết Đồng.

Hắn nghĩ phải trở về nhanh một chút để hóa giải Liên Mệnh Phù của hai người, tuy cái bóng có thể chậm rãi ăn mòn được Liên Mệnh Phù, nhưng quá trình này cực kỳ chậm chạp, Hứa Thanh không muốn lãng phí thời gian.

Lúc này hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu sửa sang lại thu hoạch trong lần này của mình, không thể không nói, đồ vật trong túi trữ vật của tên tu sĩ Kim Đan cùng một tầng với trưởng lão kia quả thực phong phú tới trình độ kinh người, duy chỉ giá trị của những tấm linh phiếu ở ngay trước mặt hắn đã liền trọn vẹn tới hơn 20 vạn.

Mặc dù không phải là linh phiếu của Thất Huyết Đồng cấp cho, nhưng trong tông môn cũng có nơi để đổi linh phiếu, chỉ là sẽ mất chút phí đổi, nhưng cũng không phải rất nhiều. Những vật lẫn lộn khác ở đây, Hứa Thanh dự đoán cũng có thể bán được hơn 10 vạn linh thạch.

Về phần hai khối phù văn bằng ngọc thạch, chủ thành Thất Huyết Đồng có bán, đều có giá mấy vạn linh thạch, cụ thể bao nhiêu còn phải xem công hiệu.

Mà thứ đáng giá nhất, chính là món pháp khí lông vũ kia.

Những thu hoạch này cũng đủ để cho Hứa Thanh hãi hùng khiếp vía rồi, đồng thời hắn mơ hồ cảm thấy, đối phương nhất định không chỉ tích góp những thứ này, thứ mình thu được có lẽ cũng chỉ là một bộ phận mà thôi.

Bởi vì thông thường thì một người sẽ không chỉ có một cái túi trữ vật giữ vật phẩm.

Chương 343: Hộp nguyện vọng (2)

“Đáng tiếc, có lẽ đã bị người đánh gã trọng thương cướp đi, hoặc là bị tên tu sĩ này cất ở nơi khác rồi.”

Hứa Thanh thở sâu, đè xuống suy đoán của mình, sau đó cảm thụ một phen đạo tàn hồn giờ phút này đang giống như củi bị đốt cháy trong cơ thể của mình, trong mắt liền lóe lên một tia sáng.

“Cùng xem xem đạo tàn hồn cấp bậc trưởng lão, lại là tàn hồn của Hải Thi Tộc, là loại hồn có hiệu quả cao nhất theo như lời của Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh nói, có thể khiến ta mở ra mấy đạo pháp khiếu!”

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh bắt đầu kiểm tra lại lớp phòng hộ bốn phía một chút, lại nhìn thanh niên ngọn núi thứ nhất đang dùng ánh mắt đề phòng mình ở bên cạnh, sau đó hắn liền nhắm mắt lại, hắc hỏa trong cơ thể liền thiêu đốt mạnh mẽ.

Mười ba đạo pháp khiếu của hắn lập tức cùng vang lên tiếng nổ, hỏa diễm bốc lên, tàn hồn của tên tu sĩ Hải Thi Tộc liền bị đốt cháy, dưới sự điều khiển của Hứa Thanh, đạo tàn hồn này chợt tuôn về phía đạo pháp khiếu thứ mười bốn. Pháp khiếu lập tức chấn động, trực tiếp liền mở ra.

Vẫn không kết thúc, Hứa Thanh điều khiển đạo tàn hồn như củi bị thiêu đốt này, lần nữa xông tới đạo pháp khiếu thứ mười lăm, đạo pháp khiếu này cũng trực tiếp được đánh mở ra!

Tiếp theo là đạo mười sáu, mười bảy.

Cuối cùng, sau khi đạo pháp khiếu thứ hai mươi được mở ra, sợi tàn hồn này mới tiêu tán đi, coi như đã hoàn toàn tiêu hao hết.

“Vậy mà lại có thể mở ra bảy đạo pháp khiếu!!”

Trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng, trái tim tăng tốc nhảy lên, mặc dù hắn cũng có chút dự đoán đối với việc này, nhưng đúng là vẫn bị chấn động như cũ.

Bởi vì càng mở ra pháp khiếu về sau thì lại càng khó khăn, lúc trước hắn cũng đã cảm thụ qua, bắt đầu từ đạo pháp khiếu thứ mười, mỗi lần mở ra đều cần lượng hồn lực cực kỳ khoa trương.

Nhưng cho dù là như thế, đạo tàn hồn vẫn có thể mở ra bảy đạo pháp khiếu như cũ, riêng cái này cũng đã đủ để nói rõ điểm mạnh của nó, việc này khiến cho trong lòng Hứa Thanh càng thêm khát vọng thu được thêm tàn hồn cùng cấp với nó.

"Nhưng mà khó khăn cũng rất lớn."

Hứa Thanh rất rõ ràng, lần này thu hoạch của hắn là nhờ có thanh niên ngọn núi thứ nhất trợ giúp cực lớn, nếu không phải lúc trước gã đã đưa không ít ngọc phù để bảo vệ tính mạng cho hắn, thậm chí còn ở một bên ra tay hiệp trợ, sợ là lúc này hắn đã không có cách nào thu hoạch được như vậy.

"Lần này thu hoạch cực lớn, phải mau chóng quay về tông môn, cởi bỏ Liên Mệnh Phù, sau đó khôi phục lại một phen rồi lại ra biển tiếp, tranh thủ trong thời gian ngắn hình thành mệnh hỏa!"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia chờ mong, hắn cảm thụ hai mươi đạo pháp khiếu trong cơ thể nổ vang, sau đó vừa uẩn dưỡng những đạo pháp khiếu này, vừa lấy pháp khí lông vũ kia ra.

Hắn cầm ở trong tay xem xét cẩn thận, sau đó tràn linh lực vào bắt đầu nghiên cứu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã qua ba ngày.

Trong khi Hứa Thanh ngồi trong thuyền uẩn dưỡng pháp khiếu và nghiên cứu pháp khí, thanh niên ngọn núi thứ nhất đi theo một bên cạnh Pháp Thuyền rốt cuộc cũng đã hoàn thành luyện hóa cái hộp cầu nguyện kia và mở nó ra.

Ngay một khắc gã hoàn thành, thần sắc của gã liền vô cùng kích động, nhanh chóng quét mắt qua chỗ Hứa Thanh, sau khi phát hiện thấy Hứa Thanh vẫn còn đang tu hành, gã liền cố ý thả chậm tốc độ lại, cho đến khi khoảng cách của gã cùng Pháp Thuyền của Hứa Thanh kéo dài ra, gã vội vàng phất tay, bốn phía lập tức hình thành một màn phòng hộ có thể che đậy tầm nhìn.

Lúc này gã mới cúi đầu nhìn vào hộp sắt trong tay, trong ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Gã không hề lừa Hứa Thanh, gã thật sự đã mở ra ba cái hộp nguyện vọng, nhưng có một điều gã chưa nói, trong hộp nguyện vọng đầu tiên gã mở ra, có một khối ngọc giản cổ.

Bản thân khối ngọc giản cổ này cũng không có giá trị gì, nhưng nội dung ghi chép bên trong lại có liên quan đến Cổ Hoàng Chúa Tể.

Bất luận vật phẩm gì, chỉ cần có liên quan với Cổ Hoàng Chúa Tể liền có giá trị kinh người, mà bên trong ngọc giản cổ này lại ghi chép về cuộc đời của ba vị Cổ Hoàng.

Tuy chỉ là miêu tả, nhưng cũng khiến cho thanh niên ngọn núi thứ nhất sau khi xem xong liền mê mẩn vô hạn, nhất là miêu tả về Huyền U Cổ Hoàng ở, bên trong nói vị Cổ Hoàng này cả đời thích giấu huyền cơ ở bên trong những câu thi từ. Việc này liền làm ngòi dẫn rất lớn cho gã.

Giờ phút này trong sự kích động, thanh niên ngọn núi thứ nhất thở sâu một hơi, lần nữa xác định Hứa Thanh không hề chú ý đến nơi đây, vả lại bốn phía cũng đều gió êm sóng lặng, hai tay của gã giơ lên chà xát vào nhau, lại vỗ vỗ trán của mình, sau đó tiếp tục nện vài cái trên ngực. Giống như đang tiến hành nghi thức cầu phúc nào đó, ánh mắt của gã cũng nhắm lại, cho đến nửa nén hương sau, hai mắt của gã chợt mở ra, bên trong lộ ra ánh sáng chói lóa, đồng thời hai tay của gã cũng nhanh chóng đặt trên cái hộp sắt, sau đó chợt tách ra.

Một tiếng rặc rặc vang lên.

Cái hộp sắt lúc trước không có bất kỳ khe hở nào, bây giờ lập tức như một cái hộp vậy, trực tiếp mở ra, bên trong lộ một bình ngọc nhỏ như ngón tay.

Chiếc bình này đã hiện ra những lốm đốm màu đen, bên trên tràn đầy phong cách cổ xưa, bên trong tựa như chứa nước thuốc gì đó, một bên còn được đặt một khối ngọc giản cổ.

Một màn này lập tức khiến cho tâm tình của thanh niên ngọn núi thứ nhất kích động, tim cũng đập nhanh hơn.

Bởi vì những năm qua, ngoại trừ hộp thứ nhất mà gã mở, hai cái hộp khác gã đều mở ra những thứ vô dụng.

Bây giờ khi gã mở ra hộp thứ tư, ngoại trừ ngọc giản cổ, rõ ràng bên trong còn có một cái bình nhỏ này, dường như trong đó vẫn còn nước thuốc, việc này khiến cho gã vô cùng phấn khởi.

“Kiếm lớn!”

Gã thì thào sau đó bỗng nhiên cảnh giác, gã cảm thấy bây giờ mình đã có xu thế nói chuyện bình thường, việc này khiến cho gã lập tức tỉnh ngủ, vì vậy vội vàng cải biến.

“Không uổng thê thê thảm thảm xuống biển, một khi phát đạt bay tới đỉnh.”

Sau khi thì thào, đáy lòng của gã lập tức cảm thấy thoải mái, không thể chờ đợi được nữa, lập tức cầm bình nhỏ ra ngoài, sau khi nhìn chung quanh một chút liền nhanh chóng mở ra, đặt ở trước mặt ngửi ngửi, mặc dù vật này được bảo tồn rất tốt, nhưng sau khi mở ra vẫn có một mùi thiu tràn ra.

Thanh niên ngọn núi thứ nhất không biết đây là vật gì, nhưng mùi kia lại khiến cho tinh thần của gã chấn động, bởi vì gã cảm thấy mùi vị hơi nồng, nói rõ chất lỏng bên trong vẫn còn có dược hiệu.

“Ngọc long thiên linh đại cơ duyên, duy ta độc tôn may mắn.”

Nhưng gã cũng không dám trực tiếp nuốt vào, vì vậy liền kích động đọc ra một câu văn thơ với vẻ mặt say mê, sau đó nhanh chóng cúi đầu nhìn vào khối ngọc giản cổ trong hộp.

Sau đó gã liền lấy ra rồi nhanh chóng xem xét, rất nhanh thì tin tức trong đó liền lơ lửng hiện ra ở trong đầu của gã.

“Người có duyên, chào ngươi.”

“Ta tên Huyền U Kỷ, Cổ Hoàng tứ đạo, không biết Thần Nhũ Thương còn nguyện ý giúp bằng hữu đưa bảo hay không, duy ta khinh thường, bảo vật cũng vứt bỏ như rác.”

“Ta ẩn tàng, đưa huyết mạch vào, người mở ra hộp nguyện ước này, cho ta con nối dõi.”

“Người có duyên, chớ tạ, cáo từ.”

Chương 344: Ngươi mở được cái gì? (1)

Thanh niên ngọn núi thứ nhất hơi sửng sốt một chút.

Gã cho rằng trình độ học vấn của bản thân coi như không tệ, ngày bình thường nói chuyện có thể thuận miệng thành thơ, nhưng vẫn bị nội dung trong ngọc giản này làm cho có chút mơ hồ, vì vậy phải nghiên cứu từng câu từng chữ.

Nhưng nghiên cứu xong vẫn còn có chút mờ mịt, vì vậy sau khi cẩn thận phân tích một phen, liền đứng ngốc ngay chỗ đó.

“Cho con nối dõi, làm sao cho? Cái này không phải là …là dành cho nữ tử sao.”

Nửa ngày sau gã cúi đầu nhìn cái bình nhỏ kia một chút, bỗng nhiên như nghĩ tới cái gì, ánh mắt chợt trợn to.

“Không phải chứ.”

Nhớ tới lúc trước mình còn ngửi ngửi cái này, cả người gã liền cảm thấy không tốt, nghiến răng thì thào.

“Thật quá đáng!!”

Sau đó theo bản năng định ném đi, nhưng lại có chút không nỡ, thầm nghĩ có lẽ cái này cũng coi như có nửa huyết mạch Cổ Hoàng rồi, vì vậy rất là xoắn xuýt giữ ở trong tay, suy nghĩ chẳng lẽ nam không thể nào dùng được sao.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh ở trên Pháp Thuyền phía xa cũng mở mắt ra, nhìn thanh niên ngọn núi thứ nhất đang đứng trên đại kiếm ở sau lưng, đoán ra đối phương có lẽ đã mở ra cái hộp nguyện vọng gì đó rồi, đáy lòng cũng thấy hiếu kỳ.

“Ngươi mở được cái gì vậy?” Hứa Thanh hỏi tới một câu.

Lớp che đậy trên đại kiếm tiêu tán, thần sắc thanh niên ngọn núi thứ nhất hoảng hốt ngồi ở, sắc mặt có chút khó coi, sau đó không ngừng phun khí, hình như đang cố gắng tẩy rửa xoang mũi.

Thậm chí gã còn đưa pháp lực tràn vào trong lỗ mũi, mãi đến một lúc sau sắc mặt gã mới tốt hơn được một chút, nhìn về bầu trời mà không nói gì, về phần đồ trong hộp nguyện vọng thì đã bị gã lấy đi.

Mắt thấy như thế, đáy lòng Hứa Thanh liền có chỗ suy đoán, thu hồi ánh mắt không để ý tới nữa.

Cứ như vậy thời gian lần nữa trôi qua, hai người bọn họ cách Thất Huyết Đồng càng ngày càng gần, mà Hứa Thanh cũng đã có chút hiểu hơn về món pháp khí lông vũ kia.

Tác dụng của vật này là tăng tốc độ.

Khi mở ra pháp khí này có thể khiến cho tốc độ của bản thân lập tức bộc phát, khiến cho tốc độ bản thân nhanh hơn gấp mấy lần tốc độ cũ, nhưng cái này cũng có yêu cầu rất cao đối với thân thể.

Bởi vì bên cạnh đang có người ngoài, cho nên Hứa Thanh cũng không định thử nghiệm, nhưng sau khi hắn cảm thụ đã xác định, một khi mở pháp khí này ra, tốc độ của bản thân sẽ cực kỳ kinh người.

“Phải tìm một chỗ thử sử dụng một phen, để hiểu rõ cách vận dụng pháp khí này sau khi mở ra.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn chú ý thấy xa xa có Pháp Thuyền của ngọn núi thứ bảy xuất hiện.

Hầu như trong một cái chớp mắt khi Pháp Thuyền của ngọn núi thứ bảy xuất hiện, thanh niên ngọn núi thứ nhất từ khi mở ra hộp nguyện vọng, cả quãng đường liền biến thành dáng vẻ vô cùng buồn chán, nhưng giờ phút này gã lập tức ngẩng đầu, ngón tay khẽ vang, trên người trong nháy mắt liền nhiều hơn một bộ đạo bào mới.

Động tác vô cùng thuần thục, giống như đã luyện tập qua rất nhiều lần rồi vậy, thần sắc trên mặt cũng lộ ra vẻ lạnh lùng, tựa như hóa thành hàn băng, trên người cũng mơ hồ lượn lờ kiếm khí, thoạt nhìn giống như là cảnh giác, cũng giống như là cố ý làm vậy, đặc biệt còn có khiến kiếm khí vờn quanh thân thể, khiến cho mái tóc dài của gã lập tức tung bay, người ngoài vừa nhìn qua đều sẽ cảm giác được người này rất bất phàm.

Cho đến khi chiếc Pháp Thuyền của ngọn núi thứ bảy này đi xa, thanh niên ngọn núi thứ nhất này lại lần nữa trở thành uể oải.

Hành động như vậy, nhất là phương thức và tốc độ thay quần áo, làm cho Hứa Thanh cảm thấy tên này có chút kỳ dị.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, một đường cũng bắt đầu gặp phải đệ tử Thất Huyết Đồng nhiều hơn, sau khi đối phương mỗi một lần gặp người ngoài đều có hành động như thế, Hứa Thanh cũng đã dần dần quen, mà lão tổ Kim Cương Tông thì nắm lấy cơ hội, thấp giọng truyền âm cho Hứa Thanh.

“Chủ tử, ta thấy tiểu tử này rõ ràng đặc biệt chú ý hình tượng của bản thân với người ngoài, ta nghĩ rằng loại người này chúng ta không giết cũng được, chúng ta có thể dùng cái tính cách này của gã, khiến cho gã trở thành người hữu dụng cho chúng ta.”

“Ví dụ như thời khắc mấu chốt, chủ tử ngươi có thể hơi thổi phồng gã lên một chút, dựa theo phán đoán của tiểu nhân trong miêu tả của những cuốn sách cổ, loại người này bên trong sách cổ thường thường đều là loại người sẽ vì mặt mũi mà sẵn sàng đổ máu…”

“Mặt khác, lúc trước tiểu nhân liền suy đoán gã là người cực kỳ coi trọng thể diện, cho nên đã sớm thi pháp, ghi lại hết tất cả những bộ dạng chật vật dọc theo con đường của gã lại rồi, còn có cảnh lén trộm đồ, cảnh lúc gã nói tiếng người cũng bị ta ghi lại, mặc kệ hữu dụng hay không, ít nhất thì đây cũng là phương pháp có thể nhằm vào tính cách của gã để uy hiếp.”

“Mặt khác nếu như về sau có cơ hội, chủ tử có thể tạo ra một chút cục diện để cho người này càng mất mặt, ví dụ như khiến cho gã phải cầu xin tha thứ, hoặc như là đưa gã vào trong chỗ dơ bẩn…, tiểu nhân sẽ lưu hết hình ảnh lại, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.”

Lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng mở miệng, trong lời nói không hề nói một câu nào là mình hữu dụng như thế nào, nhưng nếu tổng hợp lại nghe, thì cái này giống như lão đang biểu lộ ra giá trị của mình với Hứa Thanh vậy.

“Kính xin chủ tử trách phạt, bởi vì ta phản ứng quá chậm, đối với chủ tử mà nói, những chuyện nhỏ nhặt này hẳn là có thể vừa nghĩ liền có thể nghĩ đến, nhưng tiểu nhân lại suy tư rất lâu rất lâu mới nghĩ ra được những thứ này, mời chủ tử trách phạt ta đi, ta quá ngu dốt rồi, so với chủ tử tài hoa thì đúng như là trời với vực thẳm vậy.”

“Chủ tử, xin ngài cho ta một cơ hội nữa, tiểu nhân nhất định sẽ cố gắng, khẩn cầu ngài về sau cứ giao những chuyện nhỏ nhặt, những thứ công việc cực nhọc này cho ta đi, Du Linh Tử ta nhất định sẽ dùng hết khả năng để không phụ sự tín nhiệm của chủ tử.”

Hứa Thanh liếc mắt quét qua que sắt màu đen bên người, nhàn nhạt mở miệng.

“Ba tháng sắp tới rồi, ta đồng ý cho ngươi nhiều hơn 1 tháng, về phần cái bóng thì vẫn như cũ.”

Lão tổ Kim Cương Tông lập tức kích động, sau đó giả bộ như thờ ơ quét mắt qua cái bóng, mà cái bóng ở dưới thì bỗng run rẩy một chút, nhanh chóng tản ra, đưa một đầu của mình vào trên biển, điên cuồng hấp thu dị chất.

Hứa Thanh quét mắt liếc bọn họ, sau đó không thèm để ý nữa mà nhắm mắt đả tọa, tu hành Dưỡng Sinh Quyết.

Chương 345: Ngươi mở được cái gì? (2)

Cho đến khi thời gian dần trôi qua, cũng dần dần nhìn thấy bến cảng Thất Huyết Đồng ở xa xa, theo những con thuyền dần xuất hiện nhiều hơn, thanh niên ngọn núi thứ nhất hình như cũng đã yên tâm rồi, gã đứng lên, trong mắt rõ ràng lộ ra vẻ kiên định, thời thời khắc khắc bảo trì thái độ siêu nhiên của bản thân.

Đối với ánh mắt lạnh lùng từ Hứa Thanh nhìn qua, gã hình như cũng không buồn bực như lúc trước nữa, ngược lại còn quay đầu về sau, đánh giá trên dưới Hứa Thanh vài lần, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Trước miếu Thành Hoàng có một đóa mây, tu sĩ vãng lai chết rất nhanh.”

Hứa Thanh nghe vậy liền sờ lên que sắt màu đen bên cạnh, mà lão tổ Kim Cương Tông cũng rất thức thời, lập tức tràn chấn động ra ngoài, hung hăng khóa chặt khí tức của thanh niên ngọn núi thứ nhất.

Thanh niên ngọn núi thứ nhất ho khan một tiếng, biết là đối phương nghe không hiểu mình nói gì, mà hình như gã lại không muốn mở miệng giải thích, vì vậy cầm lấy một khối ngọc giản, sau khi lạc ấn một phen vào trong, liền bày ra bộ dạng ta đã ghi hết thảy những thứ cần nói vào trong rồi, sau đó ném qua cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhíu mày, tiếp được ngọc giản, trong đầu lập tức hiện ra tin tức đối phương khắc ở.

“Huynh đệ, ta và ngươi cũng coi như hữu duyên, ta là Ngô Kiếm Vu, Cửu điện hạ ngọn núi thứ nhất, chúng ta đây là coi như không đánh nhau thì không quen biết, mọi người đều là người trong một tông môn, ta thấy sát khí của ngươi quá nặng, ân oán giữa hai chúng ta cũng không đến mức ngươi chết ta sống.”

“Hơn nữa khi ở bên ngoài sát khí quá nặng cũng không tốt, ta từng nghe người ta kể một câu chuyện xưa, nghe nói đệ tử hạch tâm của ngọn núi thứ ba là Trần sư huynh, sau khi tấn chức thì bởi vì sát khí quá nặng, kết quả vừa ra ngoài liền mất tích, bây giờ đã trôi qua nhiều năm nhưng vẫn không tìm được hung thủ là kẻ nào.”

“Còn có, năm đó con trai độc nhất của Phong chủ ngọn núi thứ sáu cũng là người có sát khí nặng như ngươi vậy, cũng đều mất tích.”

“Cho nên ta khuyên ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Ngô Kiếm Vu của ngọn núi thứ nhất đứng trên đại kiếm, nhanh chóng liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh, trong khi Hứa Thanh đang đọc thông tin trong ngọc giản thì gã lập tức lao ra, huyết quang ngập trời, cả người hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến bầu trời, dưới chân cũng biến ảo ra một thanh đại kiếm.

Thoạt nhìn cả người khí thế phi phàm, lập tức kéo giãn khoảng cách với Pháp Thuyền của Hứa Thanh, tạo thành tiếng kiếm rít ở trên bầu trời, bay thẳng đến ngọn núi thứ nhất Thất Huyết Đồng.

“Siêu phàm thoát tục giữa thiên địa, khí nuốt biển mây, ta thành tiên... .”

Trong lúc bay, miệng của gã còn truyền ra thanh âm vang dội khắp bốn phương, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người nhìn tới.

Trong ánh mắt của bọn họ, người thiên kiêu toàn thân mặc đạo bào màu đỏ của ngọn núi thứ nhất với bộ tóc dài bay phấp phới kia, thật giống như là một tiên nhân.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn thoáng qua, hắn không hề để ý tới trò hề này của đối phương, trên thực tế càng tới gần tông môn, hắn sẽ càng không tùy tiện ra tay giống như lúc trước.

Lúc này hắn thu hồi ánh mắt lại, điều khiển Pháp Thuyền đi thẳng đến bến cảng Thất Huyết Đồng, ngay một khắc tới gần, lạc ấn Liên Mệnh Phù trên người hắn lập tức phát sáng, từ bên trên tràn ra ánh sáng nhu hòa, sau đó nhanh chóng tiêu tán.

Cho đến khi hắn hoàn toàn bước vào bến cảng Thất Huyết Đồng, phù văn trên người hắn cũng toàn bộ tan biến.

Thân thể Hứa Thanh buông lỏng, lại đưa mắt nhìn về phía Ngô Kiếm Vu đã bay tới ngọn núi thứ nhất, hắn thu hồi Pháp Thuyền, thân thể bay lên trên không, bay về ngọn núi thứ bảy, rất nhanh liền vào tới ngọn núi thứ bảy, trở lại động phủ của mình.

Khi đi đến ngoài động phủ, Hứa Thanh cảm thụ bốn phía một phen, sau khi xác định tất cả bố trí lúc trước của mình vẫn như bình thường, hắn mới mở cửa động phủ ra rồi đi vào, theo cửa lớn đóng lại, Hứa Thanh cũng khoanh chân ngồi xuống.

“Lần này trở về phải nhìn xem muốn sáng lập bến cảng cần bao nhiêu linh thạch, mặt khác… sống ở trên núi đúng là rất bất tiện, ở trong Pháp Thuyền vẫn tự tại hơn nhiều.”

Hứa Thanh hơi suy tư, sau đó hắn nhìn về đạo bào màu tím trên người của mình, nhớ tới Trương Tam và đội trưởng đều mặc đạo bào màu xám, đáy lòng của hắn lập tức đã có quyết định.

Sau đó hắn nghiêng đầu nhìn khay ngọc ở một bên trong động phủ, từ khi hắn vào động phủ, chỗ đó liền thủy chung tràn ra những ánh sáng yếu ớt.

Nguồn của khay ngọc này chính là hạch tâm của trận pháp trong động phủ, cũng là chỗ để thay thế linh thạch, đồng thời còn có công năng ghi chép.

Hứa Thanh nhìn lướt qua, đi đến giơ tay lên nhấn một cái vào khay ngọc trong trụ cột, trong đầu lập tức hiện ra từng đạo tin tức, bên trong ghi chép những người thỉnh cầu bái phỏng hắn trong khoảng thời gian này.

Trong đó có một cái là của Hoàng Nham, một cái là của Chu Thanh Bằng, ba cái là Đinh Tuyết, thậm chí còn có hai cái của Cố Mộc Thanh, nhưng có hai cái là được ghi chép nhiều nhất.

Một cái là của Ti trưởng Bộ Hung ti, trong ghi chép có tận 23 lần bái phóng, một vị khác chính là đội viên đội 6 Bộ Hung ti dưới núi, bên trên báo cáo ghi tên là Ách Ba.

Ghi chép yêu cầu bái kiến của y có tổng cộng 41 tin. Điều này trên cơ bản chính là mỗi ngày y đều tới xin bái kiến Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn những thông tin ghi chép, nghĩ tới hôm ấy mình tiện tay cứu Ách Ba, hiển nhiên tính mạng đối phương cũng rất là ương ngạnh, cho nên đã sống lại rồi.

Trong lúc Hứa Thanh đang suy tính, khay ngọc này lại lập lòe lần nữa, lại có thêm một đạo ghi chép, còn là đến từ Ách Ba. Đối với đệ tử trên núi mà nói, người ngoài muốn bái phỏng cũng cần có sự đồng ý của bọn họ, cho nên đối với đệ tử dưới thì càng là như thế, cho nên sau khi Hứa Thanh suy nghĩ một chút, liền đồng ý thỉnh cầu bái kiến của y.

Không lâu sau liền có một đạo thân ảnh nhỏ gầy một đường dựa theo trận pháp chỉ dẫn, đi tới trước động phủ Hứa Thanh, sau khi cẩn thận tới gần, cửa lớn của động phủ cũng mở ra, Hứa Thanh từ trong đi ra.

“Chuyện gì?”

Hứa Thanh nhìn qua tiểu tử câm đang đứng ngoài ba trượng không dám tiếp tục tới gần, bộ dáng rất là gò bó đứng ở nơi đó. Quần áo đối phương vẫn như lúc trước, nhưng thương thế trên người đã sớm tốt hơn rồi, vả lại trên người cũng càng nhiều thêm một chút vẻ âm lãnh, hiển nhiên sau một lần tìm được đường sống trong cõi chết, y cũng đã phát triển thêm rất nhiều.

Dưới ánh mắt của Hứa Thanh, thân thể Ách Ba run rẩy mà lấy ra một tấm lệnh bài từ trong lòng ngực, sau đó cung kính để ở một bên rồi tiếp tục lui ra phía sau vài bước, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn Hứa Thanh, sau đó bỗng nhiên quỳ xuống dùng sức vỡ đầu dập mấy cái, trên trán cũng chảy cả máu ra ngoài, sau đó y mới đứng lên, nhanh chóng chạy về phía dưới núi.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn đối phương đi xa, tay phải khẽ quơ một trảo, tấm lệnh bài trên mặt đất liền bay tới tay, vật này không phải là đánh dấu thân phận, mà là một tấm tín vật cất vào kho.

Hứa Thanh rất quen thuộc với bến cảng, tự nhiên hắn hiểu được đây là vật gì.

Bến cảng của Thất Huyết Đồng, có một nửa là do đệ tử ngọn núi thứ bảy sử dụng, một nửa khác thì là đối ngoại, ngày bình thường có rất nhiều các con thuyền bên ngoài vãng lai, ở bên trong cũng lẫn lộn cả hải tặc.

Mà những con thuyền từ bên ngoài tới này không cách nào có thể thu hồi giống như Pháp Chu hay Pháp Thuyền của Thất Huyết Đồng, cho nên cần phải thả neo cùng ký gửi, mà lệnh bài kia chính là tín vật.

Đối với Thất Huyết Đồng mà nói, muốn tới lấy thuyền, chỉ nhận biết tín vật.

Hiển nhiên là tiểu tử câm sau khi trải qua việc tặng thi thể tội phạm truy nã lần trước không được, cho nên đã cho rằng Hứa Thanh không thích tội phạm truy nã, vì vậy lần này không biết đã giết bao nhiêu để kiếm được một cái tín vật này để đưa tới cho Hứa Thanh.

Nhưng lần này, Hứa Thanh nhận.

—

P/s 1: Chương trước đó mình đoán đúng rồi, thanh niên ngọn núi thứ 1 này cũng khá thú vị và có tiềm năng cực lớn, 'không đánh thì không quen', sau này có thể gã sẽ là hảo hữu hoặc đồng đội tốt của Hứa Thanh.

—

P/s 2: BQT yêu cầu truyện vào VIP, mình sẽ cố gắng dịch miễn phí phục vụ mọi người khoảng vài hôm nữa nhé, mấy ngày nữa mới vào VIP. Khi đó có thể là một thành viên khác trong team của mình sẽ đăng chương hàng ngày thay mình (dĩ nhiên mình vẫn biên lại từng chương và duyệt qua, để luôn đảm bảo chất lượng và văn phong của truyện được thống nhất cho mọi người).

Rất mong các đạo hữu hãy luôn theo dõi ủng hộ nhóm, để những dịch giả của BNS có động lực cố gắng và kiên trì hàng ngày.

Cảm ơn mọi người!

Chương 346: Mặc áo bào xám (1)

Ngày hôm sau Hứa Thanh đi tới địa điểm của tín vật, chỗ đó có một chiếc thuyền buôn không lớn, vật phẩm bên trong cũng tạm được, mặc dù không phải đặc biệt đáng giá, nhưng cũng có chút giá trị, quan trọng nhất là Hứa Thanh thấy ở bên trong có một đống dược liệu.

Căn cứ theo câu trả lời cẩn thận của người đệ tử quản lý nơi này, Hứa Thanh biết được chiếc thuyền này đã không có ai tới lấy trong hai tháng rồi.

Vì vậy Hứa Thanh liền thu hồi dược liệu, sau đó gọi người mật thám của mình tới xử lý thuyền buôn, tiện thể hỏi luôn về việc sáng lập bến cảng mới.

“Chủ nhân, ta đã hiểu rõ toàn bộ quy trình cho việc sáng lập bến cảng mới, cũng đang định tìm ngài để báo cáo.”

“Bến cảng mới được sáng lập sẽ được chia làm hai phần đối nội cùng đối ngoại, cũng có lợi và có hại riêng, trong đó đối nội không có nhiều tiền lời, nhưng sẽ thuận tiện cho việc thành lập quan hệ của chủ nhân với đệ tử dưới núi.”

“Về phần đối ngoại thì sẽ thu được tiền lời cực lớn, nhưng cái này cũng cần có rất nhiều ngành cùng nhau hợp tác mới có thể làm được như vậy, ví dụ như Hoa Tiêu ti, ví dụ như Điều Hành ti, ví dụ như Vận Chuyển ti…Nhưng một khi xây dựng thành công, dù chỉ là bến cảng đơn giản, nhưng theo thuyền buôn vãng lai thì tiền lời thu về sẽ cực kỳ kinh người, mặt khác bến cảng cũng sẽ thu hút những cửa hàng bên ngoài vào ở, cái này cũng được coi là một phần tiền lời.”

Mật thám thấp giọng mở miệng, đối với nhiệm vụ mà Hứa Thanh giao cho, nàng không dám có chút lười biếng, gần hai tháng này nàng không ngừng điều tra và nghiên cứu, còn đã bỏ ra một chút linh tệ mua rất nhiều tin tức.

Cho nên ngay khi Hứa Thanh hỏi tới, nàng hầu như không cần suy nghĩ liền có thể nói ra toàn bộ những việc có liên quan tới sáng lập một bến cảng mới.

“Nhưng mà công trình này cũng rất to lớn, dù chỉ là bến cảng đơn giản nhất, thì xây dựng sơ bộ cơ bản cũng cần ít nhất 300 vạn linh thạch, nếu kể cả việc xây dựng và hoàn thành toàn bộ các loại công trình như cửa hàng, tổng cộng chi phí phải tới hơn 1000 vạn, vả lại căn cứ theo nhu cầu phát triển, cũng không có giới hạn cao nhất."

Hứa Thanh nghe đến đó, thần sắc nhìn như bình thường, nhưng tâm thần lại âm thầm chấn động, hắn vốn cho là bây giờ mình cũng coi như là có tiền, dẫu sao thì linh thạch và tổng cộng các loại vật ngổn ngang trong túi trữ vật của thi thể Hải Thi Tộc kia cũng phải hơn 10 vạn.

Nhưng bây giờ nghe xong thông tin của mật thám, Hứa Thanh chỉ có thể im lặng.

"Nhưng tiền lời của nó trả về cũng cực kỳ khủng bố, bến cảng Thất Huyết Đồng chúng ta ra vào có hạn, trong khoảng thời gian này ta đã quan sát những con thuyền vãng lai, mỗi ngày đều có ít nhất ba thành con thuyền tới Thất Huyết Đồng cần xếp hàng bên ngoài mới có thể vào.

"Cho nên một khi chúng ta sáng lập ra bến cảng mới, căn bản không thiếu khuyết thuyền buôn hạ neo và thuyền buôn vãng lai."

"Chủ nhân, sau khi ta so sánh với những bến cảng khác, đã bí mật tính toán một chút, trên thực tế thì chúng ta chỉ cần gom khoảng 300 vạn linh thạch, sau đó có thể dùng tiền lời chậm rãi xây dựng thêm các công trình khác sau."

"Nếu như hết thảy thuận lợi, nhiều nhất mất khoảng 2 năm, liền có thể cân bằng thu chi, từ sau năm thứ 3 trở đi liền có thể lấy về vốn, sau đó sẽ có thể lấy được tiền lời hàng năm, mỗi năm hẳn là thu về khoảng 300 vạn linh thạch."

"Mặt khác, ta cũng đã thăm dò bến cảng mà những tiền bối Trúc Cơ khác sáng lập, có rất ít người tự mình bỏ toàn bộ tiền ra sáng lập ra bến cảng, thường thường đều là kêu gọi nhiều người cùng tham gia góp vốn, cho nên nếu như bên cạnh chủ nhân có người nguyện ý cũng có thể cùng nhau góp vốn, nhưng hình như phải đều là Trúc Cơ mới được."

"Một mặt khác nữa, đó là có rất nhiều tiền trang của tông môn cũng hứng thú với cái này, nhưng nghe nói tông môn có rất nhiều hạn chế đối với cái này, cho nên không có bao nhiêu bến cảng có cổ phần của các tiền trang trong tông môn."

Hứa Thanh nghe xong liền trầm ngâm.

Sáng lập bến cảng vốn chỉ là một danh ngạch mà hắn thấy mình không thể để phí, vả lại một khi xây dựng ra về sau mình cũng không cần đi làm chuyện gì, hàng năm đều có thể sinh ra được một số tiền lời lớn, cho nên hắn mới kêu mật thám của mình đi điều tra.

Nhưng hôm nay nghe xong, Hứa Thanh mặc dù động tâm, nhưng thật sự quá mắc, vả lại trong việc này rõ ràng còn có rất nhiều chuyện phiền phức khác.

Ngoài ra, đầu tư nhiều linh thạch như vậy vào bến cảng, không khác gì sẽ buộc chặt bản thân cùng với Thất Huyết Đồng, điểm này thì Hứa Thanh có chút do dự, hắn cũng bỗng nhiên hiểu ra nguyên nhân tại sao mà rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ đều không lựa chọn sáng lập bến cảng mới.

Một mặt là liên lụy ràng buộc quá sâu với Thất Huyết Đồng, một mặt khác là tiêu phí quá lớn.

Nếu có linh thạch mà nói, Hứa Thanh cảm thấy mình cũng có thể đi tuyên bố nhiệm vụ, để người khác đi bắt hải thú cho mình. Cho nên sau khi suy tư một chút, đáy lòng Hứa Thanh đã có ý bỏ qua việc này.

Vì vậy hắn kêu mật thám của mình rời đi, còn hắn thì tự thay đổi một thân đạo bào màu xám, chuẩn bị đi mua bán tài liệu.

Lần này trở về, hắn cần mua rất nhiều đồ vật, vô luận là dược thảo hay là phù bảo hắn đều cần chuẩn bị, ngoài ra thì hắn cũng dự định đi xem cửa hàng mua bán pháp khí trong tông môn.

Pháp khí rất quý, lúc trước Hứa Thanh không nỡ bỏ, nhưng bây giờ đồ trong túi của hắn coi như cũng phong phú, hắn dự định chọn một chút.

Đồng thời Hứa Thanh cũng cảm thấy rất có hứng thú đối với những hồn giản mà Ngô Kiếm Vu ngọn núi thứ nhất đã từng ném ra, cho nên hắn cũng chuẩn bị đi tìm một chút xem có người bán đi loại đồ này hay không, mặc dù hiệu suất của vật này cũng bình thường, nhưng lại rất thuận tiện để hấp thu.

“Còn có Linh Tức Đăng.”

Hứa Thanh vừa đi trên đầu phố vừa suy tư, lúc này hắn đã mặc một thân đạo bào màu xám để che lấp, còn nội liễm cả tu vi, thoạt nhìn rất là tầm thường, chỉ là thỉnh thoảng vẫn sẽ có một vài ánh mắt rất mờ mịt từ trong đám người quét qua phía hắn.

Những ánh mắt quét tới đều là của những tu sĩ Trúc Cơ mặc đạo bào màu xám tương tự như Hứa Thanh, hai bên cảm ứng phát hiện đối phương, nhưng cũng thường thường chạm mắt một cái liền tự mình dịch chuyển khỏi, không có can thiệp lẫn nhau.

Cứ như vậy, Hứa Thanh một đường đi đến quầy hàng mà hắn từng mỗi sáng sớm đều tới ăn, sau đó hắn ngồi xuống, trong sự nhiệt tình chào mời của lão bản bán hàng, hắn đã ăn thoải mái một bữa.

Lần này, hắn ăn bốn quả trứng.

Mặc dù sau khi tu vi bước vào Trúc Cơ, hắn có thể lấy pháp lực bồi dưỡng thân thể, có thể mấy ngày không ăn không uống, nhưng Hứa Thanh vẫn thích ăn uống như trước, việc này khiến cho hắn có một loại cảm giác thỏa mãn.

Vừa ăn vừa lấy ra lệnh bài thân phận truyền âm cho Hoàng Nham, hỏi xem hôm ấy y muốn mua Linh Tức Đăng thì bây giờ xử lý như thế nào.

Chương 347: Mặc áo bào xám (2)

Hoàng Nham cũng không lập tức trả lời, mãi cho đến khi Hứa Thanh ăn xong chuẩn bị rời đi, hắn mới nhận được tin trả lời của Hoàng Nham.

“Mua chứ, Hứa Thanh ngươi trở về rồi hả, ngươi đang ở đâu, ta đi tìm ngươi.”

Nhìn Hoàng Nham hồi âm, ánh mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ chờ mong, nghĩ đến sắp có 50 vạn linh thạch nhập trướng, tâm tình của hắn rất là sung sướng.

Sau khi gửi địa điểm qua cho đối phương, rất nhanh Hứa Thanh liền thấy được Hoàng Nham hấp tấp một đường chạy tới. Hình như càng ngày y càng mập hơn rồi, quần áo ở trên người cũng căng ra từng vòng từng vòng thịt, so với trước hình như còn nhiều hơn mấy tầng.

Vừa trông thấy Hứa Thanh, Hoàng Nham liền cười ha ha, trực tiếp ném ra một xấp linh phiếu dày cộm.

“Một tấm linh phiếu trước mặt có giá trị 1000 linh thạch, đều là linh phiếu riêng của ngọn núi thứ sáu, tổng cộng 200 tờ, là đã được 20 vạn.”

“Thời gian gấp rút, cho nên ta cũng chỉ lấy được bấy nhiêu linh thạch, còn lại ta sẽ dùng một kiện pháp khí bù thêm vào, ngươi thấy như thế nào?”

Hoàng Nham nói xong, lấy ra kiện nội giáp màu đen đưa cho Hứa Thanh.

“Pháp khí.”

Hứa Thanh tiếp nhận kiện nội giáp này, sau khi dùng pháp lực tràn vào lập tức cảm nhận được trong nội giáp này tràn ngập vô số phù văn, bọn chúng dựa vào quy luật nào đó xếp đặt hỗ trợ với nhau cùng một chỗ, phù văn tràn ngập toàn bộ trong ngoài nội giáp, đơn giản nhìn qua sợ là không dưới mười vạn đạo, chỉ thoáng cảm ứng, Hứa Thanh liền nhận ra kiện nội giáp này không hề tầm thường.

“Đây là một kiện Vạn Phù Giáp, ta vốn dự định đưa kiện này cho sư tỷ, nhưng ta nghĩ rằng nàng sẽ càng thích Linh Tức Đăng hơn, cho nên liền đổi nội giáp này với ngươi đi, xuất ra ngoài cũng có thể bán được khoảng 30 vạn linh thạch.”

“Tuy cái đồ chơi này chỉ là pháp khí hạ cấp, nhưng lớp phòng hộ cũng không tồi, ngươi mặc nó vào thì cho dù gặp phải Trúc Cơ Huyền Diệu Thái, chỉ cần đối phương không đạt tới hai đoàn mệnh hỏa là ngươi cũng có thể chống cự mấy lần.”

Hoàng Nham nói với vẻ tựa hồ rất hiểu về Trúc Cơ.

Hiển nhiên, cái này hẳn là sư tỷ đã phổ cập nhiều lần với y, mà tu vi của y cũng lộ rõ là đã đạt đến trình độ đột phá.

Hứa Thanh gật đầu, sau đó thu hồi kiện Vạn Phù Giáp, rồi lấy ra Linh Tức Đăng đưa cho Hoàng Nham.

“Có cần ta đi cùng ngươi tới ngọn núi thứ bảy không?”

Hứa Thanh nhìn Hoàng Nham vuốt vuốt Linh Tức Đăng, nhẹ giọng mở miệng.

“Không cần, đồ vật ta muốn tặng cho sư tỷ, ai dám đoạt?”

Hoàng Nham vỗ vỗ bụng, thu hồi Linh Tức Đăng, đang muốn lấy ra ngọc giản truyền âm cho sư tỷ, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, lần trước ta đã nói về việc sắp xảy ra chiến tranh với ngươi nhớ không, bây giờ đã cơ bản là xác định rồi, ngươi có thể cân nhắc một chút xem có muốn tham chiến hay không.”

Nói xong, y phất phất tay với Hứa Thanh, nhanh chóng chạy về phía ngọn núi thứ bảy.

Nhìn qua bóng lưng của Hoàng Nham, đáy lòng Hứa Thanh cũng có chút cảm khái, hắn phát hiện Hoàng Nham này thật sự rất có tiền, 20 vạn linh thạch cùng với pháp khí, nói lấy ra liền lấy ra, nhưng đối với bối cảnh của Hoàng Nham, Hứa Thanh không hề đi điều tra. Việc này ở Thất Huyết Đồng là việc khá kiêng kị, Hứa Thanh cũng không muốn làm như vậy.

Cho nên sau khi đưa mắt nhìn Hoàng Nham rời đi, hắn liền nghĩ đến lời nói lúc trước của đối phương, ánh mắt hơi nheo lại.

“Chiến tranh.”

Hứa Thanh trầm ngâm, vào thời khắc này đáy lòng của hắn cũng đã xóa đi ý niệm sáng lập bến cảng rồi, hắn chuẩn bị cầm quyền sáng lập bến cảng đi đổi một quyền quản lý một con phố. Mặc dù tiền lời không nhiều lắm, nhưng tổng cũng không kém.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh đi về phía cửa hàng bán ngọc phù.

Bên trong chủ thành, cửa hàng mua bán vật phẩm cho tu sĩ Trúc Cơ sử dụng phần lớn đều nằm trong khu Bằng Minh của ngọn núi thứ sáu, ở trong khu bến cảng lại không có nhiều, vả lại bởi vì giá cả cũng cực kỳ cao, cho nên bên trong loại cửa hàng này cũng rất ít khách.

Phần lớn được thiết lập một phòng riêng, có đệ tử chuyên môn tiếp đãi. Cho nên sau khi đến khu Bằng Minh, Hứa Thanh tìm một phen, cuối cùng lựa chọn đi vào một cửa hàng gọi là Minh Khí Các.

Tính cả khu Bằng Minh của ngọn núi thứ sáu, cửa hàng này cũng là một trong những cửa hàng lớn nhất của khu này rồi, cửa hàng có khoảng năm tầng lầu các, phạm vi mỗi tầng không sai biệt lắm đều hơn hai trăm trượng, bên trong xây dựng rất xa hoa, thoạt nhìn không hề tầm thường, nhất là trong đó có không ít tiểu nhị, nữ có nam có, hình như bất cứ lúc nào đều có nhiều người hơn so với khách hàng, vả lại đều rất tuấn mỹ tịnh lệ.

Hứa Thanh vừa bước một bước vào, lập tức liền hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của tiểu nhị bên trong cửa hàng, bởi vì cho dù Hứa Thanh mặc đạo bào màu xám, nhưng tướng mạo của hắn lại cực kỳ xuất chúng, thậm chí trong mắt không ít nữ tiểu nhị nhìn thấy khi Hứa Thanh đến, cửa hàng liền tựa hồ cũng sáng hơn không hơn.

Lại càng không cần phải nói thêm gì khác, bởi vì người có can đảm bước vào cửa hàng của bọn họ trên cơ bản đều không phải là hạng người tầm thường, ít nhất cũng đều là đệ tử hạch tâm, nhất là bọn họ cũng đã từng tiếp đãi rất nhiều Trúc Cơ, cho nên mọi người đều rất rõ một điều, phần lớn tu sĩ Trúc Cơ của tông môn đều thích mặc đạo bào màu xám.

Cho nên rất nhiều tiểu nhị đều nhanh chóng chạy tới để tiếp đãi Hứa Thanh, nhưng có một người thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa xinh đẹp trong số đó lại đoạt trước tất cả mọi người, là người đầu tiên đi đến trước mặt Hứa Thanh.

“Vị sư huynh này, ngươi có thể gọi ta là Tiểu Tuệ, ngươi có vấn đề gì cần ta giúp hay không, ta sẽ dùng hết khả năng của mình để phục vụ ngươi.”

Thiếu nữ này nhìn mặt Hứa Thanh, khuôn mặt bản thân cũng liền ửng đỏ, mở miệng rất ôn nhu.

“Minh Khí Các chúng ta chủ yếu là bán các loại khí cụ, tầng thứ nhất là phù bảo, tầng thứ hai là ngọc phù, tầng ba trở lên thì là pháp khí, sư huynh muốn xem cái gì, ta giới thiệu cho ngươi nhé.”

Hứa Thanh đưa ánh mắt đảo qua bốn phía, hắn chú ý thấy tầng một của cửa hàng trừ mình ra thì không có một khách hàng nào khác, đồng thời cũng nhìn thấy vách tường ở nơi đây hiện đầy các loại phù bảo.

Mặc dù đều bị phong ấn, nhưng bên trên vẫn có chấn động không tầm thường khuếch tán ra như cũ. Nhất là trong đại sảnh còn có vài chục cột thủy tinh, bên trong đều có những tấm phù bảo lập lòe.

Những phù bảo có thể đặt một mình như thế, có thể thấy hẳn là phẩm chất cực tốt.

“Ta muốn xem pháp khí một chút.”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn qua thiếu nữ ở trước mắt của mình, dưới ánh mắt của hắn thì khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ càng lúc càng hồng nhuận phơn phớt.

Thiếu nữ buộc tóc đuôi ngựa nghe vậy, ánh mắt liền càng sáng hơn.

Chương 348: Cơ hội từ chiến tranh (1)

“Pháp khí ở trên lầu ba, mời tiền bối.”

Nghe thấy Hứa Thanh muốn mua pháp khí, người thiếu nữ này cũng từng tiếp đãi rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ của tông môn, cho nên nàng lập tức biết được người cùng lứa tuổi cực kỳ đẹp trai trước mắt này nhất định là tu sĩ Trúc Cơ.

Việc này khiến cho tâm hồn thiếu nữ của nàng hơi run lên, xưng hô cũng lập tức cải biến, đôi mắt càng tràn ngập nước như muốn rưng rưng, mang theo vẻ cung kính dẫn đường cho Hứa Thanh.

Đồng thời khi đi tới cầu thang, nàng bỗng có thêm một chút tâm tư, không mời Hứa Thanh đi đầu, mà chủ động tiến lên đi ở phía trước dẫn đường. Cách làm này cũng không hề bị xem là thất lễ, mà theo nàng đi đến bậc thang, trong lúc đi lên thì thân thể và tư thế của nàng hơi lơ đãng để lộ ra những đường cong trên người, nhất là cánh tay của nàng hơi khua lên, khiến cho những đường cong ngọt ngào trên thân thể càng thêm rõ nét, tràn đầy mị hoặc, kèm thêm hai búi tóc đuôi ngựa lay động, khiến cho trên người nàng có thêm một phần khí tức vừa thanh thuần mà vừa câu dẫn của dục lạc.

Đáng tiếc, Hứa Thanh không đếm xỉa tới những thứ này.

Vì vậy sau khi lên lầu ba, đáy lòng thiếu nữ cũng có chút buồn bực, nàng không cảm nhận được trên người Hứa Thanh có chút mảy may ý khác thường nào, nhưng nàng rất nhanh liền sửa sang lại suy nghĩ, sau khi dẫn Hứa Thanh vào một cái căn phòng, liền cung kính hỏi hắn có yêu cầu như thế nào đối với pháp khí.

“Pháp khí loại hình công kích, giá cả cỡ 30 vạn linh thạch.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Thiếu nữ nghe xong liền gật đầu cáo lui, không lâu sau khi nàng trở về liền cầm thêm một cái khay, bên trên để ba dạng vật phẩm.

Một thanh tiểu kiếm màu lam, bên trên có dán một lá bùa, phong ấn 9 phần 10 chấn động của thanh kiếm này, bên trên chỉ tràn ra một tia để cho người khác có thể cảm thụ.

Vật phẩm thứ hai là một sợi vòng cổ, phía trên khảm nạm năm hạt châu đen cỡ móng tay, cũng được một lá bùa phong ấn.

Cuối cùng thì là một chiếc chuông nhỏ màu đỏ.

“Vật thứ nhất là Hàn Sơn Kiếm, bên trong thanh kiếm này ẩn chứa khí tức của biển cấm, trong quá trình chế tạo đã được đặt ở trong đáy biển ba năm, khiến cho hàn ý của nó vô cùng kinh người, dùng pháp lực có thể khiến nó tràn ra hàn khí, lại có sở trường tốc độ, vô cùng sắc bén.”

“Món thứ hai là Ngũ Sát Châu, từng hạt châu đều phong ấn một đạo khí tức kim sát, khi triển khai có thể hóa thành một đạo kim phạt chi lôi, đuổi giết hết thảy, trừ phi tiêu tan kim sát, nếu không sẽ không chết không thôi, cách dùng là dung nhập pháp lực vào, đồng thời khắc tên đối phương vào trên hạt châu.”

“Món cuối cùng là Sinh Hồn Chuông, một khi lắc có thể khiến cho thần hồn của kẻ địch chấn động, lập tức bị định thân tại chỗ, nhưng không có hiệu quả đối với quỷ dị, hữu dụng đối với tu sĩ có đầy đủ thân thể, vả lại món khí cụ này cũng tồn tại một khuyết điểm nhỏ nhặt, đó là một khi triển khai, bởi vì người sử dụng cũng đều là tu sĩ có thân thể, cho nên cũng sẽ chịu ảnh hưởng của nó, nhưng bởi vì nó là loại pháp khí hiếm hoi có liên quan tới linh hồn, cho nên giá cả ngược lại cũng cao hơn.”

“Hàn Sơn Kiếm, 27 vạn linh thạch, Ngũ Sát Châu 30 vạn linh thạch, Sinh Hồn Chuông 33 vạn linh thạch.”

Âm thanh giòn tan của thiếu nữ vang lên, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh đảo mắt qua ba loại vật phẩm, mặt ngoài nhìn như bình thường, nhưng trong lòng cũng đã có tính toán, đồng thời cũng cảm khái pháp khí thật đắt đỏ, nhưng hắn biết trước khi mình chưa mở ra Huyền Diệu Thái, pháp khí rất là trọng yếu.

Nhất là hắn cảm thấy nếu như chiến tranh sắp xảy ra, như vậy thì càng phải chuẩn bị thật tốt một phen, nếu không một khi tin tức về chiến tranh tản ra, sợ là mọi thứ sẽ lập tức trở nên càng quý mà mắc hơn.

Trên thực tế thì hắn thích cả ba món pháp khí này, nhưng không thể lấy toàn bộ được, đơn giản vì hắn không mua nổi. Hắn còn muốn mua ngọc phù, còn muốn mua rất nhiều độc thảo.

Cho nên sau khi xem xét kỹ từng món, cuối cùng Hứa Thanh nghiến răng mua Sinh Hồn Chuông, tuy vật này có chút khuyết điểm nhỏ nhặt, nhưng Hứa Thanh có biện pháp để hóa giải nó.

Hắn tính cột nó vào trên que sắt màu đen, để cho lão tổ Kim Cương Tông dùng đi giết địch cự ly xa, mà lão tổ Kim Cương Tông là linh hồn không có máu thịt, lão là khí linh nên sẽ không chịu ảnh hưởng của món pháp khí này.

“Chính là món này đi.”

Hứa Thanh cầm Sinh Hồn Chuông lên, sau đó chậm rãi mở miệng.

Người thiếu nữ có chút kích động, dẫu sao bán được pháp khí cũng là một món sinh ý lớn, vì vậy cung kính giao dịch với Hứa Thanh, sau đó lại dựa theo yêu cầu của Hứa Thanh mà dẫn hắn đi xuống lầu hai xem xét ngọc phù, ở đây Hứa Thanh đã mua ba khối ngọc phù gia tăng phòng hộ và một khối ngọc phù loại công kích, lại tiêu hết 12 vạn linh thạch.

Lúc đi ra khỏi cửa hàng, Hứa Thanh sờ lên miệng túi của mình, thầm than một tiếng.

Lúc Ngưng Khí hắn cảm thấy tài nguyên Ngưng Khí cần rất quý, lúc Trúc Cơ hắn lại cảm thấy Ngưng Khí vẫn còn tốt chán, Trúc Cơ Đan mới tốn tiền nhất. Hôm nay hắn nhớ lại những thứ lúc trước, cảm thấy những thứ kia đều không tính là cái gì, ngọc phù và pháp khí của Trúc Cơ mới là thứ đắt tiền nhất.

“Còn việc tấn cấp cho Pháp Thuyền cũng cần phải tốn rất nhiều linh thạch.”

Hứa Thanh lắc đầu, hắn đã mua xong pháp khí, lúc này cũng chỉ có thể đè xuống cảm giác đau lòng, chuẩn bị đi tới khu Trừng Linh của ngọn núi thứ hai trong chủ thành xem dược thảo, dẫu sao nếu so sánh thì chủng loại dược thảo trong khu bến cảng và trong khu Trừng Linh đều không giống nhau.

Đồng thời hắn cũng muốn tìm xem trong đó có bán Quỷ Dục Hấu và Cúc Thạch hay không, những thứ này đều là vật cần để hắn ra biển thu hút hải thú mở ra pháp khiếu.

Nhưng khi Hứa Thanh đang trên đường đi đến khu Trừng

Linh của ngọn núi thứ hai, lệnh bài thân phận của hắn bỗng nhiên chấn động, Hứa Thanh lấy ra nhìn qua, là Trương Tam truyền âm cho hắn.

“Hứa Thanh, ngươi quay về rồi sao?”

“Vừa về hôm qua.”

Hứa Thanh trả lời.

“Ngươi đang ở đâu, có muốn tới chỗ ta một chuyến hay không, hoặc ta đi tìm ngươi, ta có đại sự muốn thương lượng với ngươi.”

“Ta chuẩn bị đi khu Trừng Linh tìm kiếm dược thảo.”

Hứa Thanh có chút tò mò, không biết Trương Tam tìm mình có chuyện gì, đồng thời hắn cũng nhớ tới những ghi chép về việc đội trưởng nhiều lần tới tìm hắn trong khoảng thời gian này.

“Được, trong khu Trừng Linh có một Bách Thảo phường, chúng ta gặp nhau ở đó.” Truyền âm kết thúc.

Hứa Thanh trầm ngâm, đi về khu Trừng Linh của ngọn núi thứ hai, không lâu sau hắn đã tìm được Bách Thảo phường theo như lời Trương Tam nói, tiệm thảo dược này rất lớn, cũng coi như là tiệm có tiếng ở khu cửa hàng ngọn núi thứ hai.

Chương 349: Cơ hội từ chiến tranh (2)

Xa xa, Hứa Thanh liền thấy được Trương Tam bên ngoài bách thảo phường. Gã đang ngồi trên một bậc thang hút tẩu thuốc, trên người là một bộ đạo bào màu xám rất tầm thường.

Sau khi trông thấy Hứa Thanh, trên mặt Trương Tam liền nở nụ cười, đứng dậy vỗ vỗ tàn thuốc xám tro trên mông, nhanh chóng bước tới phía hắn.

“Hứa Thanh sư đệ, mấy ngày nay đội trưởng có tới tìm ngươi hay không?”

Sau khi tới gần, Trương Tam liền lôi Hứa Thanh đến một ngóc, thấp giọng hỏi.

“Từ sau khi ta trở về vẫn chưa nhìn thấy đội trưởng.”

Hứa Thanh liếc mắt, nhìn Trương Tam với vẻ có chút kỳ quái.

“Vậy là được rồi, dạo gần đây đội trưởng giống như điên rồi vậy, đi khắp bốn phía vay tiền, trước đó còn xém chút nữa lấy quyền sáng lập bến cảng của ta thế chấp ra ngoài, nói với ta là muốn mua một phương pháp cải trang thành tộc khác, một khi thành công liền có lợi nhuận ít nhất gấp trăm lần trở lên, ta nghĩ có lẽ đội trưởng cũng sẽ tìm ngươi.”

“Hứa Thanh sư đệ, ngươi vẫn còn quyền sáng lập bến cảng đấy chứ?”

Trương Tam dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Hứa Thanh.

“Vẫn còn.” Hứa Thanh gật đầu.

“Thật tốt!” Trương Tam cười ha ha, nhanh chóng mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi chuyển quyền sáng lập bến cảng của ngươi cho ta đi, đội trưởng bên đó cũng bị ta vất vả khuyên bảo mới khiến y không thế chấp nó ra ngoài, nếu như tính thêm cả ngươi, vậy thì chúng ta có thể làm được một chuyến.”

“Ta có nguồn thông tin chuẩn xác, tông môn sẽ khai chiến với Hải Thi Tộc, thật ra thì cũng có rất nhiều người cũng đoán được chuyện này rồi, nhưng mà loại thông tin này thì những người khác nhau sẽ có nghe ra những thông tin khác nhau, điều này cũng có liên quan tới lối suy nghĩ khác nhau.”

“Có người nghe tới chiến tranh liền muốn tự bảo vệ chính mình, có người thì lại nghĩ làm thế nào để kiếm được thật nhiều cống hiến, có rất nhiều người lại sợ hãi và căng thẳng, còn có một vài người lại có thể nghĩ đến việc phát tài, nhưng lại không biết phải thực hiện như thế nào.”

“Bọn họ tối đa chỉ nghĩ đến tàng trữ hàng hóa mà thôi, nhưng ta không giống vậy.”

Trương Tam nói đến đây, vẻ mặt liền hiện ra vẻ kiêu ngạo.

“Hứa Thanh, ta nói cho ngươi biết, một khi chiến tranh mở ra thì nghĩa là cơ hội phát tài cũng đã đến, vào thời điểm này ngươi đừng nghĩ tới việc tích trữ vật tư nhé, vô dụng, làm vậy cũng chỉ khiến cho người ta chán ghét mà thôi.”

“Chúng ta sẽ không kiếm tiền của các vị đồng môn, chúng ta sẽ kiếm tiền của tông môn!”

“Lần này tông môn khai chiến cùng Hải Thi Tộc, nhất định thanh thế sẽ vô cùng lớn, đến lúc đó tông môn sẽ trưng dụng bến cảng để phục vụ mục đích chiến tranh, vô luận là bố trí pháp khí hay là để chứa chiến hạm, hoặc là để cho đệ tử các ngọn núi khác tới lui, bến cảng sẽ đều là trọng điểm của trận chiến tranh này.”

“Mà số lượng bến cảng của ngọn núi thứ bảy cũng chỉ có hạn, sở dĩ lúc này ta muốn gom ba cái bến cảng lại mở cùng một chỗ, bởi vì một bến cảng lớn như thế, nhất định sẽ được tông môn chọn lựa trưng dụng đầu tiên.”

“Mà trưng dụng thì phải trả tiền, cho nên chúng ta chỉ cần xây dựng nó đơn giản thôi, có thể đáp ứng được nhu cầu trước khi khai chiến liền có thể kiếm được tiền rồi, cũng chỉ cần thiết lập nhiều nơi cập bến một chút là được.”

“Ta đã tính rồi, trên cơ bản chỉ cần trận chiến tranh này đánh trong ba tháng, chúng ta liền có thể hồi vốn, nếu đánh một năm… chí ít chúng ta kiếm gấp bốn lần!”

“Mà thời gian song phương khai chiến cũng sẽ càng ngày càng kéo dài, cái này chính là một cơ hội trăm năm khó gặp, nhất định phải làm nha.”

Nghe xong lời nói của Trương Tam, con mắt Hứa Thanh trợn to, đưa mắt nhìn thật sâu Trương Tam, đáy lòng không nhịn được dâng lên một cảm giác kính nể.

Hắn cảm thấy Trương Tam thật sự rất nhạy cảm với việc kiếm tiền, phải nói là vượt xa người thường.

Chú ý thấy thần sắc của Hứa Thanh, đáy lòng Trương Tam liền cảm thấy rất là dễ chịu, lập tức cười ha ha.

“Hứa Thanh, ngươi cũng chỉ cần làm giống như đội trưởng là được, không cần đầu tư một khối linh thạch nào cả, chỉ cần đưa quyển sáng lập bến cảng mới cho ta là được, tiền đầu nhập thời kỳ đầu sẽ do ta đưa ra, lợi nhuận sau này thì ngươi và đội trưởng mỗi người hai thành rưỡi, ta cầm năm thành, được không?”

“Mà sau khi chiến tranh kết thúc, bến cảng này tất nhiên vẫn sẽ được vận hạnh như cũ, cứ như vậy thì phần tiền lời này sẽ trường kỳ tiếp tục chảy vào túi chúng ta.”

Trương Tam nhìn về phía Hứa Thanh, chờ đợi hắn trả lời.

Hứa Thanh nghĩ một chút, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Trương Tam, vật này chính là tín vật sáng lập bến cảng.

Sau khi Trương Tam nhận lấy tấm lệnh bài này liền lộ ra thần sắc vô cùng phấn chấn, cũng trở nên nhiệt tình mười phần.

“Một năm sau, ta dám cam kết với ngươi, chắc chắn ngươi sẽ lời được ít nhất là mấy trăm vạn linh thạch!”

Trương Tam cười ha ha một tiếng rồi lấy ra ngọc giản, nhanh chóng liên hệ với các mối quan hệ của mình để dự kiến thiết lập bến cảng mới, sau đó phất phất tay cáo từ với Hứa Thanh.

Đưa mắt nhìn Trương Tam rời đi, đáy lòng Hứa Thanh cũng có chút cảm khái, hắn thấy Trương Tam đúng là một kỳ tài, chẳng những có thiên phú luyện khí, tốc độ tu luyện hình như cũng không chậm, vậy mà lại có khứu giác vô cùng nhạy bén đối với việc kiếm tiền, thật sự rất biết cách kinh doanh.

“Hi vọng một năm sau thật sự có thể kiếm được nhiều linh thạch như vậy.”

Nghĩ đến việc Trương Tam nói một năm sau mình có thể được chia đến hơn mấy trăm vạn linh thạch, trái tim Hứa Thanh bất giác có chút gia tốc đập nhanh hơn. Căn bản lợi nhuận mà Trương Tam nói tới hơi lớn quá mức, việc này đối với Hứa Thanh vừa tiêu cạn túi bây giờ có sức hấp dẫn cực lớn.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh hít sâu một hơi, đi vào bên trong Bách Thảo phường.

Hai nén hương sau, Hứa Thanh mua được độc thảo cần thiết liền đi ra, mặc dù hắn tiêu không ít linh thạch ở nơi đây, nhưng lúc này trong lòng của hắn vẫn còn có chút thỏa mãn, bởi vì số lượng độc thảo ở trong cửa hàng này có rất nhiều, thậm chí siêu việt số dược thảo chính dương.

Hứa Thanh cảm thấy đây mới là dáng vẻ bình thường mà một cửa hàng Bách Thảo nên có. Dù sao tuyệt đại đa số thảo dược, cuối cùng cũng đều có độc.

Ở chỗ này hắn mua được rất nhiều độc thảo vốn dĩ chỉ thấy trong điển tịch mà Bách đại sư lưu lại, bây giờ hắn dự định quay trở về động phủ thử luyện chế ra độc dược mới.

Hắn chỉ thấy hơi tiếc nuối vì nơi này cũng không có Quỷ Dục Hấu, nhưng chưởng quỹ cũng đã nói là có thể đưa tiền đặt hàng trước, chừng một tháng có thể đến lấy hàng, Hứa Thanh cũng đã đồng ý.

“Nhất định phải nhanh chóng luyện chế ra độc có thể khiến cho Trúc Cơ chết bất đắc kỳ tử, nhất là loại độc có thể độc chết Hải Thi Tộc!”

Thân thể Hứa Thanh bay lên trên không, lao đến động phủ của mình trên ngọn núi thứ bảy.

Thời gian dần trôi qua, Hứa Thanh ở trong động phủ vừa luyện độc vừa tu hành, rất nhanh liền qua nửa tháng.

Lúc này bên trong tông môn có một tin tức đang cấp tốc lan truyền, tin này khiến cho tất cả mọi người coi trọng, thậm chí còn khiến cho không khí của toàn bộ Thất Huyết Đồng xuất hiện dấu hiệu kiềm chế.

“Hải Thi Tộc, dường như muốn khai chiến toàn diện cùng với Thất Huyết Đồng!”

Chương 350: Tuyên chiến (1)

Tin này vừa truyền ra liền giống như một cơn bão vậy, nhanh chóng quét qua toàn bộ Thất Huyết Đồng, khiến cho vô số tu sĩ chú trọng, bất kể là tu sĩ trên núi hay là dưới núi đều là như vậy.

Mặc dù tu sĩ đẳng cấp cao sẽ là chủ lực trong chiến tranh, nhưng rất nhiều chuyện trên chiến trường vẫn cần các tu sĩ Ngưng Khí tiến hành, ví dụ như bày trận, ví dụ như hậu cần, ví dụ như các loại nhiệm vụ vận chuyển thiết bị chiến tranh.

Thậm chí bên phía Hải Thi Tộc tất nhiên cũng sẽ có tu sĩ Ngưng Khí xuất chiến, nếu như vậy thì đệ tử dưới núi của Thất Huyết Đồng cũng sẽ phải đi lên nghênh chiến.

Dẫu sao đối với tu sĩ trên núi mà nói, đệ tử dưới núi không hề có quyền cự tuyệt, chỉ có đạt đến Trúc Cơ, mới tính là có quyền tự quyết định mình có muốn tham chiến hay không.

Cho nên sau khi tin tức này truyền ra, bên trong chủ thành rất nhanh nhấc lên những cơn chấn động, nhưng Hứa Thanh cũng không thấy ngoài ý muốn. Vô luận là lúc hắn thấy Phong chủ ngọn núi thứ bảy cùng trưởng lão giao chiến cùng cường giả Hải Thi Tộc trên biển, hay là Hoàng Nham nhắc nhở hai lần, hoặc là Trương Tam chuẩn bị bố cục từ sớm, tất cả những việc này đều chỉ ra là chiến tranh sắp đến rồi.

Đối với chiến tranh, lúc đầu vốn là Hứa Thanh không có quá nhiều ý nghĩ, nhưng lúc lên núi Trương Vân Sĩ đã từng nói qua, tu sĩ Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng cũng không có nghĩa vụ tham chiến, nhưng khi xảy ra chiến tranh sẽ mở ra rất nhiều lợi ích.

Với cả sau khi tu luyện Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, ý nghĩ của Hứa Thanh liền có chút cải biến, trên thực tế thì toàn bộ tu si Trúc Cơ tu luyện Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh đều rất coi trọng chiến tranh.

Bởi vì trong chiến tranh sẽ dễ nuốt hồn nhất, chỉ cần có thể sống sót, phần lớn người sẽ mở ra được rất nhiều pháp khiếu.

Dẫu sao thì chiến trường là phải trải qua giết chóc cực kỳ nhiều, với lại bên trong hỗn chiến cũng dễ dàng nuốt hồn hơn, mà hồn của Hải Thi Tộc lại là hồn có hiệu quả cao nhất đối với Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh.

Điểm này khiến cho Hứa Thanh rất động tâm, nhất là hắn đã từng nếm được ngon ngọt của hồn Hải Thi Tộc… Bây giờ hắn đã mở ra hai mươi đạo pháp khiếu, thiếu mười đạo nữa sẽ hình thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất, mà Hứa Thanh cũng đã thử tính toán, nếu hắn dùng Quỷ Dục Hầu phối hợp với Cúc Thạch thu hút hải thú mở pháp khiếu như lần trước, hắn dự đoán ít nhất cũng phải cần thời gian 2 năm mới có thể mở ra được đoàn mệnh hỏa thứ nhất.

Mặc dù thỉnh thoảng có thể gặp phải hung thú Trúc Cơ, có thể đẩy nhanh tốc độ hơn, nhưng cũng đồng dạng cũng sẽ đối mặt với nguy hiểm lớn hơn.

Như trên là còn chưa tính lộ trình thu hút hải thú và số lượng máu Quỷ Dục Hầu có đầy đủ hay không, nếu tăng thêm những yếu tố này, sợ là sẽ phải mất tới 3 năm cũng không chừng.

Mà trong khoảng thời gian lâu như vậy nhưng vẫn thủy chung ở tu vi Trúc Cơ chưa mở ra Huyền Diệu Thái, vậy thì sẽ gặp nguy hiểm rất lớn khi ra biển.

Dẫu sao khi ngươi còn là Ngưng Khí ra biển gặp phải cường giả, đối phương có thể sẽ cảm thấy giết ngươi không đáng, nhưng khi đối phương nhìn thấy ngươi là tu sĩ Trúc Cơ, phần lớn sẽ không cho rằng như vậy nữa rồi, giết tu sĩ Trúc Cơ sẽ kiếm được tương đối nhiều thứ có giá trị cao.

Nếu tính như vậy thì mặc dù chiến tranh có kèm theo nguy hiểm, nhưng nếu so sánh độ thực tế và lợi ích thì lại cao hơn ra biển rất nhiều.

Mà trong khi tin tức về trận chiến tranh này truyền bá khắp tông môn, Trương Tam cũng rất dụng tâm đối với bến cảng mới của ba người bọn họ, không hề vì chiến tranh mà trì hoãn. Vẫn ném ra rất nhiều linh thạch, chẳng những chọn xong khu vực sáng lập, thậm chí còn thuê mấy nghìn đệ tử dưới núi của ngọn núi thứ sáu, còn có mấy vạn tạp dịch, đã bắt đầu kiến thiết bến cảng.

Nhiều người như vậy cùng kiến thiết, khiến cho bến cảng mới chuyển biến từng ngày, mỗi ngày đều có biến hóa, đồng thời cũng đã mở ra quy hoạch các cửa hàng bên trong bến cảng mới.

Mặt khác, Trương Tam với tư cách là phó bộ trưởng của Vận Chuyển, gã có quyền xây dựng một đại bộ phận của Vận Chuyển ti ở bên bến cảng mới, dùng để chuyên môn phục vụ bến cảng.

Bên đội trưởng cũng đồng dạng như vậy, mặc dù y không có ở trong tông môn, nhưng cũng đã an bài xong xuôi mọi việc, chuyển dời bộ phận chữ Huyền đến bến cảng mới, với tư cách là chi nhánh bên trong Bộ Hung ti.

Còn có Hoàng Nham, không biết tên mập này từ con đường nào mà nghe được Hứa Thanh có cổ phần ở trong bến cảng mới thành lập này, cũng an bài Hoa Tiêu ti tới đây để xây dựng chi nhánh bên trong bến cảng.

Đồng thời bởi vì tin tức lan ra, Cố Mộc Thanh cũng đã âm thầm mua một căn cửa hàng rất lớn ở bên trong bến cảng, chuẩn bị mở một tiệm thuốc.

Mà chưởng quầy ngọn núi thứ sáu từng có ý đồ vơ vét tài sản của Hứa Thanh không biết có phải được người sau lưng an bài hay không, cũng trở thành người đầu tiên đến mua một cửa hàng để biểu đạt thiện ý.

Theo mọi người tràn vào, toàn bộ bến cảng mới biến thành một mảnh náo nhiệt, đã trở thành chủ đề nóng nhất trong tông môn gần đây ngoại trừ chiến tranh.

Cho đến khi Đinh Tuyết cũng biết việc này, tự nhiên nàng cũng muốn tới hỗ trợ, vì vậy đã mua ba gian cửa hàng, tạo thành hình tam giác bao vây tiệm thuốc của Cố Mộc Thanh. Hình như còn chưa nghĩ ra muốn dùng để làm gì, nhưng cũng rất có khí thế, thậm chí nàng còn liên hệ với phần lớn những tỷ muội khuê mật của từng ngọn núi, kêu gọi mọi người tới đây ủng hộ một chút.

Đinh Tuyết vừa mua xong cửa hàng, ngày hôm sau Triệu Trung Hằng liền nhanh chóng an bài Điều Hành ti kiến tạo một cái chi nhánh ở… Việc này cũng khiến cho đáy lòng Trương Tam vô cùng đắc ý.

Dĩ nhiên, tất cả tin tức trong này đều là do gã cố tình tràn ra bên ngoài, nhưng mà người ra chiêu này chính là đội trưởng, trước khi đội trưởng đi đã nói với gã, nhất định phải kéo Hứa Thanh tham dự, dẫu sao người đẹp trai cũng rất hữu dụng.

Mà Trương Tam cũng bắt đầu sử dụng quan hệ của bản thân. Vì vậy rất nhanh liền có người của ngọn núi thứ ba, ngọn núi thứ tư và ngọn núi thứ năm đến mua cửa hàng, việc này khiến cho toàn bộ những thứ cần thiết cho tu hành đều có đầy đủ ở trong bến cảng mới.

Về phần sòng bạc và ca múa, nghe nói bến cảng gần đây mới mở thuộc về Bộ Hung ti, cho nên cũng nghe theo gió mà đến, bọn họ là thành phần mua cửa hàng nhiều nhất, hầu như toàn bộ các loại cửa hàng của chủ thành đều đã mở chi nhánh ở chỗ này.

Những cửa hàng của các ti khác cũng lần lượt vào trú ở trong bến cảng mới, cho đến khi lại trôi qua nửa tháng, lúc Hứa Thanh từ Bách Thảo phường lấy được Quỷ Dục Hầu, bến cảng mới trong một tháng khua chiêng gõ trống xây dựng, cũng đã xuất hiện hình thức ban đầu, cũng đã có thể mở ra để sử dụng…

Vả lại còn thỉnh ngọn núi thứ bảy tới đánh số, sau đó liền được công nhận là bến cảng 176.

Chương 351: Tuyên chiến (2)

Ngày hôm nay là ngày bến cảng xây dựng thành công và khai trương mở ra hoạt động, Hứa Thanh cũng chuyển địa bàn từ trên núi xuống dưới, tìm một nơi cập bến vắng vẻ trong bến cảng 176, hạ thuyền xuống.

Trên đường đến hắn nhìn thấy bến cảng bắt đầu vận hành, đáy lòng cũng cảm khái, Trương Tam vì cầm ra phí trưng dụng của tông môn, đích xác là đã liều mạng, lại còn toàn lực tăng tốc kiến tạo.

Mà theo hắn chuyển từ động phủ trở lại bến cảng, khi ngồi trên Pháp Thuyền, Hứa Thanh nghe âm thanh của sóng biển, cảm thụ được Pháp Thuyền lắc lư nhè nhẹ, loại cảm giác này khiến cho hắn tựa như trở về tới lúc còn là Ngưng Khí.

Lúc này hắn lặng lẽ đả tọa, dự định trì hoãn thời gian ra biển lại một chút.

Bởi vì trong những ngày xây dựng bến cảng 176, tin tức về chiến tranh càng ngày càng nhiều, thậm chí mỗi ngày đều có thể thấy từng đạo cầu vồng từ bên ngoài trở về, sau đó bay thẳng đến ngọn núi thứ bảy.

Việc này cũng khiến cho Hứa Thanh ý thức được bước chân chiến tranh có lẽ cũng sắp tới gần rồi.

Cho đến khi lại trôi qua nửa tháng, lúc này Hứa Thanh đã dùng Dưỡng Sinh Quyết mài được một thành của đạo pháp khiếu thứ 21, tiếng chuông hiếm có đến từ bên trên ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng cũng được gõ vang trong sáng sớm ngày hôm nay.

Tiếng chuông động trời vang lên, lập tức truyền khắp toàn bộ Thất Huyết Đồng, mặc kệ đệ tử lên núi hay là dưới núi, toàn bộ người nghe được đều biến đổi thần sắc, thậm chí không ít đệ tử đều đi ra khỏi Pháp Chu của riêng mình, ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi thứ bảy, trong đó cũng có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ ẩn giấu.

Một màn đồng dạng cũng phát sinh ở trong toàn bộ chủ thành Thất Huyết Đồng.

Mà bộ phận Trúc Cơ cư trú ở trên ngọn núi thứ bảy cũng là như thế, tất cả đều nhao nhao đi ra khỏi động phủ của mình, trong mắt từng người đều lộ ra ánh sáng sắc bén.

Rất nhanh theo tiếng chuông vang vọng, một thanh âm già nua nhưng mênh mông trong thời khắc này liền áp chế tiếng chuông, vang khắp toàn bộ Thất Huyết Đồng.

“Các đệ tử Thất Huyết Đồng, lão phu là Huyết Luyện Tử, các ngươi có thể xưng ta là lão tổ, hôm nay ta muốn nói cho các ngươi một chuyện, chiến tranh, đã đến.”

“Tông môn chúng ta, tuyên chiến với Hải Thi Tộc.”

“Tài sản Hải Thi Tộc hơn trăm tỷ, lần này lão phu quyết định xuất ra một nửa những thứ cướp đoạt được để làm phần thưởng cho các ngươi!”

Hầu như trong một cái chớp mắt, khi âm thanh già nua này vang vọng, vô số huyết tuyến trực tiếp từ bên trên ngọn núi thứ bảy của Thất Huyết Đồng liền phóng lên trời, những huyết tuyến này rập rạp vô số, tựa như vô số sợi chỉ, giờ phút này bọn chúng đồng loạt cuốn lên bầu trời, tạo thành một mảnh mây đỏ mênh mông bao trùm toàn bộ bầu trời Thất Huyết Đồng.

Có thể thấy mảnh mây này hoàn toàn đều do những sợi chỉ đỏ tạo thành, chúng nó hội tụ ở trên trời, nhanh chóng bay qua lại, cuối cùng quấn quanh hóa thành một gương mặt cực lớn.

Khuôn mặt này là của một lão giả, thoạt nhìn thấy phải giật mình, khuôn mặt lão vừa xuất hiện liền khiến cho bầu trời trong thời khắc này hiện ra cuồn cuộn sấm sét, thậm chí toàn bộ Thất Huyết Đồng đều bị nhuộm thành một màu huyết sắc, bên trong hình như mơ hồ có thêm vài phần hỏa diễm như hôm ấy Hứa Thanh chứng kiến, từ xa nhìn lại, một mảnh thiên địa này tựa như đã hóa này thành một ma vực vậy.

Cùng lúc đó, bên trong con mắt thật lớn trên ngọn núi thứ nhất Thất Huyết Đồng đột nhiên tuôn ra một đạo kiếm khí ngập trời, đạo kiếm khí này bay thẳng đến trên bầu trời, sau đó liền hóa thành một thanh đại kiếm huyết sắc.

Thanh đại kiếm này do vô số tia chớp màu đỏ hình thành, thoạt nhìn vô cùng kinh tâm động phách, hình như bất luận một đạo thiểm điện nào bên trong cũng đều có thể lập tức oanh tạc chết một vị tu sĩ Trúc Cơ.

Trên đại kiếm thình lình đứng một vị lão giả mặt màu đỏ, cũng chính là Phong chủ của ngọn núi thứ nhất, lão đứng ở nơi đó, khí thế trên người giống như cầu vồng, bên trong tràn ngập sự sát phạt, giống như là một tôn sát thần.

“Nghe theo pháp chỉ của lão tổ!”

Hầu như trong nhát mắt khi Phong Chủ ngọn núi thứ nhất xuất hiện, ngọn núi thứ hai cũng có một tiếng nổ vang truyền ra, một cái lò đan cực lớn bay lên không trung, một nữ tử trung niên với dáng người uyển chuyển khoanh chân ngồi ở bên trên, toàn thân tràn ngập đan hương, chung quanh còn có ánh sáng bao phủ. Nhất là lò đan dưới thân, bên trong vẫn còn luyện hóa một khỏa đan dược giống như mặt trời, bên trên còn tràn ra chấn động kinh khủng tột cùng…

“Nghe theo pháp chỉ của lão tổ!”

Tiếp theo là ngọn núi thứ ba, một nam tử trung niên bộ dáng thư sinh cất bước đi ra, dưới chân đạp trên một đoàn sương mù màu vàng, trong lúc đoàn sương mù này cuộn mình lộ ra khí tức quỷ dị kinh người, còn có vô số thân ảnh hư ảo như ẩn như hiện chung quanh gã, giống như là quỷ ảnh.

Người này vừa xuất hiện đều khiến cho Hứa Thanh vừa thấy liền chấn động tâm thần, cho hắn cảm giác cực kỳ tương tự như khi gặp phải nữ nhân bạch y vô diện trong cấm khu khi trước, dường như hai người này là đồng nguyên. Đều là quỷ dị!

“Nghe theo pháp chỉ của lão tổ!”

Sau khi đi ra thì trung niên thư sinh này liền nhàn nhạt mở miệng, sau đó ngọn núi thứ tư cũng đi ra một người, người này là một đại hán, theo gã xuất hiện thì có thể thấy rõ ràng trên người gã có một sợi xiềng xích. Một đầu ổ khóa sợi dây xích này nằm trên tay gã, mà bên kia thì có xích một con mắt. Con mắt này vừa xuất hiện, cảm giác thần thánh từ trên nó liền ầm ầm bộc phát, khiến cho Hứa Thanh có cảm giác mặc dù không bằng Câu Anh, nhưng cũng đều là tồn tại Thần Thánh.

Về phần ngọn núi thứ năm và ngọn núi thứ sáu thì không có ai xuất hiện! Cuối cùng là ngọn núi thứ bảy. Trong lúc ngọn núi thứ bảy nổ vang, thân ảnh Thất gia liền đi ra, lão bước từng bước một đi lên bầu trời, hình như cực kỳ bình thường thong dong, mà lão cũng là người nhìn không có khí thế nhất ở trong mọi người trên bầu trời lúc này.

Từ xa nhìn lại thì lão giống như là một người phàm tục vậy, trên người không có chút chấn động nào, nhưng sự xuất hiện của lão lập tức liền khiến cho những Phong Chủ khác ngoại trừ Phong chủ ngọn núi thứ nhất lộn xộn cúi đầu, bày ra sự tôn kính.

“Nghe theo pháp chỉ của lão tổ!” Thất gia đi đến không trung, chấp tay cúi đầu về phía lão tổ trên bầu trời.

Ánh mắt của lão tổ Huyết Luyện Tử trên bầu trời lập tức chú ý tới Thất gia, bên trong lộ ra một vòng kinh ngạc, sau đó cười ha hả.

“Tiểu Thất, trong lúc vô thanh vô tức ngươi lại tăng cao đạo vận trong người lên rồi, đột phá cũng trong tầm mắt, thật là đại hảo sự!”

. .!

Chương 352: Tham chiến (1)

Đối với lời khen ngợi của lão tổ Huyết Luyện Tử, Thất gia chỉ mỉm cười chứ không nói gì, sau đó lại chắp tay cúi đầu lần nữa.

Lão tổ do từng sợi chỉ đỏ phác họa thành trên bầu trời cũng tươi cười, chuyển ánh mắt khỏi trên người Thất gia, rơi vào chủ thành Thất Huyết Đồng, lấy độ cao và tu vi của lão tổ, hầu như có thể thu hết toàn bộ các đệ tử trong thành vào trong tâm thần của mình.

Theo tầm nhìn của lão, âm thanh từng chữ từng chữ như thiên lôi liền oanh oanh nổ vang tới mọi nơi trong chủ thành.

“Trận chiến này, Phong chủ và các trưởng lão nhất định phải ứng chiến, nhưng tu sĩ Trúc Cơ và Ngưng Khí thì không có nghĩa vụ này, lão phu biết tu vi của các ngươi có được đều là do tự bản thân các ngươi cố gắng và dùng tính mạng để đổi lấy, trong này cũng có một phần được tông môn tương trợ, nhưng cũng không nhiều.”

“Vì vậy chiến sự lần này không hề có bất cứ cưỡng chế nào đối với các ngươi, người nguyện ý tham chiến sẽ được cấp cho phần thưởng, toàn bộ người tham dự chiến sự sẽ lấy phương thức tự nguyện nhận nhiệm vụ để tham gia, đệ tử Thất Huyết Đồng, ai muốn tham chiến?”

Lời lão tổ vừa ra, toàn bộ lệnh bài thân phận trên người của toàn bộ tu sĩ Ngưng Khí tầng năm trở lên của bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng lập tức chấn động, từng đạo thông tin về lợi ích về việc tham chiến trong nháy mắt hiện ra.

Theo những tin tức này hiện ra, khi toàn bộ tu sĩ lấy ra lệnh bài và đọc được thông tin, sau khi một vài tu sĩ xem xong toàn bộ lợi ích và phần thưởng, bên trong ánh mắt bọn họ lập tức lóe lên tinh mang và vẻ khát vọng.

Vì vậy rất nhanh liền có từng đạo âm thanh đáp lại từ bên trong chủ thành cùng trên núi truyền ra.

“Đệ tử nguyện tham chiến!!”

“Đệ tử nguyện tham chiến!!”

…

Theo những thanh âm đồng ý tham chiến lần lượt truyền ra, bên trong chủ thành và trên bảy ngọn núi liền có từng đạo thân ảnh bay lên không trung, cung kính mà đứng.

Trong đó có Trúc Cơ, cũng có đệ tử Ngưng Khí cấp cao dưới núi dùng phi hành phù đi đến.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn tất cả, sau đó lấy ra lệnh bài thân phận của mình, xem xét tin tức trong đó.

“Người tham chiến dựa theo tu vi mà tính, lập tức nhận được ban thưởng lần thứ nhất, trong đó Ngưng Khí tầng năm nhận được 500 linh thạch và cao nhất là Ngưng Khí viên mãn 3000 linh thạch, Trúc Cơ từ 10 vạn linh thạch lên tới 50 vạn linh thạch cho Trúc Cơ viên mãn, chỉ cần đồng ý tham chiến thì lập tức được cấp, nhưng một khi tham chiến, chiến tranh chưa kết thúc thì không thể rời khỏi, nhưng trong lúc tham gia cũng có thể nhận nhiệm vụ tự nguyện.”

Đây là lợi ích thứ nhất cho tu sĩ khi tham chiến trong ngọc giản, sau khi Hứa Thanh nhìn thấy cũng có chút động dung, hắn cảm thấy mình có thể cầm được 10 vạn linh thạch, khoản linh thạch này cũng đã là một khoản tài phú xa xỉ rồi.

“Trong lúc chiến tranh, nhiệm vụ sẽ do Phong chủ trao quyền cho các trưởng lão ban ra, sau khi trưởng lão tuyên bố, bất luận kẻ nào hay bất luận ngọn núi nào cũng có thể tiếp nhận, ban thưởng của nhiệm vụ cũng sẽ đều vô cùng phong phú.”

“Thu hoạch cá nhân của người tham chiến trong hay ngoài nhiệm vụ đều không cần báo cáo, toàn bộ thuộc về cá nhân!”

“Toàn bộ người tham chiến giành thắng lợi cùng Thất Huyết Đồng, sẽ dựa theo tổng hợp số lượng và chất lượng nhiệm vụ hoàn thành cho tông môn mà ban thưởng tiền lời của trận chiến lần này!”

“Mặc khác, hồn của Hải Thi Tộc đối với người tu hành Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh của tông ta có hiệu quả vô cùng kinh người và vô cùng mỹ vị, các ngươi chỉ cần thử một lần liền biết!”

“Trận chiến này, ai muốn tham chiến?”

Trận chiến tranh này vừa mới bắt đầu đã được ban thưởng cho nhiều linh thạch như thế, vậy cũng có thể tưởng tượng đến nhiệm vụ tiếp theo nhất định sẽ càng kinh người hơn nữa, Hứa Thanh nhìn đến đây liền rất là động tâm, hắn rất thiếu linh thạch.

Nhất là sau khi mua pháp khí và độc thảo, tuy rằng bây giờ trong túi của hắn vẫn còn linh thạch, nhưng chỉ đủ chi tiêu hằng ngày mà thôi. Mà trình độ trọng yếu của linh thạch đối với tu hành là cực lớn, Hứa Thanh cũng rất rõ ràng, nếu như bây giờ mình có 1000 vạn linh thạch, vậy thì hắn thậm chí có thể tuyên bố nhiệm vụ mà không cần tham gia chiến tranh, có thể khiến cho rất nhiều đệ tử tông môn ra ngoài giúp hắn bắt hải thú Trúc Cơ. Thậm chí nếu có nhiều linh thạch hơn nữa, hắn cũng có thể nhờ trưởng lão ra tay giúp đỡ. Kể từ đó cũng mở đến đạo pháp khiếu thứ 30, giảm khó khăn xuống trên phạm vi lớn.

Cho dù không tìm trưởng lão trợ giúp, nếu như linh thạch của hắn đầy đủ, có thể không tiếc đại giới luyện chế ra một chiếc Pháp Thuyền hay Pháp Hạm siêu việt bình thường, chỉ cần cẩn thận tránh đi một chút tồn tại không thể đối kháng, liền có thể quát tháo một phương ở trên biển cấm rồi.

Cho nên, phần thưởng của trận chiến tranh lần này quả thực khiến cho hô hấp của Hứa Thanh có chút nhanh hơn.

Nhất là hồn của Hải Thi Tộc, đối với người đã hưởng qua ngon ngọt như Hứa Thanh mà nói, hấp dẫn của lần chiến tranh này càng lớn hơn, mà hắn vốn là người sát phạt quyết đoán, cho nên chỉ hơi thoáng suy tư, đáy lòng liền đưa ra quyết định.

Mà giờ khắc này từng đạo thân ảnh cũng đang lần lượt phóng lên trên trời, thanh âm tham chiến liên tiếp vang lên, tu sĩ Trúc Cơ của bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng đứng chung vào một chỗ không sai biệt lắm khoảng hơn 1000 người, lần này có trọn vẹn bảy thành tu sĩ lựa chọn tham chiến, đông đúc vô cùng, khí thế cũng cô cùng kinh người, khiến cho những cơn gió ở bốn phía cũng bắt đầu thổi, biển khơi cũng kịch liệt cuộn mình.

Cũng có từng đạo thân ảnh của các trưởng lão từ riêng ngọn núi của mình đi ra, đứng ở bên cạnh các Phong chủ.

Đồng thời, trên mặt đất của chủ thành cũng có vô số tu sĩ Ngưng Khí sau khi tự mình cân nhắc liền lựa chọn tham chiến, cũng có bộ phận chuẩn bị nhìn xem thế nào một chút rồi mới quyết định.

Dù gì thì người có thể trở thành đệ tử của Thất Huyết Đồng, lại có thể sống đến cảng giới Ngưng Khí tầng năm trở lên, bản thân đều không hề bình thường.

“Khai mở đại trận, đả thông cổng truyền tống kết nối cùng với cổng truyền tống trên Nhân Ngư Đảo!”

Theo Huyết Luyện Tử trên bầu trời mở miệng, toàn bộ Thất Huyết Đồng lập tức nổ vang, bảy con mắt thật lớn của bảy ngọn núi liền tản mát ra ánh sáng yêu dị, bao phủ phạm vi toàn bộ Thất Huyết Đồng.

Đại trận lập tức được mở ra.

Bên trong lệnh bài thân phận của mọi người, ngoại trừ tin nhắn ban thưởng, còn có bố cục đơn giản đối với trận chiến này, hình như tông môn căn bản không sợ màn bố cục này bị lộ ra bên ngoài.

Toàn bộ bố cục, đều lấy bốn hòn đảo của nhân ngư tộc để làm bộ chỉ huy tiền tuyến, toàn bộ người tham chiến dưới màn hào quang cực lớn của trận pháp chủ thành Thất Huyết Đồng, chỉ cần cầm lệnh bài thân phận trong tay, mặc niệm trong đầu hai chữ ‘tham chiến’, là sẽ được trận pháp trực tiếp truyền tống đến đảo của nhân ngư tộc, tập trung ở đó.

Chương 353: Tham chiến (2)

Thất Huyết Đồng dùng phương pháp này khiến cho chiến trường rời xa tông môn, mà vị trí của bốn hòn đảo nhân ngư tộc cũng mang tính chiến lược rất lớn, bởi vì vị trí của nó nằm ở giữa Thất Huyết Đồng và Hải Thi Tộc.

Cũng ở nơi này, Thất Huyết Đồng lần trước đã dùng một trận thi đấu để che dấu, tạo cơ hội cho lão tổ vừa đột phá xâm nhập vào bên trong tộc quần của đối phương làm loạn, khiến cho Hải Thi Tộc trở tay không kịp, bị Thất Huyết Đồng một lần hành động nắm trước tiên cơ.

Cho nên trên thực tế thì bước bố cục đầu tiên của chiến lược này đã hoàn thành ngay từ lúc đó rồi, tiếp đến chính là bước thứ hai, đó là hoàn toàn đứng vững dưới sự phản công của nhân ngư tộc với Hải Thi Tộc.

Bước đầu tiên coi như là âm mưu, mà bước thứ hai… chính là dương mưu.

“Người tham chiến, xuất phát!”

Huyết Luyện Tử phất tay, thân ảnh trực tiếp hóa thành vô số sợi chỉ đỏ kinh khủng, lập tức gào thét bay về phía trận pháp của tông môn, nháy mắt liền tan biến ở, được truyền tống đi.

Sau đó là năm vị Phong chủ của năm ngọn núi, mọi người đều lần lượt bước vào.

Phía sau bọn họ chính là trưởng lão của các phong, cuối cùng là hơn bảy trăm tu sĩ Trúc Cơ của bảy ngọn núi. Một đám người trùng trùng điệp điệp mang theo sát khí ngập trời, trực tiếp tan biến trong đại trận truyền tống.

Hứa Thanh cũng không truyền tống cùng những tu sĩ Trúc Cơ phía trên, mà đưa mắt nhìn chủ thành Thất Huyết Đồng. Mặc dù tông môn nhất định sẽ lưu lại một bộ phận sức mạnh thủ hộ nơi đây, nhưng nếu so tông môn bây giờ với thường ngày thì rõ ràng trống rỗng hơn rất nhiều, dù đã mở ra đại trận hộ tông, nhưng cái sơ hở này vẫn phải có.

Từ khi đến Thất Huyết Đồng đến bây giờ, cái tông môn này cho Hứa Thanh một loại cảm giác, đó là bên trong tông môn phần lớn là hạng người tâm cơ thâm trầm, cho nên hắn cũng không hề tin là lão tổ và bảy vị Phong chủ tông môn sẽ lơ là sơ suất đối với cái lỗ hổng này.

“Như vậy thì khả năng rất lớn, là nội tình của Thất Huyết Đồng không chỉ đơn giản chỉ là những thứ trước mắt này, nhất định còn có những tồn tại càng sâu hơn, thậm chí chủ thành và sơn môn bây giờ rất có thể cũng chỉ là một cái bẫy, dùng để dụ dỗ thế lực khác đến đạp vào bẫy mà thôi.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn đại trận tông môn, tia sáng trong mắt dần nội liễm, cầm lệnh bài thân phận trong tay, đáy lòng mặc niệm.

“Tham chiến!

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Hứa Thanh bị một nhúm tia sáng từ bên trên trận pháp hạ xuống bao phủ, cả người tan biến trong chốc lát. Giờ phút này bên trong chủ thành có rất nhiều đạo ánh sáng như vậy hiện lên, rất nhiều đệ tử đều được truyền tống đi dưới chùm ánh sáng.

Có thể tưởng tượng trong những ngày kế tiếp, chùm ánh sáng như vậy còn có thể xuất hiện càng nhiều hơn nữa.

Mà lúc này ở trên biển cấm, trên bầu trời của bốn hòn đảo nhân ngư tộc cũng có trận pháp tương tự chủ thành Thất Huyết Đồng bao phủ, bao bọc toàn bộ bốn hòn đảo của nhân ngư tộc.

Ngoại trừ làm lớp phòng hộ bên ngoài, trận pháp này hiển nhiên là cũng đồng bộ với trận pháp chủ thành Thất Huyết Đồng, có thể khiến cho đệ tử lập tức truyền tống đến nơi này.

Thả mắt nhìn qua, trên bầu trời ngoài bốn hòn đảo cuồn cuộn từng trận gió sét, gào thét không ngừng, giống như có cường giả đang giao thủ bên ngoài vậy, càng xa trên đại dương bao la, từng cơn sóng cuộn mãnh liệt, sương mù lượn lờ, ở trong sương mù, rõ ràng có thanh âm chém giết và đấu pháp truyền ra.

Cũng có thể mơ hồ thấy bên trong có người giao thủ cùng với Hải Thi Tộc, rõ ràng phần lớn đều là nhân ngư tộc!

Hiển nhiên sau khi bị trấn áp toàn tộc, nhân ngư tộc đã lựa chọn hoàn toàn thần phục, cho nên đã được an bài thành luồng lực lượng chiến tranh đầu tiên. Nhưng những trận giao chiến này cũng không kịch liệt cho lắm, tựa hồ vẫn chỉ trong trạng thái bình thường mà thôi, mà ở trên bốn hòn đảo này, vô số kiến trúc không phải của nhân ngư tộc đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Đó là từng tòa từng tòa tháp thật cao.

Trên mỗi một tòa tháp cao đều lập lòe những tia chớp màu lam, bọn chúng chạy về bát phương, kết nối cùng với những tòa tháp cao khác, khiến cho bốn tòa đảo giống như bị hợp nhất thành một thể vậy.

Bên trên bốn hòn đạo còn được xây dựng vô số pháp khí cỡ lớn, thi thoảng còn vang lên tiếng nổ, bắn ra một loạt lưới pháp thuật về phía chiến trường xa xa.

Đồng thời trên bầu trời bốn hòn đảo còn tràn ngập trận pháp, cứ cách mỗi mấy hơi thở sẽ có một hư ảnh trận phù hình thành, sau đó nhanh chóng dung nhập vào thiên địa bốn phương, gia cố trận pháp nơi đây.

Đồng thời cũng có từng chỗ cư trú đơn giản mới được sáng lập ra, nhất là trên đảo U Tàng, rất nhiều dị chất ở đây đều bị rút ra, hóa thành một con rắn chín đầu, giống như bị điều khiển vậy, đang chiến đấu vì Thất Huyết Đồng.

Còn có rất nhiều núi lửa trên đảo Di Ách cũng là như thế, sau khi bị Thất Huyết Đồng bố trí, giờ phút này đang đồng loạt bộc phát, mà mỗi một lần bộc phát đều khiến cho đại địa chấn động, lực lượng kinh khủng không ngừng đổ ra, nổ vang chảy về bát phương.

Đảo Y Mỹ Kỳ cũng tương tự như vậy, hơn phân nửa hòn đảo được tạo thành kiếm trì, từng thanh phi kiếm được ngâm ở, dường như đang uẩn dưỡng, hiển nhiên đây là thủ đoạn của ngọn núi thứ nhất, một khi phát tác thì nhất định sẽ chấn động thiên địa.

Mà biến hóa lớn nhất, chính là đảo Câu Anh.

Trên hòn đảo này được gieo xuống một con mắt, mà con mắt này chiếm diện tích bảy thành của cả hòn đảo, to lớn kinh người, đồng thời nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy được nó và con mắt máu của Thất Huyết Đồng giống nhau như đúc.

Trong lúc nó nháy động, từng đạo tin tức liền được đưa đến bên trong toàn bộ lệnh bài thân phận của tu sĩ trong bốn hòn đảo này.

Lúc này Hứa Thanh cũng đã đến, hắn đang đứng giữa không trung trên đảo Di Ách, một cái chớp mắt khi hắn hiện thân, hắn liền thấy bộ dáng của bốn hòn đảo nhân ngư tộc đều đã biến đổi rất lớn.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn đưa mắt nhìn về nơi xa xăm, thấy được giữa không trung trên hòn đảo Câu Anh có Huyết Luyện Tử và năm vị Phong chủ đang đứng ở phía sau.

Còn có hai người đang khom người bái kiến trước mặt lão tổ Huyết Luyện Tử, hai người hồi báo này hình như là hai vị Phong chủ khác của Thất huyết Đồng.

Một vị trong hai người là một bà lão, dưới chân dường như đạp lên một trận đồ mênh mông được mấy vạn trận pháp chồng chất lên nhau, khí thế không kém chút nào.

Một người khác là một lão giả, sắc mặt lão biến thành màu đen, trên người không có chút cảm giác uy nghiêm nào cả, ngược lại tràn đầy một loại đắng chát, giống như trong lòng của lão có một việc gì đó đang giày vỏ vậy, thủy chung không cách nào cởi bỏ, lão cầm trong tay một hồ lô rượu, vừa phóng lên trời vừa uống.

Hai người này chính là Phong chủ của ngọn núi thứ năm và ngọn núi thứ sáu.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh bỗng nhiên hiểu rõ tại sao lúc trước Phong chủ ngọn núi thứ năm và ngọn núi thứ sáu không xuất hiện trong tông môn.

Biến hóa của bốn hòn đảo nhân ngư tộc này, chính là do hai người bọn họ chế tạo và bố trí!

Chương 354: Có người truyền tống (1)

Giờ phút này từng tòa núi lửa trên đảo Di Ách vang lên tiếng nổ, từng ngọn núi lửa lần lượt bộc phát, từng đám tro màu xám đen đậm đặc cuồn cuộn bay về bốn phía, sau đó bị lực lượng của trận pháp Thất Huyết Đồng hút lấy và trút xuống Hải Thi Tộc trên chiến trường.

Nhưng cũng vẫn có một chút tro xám đen sót và kết dính lại trên đảo Di Ách, nhìn lại tựa như những bông tuyết màu đen.

Mà theo núi lửa bộc phát, mặt đất trên đảo không ngừng chấn động, thi thoảng còn truyền ra âm thanh ầm ầm, trong nháy mắt liền có thể bao phủ hết thảy âm thanh ở thanh bốn phía.

Hứa Thanh cũng không dám ở trên trời lâu, thân thể hắn đáp thẳng xuống mặt đất, lập tức hạ xuống thì hắn thấy được vô số đệ tử của các ngọn núi Thất Huyết Đồng đang bận rộn bên dưới.

Tất cả mọi người đều có mục tiêu riêng.

Có người đang xây dựng trận pháp, có người đang phối hợp bảo dưỡng pháp khí, còn có người phóng tới truyền tống trận dịch chuyển tới chiến trường, sau đó phủ xuống chiến trường bên ngoài hòn đảo.

Giữa không trung còn có một vài đạo thân ảnh tu sĩ Trúc Cơ đang gào thét bay qua, nương theo từng chùm ánh sáng truyền tống, không ngừng có người mới tới, phủ xuống bên dưới bốn hòn đảo.

Cùng lúc đó, lệnh bài thân phận của Hứa Thanh cũng chấn động liên tục, theo hắn đến nơi đây, từng đạo tin tức về nhiệm vụ giống như như thác nước không ngừng tuôn ra từ.

Hứa Thanh vừa đề phòng bốn phía, vừa lấy lệnh bài ra nhanh chóng kiểm tra.

Từng đạo nhiệm vụ không ngừng hiện ra bên trong lệnh bài, có cái vừa hiện ra liền lập tức tan biến, cho thấy rõ ràng đã bị người khác tiếp nhận, mà cũng có rất nhiều những vụ đều cần nhiều người hoàn thành, khi ký hiệu nhân số tham dự bên trong đầy sẽ lập tức biến mất.

“Bảo vệ pháp khí Đảo Câu Anh, cần 30 người đệ tử ngọn núi thứ sáu, tu vi Ngưng Khí tầng năm trở lên, 3 đệ tử Trúc Cơ, ban thưởng 5 vạn linh thạch, dựa theo tu vi phân phối.”

“Đảo Y Mỹ Kỳ cần 60 đệ tử Ngưng Khí, 2 đệ tử Trúc Cơ, đi đến nơi đệ tử ngọn núi thứ nhất uẩn dưỡng pháp khí, đánh chết địch nhân ẩn núp, ban thưởng 7 vạn linh thạch.”

“Cần 300 người sở trường kiến tạo trận pháp, thưởng tổng 6 vạn linh thạch!”

“Cần 10 đệ tử Ngưng Khí, tiếp nhận quỷ dị nhập thân, một ngày 1000 linh thạch!”

…

Theo Hứa Thanh kiểm tra, bên trong có rất nhiều thông tin về các nhiệm vụ, còn có một cái nhiệm vụ vĩnh viễn được treo ở chỗ cao nhất, đó là một nhiệm vụ chiến đấu.

“Nhiệm vụ chiến đấu trường kỳ, đi đến chiến trường ngoài đảo, đánh chết tu sĩ Hải Thi Tộc, bất kể tu vi, tổng số đánh chết hơn vạn sẽ nhận được cơ duyên Kết Đan.”

Vừa thấy cái nhiệm vụ này thì tâm thần Hứa Thanh liền chấn động, phần thưởng này cực kỳ trân quý, cơ duyên Kết Đan, có thể tưởng tượng ra phần thưởng này đủ khiến cho số lượng lớn tu sĩ Trúc Cơ đỏ mắt.

Mà trong khi Hứa Thanh đang không ngừng xem các loại thông tin nhiệm vụ, bỗng nhiên có một cái nhiệm vụ màu máu trực tiếp lập lòe hiện ra phía trước đông đảo các nhiệm vụ khác, từng chữ phía trên đều có màu máu, nhìn thấy mà giật mình.

“Cần 10 đệ tử Trúc Cơ đã mở ra Huyền Diệu Thái, xuyên qua chiến trường đi đến bản thổ của Hải Thi Tộc ngoài hòn đảo phó thứ ba, chuẩn bị tiếp nhận bất luận nhiệm vụ gì mà các trưởng lão an bài triệu hoán, nhiệm vụ này vụ cực kỳ nguy hiểm, có nguy cơ gặp phải Kim Đan, một người tham dự được thưởng 800 vạn linh thạch.”

Ngay một khắc Hứa Thanh nhìn thấy phần thưởng của nhiệm vụ huyết sắc này, hắn liền trực tiếp chấn động tâm thần, hô hấp cũng dồn dập lên, nhưng mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ này cực lớn, cơ bản có thể phán định là cửu tử nhất sinh.

Nhưng trong một cái chớp mắt, nhân số tham dự nhiệm vụ này liền lập tức đầy, nhiệm vụ nháy mắt biến mất trong biển nhiệm vụ mênh mông.

Hứa Thanh im lặng, hắn nghĩ tới lời Trương Vân Sĩ nói hôm ấy, khi tông môn có chiến tranh, liền dùng lợi ích hấp dẫn đệ tử, việc này song phương đều cam tâm tình nguyện.

“Ta cũng phải nhận một cái nhiệm vụ.”

Một lát sau, Hứa Thanh nhanh chóng kiểm tra những nhiệm vụ này, nhiệm vụ chém giết Ngưng Khí thì đặc biệt rất ít, vả lại đều cần ít người chia sẻ, mà nhiệm vụ chém giết từ Trúc Cơ thì chí ít cũng cần mở ra Huyền Diệu Thái.

Tu vi của Hứa Thanh khiến cho hắn không cách nào tiếp nhận loại nhiệm vụ này, đồng thời Hứa Thanh cảm thấy mình bây giờ còn kém một chút mới có thể xuất hiện trong tràng chiến đấu đó, nhưng cũng lại rất thích hợp.

Mà điều hắn cần, là cái loại nhiệm vụ vừa có thể kiếm linh thạch, cũng vừa có thể đánh chết Hải Thi Tộc.

Mà loại nhiệm vụ này cũng rất ít thấy trong số lớn nhiệm vụ trong lệnh bài, mãi Hứa Thanh mới thấy được một cái.

“Nhiệm vụ dò xét, có một số tu sĩ Hải Thi Tộc lúc trước đã lưu lại truyền tống trận cỡ lớn ở thế giới dưới mặt đất của bốn hòn đảo nhân ngư tộc, bây giờ cần 4 đệ tử tu sĩ Trúc Cơ dò xét và thanh trừ truyền tống trận ở trên những hòn đảo này, nếu như gặp phải tu sĩ Hải Thi Tộc thì có thể lập tức chém giết, nếu như gặp khó khăn có thể lập tức báo cáo, phá huỷ một tòa truyền tống trận thưởng 1 vạn linh thạch, phần thưởng chết giết tính toán theo danh ngạch chiến tích.”

Ngay khi nhìn thấy nhiệm vụ này, ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ, nhiệm vụ này vô cùng phù hợp với nhu cầu của hắn, cho nên hắn không có gì do dự mà lập tức tiếp nhận.

Hầu như trong một nháy mắt khi hắn tiếp nhận, 4 cái danh ngạch cần thiết của nhiệm vụ này lập tức trống rỗng, Hứa Thanh là một người đầu tiên, vừa rồi hắn kiên định và dứt khoát nên tiếp nhận được nhiệm vụ.

Mà ngay khi tiếp nhận được nhiệm vụ này, bên trong lệnh bài thân phận của Hứa Thanh lập tức nhảy ra thông tin mới, tên của 4 người bọn họ đã bị ẩn giấu, chỉ giữa bọn họ biết được, giờ phút này cũng được tự động phân phối từng hòn đảo riêng.

Trong đó hòn đảo mà Hứa Thanh bị phân phối tới chính là đảo Di Ách.

Đồng thời cũng không có giới thiệu về hình dáng và chấn động của truyền tống trận cỡ lớn này, cũng không có mô tả kỹ rằng là phải phá huỷ nó như thế nào, thậm chí trong đó còn nhắc nhở người tiếp nhận nhiệm vụ, nếu như không phát hiện ra, về sau sẽ có vô số Hải Thi Tộc truyền tống đến.

Nhưng căn cứ bộ chỉ huy phán đoán, trong khi trận pháp của tông môn bao phủ lên trên, trong quá trình truyền tống cỡ lớn mở ra, sẽ không cách nào thừa nhận được tu sĩ có luồng mệnh hỏa, cho nên khi có tu sĩ Hải Thi Tộc truyền tống đến, xác suất lớn là sẽ không có Hải Thi Tộc mở ra mệnh hỏa.

Mục đích của những tên Hải Thi Tộc đó tới đây cũng giống như là tử sĩ vậy, đặc biệt tới để phá hư trận pháp và pháp khí trên các hòn đảo.

Chỉ là trận pháp truyền tống của Hải Thi Tộc mở ra cần có linh năng, pháp lực và cả dị chất, mà ở thế giới dưới đáy biển, trong nước biển luôn tồn tại ít nhiều dị chất, cho nên những tòa truyền tống trận này đều được che giấu kỹ, rất khó có thể tra xét ra được.

Vì vậy mới có nhiệm vụ này.

Chương 355: Có người truyền tống (2)

Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn biết rõ trên hòn đảo này còn có một người tương tự với mình tiếp nhiệm vụ này, vì vậy thân thể lập tức sáng ngời lao thẳng đến tòa thành trì gần đây nhất.

Cửa đi thông tới thế giới dưới lòng đất của bất kể hòn đảo nào đều nằm ở bên trong thành trì, điểm này Hứa Thanh đã có kinh nghiệm từ cuộc thi đấu lần trước.

Mà phần lớn thành trì của nhân ngư tộc đêu đã trở thành phế tích, nhưng mà bên trong ngọc giản mà Hoàng Nham đưa cho ngày đó, đã miêu tả rất kỹ càng về tình hình bên trong của đảo Di Ác, cho nên hắn nhớ rất kỹ, cách nơi này không xa chính xác có một cái thông đạo đi xuống thế giới dưới lòng đất.

Vì vậy Hứa Thanh triển khai tốc độ bay thật nhanh trên không trung, một đường bay thẳng đến chỗ mục đích, trong lúc hắn bay nhanh thì núi lửa nơi đây vẫn thi thoảng bộc phát, đại địa chấn động, trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, bông tuyết màu đen không ngừng tung bay.

Sau một nén hương, Hứa Thanh liền thấy được một tòa thành trì đã trở thành phế tích từ xa, hắn không dừng lại chút nào mà lập tức bay tới, trên đường bay cũng thấy một số đệ tử Thất Huyết Đồng, nhưng hai bên đều không chào hỏi gì với nhau, chỉ vội vàng bay lướt qua nhau mà đi.

Rất nhanh, Hứa Thanh đã tìm được cửa vào, bốn phía chỗ đó đã bị cô lập, trong thông đạo phía dưới tản ra từng trận khí lạnh, đồng thời cũng có từng luồng máu tanh từ đó tản ra, mà nước biển nguyên bản phải ở dưới sâu, nhưng bây giờ cũng đã dâng lên không ít, đứng từ bên ngoài cũng có thể nhìn thấy nước biển ở.

Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn đứng ở biên giới cửa vào cúi đầu nhìn một chút, sau đó trực tiếp lấy ra một túi chứa độc dược ném vào, sau khi đợi chất độc hòa tan thì hắn mới nhoáng một cái trực tiếp nhảy vào.

Trước khi chìm vào trong nước, thân thể của hắn khẽ động, cầm lấy một túi độc dược và phóng về phía bên trên thông đạo, toàn bộ quá trình xâm nhập vào bên trong cũng chỉ mất tám đến mười hơi thở, Hứa Thanh đã nhanh chóng tiếp cận tới cửa ra.

Mà càng đi xuống thì xung quanh lại càng im lặng, dường như những tiếng huyên náo ồn ào bên ngoài đã bị nước biển ngăn cách, đồng thời ngay cả tiếng núi lửa bộc phát ầm ầm cũng trở nên rất nhỏ khi ở trong này.

Nhưng Hứa Thanh vẫn bảo trì sự cảnh giác như trước, ngay khi hắn tới gần cửa ra liền ném ra thêm một túi độc dược, làm cho nó nổ tung, sau khi chờ độc dược tràn ngập khắp nơi này thì thân thể của hắn mới nhoáng một cái xông ra bên ngoài.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, những kiến trúc bên ngoài nơi này cũng đều đã sụp xuống, san hô và hải quỳ đều đã bị hư thối, nghĩ lại thì có lẽ sau màn sương mù màu trắng hôm ấy, có lẽ đã khiến cho tất cả những thứ bên trong nơi này sụp đổ hết.

“Ta phải tìm ra truyền tống trận cỡ lớn của Hải Thi Tộc, càng nhanh càng tốt.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt mở miệng.

Một lát sau, mắt thấy không có phản ứng, pháp lực trong cơ thể Hứa Thanh liền tràn vào thủy tinh màu tím, tràn ra một tia lực lượng trấn áp, trong một cái chớp mắt, cái bóng ở dưới chân hắn liền nhanh chóng bay tới một phương hướng.

Sở dĩ hắn tiếp nhận cái nhiệm vụ này, chính là bởi vì hắn biết cái bóng của mình vô cùng nhạy cảm đối với dị chất, người khác có lẽ không dễ dàng gì mà tìm được khu dị chất dùng để khởi động truyền tống trận, thận chí còn cần một chút pháp khí đặc thù mới có thể tìm ra.

Nhưng hắn không cần, thậm chí Hứa Thanh cảm thấy, pháp khí gì gì đó cũng đều không nhạy cảm bằng cái bóng của hắn.

Duy chỉ có một việc để cho hắn cảm thấy không vui, đó là cái bóng lại không hề chủ động đi làm việc này, vì vậy hắn vội vàng mở miệng.

“Thời kỳ khảo sát của ngươi, giảm 10 ngày.”

Cái bóng run rẩy, cảm giác càng lúc càng bay nhanh hơn, bên trong que sắt màu đen truyền ra thanh âm âm u của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử không nên tức giận, cái bóng quả thực không hề hiểu ngài, nhưng ta lại biết rõ bình thường chủ tử rất mệt mỏi nha, cần đám chúng ta chủ động tới chia sẻ ưu sầu và khổ cực cho chủ tử, lo lắng cho chủ tử!”

Cái bóng nghe nói như thế, lập tức xuất hiện sát khí.

Hứa Thanh thì lại cảm thấy lão tổ Kim Cương Tông nói lời này rất có đạo lý, vì vậy nóng mắt, vừa thấy cái bóng hiện lên thì lập tức trấn áp tám lần.

“Ta ghét sát khí của ngươi.”

Cái bóng run rẩy, hình như cực kỳ ủy khuất, thành thành thật thật ra sức chỉ dẫn, lão tổ Kim Cương Tông lại vô cùng đắc ý trong lòng.

Hứa Thanh đi theo cái bóng một đường bay nhanh, rất nhanh liền đến chỗ cái bóng tìm đến, chỗ này là một khu vực đất lõm xuống, hẳn là đã từng bị pháp thuật đánh qua, cho nên thoạt nhìn giống như một mảnh hỗn loạn.

Hứa Thanh cẩn thận đề phòng và tìm được một cái truyền tống trận được ẩn giấu bên trong tầng đất ở nơi này, bên trên không hề có bất cứ dấu hiệu pháp thuật hay chấn động nào, rất khó bị phát hiện, duy chỉ có dị chất ở nơi đây là thoáng dày đặc hơn một chút so với bên ngoài.

Hứa Thanh vừa nhìn tới, liền phát hiện trận pháp này hình như vẫn chưa được mở ra, dựa theo nhiệm vụ miêu tả thêm bên ngoài, hắn tìm đến vị trí mắt trận rồi giơ chân trái lên, hung hăng đạp mạnh xuống dưới, oanh một tiếng và trận pháp này liền tan vỡ.

Theo Hứa Thanh mở miệng, cái bóng lại nhanh chóng dò xét, chỉ dẫn đến từng chỗ một.

Hứa Thanh một đường bay nhanh, cứ như vậy phá hủy từng tòa truyền tống trận, ngay trước khi hắn định phá hủy tòa truyền tống trận thứ bảy, thì trong khoảng thời gian ngắn, trận pháp trên tòa truyền tống trận này… Rõ ràng có tia sáng lập lòe hiện lên.

Hứa Thanh lần nữa ồ một tiếng, lập tức dùng tinh thần cảm thụ, rất nhanh hắn liền nhận ra một tia khí tức Trúc Cơ từ bên trong trận pháp đang lập lòe, hình như có người ở một chỗ trận pháp khác đang truyền tống tới đây.

Trong nhận thức của Hứa Thanh, khí tức này không phải rất mạnh, hình như còn chưa đạt tới trạng thái mệnh hỏa, vì vậy hắn hơi nheo mắt lại, không có lập tức phá huỷ trận pháp mà nhanh chóng lấy ra phấn độc, dùng tốc độ nhanh nhất bố trí từng tầng chất độc quanh bốn phía trận pháp này.

Trong thời gian mười hơi thở, Hứa Thanh một hơi bố trí trên trăm loại độc, hỗn hợp cùng một chỗ, bao phủ khắp trận pháp, đồng thời que sắt màu đen cũng bỗng nhiên bay ra, ẩn nấp ở một bên.

Trên que sắt còn được buộc một cái chuông lục lạc.

Một khi sử dụng chuông này, linh hồn mà có đầy đủ máu thịt đều sẽ bị nó ảnh hưởng, nhưng khí linh sẽ không bị làm sao, cho nên hắn cột nó vào phía trên que sắt màu đen.

Mà lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt rõ ràng cũng rất phấn khởi, dường như cảm thấy thời điểm biểu hiện giá trị của mình lại đến.

Cái bóng cũng rất gấp gáp, không cam lòng yếu thế nên nó tản ra xung quanh, cũng đã làm xong chuẩn bị lập tức đánh tới, Hứa Thanh lấy ra Pháp Thuyền để phòng ngừa vạn nhất, bản thân thì rút lui vài bước sau đó ngồi chồm hổm xuống, trong mắt lập lòe hàn mang, hắc hỏa trong cơ thể bốc lên, trong tay cũng huyễn hóa ra một thanh dao găm.

“Tới rồi.”

Ngay một khắc Hứa Thanh thì thào, tia sáng trên tòa truyền tống trận này bỗng nhiên lập lòe, dị chất lập tức trở nên nồng đậm dị thường, một đạo thân ảnh tu sĩ Hải Thi Tộc chậm rãi hiện ra.

Chương 356: Đoạt thức ăn (1)

Hứa Thanh đã từng đánh với tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn của Hải Thi Tộc.

Phải nói lài đối phương cực kỳ khó chơi.

Vô luận là sức mạnh thân thể hay là cường độ ngoan cường của sinh mệnh, đều khiến cho Hứa Thanh lần đó phải cứng rắn và kiên trì gọt hết thân thể của đối phương cho đến cuối cùng mới giết chết được.

Về phần Trúc Cơ của Hải Thi Tộc, Hứa Thanh vẫn chưa chân chính đánh qua, cho nên lúc này hắn vô cùng cảnh giác, cho dù đã chuẩn bị xong từ đầu tới cuối, nhưng hắn vẫn không dám đứng cách truyền tống trận quá gần.

Trong ánh mắt của hắn, theo tia sáng trên truyền tống trận lập lòe, thân ảnh tên tu sĩ Hải Thi Tộc cũng nhanh chóng rõ ràng hơn.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc này không phải do thi thể nhân tộc chuyển hóa, mà là một loại dị tộc mà Hứa Thanh chưa từng gặp qua, phần lưng của gã thình lình mọc lên một đôi cánh như cánh dơi, chỉ là đôi cánh có chút rách nát, nhưng theo thân thể của tên Hải Thi Tộc này lộ ra, trên người của gã rõ ràng tản mát ra khí tức của tu sĩ Trúc Cơ.

Trong nháy mắt tiếp theo, trận pháp vang lên tiếng nổ rất nhỏ, thân thể của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này cũng đã hoàn toàn rõ ràng hiện ra, trong một cái chớp mắt khi hoàn thành truyền tống thì thân thể của gã liền rút lui lại, hiển nhiên là vừa tới liền vô cùng đề phòng.

Nhưng gã tuyệt đối không thể tưởng được những bố trí nào đang chờ đợi gã.

Hầu như ngay khi thân ảnh của gã lùi lại, nước biển bốn phía lập tức chấn động, những bức tường được ngưng tụ bằng nước biển bỗng nhiên xuất hiện từ bốn phía, ngăn cản đường rút lui của gã.

Thậm chí cả ở phía trên và phía dưới cũng đều là như thế, từng bức tường bằng nước biển mang theo khí thế kinh người, trực tiếp trấn áp về phía gã.

Điều này khiến cho thân thể tên tu sĩ Hải Thi Tộc này đang rút lui liền đụng vào phía trên bức tường, một tiếng nổ trầm đục lập tức vang lên, mặc dù lực lượng đến từ Trúc Cơ cực kỳ kinh người, bức tường bằng nước biển vừa chạm vào liền lập tức tan vỡ, nhưng bức tường thứ hai, thứ ba, thứ tư lại lần lượt xuất hiện trước mặt của gã.

Pháp lực trong cơ thể Hứa Thanh nhiều hơn tu sĩ cùng cảnh gấp mấy lần, giờ phút này hắn ở phía xa không ngừng vung hai tay bấm niệm pháp quyết, nước biển bốn phía lập tức điên cuồng chuyển động, từng vách tường ngưng tụ bằng nước từ bát phương ép thẳng tới tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

“Chỉ một mình ngươi?”

Hàn mang trong mắt tên tu sĩ Hải Thi Tộc này lóe lên, lúc này gã đã thấy rõ bốn phía, cũng nhận ra nơi này rõ ràng chỉ có một mình Hứa Thanh đang đứng ở phía xa phục kích, vì vậy liền cười dữ tợn một tiếng.

Về phần độc ở bốn phía thì gã không thèm để ý, thân là Hải Thi Tộc nên vốn toàn thân của gã đều là thi độc, vả lại tính chất thân thể đặc biệt khiến cho gã hầu như không sợ hãi các loại chất độc.

Vì vậy gã bỏ qua khói độc nơi đây, hai tay bấm niệm pháp quyết muốn thi pháp phá vỡ những bức tường bằng nước ở bốn phía này, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt gã bỗng nhiên biến hóa, gã phát hiện khi đôi cánh của mình đụng phải khói độc ở bốn phía, bên trên cánh lại xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn, việc này khiến cho đáy lòng của gã lập tức chấn động.

“Đây là loại độc gì!”

Trong khi sắc mặt của gã biến hóa, bởi vì nơi đây bị những bức tường bằng nước biển phong tỏa bốn phía, dẫn đến chất độc nơi đây chưa từng khuếch tán ra ngoài, toàn bộ khói độc đều được hội tụ ở, sau khi hơn 100 loại chất độc hỗn hợp, loại chất độc này liền khiến cho thân thể của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn.

Việc này khiến cho tâm thần của tên Hải Thi Tộc chấn động mãnh liệt, gã lập tức bấm niệm pháp quyết, một cỗ thi độc nồng đậm lập tức từ trên người gã khuếch tán ra bên ngoài, cái cánh sau lưng cũng chợt vung vẩy, tản mát ra chấn động kinh người, nước biển bốn phía cũng dấy lên, trực tiếp đập về những bức tường bằng nước biển phong tỏa ở bốn phía.

Trong thời gian ngắn, từng bức tường bằng nước biển tan vỡ, nhưng mỗi khi một bức tường tan vỡ thì phía sau nó sẽ lại xuất hiện 3 bức tường mới thay cho bức tường bị vỡ phía trước, khiến cho những bức tường bằng nước biển ở bốn phía tên tu sĩ Hải Thi Tộc chẳng những không có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nhiều.

Uy lực của chất độc cũng được bộc lộ vào trong thời khắc này, khiến cho sắc mặt của tên tu sĩ Hải Thi Tộc bị nhốt ở bên trong lần nữa biến hóa, lấy thân thể cường hãn và lực lượng khôi phục mạnh mẽ của gã, giờ phút này có thể cảm thấy dấu hiệu chất độc ăn mòn thân thể đang dần tăng lên.

Thậm chí gã có một loại cảm giác vô cùng mãnh liệt, nếu như cứ để tiếp tục như vậy, nhiều nhất trong một nén nhang, gã có khả năng sẽ bị chất độc nơi này cứng rắn hòa tan.

Vì vậy gã không chần chờ chút nào, lập tức lấy ra một đoạn thú cốt màu đen, trong mắt mang theo một tia sát ý, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi màu lam ở bên trên.

Đoạn thú cốt này lập tức rung động lắc lư, dị chất ở bên trên bỗng nhiên bộc phát, tạo thành một đạo hắc ảnh. Bản thân đạo hắc ảnh này hình như có linh trí riêng, nó vừa hiện ra liền phát ra từng trận tiếng cười làm cho tâm thần người khác chấn động, bên trên còn có một luồng khí tức kinh người tràn ra, sau đó chợt quét ngang về bốn phía.

Những nơi nó đi qua, toàn bộ bức tường bằng nước biển đụng chạm với nó đều tan vỡ trong nháy mắt.

Hiển nhiên, đoạn thú cốt này cũng là một loại pháp khí.

Đoạn thú cột sau khi bộc phát sức mạnh liền lựa chọn hung hăng đâm thủng về một phía, phía mà nó chọn chính là lao thẳng tới vị trị Hứa Thanh, mà theo từng bức tường bằng nước biển tan vỡ, tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia cũng triển khai tốc độ cao nhất để lao ra khỏi khu vực tràn đầy khói độc, sát cơ trên người vô cùng mãnh liệt, trong mắt còn hiện ra vẻ âm lãnh.

Thần sắc Hứa Thanh rất bình tĩnh, đáy lòng trong một cái chớp mắt rốt cuộc cũng ổn định lại.

“Quả nhiên không phải Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái.”

Nếu như đối phương là Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái, căn bản sẽ không cần phiền toái như thế để phá vỡ bức tường bằng nước mà hắn tạo ra, đối phương có thể lập tức phá tan hết thảy rồi bay đến trước mặt hắn, mà khả năng đối phương che giấu cũng không lớn, dẫu sao thì đối với góc nhìn của đối phương mà nói, nơi đây cũng là khu vực quân địch chiếm đóng.

Đổi lại bất luận một kẻ nào khi tới đây, ý nghĩ đầu tiên của kẻ đó cũng đều là mau chóng đánh chết người canh gác nơi đây rồi trốn đi ẩn nấp.

Sau khi có phán đoán như vậy, sát ý trong mắt Hứa Thanh liền bốc lên.

Cùng lúc đó, theo pháp khí của tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia cũng đã phá vỡ một bức tường cuối cùng, theo cái bóng đen trên pháp khí tiêu tán, sát ý của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này cũng lập tức tràn ngập, nháy mắt lao thẳng đến Hứa Thanh, mắt thấy đã đến trước mặt Hứa Thanh.

Nhưng tốc độ của Hứa Thanh nhanh hơn gã, thân thể của hắn bỗng nhiên bước ra, trong nháy mắt liền hung hăng va chạm cùng tên tu sĩ Hải Thi Tộc này.

Một tiếng nổ vang lên, toàn thân tên tu sĩ Hải Thi Tộc chấn động mãnh liệt, trực tiếp phun ra máu tươi rồi lùi lại, trong thần sắc mang theo vẻ hoảng sợ, đồng thời thân thể Hứa Thanh vẫn không có chút nào dừng lại, lần nữa vọt tới.

Con dao găm trên tay phải tràn ra hắc hỏa, dù ở trong nước biển nhưng luồng hắc hỏa này vẫn bốc cháy như trước, theo Hứa Thanh tới gần, thân ảnh hai người lần nữa va chạm vào nhau.

Chương 357: Đoạt thức ăn (2)

Tiếng nổ vang vọng, sau mấy lần giao phong, tên tu sĩ Hải Thi Tộc tu sĩ này liền thấy vô cùng ngạc nhiên, gã cũng có cùng loại nhận định với tên tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn Hải Thi Tộc đánh cùng Hứa Thanh hôm ấy, đó là dị chất của gã không có hiệu quả gì với Hứa Thanh, thi độc của gã lại còn không bằng độc của đối phương, năng lực khôi phục cũng tương tự như vậy.

Giờ phút này theo Hứa Thanh vung vẩy con dao găm trong tay, tên tu sĩ Hải Thi Tộc giơ tay phải lên, bóng đen trên thú cốt lập tức phát ra âm thanh kiệt kiệt, sau đó lập tức đánh về phía Hứa Thanh.

Thậm chí trên người bóng đen này còn lộ ra một đôi mắt màu đỏ, bên tren còn lộ ra vẻ tham lam, mắt thấy sẽ tiến tới gần hứa thanh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt của cái bóng đen này bỗng nhiên trợn to, đang bay nhanh bỗng nhiên rút lui lại.

Nhưng đã muộn!

Trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng của Hứa Thanh mai phục ở bốn phía đột nhiên hiện ra, nó đã sớm nhìn chằm chằm vào cái bóng đen này rồi, giờ phút này bên trong người nó tràn ra cảm xúc đói khát, chợt chụp tới cái bóng màu đen của tên Hải Thi Tộc.

Cái bóng đen kia tựa như gặp thiên địch nên toàn thân run rẩy, tốc độ bay cũng bị ảnh hưởng, dường như đã bị chấn nhiếp không dám chạy trốn đi, tốc độ bay cũng dần chậm lại.

Trong nháy mắt thì cái bóng của Hứa Thanh liền trực tiếp bay tới, thân hình màu đen của nó mở ra một cái miệng lớn, phốc một cái chợt nuốt tới cái bóng đen của pháp khí.

Một cảm giác sung sướng từ trên người cái bóng tràn ra, cái bóng đen kia lập tức bị cái bóng của Hứa Thanh tươi sống nuốt xuống.

Theo một tiếng ợ vang lên, ánh mắt vô hình của cái bóng chợt chăm chú nhìn vào trên người tên tu sĩ Hải Thi Tộc thần sắc đang đại biến.

Trong đôi mắt tên tu sĩ Hải Thi Tộc này lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể lập tức lui ra phía sau, nhưng trong chớp mắt khi gã lui lại thì từng tiếng chuông lục lạc dồn dập nháy mắt truyền đến, thanh âm này mang theo một cỗ cảm giác linh hoạt kỳ ảo, có thể xuyên thấu thân thể chạy suốt linh hồn gã.

Trong một sát na ngay khi thanh âm này truyền vào tai gã, thân thể của gã liền không tự chủ được phải dừng lại một chút, mặc dù rất nhanh liền giãy giụa thoát ra, nhưng tiếng chuông lục lạc đã đến rất gần.

Hắc mang lóe lên, que sắt màu đen bỏ lại chiếc chuông lục lạc, hoàn toàn bộc phát tốc độ rồi trực tiếp xuyên thấu qua mi tâm của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này, sau đó lại vòng một vòng quay lại xuyên thấu qua cổ của gã, lúc này mới một lần nữa cuốn lên cái chuông lục lạc đang rơi xuống.

Cùng lúc đó toàn thân Hứa Thanh ầm ầm hiện lên hắc hỏa, như hóa thành một hỏa nhân, pháp khí lông vũ cũng được hắn sử dụng trên người.

Trong nháy mắt khi lông vũ mở ra, tốc độ của Hứa Thanh lập tức được gia tốcì, hắn bước một bước lên trước, nước biển trực tiếp dấy lên một dòng nước xiết, tốc độ của hắn nhanh đến cực hạn, trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt tên tu sĩ Hải Thi Tộc đang bị trọng thương kia, nhanh đến mức tựa như thuấn di.

Con dao găm trên tay phải lập tức chém vào cổ của đối phương, hung hăng cắt một đường, máu tươi màu lam lập tức phun trào, đồng thời ngay sau đó có một tiếng kêu thảm thiết vang lên, dao găm hóa thành hắc hỏa tràn vào miệng vết thương của tên này, chui vào trong cơ thể và thiêu đốt dữ dội.

Tên Hải Thi Tộc này vừa muốn vùng vẫy, nhưng đầu gối Hứa Thanh liền hung hăng giơ lên, thúc vào trên bụng tên tu sĩ Hải Thi Tộc này.

Phịch một tiếng, thân hình của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này suýt nữa thì trực tiếp bị chấn vỡ, mà hắc hỏa đốt cháy linh hồn cũng khiến cho gã phát ra từng tiếng tru khàn khàn.

Trong lúc vùng vẫy kịch liệt, cái bóng cũng tới gần, sau đó nó liền lan tràn theo hai chân tên Hải Thi Tộc này, những nơi nó đi qua thì tên Hải Thi Tộc này liền run rẩy mãnh liệt đến cực hạn, âm thanh kêu thảm thiết cũng thay đổi.

Bởi vì những nơi bị cái bóng bao phủ kia, thân hình của tên tu sĩ Hải Thi Tộc liền tăng tốc ăn mòn, tựa như từ trạng thái nguyên bản của Hải Thi Tộc hóa thành thi thể chân chính.

Đó là bởi vì dị chất bên trong cơ thể của gã đang bị cái bóng điên cuồng thôn phệ, mà khi cái bóng đang ra sức cắn nuốt, trên người của nó rõ ràng cũng tản mát ra một tia khí tức của Hải Thi Tộc.

Mà que sắt màu đen cũng không nhàn rỗi mà bay thẳng đến cái pháp khí xương cốt một bên, hung hăng đâm vào, lão tổ Kim Cương Tông biến ảo ra ở bên trên, sau đó khẽ hấp một hơi về phía pháp khí xương cốt, lúc này cái pháp khí xương cốt kia rung động lắc lư, linh vận trong đó đang bị lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng hút đi.

Quá trình này chỉ kéo dài trong thời gian một nén nhang, trong khi tên tu sĩ Hải Thi Tộc càng lúc càng tuyệt vọng, vùng vẫy cũng càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng oanh một tiếng, thân thể nổ tung, tất cả dị chất trên thân thể cũng mất đi, biến thành tro bụi tiêu tán ở trong nước biển.

Mà pháp khí xương cốt kia cũng là như vậy, giờ phút này cũng đã thành những mảnh vỡ.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên chút phấn khởi, lúc này hồn của tên Hải Thi Tộc này trong cơ thể hắn như một que củi, đang bị thiêu đốt điên cuồng, sau đó phóng về phía đạo pháp khiếu thứ 21.

Oanh một tiếng, thân thể Hứa Thanh chấn động, tia sáng trong mắt lập lòe, đạo pháp khiếu thứ 21 của hắn, mở ra!

Theo linh năng tràn vào, theo pháp lực sinh sôi, Hứa Thanh quay đầu nhìn truyền tống trận và nheo mắt lại.

Hắn không hủy diệt tòa truyền tống trận này mà tiếp tục bố trí, lặng lẽ chờ đợi, đồng thời nhìn về phía cái bóng.

Vừa rồi hắn cảm giác thấy khi nó thôn phệ Hải Thi Tộc, bản thân nó cũng tản ra khí tức của Hải Thi Tộc, vì vậy liền hơi trầm ngâm.

Thời gian trôi qua, Hứa Thanh có chút tiếc nuối, hắn cũng không đợi được tên Hải Thi Tộc thứ hai tới.

Dẫu sao Hải Thi Tộc cũng không ngốc, sau khi truyền tống một tên, có lẽ đã có chỗ phát hiện, cho nên thật lâu sau không hề truyền tống qua thêm tên thứ hai, Hứa Thanh dứt khoát phá huỷ tòa truyền tống trận này, tiếp tục tìm kiếm chỗ truyền tống trận tiếp theo.

Mà chỗ cái bóng cũng lộ ra dị chất càng đậm, vả lại dường như là nếm được chút ngon ngọt, cho nên hình như càng khát vọng hơn so với Hứa Thanh, càng nỗ lực tìm kiếm hơn.

Về phần lão tổ Kim Cương Tông, khí tức chấn động trên người lão cũng tăng trưởng lớn hơn, hiển nhiên sau khi cắn nuốt pháp khí của đối phương thì lão cũng được ích lợi không nhỏ.

Việc này khiến cho Hứa Thanh có chút do dự, dẫu sao pháp khí cũng có thể bán lấy tiền.

“Chủ tử, vừa nãy ta có chút không khống chế được, tiếp theo ta sẽ chỉ hấp thu bảy thành và lưu lại ba thành, như vậy vẫn có thể bán lấy tiền, ta thân là khí linh cho nên có nắm chắc làm được điều này, chỉ cần ta bố trí một phen thì cửa hàng rất khó phát hiện.”

“Nhưng ta đề nghị chủ tử tốt nhất không nên bán cho tông môn, ta biết rõ rất nhiều chợ đen thu mua pháp khí, chúng ta có thể đi tới đó bán.”

Lão tổ Kim Cương Tông đúng là nhân trung chi tinh, Hứa Thanh mới chỉ khẽ động biểu cảm là lão liền đoán được nguyên do, nhanh chóng cẩn thận mở miệng.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn que sắt màu đen, không nói gì.

Cứ như vậy qua một ngày sau, dưới sự ra sức của cái bóng, Hứa Thanh lại tìm được một truyền tống trận được giấu kín ở trong cái khe bên dưới một chỗ mặt đất dưới thế giới dưới biển, sau khi ở chỗ này bố trí một phen, hắn khoanh chân ngồi xuống chờ đợi.

Nhoáng một cái liền trôi qua mấy ngày, ngay khi Hứa Thanh quyết định phá huỷ tòa truyền tống trận này để tìm kiếm chỗ truyền tống trận tiếp theo, cái truyền tống trận này đột nhiên tràn ra chấn động!

Chương 358: Điên cuồng khai khiếu (1)

Mà luồng chấn động này rất mạnh, trong chớp mắt khi nó tràn ra thì đôi mắt Hứa Thanh liền co rút lại, mơ hồ có một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía, cái bóng cũng nhanh chóng truyền tới cảm xúc nguy hiểm cho hắn.

Mà nguồn gốc của luồng chấn động mạnh mẽ này, cũng nhanh chóng lộ ra.

Có thể thấy đó là một gã nam tử cường tráng, bộ dáng rất cao lớn, mặc dù chấn động trên người vẫn là Trúc Cơ, nhưng bên trong cơ thể của gã rõ ràng còn tản ra chấn động của một đoàn mệnh hỏa.

Hiển nhiên tên tu sĩ của Hải Thi Tộc này, bởi vì được truyền tống vào khu vực chiếm đóng của quân địch, cho nên trong lúc truyền tống cũng mở ra Huyền Diệu Thái, gã định dùng cách này để đối mặt với những thứ có thể xuất hiện khi truyền tống đến địa bàn quân địch chiếm đóng.

Mà Hứa Thanh cũng không chút do dự, tay phải giơ lên cách không một trảo, ngay khi thân ảnh kia càng lúc càng rõ ràng, thậm chí ánh mắt của đối phương đã đối đầu với ánh mắt của hắn, trong nháy mắt thì hắn trực tiếp nghiền nát một một chỗ bố trí trên truyền tống trận.

Oanh một tiếng, trận pháp tan vỡ, thân ảnh sắp truyền tống đến trong đó liền nháy mắt biến thành mơ hồ, chỉ loáng thoáng có tiếng gào thét không cam lòng từ trong đó truyền ra.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đứng dậy thu hồi tất cả bố trí ở nơi đây, đi tìm kiếm vị trí truyền tống trận tiếp theo.

Cho đến bốn ngày sau, hắn lần nữa tìm được một chỗ, lại lặng lẽ chờ đợi, rốt cuộc hắn đã chờ được thêm một tên tu sĩ Hải Thi Tộc truyền tống đến nơi này.

Đối phương tương tự cũng là Trúc Cơ, sau khi Hứa Thanh xác định đối phương không phải Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái, đồng thời hắn cũng đã sai khiến cái bóng đi dò xét, mà cái bóng lại rất mẫn cảm đối với dị chất, kêu nó đi do thám tu vi của Hải Thi Tộc thì rất chuẩn xác.

Đã có lợi ích chung nên cái bóng liền tỏ ra vô cùng nghiêm túc, sau khi xác định tu vi người tới không phải là Trúc Cơ có Huyền Diệu Thái, ngay khi đối phương vừa xuất hiện thì một màn giết chóc bỗng nhiên được triển khai.

Lần Hứa Thanh đã hấp thu kinh nghiệm của lần trước, cho nên đã có chỗ điều chỉnh, khiến cho chất độc của nơi này càng thêm sắc bén hơn nữa, đồng thời cái bóng vốn ẩn nấp mai phục cũng được Hứa Thanh an bài thành đợt công kích thứ nhất.

Mà lão tổ Kim Cương Tông chính là đợt thứ hai, còn hắn là một đợt công kích thứ ba.

Đồng thời Pháp Chu cũng được hắn đưa ra dùng làm đòn sát thủ cuối cùng, cũng là dùng để phòng ngừa vạn nhất.

Cứ như vậy, sau thời gian hai nén hương, tiếng nổ vang ở nơi này cũng dần dần tiêu tán, tiếng kêu thảm thiết thê lương cũng dần dần suy yếu, Hứa Thanh cũng đã chém giết được tên tu sĩ Trúc Cơ Hải Thi Tộc thứ hai truyền tống tới đây.

Hồn của đối phương đã bị hắn hút vào trong người sau đó không ngừng đốt cháy, hóa thành một cỗ lực lượng trùng kích, đánh mở đạo pháp khiếu thứ 22 của hắn ra!

Việc này khiến cho Hứa Thanh rất là phấn khởi, đồng thời cũng khiến cho hắn càng thêm khắc sâu nhận thức về hiệu quả từ hồn của Hải Thi Tộc.

“Nếu cứ tiếp diễn như vậy, ta chỉ còn khoảng tám đạo nữa, liền có thể hình thành mệnh hỏa rồi!”

“Một khi hình thành mệnh hỏa là ta có thể đặt mệnh đăng lên trên, chiến lực của ta cũng có thể lập tức tăng vượt bậc.”

Trong lòng Hứa Thanh tràn đầy chờ mong, hắn đang định phá huỷ tòa truyền tống trận ở chỗ này đi, nhưng vào lúc này bên trong đó lần nữa truyền đến khí tức.

Khí tức này làm cho người ta có một loại cảm giác đối phương không phải là Huyền Diệu Thái, mà rất tầm thường, nhưng bên phía cái bóng trong nháy mắt lại tỏa ra một tia chấn động truyền tới Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng lập tức công nhận khí tức vừa tới này chính là khí tức của cái tên Hải Thi Tộc đã mở ra Huyền Diệu Thái lúc trước kia.

Hiển nhiên đối phương hẳn là đã hấp thụ sai lầm lúc trước, cho nên lần này khi truyền tống liền thu liễm khí tức Huyền Diệu Thái, nhưng vận khí của gã có lẽ rất không tốt, vì vẫn gặp phải Hứa Thanh.

Lúc này hầu như ngay khi thân ảnh kia vừa mới thành hình, Hứa Thanh liền tay phải giơ lên hung hăng vỗ xuống một chưởng, oanh một tiếng, trận pháp lập tức tan vỡ, thân ảnh trong truyền tống trận kịch liệt vùng vẫy muốn lao tới phía này, nhưng vẫn đã chậm, chỉ có thể phát ra tiếng gào thét vô cùng không cam lòng từ, sau đó lại tiêu tán đi.

“Có lẽ không làm được mấy lần nữa, bên phía Hải Thi Tộc có lẽ sẽ phát hiện.”

Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, đáy lòng thoáng có chút tiếc nuối, thật sự là loại nhiệm vụ này cũng không quá thích hợp với hắn.

Nếu như không thể tiếp tục tiến hành làm như thế này, vậy hắn muốn mở ra Huyền Diệu Thái, cũng chỉ có thể đi ra chiến trường bên ngoài.

“Tìm tiếp xem vậy.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó liền quyết định tiếp tục tìm kiếm.

Thời gian cứ như vậy ngày lại ngày trôi qua, truyền tống trận của Hải Thi Tộc ở dưới đảo Di Ách cũng không có quá nhiều, cũng chỉ có mười mấy cái mà thôi.

Trong đó đã có 8 tòa truyền tống bị Hứa Thanh phá huỷ, mà sau đó cũng có hai tên tu sĩ Trúc Cơ bị hắn gặp phải, có một tên bị hắn nhanh chóng đánh chết, còn có một tên toàn thân có rất nhiều pháp khí bảo vệ tính mạng, thậm chí trình độ mở ra pháp khiếu hình như cũng đã tới rất gần với hình thành mệnh hỏa, khiến cho Hứa Thanh phải phí hết một phen tay chân, tốn thời gian hơn một canh giờ mới có thể giết chết được.

Việc này khiến cho hắn ý thức sâu sắc được sự cường hãn của tu sĩ Trúc Cơ Hải Thi Tộc, mà hai tên Trúc Cơ này cũng khiến cho hắn liên tiếp giải khai ba đạo pháp khiếu, đạt đến số lượng 25 đạo.

Nhưng đến đây cũng là kết thúc rồi, về sau Hứa Thanh cũng đã tìm được thêm 3 tòa trận pháp, nhưng lại không hề gặp được người truyền tống đến, chỉ có thể tiếc nuối mà phá huỷ.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng tiếc nuối, bên cái bóng cũng tỏ ra vô cùng buồn chán.

Mà truyền tống trận trên đảo Di Ách cũng đã hoàn toàn bị thanh trừ, Hứa Thanh chỉ có thể bất đắc dĩ trở lại ở trên đảo.

Vừa lúc hắn mới nộp nhiệm vụ, đang trầm ngâm xem có nên tiếp nhận nhiệm vụ chiến đấu không, thì bên trong lệnh bài thân phận của hắn bỗng truyền đến một đạo tin tức.

“Lão phu là trường lão u Dương Lăng của ngọn núi thứ ba, ta xem tin tức thân phận của ngươi, ngươi gọi là Hứa Thanh đúng không?”

Hứa Thanh thấy tin nhắn này liền lập tức cảnh giác, không có trả lời lại tin nhắn của đối phương.

“Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, nhiệm vụ thanh trừ vừa nãy ngươi nhận là do lão phu đưa ra, nhưng độ hoàn thành của ba hòn đảo còn lại đều rất bình thường, lão phu mặc kệ tại sao ngươi có thể nhanh như vậy hoàn thành nhiệm vụ trên đảo Di Ách, đây là việc riêng của ngươi nên ta không thèm để ý, nhưng ta muốn ngươi tiếp tục đi tới đảo Câu Anh và hai hòn đảo khác tiếp tục tìm kiếm và phá hủy truyền tống trận, ngươi có nguyện ý tiếp nhận không?”

Bên trong ngọc giản lần nữa truyền ra tin nhắn, mà thanh âm uy nghiêm từ bên trong cũng bay thẳng vào bên trong tâm thần Hứa Thanh, khiến cho 25 đạo pháp khiếu trong cơ thể hắn cũng đều lắc lư rung động.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, sau khi trầm ngâm một lát liền chậm rãi mở miệng.

“Nghe theo pháp chỉ của trưởng lão.”

Chương 359: Điên cuồng khai khiếu (2)

Vị trưởng lão của ngọn núi thứ ba nghe được câu trả lời thuyết phục của Hứa Thanh liền rất là thoả mãn, trong nháy mắt tiếp theo liền điều chỉnh nhiệm vụ cho Hứa Thanh, từ tìm kiếm truyền tống trận trên đảo Di Ách, biến thành tìm kiếm trên toàn bộ các hòn đảo.

Mà linh thạch ban thưởng tương ứng cũng đã được gửi tới trên lệnh bài thân phận của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn con số phía trên, bỗng có càng nhiều chờ mong đối với ban thưởng của lần chiến tranh lần này.

11 vạn linh thạch!

Đây là do hắn phá hủy 11 chỗ trận pháp, mỗi một chỗ ban thưởng một vạn. Trong đó có bốn tên Trúc Cơ Hải Thi Tộc, tuy không tính linh thạch, nhưng cũng có con số đánh chết.

Hứa Thanh nhìn con số bên trên, đáy lòng có chút tiếc nuối, hắn giết bốn tên Trúc Cơ, ngoại trừ tên thứ nhất có pháp khí, cũng chỉ có tên cuối cùng có pháp khí.

“Nhưng mà chuyện trọng điểm nhất trước mắt, chính là phải mở pháp khiếu!”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn ba hòn đảo xa xa, thân thể bỗng nhiên bay lên trên không không, sau đó bay thẳng đến đảo Y Mỹ Kỳ.

Đảo Câu Anh có lẽ không cần hắn đi qua, đại khái là Hứa Thanh cảm thấy trên đảo Câu Anh bị gieo xuống một con mắt máu cực lớn như thế, mà con mắt này lại to lớn giống như con mắt của Thất Huyết Đồng vậy, cho nên nó nhất định có thể có tác dụng tìm kiếm truyền tống trận ở dưới đảo Câu Anh.

Về phần thật sự có tác dụng như vậy hay không thì Hứa Thanh không để ý, giờ phút này hắn dùng tốc độ nhanh nhất bay đi, trực tiếp bay ngang biển khơi, càng lúc càng tới gần đảo Y Mỹ Kỳ.

Toàn bộ mặt đất trên đảo Y Mỹ Kỳ đều bị Thất Huyết Đồng dùng để kiến tạo kiếm trì.

Không biết thứ sức mạnh gì đã được đưa vào bên trong kiếm trì, nhưng những kiếm trì này có thể khiến cho những thanh phi kiếm bên trong càng thêm sắc bén, từ xa nhìn lại thì chỗ kiếm trì ở giữa đảo là đậm đặc nhất, trong đó tràn ngập sương mù, trong sương mù nồng đậm có thể mơ hồ thấy được từng thanh phi kiếm đang lướt ở.

Bốn phía thì được xây dựng vô số kiếm trì loại nhỏ.

Hứa Thanh chỉ vừa tiếp cận, liền rõ ràng cảm thụ được từng sợi khí tức nguy hiểm từ bên trong những cái kiếm trì tràn ra khóa chặt bản thân.

Dường như đang phân biệt xem người đến là ai, nhưng rất nhanh những khí tức này liền tiêu tán, Hứa Thanh thuận lợi bước lên đảo Y Mỹ Kỳ từng là đảo chính của nhân ngư tộc.

Sau khi bước vào bên trong hắn cũng không dừng lại, mà lập tức dựa theo thông tin trong ngọc giản mà Hoàng Nham cho, tìm được đến cửa vào thế giới dưới biển.

Sau đó hắn nhanh chóng bước vào, ở thế giới dưới biển của đảo Y Mỹ Kỳ, Hứa Thanh thấy được một quang cảnh vô cùng rực rỡ, hơn hẳn thế giới dưới biển của đảo Câu Anh và Di Ách.

Toàn bộ thế giới dưới này được xây dựng bởi vô số cung điện, mặc dù bây giờ có nhiêu chỗ đã bị phá hủy, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ huy hoàng trước đây của nó.

Nơi đây chính là hoàng cung của hoàng tộc nhân ngư tộc lúc trước.

Hứa Thanh nhìn quanh một vòng, hắn không có tìm kiếm truyền tống trận ở nơi này.

Một khu kiến trúc rõ ràng như thế, nhất định sẽ là trọng điểm tìm kiếm của những người từng tới, mà lúc này cái bóng cũng truyền ra từng đượt chấn động để chỉ dẫn Hứa Thanh rời xa khỏi hoàng cung.

Vì vậy sau thời gian nửa ngày, trong một chỗ mọc san hô khắp nơi, Hứa Thanh cảm giác được nơi này có truyền tống trận.

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, sau khi nhanh chóng xem xét liền bố trí chung quanh một phen, sau đó bắt đầu chờ đợi.

Lần này vận khí của hắn không tệ, mấy ngày sau trên truyền tống trận liền có tia sáng yếu ớt lập lòe, từ bên trên cũng tràn ra một tia khí tức, theo thân ảnh hư ảo trong đó dần dần rõ ràng, Hứa Thanh cũng đã dò xét ra tu vi của đối phương, sau đó hắn bỗng nhiên ra tay.

Toàn bộ quá trình cũng không quá lâu, sau khi Hứa Thanh đánh chết tên tu sĩ Hải Thi Tộc vừa truyền tống đến, liền phá huỷ truyền tống trận này, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, rất nhanh một tháng đã qua đi, thân ảnh Hứa Thanh cũng đã xuất hiện ở khắp mọi địa điểm ở thế giới dưới biển của đảo Y Mỹ Kỳ, theo hắn không ngừng tìm kiếm và không ngừng phá hư trận pháp, pháp khiếu của hắn cũng chầm chậm mở đến đạo thứ 28.

“Còn thiếu hai đạo nữa liền có thể đốt lên mệnh hỏa rồi!”

Nội tâm Hứa Thanh càng lúc càng dâng lên một cảm giác chờ mong mãnh liệt, hắn lúc này cũng đã đi tới đảo U Tàng.

Mà ngay khi hắn tiến hành nhiệm vụ này, chiến tranh giữa Thất Huyết Đồng và Hải Thi Tộc cũng càng ngày càng kịch liệt hơn.

Trong hơn hai tháng này, Hải Thi Tộc tổng cộng khởi động năm lần chiến tranh với quy mô lớn, mục tiêu là muốn bức đệ tử Thất Huyết Đồng phải rút lui khỏi bốn hòn đảo của nhân ngư tộc.

Năm lần chiến tranh quy mô lớn này, một lần sau lại lớn hơn một lần trước, nhưng dưới sự phòng hộ nghiêm mật của Thất Huyết Đồng, chẳng những có thể thủ vững mà thậm chí Thất Huyết Đồng cũng nhiều lần chủ động khởi xướng ra tay phản kích, chém giết cùng Hải Thi Tộc ở trên biển cấm, hai bên ngươi tới ta đi.

Đồng thời càng ngày cũng có càng nhiều đệ tử Thất Huyết Đồng lần lượt truyền tống tới đây, gia nhập bên trong chiến đoàn.

Thậm chí không thiếu dị tộc minh hữu của Thất Huyết Đồng cũng đều lần lượt tới tham chiến.

Việc này khiến cho mọi người có thể thường xuyên nhìn thấy dị tộc khác biệt trên những hòn đảo của nhân ngư tộc.

Mà bên Hải Thi Tộc tương tự cũng có những dị tộc khác gia nhập, cảnh này khiến cho quy mô chiến tranh của song phương càng lúc càng lớn.

Nhưng những thứ này không có liên quan gì tới Hứa Thanh, giờ phút này hắn đang ở thế giới dưới biển của đảo U Tàng, lúc này hắn đang bay nhanh về phía một tòa truyền tống trận mà cái bóng phát hiện.

“Chỉ còn thiếu hai đạo pháp khiếu cuối cùng, nếu vận khí tốt mà nói, có lẽ có thể mở ra trong vòng nửa tháng.”

Hứa Thanh quét mắt nhìn linh thạch bên trong lệnh bài thân phận, linh thạch bên trong đã được tích lũy đến hơn 30 vạn, mà mệnh hỏa cũng sắp mở ra, điều này làm cho hắn vô cùng phấn khởi.

“Không biết sau khi mệnh hỏa hình thành, sau khi ta đốt mệnh đăng lên, có thể có đủ thực lực đánh lại đội trưởng hay không… .”

Nội tâm Hứa Thanh vô cùng chờ mong, que sắt màu đen một đường đi theo bên cạnh giờ phút này cũng đang chấn động, lão tổ Kim Cương Tông bên trong cũng rất hưng phấn, lão có thể cảm nhận được mình cách đột phá không xa.

“Một khi đột phá thì ta càng trở nên hữu dụng rồi, có thể không cần quá lo lắng trong thời gian ngắn bị Hứa ma đầu vứt bỏ!”

Chỗ cái bóng cũng là như vậy, dị chất trên người nó càng ngày càng nồng đậm khiến cho Hứa Thanh nhiều khi cũng phải suy nghĩ một chút, phải chăng nên trấn áp nhiều hơn mấy lần với nó.

Nhưng hình như cái bóng cũng đoán được ý nghĩ của Hứa Thanh, nó lập tức run rẩy, theo bản năng lộ ra cảm xúc nịnh nọt, lúc này trong mắt Hứa Thanh cũng lộ ra vẻ quyết đoán.

Hắn cảm thấy cái bóng rất quỷ dị, sau khi thôn phệ Hải Thi Tộc, bản thân nó rõ ràng cũng có thể tràn ra khí tức của Hải Thi Tộc, điểm này khiến cho Hứa Thanh rất cảnh giác, cho nên dù nó đã đột phá trước thời hạn, nhưng hắn vẫn cảm thấy nên uy hiếp nó một chút.

Ngay khi hắn vừa muốn vận hành thủy tinh màu tím trong cơ thể đi trấn áp nó, thì vào lúc này thần sắc của hắn bỗng nhiên ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Ngoài mười dặm phía trước, bên trong truyền tống trận đang khuếch tán ra từng trận chấn động rất rõ ràng!

Chấn động này rất lớn, hiển nhiên lần này không phải chỉ có một tên được truyền tống đến, mà là rất nhiều!

Chương 360: Lại là ngươi! (1)

Chấn động mãnh liệt từ nơi đó truyền ra, còn có những tiếng nổ vang trầm đục cùng với pháp lực khuếch tán ra chung quanh.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, ngẩng đầu nhìn về vị trí xa xăm phía trước, đồng thời trong đầu cũng nhanh chóng hiện lên đủ loại ý niệm.

Phía trước hiển nhiên là có một tòa truyền tống trận đã bị mở ra, cũng đã có tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc được truyền tống đến nơi này.

Mà thanh âm đấu pháp vang lên từ bên đó cũng khiến hắn có thể xác định là có tu sĩ Thất Huyết Đồng ở đó, đang đánh nhau cùng với tu sĩ Hải Thi Tộc được truyền tống đến.

Bây giờ tuyệt đại đa số đệ tử đều ở bên ngoài tiếp nhận các loại nhiệm vụ, mặc dù cũng có người ở thế giới dưới biển, nhưng trong hai tháng này Hứa Thanh cũng chỉ gặp được có một vài người.

Cho nên người ở phía trước khả năng đại khái là người cùng tiếp nhận một loại nhiệm vụ tìm kiếm và phá hủy trận pháp như hắn.

Hứa Thanh không hề hành động thiếu suy nghĩ, hắn lập tức che giấu tung tích sau đó chậm rãi tới gần, cho đến khi sắp đến chiến trường, hắn ngồi xổm xuống cúi đầu nhìn cái bóng của mình một cái.

Cái bóng đi theo Hứa Thanh lâu như vậy, đã sớm quen thuộc tính cách của hắn, vả lại một tháng trước còn bị lão tổ Kim Cương Tông vượt qua, cho nên bây giờ có phần ra sức, rất nhanh liền lan tràn ra ngoài.

Nguồn sáng của thế giới dưới biển đến từ những dãy san hô tỏa ra sắc thái rực rỡ tươi đẹp ở bốn phía, những tia sáng này có thể khiến cho tu sĩ thấy rõ bốn phía, nhưng bởi vì ánh sáng này không được sáng cho lắm, cho nên cái bóng ở nơi đây gần như là mờ tới mức không thể nhìn thấy.

Vì vậy trên cơ bản thì sẽ không có người nào phát hiện ra cái bóng đang lan tràn tới gần cả.

Nhất là nơi đây vốn tràn ngập dị chất, điều này khiến cho cái bóng có thể lặng yên không tiếng động, chậm rãi tới gần khu vực giao chiến.

Nó nhanh chóng quan sát tình huống rồi lập tức trở về, truyền đạt một số cảm xúc cho Hứa Thanh, sau đó liền dứt khoát trực tiếp bày ra một số hình dạng mà chỉ có Hứa Thanh có thể nhìn thấy trên mặt đất.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn xuống, mặc dù hắn có thể điều khiển và khống chế cái bóng, nhưng hắn không có cách nào mượn con mắt của nó để quan sát thế giới được.

Nhưng mà những hình ảnh mà cái bóng bày ra dưới đất cũng đã chỉ rất rõ ràng một màn đang xảy ra ở phía trước cho Hứa Thanh.

“Ba tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc vây công một đệ tử Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng, trong cảm giác của ngươi, bọn họ đều không phải là Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái?”

Hứa Thanh nói nhỏ.

Cái bóng nhanh chóng gật đầu, sau đó tràn ra cảm xúc kích động và khát vọng.

“Ngươi xác định đã kiểm tra cẩn thận chưa Tiểu Ảnh, ngươi nhất định phải giống như lão phu, luôn đặt an nguy của chủ tử ở chỗ cao nhất đó nha, nhất thiết không được qua loa chủ quan.”

Lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen lập tức nắm lấy cơ hội, trầm thấp mở miệng.

Đồng thời cũng đắc ý trong lòng, thầm nghĩ tý nữa nếu như không có gì ngoài ý muốn, vậy thì lời nói này của lão sẽ khiến lão vẫn có thêm trọng lượng hơn ở chỗ Hứa ma đầu, hưởng chực một chút công lao của cái bóng, nhưng nếu như cái bóng kiểm tra có chỗ sơ suất, vậy thì lời nói này của lão sẽ khiến cho vị trí của lão nâng lên cao hơn ở trong lòng Hứa ma đầu.

Cái bóng lập tức tỏ ra vẻ hung hãn, khóa chặt que sắt màu đen.

Hứa Thanh không để ý tới bọn chúng, sau khi trầm ngâm một lúc liền cử động thân thể tới gần phía trước.

Hắn bây giờ đã mở ra 28 đạo pháp khiếu, dựa theo hắn tính toán, nếu như có thể lại giết thêm 2-3 tên Hải Thi Tộc, như vậy nhất định có thể mở ra 30 đạo pháp khiếu.

“Không thể bỏ qua!”

Hứa Thanh một đường bí mật nội liễm tu vi, từng bước tiếp cận về phía trước, giờ phút này chấn động phía trước cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, tiếng nổ vang cũng càng lúc càng gần hơn.

Cho đến một lát sau, rốt cuộc Hứa Thanh đã thấy được tòa truyền tống trận phía trước.

Mảnh hải vực nơi này mọc đầy hải tảo, hải tảo dầy đặc phủ lên trên cả trận pháp, nhưng lại không thể che đậy hết ánh sáng truyền tống từ bên trên trận pháp đang từ từ tản đi.

Mà lúc này ở bên trên tòa trận pháp có một tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc đang nhanh chóng điều chỉnh lại trận pháp, hình như đang chuẩn bị truyền tống thêm nhiều tu sĩ Hải Thi Tộc nữa tới đây.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc này khi còn sống là nhân tộc, bộ dạng bây giờ ngoại trừ màu da và trên người tràn ngập thi độc ra, thì cũng không khác người sống quá lớn.

Thoạt nhìn thì gã giống như một thư sinh, mặc một đạo bào màu đen toàn thân, chấn động tu vi trên người cũng rất là mãnh liệt.

Bên kia là một người mặc đạo bào màu vàng đậm, là một thanh niên ngọn núi thứ ba của Thất Huyết Đồng, kẻ giao thủ cùng y chính là hai tên Trúc Cơ Hải Thi Tộc có khí tức hơi yếu một chút.

Bốn phía ở nơi này cũng tồn tại những thủ đoạn bố trí khác, Hứa Thanh vừa tiếp cận liền cảm thấy mình đã bị ngăn cách và cắt đứt liên hệ với lệnh bài thân phận trên người.

Nhưng Hứa Thanh cũng không thèm để ý cái này, mà cẩn thận quan sát chiến trường.

Trên chiến trường, hai tay của thanh niên mặc đạo bào màu vàng của ngọn núi thứ ba đeo một đôi bao tay hơi mỏng màu đen, trong lúc giao thủ có hắc khí từ bên trên tràn ra, hình thành từng đạo thân ảnh mơ hồ quỷ dị khắp bốn phía.

Đồng thời trên mi tâm của y còn có một cái bóng lưng giống như tranh vẽ, bóng lưng này đang nỗ lực quay người.

Nhưng nó tựa hồ như bị cái gì đó hạn chế, thủy chung không cách nào hoàn toàn quay người ra phía trước.

Hai tên Hải Thi Tộc giao thủ cùng y tạo cho Hứa Thanh một loại cảm giác tương tự như thanh niên Trúc Cơ của ngọn núi thứ ba kia, đều không đạt tới cảnh giới mở ra Huyền Diệu Thái, nhưng cũng vào khoảng mở ra 20 đạo pháp khiếu.

Giờ phút này hai tên Hải Thi Tộc này vừa ra tay vừa điều khiển dị chất xâm nhập chung quanh, lại phối hợp thên thân thể cường hãn cùng thi độc trong người, còn là hai đánh một, tất cả cộng lại khiến cho thanh niên ngọn núi thứ ba nhiều lần gần như rơi vào hiểm cảnh.

“Pháp thuật của ngọn núi thứ ba rất quỷ dị!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn qua cái bóng lưng ở trên mi tâm thanh niên ngọn núi thứ ba, cũng nhớ tới đánh giá trong tông môn về ngọn núi thứ ba.

Cũng ngay vào lúc này, một khắc khi Hứa Thanh nhìn thấy mấy người, bọn họ cũng lập tức chú ý tới hắn.

Đệ tử ngọn núi thứ ba đột nhiên ra tay, bức lui hai tên Hải Thi Tộc bên người một chút, sau đó nhanh chóng gầm nhẹ về phía Hứa Thanh.

“Nơi đây đã bị Hải Thi Tộc hạ cấm chế không thể truyền âm ra ngoài, ngươi tới giúp ta, ta nguyện ý trả cho ngươi 10 vạn linh thạch!!”

Đệ tử của Thất Huyết Đồng dưới loại tình huống này phần lớn sẽ mở miệng nói như vậy, bởi vì bọn họ đều biết, coi như là đồng môn cũng không nhất định phải có nghĩa vụ giúp đỡ lẫn nhau.

Chương 361: Lại là ngươi! (2)

Trong chớp mắt khi đệ tử ngọn núi thứ ba truyền ra lời này, tên tu sĩ thư sinh của Hải Thi Tộc đang bố trí trận pháp ở một bên cũng hơi nhăn mày lại, thân thể nhoáng một cái tạo ra từng tiếng nổ vang, lập tức vọt về phía Hứa Thanh.

Trong lúc lao tới, hai tay của gã cũng lập tức bấm niệm pháp quyết, loại lực lượng có thể khiến cho lệnh bài thân phận bị cắt đứt liên hệ với bên ngoài nháy mắt khuếch tán ra bốn phía, khiến cho phạm vi bảo phủ vốn đã bao gồm cả Hứa Thanh, bây giờ lại càng bao phủ rộng thêm.

Kể từ đó trong phán đoán của gã, tên đệ tử Thất Huyết Đồng trước mắt vừa tới này coi như là muốn lui ra phía sau để truyền tin cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Nếu như đã xuất hiện ở nơi này, vậy thì gã cũng quyết định sẽ lập tức chém giết đối phương ngay ở đây.

Mà gã cũng vô cùng tự tin về việc này, mặc dù bản thân gã chưa mở ra Huyền Diệu Thái, nhưng cũng đã mở ra đến 29 đạo pháp khiếu.

Cộng thêm với thân thể và năng lực khôi phục của Hải Thi Tộc, phối hợp với đáy biển tràn đầy dị chất, gã có nắm chắc đánh chết phần lớn tu sĩ cùng cảnh giới, lại càng không cần phải nói là tu sĩ Trúc Cơ của nhân tộc.

Trúc Cơ nhân tộc bị gã giết cũng không hề ít.

Giờ phút này toàn bộ pháp khiếu trong cơ thể gã lập tức mở ra, tốc độ bạo phát, nhưng trong nháy mắt tiếp theo trong mắt của gã lộ ra một tia ngoài ý muốn, bởi vì tên tu sĩ Thất Huyết Đồng phía trước kia lại không rút lui bỏ chạy như gã tưởng tượng, mà lại vọt thẳng về phía gã.

“Có vẻ như ngươi rất tự đại tu vi và chiến lực của mình? Cho nên không trốn mà tiến tới sao? Nhưng cái này không phù hợp với cách làm của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng các ngươi.”

“Nếu đã như vậy thì liền nhìn xem thực lực của ngươi và nhục thể của ta, ai mạnh hơn đi!”

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc này mở miệng cười lạnh, nhưng tốc độ cũng không giảm chút nào, giống như muốn dùng thân thể tông tới khiến cho thân thể máu thịt Hứa Thanh tan vỡ.

Trong chốc lát, hai người bọn họ riêng mình dùng tốc độ lao tới, càng ngày càng gần.

“Áo bào tím, đây là đệ tử ngọn núi thứ bảy, đúng ra ở ngọn núi thứ bảy không có kẻ đần mới phải…”

Xa xa, thanh niên ngọn núi thứ ba bị vây công lúc này muốn mượn cơ hội để thoát thân, nhưng không cách nào làm được, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình.

Trong một cái chớp mắt, ánh mắt của thanh niên ngọn núi thứ ba bỗng nhiên co rụt lại.

Cách đó không xa, Hứa Thanh và tên tu sĩ thư sinh Hải Thi Tộc đang nhanh chóng tiếp cận với nhau, khi hai người chỉ còn cách nhau có mười trượng, cả hai đồng thời triển khai thủ đoạn của mình, khiến cho tốc độ trong chớp mắt tăng vọt.

Hứa Thanh dùng lông vũ, tên Hải Thi Tộc có bộ dạng thư sinh thì dùng một cái quạt giấy màu đen, bọn họ lập tức lấy ra pháp khí, nháy mắt tăng tốc, nhưng phương hướng của cả hai lại không giống nhau.

Ngay một khắc Hứa Thanh dùng pháp khí lông vũ gia trì tốc độ trên người, hắn chợt cải biến phương hướng, mục tiêu không phải tên thư sinh Hải Thi Tộc này, mà là hai tên Hải Thi Tộc vây công thanh niên ngọn núi thứ ba kia.

Đầu tiên phải đánh chết những kẻ yếu trước, đây cũng luôn là chiến thuật được Hứa Thanh sử dụng.

Bình thường hắn dùng chiến thuật này đều rất thuận lợi, lần này lại phối hợp thêm pháp khí lông vũ, khiến cho tốc độ của bản thân càng nhanh hơn, nhưng ngay khi Hứa Thanh đột nhiên cải biến phương hướng, phóng tới vị trí của thanh niên ngọn núi thứ ba.

Tên thư sinh Hải Thi Tộc kia cũng lập tức cải biến phương hướng, rõ ràng mục tiêu của gã cũng không phải là Hứa Thanh, mà là thanh niên ngọn núi thứ ba kia!

Hiển nhiên, những câu gã mở miệng lúc trước đều là cố ý, vì để che lấp mục đích chân thật của mình.

Vì vậy trong khi hai người dùng tốc độ ánh sáng tiếp cận mục tiêu của mình, cả hai bọn họ giống như đều hóa thành cầu vồng, xuất hiện ở ngay chỗ thanh niên ngọn núi thứ ba và hai tên tu sĩ Hải Thi Tộc khác đang giao chiến.

Âm thanh nổ vang lập tức bộc phát.

Thanh niên ngọn núi thứ ba há miệng phun ra máu tươi, thân thể bỗng nhiên lui lại, trong lúc nguy cơ trước mắt, trên cổ đột nhiên hiện ra một cái hình xăm màu đen.

Đó là một đóa hoa sen, giờ phút này nó đã huyễn hóa ra ngoài rồi trôi nổi lên trên đỉnh đầu của y, hóa giải một kích trí mạng đến từ tên thư sinh áo đen.

Bên kia Hứa Thanh cũng đã tới gần kề, toàn thân bộc phát ra hắc hỏa, que sắt màu đen cũng gào thét mang theo mũi nhọn kinh người, hầu như là cùng lúc ra tay với Hứa Thanh.

Trong chớp mắt, hai tên Hải Thi Tộc giao chiến cùng thanh niên ngọn núi thứ ba, một tên bị xuyên thấu mi tâm còn một tên bị Hứa Thanh dùng dao găm cắt cổ!

Tên bị xuyên thấu mi tâm kia rên thảm một tiếng chợt rút lui, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trước người lập tức hình thành một bức tượng thần sáu tay cực lớn, gầm nhẹ khắp bốn phương, cản trở que sắt màu đen đang muốn công kích một lần nữa.

Nhưng tên Hải Thi Tộc bị Hứa Thanh dùng dao găm cắt cổ thì không may mắn như vậy.

Dao găm màu đen lập tức hóa thành hỏa diễm bao phủ gã lại, Hứa Thanh đồng thời nắm tay trái lại, trực tiếp đánh vào ngực đối phương, một đường phá vỡ máu thịt đến thẳng vị trí trái tim, toàn bộ 28 đạo pháp khiếu trong cơ thể hắn lập tức triển khai, hắc hỏa bên trong dũng mãnh điên cuồng lao tới!

Trong nháy mắt tiếp theo, tên tu sĩ Hải Thi Tộc này liền hóa thành một người lửa, từ bên trong phát ra tiếng kêu gào thê lương thảm thiết, cái bóng Hứa Thanh cũng thừa cơ mà bám lên, hung hăng hấp thu dị chất trên người tên tu sĩ Hải Thi Tộc này.

Nửa người tên tu sĩ Hải Thi Tộc này lập tức héo rũ, cộng thêm hỏa diễm đốt cháy trên người, tiếng kêu thảm thiết thê lương cũng im bặt mà dừng, mất hồn mà chết.

Về phần cái bóng, khí tức Hải Thi Tộc trên người nó càng lúc càng đậm, nhưng cũng rất nhanh bị tiêu hóa ép xuống.

Nói ra thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế thì tất cả những việc trên đều chỉ phát sinh trong một khoảnh khắc ngắn.

Giết xong một người, Hứa Thanh liền quay đầu nhìn tên thư sinh áo đen Hải Thi Tộc, trong thần sắc cũng xuất hiện một chút ngoài ý muốn, hắn không nghĩ tới đối phương rõ ràng cũng lựa chọn giống như mình.

Mà tên thư sinh áo đen cũng lần đầu tiên lộ ra thần sắc ngưng trọng, không để ý tới thanh niên ngọn núi thứ ba vừa tránh được tử kiếp, mà nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh.

Cùng lúc đó truyền tống trận ở xa giờ phút này đột nhiên tràn ra chấn động, một tia khí tức truyền ra trong những tia sáng lập lòe, truyền tống trận cũng hơi vận chuyển.

Chỉ là tia khí tức này không hề mạnh mà rất yếu ớt, tựa hồ chỉ truyền tống qua một tia khí tức dùng để quan sát bốn phía.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sau khi tia khí tức này tràn ra không biết đã dùng phương pháp gì mà nhận ra được Hứa Thanh, khí tức hơi chút dừng lại, trong trận pháp liền truyền ra chấn động kịch liệt, một tiếng gào thét từ hư vô trong trận pháp truyền ra.

“Lại là ngươi, chờ ta tới, ta nhất định phải giết chết ngươi, đồ khốn khiếp!”

Theo tiếng gầm nhẹ vang vọng, một cỗ chấn động của Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái thình lình từ trên trận pháp tản ra, đối phương chính là tên tu sĩ mở Huyền Diệu Thái của Hải Thi Tộc đã mấy lần bị Hứa Thanh cảm thụ được khí tức liền phá hỏng trận pháp, thủy chung không thể truyền tống tới đây.

Giờ phút này ngay khi phát hiện khí tức Hứa Thanh, rõ ràng gã tức giận phi thường, đang chuẩn bị truyền tống tới đây.

Chương 362: Hứa Thanh mở Huyền Diệu Thái! (1)

Sau khi nghe được tiếng gào thét của tên tu sĩ Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu của Thái Hải Thi Tộc này, tên thư sinh áo đen như có điều suy nghĩ, mà tâm thần của thanh niên ngọn núi thứ ba cũng hơi chấn động, cũng sinh ra một tia rút lui.

Hứa Thanh nhíu mày không thèm quan tâm, hắn đang tập trung hấp thu linh hồn của tên tu sĩ Hải Thi Tộc vừa bị mình đánh chết, sau đó dùng nó để trùng kích về phía đạo pháp khiếu thứ 29.

Đồng thời thân thể của hắn cũng hơi nhoáng một cái, lao thẳng đến tên tu sĩ Hải Thi Tộc bị que sắt màu đen đánh bị thương đang nhanh chóng lui về phía sau, trong miệng hắn cũng truyền ra câu nói đầu tiên ở trong trận chiến này.

“Nếu như ngươi không muốn chết ở chỗ này, vậy thì lập tức ngăn cản tên áo đen kia lại cho ta!”

Nói xong thì Hứa Thanh cũng không nhìn tên thư sinh áo đen Hải Thi Tộc, mà lao thẳng đến tên Hải Thi Tộc còn lại.

Hắn biết rõ chiến cuộc lúc này, bất kể là hủy diệt trận pháp hay là đánh chết tên thư sinh áo đen kia thì tất cả đều đã chậm, nếu như hắn phá hủy trận pháp sẽ lập tức bị ngăn cản, mà lựa chọn phía sau thì lại càng tốn thời gian hơn.

Đối phương cũng không phải là kẻ yếu, vả lại rõ ràng rất có tâm cơ, đối thủ như vậy là loại mà Hứa Thanh không muốn gặp phải vào lúc này nhất, hắn muốn sau khi mở ra Huyền Diệu Thái rồi lại gặp phải đối phương hơn.

Cho nên lựa chọn tối ưu bày ở trước mặt hắn, chính là kêu người thanh niên ngọn núi thứ ba ngăn cản tên áo đen lại, còn hắn dùng tốc độ nhanh nhất đánh chết tên Hải Thi Tộc còn lại kia, sau đó hấp thu thôn phệ hồn của đối phương, rồi mở ra đạo pháp khiếu thứ 30, hình thành mệnh hỏa.

Kinh nghiệm chiến đấu của Hứa Thanh rất phong phú, từ nhỏ hắn đã bắt đầu tích lũy kinh nghiệm ở trong xóm nghèo, cho đến bây giờ không biết hắn đã giết và đấu pháp với bao nhiêu người, cho nên sự nhạy cảm và sự phán đoán tình huống của hắn đã được rèn luyện từ sớm.

Giờ phút này hắn dùng tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt liền tới gần tên Hải Thi Tộc còn lại kia.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc này khi còn sống là một loại dị tộc, cái mũi rất dài giống như là mũi voi vậy, cùng loại với tên tu sĩ dị tộc mà Hứa Thanh từng gặp trên đảo Hải Tích.

Ngay khi Hứa Thanh tới gần thì hắn không có dừng lại chút nào, lập tức ra tay.

Âm thanh nổ vang lập tức vang vọng.

Cùng lúc đó sắc mặt của tên thư sinh áo đen cũng lập tức biến hóa, đáy lòng nhanh chóng cân nhắc, gã không hiểu cách làm của Hứa Thanh cho lắm, thứ duy nhất gã có thể đoán được, chính là đối phương sắp mở ra Huyền Diệu Thái.

Cho nên đối phương trong lúc biết rõ gặp phải nguy cơ nhưng lại không trốn, ngược lại còn đi đánh chết đồng bạn Hải Thi Tộc khác của mình.

Nhưng điều gã không hiểu là, cho dù đối phương mở ra Huyền Diệu Thái, thì cũng sẽ có chênh lệch nhất định đối với Vân Trần đại nhân đã là tu sĩ Trúc Cơ mở ra Huyền Diệu Thái từ lâu.

Dẫu sao thời gian tồn tại của Huyền Diệu Thái, là căn cứ theo số pháp khiếu để quyết định.

Nhưng giờ phút này gã cũng không có đủ thời gian để suy nghĩ quá nhiều, tóm lại thì việc đối phương muốn làm, mình đứng ra ngăn cản là được rồi, vì vậy ngay lập tức gã muốn phóng tới ngăn cản Hứa Thanh.

Người có khả năng tu luyện tới Trúc Cơ, không có người nào là kẻ đần cả, tên thư sinh áo đen Hải Thi Tộc không ngốc, Hứa Thanh cũng không ngốc, mà thanh niên ngọn núi thứ ba cũng không ngốc, lúc trước chỉ là y phản ứng hơi chậm một chút mà thôi.

Giờ phút này nghe được lời Hứa Thanh nói, mặc dù y không hiểu, nhưng trong lòng lại biết rõ mình phải đi ngăn cản tên Hải Thi Tộc áo đen mạnh mẽ nhất này là không thực tế.

Vì y không ngăn được, về phần chạy trốn thì không phải là y chưa từng nghĩ qua.

Nhưng chỉ cần tên Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái của Hải Thi Tộc thành công truyền tống tới đây, thì cho dù y có chạy ra khỏi phạm vi ngăn cách bao phủ này và truyền âm cầu cứu, thì cuối cùng không thoát khỏi cái chết.

Y cũng biết rõ sự đáng sợ của Huyền Diệu Thái.

Nếu bây giờ cái gì cũng không làm mà lập tức chạy trốn, vậy thì xác suất tử vong càng lớn.

Nếu như liều mình ngăn cản một cái, có lẽ còn có một chút khả năng giữ mạng.

Sau khi những ý niệm này nhanh chóng chuyển động trong đầu của y, trong mắt y cũng lộ ra vẻ quyết đoán.

Rõ ràng y ý thức được, giờ phút này muốn bảo vệ tính mạng của mình thì chỉ có một biện pháp duy nhất.

Vì vậy y nghiến răng, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết, hung hăng nhấn một cái vào trên mi tâm, triển khai bí pháp thuộc về ngọn núi thứ ba của mình.

Thân ảnh trên mi tâm của y lập tức xoay người quay ra phía trước, lộ ra một khuôn mặt nữ tử trắng bệch, thất khiếu còn chảy máu, nhìn thấy mà giật mình, càng quỷ dị chính là một cái chớp mắt khi thân ảnh này quay người lại, liền giống như đang đi ra từ mi tâm người thanh niên ngọn núi thứ ba vậy.

Thân ảnh càng lúc càng lớn, cuối cùng hoàn toàn chia lìa với thân hình của thanh niên ngọn núi thứ ba, sau đó bỗng nhiên bay ra.

Quỷ dị là thân ảnh này vừa ra, liền bay thẳng đến phía trước, nhưng hướng bay của nó không phải là chỗ của tên thư sinh áo đen, mà là lao thẳng đến trận pháp đang lập lòe chấn động, hình như muốn phá huỷ trận pháp này đi.

Ý định thật sự của thanh niên ngọn núi thứ ba chính là để cho pháp thuật quỷ dị của mình đi phá hủy trận pháp.

Kể từ đó liền có thể hóa giải hết thảy nguy cơ đang ập đến.

Mà thứ duy nhất có thể ngăn cả pháp thuật quỷ dị của gã phá hủy trận pháp, chính là tên thư sinh áo đen ra tay ngăn cản, nếu tên thư sinh áo đen Hải Thi Tộc làm như vậy thì coi như là y cũng đã hoàn thành yêu cầu của tên tu sĩ ngọn núi thứ bảy kia rồi.

Làm như vậy vừa tránh được khả năng tên tu sĩ ngọn núi thứ bảy hãm hại mình, mà gã cũng trong khả năng nhất định phối hợp hoàn thành yêu cầu của đối phương, đồng thời tên tu sĩ thư sinh áo đen Hải Thi Tộc kia đại khái cũng sẽ không vì thế mà truy kích y, mà là đi bảo hộ trận pháp.

Như vậy y liền có thể thuận lợi để chạy trốn khỏi chết.

Về phần trận pháp kia cuối cùng vẫn sẽ được mở ra, vậy thì tên đồng môn ngọn núi thứ bảy kia sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên, vậy thì cũng không phải là y không có khả năng chạy trốn tìm được một con đường sống.

“Đánh bạc!”

Thanh niên ngọn núi thứ ba này chợt nghiến răng, sau khi xuất ra một chiêu này liền không hề quay đầu lại mà cấp tốc vọt đi xa với tốc độ cực nhanh, không tiếc tiêu hao mà thiêu đốt pháp khiếu, nháy mắt liền đã đi được rất xa.

Chiến trường thay đổi và tốc độ tâm tư chuyển động, thường thường sẽ không kém tu vi quá nhiều, chỉ trong một khắc liền có thể quyết định hết thảy. Giờ phút này khi thanh niên ngọn núi thứ ba bỏ chạy, thứ quỷ dị do y thả ra liền lao thẳng đến phá huỷ trận pháp, tên thư sinh áo đen của Hải Thi Tộc cũng biến sắc, lập tức có một loại cảm giác trước sau đều khó cản.

Với gã mà nói, việc quan trọng nhất dĩ nhiên là khiến cho Vân Trần đại nhân thành công phủ xuống nơi đây, vì vậy chỉ có thể bỏ qua Hứa Thanh và bỏ qua thanh niên ngọn núi thứ ba, lao thẳng đến bảo vệ trận pháp.

Ngay khi gã tới gần liền toàn lực ngăn trở thứ quỷ dị kia, tiếng nổ lập tức vang vọng.

Chương 363: Hứa Thanh mở Huyền Diệu Thái! (2)

Hứa Thanh cũng không hề ngoài ý muốn với lựa chọn của thanh niên ngọn núi thứ ba, giờ phút này hắn đang toàn lực xử lý tên Hải Thi Tộc còn lại, sắc mặt của tên này cũng đang đại biến, mặc kệ gã vùng vẫy ra sao, điều khiển pho tượng trấn áp Hứa Thanh như thế nào, tất cả đều vô ích.

Trong nháy mắt tiếp theo, que sắt màu đen liền gào thét lao ra, trực tiếp xuyên thấu pho tượng rồi điên cuồng hấp thu.

Lão tổ Kim Cương Tông biết rõ lúc này bên cạnh có người ngoài, cho nên chưa từng hiện thân, nhưng lực hấp thu lại không chút nào nương tay.

Nhưng lão cũng biết mình nhất định phải kiềm chế, nói cách khác nếu như lão mà làm ảnh hưởng tới linh thạch của Hứa ma đầu, vậy thì chính lão sẽ phải chịu đau khổ.

Cho nên trong khi lão không ngừng xuyên qua pho tượng, sau khi đã cắn nuốt được bảy thành của của pho tượng, lão cố nén cơn tham lại mà bỏ qua cho pho tượng này.

Mà cái bóng cũng giống như thế, thừa dịp không ai chú ý đến nơi đây liền điên cuồng nhào tới, ôm lấy cái đùi của tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia rồi lập tức khẽ hút.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc này phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn bộ đùi phải lập tức hóa thành tro bụi, trong mắt gã lộ ra vẻ sợ hãi mãnh liệt, rất muốn lui ra phía sau nhưng lại hoàn toàn không làm được, con dao găm của Hứa Thanh đã bay nhanh tới cắt cổ gã.

Nguy cơ ngay trước mắt, tên tu sĩ Hải Thi Tộc này cũng là loại người hung ác, sự sợ hãi trong mắt đã bị vẻ điên cuồng thay thế, trực tiếp tự bạo khiến một nửa pháp khiếu trong cơ thể nổ tung.

Âm thanh oanh oanh lập tức bộc phát, gã mượn nhờ một nửa pháp khiếu bị nổ tung để đổi lấy lực lượng kinh người, gã tu sĩ Hải Thi Tộc này bỏ qua cái bóng và tránh được que sắt màu đen, cũng tránh né được con dao găm của Hứa Thanh, sau đó cấp tốc rút lui về phía sau.

Gã muốn chạy trốn.

Cùng lúc đó thì thanh niên ngọn núi thứ ba cũng đã hoàn toàn chạy ra khỏi phạm vi của nơi này, không nhìn thấy bóng dáng nữa, mà thứ quỷ dị do gã lưu lại cũng bởi vì khoảng cách quá xa mà càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng cũng tiêu tán dưới tay tên thư sinh áo đen Hải Thi Tộc.

Xử lý xong thứ quỷ dị này, tên thư sinh áo đen Hải Thi Tộc quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, chú ý thấy Hứa Thanh đang truy kích đồng bạn của mình, vì vậy thân thể lập tức lóe lên để bay qua.

Nhưng trong một cái nháy mắt này, tên Hải Thi Tộc đang bỏ chạy ở phía trước Hứa Thanh lại dừng lại, thân thể của gã chấn động mãnh liệt, từng thớ thịt trong cơ thể cuộn mình, há miệng phun ra một ngụm máu đen thật lớn.

Máu của Hải Thi Tộc là màu lam.

Nhưng thứ gã phun ra, là màu đen.

Đó là do máu bị nhiễm độc!

Loại độc này không phải Hứa Thanh phát ra, mà là chất độc do lão tổ Kim Cương Tông khẩn cầu, cho nên được Hứa Thanh bôi lên ở trên que sắt màu đen, vừa rồi một khắc khi que sắt màu đen xuyên thấu qua mi tâm tên Hải Thi Tộc này, chất độc bên trên cũng đã tản vào trong cơ thể gã.

Nhưng thứ này muốn phát tác lại cần phải có thời gian, cho nên ngay giờ phút này khi tên Hải Thi Tộc này tự kích nổ một nửa pháp khiếu, cơ thể rõ ràng đã vô cùng suy yếu, nên chất độc ẩn giấu bên trong cơ thể bỗng nhiên phát tác.

Mà ngay khi chất độc này phát tác thì từng đạo hỏa diễm màu đen tạo thành từng con dao găm cách không xa cấp tốc bay đến, lúc bay tới còn dấy lên từng dòng nước xiết, trực tiếp liền đâm vào trên người tên tu sĩ Hải Thi Tộc này.

Tổng cộng 6 chuôi, một thanh đâm vào cổ, một thanh đâm vào trái tim, một thanh đâm vào mi tâm, ba thanh khác đâm vào ba chi còn lại.

Âm thanh phanh phanh liên tiếp vang lên, thân thể tên Hải Thi Tộc này bị lực lượng của sáu thanh dao găm nhấc lên, ghim vào một bên, mà cái bóng và que sắt màu đen cũng đã nhanh chóng áp sát đến.

Que sắt màu đen cấp tốc xuyên thấu qua thân thể gã, cái bóng thì lại lao thẳng đến một cái đùi khác.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, dao găm trên người tên tu sĩ Hải Thi Tộc này cũng đã hóa thành hỏa diễm màu đen, nhanh chóng bao trùm toàn thân gã, mà Hứa Thanh cũng không thèm để ý tới tên thư sinh áo đen đang tới gần, giờ phút này hắn giống như giành giật từng giây một, ngay lập tức bước đến trước mặt tên Hải Thi Tộc đang bị thương nặng, tay phải giơ lên nhấn một cái lên miệng tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức bị im bặt lại, đồng thời sát hỏa trong cơ thể Hứa Thanh bỗng nhiên tràn vào cơ thể của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này, một luồng lực lượng khẽ hút, hồn của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này liền lập tức theo tay của Hứa Thanh mà tràn vào trong cơ thể hắn, trong sự kích động cùng chờ mong của Hứa Thanh, luồng linh hồn này lập tức hóa thành một loại củi đốt, lập tức thiêu đốt rất kịch liệt sau đó phóng tới phía đạo pháp khiếu thứ 30 của hắn!

Ầm!

Thân thể Hứa Thanh chấn động, đạo pháp khiếu thứ 30 lập tức được mở ra!

Theo đạo pháp khiếu thứ 30 mở ra, 30 đạo pháp khiếu trong cơ thể hắn trong tích tắc liền hợp thành một thể.

Pháp lực tràn ra hóa thành từng sợi hỏa diễm, không ngừng hội tù về đan điền của Hứa Thanh.

30 sợi hỏa diễm nhanh chóng hội tụ lại hình thành một cái vòng tròn nhỏ.

Những sợi hỏa diễm không ngừng ngưng tụ, không ngừng bị thiêu đốt, không ngừng sáng ngời, cho đến…Bùng một tiếng, đoàn mệnh hóa thứ nhất, cũng là dấu hiệu đại biểu cho tu sĩ Trúc Cơ chân chính, hoàn toàn được hình thành!

Đoàn mệnh hỏa này vô cùng huy hoàng, ánh lửa tràn ra cũng vô cùng trong sáng, trong nháy mắt khi đoàn mệnh hỏa hình thành, toàn bộ linh hải bên trong 30 đạo pháp khiếu của Hứa Thanh cũng dấy lên những trận sóng lớn ngập trời.

Từng cỗ chấn động điên cuồng hiện lên, trong thời khắc này mệnh hỏa liền mãnh liệt thiêu đốt.

Ánh lửa, càng thêm chói mắt!

Ánh lửa từ nó chiếu rọi thông suốt tất cả 30 đạo pháp khiếu bên trong cơ thể Hứa Thanh, từ những đạo bên trong Thiên Cung hay là những đạo pháp khiếu ẩn nấp trong cơ thể.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức cường hãn cũng ầm ầm bộc phát từ trên người Hứa Thanh.

Giờ khắc này thế giới trong mắt Hứa Thanh bỗng trở nên không giống như lúc trước!

Trong một cái chớp mắt, tất cả mọi thứ ở bốn phía đều hoàn toàn cải biến.

Vạn vật thoáng cái trở nên chậm chạp hơn.

Nước biển cũng là như thế, bốn phía đang tan vỡ cũng là như thế, thư sinh áo đen ở xa... cũng giống như thế.

Đối phương vẫn bảo trì động tác lao tới gần, chỉ là động tác này ở trong mắt Hứa Thanh liền biến thành cực kỳ chậm chạp.

Chậm đến mức để cho Hứa Thanh cảm thấy rất khó chịu, thậm chí hắn còn nhìn thấy trước mặt mình có vô số bụi bặm.

Nhưng hạt bụi bặm này hình như hắn có thể tùy theo ý niệm trong đầu của hắn mà biến lớn vô hạn.

Quan Sát Nhập Vi!

Không chỉ như thế, theo mệnh hỏa trong cơ thể được thiêu đốt, theo hỏa diễm bốc lên, một cỗ lực lượng kinh khủng để cho chính Hứa Thanh cảm thụ cũng phải hoảng sợ khuếch tán ra khắp toàn thân hắn!

Pháp thuật của hắn được gia trì rõ ràng, nhục thể của hắn giống như được tăng lên vài cấp độ, linh hồn của hắn giống như được mặc áo giáp vào, tất cả tất cả mọi thứ, trong thời khắc này... Đã hoàn toàn bất đồng với trước đây.

Trước đây, Hứa Thanh cũng biết rõ mình hình thành mệnh hỏa và không hình thành mệnh hỏa sẽ không giống nhau, nhưng bây giờ khi hắn tự mình đi vào cái trạng thái này, hắn mới hiểu được mình vẫn xem thường sự chênh lệch từ hai phía.

Chúng nó, hoàn toàn khác nhau!

Như là tu sĩ bất đồng hai cái đại cảnh giới vậy!

Sau khi mở ra Huyền Diệu Thái, 30 đạo pháp khiếu của hắn như hóa thành 30 cái lò lửa, đang điên cuồng tiêu hao.

Mà lượng tiêu hao lớn như thế để hội tụ thành mệnh hỏa, tia sáng của mệnh hỏa liền sáng vô cùng, khí thế cũng cực kỳ cường hãn, khiến cho trong cơ thể Hứa Thanh giờ khắc này giống như mở ra một cái lò lửa cực lớn vậy!

Lão tổ Kim Cương Tông ở trong que sắt màu đen bên cạnh cũng run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ và khát vọng mãnh liệt, mà cái bóng bên đó cũng run rẩy tương tự, hình như tia sáng trên người Hứa Thanh giờ khắc này khiến cho nó rất khó chịu.

Nhưng lần đề thăng này của Hứa Thanh vẫn chưa kết thúc.

Trong khi hết thảy mọi thứ ở xung quanh trở nên chậm rãi, trong mắt của hắn, nháy mắt khi truyền tống trận ở phía xa sắp mở ra, Hứa Thanh cúi đầu, chuyển đoàn mệnh hỏa này của mình lên bên trên chiếc mệnh đăng màu đen!

Trong nháy mắt tiếp theo, dưới đáy biển liền vang lên tiếng nổ, nước biển bốn phía quanh Hứa Thanh lập tức điên cuồng nổ tung cuốn về bốn phía, trong thời khắc này, một luồng khí tức kinh khủng ngập trời khiến cho người ta phải biến sắc, lập tức bộc phát ra từ trong cơ thể Hứa Thanh!

Mệnh đăng, thắp sáng!

Trong khoảnh khắc này, lực lương kinh khủng vượt trên một đoàn mệnh hỏa từ trên mệnh đăng nổ ra, sau đó điên cuồng quét ngang về toàn thân kinh mạch và toàn bộ máu thịt của Hứa Thanh.

Những nơi đi qua, mọi thứ giống như được rót thêm sinh mệnh vậy!

Thân thể Hứa Thanh lắc lư rung động mãnh liệt, trong cơ thể hắn như có từng đạo thiên lôi đánh ra, tiếng nổ vang ngập trời, giống như lò lửa trong cơ thể của hắn không còn là lò lửa nữa, mà giống như một tòa núi lửa đang bộc phát vậy!!

Khí thế vô cùng mạnh mẽ, một cảm giác dễ như trở bàn tay tràn ra, khiến cho tất cả tồn tại ở nơi này phải hoảng sợ!

Cùng lúc đó, ngay một khắc khi khí tức kinh thiên động địa của Hứa Thanh tràn lan, truyền tống trận ở nơi xa cũng đã được mở ra.

Tiếng cười dữ tợn của tên tu sĩ Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái của Hải Thi Tộc truyền ra từ, truyền tống đã không thể bị ngăn cản nữa, thân ảnh của gã cũng đang nhanh chóng hình thành.

“Tiểu tử nhân tộc, lần này ngươi không cách nào ngăn cản ta phủ xuống nữa rồi, ngươi chết chắc.....Hửhhh…?”

—

Truyện cực kỳ logic và não to quá, càng lúc càng hấp dẫn!!!

Chương 364: Thái Sơn áp noãn (1)

Trên truyền tống trận, giờ phút này tên tu sĩ Trúc Cơ đã mở ra mệnh hỏa của Hải Thi Tộc kia đang nói bỗng chốc im bặt lại.

Khi còn sống tên này không phải nhân tộc mà là một dị tộc, bộ dạng của gã nhìn như người bình thường, nhưng trên thực tế gã lại có tới sáu con mắt, ngoại trừ hai con ở vị trí bình thường, trên mi tâm và sau gáy mỗi chỗ cũng có một con mắt, hai má cũng có một cặp.

Lúc này thân hình của gã cũng đã xuất hiện được hơn phân nửa, bao hàm cả đầu và con mắt của gã, giờ phút này hô hấp của gã rõ ràng trở nên vô cùng dồn dập, vô luận là năm con mắt phía trước hay là con mắt thứ sáu phía sau, toàn bộ đồng tử của những con mắt này đều chợt co rút lại.

Từ bên trong sáu con mắt lộ ra vẻ hoảng sợ cùng với một loại cảm giác không thể nào tin được, cũng không cách nào che lấp nội tâm đang biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Ngươi…ngươi mở mệnh hỏa? Còn không phải một đoàn!! Này … này …này …”

Tên tu sĩ Trúc Cơ đã mở ra mệnh hỏa của Hải Thi Tộc chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng, thân thể run một cái, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khiến cho thần hồn của gã cũng đều run rẩy.

Gã muốn phá huỷ trận pháp này, nhưng trận pháp đã mở ra đến trình độ như vậy, gã lại đang ở bên trong trận cho nên không cách nào làm được, vì vậy cấp tốc gào thét về phía tên thư sinh áo đen.

“Mau phá huỷ trận pháp!”

Trên thực tế thì không chỉ riêng gã ở nơi này có cảm thụ như thế, trong một nháy mắt khi tên thư sinh áo đen Hải Thi Tộc ở một bên đang muốn tới gần Hứa Thanh, gã cũng cảm thấy tâm thần của mình cuộn trào, bên trong giống như có một cơn sóng lớn động trời đang dấy lên vậy.

Thật sự là giờ khắc này hỏa diễm trong cơ thể Hứa Thanh làm cho người khác cảm giác quá mức kinh khủng!

Hỏa diễm bên trong cường hãn giống như một ngọn núi lửa đang bộc phát vậy, khiến cho ánh mắt của thư sinh áo đen giống như bị vô số cây kim đâm tới, đau nhức vô cùng, dường như gã không thể nhìn thẳng, nội tâm lập tức run sợ tới mức kinh thiên động địa, tâm thần cũng sắp muốn sụp xuống.

Tình huống như thế này liền dọa cho thư sinh áo đen không dám tới gần, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt trong lòng đã phá vỡ hết thảy mọi thứ của gã, ở trước mặt gã lúc này chỉ có duy nhất một con đường.

Đó chính là làm trái với bản năng của tộc quần, không nghe theo lời nói của người bên trên, mượn người vừa truyền tống đến để thu hút tầm nhìn của địch, còn mình thì nhanh chóng chạy trốn.

Cho nên chỉ trong một thời gian ngắn, gã thư sinh áo đen đã lập tức đưa ra quyết định, thân thể nhanh chóng rút lui muốn chạy trốn ngay tức khắc.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh đứng ở đằng xa cũng đã ngẩng đầu lên.

Núi lửa kinh thiên động địa trong cơ thể hắn không ngừng đốt cháy nước biển bốn phía, khiến chúng nó sôi trào khuếch tán, nhất là hai mắt của hắn, thời khắc này từ bên trong có một tia lửa chói mắt chiếu ra, lúc này cả người hắn tựa như hóa thành một vị thần.

Hắn lạnh lùng nhìn sang, ánh mắt kia dường như có thể xuyên thấu hết thảy bích chướng và ngăn cách, coi như là chấn động của truyền tống trận cũng không ảnh hưởng chút nào tới hắn, trực tiếp bị hắn bỏ qua, sau đó khóa chặt vào trên người tên tu sĩ sáu mắt Hải Thi Tộc.

Hứa Thanh vừa liếc mắt nhìn qua, tất cả mọi thứ ở trong mắt của hắn đều biến thành cực kỳ chậm chạp.

Tên thư sinh áo đen đang bỏ chạy chậm rì, bụi bặm ở bốn phía giống như bất động, tất cả mọi thứ chung quanh dường như muốn hóa thành vĩnh hằng.

Mà chấn động của truyền tống trận cũng giống như nhỏ mực vào bên trong nước vậy, chậm rãi khuếch tán, duy chỉ có thân ảnh của tên tu sĩ sáu mắt Hải Thi Tộc ở trong đó là tương đối nhanh một chút.

Nhưng vẫn rất chậm!

Ngay khi bị ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, nội tâm của tên tu sĩ sáu mắt Hải Thi Tộc lập tức nổ vang, thần sắc điên cuồng biến đổi, nội tâm không khống chế được mà rên rỉ.

“Hai đoàn, nhất định là hai đoàn mệnh họa, nếu như tên tu sĩ ngọn núi thứ bảy của Thất Huyết Đồng này đã tu luyện tới hai đoàn mệnh hỏa, vậy tại sao lúc trước còn không cho ta truyền tống tới chứ!!”

Đáy lòng của gã cảm thấy vô cùng bi thương, đồng thời trên truyền tống trận bỗng nhiên xuất hiện dấu hiệu bị hủy diệt.

Hiển nhiên là một đầu truyền tống bên kia có người đang giúp gã phá huỷ trận pháp để trốn khỏi lần sát kiếp này.

Nhưng vẫn đã chậm.

Tay phải Hứa Thanh giơ lên, nhẹ nhàng nhấn một cái về phía truyền tống trận.

Một tiếng nổ vang lên, một đoàn sát hỏa màu đen lập tức từ núi lửa trong cơ thể Hứa Thanh điên cuồng khuếch tán bạo phát ra bên ngoài, chỉ trong nháy mắt liền bao phủ tới phía trên truyền tống trận, một bàn tay hỏa diễm màu đen thật lớn cũng chợt phủ xuống về phía truyền tống trận.

Một chưởng này tản mát ra luồng nhiệt độ vô cùng kinh người, bên trên còn mang theo một khí thế đốt cháy hết thảy, theo nó hạ xuống thì mặt đất liền xuất hiện từng đạo khe hở, đại địa dường như cũng bị chia năm xẻ bảy.

Toàn bộ hải tảo chung quanh lập tức héo rũ trở thành tro bụi, khu vực nước biển chung quanh cũng bị bốc hơi trong chốc lát, cả một khu vực tạo thành một mảnh ánh sáng, những tia sáng trên truyền tống trận liền lộ ra vẻ ảm đạm.

Trong giờ phút này, thứ đang sụp đổ cùng với trận pháp chính là tâm thần của tên tu sĩ sáu mắt Hải Thi Tộc, gã đang phát ra những tiếng gào cuồng loạn.

Thân ảnh của gã vẫn không kịp tiêu tán, cảm giác nguy hiểm tột cùng cùng khiến cho gã phát ra tiếng rống thê lương, gã liều mạng sử dụng toàn bộ lực lượng của mình, trên thân thể cũng mọc ra thêm 4 cánh tay, thế là 6 cánh tay toàn bộ giơ lên, mệnh hỏa trong cơ thể bộc phát và Huyền Diệu Thái cũng được mở ra, thời khắc này gã không tiếc phá hủy cả pháp khiếu của mình, sau đó kích phát toàn bộ tiềm lực trên người, khiến cho thân thể hóa thành một đoàn hỏa diễm, toàn lực ngăn cản bàn tay hắc hỏa mà Hứa Thanh đánh tới.

Trong một khắc tung ra đòn chống cự, gã còn nhổ ra một khối ngọc thạch màu lam từ trong miệng, bên trong nó có ba món pháp khí, trên biểu cảm dữ tợn còn mang theo vẻ tuyệt vọng và điên cuồng.

Nhưng vẫn chưa đủ!

Tu sĩ có một đoàn mệnh hỏa, không xứng để địch với tu sĩ có mệnh hỏa kèm mệnh đăng.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo bàn tay hắc hỏa hạ xuống, theo hết thảy vật chất bốn phía đều tan thành mây khói, pháp khí tên tu sĩ sáu mắt Hải Thi Tộc nhổ ra không ngăn cản được một chút nào mà lập tức tan vỡ hỏng mất hai cái, cái thứ ba cũng chỉ giữ vững được chưa tới nửa hơi thở, cũng lập tức vỡ nát ra.

Thứ cuối cùng tan vỡ chính là khối ngọc thạch màu lam, nó trực tiếp vang lên âm thanh ken két rồi vỡ vụn, tiếp theo là thân thể cường hãn mà tu sĩ Hải Thi Tộc vẫn lấy làm tự hào, thân thể này không thể ngăn cản, máu thịt lập tức đứt đoạn.

Trong chớp mắt thì 6 cánh tay của gã liền cục mất 3 cái, còn 3 cái máu thịt mơ hồ, lúc này thì hai chân của gã cũng không cách nào thừa nhận được sức mạnh này, ầm ầm nổ tung.

Vào thời khắc này 3 cánh tay còn lại cũng toàn bộ uốn lượn, cuối cùng vẫn không thể chống cự, oanh oanh nổ tung hóa thành một đám mưa máu màu lam.

Chương 365: Thái Sơn áp noãn (2)

Mà giờ phút này bàn tay của màu đen của Hứa Thanh mang theo khí thế nhẹ nhàng mà nghiền ép, hung hăng vỗ tới rồi trực tiếp rơi vào trên mặt đất, nghiền nát tất cả những thứ phía dưới!

Trận pháp cũng vỡ vụn tan thành mây khói.

Mặt đất xuất hiện một cái chưởng ấn thật sâu, đồng thời thân hình tên tu sĩ 6 mắt Hải Thi Tộc kia cũng đã hoàn toàn nổ tung, duy chỉ có một đoàn lửa màu lục ảm đạm vô cùng, giống như tùy thời có thể diệt, đang điên cuồng bỏ chạy về phía xa xa.

Tốc độ của nó cực nhanh, nếu ở trong mắt người chưa mở ra mệnh hỏa thì tốc độ đó đã là cực hạn, thậm chí còn không thể nhìn thấy rõ, nhưng trong mắt Hứa Thanh… vẫn là quá chậm.

Thân thể của hắn bước ra một bước, tiến về phía trước.

Một bước này vừa hạ xuống, nước biển bốn phía liền phanh phanh nổ tung, hai bên lập tức hóa thành hai dòng nước xiết điên cuồng cuốn ngược lại, dĩ nhiên Hứa Thanh lập tức đuổi theo đạo lục hỏa kia.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt liền phá vỡ hết thảy trở ngại, xuất hiện ở trước mặt tên tu sĩ 6 mắt Hải Thi Tộc đang hoảng sợ, tay phải giơ lên tùy ý khua một trảo.

Hắn bỏ qua mệnh hỏa của đối phương, trực tiếp xuyên thấu vào, giống như đang lấy trứng trong ổ của một con gà vậy, một phát bắt được linh hồn trong đó.

Dù cho đối phương vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, cuối cùng, trong tiếng kêu gào thảm thiết của tên tu sĩ Hải Thi Tộc, hỏa diễm màu đen theo thân thể Hứa Thanh lập tức bao trùm đến, nháy mắt bao phủ linh hồn gã.

Trực tiếp luyện hồn!

Cho đến giờ phút này, cho đến khi tên tu sĩ Hải Thi Tộc này đến chết cũng không thể lý giải được một điều, tại sao tên đệ tử Thất Huyết Đồng này rõ ràng mạnh như vậy, thế sao lúc trước còn nhiều lần không để cho gã truyền tống tới đây.

Dẫu sao, gã cũng chưa từng nhìn thấy người mở mệnh hỏa đến được trình độ như Hứa Thanh, cho nên trong nhận thức của gã, Hứa Thanh không thể nào là người vừa mới mở ra mệnh hỏa được.

Trong thời gian ba hơi thở, theo Hứa Thanh buông tay ra, hồn tên tu sĩ Hải Thi Tộc đã bị luyện hóa vào trong cơ thể của hắn, giống như củi bắt đầu đốt cháy.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh quay đầu nhìn thư sinh áo đen cách đó không xa đang bỏ chạy với tốc độ… chậm rì, nhìn qua thân ảnh đang bỏ chạy của đối phương, thậm chí Hứa Thanh còn có thời gian suy nghĩ sự khác nhau giữa tu sĩ có mệnh hỏa và không có mệnh hỏa.

“Chênh lệch, hoàn toàn đúng là quá lớn.”

Hứa Thanh cảm khái, sau đó bước một bước về phía thư sinh áo đen.

Ở dưới tốc độ của Huyền Diệu Thái, thư sinh áo đen căn bản là không nhìn thấy rõ, theo nước biển lần nữa nổ tung, Hứa Thanh đã xuất hiện ở ngay trước mặt của gã.

Động tác của tên thư sinh áo đen này còn không kịp biến hóa, hầu như ngay khi biểu cảm hoảng sợ chỉ vừa hiện lên, Hứa Thanh đã giơ tay lên, hỏa diễm màu đen biến thành một con dao găm, lập tức vẽ một đường ở trên cổ của tên thư sinh áo đen.

Đầu người và thi thể liền chia làm hai bộ phận, nhưng lại được hỏa diễm màu đen kết nối cùng một chỗ.

Theo hỏa diễm lan tràn ra, hai khúc đó lại lần nữa hóa thành hai bộ phận, đồng thời bị đốt cháy, cho đến khi trở thành tro bụi tiêu tán, Hứa Thanh mới quay đầu nhìn về phía thanh niên ngọn núi thứ ba chạy trốn lúc trước.

Lúc này đã không nhìn thấy thân ảnh của đối phương nữa rồi, hiển nhiên người này đã trốn đi rất xa, cũng không biết rõ biến hóa ở nơi này.

Hứa Thanh hơi suy nghĩ một chút, sau đó cũng bỏ qua truy kích.

Lúc đối phương chạy trốn cũng đã thả ra một loại pháp thuật quỷ dị, mặc dù mục đích cũng là vì để cho gã dễ dàng bỏ chạy và tự bảo vệ mình hơn, thậm chí còn có hiềm nghi khiến hắn trở thành mục tiêu, nhưng xét ra thì cuối cùng đối phương cũng đã giúp hắn một động tác nhỏ.

Cho nên sau khi Hứa Thanh thu hồi chiến lợi phẩm nơi đây, lại kiểm tra bốn phía xung quanh một chút, sau khi xác định nơi đây hoàn toàn chính xác không bỏ sót thứ gì, lúc này thân thể mới nhoáng một cái bỗng nhiên lao về nơi xa, trong chốc lát liền biến mất khỏi nơi này.

Dưới trạng thái Huyền Diệu Thái, thế giới dưới đáy biển bay nhanh trong mắt Hứa Thanh, tâm tình của hắn cũng rất là kích động, có một loại cảm giác rất khó tả, cái loại cảm giác cường hãn đến tử trên thân thể này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy rất là an toàn.

Tốc độ của hắn cực nhanh, Trúc Cơ tầm thường căn bản là không nhìn thấy, nước biển là thứ ảnh hưởng duy nhất tới hắn, đồng thời theo sự quan sát của hắn, cảm giác núi lửa bộc phát trong cơ thể này khiến cho ngay cả chính hắn cũng phải kinh hãi.

“Không biết so với đội trưởng, sức mạnh của ta bây giờ đã như thế nào … . .” Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn cảm thụ mệnh hỏa đang cháy trên mệnh đăng, cũng sâu sắc ý thức được sự kinh khủng của Huyền Diệu Thái.

“Tất cả mọi năng lực, giống như đều được lột xác vậy!” Trong lúc Hứa Thanh bay nhanh, hắn giơ tay phải vung lên, một mảnh biển lửa cực kỳ cuồng liệt so với trước kia lập tức ầm ầm tản ra, nhát mắt phá hủy một cái truyền tống trận của Hải Thi Tộc.

Sau đó hắn nắm tay, cách không nhấn một cái về phía mặt đất, đại địa lập tức nổ vang, từng đạo khe hở đột nhiên tuôn ra, một cái hố sâu thật lớn lập tức được tạo thành.

Hắn tiếp tục giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, nước biển bốn phía bỗng nhiên cuộn mình lại, theo một cái ý niệm của hắn, tất cả dũng mãnh lao về phía hố sâu, sau khi lấp đầy liền tạo thành một vòng xoáy, ầm ầm chuyển động về bốn phía xung quanh, lực sát thương của nó phải nói là vô cùng kinh người, Trúc Cơ tầm thường chỉ cần đụng vô một cái thì nhất định sẽ tan vỡ thân thể, hình thần câu diệt.

“Pháp thuật, thân thể, tất cả đều là như vậy!”

Tinh thần Hứa Thanh vô cùng phấn khởi, hắn chợt dừng lại ở một chỗ vắng vẻ trong thế giới dưới biển, theo nước biển bốn phía truyền đến những tiếng nổ chậm chạp, Hứa Thanh cúi đầu nhìn cái bóng của mình, lại phất lấy ra que sắt màu đen, lướt nhìn qua cả hai bọn nó.

Cái bóng lập tức run rẩy, lão tổ Kim Cương Tông trên que sắt màu đen cũng run sợ mãnh liệt, trên thực tế thì từ lúc Hứa Thanh mở ra Huyền Diệu Thái, chúng nó cũng liền lập tức trở nên an tĩnh.

Bởi vì sau khi Hứa Thanh mở ra trạng thái này, đã khiến cho bọn nó cảm thấy hắn rất là kinh khủng, lại càng không cần phải nói sau khi Hứa Thanh mở ra trạng thái này lại còn tỏ ra kinh khủng hơn cả tu sĩ mở ra một đoàn mệnh hỏa, hắn dễ dàng đánh chết tu sĩ mở ra một đoàn mệnh hỏa từ lâu, dễ dàng cứ như giết một con gà vậy, ví von khoa trương hơn là khí thế tựa như một ngọn núi Thái Sơn ép nát một quả trứng (noãn). Điều này khiến cho bọn nó càng cảm thấy Hứa Thanh đáng sợ đến tột cùng.

“Thời kỳ khảo hạch, đã đến rồi.”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

Chương 366: Cái bóng thao luyện (1)

Lần này không cần Hứa Thanh uy hiếp quá nhiều, hắn chỉ nói một câu là cái bóng liền run run.

Thậm chí trong lúc hoảng sợ thì dường như trên người nó còn xuất hiện vài đạo vết rách, cái này giống như đã trở thành một loại phản ứng theo bản năng của nó.

Nó cũng vội vàng gấp gáp truyền tới cho Hứa Thanh một tia ý thức, tựa hồ chỉ sợ chậm một vài giây sẽ bị gạt bỏ.

“Ăn…Hải Thi tộc…sắp đột phá… đột phá ngay.”

Hứa Thanh không quan tâm sắp đột phá và đột phá ngay trong lời của cái bóng có cái gì khác nhau, cũng không thèm để ý đối phương có phải do lo lắng mà nói ra lời trong lòng hay không, mà nhìn qua que sắt màu đen.

Que sắt màu đen lập tức chấn động, lão tổ Kim Cương Tông từ trong huyễn hóa ra ngoài, lão lập tức cho thấy mình trong thời gian thật ngắn rất sẽ đóng góp và cống hiến hết mình, lão vừa mới xuất hiện liền lập tức vỗ lồng ngực, ngữ khí kiên định thề thốt với Hứa Thanh.

“Chủ tử yên tâm, nhiều nhất là ăn thêm mấy cái pháp khí, công pháp khí linh của ta liền có thể đột phá, dựa theo tiểu nhân tính toán, đến lúc đó que sắt bảo bối dưới sự điều khiển của ta, có thể lập tức đạt tới tốc độ và sự sắc bén khi Trúc Cơ mở ra Huyền Diệu Thái.”

“Tuy rằng thời gian kiên trì không dài, nhưng ta nhất định sẽ càng nỗ lực và cố gắng hơn nữa, tuyệt đối sẽ không kéo chân sau của chủ tử, nhất là dạo gần đây tiểu nhân còn đang nghiên cứu làm như thế nào để tự bạo.”

“Ta cũng đã nghĩ kỹ, để giải quyết nỗi buồn và ưu sầu của chủ tử, cũng như suy nghĩ và lo lắng cho chủ tử, sinh mệnh của ta cũng không đáng là gì, nếu như gặp phải nguy hiểm trước mắt, cho dù tiểu nhân tự bạo cũng sẽ mở một con đường bay thẳng tới Cổ Hoàng Chúa Tể vì chủ tử!”

Lão tổ Kim Cương Tông nói rất dõng dạc, không ngừng vỗ ngực, mà cái bóng bên dưới nghe những câu này xong cũng không hề run rẩy nữa, mà trở nên ngây người.

Hứa Thanh nghe xong liền dùng ánh mắt vô cùng thâm ý nhìn lão tổ Kim Cương Tông, sau đó hơi gật nhẹ đầu.

“Ta đã biết.”

Nói xong Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, mệnh hỏa trong cơ thể dưới một ý niệm của hắn, từ trạng thái thiêu đốt lập tức dập tắt.

Theo mệnh hỏa dập tắt thì cả người Hứa Thanh thoáng cái liền ảm đạm xuống, khôi phục lại trạng thái bình thường.

Lúc này uy áp kinh khủng trên người của hắn cũng đã tiêu tán đi.

Cùng lúc đó, cái loại cảm giác từ trong trạng thái mạnh mẽ quay trở về hiện tại khiến cho toàn thân hắn trong nháy mắt có một loại cảm xúc rất không thoải mái, thậm chí trong lòng hắn lập tức có một cỗ kích động muốn tiếp tục mở ra Huyền Diệu Thái.

Nhưng cơn kích động này đã bị hắn trấn áp xuống dưới.

Trên thực tế thì không chỉ Hứa Thanh cảm thấy như thế, đối với bất luận tu sĩ Trúc Cơ nào mà nói, cảm giác trước và sau khi mở ra Huyền Diệu Thái, cảm giác khi từ trạng thái huyền diệu và mạnh mẽ kinh người này trở lại nguyên bản, đều khiến cho trong lòng mọi người dấy lên gợn sóng.

Huyền Diệu Thái là trạng thái bộc phát siêu cấp của tu sĩ Trúc Cơ, trong lúc bộc phát thì pháp lực và linh hải, bao gồm cả pháp thân cùng với tất cả mọi thứ của bản thân đều sẽ được tăng lên một cách vượt trội.

Những dĩ nhiên dạng tăng lên vượt trội này sẽ khiến cho bọn họ tiêu hao cực kỳ to lớn.

Điều này khiến cho tu sĩ Trúc Cơ phải học được cách kiềm chế, cùng với thời gian mở ra sử dụng Huyền Diệu Thái của bản thân một cách hợp lý.

Đơn giản như thế này, tu sĩ có một đoàn mệnh hỏa có thể dùng Huyền Diệu Thái hơn nửa canh giờ.

Thời gian này đã là cực hạn, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, không thì sẽ không có ai cố ý đi thách thức điểm cực hạn của bản thân ở trên mệnh hỏa cả.

Bởi vì một khi đoàn mệnh hỏa này dập tắt trong lúc tiêu hao tới mức còn thấp nhất, vậy thì pháp khiếu của bản thân sẽ bởi vì tiêu hao mà khô kiệt, hóa thành khô khiếu.

Khô khiếu thì coi như đã là phế khiếu, hầu như không thể nghịch chuyển.

Hứa Thanh lặng lẽ cảm thụ một phen, sau khi để cho bản thân thích ứng lại với trạng thái bình thường, hắn liền bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm lần này của mình.

Lần này có bốn tên Trúc Cơ Hải Thi Tộc chết trên tay hắn, để cho Hứa Thanh tiếc nuối nhất chính là tên Trúc Cơ 6 mắt đã mở mệnh hỏa truyền tống đến kia, lúc gã chống cự một kích của hắn đã sử dụng bốn cái pháp khí.

Khi đó Hứa Thanh vừa mới mở ra Huyền Diệu Thái lần đầu, lại còn là trạng thái của mệnh đăng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không cách nào nắm giữ chuẩn xác được lực lượng kinh khủng trong cơ thể, chỉ có thể dùng một kích toàn lực.

Mặc dù một hơi đập đối phương nát bấy, nhưng bốn cái pháp khí kia cũng lập tức tan nát theo.

“Mất…tự hủy ít nhất hơn 100 vạn linh thạch…” Hứa Thanh nghĩ tới đây liền thở dài, lấy ra mấy cái túi trữ vật đã thu được, sau khi kiểm tra đồ vật trong đó thì trong lòng của hắn mới khá hơn một chút.

Túi trữ vật của mấy tên tu sĩ Hải Thi Tộc lần này khá hơn rất nhiều so với những túi trữ vật lần trước hắn lấy được, linh thạch bên trong không sai biệt lắm có khoảng 30 vạn, chỉ hơi đáng tiếc là chỉ có một cái pháp khí.

Chính là cây quạt của tên thư sinh áo đen.

Cây quạt này cũng có thể gia trì thêm tốc độ, Hứa Thanh ném tới cho lão tổ Kim Cương Tông ở một bên, rõ ràng lão đang rất thèm muốn nhưng lại đang cố nén kích động.

Que sắt màu đen lập tức ô…ô…n…g một tiếng, trực tiếp đâm vào bên trong cây quạt, vị trí đâm vào rất xảo trá, không phải đâm vào mặt quạt mà là đâm vào từ phía dưới xương quạt, cái này khiến cho cây quạt nhìn từ bề ngoài không hề có dấu hiệu tàn phá rõ ràng.

Theo lão hấp thu, linh vận bên trong cây quạt nhanh chóng tiêu tán rồi cuối cùng biến thành ảm đạm, lúc này lão tổ Kim Cương Tông mới vừa lòng thoả ý rút que sắt màu đen ra, tiếp đó thổi một ngụm khí về phía cây quạt.

Ngụm khí này rất kỳ dị, sau khi rơi vào trên cây quạt thì vẻ ảm đạm của cái pháp khí cây quạt này lập tức biến mất, từ bên trên lại tràn ra ánh sáng của pháp khí, thoạt nhìn hình như không có khác gì so với lúc trước.

“Chỉ là rất dễ dàng bị vỡ … .” Lão tổ Kim Cương Tông thấp giọng nói, nói xong lão mở to mắt làm ra một bộ biểu cảm có chút xin lỗi, hình như muốn dùng cái này để tỏ ra mình không phải là loại người nham hiểm.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, hắn thu hồi cây quạt mà không thèm quan tâm tới biểu cảm và lời nói của lão tổ Kim Cương tông, giờ phút này hai luồng linh hồn của Hải Thi Tộc trong cơ thể hắn đồng thời bộc phát, đạo pháp khiếu thứ 31 lập tức thứ được mở ra.

“Cần rất nhiều hồn… . .” Hứa Thanh nhận thấy sau khi pháp khiếu trong cơ thể mở ra đến đạo thứ 30, hồn lực cần thiết để khai khiếu lại càng thêm dồi dào, Trúc Cơ bình thường đã không cách nào khiến cho hắn mở ra được một đạo pháp khiếu nữa, chỉ có linh hồn của Trúc Cơ đã mở ra mệnh hỏa mới có thể.

Cho nên sau khi đạo pháp khiếu thứ 31 được mở ra, hồn lực trong cơ thể đã không còn dư lực để mở thêm pháp khiếu 32 nữa.

Theo pháp lực trong cơ thể tăng trưởng, thân thể Hứa Thanh xông lên về phía trước, lao thẳng đến cửa ra của thế giới dưới đáy biển.

Rất nhanh liền tới gần nhưng tốc độ của Hứa Thanh không hề giảm, ngay khi tới liền bỗng nhiên lao ra.

Chương 367: Cái bóng thao luyện (2)

Thời gian không lâu, theo thông đạo ra đến bên ngoài, Hứa Thanh vừa mới xuất hiện liền thấy được vô số tu sĩ Thất Huyết Đồng đang gào thét bay qua trên trời, bầu không khí chiến tranh trên đảo nhân ngư tộc lúc này đang rất là nồng đậm.

Xa xa có từng tiếng nổ vang vang vọng truyền đến, đồng thời trên bầu trời cũng có từng đợt chấn động kinh người vang vọng, thần sắc Hứa Thanh chợt trở nên nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn về phía cao hơn trên bầu trời.

Chỗ đó có hơn 10 đạo thân ảnh cao tầng của Thất Huyết Đồng đang giao chiến cùng với một vài tên tu sĩ Hải Thi Tộc, mà trên mặt biển xa xa cũng có từng đợt chiến ý vô cùng mạnh mẽ, những trận chém giết của tu sĩ song phương đều cực kỳ kịch liệt.

Đồng thời còn có từng dãy pháp khí mới được kiến tạo ở bốn hòn đảo đang hình thành lực lượng pháp thuật, dấy lên ánh sáng đủ loại màu sắc ngập trời, sau đó được bắn nhanh về phía chiến trường.

Bên trong những kiếm trì cũng có từng thanh từng thanh phi kiếm bay ra, gào thét lao vào trong thiên địa.

Trận pháp cũng tương tự như vậy.

Hiển nhiên giờ phúc này trận chiến tranh này cũng đã đi đến một tiết điểm mấu chốt nào đó, đợt phản công lần này đến từ Hải Thi Tộc rất là hung mãnh, mà vô số nhiệm vụ đang lóe lên bên trong lệnh bài thân phận cũng đã chứng minh điểm này.

Hứa Thanh lập tức tràn pháp lực vào kiểm tra, vô số nhiệm vụ đang nổi lên, phần lớn là nhiệm vụ tham gia chiến dịch tiến ra tiền tuyến, vả lại ban thưởng từ nhiệm vụ cực kỳ phong phú, mà cái nhiệm vụ giết được hơn vạn kẻ địch có thể lấy được cơ duyên Kết Đan kia cũng đã có bảy tám người đang tiếp cận rất gần mục tiêu.

Hứa Thanh nhanh chóng kiểm tra một loạt, đồng thời cũng nộp lên báo cáo nhiệm vụ tìm kiếm truyền tống trận, nhưng hắn cũng không lập tức lựa chọn một cái nhiệm vụ mới.

Hắn biết, giờ phút này việc quan trọng nhất trước mặt của hắn là phải giải thích như thế nào về việc có lực lượng của hai đoàn mệnh hỏa.

Trừ phi trong một một đoạn thời gian tương đối dài tiếp theo, hắn sẽ không được biểu hiện ra lực lượng của hai đoàn mệnh hỏa ở trước mặt đệ tử Thất Huyết Đồng, chỉ dùng sức mạnh của một đoàn mệnh hỏa để đi chiến đấu.

Chỉ ngay khi trong một khắc sinh tử, hắn mới nên để lộ ra sức mạnh hai đoàn mệnh hỏa của mình.

Bằng không mà nói, hắn cần phải tính toán và chuẩn bị thật tốt, vả lại coi như là một khắc sinh tử mới thể hiện ra hai đoàn mệnh hỏa, thì vẫn sẽ có quá nhiều thứ ngoài ý muốn xuất hiện, rất khó để làm được việc nhiều lần lộ ra sức mạnh của mình khi không có đệ tử Thất Huyết Đồng bên cạnh.

Mà một khi để lộ ra, mặc dù có thể dùng việc nuốt hồn trong chiến tranh để giải thích, đồng thời mạo hiểm cũng không phải là rất lớn, đưa tới tỷ lệ bị chú ý không là tuyệt đối, nhưng cuối cùng vẫn sẽ không tránh được việc bị dò xét, như vậy thì vẫn sẽ tiềm ẩn một tia mạo hiểm.

Mà phương pháp hóa giải cũng rất đơn giản.

Hứa Thanh kiểm tra lệnh bài thân phận của mình một chút, phía trên hiện ra hắn đã đánh chết 15 tên Trúc Cơ Hải Thi Tộc, 0 Ngưng Khí.

“Quá ít.”

Hứa Thanh lắc đầu, chiến tích ít như vậy thì chỉ cần người ngoài có tâm, điều tra một cái là có thể dễ dàng nhìn ra manh mối, vì vậy Hứa Thanh tìm một nơi vắng vẻ, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, hắn cúi đầu nhìn cái bóng rồi nhàn nhạt mở miệng.

“Lần trước không phải ngươi đã tràn ra khí tức Hải Thi Tộc sao, làm lại một lần nữa cho ta.”

Cái bóng hình như có chút kinh ngạc, hình thành một dấu hỏi dưới chân Hứa Thanh.

“Kêu ngươi làm thì ngươi làm ngay đi.”

Lão tổ Kim Cương Tông nắm lấy cơ hội, nhanh chóng răn dạy.

Cái bóng ủy khuất, sau một lúc lâu liền tràn ra một tia khí tức Hải Thi Tộc, nhưng vừa mới xuất hiện thì thủy tinh màu tím trong cơ thể Hứa Thanh chợt trấn áp xuống, lập tức trấn vỡ một tia khí tức tia.

Trong khi cái bóng đang hoảng sợ và mờ mịt, Hứa Thanh kiểm tra lại lệnh bài thân phận, phát hiện số lượng Ngưng Khí mà hắn giết đã từ số 0 biến thành 1.

“Quả nhiên giống như ta phán đoán.”

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, lúc hắn thấy cái bóng tỏa ra khí tức Hải Thi Tộc, đã liền cân nhắc trong một vấn đề, lệnh bài thân phận ghi chép số lượng đánh chết địch nhân như thế nào, và kết quả khảo nghiệm vừa xong đã cho hắn một câu trả lời rất hài lòng.

Dù sao thì lệnh bài thân phận cũng là vật chết nên chỉ biết ghi chép đơn giản, một khi khí tức và chấn động tan vỡ, nó liền dùng đó để phán đoán.

Dưới tình huống bình thường đúng là không có vấn đề gì, cũng không dễ dàng gian lận, về phần nhiều người đồng loạt ra tay hoặc là cướp công, có lẽ sẽ có một loại phương thức khác để phán định, mặc dù không phải thập toàn thập mỹ nhưng có lẽ vẫn còn tạm được.

Nhưng mà cái bóng của Hứa Thanh lại không giống vậy.

Đây là biện pháp xử lý vấn đề hai đoàn mệnh hỏa mà Hứa Thanh nghĩ đến, hắn chuẩn bị tiếp nhận rất nhiều nhiệm vụ, một phương diện thì chân thật ra tay luyện hồn khai khiếu, một phương diện thì dựa vào cái bóng để càn quét điểm chiến tích, bất kể là Ngưng Khí hay Trúc Cơ, chỉ cần quét đủ thì chiến lực hai đoàn mệnh hỏa của hắn cũng sẽ có một cách giải thích hợp lý.

Nhất là trong lúc chiến tranh, sẽ không nhiều người chú ý tới hắn cho lắm, mà số lượng tu sĩ Hải Thi Tộc lại rất khổng lồ, cho nên chỉ cần hắn không làm quá phận, thì hầu như không có chỗ sơ suất nào cả.

Thứ duy nhất cần tính toán lại, đó chính là cái bóng có thể thừa nhận bao nhiêu lần trấn áp.

Điểm này thì Hứa Thanh chỉ hơi tưởng tượng phỏng đoán một chút, rồi… ném ra sau đầu, vì hắn cảm thấy cái bóng bị mình trấn áp nhiều lần như vậy cũng chưa chết, chắc có lẽ không đơn giản như vậy mà ngẻo được.

Vì vậy 2 tháng tiếp theo, Hứa Thanh đã bắt đầu điên cuồng nhận nhiệm vụ, lúc này phần lớn thời điểm hắn ra tay đều chỉ dùng lực lượng của một đoàn mệnh hỏa, chỉ có khi một mình chiến đấu hắn mới mở ra mệnh đăng.

Nhưng hắn cũng có đề phòng đối với lệnh bài thân phận, lúc mở ra mệnh đăng đều dùng cái bóng che lấp lệnh bài thân phận một chút.

Đồng thời mỗi một cái nhiệm vụ thì hắn cũng quét rất nhiều chiến tích, cái bóng cũng bị hắn yêu cầu với thái độ rất cường hành buộc phải tuân, thỉnh thoảng phát ra một vài tia khí tức và chấn động của Trúc Cơ, nhưng chỉ là khí tức chứ không phải chiến lực.

Hình như đây đã là năng lực cực hạn bây giờ của cái bóng, khiến cho bên trong chiến tích của Hứa Thanh cũng đã tăng thêm rất nhiều Trúc Cơ.

Mà cái bóng thì càng thê thảm, lão tổ Kim Cương Tông cũng nhìn thấy mà giật mình, dù không liên quan tới lão nhưng chẳng biết tại sao, lão thấy tình cảnh như vậy thì cũng sợ muốn chết.

Nhất là nhiều lần cái bóng giống như thật sự sắp qua đời, nhưng chiến tích chân thật trong hai tháng này của Hứa Thanh cũng không tệ, cũng khiến cho cái bóng có thể hấp thu không ít, cho nên nó vẫn miễn cưỡng có thể tiếp tục ra sức. Đồng thời dưới sự thao luyện của Hứa Thanh, chiến lực mà cái bóng biểu hiện ra hình như đã mạnh hơn so với lúc trước, việc này cũng khiến cho Hứa Thanh rất là vui mừng.

Mà pháp khiếu của Hứa Thanh cũng lần lượt được mở ra, lúc này cũng đã đạt đến 40 đạo.

Chương 368: Dụ ra tên sát tinh (1)

Cứ như vậy, chiến tích của Hứa Thanh cũng trở nên cực kỳ đẹp mắt, con số tổng đã đạt hơn 3000, tất nhiên phần lớn đều là công lao của cái bóng.

Đến lúc này Hứa Thanh cũng không dám tiếp tục tăng thêm nữa, hắn cảm thấy chiến tích như thế này cũng đã không sai biệt lắm dừng lại được rồi.

Hắn lo nếu như mình tiếp tục gia tăng sẽ biến thành quá giả, mà hắn cũng đã kiểm tra trên bảng danh sách nhiệm vụ tông môn, và phát hiện ra bên trên cũng có rất nhiều sát tinh, người cao nhất đã giết hơn một vạn, cũng có bảy tám người giết 7000 tên trở lên rồi, về phần trên 5000 thì còn nhiều nữa.

Nhưng mà Hứa Thanh cảm thấy đa số những người trên danh sách này hoặc là có thủ đoạn riêng của chính mình, hoặc là đều giết Ngưng Khí, nói cách khác thì những con số thống kê này hơi giả, quá khoa trương mà cũng quá không hợp lý.

Dẫu sao thì Hải Thi Tộc cũng không yếu đến như vậy, huống hồ người xếp vị trí thứ nhất, Hứa Thanh vừa chú ý một chút liền phát hiện người này tên là Ngô Kiếm Vu, điều này lập tức khiến cho hắn trầm mặc.

Đại khái hắn cảm thấy trong này có giả dối, cho nên có người này ở trên thì Hứa Thanh cảm thấy cho dù điều tra tới cuối cùng cũng sẽ không tra được chính mình, dù sao hắn làm nhiệm vụ và quét rất hợp lý, còn những người khác thì quá giả.

Đương nhiên cũng sẽ có mãnh nhân thật sự, như Hứa Thanh nhìn thấy người có bài danh thứ hai chính là Nhị điện hạ, giết hơn 8000.

Nhìn bảng danh sách thì Hứa Thanh mơ hồ cảm giác, có lẽ tông môn cũng nguyện ý thấy loại số liệu này trong trong chiến tranh, một là có thể khiến nhân tâm phấn khởi, hai là có thể kích thích các đệ tử khác nỗ lực cố gắng hơn nữa, ba là có thể lộ ra sự cường đại của Thất Huyết Đồng để chấn nhiếp bát phương.

Hứa Thanh hơi trầm ngâm, sau đó hắn vẫn lựa chọn bỏ qua việc càn quét chiến tích, bắt đầu tìm kiếm nhiệm vụ kế tiếp thích hợp với mình hơn, bây giờ hắn có chút mệt mỏi, cho nên dự định tìm một chút nhiệm vụ đơn giản một chút.

Rất nhanh, ánh mắt Hứa Thanh đã tập trung vào một nhiệm vụ hỗ trợ đưa người rời đi.

Tu sĩ ngọn núi thứ hai lấy luyện đan là chủ yếu, mà đan dược cũng không phải chỉ có công hiệu là trị liệu và đề cao tu vi, còn có tác dụng như độc đan cùng với đủ các loại thuốc, trong đó còn có một loại được gọi là cấm đan.

Đan dược được gọi là cấm đan thì thường thường đều được chuẩn bị cho chiến tranh, được dùng trong chiến tranh vì uy lực của nó cực kỳ quỷ dị và khó chơi, có đủ loại cấm đan có lực lượng sát thương quy mô lớn đến mức làm cho tâm thần người khác phải rung động.

Trong đó bao hàm cả dị hoá, bao hàm thu hút, bao hàm dẫn động, đủ các loại thiên tượng kinh người, mà năng lực của mỗi một chủng cấm đan đều không giống nhau, phương pháp mở ra cũng không giống nhau.

Giải thích như thế này, cấm đan đều là đan dược bộc phát tức thời.

Cho nên phần lớn cấm đan chỉ được luyện chế ra dạng bán thành phẩm ở trong tông môn, sau đó khi đến trên chiến trường tìm một vài khu vực đặc biệt rồi mới hoàn toàn hoàn thành luyện chế đan dược này.

Trong nhiệm vụ lần này, bởi vì bốn phía Nhân Ngư Đảo tồn tại rất nhiều quần đảo nhỏ, ở trên những quần đảo đó có rất nhiều miệng núi lửa, cho nên nơi đó đã được lựa chọn làm chỗ luyện đan đầu tiên của tu sĩ ngọn núi thứ hai.

Chỉ là đám Hải Thi Tộc cũng rất là coi trọng đối với việc này, cho nên bọn chúng cũng đã phân ra một chút chiến lực tạo thành thế công mãnh liệt, đi phá vỡ phòng tuyến của quần đảo luyện đan mà ngọn núi thứ hai lựa chọn.

Cho nên lúc này liền có nhiệm vụ hỗ trợ di tản khẩn cấp này, nhiệm vụ này chính là chiêu mộ tu sĩ Trúc Cơ đến hỗ trợ để kéo dài thời gian, đồng thời cũng hộ tống tu sĩ ngọn núi thứ hai mau chóng di dời khỏi địa phương này.

Ban thưởng của nhiệm vụ cũng rất phong phú, cho 30 vạn linh thạch.

Hứa Thanh nhìn phần thưởng liền có phần động tâm, nếu so với nhiệm vụ đi vào chiến trường tham gia loạn chiến thì loại nhiệm vụ bảo vệ đồng môn di dời này có vẻ dễ hơn nhiều, trong lúc Hứa Thanh suy nghĩ, 20 danh ngạch Trúc Cơ mà nhiệm vụ yêu cầu đã có hơn phân nửa bị người khác tiếp nhận.

Hứa Thanh không chần chờ nữa, lập tức tiếp nhận nhiệm vụ này.

Theo hắn tiếp nhận nhiệm vụ, phần thưởng linh thạch liền được chuyển tới một phần, cũng lập tức đưa ra tọa độ truyền tống cùng chỉ thị lập tức xuất phát.

Hứa Thanh quét mắt, ngay lập tức bay thẳng đến truyền tống trận, sau khi nhập tọa độ, thân ảnh của hắn nhát mắt liền tan biến trong tia sáng bao phủ của trận pháp.

Ngoài phía nam của đảo nhân ngư tộc, trên đại dương mênh mông bao la, những hòn đạo loại nhỏ liên tiếp nối nhau như những hạt trân châu, những hòn đảo này đã được hình thành từ lâu, nhưng bởi vì bản thân quá nhỏ mà bên trên lại còn tồn tại những miệng núi lửa, cho nên không thích hợp để cư trú.

Trên hải đồ của Thất Huyết Đồng, chuỗi hòn đảo này được gọi là quần đảo Trân Châu.

Giờ phút này ngay trên quần đảo Trân Châu, từng ngọn núi lửa đang bộc phát, vô số tro bụi núi lửa màu đen đang bay từ trên rồi phủ xuống giống như những bông tuyết màu đen, nương theo dung nham đỏ thẫm tựa như nước mưa, tung bay trên toàn bộ quần đảo Trân Châu.

Tuyết màu đen tỏa ra cảm giác khô nóng, mà mưa màu đỏ cũng tỏa ra nhiệt độ cực nóng, khiến cho quần đảo Trân Châu đã biến thành một cảnh tượng giống như trong Hoàng Tuyền vậy.

Mà mặt biển bốn phía quần đảo Trân Châu lúc này đang ầm ầm cuộn mình, những cơn sóng lớn ngập trời từ biển ập đến, bên dưới mặt biển có từng đạo thân ảnh đi ra, sau đó nhanh chóng bay lên bờ, lao vào bên trong hòn đảo.

Những thân ảnh đi ra từ dưới biển này đều là tu sĩ Hải Thi Tộc.

Theo bọn chúng lên đảo, tràng cảnh giết chóc và kịch chiến lập tức diễn ra, tiếng nổ vang và tiếng gào thét lập tức vang vọng bát phương, pháp lực chấn động và khí tức dị chất trong chớp mắt đều trở nên cực kỳ mãnh liệt.

Mà trên một hòn đảo trong đó, rất nhiều tu sĩ Hải Thi Tộc đã tới khu vực trung tâm.

Trung tâm của hòn đảo này là một cái sơn cốc, trên mặt đất trải đầy tro bụi núi lửa màu đen, bên trong thỉnh thoảng còn có nham thạch nóng chảy cực nóng chảy xuống, khiến cho mọi người trong sơn cốc đều phải mở ra lớp phòng hộ ngăn cản.

Mà những người ở trong sơn cốc này đều là đệ tử Thất Huyết Đồng, trong đó thì tu sĩ của ngọn núi thứ hai chiếm đa số, từng người trong bọn họ bây giờ đều có thần sắc lo lắng, đang không ngừng nhìn về phía những người đệ tử ngọn núi thứ năm cách đó không xa đang toàn lực sửa chữa hồi phục lại trận pháp.

Bởi vì hòn đảo này có núi lửa tồn tại, cho nên đệ tử của ngọn núi thứ hai đã phụng mệnh tới đây mượn địa hỏa để chôn cấm đan xuống dưới, mà đám tu sĩ Hải Thi Tộc đến cực kỳ đột ngột, thế tới lại vô cùng hung mãnh cho nên bọn họ chỉ vừa mới chôn xuống cấm đan, còn chưa đợi điều chỉnh một phen đã phải lựa chọn di dời đi.

Nhưng theo đại quân Hải Thi Tộc xuất hiện, toàn bộ trận pháp nơi đây cũng đều bị ảnh hưởng, chỉ có thể đến chứ không thể đi, hình như Hải Thi Tộc dự định biến quần đảo Trân Châu thành một cái bẫy, đồng thời cũng là một cửa khẩu để đột phá trong trận chiến tranh lần này.

Mà sự thật cũng đúng là như thế, Hải Thi Tộc binh chia làm hai đường, một đạo đại quân đi đến hòn đảo nhân ngư tộc chỉ là để đánh nghi binh và kiềm chế, nơi đây mới là trọng điểm chú ý của bọn chúng. Bọn chúng chuẩn bị chiếm cứ nơi đây, biến quần đảo Trân Châu trở thành bộ chỉ huy tiền tuyến, dựa vào đó điều tiết để chống lại Thất Huyết Đồng.

Đương nhiên nếu như có đại quân của Thất Huyết Đồng tới cứu viện, vậy thì Hải Thi Tộc cũng có thể tùy thời cải biến đạo nghi binh đánh tới Nhân Ngư Đảo biến thành một đạo quân chiến đấu chân thật.

Giờ phút này tất cả truyền tống trận trên hòn đảo này đã bị ảnh hưởng, thậm chí có vài tòa đã bị Hải Thi Tộc phá huỷ, đồng thời còn có một vài tòa truyền tống được tu sĩ Hải Thi Tộc cố ý bảo lưu lại vì có mục đích khác.

Bọn họ dự định ngồi ở truyền tống trận ôm cây đợi thỏ, chờ tu sĩ Thất Huyết Đồng đến cứu viện liền thuận tay mà chém giết, thu được cống hiến của Hải Thi Tộc.

Chương 369: Dụ ra tên sát tinh (2)

Cùng lúc đó ở bộ phận phía tây bắc của hòn đảo, trong hố sâu cách phạm vi hạch tâm sơn cốc một đoạn, một tòa truyền tống trận đang lập lòe, ở bốn phía của tòa truyền tống trận này có hơn mười tên tu sĩ Hải Thi Tộc đang âm thầm đứng chờ.

Đầu lĩnh của bọn chúng là một tên tu sĩ Trúc Cơ bình thường của Hải Thi Tộc, thoạt nhìn thì là một tên dị tộc ba mắt, gã nhìn qua trận pháp đang lập lòe ánh sáng thì con mắt khẽ chớp động, sau đó quát một tiếng.

“Chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận kiểm tra chấn động pháp lực người tới cho ta, nếu như người đến là tu sĩ mở ra mệnh hỏa, vậy thì liền lập tức phá huỷ trận pháp, nhưng hy vọng người tới không phải, bổn tọa còn muốn thu hoạch thêm một số điểm cống hiến.”

Tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này nhìn chằm chằm vào trận pháp đang lập lòe, đáy lòng tràn đầy chờ mong.

Bởi vì ngày hôm ấy lão tổ Thất Huyết Đồng xuất hiện ngoài dự đoán của bọn chúng, lão đã đột phá tu vi mà lại còn đột nhiên xuất hiện liền xâm nhập vào trong tộc quần của Hải Thi Tộc, khiến cho lão tổ Hải Thi Tộc bị thương nặng.

Toàn bộ Hải Thi Tộc lập tức đại loạn, nếu không phải có mấy lão già cổ hủ đang ngủ say thức tỉnh lại, sợ là lúc ấy Hải Thi Tộc đã gặp phải tai hoạ ngập đầu rồi.

Mà chiến dịch đáp trả phía sau, khi Thất Huyết Đồng chiếm cứ được đảo nhân ngư tộc, nơi đó cũng trở thành bộ chỉ huy tiền tuyến của Thất Huyết Đồng, cho nên lần phản công sau đó của Hải Thi Tộc cũng lấy kết quả thất bại mà chấm dứt. Trong thời điểm nguy cơ trước mắt, cao tầng của Hải Thi Tộc vì chiến thắng đã không tiếc lấy ra rất nhiều vật tư, thậm chí còn đưa ra một chút cơ duyên có thể đề thăng cấp bậc sinh mệnh.

Chỉ cần đã đạt được cống hiến nhất định, liền có thể đổi được những vật tư cùng cơ duyên, cho nên từng tu sĩ của Hải Thi Tộc đều vô cùng ra sức trong cuộc chiến.

Lúc này ở bên trong truyền tống trận ở cạnh ngọn núi lửa, tên tu sĩ Hải Thi Tộc bên cạnh hình như cũng rất cẩn thận, gã sợ người đến chính là tu sĩ Trúc Cơ đã mở ra Huyền Diệu Thái, cho nên lần này gã cũng đã mang đến một số pháp khí có thể dò xét pháp lực.

Bên cạnh gã thình lình được để một con mắt cực lớn, con mắt này phân tán ra bảy tám đầu xúc tu, chui vào mi tâm của bảy tám tên Ngưng Khí đại viên mãn Hải Thi Tộc, mượn nhờ bọn họ bồi dưỡng, sau đó chăm chú quan sát chấn động trên trận pháp.

Rất nhanh, con mắt này liền tràn ra một đạo ánh sáng màu trắng.

Mắt thấy đạo ánh sáng này, tên tu sĩ Trúc Cơ Hải Thi Tộc kia liền buông lỏng tâm thần xuống, trên mặt lộ ra vẻ khát máu và vừa muốn phóng tới. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tia sáng trong trận pháp lập lòe, không đợi thân ảnh trong đó hiện ra rõ ràng, đã có một đạo hắc mang từ trong trận pháp gào thét bay ra.

Tốc độ của đạo hắc mang này cực nhanh, chỉ trong chốc lát liền tới gần tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này.

Tên tu sĩ Trúc Cơ Hải Thi Tộc lập tức biến sắc, chợt lui ra phía sau nhưng đạo hắc mang kia cực kỳ có linh tính, vậy mà nó bỗng nhiên tăng tốc khiến cho tốc độ bản thân vượt qua gấp đôi lúc trước, bên trên còn có một tiếng chuông lục lạc truyền đến làm rung chuyển linh hồn của gã, tiếng chuông này lập tức khiến thân thể của gã tu sĩ Hải Thi Tộc dừng lại.

Trong một khắc thì đạo hắc mang kia lập tức tới gần, đâm thẳng vào ngực của tên tu sĩ Trúc Cơ Hải Thi Tộc này, xuyên thấu mà qua.

Cùng lúc đó theo trận pháp trên truyền tống lập lòe, thân ảnh bên trong cũng nhanh chóng lộ ra hoàn toàn, mà con mắt kiểm tra linh lực ở một bên cũng chợt phát ra tia sáng, lúc này tia sáng không còn là màu trắng nữa, mà đã thành màu đỏ.

“Pháp lực màu đỏ! Nhanh phá huỷ trận pháp!”

Thần sắc tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc lập tức hoảng loạn, cấp tốc mở miệng ra lệnh, thần sắc của những tên tu sĩ Hải Thi Tộc khác ở bốn phía cũng đều biến hóa, đồng loạt ra tay muốn phá huỷ trận pháp.

Nhưng vào lúc này trong trận pháp truyền ra một tiếng rồng ngâm gào thét, một con Xà Cảnh Long nhanh chóng hình thành từ trong cơ thể của thân ảnh kia sau đó bỗng nhiên lao ra, con Xà Cảnh Long vừa xuất hiện thì thân hình liền bành trướng vô hạn, cuối cùng hóa thành bộ dáng to lớn tới 100 trượng, nó bao phủ cả tòa trận pháp này vào trong thân thể của mình.

Từng âm thanh nổ tung vang lên, thân hình cường hãn của nó cản trở hết thảy pháp thuật ở bốn phía, khiến cho trận pháp truyền tống trong đó không hề bị quấy nhiễu, mà truyền tống cũng thuận lợi hoàn thành.

Vào thời khắc này thân ảnh trong trận pháp cũng đã trở nên rõ ràng.

Người này, chính là Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không lập tức đi ra trận pháp, hắn đứng ở đó đưa mắt lạnh lùng nhìn bốn phía.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt giật mình của tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc, cũng nhìn thấy thần sắc hoảng sợ của hơn mười tên tu sĩ Ngưng Khí của Hải Thi Tộc ở bốn phía.

Hắn cũng chú ý thấy chỗ mà mình truyền tống tới là một miệng núi lửa nhỏ, không phải Hứa Thanh đã đoán ra từ trước về việc mình vừa xuất hiện liền gặp phải tập kích, nhưng hắn đã có thói quen hình thành sự đề phòng cùng cảnh giác.

Huống hồ lúc trước hắn còn dùng biện pháp này để ám toán người khác, cho nên khi bản thân hắn đi tới nơi khác thì làm sao lại có thể không chú ý được chứ, cho nên khi hắn vừa tới liền có một màn vừa xảy ra trước mắt.

Lúc này Hứa Thanh cũng thu hồi ánh mắt lại, núi lửa trong cơ thể đột nhiên bộc phát, trực tiếp mở ra Huyền Diệu Thái.

Theo hỏa diễm bốc lên cùng với luồng nhiệt độ kinh khủng trên thân thể, hư không bốn phía nháy mắt liền trở nên vặn vẹo, con mắt kiểm tra pháp lực trực tiếp nổ tung, tiếp theo thì bảy tám tên tu sĩ Ngưng Khí của Hải Thi Tộc kết nối cùng con mắt này cũng nhao nhao kêu gào thảm thiết, phun máu tươi ra ngã xuống đất.

Đồng dạng kêu thảm thiết còn có những tu sĩ Ngưng Khí của Hải Thi Tộc khác ở bốn phía, bởi vì chênh lệch tu vi giữa song phương là cực lớn, trong mắt bọn họ thì Hứa Thanh đã là tồn tại không thể nhìn thẳng được, tựu như lúc trước Hứa Thanh còn ở

Ngưng Khí nhìn thấy Tam trưởng lão vậy.

Tuy rằng hắn không phải Tam trưởng lão, nhưng đối với những tên tu sĩ Ngưng Khí của Hải Thi Tộc này, hắn cũng không phải là hắn của thời đó nữa.

Cho nên cảm thụ trên thực tế sẽ khác nhau không lớn, lúc bốn phía vang lên tiếng kêu thảm thiết thì thân thể Hứa Thanh chợt bước ra một bước, tốc độ của hắn cực nhanh, nháy mắt tới gần tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc đã bị que sắt màu đen xuyên thấu.

Thần tình của tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này vẫn đang bảo trì vẻ hoảng sợ mà không kịp chuyển đổi, Hứa Thanh đặt tay phải của mình lên thiên linh của gã rồi hung hăng vỗ xuống, rất nhiều hỏa diễm màu đen lập tức bộc phát bao vây ra, nhanh chóng thôn phệ cả người của tên tu sĩ Trúc Cơ Hải Thi Tộc này.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc này muốn vùng vẫy, nhưng khí tức từ trên mệnh đăng của Hứa Thanh đã tạo thành một luồng trấn áp kinh khủng với gã, khiến cho ánh mắt của tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc chưa mở ra mệnh hỏa này trợn to, pháp khiếu trong cơ thể nổ vang, tu vi trong nháy mắt liền xuất hiện sự hỗn loạn, không thể chống cự lại hắc hỏa của Hứa Thanh đang tràn vào trong cơ thể.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức truyền ra.

Trên thực tế thì tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này cũng không kém, nếu như đổi thành Hứa Thanh trước khi mở ra mệnh hỏa giao thủ cùng tên này, mặc dù hắn vẫn có thể chiến thắng nhưng cũng phải ứng phó toàn lực, nhưng bây giờ…tất cả đều có thể lập tức hoàn thành.

Lúc này đối với Hứa Thanh mà nói, tu sĩ Trúc Cơ chưa mở ra mệnh hỏa, bất kể là chủng tộc gì thì đều chỉ là gà đất chó sành mà thôi.

Chương 370: Vật đổi sao dời (1)

Không quan tâm tới tên tu sĩ Hải Thi Tộc đã mất đi lực chống cự và đang không ngừng đang kêu gào thảm thiết khi bị rút ra hồn lực này, Hứa Thanh vừa hấp thu hồn lực của gã, vừa ngẩng đầu nhìn qua bốn phía, trong đầu hiện ra tấm bản đồ được giao trong nhiệm vụ.

Dựa theo ký hiệu trên bản đồ mà tính, thì nơi đây hẳn là một vị trí truyền tống tương đối bí mật của hòn đảo này.

Nhưng khi hắn truyền tống tới thì nơi này đã có tu sĩ Hải Thi Tộc đang mai phục câu cá ở đây, như vậy có thể tưởng tượng ra cục diện chiến trường ở nơi này đã trở nên rất tệ rồi.

Cũng có nghĩa là nhiệm vụ này đã có chút không phù hợp với thông tin trên ngọc giản nữa.

Rất nhanh theo toàn bộ hồn lực của tu sĩ Hải Thi Tộc đều bị Hứa Thanh hút đi, hắn quay lại đi về phía truyền tống trận, hình như muốn mở ra truyền tống trận để quay trở về trên đảo nhân ngư.

Khi gặp phải tình huống nhiệm vụ miêu tả không phù hợp với thông tin nhiệm vụ đã đưa ra, đệ tử Thất Huyết Đồng có quyền lựa chọn không tham gia nữa.

Nhưng không lâu sau, đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống.

Hắn phát hiện truyền tống trận tựa hồ đã bị lực lượng kỳ dị nào đó áp chế, hắn không thể trở về, trận truyền tống này chỉ có thể truyền tống người đến.

“Có chút ý tứ.”

Hứa Thanh dứt khoát xông ra ngoài, dưới trạng thái đốt lên Huyền Diệu Thái, hắn trực tiếp hiện ra ở trong giữa không trung.

Hắn cũng không ngây ngốc đứng ở nơi đó mà cấp tốc di chuyển về phía trước, đồng thời cũng cẩn thận quan sát bốn phương.

Mà những đạo hồn lực vừa hấp thu được cũng đang trùng kích pháp khiếu trong cơ thể hắn.

Nhưng theo pháp khiếu trong cơ thể hắn mở ra đến đạo thứ 40, hồn lực cần thiết cho cấp tiếp theo liền càng ngày càng kinh người.

Hồn lực của một tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc tầm thường đã không cách nào phá tan được một pháp khiếu nữa rồi, phải cần thêm nhiều hơn nữa mới có thể.

Hứa Thanh cũng đã có tính trước về việc này, giờ phút này hắn nhìn qua toàn bộ hòn đảo, sau đó hắn nhìn qua những bông tuyết màu đen đang bay xuống cùng với mưa dung nham, thân thể ngay lập tức hạ xuống. Sau đó ẩn thân trên một tán cây trong rừng rậm.

Bây giờ tán cây này cũng đã trở thành một mảnh cháy đen, lá cây đã không còn, chỉ còn là một cái nhánh trơ trọi lá.

Lúc này Hứa Thanh tạm thời tắt Huyền Diệu Thái, khôi phục trạng thái bản thân như thường, chân mày hơi nhíu lại.

Vừa nãy hắn nhìn thấy có rất nhiều đại quân Hải Thi Tộc đang từ trên biển đổ bộ lên bờ.

Đồng thời hắn cũng chú ý thấy rất nhiều vị trí của hòn đảo này đều có thân ảnh của tu sĩ Hải Thi Tộc.

Mà nhiều tu sĩ Hải Thi Tộc như vậy, nhất định tồn tại tu sĩ Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái, thậm chí có khả năng tồn tại cả tu sĩ Kim Đan.

Cho nên vừa rồi Hứa Thanh lập tức dập tắt trạng thái Huyền Diệu Thái của bản thân.

Hắn không muốn khiến người khác chú ý.

“Nhiệm vụ này quả nhiên có vấn đề!” Nội tâm Hứa Thanh dâng lên sự đề phòng.

Nhiệm vụ không hề nhắc nhở rằng tình huống ở nơi này nguy hiểm đến như thế, mà hiển nhiên số lượng 20 tu sĩ Trúc Cơ cần thiết để làm nhiệm vụ này không thể nào chống cự được đại quân của Hải Thi Tộc ở nơi này cả, chênh lệch hai bên quá xa.

Đúng lúc này lệnh bài thân phận của Hứa Thanh đột nhiên truyền ra chấn động, hắn quét mắt qua, lập tức chú ý thấy nhiệm vụ mà mình tiếp nhận đã xuất hiện biến hóa.

“Đại quân Hải Thi Tộc tập kích quần đảo Trân Châu, nhiệm vụ hiệp trợ đồng môn rời khỏi quần đảo Trân Châu xuất hiện biến hóa, ban thưởng nhiệm vụ gấp bội, mục tiêu nhiệm vụ cải biến, không nên kéo dài, dùng hết toàn lực đi đến hạch tâm của đảo, cứu viện tu sĩ ngọn núi thứ hai rút lui khỏi quần đảo này!”

“Trong khu vực trung tâm của từng hòn đảo đều có trận tu của ngọn núi thứ năm tương ứng, một nén nhang sau tông môn sẽ mở ra đại trận trên đảo nhân ngư tộc, chớp mắt sẽ có lực lượng như thuỷ triều hạ xuống trấn áp cấm chế trên quần đảo Trân Châu, các đệ tử có thể thừa dịp một cái chớp mắt này mà phối hợp với đệ tử ngọn núi thứ năm truyền tống trở về.

Hứa Thanh nhìn lệnh bài thân phận, những dòng chữ của nhiệm vụ đã biến thành màu đỏ, điều này cũng đại biểu nhiệm vụ này đã trở nên cực kỳ nguy hiểm.

“Ta chỉ muốn tiếp nhận một nhiệm vụ đơn giản một chút để nghỉ ngơi thôi mà, thật phiền.”

Hứa Thanh thầm than, sau đó chợt lui thân thể về phía sau, trực tiếp đụng vào trên người của một tên tu sĩ Ngưng Khí của Hải Thi Tộc vừa bí mật áp sát đến hắn.

Oanh một tiếng, chênh lệch tu vi cực lớn khiến cho thân hình tên tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn của Hải Thi Tộc kia trực tiếp nổ tung tan vỡ.

Mà Hứa Thanh cũng không hề quay đầu lại, hắn giơ tay phải lên, Xà Cảnh Long cực lớn lập tức xuất hiện ở trên trời, hung hăng đập một cái về phía mặt đất.

Một đợt sóng trùng kích kinh người lập tức dấy lên, cây cối bốn phía nhao nhao bị phá hủy, lộ ra hơn mười tên Hải Thi Tộc vừa lẻn vào bên dưới mặt đất đang không ngừng bị đánh bay phản chấn rồi văng ra.

Những tên tu sĩ Hải Thi Tộc này đều có tu vi Ngưng Khí, mặc dù từng tên cũng đều bị lực lượng trùng kích làm tan vỡ thân thể, nhưng sự xuất hiện của bọn chúng lại không hề bình thường.

Bởi vì tu sĩ Ngưng Khí làm sao có thể dám đến tập kích tu sĩ Trúc Cơ được, cho dù là Hứa Thanh không mở ra sử dụng trạng thái Huyền Diệu Thái, nhưng chấn động Trúc Cơ trên người hắn vẫn còn tồn tại, nhưng rất nhanh Hứa Thanh liền biết nguyên nhân.

Hắn thấy được một vài sợi tơ màu trắng từ bên trong những phần tay chân bị cụt còn lại của những tên tu sĩ Ngưng Khí này.

Những sợi tơ này được đặt trong cơ thể của bọn chúng, hình như nó có thể tiến hành điều khiển hành vi cùng ý thức của bọn chúng, giống như điều khiển con rối vậy.

Mà ngay khi Hứa Thanh nhìn thấy những sợi tơ màu trắng này, hai bên đột nhiên có hai thân ảnh xuất hiện, tốc độ của hai thân ảnh này cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần.

Hai tên này là tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc, trên cánh tay một tên trong đó mọc ra một cái bướu thịt thật lớn, ở trên vỡ ra một đạo khe hở, bên trong lộ ra một con ngươi, đây chính là một con mắt dò xét pháp lực.

Con mắt này nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, giống như đang dò xét, từ trong mắt nó lộ ra một đạo ánh sáng màu trắng.

Một màn này giống y một màn khi Hứa Thanh vừa truyền tống tới nơi này vậy, hiển nhiên đây là một loại thủ đoạn dò xét pháp lực của tu sĩ Trúc Cơ xem có phải đã mở ra Huyền Diệu Thái hay chưa của bọn tu sĩ Hải Thi Tộc.

Nhưng mệnh đăng trong cơ thể Hứa Thanh đã được cái bóng che lấp, vì vậy rất khó bị phát hiện.

Cho nên hai tên Trúc Cơ Hải Thi Tộc này hình như đã xác định Hứa Thanh không phải Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái, thế nên đã lao ra và triển khai đòn sát thủ nhắm vào hắn.

Chương 371: Vật đổi sao dời (2)

Theo hai tên này tới gần, một kẻ trong chúng bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân thể liền hình thành một thanh chiến phủ Bàn Long khổng lồ, từ trên thanh chiến phủ này tràn ra một luồng uy lực động trời với khí thế cũng vô cùng hung mãnh, đồng thời trên chiến phủ còn huyễn hóa ra một con Hắc Long quấn quanh, gào thét dữ tợn về phía Hứa Thanh.

Tên còn lại thì khiến cho bốn phía đột nhiên hiện ra vô số những con rối tu sĩ Ngưng Khí của Hải Thi Tộc, mắt của bất kỳ một con rối nào trong đó cũng lộ ra quang mang âm u, giờ phút này bọn chúng đang vọt tới và vây quanh Hứa Thanh.

Đồng thời cả hai tên Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này cũng đều lấy ra pháp khí của mình và đặt trước người, khiến cho lực sát thương của mình tăng lên lớn nhất.

Mà hình như cả hai còn am hiểu thuật hợp kích, cho nên khi hai người vận chuyển pháp khiếu, pháp lực của cả hai vậy mà xuất hiện dấu hiệu tương liên, phía trên Hứa Thanh cũng mơ hồ huyễn hóa ra một cánh tay bạch cốt, trên cánh tay này còn mang theo một tia uy lực có thể so với Trúc Cơ đã mở ra Huyền Diệu Thái, ngay khi cánh tay vừa xuất hiện liền hung hăng chụp một trảo về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, sau khi phát hiện nơi đây coi như cũng an toàn, mệnh đăng trong cơ thể hắn liền bỗng nhiên cháy lên!

Mặc dù đối phương không phải Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái, nhưng đến sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, lại càng không cần nói nơi này còn là chiến trường.

Hứa Thanh cũng sẽ không làm những việc lật thuyền trong mương.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng nổ vang ra, trong cơ thể Hứa Thanh như bốc lên một tòa núi lửa, tia sáng chói mắt và khí thế động trời từ trên người hắn truyền ra.

Lực lượng kinh khủng trong người hắn khuếch tán, hình thành một đợt trùng kích bài sơn đảo hải, ầm ầm cuồng bạo khuếch tán về bốn phía.

Sắc mặt hai tên Trúc Cơ của Hải Thi Tộc đánh lén tới hai bên nhao nhao đại biến, con ngươi đều co rút lại.

Giờ phút này tâm thần của tên Hải Thi Tộc có con mắt máu thịt trên cánh tay chấn động mãnh liệt, con mắt trên cánh tay gã trong thời khắc này cũng lóe ra tia sáng màu đỏ thẫm, giống như đang cảnh cáo bọn họ, người tu sĩ Thất Huyết Đồng trước mắt này vô cùng nguy hiểm!

Nhưng tin cảnh cáo này, đã tới chậm mất rồi.

Theo Hứa Thanh đốt cháy mệnh đăng trong người, chỉ riêng khí tức khuếch tán ra ngoài đã khiến cho toàn thân của hai tên tu sĩ Hải Thi Tộc này run rẩy, thân thể xuất hiện dấu hiệu muốn tan nát.

Không đợi bàn tay bạch cốt đến từ đòn hợp kích của bọn họ hạ xuống, bên trên nó liền xuất hiện từng âm thanh ken két.

Trong chốc lát phía trên cánh tay bạch cốt này rõ ràng xuất hiện từng đạo khe hở, giống như ngay lập tức liền chia năm xẻ bảy.

Còn có những con rối Ngưng Khí đại viên mãn kia giờ phút này cũng tựa như giấy vậy, thân thể nhanh chóng thiêu đốt rồi lập tức bị xóa bỏ!

Về phần thanh chiến phủ cực lớn đang gào thét về phía Hứa Thanh, lúc này nó đã biến thành một ngọn lửa đỏ thẫm gần như muốn hòa tan, biểu cảm của con Hắc Long quấn quanh phía trên cũng từ dữ tợn biến thành sợ hãi, điên cuồng muốn rút lui.

Tất cả những thứ này khiến cho hai tên Trúc Cơ của Hải Thi Tộc gần như hồn phi phách tán.

Nội tâm của bọn họ bốc lên cảm giác hoảng sợ đến cực hạn, trong đầu vang lên tiếng vù vù, kiểu gì bọn họ cũng không ngờ được rằng, rõ ràng đã sử dụng thiết bị dò xét phát hiện ra đối phương không phải là Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái, nhưng trong nháy mắt tiếp theo đối phương liền thể hiện ra lực lượng kinh khủng của Huyền Diệu Thái, thậm trí còn đã hoàn toàn vượt hơn Trúc Cơ chỉ có một đoàn mệnh hỏa.

Đây chính là sức mạnh của Trúc Cơ có hai đoàn mệnh hỏa, là

Trúc Cơ trung kỳ. Mà trình độ khủng bố của Trúc Cơ có hai đoàn mệnh hỏa thì bọn họ cũng biết rõ trong lòng!

Giữa Trúc Cơ với Trúc Cơ, là không hề giống nhau.

Giữa đã mở mệnh hỏa và không mở mệnh hỏa, càng là không thể nào tương xứng.

Mà chênh lệch giữa một đoàn mệnh hỏa và hai đoàn mệnh hỏa, cũng đồng dạng như giữa trời với đất.

Tu sĩ Ngưng Khí có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng hơn kém giữa từng tầng Trúc Cơ thì kinh khủng hơn nhiều, hầu như là không có chuyện vượt cảnh giới để chiến đấu.

Mà trên thực tế thì cũng không có nhiều tu sĩ Trúc Cơ chân chính tu luyện tới trình độ hai đoàn mệnh hỏa ở trong toàn bộ thế lực, từ một trình độ nào đó mà nói, tu sĩ tu luyện tới bước này thì đều có địa vị rất cao rồi.

Bất kỳ một người nào, cũng không phải là hạng người vô danh.

Muốn đối kháng với bọn họ, chỉ có tu sĩ đồng dạng mở ra hai đoàn mệnh hỏa mới có thể.

Những thứ này đã hù dọa bọn họ hồn phi phách tán, ngay lập tức điên cuồng rút lui về phía sau.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh, tất cả mọi thứ ở bốn phía lúc này đã trở nên cực kỳ chậm chạp, hắn nhìn vẻ mặt hoảng sợ của hai tên Trúc Cơ của Hải Thi Tộc, tay phải giơ lên rồi tùy ý vung một trảo.

Thanh chiến phủ ở một bên liền nổ tung tan nát.

Con Hắc Long bên trên kêu thảm thiết một tiếng liền tan thành mây khói.

Bạch cốt trên đỉnh đầu thì chia năm xẻ bảy.

Thân thể của hai tên Trúc Cơ Hải Thi Tộc muốn bỏ chạy bị một hấp lực nháy mắt bao phủ, mạnh mẽ cuốn ngược về phía Hứa Thanh.

Luồng hấp lực này xoắn tới với tốc độ cực nhanh, lực lượng cũng vô cùng nặng nề, khiến cho thân thể của bọn họ truyền ra thanh âm ken két, trực tiếp vặn vẹo.

Trong nháy mắt cả hai đã bị Hứa Thanh cách không chộp tới, theo hắc hỏa từ trong cơ thể hắn tản ra, thân thể cả hai ngay lập tức bị bao phủ bởi một ngọn lửa màu đen.

Tiếng kêu thảm thiết còn không kịp truyền ra, pháp khiếu trong cơ thể hai tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này liền sụp xuống, thân hình nổ tung, máu thịt mơ hồ, linh hồn bị sát hỏa cuốn vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Hứa Thanh quay người nhoáng một cái, đi về phương xa.

Tất cả quá trình đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, vô cùng nhanh.

Cho đến khi thân ảnh Hứa Thanh biến mất ở nơi xa, tất cả mọi thứ ở nơi đây liền khôi phục bình thường, chỉ là ở nơi này cũng không còn có cái gì nữa.

Mặt đất khô héo, cỏ cây tiêu tán, bạch cốt và chiến phủ cũng được, tất cả thi hài cũng thế, tất cả đều đã trở thành tro bụi.

Giống như những bông tuyết màu đen đang tung bay trên bầu trời, tuy hai mà một, hòa vào nhau mà chậm rãi bay xuống.

Xa xa phía chân trời, tốc độ của Hứa Thanh cực nhanh, trong trạng thái Huyền Diệu Thái thì thân ảnh của hắn như một đạo thiểm điện gào thét mà qua, bay thẳng đến khu vực trung tâm của hòn đảo này.

Nhiệm vụ cải biến, Hứa Thanh có thể lý giải.

Dẫu sao mọi việc trên chiến trường đều có thể thay đổi trong nháy mắt, rất nhiều chuyện đều chỉ phát sinh trong một cái khoảnh khắc, rất khó có thể nắm quyền toàn bộ mọi thứ trên chiến trường được, mà Thất Huyết Đồng có thể trong thời gian nhanh như vậy liền điều chỉnh nhiệm vụ, cũng đủ để nói rõ là bọn họ nắm chắc rất nhiều thứ đối với trận chiến tranh này.

Cho nên Hứa Thanh lựa chọn tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, đi đến khu vực trung tâm của hòn đảo này, trợ giúp tu sĩ ngọn núi thứ hai rút lui khỏi hòn đảo.

Về phần những đệ tử khác cùng tiếp nhận nhiệm vụ này, thì Hứa Thanh không quản được nhiều như vậy.

Giờ phút này thanh âm sấm sét vang vọng ngập trời, bởi vì chỉ có thời gian một nén nhang, cho nên Hứa Thanh cũng bất chấp việc gây chú ý ánh mắt của người ngoài, sử dụng tốc độ cực nhanh nên chỉ sau mười hơi thở, hắn liền thấy được sơn cốc hạch tâm ở phía xa xa.

Chương 372: Tuyết đen, yêu dị (1)

Sơn cốc này không hề lớn, bên trong còn khuếch tán từng trận chấn động truyền tống.

Có thể thấy hơn trăm đệ tử của ngọn núi thứ hai ở bên trong đang hóa giải lò đan cùng với một vài món pháp khí mà Hứa Thanh còn chưa từng thấy qua.

Phía sau bọn họ còn có một tòa truyền tống trận cỡ trung.

Giờ phút này bên cạnh trận pháp truyền tống trận có mấy người đệ tử ngọn núi thứ năm mặc đạo bào màu xanh đang thử nghiệm sửa chữa và điều chỉnh lại trận pháp, vì thế cho nên thi thoảng nơi này lại có từng trận chấn động truyền tống hiện ra ở phía trên.

Mà vị trí cửa vào sơn cốc thì đang có một trận kịch chiến.

Ước chừng hơn ba mươi tu sĩ của các ngọn núi đang gắt gao canh giữ ở cửa vào, ngăn cản tu sĩ Hải Thi Tộc ở bốn phía như châu chấu gào thét lao tới gần.

Trên mặt đất tràn ngập xác chết, những mảnh chân cụt tay đứt, chỉ cần nhìn qua liền giật mình.

Có thể thấy được trận kịch chiến này vô cùng thê thảm.

Mà tu sĩ song phương đều lấy Trúc Cơ là chủ yếu, từng tiếng nổ động trời vang lên, chiến trường là một mảnh loạn chiến, đồng thời cách đó không xa còn có hai người đang kịch chiến với nhau, nhưng trình độ của hai người này thì đã vượt qua những người đang hỗn chiến bên ngoài.

Hai người này rõ ràng là tu sĩ Trúc Cơ đã mở ra Huyền Diệu Thái.

Tu sĩ Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái của Hải Thi Tộc là một lão giả có bộ dáng nhân tộc, lão ấy mặc một đạo trường bào màu xám, thoạt nhìn rất là tàn tạ.

Nhưng trên đạo trường bào này lại có một luồng chấn động không tầm thường tràn ra, hiển nhiên đạo trường bào này của lão chính là một kiện pháp khí.

Mà tu sĩ Trúc Cơ đã mở Huyền Diệu Thái của Thất Huyết Đồng là một thiếu phụ có dáng người cao gầy.

Nàng mặc một kiện đạo bào màu cam đặc thù của ngọn núi thứ hai, dáng người thuỳ mị lộ ra vẻ trưởng thành, ra tay cũng cực nhanh.

Chỉ là đệ tử ngọn núi thứ hai không am hiểu đánh giết, cho nên mặc dù hai người bọn họ đều là Trúc Cơ mở ra một đoàn mệnh hỏa, nhưng tu sĩ Trúc Cơ của ngọn núi thứ hai rõ ràng đang ở vào thế hạ phong.

Từ trên khóe miệng của nàng tràn ra máu tươi, nhưng nàng không rảnh để lau đi.

Ở trạng thái đốt lên Huyền Diệu Thái, tất cả tốc độ đều trở nên cực kỳ khủng bố, hơi một chút không cẩn thận sẽ phải nhận một kích chí mạng, cho nên nàng không thể mất tập trung.

Trong nháy mắt khi Hứa Thanh vừa xuất hiện ở xa xa, pháp lực của vị thiếu phụ ngọn núi thứ hai cũng đã hết chống đỡ nổi, đoàn mệnh hỏa trong người lay động sáng tối chập chờn, tốc độ thân thể cũng chậm hơn một chút, nàng lập tức bị lão tu sĩ mở ra mệnh hỏa của Hải Thi Tộc kia nắm lấy cơ hội, hung hăng tung quyền đánh vào trước ngực của nàng.

Quần áo của thiếu phụ lập tức vỡ nát lộ ra da thịt, nàng phun ra máu tươi và biểu cảm vô cùng đau khổ, thân hình không bị khống chế mà văng ra, sau đó oanh một tiếng đụng vào trên tòa núi đá bên cạnh.

Núi đá tan vỡ, từng đạo khe nứt nhanh chóng lan tràn, khiến cho không ít hòn đá từ trên thân núi tróc ra lăn xuống.

Mà thiếu phụ kia vừa muốn vùng vẫy đứng lên, thì đoàn mệnh hỏa vốn đang kịch liệt lay động trong cơ thể cũng đã dập tắt, nàng lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Mắt thấy như thế, lão giả Trúc Cơ của Hải Thi Tộc liền hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn thiếu phụ ngọn núi thứ hai đang bị trọng thương kia, thân thể nhoáng một cái liền lao vào bên trong sơn cốc, mục tiêu của lão là trận pháp truyền tống ở.

Nhưng hầu như ngay khi thân thể của lão vừa mới khẽ động, thần sắc của lão bỗng nhiên đại biến, chợt quay đầu nhìn về phía sau lưng, hai con ngươi lập tức co rút lại, trong thần sắc bỗng chốc lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Tu sĩ mở ra hai đoàn mệnh hỏa!”

Trên thực tế, trong con mắt của lão thì hết thảy mọi thứ trong sơn cốc này đều rất là chậm rãi, nhưng giờ khắc này phía chân trời trong mắt của lão lại có một thân ảnh khiến cho lão chỉ nhìn thấy thôi đã giật mình, thân ảnh này mạnh mẽ đâm thẳng vào thế giới chậm chạp trong mắt của lão.

Tốc độ của thân ảnh này vô cùng kinh người, chỉ trong nháy mắt liền đã lao đến nơi lão.

Loại quanh cảnh một bên chậm chạp còn một bên lại cực nhanh hình thành tương phản thế này khiến cho lão giả Trúc Cơ của Hải Thi Tộc tức khắc liền muốn rút lui, không chút do dự liền muốn chạy trốn.

Lão thân là tu sĩ mở ra một đoàn mệnh hỏa, cho nên cũng rất rõ ràng chênh lệch của mình và tu sĩ mở ra hai đoàn mệnh hỏa, chênh lệch này không thua gì tu sĩ Trúc Cơ tầm thường và tu sĩ mở ra mệnh hỏa Huyền Diệu Thái cả.

“Đáng chết, tại sao ở đây lại xuất hiện tu sĩ mở ra hai đoàn mệnh hỏa, tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đấy, chỉ có người cùng cảnh giới trong tộc mới có thể đánh một trận cùng hắn!.”

“Tình báo sai rồi!!”

Hô hấp của lão giả Hải Thi Tộc trở nên dồn dập, mặc dù đã lập tức rút lui, nhưng vẫn đã muộn!

Hứa Thanh đã sớm nhìn chằm chằm vào lão!

Đối với Hứa Thanh mà nói, loại tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc đã mở ra một đoàn mệnh hỏa này mới là con mồi tốt nhất bây giờ của hắn.

Bởi vì bây giờ khi hắn mở ra một đạo pháp khiếu thì cần phải có một luồng hồn lực cực kỳ dồi dào, nếu giết Trúc Cơ bình thường thì phải cần giết rất nhiều mới có thể mở ra một khiếu, coi như là giết chết hai tên Trúc Cơ lúc trước, đạo pháp khiếu thứ 41 của hắn vẫn không có dấu hiệu mở ra thành công.

Nhưng nếu như luyện hóa một tên Trúc Cơ của Hải Thi Tộc đã mở ra một đoàn mệnh hỏa, vậy thì lại hoàn toàn bất đồng.

Giết một tên, liền có thể mở ra một đạo pháp khiếu.

Cho nên chớp mắt khi lão giả này bỏ chạy, Hứa Thanh liền cải biến phương hướng, không hề đi đến trận pháp trong sơn cốc nữa, mà gào thét lao về phía lão giả.

Tốc độ của Hứa Thanh cực nhanh, chỉ trong thời gian ba cái hô hấp thì hắn liền từ đằng xa lao tới, xuất hiện ở ngay trước mặt lão giả Trúc Cơ của Hải Thi Tộc kia.

Tay phải giơ lên hạ xuống một quyền, theo mệnh đăng trong cơ thể bộc phát, lực lượng kinh khủng ầm ầm hiện ra.

Lão giả Hải Thi Tộc kia chỉ có thể miễn cưỡng né tránh một chút, mặc dù lão cũng mở ra Huyền Diệu Thái, nhưng chênh lệch giữa hai bên vẫn khiến cho lão căn bản là theo không kịp tốc độ Hứa Thanh, cũng không cách nào hoàn toàn tránh đi, vì vậy chỉ trong chớp mắt thì nắm đấm của Hứa Thanh đã rơi vào ngực của lão giả này.

Âm thanh nổ vang như tiếng thiên lôi, vang vọng bát phương.

Lão giả Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp nổ tung hơn non nửa, bay ngược lại đâm vào chỗ cao trên núi đá, cắm sâu vào, trực tiếp bị thương nặng.

Đây là do lão trong thời khắc nguy cơ trước mắt mở ra lực lượng của kiện pháp khí đạo bào của bản thân, lại điên cuồng bộc phát tiêu hao pháp khiếu trong cơ thể để chống cự lại một đấm của Hứa Thanh, cho nên mới không bị Hứa Thanh dùng một quyền đánh chết tươi.

Nhưng cho dù là như thế, thương thế của lão cũng đã nặng tới mức lão không cách nào khôi phục, giờ phút này thân thể máu thịt đều đã mơ hồ, trong mắt cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bởi vì trong mắt của lão, thân ảnh Hứa Thanh đã biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, một mảnh hỏa diễm màu đen ập tới bao trùm lấy thế giới trước mắt của lão.

Chương 373: Tuyết đen, yêu dị (2)

Đó là bàn tay của Hứa Thanh, giờ phút này hắn đang đặt bàn tay ở trên mi tâm của lão giả Trúc Cơ Hải Thi Tộc.

Hắc hỏa phun ra, toàn thân lão giả vang lên tiếng nổ, cái bóng của Hứa Thanh cũng trở nên điên cuồng vội vàng nhào tới, không ngừng ăn mòn thân thể lão giả.

Còn có que sắt màu đen cũng gấp gáp vọt đến, đâm vào kiện pháp khí đạo bào trên người lão giả rồi hung hăng hấp thụ.

Ba luồng hấp lực khiến cho lão giả Hải Thi Tộc đã mở ra mệnh hỏa này phát ra tiếng kêu vô cùng thê lương thảm thiết, nhưng lão cũng không kiên trì được bao lâu, thân thể liền oanh một cái, đã trở thành tro bụi.

Chỉ còn lại chiếc đạo bào và túi trữ vật rơi xuống, sau khi Hứa Thanh thu hồi, hắn đứng ở trên không trung cúi đầu nhìn về chiến trường trong sơn cốc.

Giờ phút này tuyết đen trên bầu trời bỗng càng nhiều hơn nữa, nương theo đó là từng sợi dịch thể dung nham màu đỏ cũng bắn xuống, tựa như những chiếc lông Phượng Vũ bay qua trước mặt Hứa Thanh.

Những sợi dung nham phát ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, chiếu rọi trên gương mặt lạnh lùng và yêu dị của Hứa Thanh, cùng với hàn mang trong mắt của hắn, tạo thành một khung cảnh và hình tượng rất là đặc sắc.

Một màn này, như một họa quyển linh động kỳ ảo cứ cách một thế hệ mới hiện ra, mang theo vẻ đẹp đẽ, cũng mang theo cảm giác nghiêm túc và sát phạt.

Giờ phút này chiến trường lập tức trở nên im lặng.

Trong một nháy mắt, ánh mắt của mọi người ở đây đều hội tụ tới trên người Hứa Thanh, tựa như thần dân nhìn thấy vị thần mà mình thờ phụng kính ngưỡng vậy, dần dần bọn họ đều thất thần.

Nội tâm của các tu sĩ của những ngọn núi khác nhận nhiệm vụ tới đây đều bất thình lình biến hóa, từng người đều chấn động mãnh liệt nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt chậm rãi hiện lên vẻ kính sợ nồng đậm, sau đó thi lễ về phía Hứa Thanh.

Thậm chí đệ tử ngọn núi thứ hai và đệ tử ngọn núi thứ năm đang sửa chữa hồi phục lại trận pháp trong sơn cốc cũng đều như vậy, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh đều mang theo vẻ tôn kính thật sâu.

Trong đám người này có cả Cố Mộc Thanh, nàng nhìn thấy Hứa Thanh đứng trên không trung cùng với từng bông tuyết màu đen tung bay, trong thần sắc bỗng có chút hoảng hốt.

Thật sự là cảnh tượng này quá mức chấn động, cũng đã khắc thật sâu ở trong lòng của nàng.

Còn đám tu sĩ Hải Thi Tộc bên ngoài sơn cốc giờ phút này đều đang run rẩy, không biết bao nhiêu tên không chịu nổi uy áp đến từ trên người Hứa Thanh, đang điên cuồng rút lui, rất nhanh toàn bộ tu sĩ Hải Thi Tộc phía sau đều quay lại, cấp tốc trốn chạy để khỏi chết.

Nhưng thứ đợi bọn họ chính là que sắt màu đen vù vù gào thét lao tới, còn có cái bóng đang che giấu bản thân bên trong ánh chiều tà đang hạ xuống, mặt đất bắt đầu trở nên âm u, khiến cho cái bóng nhạt đến mức không thể nhận thấy được, đang nhanh chóng lan tràn tới để tranh đoạt thức ăn cùng lão tổ Kim Cương Tông.

“Bái kiến sư huynh, đa tạ ân cứu mạng của sư huynh!”

Ngoài sơn cốc, thiếu phụ mở ra một đoàn mệnh hỏa của ngọn núi thứ hai vùng vẫy đứng lên, giờ phút này trong mắt của nàng cũng mang theo một tia khác thường, nhẹ giọng mở miệng.

Theo lời nói của nàng truyền ra, mọi người bốn phía cũng đều nhao nhao học theo.

“Bái kiến sư huynh!”

“Bái kiến sư huynh!!”

Giờ phút này bỗng có gió thổi tới, dấy lên phong cảnh đã tạo thành một tấm họa quyển cho Hứa Thanh, khiến cho những bông tuyết màu đen đang hạ xuống từ bốn phía ở bên người Hứa Thanh bỗng nhiên bị cuốn ngược lên, mái tóc dài của hắn cũng theo đó mà bay múa.

Trong lúc những bông tuyết màu đen phiêu tán, Hứa Thanh ngẩng đầu, cặp mắt như hai ngôi sao sáng.

Trong lúc mọi người ở đây đang bái kiến, từ đằng xa bỗng truyền đến từng tiếng kêu gào thảm thiết, đó là một trận giết chóc điên cuồng của lão tổ Kim Cương Tông và cái bóng, chính xác là đồ sát.

Đối với cái bóng mà nói, phàm là tu sĩ Hải Thi Tộc thì nó đều có thể biến bọn chúng làm thức ăn, tuy rằng ăn không ngon có lắm….nhưng bây giờ nó cũng không kén ăn.

Mà lão tổ Kim Cương Tông thì có nhiều yêu cầu hơn so với nó, thứ lão cần là pháp khí, nhưng lão cảm thấy thực lực bản thân của mình không bằng cái bóng, cho nên cố ý bày ra bộ dáng muốn đi tranh đoạt đồ ăn của nó.

Trên thực tế thì lão đang mượn cách này để kích thích ý chí chiến đấu của cái bóng, khiến nó hấp thu địch nhân nhanh hơn, đợi địch nhân không có sức phản kháng thì lão lại đi tìm pháp khí của kẻ địch để hấp thu.

Tính từ trên trình độ nào đó, thì dạng này cũng coi như là một sự phối hợp ăn ý giữa hai người bọn họ.

Chỉ là so với một con cáo già như lão tổ Kim Cương Tông, hiển nhiên cái bóng vẫn còn quá non nớt.

Cho nên mãi đến cuối cùng nó vẫn không hề phát hiện ra vấn đề, mà ngược lại càng hùng hổ hơn, còn nhiều lần lộ ra cảm xúc khinh miệt lão tổ.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng phối hợp bày ra biểu cảm nôn nóng và ảo não cho cái bóng xem.

Giờ phút này tiếng kêu gào thảm thiết thê lương đến từ tu sĩ Hải Thi Tộc và âm thanh bái kiến đến từ đệ tử Thất Huyết Đồng ngoài sơn cốc, đã tạo thành một màn tương phản vô cùng rõ ràng.

Hứa Thanh đảo mắt qua mọi người ở đây, sau đó nhẹ gật đầu về phía thiếu phụ ngọn núi thứ hai đang rất là suy yếu, hắn cũng không duy trì trạng thái Huyền Diệu Thái của mình nữa, cho nên dập tắt mệnh hỏa của mình.

Mặc dù pháp lực trong cơ thể của hắn rất hùng hậu, nhưng dưới trạng thái đốt cháy mệnh đăng cũng rất khó duy trì qua ba canh giờ, cho nên trong trường hợp có thể tiết kiệm thì dĩ nhiên là tốt nhất.

Lúc này nếu như có tu sĩ mở ra hai đoàn mệnh hỏa nào có thể nghe thấy được tiếng lòng của Hứa Thanh, da đầu nhất định sẽ run lên, bởi vì bình thường thì mọi người chỉ duy trì được đốt lên Huyền Diệu Thái hơn nửa canh giờ mà thôi.

Hứa Thanh có thể làm được như vậy, là do lúc Ngưng Khí hắn đã tích góp nội tình nhiều hơn người thường rất nhiều.

Giờ phút này thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, đi vào sơn cốc.

Sau khi dập tắt mệnh hỏa, ánh sáng trên toàn thân Hứa Thanh tiêu tán, hình dạng của hắn cũng hiển lộ rõ ràng ở trong mắt của mọi người.

Lúc trước hắn bị ánh sáng chói mắt ở trên người bao phủ, cho nên khi người ngoài nhìn vào chỉ có thể nhìn thấy bộ dáng đại khái của hắn, bây giờ sau khi tất cả trở nên rõ ràng, khuôn mặt tuấn mỹ và yêu dị của Hứa Thanh liền tạo thành những ánh mắt nhìn chăm chú, mức độ chấn động còn kinh người hơn trước đó.

Sau khi các đệ tử nơi đây thấy mặt của hắn, bất kể nam hay nữ đều đã có mức thất thần khác biệt, nhưng đều rất mãnh liệt.

Mà thời gian thất thần của nữ tử rõ ràng sẽ dài hơn nhiều so với nam tu.

Đương nhiên cái này cũng bởi vì trước đó hắn đã được quầng sáng sức mạnh cường đại gia trì trước rồi, nói cách khác nếu như không có sức mạnh cường đại, vậy thì khuôn mặt tuấn lãng yêu dị của hắn cũng sẽ không khiến cho tâm thần người ta gợn sóng đến như thế.

Nhưng vô luận như thế nào, dung nhan của Hứa Thanh phối hợp với quầng sáng tu vi của hắn, khiến cho mị lực trên người hắn đã đạt đến trình độ kinh người, tăng thêm trường bào màu tím trên người, cộng với mái tóc dài tự nhiên, làm cho người ta cảm giác như gặp được tiên nhân vậy.

Theo hắn đi vào sơn cốc, đệ tử ngọn núi thứ hai trong sơn cốc liền nhao nhao cung kính với hắn, trong mắt phần lớn nữ tu nơi này đều vô cùng ướt át, lén lút quan sát hắn.

Mà Hứa Thanh cũng nhìn thấy Cố Mộc Thanh trong đám người, hắn hơi khẽ gật đầu với nàng.

Cố Mộc Thanh đưa đôi mắt đẹp nhìn Hứa Thanh, bởi vì Hứa Thanh gật đầu, khiến cho không ít đệ tử ngọn núi thứ hai ở bốn phía cũng nhìn qua phía nàng.

Vì vậy khuôn mặt của nàng liền ửng đỏ, đang muốn mở miệng nhưng Hứa Thanh đã đi qua bên cạnh bọn họ, đến thẳng chỗ trận pháp.

“Khi nào có thể truyền tống?” Hứa Thanh nhẹ giọng hỏi.

Đệ tử ngọn núi thứ năm bên cạnh trận pháp nhao nhao hiện ra thần sắc cung kính, một người tu sĩ Trúc Cơ chưa mở ra mệnh hỏa trong đó cung kính tiếng mở miệng.

“Sư huynh, trận pháp đã không sai biệt lắm có thể khởi động, chỉ chờ đại trận tông môn thả luồng lực lượng thuỷ triều đến, ta có nắm chắc trong một cái chớp mắt khi luồng lực lượng của đại trận tông môn hạ xuống, sẽ thuận lợi mở ra tòa trận pháp truyền tống này.”

Chương 374: Có cổ quái! (1)

Mặc dù Thất Huyết Đồng là một tông môn chuyên lấy lợi ích làm chủ yếu, nhưng cũng bởi vì như vậy, cho nên thái độ tôn trọng cường giả của những tu sĩ trong này lại càng thêm rõ ràng, không có ai ngốc đến mức đối mặt với cường giả mà không bỏ mặt mũi xuống được cả.

Những người như vậy, phần lớn đều không sống được đến bây giờ.

Cho nên giờ phút này thái độ của người tu sĩ Trúc Cơ ngọn núi thứ năm rất là cung kính, mức độ cung kính không hề kém bao nhiêu so với khi gặp mặt trưởng lão cả.

Mặc kệ trong tâm người này nghĩ như thế nào, nhưng thái độ như vậy sẽ có rất ít người có thể ghét y.

Hứa Thanh nghe như vậy liền gật nhẹ đầu, sau đó hắn quét mắt nhìn bốn phía, tìm một ngóc rồi khoanh chân ngồi xuống, vừa trùng kích đạo pháp khiếu thứ 41 trong người, vừa chờ đợi đợt triều tịch của tông môn hạ xuống nơi này.

Mà hồn lực của tu sĩ Trúc Cơ đã mở ra mệnh hỏa quả thực rất có tác dụng, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà Hứa Thanh đã thành công mở ra đạo pháp khiếu thứ 41, thậm chí còn có dư lực trùng kích tới đạo pháp khiếu thứ 42.

Mặc dù không thành công, nhưng cũng khiến cho đạo pháp khiếu thứ 42 xuất hiện không ít khe hở.

Điều này khiến cho Hứa Thanh rất hài lòng, hắn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, có lẽ hắn không cần quá lâu liền có thể mở ra đoàn mệnh hỏa thứ hai rồi, mà tới lúc đó tuy nhìn hắn như có hai đoàn mệnh hỏa, nhưng chiến lực thực tế lại đã đến trình độ của tuyệt đại đa số tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong đã mở ra ba đoàn mệnh hỏa.

“Tiếc là tu sĩ Trúc Cơ mở ra mệnh hỏa không hề nhiều, có thể gặp được hay không còn cần tới vận khí nữa.” Mạch suy nghĩ của Hứa Thanh bỗng chuyển động, hắn đang cân nhắc xem tiếp theo mình có nên thử tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn hơn một chút hay không.

Mà trong lúc hắn đang suy tư, những đệ tử ngoài sơn cốc cũng nhao nhao lao vào trong cốc, trợ giúp đệ tử ngọn núi thứ hai cùng nhau tháo dỡ lò đan và pháp khí.

Không lâu sau, khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người hội tụ lại chỗ trận pháp chờ đợi tông môn triều tịch, đồng thời cũng lén lút quan sát Hứa Thanh, xì xào bàn tán.

Sự tồn tại của Hứa Thanh tựa như đã trở thành một chỗ dựa đáng tin cậy cho bọn họ, lúc này mặc dù mọi người đều đang ở bên trong chiến trường, nhưng đáy lòng của mọi người trong sơn cốc đều có một loại cảm giác an toàn.

Trong quá trình này bốn phía hòn đảo cũng nhiều lần vang lên những tiếng nổ chấn động, âm thanh còn vang vọng bát phương, đó là chấn động do những điểm truyền tống khác tạo ra.

Mà dị chất ở nơi này cũng càng lúc càng nồng đậm hơn.

Trong khi bọn họ chờ đợi thì sắc trời bên ngoài cũng đã chậm rãi tối xuống, bầu trời và tầng mây hay núi non trùng điệp cũng dần biến thành mơ hồ, tựa như cất giấu hung hiểm cực lớn.

“Sư huynh, ta đã từng chôn phía dưới rất nhiều pháp nhãn ở trên hòn đảo này, mặc dù bây giờ đã bị phá huỷ hơn phân nửa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được một chút cảnh tượng.”

Lúc Hứa Thanh đang ngồi trong góc, người thiếu phụ đã mở ra mệnh hỏa của ngọn núi thứ hai dùng tay che vết rách trước ngực đi đến bên cạnh hắn, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

Mặc dù thương thế của người thiếu phụ này rất nặng, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn khó giấu được vẻ tú lệ trên người nàng, nàng có một khuôn mặt trái xoan, đôi mi cong cong thanh tú, một đôi mắt phượng hơi thoáng buồn, ước chừng khoảng 35 tuổi, là một nữ tử có dung mạo cực xinh đẹp, nhất là do quanh năm luyện đan, cho nên trên người nàng cũng có mùi đan hương giống như Cố Mộc Thanh vậy, rất là dễ chịu.

Hứa Thanh nghe nàng nói vậy liền nhìn sang.

Không biết thiếu phụ này có phải cố ý hay không, hoặc bởi vì Hứa Thanh đang ngồi còn nàng thì đang đứng, cho nên một khắc Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt của hắn liền có thể nhìn thấy được vị trí trước ngực mà thiếu phụ đang dùng tay che lấy, chỉ là tay của nàng hình như không che chuẩn xác được cho lắm.

Da thịt bên trong trắng như tuyết lại được nửa che nửa đậy, bên trong giống như cất giấu một tòa núi đôi kinh người vậy.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc dời ánh mắt, nhìn vào trên mặt vị thiếu phụ này, một khắc bốn mắt nhìn nhau cùng đối phương, thiếu phụ ngọn núi thứ hai nhìn mặt Hứa Thanh, cảm thụ được chấn động kinh khủng trên người Hứa Thanh, tâm hồn nữ nhân không khỏi tăng tốc nhảy lên vài cái.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện mình hơi thất thố, cho nên liền vội vã cúi đầu bấm niệm pháp quyết, lập tức có một màn sáng chiếu cảnh tượng xuất hiện ở trước mặt nàng.

Trong màn sáng vừa xuất hiện có thể nhìn thấy rõ ràng thời khắc này đang có rất nhiều tu sĩ Hải Thi Tộc lần lượt từ trong biển đi ra, số lượng rập rạp vô số, thoạt nhìn thôi mà cũng thấy giật mình.

Đồng thời trên nhiều vị trí của hòn đảo mà bọn họ đang trú cũng có rất nhiều thân ảnh tu sĩ Hải Thi Tộc.

Thậm chí còn có một vài đội đang tới gần sơn cốc mà bọn họ đang trốn.

“Còn bao lâu nữa thì sẽ tới thời gian triều tịch?” Hứa Thanh mở miệng.

“Còn cần khoảng 100 hơi thở!” Người trả lời Hứa Thanh không phải là vị thiếu phụ kia, mà là Cố Mộc Thanh đang bước nhanh tới.

Hình như nàng có chút gấp gáp, trong lúc đi thì mái tóc đen bị gió quấn lên, từng sợi tóc hơi phiêu tán theo gió khi nàng vội vã đi đến phía Hứa Thanh, từng sợi tóc bỗng đảo qua trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, nhìn qua rất là mỹ lệ.

Đặc biệt là đôi mắt trong veo của nàng, còn có khí tức tươi mát tự nhiên từ trong ra ngoài, khiến cho Cố Mộc Thanh giờ khắc này tựa như một tiên nữ bước ra từ trong tranh vậy.

Ngay khi đi tới, nàng liền đưa mắt nhìn qua người thiếu phụ bên cạnh, nhẹ nhàng cúi đầu.

“Bái kiến Lý sư thúc.”

Thiếu phụ mỉm cười, thâm ý sâu sắc nhìn nha đầu trước mặt này.

Nói xong, Cố Mộc Thanh đưa đôi mắt đẹp nhìn về phía Hứa Thanh.

"Hứa sư huynh... ."

Hứa Thanh nhìn qua Cố Mộc Thanh.

Mắt thấy Hứa Thanh không chú ý tới xưng hô của mình, đáy lòng Cố Mộc Thanh rất vui vẻ, nhẹ giọng mở miệng.

"Hứa sư huynh, đây là ngọc giản khống chế cấm đan, nơi đây huynh là người có tu vi cao nhất, tông môn yêu cầu trước khi lui lại liền mở cấm đan này ra, huynh cầm lấy rồi quyết định đi."

Cố Mộc Thanh nói xong, đưa một khối ngọc giản cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản, cũng không bất ngờ tại sao khối ngọc giản này lại ở trên người Cố Mộc Thanh mà không phải là vị Trúc Cơ ngọn núi thứ hai ở bên cạnh, bởi vì hắn biết rõ, trên thực tế thì những lão gia hỏa của Thất Huyết Đồng tín nhiệm nhất là những đệ tử hạch tâm như Cố Mộc Thanh.

Cho nên có những an bài thế này, cũng chẳng có gì lạ.

Ngay lúc Hứa Thanh cầm lấy ngọc giản, vừa nhìn lướt qua thì đúng lúc này thì bên ngoài sơn cốc truyền đến tiếng rít, một đám tu sĩ Hải Thi Tộc bỗng nhiên xuất hiện, mặc dù thấy được những thi thể trên mặt đất, nhưng bọn chúng vẫn bất chấp vọt tới phía sơn cốc mà nhóm Hứa Thanh đang trú.

Mọi người trong sơn cốc trở nên căng thẳng, Hứa Thanh không ngẩng đầu mà hắn vẫn đang kiểm tra ngọc giản như bình thường.

Sau đó bên ngoài sơn cốc liền truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, thân thể của toàn bộ những tên tu sĩ Hải Thi Tộc tiến tới gần trong nháy mắt xuất hiện dấu hiệu hư thối, thậm chí có một vài tên lao nhanh hơn vài bước, liền trực tiếp hóa thành một bãi máu loãng màu lam.

Một màn này khiến cho thần sắc của những người đệ tử trong sơn cốc lập tức biến hóa, ai nấy đều hãi hùng khiếp vía, nhưng những đệ tử của ngọn núi thứ hai là những người khôi phục lại nhanh nhất, từng người nhìn chằm chằm ra bên ngoài, sắc mặt thay đổi đồng thời cũng nhìn về phía Hứa Thanh, trong lòng cũng rất là chấn động.

Bọn họ biết rõ, đây là do độc.

Chương 375: Có cổ quái! (2)

Mà độc có thể làm cho cả tu sĩ Hải Thi Tộc cũng không chịu nổi, tất nhiên là một loại độc có tính chất đặc biệt tạo thành, mà loại độc chuyên môn chế tạo nhằm vào một loại chủng tộc này, chẳng những cần tạo nghệ dược học cực cao, cũng phải cần vô số lần thử nghiệm mới có thể tạo được kết quả như thế.

Mà nếu nhờ vào tạo nghệ dược học còn đỡ, chứ chỉ dùng phương pháp thử nghiệm độc dược thì thực sự rất khó khăn.

Đây cũng là lý do tại sao mà rất ít người của ngọn núi thứ hai luyện độc, bởi vì thường thường nhiều khi luyện chế độc xong, không đợi ngươi đi giết người, chính ngươi đã trúng độc trong quá trình luyện chế rồi.

Mà có loại kịch độc như thế tồn tại ở bên ngoài cũng khiến cho đáy lòng của mọi người nơi đây càng thêm yên ổn, đồng thời bên ngoài sơn cốc cũng rất nhanh liền an tĩnh lại, dẫu sao dưới tác dụng của độc, lại có que sắt màu đen cùng cái bóng thừa dịp lúc ban đêm ra ngoài kiếm ăn, tất nhiên rất nhanh chóng liền im lặng trở lại.

Cứ như vậy thời gian 100 hơi thở cũng sắp đến, mà mọi người nơi đây cũng đều đứng thành từng nhóm từng nhóm trong ngoài truyền tống trận, chỉ chờ đợi truyền tống trận mở ra.

Truyền tống trận trong sơn cốc này không phải rất lớn, dựa theo nhân số nơi đây thì cần phải truyền tống ba lượt mới có thể chuyển đi hết.

Hứa Thanh cũng đứng lên đi đến bên cạnh truyền tống trận, vừa muốn mở miệng nhưng thần sắc hắn bỗng nhiên biến đổi, chợt quay lại nhìn ngoài sơn cốc.

Hầu như ngay một cái chớp mắt khi Hứa Thanh nhìn lại, đêm tối bên ngoài sơn cốc đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh có khí tức động trời, đó là một thân ảnh mặc áo bào trắng bao phủ toàn thân, giờ phút này đang cấp tốc vọt tới từ phía xa.

Trên người tên này tràn ngập thi độc, trong cơ thể còn đang thiêu đốt mệnh hỏa, khí thế bộc phát dưới trạng thái đốt lên Huyền Diệu Thái hoàn toàn vượt xa tu sĩ có một đoàn mệnh hỏa, theo gã tới gần, bốn phía liền vang lên từng tiếng thiên lôi nổ vang.

Tốc độ của gã nhanh đến mức khó có thể hình dung, căn bản là tu sĩ Trúc Cơ tầm thường không cách nào nhìn thấy rõ, coi như là thiếu phụ đã mở ra một đoàn mệnh hỏa cũng là như thế, không thể nhìn theo kịp chút nào.

Chỉ có uy áp trên tâm thần mới khiến cho trong lòng những tu sĩ Thất Huyết Đồng ở nơi này, không thể khống chế được mà dâng lên cảm giác hoảng sợ mãnh liệt.

Từ xa nhìn lại, trong cơ thể người tới dường như cũng có một ngọn núi lửa đang bộc phát vậy, lại phối hợp thêm thi độc trên người của đối phương, khiến cho hỏa diễm tràn ra đã trở thành màu lục sắc.

“Hai đoàn mệnh hỏa.” Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại.

Kẻ tới đang tới, chính là tên tu sĩ có hai đoàn mệnh hỏa đầu tiên mà Hứa Thanh thấy trên chiến trường.

Đối phương mang theo khí thế động trời, theo gã tới gần thì bầu trời và đại địa đều bị ánh sáng trên người gã chiếu rọi, hóa thành một màu lục sắc.

Hình như có một cái bàn tay màu lục sắc đang đánh tới phía sơn cốc nơi đây.

Cho đến một cái chớp mắt khi tới gần, thân ảnh ấy cũng đã thấy rõ tất cả mọi thứ trong sơn cốc, hình như có chút dừng lại, nhưng rất nhanh gã liền truyền ra tiếng cười không biết có ý gì, rồi tốc độ cũng trở nên nhanh hơn.

Hứa Thanh nheo mắt lại, thân thể tiến về phía trước một bước, nháy mắt khi bước chân hạ xuống thì mệnh hỏa trong cơ thể bỗng nhiên được đốt cháy.

Như một ngọn núi lửa oanh oanh bộc phát, hắn lại thiêu đốt bước vào trạng thái Huyền Diệu Thái, cảm giác quen thuộc lại xuất hiện lần nữa, tất cả mọi thứ ở bốn phía cũng trở nên chậm chạp, chỉ có thân ảnh đang lao tới gần ở phía trước là gần như bình thường.

Thân thể Hứa Thanh phóng lên, lập tức xông tới không trung, lao thẳng đến kẻ mới tới.

Trong chớp mắt hai người liền đụng ầm vào nhau ngay trên không trung, âm thanh nổ vang bỗng nhiên bộc phát, tiếng nổ lần này còn siêu việt hơn cả tiếng thiên lôi, âm thanh vang vọng bát phương, đồng thời Hứa Thanh cũng nắm tay phải lại, mệnh hỏa trong cơ thể bốc cháy, hung hăng hạ một quyền xuống.

Trong cơ thể tên tu sĩ áo bào trắng của Hải Thi Tộc cũng đang thiêu đốt mệnh hỏa, hai đoàn mệnh hỏa được đốt tạo ra lực lượng kinh thiên động địa, gã đồng dạng tung ra một quyền, âm thanh va chạm cũng được bộc phát ngay trong thời khắc này.

Toàn thân Hứa Thanh lập tức chấn động, lục phủ ngũ tạng bên trong thân thể lập tức cuộn mình, hắn cảm nhận thấy đối phương quá cường hãn, loại trình độ này đã vượt ra khỏi phán đoán của Hứa Thanh đối với tu sĩ mở ra hai đoàn mệnh hỏa.

Hắn biết mình khi Ngưng Khí đã tích lũy nội tình rất sâu dầy, lại cộng thêm có mệnh đăng, cho nên coi như là đối mặt với Trúc Cơ mở ra hai đoàn mệnh hỏa thì bản thân hắn cũng sẽ chiếm ưu thế nhất định mới đúng, nhưng tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc mở ra hai đoàn mệnh hỏa này hình như có chút không đúng lắm.

Vì vậy hắn lập tức phất tay gọi ra Xà Cảnh Long gào thét đánh tới, đồng thời cũng bạo phát hắc hỏa trong cơ thể ra, tạo thành từng thanh dao găm bằng hỏa diễm, bắn thẳng về phía đối phương.

Đồng thời Hứa Thanh cũng giơ tay trái lên, trong chớp mắt ở trên đầu hắn liền xuất hiện hư ảnh Thiên Đao.

Uy lực của Thiên Đao trong trạng thái Huyền Diệu Thái của Trúc Cơ sẽ càng trở nên mạnh hơn, phạm vi cũng càng lớn hơn, toàn thân còn tràn ngập hắc hỏa, ngay khi hình thành liền hung hăng chém về phía tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng kia.

Tiếng nổ mạnh động trời vang lên.

Thân thể tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng bị đánh lui, giống như cũng không dễ chịu, mệnh hỏa trong cơ thể cũng bị Hứa Thanh đánh cho lay động.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh lộ ra thần sắc hung ác rồi lần nữa vọt tới.

Mặc dù toàn thân tên tu sĩ Hải Thi Tộc này đều bị tấm áo bào trắng bao phủ không thấy rõ bộ dạng, nhưng thi độc trên người gã rất nặng, đồng thời trong mắt gã cũng lộ ra một vòng điên cuồng.

Vẻ điên cuồng này cũng bị Hứa Thanh nhìn thấy, hắn bỗng nhiên khẽ nhíu lông mày một cái, nhưng giờ phút này hắn cũng không kịp suy nghĩ quá nhiều mà vẫn lao tới như trước, trong chớp mắt liền va chạm cùng tên tu sĩ Hải Thi Tộc này.

Âm thanh oanh oanh bộc phát, hai người ở trên không trung mở ra Huyền Diệu Thái của riêng mình, tốc độ ra tay cực nhanh, pháp thuật tung ra đều có uy lực vô cùng động trời, cả hai không ngừng ngươi tới ta đi, ngắn ngủi hơn mười hơi thở đã ra tay tới hơn trăm lần.

Sau đó cả hai toàn lực oanh kích lẫn nhau, rồi đều tự phần mình lui ra phía sau, Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi, mà tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng kia cũng tương tự phun ra máu tươi, trong ánh mắt gã nhìn Hứa Thanh, ngoại trừ điên cuồng thì còn có một tia kinh ngạc mãnh liệt cùng với một tia không phục.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm ánh mắt đối phương, không nói chuyện mà bộc phát toàn bộ núi lửa trong cơ thể, điên cuồng lao ra, giờ phút này thân thể hắn cũng giống như một lưỡi dao sắc bén.

Dao găm trong tay hắn bay lên, Thiên Đao lại hiện ra bên trên đầu, linh hải trong cơ thể cũng tản ra tạo thành lực lượng trấn áp, đồng thời còn có lão tổ Kim Cương Tông điều khiển que sắt màu đen mang theo lục lạc bay đến.

Mặt khác Hứa Thanh vừa xuất hiện liền đã vung tay phóng đủ loại độc dược ở chung quanh nơi này, giờ phút này hắn bay nhanh tới gần, sau đó dùng chủy thủ trong tay hung hăng cắt về phía cổ đối phương.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng này cũng không hề tầm thường, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết, thi độc ở bốn phía trong nháy mắt trở nên băng hàn, từ bát phương áp thẳng đến Hứa Thanh như muốn đóng băng hắn lại, đồng thời trước mặt cũng xuất hiện một mặt băng cực lớn để ngăn cản Hứa Thanh, cũng hung hăng tung chưởng vỗ về phía Hứa Thanh.

Âm thanh nổ tung vang vọng và Hứa Thanh phải rút lui, trong đôi mắt của tên tu sĩ Hải Thi Tộc lóe lên tinh mang, thân thể chợt khẽ động, không biết mở ra bí pháp gì, vậy mà có thể phá vỡ hư vô rồi trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, mạnh mẽ giơ tay chụp về phía cổ của hắn.

Hứa Thanh nhìn thấy như thế, nhưng lại dùng hành động ngoài sức tưởng tượng của tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng, vậy mà hắn không hề né tránh, lại trực tiếp dùng đầu hung hăng đập tới bàn tay đang chụp về phía hắn.

Trong nháy mắt tiếp theo hai bên đâm sầm vào với nhau, đầu Hứa Thanh chảy máu, mà tên Hải Thi Tộc áo bào trắng kia thì kêu thảm một tiếng, tay phải trực tiếp chia năm xẻ bảy, ngay khi gã vừa muốn lui ra phía sau thì Hứa Thanh đã lao lên, dao găm trong tay hung hăng chém một đường thông suốt về phía bụng của đối phương.

Tốc độ ra tay của Hứa Thanh cực nhanh, con ngươi của tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào màu trắng lập tức co rút lại, tâm thần chấn động mãnh liệt rồi bỗng nhiên rút lui, tránh đi trong gang tấc, nhưng áo bào trên người vẫn bị Hứa Thanh cắt đứt một đoạn, khiến cho một vài vật phẩm bên trong chiếc áo bào rơi lả tả xuống.

Chủng loại của những vật phẩm này rất nhiều, nhưng thứ làm cho người ta chú ý nhất, là một số loại hoa quả, có quả quýt, quả đào, quả lê, trong đó thì táo là nhiều nhất…

Chương 376: Có thù tất báo (1)

Thân ảnh Hứa Thanh dừng lại, quét mắt nhìn những hoa quả rơi trên mặt đất.

Nhất là trên những quả táo vừa rơi xuống, hắn chú ý thấy trong đó còn có mấy quả táo hơi lớn, Hứa Thanh rất ngạc nhiên, không biết đối phương làm thế nào mà có thể đặt nhiều như vậy ở bên trong áo choàng.

Thân thể của tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng cũng cấp tốc lui về phía sau, giờ phút này mới hơi chậm lại một chút, khăn trùm đầu cũng rơi xuống, tuy vẫn không lộ ra tướng mạo, nhưng từ bên trên lại có vài sợi tóc thõng xuống một chút.

Gã cũng đồng dạng chú ý đến đống hoa quả rơi từ trên người mình xuống mặt đất.

Sau đó hai người đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt ở giữa không trung va chạm vào nhau.

Hứa Thanh trầm mặc.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng cũng trầm mặc.

Lúc này mặt đất đột nhiên chấn động, nước biển bên ngoài hòn đảo cũng bỗng nhiên cuộn sóng, từ xa xa có một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, âm thanh của tiếng nổ này lập tức vang vọng bát phương, giống như là tiếng Thần Linh gào thét vậy, khiến cho toàn bộ thiên địa nhấc lên từng trận cuồng phong.

Đằng xa còn có một mảng ánh sáng màu tím to lớn như mặt biển đang lan tràn đến, nếu cẩn thận để ý nhìn có thể thấy được, nơi truyền ra đạo âm thanh nổ tung và biển ánh sáng màu tím chính là từ phía hòn đảo của nhân ngư tộc.

Đây là lực lượng trận pháp triều tịch của Thất Huyết Đồng trong miêu tả nhiệm vụ của Hứa Thanh.

Dưới biển ánh sáng màu tím bao trùm, những truyền tống trận bên trong quần đảo Trân Châu bị tu sĩ Hải Thi Tộc hạn chế lập tức liền được trấn áp lại, khiến cho tất cả truyền tống trận trên quần đảo đã có thể mở ra trong mức độ nhất định.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo biển ánh sáng màu tím bao phủ, đệ tử ngọn núi thứ năm trong sơn cốc phía sau Hứa Thanh liền điều chỉnh truyền tống trận phát ra những tia sáng lập lòe, thân ảnh của nhóm đệ tử đầu tiên đứng trong truyền tống trận cũng tan biến trong nháy mắt, được truyền tống rời khỏi lập tức.

Cùng lúc đó bên trong quần đảo Trân Châu, rất nhiều truyền tống trận trên các hòn đảo khác nhau cũng đều xuất hiện tình huống tương tự.

Hứa Thanh cũng thấy một màn này nhưng hắn cũng không để trong lòng, hắn cũng cảm nhận được nhóm đệ tử thứ hai của Thất Huyết Đồng trong sơn cốc phía sau đã đang chuẩn bị để truyền tống rời khỏi rồi, hình như rất nhanh liền sẽ tiến hành.

Nhưng giờ phút này trong lòng Hứa Thanh lại cảm thấy có hứng thú đối với tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng trước mắt này hơn.

Vì vậy ngay khi ánh mắt của hắn và tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng chạm nhau một cái, thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên lao ra, dưới trạng thái đốt lên Huyền Diệu Thái, tốc độ của hắn vô cùng kinh người, nhất là lực lượng này còn được tràn ra từ trên mệnh đăng khiến cho khí thế của hắn càng trở nên mạnh hơn, chỉ trong nháy mắt Hứa Thanh liền lao tới gần tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng, lần này mục tiêu của hắn không phải là cổ, mà là nhắm vào tóc của đối phương, vung một trảo bắt tới.

Hình như bây giờ hắn vô cùng thấy hứng thú đối với tóc của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng này hít vào một hơi, lập tức bộc phát mệnh hỏa trong cơ thể lần nữa, hình thành một làn sóng khí kinh khủng khuếch tán ra ngoài, tránh đi một trảo của Hứa Thanh, thân thể quay qua một cái, lại chiến đấu cùng một chỗ với Hứa Thanh.

Âm thanh nổ tung vang vọng ngập trời, thân ảnh Hứa Thanh di chuyển cực nhanh, tu sĩ trong sơn cốc căn bản là không nhìn rõ, coi như là thiếu phụ của ngọn núi thứ hai vẫn chưa đi vào truyền tống trận, giờ phút này nàng cũng căng thẳng mở ra Huyền Diệu Thái, nhưng cũng tương tự không cách nào nhìn thấy rõ thân ảnh của hắn, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được những đạo tàn ảnh trên không trung.

Đại địa chấn động, bốn phía xuất hiện tiếng va chạm kinh khủng, đủ để lộ ra sự hung hiểm của trận chiến này.

Mà tên tu sĩ Hải Thi Tộc mắc áo bào trắng cũng ra tay hết sức sắc bén, chiến đấu cực hạn đối với Hứa Thanh bên ngoài sơn cốc, bộ dáng nhất quyết phải bảo vệ mái tóc của mình.

Gã cũng đã đi vào trạng thái siêu phàm thoát tục, nên căn bản là lão tổ Kim Cương Tông không cách nào xuất động chạm vào người gã, vừa đuổi kịp thì đã không nhìn thấy bóng dáng của đối phương nữa rồi.

Coi như là cái bóng cũng xuất hiện dấu hiệu như thế, so sánh với tên tu sĩ Hải Thi Tộc này thì tốc độ bây giờ của nó quá chậm.

Hứa Thanh lại ra tay hung ác, nhiều lần muốn vung tay túm lấy tóc của đối phương, giờ phút này hắn trực tiếp giơ tay phải lên, trong lúc pháp lực bành trướng thì trực tiếp nện xuống một quyền, thân thể chợt lóe lên tới bên cạnh tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào màu trắng, né qua khuỷu tay của tên này sau đó đầu gối của hắn hung hăng giơ lên tới đỉnh đầu, mục tiêu chính là nửa người dưới của đối phương.

Lúc này sắc mặt của tên tu sĩ mặc áo bào trắng của Hải Thi Tộc bỗng chốc liền biến hóa.

Nhưng hiển nhiên gã cũng là loại người hung ác không kém, một tay hung hăng nhấn một cái, vỗ vào trên đầu gối Hứa Thanh, đồng thời mở miệng rộng phun ra nồng đậm thi độc về phía Hứa Thanh.

Loại độc này vừa ra thì toàn thân Hứa Thanh tựa hồ lập tức bị ăn mòn, nhưng thần sắc của hắn vẫn như thường, đầu gối bị bàn tay đối phương ngăn cản thì thân thể liền uốn éo, chân trái của hắn giống như một cây roi quét về phía tên tu sĩ mặc áo bào trắng của Hải Thi Tộc, mục tiêu là cái đầu.

Oanh một tiếng, song phương giao thoa với nhau và cũng tránh đi trong một cái chớp mắt, Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, phất tay lập tức có từng đoàn từng hắc hỏa khuếch tán từ trong cơ thể hắn ra ngoài.

Sau đó hắc hỏa liền hình thành một cái bàn tay bằng hỏa diễm, lao thẳng đến tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng.

Chương 377: Có thù tất báo (2)

Hô hấp của tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng bỗng trở nên dồn dập, hiển nhiên thời khắc kịch chiến như thế này cũng là tiêu hao cực lớn đối với gã.

Vì vậy gã gầm nhẹ một tiếng, một tay giơ lên trước người bấm niệm pháp quyết, sau đó bỗng nhiên nhấn một cái về phía Hứa Thanh.

Gã vừa nhấn một cái thì hư vô phía trước gã lập tức sụp xuống, sau đó nhanh chóng lan tràn về phía Hứa Thanh.

Sắc mặt Hứa Thanh biến hóa, lập tức né tránh.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới tránh đi, tốc độ của tên tu sĩ Trúc Cơ áo bào trắng liền bỗng nhiên trở lên nhanh hơn, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của hắn, hung hăng nhấn một cái nữa.

Khóe miệng Hứa Thanh tràn ra máu tươi, thân thể lập tức lui lại 100 trượng, sau đó đồng dạng tăng tốc tới gần, trực tiếp biến ảo xuất hiện mười thanh Thiên Đao, cả mười thanh Thiên Đao đều được hắn chém xuống đồng loạt.

Hung hăng trảm phá.

Ánh mắt tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng lập tức co rút lại, chợt phát hiện đã không thể tránh kịp, trong tiếng nổ vang thì thân thể của gã lập tức bị đánh lui ra phía sau mấy trăm trượng, phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời cũng lao tới Hứa Thanh lần nữa.

Hứa Thanh cũng đồng dạng vọt đến, một khắc khi thân ảnh hai người va chạm ở trên không trung, đầu gối của Hứa Thanh lập tức uốn lượn, lần nữa hung hăng đập vào nửa người dưới của đối phương.

Hình như trong nhận thức của Hứa Thanh, nửa người dưới chính là nhược điểm của đối phương.

Mà tên tu sĩ Hải Thi Tộc áo bào trắng kia cũng mắng một câu, nhưng hình như âm thanh mắng chửi này đã bị dìm tắt ở trong những tiếng nổ vang bên cạnh.

Trong mắt của gã hiện ra vẻ điên cuồng, lần này gã không có ngăn cản đầu gối của Hứa Thanh nữa, mà đồng dạng cũng sử dụng đầu gối, hung hăng đụng vào Hứa Thanh ở giữa không trung.

Đồng thời tay của Hứa Thanh rốt cuộc cũng đã túm được tóc của đối phương, hắn hung hăng nắm chặt, giật mạnh xuống một phát.

Sau đó liền có một tiếng rên đau đớn vang lên, kèm theo là một tiếng kêu thảm từ trong miệng cả hai người bọn họ truyền ra.

Tiếng rên đau đớn là của Hứa Thanh, còn tiếng kêu thảm chính là của tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng, mặc dù thanh âm không giống nhau, nhưng hai người đều rút lui lại, đầu gối của cả hai đều mất tự nhiên mà uốn cong lại.

Nhưng mà so với Hứa Thanh, thì đầu gối của tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng này vừa cong queo cũng đồng thời lõm vào sâu hơn, hiển nhiên là thương thế nặng hơn Hứa Thanh nhiều, đau tới mức khiến cho trên trán của gã chảy ra cả mồ hôi hột.

Trong lúc rút lui, ánh mắt Hứa Thanh liền lóe lên một tia sáng, cầm túm tóc ở trên tay phải giơ lên ở ngay trước mặt tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng, bàn tay hơi nhoáng một cái, túm tóc liền hóa thành tro bụi, tiêu tán rơi xuống.

Một màn này giống y hệt một cảnh tượng nào đó đã từng xuất hiện, chỉ là lúc ấy là một cái cây, mà bây giờ là một túm tóc.

Sau khi túm tóc bị đốt cháy, ngay khi Hứa Thanh đang kích động muốn tiếp tục phóng tới, thì phía sau của hắn bỗng truyền đến âm thanh lo lắng.

“Sư huynh, triều tịch lần này sắp kết thúc, bây giờ đã là một lần truyền tống cuối cùng!”

Hứa Thanh nghe vậy liền nheo mắt lại, đúng vào lúc này, xa xa phía chân trời bỗng có một đoàn lửa đen ngập trời bốc lên, dường như muốn bao phủ non nửa cả bầu trời phía trước.

Bên trong ngọn lửa này có một thân ảnh tu sĩ Hải Thi Tộc, từ xa nhìn lại thì tựa hồ đối phương là một người lùn, đang chắp hai tay ra sau lưng bay về phía quần đảo Trân Châu.

Những nơi gã đi qua thì nước biển bên dưới liền tự tiến hành tách ra hai bên, tựa như tạo thành một khe hẻm thật lớn trên biển, theo người kia bay tới thì khe hẻm ở bên dưới cũng nhanh chóng lan tràn về phía trước.

Lúc này toàn bộ quần đảo Trân Châu cũng đều rung động lắc lư, uy áp kinh khủng từ trên người đối phương khiến cho thiên địa cũng phải biến sắc, gió bão cũng ầm ầm hiện ra.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, hắn không chần chờ chút nào, thân thể bỗng nhiên rút lui, nháy mắt liền lui trở về bên trong sơn cốc, mà giờ khắc này đợt truyền tống nhóm thứ hai dĩ nhiên đã kết thúc, đợt truyền tống nhóm thứ ba liền đang bắt đầu.

Vốn dĩ mọi người trong truyền tống trận đều đang rất tập trung chú ý tới trận chiến của Hứa Thanh, lo lắng chờ đợi trận pháp mở ra và cũng đang chờ đợi Hứa Thanh trở về.

Theo Hứa Thanh lập tức xuất hiện trở lại, đệ tử ngọn núi thứ năm trong đó không chút do dự nào mà lập tức mở ra trận pháp, mượn nhờ triều tịch trên bầu trời, trận pháp nháy mắt phát ra từng trận tia sáng lập lòe.

Mà tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng ngoài sơn cốc kia giờ phút này cũng không hề đuổi theo.

Gã đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh, ánh mắt hai người cách một trận pháp mà nhìn nhau, đều thấy được một tia cổ quái ở trong mắt đối phương.

Trong nháy mắt tiếp theo thì ánh mắt của bọn họ đã bị tia sáng của trận pháp ngăn cách, truyền tống đã bắt đầu, tất cả mọi người bao gồm cả Hứa Thanh ở bên trong trong trận pháp trong sát na liền biến mất.

Cho đến khi đám người Hứa Thanh rời đi, tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng này mới quay người lại nhìn về phía chân trời, phát hiện vị tu sĩ Kim Đan của Hải Thi Tộc đi tới những hòn đảo khác, gã không nhịn được đau đớn mà nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng xuýt xoa.

Gã dùng tay trái ra sức nhào nặn đầu gối của mình, lại sờ lên trên đầu thiếu đi một túm tóc, đáy lòng lập tức vang lên tiếng nguyền rủa và mắng chửi.

“Chuyện gì đã xảy ra, lúc này mới không gặp bao lâu, tại sao tên tiểu tử này lại trở nên lợi hại như vậy chứ, aaa… đau quá!”

Chương 378: Có thù tất báo (3)

“Nhất là tên tiểu tử này hẳn là đã nhận ra ta, nhưng rõ ràng vẫn chuyên môn đối phó đánh xuống nửa người dưới của ta, còn mang thù nhổ cả tóc của ta, còn nhổ thật nhiều nữa chứ, không tôn trọng cấp trên một chút nào, không phải lần trước ta chỉ lấy có một sợi tóc của hắn thôi sao!!”

“Ta cũng đâu có dễ dàng gì chứ, cái kế hoạch lớn kia nhất định phải có một quả tim của tu sĩ Hải Thi Tộc đẳng cấp cao, mà cái đồ chơi này lại chỉ có thể nhờ vào cống hiến của tu sĩ Hải Thi Tộc mới có thể đổi được, ta đây cũng đã phải đặc biệt bỏ ra đại giới thật lớn, mới có thể giả dạng thành một tên tu sĩ Hải Thi Tộc hoàn mỹ không tỳ vết đó nha.”

“Vốn định tới đây hù dọa hắn một chút thôi, cầm vài cái lò đan trở về kiếm chút điểm cống hiến, gặp phải tiểu tử này cũng chỉ nghĩ ẩn giấu thân phận một chút, ra sức đánh hắn một hồi rồi thuận tiện làm vài tấm ảnh lưu lại làm kỷ niệm, định báo thù hắn vì việc đã hạ độc ở trong thông đạo xuống dưới mặt biển trên Nhân Ngư Đảo mà thôi.”

“Đau quá!”

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào màu trắng quơ quơ non nửa cánh tay phải bị vỡ nát, không biết gã triển khai phương pháp gì, gầm nhẹ một tiếng thì cánh tay bị nát rõ ràng lại mọc dài ra.

Sau đó hô hấp của gã hơi dồn dập, một lát sau mới khôi phục lại bình thường, vừa chửi bới vừa khập khiễng tiêu sái bay đến nơi đống hoa quả rơi lả tả.

Giờ phút này phần lớn hoa quả cũng đều đã tan vỡ trong lúc hai người ra tay, chỉ có nửa quả táo vẫn còn được gã nhặt lên với vẻ rất đau lòng, sau khi nhìn chung quanh một cái liền gặm một phát.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt của gã liền trợn to rồi nhanh chóng phun ra.

“Quả táo có độc!”

Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng liền mắng một câu, thầm nghĩ cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không được, mình với tư cách là lãnh đạo không thể để mất mặt hoài như thế, về sau nhất định phải tìm một cơ hội cởi bỏ thêm một đạo phong ấn, sau đó đi giáo huấn tên tiểu tử kia một chút mới được, phải thời thời khắc khắc bảo trì uy nghiêm của cấp trên mới đúng.

Tuy rằng nếu cởi bỏ thêm một đạo phong ấn thì bây giờ gã còn có chút không chịu nổi, nhưng vì tôn nghiêm nên gã cảm thấy mình nhất định phải cầm lại mặt mũi trở về, mang theo ý nghĩ như vậy, gã nhoáng một cái liền bay về nơi xa.

Cùng lúc đó trên đảo Di Ách của nhân ngư tộc, theo một tòa trận pháp truyền tống phát sáng, thân ảnh đám người Hứa Thanh cũng xuất hiện từ, Hứa Thanh vừa đi ra khỏi liền cảm nhận được bầu không khí của bộ chỉ huy tiền tuyến hiện giờ rất căng thẳng, bốn phía trên trời không ngừng có từng đạo thân ảnh gào thét bay qua.

Chiến hỏa nơi xa vang đến những tiếng nổ mãnh liệt, tất cả mọi người bận rộn hơn rất nhiều so với trước đây, giờ phút này bọn họ vừa mới truyền tống ra ngoài, thì lập tức có hơn phân nửa người liền chắp tay cáo từ với Hứa Thanh.

Vị thiếu phụ đã mở ra mệnh hỏa của ngọn núi thứ hai cũng là như vậy, sau khi trao đổi ngọc giản truyền âm cùng Hứa Thanh, liền vội vàng rời đi.

Cố Mộc Thanh cũng giống như thế, trước khi đi cũng cáo biệt với Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng đưa trả khối ngọc giản khống chế cấm đan cho nàng, trước đó khi gần rời khỏi thì hắn cũng đã mở cấm đan ở trên đảo ra.

“Hứa sư huynh, ta và đồng môn vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, cho nên tiếp theo còn phải đi tới nơi khác tiếp tục mở ra cấm đan, ta nghe sư tôn nói lần chiến tranh này Thất Huyết Đồng chúng ta đã chuẩn bị nhiều năm rồi, cho nên là sẽ tất thắng, tiếp sau sẽ có một số hành động lớn hơn nữa, huynh cẩn thận một chút nhé.”

Cố Mộc Thanh nhẹ giọng mở miệng, thần sắc bỗng có chút do dự và lo lắng, bỗng nhiên nhích tới gần Hứa Thanh hơn một chút, dùng thanh âm cực thấp nói một câu.

“Ta là đệ tử hạch tâm, cho nên nhiều khi nhất định phải hoàn thành xong một vài nhiệm vụ, nhưng sư huynh thật ra không cần làm như thế, nhất là nhiệm vụ về bảy đảo của Hải Thi Tộc, sư huynh tuyệt đối không nên tiếp nhận… . .”

Nói xong, Cố Mộc Thanh hơi cúi đầu chào Hứa Thanh, rất nhanh liền đi xa.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, lấy ra lệnh bài kiểm tra nhiệm vụ, ở trên đạo nhiệm vụ cứu viện của hắn cũng đã hiện ra trạng thái hoàn thành, còn có rất nhiều đạo nhiệm vụ đang không ngừng đổi mới.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua, trong đầu lại hiện ra tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng giao thủ cùng mình vừa nãy, mặc dù vô luận nhìn như thế nào đều thấy đối phương là tu sĩ Hải Thi Tộc, vả lại thi độc trên người cũng rất phù hợp với đặc điểm của tu sĩ Hải Thi Tộc, nhưng Hứa Thanh vừa ra tay đánh vài chiêu cùng đối phương, thì lập tức liền cảm nhận được một vài sự quen thuộc trên người của đối phương.

Ánh mắt của đối phương… hắn rất quen thuộc, một chút động tác ra tay của đối phương… hắn cũng giống như đã từng nhìn thấy, nhất là những quả táo rơi từ trên người đối phương xuống đất.

“Tại sao đội trưởng lại trở thành tu sĩ Hải Thi Tộc? Chẳng lẽ gã coi trọng thứ gì đó của Hải Thi Tộc sao, cho nên không biết đã dùng biện pháp gì mà cải trang chính mình thành tu sĩ Hải Thi Tộc?”

“Đương nhiên cũng có thể là do vận khí của gã không tốt, bị Hải Thi Tộc giết chết, sau đó lại bị bọn chúng bắt lại và chuyển hóa thành Hải Thi Tộc.”

Nếu như đổi thành người khác, Hứa Thanh sẽ cảm thấy khả năng thứ hai khá lớn, nhưng nếu như là đội trưởng mà nói, hắn cảm thấy khả năng thứ nhất là cao hơn, cũng phù hợp với tính cách điên cuồng của đội trưởng.

“Nhưng mà với tính cách hẹp hòi của đội trưởng, lần này nhất định gã sẽ không phục, mà tu vi của gã lại rất khó lường, có lẽ về sau sẽ tìm cơ hội để trả thù lại, ta nhất định phải mở pháp khiếu nhanh hơn nữa mới được!”

Thần sắc Hứa Thanh lộ ra vẻ nghiêm túc.

Chương 379: Triệu kiến thần bí (1)

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã qua một tháng.

Trong một tháng này, trận chiến tranh giữa Thất Huyết Đồng và Hải Thi Tộc đều xuất hiện rất nhiều biến đổi kinh người, đầu tiên là Hải Thi Tộc mấy lần tổ chức phản công, nhưng đều không thể đoạt lại được Nhân Ngư Đảo.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Thất Huyết Đồng không ngừng gia cố phòng thủ trên những tòa đảo nhân ngư tộc, đồng thời cũng càng nhiều pháp khí và rất nhiều minh hữu của Thất Huyết Đồng được truyền tống tới.

Đây đối Hải Thi Tộc mà nói, mối uy hiếp này quá lớn.

Nhưng mà Hải Thi Tộc cũng không phải là chưa từng thắng trận, bọn họ đã từng phân tách quân đội trong tay ra, sau đó chiếm đóng được quần đảo Trân Châu, biến nó trở thành bộ chỉ huy của bọn họ.

Toàn bộ cấm đan được Thất Huyết Đồng chôn ở trên quần đảo này đều bị cường giả của Hải Thi Tộc lấy ra, Hải Thi Tộc lại còn cẩn thận tìm kiếm nhiều lần trên toàn bộ quần đảo Trân Châu, sau khi xác định không có gì đáng ngại, lúc này mới yên tâm đặt nơi này làm bộ chỉ huy.

Đối với Hải Thi Tộc mà nói, đây cũng coi như là một trận thắng lợi mang tính chiến lược, còn đối với Thất Huyết Đồng mà nói, đây chẳng khác gì là ngay khi tới gần mục đích, lại xuất hiện sơ suất.

Mà hậu quả của lần sơ suất này cũng cực kỳ lớn, nó khiến cho Thất Huyết Đồng trong thời gian hơn nửa tháng liền trở nên rất là bị động, có lần còn gặp phải trường hợp hai mặt đều thụ địch, kém chút liền mất đi Nhân Ngư Đảo.

Thậm chí Phong chủ ngọn núi thứ ba trong một lần ra tay cũng bị rất nhiều cường giả Hải Thi Tộc phục kích, xém chút nữa liền vẫn lạc, may mà Phong chủ dùng quỷ dị chết thay, mới đổi lấy thương nặng trốn về.

Còn có Phong chủ của ngọn núi thứ sáu cũng bị phục kích, cũng bị trọng thương.

Về phần trưởng lão Kim Đan thì có mười người gần như sắp tử vong, đối với Thất Huyết Đồng mà nói thì việc này đã đả kích sĩ khí của họ cực lớn, nhân số tham gia nhiệm vụ cũng giảm mạnh trong một khoảng thời gian ngắn.

Mà thật ra dạng này cũng là tác hại trong quy tắc của Thất Huyết Đồng, lúc thuận gió thì cả tông môn đều như lang như hổ, nhưng một khi đang ở hạ phong, nhân tâm sẽ rất dễ dàng sụp xuống, cũng rất khó để vãn hồi trở lại.

Nhưng mà khi Hải Thi Tộc đang gia tăng bố cục trên quần đảo Trân Châu, đợt phản kích của Thất Huyết Đồng cũng đã đến.

Đó là vào một đêm của nửa tháng trước, Hứa Thanh vừa hoàn thành một nhiệm vụ nhỏ trở lại đảo Di Ách nghỉ ngơi, theo một tiếng gào thét kinh thiên động địa, hắn tận mắt thấy từng ngọn núi xuất hiện ở trên mặt biển.

Những ngọn núi này nối liền cùng một chỗ, dần dần tạo thành một cái sơn mạch rộng mênh mông.

Theo những cơn sóng biển cuộn trào, những rặng núi này cũng chầm chậm nổi lên, tựa như là phần lưng của một con gì đó hóa thành … . . Hứa Thanh lập tức điều khiển Xà Cảnh Long biển cấm, hắn hoảng sợ khi thấy được dưới biển lại tồn tại một con thú cực kỳ lớn.

Hứa Thanh mơ hồ cảm thấy con thú lớn này có chút quen thuộc, sau đó rất nhanh hắn liền nhận ra, đó là… Hải tích!

Sơn mạch hiện lên bên trên biển, chính là những dãy núi được hải tích cõng ở trên lưng!

Trên người của nó tản ra một luồng khí thế vô cùng mênh mông, cực kỳ kinh người, nếu so sánh thân hình của nó với quần đảo Trân Châu thì giống như đi so một con sâu với một con kiến vậy, không có ý nghĩa.

Con hải tích này chỉ là đi đến rồi hơi trở mình một chút, thì toàn bộ quần đảo Trân Châu liền sụp xuống, vang lên âm thanh nổ tung.

Cả quần đảo chia năm xẻ bảy, sau đó con hải tích từ đầu đến cuối chỉ là lộ ra non nửa phần lưng này liền thản nhiên rời đi.

Lần ra tay của con hải tích khổng lồ này khiến cho toàn bộ tu sĩ Hải Thi Tộc vô cùng kinh ngạc, cũng hoảng sợ đến cực hạn, bởi vì loại tồn tại này đã vượt ra khỏi cấp độ nhất định, không phải Thất Huyết Đồng tuỳ tiện yêu cầu liền có thể đi hiệp trợ.

Nhưng hết lần này tới lần khác nó lại xuất hiện, mà mục tiêu cũng rất rõ ràng, chính là quần đảo Trân Châu.

Chuyện này cũng khiến cho Hứa Thanh rất kinh ngạc, mà Thất Huyết Đồng vì đề cao sĩ khí cho nên rất nhanh liền công bố ra đáp án, thậm chí bên trong đáp án còn không tiếc lộ ra bộ phận thông tin của Phong chủ ngọn núi thứ tư.

Trong công bố thì các đệ tử được biết rằng, hải tích ra tay lần này là công lao của ngọn núi thứ tư, Phong chủ ngọn núi thứ tư trước kia và vị hải tích khổng lồ này có chung nguồn gốc, cho nên lần này Phong chủ ngọn núi thứ tư đã thỉnh nó ra tay, phá huỷ quần đảo Trân Châu đang bị Hải Thi Tộc chiếm đóng.

Đồng thời cũng báo cho các đệ tử biết, việc này đã được bọn họ tính toán từ sớm rồi, toàn bộ bố cục trên quần đảo Trân Châu lúc trước cũng chỉ là che lấp mà thôi, mục đích chân chính là để cho Hải Thi Tộc đánh tới, mà cái gọi là cấm đan được chôn ở trên đảo, cơ bản đều là thứ dùng để mê hoặc nhân tâm quân địch mà thôi.

Toàn bộ quần đảo Trân Châu mới chính là một cái cạm bẫy cực lớn, được chuẩn bị sẵn chờ Hải Thi Tộc nhảy vào.

Chuyện này vừa công bố, sĩ khí trong Thất Huyết Đồng trong khoảng thời gian ngắn liền tăng vọt, nhưng tu sĩ trong Thất Huyết Đồng cũng không phải người ngu, bên trong Hải Thi Tộc chắc chắn cũng có hạng người tâm cơ thâm trầm, cũng có thể phân tích đủ loại tình huống xảy ra trên chiến trường, những lời cao tầng Thất Huyết Đồng nói, có lẽ cũng có chỗ đúng đấy, nhưng cũng chỉ đúng một bộ phận mà thôi.

Nếu Phong chủ ngọn núi thứ tư thật sự có thể nhờ được con hải tích khổng lồ kia hỗ trợ, thì không cần thiết đặt mục tiêu ở quần đảo Trân Châu, vô luận là vệ đảo của Hải Thi Tộc hay là chủ đảo của bọn chúng, đều là lựa chọn tốt hơn nhiều.

Cho nên chân tướng của chuyện này đến cùng là như thế nào thì mỗi người đều có suy đoán riêng của mình, cũng có người cảm thấy việc này có liên quan tới lão tổ của Thất Huyết Đồng.

Nhưng rốt cuộc chân tướng thật sự ra sao, ngoại trừ cao tầng

Thất Huyết Đồng thì những người khác không cách nào biết được.

Mà sự thật cũng đã phát sinh, quần đảo Trân Châu từ nay đã không còn xuất hiện trên bản đồ nữa rồi, Hải Thi Tộc cũng phải chịu tổn thất không nhỏ.

Đồng thời Thất Huyết Đồng cũng mượn nhờ cơ hội sai lầm lần này của Hải Thi Tộc mà phát động tổng tiến công, một hơi đánh nát vòng vây của Hải Thi Tộc với Nhân Ngư đảo, cũng thổi lên tiếng kèn quyết chiến lần đầu tiên.

Đại quân Hải Thi Tộc dưới tình huống trọng thương phải không ngừng co rút lại, không ngừng chống cự và không ngừng rút lui, mà Thất Huyết Đồng nơi đây cũng dốc toàn lực truy sát, phá vỡ từng tầng phòng tuyến của địch, dịch chuyển chiến trường rời khỏi Nhân Ngư đảo, cứng rắn đẩy chiến trường tới biên giới của Hải Thi Tộc.

Hiện giờ chiến trường chỉ cách bản thổ của Hải Thi Tộc là bảy hòn vệ đảo, mà bảy hòn vệ đảo cũng là hàng phòng tuyến cuối cùng của Hải Thi Tộc.

Khoảng cách gần như thế, đối với Hải Thi Tộc mà nói thì là áp lực càng lớn, vào thời điểm này theo Hải Thi Tộc ương ngạnh phản kích, chiến tranh cũng xuất hiện trạng thái giằng co.

Chương 380: Triệu kiến thần bí (2)

Về phần nhân số tử thương, song phương đều có những thương vong riêng của mình, nhưng tương đối mà nói thì bên Hải Thi Tộc thương vong nhiều hơn.

Nhưng số thương vong của Thất Huyết Đồng vẫn khiến cho người khác nhìn thấy mà giật mình, vì vậy cũng đã có nhóm đầu tiên xin rút lui khỏi cuộc chiến lần này, cao tầng Thất Huyết Đồng cũng không hề cự tuyệt yêu cầu, hễ là người phù hợp điều kiện, đều được đồng ý cho rút lui khỏi cuộc chiến.

Chỉ là khi họ đồng ý rút lui khỏi cuộc chiến, Thất Huyết Đồng cũng đồng thời lại tăng thêm càng nhiều phần thưởng cho cuộc chiến hơn nữa, cũng ban thưởng nhóm cơ duyên Kết Đan đầu tiên cho mọi người.

Mặt khác Thất Huyết Đồng còn thả ra thêm hai đòn sát thủ, cái thứ nhất là Thất Huyết Đồng sẽ phát ra 50 phần danh ngạch sử dụng hình chiếu của pháp bảo.

50 đệ tử có thứ hạng điểm tích lũy cao nhất trong chiến tranh, mỗi người sẽ có tư cách mượn hình chiếu pháp bảo của tông môn một lần.

Pháp bảo chính là vật trong truyền thuyết, bất kỳ một cái nào đều có uy lực kinh thiên động địa, vượt xa khỏi tưởng tượng của con người, toàn bộ Thất Huyết Đồng cũng chỉ có một cái mà thôi.

Cho nên cho dù chỉ là hình chiếu, uy lực cũng sẽ vô cùng kinh tâm động phách.

Tin tức này vừa ra lập tức khiến cho tông môn vang động, toàn bộ đệ tử tham chiến cũng đều chấn động trong lòng, mà đòn sát thủ thứ hai của Thất Huyết Đồng lại càng kinh người hơn nữa, đó là:

Lão tổ thu đồ đệ!

Sau chiến tranh, lão tổ Thất Huyết Đồng sẽ thu nhận 10 vị đệ tử Trúc Cơ với tư cách đệ tử nội môn, cùng với 3 vị Kim Đan với tư cách đệ tử thân truyền được truyền thừa y bát!

Chọn lựa lần này, sẽ dựa theo trình độ hoàn thành nhiệm vụ và thành tích đánh chết tu sĩ của Hải Thi Tộc để tính.

Tin tức này vừa ra, phần lớn đệ tử Thất Huyết Đồng đều chấn động, thậm chí một chút đệ tử vốn dĩ muốn rút lui cũng đều bỏ qua ý nghĩ này, tiếp tục lưu lại trên chiến trường.

Bởi vì lão tổ Thất Huyết Đồng nhiều năm qua đã không nhận bất luận người đệ tử nào rồi, mà lần này lão nhân gia ngài vừa đột phá tu vi liền muốn thu đồ đệ, có thể tưởng tượng một khi được chọn trúng, vậy thì vô luận là địa vị hay lợi ích đều sẽ đạt tới mức độ cực cao.

Nếu có thể trở thành đệ tử nội môn, liền giống như cá vượt Long Môn, thân phận chỉ kém Phong chủ, siêu việt trưởng lão.

Về phần đệ tử thân truyền, chỉ cần suy nghĩ một chút thôi cũng có thể khiến cho hô hấp của người khác trở nên dồn dập, hai mắt cũng biến thành đỏ thẫm.

Chớ nói tu sĩ Trúc Cơ, coi như là tu sĩ Kim Đan của các ngọn núi cũng đều nhao nhao biến đổi sắc mặt, hiển nhiên là đến bọn họ cũng không ngờ được rằng ở thời điểm này tông môn sẽ thả ra một phần thưởng hấp dẫn như thế.

Từ đó cũng có thể nhìn ra, Thất Huyết Đồng nhất định muốn thắng Hải Thi Tộc trong cuộc chiến tranh lần này.

Hứa Thanh cũng vô cùng động tâm, nhưng rất nhanh hắn cũng đè xuống suy nghĩ trong lòng, hắn thấy chuyện này mặc dù hấp dẫn cực lớn, nhưng hắn biết rõ cường giả bên trong tông môn rất đông đảo, hắn cũng không phải là người mạnh nhất bên trong cảnh giới Trúc Cơ của tông môn, mỗi một ngọn núi đều có tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong đã mở ra ba đoàn mệnh hỏa.

Có những người này ở đây, hắn muốn đi tranh đoạt danh ngạch đệ tử nội môn thì sợ là liều mạng cũng rất khó đạt được.

Thế nhưng danh ngạch 50 người được mượn pháp bảo, Hứa Thanh nhìn thứ hạng của mình một chút, hắn cảm thấy mình có thể lấy được một cái danh ngạch này.

Dẫu sao điểm tích lũy chiến tranh cũng không giống với chiến tích, nó là một cái bài danh tổng hợp mọi thứ trên chiến trường, bao hàm cả độ hoàn thành nhiệm vụ cùng với số lượng địch nhân giết được, đồng thời cũng có yêu cầu rất cao đối với chất lượng nhiệm vụ.

Nhưng bởi vì lúc trước Hứa Thanh điên cuồng nhận nhiệm vụ cùng càn quét chiến tích, cho nên thứ hạng của hắn lúc này cũng không thấp.

“Hạng 73 … . .” Hứa Thanh thì thào, tiếp tục đi nhận nhiệm vụ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, lại qua thêm nửa tháng, bài danh của Hứa Thanh cũng bởi vì hắn tiếp nhận thêm nhiệm vụ cùng với giết chóc không ngừng mà tăng cao, đã đến vị trí thứ 59.

Đồng dạng, pháp khiếu của hắn cũng càng ngày càng mở ra nhiều hơn trong trận chiến tranh này, lúc này hắn đã đạt đến 44 đạo pháp khiếu.

Càng về sau, hắn lại càng cần nhiều hồn lực hơn.

Mà ngay khi hắn đang liên tiếp đón nhận nhiệm vụ, ngày hôm nay khi Hứa Thanh vừa mới tiếp nhận một cái nhiệm vụ tiếp viện, bên trong lệnh bài thân phận của hắn, ở trong đông đảo những thông tin nhiệm vụ đang liên tục chuyển động, bỗng nhiên xuất hiện một cái mệnh lệnh triệu kiến thuộc về riêng hắn!

Cái lệnh này rõ ràng là do người có quyền hạn cực cao đưa ra, trực tiếp liền xóa đi toàn bộ nhiệm vụ trên lệnh bài thân phận của Hứa Thanh, trở thành một cái nhiệm vụ duy nhất lúc này của hắn.

Thậm chí nhiệm vụ hắn vừa tiếp nhận tới, dĩ nhiên lại được đánh dấu là đã hoàn thành, việc này khiến cho hắn không cần tốn một chút sức lực, liền lấy được ban thưởng của nhiệm vụ vừa nhận.

“Hứa Thanh, Đệ tử Trúc Cơ của ngọn núi thứ bảy, lập tức tới điện trưởng bộ chỉ huy trên đảo Câu Anh, Phó Phong chủ ngọn núi thứ bảy triệu kiến!”

Nhìn tin tức này thì Hứa Thanh cũng sững sờ, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, trong đầu của hắn hiện ra rất nhiều suy đoán cùng suy nghĩ, nhưng đều không có đầu mối nào, hắn không biết Phó Phong chủ, thậm chí lúc trước hắn còn chưa từng nghe nói qua người này.

Nhưng tin tức trên lệnh bài thân phận lại vô cùng xác thực, thậm chí khi Hứa Thanh đang trầm ngâm ở nơi này, trong vài hơi thở đạo nhiệm vụ này liền liên tiếp xuất hiện rất nhiều lần, tập trung vào trên lệnh bài thân phận của hắn, khiến cho hắn không cách nào tiếp tục tiếp nhận những nhiệm vụ khác.

Thế cho nên sau khi Hứa Thanh hơi suy tư, thân thể hắn bỗng nhảy lên rồi bay thẳng đến đảo Câu Anh.

Lấy tốc độ của hắn, mặc dù không mở ra Huyền Diệu Thái thì vẫn rất nhanh như trước, không lâu sau Hứa Thanh đã đến trên đảo Câu Anh, đi thẳng đến khu vực trung tâm chỗ con mắt ở trên đảo Câu Anh.

Nơi đây, chính là hạch tâm bộ chỉ huy tiền tuyến của Thất Huyết Đồng ở trên Nhân Ngư Đảo.

Bình thường dù là đệ tử trú đóng ở đây không được triệu hoán cũng không thể tới gần, thuộc về địa phương tuyệt mật.

Lúc này theo Hứa Thanh đến gần, bên trong lập tức có từng đạo thần niệm kinh khủng khóa chặt lại thân thể của hắn.

Thậm chí con mắt cực lớn kia, cũng trong chốc lát quét mắt qua trên người của hắn.

Hứa Thanh không hề đi về phía trước, hắn xuất ra lệnh bài thân phận, đồng thời trầm giọng mở miệng.

“Đệ tử Hứa Thanh, nhận triệu hồi của Phó Phong chủ ngọn núi thứ bảy, đến đây bái kiến.”

Theo hắn mở miệng, lệnh bài thân phận phát ra tia sáng lập lòe, con mắt trên mặt đất nhanh chóng nháy ba cái, một cỗ lực lượng truyền tống trong chốc lát xuất hiện ở bốn phía chung quanh Hứa Thanh, không đợi hắn kịp phản ứng, thân ảnh của hắn đã tan biến.

Cho đến khi Hứa Thanh bị truyền tống đi, tia thần niệm ở bốn phía mới biến mất.

Mà giờ khắc này ở một bộ phận bên trong con mắt cực lớn, trước một tòa đại điện rất to, thân ảnh Hứa Thanh đã được dịch chuyển tới đây.

Hắn vừa xuất hiện liền nhanh chóng quan sát bốn phía, chớp mắt khi hắn vừa hạ xuống, từ phía sau hắn bỗng nhàn nhạt truyền đến thanh âm của một nữ tử.

“Ngươi, chính là Hứa Thanh?”

Chương 381: Ngọn núi thứ bảy là nhà nàng (1)

Thanh âm này biến ảo không lường, thậm trí còn hiện ra một loại cảm giác xuất trần.

Bên trong còn ẩn chứa một tia cảm xúc lạnh như băng, một khắc khi giọng nói này truyền vào trong tai Hứa Thanh, âm thanh lập tức hóa thành nước đá tràn ngập tâm thần của hắn, sau đó lại khuếch tán ra toàn thân, khiến cho toàn thân của hắn cũng phải run rẩy vì lạnh.

Thân hình Hứa Thanh chấn động, hơi thở cũng đã biến thành sương trắng, trong thời khắc này lông mi và tóc của hắn cũng bắt đầu kết băng, toàn thân cao thấp trong thời gian ngắn liền trở nên cứng ngắc, giống hệt như gặp phải loại quỷ dị trong cấm khu khiến hắn không thể chống cự.

Thậm chí Hứa Thanh còn có ảo giác, dường như hư vô bốn phía cũng đã xuất hiện từng đạo khe hở, vờn quanh hắn ở, nhưng giống như cũng đều bị đóng băng như hắn vậy.

Lại càng không cần phải nói 44 đạo pháp khiếu trong cơ thể.

Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được pháp khiếu trong cơ thể trở nên yên lặng, pháp lực trong đó cũng tương tự như thế, vận hành vô cùng chậm rãi, đồng thời vòng xoáy linh năng cũng là như vậy.

Dưới loại trạng thái này, hắn hoàn toàn không thể nào đốt lên mệnh hỏa được!

Một màn này khiến cho tâm thần Hứa Thanh mãnh liệt cuộn trào, cảm giác an toàn sau khi mở ra mệnh hỏa lúc trước cũng lập tức tiêu tán, cũng khiến cho hắn ý thức sâu sắc được một điều, đối với cường giả mà nói, trấn áp Huyền Diệu Thái rất là dễ dàng.

Nhưng Hứa Thanh cũng không phải là không có bất luận lực phản kích nào, chớp mắt khi toàn thân hắn bị băng hàn bao phủ, hắn cảm nhận được mệnh đăng của mình tỏa ra hơi ấm.

Nhiệt độ của nó hoàn toàn không bị băng hàn bên ngoài làm lạnh đi, cho nên có lẽ hắn vẫn có cơ hội cưỡng ép đốt lên mệnh hỏa.

Nhận thức được việc này khiến cho sự cảnh giác trong lòng Hứa Thanh càng trở nên mạnh hơn, hắn biết mình tuyệt đối không thể để cho người khác biết rõ mình có mệnh đăng, vì vậy sau khi lần nữa xác định cái bóng của mình vẫn đang bao phủ trên mệnh đăng như trước thì hắn mới thở sâu, sau đó khó khăn xoay người nhìn lại phía sau lưng.

Một khắc khi hắn xoay người, hắn liền thấy được đằng sau chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện hai người nữ tử, một người là nữ tử trung niên, một người là một thiếu nữ.

Nữ tử trung niên đang mặc một cung trang màu đỏ, bên trên được thêu một đồ án bách điệp bằng những sợi tử kim tinh xảo, vô cùng hoa lệ, nhìn qua liền giống như là mặt trời mới mọc trên bầu trời vậy.

Nhưng khí tức băng hàn không thể hòa tan cùng thần sắc lành lạnh trên người lại đặc biệt rõ ràng, nhất là cặp mắt phượng của nàng lại vừa sâu vừa âm u như một cái giếng cổ, nhìn không thấy được điểm cuối.

Hình như tất cả hy vọng trong ánh mắt của nàng đều biến thành băng hàn, nếu mà người khác nhìn chăm chú lâu vào ánh mắt này, sợ là sẽ bị ánh mắt này ảnh hưởng thấm nhuần vào linh hồn.

Mà giờ khắc này, nàng cũng đang ngóng nhìn Hứa Thanh.

Quần áo trên người nàng không phải trang phục đặc trưng của bất luận một ngọn núi nào, mà Hứa Thanh cũng chưa từng gặp qua nàng ở trong Thất Huyết Đồng, nhưng Hứa Thanh lại quen biết người thiếu nữ bên cạnh nàng.

Trên người thiếu nữ mặc một bộ đạo bào màu tím nhạt rộng thùng thình, tựa như một cái váy dài vậy, phía sau còn đeo một thanh cổ kiếm, một cái đuôi tóc được buộc kiểu đuôi ngựa dựng thẳng, thoạt nhìn qua liền thấy dáng người nàng vô cùng hiên ngang, đồng thời cũng lộ ra làn da trắng nõn hồng hào ra bên ngoài.

Thoạt nhìn thì cả người nàng có một loại khí khái rất là hào hùng, nhưng cũng không thiếu đi vẻ dịu dàng, nhất là giờ phút này nàng còn đang cười, hai mắt cũng đã cong thành hình trăng lưỡi liềm, đồng thời trong mắt cũng hiện ra ánh sáng long lanh rất là đáng yêu.

Nàng, chính là Đinh Tuyết.

Nàng vừa nhìn thấy Hứa Thanh thì đôi mắt đẹp liền chớp động, lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“Hứa sư huynh, đây là tiểu a di* của của ta, người là Phó Phong Chủ của ngọn núi thứ bảy chúng ta, phụ tá cô trượng* của ta quản lý ngọn núi thứ bảy.” Đinh Tuyết nhẹ giọng mở miệng, trong lời nói còn mang theo một tia nhắc nhở.

(*a di: Dì ; tiểu a di: Dì nhỏ)

(*cô trượng: Dượng)

[Về 2 xưng hô này, nhóm ghi chú cho rõ rồi Việt hóa cho tiện dịch và dễ đọc nhé]

“Đệ tử Hứa Thanh, bái kiến Phó Phong Chủ.”

Bị ánh mắt từ dì nhỏ của Đinh Tuyết quan sát, Hứa Thanh rõ ràng cảm nhận được cảm giác băng hàn từ trong tới ngoài thân thể càng lúc càng mãnh liệt, cũng may nội tình của hắn không tầm thường, cho nên giờ phút này tuy vẫn bị ảnh hưởng mãnh liệt bởi ánh mắt của vị nữ tử trung niên này, nhưng ít nhất vẫn còn có thể hoạt động như thường, vì vậy liền mở lời và chắp tay cung kính cúi đầu với a di của Đinh Tuyết.

Một màn này khiến cho đôi mắt lạnh như băng của nữ tử trung niên lộ ra một tia ngoài ý muốn, cũng cao thấp đánh giá lại Hứa Thanh, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Không cần đa lễ.”

Nói xong, nàng chú ý thấy trong ánh mắt của chất nữ bên người tràn đầy ánh sáng ngóng nhìn Hứa Thanh, với tư cách là người từng trải nên tự nhiên nàng biết rõ loại ánh mắt này đại biểu ý gì, vì vậy đáy lòng thở dài, băng hàn trên người cũng tiêu tán một chút, ngữ khí cũng hơi trì hoãn lại.

“Hôm nay gọi ngươi tới đây, là muốn đưa cho ngươi một cái nhiệm vụ tông môn, tạm làm người bảo vệ cho Đinh Tuyết…”

“Dì à, hai chúng ta là bằng hữu với nhau!” Đinh Tuyết vội vàng đoạt miệng nói trước, lôi kéo tay của dì nhỏ, thần sắc còn mang theo một chút ngây thơ lắc lắc cánh tay của Phó Phong chủ.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, tư thế vẫn không thay đổi nhưng đáy lòng đã nổi lên từng tia gợn sóng, một mặt là hắn không ngờ tới bối cảnh của Đinh Tuyết vậy mà lớn đến thế này, một phương diện khác thì là do tu vi của vị Phó Phong Chủ này khiến cho hắn có một loại cảm thụ giống như trông thấy mấy vị Phong chủ lúc trước vậy.

Đồng thời lần tiếp xúc này, cũng khiến cho Hứa Thanh cảm giác rõ ràng hơn đối với cấp độ kinh khủng của những vị Phong chủ.

Giờ phút này bởi Đinh Tuyết làm nũng, vẻ mặt lạnh lẽo của nữ tử trung niên cũng có chút hòa tan, hiện lên một tia cưng chiều, sờ sờ lên đầu Đinh Tuyết sau đó mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi và Đinh Tuyết là bằng hữu, hôm nay ta không phải lấy thân phận Phó Phong Chủ nói chuyện với ngươi, mà lấy thân phận là trưởng bối của Định Tuyết. Nơi này là tiền tuyến nên là địa phương không an toàn, nhưng Đinh Tuyết nhất định phải tới đây để làm nhiệm vụ, mà ta cũng có chuyện quan trọng phải làm, không thể tập trung để lo lắng cho an nguy của nàng mãi được, cho nên ta cần ngươi hỗ trợ bảo vệ nàng trong 1 tháng, ngươi thấy có được hay không?”

“Sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho ngươi một quyền lợi, đó là có thể tùy thời rời khỏi cuộc chiến, cũng sẽ đưa cho ngươi 3 tấm Vô Tự Truyền Tống Phù.”

Nghe thấy mấy chữ ‘Vô Tự Truyền Tống Phù,’ trái tim Hứa Thanh lập tức đập nhanh hơn.

Hắn biết rõ Vô Tự Truyền Tống Phù, đây là một loại ngọc bảo, giá trị vượt qua rất nhiều các loại pháp khí, bất kỳ một tấm nào cũng đều có giá 70 đến 80 vạn linh thạch trở lên.

Quan trọng nhất là vật này cực kỳ hiếm thấy, thường vừa xuất hiện ở cửa hàng cũng sẽ bị người khác tranh nhau đoạt lấy, hôm ấy Hứa Thanh từng thấy môt tấm trong Minh Khí Các ở khu Bằng Minh của ngọn núi thứ sáu, nhưng là hàng không bán.

Tác dụng của vật này chẳng khác gì là một tính mạng thứ hai cả, có thể sử dụng ở bất kỳ khu vực nào, chỉ cần bóp nát liền có thể truyền tống rời khỏi, chỉ là khi truyền tống sẽ không có quy luật nhất định.

Có thể sẽ truyền tống hiện ra ở gần đó, cũng có thể sẽ xuất hiện ở bên ngoài vạn dặm.

Mà chuyện này hiển nhiên là do Đinh Tuyết đề ra, nói cách khác nếu nàng thật sự muốn tìm kiếm người bảo vệ, chỉ cần lấy phần thưởng là 3 tấm Vô Tự Truyền Tống Phù thì sẽ có rất nhiều cường giả tiếp nhận, vì vậy Hứa Thanh liền liếc mắt nhìn Đinh Tuyết.

Chương 382: Ngọn núi thứ bảy là nhà nàng (2)

Trông thấy Hứa Thanh chú ý đến trên người của mình, khuôn mặt của Đinh Tuyết hơi đỏ lên, đáp lại Hứa Thanh bằng một nụ cười rất ngọt ngào.

Mắt thấy một màn này, nữ tử trung niên hơi lắc đầu, sự tĩnh mịch trong mắt cũng hiện lên chút không nhẫn nại, đưa một túi trữ vật đặt ở trên tay Đinh Tuyết, sau đó liền nhàn nhạt mở miệng.

“Các ngươi tự quyết định đi.” Nói xong, nàng liền quay người rời đi.

Mắt thấy dì nhỏ rời đi, Đinh Tuyết liền nhanh chóng chạy đến bên người Hứa Thanh, vội vã mở miệng.

“Hứa Thanh sư huynh, đó là dì nhỏ của ta, ngày bình thường dì nhỏ không ở trong Thất Huyết Đồng mà ở trên quần đảo Tây San, cũng là người mà ta nói với ngươi lúc ngươi tiễn ta trên biển, kêu ngươi đi bái kiến cùng ta đó.”

“Hôm ấy Triệu Trung Hằng đi theo ta, dì nhỏ của ta là người rất tốt, liền tặng cho gã một viên đan dược, vốn dĩ ngươi mà đi theo ta thì viên đan dược này đã đưa cho ngươi rồi, Triệu Trung Hằng cũng dùng viên đan dược này để hình thành long kình biển cấm, thật là tiện nghi cho gã.”

Hứa Thanh nghe đến đó liền trầm mặc.

Sau một lúc lâu hắn nhìn về phía Đinh Tuyết, hỏi một câu.

“Phong chủ ngọn núi thứ bảy là… .”

“Là phu quân dì nhỏ của ta.” Đinh Tuyết vừa cười vừa nói.

Hứa Thanh lần nữa im lặng.

“Bất quá giữa dì nhỏ của ta và dượng có chút mâu thuẫn trên lý niệm, cho nên nhiều năm trước dì nhỏ đã chuyển ra khỏi Thất Huyết Đồng rồi đi tới quần đảo Tây San ở, lần này bởi vì Thất Huyết Đồng xảy ra chiến tranh, cho nên người mới lại đến đây.”

“Hứa Thanh sư huynh, lần này ngươi bảo hộ ta một chút được chứ, thật ra ta tới nơi này là muốn gia tăng một chút lịch duyệt, tông môn cũng có khảo hạch đối với đệ tử hạch tâm, mà dượng của ta dự định đưa ta đến liên minh bảy tông, cho nên cần lý lịch của ta vừa chân thật lại đẹp mắt một chút. Mặt khác ta chuẩn bị về sau sẽ chuyên chú học tập dược thảo, cho nên Hứa Thanh sư huynh, trong khoảng thời gian này ngươi có thể giúp ta bổ túc một chút kiến thức dược thảo được hay không?”

Đinh Tuyết cũng không giấu giếm, nói thứ mình cần cho Hứa Thanh, đồng thời cũng đưa túi trữ vật tới, hiển nhiên bất kể là Hứa Thanh có đồng ý hay không thì nàng cũng sẽ đưa Vô Tự Truyền Tống Phù cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn túi trữ vật một chút, lại nhìn vẻ mặt chờ mong của Đinh Tuyết.

Trước giờ Hứa Thanh vẫn phi thường thưởng thức sự hiếu học của Đinh Tuyết, huống hồ vô luận là lần trước đối phương tặng cho hắn ngọc giản Trúc Cơ, hay là 3 tấm Vô Tự Truyền Tống Phù bây giờ, cũng đều khiến cho hắn không tìm được lý do nào để cự tuyệt, mà cách làm của Đinh Tuyết cũng làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái.

Vì vậy Hứa Thanh gật đầu nhẹ, nhận lấy túi trữ vật kiểm tra một phen, 3 tấm ngọc phù bên trong tràn ra ánh sáng nhu hòa, pháp lực ở trên cũng rất là dồi dào.

“Thật tốt, cám ơn Hứa Thanh sư huynh.” Đinh Tuyết rất là hưng phấn, tiếp đó nàng thoạt nhìn vô cùng tự nhiên muốn kéo cánh tay Hứa Thanh…nhưng lại bị Hứa Thanh tránh đi.

Đinh Tuyết cũng không hề biểu lộ ra sắc mặt khác thường, vẫn tươi cười ngọt ngào như trước, rồi dẫn theo Hứa Thanh đi vào một điểm truyền tống, rời khỏi hạch tâm bộ chỉ huy.

Thời gian tiếp theo, ngoại trừ ban đêm nàng phải về với dì nhỏ ở nơi này, còn thời gian bình thường đều đi theo bên người Hứa Thanh trên Nhân Ngư Đảo, hoàn thành lần rèn luyện ngoài tiền tuyến trên lý lịch của nàng.

Nhưng Đinh Tuyết rất thông minh, mặc dù cơ hội lần này là nàng tranh thủ cho Hứa Thanh, vả lại bên trong cũng có một chút tâm tư của nàng, nhưng nàng cũng không biểu lộ quá mức rõ ràng, mà chỉ lôi kéo Hứa Thanh đi nhận một chút nhiệm vụ đặc thù.

Từ chỗ Đinh Tuyết mà Hứa Thanh cũng biết được một điều, hóa ra nhiệm vụ của đệ tử hạch tâm không cùng một dạng với nhiệm vụ của đệ tử bình thường bọn họ.

Nhiệm vụ của đệ tử hạch tâm sẽ có nhiều ban thưởng hơn, vả lại rõ ràng cũng được giảm bớt nguy hiểm hơn, phần lớn đều là nhiệm vụ có thể hoàn thành trong đảo.

Nhưng mà tương ứng, làm đệ tử hạch tâm thì bản thân và tông môn sẽ có liên quan cực lớn với nhau.

Có thể nói nếu như Thất Huyết Đồng có một ngày gặp phải hạo kiếp không thể hóa giải, vậy thì những người đệ tử như Hứa Thanh có thể thong dong rời đi, sẽ không bị truy sát.

Nhưng đệ tử hạch tâm, tất nhiên sẽ bị đối phương toàn lực thanh trừ.

Cho nên làm đệ tử hạch tâm, có lợi mà cũng có hại. Hứa Thanh cũng không hâm mộ gì cái này, hắn cảm thấy hiện tại hắn đang rất tốt và ổn.

Thời gian kế tiếp, mỗi ngày Hứa Thanh đều dắt theo Đinh Tuyết thành một đôi đi tiếp nhận các loại nhiệm vụ nhỏ.

Ví dụ như chuyển vật tư trọng yếu từ đảo này tới đảo khác, lại ví dụ như làm một chút công việc giải quyết tốt hậu quả, lại ví dụ như công tác thống kê một chút thương vong....

Trên cơ bản thì đều là những nhiệm vụ không có gì khó khăn, vả lại không có nguy hiểm gì tới an toàn sinh mệnh.

Trong lúc nhàn hạ, Đinh Tuyết còn có thể nhờ hắn cố vấn tri thức về dược thảo, mỗi lần đều đưa ra linh thạch để tôn trọng tri thức.

Mặc dù trong cảm giác của Hứa Thanh, mỗi lần nhận 100-200 linh thạch đã không còn trân quý như trước đây, nhưng trong lòng hắn vẫn có quan niệm tích tiểu thành đại.

Cho đến khi trôi qua bảy tám ngày sau, Đinh Tuyết mới dần dần tiếp nhận một số nhiệm vụ có độ khó khăn cao hơn một chút.

Ví dụ như tìm kiếm một số kẻ phản loạn nhân ngư tộc, cùng với chỗ ẩn thân của tu sĩ Hải Thi Tộc ở bên trong Nhân Ngư Đảo.

Loại nhiệm vụ này đã có mức độ nguy hiểm tương đối cao, nhưng cuối cùng thì nơi đây cũng là bộ chỉ huy tiền tuyến của Thất Huyết Đồng, cho nên độ khó cũng chỉ có hạn mà thôi.

Vả lại tông môn cũng có sự trợ giúp tương đối, cho nên rất thích hợp để đệ tử hạch tâm đi rèn luyện.

Mà Đinh Tuyết tựa hồ rất xem trọng lý lịch của mình, mặc dù những nhiệm vụ có nguy hiểm nhất định cũng thường thường xông lên đâu tiên, căn bản không sợ bị thương.

Thậm chí càng là nguy hiểm, nàng lại càng vọt lên nhanh.

Nhưng dưới sự bảo vệ cẩn thận và tỉ mỉ của Hứa Thanh, mỗi lần Đinh Tuyết đều sẽ hữu kinh vô hiểm, hóa giải được nguy cơ.

Việc này cũng khiến cho Đinh Tuyết có chút nôn nóng.

Điều này không phù hợp với kế hoạch của nàng cơ mà.

Nhất là mắt thấy 1 tháng rất nhanh liền trôi qua rồi, vì vậy nàng liền hung hăng nghiến răng, trong một buổi sáng sớm, lúc gặp mặt với Hứa Thanh thì nàng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi thật lớn.

Sắc mặt trắng bệch, thân thể cũng lung lay sắp đổ, giống như tùy thời có thể ngã xuống.

Hứa Thanh khẽ giật mình, sau khi đánh giá Đinh Tuyết vài lần, sắc mặt bỗng có chút thay đổi.

Hắn phát hiện tu vi trong cơ thể Đinh Tuyết rất hỗn loạn, khí tức rối tung thành đoàn, rất nhiều kinh mạch bị bế tắc, rõ ràng thương thế trong thời gian ngắn rất khó khỏi hẳn, đúng là đã bị thương không nhẹ.

“Hứa sư huynh, đều do ta…là ta quá nóng lòng.”

“Ta nghĩ rằng mình quá yếu, cho nên muốn nhanh một chút đột phá đến cảnh giới đại viên mãn, vì vậy đêm qua tu luyện đã xảy ra sự cố, cho nên thân thể mới bị trọng thương.”

Đinh Tuyết đắng chát mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, miễn cưỡng ra sức mới đứng vững được.

“Mà dì nhỏ của ta cũng đã đi ra chiến trường nên không có ở đây, ta cũng tìm kiếm nhưng không thấy.”

“Ngươi nghỉ ngơi mấy ngày liền tốt rồi, chờ thương thế của ngươi khỏi hẳn, lại tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ là được.” Hứa Thanh nghe vậy, liền mở miệng an ủi.

“Không được!!”

Đinh Tuyết quýnh lên mà vội vàng cự tuyệt, đáy lòng thầm nghĩ nếu thật sự để cho lão nương quay về nghỉ ngơi, lần này chẳng phải tự nhiên bị thương mà không được gì sao.

Chương 383: Mở ra bố cục (1)

“Bái nhập liên minh bảy tông là giấc mộng của ta!”

“Bây giờ tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu lý lịch của bản thân, nên ta không thể bởi vì chút sơ sẩy của mình mà khiến cho tất cả mọi công sức trước nay đều đổ sông đổ biển được.”

“Hôm nay ta đã tiếp nhận 16 cái nhiệm vụ, Hứa sư huynh, tư chất của ta tầm thường nên nhất định phải càng cố gắng hơn nữa mới được, dù là bị thương nhưng ta cũng sẽ không bỏ cuộc, chút thương thế này thì tính là cái gì!”

Ánh mắt của Đinh Tuyết rất là kiên định.

“Ta không thể để cho dì nhỏ thất vọng!”

“Hứa sư huynh, hôm nay ngươi có thể dìu ta đi hoàn thành nhiệm vụ được không, làm phiền ngươi.”

Đinh Tuyết nói tới chỗ này, thanh âm liền hơi hư nhược xuống một chút, nói xong liền muốn hạ thấp người xuống để cúi đầu với Hứa Thanh, nhưng nàng vừa hạ xuống thì thân thể liền mềm nhũn như muốn ngã vậy, Hứa Thanh theo bản năng tiến lên đỡ một cái.

Thân thể của Đinh Tuyết cũng thuận thế ngã vào trong ngực Hứa Thanh, lông mi của nàng khẽ run, hô hấp rõ ràng có chút dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên ửng đỏ.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn mơ hồ cảm thấy có chỗ không bình thường nhưng lại không biết làm sao để cự tuyệt, dẫu sao thương thế trong người Đinh Tuyết là thật, với cả thật sự cũng rất nghiêm trọng.

Cứ như vậy, ngày hôm nay Hứa Thanh dìu Đinh Tuyết đi hoàn thành 16 cái nhiệm vụ mà nàng đã nhận, mà Đinh Tuyết mặc dù thật sự suy yếu, nhưng đáy lòng của nàng lại hưng phấn đến cực hạn.

Đây là kết quả mà nàng muốn, lần này nàng nan nỉ dì nhỏ để cho Hứa Thanh tới bảo vệ mình, chính là vì muốn tiếp xúc thân mật cùng Hứa Thanh, cũng để Hứa Thanh sinh ra tình cảm thâm căn cố đế với mình.

Nàng rất rõ ràng một điều, muốn tiến công Hứa Thanh, vậy thì không thể nóng vội.

Phải cần từ từ tiếp xúc, tốt nhất là có thể lâu ngày sinh tình, đó mới là thượng sách.

Cho nên nàng mới biến mình trở thành bộ dáng như vậy, thương thế trên người cũng do đó mà ra.

Nhưng nàng cũng hiểu, kế này không thể thi triển hàng ngày, tuyệt đối không thể để lộ ra cảm giác của mình, vì vậy ngày hôm sau nàng liền khôi phục được một chút thương thế, về sau thì hết thảy đều trở lại như thường.

Những ngày tiếp theo, Đinh Tuyết tính toán thời gian trong lòng, mỗi ngày đều rất phấn khởi, dẫn theo Hứa Thanh chạy tới chạy lui ở trên bốn hòn đảo nhân ngư tộc.

Cho đến khi lại trôi qua bảy tám ngày, Đinh Tuyết cảm thấy thời cơ đã đến, đang muốn triển khai tính toán thứ hai của mình.

Nàng rất có lòng tin với kế sách này, sau khi sử dụng có thể khiến quan hệ của nàng và Hứa Thanh càng tiến triển và hiểu rõ nhau hơn, dù gì vì kế sách này mà nàng đã chuẩn bị những mấy tháng lận.

Nhưng lại có một điều để cho nàng cực kỳ mất hứng, đó là trong thời khắc mấu chốt này, vậy mà có một tên khách không mời mà đến.

Chính là Triệu Trung Hằng.

Bản thân Triệu Trung Hằng cũng chẳng biết tại sao, sau khi Hứa Thanh bước vào Trúc Cơ thì đột nhiên tốc độ tu luyện của gã cũng tiến nhanh hơn, bây giờ đã đến trình độ Ngưng Khí đại viên mãn rồi, cách trình độ thử nghiệm đột phá Trúc Cơ cũng không còn bao xa.

Dựa theo đạo lý mà nói, thời điểm này gã cần phải bế quan để củng cố cảnh giới đại viên mãn của mình, sau đó bắt tay vào trùng kích lên Trúc Cơ.

Nhưng hiển nhiên là gã đã nghe nói chuyện ở nơi đây, vì vậy dứt khoát lựa chọn tham chiến, ngày đầu tiên đi tới Nhân Ngư Đảo thì gã liền mặt dày mày dạn đi đến bên Đinh Tuyết.

Làm gì gã cũng không đi, một mực đi theo Đinh Tuyết.

Thậm chí sau khi Đinh Tuyết thấy phiền, gã còn lấy ra một cái ngọc giản nhiệm vụ.

Cũng không biết gã đã dùng phương pháp gì, vậy mà lấy được nhiệm vụ tương tự của Đinh Tuyết, kể từ đó Đinh Tuyết cũng có phần bất đắc dĩ.

Hứa Thanh thì từ đầu đến cuối không hề để ý chuyện này, bất kể ai tới cũng không liên quan gì với hắn, hắn tính toán thời gian một cái, nhiều nhất lại thêm vài ngày là kỳ hạn bảo vệ một tháng liền đã hết.

“Triệu Trung Hằng, nếu như ngươi nhất quyết muốn đi theo ta, vậy nhất định phải làm theo hai cái quy định tạm thời này!” Đinh Tuyết đang ở trước mặt Hứa Thanh, đáy lòng rất là khó chịu nhìn Triệu Trung Hằng nói.

“Một, toàn bộ hành trình ngươi không thể nói chuyện!”

“Hai, ngươi phải bảo trì khoảng cách ba trượng với ta!”

“Ngươi không đồng ý liền đi, đồng ý thì lưu lại!”

Triệu Trung Hằng thở sâu, lúc đến đây gã cũng đã nghĩ kỹ sẽ có tình huống như thế này rồi, cho nên gã đưa mắt nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Đinh Tuyết, nhìn cả dáng người có lồi có lõm của nàng.

Sau đó lại nhanh chóng quét mắt nhìn Hứa Thanh hình như đang không hề chú ý tới nơi đây, tiếp đó gã vội vàng thu hồi ánh mắt, đáy lòng hiện ra vẻ kiên định trước đó chưa từng có.

“Tu vi cao hơn thì sao chứ, làm sao có thể so sánh với sự chân tâm thật ý của ta, theo đuổi nữ nhân cũng không phải là đánh nhau, tu vi cao có tác dụng cái rắm gì, gia gia ta tu vi cao hơn nữa vẫn không phải bị nội tổ mẫu ta quăng ra ngoài sao, Thất gia không phải cũng tương tự sống một mình ở trên ngọn núi thứ bảy đó ư, điều này nói rõ một điều, tu vi cao cũng không hẳn đã mạnh!”

“Chân tâm của lão tử ta mới là mấu chốt cuối cùng để thu được hạnh phúc, nó không thể bị phá vỡ, có thương thiên chứng giám, nhân thần không thể biện bác, nửa khuôn mặt trên bầu trời có mở mắt cũng không thể diệt hết chân tâm của ta.”

“Cho nên, nếu như theo đuổi nữ nhân còn phải nhìn tu vi, vậy thì chẳng phải lão tổ là đã thê thiếp thành đàn rồi sao, toàn bộ thế giới đều là tôn nữ của lão.” Triệu Trung Hằng càng nghĩ càng thấy có đạo lý, ánh mắt càng ngày càng kiên định, nhìn Đinh Tuyết với tình cảm chân thành, trầm giọng mở miệng.

“Được!!”

Triệu Trung Hằng gia nhập, khiến cho Đinh Tuyết rất không vui, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói thì không có gì khác biệt cả, mặc dù có mấy lần hắn cũng phát hiện Triệu Trung Hằng đang len lén quan sát trán của mình.

Việc này cũng khiến cho Hứa Thanh có chút kỳ quái, nhưng cũng không quá để vào trong lòng, nhất là đối phương rất thức thời chưa có trêu chọc tới hắn, vì vậy đa số thời điểm Hứa Thanh cũng đều xem nhẹ đối phương.

Cho đến mấy ngày sau, khi ba người hoàn thành một chút nhiệm vụ nhỏ, lúc nghỉ ngơi một đêm hội tụ lại cùng một chỗ, thần sắc của Hứa Thanh có chút kỳ dị liếc mắt qua Triệu Trung Hằng.

Đinh Tuyết cũng nhìn đến Triệu Trung Hằng, sau đó cũng hơi sửng sốt một chút.

Nàng liếc liếc lông mi Triệu Trung Hằng, lại quay đầu nhìn Hứa Thanh một chút, thần sắc chậm rãi có chút cổ quái.

Chỉ có thần sắc của Triệu Trung Hằng là như thường, ngẩng đầu khiến lông mi của chính mình hiện ra cho Hứa Thanh và Đinh Tuyết nhìn, đáy lòng cũng tràn đầy đắc ý.

Mà giờ khắc này nếu như có những người khác ở chỗ này, nhất định sẽ phát hiện ra hình dạng lông mi của Triệu Trung Hằng, gần như là …giống lông mi của Hứa Thanh như đúc.

Bất kể độ cao lông mày, chiều dài hay là độ rộng đuôi lông mày… đều nhất trí giống nhau.

Chương 384: Mở ra bố cục (2)

Hứa Thanh nhìn qua Triệu Trung Hằng, bỗng nhiên hắn đã hiểu tại sao mấy ngày hôm trước đối phương không ngừng nhìn lén cái trán của mình, đối phương là nhìn lông mi của hắn.

"Người này có bệnh?" Hứa Thanh nhớ tới đánh giá của Triệu trưởng lão đối với người cháu của mình, cảm thấy rất có đạo lý.

Đinh Tuyết thở dài.

Nàng cảm thấy hành động của Triệu Trung Hằng trở nên điên rồ rồi, có chút lông mi trên mặt là khác biệt với người khác, Hứa sư huynh chỗ đó dĩ nhiên là càng xem càng đẹp mắt.

Nhưng tên Triệu Trung Hằng này, nàng cảm thấy lúc trước thật ra vẫn rất tốt, nhưng bây giờ nhìn thấy gã thế nào cũng đều vô cùng quái dị, giống như là con gà đất cắm thêm hai chiếc lông vũ Khổng Tước vậy.

Nhưng hiển nhiên Triệu Trung Hằng không cho là như vậy, một đường rất là đắc ý, gã cảm thấy hôm nay Đinh Tuyết nhìn gã rõ ràng nhiều hơn so với trước kia.

Vì vậy gã bắt đầu nhìn chằm chằm cái mũi của Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc.

Cứ như vậy, thời gian về sau ba người bọn họ cũng đều bình an vô sự, ngoại trừ Triệu Trung Hằng thì tướng mạo của gã dần dần có một chút điều chỉnh tinh vi, nhưng cho dù thế nào thì vẫn có chút dấu vết, Hứa Thanh cũng đã cạn lời không biết phải nói sao.

Đồng thời còn có một chuyện khác khiến cho Hứa Thanh càng ngoài ý muốn, đó là Triệu Trung Hằng không chỉ sửa đổi những thứ này, mà khi gã tặng lễ vật cho Đinh Tuyết, vậy mà lại tặng hai phần quà.

Điểm này, Đinh Tuyết cũng thật bất ngờ.

Nhìn biểu cảm của Hứa Thanh cùng Đinh Tuyết, Triệu Trung Hằng lại càng đắc ý hơn.

Gã cảm thấy một lần bế quan của mình quả thật có ý nghĩ vô cùng to lớn, bởi vì gã đã nghĩ minh bạch một chuyện.

Nếu như đã yêu một người, vậy thì sẽ 'yêu ai yêu cả đường đi lối về'.

Nếu như đã lựa chọn dùng cả một đời để theo đuổi nàng, vậy thì phải có một tấm lòng bao dung, phải bao dung tất cả những người khách qua đường của nàng.

Cho nên, tại sao không dựa theo như vậy để tặng quà cho nàng cơ chứ.

Tặng quà, sẽ đưa tặng nàng hai phần!

Để cho nàng có thể đưa cho người khách qua đường kia một phần, đây không phải là cũng đang biểu hiện ra mình không giống người thường sao.

Triệu Trung Hằng cảm thấy mình đã thông suốt hết mọi thứ rồi.

Vì vậy trong lúc nội tâm đang thăng hoa, ngày hôm nay khi Đinh Tuyết kiểm tra một mật đạo tràn ngập dị chất rồi mở nó ra, trong lúc chờ đợi dị chất tiêu tán, Triệu Trung Hằng ở một bên lấy ra hai hộp thuốc từ trong lòng ngực, đưa cho Đinh Tuyết.

Đinh Tuyết tiếp nhận và mở ra, sau đó có chút kinh ngạc.

"Bác Dị Đan, đây là đan dược bí truyền của ngọn núi thứ hai Thất Huyết Đồng, bên ngoài không có bán, ngày bình thường cũng rất hiếm gặp."

Triệu Trung Hằng mỉm cười gật đầu.

Thần sắc của Đinh Tuyết rất cổ quái, nhìn hai phần đan dược trong tay, vì vậy nhìn qua Hứa Thanh.

"Hứa Thanh sư huynh, cám ơn ngươi mấy ngày nay giúp ta, cái này coi như ta trả lại cho ngươi những kiến thúc bổ học về dược thảo, phần đan dược này, nghĩ đến thì sư huynh cũng không dùng được, nhưng bởi vì hiếm thấy cho nên cũng có thể để cho sư huynh dùng làm đồ nghiên cứu dược liệu."

Nói xong Đinh Tuyết cười ngọt ngào một cái với Hứa Thanh, sau đó liền đưa đan dược cho Hứa Thanh.

“Huống hồ, mấy ngày hôm nay sư huynh cũng đã trông nom Triệu Trung Hằng, rất đáng nhận được phần thù lao này nha.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cảm thấy Đinh Tuyết nói rất có đạo lý, vì vậy liền nhận lấy viên đan dược này.

Hô hấp của Triệu Trung Hằng bỗng có chút dồn dập, nhưng rất nhanh lại mỉm cười và gật đầu với Hứa Thanh, đồng ý cách giải thích này.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn viên đan dược, đang muốn thu hồi nhưng bỗng nhiên thần sắc ngưng tụ, mạnh mẽ nhìn về phía mật đạo vừa được mở ra, một bước đi đến bên cạnh mật đạo.

“Các ngươi lui ra phía sau một chút.”

Lời hắn vừa nói ra, Đinh Tuyết nhanh chóng phản ứng, nháy mắt liền rút lui, Triệu Trung Hằng cũng vội vàng lui ra phía sau.

Mắt thấy Đinh Tuyết và Triệu Trung Hằng đã rời xa, Hứa Thanh ngóng nhìn cái này mật đạo trước mặt này, ánh mắt hơi nheo lại.

Vị trí chỗ mật đạo này là ở dưới một căn phòng sụp xuống, vả lại rõ ràng cho thấy gần đây đã bị đào ra, dùng để trốn tránh.

Cũng có thể thấy được bốn phía được bố trí một chút phù văn, mặc dù bây giờ cũng đã mất đi hiệu quả, nhưng nghĩ đến hẳn là có tác dụng giúp cái mật đạo này ẩn nấp kín hơn.

Mà mật đạo không hề lớn, chỉ có thể để một người chui vào, theo mật đạo mở ra thì không khí bên trong tràn ra thấy lạnh cả người, khí lạnh bên trong và dòng nước ấm bên ngoài giao hòa, tạo thành một chút sương mù.

Trong màn sương mù này, ngoại trừ dị chất nồng đậm còn chậm rãi bay ra một chút thi độc.

Hứa Thanh cảnh giác, lần này là nhiệm vụ do Đinh Tuyết tiếp nhận, nhiệm vụ này là tìm kiếm chỗ tu sĩ Hải Thi Tộc ẩn thân lẻn vào Nhân Ngư Đảo, lúc trước bọn họ đã tìm kiếm nhiều nơi nhưng đều không có thu hoạch gì.

Hôm nay ở trên một cái trấn nhỏ của đảo U Tàng, Đinh Tuyết lấy ra pháp khí đặc thù, cảm giác ra có chấn động dị chất tăng lên.

Cho nên mới tìm được đến nơi này.

Vốn dĩ Hứa Thanh cũng không có để trong lòng, dựa theo kinh nghiệm đánh giết tu sĩ Hải Thi Tộc của hắn, coi như Hải Thi Tộc thật sự có một chút tộc nhân được giấu ở Nhân Ngư Đảo, vậy thì cũng không phải Ngưng Khí như Đinh Tuyết có thể tìm được.

Mà pháp khí kiểm trắc đặc thù cũng không có hiệu dụng lớn, trừ phi là tu sĩ Hải Thi Tộc này cố ý tràn ra, bằng không mà nói có quá nhiều biện pháp để nội liễm dị chất, không lộ ra bên ngoài chút nào.

Cho nên trong lòng Hứa Thanh nhận thấy, nhiệm vụ mà tông môn giao cho đệ tử hạch tâm Ngưng Khí làm, thật ra hầu như đều dùng để làm bộ làm dáng một chút, khiến cho bọn họ thích ứng tiết tấu chiến tranh mà thôi.

Về phần nguy hiểm, chắc chắn không có bao nhiêu.

Nhưng một khắc vừa rồi, sau khi Đinh Tuyết mở ra cái mật đạo này, theo dị chất lần lượt tràn ra thì Hứa Thanh rất nhanh liền nhận ra việc không bình thường, trong dị chất tràn ra có cả thi độc.

“Chẳng lẽ thật sự có một tên tu sĩ Hải Thi Tộc ẩn nấp trên Nhân Ngư Đảo, bị Đinh Tuyết truy bắt được?”

Ánh mắt của Hứa Thanh nhanh như điện, vung ra một chút phấn độc vào trong mật đạo để trung hoà thi độc trong đó, đồng thời hắn cũng phát giác được thi độc nơi đây hình như đã mất đi hoạt tính, độc tính bị giảm nhiều.

Trong lúc Hứa Thanh trầm ngâm, lúc này trong mật đạo bỗng nhiên truyền ra một âm thanh yếu ớt.

“Phụ thân, nhanh về nhà đi…”

Giọng nói này giống như một nam tiểu hài (bé trai) đang cầu khẩn, mang theo tưởng niệm nồng đậm, vô cùng chân thật, một khắc giọng nói này truyền vào trong tai Hứa Thanh, hắn dường như lập tức có một loại cảm giác giống như thật sự nhìn thấy một nam tiểu hài.

Một màn này khiến cho đôi mắt Hứa Thanh chợt co rút lại, Đinh Tuyết và Triệu Trung Hằng phía sau hắn cũng đồng dạng nghe thấy câu này, thần sắc hai người cũng lập tức đại biến.

“Quỷ dị?” Hô hấp của Triệu Trung Hằng lập tức trở nên dồn dập.

Chương 385: Lão tổ nôn nóng (1)

Đinh Tuyết nghe được âm thanh xong lập tức lấy ra ngọc giản, nhìn qua Hứa Thanh.

Chỉ cần Hứa Thanh có ý, nàng sẽ lập tức truyền âm gọi cứu viện.

Hứa Thanh không nói chuyện mà cẩn thận lắng nghe, cho đến một lát sau, âm thanh trong mật đạo giống lần trước như đúc lập lại, lần thứ hai truyền đến.

"Phụ thân, nhanh về nhà đi..."

Trong giọng nói vẫn còn mang theo một tia tưởng niệm nồng đậm như cũ, tình cảm bên trong cũng rất mãnh liệt, rõ ràng là từ trong mật đạo truyền ra nhưng lại làm cho người ta có cảm giác là đang nói ở ngay bên cạnh mình vậy, rất dễ khiến cho người ta tưởng tượng ra một cảnh tượng xuất hiện ngay trước mắt.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không phát hiện ở trong mật đạo có chấn động gì nguy hiểm, trong cảm giác của hắn cũng không hề dò xét thấy sự âm hàn của quỷ dị, nhưng hắn vẫn lập tức đốt lên mệnh hỏa, mở ra Huyền Diệu Thái.

Trong một tháng này, hôm nay là lần đầu tiên Hứa Thanh phải mở ra Huyền Diệu Thái trước mặt Đinh Tuyết, đối với hắn mà nói, những nguy hiểm gặp phải trong một tháng này, đều là những thứ tầm thường có thể dùng trạng thái bình thường là hóa giải.

Giờ phút này theo khí thế trên người hắn ầm ầm bộc phát, Đinh Tuyết và Triệu Trung Hằng cũng hít vào một hơi, theo bản năng lui ra phía sau một chút, hai mắt lập tức đau đớn không dám nhìn thẳng.

Đinh Tuyết còn tốt, mặc dù không mở mắt ra được nhưng trong mắt thì có nhiều vui mừng hơn là kinh ngạc, nhưng thần sắc Triệu Trung Hằng bên đó thì biến hóa lớn hơn, giờ phút này những thứ xây dựng trong lòng của gã xém chút nữa lại sụp đổ.

"Ai nói người đứng trong quầng sáng mới là anh hùng, chân tâm của ta, không giống người thường!"

Hô hấp của Triệu Trung Hằng hơi dồn dập, gầm nhẹ một tiếng tự cổ vũ nội tâm của mình.

Hứa Thanh không biết nội tâm của Đinh Tuyết và Triệu Trung Hằng giờ phút này đang nghĩ gì, hắn cũng không có quan tâm những thứ này, theo Huyền Diệu Thái mở ra thì lúc này hắn không chần chờ chút nào, thân thể chợt xông lên về phía trước, trực tiếp bước vào mật đạo.

Hứa Thanh đi vào với tốc độ kinh người, gào thét lao về chỗ sâu bên trong mật đạo, những nơi hắn đi qua, âm thanh phanh phanh liên tiếp truyền ra trong mật đạo chật hẹp này.

Đồng thời hắn cũng phát giác được dị chất và thi độc trong này đang nhanh chóng tiêu tán mất hoạt tính, giống như là sắp tử vong vậy.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, chỉ trong chốc lát hắn đã đi đến nơi cuối cùng của cái mật đạo này, mắt hắn nhanh như điện, nhanh chóng quan sát bốn phía của nơi đây.

Nơi đây giống như là một chỗ ẩn thân đơn giản.

Trong góc có một thân ảnh của một tên tu sĩ Hải Thi Tộc, bề ngoài là một lão giả của nhân tộc, giờ phút này người này đã co ro tử vong trong góc tường.

Nhưng vẫn có thể nhìn từ trên thi thể xuất hiện từng đạo vết thương nhìn qua liền giật mình, nhất là vị trí đan điền, máu thịt chỗ này cơ hồ đã trở nên mơ hồ, thương thế chỗ đó cũng là chí mạng nhất, gần như là bị xuyên thủng, thi thể này cũng chính là đầu nguồn của dị chất và thi độc nơi đây.

Vả lại mặc dù đối phương đã tử vong, nhưng chấn động trước khi hấp hối vẫn rất mạnh như trước, Hứa Thanh đảo ánh mắt qua, cũng đã phán đoán ra thi thể trước mắt ít nhất cũng đã mở ra một đoàn mệnh hỏa.

Hiển nhiên là tên tu sĩ Hải Thi Tộc này đã bị thương nặng từ khi Nhân Ngư Đảo bị Thất Huyết Đồng quét sạch.

Tên này hẳn là cũng đã kiên trì ẩn núp ở nơi đây một thời gian khá lâu, những cũng vô lực bỏ chạy, càng khó thể nào khôi phục, cho nên cuối cùng đã lặng lẽ chết ở chỗ này.

Thời gian chết của lão không phải đã lâu, cho nên khi mật đạo trước mặt vừa mở ra, bên trong liền có dị chất tràn ra bên ngoài.

Mà biểu cảm kia, cũng có chút không giống nhau với những tên tu sĩ Hải Thi Tộc mà Hứa Thanh từng chứng kiến, mặc dù thân thể đang từng bước hư thối, nhưng hắn vẫn có thể mơ hồ nhìn ra một tia mờ mịt của đối phương khi còn sống.

Nhất là trong tay đối phương còn nắm thật chặt một cái bình nhỏ màu đồng.

Dường như đây là vật trân quý nhất trước khi chết của lão.

Cái bình nhỏ này đã rất cũ nát rồi, cũng đã được mở ra nên bên trong truyền ra âm thanh, chính là âm mà thanh Hứa Thanh mới vừa nghe đến.

“Phụ thân, nhanh về nhà đi…”

Thanh âm yếu ớt, mang theo một tia tưởng niệm nồng đậm.

Mà lão giả Hải Thi Tộc kia, tựa hồ là trước khi tử vong đã mở cái bình này ra, trong quá trình từng bước tới gần tử vong, không ngừng lắng nghe giọng nói này lập đi lập lại.

Dường như đây là âm thanh chí thân với lão vậy.

Hứa Thanh đảo ánh mắt qua cái bình, lại quan sát bốn phía một lần, xác định nơi đây không có nguy hiểm gì, lúc này phía sau hắn cũng truyền đến tiếng bước chân.

Chương 386: Lão tổ nôn nóng (2)

Người đến là Triệu Trung Hằng và Đinh Tuyết, sau khi bọn họ thấy Hứa Thanh đi vào mật đạo, đợi một hồi liền phát hiện bên trong không có động tĩnh gì, vì vậy Đinh Tuyết hơi sốt ruột mà nhanh chóng chạy vào, mà Triệu Trung Hằng cũng chỉ có thể đi theo nàng vào trong.

Sau khi chú ý thấy Hứa Thanh không có gì đáng ngại, Đinh Tuyết liền nhẹ nhàng thở ra, lúc này nàng mới bắt đầu quan sát bốn phía, nhìn rõ tất cả mọi thứ trong này, khi nàng nhìn qua cái bình trong tay thi thể tu sĩ Hải Thi Tộc, liền phát ra một tiếng kinh hô.

“Bắt Âm Bình!” (Thu Âm Bình)

Bối cảnh của Đinh Tuyết rất kinh người, cho nên hiển nhiên nhận thức của nàng cũng vượt trên tu sĩ tầm thường, giờ phút này nàng chỉ vừa liếc mắt liền nhận ra lai lịch của cái bình thanh đồng kia, khi chú ý thấy ánh mắt của Hứa Thanh quét tới người mình, nàng vội vàng thông báo cho hắn biết.

“Bắt Âm Bình là một thứ đồ cổ rất ít thấy, giá trị của nó đối với một số người có thể nói là vô giá, nhưng đối với một số người mà nói lại không đáng tiền, bởi vì tác dụng của nó chỉ có một, đó chính là bắt âm thanh lại, sau đó tùy thời mở ra cũng đều có thể nghe được âm thanh đã được bắt vào trong bình.”

“Âm thanh mà nó phát ra cực kỳ chân thật, thậm chí có thể nói đó là chính là âm thanh gốc lúc đầu, đây cũng là chỗ kỳ dị cùng trân quý của nó, nhưng cũng không cách nào giữ lâu dài được, mở ra lâu dài thì âm thanh cũng sẽ từ từ tiêu tán, cần phải bắt lại âm thanh khác.”

Nói đến đây Đinh Tuyết nhìn qua tên Hải Thi Tộc kia, lại nhìn cái bình được lão cầm chặt trong tay, tựa như với lão mà nói, cái Bắt Âm Bình này chính là vật trân quý nhất, hình như nàng cũng hiểu ra cái gì.

“Mỗi tên tu sĩ Hải Thi Tộc cũng đều từng là tộc nhân của tộc khác, sau khi tử vong liền được một phương thức đặc thù làm sống lại, mà một khi trở thành Hải Thi Tộc, cũng chỉ có thể giữ lại một chút ký ức sót lại khi còn sống."

"Nhưng những ký ức này không có bất cứ tác dụng gì, bởi vì bọn họ sẽ bị bản tính tàn bạo của Hải Thi Tộc hành hạ, một khắc phục sinh chẳng khác gì đã trảm đoạn với kiếp trước, ít khi còn giữ lại vật lưu luyến khi còn sống."

"Nếu như cái bình này là của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này, vậy thì tên tu sĩ Hải Thi Tộc này thật sự rất không tầm thường, vậy mà lão có thể giữ lại vật khi còn sống, mà cái bình này hẳn là vật lưu luyến nhất của lão, cũng là chấp niệm của lão."

"Về phần âm thanh trong bình, có lẽ là hài tử của lão khi còn sống? Nhưng mặc kệ khi còn sống lão là người như thế nào, thì sau đó lão cũng đã là Hải Thi Tộc."

Ngữ khí Đinh Tuyết mang theo một chút không xác định, hiển nhiên chính nàng cũng không quá khẳng định là chân tướng có phải giống như nàng đã phán đoán hay không nữa, nói xong nàng liền nhìn về phía Hứa Thanh.

"Không quan trọng." Hứa Thanh lắc đầu, giơ tay phải lên tung một trảo, cái bình nhỏ màu đồng kia lập tức bay vào trong tay hắn.

Giờ phút này âm thanh trong bình cũng đã hoàn toàn yếu ớt, sau khi truyền ra một tiếng hô hoán cuối cùng, đã hoàn toàn biến mất.

Đinh Tuyết liếc mắt nhìn Triệu Trung Hằng, nếu như đổi thành người khác thì sợ là rất khó nhìn ra hàm nghĩa của cái nhìn này, nhưng Triệu Trung Hằng lại ngầm hiểu, gã không chần chờ chút nào mà lập tức tiến lên luc lọi thi thể của tên Hải Thi Tộc.

Rất nhanh liền tìm ra một túi trữ vật, ba người cũng rời khỏi mật đạo.

Cái Bắt Âm Bình bị Hứa Thanh bịt lại và cất đi.

Đinh Tuyết cũng cáo tri phát hiện nơi đây cho tông môn, cũng coi như là đã hoàn thành nhiệm vụ, về phần vật phẩm trong túi trữ vật thì cũng không phải rất nhiều, phần lớn đều là những vật lẫn lộn, cũng không có pháp khí hay ngọc phù gì cả, hiển nhiên đều đã bị tên tu sĩ Hải Thi Tộc này dùng hết sạch rồi.

Linh thạch thì có mấy trăm, vài ba tấm linh phiếu, không biết tên này vốn là nghèo khó hay là có nơi khác ẩn tàng đồ vật nữa.

Hứa Thanh quét mắt qua, hắn giữ lại Bắt Âm Bình, còn lại không có muốn vật gì cả.

Hứa Thanh không biết tương lai cái bình này sẽ có lợi ích gì, nhưng bản thân vật này rất kỳ dị, Hứa Thanh cảm thấy nó vẫn có một chút giá trị nào đó.

Triệu Trung Hằng và Đinh Tuyết đều là người giàu có nên cũng không thèm những thứ trong túi trữ vật, nhưng vẫn phân ra vì dẫu sao ít nhiều cũng là có thu hoạch.

Cứ như vậy theo sự tình mật thất được Đinh Tuyết báo cáo lên trên, chuyện này cũng đã báo cáo kết thúc một giai đoạn, tiếp đến sẽ có đệ tử khác trong tông môn tới xử lý những chuyện tiếp theo.

Mà thời gian cũng nhanh chóng trôi qua, bởi vì Triệu Trung Hằng xuất hiện nên Đinh Tuyết càng ngày càng phiền muộn, lúc này kỳ hạn một tháng cũng đã đến, Hứa Thanh cũng cáo từ rời đi, Đinh Tuyết vô cùng tiếc nuối và đuổi theo quan tâm hắn một phen.

“Hứa sư huynh, tiền tuyến rất nguy hiểm, ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, an nguy của bản thân mới là quan trọng nhất.”

“Tu vi của ta yếu ớt, cũng không có gì có thể cầm ra để hỗ trợ ngươi, nhưng ta sẽ nói với dì nhỏ, nhờ dì ấy chiếu cố ngươi nhiều hơn, nếu ngươi ở đây gặp phải việc gì mà không có cách nào giải quyết, có thể trực tiếp đi tìm dì ấy nhé.”

“Còn nữa, Hứa sư huynh, cám ơn ngươi đã trợ giúp ta trong khoảng thời gian này, ta nhất định sẽ càng cố gắng học tập dược thảo, tranh thủ nhanh chóng gia nhập vào liên minh bảy tông, đến lúc đó ta có thể giúp sư huynh trên vấn đề dược thảo rồi.”

Thần sắc Đinh Tuyết rất nghiêm túc, sau đó lại giống như tùy ý nói thêm một câu.

“Trên thực tế thì dược đạo của ngọn núi thứ hai Thất Huyết Đồng có chút kém, về sau ta nhất định sẽ lợi hại hơn đệ tử ngọn núi thứ hai.”

Chương 387: Lão tổ nôn nóng (3)

“Đa tạ, ngươi cũng phải chiếu cố tốt chính mình, cố gắng lên.” Hứa Thanh nghe vậy có chút cảm khái, hắn có thể nghe ra sự chân thành bên trong lời nói của Đinh Tuyết, đáy lòng cũng cảm thấy Đinh Tuyết mặc dù một tháng này có chút tâm tư nhỏ, nhưng tổng thể mà nói nàng quả thật là một người rất tốt, vả lại rất là chăm chỉ hiếu học, Hứa Thanh cũng rất xác định điểm này.

Về phần dược đạo của ngọn núi thứ hai có kém như nàng nói hay không, Hứa Thanh cũng chưa tiếp xúc nhiều với ngọn núi thứ hai cho nên cũng không cách nào đánh giá, vì vậy nói xong liền chắp tay với Đinh Tuyết, quay người rời đi.

Đinh Tuyết với vẻ không nỡ mà nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh tan biến trong tầm mắt, sau đó quay lại hung hăng liếc mắt nhìn Triệu Trung Hằng, hừ lạnh một tiếng rồi lựa chọn rời khỏi Nhân Ngư Đảo.

Nàng rất rõ ràng tiền tuyến là địa phương nguy hiểm, tu vi của nàng cũng không thích hợp tiếp tục lưu lại nơi đây.

Mà Triệu Trung Hằng đứng nhìn bóng lưng uyển chuyển của Đinh Tuyết, ánh mắt vô cùng kiên định, gã cảm thấy phán đoán của mình lúc trước rất là chính xác.

“Trong chuyện tình cảm này thì tu vi không hề quan trọng, sự chân tâm và chân thành của ta mới lớn hơn hết thảy! Tên Hứa Thanh kia mặc dù tu vi xác thực mạnh hơn ta, nhưng hắn nói đi là đi, ta thì không giống như vậy, ta sẽ vĩnh viễn làm bạn với sư tỷ.”

Nghĩ tới đây Triệu Trung Hằng liền thở sâu một hơi, sau đó lập tức nhanh chóng đi theo, cùng với Đinh Tuyết với bộ dạng đang phiền chán trở về Thất Huyết Đồng.

Về phần Hứa Thanh, hắn cũng không rời khỏi Nhân Ngư Đảo.

Sau khi nhiệm vụ bảo vệ Đinh Tuyết hoàn thành, hắn không chỉ thu hoạch được ba tấm Vô Tự Truyện Tống Phù, mà còn lấy được một đạo pháp chỉ của Phó Phong Chủ.

Sau khi nhận được đạo pháp chỉ này, hắn không cần xin phép liền có thể tự mình rời khỏi lần tham chiến trên tiền tuyến này, dù là đang trong nhiệm vụ cũng có thể như vậy.

Cũng bởi vậy, bây giờ hắn đã có quyền lợi tùy thời phản hồi sơn môn Thất Huyết Đồng, đồng thời nghĩa vụ tham chiến của hắn cũng vẫn còn, chỉ là đổi từ tiền tuyến thành phía sau mà thôi.

Kể từ đó, chiến tích và ban thưởng tiếp theo trong trận chiến tranh này của hắn cũng sẽ không bị giảm bớt.

Điều này khiến Hứa Thanh có quyền tự chủ rất cao.

Đạo pháp chỉ này, cho dù là trưởng lão Kim Đan cũng rất khó truyền đạt, chỉ có cao tầng cấp độ Phong chủ mới có tư cách này, cho nên giá trị của nó cũng cực lớn.

Hứa Thanh rất rõ ràng, Phó Phong Chủ bởi vì Đinh Tuyết nên mới đưa cho mình đạo pháp chỉ này.

“Đây là ân huệ, về sau ta nhất định phải báo đáp Đinh Tuyết.”

Hứa Thanh ghi nhớ việc này vào đáy lòng, sau đó lại lấy ra lệnh bài thân phận để xem xét nhiệm vụ.

Hắn không định lập tức đi ngay, tuy là nhiệm vụ bảo vệ Đinh Tuyết đã tiêu hao mất một tháng, bài danh của hắn trong trận chiến này cũng đã rớt lại xuống hơn 70, nhưng Hứa Thanh cảm thấy không khó để tăng thêm.

Hắn muốn đi vào 50 hạng đầu, nhận được quyền lợi sử dụng hình chiếu pháp bảo một lần.

Vì vậy trong thời gian tiếp theo, Hứa Thanh lại đắm chìm trong trạng thái tiếp nhận nhiệm vụ, mỗi ngày đều bận rộn làm nhiệm vụ, đánh chết tu sĩ Hải Thi Tộc rồi luyện hóa hồn tu sĩ Hải Thi tộc, thỉnh thoảng còn chém cái bóng để kiếm thêm một chút chiến tích.

Dần dần bài danh của Hứa Thanh cũng đã đến vị trí gần 50, cách lấy được hình chiếu pháp bảo không còn xa nữa.

Nhưng ngày hôm nay, khi Hứa Thanh vừa mới nộp nhiệm vụ, đang muốn tiếp tục nhận một cái nhiệm vụ khác thì thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, cúi đầu nhìn về dưới chân của mình.

Trong mắt của hắn lập tức lộ ra ánh sáng kỳ lạ, thân thể đột nhiên sáng ngời rồi lập tức biến mất khỏi chỗ cũ, sau khi đến một chỗ vắng vẻ hẻo lánh, Hứa Thanh liền nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi muốn nói gì?” Một khắc vừa rồi, cái bóng đã truyền một chút chấn động cảm xúc cho hắn.

“Tấn chức…yên tĩnh…an toàn…đột phá …” Cái bóng cố gắng biểu đạt ý nghĩ của nó.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại.

Sau khi ăn nhiều tu sĩ Hải Thi Tộc như vậy, rốt cuộc cái bóng đã muốn đột phá, việc này khiến cho Hứa Thanh tràn đầy chờ mong trong lòng.

Thật sự là sau khi hắn mở ra mệnh hỏa, rõ ràng cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông đã không theo kịp bước tiến của hắn nữa rồi, bất quá trong lòng Hứa Thanh vẫn đề phòng cái bóng cùng với lão tổ Kim Cương Tông như trước, nhất là cái bóng.

Mà giờ khắc này theo cái bóng truyền ra tin tức muốn đột phá, que sắt màu đen một bên liền run nhè nhẹ một chút, sau đó lão tổ Kim Cương Tông ở trong đó cũng nhanh chóng truyền ra thần niệm.

“Chủ tử, tiểu nhân cũng đang muốn bẩm báo với ngài, tiểu nhân cũng đã có thể đột phá, cũng đồng dạng cần có một nơi có hoàn cảnh yên tĩnh và an toàn, bởi vì ta tu luyện là phương pháp khí linh, khi đột phá có chút khác biệt đối với thứ đồ ngổn ngang này, sẽ đưa tới thiên lôi tẩy hồn!!”

“Một khi tiểu nhân đột phá, liền có thể bộc phát ra hiệu quả và chiến lực cùng loại với Huyền Diệu Thái, đánh đâu thắng đó!”

Lời nói của lão tổ Kim Cương Tông lộ ra vẻ quyết đoán, nhưng đáy lòng thì lại mang theo sự lo lắng.

Trên thực tế thì khoảng cách đến lúc đột phá của lão còn thiếu một chút nữa, nhưng hôm nay lão không đợi được nữa rồi, lão cảm thấy một khi cái bóng đột phá trước mà lão vẫn bảo trì trạng thái hiện tại, vậy thì rất khó giữ được địa vị, quan trọng nhất là … Rất có thể bị Hứa ma đầu phán định thành gân gà.

Một khi bị Hứa ma đầu cho rằng là gân gà, vậy thì lão cảm thấy mình đại khái vào một số thời điểm có khả năng sẽ bị biến thành pháo hôi… Cho nên, lão chuẩn bị liều mạng một phen.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn que sắt màu đen, lại nhìn cái bóng một chút, trong lòng cũng đã có quyết định.

Chương 388: Cuộc chiến địa vị! (1)

Nếu chiến tích của hắn có thể đi vào 50 hạng đầu bảng chiến tích của Thất Huyết Đồng, vậy thì có thể thu được tư cách một lần mượn hình chiếu pháp bảo của tông môn.

Hứa Thanh rất động tâm với cái phần thưởng này.

Một phương diện là vì hắn chưa từng thấy qua pháp bảo, nhưng đã được nghe nói quá nhiều về sự cường đại kinh thiên động địa của nó.

Dẫu sao thì toàn bộ Thất Huyết Đồng, cũng chỉ có một kiện pháp bảo.

Đồng thời Hứa Thanh cũng rất tò mò pháp bảo đến cùng có giống như những lời đồn đã nói không, hắn cũng muốn biết pháp bảo của Thất Huyết Đồng là cái dạng gì, lại có thể thi triển ra uy năng nào.

Những điều trên, đều khiến cho hắn động tâm với cái phần thưởng này.

Nhưng nếu so sánh việc đó với việc đột phá của lão tổ Kim Cương Tông và cái bóng, vậy thì Hứa Thanh cảm thấy mình không thể bởi vì hiếu kỳ mà kéo dài thời gian chúng nó đột phá được.

Cái nào quan trọng hơn, trong lòng Hứa Thanh biết rõ.

Dẫu sao hình chiếu pháp bảo có mạnh mẽ đi chăng nữa cũng chỉ có cơ hội mượn một lần mà thôi, nhưng nếu cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông tấn cấp, vậy thì chiến lực của hắn cũng sẽ tăng lên rất nhiều, cái nào trọng yếu hơn không cần nói cũng biết.

Vì vậy Hứa Thanh không hề chần chờ mà lập tức bỏ qua nhiệm vụ đã nhận, dùng pháp chỉ miễn chiến mà dì nhỏ của Đinh Tuyết đưa cho, trong khi toàn bộ Thất Huyết Đồng đang có khí thế như cầu vồng, không ngừng đẩy mạnh chiến trường dần dần đi sâu vào trong Hải Thi Tộc, thì hắn…lựa chọn rời khỏi.

“Phải tìm một hòn đảo vừa an toàn lại phải vắng vẻ, để cho cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông yên tâm đột phá không bị quấy rầy.”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhất là lão tổ Kim Cương Tông trước đó còn nói, khi lão đột phá sẽ xuất hiện lôi kiếp, việc này khiến cho Hứa Thanh càng thêm coi trọng.

Cho nên hắn quyết định thật nhanh, thông qua truyền tống trận trên Nhân Ngư Đảo, truyền tống đi về phía ngược lại với chiến trường nơi này, mở ra một lần truyền tống khoảng cách dài.

Nơi hắn truyền tống tới lần này, là một hòn đảo của Giác Sa tộc.

Đối phương là một trong những minh hữu của Thất Huyết Đồng, tính cách phần lớn là ôn hòa, bởi vì am hiểu luyện chế một loại tài liệu luyện khí tên là Hải Thước cùng với có tạo nghệ đối với con rối cực cao, cho nên đã được Thất Huyết Đồng che chở trên trăm năm.

Mà tộc nhân của Giác Sa tộc cũng rất là kỳ dị, ngoại hình của bọn họ cũng giống như là nhân tộc, chỉ có điều là thân thể của bọn họ chỉ lớn như lòng bài tay vậy, nhân tộc ở trước mặt bọn họ tựa như là những người khổng lồ vậy.

Mà tộc địa của bọn họ, cũng là một cái đảo quốc tí hon.

Nhưng mà vì tiếp đãi bạn bè đến từ bên ngoài, bọn họ đã xây dựng một tòa thành trì cỡ lớn cách truyền tống trận không xa, nơi này có thể để cho tu sĩ đến đây nghỉ ngơi và ngủ lại.

Lúc thân ảnh của Hứa Thanh xuất hiện ở trên truyền tống trận của Giác Sa tộc, thời gian lúc này cũng đã là hoàng hôn.

Xa xa ánh nắng chiều tung bay, chiếu vào mặt biển màu đen tạo thành từng tia sáng màu tím, cùng bầu trời như lửa đỏ chiếu rọi phía trên, khiến cho khung cảnh này bỗng có một loại cảm giác rất là huyền diệu.

Mà biển cấm nơi đây cũng xuất hiện vẻ hài hòa và an bình hiếm có, nhất là Hứa Thanh vừa từ chiến trường truyền tống đến, trên người còn lưu lại một chút sát khí trên chiến trường, thế nên khi mới bước vào địa phương yên bình này, hắn cũng có chút không thích ứng.

Lúc này hắn ngẩng đầu lên nhìn về phương xa, thấy xa xa có từng tòa thành trì cỡ nhỏ, bên trong có vô số tộc nhân Giác Sa tộc đang bận rộn, khi thì có tiếng ca truyền đến, mơ hồ còn có thể nhìn thấy những đứa trẻ đang chơi đùa với cát sỏi.

Nhưng mà trong này cũng có không ít khí tức của cường giả.

Dù thân thể của Giác Sa tộc cực kỳ thấp bé, nhưng Hứa Thanh cũng sẽ không khinh thường bọn họ, bởi vì hắn đã từng nhìn thấy trên hồ sơ của Bộ Hung ti, biết rõ mặc dù Giác Sa tộc này rất ôn hòa nhưng chiến lực của bọn họ cũng rất kinh người, nhất là bọn họ còn am hiểu điều khiển con rối.

Lúc này Hứa Thanh còn đứng trong truyền tống trận, sau khi quan sát bốn phương thì hắn liền bước chân ra ngoài truyền tống trận, sau đó nhìn về tám con rối khoanh chân ngồi ở bên cạnh.

Tám con rối này lớn nhỏ cao thấp tương tự với kích cỡ của nhân tộc, toàn thân được cấu tạo bằng Thiết Mộc, bộ mặt đen nhánh, vị trí đôi mắt được khảm nạm bằng bảo thạch.

Trên người của bọn nó không có bất kỳ chấn động linh năng nào, tựa như là vật chết.

Nhưng một khắc khi ánh mắt Hứa Thanh vừa dời đi, thì đôi mắt bảo thạch của một con rối trong đó đột nhiên sáng ngời, âm thanh ken két vang vọng, nó ngẩng đầu ngóng nhìn Hứa Thanh, sau đó liền đứng dậy chắp tay cúi đầu.

“Hoan nghênh đến với Giác Sa tộc, không biết khách quý Thất Huyết Đồng tới đây cần làm chuyện gì?”

Hứa Thanh cẩn thận đánh giá con rối này một chút, coi như là giờ phút này đối phương mở miệng nói chuyện, nhưng Hứa Thanh vẫn không hề cảm nhận được chấn động linh năng trên người đối phương như cũ.

Việc này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy rất là kỳ dị, nhưng hắn biết được có nhiều chuyện cũng không thể tùy tiện dò hỏi, vì vậy liền trầm thấp mở miệng.

“Ta chỉ đi ngang qua nơi đây, muốn đi tới hải vực gần đó, không biết nơi đây có bán hải đồ hay không?”

“Đã là khách quý Thất Huyết Đồng, cần gì bán.” Con rối vung tay phải lên, trong tay trực tiếp xuất hiện một hạt cát, sau đó hất về phía Hứa Thanh, hạt cát này lập tức bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Sau khi Hứa Thanh đưa tay tiếp được, thần sắc của hắn bỗng có chút thay đổi, một hạt cát nho nhỏ thế này, vậy mà tương tự như ngọc giản ghi chép tin tức, hắn chỉ hơi dùng pháp lực quét qua thì ngay lập tức trong đầu nổi lên một tờ hải đồ rất là kỹ càng.

Sau khi nói cám ơn, Hứa Thanh lại đưa mắt nhìn bầu không khí bình an của cái tộc quần này, thân thể hơi nhoáng một cái bay lên không trung, thoáng một cái liền bay về phía biển cấm xa xa, như bôn lôi rời đi.

Tốc độ của hắn cực nhanh, khi hắn bay liền dấy lên từng trận gió rít gào, nháy mắt liền không còn tung tích.

Cho đến khi hắn rời đi, bảy con rối còn lại ở bên cạnh trận pháp truyền tống trận mới nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên, nhìn về phía mà Hứa Thanh vừa rời khỏi.

“Bây giờ Thất Huyết Đồng đang giao chiến cùng Hải Thi Tộc, tu vi người này lại không tầm thường, tạo cho ta áp lực cực lớn, vả lại trên người hắn rõ ràng cũng có khí tức lưu lại từ trên chiến trường, tại sao lại tới chỗ của tộc nhân chúng ta vậy?”

“Ta cũng cảm nhận được chấn động tu vi của hắn, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng có thể làm cho một đoàn mệnh hỏa như ta ngay cả vận hành pháp lực trong pháp khiếu cũng có chỗ đình trệ, người này hẳn là Trúc Cơ trung kỳ.”

“Nhưng mà nhìn hành động của hắn, hình như cũng không có ác ý gì.”

Tám con rối vẫn không nhúc nhích, bọn họ đang truyền âm cho nhau, cuối cùng xác định Hứa Thanh đích xác đã đi xa, lúc này bọn họ mới chậm rãi buông lỏng tâm tình xuống, lại cúi đầu xuống không nhúc nhích nữa.

Chương 389: Cuộc chiến địa vị! (2)

Thời gian trôi qua, rất nhanh liền qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi ánh sáng chiếu rọi trên bầu trời, từng rặng mây đỏ nghênh đón mặt trời nhô lên, thân ảnh của Hứa Thanh cũng lộ ra ở phía chân trời, tốc độ của hắn không hề có chút dấu hiệu giảm bớt nào, vẫn đang nhanh chóng bay về phía trước.

Hắn không lựa chọn sử dụng Pháp Thuyền, bởi vì như vậy thì biến thành một mục tiêu quá lớn, cho nên cả một đêm này hắn chỉ dựa vào lực lượng bản thân vừa bay vừa tìm kiếm, dựa theo miêu trên tả hải đồ, rốt cuộc hắn đã tìm được một chỗ coi như phù hợp với yêu cầu.

Đây là một hòn đảo mỏ khoáng vứt đi.

Trên miêu tả của hải đồ, thì từ trăm năm trước đã phát hiện trên đảo này có linh mạch, vì vậy đã dẫn tới Giáp Sa tộc coi trọng, bọn họ khai thác nơi này trong vòng 60 năm, sau khi khai thác trống rỗng thì nơi này cũng đã trở thành phế đảo.

Linh năng ở trên đảo rất thưa thớt mà dị chất lại nồng đậm, tuy có cỏ cây nhưng phần lớn đều mang theo thuộc tính công kích nhất định.

Vả lại trong và ngoài hòn đảo đã không còn bất luận thứ gì có giá trị, vì vậy ngày bình thường hầu như không có người nào đến đây cả.

Những hòn đảo như thế này cũng có không ít ở trên biển cấm.

Hứa Thanh cẩn thận kiểm tra một vòng trên không trung của hòn đảo này, cuối cùng hắn quyết định để cho cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông tấn cấp ở ngay trên toà đảo này, sau khi quyết định thì hắn liền đạp hạ xuống hòn đảo.

Vừa hạ xuống tới thì Hứa Thanh liền phất tay, một mảnh phấn độc lập tức tản ra khiến cho cỏ cây bốn phía đang vặn vẹo muốn quấn quanh tới hắn, lập tức héo rũ mà chết.

Hứa Thanh cũng chưa từng liếc mắt nhìn bọn nó, hắn đi thẳng đến trong đảo để tìm kiếm đường hầm thích hợp, thời gian không lâu sau hắn đã tìm được một chỗ.

Con đường hầm này đen nhánh, ánh mặt trời sáng sớm bên ngoài rõ ràng rất nồng đậm nhưng nơi này vẫn tối đen như mực, tựa như tia sáng cũng không cách nào xuyên thấu vào trong, từ trong này tràn ra nồng đậm dị chất, đồng thời cũng tản ra từng trận khí lạnh.

Bốn phía đường hầm còn kết thành một tầng băng màu đen, bốn phía cũng không hề có cỏ cây, giống như lớp băng màu đen này có kịch độc vậy.

Đối với bất luận tu sĩ nào mà nói, nơi đây chắc chắn không phải là nơi thích hợp để tu luyện, nhưng đối với cái bóng của Hứa Thanh mà nói, nó lại rất là thoả mãn với cái đường hầm này.

Thậm chí nó còn không nhịn được mà lộ ra thân hình ở dưới ánh mặt trời, lập tức lan tràn một chút về phía đường hầm.

Hứa Thanh cũng rất hài lòng, sau khi đến gần xem xét rồi xác định không có nguy hiểm gì, hắn cúi đầu tách ra một mảnh băng đen trước mặt.

Tảng băng trên tay tản ra khí lạnh kinh người, dị chất nồng đậm đến tột cùng, chỉ mới đụng chạm vào liền có tràn đầy dị chất xâm nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, những tia dị chất này đã bị cái bóng của Hứa Thanh nhanh chóng hút đi.

“Vật này, có chút ý tứ.” Hứa Thanh ngồi xổm người xuống, định góp nhặt một chút băng màu đen ở nơi này, nhưng đáng tiếc vật này rất khó bảo tồn, thường thường sau khi tách ra liền tan chảy khá nhanh.

Hứa Thanh có chút tiếc nuối, ngay khi hắn vừa muốn bước vào đường hầm, lão tổ Kim Cương Tông liền hiện ra.

“Chủ tử cẩn thận, chủ tử thân thể nghìn vàng không cần dò đường, hãy để cho tiểu nhân đi trước mở đường.” Lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng mở miệng, điều khiển que sắt màu đen vượt lên phía trước rồi bay vào đường hầm, cũng phóng xuất thần niệm ra kiểm tra.

“Chủ tử, hết thảy phía dưới đều bình thường.”

Lúc này cái bóng đang vui sướng hấp thu dị chất ở một bên cũng dừng lại một chút, nhanh chóng lan tràn ra một đoạn bóng vào bên trong đường hầm, sau đó cũng đồng dạng truyền lại tin tức là an toàn.

Hứa Thanh không để ý chuyện giữa lão tổ Kim Cương Tông và cái bóng, hắn cũng vui vẻ khi bọn họ nhằm vào lẫn nhau, nhưng giờ phút này thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, đầu tiên là bố trí một chút độc ở bốn phía, sau đó mới bước vào đường hầm.

Dị chất bên trong đường hầm rõ ràng càng đậm hơn, đồng thời khí lạnh cũng càng bức người, không gian càng là một mảnh đen nhánh.

Dù Hứa Thanh đưa pháp lực vào trong mắt, hắn cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía trước là một cái thông đạo thật lớn mà thôi, bốn phía đều có dấu vết từng bị khai thác qua.

Hứa Thanh không do dự, ầm ầm mở ra mệnh đăng trong cơ thể.

Trong chớp mắt toàn thân cao thấp của hắn tràn ra một ngọn lửa vô hình, trên đỉnh đầu mơ hồ hình thành một cây dù màu đen giống như đang thủ hộ thần hồn, đồng thời tòa núi lửa trong cơ thể hắn giống như có một luồng sóng nổ vang, thân thể chợt xông lên về phía trước.

Thân hình của hắn tan biến ngay lập tức, bắt đầu dò xét xem đạo đường hầm này có tồn tại nguy hiểm hay không.

Mặc dù lúc trước hắn đã cảm thụ rằng nơi đây rất an toàn, nhưng nếu không kiểm tra kỹ hơn một chút thì Hứa Thanh vẫn rất lo lắng, giờ phút này dưới trạng thái Huyền Diệu Thái, cả người hắn tựa như một ngọn lửa cháy mạnh vậy, quét ngang toàn bộ đường hầm.

Dù nơi đây có rất nhiều thông đạo, nhưng với tốc độ của Hứa Thanh thì hắn chỉ dùng thời gian một nén nhang, liền đã dò xét xong toàn bộ cái đường hầm này.

Ngoại trừ một vài con dơi ra, thì nơi này đúng là rất an toàn.

Sau khi xác định điểm này, Hứa Thanh liền khoanh chân ngồi xuống trong chỗ sâu của con đường hầm, sau đó nhẹ giọng mở miệng trong bóng tối.

"Cái bóng, ngươi có thể tấn cấp."

Theo lời nói Hứa Thanh truyền ra, cái bóng lập tức lan tràn ra.

Mặc dù vẫn còn có một tia kết nối cùng Hứa Thanh, nhưng 9/10 bộ phận của nó đều đã lan tràn ra xa xa, nó cũng bắt đầu nhanh chóng xoay tròn ở trên mặt đất.

Người ngoài sẽ không nhìn thấy một màn này, chỉ có Hứa Thanh có thể cảm giác được, hắn cảm giác thấy trong khi cái bóng cấp tốc xoay tròn thì dị chất bốn phía liền điên cuồng hội tụ tới đây, tràn vào bên trong vòng xoáy.

Vòng xoáy này càng lúc càng lớn và càng lúc càng thâm sâu trầm trọng, cho đến khi toàn bộ dị chất trong con đường hầm đều bị hút tới, vòng xoáy liền chấn động mạnh một cái, không hề xoay tròn nữa mà hóa thành một cái hồ sâu.

Hình dạng như một mặt hồ nước hình tròn, lớn cỡ mười trượng.

Khi cái bóng hòa tan vào trong đó, cái hồ này lập tức tạo thành một thủy đàm có dịch nhờn màu đen, trên mặt thủy đàm này không ngừng nổi lên từng quả bóng khí, giống như là đang sôi trào vậy.

Mỗi một quả bóng khí nổi lên và nổ tung đều truyền ra từng trận gào thét kinh tâm động phách, dường như bên trong đang có con gì đó đang bắt đầu tiến hóa.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tia chờ mong, nhưng hắn chưa từng giảm bớt đề phòng của mình, dẫu sao thì cái bóng cũng hàm ẩn một tính cách cương quyết, nói không chừng sau khi đột phá thì có thể nó sẽ giả vờ rồi đột nhiên làm chuyện điên khùng gì đó.

Vì vậy hắn lặng yên không một tiếng động tràn một bộ phận pháp lực vào trong khối thủy tinh màu tím, đã làm xong chuẩn bị tùy thời trấn áp lập tức.

Cùng lúc đó, lão tổ Kim Cương Tông ở một bên thấy cái bóng đã bắt đầu đột phá rồi, mà Hứa ma đầu bên đó rõ ràng đang lộ ra vẻ chờ mong, thậm chí mơ hồ lộ ra bộ dạng hộ pháp vì nó.

Việc này khiến cho lão có cảm giác nguy cơ vô cùng, thêm nữa là sự căng thẳng cực kỳ.

"Vừa bắt đầu mà đã hộ pháp nữa chứ, rõ ràng là Hứa ma đầu này đang cho thấy rằng hắn rất coi trọng cái bóng ngốc kia!"

"Mà dựa theo trong sách cổ để suy luận và phân tích, một khi cái bóng ngốc đột phá trước thì áp lực của ta nhất định sẽ cực lớn, với cả cho dù về sau ta cũng đột phá, nhưng cuối cùng vẫn chậm hơn cái bóng ngốc."

"Bên trong sách cổ cũng thường thường nói, chậm một lần sẽ chậm nhiều lần, cuối cùng sẽ biến thành triệt để thua kém, như vậy không được nha!" Nội tâm của lão tổ Kim Cương Tông bỗng run một cái, lão sẽ không để cho chuyện như vậy có khả năng phát sinh.

"Vì địa vị, vì không trở thành pháo hôi, ta nhất định phải đoạt tiên cơ trước cái bóng ngốc kia, phải đột phá trước nó, quyết chiến!!"

Nghĩ tới đây thì ánh mắt lão tổ Kim Cương Tông ửng đỏ, thanh âm vô cùng ngưng trọng, cũng mang theo quyết tâm mãnh liệt, trầm thấp mở miệng.

"Ân chủ, ta…cũng muốn đột phá!"

Chương 390: Thân thể lôi linh (1)

Hứa Thanh kinh ngạc.

Hắn đưa mắt nhìn qua lão tổ Kim Cương Tông, cảm thấy có chút kỳ lạ khi đối phương đột nhiên nói ra những lời này.

“Ngươi xác định?” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

Hắn có thể cảm nhận được khí tức lão tổ Kim Cương Tông, mặc dù cường đại hơn rất nhiều so với trước đây nhưng hình như cũng đã đạt đến điểm giới hạn nào đó, bên trong vẫn còn có chút bất ổn không giống là sắp đột phá.

“Tiểu nhân vô cùng xác định!” Lão tổ Kim Cương Tông đưa mắt nhìn vị trí cái bóng, lớn tiếng mở miệng.

Hứa Thanh không phải khí linh, không biết khí linh đột phá là trạng thái gì.

Giờ phút này nghe được câu trả lời của lão tổ Kim Cương Tông, hắn liền hơi trầm ngâm một chút.

Mắt thấy Hứa Thanh trầm ngâm, lão tổ Kim Cương Tông cũng trở nên căng thẳng.

Lão lo là Hứa Thanh vì toàn lực chiếu cố cái bóng mà cự tuyệt mình, đồng thời lão cũng nhớ tới một quyển sách trong vô số sách cổ mà lão xem qua, trong đó cũng có một tình tiết tương tự như vậy.

Tình tiết bên trong chính là sau khi nhân vật chính từ chối sủng vật cận thân một lần, rồi chẳng biết tại sao lại thích cái loại cảm giác cự tuyệt này, vì vậy từ đó về sau, tất cả mọi chuyện sủng vật yêu cầu đều bị người này cự tuyệt.

Thế cho nên cuối cùng bởi sự cự tuyệt của nhân vật chính, sủng vật của hắn đã trở thành thức ăn.

“Hứa ma đầu tu luyện Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh….Đợi đến khi đó, có lẽ hắn sẽ tìm một ngày nào đó để cắn nuốt ta sao?”

Tuy lão tổ Kim Cương Tông là nhân trung chi tinh, nhưng khi lão còn sống có một cái thói quen, đó chính là hay suy nghĩ lung tung, bây giờ sau khi biến thành khí linh nên cả ngày sống trong sợ hãi, cũng càng mẫn cảm hơn lúc trước.

Lão cảm thấy mình sắp chết rồi, đây chắc chắn là dấu hiệu Hứa ma đầu muốn cắn nuốt chính mình, vì vậy lão liền trở nên hoảng sợ, không đợi Hứa Thanh đồng ý mà liền nhanh chóng hô to.

“Chủ tử, ta nhịn không được nữa, ta sắp tới rồi ...”

Nói xong hồn thể của lão tổ Kim Cương Tông liền ầm ầm bộc phát, cưỡng ép triển khai đột phá, thậm chí tròng mắt cũng đỏ lên, nội tâm đã hoàn toàn trở nên điên cuồng.

“Ta phải đột phá trước cái bóng!”

Lão gào thét trong lòng, trong lúc bộc phát thì hồn ảnh của lão bay lên từ bên trong que sắt màu đen, trong cơ thể lão cũng nhanh chóng hình thành từng đoàn từng đoàn sương mù giống như mây đen.

Những đoàn sương mù này không ngừng đan xen với nhau, sau đó có một tia chớp lập lòe xuyên thẳng qua toàn thân lão, khiến cho lão tổ Kim Cương Tông nhịn không được mà phát ra tiếng kêu thảm thiết, khiến cho Hứa Thanh nhìn thấy cũng phải giật mình.

Công pháp lão tổ Kim Cương Tông tu luyện là một công pháp tàn thiên, có thể biến người thành khí linh, mà tên của môn công pháp này cũng lộ ra nó không tầm thường, tên của môn công pháp này là Thái Âm Lôi Linh Biến!

Lai lịch của môn công pháp này không thể nào khảo cứu ra được, tựa hồ là từng được một vị đại năng nào đó tham khảo lôi linh và nghiên cứu ra.

Một khi tu luyện tiểu thành, liền có thể khiến cho bản thân chuyển hóa thành thân thể lôi linh.

Mà bước thứ nhất để luyện môn công pháp này là phải có thiên phú, đồng thời cũng phải có một quá trình tích lũy lâu dài.

Về phần bước thứ hai chính là phải có nghị lực vung đao tự sát, khiến cho mình trở thành hồn thể, sau đó mượn nhờ tu hành tích lũy bước thứ nhất để bộc phát để hóa thành khí linh, sau đó liền có thể bắt đầu bước thứ ba, chuyển hóa thành thân thể lôi linh.

Một khi trở thành thể lôi linh, coi như đã là tiểu thành.

Nhưng đây cũng chỉ là lôi linh hậu thiên, chỉ có tu luyện đến trung kỳ mới có thể hóa thành lôi linh tiên thiên, về phần đại thành… không có công pháp.

Giờ phút này lão tổ Kim Cương Tông đang liều mạng đột phá, cái này chỉ là bước chuyển hóa bản thân trở thành lôi linh hậu thiên, mà quá trình này cũng cực kỳ đau khổ, lão phải mượn nhờ những đám mây mù không ngừng đan xen va chạm ở bên trong thân thể, khiến nó sinh ra thêm càng nhiều tia chớp hơn nữa.

Cuối cùng lại phải để cho tia chớp xuyên thấu qua hồn thể, thu hút thiên lôi bên ngoài đánh đến, sau đó nhờ thiên lôi tẩy lễ linh hồn của lão một phen, như vậy mới tính là hoàn thành.

Mắt thấy lão tổ Kim Cương Tông kêu gào thảm thiết, Hứa Thanh cũng hít vào một hơi.

Ánh mắt của hắn hoàn toàn rời khỏi cái bóng, phân ra hơn nửa tâm thần đặt ở trên người lão tổ Kim Cương Tông, bởi vì trạng thái lúc này của đối phương khiến cho Hứa Thanh mơ hồ cảm thấy hình như rất không ổn.

Đồng thời đáy lòng của hắn cũng đang nhanh chóng cân nhắc một điều, nếu lão tổ Kim Cương tông chết, vậy que sắt của hắn có bị hao tổn gì hay không.

Mà tiếng kêu thảm thiết của lão tổ Kim Cương Tông chẳng những hấp dẫn sự chú ý của Hứa Thanh, mà cái bóng biến thành một mặt đầm màu đen ở một bên cũng tự dưng dừng lại một chút, sau đó liền nhanh chóng tăng tốc độ đột phá…

Cứ như vậy dưới sự tranh đua điên cuồng của cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông, mây mù trong cơ thể lão tổ Kim Cương Tông càng lúc càng nhiều, va chạm cũng càng lúc càng mạnh hơn.

Từng đạo tia chớp chậm rãi tích lũy bên trong hồn thể của lão, không ngừng chạy loạn và tràn ngập toàn bộ hồn thể của lão, trong lúc thân thể lão tổ Kim Cương Tông gần như là muốn tan vỡ, rốt cuộc cũng có một đạo thiểm điện phá vỡ một cái lỗ hổng trên thiên linh của lão và chui ra.

Lập tức có rất nhiều đạo tia chớp tiết ra theo cái lỗ hổng này, sau khi thoát ra thì bọn chúng vờn quanh toàn thân lão tổ Kim Cương Tông, khiến cho khí thế của lão trở nên vô cùng kinh người, đồng thời khí tức của lão cũng nhanh chóng để thăng lên cao.

Tất cả những thứ này khiến cho nội tâm của lão tổ Kim Cương Tông nhẹ nhàng thở ra, lão cảm thấy mình quá không dễ dàng, nhưng nghĩ đến màn tẩy lễ tiếp theo sau, đáy lòng của lão lại cảm thấy bi thương.

Lão biết rõ quá trình đột phá cực kỳ hung hiểm, không may một cái liền tan thành mây khói, nếu đổi thành khi còn sống thì lão sẽ không chút do dự mà lựa chọn bỏ qua.

Mà loại tính cách này, cũng là một trong những nguyên nhân mà pháp khiếu của lão mở ra rất chậm.

Cả đời trước của lão, trên thực tế cũng có mấy lần cơ hội có thể tăng tốc mở ra pháp khiếu, nhưng những lần này đều cần phải đi liều mạng đoạt lấy, cho nên cuối cùng đều bị lão nghiến răng bỏ qua.

Giờ phút này lão lại hiện ra loại tính cách do dự này, nhưng cũng vào lúc này, cái đầm màu đen do cái bóng biến thành càng lúc càng vang lên những tiếng gào thét mãnh liệt hơn, thậm chí mặt đầm cũng bắt đầu phồng lên!

Thứ phồng lên không phải là bong bóng như trước, mà là một thứ tồn tại mới được thai nghén tạo ra ở bên trong đầm, hình như nó đang vùng vẫy, đang muốn thoát ra từ, theo nó không ngừng cố gắng phá vỡ mặt đầm, một cỗ khí tức vượt trên Ngưng Khí cũng từ trong đầm nước khuếch tán ra ngoài.

Khí tức này rất mãnh liệt, trong nháy mắt tiếp theo đã đạt đến trình độ Trúc Cơ, nhưng vẫn chưa kết thúc mà vẫn còn tiếp tục tăng lên.

Chương 391: Thân thể lôi linh (2)

Một màn này, rõ ràng cho thấy cái bóng đang ở trong thời khắc đột phát mấu chốt, cũng tùy thời có thể thành công, điều này khiến cho thần sắc của lão tổ Kim Cương Tông lập tức trở nên dữ tợn, đôi mắt gắt gao nhìn cái đầm do cái bóng biến thành, sau đó hai mắt liền trở nên đỏ thẫm, bên trong lộ ra vẻ điên cuồng và gào thét một tiếng.

“Lôi tới!”

Lời vừa ra thì bầu trời bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ, mây đen nhanh chóng tràn ngập khắp bầu trời, không ngừng chồng chất đan xen vào nhau, từng đoàn tia chớp cực lớn phát ra những âm thanh xẹt xẹt ở, sau đó liền có một tia chớp ngoằn ngèo nổ vang một tiếng từ trên trời đánh xuống hòn đảo.

Tia chớp này đánh xuống mặt đất rồi xuyên thấu bùn đất, thẩm thấu vào chỗ sâu trong đường hầm, xuất hiện trên đỉnh đầu của lão tổ Kim Cương Tông, sau đó liền hung hăng đánh xuống.

Toàn thân lão tổ Kim Cương Tông lập tức chấn động, rất nhiều tia chớp đến từ bên ngoài đánh vào trong thân thể của lão, bọn chúng điên cuồng lập lòe, sau đó liền dung hợp cùng với những tia chớp từ trong thân thể của lão tràn ra ngoài.

Sau khi những tia chớp này không ngừng tụ nhập vào nhau thì càng lúc càng nhiều, càng lúc càng kinh người, mà tiếng kêu của lão tổ Kim Cương Tông ở trong đó cũng càng lúc càng thảm thiết thê lương hơn, thân thể của lão cũng bắt đầu trở nên trong suốt, tựa như sắp tan vỡ vậy.

Cái bóng biến thành mặt đầm màu đen cũng bị một màn này là cho kinh ngạc một chút, nhưng thân ảnh trong đó rất nhanh liền vùng vẫy mãnh liệt hơn, chợt tăng thêm tốc độ lên, rõ ràng cũng đang liều mạng muốn nhanh chóng hoàn thành đột phá.

Hứa Thanh cũng biến đổi sắc mặt.

Hắn nhìn cái bóng rồi lại nhìn lão tổ Kim Cương Tông một chút, trong mắt lộ ra một tia cổ quái, nhưng không nói gì.

Thời gian cứ thế trôi qua, rất nhanh liền qua một nén nhang, trong khi tiếng kêu của lão tổ Kim Cương Tông càng lúc càng thảm thiết, rốt cuộc lôi đình ngoài thân thể của lão đã hoàn toàn hội tụ lại, cuối cùng trong tiếng gầm nhẹ của lão tổ Kim Cương Tông, tất cả tia chớp chợt theo thiên linh của lão, bị gom tụ vào lại trong cơ thể.

Trong lúc bọn chúng tràn vào trong, toàn thân của lão tổ Kim Cương Tông cũng trở nên run rẩy, dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân hình của lão đang bị lôi điện cải biến, tất cả hồn thể cũng đều bị ảnh hưởng, bắt đầu tổ hợp lại.

Thời gian dần qua, sau khi tất cả tia chớp đều bị lão tổ Kim Cương Tông hút vào, lão chợt mạnh mẽ nhìn về que sắt màu đen ở một bên, mở miệng ra hấp một hơi, que sắt màu đen lập tức bay đến, bị lão tổ Kim Cương Tông nuốt vào trong cơ thể, trong cơ thể liền có vô số tia chớp trực tiếp oanh kích tới que sắt màu đen.

Một màn này giống như là dùng thân thể làm khí lô, lấy sấm chớp của thiên địa làm búa rèn, lấy hồn thể làm lửa, biến thành một màn tái tạo lại que sắt màu đen.

Tia chớp không ngừng oanh kích, lão tổ Kim Cương Tông cũng càng lúc càng run rẩy.

Mỗi một lần oanh kích thì que sắt màu đen lại được rèn luyện thêm một phần, bên trên cũng nhiều hơn một đạo phù văn lôi điện, mà lão tổ Kim Cương Tông cũng đồng dạng run rẩy một chút.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn không dừng lại, nhưng lão không hề bỏ cuộc, cho đến khi đánh tới 10 lần, 20 lần, 30 lần, 40 lần.. . . .

Que sắt màu đen càng lúc càng đen nhánh, cảm giác sắc bén đã vượt trội so với trước kia, bên trên cũng tràn đầy phù văn lôi điện kịch liệt phát ra những tia sáng lập lòe, những tia sáng do nó phát ra khiến cho cả Hứa Thanh cũng cảm thấy chói mắt.

Rốt cuộc sau khi lôi điện đánh tới lần thứ 49, lão tổ Kim Cương Tông cũng đã đến cực hạn, phun ra que sắt màu đen sau đó chợt chui hồn vào bên trong que sắt.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ 49 đạo phù văn trên que sắt màu đen liền lập lòe phát sáng, một cỗ khí tức đã vượt qua Ngưng Khí, thậm chí ở trong hàng ngũ Trúc Cơ cũng không hề tầm thường, ầm ầm bộc phát ra.

Trong lúc que sắt màu đen bộc phát, thân ảnh lão tổ Kim Cương Tông cũng nổi lên từ bên trong que sắt màu đen.

Lần này, thân hình của lão đã đại biến.

Mặc dù hình dạng vẫn còn như trước kia, nhưng giờ phút này toàn thân của lão lập lòe vô số lôi điện không ngừng vờn quanh, khí thế từ trên người lão cũng vô cùng kinh người, thân thể cũng trở nên hơi mờ, thoạt nhìn dường như đã hóa thành lôi thân, mà những tia chớp kia cũng không hình thành tổn thương với lão, hình như là thân thể của lão vậy.

Khí tức vô cùng cuồng bạo từ trên người lão tổ Kim Cương Tông khuếch tán ra, khiến cho Hứa Thanh cảm giác như đang đối mặt với tu sĩ mở ra một đoàn mệnh hỏa.

Mà Hứa Thanh cũng rất rõ ràng, hắn cảm ứng được bên trong những phù văn lôi điện trên que sắt màu đen, chỗ đó vẫn tồn tại chấn động càng thêm kinh khủng.

Hiển nhiên trạng thái lúc này không phải là hình thái khi chiến đấu của pháp khí, có thể tưởng tượng một khi que sắt màu đen triển khai toàn bộ uy lực, sợ là cũng có thể đối đầu với tu sĩ hai đoàn mệnh hỏa.

Sở dĩ như vậy, là có liên quan với bản thân lão tổ Kim Cương Tông chính là Trúc Cơ, cũng liên quan cực lớn với công pháp của lão, sau khi hai cái chồng vào nhau liền tạo thành hiệu quả biến hóa nghiêng trời lệch đất thế này, tích tiểu thành đại rồi đột phá một bước lớn!

“Cuối cùng không làm chủ tử thất vọng, tiểu nhân … .” Lão tổ Kim Cương Tông cảm nhận được sự cường đại của chính mình, đáy lòng kích động, lão cảm thấy mình quả thật là sống không dễ dàng mà.

Nhưng lão vẫn chưa quên hồn mạng của mình vẫn còn ở chỗ Hứa Thanh, cho nên sẽ không đắc ý mà quên hình, lúc này lão đang định nói một vài câu để bày tỏ lòng trung thành với Hứa Thanh.

Nhưng ngay khi ấy, mặt đầm màu đen do cái bóng biến thành ở một bên giống như nhận được kích thích trước đó chưa từng có, tồn tại trong đó lập tức ầm ầm bộc phát, rốt cuộc đã hoàn toàn lao ra bên ngoài.

Mà bộ dạng của cái bóng, cũng hoàn toàn đại biến!

Nó không còn là bộ dạng lúc trước nữa, mà hóa thành hình một cây đại thụ ở trên mặt đất, cũng ở ngay trước mặt Hứa Thanh và lão tổ Kim Cương Tông, cái bóng cây đại thụ này liền nhanh chóng khai chi tán diệp, dần dần mọc ra từng trái cây.

Sau đó những trái cây này toàn bộ vỡ ra, từ trong đó thình lình xuất hiện những đôi mắt màu đỏ!

Rậm rạp vô số ánh mắt, số lượng phải chừng trên trăm, lúc này toàn bộ chúng nó đều mở ra, trừng to nhìn về phía Hứa Thanh.

Mà từ bên trong hơn 100 con mắt này, cũng lập tức bạo phát ra một tia hung ác.

Cùng lúc đó, trên thân cây thình lình lộ ra một cái miệng lớn, bên trong mọc đầy những chiếc răng bén nhọn, từ bên trên cũng truyền ra một âm thanh quỷ dị khiến cho Hứa Thanh cảm thấy hình như dã nghe qua ở nơi nào.

“Ken két, ken két … ken két, ken két… . .”

Thanh âm này, giống như là tiếng nghiến răng vậy.

Chương 392: Trấn áp! Trấn áp! ! Trấn áp! ! ! (1)

Lúc này hình dạng của cái bóng đã biến thành một cái cây màu đen vô cùng quỷ dị.

Phía trên nó còn mọc ra hơn 100 đôi mắt, giờ phút này hơn 100 đôi mắt này đang tràn ra những tia sáng màu đỏ vô cùng kinh người, biến cả con đường hầm này thành một thế giới màu máu, từ bên trong những con mắt này còn lộ ra một loại cảm giác vô cùng hung ác.

Bên trong sự hung ác còn ẩn chứa một tia cuồng bạo cực kỳ mãnh liệt.

Hình như cái bóng này đã ẩn nhẫn rất lâu rồi, rốt cuộc vào thời khắc này, theo cảnh giới được đột phá thì toàn bộ sự đè nén trong lòng của nó đã không thể áp chế nổi nữa, bắt đầu bộc phát.

Nhưng mà trong này cũng có chút kỳ dị, đó là mặc dù cái bóng vừa lộ ra vẻ hung ác lại vừa cuồng bạo, nhưng vậy mà nó lại không hề phóng thích toàn bộ những thứ này vào trên người Hứa Thanh, mà có một nửa trong đó bao phủ về phía lão tổ Kim Cương Tông.

Nên biết rằng hàng ngày Hứa Thanh đều trấn áp nó, còn đã kéo dài từ thật lâu rồi nữa, nguyên bản Hứa Thanh còn tưởng nó sẽ phóng toàn bộ sát ý đến trên người mình mới đúng, nhưng hiển nhiên, có vẻ cách làm của lão tổ Kim Cương Tông cũng có hiệu quả thu hút cừu hận vô cùng kinh người.

Thần sắc của lão tổ Kim Cương Tông cũng trở nên nghiêm nghị, từng tia chớp chạy ra ngoài thân thể, lão ngưng trọng nhìn về phía cái bóng nhưng trong bụng lại vui như nở hoa, thầm nghĩ Tiểu Ảnh nha Tiểu Ảnh, làm tốt lắm, chính là như vậy, ngươi phải lộ rõ ra bản chất phản cốt của mình như thế này mới đúng.

Nó càng làm như thế, thì địa vị của lão sẽ càng ổn định.

Mang theo ý nghĩ như vậy, lão tổ Kim Cương Tông liền gầm nhẹ một tiếng.

“Nghiệt Ảnh, chẳng lẽ ngươi muốn cắn chủ sao!!”

Nói xong, lão tổ Kim Cương Tông nháy mắt bay đến giữa Hứa Thanh và cái bóng, thể hiện ra bộ dáng trung thành hộ chủ.

Đồng thời cũng khóa chặt vào cái bóng, phù văn lôi điện trên que sắt màu đen cũng bắt đầu phát ra tia sáng lập lòe, khí tức kinh khủng từ trên bắt đầu lan ra.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, lúc này hắn không quan tâm tới vẻ hung ác của cái bóng, mà trong đầu đang nhanh chóng suy nghĩ về nguồn gốc quen thuộc từ thanh âm mà đối phương phát ra vừa nãy.

Trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt Hứa Thanh bỗng nhiên biến đổi, hắn đã nhớ ra lai lịch của thanh âm này!

“Người khổng lồ kéo long liễn!”

Trái tim Hứa Thanh lập tức chấn động, mà đúng lúc này, hắn chợt nghe bên ngoài truyền đến âm thanh nổ tung rất trầm.

Thanh âm này vô cùng trầm tựa như là một vật nặng nào đó vừa rơi xuống mặt đất nên tạo thành chấn động mãnh liệt, dẫn tới biển khơi cuộn trào, khiến cho cả hòn đảo của hắn đang trú cũng rung động lắc lư.

Cùng lúc đó, con Xà Cảnh Long ở mặt biển phía dưới hòn đảo được Hứa Thanh huyễn hóa ra đang nhanh chóng nhìn về phía xa xa.

Trong một cái chớp mắt khi ánh mắt của nó nhìn tới, thân hình của Hứa Thanh liền dấy lên từng trận rung động kịch liệt.

Giờ phút này ở dưới đáy biển xa xa đang có từng đám sương mù dày đặc khuếch tán, âm thanh như một vật nặng rơi xuống đất càng lúc càng hùng hậu, đồng thời cũng có những tiếng khóa sắt va chạm vào nhau truyền đến.

Từ xa xa, có thể nhìn thấy dưới biển thình lình có một người khổng lồ kinh thiên động địa, người này còn đang từ từ đi từng bước một về phía của hắn.

Thân thể của người này vô cùng to lớn, trên người còn mọc ra từng chiếc xúc tu, trông giống như là lông của gã mọc ra vậy, mỗi một bước gã hạ xuống đều khiến cho đáy biển chấn động, dấy lên từng dòng nước xiết cuồng bạo, cũng cuốn ra một đoàn bụi bặm dày đặc.

Theo người khổng lồ này đi về phía trước, có thể nhìn thấy rõ ràng trên người của gã có những sợi xích sắt màu đen khiến người ta trông thấy mà giật mình.

Từng sợi xích sắt này đều được buộc chặt trên người của gã, theo gã đi về phía trước, cuối của những sợi xích sắt này thình lình xuất hiện một cỗ long liễn thanh đồng.

Trên cỗ long liễn này mang theo rất nhiều dấu vết cổ xưa của năm tháng, phía trên có rất nhiều chỗ đã rỉ sét loang lổ, thoạt nhìn còn có chút tàn phá, bị kéo đi tạo thành một vệt kéo lê thật dài dưới đáy biển.

Vô luận là người khổng lồ hay là long liễn, cũng đều to lớn vô cùng, so sánh Hứa Thanh với người này thì căn bản là không có ý nghĩa, bất kỳ một thứ nào trong mắt của hắn cũng đều giống như ngọn núi chống trời vậy.

Nhất là trên thân cỗ long liên này còn có những đường nét điêu khắc tinh xảo lại dào dạt đại khí, tràn đầy cảm giác đế vương, dường như người phải có thân phận vô cùng tôn quý, mới có thể có tư cách sở hữu cỗ long liễn này!

Lúc này bởi vì người khổng lồ tiêu sái đi tới, cỗ long liên dần dần rõ ràng hiển lộ ra, mặt biển liền nổ vang những trận sóng lớn ngập trời, cũng tạo thành sóng thần.

Tồn tại này không biết đã vượt qua Câu Anh bao nhiêu, nhưng nếu so sánh khí tức từ trên thân người này tràn ra, thì chênh lệch hai bên giống như là đom đóm cùng với bó đuốc vậy, trong thời gian ngắn thì Xà Cảnh Long của Hứa Thanh liền tan vỡ, chia năm xẻ bảy ngay trong đợt rung động mãnh liệt này.

Hai mắt Hứa Thanh cũng lập tức trở nên đau đớn, một tia máu tươi chảy xuống, đồng thời vách tường đường hầm hắn trú cũng không thể thừa nhận được chấn động này.

Từng đạo khe nứt nhanh chóng hiện ra, sau đó liền ầm ầm sụp xuống khiến cho nước biển chảy ngược vào trong.

Cũng khiến cho Hứa Thanh trong thời khắc này không cần phải dùng tới con mắt của Xà Cảnh Long nữa, mà bản thân hắn cũng có thể tận mắt nhìn thấy người khổng lồ ở xa xa dưới đáy biển.

Khí tức của đối phương khiến cho đầu óc của hắn lập tức vang lên một tiếng nổ thật lớn.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào mà lập tức đốt lên mệnh hỏa trong cơ thể, mở ra Huyền Diệu Thái, trong cơ thể như có một ngụn núi lửa bộc phát để chống cự toàn lực, đồng thời khoảng cách gần như thế này cũng khiến cho hắn thấy rõ được những bích họa được điêu khắc ở tầng ngoài của cỗ long liễn này!

Bích họa này rõ ràng khắc một người thiếu niên tuấn mỹ mặc hoa phục và đội Đế quan.

Người này ngồi ở trên long liễn, nghiêng đầu dùng một tay để chống, tay còn lại cầm một cuốn thẻ tre, giống như đang tra xét gì đó.

Toàn bộ bích hoạ được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, trông rất sống động.

Thậm chí ngay cả thần thái cùng với lông mi của thiếu niên này cũng được điêu khắc vô cùng rõ ràng, hình như lúc này người đó nhìn thấy được một vài ghi chép thú vị ở trên cuốn thẻ tre, khóe miệng hơi cong lên, thể hiện thái độ đang vui vẻ.

Mà long liễn của người này được một người khổng lồ quấn năm con Kim Long quanh người kéo đi, tiến về phía bầu trời.

Mà người khổng lồ kéo liễn này cũng vô cùng phi phàm, tuy chỉ là bích hoạ khắc ra, nhưng vẫn có thể khiến cho người khác cảm thụ được khí thế cường hãn như cũ.

Đồng thời người khổng lồ ở bên trên bức họa này, hình như trong lúc đi lên không trung thì hơi quay đầu lại, nhìn về phía thiếu niên ở phía sau.

Biểu cảm của người này mang theo sự trung thành, trong mắt còn có một tia cảm giác cuồng nhiệt, dường như đối với gã mà nói, người thiếu niên sau lưng chính là thiên mệnh của gã, mà gã có thể kéo cỗ long liễn này vì đối phương cũng đã là quang vinh suốt đời của gã.

Chương 393: Trấn áp! Trấn áp! ! Trấn áp! ! ! (2)

Bích hoạ vẫn chưa kết thúc, đến mấy tấm tiếp theo thì Hứa Thanh còn nhìn thấy thiếu niên đội Đế quan ở trên cỗ long liễn được kéo xuyên thẳng qua những tầng mây, đi đến tận nơi cuối cùng của phía chân trời, sau đó liền bước xuống khỏi long liễn, hóa thân trở thành một mặt trời.

Treo trên bầu trời!

Phát ra tia sáng phổ chiếu cả đại địa!

Mà một bức điêu khắc cuối cùng thì lại miêu tả lúc hoàng hôn, mặt trời lại biến thành người thiếu niên, lúc này đã trở về cỗ long liễn của mình, lại ngồi xuống rồi sau đó được người khổng lồ kéo thẳng đến biển khơi.

Một loạt những bích hoạ này khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt như sóng vỗ, đồng thời giờ phút này trong miệng người khổng lồ đang kéo cỗ long liễn cũng truyền ra âm thanh.

Ken két, ken két…

Thanh âm quỷ dị vang vọng, tựa như đang đáp lại cái bóng vậy!

Mà lúc này mặc dù cái bóng của Hứa Thanh đang ở trong nước biển nên không cách nào bị người khác thấy, nhưng Hứa Thanh vẫn có thể cảm giác được bộ dáng của nó vẫn là cái cây cổ thụ quỷ dị kia, cũng vẫn còn vẻ hung ác và điên cuồng, lại truyền ra âm thanh lần nữa.

Ken két, ken két.

Thân thể người khổng lồ chấn động, chợt cất bước đi về phía Hứa Thanh, gã càng tới gần thì càng khiến trái tim của Hứa Thanh đập nhanh hơn.

Hứa Thanh nhìn thật kỹ người khổng lồ ở đáy biển xa xa, bản thân lựa chọn rút lui, đồng thời thủy tinh màu tím trong cơ thể cũng ầm ầm bộc phát, trực tiếp truyền lực lượng ra trấn áp về phía cái bóng.

Đồng thời cũng lấy ra Pháp Thuyền rồi đạp lên, nhảy lên trên mặt biển.

Bây giờ bên ngoài là sáng sớm, ánh nắng trong sáng chiếu vào trên người Hứa Thanh, đồng thời cũng lộ ra cái bóng rõ ràng ở trên thuyền.

Lúc này cái bóng đang vặn vẹo, giống như đang điên cuồng chống cự sự trấn áp của Hứa Thanh.

Trong lúc nó vặn vẹo thì hình thái của nó cải biến toàn bộ, bốn phía của cái cây bắt đầu mọc ra từng cái xúc tu, rõ ràng đang dần dần tương tự như người khổng lồ kéo long liễn ở dưới đáy biển.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra sát cơ, lập tức vận hành toàn bộ 44 đạo pháp khiếu trong cơ thể, tràn toàn bộ pháp lực vào khối thủy tinh màu tím ở trong ngực.

Âm thanh nổ to vang lên, khối thủy tinh màu tím bị xung kích rung chuyển, một đạo ánh sáng màu tím mơ hồ từ trong ngực Hứa Thanh tràn ra, chiếu thẳng lên trên cái bóng đang vặn vẹo.

Không chỉ một lần, Hứa Thanh rất quyết đoán, một hơi liên tục trấn áp hơn 50 lần!

Cái bóng run rẩy mãnh liệt, còn phát ra tiếng gầm nhẹ, tất cả đôi mắt đều tràn ra ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, nó mở ra cái miệng lớn của mình, hình như còn muốn phát ra âm thanh nhưng Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng, dứt khoát dung nhập lực lượng mệnh hỏa trong cơ thể vào trong khối thủy tinh màu tím, đồng thời cũng vung tay phải lên, một cây dù khổng lồ màu đen lập tức xuất hiện ở bên trên đầu của hắn.

Cây dù màu đen này vừa hiện ra thì thiên địa liền trở nên biến sắc, từng trận gió cuốn lên, Hứa Thanh lập tức điều khiển cây dù bao phủ ở phía trên cái bóng, cây dù vừa che đậy ánh mặt trời, đồng thời cũng chặt đứt liên hệ của cái bóng với bên ngoài.

Cái bóng ở dưới cây dù thì người ngoài không nhìn thấy, nhưng Hứa Thanh lại có thể cảm giác vô cùng rõ ràng, sau khi cái bóng bị chém đứt liên hệ cùng với ngoại giới, giờ phút này nó liền lộ ra cảm xúc kinh hoảng, vùng vẫy kịch liệt.

“Ngu xuẩn.”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, theo mệnh hỏa dung nhập vào khối thủy tinh màu tím, mức độ kích phát của khối thủy tinh màu tím cũng càng trở nên cao hơn, lực lượng trấn áp tuôn ra cũng mạnh hơn trước đó chưa từng có, gần như đã tạo thành thực chất, oanh oanh trấn áp về phía cái bóng.

Ba lần, bảy lần, mười sáu lần…!

Uy lực của lực lượng trấn áp dưới trạng thái mệnh hỏa hầu như đã vượt hơn lúc trước rất nhiều, toàn thân cái bóng cũng rung rung, dần dần không cách nào vùng vẫy được nữa, trong miệng cũng không thể phát ra âm thanh, cuối cùng lại bắt đầy run rẩy mạnh.

Cùng lúc đó dưới sự quan sát gắt gao của Hứa Thanh, theo cây dù màu đen bao phủ cái bóng, theo hắn trấn áp cường hãn, rốt cuộc người khổng lồ kéo long liễn ở dưới đáy biển cũng đã ngừng bước chân lại.

Giống như đã mất đi nguồn cảm ứng, cho nên người khổng lồ lại chậm rãi xoay người, dùng lực kéo cỗ long liễn về chỗ sâu trong biển khơi, trở lại địa phương cũ.

Cho đến khi xác định người khổng lồ đã đi xa, tim của Hứa Thanh mới hết đập nhanh, hắn quay đầu nhìn cái bóng với vẻ lạnh lùng, cái bóng cũng đã ý thức được chuyện lớn không ổn, càng lúc càng run rẩy mạnh hơn.

“Kế hoạch của ngươi, đã thất bại.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Cái bóng run rẩy, hình dạng cũng cải biến trở về lúc trước, những chiếc xúc tu tan biến rồi lại hóa thành một cái cây, chỉ có những con mắt ở bên trên vẫn còn là màu đỏ, nhưng bên trong không còn có quang mang hung hăng nữa, mà lộ ra vẻ nịnh nọt.

Giờ phút này ánh sáng bên ngoài đã lên cao, nếu so với trên bờ thì mặt trời mọc trên biển càng thêm hùng tráng hơn nhiều, dường như mặt trời từ tẩm cung trong biển bay thẳng đến trên bầu trời, phóng ra tia sáng chiếu rọi bát phương, những tia sáng giống như là ngọn lửa màu đỏ, muốn đốt cháy hết khắp thiên địa.

Thậm chí biển cấm màu đen, dường như trong một cái chớp mắt này cũng đang tranh nhau phát sáng, tựa như vào thời điểm này của mỗi ngày, mặt trời mới là nhân vật chính duy nhất.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh lại không rảnh chú ý tới những điều đó, hắn vung tay phải lên, cây dù màu đen biến mất và cái bóng lại hiện ra ở phía dưới.

Theo ánh nắng chói chang từ trên trời chiếu xuống, rõ ràng có thể thấy được cái bóng được chiếu ở trên mặt thuyền.

Chỉ là nếu so sánh với lúc trước, sau khi bị trấn áp nhiều lần thì màu sắc của nó không còn đen như lúc vừa mới đột phá nữa rồi, dưới mắt ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thanh, nó càng thêm run rẩy kịch liệt.

“Ta…sai… .”

Một tia cảm xúc chấn động vừa mới tràn ra, thủy tinh màu tím trong cơ thể Hứa Thanh liền tuôn ra lực lượng trấn áp, ầm ầm hạ xuống.

10 lần, 30 lần, 70 lần, 120 lần….

Hứa Thanh dứt khoát khoanh chân ngồi ở một bên, nhìn bầu trời xa xăm mà không có bất kỳ ý nghĩ dừng lại nào, lúc đầu lão tổ Kim Cương Tông ở bên cạnh còn thấy rất hưng phấn, nhưng sau khi nhìn một hồi thì trái tim của lão không nhịn được mà run lên.

Lão nhìn cái bóng dưới sự trấn áp đang không ngừng tan vỡ ra, ảm đạm và rất thê thảm, thậm chí còn sắp không cách nào giữ được hình thái nguyên vẹn, khí tức cũng đã suy yếu tới mức gần như sắp tử vong rồi, lại nhìn Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lão nhịn không được thấp giọng mở miệng.

“Chủ tử, nó…nó sắp chết rồi.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

“Ngươi đồng cảm với nó?”

“Tuyệt đối không có!”

Lão tổ Kim Cương Tông bị ánh mắt của Hứa Thanh làm cho sợ hãi, vội vàng dùng sức vỗ ngực, thậm chí lực đạo có phần hơn lớn nên đánh ra cả tia chớp, trong khi những tia sét đang cách cách tách tách chạy trên người, lão lớn tiếng mở miệng.

“Chủ tử, chúng ta cùng nhau giết chết cái bóng ăn cây táo rào cây sung này, đồ vong ơn bội nghĩa!" Nói xong, thân thể của lão hiện ra những tia chớp lập lòe rồi phóng thẳng đến phía cái bóng, hiệp trợ toàn lực, chỉ sợ động tác của mình chậm.

Chương 394: Chung cực (1)

Hứa Thanh không quan tâm tới biểu hiện của lão tổ Kim Cương Tông, lúc này hắn vừa trấn áp cái bóng, vừa ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xa.

Trong đầu của hắn đang hiện lại một màn lần đầu tiên thu được cái bóng.

Lúc đó hắn đang ở bên trong cấm khu rừng rậm, hắn và tiểu đội Lôi Đình cùng nhau đánh chết bầy Hắc Lân Lang, khi một đầu Hắc Lân Lang tử vong, cái bóng của nó lập tức lan tràn đến trên người hắn, dường như muốn ký sinh cùng hắn.

Mà thủy tinh màu tím cũng chính là nguồn gốc xuất hiện sự biến hóa này, nó đã phong ấn cái bóng lại.

Từ đó về sau, cái bóng của hắn liền trở nên biến dị.

Chuẩn xác mà nói, cái bóng của hắn hẳn là đã trở thành vật dẫn của cái bóng Hắc Lân Lang, hai cái bóng đã dung hợp lại với nhau.

Đối phương có thể hấp thu dị chất khiến cho Hứa Thanh tu hành càng thêm trôi chảy, bản thân hắn cũng trở nên tinh khiết vô cùng, đồng thời cái bóng cũng đang không ngừng hấp thu dị chất để phát triển, chiến lực cũng theo đó mà tăng lên.

Về sau cái bóng ngoại trừ tác dụng phụ trợ để hút dị chất thì thủy chung không có những biến hóa khác, nhưng sau khi Hứa Thanh phát hiện mình có thể điều khiển cái bóng, đối phương đã trở thành đòn sát thủ ẩn giấu của hắn.

Cho đến lần hắn giết tên thiếu chủ nhân ngư tộc, cái bóng bỗng lộ ra một tia linh tính, sau đó hắn lại được thiếu niên câm kia nhắc nhở một câu, cùng với lúc trên Nhân Ngư Đảo cái bóng liền chân chính tỉnh lại, sau đó liền dập tắt Linh Tức Đăng.

Từ đó về sau, cái bóng chẳng những hiển lộ linh tính, cũng lộ ra tất cả những thứ mà Hứa Thanh đã sớm đoán trước trong lòng.

Nhưng tu vi của hắn vẫn luôn có thể áp chế đối phương, còn có thủy tinh màu tím trấn áp, cho nên tuy có chút ít băn khoăn, nhưng hắn vẫn mặc kệ đối phương trở nên mạnh mẽ, cho đến bây giờ liền xuất hiện một màn cắn trả thế này.

Thực ra Hứa Thanh không ngoài ý muốn với việc cái bóng cắn trả, cái này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Nhưng Hứa Thanh lại rất kinh ngạc về việc cái bóng vậy mà có thể hấp dẫn người khổng lồ kéo long liễn đi tới nơi này, điểm này khiến cho hắn đã có thêm vài suy đoán về lai lịch của cái bóng.

“Nhưng vô luận như thế nào, đối với ta mà nói thì ngươi hại nhiều hơn lợi.” Hứa Thanh cúi đầu, bình tĩnh nhìn qua cái bóng, nhàn nhạt mở miệng.

Ngữ khí của hắn khiến cho đáy lòng lão tổ Kim Cương Tông run rẩy, mà cái bóng cũng cảm nhận rõ ràng được thời điểm này khác biệt với thường ngày, càng tràn ra thêm nhiều tia cảm xúc hoảng sợ vô cùng kịch liệt, giống như đang cầu xin tha thứ.

“Đã như vậy, lưu lại ngươi làm gì!” Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt, tay phải giơ lên, không chút do dự đặt vào trên người cái bóng trên boong tàu.

Lần này ánh sáng tím không phải tràn ra lực lượng trấn áp nữa, mà theo tay phải Hứa Thanh trực tiếp rơi vào trên thân thể cái bóng, trong nháy mắt tiếp theo thì trên con thuyền vang lên tiếng nổ, cái bóng không chịu nổi rồi phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương trước đó chưa từng có.

Cũng có cảm xúc đau khổ và phẫn nộ hỗn hợp cùng một chỗ từ trong người nó tràn ra, tràn vào trong cảm giác của Hứa Thanh.

Hứa Thanh không để ý, tiếp tục trấn áp.

Mà tiếng kêu rên thê thảm kia khiến cho lão tổ Kim Cương Tông nghe mà kinh tâm động phách, theo bản năng lui về phía sau một chút, lúc nhìn Hứa Thanh thì trong mắt lộ ra vẻ căng thẳng.

Trong lúc tiếng nổ vang vọng, tiếng kêu thảm thiết của cái bóng càng lúc càng nhạt, sau đó phịch một tiếng, phá vỡ thành từng mảnh nhỏ, từ nguyên bản hình dạng cái cây đã hóa thành một cái bóng bình thường.

Tiếng kêu rên thê lương cũng chậm rãi yếu ớt, hóa thành cầu khẩn, đồng thời từ trên người nó cũng khuếch tán ra một loại cảm giác suy yếu.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, vẫn trấn áp như trước.

180 lần, 240 lần, 320 lần… Ánh sáng tím từ trên người hắn lần lượt vang ra tiếng nổ, lần lượt trấn áp xuống khiến cái bóng trên boong thuyền không ngừng mà phai nhạt, đã trở nên rất mơ hồ, tiếng kêu thảm thiết cũng càng lúc càng yếu, mà trong mắt Hứa Thanh cũng lóe lên vẻ quyết đoán, có thể nhìn ra sự quyết tâm của hắn.

Hắn thật sự muốn hoàn toàn xóa đi tồn tại này, về phần sau khi đối phương chết, hắn phải giải quyết dị chất của mình như thế nào, Hứa Thanh cũng không quá mức lo lắng.

Tồn tại của cái bóng chỉ là vấn đề thứ yếu, còn chủ yếu vẫn là khối thủy tinh màu tím của hắn, cái bóng thực tế chỉ là phụ.

Mặc dù cái bóng có thể hấp thu dị chất, nhưng nếu như thủy tinh màu tím có thể phong ấn được nó, vậy thì nó cũng có thể phong ấn những vật cùng loại với cái bóng, cùng lắm thì sau khi giết chết cái bóng hắn lại đi tới cấm khu nhiều một chút, lại tìm một cái bóng khác phong ấn thay thế là được.

Cho nên dù giờ phút này cái bóng đã trở nên cực kỳ nhạt, nhưng hắn vẫn còn tiếp tục trấn áp.

350 lần, 460 lần, 570 lần, 680 lần.

Toàn bộ quá trình không có dừng lại chút nào, kiên quyết vô cùng.

Cho đến khi cái bóng đang không ngừng phai nhạt, cuối cùng phải co rút hội tụ lại thành một đoàn, khiến cho màu sắc bản thân không hề nhạt như vậy nữa mà có hơi chút đậm đặc, sau đó hình dạng của nó cải biến thành một tiểu nhân, quỳ xuống tỏ rõ thái độ, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn một cái bóng tiểu nhân không ngừng dập đầu, tay phải lần nữa đè xuống.

Tiếng nổ vang lên, một chưởng đập vỡ.

Tiếng kêu thảm thiết cũng im bặt lại.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh ngồi dưới ánh mặt trời, bên cạnh hắn không xuất hiện bất kỳ cái bóng nào nữa, nhưng hắn không có để ý một màn quỷ dị này mà đứng dậy đi đến biên giới Pháp Thuyền, cúi đầu nhìn biển khơi màu đen.

Giờ phút này dưới ánh mặt trời, nếu như hắn có bóng mà nói, vậy thì vị trí cái bóng của hắn hẳn là sẽ được chiếu vào trên đại dương bao la tràn ngập dị chất.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó một lát, sau đó liền đi trở về đầu thuyền, nhàn nhạt mở miệng.

“Lăn ra đây!”

Boong tàu im lặng, không có bất kỳ dấu hiệu nào hiển lộ.

Hứa Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, áng sáng lạnh lùng trong mắt lần nữa hiện ra, trên ngực mơ hồ lập lòe ánh sáng tím muốn tiếp tục bộc phát, lập tức cái bóng tan vỡ trước đó lần nữa run rẩy xuất hiện trên boong thuyền.

Chớp mắt khí cái bóng xuất hiện, nó liền nhanh chóng co rút lại hóa thành một tiểu nhân nhanh chóng dập đầu, ý cầu khẩn so với trước kia thật sự mãnh liệt hơn rất nhiều.

“Ra chậm.” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, lần nữa trấn áp.

Oanh một tiếng thì tiểu nhân tan vỡ, tiếng kêu rên thê thảm truyền ra được một nửa liền tiêu tán.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc mà nhắm mắt đả tọa, hắn phát hiện muốn giết chết cái bóng này quả thật có chút khó, vì vậy chuyên tâm nghiên cứu khối thủy tinh màu tím trước ngực, tìm kiếm phương pháp hoàn toàn giết chết cái bóng.

Thời gian trôi qua, rất nhanh liền đến buổi trưa, lúc này mặt trời tỏa ra nhiệt độ hừng hực nhất, trong lúc lão tổ Kim Cương Tông đã căng thẳng cực độ trong cả nửa ngày qua, Hứa Thanh mở mắt ra bình tĩnh nhìn vào boong tàu.

“Lăn ra đây.”

Trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng bằng tốc độ kinh người ngưng tụ ra ngoài, tựa hồ sợ ra chậm lại bị hành hạ.

Mặc dù hình ảnh của nó vẫn rất nhạt, nhưng trải qua hơn một canh giờ khôi phục thì nó cũng đã miễn cưỡng có chút đường nét, lại trở lại thành hình một cái cây.

Giờ phút này từ bên trong nó truyền ra một loạt cảm xúc run rẩy, ngoại trừ cầu khẩn thì cảm xúc sợ hãi của nó so với trước kia không chỉ nhiều hơn gấp mười lần.

Chương 395: Chung cực (2)

“Ngươi ở bên cạnh ta đã lâu, cũng đã biết tính cách của ta.”

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn cái bóng, hắn muốn giết chết nó nhưng nghiên cứu khối thủy tinh màu tím cũng cần có thời gian, cho nên giờ phút này hắn nhìn xuống dưới, trong khi đối phương càng lúc càng hoảng sợ mãnh liệt hơn, Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

“Cho ngươi ba tháng, cải biến ý nghĩ muốn giết chết ta của ngươi, nếu như ngươi làm không được …” Hứa Thanh không tiếp tục mở miệng.

Cái bóng run rẩy mà không ngừng mà dập đầu, giống như đang bảo đảm.

“Hiện tại nói cho ta biết, sau khi ngươi tấn cấp thì có gì khác biệt với lúc trước.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn cái bóng.

“Cắn…khống chế… .” Cái bóng cố gắng truyền tin tức đi, nhưng hình như bây giờ nó đã suy yếu quá mức, mà cũng có lẽ là do đặc tính của bản thân khiến cho sau khi nó tấn cấp cũng rất khó hoàn toàn biểu đạt ra ngôn ngữ nguyên vẹn, chỉ có thể miêu tả bằng những chữ đơn.

Hứa Thanh nhăn mày lại, đối phương thuyết minh có chút ít, mà hắn cần biết chuẩn xác cái bóng sau khi tấn cấp sẽ có năng lực gì, để hắn còn bố trí khi đấu pháp sau này.

“Chủ tử, giao cho ta!”

Rốt cuộc lão tổ Kim Cương Tông tìm được cơ hội, vội vã mở miệng, tia chớp ngoài thân thể đảo qua khiến cho tốc độ của lão cực nhanh, trực tiếp biến đến trước mặt cái bóng rồi nhìn chằm chằm vào cái bóng có hơn 100 con mắt, nhanh chóng thấp giọng hỏi nó.

“Ta hỏi nếu đúng thì ngươi liền nháy mắt, sai thì ngươi gật đầu, bây giờ ngươi nói cho ta biết, ngươi nói cắn là cái gì? Cắn dị chất? Cắn máu thịt? Cắn bóng?”

Cái bóng nhìn lão tổ Kim Cương Tông, trong mắt lộ ra vẻ bất thiện, nhưng giờ phút này nó cũng không có biện pháp, nó không miêu tả rõ rệt được nên vì vậy chỉ có thể nghe theo, rất nhanh khi nghe lão tổ Kim Cương Tông nói cắn bóng, nó vội vàng nháy mắt.

“Cắn chính mình? Cắn người khác?”

“Cắn một cái? Cắn toàn bộ?”

“Được, vậy là sau khi cắn nuốt, có thể khống chế hay không? Khống chế thân thể? Khống chế linh hồn?”

Sau một phen câu thông, lão tổ Kim Cương Tông như bừng tỉnh đại ngộ rồi nhanh chóng quay đầu nhìn Hứa Thanh.

“Chủ tử, ta đã hiểu rồi, ý tứ của Tiểu Ảnh là bây giờ nó có thể thôn phệ bóng của người khác, sau khi hoàn toàn thôn phệ thì nó có thể khống chế thân thể của đối phương, nhưng đối với chủ tử thì bởi vì trên người ngài có cái vật gì đó khiến cho nó sợ hãi, cho nên nó thủy chung không làm được!” Lão tổ Kim Cương Tông nói xong, cái bóng ràng lộ ra cảm xúc xác nhận, nhanh chóng gật đầu.

Nhưng rất nhanh nó liền kịp phản ứng, lại nhanh chóng lắc đầu.

Sau cùng có chút lờ mờ nhìn lão tổ Kim Cương Tông, hiển nhiên do lần này Hứa Thanh trấn áp ác liệt đến mức trước đó chưa từng có, khiến cho linh tính của nó cũng bị hao tổn, ngay cả tâm trí cũng có chút không bằng trước kia.

“Tiểu Ảnh ngươi phải nhớ kỹ, đúng thì nháy mắt còn sai liền gật đầu, như vậy khả năng giải thích sẽ rất cao, cũng tiện cho ta hiểu rõ hàm nghĩa lời ngươi muốn nói.”

Lão tổ Kim Cương Tông mở miệng với vẻ mặt hòa ái, tuyệt đối không nhìn ra bất luận dụng tâm nào của lão từ vẻ mặt này.

Cái bóng nghe xong, vội vàng nháy mắt.

Nụ cười của lão tổ Kim Cương Tông càng thêm ôn hòa, đáy lòng lại thầm nghĩ, Tiểu Ảnh à Tiểu Ảnh, còn dám lộ ra vẻ hung ác với lão tổ ta ư, nhìn ta về sau làm sao trừng trị ngươi đây nhé, chỉ cần ngươi theo thói quen giải thích của ta, theo thói quen sai thì liền gật đầu, như vậy thì ta có rất nhiều phương pháp khiến cho ngươi bất tri bất giác ăn đau khổ lớn.

Hứa Thanh không đi để ý tới tiểu tâm tư của lão tổ Kim Cương Tông, sau khi nghe được năng lực của cái bóng thì sắc mặt của hắn cũng có chút thay đổi.

Năng lực này thật sự là quỷ dị, đồng thời hắn cũng biết, vật kinh khủng theo như cái bóng nói chính là khối thủy tinh màu tím trong ngực của hắn.

“Còn gì nữa không?”

“Con mắt...nhìn...” Cái bóng vội vã mở miệng, nói xong liền nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông lại dừng lại câu thông một hồi, sau đó giải thích với Hứa Thanh.

“Nó còn có một năng lực, có thể phân tách con mắt trên người ra, giấu ở bên trong cái bóng của người khác, khiến cho chủ tử có thể thông qua những con mắt này để quan sát.”

“Vực...” Cái bóng lần nữa truyền ra âm thanh.

Lão tổ Kim Cương Tông suy nghĩ một chút, sau đó hỏi vài câu, xác định lời đối phương muốn nói rồi lại quay đầu nhìn qua Hứa Thanh, cung kính mở miệng.

“Chủ tử, cái bóng nói nó còn có thể hình thành một loại trạng thái giống như ảnh vực, nhưng không thể duy trì liên tục lâu, nhưng một khi mở ra thì năng lực của nó ở bên trong vực sẽ được tăng lên trên phạm vi lớn.”

Nghe lão tổ Kim Cương Tông giải thích, rõ ràng cái bóng rất thoải mái, nhìn qua lão tổ Kim Cương Tông thì nó cảm giác đối phương giống như không còn đáng ghét như lúc trước nữa rồi, vì vậy nhanh chóng trừng mắt nhìn.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, biến hóa của lão tổ Kim Cương Tông có thể dùng mắt thường liền nhìn thấy được, mà cái bóng sau khi tấn cấp cũng rõ ràng càng thêm quỷ dị, cả hai phối hợp cùng hắn, có thể giúp cho cách tấn công của hắn càng thêm nhiều sự biến hóa hơn nữa.

Sau khi suy tư thì Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua biển khơi, trong đầu hiện ra người khổng lồ kéo long liễn vừa nãy.

Dần dần ánh mắt của hắn nheo lại, nghĩ tới lời Triệu trưởng lão nói, bên trên cỗ long liễn có một bí pháp thế gian hiếm có.

Là bí pháp Hoàng cấp, Kim Ô Luyện Vạn Linh!

“Làm sao mới có thể vào long liễn học tập bí pháp này?” Hứa Thanh động tâm nhìn ra biển khơi, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Lúc này lão tổ Kim Cương Tông ngồi xổm xuống bên cạnh cái bóng, khuyên giải với nó.

“Tiểu Ảnh, ta biết, thật ra ngươi nhìn chủ tử rất không vừa mắt, đúng không?”

Cái bóng sững sờ, nhanh chóng gật đầu.

“Ngươi không nên như vậy, lão phu đã xem qua rất nhiều sách cổ, bên trong sách cổ viết, hễ là người có phản cốt đều không có kết cục tốt, đương nhiên ta biết rõ trong lòng ngươi không phục, ngươi cảm thấy bầu trời rộng rãi mới là địa phương cho ngươi bay lượn, cho nên ngươi luôn muốn cắn trả chủ tử, kiểu gì cũng muốn giết chết chủ tử vĩ đại, có phải như vậy không?”

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn lại.

Cái bóng run rẩy dưới ánh nhìn của Hứa Thanh, nó cẩn thận gật đầu.

Chương 396: Cơ duyên Hoàng cấp (1)

Hứa Thanh nhìn một màn này, mặc dù hắn biết rõ cái bóng bị như vậy là do hắn trấn áp quá ác, khiến cho linh tính của nó giảm nhiều và ảnh hưởng tới tâm trí, cho nên mới bị lão tổ Kim Cương Tông trêu đùa.

Nhưng hắn vẫn không nhịn được mà vẫn hiện lên ý nghĩ muốn tiếp tục trấn áp nó. Mà dù sao hắn vẫn giảng đạo lý, vì vậy đè xuống muốn ý nghĩ xuất thủ trong đầu, trừng mắt một cái với lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng lộ ra biểu cảm nịnh nọt, không tiếp tục lừa cái bóng khiến Hứa Thanh gia tăng ác cảm với nó nữa.

Hứa Thanh nhìn về cái bóng, bỗng nhiên mở miệng.

“Tại sao ngươi có thể gọi người khổng lồ kéo long liễn tới được, rốt cuộc ngươi là thứ gì, tồn tại giống như ngươi có nhiều hay không?”

Cái bóng run run một chút, cố gắng biểu đạt cảm xúc.

“Thông ... bóng...” Nói xong, nó vội vàng nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông ngồi xổm xuống thấp giọng hỏi đáp một phen với nó, sau khi cái bóng không ngừng nháy mắt cùng với gật đầu, lão tổ Kim Cương Tông liền quay lại cúi đầu về phía Hứa Thanh, cung kính mở miệng.

“Chủ tử, ý của Tiểu Ảnh là nó cũng không biết mình là dạng tồn tại gì, từ khi nó bắt đầu có ý thức thì nó đã chính là một đoàn bóng mờ rồi, nó có thể kí sinh ngủ say bên trong cái bóng của kí chủ.”

Nói đến đây lão tổ Kim Cương Tông chớp mắt một cái, lúc trước lão cảm giác được Hứa Thanh có che giấu một tia sát cơ khi hỏi cái bóng có nhiều tồn tại giống như nó hay không.

Vì vậy lão thấp giọng mở miệng.

“Cái bóng nói, đến bây giờ nó vẫn không cảm nhận được tồn tại tương tự như nó, nhưng mà tiểu nhân cảm giác chắc nó đúng là vật độc nhất vô nhị trên thế gian này.”

“Về phần gọi người khổng lồ kéo long liễn tới, ý của nó là cũng không biết tại sao, hình như lúc trông thấy người khổng lồ thì nó theo bản năng có thể dùng được giọng nói của đối phương, cũng có thể triệu hoán người khổng lồ một chút, theo tiểu nhân phân tích thì có khả năng sự hình thành của nó có chút liên quan cùng long liễn?”

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, hắn chỉ tin một phần cách giải thích này của cái bóng, nhưng đối với việc nó vừa mới bị trấn áp tới mức như vậy, tiếp tục ép hỏi cũng không ý nghĩa.

Hơn nữa xác suất chân thật cũng rất lớn.

“Có thể gọi người khổng lồ kéo long liễn là tốt rồi, cái này cũng coi như là một đòn sát thủ.”

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên Pháp Thuyền, tiếp tục nhìn ra biển khơi với đáy lòng lại trầm ngâm, giờ phút này đã là buổi chiều, mặc dù ánh mặt trời vẫn nồng đậm như trước nhưng cũng có cảm giác thời gian dần trôi.

Trong đầu của hắn không ngừng vang vọng miêu tả của Triệu trưởng lão với người khổng lồ kéo long liễn này, càng suy tư thì Hứa Thanh lại càng là động tâm, khát vọng cũng càng trở nên mãnh liệt hơn.

Nếu chỉ là gặp phải một lần thì cũng đành, bây giờ đã là lần thứ hai gặp phải, mà cái bóng lại còn có biện pháp gọi người khổng lồ này tới, hiển nhiên Hứa Thanh sẽ cảm thấy khát vọng rất lớn. Nếu như hắn thử tìm cách một chút, cũng không phải là không thể thu được cơ duyên học được công pháp Hoàng cấp.

Chỉ là khó khăn quá lớn, Hứa Thanh nhớ lại cảm thụ khi thấy người khổng lồ kéo long liễn lúc trước, uy áp đến từ trên người đối phương khiến cho hắn không cách tới tới gần, thần hồn cũng không thể thừa nhận nổi uy áp này.

Có thể tưởng tượng nếu như người khổng lồ tới gần hơn một chút nữa, nhất định hắn sẽ tan vỡ máu thịt.

Cái loại nghiền ép đến từ khác biệt về cấp độ sinh mệnh tạo thành này, Hứa Thanh cũng đã từng cảm thụ ở bên trong bức họa chỗ nhân ngư tộc, bây giờ mặc dù tu vi của hắn đã không giống lúc trước, nhưng cấp độ của người khổng lồ kéo long liễn này rõ ràng cũng đã vượt qua tồn tại Thần Thánh bên trong bích hoạ.

“Không có cách nào để tới gần, vậy thì không thể bước lên long liễn, coi như là dùng một vài biện pháp không tiếc đại giới cưỡng ép đi qua, nhưng chỉ cần người khổng lồ liếc mắt quay lại nhìn, nhất định ta khó có thể thừa nhận uy áp kia.”

“Không biết lúc trước làm như thế nào mà Tổng Minh của liên minh bảy tông có thể xâm nhập vào trong…”

Hứa Thanh cảm khái trong lòng, hắn cảm thấy trừ phi là người khổng lồ ngủ say, bằng không mà nói thì căn bản hắn không có cách nào để vào được long liễn cả.

“Cái bóng, cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội, ngươi triệu hoán người khổng lồ kéo long liễn tới đây, sau đó ngươi lan tràn vào trong đó rồi in công pháp Hoàng cấp bên trong ra cho ta.” Hứa Thanh cúi đầu nhìn cái bóng.

Cái bóng lập tức tràn ra cảm xúc hoảng sợ, rất là mãnh liệt.

“Hạn… sợ…”

Tinh thần lão tổ Kim Cương Tông vô cùng phấn chấn, không cần Hứa Thanh mở miệng thì lão đã vội vàng tiến lên câu thông, rất nhanh liền quay người giải thích.

“Chủ tử, Tiểu Ảnh nói trên thân người khổng lồ kia tồn tại chấn động Thần Tính rất quỷ dị, nó không cách nào đi tới gần được, tới gần sẽ bị hạn chế, hơn nữa nó cảm thụ cái người khổng lồ kia cơ bản là không có bóng, cho nên những con mắt của nó cũng không thể đi vào được.”

“Ta cũng đã hỏi nó, nếu đã sợ uy áp như thế thì tại sao vừa rồi còn muốn triệu hoán người khổng lồ đến đây, ý của nó là muốn mượn nhờ uy áp từ long liễn đè chết chủ tử, nó cảm thấy nó có thể kiên trì ở dưới uy áp kia rất lâu, chỉ cần chủ tử chết là nó có thể tự do. Hazz, Tiểu Ảnh à, sao ngươi có thể hồ đồ như thế chứ!”

Hứa Thanh nghe vậy liền nhìn thoáng qua cái bóng, hắn nhớ tới việc cái bóng cắn trả lúc trước nên giơ tay lên oanh một cái, trấn áp nó một phát khiến cho cái bóng lập tức phát ra một tiếng hét thảm, sau khi khôi phục thì lại truyền ra cảm xúc hoảng sợ và cầu xin tha thứ.

Không nhìn cái bóng nữa, Hứa Thanh nhìn qua bầu trời dần dần biến thành hoàng hôn, trong đầu nhanh chuyển động các loại suy nghĩ, cuối cùng một khắc khi sắc trời hạ xuống, trong đầu Hứa Thanh bỗng hiện ra một màn trước khi người khổng lồ kéo long liễn tới, cũng là cảnh tượng kỳ lạ khi hắn ra biển lần đầu tiên, đó chính là bách quỷ dạ hành.

“Vô Tận Hải có kỳ nhạc, phàm nhân không nghe thấy, làm bạn với Xích Dương Kim Ô, bách âm làm khúc, nghe Thiên Lai Nghênh Nguyệt.”

“Thần Linh rất thích nên mở mắt nhìn qua, Vô Tận Hải thành cấm, bách âm thành ma.”

Đoạn văn này là miêu tả trên hải chí về bách quỷ dạ hành, giờ phút này những dòng này lại hiện ra trong lòng Hứa Thanh, trái tim của hắn lập tức cấp tốc đập nhanh hơn, từng ý niệm nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Chương 397: Cơ duyên Hoàng cấp (2)

“Triệu trưởng lão nói cỗ long liễn này là thái dương, như vậy thiếu niên được điêu khắc trong bích hoạ trên long liễn chính mặt trời, vả lại bên trong bích hoạ cũng miêu tả một màn biến thành mặt trời của người này.”

“Điểm này cũng phù hợp với miêu tả trong hải chí, mặt trời chính là Kim Ô, lúc bình thường thì là thiếu niên, trước lúc mặt trời mọc thì người này ngồi trên long liễn để bay đến bầu trời rồi hóa thân thành mặt trời, khi mặt trời lặn lại ngồi long liễn trở về, ở trong tẩm cung nghe ca khúc bách âm, Thiên Lai Nghênh Nguyệt.”

“Nếu như tất cả là sự thật, vậy thì người khổng lồ kia khi còn sống nhất định sẽ đi theo mặt trời, cũng sẽ nghe khúc Thiên Lại Nghênh Nguyệt rất nhiều lần, coi như bây giờ đã vẫn lạc nhưng vẫn kéo xe dưới biển cấm, hiển nhiên là vẫn còn tồn tại một chút bản năng, nếu như nó lại nghe được một khúc Thiên Lai Nghênh Nguyệt, có thể sẽ thất thần hay không… .”

Hứa Thanh nghĩ tới đây thì hô hấp lập tức có chút dồn dập, trong mắt lập tức lộ ra những tia sáng.

Muốn hoàn thành việc này, điều đầu tiên cần làm đó là đi tìm bách quỷ dạ hành, tiếp theo trong tay phải có vật có thể thu lại được âm thanh của bách quỷ dạ hành, mà vật ấy cũng là một khâu cực kỳ trọng yếu, Hứa Thanh cúi đầu nhìn túi trữ vật của mình một chút, bây giờ hắn đã có sẵn một cái Bắt Âm Bình.

Ngoại trừ những điều kiện này, còn phải tìm được người khổng lồ kéo long liễn.

Biển cấm quá lớn, bình thường đối phương đều ở trong biển sâu và thỉnh thoảng mới bị người khác thấy, người nào muốn chủ động đi tìm thì trên cơ bản là khả năng không lớn.

“Nếu như phán đoán của ta có thể thực hiện, ta có thể nghĩ đến thì có lẽ những người khác cũng có thể nghĩ được, nói không chừng năm đó Tống Minh của liên minh bảy tông cũng đã làm như vậy để lấy được công pháp Hoàng cấp.”

“Chỉ là ta so với bọn họ thì có nhiều hơn một năng lực, coi như là bọn họ có nghĩ đến biện pháp này, nhưng bọn họ chỉ có thể bị động đi tìm, hoặc đợi cơ hội ngẫu nhiên gặp được. Còn ta có cái bóng ở đây, nên ta có thể chủ động triệu hoán bất cứ lúc nào.”

“Xác suất giữa chủ động và bị động, có sự chênh lệch cực lớn.”

Hứa Thanh động tâm, hắn cảm thấy mình phải tăng thêm tốc độ lên, dù là chủ động hay bị động, dù xác suất chênh lệch của hai bên rất lớn, nhưng chỉ cần người có tâm thì vẫn có thể sẽ làm được.

Thậm chí rất có thể hiện giờ có người đã chuẩn bị xong hết mọi thứ, và đang tìm kiếm long liễn rồi.

Mà Hứa Thanh rõ ràng nhớ kỹ Triệu trưởng lão đã từng nói, mỗi một lần long liễn ra ngoài tìm kiếm người thừa kế, chỉ cần công pháp Hoàng cấp khắc trong đó được người khác cảm ngộ hoàn thành, vậy thì nó sẽ tự động ảm đạm, người khổng lồ sẽ lại trở về đáy biển ngủ say, chờ đợi nhiều năm sau, khi nó tích lũy đủ lực lượng truyền thừa thì nó mới lại xuất hiện lần nữa.

“Việc này cũng nói rõ, có lẽ loại công pháp cấp bậc này chỉ có thể thu được thông qua truyền thừa, không thể tự truyền thụ cho người khác được, nhưng mà có thật sự như thế hay không thì về sau phải xác định mới biết được.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó hắn cảm thấy có lẽ suy nghĩ của mình có thể thành công, hắn định thử một chút.

“Như vậy thì, đầu tiên là phải tìm bách quỷ dạ hành!” Hứa Thanh thở sâu, hắn biết rõ bách quỷ dạ hành chỉ xuất hiện vào ban đêm, vả lại thời gian tồn tại lại không lâu, có thể tìm được hay không còn phải xem cơ duyên.

Vì vậy Hứa Thanh không chần chờ mà toàn lực tản cảm giác của mình ra, điều khiển Pháp Chu lướt thật nhanh trên biển cấm, bắt đầu tìm kiếm bách quỷ dạ hành.

Cứ như vậy thời gian ngày lại ngày trôi qua, Hứa Thanh cũng không phải dễ dàng thuận lợi mà tìm được, dẫu sao thì biển cấm quá lớn, mặc dù khó khăn của việc tìm kiếm bách quỷ dạ hành không tính như là mò kim đáy biển, nhưng cũng không sai biệt nhiều, còn phải xem vận khí nữa.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng không sốt ruột, trong một tháng này hắn cũng đang dần quen thuộc những biến hóa của que sắt màu đen, cùng với lão tổ Kim Cương Tông sau khi trở thành lôi linh, lực sát thương và tốc độ của que sắt màu đen cũng đã trở nên vô cùng kinh người.

Nhất là sau khi que sắt màu đen được rèn luyện tạo thành những tấm lôi phù trên thân, một khi nó bộc phát thì đến Hứa Thanh cũng có phần kinh ngạc, cái loại tốc độ này đã hoàn toàn vượt trội hơn so với tu sĩ Trúc Cơ mở một đoàn mệnh hỏa, có thể so với tu sĩ mở ra hai đoàn mệnh hỏa.

Mặc dù hơi có chút xíu không bằng nhưng đã đủ để phối hợp với tu vi bây giờ của Hứa Thanh, có thể khiến cho chiến lực của hắn đại trướng, đồng thời Hứa Thanh cũng đã cảm thụ rõ ràng năng lực của cái bóng.

Sau khi cái bóng này cắn nuốt bóng người khác thì nó có thể có điều khiển đối phương, Hứa Thanh đã thử nghiệm việc này trên thân một con Cự Xỉ Sa, hắn trơ mắt đứng nhìn cái bóng của mình nuốt cái bóng của đối phương rồi sau đó điều khiển con Cự Xỉ Sa khổng lồ kia uốn éo đủ kiểu, rồi rặc rặc một tiếng trực tiếp tự tách mình ra làm đôi.

Một màn này cực kỳ quỷ dị, đến cả lão tổ Kim Cương Tông nhìn cũng đều thấy kinh hãi, cũng cảm thấy may mắn khi lão thân là khí linh chứ không hề có bóng.

Duy chỉ có một điều hơi tệ, đó là quá trình thôn phệ sẽ hơi chậm.

Ngoại trừ cái này thì năng lực ảnh nhãn (tách con mắt bám vào bóng của đối phương để quan sát, theo dõi) của cái bóng cũng tạo cho Hứa Thanh sự vui mừng rất lớn, hắn điều khiển cái bóng phóng xuất toàn bộ trên 100 con mắt trên người nó ra ngoài, sau đó phân tán ở trên người rất nhiều hải thú. Theo những con hải thú này tự do khuếch tán, lúc này chẳng khác nào Hứa Thanh có vô số những con mắt cùng lúc quan sát khắp nơi.

Mà những con hải thú được bị đặt ảnh nhãn vào trên người đều là những loại ưa thích hoạt động vào ban đêm, cũng thích bay nhảy trên mặt biển, cho nên việc này cũng đã trợ giúp cực lớn cho quá trình tìm kiếm bách quỷ dạ hành của hắn.

Cứ như vậy, lại qua 1 tháng.

Trong đêm hôm nay, khi Hứa Thanh đang thông qua ảnh nhãn tìn kiếm thì bỗng nhiên tâm thần khẽ động, hắn lập tức khóa chặt vào một cái ảnh nhãn trong đó.

Thông qua cái bóng nên Hứa Thanh có thể mượn nhờ con mắt kia, rõ ràng có thể thấy được ở phiến hải vực đó, giờ phút này đang có từng bầy từng đám quỷ ảnh bay múa trên không trung.

“Bách quỷ dạ hành!”

Chương 398: Động đến liền phát! (1)

Hứa Thanh không chần chờ chút nào mà lập tức thu hồi Pháp Thuyền, trực tiếp mở ra Huyền Diệu Thái và đốt cháy mệnh đăng, cả người giống núi lửa bộc phát, triển khai tốc độ kinh người để cấp tốc bay về phía ảnh nhãn đang thấy có bách quỷ dạ hành!

Con hải thú bị ảnh nhãn này ký sinh chính là một con Nguyệt Lượng Ngư.

Thông thường loại cá này chỉ to khoảng vài chục trượng nhưng cái đầu của nó cực lớn, hầu như là chiếm cứ chín thành thân thể, cho nên vây cá và cái đuôi trở nên rất ngắn nhỏ, nó còn có một cái miệng luôn không có cách nào khép lại được, khiến cho rất nhiều người khi nhìn nó liền có cảm giác nó rất ngu xuẩn.

Tốc độ bơi của nó cũng không phải rất nhanh nhưng nó lại thích ánh sáng, vô luận là ánh nắng hay là ánh trăng thì nó đều vô cùng yêu thích, cho nên mặc dù nó có đủ năng lực để lặn xuống đáy biển nhưng nó vẫn xuất hiện ở trên mặt biển.

Mà loại Nguyệt Lượng Ngư này ở trong biển cấm cũng là một tồn tại rất kỳ dị, một khi nó xuất hiện thì bốn phía nhất định sẽ tồn tại hải thú hung tàn bị thương.

Những con hải thú hung tàn này không hề giết Nguyệt Lượng Ngư, mà bọn chúng dùng Nguyệt Lượng Ngư như một chiếc khăn lau trong biển, dùng nó để cọ qua cọ lại ở trên người mình, nhất là ở trên vị trí miệng vết thương của mình.

Trên hải chí của Thất Huyết Đồng cũng có giới thiệu về việc này.

Nghe nói thân thể hải thú Nguyệt Lượng Ngư sẽ sinh ra một chút dịch nhờn kỳ dị, những dịch nhờn này có hiệu quả chữa thương nhất định, vì vậy liền khiến cho loại sinh vật này có được một chỗ cắm dùi ở bên trong biển cấm mà không bị tận diệt.

Giờ phút này Hứa Thanh đã bộc phát toàn bộ tốc độ của mình, dựa theo phương hướng mà cái bóng chỉ dẫn, sau khi hắn bay trọn vẹn một lúc lâu, rốt cuộc cũng đã thấy được ở bầu trời xa xăm có từng đạo quỷ hồn không ngừng bay lên không trung.

Chính là bách quỷ dạ hành.

Phạm vi không phải rất lớn, không sai biệt lắm khoảng tầm mấy ngàn trượng, so với lần đầu tiên Hứa Thanh nhìn thấy thì có chút chênh lệch, hiển nhiên loại hiện tượng bách quỷ dạ hành này hình như cũng không phải là cố định luôn giống nhau.

Việc này khiến cho Hứa Thanh có chút cảm giác lo được lo mất.

Hắn không biết phán đoán lúc trước của mình có chính xác hay không, nhưng đã tìm lâu như vậy nên hắn cảm thấy mình cũng nên nếm thử một chút. Vì vậy hắn liền phất tay và Pháp Thuyền lập tức xuất hiện, oành một tiếng rơi vào trên mặt biển rồi nhấc lên từng trận sóng lớn, đồng thời cái bóng cũng đã thu lại ảnh nhãn của mình về.

Hứa Thanh hạ thân thể xuống Pháp Thuyền, điều khiển Pháp Thuyền chậm rãi đi về phía trước, sau khi nhích tới gần phiến hải vực có bách quỷ dạ hành thì hắn ngẩng đầu lên ngóng nhìn, bên tai cũng lập tức truyền đến từng trận âm thanh kỳ dị.

Căn bản những âm thanh này cũng không phải là cái nhạc khúc gì, mà là những tiếng lệ quỷ gào thét tạo thành sóng âm, những tiếng gào khóc thảm thiết này khiến cho tâm thần của người nghe cũng bị chấn nhiếp.

Hứa Thanh điều khiển Pháp Thuyền chậm rãi ngừng lại, ở trong phạm vi của bách quỷ dạ hành, hắn giơ tay phải lên lấy Bắt Âm Bình ra, mở nút đặt ở trước mặt, sau đó tràn pháp lực trong cơ thể vào.

Theo từng tia sáng giống như sợi tơ hiện ra trên Bắt Âm Bình, sau khi những tia sáng này dần dần lan tràn ra khắp nơi, cái bình này liền chậm rãi mở ra khả năng thu lại âm thanh.

Sau khi làm xong những thứ này thì Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm tối, nhìn từng đám từng đám quỷ lệ dữ tợn đang bay lên không trung, nghe từng trận âm thanh quái dị do chúng phát ra, hắn nghĩ tới cảm nhận của mình trong lần đầu tiên gặp phải bách quỷ dạ hành, vì vậy hắn liền khống chế nỗi lòng của bản thân vững vàng lại, cả người cũng từ từ yên tĩnh lại.

Hắn không bài xích những âm thanh thê lương thế này nữa, mà tiếp nhận chúng nó.

Hắn dùng bản thân mình dung hợp cùng với những âm thanh này, dần dần tinh thần của hắn cũng trầm xuống. Cho đến khi thời gian trôi qua, trong lúc bất tri bất giác thì đã qua một đêm.

Vào lúc sáng sớm ngày hôm sau, khi tia nắng ban mai nương theo gió biển lướt nhẹ qua lông mi của hắn, gõ vào cửa sổ trong đôi mắt của hắn, lúc này Hứa Thanh cũng chậm rãi mở mắt ra, ở sâu trong mắt ẩn giấu một tia khổ sở, nhưng rất nhanh liền được hắn giấu xuống đáy lòng.

Bầu trời, đã sáng sủa.

Bách quỷ dạ hành, đã kết thúc.

“Một đêm này trôi qua thật là nhanh.” Hứa Thanh thì thào, nhớ lại cảm nhận lắng nghe suốt một đêm, một khắc khi tâm thần của hắn hoàn toàn trầm xuống, rốt cuộc hắn đã nghe được một âm thanh khác biệt so với lần trước.

Lúc này nhớ lại, hắn bỗng cảm thấy có chút nói không nên lời, không biết nói đó là khúc nhạc gì.

Nó làm cho Hứa Thanh cảm giác giống như là một giấc mộng, chỉ là lần này hắn không mơ tới Bách đại sư truyền thụ dược thảo nữa, mà mơ tới một màn ăn thịt rắn cùng Lôi đội trong doanh địa của thập hoang giả…

Hồi lâu sau, Hứa Thanh cúi đầu nhìn Bắt Âm Bình trong tay, tay phải vung lên thì trong cái bình này lập tức truyền ra âm thanh giống đêm qua như đúc, thậm chí khi hắn nhắm mắt lại, hắn cảm giác thấy dường như bách quỷ dạ hành vẫn còn đang tiếp tục vậy.

Việc này càng làm cho Hứa Thanh cảm thấy rất phức tạp, hắn lại lần nữa có cảm giác giống như nằm mơ, trước mắt hắn lại mơ hồ nổi lên cảnh tượng trong trí nhớ, cảnh tượng lần này là một màn ở ngoài doanh địa thập hoang giả, hắn đang cõng Lôi đội trên lưng đi về phía trước.

Thậm chí những lời nói của Lôi đội trong trí nhớ lúc trước cũng hiện ra ở trong đầu Hứa Thanh, khiến cho hắn không khỏi thất thần.

“Về sau ở trong doanh địa, ngươi phải lưu ý tới những tên thập hoang giả kia.”

“Đêm đến cũng đừng quên cho những con chó kia ăn, những tiểu tử này chính là những thứ cuối cùng có thể tin được trong doanh địa rồi.”

“Còn có, ngươi nhớ kỹ phải ăn cơm, không nên ăn đồ lạnh, không nên ngại phiền phức, làm nóng lên rồi ăn…ngươi vẫn đang trong quá trình phát triển thân thể, không thể qua loa.”

“Nếu không chờ về sau ngươi lớn hơn rồi, ngươi liền biết thế nào là khổ. Đúng rồi, về sau ngươi cũng đừng ngủ trên ván giường nữa, đừng sợ làm dơ đệm chăn, lúc mặt trời lên thì giặt sạch phơi nắng một buổi là khô.”

Thân thể Hứa Thanh run nhè nhẹ, gió biển thổi vào trên người của hắn, thổi bay nhưng sợi tóc trên áo bào của hắn nhưng lại không thổi tan được những kỷ niệm cùng với thương cảm đang nổi lên trong đáy lòng của hắn vào giờ phút này.

Chương 399: Động đến liền phát! (2)

Hồi lâu sau Hứa Thanh than nhẹ một tiếng rồi lại cúi đầu xuống, yên lặng nhìn Bắt Âm Bình, khàn khàn nói nhỏ.

“Đáng tiếc, đến bây giờ ta vẫn không có tìm được Thiên Mệnh Hoa… .”

Cho đến một lát sau Hứa Thanh mới đè lại tâm sự trong đáy lòng xuống, cũng giấu tất cả cảm xúc của mình vào sâu trong nội tâm, cặp mắt của hắn cũng chậm rãi khôi phục sự sắc bén, đường cong trên mặt hắn cũng lộ ra sự quyết đoán, khí tức trên thân cũng hóa thành lạnh như băng.

“Ta vẫn còn quá yếu, ta muốn trở nên càng mạnh hơn!”

Ánh mắt Hứa Thanh kiên định, hắn nhìn qua chung quanh, sau khi phát hiện nơi đây rất vắng vẻ thì hắn liền bay lên trên không. Lần nữa kiểm tra một phen, sau khi xác định gần đây không hề có thân ảnh nào thì lúc này hắn lại về trên Pháp Thuyền, cúi đầu nhìn ra biển khơi và bỗng nhiên mở miệng.

“Cái bóng, ngươi triệu hoán người khổng lồ kéo long liễn tới đây cho ta.”

Ánh mặt trời sáng sớm ở trên bầu trời chiếu sáng một cách nhu hòa xuống mặt biển đang bình yên, từ xa nhìn lại thì biển đen giống như một khối mặc ngọc, lộ ra vẻ thần bí đồng thời cũng uẩn ra một loại cảm giác mục nát dưới ánh mặt trời.

Có lẽ biển khơi trong phiến thế giới này đã từng vô cùng hào hùng, nhưng thời đại bây giờ, sự mục nát của nó đến từ khí tức của những tồn tại kinh khủng ngủ say ở dưới đáy biển thâm sâu.

Người khổng lồ kéo long liễn chỉ là một trong số đó.

Bây giờ cái bóng không dám có mảy may do dự nào đối với lời nói của Hứa Thanh, dù nó không hiểu tại sao Hứa Thanh lại làm như vậy, và dù nó cũng rất muốn đặt ra một câu hỏi, nhưng bất luận sinh vật có trí tuệ nào thì chỉ cần sợ hãi tử vong, đều sẽ bị chi phối và trở nên rất biết điều.

Cho nên ngay khi Hứa Thanh nói ra mệnh lệnh, cái bóng không chút do dự mà vỡ ra một đạo khe hở, mở cái miệng rộng truyền âm thanh ra.

Ken két, ken két.

Âm thanh nghiến răng vang vọng ở trên đại dương yên ắng bao la, rõ ràng âm thanh không lớn nhưng dường như lại ẩn chứa tín hiệu đặc thù nào đó, có thể khiến cho một vài tồn tại kỳ dị chú ý.

Vì vậy trong khi Hứa Thanh cảnh giác quan sát, thời gian dần dần trôi qua, lúc này trên biển bắt đầu nổi gió lên.

Mặt biển đang yên tĩnh bỗng xuất hiện rung động, những rung động càng lúc càng nhiều và gió cũng càng lúc càng lớn, vì vậy nhưng cơn sóng lên xuống cũng dần dần được tạo thành, một lớp sóng lại đuổi theo một lớp sóng.

Bọt nước màu đen tựa như một tờ tơ lụa phấp phới đón gió, không ngừng lay động trên mặt biển, Hứa Thanh tập trung hết sức chăm chú, thông qua Xà Cảnh Long dưới biển của mình để quan sát đáy biển thật kỹ.

Có lẽ là bởi chỗ hải vực lúc này của Hứa Thanh cách chỗ lúc trước trông thấy long liễn quá xa, cũng có lẽ là người khổng lồ khi rời khỏi chỗ lúc trước thì đã đi càng xa hơn.

Cho nên khi thời gian trôi qua trọn vẹn một nén nhang, theo phạm vi nước biển dấy lên, trong khi mặt biển rít gào hình thành từng đợt sóng lớn, rốt cuộc Hứa Thanh thông qua Xà Cảnh Long dưới biển thấy được đáy biển xa xa bắt đầu hiện lên những dòng nước xiết, giống như có một con quái vật khổng lồ nào dó đang cất bước đi nhanh đến gần nơi này.

“Đến rồi!”

Đáy lòng Hứa Thanh có chút khẩn trương, nhưng ánh mắt của hắn lại càng thêm sắc bén, cũng lập tức đốt lên mệnh hỏa trong cơ thể, mệnh đăng cũng theo đó mà sáng lên, khí thế bỗng nhiên tăng vọt lập tức tiến vào Huyền Diệu Thái.

Trong mắt của hắn, một phần màu tối đen của nước biển giống như đã bị tách ra khỏi biển khơi, lúc này đã không còn mơ hồ như trước đó nữa, khiến cho hắn có thể thấy được thân ảnh của người khổng lồ với vô số xúc tu ở sâu trong đáy biển đang đi tới gần nơi này.

Giờ khắc này hết thảy mọi thứ ở bốn phía trong mắt hắn đều biến thành chậm chạp, duy chỉ có động tác của người khổng lồ không mảy may nào cải biến, dường như Huyền Diệu Thái của Hứa Thanh đã hoàn toàn mất đi hiệu lực ở trước mặt của nó.

Nó bước từng bước một đi về phía Hứa Thanh, thân ảnh cũng dần dần càng lúc càng rõ ràng, âm thanh của những sợi khóa sắt trên người cũng bắt đầu vang vọng bát phương, cỗ long liên tàn phá sau lưng cũng tương tự như trước đó, đang lơ lửng xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Long liễn rỉ sét loang lổ nhưng lại cao lớn vô cùng, nhìn thôi cũng thấy giật mình.

Lúc này bọn họ đã cách nhau chưa tới ngàn trượng, tuy thân ảnh người khổng lồ bị biển khơi bao phủ, nhưng độ cao và uy áp trên thân của nó tràn ra khiến cho người ta vẫn cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Trước đó Hứa Thanh chưa từng tiếp cận với nó gần như thế!

Lần đầu tiên hắn cách đối phương gần vạn trượng, cho nên chỉ có thể nhìn thấy đại khái, thấy không rõ những bích họa ở trên long liễn.

Lần trước đó thì hắn cách đối phương mấy ngàn trượng, hơn nữa do tu vi đã tăng lên cho nên hắn có thể thấy rõ những tấm bích hoạ.

Nhưng giờ phút này theo phạm vi giữa hai bên từng chút từng chút rút ngắn đến trong vòng ngàn trượng, Hứa Thanh chẳng những càng nhìn bích hoạ rõ ràng hơn, mà bên trên đó còn có một luồng uy áp bài sơn đảo hải khiến cho Hứa Thanh phải kinh tâm động phách, luồng uy áp này cũng đang ầm ầm bao phủ về phía hắn.

Lão tổ Kim Cương Tông lập tức run rẩy, nhanh chóng bay về bên trong que sắt màu đen để chống cự toàn lực, đồng thời tâm thần Hứa Thanh cũng nổ vang, lập tức có máu tươi từ trong mũi của hắn chảy xuống, đôi mắt cũng xuất hiện tơ máu.

Duy chỉ có cái bóng chỗ đó vẫn hết thảy như thường, nhưng rõ ràng nó đã bị Hứa Thanh hành hạ cho sợ hãi rồi, dù thoạt nhìn trạng thái của Hứa Thanh có chút không tốt nhưng nó sẽ không dám đi mạo hiểm nữa.

Hứa Thanh lau đi máu tươi trên mũi rồi lạnh nhạt liếc mắt nhìn cái bóng, hắn không nói gì mà lại ngóng nhìn ra biển khơi, sau đó hắn cấp tốc phân tích trong lòng, trong mắt cũng lộ ra một tia quyết đoán.

“Mặc dù khoảng cách còn hơi xa, nhưng không thể đợi được nữa!”

Chương 400: Tọa giá của Thái Dương! (1)

Hứa Thanh nghiến răng và ánh mắt kiên quyết, hắn cảm thấy mình không thể tiếp tục chờ nữa, phải thử xem âm thanh của bách quỷ dạ hành có hữu hiệu với người khổng lồ này hay không, nếu không có hiệu quả, vậy thì hắn cũng phải sớm chuẩn bị rút lui khỏi nơi này.

Nếu như là có hiệu quả thì là lập tức có hiệu quả, hay là cần một chút thời gian mới có hiệu quả, những cái này hắn đều không biết.

Cho nên Hứa Thanh lập tức phất tay, Bắt Âm Bình lập tức phát ra tia sáng lập lòe, âm thanh trong đó lần nữa xuất hiện, phiêu tán trên đại dương bao la.

Hứa Thanh nín thở, tập trung nhìn chằm chằm vào người khổng lồ kéo long liễn dưới biển.

Âm thanh từ trong Bắt Âm Bình đã được phát ra, nhưng lúc này người khổng lồ vẫn không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu dị thường nào, vẫn cất bước đi nhanh như cũ, hình như đã tập trung vào vị trí của Hứa Thanh, càng lúc càng bước tới gần.

900 trượng, 800 trượng, 700 trượng…

Tâm thần Hứa Thanh nổ vang, uy áp càng lúc càng mãnh liệt khiến cho toàn thân hắn giống như bị đè ép, dưới luồng áp lực này, phổi của hắn không cách nào cử động, hô hấp cũng trở nên khó khăn, trong mắt cũng nổi lên thêm rất nhiều tơ máu.

“Chẳng lẽ không giống như những gì ta suy nghĩ.” Hứa Thanh nhìn long liễn đang tới gần, lúc này hắn chẳng những có thể nhìn thấy bích hoạ rõ ràng, thậm chí hắn còn thấy mơ hồ bên trong long liễn hình như có khắc một chút chữ viết.

Mặc dù những chữ viết kia hơi mơ hồ, nhưng vẫn tạo cho Hứa Thanh cảm giác tràn đầy sự thần thánh, giống như chữ viết của Đế Vương, tràn ngập khí thế to lớn kèm theo hoàng khí.

“Có chút không cam lòng mà.” Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi, thầm than một tiếng với thần sắc vô cùng tiếc nuối, mắt thấy sẽ phải chuẩn bị lùi lại.

Nếu như Bắt Âm Bình không có hiệu quả mà hắn vẫn tiếp tục lưu lại nơi này, vậy thì một khi người khổng lồ đi tới gần hơn, hắn muốn an toàn rời khỏi cũng rất nguy hiểm, mà trong một cái chớp mắt khi Hứa Thanh đang muốn lui ra phía sau, đôi mắt của hắn bỗng nhiên chợt co rụt lại.

Lúc này người khổng lồ kéo long liễn cách hắn hơn 600 trượng lần đầu tiên dừng bước chân lại một chút, đầu của gã hơi nhấc lên, lộ ra đôi mắt vô thần giống như hắc động, sau đó hơi nghiêng đầu, giống như đang lắng nghe.

Ánh mắt Hứa Thanh trợn to, tâm thần chấn động mãnh liệt, người khổng lồ theo bản năng lại đi về phía trước từng bước ngắn, cuối cùng đến khoảng cách gần Hứa Thanh 500 trượng.

Khi người khổng lồ bước tới khoảng cách này, uy áp trên người cũng trở nên kinh khủng đến mức tột cùng, tâm thần Hứa Thanh nổ vang và thất khiếu chảy máu, lão tổ Kim Cương Tông cũng kêu rên một tiếng, thân thể bị áp lực vô hình gắt gao cố định vào trên boong thuyền, mà vào thời khắc này toàn bộ Pháp Thuyền cũng đều truyền đến âm thanh ken két, giống như không cách nào thừa nhận nổi áp lực tới từ người khổng lồ kia.

Cũng may người khổng lồ đã dừng lại, lần này hai chân của gã không di chuyển nữa, duy chỉ có cái đầu vẫn không ngừng chuyển động giống như con rối, cuối cùng giữ vững tư thế nghiêng đầu, dường như đang cẩn thận lắng nghe âm thanh nào đó.

Dần dần hai mắt như hắc động xuất hiện một chút gợn sóng, gương mặt vốn không lộ vẻ gì cũng hiện lên một tia mờ mịt!

“Có tác dụng!”

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, trên thần sắc lộ ra một tia điên cuồng, trong trạng thái Huyền Diệu Thái thì thân thể hắn cấp tốc lao ra, lúc lao ra cũng không quên thu lại Pháp Thuyền và cũng tản ra một cỗ pháp lực nâng Bắt Âm Bình lên, khiến cho nó trôi nổi trên không trung.

Sau đó hắn liền oanh một tiếng nhảy vào mặt biển, cấp tốc phóng tới người khổng lồ kéo long liễn đang ở ngoài 500 trượng.

Theo Hứa Thanh tới gần thì thân thể của hắn ngay lập tức xuất hiện từng đạo khe hở, từng đạo khe hở cũng nhanh chóng tràn ngập khắp toàn thân hắn, sau đó hóa thành miệng vết thương, máu tươi cũng lập tức phun ra.

Linh hồn của hắn cũng đang cực kỳ run rẩy tựa như muốn tan vỡ luôn vậy, mệnh hỏa trong cơ thể hắn cũng lắc lư kịch liệt tựa như có một cơn gió muốn thổi tắt nó đi.

Nếu đổi thành mệnh hỏa tầm thường thì giờ phút này nhất định đã bị cưỡng ép dập tắt dưới uy áp thế này rồi, nhưng mệnh hỏa của Hứa Thanh được đặt ở trên mệnh đăng, đã có gốc cho nên sẽ không dễ dàng bị dập tắt.

Lúc này cũng đang là giây phút nguy cơ, Hứa Thanh phất tay, một cây dù khổng lồ màu đen thình lình xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn.

Cây dù màu đen vừa mở ra thì giống như là một cái tán liễn, từ trên tỏa xuống hỏa diễm màu đen, bao phủ Hứa Thanh ở.

Lúc này uy áp từ bên ngoài cũng đã giảm bớt một chút, khiến cho toàn thân Hứa Thanh cũng buông lỏng một chút, đồng thời, thủy tinh màu tím cũng toàn diện vận hành lực lượng khôi phục, điều trị lại thân hình cho hắn .

Nhưng mà lúc này Hứa Thanh đã bất chấp những thứ này rồi, hắn bộc phát tốc độ cao nhất, trong lúc người khổng lồ nghiêng đầu lắng nghe, hắn trực tiếp liền vượt qua khoảng cách 500 trượng rồi xuất hiện ở bên cạnh người khổng lồ.

Vị trí lúc này của Hứa Thanh là phần eo của người khổng lồ, nếu so sánh thân thể của hắn cùng người khổng lồ, thì thật sự giống một con côn trùng và một người bình thường vậy, một cái tát là có thể chụp chết.

Dưới loại cảm giác kinh tâm động phách này, trái tim Hứa Thanh đập cực kỳ mãnh liệt.

Khoảng cách gần như thế, thậm chí hắn còn thấy được những chỗ hư thối cùng với ngửi được mùi thối trên thân thể của người khổng lồ, đồng thời hắn cũng chú ý thấy trên thân người khổng lồ này còn tràn đầy những vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Rất nhiều vết thương, những vết thương này giống như là do xả thân để bảo hộ thứ gì vậy.

Tất cả những điều này khiến cho Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

Mà kế hoạch lúc trước của hắn, hiển nhiên cũng là chính xác.

Lúc này dù hắn có cái tán liễn che chở và thủy tinh màu tím khôi phục, nhưng toàn thân hắn vẫn không ngừng nứt ra, thân hình gần như muốn tan vỡ, nhưng cuối cùng thứ hắn đối mặt chỉ là uy áp từ khí tức người khổng lồ bị động lan tràn ra, cũng không phải là chủ động ra tay.

Chênh lệch giữa hai bên, là như trời với đất vậy.

Giờ phút này hắn liền nhoáng một cái, từ bên người khổng lồ rít gào bay qua, phóng thẳng về phía cỗ long liễn thanh đồng to lớn ở phía sau. Càng lúc càng gần, cho đến ngay tiếp theo sau thì rốt cuộc thân ảnh Hứa Thanh trong nháy mắt đã vọt tới cỗ loan giá.

Chương 401: Tọa giá của Thái Dương! (2)

Mặc dù vô cùng rỉ sét, nhưng khung xe vẫn tràn đầy khí thế Đế Vương như cũ.

Mặc dù rất nhiều dấu vết tàn phá, nhưng vẫn có thể thấy những đường nét điêu khắc vô cùng xa hoa như trước.

Mặc dù đã mai táng vạn cổ, nhưng lại chưa từng tiêu tán quý khí hoàng tôn.

Vào thời khắc này…

Từ trong đáy lòng của hắn bỗng bộc phát ra một cỗ cảm giác khiến người ta muốn cúng bái rõ ràng vô cùng, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh và ngự ở trong lòng, khắc thẳng vào trong linh hồn!

Nhưng cảm giác nguy cơ đến từ người khổng lồ vẫn khiến cho Hứa Thanh cần phải bỏ qua tất cả, giờ phút này hắn giơ chân phải lên, bước ra một bước thì trong nháy mắt thân thể nhảy vào bên trong cỗ long liễn thanh đồng!

Nơi đây, là chỗ ngồi của Thái Dương!

Nơi đây, là chỗ ngồi của Hoàng giả!

Nơi đây, là chỗ mà hạng người tầm thường cả đời không dám tới gần!

Mà long liễn quá lớn, một cái chớp mắt khi Hứa Thanh bước vào thì hắn cảm thấy tựa như mình đã vào trong một tòa cung điện khổng lồ vậy, hắn thấy được chỗ đó có một cỗ đế tọa cực kỳ to lớn chiếm cứ một nửa diện tích.

Cũng thấy được bốn phía có vô số bức vẽ điềm lành.

Thấy được đế đăng vỡ vụn đầy đất, cũng thấy được rậm rạp vô số phù văn xiêu xiêu vẹo vẹo được khắc bên trong long liễn!

Những phù văn này làm cho người ta có một loại cảm giác vội vàng, tựa hồ như là một người ở thời khắc trước khi tử vong, không muốn truyền thừa của bản thân bị đoạn tuyệt, cho nên đã vội vã lưu lại.

Mà chớp mắt khi ánh mắt của Hứa Thanh nhìn tới, trong đầu của hắn liền phảng phất như có mười vạn đạo thiên lôi đồng loạt nổ tung vậy, tạo thành một tiếng nổ vang kinh thiên động địa có thể xé rách hết thảy, tràn ngập khắp mọi chỗ hẻo lánh trong thân thể hắn.

Trong lúc thân thể của hắn rung động và lắc lư mãnh liệt, trước mắt của hắn liền xuất hiện vô số ánh sáng lòe loẹt lóa mắt, những ánh sáng màu vàng này không ngừng hội tụ lại, cuối cùng hóa thành một con Kim Ô dang cánh, phóng tới Cửu Thiên.

Con Kim Ô này cực lớn, dù cho không giương cánh vẫn chiếm trọn nửa bầu trời như trước, toàn thân tràn ra kim quang lóng lánh tựa như Thần Linh, khí tức càng đã vượt trên hết thảy tồn tại mà Hứa Thanh từng chứng kiến, vô luận là Câu Anh hay là Viêm Hoàng, đều giống như là con dân ở trước mặt vị Thần vậy!

Khí thế uy mãnh, như Đế như Hoàng!

Ghi chép trên hải chí của Thất Huyết Đồng cùng với những lời Tam trưởng lão nói cho hắn biết lúc trước, còn có đánh giá của Hứa Thanh khi nhìn những bức hình bên ngoài long liễn, tất cả những thứ này đều nói cho hắn biết cùng một chuyện.

Mặt trời của thế giới này là một tồn tại to lớn giống như Cổ Hoàng, bản thể của nó cũng không phải là nhân tộc, mà là một con Kim Ô Thần Điểu!

Ban ngày Thần bay lên, buổi chiều mặt trời lặn lại trở về. Thần dùng ánh sáng phổ chiếu đại địa, có lẽ cũng không phải là bao phủ toàn bộ đại lục Vọng Cổ, nhưng ít ra trong phạm vi chiếu sáng của nó, thì nó chính là Thần Linh của chúng sinh.

Mà giờ khắc này trong khi tâm thần của Hứa Thanh nổ vang, dấy lên sóng lớn ngập trời, linh hồn lắc lư cực độ và thân thể run rẩy như điên.

Hắn có một loại cảm thụ không nói ra được.

Đó là cảm giác đi vào trong một thần thoại không chân thật.

Đó là cảm giác hoảng hốt khi bước đến cái thời đại trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh chưa có tiến đến.

Còn cảm giác chấn động khi đứng ở trong loan giá của Thái Dương đã từng cao cao tại thượng, được chúng sinh cúng bái.

Một loạt những cảm thụ này khiến cho tâm linh Hứa Thanh trùng kích mãnh liệt, nhất là giờ phút này trong mắt của hắn, vị Kim Ô giống như Đế vương phi thẳng lên Cửu Thiên, lúc phóng đi thì đồng thời đôi cánh vẫn khép lại như cũ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mỗi một chiếc lông vũ đều lay động, bên trên ẩn chứa một cỗ đạo vận không thể diễn tả thành lời.

Loại cảm giác này giống như năm đó Hứa Thanh ở trong thần miếu bên trong cấm khu cạnh doanh địa thập hoang giả vậy, lúc hắn nhìn pho tượng Kim Thân cầm đao bước xuống.

Một đao kia đã khiến tâm linh hắn rung động cực lớn, đến bây giờ Thiên Đao vẫn là một trong những đòn sát thủ của hắn, chỉ bất quá lúc trước cảnh giới của hắn còn quá thấp nên không thể cảm thụ được nhiều hơn, bởi thế bây giờ cũng không cách nào thể hiện ra tăng thêm uy lực hơn nữa.

Nhưng như vậy đã là rất không tầm thường, ngược lại có thể từ bên cạnh nhìn rồi cảm thụ ra, chứng tỏ ngộ tính của Hứa Thanh có chỗ vượt hơn người thường.

Có lẽ ở bên trong Thất Huyết Đồng thì tư chất của hắn được xem là không tồi, nhưng phóng tầm mắt ra toàn bộ đại lục Vọng Cổ, giữa vô số tộc quần và vô số tông môn, thì rất nhiều người có tư chất thuần túy siêu việt hắn.

Nhưng Hứa Thanh có thể ở cảnh giới Ngưng Khí mà cảm thụ được đạo vận của một đao kia, điều này cũng đủ nói rõ ngộ tính của hắn cực cao.

Giờ phút này ngộ tính của hắn lại hoàn toàn được hiện ra, cả người của hắn cũng hoàn toàn đắm chìm, tập trung toàn bộ vào trên con Kim Ô thần thánh.

Hắn nhìn nó bay thẳng đến Cửu Tiêu, nhìn nó phá vỡ bầu trời, nhìn nó quát tháo phía chân trời.

Lúc này ngoài mệnh đăng của Hứa Thanh mơ hồ có một đoàn hư ảnh biến ảo, bộ dạng của nó nhanh chóng từ mơ hồ trở nên ngưng thực, dần dần tạo thành đường nét của một con Kim Ô.

Những đường nét này đang nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Cho đến khi tất cả những gì trong mắt Hứa Thanh, tất cả thiên địa chung quanh đều bị ánh kim quang của Kim Ô Thần Điểu chiếu rọi, cái cánh kia bỗng nhiên mở ra, chợt vung vẩy.

Lần đầu tiên nó giương cánh!

Thiên địa nổ vang giống như không chịu nổi áp lực và xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, âm thanh đinh tai nhức óc, kinh thiên động địa vang lên, tựa như vô số sấm sét nổ vang, đồng thời nội tâm Hứa Thanh cũng tương tự dấy lên từng trận sóng lớn động trời.

Tâm thần của hắn như muốn nổ tung, đường nét của con Kim Ô bên ngoài mệnh đăng đang nhanh chóng cải biến, được hình thành nhanh hơn, đồng thời vào thời khắc này bỗng có rất nhiều tin tức bỗng nhiên tràn ra từ trên con Kim Ô, rồi tràn vào tinh thần của hắn, dung nhập vào bên trong mệnh đăng bên cạnh.

Những tin tức này như gió bão, ẩn chứa rất nhiều nội dung, căn bản là Hứa Thanh không kịp đi kiểm tra, giờ phút này thân thể của hắn run rẩy điên cuồng, trên trán nổi lên từng sợi gân xanh và mắt cũng tràn ngập tơ máu, cứng rắn thừa nhận những thông tin này.

Đây là truyền thừa!

Chương 402: Kim Ô Luyện Vạn Linh (1)

Một lần giương cánh, chính là một trận truyền thừa!

Không biết trải qua bao lâu, trong khi nội tâm Hứa Thanh rung chuyển nghiêng trời lệch đất, con Kim Ô trong mắt hắn lại giương cánh lần thứ hai.

Lần này tốc độ của nó nhanh hơn, chấn động nhấc lên cũng càng thêm kinh khủng khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cũng cuốn ngược lại, trong đầu Hứa Thanh cũng vang lên những tiếng nổ vô tận.

Chính hắn cũng không phát hiện giờ phút này mũi của hắn đang có máu tươi chảy xuống, mà âm thanh của Bắt Âm Bình phát ra ở nơi xa cũng đã bắt đầu yếu ớt, người khổng lồ đang tập trung nghe, bây giờ thân thể cũng hơi động một chút, dường như sắp tỉnh lại từ trạng thái thất thần.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, ở trong nhận thức của Hứa Thanh, khi Kim Ô Thần Điểu màu vàng trên bầu trời càng lúc càng lên cao, nó lại vươn cánh ra là xuất hiện lần thứ ba giương cánh!

Lần này, mỗi một chiếc lông vũ màu đen trên cánh của nó đều hiện kim quang chói mắt tới cực hạn.

Theo đôi cánh vung vẩy thì bầu trời tựa như cũng bị tách ra, chấn động vô cùng kinh khủng khuếch tán về bát phương, đồng thời bầu trời cũng đã thật sự đã bị nứt ra.

Một đạo khẽ hở thật lớn được hình thành trên bầu trời, bầu trời vỡ ra tựa như những đám mây mù bị một cơn gió thổi qua, một phiến thế giới lập tức lộ ra thông qua vết nứt vỡ trên bầu trời, Hứa Thanh có thể thấy được ở trên thế giới đó có vô số các chủng tộc, mặc dù bộ dạng khác nhau nhưng giờ phút này bọn họ đều đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Mà lúc bọn họ gào thét thì con Kim Ô Thần Điểu này liền cúi người xuống, mở to miệng về phía phiến thế giới kia, phát ra một tiếng rít vang vọng khắp trời.

Trong tiếng rít của nó thì Hứa Thanh liền trợn mắt há hốc mồm, vô cùng hoảng sợ nhìn phiến thế giới kia bị một đám hỏa diễm màu đen bao phủ, cuối cùng giống như bị luyện hóa vậy, vô số huyết dịch từ trong đó bay lên không trung rồi hội tụ thành màu vàng, cấp tốc bay vào trong miệng Kim Ô.

Từ xa nhìn lại, Kim Ô giống như là đang hút nước vào trong miệng vậy!

Trong nháy mắt tiếp theo, trong khi Hứa Thanh đang rung động thì con Kim Ô chợt quay đầu.

Hai mắt lập tức giống như có thần, vượt qua thời gian, chảy ngược theo dòng sông thời gian.

Vượt qua không gian, khiến cho không gian đại đạo vỡ vụn.

Cuối cùng nó từ vô số những năm tháng trước, từ bên ngoài không gian vô tận nhìn ngược lại, rơi vào trên người Hứa Thanh.

Trong đầu Hứa Thanh lập tức vang lên tiếng nổ oanh oanh, sau đó hắn nghe được một cái thanh âm ôn hòa.

“Đây chính là công pháp bổn mạng của bổn Hoàng, Kim Ô Luyện Vạn Linh.”

Trong nháy mắt tiếp theo, luồng thông tin vô cùng kinh khủng điên cuồng chảy vào trong tâm thần Hứa Thanh, khiến cho hắn giống như hóa thân thành một con thuyền nhỏ, trôi dạt ở trên đại dương bao la đầy bão tố.

Khóe miệng của hắn tràn ra máu tươi, đôi mắt, mũi, lỗ tai, toàn bộ đều chảy máu. Cũng ngay lúc thất khiếu của hắn đang chảy máu không ngừng, thì toàn bộ cảnh tượng trước mắt Hứa Thanh trong khoảnh khắc ngắn liền chia năm xẻ bảy rồi tan vỡ.

Cũng khiến hắn từ trong trạng thái hồi tưởng tỉnh trở lại, cùng lúc đó hắn cũng nghe được giọng kêu rên rung động của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử mau tỉnh lại, tên người khổng lồ sắp tỉnh lại rồi!!”

“Xong rồi xong rồi, chủ tử ơi, ngài hãy mau tỉnh lại đi!!!”

Phía trước long liễn, âm thanh Bắt Âm Bình phát ra đã đình chỉ, dưới ánh mắt của người khổng lồ, nó cũng không chịu nổi áp lực mà vang lên âm thanh răng rắc…vỡ vụn ra.

Giờ phút này cảm xúc của tên người khổng lồ này bắt đầu chấn động, lồng ngực nâng lên hạ xuống tựa như có hơi thở từ trên người truyền ra, vô số xúc tu bên ngoài thân thể cũng đều trở nên vặn vẹo.

Hơi thở của gã giống như mang theo lực lượng khó tả, khiến cho nước biển bốc hơi, vô số xúc tu cũng cực kỳ kinh người, trong lúc vặn vẹo thì nứt ra từng đạo khe hở.

Dường như âm thanh của Bắt Âm Bình đã gợi lên một chút ký ức còn sót lại trong gã, vì vậy trong miệng gã phát ra tiếng thút thít ô ô, rõ ràng có dấu hiệu cảm xúc bạo động, hai tay vung vẩy tạo thành những cơn sóng thần ngập trời.

Những cơn sóng cao đến mấy trăm trượng, thậm chí ngàn trượng, trực tiếp bộc phát trên mặt biển của cái phiến hải vực này, từ xa nhìn lại giống như là mặt đất bằng dấy lên từng bức tường uốn lượn vậy, khí thế hào hùng lộ ra vẻ vô cùng khủng bố.

Cùng lúc đó thì thân thể người khổng lồ này cũng dần dần chuyển động, quay đầu lại muốn nhìn về phía long liễn.

Theo tên này quay người, hơi thở kia cũng chuyển đổi phương hướng khiến cho nước biển không ngừng sôi trào rồi bốc hơi. Trong khoảng thời gian ngắn, mặt biển bốn phía rõ ràng vừa nổi lên những cơn sóng thần kinh người, thì lúc này tất cả nước biển gần gã đã trở thành trống rỗng.

Một cái chớp mắt khi Hứa Thanh mở mắt ra, hắn không chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết của lão tổ Kim Cương Tông, cũng nhìn thấy đôi mắt đen nhánh như hắc động của người khổng lồ cao lớn vô cùng ngoài long liễn kia.

Chớp mắt khi cả hai chính diện nhìn nhau một cái, hơi thở của người khổng lồ cũng bao phủ về phía hắn.

Chất liệu bản thân của long liễn vốn đặc thù, cho nên hơi thở của người khổng lồ cũng không thể phá hủy chút nào, nhưng thân hình Hứa Thanh trong đó căn bản là không cách nào thừa nhận, trong nháy mắt tiếp theo, một cơn đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung lập tức bộc phát khắp toàn thân Hứa Thanh.

Khuôn mặt của hắn, ngực, bụng, cùng với toàn bộ thân thể mặt trước của hắn, trong nháy mắt liền biến thành máu thịt mơ hồ, hai tay hai chân phía trước cũng là như thế này, dưới hơi thở của người khổng lồ thì máu thịt của hắn bị xóa đi dễ như trở bàn tay.

Nguy cơ ngay ở trước mắt, một cây dù màu đen to lớn đột nhiên xuất hiện rồi ngăn cản ở trước người Hứa Thanh, va chạm cùng hơi thở của người khổng lồ.

Cây dù màu đen chấn động, toàn lực ngăn cản luồng hơi thở này, đồng thời Hứa Thanh cũng run rẩy giơ lên tay phải toàn là xương, chỉ còn lại một chút máu thịt miễn cưỡng dính vào bên trên, lấy ra Vô Tự Truyền Tống Phù, bóp chặt một cái!

Một khắc sau khi Vô Tự Truyện Tống Phù vỡ vụn, một mảnh ánh sáng truyền tống rực rỡ bao phủ trên người Hứa Thanh và kể cả cây dù màu đen, trong chớp mắt oanh một tiếng, cả hai tan biến ngay lập tức!

Theo hắn cùng với cây dù màu đen biến mất, hơi thở của người khổng lồ không còn bị ngăn cản nữa nên lập tức tràn vào bên trong long liễn, sau khi tản vào trong và cuốn trở về, người khổng lồ ngơ ngác nhìn qua long liễn trống trơn, trong miệng phát tiếng khóc vô cùng bi ai.

Gã không thèm để ý có phải Hứa Thanh đến rồi đã rời đi hay không, mà gã nhìn long liễn, rõ ràng bởi âm thanh của Bắt Âm Bình nên đã được gợi nhớ lại những ký ức xưa cũ, nghĩ tới vị chủ nhân đã từng làm bạn cùng mình.

Tiếng khóc của gã… vang vọng khắp thiên địa.

Cuối cùng người khổng lồ này ngồi xổm người xuống, quỳ gối trước long liễn.

Âm thanh ô ô trong miệng rõ ràng càng lúc càng lớn, hình như không cam lòng, giống như muốn gọi về thứ gì đó, nhưng mãi đến cuối cùng cũng không có bất luận cái gì đáp lại gã cả.

Mà tâm tình của gã cũng dần dần tĩnh mịch lại, dường như một lần nữa chậm rãi quên đi tất cả, chỉ còn lại bản năng thuần túy, lại lôi kéo long liễn chậm rãi đi về phía đáy biển.

Truyền thừa kết thúc, gã sẽ lâm vào cơn ngủ say không thể bị làm thức tỉnh, cho đến 100 năm sau mới tỉnh lại lần nữa.

Chương 403: Kim Ô Luyện Vạn Linh (2)

Nhưng lúc này biển khơi cũng không thể bình tĩnh trở lại, lúc trước do người khổng lồ dấy lên từng trận sóng thần, dùng nơi này làm trung tâm rồi không ngừng cuồn cuộn cuốn về nơi xa, phạm vi càng lúc càng lớn.

Mà trên mặt biển cách nơi đây không sai biệt lắm mấy ngàn dặm, khi phong bạo còn chưa có lan đến gần, thân ảnh của Hứa Thanh lập lòe giữa một đám ánh sáng truyền tống, bỗng nhiên biến ảo rồi phịch một tiếng đã rơi vào trên biển.

Nước biển tràn đầy dị chất chạm vào những miệng vết thương trên người Hứa Thanh, khiến cho Hứa Thanh đang bị trọng thương nên thần trí cũng đã trở nên mơ hồ, lại bị cơn đau nhức mãnh liệt kích thích, hắn chợt mở to mắt, theo bản năng phất tay lấy ra Pháp Thuyền, sau khi khó khăn bò lên liền mở ra lớp phòng hộ của Pháp Thuyền.

Sau đó hắn nằm ở trên boong thuyền, toàn thân run rẩy và có từng dòng máu tươi tràn ra, lồng ngực cũng kịch liệt nhấp nhô lên xuống.

Có thể thấy cả người phía trước của hắn đã không còn nhiều máu thịt nữa, hai tay và thậm chí cả gương mặt cũng đều như vậy, thậm chí có thể thấy những chiếc xương cốt lộ ra bên ngoài cũng có rất nhiều dấu hiệu vỡ vụn, thậm chí vài khu vực đã bị xuyên thấu.

Thương thế nhìn thấy mà giật mình.

Giờ phút này nếu như có người ngoài ở đây, sẽ rất khó nhận ra đây là Hứa Thanh.

Trước mắt Hứa Thanh xuất hiện dấu hiệu hôn mê, hắn cố nén cảm giác hôn mê mà run rẩy lấy ra đan dược, nuốt vào từng ngụm từng ngụm, cũng cố gắng thúc giục thủy tinh màu tím, khiến cho lực lượng khôi phục nhanh chóng triển khai trên toàn bộ thân thể.

Theo ánh sáng màu tím tràn ngập, Hứa Thanh chịu đựng thương thế trên người, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng, lạnh lùng quét mắt nhìn cái bóng.

Giờ phút này dưới ánh mặt trời, cái bóng bị Hứa Thanh quét mắt nhìn qua thì lập tức run rẩy mãnh liệt, lộ ra ý niệm nịnh hót cực kỳ rõ ràng.

Nó thật sự đã sợ.

Lúc trước đối phương thu được mệnh đăng là do nó xuất thủ, cho nên khi đó tuy thương thế của Hứa Thanh rất nặng, nhưng nó cũng không cảm thấy có vấn đề gì cả. Nhưng lúc này đây, nó không chỉ sợ Hứa Thanh do màn trấn áp lúc trước, mà nó còn tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh tự mình hoàn thành một hành động vĩ đại, cùng với sự điên cuồng không cách nào hình dung của Hứa Thanh.

Nó cảm thấy người này đối xử với chính bản thân mình mà cũng có thể ác độc như thế, vậy thì cũng có thể tưởng tượng ra hắn sẽ đối xử với người khác ra sao.

Cho nên vừa rồi căn bản nó không dám thừa cơ quấy rối, còn giờ phút này càng là ra sức truyền đạt cảm xúc nịnh nọt của mình tới Hứa Thanh, thậm chí còn lan tràn ra một ít bóng, biến thành vật che chắn ánh mặt trời cho Hứa Thanh.

Que sắt màu đen ở một bên cũng không khống chế được sự run rẩy, sắc mặt lão tổ Kim Cương Tông bên trong cũng trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ và chấn động.

“Ta đã sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua người nào liều mạng không muốn sống như thế này!!

“Lúc trước trong thế giới khó hiểu kia của nhân ngư tộc, ta đã cảm nhận được cảm giác kinh khủng, mà sự kinh khủng vừa rồi lại càng thêm cực kỳ trực quan!!”

“Hứa ma đầu quá điên cuồng, cứ như vậy tiếp nữa thì nói không chừng có một ngày, hắn sẽ tự giết chết chính hắn mất, hắn vừa chết thì nhất định ta cũng chết theo. Mà nếu như hắn vẫn lần lượt điên cuồng nhưng lại không chết mà nói, vậy thì nhất định bảo bối trên người sẽ càng ngày càng nhiều, vậy nói không chừng sẽ có một ngày ta trở nên không còn trọng yếu nữa, liền bị giết chết…”

“Khó giải quá mà…” Lão tổ Kim Cương Tông càng nghĩ càng sợ hãi, cảm giác này càng mạnh liệt, khiến cho lão tổ Kim Cương Tông hiếm khi bỏ qua không vùi dập cái bóng, cố gắng nịnh nọt với Hứa Thanh.

Lão cảm thấy phương pháp duy nhất chính là bản thân mình phải càng thêm cố gắng hơn nữa, phải siêu việt thu hoạch của Hứa ma đầu.

Ý nghĩ này làm cho đôi mắt của lão tổ Kim Cương Tông cũng đỏ lên, lão không phải là một người ưa thích mạo hiểm, nhưng bây giờ không có biện pháp nào khác, lão cảm thấy nếu lão không liều mạng thì cái mạng nhỏ của lão rất nhanh liền không còn.

Mặt khác, còn có một nguyên nhân trọng yếu làm cho lão cảm giác nguy cơ tăng vọt.

Lão cảm thấy dựa theo phán đoán của lão từ những quyển sách cổ mà mình từng đọc, cái loại nhân vật đã biết quá nhiều bí mật của người khác, tám chín phần mười đều chết không yên lành.

Chỉ tưởng tượng như vậy đã đủ làm lão tổ Kim Cương Tông càng run rẩy hơn, cũng chú ý tới hành động của cái bóng, vì vậy lão liền nhanh chóng điều khiển que sắt màu đen lao ra vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, một bộ dạng trung thành hộ chủ, hễ là có chút nguy hiểm, liền nhất định liều mạng cũng phải bảo vệ đạo chủ nhân cho bằng được.

“Chủ tử, ngài cứ yên tâm khôi phục, hết thảy đã có ta!” Lão tổ Kim Cương Tông đỏ mắt, lớn tiếng mở miệng, sau đó liền gắt gao nhìn chằm chằm cái bóng, hiển nhiên theo cảm thụ của lão thì uy hiếp lớn nhất chính là từ cái bóng.

Chú ý tới vẻ nịnh nọt của cái bóng và lời cam đoan của lão tổ Kim Cương Tông, Hứa Thanh trầm ngâm sau đó nhàn nhạt quét mắt về phía cái bóng, rồi lại nhìn về phía lão tổ Kim Cương Tông và lộ vẻ tán thưởng, nhẹ gật đầu với lão.

Lão tổ Kim Cương Tông thấy thần sắc tán thưởng của Hứa Thanh, lập tức liền kích động đến mức muốn khóc, giờ phút này tất cả cảm giác sợ hãi sinh tử của lão, theo biểu cảm của Hứa Thanh đã khiến cho lão nhận được một cảm giác thư thái, theo đó là một loại cảm động trước đó chưa từng có.

Loại cảm giác này khiến cho thân thể lão tổ Kim Cương tông không tự chủ mà phải run rẩy, chỉ cảm thấy trong đầu mình vù vù một tiếng, hiếm khi không cần suy nghĩ liền bật thốt ra lời nói trong đáy lòng.

“Chủ tử!! Từ nay về sau, trừ phi tiểu nhân bị tiêu diệt, nếu không nhất định hộ chủ bình an, tiểu nhân đã hoàn toàn làm xong chuẩn bị tự bạo!!”

Hứa Thanh gật đầu rồi thu hồi ánh mắt, nhìn như toàn lực tập trung chữa thương nhưng trên thực tế hắn cũng chia tâm thần để quan sát cả hai tên này, cũng đã làm xong chuẩn bị một khi bị bọn họ cắn trả, hắn liền lập tức trấn áp cái bóng và bóp nát mệnh hồn của lão tổ Kim Cương Tông.

Đồng thời Hứa Thanh cảm thấy đối với thương thế của bản thân cũng không có gì quá đáng lo, mặc dù trên cơ bản hắn gần như là đã ném đi nửa cái mạng, nhưng chẳng phải hắn vẫn còn lại một nửa đấy sao.

Sau khi trải qua lần lấy mệnh đăng, rồi nhìn đội trưởng điên cuồng, Hứa Thanh cảm thấy thương thế của mình lúc này cũng không coi vào đâu, cho nên mặc dù bây giờ toàn thân hắn đau nhức kịch liệt vô cùng, khí tức cũng đã suy yếu cực kỳ, nhưng trong mắt của hắn đã có thêm một tia phấn khởi và …điên cuồng.

“Đáng giá!”

Hứa Thanh vùng vẫy bò lên rồi dựa vào một bên, cũng không quan tâm thương thế nặng trên người, mà giờ phút này thứ hiện ra trong đầu của hắn, là hết thảy quá trình mình vừa liều mạng, đã thu hoạch rất lớn!

Hắn không biết mình đã lưu lại mấy hơi ở bên trong long liễn.

Nhưng hắn biết rõ, hư ảnh Kim Ô bên cạnh mệnh đăng trong cơ thể mình, giờ phút này đã không còn là những đường nét nữa, mà trông rất sống động!!

Đối với khắp cả đại lục Vọng Cổ mà nói, cái này chính là công pháp truyền thừa Hoàng cấp vô cùng trân quý!!

Kim Ô Luyện Vạn Linh!

—

Cầu Đề cử Ngọc Phiếu!

Chương 404: Như ma như yêu (1)

Cái gọi là công pháp Hoàng cấp, chính là do những Cổ Hoàng Chúa Tể của đại lục Vọng Cổ ở vô số kỷ nguyên trước sáng tạo ra, đều là những bí pháp bất truyền, nếu trong đó có một môn trọn vẹn đầy đủ thì sẽ được gọi là bí thuật.

Nhưng vô luận như thế nào, thì uy lực của những công pháp này đều cực kỳ kinh người.

Sự thần bí và cường hãn của nó cũng khiến người khác không thể tưởng tượng được, dĩ nhiên vô cùng trân quý.

Hơn nữa công pháp Hoàng cấp lại rất hiếm thấy, vì vậy nó liền trở thành một trong những nội tình của toàn bộ các thế lực.

Chỉ là hơn phân nửa trong đó trên căn bản là không cách nào đi tu luyện, cần phải có đủ điều kiện cực kỳ hà khắc, ví dụ như rất nhiều công pháp Hoàng cấp cần phối hợp với lực lượng truyền thừa huyết mạch, riêng điểm này đã cơ hồ khiến cho tất cả mọi người đều không thể học được.

Lại không nói giữa các chủng tộc khác nhau cũng rất khó để đi tu luyện cùng một công pháp, cái này càng khiến cho công pháp Hoàng cấp càng khó để học được.

Chỉ có một vài công pháp là không cần huyết mạch, và bất luận chủng tộc gì cũng có thể tu hành, mà những loại công pháp này cũng là công pháp có giá trị lớn nhất, bất kỳ một cái nào bị truyền ra bên ngoài, đều sẽ khiến cho người ta vừa điên cuồng lại vừa bất đắc dĩ.

Điên cuồng là bởi vì thèm khát, bất đắc dĩ là bởi vì không thể cướp đoạt.

Một khi công pháp Hoàng cấp đã hình thành hạt giống, cho dù người ngoài có chém giết người sở hữu, cũng là công dã tràng.

Coi như là ngươi có nói nội dung công pháp ra, người ngoài cũng xem qua liền quên, không thể nhớ được.

Dù có phương thức đặc thù để bảo tồn ký ức, nhưng trong cơ thể không có hạt giống truyền thừa, vậy thì cũng không thể tu luyện.

Hạt giống truyền thừa, giống như là một cái bằng chứng vậy, người có đủ tư cách mới có thể tu hành.

Kim Ô Luyện Vạn Linh, chính là loại này.

Chuẩn xác hơn mà nói, Kim Ô Luyện Vạn Linh không phải là công pháp, nó là một loại bí pháp!

Bí pháp này cường hãn kinh người, dựa theo thông tin Hứa Thanh thu được lúc nãy, sau khi tu luyện bí pháp này đến đại thành, bí pháp này có thể khiến cho người tu hành đạt được thân thể Hoàng Thể Kim Ô.

Một khi Hoàng Thể Kim Ô hình thành, chiến lực của thân thể liền bước vào đến Hoàng cảnh, cũng có thể hóa thân thành Kim Ô quát tháo trên chín tầng trời.

Những miêu tả và nhận thức này, khiến cho Hứa Thanh ý thức được môn bí pháp Kim Ô Luyện Vạn Linh chính là một bộ bí pháp luyện thể.

Nhưng quá trình tu luyện cần cạnh tranh với trời, luyện hóa máu huyết bản nguyên của vạn tộc vạn linh dung nhập vào bản thân, không ngừng cải tiến thân thể, khiến thân thể giống như pháp bảo vậy, càng dưỡng càng mạnh, cho đến cuối cùng lột xác thành Hoàng Thể Kim Ô.

Cái này cũng là phương pháp tiến hóa của Kim Ô, hiển nhiên trong nhận thức của Kim Ô không có quá nhiều quan niệm thiện hay ác, đối với nó mà nói chỉ đơn giản là mạnh được yếu thua, không ngừng tiến hóa để trở nên mạnh nhất, mới là lựa chọn đúng bản tâm.

Mà trong khi nó không ngừng hấp thu máu huyết bản nguyên của vạn tộc vạn linh, không ngừng khiến bản thân lớn mạnh, nó cũng có thể cướp lấy thiên phú chủng tộc của đối phương trong quá trình hấp thu!”

Điểm này, quả thực cực kỳ bá đạo.

Nhưng nó cũng có hạn chế, muốn cướp lấy thiên phú của chủng tộc, đơn thuần luyện hóa một tộc nhân là không đủ, mà cần luyện hóa rất nhiều tộc nhân của chủng tộc này, người tu vi càng cao càng là lựa chọn đầu tiên, cứ như thế tích lũy cuối cùng mới hoàn toàn cướp đoạt được thiên phú của tộc này.

Lúc này Hứa Thanh dựa người ở trên vách thuyền, ánh mắt khép lại, trong đầu nhanh chóng hiện ra những thông tin lần này mình thu được, càng cảm thụ thì tim hắn lại càng đập rộn lên.

Một lúc sau Hứa Thanh mở mắt ra, trong mắt lộ ra một tia chấn động.

“Bí pháp luyện thể Hoàng cấp!”

Hứa Thanh không xa lạ gì với công pháp luyện thể.

Công pháp hắn tiếp xúc và tu hành đầu tiên chính là Hải Sơn Quyết, cũng chính là công pháp luyện thể, điểm này cũng khiến cho hắn lúc ở trong doanh địa thập hoang giả có sức mạnh cực lớn, cho nên dù đến Thất Huyết Đồng, dù nhận thức được sự kinh khủng của pháp thuật, nhưng hắn vẫn không bỏ qua luyện thể như cũ.

Cho đến khi Hải Sơn Quyết của hắn đạt đến cực hạn là tầng thứ chín.

Hư ảnh của Bạt ở sau lưng dù đã tràn ngập dung nham, khí thế kinh người, đỉnh đầu cũng xuất hiện hai cái sừng như muốn đâm ra, nhưng cuối cùng vẫn còn không có hoàn thành thuế biến, khó có thể đạt tới tầng thứ mười.

Cái này không phải do Hứa Thanh, trên thực tế bởi vì trong cơ thể của hắn không có chút dị chất nào, hơn nữa lại có khối thủy tinh màu tím, cho nên hắn đã tu luyện Hải Sơn Quyết đến trình độ trước đó chưa từng có rồi, nhưng vẫn không cách nào đột phá là do chính cấp độ của công pháp Hải Sơn Quyết.

Dẫu sao thì môn công pháp này cũng chỉ là một môn công pháp luyện thể cấp thấp truyền lưu trong đại chúng.

Bản thân nó đã có hạn chế nên khiến cho Hứa Thanh không thể không dừng lại, dùng Hóa Hải Kinh đột phá bước vào Trúc Cơ.

Nhưng hắn chưa hề giảm bớt truy cầu đối với việc luyện thể, sau khi hắn bước vào Trúc Cơ, hắn cũng đã ở trong tông môn đổi một chút phương pháp luyện thể, nhưng sau khi thử nghiệm hiệu quả thì đều thấy rất ít chỗ tốt, rất khó có thể phụ trợ Hải Sơn Quyết tăng lên cấp độ.

Bây giờ, ánh mắt Hứa Thanh lóe ra một tia sáng.

Hắn cảm thụ một chút hạt giống Kim Ô bên cạnh mệnh đăng, cùng với Kim Ô Luyện Vạn Linh trong đầu, đáy lòng hiện lên chút kích động.

“Không biết Hải Sơn Quyết của ta có thể có chút trợ giúp gì đối với tu luyện Kim Ô Luyện Vạn Linh hay không.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn cảm thấy nếu như đều là luyện thể, vậy xác suất Hải Sơn Quyết có thể giúp hắn tăng lên Kim Ô Luyện Vạn Linh rất lớn, sẽ trở thành bộ phận trợ lực cho hắn khi tu hành Kim Ô Luyện Vạn Linh.

Nhưng lúc này thương thế của hắn quá nặng nên không thích hợp lập tức tu luyện, cho nên lúc này Hứa Thanh thở sâu một hơi, cố nén thân thể đang kịch liệt đau nhức, bắt đầu điều tức hơi thở, vận hành pháp lực dung nhập vào trong khối thủy tinh màu tím, thúc đẩy toàn lực để khôi phục thương thế.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Đảo mắt liền qua 10 ngày.

Trong 10 ngày này mặc kệ là ban ngày hay là đêm tối, cái bóng đều thể hiện ra thái độ vô cùng trung thành, ban ngày thì làm vật che chắn ánh nắng mặt trời cho Hứa Thanh, ban đêm lại thủ hộ dưới biển cho Hứa Thanh.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng nhìn thấy hết thảy những thứ này, nhưng lão chỉ cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ giờ phút này ngươi càng biểu hiện như thế thì Hứa ma đầu sẽ lại càng trấn áp ngươi mạnh tay hơn, bởi vì hành vi của ngươi bây giờ làm cho người ta có một loại cảm giác, chính là không ăn đánh thì sẽ không thành thật.

Cho nên cách làm chính xác nhất không phải là ra sức biểu đạt sự trung thành như vậy, mà phải thay đổi một cách vô tri vô giác.

Nghĩ tới đây, lão tổ Kim Cương Tông điều khiển que sắt màu đen bay thẳng đến trên bầu trời, sau khi quét ngang bốn phía một vòng lại trở về, im lặng trôi lơ lửng ở một vị trí có thể quan sát toàn bộ bốn phía quanh Hứa Thanh.

Chương 405: Như ma như yêu (2)

Mặt khác trong 10 ngày này, mặc dù Hứa Thanh cũng gặp phải một chút hải thú nguy hiểm, nhưng vô luận là lão tổ Kim Cương Tông hay là cái bóng, bây giờ cũng đã hoàn toàn khác biệt, dưới sự xuất thủ của bọn nó thì Hứa Thanh vẫn có thể an tâm tĩnh dưỡng như cũ.

Về phần những con hải thú kia thì Hứa Thanh không giết, mà dùng cái bóng hóa thành dây thừng để trói chúng ở dưới biển, giống như nuôi nhốt gia súc vậy, kéo theo bọn chúng đi về phía trước.

Đồng thời dưới sự điều trị liên tục của khối thủy tinh màu tím, bây giờ thoạt nhìn ngoại trừ sắc mặt Hứa Thanh hơi trắng bệch một chút, thì đã không còn gì trở ngại nữa cả.

Máu thịt ở phía trước cũng đã khôi phục trở lại, không chênh lệch quá nhiều với lúc chưa bị thương, đến lúc này Hứa Thanh cảm thấy mình đã có thể tu luyện Kim Ô Luyện Vạn Linh rồi.

Cho nên hắn khoanh chân lại, thở sâu một hơi, ngay một khắc mặt trời ló lên vào sáng sớm thì Hứa Thanh ngẩng đầu, triển khai Kim Ô Luyện Vạn Linh từ trong thể nội đã hoàn toàn khắc kỹ ở trong tâm thần suốt 10 ngày nay.

“Cửu tiêu đúc Hoàng thể, Kim Ô luyện vạn linh, thu thiên phú vạn tộc, mệnh chiếu rọi thiên khung!!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hai tay niệm bí quyết đặt ở trước đan điền, hai ngón cái đan xen với nhau, bốn ngón còn lại mở thành hình quạt, thoạt nhìn tựa như con chim đang dang đôi cánh vậy.

Sau đó hướng về ánh nắng mặt trời vừa mọc, hít một hơi thật sâu.

Trong thời gian ngắn thì bầu trời ở trong mắt Hứa Thanh dường như trở nên mơ hồ, có chút cảm giác vặn vẹo, bình thường nhìn không thấy, duy chỉ có Hứa Thanh có thể nhìn thấy, từ trên thái dương tràn ra một tia lửa nóng, sau đó theo miệng của hắn mà chui vào trong cơ thể.

Kim Ô bên cạnh mệnh đăng trong người Hứa Thanh đột nhiên mở mắt ra, đôi cánh chợt chấn động giống như muốn giương ra, đồng thời cũng ngóc đầu lên hướng về tia lửa nóng đang chảy xuống, chợt nuốt một cái thì luồng lửa nóng này lập tức chui vào trong miệng Kim Ô. Mắt nó hơi mở ra một chút, nhưng hình như còn chưa đủ để hoàn toàn mở ra, chỉ có thể hơi hé ra chút khe hở, nhưng như vậy cũng đã lộ ra một tia sáng vô cùng rực rỡ.

Đây là bước đầu tiên để tu hành Kim Ô Luyện Vạn Linh.

Đó là làm thức tỉnh truyền thừa Kim Ô trong cơ thể.

Mà phương pháp làm nó thức tỉnh, chính là cho nó cắn nuốt khí tức của mặt trời cùng với dùng khí huyết bản thân bồi dưỡng.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, nó sẽ không cách nào hoàn toàn mở mắt ra được cả.

Kim Ô trong cơ thể Hứa Thanh chợt khẽ hấp một cái, trong chốc lát nó tựa như hóa thành một cái hắc động, ra sức hút khí huyết toàn thân của Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh trong một cái chớp mắt lắc lư rung động, khí huyết mãnh liệt cuộn mình, từng sợi từng sợi khí huyết tràn ra rồi lao đến dung nhập vào Kim Ô, đồng thời dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể Hứa Thanh nhanh chóng khô héo xuống.

Cánh tay của hắn biến thành da bọc xương, mặt hắn lõm xuống, vào thời khắc này thân thể của hắn cũng trở nên càng thêm nhỏ gầy, quần áo cũng càng lúc càng rộng ra.

Nhưng thần sắc của hắn vẫn như thường, không hề hoảng loạn.

Theo Hứa Thanh nghiên cứ Kim Ô Luyện Vạn Linh trong 10 ngày qua, hắn đã sớm biết trước loại tình huống này rồi.

Cho nên giờ phút này hắn rất bình tĩnh, mặc kệ Kim Ô non trong cơ thể đang không ngừng hấp thu khí huyết của chính mình.

Dần dần thân thể của hắn càng lúc càng khô héo, thoạt nhìn cả người cũng có chút kinh khủng, mà Kim Ô cũng đã đến hấp thu tới thời khắc mấu chốt, đôi mắt cũng đang cố gắng mở ra.

Trên thực tế, bất kỳ một môn công pháp truyền thừa Hoàng cấp nào, đều không phải là công pháp sau khi học được sẽ lập tức bộc phát mà cần người tu hành chủ động mở ra, đây là bởi vì lực lượng cần thiết để mở ra truyền thừa quá lớn.

Bình thường mà nói, có rất ít người có thể dựa vào bản thân để thỏa mãn điều kiện này, thường thường đều cần phải có thế lực sau lưng tương trợ, không tiếc đại giới để cho người này hoàn toàn mở ra công pháp Hoàng cấp.

Ví dụ như môn bí pháp Kim Ô Luyện Vạn Linh này, trên thực tế nếu muốn mở nó ra thì cần thiết có lực lượng khí huyết vô cùng dồi dào, tu sĩ tầm thường căn bản là không cách nào đủ sức, mà một thất bại sẽ đối mặt với nguy cơ bị nó hút khô.

Nhưng bởi vì luyện thể của Hứa Thanh rất kinh người, thân thể đã được tinh luyện qua, cho nên khí huyết ẩn chứa trong người hắn rất là dồi dào, thế nên mới có thể ra sức cho tới bây giờ, nếu đổi thành người ngoài, sợ là một cái chớp mắt đã bị Kim Ô hút khô.

Nhưng cho dù là như thế, lúc này Hứa Thanh cũng thấy hơi không chống đỡ nổi nữa rồi, hắn chú ý thấy hầu như toàn bộ máu thịt bản thân bây giờ không còn, cả người tựa như thây khô, trong mắt lập tức lóe lên tia sáng, vận hành Hải Sơn Quyết, hư ảnh của Bạt lập tức biến ảo hiện ra phía sau hắn.

Quỷ ảnh vừa ra liền ngửa mặt lên trời gào rống, thân thể khô nứt, dung nham tồn tại dưới lớp da trở nên sôi trào, từ trên người tản mát ra khí thế rất kinh người, đồng thời lực lượng khí huyết cũng vô cùng nồng đậm.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Bạt nhoáng một cái, từ trên người nó tràn ra vô số khí huyết giống như sương mù, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Hứa Thanh, tràn vào đến chỗ Kim Ô.

Thân thể Kim Ô chấn động, đại lực hấp thu khí huyết, sức mạnh cũng càng lúc càng mạnh, mà Bạt bên đó cũng cấp tốc héo rũ, cho đến thời gian hơn mười hô hấp sau, hư ảnh của nó liền ầm ầm tan vỡ, hóa thành một đoàn khí huyết tràn vào trong thân thể Hứa Thanh, tràn vào thân hình Kim Ô.

Kim Ô run rẩy, muốn dùng toàn bộ lực lượng để hoàn toàn mở mắt ra, nhưng hình như là trình độ khí huyết mà Hứa Thanh truyền vào bây giờ vẫn còn kém một chút.

Còn kém một bước nữa, là Kim Ô có thể mở mắt.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ lạ, hắn không chần chờ chút nào mà lập tức giơ tay phải lên đặt vào trên boong thuyền bên cạnh, lập tức có một cỗ hấp lực theo bàn tay hắn khuếch tán vào trên Pháp Thuyền, trực tiếp kéo dài tới khu vực trung tâm của Pháp Thuyền, cũng chính là chỗ máu thịt của Câu Anh!

Chớp mắt khi chạm tới máu thịt Câu Anh, thân thể Hứa Thanh liền vang lên tiếng nổ, khí huyết nồng đậm kinh người từ bên trong máu thịt Câu Anh tràn ra, điên cuồng tràn vào thân hình hắn.

Sau khi Kim Ô nuốt vào một cái, rốt cuộc nó đã hoàn toàn đủ lượng khí huyết cần thiết, đôi mắt chợt mở ra, phát ra một tiếng Hi..i…iiii.

Âm thanh này kèm theo lực lượng đạo vận, vô cùng kinh thiên động địa.

Âm thanh đó truyền ra từ trong cơ thể Hứa Thanh, sau đó mặt biển bốn phía lập tức nổ vang, từng đợt gợn sóng từ Pháp Thuyền của Hứa Thanh làm trung tâm mà ầm ầm dạt về bốn phía, giống như một đợt sóng thần cỡ nhỏ!

Nếu nhìn từ trên bầu trời nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng mặt biển ở vị trí của Hứa Thanh, theo sóng biển đánh về bốn phía, khu vực này tựa như tạo thành một bức họa quyển kỳ dị vậy.

Mà bức họa quyển này, giống như một con mắt thật to.

Dường như là con mắt của Kim Ô!

Mà Pháp Thuyền của Hứa Thanh, chính là nhãn cầu trong con mắt của Kim Ô.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên Pháp Thuyền, mặc dù toàn thân đã khô héo nhưng mắt của hắn vẫn sáng như sao, vô cùng sáng ngời, theo gió thổi phấp phới, lúc này thoạt nhìn cả người của hắn…

Như ma như yêu!

Chương 406: Động biển phong long! (1)

Biển khơi nổ vang.

Theo từng gợn sóng khuếch tán, Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên Pháp Thuyền, lúc này thân thể của hắn chậm rãi run rẩy, hô hấp của hắn cũng càng lúc càng dồn dập, đôi mắt của hắn cũng từ lạnh lẽo như băng rồi rất nhanh hóa thành điên cuồng.

Bởi vì, hắn đói!

Một cảm giác đói khát trước đó chưa từng có!

Nguồn gốc của loại đói khát này là do giờ phút này thân thể hắn vô cùng khô héo, cần đại lượng chất dinh dưỡng để bổ sung mới có thể khôi phục lại như thường, mà điểm này thì coi như là thủy tinh màu tím cũng không cách nào trợ giúp hắn được.

Thủy tinh màu tím có thể tăng tốc chữa trị tổn thương. Tuy nó có thể khôi phục, nhưng không thể từ không mà sinh có, không thể cung cấp chất dinh dưỡng cho hắn khôi phục khí huyết được.

Mà đầu nguồn khác của sự đói khát, chính là sau lưng Hứa Thanh!

Lúc này phía sau của hắn là một mảnh trống trải, thoạt nhìn không thấy cái gì, nhưng vô luận là lão tổ Kim Cương Tông hay là cái bóng, bây giờ cả hai đều vô cùng căng thẳng, trong cảm giác của bọn nó, hình như sau lưng của Hứa Thanh đang ẩn giấu một thứ nào đó vô cùng nguy hiểm và dữ tợn.

Nhưng Hứa Thanh biết rõ, đúng là phía sau của hắn không phải không có vật gì.

Chuẩn xác mà nói, thứ để cho lão tổ Kim Cương Tông và cái bóng cảm thấy kiêng kị và căng thẳng mãnh liệt, là bởi vì Kim Ô mở mắt, ở dưới lớp quần áo sau lưng của hắn đã tạo thành một bức đồ đằng.

Hình dáng của bức đồ đằng này chính là một con Kim Ô, từ trên người nó tản ra từng trận khí tức vô cùng kinh tâm động phách.

Đây cũng là giai đoạn mở ra bước truyền thừa kế tiếp!

Lúc trước Hứa Thanh đã có thời gian 10 ngày để nghiên cứu tìm hiểu về công pháp Kim Ô Luyện Vạn Linh được truyền vào trong đầu, hắn rất rõ ràng mở ra truyền thừa Kim Ô Luyện Vạn Linh cần hai bước.

Bước đầu tiên là kích hoạt hạt giống truyền thừa, để hóa thành đồ đằng khắc ở trên thân thể.

Bước thứ hai, là để cho đồ đằng hiện ra bên ngoài, hình thành hư ảnh bằng khí huyết, kể từ đó mới coi như là hoàn toàn mở ra truyền thừa!

Mà bước thứ hai cũng cần một lượng lớn khí huyết để bồi dưỡng, cho nên hắn mới có cảm giác rất đói khát!

Lúc này Hứa Thanh thở hổn hà hổn hển, trong mắt tràn ngập tơ máu, quay đầu nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông lập tức run run, vừa bị Hứa Thanh nhìn qua thì lão liền có một loại cảm giác dường như đối phương muốn cắn nuốt chính mình, trong lúc run rẩy lão nhanh chóng hiện ra thân hình, còn cố ý biến mình trong suốt một chút, ý bảo mình không có khí huyết.

Hứa Thanh chuyển mắt, nhìn qua cái bóng.

Cái bóng cũng lập tức run rẩy dưới ánh mắt này của hắn.

“Đưa chúng nó lên đây.”

Bởi vì thân hình héo rũ, cho nên lúc này thanh âm của Hứa Thanh cũng trở nên vô cùng khàn khàn, cái bóng cũng không hề chần chờ chút nào mà lập tức kéo một bộ phận thân thể đã hóa thành dây trói dung nhập dưới biển của nó lên, một con Thiết Giáp Ngư cực lớn lập tức phá vỡ mặt nước đưa đến trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn kỹ con Thiết Giáp Ngư, đồ đằng phía sau lưng bỗng nhiên nóng lên, hình như muốn huyễn hóa ra ngoài, nhưng bây giờ nó vẫn không cách nào làm được, chỉ có thể ở huyễn hóa ra từng mảnh lông vũ màu vàng như lông Phượng ở bốn phía của Hứa Thanh.

Những chiếc lông vũ này bay nhanh và xoay tròn chung quanh hắn, đồng thời tạo thành hấp lực cuốn tới con Thiết Giáp Ngư.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể con Thiết Giáp Ngư trọn vẹn 100 trượng này lập tức run rẩy, tất cả khí huyết trong cơ thể của nó đều tràn hết ra ngoài.

Sau khi tràn ra thì những tia khí huyết này liền hội tụ lại cùng một chỗ, tạo thành một khối huyết cầu to hơn mười trượng, lúc này khối huyết cầu này không ngừng co rút lại, không ngừng bị rèn luyện, cho đến cuối cùng sau khi tiêu tán hết 9/10 phần, nó liền tạo thành một giọt huyết dịch màu vàng nhạt.

Lông vũ màu vàng chợt bay tới bao phủ, đồng thời hấp thu giọt huyết dịch màu vàng này, Hứa Thanh cũng phất tay, một đoàn hắc hỏa lập tức bay ra bao phủ con Thiết Giáp Ngư này lại, rút linh hồn nó ra.

Mà cái bóng cũng nhịn không được hít vào một hơi, khiến cho con Thiết Giáp Ngư đã mất đi linh hồn, đã mất đi khí huyết, nhưng linh năng tràn ngập dị chất còn thừa lại trên người nó cũng không hề bị lãng phí, bị cái bóng nuốt xuống.

Tựa như ăn cơm vậy, cái bóng rất nhanh liền đưa con hải thú thứ hai tới, tiếp theo là con thứ ba, con thứ tư…

Trong mười ngày, lúc Hứa Thanh đang nghiên cứu Kim Ô Luyện Vạn Linh thì hắn đã nuôi nhốt một số hải thú, cho nên đồ đằng sau lưng biến thành lông Phượng rất nhanh liền hấp thu được 20-30 con hải thú.

Theo những chiếc lông Phượng hấp thu khí huyết, nó chẳng những càng lúc càng hiển lộ nhiều bộ phận hơn, đồng thời còn phản hồi lại lực lượng bồi dưỡng cho thân thể Hứa Thanh, khiến cho thân thể khô héo của Hứa Thanh cũng được hồi phục một chút.

Mà hắn cũng cảm nhận rõ ràng được lực lượng nhục thể của mình đang từ trạng thái đình trệ trở nên tinh tiến hơn một chút, tốc độ nhanh hơn và sức mạnh cũng lớn hơn, đồng thời hắn cũng có một chút cảm giác kỳ dị.

Loại cảm giác này dường như là hắn vừa cộng minh cùng một vài loại pháp thuật nào đó, hắn cũng mơ hồ cảm giác mình giống như có thể không cần bấm niệm pháp quyết cũng có thể trực tiếp hình thành một chút pháp thuật mà chính hắn còn chưa bao giờ học qua.

Nhưng sau khi hắn thử nghiệm, lại không cách nào làm được việc này.

“Chẳng lẽ đây chính là năng lực cướp lấy thiên phú của Kim Ô Luyện Vạn Linh trong miêu tả sao, nhưng mà do bây giờ ta mới luyện hóa quá ít, cho nên không cách nào sử dụng thiên phú của nó ra được!”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhưng giờ phút này cảm giác đói khát của hắn chỉ mới thoáng giảm bớt một chút mà thôi, hắn vẫn còn rất đói, điều này khiến cho hắn không có thời gian để suy tư quá nhiều, ánh mắt hắn tràn ngập tơ máu. Hắn dứt khoát đứng lên rồi thu hồi Pháp Thuyền, trực tiếp nhảy vào trong nước.

Chớp mắt khi hắn lao xuống dưới biển, thân thể của hắn liền vang lên một tiếng nổ tung, trực tiếp mở ra trạng thái Huyền Diệu Thái, đồ đằng phía sau cũng tràn ra khí tức chấn nhiếp về bát phương, khiến cho trên người Hứa Thanh tràn ra uy áp rất lớn.

Toàn thân lão tổ Kim Cương Tông bên cạnh hắn liền tràn ngập tia sét, lôi văn trên que sắt màu đen cũng phát ra những tia sáng lập lòe, gào thét đi theo bên trái Hứa Thanh.

Cái bóng cũng khuếch tán ra bốn phía, có thể mơ hồ thấy được trên trăm ảnh nhãn của nó trải rộng ra khắp bốn phương, từng con mắt mở ra theo đường nét cây đại thụ, nhìn thấy mà giật mình.

Giờ khắc này chiến lực tổng hợp của Hứa Thanh đã rất mạnh, sớm đã siêu việt trước đây, mặc dù vẫn không thể không kiêng nể chút nào hoạt động trong biển cấm, nhưng trong trình độ nhất định thì coi như hắn cũng đã có thể quát tháo một phương.

Chương 407: Động biển phong long! (2)

Mặt biển nổ vang, dòng nước dưới biển cuốn xiết, thân ảnh Hứa Thanh lập tức tan biến ở xa xa, bắt đầu mở màn một trận giết chóc.

Hắn cần càng nhiều hải thú hơn nữa, cần càng nhiều khí huyết bản nguyên hơn nữa, chỉ có như thế mới có thể giảm bớt được loại cảm giác đói khát khiến người ta phát điên này, mới có thể khiến cho hắn hoàn toàn mở ra giai đoạn truyền thừa thứ hai của mình.

Thời gian ngày lại ngày cứ thế trôi qua, nửa tháng sau.

Một chỗ vắng vẻ trên mặt biển, nước biển đột nhiên cuộn sóng rồi lập tức nổ tung, một con Thương Long cực lớn với thân thể to hơn 500 trượng từ trong biển nhảy ra.

Bề ngoài nó vô cùng dữ tợn, khí tức kinh khủng cùng với những hàm răng sắc bén lộ ra ngoài dù là cái miệng rộng lớn đang đóng chặt, ngày bình thường chỉ cần nó xuất hiện, vậy thì nó sẽ chính là ác mộng của vô số thuyền buôn cùng tu sĩ đi lại trong biển cấm.

Thương Long cũng được ghi chép rất rõ ràng ở trên hải chí của Thất Huyết Đồng, đây là một trong những loài thú săn mồi đỉnh cấp bên trong biển cấm, bản thân chúng nó cực kỳ hung tàn, lại thêm thân hình cực kỳ kinh khủng, phối hợp với lực lượng dị hoá và tu vi nên khiến cho chiến lực của chúng nó cực kỳ kinh người.

Mà con Thương Long này càng là một con Thương Long không hề tầm thường, ngay một khắc khi nó nhảy ra khỏi mặt biển, có thể thấy trong cơ thể nó thình lình có hai luồng hỏa diễm màu đỏ đang thiêu đốt, đây là một con Thương Long đã tu luyện đến trình độ hai đoàn mệnh hỏa.

Khí thế của nó rất mạnh, chớp mắt khi nó xuất hiện thì bốn phía liền vang lên những tiếng nổ.

Mặt biển trong phạm vi ngàn trượng lập tức nổ tung, chỉ là giờ phút này trong mắt của nó không có vẻ lạnh lùng như xưa, mà mang theo sự hoảng sợ thật sâu.

Nếu như cẩn thận nhìn kỹ, có thể nhìn thấy trên bụng của nó thình lình có một hình vòng tròn giống như ấn ký.

Hình dáng của đạo ấn ký này giống như là một cây đại thụ, hơn trăm ảnh nhãn trên đạo ấn ký này đều mở ra và không ngừng nháy mắt, giống như những chiếc miệng lớn điên cuồng cắn nuốt cái bóng của Thương Long.

Đồng thời dưới mặt biển vừa bị phá vỡ liên tiếp bắn ra từng tia chớp kinh thiên động địa, có thể thấy rõ ràng trong đó có một que sắt màu đen được những tia chớp vờn quanh đang lấy tốc độ vô cùng kinh người bay tới gần, sau đó trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của con Thương Long.

Oanh một tiếng, thân thể con Thương Long lập tức chấn động mãnh liệt, bộ vị bị xuyên thấu trực tiếp nổ tung, đau đớn kịch liệt khiến cho nó không nhịn được mà dùng sức mở ra cái miệng đang đóng chặt, muốn truyền ra tiếng kêu thống khổ.

Nhưng nó không cách nào mở ra cái miệng lớn của mình được.!

Tiếng gào thét không thể truyền ra hoàn toàn, vì vậy liền biến thành âm thanh rên rỉ, mà vào giờ khắc này khi ánh mặt trời tản ra, có thể rõ ràng thấy trong miệng nó rõ ràng có thân ảnh của một thiếu niên đang đứng, thiếu niên này mặc đạo bào toàn thân màu tím, giờ phút này hắn đứng giữa hai hàm răng của Thương Long, tóc đen giống như khối ngọc sáng bóng nhàn nhạt, có thể thấy được bên trên có những giọt nước.

Theo Thương Long kịch liệt lắc lư, mái tóc của thiếu niên cũng phấp phới mãnh liệt, những giọt nước phía trên cũng điên cuồng rơi xuống, từng giọt từng giọt đen nhánh như mực, liên tục rơi xuống giống như mưa bụi.

Cũng có một chút giọt nước tung bay trên mặt của hắn, cẩn thận chảy trên làn da đẹp như gốm sứ, cũng hiển lộ gương mặt của hắn dưới ánh mặt trời.

Đó là một gương mặt cực kỳ đẹp trai, lông mày dài như liễu, thân như ngọc, mái tóc đen thật dài xõa ra phía sau cổ, vừa tạo ra một tia cảm giác cuồng dã đồng thời lại có cảm giác kinh diễm.

Trong mắt của hắn cũng ẩn chứa một tia tà dị khiến người ta mê muội, mà sự mê muội của hắn không hề vẻn vẹn ở gương mặt làm cho người khác say mê, mà còn cả khí chất thần bí toả ra trên người hắn.

Lúc này hắn giơ một tay lên, đập một chưởng vào bên trong răng của Thương Long, hai chân thì như cây đinh hung hăng đâm vào bên trong miệng của Thương Long.

Hắn đang dùng lực lượng của bản thân, cứng rắn khiến cái miệng lớn của Thương Long bị khóa lại, khiến nó không thể mở ra!

Thiếu niên này, chính là Hứa Thanh!

Nửa tháng qua hắn đã giết rất nhiều Hải thú, khiến cho bức đồ đằng phía sau lưng hắn cách thời điểm hoàn toàn mở ra giai đoạn thứ hai đã không xa, mà thân thể của hắn dưới sự bồi dưỡng và hồi đáp trở lại từ đồ đằng Kim Ô khi thôn phệ khí huyết bản nguyên, càng ngày càng trở nên cường hãn.

Chẳng những thân hình của hắn đã khôi phục như thường, mà sự tăng trưởng sức mạnh và tốc độ của hắn cũng vô cùng kinh khủng, bây giờ sức mạnh và tốc độ của hắn đã vượt hơn trước đây rất nhiều, thậm chí hôm nay hắn chỉ cần dùng sức mạnh thân thể, đã có thể làm cho con Thương Long này không thể vùng vẫy mở miệng.

Giờ phút này trong mắt hắn lóe lên một tia lãnh mang, hắn đừng ở, ầm ầm bộc phát ra hắc hỏa bao trùm về con Thương Long bị hắn truy sát cả nửa ngày này, đồng thời bức đồ đằng sau lưng hắn cũng huyễn hóa ra vô số lông Phượng màu vàng.

Những chiếc lông Phượng này không ngừng xoay tròn, triển khai hấp lực để luyện hóa Thương Long. Thương Long gào thét, toàn lực vùng vẫy rơi lại vào mặt biển, nhưng trong một cái chớp mắt khi mà nó chìm xuống, dưới biển thình lình có một con Xà Cảnh Long lao ra, dùng thân hình hung hăng đập tới khiến cho Thương Long bị ngăn cản.

Mặc dù Xà Cảnh Long liền tan vỡ rất nhanh, nhưng chỉ cần ngăn cản một khắc như vậy, là Hứa Thanh đã có thể khiến cho hắc hỏa hoàn toàn bao phủ Thương Long, mà công pháp Kim Ô Luyện Vạn Linh cũng được hắn triển khai hoàn toàn vào thời khắc này.

Tiếng gào thét thê lương được truyền ra từ trong kẽ răng của nó, thân hình con Thương Long oanh một tiếng, tràn ra vô số khí huyết, không ngừng hội tụ lại rồi bị luyện hóa, sau cùng liền hóa thành một đoàn khí huyết bản nguyên rồi dung nhập vào bên trong lông Phượng.

Vào thời khắc này linh hồn của nó cũng đã xuất hiện ở trong cơ thể Hứa Thanh, đã trở thành chất liệu để thiêu đốt khiến cho hai đạo pháp khiếu thứ 47 và 48 của Hứa Thanh lập tức mở ra!

Trong đoạn thời gian này Hứa Thanh giết chóc rất nhiều, pháp khiếu cũng đã mở ra đến đạo thứ 46.

Theo hai đạo pháp khiếu mở ra, pháp lực trong cơ thể hắn lập tức tăng vọt, đồng thời lực lượng bồi dưỡng đến từ Kim Ô Luyện Vạn Linh cũng lại một lần nữa vọt tới, khiến cho toàn thân hắn truyền ra âm thanh ken két, đồng thời gương mặt vốn rất tuấn lãng, giờ phút này lại trở nên càng khiến người ta phải nhìn chăm chú và si mê hơn, còn sức mạnh thân thể lại càng tăng lên thêm diện rộng!

“Chỉ cần nuốt thêm vài con hải thú, liền có thể hoàn toàn hoàn thành giai đoạn thứ hai của Kim Ô Luyện Vạn Linh, đến lúc đó đồ đằng cũng huyễn hóa ra ngoài, cũng coi như ta đã chân chính dung nhập công pháp Hoàng cấp vào trong cơ thể, không thể bị tước đoạt được nữa.”

Hứa Thanh thì thào sau đó thân thể hơi nhoáng một cái, rất nhanh liền bay đi xa.

Mà theo hắn rời đi, giờ phút này con Thương Long kia lập tức hóa thành thây khô rồi chìm vào đáy biển, cái bóng cũng nhanh chóng lan tràn ra, vội vàng bay theo Hứa Thanh, đồng thời cũng truyền ra cảm xúc ảo não.

Nó cảm thấy mình cắn nuốt bóng của đối phương quá chậm, không đợi nó phát uy thì Thương Long đã bị giết chết, vì vậy liền truyền một chút cảm xúc ủy khuất qua lão tổ Kim Cương Tông ở một bên.

Lão tổ Kim Cương Tông hiếm thấy không mượn cơ hội để lừa gạt cái bóng, lão ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh bay xa, nhìn mái tóc dài phấp phới dưới ánh mặt trời, trông bóng lưng thiếu niên với tử khí trên vai, tâm thần sớm đã tràn ngập những gợn sóng.

Lão đã chứng kiến sự sát phạt của Hứa Thanh, cũng chứng kiến sự điên cuồng của Hứa Thanh, chứng kiến Hứa Thanh tạo thành sự thu hút mãnh liệt đối với người khác phái, cũng chứng kiến đối phương không ngừng trở nên càng ngày càng mạnh hơn.

Tất cả những thứ này, khiến cho giờ phút này trong đầu của lão lập tức có một cái ý niệm mãnh liệt hiện ra.

Đây, mới đúng là nhân vật chính trong sách cổ!

Chương 408: Hứa Thanh ca ca (1)

Vào lúc Hứa Thanh đang dùng tốc độ nhanh như tên bắn hấp thu thêm một con hải thú khác, trên bầu trời cách hắn không xa có ba chiếc cổ hạm hắc mộc cực lớn đang gào thét bay về phía trước.

Từ trên ba chiếc cổ hạm này tràn ra một tia khí tức cổ xưa, từ xa nhìn lại như là ba cây cự mộc.

Bên trên lập lòe một màn hào quang màu đen, phong tỏa hết thảy khí tức bên trong lại khiến người ngoài rất khó phát hiện, đồng thời cũng rất khó phân biệt lai lịch ba chiếc cổ hạm này khi nhìn qua bề ngoài.

Mà trên thực tế, đây chính là thuyền phi hành của Hải Thi Tộc sau khi sử dụng phương pháp che giấu đặc thù.

Nguồn động lực của những chiếc thuyền này là dị chất, nó có thể tùy thời hấp thu dị chất trong thiên địa dung nhập vào trong thuyền, cho nên từ trình độ nào đó mà nói thì năng lực bay liên tục ở trên trời của nó rất là kinh người.

Trước mắt, ở trên ba chiếc thuyền này có trên trăm tu sĩ Hải Thi Tộc, chỉ bất quá bên trong tuyệt đại đa số đều là tộc nhân Ngưng Khí, chỉ có bốn người tu vi không tầm thường, lộ ra chấn động của cảnh giới Trúc Cơ.

Vả lại bốn tên này đều không phải là Trúc Cơ tầm thường, bọn họ đều là tu sĩ đã hình thành mệnh hỏa, nhất là trên đỉnh thuyền có một tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng đứng đấy, mặc dù không mở ra Huyền Diệu Thái, nhưng khí tức hai đoàn mệnh hỏa trên thân lại vô cùng rõ ràng.

Hiển nhiên tên tu sĩ này là người đứng đầu ba chiếc thuyền này, giờ phút này gã đang đưa mắt nhìn về phía xa, đôi mắt màu xám lộ ra một tia lạnh lùng, cả người đứng ở nơi đó nhưng lại giống như một khối hàn băng, hình như tất cả mọi việc đều rất khó khiến cho gã đặt vào trong lòng.

Mà bên cạnh gã, có một người thiếu nữ.

Người thiếu nữ này cũng là một tộc nhân Hải Thi Tộc, bộ dáng bên ngoài của nàng là nhân tộc, hiển nhiên người này khi còn sống cũng là một người được sống an nhàn sung sướng, vả lại sau khi bị chuyển hóa thì địa vị cũng cực cao, cho nên chẳng những không có bất kỳ chút khí tức thi độc nào tản ra, mà làn da trên người còn trắng như tuyết, không thấy một chút vết lốm đốm của thi thể nào bên trên.

Dung mạo cũng rất là đẹp mắt, thậm chí còn mơ hồ hiện ra một chút ngây thơ.

Nhất là vẻ linh động trong mắt cũng nhiều hơn không ít so với những tên Hải Thi Tộc tầm thường, thậm chí nếu thả người này vào trong đám người bình thường, không phân biệt cẩn thận sẽ rất khó nhìn ra nàng là Hải Thi Tộc.

Giờ phút này nàng đang lôi kéo cánh tay của tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng, vừa làm nũng vừa mở miệng.

“Bản dịch được đăng duy nhất tại vip.bachngocsach.com, vui lòng không sao chép.”

“Hứa Thanh ca ca, ngươi nói cho ta biết đi được không, rốt cuộc ngươi làm cách nào tìm được ta vậy, rõ ràng ta đã rất cẩn thận che giấu tung tích rồi mà.”

Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng nghe vậy liền lắc đầu, nhưng thật sự chịu không được thiếu nữ bên cạnh mở giọng cầu khẩn, vì vậy sau khi thấy nàng ta trực tiếp lấy ra một khối đá màu đen thì gã liền nhận lấy, không chút gợn sóng mở miệng.”

“Tam công chúa, tri thức là vô giá, ngươi đã tôn trọng tri thức như thế, vậy Hứa mỗ sẽ nói cho ngươi biết, trước khi Hứa mỗ trở thành Hải Thi Tộc thì đã là đệ tử của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng, đã học qua một ít pháp thuật, cho nên mới nhìn ra thân phận của công chúa.”

“Công chúa, Vương đã rất sốt ruột rồi, cho nên mới ban bố nhiệm vụ như vậy để tìm ngươi trở về, kính xin công chúa không nên làm khó ta, theo lộ trình thì không cần quá lâu nữa chúng ta liền có thể quay về trong tộc rồi, ngươi không nên cứ tùy tiện đi vứt đồ lung tung, một khi trêu chọc phải tồn tại không thể trêu chọc, sẽ không hay.” Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng bình tĩnh nhìn vị thiếu nữ bên cạnh.

“Được rồi, nhưng mà Hứa Thanh ca ca, ngươi đừng quên ngươi đã đáp ứng ta, sau khi đến tộc địa thì ngươi phải trở thành người bảo vệ riêng của ta.”

“Hứa Thanh ca ca, ta đặc biệt thích tính cách của ngươi, ta cảm giác ngươi rất đặc biệt, hỏi ngươi một vấn đề thì rõ ràng ngươi còn bắt ta trả dị thạch mới nói, những tộc nhân khác đều không dám như thế.”

“Còn những lời ngươi nói nữa, ví dụ như tri thức là vô giá, tôn trọng tri thức các loại, ta đều rất thích nghe, thật là đặc biệt nha.” Thiếu nữ nhìn tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng, nhõng nhẽo cười mở miệng.

Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng chắp tay sau lưng, ngóng nhìn phương xa, đáp lại nhẹ nhàng trôi chảy.

“Hứa Thanh ta sẽ không nuốt lời, chỉ cần công chúa để cho ta thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, chớ nói trở thành người bảo vệ riêng cho ngươi, cho dù công chúa muốn Hứa Thanh trở thành nam sủng của ngươi cũng có thể. Nếu như Hứa Thanh nuốt lời, nhất định thân trúng kịch độc, trời giáng ngũ lôi!”

“Ngươi thật sự có thể làm nam sủng của ta sao, Hứa Thanh ca ca?” Ánh mắt Tam công chúa sáng lên.

“Dĩ nhiên!” Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng ho nhẹ một tiếng.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh ở bên trong biển cấm xa xa bỗng nhiên chấn động toàn thân, trong mắt lộ ra một tia cảnh giác, nhìn chằm chằm về đáy biển đen nhánh phía trước, thân thể chậm rãi lui về phía sau, đây đã là tồn tại hãi hùng khiếp vía thứ hai Hứa Thanh nhìn thấy trong khoảng thời gian này, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là một cái đầu người cực lớn, trong khi đang trôi nổi ở dưới đáy biển liền trực tiếp bay lên trên mặt biển, giống như đang chơi đùa vậy, cứ bay lên hạ xuống rồi nhảy vào trong biển.

Không ngừng lập đi lập lại, không ngừng truyền ra từng tiếng cười vui sướng.

Lần đó cũng tương tự lần này, Hứa Thanh đều tránh đi xa xa, không hề dám phát sinh mâu thuẫn với những tồn tại đáng sợ này, nhưng Hứa Thanh không dám xác định may mắn sẽ tồn tại mãi, lần thứ ba gặp phải cùng một loại tồn tại như thế này nữa, có lẽ chính là lúc nguy hiểm cực lớn phủ xuống.

Cho nên sau khi hắn trầm ngâm một chút liền rời khỏi đáy biển, lấy ra Pháp Thuyền ngồi ở phía trên, dựa vào cái bóng và con rồng biển cấm để quan sát đáy biển.

“Kim Ô Luyện Vạn Linh giai đoạn thứ hai cũng sắp hoàn thành rồi, tiếp theo nên cẩn thận thì thỏa đáng hơn.”

Hứa Thanh nghĩ tới đây thì khoanh chân ngồi xuống, lập tức truyền cảm giác tới dưới đáy biển, rơi vào trên thân con rồng của mình.

Giờ phút này Long Kình biển cấm của hắn đã không còn bộ dáng của Xà Cảnh Long nữa rồi, mà đã biến thành hình dáng tương tự với Thương Long, đây là cảm ngộ sau khi Hứa Thanh đánh chết con Thương Long kia liền thu được, biến đổi hình dạng từ Xà Cảnh Long biển cấm trở thành hình dạng như vậy.

“Tiếc là chỉ giết được một con, nếu không ta có thể khiến cho Thương Long biển cấm của ta càng giống như thật hơn.” Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt.

Chương 409: Hứa Thanh ca ca (2)

Thời gian nhoáng một cái, lại bảy ngày trôi qua.

Tổng thể thời gian ra biển lần này của Hứa Thanh đã hơn mấy tháng, mà hải vực hắn đang ở cũng cách rất xa chiến trường nhân ngư tộc, hắn cũng không biết tình hình chiến tranh bây giờ như thế nào, bất quá hắn có thể nhìn thấy vị trí bài danh chiến tích của hắn trên lệnh bài thân phận từ nguyên bản hơn năm mươi đã biến đến vị trí hơn trăm rồi.

Điều này nói rõ mức độ kịch liệt của chiến tranh, hình như càng ngày càng lớn hơn rồi.

Nhưng giờ phút này Hứa Thanh không quan tâm tới những điều đó, trong bảy ngày này sau khi Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn hấp thu một số hải thú, rốt cuộc đã đạt đến mức gần như bão hòa.

“Lại hấp thu thêm một con hải thú Trúc Cơ nữa, thì truyền thừa Kim Ô Luyện Vạn Linh đã có thể mở ra hoàn toàn rồi!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia chờ mong, tâm thần chuyển vào trên thân Thương Long biển cấm, chìm vào dưới đáy biển bắt đầu tìm kiếm hải thú thích hợp.

Đoạn đường này cái bóng cũng tản ra không ít ảnh nhãn của nó ra để phối hợp tìm kiếm cùng Hứa Thanh, còn lão tổ Kim Cương Tông thì hầu như là một mực ở dưới đáy biển, cùng với Thương Long tìm kiếm hải thú.

Mà trong lúc tâm thần Hứa Thanh chìm vào trong thân Thương Long, trái tim của hắn bỗng nhiên khẽ động, hắn mãnh liệt mở mắt ra rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Lúc này đang là hoàng hôn, phía chân trời tràn ngập những rặng mây đỏ, một mảnh màu đỏ rồi lại một mảnh màu đỏ, như là những chiếc lá màu thu bao phủ màn trời.

Mà ở trong những rặng mây đỏ ở chân trời xa xa, thình lình có ba chiếc thuyền cự mộc màu đen trông có vẻ kỳ dị chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn ba chiếc thuyền này thì ánh mắt ngưng tụ, hắn không cách nào cảm giác được bất cứ ba động gì từ trên ba chiếc thuyền này, cũng không nhìn thấy bên trong có bất kỳ hình bóng nào, đồng thời trong ghi chép của Thất Huyết Đồng cũng không hề có đề cập tới loại thuyền này.

Cho nên tạm thời Hứa Thanh không cách nào nhận ra lai lịch của nó.

Nhưng trong lòng của hắn vẫn vô cùng đề phòng, mặc dù thoạt nhìn đối phương chỉ là đi ngang qua, nhưng Hứa Thanh chẳng những triển khai toàn bộ lớp phòng hộ của Pháp Thuyền, mà hắn còn điểu khiển Pháp Thuyền trầm xuống dưới mặt biển, đổi thành trạng thái lặn.

Kể từ đó nếu đối phương thật sự là đi ngang qua, mắt thấy Hứa Thanh nơi đây đã tránh đi, vậy xác suất lớn sẽ không ra tay, coi như là thật sự ra tay thì Hứa Thanh cũng đã làm xong chuẩn bị phản kích lại hoặc là tăng tốc bỏ chạy.

Nhưng trong nháy mắt khi Hứa Thanh vừa mới điều khiển Pháp Thuyền chìm vào đáy biển, một cánh tay nữ tử trắng noãn như ngọc vươn ra từ trên chiếc thuyền đầu tiên trong ba chiếc thuyền trên bầu trời.

Trong tay người này cầm một hạt châu màu đen, nhẹ nhàng buông ra sau đó hạt châu này bỗng nhiên bộc phát ra tia chớp, với tốc độ vô cùng kinh người mà bắn về phía Pháp Thuyền của Hứa Thanh vừa lặn xuống dưới mặt biển.

Hạt châu truyền ra khí thế kinh thiên động địa, cũng có thể thấy bên trong hạt châu còn phong ấn một tấm phù văn.

Đồng tử Hứa Thanh co rút, điều khiển Pháp Thuyền nháy mắt vọt đi xa, nhưng trong nháy mắt hắn liền biến sắc.

Bởi vì phù văn bên trong hạt châu vừa hạ xuống đã thoáng sáng lên một cái, vậy mà lại khiến cho hạt châu này tựa như thuấn di, xuất hiện cực kỳ đột ngột ở phía trên Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Loại tốc độ này đã vượt khỏi phán đoán của Hứa Thanh, khiến lúc này hắn đã không kịp điều khiển Pháp Thuyền né tránh, trong nháy mắt tiếp theo thì một tiếng nổ trực tiếp vang vọng, nước biển bốn phía dâng lên vì bị xung kích rồi khuếch tán, Pháp Thuyền của Hứa Thanh tan vỡ, vô số mảnh vỡ tàn phá từ dưới đáy biển nổi lên, lơ lửng ở trên mặt biển.

Nhìn lại, mặt biển rải rác vô số những mảnh vỡ vụn của Pháp Thuyền, phảng phất như chiếc Pháp Thuyền vừa nãy đã triệt để vỡ vụn.

“Ai nha, tại sao lại yếu như vậy chứ, bị một quả thần lôi liền vỡ rồi nát, không vui gì cả, nhưng mà bộ dạng nổ tung của nó thật là đẹp mắt nha.”

Trên bầu trời, thiếu nữ Hải Thi Tộc nằm ở biên giới của con thuyền, cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới, tươi cười mở miệng.

Nhưng hô hấp của tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng bên cạnh lại hơi chậm lại, trong mắt lộ ra một tia cổ quái, đứng ở vị trí biên giới nhìn về chiếc Pháp Thuyền bị giải thể phía dưới, mấy hơi thở sau gã thở dài một tiếng nói: “Tam công chúa, ngươi hà tất phải làm như thế? Chẳng qua là ta muốn hoàn thành một cái nhiệm vụ mà thôi, làm sao lại khó như vậy chứ!!”

“Ngươi không thể điệu thấp một chút sao, lỡ như chọc phải một tên ma đầu sát tinh thì làm sao bây giờ?”

Nói xong, tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng hình như cực kỳ phiền muộn, dứt khoát lấy ra một quả táo từ bên trong áo bào, hung hăng cắn một cái!

“Hứa Thanh ca ca, ngươi làm sao vậy, không phải chỉ là một con thuyền của Thất Huyết Đồng thôi sao, huống hồ nó còn bị ta dùng thần lôi mà phụ vương chết không yên lành đánh cho một cái liền vỡ nát rồi, cái này tính là cái gì đâu.”

Thiếu nữ nở nụ cười, đôi mắt cong lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng lắc đầu thở dài, một bộ dạng không muốn nói chuyện, cũng lười để ý tới xưng hô của đối phương đối với phụ thân của mình, giờ phút này gã điều khiển con thuyền tăng tốc đi về phía trước.

Rất nhanh, ba chiếc chiến thuyền bộ dạng hắc mộc liền gào thét bay xa ở trên trời.

Cùng lúc đó theo ba chiếc thuyền này rời khỏi, những mảnh vỡ của Pháp Thuyền trên mặt biển đột nhiên theo sóng biển dâng lên mà tràn ra bốn phía.

Dưới mặt biển thình lình có một chiếc Pháp Thuyền nhỏ hơn một chút so với lúc trước, nhưng lại càng thêm dữ tợn, có thể thấy bên trên thân Pháp Thuyền lộ ra lớp da hải tích, đang nhanh chóng truy kích theo phía ba chiếc thuyền hắc mộc trên bầu trời!

Bộ phận bị phá huỷ lúc trước là chức năng độc đáo do Trương Tam sáng tạo ra, là vỏ ngoài Pháp Thuyền của Hứa Thanh, chạm một cái liền vỡ nên có tính chất mê hoặc rất cao.

Giờ phút này Hứa Thanh đứng trên Pháp Thuyền chính thức, sắc mặt khó coi ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời, ánh mắt như muốn phá vỡ mặt nước biển, trong mắt bốc lên sát cơ.

“Hải Thi Tộc?”

Chương 410: Kim Ô lâm thế (1)

Một cái chớp mắt vừa rồi, theo hạt châu từ bên trong chiếc thuyền hắc mộc hạ xuống, Hứa Thanh cảm nhận được trên bầu trời có một tia dị chất của Hải Thi Tộc chấn động.

Việc này cũng khiến hắn có phán đoán nhất định trong lòng, khả năng đại khái là ba chiếc thuyền này thuộc về Hải Thi Tộc.

Hứa Thanh vốn không có hảo cảm gì với Hải Thi Tộc, hắn cũng đã giết qua rất nhiều Hải Thi Tộc.

Chuyện hôm nay đối với hắn mà nói cũng chỉ là tai bay vạ gió, tuy hạt châu màu đen không tạo được bất cứ tổn thương nào với hắn, nhưng thực tế thì uy lực ẩn chứa trong đó không hề tầm thường.

Nó có thể so với một kích toàn lực của tu sĩ mở ra một đoàn mệnh hỏa!

Nhất là phù văn phong ấn bên trong hình như càng thêm huyền diệu.

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra hình của tấm phù văn lúc trước, tấm phù văn kia chỉ lóe lên một cái, vậy mà có thể khiến cho hạt châu màu đen như được thuấn di, lập tức xuất hiện ở trên Pháp Thuyền của hắn.

Biến hóa bất ngờ như thế, mới khiến cho Hứa Thanh căn bản là không cách nào kịp thời phản ứng, không thể tránh đi.

“Nếu như uy lực của hạt châu kia đạt tới hai đoàn mệnh hoả, thậm chí ba đoàn, thì nó đúng là một cái bảo vật!”

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Hắn biết tu sĩ có có thể tùy ý ném ra bảo vật dùng một lần duy nhất như thế này, thì hoặc là tu vi của người này không đơn giản cho nên dư thừa bảo vật.

Hoặc là tu vi của người này bình thường, nhưng thân phận không tầm thường.

Hắn cảm thấy xác suất của vế sau lớn hơn.

“Cho nên rất có thể sẽ tồn tại người vệ đạo.”

Hứa Thanh vẫn không thu hồi ánh mắt, điều khiển Pháp Thuyền hải tích vọt nhanh dưới biển, truy kích theo ba chiếc thuyền đã biến thành điểm đen trên bầu trời.

Trước lúc chưa rõ ràng trên ba chiếc thuyền này có tồn tại cường giả cao tầng hơn hay không, thì Hứa Thanh không có ý định tùy tiện ra tay.

Hắn có thói quen tiềm phục đi theo đối phương, cũng đã quen việc lặng lẽ quan sát, giờ phút này nhìn hắn giống như là một người thợ săn đang tìm kiếm nhược điểm và phán đoán thực lực của con mồi vậy.

Cùng lúc đó bên trong ba chiếc thuyền hắc mộc đang bay về phía chân trời, trong chiếc thuyền dẫn đầu, tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng bỗng thở dài một cái.

Gã đứng ở bên mép thuyền nhìn về mặt biển phía dưới, trong mắt mang theo vẻ chán nản.

Gã mơ hồ cảm nhận được mặt biển phía dưới có một cỗ khí tức đã khóa chặt ba chiếc thuyền này của bọn họ.

Mà gã còn rất quen thuộc cái khí tức này.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi đừng mất hứng nha, ta cũng đã hạn chế ra tay rồi, lúc nãy ta vốn định ném ra ba khỏa thần lôi cơ, nhưng cuối cùng ta cũng chỉ ném ra có một khỏa….”

Tam công chúa len lén liếc mắt nhìn tên tu sĩ mặc áo bào trắng của Hải Thi Tộc, mắt thấy đối phương không để ý tới mình, vì vậy tiến lên vài bước giữ chặt cánh tay của gã, lắc lư vài cái.

“Được rồi được rồi, tiếp theo ta sẽ không ném đồ trên đường đi nữa được không?”

“Hứa Thanh ca ca, ngươi đừng tức giận nha, ngươi làm gì mà nhíu mày thế, đang suy nghĩ gì vậy?”

Tên tu sĩ mặc áo bào trắng Hải Thi Tộc nghe thấy cái tên Hứa Thanh thì lần nữa thở dài, quay đầu nhìn Tam công chúa.

“Ta đang suy nghĩ làm sao để cho tên kia không giết ngươi, lại còn phải làm thế nào để cho tên kia không biết việc ta đang lén lút làm, nói không tốt thì hắn liền nổi đóa."

"Hứa Thanh ca ca, ta có chút không hiểu những lời này của ngươi…"

Tam công chúa nở nụ cười thanh thuần ngọt ngào, một bộ dạng ta nghe không có hiểu gì hết.

Tên tu sĩ mặc áo bào trắng Hải Thi Tộc khoát khoát tay, cũng lười nói nhiều.

Đáy lòng của gã cũng cảm khái, chỉ là gã phát hiện ra dường như rất khó kiếm được điểm cống hiến, cho nên muốn dùng một chút thủ đoạn, vì vậy đã nhận cái nhiệm vụ đưa Tam công chúa trở về này, lại thành công tìm được và thu hút được đối phương.

Tiếp đến chỉ cần đưa người trở về Hải Thi Tộc, cống hiến của gã chẳng những đủ để đổi một khối tâm thi đẳng cấp cao, thậm chí còn lấy được sự tín nhiệm của Tam công chúa, sau đó gã còn có thể đi tới tổ tàng của Hải Thi Tộc, hoàn thành kế hoạch thứ hai của mình.

Mà phương án đầu tiên của gã cũng đã tiến hành được hơn phân nửa, bây giờ chỉ kém lộ trình chưa tới một tháng là có thể từ cách thức này để đi vào lãnh địa Hải Thi Tộc.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tam công chúa của Hải Thi Tộc này, lại thường ném những khỏa thần lôi ra ngoài.

Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng đang cảm khái, bỗng nhiên khẽ di một tiếng, cúi đầu nhìn về dưới biển.

Gã cảm giác khí tức Hứa Thanh khóa chặt đã bỏ qua, không có đi theo nữa rồi.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ tên tiểu tử này sửa đổi tính tình rồi sao? Hay là có chuyện gì khác quan trọng hơn?"

Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng kinh ngạc, sau khi quan sát một lát, gã điều khiển thuyền hắc mộc rời xa cái mảnh hải vực này, lại trôi qua ba ngày, rốt cuộc gã đã xác định là Hứa Thanh không đi theo nữa rồi.

"Kỳ quái."

Mặc dù trong lòng gã rất hiếu kỳ, nhưng cũng lại nhẹ nhàng thở ra, cũng không phải vì gã sợ Hứa Thanh biết được kế hoạch đi đến Hải Thi Tộc của gã, mà là gã chột dạ, sợ đối phương biết được việc mình giả mạo thân phận của đối phương.

“Cũng không có gì, ta làm như vậy cũng là vì muốn tìm đạo lữ cho hắn thôi mà, đúng, không sai, ta thân là cấp trên, quan tâm tới tương lai của cấp dưới, tự thân xuất mã tìm tình nhân cho hắn, có lẽ chuyện này hắn còn phải cảm tạ ta đó nha!”

Tên Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng ho khan một tiếng, càng nghĩ càng thấy có đạo lý, nhưng vẫn truyền ra mệnh lệnh, tăng tốc đi về phía trước.

Cùng lúc đó ở chỗ sâu dưới đáy biển, Hứa Thanh vẫn điều khiển Pháp Thuyền hải tích truy kích theo như trước!

Chỉ bất quá lần này cả chiếc Pháp Thuyền của hắn được bao phủ bởi một đoàn bóng đen, chính là cái bóng.

Ba hôm trước khi Hứa Thanh truy kích đối phương, hắn đồng dạng cảm nhận được bản thân đã bị phát hiện, vì vậy mới bày ra một màn rời đi, trên thực tế lại bí mật điều khiển cái bóng bao phủ cả Pháp Thuyền lại, hoàn toàn dung hợp khí tức của bản thân cùng với dị chất của biển cấm lại với nhau.

Sau đó vẫn tiếp tục đi theo và tiếp tục quan sát, lần này hắn nhận thấy bản thân đã không còn bị phát hiện ra nữa, coi như là đã chân chính ẩn nấp.

Đồng thời từ trong chuyện này cũng đã khiến cho hắn tra ra được một chút tin tức, ví dụ như ba chiếc thuyền hắc mộc này có khả năng không có tu sĩ Kim Đan, thậm chí có thể không có cả tu sĩ mở ra ba đoàn mệnh hỏa.

Nói cách khác ba ngày trước đối phương đã phát hiện khí tức của hắn khóa chặt, đáng lẽ đối phương phải lập tức trấn áp phủ đầu mới đúng, làm sao có thể bỏ mặc chính mình rời đi dễ dàng được chứ.

Chương 411: Kim Ô lâm thế (2)

Mà thời gian ba ngày này, Hứa Thanh cũng quan sát ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là vẻ ngoài che lấp của ba chiếc thuyền này đã bị hắn nhìn ra trong quá trình đi theo và quan sát cẩn thận.

Tiếp theo là đối phương lại tăng thêm tốc độ nhanh hơn để rời đi.

Tổng hợp hết thảy những chi tiết này vào một chỗ, Hứa Thanh đã xác định bảy tám phần trong lòng, cường giả trong ba chiếc thuyền này, khẳng định là hạng người không quá tự tin.

“Nếu đã như thế…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sát ý, một phương diện là hắn rất tức giận đối với hạt châu màu đen kia, một phương diện khác là nếu như Hứa Thanh nhìn thấy chất dinh dưỡng để mở ra pháp khiếu, vậy thì không có đạo lý nào chịu buông tha.

Mặt khác, nếu như Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn bị đối phương trì hoãn, vậy thì Hải Thi Tộc ‘phải có nghĩa vụ’ tới giúp hắn hoàn thành bước thu nạp chất dinh dưỡng cuối cùng cho Kim Ô Luyện Vạn Linh.

Như vậy, mới hợp lý.

Vì vậy vào ban đêm ba ngày sau, khi bầu trời trở thành một mảnh đen nhánh, một khắc khi ánh trăng trở nên ảm đạm, Hứa Thanh đứng trên Pháp Thuyền ở dưới mặt biển, giơ hai tay lên bấm niệm pháp quyết sau đó chợt nhấn một cái.

Pháp Thuyền lập tức vang lên tiếng vù vù, đôi cánh hải tích mạnh mẽ vươn ra, chiếc thuyền hơn mười trượng ngay lập tức lao thẳng lên trên mặt biển.

Trong chớp mắt liền phá biển vọt ra, bay thẳng tới bầu trời, như một con hải tích mở ra miệng lớn, theo quang mang kim sắc toàn thân lập lòe và hội tụ, một chùm sáng màu vàng lập tức từ trong miệng hải tích phun ra.

Chùm sáng màu vàng chính là một kích Thần Tính của hải tích bên trong Pháp Thuyền ngưng tụ ra.

Chùm sáng vừa xuất hiện liền khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động.

Bầu trời trong đêm đen lập lòe quang mang màu vàng, rực rỡ chói mắt, đồng thời tốc độ của nó cũng cực kỳ là kinh người, bên trên còn mang theo một cỗ uy thế thần thánh, bắn thẳng đến chiếc thuyền hắc mộc thứ hai trong ba chiếc thuyền đang bay trên bầu trời!

Trong nháy mắt tiếp theo thì kim quang đã bắn đến, dù cho chiếc thuyền này đã mở ra lớp phòng hộ nhưng cũng vô ích, lớp phòng hộ trong chớp mắt liền bị xé nứt, trực tiếp ầm ầm bắn vào trên chiếc thuyền này.

Toàn bộ chiếc thuyền chấn động mãnh liệt, hình dáng lập tức siêu vẹo, mặt biển phía dưới lần nữa vang lên một tiếng nổ tung, một con Thương Long hơn ba trăm trượng phá biển ngửa mặt gào thét bay lên, sau đó lập tức đánh về phía chiếc thuyền hắc mộc đầu tiên!

Cùng lúc đó thân ảnh Hứa Thanh cũng nhảy ra từ bên trong Pháp Thuyền, mệnh đăng trong cơ thể lập tức được đốt lên, lực lượng như núi lửa bộc phát, toàn thân nháy mắt tràn ngập hỏa diễm, tốc độ cũng thoáng cái đạt đến cực hạn, lao thẳng đến một chiếc thuyền hắc mộc cuối cùng!

Về phần cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông, cả hai không hề có chút chần chờ nào, lập tức triển khai tốc độ phóng tới chiếc thuyền thứ hai vừa bị một kích Thần Tính của Pháp Thuyền bắn tới.

Nói ra thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế thì tất cả những việc này đều chỉ phát sinh với tốc độ ánh sáng.

Bầu trời ngay lập tức không ngừng vang lên những tiếng nổ, thân ảnh Hứa Thanh siêu việt tia chớp, trực tiếp liền nhảy vào trên chiếc thuyền thứ ba.

Một khắc khi hắn nhảy vào thì không hề dừng lại chút nào, lực lượng thân thể lập tức bộc phát, cứng rắn đâm vào trên lớp phòng hộ của chiếc thuyền này.

Âm thanh răng rắc vang khắp bốn phương, từng đạo khe hở rập rạp vô số hiện ra trước mặt Hứa Thanh, sau đó oanh một tiếng thì màn phòng hộ chia năm xẻ bảy, thân ảnh của Hứa Thanh cũng đã xâm nhập vào trong chiếc thuyền.

Trên chiếc thuyền này có hơn 30 tên tu sĩ Hải Thi Tộc, ngoại trừ một tên Trúc Cơ sơ kỳ mở ra mệnh hỏa, còn có hai tên tu sĩ Trúc Cơ chưa mở ra mệnh hỏa, còn lại đều là Ngưng Khí!

Lúc này biểu cảm của tất cả những tên tu sĩ Hải Thi Tộc bên trên chiếc thuyền đều đã hoảng sợ, động tác vô cùng chậm chạp, thậm chí tên Trúc Cơ mở ra một đoàn mệnh hỏa mới chỉ vừa nhen nhóm đốt lên mệnh hỏa trong cơ thể.

Hứa Thanh lạnh nhạt đảo mắt qua, thân thể bước nhanh một bước, trực tiếp liền giống như bôn lôi, phóng đến trước mặt của tên Trúc Cơ Hải Thi Tộc mở ra một đoàn mệnh hỏa.

Chớp mắt khi trong mắt đối phương vừa hiện lên vẻ hoảng sợ cùng tuyệt vọng, Hứa Thanh đã giơ tay phải lên, đặt một chưởng vào trên mi tâm đối phương.

Oanh một tiếng, Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh vận hành!

Hí…iiiii một cái, đồ đằng sau lưng của hắn hóa thành vô số lông Phượng, lập tức bao phủ tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này vào, trong chớp mắt theo hai công pháp đồng thời vận hành, thân thể tên Hải Thi Tộc này bỗng nhiên héo rũ.

Hồn của gã lập tức bị rút ra, còn máu huyết bản nguyên của thân thể cũng bị luyện hóa hút ra ngoài.

Đó là một đoàn máu tươi màu xanh đậm, sau khi bị những chiếc lông Phượng ở bốn phía của Hứa Thanh thôn phệ, thân thể của Hứa Thanh lập tức chấn động mạnh một cái, đồ đằng được lạc ấn sau lưng của hắn bỗng dưng truyền đến một cảm giác nóng rực mãnh liệt.

Tâm thần Hứa Thanh khẽ động, Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn lúc trước cũng chỉ thiếu một tia cuối cùng là đã hoàn thành giai đoạn thứ hai truyền thừa, bây giờ nuốt một đoàn máu huyết bản nguyên của tu sĩ Hải Thi Tộc, rốt cuộc Kim Ô Luyện Vạn Linh đã hoàn thành!

Trong nháy mắt tiếp theo, một âm thanh hi..i…iiii hình như có thể truyền khắp Cửu Tiêu bỗng nhiên vang vọng từ phía sau Hứa Thanh, những chiếc lông Phượng chung quanh hắn lập tức bốc cháy, hóa thành hỏa diễm màu đen hội tụ bay về phía sau hắn.

Vô số lông Phượng, vô số hỏa diễm màu đen không ngừng hội tụ lại với nhau, biến sau lưng Hứa Thanh thành một một mảnh biển lửa lớn, biển lửa này tăng vọt tới mấy mươi trượng, tia sáng từ trên chiếu rọi khắp bốn phương, khiến hết thảy nơi đây đều biến thành màu đen.

Âm thanh hi..i…iiii lại lần nữa được truyền đến, lần này lại càng thêm rõ ràng, chính là hình thành từ trong biển lửa màu đen.

Mà trong nháy mắt khi âm thanh này truyền ra, biển lửa màu đen này chợt bay lên bầu trời bên trên rồi nổ tung, một con Thần Điểu màu đen thành hình từ, sau đó phóng thẳng lên trời!

Dường như nó được sinh ra từ trong ngọn lửa vậy, giống như nó đã được hình thành từ vô số năm tháng, một cỗ cảm giác cổ xưa ngập trời bộc phát ra từ trên người nó, khiến cho thời khắc này cả mảnh trời tối tăm như muốn sôi trào!

Từ xa nhìn lại, con Thần Điểu này có đủ Ô Nha trên đầu, thân như tiên hạc, đuôi như Phượng Hoàng, chân có ba móng vuốt!

Theo nó bay lên trên không, hỏa diễm màu đen chảy xuôi qua thân của nó rồi hội tụ lại ở sau đuôi, hợp lại cùng mảnh biển lửa tạo thành một cái đuôi lửa hình quạt nhìn thấy mà giật mình!

Cực kỳ xinh đẹp, lại càng tràn đầy một cỗ cảm giác huyền diệu.

Một cái chớp mắt khi con Kim Ô quanh này hạ xuống, nó lập tức bay thẳng đến trên không trung phía trên chỗ Hứa Thanh đang đứng.

Âm thanh hi..i…iiii vang vọng, nó tới gần Hứa Thanh, mang theo một cảm giác vô cùng thân thiết, bay múa vờn quanh Hứa Thanh.

Những nơi nó bay qua, cái đuôi lửa hình thành một luồng biển lửa, chiếu rọi dung nhan Hứa Thanh vô cùng rõ ràng, thậm chí bao trùm hết cả thân ảnh của hắn.

Giờ phút này hầu như toàn bộ trái tim của những tên tu sĩ Hải Thi Tộc bên trong ba chiếc thuyền trên bầu trời đều nổ vang, một khắc khi bọn họ nhìn tới Hứa Thanh, đôi mắt của bọn họ lập tức hiện lên cảm giác đau đớn trước đó chưa từng có.

Dường như Hứa Thanh giờ khắc này, ở trong âm thanh hi..i…iiii và con Kim Ô vờn quanh, đã chân chính trở thành tồn tại mà bọn họ không thể nhìn thẳng!!

Chương 412: Đâu ra đó (1)

Trên chiếc thuyền đầu tiên, ánh mắt Tam công chúa trợn to, đôi mắt của nàng vô cùng đau đớn, nhưng cho dù là nước mắt đang không ngừng chảy xuống thì nàng vẫn muốn nhìn rõ tất cả những thứ này.

Bên trong đôi mắt của nàng cũng mang theo một tia kinh diễm, dường như đang nhìn thấy một cảnh tượng đẹp nhất trên thế gian này vậy.

Mà lúc này tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng ở một bên cũng hơi ngây ngốc một chút, gã nhìn Hứa Thanh, trong lòng bỗng nhiên bay lên một cỗ cảm giác vô cùng gấp gáp.

“Mẫu thân của ta ơi, tại sao tên tiểu tử này lại trở nên mạnh mẽ như vậy, con Kim Ô này cũng thật là đặc biệt, chẳng lẽ đây chính là môn công pháp Hoàng cấp lưu truyền trên biển cấm sao?!”

Nghĩ tới đây, tên áo bào trắng này lập tức tới gần Tam công chúa, cấp tốc thấp giọng mở miệng.

“Công chúa, tên tiểu tử này tu luyện một loại công pháp cực kỳ ác độc, ta đã từng nhìn thấy ghi chép về nó trên một bản cổ tịch, gọi là Âm Danh Dẫn Mệnh Quyết, uy lực của công pháp này lúc bình thường đã rất là lợi hại, nhưng một khi bị hắn biết được tên của địch nhân, uy lực của nó có thể lập tức đoạt tính mạng của người khác, tí nữa ngươi tuyệt đối không được nói ra tên của ta, gọi ta là ca ca là được!”

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng nhanh chóng dặn dò, bốn phía đồng thời vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Trong chiếc thuyền Hứa Thanh đang đứng, giờ phút này Kim Ô tại màu đen vờn quanh người hắn, cái đuôi của nó chợt hất lên.

Biển lửa màu đen ở đuôi của nó lập tức ầm ầm khuếch tán về bốn phía, hóa thành từng sợi dây xích hỏa diễm màu đen, như từng con hỏa xà kinh khủng, lập tức liền phóng tới toàn bộ tu sĩ Hải Thi Tộc trên chiếc thuyền này.

Những sợi xích này nháy mắt liền tới gần, sau đó nhanh chóng quấn quanh thân thể của những tên tu sĩ Hải Thi Tộc trên thuyền, ngay sau đó liền cuốn hết lên trên không.

Chênh lệch tu vi cực lớn khiến cho những tên Hải Thi Tộc này vô luận vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, từng tên đều bị những sợi xiềng xích hỏa diễm màu đen vờn quanh cuốn lên bốn phương, từ xa xa nhìn lại tựa như là cái đuôi của Kim Ô được kéo dài ra vậy!

Mà trong khi những tên tu sĩ Hải Thi Tộc này bị cuốn lên, toàn bộ bọn chúng đều há miệng phát ra những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Thân thể của bọn chúng lập tức héo rũ, những tia khí huyết cũng không ngừng bị hút ra từ thất khiếu và toàn thân, không ngừng hội tụ bay về Kim Ô trên không trung phía sau Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, chân phải giơ lên… một bước đạp xuống, sức mạnh thân thể kinh khủng phối hợp với lực lượng của mệnh đăng, chiếc thuyền dưới chân lập tức oanh một tiếng rồi trực tiếp tan nát, hóa thành vô số mảnh vỡ tung bay khắp trời.

Giờ khắc này Hứa Thanh đứng thẳng trên không trung, đạo bào màu tím bay phất phới trong gió, tóc dài cuốn động phiêu nhiên, đồng thời còn có Kim Ô màu đen ở phía sau không ngừng vờn quanh.

Cái đuôi lửa hình quạt của nó chiếu rọi bốn phương, từng sợi xiềng xích hỏa diễm màu đen quấn quanh vô số cỗ thây khô, người ngoài chỉ cần nhìn qua liền thấy vô cùng giật mình.

Phối hợp với gương mặt yêu dị của Hứa Thanh, có thể khiến cho bất kể người nào nhìn thấy Hứa Thanh vào thời khắc này, đều có một loại cảm giác tựa như nhìn thấy yêu quái vậy.

Quang mang kỳ lạ trong mắt Tam công chúa càng lúc càng đậm, trước giờ nàng chưa từng nhìn thấy qua người nào như vậy.

Nhưng Hứa Thanh không có để trong lòng vị Tam công chúa chỉ có tu vi Ngưng Khí đại viên mãn, ánh mắt của hắn lướt qua trên người nàng, rơi vào trên người tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng ở bên cạnh nàng.

Giờ phút này tên tu sĩ áo bào trắng dùng một tay trấn áp Thương Long, tương tự quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn gã, trầm mặc.

Gã nhìn Hứa Thanh, có chút lúng túng.

Bầu không khí bốc lên mùi vị cổ quái, một tiếng cười kiệt kiệt quái dị đột nhiên truyền đến, khiến bầu không khí nơi đây giãn ra một chút, cũng khiến cho ánh mắt của mọi người lập tức dồn đến nơi chiếc truyền ra tiếng cười.

Tiếng cười này được truyền đến từ trên chiếc thuyền thứ hai, theo Hứa Thanh nhìn lại, hắn nhìn thấy trên chiếc thuyền này có một đạo lôi quang đang gào thét bay ra, trôi nổi ở giữa không trung.

Chính là que sắt màu đen.

Bên trên tràn ngập lôi điện, những tia sét không ngừng chảy xuôi, khi thì nhảy lên, khi thì bắn ra tia chớp khiến bốn phía hình thành từng khe hở, rất là kinh người.

Đồng thời trên que sắt còn có từng đạo lôi phù lập lòe, mỗi một đạo lôi phù đều ẩn chứa cảm giác đạo vận, khiến cho tổng thể nhìn lại thì que sắt màu đen này vô cùng rực rỡ tươi đẹp, cũng như là một món Chí Bảo!

Thậm chí sẽ cho người khác có một loại cảm giác, khi có vật này sẽ liền không thể vứt bỏ nó đi được.

Mặt trên que sắt màu đen còn được buộc một chiếc lục lạc, hiển nhiên chiếc chuông này cũng được tia chớp gia trì, ở trên phong ấn rất nhiều linh hồn, nhìn qua thì những linh hồn này chính là của tu sĩ Hải Thi Tộc, giờ phút này từng đạo linh hồn ở bên trong truyền ra những tiếng kêu rên thống khổ, nhưng lại không cách nào đào thoát.

Hiển nhiên lão tổ Kim Cương Tông rất là tri kỷ, lão biết Hứa Thanh cần hồn, vì vậy khi lão nhảy vào chiếc thuyền thứ hai thì lập tức dựa vào thân thể lôi linh mà giết chóc, nhưng lại dùng Sinh Hồn Chuông thu nạp những đạo linh hồn kia lại rồi dùng lôi điện phong ấn.

Kể từ đó lão đã có thể lộ ra sự quan tâm của bản thân, cũng có thể không để lại dấu vết mà biểu hiện ra sự cường đại và tác dụng của mình.

Về phần tiếng cười quái dị kia, hiển nhiên không thể nào là của lão tổ Kim Cương Tông rồi.

Giờ phút này, một thân ảnh ở phía sau lão tổ Kim Cương Tông từ trong khoang thuyền đi ra.

Chương 413: Đâu ra đó (2)

Thân ảnh này là một tên tu sĩ Hải Thi Tộc, trong cơ thể của gã vậy mà còn có một đoàn mệnh hỏa đang thiêu đốt.

Bộ dáng của tên này là một nhân tộc trung niên, thân thể gầy còm, có thể thấy rõ ràng những dấu vết lốm đốm của thi thể trên người gã.

Gã mặc một chiếc đạo bào tàn phá, khóe miệng cong lên mang theo một tia ngạo nghễ, vừa đi vừa phát ra tiếng cười kiệt kiệt.

Chỉ là sự xuất hiện của gã lại làm cho người ta có một loại cảm giác quái dị!

Bởi vì bước đi của gã hình như có chút không cân đối, thật giống như là một người vừa mới học cách đi đường vậy, lung la lung lay, đồng thời trên biểu cảm thì rất là ngạo nghễ, nhưng trong mắt của gã lại lộ ra cảm giác hoảng sợ mãnh liệt đến cực hạn.

Loại hoảng sợ này vô cùng nồng đậm, hoàn toàn trái ngược với biểu cảm trên mặt, tạo thành một khung cảnh vô cùng quỷ dị.

Mà theo gã tiêu sái bước ra, sau khi đi tới rìa chiếc thuyền, gã lại đứng lên trên.

Ánh mắt khinh miệt đảo qua tên tu sĩ áo bào trắng cùng với Tam công chúa, còn có toàn bộ tu sĩ Hải Thi Tộc ở trên chiếc thuyền thứ nhất, sau đó liền quay đầu nhìn Hứa Thanh, lúc này thần sắc của gã bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, quỳ một chân về phía Hứa Thanh, trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

Sau đó gã giơ hai tay của mình lên, đặt vào trên cổ rồi hung hăng dùng sức.

Một tiếng rằng rặc vang lên, trong sự hoàng sợ của những tên tu sĩ Hải Thi Tộc trên chiếc thuyền thứ nhất, vậy mà tên này lại cứng rắn tự xé cổ của mình ra.

Nhưng mọi chuyện vẫn không kết thúc, vậy mà gã hung hăng xé đầu của mình đứt khỏi cổ, trước khi đầu rời khỏi thân thể thì biểu cảm trên mặt vẫn ngạo nghễ như trước, trong miệng vẫn phát ra tiếng kiệt kiệt, đồng thời gã còn giơ tay lên đâm một cái vào bên trong bụng của mình, nắm lấy mệnh hỏa đang thiêu đốt, một tay bóp tắt!

Trong nháy mắt tiếp theo thì thân thể kia liền run rẩy, âm thanh phanh phanh vang vọng khắp trời, pháp khiếu toàn thân vào thời khắc này bị gã bóp vỡ toàn bộ, cho đến khi toàn bộ thân hình chia năm xẻ bảy, rơi đầy đất.

Một màn này quá mức quỷ dị, những tên tu sĩ Hải Thi Tộc khác vừa nhìn liền nhao nhao thở gấp, chủng tộc bọn họ không dễ dàng gì bị chấn động cảm xúc, nhưng giờ phút này cũng đã dấy lên một loại cảm giác sợ hãi.

Lông mày Hứa Thanh hơi nhíu lại một chút, dĩ nhiên là hắn nhìn ra đó là do cái bóng cắn nuốt bóng của tên tu sĩ Hải Thi Tộc, sau đó điều khiển đối phương, thứ khiến cho hắn nhíu mày là cách làm của cái bóng, nó làm như vậy coi như là đã lãng phí mất một linh hồn của hắn.

Nhưng mà giờ phút này Hứa Thanh cũng không nhiều lời, hắn quay đầu đi về phía chiếc thuyền đầu tiên.

Theo hắn tới gần, từng tên tu sĩ Hải Thi Tộc trên chiếc thuyền này đều run rẩy, cũng không biết ai là người thứ nhất rút lui, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, những tên tu sĩ Hải Thi Tộc này đều lần lượt nhảy xuống muốn chạy trốn.

Nhưng trong chớp mắt, sau lưng Hứa Thanh liền vang lên tiếng Kim Ô kêu, lập tức có càng nhiều những sợi xiềng xích bằng hỏa diễm màu đen từ trên người hắn bộc phát ra, nhanh chóng phóng tới những tên tu sĩ Hải Thi Tộc này, lập tức quấn quanh bọn chúng, tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức vang vọng bốn phương.

Hứa Thanh không để ý tới những cái này, hắn bước một bước, đạp vào bên trên chiếc thuyền đầu tiên này.

Sau đó hắn giơ lên một ngón tay phải, chỉ vào người thiếu nữ bên cạnh tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng, giờ phút này dù là trong mắt nàng đau đớn đến mức chảy ra nước mắt giàn giụa, nhưng nàng vẫn cố gắng mở to mắt như trước, trong thần sắc mang theo một tia như bệnh trạng, cũng kèm theo một tia kinh diễm.

Lôi quang lập tức nổ vang, que sắt màu đen nháy mắt bay ra với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền đến trước mặt thiếu nữ kia, đang muốn xuyên thấu mi tâm nàng, nhưng vào lúc này tên mặc áo bào trắng thở dài, tay phải giơ lên với tốc độ nhanh hơn, nhẹ nhàng bắn ra.

Ô…ô…n…g một tiếng, que sắt màu đen chấn động mạnh một cái, bị lực lượng này bắn tới thì cuốn ngược lại bên ngoài hơn mười trượng, nhưng lại lập tức trở về và lông tóc không tổn hao gì, sát khí bên trên càng đậm, tia chớp cũng càng nhiều thêm nữa.

Tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng liếc mắt thật sâu nhìn que sắt màu đen, lại nhìn dưới chân Hứa Thanh một chút, sau đó quan sát Kim Ô phía sau Hứa Thanh, tất cả những thứ này đều khiến cho gã rất là đau đầu.

Cuối cùng gã nhìn Hứa Thanh, thở dài một tiếng.

“Vị đạo hữu này, nàng rất là trọng yếu với ta…”

Hứa Thanh nhìn qua tên tu sĩ Hải Thi Tộc mặc áo bào trắng, một khắc khi hắn nhìn thấy đối phương, hắn đã liền đoán được đội trưởng nhất định là muốn nhờ vào vị thiếu nữ có thân phận không tầm thường này để hoàn thành một chút kế hoạch điên cuồng của y.

Vì vậy hắn liền ra tay thăm dò, quả nhiên đối phương đã ngăn cản.

Cho nên giờ phút này Hứa Thanh cũng không thấy ngoài ý muốn với những lời đội trưởng nói ra, nhất là hai chữ ‘đạo hữu’ mà đối phương nói ra, giống như là không muốn để cho người ta biết rõ thân phận của mình, cái này cũng phù hợp với phán đoán của Hứa Thanh, cho nên hắn không do dự mà trực tiếp mở miệng.

“10 vạn linh thạch!”

Đội Trưởng mặc áo bào trắng trừng mắt, vừa muốn nói chuyện nhưng Tam công chúa bên cạnh bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ca ca, vị tiểu ca ca này rất là thú vị, ta cũng muốn hắn trở thành người vệ đạo cho mình!

Nói xong thiếu nữ giơ tay phải lên, giờ phút này thủ trạc (vòng tay) trên cổ tay của nàng nhẹ nhàng nhoáng một cái, một tiếng ken két vang lên, chiếc thủ trạc lập tức trực tiếp cắt ra một đoạn, sau khi hạ xuống lại nhanh chóng hội tụ lại cùng một chỗ, nhúc nhích như vật còn sống, sau đó chợt bành trướng, trực tiếp liền hóa thành một cỗ thây khô cao gầy đang nhắm mắt.

Chương 414: Đâu ra đó (3)

Toàn thân cỗ thây khô này được cột băng dính màu đỏ, nó vừa xuất hiện thì nơi này lập tức tràn ngập sát khí, đôi mắt chợt mở ra, bên trong lộ ra hồng mang, đạp một bước phóng về phía Hứa Thanh.

Một bước vừa hạ xuống, trong cơ thể nó lập tức vang lên một tiếng nổ, hai đoàn mệnh hỏa lập tức được đốt lên khiến cho toàn thân nháy mắt bốc lên hỏa diễm màu đỏ, tốc độ tăng vọt, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Nhưng không đợi nó tới gần, que sắt màu đen tràn đầy tia chớp lập tức vang lên tiếng nổ, toàn bộ lôi phù phía trên nháy mắt lập lòe, tốc độ thoáng cái trở nên vô cùng kinh người, bay thẳng đến tên thây khô này, trong nháy mắt liền tới gần rồi trực tiếp đâm tới.

Đồng thời cái bóng cũng lặng yên không một tiếng động tràn lan ra ngoài, trực tiếp liền tràn ngập vào cái bóng dưới chân cỗ thây khô này, trên trăm con mắt đồng loạt mở ra, toàn bộ nhìn vào trên người thây khô.

Thân thể của cỗ thây khô này chợt dừng lại, nhiều vị trí trên thân lập tức xuất hiện dấu hiệu hư thối, dị chất trên toàn thân bị xói mòn rất nhiều, đồng thời que sắt màu đen cũng trực tiếp xuyên suốt qua trên cổ của nó, sau khi bay qua một vòng lại xuyên thấu từ phía sau não xuyên ra.

Hứa Thanh cũng bước ra trong một cái chớp mắt, tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ nháy mắt liền tới gần, sức mạnh thân thể bộc phát, tay phải giơ lên đập một chưởng vào mi tâm của cỗ thây khô này.

Lúc bàn tay hạ xuống thì bốn phía dấy lên từng tiếng gió rít gào, tựa như một chưởng này của hắn đánh đâu thắng đó.

Thây khô gầm nhẹ, toàn thân nó lập lòe hồng mang cưỡng ép chống cự một kích này của Hứa Thanh, nhưng động tác của Hứa Thanh không dừng lại chút nào, cánh tay phải uốn lượn, dùng khuỷu tay hung hăng đánh về phía cái cằm của cỗ thây khô này.

Rặc rặc một tiếng, cỗ thây khô này chỉ có thể thừa nhận một kích, nhưng không cách nào thừa nhận kích thứ hai, cái đầu trực tiếp vỡ vụn rồi lộ ra máu thịt, nhưng lại không có bất luận linh tính gì, tựa như chỉ là một con rối!

Nhất là nơi vỡ vụn còn xuất hiện rất nhiều những dịch nhờn li ti, dường như đang được lôi kéo muốn khép lại phục hồi như cũ.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, thuận thế phóng tới rồi đầu gối giơ lên, dùng sức húc một cú. Oanh một tiếng, mặc dù đầu con rối đã vỡ vụn, cũng đang không ngừng khôi phục, nhưng lập tức bị đánh lui, mặc dù phần bụng cũng vỡ tan trên phạm vi lớn, nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng dịch nhờn trong đó đã càng nhiều hơn nữa, tốc độ khôi phục cũng càng nhanh hơn, dường như không cách nào đánh chết được.

Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng, nhìn con rối không ngừng khôi phục, triển khai Kim Ô Luyện Vạn Linh, Kim Ô phía sau hắn lập tức phát ra tiếng kêu bén nhọn, trực tiếp từ sau lưng Hứa Thanh nhảy lên rồi chợt bay tới phía con rối.

Hỏa diễm màu đen lập tức đốt cháy bát phương, con rối kia bị Kim Ô bao phủ, khả năng khôi phục của thân thể đã bị gián đoạn trong nháy mắt, không cách nào nối liền lại nữa, bị hỏa diễm đốt cháy và không ngừng bị luyện hóa.

Cũng theo ba cái móng vuốt của Kim Ô ba toàn lực trảo xuống, thân thể tàn phá của cỗ thây khô lập tức oanh một tiếng, chia năm xẻ bảy, nhao nhao bị đánh tan rã.

Mà Kim Ô cũng đứng trên thân thể tan rã kia rồi khẽ hấp một hơi, trong thi thể của cỗ thây khô này lập tức bay ra một giọt máu màu lam đậm đến cực hạn, nhanh chóng rơi vào trong miệng của nó.

Đồng thời cỗ thây khô này cũng đã hoàn toàn bị luyện hóa, trở thành tro bụi.

Sau đó Kim Ô liền trở về vờn quanh bên người Hứa Thanh, hạ xuống bên người Hứa Thanh, cái đuôi lửa chảy xuôi hợp lại sau lưng hắn, tựa như hóa thành một chiếc áo choàng bằng hỏa diễm, giờ phút này bỗng có gió thổi tới, khiến cho hỏa diễm tung bay theo gió.

Mà thân thể Kim Ô thì lại thò ra từ phía bên phải của hắn, đôi mắt mang theo cảm xúc lạnh như băng, nhìn kỹ về thiếu nữ cùng đội trưởng mặc áo bào trắng.

Một màn này lộ ra cảm giác vô cùng tuyệt mỹ, lại thấy mà giật mình!

“Thật tốt, tiểu ca ca, cám ơn ngươi đã giúp ta tiêu diệt cái vòng tay do phụ hoàng đáng chết cho này, lúc trước ta đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cũng không ngừng trêu chọc địch nhân, nhưng không ai có thể giết chết cái đồ chơi có thể khôi phục này.”

Tam công chúa nhìn thấy một màn này, lập tức liền hoan hô lên, trong thần sắc tràn đầy hưng phấn, nhìn về phía đội trưởng mặc áo bào trắng.

“Hứa Thanh ca ca, ta đã sớm biết ngươi không phải là Hải Thi Tộc rồi, ngươi cũng không muốn trở thành người vệ đạo của ta. Đúng không, ngươi thật xấu xa đó nha, lúc trước còn thề nói nếu như không trở thành người vệ đạo của ta, Hứa Thanh ngươi liền bị trời giáng ngũ lôi, còn gạt ta nói Hứa Thanh ngươi muốn trở thành nam sủng của ta.”

“Nhưng mà không quan trọng, Hứa Thanh ca ca, chắc ngươi là người của Thất Huyết Đồng, hẳn là ngươi quen biết cùng vị tiểu ca ca này đúng không, ngươi đang muốn mượn cơ hội hộ tống ta để lẫn vào Hải Thi Tộc, là coi trọng món Chí Bảo nào của Hải Thi Tộc, hay là muốn hủy bí địa gì?”

“Nhưng bất kể là chuyện gì, ta đều có thể giúp các ngươi, ta biết rất nhiều tin tức đấy, nhưng ta có một cái điều kiện, đó là phải dẫn theo ta đi cùng!!”

Trong mắt Tam công chúa lộ ra một tia dị sắc, nhưng khi nói xong, nàng lại nhìn thấy thần sắc của người mặc áo bào trắng rõ ràng lập tức biến đổi, vì vậy trên mặt hiện ra một tia khó hiểu.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi làm sao vậy?”

Hứa Thanh ngẩng đầu, mặt không cảm xúc nhìn đội trưởng, mệnh đăng trong cơ thể… bắt đầu cháy lên.

Chương 415: Kế hoạch điên cuồng (1)

Mắt thấy trong cơ thể Hứa Thanh bốc lên hỏa diễm, đội trưởng biến sắc và cấp tốc mở miệng.

“Trước đừng giết nàng, ta có trọng dụng!”

Hầu như ngay khi đội trưởng mở miệng, Hứa Thanh đã lập tức triển khai tấn công, lao tới với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đến trước mặt Tam công chúa vẫn đang còn bộ dáng như khó hiểu, hô hấp của Tam công chúa trong giây lát lập tức trì trệ, Hứa Thanh giơ tay phải lên, tát một cái vào mặt nàng.

Oanh một tiếng, Tam công chúa lập tức phun máu tươi ra, thân thể như diều đứt dây rơi vào trên vách thuyền bên cạnh, vách thuyền lập tức chia năm xẻ bảy, đồng thời thân thể của nàng cũng ầm ầm bay ra ngoài.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đuôi của con Kim Ô sau lưng Hứa Thanh lập tức tràn ra một sợi xiềng xích màu đen, nháy mắt trực tiếp quấn lấy rồi kéo một phát túm nàng quay về thuyền, ném vào trước mặt đội trưởng.

Hứa Thanh không định giết nàng, nếu không một kích vừa rồi đã có thể hoàn toàn toái diệt, nhưng mà… túi trữ vật của nàng đã bị hắn cầm đi.

Lúc được đặt xuống thì Tam công chúa lại phun máu tươi lần nữa, xương cốt toàn thân đứt gãy hơn phân nửa, nhưng trong ánh mắt lại không hề có vẻ kinh sợ, mà vẫn mang theo sự khó hiểu, vừa phun máu vừa tò mò mở miệng.

“Y đã dùng tên của ngươi để làm rất nhiều việc, ngươi không để ý sao? Tại sao không đi tìm y gây phiền phức, mà lại đánh ta?”

“Bởi vì đây là chuyện giữa huynh đệ chúng ta, ngươi là người ngoài không liên quan mà lại đứng ở đây châm ngòi, không đánh ngươi thì đánh ai hả, đổi thành ta thì cũng sẽ đánh ngươi.”

Đội trưởng thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt Tam công chúa, cầm một tay nàng lên kiểm tra sau đó buông ra, lắc đầu nhìn tay Tam công chúa xương cốt nát bấy co quắp vào một chỗ.

“Toàn bộ xương cốt đã vỡ, nhưng may là vẫn còn một hơi thở, có thể thở là được rồi.”

Tam công chúa vẫn không hiểu, nàng cảm thấy sự tình không nên diễn biến thành như vậy mới đúng, đang lúc muốn mở miệng nói thêm, đội trưởng lập tức hạ một chưởng xuống đập nàng ngất đi rồi phất tay thu vào trong một túi trữ vật đặc thù, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Lấy tên của ta thề?”

Không có người ngoài, Hứa Thanh nhìn chằm chằm đội trưởng, chậm rãi mở miệng.

“Nói đùa, nói đùa mà thôi, ồ, Hứa Thanh, linh phiếu của ngươi bị rơi kìa.” Thần sắc của đội trưởng như thường, sau đó bỗng nhiên trừng mắt nhìn ra phía sau Hứa Thanh rồi kinh hô một tiếng, y vừa sờ trên mặt đất, trong tay lập tức nhiều hơn một tờ linh phiếu giá trị 100 linh thạch, mang theo vẻ mặt vô cùng đau lòng đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc tiếp nhận, tiếp tục nhìn chằm chằm đội trưởng.

“Trời giáng ngũ lôi?”

“Ha ha, làm sao có thể, tiểu sư đệ ngươi nghe lầm rồi, ta phải phê bình ngươi điểm này, người ngoài nói sao có thể tin được chứ, ta với tư cách là sư huynh của ngươi, lại thêm tư cách là cấp trên của ngươi, ta tuyệt đối không thể nào làm ra loại sự tình này được, giống như ngươi cũng chưa bao giờ thiếu nợ ta linh thạch vậy.”

Đội trưởng nghiêm túc mở miệng.

“Sủng?” Hứa Thanh tiếp tục nói.

Đội trưởng thở dài.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm đội trưởng.

Sau một lúc lâu, đội trưởng vỗ trán một cái, bỗng nhiên thần thần bí bí nói.

“Hứa Thanh, tạm thời chúng ta không nói về vấn đề này nữa, ta chỗ này có một việc cực tốt, lần này ta cải trang thành bộ dạng của tu sĩ Hải Thi Tộc, là vì để thu được một khỏa tâm thi đẳng cấp cao.”

“Nhưng cái này chỉ là mục tiêu thứ nhất của ta mà thôi, ta còn có một mục tiêu càng trọng yếu hơn, vốn dĩ ta nghĩ rằng mình có thể sẽ chết, không nhất định có thể thành công, nhưng nếu như hai chúng ta cùng hợp tác với nhau lại mà nói, vậy nhất định không có vấn đề.”

“Ngươi biết không, thật ra Hải Thi Tộc có rất nhiều bảo bối, còn có rất nhiều bí địa trọng yếu, tùy tiện hủy một cái bí địa cũng sẽ ảnh hưởng tới chiến trường, nhưng cái này tạm thời không liên quan gì với chúng ta, mục tiêu lần này của ta là Thánh vật hạch tâm của Hải Thi Tộc, đó là chín cỗ Tượng Thần Tổ Thi!!”

“Theo truyền thuyết khi Hải Thi Tộc được hình thành, nguồn gốc lúc ban đầu chính là từ chín cỗ Tượng Thần này, chất liệu chế tạo của chín cỗ Tượng Thần này cực kỳ đặc thù, thế gian có một không hai.”

“Mà Hải Thi Tộc muốn chuyển hóa tộc nhân, cũng đều lấy chín cỗ Tượng Thần này để hoàn thành, chúng nó phân tán ở trong đất của Hải Thi Tộc, là chỗ đầu nguồn để chuyển đổi Hải Thi Tộc, càng là thánh địa chữa thương của Hải Thi Tộc.”

“Còn một điều nữa, cũng là điều quan trọng nhất, đó là bây giờ đại quân và cường giả của Hải Thi Tộc đều đang ở bên ngoài chiến trường, phòng hộ trong tộc vô cùng bình thường, cho dù có khẩn cấp bố trí chuẩn bị một chút ở phía sau, nhưng thân phận của người thiếu nữ bị ngươi đánh gần chết kia không hề tầm thường, nàng là Tam công chúa của Hải Thi Tộc, chỉ cần nàng dẫn chúng ta đi, vậy thì Hải Thi Tộc sẽ không hoài nghi, chờ bọn chúng ý thức được vấn đề thì chúng ta đã cao chạy xa bay.”

Đội trưởng nói đến đây, mặt mày lộ ra vẻ hớn hở, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ điên cuồng liều mạng giống như lúc Hứa Thanh từng thấy ở trên Nhân Ngư Đảo.

Mà lời của đội trưởng cũng làm cho đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, hắn biết rõ loại việc như lẻn đến tộc địa của Hải Thi Tộc này, không phải người cực kỳ lớn mật là đã có thể làm được.

Vì đi vào tộc địa của người ta, lại còn nhắm vào Thánh vật hạch tâm của Hải Thi Tộc, loại việc này không có đơn giản như thế, dù là bây giờ bên trong Hải Thi Tộc trống rỗng, nhưng cũng chỉ có hạng người điên cuồng, mà điên cuồng đến độ vượt xa định nghĩa về lớn mật, mới có thể có ý nghĩ như vậy.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu, hắn cảm thấy bệnh điên của đội trưởng không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, loại việc này đúng là chỉ có tên điên mới đi làm, vì vậy hắn lập tức định cự tuyệt.

Nhưng lúc này đội trưởng lại hào hứng bừng bừng, lần nữa nói thêm.

“Mà chín cỗ Tượng Thần Tổ Thi, bất kỳ một cái nào cũng đều ẩn chứa lực lượng động trời, mang theo Thần Tính vô cùng nồng đậm, chẳng những hữu dụng đối với Hải Thi Tộc mà cũng có chỗ tốt cực lớn đối với tu sĩ nhân tộc chúng ta, nó có thể giúp chúng ta mở ra pháp khiếu trên phạm vi lớn, ta nghe người ta nói, sau khi hấp thu thì một hơi liền mở ra mười mấy đạo pháp khiếu cũng không phải nói chơi!”

Chương 416: Kế hoạch điên cuồng (2)

Hứa Thanh nghe đến đó, lời cự tuyệt sắp thốt ra khỏi miệng liền nuốt xuống, trái tim lập tức đập thình thịch.

Bây giờ hắn đã mở tới đạo pháp khiếu thứ 49, đạo pháp khiếu thứ 50 cũng đã có rất nhiều khe hở, cách lúc mở ra không xa, nhưng đến lúc này hắn cũng lại cảm nhận được sự khó khăn tăng nhiều.

Tu sĩ mở pháp khiếu, thường thường mỗi mười đạo sẽ có một bước đột biến, giai đoạn khai khiếu từ 40 đến 50, chỉ có giết một tên tu sĩ mở ra mệnh hỏa mới có thể thuận lợi hoàn thành khai khiếu.

Trên thực tế thì như vậy đã là rất nhanh, nếu như không phải là do công pháp Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, nếu không phải có trận chiến tranh này, Hứa Thanh cũng không thể nào mở ra pháp khiếu đến trình độ như bây giờ.

Bình thường mà nói, một tu sĩ Trúc Cơ thường thường phải mất 10 năm mới có thể hình thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất, về phần đạt tới đoàn mệnh hỏa thứ hai, nếu thuần túy chỉ dựa vào tu hành hằng ngày, ít nhất cũng phải mất 30 năm trở lên.

Vả lại bên trong quá trình này luôn thời thời khắc khắc tồn tại mối nguy hiểm vẫn lạc, đồng thời cũng cần tốn thời gian để giải quyết dị chất tồn đọng, mà đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều tu sĩ hai đoàn mệnh hỏa không đạt tới đoàn mệnh hỏa thứ ba được, bởi vì thời gian càng lúc càng dài dằng dặc.

“Đạo pháp khiếu thứ 50 đến 60… nhất định cần luồng hồn lực vô cùng khổng lồ.”

Hứa Thanh suy nghĩ trong lòng, hắn cảm thấy tốc độ tu hành của mình vẫn còn hơi chậm, cho nên giờ phút này liền động tâm không thôi. Vì vậy sau khi trầm ngâm một lát, Hứa Thanh nhìn đội trưởng rồi thu lại túi trữ vật của Tam công chúa.

“Ta không tin nàng sẽ giúp chúng ta.”

“Yên tâm, ta có thể nói được nàng ấy, do ngươi không biết, vị Tam công chúa này cũng là người đáng thương, ta có nắm chắc!”

Đội trưởng vỗ vỗ ngực.

Hứa Thanh lắc đầu, mấu chốt chuyện này thành công hay không, chính là phải xem vị Tam công chúa đó, chỉ có đối phương thành tâm thành ý tương trợ, thì bọn họ mới có thể thuận lợi lẻn vào tộc địa của Hải Thi Tộc.

Cũng chỉ có Tam công chúa tận tâm che giấu, mới có thể mang theo bọn hắn xông qua vô số lớp phòng hộ và kiểm tra, bước vào địa phương được phòng thủ nghiêm mật nhất của Hải Thi Tộc, chính là nơi đặt Tượng Thần.

Trong lúc này chỉ cần sơ suất một chỗ, thì có thể tưởng tượng thứ chờ đợi bọn hắn nhất định là vạn kiếp bất phục.

“Có một cách, cũng rất dễ làm!” Đội trưởng bỗng dưng trừng mắt nhìn qua, sau đó cao thấp đánh giá Hứa Thanh một chút, lập tức lộ ra nụ cười ha ha.

“Ta có biện pháp, cải trang cho ngươi một chút, biến ngươi thành bộ dạng của Tam công chúa, không phải thế này là được rồi sao, huống hồ trong khoảng thời gian này ta cũng đã khá là quen thuộc đối với Tam công chúa, lại thêm những tình báo lúc trước ta thu thập được, tuy không nói nắm rõ đối phương như lòng bàn tay, nhưng đã nắm vững được lời nói cử chỉ của đối phương, mặc dù rất khó lừa dối lâu dài, nhưng chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, ta nghĩ sẽ không thành vấn đề.”

“Nếu như ngươi hiểu rõ như thế, vậy tại sao ngươi không tự mình cải trang đi.” Hứa Thanh nhướn lông mi lên, nhìn đội trưởng.

“Hứa đội phó, ta là cấp trên của ngươi!” Đội trưởng nghiêm túc nói.

“Nam sủng?” Hứa Thanh đáp lại.

Đội trưởng lập tức ỉu xìu xuống, thở dài.

“Chúng ta đánh cuộc một lần, người nào thua người đó cải trang!”

Nói xong đội trưởng nhìn chung quanh một chút, bỗng nhiên nhìn về mặt biển phía dưới, chỗ đó có một con rắn biển đang bơi nhanh qua, hình như tâm trí của nó chưa thành thục, cho nên đang hung tàn ngẩng đầu nhìn về phía thuyền của bọn họ, bộ dạng tràn đầy địch ý.

“Chính là nó, ai giết chết nó trước thì người đó thắng!”

Hầu như ngay khi lời của đội trưởng vừa nói ra thì y đã lập tức ra tay, mệnh hỏa bốc cháy, một cỗ khí lạnh kinh người bộc phát trong nháy mắt rồi đóng băng bốn phía, đồng thời bao phủ cả Hứa Thanh vào trong, sau đó hơi nhoáng một cái, lập tức liền lao thẳng đến trên mặt biển.

Đồng thời trên đại dương bao la, tức khắc có một cái bàn tay khổng lồ hình thành, hung hăng trảo một cái về phía con rắn biển kia.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, Kim Ô sau lưng phát ra một tiếng hi..i…iiii, hỏa diễm lập tức bộc phát và khí lạnh của đội trưởng lập tức không có chút tác động gì đến hắn. Hứa Thanh cũng lao ra cực nhanh, phất tay tới trên đại dương bao la rồi thình lình cũng tạo thành một cái đại thủ, mục tiêu không phải là rắn biển, mà là thần thông của đội trưởng.

Tiếng nổ vang vọng, hai cái đại thủ va chạm, thân ảnh Hứa Thanh và đội trưởng trực tiếp đụng vào nhau ở trên không trung, trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh vang vọng ngập trời, đồng thời lão tổ Kim Cương Tông cũng điều khiển que sắt màu đen nhanh chóng lao ra, mắt thấy liền tới gần con rắn biển.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong khi tia chớp nổ vang thì khí lạnh bốn phía que sắt màu đen đột nhiên tăng vọt, từng tiếng ken két vang lên, trong chớp mắt hư vô hình thành hàn băng, trực tiếp phong ấn que sắt màu đen vào bên trong khiến cho lão tổ Kim Cương Tông biến sắc, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào vùng vẫy thoát ra được.

Mà bốn phía con rắn biển kia cũng hiện ra hàn băng, mắt thấy sẽ phong ấn tới người nó, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tiếng hi..i…iiii của Kim Ô bốc lên, biển lửa hiện ra theo Kim Ô bắn vọt lên thì hàn băng tan rã.

Về phần Hứa Thanh, giờ phút này hắn phất tay chém ra Thiên Đao, núi lửa trong cơ thể bộc phát và thân thể đã được Kim Ô Luyện Vạn Linh gia trì, tốc độ của hắn so với trước kia lại càng nhanh hơn, hạ xuống một quyền.

Một quyền này tạo thành một luồng sức mạnh động trời, trực tiếp khiến cho hư vô trước mặt Hứa Thanh bị đánh ra một cái vòng xoáy, vòng xoáy đó thôn phệ hết thảy đồng thời còn có một đám thi độc tràn ra!

Ánh mắt đội trưởng co rút lại, lập tức bấm niệm pháp quyết ngăn cản, âm thanh nổ tung vang lên thì đội trưởng phải lui lại vài bước, nhưng tốc độ của Hứa Thanh vẫn không giảm, chợt vọt thẳng tới phía trước.

“Lúc này mới qua bao lâu, tại sao lại có thể biến hóa lớn như vậy, sức mạnh thân thể cũng đã đạt đến loại trình độ này, phối hợp với Huyền Diệu Thái thì đã có thể so với tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa nha! Còn có thi độc này là chuyện gì thế, tại sao so với ta còn giống như Hải Thi Tộc hơn vậy? Công pháp Hoàng cấp đúng là quá ức hiếp người khác mà.”

Trong mắt đội trưởng lộ ra một tia điên cuồng, vì để cho Hứa Thanh cải trang thành Tam công chúa, vì bảo hộ thể diện cấp trên của mình, bên trong con mắt của y đột nhiên tràn ra một tia ánh sáng màu vàng.

Dưới tia sáng này, có thể thấy một tấm phù văn hình thoi màu vàng lập lòe trong mắt của y, một cỗ khí tức vượt ra khỏi hai đoàn mệnh hỏa bỗng nhiên bộc phát ra từ trên người của y!

Chương 417: Thiên kiều bá mị (1)

Cởi bỏ đạo phong ấn thứ hai!

Thân phận của đội trưởng vẫn thủy chung là một điều bí ẩn, Hứa Thanh cũng đã từng có rất nhiều suy đoán về việc này, thậm chí hắn còn từng nghĩ đối phương có thể là Đại điện hạ của ngọn núi thứ bảy.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn cũng chỉ thỉnh thoảng suy đoán những thứ này trong đầu mà thôi, bởi vì việc này cũng không phải rất trọng yếu, bất kể thân phận của đối phương là ai, cũng đều không ảnh hưởng tới mối quan hệ vi diệu giữa bọn họ.

Ví dụ như lúc này, ngay khi cảm thấy khí thế của đội trưởng ầm ầm bộc phát, trong mắt Hứa Thanh cũng lập tức lộ ra vẻ hung ác, hắn cũng không muốn thua, thậm chí đáy lòng của hắn còn vô cùng chờ mong đối với việc đội trưởng sẽ biến thành Tam công chúa.

Cho nên hầu như ngay khi đội trưởng bộc phát, mệnh đăng trong cơ thể Hứa Thanh cũng lập tức càng bốc cháy kịch liệt hơn, trong nháy mắt tiếp theo, hai người một lần nữa va chạm vào nhau.

Âm thanh nổ tung vang vọng ngập trời, đội trưởng cởi bỏ phong ấn, toàn thân tản mát ra một luồng ánh sáng màu vàng, tia sáng này khiến cho Hứa Thanh cảm giác giống như là Thần Tính vậy, nhưng cũng có chút khác biệt.

Thần Tính thì tỏa ra cảm giác thần thánh, nhưng mà ánh sáng trên người của đội trưởng lại mang theo một cỗ cảm giác mãnh liệt bá đạo, hình như có thể trấn áp vạn pháp, trấn áp hết thảy.

Giờ phút này trong lúc ánh sáng lập lòe, theo đội trưởng phất tay thì một biển ánh sáng màu vàng trực tiếp tạo thành thành một cái đại thủ, trấp áp đè xuống phía Hứa Thanh.

“Tam công chúa chính là ngươi rồi!” Đội trưởng hét lớn một tiếng.

Trong nháy mắt tiếp theo thì toàn thân Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, thân thể không ngừng lùi lại, dưới biển ánh sáng màu vàng biến thành đại thủ chụp xuống, hắn cảm nhận được bên trên tràn đầy cảm giác điên cuồng cùng với khí phách cực lớn, cái này khiến cho hắn cảm thấy khó thở, vận hành tu vi và pháp lực cũng bị ảnh hưởng, mệnh hỏa trong cơ thể cũng lung lay kịch liệt.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh Hứa Thanh đứng giữa không trung, còn một biển kim quang hóa thành đại thủ áp tới trước mặt hắn, đại thủ đè xuống và thân thể của hắn lập tức bị tầng tầng nghiền ép, không ngừng bị ép xuống gần mặt biển.

Hứa Thanh cảm giác loại lực lượng cường hãn này hầu như đã vượt hơn hai đoàn mệnh hỏa, thậm chí thân thể và tốc độ của hắn đều có chút không cách nào theo kịp, có thể làm được điểm này, chỉ có lực lượng của ba đoàn mệnh hỏa mới có thể!

Đồng tử Hứa Thanh co rụt lại, trong mắt hiện lên chiến ý, gân xanh trên trán nổi lên và hai tay chợt vung lên, sau lưng lập tức có môt tiếng hi..i…iiii hót lên, âm thanh của Kim Ô lập tức vang vọng bát phương, hỏa diễm màu đen ngập trời hiện lên, Kim Ô bay múa lao ra từ, sau khi vờn quanh người Hứa Thanh liền ngửa ra sau gào thét, rồi chợt chồng lấp lên thân hình Hứa Thanh.

Kim Ô trùng lập với thân thể Hứa Thanh, phủ lên đạo bào màu tím của hắn, lông vũ của nó hình thành Đế bào, tuy chiếc Đế bào này có chút hư ảo nhưng bên trên vẫn tản mát ra một cỗ khí chất tôn quý như cũ.

Mà giờ phút này đầu của con Kim Ô liền hóa thành Đế quan, trôi nổi ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh, từ trên cũng tràn ra khí tức của đấng Chí Tôn.

Còn đuôi của Kim Ô đã trở thành dải lụa phủ trên người Hứa Thanh, chiếc đuôi phượng khuếch tán bốn phương đồng thời tràn ra biển lửa màu đen, treo ở phía sau hắn biến thành một kiện áo choàng.

Từ xa nhìn lại, lúc này cả người Hứa Thanh đều được Kim Ô bao phủ, phối hợp với gương mặt thanh tú tuấn mỹ của hắn, nhìn từ bề ngoài thì cả người hắn giống như đã biến thành một vị Hoàng giả.

Thậm chí mơ hồ có thêm vài phần khí chất tương tự của người thiếu niên ở trong long liễn.

Dù là đội trưởng cũng bị một màn này làm cho chấn động, một khắc này đôi mắt của đội trưởng lập tức co rút lại, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, trong mắt lộ ra uy nghiêm, tay phải nắm lại rồi trực tiếp đấm một quyền về phía bàn tay to lớn phía trên!

Một quyền này dung hợp cùng mệnh đăng và mệnh hỏa của hắn, thêm với chiến ý và sự hung ác của bản thân, càng dung hợp với thân thể cuồng bạo do Kim Ô Luyện Vạn Linh rèn luyện, một khắc đánh ra liền trở thành một kích đỉnh phong nhất của hắn bây giờ.

Thiên địa chấn động, bốn phía vang lên tiếng nổ, nắm đấm tạo thành hư ảnh càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng tương xứng cùng đại thủ bên trên, hư ảnh nấm đấm cũng tràn ra khí thế bá đạo không kém gì đại thủ do đội trưởng đánh ra!

Nhưng khí thế bá đạo của Hứa Thanh là Hoàng giả bễ nghễ, còn khí thế bá đạo của đội trưởng chính là điên cuồng hoang dã.

Cả hai ngay lập tức đâm ầm vào nhau, sau đó một âm thanh cực lớn đến mức đinh tai nhức óc vang lên, một cỗ trùng kích kinh người từ nơi hai quyền chưởng va chạm ập ra.

Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi và thân thể bị cuốn ngược lại, Kim Ô Luyện Vạn Linh hình thành Đế thân cũng không cách nào duy trì mà lập tức tiêu tán, hai tay của hắn cũng đau nhức kịch liệt, cánh tay đã bị trật khớp.

Đội trưởng cũng tương tự phun ra máu tươi, không khống chế được thân thể bị đánh bay về phía sau, phù văn hình thoi trong mắt lập lòe vài cái rồi sau đó liền ảm đạm biến mất, tay phải của y cũng truyền đến một cỗ đau nhức kịch liệt, cổ tay lập tức vang lên tiếng két một cái…hình như đã bị gãy.

Giờ phút này song phương đều lùi lại, đều hô hấp dồn dập, Hứa Thanh lui ra phía sau đồng thời giơ tay trái lên cầm chặt cánh tay phải, hung hăng nhấc lên phía trên, rặc rặc một tiếng thì chỗ trật khớp đã trở về vị trí cũ.

Đội trưởng bên đó cũng vung tay trái lên, kim mang lập lòe thì cổ tay bị gãy được kim mang ngưng kết lại, mắt thường có thể thấy được vết thương đang khép lại khôi phục, sau đó y cố nén đau đớn, trên mặt ngoài không lộ ra chút cảm xúc nào mà nhàn nhạt mở miệng.

“Tiểu tử ngươi cũng không tệ lắm, chiến lực bây giờ đã có thể so với một thành chiến lực của Ti trưởng ta rồi, phải tiếp tục cố gắng, mặt khác, ngươi thua.” Nói xong, đội trưởng nhìn ra mặt biển.

Giờ phút này con rắn bị hai người đánh cuộc trên mặt biển đột nhiên bị một cái xúc tu thò ra từ bên trong hư vô, một phát bắt được thân thể của nó rồi nắm kéo ra khỏi biển khơi.

Chương 418: Thiên kiều bá mị (2)

Thần sắc của đội trưởng mang theo vẻ đắc ý, vừa muốn nhìn Hứa Thanh nói gì đó, nhưng vào lúc này trong ánh mắt của con rắn lộ ra một tia ánh sáng quỷ dị, nó chợt mở cái miệng rộng ra rồi cắn một cái về cổ của mình.

Lực cắn cực lớn, không chỉ là dùng toàn lực mà thậm chí còn là liều mạng tiêu hao hết cả tiềm lực của bản thân, rặc rặc một tiếng, hung ác tự cắn đứt cổ của bản thân. Nhưng con rắn đó vẫn chưa chết mà cảm giác quỷ dị trong mắt càng đậm, vậy mà lại cắn thêm một cắn, bắt đầu ăn chính nửa cái thân hình của mình.

Rất nhiều máu thịt bị nuốt vào miệng rắn, một nửa thân thể còn lại bị cắn nuốt, thoạt nhìn liền thấy mà giật mình, tràng cảnh rất là kinh khủng và khó tin.

Đội trưởng sửng sốt, còn thần sắc của Hứa Thanh lại bình tĩnh và chậm rãi mở miệng.

“Đội trưởng, ta thắng.”

Hứa Thanh nói xong thì đầu con rắn lập tức chấn động, tựa như đã mất đi chút sức lực cuối cùng rồi rớt xuống biển khơi, mà cái bóng của Hứa Thanh cũng lặng yên không một tiếng động trở về.

Cùng lúc đó, rốt cuộc lão tổ Kim Cương Tông cũng đã phá vỡ được phong ấn.

Nháy mắt sau khi trở về thì lão rất phiền muộn và xấu hổ, đôi mắt khóa chặt vào trên người đội trưởng, lão cảm thấy vừa rồi mình đã làm mất thể diện, lo lắng bởi vì chuyện này mà Hứa ma đầu sẽ cho rằng lão là phế vật.

Nhất là lần này cái bóng đã lập công lớn rất rõ ràng, việc này càng khiến cho nội tâm lão tổ Kim Cương Tông nổi lên cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt.

Đội trưởng ngơ ngác nhìn con rắn biển chỉ còn một nửa rơi xuống, vừa nhìn về phía Hứa Thanh với biểu cảm có chút lúng túng, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, chúng ta thương nghị một chút…”

“Ngươi thua.”

“Ồ, hình như ngươi lại đánh rơi linh phiếu kìa.”

“Ngươi thua.”

“Ta biết rồi, nhưng bỗng nhiên ta có một cái chủ ý càng hay hơn, ta nghĩ rằng.”

“Ngươi, thua, rồi!”

Biểu cảm của Hứa Thanh nghiêm túc, mở miệng nói rõ ràng từng chữ một.

Nói xong, hắn nghĩ nghĩ một chút sau đó bày ra một cái biểu cảm kinh ngạc, giống như việc đội trưởng không nhận thua khiến cho hắn cảm thấy rất khó tin, dẫu sao nếu đã đánh cuộc thì thua là phải thừa nhận, đây là một đạo lý vô cùng hiển nhiên, giống như đạo lý thiếu nợ thì trả tiền vậy.

Hô hấp của đội trưởng trở nên dồn dập, ánh mắt hiện lên chút màu đỏ, sau một lúc lâu liền hung hăng nghiến răng.

“Không phải chỉ là giả dạng làm Tam công chúa thôi sao, có cái gì khó đâu, ngươi đợi đấy!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra sự kiên định, quay người nhoáng một cái đi vào trong khoang thuyền.

Đáy lòng Hứa Thanh nổi lên cảm giác chờ mong mãnh liệt, tương tự cũng trở lại thuyền, nhìn qua cửa khoang thuyền và chậm rãi chờ đợi.

Thời gian dần trôi qua, cho đến nửa canh giờ sau, ngay khi Hứa Thanh có chút không kiên nhẫn thì cửa khoang thuyền từ từ mở ra, thân ảnh thiên kiều bá mị, dáng dấp mềm mại thướt tha cất bước đi nhanh, từ bên trong đi ra.

Chính là Tam công chúa.

Những bước đi của vị Tam công chúa này ngay từ đầu đều rất thong dong, sau khi hoàn toàn đi ra thì lập tức lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng, lại còn kiều diễm và ướt át, u oán liếc mắt nhìn Hứa Thanh, lập tức phát hiện biểu cảm của Hứa Thanh có chút cổ quái.

Vì vậy vị Tam công chúa này cố nén khó chịu, hừ lạnh một tiếng đi tới gần, hất cái váy lên lộ ra hai cái đùi tráng kiện, đứng ở một bên sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một quả táo thật lớn, hung hăng cắn một cái.

“Được chưa!”

Giờ phút này đội trưởng cải trang giống người thật như đúc, cũng một bộ dáng sắc nước hương trời, vô luận Hứa Thanh nhìn như thế nào cũng đều không nhìn ra manh mối gì, duy chỉ có chỗ nhận ra đó là trên đùi của đội trưởng có rất nhiều những cọng lông chân.

Thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn mày ngọc mắt ngài, cùng với cánh tay ngọc thon thon như ngó sen rất là tinh xảo, sợ là những người nữ đệ tử trong tông môn khi nhìn thấy, cũng đều hâm mộ muốn chết.

Điều này khiến cho Hứa Thanh có chút tò mò, đội trưởng đã làm như thế nào, sau khi hắn nhìn ngắm và đánh giá một lúc lâu thì đội trưởng thấy có chút phiền muộn và xấu hổ, vươn cánh tay mềm mại như cây cỏ về phía Hứa Thanh.

“Đưa túi trữ vật cho ta.”

Túi trữ vật của Tam công chúa đã bị Hứa Thanh cầm đi, giờ phút này hắn đưa ra rồi khẽ đổ xuống dưới mặt thuyền, một đống đồ vật lung tung rối loạn lập tức rơi ra, chồng chất thành một tòa núi nhỏ.

Thứ nhiều nhất chính là quần áo, về phần linh thạch thì bên trong không có nhiều, nhưng có một vài hòn đá màu đen bên trên tràn ra dị chất nồng đậm, đồng thời Hứa Thanh còn thấy rất nhiều bình thủy tinh như ngón tay.

Bên trong từng bình đều có một viên hạt châu màu đen, bên trong hạt châu còn phong ấn một đạo phù văn, đây chính là vật mà đối phương dùng để ném nổ Pháp Thuyền của hắn lúc trước.

“Nhiều như vậy?” Hứa Thanh cầm một cái vào trong tay kiểm tra, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía đội trưởng.

“Vật này tên là Chúc m Lôi, pháp khí đặc thù của Hải Thi Tộc, là pháp khí dùng một lần duy nhất với uy lực cực lớn. Bởi vì chỉ có cường giả trong Hải Thi Tộc mới có thể luyện chế ra được, cho nên rất ít thấy ở bên ngoài, căn cứ uy lực khác biệt mà giá trị cũng tăng lên.” Đội trưởng vừa tìm kiếm vật phẩm, vừa mở miệng.

“Tu sĩ Hải Thi Tộc khác biệt cũng luyện chế ra Chúc Âm Lôi có uy lực khác nhau, tu sĩ Hải Thi Tộc bọn họ đã từng có một khỏa Chúc Âm Lôi do lão tổ luyện chế, nó có thể so với một kích của tu sĩ Nguyên Anh, mấy năm trước được đấu giá ở Tử Thổ rồi bị người khác ra giá cao mua đi. Loại pháp khí này rất kỳ quái, sau khi lấy máu uẩn dưỡng vậy mà còn có thể tăng lên uy lực, vả lại còn có lực sát thương cực lớn đối với huyết mạch tộc nhân đã uẩn dưỡng nó.”

Nói xong đội trưởng tìm ra một tấm lệnh bài, cầm ở trong tay rồi lập tức đắc ý mở miệng.

“Lần này ta phải bỏ ra đại giới thật lớn mới mua được phương pháp cải trang rất huyền diệu này, không chỉ có thể hình thành khí tức cùng tộc loài với đối phương, thậm chí còn có thể mô phỏng hoàn mỹ chấn động bản thân của người khác, ta cũng đã để ý vị Tam công chúa này lâu rồi, có thể nói là rất dễ cải trang thành nàng ấy.”

“Tiếp theo chúng ta đi tới Hải Thi Tộc, chỉ cần không phải bị vây khốn trường kỳ ở, hoặc là gặp phải cường giả Kim Đan cố ý kiểm tra, vậy thì chúng ta có thể tùy tiện vượt qua, căn bản là không thể nhìn ra sơ hở.”

Nói xong đội trưởng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, lấy ra một cái áo bào trắng ném tới, đồng thời còn đưa cho hắn một cái bình nhỏ.

“Mặc vào đi, sau đó lại mở bình nhỏ ra để vào trên người, vậy thì sẽ có thi độc tràn ra, đồng thời cũng có thể che lấp khí tức, cũng sẽ hình thành một chút cải biến vẻ bề ngoài.”

Hứa Thanh nghe vậy liền tiếp nhận, sau khi mặc vào trên người thì khí tức của hắn lập tức cải biến, trên người cũng mơ hồ tràn ra thi độc, đồng thời bề ngoài cũng nhanh chóng héo rũ, thoạt nhìn thì khí tức từ bên ngoài không khác gì là tu sĩ Hải Thi Tộc cả.

Hứa Thanh rất rõ ràng, loại bình nhỏ có thể khiến cho bản thân biến hóa này, tuyệt đối không phải tu sĩ tầm thường có thể chế tạo ra được, việc này khiến cho hắn lại có thêm nhận thức nhất định đối với con đường tu hành mà đội trưởng đi.

“Như vậy thì tiếp theo ngươi sẽ là người vệ đạo của ta, hộ tống bổn công chúa quay về Hải Thi Tộc, từ giờ trở đi chúng ta phải bắt đầu đóng kịch rồi, không thể lộ ra sơ hở, ngươi đồng ý hay không?” Đội trưởng nghiêm nghị nói.

Hứa Thanh gật nhẹ đầu, hắn cảm thấy đội trưởng nói rất có đạo lý.

Mắt thấy Hứa Thanh gật đầu, đội trưởng ho khan một tiếng, duỗi lưng một cái rồi thể hiện ra dáng người uyển chuyển, sau đó ưu nhã ngồi ở một bên, duỗi ra đôi chân đầy lông, vừa ăn táo vừa đung đưa chân, lười biếng mở miệng.

“Đến, tiểu Thanh, tới xoa bóp chân cho bổn công chúa.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, lấy ra một chút phấn độc từ trong túi trữ vật rồi chuẩn bị đổ ra lau trên tay.

Đội trưởng lập tức rụt chân trở về, thần sắc ngưng trọng nhìn qua Hứa Thanh.

“Ta chợt nhớ tới, có lẽ chúng ta nên thảo luận một chút về kế hoạch tiếp theo.”

Chương 419: Hải Thi dị văn (1)

Trên bầu trời, một chiếc thuyền hắc mộc với tốc độ cực nhanh đang gào thét bay về phía trước, một đường phá vỡ những đám mây mù dấy lên những âm thanh phá không truyền khắp bốn phương, khí thế vô cùng kinh người.

Mục tiêu của chiếc thuyền hắc mộc này là hòn đảo phía trước, đó cũng chính là tộc địa của Hải Thi Tộc, nơi đó còn cách chỗ này khoảng cách 10 ngày lộ trình.

Thông qua hải đồ chiến tranh mà Thất Huyết Đồng phát ra, mặc dù Hứa Thanh biết được chỗ đó được gọi là đảo, nhưng trên thực tế thì phạm vi rộng lớn hơn hòn đảo của nhân ngư tộc rất nhiều, có bộ dạng không sai biệt lắm như một tòa thành của Nam Hoàng Châu.

Mà lúc này Hứa Thanh và đội trưởng bên trong chiếc thuyền hắc mộc cũng đã nghiên cứu thảo luận với nhau nhiều lần, rốt cuộc đã định ra kế hoạch và phương án của hành động lần này.

“Còn 10 ngày nữa là chúng ta có thể đến Hải Thi Tộc, nhưng mà Hứa Thanh, mặc dù ta thấy kế hoạch của ngươi cũng có thể làm được, nhưng nếu như muốn động thủ thì đợi qua mấy ngày nữa cũng không có vấn đề gì, hơn nữa sao ta lại cảm giác như ngươi đang rất kích động vậy hả?”

Bên trong thuyền, đội trưởng nhìn qua Hứa Thanh, hai người đã thảo luận cả một ngày về phương án và kế hoạch lẻn vào Hải Thi Tộc lần này, sở dĩ lâu như vậy… là bởi vì trên thực tế đội trưởng cũng không hề có phương án nào cả, kế hoạch của y chính là sau khi xâm nhập vào rồi hết thảy tùy cơ ứng biến.

Nhưng Hứa Thanh không thể nào đồng ý với cái kế hoạch tùy tiện tùy hứng thế này, quan điểm của hắn là dù điên cuồng như cũng cần có sách lược. Nói trắng ra là dù điên nhưng cũng không ngu.

Vì vậy sau khi hắn suy tư một lát liền đưa ra một mục tiêu rõ ràng để hành động, đó là phải dùng phương pháp nhanh nhất để đi vào nơi đặt Tượng Thần Tổ Thi.

Sau khi đã có mục tiêu, vậy thì có thể đơn giản liền nghĩ ra kế hoạch chi tiết hơn, muốn đạt tới mục tiêu thì phương pháp nhanh nhất chính là vừa đi vào trong Hải Thi Tộc, phải lập tức để tu sĩ Hải Thi Tộc đích thân bảo vệ đưa tới cấm địa.

Như vậy thì có thể không mảy may lãng phí một chút thời gian.

Mà một bước này phải làm như thế nào, Hứa Thanh cũng đã thương thảo xong với đội trưởng rồi, đó chính là phải bị thương!

Tam công chúa bị trọng thương và miễn cưỡng trốn chạy trở về, như vậy thì lúc này điều đầu tiên Hải Thi Tộc sẽ làm đó là đưa nàng đi chữa thương, mà với thân phận của Tam công chúa thì tất nhiên sẽ được đưa tới nơi để Tượng Thần Tổ Thi.

Dẫu sao trong tình báo mà đội trưởng mua được, thì Tượng Thần Tổ Thi ngoại trừ có thể chuyển hóa người chết trở thành Hải Thi Tộc, còn có hiệu quả trị liệu rất kinh người.

Thế cho nên mới có câu hồ nghi của đội trưởng vừa nãy.

“Nếu như thương thế chỉ mới hình thành trong vòng một ngày gần nhất, vậy thì người ngoài vừa nhìn qua liền có thể nhận ra được bất thường, như vậy thì không được.”

Hứa Thanh lắc đầu, liếc mắt nhìn đội trưởng, sau đó lại nói.

“Mỗi ngày đều đánh một chút, liên tiếp mười ngày, vậy thì vết thương mới và vết thương cũ chồng chất vào một chỗ, như vậy mới càng chân thật!”

Nghi ngờ trong lòng của đội trưởng không hề giảm bớt, chăm chú nhìn Hứa Thanh một chút, muốn nhìn ra manh mối từ trên mặt của hắn, trong lòng cũng đang suy đoán không phải là đối phương lấy chuyện công báo tư thù đấy chứ.

Hứa Thanh nhìn vào ánh mắt của đội trưởng, không có bất kỳ dấu hiệu tránh né nào.

Nhìn vào ánh mắt Hứa Thanh rồi đội trưởng thở dài, y nhớ tới lúc trước chính mình đã dạy phương pháp này cho Hứa Thanh, kết quả bây giờ chính y cũng không thể phán đoán được thật giả.

Nhưng đội trưởng cũng là loại người hung ác, giờ phút này y bỗng nhiên giơ tay phải lên, xuất ra một con dao găm rồi nhanh chóng đâm vào trong bụng của mình, hung hăng đâm xuyên qua, dòng máu màu lam lập tức chảy ra khiến cho áo bào ướt sũng.

“Chút việc nhỏ này có là cái gì đâu.” Đội trưởng chẳng hề để ý mà mở miệng, còn vừa ăn táo vừa lắc đầu nói với Hứa Thanh.

“Đội trưởng, chính mình động thủ so với người khác động thủ, thoạt nhìn liền phát hiện miệng vết thương sẽ không hề giống nhau, đây là đại kế của chúng ta nên đành để ngươi chịu ủy khuất vậy, để ta tới giúp ngươi.”

Động tác ăn táo của đội trưởng dừng lại một chút, trừng mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh rất nghiêm túc nhìn qua ánh mắt của đội trưởng, đội trưởng trầm mặc một lát, sau đó liền thở dài ném dao găm trong tay tới, hai tay dang ra…

“Đến đi.”

Hứa Thanh mỉm cười, cầm lấy dao găm đi đến gần, sau đó liền thọc một dao vào trên bụng đội trưởng, sau đó rút ra rồi lại đâm một dao, đáy lòng hắn có một loại cảm giác thoải mái không nói ra được.

Đội trưởng hô hấp dồn dập cưỡng ép chịu đựng đau đớn, lúc này Hứa Thanh lại rút dao găm ra sau đó trực tiếp đâm vào trên đùi đội trưởng, máu tươi lập tức ướt đẫm, tiếp đó Hứa Thanh lại giơ tay phải lên, bàn tay ẩn chứa Hóa Hải Kinh đánh về phía ngực đội trưởng.

Chưởng vừa vỗ thì một tiếng nổ vang lên, đội trưởng phun ra máu tươi và sắc mặt lập tức trắng bệch, đồng thời Hứa Thanh nhanh chóng cầm dao găm trong tay cắt tới, rất nhanh thì toàn thân đội trưởng tràn ngập máu tươi, bộ dáng chật vật yếu ớt vô cùng.

“Được rồi …được rồi, đủ rồi Hứa Thanh.”

Hứa Thanh có chút tiếc nuối, mấy dao kia làm hắn cảm thấy trái tim rất là thoải mái, lúc này sau khi dừng lại thì hắn nhìn chân trái của đội trưởng một chút, đáy lòng cân nhắc có lẽ ngày mai nên đâm ở nơi đó.

Mắt thấy Hứa Thanh chú ý đến trên chân của mình, mí mắt của đội trưởng có chút giật giật, sau đó cao thấp nhìn Hứa Thanh một chút rồi bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa phó ti, ngươi làm người vệ đạo, có trách nhiệm bảo hộ công chúa mà lại để công chúa bị thương nặng như vậy, mà ngươi rõ ràng một chút vết thương cũng không có, điều này có vẻ không hợp lý đâu nhỉ.”

Nụ cười của Hứa Thanh lập tức trì trệ lại.

“Cho nên nha, vì hoàn thành đại kế của chúng ta, ngươi cũng phải chịu chút ủy khuất vậy, không có chuyện gì đâu, để ta tới giúp ngươi.” Khóe miệng đội trưởng lộ ra tia cười nhạt, trái tim tràn đầy chờ mong, cầm lại dao găm từ trên tay Hứa Thanh, hung hăng đâm vào trên đùi Hứa Thanh.

Chương 420: Hải Thi dị văn (2)

Hứa Thanh cũng muốn tránh, nhưng mà hắn không thể không thừa nhận là đội trưởng nói cũng rất phù hợp đạo lý, vì vậy chỉ đành hít sâu nhịn xuống, ngẩng đầu liếc mắt nhìn đội trưởng, hung hăng nghiến răng, mặc kệ đội trưởng hung hăng đâm một dao vào trên bắp đùi của mình.

Trong nháy mắt tiếp theo thì đội trưởng hào hứng bừng bừng nhảy lên, nhanh chóng đâm thêm ba dao vào trên bụng của hắn, chỗ cổ cũng có một vết máu, gần những cơ quan nội tạng trọng yếu trên người cũng đều có dấu vết bị dao đâm.

Mắt thấy cả người trở nên máu thịt mơ hồ, Hứa Thanh bỗng nhiên lui lại một bước, nhìn chằm chằm đội trưởng rồi khàn khàn mở miệng.

“Đùi phải của ngươi có thương thế nặng như thế, vậy mà chân trái lại không bị gì, như vậy có chút không hợp lý.” Nói xong, Hứa Thanh phất tay, một con dao găm lập tức xuất hiện rồi đâm vào chân trái của đội trưởng.

Đội trưởng nhe răng trợn mắt, lại cho Hứa Thanh một dao, cứ như vậy hai người ngươi đâm một dao ta thọc một nhát cho đến một hồi sau thì mới song song dừng tay, cả hai nằm ở trên boong thuyền thở hồng hộc, thoạt nhìn thương thế của bọn hắn phải nói là nhìn thấy mà giật mình.

“Hứa Thanh, ta nghĩ rằng về sau ta không cần thiết phải mỗi một ngày đều bị thương như vậy, ta thân là công chúa, ngươi thân là người vệ đạo, chúng ta là bị đuổi giết cho nên phải bỏ chạy, đúng không?” Đội trưởng suy yếu mở miệng.

“Đúng vậy, nhưng chúng ta chạy trốn bảy tám ngày, sau đó lại bị địch nhân đuổi kịp một lần.” Hứa Thanh vô cùng đồng ý gật đầu, nhưng sau đó lại suy nghĩ một chút rồi lại hỏi thêm một câu.

“Còn có, sau khi chúng ta vào Hải Thi Tộc, nếu bại lộ thân phận bị tu sĩ Hải Thi Tộc phát hiện, vậy ngươi có phương án nào để trốn chạy khỏi chết hay không?”

Đội trưởng vừa nghe lời này thì lông mi lập tức nhướn lên, ra sức lấy ra một quả táo, cắn một miếng thật lớn rồi đắc ý cười to.

“Hứa đội phó, vấn đề này đó hả, ta đã có biện pháp chạy trốn, nhưng mà ngươi cũng không cần quá lo lắng, đã là liều mạng thì phải kích thích một chút mới sướng, cho nên ngươi cũng phải tự bảo trọng nhiều vào đấy.”

“Nhưng mà nhìn tại phân thượng ngươi là cấp dưới của ta, nên không phải là ta không thể nói cho ngươi biết, nhưng đây chính là bí mật lớn nhất của ta, ừm…Giá trị một trăm vạn linh thạch!”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu, nhìn nét ti tiện vô sỉ trên mặt đối phương, Hứa Thanh lập tức bỏ đi ý niệm bán một tấm Vô Tự Truyền Tống Phù cho đối phương trong đầu.

Hắn cảm thấy cũng không cần thiết.

Mắt thấy Hứa Thanh không hỏi tiếp, đội trưởng lập tức kinh ngạc lướt qua Hứa Thanh, cảm thấy hẳn là Hứa Thanh cũng có thủ đoạn gì đó để trốn chạy khỏi chết, bất quá đội trưởng cảm thấy bất kể là thủ đoạn gì, đều sẽ không lợi hại bằng thủ đoạn mình.

“Đến lúc chân chính cần dùng đến, vậy thì một trăm vạn linh thạch nhất định sẽ tới tay.”

Đội trưởng nghĩ tới đây, đáy lòng lập tức thoải mái lên.

Cứ như vậy thời gian dần trôi qua, rất nhanh liền trôi qua bảy ngày, giờ phút này bọn họ chỉ còn cách hòn đảo tộc địa của Hải Thi Tộc ba ngày lộ trình.

Mà Hứa Thanh và đội trưởng ngoại trừ bình thường đả tọa trên thuyền, cũng chỉ ngẫu nhiên câu thông đôi câu, chủ yếu là đội trưởng muốn Hứa Thanh phối hợp kế hoạch thuận lợi hơn, cho nên đã giảng thuật thêm một ít chuyện của Hải Thi Tộc cho hắn.

“Chuyện của Hải Thi Tộc cũng đã kể không sai biệt lắm rồi, ta nói cùng ngươi một chút về Tam công chúa này đi, nha đầu kia cũng là người đáng thương, trên thực tế thì nàng còn hận Hải Thi Tộc hơn Thất Huyết Đồng, cho nên lúc trước ta mới nói với ngươi, là nàng sẽ giúp chúng ta.”

Đội trưởng nhìn túi trữ vật của mình một chút, bên trong chính là Tam công chúa Hải Thi Tộc.

“Vị Tam công chúa này trước kia sống ở Thiên Nhân Tộc, phụ thân của nàng có tư chất vô cùng kinh người, năm đó được vinh dự là người có hi vọng đạt tới Cổ Hoàng Chúa Tể nhất của Thiên Nhân Tộc.”

“Nhưng nhiều năm trước người này lại phản bội lại tộc của mình, tự nguyện chuyển hóa trở thành Hải Thi tộc, sau khi hóa thành Hải Thi Tộc thì tu vi một đường quật khởi, được lão tổ Hải Thi Tộc khâm điểm, đã trở thành Vương của Hải Thi Tộc thế hệ bây giờ.”

“Vị Vương của Hải Thi Tộc này tu hành một công pháp cực kỳ đặc thù của Hải Thi Tộc, gọi là Thái Thượng Trảm Tình Thuật, còn đã tu đến cực hạn, cảm ngộ ra một loại ý cảnh tên là Vong Bi Thương!”

Vả lại hiển nhiên người này đã có chuẩn bị kỹ càng hết thảy, năm đó lúc gã phản bội lại tộc nhân liền mang theo cả nhà bốn người, phong ấn các nàng ở Hải Thi Tộc để trở thành vật trảm đạo.

“Đơn giản mà nói, vị Vương của Hải Thi Tộc kia mỗi một lần trảm người thân đều sẽ khiến tu vi của mình đột phá bình cảnh, cho nên nhiều năm trước gã đã chém thê tử, rồi chém đại nữ và nhị nữ, mà Tam công chúa trước mặt sở dĩ còn chưa có chết, là bởi vì bây giờ vị Vương kia còn chưa tới bình cảnh.”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta phải kéo nàng theo, nha đầu kia nhìn như rất ngốc, nhưng từ nhỏ đến lớn nàng cũng học được cách tự bảo vệ bản thân, trên thực tế thì nàng hận người phụ thân kia đến mức tận cùng, so với Thất Huyết Đồng chúng ta còn muốn sâu đậm hơn nhiều.”

“Cho nên nàng một mực rất thích gây chuyện thị phi, chẳng qua cũng chỉ là muốn chết, để có thể tạm thời giải thoát mà thôi, lần này ta cũng nhắc nhở nàng không nên gây chuyện rồi, nhưng vẫn không hiệu quả, ý niệm tự tìm chết của nha đầu này đã xâm nhập vào tận trong linh hồn rồi.”

“Trên thực tế, căn cứ tình báo ta mua được, những năm này nàng đã chết qua bảy tám lần rồi.”

“Nhưng đáng tiếc một nửa hồn của nàng đã bị người phụ thân kia rút ra bảo vệ ở bên người, có thể tùy thời tái tạo một người mới ra, cho nên coi như là người có chết ở bên ngoài cũng không ảnh hưởng lớn.”

Đội trưởng lần lượt nói ra chuyện của Tam công chúa, Hứa Thanh nghe xong cũng thay đổi sắc mặt.

“Trong tình báo ta mua được có một câu, chính là câu mà vị Vương của Hải Thi Tộc này đã từng nói, ngươi nghe rồi thử đánh giá xem.”

“Bản dịch được dịch kịp tác giả và đăng duy nhất ở v.i.p bach.ngoc.sach”

“Hồng trần thấm họa quyển, thủy mặc bất lưu tuế, chỉ lưu lời cô tịch, sao quên được bi thương.”

Câu nói này vang vọng trên thuyền, một cỗ cảm giác lạnh lẽo và đau buồn nói không nên lời theo hai mươi chữ này tràn ngập khắp bốn phương.

Chương 421: Hải Thi dị văn (3)

Hứa Thanh trầm mặc.

Trong thế giới tận thế dưới nửa khuôn mặt của Thần Linh trên trời, mỗi người đều có chuyện xưa của mình, vả lại phần lớn đều sẽ rất bi thảm.

Loại trảm người thân chứng đạo này mặc dù nhìn như vô cùng tàn nhẫn, nhưng so với những việc mà Hứa Thanh gặp phải từ nhỏ đến lớn thì vẫn không coi vào đâu, nhưng hắn vẫn lấy ra một khối đan dược chữa thương rồi ném cho đội trưởng.

Sau khi đội trưởng nhận lấy liền sững sờ, có chút vui mừng mở miệng.

“Cái này để làm gì vậy, là nhìn thương thế của ta quá nặng, nên cho ta đan dược chữa thương sao.”

“Cho Tam công chúa trong túi trữ vật của ngươi.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Tiểu Thanh, nguyên lai ngươi cũng có thời điểm ôn nhu nha.” Đội trưởng cười nhạt nhìn qua Hứa Thanh, ước lượng khỏa đan dược trong tay.

“Sao thế, vừa ý Tam công chúa rồi sao, thật sự định làm nam sủng cho nàng hả?”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc nhìn qua bộ dạng cười hề hề ti tiện của đội trưởng, không thèm nói chuyện.

“Tiểu Thanh à, ngươi nhìn ta như vậy là đang nhìn ta, hay là nhìn Tam công chúa ngươi yêu của ngươi vậy, ai nha, nếu để cho những người nữ đệ tử trong tông môn biết được điều này, sợ là cả đám đều sẽ khóc rống lên mất.”

Đội trưởng càng nói càng vui vẻ, mặt mày hớn hở thu hồi đan dược sau đó lấy ra một quả quýt, há miệng bắt đầu ăn mà chẳng thèm lột vỏ.

Y nhìn Hứa Thanh dần dần nhíu mày, đang còn muốn tiếp tục mở miệng nhưng lại bị Hứa Thanh cắt ngang.

“Công chúa, còn có ba ngày nữa là đi tới Hải Thi Tộc, thương thế của ngươi phải làm mới lại một chút mới được.”

Đội trưởng đang định nói liền dừng lại, Hứa Thanh đi tới lấy ra dao găm rồi nhanh tay đâm một dao vào trên bụng đội trưởng, đội trưởng nhe răng trợn mắt, hít vào một hơi rồi tương tự xuất dao găm ra, trừng mắt nhìn Hứa Thanh.

“Vậy người vệ đạo của bổn công chúa cũng phải nhiều hơn một chút thương thế mới đúng nha!”

Nói xong thì đội trưởng lao tới định đâm một dao, nhưng lại bị Hứa Thanh lui ra phía sau tránh đi.

“Công chúa, tu vi của ngươi chỉ là Ngưng Khí đại viên mãn, tốc độ khôi phục thương thế chậm chạp, ta bảo vệ ngươi một đường dưới trạng thái bị đuổi giết, thương thế của ngươi càng ngày càng nặng, không cách nào tự lành vết thương được.”

“Mà ta thân là tu sĩ Trúc Cơ nên tốc độ khôi phục của bản thân vô cùng tốt, cho nên không cần phải thêm một ít thương thế nào cả, như vậy quá giả.”

Hứa Thanh nói xong, đội trưởng liền ngây ngốc một chút.

Thừa dịp đội trưởng sửng sốt, Hứa Thanh lại đi lên đâm từng dao từng dao vào trên người y, cuối cùng đội trưởng ôm bụng tránh đi rồi nhìn hầm hầm Hứa Thanh, nhưng ở dưới biểu cảm rất nghiêm túc của Hứa Thanh thì đội trưởng chỉ đành thở dài.

“Bổn công và người vệ đạo cùng bị đuổi giết, nhưng cũng không thể không có thời gian nghỉ ngơi mà đúng không, nhất là bây giờ sắp tới gần tộc địa của Hải Thi Tộc rồi, kẻ đuổi giết nhất định phải có chỗ cố ky, cho nên không hề truy kích nữa.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, đáp lại một câu.

“Đúng vậy, nhưng càng tiếp cận tộc địa thì vết thương của công chúa vẫn nghiêm trọng như cũ, gần như là sắp tử vong, cho nên mới vừa trở về tộc địa liền được đưa đến cấm địa để chữa thương.”

Đội trưởng với vẻ mặt đau khổ nhìn thương thế của mình một chút, rồi lại nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh ở trước mặt vô cùng nghiêm túc, y chỉ đành than dài một tiếng và… hai mắt nhắm nghiền lại.

Đáy lòng Hứa Thanh khoan khoái dễ chịu, lần nữa đi qua đâm thêm năm dao, khiến cho thoạt nhìn thương thế của đội trưởng cực kỳ nghiêm trọng, cả người cũng trở nên vô cùng suy yếu, bây giờ mới kết thúc lần "truy sát" này.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi, ba ngày rất nhanh liền vọt qua, sau một đường phá không phi hành thì rốt cuộc chiếc thuyền hắc mộc của bọn họ đã tới gần tộc địa của Hải Thi Tộc.

Lúc thấy hòn đảo của Hải Thi Tộc ở xa xa, thần sắc Hứa Thanh lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

Hắn thở sâu một hơi rồi kiểm tra lại bản thân, sau khi xác định không có gì đáng ngại thì vẫn không yên lòng, dứt khoát để cho cái bóng tràn ra một chút khí tức của Hải Thi Tộc.

Kể từ đó, trên cơ bản thì Hứa Thanh đã không có gì khác nhau với Hải Thi Tộc.

Thậm chí dưới năng lực của Kim Ô Luyện Vạn Linh, tự bản thân hắn cũng có thể tràn ra một chút thiên phú thi độc của Hải Thi Tộc, che lấp như vậy có thể nói là hắn đã được cải trang vô cùng hoàn mỹ.

Chỗ đội trưởng mặc dù cũng không có những biện pháp này, nhưng hiển nhiên là đội trưởng cũng đã chuẩn bị thật lâu vì chuyện này, cho nên Hứa Thanh cũng không hề quan tâm vấn đề y sẽ bị lộ.

"Rốt cuộc trốn về đến nhà."

Giờ phút này đội trưởng bên cạnh ôm bụng, thân thể vô cùng suy yếu tựa cả người ở trên lan can, gió thổi tới khiến mái tóc xanh nhuốm máu phấp phới, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần dưới mái tóc.

Màu da trắng bệch phối hợp với vẻ phức tạp trong mắt, khiến cho giờ khắc này đội trưởng cùng Tam công chúa chân chính hầu như không có gì khác nhau cả, thậm chí đội trưởng cũng đã nhìn thấu nội tâm của Tam công chúa.

Nếu không phải Hứa Thanh một đường chứng kiến quá trình cải trang của đối phương, bằng không thì chợt nhìn qua rất khó đoán ra thân phận thật của đội trưởng.

"Đoạn đường này, làm phiền ngươi rồi."

Thân thể đội trưởng lung lay sắp đổ, thanh âm suy yếu mang theo một chút mềm mại.

Y vịn lan can một bên, cánh tay cũng đang run rẩy giống như đang toàn lực trấn áp thương thế trong cơ thể, dường như chỉ cần hơi buông lỏng một chút thì thương thế sẽ phát tác toàn bộ, tuyệt khí bỏ mình.

Nhất là lồng ngực của y, chỗ đó có một vết thương cực kỳ hung hiểm gần như là đâm sát tới trái tim của y, chỉ cần hơi chếch đi một chút sẽ làm trái tim tan vỡ, nhưng hình như cũng đủ đả thương tâm mạch của y.

Về phần Hứa Thanh, đạo bào màu trắng giờ phút này đã phủ lên đống máu màu lam, bộ dáng càng thêm trắng bệch.

Khí tức của hắn cũng lộ rõ ra sự bất ổn, giống như đang cưỡng ép chịu đựng, mà chỗ thương thế nghiêm trọng nhất của hắn cũng là ở ngay cổ, giống như cả khí quản đã bị chém đứt.

Mặc dù nây giờ đã khôi phục một chút, nhưng cũng không có cách nào mở miệng nói chuyện nhiều được, thậm chí còn có thể nhìn thấy bên cạnh vết thương vẫn có huyết dịch chảy ra.

Đối mặt với lời nói của đội trưởng, vẻ mặt Hứa Thanh không cảm xúc, tựa như không có quá nhiều cảm giác chấn động của tâm tình, cũng không để ý thương thế trong lòng mà chắp tay cúi đầu với đội trưởng.

Đúng lúc này thì một cỗ chấn động cường hãn từ phía trước ầm ầm quét tới, nháy mắt liền bao trùm con thuyền của bọn họ, bao phủ trên người Hứa Thanh và đội trưởng.

Chương 422: Hải Thi dị văn (4)

Chiếc thuyền của bọn họ cũng bị dừng lại giữa không trung, không cách nào tiếp tục bay về phía trước được nữa.

Cỗ chấn động cường hãn này không phải do tu sĩ tràn ra, mà là lực lượng của trận pháp!

Đó là đại trận bảo vệ tộc địa của Hải Thi Tộc.

Bây giờ đang là thời kỳ chiến tranh, cho nên Hải Thi Tộc đã mở ra đại trận trong thời gian dài để ngăn cản tất cả người ngoài bước vào, đồng thời cũng có thể để cho tất cả những bố trí bên trong Hải Thi Tộc được hoàn thành nhanh hơn.

Giờ phút này theo trận pháp chấn động đến, Hứa Thanh cũng rất rõ ràng một điều, đó là cửa khẩu khảo nghiệm đầu tiên của Hải Thi Tộc đã đến.

Chẳng qua Hứa Thanh và đội trưởng đã có chuẩn bị từ sớm đối với việc này rồi, giờ phút này trận pháp bao phủ cả hai, trên người đội trưởng lập tức tràn ra chấn động đáp lại, Hứa Thanh nơi đây cũng giống như thế, thôi động bình nhỏ một chút thì cũng có chấn động tràn ra tương tự.

Cho nên trận pháp liền quét qua rất nhanh, thừa nhận thân phận của bọn họ.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh rất bội phục đối với chuẩn bị trước của đội trưởng.

Giờ phút này hắn cúi đầu nhìn về hòn đảo Hải Thi Tộc phía dưới.

Đưa mắt nhìn tới thì hòn đảo nhìn không thấy điểm cuối cùng này tựa như một mảnh đại lục bình thường vậy, phong cách hoàn toàn khác biệt với tất cả những cảnh tượng mà hắn đã từng chứng kiến.

Cũng có thể nhìn thấy chung quanh khu vực biển, có mọc rất nhiều những cây cực lớn giống như linh chi.

Chỉ là màu sắc biến thành màu đen và toát ra thi độc nồng đậm, đồng thời cũng tản mát ra uy áp vô cùng kinh người.

Bất kỳ cây linh chi màu đen nào cũng đều cao hơn mấy trăm trượng.

Giờ phút này ở trên khu lục địa gần biển và trong mặt biển đều có rất nhiều linh chi, chúng mọc thành từng mảnh lan tràn khắp ven biển, chợt nhìn không sai biệt lắm là cỡ vài trăm cây.

Mà trên từng cây linh chi, đều có khu vực như bãi đáp được xây dựng bằng bạch cốt, có thể thấy rất nhiều chiến hạm có hình dáng tương tự như quan tài đang đỗ ở nơi đó chờ đợi bay lên không.

Đồng thời dưới những cây linh chi này đều mọc ra vô số rễ, bọn chúng rủ xuống mặt đất cùng với trên biển.

Một phương diện đang hấp thu dị chất, một phương diện khác thì những cái rễ cây này phân tán ra rất nhiều dây thừng, kết nối với từng chiếc thuyền đang trôi lơ lửng ở trên biển.

Hiển nhiên nơi đây là một cái bến cảng, mà đảo mắt nhìn qua toàn bộ đường ven biển của Hải Thi Tộc thì tựa hồ cũng đều là bến cảng.

Lại nhìn về phía xa xa, bầu trời nơi đây đã biến thành một mảnh đen xì, bị một đám mây đen nồng đậm bao phủ.

Bên trong đó có từng tia sáng từ truyền tống trận lập lòe, ngay lúc này cũng có những tu sĩ không ngừng được truyền tống ra ngoài, cũng có kẻ truyền tống trở về.

Từng chiếc chiến hạm cùng với từng đạo thân ảnh tu sĩ của Hải Thi Tộc không ngừng qua lại trong toàn bộ thế giới này.

Tiếng nổ vang và tiếng xé gió không ngừng truyền đến, đồng thời cũng rất ít nghe thấy âm thanh nói chuyện.

Mặt khác, đại địa của tộc địa Hải Thi Tộc cũng đều là một màu đen, mà màu sắc của cây linh chi cực lớn mọc bên trong rõ ràng có chút khác biệt với linh chi ở ven biển, phần lớn những cây linh chi này đều màu đỏ.

Đồng thời từng cây đại thụ bên trên cũng là một trong những phong cách bắt mắt nhất của hòn đảo này.

Những cây đó đều đã hư thối, từ bên trên tràn ra dị chất rất nồng đậm, còn có vô số những con hồ điệp màu đen bay múa ở giữa phiến thiên địa này.

Mà cả vùng đất nơi đây, còn tràn ngập một mảnh những con sông màu đỏ như máu.

Toàn bộ thế giới nhìn giống như là một mảnh Hoàng Tuyền, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời cũng có uy áp kinh khủng không cách nào hình dung khuếch tán ra bát phương.

Cùng lúc đó theo chiếc thuyền hắc mộc của Hứa Thanh và đội trưởng bị ngưng đọng lại trên không trung giữa mặt biển, một khắc chấn động của trận pháp quét ngang qua, những cỗ quan tài ở ven biển phía dưới lập tức phóng lên trời.

Những cỗ quan tài này lập tức liền tới gần thuyền, dựng đứng ở bốn phía chung quanh. Tổng cộng có mười sáu cỗ quan tài tàn phá lập tức vây quanh kín chiếc thuyền hắc mộc, đồng thời cũng giống như hợp thành một cái trận pháp.

Từng đạo tia chớp màu đen lan tràn qua lại giữa những cỗ quan tài đó, nháy mắt liên kết cùng nhau rồi bao phủ quanh chiếc thuyền hắc mộc.

Tiếp theo, một cỗ quan tài phía trước Hứa Thanh và đội trưởng chấn động mạnh một cái thì nắp quan tài mở ra, một tên tu sĩ Hải Thi Tộc toàn thân tràn ngập khói đen bước ra từ.

Bộ dáng của tên tu sĩ Hải Thi Tộc này có chút mơ hồ trong lớp sương mù, chỉ có thể lờ mờ nhận thấy được là hình dáng của nhân tộc.

Sau khi tên này đi ra thì ánh mắt của gã nhanh như chớp, nháy mắt đã rơi vào trên người Hứa Thanh và đội trưởng.

Trên người tên này tràn ra chấn động Trúc Cơ hậu kỳ, khí tức của Hải Thi Tộc trên người đặc biệt rõ ràng, trong cơ thể gã cũng không hề mở ra Huyền Diệu Thái, nhưng khí tức do 99 pháp khiếu hình thành vẫn khiến cho đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống.

Hiển nhiên tên đó chính là tu sĩ chịu trách nhiệm quản lý và bảo hộ khu bờ biển bến cảng này, bởi vì thuyền của Hứa Thanh và đội trưởng bay tới nên gã đã xuất hiện.

Mắt thấy kẻ đó tiến đến thì Hứa Thanh cúi đầu, dựa theo lễ nghi của Hải Thi Tộc đã học được trên đường, bày ra sự tôn kính.

Lúc này tên tu sĩ có ba đoàn mệnh hỏa của Hải Thi Tộc đảo mắt qua người Hứa Thanh cùng đội trưởng, sau đó mở miệng nói với giọng trầm thấp về phía đội trưởng.

“Bái kiến Tam công chúa.”

“Phụ vương ta đâu?”

Đội trưởng vịn tay vào thành thuyền, sắc mặt trở nên âm lãnh.

“Vương đang ở trên chiến trường, chưa trở về.”

“Cho nên ngươi có thể gặp bổn cung mà không quỳ sao, còn có màn phong tỏa này là có ý gì!”

Đội trưởng bỗng nhiên giơ tay trái lên, một hạt châu màu đen xuất hiện ở trong tay rồi ném về phía tên tu sĩ Hải Thi Tộc bên cạnh.

Oanh một tiếng, hạt châu màu đen trực tiếp nổ tung trên người tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Chương 423: Hải Thi dị văn (5)

Thân thể tên tu sĩ Hải Thi Tộc này lập tức chấn động, nhưng cũng không bị thương chút nào, vẻ mặt gã không cảm xúc liếc mắt nhìn đội trưởng rồi cúi đầu quỳ một gối xuống.

Mà do lần này đội trưởng ra tay, hiển nhiên là đã dẫn động thương thế cho nên phun ra một ngụm máu tươi, cưỡng ép đứng vững để cho thân thể không ngã xuống, âm trầm truyền ra lời nói.

“Hộ tống ta tới chỗ Tượng Thần Tổ Thi, ta muốn chữa thương!”

“Trước khi Vương đi đã căn dặn, nếu như công chúa trở về thì trực tiếp đưa đến Hành Cung, không được ra ngoài.”

Đối mặt với yêu cầu của Tam công chúa, tên tu sĩ Trúc Cơ nhàn nhạt mở miệng đáp lại, tay phải vung lên thì toàn bộ những tên tu sĩ ở bên trong những cỗ quan tài bốn phía lập tức tràn khí tức ra.

Đồng thời từng đạo tia chớp màu đen cũng kết nối với thuyền hắc mộc, dẫn dắt nó đi về phía trước.

Một màn này cũng không vượt qua khỏi dự kiến của Hứa Thanh cùng đội trưởng, trên đường đến bọn hắn đã vạch ra kế hoạch để ứng đối với những tình huống sẽ gặp phải.

Vì vậy đội trưởng liền phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lộ ra cảm giác vô cùng suy yếu rất rõ ràng, thậm chí tới mức gần như sắp chết, đồng thời đội trưởng nhìn qua tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc có ba đoan mệnh hỏa kia, bỗng nhiên cười ngòn ngọt.

“Cũng tốt, bổn cung chết ở bên trong Hành Cung coi như cũng được, như vậy sau khi phục sinh thì ta có lý do để thôn phệ ngươi cùng tất cả mọi người trong tiểu đội của ngươi rồi, quá thú vị, quyết định như vậy đi, ngươi nhanh lên.”

Đội trưởng giả trang thành Tam công chúa, nụ cười ngọt ngào trên mặt cũng rất là xinh đẹp, làm cho người ta có một loại cảm giác thiên chân vô tà.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hàm nghĩa trong lời nói lại lộ ra cảm giác vô cùng tà dị.

Phảng phất như đang che giấu cảm xúc oán độc và điên cuồng cực cao đang từ từ tản ra từ trên người, khiến cho tên tu sĩ Hải Thi Tộc có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ kia phải dừng bước chân lại.

Gã biết rõ tính cách của Tam công chúa, cũng hiểu rõ đối phương nhiều lần ra ngoài đều là muốn tìm chết, càng biết rõ mỗi một lần Tam công chúa phục sinh, Vương cũng sẽ an bài một ít tộc nhân đi qua để cho Tam công chúa thôn phệ, do đó tăng tốc quá trình sống lại.

Vì vậy gã lập tức trầm mặc, sau đó nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi có thể cút.”

Biểu cảm của Hứa Thanh lập tức trở nên lạnh như băng, thi độc trong cơ thể khuếch tán ra, hóa thành phong bạo vô hình vờn quanh bốn phía, thanh âm khàn khàn từ trong cổ họng truyền ra.

“Muốn đoạt công lao hộ tống của ta ư?”

Hầu như ngay khi lời nói của Hứa Thanh truyền ra, phía sau hắn lập tức có một cái quan tài màu đen đột nhiên mở ra, một đạo thân ảnh tu sĩ Hải Thi Tộc lập tức lao ra từ trong đó, chấn động của hai đoàn mệnh hỏa nháy mắt bộc phát với tốc độ cực nhanh, trực tiếp liền tới gần Hứa Thanh.

Đây là một nữ tử, khi còn sống là nhân ngư tộc.

Chớp mắt khi tới gần Hứa Thanh thì ả lập tức đưa tay phải ra để trấn áp, hiển nhiên là tên tu sĩ Hải Thi Tộc tu vi Trúc Cơ hậu kỳ chịu trách nhiệm phòng hộ bến cảng đã chuẩn bị cướp đi công lao bảo vệ công chúa của Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, ngay khi nữ tử nhân ngư tộc tới gần thì thân thể của hắn lập tức chợt lùi về phía sau, tiếng nổ vang lên, lập tức va chạm cùng đối phương.

Âm thanh bộc phát, Hứa Thanh giơ tay phải lên hung hăng chụp trảo về phía nữ tử nhân ngư tộc.

Sắc mặt nữ tử nhân ngư tộc lập tức biến hóa, bị lực lượng thân thể của Hứa Thanh đụng vào khiến cho tâm thần chấn động, mệnh hỏa trong cơ thể cũng trở nên lung lay, lập tức muốn né tránh.

Nhưng tốc độ của Hứa Thanh quá nhanh, một trảo chụp tới như có hấp lực tràn ra, khiến cho động tác của nữ tử nhân ngư tộc này lập tức trì trệ.

Trong nháy mắt tiếp theo thì Hứa Thanh chợt lao ra, trong chớp mắt tới gần trước mặt nữ tử này, tay phải trực tiếp đâm thẳng vào lồng ngực của ả, nắm trúng trái tim rồi hung hăng bóp.

Oanh một tiếng, trái tim của nữ tu sĩ Trúc Cơ Hải Thi Tộc này lập tức nát bấy.

Dù là tu sĩ Hải Thi Tộc có thể giảm bớt cảm giác đau đớn, nhưng loại thương thế này vẫn để cho ả phải phát ra một tiếng thê lương, nhưng nữ tu sĩ này cũng không hề đơn giản, trong mắt mang theo vẻ tàn nhẫn, vậy mà lại hung hăng cắn một cái vào cổ Hứa Thanh.

Đây là phương pháp mà hai tên tu sĩ Hải Thi Tộc lúc tranh đấu sẽ thường dùng.

Hàm răng ả vô cùng sắc bén, mắt thấy sẽ cắn trúng cổ Hứa Thanh nhưng Hứa Thanh cười lạnh, hất đầu lên sau đó dùng sức đập vào trên miệng nữ tu sĩ này.

Một tiếng rắc vang lên, hàm răng của nữ tử nhân ngư tộc này vỡ nát, máu thịt trên mặt cũng trở nên mơ hồ kèm theo tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra.

Thần sắc Hứa Thanh trở nên dữ tợn hơn, cũng tương tự mở to miệng rồi hung hăng táp một cái về phía cổ của nữ tử nhân ngư tộc!

Một cái táp này được Hứa Thanh dùng lực đạo cực lớn, khiến cho cả cái cổ của nữ tu sĩ nọ bị Hứa Thanh cắn đứt cả một đoạn.

Theo hắn khẽ hút một hơi, dị chất nồng đậm từ trong cơ thể nữ tu sĩ nhân ngư tộc này lập tức điên cuồng tràn vào trong người Hứa Thanh.

Nữ tu sĩ nhân ngư tộc muốn vùng vẫy nhưng sức mạnh hai tay của Hứa Thanh vô cùng lớn, hắn mạnh mẽ đè ả lại và gắt gao áp chế, còn trong miệng thì hấp thu liên tục, thoạt nhìn vô cùng hung tàn.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ có thời gian sáu bảy cái hô hấp, dị chất trên thân thể của nữ tu sĩ nhân ngư tộc nọ liền khô kiệt hoàn toàn, mệnh hỏa bị dập tắt và pháp khiếu khô héo, cả người hóa thành thây khô ngã xuống một bên, nhưng ả vẫn không có tử vong mà vẫn còn đang run rẩy.

“Yaaa.a.a… chơi thật là vui nha!!! Tại sao vị tiểu tỷ tỷ này lại trở nên khô quắt vậy?”

Chương 424: Hải Thi dị văn (6)

Đội trưởng nở nụ cười ngòn ngọt, liếm môi một cái rồi với dáng đi xiêu xiêu vẹo vẹo mà bước đến trước mặt nữ tu sĩ nhân ngư tộc kia.

Còn Hứa Thanh thì quay người, hắn nhìn về phía tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc mở ra ba đoàn mệnh hỏa đứng ở giữa không trung ngoài thuyền.

“Nếu ngươi cử thêm chín tên nữa tiến lên để cho ta cắn nuốt, có lẽ ta sẽ nhường công lao lại cho ngươi.”

Khóe miệng Hứa Thanh vẫn còn dính một tia máu màu lam, ánh mắt lạnh lùng không có bất kỳ gợn sóng gì.

Nhìn bộ dáng của Hứa Thanh lúc này, thần sắc của tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ kia có chút ngưng trọng.

Sở dĩ vừa rồi gã lên tiếng nói như vậy, là bởi vì gã vừa có ý muốn đoạt công lao, đồng thời cũng có ý thăm dò Hứa Thanh.

Bởi vì trong khoảng thời gian này vẫn luôn có một vài tên đệ tử của Thất Huyết Đồng dùng đủ các loại phương pháp để lẻn vào trong tổ địa của bọn họ, mặc dù đều đã bị bọn họ tìm ra và chém giết, kể cả là công chúa trở về thì cũng có khả năng bị người của Thất Huyết Đồng bố trí người lẻn vào.

Nếu như vừa nãy đối phương thật sự bỏ đi, vậy thì gã sẽ báo cáo việc này lại, sau đó sẽ có tộc nhân khác tới phân biệt thật giả.

Nhưng lúc này gã đã bỏ đi ý nghĩ này, công chúa đã được trận pháp xác định là không có vấn đề, còn tên tộc nhân đã hộ tống công chúa trở về này chẳng những đã được trận pháp xác định, mà hành vi thôn phệ dị chất của đối phương cũng đã đủ để chứng minh, loại việc này cũng chỉ có tộc nhân Hải Thi Tộc mới dám làm như vậy.

Mà người có thể đơn giản dễ dàng liền tiêu diệt một thủ hạ hai đoàn mệnh hỏa của gã, cũng có thể nói rõ đối phương không bao lâu nữa cũng sẽ đột phá đến cảnh giới như gã.

Thế cho nên gã vung tay lên, những tia sét đang liên kết mười sáu cỗ quan tài màu đen lập tức biến mất, mỗi một cỗ quan tài đều tự rơi xuống vị trí cũ của mình.

“Đưa công chúa đi cấm địa Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy!”

Sau khi cởi bỏ phong tỏa, tên Trúc Cơ hậu kỳ của Hải Thi Tộc này lập tức truyền lệnh nói.

Một cây linh chi ở dưới mặt đất lập tức vặn vẹo, từ bên trên tràn ra lượng lớn sương mù đen, đám sương mù này tăng tốc hội tụ lại với nhau, vậy mà lại hóa thành một con bạch tuộc cực lớn.

Con bạch tuộc này bay đến gần rồi lập tức đưa ra một đầu xúc tu quấn quanh chiếc thuyền hắc mộc, những cái xúc tu khác thì kéo dài chạm tới phía mặt đất, sau đó mang theo Hứa Thanh và đội trưởng đi thẳng đến phương xa.

Phía sau bọn hắn, vị tu sĩ Hải Thi Tộc có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ kia cúi đầu cung kính tiễn đưa, đồng thời cũng truyền ra thanh âm trầm thấp.

“Công chúa, vừa nãy là chức trách mà ti chức phải làm, nếu như vừa rồi ti chức có chỗ bất kính, mong công chúa bỏ qua cho.”

Nói xong, tên tu sĩ Hải Thi Tộc tu vi Trúc Cơ hậu kỳ này lập tức nâng tay phải lên, trực tiếp đặt vào trong miệng, sau đó hung cắn một cái, cứng rắn cắn đứt một ngón tay xuống, sau đó ném về phía trước.

Ngón tay này lập tức nổ tung rồi hóa thành một mảnh thi độc nồng đậm, đám thi độc lan tràn đến trên thuyền của Hứa Thanh và đội trưởng, sau đó hóa thành một cái ấn ký có ánh đen lấp lánh ở bên trên.

“Có cái ấn ký này ở trên thuyền, quãng đường tiếp theo sẽ không có người nào dám quấy rầy công chúa nữa, xin công chúa thứ tội.”

“Ngươi có thể cút.” Đội trưởng nhàn nhạt mở miệng.

“Đa tạ công chúa.”

Vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ kia cúi đầu, sau khi mở miệng liền nhoáng một cái rời đi, trở lại con đường ven biển, tiếp tục ở chỗ này bảo vệ không cho kẻ ngoại lai tới gần.

Cứ như vậy, con thuyền chở Hứa Thanh và Đội trưởng được con bạch tuộc nâng lên đưa vào trong tộc địa của Hải Thi Tộc, tốc độ rất nhanh, không ngừng tới gần bức Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy.

Trên thực tế thì bức Tượng Thần này cũng là thứ mà bọn hắn tận lực muốn chọn được.

Hải Thi Tộc có tổng cộng chín cỗ Tượng Thần Tổ Thi, chín cỗ được phân tán ở các khu vực khác nhau, mỗi một nơi đều có trọng binh trấn giữ riêng, đồng thời thì vị trí của cỗ Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy này cũng tương đối gần biển một chút, lại còn cách Vương thành một phạm vi, cho nên đã trở thành lựa chọn đầu tiên trong kế hoạch của đội trưởng.

Mà tin tức trọng yếu nhất trong tình báo mà đội trưởng mua được, chính là cường giả tu vi Kim Đan của Hải Thi Tộc trấn thủ cỗ tượng Tổ Thi thứ bảy này, bởi vì tiền tuyến trở nên căng thẳng cho nên đã bị điều đi đến chiến trường rồi.

Bây giờ người canh giữ nơi này chỉ là tu vi Trúc Cơ đại viên mãn mà thôi.

Hứa Thanh vốn có chút chần chờ, nhưng đội trưởng một bộ dạng cam đoan tình báo không có vấn đề, cho nên Hứa Thanh cũng không có thắc mắc quá nhiều về vấn đề này nữa.

Theo bọn hắn tiến lên phía trước, cả phiến thiên địa của Hải Thi Tộc cũng triệt để hiện ra trước mắt Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Mặt đất là một màu đen kịt, bên trên mọc ra vô số hắc thảo, những cây hắc thảo này đều ẩn chứa dị chất vô cùng nồng đậm, nơi đây cũng không khác quá nhiều với cấm khu Hứa Thanh từng tiến vào.

Mà dị chất nồng đậm như thế này, tất nhiên là Thánh Địa đối với Hải Thi Tộc, nhưng đối với những tu sĩ hấp thu linh năng mà nói, thì nơi này chẳng khác gì một địa phương tồn tại vô số chất độc.

Mà một khi tu sĩ hấp thu linh năng ở chỗ này lâu, nếu không kịp trấn áp và khống chế dị chất tích lũy trong cơ thể, vậy thì khả năng dị hoá sẽ gia tăng vô hạn.

Rõ ràng là đội trưởng cũng có phương pháp khác để có thể không quan tâm tới ảnh hưởng của dị chất trong thời gian ngắn, Hứa Thanh không biết đội trưởng dùng cách gì, nhưng hắn cảm thấy đại khái là có liên quan tới máu thịt có Thần Tính.

Hiển nhiên chuyện lấy máu thịt của Câu Anh không thể nào là lần điên cuồng đầu tiên của đội trưởng được, hẳn là đội trưởng đã điên cuồng rất nhiều lần từ trước rồi.

Đồng thời trong khi bọn họ tiến đến, Hứa Thanh cũng nhìn thấy ngoại trừ hắc thảo, linh chi huyết sắc và từng gốc cây khô héo trên mặt đất, bên ngoài còn có từng dòng sông đỏ ngòm chảy ở khắp nơi trên mặt đất.

Mặc dù giờ phút này bầu trời nơi đây là một màu đen nhánh, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới ánh mắt của người nhìn, bởi vì bên trong tầng mây bên trên có rất nhiều con mắt, toàn bộ những con mắt này đều là màu đỏ, mỗi một lần mở mắt ra sẽ có những ánh sáng phát tán xuống đại địa phía dưới.

Thời gian mở ra bất đồng, nhưng vẫn có thể khiến cho mặt đất bị một tấm màn đen tối bao phủ, vào mỗi lúc vẫn đều có ánh sáng chiếu xuống, mặc dù lúc sáng lúc tối nhưng vẫn có thể khiến cho tu sĩ quan sát được bốn phía.

Còn những con mắt này là cái gì, rất nhanh Hứa Thanh liền biết được đáp án.

Hắn thấy rất rõ ràng, theo một con mắt chui ra khỏi đám mây đen thì một con cá to lớn hư thối lập tức lộ ra, đỉnh đầu loại cá này mọc một chiếc xúc tu rất dài, xúc tu mọc dài tới mắt.

Lúc đôi mắt khép kín thì không hề có gì hiện ra, nhưng khi vừa mở liền sáng như đèn lồng vậy, từ trên đó tràn ra ánh sáng.

Loại cá này lít nha lít nhít đếm mãi không hết ở trong đám mây đen trên bầu trời của Hải Thi Tộc, thi thoảng bọn chúng sẽ lại trầm xuống dưới, trong lúc bọn chúng bay qua bay lại giữa không trung thì ánh sáng từ trên người chúng nó không ngừng tràn ra.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy rất kỳ dị, đồng thời lúc này hắn cũng nhìn thấy không ít tu sĩ Hải Thi Tộc, chủng tộc trong đó cũng vô cùng hỗn tạp, có rất nhiều loài mà Hứa Thanh chưa bao giờ thấy qua.

Mặt khác, trong khi tiến lên Hứa Thanh còn chứng kiến một màn khiến cho tâm thần của hắn vô cùng chấn động.

Đó là một mảnh đại địa.

Tất cả những cây linh chi và đại thụ trên mặt đất đều đã bị nhổ hết ra, khi con bạch tuộc đưa Hứa Thanh đi ngang qua nơi đó, Hứa Thanh thấy được dưới mặt đất có một đám tu sĩ Hải Thi Tộc đang không ngừng đào móc.

Bọn họ đã đào ra được một bộ phận cơ thể, có thể nhìn thấy tựa hồ là một bàn tay, chỉ là bàn tay này quá lớn, riêng bàn tay đã to tới mấy trăm trượng, có thể nghĩ hình như nơi đây đã mai táng một cự nhân từ thời viễn cổ vậy.

Giờ phút này theo mặt đất bị đào ra, theo từng chút huyết nhục hư thối hiển lộ, Hứa Thanh chú ý thấy có càng nhiều tu sĩ Hải Thi Tộc đang hội tụ tới nơi đó, thay nhau thi pháp giống như đang cử hành một loại nghi thức nào đó.

Cho đến khi chiếc thuyền hắc mộc của Hứa Thanh cách khu vực đó một đoạn, một tiếng gào kinh thiên động địa lập tức truyền ra từ nơi đó, tâm thần Hứa Thanh chấn động và lập tức quay đầu, hắn nhìn thấy trong khu đào bới lúc nãy giờ phút này có một cánh tay dài ngàn trượng trực tiếp duỗi ra từ trong mặt đất, giống như muốn nắm lấy bầu trời vậy.

“Sống lại!” Hứa Thanh hít sâu một hơi.

Trừ cái này ra, ở trong Hải Thi Tộc còn có một loại sinh vật đặc hữu, đó là một loại bướm, trên người nó mọc ra một mặt quỷ.

Dựa theo đội trưởng suốt một đường phổ cập kiến thức cho Hứa Thanh, lúc Hứa Thanh nhìn thấy những con bướm này thì hắn lập tức biết những con bướm này gọi là Quỷ Mộng, tương truyền ở trên hòn đảo nơi đây, loài bướm Quỷ Mộng này mới là dân bản địa.

Bọn chúng là tộc đàn xuất hiện trước cả Hải Thi Tộc trên hòn đảo này, cũng có số lượng rất nhiều ở nơi đây, theo Hứa Thanh và đội trưởng tiến lên thì từng con bướm Quỷ Mộng bay đến, bay múa vờn quanh bốn phía bọn hắn.

Một màn này vốn phải là hình tượng mỹ hảo, nhưng theo những khuôn mặt quỷ dữ tợn trên cánh bướm sống dậy và thôn phệ dị chất, phong cảnh vốn đẹp đẽ liền trở nên âm trầm quỷ dị.

Nhất là Hứa Thanh vì hắn không biết vì cái gì mà những con bướm Quỷ Mộng này tụ tập tới gần hắn rất nhiều, thậm chí có thể trông thấy đằng xa còn có càng nhiều bướm Quỷ Mộng đang bay đến phía hắn.

Điều này khiến cho Hứa Thanh phải nhăn mày lại.

“Người vệ đạo của bản cung, tại sao ở chỗ này mà ngươi cũng trêu hoa dẫn bướm vậy?” Đội trưởng ở phía sau bỗng khục khục một tiếng, âm u mở miệng.

Chương 425: Thân thiết (1)

Hứa Thanh trầm mặc rồi quay đầu liếc mắt nhìn đội trưởng, hắn cảm thấy đội trưởng diễn quá sâu rồi, nói chuyện còn dùng lời nói và giọng điệu kiểu đó, một tiếng ho nhẹ vô cùng yêu kiều và nũng nịu như vậy làm cho cảm thấy Hứa Thanh rất không quen.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng không nói gì, bởi vì hắn biết mặc dù những ngày này lão tổ Kim Cương Tông rất biết điều nên không hề hiện thân, nhưng theo tính cách đối phương thì nhất định đã bí mật ghi chép một chút hình ảnh rồi.

Hứa Thanh cảm thấy có lẽ về sau có thể sẽ có lúc dùng tới những bức ảnh lưu niệm trân quý này, vì vậy hắn liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu, rồi quay đầu lại không thèm để ý tới nữa.

Đội trưởng hơi nhướn mi lên, vừa muốn tiếp tục mở miệng, nhưng vào lúc này có một cỗ chấn động từ đằng xa truyền đến, trong lúc tiếng nổ vang lên thì lực lượng dò xét đặc biệt của trận pháp lần nữa phủ xuống, rơi vào trên chiếc thuyền hắc mộc này.

Giờ phút này con bạch tuộc phía dưới trở nên run rẩy bò trên mặt đất, mặc kệ trận pháp quét qua điều tra, còn những con bướm mặt quỷ kia cũng nhanh chóng bay tản ra, thần sắc Hứa Thanh cũng trở nên ngưng trọng nhìn về phía dưới, hắn thấy được ở phía xa tồn tại một tòa kiến trúc cực lớn.

Tạo hình của khối kiến trúc này rất đơn giản, chỉ là hai cây cột đá khổng lồ, dường như tạo thành một cái cửa không có đỉnh, trong đó tồn tại một vòng xoáy màu đen đang ầm ầm chuyển động, từ bên trên tràn ra từng đạo tia chớp màu đỏ khuếch tán bát phương.

Ngoài cửa, trên từng gốc linh chi màu đỏ thình lình có những tu sĩ Hải Thi Tộc ngồi khoanh chân bên trên, số lượng trên mỗi gốc không đồng đều, có nam lẫn nữ, có người có hình dáng nhân tộc và cũng có kẻ là dị tộc.

Nhìn lướt qua thì số lượng không dưới một nghìn, canh gác nơi đây cực kỳ nghiêm mật, bất luận là ai muốn thông qua nơi này để đi vào vòng xoáy phía trước, cũng đều phải trải qua sự đồng ý của bọn họ thì mới có thể đi qua.

Vả lại trong đó rõ ràng cũng tồn tại cường giả, có mấy ánh mắt chỉ quét qua nhưng cũng khiến cho Hứa Thanh cảm thấy không an toàn.

Lúc này có một cỗ lực lượng của trận pháp tản ra quét ngang tới con thuyền của bọn hắn, ấn ký của tên tu sĩ Hải Thi Tộc tu vi Trúc Cơ hậu kỳ để lại bỗng lập lòe tia sáng, lập tức đáp lại lực lượng của trận pháp, sau đó chấn động của trận pháp lập tức tiêu tán.

Lúc này con bạch tuộc kia mới một lần nữa bò lên trên, sau đó cẩn thận đi về phía vòng xoáy phía trước, lúc đi ngang qua chỗ linh chi thì những tu sĩ Hải Thi Tộc phía dưới đều đứng dậy, cúi đầu bái kiến về phía đội trưởng.

“Bái kiến Tam công chúa.”

“Bái kiến Tam công chúa.”

Thần sắc Hứa Thanh vừa bình tĩnh vừa cực kỳ cảnh giác, bị nhiều người như vậy chú ý tới thì quả thực là rất áp lực, hắn chỉ cần hơi không cẩn thận lộ ra một chút dấu vết, vậy thì tất cả coi như là không công uổng phí.

Đồng thời thì khí tức những tu sĩ Hải Thi Tộc hội tụ vào một chỗ cũng khiến cho uy áp ở nơi này trở nên cực lớn, Hứa Thanh cảm giác rõ ràng cái bình nhỏ trong ngực mình đang bốc hơi với tốc độ cực nhanh, nếu cứ bốc hơi như vậy thì sợ là không dùng được bao lâu sẽ mất đi hiệu lực.

Mà bên đội trưởng cũng đồng dạng như thế, cho dù cải trang giống đến đâu đi chăng nữa thì vẫn có thể gặp phải nguy hiểm, vậy nên lúc này nội tâm đội trưởng đồng dạng cũng vô cùng căng thẳng, vì vậy y lập tức lấy ra không ít hạt châu màu đen rồi vuốt vuốt trong tay, trên mặt lộ ra một biểu cảm không quá kiên nhẫn.

Cho đến khi sắp tiếp cận cột đá khổng lồ kia, theo những ánh mắt bốn phía dần dần tập trung nhiều hơn nữa, đội trưởng bỗng nhiên trực tiếp ném ra một hạt châu màu đen về một bên.

Âm thanh nổ tung lập tức bộc phát, khí tức của toàn bộ tu sĩ Hải Thi Tộc bốn phía lập tức nhao nhao chấn động.

“Nhìn đủ chưa?”

Biểu cảm của đội trưởng từ không kiên nhẫn hóa thành ngọt ngào, mặc dù sắc mặt y trắng bệch lộ ra cảm giác vô cùng suy yếu, nhưng cũng chính loại suy yếu này khiến cho nụ cười của y dường như càng nhiều thêm một chút cảm giác rung động lòng người.

Những tên tu sĩ Hải Thi Tộc ở bốn phía nhao nhao trầm mặc, lập tức cúi đầu.

"Đỡ bổn cung đi vào."

Đội trưởng nở nụ cười, trước khi đứng dậy rời khỏi thuyền liền giơ tay lên đưa về phía Hứa Thanh. .

Hứa Thanh rất là khâm phục hành động này của đội trưởng, giờ phút này hắn lập tức cúi đầu đi tới, đỡ lấy bàn tay nhỏ bé của đội trưởng rồi bước một bước đi về phía trước, rời khỏi chiếc thuyền hắc mộc và rời khỏi con bạch tuộc phía dưới, nhanh chóng đi tới gần vòng xoáy khổng lồ màu đen phía trước.

So sánh với cái vòng xoáy này, Hứa Thanh và đội trưởng chỉ có kích cỡ giống như đầu con kiến hôi vậy, không có chút ý nghĩa nào.

Đồng thời chấn động kinh khủng đến từ bên trong vòng xoáy cũng khiến cho tâm thần của cả Hứa Thanh và đội trưởng đều rung động lắc lư. Nhưng hai người bọn họ đều là người có tâm chí kiên định, giờ phút này cả hai vẫn nhanh chóng tới gần như cũ, cho đến khi hoàn toàn tiếp cận thì cả hai mới đưa mắt nhìn nhau, cũng không có nói gì mà đồng thời cất bước đi vào trong vòng xoáy.

Ngay khi đi vào thì trong đầu cả hai lập tức vang lên tiếng nổ, giống như đã đi vào một không gian khác vậy, lúc hắn xuất hiện đã đứng trong một thế giới màu đỏ!

Phạm vi của phiến thế giới này khá nhỏ, mặt đất tràn đầy một mảnh chất lỏng màu đỏ thẫm, nhìn qua giống như là một huyết đầm vậy, chung quanh có những cột đá bao quanh, có tổng cộng bốn mươi cây.

Mà phía dưới từng cây cột đá, đều có một vị tu sĩ Hải Thi Tộc khoanh chân ngồi!

Trừ cái này ra thì thứ bắt mắt nhất trong phiến thế giới này chính là một pho tượng, pho tượng kia đứng sừng sững ở trong thủy đàm phía dưới, đôi chân nhúng vào mặt nước, cao đến tám nghìn trượng, giống như một tồn tại chống trời vậy.

Toàn thân nó là một màu đỏ thẫm, trên người tràn đầy những vết lấm tấm, bộ dáng rất giống một người đang ngửa mặt lên trời gào thét, động tác của hai tay cũng rất là quái dị.

Một tay giơ lên như muốn nắm lấy bầu trời, mà tay kia thì lại đặt ngang ở ngực.

Đồng thời ở dưới thân pho tượng kia còn mọc ra những xúc tu nhỏ, những cái xúc tu đó lan tràn ra bốn phương như là những dải băng, phía dưới hiện ra từng con mắt mở to vô cùng quỷ dị, đồng thời nếu như nhìn qua những con mắt này, có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong chúng đang phản chiếu hình ảnh của thế giới bên ngoài.

Cùng một thế giới nhưng khi phản chiếu trong những con mắt này, lại làm cho khí tức của pho tượng kia càng kinh thiên động địa hơn, uy áp chấn nhiếp bốn phương, và những tu sĩ Hải Thi Tộc ở nơi đây giống như cũng có cùng một mối liên hệ.

Giống như những tên tu sĩ Hải Thi Tộc kia đều là do khí tức của pho tượng kia tản ra biến thành, mà bản thân pho tượng mới là đầu nguồn của bọn chúng.

Chương 426: Thân thiết (2)

Đồng thời thì uy áp nơi đây rõ ràng cũng vượt trội hơn thế giới bên ngoài rất nhiều, ít nhất là hơn mấy chục lần, khiến cho cái bình trên thân Hứa Thanh tiêu hao càng nhanh hơn nữa.

Mà lúc này trên mặt đội trưởng cũng xuất hiện một đạo khe hở, hình như lớp cải trang sắp bị vỡ vụn vậy, nhưng cũng không biết là y làm như thế nào mà khe hở lập tức nhanh chóng được khép lại, nhưng Hứa Thanh có thể cảm nhận được trên người đội trưởng phát ra một chút chấn động không ổn định.

Hiển nhiên là biện pháp này cũng không thể kiên trì quá lâu.

Tâm thần Hứa Thanh rất chấn động.

Pho tượng kia chính là Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi Tộc.

Hình dáng và kích thước của những cỗ Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi Tộc đều không giống nhau, cỗ Tượng Thần ở chỗ này chính là một cỗ nhỏ nhất, cũng là một cỗ yếu nhất, nhưng bất luận như thế nào, thân là một trong những Tượng Thần Tổ Thi nên địa vị của nó ở trong Hải Thi Tộc đều không hề thấp.

Coi như là Vương của Hải Thi Tộc, mỗi lần đến đây cũng phải cung kính bái kiến.

Bởi vì bên trong những cỗ Tượng Thần này ẩn chứa bí mật đã sinh ra Hải Thi Tộc, đồng thời trên pho tượng cũng tự động sinh ra thủy đàm màu đỏ, chất lỏng trước mặt cũng là vật nhất định phải có để cho Hải Thi Tộc chuyển hóa những tộc nhân mới, đồng thời cũng là Thánh dịch chữa thương của bọn họ.

Lúc này trong đầm nước màu đỏ, đang có vài chục tu sĩ Hải Thi Tộc đang khoanh chân ngồi trong đó chữa thương.

Số lượng nhiều nhất là tu sĩ có trình độ hai đoàn mệnh hỏa, cũng không ít tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa, trên thân ai cũng đều mang theo thương thế, hiển nhiên đều là những người vừa từ tiền tuyến trở về.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết, người chân chính khiến cho tâm thần Hứa Thanh và đội trưởng hiện lên những gợn sóng mãnh liệt, chính là trên tay phải của pho tượng kia, rõ ràng có một vị đồng tử mặc trường bào màu đỏ đang ngồi!

Tên đồng tử kia, Hứa Thanh đã gặp qua một lần ở trên quần đảo Trân Châu.

Đối phương chính là tu sĩ Kim Đan của Hải Thi Tộc đi tới quần đảo Trân Châu hôm ấy!

Nhìn đến đây, Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng cũng lắp bắp kinh hãi, nở một nụ cười khổ với Hứa Thanh.

Hiển nhiên là tình báo của y đã có sai xót, có lẽ người trấn thủ nơi đây đã bị điều đi, nhưng cũng đã có một người trấn thủ mới được điều đến.

Hứa Thanh im lặng, hắn cảm thấy mình đã quá điên cuồng và …ngu ngốc, vậy mà lại đi tin tưởng đội trưởng rồi cùng y đi tới nơi này.

Nơi đây chẳng những tồn tại vài chục vị tu sĩ có trình độ hai và ba đoàn mệnh hỏa, bên ngoài còn có hơn nghìn tu sĩ, đồng thời còn tồn tại một vị cường giả tu sĩ Kim Đan có thể một chụp đập chết mình ở khoảng cách vô cùng gần như thế này.

Mặc dù đối phương đang ngồi nhưng vẫn có thể cảm giác được đối phương mở mắt ra nhìn kỹ bọn họ, nói không chừng có thể nhìn ra manh mối trên người bọn họ, dẫu sao uy áp nơi đây đã làm tiêu hao hơn phân nửa che lấp của bọn họ rồi.

Lại càng không cần phải nói đây là tộc địa của Hải Thi Tộc, là đại bản doanh của đối phương, dạng cường giả nào cũng có thể xuất hiện.

Hứa Thanh thở sâu đè xuống căng thẳng trong lòng, hắn hung hăng nghiến răng và ánh mắt trở nên quyết đoán, nếu như đã đến, vậy thì kiểu gì cũng phải kiếm được một chút chỗ tốt mới cam tâm.

Đồng thời hắn cũng nhìn thấy trong mắt đội trưởng hiện lên vẻ điên cuồng, hai người nhìn nhau một cái rồi đồng thời đi thẳng về phía trước.

Lúc bọn họ xuất hiện ở trong thủy đàm, ước chừng cách mấy trăm trượng, theo bọn họ đi đến thì từ dưới mặt đất lập tức trồi lên những cánh tay thi thể hư thối.

Những cánh tay kia không quấn quanh bọn họ mà chỉ vươn ra rồi nâng lên bàn chân của bọn họ, khiến cho Hứa Thanh cùng đội trưởng dần dần đi đến gần thủy đàm hơn, cho đến khi đi đến bên cạnh, vài tên tu sĩ Hải Thi Tộc ngồi ở những cây cột chung quanh liền mở mắt ra chú ý tới bọn họ.

Chỉ là sau khi những ánh mắt này đảo qua Hứa Thanh và đội trưởng, ngay khi nhìn thấy Tam công chúa thì bọn họ đều lần lượt thu hồi ánh mắt.

Về phần tên đồng tử có tu vi Kim Đan, vẫn không có mở mắt.

Việc này cũng làm cho đáy lòng Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, theo hắn tới gần và nhìn thấy đội trưởng nhanh chóng đạp vào bên trong thủy đàm, sau khi tìm một địa phương liền khoanh chân đả tọa, còn thi thoảng dịch chuyển một chút giống như muốn hoàn toàn chạm vào pho tượng vậy.

Hứa Thanh cũng làm theo, tương tự đạp vào thủy đàm, trong một cái chớp mắt khi đặt chân vào thủy đàm thì hắn liền cảm nhận được nước trong đầm này tồn tại lên một cỗ lực lượng kỳ dị, khá giống linh năng nhưng lại giống dị chất.

Nhưng nó lại càng giống như là chất dinh dưỡng thuần túy, bên trong lại còn bao hàm hồn lực khiến cho Hứa Thanh mới chỉ đặt chân vào trong, nhưng pháp khiếu trong cơ thể đã lập tức có những chấn động mơ hồ, một màn này khiến cho Hứa Thanh lập tức xác định, thủy đàm này chuẩn xác có tác dụng hỗ trợ không nhỏ đối với việc mở ra pháp khiếu.

Cho nên hắn liền nhanh chóng ngồi xuống, sau khi lướt qua những tu sĩ Hải Thi Tộc đang chữa thương ở bốn phía, cũng cẩn thận thử hấp thu.

Hứa Thanh không biết ở chỗ này thì mình có thể mở ra pháp khiếu hay không, hắn sợ chấn động tràn ra quá mức rõ ràng có thể sẽ bị người phát hiện, cho nên phương pháp tốt nhất chính là thu thập.

Thu thập càng nhiều những linh dịch ở đây vào trong người, đợi sau khi rời khỏi thì lập tức trùng kích pháp khiếu.

Có thể mở ra bao nhiêu cái pháp khiếu, vậy phải xem hắn có thể hấp thu được bao nhiêu linh dịch này vào trong cơ thể.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ quyết đoán, tu vi trong cơ thể tự động vận hành, một tia huyết sắc lập tức từ trong đầm nước theo thân thể của hắn chui vào, đi tới vị trí đan điền của hắn rồi hội tụ chậm rãi ở đó.

Linh dịch màu đỏ này vừa mới xuất hiện ở đan điền liền tản mát ra khí tức kinh tâm động phách, khiến cho những pháp khiếu chưa bị mở ra trên Hứa Thanh liên tục rung động lắc lư.

Một cỗ cảm giác khát vọng vô cùng mãnh liệt, lập tức bốc lên ở trong lòng Hứa Thanh.

Hứa Thanh đè nén lại hô hấp của mình, cẩn thận quan sát bốn phía sau đó lại tiếp tục hấp thu, loại cảm giác ở trong địa phương của địch nhân nhưng lại không coi địch nhân vào đâu mà lấy trộm vật của đối phương…

Rất kích thích!

Chương 427: Đã xảy ra chuyện... (1)

Chỗ đặt cỗ Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy của Hải Thi Tộc rất yên tĩnh.

Ngày bình thường ở nơi đây cũng không hề có bất cứ chấn động nào quá mức kịch liệt, Hải Thi Tộc không cho phép tộc nhân đột phá ở trong khu vực đặt tượng thần, cho nên nơi đây quanh năm đều yên tĩnh như vậy.

Mà người muốn chữa thương ở nơi này cũng cần phải có tư cách, trừ một vài người có thân phận cao quý ra, còn lại chỉ có trường hợp người lập nhiều công lao trong tộc mới được cho phép đi đến huyết trì dưới tượng thần để chữa thương, điều này cũng làm cho tu sĩ ở nơi này tương đối ít.

Bởi vì bây giờ đang là thời kỳ chiến tranh, cho nên nơi này mới nhiều người hơn một chút, nhưng cho dù là như thế thì nơi đây cũng vẫn yên tĩnh như trước, không người nào dám bất kính ở chỗ này cả.

Đồng thời những năm gần đây thánh địa của Hải Thi Tộc cũng rất ít xuất hiện tình huống có người ngoài tộc lẫn vào, dẫu sao dưới tầng tầng lớp lớp phòng hộ, lại có trận pháp phân biệt thật giả thì muốn xâm nhập vào đây quả thực quá mức khó khăn.

Nhưng loại sự tình này chỉ là rất ít xuất hiện chứ không phải là không có, trên thực tế thì việc này cũng đã xuất hiện mấy lần trong lịch sử của Hải Thi Tộc rồi.

Mà người lần trước lẻn vào nơi đây, mục đích thực sự cũng không phải là hấp thu huyết trì chỗ này, mà cũng là vì bản thân cỗ tượng thần.

Chín cỗ tượng thần của Hải Thi Tộc là chất liệu cực kỳ đặc thù, hình như chỉ có chín pho tượng này có, thế gian hãn hữu cho nên đã dẫn tới rất nhiều chủng tộc hiếu kỳ và rình mò.

Chỉ là chất liệu của những cỗ tượng thần này cực kỳ chắc chắn, vả lại coi như là bị toái diệt cũng có thể khôi phục rất nhanh, hơn nữa Hải Thi Tộc cũng không phải là chủng tộc mà ai tới cũng có thể trấn áp bọn họ được, nên mới có thể bảo tồn hoàn hảo chín cỗ tượng thần tới bây giờ.

Đương nhiên, nếu như thực lực người đến mạnh tới mức động trời thì tất nhiên có thể hủy diệt cả Hải Thi Tộc, nhưng mà những thế lực và người có thực lực động trời như thế sẽ không cần phải lẻn vào, bọn họ hoàn toàn có thể dựa vào thực lực của bản thân để yêu cầu Hải Thi Tộc phối hợp.

Đồng thời thì một khi những cỗ tượng thần này rời khỏi hòn đảo của Hải Thi Tộc thì chúng sẽ liền hóa thành phàm vật, mất đi sự huyền diệu vốn có của mình.

Thế cho nên theo năm tháng trôi qua, sau khi lần lượt trải qua những đợt thăm dò của những chủng tộc mạnh mẽ khác nhau, chín cỗ tượng thần này vẫn được Hải Thi Tộc bảo tồn cho tới tận bây giờ, dần dần không có bao nhiêu người nghĩ tới chúng nữa.

Càng bởi vì những bức tượng này có thể tự mình khôi phục, cho nên nhìn qua thì những bức tượng thần này không có gì thay đổi.

Đương nhiên cũng có lời đồn, đó là lúc đầu tượng thần của Hải Thi Tộc vốn không phải chỉ có chín cỗ, mà còn nhiều hơn nữa, chẳng qua là Hải Thi Tộc chỉ bảo trụ lại được chín cỗ này mà thôi.

Nhưng vô luận như thế nào, đối với Hải Thi Tộc thì đây vẫn là Thánh vật của bọn họ, bất luận người nào đánh chủ ý tới Thánh vật của bọn họ sẽ đều gặp phải sự trả thù của bọn họ.

Dù cho Thánh vật có thể chịu bất kỳ loại tổn thương nào, nhưng loại việc này ở trong mắt của Hải Thi cũng là một loại nhục nhã.

Mà lần người lẻn vào gần đây nhất, cũng chính là khoảng trăm năm trước, người lẻn vào lúc ấy vẫn còn là Trúc Cơ, nhưng không biết người này đã dùng phương pháp gì mà hút ra rất nhiều linh dịch, sau đó cửu tử nhất sinh mà chạy trốn.

Hải Thi Tộc rất tức giận nên cử người truy sát kẻ này nhiều năm, thế nhưng người kia cũng có thiên tư tuyệt luân, lần lượt tránh được nguy hiểm sau đó được một vị đại nhân vật nhìn thấy và thu nhận làm con rể, lúc này mới khiến cho Hải Thi Tộc tạm hoãn việc này lại, nhưng về sau bọn họ lại càng canh gác nơi này nghiêm mật hơn nữa.

Mà người tu sĩ Trúc Cơ lúc trước sau trăm năm đã quật khởi, trở thành Thất gia của ngọn núi thứ bảy Thất Huyết Đồng.

Hôm nay, bên cạnh cỗ Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy của Hải Thi Tộc lại lần nữa phát sinh sự kiện ở trong lịch sử kia.

Hứa Thanh cẩn thận hấp thu, linh dịch huyết sắc tích tụ trong người dần dần nhiều lên, khí tức tràn ra từ trong đó cũng khiến cho pháp khiếu của hắn càng lúc càng nổi lên cảm giác khát vọng mãnh liệt.

Đồng thời nguy hiểm xung quanh, cùng với cường giả Kim Đan ngồi trên đỉnh đầu cũng khiến cho Hứa Thanh hãi hùng khiếp vía, vừa hấp thu vừa mật thiết chú ý bốn phía chung quanh.

“Không thể quá tham, hấp thu không sai biệt lắm liền được rồi, chỉ cần trong cơ thể ta hấp thu vừa đầy thì ta liền rời khỏi nơi này.” Hứa Thanh tự khuyên bảo mình, sau khi nhìn thấy không có ai phát hiện ra mình đang làm gì thì hắn lập tức tăng nhanh tốc độ hấp thu của mình lên.

Mặt khác, vào thời khắc này cái bóng cũng lặng yên không một tiếng động chui vào bên trong ao, 100 con mắt bên trên đồng thời nhấp nháy, bên trong những con mắt mang theo một chút hiếu kỳ mà cẩn thận hít vào một hơi, sau đó những con mắt đều híp lên, có vẻ như là rất say mê rồi lập tức hấp thu nhanh chóng.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh suy nghĩ một chút rồi bí mật lấy que sắt màu đen ra đặt ở trong ao, lão tổ Kim Cương Tông hiện lên chấn động rõ ràng, sau khi hấp thu một chút thì đôi mắt cũng sáng rực lên.

“Đều có thể hấp thu? Thứ này có công hiệu toàn năng?”

Hứa Thanh ngạc nhiên, sau khi suy nghĩ một chút liền lén lút thi triển Kim Ô Luyện Vạn Linh, bức đồ đằng ở phía sau lưng lập tức dưới sự điều khiển của hắn mà hơi lập lòe, một lượng lớn chất lỏng màu đỏ lập tức tràn vào bên trong đồ đằng.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh rất vui mừng, tốc độ hấp thu của hắn rõ ràng trở nên nhanh hơn hẳn.

Còn đội trưởng rất nhanh liền chú ý tới, con mắt của đội trưởng lập tức đỏ lên, đáy lòng rất là không phục.

Vậy mà tốc độ hấp thu của Hứa Thanh lại còn nhanh hơn của y, điều này khiến cho đội trưởng cảm thấy mình rất không có mặt mũi, cho nên sau khi nhìn chung quanh một chút, thấy không có người phát hiện thì y lập tức lấy ra một cái bình nhỏ, đặt vào trong ao rồi gỡ nắp.

Một lượng lớn chất lỏng màu đỏ lập tức thuận theo miệng bình bị hút vào trong.

Cái bình đó rất là huyền diệu vì có thể đựng được cực nhiều linh dịch, nhưng cũng rất nhanh đã đầy, đội trưởng bất động thanh sắc mà thu hồi, sau đó lại lấy ra một bình mới để tiếp tục thu thập.

Cứ như vậy, đội trưởng vừa tự mình hấp thu vừa dùng vật phẩm để thu thập, lúc này phương diện tốc độ hấp thu đã không hề kém Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng cảm nhận được một màn này nên chân mày chợt nhăn, hắn liếc mắt nhìn qua đội trưởng và đội trưởng cũng nhìn lại hắn, trong mắt còn lộ ra vẻ khiêu khích.

Chương 428: Đã xảy ra chuyện... (2)

Hứa Thanh trầm mặc, hắn biết rõ đội trưởng là người điên, mà hắn cũng không muốn so đo với tên điên, đồng thời tiếp tục nhắc nhở bản thân không thể quá tham lam, hấp thu không sai biệt lắm là được rồi, đợi hắn hấp thu đầy hoặc cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông hay là Kim Ô Luyện Vạn Linh, bất kỳ một nhân tố nào đạt đến cực hạn thì hắn sẽ lập tức rời đi.

Chỉ là hiện giờ cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông, còn có bản thân hắn vẫn còn chưa hút đủ, cho nên sau khi Hứa Thanh suy nghĩ một chút thì hắn liền chậm rãi động đậy thân thể, dần nhích tới gần pho tượng.

Hắn đã phát giác được, càng tới gần pho tượng thì hình như phẩm chất của linh dịch huyết sắc lại càng tốt hơn.

Theo Hứa Thanh di chuyển thì dần dần cũng tới gần pho tượng, trong lòng Hứa Thanh tràn đầy vui mừng vì hắn phát hiện tốc độ hấp thu của mình trở nên càng nhanh hơn, cái bóng cũng là như thế. Còn lão tổ Kim Cương Tông là vô dụng nhất, vậy mà mới kiên trì chưa được bao lâu thì đã đến cực hạn.

Hứa Thanh có chút không vui nhìn lướt qua que sắt màu đen, lập tức thu hồi ánh mắt rồi sau đó hắn suy nghĩ một chút.

“Ừm, đợi cái bóng và ta cũng hấp thu đầy thì ta liền rời đi!”

Sau khi có kế hoạch này thì Hứa Thanh tiếp tục chậm rãi hoạt động, rất nhanh thời gian một nén nhang liền trôi qua, hắn đã lặng yên không một tiếng động tiến đến dưới chân pho tượng.

Cùng lúc đó đội trưởng bên kia cũng đã chú ý tới hành động của Hứa Thanh, y cũng tương tự di động về gần phía pho tượng thần, cứ như vậy lúc Hứa Thanh tiến đến bên cạnh một chân của pho tượng, thì đội trưởng cũng đã đi đến cái chân còn lại của pho tượng.

Đội trưởng cảm thấy Hứa Thanh quả thực có chút quá điên cuồng, đã hấp thu lâu như vậy rồi mà vẫn không chịu ly khai.

“Không được, ta không thể bị chính cấp dưới của mình đánh bại được, ha ha, muốn so điên cuồng với ta hả? ” Đội trưởng thì thào trong lòng, trực tiếp lấy ra mười cái bình rồi bắt đầu thu thập.

Hứa Thanh nhìn thấy một màn này, lập tức nhíu mày.

“Đội trưởng quá tham rồi, cứ tiếp tục như vậy rất dễ bị lộ ra, ta không thể ở trong này quá lâu, không sai biệt lắm là được rồi, không thể tham lam!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng và đang không ngừng hấp thu, rất nhanh nửa nén hương trôi qua, hắn tiếc nuối vì phát hiện chất lỏng huyết sắc trong cơ thể đã dung nạp đến cực hạn, không cách nào tiếp tục hấp thu nữa, mặc dù nhìn cả người hắn vẫn như bình thường nhưng Hứa Thanh lại có một loại cảm giác dường như đầy đến sắp nổ.

Đồng thời cái bóng cũng lộ ra những chấn động cảm xúc tương tự, biểu thị không cách nào tiếp tục hấp thu được nữa.

Hứa Thanh cảm thụ Kim Ô Luyện Vạn Linh của mình một chút, hình như nó vẫn còn có thể dung nạp, vì vậy hắn đưa lưng về phía pho tượng rồi sau đó áp lưng vào trên pho tượng.

“Tuy là không thể tham lam, nhưng cái bóng cùng que sắt màu đen và ta đều đã đầy, chỉ còn Kim Ô…”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng, lặng lẽ vận hành Kim Ô Luyện Vạn Linh, mà ngay khi hắn dán lưng vào pho tượng, vận hành công pháp thì pho tượng và lực lượng đồng nguyên ở trong ao lập tức lao qua.

Chợt mơ hồ, mặt nước bốn phía xung quanh cũng xuất hiện một chút gợn sóng, Hứa Thanh hãi hùng khiếp vía nên vội vàng áp chế tốc độ hấp thu, do vậy mới tiêu tán được những gợn sóng rung động.

Tim của Hứa Thanh đập rộn lên, chậm rãi điều chỉnh tốc độ hấp thu lại.

Đội trưởng trợn mắt nhìn qua, y nhìn Hứa Thanh một chút rồi lại cúi đầu nhìn mười cái bình chung quanh mình và hung hăng nghiến răng, sau đó lại lấy ra thêm mười cái bình nữa để gia tăng tốc độ thu thập.

Thời gian dần trôi qua, cho đến sau một nén nhang nữa… Hô hấp của Hứa Thanh bỗng nhiên trở nên dồn dập một chút, hắn cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Giờ phút này trong cảm thụ của hắn, theo hắn triển khai Kim Ô Luyện Vạn Linh đối với bức tượng thần này, trong khi tượng thần và bên ngoài không ngừng vọt tới lượng lớn khí huyết, thì có một đoàn nước ngầm đang nhanh chóng hình thành ở vị trí mà hắn áp vào pho tượng.

Cái mạch nước ngầm này tồn tại ở bên trong pho tượng, người bên ngoài nhìn không thấy và cũng không cảm thụ được, duy có Hứa Thanh triển khai Kim Ô Luyện Vạn Linh mới có thể phát hiện ra, điều này tạo cho hắn một cảm giác giống như khi hắn đang không ngừng hấp thu bên này, thì bên trong đó cũng đang hội tụ lượng lớn tạp chất.

Mà những tạp chất này lại không có cách nào rời khỏi pho tượng, bị ngăn cản ở bên trong cho nên không ngừng hội tụ lại, nhất là chấn động bên trong tràn ra khiến cho Hứa Thanh vô cùng hãi hùng khiếp vía.

Luồng chấn động này cực kỳ không ổn định, chỉ cần hơi chút kích thích một cái sẽ nổ tung ngay lập tức.

Việc này khiến cho Hứa Thanh rất hoảng sợ, nhất là hắn có một loại cảm giác mơ hồ, bên trong mạch nước ngầm này ẩn chứa một luồng lực lượng cực kỳ khủng bố, một khi luồng lực lượng này nổ tung mà hắn ở cự ly gần thế này, thì nhất định sẽ bị bao phủ ở bên trong không thể né thoát được.

Mà nếu luồng lực lượng kinh khủng như vậy nổ tung, Hứa Thanh cảm thấy nguy cơ sinh tử cực kỳ mãnh liệt, áp lực như ngàn cân.

“Một khi cái đồ chơi này nổ tung, nhất định khiến cho những thứ khác trong pho tượng phản ứng theo và tạo hiệu ứng dây chuyền… Quá nguy hiểm.”

Hứa Thanh lập tức cảnh giác và chậm rãi giảm tốc độ hấp thu của Kim Ô Luyện Vạn Linh, cẩn thận từng li từng tí để không kích thích mạch nước ngầm này, kết thúc quá trình thôn phệ.

Tiếp theo hắn cảm giác cái mạch nước ngầm này sau khi không còn sự hấp thu của hắn, thì bắt đầu chậm rãi di chuyển theo bộ vị của pho tượng rồi trôi nổi lên cao, càng lúc càng không ổn định.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn tên đồng tử Kim Đan đang khoanh chân ngồi bên trên pho tượng, hắn chậm rãi và lặng lẽ đứng người lên, áp chế căng thẳng trong lòng rồi đi ra ngoài.

Hành động của Hứa Thanh khiến cho đội trưởng sững sờ, lúc y nhìn qua Hứa Thanh thì Hứa Thanh lập tức liếc y một cái.

Đội trường có phần do dự, lúc đứng người lên thì trong mắt lộ ra vẻ hơi xoắn xuýt và không cam lòng, y cảm thấy lần hành động này của mình có chút không thoải mái, huống hồ trình độ điên cuồng của y còn xa xa không bằng lão gia hỏa khi trước.

Y cảm thấy cứ như vậy rời đi, nếu không có người nào phát hiện và thuận lợi rời đi thì cũng đành.

Nhưng một khi đi ra bên ngoài mà bị người ta phát hiện thân phận, như vậy thì hiển nhiên sẽ lỗ lớn.

“Nếu như đi ra ngoài mà có khả năng bị người ta khác phát hiện, vậy cũng không khác gì với việc y làm lớn một chút rồi sau đó mới bị người khác phát hiện, thế thì sau khi quay về Thất Huyết Đồng để lão gia hỏa kia biết, khiến lão cảm thấy không bằng mình…!”

Đội trưởng nghĩ ngợi, trong ánh mắt lập tức lộ ra một tia rất điên cuồng.

Hứa Thanh vừa đi ra ngoài vừa nháy mắt cho đội trưởng, sau khi nhìn thấy vẻ điên cuồng trong mắt đội trưởng thì đáy lòng Hứa Thanh hồi hộp một tiếng, thầm nghĩ không tốt và ngay sau đó không chần chờ chút nào mà lập tức tăng tốc.

Cùng lúc đó hơi thở của đội trưởng bên đó trở nên hổn hển, bỗng nhiên cười một cái, dùng tay phải trảo một cái rồi móc ra một khối máu thịt tràn đầy khí tức Thần Tính từ trong lòng ngực, khối máu thịt này vừa ra thì bốn phía lập tức dấy lên chấn động kinh người.

Hầu như trong nháy mắt khi luồng chấn động này tràn ra, đội trưởng một hơi nhét khối máu thịt này vào trong mồm, hung hăng nuốt xuống và sau đó toàn thân y nổ ầm một tiếng, trực tiếp bộc phát kim quang chói mắt khiến cho toàn bộ tu sĩ Hải Thi Tộc nơi đây lập tức nhao nhao bừng tỉnh.

Ngay tức khắc đội trưởng cũng toàn diện mở ra mệnh hỏa trong cơ thể khiến khí thế nổ vang, cũng điên cuồng cởi bỏ phong ấn trong người làm trên người lập tức tản ra kim quang cao vạn trượng, tức thì nhào tới bên cạnh ngón chân của tượng thần, không thèm quan tâm tới đám tu sĩ Hải Thi Tộc ở bốn phía, cũng chả thèm để ý tên cường giả Kim Đan trước mặt, y mở miệng thật to rồi hung hăn cắn tới ngón chân của Tượng Thần Tổ Thi!

Răng rắc!

Chương 429: Đoàn mệnh hỏa thứ hai, mở! (1)

“Tên điên!! “

Hứa Thanh nhìn thấy một màn này thì lập tức hít sâu một hơi, trong ánh mắt lộ ra tia chấn động.

Trong một cái chớp mắt, hắn bỗng thấy một màn như khi trước đội trưởng đỏ mắt phóng tới đám máu thịt của Câu Anh.

Giờ phút này theo âm thanh răng rắc vang lên, đội trưởng đỏ mắt hung hăng cắn một cái, trực tiếp gặm xuống một chút ngón chân của tượng thần!

Thậm chí còn lưu lại một dấu răng rõ ràng ở trên ngón chân này.

Chất liệu của cỗ tượng thần này rất đặc thù, bình thường mà nói rất khó bị phá hư, mà lúc này hiển nhiên là đội trưởng mượn nhờ máu thịt của Câu Anh, hoàn toàn kích phát ra Thần Tính bên trong nên mới cắn được một ngụm.

Không chờ bản thân tượng thần khôi phục, đội trưởng mắt đỏ ngầu, nhanh chóng nuốt xuống chút thịt từ pho tượng mà mình vừa cắn được.

Đám tu sĩ Hải Thi Tộc chữa thương ở bốn phía lập tức nhao nhao đứng dậy, tâm thần của từng tên đều vô cùng chấn động bởi biến cố bất thình lình này.

Còn có mấy chục tu sĩ cạnh những cây cột cũng nhao nhao mở mắt ra, mang theo cảm xúc chấn động mãnh liệt nhìn về phía đội trưởng.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức kinh khủng của Kim Đan lập tức ầm ầm bộc phát ra từ trên bàn tay trước ngực của cỗ Tượng Thần Tổ Thi.

Đồng tử tu vi Kim Đan ngồi trên đó mở hai mắt ra, biểu cảm mang theo vẻ nghi hoặc nhìn về phía dưới.

Gã nhìn về phía Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh lập tức nổ vang, tâm thần dấy lên từng trận sóng lớn.

Đồng tử Kim Đan kia lại nhìn về phía đội trưởng, thân thể đội trưởng cũng run lên và hối hả lui lại.

Tên đồng tử này không hề quan tâm tới đội trưởng đang thối lui, mà sự chú ý của gã đặt trên ngón chân của pho tượng.

Gã nhìn thấy ngón chân của pho tượng đã thiếu khuyết một ít, thậm chí còn lưu lại một dấu răng. Mặc dù bản thân pho tượng đang nhanh chóng khôi phục lại, nhưng dấu răng đục ngầu vẫn hiển lộ ra rất rõ ràng.

“Rất lâu không có người bên ngoài xâm nhập vào đây rồi, có chút ý tứ, hai người các ngươi muốn chết như thế nào?”

Đồng tử Kim Đan nhàn nhạt mở miệng, hiển nhiên gã cũng không đặt hai tên đại tặc Trúc Cơ này vào trong lòng, giết chết kẻ xông vào là được, vì vậy giờ phút này gã lập tức tản ra uy áp Kim Đan từ trên người.

Trong khoảng thời gian ngắn thì thiên lôi cuồn cuộn và bốn phương rung động lắc lư, như có lực lượng diệt thế trấn áp chúng sinh.

Nhưng ngay khi lời gã vừa mới nói xong, trong lúc đứng dậy thì đồng tử Kim Đan này vốn đang bình tĩnh, nhưng sắc mặt bỗng nhiên đại biến, chợt nghiêng đầu nhìn về cỗ tượng thần ở bên cạnh.

Lúc này bên trong cỗ tượng thần đang có một mạch nước ngầm cực kỳ không ổn định đang nhanh chóng tăng cao, khi chảy ngang qua vị trí tên đồng tử này thì ngay lập tức nó mạnh mẽ vọt về phía đầu của cỗ tượng thần, trong một cái chớp mắt khi tên đồng tử mở mắt là nó đã vọt đến chỗ mũi của cỗ tượng thần rồi, sau khi đến mũi của tượng Thần thì nó liền nhẹ nhàng chạm vào…

Một tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang vọng toàn bộ cấm địa, ngay thời khắc này cái mũi của cỗ tượng thần này lập tức ầm ầm nổ tung.

Âm thanh của vụ nổ vô cùng lớn!

Toàn bộ không gian cấm địa đều chấn động, thậm chí còn ảnh hướng đến cả bên ngoài.

Mà sức mạnh của vụ nổ này này quả thực quá lớn, vậy mà khiến cho cái mũi của cỗ tượng thần thứ bảy này lập tức vỡ tan. Cả cái mũi chia năm xẻ bảy hóa thành đá rơi xuống.

Vị đồng tử Kim Đan kia là người đứng gần vụ nổ nhất, đứng mũi chịu sào bị xung kích của vụ nổ lan tới trên thân, điên cuồng phun máu tươi và thân thể cũng bị lực chấn hất ngược lại, trực tiếp văng vào vách tường phía xa.

Cũng có không ít tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc bên dưới bị ảnh hướng đến, nhao nhao phun máu tươi ra, trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ cùng không cách nào tin, đồng loạt nhìn cỗ tượng Thần hiện giờ đã không còn mũi.

Sau đó, một luồng phẫn nộ khiến cho toàn bộ ánh mắt của Hải Thi Tộc trở nên đỏ thẫm ngay lập tức ầm ầm dựng lên, phong vân trong cấm địa lập tức biến sắc, sát ý ngập trời.

Còn có một tiếng gào thét đinh tai nhức óc vang vọng toàn bộ cấm địa được truyền ra từ trong miệng tên đồng tử Kim Đan bị văng vào trên vách tường đang điên cuồng phun máu tươi.

“Ngươi đã làm cái gì!!! “

Tiếng gào kia siêu việt cả thiên lôi, khiến cho âm thanh nơi đây trở nên vù vù, mà tất cả ánh mắt bây giờ đều đồng loạt nhìn hằm hằm về phía đội trưởng.

Sát ý ngập trời!

Thật sự là đội trưởng gặm một cái không tính là cái gì, chỉ là một khối nhỏ mà thôi, nhưng cái mũi của tượng thần vỡ tung thì quá lớn, mức độ chênh lệch của cả hai thật giống như trời và vực vậy.

Mà người khiến cho tất cả tu sĩ Hải Thi Tộc ở nơi này tập trung nhìn lại, nhất định là có nguyên nhân.

Mọi người đều thấy là người giả dạng thành Tam công chúa này gặm ngón chân tượng thần một cái, ngay sau đó cái mũi của tượng thần liền nổ tung, cho nên việc này hiển nhiên là có liên quan mật thiết với người này!

Đội trưởng cũng ngây ngốc.

Một khắc này, đừng nói là Hải Thi Tộc cho rằng mọi việc là như vậy, coi như là tự y cũng đều cảm thấy việc này hẳn là có quan hệ với bản thân, chắc là do chính y cắn một cái này cho nên mới nổi lên phản ứng, làm cái mũi của cỗ tượng thần này mới nổ tung.

“Nhưng khoảng cách cũng quá xa mà…”

Hô hấp của đội trưởng cấp tốc tăng cao, trong nháy mắt tên tu sĩ Kim Đan gào thét thì Hứa Thanh không do dự chút nào, cầm lấy một khối mảnh vỡ của mũi tượng thần rơi ở bên cạnh mình rồi lập tức quay người phóng ra ngoài.

Bây giờ hắn không phải là người bị tập trung chú ý, giờ phút này non nửa những người điên cuồng và phẫn nộ đều đang bị đội trưởng hấp dẫn.

Theo đồng tử Kim Đan gào thét, thân ảnh của tên đồng tử này cũng lập tức lao ra bay thẳng đến chỗ đội trưởng, đồng thời đối với hành động của Hứa Thanh nơi đó, mặc dù không quá gây chú ý nhưng gã cũng sẽ không bỏ qua cho Hứa Thanh.

“Đi, các ngươi đi chém tên còn lại cho ta!”

Ánh mắt đội trưởng trợn to, một tay thu hồi một mảnh mũi vỡ của tượng thần ở bên người, sau đó lập tức ầm ầm bộc phát tốc độ, từng đạo phong ấn trong cơ thể mở ra, trong nháy mắt từ hai đoàn mệnh hỏa lên đến ba đoàn mệnh hỏa, sau đó còn bộc phát một lần nữa, vậy mà đến tận trình độ của Trúc Cơ bốn đoàn mệnh hỏa, còn có Thần Tính ngập trời từ bên trong thân thể tràn ra, sau đó lập tức chạy về phía xa.

Mặc dù tốc độ của đội trưởng rất nhanh, nhưng tốc độ của đồng tử Kim Đan càng nhanh hơn nên trong nháy mắt liền đuổi tới, âm thanh nổ tung lập tức vang vọng và đội trưởng phun ra máu tươi, nhưng không biết y đã sử dụng bí pháp gì, vậy mà có thể lần nữa chạy thoát.

Con mắt của đồng tử Kim Đan trở nên đỏ thẫm và vô cùng phẫn nộ, trong lúc gã trấn thủ vậy mà lại để xảy ra việc kinh khủng đến như vậy, đối với gã mà nói thì chuyện này là sự nhục nhã cực lớn, cho nên sát ý của gã đối với đội trưởng cũng trở nên mãnh liệt đến cực hạn.

Nhất là sự việc ngiêm trọng như thế này đã quá nhiều năm không xuất hiện trong Hải Thi Tộc rồi, nếu như người tới chính là một cường giả thì cũng đành, nhưng hết lần này tới lần khác người tới vẫn là… một tên tu sĩ Trúc Cơ.

Chương 430: Đoàn mệnh hỏa thứ hai, mở! (2)

Điều này khiến cho tên đồng tử Kim Đan này giận đến mức cảm xúc chấn động kịch liệt, nhưng điều càng làm cho tâm thần của gã dấy lên một trận sóng lớn ngập trời hơn, đó là gã phát hiện… Ngón chân của tượng thần đã khôi phục, nhưng cái mũi … vậy mà không hề khôi phục.

“Không thể nào, cho dù có nhận phải phá hoại lớn hơn nữa, chỉ trong một lát là tượng thần liền có thể khôi phục mà!”

Một màn này khiến cho nội tâm của đồng tử Kim Đan run rẩy liên hồi, có thể khôi phục và không thể khôi phục thì đối với Hải Thi Tộc mà nói là hai việc hoàn toàn khác biệt.

Nếu như có thể khôi phục, vậy thì chuyện này mặc dù nghiêm trọng, nhưng chỉ cần giết người xâm phạm để cảnh cáo bát phương, sau đó coi như cũng đã giải quyết.

Nhiều nhất là về sau đề phòng nghiêm mật hơn một chút mà thôi.

Nhưng nếu như không thể khôi phục…

Đồng tử Kim Đan không dám suy nghĩ về việc này, gã cảm thấy là chuyện không thể nào, từ xưa đến nay tượng thần của Hải Thi Tộc đã từng xuất hiện rất nhiều lần tổn thương, thậm chí có lần còn bị người khác xé mở, nhưng tất cả những tổn thương đó chỉ cần trong thời gian mấy cái hô hấp liền có thể khôi phục như thường.

Coi như là phạm vi phá hoại cực lớn, vậy cũng chỉ cần thời gian một nén nhang là khôi phục.

“Cho nên, không thể nào!”

Đồng tử Kim Đan hít vào một hơi, nhịn không được lần nữa phải đưa mắt nhìn lại, gã phát hiện cái mũi của tượng thần vẫn không có gì thay đổi, việc này khiến cho sự bất an trong đáy lòng của gã hóa thành phẫn nộ ngập trời, điên cuồng đuổi theo đội trưởng.

Gã nhất định phải đặt lực chú ý lên việc truy bắt tên này, bằng không thì... gã sẽ không nhịn được mà suy nghĩ tới hậu quả kinh khủng nếu như lần này tượng thần thật sự không thể khôi phục.

Bởi vì bản thân tượng Thần là một loại chất liệu đặc thù, nếu quả thật không cách nào khôi phục, vậy thì cái mũi bị thiếu khuyết này sẽ trở thành thiếu khuyết vĩnh hằng.

Nói cách khác là mặc kệ tương lai bao nhiêu năm nữa, phàm là tộc nhân Hải Thi Tộc sử dụng hoặc là thấy cỗ Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy này, đều sẽ một lần nữa cảm thụ được cảm giác nhục nhã rất trần trụi!

Còn nếu cân nhắc sâu hơn, nếu như đối phương có năng lực chân chính hủy diệt được tượng thần, vậy thì... Chẳng khác nào có năng lực xóa sạch đi toàn bộ tương lai của Hải Thi Tộc!

Chuyện này ảnh hưởng quá lớn, thậm chí đã quan trọng hơn trận chiến tranh cùng với Thất Huyết Đồng.

Cho nên lúc này đồng tử Kim Đan đã trở nên hoàn toàn điên cuồng, gã phát điên thật rồi.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh cũng vô cùng hãi hùng khiếp vía, đang gấp rút chạy trốn.

Cũng may mục tiêu của tên đồng tử Kim Đan không phải là hắn, cho nên những người đuổi giết theo hắn chỉ toàn là tu sĩ Trúc Cơ.

Nhưng cho dù là như vậy vẫn khiến cho đôi mắt Hứa Thanh co rút lại, bởi những người mở ra Huyền Diệu Thái truy kích hắn là đến hai mươi người, phần lớn trong đó thì tu vi đã đạt hai đoàn mệnh hỏa, thậm chí còn có một tên mở ra ba đoàn mệnh hỏa!

Tên tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa đó là một lão giả, lão là người tạo cho Hứa Thanh áp lực cực lớn.

Chấn động kinh khủng trên người của lão giả này khiến bốn phía trở nên vặn vẹo, bình thường mà nói thì lấy tu vi ba đoàn mệnh hỏa là chỉ một cái chớp mắt có thể truy kích được tu sĩ hai đoàn mệnh hỏa. Nhưng dưới sức mạnh thân thể bộc phát lại phối hợp thêm lực lượng mệnh đăng trong cơ thể tràn ra, mới khiến cho Hứa Thanh không bị lão giả kia tới gần trong cấp tốc, nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn có thể dùng mắt thường nhìn thấy nhanh chóng rút ngắn dần.

Mà một khi bị đuổi kịp, trong tình huống bị nhiều tu sĩ Trúc Cơ như vậy cùng ra tay vây công, Hứa Thanh biết rõ sẽ rất khó ứng phó, nhất là này chấn động vừa nãy lớn đến như vậy, hắn có thể tưởng tượng ra tiếp theo Hải Thi Tộc sẽ tức giận đến dường nào.

Đến lúc đó, khả năng sẽ có càng nhiều tu sĩ Kim Đan hơn nữa xuất hiện.

Vừa nghĩ tới kết quả như vậy thì da đầu Hứa Thanh liền run lên, lần này hắn rất rõ ràng, việc hắn và đội trưởng vừa làm là … hơi lớn.

Mà giờ khắc này hắn đang ở trong không gian của cấm địa nên không cách nào sử dụng Vô Tự Truyền Tống Phù, muốn dùng thì nhất định phải rời khỏi khu vực cấm địa, xông ra bên ngoài mới có thể sử dụng.

“Chỉ có thể mở pháp khiếu!”

Ánh mắt Hứa Thanh đỏ thẫm, trong khi điên cuồng bỏ chạy khắp nơi, hắn biết biện pháp duy nhất của mình lúc này là mau chóng mở ra pháp khiếu, để cho mình có chiến lực của ba đoàn mệnh hỏa.

Một khi đoàn mệnh hỏa thứ hai hình thành, phối hợp với mệnh đăng của hắn, vậy thì chẳng khác nào có lực lượng của ba đoàn mệnh hỏa, lại thêm Kim Ô Luyện Vạn Linh nhập thân, Hứa Thanh có nắm chắc trấn áp được tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa!

Thậm chí Hứa Thanh nghĩ rằng, có lẽ lúc đó bản thân hắn có thể đánh vỡ nhận thức về việc chiến vượt cảnh giới của tu sĩ Trúc Cơ, đối mặt với tu sĩ bốn đoàn mệnh hỏa thì cũng có thể vượt cảnh giới mà đánh một trận.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh lập tức điều động linh dịch huyết sắc đã được hấp thu tràn đầy trong đan điền, ầm ầm phóng tới đạo pháp khiếu thứ 50 của mình.

Một cái chớp mắt tiếp theo thì toàn thân Hứa Thanh chấn động, đạo pháp khiếu thứ 50 của hắn liền mở ra trong nháy mắt!

Pháp lực tăng lên và tốc độ của Hứa Thanh cũng càng nhanh hơn, nhưng hắn không có kết thúc khai khiếu, giờ phút này hắn lại tiếp tục trùng kích, tiếp theo thì thân thể Hứa Thanh lập tức vang lên tiếng nổ như thiên lôi vang vọng bốn phương, đồng thời cũng khiến cho tâm thần của những tên tu sĩ Hải Thi Tộc truy kích phía sau nhao nhao chấn động.

Trên người Hứa Thanh liên tiếp bộc phát ra những cơn sóng chấn động pháp lực.

Đạo pháp khiếu thứ 51, 52, 53 liên tục được mở ra.

Những vẫn không kết thúc, giờ phút này linh dịch huyết sắc được Hứa Thanh hấp thu vào trong thể nội vẫn cuồng bạo như cũ, trong chớp mắt đạo pháp khiếu thứ 54 bị phá vỡ, đạo pháp khiếu thứ 55 cũng là như vậy.

Toàn bộ quá trình không có bất kỳ điểm nào dừng lại, một hơi thở liền mở một khiếu!

Sau hơi thở thứ bảy, đạo pháp khiếu thứ 56 trong cơ thể Hứa Thanh lần nữa mở ra!

Hơi thở thứ tám… đạo pháp khiếu thứ 57 mở ra, pháp lực toàn thân vang lên tiếng nổ, mệnh hỏa thiêu đốt càng thêm tràn đầy, thậm chí khí thế trên người hắn có thể tạo thành phong bạo, khiến cho những tên tu sĩ Hải Thi Tộc truy kích theo phía sau nhao nhao biến sắc.

Nhất là lão giả ba đoàn mệnh hỏa kia, lúc này sắc mặt của lão đã đại biến, lão nhìn qua Hứa Thanh đang bỏ chạy phía trước, trong tâm thần bỗng có một loại cảm giác run rẩy.

Mắt thấy người bỏ chạy phía trước mở ra pháp khiếu khủng bố như thế, lão chợt nghiến răng thi triển bí pháp làm tốc độ tăng lên ầm ầm, tất cả mọi thứ bốn phía lập tức trở nên chậm chạp, lão nhanh chóng bay tới tiếp cận Hứa Thanh.

“Chết đi cho ta!”

Nguy hiểm ngay trước mắt, đôi mắt Hứa Thanh đỏ thẫm, hắn bất chấp mọi thứ và dùng sức mạnh thân thể để chống đỡ, trong nháy mắt liền bộc phát toàn bộ linh dịch huyết sắc trong cơ thể!

“Mở mở mở!! “

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự điên cuồng, chỉ chớp mắt là trong cơ thể hắn liên tiếp vang lên những tiếng nổ động trời, đạo pháp khiếu 58, 59, 60… toàn bộ mở ra!

Thậm chí còn có chỗ thừa ra, trực tiếp liền mở đến đạo pháp khiếu 65!

“Mệnh hỏa! “

Ánh mắt Hứa Thanh đỏ thẫm và toàn thân chấn động mãnh liệt, theo pháp khiếu từ 31 thăng cấp đến đạo pháp khiếu thứ 60, bên trong bốc lên vô số những sợi tơ, những sợi tơ cấp tốc hội tụ trong cơ thể, trong khi toàn thân Hứa Thanh bộc phát ra ánh lửa thì một tiếng kêu vang lên.

Đoàn mệnh hỏa thứ hai, chiếu rọi Thiên Cung!

Chương 431: Thần uy của nhị hỏa (1)

65 đạo pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh hóa thành 65 vòng xoáy không ngừng chuyển động, tạo thành những âm thanh ầm ầm, chấn điếc lỗ tai!

Đoàn mệnh hỏa thứ hai xuất hiện lập tức tản ra từng tia sáng vạn trượng, cùng đoàn mệnh hỏa thứ nhất chiếu rọi toàn bộ đan điều của hắn, khiến cho Thiên Cung càng lúc càng hiển thị rõ ràng hơn.

Cùng lúc đó, 65 đạo pháp khiếu thiêu đốt cũng cung cấp một luồng lực lượng kinh khủng cho Hứa Thanh, khiến cho biển lửa do hai đoàn mệnh hỏa hóa thành tản ra ngoài thân thể Hứa Thanh làm cho mặt đất bốn phía xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo, khó có thể mà hình dung được nhiệt độ chung quanh hắn giờ phút này cao như thế nào.

Tất cả những cái này khiến cho thoạt nhìn trong cơ thể Hứa Thanh bây giờ đã không còn giống như là có một núi lửa phun trào nữa, mà là một phiến đại lục đang được thiêu đốt!

Trong số những tên tu sĩ Hải Thi Tộc dính thương thế đang truy kích phía sau Hứa Thanh, mấy tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Thi Tộc chỉ có hai đoàn mệnh hỏa chưa khôi phục thương thế, trong một khắc khi Hứa Thanh bộc phát ra đoàn mệnh thứ hai, tất cả liền nhao nhao phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Do trước đó ánh mắt của bọn họ đều đang hết sức chăm chú nhìn qua, nên khi mệnh hỏa trong cơ thể Hứa Thanh thiêu cháy thì từng đôi mắt lập tức nhỏ xuống máu tươi.

Coi như là những tên tu sĩ Trúc Cơ hai đoàn mệnh hỏa đã khôi phục hơn phân nửa thương thế, những tâm thần cũng đều run rẩy và tu vi pháp lực trong cơ thể rung chuyển, hình như mệnh hỏa trong cơ thể bị nghiền ép và xuất hiện dấu hiệu dập tắt.

Mà nội tậm của lão giả ba đoàn mệnh hỏa đang truy sát Hứa Thanh lúc này cũng như sóng trào mãnh liệt, từng trận từng trận sóng lớn dấy lên tạo thành sự hoảng sợ đến cực hạn, bước chân truy kích cũng cũng không khỏi hòa hoãn một chút.

Một đoàn mệnh hỏa là Trúc Cơ sơ kỳ, hai đoàn mệnh hỏa chính là Trúc Cơ trung kỳ!

Theo đoàn mệnh thứ hai hỏa hình thành, giờ khắc này Hứa Thanh trong nháy mắt liền bước vào giai đoạn mới, tấn thăng đến Trúc Cơ trung kỳ!

Mặc dù nhìn như chỉ là đột phá một tiểu cảnh giới, nhưng trong thế giới đại lục Vọng Cổ này, chênh lệch tiểu cảnh giới giữa tu sĩ giống như là trời với đất vậy.

Cảnh giới Ngưng Khí còn đỡ, nhưng một khi đến Trúc Cơ thì loại chênh lệch này lập tức trở nên vô cùng rõ ràng.

Giữa tu sĩ đã mở ra Huyền Diệu Thái và không mở ra Huyền Diệu Thái, kẻ trước giết kẻ sau dễ như trở bàn tay.

Giữa hai đoàn mệnh hỏa và một đoàn mệnh hỏa cũng là như vậy.

Mà Hứa Thanh còn có mệnh đăng tồn tại, cho nên chiến lực hai đoàn mệnh hỏa của hắn đã không khác gì Trúc Cơ hậu kỳ ba đoàn mệnh hỏa cả. Lại thêm trên thân thể của hắn còn có công pháp Hoàng cấp kinh khủng như Kim Ô Luyện Vạn Linh, tất cả điều này khiến cho sức mạnh của Hứa Thanh trong một cái chớp mắt tăng vọt lên, có thể nói là nghiêng trời lệch đất!

Giờ phút này hỏa diễm trên toàn thân hắn lập tức nổ vang, khí thế trên người lớn tới mức động trời, tất cả hư vô bốn phía cũng trở nên vặn vẹo, đồng thời uy áp tới từ trên người hắn cũng khuếch tán khắp bốn phương.

Phần lớn những tên tu sĩ Hải Thi Tộc đuổi giết phía sau hắn đều đã dừng lại, ngay cả lão tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa cũng đều hít sâu một hơi và không muốn đuổi theo hắn nữa, nhưng trong nháy mắt thì Hứa Thanh bỗng nhiên chuyển thân, sát ý trong mắt bốc lên rồi chợt lao tới.

Tốc độ cực nhanh, tu sĩ Trúc Cơ hai đoàn mệnh hỏa căn bản là không thể nhìn thấy thân ảnh của hắn, coi như là lão giả Hải Thi Tộc ba đoàn mệnh hỏa kia nhìn vỡ cả mắt cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh.

Nhưng thân là Trúc Cơ hậu kỳ nên kinh nghiệm chiến đấu của lão cũng vô cùng phong phú, nguy cơ ngay trước mắt thì lão lập tức cắn vào chót lưỡi, phun ra một cái ngụm máu tươi màu lam, đám huyết dịch này trong nháy mắt thiêu đốt khuếch tán về bát phương, đồng thời lão cũng cực kỳ quyết đoán mà lập tức lựa chọn thiêu đốt pháp khiếu toàn thân!

Thân là hạng người thiên kiêu có chút danh tiếng bên trong Hải Thi Tộc, lão đã mở ra đến 92 đạo pháp khiếu, giờ phút này lão không có bất kỳ do dự nào, toàn bộ 92 đạo pháp khiếu đồng thời bộc phát, dùng dạng này để phát ra lực lượng mạnh mẽ nhất của mình.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của lão liền đại biến.

Bởi vì trong khi ở dưới trạng thái này, lão đã thấy rõ động tác của Hứa Thanh một chút, cũng nhìn thấy mục tiêu của Hứa Thanh không phải mình, mà là... Những tên tu sĩ Hải Thi Tộc phía sau lão.

Trong chớp mắt, âm thanh nổ tung vang vọng khắp nơi, thân ảnh Hứa Thanh có thể so với tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa, cùng với sức mạnh của Kim Ô Luyện Vạn Linh gia trì, tốc độ của hắn đã đạt cực hạn cao nhất mà tu sĩ Trúc Cơ có thể triển khai, trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt một tên Hải Thi Tộc hai đoàn mệnh hỏa bị thương lúc trước.

Không có bất kỳ dấu hiệu dừng lại nào, Hứa Thanh hung hăng đụng tới.

Thân thể của tên tu sĩ Hải Thi Tộc hai đoàn mệnh hỏa so với Hứa Thanh thì giống như là giấy, trực tiếp nổ tung, trong khi máu thịt toàn thân của tên này tản ra bốn phía, Hứa Thanh đã đến trước mặt tên tu sĩ Hải Thi Tộc tiếp theo, vẫn hung ác húc thẳng vào đối phương như cũ!

Sau đó là tên thứ ba, thứ tư, thứ năm!

Trong lúc này hắn còn giơ tay phải lên, một con dao găm bằng hỏa diễm lập tức xuất hiện, ngay tức khắc bay tới bên người một tên tu sĩ Hải Thi Tộc hai đoàn mệnh hỏa khác, một hơi cắt đứt cổ của tên tu sĩ Hải Thi Tộc đó!

Đầu người bay lên!

Máu tươi phun trào!

Còn có lão tổ Kim Cương Tông điều khiển que sắt màu đen, trên thân que sắt bộc phát những tia chớp động trời, bay thẳng đến tên tu sĩ Trúc Cơ khác, còn cái bóng bên này cũng đã lan tràn ra chung quanh từ sớm, tạo thành một cái vực bao phủ.

Mặt đất hình thành một lượng lớn những con mắt, dị chất trong cơ thể của toàn bộ những tên tu sĩ Hải Thi Tộc trong phạm vi vực bao phủ này lập tức bị xói mòn một lượng lớn.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ xảy ra trong thời gian bảy tám cái hô hấp, mấy chục tên tu sĩ Hải Thi Tộc đuổi theo Hứa Thanh thì trực tiếp có một nửa là nổ tung thân thể, hoặc là đầu lâu bay lên, nhao nhao tuyệt khí mà chết!

Từng tên tu sĩ Hải Thi Tộc Còn sống lộ ra vẻ mặt hoảng sợ cùng kinh hoàng, không chần chờ chút nào mà toàn bộ rút lui, lập tức muốn trốn ra ngoài.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, một tiếng chim kêu truyền ra, một con Kim Ô biến ảo ra phía sau Hứa Thanh, ánh mắt nó lạnh lẽo nhìn bốn phía quanh Hứa Thanh rồi bay ra, cái đuôi lửa kinh người hóa thành từng sợi xích sắt bay thẳng đến từng tên tu sĩ Hải Thi Tộc.

Mà thân thể Hứa Thanh cũng lần nữa chuyển động.

Mặc dù lúc này hắn vẫn chưa lao ra khỏi cấm địa, nhưng trong thời khắc nguy cơ thì Hứa Thanh đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay sẽ theo bản năng muốn chém giết toàn bộ, lúc này thân thể của hắn lập tức nhoáng một cái, chân phải hung hăng đạp mạnh vào trên mặt đất.

Thân thể lập tức vang lên tiếng nổ mạnh kinh người, đổi lấy là tốc độ của hắn lập tức trở nên vô cùng khủng khiếp, nhanh chóng xông về phía tên tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa đang muốn rút lui.

Chương 432: Thần uy của nhị hỏa (2)

Con ngươi của lão giả Hải Thi Tộc ba đoàn mệnh hỏa lập tức co rút lại, lão biết lúc này không có cách nào tránh đi, vì vậy thần sắc của lão lập tức lộ ra vẻ dữ tợn và điên cuồng, không hề trốn nữa mà giơ hai tay lên, sau đó bỗng nhiên vung lên trước người, 92 đạo pháp khiếu trong cơ thể lão lần nữa bộc phát, thậm chí lão còn không chút do dự trực tiếp tự bạo hai đạo pháp khiếu trong đó!

Mượn lực tự bạo từ hai đạo pháp khiếu, khí thể trong cơ thể lão ta trong một cái chớp mắt lại một lần nữa tăng lên, bỗng nhiên tiến về phía Hứa Thanh.

Mặt đất trước mặt lão lập tức vỡ ra,từng cánh tay bằng xương cuồng vươn lên, hư vô bốn phía cũng có từng cánh tay bằng xương hình thành, cấp tốc quấn quanh về phía Hứa Thanh.

Đưa mắt nhìn tới thì thấy cả không gian có vô số cánh tay bằng xương, không khác gì một biển xương, mà lão giả Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa của Hải Thi Tộc kia còn không dừng lại, trong mắt hiện lên sự điên cuồng rồi phun ra thêm một ngụm máu tươi màu lam.

Ngụm máu tươi này vừa ra thì trực tiếp hóa thành một thanh phi kiếm màu lam, từ trên người nó cuốn lên uy thế ngập trời, mới vừa xuất hiện liền khiến cho bốn phía vang lên tiếng nổ, sát khí bên trên vô cùng kinh người, vừa xuất hiện đã lập tức khóa chặt vị trí của Hứa Thanh sau đó gào thét bay tới.

Tiếp theo thì Lão giả Trúc Cơ của Hải Thi Tộc này lần nữa bấm niệm pháp quyết rồi hung hăng vỗ vào ngực, thân thể lập tức trở nên hơi mơ hồ, từng thân ảnh trùng lặp hiện ra, vậy mà trực tiếp phân hóa thành bốn thân hình giống nhau như đúc, bốn thân hình lập tức từ bốn phương tám hướng đánh thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

“Chết! “

Hứa Thanh hừ lạnh, tốc độ vẫn không giảm mà phất tay, hỏa diễm trong cơ thể lần nữa bộc phát, xông lên đụng với những cánh tay bằng xương bốn phía, từng trận cuồng bạo dấy lên cuốn ngược lại về bốn phương, hắn cũng đồng thời giơ tay phải lên rồi hung hăng hạ xuống.

Trên đỉnh đầu lập tức biến ảo ra một thanh Thiên Đao, với chiến lực bây giờ của hắn thôi động ra Thiên Đao thì khí thế của Thiên Đao càng mạnh hơn, tốc độ cũng càng nhanh hơn, nháy mắt liền chém đến thanh tiểu kiếm màu lam.

Tiếng va chạm lập tức vang ra, trong một cái chớp mắt thì tay phải Hứa Thanh nắm lại rồi hung hăng hạ xuống một bên, vọt tới đụng cùng một cái phân thân của lão giả Hải Thi Tộc. Oanh một tiếng thì phân thân kia lập tức phun ra máu tươi, trực tiếp bay ngược lại, còn thân thể Hứa Thanh trong nháy mắt liền đuổi theo, giơ đầu gối lên toàn lực húc tới.

Âm thanh xương cốt tan vỡ truyền ra, phân thân kia dưới một kích này của Hứa Thanh thì nửa người nổ tung.

Sau đó Hứa Thanh quay đầu há mồm phun một hơi về phía sau, một mảnh sát hỏa màu đen như mưa trút nước từ trong miệng tràn ra, hình thành một biển lửa bao phủ phân thân thứ hai của lão giả Hải Thi Tộc tập kích đến.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng trong biển lửa, lúc này đạo phân thân thứ ba của đối phương cũng đã tới gần, trong mắt của đạo phân thân này mang theo vẻ điên cuồng, ngay một khắc tới gần thì thân hình kia trong nháy mắt liền trở nên mục nát.

Mắt thường có thể nhìn thấy được thân hình này bị hòa tan, sau đó liền hội tụ thành một cây đinh màu đen rồi bỗng nhiên bắn về phía Hứa Thanh, như muốn đâm thẳng vào mi tâm của hắn.

‘Bản dịch tại vip-bach-ngoc-sach’

“Có chút ý tứ.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng sác bén, thủ đoạn của lão giả Hải Thi Tộc này quả thực thủ không ít, nhất là trên cây đinh màu đen này vậy mà có một tia lực lượng trấn hồn, khiến cho Hứa Thanh thấy hơi kỳ dị, lúc này hắn bỗng liên nâng tay phải lên chợt nắm, trong nháy mắt thì cây đinh màu đen này bị hắn chụp vào trong tay.

Dù cho nó vùng vẫy kịch liệt như thế nào, cũng đều không có tác dụng.

Mà lúc này hư vô nơi xa chợt trở nên vặn vẹo, chân thân của lão giả Hải Thi Tộc lộ ra, sắc mặt của lão biến hóa và cấp tốc điều khiển thân thể bỏ chạy, nhưng trong nháy mắt khi lão lui ra phía sau thì… thân thể của lão đột nhiên đình trệ.

Sau một khắc, trong ánh mắt của lão lộ ra hoảng sợ và kinh hoàng, vậy mà trong miệng lão truyền ra âm thanh kiệt kiệt rồi nhanh chóng chạy đến trước mặt Hứa Thanh, sau đó lập tức quỳ một chân trên đất, trước tiên giao nộp túi trữ vật, sau đó rằng rặc một tiếng… tự bẻ gảy cổ của mình.

Sau đó trong thân thể cũng truyền ra những âm thanh nổ tung phanh phanh thanh, mắt thấy pháp khiếu trên người lão đều sắp nổ tung hết thì Hứa Thanh nâng tay phải lên, sát hỏa nhanh chóng bao phủ đối phương để hấp thu hồn, cùng lúc đó Kim Ô cũng quét ngang bốn phía mang theo vẻ vui mừng nhanh chóng bay trở về, khẽ hấp một hơi về phía lão giả Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa.

Thân thể của lão giả Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa run rẩy, sợ hãi trong mắt hóa thành tuyệt vọng, một cái chớp mắt tiếp theo thì hồn của lão đã bị rút ra, thân thể héo rũ và khí huyết toàn thân đã bị đã luyện thành một giọt máu, bị Kim Ô nuốt vào trong miệng.

Mà cái bóng cũng đã ăn no nê, nó vừa lòng thoả ý.

Duy chỉ có que sắt màu đen ở một bên có chút thất lạc, trong lòng lão tổ Kim Cương Tông hiện lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, lão cảm thấy cho dù mình làm như thế nào, thì hình như bây giờ lão đã biến thành có chút dư thừa.

“Không thể như thế được!!”

Lão tổ Kim Cương Tông cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế này, vậy thì mình nhất định không thể thoát khỏi vận mệnh trở thành pháo hôi, vì vậy lập tức cảm thụ linh dịch huyết sắc mà mình vừa hấp thu, quyết định sau khi ra ngoài phải tìm thời gian để tiếp tục đột phá.

Trên thực tế thì vô luận là cái bóng hay là Kim Ô, chúng nó đều đang dần dần mạnh lên, mà linh dịch kia cũng có tác dụng rất lớn đối với chúng nó. Ví dụ như cái bóng, giờ phút này rõ ràng nó đã có thể thôn phệ được bóng của tu sĩ Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa, từ đây cũng có thể thấy được lốm đốm tác dụng của loại linh dịch này.

Còn có Kim Ô, thần vận trên người nó rõ ràng càng đậm hơn, mà sức mạnh tăng phúc truyền tới cho thân thể của Hứa Thanh cũng được tăng lên.

“Lần này, đáng giá! “

Hứa Thanh thở sâu, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến cửa ra của cấm địa, trong lúc phi hành thì hắn cũng có chút cho cảm khái cho đội trưởng.

“Bị Kim Đan truy sát, đội trưởng quả nhiên là mãnh nhân…”

Hứa Thanh thổn thức, lần này quả thực là vô cùng nguy hiểm, cũng may đội trưởng đã hấp dẫn hơn phân nửa cừu hận, nếu không thì bây giờ số lượng người truy sát hắn nhất định nhiều hơn nữa.

Giờ phút này hắn bộc phát toàn diện tốc độ của mình, mắt thấy đã tới gần cửa ra thì ánh mắt Hứa Thanh nheo lại. Không cần hắn phải phân phó thì lão tổ Kim Cương tông đã đứng mũi chịu sào, ầm ầm phóng về phía cửa ra, muốn đi trước để dò xét.

Cái bóng rõ ràng cũng đã khôi phục tâm trí rất nhiều, đồng dạng tự động lan tràn ra ngoài.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ tán thưởng, mắt thấy lão tổ Kim Cương Tông cùng cái bóng lao ra thì nội tâm của hắn cũng đã chuẩn bị kỹ càng, tu vi và pháp lực trong cơ thể cũng đã được chuẩn bị đầy đủ cho thời khắc này.

Trong hơi thở tiếp theo, thông qua cảm giác của cái bóng về tình huống bên ngoài thì Hứa Thanh khẽ giật mình, trong mắt lộ ra trầm ngâm, mấy hơi thở sau hắn mạnh mạnh nghiến răng rồi chợt xông thẳng về phía cửa ra.

Oanh một tiếng, thân ảnh của hắn trực tiếp liền đạp ra bên ngoài.

Chương 433: Đạo Tử của Hải Thi Tộc (1)

“Rốt cuộc ngươi cũng chịu xuất hiện?”

Hầu như ngay khi thân ảnh Hứa Thanh đi ra khỏi vòng xoáy ở giữa hai đại cột đá cực lớn, hắn lập tức nghe được phía trước có giọng nói truyền đến.

Ngữ khí của đối phương rất bình tĩnh, không hề có chút chấn động nào.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, trên thực tế thì hắn đã thông qua cái bóng và thấy trước một màn này rồi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy một màn này thì tâm thần của hắn vẫn phải trầm xuống.

Nơi đây nguyên bản có hơn một nghìn tu sĩ Hải Thi Tộc canh gác, nhưng mà giờ khắc này những người canh gác này đều đang quỳ bái ở phía xa xa, không một ai tới gần địa phương lân cận vòng xoáy.

Ở trước cửa ra, chỉ có duy nhất một người.

Người này là một tên thanh niên, trên người mặc một bộ Đế bào màu vàng nhưng không có đội Đế quan, làn da trên người của gã trắng nõn không hề có bất kỳ dấu hiệu lốm đốm của thi thể, khí tức cũng rất hùng hậu thâm trầm, đồng thời trong mắt còn giống như ẩn chứa ngôi sao.

Nếu nhìn từ dung mạo thì người này có vẻ không bằng Hứa Thanh, nhưng loại khí chất cao quý lộ ra trên người gã vẫn khiến cho gã chỉ cần đứng ở một chỗ, nhất định sẽ đưa tới vạn chúng chú mục.

Lúc này kẻ đó đang ngồi trên một cây linh chi màu đỏ cực lớn, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hứa Thanh, bên người còn nổi lơ lửng một đoàn sương mù màu đen, mà thứ đang bị vây khốn trong đám sương mù này chính là que sắt màu đen.

Hiển nhiên trong chớp mắt khi lao ra vừa rồi, lão tổ Kim Cương Tông đã bị người này mạnh mẽ giam cầm.

Còn cái bóng bởi vì là tồn tại đặc thù cho nên không có bị phát hiện, giờ phút này nó vẫn đang ẩn nấp rất kín ở trên linh chi, cũng đang cẩn thận lan tràn ra, giống như muốn tới gần thôn phệ cái bóng của đối phương.

“Ta là Miểu Trần, là Đạo Tử của Hải Thi Tộc thế hệ này, đồng bạn của ngươi đã bị Anh Linh trưởng lão truy kích, không thể nào chạy thoát.”

“Về phần ngươi, ta rất muốn biết là người nào dám càn rỡ tới nơi này như vậy, cho nên đã đích thân xuất quan tới đây nhìn một cái.”

“Bây giờ không khỏi có chút thất vọng, chẳng qua cái khí linh này của ngươi cũng không tồi, có thể cho ta được không?” Miểu Trần bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh không nói chuyện, hắn đứng ở ngay trước cổng vòng xoáy, thoáng cảm giác bốn phía xung quanh, nơi đây vẫn tồn tại một chút chấn động khiến hạn chế truyền tống như cũ, hắn cần phải đi ra phạm vi xa hơn mới có thể truyền tống.

“Ngươi không cần nhìn nữa, mặc dù ta không biết ngươi dự định trốn đi như thế nào, thế nhưng đều không có ý nghĩa, bởi vì hôm nay ngươi đã được định sẵn là sẽ trở thành chiến lợi phẩm của ta.” Miểu Trần nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt truyền ra lời nói.

“Ngươi rất lắm lời.” Ánh mắt của Hứa Thanh nhìn vào trên thân người thanh niên này, nói ra một câu đầu tiên từ khi hai người gặp mặt.

Miểu Trần nghe vậy thì đứng lên nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn cho đến khi bốn phía dấy lên từng trận chấn động, tạo thành một mảnh lực lượng cộng hưởng dẫn dắt bát phương, đồng thời tạo thành những cơn bão chung quanh.

Cơn bão này lập tức khuếch tán như bài sơn đảo hải, dấy lên vô số bụi bặm trên mặt đất, thậm chí còn cuốn hết những con bướm Quỷ Mộng ra khỏi phạm vi nơi này.

Cơn phong bạo này dấy lên khiến quần áo tóc tai của Hứa Thanh cũng lập tức bay phấp phới trong gió, cơn gió này tựa như muốn xóa đi toàn bộ người của hắn vậy, nhưng hiển nhiên nó không làm được.

Tối đa cũng chỉ khiến cho đầu tóc và quần áo trên người của hắn lắc lư mà thôi, không cách nào rung chuyển thân thể của hắn, cũng không ngăn cản được ánh mắt lạnh như băng của hắn.

Hứa Thanh lạnh lùng đưa mắt nhìn về người thanh niên khí thế như cầu vồng phía trước, thân thể đột nhiên lao ra với tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền nhảy thẳng lên lao thẳng đến phía đối phương.

Mệnh đăng trong cơ thể hắn lập tức được thiêu đốt, mệnh hỏa bốc cháy và đồ đằng Kim Ô phía sau cũng tỏa ra nhiệt độ, thân thể lập tức được tăng thêm sức mạnh và tốc độ càng trở nên kinh người, trực tiếp liền phá mở tất cả gió bão phía trước mà lao đến trước mặt Miểu Trần, tay phải giơ lên rồi hung hăng hạ một quyền xuống.

Một quyền này có cả hư ảnh Kim Ô biến ảo ở bên trên, còn tràn ngập lực lượng sát hỏa nuốt hồn của Hứa Thanh, càng mang thêm uy thế như một cái đại lục đang được thiêu đốt trong cơ thể của hắn.

Một quyền hạ xuống thì bát phương lập tức vang lên tiếng nổ, trực tiếp đánh vào trước ngực Miểu Trần.

Trong mắt Miểu Trần mang theo vẻ khinh miệt, vừa muốn phất tay, nhưng vào lúc này …cây linh chi phía dưới đột nhiên từ màu đỏ biến thành màu đen, giống như bị vật gì đó bao phủ, ở phía trên bỗng nhiên hiện lên những con mắt.

Những con mắt này mở ra, một luồng lực lượng quỷ dị lập tức khiến cho động tác Miểu Trần dừng lại.

Cùng lúc đó, lão tổ Kim Cương Tông bị luồng khói đen vây khốn đột nhiên điều khiển que sắt màu đen tản ra lôi phù lập lòe, toàn diện bộc phát sức mạnh, đồng thời còn kích nổ mấy đạo lôi phù để đổi lấy lực lượng vượt hơn ngày thường.

Oanh một tiếng, vậy mà que sắt màu đen có thể phá vỡ sương mù màu đen rồi bỗng nhiên lao ra, bằng tốc độ kinh người đâm thẳng đến cổ của tên thanh niên, thậm chí còn có âm thanh lục lạc chấn nhiếp tâm thần từ bên trên que sắt màu đen vang vọng ra.

Hiển nhiên lão tổ Kim Cương Tông bị nhốt cũng chỉ là do lão tương kế tựu kế mà thôi, không phải là lão không thể thoát khốn mà lão đang đợi Hứa Thanh ra ngoài, vào lúc Hứa Thanh xuất thủ thì lão phối hợp cùng Hứa Thanh để bộc phát trong thời cơ mấu chốt nhất.

Giờ phút này ba người Hứa Thanh, lão tổ Kim Cương Tông và cái bóng cùng nhau ra tay, uy lực cực kỳ kinh người.

Một cái chớp mắt tiếp theo, sắc mặt Miểu Trần lần đầu tiên xuất hiện biến hóa, gã không có cách nào tránh đi một quyền của Hứa Thanh cả, nguy cơ ngay ở trước mắt thì thân thể của gã chợt nhoáng một cái, đỉnh đầu lập tức xuất hiện một cỗ quan tài ngọc thạch lớn chừng bàn tay.

Cỗ quan tài này vừa xuất hiện và lập tức phát ra ánh sáng lóng lánh, như từng đạo nước chảy xuống tràn ngập vòng quanh người tên thanh niên, lập tức hình thành một màn phòng hộ, nắm đấm của Hứa Thanh trực tiếp liền rơi vào màn phòng hộ này.

Âm thanh nổ vang giống như sơn băng địa liệt, thân thể Miểu Trần như một con diều đứt dây bay ngược lại, đồng thời lão tổ Kim Cương Tông cũng trong nháy mắt này bay tới, hung hăng đâm một phát… phịch một tiếng, tuy không đâm thủng được lớp phòng hộ kia nhưng lại có từng tia chớp lan tràn vào trong, ầm ầm đánh vào toàn thân của Miểu Trần.

Cùng lúc đó cái bóng đồng dạng hiện lên ở sau lưng Miểu Trần, bóng cây hình thành những đường nét mơ hồ sau đó chợt mở cái miệng lớn hung hăng hút một hơi, không ít dị chất trên thân Miểu Trần lập tức bị tràn ra.

Chương 434: Đạo Tử của Hải Thi Tộc (2)

Mà tất cả vẫn còn chưa có kết thúc, tốc độ Hứa Thanh không hề giảm mà phóng tới lần nữa, tiếp tục nện một quyền vào màn phòng hộ của Miểu Trần, cuối cùng hung hăng biến ảo ra một thanh Thiên Đao chém xuống.

Oanh một tiếng, thân thể Miểu Trần trực tiếp bay ra ngoài trăm trượng, sau đó rơi xuống mặt đất lập tức tạo thành một cái hố sâu, thần sắc của những tên tu sĩ Hải Thi Tộc quỳ bái ở xa xa lập tức chấn động, vừa muốn tới gần thì một tiếng gầm giận dữ gần như là lập tức truyền ra từ trong hố sâu đó.

“Tất cả lui ra, đây là chuyện của ta!”

Trong âm thanh gào thét, chấn động của một đoàn mệnh hỏa lập tức lập lòe hiện ra từ trong hố sâu, thân ảnh Miểu Trần cất bước đi ra từ, tóc tai bù xù và trong mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt, theo gã đi ra thì đoàn mệnh hỏa thứ hai trong cơ thể xẹt một tiếng liền được đốt lên.

Sau đó là đoàn mệnh hỏa thứ ba, cùng với đoàn mệnh hỏa thứ tư cũng ngay lập tức hình thành.

Thân là Đạo Tử của Hải Thi Tộc, số lượng pháp khiếu của kẻ này rõ ràng đã mở ra đến 120 đạo, tạo thành bốn đoàn mệnh hỏa.

Mà hạng người thiên kiêu như này thường thường cũng đang ở vào thời khắc đột phá cửa quan, kết hợp với lời nói lúc trước của gã, có thể thấy được nguyên bản gã cũng đang bế quan, nhưng bên trong Hải Thi Tộc phát sinh sự tình lớn như thế này, hiển nhiên là do nhân thủ lưu lại không đủ, hoặc là do gã hiếu kỳ cho nên mới đi đến nơi này.

Nhưng gã thật sự không ngờ Hứa Thanh vừa ra tay lại tung ra nhiều thủ đoạn quỷ dị như thế, vậy mà có thể trấn áp gã trước, tình cảnh này khiến cho mặt mũi của gã hầu như là mất hết, cho nên bây giờ gã liền bộc phát toàn diện sức mạnh của mình.

Trong nháy mắt khi gã bộc phát thì thân ảnh Hứa Thanh đã lần nữa tới gần, dưới mệnh đăng thiêu đốt thì hắn có đủ chiến lực của tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa, phối hợp với Kim Ô Luyện Vạn Linh nhập thể, chiến lực chân chính của Hứa Thanh đã đạt tới tầm bốn đoàn mệnh hỏa.

Nháy mắt khi tới gần Hứa Thanh lập tức ra tay, lần nữa trấn áp về thanh niên vừa bước ra từ trong hố.

Miểu Trần được làm Đạo Tử thì dĩ nhiên không tầm thường, giờ phút này trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn và lập tức phất tay, từng giọt từng giọt nước mưa màu đen lập tức hình thành ở bốn phía, trong chớp mắt hội tụ thành biển khơi màu đen, hung hăng vung về phía một quyền của Hứa Thanh.

Âm thanh nổ tung động trời vang lên.

Biển lớn màu đen tạo thành một cái miệng lớn, chợt há ra muốn nuốt Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, nhưng hắn biết rõ giờ phút này mình không thể bị giữ lại ở chỗ này, vì vậy hắn hầu như không chút do dự mà bộc phát toàn bộ linh hải bên trong 65 đạo pháp khiếu trong cơ thể, trực tiếp tản ra bên ngoài thân thể tạo thành một pháp trì với phạm vi ngàn trượng.

Dựa vào pháp lực hùng hậu, hung hăng trấn áp về phía tên thanh niên kia.

Tiếng nổ vang lên ngập trời, biển lớn màu đen do pháp thuật của tên thanh niên biến thành lập tức tan vỡ, mà pháp trì Hứa Thanh biến ra cũng bị tán loạn, trong nháy mắt tiếp theo thì bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể của tên thanh niên Hải Thi Tộc chợt bốc lên, mạnh mẽ xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, sau đó lập tức vung trảo tới vị trí trái tim của hắn.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái liền tránh đi, lập tức giơ đầu gối lên húc tới.

Oanh một tiếng, hai người giao thoa lẫn nhau, một cái chớp mắt thì que sắt màu đen gào thét từ bên cạnh đến, lôi phù ở bên trên không ngừng lập lòe, lần nữa nổ tung hơn mười đạo lôi phù, lập tức vọt tới trước mặt Miểu Trần rồi hung hăng đâm về phía cổ của gã.

Miểu Trần biến sắc, vừa muốn né tránh, nhưng ngay vào lúc này cái bóng lần nữa hiện lên từ dưới mặt đất.

Hứa Thanh cũng bộc phát tốc độ, sát hỏa trong cơ thể bốc lên rồi đập thẳng tới mi tâm của Miểu Trần.

Nguy cơ ngay trước mắt, Miểu Trần gầm nhẹ toàn lực tản lực lượng bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể ra ngoài, tạo thành một cỗ lực lượng trùng kích và trấn áp khiến cho lão tổ Kim Cương Tông kêu thảm một tiếng bị cuốn ngược lại. Hứa Thanh cũng đứng mũi chịu sào nên bị cỗ chấn động đập vào trên thân, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể chấn động và đồng thời ánh mắt của hắn cũng lóe lên một tia sát cơ.

Bởi vì trong một khắc này, mặc dù cái bóng cũng bị cỗ xung kích này đẩy ra nhưng vẫn có một tia chạm được tới thân hình của tên thanh niên này, sau đó lập tức chui vào bên trong và bay đến đan điền của đối phương, giống như lần trước bóp tắt Linh Tức Đăng, vậy mà nó lại liều mạng nhào tới đoàn mệnh hỏa của tên thiếu niên kia.

Theo nó nhào tới thì đoàn mệnh hỏa này lập tức bị lay động, trong chớp mắt vậy mà xuất hiện dấu hiệu muốn dập tắt.

Một màn này khiến cho tâm thần của tên Đạo Tử Hải Thi Tộc này chấn động mãnh liệt, mệnh hỏa trong cơ thể bộc phát ra ánh lửa, thậm chí mơ hồ lộ ra Thiên Cung để trấn áp, muốn ngăn cản mệnh hỏa bị dập tắt.

Mà từ đó gã cũng không có cách nào để ý tới ngoại giới, cho Hứa Thanh cơ hội.

Hàn ý trong mắt Hứa Thanh bộc phát toàn diện trong thời khác này, khoảnh khắc giao chiến sinh tử thì hắn bất chấp lộ ra bí mật, Kim Ô phía sau hiện lên và hỏa diễm màu đen ngập trời khuếch tán ra, hung hăng nhấn một cái về phía tên Đạo Tử của Hải Thi Tộc này.

Kim Ô sau lưng phát ra một tiếng kêu động trời rồi bay tới, rơi vào trước mặt tên Đạo Tử Hải Thi Tộc này, trong khi sắc mặt của tên Đạo Tử hoàn toàn đại biến thì hắc hỏa lập tức bao trùm cả người gã, hung hăng hấp!

Luyện!

Hứa Thanh chuẩn bị mượn cơ hội mà cái bóng đổi lấy, cứng rắn luyện sống đối phương!

Hai người ra tay vô cùng nhanh, căn bản là người ngoài không thể nhìn rõ, nhìn như Đạo Tử của Hải Thi Tộc bị áp chế nhưng trên thực tế bản thân của gã rất mạnh, Hứa Thanh cũng phải xuất ra hết toàn bộ thủ đoạn mới đổi lấy được tiên cơ trước.

Mà cường giả giao chiến, nắm được tiên cơ cực kỳ trọng yếu.

Thời khắc này trong mắt Hứa Thanh hiện lên vẻ tàn nhẫn, theo Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn thôn phệ, tên Đạo Tử Hải Thi Tộc kia lập tức phát ra tiếng kêu gào thảm thiết thê lương, trong mắt gã lần đầu lộ ra vẻ hoảng sợ, gã cảm giác rõ ràng được khí huyết của mình đang bị rút ra, cả đầu hình như cũng đang bị hòa tan.

Sự thật đúng là như thế, từ xa xa nhìn qua thì toàn thân của tên Đạo Tử Hải Thi Tộc đang tràn ra từng tia khí huyết, nhất là gương mặt bên phải đối diện Kim Ô, đúng là đang bị hòa tan!

Tai phải biến mất, nguyên bộ mặt bên phải lập tức lộ ra vẻ dữ tợn, dung nhan thanh tú của kẻ này coi như đã bị hủy triệt để!

Một màn này khiến cho sắc mặt từng tên tu sĩ Hải Thi Tộc xa xa toàn bộ biến hóa, tâm thần nhao nhao kinh hãi, đồng thời cũng bất chấp lời căn dặn của Đạo Tử, cấp tốc vọt tới.

Chương 435: Chạy là thượng sách (1)

Nhưng khoảng cách của bọn họ với Đạo Tử có chút xa, không thể lập tức đuổi đến.

Nguy cơ ở ngay trước mắt, tên Đạo Tử của Hải Thi Tộc này gầm nhẹ, lần nữa lấy ra cỗ quan tài bằng ngọc thạch, hung hăng nghiến răng rồi lại bạo phát cỗ quan tài này tạo thành một biển ánh sáng, đồng thời theo biển ánh sáng này hiện ra thì từ bên trong cỗ quan tài bằng ngọc thạch bỗng vươn ra một ngón tay.

Ngón tay này vừa thò ra, thì trực tiếp chỉ vào phía trước Hứa Thanh.

Âm vang thanh ken két vang vọng, một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đột nhiên hiện lên trong lòng Hứa Thanh, sắc mặt của hắn đại biến, không chút do dự mà cấp tốc rút lui, ngay khi hắn quay ngược lại thì tên Đạo Tử của Hải Thi Tộc rốt cuộc cũng thở phào một hơi, thân thể cấp tốc lui ra phía để kéo dài khoảng cách.

Nhưng sau khi lão tổ Kim Cương Tông liên tục ăn phải đau khổ, giờ phút này đáy lòng của lão vô cùng lo lắng, lão nhìn thấy cái bóng lần này nhiều lần lập được đại công, việc này khiến cho lão có cảm giác vô cùng cấp bách, lão cảm thấy cứ tiếp diễn như thế mãi, vậy thì lão nhất định sẽ trở thành pháo hôi mất.

Vì vậy đôi mắt của lão lập tức trở nên đỏ ngầu, gào thét một tiếng, không tiếc tự bạo mấy cái lôi phù để đổi lấy tốc độ cực hạn để lao ra, trong chớp mắt liền xuyên thấu qua cánh tay trái của tên Đạo Tử Hải Thi Tộc đang hoảng hốt lo sợ.

Tức khắc khi máu tươi văng ra thì sắc mặt tên Đạo Tử đại biến, mà lão tổ Kim Cương Tông cũng nhanh chóng rút lui, mang theo hưng phấn bay trở về.

Từ xa nhìn lại, giờ phút này hai người đều lui ra phía sau, chỉ là so với tên Đạo Tử Hải Thi Tộc đang vô cùng chật vật, thì Hứa Thanh lại rất là thong dong.

Nhưng hắn cũng không tự cao tự đại, hắn biết rõ chiến lực của Miểu Trần tuyệt đối không chỉ như này, chỉ là gã đánh mất tiên cơ rồi sau đó hắn liền ra tay giống như gió bão, cùng với sự quỷ dị của cái bóng, còn có Kim Ô Luyện Vạn Linh gia tăng khiến cho thân thể cường hãn, mới khiến cho Miểu Trần lâm vào nguy hiểm.

Mặc dù trong lòng tiếc nuối vì không cách nào một mạch giết chết đối phương, nhưng Hứa Thanh biết rõ hắn không thể tiếp tục được nữa.

Vì vậy ngay khi rút lui thì hắn lập tức bộc phát tốc độ nhanh nhất, trực tiếp phi hành về phía xa, cái bóng và que sắt màu đen cũng nháy mắt tới gần hắn để cùng nhau chạy trốn.

Về phần tu sĩ Hải Thi Tộc bốn phía đang chạy tới, lúc này hơn phân nửa đều tập trung tới chỗ của Đạo Tử, còn lại một bộ phận đang muốn đuổi theo Hứa Thanh, nhưng bọn họ chưa kịp đuổi theo được vài bước thì sắc mặt của từng tên lập tức đại biến rồi phun ra máu tươi, trên người có dấu hiệu trúng kịch độc.

Kẻ cũng trúng độc, còn có tên Đạo Tử Miểu Trần đang được các tu sĩ Hải Thi Tộc bảo hộ, lúc này hơi thở của gã rất gấp, chợt đẩy đám tu sĩ Hải Thi Tộc ở bốn phía ra, trong mắt tràn ngập sát cơ, nghẹn khuất trong nội tâm đã đạt đến cực hạn.

Khi còn sống gã từng là thiên kiêu của Linh Ngọc tộc, cảm ứng ra 120 đạo pháp khiếu, sau khi ngoài ý muốn vẫn lạc thì chuyển hóa trở thành Hải Thi Tộc, lập tức được Hải Thi Tộc coi trọng và liệt vào danh sách thành Vương, được Hải Thi Tộc toàn lực bồi tài, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới bốn đoàn mệnh hỏa.

Nhưng bất kể lúc còn là Linh Ngọc tộc hay là Hải Thi tộc, ngoại trừ một lần tử vong đó ra, gã chưa hề trải qua lần nhục nhã nào như bây giờ, mà giờ phút này gã còn bị phá hủy dung nhan, tai phải cũng bị hòa tan, đối với người rất để tâm đến vẻ bề ngoài của bản thân như gã mà nói, điều này khiến đáy lòng của gã vô cùng phẫn ức, không có gì so sánh được.

“Ta muốn giết ngươi!”

Tên Đạo Tử của Hải Thi Tộc sờ lên má phải, toàn lực bộc phát ra hỏa diễm trên toàn thân rồi lập tức đuổi theo Hứa Thanh.

Hứa Thanh nơi xa quay lại nhìn một chút, ánh mắt nheo lại, đáy lòng lần nữa có chút kích động muốn ra tay, nhưng sắc mặt của hắn bỗng nhiên đại biến.

Lúc này ở phía chân trời xa xa đang có ba đoàn khí tức ngập trời bộc phát, ba luồng khí tức này đã vượt qua tu sĩ Trúc Cơ, đây chính là cường giả Kim Đan của Hải Thi Tộc, tổng cộng ba tên, cả ba đang từ phía chân trời gào thét phi hành tới nơi này.

Từ xa xa nhìn đến một cái thì thiên địa nổ vang, phong vân biến sắc, khí thế của ba tên Kim Đan này cuốn lên một cơn sóng lớn, tựa như bầu trời cuồng nộ muốn trừng phạt chúng sinh.

Hứa Thanh hít vào một hơi, vào thời khắc này mỗi một tấc máu thịt hay tế bào trong cơ thể của hắn đều truyền ra cảm giác nguy hiểm, hắn không dừng lại chút nào mà vận hành toàn bộ tu vi pháp lực trong cơ thể, thân thể cũng là như vậy, dùng hết sức vận hành để khiến cho tốc độ được tăng đến cực hạn, vội vã bỏ chạy về nơi xa.

Cùng lúc đó, phía sau hắn đồng dạng vang lên một tiếng nổ vang, mơ hồ còn có một giọng nói gào thét vang vọng khắp thiên địa.

“Tặc tử, lão phu không tin một cái bí pháp ẩn thân có thể chạy trốn khỏi được sự tìm kiếm của Hải Thi Tộc!! “

Hứa Thanh không hề lạ gì giọng nói này, đây chính là tên đồng tử Kim Đan truy sát đội trưởng, mà nghe lời nói của tên này, hiển nhiên là đội trưởng đã chạy trốn khỏi sự truy sát của gã rồi.

Điều này cũng khiến suy đoán của Hứa Thanh về thân phận và tu vi chân thật của đội trưởng càng tăng thêm nhiều hơn nữa, đáy lòng cũng vô cùng lo lắng, hắn biết rõ đội trưởng với tư cách là đầu sỏ sẽ bị vô số người chú ý, nhưng một khi bọn họ không tìm được đội trường, vậy hắn ở nơi này nhất định sẽ trở thành mục tiêu thu hút ánh mắt người khác.

Thế là Hứa Thanh nhìn về que sắt màu đen.

Lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen không chút do dự, trong nháy mắt tiếp theo thì lôi phù trên que sắt lại phát nổ thêm bảy tám cái để đổi lấy tốc độ càng nhanh hơn, kéo theo Hứa Thanh toàn lực xông lên phía trước.

Mượn nhờ lão tổ Kim Cương Tông phụ trợ, tốc độ của Hứa Thanh lại đột phá lần nữa, trong chốc lát liền vượt qua phạm vi ngàn trượng rồi trực tiếp lao ra khỏi biên giới của cấm địa, đi đến bên ngoài.

Ngay khi khí tức Kim Đan ở trên trời bộc phát khóa chặt đến vị trí của hắn, tên đồng tử Kim Đan sau lưng gào thét và thần niệm mang theo chấn động kinh khủng quét ngang bát phương, trong một cái chớp mắt thì Hứa Thanh không chần chờ chút nào, mở ra Vô Tự Truyện Tống Phù.

Ngay sau đó thân ảnh Hứa Thanh bắt đầu mơ hồ, mắt thấy sẽ được truyền tống đi, nhưng vào lúc này có một tiếng hừ lạnh từ bầu trời đằng xa truyền đến.

Đó là một tên tu sĩ Hải Thi Tộc ba đầu sáu tay cao lớn, khí tức Kim Đan toàn thân cực kỳ cường hãn, đã vượt hơn tên đồng tử Kim Đan kia.

Từ khoảng cách rất xa, gã chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh.

“Cấm! “

Một chữ ‘cấm’ vừa thốt ra thì không gian bốn phía xung quanh Hứa Thanh lập tức bị giam cầm, nhưng Vô Tự Truyện Tống Phù trong tay Hứa Thanh vô cùng cường hãn, bỏ qua được mức độ giam cầm của tên Kim Đan này nên vẫn đang được mở ra như cũ, thậm chí đã hình thành chấn động truyền tống, mắt thấy Hứa Thanh sắp được truyền tống đi.

“Hả?”

Ánh mắt của tên tu sĩ Kim Đan của Hải Thi Tộc ở bầu trời xa xa ngưng tụ lại, nhanh chóng lấy ra một hạt châu, bóp chặt lấy!

“Đoạn!”

Lời này vừa ra thì Vô Tự Truyện Tống Phù trong tay Hứa Thanh không cách nào chịu đựng nổi nữa, giống như từ trong tối tăm liền liên kết cùng một chỗ với khỏa hạt châu kia, theo hạt châu bị bóp nát thì Vô Tự Truyền Tống Phù cũng ầm ầm đứt gãy, đã không cách nào sử dụng được nữa, đồng thời xung quanh Hứa Thanh cũng bị một cỗ thần thông đến từ tu sĩ Kim Đan của Hải Thi Tộc bao phủ.

Cỗ lực lượng này mang theo khí tức diệt sạch hết thảy, khiến cho máu thịt toàn thân Hứa Thanh như muốn bị xé rách và héo rũ.

Chương 436: Chạy là thượng sách (2)

Nguy cơ ngay ở trước mắt, đôi mắt Hứa Thanh đã đỏ ngầu rồi lại lấy ra một tấm Vô Tự Truyện Tống Phù khác và mở ra.

Hắn có tổng cộng ba tấm Vô Tự Truyện Tống Phù, lúc trên long liễn đã dùng một cái, vừa rồi bị phá hủy một cái, giờ phút này là một tấm cuối cùng của hắn.

Cùng lúc đó thì Pháp Thuyền chợt biến ảo hiện ra để ngăn cản một chiêu thần thông nọ, trong một cái chớp mắt thì Pháp Thuyền liền ầm ầm tan vỡ, bảy phần nứt ra, nhưng một tia máu thịt Câu Anh bên trong vẫn cản trở khí tức diệt sạch tất cả ở nơi đây một phen, khiến cho một kích nguyên bản là hẳn phải chết, lại hóa thành bị thương nặng.

Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt toàn thân vào thời khắc này ken két vỡ vụn, mệnh hỏa trong cơ thể hắn lập tức bị dập tắt, cả người giống như bị hủ mục vậy, lập tức khô héo sau đó liền bị lực lượng này oanh kích rồi trực tiếp văng ra, nhiều vị trí trên người vỡ vụn và thần hồn bất ổn, trực tiếp trọng thương.

Nhưng sau khi ngăn cản một kích này, một tấm Vô Tự Truyện Tống Phù cuối cùng của hắn cũng đổi lấy được cơ hội truyền tống, mặc dù tên tu sĩ Kim Đan trên bầu trời lại cấp tốc ra tay lần nữa, nhưng Vô Tự Truyện Tống Phù của Hứa Thanh là do Phó Phong Chủ của ngọn núi thứ bảy cho, chính là vật mà Nguyên Anh luyện chế nên bản thân nó nhất định có chỗ phi phàm.

Giờ phút này trong khi hắn khai triển liên tục hai lần, một khắc khi thân ảnh của hắn đã tràn ngập máu tươi, lực lượng truyền tống bên trong ầm ầm bộc phát, thân thể Hứa Thanh lập tức tan biến ở bên trong!

Hầu như ngay thời khắc hắn biến mất thì tên tu sĩ Kim Đan của Hải Thi Tộc kia lập tức phủ xuống, trực tiếp rơi vào địa phương Hứa Thanh vừa tan biến, khiến cho đại địa nổ vang và một hố sâu lập tức xuất hiện, bốn phía chấn động vô cùng kịch liệt.

“Truyền Tống Phù do Nguyên Anh luyện chế, lại còn là hai tấm, thân phận người này tuyệt đối không tầm thường, nhưng mà người này cũng đã dính phải Linh Minh nguyền rủa của ta, với tu vi của người này thì nhiều nhất ba ngày …nhất định bỏ mình!”

Sắc mặt của tên tu sĩ Kim Đan của Hải Thi Tộc này vô cùng khó coi, quay người nhoáng một cái bay thẳng đến cấm địa.

Mà ngay khi Hứa Thanh rời đi, việc này đã đưa tới chấn động không nhỏ khiến cho toàn bộ Hải Thi Tộc rất tức giận, điên cuồng tìm kiếm gần đó. Cũng vào lúc này, mặt đất trống trải xa xa xuất hiện những tia vặn vẹo rất nhỏ.

Địa phương vặn vẹo kia nhìn như không có gì cả, nhưng trên thực tế thì bên trong chính là đội trưởng đang ẩn nấp.

Toàn thân y đều là thương thế, một cánh tay đã tàn phế, phần eo càng có một đạo vết thương cực lớn gần như là sắp trảm đứt cả người, khiến cho khí tức của đội trưởng lúc này vô cùng yếu ớt.

Giờ phút này đội trưởng chỉ còn lại một tay, bên trong bàn tay đang cầm một cái vỏ sò bảy màu, cái vỏ sò này tràn ra hào quang bảy màu có hiệu quả ẩn nấp kỳ lạ, khiến cho sự hiện hữu của y gồm kể cả khí tức đều biến mất vô tung vô ảnh.

Đây cũng là phương pháp đội trưởng dùng để trốn khỏi truy sát của tu sĩ Kim Đan, nhưng giờ phút này đội trưởng cũng có chút há hốc mồm.

Y trơ mắt nhìn Hứa Thanh bóp nát Vô Tự Truyện Tống Phù rời đi, nguyên bản y muốn tới đây chào hỏi Hứa Thanh một cái, nhưng đứng ở đây xem một màn vừa rồi vẫn khiến cho đáy lòng của đội trưởng giật mình một cái.

“Không còn? Rời đi? Truyền tống đi rồi? Ta…”

Trong lòng đội trưởng bỗng nhiên dâng lên cảm giác đau đớn, y cảm thấy rằng chuyện này bỗng nhiên biến thành có chút kỳ kỳ quái quái rồi, y chỉ là đi qua gặm một miếng mà thôi, tại sao cái mũi của tượng thần liền nổ tung được chứ.

Trên thực tế thì đến tận bây giờ, đội trưởng vẫn cảm thấy việc này đúng là không thể tưởng tượng nổi, cũng không phải là chưa từng hoài nghi Hứa Thanh, nhưng thật sự là y vừa há miệng cắn một cái thì cái mũi liền bạo, tần suất cũng không khác mấy, việc này khiến cho chính y cũng cảm thấy xác suất tự thân dẫn đến rất cao.

“Lão đầu tử không hề nói như vậy mà, năm đó lão cũng không có làm ra chuyện lớn cỡ thế này…”

Đội trưởng thở dài một tiếng, cau mày đau khổ chạy trốn, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một tia ngạo nghễ.

“Nhưng mà trên khía cạnh khác mà nói, ta đã lợi hại hơn so với lão đầu tử, chuyện hôm nay… Thật kích thích!”

Đội trưởng thở sâu và đáy lòng dâng lên cảm giác đắc ý, đồng thời bốn phía vang lên những tiếng nổ ngập trời, từng đạo khí tức của tu sĩ Kim Đan bộc phát, thậm chí nơi xa còn có không ít khí tức cường giả Nguyên Anh truyền đến.

Điều này khiến cho đội trưởng trong nhát mắt cúi đầu rồi nằm sấp xuống dưới mặt đất không dám hoạt động, một phương diện là muốn giấu kín, một phương diện khác là sợ động tác hơi mạnh thì cái eo của mình thật sự sẽ đứt…

“Cùng lắm thì, lại bỏ một nửa thân thể là được…”

Cứ như vậy, ba ngày liền trôi qua.

Theo chuyện này phát tán thì toàn bộ Hải Thi Tộc lập tức trở nên tức giận, điên cuồng tìm kiếm khắp toàn bộ mọi nơi, đối với Hải Thi tộc mà nói thì mức độ nghiêm trọng của việc này đã đẩy cao đến cực hạn, mức độ nhục nhã càng là không có cách nào hình dung.

Bởi vì, một màn mà tên đồng tử Kim Đan lo lắng nhất, đã xuất hiện.

Trong thời gian ba ngày qua, cái mũi của cỗ tượng thần thứ bảy vẫn không hề khôi phục như trước.

Giờ phút này ở trước mặt của Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy, sắc mặt của tên đồng tử Kim Đan trắng bệch cúi đầu, bên cạnh gã đang có một vị tu sĩ trung niên.

Tên tu sĩ trung niên đó không phải nhân tộc, phía sau mọc ra hai cái cánh, khí tức toàn thân nội liễm nhưng dù tên này chỉ đứng ở nơi đó, cũng đủ khiến cho đồng tử Kim Đan vô cùng run rẩy.

“Ám Tả Hầu, việc này…”

“Anh Linh, chuyện này đã làm Vương tức giận rồi.”

Vị tu sĩ trung niên kia ngẩng đầu nhìn cỗ tượng thần không còn mũi, làm cho bức tượng Thần trở nên cực kỳ quái dị, cũng nhìn chăm chú lên mấy tên tu sĩ Hải Thi Tộc đang dò xét cùng với thử nghiệm chữa trị chỗ đó, nhàn nhạt mở miệng.

Thân thể của đồng tử Kim Đan run rẩy mãnh liệt hơn nữa.

Thời gian không lâu sau, những tên tu sĩ Hải Thi Tộc ở trên cái mũi của cỗ tượng thần mang theo vẻ nghẹn khuất cùng bất đắc dĩ mà hạ xuống, đi tới trước mặt vị Ám Tả Hầu rồi cung kính mở miệng.

“Hầu Gia, tổ tượng nổ tung rất quỷ dị, chúng ta vô năng nên không thể sửa chữa hồi phục lại, trừ phi là thu hồi hai khối thiếu khuyết trở lại, có lẽ còn có thể.”

Ám Tả Hầu trầm mặc, một lúc lâu sau gã mới nhẹ giọng mở miệng.

“Ý của các ngươi là một trong những thánh vật của Hải Thi Tộc chúng ta, tôn Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy này, từ giờ về sau sẽ phải giữ một bộ dạng không có mũi như vậy, vĩnh viễn lộ ra hình dáng như thế này trước mặt toàn bộ tộc nhân, là như thế phải không? “

Chương 437: Truy nã trên toàn bộ biển cấm! (1)

Không trung, trời quang nắng ấm.

Biển khơi, sóng cả vạn dặm.

Lúc này mặt trời đang ở giữa trưa, từng tia nắng chiếu rọi khắp bầu trời xanh lam và xuống mặt biển đen tuyền, hoặc nhiều hoặc ít thì khi nhìn ngắm cũng có thể cảm nhận phong cảnh có chút cảm giác rất rực rỡ và đẹp đẽ.

Nhất là theo từng cơn sóng trên mặt biển lên xuống, từng con Kiếm Ngư bay múa dấy lên từng bọt nước, đồng thời ánh mặt trời chiếu vào trong nước biển và hơi xuyên thấu phản quang cũng khiến cho nước biển hiện ra những đạo ánh sáng cầu vồng bảy màu tươi đẹp.

Cầu vồng xinh đẹp và ánh mặt trời ấm áp thế này, khiến cho biển khơi thần bí màu đen lạnh như băng hình như cũng bị hòa tan một chút, một khắc này bỗng lộ ra cảm giác vô cùng bình an.

Phiến hải vực này cách Thất Huyết Đồng rất xa xôi, nhưng cách tổ địa của Hải Thi tộc khá gần, bởi vì nguyên nhân đang có chiến tranh cho nên ngày bình thường thuyền buôn qua lại rất ít, lại bởi vì phiến hải vực này dị chất đậm đặc, cho nên số lượng hải thú cỡ lớn dưới biển cũng tương đối nhiều.

Lúc này ngay ở dưới biển, có một con Thương Long đang gấp rút vọt về phía trước, gương mặt của nó vô cùng dữ tợn, còn mang theo một hàm răng sắc bén, khí tức tràn ra từ trên người cũng khiến cho phần lớn hải thú gặp phải trên đường đi cũng phải tản ra bốn phía để né tránh.

Vì vậy con Thương Long này không hề bị bất luận cái gì ngăn cản, tốc độ ở dưới đây đáy biển càng lúc càng kinh người, nhưng nếu như có tu sĩ Kim Đan tỉ mỉ dò xét, nếu nhìn thấy con Thương Long này thì nhất định có thể phát hiện ra nó không phải là vật sống!

Nó là do pháp thuật hình thành, bên trong còn có một thiếu niên đang ngồi khoanh chân.

Đỉnh đầu của thiếu niên này có một cái cây dù màu đen, bên trên có từng trận hỏa diễm chảy xuôi bao phủ toàn thân của hắn, đồng thời cũng che giấu khí tức của hắn đi.

Quần áo của hắn tan nát và cả người vô cùng chật vật, toàn thân cao thấp có rất nhiều chỗ lõm, khí tức bất ổn và thương thế nặng vô cùng, đồng thời trong cơ thể còn mơ hồ tồn tại một sợi tơ màu đen.

Sợi tơ này cũng không phải là thực chất mà tồn tại rất hư ảo, nhưng lại vùi thật sâu bên trong máu thịt và ngăn cản hắn khôi phục, mà những nơi nó đi qua thì máu thịt lập tức đều héo rũ, thậm chí thân hình còn xuất hiện cảm giác giống như muốn đứt gãy.

Thiếu niên này, chính là Hứa Thanh vừa chạy trốn ra khỏi tộc địa của Hải Thi tộc.

Lúc trước truyền tống, bởi vì cỗ Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy của Hải Thi tộc tương đối gần biển, cho nên coi như hắn cũng truyền tống thuận lợi, mặc dù không trực tiếp truyền tống ra ngoài biển khơi cách xa, nhưng cũng xuất hiện ở trên ven biển.

Dựa vào ngụy trang của bản thân, hắn cố nén thương thế bộc phát và dùng tốc độ nhanh nhất lẻn vào trên biển để trốn thoát, trong quá trình này hắn cũng gặp phải cường giả của Hải Thi tộc, nhưng dưới sự chú ý cẩn thận của Hứa Thanh, cuối cùng hắn vẫn coi như là hữu kinh vô hiểm.

Đương nhiên nguyên do quan trọng nhất là do báo cáo tới từ chỗ tên đồng tử Kim Đan của Hải Thi tộc, cho nên hơn phân nửa tinh lực của Hải Thi Tộc hầu như đều đặt ở trên người kẻ đầu sỏ là đội trưởng, mặc dù cũng nghiêm túc điều tra về Hứa Thanh, nhưng rõ ràng tính chất của cả hai cũng có chút khác biệt.

Mà giờ khắc này cũng đã cách thời điểm cái mũi của cỗ tượng Thần Hải Thi tộc tan vỡ 10 ngày rồi.

Trong 10 ngày này, Hứa Thanh mượn nhờ tốc độ của Thương Long nên đã thâm nhập đến được bên trong biển cấm, nhưng có một việc khiến cho đáy lòng của hắn vô cùng âm trầm, đó là tốc độ khôi phục thương thế của hắn vậy mà lại chậm chạp đến độ trước đó chưa từng có.

Trọng điểm ảnh hưởng tốc độ khôi phục của hắn, chính là do sợi hắc tuyến hư ảo ở trong cơ thể.

Sợi hắc tuyến này đến từ tên tu sĩ Kim Đan ba đầu sáu tay của Hải Thi tộc kia, mặc dù Hứa Thanh đã chạy trốn thành công, nhưng sau khi chạy khỏi hắn liền phát hiện ra trong thân thể có sợi hắc tuyến này.

Sợi hắc tuyến rất là ương ngạnh, dù Hứa Thanh quên mình dùng lửa để thiêu đốt cũng đều không thể triệt tiêu được nó, dùng lực lượng mệnh đăng trấn áp thì rõ ràng nó hoảng sợ, nhưng hiển nhiên với tu vi lúc này của Hứa Thanh thì không cách nào thể hiện ra lực lượng chân chính của mệnh đăng được, cho nên cũng chỉ khiến cho sợ hắc tuyến kia không còn dám hoạt động mạnh ở trong cơ thể, nhưng nó vẫn không hề bị xóa đi.

Vì vậy Hứa Thanh liền huyễn hóa ra cây dù màu đen trên đầu, dùng để ngăn cản kia khí tức tản ra bên ngoài, đồng thời trong 10 ngày này hắn cũng toàn lực triển khai Kim Ô Luyện Vạn Linh để ra sức luyện hóa sợi hắc tuyến này.

Cấp độ của Kim Ô Luyện Vạn Linh cực cao, cho nên dù là tu vi hiện tại của Hứa Thanh không cách nào triển khai toàn bộ hiệu quả của nó, nhưng nếu phối hợp với lực lượng của mệnh đăng, từ từ luyện hóa sợi hắc tuyến này, cuối cùng còn an bài thêm cả cái bóng tới thôn phệ cùng, tập hợp lực lượng ba phía, rốt cuộc khiến cho sợi hắc tuyến bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tiêu tán.

Hắn ngồi bên trong Thương Long, trải qua thêm bảy tám ngày bí mật di chuyển trong biển cấm, rốt cuộc qua thêm nữa tháng thì Hứa Thanh đã hoàn toàn xóa bỏ được sợi hắc tuyến trong cơ thể.

Một khắc khi nó hoàn toàn tiêu tán, hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi màu đen.

Ngụm máu tươi này rõ ràng ẩn chứa kịch độc, mắt thấy sẽ ô nhiễm Thương Long khiến cho nước biển ở bên ngoài tràn ngập vào, đôi mắt Hứa Thanh nheo lại rồi nhanh chóng lấy ra một cái bình lớn, thu máu tươi chính mình vừa phun ra vào bên trong bình.

Hắn có thể cảm nhận được bên trong ngụm máu tươi mình phun ra kia có ẩn chứa chất độc mà hắn chưa từng thấy, chuẩn xác mà nói thì đây cũng không phải là độc, hắn có thể cảm nhận được trong ngụm máu kia có vô số tiểu trùng màu đen nếu dùng mắt thường thì rất khó có thể phát hiện ra.

Sợi hắc tuyến hình thành bên trong cơ thể hắn chính là do vô số những con tiểu trùng màu đen này hội tụ mà thành.

“Có thể nghiên cứu thứ này một chút, có lẽ sau này cũng có thể trở thành một trong những đòn sát thủ của ta.” Hứa Thanh hít sâu, trước tiên cẩn thận thu hồi cái bình lại rồi bắt đầu toàn lực chữa thương.

Không có sợi hắc tuyến cản trở, thương thế của Hứa Thanh rõ ràng có thể khôi phục bình thường trở lại, mà trong khi khôi phục thì hắn cũng bắt đầu nhớ lại thu hoạch lần này của mình, nhất là cảm thụ 65 đạo pháp khiếu trong cơ thể đang thiêu đốt, trong lòng Hứa Thanh cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

“Đáng giá!”

‘Bản d.ịch tại vip.b.ach.ngo.csach’

Hứa Thanh thì thào, nhất là trong túi trữ vật của hắn còn có một vật phẩm, kích thước của vật này to đến hơn mười trượng, hình dạng bất quy tắc, chợt nhìn thì cơ bản rất khó đoán ra được nó là cái gì.

Chỉ có người chân chính gặp qua tính chất nguyên vẹn của vật này mới có thể biết được, vật này… Chính là mảnh vỡ của cái mũi tượng thần thứ bảy của Hải Thi tộc!

Chỉ là sau khi rời khỏi phạm vi của Hải Thi tộc thì chất liệu của cái mũi lập tức có chỗ cải biến, gần như đã hóa thành phàm vật, đã biến thành màu xám, đồng thời cũng không có bất luận cảm giác huyền diệu nào bên trên.

Nhưng Hứa Thanh cũng không nỡ ném bỏ, hắn cảm thấy có lẽ cái đồ chơi này có chỗ hữu dụng khác, dẫu sao… Đây cũng chính là Thánh vật của Hải Thi tộc.

Chương 438: Truy nã trên toàn bộ biển cấm! (2)

Hứa Thanh không biết chuyện mình làm ra lần này cuối cùng sẽ tạo thành cơn sóng bão gì, mặc dù trong lòng hắn cũng có suy đoán một chút, nhưng trên thực tế thì hắn cũng không cảm thấy việc này sẽ có dấu hiệu gì là cực đoan và nghiêm trọng.

Nhiều nhất chính là hắn và đội trưởng nuốt trộm một chút linh dịch mà thôi, nhiều thêm… Chính là đội trưởng gặm một chút đầu ngón chân của tượng thần, khiến cho bên trong tượng thần không ổn định, rồi dẫn đến cái mũi của tượng thần tan vỡ mà thôi.

Điều này cũng không có gì, Hứa Thanh đã từng nghe đội trưởng nói qua, biết được chín cỗ Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc rất là kỳ dị, biết được năng lực khôi phục của những cỗ tượng Thần này rất tốt, nói không chừng bây giờ cũng đã khôi phục như lúc ban đầu rồi.

Về phần đội trưởng…

“Không chết được.”

Hứa Thanh cũng không biết tại sao, dù sao hắn cũng cảm thấy đội trưởng không phải là người dễ dàng như vậy liền ngoẻo, cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều mà khoanh chân ngồi bên trong Thương Long như cũ, vừa khôi phục thương thế vừa điều khiển Thương Long đi đến hòn đảo nhân ngư tộc.

Hắn dự định quay về Thất Huyết Đồng.

Thế nhưng nơi này cách Thất Huyết Đồng quá xa, muốn trở về thì trên thực tế sợ là không mất một năm nửa năm khó có thể trở về tới, cho nên mượn truyền tống trận trên Nhân Ngư đảo mới là tiện nhất.

Vả lại thân là người tham chiến nên hắn có thể truyền tống miễn phí, vì vậy nơi này trở thành lựa chọn đầu tiên của Hứa Thanh.

Mà vào giờ khắc này, trong khi Hứa Thanh đang chữa thương và trên đường chạy trốn, toàn bộ Hải Thi tộc đã nhấc lên chấn động ngập trời, đầu tiên là việc về cái mũi của cỗ tượng thần thứ bảy, mặc dù bởi vì nơi đó đã được phong bế, người ngoài không thể nhìn thấy nhưng dần dần vẫn có tin tức bị truyền ra ngoài.

Mà đối với Hải Thi tộc mà nói, loại sự tình này thuộc về chuyện lớn động trời, hầu như ngay khi tin tức này vừa truyền ra thì nó liền điên cuồng lan tràn, vô số tộc nhân Hải Thi tộc biết được thì từng tên lập tức nhao nhao phẫn nộ, tức giận đạt đến mức tận cùng.

Nhất là những tộc nhân từ xưa đến nay được cỗ tượng thần thứ bảy chuyển hóa thành Hải Thi tộc, tâm tình của bọn họ càng chấn động mãnh liệt, bởi vì giữa bọn họ và cỗ tượng thần thứ bảy thật giống như là hài tử cùng với mẫu thân vậy, giữa hai bên tồn tại một loại liên hệ vừa phức tạp mà lại rất vi diệu.

Cho nên khi biết tin cái mũi của cỗ tượng thần thứ bảy biến mất, đối với bọn họ mà nói đây là nhục nhã lớn nhất, mà điều khiến cho việc nhục nhã này đạt tới đỉnh phong, đó là sau khi Hải Thi tộc điều tra về sau đã xác định, hai tên đáng bị chém nghìn đao đó, vậy mà lại là đệ tử Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng.

Trúc Cơ trong mắt của phàm nhân đã là rất mạnh, nhưng đối với cả một tộc quần như bọn họ mà nói, căn bản cũng không tính là cái gì, bị loại tu sĩ cấp thấp này ở trong phạm vi đại bản doanh của chính mình làm ra loại việc động trời như thế, làm sao Hải Thi tộc không thể không nổi giận cho được.

Chẳng những là tộc nhân tầm thường lửa giận ngập trời, ngay cả quý tộc và Vương của Hải Thi tộc cũng đều vì thế mà tức giận đến độ không gì sánh nổi, nhất là những lão già cổ hủ kia lại càng là như thế.

Mà sau khi tin tức về chuyện này như một cơn bão lan truyền ở trong tộc địa của Hải Thi tộc, dĩ nhiên không thể tránh được việc lan đến những tên tu sĩ Hải Thi tộc đang ở trên chiến trường chiến đấu với Thất Huyết Đồng.

Rất nhiều tu sĩ Hải Thi tộc ở trên chiến trường lập tức trở nên điên cuồng, tuy nhất thời dũng mãnh, nhưng cũng chính vì loại phát tiết dũng mãnh này khiến cho hình thái trận chiến của bọn họ cải biến, xuất hiện đông đảo cảm xúc chấn động bất ổn.

Mà trong chiến tranh, mặc dù có Thống Soái am hiểu lợi dụng thủ hạ tức giận, nhưng loại việc này cũng là con dao hai lưỡi, chỉ cần không lưu ý một cái là quân đội sẽ tự động tan vỡ.

Về phần Thất Huyết Đồng, đám đó là hạng người cáo già, làm sao có thể buông tha cơ hội này cơ chứ, cho nên lập tức gia tăng cường độ chiến đấu, khiến cho quy mô chiến tranh chỉ trong hơn nửa tháng ngắn ngủi liền liên tiếp tăng cao.

Mà ngay từ đầu cao tầng của Thất Huyết Đồng cũng rất là kinh ngạc, nhưng rất nhanh bọn họ liền biết được nguyên nhân, biết được có hai tên đệ tử Trúc Cơ của Thất Huyết Đồng đã đã làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa ở bên trong tộc địa của Hải Thi tộc.

Bọn họ nghe xong cũng đều kinh hãi, mấy vị Phong chủ trước tiên liền nhìn qua Thất gia một cái, thật sự là loại chuyện này trong nhận biết của mọi người, tựa hồ chỉ có đệ tử của ngọn núi thứ bảy mới có thể làm được.

Nhất là… hơn trăm năm trước, cũng đã có người từng đã làm ra loại sự tình tương tự thế này, chỉ là không có kinh người như việc lần này mà thôi.

Mà Thất gia cũng tương tự sửng sốt một chút khi biết tin này, thần sắc cũng trở nên cổ quái một chút, hình như nhớ ra cái gì đó, nhưng lại không hề nhiều lời.

Nhưng vô luận như thế nào, chuyện này cũng khiến cho khí thế của Thất Huyết Đồng được phóng đại, lão tổ càng là vô cùng vui vẻ, đích thân hạ lệnh nên khen thưởng đại công cho hai tên đệ tử này của Thất Huyết Đồng.

Về phần tên của hai người đệ tử làm ra việc lớn như thế này, không đợi Thất Huyết Đồng điều tra ra được thì bên Hải Thi tộc đã giúp bọn họ điều tra ra sẵn rồi.

Theo thông tin được tìm ra, rất nhanh Hải Thi tộc liền thay đổi bảng truy nã tất sát trong chiến tranh!

Mà cái bảng truy nã này trước giờ vẫn luôn xếp Huyết Luyện Tử ở vị trí thứ nhất với ban thưởng cực kỳ phong phú, thứ hai chính là Thất gia, đằng sau thì đều là các vị Phong Chủ cùng với Phó Phong Chủ.

Có hơn mười vị, đa phần là Kim Đan.

Nhưng hôm nay, bảng danh sách đã được đổi mới.

Bảng truy nã tất sát.

- Thứ nhất: Trần Nhị Ngưu, người này là đệ tử ngọn núi thứ bảy, hiện đang giữ chức Ti trưởng của Bộ Hung ti, là thủ phạm vụ án khinh nhờn Tổ Thi của Hải Thi tộc lần này, toàn bộ tu sĩ Hải Thi tộc trông thấy người này, không tiếc đại giới băm thây vạn đoạn, thôn phệ máu thịt! Đánh chết người này, ban thưởng đại đạo truyền thừa của Hải Thi tộc, còn được đưa vào danh sách thành Vương, cũng có quyền đi vào bảo khố chọn bất luận 10 dạng quyền lực hoặc bảo vật, cộng thêm một ức linh thạch!

- Thứ hai: Hứa Thanh, người này là đệ tử ngọn núi thứ bảy, hiện đang nắm giữ chức Phó Ti trưởng Bộ Hung ti, là tòng phạm vụ án khinh nhờn Tổ Thi của Hải Thi tộc lần này, toàn bộ tu sĩ Hải Thi tộc trông thấy người này, chắc chắn phải chém giết. Người giết được người này, ban thưởng danh sách thành Vương của Hải Thi tộc, có thể vào bảo khố chọn bất luận 10 dạng quyền lực hoặc bảo vật, cộng thêm bảy ngàn linh thạch!

- Thứ ba: Lão tổ Thất Huyết Đồng, Huyết Luyện Tử.

…

—

Nhóm đã kịp đến chương mới nhất hôm nay của tác giả nhé mọi người.

Nhóm dịch sẽ luôn cố gắng hàng ngày, cảm ơn mọi người đã luôn theo dõi và ủng hộ!

Chương 439: Thanh danh lan truyền (1)

Đến bây giờ thì trận chiến tranh giữa Thất Huyết Đồng và Hải Thi tộc đã tiến hành được hơn nửa năm rồi.

Phạm vi liên lụy của trận chiến này cũng càng lúc càng lớn, số lượng minh hữu gia nhập cũng càng ngày càng nhiều.

Không chỉ liên tục đẩy mạnh chém giết trên trên tiền tuyến và trải rộng trên các chiến trường, mà những khu vực khác trên biển cấm cũng bị ảnh hưởng đến.

Rất nhiều tộc địa của dị tộc là minh hữu của cả song phương đều trong bố cục chiến lược của Thất Huyết Đồng cùng Hải Thi tộc, những chiến dịch vụn vặt lẻ tẻ cỡ nhỏ ở những nơi đó xuất hiện không ít.

Chiến tranh quy mô lớn như thế, tất nhiên sẽ thu hút đông đảo quần tộc (quần thể các bộ tộc) chú ý.

Cho nên khi bảng danh sách truy nã thay đổi, tuy chỉ là bảng truy nã liên quan giữa Hải Thi tộc và Thất Huyết Đồng, nhưng vẫn khiến cho những quần tộc khác rất coi trọng.

Lúc này toàn bộ sự chú ý của hơn phân nửa các quần tộc khác đều hội tụ tới trên bảng danh sách này.

Vào thời khắc này thì hai cái tên Trần Nhị Ngưu và Hứa Thanh đã được truyền khắp bát phương, được vô số dị tộc, các tu sĩ nhân tộc cùng với các thế lực nhân tộc khác biết được.

Mà sự thảo luận về hai người bọn họ cũng càng lúc càng sôi nổi.

Trong đó có rất nhiều người động tâm với giải thưởng mà Hải Thi tộc đưa ra, thậm chí bên trong Thất Huyết Đồng cũng có cường giả hiện lên tham niệm.

Bởi vì phần thưởng mà Hải Thi tộc đưa ra thực sự là quá lớn.

Dẫu sao thì Hải Thi tộc treo thưởng chỉ nhìn kết quả, không xem ai là người hoàn thành, bất luận tu sĩ của quần tộc nào, cho dù là đệ tử Thất Huyết Đồng thì chỉ cần là hoàn thành nhiệm vụ của Hải Thi tộc cũng sẽ nhận được ban thưởng.

Thậm chí Hải Thi tộc còn có thể chuyên môn chuyển hóa cho kẻ hoàn thành nhiệm vụ một lần, để cho người kia trở thành tộc nhân của mình nên không hề có bất luận vấn đề gì cả.

Vả lại một khi trở thành Hải Thi tộc, thì có thể bước vào danh sách trở thành Vương.

Đến lúc đó toàn bộ tài nguyên của Hải Thi tộc đều được đổ vào, loại chuyện thế này đủ để khiến cho rất nhiều người đỏ mắt, duy chỉ có một điều để băn khoăn, đó chính là khả năng thất bại khi chuyển hóa thành Hải Thi tộc.

Dẫu sao thì việc chuyển hóa này cũng không phải là việc nhất định có thể hoàn thành được, mà nó cũng tồn tại mạo hiểm nhất định.

Nhưng nếu như so sánh việc này với phần thưởng, vậy thì tất cả đều đáng giá.

Bởi vì chỉ cần được vào danh sách trở thành Vương của tộc quần Hải Thi tộc, vậy thì cũng chân chính trở thành tồn tại như Thái Tử, người bên ngoài cũng hết sức khen ngợi.

Mà kẻ bị Hứa Thanh phá hủy nửa khuôn mặt và thiếu đi nửa cái lỗ tai, kẻ hận Hứa Thanh thấu xương... chính là Miểu Trần, gã là người trong danh sách trở thành Vương, cũng là người duy nhất trong danh sách trở thành Vương hiện giờ của Hải Thi tộc.

Cho nên phần thưởng mà Hải Thi tộc đưa ra lần này, có thể nói là trước đó chưa từng có. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra mức độ phẫn nộ cùng với quyết tâm của Hải Thi tộc đối với chuyện này.

Mà mục đích Hải Thi tộc treo giải thưởng như thế, rõ ràng chính là muốn để cho hai người Hứa Thanh hoặc là chết, hoặc là khiến cho bọn họ tương lai ở trong biển cấm một bước cũng khó đi, khắp nơi đều có địch nhân.

Mà thực tế thì tuyệt đại đa số địch nhân đều sẽ ẩn giấu mục đích của mình, cho nên rất khó có thể phân biệt ra là ai đang nhắm vào mình.

Kể từ đó sẽ khiến cho hai người Hứa Thanh rất khó tin tưởng bất luận kẻ nào, từng bước từng bước đều phải lo sợ, thời thời khắc khắc đều khó có thể bình an.

Nhưng tính cách của Hứa Thanh vốn đã là như vậy… Giờ phút này hắn đang ngồi trong cơ thể Thương Long để tiến về hòn đảo của nhân ngư tộc, không hề biết chút gì về tình hình ở ngoại giới.

Thứ duy nhất có thể dùng để thăm dò tin tức bên ngoài là lệnh bài thân phận của hắn, nhưng bởi vì hắn cách Nhân Ngư đảo quá xa cho nên đã mất đi tác dụng từ lâu rồi.

Việc này cũng khiến cho Hứa Thanh hoàn toàn đắm chìm trong quá trình khôi phục.

Cho đến khi lại trôi qua hai ngày, rốt cuộc thương thế của Hứa Thanh đã khỏi hẳn.

Một khắc ngay khi thương thế hoàn toàn khôi phục, Hứa Thanh suy tư một chút sau đó hắn vẫn không chọn rời khỏi Thương Long.

Pháp Thuyền của hắn đã tan vỡ, cho nên lúc này mượn Thương Long để di chuyển là phương pháp tiện lợi nhất, cũng đỡ tốn sức nhất.

“Không biết bây giờ bên ngoài như thế nào, đội trưởng đã chạy thoát hay chưa, sau đó Hải Thi tộc xử lý thế nào.”

Lúc Hứa Thanh còn cách Nhân Ngư đảo lộ trình không tới bảy tám ngày, hắn nhìn về phía Nhân Ngư đảo và thì thào trong lòng.

“Về sau không thể tiếp tục điên cuồng như vậy nữa, mỗi lần đều khiến cho cả người toàn là thương thế… Nói không chừng một ngày nào đó đội trưởng còn chưa chết, thì mình đã chết trước rồi.”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn thân thể của mình, nhớ lại những gì mình trải qua mà cảm khái trong lòng.

Muốn sống sót ở trong thế giới tàn khốc này, muốn cuộc sống trở nên tốt hơn một chút, thế thì cần phải liều mạng làm cho mình càng trở nên mạnh mẽ hơn, vậy mới có thể làm được.

Mặc dù hai ý tưởng này hoàn toàn trái ngược, những cũng là bất đắc dĩ.

“Ta vẫn còn quá yếu.”

Hứa Thanh nghĩ đến Miểu Trần, tên kia là thiên kiêu đã mở ra bốn đoàn mệnh hỏa của Hải Thi tộc, đáy lòng của hắn cảm thấy tràn đầy nguy cơ, đó là kẻ chân chính mở ra bốn đoàn mệnh hỏa đầu tiên mà hắn nhìn thấy.

Mặc dù bên đội trưởng bị tu sĩ Kim Đan truy sát cũng để lộ ra khí tức, nhưng Hứa Thanh cảm thấy tu vi của đội trưởng rất quỷ dị, không hề rõ ràng.

Nhưng tên Miểu Trần kia thì khác, gã đường đường chính chính là kẻ mở ra bốn đoàn mệnh hỏa!

Chương 440: Thanh danh lan truyền (2)

Trước đó Hứa Thanh cảm thấy loại người thế này rất hiếm thấy, nhưng sau khi nghĩ đến đại lục Vọng Cổ lớn như vậy, vạn tộc như rừng, cho dù có gặp phải tu sĩ mở ra bốn đoàn mệnh hỏa thì cũng không có gì ngoài ý muốn.

Mà Hứa Thanh cũng rất rõ ràng trước đó hắn có thể đánh cùng đối phương, là do hắn đã cướp được tiên cơ trước.

Hơn nữa còn có cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông cùng ra tay đồng loạt, còn có Kim Ô Luyện Vạn Linh phụ trợ thân thể, cuối cùng mới có thể trấn áp được đối phương.

Nhưng lần gặp nhau tiếp theo thì chắc chắn đối phương đã có cảnh giác và đề phòng mình, muốn tiếp tục trấn áp thì khó khăn sẽ vô cùng lớn.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng đã phân tích, nếu như đối phương muốn trấn áp hắn, vậy thì đồng dạng cũng rất khó.

“Bốn đoàn mệnh hỏa…”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia khát vọng, giờ phút này hắn đã hoàn toàn bước vào Trúc Cơ trung kỳ, phối hợp mệnh đăng đã có thể trấn áp tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa, tăng thêm Kim Ô Luyện Vạn Linh phụ trợ thân thể thì hắn có thể đánh một trận với tu sĩ bốn đoàn mệnh hỏa.

Loại chiến lực này đã khiến cho hắn gần như đã đứng ở đỉnh phong của Trúc Cơ, thậm chí có thể chạy trốn từ trong tay tu sĩ Kim Đan và hóa giải tổn thương của đối phương, đối với những người khác mà nói hiển nhiên hắn đã rất mạnh.

Nhưng Hứa Thanh vẫn cảm thấy chưa đủ.

“Còn thiếu 25 đạo pháp khiếu là có thể mở ra đoàn mệnh hỏa ba… Đến lúc đó ở trong Trúc Cơ, trừ phi gặp phải tu sĩ cũng có mệnh đăng, bằng không thì ta có thể trấn áp tất cả. Mà tới lúc đó hẳn là ta có thể khiến cho cuộc sống của mình trở nên tốt hơn một chút rồi.”

“Cho nên nếu cứ từng bước từng bước mở ra pháp khiếu, vậy quá chậm.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau khi thì thào vài câu thì bỗng nhiên hắn lại hy vọng đội trưởng trở về nhanh một chút.

Bởi vì với sự điên cuồng của đội trưởng, Hứa Thanh cảm thấy chỉ cần mình tham dự thêm mấy lần sự kiện giống như Hải Thi tộc lần này, vậy thì cũng không quá khó khăn liền mở ra đoàn mệnh hỏa thứ ba.

“Đợi đội trưởng trở về, ta liền đến hỏi một chút xem dạo gần đây y còn địa phương nào có thể đi kiếm lời một vố nữa hay không.”

Hứa Thanh lập tức quyết tâm.

Về phần suy nghĩ không muốn tiếp tục điên cuồng trong đầu lúc trước, giờ phút này đã hoàn toàn bị hắn ném qua một bên.

“Không có biện pháp, chỉ vì ta tu luyện quá chậm, để mở ra pháp khiếu đành phải tìm cơ hội liều thêm một lần, chờ ta mở ra toàn bộ pháp khiếu rồi… ta sẽ không liều mạng nữa.”

Hứa Thanh suy tư sau đó liền tự mình đồng ý, tự gật nhẹ đầu tán thành.

Cứ như vậy thời gian ngày lại ngày trôi qua, cho đến năm ngày sau, khi chỉ còn cách Thất Huyết Đồng ba ngày lộ trình, rốt cuộc lệnh bài thân phận của Hứa Thanh xuất hiện chấn động.

Hắn lấy ra nhìn qua, những dòng nhiệm vụ vô cùng quen thuộc ở bên trong nhanh chóng chuyển động.

Chợt nhìn không có cái nào giống nhau, Hứa Thanh xem qua một vòng sau đó liền chú ý thấy chỗ trên cùng của rất nhiều nhiệm vụ, có một Anh Hào bảng.

Hứa Thanh biết cái bảng này, đó là bảng truy nã tất sát của Hải Thi tộc đối với Thất Huyết Đồng.

Bên trong đều ghi chép thứ tự treo giải thưởng của Hải Thi tộc, chỉ là muốn xem thì phải mất phí, cho nên Hứa Thanh một mực không mua.

Giờ phút này hắn nhìn lướt qua, đáy lòng hơi có chút do dự.

Hắn cảm thấy việc mình và đội trưởng làm ở trong Hải Thi tộc không đến nỗi lớn nhưng cũng không quá nhỏ, hắn chỉ cảm thấy xác suất bị truy nã khá cao thôi.

Cho nên hắn muốn nhìn một cái, nhưng lại phát hiện cần mất một trăm linh thạch, điều này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy không đáng.

Mà trong nháy mắt khi Hứa Thanh muốn bỏ qua việc này, theo Thương Long càng lúc càng tiếp cận gần phạm vi của Nhân Ngư đảo, bên trong lệnh bài thân phận của hắn càng xuất hiện nhiều chấn động hơn nữa.

Đó là toàn bộ người quen biết của hắn đang phát ra những tin nhắn riêng, từng tin cùng một lúc thống nhất ập đến.

“Hứa Thanh sư huynh, ngươi trở về rồi sao?”

“Hứa Thanh sư huynh, thật uy vũ!!!

Quá nhiều tin tức gửi đến liên tiếp, Hứa Thanh hơi kinh ngạc nhìn qua.

“Hứa Thanh sư huynh, ta nghĩ hiện giờ ngươi nhất định có rất nhiều tin nhắn, không nhất định có thể nhìn thấy tin này của ta, nhưng sư huynh ơi, hiện giờ ta rất là kích động, sau khi ta nhìn thấy tên của ngươi cùng với đại sự mà ngươi làm được, suốt nhiều ngày ta đều ngủ không yên, vừa phấn khởi cho ngươi mà cũng lo lắng cho ngươi, thiên ngôn vạn ngữ, hóa thành bảy chữ.”

Một đoạn tin nhắn này, là do Đinh Tuyết gửi tới.

Sau khi đảo qua bảy chữ Đinh Tuyết gửi tới phía trước, Hứa Thanh không quá để vào trong lòng.

Bởi vì chữ ‘đại sự’ đã tràn ngập tinh thần của hắn, hắn cũng đã hoàn toàn hiểu ra, sự tình hắn làm trong Hải Thi tộc đã bị truyền ra, sau đó hắn lập tức mở xem những tin nhắn khác.

Phía sau còn có rất người, người nào cũng có.

Sau khi Hứa Thanh tăng tốc đảo qua tất cả tin nhắn, hắn không do dự chút nào mà trực tiếp bỏ ra một trăm linh thạch để mua quyền xem danh sách Anh Hào bảng.

Vừa mở ra nhìn, hắn lập tức chú ý tới bài danh thứ hai của mình, đôi mắt lập tức co rút lại.

Sau đó hắn tiếp tục nhìn vị trí đệ nhất.

“Trần Nhị Ngưu?”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn có một loại cảm giác rõ ràng người này chính là đội trưởng, nhưng hắn vẫn bị cái tên này làm cho sửng sốt một chút.

Hắn bỗng nhiên đã hiểu được tại sao đội trưởng chưa bao giờ nói tên của mình ra, có lẽ có liên quan tới cái tên có chút quê mùa này.

Tiếp đó Hứa Thanh cẩn thận xem xét bảng danh sách truy nã, sau một lúc lâu hắn liền hít sâu một cái, lông mày hơi nhíu một chút rồi lại cúi đầu nhìn mảnh vỡ của cái mũi trong túi trữ vật của mình.

Chương 441: Thanh danh lan truyền (3)

Trên đường trở về Hứa Thanh đã từng phân tích qua, giờ phút này thấy phản ứng của Hải Thi tộc kịch liệt như thế, hắn cảm thấy khả năng đại khái là…

Do Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn làm ra chấn động không ổn định, sau đó liền dẫn tới vụ nổ khiến cho tượng thần của Hải Thi tộc không có cách nào khôi phục.

Nhưng hắn lại cảm thấy việc này có chút khó tin.

"Chẳng lẽ sau khi ta rời đi, đội trưởng lại làm thêm trò gì khác điên cuồng hơn nữa sao?"

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cảm thấy vô luận như thế nào, dùng loại phương thức này dương danh bát phương đều khiến cho hắn cảm thấy hơi bất an.

Hắn không thích khoe khoang trước mặt người khác, điều này không phù với nhận thức trong sinh hoạt từ khi còn bé mà hắn đã trải qua, cũng không phù hợp với truyền thống của ngọn núi thứ bảy ở Thất Huyết Đồng.

"Đều là do đội trưởng, y làm ra chuyện lớn như vậy, nếu lúc ấy rời đi sớm là tốt rồi!"

Hứa Thanh lắc đầu, nhìn chằm chằm bảng danh sách hồi lâu, hắn cũng cảm nhận ra được lửa giận ngập trời cùng với sát cơ vô hạn của Hải Thi tộc từ trên phần danh sách này.

Bởi vì không cần phải nói người khác, coi như là chính Hứa Thanh hắn thì khi nhìn đến treo thưởng của đội trưởng Trần Nhị Ngưu, hắn cũng không nhịn được mà tim đập rộn lên, có phần động tâm.

Những người khác, hiển nhiên càng là như vậy.

"Thật vất vả mới an ổn được một khoảng thời gian, sau này lại phải cảnh giác hơn với tất cả mọi người, ở tông môn cũng không an toàn chút nào, nhưng nếu so với bên ngoài không có trật tự, ta lại làm ra việc lớn như vậy, cho dù trong tông môn có người có mục đích riêng, cũng ít nhất không dám lộ ra bên ngoài."

Trong đầu Hứa Thanh nhanh chóng phân tích lợi và hại, thế là mấy ngày kế tiếp, hắn cực kỳ cẩn thận, còn dùng cái bóng để che giấu chấn động trên lệnh bài thân phận.

Bản thân mình cũng là như thế, hắn dùng mặt nạ cải biến bộ dáng ngày trước cải trang, sau đó mới chậm rãi tiếp cận Nhân Ngư đảo.

Hắn nhất định phải tới Nhân Ngư đảo, nếu không thì quãng đường trở về Thất Huyết Đồng chẳng những sẽ cực kỳ dài dằng dặc, mà trên đường trở về cũng rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng bởi vì bảng truy nã, cho nên sau khi trở lại, Hứa Thanh vừa mới xuất hiện liền nhanh chóng bay tới hòn đảo gần nhất là Y Mỹ Kỳ.

Một đường không hề dừng lại bất kỳ chỗ nào, bay thẳng đến truyền tống trận.

May là bây giờ nơi này có rất ít tu sĩ, phần lớn người đều đã ra chiến trường cho nên khi Hứa Thanh trở về cũng không gây ra bất cứ sự chú ý nào cả.

Mà hắn cũng không hề lãng phí chút thời gian nào, rất nhanh liền bay đến vị trí truyền tống trận.

Ngay khi tới thì Hứa Thanh thở sâu, quét mắt nhìn đệ tử ngọn núi thứ năm phụ trách trận pháp ở xung quanh, sau đó nhanh chóng lấy ra ngọc giản thân phận, đặt ở một bên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chấn động trận pháp truyền đến để xác minh thân phận hoàn tất, truyền tống sắp mở ra.

Mà đúng lúc này, đệ tử ngọn núi thứ năm chịu trách nhiệm quản lý trận pháp truyền tống quét mắt nhìn tảng đá chứng minh thân phận ở bên cạnh, sau khi chú ý thấy phía trên hiện ra tên người truyền tống.

Trong chớp mắt khi gã nhìn thấy cái tên này thì gã liền sửng sốt một chút, sau đó con mắt bỗng nhiên trợn to và lập tức quay đầu nhìn về Hứa Thanh trong truyền tống trận, nghẹn ngào thốt ra.

“Hứa Thanh!”

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân ảnh Hứa Thanh đã tan biến ở trong những tia sáng của truyền tống trận.

Cùng lúc đó, bên trong tộc địa của Hải Thi tộc, trong một mảnh rừng cự mộc màu đỏ hư thối, một người khổng lồ mặc áo giáp, thân hình có hơn phân nửa đã thối nát giống như là hung thú từ thời hoang cổ, đang khoanh chân đả tọa trong rừng.

Nửa người của kẻ này đã cao tới hơn năm trăm trượng, còn cao hơn rất nhiều so với đống cây cối mục nát bốn phía.

Mà trên đỉnh đầu của kẻ này đang có một thanh niên mặc Đế bào đang khoanh chân ngồi.

Thanh niên đó chính là Miểu Trần.

Nửa bên mặt của gã khô héo và máu thịt lộ ra, hình như không cách nào khôi phục, mà lỗ tai bên cạnh cũng đã biến mất khiến cho dung nhan nguyên bản từ tuấn mỹ biến thành vô cùng dữ tợn, khí chất cao quý cũng không còn sót lại chút nào.

Lúc này trước mặt của gã có một nữ tử che mặt và mặc váy dài màu xanh đang quỳ, nữ tử này nhẹ giọng mở miệng.

“Điện hạ, toàn bộ vật chữa thương trong tộc đều không thể hóa giải lực lượng ăn mòn trên miệng vết thương của ngài, chỉ có Vương và Hầu Gia mới có biện pháp cưỡng ép hóa giải, nhưng Vương nói… Việc của mình thì tự mình đi xử lý, giết tên Hứa Thanh kia thì ngài ấy sẽ khôi phục lại cho ngài.”

“Có ý gì, lúc trước ức hiếp Linh Ngọc tộc nhỏ yếu và tính kế hại chết ta thì tại sao không có yêu cầu như thế, chẳng lẽ các ngươi cũng coi trọng tên Trần Nhị Ngưu cùng Hứa Thanh kia hơn sao, cũng tính kế sau khi giết chết liền chuyển hóa bọn chúng ư, Hải Thi tộc đúng là một đám tộc quần vô sỉ, cút!! “

Thanh niên chợt ngẩng đầu và bộ dạng càng thêm dữ tợn, thân thể vị nữ tử chợt run lên rồi vội vàng cáo lui.

Cho đến khi nữ tử đó rời đi, trong mắt tên thanh niên tràn ngập tơ máu và lộ ra sát cơ mãnh liệt, càng không cách nào hình dung sự nghẹn khuất tràn ngập trong nội tâm của gã.

Thân là Đạo Tử của Hải Thi tộc, thân là tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, thân là thiên kiêu mở bốn đoàn mệnh hỏa, vậy mà gã lại bại bởi một tên không phải là đệ tử thân truyền, lại còn bị đối phương cứng rắn lưu lại dấu vết nhục nhã trên người.

“Hứa Thanh, chuyện của ta và ngươi chưa xong đâu, không giết ngươi thì ý niệm trong đầu ta không thể thông!!”

Chương 442: Đều là đội trưởng làm! (1)

Hứa Thanh cảnh giác.

Chớp mắt trước khi truyền tống, hắn thấy được biểu cảm của người đệ tử trên Nhân Ngư đảo.

Mặc dù trên vẻ mặt này chỉ hiện ra biểu cảm giật mình, không nhìn ra bất luận suy nghĩ nào khác ở.

Nhưng Hứa Thanh suy bụng ta ra bụng người, hắn luôn cảm thấy chính mình cũng động tâm với treo thưởng của mình, thì những người khác không có đạo lý nào không động tâm.

“Huống hồ kẻ thù của ta ở trong Hải Thi tộc, còn có tên Đạo Tử gì gì đó.”

Hứa Thanh cảm thấy nếu như cái mũi của tượng thần không cách nào khôi phục, vậy thì chỉ có thể nói là do Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn quá mức bá đạo, những thứ bị hắn thôn phệ đều không có cách nào phục hồi lại như cũ.

Nếu đã như thế… Vậy thì khả năng là một bên mặt của tên Đạo Tử kia cũng không cách nào khôi phục được.

“Nhất định tên này hận ta thấu xương, phải tìm cơ hội loại bỏ mối nguy hiểm này.”

Theo tia sáng trong truyền tống trận lập lòe, tất cả mọi thứ trước mắt Hứa Thanh lập tức trở nên mơ hồ, rồi lại dần dần trở nên rõ ràng, Hứa Thanh mang theo ý nghĩ như vậy về tới Thất Huyết Đồng.

Vừa mới truyền tống tới, một loạt âm thanh và cảnh tượng lập tức ập vào trong cảm giác của Hứa Thanh.

Đó là những âm thanh ầm ỹ và hối hả quen thuộc.

Ánh sáng truyền đến rất nhanh, rất nhanh quang cảnh của Thất Huyết Đồng cũng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Thứ đầu tiên hiện ra trước mắt hắn chính là đám người đứng xếp hàng chờ truyền tống ở bốn phía, cùng với cách đó không xa là hai người đệ tử đang ghi chép người đến và đi.

Hai người đệ tử, một nam và một nữ đều mặc đạo bào màu xám.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua hai người này, cảm giác có chút quen mắt nhưng cũng không quá để ý.

Nhưng một khắc khi hắn đi ra, đạo bào màu tím trên người lập tức dẫn tới bốn phía chấn động một chút, thần sắc hai người đệ tử chịu trách nhiệm ghi chép cũng lập tức biến đổi, vội vàng đứng người lên, cực kỳ cung kính bái kiến.

“Bái kiến sư thúc!”

Theo hai người mở miệng, Hứa Thanh đang định đi qua bên cạnh hai người bọn họ, nhưng khóe mắt bỗng hơi đảo qua người nữ đệ tử, bước chân hắn chợt ngừng lại rồi đánh giá cao thấp một phen.

Tướng mạo của nữ tử này khá tú lệ, tóc dài buộc cao kiểu đuôi ngựa, chỉ là dáng người hơi gầy, khi bị ánh mắt của Hứa Thanh quét tới thì đáy lòng nàng lập tức trở nên căng thẳng, thân hình run rẩy và tim cũng đập rộn lên, đồng thời cũng càng cúi đầu thấp hơn.

“Tu vi không tệ, đã cách tầng thứ sáu không xa, nhưng khí tức biển cấm trong Hóa Hải Kinh của ngươi rõ ràng ít hơn so với đệ tử cùng cảnh giới của ngọn núi thứ bảy, tiếp theo ngươi cần làm cho khí tức biển cấm nồng đậm hơn, như thế mới có thể thuận lợi đột phá.”

Hứa Thanh chỉ điểm một câu, trong khi người nữ đệ tử kia run giọng nói cảm tạ, hắn đã rời khỏi nơi đây.

Sở dĩ chỉ điểm, là bởi vì Hứa Thanh nhớ tới người này là ai.

Hôm ấy lần đầu tiên hắn tới Thất Huyết Đồng, cũng gặp phải hai vị đệ tử này.

Lúc ấy cô gái này còn thân mật nhắc nhở hắn một chút về sự hung hiểm của tông môn.

Mặc dù việc này rất nhỏ, nhưng Hứa Thanh cảm giác nếu sau này gặp phải lần nữa, vẫn có thể chỉ điểm hồi báo đối phương thêm một chút.

Mà ngay khi hắn đi rồi, toàn thân hai người đệ tử này cũng đã ướt đẫm.

Bởi vì tu vi trên người Hứa Thanh vậy mà lại tự nhiên tràn ra uy áp cùng với sát khí mà hắn nhiễm trên chiến trường, trong mắt của hai người đệ tử Ngưng Khí này thì, hắn ...giống như là một hung thần vậy.

“Tu vi của vị tiền bối này... Rất mạnh!! “

Vị nam đệ tử trong hai người khẽ hít một hơi, cây quạt trong tay cũng sắp bị gã nắm gảy.

Nói xong gã liền nhìn về phía nữ đệ tử bên cạnh, trong mắt lộ ra một tia khác thường, không nhịn được mở miệng.

“Ngươi biết vị tiền bối này sao? “

Thần sắc của người nữ đệ tử có chút hoảng hốt, cấp tốc quay người chạy đến cạnh trận pháp, đi đến xem thông tin ghi chép truyền tống, sau khi xem xong con ngươi bỗng nhiên trợn to.

“Hứa Thanh!”

“Hứa Thanh!? ” Nam đệ tử nghe xong toàn thân lập tức chấn động.

“Không phải là Hứa Thanh gần đây thanh danh hiển hách, phá hủy Thánh vật của Hải Thi tộc, khiến cho Hải Thi tộc nổi giận mà treo giải thưởng truy nã đấy chứ?”

Nữ đệ tử mờ mịt nhẹ gật đầu.

“Tại sao hắn lại biết ngươi!”

Trong ánh mắt của nam đệ tử lộ ra vẻ hâm mộ vô cùng, cả người cũng kích động lên.

“Trí nhớ của ta tương đối khá, ta nhớ một năm trước có một thiếu niên thập hoang giả cầm một cái lệnh bài màu trắng đến đây, hôm ấy ta nhắc nhở hắn rằng tông môn rất hung hiểm, lúc ta quét mắt nhìn qua thân phận đăng ký thì thấy, thiếu niên kia cũng tên là Hứa Thanh.”

Nữ tử nói khẽ, trong mắt cũng mang theo một chút không xác định.

Mà nam tử lần nữa hít sâu một hơi, ngẩn cả người ra và cẩn thận nhớ lại.

“Lúc ấy ngươi từng nói, hắn không sống qua quá ba tháng.”

Nữ tử quay đầu, liếc mắt nhìn đồng bạn bên cạnh.

Sắc mặt của người nam đệ tử lập tức trắng bệch và hô hấp dồn dập, nội tâm dâng lên cảm giác hoảng sợ mãnh liệt, đồng thời cũng đột nhiên cảm giác được hành vi mà mình cho là ngu ngốc của nữ đệ tử lúc trước, vậy mà lúc này mà xét thì lại ẩn chứa cơ duyên như thế.

Mà bây giờ Hứa Thanh cũng không hề biết chuyện thảo luận của hai người đệ tử vừa rồi, lúc nãy hắn cũng chỉ tiện tay chỉ điểm mà thôi.

Giờ phút này hắn đang đi trong thành, cũng đã sớm đổi trang phục trên người thành một bộ đạo bào màu xám, một đường đi thẳng đến Vận Chuyển ti ở cảng 176.

Pháp Thuyền của hắn đã hoàn toàn tan vỡ nên không còn chỗ nghỉ ngơi, trừ phi là quay về động phủ trên ngọn núi thứ bảy, bằng không thì chỉ có thể tìm một chỗ khác tá túc tạm mấy ngày.

Bộ Hung ti là chọn lựa đầu tiên, nhưng Hứa Thanh quyết định đi Vận Chuyển ti trước, trước tiên đi tìm Trương Tam để luyện lại Pháp Thuyền.

Đã nửa năm chưa trở về, nhưng Hứa Thanh nhìn chủ thành bên trong Thất Huyết Đồng, nhìn đám người tới lui bốn phía, nhìn những cửa hàng cùng quầy hàng quen thuộc kia, trong lòng hiếm có trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Mà nơi này cách xa chiến trường, nên cũng khiến cho bầu không khí chiến tranh bên trong Thất Huyết Đồng không còn rõ ràng như vậy nữa, thoạt nhìn cũng không quá khác với lúc bình thường.

Duy chỉ có rất nhiều bến cảng đều đã bị tông môn trưng dụng, được dùng để làm nơi vận chuyển và chỗ neo đậu cần thiết.

Mặc dù trận pháp cũng có thể truyền tống vật chất, nhưng tiêu hao quá lớn.

Tuy thuyền buồm vận chuyển chậm chạp, nhưng đối với chiến trường đã kéo dài đến hơn nửa năm mà xem xét, vậy thì vẫn có thể tạm chấp nhận. Dẫu sao thì trận chiến tranh này không thể nào kết thúc trong thời gian ngắn được.

Chương 443: Đều là đội trưởng làm! (2)

“Trương Tam sư huynh cược đúng rồi.”

Hứa Thanh nghĩ đến tiền lời sẽ nhận được khi đầu tư vào bến cảng, liền cảm thấy rất là sung sướng.

Nhưng sự đề phòng của hắn vẫn luôn tồn tại như cũ, dẫu sao thì sự kiện hắn vừa làm cùng đội trưởng cũng sẽ dẫn tới rất nhiều người tham lam đặt sự chú ý vào bọn họ.

“Cũng may có đội trưởng ở phía trước, treo thưởng của y cao nhất, muốn động thủ cũng phải động thủ với y trước… Mà y lại là người thích khoe mẽ trước mặt người khác, cho nên ta cũng không cần để lộ thân phận.”

Hứa Thanh suy nghĩ rất nghiêm túc một hồi, sau đó tự gật đầu và đáy lòng cũng thoáng an ổn lại, chờ mong đội trưởng nhanh trở về.

Sau khi đi về phía trước không lâu, Hứa Thanh đã đến được bến cảng số 176.

Nơi đây cũng đã được tông môn trưng dụng hơn phân nửa, trên mặt biển đều là những thuyền chở hàng chứa đầy vật tư chiến lược đang chờ phân phó, Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua thì tận đáy lòng cũng phải cảm khái.

Hiện giờ bến cảng số 176 rõ ràng hoàn thiện hơn rất nhiều so với nửa năm trước, từng con đường đi cũng rất ngay ngắn trật tự, đồng thời cũng có những cửa hàng lần lượt tới đây khai trương.

Biển người vốn đã như thủy triều ở nơi này, thì bây giờ không chỉ nhiều hơn gấp mười lần.

Càng bởi vì do ba cảng hợp thành một cho nên phạm vi rất lớn, dòng người cũng gia tăng khiến cho số lượng cửa hàng cùng chủng loại cũng càng ngày càng phong phú.

Hứa Thanh đi nhanh suốt một đường, sau khi đưa mắt nhìn qua sự phồn vinh nơi đây thì đi tới Vận Chuyển ti của bến cảng số 176.

Hắn cũng không lập tức đi vào, mà lấy ra ngọc giản truyền âm cho Trương Tam.

Trong nháy mắt tiếp theo, bên trong Vận Chuyển ti liền có một đạo thân ảnh lao ra nhanh chóng, chính là Trương Tam.

“Hứa…”

Người còn chưa tới, giọng nói của Trương Tam liền mang theo sự kích động truyền ra.

Nhưng gã cũng biết giữ chừng mực, cố nhịn không nói ra một chữ sau, nhanh chóng nuốt một chữ sau xuống một cái ực như nuốt một ngụm nước bọt lớn vậy.

Chỉ trong chớp mắt liền lao đến phía Hứa Thanh, rõ ràng thấy được gã đang vô cùng hưng phấn, lập tức kéo Hứa Thanh vào một nhà kho của Vận Chuyển ti.

Vừa đi vào, Trương Tam liền lập tức phấn khởi mở miệng nói.

“Lần này ngươi và đội trưởng nổi danh rồi!! “

“Là đội trưởng làm.” Hứa Thanh lập tức mở miệng sửa lại.

“Hai người các ngươi cũng quá điên cuồng, vậy mà đi tới tổ địa Hải Thi tộc, còn hủy cả cái mũi Thánh vật của người ta, khiến cho Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc cũng không thể khôi phục, nghe nói từ đó về sau liền trở thành một thánh vật không có mũi!”

Thần sắc Trương Tam lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đây cũng là đội trưởng làm!” Hứa Thanh vội vàng nói.

“Việc này quá điên rồi, ta nghe nói Hải Thi tộc ở tiền tuyến cũng phát điên, thậm chí cao tầng Hải Thi tộc còn truyền lời tới đám người lão tổ, nói muốn thu về cái mũi nhưng bị lão tổ trực tiếp cự tuyệt.”

“Đội trưởng quá điên, ta cũng chỉ là bị liên lụy, ngươi cũng biết rồi đấy, đây đều là đội trưởng làm.” Hứa Thanh hít một hơi nói.

Giờ phút này tâm tình chấn động của Trương Tam cũng đã bình ổn rất nhiều, vừa nhìn Hứa Thanh thì hai mắt liền sáng lên, vội vàng thấp giọng nói tiếp.

“Hứa Thanh, cái mũi kia vẫn còn đấy chứ, lấy ra cho ta xem một chút.”

“Vẫn còn, nhưng mà sau khi rời khỏi Hải Thi tộc thì trở thành một hòn đá bình thường, không có chỗ nào kỳ dị.”

Hứa Thanh có chút tiếc nuối, hắn lấy cái mũi ra… oanh một tiếng đặt ở một bên.

Cái mũi này rất lớn, khoảng chừng hơn mười trượng, toàn thân màu xám, mặc dù bên trên không có bất kỳ tia khí tức nào tràn ra, nhưng lại mang theo một cỗ cảm giác mãng hoang.

Nhất là phía trên có vô số lỗ nhỏ như tổ ong, giống như hòn đá bị bão cát thổi qua bao nhiêu năm tháng.

“Hơi nhẹ!”

Trương Tam vội vàng kinh hô, nhanh chóng đi dạo một vòng quanh cái mũi, sờ tới sờ lui thì tia sáng trong mắt càng lúc càng mãnh liệt hơn, cuối cùng gã nhìn về phía Hứa Thanh nói.

“Hứa Thanh, ai nói cái mũi này không kỳ dị, đây chính là tượng thần của Hải Thi tộc đó nha, là vật mà bây toàn bộ Hải Thi tộc giờ đều vô cùng khao khát lấy về, bởi vì đây là tôn nghiêm của bọn họ đấy.”

Mặt mày Trương Tam vô cùng hớn hở.

“Ta có một kế hoạch, ta chuẩn bị xây dựng một cái nhà bảo tàng thật lớn ở bên trong bến cảng của chúng ta, sau đó trưng bày cái mũi mà ngươi và đội trưởng lấy được vào.”

“Chỉ cần có cái nhà bảo tàng này, ta đảm bảo với ngươi nhé, cái bến cảng này của chúng ta liền phất lên đến độ hoàn toàn vô địch!”

“Chúng ta cũng không cần phái người tới phòng thủ, mà tự tông môn sẽ đến giúp, cũng sẽ tận lực tuyên truyền cho chúng ta, nhất định thanh danh của chúng ta ở các cảng sẽ càng lúc càng lớn, sẽ có vô số người đến đây tham quan, trở thành cảng đệ nhất cũng ở trong tầm tay.”

“Mà nhờ có cái mũi tượng thần của Hải Thi tộc này, những cửa hàng trên đường ở bến cảng của chúng ta sẽ càng trở nên đáng giá hơn nữa, chúng ta sẽ càng kiếm lớn hơn nữa!! “

Hứa Thanh lắng nghe thì trong ánh mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Trương Tam, đáy lòng của hắn rất là khâm phục đối với khứu giác của Trương Tam trên phương diện thương nghiệp.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền đồng ý kiến giải này của Trương Tam.

Nói xong chuyện này, Hứa Thanh chần chờ một chút rồi nhẹ giọng mở miệng.

“Trương Tam sư huynh, Pháp Thuyền của ta...”

Trương Tam nhu hòa sờ lên cái mũi của tượng Thần, bộ dáng vừa lòng thoả ý.

Ngay khi nghe được câu nói của Hứa Thanh, gã liền ngẩng đầu nở nụ cười, một bộ dạng ...ta đã biết từ sớm.

“Lấy ra đi, từ sớm ta đã đoán được lần này ngươi trở về thì nhất định Pháp Thuyền sẽ bị hư hỏng, bây giờ tài chính của bến cảng chúng ta rất là hùng hậu, bất luận dạng tổn thương gì ta cũng sẽ sửa chữa lại hoàn hảo như lúc ban đầu cho ngươi.”

“Làm phiền Trương Tam sư huynh rồi, tốt nhất nên luyện chế lại giúp ta mau một chút, đa tạ!”

Hứa Thanh nghe vậy liền chắp tay với Trương Tam, sau đó liền xoay người muốn rời khỏi.

“Hả? Pháp Thuyền đâu, ngươi không đưa Pháp Thuyền cho ta hả, không đưa thì làm sao ta sửa?”

Trương Tam sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn Hứa Thanh.

“Không còn.” Hứa Thanh nhìn qua Trương Tam.

Nhà kho thoáng cái trở nên an tĩnh.

Trương Tam nhìn Hứa Thanh, ánh mắt chậm rãi trợn to.

“Không còn?”

Hứa Thanh gật đầu rất nghiêm túc.

“Không còn.”

Chương 444: Trở về một nửa (1)

Trương Tam trầm mặc, sau một lúc lâu gã nở nụ cười khổ, lắc đầu rồi thở dài nói.

“Mất lúc còn trong Hải Thi tộc phải không?”

“Bị cường giả Kim Đan đập vỡ.”

Hứa Thanh trả lời rõ ràng.

Trương Tam nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Thanh, gã cảm thấy trước kia mình đoán sai rồi, người trước mặt mình cũng điên cuồng không khác gì đội trưởng cả.

Lúc này tu vi mới Trúc Cơ, vậy mà có bản lĩnh làm cho cường giả Kim Đan đích thân ra tay đập vỡ Pháp Thuyền.

Loại việc này không phải là bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ nào đều có thể gặp được, huống hồ hắn còn có thể sống sót trở về.

“Đội trưởng đâu?”

Trương Tam nhịn không được hỏi một câu, gã cảm thấy tình cảnh bên Hứa Thanh đã như thế này, vậy thì cũng có thể nghĩ đến đội trưởng hẳn là cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nhưng nghĩ đến việc mà hai tên này đã làm ở trong tổ địa của Hải Thi tộc, vậy thì không còn Pháp Thuyền nữa cũng là hợp lý.

“Đội trưởng… .”

Hứa Thanh đang định nói thì nghĩ đến thời điểm trước khi mình truyền tống rời khỏi, trên bầu trời liền xuất hiện ba đạo khí tức của cường giả Kim Đan, bỗng trầm mặc một chút.

“Được rồi, lúc ta luyện lại Pháp Thuyền cho ngươi cũng thuận tiện đóng lại cho đội trưởng một cái quan tài, nếu như lần này vẫn không dùng được, vậy nói không chừng …lần sau có thể dùng.”

Trương Tam thở dài.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, cáo từ rời khỏi.

Cho đến khi đưa mắt nhìn Hứa Thanh rời đi, Trương Tam mới lắc đầu đi vào phòng luyện Pháp Thuyền, đáy lòng cũng suy nghĩ nếu như đã đóng quan tài, vậy sẵn đóng luôn hai cái cho tiện.

"Huynh đệ cùng tiến, hai người bọn họ đều điên như nhau, tốt nhất nên chuẩn bị cho mỗi người một cái đi, hợp lý."

Lúc này bên ngoài đã là ban đêm, Hứa Thanh đi trên đầu đường nhìn bến cảng, nghe thanh âm sóng biển, cảm giác quen thuộc này khiến cho đáy lòng của hắn thả lỏng rất nhiều.

"Vậy thì tiếp theo, ta sẽ ở trong tông môn tạm tránh đầu gió vậy!"

Hứa Thanh trầm ngâm một phen, đi vào Bộ Hung ti trong bến cảnh số 176.

Thân là Phó Ti trưởng Bộ Hung ti, Hứa Thanh vừa đến Bộ Hung ti liền khiến cho toàn bộ đội viên ở trong ti căng thẳng, nhất là Bộ Hung ti thiết lập ở bến cảng số 176 là thuộc bộ phận chữ Huyền.

Mà Hứa Thanh thân là Phó Ti trưởng, cũng chính là người phụ trách bộ phận chữ Huyền.

Vì vậy hắn vừa xuất hiện liền khiến cho các đệ tử bên trong Bộ Hung ti nhao nhao cung kính, thậm chí phía ngoài nơi ở của Hứa Thanh còn có đệ tử Ngưng Khí của Bộ Hung ti đứng thủ vệ, tùy thời nghe hắn phân phó.

Thiếu niên câm cũng ở trong đó.

Sao khi Hứa Thanh đi vào trong phòng, người thiếu niên câm liền nhanh chóng chạy đến rồi ngồi xổm ở ngoài cửa lớn, mang theo sự hung hăng nhìn tất cả mọi người.

Hình như trong nhận thức của thiếu niên câm, kể cả là người của Bộ Hung ti, chỉ cần tiếp xúc quá gần thì đều chính là địch nhân của y.

Tất nhiên Hứa Thanh cũng phát hiện ra động tĩnh bên ngoài, cũng cảm giác được người thiếu niên câm đến.

"Tu luyện rất nhanh."

Trong mắt Hứa Thanh, linh hải trong cơ thể người thiếu niên câm bên ngoài phòng đã đạt đến mức 70 trượng, điều này đại biểu hắn đã bước vào Hóa Hải Kinh tầng thứ bảy.

Trong khoảng thời gian ngắn mà có thể tu luyện đến trình độ như vậy, quả thực cũng khiến Hứa Thanh chú ý một chút, nhưng hắn cũng không có ý định tìm hiểu, dẫu sao thì mỗi người đều có bí mật riêng của mình, hắn cũng không quan tâm tới chuyện của người khác.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền trôi qua nửa tháng.

Tuy từ khi Hứa Thanh trở về vẫn luôn điệu thấp, nhưng dần dần vẫn có tin tức truyền ra, bất quá hắn đang ở bên trong Bộ Hung ti, lại có hung danh bên ngoài, cho nên mặc dù lần lượt nhận được bái phỏng và xin gặp mặt, nhưng rất ít người chủ động tới quấy rầy hắn.

Ngoại trừ đám người Hoàng Nham cùng Đinh Tuyết.

Đồng thời trong nửa tháng này trên chiến trường cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, chiến tranh giữa Thất Huyết Đồng cùng Hải Thi tộc đã tăng đến tình trạng rất gay cấn.

Nhất là vào một tuần trước, song phương đã triển khai một trận chiến dịch với quy mô cực lớn.

Thất Huyết Đồng chia quân ra bảy đường, giống như muốn làm một lần đột phá, khởi xướng tổng tiến công về phía bảy hòn đảo bên ngoài của Hải Thi tộc.

Hải Thi tộc thì toàn lực ngăn cản, nhưng Thất Huyết Đồng chia binh lẫn lộn giữa hư và thật, trong đó có bốn đạo quân chỉ là đánh nghi binh, mục tiêu không phải là công chiếm mà là kiềm chế.

Ba đường còn lại mới thật sự là mũi nhọn, mục tiêu là chiếm cứ đảo để làm bàn đạp cho đại quân Thất Huyết Đồng có thể trực tiếp uy hiếp tới bản thổ của Hải Thi tộc.

Trận chiến này vô cùng kinh thiên động địa, cũng cực kỳ hung tàn.

Mặc dù Hứa Thanh không tận mắt nhìn thấy, nhưng trong Bộ Hung ti có hồ sơ về chiến trường, bên trong miêu tả trận chiến này vô cùng rõ ràng, với cả cuối cùng thì chiến thuật của Thất

Huyết Đồng cũng thành công, đã đánh chiếm được hai hòn đảo.

Kể từ đó, thế cục của trận chiến tranh này đã trở thành cực kỳ bất lợi cho Hải Thi tộc.

Thậm chí giữa cao tầng cũng đều ra tay với nhau nhiều lần, chiến tranh đã thăng cấp trên phạm vi lớn.

Thất Huyết Đồng cũng lần nữa đề cao ban thưởng, khiến cho rất nhiều đệ tử Thất Huyết Đồng nhao nhao hết cả lên, đều giết đến đỏ cả mắt.

Đồng thời treo thưởng của đội trưởng và Hứa Thanh cũng bởi vì trận đại chiến này mà nhiệt độ đã hơi thấp xuống một chút, nhưng rất nhanh lại có thêm một cái treo thưởng xuất hiện, khiến cho độ nóng của Hứa Thanh trong khoảng thời gian ngắn vượt qua khỏi đội trưởng.

Phần treo thưởng thêm này đến từ Đạo Tử Miểu Trần của Hải Thi tộc!

“Phần thưởng được thêm vào đó là: Hễ là người đánh chết Hứa Thanh, bổn Đạo Tử hứa hẹn sẽ hoàn thành mười việc trong phạm vi năng lực cho người kia, bất luận cái gì cũng có thể! Mà người đưa ra manh mối chính xác, bổn Đạo Tử cũng hứa hẹn hoàn thành một việc cho người này!!”

Miểu Trần thân là Đạo Tử của Hải Thi tộc, chiến lực phi phàm và danh khí cũng cực lớn, thậm chí rất nhiều ngoại tộc cũng đều nghe thấy danh tiếng của gã, cho nên khi gã tăng thêm giải thưởng, lập tức đã được đặt lên trên mặt bàn để bàn luận.

Sau đó dưới nhiều sự chú ý như vậy, trận chiến giữa Hứa Thanh và Miểu Trần cũng không thể tránh được mà bị truyền ra, Miểu Trần cũng không muốn việc này truyền ra, nhưng gã cũng không có cách nào, đối với gã mà nói thì chỉ cần có thể giết Hứa Thanh thì những cái khác đều không quan trọng.

Cho nên việc đầu tiên gã làm đó là thêm giải thưởng vào bảng treo thưởng, khiến cho số người chú ý vào Hứa Thanh càng nhiều thêm nữa, sau đó gã lần nữa truyền ra một đạo tin tức.

“Hứa Thanh, ngươi có dám tới chiến trường đánh một trận với Đạo Tử hay không, trận chiến này sẽ không có người bên ngoài tham dự, chỉ có ta và ngươi!”

Chương 445: Trở về một nửa (2)

Dĩ nhiên là Hứa Thanh cũng nhìn thấy hai tin này, nhưng bị hắn trực tiếp bỏ qua, hắn cảm thấy tên Đạo Tử gọi là Miểu Trần này có chút ngu ngốc.

Vô luận là cuộc sống trong xóm nghèo, hay là trải qua thời gian mài giũa trong Thất Huyết Đồng, đều làm cho Hứa Thanh không hề có hứng thú với cái thể loại quyết đấu như thế này.

Hắn thích lén lút ẩn nấp đi tới dùng một đao cắt cổ kẻ địch hơn, như vậy càng gọn gàng dứt khoát.

Cùng lúc đó, trong nửa tháng này sơn môn cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện lớn nhất đó chính là bến cảng số 176 đang làm một cái nhà bảo tàng rất lớn.

Mặc dù chuyện này bị che giấu ngay từ đầu, nhưng việc này trọng đại, cho nên căn bản là không giấu được.

Vả lại Trương Tam cũng không hề có ý muốn ẩn giấu, ngược lại càng trợ giúp đẩy thông tin lan truyền, vì vậy rất nhanh toàn bộ tu sĩ trong sơn môn đều biết được, bến cảng số 176 sắp mở một cái bảo tàng, đồng thời cũng biết được vật phẩm được đặt vào trưng bày.

Đó chính là cái mũi của cỗ tượng Thần Tổ Thi thứ bảy của Hải Thi tộc!

Cái mũi này sẽ được đặt ở trong nhà bảo tàng vào ngày mở ra triển lãm.

Toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng đều có thể đến thăm quan, tu sĩ ngoại tộc cũng có thể tới nơi này quan sát.

Việc này vừa truyền ra, chẳng những toàn bộ sơn môn Thất Huyết Đồng chấn động, mà bên Hải Thi tộc sau khi nghe được việc này thì toàn tộc lập tức trở nên phát cuồng, không có chuyện nào khiến cho bọn họ cảm thấy nhục nhã hơn chuyện này.

Mà tất nhiên lão tổ Thất Huyết Đồng cũng nghe nói về chuyện này, sau khi nghe thấy liền cảm thấy rất thoải mái, thậm chí trong lúc vui mừng đã trực tiếp viết một dòng chữ, kêu người truyền tống từ chiến trường về tông môn, treo thật cao ở trong cái viện bảo tàng này.

Dòng chữ chỉ có bốn từ.

“Chóp mũi sinh hỏa.”

Hứa Thanh nhận được truyền âm của Trương Tam, lập tức rời khỏi Bộ Hung ti đi tới viện bảo tàng sắp được xây dựng hoàn thành, thấy được trên cái mũi cực lớn của Tổ Thi có treo bốn chữ này, lập tức sửng sốt một chút.

Trương Tam ở một bên cũng hiện lên vẻ mặt ngưng trọng.

“Bốn chữ này của lão tổ là có ý gì?” Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn Trương Tam.

“Chẳng lẽ là muốn chúng ta dùng hỏa thiêu đốt? Bố trí thành dạng tạo hình bị lửa đốt cháy?” Trương Tam chần chờ một chút, không xác định lắm mà đưa ra lời giải thích.

Hứa Thanh đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên như có phát hiện chợt quay đầu nhìn ra ngoài nhà bảo tàng, chỗ đó một mảnh trống trải.

“Sao thế?” Trương Tam sững sờ hỏi.

Hứa Thanh ngóng nhìn chỗ đó và ánh mắt nheo lại, trong nháy mắt tiếp theo tay phải bỗng nhiên giơ lên, một con dao găm xuất hiện ở trong tay, chớp mắt liền hung hăng ném về một bên, một thanh âm kinh ngạc nương theo vị trí con dao găm hạ xuống truyền đến.

“Ồ!”

Theo thanh âm truyền ra, một cỗ gió mang theo âm thanh gào thét chợt truyền đến sau lưng Hứa Thanh, Hứa Thanh mặt không cảm xúc mà lập tức bộc phát hai đoàn mệnh hỏa trong cơ thể, sóng nhiệt lập tức hiện ra cuộn mình về bốn phía, hắn cũng đồng thời quay người tung một quyền tới.

Âm thanh ầm ầm vang lên, thân thể Hứa Thanh đạp đạp vài bước lui ra phía sau, nhìn hư vô trống trải cách đó không xa trở nên vặn vẹo, bên trong giống như có một đạo thân ảnh tương tự lui ra phía sau.

“Trần Nhị Ngưu.” Hứa Thanh nhìn mảnh hư vô vặn vẹo kia, chậm rãi mở miệng.

“Gọi là Ti trưởng!” Âm thanh thở gấp từ nơi ấy truyền đến, nhưng đội trưởng vẫn không hề để lộ ra thân ảnh, Trương Tam một bên cũng nghe ra thanh âm của đội trưởng, vui mừng nhìn về chỗ hư vô chấn động vặn vẹo.

“Đội trưởng, ngươi về rồi nha!”

“Đương nhiên, lần này cũng không có gì hung hiểm, cũng chỉ là mười mấy tên cương giả Kim Đan truy sát mà thôi, bị ta không tốn nhiều sức liền chạy trốn, thậm chí ta còn tiện đường đi tới chiến trường Hải Thi tộc, sau đó liền từ đó trở về.”

Từ hư vô truyền ra giọng nói của đội trưởng, sau đó trong hư không trống rỗng xuất hiện một quả táo trôi lơ lửng, âm thanh rặc rặc vang lên, quả táo liền bị cắn một ngụm.

“Tại sao ngươi còn ẩn thân?” Trương Tam hiếu kỳ.

Hứa Thanh cùng Trương Tam không nhìn thấy bên trong hư vô, trong đó có một đạo thân ảnh đang đứng, người này chỉ còn lại một chân và một cánh tay, phần eo thiếu chút nữa là sẽ bị cắt đứt ra rồi, trên người có vô số miệng vết thương, có mấy đạo vết thương còn giống như muốn xuyên suốt cả người.

Nhất là bộ mặt kia, giờ phút này khuôn mặt của đội trưởng gần như là bị hủy dung nhan, mặt mũi bầm dập không thành bộ dáng, tóc cũng đều cháy hết giống bị hỏa thiêu vậy.

Y cố nén đau nhức trên người, cố gắng mở ra một đường nhỏ từ con mắt sưng húp, quyệt miệng ngạo nghễ nói.

“Thói quen, ta nghĩ rằng trạng thái ẩn thân rất không tồi, thuận tiện để làm rất nhiều chuyện, với cả ta thân là thượng cấp của các ngươi, dùng loại trạng thái này cũng có thể làm nổi bật thân phận của ta.”

Nói xong đội trưởng còn cố ý cầm quả táo, toàn lực mở ra cái miệng với đôi môi sưng húp trông như là hai thanh lạp xưởng, bình tĩnh tiếp tục ăn, sau đó lại hời hợt nói.

“Hơn mười tên Kết Đan kia bị ta trêu đùa chạy quanh và phải xoay như chong chóng, thậm chí ta còn rảnh rỗi đi thăm cỗ Tượng Thần Tổ Thi thứ nhất, còn đi tiểu một bãi ở đó, tiếc là cái đồ chơi đó quá lớn nên không chuyển đi được, không thì ta cũng định chuyển nó trở về cho các ngươi cũng tiểu lên trên một lần.”

“Hơn nữa, sở dĩ ta làm như vậy cũng là vì chiếu cố cho Hứa phó ti, ta thì không sao, nhắm mắt cũng có thể ra ra vào vào Hải Thi tộc, nhưng Hứa phó ti thì không được, ta vì yểm hộ hắn mà thậm chí còn đi dạo một chuyến qua Hoàng Cung của Hải Thi tộc.”

“Nếu không phải ta gấp gáp quay về tìm các ngươi, ta cũng dự định đi xem nơi chữa thương của lão tổ Hải Thi tộc một chút, xem xem có thể làm chút gì đó ở đó rồi mới trở về.”

Đội trưởng mở miệng chém gió rất ngạo nghễ, đồng thời hơi lộ chút biểu cảm trên khuôn mặt sưng như đầu heo, toàn thân đau đớn khiến cho y nhịn không được mà run run, thương thế lần này nhìn như cũng không khác nhiều lắm với lần điên cuồng cướp máu thịt của Câu Anh, nhưng trên thực tế thì …cả cơ thể của y gần như tan nát hết rồi.

Hiển nhiên đối với đội trưởng mà nói, lần này có thể còn sống mà trốn trở về cũng không hề dễ dàng, nhưng tôn nghiêm của cấp trên khiến cho y không thể để thua được, cho nên vừa nói xong thì đội trưởng lại liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh, lần nữa truyền ra lời nói.

“Hứa phó ti, lần này Bổn Ti trưởng giúp ngươi như vậy, ngươi nhớ kỹ, ngươi thiếu nợ ta 5 vạn linh thạch, nhớ đưa cho ta.”

Hứa Thanh yên lặng nghe đội trưởng nói, cúi đầu nhìn cái bóng mà người ngoài không nhìn thấy mà chỉ có hắn mới có thể cảm giác được ở trên mặt đất.

Lúc này cái bóng đang hiện ra hình dáng của một người chỉ còn một chân và một tay, toàn thân cũng đang run rẩy …ăn táo.

Chương 446: Bi ai của kẻ yếu (1)

“Đội trưởng, treo thưởng một ức, vậy một cái chân và một cái tay, có lẽ cũng có thể tính là 3000 vạn linh thạch đúng không?”

Hứa Thanh không nhìn cái bóng nữa mà nhìn quả táo cách đó không xa, tò mò hỏi một câu.

Trên quả táo đang trôi nổi giữa không trung xuất hiện một dấu răng, hình như giờ phút này người cắn xuống quả táo đang dừng động tác lại.

“Hứa phó ti, cái gì mà một chân một tay, ta nghe không hiểu, nghe không hiểu, nhưng hai vạn linh thạch ngươi thiếu nợ ta không thể thiếu được, dẫu sao lần này vì yểm hộ ngươi, ta gần như đã phải liều mạng!”

Hứa Thanh ồ một tiếng, lấy ra một khối ngọc giản từ trên người ném tới.

Bên trong là những tấm ảnh lưu niệm mà lão tổ Kim Cương Tông lưu lại khi đội trưởng hóa thân thành Tam công chúa, khi ấy ‘nàng ta’ tỏ ra yêu kiều và đáng yêu…

Ngọc giản lập tức bị đội trưởng tiếp được, sau thời gian mấy cái hô hấp liền có tiếng cười ha ha truyền đến.

“Tiểu sư đệ thân ái nhất của ta, vừa nãy sư huynh chỉ đang nói giỡn cùng ngươi thôi, ồ, Trương Tam, tại sao ngươi cũng ở đây thế, chỗ này đang muốn xây cái gì sao? Tại sao bên cạnh còn có một cái mũi.”

Trương Tam thần sắc cổ quái, vật phẩm lớn nhất ở nơi đây chính là cái mũi kia nha, đội trưởng ơi là đội trưởng, phương thức nói lái sang chuyện khác của ngươi cũng quá tùy ý rồi.

Vì vậy gã nhìn qua chỗ quả táo đang bị gặm từng miếng từng ngụm ăn tươi, lắc đầu.

“Đội trưởng, không phải ngươi cũng lấy được một khối mũi của tượng thần Hải Thi Tộc sao, lấy ra cùng để ở chỗ này đi, chúng ta hợp lại để làm đồ triển lãm.”

Trương Tam vừa nói xong, chỗ trống trải ở một bên bỗng vang lên một tiếng ầm, một khối đá lớn màu xám to đến bảy tám trượng rơi xuống, chính là một mảnh vỡ của cái mũi mà đội trưởng cầm đi.

Chỉ là có thể thấy một chút cạnh góc ở bên trên có rất nhiều dấu răng, giống như đã từng bị người nào đó cắn rất nhiều lần vậy.

“Cái đồ chơi này vô dụng, trên đường trở về ta đã thử cắn vài cái, hoàn toàn không hiệu quả gì cả.” Đội trưởng lười biếng nói.

Trương Tam không để trong lòng, tiến lên ôm lấy cái mũi rồi đặt vào cùng một khối của Hứa Thanh, trong thần sắc lộ ra tia phấn khởi, hai mắt lập lòe ánh sáng.

“Được rồi, ta vừa trở về còn có công vụ cần phải xử lý, dạo gần đây ta đang chuẩn bị một đại kế hoạch, bây giờ đã có tâm thi đẳng cấp cao, chỉ thiếu một chút tình báo nữa là được, chờ ta chuẩn bị xong thì ba người chúng ta đi làm một chuyến lớn!” Giọng nói của đội trưởng mang theo vẻ kích động vang vọng.

“Còn làm một chuyến nữa?” Trương Tam hít vào một hơi, thất thần nhìn về phía quả táo.

Ánh mắt Hứa Thanh cũng ngưng tụ lại hỏi.

“Có thể mở ra pháp khiếu chứ?”

“Đâu chỉ là mở pháp khiếu, Hứa phó ti, chí khí của ngươi quá nhỏ, một chuyến này nếu chúng ta thành công, đó chính là một bước lên trời, phải biết máu thịt Câu Anh lần trước và thi tâm đẳng cấp cao lần này, tất cả những thứ này cũng chỉ vì chuẩn bị cho kế hoạch lớn đó mà thôi.”

Đội trưởng càng nói càng hưng phấn, nhưng miệng vết thương lại nứt ra khiến y đau đến nhe răng trợn mắt.

“Lần sau ta quay lại sẽ nói rõ chi tiết cho các ngươi, ta đi trước nhé, hazz… quá lao lực rồi, một đống công vụ đang chờ ta xử lý.” Cố nén đau nhức kịch liệt, đội trưởng phong khinh vân đạm mở miệng, sau đó lập tức nhảy rời đi.

Trương Tam không nhìn thấy, nhưng Hứa Thanh cúi đầu nhìn cái bóng, giờ phút này cái bóng cũng hiện ra hình ảnh một người nhảy lên nhảy xuống, lúc ẩn lúc hiện trên mặt đất.

"Có hai mảnh vỡ cái mũi của tượng thần ở đây, viện bảo tàng của chúng ta sẽ trở nên vô cùng lợi hại!"

Trương Tam không quan tâm tới đội trưởng, lúc này tất cả bộ phận tinh lực của gã đều đặt ở trên viện bảo tàng này, sau khi đi vòng quanh cái mũi một vòng lớn, gã lại lần nữa hưng phấn kêu lên.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ánh mắt, nhìn Trương Tam.

"Trương Tam sư huynh, Pháp Thuyền của ta đã luyện xong chưa?"

"Luyện xong rồi, hướng dẫn sử dụng ở, tự ngươi đi xem trước một chút đi Hứa Thanh, bây giờ ta muốn sửa chữa lắp ráp hai mảnh của cái mũi này dính lại, tranh thủ làm cho nó trông càng hoàn mỹ hơn một chút."

Trương Tam nói xong liền ném cho Hứa Thanh một cái bình nhỏ, tiếp đó nhào cả người tới cái mũi, bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để sửa chữa khôi phục nó lại.

Hứa Thanh tiếp nhận bình nhỏ rồi cáo từ rời đi, hắn không trở về Bộ Hung ti mà đi đến bên cạnh bờ của bến cảng số 176, phóng xuất Pháp Thuyền ra.

Theo tiếng thuyền rơi xuống mặt biển, sóng biển dập dềnh qua hai bên, một chiếc thuyền cực lớn hiện ra ở trước mặt của hắn.

Tạo hình của chiếc thuyền này giống lúc trước như đúc, không có chút nào khác nhau nhưng rõ ràng chất liệu càng tốt hơn rất nhiều, hiển nhiên vì tài chính khổng lồ mà bến cảng số 176 thu vào, nên tài liệu luyện chế Pháp Thuyền cho Hứa Thanh cũng được Trương Tam tăng giá trị lên rất nhiều.

Thậm chí Hứa Thanh còn mơ hồ cảm nhận được một cỗ chấn động áp chế cả mệnh hỏa ở trên chiếc Pháp Thuyền này, việc này khiến cho hắn nhớ tới Pháp Thuyền một khi đến cấp tám sẽ có đủ uy lực trấn áp mệnh hỏa như lời Trương Tam nói.

Hứa Thanh nhìn qua Pháp Thuyền, lấy ra ngọc giản hướng dẫn sử dụng Trương Tam đưa cho để tìm hiểu một phen.

Mặc dù bên trong Pháp Thuyền lần này không có máu thịt của Câu Anh, không cách nào tiếp tục triển khai lực lượng Thần Tính, nhưng chất liệu của Pháp Thuyền lại rất tốt, khiến cho phẩm chất và tổng thể của nó không hề tệ.

Nhất là toàn bộ linh kiện trong đó đều chế tạo từ tài liệu đẳng cấp cao, một chiếc Pháp Thuyền cấp tám nếu xét về mặt giá trị, vậy thì giá thành sẽ cực kỳ kinh người.

“Hứa Thanh, Pháp Thuyền khác với Pháp Chu đó nhé, bởi vì Pháp Chu đơn giản, cho nên mỗi khi tăng lên một giai cũng không thể đề thăng uy lực quá nhiều, nhưng Pháp Thuyền thì khác.”

“Bảy cấp trước của Pháp Thuyền tuy có chênh lệch nhưng cũng không phải rất lớn, duy chỉ có đến cấp tám mới có thể nói là một lần tăng vượt bậc, lần này Pháp Thuyền của ngươi được ta chủ yếu gia cố phòng hộ cấp tám, về phần hạch tâm thì ta dùng trái tim của Bàn Thạch Thú, cũng là để gia tăng lớp phòng hộ của thuyền, có thể đạt tới trình độ Trúc Cơ sơ kỳ mở ra Huyền Diệu Thái.”

“Tuy không có Thần Tính, nhưng ta cũng đã lưu lại một vị trí trống, nếu như ngươi có thể lấy được một trái tim của sinh vật có Thần Tính, vậy thì ngươi có thể lập tức cho chiếc Pháp Thuyền này tấn chức trở thành Pháp Thuyền cấp chín.”

“Lúc đó bất kể là lớp phòng hộ hay là các phương diện khác, chiếc Pháp Thuyền này coi như có thể so với Trúc Cơ trung kỳ!”

“Về sau nếu ngươi thu được trái tim Thần Tính có lai lịch càng lớn, vậy uy lực Pháp Thuyền của ngươi sẽ càng tăng mạnh, một khi đến thập giai là có thể so với Trúc Cơ hậu kỳ, mà Pháp Thuyền cấp bậc này ở trong toàn bộ tông môn, cũng đều rất ít!”

“Mặt khác, ta cũng đã dùng thêm kỹ thuật ngụy trang tự nổ như lần trước ở trên chiếc Pháp Thuyền này của ngươi, đồng thời ta cũng chuyên môn vì ngươi mà mở ra một phương hướng mới. Đó là tăng thêm khả năng tự bạo, vậy thì lúc cần thiết ngươi cũng dễ dùng hơn, mà ta cũng sẽ cảm giác được để tham dự vào, chờ đến khi ngươi phát nổ Pháp Thuyền thì ngươi liền biết ta tham dự vào thế nào…” Vừa nhìn truyền âm trong ngọc giản Trương Tam nhắn lại, Hứa Thanh vừa nhìn chiếc Pháp Thuyền trước mắt.

Chương 447: Bi ai của kẻ yếu (2)

Mặc dù giờ phút này Pháp Thuyền đã không còn một kích Thần Tính nữa, nhưng Hứa Thanh vẫn vừa lòng thoả ý đi tới, sau khi mở ra lớp phòng hộ thì hắn lập tức đi vào trong khoang thuyền, một khắc ngồi xuống, trong lòng hắn cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu.

“Vẫn là ở trên thuyền quen thuộc hơn, nhưng mà Trương Tam nói khi tự bạo sẽ cảm giác và tham dự là thế nào nhỉ?” Hứa Thanh có chút tò mò, nhưng cũng không quá để ý, sau khi hít sâu một hơi thì hắn liền nhắm mắt lặng lẽ đả tọa.

Thời gian nhoáng một cái, ba ngày đã trôi qua.

Theo đội trưởng trở về, hành động vĩ đại của Hứa Thanh cùng đội trưởng lần nữa dấy lên từng gợn sóng ở trong tông môn, Hứa Thanh cũng có chút chờ mong khen thưởng trong lời của tông môn cho sự kiện này là cái gì.

Đồng thời thì đáy lòng của hắn cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì trước khi đội trưởng trở về thì Hứa Thanh cảm thấy mình rất không an toàn, nếu trong tông môn quả thật có cao tầng nào đó nổi lên ác ý với hắn, vậy thì hắn sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn.

Mặc dù bây giờ xem ra khả năng này khá nhỏ, nhưng cũng không thể không phòng.

Mà sau khi đội trưởng trở về, Hứa Thanh liền an tâm hơn.

“Dẫu sao thì y mới là thủ phạm chính, cái mũi là do y làm nổ tung, treo thưởng bên trong bảng truy nã của y cũng cao hơn mình, vả lại y còn là người xếp thứ nhất, như vậy nếu thực sự có người muốn động thủ, hai chọn một thì nhất định sẽ chọn đội trưởng.”

Nội tâm Hứa Thanh bình tĩnh, nhưng vào hoàng hôn ngày thứ ba có một người nội tâm đang cực kỳ không an tĩnh, mang theo lòng tràn đầy bi thương đi tới bến cảng số 176, đi tới bên ngoài Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Đây là một người nữ tử, đầu cúi thấp thoạt nhìn rất là gầy yếu, nàng mặc một chiếc đạo bào màu xám, tu vi trên người có vẻ chỉ là Ngưng Khí tầng ba.

Loại người này, thường thường làm bất cứ chuyện gì ở trong Thất Huyết Đồng đều sẽ vô cùng cẩn thận, bất kể là nam hay là nữ cũng đều như vậy.

Người này, chính là một trong những người lúc trước gia nhập vào Thất Huyết Đồng cùng thời điểm với Hứa Thanh, Từ Tiểu Tuệ.

Nàng lặng lẽ đứng ở bên cạnh Pháp Thuyền của Hứa Thanh, trên mặt mang theo vẻ đau khổ, trong lòng cũng đan xen bi thương và lo lắng không yên, trên thực tế nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nàng cũng không dám tới đây để tìm Hứa Thanh.

Mặc dù bọn họ coi như là đồng kỳ, nhưng dẫu sao cũng không cùng xuất hiện nhiều, nhất là bây giờ Hứa Thanh đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ, thậm chí thanh danh còn đã hiển hách đến mức toàn bộ Thất Huyết Đồng không người nào không biết.

Loại nhân vật phong vân thế này, dù nàng cố gắng ngẩng đầu cũng đều không thể theo kịp.

Cho nên sau khi dằn vặt và đau khổ suốt mấy tháng, rút cuộc nàng quyết tâm đến đây, giờ phút này ngay khi vừa mới tới gần Pháp Thuyền của Hứa Thanh thì nàng liền lập tức quỳ xuống nói.

“Đệ tử Từ Tiểu Tuệ, cầu kiến Hứa Thanh sư thúc.”

Bên trong Pháp Thuyền, Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa lập tức mở mắt ra rồi bình tĩnh ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu bích chướng, rơi vào trên người Từ Tiểu Tuệ bên ngoài.

“Chuyện gì?”

Thanh âm của hắn truyền ra khỏi Pháp Thuyền, vang vọng bên tai Từ Tiểu Tuệ, thân thể Từ Tiểu Tuệ run lên và nhẹ giọng mở miệng.

“Sư thúc, sư huynh Chu Thanh Bằng, vào ba tháng trước …đã chết thảm trong tông môn.”

Trong Pháp Thuyền an tĩnh.

Sau mấy hơi thở, thân ảnh Hứa Thanh từ trong khoang thuyền đi ra đứng ở trên thuyền, cúi đầu nhìn về Từ Tiểu Tuệ đang quỳ ở phía trước, lúc này trong đầu của hắn bỗng hiện ra cảnh bốn người cùng nhau lên núi lúc trước, cùng với một màn Chu Thanh Bằng hào sảng tặng Quỷ Dục Hầu cho hắn.

Trên thực tế hắn cũng không phải rất thân quen với Chu Thanh Bằng, nhưng lúc trước đối phương đã tặng cho hắn đồ vật cũng coi như là một nhân tình, vả lại hai con Quỷ Dục Hầu lúc đó cũng đã trợ giúp không nhỏ về sau cho hắn, bây giờ nghe tin Chu Thanh Bằng chết thảm, đáy lòng của hắn cũng có chút than thở.

Nhưng hắn cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.

Đệ tử dưới núi của Thất Huyết Đồng sống trong hoàn cảnh tàn khốc như dưỡng cổ, mà hoàn cảnh này cũng sẽ không bởi vì chiến tranh mà giảm bớt, chắc chắn sẽ luôn có người chết ở trong này, cũng chắc chắn sẽ có nhiều người khác luôn khát vọng bái nhập vào nơi đây.

Nhưng nếu như mình đã nợ đối phương một cái nhân tình thì Hứa Thanh muốn quan tâm việc này, vì vậy hắn nhìn Từ Tiểu Tuệ rồi chậm rãi mở miệng.

“Nói rõ chi tiết.”

Những lời này của Hứa Thanh khiến cho vành mắt của Từ Tiểu Tuệ đỏ lên, nước mắt nhanh chóng chảy xuống.

Trong mấy tháng này nàng đã nhiều lần tuyệt vọng, mãi đến lúc này được Hứa Thanh hỏi thì nội tâm của nàng lập tức dâng lên hy vọng.

“Hứa sư thúc, vốn dĩ Chu sư huynh là đi theo Đinh Tiêu Hải sư thúc ở trong Hải Phòng ti, sư huynh nói với ta là đã giúp đỡ Đinh sư thúc làm rất nhiều chuyện không thể để cho ngoài người biết được, mà Đinh sư thúc cũng đã đáp ứng với sư huynh, về sau sẽ cho sư huynh một cái danh ngạch tùy tùng.”

“Nhưng sau khi Đinh sư thúc tấn chức liền rời khỏi bộ phận Hải Phòng ti, cũng không gọi Chu sư huynh tới bên cạnh, việc này khiến trong khoảng thời gian ngắn Chu sư huynh không có ai che chở, mà lúc trước sư huynh đã làm rất nhiều chuyện khiến cho không ít người căm ghét, đây hẳn là một trong những nguyên nhân gây nên cái chết của sư huynh.”

“Tiếp theo, ban đầu Chu sư huynh cũng kiếm được không ít thu hoạch ở trong trận thi đấu của ngọn núi thứ bảy ở trên Nhân Ngư đảo, nguyên bản lúc đầu những thu hoạch này vốn có thể bảo hộ được, nhưng bởi từ khi Đinh Tiêu Hải sư thúc không quan tâm mà Chu sư huynh vẫn luôn bị người để mắt tới, trong một ngày vào ba tháng trước …sư huynh đã chết thảm ngay đầu đường.”

“Ta đã cố gắng điều tra cho đến bây giờ, vẫn không tìm được hung thủ là ai.”

Từ Tiểu Tuệ chảy nước mắt, mặc dù tràn đầy bi thương nhưng lời nói của nàng rất có trật tự rõ ràng, hiển nhiên là nàng đã chuẩn bị những lời nói này ở trong lòng thật lâu rồi.

“Ngươi và Chu Thanh Bằng?” Hứa Thanh trầm mặc một lát, nhìn Từ Tiểu Tuệ.

“Chu sư huynh có đại ân với ta, lúc trước ta vì muốn sở hữu được Pháp Chu nên đã đi mượn một số lượng linh thạch rất lớn, dẫn tới không có khả năng trả được, cần phải bỏ qua tôn nghiêm đi lấy lòng nịnh nọt người khác, biến thành món đồ chơi cho một số đệ tử trong tông môn, nhìn từ mặt ngoài thì giống như phong quang, nhưng trên thực tế thì sống không khác gì gia súc cả, phải hùa theo và chấp nhận các dạng hành hạ của bọn họ, trên cơ thể cũng tràn đầy thương tích, đây là do ta tự mình ti tiện và quá mức hư vinh, ta chấp nhận.”

Từ Tiểu Tuệ cắn môi dưới, nhẹ giọng mở miệng.

“Chu sư huynh thương xót ta nên giúp ta trả tiền nợ, ta vốn cho là sư huynh vừa ý ta, nhưng cho đến cuối cùng sư huynh vẫn không hề đụng vào ta một chút, ngược lại vẫn nhiều lần giúp ta, tuy Từ Tiểu Tuệ ta là một người hạ tiện, nhưng ta cũng biết đạo lý có ân phải báo.”

“Nhưng năng lực của ta có hạn, mấy tháng này dù ta trả giá bằng cả thân thể …chịu sự cưỡng bức ô nhục để mong tra manh mối, nhưng vẫn không tìm ra kết quả, cho nên chỉ có thể đi tới đây, khẩn cầu Hứa sư thúc giúp đỡ.”

Từ Tiểu Tuệ cúi đầu, đập trán xuống đất.

Một cỗ lực lượng nhu hòa truyền tới, ngăn nàng dập đầu.

“Không cần như thế, Hứa mỗ cũng thiếu nợ Chu Thanh Bằng một cái nhân tình, việc này để ta điều tra.”

Chương 448: Bí mật của Nhị Ngưu (1)

Đối với Từ Tiểu Tuệ mà nói, những lời vừa xong của Hứa Thanh là những lời khiến cho nàng kích động nhất trong vòng mấy tháng qua, nàng cũng không hề nói sai mà toàn bộ những lời nàng nói với Hứa Thanh đều là chân thật.

Nhưng cũng có một bộ phận nàng không hề nói đến, đó là trong vòng mấy tháng này, vì báo ân mà nàng đã trả giá bao nhiêu xót xa và đau khổ để điều tra, lúc này nàng bỗng cảm thấy mình không có bất kỳ cảm giác nào thuộc về cái tông môn này.

Nhưng nàng không hận bất luận kẻ nào, nàng chỉ không rõ tại sao người tốt như Chu sư huynh lại đột nhiên liền chết thảm như thế, nàng chỉ muốn dùng khả năng của mình để đi báo đáp ân huệ của đối phương.

Thi thoảng nàng cũng sẽ nghĩ, mình liều mạng như vậy đi điều tra có đáng giá hay không, nhưng Từ Tiểu Tuệ cảm thấy nếu như nàng bỏ qua, vậy thì có nghĩa là nàng cũng đã buông tha một tia ấm áp cuối cùng nằm ở trong đáy lòng của mình.

Tia ấm áp này là thứ trân quý nhất từ khi nàng đi đến Thất Huyết Đồng, cho nên nàng không muốn bỏ qua.

Vì vậy, cho dù là Hứa Thanh tản lực lượng ra để nâng nàng dậy, nhưng sau khi lực lượng tán đi thì nàng vẫn lựa chọn quỳ xuống vái lạy, tựa hồ đối với những người yếu ớt mà nói, quỳ xuống trước mặt người khác cũng là một loại phương thức để cho mình an tâm.

Nội tâm Hứa Thanh cũng thổn thức.

Giờ phút này hắn lấy ra ngọc giản truyền âm, sau khi tìm được một người thì bình tĩnh gửi truyền âm qua.

“Tới gặp ta.”

Không lâu sau, một đạo thân ảnh nhỏ gầy ở trong bóng râm, từ trong ngõ hẻm đằng xa nhanh chóng chạy tới, một đường dùng tốc độ nhanh nhất để chạy thẳng đến chỗ của Hứa Thanh.

Từ Tiểu Tuệ cũng phát hiện, sau khi quay người thì đôi mắt liền co rụt lại.

Nàng nhìn thấy người đến là một tên thiếu niên, người này mặc trên mình một bộ đạo bào màu xám với bộ áo da chó, thoạt nhìn cả người vô cùng căng ra, nhưng trong mắt lạnh như băng cùng với sát khí tràn ra từ trên người đủ để khiến cho tâm thần của rất nhiều người nhìn thấy cũng đều run lên.

Từ Tiểu Tuệ hít vào một hơi, nàng đã từng nghe nói tới người thích mặc đạo bào dưới bộ đồ da chó này.

Nàng cũng biết rõ đối phương là một người câm, trong nửa năm qua danh khí của người này không nhỏ, là người kế thừa Bộ Hung ti sau khi Hứa Thanh quật khởi, rất thích hành hạ người khác đến chết.

Rất nhiều tội phạm truy nã bị người này hành hạ đến muốn sống không được muốn chết không xong, đừng nhìn người này chỉ có tu vi Ngưng Khí tầng bảy, nhưng trên thực tế thì một vài tên tội phạm Ngưng Khí tầng chín của tông môn cũng đều chết thảm trong tay người này, bởi vì người thanh niên câm này còn không muốn sống hơn cả những tên vong mạng ở bên ngoài.

Hình như đối với y mà nói, sinh mệnh không đáng coi vào đâu, một khi đã xác định là địch nhân thì không phải ngươi chết chính là ta vong.

Cho nên sau khi nhìn thấy thiếu niên này đến, Từ Tiểu Tuệ có chút sợ hãi từ bản năng.

Trong nháy mắt tiếp theo, thiếu niên câm lập tức đi tới gần nơi đây, mắt cũng không liếc nhìn Từ Tiểu Tuệ mà trực tiếp đi về phía Hứa Thanh quỳ xuống, trên mặt rõ ràng lộ ra bộ dáng vô cùng cuồng nhiệt và vui sướng.

“Đi tra một chút nguyên nhân cái chết của Chu Thanh Bằng, về phần chi tiết thì ngươi có thể dùng ngọc giản truyền âm để hỏi nàng.” Hứa Thanh chỉ một ngón vào Từ Tiểu Tuệ.

Thiếu niên câm dùng sức gật đầu rồi xoay người rời đi, căn bản cũng không có hỏi Từ Tiểu Tuệ bất cứ vấn đề gì.

Hình như đối với y mà nói, hễ là việc mà phải hỏi người khác sau đó mình mới làm được, nghĩa là lộ ra mình là người vô năng.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn bóng lưng thiếu niên câm, không nói chuyện mà lặng lẽ đứng ở nơi đó chờ đợi.

Lúc này đã sắp hết hoàng hôn, ánh nắng chiều tà nơi chân trời cũng dần dần bị màu mực đen xâm nhiễm biến thành một mảnh đen nhánh, ánh trăng mỏng manh cũng khó có thể khiến nó hiện trở lại, dần dần ...ban đêm đã đến.

Mà nơi cập bến mà Hứa Thanh đã chọn là nơi cực kỳ đặc biệt, bất kể ban ngày hay là ban đêm thì nơi đây cũng đều vô cùng yên tĩnh, không hề có bất kỳ người nào tới quấy rầy.

Đồng thời thì thiếu niên câm cũng không để cho Hứa Thanh đợi lâu, toàn bộ quá trình cũng chỉ mất thời gian hai nén hương, thiếu niên câm liền trở lại rất nhanh, quỳ xuống trước mặt Hứa Thanh và cung kính đưa cho hắn một miếng ngọc giản.

Từ Tiểu Tuệ điều tra mấy tháng, bỏ ra đại giới cực lớn vẫn không thể tìm ra đáp án, nhưng đối với thiếu niên câm mà nói, y chỉ cần thời gian hai nén hương, đương nhiên điều này cũng có liên quan rất lớn cùng với Bộ Hung ti.

Trong lúc Từ Tiểu Tuệ trở nên kích động, Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản trong tay thiếu niên câm nhìn một chút.

Bên trong điều tra cực kỳ rõ ràng từ nguyên nhân dẫn đến kết quả của việc Chu Thanh Bằng tử vong, nhưng Hứa Thanh không có hứng thú với những thứ này, hắn chỉ là khẽ quét mắt nhìn qua, sau đó liền nhìn tới tin tức của hung thủ.

Hung thủ không phải là đệ tử của ngọn núi thứ bảy.

Hung thủ tên là Lý Trạch Lâm, là đệ tử dưới núi của của ngọn núi thứ nhất, tu vi Ngưng Khí tầng chín, ngày bình thường làm người âm trầm và sát tính cực lớn.

Theo thông tin bên trong ngọc giản thiếu niên câm đưa tới, chí ít có mười một người đệ tử dưới núi của các phong khác chết, mà tất cả cái chết của những người này đều tồn tại mối liên quan trực tiếp tới tên này.

Chỉ là tên này rất cẩn thận, đều vượt khu giết từ xa, vả lại thường thường lựa chọn mục tiêu rất chuẩn xác, cho nên từ trước tới giờ gã mới không hề dính phải phiền phức nào không thể hóa giải.

Dẫu sao thì loại sự tình này cũng thường xuyên phát sinh trong bóng tối của Thất Huyết Đồng, chỉ cần không làm quá rõ ràng, và chỉ cần không có cường giả truy cứu, vậy thì những ti bên trong Thất Huyết Đồng cũng sẽ không quan tâm việc này.

Ví dụ như Chu Thanh Bằng, nếu như giữa y và Hứa Thanh không có nhân tình lần đó, vậy thì lần này y đã chết rồi cũng coi như thôi.

Mà thiếu niên câm cũng đã điều tra rất kỹ càng, ngoại trừ những thứ này thì thậm chí y còn tra ra được vị trí lúc này của Lý Trạch Lâm, cùng với quan hệ gần đây nhất của tên đó.

“Được Ngô Kiếm Vu của ngọn núi thứ nhất thu làm tùy tùng, giờ phút này đang ở trong Tri Mộng Lâu, Ngô Kiếm Vu nhận lời hẹn của một ai đó đi đến nơi này để gặp mặt, nhưng không điều tra được người này là ai, lúc này Lý Trạch Lâm đang hộ vệ ở bên ngoài Tri Mộng Lâu.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, đưa ngọc giản cho Từ Tiểu Tuệ đang vô cùng căng thẳng ở một bên.

Từ Tiểu Tuệ vội vàng tiếp nhận, sau đó liền cẩn thận xem xét, hô hấp rõ ràng trở nên có chút dồn dập, nhưng sau khi nhìn thấy những dòng chữ sau cùng, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh, thần sắc mang theo một loại đắng chát và do dự.

“Hứa sư thúc, chuyện này… .”

Nội dung bên trong ngọc giản khiến cho nàng đã biết được hung thủ, đồng thời cũng biết bối cảnh của hung thủ kia rất lớn, nàng không xác định Hứa Thanh có thể tiếp tục hỗ trợ hay không.

“Đi thôi.”

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, sau khi nhàn nhạt mở miệng liền đi về phía trước, người thiếu niên câm ở một bên dẫn đường, còn Từ Tiểu Tuệ sững sờ nhìn bóng lưng Hứa Thanh, hít sâu một hơi rồi đè xuống kích động trong lòng và đi theo phía sau hắn.

Chương 449: Bí mật của Nhị Ngưu (2)

Tri Mộng Lâu là một quán rượu.

Tính cả khắp bến cảng trong tông môn, đây là một trong những quán rượu nổi danh nhất và quy mô rất lớn, ngày bình thường người tới lui không ít, nếu so sánh với quán rượu ở Hải Phòng ti thì đẳng cấp của Tri Mộng Lâu rõ ràng cao hơn một chút.

Nhất là thức ăn trong đó dùng linh thực làm chủ yếu, bình thường ăn nhiều một chút chẳng những có thể cường hóa thân thể, còn có tác dụng tiêu tán dị chất, mặc dù rất nhỏ, nhưng nếu cứ trường kỳ ăn như vậy thì tác dụng cũng rất khả quan.

Lúc này trong lầu hai của Tri Mộng Lâu, trong một căn phòng rất xa hoa đang có ba người đang ngồi.

Nếu như Hứa Thanh ở trong này, hắn sẽ nhận ra là mình biết cả ba người này, một người là Ngô Kiếm Vu của ngọn núi thứ nhất, người ngồi đối diện Ngô Kiếm Vu là đội trưởng với sắc mặt trắng bệch, giờ phút này đội trưởng không có ẩn thân nữa, nhưng toàn thân cao thấp, ít nhất là nhìn trên mặt thì không hề thiếu hụt thứ gì.

Thương thế cũng đã khép lại hết.

Người cuối cùng, là một lão đầu đang than ngắn thở dài, lão đầu này chính là lão bản của khách sạn trên đường Bản Tuyền.

Mà nói đúng ra, thì trên thực tế nơi đây không chỉ có ba người, còn có một con rắn nữa.

Con rắn kia rất lớn, lượn quanh trên xà nhà bên trên và thõng xuống một nửa thân hình, lúc ẩn lúc hiện giống như đang nhàm chán cho nên tự mình chơi đùa.

Thỉnh thoảng còn quay qua chỗ đội trưởng le lưỡi, hoặc là phát ra âm thanh ọt ọt ọt ọt tựa như đang hỏi gì đó.

Đội trưởng cười tủm tỉm ngẩng đầu, nhìn đại xà.

“Linh Nhi nha, có phải đang nghĩ tới người nào đó không.”

“Ọt ọt ọt ọt!”

“Vậy thì ngươi cho ta 10 bình dị chất sương mù mà lần trước ngươi thu thập, ta giúp ngươi kêu tiểu tử kia đi ra, kêu hắn đi chơi cùng ngươi một ngày, như thế nào, hợp lý không?”

Bộ dáng đội trưởng cả người lẫn vật vô hại mở miệng.

Ánh mắt đại xà lập tức phát sáng lên, lão đầu khách sạn một bên vội vàng đứng ra ngăn cản.

“Trần Nhị Ngưu, ngươi đừng quá đáng, gạt ta thì thôi, bây giờ ngay cả trẻ con mà ngươi cũng muốn lừa gạt hả!!”

Ngô Kiếm Vu ngồi ở một bên lạnh lùng liếc mắt nhìn đội trưởng, cầm lấy bầu rượu đặt ở trong miệng uống xong một ngụm lớn rồi nhàn nhạt nói.

“Thị phi công bằng tại nhân tâm, tổng có một ngày sẽ bị chém!”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, từ trong ngực lấy ra một quả táo, chậm rãi cắn một miếng và lộ ra nụ cười nhạt về phía Ngô Kiếm Vu.

“Tiểu Kiếm Kiếm, bởi vì hôm nay ngươi mới vừa xuất quan, cho nên không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì lớn, cho nên không biết hiện tại ta lợi hại cỡ nào, nhưng ta vẫn muốn nói cho ngươi biết, nếu như ta là Đại sư bá, nhất định sẽ đánh cho ngươi mở miệng nói tiếng người.”

Ngô Kiếm Vu nhướn mày lên.

“Tế mi lộng nhãn nhìn không hiểu, thiên lôi đánh xuống anh hùng hán!”

“Ngươi không cần lấy ta ra để nói chuyện, ta đã đáp ứng với Đại sư bá là sẽ không đánh đệ tử của ngài ấy, yên tâm ta không đánh ngươi.” Đội trưởng cười tủm tỉm mở miệng.

Lão đầu khách sạn nghe vậy vỗ vỗ trán, bất đắc dĩ nhìn đội trưởng và Ngô Kiếm Vu.

“Được rồi được rồi, hôm nay ta mời các ngươi tới đây là có ba việc, chờ ta nói xong rồi các ngươi làm gì thì làm, nhìn thấy các ngươi liền phiền… .” Lão đầu khách sạn thở dài.

“Thứ nhất, Ngô Kiếm Vu, thời gian mà sư phụ của ngươi hứa với ta sắp đến rồi, nhưng dạo gần đây ta không có cách nào ở trong Thất Huyết Đồng, cho nên trước khi đi ta sẽ gia cố phong ấn của cái khách sạn kia, ngươi nói cho sư phụ của ngươi phải nhanh phái người thu tới tay, nếu không có xảy ra chuyện cũng sẽ không liên quan gì tới ta.”

“Thứ hai, phong ấn của Trần Nhị Ngưu ngươi, ta còn có thể gia cố thêm ba lượt cho ngươi, ba lượt về sau thì ta không làm được, cho nên ngươi phải nhanh nghĩ chóng những biện pháp khác để trấn áp, Thần Tính càng mạnh càng tốt, nếu không, nó sống…Vậy thì ngươi có thể không phải là ngươi nữa rồi.” Lão đầu thâm ý liếc mắt nhìn đội trưởng.

Biểu cảm của đội trưởng vẫn như thường, bộ dáng vẫn cười mị mị như cũ, hình như không thèm để ý chút nào.

Nhưng nếu như Hứa Thanh ở trong này, với sự quen thuộc của hắn đối với đội trưởng, hắn sẽ nhìn ra đội trưởng sau khi nghe xong lời lão đầu nói, quả táo trong tay cũng xoay vòng mà không có cho vào miệng ăn.

“Chuyện thứ ba, cũng là chuyện ta đã nói lúc trước, ta phải ly khai một đoạn thời gian, Linh Nhi sắp Trúc Cơ rồi, nàng tương đối đặc thù nên ta muốn đưa nàng đi về Tổ Địa một chuyến, sợ là cần phải vài năm mới có thể trở về.”

“Ọt ọt ùng ục ục!” Đại xà không ngừng lắc lư, sốt ruột mở miệng với lão đầu.

Lão đầu trừng mắt nhìn lại.

“Ngươi vẫn còn nghĩ đến cái tiểu tử họ Hứa kia sao, ngươi không sợ hắn sẽ ăn ngươi hả?”

“Ọt ọt!!” Đại xà cũng trừng mắt lại, không lùi bước chút nào.

Lão đầu nhìn thấy đại xà như thế, thở dài một tiếng, nếp nhăn trên mặt hình như càng nhiều hơn.

“Ta thấy tiểu tử Hứa Thanh kia cũng không tệ nha, rất xứng cùng với Linh Nhi.” Đội trưởng ho khan một tiếng, bày ra động tác cổ vũ về phía Linh Nhi.

Linh Nhi lập tức vui vẻ, lúc ẩn lúc hiện, thậm chí còn phun ra một cái bình nhỏ tràn đầy dị chất sương mù, đưa cho đội trưởng rất biết nói chuyện.

Đội trưởng một hơi tiếp nhận rồi cất vào trong ngực, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

“Vô cùng xứng, hơn nữa ta nghĩ rằng thật ra Hứa Thanh hoàn toàn có thể làm nam sủng cho Linh Nhi nhà chúng ta.”

“Ọt ọt?” Linh Nhi hiếu kỳ, hình như đang hỏi nam sủng là cái gì.

Đội trưởng vừa muốn giải thích, Ngô Kiếm Vu một bên nghe bọn họ nói ra cái tên Hứa Thanh thì mí mắt chợt nhảy, thân thể vốn đang lười nhác dựa vào ghế thì nháy mắt liền thẳng băng, thần sắc càng là lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Thiên hạ hình tượng ai chân thật, nhưng có từng quay đầu vì một người?”

Đội trưởng cùng lão đầu nhìn nhau một cái.

“Nghe không hiểu.”

“Không biết ngươi nói cái gì.”

Mắt thấy hai người như thế, Ngô Kiếm Vu lập tức cấp bách, hô hấp cũng hơi dồn dập một chút, hung hăng nghiến răng.

“Hứa Thanh mà các ngươi nói, chính là tên Hứa Thanh của ngọn núi thứ bảy đoạn thời gian trước vừa mới tấn chức Trúc Cơ đúng không? Cũng chính là cái tên có bộ dạng rất mê hoặc lẳng lơ? Phải người này không?” Ngô Kiếm Vu nhanh chóng mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, Hứa Thanh chính là Phó ti của ta, ngươi biết hắn ư?” Đội trưởng lần nữa cười nhạt.

“Vạn cổ tuế nguyệt không nhận biết, thiên… .” Ngô Kiếm Vu hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng, đội trưởng liền âm u nói một câu.

“Không biết thì không sao, hắn cũng đã trở về, để ta gọi hắn tới đây tiếp kiến ngươi, hoặc là ta dẫn ngươi đi tìm hắn làm quen một chút.”

Ánh mắt Ngô Kiếm Vu trợn to, hít sâu một hơi rồi lập tức đứng lên.

“Nhà có đại đan không thể bỏ, ngày khác hữu duyên lại gặp nhau.”

Nói xong, gã liền quay người muốn đi, nhưng trong một cái chớp mắt khi gã quay người, một cỗ uy áp kinh người bỗng nhiên từ bên ngoài đầu đường… ầm ầm bộc phát.

Chấn động bất thình lình khiến cho thần sắc Ngô Kiếm Vu biến đổi, ánh mắt Linh Nhi thì sáng lên rồi lập tức ló đầu ra khỏi cửa sổ nhìn ra phía ngoài.

Đội trưởng: “Ta bị tác giả và dịch giả lôi ra cầu Ngọc Phiếu cho bọn hắn, mọi người xem qua là được, ta rút lui trước, có bản lĩnh thì viết cho ta chết luôn đi.”

Lão tổ Kim Cương Tông: “Các vị mỹ nữ và nam nhân đẹp trai, tất cả mọi người đều là độc giả thâm niên, cầu cứu với, ta cầu Ngọc Phiếu nha, đã rất lâu rồi ta không xuất hiện, ta sợ rằng nếu cứ như vậy thì chính mình không phải chết ở trong tay Hứa Thanh, mà chết ở trong tay lão ma đầu Nhĩ Căn….Ta không muốn chết, ta muốn làm bạn với các ngươi đến thiên hoang địa lão.”

Cái bóng: “… . Ngọc Phiếu . … nha….”

Linh Nhi: “Ọt ọt ọt ọt!”

Chương 450: Ảnh đế (1)

Trời đêm, thâm sâu.

Ánh trăng, lạnh lẽo.

Mưa phùn, rơi xuống.

Trên bầu trời tăm tối, mặt trăng sáng như một cái khay bạc treo trên cao, ánh trăng mang theo một tia hàn ý hòa hợp bên trong nước mưa đang rơi xuống, khiến cho cả khu bến cảng của Thất Huyết Đồng lấp lánh những tia sáng, đồng dạng cũng chảy xuôi ở trên mái hiên của Tri Mộng Lâu.

Mưa rơi thành từng tuyến, rất nhiều tuyến hợp lại như biến thành một cái rèm.

Ánh trăng không né tránh được, chỉ có thể chiếu ra được một hình ảnh mơ hồ.

Tựa như một bức tranh vẽ người vào đêm khuya, nhất là trong khung ảnh còn có ánh trăng và mưa phùn cùng tồn tại, quả thực rất hiếm thấy.

Lúc này nơi đầu đường, trong màn mưa mông lung, một thân ảnh mặc đạo bào màu xám cầm một cái ô màu trắng đang từng bước từng bước đi tới.

Không nhìn ra tướng mạo của người cầm dù này, nhưng có thể nhìn ra người này có một thân hình thon dài, dáng người cao ngất, lúc người này đi tới, khí tức trên người hắn tràn ra khiến cho những hạt nước mưa sau khi rơi xuống gần cũng phải tự hóa thành những hạt hơi bụi, đảo qua từ trên người hắn.

Từng hạt từng hạt rơi xuống mặt đất, bước chân của hắn đi qua tạo thành từng vòng từng vòng sóng rung động, liên miên không ngừng.

Bên cạnh thân ảnh cầm dù, nơi tối tăm chỗ mái hiên đầu đường còn có hai người, một người che dù và một người thì mặc kệ nước mưa bay lả tả, nhanh chóng đi theo.

Người tới, là Hứa Thanh.

Hai người dưới mái hiên chính là thiếu niên câm cùng với Từ Tiểu Tuệ.

Tuy bây giờ là ban đêm, nhưng đối với quảng trường phồn hoa này mà nói, hình như hết thảy mọi cuộc vui cũng chỉ vừa mới bắt đầu, lúc này trong những cửa hàng hai bên đường tràn ngập tiếng người huyên náo, âm thanh nâng ly cạn chén hoặc vui nói cười đùa, còn có những lời mời chào mang theo vẻ nịnh nọt ton hót khó mà cự tuyệt, chỗ nào cũng có.

Nhất là bên ngoài một vài cửa hàng xa hoa còn có rất nhiều đệ tử khí tức không tầm thường, giống như là hộ vệ đứng bảo vệ bên ngoài, phần lớn bọn họ là tùy tùng của những nhân vật lớn đang đàm tiếu ở bên trong những cửa hàng này.

Mà mục tiêu Hứa Thanh muốn tìm, cũng ở trong đó.

Đó là một tên thanh niên gầy còm, gã đang đứng dưới mái hiên của Tri Mộng Lâu, vốn dĩ gã đang cười đùa cùng với một người nữ đệ tử bên cạnh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo thì sắc mặt gã bỗng nhiên liền biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía đầu đường.

Không chỉ là gã, vào giờ khắc này toàn bộ cửa hàng trong con đường này đều lập tức an tĩnh lại.

Hứa Thanh đi đến, mặc dù hắn cũng không hề cố ý tản tu vi ra bên ngoài, nhưng sát khí trên người cùng với chấn động của 65 đạo pháp khiếu hình thành vẫn khiến cho tâm thần của toàn bộ người khác chỉ cần vừa phát hiện, liền lập tức trở nên cả kinh.

Vì vậy lúc này có rất nhiều ánh mắt từ mọi chỗ bất đồng nhao nhao ngóng nhìn về phía hắn.

Trong ánh mắt ngóng nhìn của mọi người, Hứa Thanh thần sắc như thường, từng bước từng bước đi tới bên ngoài Tri Mộng Lâu.

Theo một cái cửa sổ trên tầng hai bị đẩy ra, thân ảnh đại xà ở bên trong thò ra, phát ra âm thanh ọt ọt ọt ọt vui sướng về phía Hứa Thanh, Hứa Thanh hơi dịch cái dù ra và ngẩng đầu lên, thấy được đại xà.

Hắn mỉm cười.

Dưới ánh trăng, trong màn mưa, chỉ một cái chớp mắt thì nụ cười của thiếu niên liền khiến cho tiếng kêu của đại xà dừng lại một chút.

Thân hình của nó hình như càng trở nên mềm mại hơn, theo bản năng muốn leo ra tiến lại gần, nhưng lập tức bị lão đầu đường Bản Tuyền sau lưng một phát bắt được, bộ dáng vô cùng cảnh giác nhìn hằm hằm Hứa Thanh.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn tới bên ngoài Tri Mộng Lâu, lúc này tên thanh niên gầy ốm đang vô cùng run rẩy.

Tâm thần của tên thanh niên này giống như dấy lên từng tiếng nổ vang ngập trời, hô hấp của gã không cách nào điều khiển, tự động trở nên dồn dập vô cùng, ánh mắt cũng vô cùng đau đớn, thân ảnh Hứa Thanh trong mắt hắn tựa như là một vị thần vậy, hư vô bốn phía Hứa Thanh cũng bị bóp méo.

Dường như bản thân của đối phương đã trở thành một cái vòng xoáy thật lớn, có thể lập tức thôn phệ sạch sẽ hết thảy mọi thứ quanh mình.

Trên người tên thanh niên này điên cuồng hiện ra dấu hiệu sợ hãi cùng với kinh hoảng, thân thể của gã run rẩy, máu thịt khắp người đều đang phát ra tiếng thét lên với gã, như đang báo hiệu cho gã biết giây phút này cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì gã không những thấy được Hứa Thanh, gã còn nhìn thấy được người đi theo Hứa Thanh đến, người này là Từ Tiểu Tuệ, giờ phút này trong mắt nàng tràn ngập cừu hận đối với gã!

Gã đã từng gặp qua Từ Tiểu Tuệ, ba tháng trước sau khi gã chém giết tên tiểu lâu la Chu Thanh Bằng kia, gã cũng cảm giác được có người đang điều tra chuyện này, vì vậy bí mật lưu ý một chút, sau đó liền phát hiện ra Từ Tiểu Tuệ như một con nai con mờ mịt bất lực, cả người tràn đầy tổn thương đang tìm kiếm manh mối khắp nơi.

Gã vốn không thèm để ý đến loại người yếu ớt mà mình chỉ cần dùng một cái tát có thể chụp chết này, nhưng mà nhìn bộ dạng nhu nhược của Từ Tiểu Tuệ trong loại tình huống đó khiến gã cảm thấy rất hứng thú, vì vậy liền giả vờ hỗ trợ, sau khi đùa bỡn nàng một thời gian ngắn cũng ngán, sau đó cũng không để nàng vào trong lòng nữa.

Nhưng nhìn tình huống bây giờ, cõi lòng của gã lập tức trở nên run rẩy.

Gã biết Hứa Thanh, biết rõ bây giờ thanh danh của đối phương vô cùng hiển hách không gì sánh kịp, trước khi giết Chu Thanh Bằng thì gã cũng biết Hứa Thanh và Chu Thanh Bằng là người nhập môn cùng một kỳ, nhưng cũng chỉ là đồng kỳ.

Ở bên trong Thất Huyết Đồng, đồng kỳ hay không không trọng yếu, đều là dưỡng cổ thì làm sao có thể sẽ có tình nghĩa ở.

Cho nên cho tới bây giờ, gã vẫn cảm thấy tất cả những thứ đang xảy ra trước mắt mình không hề chân thực chút nào, thậm chí gã còn cảm thấy có lẽ không phải là việc mà mình đang suy nghĩ tới, vì vậy sau khi Hứa Thanh đi tới thì gã liền cố nén run rẩy, lập tức cúi đầu bái kiến.

“Bái kiến qua Hứa sư thúc.”

“Là gã sao?” Hứa Thanh nhìn tới phía thiếu niên câm cùng với Từ Tiểu Tuệ.

Thiếu niên câm cung kính gật đầu, Từ Tiểu Tuệ thì cực kỳ phẫn nộ nhìn hằm hằm vào tên thanh niên kia, ngay một khắc khi nhìn thấy nội dung bên trong ngọc giản là nàng lập tức hiểu ra, cũng cảm thấy trong khoảng thời gian này mình quả thực quá ngốc, cho nên lúc này nàng hung hăng gật đầu.

Mắt thấy tình huống như thế, tâm thần của tên thanh niên gầy ốm đứng ngoài Tri Mộng Lâu hoàn toàn nổ vang, theo bản năng rút lui vài bước, cấp tốc mở miệng cầu cứu.

“Chủ nhân cứu ta…”

Hầu như ngay khi giọng nói của gã vừa mới truyền ra, âm thanh liền im bặt dừng lại, trong một cái chớp mắt khi gã mở miệng, một que sắt màu đen bỗng trống rỗng xuất hiện bên người Hứa Thanh, lập tức bay tới gần rồi trực tiếp đâm xuyên qua cổ của gã.

Bên trong qua sắt còn ẩn chứa lực lượng lôi đình, nháy mắt liền theo miệng vết thương khuếch tán ra toàn thân khiến cho thanh niên này lập tức hồn phi phách tán, thân hình khô nứt như muốn tan vỡ, mà lôi đình cũng theo nước mưa dẫn dắt lên tới những tia chớp trên tầng mây bên trong bầu trời, trong một cái chớp mắt thì một đạo thiên lôi từ bầu trời nổ vang đánh đến, ngân quang như một con rắn nhanh chóng phủ xuống, lập tức rơi vào trên người thanh niên gầy ốm vốn đã trở thành thi thể.

Oanh một tiếng thì thi thể khô nứt kia trực tiếp vỡ tan, hóa thành từng khối thịt khô màu đen, sau đó liền bốc khói lên rơi đầy trên đất, sau đó lại bị nước mưa dập tắt.

Chương 451: Ảnh đế (2)

Một màn này quả thực quá mức chấn động, khiến cho tâm thần của toàn bộ người nhìn thấy đều dấy lên sóng lớn ngập trời.

Mặc dù là Trúc Cơ giết Ngưng Khí là vốn dĩ rất gọn gàng và đơn giản, nhưng Hứa Thanh ra tay quá mức kinh người, vậy mà có thể dẫn động thiên lôi đánh xuống, đây mới là nguyên nhân khiến cho tâm thần những người nhìn thấy nổ vang.

Que sắt màu đen trở về trong nháy mắt rồi im lặng trôi lơ lửng ở sau lưng Hứa Thanh, hòa hợp vào bên trong cái bóng.

Càng là như thế lại càng khiến cho nội tâm của những người ở bốn phía rung động lắc lư ác liệt hơn, cũng vô cùng an tĩnh lại. Hứa Thanh đang muốn ly khai, nhưng vào lúc này có một giọng nói kinh ngạc từ tầng hai của Tri Mộng Lâu, chính xác là từ trong căn phòng mà Linh Nhi đẩy cửa sổ truyền ra.

“Hazz, tiểu Kiếm Kiếm, người chết chính là tùy tùng ngươi mang đến đó nha, vừa rồi gã cũng đã cầu cứu ngươi đấy.”

Giọng nói này, là của đội trưởng.

Ngay khi Hứa Thanh nhìn thấy con đại xà cùng lão đầu của đường Bản Tuyền thì hắn liền chú ý tới trong phòng kia còn có hai đạo khí tức, một cái hắn vô cùng quen thuộc, cái khác hắn cũng không xa lạ gì.

Vì vậy Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về cửa sổ căn phòng trên tầng hai.

Trong phòng, Ngô Kiếm Vu thiên kiêu ngọn núi thứ nhất đưa mắt nhìn đội trưởng đang cười nhạt, sau khi trầm mặc mấy hơi thở thì gã liền hừ lạnh một tiếng, hất tay áo lên rồi bỗng nhiên đứng dậy, chấn động một đoàn mệnh hỏa trong cơ thể ầm ầm bộc phát, khí thế như cầu vồng khiến cho bát phương chấn động.

“Oa a ~” Đội trưởng ở một bên nhanh chóng phối hợp hô to một tiếng.

Ngô Kiếm Vu cảm thấy người này là một kẻ ngu, nếu mà mình đi so đo với kẻ đần vậy thì quá mức mất mặt, vì vậy nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn đội trưởng, sắc mặt vô cùng âm trầm đi ra cửa sổ.

Sau khi đi đến bên cạnh cửa sổ, khí tức toàn thân gã chấn động, tu vi trên người vô cùng cuồng bạo, trên bầu trời lúc này liền vang lên những tiếng sấm, vậy mà lại có một thanh đại kiếm bằng thanh đồng thình lình lộ ra từ trên tầng mây, khóa chặt vào nơi đây.

Lúc này nhìn qua Ngô Kiếm Vũ thật giống như là gã đang tức giận ngập trời, tùy lúc đều có thể bộc phát, trên người càng có sát cơ cực kỳ kinh người, cuối cùng dung nhập vào trong đôi mắt mà nhìn thẳng về phía Hứa Thanh.

“Tại sao ngươi giết tùy tùng của ta!!”

Những lời này, được nói ra một cách vô cùng ngạo nghễ.

Phối hợp với uy nghiêm trên người cùng với sắc mặt âm trầm, đồng thời với khí thế như cầu vồng làm cho người ta có một loại cảm giác đúng là thiên kiêu.

Nhất là trong lúc lời nói truyền ra, trên bầu trời lập tức có sấm chớp nổ vang bát phương, từng thanh từng thanh đại kiếm thanh đồng cũng được hình thành, mỗi thanh đều tràn ra những mũi nhọn sắc bén.

Một màn này khiến cho tâm thần của tất cả mọi người bên trong cửa hàng bốn phía đều chấn động mãnh liệt.

Lúc này mọi người rất nhanh liền nhao nhao rời khỏi, bọn họ có một dự cảm mãnh liệt, tiếp theo sợ là ở chỗ này sẽ phát sinh một trận đại chiến.

Dẫu sao tên Hứa Thanh này giết tùy tùng trước mặt chủ nhân người ta như vậy, việc này quả thật là làm người khác vô cùng mất mặt.

Nhất là người này còn là tu sĩ của ngọn núi thứ nhất, nơi quan tâm thể diện nhất, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cùng lúc đó trong mắt đại xà trong phòng lập tức lộ ra hàn mang hung ác khóa chặt Ngô Kiếm Vu, muốn đi cắn bộ dáng của gã, nhưng lại bị lão đầu đường Bản Tuyền ôm lấy.

Lúc này đáy lòng của lão đầu đường Bản Tuyên đã sớm nở hoa, thầm nghĩ Hứa Thanh nha Hứa Thanh, tiếp theo nhìn ngươi làm sao bây giờ, ngọn núi thứ nhất giỏi nhất là bao che khuyết điểm, đứng trước tên Ngô Kiếm Vu còn có tám người sư huynh, bọn họ thích nhất là kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Cùng lúc đó, tâm thần của thiếu niên câm và Từ Tiểu Tuệ ở bên cạnh Hứa Thanh cũng trở nên chấn động.

Thiếu niên câm ngẩng đầu, mặc dù hạ thân của gã đang run rẩy trước uy áp của Ngô Kiếm Vu nhưng trên mặt vẫn lộ ra hàm răng sắc bén, gắt gao nhìn chằm chằm vào cổ của đối phương.

Mà Từ Tiểu Tuệ cũng cắn môi dưới, đáy lòng vô cùng lo lắng, nàng cảm thấy việc của mình đã làm phiền hà tới Hứa Thanh.

Nhưng mà trong khi nỗi lòng của tất cả mọi người ở đây đang biến hóa, chỉ có thần sắc của Hứa Thanh vẫn như thường.

Hắn nhìn qua Ngô Kiếm Vu đứng cửa sổ bên cạnh, ánh mắt lạnh như băng, một câu cũng không nói, tay phải giơ lên, que sắt màu đen lập tức ô…ô…n…g một tiếng, từ bên trong cái bóng phía sau hắn bay lên.

Đúng lúc này, một tiếng cười dài từ Ngô Kiếm Vu đang đứng bên cạnh cửa sổ truyền ra.

Gã ngửa mặt lên trời cười to, vừa cười còn vừa gật đầu, trong âm thanh truyền ra còn mang theo một tia tỉnh ngộ, âm thanh còn rất lớn giống như muốn để cho tất cả mọi người đều nghe thấy được vậy.

“Thì ra là như vậy, ngươi nói rất có đạo lý, nếu như chuyện này đã là thù riêng của các ngươi, như vậy thì Ngô mỗ đúng là không nên tham dự.”

Hứa Thanh nhướng mày, hắn không có nói gì cả.

“Uống rượu thì không cần, chuyện này Ngô mỗ đã hiểu.” Ngô Kiếm Vu lớn tiếng mở miệng cười.

“Haha, Hứa huynh không cần như thế, gần đây ta xác thực không có thời gian, mà thôi mà thôi, Ngô mỗ cũng vô cùng khâm phục hành động vĩ đại của ngươi ở trong Hải Thi tộc, nếu ngươi đã khách khí như thế, được rồi, nếu như ngươi đã đối xử với ta khách khí, vậy thì Ngô mỗ cũng không phải người nhỏ mọn, 10 vạn linh thạch phải trả khi giết người này, Ngô mỗ sẽ thanh toán cho ngươi!”

Linh Nhi mở to hai mắt, nhìn Ngô Kiếm Vu một chút, lại nhìn chung quanh vô cùng yên tĩnh một chút, hơi không hiểu tên này đang nói gì.

“Ừ ừ, được được, về sau nếu có thời gian thì chúng ta lại gặp mặt, Ngô mỗ ta cáo từ trước, hôm nay quen biết được Hứa huynh, sảng khoái.”

Trong phòng, Ngô Kiếm Vu lớn tiếng mở miệng với thanh âm cởi mở, từ lúc mới bắt đầu vô cùng uy nghiêm dần dần trở nên thoải mái, cuối cùng trên mặt còn hiện ra một nụ cười rất tươi, ôm quyền về phía Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, từ đầu tới đuôi hắn đều không truyền ra một câu.

Ngô Kiếm Vu nhanh chóng đảo qua biểu cảm của Hứa Thanh, đáy lòng run lên mà vội vàng hất tay áo lên, bảo trì điệu cười to, một bước đi ra khỏi phòng rồi…

Lập tức phi hành về chân trời nơi xa, nghênh đón sấm chớp mưa gió, giậm chân phi đi.

Thân ảnh bồng bềnh như tiên, tựa như một bức họa tuyệt mỹ, lộ ra ý cảnh kinh người.

“Siêu phàm thoát tục trong thiên địa, khí thôn hải vân ta thành tiên.”

Theo gã tiến về phía trước, toàn bộ những thanh đại kiếm thanh đồng bốn phía cũng vang lên âm thanh vang vọng bát phương mà bay theo càng lúc càng xa.

Chương 452: Chớ giành cõng nồi với ta! (1)

Cho đến khi Ngô Kiếm Vu đến một chỗ không người, hoàn toàn rời xa Trì Mộng Lâu thì thân thể gã lập tức run một cái, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt và trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, thở ra một hơi thật dài.

“Tình huống như thế nào, hai đoàn mệnh hỏa!! Lúc trước tên sát tinh này đã lợi hại như vậy, thế mà bây giờ còn biến thành Trúc Cơ hai đoàn mệnh hỏa, lúc nãy nếu ta ở bên ngoài thì hắn nhất định sẽ giết ta!!”

Đáy lòng của Ngô Kiếm Vu run rẩy không ngừng, đồng thời cũng không ngừng hít sâu, gã cảm thấy mấy tháng tiếp theo mình không nên ra khỏi tông môn nữa.

“Cũng may ta lanh lợi, hôm nay cho hắn mặt mũi như vậy, còn thanh toán linh thạch trừng phạt khi giết đệ tử dưới núi cho hắn, nếu như hắn là người giảng đạo lý, vậy thì có lẽ tiếp theo sẽ không còn cố chấp giết ta như vậy nữa rồi.”

“Đau đầu thật… Không được, chưa tới hai đoàn mệnh hỏa, ngay cả động phủ ta cũng không ra!”

Bên ngoài Tri Mộng Lâu, Hứa Thanh đứng trong màn mưa với thần sắc vô cùng cổ quái.

Thiếu niên câm cũng sửng sốt một chút, Từ Tiểu Tuệ cũng ngây người.

Linh Nhi trừng mắt nhìn có chút nghi hoặc, mà lão bản đường Bản Tuyền bên cạnh cũng hiện ra vẻ mặt buồn bực.

Bọn họ ở khoảng cách gần nhất, cho nên cũng nhìn ràng mạch tình huống vừa rồi nhất, Hứa Thanh đứng ở đó không hề nói một câu mà chỉ bày ra thái độ muốn xuất thủ, sau đó Ngô Kiếm Vu kia liền bắt đầu không hiểu được mà lầu bà lầu bầu diễn xuất.

Lại còn cười to phối hợp thêm với tiếng nói thật lớn, thật giống như là Hứa Thanh thật sự đang đứng đó truyền âm đối thoại giải thích cùng gã vậy, đồng thời giống như còn mời gã uống rượu.

Toàn bộ quá trình quả thật là giống như đúc, sợ là những người bên ngoài không tận mắt nhìn thấy một màn này, chỉ nghe thấy giọng nói của Ngô Kiếm Vu, chắc chắn sẽ tưởng rằng mọi thứ Ngô Kiếm Vu nói đều là sự thật, cảm thấy Ngô Kiếm Vu quả thật là một nhân vật lớn và cũng rất kính nể với Hứa Thanh, hai người quả thật giống như là bạn tốt vậy, đều tôn kính đối phương như nhau.

Đồng thời trong sự tôn kính này, bởi vì Hứa Thanh nhiều lần mời nhưng Ngô Kiếm Vu hoàn toàn chính xác không có thời gian, cho nên gã liền có qua có lại mới toại lòng nhau, thanh toán trừng phạt khi giết chóc đệ tử dưới núi cho Hứa Thanh.

“Hành động của tiểu Kiếm Kiếm quả thật không tệ nha, ta nhìn cũng phải sửng sốt.”

Một giọng nói truyền đến phá vỡ sự im lặng trong căn phòng, đội trưởng từ trên ghế ngồi đứng lên, vừa ăn táo vừa đi đến bên cạnh cửa sổ, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua tứ chi của đội trưởng, trong mắt lộ ra một tia kỳ dị.

Đội trưởng khôi phục quá nhanh, loại đứt tứ chi lại có thể mọc ra nhanh như thế này khiến cho Hứa Thanh cảm giác không giống như là công pháp và đan dược có thể làm được, càng giống như là một chút thuật quỷ dị.

Cùng lúc đó, đại xà thừa dịp lão đầu đường Bản Tuyền đang buồn bực nên thân thể uốn éo rồi trực tiếp liền vọt ra, nhanh chóng bò qua cửa sổ rồi bay thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, nhưng sau khi chú ý tới ánh mắt của con đại xà này thì hắn bỗng cảm thấy có chút quen thuộc, tựa như đã gặp qua bộ dạng của đối phương ở đâu, mà trên người đối phương chẳng những không có bất luận chút sát ý nào, lại càng tràn ngập cảm xúc vui vẻ.

“Ọt ọt ọt ọt.”

Trong cảm xúc vui vẻ, thân hình đại xà nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một con rắn nhỏ và trực tiếp quấn quanh trên tay Hứa Thanh, toàn thân trở nên trắng như tuyết, đôi mắt rất lớn, bộ dáng rất là đáng yêu.

“Ọt ọt ọt ọt ọt ọt.”

“Ọt ọt cô.”

Lão đầu đường Bản Tuyền đứng bên cạnh cửa sổ nhìn một màn này thì đáy lòng vô cùng bi thương, vừa muốn quát tháo, nhưng trong nháy mắt tiếp theo theo, Hứa Thanh liền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn lão một cái.

Lão nhân này lập tức giật mình và nhớ tới lúc trước xém chút nữa bị Hứa Thanh giết chết, trong lòng lập tức bi phẫn, đồng thời cái loại cảm giác khuê nữ do chính mình nuôi lớn, vậy mà khi đứng giữa tình nhân và phụ thân lại đi lựa chọn người trước, để cho nội tâm của lão vô cùng chua xót.

“Không được, ta không thể thỏa hiệp chuyện này được, vừa nhìn qua liền thấy Hứa tiểu tử này không phải là đồ tốt, tuyệt không lương xứng với Linh Nhi.” Lão đầu đường Bản Tuyền hít sâu, ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động rồi nhanh chóng mở miệng.

“Ọt ọt ọt ọt cô!”

Lão không dám nói tiếng người, giờ phút này lão đang nói ngôn ngữ của Linh Nhi.

Lão đang báo cho Linh Nhi biết, nếu muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Hứa Thanh thì nhất định phải hóa hình mới được, mà muốn hóa hình sẽ phải Trúc Cơ, cho nên bây giờ lập tức phải đi.

Linh Nhi không muốn, nàng nhìn qua Hứa Thanh, dùng đầu nhẹ nhàng cọ xát trên cánh tay của hắn, sau đó hơi nới lỏng thân hình, nhoáng một cái liền về tới chỗ lão đầu đường Bản Tuyền, trong mắt vẫn tràn ngập cảm giác không nỡ như cũ.

Đáy lòng của lão đầu đường Bản Tuyền cũng nhẹ nhàng thở ra, âm thầm đắc ý, sau đó một đường vội vã nhanh chóng rời đi, trong lúc mơ hồ thì Hứa Thanh còn nghe được xa xa có âm thanh ọt ọt ọt ọt truyền tới.

“Được rồi Hứa phó ti, đừng nhìn nữa, lên đây uống vài chén cùng bổn Ti trưởng nào.”

Đội trưởng đứng trước cửa sổ vẫy vẫy tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sau đó quay lại nhìn Từ Tiểu Tuệ nhẹ gật đầu, ý bảo đối với phương có thể rời đi.

Từ Tiểu Tuệ cắn môi dưới, trong lòng tràn đầy cảm kích, ở trong màn mưa cúi đầu thật sâu quỳ xuống bái một cái về phía Hứa Thanh, cái trán đập vào mặt đất, sau đó mới đứng dậy, lưu lại bóng lưng trơ trọi đơn độc đi về nơi xa.

Thiếu niên câm thì không, gã ngồi xổm ở ngoài Tri Mộng Lâu, cũng chính là ngay vị trí mà tên thanh niên gầy ốm chết.

Hứa Thanh cũng không nhiều lời, thân thể nhoáng một cái đi vào cửa sổ bên cạnh, bước vào trong phòng ngồi xuống, lần trước ở chỗ Trương Tam, hắn chú ý thấy trạng thái của đội trưởng không tốt, cho nên có mấy lời vẫn chưa nói.

Cho nên lúc này sau khi ngồi xuống, Hứa Thanh lập tức nhìn về phía đội trưởng hỏi.

“Đội trưởng, cái mũi của tượng thần làm sao lại nổ tung?” Hứa Thanh hỏi một câu rất nghiêm túc.

Hắn cảm thấy nhất định phải hỏi vấn đề này, nếu không thì với tính cách nghi thần nghi quỷ của đội trưởng, nhất định sẽ không yên tâm thoải mái, cho nên Hứa Thanh cảm thấy có lẽ mình nên để cho đội trưởng an tâm.

“Ngươi không biết ư?” Đội trưởng cắn quả táo một cái, cười tủm tỉm nhìn Hứa Thanh, quan sát từ trên xuống dưới.

Hứa Thanh sửng sốt một chút, lắc đầu.

“Được rồi, Hứa Phó ti của ta, mọi hành động cử chỉ của ngươi đều là do ta dạy, ta và ngươi đều biết tại sao cái mũi của tượng thần lại nổ tung, mà ta cũng sẽ không vạch trần ngươi.”

Đội trưởng ăn xong quả táo, lại lấy ra một quả lê và gặm một miếng thật lớn.

“Lần này ta sẽ cõng oan ức cho ngươi, ai bảo ta là cấp trên của ngươi chứ, ta cũng không bắt ngươi trả linh thạch, nhưng ta có hai điều kiện.”

Đội trưởng nói tới chỗ này thì trong mắt lộ ra vẻ thâm sâu, một bộ dạng ta đã nhìn thấu ngụy trang của ngươi, sau đó liền bắt đầu nghiêm túc lên.

Chương 453: Chớ giành cõng nồi với ta! (2)

Hứa Thanh nhíu mày, vẻ mặt có chút do dự, giống như chính hắn cũng không xác định cho lắm.

Đội trưởng thấy một màn này, lập tức lấy ra một quả lê ném tới.

“Đừng suy nghĩ nữa, chính là nguyên nhân kia, lúc ấy ta đã tận mắt nhìn thấy, được rồi được rồi, ta nói một câu, hai điều kiện của ta, cái thứ nhất, chính là về sau ngươi không thể nhắc lại sự tình ta hóa thân thành Tam công chúa, chúng ta xóa bỏ cái này ra khỏi đầu!”

Đội trưởng ngưng trọng mở miệng.

“Thứ hai, chính là ngươi thiếu nợ của ta 10 vạn linh thạch, ta vẫn còn muốn ngươi trả đấy!!”

“Chỉ cần ngươi đồng ý, cái nồi của Hải Thi tộc này ta sẽ cõng cho ngươi!”

Đội trưởng thở sâu, hung hăng cắn một nửa quả lê trong tay, sau đó chăm chú quan sát từng biểu cảm nhỏ của Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, sau khi suy nghĩ liền lắc đầu nhìn qua đội trưởng, đáp lời rất nghiêm túc.

“Nếu là nguyên nhân của ta, vậy ta liền truyền thông tin ra bên ngoài, chuyện này là do ta làm.”

“Vậy thì danh mục treo thưởng đầu tiên sẽ là ta, lần hành động phá hư thi thể Tổ Thần của Hải Thi tộc này ta mới là thủ phạm chính, đội trưởng ngươi chỉ bất quá là phụ trợ một chút.”

Hứa Thanh nói xong liền đứng lên muốn rời khỏi.

Đội trưởng vừa thấy một màn này thì lập tức trở nên cấp bách, y vốn rất coi trọng cái vinh quang làm thủ phạm chính này, chẳng qua là muốn lừa bịp tống tiền Hứa Thanh một chút mà thôi, không nghĩ vậy mà liền hóa khéo thành vụng, vì vậy lập tức vội vàng ngăn lại, sau đó điên cuồng ho khan một tiếng, gượng cười nói vài câu.

“Ngươi xem ngươi kìa, thế mà lại nghiêm túc như vậy, ta chỉ nói giỡn với ngươi mà thôi, chuyện này chính là do ta làm đó, ta mới là thủ phạm chính, điểm này ai cũng không thể giành được với ta!”

“Không, là ta!” Hứa Thanh nói nghiêm túc.

“Không phải ngươi, là ta!” Đội trưởng gấp gáp.

“Không phải, là ta!” Hứa Thanh nhìn đội trưởng.

“Hứa Thanh nha, ta phải nghiêm túc phê bình ngươi, ta nói không phải ngươi tức không phải ngươi, là ta!” Đội trưởng nói vô cùng nghiêm túc.

“Thật sự là ngươi sao?” Hứa Thanh nhíu mày, trong mắt lộ ra một chút không xác định.

“Đương nhiên là ta, ta ăn máu thịt Câu Anh, ta cắn một cái làm lực lượng Câu Anh trong người bộc phát, khiến cho trong cơ thể tượng thần phát sinh phản ứng dây chuyền, do đó gây nên tượng thần sụp đổ, đây là đối kháng bày xích giữa Thần Tính. Trên thực tế, sau khi ta trở về cũng đã điều tra một chút sách cổ, biết được Câu Anh đã từng có cùng chút nguồn gốc với Hải Thi tộc, cho nên khí tức của nó có thể dẫn động Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi Tộc!”

Đội trưởng hít sâu một hơi, sau đó ngưng trọng mở miệng.

Lần này Hứa Thanh sửng sốt thật sự, hắn nhẹ gật đầu như có điều suy nghĩ, nhưng vẫn còn có chút do dự, đang muốn mở miệng nói tiếp.

Đội trưởng bên cạnh vội vàng đứng người lên, cười ha ha.

“Tiểu sư đệ, ta còn có việc phải đi trước, ngươi chớ suy nghĩ quá nhiều, thật sự là do ta làm ra, ài, công vụ bên trong ti bề bộn nên không có biện pháp, về phần kế hoạch lớn lần trước ta nói, sau khi ta chuẩn bị đầy đủ manh mối sẽ nói với ngươi.”

Nói xong thì đội trưởng vội vàng nhoáng một cái liền rời khỏi căn phòng, cho đến khi đi ra quảng trường, đội trưởng lấy ra quả táo ăn một cái, lúc này đáy lòng mới hoàn toàn bình ổn xuống, nhẹ nhàng thở ra.

“Xem ra hoàn toàn chính xác không phải là do tiểu tử này làm, chẳng lẽ thật sự là ta sao? Ừ, hẳn là ta.”

Đáy lòng đội trưởng rất là thoải mái, y cảm thấy như vậy mới là hợp lý, dẫu sao loại chuyện lớn như thế này, mình thân là cấp trên, tự nhiên chỉ có chính mình mới là thủ phạm chân chính tạo ra, như vậy mới có thể xứng.

Mà ở trong phòng, Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng cũng an ổn xuống.

“Như vậy, có lẽ đội trưởng sẽ không hoài nghi nữa.”

Hứa Thanh vừa lòng thoả ý rời khỏi Tri Mộng Lâu, sau khi về tới nơi cập bến hắn liền tiếp tục tu hành, đồng thời cũng ở đây chờ mong kế hoạch lớn trong lời đội trưởng nói, mà trong khi chờ đợi thì thời gian cũng chậm rãi trôi.

Rất nhanh, một tháng đã qua đi.

Trong một tháng này, chiến tranh giữa Hải Thi tộc cùng với Thất Huyết Đồng cũng đã đến thời khắc mấu chốt.

Vô số ánh mắt của các tộc quần khác đều bị thu hút tới, bởi vì sau khi chiếm được hai hòn đảo phụ của Hải Thi Tộc, Thất Huyết Đồng đã không còn trở ngại khi tới tộc địa của Hải Thi tộc nữa, cho nên Thất Huyết Đồng đã bắt đầu tổng tiến công đối với Hải Thi tộc!

Ý đồ của trận tổng tiến công này, là Thất Huyết Đồng muốn đặt cuộc chiến lên bản thổ của Hải Thi tộc.

Cùng lúc đó, viện bảo tàng của thứ bến cảng số 176 cũng đã khai trương.

Trải qua Trương Tam sửa chữa và hồi phục lại, gã đã thành công ghép nối hai mảnh vỡ của cái mũi lại với nhau, khiến cho thoạt nhìn cái mũi này coi như cũng trở nên nguyên vẹn hơn, ở phía dưới còn đồng thời nổi lên một đoàn hỏa diễm được đốt cháy quanh năm.

Về phần hàng chữ mà lão tổ ban cho thì được đặt thật cao ở bên trên.

Mà viện bảo tàng vừa khai trương thì lập tức liền oanh động toàn bộ Thất Huyết Đồng, đám người lão tổ trên chiến trường cũng than thở không thôi, về phần những tộc quần khác cũng đều tỏ ra khiếp sợ, sau đó nhịn không được mà có ý nghĩ muốn đi qua thăm thú một chút.

Vì vậy rất nhanh, bến cảng số 176 của Thất Huyết Đồng liền trở nên vô cùng náo nhiệt, biển người ập tới mãnh liệt giống như thủy triều, đồng thời cũng đúng như lời Trương Tam nói, không cần bọn họ thủ hộ nơi này mà tông môn sẽ tự có an bài.

Sự thật cũng đúng là như vậy, những trưởng lão Kim Đan lưu thủ ở trong tông môn đã nhận được mệnh lệnh của lão tổ, bất luận bọn họ làm như thế nào, cũng phải thủ hộ viện bảo tàng này được an toàn.

Đồng thời, lần ban thưởng thứ nhất của Hứa Thanh cùng với Trần Nhị Ngưu sau khi lập ra đại công cũng theo ý chỉ của lão tổ truyền đến.

“Phong Trần Nhị Ngưu và Hứa Thanh trở thành đệ tử hình tượng của Thất Huyết Đồng trong thế hệ này, tự liệt của Trần Nhị Ngưu tăng lên, Hứa Thanh được cho vào tự liệt!”

“Ban thưởng ba lần quyền sử dụng hình chiếu pháp bảo của Thất Huyết Đồng!”

“Thưởng cơ duyên Kết Đan, sau khi chiến đấu kết thúc liền tính toán!”

“Đây là lần ban thưởng thứ nhất, chờ đợi chiến tranh kết thúc, lần nữa luận công ban thưởng!”

Theo ý chỉ của lão tổ truyền ra, toàn bộ Thất Huyết Đồng vang động, một mặt là do tự liệt, một phương diện khác thì là trở thành đệ tử hình tượng.

Trên thực tế, mọi người trong Thất Huyết Đồng đều có chút lạ lẫm đối với cái xưng hô đệ tử hình tượng, căn bản bên trong Thất Huyết Đồng từ trước không hề có xưng hô thế này.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đã biết rõ cái gì gọi là đệ tử hình tượng.

Hứa Thanh và đội trưởng được bổ nhiệm thành Phong chủ thay thế của ngọn núi thứ bảy trong khoảng thời gian này, hai bọn họ được cử đi chiêu đãi tất cả khách quan tới thăm quan cái mũi của tượng thần Hải Thi tộc.

Chương 454: Nhị Phượng hí thanh (1)

Cái gọi là đệ tử hình tượng, chính là làm người đại biểu cho Thất Huyết Đồng tiếp đãi người bên ngoài.

Kể từ đó, khi toàn bộ người bên ngoài tới Thất Huyết Đồng bái phỏng đều có thể gặp Hứa Thanh và đội trưởng, mà mỗi lần nhìn thấy bọn hắn thì bọn họ sẽ đều tự giác nhớ tới việc mất mặt của Hải Thi tộc.

Vì vậy trong một đoạn thời gian sau đó, theo rất nhiều người bên ngoài đến, công việc của Hứa Thanh và đội trưởng cũng trở nên lu bù.

Lúc này Hứa Thanh đang đứng ở trên cửa khẩu của bến cảng số 176, lúc này hoàng hôn đang dần kéo tới, hắn yên lặng đứng chờ đợi khách từ bên ngoài sắp đến.

Trong ánh nắng chiều, khuôn mặt tuấn mỹ dị thường của hắn đủ để khiến cho chúng sinh điên đảo, theo gió biển thổi vào, những sợi tóc vụn trên trán của lắc lư giống như một cái màn che màu đen nhấp nhô, phía sau ẩn giấu một thần sắc lạnh như băng cùng với vẻ không kiên nhẫn.

Trong vòng nửa tháng, sau khi được lão tổ bổ nhiệm chức vị này, đây đã là nhóm dị tộc thứ bảy mà Hứa Thanh phải nghênh đón.

Nhưng Hứa Thanh vẫn không cách nào thích ứng việc này, đáy lòng của hắn cũng rất bài xích đối với loại nhiệm vụ như vậy.

Hắn không thích quá mức khoe khoang trước mặt người khác, điều này làm cho hắn có một cảm giác bất an, nhưng Hứa Thanh cũng hiểu rõ một điều, cái hư danh đệ tử hình tượng này cũng là một loại hình thức bảo vệ mình.

Có tầng hư danh này trên người, sẽ khiến cho rất nhiều người rục rịch ác ý với hắn phải bỏ cuộc, bởi vì dù gì hiện giờ hắn cũng là người đại biểu mặt ngoài cho Thất Huyết Đồng.

Nhưng đồng dạng, cũng chính bởi vì là người đại diện mặt ngoài, cho nên hoặc là nguy hiểm không hiện ra, hoặc là chỉ cần nguy hiểm vừa xuất hiện, nhất định sẽ cực kỳ hung hiểm.

Còn phần thưởng được đưa vào tự liệt, lúc trước Hứa Thanh đã nghe người ta nói qua, Thất Huyết Đồng và Hải Thi tộc có một chỗ giống nhau, cũng có chỗ bất đồng, dẫu sao thì cái tự liệt này, trước đây chỉ có đệ tử đích truyền của Phong chủ bảy ngọn núi mới được liệt vào trong đó.

Một khi được cho vào tự liệt, vậy thì chẳng khác nào là có được thân phận đặc thù, mà vị trí Phong chủ tương lai cũng đều là được lựa chọn từ bên trong hàng tự liệt này mà ra.

Đồng thời phương diện đãi ngộ cũng sẽ không giống như những đệ tử tầm thường, mà Hứa Thanh cũng có thể nói là trường hợp duy nhất của Thất Huyết Đồng từ trước tới nay, khi mà hắn không có trở thành đệ tử của Phong chủ, nhưng vẫn có thể tiến vào hàng ngũ tự liệt.

“Thứ tự của Trần Nhị Ngưu trong tự liệt tăng lên, vậy đội trưởng chính là đại sư huynh rồi.” Đáy lòng Hứa Thanh hầu như đã xác định việc này, bất quá hắn vẫn mơ hồ cảm thấy phía sau đội trưởng hình như còn ẩn chứa bí mật lớn hơn nữa.

Mặc dù Hứa Thanh rất bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng rất khó mà đi trực tiếp cự tuyệt vị trí mà lão tổ bổ nhiệm.

“Tại sao còn chưa tới?” Gió biển lướt nhẹ qua mái tóc Hứa Thanh, quét qua trên lông mi của hắn, cắt đứt những dòng suy nghĩ của hắn, hắn ngẩng đầu nhìn ra biển khơi, đáy lòng có chút không kiên nhẫn.

“Hứa sư huynh, nghe nói phía sau người của Hải Tinh tộc đều mọc ra một viên Hải Tinh kỳ dị, ngày thường không thích ánh nắng, cho nên có thể lúc trời sắp tối bọn họ mới có khả năng xuất hiện.”

Nơi này không phải chỉ có một mình Hứa Thanh chờ đợi, phía sau hắn còn có trọn vẹn hơn ba mươi vị đệ tử, đây đều là người do đội trưởng an bài, so với hắn mà nói, đội trưởng có rất nhiều mưu cầu đối với vị trí mà lão tổ bổ nhiệm này.

Không ít đệ tử trong tông môn bị đội trưởng gọi tới đây gia nhập, đồng thời hình như y cũng đã coi Hứa Thanh trở thành một đòn sát thủ, nếu khách tới chủ yếu đều là nữ tu, vậy thì đội trưởng thường lập tức gọi Hứa Thanh tới đây.

Mà mỗi một lần Hứa Thanh xuất hiện, cũng đều chuẩn xác khiến cho những nữ tử dị tộc đến xem cái mũi của Tổ Thi Hải Thi

Tộc nhao nhao kinh diễm, lần nào mọi người cũng đều rất ngạc nhiên.

Hứa Thanh vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ tới dạng này cũng khiến cho số lần phải đi tiếp khách của mình ít đi rất nhiều, vì vậy hắn liền chấp nhận loại an bài này.

Nhưng hình như đội trưởng cũng lo lắng Hứa Thanh cô đơn, cho nên y còn cố ý an bài riêng cho hắn hai người đồng môn quen thuộc để làm phụ tá.

Một người chính là Cố Mộc Thanh vừa mới nói chuyện.

Cố Mộc Thanh nhẹ giọng mở miệng, gương mặt của nàng mềm mại thanh nhã giống như là sen trong chậu, vừa tuyệt sắc lại vừa có linh khí bức người.

Lúc này trên khóe miệng của nàng hiện lên một nụ cười nhẹ, giữa lông mày còn hiện lên vẻ ngây thơ và một cảm giác rất linh động, đạo bào màu cam trên người cũng làm nổi bật lên dáng người cao gầy khiến cho cả người của nàng giống như một đám mây ngũ sắc ửng đỏ, sáng sủa và tươi đẹp.

“Hứa sư huynh, Hải Tinh tộc thật sự có chút quá phận, vậy mà lại đến muộn như vây, nhưng mà không sao, ta vừa mới nhận được sự tán thành của liên minh bảy tông, đợi khi chiến tranh kết thúc là ta có thể đi qua đó học tập dược đạo rồi, đến khi vào, ta liền có tư cách để cho Hải Tinh tộc này tự mình đến xin lỗi với sư huynh!”

“Còn có, sư huynh, đây là tâm đắc học tập của ta trong khoảng thời gian này, sư huynh có thể kiểm tra giúp ta một chút được không.”

Mắt thấy dáng vẻ của Cố Mộc Thanh như vậy, Đinh Tuyết lập tức đi ra một bước, cũng mở miệng nói với Hứa Thanh, còn trực tiếp lấy ra một xấp linh phiếu cùng với một khối ngọc giản.

Nàng cười nói rất tự nhiên, cổ tay trắng như tuyết, tóc đen như mây, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng hơi giương lên dưới chiếc mũi cao thẳng, giống như là một bông hoa hồng kiêu sa.

Nhưng giọng nói truyền ra từ nàng lại vô cùng thanh thúy êm tai, bên trong còn hiện ra sự khờ khạo ngây ngô, mà đôi mắt lại lấp lánh như nước với mị nhãn như tơ, một đôi mắt câu hồn, tựa hồ chỉ cần nàng liếc mắt liền có thể khiến cho người ta hoàn toàn không thể kìm chế mà sa vào.

Đinh Tuyết, chính là phụ tá thứ hai mà đội trưởng an bài cho Hứa Thanh.

Lúc này hai người nữ tử đứng ở hai bên trái phải Hứa Thanh, mỗi người mỗi vẻ, như lan như cúc, khó phân cao thấp.

Mà ở phía sau lưng ba người bọn họ còn có hơn ba mươi đệ tử Thất Huyết Đồng xếp thành hàng, bên trong còn có Triệu Trung Hằng.

Nửa tháng nay không biết hắn đã hít sâu bao nhiêu lần mới có thể bảo trì được vẻ mỉm cười của mình như trước, về phần những đệ tử khác ở bốn phía, mỗi một người đều giống như nhìn Hứa Thanh giống như nhìn thần vậy.

Bởi vì trong nửa tháng này, giữa Cố Mộc Thanh và Đinh Tuyết nhìn như hài hòa, nhưng trên thực tế thì cả hai đều tồn tại một chút tranh phong, thậm chí càng ngày càng rõ ràng.

Như là lúc này, Cố Mộc Thanh liền liếc mắt nhìn Đinh Tuyết.

Chương 455: Nhị Phượng hí thanh (2)

Đinh Tuyết cũng không cam lòng yếu thế, sau khi nhìn thấy cũng hơi giương lông mi lên, sau đó còn bày ra bộ dáng ủy khuất.

“Cố sư tỷ, coi như là Hải Tinh tộc có nguyên nhân, nhưng đó là chuyện của bọn họ cơ mà, không hề liên quan tới chúng ta, vậy mà bọn họ lại để cho Hứa Thanh ca ca phải đứng đây chờ đợi, thế thì nội tâm của ta liền không thoải mái, chẳng lẽ ngươi không cho là như vậy sao, nhất là Hứa Thanh ca ca luôn khắc khổ tu hành như thế, mà còn phải ở đây chờ bọn họ, bọn họ thật quá phận.”

Ngực của Cố Mộc Thanh phập phồng lên xuống, tính cách của nàng luôn luôn thanh nhã, nhưng trong nửa tháng này nàng đã nhiều lần suýt nữa không đè nén được, nàng không giỏi nói loại ngữ khí như thế này, sau mỗi lần nghe đều cảm thấy Đinh Tuyết rất là ám muội, rất là chán ghét.

“Đinh Tuyết, ngươi luôn luôn xưng hô ta là sư tỷ, ta năm nay 17 tuổi, xin hỏi ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Vàng mắt Đinh Tuyết hơi đỏ lên, cúi đầu nói khẽ.

“Cố sư tỷ, Tuyết Nhi sai rồi, ta… ta không biết nói chuyện cho lắm, nếu như có câu nào chọc phải Cố sư tỷ, đều là do ta không cố ý, ta chỉ đang đau lòng cho Hứa Thanh ca ca.”

Gân xanh trên trán Cố Mộc Thanh nổi lên, hô hấp có chút dồn dập.

Những đệ tử Thất Huyết Đồng sau lưng các nàng nghe như vậy cũng thâm ý sâu sắc nhìn bóng lưng Đinh Tuyết, sau đó trao đổi ánh mắt với nhau, ai cũng nhìn ra sự bội phục bên trong lẫn nhau đối với Đinh Tuyết.

Trước sau như một, vẫn là toàn thắng.

Hứa Thanh hiếu kỳ nhìn Đinh Tuyết một chút, lại nhìn Cố Mộc Thanh một chút, sau đó cũng không quan tâm, trong khoảng thời gian này hắn cảm thấy hai người đồng môn này thật là kỳ quái, bộ dạng hình như không hợp nhau cho lắm.

Vì vậy hắn muốn mở miệng nói vài câu, nhưng vào lúc này biển khơi xa xa truyền đến tiếng nổ vang, Hứa Thanh lập tức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dưới ánh nắng chiều, mặt biển nguyên bản từ bình tĩnh biến thành sóng lớn mãnh liệt.

Theo từng trận sóng biển ầm ầm vang vọng, ngoài ngàn trượng bỗng có một chiếc chiến hạm cực lớn có năm cạnh màu đen thình lình nhô lên từ dưới biển, phía sau cũng lập tức có một loạt những chiến hạm khác hiện lên, tổng cộng có bảy chiếc chiến hạm ngũ giác màu đen.

Uy áp kinh người từ bên trên những chiếc chiến hạm này tràn ra, đồng thời cũng khuếch tán ra bát phương, bảy con mắt thật to ở trong sơn môn Thất Huyết Đồng cũng tràn ra hồng mang, giống như đang nhìn kỹ về nơi này.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, bởi vì lúc này bên trong Thất Huyết Đồng chẳng những tồn tại trận pháp trấn áp hết thảy, đồng thời vào nửa tháng trước thì Phong chủ của ngọn núi thứ sáu cũng đã được an bài trở về tông môn tu dưỡng.

Có Phong chủ ngọn núi thứ sáu tọa trấn, đáy lòng Hứa Thanh yên ổn hơn rất nhiều.

Lúc này theo bảy chiếc chiến hạm ngũ giác màu đen dần đi tới gần, Hứa Thanh cũng nhìn thấy trên những chiếc chiến hạm ngũ giác này xuất hiện rất nhiều thân ảnh tu sĩ, mỗi một chiếc không sai biệt lắm có tầm hơn ba mươi thân ảnh.

Hải Tinh tộc, là một tộc bầy tựa như nhân tộc, người trong tộc có bề ngoài tương tự với nhân tộc, chỉ là tóc của bọn họ có màu lam, đôi mắt cũng như thế.

Trong đó nữ chiếm đa số.

Giờ phút này trong hơn hai trăm tộc nhân của Hải Tinh tộc, nữ tu trong này chiếm đến bảy thành, ba vị trước mắt thì trên người từng vị đều tản ra chấn động rất là đáng sợ, trong nhận thức của Hứa Thanh, ba người này không sai biệt lắm giống như với tên Kim Đan ba đầu sáu tay của Hải Thi tộc.

Ba vị này đều có bộ dáng là nữ tử trung niên, trước người của các nàng là một vị thiếu nữ tóc lam, tướng mạo của vị thiếu nữ này xinh đẹp tuyệt trần, thoạt nhìn tuổi mới mười sáu mười bảy, trên người mặc một bộ váy dài, đôi mắt thanh tịnh và làn da vô cùng trắng nõn.

Nàng đảo ánh mắt qua trên bờ, dịch chuyển khỏi trên người Cố Mộc Thanh và Đinh Tuyết, sau đó rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Hoan nghênh minh hữu Hải Tinh tộc tới Thất Huyết Đồng.” Hứa Thanh chắp tay, trầm thấp mở miệng.

“Ngươi chính là Hứa Thanh?” Trong ánh mắt thiếu nữ mang theo hiếu kỳ, tươi cười mở miệng.

“Đúng.” Thần sắc Hứa Thanh như thường, nhẹ gật đầu sau đó bình tĩnh trả lời.

“Hôm nay sắc trời đã tối, ngày mai sẽ có người mang chư vị đi thăm cái mũi tượng thần của Hải Thi Tộc.” Nói xong, Hứa Thanh quay lại căn dặn với đệ tử sau lưng.

“Dẫn các vị minh hữu Hải Tinh tộc tới địa phương nghỉ ngơi.”

“Chờ một chút, Hứa Thanh sư huynh, Hải Tinh tộc ta căm thù Hải Thi tộc đến tận xương tuỷ, hành động của ngươi khiến ta rất là khâm phục, ta muốn tặng cho ngươi một món lễ vật tương tự, xin hãy nhận lấy.”

Thiếu nữ tươi cười mở miệng, quay lại nhìn tên người hầu sau lưng, rất nhanh tên người hầu liền lấy ra một con ốc biển rồi đưa đến trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía thiếu nữ.

“Hứa Thanh sư huynh, đây là pháp khí đặt thù của tộc chúng ta, sau khi thổi lên có thể nhận được chúc phúc của tộc chúng ta, lại còn có thể triệu hoán toàn bộ sinh vật nhuyễn thể trong biển cấm gần đó xuất hiện.” Thiếu nữ nói xong liền nhẹ nhàng cúi đầu, theo tộc nhân sau lưng lên bờ, còn nhiều lần nhìn tới Hứa Thanh.

Một màn này khiến cho đôi mi thanh tú của Đinh Tuyết nhăn lại và có chút bất mãn, đáy lòng Cố Mộc Thanh cũng hiện lên cảm giác không thoải mái.

Nhất là sau khi tộc nhân Hải Tinh tộc lên bờ, thiếu nữ kia giống như nghĩ tới cái gì nên lập tức đi tới phía Hứa Thanh, điều này khiến cho lông mi Đinh Tuyết nhấc lên, vừa muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, xa xa bỗng nhiên có tiếng xé gió đột nhiên truyền đến, từng đạo thân ảnh từ bên trong bến cảng nhanh chóng lao tới gần, một màn bất thình lình này khiến cho người của Hải Tinh tộc lập tức cảnh giác, trong mắt ba vị nữ tử trung niên của Hải Tinh tộc lập tức lóe lên một tia sáng.

Hứa Thanh cũng quay đầu nhìn lại, vừa quay lại liền nhìn thấy được người thứ nhất tới chính là đội trưởng cùng với Nhị điện hạ sau lưng đội trưởng.

Tốc độc của đội trưởng cực nhanh, nháy mắt đã đến bên người Hứa Thanh, không kịp chào hỏi cùng Hải Tinh tộc mà y lập tức truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Lão tổ truyền lệnh, có khách từ Đông U đảo tới chơi!”

“Đông U đảo?” Hứa Thanh sững sờ, nhưng theo ba chữ đội trưởng nói ra, Đinh Tuyết bên cạnh lập tức biến sắc, mà thần sắc của ba vị tu sĩ Kim Đan của Hải Tinh tộc cũng lập tức đại biến.

“Đảo chủ của Đông U đảo là một bà lão, gọi là Đông U thượng nhân, tu vi đột phá sau lão tổ, trong cùng một cảnh giới … Vậy thì người tới dĩ nhiên không phải là thượng nhân, mà là cháu gái của bà ấy, tính cách của người này rất không tốt … Ngươi cần phải cẩn thận.”

Vẻ mặt của đội trưởng rất nghiêm túc, trong lúc y nói ra lời này, mặt biển xa xa bỗng nhiên nhấc lên từng trận sóng lớn động trời!

Một cỗ uy áp cường hãn lập tức phủ xuống bát phương.

—

Hứa Thanh: Vì đẹp trai mà lão tổ và đội trưởng bắt ta đi tiếp khách…tuy tiếp khách này không giống như ‘tiếp khách’ kia, nhưng cũng thật tương tự nha. Ài, thật biệt khuất, cầu Ngọc Phiếu từ các vị Kim chủ, để truyện sớm đến cao trào trở lại, ta không cần dùng mặt tiếp người thế này nữa.

Chương 456: Kẻ đến không có ý tốt (1)

Cỗ uy áp này mang theo một loại cảm giác vô cùng bá đạo, nó chỉ vừa xuất hiện liền dấy lên từng trận sóng lớn ở ngoài bến cảng, khiến cho sóng biển màu đen chợt dâng lên cao hóa thành một bức tường biển ở giữa không trung, sau đó trực tiếp ầm ầm ập về phía cửa khẩu lớn ngoài bến cảng của Thất Huyết Đồng.

Trận sóng biển này quá lớn, giống như bên trong còn ẩn chứa lực lượng cuồng bạo, thậm chí còn dẫn động đại trận của Thất Huyết Đồng, theo bảy con mắt ở xa xa lập lòe, một màn sáng màu đỏ lập tức xuất hiện ngăn cản cơn sóng biển này.

Âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc truyền ra trong khoảng cách gần, khiến cho bên tai mọi người trong bến cảng số 176 như có thiên lôi vang vọng.

Hứa Thanh nhíu mày vung tay phải lên, pháp lực trong cơ thể lập tức tản ra bao phủ lấy Cố Mộc Thanh cùng với Đinh Tuyết vào, ngăn cách âm thanh nổ vang khiến cho tâm thần cũng phải rung chuyển trong khoảng cách gần này.

Nhưng hơn ba mươi đệ tử Thất Huyết Đồng phía sau thì có chút khổ sở, từng người phun ra máu tươi và nhao nhao rút lui, âm thanh này thật sự đã có thể tạo thành tổn thương đối với đệ tử Ngưng Khí.

Hứa Thanh nheo mắt lại, đội trưởng một bên sờ sờ cằm nhìn Nhị điện hạ bên cạnh.

Nhị điện hạ cũng nhíu mày, nàng nhìn qua cửa khẩu lớn Thất Huyết Đồng ở xa xa, bỗng nhiên mở miệng.

“Có ý gì?”

“Ai nha, tỷ tỷ không nên tức giận.” Theo giọng nói của Nhị điện hạ truyền ra, từ cửa khẩu lớn ngoài bến cảng lập tức có một giọng nói thanh thúy đáp lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cái xúc tu cực lớn từ dưới mặt biển ngoài cửa lớn của bến cảng Thất Huyết Đồng phá biển mà ra.

Cái xúc tu này dài tới mấy trăm trượng, thoạt nhìn vô cùng khổng lồ, lúc này nó trực tiếp vượt qua cửa khẩu lớn của bến cảng Thất Huyết Đồng, lập tức rơi vào bên trong bến cảng, tiếp sau đó có thêm từng cái xúc tu duỗi ra từ trong mặt biển.

Trong nháy mắt tiếp theo, một con Chương Ngư vô cùng khổng lồ từ dưới mặt biển ngoi lên.

Trên đầu con Chương Ngư này có một người tựa như thiếu nữ đang ngồi, sở dĩ dùng từ tựa như là bởi vì trên người nàng mặc một bộ trang phục màu đen, nhưng hoàn toàn không phải là cách ăn mặc của nữ tử, thậm chí tóc cũng cũng không phải rất dài mà còn rất ngắn.

Nhưng bộ dáng lại cực kỳ mềm mại, trong lúc nàng nói ra thì con Chương Ngư cực lớn kia đã hoàn toàn leo ra từ dưới biển, sau đó liền trực tiếp nhích tới gần bờ của bến cảng số 176.

Từng giọt nước biển màu đen rơi vãi trên mặt đất, có một chút đã rơi vào trên người đệ tử Thất Huyết Đồng, về phần Hải Tinh tộc ở bên cạnh thì lúc này phần lớn tộc nhân của Hải Tinh tộc đều đang run rẩy, nhao nhao cúi đầu.

Bởi vì bản thân của con Chương Ngư cực lớn này tản mát ra khí tức như là một trưởng lão Kim Đan vậy!

Loại hải thú kinh khủng như thế này, bởi vì thân thể khổng lồ, cho nên chiến lực thường thường siêu việt tu sĩ cùng cảnh giới, lúc này uy áp trên người của nó còn càng không kiêng nể gì cả khuếch tán về bốn phía.

Mắt thấy một màn này, Hứa Thanh lui ra phía sau vài bước tránh được nước biển hạ xuống, ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn lên phía trên của con Chương Ngư cực lớn này, giờ phút này người thiếu nữ mặc đồ đen cũng đã đứng lên.

Thiếu nữ này tầm mười lăm mười sáu tuổi, một khuôn mặt hình trái xoan, môi hơi mỏng và đôi mắt linh động, rất là thanh tú.

Lúc này thân thể mềm mại của nàng nhảy lên rồi từ trên cao hạ xuống, không hề liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh và đội trưởng, mà chạy thẳng đến chỗ Nhị điện hạ.

“Tỷ tỷ, chuyện này không trách ta được, đều do Tiểu Bì.” Nói xong thiếu nữ liền giơ tay phải lên vung về phía sau, từng đám gai sắc lập tức trống rỗng xuất hiện ở bốn phía quanh người nàng, bên trên tràn ra quang mang sắc bén, còn mang theo lực lượng kinh người bay thẳng đến con Chương Ngư.

Mục tiêu không phải là thân hình da dày thịt béo kia, mà là con mắt của nó.

Trong nháy mắt tiếp theo thì toàn thân con Chương Ngư này lập tức chấn động, con mắt bị đâm vào rất nhiều gai nhọn màu đen, nhưng nó cũng không dám né tránh, rõ ràng rất đau nhưng cũng không dám vùng vẫy, mặc kệ máu đen chảy xuống.

“Tỷ tỷ đừng giận nha, ta giúp ngươi đánh nó.”

Một màn này rơi vào trong mắt Hứa Thanh, đôi mắt của hắn hơi co rút lại, lúc ánh mắt của hắn đảo qua vị thiếu nữ mặc đồ đen này thì đáy lòng của hắn bỗng xuất hiện một chút chấn động.

Dưới con mắt của Hứa Thanh, hình như đối phương có một thứ gì đó khác với tất cả những người mà hắn đã từng chứng kiến, vô luận là đội trưởng hay là Đạo Tử của Hải Thi tộc, thậm chí là trưởng lão trong tông môn cùng với Phong chủ, tất cả đều khác biệt với người thiếu nữ này.

Dường như đối phương …vô cùng thuần khiết!

Loại thuần khiết này khiến cho Hứa Thanh lập tức hiểu ra nguyên nhân, mà nguyên nhân này chính là đầu nguồn khiến cho đáy lòng của hắn chấn động.

“Nàng không hề có dị chất!”

Ngoài hắn ra, đây là lần đầu tiên Hứa Thanh trông thấy tu sĩ không có dị chất trên người, loại thuần khiết từ trên thân thể của nàng khiến cho nàng tựa như thần nữ vậy, thậm chí còn mơ hồ có thể thấy được hơn 100 pháp khiếu trên người nàng đều đang tràn ra tia sáng.

Hứa Thanh đảo qua và xác định là 104 đạo, hiển nhiên vị thiếu nữ này vẫn còn đang trong giai đoạn mở pháp khiếu, nhất định có thể đạt tới 120 đạo, thậm chí siêu việt cũng không phải là không được.

Dẫu sao lúc trước Hứa Thanh đã từng cảm thụ, 120 cũng không phải là cực hạn.

“Ngôn Ngôn, nơi này là Thất Huyết Đồng, ngươi …” Nhị điện hạ nhíu mày, nói với thái độ có chút không vui.

“Được rồi được rồi, tỷ tỷ, ta sai rồi.” Thiếu nữ mặc hắc y bước nhanh đến bên người Nhị điện hạ, sau đó ôm lấy cánh tay tráng kiện của nàng, dịu dàng mở miệng.

Hiển nhiên quan hệ của nàng và Nhị điện hạ không giống bình thường, lúc này Nhị điện hạ lắc đầu nhìn về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh, Ngôn Ngôn không phải cố ý.”

Đội trưởng tươi cười đánh giá thiếu nữ mặc hắc y này một chút, thiếu nữ này cũng tò mò nhìn về phía đội trưởng, sau đó lộ ra hai cái núm má đồng tiền, nhẹ nhàng cười một cái.

“Ánh mắt của ngươi thật phiền quá à, nếu dám nhìn ta tiếp, ta sẽ kêu Tiểu Bì móc mắt ngươi ra.”

Đội trưởng nghe xong ánh mắt liền sáng lên, cố gắng trợn to mắt, hình như đang biểu lộ đôi mắt của mình đẹp như thế nào, còn lấy ra một quả táo, gặm xuống một ngụm.

“Không sao, ta tặng cho ngươi cũng có thể, thế nào, đổi một bình Đông U Dịch, đổi hay không?”

Thiếu nữ mặc hắc y hơi giương mắt lên.

Nhị điện hạ vội vàng kéo thiếu nữ hắc y tới bên cạnh, lúc này thiếu nữ mới hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua mọi người nơi đây, cuối cùng cũng rơi vào trên người Hứa Thanh.

Lúc đầu nàng vốn chỉ khẽ quét qua mà thôi, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sau khi nhìn thấy gương mặt của Hứa Thanh.

“Tỷ tỷ, người này không phải đồng môn của ngươi đúng không, ta muốn gương mặt đó của hắn để chế tạo thành mặt nạ, đeo vào đi ra ngoài nhất định nhìn rất đẹp mắt.”

Thiếu nữ hắc y không hề chỉ nói mà thôi, trong mắt nàng thật sự lộ ra một tia kỳ dị, thậm chí trong mắt của con Chương Ngư cực lớn ở bên cạnh lúc này cũng đều lộ ra một tia lạnh như băng, lập tức khóa chặt khí tức Hứa Thanh.

Chương 457: Kẻ đến không có ý tốt (2)

Mọi người bốn phía nhao nhao căng thẳng, nhất là Hải Tinh tộc còn lui toàn bộ ra phía sau.

Hứa Thanh không nói gì, nhưng đã sớm hội tụ pháp lực trong cơ thể, cái bóng dưới chân cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Ánh mắt thiếu nữ mặc hắc y nheo lại, đáy lòng Nhị điện hạ bên cạnh thở dài, nghiêm túc nhìn thiếu nữ mặc hắc y.

“Không thể!”

Nàng biết rõ Hứa Thanh, biết chắc hắn là bằng hữu của Hoàng Nham, vì vậy sau khi nói xong liền nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, thật ngại quá, ngươi về trước đi, ta sẽ kêu Hoàng Nham tới giải thích chuyện này với ngươi.”

Hứa Thanh nghe vậy liền gật đầu, quay người muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, sau khi thiếu nữ mặc hắc y nghe thấy tên Hoàng Nham, bỗng nhiên liền nở nụ cười.

“Tỷ tỷ, tại sao ngươi lại che chở cho hắn như vậy, ngươi thích hắn sao, vậy ta không cần mặt của hắn nữa, nhưng ta có thể phá nha.”

Nói xong thì thân thể của nàng chợt khẽ động, nháy mắt bộc phát tốc độ bay thẳng đến phía Hứa Thanh, trong mắt cũng lộ ra địch ý cùng sự hung ác vô cùng mãnh liệt.

Loại địch ý cùng sự hăng ác này vô cùng khó hiểu, nhưng nàng ra tay cực kỳ mạnh mẽ, Hứa Thanh cũng đã sớm đề phòng, mệnh hỏa trong cơ thể lập tức được đốt lên, một cái chớp mắt liền bước vào Huyền Diệu Thái, hắn đồng dạng lao ra và bay thẳng đến thiếu nữ kia.

Cùng lúc đó, Chương Ngư bên cạnh trong chốc lát tràn ra uy áp Kim Đan cũng muốn động thủ, nhưng vào lúc này có một tiếng gầm nhẹ từ trên ngọn núi thứ sáu của Thất Huyết Đồng như thiên lôi truyền đến.

“Càn rỡ!”

Theo giọng nói này truyền đến, con Chương Ngư cảnh giới Kim Đan lập tức run lên một cái rồi khí tức trực tiếp tán loạn, oanh một tiếng giống như bị trấn áp, bị một luồng lực lượng vô hình áp vào trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích.

Mà lúc này đội trưởng cũng chợt nhoáng một cái, bay thẳng đến con Chương Ngư bị Phong chủ ngọn núi thứ sáu trấn áp, khí tức băng hàn trên thân lập tức bộc phát, sau khi tới gần trực tiếp ôm một cái xúc tu của con Chương Ngư …cắn một cái.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh và thiếu nữ hắc y kia cũng đã va chạm cùng nhau ở trên không trung, trong tiếng nổ vang, nàng giơ móng tay hung hăng cào tới trên mặt Hứa Thanh, Hứa Thanh không né tránh chút nào mà tay phải hình thành dao găm, trực tiếp dùng sức cắt một cái về phía cổ thiếu nữ.

Thiếu nữ vặn vẹo thân thể một cái tránh đi con dao găm của Hứa Thanh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đầu gối Hứa Thanh giơ lên, hung hăng thúc vào lồng ngực của nàng, oanh một tiếng thì thiếu nữ đột nhiên hóa thành một đống giấy vụn.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, không chần chờ chút nào lấy ra một bình nhỏ chứa chất lỏng màu đen, toàn lực vỗ về phía sau.

Oanh một tiếng, bình nhỏ vỡ vụn và chất lỏng màu đen bên trong khuếch tán ra, một bộ phận đã rơi vào trên bàn tay Hứa Thanh, nhưng càng nhiều bộ phận tản ra tới trên tay phải của thiếu nữ đột nhiên đi ra từ hư vô phía sau Hứa Thanh.

Sắc mặt của thiếu nữ lần đầu tiên xuất hiện biến hóa, nàng chợt hất tay lên nhưng không hất ra được, bên trong chất lỏng màu đen kia ẩn chứa vô số con sâu nhỏ, ngay một khắc đụng chạm cùng bàn tay của thiếu nữ thì bọn chúng liền nhanh chóng theo từng lỗ chân lông chui vào.

“Ngươi!”

Thiếu nữ mặc hắc y vừa muốn mở miệng, trong mắt Hứa Thanh lập lòe sát cơ và lập tức lao ra, que sắt màu đen cũng tức khắc từ bên trong cái bóng bay lên, phóng thẳng đến người thiếu nữ này.

Nguy cơ ngay trước mắt, từ trên ngọn núi thứ sáu truyền ra giọng nói không kiên nhẫn.

"Đủ rồi."

Giọng nói này vừa truyền ra thì thân thể Hứa Thanh lập tức chấn động, trước người xuất hiện lực cản vô cùng lớn, chỉ có thể rút lui.

Thiếu nữ mặc hắc y cũng đồng dạng như vậy, sắc mặt trắng bệch và rút lui, trong lúc này nàng cũng cúi đầu nhìn bàn tay, lấy ra một khỏa đan dược nuốt vào, nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Cuối cùng chỉ có thể hung hăng nghiến răng, cầm ra một tấm phù văn màu vàng, trực tiếp áp vào trên tay phải, lúc này mới ngăn cản những con sâu nhỏ màu đen trong đó khuếch tán.

Nhị điện hạ cũng đi đến rất nhanh, sau khi nhìn thấy một màn này liền thầm than một tiếng, khi nhìn về Hứa Thanh lộ ra một cái biểu cảm áy náy, đỡ lấy thiếu nữ mặc hắc y.

"Ngươi gọi là Hứa Thanh đúng không, ta nhớ kỹ ngươi rồi, gương mặt này của ngươi ta muốn chắc rồi, mặt khác, ngươi nói với tên Hoàng Nham mập mạp chết bầm kia, vậy mà y dám dây dưa tới tỷ tỷ của ta, ta sẽ giết chết y!" Sắc mặt của thiếu nữ vô cùng âm trầm, sau khi nói ra từng chữ từng chữ, liền bị Nhị điện hạ lôi đi rời khỏi bến cảng.

Đội trưởng bên đó cũng đang toàn lực ứng phó, nhưng vẫn không cách nào rung chuyển được máu thịt của sinh vật Kim Đan, cuối cùng lựa chọn một bộ phận nhỏ hơn, toàn lực cắn xé, cuối cùng cắn đứt một chút xúc tu của nó.

Con Chương Ngư kia muốn vùng vẫy nhưng vẫn đang bị trấn áp nên không cách nào động đậy, chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô, nhưng hiển nhiên là thiếu nữ mặc hắc y kia đã quên mất nó rồi.

Về phần những người Hải Tinh tộc kia, lúc này bọn họ đều vô cùng kính sợ nhìn Hứa Thanh cùng với đội trưởng.

Trong cái nhìn của các nàng, hai người kia đều là tên điên, một kẻ thừa dịp hải thú Kim Đan bị trấn áp, không muốn sống mà điên cuồng cắn xé như thú hoang, một tên lại dám ra tay với tiểu công chúa của Đông U đảo, rất rõ ràng thật sự có ý muốn giết người.

"Một tên điên hơn so với một tên, hai người này ... không thể trêu chọc!"

Điều này làm cho các nàng không khỏi nghĩ đến treo thưởng của Hải Thi tộc, đáy lòng cảm thấy đích xác chỉ có loại người như vậy mới có thể làm ra chuyện lớn như thế được, vì vậy liền nhao nhao rời khỏi.

Rất nhanh bến cảng cũng chỉ còn lại có Hứa Thanh, đội trưởng cùng với con Chương Ngư bị trấn áp, về phần Cố Mộc Thanh cùng Đinh Tuyết và các đệ tử khác đều đã được đội trưởng an bài rời đi.

Đinh Tuyết có chút lo lắng nhưng nàng cũng biết bọn họ có lời muốn nói, vì vậy cáo từ rời đi. Nhưng trước khi rời đi, Cố Mộc Thanh còn đưa cho Hứa Thanh một bình thuốc.

“Hứa Thanh sư huynh, đan dược này có hiệu quả trấn áp đối với độc trùng.”

Hứa Thanh gật đầu nói cảm tạ nhận lấy, cho đến khi tất cả mọi người rời khỏi, đội trưởng vác tới cái xúc tu vừa cắn xuống kia, chạy tới bên người Hứa Thanh, tươi cười mở miệng.

“Việc này không liên quan tới ta, thiếu nữ kia đã thích lão nhị nhiều năm, rõ ràng đã tra được ngươi và Hoàng Nham là bạn tốt, lần này tới chính là muốn tìm Hoàng Nham để kiếm phiền phức, ngươi là bị liên lụy.”

“Nhưng mà có lẽ nàng cũng không ngờ rằng ngươi khó chơi đến vậy.”

Trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, hắn không nói chuyện mà đi về phía con Chương Ngư.

“Ngươi muốn làm gì?” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh.

“Chém một chân.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Đừng nha, thời gian trấn áp sắp hết rồi!!” Đội trưởng cấp bách.

“Vậy ngươi tới hỗ trợ ta, chém thật nhanh.” Hứa Thanh đi đến trước mặt con Chương Ngư cực lớn kia, trong khi đối phương nhìn hắn với vẻ hầm hầm, trong tay của hắn hình thành một thanh chủy thủ, cắt thật mạnh tới.

Chương 458: Bộ Hung ti chịu trách nhiệm! (1)

“Tại sao ta lại cảm thấy, dạo gần đây ngươi trở nên còn tham lam hơn cả ta vậy!”

Đội trưởng tức giận mở miệng, nhưng ra tay cũng rất mạnh mẽ, khiến cho tốc độ cắt của Hứa Thanh cũng trở nên nhanh hơn.

Vì vậy trong khi con Chương Ngư tu vi Kim Đan đang bị áp chế, mặc kệ nội tâm của nó tức giận ngập trời, cuối cùng Hứa Thanh cũng đã thành công cắt được một phần nhỏ của chiếc xúc tu của nó, dù chỉ là nhỏ so với nó nhưng đã dài hơn một trượng, sau đó hắn liền vác trên vai rồi nhanh chóng phi hành chạy trốn khỏi nơi này cùng với đội trưởng.

Cho đến một lúc lâu sau uy áp trên người con Chương Ngư Kim Đan này mới tiêu tán, nó chợt gào thét muốn bò lên, nhưng trong nháy mắt tiếp theo toàn thân nó run lên rồi lại nằm im ở trên mặt đất.

Bởi vì, chẳng biết từ lúc nào mà phía trước của nó bỗng có một thân ảnh trung niên đi tới, đó là một người trung niên với vẻ mặt đau khổ, trong tay cầm một hồ lô rượu, vừa đi vừa uống.

Người này chính là Phong chủ ngọn núi thứ sáu.

Nguyên bản thì vị Phong chủ của ngọn núi thứ sáu này cũng từng là một thiên kiểu của Thất Huyết Đồng giống như Thất gia, thuộc về nhóm người vào tông môn cùng một thời kỳ với Thất gia, nhưng về sau lão gặp phải một vài sự tình vô cùng bi thảm.

Đạo lữ của lão chết thảm, chỉ có lão cùng với nhi tử độc nhất còn sống sót, lão mang theo sự bi phẫn vô hạn mà ký thác tất cả tình cảm vào trên người vị nhi tử độc nhất của mình, mà nhi tử của lão đích xác cũng không phụ hi vọng.

Nhiều năm trước ở trong Thất Huyết Đồng, nhi tử của lão cũng coi như là hạng người nhân tài kiệt xuất.

Nhưng vào một lần ra biển rèn luyện, con của lão liền mất tích, ngọc giản tính mạng ở trong tông môn cũng vỡ vụn, việc này đã tạo thành một chấn động cực lớn, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm được hung thủ, chuyện này cũng đã trở thành khúc mắc không cách nào tiêu tan trong lòng của Phong chủ ngọn núi thứ sáu.

Từ đó về sau, rượu đã trở thành thứ không thể rời tay của lão.

Giờ phút này Phong Chủ ngọn núi thứ sáu đau khổ đến tận xương tủy, vừa uống rượu vừa đi tới trước mặt con Chương Ngư.

“Dạo gần đây ta đang luyện pháp khí, con mắt của ngươi rất thích hợp, cho ta đi.”

Chương Ngư càng lúc càng run rẩy nhưng cũng không dám do dự, nhanh chóng giơ xúc tu lên rồi tự đâm vào trên con mắt của mình và dùng sức móc ra, máu tươi tràn ngập, nó cung kính đưa con mắt của mình cho Phong chủ của ngọn núi thứ sáu.

“Ngươi có thể cút, đợi chủ của mình ở bên ngoài.” Phong chủ của ngọn núi thứ sáu tiếp nhận con mắt, ném vào trong bầu rượu rồi quay người đi về ngọn núi thứ sáu.

Con Chương Ngư kia cung kính cúi đầu, cho đến khi Phong chủ ngọn núi thứ sáu tan biến nó mới run rẩy ngẩng đầu, nhanh chóng bơi vào trong biển rồi lẻn vào cực sâu, sau khi rời xa Thất Huyết Đồng thì thân ảnh kia lập lòe tia sáng, hóa thành một đại hán.

Mặc dù hai con mắt của nó đã mù, nhưng lúc này máu thịt trên mi tâm của nó bỗng nhiên nhúc nhích rồi lần nữa mọc ra một con mắt, giờ phút này nó nhìn qua Thất Huyết Đồng, thần sắc trong mắt tràn đầy kiêng kị.

“Theo lão tổ Thất Huyết Đồng đột phá, những đồng tử Thất Huyết Đồng này càng tự tin hơn so với trước rồi, nhìn qua thì nơi này như là một tông môn bên ngoài do liên minh bảy tông trong đại lục Vọng Cổ lập ra, nhưng trên thực tế, một số năm qua thì Thất Huyết Đồng đã gần như trở nên độc lập.”

“Tầng dưới chót dưỡng cổ tàn khốc, tầng giữa nuôi thả không có quy tắc, tản ra mà dưỡng, nhưng một khi đưa vào tự liệt liền không khác gì với việc đã bước vào cao tầng, nhất định Thất Huyết Đồng sẽ bao che khuyết điểm!”

“Dù cho liên minh bảy tông nhiều năm trước phát hiện, muốn luân phiên thay đổi lão tổ và bảy Phong chủ, nhưng hiệu quả quá mức bé nhỏ, lão tổ Huyết Luyện Tử vẫn thủy chung ở đây, xử lý mọi việc thuận lợi, cho dù bảy Phong chủ thỉnh thoảng có thay phiên quay về liên minh bảy tông, nhưng phần lớn cũng đặt lòng ở Thất Huyết Đồng."

"Đây là một cái tông môn đang quật khởi!" Vẻ kiêng kị trong mắt đại hán càng sâu.

Trong khi đại hán Kim Đan hóa hình hiện ra các loại suy nghĩ trong lòng, Hứa Thanh và đội trưởng đã tách ra, sau khi về tới chính nơi cập bến của mình, hắn liền đi vào trong khoang thuyền rồi xuất ra thẻ tre của mình, khắc xuống hai chữ Ngôn Ngôn ở phía trên thẻ tre!

Nhưng lại vẽ thêm một vòng tròn, cái này đại biểu tạm thời không thể giết người này, phải đợi đối phương ra khỏi Thất Huyết Đồng, sau đó mới lại tìm cơ hội bí mật tiêu diệt, như thế mới có thể tránh bị dính phiền phức.

"Lại tới lại tới!" Lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen vô cùng hưng phấn khi nhìn tên trên chiếc thẻ tre, nhất là khi chú ý tới tên của chính mình.

Hứa Thanh khắc xong, đang muốn thu hồi nhưng khi quét mắt nhìn que sắt màu đen đang run nhè nhẹ một bên, nghĩ đến đoạn thời gian trước đối phương rất cố gắng, vì vậy hắn liền gạch thêm một gạch trên năm chữ lão tổ Kim Cương Tông.

Lần này, việc được Hứa ma đầu thêm một gạch trên thẻ tre lập tức hóa thành một cỗ cảm giác kích động và cảm động trước đó chưa từng có trong lòng lão tổ Kim Cương Tông, có thể thấy rõ ràng que sắt màu đen đang run rẩy vô cùng kịch liệt vì vui sướng.

Lão cảm thấy quả thật đáng giá, sự trả giá và cố gắng lúc trước của mình chính là vì thời khắc này, vô cùng đáng giá!

"Đa tạ . ... chủ tử!!" Thân ảnh lão tổ Kim Cương Tông hiện ra, trong giọng nói còn mang theo một chút sự rung động, cúi đầu về phía Hứa Thanh, lão cảm thấy trong khoảng thời gian này mình quả thực quá khổ, nhất là cái bóng còn lập công nhiều lần khiến cho nội tâm của lão tổ Kim Cương Tông có áp lực cực lớn.

Nhiều lần lão tu luyện còn sắp sinh ra tâm ma, có một loại cảm giác tùy thời sẽ bị vứt bỏ, nhưng giờ phút này đây, bởi Hứa Thanh gạch thêm một cái, hầu như tất cả mối lo sợ đã tiêu tán hơn phân nửa.

Mà trong lúc cảm xúc của lão tổ Kim Cương Tông kích động, giờ phút này lão không hề chú ý tới cái bóng sau lưng Hứa Thanh, lúc này nó đang mở ra một con mắt cố gắng quan sát và học tập lão tổ Kim Cương Tông.

Hứa Thanh cũng động viên vài câu với lão tổ Kim Cương Tông đang kích động, sau đó liền thu hồi thẻ tre, hắn đi ra khoang thuyền và ngồi nhìn ra xa xa.

Hắn đang đợi một người.

…

Chương 459: Bộ Hung ti chịu trách nhiệm! (2)

Cũng không cần đợi quá lâu, tới nửa đêm có một đạo thân ảnh tròn vo lung la lung lay xuất hiện ở trong tầm mắt của Hứa Thanh, người này đến gần thì lập tức có thể nhận ra chính là Hoàng Nham.

Cũng có thể thấy rõ ràng là y đã uống hơi nhiều rượu, lúc đi đường cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, khuôn mặt hiện lên vẻ phiền muộn, thậm chí lần này Hoàng Nham cũng không ngồi ở bên bờ nữa, mà lần đầu tiên nhảy lên phía trước rồi bước lên Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Sau khi hạ xuống, Hoàng Nham liền phù phù thổi một tiếng, ngồi ở một bên và thở dài.

“Hứa Thanh huynh đệ, chuyện ngày hôm nay tính thành ta thiếu nợ ngươi, thật sự có lỗi, ta cũng không ngờ khuê mật của sư tỷ là loại hàng háo sắc như thế!”

Nói xong, Hoàng Nham xuất ra một túi trữ vật từ trong lòng ngực, trịnh trọng đưa cho Hứa Thanh.

“Hứa Thanh huynh đệ, trước mắt trên người ta không có nhiều đồ vật, trong này có hai mươi vạn linh thạch, tính là tấm lòng lần này của ta.”

Hứa Thanh không hề đón nhận, mà nhìn qua Hoàng Nham.

“Ngươi dự định xử lý việc này như thế nào?”

Hoàng Nham thở dài.

“Loại tình cảm như tình yêu này, tại sao lại hành hạ người như vậy chứ!”

“Ta cũng quá khó khăn, Hứa Thanh, ngươi biết không, ta tới Thất Huyết Đồng chính là vì sư tỷ đó, năm đó ta đứng từ xa xa nhìn nàng một cái, chỉ nhìn một cái thôi là từ đó nội tâm của ta liền toàn bộ đều là thân ảnh của nàng, cuối cùng ta liền quyết định đi đến Thất Huyết Đồng, ta muốn biến nàng trở thành đạo lữ của ta.”

Hôm nay cảm xúc của Hoàng Nham có chút không giống với lúc thường ngày, khi nói đến đây y liền xuất ra một bầu rượu, uống xuống một ngụm lớn sau đó lại lấy ra một bầu rượu ném cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận, cũng uống một ngụm.

“Kiểu gì ta cũng không ngờ tới, vậy mà khuê mật của nàng cũng là đối thủ của ta!!”

“Ngươi biết không, hôm nay sau khi con quỷ nhỏ kia đến thì một mực quấn lấy sư tỷ, sư tỷ liền không có thời gian để ý tới ta nữa, hôm nay lúc ta đi tìm sư tỷ, sư tỷ còn hiện ra một bộ dạng rất chột dạ, sau đó liền đuổi ta đi!!”

“Lúc ấy ta đã cảm thấy không bình thường, khi trở về uống rượu xong hỏi thăm một chút mới biết được, hóa ra con quỷ nhỏ kia lại muốn tranh đoạt sư tỷ cùng ta!”

Hoàng Nham cực kỳ phẫn nộ.

“Hết lần này tới lần khác …lại chọn đúng thời điểm này, nếu ả tới sớm mấy tháng, ta thổi một hơi liền giết chết ả.”

Cảm xúc của Hoàng Nham chấn động rất kịch liệt.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ hơi mê mang, hắn cũng không hiểu lắm về vấn đề này, cũng chưa từng có loại buồn rầu thế này, cho nên hắn cũng không hiểu cho lắm, cũng không biết nên an ủi như thế nào mà chỉ có thể giơ bầu rượu lên.

Hoàng Nham liếc mắt nhìn Hứa Thanh, lần nữa thở dài rồi cầm lấy bầu rượu cụng một cái cùng Hứa Thanh, uống vào một ngụm lớn.

“Ngươi còn quá nhỏ… .” Vừa nói đến đây, ngọc giản truyền âm trong túi trữ vật của Hoàng Nham chấn động cấp tốc, y nhíu mày lấy ra, sau khi nhìn một cái thần sắc lập tức trở nên càng không vui.

Cùng lúc đó ngọc giản truyền âm của Hứa Thanh cũng có chấn động tương tự, Hứa Thanh bình tĩnh lấy ra, theo pháp lực tràn vào thì tin tức trong đó lập tức nhanh chóng hiện ra.

“Một khắc đồng hồ trước, Bộ Hung ti nhận được tin cầu viện, có cường giả Trúc Cơ ngoài tông phá huỷ Hoa Tiêu ti khiến đông đảo đệ tử bị thương, Tuần Tra ti lập tức đi đến nhưng cũng bị đánh trọng thương ngay tại chỗ, hơn nữa còn bị trấn áp.”

“Bộ Hung ti bộ chữ Huyền đi tiếp ứng, nhưng vẫn không cách nào ngăn căn, cũng bị trấn áp ở.”

“Đối phương yêu cầu, để cho Hoàng Nham của Hoa Tiêu ti ở bến cảng số 176, lập tức tới gặp.”

“Việc này đã vượt qua phạm vi năng lực của chúng ta, xin Hứa Phó ti định đoạt.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua Hoàng Nham bên người, lúc này sắc mặt của Hoàng Nham cũng vô cùng khó coi ngẩng đầu, sau khi trao đổi ánh mắt với Hứa Thanh thì lập tức lộ ra vẻ áy náy, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, nhoáng một cái rời khỏi Pháp Thuyền rồi phi thẳng đến Hoa Tiêu ti.

Hứa Thanh nhìn qua bóng lưng Hoàng Nham, nghĩ tới từng màn bên trong cửa hàng của ngọn núi thứ sáu ngày ấy, lại nhìn cái túi trữ vật lúc nãy mình chưa nhận còn được đặt lẳng lặng ở một bên.

“Hoàng Nham là một người trượng nghĩa.” Hứa Thanh lặng lẽ đứng lên, đi đến Hoa Tiêu ti.

Tốc độ của hắn còn nhanh hơn so với Hoàng Nham, cho nên không lâu sau đã nhìn thấy Hoàng Nham xa xa đang chạy nhanh, khi thấy Hứa Thanh đến cũng làm cho Hoàng Nham trầm mặc, sau đó y liền nở nụ cười với hắn.

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Hoa Tiêu ti báo án, tất nhiên ta phải đi.” Hứa Thanh cũng nở nụ cười mà đáp lời.

“Hứa Thanh, ngươi là người rất đặc biệt, ta tới Thất Huyết Đồng nhiều năm nhưng trên thực tế thì không có một người bạn nào, trong mắt của ta chỉ có sư tỷ mới có thể khiến cho ta sống qua những năm này, nhưng giờ ta đã có thêm một người bạn là ngươi.”

“Bằng hữu của ta thật sự rất ít… .” Hoàng Nham thở sâu, không nói tiếp mà cố gắng chạy nhanh đồng hành cùng Hứa

Thanh, cả hai càng lúc càng cách Hoa Tiêu ti càng gần hơn.

Kiến trúc của Hoa Tiêu ti ở trong bến cảng số 176 có hình dáng của một cái thuyền buồm, lúc này ngay khi bọn hắn tiến đến gần, có một cỗ chấn động kinh người từ bên trong Hoa Tiêu ti phía trước ầm ầm bộc phát.

Tòa kiến trúc hình thuyền buồm trực tiếp vỡ ra từ, chia năm xẻ bảy sụp đổ, một đạo thân ảnh màu đen lập tức lao ra từ trong đó với tốc độ vô cùng kinh người, bay thẳng đến vị trí của Hoàng Nham.

Hứa Thanh nheo mắt lại, mệnh hỏa trong cơ thể nháy mắt bốc cháy, lập tức mở ra Huyền Diệu Thái, một bước đi ra trước mặt Hoàng Nham, tay phải giơ lên rồi hung hăng đập tới, hỏa diễm màu đen lập tức tản ra trong phạm vi lớn, trực tiếp đụng phải thân ảnh màu đen lao tới gần.

Âm thanh nổ mạnh truyền khắp bốn phương, thân ảnh màu đen kia vặn vẹo một cái rồi xuất hiện ở trên đá vụn một bên, cũng chính là thiếu nữ mặc hắc y tên Ngôn Ngôn đã từng giao thủ cùng Hứa Thanh lúc trước.

“Tại sao lại là ngươi?” Thiếu nữ mặc hắc y nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lướt qua từ Ngôn Ngôn, nhìn Hoa Tiêu ti bị đập phá, hắn thấy được trong đó chí ít có trên trăm đệ tử của ba ti đang xiêu xiêu vẹo vẹo nằm ở nơi đó.

Cả đám đều bị trọng thương nhưng không có ai tử vong, Hứa Thanh còn nhìn thấy bên trong có cả tiểu tử câm.

Hứa Thanh đảo ánh mắt thì sắc mặt trở nên âm trầm, lại nhìn qua bốn phía.

“Không cần nhìn nữa, với thân phận của ta thì đừng nói là không giết người, coi như là ta giết người thì ngươi cho rằng khi ta giết những thứ đệ tử dưỡng cổ dưới núi như các ngươi sẽ có người tới ngăn cản ta sao, từ khi ta ra tay đến bây giờ thì không hề gặp ai ngăn cản cả.”

Thiếu nữ mặc hắc y nhìn qua mặt Hứa Thanh, liếm liếm bờ môi.

“Bất quá ta không ngờ, rõ ràng ngươi đã tiến vào tự liệt của

Thất Huyết Đồng, nói như vậy thì có chút khó xử lý.”

“Ngươi sai rồi.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Sở dĩ tông môn không phản đối ngươi ra tay, là bởi vì chuyện này của ngươi thuộc về trách nhiệm của Bộ Hung ti, mà trước khi ta báo cáo thì nơi đây sẽ do Bộ Hung ti chịu trách nhiệm như cũ.”

Nói xong Hứa Thanh giơ tay phải lên, bóp nát một khối ngọc giản tín hiệu thuộc về Bộ Hung ti, trong nháy mắt tiếp theo, một đạo ánh sáng chói lóa từ bên trong khối ngọc giản vỡ vụn bay lên không, ở trong đêm tối thì đạo ánh sáng này trực tiếp tràn ra một luồng ánh sáng bảy màu, sau đó hội tụ thành một chữ Hung!

Cùng lúc đó, giọng nói của Hứa Thanh vang vọng bát phương.

“Điều khoản thứ bảy của Bộ Hung ti, tu sĩ ngoài tông làm loạn tại chủ thành, Bộ Hung ti có thể truy nã, toàn bộ đội viên bộ phận chữ Huyền của Bộ Hung ti nghe lệnh, phong tỏa bến cảng số 176, truy nã hung thủ này!”

Chương 460: Như thế nào là tự liệt! (1)

“Truy nã?” Thiếu nữ mặc hắc y nghe vậy liền nở nụ cười, nhưng ngay khi tiếng cười kia truyền ra, bên trong vô số góc ngách ở bến cảnh số 176 lập tức truyền ra từng giọng nói.

“Tuân theo pháp lệnh!”

Theo những giọng nói xuất hiện thì từng đạo thân ảnh từ trong góc lao ra, trọn vẹn hơn 1000 người và phong tỏa toàn bộ bến cảng số 176.

“Chỉ là một đám Ngưng Khí mà muốn phong tỏa ta? Ta giết trước mấy tên cho các ngươi xem!”

Trong mắt thiếu nữ mặc hắc y lập tức lộ ra sát ý, mệnh hỏa trong cơ thể nháy mắt được mở ra, khí tức ba đoàn mệnh hỏa lập tức tản ra ngập trời, tốc độ bộc phát bay thẳng lên không rồi lao đến những đệ tử Bộ Hung ti vừa lao ra kia.

Hứa Thanh lạnh lẽo nhìn qua, giơ cao lệnh bài thân phận và nhàn nhạt mở miệng.

“Hứa Phó ti Hứa Thanh của Bộ Hung ti, thỉnh đại trận tông môn, cấm không trên bầu trời trong bến cảng số 176, khiến cho tu sĩ không phải người bổn tông không thể phi hành ở nơi đây!”

Lời Hứa Thanh vừa thốt ra, một tiếng chuông lập tức vang lên rồi truyền ra vang vọng khắp bốn phương, đồng thời lực lượng trận pháp của Thất Huyết Đồng ầm ầm bộc phát rồi trực tiếp bao phủ nơi đây, khiến cho thiếu nữ mặc hắc y đang phi hành giữa không trung trở nên biến sắc.

Thân thể ả lập tức vang lên một tiếng oanh, bị một cỗ lực lượng vô hình trấn áp, trực tiếp bao phủ toàn thân và cưỡng ép đè xuống dưới mặt đất, không thể bay lên trên không chút nào, thậm chí mệnh hỏa trong cơ thể cũng bị trấn áp đến mức lung lay sắp tắt.

“Ngươi to gan!” Mặc dù ả thiếu nữ bị trấn áp, nhưng sát cơ trong mắt không giảm bớt mà ngược lại càng đậm hơn, cả người tràn ngập lửa giận.

Hứa Thanh không có nói sai, sở dĩ lúc trước thiếu nữ này có thể kiêu ngạo như thế mà không có người tới ngăn cản, là bởi vì trật tự cùng pháp quy bên trong Thất Huyết Đồng cực kỳ uy nghiêm, hầu như sẽ không xuất hiện sự tình vượt rào, trừ phi là Ti hạ cấp không cách nào xử lý rồi báo cáo lên trên, bằng không mà nói Ti thượng cấp sẽ không tham dự.

Toàn bộ Thất Huyết Đồng đều được vận hành dưới hệ thống quy tắc này, chưa có ngoại lệ.

“Ngoài đệ tử trong tông, tu sĩ ở nơi này không thể đốt lên hai đoàn mệnh hỏa!”

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn thiếu nữ đang phẫn nộ đến cực hạn, căn bản hắn không cần ra tay, hắn chỉ cần dựa vào chức quyền của Bộ Hung ti cùng với thân phận tự liệt của mình ở bên trong Thất Huyết Đồng, hắn cũng có sức mạnh của quy tắc.

Mà sở dĩ như vậy, cũng là bởi vì Hứa Thanh nhạy cảm phát giác được có rất nhiều ánh mắt từ khắp nơi đang nhìn về nơi đây, hắn không muốn bởi vì lần hành động này mà lộ ra một chút bí mật của bản thân.

Lúc này theo lời nói của hắn truyền ra, đại trận của Thất Huyết Đồng lần nữa nổ vang, một cỗ lực lượng vô hình lần nữa bao phủ nơi đây, sắc mặt của hắc y thiếu nữ lập tức cuồng biến, theo trận pháp nổ vang thì đoàn mệnh hỏa thứ ba đang cháy trong cơ thể ả bị dập tắt trong nháy mắt!

Về phần đoàn mệnh hỏa thứ hai, cũng tương tự bị cưỡng ép dập đi!

Chỉ còn lại một đoàn mệnh hỏa còn đang đốt cháy, mà bị trấn áp như vậy thì đối với thiếu nữ mặc hắc y mà nói cũng có trình độ bị cắn trả nhất định, ả trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, trên trán của ả nổi lên rất nhiều gân xanh, sát ý trong mắt dâng lên đến mức độ kinh người.

Cả người tựa như xù hết cả lông lên vậy, điên cuồng vùng vẫy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh lập tức triển khai tấn công, cái bóng che đậy mệnh đăng và Hứa Thanh mở ra hai đoàn mệnh hỏa, mở ra Huyền Diệu Thái thì tốc độ của hắn vô cùng kinh người, trực tiếp phá không lao đi, giây lát liền tới trước mặt ả thiếu nữ rồi đánh ra một cái tát.

Oanh một tiếng, thiếu nữ này há miệng phun ra máu tươi, bên má phải sưng lên thật to, rất nhiều răng hàm bị ả phun ra, thân thể cũng trực tiếp đâm vào tòa kiến trúc bên cạnh.

Hứa Thanh bước ra một bước với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt thiếu nữ này và đạp tới một cước.

Toàn thân thiếu nữ lóe lên tia sáng, lúc này một sợi dây chuyền treo trước ngực liền phát ra ánh sáng lập lòe, khiến cho bên ngoài thân thể của thiếu nữ hiện ra một lớp phòng hộ, ầm một tiếng thì bàn chân đạp tới của Hứa Thanh lập tức bị ngăn cản.

Mà ả thiếu nữ kia cũng mượn thời gian lớp phòng hộ ngăn cản mà cấp tốc bò đi về phía xa, sắc mặt dữ tợn và trong mắt lóe lên sự điên cuồng, trực tiếp giật xuống một sợi dây chuyền với thần sắc rất tàn nhẫn.

“Ngoài đệ tử trong tông, nơi đây không thể sử dụng bất luận pháp khí và pháp bảo nào.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, trận pháp lần nữa phủ xuống.

Tiếng oanh oanh vang lên, lớp ánh sáng phòng hộ trên người thiếu nữ trực tiếp tan vỡ, tóc tai trên người ả bù xù và trong miệng phát ra âm thanh thê lương không cam lòng, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Có bản lĩnh thì cùng ta quang minh chính đại đánh một chầu!”

“Ngu xuẩn.” Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái trực tiếp đến bên cạnh thiếu nữ mặc hắc y, lần nữa tát xuống một cái, thân thể thiếu nữ lại bay văng ra, thậm chí hàm răng cũng vỡ vụn rất nhiều, mà trong nháy mắt rơi xuống đất thì ả bỗng nhiên lấy ra một khối ngọc giản rồi hung hăng bóp nát, một cỗ lực lượng truyền tống lập tức tản ra.

“Ngoài đệ tử trong tông, nơi đây cấm truyền tống.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Trận pháp của Thất Huyết Đồng lần nữa phủ lực lượng xuống, ngay lập tức phá hủy hết thảy dấu vết và chấn động truyền tống, khiến cho trong mắt kia thiếu nữ mặc hắc y lộ ra phẫn nộ cùng nghẹn khuất, vừa muốn mở miệng nhưng Hứa Thanh đã đến trước mặt của ả, lại tát thêm một cái.

Oanh một tiếng, thiếu nữ mặc hắc y điên cuồng phun ra máu tươi và thân thể cũng trở nên mềm nhũn, nhưng biểu cảm vẫn dữ tợn như trước, vẫn vô cùng phẫn nộ, dường như cho dù ả chết cũng sẽ không bao giờ khuất phục.

Hứa Thanh thâm ý sâu sắc mà liếc mắt nhìn thiếu nữ này, tuy nguyên tắc của hắn là giết chết hết thảy tồn tại uy hiếp đối với tính mạng của mình, nhưng hắn cũng không phải là người ngu.

Trước mặt nhiều người như vậy mà làm ra loại việc này, vậy thì chẳng khác gì tự dẫn tới phiền toái cùng nguy cơ cực lớn cho mình, đó chẳng phải là nguyên tắc, đó là ngu xuẩn.

Cho nên Hứa Thanh thu liễm sát ý trong mắt, tay phải giơ lên vỗ xuống, trong khi ả thiếu nữ kia tức giận thì trực tiếp vỗ vào trên đầu đối phương, oanh một tiếng thì thiếu nữ lại phun ra máu tươi và một đoàn mệnh hỏa còn lại duy nhất trong cơ thể bị dập tắt, dưới sự ra tay của Hứa Thanh nên trực tiếp bị tổn thương nặng rồi hôn mê.

Mức độ thương thế như vậy, không sai biệt lắm với những đệ tử bị ả đả thương đang nằm hôn mê trong Hoa Tiêu ti.

Chương 461: Như thế nào là tự liệt! (2)

Đánh hôn mê xong thì Hứa Thanh đứng tại chỗ rồi một phát nắm lấy tóc của thiếu nữ này, quay đầu bình tĩnh mở miệng.

“Đeo Phong Pháp Hoàn!”

(*Phong Pháp Hoàn: vòng phong tỏa/phong ấn pháp lực)

Phía sau hắn lập tức có vài chục đạo thân ảnh của đệ tử Bộ Hung ti nhanh chóng vọt đến, từng người khi nhìn tới Hứa Thanh đều mang theo vẻ kính sợ, sau khi tới gần liền rất nhanh lấy ra từng vật giống như vòng tay, sau đó liền đeo vào trên cánh tay của ả thiếu nữ mặc hắc y.

Trong một cái chớp mắt, ả thiếu nữ bỗng thức tỉnh mở mắt ra, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ thì ...Phong Pháp Hoàn lập tức tan vỡ.

Thiếu nữ truyền ra tiếng cuồng tiếu.

“Hứa Thanh, ta nhớ kỹ ngươi rồi, chưa từng có người nào dám đối xử bất kính như thế với ta, ngươi, là người thứ nhất!” Lời vừa nói xong, Hứa Thanh mặt không cảm xúc tiêu sái đi tới, lần nữa tát một cái.

Oanh một tiếng và ả thiếu nữ đập đầu xuống mặt đất, thật sự hôn mê.

“Đeo cho ả mười cái Pháp Hoàn.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Loại Pháp Hoàn này là Bộ Hung ti chuyên môn thiết kế để nhằm vào Trúc Cơ bên ngoài tông môn, hai cái có thể trấn áp Trúc Cơ một mệnh hỏa, khiến cho người bị đeo vòng không cách nào tràn ra chút pháp lực nào, còn mười cái thì phong ấn lực lượng ba đoàn mệnh hỏa cũng đã thừa.

Như đám Dạ Cưu lúc trước, sau khi bị Ti trưởng Bộ Hung ti nhiệm kỳ trước bắt giữ, cũng bị đeo vào loại Pháp Hoàn này.

Rất nhanh, trên người thiếu nữ mặc hắc y đang hôn mê lập tức được đeo mười cái Phong Pháp Hoàn.

“Đưa đi bộ phận chữ Huyền trấn áp, không có lệnh của ta thì không được phóng thích!” Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, sau khi truyền ra lời nói thì bốn phía lập tức có nhiều đệ tử của Bộ Hung ti hơn nữa, sau khi tới liền vác ả thiếu nữ kia lên và muốn ly khai.

Đúng lúc này, bầu trời xa xa truyền đến âm thanh phá không, thanh âm tới trước thân ảnh, vang vọng nơi đây.

“Hứa Thanh sư đệ, việc này có thể dàn xếp!”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn thân ảnh cao lớn của Nhị điện hạ trên bầu trời đang nhanh chóng phi hành đến, trên người nàng còn lưu lại một chút dấu hiệu phá vỡ cấm chế, hiển nhiên lúc trước nàng đã bị người khác giam cầm, cho nên không cách nào tới ngăn trở thiếu nữ mặc hắc y đến đây phá rối.

“Bái kiến Nhị điện hạ.” Hứa Thanh chắp tay, nhìn Hoàng Nham cách đó không xa.

Hoàng Nham nhìn Nhị điện hạ, trầm giọng mở miệng.

“Sư tỷ, Hứa Thanh là đang giúp ta.”

Nhị điện hạ muốn nói lại thôi, nhìn Hoàng Nham một chút, lại nhìn thiếu nữ mặc hắc y đang bị mang đi xa một chút, hơi chần chờ.

“Hứa Thanh sư đệ, ả mà chết thì lão tổ cũng sẽ khó xử.” Những lời này không hề có ý tứ uy hiếp, mà mang theo sự băn khoăn cùng với nhắc nhở.

“Ả xúc phạm nội quy của tông môn, nhưng cũng may không có giết người cho nên tội không đáng chết, nhưng vẫn phải giam giữ, đây là môn quy.”

Hứa Thanh nói khẽ.

Nhị điện hạ nghe vậy liền nhẹ gật đầu.

“Không chết là được, ta cũng có chút sợ ả, chuyện ngày hôm nay phải cám ơn ngươi rồi Hứa Thanh sư đệ.” Nói xong, nàng nhìn về phía Hoàng Nham, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa và chậm rãi đi tới.

Hứa Thanh nhìn hai người như thế thì thu hồi ánh mắt, lặng lẽ đứng tại chỗ chờ đợi.

Về phần những người bị thương đều đã được dàn xếp tốt, rất nhanh theo Hoàng Nham cũng chắp tay rời đi, nơi đây cũng trở thành một mảnh im lặng.

Hứa Thanh đứng ở nơi này chờ đợi, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm, lần này là vì giúp đỡ Hoàng Nham và đồng thời cũng bởi vì thiếu nữ mặc hắc y kia chủ động trêu chọc hắn. Mặt khác, hắn cũng muốn nhìn một chút mình bây giờ ở trong Thất Huyết Đồng, cái gọi là tự liệt kia đến cùng có thể giúp cho an toàn của mình được xếp vào loại trình độ nào.

Thời gian không lâu thì có một thân ảnh từ bầu trời bay tới, đây là một lão giả mặc đạo bào màu lam, toàn thân tràn ra chấn động tu vi Kim Đan rất mạnh, theo lão đến thì một cỗ uy áp cũng lập tức tản ra bát phương.

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến trưởng lão.”

Hứa Thanh không biết người đến là ai, nhưng có thể ở bên trong Thất Huyết Đồng mặc đạo bào như thế này, lại tản ra uy áp như vậy thì dĩ nhiên là một trong những trưởng lão.

Lão giả này đứng trên không trung đánh giá Hứa Thanh vài lần, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng sau đó truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh, Lục gia kêu ta tới hỏi ngươi một câu, việc này ngươi dự định xử lý như thế nào?”

“Có thể giết sao?” Hứa Thanh hỏi.

“Không thể, mặc dù tiểu nha đầu kia ương ngạnh nhưng tội không đáng chết, huống hồ tổ mẫu của ả và lão tổ chúng ta có tư giao rất tốt.”

Hứa Thanh gật đầu.

“Căn cứ môn quy, cần huỷ bỏ tu vi và giam giữ trong Chúc Cốt động ba năm.”

Trưởng lão của ngọn núi thứ sáu nghe vậy cũng nở nụ cười, dĩ nhiên lão nhìn ra dụng ý của Hứa Thanh, cũng biết việc này là do tiểu nha đầu kia trêu chọc người khác trước, nếu như Hứa Thanh không nằm trong tự liệt, như vậy lão cũng sẽ không hiền lành như thế này.

Nhưng đã vào tự liệt rồi, vậy chính là đại biểu cho hạt giống và tương lai của Thất Huyết Đồng bọn họ, người như vậy thì không thể bị khi nhục, nhất là bây giờ lão tổ rõ ràng cũng rất thích việc mà bọn hắn đã làm.

Mặt khác với tư cách là đệ tử hình tượng, ở trong tông môn của chính mình bị người ngoài trêu chọc, chuyện này thì chính bản thân lão cũng chán ghét, vì vậy liền lắc đầu.

“Ngươi xem mà làm, nhưng mà huỷ bỏ tu vi thì thôi bỏ đi.”

Nói xong, trưởng lão Kim Đan này liền quay người đi xa.

Hứa Thanh chắp tay cung kính, cho đến khi đối phương hoàn toàn rời khỏi thì hắn quay người đi về nơi cập bến, đồng thời trong lòng cũng đang nhanh chóng phân tích mặt lợi và hại về lần xuất thủ này của mình.

Về hại, ngoại trừ sẽ khiến cho ả thiếu nữ mặc hắc y kia cừu hận cùng với phiền phức phía sau, tạm không có cái khác.

Mà đồng dạng được lợi không ít, chỗ Hoàng Nham không nói, quan trọng nhất là Hứa Thanh đã tra xét được giá trị của tự liệt mà mình nhận được ở trong Thất Huyết Đồng.

“Trước mắt xem ra, trình độ khoan nhượng và hiền lành của Thất Huyết Đồng đối với người trong tự liệt là cực cao.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn nhớ lại những gì trải qua sau khi mình vào Thất Huyết Đồng, hắn nghĩ tới nội dung những lời nói của Trương Vân Sĩ khi dẫn hắn lên ngọn núi thứ bảy.

Lúc trước đối phương nói đệ tử dưới núi là dưỡng cổ, đệ tử trên núi là thả ra nuôi dưỡng thông thường.

Bây giờ xem ra, Trương Vân Sĩ cũng chưa đủ thân phận cho nên chưa từng biết được việc về tự liệt, bây giờ theo phán đoán của Hứa Thanh, đối với Thất Huyết Đồng mà nói thì tự liệt cùng loại với đệ tử hạch tâm chân chính.

“Cho nên chỉ cần không phạm phải các loại sự tình như phản bội tông môn, vậy thì cơ bản là có thể an toàn khi ở trong Thất

Huyết Đồng.” Hứa Thanh trầm ngâm, đồng thời hắn cũng hiểu rõ cái hại của việc được vào tự liệt, đó là sợi dây ràng buộc giữa hắn và Thất Huyết Đồng cũng trở nên cực kỳ chặt.

Đây chẳng phải đơn thuần là buộc chặt trên phương diện tình cảm, mà là trên thân phận và cũng là trên nhận thức của người bên ngoài về hắn.

Chương 462: Lại lên chức (1)

Thời gian trôi nhanh, nhoáng một cái lại qua bảy ngày.

Thiếu nữ mặc hắc y của Đông U đảo bị giam giữ ở bên trong địa lao của bộ phận chữ Huyền, dù toàn thân bị đeo mười chiếc Pháp Hoàn những vẫn không phục như cũ, ả dùng các loại nguyền rủa và chửi bới để mắng Hứa Thanh, chỉ là ả bị nhốt trong địa lao nên có chửi bới hay nguyền rủa bao nhiêu cũng không truyền được âm thanh ra ngoài.

Nhưng rõ ràng tinh lực của ả rất sung túc, dù đã trôi qua bảy ngày và ả phát hiện vậy mà Thất Huyết Đồng cũng không hề thả mình đi, ngược lại càng thêm phát cuồng.

Sau khi Hứa Thanh biết được việc này thì hắn lần nữa an bài người tới, lại đeo thêm mười chiếc Pháp Hoàn trên người ả. Dưới luồng lực lượng phong tỏa lớn như vậy, ả thiếu nữ hắc y kia lại càng phát điên hơn nữa, nhưng khí lực thì lại không còn nhiều, vì vậy tiếng chửi bới mỗi ngày cũng càng lúc càng yếu và giảm dần.

Hứa Thanh không hề có ý định đi qua nhìn, hắn chỉ tra xét tình hình của đối phương thông qua báo cáo từ trên hồ sơ.

Về phần khi nào thả ả ra thì Hứa Thanh cảm thấy không vội, huống hồ thái độ của tông môn đối với chuyện này cũng rất thú vị, ngoại trừ ngày hôm đó thì đến nay không có bất kỳ ai khác đến hỏi nữa cả.

Hình như thật sự đã giao toàn bộ việc này cho hắn chịu trách nhiệm, lần đầu tiên Hứa Thanh cảm nhận được loại cảm giác kỳ dị này ở trong Thất Huyết Đồng.

“Có lẽ nguyên nhân là do tự liệt sao?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, chẳng qua hắn cũng biết cư xử đúng mực, dĩ nhiên sẽ không làm việc ngu xuẩn như giết chết thiếu nữ mặc áo đen này.

Muốn giết cũng phải đợi sau khi thả ra, sau đó thừa dịp đối phương không phát hiện mà tiêu diệt.

Cho nên hắn vẫn bình tĩnh ở đây đợi tông môn thông báo xử lý việc này ra sao, mà hiển nhiên chuyện này không thể nào bỏ qua đơn giản như vậy, dẫu sao thì Thất Huyết Đồng cũng chiếm đạo lý, cũng cần thể diện.

Cho dù bây giờ là thời kỳ chiến tranh, nhưng mặt mũi vẫn cực kỳ trọng yếu.

Hứa Thanh cảm thấy tình huống đại khái là như vậy, biết nhưng không tỏ thái độ thì chính là ngầm thừa nhận.

Đồng thời trong bảy ngày này, Hứa Thanh với tư cách là đệ tử hình tượng lại phải xuất động hai lần, đi ra bến cảng đón khách của quần tộc khác từ bên ngoài tới thăm tông môn, tổng thể mà nói, đoạn thời gian này làm đệ tử hình tượng khiến cho danh tiếng của hắn theo một loại phương thức khác mà càng ngày càng nổi tiếng.

Thậm chí có một số thời điểm, một vài nữ quyến trong dị tộc đến từ bên ngoài sẽ chủ động đưa ra yêu cầu với đội trưởng, muốn gặp mặt Hứa Thanh một lần, thật sự là trong khoảng thời gian này những nữ tu dị tộc nhìn thấy Hứa Thanh, phần lớn đều có phần kinh diễm với nhan sắc của hắn.

Mặc dù tộc quần khác biệt nhưng nhân tộc đã từng có tư cách là Chúa Tể của đại lục Vọng Cổ, cho dù bây giờ đã suy tàn, nhưng nhận thức cùng thẩm mỹ khắc trong huyết mạch của những dị tộc khác về nhân tộc vẫn khó có thể tiêu tán.

Cho nên lễ vật mà Hứa Thanh nhận được ... cũng sắp tràn đầy cả túi trữ vật rồi.

Điều này cũng khiến cho Đinh Tuyết cùng Cố Mộc Thanh rất cảnh giác, đồng thời cảm giác không kiên nhẫn vốn có trong lòng Hứa Thanh cũng ít đi một chút, dẫu sao người ta cũng tặng lễ vật, giá trị cũng tạm được.

Nhưng mà loại chuyện tốt này cũng không tiếp diễn được bao lâu, dẫu sao thì độ nóng từ cái mũi Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc tỏa ra cũng chỉ là nhất thời, dần dần người đến cũng ít đi, vả lại phần lớn cũng đều đã rời khỏi.

Chỉ có một chút minh hữu như Hải Tinh tộc, bọn họ vẫn chưa đi mà muốn ở trong chủ thành mua sắm thêm nhiều vật phẩm, mà hình như vị thiếu nữ của Hải Tinh tộc cảm thấy rất có hứng thú đối với Hứa Thanh, nhiều lần đích thân đến viếng thăm hắn.

Nhưng ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt cho lễ vật ra, những lần sau đến cũng không hề đưa ra những lễ vật khác, ngược lại còn dùng một bộ ngây ngô khờ khạo hỏi tới hỏi lui, tựa hồ rất là hiếu kỳ đối với Hứa Thanh, muốn hiểu rõ toàn bộ con người của hắn.

Vì vậy Hứa Thanh chỉ ứng phó một lần, sau đó liền trực tiếp cự tuyệt những lần bái phỏng sau.

Sau đó, chức vụ của Hứa Thanh và đội trưởng lại được điều động, cũng bởi vì lần lập đại công trước đó, chức vụ của Hứa Thanh tấn chức, từ Phó ti trưởng Bộ Hung ti, trực tiếp thăng làm Ti trưởng!

Thống lĩnh toàn bộ Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy.

Mà bên phía đội trưởng, nguyên bản phải là tấn thăng đến Phó bộ trưởng của Bộ Hung Bộ và có thể khống chế toàn bộ bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng, nhưng không biết y đã làm như thế nào mà không điều chuyển tới Bộ Hung Bộ, lại được đi đến Tình Báo ti ngọn núi thứ bảy rồi trở thành Ti trưởng của chỗ đó.

Giữa Ti cùng Bộ có sự chênh lệch rất lớn, như Bộ Hung ti thì bảy ngọn núi đều có, mà ở phía trên của Bộ Hung ti chính là Bộ Hung Bộ của Thất Huyết Đồng, một Bộ này thống lĩnh cả bảy ti của bảy ngọn núi.

“Kẻ đần mới đi tới trong Bộ, Tình Báo ti rất tốt nha, đó là nơi ta tha thiết mơ ước đã lâu, ở trong này ta sẽ không gì không biết, bất kể ám tử do bên ngoài xếp vào hay là phân biệt nội gián ở trong tông môn, hoặc là dò xét tình báo về ngoại tộc, tất cả đều là thứ mà ta am hiểu, cũng tiện cho ta kiếm ra một chút đại cơ duyên!”

Ngày đầu tiên trở thành Ti trưởng của Tình Báo ti, đội trưởng liền hô hào Trương Tam rồi cao hứng bừng bừng đi đến chỗ của Hứa Thanh, ba người ngồi cùng một chỗ uống rượu, Trương Tam nhìn Hứa Thanh cùng đội trưởng đều tấn chức, đáy lòng cao hứng vui vẻ, đồng thời cũng có chút ê ẩm.

Chương 463: Lại lên chức (2)

“Lần sau các ngươi ra ngoài điên cuồng, thật ra có thể cân nhắc gọi thêm ta một chút, đội trưởng nè, ngươi nói có đúng hay không, có ta đi cùng thì tối thiểu khi ngươi thiếu đi một nửa thân thể còn có người cõng trên lưng mang về nha.” Trương Tam mở miệng nói nhẹ nhàng.

Đội trưởng cắn một miếng vào quả táo, cười tủm tỉm vỗ vỗ bờ vai Trương Tam.

“Tiểu tam không nên ghen tị nha, ca ca vẫn quan tâm ngươi!”

Nói xong đội trưởng nhìn Hứa Thanh, phát hiện Hứa Thanh ngồi ở chỗ kia không tập trung, giống như đang suy tư điều gì đó, vì vậy lập tức hiếu kỳ.

“Tiểu nhị, ngươi đang làm gì thế?”

Hứa Thanh ngẩng đầu liếc mắt quét qua đội trưởng, vừa nhìn về phía Trương Tam cũng đang tò mò nhìn mình, bình tĩnh mở miệng.

“Nhị Ngưu, ta đang muốn cải tiến một chút độc dược, khiến cho nó có thể sinh ra uy hiếp đối với tu sĩ Kim Đan.”

Hứa Thanh đã suy nghĩ thật lâu về vấn đề này, trên thực tế trong khoảng thời gian này hắn đều đang cân nhắc suy nghĩ về vấn đề này, về phần phương hướng thì là những con sâu nhỏ màu đen mà hắn thu hoạch được kia.

Mặc dù sau khi chiến cùng thiếu nữ mặc hắc y thì những con sâu nhỏ màu đen này đã tiêu hao hơn phân nửa, nhưng sau khi thu thập những con còn lại, hắn cảm thấy sử dụng như vậy thì uy lực quá yếu.

Thậm chí hắn còn mơ hồ cảm thấy mình không có hoàn toàn phát huy ra tiềm lực của con sâu nhỏ này, dẫu sao đây là thứ mà cường giả Kim Đan ra tay tạo thành, không có đạo lý sau khi rơi vào tay mình dùng lại hạ thấp uy lực không ít, ngay cả một tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa cũng không thể lập tức trấn áp.

Trương Tam nghe vậy liền hít vào một hơi, gã cảm thấy bây giờ Hứa Thanh đã không giống trước kia, lúc này lại suy nghĩ làm như thế nào để tạo ra độc có thể đối phó Kim Đan, gã theo bản năng xê dịch xa xa, rời xa Hứa Thanh một chút.

Đội trưởng cũng mở to mắt, đột nhiên y cảm giác được những lời này khiến cho Hứa Thanh bỗng trở nên vô cùng tuấn tú, có loại cảm giác trong lúc bất động thanh sắc liền trổ ra hết tài năng vì vậy đáy lòng lặng lẽ nhớ kỹ, tiếp đó liền ho khan một tiếng, lấy ra một khỏa đan dược… mang theo để phòng nuốt vào.

“Cái này ngươi phải từ từ nghiên cứu, ta nói về chính sự trước, lần này ta thân là Ti trưởng Tình Báo ti, Hứa Thanh thân là Ti trưởng Bộ Hung ti, hai cái ngành này trước kia không hề hợp nhau nhưng hiện tại chúng ta lại là người một nhà.”

“Ta có một kế hoạch, nếu như hai ti này đã thuộc về sự quản lý của chúng ta, như vậy chúng ta cũng nên làm ra chút công trạng, tranh thủ trước khi chiến tranh kết thúc, dựa vào hai ti này nắm giữ toàn bộ ngọn núi thứ bảy, thử thoáng qua một chút uy nghiêm của Phong chủ.”

“Như vậy sau khi kết thúc chiến tranh, cho dù lão đầu tử và những người khác trở về, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có biện pháp, hai ta đã thành tu sĩ nắm thực quyền, như vậy cũng tiện hơn cho chúng ta làm đại sự sau này.”

Chân mày Hứa Thanh hơi nhíu lại.

“Đội trưởng, dạo gần đây ta muốn bế quan một chút, chuyên tâm nghiên cứu chất độc này.”

“Nghiên cứu độc, vậy rất cần tiền đúng không?” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh.

“Trước mắt ta vẫn còn đủ.” Hứa Thanh lắc đầu.

“Cần phải có người đến làm thí nghiệm cho ngươi đúng chứ? Ngươi cũng cần tìm một số người để thử độc đúng hay không?” Đội trưởng không bỏ qua, vừa ăn táo vừa mở miệng.

“Trước mắt cũng đủ.” Hứa Thanh lắc đầu.

Đội trường có chút nản lòng, đột nhiên y cảm giác được Hứa Thanh đúng là không dễ gạt gẫm, không giống như lúc vừa tới tông môn, y muốn lừa dối hắn kiểu gì liền cứ thế lừa dối, hơi ngoắc ngoắc ngón tay là Hứa Thanh sẽ phải ra sức cho mình.

Vì vậy đáy lòng nhanh chóng chuyển động, các loại ý niệm trong đầu hiện ra, cân nhắc như thế nào kéo Hứa Thanh cùng đi vào, bỗng nhiên ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, hắn nghĩ tới một điểm mấu chốt luyện chế đám tiểu hắc trùng, vì vậy lập tức đứng dậy.

“Đội trưởng, Trương Tam sư huynh, ta cáo từ trước, sau này có thời gian lại tụ họp.”

Hứa Thanh chắp tay nói xong thì thân thể nhoáng một cái, lao thẳng đến Pháp Thuyền của mình, sau khi vào trong khoang thuyền liền lập tức mở ra lớp phòng hộ rồi khoanh chân ngồi xuống, lấy ra rất nhiều dược thảo và cái chai chứa đám tiểu hắc trùng kia, bắt đầu dựa theo ý nghĩ của mình để điều phối.

Đồng thời Trương Tam và đội trưởng bên ngoài Pháp Thuyền nhìn nhau một cái.

“Đội trưởng, chúng ta có nên rời khỏi nơi này hay không, ta nghĩ rằng ở nơi này có chút không an toàn ...” Trương Tam do dự.

“Sợ cái quái gì, ta...” Lời đội trưởng vừa nói đến đây thì bên trong Pháp Thuyền của Hứa Thanh bỗng nhiên truyền ra một tiếng nổ vang, một mảnh khói độc tản ra từ, cũng may có màn phòng hộ ngăn trở cho nên đám khói độc này mới không có tản ra ngoài.

Đội trưởng trầm mặc mấy cái hô hấp, sau đó liền đứng lên cười ha ha.

“Trương Tam, đi đi đi, rất lâu ta không tới Vận Chuyển ti chơi rồi, chúng ta đi qua bên chỗ ngươi tiếp tục uống.”

Trương Tam cũng lập tức đứng dậy, hai người nhanh chóng phi hành rời khỏi nơi đây.

...

Chương 464: Lại lên chức (3)

Từ khi hai người bọn đội trưởng và Trương Tam rời khỏi không lâu, trong khoang thuyền của Hứa Thanh lại vang lên tiếng nổ.

Lúc này Hứa Thanh đang nghiên cứu cách nuôi dưỡng tiểu hắc trùng, hiện tại thì đây là vật duy nhất trên người của hắn có uy lực của Kim Đan, vốn được hắn giữ lại để làm đòn sát thủ, nhưng lần ra tay cùng ả thiếu nữ hắc y lần trước khiến cho Hứa Thanh có chút thất vọng về đòn sát thủ này.

Giờ phút này sau khi thử nghiệm suốt cả một đêm, lợi dụng các loại thảo dược cùng với độc dược, ý đồ muốn thôi hóa ra toàn bộ tiềm lực của đám tiểu hắc trùng này.

Nhưng tất cả đều thất bại, chỉ có máu thịt của Chương Ngư tu vi Kim Đan là có một chút hiệu dụng, khiến cho số lượng của đám tiểu hắc trùng gia tăng lên không ít.

“Nhưng nếu như chỉ có thể dùng máu thịt của sinh vật tu vi Kim Đan nuôi dưỡng, vậy thì loại độc trùng này cũng không có giá trị, bây giờ nó chống không lại Kim Đan, lại chỉ có thể nuốt máu thịt mà không cách nào phản kích, vậy đối với ta thì nó chính là gân gà, dù sao ta cũng muốn dùng nó để làm đòn sát thủ uy hiếp tu sĩ Kim Đan, nhưng ta cảm thấy…Hẳn là do ta vẫn chưa tìm đúng phương pháp.”

Hứa Thanh thì thào, lấy một quyển dược điển dày đặc ra bên cạnh, cuốn dược điển này là trước khi đi Bách đại sư đã tặng cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh một mực trân tàng nó, không biết đã mở ra xem bao nhiêu lần, toàn bộ trang sách bên trong gần như đã bị lật tới mức nhàu nát, cho nên sau này lúc hắn lấy ra đều vô cùng cẩn thận vì sợ nó bị tổn hại.

Đây là lễ vật Bách đại sư lưu cho hắn, cũng là vật chứng nhận sự cảm kích của Hứa Thanh đối với Bách đại sư.

Có thể nói, Bách đại sư mới là người sư phụ chân chính đầu tiên trên ý nghĩa của hắn, là người mấu chốt mở ra tri thức về thảo dược cho hắn, sau đó hắn mới mở ra độc đạo.

Nếu không có Bách đại sư, vậy Hứa Thanh hoàn toàn không biết gì về thảo dược cả, độc đạo cũng sẽ không trở thành thủ đoạn trọng yếu của hắn.

“Không biết bây giờ Bách đại sư như thế nào.” Hứa Thanh thở sâu, trên thực tế sau khi trở thành Trúc Cơ, hắn đã từng dò hỏi qua tung tích của Bách đại sư, nhưng đối phương dạo chơi bát phương, mỗi lần quay về Tử Thổ đều chỉ ở lại thời gian rất ngắn ngủi.

Hứa Thanh thu hồi tâm thần rồi lặng lẽ mở ra dược điển, tìm kiếm manh mối có thể dẫn dắt suy nghĩ của bản thân ở.

“Bách đại sư từng nói qua, trùng đạo và dược đạo nhìn như khác biệt nhưng bản chất không sai biệt nhiều, có thể hỗ trợ lẫn nhau… .” Hứa Thanh trầm ngâm, cuối cùng chú ý đến miêu tả về một cây dược thảo trên dược điển.

“Dạ Đinh Lan?” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia suy tư, đây là một loại dược thảo được hung thú ưa thích, vô dụng đối với tu sĩ nhưng hung thú chưa mở ra linh trí ăn vào có thể gia tăng linh trí, cũng là một trong những loại dược thảo căn bản của Hóa Hình Đan.

“Có thể thử xem!” Hứa Thanh đứng dậy rồi trực tiếp đi ra khỏi Pháp Thuyền, đi đến tiệm thuốc trong bến cảng số 176, hắn vừa đến thì thái độ của tiệm thuốc liền lập tức trở nên cao độ, chưởng quầy trong đó cung kính nghe Hứa Thanh nói ra nhu cầu, sau đó lập tức đi chuẩn bị cho hắn.

Không lâu sau, Hứa Thanh cầm lấy một túi trữ vật rời khỏi, trong mắt hiện lên một tia đau lòng.

“Tại sao cái đồ chơi này lại mắc như vậy!”

Lúc này trong túi của hắn không chỉ chứa Dạ Đinh Lan, còn có toàn bộ chủng loại dược thảo có liên quan đến việc nuôi thú vật có thể mua được ở trên thị trường, lại càng có nhiều loại độc thảo khá hiếm khác.

Đã được giảm giá riêng cho hắn, nhưng vẫn cực kỳ đắt đỏ.

Nhưng giờ phút này Hứa Thanh không muốn đi so đo những thứ này, hắn cảm thấy mình nhất định phải có thủ đoạn uy hiếp Kim Đan, vì vậy sau khi trở lại Pháp Thuyền thì hắn lại chìm đắm vào trong quá trình nghiên cứu và thử nghiệm.

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua bảy ngày.

Trong bảy ngày này, lòng người ở từng Ti trong toàn bộ ngọn núi thứ bảy của Thất Huyết Đồng đều trở nên bàng hoàng, bởi vì sau khi tân Ti trưởng Tình Báo ti là Trần Nhị Ngưu nhiệm chức, chuyện thứ nhất y làm chính là tuyên bố muốn bắt nội gián.

Mà sau khi phối hợp liên thủ với Tuần Tra Bộ và Chấp Pháp Bộ, khiến cho phạm vi điều tra của việc này trong từng ti đều trở nên vô cùng gay gắt, thậm chí cả tu sĩ Trúc Cơ cũng đều bị điều tra ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ ánh mắt của đệ tử ngọn núi thứ bảy đều tập trung tới đội trưởng, bọn họ thấy đội trưởng giống như chó điên vậy, nhưng hết lần này tới lần khác thân phận của y lại rất cao, những người khác chỉ có thể cúi đầu, mặc kệ bị điều tra.

Còn bên Hứa Thanh, trong bảy ngày này hắn đã mua vô số dược thảo để thử nghiệm, cuối cùng hắn cũng đã tìm ra chủng loại dược thảo có hiệu quả kích thích sinh trưởng rõ ràng đối với tiểu hắc trùng.

Nhưng chỉ như vậy còn chưa đủ, Hứa Thanh đã nhìn ra, muốn chân chính nuôi dưỡng những con tiểu hắc trùng này, lại có thể làm cho chúng nó không ngừng lớn mạnh, vẫn phải cần huyết nhục mới được!

“Nhưng mà phối hợp với thảo dược, cuối cùng vẫn không cần huyết nhục của Kim Đan… . .”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia lạnh lẽo, vào hoàng hôn ngày hôm đó, hắn đi tới đại lao dưới mặt đất của bộ phận chữ Huyền ở Bộ Hung ti!

Lúc đội trưởng nói hắn luyện độc cần người thử độc, Hứa Thanh đã từng nói có rồi, mà mục tiêu của hắn chính là người trong đại lao Bộ Hung ti.

Phàm là người bị giam giữ ở, hầu như đều là tội phạm truy nã tội ác chồng chất, đám Dạ Cưu cũng ở trong đó, thậm chí ở trong đại lao còn giam giữ không ít Trúc Cơ, nhân tộc trong đó rất ít và hầu như đều là dị tộc.

“Đáng tiếc, từ khi Bộ Hung ti thành lập đến nay thì chưa từng giam giữ qua tu sĩ Kim Đan ở, nếu như về sau có cơ hội và năng lực liền bắt giữ mấy tên thì tốt rồi.”

Đáy lòng Hứa Thanh bỗng hiện lên một ý niệm có phần to gan, cũng lập tức cảm thấy rất động tâm.

Chương 465: Giết dê dọa thiếu nữ (1)

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh cất bước đi về phía Bộ Hung ti trong bến cảng số 176.

Lúc này đã là đêm khuya, bởi vì trong khoảng thời gian này Tình Báo ti đột nhiên trở nên điên cuồng, khiến cho lòng người trong tông vô cùng bàng hoàng, cũng ảnh hưởng tới một chút sinh ý của những địa phương câu lan và đổ phường, dẫu sao thì hiện tại có rất nhiều người không có tâm tư để vui đùa.

Chính vì hệ thống quy tắc của Thất Huyết Đồng, thật ra khiến cho bên trong tông môn có không ít nội gián.

Dẫu sao nơi đây nuôi dưỡng đệ tử Ngưng Khí như dưỡng cổ, khiến cho bọn họ không hề có một chút cảm giác thuộc về nơi này, mà tông môn cũng không cần bọn họ thuộc về hay trung thành, tất cả đều lấy lợi ích là chủ yếu.

Hơn nữa tu sĩ Trúc Cơ lại không có quy tắc, tự nuôi tự dưỡng, có thể vì lợi ích mà tạm thời động tâm, bán một chút tình báo mà mình biết cũng không thấy có chút gánh nặng tâm lý nào.

Đương nhiên, đã bán đứng thì cũng phải trả giá thật lớn.

Nhưng mà Hứa Thanh không hề quan tâm tới những thứ này, hắn đi bộ trong bóng đêm, đi qua những chỗ vắng vẻ mà không quan tâm tới thiến niên câm đi theo phía sau.

Cho đến khi đi đến Bộ Hung ti.

Trước cửa vào Bộ Hung ti, hai đệ tử thủ vệ ở đó sau khi nhìn thấy người đến là Hứa Thanh thì trong mắt liền lộ ra tia cuồng nhiệt, cúi đầu quỳ bái.

“Bái kiến Ti trưởng!”

Đối với bọn họ mà nói, cái tên Hứa Thanh này đã trở thành một truyền kỳ.

Ngay từ đầu đối phương cũng chỉ là đội viên của Bộ Hung ti, từ đó về sau liền một đường quật khởi, trong một năm liền trở thành Trúc Cơ, mấy tháng liền mở ra một đoàn mệnh hỏa, chưa tới hai năm liền trở thành tu sĩ mở ra hai đoàn mệnh hỏa, còn làm ra một việc kinh thiên động địa ở trong tộc địa của Hải Thi tộc.

Gần đây còn trấn áp tiểu công chúa của Đông U đảo, lúc này đối phương còn đang bị giam giữ ở trong địa lao của bộ phận chữ Huyền Bộ Hung ti, tất cả những việc này khiến cho Hứa Thanh đã trở thành mục tiêu cuồng nhiệt của vô số đệ tử bên trong Bộ Hung ti.

Biểu cảm Hứa Thanh như thường, gật đầu đi qua, sau khi bước vào Bộ Hung ti thì hắn trực tiếp đi đến đại lao.

Đại lao Bộ Hung ti được xây dựng ở dưới mặt đất, chỉ có một tầng.

Vô luận là Ngưng Khí, Trúc Cơ hay là tu sĩ đặc thù, đều là bị giam giữ ở trong một tầng này, nơi đây có vô số phòng giam, cũng tồn tại rất nhiều trận pháp cấm chế.

Hoàn cảnh nơi này cũng vô cùng kinh khủng, mùi ở nơi đây cực kỳ khó ngửi, vô luận là thân thể thối rữa hay là mùi phân nước tiểu, tất cả mọi thứ hỗn tạp cùng một chỗ tạo ra một mùi đủ khiến cho người khác buồn nôn.

Lúc này, hơn phân nửa kẻ bị giam giữ ở bên trong là dị tộc, đều là tội phạm truy nã, trong này không hề có người nào do Hứa Thanh bắt tới cả.

Bởi vì khi Hứa Thanh ra tay thì chỉ cầm đầu người về mà thôi.

Hứa Thanh đến cũng lập tức khiến những tên tu sĩ dị tộc này chú ý, từng tên nhe răng cười, có tên cười đùa tí tửng, có tên trực tiếp nhổ đờm tới, còn có tên sau khi nhìn thấy Hứa Thanh liền huýt sáo bày ra động tác hèn mọn bỉ ổi.

Bọn họ đều không hề sợ chết.

Một khi bị giam giữ ở trong này, bọn họ sẽ vĩnh viễn không còn nhìn thấy mặt trời, cho nên thật ra thì bọn họ cũng không có gì sợ hãi với tử vong cả, lúc này còn có từng tiếng kêu kì quái truyền ra, thậm chí Hứa Thanh còn nghe được giọng nói của thiếu nữ mặc hắc y từ xa xa truyền tới.

“Hứa Thanh, ta nguyền rủa ngươi chết không yên lành, chờ ta ra ngoài, ta nhất định mổ bụng moi tim của ngươi, sau đó cắn xé ăn sống cả khuôn mặt ngươi!!”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, không thèm để ý tới những tên dị tộc là tội phạm truy nã đang biểu hiện ra đủ loại thái độ, hắn quay người nhàn nhạt mở miệng với thiếu niên câm đang đứng ở bên ngoài.

“Bất kể lát nữa trong này truyền ra âm thanh gì, cũng không được quấy rầy ta.”

Tiểu tử câm lập tức gật đầu, thần sắc của những đội viên khác của Bộ Hung ti phía ngoài cũng đều nhao nhao trở nên ngưng trọng.

Hứa Thanh không nói gì nữa, phịch một tiếng hoàn toàn đóng cửa đại lao lại.

Theo cửa lớn đóng lại, âm thanh hỗn loạn bên trong đại lao lại trở nên càng mãnh liệt hơn.

“Thì ra là một tên nam nhân nhưng lại có tướng mạo của nữ nhân tộc? Ha ha, lão tử rất thích chơi với người như vậy, vừa nhìn thấy đã khiến lão tử cảm thấy kích thích.”

“Đến đến đến, tiểu tử nhân tộc, đến đây gãi ngứa cho gia gia của ngươi.”

“Trúc Cơ tính là cái gì, có bản lĩnh thì giết chết ta đi!”

“Tiền bối không nên nghe bọn họ nói, tiền bối, ngài hãy cứu ta, ta biết rõ một đại bí mật.”

Cùng lúc đó, thiếu nữ mặc hắc y bên trong lồng giam chợt bò lên, hay tay nắm lấy song sắt, mặc cho hai tay xuất hiện âm thanh xì xì do bị trận pháp thiêu cháy nhưng không quan tâm chút nào.

Trong mắt của ả mang theo sự điên cuồng, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh ở xa xa, vẻ mặt dữ tợn cười rộ lên.

“Hứa Thanh, ta nguyền rủa ngươi hai mươi bảy vạn ba ngàn bảy trăm năm mươi sáu lần!” (273756)

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh đảo qua những phòng giam bốn phía, cuối cùng chú ý đến một tên tu sĩ có đầu dê rừng đang đứng thẳng nhìn về phía hắn.

Tu sĩ đầu dê rừng này là thành viên của Dạ Cưu, thuộc về bộ tộc dị thú, toàn thân mọc đầy lông màu đen, hình như đã từng có tu vi Trúc Cơ.

Tuy bây giờ đã bị phong ấn tu vi lại, nhưng lực lượng sinh mệnh cũng rất là ương ngạnh, sau khi chú ý tới Hứa Thanh đang nhìn chính mình, tên dị tộc đầu dê rừng này liếm liếm bờ môi.

“Là ta sao? Đến đến đến, chọn ta chọn ta, năm đó lão tử đã ăn vô số nhân tộc, nam nhân mà tuấn tú như ngươi, ta cũng muốn nếm thử tư vị một lần, ha ha ha.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, tay phải giơ lên cách không một trảo, cánh cửa phòng giam của tên dị tộc đầu dê rừng kia lập tức mở ra, một cỗ đại lực trực tiếp vòng quanh tên dị tộc đầu dê rừng, kéo gã bay thẳng đến trước Hứa Thanh.

Cuối cùng bị trôi nổi ở giữa không trung, tên dị tộc đầu dê rừng cười ha ha, trong mắt mang theo vẻ điên cuồng, vừa muốn mở miệng thì Hứa Thanh liền vung tay lên, một mảnh phấn độc lập tức tản ra, bao phủ bốn phía tên dị tộc đầu dê rừng này, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể của gã.

“Độc? Cái này tính là cái gì, lão tử…”

Lời nói của tên dị tộc đầu dê rừng vừa nói đến đây, không đợi gã nói xong thì thân thể bỗng nhiên run lên bần bật, toàn bộ thân hình đang run rẩy nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ dữ tợn.

“Thoải mái!”

Hứa Thanh không quan tâm mà cẩn thận quan sát, cho đến khi tên dị tộc đầu dê rừng càng lúc càng run rẩy mãnh liệt hơn, thậm chí thất khiếu bắt đầu đổ máu, Hứa Thanh mới xuất ra cái chai cất giữ tiểu hắc trùng rồi cho bọn chúng tràn ra một bộ phận.

Những con tiểu hắc trùng lập tức lao thẳng đến tên dị tộc đầu dê rừng, trong chớp mắt tới sát làn da liền nhanh chóng chui vào.

Loại thống khổ này lập tức khiến cho đôi mắt của tên dị tộc đầu dê rừng kia đỏ thẫm, nhưng trên mặt của gã vẫn điên cuồng như trước, nhưng nếu nhìn cẩn thận vẫn có thể thấy được ở sâu trong mắt của gã ẩn tàng một tia hoảng sợ vô cùng.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể của gã héo rũ một chút, rất nhiều tiểu hắc trùng bay ra bị Hứa Thanh bắt lấy quan sát, mà giờ phút này tên dị tộc đầu dê rừng cũng rơi xuống trên mặt đất, toàn thân run rẩy nhưng vẻ điên cuồng trên mặt càng đậm.

“Chỉ như vậy?”

Chương 466: Giết dê dọa thiếu nữ (2)

Hứa Thanh ngoảnh mặt làm ngơ mà tập trung quan sát tiểu hắc trùng của mình, phát hiện hình như khí tức của chúng nó thoáng trở nên đậm đặc hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút.

Điều này khiến cho Hứa Thanh có chút khó hiểu, dựa theo nghiên cứu lúc trước của hắn, dùng bảy loại dược thảo dung nhập vào bên trong huyết nhục thì có thể khiến cho tiểu hắc trùng của mình càng trở nên lớn mạnh thêm nữa, nhưng lúc này độ tăng lên lại không đạt tới dự đoán của hắn.

“Ta muốn nhìn xem đến cùng là hơn kém ở nơi nào.”

Hứa Thanh thì thào, tay phải vung lên trực tiếp hút tên dị tộc đầu dê rừng kia bay đến trước mặt, ngay khi tên dị tộc đầu dê rừng này vừa muốn cười nhạo, Hứa Thanh mặt không cảm xúc xuất ra dao găm rồi mổ một đường trên bụng của tên dị tộc đầu dê rừng này, sau đó tìm kiếm và kiểm tra.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức truyền ra, lại nháy mắt sau đó thì im lặng ...cuối cùng hóa thành tiếng kêu rên cùng với hoảng sợ vô hạn vang vọng bốn phương, nhưng rất nhanh liền yếu ớt xuống.

Mà trong phòng giam bốn phía, vốn dĩ mỗi một căn phòng đều ầm ĩ sôi nổi phát ra âm thanh của riêng mình, nhưng vào giờ phút này tất cả đều im bặt mà dừng, từng ánh mắt mang theo sự kiêng kị nhao nhao mà nhìn Hứa Thanh. Nơi đó, Hứa Thanh đang bình tĩnh mổ xẻ và nghiên cứu thân thể của tên dị tộc đầu dê rừng.

Cho đến một lát sau, Hứa Thanh tươi sống mà phanh thây tên dị tộc đầu dê rừng này, hắn trầm ngâm như có điều suy nghĩ, sau đó giơ tay lên một trảo thì tên tu sĩ trung niên bên cạnh đã từng nhổ một cục đờm về phía hắn đã bị hút bắt qua.

Tên này là tộc nhân của nhân ngư tộc.

Trong mắt của gã lộ ra vẻ hoảng sợ và hô hấp dồn dập, vừa muốn mở miệng thì Hứa Thanh liền vung ra một làn phấn độc thứ hai, sau đó lại phóng thích tiểu hắc trùng và tiếp tục thử nghiệm.

Một lát sau, theo tiếng kêu thảm thiết truyền ra và một màn đồng dạng trước đó xuất hiện, Hứa Thanh nhíu mày và lại tiếp tục mổ xẻ thân thể tên tu sĩ này rồi kiểm tra kỹ càng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, giờ phút này toàn bộ tu sĩ dị tộc trong phòng giam đều không mở miệng nữa rồi, hô hấp của từng tên trở nên dồn dập, bên trong ánh mắt cũng hiện lên đủ loại hoảng sợ khác biệt.

Có lẽ bọn chúng không sợ chết, dạng đang sống sờ sờ mà bị mổ thây ra để nghiên cứu như thế này thì quả thật làm cho bọn họ không ngờ tới, mà cảm giác tận mắt nhìn thấy kết cục của người khác như vậy, cũng khiến cho tinh thần của bọn họ hơi khó có thể thừa nhận.

Nhất là Hứa Thanh hoàn toàn đắm chìm trong quá trình nghiên cứu, khi thì trầm ngâm, khi thì bắt tội phạm truy nã tới, khi thì mổ bụng, máu tươi với đủ các loại màu sắc ở trên mặt đất hỗn hợp vào một chỗ, càng ngày càng nhiều.

Cho đến cuối cùng có tên tu sĩ còn sợ tới mức không kiềm chế được nữa, điên cuồng rút lui co ro lại vào trong góc, ánh mắt nhìn về Hứa Thanh hiện ra cảm xúc vô cùng sợ hãi và kinh khủng.

Ngay cả thiếu nữ mặc hắc y kia cũng đều như vậy, sau khi thấy Hứa Thanh mổ tươi tên dị tộc tội phạm truy nã thứ 34, lần đầu tiên ả ngưng không chửi bới nữa, thân thể cũng hơi run rẩy và trong mắt xuất hiện một tia hoảng sợ.

Qua một đêm.

Sáng sớm, Hứa Thanh rời đi.

Đêm này hắn thu hoạch cực lớn, trong đầu đã có thêm vài ý tưởng, mà sau khi hắn rời đi thì đám đệ tử Bộ Hung ti đi vào nhà tù, sắc mặt cả đám đều lập tức trắng bệch.

Bởi vì nơi đây thật sự đã trở thành một cái Tu La Tràng, đích xác là như một lò mổ.

Nhưng sau khi bọn họ nhìn nhau một cái, đều không có ai đi quét dọn.

Bởi vì những tên dị tộc tội phạm truy nã này đều không đáng để cho bọn họ đồng cảm, bất kỳ một tên dị tộc nào trong này đều đã từng giết chóc vô số người vô tội, gian dâm cướp đoạt cũng là chuyện thường ngày, nhất là còn vô cùng hung tàn đối với nhân tộc, thậm chí còn có một vài tên đã từng nuôi nhốt nhân tộc để làm thức ăn.

Sở dĩ lưu lại không giết, cũng là tạm giữ để dùng như món hàng mà thôi, khi nào cần pháo hôi thì thường thường những tên này chính là những kẻ đầu tiên bị đưa ra ngoài.

Sau khi rời khỏi Bộ Hung ti thì Hứa Thanh lập tức đi tới tiệm thuốc, mua thêm rất nhiều thảo dược cùng độc dược trong đó rồi trở lại Pháp Thuyền tiếp tục nghiên cứu.

Đến đêm khuya, Hứa Thanh lại đi đến đại lao của Bộ Hung ti.

Lần này, một khắc hắn bước vào thì bên trong đã không hề có bất kỳ âm rhanh hay là cử động chán ghét nào xuất hiện, thời khắc này thân thể của toàn bộ những tên dị tộc tội phạm truy nã lập tức run lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi mãnh liệt nhìn Hứa Thanh giống như một A Tu La đi tới.

Thần sắc của Hứa Thanh rất bình tĩnh, khi đi ngang qua mọi chỗ phòng giam, cuối cùng chú ý đến trong phòng giam bên cạnh thiếu nữ mặc hắc y, chỗ đó có một tên tu sĩ dị tộc có ba mắt và trên cổ có vết sẹo.

Hứa Thanh kinh ngạc đưa mắt nhìn, hắn nhìn tên này ẩn ẩn có chút quen mắt, nhớ tới trong đêm bắt Dạ Cưu, nhưng hắn nhớ không nổi phải chăng đã cắt qua cổ đối phương hay không, vì vậy trong khi đám tu sĩ ở đây hoảng sợ thét lên, hắn bắt tên dị tộc này ra, đổ thuốc bột và phóng thích tiểu hắc trùng.

Một đêm này, cũng tương tự như ngày hôm qua vậy.

Mà thời gian cũng chầm chậm trôi qua, rất nhanh đã qua ba ngày.

Trong hàng đệ tử của bộ phận chữ Huyền trong Bộ Hung ti đã bắt đầu lưu truyền ra sự kinh khủng của Hứa Thanh, mà tội phạm truy nã bên trong đại lao cũng đã tử vong toàn bộ, chỉ còn lại một mình thiếu nữ mặc hắc y, lúc này ánh mắt ả nhìn Hứa Thanh đã vô cùng hoảng sợ.

“Kêu bộ phận chữ Hoàng đưa tội phạm truy nã tới đây, ta không muốn qua đó.” Hứa Thanh căn dặn, rất nhanh đám tội phạm được đưa tới, cứ như vậy, trong địa lao của bộ phận chữ Huyền lại trình diễn ra một màn như mấy ngày trước.

Toàn bộ phạm nhân dị tộc bị giam giữ, đều từ lúc mới bắt đầu là điên cuồng trào phúng, cho đến vô cùng hoảng sợ hoảng sợ, cuối cùng là run rẩy tuyệt vọng.

Mà nghiên cứu của Hứa Thanh đối với tiểu hắc trùng cũng càng ngày càng thấu triệt hơn, thậm chí hắn còn bổ sung vào thêm thi độc, rốt cuộc khiến cho số lượng của những con tiểu hắc trùng kia chẳng những tăng vọt rất nhiều, mà đồng thời trình độ uy hiếp cũng càng trở nên lớn hơn.

Thường thường một tên dị tộc tội phạm truy nã bị bắt tới, chỉ trong thời gian mấy hô hấp liền trở thành đống xương trắng, máu thịt cũng bị cắn nuốt sạch sẽ.

Nhưng Hứa Thanh vẫn không hài lòng.

“Thôn phệ bên ngoài thì rất dễ bị ngăn cản và đề phòng, có lẽ phải ẩn giấu giống như độc vậy thì mới càng tốt.” Hứa Thanh trầm ngâm rồi lại thông báo cho Bộ Hung ti, kêu bộ phận chữ Địa mang tội phạm truy nã đang giam giữ đến.

Mà người bị đả kích sâu sắc nhất trong đó, chính là thiếu nữ mặc hắc y.

Trước khi gặp phải Hứa Thanh thì ả một mực không biết sợ là cảm giác gì, nhưng sau khi trải qua những ngày này, ả nhìn thấy đủ loại hành động của Hứa Thanh, cái vẻ mặt nghiêm túc cùng với lạnh lùng khi mổ bụng người khác, thậm chí còn không xuất hiện bất kỳ cảm xúc chấn động nào khi tìm tòi nghiên cứu thân thể người khác này, khiến cho tâm hồn của ả chấn động cực lớn.

Cho đến khi tội phạm truy nã của tất cả bộ phận đều đã được mang đến, thiếu nữ mặc hắc y nhìn Hứa Thanh phất tay, bên ngoài thân thể của hắn lập tức xuất hiện mảng lớn khói đen, thân thể của ả dần dần run rẩy, chỗ sâu trong mắt xuất hiện vẻ sợ hãi, cũng hiếm thấy mà xuất hiện một tia khác thường.

Sau khi ngóng nhìn một bên mặt của Hứa Thanh thì ả giơ tay lên cắn nát ngón tay, sau đó vươn ra đưa về phía Hứa Thanh, thần sắc trên mặt lộ ra vẻ như ý hỏi Hứa Thanh có muốn ăn hay không.

Mắt thấy Hứa Thanh không để ý tới chính mình, ả run rẩy rút tay trở về rồi đặt vào trong miệng của mình, bắt đầu tự hút máu của mình.

Cho đến một lúc lâu sau, ả run giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca….ngươi có thể để ta hỗ trợ hay không?”

Chương 467: Vĩnh viễn tồn tại trong linh hồn (1)

Hứa Thanh không quan tâm tới lời nói của ả.

Hắn cảm thấy tiểu hắc trùng mà mình nghiên cứu vẫn chưa đạt tới yêu cầu, chủ yếu là Hứa Thanh có chút không vừa ý với loại phương thức cắn xé từ bên ngoài này.

“Thật ra thì mục tiêu của ta là hai hướng, một là biến lớn, hai là biến nhỏ…”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó lựa chọn biến nhỏ.

Chỉ có như vậy mới có thể lặng yên không một tiếng động, mới có thể giết người trong vô hình, cho nên trong thời gian tiếp theo Hứa Thanh cần nghiên cứu điều chỉnh phương hướng, sau đó tiếp tục luyện chế và thử nghiệm.

Loại cảm giác này làm cho hắn cảm thấy rất là thoải mái, tựa như nghiên cứu học vấn vậy, không ngừng thí nghiệm và dần đi tới để tìm kiếm đáp án.

Thậm chí ngoại trừ thi độc ra, hắn còn bổ sung thêm độc dược do chính mình luyện chế ra trong hai năm qua, bây giờ nhìn lại thì những chất độc này cũng rất bình thường, nhưng Hứa Thanh cảm thấy nếu để tiểu hắc trùng ăn tươi rồi hóa thành lực lượng kháng độc cũng được.

“Một khi lần này luyện độc thành công, thì chẳng khác nào ta đã luyện ra loại độc chân chính thuộc về mình trên ý nghĩa, thậm chí còn là một loại độc hoạt tính.”

Hứa Thanh cảm thấy nếu so sánh loại độc này cùng với những loại độc lúc trước mình luyện, vậy thì loại độc hắn đang luyện chế ra bây giờ mới được coi như là không tệ.

Ngoại trừ cái này, trong khoảng thời gian này linh thạch của Hứa Thanh giống như là nước chảy ra ngoài vậy, khiến cho tâm của hắn đau đớn không thôi.

Bởi vì hắn mua rất nhiều chủng loại thảo dược khác nhau với số lượng cực lớn, thậm chí còn không tiếc đại giới mua một số dược thảo cực kỳ đắt đỏ để lấy ra thử nghiệm.

Mà lựa chọn cuối cùng cũng phần lớn là độc thảo, tất cả đều không ngừng được dùng để nuôi nấng tiểu hắc trùng, rốt cuộc vào một lần thử độc, hắn đã tìm được loại dược thảo khiến cho tiểu hắc trùng càng ngày càng nhỏ.

Chỉ là loại phương pháp này có chút không hoàn mỹ, cần điều chỉnh liều thuốc để thử nghiệm nhiều lần, cũng cần người phối hợp thử độc để hắn kiểm tra thân thể.

Nhưng tội phạm truy nã trong bộ phận chữ Địa của Bộ Hung ti đã chết hết rồi, mà tội phạm truy nã bộ chữ Thiên thì Hứa Thanh cảm thấy có lẽ cũng không kiên trì được bao lâu nữa cả.

Việc này khiến cho Hứa Thanh có chút phiền muộn, hắn cảm thấy loại chất độc này của mình đã bước đến thời khắc mấu chốt.

“Có nên ra biển một lần hay không…”

Hứa Thanh trầm ngâm nhưng sau đó vẫn bỏ qua ý nghĩ này, xuất ra ngọc giản truyền âm để ban bố nhiệm vụ cho toàn bộ Bộ Hung ti.

Rất nhanh, từng đệ tử Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy đều phát cuồng lao ra, khu bến cảng của ngọn núi thứ bảy lập tức nhấc lên một trận sóng lớn trước đó chưa từng có.

Tất cả tội phạm truy nã, phàm là còn ở lại bên trong khu bến cảng đều trở nên hãi hùng khiếp vía, trong khoảng thời gian ngắn bởi vì vô số tội phạm truy nã sa lưới, trị an của toàn bộ khu bến cảng cũng trở nên vô cùng yên bình.

Cùng lúc đó, đội trưởng mắt thấy Hứa Thanh khiến cho gió thổi biển động cũng không cam chịu yếu thế, Tình Báo ti cũng liên tiếp triển khai hành động, mỗi ngày đều có nội gián bị bắt ra.

Những con cá nhỏ bị bắt thì đội trưởng chỉ ghi chép xử phạt một chút, cũng không thèm xử lý quá nghiêm túc, trọng điểm của đội trưởng là bắt những con cá lớn ẩn nấp.

Cứ như vậy, không khí trong toàn bộ khu bến cảng lập tức đồng nhất lên cao.

Trong khoảng thời gian ngắn, danh khí của Hứa Thanh cùng với đội trưởng ở trong tông môn cũng từng ngày mà cất cao lên từng chút một.

Chỉ là bên đội trưởng là danh khí, cao hơn nữa thì thêm một xưng hô gọi là 'chó điên', mà bên Hứa Thanh thì được mọi người gọi là 'hung thần'!

Việc hắn bắt toàn bộ tội phạm truy nã bên trong Bộ Hung ti tới để tự mình thử độc đã được truyền ra ngoài, thậm chí từ mức độ nào đó mà nói, thanh danh của Hứa Thanh so với đội trưởng còn khiến cho nhân tâm kinh hãi hơn nhiều.

Nhưng cho dù là như vậy, Hứa Thanh vẫn chưa thử độc xong, vì vậy hắn đã đặt mục tiêu tới đại lao của Bộ Hung ti ở những ngọn núi khác, chỉ là sau khi hiệp nghị với Bộ Hung ti của những ngọn núi khác thì đã bị cự tuyệt.

Chỉ có Bộ Hung ti của ngọn núi thứ nhất là đưa tới một số tu sĩ dị tộc bị giam giữ, cho nên Hứa Thanh dứt khoát an bài nhân thủ dưới trướng đi đến khu khác bắt thêm tội phạm truy nã.

Vượt khu vực để bắt tội phạm là chuyện đã phạm phải kiêng kị, nhưng Hứa Thanh cũng đã bất chấp, mà đội trưởng nhìn thấy Hứa Thanh như vậy thì cũng dứt khoát bắt đầu vượt qua khu của mình để bắt nội gián.

Tình Báo ti và Bộ Hung ti của sáu ngọn núi khác cũng đều trở nên cấp bách, cho nên rất nhanh các Ti của những ngọn núi khác cũng đều lập tức triển khai hành động tương tự. Lúc này, bên trong toàn bộ Thất Huyết Đồng lập tức tràn ngập một bầu không khí cạnh tranh kịch liệt.

Rốt cuộc lại trôi qua nửa tháng, lúc này đại quân Thất Huyết Đồng trên chiến trường đã bước vào bản thổ của Hải Thi tộc, cũng là thời điểm triển khai quyết chiến cùng Hải Thi tộc ở trên bản thổ của bọn chúng. Mà hành động của Tình Báo ti và Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng rốt cuộc cũng đã tới khâu cuối cùng.

Nguyên nhân chủ yếu là do Hứa Thanh cảm thấy đã bắt đủ tội phạm truy nã rồi, hắn đã nghiên cứu tiểu hắc trùng đến trình độ cực cao, thậm chí bọn chúng còn được hắn dùng hắc đan để nuôi nấng.

Mà số lượng tổng thể cũng từ non nửa bình, biến thành năm bình. Bên trong mỗi một bình đều ẩn chứa vô số tiểu hắc trùng hội tụ lại một chỗ giống như là một loại chất lỏng vậy, những con tiểu hắc trùng này so với những con tiểu hắc trùng nguyên bản Hứa Thanh thu được lúc trước, thì kích cỡ nhỏ hơn tới mấy lần.

Thậm chí nếu thả riêng một con ra, vậy thì mắt thường căn bản là không cách nào nhìn thấy, nhưng mà màu sắc của nó thì khó có thể bị cải biến, vẫn là màu đen như cũ, cho nên một khi số lượng nhiều thì thoạt nhìn tựa như một lớp khói đen.

Quan trọng nhất là lực sát thương của chúng nó, sau khi Hứa Thanh thí nghiệm liền phát hiện một khi những tiểu hắc trùng này bị người khác hút vào trong cơ thể, vậy thì nó sẽ lập tức sinh sôi nẩy nở và cắn xé từ bên trong cơ thể của người đó, trong quá trình này bọn nó còn có thể phát ra đại lượng dị chất cùng với kịch độc.

Lại còn rất khó bị thanh trừ, một khi nhập thể là giống như giòi chui vào tận trong xương tủy vậy, ẩn nấp thật sâu, uy lực cực lớn.

Sau khi Hứa Thanh nghiên cứu thì phát hiện, nếu trở lại thời điểm lúc trước ra tay cùng thiếu nữ mặc hắc y kia, một khắc hắn dùng tiểu hắc trùng này thì sợ là thiếu nữ mặc hắc y kia chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử.

Hứa Thanh cảm thấy uy lực như vậy có lẽ miễn cưỡng đạt tới nhu cầu của mình rồi, đã có thể uy hiếp tới Kim Đan.

Nhưng mà đáng tiếc, bây giờ bên cạnh Hứa Thanh không còn người để thử độc, nhưng hắn cảm thấy đại khái nhất định là có hiệu dụng.

Chương 468: Vĩnh viễn tồn tại trong linh hồn (2)

“Nhất là, những tiểu hắc trùng này của ta vẫn còn có thể tiếp tục phát triển.” Hứa Thanh rất hài lòng với điểm này, đó cũng là kết quả trong khoảng thời gian qua, khi mà hắn không ngừng bỏ công nghiên cứu và tốn nhiều tiền để mua sắm thảo dược luyện chế.

“Hy vọng có một ngày, thật sự có thể dùng tu sĩ Kim Đan để thử nghiệm uy lực của đám tiểu hắc trùng này.” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, bởi vì một khi xuất hiện việc này, cũng đại biểu là hắn phải liều mạng.

Đồng thời Hứa Thanh cũng nhỏ máu tươi của mình vào bên trong năm bình chứa tiểu hắc trùng, đây là phương pháp hắn dùng để điều khiển vô số tiểu hắc trùng.

Tiểu hắc trùng hạ độc địch nhân của hắn, còn hắn hạ độc tiểu hắc trùng!

Những con tiểu hắc trùng này cứ cách một đoạn thời gian thì nhất định phải hấp thu một giọt máu tươi của hắn, nếu không chúng nó sẽ chết bất đắc kỳ tử, mà linh tính từ bản năng của sinh vật khiến cho những con tiểu hắc trùng này mặc dù không có tâm trí gì cả, nhưng vẫn theo bản năng đi bảo vệ Hứa Thanh.

Bởi vì Hứa Thanh còn sống, thì chúng nó mới có thể sống sót.

Ngoại trừ điều này ra, mỗi ngày những con tiểu hắc trùng này còn cần ăn rất nhiều dược thảo và độc thảo, đây cũng là phương pháp nuôi dưỡng chúng hằng ngày, quả thật là tiêu hao cực lớn, coi như là lúc trước Hứa Thanh cảm thấy mình đã rất có tiền rồi, mà bây giờ hắn lại cảm giác mình đã hơi quẫn bách.

Nhưng hắn còn có thêm một thu hoạch, đó chính là thiếu nữ mặc hắc y.

Đối phương vẫn bị giam giữ ở trong bộ phận chữ Huyền, bây giờ ả đã không còn mắng chửi người nữa rồi, mỗi ngày đều rất im lặng ngồi ở chỗ kia, thỉnh thoảng có tội phạm truy nã mới bị bắt tới, lúc Hứa Thanh bắt qua thử độc thì thiếu nữ mặc hắc y cũng lập tức ngóng nhìn Hứa Thanh, mỗi một lần thì vẻ khác thường bên trong mắt lại mãnh liệt hơn một chút.

Nhiều lần ả đưa ra ý niệm muốn giúp đỡ hắn, vả lại nếu nhìn từ vẻ mặt thì có thể nhận ra đây đều là phát ra từ đáy lòng.

Việc này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy là lạ, mà linh thạch giảm thiểu rất nhiều cũng khiến cho trong lòng Hứa Thanh có chút căng thẳng, mà tiền lời ở chỗ Trương Tam cũng phải đợi một khoảng thời gian nữa mới thu tới được, dẫu sao thì việc kiến thiết bến cảng cũng cần rất nhiều linh thạch.

Vì vậy Hứa Thanh liền nghĩ đến những cái pháp khí mình kiếm được và bị lão tổ Kim Cương Tông hút mất phân nửa linh khí, sau đó lại làm giả thành pháp khí hoàn chỉnh, đáy lòng của hắn đang có suy nghĩ xem có nên tìm đến một chỗ chợ đen để bán những cái pháp khí này đi hay không.

Nhưng ngay vào lúc này, khi Hứa Thanh đang cân nhắc việc đó, bỗng có một khối ngọc giản màu đỏ từ trên chiến trường truyền đến bên trong Tình Báo ti của ngọn núi thứ bảy ở Thất Huyết Đồng!

Ngọc giản màu đỏ, đó chính là đại biểu có việc cực kỳ trọng yếu!

Cũng là loại ngọc giản mà chỉ có Phong chủ mới có thể phát ra, bất kể khoảng cách chiến trường bao xa, đều phải dùng tốc độ nhanh nhất để lập tức đưa về chỗ được chỉ định ở trong tông môn.

Từ khi trận chiến tranh này bắt đầu, ngọc giản màu đỏ cũng chỉ được phát ra ba lượt, mỗi một lần phát ra đều là vào thời điểm mang tính đại chiến lược bên trong trận chiến, cần cả tông môn phối hợp để hoàn thành.

Nhưng ngọc giản lần này lại không hề liên quan gì tới trận chiến tranh đang xảy ra cả, đây là ngọc giản do Thất gia phát ra riêng.

Sau khi đội trưởng nhận được, y lập tức đảo thần niệm qua và sắc mặt đại biến tức thì, sau một lúc lâu liền trầm mặc xuống, quả táo trong tay cũng đặt qua một bên rồi đứng dậy muốn đi tìm Hứa Thanh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo thì đội trưởng lại chần chờ, cuối cùng thở dài một tiếng rồi đi thẳng đến Pháp Thuyền của

Hứa Thanh.

Lúc đội trưởng tìm được Hứa Thanh thì Hứa Thanh đang sửa soạn lại những món pháp khí kia, hắn đã quyết định đi ra ngoài một chuyến, đi tìm nơi bán những thứ pháp khí này đi.

Đội trưởng đột nhiên đến tìm, vốn dĩ Hứa Thanh không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng biểu cảm của đội trưởng lại ngưng trọng hiếm thấy, việc này lập tức khiến cho Hứa Thanh có chút kinh ngạc.

“Đội trưởng?”

“Hứa Thanh.” Đội trưởng chần chờ một chút, nhìn Hứa Thanh muốn nói lại thôi.

Đôi mắt Hứa Thanh nheo lại nhìn đội trưởng, hắn mơ hồ có chút cảm giác có gì đó không đúng.

“Hứa Thanh, lão đầu tử an bài cho ta một cái nhiệm vụ.” Đội trưởng trầm mặc mấy hơi thở, sau đó trong mắt lộ ra một tia quyết đoán rồi trầm giọng mở miệng.

“Nhiệm vụ này cần ta rời khỏi Thất Huyết Đồng để đi tới Tử Thổ một chuyến, vả lại còn rất cấp bách, lão đầu tử đang ở chiến trường không cách nào thoát thân, bằng không thì lão sẽ tự mình đi, nhưng mà lão đầu tử cũng kêu ta hỏi trước ngươi một chút, nhiệm vụ này ngươi có muốn đích thân đi hay không?”

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, tất nhiên hắn biết rõ lão đầu tử trong miệng đội trưởng là ai.

“Đội trưởng, không cần che giấu nữa, là chuyện gì?”

Đội trưởng liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, đưa ngọc giản màu đỏ mà mình nhận được cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận, sau khi tràn pháp lực vào thì một đạo tin tức lập tức hiện lên trong đầu của hắn.

“Sáng nay, hảo hữu của ta là Bách đại sư, gặp chuyện bỏ mình ở Tử Thổ…”

Hứa Thanh nhìn đến đây thì trong đầu lập tức nổ vang, cả người giống như hơi không đứng vững nữa, lập tức lui lại phía sau mấy bước.

Trong chốc lát sắc mặt Hứa Thanh đã trở nên trắng bệch, sau đó lại là hiện ra huyết sắc và gân xanh trên trán hiện lên, nắm chặt lấy ngọc giản trong tay, cả người run lên nhè nhẹ.

Hắn giống như đang cực lực kiềm chế, hô hấp cũng trở nên vô cùng dồn dập.

Mà trong lòng cũng mãnh liệt dâng lên một cỗ cảm giác không hề chân thật, loại cảm giác này khiến cho Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt lại.

Bên trong thế giới đen nháy trong mắt hắn, hình như xuất hiện một cái lều vải, có một giọng nói khàn khàn tang thương mang theo uy nghiêm từ trong đó truyền ra.

‘Bản dịch được đăng duy nhất ở v.i.p.bach.ngoc.sach, vui lòng không copy’

“Tiểu hài tử, ngươi đến trả lời!”

“Tiểu hài tử, sau này ngươi không cần đứng ở bên ngoài nữa, cũng không cần cầm những thứ dược thảo ngổn ngang kia nữa, bắt đầu từ ngày mai, ngươi hãy tiến vào trướng để nghe giảng.”

“Giữa chúng ta….Ta muốn ngươi hiểu rõ, thiên địa là quán trọ cho vạn vật chúng sinh, từ xưa đến nay, thời gian chỉ là khách qua đường, chỉ cần không chết thì cuối cùng sẽ lại gặp nhau, ta hy vọng ngày gặp lại ngươi thì ngươi đã thành tài.”

Lúc này, đỉnh căn lều vải trong thế giới đen nhánh bỗng nhiên vỡ vụn ra, hóa thành tro bụi rồi tan biến trong mắt Hứa Thanh, chỉ có một câu nói sau cùng vẫn vang vọng ở bên tai của hắn như trước, giống như đã trở thành vĩnh hằng.

“Chỉ cần không chết thì cuối cùng sẽ lại gặp nhau.” Hứa Thanh thì thào, cảm thấy trong miệng có chút vị mặn, chậm rãi mở mắt ra.

Bách đại sư, đó là vị lão sư đầu tiên chân chính trên ý nghĩa của hắn, người đã cải biến cuộc đời của hắn.

Chương 469: Truy tung hung thủ (1)

Lúc này đang là buổi trưa, rõ ràng bầu trời nắng rất gắt, nhưng trước mắt Hứa Thanh lại không hề có chút ánh sáng nào cả.

Rõ ràng bến cảng số 176 vô cùng hối hả, nhưng trong nhận thức của Hứa Thanh, hình như tất cả âm thanh đều đã biến mất.

Cái loại cảm giác không chân thật vô cùng mãnh liệt này khiến cho hắn cảm thấy hết thảy đều giống như chỉ là một trò đùa, đám người đi qua ở xa xa, phi điểu bay qua trên bầu trời hay âm thanh của sóng đến từ trên biển, tất cả ...Tất cả đều giống như đã bị ngăn cách hết khỏi cảm giác của hắn.

Hình như thế giới trong nhận thức của hắn đã chia thành hai tầng, một tầng là toàn bộ mọi thứ cùng với tất cả mọi người chung quanh, một tầng khác...Chỉ có một mình hắn.

Quá đột ngột.

Có rất ít người có thể lập tức tiếp nhận được dạng tin tức bất thình lình như thế này, cũng có rất ít người có thể kịp phản ứng được, thân thể Hứa Thanh lảo đảo lui ra phía sau vài bước, dùng sức vịn lấy mạn thuyền.

Gió biển thổi tới cuốn bay tóc của hắn lên, nhưng lại không thổi tan được luồng khó chịu đang nhanh chóng hình thành ở trong ngực hắn, hắn muốn gào thét, muốn hét thật to hết ra, nhưng lại không thể gào thét ra được.

Hứa Thanh vô cùng xem trọng ân huệ.

“Cuối cùng rồi sẽ gặp nhau sao… .” Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Hắn nhớ tới chuyện xưa trong doanh địa thập hoang giả, nhớ tới chính mình đi tìm kiếm Thiên Mệnh Hoa, nhớ tới trong lều vải, nhớ tới ánh mắt thâm thúy của Bách đại sư, nhớ tới hình ảnh mình cầm những cây thảo mộc lung tung, chột dạ hỏi thăm Bách đại sư.

Cuối cùng trước mắt của hắn hiện ra cảnh tượng từng chiếc xe ngựa đi xa, Bách đại sư ngồi ở, trên gương mặt già nua hiện ra một nụ cười, gật đầu về phía chính mình.

Bây giờ, tất cả đều đã tiêu tán.

Lôi đội, cho Hứa Thanh cảm giác của người thân.

Bách đại sư, cho Hứa Thanh ân huệ lớn như núi.

Có thể nói, hai lão nhân này chính là người đã kéo một thiếu niên từ bên trong thành trì tựa như địa ngục với mây máu và tử thi tràn ngập, từ trong loạn thế tàn khốc do nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt, kéo trở lại nhân gian.

Chỉ là, thiên địa bất nhân, loạn thế tàn khốc.

Sinh mệnh trong thế giới này, không hề đáng tiền.

Dù là sau khi Hứa Thanh vào Thất Huyết Đồng, rất nhiều thứ hắn nhìn và nghe thấy đều không còn quang cảnh thê lương như lúc còn ở trong doanh địa của thập hoang giả, nhưng mà cũng được dùng một loại phương thức khác hiện ra ở trong mắt của hắn.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng tất cả mọi thứ bên ngoài cũng đều là như thế.

Bất kể là người chết vì cái ăn, hay là những màn hành hạ tàn nhẫn đến chết, đều luôn luôn tiếp diễn ở trong thế giới bị Thần Linh tàn phá này.

Mà giờ khắc này trong lòng Hứa Thanh có một cỗ sát ý đang không ngừng bộc phát, tựa như một lưỡi dao sắc bén xuất hiện ở trong cơ thể của hắn, nó điên cuồng tràn ra sát cơ ngập trời, muốn phá tan thân thể của hắn, muốn phát tiết ra ngoài thiên địa.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy.

Hồi lâu sau ...Hứa Thanh vù vù hít một hơi thật sâu và nhìn qua đội trưởng với vẻ mặt lo lắng đứng ở phía trước, giọng nói của hắn giống như không có cảm xúc, có chút khàn khàn nhẹ giọng mở miệng.

“Ta không sao.”

Hứa Thanh nói xong thì cúi đầu cầm ngọc giản màu đỏ trong tay, cưỡng ép làm cho mình bình tĩnh lại, lần nữa kiểm tra thông tin ở.

Hiển nhiên Thất gia là người có năng lực và quan hệ giao tế cũng cực kỳ rộng rãi, cho nên bên trong ngọc giản mà lão gửi về không chỉ cáo tri tin Bách đại sư tử vong, thậm chí còn có manh mối cùng với tin tức của hung thủ đã được Tử Thổ điều tra.

Trước mắt thì vẫn chưa ai biết được nguyên nhân chân chính mà Bách đại sư chết là vì cái gì, nhưng bên trong ngọc giản có nói cho biết, sau khi Bách đại sư gặp chuyện bỏ mình, chỗ đại sư chết cùng với chỗ ở của đại sư không có thiếu khuyết cái gì, duy chỉ thiếu đi một đan phương quyển hạ tên là Thái Âm Luyện Kiêu Đan.

Đây là một cái đan phương không biết, bị người khác mở ra từ bên trong hộp nguyện vọng từ rất nhiều năm trước, là đan phương đến từ kỷ nguyên trước được ghi chép trên một tấm da thú không biết tên, bên trong miêu tả một đan phương táng tận thiên lương, vô cùng ác độc.

Mỗi một khỏa Thái Âm Luyện Kiêu Đan, dược liệu chủ yếu của đan dược này chính là hạng người thiên kiêu kiệt xuất, lấy ba người làm một dược, cần luyện cùng lúc sáu dược, cuối cùng hình thành một khỏa huyết đan.

Nuốt khỏa huyết đan này vào, có thể khiến cho người phàm tục nghịch thiên cải mệnh, hóa thành thiên kiêu.

Bách đại sư ngẫu nhiên có được quyển đan phương này, cho rằng nó quá mức ác độc, vốn định phá huỷ nhưng lại thấy bản thân của đan phương này vẫn có giá trị dược lý nhất định, cho nên đã cất giấu nó đi, không có nhiều người ngoài biết được.

Mà thân phận cụ thể của hung thủ, Tử Thổ vẫn đang điều tra, Thất gia không cách nào biết kỹ càng hơn, nhưng bằng quan hệ của lão ở trong Tử Thổ, vẫn dò xét được một chút manh mối.

Hung thủ không phải là nhân tộc, mà là một loại dị tộc quỷ dị hiếm thấy ở bên trong biển cấm, tên là Quỷ U tộc.

Tộc này được xưng là tộc bất tử, nhưng cũng không phải là người của tộc này sẽ không bị chết, mà năng lực của tộc này rất quỷ dị, khiến cho người ngoài hầu như rất khó có thể hoàn toàn bắt giữ và giết chết được bọn họ, bởi vì mỗi một lần bọn họ tử vong, cũng sẽ lập tức phục sinh ở trên thân thể sinh vật đã từng được bọn họ đặt ký hiệu.

Mặc dù mỗi một lần phục sinh đều có tiêu hao, nhưng cũng không phải rất lớn.

Điều này tạo ra phiền toái rất lớn khi Tử Thổ điều tra, mặt khác....Tình hình của Tử Thổ cũng rất phức tạp, các gia tộc trong đó tranh đấu lợi ích rất gay gắt, tuy khi Bách đại sư còn sống thì giá trị của đại sư rất lớn, có vô số người chịu ân huệ của đại sư.

Nhưng dẫu sao đại sư cũng không phải là tu sĩ, lão chỉ là một người phàm nhân, một lão nhân gần đất xa trời.

Mà phàm nhân, dù có cống hiến nhiều hơn nữa thì ở trong mắt tu sĩ, nhất là ở trong mắt của những người tư tưởng ngoan cố đang cầm quyền của Tử Thổ, đều sẽ hạ thấp một bậc.

Bọn họ chỉ coi phàm nhân như là một công cụ mà thôi.

Cho nên sau khi Bách đại sư chết, trên một phương diện thì Tử Thổ rất tức giận, cũng cử người điều tra nhưng rõ ràng cường độ rất bình thường, về phần những người đã từng nhận được ân huệ kia thì bọn họ cũng không có ra tay trợ giúp quá nhiều.

Người đi trà lạnh, nhất là ở trong loạn thế tàn khốc càng là như vậy.

Chương 470: Truy tung hung thủ (2)

Nhưng bọn họ vẫn phong tỏa hết thảy truyền tống ra bên ngoài của Tử Thổ, cũng thông báo cho Ly Đồ Giáo và Chân Lý Chi Ngôn cùng với Thất Huyết Đồng, tất cả đều phải phong tỏa truyền tống trận.

Sau khi làm xong những việc này, trọng điểm của Tử Thổ hầu như đều đặt ở trên di sản đan đạo của Bách đại sư, coi như là người Bách gia cũng có những ý nghĩ khác nhau về việc này, một bộ phận người thì muốn báo thù, mà một bộ phận người lại bắt đầu muốn chia cắt tài sản.

Cái này, chính là Tử Thổ.

Cũng là nguyên nhân vì sao mà Tử Thổ rõ ràng cũng là người Nam Hoàng Châu, nhưng hôm nay lại có thể trở thành một thế lực lớn, sự ngoan cố và phong bế của bọn họ đã trở nên thâm căn cố đế.

Thế cho nên Thất gia mới phát ra ngọc giản màu đỏ, nhưng lão không cách nào tự thân chạy về, chỉ có thể giao việc này cho đội trưởng, bởi vì toàn bộ Nam Hoàng Châu, người hiểu rõ biển cấm nhất chỉ có đệ tử ngọn núi thứ bảy của Thất Huyết Đồng.

Cũng chỉ có bọn họ, mới am hiểu truy tung và truy xét dị tộc trên biển cấm.

“Thông thường thì hình thức ám sát dạng này, nhân số hung thủ không thể nào quá nhiều, phối hợp với đặc tính quỷ dị của Quỷ U tộc, khả năng đại khái chỉ có một tên, vả lại tu vi cũng không phải là Kim Đan.”

“Bởi vì đại trận của Tử Thổ có tác dụng áp chế và hạn chế cực kỳ nghiêm trọng đối với Kim Đan từ bên ngoài đến, dị tộc Kim Đan đi qua thì khả năng để lộ hành tung hơn vượt xa tu sĩ Trúc Cơ ít bị người khác chú ý.”

“Cho nên lần này Thất Huyết Đồng chúng ta cử người đi qua đó để điều tra, bên phía Tử Thổ cũng có yêu cầu này, nhưng Kim Đan không thể đi, nhưng nếu như là ta đi thì ta sẽ tìm kiếm từ trên khí tức ẩn chứa dị chất của biển cấm, phối hợp với một chút pháp khí đặc thù để tiến hành phân biệt, quá trình này có lẽ cần một ít thời gian, mặt khác ta không xác định phong tỏa của Tử Thổ sẽ kéo dài bao lâu.”

“Dẫu sao… Trong Tử Thổ có rất nhiều gia tộc, Bách gia chỉ là một nhà trong đó.”

Đội trưởng nhìn qua Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta đi.” Hứa Thanh ngẩng đầu, bình tĩnh trả lời.

Những lời này không hề có bất kỳ chấn động cảm xúc nào, nhưng đội trưởng lại có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa một cơn bão có thể bộc phát bất cứ lúc nào!

“Hứa Thanh, ta có thể mở một cái truyền tống trận ẩn giấu cho ngươi trở về, sau khi ngươi tìm được hung thủ có thể tới đó để truyền tống về đây, mà trọng điểm của việc truy tìm hung thủ giết người chính là…”

“Trọng điểm là tìm ra thủ phạm thật sự ở phía sau màn.”

Thân thể Hứa Thanh bay lên trời, vung tay phải lên thì biển khơi lập tức vang lên tiếng nổ, Pháp Thuyền của hắn phát ra tia sáng lập lòe rồi trực tiếp bị Hứa Thanh lấy đi, hắn không có dừng lại chút nào ở trên trung không mà bay thẳng đến truyền tống trận của Thất Huyết Đồng.

Mặc dù tất cả truyền tống trận của Tử Thổ đã bị phong bế, nhưng chỉ cần nắm lấy ngọc giản, vẫn có thể tiến hành truyền tống đơn phương một lần.

Lúc này trong nội tâm Hứa Thanh cùng tồn tại sát cơ và sự nôn nóng, bọn chúng không ngừng giao hòa cùng một chỗ tạo thành một cỗ áp lực đè nén cực nặng ở trước ngực của hắn, nhưng tốc độ của hắn vẫn cực kỳ kinh người.

Mà loại tốc độ này của hắn cũng khiến cho bốn phương bộc phát lên từng trận gió gào thét, cũng khiến cho tâm thần của những người bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng nhìn thấy đều phải run lên, nhao nhao kinh hãi.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Hứa Thanh liền xuất hiện trên truyền tống trận của Thất Huyết Đồng, hắn không chút do dự, một khắc hạ thân thể xuống thì lập tức đứng ở trong truyền tống trận.

“Đô thành Tử Thổ!” Hứa Thanh mặt không cảm xúc, mở miệng trầm thấp.

Đệ tử chịu trách nhiệm truyền tống đứng bên cạnh nhận ra thân phận Hứa Thanh, lập tức tuân mệnh rồi bắt đầu điều chỉnh tọa độ, sau thời gian ba cái hô hấp, theo tia sáng trên truyền tống trận lập lòe, thân ảnh Hứa Thanh lập tức biến mất.

Chấn động truyền tống khuếch tán bát phương, trong lúc âm thanh nổ vang truyền ra, theo thân ảnh của Hứa Thanh biến mất thì đội trưởng cũng đã phi hành đến.

Y đứng bên ngoài truyền tống trận nhìn về phương xa, thở dài một tiếng.

Sau khi trở thành Ti trưởng, đội trưởng cũng mới từ bên trong hồ sơ biết được mối liên hệ giữa Hứa Thanh cùng với Bách đại sư, cũng biết trên thực tế thì việc này có tác động rất lớn từ phía lão đầu tử.

Là lão đầu tử đề cử Hứa Thanh, mà Bách đại sư cũng hiếm thấy chấn nhận Hứa Thanh.

Cho nên đội trưởng biết rõ chuyện này, y không tiện tham dự.

Bởi vì y cảm thấy, Hứa Thanh cũng không muốn để cho người khác tham dự vào việc này.

“Năm đó ta cũng từng có cùng loại cảm thụ này, lúc đó ta chỉ muốn ở một mình một chỗ.” Trong mắt đội trưởng lộ ra một tia hồi ức, một tia bi thương ở sâu trong nội tâm lập tức dâng lên, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại bị y mạnh mẽ ấn trở về.

Sau đó y nhìn về bốn phía, mở miệng cười.

“Chư vị, nơi đây đã được Tình Báo ti trưng dụng.”

Theo lời nói của đội trưởng truyền ra, địa phương truyền tống trận này của Thất Huyết Đồng rất nhanh liền trở thành trống rỗng, bị đệ tử Tình Báo ti nắm giữ, sau đó đội trưởng thở sâu một hơi ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Lấy thân phận tự liệt thứ ba của ta trong Thất Huyết Đồng, lấy tư cách đại đệ tử cao nhất ngọn núi thứ bảy của ta, lấy chức vị Ti trưởng Tình Báo ti của ngọn núi thứ bảy, thân thỉnh đại trận tông môn, đóng toàn bộ truyền tống trận của Thất Huyết Đồng, phong bế bến cảng Thất Huyết Đồng.”

“Khiến cho toàn bộ thuyền bên ngoài tới lui Thất Huyết Đồng, không thể rời khỏi cảng cũng không thể nhập cảng.”

Theo lời nói của đội trưởng truyền ra, toàn bộ trận pháp trong Thất Huyết Đồng nổ vang, rất nhanh từ trên ngọn núi thứ sáu truyền đến một đạo thần niệm.

Đội trưởng chắp tay cúi đầu về phía ngọn núi thứ sáu, trầm thấp mở miệng.

“Lục sư bá, đệ tử có suy đoán và chứng cứ nhất định, có thể tra ra việc Trần sư huynh bị ngộ hại năm đó, kính xin sư bá đồng ý đệ tử phong tỏa tông môn!”

Trên ngọn núi thứ sáu đột nhiên tuôn ra uy áp ngập trời khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược lại, sau một lúc lâu có một giọng nói trầm thấp truyền tới.

“Được.”

Đội trưởng cúi đầu thật sâu, thì thào trong lòng.

“Tiểu Thanh, điều sư huynh có thể làm cũng chỉ có như vậy thôi, hy vọng ngươi có thể thuận lợi điều tra rõ việc này, chuyện này . … cho ta một loại cảm giác, rất không đơn giản.”

“Thái Âm Luyện Kiêu Đan?”

“Những năm này, số lượng Thiên Kiêu mất tích trên biển… cũng không ít đâu.” Đội trưởng híp mắt, ánh mắt tràn đầy vẻ thâm thúy.

Chương 471: Kính rượu và đọc kinh trước mộ phần (1)

Ở Thất Huyết Đồng thì lúc này đang là cuối mùa thu, nhưng ở Tử Thổ đã là mùa đông giá rét.

Gió tuyết tung bay, bông tuyết rơi vãi khắp nơi trên mặt đất và bao trùm khắp cả tòa cổ thành cổ xưa tới vạn năm này.

Từ xa nhìn lại, từng tòa kiến trúc cung điện đỏ thẫm tựa như được khảm nạm vào trên mặt tuyết vô cùng mênh mông.

Tuyết lớn đầy trời.

Toàn bộ đại địa bị từng tầng từng lớp tuyết bao phủ, người đi đường không nhiều lắm, cả đám đều mặc quần áo dày cộm, nhưng lại không hề phủi đi những bông tuyết đang liên tục hạ xuống, khiến cho mỗi người đều giống như đội một cái mũ màu trắng.

Một cỗ khí tức suy tàn cộng thêm cảm giác đè nén, theo bông tuyết và theo biểu cảm chết lặng của người đi đường dần dần dung hợp vào trong hoàn cảnh, tạo thành bầu không khí nơi đây.

Mà trên đỉnh ngói lộ ra của những kiến trúc trong thành trì, tựa như từng hòn đảo cô độc trong biển tuyết.

Nơi đây, chính là Tử Thổ.

Nơi đây, cũng đã từng là Đế Đô của Nam Hoàng Châu.

Vạn năm trước bên trong Nam Hoàng Châu, có một cái vương quốc đã từng thống nhất Nam Hoàng Châu, tên là thượng quốc Tử Thanh. Lấy đồ đằng và biểu tượng là Viêm Hoàng, nhưng cuối cùng thì vương quốc này cũng không cách nào trường tồn ở trong cái loạn thế tàn khốc này.

Chỉ có thể tan vỡ bởi nội loạn, khiến cho thượng quốc Tử Thanh cũng bị chôn vùi trong lịch sử, đã trở thành quá khứ.

Về phần Hoàng tộc lúc trước cùng với khoản tài phú truyền thừa của họ, cũng đều bị những tặc thần loạn đảng năm đó chia cắt, huyết mạch cũng là như thế, cho đến bây giờ hầu như là đã héo rũ nhạt nhòa.

Mà sau khi đám tặc thần loạn đảng phân chia khoản tài phú này, ngược lại đã trở thành thế lực chính thống, tạo thành tám đại gia tộc chiếm cứ Tử Thổ và kéo dài đến hôm nay, bọn họ cũng cung phụng đồ đằng Viêm Hoàng, tôn Viêm Hoàng làm Thần Linh của bọn họ.

Phóng mắt nhìn đi, diện tích của toàn bộ Đế Đô Tử Thổ rộng lớn lớn chủ thành Thất Huyết Đồng rất nhiều, nơi đây không sai biệt lắm có ba địa phương lớn, trong đó được phân ra tám khu vực.

Theo thứ tự là Bát đại gia tộc, bên trong mỗi một khu vực đều có một tòa kiến trúc giống như Hoàng Cung, đây cũng là Tổ Địa của tám gia tộc này.

Có Hoàng Cung của gia tộc được một ao nước trong vắt màu xanh biếc vờn quanh, lục bình đầy đất, trên mái kiến trúc trạm trổ long phượng và kim lân kim giáp, rất là sống động.

Còn có Hoàng Cung của một gia tộc dùng ngói lưu ly màu vàng kim óng ánh, dưới ánh mặt trời lập lòe chói mắt của mùa đông, từ xa nhìn qua thì đỉnh điện và mái hiên của tòa Hoàng Cung này đặc biệt huy hoàng.

Nếu so sánh với Thất Huyết Đồng, có thể nhìn thấy cả hai hoàn toàn không phải cùng một phong cách.

Nếu so sánh với nhau, Tử Thổ rất giống một lão nhân mặc hoa phục ngoan cố cứng nhắc, tất cả mọi việc đều phải giảng theo quy củ, tất cả đều giảng huyết mạch, tất cả đều dùng phong tục và truyền thừa của gia tộc để làm kim chỉ nam.

Đây là đạo sinh tồn của bọn họ, không giống với Thất Huyết Đồng, cũng không phân chia hay phán định xem cái nào tốt hơn.

Nhưng có thể nhìn ra, tuy Thất Huyết Đồng là chi nhánh của liên minh bảy tông, lúc vừa mới bắt đầu thì độ ổn định không bằng Tử Thổ, nhưng trải qua năm tháng phát triển thì dần dần đã đạt đến ngưỡng ngang hàng.

Bây giờ theo lão tổ Huyết Luyện Tử đột phá, một lần hành động liền siêu việt tiền nhân, thậm chí còn quyết đoán khai chiến cùng ngoại tộc.

Nhưng Tử Thổ lại không thể như vậy.

Bọn họ ưa thích tự phong bế mình, bế quan tỏa cảng không thích người khác tới quấy rầy, thậm chí bọn họ còn kính sợ nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, đồng thời cũng khinh thường tất cả những thế lực bên ngoài, cho dù là đại lục Vọng Cổ thì bọn họ cũng chướng mắt.

Bọn họ cho rằng huyết mạch của bản thân mới tôn quý nhất, cũng không hề cho rằng mình là ếch ngồi đáy giếng.

Cho nên, người sinh sống ở chỗ này nếu không có huyết mạch truyền thừa, vậy thì phần lớn đều không có tương lai, tự nhiên cũng sẽ không có chí tiến thủ và nô tính cũng đã chậm rãi thẩm thấu đến tận trong linh hồn, đời đời kiếp kiếp đều là như thế.

Bách đại sư, là một trong những người hiếm có của Tử Thổ trong vạn năm qua.

Cũng là người đầu tiên đánh vỡ quan niệm truyền thống của gia tộc, muốn tìm kiếm nhân tộc bên ngoài cùng liên minh để phát triển.

Tư tưởng của đại sư trái ngược cùng với tư tưởng của Tử Thổ, cho nên cũng bởi vậy mà phải trả đại giới, trở thành phàm nhân.

Nhưng đại sư cũng không bỏ cuộc, dựa vào tài hoa không gì sánh kịp, đã trong năm tháng có hạn của phàm nhân mà cứng rắn đi ra một con đường khác.

Lại còn nghiên cứu ra rất nhiều đan phương, cũng dựa vào sức lực phàm nhân của bản thân, vượt qua cả những tu sĩ khác trên con đường nghiên cứu thảo dược.

Thậm chí từ trình độ nào đó mà nói, Bách đại sư đã là đan đạo đệ nhất của Nam Hoàng Châu.

Dù là Phong chủ ngọn núi thứ hai của Thất Huyết Đồng, thân là tu sĩ Nguyên Anh cũng rất là kính nể đối với Bách đại sư, nhân vật như Thất gia cũng phải kính trọng gọi Bách đại sư một tiếng đại sư.

Tất cả những điều này, có thể cho ta thấy được tạo nghệ trên đan đạo của Bách đại sư đã đạt tới đỉnh cao.

Nhưng cho dù là như thế, ở bên trong Tử Thổ thì Bách đại sư vẫn bị trùng trùng điệp điệp quy củ khóa lại, rất nhiều chuyện phải bất lực, mà tất cả cũng bởi vì huyết mạch.

Bách đại sư không phải dòng chính của Bách gia, đại sư xuất thân từ chi thứ.

Lúc này, gió tuyết càng trở nên lớn hơn.

Bông tuyết phiêu tán khắp trời, bên trong nghĩa trang công cộng của Bách gia có mười mấy người đang lặng lẽ đứng ở nơi đó, ở trước mặt của bọn họ là một cỗ quan tài thủy tinh, thi thể của Bách đại sư nằm ở, trên mi tâm có một vết thương nhưng đã bị che đi.

Tuy thân thể đã được pháp lực gia trì, thậm chí còn được dùng quan tài thủy tinh để phong bế, nhưng nếu cẩn thận vẫn có thể nhìn ra thi thể của Bách đại sư đang hư thối, cũng đang dần biến thành màu đen.

Đây là biểu hiện trúng độc, loại độc này rất là bá đạo, có thể tăng tốc độ hư thối của thi thể.

Cho nên không cách nào bảo tồn thi thể quá lâu, chỉ có thể hạ táng vào trong buổi hoàng hôn đầy tuyết của ngày hôm nay.

Huyết mạch của Bách đại sư rất mỏng manh, cho nên sau khi chết thì Bách đại sư cũng không có tư cách được an táng trong hoàng lăng của gia tộc, mà Bách đại sư khi còn sống cũng khinh thường cái này, nhiều năm trước đại sư đã nói rõ, sau khi mình chết thì chôn cất ở trong lăng mộ công cộng là được.

Lúc này phần lớn đám người ở đây đều trầm mặc, Bách Vân Đông cũng ở trong đó.

Những người tới chỗ này, hoặc là vãn bối của Bách đại sư, hoặc là người đã từng chi giao cùng với đại sư, số lượng không phải rất nhiều, nhưng cả một đời người có lẽ cũng không cần có quá nhiều bằng hữu, chỉ cần ba năm người tri kỷ cũng là đủ rồi.

Theo quan tài được hạ táng, bầu không khí áp lực giữa mọi người ở bốn phía trước mộ phần càng thêm ngưng trọng, cho đến khi một thiếu nữ không khống chế nổi mà truyền ra tiếng khóc, bầu không khí bị kiềm chế ở nơi này mới đánh vỡ.

Người khóc lên, là Đình Ngọc.

Trải qua hai năm thì nàng đã trưởng thành, vóc người duyên dáng yêu kiều, vốn phải là vô ưu vô lự trước sau như một, nhưng hôm nay bởi vì Bách đại sư tử vong, bầu trời của nàng cũng đã sụp xuống.

Nàng quỳ gối trước mộ phần, vô cùng bi thương, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống.

Chương 472: Kính rượu và đọc kinh trước mộ phần (2)

Bên cạnh Đình Ngọc có một thanh niên tầm mười tám mười chín tuổi đang đứng, dáng người của thanh niên này cao ngất, khí vũ hiên ngang, áo bào trên người cực kỳ xa hoa, trên lưng thắt một khối ngọc bội và bên trên còn tràn ra ánh sáng của pháp khí.

Gã, chính là Trần Phi Nguyên.

Gã cũng là trưởng tôn của Trần gia thế hệ này, trên thực tế, hành động phong tỏa truyền tống trận của Tử Thổ sau khi Bách đại sư tử vong, chính là do gã toàn lực thúc đẩy mới làm được.

Lúc này gã nắm chặt nắm đấm và hô hấp dồn dập, sát cơ trong ánh mắt vô cùng mãnh liệt, nồng đậm đến cực hạn.

Mà trong lúc bọn họ đang bi thương cùng tức giận, bọn họ không hề chú ý tới, ở xa xa lăng mộ công cộng có một người nam tử trung niên đang lặng lẽ đứng trong một con hẻm, từ xa nhìn về nơi đây.

Đây là một nam tử trung niên mặc bộ trường bào bằng vải thô, thoạt nhìn dung mạo rất xấu xí, sắc mặt vàng như nến nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ bi thương vô tận, lúc này thân thể của người này cũng đang run nhè nhẹ, tay phải đặt vào vách tường một bên, cả cái vách tường đã sớm bị bóp nát.

Thật lâu sau theo sắc trời dần dần tối, hoàng hôn dần dần hạ xuống rồi sắp tản đi, mọi người đứng trước mộ phần của Bách đại sư cũng lặng lẽ rời đi.

Người rời đi sau cùng là Đình Ngọc cùng Trần Phi Nguyên, cùng với mấy người tùy tùng của Trần Phi Nguyên.

Nam tử trung niên im lặng mà đi thẳng về phía trước, hắn không thèm quan tâm mọi người đang rời khỏi, khi hắn tiến tới gần nghĩa trang công cộng này, lúc đi ngang qua Trần Phi Nguyên cùng Đình Ngọc thì bọn họ cũng chú ý tới người đang đến.

Trần Phi Nguyên đỡ Đình Ngọc bi thống tột cùng vẫn còn đang chảy nước mắt, nhưng bọn họ đang rất bi thương cho nên không hề để hắn vào trong lòng, khu nghĩa trang này rất lớn, mỗi ngày có rất nhiều người tới đây tưởng niệm.

Đây cũng là việc khiến cho Trần Phi Nguyên càng thêm bi phẫn, vậy mà sư tôn của gã lại được chôn cất ở trong chỗ thế này, nhưng gã lại bất lực.

“Ngươi nói xem, hắn sẽ đến hay không?” Đình Ngọc trong bi ai, xóa đi nước mắt mà nói khẽ với giọng yếu ớt.

“Hắn? Hừ, nếu hắn muốn tới đã sớm tới rồi, giờ phút này còn chưa tới thì hắn đều tương tự như những người khác, đều là Bạch Nhãn Lang!” Trần Phi Nguyên nghiến răng mở miệng, hầu như gã không cần suy nghĩ bất luận cái gì, lập tức biết người Đình Ngọc nhắc tới là ai.

Đình Ngọc trầm mặc.

Nam tử trung niên lặng lẽ đi qua bên cạnh bọn họ, cho đến khi mọi người sau lưng đi xa thì hắn cũng đi tới trước mộ phần của Bách đại sư, nhìn qua mộ bia …vành mắt đỏ lên.

“Lão sư… .” Nam tử trung niên thì thào, thanh âm khàn khàn, quỳ bái về phía mộ phần.

Hắn, chính là Hứa Thanh đã truyền tống tới Tử Thổ!

Sau khi truyền tống đến Tử Thổ, trước tiên Hứa Thanh liền tra xét được tin tức Bách đại sư chuẩn bị hạ táng, cho nên hắn liền lập tức chạy đến, nhưng hắn cũng biết đạo bào của mình quá dễ làm cho người khác chú ý, bất lợi với việc truy xét hung thủ.

Cho nên hắn đã thay đổi bộ dáng rồi mới đi tới nơi đây.

Lúc này nhìn qua mộ bia, Hứa Thanh cảm thấy lồng ngực có chút đau đớn, luồng đau nhức càng ngày càng sâu và bắt đầu lan tràn toàn thân.

Cả đời này của hắn, từ trước tới bây giờ mới chỉ quỳ bái hai cái bia mộ, một cái là của Lôi đội và một cái là của Bách đại sư.

“Lão sư, việc này ta nhất định sẽ tìm được hung thủ, tìm được người giật dây phía sau.” Hứa Thanh đắng chát thì thào, sau khi dập đầu về phía mộ bia, từ trong lòng ngực lấy ra một cái hồ lô rượu rồi đặt ở trước mộ phần.

“Lôi đội nói lão sư ngài thích uống rượu, đệ tử cùng uống để bồi ngài.”

Hứa Thanh nói xong cầm lấy bầu rượu uống một ngụm, sau đó liền nhẹ nhàng đổ xuống trước mộ phần, lại đặt bầu rượu ở một bên.

“Lão sư, trước khi đi ngài đã lưu lại quyển kinh văn viết về thảo mộc tên là Thảo Mộc Kinh, đệ tử đã học thuộc toàn bộ và luôn ghi nhớ trong lòng, ta đọc lại cho ngài nghe một lần.”

“Đạo về thảo mộc, một trong vạn tượng, nhưng đều là đại đạo, biết vật tính, hiểu Thiên Lý.”

“Gốc thứ nhất, Kim Nữu Thảo, lại có tên là Tam Diệp Châu, Tán Hàn Thảo, là thảo dược hệ thực vật Đan Tuệ Thủy Ngô Công, thân thảo sống lâu năm, sinh ra ở dốc núi và nơi có cánh đồng bát ngát ẩm ướt, phân bố ở chỗ âm u của phía nam hai châu Nam Hoàng và Nghiễm Linh.”

“Gốc thứ hai, Tê Hỏa Hoa, lại có tên là Vân Mộng Ti, là thực vật hệ linh hỏa, gốc cây lâu năm có công hiệu chữa phổi khỏi ho, thanh nóng giải độc, tiêu tan tiêu trừ vết sưng, có hiệu quả chưa trị đối với thương thế do độc xà cắn.”

…

“Gốc thứ một trăm ba mươi bảy, Dung Hồn Vụ, lại có tên là Thiên Bế Nhãn, là dị thảo linh kỳ sinh ra theo sương mù, công hiệu có thể dung hồn tiêu ký, rất khó phát hiện và khó có thể thanh trừ, là chủ vị thuốc của Thập Nhị Thì Thần Tán Hủ Đan.”

Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào, đọc ra toàn bộ dược thảo mình ghi nhớ được ở trên Thảo Mộc Kinh.

Trong thoáng chốc, hắn tựa như thấy được trước mặt lần nữa xuất hiện thân ảnh Bách đại sư, thấy lão sư đang uống rượu và mỉm cười nhìn mình, trong ánh mắt mang theo vẻ uy nghiêm, nhưng cũng không giấu được lộ ra một tia vui mừng.

“Dạ Thi Khiên Ngưu, lại có tên là Độc Sơn Căn Ban Cưu Cúc, là thực vật họ cúc, Tế Mạch Ban Cưu Cúc, thân và dây dài, gốc dây bằng gỗ, sống ở khe suối Thi Âm, bên dòng suối âm lãnh hoặc trong rừng, vị chát và cay, cho vào miệng có chút ấm, cũng có cảm giác hư thối, có công dụng giải phong hàn bên ngoài, nhưng nếu dùng quá lượng sẽ có độc, thuộc thảo mộc lưỡng cực âm dương điển hình.”

Gió rét thổi tới, từng bông tuyết hóa thành từng mảnh từng mảnh hạ xuống, âm thanh Hứa Thanh vang vọng trước trước mộ phần của Bách đại sư, cho đến khi đêm tối phủ xuống, cái bóng của hắn bỗng truyền ra một tia cảm xúc chấn động.

Giống như đang báo cho hắn biết, đã tìm được rồi!

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn qua bia mộ của Bách đại sư, trùng trùng điệp điệp dập đầu lạy ba cái, một khắc khi hắn đứng lên thì toàn thân hắn lập tức tản ra một luồng sát cơ kinh người, cũng tan biến vào trong bóng đêm.

Ngay khi hắn rời khỏi không lâu, xa xa có mấy đạo thân ảnh, rất nhanh đã đến, người phía trước chính là Đình Ngọc, phía sau nàng là Trần Phi Nguyên cùng với kia mấy người tùy tùng.

“Đình Ngọc, có phải ngươi nhìn lầm rồi hay không, làm sao có thể chứ, hiện giờ người ta chính là người tâm phúc của Thất Huyết Đồng, làm sao như thế nhớ tới lão sư được.”

“Chắc chắn không sai, ta nhận ra ánh mắt của hắn, sau khi trở về ta đã cẩn thận nhớ lại, nhất định là hắn!”

Lời tác giả: Ta muốn đắp nặn một nhân vật chính có linh hồn, trên người đứa bé Hứa Thanh này có rất nhiều khuyết điểm, ví dụ như hắn lòng dạ hẹp hòi, ví dụ như tính cách của hắn lạnh như băng, nhưng hắn cũng có sự ấm áp của mình, vô luận là ân huệ hay là người bầu bạn tương lai nào đó sẽ đi vào trong lòng của hắn, thì hắn đều quý trọng.

Hứa Thanh là một người trọng tình trọng nghĩa.

Đồng thời ta cũng nhớ lại vài quyển sách của mình lúc trước, ngoại trừ Tiên Nghịch cùng Cầu Ma thì hình tượng của lớp nhân vật đều kém chút ý vị, cho nên ta muốn ở trong quyển sách này sẽ vẽ ra càng nhiều nhân vật phong phú hơn nữa, như là đội trưởng, như là lão tổ Kim Cương Tông, như Trương Tam, như Hoàng Nham, bọn họ đều có chuyện xưa của mình, đan dệt vào cùng một chỗ trở thành một tấm lưới, mà tương lai còn có thêm nhiều nữa, tất cả …đều ở trong đầu của ta.

Nhân sinh như giấc mộng, theo đuổi giấc mộng mà sống.

Hứa Thanh như thế, chúng ta cũng như vậy, cùng nhau nỗ lực.

—

Một thông tin khác về truyện: Quang Âm Chi Ngoại đã top1 trên bảng xếp hạng Nguyệt Phiếu tháng 8 của Qidian, có thể nói đang là truyện tiên hiệp hot nhất hiện giờ.

—

Lời dịch giả: Chúc mọi người dịp lễ 2/9 vui vẻ!

Dù ngày lễ nhưng nhóm dịch vẫn không ngừng nghỉ, vẫn cố gắng phục vụ mọi người để luôn cố gắng dịch kịp tác giả.

Mong mọi người luôn ủng hộ nhóm và…Cầu đề cử Ngọc Phiếu!

Chương 473: Lấy quỷ dị đấu với quỷ dị (1)

“Không thể nào, sao tiểu tử kia còn có thể nhớ tới lão sư được, ta không tin.”

Theo giọng nói truyền đến, ở trong màn đêm thì thân ảnh của Đình Ngọc cũng nhanh chóng chạy tới gần, cho đến khi tới trước mộ phần của Bách đại sư, nàng nhìn bốn phía vô cùng vắng vẻ thì trầm mặc.

“Ta đã nói mà, hắn không thể nào tới được.” Trần Phi Nguyên ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt của gã lại nhanh chóng quan sát bốn phía.

“Hắn đã đến.” Đình Ngọc nhìn qua phần mộ của Bách đại sư, khẽ nói.

Trần Phi Nguyên sững sờ, lập tức hắn cúi đầu nhìn trước mộ phần, một mùi rượu nhàn nhạt như ẩn như hiện bốc lên, hiển nhiên sau khi bọn họ rời đi thì đã có người từng tới nơi này tế bái.

“Nói không chừng không phải hắn, nói không chừng là người khác, mà cho dù thật sự là hắn thì lại như thế nào chứ…” Trần Phi Nguyên trầm mặc, sau đó thở dài nói.

Đình Ngọc cắn môi dưới, muốn nói lại thôi.

“Bây giờ hắn đang rất phong quang ở trong Thất Huyết Đồng, hình như còn được đưa vào tự liệt, nhưng chỉ cần một ngày chưa bái Thất gia làm sư, thì cuối cùng vẫn chỉ là lục bình không rễ… Việc của lão sư, kể cả là hắn có tới mà nói cũng rất khó xử lý được, chúng ta đừng tưởng tượng nữa, có lẽ ngươi nhìn lầm rồi, tên bạch nhãn lang đó chưa từng tới đây.”

“Thù này, chúng ta sẽ tự báo!”

Trần Phi Nguyên mở miệng nói nhỏ và kéo Đình Ngọc với vẻ mặt đắng chát, có chút thất hồn lạc phách rời đi, cho đến khi đưa Đình Ngọc về tới chỗ ở thì gã mới quay người rời đi, lúc quay người, sắc mặt gã cũng trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Trong khi đi trên đường trở về Trần gia, một trong những tên tùy tùng đi sau lưng có niên kỷ tương tự gã bỗng nhiên thấp giọng mở miệng.

“Thiếu gia, cái tên bạch nhãn lang mà người nói lúc nãy, chính là tên Hứa Thanh mà đoạn thời gian trước nổi tiếng truyền khắp Nam Hoàng sao?”

Hầu như ngay khi lời nói của thiếu niên này truyền ra, Trần Phi Nguyên sắc mặt ngưng trọng đang đi ở phía trước lập tức quay người, lạnh lùng nhìn tên tùy tùng đi theo mình nhiều năm này, tát một cái qua.

Lực đạo cực lớn, trực tiếp đánh cho cả thân thể của tên tùy tùng này bay lên, sau khi ngã xuống một bên thì tên tùy tùng này lập tức run rẩy, nhanh chóng quỳ xuống.

“Tuy ta nói hắn là bạch nhãn lang, nhưng cho dù thế nào thì ta cũng đã coi hắn là sư huynh của mình rồi, mặc dầu ta cũng không thích hắn, nhưng lão sư đã nhận hắn thì ta cũng thừa nhận hắn.”

“Nhưng ngươi tính là cái gì chứ, dám ở trước mặt ta nói hắn như vậy sao?” Trần Phi Nguyên lạnh lẽo mở miệng, toàn thân tên tùy tùng kia trở nên run rẩy, không ngừng dập đầu.

“Xét ngươi đã theo ta nhiều năm như vậy, cho ngươi hậu táng đi.” Trần Phi Nguyên nhàn nhạt mở miệng, tên tùy tùng kia lập tức hoảng sợ cầu khẩn, nhưng rất nhanh đã bị những người tùy tùng khác một phát túm lại, trực tiếp vặn gảy cổ, bốn phía lập tức trở nên an tĩnh.

Trần Phi Nguyên không hề liếc mắt nhìn một cái, lúc này gã đang nhíu mày và trong mắt lộ ra vẻ suy tư, một lát sau gã bỗng nhiên mở miệng.

“Kích hoạt những ám tử chúng ta nuôi dưỡng những năm nay đi, để cho bọn họ mật thiết chú ý hướng đi của cường giả Kim Đan bên trong bát đại gia tộc, bọn ám tử muốn cái gì thì ta đều có thể đáp ứng.”

“Kích hoạt toàn bộ?” Tùy tùng sau lưng Trần Phi Nguyên sửng sốt một chút.

“Toàn bộ, ta không biết thực lực của Hứa Thanh bạch nhãn lang kia bây giờ như thế nào, nhưng ta hoài nghi chuyện của lão sư cũng có người trong Tử Thổ tham dự, một mình hắn đi tới đây, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Hắn không tới gặp chúng ta cũng rất chính xác, Đình Ngọc tâm tư đơn thuần, để nàng làm một chút nghiên cứu về đan dược còn được nhưng tâm tính vẫn chưa đủ, một khi lộ ra manh mối để người khác phát hiện là hắn đã đến, khó tránh khỏi sẽ động tâm đối với lệnh truy nã của Hải Thi tộc với hắn.”

“Thậm chí ta còn hoài nghi, lần này sư tôn tử vong có lẽ cũng là có người muốn câu dẫn hắn tới đây, một mũi tên trúng hai con nhạn, hoặc là có người tương kế tựu kế, muốn mượn cơ hội này để câu cá!”

“Hy vọng là ta suy nghĩ nhiều.” Trần Phi Nguyên thở sâu, trong mắt lần nữa lộ ra vẻ suy tư.

Hai năm qua, không chỉ là Hứa Thanh biến hóa rất lớn, sau khi Trần Phi Nguyên quay về Tử Thổ rồi tiếp xúc với quyền lợi trong nhà, gã cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn, nhất là chí lớn trong lòng thì gã đã bị Bách đại sư ảnh hưởng cực lớn, trong lòng cũng vô cùng chán ghét đối với bố cục hiện giờ của Tử Thổ.

Sau khi nói xong, gã liền nhìn qua hai tên tùy tùng sau lưng.

“An bài xong xuôi hết chưa?” Hai tên tùy tùng này gật đầu, nhưng ngay khi bọn họ gật đầu thì thân thể của hai người này lập tức run lên, sắc mặt biến thành màu đen và phun ra máu tươi, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

“Không có biện pháp, ta cũng không tin các ngươi được, làm xong việc cũng chỉ có thể tiễn các ngươi một đoạn đường.” Trần Phi Nguyên thì thào trong lòng, toàn bộ Tử Thổ, người gã tín nhiệm chỉ có lão sư cùng với Đình Ngọc, bây giờ lão sư đã bị giết, chỉ còn lại có Đình Ngọc.

“Về phần tên bạch nhãn lang kia cũng coi như có thể tin, không biết hắn có phát hiện ra Thập Nhị Thì Thần Tán Hủ Đan hay không, nhưng lấy hiểu biết của hắn về thảo mộc, hẳn là có thể phát hiện ra độc trên người của lão sư đã đưa ra manh mối chỉ dẫn cho chúng ta.” Trần Phi Nguyên nhíu mày, xử lý thi thể rồi sau đó liền quay người rời đi.

Cùng lúc đó bên trong Đô thành Tử Thổ, Hứa Thanh đi lại trong những chỗ tối tăm, trên thân không lọt ra chút khí tức nào và ánh mắt mang theo cảm xúc lạnh như băng, đang nhanh chóng đi về phía trước.

Nguyên nhân hắn không muốn gặp mặt Đình Ngọc và Trần

Phi Nguyên, chính xác là do lo lắng sự việc phức tạp lên, Hứa Thanh rất rõ ràng giá trị bây giờ của mình, hắn cũng đã từng nghĩ tới phải chăng có người dùng việc này để câu dẫn hắn tới đây không.

Nhưng hắn cảm thấy, cho dù thật sự có cũng không liên quan cùng với thế lực đã ám sát Bách đại sư.

Cuốn đan phương Thái Âm Luyện Kiêu Đan đã mất, hắn cũng đã nhìn ra một bộ phận đầu mối, toan tính của đối phương cực lớn.

"Cho nên nếu như thật sự có người muốn câu dẫn ta tới nơi này, khả năng đại khái chính là một trong số người của Tử Thổ, nhưng có lẽ cũng chỉ là ta quá lo lắng mà thôi, nhưng vẫn cần phải tăng thêm cảnh giác và đề phòng."

Hứa Thanh nheo mắt lại, đổ thêm một chút phấn độc ở trên người để giấu giếm khí tức của mình, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hắn cũng đã tìm được dấu vết và manh mối của hung thủ.

Bên trong ngọc giản màu đỏ mà Thất gia đưa cho hắn đã chỉ ra đặc thù của đối phương, đồng thời cũng chỉ ra chỗ khó chơi vì Quỷ U tộc rất khó bắt lại.

Mặc dù đội trưởng cũng đã nhắc nhở một vài phương pháp cho hắn, nhưng Hứa Thanh tự có phương thức riêng của mình, chỉ cần là người tu hành dị chất thì sẽ trốn không thoát khỏi cảm giác nhạy cảm của cái bóng, dẫu sao thì nó cũng ăn dị chất mà sống.

Mặc dù bên trong Đô thành Tử Thổ rồng rắn lẫn lộn, có không ít tu sĩ trên người nồng đậm dị chất, nhưng nếu như thêm vào khí tức của biển cấm, vậy thì phạm vi sẽ được giảm bớt rất nhiều.

Vì vậy, việc trong mắt người khác rất khó có thể làm được, nhưng Hứa Thanh lại có thể làm không chút khó khăn.

Chỉ cần để ý một điều, đó là hắn phải tìm ra hung phạm từ trong những mục tiêu bị cái bóng khóa chặt.

Điểm này, cũng đơn giản.

Hứa Thanh không tin với tạo nghệ đan đạo của lão sư lại không có để lại một chút chuẩn bị ở phía sau, nên biết rằng coi như là Hứa Thanh với tạo nghệ thảo mộc hiện giờ của mình, trước khi tử vong hắn cũng có thể không một dấu vết làm ra một vài ký hiệu ở trên người đối phương.

Cho nên khi Hứa Thanh tới tưởng niệm lão sư, đã chú ý thi thể lão sư bên trong quan tài thủy tinh ở xa xa, cả lúc tới trước mộ phần thì hắn cũng dùng cảm giác dò xét quan tài cách lớp bùn đất.

Cuối cùng hắn đã xác định, độc trên người sư tôn tên là Thập Nhị Thì Thần Tán Hủ Đan.

Chương 474: Lấy quỷ dị đấu với quỷ dị (2)

Độc này có tác dụng điều dưỡng thân thể nhất định, cần phục dụng quanh năm, đối với phàm nhân mà nói thì hiệu quả rất tốt, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là, sau khi tử vong thi thể sẽ tăng tốc hư thối, trong 12 canh giờ liền có thể khiến cho thi thể hoàn toàn trở thành nước bùn.

Cái này là đan độc Bách đại sư luyện chế trong lúc rảnh rỗi, coi như là một trong những đan phương độc môn của ngài.

Coi như người ngoài hiểu rõ, tối đa cũng chỉ dừng lại ở đây.

Chỉ có môn hạ đệ tử của lão sư mới biết được, chủ dược của loại Thập Nhị Thì Thần Tán Hủ Đan này có tên là Dung Hồn Vụ.

“Dung Hồn Vụ, lại có tên là Thiên Bế Nhãn, là dị thảo linh kỳ sinh ra theo sương mù, công hiệu có thể dung nhập vào hồn và làm ấn ký, rất khó phát hiện và khó có thể thanh trừ, là chủ vị thuốc của Thập Nhị Thì Thần Tán Hủ Đan.”

Hứa Thanh thì thào, đây là manh mối mà Bách đại sư lưu lại cho hậu nhân.

Vô cùng rõ ràng.

Trong hồn của kẻ giết người, nhất định dính loại Dung Hồn Vụ hầu như không thể phát hiện này, mà phương pháp phát hiện thì tự nhiên Hứa Thanh biết rõ.

Vì vậy ở trong bóng đêm, tốc độ của hắn rất nhanh, cấp tốc đi đến một trong ba cái manh mối mà cái bóng ký hiệu đó là một căn khách sạn, sau khi Hứa Thanh tới gần liền tản cảm giác ra, một lát sau hắn liền quay người rời đi.

“Không phải cái này.”

Hắn không dừng lại chút nào, thừa dịp ban đêm lập tức đi tới địa điểm thứ hai, đây là một chỗ ở bình dân ở trong Đế Đô của Tử Thổ, nơi này không có bất kỳ chấn động tu vi nào tràn ra, thậm chí ngay cả dị chất cũng không có.

Nhưng vẫn không trốn thoát được sự dò xét của cái bóng.

Một khắc tới gần thì bước chân Hứa Thanh liền dừng lại, trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt hắn lóe lên hàn mang và thân thể chợt nhoáng một cái, trực tiếp liền bước vào bên trong căn phòng trước mặt.

Đây là một căn phòng đơn sơ, bên trong có một lão hán đang nằm, một cái chớp mắt khi Hứa Thanh lao vào thì lão liền mở mắt ra, mang theo một chút kinh ngạc nhìn Hứa Thanh, vừa muốn mở miệng nhưng trong nháy mắt tiếp theo, que sắt màu đen đã vù vù bay ra và lập tức tới gần.

Thân thể của lão hán này chợt nhoáng một cái, rõ ràng không có bất kỳ chấn động tu vi nào tràn ra, nhưng lại tựa như đã mở ra trạng thái Huyền Diệu Thái, vậy mà lại có thể tránh được que sắt màu đen sau đó lập tức xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

“Vậy mà có thể tìm tới ta? Cách ăn mặc này của ngươi quá giả, để cho ta nhìn một chút xem rốt cuộc ngươi là ai.” Giọng nói của lão giả rất trầm thấp, trong lúc nói liền giơ tay phải lên muốn túm lấy mặt của Hứa Thanh, giống như muốn dùng pháp thuật của mình để xóa đi bộ dạng cải trang hiện có của Hứa Thanh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, theo hàn mang trong mắt Hứa Thanh tuôn ra thì thần sắc của lão giả này bỗng nhiên biến đổi, một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt hiện ra ở trong lòng khiến cho lão lập tức rút lui.

Nhưng vẫn đã chậm, trong nháy mắt thân thể Hứa Thanh trực tiếp tràn ra lực lượng kinh người, trong cơ thể tựa như có một đại lục đang thiêu đốt, trực tiếp nhấc đầu gối lên hung ác đánh tới.

Oanh một tiếng, thân thể lão giả chấn động mãnh liệt, bị Hứa Thanh dùng đầu gối thúc vào ngực, cả bộ ngực lập tức lõm vào khiến máu thịt mơ hồ, vừa muốn vùng vẫy thì Hứa Thanh đã cất bước đi đến, sát hỏa tản ra nhưng đối phương không có hồn. Thần sắc Hứa Thanh như thường, hắn phất tay và Kim Ô Luyện Vạn Linh lập tức hiện lên ở phía sau, hung hăng hút một hơi về phía lão giả kia.

Lần này lão giả chấn động toàn thân rồi lập tức liền hóa thành một đám khí huyết, sau khi bị Kim Ô Luyện Vạn Linh hút vào trong cơ thể thì chỉ còn lại có một tấm da người, trôi nổi rơi trên mặt đất.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, cái bóng dưới chân nhanh chóng lan tràn qua, sau khi bao phủ tấm da người này, lập tức truyền lại thông tin cho Hứa Thanh.

“Dẫn đường!”

Cái bóng nhanh chóng chỉ dẫn, Hứa Thanh nhoáng một cái, thu hồi bố trí che giấu chấn động ở bốn phía rồi cấp tốc lao đi về nơi cái bóng chỉ dẫn.

Hắn biết Quỷ U tộc rất quỷ dị và khó giết, nhưng không sao, chỉ cần hắn giết thêm vài lần thì cuối cùng đối phương cũng sẽ có một lần không cách nào chạy trốn nữa, duy chỉ có một điều khiến cho Hứa Thanh có chút trầm ngâm, đó là dưới Kim Ô Luyện Vạn Linh thì đối phương chết quá nhanh, cho nên chỉ hút ra được một tia bản nguyên của đối phương.

“Bản nguyên của Quỷ U tộc vô cùng quỷ dị, nhưng lại bị chết quá nhanh nên không hút được quá nhiều, nhưng không sao, chấn động rõ ràng và kịch liệt như vậy, có thể khiến cho tâm thần của tên kia trở nên sợ hãi lo lắng, vậy thì về sau có thể bị hút ra nhiều hơn nữa.”

Mà giờ khắc này ở bên trong thành trì, trong Chu gia của bát đại gia tộc, một tên tạp dịch đang ngủ say bỗng đột nhiên mở mắt ra, trong mắt lộ ra một tia ngạc nhiên, dồn dập hít sâu vài hơi và nhanh chóng nhìn quanh bốn phía.

“Tên kia là ai, chẳng những có thể tìm được ta, thế mà tu vi cũng kinh người như vậy, lại có thể trực tiếp liền trấn áp ta, phải biết rằng cỗ thân thể kia ta đã ngưng dưỡng thật lâu rồi, bây giờ có thể phát huy ra chiến lực của Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa!”

“Đáng tiếc do hạn chế của thiên thú, ta chỉ có thể gửi thân phục sinh trên người phàm tục, mỗi một cỗ cũng cần chậm rãi ngưng dưỡng mới có thể dần dần hiện ra thực lực, nhưng nếu muốn chạy đi thì liền đơn giản hơn nhiều. Đáng chết, nguyên bản nhiệm vụ này rất đơn giản, mặc dù truyền tống đã bị phong tỏa nhưng cũng không thể nào phong tỏa quá lâu, tại sao hôm nay lại có một tên tu sĩ quỷ dị như vậy tới đây kia chứ!”

Ánh mắt tên tạp dịch này chớp động, gã trầm ngâm một lúc sau đó liện lộ ra một tia ác độc, nhìn chung quanh và cười lạnh.

“Nhưng mà cũng không sao, người bị ta đặt ký hiệu phục sinh này là tôi tớ của Chu gia, địa phương sinh hoạt thuộc về hoàng cung của Chu gia, trừ phi người nọ có thể khiến cho Chu gia giúp hắn, bằng không nếu như hắn dám lẻn vào như lúc trước, vậy thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Cứ như vậy, trong sự cảnh giác cùng chú ý của người này thì một đêm qua đi. Sáng sớm ngày thứ hai, theo ánh mặt trời chiếu vào trong giường, một đại hán mặt thẹo tu vi Ngưng Khí đẩy ra cửa lớn của những căn phòng đám tạp dịch này.

Tạp dịch bốn phía nhìn thấy tên Ngưng Khí mặt thẹo này thì sắc mặt đều lập tức biến hóa, nhanh chóng đứng dậy mà không dám có chút dừng lại, bởi vì trong đám tạp dịch thì tên mặt thẹo này được coi như là một người thân tín của Chu gia, ngày bình thường có thể tùy ý đánh chửi bọn họ, không ít người đang sống còn bị gã đánh chết.

Mà tính mạng tạp dịch vốn rất ti tiện, chết thì chết chứ chả ai quan tâm.

Giờ phút này trong sự căng thẳng của bọn họ, tên mặt thẹo này nhổ một ngụm nước bọt rồi xoa xoa tay, hừ lạnh một tiếng đi đến phía bọn họ, gã đi ngang qua từng tên tạp dịch một, cuối cùng đứng ở vị trước mặt tên tạp dịch mà Quỷ U tộc vừa mới ký sinh kia.

Sau khi đánh giá một hơi từ trên xuống dưới, trong khi tên tạp dịch được Quỷ U tộc ký sinh biểu lộ ra biểu cảm căng thẳng, tên đại hán mặt thẹo bỗng nhiên rút ra một cây đao, một đao đâm vào trái tim tên tạp dịch này, sau đó liền nhanh chóng rút ra, rồi lại tiếp tục hung ác cắt một đường trên cổ tên tạp dịch này!

Tất cả diễn ra quá nhanh, cho nên mắt tên tạp dịch trợn to, toàn thân phun ra máu tươi, trong mắt lộ ra sự mờ mịt cùng với một tia không thể tin được.

Gã có chút mơ hồ, trong lúc không hiểu nổi đây là tình huống gì thì tên đại hán mặt thẹo liền nhe răng cười, ở trước mặt của gã, trong khi toàn bộ tạp dịch ở bốn phía hoảng sợ cùng và kinh hoảng rút lui, tên đại hán này liền mổ bụng của gã rồi lấy ra bộ ruột của và quấn quanh trên cổ tên tạp dịch được Quỷ U tộc ký sinh, cúi người nói khẽ.

“Chủ nhân nhà ta gửi lời hỏi thăm tới ngươi, hắn kêu ta nói cho ngươi biết, trò chơi....giờ mới bắt đầu.”

Chương 475: Không chỗ ẩn trốn (1)

Đôi mắt tên tu sĩ Quỷ U tộc này chợt co rút lại, cũng ngay trong khoảnh khắc này thì cỗ thân thể này của gã khí tuyệt bỏ mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, bên trong khu vực lãnh thổ của Bách gia Tử Thổ, trong một cái ngõ hẻm chật chội, bên trong bảy tám kẻ lang thang đang nằm, một vị thanh niên gầy ốm dơ bẩn bỗng nhiên mở mắt ra.

Trong khoảng khắc khi gã vừa mở mắt ra thì gã bịt lại cổ của mình theo bản năng, trong mắt lộ ra hoảng sợ và nhanh chóng nhìn bốn phía, tới mấy hơi thở sau thì thần sắc của gã mới khôi phục lại.

Nhưng vẻ kinh hoảng trong mắt vẫn không cách nào tiêu tán trong thời gian ngắn.

“Chuyện gì xảy ra, người vừa nãy... . .” Thanh niên này chính là tên tộc nhân của Quỷ U tộc nọ, khi thân phận đầu tiên của gã bị Hứa Thanh tìm thấy thì rất kinh ngạc, nhưng gã cũng không cảm thấy gì đáng ngại.

Thân phận thứ hai nằm ở bên trong Hoàng Cung của Chu gia nên vốn dĩ gã tràn đầy tự tin, trừ phi đối phương liên hệ người Chu gia ra tay, bằng không mà nói thì không thể nào xâm nhập vào trong, mà một khi liên hệ với Chu gia thì gã cũng có thể tra ra thân phận của đối phương.

Gã cũng đã nghĩ tới việc mượn cơ hội này để chạy trốn như thế nào, đến lúc đó thậm chí gã có thể đảo khách thành chủ, khiến cho đối phương biết được mặt kinh khủng khác của Quỷ U tộc. Mặc dù bây giờ truyền tống trận ra ngoài của Tử Thổ đã bị phong ấn, nhưng thật ra gã không hề kinh hoảng, bởi vì loại việc phong bế này... hiển nhiên không thể nào kéo dài lâu được, trong phán đoán của gã thì nhiều nhất ba đến năm ngày là phong tỏa nhất định sẽ lại được mở ra.

Lúc đó thì không có bất cứ người nào có thể tìm được gã nữa, cho dù là tu sĩ Kim Đan hay thậm chí là tu sĩ Nguyên Anh, có thể giết gã một lần nhưng gã vẫn sẽ chạy trốn được.

Trên thực tế thì gã cũng đã trải qua rất nhiều chuyện như thế này rồi, nhưng duy nhất lần này, vị tu sĩ Quỷ U tộc tu sĩ này bỗng cảm thấy có chút không đúng.

Đối phương chẳng những dùng thời gian cực nhanh đã tìm được thân phận thứ hai của gã, thậm chí còn tạo cho gã cảm giác đối phương còn quỷ dị hơn so với cả gã.

Nhất là đối phương còn dùng ruột của gã để quấn quanh vào cổ của gã, sau đó còn cúi người nói ra câu kia, khiến cho tâm thần của tên tu sĩ Quỷ U tộc này phải run lên lần nữa.

“Chủ nhân nhà ta gửi lời hỏi thăm tới ngươi, hắn kêu ta nhắn cho ngươi biết, trò chơi…giờ mới bắt đầu.”

“Trò chơi giờ mới bắt đầu… .” Gã tu sĩ Quỷ U tộc thì thào, thân thể run lên một cái, gã bỗng ý thức được hình như mình gặp phải phiền toái rồi, đối phương chẳng những có thực lực cường hãn mà còn có một vài thủ đoạn cực kỳ đặc thù.

“Có nên khởi động cỗ thân thể kia hay không… .” Gã tu sĩ Quỷ U tộc nhìn chung quanh, gã hơi chần chờ một chút và trong mắt lộ ra một tia không cam lòng, lúc gã ở ngoài thành đã chuẩn bị cho mình một cỗ thân thể có thể tùy thời dùng đến.

Chỉ là một khi dùng tới, cũng đại biểu gã phải ly khai Đô thành của Tử Thổ, việc này khiến cho gã có chút do dự bất định, dẫu sao gã chỉ cần kiên trì ẩn núp bên trong thêm vài ngày, nói không chừng phong tỏa liền kết thúc.

“Có lẽ chỉ là trùng hợp!” Gã tu sĩ Quỷ U tộc thở sâu và cảnh giác nhìn chung quanh, giờ phút này bầu trời sáng rõ, những kẻ lang thang khác trong con hẻm lần lượt thức tỉnh, tên tu sĩ Quỷ U tộc vội vàng đứng dậy đi về phía đầu hẻm.

Bước chân của gã có chút vô lực, tuy là năng lực thiên phú của gã thật sự rất mạnh, nhưng mỗi một lần thức tỉnh ký sinh, có nghĩa là chủ kí sinh đã bị gã cắn nuốt, từ mức độ nào đó mà nói, đó cũng chính là một cỗ thi thể.

Mà sau khi gã cưu chiếm thước sào thì thực lực bản thân cũng như người phàm tục, cần phải ân cần săn sóc một đoạn thời gian mới có thể dần dần khôi phục lại tu vi.

Trừ phi là gã dự đoán trước và đặt sẵn một chút lực lượng thiên phú ở bên trong ký sinh, nhưng loại phương pháp này tiêu hao quá lớn, cho nên gã cũng chỉ ký gửi thần hồn ở trên cỗ thân thể bên ngoài thành kia mà thôi.

Trong lúc vừa bước nhanh đi về phía trước, gã vừa đi vừa nhanh chóng suy nghĩ trong đầu.

“Đáng chết, trước kia đều là ta ở trong tối còn người khác ở ngoài sáng, thế mà lần này lại bị phản ngược, rốt cuộc tên kia là ai, tại sao ta chưa từng nghe qua sự tình quỷ dị giống như thế này.”

“Có thể điều khiển người khác? Cũng không đúng, hễ là điều khiển thì nhất định sẽ có khí tức lưu chuyển, trừ phi là đoạt xá bằng thần niệm, nhưng loại năng lực này chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có khả năng làm được, lại cũng không thể sử dụng nhiều lần.”

“Người nọ không phải là cường giả Nguyên Anh, nhưng lại cho ta cảm giác vô cùng quỷ dị.” Gã tu sĩ Quỷ U tộc không ngừng phân tích trong lòng, lúc đi ra khỏi con hẻm nhỏ, gã một đường cảnh giác đề phòng nhìn qua góc đường, sau đó nhanh chóng đi về phía truyền tống trận của Tử Thổ.

Gã chuẩn bị trong khoảng thời gian tiếp theo sẽ ở lại gần truyền tống trận, chờ đợi truyền tống trận cởi bỏ phong tỏa, đồng thời cũng muốn xem cái người cố làm ra vẻ huyền bí ẩn nấp trong bóng tối kia, phải chăng có thể lần nữa tìm ra được mình hay không.

Nhưng ngay khi gã đi ra bên ngoài chưa tới nửa canh giờ, khi gã đi ngang qua một con hẻm nhỏ khác, trong nháy mắt có một cánh tay đột nhiên thò ra từ trong bóng tối, một tay đặt vào trên miệng của gã, ngón tay còn thọt vào trong, cứng rắn che miệng của gã để phòng ngừa gã cắn lưỡi tự sát.

Tất cả diễn ra quá nhanh, mặc dù gã tu sĩ Quỷ U tộc kịp phản ứng nhưng cỗ thân thể này của gã lại rất chậm chạp, trong nháy mắt tiếp theo có một cỗ đại lực trực tiếp kéo thân hình của gã, lôi thẳng vào trong con hẻm nhỏ.

m thanh ô ô truyền ra từ trong miệng của tên tu sĩ Quỷ U tộc, ánh mắt gã trợn to muốn nhìn rõ bộ dáng của đối phương, nhưng gã không cách nào quay đầu, cho đến không lâu sau thì gã bị kéo tới bên trong một căn nhà hoang phế, oanh một tiếng, trực tiếp bị ném vào trên mặt đất.

Cho đến giờ phút này gã mới nhìn rõ được người trước mắt, chính là tên tu sĩ trung niên ngày hôm qua đánh chết thân thể thứ nhất của gã.

Trong mắt đối phương mang theo sự lạnh lẽo vô tận, ngay khi nhìn nhau cùng người này, tâm thần của gã tu sĩ Quỷ U tộc lập tức chấn động, trong nháy mắt tiếp theo thì cái cằm đã bị cường ngạnh kéo rách, đau đớn kịch liệt khiến cho gân xanh trên trán của gã lập tức nổi lên.

Cái cằm coi như đã rớt rời xuống dẫn đến gã không cách nào cắn lưỡi tự sát, mà giờ khắc này gã còn chưa có khôi phục tu vi, cho nên căn bản không có cách nào để tự sát trước mặt đối phương cả.

Chương 476: Không chỗ ẩn trốn (2)

“Ô ô… .” Tên tu sĩ Quỷ U tộc vừa muốn phát ra tiếng nói, Hứa Thanh trước mặt dùng ánh mắt lạnh như băng giơ tay lên lấy ra một đám phấn độc rồi vung vào trên người tên này.

Độc tính của đám phấn độc này không lớn, trước kia đều được Hứa Thanh hỗn hợp để dùng, về phần hiệu dụng của đám phấn độc này, sau khi trải qua một chút điều phối của hắn, đã có thể tăng cao trình độ mẫn cảm của thân thể đối với tất cả mọi loại kích thích.

Mắt thấy đám phấn độc phiêu tán và dần dần chìm vào bên trong thân thể của đối phương, Hứa Thanh mặt không cảm xúc giơ tay lên, trực tiếp nắm ngón tay của tên tu sĩ Quỷ U tộc này.

Rặc rặc, rặc rặc.

Bóp náy từng chút từng chút.

Loại đau đớn mãnh liệt này khiến cho thân thể của tên tu sĩ Quỷ U tộc run rẩy, nhất là hiệu dụng của phấn độc khiến cho cơn đau nhức kịch liệt được phóng đại vô hạn, cuối cùng hóa thành một cơn bão nổ vang ở trong đầu của gã, sau đó liền trở thành tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Dù là cái cằm đã bị tách ra, nhưng loại đau nhức kịch liệt này vẫn là không cách nào ngăn cản âm thanh truyền ra từ trong cổ họng, vang vọng bốn phía.

Hứa Thanh nghe thanh âm này thì sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, trong mắt chỉ có hận ý bốc lên, hoàn toàn biến bàn tay của đối phương thành thịt nát, sau đó còn cho đối phương ăn… Một viên đan dược, khiến cho gã có thể bảo trì thanh tỉnh.

Sau đó lại tiếp tục, bởi vì mặc dù tên tu sĩ Quỷ U tộc này kêu gào thê lương thảm thiết, nhưng từ đầu đến cuối trong mắt của gã đều không lộ ra sự sợ hãi quen thuộc mà Hứa Thanh từng thấy.

Hình như từ đầu đến cuối, mặc dù đối phương kêu gào thảm thiết tới đâu, mặc dù đau khổ tới cỡ nào cũng đều không hề sợ hãi!

Vì vậy ánh mắt Hứa Thanh càng thêm băng hàn, dần dần toàn bộ đầu cánh tay của đối phương cũng trở thành thịt nát, tiếp theo là tay kia cũng tương tự bị Hứa Thanh bóp nát từng chút một.

Sau đó Hứa Thanh lấy ra một con dao găm, trong khi tiếng kêu thảm thiết của tên tu sĩ Quỷ U tộc trở nên suy yếu thì bắt đầu cắt hai chân đối phương, mỗi một tấc da hay mỗi một tấc thịt, hắn đều không buông tha.

Máu tươi chảy đầy đất nhưng tên Quỷ U tộc này vẫn chưa chết, bởi vì Hứa Thanh đã cho gã ăn đan dược cung cấp sinh cơ cho gã.

Vì vậy tiếng kêu thảm thiết thê lương lại truyền ra, nhưng trong khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, có thể nhìn thấy trong ánh mắt của tên tu sĩ Quỷ U tộc này vậy mà từ từ lộ ra một tia khiêu khích.

“Có biết tại sao ta kêu thảm thiết không, bởi vì ngươi không phải là người thứ nhất làm như vậy với ta, cũng không phải là người cuối cùng, mà ta cũng nắm giữ một phương pháp, đó là thông qua âm thanh để truyền đau khổ ra bên ngoài.” m thanh thần niệm từ trên người của tên tu sĩ Quỷ U tộc tràn ra.

Trong khi đó gã vẫn đang kêu gào thảm thiết thê lương, âm thanh vẫn vang vọng như trước, tựa như gã đã phân chia thành hai người vậy.

“Bởi vì ta biết rõ, ngươi không dám cứ như vậy giết ta, hẳn là ngươi muốn báo thù cho Bách đại sư đúng không? Lúc lão nhân kia bị ta giết chết thì lão vẫn còn đang viết thư, không biết là viết cho ai, không phải là ngươi đó chứ?”

“Tuy rằng ta không biết tại sao ngươi có thể tìm được đến ta, nhưng có thể nghĩ được ngươi rất quan tâm tới người đứng phía sau ta chứ gì, muốn tìm được đầu sỏ gây nên việc này đúng không, điểm này ta biết rõ, những đáp án ngươi muốn thì ta đều có, nhưng ta sẽ không nói cho ngươi.”

Ánh mắt của tên tu sĩ Quỷ U tộc đỏ thẫm, không ngừng kêu gào thảm thiết. Hứa Thanh giơ tay lên, trực tiếp tung một quyền đánh nát miệng gã rồi dùng thịt nát bịt kín miệng, khiến cho tiếng kêu thảm thiết không cách nào truyền ra.

Nhưng thanh âm từ trong cơ thể của tên tu sĩ Quỷ U tộc vẫn truyền ra như cũ, còn có nụ cười như điên.

“Ngươi có biết ta giết lão đầu kia như thế nào không, ha ha, ta vốn định ký sinh vào cái cô nàng gọi là Đình Ngọc kia, nhưng ta nghĩ rằng chơi như vậy không vui, cho nên ngươi đoán xem, cuối cùng ta đã ký sinh vào ai?”

Hứa Thanh ngừng tay, nhìn qua tên Quỷ U tộc đang cuồng tiếu, ánh mắt dần dần nheo lại, một cỗ chấn động đáng sợ bắt đầu chậm rãi tản ra từ trên người hắn.

Một màn này khiến cho tâm thần tên tu sĩ Quỷ U tộc kia chấn động, những lời gã nói lúc trước đúng là suy nghĩ từ đáy lòng của gã, trên thực tế vẫn tồn tại một chút khác biệt rất nhỏ, thật sự là gã không sợ tử vong, cũng đã quen bị hành hạ, nhưng sự tàn nhẫn của Hứa Thanh, vẫn khiến cho tâm thần của gã chấn động mãnh liệt.

Nhất là đối phương từ đầu đến cuối vậy mà không hỏi, không nói một câu nào với gã.

Tựa hồ đối phương không hề quan tâm bất cứ cái gì, chỉ đắm chìm vào trên việc hành hạ mình, nhất là động tác của đối phương còn rất là thuần thục không có chút nào dừng lại, thậm chí còn tránh được những mạch máu của gã.

Một màn này khiến cho tên tu sĩ Quỷ U tộc này ý thức được, loại thuần thục này nghĩa là đối phương đã từng nhiều lần làm qua hành động như vậy.

“Đây là một tên điên, là một tên biến thái!!”

Cho nên gã muốn chọc giận đối phương để đối phương ra tay giết chết mình, mặc dù mỗi một cỗ thân thể bị ký sinh thì gã đều đã có chuẩn bị đề phòng, cho nên đã thiết lập thời gian tử vong từ trước, nhưng lần này gã muốn tử vong sớm hơn.

Hứa Thanh nhìn tên tu sĩ Quỷ U tộc trước mắt, đồ đằng phía sau lưng đột nhiên lập lòe, hỏa diễm màu đen lập tức cháy lên và hư ảnh Kim Ô cũng được huyễn hóa ra, sau đó dung nhập vào trên tay phải Hứa Thanh rồi đặt vào trên trán của tên tu sĩ Quỷ U tộc này.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cỗ hấp lực cực lớn ầm ầm bộc phát, ánh mắt của tên tu sĩ Quỷ U tộc chợt trợn to và thân thể héo rũ ngay lập tức, rất nhiều khí huyết bay lên rồi lao thẳng đến tay phải Hứa Thanh, thậm chí bởi vì lúc này cảm xúc của gã chấn động rất kịch liệt, rốt cuộc đã có một tia sương mù bản nguyên lộ ra rồi bị Hứa Thanh rút ra vào trong người.

Một tia sương mù này, chính là lực lượng bản nguyên của Quỷ U tộc.

Lần đầu Hứa Thanh ra tay không hề hút được bản nguyên của đối phương, cho nên lần này hắn mới hành hạ khiến cho cảm xúc của đối phương chấn động kịch liệt, như thế thì Kim Ô sẽ dễ dàng hút bản nguyên của đối phương hơn.

Trong một cái chớp mắt trước khi tên tu sĩ Quỷ U tộc tử vong, Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, truyền vào trong tai tu sĩ Quỷ U tộc một câu duy nhất từ khi gặp mặt.

“Vẫn chưa kết thúc đâu, chúng ta, tý nữa gặp lại.”

Chương 477: Chim sa vào lồng (1)

Bên trong căn nhà bỏ hoang không còn những tiếng kêu thảm thiết vang vọng nữa, chỉ còn lại một phiến không gian im lặng.

Hứa Thanh nhắm mắt lại cảm thụ một tia bản nguyên đặc thù mà Kim Ô hút được, chỉ là số lượng quá ít nên hắn không cách nào dùng nó để thể hiện ra ngoài, nhưng nếu như để dùng làm dụng cụ để định vị, vậy thì đã đủ rồi.

“Như vậy, lần nữa phục sinh thì tên Quỷ U tộc này nhất định sẽ càng thêm hoảng sợ, nhưng mức độ hoảng sợ như vậy vẫn còn chưa đủ, phải để cho tên này chết thêm vài chục lần nữa mới khiến cho sợ hãi trong gã càng trở nên nồng đậm hơn.” Hứa Thanh mở mắt ra, cúi đầu nhìn qua cái bóng của mình.

Lúc này cái bóng của hắn đang lan tràn tới đống máu tươi đầy trên mặt đất, sau đó bao trùm che phủ cỗ thây khô kia, sau thời gian đại khái khoảng mấy cái hô hấp thì cái bóng trở về, truyền ra cảm xúc chấn động chỉ dẫn hắn đến một phương hướng khác, đồng thời cũng truyền ra một điều khẩn cầu.

“Bắt…sở trường của ta ….túm tới….”

Lúc trước hành hạ đối phương đến chết, một mặt là do lệ khí trong lòng của Hứa Thanh, một mặt là vì để cho Kim Ô thôn phệ, còn có một phương diện nữa, đó là cho cái bóng đầy đủ thời gian thôn phệ thân ảnh của đối phương, do đó càng xác định chuẩn xác vị trí của đối phương.

Phối hợp với một tia bản nguyên mà Hứa Thanh vừa thu hoạch kia, kể từ bây giờ Hứa Thanh đã có thể mặc kệ đối phương ẩn thân ở nơi nào, hắn đều có thể chuẩn xác tìm được vị trí ẩn nấp của đối phương.

Lúc này cảm nhận được khẩn cầu của cái bóng, Hứa Thanh suy nghĩ một chút rồi nhẹ gật đầu.

Cái bóng lập tức tràn ra cảm xúc hoan hô, giống như nó cảm thấy chơi như vậy rất vui, rất hưng phấn.

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh quay người biến mất khỏi ngôi nhà hoang, một đường ẩn nấp, hắn mơ hồ có loại cảm giác, hình như trong hai ngày này có người đang quan sát hắn.

Cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, Hứa Thanh không muốn bị Tử Thổ chú ý cho nên càng ẩn nấp cẩn thận hơn.

Sau nửa canh giờ, ở ngoài cửa đông của Đô thành Tử Thổ, có rất nhiều người đang đứng xếp hàng liên tiếp để ra khỏi thành, bên trong phần lớn là những đoàn xe, cũng có cả tu sĩ.

Trong đó có một thiếu niên, quần áo của thiếu niên này coi như cũng có giá trị, không giống như là thương nhân tầm thường, nhưng mà cũng không có đặc quyền ra khỏi thành trước mà cần phải đứng xếp hàng chờ đợi ở chỗ này, điều này cũng có thể nhìn ra huyết mạch của gã cũng không hề cao quý.

Lúc này trong khi đang xếp hàng, sắc mặt của tên thiếu niên này bỗng nhiên có chút tái nhợt, hô hấp trở nên dồn dập và thỉnh thoảng quan xát bốn phía, người thiếu niên này chính là tên tu sĩ Quỷ U tộc.

Cuối cùng gã vẫn không lập tức lựa chọn vận dụng bộ thân hình ở ngoài thành kia, bởi vì một khi vận dụng mà lại bị đuổi tới chém giết, vậy thì sau khi tử vong gã sẽ không có cách nào trở lại Đô thành nữa.

Năng lực thiên phú của gã có hạn chế phạm vi.

Đối với gã mà nói, nơi có nhiều người sống mới là nơi năng lực của gã thể hiện ra được trình độ lớn nhất, cho nên gã không muốn tuỳ tiện rời đi, đồng thời nếu như cỗ thân thể kia của gã bị giết chết, thì thương tổn của gã cũng nghiêm trọng hơn nhiều đối với những cỗ thân thể khác.

Cho nên gã đã chuẩn bị lấy thân thể bây giờ để giả vờ rời khỏi thành trì, dẫn kẻ đuổi giết thần bí kia rời đi rồi sau đó lại lấy phương thức tự sát để trở về, dẫu sao thì thân thể này chết thì cũng chết, ảnh hưởng không lớn.

Mặt khác, liên tục ba lượt bị đối phương tìm được khiến cho gã biết rõ, nhất định đối phương đã có biện pháp truy tìm gã, biện pháp này là gì thì gã không biết, cho nên cũng không cách nào đề phòng.

Điều này cũng khiến cho đáy lòng của gã vô cùng bất an, nhất là lần tử vong vừa mới đây, sự tàn nhẫn của đối phương cùng với câu nói sau cùng kia tựa như một cơn gió lạnh thổi vào trong tinh thần của gã vậy, thật lâu không hề tiêu tan.

Quan trọng nhất là sau khi gã phục sinh lần này, gã có một loại cảm giác không nói nên lời, dường như thứ trọng yếu nhất trên người mình đã bị thiếu hụt đi một chút.

Cái cảm giác này khiến cho nội tâm của gã lần đầu hiện lên cảm giác gặp phải nguy cơ sinh tử. “Quá tà môn rồi, nhưng ta vẫn không tin, với thủ đoạn của ta thì làm sao có thể bị đối phương khóa chặt!”

Trong lúc thiếu niên này chấn động trong lòng, gã không hề chú ý tới, bên trong cái bóng của thị vệ đứng canh cửa thành cách đó không xa đang lộ ra một con mắt, con mắt này quét tới nhìn gã một cái.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong khi thiếu niên này đang xếp hàng đợi rời thành thì có một con muỗi bay tới, trong lúc im hơi lặng tiếng bay đến trên cổ thiếu niên, không đợi thiếu niên này phát hiện thì nó trực tiếp hung hăng chích một cái vào mạch máu trên cổ của gã.

Tiếp theo bên tai gã lập tức truyền ra một tia thần niệm nhẹ nhàng.

“Chủ nhân nhà ta, gửi lời hỏi thăm tới ngươi.”

Sau đó bản thân con muỗi trực tiếp nổ tung, khiến cho những con tiểu hắc trùng ẩn chứa trong cơ thể của nó nhanh chóng chui vào trong thân thể của người thiếu niên.

Trong chốc lát toàn thân của tên thiếu niên lập tức run lên, trong họng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, theo đám người bên cạnh kinh hoảng tản ra thì cả người thiếu niên này té xuống trên mặt đất rồi không ngừng lăn lộn, cuối cùng phịch một tiếng, thân thể lập tức hóa thành một đám mưa máu rơi lả tả trên mặt đất.

Sau một khắc thì thân thể của một người thị vệ đứng ở cửa thành đột nhiên run lên rồi khép mí mắt lại, sau khi lần nữa mở ra thì dĩ nhiên đã đổi thành người khác.

Gã thừa dịp cửa thành rối loạn, không nói hai lời mà trực tiếp quay người muốn ra khỏi thành, nhưng trong nháy mắt tiếp theo thì cỗ thân thể này chợt dừng lại, thân hình trở nên cứng ngắc.

Trong mắt gã thị vệ lộ ra sự hoảng sợ, muốn cúi đầu nhưng lại làm không được, hình như thân thể này đã không còn bị gã khống chế nữa, trong miệng truyền ra tiếng cười tà dị khiến cho gã sởn hết cả gai ốc.

“Aha, ta lập công rồi, bắt được ngươi rồi.”

Trong lúc nói lời này thì thân thể của người thị vệ bỗng chậm rãi di chuyển, khóe miệng nhấc lên lộ ra một nụ cười, sau khi lên tiếng chào những tên thị vệ khác bên cạnh thì vui sướng đi thẳng về phía trước.

Một đường đi tới, từng con mắt ở bên trong những cái bóng của toàn bộ thị vệ gần đó, toàn bộ xếp thành hàng và nhanh chóng biến mất, sau đó dung nhập vào dưới chân của tên thị vệ này.

Trong lúc bất thình lình thì tất cả mọi người nơi đây đều bị cái bóng gieo xuống ảnh nhãn, hiển nhiên nó thật sự rất am hiểu chơi trốn tìm, sau khi tìm được tên tu sĩ Quỷ U tộc liền ký sinh lên mọi người trong tầm mắt gần đó, chờ đợi đối phương tự đến.

Mà tên tu sĩ Quỷ U tộc cũng đã tính sai, dính phải tính toán của cái bóng.

Chương 478: Chim sa vào lồng (2)

Lúc này trong mắt của tên tu sĩ Quỷ U tộc mang theo sự hoảng sợ mãnh liệt, thật sự là loại sự tình thế này thì cả đời gã cũng chưa từng gặp bao giờ, cho nên bây giờ đáy lòng của gã vô cùng run rẩy, tinh thần cũng sắp tan vỡ.

Lần đầu tiên gã cảm thấy hoàn toàn sợ hãi, cũng có chút hơi tuyệt vọng.

Bởi vì gã đã hoàn toàn ý thức được, gã đã gặp phải một tồn tại còn kinh khủng và quỷ dị hơn cả bản thân mình!

Cứ như vậy dưới sự vui vẻ của cái bóng, người thị vệ này lúc thì nhảy lúc lại bước, dần dần cách xa đám người và đi vào một cái ngõ hẻm, sau đó đi tới một căn nhà hoang khác.

Bên trong Đô thành của Tử Thổ có rất nhiều nhà hoang, có người chết ở bên trong cũng rất bình thường.

Khi tên tu sĩ Quỷ U tộc không thể khống chế đi vào, gã cảm thấy tuyệt vọng hơn khi nhìn thấy Hứa Thanh với sắc mặt bình tĩnh đang ngồi ở bên trong đợi mình.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, tên tu sĩ Quỷ U tộc bị cái bóng điều khiển bịch một tiếng trực tiếp quỳ xuống, hai tay không ngừng tự vả mặt mình, từng cái tát không ngừng vả qua.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, không thèm quan tâm tới gã mà nhìn ra ngoài cửa.

“Nếu như đã đến, tại sao còn không đi vào?” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Cái bóng điều khiển tên thị vệ dừng lại một thoáng, sau đó lại tiếp tục vỗ vào mặt.

Mà theo Hứa Thanh mở miệng, ở ngoài cửa có một mảnh hư vô vặn vẹo, rất nhanh có một thanh niên đi ra.

Trên thân người này mặc trường bào rất hoa lệ, một khối ngọc bội tràn ra ánh sáng nhu hòa, cùng với gương mặt rất là tuấn lãng, còn có ánh mắt rất phức tạp, người này chính là…Trần Phi

Nguyên.

Hứa Thanh nhìn qua Trần Phi Nguyên, khí tức trên thân đối phương rất quái lạ, rõ ràng chấn động tu vi cũng không quá mạnh mẽ nhưng lại tạo cho Hứa Thanh một loại cảm giác rất nguy hiểm, đồng thời khí tức cũng cực kỳ yếu ớt.

Đây cũng là lý do tại sao ngay cả cái bóng cũng không phát hiện bản thân bị người đi theo.

“Ngươi đã trở thành Dưỡng Bảo Nhân?” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Hắn đã nhận ra vấn đề, tu vi của Trần Phi Nguyên chỉ là Ngưng Khí, nhưng chấn động trên người tựa hồ lại đang di chuyển ở trong huyết mạch của y, thậm chí còn rõ ràng tràn ra cảm giác tang thương của năm tháng, tựa như trong cơ thể kia đang có một đồ vật.

“Không phải Dưỡng Bảo Nhân, dòng chính của bát đại gia tộc Tử Thổ đều có thể cộng sinh cùng pháp bảo duy nhất của gia tộc, sau khi ta trở về đã bắt đầu tiếp xúc và cũng cộng sinh một bộ phận, trên thực tế thì đây cũng là nguyên nhân mà mỗi một tộc trưởng của bát đại gia tộc Tử Thổ đều có chiến lực kinh người.”

“Chúng ta tu hành tuy cũng đặt nặng tu vi, nhưng huyết mạch vẫn quan trọng hơn.”

Trần Phi Nguyên đi vào, ngồi ở một bên đưa mắt nhìn tên tu sĩ Quỷ U tộc đang tự tát chính mình.

“Phương pháp tu hành rất quỷ dị.” Hứa Thanh nói khẽ.

“Phương pháp của Hoàng tộc thượng quốc Tử Thanh mới quỷ dị, cái này là thiên phú huyết mạch của bọn họ, bọn họ có thể cộng sinh cùng tất cả pháp bảo, về sau mới bị bát đại gia tộc chúng ta cướp đoạt, sau khi trải qua vô số năm tháng nuôi nhốt và sinh sôi nẩy nở, rốt cuộc đã dung nhập được thiên phú huyết mạch này vào trong huyết mạch của bản thân.”

Trần Phi Nguyên nhún vai, nhìn qua Hứa Thanh.

“Vẫn chưa chúc mừng ngươi đã quật khởi ở trong Thất Huyết Đồng.”

“Ngươi biến hóa rất lớn.” Hứa Thanh nghiêm túc nói.

Trần Phi Nguyên trong trí nhớ của hắn không phải cái dạng này, trên thực tế mấy ngày nay hắn cũng đã mơ hồ phát hiện có người ở bí mật quan sát chính mình, nhưng hắn không có tìm được tung tích của đối phương, thẳng đến ngày hôm nay đối phương mới hiện thân.

“Một phương diện là bản thân tự phát triển, một phương diện là được lão sư truyền thừa, một phương diện khác cũng là do pháp bảo ảnh hưởng.” Trần Phi Nguyên lắc đầu.

“Huống hồ biến hóa của ngươi cũng không nhỏ, không ngờ tiểu thí hài lúc trước, bây giờ đã trở thành một trong tự liệt của Thất Huyết Đồng.”

Trần Phi Nguyên lướt qua Hứa Thanh, sau đó chú ý đến trên người tên Quỷ U tộc đang tự tát chính mình, trong mắt tràn ngập sát cơ.

“Chính là gã?”

“Một trong những thân thể của gã.” Hứa Thanh gật đầu.

“Ta đã đi tới chỗ lần trước của người, ngửi được một mùi máu tươi rất nồng, lần này… để ta tới chơi đùa một chút đi.” Trong mắt Trần Phi Nguyên mang theo sự tàn nhẫn cùng điên cuồng, còn ẩn chứa cừu hận thật sâu, gắt gao nhìn chằm chằm vào tên Quỷ U tộc kia.

Hứa Thanh gật đầu rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng, cái bóng cũng trở về bỏ qua quyền khống chế, ngay khi đi ra ngoài, trong một cái chớp mắt thì trong căn nhà hoang liền truyền ra một tiếng kêu gào thê lương thảm thiết.

Thanh âm này kéo dài trong thời gian một nén nhang, trình độ thê thảm cũng không kém bao nhiêu với lần Hứa Thanh ra tay lúc trước.

Cuối cùng Trần Phi Nguyên đi ra khỏi căn nhà hoang, thân thể còn có chút run rẩy, hình như lệ khí cùng điên cuồng trong nội tâm của y vẫn không cách nào tiêu tán hết cả, đôi mắt cũng trở nên đỏ thẫm, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh thì y mới hít sâu một hơi.

“Đình Ngọc đã đoán được là ngươi đến rồi, nhưng ta cố ý nói nàng rằng ngươi không tới.”

“Hứa Thanh, trước mắt thì mấy đại gia tộc trong Tử Thổ vẫn chưa phát hiện ra ngươi đến, tin tức đã bị ta phong tỏa và che giấu rồi, nhưng năng lực của ta có hạn nên không phong tỏa được bao lâu. Nhưng ta sẽ xuất toàn lực, ngươi an tâm báo thù cho lão sư, sau khi kết thúc liền nhanh chóng rời khỏi, nếu không sẽ gặp nguy hiểm lớn.”

“Mấy lão giả hỏa sắp chết trong Tử Thổ không cam lòng cứ như thế tử vong, cho nên bọn họ rất động tâm với treo thưởng mà Hải Thi tộc đưa ra, những người này đều không phải là con người nữa rồi, vì có thể sống mà việc gì bọn họ cũng có thể làm ra.”

“Hứa Thanh, ngươi tự giải quyết cho tốt.” Trần Phi Nguyên trầm thấp mở miệng, nói xong liền đi về phía xa xa.

Hứa Thanh nhìn qua Trần Phi Nguyên, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Sư huynh, bảo trọng.”

Hứa Thanh thấy được ở trên người Trần Phi Nguyên có một tia khí chất của Bách đại sư, đó là căm hận cùng với ý nghĩ thay đổi Tử Thổ.

Bước chân Trần Phi Nguyên không dừng lại, cũng không quay đầu mà tiếp tục đi về phía trước, từng bước từng bước càng lúc càng kiên định, cho đến khi tan biến vào trong hư vô.

Chương 479: Trong lòng bàn tay (1)

Hứa Thanh đi vào trong nhà.

Giờ phút này tên tu sĩ Quỷ U tộc kia đang nằm thành hình chữ đại, cả người dang tay dang chân nằm ở dưới sàn, máu thịt toàn thân đã không còn, ngoại trừ cái đầu người còn nguyên vẹn, trên thân chỉ còn lại có một bộ xương cốt.

Nhưng gã vẫn còn chưa chết, một đạo ánh sáng màu hồng đang không ngừng di chuyển trong xương cốt của gã, ra sức giữ tính mạng cho gã.

Hiển nhiên Trần Phi Nguyên cũng có phương pháp đặc thù, có thể khiến tên tu sĩ Quỷ U tộc này có thể còn sống để gánh chịu cơn phẫn nộ của y, lúc Hứa Thanh đi tới thì tên tu sĩ Quỷ U tộc này mở mắt ra, con mắt vô thần nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên nhấn một cái vào trán của đối phương, Kim Ô Luyện Vạn Linh lập tức bộc phát, trong khi đầu đối phương run rẩy thì rất nhiều tia lực lượng bản nguyên bị hút ra, dung nhập vào trên người Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, tên tu sĩ Quỷ U tộc này lập tức bỏ mình.

Cùng lúc đó, bên ngoài Đô thành Tử Thổ, trong một bãi tha ma có một tiếng nổ vang bỗng nhiên bộc phát, mặt đất bị một lực lượng mạnh mẽ đánh nổ, bùn đất và xương vỡ bay tứ tán, một tên trung niên tóc tai bù xù chậm rãi bò ra từ.

Biểu cảm trên mặt vô cùng dữ tợn, trong mắt lộ ra điên cuồng, chỉ là ẩn giấu thật sâu bên trong sự điên cuồng lại có một tia sợ hãi trước đó chưa từng có.

“Tên nào cũng là kẻ biến thái!”

Đại hán này, chính là tu sĩ của chủng tộc Quỷ U tộc được xưng bất tử!

Mà cỗ thân thể này cũng là cỗ thân thể mà lúc trước gã đã tiêu hao một chút đại giới để uẩn dưỡng từ trước, lại để cho nó ngủ say đến bây giờ, một cỗ thân thể tương đối hoàn mỹ, có thể hoàn toàn thể hiện ra lực lượng của tu sĩ Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa.

Vốn dĩ gã cũng không muốn vận dụng cỗ thân thể này, bởi vì một khi thân thể này tử vong thì gã cũng sẽ bị tổn thất không nhỏ, nhưng hôm nay gã đã không có biện pháp nào khác.

Gã không dám lưu lại trong nội thành nữa.

Vô luận là bên trong bát đại gia tộc hay là ở bên ngoài, gã đều cảm thấy vô cùng nguy hiểm, sự truy sát của đối phương giống như giòi nằm trong tận xương tủy vậy, khiến cho đáy lòng của gã run rẩy, nhất là đủ loại sự tình quỷ dị của đối phương càng làm cho gã cảm thấy một luồng nguy cơ trước đó chưa từng có.

Mà năng lực quỷ dị kia, từ trên trình độ nào đó mà nhìn thì cũng khá tương tự với gã, điều này cũng khiến cho tên tu sĩ Quỷ U tộc này bỗng dưng cảm thụ được cảm giác trong lòng của những người đã từng bị gã ám sát.

Không chỗ nào không có!

Nghĩ tới đây thân thể đại hán này bỗng run rẩy một cái rồi nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định nơi đây đã cách xa phạm vi của Đô Thành Tử Thổ, cũng là phạm vi xa nhất trong của năng lực bản thân thì gã mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Lần này chắc có lẽ không nhanh như vậy liền tìm đến, nhất là khoảng cách xa như thế, đại khái ta cũng có khả năng có thể chạy trốn khỏi đây.”

Thậm chí đến tận bây giờ gã cũng không biết được thân phận của đối phương, lúc này sắc mặt của gã âm trầm và quay người bỏ chạy cấp tốc, thậm chí mở ra mệnh hỏa để tiến vào Huyền Diệu Thái, khiến cho tốc độ của bản thân trở nên nhanh hơn.

“Sau lần đầu tiên tử vong, hắn dùng một đêm để tìm được ra, lần thứ hai mất một canh giờ, lần thứ ba nửa canh giờ…”

Sau một nén nhang, thần sắc của tên đại hán Quỷ U tộc đang nhanh chóng phi hành bỗng nhiên biến đổi, gã chợt quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một đạo cầu vồng mang theo khí thế kinh thiên động địa ở phía chân trời xa xa đang gào thét bay về phía mình.

Thân ảnh bên trong đạo cầu vồng kia là một người trung niên, bên trong cơ thể của người này tựa như có một phiến đại lục đang bị thiêu đốt, khí thế trấn áp bát phương, hình như có thể trấn áp muôn đời.

Dù bây giờ gã là tu sĩ Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa, nhưng lúc này chỉ liếc mắt nhìn qua cũng khiến cho hai mắt đau đớn.

“Nhanh như vậy!”

Một cảm giác hoảng sợ trước đó chưa từng có khiến cho tên đại hán này hít một ngụm khí lớn, lúc trước gã cũng có chút phán đoán về Hứa Thanh, nhưng bây giờ nhìn lại thì gã phát hiện tất cả phán đoán của mình đều không chính xác.

Khí thế đối phương thể hiện ra lúc này, cho gã cảm giác đã vượt qua lực lượng của ba đoàn mệnh hỏa, đó là…

“Bốn đoàn mệnh hỏa?”

Đại hán này lập tức chảy mồ hôi trán, không chút chần chờ nào mà toàn lực thiêu đốt ba đoàn mệnh hỏa trong cơ thể, tốc độ bản thân lập tức ầm ầm tăng vọt mà điên cuồng phi hành về phía xa. Gã nhìn không sai, người đuổi theo là Hứa Thanh, đích đích xác xác có đủ lực lượng của tu sĩ bốn đoàn mệnh hỏa!

Đốt lên hai đoàn mệnh hỏa và kèm thêm mệnh đăng thì chiến lực của hắn đã đạt ba đoàn mệnh hỏa, lại thêm Kim Ô Luyện Vạn Linh phụ trợ thân thể thì tự nhiên chiến lực của hắn có thể so với bốn đoàn mệnh hỏa!

Mà sở dĩ hắn có thể đuổi theo nhanh như vậy, là bởi vì lúc này Hứa Thanh đã không cần cái bóng chỉ dẫn vị trí của đối phương nữa rồi.

Theo Kim Ô Luyện Vạn Linh thôn phệ bản nguyên của đối phương sau đó dung nhập trong cơ thể Hứa Thanh, vị trí của tên tu sĩ Quỷ U tộc kia trong cảm giác của Hứa Thanh đã giống như là bó đuốc ở trong đêm tối vậy, vô cùng rõ ràng.

Cho nên một cái chớp mắt khi đối phương vừa phục sinh là hắn cũng lập tức phát hiện vị trí, cũng cấp tốc phi hành nên lúc này mới có thể trong một nén nhang liền đuổi theo đến nơi này.

Nháy mắt khi nhìn thấy đối phương, trong mắt Hứa Thanh lập tức bắn ra sát cơ mãnh liệt.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong tầm mắt của hắn thì tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên chậm chạp, tốc độ của đại hán kia cũng tương tự như thế, chỉ trong chớp mắt Hứa Thanh liền bay đến phụ cận rồi trực tiếp hạ xuống một chưởng.

Âm thanh nổ tung lập tức vang lên, đại hán kia phun ra máu tươi và thân thể như diều đứt dây bị đập mạnh xuống mặt đất.

Mặt đất nổ vang hình thành một cái hố, đại hán ở bên trong vừa muốn bò lên thì thân ảnh Hứa Thanh dĩ nhiên đã đến, đầu gối hung hăng nhấc lên rồi ầm ầm thúc vào ngực đại hán này.

Tên đại hán lần nữa phun ra máu tươi, thân thể lập tức bị đánh bay ra phía sau, lúc này Hứa Thanh cũng lao theo và trong ánh mắt vẫn luôn mang theo sự cừu hận, dao găm xuất hiện trong tay phải và đâm vào một dao.

Sau đó là dao thứ hai, dao thứ ba, thứ tư, sau khi đâm liên tiếp bảy dao thì cánh tay phải của đại hán này bị hắn cắt đứt, sau đó Hứa Thanh liền hung hăng dùng đầu đập vào đầu của tên đại hán.

Tên đại hán kêu thảm một tiếng, đầu lâu vỡ vụn và cả người cực kỳ tàn tạ, lực lượng ba đoàn mệnh hỏa ở trước mặt Hứa Thanh lại không có bất kỳ khả năng phản kháng nào, bây giờ trong mắt của gã chỉ có sự hoảng sợ và hoảng loạn, những cảm giác đó đã đạt đến cực hạn.

Sau hoảng sợ và hoảng loạn thì đã hóa thành điên cuồng và bất chấp, gã ngửa mặt lên trời gào thét, ngay khi Hứa Thanh tiến gần thì gã trực tiếp xông tới, trong cơ thể bỗng nhiên truyền ra khí tức mệnh hỏa tự bạo.

Nhưng không đợi khí tức tự bạo tản ra thì cái bóng đã sớm dung nhập vào trong cơ thể của gã, bổ nhào về phía ba đoàn mệnh hỏa đang cháy.

Chương 480: Trong lòng bàn tay (2)

Trong chốc lát, mệnh hỏa bốc cháy như núi lửa trong cơ thể đại hán trực tiếp bị dập tắt.

Thân thể của đại hán bị cưỡng ép cắt ngang ra khỏi Huyền Diệu Thái, tạo thành lực cắn trả cực lớn khiến cho toàn thân gã lập tức vang lên những âm thanh phanh phanh, nhiều đạo pháp khiếu nổ tung.

Cả người máu thịt mơ hồ rơi xuống mặt đất.

Vẻ hoảng sợ trong mắt càng mãnh liệt hơn, giống như đã đoán được tiếp theo mình sẽ phải thừa nhận cơn hành hạ, cho nên gã liền vung vẩy cánh tay duy nhất còn lại của mình, muốn đánh vào trán để tự sát.

Nhưng một que sắt màu đen lập tức bay đến, trực tiếp đâm xuyên qua cánh tay trái đang giơ lên của gã.

Khiến cho gã không cách nào tự sát, đồng thời Hứa Thanh cũng đã tiến đến với sát cơ tràn ngập trong đôi mắt, sau lưng vang lên một tiếng chim kêu và hư ảnh Kim Ô lập tức được huyễn hóa ra, sau khi bay lượn ở phía chân trời liền lao về phía của gã, hung hăng hút một hơi.

Toàn thân tên Quỷ U tộc chấn động mãnh liệt, tâm thần bị rung chuyển, khí huyết toàn thân lập tức tuôn ra, còn có tia lực lượng bản nguyên ẩn chứa ở bên trong bị Kim Ô một hơi nuốt vào.

Thứ tiếp đón gã tiếp theo là ngón tay của Hứa Thanh, những ngón tay trực tiếp đâm vào trong con mắt của gã, phá hủy mắt rồi sau đó phá nát cả đầu của gã.

Một khắc trước khi tử vong, âm thanh giống như ác mộng bình tĩnh truyền đến bên tai của gã.

“Không nên nói ra đáp án mà ta muốn biết nhanh quá, ta còn muốn chơi nhiều thêm mấy lần với ngươi, tý nữa chúng ta lại gặp.”

Trong nháy mắt tiếp theo, một chỗ hoang dã bên ngoài Đô Thành của Tử Thổ, một con thỏ đột nhiên dốc sức nhảy đi ở trong rừng với tốc độ cực nhanh, không tiếc đại giới mà nhảy thẳng về phía xa.

Nhưng chỉ trong thời gian nửa nén hương, trên bầu trời liền xuất hiện một cái chấm đen, tốc độ của chấm đen này vô cùng kinh người, bay thẳng đến phía của con thỏ.

Đó là một con kền kền, ngay khi tới gần thì nó không hề bắt con thỏ đi mà đâm mỏ thẳng vào trên người con thỏ, khiến cho con thỏ lập tức máu thịt mơ hồ, trước khi đồng quy vu tận thì bên trong con kền kền bỗng truyền ra giọng nói kiệt kiệt.

“Chào ngươi.”

Con thỏ tử vong.

Trong chớp mắt, ở một vị trí khác có một con rắn chậm rãi bò xuống cái cây khô.

Nhưng chưa tới nửa nén hương thì từ đằng xa có một que sắt màu đen gào thét bay tới, lập tức xuyên thấu qua con rắn này, ghim nó vào trên mặt đất.

Trước khi con rắn này tử vong, trong mắt nó vẫn lưu lại một tia sợ hãi thật sâu.

Ngay sau đó trên bầu trời xa xa, thân thể của một con diều hâu bay qua hơi dừng lại, sau đó liền giương cánh tăng tốc.

Nhưng thứ chờ đợi nó, là hư ảnh một con Kim Ô bay tới thôn phệ.

Trong thời gian tiếp theo, trên khu vực hoang dã này, một màn như thế không ngừng trình diễn.

Dù tên tu sĩ Quỷ U tộc này đã thể hiện ra thiên phú của bản thân đến mức cực hạn, dùng từng thân thể với đa dạng chủng loại từng được gã ký thác để chạy trốn.

Nhưng thứ chờ đợi gã, hoặc là que sắt màu đen đột ngột đâm tới, hoặc là các loại sinh vật là khắc tinh với loại gã ký thân, hoặc trực tiếp gặp phải Hứa Thanh.

Tất cả những điều này khiến cho tâm thần của gã vô cùng khốn khổ, mà lần lượt tử vong thì đối với bản thân gã cũng có tiêu hao, mặc dù tiêu hao không lớn nhưng gã cũng không gánh vác được số lần gia tăng và liên tục như thế này.

Nhất là khi đối mặt với Hứa Thanh, mỗi một lần gã tử vong đều sẽ cảm giác được bản thân sẽ thiếu đi một chút thứ trọng yếu trên người, cho đến cuối cùng khi gã chuyển thân tới một con sói ở ngoại ô, gã bỗng phát hiện vậy mà bản thân không thể lập tức dung nhập với ký vật, lại xuất hiện một chút trở ngại, sau đó gã liền trở nên hoảng sợ.

"Hắn, đang hút thiên phú của ta!!"

Phát hiện này khiến cho tâm thần của tên tu sĩ Quỷ U tộc này dấy lên một trận sóng lớn ngập trời.

Vì vậy sau khi lại bị Hứa Thanh bắt được một lần nữa, trước khi bị hấp thu luyện hóa thì gã lập tức vội vàng truyền ra giọng nói.

"Nhiều nhất ba lượt nữa ta sẽ hoàn toàn tử vong, ta mà chết thì ngươi cũng không tìm được tu sĩ đứng ở phía sau màn!!"

Thứ nghênh đón gã là một chưởng của Hứa Thanh. Oanh một tiếng thì con sói tan nát, trước khi tử vong thì một tia bản nguyên của gã lại bị Kim Ô hút đi.

Sau ba mươi hơi thở sau, trên bầu trời có một con quạ cấp tốc mở miệng truyền ra giọng nói.

"Ngươi là người Thất Huyết Đồng chứ gì, ta có thể cảm nhận được chấn động từ công pháp của ngươi, ta có thể nói ra tu sĩ đứng ở phía sau màn, nhưng ta muốn gặp Lục gia, ta chỉ nói cho Lục gia."

Trong chớp mắt thì que sắt màu đen liền bay xuyên qua, Hứa Thanh mặt không cảm xúc nhìn thi thể của con quạ, sau khi cúi đầu cảm giác thì chân phải liền hung hăng đạp mạnh vào mặt đất, mặt đất lập tức nứt vỡ lộ ra khe hở, cũng lộ ra một con Xuyên Sơn Giáp đang trốn ở bên trong đó.

Con Xuyên Sơn Giáp này bỗng nhiên run rẩy, trong mắt lộ ra tuyệt vọng và điên cuồng truyền ra thần niệm.

"Tới đi, giết chết ta đi, ta chết rồi thì ngươi cũng đừng hòng biết đáp án, mang ta đi Thất Huyết Đồng, dẫn ta đi gặp Lục gia, ta chỉ nói đáp án cho Lục gia!!"

Hứa Thanh giơ tay phải lên, chợt vỗ.

Thần sắc của con Xuyên Sơn Giáp điên cuồng, mặc dù tâm thần muốn tan vỡ nhưng nguy cơ tử vong trước đó chưa từng có bao phủ, khiến cho gã vẫn không thể không mở miệng.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo thì bàn tay Hứa Thanh dừng lại, một phát bắt được rồi cầm gã tới trước mặt, lạnh lùng nhìn.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, cầm lấy con Xuyên Sơn Giáp này đi về phía địa điểm truyền tống trận mà đội trưởng mở ra riêng cho một mình hắn, chỗ đó cũng cách nơi này không xa, không lâu sau Hứa Thanh đã đi tới.

Nơi đây là một sơn cốc, Hứa Thanh mặt không cảm xúc bước đến, nơi này có một tòa truyền tống trận bỏ hoang, lúc này Hứa Thanh đi tới đứng ở bên trên, sau đó liền lấy ra lệnh bài thân phận đặt ở phía trên rồi lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian không lâu sau, tòa truyền tống trận này đột nhiên xuất hiện tia sáng, truyền tống trận đã được mở ra.

Nhưng ngay khi tòa truyền tống trận này khởi động thì Xuyên Sơn Giáp trong tay Hứa Thanh đột nhiên run lên, thân thể nháy mắt uể oải xuống và trực tiếp tử vong, mà ngay trước khi tử vong, trong khi truyền tống trận lập lòe tia sáng giống như truyền tống sắp hình thành, lập tức có người vọt tới trước Hứa Thanh rồi truyền tống rời đi.

Chính là tên tu sĩ Quỷ U tộc kia, rõ ràng lúc trước gã đã lừa dối, mục đích là mượn nhờ tòa truyền tống trận mà Hứa Thanh mở ra này, lấy phương pháp đặc thù để trốn khỏi tay Hứa Thanh.

Lại không biết gã đã dùng phương pháp gì có thể khiến cho vị trí truyền tống của bản thân cũng trở nên mơ hồ, khiến cho ngoài người cũng không thể nào biết được vị trí truyền tống chuẩn xác.

Một lát sau thì tia sáng truyền tống tiêu tán, Hứa Thanh vẫn như cũ đứng ở.

Rõ ràng đối phương đã chạy thoát rồi, nhưng biểu cảm của Hứa Thanh lại không có chút nào ngoài ý muốn, cũng không có bất luận vẻ tức giận gì, ánh mắt của hắn vô cùng bình tĩnh mà cúi đầu nhìn thi thể con Xuyên Sơn Giáp trong tay, ném qua một bên.

Sau đó liền nhắm mắt lại cảm thụ một phen, giây lát sau Hứa Thanh mở mắt, trong mắt lộ ra một tia sáng thâm thúy.

“Thời gian của ta đang gấp, hy vọng ngươi có thể đi gặp người chỉ đạo của ngươi nhanh một chút.”

Chương 481: Thì ra là ngươi! (1)

Cùng lúc đó, tại một khu vực bờ biển gần biển cấm cách Thất Huyết Đồng không xa, một tòa truyền tống trận được bỏ đi từ lâu bỗng nhiên phát ra tia sáng lập lòe, từ trong đó hiện ra một đám sương mù, đoàn sương mù này nhanh chóng ngưng thực và hóa thành một cỗ thân thể bằng sương mù.

Sau khi đi ra khỏi truyền tống trận, đoàn sương mù này liền nhanh chóng ra tay phá hủy trận pháp, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi ngửa mặt lên trời cười dài.

“Chẳng phải cuối cùng vẫn để cho gia gia ngươi chạy trốn được đấy sao!” Đoàn sương mù chậm rãi ngưng tụ hóa thành bộ dáng một người trung niên, lúc này thần sắc của người này hiện lên vẻ đắc ý trước đó chưa từng có.

Trên thực tế là lần cuối cùng gã đã cố ý để Hứa Thanh bắt được, vì gã muốn mượn nhờ truyền tống trận của đối phương, dùng bí pháp mà cố chủ đưa cho để chạy thoát khỏi chết.

Hết thảy đều rất thuận lợi.

“Thời gian cũng không bị trì hoãn bao lâu, tiếp đến phải đi giao dịch cùng cố chủ rồi, quyển hạ Thái Âm Luyện Kiêu Đan đã được ta học thuộc hoàn toàn, bây giờ chỉ có ta biết rõ, nếu như bọn họ không cho vật đã hứa hẹn với ta, vậy thì mơ tưởng cầm được đan phương của quyển hạ.”

Tên tu sĩ trung niên cười lạnh, thân thể nhoáng một cái cấp tốc đi xa.

Dưới ánh trăng, gã nhanh chóng phi hành trên hoang dã, nhưng gã không chú ý tới, bên trong cái bóng của mình có một con mắt đang được mở ra.

Dù thân thể của gã hiện giờ rất quỷ dị, nhưng vẫn tồn tại thân ảnh như cũ, mà chỉ cần có thân ảnh thì sẽ có cái bóng của Hứa Thanh tồn tại.

Hứa Thanh, cũng cố ý thả gã đi.

Về phần đối phương nói muốn gặp riêng Lục gia thì Hứa

Thanh không tin, mà nếu như đối phương chết cũng không nói, vậy thì Hứa Thanh dứt khoát để cho đối phương tưởng như mình đã an toàn, sau đó sẽ đích thân dẫn hắn đi xem thủ phạm thật sự phía sau màn là ai!

Mà phạm vi hoạt động của ảnh nhãn cũng đã được Hứa Thanh từng thử nghiệm vào lúc hắn tìm kiếm bách quỷ dạ hành ở trên biển, phạm vi của nó cực lớn, lúc này vẫn ở bên trong cảm giác của hắn như cũ, mặc dù xuất hiện một chút mơ hồ nhưng cũng không ảnh hưởng.

Vả lại chỉ cần có cảm giác phương hướng, như vậy cũng đủ rồi.

Hứa Thanh điều chỉnh lại trận pháp, mở ra truyền tống về phía mà mình cảm ứng được, về phần tòa truyền tống trận bên kia bị hủy cũng không ảnh hưởng, đã biết được phương hướng cụ thể thì chắc chắn gần đó sẽ có những tòa truyền tống trận khác.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Hứa Thanh liền tan biến.

Lúc này ở một khu vực gần biển của Nam Hoàng Châu, thân thể tu sĩ trung niên do đoàn sương mù tạo thành đang sử dụng tốc độ cực nhanh, thừa dịp ban đêm mà một đường phi hành, gã cũng nhiều lần quay lại để kiểm tra, càng tản ra cảm giác để dò xét bốn phía.

Dù đã liên tục xác định không có người đi theo những gã vẫn rất cẩn thận. Mà cái bóng quá quỷ dị, lúc trước gã cũng không suy nghĩ cẩn thận, cho nên vẫn mãi không biết bên trong thân ảnh của mình lại tồn tại một con mắt.

Nhưng xét trên tổng thể mà nói, tâm đề phòng của tên tu sĩ Quỷ U tộc này vẫn rất cao, gã không hề lập tức đi đến địa phương gặp mặt cùng cố chủ mà dùng thời gian cả đêm đi vòng một vòng lớn, cuối cùng đột nhiên ở một bờ biển, nhìn một chiếc thuyền buôn đỗ ở phía xa xa rồi nhẹ mở miệng.

“Tới đây đi, ta đã lấy được thứ các ngươi mong muốn.”

Sau đó gã vừa lặng lẽ chờ đợi vừa quan sát kỹ bốn phía, nhưng gã không hề thấy con mắt bên trong cái bóng của mình đang nheo lại một đường nhỏ, cũng đang quan sát gã.

Sau một lúc lâu, bốn phía xung quanh vẫn không có gì thay đổi, tên tu sĩ Quỷ U tộc này liền quay người nhoáng một cái thay đổi phương hướng, tất cả những việc này đều là gã cố ý làm ra, gã muốn giả vờ một chút, thử xem có phải mình đã thật sự an toàn hay chưa.

Cuối cùng giờ phút này gã cũng đã an tâm rồi, trên mặt cũng lộ ra một tia đắc ý, lúc này đang là bình minh, gã đổi một phương hướng khác phi hành tới gần bờ biển, sau đó không chần chờ chút nào mà nhảy vào trong biển.

Trong nháy mắt tiếp theo thì thân thể một con Kiếm Ngư đang bơi trên biển bỗng nhiên run lên, sau đó lập tức cải biến phương hướng vội vã bơi đi, nhưng…ảnh nhãn của cái bóng đã ký sinh ở trên bản thể của tên tu sĩ Quỷ U tộc này, cho nên dù lúc này đối phương đã đổi thân hình khác, thì ảnh nhãn vẫn tồn tại trên người gã như cũ.

Thật ra thì quỷ dị cũng phải nhìn cấp độ, mà cấp độ quỷ dị của cái bóng rõ ràng vượt xa Quỷ U tộc, thậm chí có thể nói là thiên khắc, mà lúc này cái bóng cũng tràn ra chút cảm xúc chấn động rất nhỏ.

Nó phát hiện ra một việc, hình như nó càng thích hợp với Quỷ U tộc hơn, nếu như lúc trước không phải ký sinh vào Hứa Thanh mà là một tên tu sĩ Quỷ U tộc…Nghĩ tới đây, cái bóng bỗng nhiên cắt ngang suy nghĩ của mình, trong đầu hiện ra một tia chán ghét.

Nó cảm thấy Quỷ U tộc không xứng để so sánh với mình, lại càng không xứng so sánh cùng với Hứa ma đầu, Quỷ U tộc chỉ là thức ăn của mình mà thôi, tại sao nó lại sinh ra ý nghĩ ký sinh trên người của thức ăn chứ.

Ý nghĩ này khiến cho cái bóng cảm thấy chính bản thân mình bị nhục nhã, đồng thời cũng có một chút hoảng sợ khi nhớ tới những đòn hành hạ mà Hứa ma đầu từng sử dụng.

Vì vậy nó lập tức xốc lại lại tinh thần, ra sức quan sát và tràn ra chỉ dẫn về cho Hứa Thanh.

Mà tên tu sĩ Quỷ U tộc kia thì không hề hay biết chút nào về tất cả những việc này.

Cứ như vậy thời gian dần trôi qua, tên tu sĩ Quỷ U tộc ký thân trên Kiếm Ngư bơi nhanh trong biển, lần này cũng là bơi trọn vẹn một vòng lớn, lúc sau lại thay đổi thêm bảy tám con hải thú. Rốt cuộc vào ban đêm của ngày hôm sau, gã lại ký thân ở trên một con Hải Tinh.

Theo sóng biển lên xuống, con Hải Tinh này cũng bị cuốn đến trên một bờ cát màu đen, nơi này cũng coi như là nằm trong phạm vi thế lực của Thất Huyết Đồng.

Nước biển tản đi lưu lại bọt nước màu đen đầy trên cát, trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng chiếu xuống những bọt nước rồi phản quang ra ánh sáng âm u, bốn phía là một không gian im lặng.

Con Hải Tinh bị Quỷ U tộc ký thân nằm im ở trên bờ cát, vẫn không nhúc nhích.

Cho đến khi thời gian dần trôi qua, đêm khuya đã đến rồi lại từ từ trôi đi, bình minh một ngày mới…Mang theo màn đêm màu đen lờ mờ, trong một khắc khi ánh trăng chuẩn bị rời đi, chuẩn bị vô thanh vô tức trở về vị trí cũ, mặt trời cũng tới gần.

Đồng dạng trong khi bình minh dần thay chỗ cho bóng tối, từ một chỗ tối tăm phía xa có những thân ảnh đang đi về phía này.

Tổng cộng có bốn thân ảnh.

Chương 482: Thì ra là ngươi! (2)

Tất cả đều mặc đạo bào màu đen, bao phủ toàn thân cùng với đầu không nhìn ra bộ dạng, mà đạo bào rộng thùng thình cũng khiến cho thân hình của bọn họ bị che giấu ở, không thể nhìn ra là nhân tộc hay dị tộc, cũng không nhìn ra được giới tính cụ thể.

Đồng thời trên người của bốn thân ảnh này cũng không có bất luận chấn động tu vi nào, hiển nhiên đã dùng biện pháp ẩn nấp cực cao, mà ở bên ngoài của bốn bốn thân ảnh này còn tồn tại một loại cảm giác mơ hồ mông lung.

Đây là một loại trận pháp che đậy chấn động, phòng ngừa thần thức khóa chặt, loại thủ đoạn này không giống như là do pháp khí hình thành, mà giống như là một loại thiên phú của tộc quần nào đó hơn.

Lúc này, bốn thân ảnh từng bước từng bước đi về phía bãi cát.

Bọn họ chậm rãi tiếp cận, cho đến khi đến bên cạnh con Hải Tinh mà tên tu sĩ Quỷ U tộc ký thân thì bọn họ liền dừng lại.

Một khắc bước chân dừng lại, thân ảnh đứng đầu tiên không hề nhúc nhích còn ba thân ảnh sau lưng nhanh chóng tản ra, tự mình lấy ra một cái vòng hình tròn đặt ở trên mặt đất, tựa như đang dò xét.

Chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp liền kết thúc dò xét, ba thân ảnh này xoay người và cung kính đứng riêng trong vòng tròn của mình.

Gió biển thổi vào mang theo mùi tanh của nước biển khuếch tán bốn phía, cũng cuốn theo nước biển chảy lên đổ về phía bờ biển, gió cũng thổi vào trên áo bào của thân ảnh đứng ở bên cạnh con Hải Tinh, thổi chiếc đạo bào bay phất phới.

Đồng thời cũng thoáng thổi cái mũ che đầu trên đạo bào bay lên một chút, để lộ ra một vài sợi tóc màu lam!

Trong khi những sợi tóc tung bay, thân ảnh đầu tiên cúi đầu xuống truyền ra giọng nói thanh thúy.

“Ngươi đến muộn.”

Theo lời của kẻ đó truyền ra, con Hải Tinh ở dưới mặt đất lập tức đáp lại bằng giọng nói trầm thấp.

“Xém chút nữa ta đã bị người khác giết chết ở Tử Thổ, nhiệm vụ lần này các ngươi không hề nói cho ta biết sẽ gặp phải người biến thái như thế, tên kia quả thực còn quỷ dị hơn cả ta!”

“Việc này cũng vượt quá dự liệu của chúng ta, nhưng về sau chúng ta sẽ đền bù tổn thất cho ngươi, như vậy thì… đưa cho ta thu hoạch của nhiệm vụ lần này đi.” Theo giọng nói truyền ra, vào thời khắc này gió ở nơi này cũng càng lớn hơn một chút, khiến cho cái mũ trùm đầu vốn bị thổi lên một đoạn, giờ phút này liền hoàn toàn bị thổi bay, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng lại còn xinh đẹp tuyệt trần ở.

Tóc dài màu lam bay phấp phới, đôi mắt màu lam rực rỡ và làn da trắng nõn mang theo ánh sáng nhu hòa như là ngọc thạch, người này chính là công chúa Hải Tinh tộc tới chơi Thất Huyết Đồng!

Vị công chúa này, lúc mới gặp Hứa Thanh ở thứ bến cảng số 176 đã đưa cho hắn một con ốc biển, sau đó khi ở trong Thất Huyết Đồng còn nhiều lần muốn bái phỏng hỏi thăm Hứa Thanh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khờ khạo ngây ngô giống như không hề có tâm cơ gì, nếu có thì cũng đều là tán thưởng đối với Hứa Thanh.

Mà vấn đề nàng hỏi cũng bao hàm rất nhiều phương diện, nhưng giờ phút này nếu tổng hợp lại những vấn đề kia lại mà xem, nhất định đó có thể thấy được, ẩn giấu ở trong những vấn đề kia đều có thông tin để dò xét tính cách và thói quen của Hứa Thanh.

Khi nắm giữ được thói quen và tính cách của một người, vậy thì có thể đặt ra một chút kế hoạch và bố cục đối với người này, hiển nhiên nàng đã sớm nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, cũng tiếp cận để thăm dò và chuẩn bị bố cục cho kế hoạch phía sau.

“Hử, cái này không vội, những năm này các ngươi bí mật bắt nhiều thiên kiêu các tộc như vậy, có lẽ người của Thất Huyết Đồng cũng không ít đúng không, bây giờ chủ dược chắc hẳn đã rất đầy đủ, thù lao các ngươi đáp ứng với ta phải thay đổi một chút, ta cũng muốn có một khỏa Thái Âm Luyện Kiêu Đan!”

Thiếu nữ liếc nhìn con Hải Tinh trên mặt đất thật sâu, giờ phút này, một người Hải Tinh tộc mặc hắc bào khác ở bên cạnh bỗng nhiên thấp giọng mở miệng.

“Thiếu chủ, thời gian không sai biệt lắm tới rồi, quyền hạn của các trưởng lão có hạn, khó có thể che đậy liên tục, nếu kéo dài thêm chút nữa sẽ bị Thất Huyết Đồng dò xét.”

“Thù lao của ngươi thì cần ta quay về trong tộc mới có thể đưa ra, ngươi không cần lo lắng, cùng ta quay về Hải Tinh tộc là được.” Thiếu nữ không chần chờ, nói xong liền giơ tay phải lên, mắt thấy sẽ chụp lấy con Hải Tinh mà tên tu sĩ Quỷ U tộc ký thân ở dưới đất.

Nhưng vào lúc này… .

Một giọng nói lạnh như băng mang theo khí tức sát phạt vang vọng bát phương.

“Thì ra là ngươi!”

Ngay khi giọng nói này vang lên, Hải Tinh trên mặt đất lập tức run một cái, không chần chờ chút nào mà lập tức tự bạo, lựa chọn tự sát.

Cùng lúc đó vị thiếu nữ Hải Tinh tộc kia cũng biến sắc, thân thể cấp tốc lui về phía sau, thân thể của ba tu sĩ Hải Tinh tộc ở chung quanh đồng dạng chấn động, ầm ầm tản ra tu vi thủ hộ thiếu nữ lui ra phía sau.

Nhưng vẫn đã chậm, trong nháy mắt tiếp theo, một đạo thân ảnh tựa như sấm sét gào thét phi hành tới từ đằng xa, thân ảnh này không hề che giấu bộ dáng, cũng không còn là bộ dạng một người trung niên nữa …mà đã hóa thành chân thân Hứa Thanh.

Trong cơ thể của hắn như có cả một tòa đại lục đang được thiêu đốt, biển lửa ngập trời từ bên trong tản mát ra, giờ phút này bầu trời đen nhánh sắp bị bình minh thay thế cũng bị biển lửa trong cơ thể Hứa Thanh chiếu rọi, thoáng cái liền sáng lên.

Trong mắt của hắn, sát cơ ngập trời.

Dưới chân còn có một con Thương Long cực lớn, trên mặt cũng mang theo sự dữ tợn cùng cừu hận ngập trời, cảm xúc của nó cũng từ Hứa Thanh truyền ra, mà ở phía sau hắn còn có một con Kim Ô cực lớn đang ngửa mặt lên trời phát ra âm thanh kêu gào, đuôi lửa màu đen khuếch tán bốn phương tựa như một tôn Ma Thần phủ xuống.

Giờ khắc này Hứa Thanh không hề giữ lại chút nào, bạo phát toàn bộ áp lực và sát khí trong lòng hắn từ trước đến giờ ra ngoài!

Hắn mang theo khí tức kinh thiên động địa, phi thẳng đến bốn người Hải Tinh tộc.

"Hứa Thanh!!" Ánh mắt vị công chúa Hải Tinh tộc lập tức co rút lại, khuôn mặt biến sắc muốn lui về phía sau ...nhưng đã chậm, thân ảnh Hứa Thanh chỉ trong nháy mắt liền tới gần, tay phải giơ lên hung hăng vỗ một cái về phía mặt đất.

Thiên địa vang lên tiếng nổ, bốn phía rung động lắc lư, mặt đất trực tiếp nổ tung.

Một cái hố sâu thật lớn lập tức hình thành, một luồng khí tức cuồng bạo dấy lên khiến cho bốn tu sĩ Hải Tinh tộc nhao nhao phun máu tươi ra.

Thậm chí một người ngăn cản ở phía trước thừa nhận lửa giận của Hứa Thanh, dưới lòng bàn tay đánh xuống thì thân thể trực tiếp nổ tung hình thần câu diệt, bị Kim Ô một hơi hút tới.

Hồn của người này cũng bị Hứa Thanh lấy đi rồi trấn áp ở bên trong pháp khiếu, nhưng hắn không dùng nó để trùng kích pháp khiếu mà không ngừng đốt cháy.

Còn lại ba người tâm thần đều đã nổ vang, thần sắc đại biến và tràn ngập hoảng sợ.

Sau đó bọn họ không chần chờ chút nào, trong cơ thể nháy mắt bộc phát chấn động tu vi, rõ ràng có một người ba đoàn mệnh hỏa, hai người còn lại là hai đoàn mệnh hỏa!

Mà người có tu vi ba đoàn mệnh hỏa chính là vị công chúa kia, hai đoàn chính là hai vị tộc nhân bên cạnh.

Nhưng giờ phút này với tu vi của bọn họ thì căn bản không có chút tác dụng nào, thậm chí mệnh hỏa trong cơ thể cũng đều đang lay động giống như không thể kiên trì quá lâu, mà sát cơ không gì sánh kịp đến từ trên người Hứa Thanh lại tựa như một cơn bão, mang theo giận dữ vô tận, gào thét quét về phía bọn họ.

Chương 483: Máu nhuộm váy vải (1)

Sát cơ của Hứa Thanh đã bị đè nén từ rất lâu. Từ khoảnh khắc biết Bách đại sư gặp chuyện, trong cơ thể hắn giống như có một lưỡi dao sắc bén đang điên cuồng chạy loạn, cắt chém khắp nơi giống như muốn phá thể mà ra, muốn giết hết toàn bộ mọi người.

Nhưng hắn lại không thể làm như vậy, chỉ có thể cưỡng ép đè xuống luồng sát cơ ngập trời này khiến cho mình bình tĩnh trở lại, cố gắng giữ cho suy nghĩ tỉnh táo, sau khi đi đến Tử Thổ thì lại càng phải cẩn thận hơn, dù bắt được hung thủ cũng không thể nhất thời không kiềm chế mà chém giết đối phương.

Chỉ có thể chậm rãi hành hạ, để đào ra thủ phạm thật sự đứng ở phía sau màn từ trong miệng đối phương.

Hắn đè nén khổ sở như thế đến tận bây giờ, rốt cuộc lúc này cũng đã tìm ra được manh mối, mà bây giờ sát ý trong nội tâm cũng không cách nào áp chế được nữa, đã hoàn toàn bộc phát ra hết.

Thân thể Hứa Thanh chợt lao tới với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đến trước mặt một vị tu sĩ Hải Tinh tộc.

Người tu sĩ là này một nữ tu, theo Hứa Thanh tới gần thì hai đoàn mệnh hỏa trong cơ thể ả lập tức lắc lư kịch liệt, mắt thấy sẽ dập tắt, lúc này Hứa Thanh duỗi tay phải ra, mang theo cừu hận, mang theo sự điên cuồng kinh người, mang theo khí tức đáng sợ mà lập tức dùng tay phải đâm thủng bụng ả rồi trực tiếp thò tay vào.

Hứa Thanh dùng tay nắm lấy mệnh hỏa của đối phương, hung hăng nắm chặt lại một cái!

Oanh một tiếng, một tiếng kêu cực kỳ bi thảm từ trong miệng nữ tu Hải Tinh tộc truyền ra, đây là thống khổ mà cả đời này ả chưa từng thừa nhận qua, đây là loại đau đớn hành hạ khi mệnh hỏa bị người khác cứng rắn bóp tắt.

Nhưng vẫn không kết thúc, sau khi Hứa Thanh nắm lấy liền hung hăng vươn tới túm lấy một đoàn mệnh hỏa khác, trực tiếp bóp tắt hai đoàn mệnh hỏa khiến máu tươi chảy đầm đìa, theo mệnh hỏa tan vỡ thì toàn bộ pháp khiếu trong cơ thể của nữ tu

Hải Tinh tộc này cũng lập tức ầm ầm nổ tung.

Tiếng gào càng thêm thê lương thảm thiết truyền ra, sau đó cũng nhanh chóng suy yếu.

Tất cả pháp khiếu nổ tung khiến cho thất khiếu của ả lập tức chảy máu, nhưng màn giết chóc của Hứa Thanh vẫn chưa kết thúc, hắn trực tiếp đâm một phát vào trên trán của nữ tu sĩ này, trong chốc lát gương mặt vốn dĩ cũng được coi như là xinh đẹp tuyệt trần của đối phương liền giống như một quả hồng bị nát, trực tiếp nổ tung.

Cả người Hứa Thanh đều là máu tươi, sắc mặt hắn âm trầm quay đầu nhìn về phía hai người Hải Tinh tộc còn lại, nhất là ả công chúa Hải Tinh tộc kia.

Kim Ô phía sau hắn phát ra một tiếng hi..i…iii, hung hăng hút một hơi từ trên đầu thi thể tan vỡ phía trước, nhưng không hút ra được cái gì, vì vậy cũng lập tức nghiêng đầu hung ác nhìn về phía công chúa Hải Tinh tộc.

Dưới ánh trăng, toàn thân Hứa Thanh tràn ngập sát khí, cả người hắn giống như một hung thần, còn Kim Ô ở bên cạnh giống như hung thú tuyệt thế, từ trên người cả hai tràn ra khí thế kinh thiên động địa.

“Hứa Thanh, chuyện này… .”

Sắc mặt vị công chúa Hải Tinh tộc trắng bệch, trong mắt lộ ra hoảng sợ, vừa muốn mở miệng thì vị tu sĩ vệ đạo Hải Tinh tộc cuối cùng ở bên cạnh liền phát ra một tiếng gào thét, chợt lao cả người ra phía trước.

“Công chúa, đi nhanh!!”

Trong lúc nói lời này thì toàn thân vị tu sĩ Hải Tinh tộc này lập tức tràn ngập những tia sáng lập lòe, mệnh hỏa thiêu đốt và toàn bộ pháp khiếu đều bộc phát, một cỗ khí tức tự bạo lập tức khuếch tán ra từ trong cơ thể của người này, thậm chí người này còn bấm niệm pháp quyết để kích hoạt ba cái vòng tròn được bố trí ở chung quanh.

Ba cái vòng tròn kia lập tức tản mát ra khí tức kinh người, hóa thành từng đạo tia chớp rồi hình thành một cái lưới lớn ở trên không trung, sau đó lập tức bao trùm trấn áp về phía Hứa Thanh.

Mắt thấy như thế công chúa Hải Tinh tộc liền cắn răng một cái, mạnh mẽ xoay người lao thẳng về phía biển khơi, ả biết giờ phút này mình đã không thể nào quay về Thất Huyết Đồng được nữa, mà phải nhất định mau chóng rời khỏi.

Nhưng ngay khi ả xông thẳng vào biển khơi thì một con rùa biển từ dưới biển đột nhiên lao ra, trong mắt nó mang theo sự hoảng sợ cùng tuyệt vọng, không biết làm như thế nào, vậy mà trong miệng có thể phát ra tiếng cười kiệt kiệt rồi hung ác cắn tới phía ả.

Đồng thời một que sắt màu đen cũng nhanh chóng lao ra từ trên người Hứa Thanh, ở trên không trung hình thành từng đạo tia chớp màu đen mà lao thẳng đến chỗ công chúa Hải Tinh tộc.

Trong thời gian ngắn thì con rùa biển và công chúa Hải Tinh tộc liền va chạm với nhau, phía sau còn có que sắt màu đen mang theo lực lượng sấm sét và tiếng nổ vang tới gần.

Cùng lúc đó trong mắt Hứa Thanh bốc lên sát ý, không có nửa điểm giảm bớt, ngay khi ba cái vòng tròn hình thành một lưới tia chớp thật lớn hạ xuống muốn bao phủ trấn áp hắn, lực lượng Kim Ô Luyện Vạn Linh trong cơ thể Hứa Thanh bỗng nhiên bộc phát.

Hắn chợt ngẩng đầu, Kim Ô phía sau ngửa mặt lên trời gào thét trực tiếp phóng lên mặt lưới phía trên, thân thể khổng lồ kèm theo cái đuôi Phượng Hoàng bao trùm hỏa diễm màu đen, vào thời khắc này giống như tạo thành một hình vòng cung phi thẳng đến bầu trời.

Kim Ô liền trực tiếp va chạm cùng với tấm lưới lớn ở bên trên, trong nháy mắt tiếp theo lưới điện bị xé rách, âm thanh ken két vang lên, ba cái vòng tròn ở chung quanh cũng đều ầm ầm vỡ vụn trực tiếp chia năm xẻ bảy, lập tức tan vỡ.

Căn bản là không cách nào ngăn cản!

Lúc này Hứa Thanh thật sự đã bộc phát ra chiến lực có thể so với tu sĩ bốn đoàn mệnh hỏa, cho dù tu sĩ hai đoàn mệnh hóa có dùng pháp khí vẫn không thể tạo lên chút gợn sóng nào.

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể Hứa Thanh tan biến, sau đó trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt tu sĩ Hải Tinh tộc muốn tự bạo để kéo dài thời gian, tay phải lập tức giơ lên và một chưởng đặt ngay trên cái trán người này, trong mắt người tu sĩ Hải Tinh tộc này lộ ra sự hoảng sợ và tuyệt vọng không cách nào hình dung, Hứa Thanh hung hăng khẽ hút.

Sát hỏa bộc phát, hồn của người này bị cưỡng ép hút ra, loại cảm giác đau đớn khi còn sống sờ sờ bị rút hồn này khiến cho người tu sĩ Hải Tinh tộc này lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng bén nhọn, thân thể mãnh liệt run rẩy. Kim Ô Luyện Vạn Linh cũng lập tức bộc phát, lần nữa từ bên trên không trung khẽ hút.

Thân thể của người tu sĩ Hải Tinh tộc này lập tức run rẩy, từ thất khiếu tuôn ra rất nhiều khí huyết bay lên trên không, hồn và khí huyết đều bị hút ra. Toàn bộ quá trình cũng chỉ mất thời gian hai cái hô hấp là cả người tu sĩ Hải Tinh tộc này liền trực tiếp hóa thành thây khô, sau khi ngã xuống đất liền vỡ vụn hóa thành tro bụi.

Chương 484: Máu nhuộm váy vải (2)

Cùng lúc đó công chúa Hải Tinh tộc bị con rùa biển ngăn trở, lại bị que sắt màu đen chặn đường, sắc mặt cũng đã trắng bệch đến cực hạn.

Ả nhìn thấy tộc nhân tử vong trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nhìn Hứa Thanh quay người mang theo khí tức như hung thần đi về phía chính mình, hoảng sợ trong lòng khiến cho tâm thần ả gần như muốn tan nát.

Ả nhớ tới một màn giao chiến giữa Hứa Thanh cùng vị thiếu nữ mặc hắc y của Đông U đảo ngày hôm ấy, nghĩ đến ngọn nguồn của danh tiếng hung thần trong Bộ Hung ti được truyền ra trong Thất Huyết Đồng vào khoảng thời gian này, cũng nghĩ tới gương mặt tuyệt mỹ lúc trước mình nhiều lần bái phỏng.

Tất cả tất cả mọi thứ giao thoa vào một chỗ, tạo thành một cảm giác không chân thực, tạo thành sợ hãi không cách nào nói rõ.

Lúc này ả lập tức nhanh chóng rút lui ...nhưng đã chậm, tâm thần thất thủ khiến cho lão tổ Kim Cương Tông lập tức nắm lấy cơ hội, chợt trực tiếp xuyên thấu qua trên bụng ả sau đó quay lại lần nữa xuyên qua trở về.

Tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng công chúa Hải Tinh tộc truyền ra, con rùa biển một bên chợt mở ra cái miệng rộng cắn lấy một cái cánh tay của công chúa, rặc rặc một tiếng trực tiếp cắn đứt.

Nó vừa nhấm nuốt vừa hiện ra thần sắc điên cuồng, nhưng từ đầu đến cuối trong ánh mắt của con rùa biển vẫn luôn lộ ra một tia sợ hãi thật sâu cùng một sự cầu khẩn.

Con rùa biển này chính là gã tu sĩ Quỷ U tộc kia, sau khi Hải Tinh gã ký thân tử vong thì gã liền phục sinh trên người một con rùa biển, gã vừa phục sinh liền muốn chạy trốn, nhưng rất nhanh gã liền phát hiện mình đột nhiên đã mất đi hết thảy quyền khống chế thân thể.

Gã đã rất quen thuộc cái cảm giác này, vì vậy hoảng sợ và kinh hoàng lại từ bên trong tâm thần bộc phát ra, bây giờ cái gì gã cũng không làm được, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn con rùa biển mình ký thân vui sướng xoay người bơi về phía bờ biển.

Giờ phút này trên bờ biển, phần bụng công chúa Hải Tinh tộc liên tục bị xuyên thấu qua lại khiến tâm thần cũng sắp tan vỡ, thân thể run rẩy, còn trên mặt lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu và trong mắt hiện lên sự cầu khẩn với Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, chuyện này ta có nỗi khổ tâm, ta cũng… . .”

Không đợi ả nói xong thì Hứa Thanh đã đi đến phụ cận, trực tiếp tát một cái tới, oanh một tiếng má phải của thiếu nữ này lập tức biến dạng, hàm răng vỡ nát đồng thời xương đầu cũng xuất hiện vết nứt, hình như ảnh hưởng tới cả thần kinh khiến cho tứ chi của ả cũng vô thức co quắp vài cái.

Hai đoàn mệnh hỏa trong cơ thể cũng bị một cái tát của Hứa Thanh trực tiếp dập tắt, không đợi ả khôi phục thì Hứa Thanh lại đi tới rồi bồi thêm một cái tát nữa.

Trong tiếng nổ chan chát, thiếu nữ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, má trái tương tự cũng bị ép lên thật cao, toàn bộ hàm răng kèm theo máu tươi được phun ra từ trong miệng, vào thời khắc này cả đầu ả tựa hồ như cũng sắp tan vỡ.

Một đoàn mệnh hỏa cuối cùng trong cơ thể cũng lập tức nổ tung, một cái chớp mắt khi ả hạ xuống thì Hứa Thanh liền tới gần, hung hăng dẫm một cước vào vết thương trên phần bụng của thiếu nữ này.

Thiếu nữ này lần nữa phun máu tươi ra và thân thể bị văng lên, toàn bộ pháp khiếu trong cơ thể dưới cỗ sức mạnh này phanh phanh vỡ vụn, tu vi đã hoàn toàn bị phế đi.

Đau đớn kịch liệt khiến cho ả muốn hôn mê, nhưng ngay sau đó một khối đan dược được Hứa Thanh nhét vào trong miệng của ả, khiến cho sinh cơ được duy trì, đồng thời cũng không cách nào hôn mê.

Vì vậy ả chỉ có thể thanh tỉnh trong khi thân thể kịch liệt đau nhức, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, thần sắc cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo, trong mắt không còn tuyệt vọng nữa mà xen lẫn thêm sự điên cuồng cùng với ác độc, ả vừa muốn mở miệng lại bị Hứa Thanh trực tiếp đánh một quyền vào trên miệng, khiến cho cả miệng trực tiếp tan vỡ máu thịt mơ hồ.

Sau đó Hứa Thanh lạnh lùng nhìn ả, thở sâu một hơi rồi phất tay cho Thương Long mở ra miệng rộng, một hơi nuốt con rùa biển nuốt vào trong cơ thể sau đó lơ lửng trên không trung, mà Hứa Thanh thì nắm lấy chân phải của ả công chúa Hải Tinh tộc kéo về phía trước.

Bãi biển tràn đầy cát đá, chúng như những lưỡi dao sắc bén, từng chút một cắt qua máu thịt của công chúa Hải Tinh tộc, khiến cho nguồn gốc của thống khổ của ả không còn chỉ tới do pháp khiếu trong cơ thể tan vỡ, mà còn do thân thể bị phanh thây xé xác cùng với sự hành hạ liên tục trên tinh thần.

Thế cho nên trong khi bị kéo lê, tiếng kêu thảm thiết của ả lúc này càng lúc càng không giống tiếng người nữa.

Cứ như vậy Hứa Thanh đi thẳng một đường về phía trước, phía sau của hắn tạo thành một vết máu nhìn thấy mà giật mình.

Vết máu kéo ra càng lúc càng dài, tiếng kêu thảm thiết cũng càng lúc càng yếu ớt, cho đến không lâu sau khi Hứa Thanh đi vào đến trong phạm vi trận pháp của Thất Huyết Đồng, thấy được tòa thành hùng vĩ nơi xa thì hắn mặt không cảm xúc truyền ra giọng nói.

“Hứa Thanh, tự liệt của Thất Huyết Đồng, Ti trưởng Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy, báo cáo tông môn, Hải Tinh tộc phản bội, thân thỉnh đại trận tông môn trấn áp toàn bộ Hải Tinh tộc bên trong Thất Huyết Đồng, không thể để cho bọn chúng truyền tống chạy trốn, không thể để cho bọn chúng truyền âm ra bên ngoài, lập tức trấn áp ngay tại chỗ!”

Lời nói vừa ra thì đại trận Thất Huyết Đồng lập tức nổ vang, giống như đang nhanh chóng phân biệt, trong nháy mắt tiếp theo có một giọng nói già nua truyền ra từ trên ngọn núi thứ sáu, mang theo hơi thở vội vã, truyền khắp bát phương.

“Chấp nhận!”

Theo lời nói vang vọng, đại trận tông môn Thất Huyết Đồng bỗng nhiên khởi động bắt đầu trấn áp, cùng lúc đó từng đạo thân ảnh từ bên trong Thất Huyết Đồng bay ra, phi thẳng đến vị trí của Hứa Thanh.

Nhanh nhất là Lục gia đi ra từ ngọn núi thứ sáu, Lục gia gần như là bước ra một bước liền vượt qua phạm vi cực xa, trực tiếp đến trước mặt Hứa Thanh, khí tức tu sĩ Nguyên Anh trên người làm cho Lục gia giống như là mặt trời vậy, tản mát ra khí tức cực nóng khiến cho hết thảy hư vô ở bốn phía cũng đều bị bóp méo.

“Hứa Thanh, ngươi đã tra được cái gì!”

Hứa Thanh thở sâu, cố nén cảm giác khó thở khi tu sĩ Nguyên Anh tới gần như thế, chắp tay và trầm thấp mở miệng.

“Lục gia, sưu hồn liền biết!”

Nói xong Hứa Thanh phất tay ném công chúa phía sau tới trước mặt Lục gia, hô hấp của Lục gia trở nên dồn dập, nếu như đổi thành Phong chủ khác, sợ là chưa chắc sẽ bởi vì câu nói đầu tiên của Hứa Thanh mà lập tức sưu hồn, nhưng Lục gia không giống vậy.

Lúc này Lục gia không hề có chút chần chờ nào, lập tức giơ tay phải lên đặt ở trên trán công chúa Hải Tinh tộc, bắt đầu sưu hồn!

Không lâu sau đám người đội trưởng cũng đều bay tới, sau khi từng người thấy một màn phía trước thì thần sắc đều nhao nhao trở nên ngưng trọng, đội trưởng đi đến bên người Hứa Thanh lặng lẽ chờ đợi, y nhìn công chúa Hải Tinh tộc đang kêu gào thảm thiết thê lương phía trước, lại nhìn Hứa Thanh mặt không cảm xúc nhưng sát khí trên người vẫn nồng đậm như cũ, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Tiểu Thanh, sư huynh sẽ gánh vác chuyện này cùng ngươi!”

Chương 485: Pháp chỉ tru diệt (1)

Hứa Thanh nhẹ nhàng quay đầu, hai mắt mang theo tơ máu nhìn qua đội trưởng ở bên cạnh.

“Tiểu Thanh, thật ra nhân sinh là một loại trải nghiệm đặc biệt, có đắng có ngọt, có đau buồn có vui vẻ, không phải là một màu sắc, cũng không thể chỉ có một loại màu sắc.”

“Đây là điều mà Thần Linh ở trên bầu trời cũng không cách nào thay đổi được, bởi vì chúng ta là người, chúng ta không phải dã thú, cho nên ...ta hiểu sự khổ sở của ngươi, cũng lý giải sát ý của ngươi.”

“Ta muốn nói với ngươi, muốn làm cái gì thì làm cái đó, dựa theo tâm của ngươi mà đi con đường riêng thuộc về nhân sinh của ngươi.” Đội trưởng nở nụ cười, một nụ cười tỏa ra ánh nắng mặt trời hiếm có.

Nụ cười này chiếu vào mắt Hứa Thanh, cũng theo hai mắt Hứa Thanh mà chiếu vào tâm thần tràn đầy sát ý của hắn, khiến tâm thần hắn nhấc lên một vòng chấn động.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn rất hiếm khi nghe được những lời nói như vậy, từng có hai người cùng giảng nhân sinh đạo lý như vậy với hắn, đó là Lôi đội và ...Bách đại sư.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh rất nghiêm túc liếc mắt nhìn đội trưởng, trùng trùng điệp điệp gật đầu sau đó nhìn về phía Lục gia đang sưu hồn, chờ đợi đáp án của đối phương.

Hắn chỉ giao ra công chúa Hải Tinh tộc, về phần tên Quỷ U tộc kia thì Hứa Thanh không đưa ra, hắn vẫn chưa có hành hạ đối phương đủ và đồng thời đối phương cũng biết nhiều bí mật của hắn, cho nên hắn cũng không tiện đưa đối phương ra ngoài.

Với cả cũng đã tìm được tộc quần phía sau màn, một vị công chúa Hải Tinh tộc thì chắc chắn có thể biết rõ rất nhiều thậm chí tất cả thông tin, như vậy là đủ rồi.

Sự thật cũng đúng là như thế, theo Lục gia sưu hồn thì thân thể của Lục gia chậm rãi run rẩy, từng cái gân xanh trên trán nổi lên, trong đôi mắt dần dần xuất hiện tơ máu và hô hấp cũng dần

dần trở nên dồn dập, đồng thời trong miệng cũng truyền ra âm thanh bi phẫn đến cực hạn, sau đó vô thức phát ra những tiếng ồ ồ.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, Lục gia giống như thấy được ký ức mấu chốt, toàn bộ người cũng chấn động một cái, cảm xúc bi phẫn tột cùng, oanh một tiếng thì thân thể của công chúa Hải Tinh tộc ngay lập tức bạo khai hóa thành một màn huyết vụ, hồn bị Lục gia trực tiếp rút ra rồi ném vào trong miệng hung hăng nhai nuốt.

Vừa nhấm nuốt, tơ máu trong mắt cũng càng nhiều hơn nữa.

Sau đó Lục gia không nói một lời, bấm niệm pháp quyết rồi chỉ một ngón tay lên bầu trời, đại trận Thất Huyết Đồng lập tức nổ vang, từng đạo lưu quang trực tiếp từ trên trận pháp hình mái vòm hạ xuống, bay thẳng đến một vị trí ở trong chủ thành.

Chủ thành chấn động, đại địa tựa như cuộn mình, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, từng đạo thân ảnh bị lực lượng trận pháp kéo lên trên không trung.

Từ xa nhìn lại thì số lượng những thân ảnh kia đại khái vào khoảng hai trăm, đều là tu sĩ Hải Tinh tộc, bên trong thình lình còn có ba người tu sĩ Kim Đan, lúc này trong mắt ba người cũng đều hiện lên vẻ kinh hoàng và hoảng sợ.

Nhưng cho dù bọn họ vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, dưới sức mạnh to lớn của trận pháp Thất Huyết Đồng, bọn họ không hề có lực phản kích, trong thời gian ngắn thì Lục gia với hai mắt đỏ thẫm, đứng ngay tại chỗ túm bọn họ tới.

Hơn hai trăm tu sĩ Hải Tinh tộc nháy mắt đến giữa không trung phía trước đám người Hứa Thanh, bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên có không ít thân thể tu sĩ Hải Tinh tộc trong khi bay tới không thể thừa nhận nổi áp lực mà nổ tung, những tu sĩ còn lại nhao nhao run rẩy, đồng thời đủ loại cảm xúc hoảng sợ và tiếng kinh hô ầm ĩ cũng lập từ truyền ra từ bên trên.

Ánh mắt Lục gia hiện lên vẻ tàn nhẫn, mở cái miệng rộng khẽ hút, thiên địa lập tức biến sắc và phong vân cuốn ngược lại, Thiên Địa bốn phía tựa hồ cũng lay động.

Hơn hai trăm vị tu sĩ giữa không trung phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, thân thể của bọn họ…Dùng mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc héo rũ, dưới lực hút của Lục gia thì hồn của bọn họ cũng toàn bộ đều bị hút ra ngoài.

Có thể trông thấy từng sợi hồn ảnh nhanh chóng tràn ra từ thất khiếu của những tu sĩ Hải Tinh tộc này, bay thẳng đến phía Lục gia, bên trong cũng bao hàm cả ba vị tu sĩ Kim Đan.

Tựa hồ đối với Lục gia mà nói, Kim Đan và Trúc Cơ cùng với Ngưng Khí, cũng không có gì khác nhau!

Trong chốc lát hơn hai trăm hồn vọt tới bị Lục gia nuốt vào, theo Lục gia nhấm nuốt thì càng nhiều tin tức được đưa vào, khiến tơ máu trong mắt của Lục gia càng nhiều hơn nữa, cho đến khi vài đạo hồn ảnh cuối cùng kêu gào thê lương thảm thiết, rốt cuộc Lục gia cũng nuốt xuống tất cả hồn của hơn hai trăm người Hải Tinh tộc.

Tiếp đó Lục gia nhắm mắt lại, sau khi hít sâu mấy hơi thở thì Lục gia mở hai mắt ra, dĩ nhiên sát cơ trong mắt trở nên ngập trời, sau đó thở sâu một hơi quay lại nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cố gắng chịu đựng uy áp kinh khủng đến từ Nguyên Anh, nhìn tới Lục gia.

“Hứa Thanh, lão phu thiếu nợ ngươi một cái nhân tình, nếu như lão Thất quay về không thu ngươi làm đệ tử, ta sẽ nhận ngươi là đệ tử thân truyền!”

Lục gia nói xong, giơ tay lên lấy ra một khỏa ngọc giản truyền âm màu lam.

Khỏa ngọc giản này hoàn toàn khác biệt với những ngọc giản truyền âm mà Hứa Thanh từng chứng kiến, không giống như do linh thạch chế tạo mà càng giống như là vật còn trân quý hơn cả linh thạch chế tạo ra, thậm chí bản thân của nó còn ẩn chứa khí tức có thể so với Kim Đan.

Cầm lấy khỏa ngọc giản màu lam, Lục gia nhàn nhạt mở miệng.

“Lão Thất!”

Trên thực tế thì Lục gia có thể không cần mở miệng, chỉ cần dùng thần niệm truyền âm.

Nhưng lão biết rõ chuyện này là do Hứa Thanh tra ra, cũng biết nguyên nhân điều tra từ đầu của Hứa Thanh là vì cái gì, cho nên Lục gia dứt khoát không hề truyền âm mà trực tiếp mở miệng, cũng để cho Hứa Thanh ở đây biết rõ nhân quả của chuyện này.

“Chuyện này đã điều tra rõ ràng, nhiều năm trước Hải Tinh tộc thu được quyển thượng của Thái Âm Luyện Kiêu Đan, vì vậy đã bắt đầu bí mật bắt thiên kiêu của các tộc, hành động được tiến hành vô cùng kín kẽ nên nhiều năm qua cũng đã bắt được không ít thiên kiên, năm đó khuyển tử của ta …chính là người thứ nhất.”

“Bây giờ chủ dược của bọn họ đã thành hình nhưng thiếu khuyết quyển hạ, vì vậy nên Bách đại sư đã gặp chuyện, trên thực tế thì chuyện này đã được bọn chúng chuẩn bị từ thật lâu rồi, chỉ là bây giờ mới triển khai mà thôi.”

“Mà lần này Hải Tinh tộc đi tới Thất Huyết Đồng thăm viếng, trên thực tế là bí mật tới đây tiếp ứng, nhìn từ mặt ngoài thì chuyện này giống như là Hải Tinh tộc dã tâm bừng bừng, bí quá hoá liều mới làm ra đại sự như thế này, vô luận là truyền lệnh bắt thiên kiêu năm đó hay là giết chết Bách đại sư để lấy quyển hạ của đan phương, đều do đích thân tộc trưởng Hải Tinh tộc hạ lệnh.”

“Nhưng trên thực tế Hải Tinh tộc suy nhược, nhìn từ mặt ngoài thì không hề có đến một vị tu sĩ Nguyên Anh nào, cho dù có lão tổ che chở nhưng căn bản tộc quần này không thể nào có đảm lượng làm ra việc ác ngập trời như thế này được, cũng không thể nào làm cẩn thận tỉ mỉ đến mức khiến cho ta những năm này cũng không phát hiện được chút manh mối nào.”

“Chuyện này nhất định có bí ẩn khác ở phía sau, ý ngươi thế nào?”

Lục gia nhàn nhạt mở miệng.

Chương 486: Pháp chỉ tru diệt (2)

Hứa Thanh ở một bên nghe thì hô hấp cũng trở nên dồn dập, trong mắt bốc lên sát cơ và sát khí tản ra, hắn đã nghe được chủ mưu là vị tộc trưởng Hải Tinh tộc, cũng đã nghe được việc này còn có bí ẩn khác theo như lời Lục gia nói.

Rốt cuộc là bí ẩn gì, Hứa Thanh tin tưởng không lâu sau sẽ được biết, nhưng giờ phút này ý niệm mãnh liệt nhất trong đầu hắn chính là giết chết tên tộc trưởng Hải Tinh tộc kia!

Trong khi nội tâm Hứa Thanh tràn ngập sát cơ, bên trong ngọc giản màu lam trong tay Lục gia bỗng truyền ra giọng nói trầm thấp của Thất gia.

“Hải Tinh tộc ruồng bỏ minh ước, phải bị diệt tộc, mà thời gian xử lý cũng phải thật nhanh, nhưng lúc này ta không cách nào trở về… .”

“Không cần ngươi quay về, giúp ta thỉnh giáo lão tổ, có thể để cho ta xử lý việc này theo tính tình của mình được hay không, ta đã đè nén áp lực nhiều năm, lúc này ta muốn giết chóc.” Sát ý trong mắt Lục gia tương tự như Hứa Thanh, đã sắp không thể áp chế nổi nữa.

Bên trong ngọc giản không truyền ra âm thanh nữa, cho đến khi trôi qua hơn mười hơi thở, một âm thanh trầm khàn bỗng nhiên truyền ra từ.

‘Bản dịch này được đăng duy nhất ở b-ach.ng-oc-sa-ch v.i.p, nếu bạn đọc được câu này ở nơi khác, tức nơi đó tiểu nhân bỉ ổi và lén lút sao chép, vui lòng thông báo giúp cho chúng tôi, rất cảm ơn các bạn.’

“Lục tử nghe lệnh!”

“Lão tổ!” Lục gia lập tức cung kính mở miệng, Hứa Thanh và đám người đội trưởng cũng đều lập tức cúi đầu.

“Những năm nay ngươi đã chịu khổ rồi… ngươi có thể đi tru sát toàn tộc Hải Tinh tộc, một tên cũng không để lại!”

Lục gia ngẩng đầu và trong ánh mắt lộ ra sự điên cuồng, Hứa

Thanh cũng ngẩng đầu và sát cơ trong mắt bộc phát.

“Tuân pháp chỉ của lão tổ!” Lục gia thở sâu ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa, ngửa mặt lên trời cười dài, trong tiếng cười này cũng không hề có sự thoải mái, chỉ có vô tận bi thương cùng với sự điên cuồng, cho đến cuối cùng tiếng cười cũng gần như biến thành tiếng khóc.

Sau đó lão chợt phất tay, ngọn núi thứ sáu ở xa xa lập tức nổ vang, vào thời khắc này toàn bộ ngọn núi bỗng dấy lên vô số sương bụi khuếch tán ra tứ phía, thân núi cao vút trong mây vậy mà lại trực tiếp bay lên không trung!!

Âm thanh kinh thiên động địa lập tức vang vọng bát phương, theo toàn bộ ngọn núi thứ sáu bay đến, một cỗ áp bách không cách nào hình dung cũng lập tức khuếch tán ra bốn phía.

Giờ phút này mọi tòa động phủ ở trên ngọn núi thứ sáu đều được mở ra, từng đạo thân ảnh của đệ tử ngọn núi thứ sáu đang bế quan ở bên trong cũng nhao nhao đi ra, bên trong có rất nhiều Kim Đan, Trúc Cơ cũng không ít.

Tuy hơn phân nửa số đệ tử của ngọn núi thứ sáu đều đã đi tới chiến trường Hải Thi tộc, nhưng đối với ngọn núi thứ sáu mà nói, thứ không thiếu nhất chính là pháp khí và con rối, cho nên trong nháy mắt sau đó, theo thân núi truyền ra những âm thanh nổ vang kinh khủng, vô số con rối từ trong núi bay ra tràn ngập bát phương, số lượng rập rạp không dưới mấy nghìn.

Sau đó còn có từng cỗ pháp khí chiến tranh cỡ lớn, cũng được hình thành ở trên ngọn núi thứ sáu.

Từ xa nhìn lại phía trên bầu trời, ngọn núi thứ sáu vô cùng to lớn tràn ra tia sáng vạn trượng với khí thế ngập trời, cảm giác áp bách khiến cho thiên địa biến sắc, cả ngọn núi trôi lơ lửng ở trên không trung giống như một tòa thành lũy chiến tranh tràn ra uy áp vừa kinh khủng lại vừa mênh mông!

Lục gia cất bước, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến trên tòa thành lũy chiến tranh này, theo Lục gia tới gần thì toàn bộ ngọn núi thứ sáu chấn động, mấy nghìn con rối bốn phía cùng với Kim Đan và đệ tử Trúc Cơ còn ở bên trong ngọn núi nhao nhao quỳ bái.

“Tham kiến Phong chủ!”

Thanh âm như hồng thủy truyền khắp bát phương, cả bầu trời cũng nổ vang.

Tâm thần Hứa Thanh cũng phải lắc lư, mà đội trưởng một bên cũng trợn to mắt rồi thấp giọng thì thào.

“Lão đầu tử nói là năm đó Lục sư bá là thiên kiêu nổi danh cùng mình, chỉ là những năm này phải chịu đau khổ dày vò nên không có tâm tình tu hành, như này mà cũng gọi là không có tâm tình tu luyện hả? Cái này là đã đặc biệt lấy toàn bộ ngọn núi thứ sáu ra để luyện đó nha, trước đó cũng chưa từng có đâu, đánh Hải Thi tộc cũng không thấy Lục sư bá ra sức như vậy.”

Trên bầu trời, bước chân Lục gia dừng lại cúi đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn đội trưởng thì đội trưởng co rụt đầu lại, ánh mắt Lục gia lại chuyển tới trên người Hứa Thanh, hiếm thấy có chút nhu hòa.

“Hứa Thanh, ta tặng cho ngươi vật này hộ thân.” Nói xong lão cầm lấy hồ lô rượu quanh năm không rời tay, nhẹ nhàng nhoáng một cái, bên trong lập tức bay ra một đạo tia sáng màu lam bay thẳng đến Hứa Thanh, lập tức đã đến sau đó liền hóa thành một sợi dây chuyền bảo thạch màu lam trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh.

Sợi dây chuyền như bảo thạch này tràn ra ánh sáng rực rỡ, bên trên còn chứa một cảm giác phòng hộ kinh người, trong cảm giác của Hứa Thanh thì luồng phòng hộ này dồi dào vô hạn, khiến cho cả tâm thần của hắn cũng phải rung chuyển.

“Nguyên Anh che chở!!” Đội trưởng ở bên cạnh trợn mắt thật to và kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra sự hâm mộ mãnh liệt, đôi mắt trông mong nhìn lên Lục gia trên bầu trời.

“Còn nữa, Hứa Thanh, ngươi đi đến bên trong bến cảng số 176 của các ngươi, cầm lấy bốn chữ lão tổ đưa tới, chữ của lão tổ ẩn chứa thần thông, tay cầm chữ của lão tổ lại có ta đưa che chở của Nguyên Anh cho ngươi, lần này ngươi theo ta đi Hải Tinh tộc thỏa thích giết chóc, thỏa thích báo thù!!”

“Hai người chúng ta, cũng có thể tiện tay phát tiết toàn bộ sát ý tích súc ở trong nội tâm!” Lục gia thở sâu, nói xong liền bay thẳng đến trên ngọn núi thứ sáu rồi đứng ở bên trên.

Hứa Thanh liên tục gật đầu, sát ý trong cơ thể vô cùng kịch liệt, hắn muốn đi giết người, giết toàn bộ Hải Tinh tộc có thể trông thấy, giết tộc trưởng Hải Tinh tộc, giết tới khi máu chảy ngập trời, điên cuồng giết chóc vô biên.

Nếu không, tâm tình tích súc trong cả cơ thể và tinh thần của hắn khó mà tản ra.

Nếu không, sẽ không đủ để chôn cùng bồi táng cho lão sư!

“Tuân theo chỉ thị của Lục gia!” Hứa Thanh chắp tay, phi thẳng đến bến cảng Thất Huyết Đồng, đến bảo tàng, dưới cái gật đầu của hai vị trưởng lão Kim Đan ở, hắn lấy xuống bốn chữ lão tổ tặng cho sau đó liền quay người phi hành thẳng đến ngọn núi thứ sáu.

Sau đó cùng với đội trưởng đã đứng chờ sẵn ở chỗ cũ, cả hai cùng nhau bước lên ngọn núi thứ sáu, theo ngọn núi cực lớn trên bầu trời phát ra tiếng nổ vang, toàn bộ thiên địa cũng bắt đầu vặn vẹo.

Ngọn núi thứ sáu phá không bay đi, lao thẳng đến biển cấm.

Cũng trong một cái chớp mắt khi lao ra, thân núi lập tức mơ hồ …nháy mắt dịch chuyển!

Thẳng hướng Hải Tinh tộc!

Chương 487: Lửa giận thiêu biển (1)

Trong những năm này, toàn bộ ngọn núi thứ sáu Thất Huyết Đồng đều đã bị Lục gia luyện hóa từ sớm, trở thành một tòa thành lũy chiến tranh.

Ngoại trừ chính Lục gia thì không ai biết bên trong ngọn núi thứ sáu cuối cùng tồn tại bao nhiêu pháp khí, cuối cùng có thể biểu hiện ra uy lực to lớn động trời như thế nào.

Lần này, cũng là lần đầu tiên thành lũy chiến tranh ngọn núi thứ sáu xuất động.

Mặc dù còn chưa có hoàn toàn thể hiện ra uy lực của mình, nhưng chỉ dịch chuyển một lần trên biển cũng đã khiến cho tâm thần của tất cả mọi người dấy lên từng trận sóng lớn.

Dịch chuyển, đó là thần thông còn huyền diệu hơn cả thuấn di, phạm vi càng lớn thì cần càng nhiều pháp lực, mà có thể dịch chuyển cả tòa núi to lớn như thế này, có thể tưởng tượng ra động lực hạch tâm bên trong tòa thành lũy chiến tranh này nhất định phải nghĩ mà rợn người.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân núi cực lớn lập tức xuất hiện ở trên bầu trời biển cấm, một đường phá không gào thét bay về phía trước.

Những nơi đi qua thì cả mặt biển phía dưới đều cuộn mình khuếch tán, vô số hải thú ở dưới đáy biển nhao nhao run rẩy, không dám bơi tới gần mặt biển.

Còn có từng chiếc thuyền buôn tựa như lá cây đang lắc lư ở trên biển, những tu sĩ ở trong đều ngẩng đầu nhìn lên thân núi cực lớn đang bay bên trên, cõi lòng nhao nhao chấn động và thần sắc đều trở nên vô cùng hoảng sợ.

Mà giờ khắc này bên trong thân núi thì Hứa Thanh cũng như vậy, cho dù là đội trưởng cũng đều không thể giữ được bình tĩnh, đỏ mắt nhìn trái lại xem phải, trong mắt tràn ngập ánh sáng.

Phía trước hai người bọn họ, là Lục gia đang lắc lắc bầu rượu nhìn về phương xa.

Sắc mặt của Lục gia âm trầm, trong cơ thể giống như có huyết hải bốc lên, sát ý mạnh tới mức ảnh hưởng cả bầu trời, khiến cho trên con đường ngọn núi thứ sáu bay về phía trước, bầu trời bên trên cuồn cuộn thiên lôi, từng đạo tia chớp lan tràn đánh ra tứ phía, từng đạo ngân quang như đuôi rắn đánh xuống.

Khí thế kinh người.

"Hải Tinh tộc chỉ là một cái tiểu tộc, thực lực tộc quần thấp kém, không nói so sánh cùng Thất Huyết Đồng chúng ta, coi như là so với Nhân Ngư tộc thì Hải Tinh tộc cũng không sánh bằng, trong tông môn chỉ có bảy vị tu sĩ Kim Đan."

"Bây giờ đã chết ba tên, còn lại bốn tên." Lục gia nhàn nhạt mở miệng.

"Mạnh nhất là lão tổ Hải Tinh tộc có tu vi Kim Đan đại viên mãn, nhưng ta hoài nghi có lẽ lão đã sớm đột phá, chỉ là thủy chung che giấu tu vi mà thôi, trừ lão ra thì ba người còn lại đều là Kim Đan sơ kỳ."

"Bên trong cũng đã bao hàm vị tộc trưởng kia của Hải Tinh tộc, vị tộc trưởng này và lão tổ hiện giờ có liên quan huyết mạch với nhau, gã là con của lão tổ, cũng bởi vậy mới trở thành tộc trưởng."

"Tổng thể mà nói đây chỉ là một cái tiểu tộc, mà tiểu tộc như thế lại có đảm lượng trêu chọc thiên kiêu của Thất Huyết Đồng cùng với đủ các tộc quần khác, nhìn thế nào cũng không hề bình thường."

"Cho nên, Hứa Thanh, sau khi tới nơi ngươi phải cẩn thận một chút, có khả năng . … Trên Hải Tinh tộc sẽ tồn tại một số bí ẩn cực lớn." Lục gia bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh lặng lẽ gật đầu.

Đội trưởng không nói chuyện, thừa dịp Hứa Thanh và Lục gia không chú ý tới mình thì y lui ra phía sau vài bước, sờ lên núi đá dưới mặt đất, ánh sáng trong mắt càng đậm, hiển nhiên y rất thích kiện bảo bối này.

Nhưng không đợi đội trưởng xem xét quá lâu, theo ngọn núi thứ sáu lần nữa truyền ra âm thanh vù vù, sấm sét trên trời vang dội, vật đổi sao dời, toàn bộ thân núi lần nữa thực hiện một cú dịch chuyển, lần này trực tiếp liền xuất hiện ở giữa không trung của Hải Tinh tộc.

Hải Tinh tộc nằm ở một hòn đảo giữa Thất Huyết Đồng và Nhân Ngư tộc, tộc địa của họ chỉ nằm trên một hòn đảo, từ không trung nhìn xuống giống như một con Hải Tinh cực lớn, nhưng cái này đã được chứng thực, bộ dáng của hòn đảo này là sau khi Hải Tinh tộc cư trú mới sửa đổi mà ra như vậy, không phải thật sự có một con Hải Tinh lớn như thế nghỉ ngơi ở đây.

Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy trong Hải Tinh tộc có năm tòa chủ thành, phần lớn kiến trúc được dùng san hô để xây dựng, đồng thời thứ lớn nhất và đặc sắc nhất, chính là ở trên đảo mọc ra vô số những cây san hô!

Đây là một loại cây cối có bộ dạng như san hô, từng cây rất cao lớn, ban đêm có thể tỏa ra ánh sáng năm màu, ban ngày thì chỉ có một màu xám.

Đồng thời rất nhiều kiến trúc đều được dựng ở trên cây san hô cực lớn này, mà nhân số của toàn bộ Hải Tinh tộc ước lượng chừng hơn mười vạn, nơi này dưới sự che chở Thất Huyết Đồng nên nhiều năm qua không hề gánh chịu rung chuyển quá lớn, cho nên thoạt nhìn bây giờ coi như rất phồn hoa.

Mà ngay khi ngọn núi thứ sáu xuất hiện cũng lập tức dẫn tới sự chú ý của Hải Tinh tộc, mặc dù bọn họ không biết tòa thành lũy chiến tranh do ngọn núi thứ sáu biến thành, nhưng cường giả trong tộc vẫn lập tức nhận ra chấn động công pháp của Thất Huyết Đồng.

Cho nên hầu như ngay khi ngọn núi thứ sáu xuất hiện, một đạo thần niệm lập tức tràn ra từ trong Hải Tinh tộc.

“Là thượng tông Thất Huyết Đồng tới chơi sao? Không biết là vị tiền bối nào đến tộc của ta, có chỗ tiếp đón không được chu đáo, kính xin thượng tông tha thứ.” Theo thần niệm tràn ra, một lão giả mặc đạo bào năm màu đi ra.

Trên mặt lão giả tràn ngập vẻ tươi cười, không ra nhìn nội tâm của lão suy nghĩ gì, lúc này lão bay từ mặt đất lên trên không, chắp tay về phía ngọn núi thứ sáu.

Nhưng đáp lại lão, là Lục gia đứng trên đỉnh núi với sát cơ ngập trời giơ lên một ngón tay.

Ngón tay lập tức hạ xuống, thân ngọn núi thứ sáu to lớn tràn ra uy áp vô cùng, tựa như một con dấu thật lớn hung hăng trấn xuống Hải Tinh tộc phía dưới.

Uy áp đè xuống, thiên địa lập tức ầm ầm nổ vang và hư vô vỡ vụn, một cỗ áp lực cực lớn bẻ gẫy nghiền nát tất cả mọi thứ, trực tiếp phủ xuống trên Hải Tinh tộc khiến cho toàn bộ ngọn núi trong Hải Tinh tộc lập tức chấn động và xuất hiện khe hở, sau đó liền chia năm xẻ bảy ầm ầm nổ tung.

Ngay cả đại địa cũng là như vậy, khi bị luồng áp lực này phủ xuống thì nhiều chỗ sụp xuống từng hố lõm.

Một màn này, khiến cho lão tổ Hải Tinh tộc vừa đi ra nghênh đón lập tức biến sắc.

“Lục gia, ngươi làm thế này là có ý gì!”

“Ta có ý gì ư, ngươi nói xem lão phu có ý gì!!” Rút cuộc Lục gia không đè nén được sát cơ trong lòng nữa, giọng nói u ám truyền ra và thân thể lập tức đạp không lao tới, trực tiếp đến trước mặt lão tổ Hải Tinh tộc, tay phải giơ lên hung hăng trảo một cái.

Chương 488: Lửa giận thiêu biển (2)

Thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, bầu trời vỡ vụn!

Thân thể lão tổ Hải Tinh tộc không cách nào né tránh, trực tiếp bị Lục gia nắm lấy đầu người, theo Lục gia hung hăng bóp thì thân thể lão tổ Hải Tinh tộc oanh một tiếng, trực tiếp nổ tung.

Nhưng trong khi thân ảnh lão tổ Hải Tinh tộc nổ tung, một đạo huyết ảnh hình dạng Hải Tinh lập tức từ trong đó bay ra, khi tới vị trí xa xa lại hình thành thân hình thì phun ra máu tươi, cấp tốc rút lui và trong mắt lộ ra sự hoảng sợ.

“Lục gia, phải chăng đã hiểu lầm cái gì!”

Lục gia lạnh lùng nhìn lão tổ Hải Tinh tộc vừa hội tụ lại thân thể cũ.

“Quả nhiên ngươi ẩn giấu tu vi, đã đột phá đến Nguyên Anh, nhưng không sao, như vậy mới thú vị... Ngươi khiến cho ta phải chịu nỗi đau khổ mất con nhiều năm như vậy, ta cũng phải cho ngươi nhấm nháp một chút đau khổ khi tộc quần của ngươi, tộc địa của ngươi, hết thảy đều bị hủy ở trước mặt của ngươi.”

Trong lúc nói thì Lục gia giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, bỗng nhiên nhấn xuống một cái.

Thân ngọn núi thứ sáu lập tức nổ vang, cấp tốc phủ xuống Hải Tinh tộc phía dưới.

Nhưng cũng không hoàn toàn hạ xuống, mà chỉ hạ thấp đến khoảng cách ước chừng ngàn trượng trên không trung liền dừng lại, sau đó có từng đạo từng đạo hỏa diễm màu lam từ bên trong thân núi bên tràn ra, lập tức bao phủ tới toàn bộ hòn đảo Hải Tinh tộc phía dưới.

Từ xa nhìn lại thì hỏa diễm màu lam như thiên hỏa chảy xuôi từ trên trời, bao phủ bát phương, lại như sao băng rơi xuống đất nổ vang khắp nơi, khiến cho nước biển dưới nhiệt độ cao bốc lên, khiến cho vô số kiến trúc Hải Tinh tộc lập tức bốc cháy, tiếng kêu gào thê lương thảm thiết cũng không ngừng vang vọng.

“Luyện cho ta!”

“Luyện tộc quần của ngươi, luyện tộc địa của ngươi, luyện hết thảy huyết mạch của ngươi, ta muốn sống sờ sờ luyện Hải Tinh tộc của ngươi, luyện thành một ngọn nến, ngày đêm đốt trước mộ phần ái tử của lão phu!!”

Ánh mắt Lục gia đỏ thẫm, cả người trở nên điên cuồng, phất tay thì ngọn núi thứ sáu lập tức xuất hiện từng dãy pháp khí chiến tranh, đồng loạt bộc phát hình thành từng đạo chùm sáng bắn thẳng đến đại địa của Hải Tinh tộc.

Còn có những con rối vờn quanh bốn phía, từng cỗ cũng đều tràn ngập sát cơ phóng tới Hải Tinh tộc phía dưới, triển khai giết chóc.

Càng có đệ tử cùng trưởng lão của ngọn núi thứ sáu, giờ phút này tất cả đều nhao nhao phủ xuống.

Một màn này khiến cho thần sắc lão tổ Hải Tinh tộc trên bầu trời trở nên âm trầm, lão muốn ngăn cản, nhưng trong nháy mắt tiếp theo Lục gia mang theo sát cơ đã đến, âm thanh nổ vang lập tức vang vọng.

Lão tổ Hải Tinh tộc lần nữa phun ra máu tươi, trong đôi mắt đỏ thẫm của lão nhanh chóng hiện lên một tia ngân quang, khí thế của lão lập tức tăng vọt, bên ngoài bản thân hình thành phong bạo mênh mông quét ngang bát phương, đồng thời khí thế của Lục gia cũng càng mạnh hơn và trấn áp đến lão tổ Hải Tinh tộc.

Cùng lúc đó Hứa Thanh và đội trưởng cũng nhảy xuống khỏi núi, phi thẳng về phía mặt đất.

Một khắc chạm xuống đất, Hứa Thanh lập tức đạp vào trên một gốc cây san hô.

Lúc này là ban ngày, cây san hô màu xám không chịu nổi lực lượng vỡ tan ra, ánh mắt Hứa Thanh đỏ thẫm và sát cơ đè nén trong cơ thể cho tới bây giờ cũng không cách nào áp chế nữa, chợt phóng thẳng về Hải Tinh tộc phía trước.

Đội trưởng không đi chém giết cùng với Hứa Thanh, sau khi y hạ xuống liền lặng lẽ đi theo phía sau, bởi vì y biết rõ bây giờ lệ khí trong lòng Hứa Thanh rất nặng, luồng lệ khí này cần đại lượng máu tươi và giết chóc mới có thể hóa giải.

Với y mà nói thì Hải Tinh tộc không trọng yếu, vô luận là sau khi Thất gia nói rõ bí mật với y hay là giao hảo giữa y cùng với

Hứa Thanh, điều mà y hy vọng lúc này là Hứa Thanh có thể mau chóng bình phục.

Cho nên lần này đội trưởng đi theo, chỉ có một mục đích đó chính là làm bạn.

“Giết đi tiểu sư đệ, ở trong loạn thế này giết chóc là cách thổ lộ duy nhất, năm đó ta cũng đã từng làm như vậy, không diệt mấy tộc quần thì làm sao có thể khiến cho người khác kính sợ.” Đội trưởng thì thào, trong mắt cũng hiện lên sự điên cuồng.

Mà Hứa Thanh ở phía trước cũng đã triển khai màn sát phạt của mình.

Mệnh hỏa trong cơ thể Hứa Thanh mở ra, ngoài thân thể que sắt màu đen tràn ra lôi quang, hễ là nơi ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới liền xuất kích tới chỗ đó, trong khoảng thời gian ngắn tiếng nổ vang tràn ngập không gian, mà Hứa Thanh ra tay cũng càng mạnh mẽ kinh người, trong nháy mắt liền lao đến trước mặt một tên tu sĩ Trúc Cơ của Hải Tinh tộc.

Trong khi đối phương còn không kịp phản ứng thì Hứa Thanh đã hung hăng đụng tới, tiếng nổ vang lên và thân thể tên Trúc Cơ Hải Tinh tộc này chia năm xẻ bảy, trực tiếp nổ tung.

Mà bên trong máu thịt tồn tại một chút sợi tơ giống như con sâu nhỏ màu bạc, giờ phút này khối thịt bên trong vặn vẹo rồi cũng theo tu sĩ Hải Tinh tộc tan vỡ mà héo rũ.

Hứa Thanh nhìn lướt qua, thân thể nhoáng một cái đi thẳng đến vị trí tổ miếu nơi xa của Hải Tinh tộc, chỗ đó cũng chính là địa phương bình thường tộc trưởng Hải Tinh tộc đả tọa luyện đan.

Trên đường đến Lục gia đã nói cho hắn biết hết thảy thông tin thu hoạch được khi luyện hồn, bọn họ cũng đã phân công nhiệm vụ rõ ràng, Lục gia muốn tìm lão tổ Hải Tinh tộc báo thù và đồng thời luyện hóa toàn bộ Hải Tinh tộc.

Mà mục tiêu của Hứa Thanh là vị tộc trưởng kia, bởi vì chính đối phương đã truyền lệnh ám sát Bách đại sư.

Cho nên giờ phút này, sau khi hạ xuống thì Hứa Thanh lập tức triển khai tốc độ kinh người, trong cơ thể như có một tòa đại lục bị thiêu đốt, gào thét phi hành về phía tổ miếu Hải Tinh tộc.

Một đường phi hành, theo hỏa diễm màu lam trên bầu trời hạ xuống, những nơi hắn bay qua thì toàn bộ kiến trúc đều bị đốt cháy, vô số tộc nhân Hải Tinh tộc ở bên trong ngọn lửa phát ra âm thanh kêu gào thê lương thảm thiết.

Đại địa biến thành một mảnh rách nát, dưới nhiệt độ của hỏa diễm màu lam thì dùng mắt thường cũng có thể thấy được mặt đất bị hòa tan, rất nhiều khu đất trũng xuất hiện hỏa diễm màu lam chồng chất, hỏa diễm như muốn chui trong đất bùn, thấm vào càng sâu để luyện hóa.

Còn có từng cỗ con rối của ngọn núi thứ sáu, mang theo ý chí của Lục gia mà nhanh chóng giết chóc, đệ tử của ngọn núi thứ sáu cũng là như vậy, chấp hành theo mệnh lệnh của Lục gia.

Toàn bộ Hải Tinh tộc biến thành một mảnh đại loạn, từng gốc cây san hô tan vỡ, từng mảnh đất sụp xuống, lúc này năm tòa chủ thành đã có ba tòa chìm đắm trong biển lửa màu lam.

Khói đặc cuồn cuộn bốc lên ở bốn phía.

Hứa Thanh tăng nhanh tốc độ hơn nữa, lập tức tới gần một tên tu sĩ hải Tinh Tộc muốn ngăn cản hắn lao về phía trước, tay phải giơ lên và Kim Ô Luyện Vạn Linh lập tức phát ra âm thanh và hút tới, thân thể tên tu sĩ này trong nháy mắt trực tiếp trở thành thi hài.

Tốc độ Hứa Thanh không giảm, Kim Ô sau lưng bay theo, cái đuôi tràn ngập lửa khoác trên vai hắn, bốn phía chung quanh Hứa Thanh còn xuất hiện rất nhiều khói đen vờn quanh, trên không trung hình thành một gương mặt dữ tợn, bên trong là vô số tiểu hắc trùng.

Còn có cái bóng ở dưới mặt đất cấp tốc lướt theo, que sắt màu đen cũng đồng dạng như vậy.

Từ xa nhìn lại, giờ khắc này Hứa Thanh giống như sát thần lâm thế, những nơi hắn đi qua thì tất cả những thứ ngăn cản đều toàn bộ tử vong!!

Chương 489: Lấy máu làm đường (1)

Trên bầu trời, Lục gia đang cười.

Chỉ là tiếng cười đó mang theo cảm giác vô cùng đau lòng và thê lương, mang theo bi thương khó tả, cũng mang theo cơn điên cuồng do áp lực nhiều năm đè nén.

Mà vị lão tổ Hải Tinh tộc sau khi bị Lục gia ra tay thì toàn thân cũng đã tan vỡ nhiều lần, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Mặc dù thần thông của lão tổ Hải Tinh tộc quỷ dị, sau khi thân thể liên tục tan vỡ vậy mà vẫn còn có thể lại tái sinh ra cái mới, nhưng cũng chính vì loại tái sinh này khiến cho Lục gia càng giết càng điên cuồng hơn.

Hiển nhiên kẻ thù càng thống khổ và càng kêu rên, vậy thì sát ý trong Lục gia lại càng lớn hơn.

Vì vậy ở giữa không trung, Lục gia gần như là tươi sống lột thịt lóc xương lão tổ Hải Tinh tộc, rất nhiều máu thịt tung bay, lại bị hỏa diễm màu lam trực tiếp đốt cháy trở thành tro bụi.

Nhưng vẫn không thể giải được mối hận trong lòng như cũ.

Mà dưới mặt đất, đôi mắt Hứa Thanh cũng đã biến thành một màu đỏ thẫm như nhuộm đầy máu tươi.

Hắn cũng đã giết đến điên cuồng.

Từ khi đáp xuống mặt đất cho đến trên đường phi hành tới tổ miếu của Hải Tinh tộc, toàn bộ tộc nhân của Hải Tinh tộc gặp phải hắn đều không thoát khỏi cái chết!!

Lúc này Hứa Thanh giơ tay phải lên, một con dao găm do sát hỏa lập tức biến ra, hắn phóng ra một bước và trong giây lát liền đến trước mặt một tu sĩ Hải Tinh tộc, một dao hung ác cắt đứt cổ đối phương.

Trong lúc đầu người bay lên, Hứa Thanh đã cất bước phóng đến trước mặt tu sĩ Hải Tinh tộc khác.

Hắn dùng sức đâm dao găm vào ngực đối phương, một dao lại tiếp tục một dao, cuối cùng chợt vung tay lên, dao găm bay ra đâm thẳng vào trên cổ tên Hải Tinh tộc thứ ba và lập tức xuyên đâm vào, Hứa Thanh bay đến một phát bắt được dao găm rồi toàn lực cắt đứt.

Đầu người lập tức rớt xuống, mà trong thi thể ngã xuống, Hứa Thanh lần nữa thấy được một con sâu nhỏ như sợi tơ.

Số lượng những con sâu nhỏ này rất nhiều, có những con quấn quít với nhau, có con lại ở một mình, thoạt nhìn rất quỷ dị.

Hầu như ở trong cơ thể của mỗi tên tu sĩ Hải Tinh tộc đều ẩn chứa loại sâu này, Hứa Thanh một đường giết tới đã thấy qua rất nhiều, thậm chí còn có mấy con sau khi hắn ra tay thì rõ ràng có ý đồ chui vào trong cơ thể của hắn.

Nhưng thân thể của hắn cường hãn, những con sâu như sợi tơ này không cách nào chui vào, ngay khi chạm tới là bị hỏa diễm trong cơ thể Hứa Thanh khuếch tán ra đốt cháy.

Nhưng sinh mệnh của những con sâu này rất ương ngạnh, hỏa diễm cũng chỉ khiến cho chúng co rút vặn vẹo chứ không cách nào lập tức đốt chết được. Cuối cùng dưới sự thôn phệ của Kim Ô, mới có thể hoàn toàn giết chết được chúng nó.

Đồng thời Hứa Thanh cũng đã nhìn ra, những con sâu này ngoại trừ quỷ dị thì hình như còn có thể ảnh hưởng đến ý chí và linh hồn của tu sĩ Hải Tinh tộc, bởi vì mấy lần hắn nhìn thấy rõ ràng khi những con sâu này hiện lên ở trong mắt của những tu sĩ Hải Tinh tộc. Mỗi một lần hiện lên đều khiến cho tu sĩ Hải Tinh tộc phát cuồng, không sợ sinh tử mà vọt tới phía hắn.

Đồng thời dưới sát hỏa nuốt hồn, Hứa Thanh cũng có thể rõ ràng cảm nhận được lần nuốt hồn này không hề trọn vẹn, giống như là trước đó đám tu sĩ Hải Tinh tộc này đã bị kẻ khác cắn nuốt không sai biệt lắm rồi.

Về phần khí huyết bản nguyên cũng là như vậy, dưới Kim Ô Luyện Vạn Linh luyện hóa, tuy có thu hoạch nhưng cũng không nhiều.

Giống như toàn bộ Hải Tinh tộc, nhìn từ bề ngoài thì bình thường, nhưng trên thực tế thì bản chất bên trong đã bị thế lực nào đó thôn phệ mất bảy tám phần.

“Lục gia nói đúng, trong Hải Tinh tộc này hoàn toàn có ẩn giấu những bí mật cực lớn." Hứa Thanh nghĩ tới lời Lục gia nói, nhưng đối với hắn lúc này thì điều này không trọng yếu.

Thân thể Hứa Thanh sáng ngời, Kim Ô sau lưng gào thét lao ra, lập tức bao phủ sáu tên tu sĩ Hải Tinh tộc đang đánh tới phía trước hắn rồi lập tức thôn phệ, đồng thời lão tổ Kim Cương Tông trong que sắt màu đen cũng xuyên qua trên người một tên tu sĩ phía xa.

Mỗi một lần xuyên thấu thì lão đều tràn ra lực lượng lôi đình, tận diệt sinh cơ đối phương.

Mà cái bóng cũng tương tự như vậy, trong phạm vi bao trùm của nó, bên trong cái bóng của đông đảo tu sĩ Hải Tinh tộc đều có một con mắt mở ra sau đó điên cuồng thôn phệ, mặc dù nhiều khi không đợi nó thôn phệ xong, đối phương đã bị Hứa Thanh và lão tổ Kim Cương Tông giết chết.

Nhưng nó cũng không bỏ cuộc, nó vẫn có thể thành công khống chế được vài người, thường thường vào thời điểm này chính là khoảng thời gian cái bóng tỏa ra ánh sáng, nó khống chế thân thể của đối phương rồi đột nhiên lao ra, sau đó ngửa mặt lên trời cười to, tiếp đó liền trực tiếp nhảy vào bên trong tộc quần Hải Tinh tộc để tự bạo.

Nhưng những thứ này đều không phải là ngọn thương giết chóc sắc bén nhất của Hứa Thanh, thứ chân chính để cho đội trưởng đi theo đằng sau cũng phải kinh hãi, là những màn khói đen ở bốn phía quanh Hứa Thanh.

Những màn khói đen này do một đám tiểu hắc trùng tạo thành, bọn chúng khuếch tán ra bốn phía quanh Hứa Thanh, những nơi đi qua đều bị càn quét sạch sẽ, đánh đâu thắng đó không có gì không ăn, bất kể là cây san hô hay là tu sĩ Hải Tinh tộc, hễ là bị chúng nó chui vào đều sẽ bị chúng nó điên cuồng cắn xé thôn phệ.

Đủ loại tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng vang vọng, đồng thời ngay cả những con sâu như sợi tơ cũng đều là thức ăn của đám tiểu hắc trùng, nhưng rõ ràng tiểu hắc trùng cũng không hề thuận lợi thôn phệ đám sâu này, thường thường cần đại lượng tiểu trùng dũng mãnh lao tới mới có thể trấn áp được con sâu như sợi tơ.

Nhưng vô luận như thế nào, tích sức trong lòng Hứa Thanh cũng đã hoàn toàn phóng thích ở trên chiến trường này, lúc này hắn đi một đường về phía trước, suốt một đường giết chóc, đến cuối cùng khi Hứa Thanh đi đến tổ miếu Hải Tinh tộc, toàn thân hắn đều là máu tươi và sau lưng là vô số thi hài.

Ngoài tổ miếu có bốn thân ảnh đang khoanh chân ngồi.

Lúc này bốn thân ảnh chậm rãi ngẩng đầu lộ ra gương mặt tràn ngập gân xanh, bọn họ cũng là tộc nhân Hải Tinh tộc, nhưng cũng có chút khác biệt, đầu tiên là khí tức, khí tức bốn vị này đều đã vượt qua tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa, nhưng cũng không đạt tới trình độ bốn đoàn mệnh hỏa.

Tiếp theo là đám gân xanh trên mặt của bọn họ, hình như những sợi gân xanh này đang ngọ nguậy giống như bên trong có những con sâu vừa thô vừa to đang chạy quanh toàn thân, cho nên mới tạo thành một đầu tràn đầy gân xanh như vậy.

Chương 490: Lấy máu làm đường (2)

Mà ngay khi bọn họ nhìn thấy Hứa Thanh thì Hứa Thanh cũng nhìn thấy phía sau lưng của bốn vị tu sĩ này, trong cửa lớn của tổ miếu có một tu sĩ trung niên đang khoanh chân ngồi trước một lò đan, toàn lực tập trung luyện đan.

Tu sĩ trung niên này mặc một trường bào màu xanh, phía trên thêu tơ vàng hình thành một hình vẽ phức tạp lộ ra một cỗ khí chất cao quý, đồng thời trên đầu của gã còn đội một thứ như là Đế quan.

Trên người không ngừng tản ra tu vi Kim Đan, đồng thời trên mi tâm còn có một ấn ký Hải Tinh.

Từ xa nhìn lại thì thần sắc của gã tu sĩ trung niên này cho người ta một cảm giác không giận mà uy, lúc này mặc dù là bên ngoài đang giết chóc ngập trời, tộc quần gặp phải hạo kiếp sinh tử nhưng gã vẫn bất vi sở động, vẫn nhắm mắt khoanh chân như trước, đang không ngừng thúc giục luyện hóa lò đan.

Dường như đối với gã mà nói, cho dù toàn bộ tộc quần không còn cũng không có gì to tát, chỉ cần đan dược trong lò đan này được luyện ra là được.

Gã ...chính là tộc trưởng Hải Tinh tộc, cũng chính là con nối dõi của lão tổ Hải Tinh tộc đang thê thảm vô cùng ở giữa không trung.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh chú ý đến trên người tộc trưởng Hải Tinh tộc, sát ý cũng lập tức tràn ngập trong lòng hắn, bốn tên tu sĩ Hải Tinh tộc ở bên ngoài tổ miếu cũng lập tức nhao nhao đứng lên.

Trong mắt bọn họ tràn ngập vẻ lạnh lùng giống như không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào, mà trong con mắt còn có từng đạo ánh sáng trắng kích thước như những chiếc đũa chạy qua, sau đó bốn người khẽ động gào thét lao về phía Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, bọn họ đều mở ra Huyền Diệu Thái và thể hiện ra toàn bộ chiến lực của ba đoàn mệnh hỏa, từ bốn phương tám hướng ập thẳng đến Hứa Thanh.

Một khắc khi tới gần thì phía sau lưng bọn họ đều có bướu thịt thật lớn nổi lên hóa thành bộ dáng Hải Tinh, giống như dùng để kích thích thân thể khiến cho trong miệng bốn tên này đồng loạt gầm nhẹ, mỗi tên đánh ra một quyền về phía Hứa Thanh!

Một quyền này khi đánh ra thì bốn phía lập tức trở nên vặn vẹo, uy lực cực kỳ cuồng bạo, khí thế giống như có thể đánh đâu thắng đó.

Hứa Thanh không hề né tránh, hắn đứng tại chỗ nhắm nghiền hai mắt, trong nháy mắt tiếp theo Kim Ô phía sau lưng bỗng phát ra một tiếng hi..i…iiii rồi cúi người bao phủ trên người Hứa Thanh, lông vũ màu đen hóa thành kiện Đế bào màu đen, đuôi Phượng bốc lửa trở thành áo choàng, đầu Phượng nhô lên tựa như đội Đế quan cho Hứa Thanh.

Một tiếng chim kêu cuồng bạo phối hợp với khí thế bá đạo, khiến cho vào thời khắc này Hứa Thanh tựa như một thiếu niên Thần Hoàng, ánh mắt cũng từ trong khép kín bỗng nhiên mở ra.

Âm thanh nổ vang bỗng nhiên bộc phát, toàn bộ thân thể của bốn tên tộc nhân Hải Tinh tộc ở chung quanh lập tức chấn động mãnh liệt, một quyền phối hợp từ bốn phía đánh vào Hứa Thanh của bọn họ căn bản là không khiến Kim Ô Luyện Vạn Linh rung chuyển chút nào, lúc này thậm chí còn bị cắn trả khiến toàn bộ phải lui lại.

Nhưng đã chậm, khi Hứa Thanh mở mắt ra thì hắn trực tiếp bước ra một bước đến trước mặt một người, tay phải giơ lên bỏ qua Huyền Diệu Thái của đối phương, một phát túm được cổ của đối phương rồi hung hăng siết chặt, một tiếng rặc rặc thì xương cốt lập tức vỡ vụn, que sắt màu đen cũng gào thét đến rồi điên cuồng xuyên thấu qua thân thể người này, xuyên qua xuyên lại tới cả chục lần.

Sau một khắc Hứa Thanh buông tay, áo choàng đuôi lửa phía sau chợt hất lên, cả người hóa thành một đạo cầu vồng trực tiếp xuất hiện ở trước mặt tu sĩ Hải Tinh tộc thứ hai đang cấp tốc quay ngược lại, một đầu đập tưới.

Oanh một tiếng, tên tu sĩ Hải Tinh tộc này phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, gã vẫn muốn rút lui nhưng tốc độ của Hứa Thanh nhanh hơn mà lần nữa đập đầu tới, một tiếng phịch vang lên thế là đầu của tên tu sĩ Hải Tinh tộc thứ hai liền lập tức nổ tung.

Vẫn không kết thúc, giờ phút này có rất nhiều con sâu nhỏ màu đen hình thành sương mù đã tràn ngập tới trên người tên tu sĩ Hải Tinh tộc thứ ba đang quay ngược lại, bọn chúng cấp tốc chui vào bắt đầu thôn phệ máu thịt trong cơ thể đối phương.

Trong lúc tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng, Hứa Thanh đã đi đến trước mặt tên tu sĩ Hải Tinh tộc cuối cùng, trong sự hoảng sợ và kinh hoàng của đối phương, Kim Ô trên thân thể Hứa Thanh chợt lao ra, mảng lớn sát hỏa ầm ầm bộc phát bao phủ tên tu sĩ này vào, tươi sống đốt cháy.

Tất cả những điều này đều phát sinh trong khoảnh khắc, chớp mắt thì bốn tên tu sĩ Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa Hải Tinh tộc tử vong, khí huyết của bọn họ bay lên và linh hồn của bọn họ tản ra, huyết nhục của bọn họ bị cắn nuốt.

Nhưng đáng tiếc bọn họ giống như một khối thịt bị ướp lạnh nhiều năm, lại bị niêm phong nên không hề còn chất dinh dưỡng và cũng không có ý vị, còn không bằng cả gân gà.

Hứa Thanh phất phất tay, tất cả thi hài bốn phía lập tức tiêu tán trở thành tro bụi bay đi, có một chút bị gió thổi tới trước mặt rồi bay qua tầm mắt của hắn, nhưng không cách nào thu hút sự chú ý của Hứa Thanh.

Lúc này ánh mắt của hắn đã gắt gao khóa chặt vào vị trí bên cạnh lò đan trong tổ miếu, cũng chính là vị tộc trưởng Hải Tinh tộc đang luyện đan kia.

Cùng lúc đó thân ảnh đội trưởng từ sau lưng Hứa Thanh đi tới đứng ở bên cạnh của hắn, cầm trong tay một quả táo chẳng biết tại sao lại biến thành màu đen, vừa ăn vừa nhìn vị tộc trưởng kia.

“Oa, tiểu sư đệ ơi, ngươi nhìn kia kìa, người này giống như đã chết rồi vậy.”

Đội trưởng cười mở miệng.

Mà trong nháy mắt khi y mở miệng thì vị tộc trưởng Hải Tinh tộc bên cạnh lò đan chợt mở mắt ra, một đạo thần quang như tia chớp từ trong mắt bắn ra bên ngoài!

Trong nháy mắt tiếp theo trong đầu Hứa Thanh vang lên tiếng nổ, một cỗ cảm giác áp bách cực lớn tựa như gió bão đập vào mặt, nhưng sau một khắc thì sợi dây chuyền treo trên cổ hắn lóe lên, luồng uy áp này lập tức tiêu tán.

Đội trưởng bên cạnh cũng lui lại mấy bước và trong đôi mắt có phù văn lập lòe, thần sắc mang theo một tia điên cuồng mà liếm liếm bờ môi, trong kẽ răng dính một chút thịt quả màu đen.

"Hứa Thanh, chúng ta đồng loạt ra tay giết gã nhé, thế nào?"

Hứa Thanh gật đầu, trong nháy mắt tiếp theo hai người đồng thời lao ra, phi thẳng đến tộc trưởng Hải Tinh tộc vừa mở mắt ở bên trong tổ miếu.

Lúc này trong mắt vị tu sĩ Kim Đan lộ ra một tia ánh sáng kỳ dị, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Có chút ý tứ, không nghĩ đến cái địa phương nhỏ này, vậy mà còn có thể thấy loại tiểu tử gặp phải Kim Đan nhưng vẫn còn dám xung phong liều chết lao đến."

"Thời gian vẫn còn dư dả, vậy thì ta liền vui đùa với các ngươi một chút vậy."

—

Gây cấn quá mọi người ạ, cầu đề cử Ngọc Phiếu!!

Chương 491: Băng hỏa song sát (1)

Khoảnh khắc đội trưởng và Hứa Thanh vọt tới, lời nói của tên tộc trưởng Hải Tinh tộc cũng liền vang vọng bốn phương, sau đó gã liền đứng lên đi về phía trước một bước.

Bước chân vừa rơi xuống đất, thân thể của gã lập tức xuất hiện những hình ảnh trùng lặp, tựa như có hai luồng linh hồn hư ảo từ trong người phóng ra hai bên trái phải.

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể tên tộc trưởng Hải Tinh tộc liền trực tiếp từ một hóa hai, biến thành hai thân hình giống nhau như đúc, chia ra hai phía phóng tới đội trưởng và Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, một thân hình trong nháy mắt liền tới gần Hứa Thanh, ngón trỏ tay phải giơ lên chỉ về phía mi tâm Hứa Thanh, trực tiếp đâm tới.

Khóe miệng còn lộ ra nụ cười trào phúng, theo ngón tay hạ xuống thì có một cỗ uy áp ngập trời lập tức ầm ầm bộc phát tới, còn có lực lượng Kim Đan trấn áp bát phương tràn từ trên người khiến cho thân thể của Hứa Thanh lập tức chấn động, mệnh hỏa trong cơ thể giống như bị một trận cuồng phong thổi đến, lắc lư kịch liệt gần như muốn bị dập tắt.

Mà đúng lúc này lão tổ Kim Cương Tông biến thành que sắt màu đen lập tức gào thét lao tới gần, muốn ngăn cản nhưng bị tộc trưởng Hải Tinh tộc hất một cái vào trên que sắt.

Que sắt màu đen lập tức rung động lắc lư rồi nhanh chóng bay ngược lại, thậm chí ở bên trên thân cũng xuất hiện một chút khe hở, sau đó tộc trưởng Hải Tinh tộc giơ chân phải lên hung hăng đạp mạnh về phía mặt đất .

Đại địa nổ vang, cái bóng xuất hiện ở dưới chân của tộc tưởng Hải Tinh tộc lập tức tán loạn.

“Chỉ vậy?”

Tộc trưởng Hải Tinh tộc lắc đầu rồi đưa ngón trỏ chỉ về phía mi tâm Hứa Thanh, mắt thấy sẽ lập tức hạ tới, nhưng vào lúc này Kim Ô sau lưng Hứa Thanh trong nháy mắt liền biến ảo ra thân ảnh, hung hăng hút một hơi về phía gã.

Thân thể tộc trưởng Hải Tinh tộc hơi dừng lại, có chút mơ hồ nhưng vẫn đặt ngón trỏ vào mi tâm Hứa Thanh như cũ, chỉ là ngay một khắc muốn nhấn tới thì Kim Ô hỏa diễm liền hung hăng quét đến.

Trong mắt Hứa Thanh cũng tràn đầy điên cuồng, không chút né tránh mà lấy đầu của mình trực tiếp húc về phía ngón tay của đối phương.

Oanh một tiếng, Kim Ô có chút uể oải nhưng cũng cưỡng ép hút ra được một tia khí huyết, mà cái trán Hứa Thanh cũng toàn lực đập vào ngón tay của tên tộc trưởng Hải Tinh tộc.

Rặc rặc một tiếng, trong mắt tộc trưởng Hải Tinh tộc lộ ra một tia ánh sáng kỳ dị, ngón tay của gã trực tiếp bị gẫy.

Mà thân thể Hứa Thanh cũng vang lên một tiếng nổ, bị lực lượng cực lớn hất tung ra xa xa, lớp phòng hộ bên ngoài đến từ sợi dây chuyền khiến cho hắn không có bất kỳ thương thế nào, duy chỉ có khí huyết trong cơ thể là bị ảnh hưởng chấn động cuộn trào, nhưng rất nhanh hắn liền quay người điều khiển thân thể rơi xuống đất rồi ngẩng đầu gắt gao nhìn chằm chằm tộc trưởng Hải Tinh tộc, giờ phút này vẻ kỳ dị trên mặt của tên tộc trưởng Hải Tinh tộc đã đổi thành kinh ngạc.

Mà bên chỗ đội trưởng lúc này cũng đang đối mặt với một cỗ thân hình khác của tộc trưởng Hải Tinh tộc, giống như bên Hứa Thanh, đối phương vừa đến liền giơ ngón tay lên là đâm thẳng về phía mi tâm.

Nhưng phương pháp giải quyết của đội trưởng lại không hề giống với Hứa Thanh.

Y lập tức cởi bỏ từng đạo phù văn phong ấn ở trong mắt, khí thế toàn thân không ngừng bộc phát, giống như Hứa Thanh, đội trưởng cũng không hề né tránh mà cũng lựa chọn không lùi mà tiến.

Nhưng đội trưởng lại không dùng đầu của mình để đập tới ngón tay của tộc trưởng Hải Tinh tộc, mà mở cái miệng rộng của mình ra, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng vô tận hung hăng cắn tới ngón tay của đối phương!

Tất cả nói ra thì chậm chạp, nhưng trên thực tế thì hai việc này đều đồng bộ phát sinh, hai thân hình do tên tộc trưởng Hải Tinh tộc phân hoá ra, cùng một thời điểm ra tay đối phó với Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Trong nháy mắt tiếp theo ngón tay của tên tộc trưởng Hải Tinh tộc này đã bị đội trưởng cắn trúng, két một tiếng, mặc dù đội trưởng không hề cắn đứt được ngón tay của đối phương nhưng cũng cắn cho da thịt nát ra, khiến cho máu tươi chảy xuống.

Mà hàm răng của đội trưởng cũng vỡ ra mấy cái, y lập tức rút lui ra sau nhưng vẻ điên cuồng trong mắt vẫn còn như cũ, hai tay bấm niệm pháp quyết, lấy ra một mặt tấm thuẫn ngăn cản lực lượng đến từ Kim Đan, lại bị đánh bay ra ngoài thật xa.

“Thú vị.” Hai thân hình tộc trưởng Hải Tinh tộc cùng lúc cúi đầu xuống nhìn ngón tay của mình, sau đó hai thân hình lập tức dung hợp vào một chỗ lại hóa thành nhất thể, sau đó thương thế trên ngón tay kia cũng khôi phục trong nháy mắt.

Vào thời khắc này tu vi Kim Đan trên người của gã toàn bộ bộc phát ra, đôi mắt Hứa Thanh trở nên đau đớn và toàn thân cũng đang chấn động, hắn có một loại cảm giác như mình tựa như đang đối mặt với một mặt trời vậy, nhưng trong mắt của hắn vẫn bốc lên sát ý nồng đậm như cũ.

Đội trưởng bên đó cũng tương tự như vậy, tuy thiếu mất mấy cái răng nhưng hình như dạng này càng tiện cho y duỗi đầu lưỡi ra để liếm môi hơn, thậm chí y còn có tâm tư nhếch miệng về phía Hứa Thanh cười một cái, lộ ra biểu cảm đắc ý.

Mà một khắc sau tên tộc trưởng Hải Tinh tộc liền hừ lạnh một tiếng, bước ra một bước đi thẳng đến vị trí đội trưởng, nhưng ngay khi gã chưa đi tới ba bước thì sắc mặt bỗng nhiên đột biến.

Trên ngón tay đã hoàn toàn khép lại vết thương thình lình xuất hiện máu ứ màu đen, dường như trong đó có ẩn chứa rất nhiều độc tố đang lan tràn ra khắp toàn thân gã.

Hiện giờ nếu như có người có thể nhìn xuyên thấu thân thể của tên tộc trưởng Hải Tinh tộc này, sẽ có thể thấy trong cơ thể kia tồn tại rất nhiều tiểu hắc trùng.

Chúng nó đang điên cuồng thực hiện quá trính cắn xé thôn phệ và phát triển trong cơ thể của tên tộc trương Hải Thi tộc, trong lúc cắn xé còn tràn ra rất nhiều dị chất và độc tố cực mạnh.

Đây chính là thành quả phối hợp giữa Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Hứa Thanh rất rõ ràng thói quen xuất thủ của đội trưởng, dẫu sao pho tượng trong Hải Thi tộc cũng do đội trưởng gặm cắn, mà con Chương Ngư tu vi Kim Đan tới Thất Huyết Đồng đội trưởng cũng dám cắn, cho nên khi đội trưởng ăn táo thì Hứa Thanh đã điều khiển tiểu hắc trùng xâm nhập vào sẵn.

Mà đội trưởng cũng phát hiện, chỉ là không để ý mặc kệ những con tiểu hắc trùng giấu ở trong kẽ răng của mình, vừa rồi y hung hăng cắn nát da thịt đối phương một cái, đám tiểu hắc trùng liền thuận lợi chui vào trong cơ thể đối phương.

Giờ phút này, trong nháy mắt khi tên tộc trưởng Hải Tinh tộc đang biến sắc, đội trưởng nhe răng cười và vẻ điên cuồng trong mắt dâng lên cực cao rồi trực tiếp liền vọt tới phía đối phương, Hứa Thanh cũng tương tự như thế.

Trong khi lao ra thì cái bóng dưới chân Hứa Thanh liền khuếch tán bao phủ bốn phương tạo thành một vực, đồng thời toàn bộ lôi phù trên que sắt màu đen cũng đều bộc phát, Kim Ô sau lưng Hứa Thanh cũng gào thét và lần nữa nhập vào hắn.

Mệnh đăng và mệnh hỏa trong cơ thể cũng được toàn lực phóng thích, vào thời khắc này lực lượng thân thể đã được Hứa Thanh vận chuyển đến mức cực hạn, tốc độ cũng giống như thế, toàn lực đánh một quyền về phía tên tộc trưởng Hải Tinh tộc!

Chương 492: Băng hỏa song sát (2)

Một quyền này đã được Hứa Thanh sử dụng toàn bộ lực lượng của mình để đánh ra, đó là tập hợp mệnh hỏa và mệnh đăng, tập hợp lực lượng của Kim Ô, còn tập hợp sáu mươi cái pháp khiếu trong cơ thể hơn, tất cả mọi thứ đều hội tụ vào một quyền này, nháy mắt khi một quyền này được đánh ra thì bốn phía lập tức nhấc lên từng trận phong bạo.

Sau đó liền hóa thành biển lửa bốc cháy ngập trời!

Đó là lửa của Kim Ô, cũng là lửa của mệnh đăng, còn có pháp lực mệnh hỏa cùng với lửa giận trong người!

Mà đội trưởng cũng bộc phát cùng lúc, từng đạo phong ấn trong mắt được cởi bỏ, dần dần nhiệt độ xung quanh y hạ thấp tới mức không cách nào hình dung, mặt đất bị đóng băng và không gian bốn phía cũng xuất hiện những bông tuyết.

Từng bông tuyết truyền ra nhiệt độ băng hàn kinh người, cái lạnh này thậm chí đã vượt qua quỷ dị rất nhiều, chẳng những mặt đất bị đóng băng mà ngay cả ý chí của người ta cũng có thể bị đóng băng.

Vào thời khắc này thậm chí cả bầu trời cũng xuất hiện dấu hiệu biến hóa, một luồng khí lạnh vô tận từ trên người đội trưởng tản ra, cùng với nhiệt độ cực nóng từ bên Hứa Thanh thì cả hai tạo thành một màn so sánh vô cùng rõ ràng.

Một lửa một băng, từ hai phương hướng lập tức lao thẳng đến tộc trưởng Hải Tinh tộc đang xử lý tiểu hắc trùng.

Trong chớp mắt liền tới gần, vẻ điên cuồng trong mắt đội trưởng càng đậm, trên ngực vậy mà vươn ra một cánh tay rất quỷ dị!

Đó là một cánh tay màu lam bằng băng, thoạt nhìn không giống như là tay của nhân tộc, ở bên trên mọc đầy gai xương sắc bén nhìn thấy mà giật mình, đồng thời khi bàn tay này mở ra, vậy mà trong lòng bàn tay thình lình còn có một khuôn mặt.

Khuôn mặt kia chính là đội trưởng, chỉ là khuôn mặt này đang nhắm hai mắt tựa như đang ngủ say.

Khi cánh tay này xuất hiện cũng khiến cho ánh mắt của tên tộc trưởng Hải Tinh tộc cũng phải co rụt lại, muốn né tránh nhưng những con tiểu trùng màu đen trong cơ thể vào lúc này bỗng điên cuồng bộc phát, từng con tự bạo khiến cho dị chất và độc tố càng thêm nồng đậm, làm cho thân thể đang muốn né tránh của tộc trưởng Hải Tinh tộc không khỏi dừng lại.

Ngay khi tới gần thì cánh tay trước ngực đội trưởng duỗi ra, đặt ở trên trán tên tộc trưởng Hải Tinh tộc này.

Oanh một tiếng, vô tận băng hàn hoàn toàn bộc phát, tiếng ken két vang lên và thân thể tộc trưởng Hải Tinh tộc liền trực tiếp đóng băng, mà trong chớp mắt này một kích toàn lực dấy lên biển lửa vô tận của Hứa Thanh cũng bỗng nhiên bao phủ đến, thậm chí bắt lấy cơ hội này mà trực tiếp lấy ra bốn chữ lão tổ ban cho, trong miệng gầm nhẹ.

“Hỏa!”

Trong thời gian ngắn, mũi đám lửa hình chữ Hỏa (火) hơi mơ hồ một chút hóa thành một mảnh lửa lục sắc, mang theo một cỗ uy áp vô thượng bay thẳng tới tên tộc trưởng Hải Tinh tộc.

Trong mắt Hứa Thanh tràn ngập sát cơ, lực lượng hỏa diễm toàn thân hội tụ vào trên nắm đấm, ầm ầm đánh tới thân thể đang bị đóng băng của tộc trưởng Hải Tinh tộc.

Một quyền hạ xuống và thân thể tộc trưởng Hải Tinh tộc lập tức xuất hiện những khe hở, bị ngọn lửa vây quanh, nhất là lửa đến từ lão tổ có uy lực quá lớn, theo ngọn lửa bao phủ thì âm thanh đốt cháy truyền khắp bốn phương.

Dưới ngọn lửa này thì dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể tên tộc trưởng Hải Tinh tộc đang bị đốt cháy và dần tiêu tán, nhưng càng quỷ dị là trong mắt của đối phương rõ ràng không hề lộ ra chút hoảng sợ nào, mà chỉ hiện ra vẻ vô cùng ngoài ý muốn.

“Thế mà còn có cả chữ của đại năng!”

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể tên tộc trưởng Hải Tinh tộc vang lên một tiếng nổ, cả người nổ tung tán loạn, nhưng ngay khi thân hình của gã toái diệt thì có một cánh tay tựa như xúc tu trực tiếp duỗi ra từ trong thân hình vừa tan vỡ kia, hung hăng đập về phía Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Sức mạnh của chiếc xúc tu khiến cho hư không sụp đổ như mặt gương vỡ vụn, uy áp đáng sợ từ bên trên khiến cho thần hồn cũng phải run rẩy, toàn thân Hứa Thanh và đội trưởng lập tức chấn động, không thể điều khiển mà tự động bị cuốn ngược lại.

Nguy cơ ngay trước mắt, Hứa Thanh kéo đội trưởng đến bên cạnh mình, lấy sợi dây chuyền Lục gia cho để che chở ngăn cản cỗ lực lượng cuồng bạo trùng kích, hai người rút lui hơn 100 trượng và riêng mình phun ra máu tươi, lục phủ ngũ tạng kịch liệt đau nhức, đồng thời cũng đều nhanh chóng ngẩng đầu nhìn chỗ xuất hiện xúc tu.

Chỗ đó...theo bụi đất tiêu tán, mơ hồ lộ ra một thân ảnh đang từng bước tưng bước đi ra.

Từng cái xúc tu màu bạc vung vẫy ở bốn phía, thỉnh thoảng có mấy cái nhô ra khỏi đám bụi bặm để lộ ra hình dáng rõ ràng.

Có thể thấy căn bản đó cũng không phải là xúc tu gì cả, mà là từng con côn trùng vừa thô vừa to, trên miệng còn lộ ra hàm răng sắc bén, phát ra tiếng gào thét dữ tợn về phía Hứa Thanh cùng đội trưởng!

Mà rất nhanh đạo thân ảnh từ trong đám bụi đất cũng hoàn toàn đi ra, chiếu vào trong mắt của Hứa Thanh cùng đội trưởng!

Đây là một tên dị tộc có thân thể cao trọn vẹn hơn một trượng, toàn thân màu bạc, đầu hình tam giác và con mắt là hai cái đồng tử, trong miệng còn có đầu lưỡi thật dài, toàn thân trên dưới đầy những con côn trùng đang nghoe nguẩy.

Mà theo kẻ này xuất hiện thì một cỗ chấn động vô cùng kinh khủng khiến cho Hứa Thanh và đội trưởng đều phải kinh tâm động phách, từ trên thân người của tên dị tộc này giống như có thần năng nồng đậm tản ra, khiến cho tất cả không gian bốn phía cũng phải vặn vẹo.

Đây không phải là chấn động của Kim Đan, mà là của tu sĩ Nguyên Anh!

Theo tên dị tộc kia bộc phát thì thiên địa lập tức biến sắc, phong vân thổi ngược lại, Hứa Thanh và đội trưởng lần nữa rút lui.

“Không ngờ ở cái địa phương nhỏ này vậy mà có thể nhìn thấy hai tiểu gia hỏa không tệ, một người phong ấn quỷ dị tứ giai ở bên trong thân thể, một người có công pháp Hoàng cấp và thần thông kỳ dị, đồng thời còn có chữ do đại năng lưu lại, chỉ hơi tiếc là thân thể không bằng cái tên phong ấn vật quỷ dị.”

Giọng nói âm lãnh và quái dị từ trong miệng tên dị tộc chậm rãi truyền ra.

Hứa Thanh nghe đến đó, ánh mắt ngưng tụ nhưng lập tức nhẹ nhàng thở ra, hiển nhiên đối phương chỉ nhìn ra một bộ phận của mình chứ không hề nhìn ra mệnh đăng của hắn, cũng không nhìn ra được cái bóng, càng không cảm nhận được thủy tinh màu tím.

Mà lúc này đội trưởng ở bên cạnh hình như cũng nhẹ nhàng thở ra, hình như có cùng một ý nghĩ với Hứa Thanh… .

Sau đó cả hai người đều lập tức phát hiện và cảm nhận được bộ dạng của đồng bạn hình như cũng vừa nhẹ nhàng thở ra, đều nhìn nhau một cái.

Chương 493: Bạch Lệ, Chúc Chiếu (1)

“Đây là tộc gì?” Hứa Thanh không chần chờ chút nào, trong lúc thở dốc liền nhanh chóng rút lui và mở miệng hỏi đội trưởng.

“Thế giới Vọng Cổ quá lớn, vạn tộc như rừng, tộc quần đông đảo, hình như đây là một loại trong tuyến Trùng tộc, ta mơ hồ nhớ mình đã từng gặp tộc này trên một tập hồ sơ bí ẩn trong Tình Báo ti, ngươi đợi ta suy nghĩ nhớ kỹ lại chút.”

Thần sắc đội trưởng có chút mê hoặc, nhưng cũng cất bước bỏ chạy rất nhanh.

Mắt thấy Hứa Thanh và đội trưởng bỏ chạy, tên dị tộc hiện ra từ trong cơ thể tộc trưởng Hải Tinh tộc nhếch miệng cười một cái, thân thể chợt nhoáng.

Sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống và đôi mắt đội trưởng co rút lại, lấy tốc độ của bọn họ khó mà có thể bỏ chạy ở trước mặt của tu sĩ Nguyên Anh, Hứa Thanh chỉ cảm thấy mắt hoa lên rồi trong chốc lát liền có tiếng nổ vang truyền đến, thần năng đập thẳng vào mặt, lực lượng mạnh mẽ không thể chống đỡ ập tới khiến toàn thân hắn chấn động mãnh liệt lập tức phun ra máu tươi, đội trưởng bên cạnh cũng tương tự như thế.

Nhưng mượn nhờ sự che chở từ sợi dây chuyền Lục gia đưa cho Hứa Thanh, tuy bọn họ bị thần năng đánh tới, thân thể cũng bay ra hơn ngoài trăm trượng nhưng không có ảnh hưởng đến sinh mệnh, chỉ là lục phủ ngũ tạng trong cơ thể giống như tê liệt và cuộn trào, nếu như đối phương ra tay liên tục thì sợ là sự che chở của sợi dây chuyền cũng khó có thể kiên trì quá lâu.

Mắt thấy thân ảnh dị tộc kia lại cất bước đi đến, đúng lúc này trên bầu trời vang lên tiếng nổ, một mảnh hỏa diễm màu lam đột nhiên hạ xuống ngăn cản trước người của tên dị tộc kia.

Giờ phút này bầu trời nổ vang và đại địa cuộn trào, từng mảnh từng mảnh biển lửa từ trên bầu trời hạ xuống đốt cháy toàn bộ Hải Tinh tộc, mà tộc nhân Hải Tinh tộc trên hòn đảo lập tức tử vong rất nhiều.

Nhưng bất luận một cỗ thi thể nào tử vong thì bên trong thi thể đều có một vài con sâu nhỏ như sợi tơ chui ra, một màn quỷ dị này đã sớm dẫn tới sự chú ý của những đệ tử ngọn núi thứ sáu, cũng dẫn tới sự chú ý của Lục gia.

Mà một màn biến hóa lúc trước của tộc trưởng Hải Tinh tộc ở chỗ Hứa Thanh tự nhiên cũng bị Lục gia nhìn thấy, cho nên lúc này Lục gia lập tức tát ra một cái, trấn áp lão tổ Hải Tinh tộc rồi sau đó liền bấm niệm pháp quyết ra tay, khiến cho biển lửa màu lam phủ xuống ngăn cản tên dị tộc kia.

“Kẻ này là người Thiết Tuyến tộc!” Trong khi cản trở đối phương, Lục gia trên bầu trời cũng cấp tốc bay đến, giọng nói tới trước thân ảnh, vang vọng bốn phương.

Đội trưởng nghe tới ba chữ kia thì thần sắc lập tức khẽ động, nhanh chóng hạ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, ta nhớ ra rồi…”

Tên dị tộc kia vốn muốn hành hạ hai người Hứa Thanh đến chết, nhưng sau khi nghe giọng nói này liền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên cười một cái.

“Quả thực có chút coi thường tông môn ở nơi này rồi, nhưng mà chỉ có một tên Nguyên Anh như ngươi mà cũng xứng tới đây quấy rầy ta tu hành?” Tên dị tộc này nói xong liền giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay lên bầu trời.

Phong vân lập tức biến sắc, bầu trời truyền đến từng trận tiếng sấm, thanh thế vô cùng to lớn, âm thanh ầm ầm tựa như Thần Linh gào thét vang lên truyền khắp bốn phương, trong một cái chớp mắt có ba khe hở trận pháp thật lớn đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời.

Từng khe hở của ba trận pháp này đều to lớn tới hơn ngàn trượng, từ bên trong tràn ra uy áp vô cùng mênh mông, đồng thời còn có lực lượng truyền tống kinh người đang bộc phát ra từ.

Từng đạo thân ảnh thình lình bay ra từ bên trong ba trận pháp truyền tống trận này.

Trong truyền tống trận thứ nhất một đám tu sĩ dị tộc phía sau mọc cánh xuất hiện, toàn thân đen nhánh thoạt nhìn tựa như những con Ô Nha.

Bọn họ vừa xuất hiện lập tức tạo ra thanh thế cực lớn, đằng đằng sát khí, nhất là tên đứng đầu tiên ánh mắt giống như điện, toàn thân còn tản mát ra chấn động tu vi Nguyên Anh vô cùng kinh khủng.

Vẫn chưa kết thúc, tòa truyền tống trận thứ hai cũng lập tức vang lên tiếng động, lập tức có rất nhiều thân ảnh từ trong bay ra, bọn họ đều là thân người vòi voi, thân thể mỗi tên đều cao lớn vô cùng, trên người còn tản mát ra lực lượng khí huyết nồng đậm.

Người dẫn đầu là một đại hán cũng toả ra chấn động tu vi Nguyên Anh, vẻ mặt dữ tợn vô cùng hung tàn, khiến cho người ta giống như là cây cỏ, vừa gặp gió là đổ rạp xuống.

Mà tòa truyền tống trận thứ ba cũng là như thế, lúc này cũng phát ra âm thanh oanh oanh chuyển động, phía trước lập tức bay ra vô số thân ảnh, bộ dáng của những thân ảnh này càng thêm quái dị tựa như từng đám tảo biển, mọc ra mắt tam giác, sau khi xuất hiện thì từng thân ảnh lay động làm phong bạo lập tức dấy lên, khí thế tựa như có thể phá núi, vô cùng kinh người.

Bên trong cũng tương tự có chấn động tu vi Nguyên Anh tràn ra.

Ba cái tộc quần này vừa xuất hiện, con ngươi đội trưởng bên cạnh Hứa Thanh chợt co rút lại.

“Lục Dực Mặc Nha tộc, Đại Lực Tượng Vân tộc và còn có Xà Thảo Yêu Thực tộc!”

“Ba cái tộc quần này đều không phải đại tộc, quy mô tương đối giống với Hải Tinh tộc, trong đó Lục Dực Mặc Nha tộc cũng là minh hữu của Thất Huyết Đồng, hai tộc khác thì đều là trung lập.”

Theo đội trưởng mở miệng, ba tộc quần vừa đến không nói hai lời, một khắc vừa xuất hiện liền lao thẳng đến phía Lục gia, toàn bộ tộc quần cũng hướng về thân của ngọn núi thứ sáu, ầm ầm đánh tới!

Tất cả giống như đều không sợ chết, muốn dùng tính mạng của mình để rung chuyển cả tòa núi phía trước, nếu như cẩn thận nhìn tới, có thể nhìn thấy trong mắt của bọn họ rõ ràng có vài con sâu nhỏ như sợi chỉ thoáng chạy qua.

Ba tộc quần này và thêm cả Hải Tinh tộc, trong lúc bất thình lình thì toàn bộ đều đã bị khống chế!

Mắt thấy thân ảnh Lục gia bị ngăn cản, bầu trời cũng đổi sắc, Hứa Thanh lần nữa chạy nhanh và đội trưởng cũng dùng tốc độ cao nhất để rời khỏi nơi này, nếu đối phương là Kim Đan sơ kỳ thì bọn họ còn có thể dám liều mạng, nhưng đối phương là Nguyên Anh, đây không phải là đối thủ bọn họ có thể chống đỡ.

Dù có chữ của lão tổ, nhưng trừ phi là thời khắc mấu chốt, bằng không mà nói thì tính uy hiếp cũng không thực tế cho lắm.

“Ngược lại ta muốn nhìn, che chở của các ngươi có thể chống đỡ được mấy lần ra tay của ta.”

Lúc này tên dị tộc biến ra từ tộc trưởng Hải Tinh tộc cười nhạt một tiếng, thân thể vừa muốn đuổi theo, đội trưởng chợt quay đầu nhìn về phía tên dị tộc Nguyên Anh sau lưng này, bỗng nhiên mở miệng “Ngươi là Bạch Lệ!”

Chương 494: Bạch Lệ, Chúc Chiếu (2)

“Bạch Lệ của Thiết Tuyến tộc!”

Đôi mắt Hứa Thanh co lại, thần sắc tên dị tộc Nguyên Anh kia lại lộ càng nhiều kinh ngạc hơn nữa.

Bị Phong chủ Thất Huyết Đồng kêu ra lai lịch của mình đã khiến cho gã cảm thấy rất thú vị, cho rằng đối phương cũng có kiến thức nhất định, nhưng hôm nay rõ ràng bị một tên tu sĩ thấp giai trực tiếp gọi ra tên của mình, điều này khiến cho gã cảm thấy có chút khó tin.

“Lần này ta thật sự là không ngờ tới, cái địa phương nhỏ nhoi này rõ ràng còn có người biết tới ta? Tên tiểu tử ngươi có chút ý tứ.”

“Bạch Lệ của Thiết Tuyến tộc, 60 năm trước từng là thiên kiêu tuyệt thế của Thiết Tuyến tộc, được cả tộc vinh dự coi là hạt giống sẽ đi lên con đường Cổ Hoàng Chúa Tể.”

“Nhưng mà không biết tại sao đột nhiên phản loạn, chẳng những giết chết người có quan hệ huyết thống mà còn làm loạn tộc quần, làm dơ bẩn Thánh vật của Thiết Tuyến tộc khiến cho hạo kiếp hàng lâm, làm cho vô số tộc nhân chết thê lương, sau đó phản bội chạy trốn khỏi tộc, gia nhập một tổ chức thần bí tên là Chúc Chiếu!”

Đội trưởng nheo mắt, chậm rãi mở miệng.

“Thú vị, còn biết được không ít tình báo, để ta sưu hồn ngươi, xem xem ngươi còn biết được thứ gì nữa.”

Thần sắc Bạch Lệ mang theo một chút kinh ngạc, lần nữa hạ xuống một bước, mắt thấy sẽ lập tức tới gần, lam mang trong mắt đội trưởng lập tức lập lòe và Hứa Thanh cũng lộ ra thần sắc điên cuồng, lấy ra chữ của lão tổ.

Mắt thấy cả hai sẽ đụng chạm, nhưng vào lúc này.

Một tiếng hừ lạnh, từ trên bầu trời truyền xuống.

Tiếng hừ lạnh này siêu việt cả thiên lôi, âm thanh nổ vang lập tức vang vọng bát phương, trên đỉnh đầu Lục gia trên bầu trời đột nhiên dâng lên một cái hồ lô rượu.

Cái hồ lô rượu này, chính là vật không rời tay của Lục gia sau khi thê tử và nhi tử chết.

Ngay khi hồ lô vừa ra, ở trên thân nó lập tức phóng ra từng đạo sát khí Kim Duệ bay lên trời, bề ngoài hồ lô còn hình thành hình ảnh từng món binh khí sau đó nhanh chóng huyễn hóa ra hình dáng giống như Phượng lại tựa như Long, khuếch tán về bát phương.

Nếu cẩn thận nhìn kỹ, có thể nhìn thấy những binh khí này bao hàm rất toàn diện và đầy đủ, từ đao, thương, kiếm, kích đến búa, rìu, móc, xiên,... thứ nào cũng có và số lượng vô cùng nhiều, sợ là không dưới 100 vạn, tất cả trực tiếp liền tạo thành một vòng xoáy chứa cả biển vũ khí, những nơi đi qua thì tất cả mọi thứ đều bị bẻ gẫy nghiền nát.

Nó bay về phía ba tộc, trấn áp tới.

Trong thời gian ngắn, lão tổ Nguyên Anh của ba tộc quần được Bạch Lệ triệu hồi ra lập tức bị biển binh khí này trùng kích, không chỗ để trốn và toàn bộ phun ra máu tươi, từng tên phát ra tiếng gào thê lương kêu thảm thiết, thân thể lập tức bị trọng thương bay ngược lại.

Cùng bị trọng thương còn có tộc nhân của ba tộc, dưới sự trùng kích của biển binh khí, dưới sự bộc phát của sát khí thì tâm thần tất cả đều nhao nhao lay động, thần sắc kịch biến.

Đa số thân thể đều lập tức chia năm xẻ bảy trực tiếp bị phân thây, số thân thể còn lại mặc dù không lập tức tan vỡ, nhưng rõ ràng là cũng không thể kiên trì được bao lâu, trong giây lát thân thể liền bắt đầu xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy, bên trong hồ lô hình như xuất hiện một đôi mắt mang theo vẻ hung ác cùng cực, mang theo sự khinh miệt đối với dị tộc, nhìn khắp bát phương.

Ầm!

Mây trên bầu trời dạt ra, biển binh khí trút thẳng từ trên xuống như muốn trời tru đất diệt, toàn bộ dị tộc từng người đều vô cùng thê thảm.

Hình như cảm thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, Lục gia bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay tới ngọn núi thứ sáu.

Ngọn núi thứ sáu lập tức tràn ra hỏa diễm, trong chốc lát liền quét ngang bát phương, hoàn toàn bao phủ đại địa của Hải Tinh tộc cùng với toàn bộ tộc nhân ba tộc vừa hạ xuống.

Thiêu cháy hết thảy, tăng tốc luyện hóa, hoán thiên rực địa.

“Đây là cái pháp khí gì, vậy mà có nhiều sát khí Kim Duệ như vậy!!” Thần sắc của Bạch Lệ lần đầu tiên xuất hiện vẻ biến hóa.

Lúc này gã không bất chấp đánh chết Hứa Thanh và đội trưởng nữa, thân thể nhoáng một cái lập tức tan biến, nhưng hiển nhiên nơi đây đã bị hạn chế thuấn di, lúc gã xuất hiện không phải ở rất xa mà ở ngay trên không trung, sắc mặt lập tức biến hóa muốn bỏ chạy ngay tức khắc.

“Lúc trước lão phu còn suy nghĩ, với sự yếu ớt của Hải Tinh tộc thì lấy đâu ra đảm lượng để làm ra việc lớn như thế này, hóa ra ở phía sau có một tên dư nghiệt của tổ chức Chúc Chiếu hoạt động ở đại lục Vọng Cổ chạy tới!”

Giọng nói của Lục gia mang theo vô tận phẫn nộ cùng với sát cơ, lão phất tay và đỉnh hồ lô rượu lập tức bộc phát hình thành sát khí phong bạo, mang theo vô tận biển binh khí quét ngang bát phương, trấp áp thẳng đến Bạch Lệ.

Tâm thần Bạch Lệ chấn động, vừa muốn chạy trốn nhưng Lục gia đã đạp trên biển binh khí tới gần, trực tiếp hạ xuống một chưởng.

Tiếng nổ vang lên, Bạch Lệ thấy không cách nào bỏ chạy thì trong mắt lộ ra một tia ánh sáng yêu dị, quay người ra tay trực tiếp giao chiến cùng Lục gia ở trên trời.

Hai người ra tay kinh thiên động địa, khí trùng thiên hà, âm thanh đinh tai nhức óc khuếch tán bát phương khiến cho tu sĩ bốn phía đều phải rút lui ra xa, không thể tiếp xúc quá gần.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, dựa vào sự che chở của sợi dây chuyền mà ngẩng đầu nhìn tới.

Mà lúc này đội trưởng ở bên cạnh bỗng nhiên nở nụ cười, vừa cười thì trong ánh mắt cũng có sự điên cuồng cùng tham lam.

“Không ngờ, vậy mà có thể gặp được Chúc Chiếu trong truyền thuyết ở nơi này...Nghe nói mỗi một thành viên trong tổ chức Chúc Chiếu này đều không đơn giản.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Chúc Chiếu là một tổ chức cực kỳ thần bí của đại lục Vọng Cổ, thành lập ra chưa tới 1000 năm, toàn bộ thành viên trong đó đều là thiên kiêu chân chính của các tộc, bên trong mật quyển của Tình Báo ti có nói, tổ chức này tuyên bố với người bên ngoài, nếu gia nhập thì bọn họ có thể chia sẻ... Cơ duyên thành Thần, mà điều kiện gia nhập là biểu diễn một trận huyết tẩy tộc địa của bản thân, biểu diễn càng tốt sẽ càng được Chúc Chiếu tán thành.”

“Nghe nói nhiều năm trước trong Nam Hoàng Châu, có người không biết làm cách nào vậy mà lấy Thần Linh mở mắt để làm tư cách biểu diễn, gia nhập tổ chức Chúc Chiếu.” Đội trưởng nở nụ cười nhìn Hứa Thanh.

“Đáng tiếc bọn họ không có tìm đến ta, nếu không ta cũng thật sự muốn vào xem cơ duyên thành Thần sẽ là thứ gì, chẳng lẽ là con đường trở thành Cổ Hoàng Chúa Tể, hay là trở thành Thần Linh chân chính?”

“Ta có chút không tin… .”

“Ta cũng không tin.” Hứa Thanh nheo mắt lại, sờ lên trang giấy có chữ lão tổ tặng trên người và nhìn lên Lục gia đang giao chiến với Bạch Lệ trên bầu trời.

Chương 495: Chữ Tổ trấn Nguyên Anh (1)

Lúc này trên bầu trời vang lên hàng loạt âm thanh nổ tung, Lục gia và Bạch Lệ giao thủ khiến cho càn khôn cũng phải rung chuyển, mây mù tán lạc, biển khơi nổi sóng ầm ầm, từng đợt sóng biển ngập trời nhô lên.

Hai người ra tay mỗi một lần đều đánh ra lực lượng dời núi lấp biển, mỗi một kích đều giống như bàn thiên tế địa vậy, thậm chí chỉ vẻn vẹn là ảnh hưởng do thần thông hai người va chạm thôi, cũng đã khiến cho hư không bốn phía truyền đến âm thanh vỡ vụn.

Từ xa nhìn lại bầu trời chung quanh hai người không ngừng xuất hiện từng đạo khe nứt, có khi cả hư không chung quanh đều sụp đổ hình thành một cái hắc động thật lớn, có thể thôn phệ hết thảy.

Còn có từng đạo tia chớp giống như thiên phạt không ngừng chạy ở chung quanh hai người, thậm chí những tia chớp này còn huyễn hóa ra cả sừng, giống như những con Lôi Long gào thét qua lại chém giết lẫn nhau.

Không chỉ như thế, thân ảnh của bọn họ còn không ngừng lấp lóe ở trên bầu trời, vừa giao thủ vừa thuấn di, thông thường một khắc trước vẫn còn đang trong thế hổ vượt long tường, nhưng trong thời gian ngắn sau liền giống như vật đổi sao dời, trong nháy mắt lại đổi thành đánh giáp lá cà.

Còn có từng trận phong bạo bị bọn họ tiện tay kéo tới, sau đó biến thành thần thông của bản thân tạo thành lực sát thương vô cùng đáng sợ, nhất là Bạch Lệ, bên ngoài thân thể của gã hình thành vô số những con tuyến trùng màu trắng đang bay, mỗi một con đều vặn vẹo tạo thành những hình phù văn biến thành từng đạo huyền lôi, sau đó gào thét đánh tới phía Lục gia.

Nếu cận thận nhìn kỹ những đạo sấm sét huyền lôi kia, rõ ràng có thể thấy bên trong là vô số con sâu nhỏ như sợi tơ hình thành, thường thường khi vừa mới tới gần Lục gia liền trực tiếp nổ tung, thậm chí một vài vết nứt không gian vừa tạo thành thì trong nháy mắt tiếp theo liền bị những con sâu này đông kết lại.

Từ xa nhìn lại chỗ hai người giao chiến, những vết nứt không gian bị đóng băng tựa như có từng con ngô công màu trắng.

Mà Lục gia cũng không tầm thường, phất tay một cái thì bốn phía lập tức hiện ra một biển binh khí, vô số binh khí hình thành với khí thế rào rạt và sát khí ngút trời.

Khí tức tràn ra từ bên trong ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa, giống như có thể nghiền nát tất cả.

Nhưng bản thân tên Bạch Lệ kia cũng cực kỳ không tầm thường, mặc dù tu vi cả hai đều không phân cao thấp sàn sàn nhau, mà Lục gia còn có hồ lô rượu phối hợp, nhưng tên Bạch Lệ này vẫn không hề rơi vào hạ phong.

Dẫu sao thiên phú của Lục gia là ở lĩnh vực luyện khí, không phải là chém giết.

Lúc này trong khi tiếng nổ vang liên tục vang lên, Bạch Lệ thuấn di một cái đến trước mặt Lục gia và bấm niệm pháp quyết chỉ tới, một đạo đao quang lập tức hiện ra từ hư không, uy lực to lớn vô cùng chém đứt cả hư vô hình thành một đạo khe nứt cực lớn, như long xà bay múa về phía Lục gia khiến cho sắc mặt Lục gia lập tức biến hóa, nhanh chóng rút lui.

Mắt thấy như thế, tên Bạch Lệ bỗng nhiên nở nụ cười.

“Quả nhiên là Nguyên Anh ở địa phương nhỏ, có pháp khí mạnh như thế mà không cách nào chém giết được ta.”

“Nếu như thế, nói không chừng hôm nay ta không cần chạy trốn, giết ngươi rồi chiếm món pháp khí cực phẩm này của ngươi, cũng coi như là một đại thu hoạch.”

Trong lúc lời này truyền ra, Bạch Lệ liền vỗ trán một cái, thân thể lập tức chấn động và máu thịt sau lưng bỗng nhô lên thật sao hình thành một cái túi thịt lớn, phía trên tràn ngập vô số mạch máu, còn có từng con tuyến trùng đang điên cuồng nhúc nhích ở bên trong thoạt nhìn vô cùng rợn người, đồng thời cái túi lớn do máu thịt sau lưng nhô lên này bỗng đột nhiên nổ tung.

Một gốc thực vật mọc ra từ.

Gốc thực vật này lan tràn lên trên đỉnh đầu của Bạch Lệ, cao đến ba trượng và toàn thân một màu huyết sắc, có lá cây hình dáng răng cưa đồng thời còn có một hình bông hoa tam giác, bên trong có vô số nhụy hoa!

Có thể nhìn thấy bên trong cơ thể gốc thực vật có rất nhiều phù văn, số lượng rập rạp vô số giống như là huyết dịch của gốc thực vật này vậy, chúng chảy xuôi ở trong gốc thực vật quỷ dị này. Một khắc khi gốc thực vật vừa xuất hiện, một cỗ khí tức thần thánh kinh thiên động địa lập tức từ bên trong ầm ầm khuếch tán ra ngoài.

Cỗ khí tức này quá mạnh mẽ khiến cho đôi mắt của Hứa Thanh lập tức cảm thấy đau đớn, đội trưởng bên cạnh cũng đồng dạng như vậy, nhưng vẻ điên cuồng trong mắt của y lại càng trở nên nhiều hơn.

“Thần Tính!!”

Khí tức mà gốc thực vật này tràn ra, chính là Thần Tính.

Mà trình độ nồng đậm lại cực kỳ dồi dào, ngay một cái chớp mắt khi vừa xuất hiện thì gốc thực vật này liền ngẩng đầu hướng về phía hồ lô rượu trên bầu trời, toàn thân chấn động.

Cuồng phong quét tới thổi bông hoa hình tam giác bên trong gốc thực vật đang chấn động, khiến nó đổ xuống lộ ra một khuôn mặt quỷ dữ tợn ở bên trong!

Hai mắt của gương mặt quỷ này đỏ thẫm tà dị vô cùng, lúc này nó đang nhếch miệng cười.

“Để xem cực phẩm pháp khí của ngươi lợi hại, hay là Thần Chủng của Chúc Chiếu chúng ta mạnh hơn!”

Bạch Lệ ngửa mặt lên trời cười to, giơ tay phải vung lên thì có từng khỏa đan dược lập tức từ bên trong ống tay áo bay ra, lao thẳng đến gương mặt ở trong bông hoa.

Những khỏa đan dược này đều không phải là đan dược thành phẩm mà là đan dược bán thành phẩm, vả lại chất liệu đều không phải bất luận loại dược thảo nào, mà là máu thịt.

Có thể thấy bên trên mỗi một khỏa đan dược đều hiện lên một hư ảnh vong hồn, mà từng vong hồn thoạt nhìn cũng đều rất trẻ tuổi, hiển nhiên bọn họ đều là các thiên kiêu đã mất tích của các tộc trong những năm qua.

Bọn họ đều bị Bạch Lệ luyện hóa và hành hạ đến chết, lấy máu thịt ra để luyện đan và lấy hồn để dung nhập vào, biến thành đan dược.

Những khỏa đan dược này không phải để tên dị tộc này nuốt vào mà dùng để nuôi nấng gốc thực vật tà dị kia, cũng chính là Thần Chủng trong miệng của Bạch Lệ, mà hiển nhiên là gốc Thần Chủng này cần số lượng đan dược cực lớn, cho nên đây cũng là nguyên nhân mà Bách Lệ đi đến biển cấm.

Gã cảm thấy nếu như gã làm việc này ở trên đại lục Vọng Cổ sẽ quá mức nguy hiểm, nhưng nếu như ở nơi đây, gã cho rằng dựa vào lực lượng của bản thân thì cho dù có gặp phải nguy cũng có thể ứng phó được.

Chương 496: Chữ Tổ trấn Nguyên Anh (2)

Trong lúc Bạch Lệ cười một tràng dài, theo những khỏa đan dược bị gốc thực vật kia thôn phệ, trong khi Lục gia gầm thét tràn ra sát ý cuồng bạo, gốc thực vật này bỗng nhiên phát ra âm thanh về phía hồ lô rượu trên bầu trời!

“Hồng!”

Phát âm của chữ này khác biệt với chữ bình thường, nó giống như là một loại chú ngữ, vả lại làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ lạ, rõ ràng chỉ là một âm thanh nhưng hình như âm thanh này đã được dung hợp vô số âm thanh khác vào cùng một chỗ vậy, sau đó mới tạo thành âm thanh đặc thù này.

Ngay khi âm thanh này vừa phát ra thì bầu trời lập tức truyền đến âm thanh ken két, từng đạo tia chớp lập lòe tràn ra hồng mang trực tiếp xuất hiện ở trên hồ lô rượu, trong chớp mắt liền có vô số những tia chớp hình thành, liên hồi một đạo lại tiếp một đạo.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ mất thời gian mấy hơi thở, đã có hơn mười vạn tia chớp màu đỏ xuất hiện ở trên bầu trời, bao phủ ở phía trên hồ lô rượu tạo thành một cái phù văn ấn ký thật lớn.

Phù văn ấn ký này vô cùng phức tạp, hóa thành một đạo phong ấn khiến cho uy năng của hồ lô rượu lập tức trở nên ảm đạm.

Bạch Lệ lại cười to vô cùng kiêu ngạo, phất tay một cái thì một cỗ thân thể to lớn lập tức hiện ra trong giữa không trung.

Thân hình này to lớn tới hơn trăm trượng, thoạt nhìn tựa như một con bọ ngựa cực lớn toàn thân đen nhánh, mà trên người nó có một thứ khiến cho người ta nhìn thấy liền giật mình, đó là hai cái chân trước như lưỡi đao sắc bén đến tột cùng.

Cỗ thân hình này giống như là một chiến thể, ngay một khắc vừa xuất hiện thì thân thể Bạch Lệ liền dung nhập vào trong đó, chiến thể to lớn tới hơn trăm trượng lập tức mở mắt ra, bên trong tràn ra quang mang hung ác, nhoáng một cái phi thẳng đến phía Lục gia.

Tốc độ cực nhanh, phá vỡ hư không một đường xuyên suốt bầu trời trực tiếp đến trước mặt Lục gia, hạ xuống một đao.

Một đao kia giống như có thể trảm tướng cướp cờ, Hứa Thanh nhìn thấy mà tâm thần chấn động mãnh liệt, một đao này khiến cho hắn nhớ tới một đao từng thấy ở trong thần miếu.

Mặc dù không giống nhau nhưng cũng rất tương tự, mà Lục gia bên này cũng dốc toàn lực ngăn cản, trong lúc tiếng nổ vang lên liền rút lui và phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng lão cũng tương tự nhe răng cười, sát cơ trong mắt không hề giảm bớt chút nào.

“Sở trường của ta không phải đấu pháp, nhưng…ta là Phong chủ ngọn núi thứ sáu của Thất Huyết Đồng, ngọn núi thứ sáu am hiểu nhất là luyện khí, nhất là đại pháp khí!!”

Trong lúc nói, Lục gia đưa tay phải trảo một cái về phía ngọn núi thứ sáu phía dưới.

“Tới!”

Ngọn núi thứ sau đang luyện hóa hòn đảo Hải Tinh tộc trong nháy mắt lập tức trở nên mơ hồ, lúc sau rõ ràng thình lình xuất hiện ở trước mặt Lục gia.

Lực lượng thần năng bộc phát ra từ bên trên, toàn bộ pháp khí trên thân núi nổ vang, toàn bộ khí thế của ngọn núi bốc lên trấn về phía Bạch Lệ dung nhập vào chiến thể bọ ngựa!

“Trấn!”

Sức mạnh của cả một ngọn núi, trấn áp một người.

Tiếng nổ vang lên, một cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa kèm theo lực lượng phong tỏa không gian bát phương khiến cho Bạch Lệ không chỗ để trốn, trong thời gian ngắn sắc mặt Bạch Lệ liền biến hóa, trong khi thân núi phía trên đang cấp tốc trấn áp tới thì thân thể của gã cũng không khống chế nổi mà rung động.

Từng đạo khe nứt lập tức xuất hiện ở trên thân thể của gã, mắt Bạch Lệ trở nên đỏ thẫm, vung vẩy song đao phóng thẳng đến thân núi trên bầu trời, chỉ là sự hiện hữu của gã so với toàn bộ thân núi thì không hề có chút ý nghĩa gì.

Âm thanh nổ tung vang vọng khi song phương va chạm, Lục gia bấm niệm pháp quyết hung hăng ấn xuống thì thân núi cực lớn trực tiếp liền nghiền nát hết thảy, trấn Bạch Lệ xuống đập tới đại địa Hải Tinh tộc bên dưới!

Âm thanh ầm ầm to lớn trước đó chưa từng có vang vọng ngập trời, đại địa nổ vang khiến Hứa Thanh và đội trưởng phải bay lên không tránh đi, đại địa Hải Tinh tộc tan tành, từng đạo khe nứt cực lớn hiện ra và mặt đất bắt đầu sụp đổ.

Biển khơi bốn phía dấy lên sóng thần ầm ầm khuếch tán về bốn phía, phạm vi ảnh hướng cực lớn.

“Lão phu luyện ngươi!” Lục gia tóc tai bù xù và trong mắt tràn ngập điên cuồng, hai tay lão bấm niệm pháp quyết cực nhanh, không ngừng tung lạc ấn về phía thân núi dưới mặt đất, khiến cho thân núi bộc phát ra biển lửa nồng đậm, tăng tốc luyện hóa.

“Ngươi luyện nhi tử của lão phu, lão phu luyện ngươi!”

Mà lúc này thân núi ngọn núi thứ sáu cũng truyền ra chấn động, hình như Bạch Lệ bị trấn áp phía dưới đang toàn lực chống đỡ, muốn đánh bay ngọn núi trấn áp ở trên người mình.

Đồng thời theo từng tiếng gào thét như của hung thú, một cỗ lực lượng Thần Tính kinh tâm động phách từ bên dưới thân núi lập tức khuếch tán ra.

Nháy mắt tiếp theo, trong khi Hứa Thanh và đội trưởng giật mình, thân núi tràn ngập ngọn lửa vậy mà lại bị nhấc lên một chút xíu!

Với lực lượng Nguyên Anh sơ kỳ lại có thể làm đến mức này, đủ để nhìn ra tên Bạch Lệ này đích đích xác xác là thiên kiêu tuyệt thế của tộc nọ.

Lúc này sau khi nâng thân núi bên trên lên, phía dưới liền truyền ra âm thanh gào thét ồ ồ.

Có thể thấy bộ dáng lúc này của Bạch Lệ ở dưới thân núi đã hoàn toàn đại biến, không còn là dạng chiến thể nữa mà biến thành một dạng dung hợp cả người với gốc tà thực ở phía sau.

Thân cành vừa thô vừa to, lá cây hình răng cưa và bộ rễ giống như vô số xúc tu không ngừng khuếch tán không ngừng vũ động, cho đến khi thân núi bị gã giơ lên thật cao thì bên trong lộ ra bông hoa hình tam giác, cùng với gương mặt bên trong bông hoa.

Chỉ là gương mặt này không còn là bộ dáng lúc trước nữa, mà đã biến thành bộ dạng của Bạch Lệ, lúc này trong mắt của gã lập lòe hồng mang, Thần Tính trên thân điên cuồng tăng vọt với một loại tốc độ nhìn mà rợn người.

“Đây là luyện khí mà ngươi am hiểu, ta đã thấy nhiều tu sĩ luyện khí, bọn họ không chỉ biết luyện chế mà còn am hiểu sử dụng, về phần ngươi…”

Giọng gào thét từ dưới thân núi truyền ra, nhưng không đợi gã hoàn toàn nói xong thì trong mắt Lục gia lộ ra một tia điên cuồng, lão chợt phất tay thì một lá cờ cực lớn lập tức xuất hiện ở bầu trời trên đỉnh đầu sau đó liền trải ra.

Lá cờ này to trừng trăm trượng, khi mặt cờ tung bay bên trên liền tràn ra khí thế giống như cầu vồng, chấn nhiếp bát phương.

Từ xa nhìn lại thì thấy lá cờ phân bố không trọn vẹn và pha lẫn nhiều màu, lại còn hỗn tạp giống như đã dính vô số máu tươi, lộ ra khí tức Thần Tính vô cùng mãnh liệt.

Dường như nó đã trải qua hàng kỷ nguyên thay đổi, trải qua vô số lần tẩy lễ của chiến tranh, bên trên mang theo khí tức tang thương của năm tháng, giờ phút này theo lá cờ được triển khai thì cả bầu trời liền thay đổi màu sắc, che đậy cả ánh sáng mặt trời.

Lấy Hải Tinh đảo làm trung tâm, trong trăm triệu dặm thì toàn bộ tộc quần xung quanh tâm thần đều lập tức chấn động mãnh liệt, dù là tồn tại bí ẩn dưới đáy biển cũng đều nhao nhao mở mắt, trong ánh mắt lộ ra sự kiêng kị.

Nhất là phía trên lá cờ còn tồn tại một giọt máu vàng óng ánh, khí tức bên trên làm cho người ta có một loại cảm giác tựa như đã vượt hơn Thần Tính, tiếp cận nửa khuôn mặt Thần Linh ở trên bầu trời!

Ngạo nghễ hết thảy.

Chương 497: Chữ Tổ trấn Nguyên Anh (3)

Hình như dưới lá chiến kỳ này đã có vô số tồn tại Thần Thánh bị chém giết, vô số cường giả dị tộc bị tàn sát. Sau khi được Lục gia lấy ra, lá cờ này lập tức bạo phát ra một cỗ khí thế hung ác tuyệt thế rung chuyển cả thiên địa.

Khí tức này rất mạnh khiến cho bầu trời bị triệt để ngưng kết, những gợn sóng trên biển cũng trực tiếp bất động.

Một cỗ uy áp bá đạo trấn áp vạn tộc, phá vỡ thương khung, lập tức bộc phát từ trên lá cờ.

Giọng nói của Bạch Lệ lập tức im bặt, trong nháy mắt tiếp theo thì một cỗ cảm giác vùng vẫy trước đó chưa từng có ầm ầm bộc phát từ trên người gã, giọng nói của gã cũng biến đổi, bên trong tràn đầy hoảng sợ và còn có sự kinh hoảng thật lớn.

“Chiến kỳ của nhân tộc! Địa phương nhỏ nhoi thế này, tại sao lại có thể có vật đó chứ!!”

Hiển nhiên, mặc dù Bạch Lệ ẩn thân ở trong cơ thể của tộc trưởng Hải Tinh tộc, nhưng gã cũng không phải biết hết thảy toàn bộ, tối thiểu nhất gã không biết được Thất Huyết Đồng đã từng tung ra chiến kỳ này khi đánh tới hòn đảo của nhân ngư tộc!

Lúc này khi chiến kỳ của nhân tộc xuất hiện, Bạch Lệ nơi đây đã hoàn toàn bị hù dọa, hồn phi phách tán.

Gã toàn lực vùng vẫy muốn trốn thoát, mà dưới sự vùng vẫy điên cuồng của gã thì ngọn núi thứ sáu dần dần xuất hiện dấu hiệu không cách nào tiếp tục trấn áp.

Trên bầu trời, trong mắt Lục gia lóe lên hàn mang, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết rồi lập tức vung vẩy, chiến kỳ của nhân tộc tràn ra một luồng tia sáng rực rỡ chói mắt, chiếu về phía thân núi.

Nhưng hiển nhiên lão cũng không phải là Thất gia, tu vi cũng không bằng, cho nên vận hành chiến kỳ của nhân tộc cũng không cách nào nhanh chóng và thong dong như Thất gia lần trước.

Đối với Lục gia mà nói, muốn triển khai toàn bộ lực lượng của chiến kỳ của nhân tộc thì cần có thời gian.

Mắt thấy như thế, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán và thân thể nhoáng một cái ra, đội trưởng bên cạnh cũng hô hấp dồn dập nhìn chằm chằm vào thân hình của Bạch Lệ ở dưới ngọn núi thứ sáu, vẻ điên cuồng trong mắt đã đạt đến cực hạn.

“Thần Tính! Lại nồng đậm và thuần khiết như thế!! Còn không có bất kỳ dị chất hỗn tạp nào ở bên trong!!!” Đôi mắt của đội trưởng đỏ lên.

Tốc độ của hai người vô cùng nhanh, ngay lập tức lao thẳng đến thân núi, mà Bạch Lệ ở dưới cũng đang gào thét cùng với vùng vẫy ở dưới chấn động thần năng. Chấn động của thần năng đối với tu sĩ cấp thấp mà nói, khi đã tràn ra thì chỉ hơi đụng chạm một chút liền sẽ diệt vong.

Nhưng Hứa Thanh có sợi dây chuyền che chở, lúc này màn hào quang bên ngoài thân thể của hắn đang kịch liệt vặn vẹo để miễn cưỡng chống đỡ, mà đội trưởng bên đó cũng vô cùng khó khăn, đi ra một bước liền phun ra một ngụm máu tươi, nhưng ngoài thân thể của y cũng có một mặt thuẫn thủ hộ bản thân, đồng thời thì bên trong ánh mắt của y cũng tràn ngập vẻ điên cuồng.

Không để ý tới đội trưởng, Hứa Thanh nhìn chằm chằm phía Bạch Lệ dưới thân núi đang vác núi đứng lên muốn chạy trốn, hắn bỗng nhiên giơ tay phải lên, lập tức có rất nhiều con sâu nhỏ màu đen vùn vụt bay ra phóng thẳng đến chỗ Bạch Lệ.

Nhưng Thần Tính đến từ trên người Bạch Lệ quá mạnh mẽ, không đợi đám tiểu hắc trùng tới gần thì rất nhiều con liền tan nát tử vong. Bạch Lệ cũng đồng thời nhận ra Hứa Thanh cùng với đội trưởng, nhưng lúc này gã không có đủ thời gian đi quan tâm tới hai người, gã gầm nhẹ một tiếng bộc phát lực lượng toàn thân, lần nữa nâng thân núi lên một chút, cố gắng nâng qua đỉnh đầu.

Thân núi lập tức nổ vang và bị gã cứng rắn ném văng đi mấy trượng, mượn cơ hội này thân thể của gã nhoáng một cái muốn bỏ chạy. Nhưng vào lúc này, trong mắt Hứa Thanh hiện lên một tia lạnh lẽo, tay phải nắm chặt chữ của lão tổ.

“Tị!”

Bốn chữ Tị Đầu Sinh Hỏa, chữ Hỏa (火) lúc trước giờ đã mơ hồ, mà lúc này chữ tị cũng lập tức vặn vẹo rồi nhanh chóng tan biến, huyễn hóa thành một cái mũi thật lớn bay về phía Bạch Lệ đang bỏ trốn.

Tốc độ cực nhanh như điện chớp, xuyên thẳng qua khoảng cách nháy mắt liền tới gần đối phương.

Sắc mặt Bạch Lệ lập tức biến đổi, cái mũi này liền hung hăng đụng tới, âm thanh va chạm kịch liệt vang vọng khắp trời, Bạch Lệ phun ra một ngụm máu tươi và thân thể bị chấn lui nên đã bỏ lỡ cơ hội bỏ chạy, mà thân núi phía trên lại hạ xuống trấn áp lần nữa.

Oanh một tiếng, Bạch Lệ phát ra tiếng gào thét thê lương toàn lực chống cự thân núi, đồng thời luồng hỏa diễm màu lam đến từ thân núi cũng toàn lực ập đến, điên cuồng thiêu đốt luyện hóa gã.

“Bò sát nhân tộc đáng chết!!” Bạch Lệ nghiến răng, cả mắt đỏ thẫm mà toàn lực ngăn cản, đồng thời đội trưởng bên cạnh cũng mượn nhờ cơ hội này đột nhiên bộc phát tốc độ, như không muốn sống mà trực tiếp lao tới.

Dù trong quá trình tới gần thì thân thể của y bị khí tức của Bạch Lệ ảnh hưởng làm xuất hiện sự ăn mòn, ngay cả trên mặt cũng đều như thế, nhưng đội trưởng không thèm để ý chút nào. Đội trưởng không tiếc đại giới mà kiên trì vọt tới, sau khi đến gần chợt cắn một cái trên thân của Bạch Lệ.

Rặc rặc một tiếng toàn thân Bạch Lệ chấn động, đội trưởng cũng kêu thảm một tiếng và thân thể nhanh chóng rút lui trở về, nửa người dưới vang lên một tiếng oanh… tan vỡ. Một cánh tay cũng vỡ vụn và nửa người dưới đều không còn, con mắt cũng chỉ còn một con, ruột rơi đầy đất, đồng thời hàm răng trong miệng cũng đều rụng hết

Nhưng trong miệng của đội trưởng đã có một khối thịt của Bạch Lệ, lập tức bị đội trưởng nuốt tươi xuống, trên mặt vừa lộ ra sự điên cuồng lại lộ ra vẻ thỏa mãn mà cười.

Lửa giận trong lòng Bạch Lệ bốc lên và ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng gã bị trấn áp không cách nào phản kích, mà hỏa diễm bốn phía lại không ngừng khiến gã suy yếu, điều này khiến cho cả người gã hoàn toàn phát điên.

Hai mắt của gã đỏ bừng rồi tiếp tục bộc phát Thần Tính trên người, lại nhấc thân núi phía trên lên một lần nữa, sau đó thân thể nhoáng một cái hóa thành hai phần rồi lao về hai phía để cấp tốc chạy trốn, muốn thoát ly phạm vi của thân núi.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh đã sớm nhìn chằm chằm vào gã nên ra tay lần nữa, chữ lão tổ cho lập tức vang lên, chữ Đầu trong Tị Đầu Sinh Hỏa bay ra rồi trực tiếp hóa thành một cái nắm đấm thật lớn, bay thẳng đến phía Bạch Lệ.

Hứa Thanh vừa muốn tiếp tục triển khai thêm chữ của lão tổ, thế nhưng hư ảnh nắm đấm không cần phân biệt, giống như có thể tự động khóa chặt khí tức của đối phương rồi trực tiếp bay đến trước mặt chân thân của Bạch Lệ, trong sự tuyệt vọng cùng bi phẫn của Bạch Lệ, một đấm hạ xuống.

Chương 498: Chữ Tổ trấn Nguyên Anh (4)

Toàn thân Bạch Lệ chấn động mãnh liệt và phun máu tươi ra, vốn dĩ thân thể đã thoát được trong khi nhấc thân núi lên, giờ lại theo quán tính mà bị đè xuống trở lại.

Ầm!

Toàn thân Bạch Lệ run lên, rút cuộc lần này đã không chịu nổi nữa mà bị đè đến nỗi quỳ xuống, hỏa diễm màu lam điên cuồng ập đến không ngừng ăn mòn gã, mà bên đội trưởng thì đôi mắt lại càng đỏ thẫm hơn, một tay miễn cưỡng chống xuống đất rồi ...lại phóng tới.

Rõ ràng tốc độ lần này còn nhanh hơn một chút so với lần trước, đội trưởng vừa tới gần Bạch Lệ liền muốn cắn thêm một miếng, nhưng Bạch Lệ chợt quay đầu, vẻ mặt dữ tợn gầm nhẹ về phía y.

Sóng âm trùng kích khiến đội trưởng kêu lên một tiếng thảm thiết, cơ thể lại bị tan vỡ thêm, cái tay còn lại cũng không còn, chỉ còn lại một cái đầu người không có nhiều máu thịt văng ra, tuy vậy đội trưởng rõ ràng vẫn chưa chết, trong ánh mắt mang theo không cam lòng và gầm nhẹ về phía Hứa Thanh.

“Ném ta qua đó, ném ta qua đó!!”

Hầu như ngay khi đội trưởng mở miệng, Bạch Lệ dưới nguy cơ sinh tử lập tức phát cuồng hơn, từ trên thân thể truyền ra âm thanh nổ vang cực mạnh, thân hình trực tiếp nổ tung nhưng chấn động hình thành lại không hề khuếch tán bốn phía, mà hội tụ tất cả trùng kích tới thân núi phía trên.

Trong sự trùng kích do lực lượng tự bạo, bên trong thân thể tự bạo của Bạch Lệ bay ra một con tuyến trùng, mượn nhờ thân núi bị trùng kích hất lên, trong một cái chớp mắt lập tức nhanh chóng phi hành bỏ chạy về phía xa xa.

Trên người của con tuyến trùng này đã không có gốc tà thực Thần Chủng kia nữa.

Hiển nhiên đối với Bạch Lệ mà nói, cái này đã là trả giá cực kỳ cao, là tổn thất cực kỳ nghiêm trọng với gã, nhưng vì bảo vệ tính mạng nên gã cũng không còn biện pháp nào khác, bây giờ chỉ có thể chạy trốn giữ mệnh.

Mắt thấy Bạch Lệ sắp trốn được, nhưng trong mắt Hứa Thanh lại lóe lên lãnh mang, triển khai một chữ cuối cùng của lão tổ ra.

“Sinh!”

Trong nháy mắt tiếp theo, một bàn tay khổng lồ trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh rồi hướng về phía tuyến trùng đang bỏ chạy, tát tới một cái với tốc độ kia cực nhanh, gần như tức thì liền tới gần.

Oanh một tiếng, bàn tay trực tiếp đập vào trên người con tuyến trùng.

Miệng đầy răng sắc bén của tuyến trùng lập tức gãy rụng hết, thân thể cũng nổ tung hỏng mất một nửa, trong miệng phát ra âm thanh thê lương, muốn mạnh mẽ tiến lên nhưng không cách nào làm được, bỗng nhiên thân thể bị một cỗ lực lượng kéo ngược lại.

Lúc bay ra phía sau gã còn muốn cải biến phương hướng để liều mạng chạy trốn, nhưng lúc này thân núi đã tiếp tục nện xuống.

Lần này đại địa nổ vang, Bạch Lệ đã bị triệt để bị trấn áp.

Mắt thấy như thế đáy lòng Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra, cơn suy yếu giống như thủy triều lập tức xuất hiện trên toàn thân.

Lấy tu vi của hắn triển khai chữ của lão tổ, mặc dù không cách nào bộc phát ra toàn bộ lực lượng nhưng tiêu hao cũng vô cùng kinh người, nhưng vừa vặn hắn cũng giúp Lục gia tranh thủ được đầy đủ thời gian.

Lúc này Lục gia trên bầu trời vung vẩy hai tay, sát cơ trong mắt lập lòe, bên trong mang theo cừu hận sự điên cuồng, hai tay hung ác nhấn một cái về thân núi phía dưới!

Bên trong chiến kỳ trăm trượng của nhân tộc lập tức vươn một ngón tay. Ngón tay này vừa ra thì thiên địa lập tức biến sắc, phong vân cuộn trào, một cỗ khí thế đáng sợ thôn sơn bài hải từ trên ngón tay này tản ra.

Theo ngón tay hạ xuống nhấn vào trên thân núi, toàn bộ thân núi oanh một tiếng rồi mạnh mẽ trầm xuống phía dưới.

Vô số hỏa diễm màu lam ở trên đó được bộc phát ra với cường độ trước đó chưa từng có, quét ngang toàn bộ Hải Tinh tộc.

Nhưng hỏa diễm này, lại không hề tạo thành tổn thương đối với Hứa Thanh cùng với mọi người của Thất Huyết Đồng ở trên Hải Tinh tộc.

Ngoại trừ bọn họ ra, toàn bộ dị tộc ở trên hòn đảo này đều chìm vào trong hỏa diễm, vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức phát ra từ trong biển lửa, mà đại địa phía dưới cũng bị hỏa diễm màu lam hòa tan.

Vô số tuyến trùng bên trên đều gào thét nhưng không hề có tác dụng gì, chỉ có thể trở thành tro bụi ở bên trong ngọn lửa.

“Luyện tất cả máu huyết của ngươi cùng với tất cả sinh mạng ở trên hòn đảo này!”

Giọng nói của Lục gia vang vọng, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay xuống, thân núi lập tức chấn động và từng đoàn khí huyết từ trên đảo Hải Tinh bộc phát, mà Bạch Lệ bị trấn áp ở dưới thân núi cũng tương tự tuôn ra khí huyết nồng đậm.

Tiếng kêu gào thảm thiết của Bạch Lệ không ngừng truyền ra, thê lương tột cùng, đồng thời toàn bộ dị tộc trên đảo này cũng đều đang kêu rên, tuyến trùng trong cơ thể của bọn họ điên cuồng chui vào chỗ sâu trong máu thịt để né tránh, nhưng không hề có tác dụng, máu thịt của toàn bộ dị tộc đều bị hòa tan!

Còn có những sông hồ ở trên hòn đảo cũng đều như vậy, nhanh chóng bốc hơi.

“Luyện tất cả xương cốt của ngươi cùng với tất cả sinh mạng trên hòn đảo này!”

Lục gia giơ tay lên hét lớn một tiếng, bộc phát tu vi toàn thân tràn vào trên thân núi, xương cốt của toàn bộ dị tộc trên hòn đảo lập tức bị hòa tan, khiến cho những con tuyến trùng không cách nào ẩn nấp trong máu thịt chỉ có thể trốn vào thật sâu trong xương tủy, rồi lập tức cũng bị đốt cháy.

Đại địa nổ vang lan tràn ra thêm những vết nứt, từng ngọn núi sụp đổ, từng khối đại địa vị trí biên giới hoàn toàn bị tách rời rồi nhao nhao bay thẳng đến ngọn núi thứ sáu, dung nhập vào bên trong thân núi khiến cho ngọn núi thứ sáu càng thêm to lớn.

"Luyện tất cả thần hồn của ngươi cùng với tất cả sinh mệnh trên hòn đảo này!"

Lục gia giơ tay lên, hồ lô rượu trên bầu trời bộc phát giãy giụa thoát khỏi những tia chớp rồi bay đến trong tay Lục gia, lão uống xong một ngụm rượu, chợt phun ra.

Thân núi lại chấn động, đại địa phía dưới liên tục tan vỡ, từng sợi hồn phách từ bát phương bay đến, tuyến trùng ẩn thân ở trong thức hải kêu rên tuyệt vọng vì không còn chỗ nào để trốn!

Mà mặt đất đang nhanh chóng thu nhỏ lại, đất đai bên dưới không ngừng bay lên, phóng mắt nhìn đi thì toàn bộ hòn đảo Hải Tinh đã chia năm xẻ bảy, bốn phía đều là biển lửa vô tận.

"Luyện luân hồi!" Cuối cùng Lục gia cắn vào chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi rơi vào trên thân núi.

Toàn bộ Hải Tinh đảo hoàn toàn vỡ nát, toàn bộ hòn đảo bay về phía ngọn núi thứ sáu rồi bị hấp thu.

Vào thời khắc này, tất cả sinh mạng bên trong hòn đảo cũng theo biển lửa cuốn tới, hoàn toàn tan biến.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hải Tinh đảo …không còn!

Như bị xóa đi!

Chỉ còn lại một cái hố cực lớn và rất sâu ở trên mặt biển.

Mà nước biển ở bốn phía cũng không chảy rót vào, khiến cho cái hố sâu này hiện lên vô cùng rõ ràng, đồng thời chỉ có thân núi ngọn núi thứ sáu đứng sừng sững ở giữa trời, tản mát ra ánh sáng rực rỡ như nhật nguyệt.

Bạch Lệ, hình thần câu diệt!

Hải Tinh tộc, diệt tộc!

Chương 499: Hồn đan Bạch Lệ (1)

Thời gian trôi qua.

Trong bến cảng số 176 của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên Pháp Thuyền của mình, Pháp Thuyền lắc lư còn hắn ngưng mắt nhìn thiên địa xa xa, lúc này là đang là bình minh, từng rặng mây đỏ dần dần hiện lên ở phía chân trời tựa như một mảnh hỏa diễm thiêu đốt cả bầu trời.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn tới.

Bây giờ đã cách thời điểm Hải Tinh tộc bị diệt tộc nửa tháng.

Trong nửa tháng này, vụ việc chấn động mà Hải Tinh tộc làm ra vẫn tạo thành một cơn bão như cũ, theo Thất Huyết Đồng công bố tội ác của Hải Tinh tộc cùng với Bạch Lệ là thành viên của Chúc Chiếu việc đứng sau bày bố, các tộc quần tìm hiểu nguyên nhân thiên kiêu của tộc mình mất tích, cơn phẫn nộ của mọi người đối với Hải Tinh tộc cùng với Chúc Chiếu đều trở nên vô cùng mãnh liệt.

Mặc dù Hải Tinh tộc đã bị diệt tộc, nhưng ba tộc khác vẫn còn, vì vậy không cần Thất Huyết Đồng động thủ, những tộc quần mất đi thiên kiêu nhao nhao xuất động, đi đến ba tộc có liên quan kia, sau khi tới bọn họ liền nhìn thấy rất nhiều tuyến trùng ở đó, cũng nhìn thấy rất nhiều chứng cứ.

Vì vậy rất nhanh ba tộc kia vốn đã nguyên khí đại thương, đã lập tức bị diệt tộc.

Mà lần này Lục gia ra tay cũng khiến cho Thất Huyết Đồng càng được người khác tập trung chú ý, nhất là toàn thân ngọn núi thứ sáu như một tòa thành lũy chiến tranh, khiến cho rất nhiều tộc quần kiêng kị.

Nhưng mà sau khi phân tích theo tình báo, phần lớn tộc quần cảm thấy tuy thân núi của ngọn núi thứ sáu mạnh, nhưng nguồn động lực ở trong đó cũng khá bình thường, mặc dù có thể khiến cho thân núi giống như một tòa thành lũy chiến tranh, có thể dịch chuyển nhưng rõ ràng lực lượng trấn áp bên trên hơi yếu.

Thậm chí có người sau khi suy diễn toàn bộ chuyện này, cảm thấy nếu như không phải có chiến kỳ của nhân tộc, sợ là cuối cùng Lục gia cũng rất khó để trấn áp tên thành viên của Chúc Chiếu kia.

Nhưng vô luận như thế nào, Hải Tinh tộc đã bị diệt tộc và thành viên Chúc Chiếu là Bạch Lệ bị luyện hóa, tất cả điều này đều là sự thật, vì vậy sự cường hãn của Thất Huyết Đồng lại một lần nữa xâm nhập vào trong tâm của các tộc quần khác.

Về phần Hứa Thanh, ngày hôm ấy sau khi Lục gia luyện hóa toàn bộ Hải Tinh tộc, lão liền mang theo bọn hắn trở về Thất Huyết Đồng, lúc trở lại thì Lục gia trầm mặc, Hứa Thanh cũng trầm mặc.

Bọn họ đều không có khoái cảm như trong tưởng tượng khi chính tay mình giết kẻ thù, ngược lại tâm tình rất là bình tĩnh, sâu trong đáy lòng như ẩn như hiện một sợi phiền muộn.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, con đường nhân sinh cũng phải bước tiếp tới đích.

“Lão sư, lên đường bình an.” Hứa Thanh ngồi trên boong thuyền, cầm lấy hồ lô rượu ở bên cạnh lên, quay người giơ lên về phía Tử Thổ sau đó uống một ngụm lớn, nhắm nghiền hai mắt lại.

Ngay một khắc khi hắn khép kín hai mắt lại, trong cơ thể hắn lập tức truyền ra âm thanh nổ vang, sáu mươi lăm đạo pháp khiếu như là hỏa lô hừng hực thiêu đốt, ở bên trong có rất nhiều tàn hồn đang bị luyện hóa.

Những tàn hồn này đều là tàn hồn của tộc nhân Hải Tinh tộc, chỉ là bọn họ đã không có bộ dáng vốn có, giống như là gân gà vậy, nhưng cũng may số lượng đông đảo, cho nên sau khi tính tổng cộng vào cùng một chỗ vẫn có trợ giúp nhất định đối với việc mở ra pháp khiếu của Hứa Thanh.

Mà ở trong đông đảo đám tàn hồn này còn có một sợi tàn hồn đặc thù, bị Hứa Thanh trấn áp ở trong một đạo pháp khiếu, dùng hỏa diễm đốt cháy suốt ngày suốt đêm, chưa hề đình chỉ một khắc.

Đạo hồn này, chính là hồn của tên tu sĩ Quỷ U tộc kia.

Sau khi gã bị cái bóng bắt được, trong khi Hứa Thanh trở về mấy ngày, dưới sự tra tấn giày vò của hắn, rốt cuộc gã đã tan nát và bị Hứa Thanh thành công rút hồn ra.

Chỉ là Kim Ô Luyện Vạn Linh vẫn không thể đoạt được thiên phú của Quỷ U tộc này, không phải là công pháp Hoàng cấp không đủ mạnh mà là do số lượng quá ít, muốn cướp lấy thiên phú của một tộc quần, cần phải luyện hóa đại lượng tộc nhân của tộc này mới được.

Nhưng mà cũng không sao, Hứa Thanh cũng không thèm quan tâm tới thứ này, hắn chỉ để ý một điều đó chính là muốn cho tên tu sĩ này phải nếm chịu đau khổ.

Nhưng hồn của tộc này cũng có một đặc điểm, đó chính là hồn lực có thể chậm rãi tự khôi phục lại, dù bị trấn áp luyện hóa cũng là như thế.

“Lục gia đã hút ra một bộ phận Hải Tinh tộc dung nhập vào trong thân núi, sau đó đã luyện thành một ngọn nến, đốt trước di mộ của con mình, ta thì không làm được điểm này, nhưng ta có thể trấn áp đạo hồn của kẻ này đời đời kiếp kiếp, để cho gã muốn chết không xong và liên tục cung cấp hồn lực cho ta, có thể một ngày nào đó ta sẽ đoạt được thiên phú kia.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Bất kể là xuất phát từ điểm đặc thù cung cấp hồn lực liên tục của hồn đó, hay là hận thù đối với tên tu sĩ Quỷ U tộc này, đều khiến cho Hứa Thanh sẽ không đơn giản chỉ một lần cắn nuốt gã là xong.

Lúc này trong khi cơ thể vang lên tiếng nổ, ngoại trừ đạo hồn bị trấn áp này ra thì những đạo tàn hồn khác lập tức hóa thành một cỗ lực lượng trùng kích đạo pháp khiếu thứ 66, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đạo pháp khiếu thứ 66 liền mở ra, pháp lực khuếch tán toàn thân, đồng thời màn trùng kích của Hứa Thanh vẫn không hề kết thúc.

Sau một khắc, đạo pháp khiếu thứ 67 mở ra trong nháy mắt.

Bộ phận còn lại tiếp tục hội tụ tới đạo pháp khiếu thứ 68, sau khi quanh quẩn trùng kích hồi lâu, cuối cùng cũng đánh mở được đạo pháp khiếu này.

Chương 500: Hồn đan Bạch Lệ (2)

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, khí tức và pháp lực rõ ràng tăng lên không ít.

Hắn đã sớm cảm nhận được, sau khi mở ra hai đoàn mệnh hỏa, sự khó khăn để mở ra pháp khiếu sau này sẽ lớn hơn trước kia rất nhiều, mà hồn của Hải Tinh tộc lại không hoàn chỉnh, cho nên chỉ đủ để cung cấp cho hắn lực lượng mở ra ba đạo pháp khiếu.

Hứa Thanh mở mắt ra, lấy ra một cái hộp ngọc từ trong lòng ngực, sau khi mở ra ánh mắt liền tập trung vào trong đó.

Ở bên trong cái hộp ngọc này, có một khỏa đan dược màu đen.

Bên trên đan dược này hiện lên một đạo hồn ảnh dữ tợn, nó phát ra tiếng gào thét và gầm rú không tiếng, dường như muốn lao ra khỏi sự trói buộc của đan dược, muốn chạy trốn khỏi chết nhưng hiển nhiên nó không làm được.

Đây là một khỏa hồn đan đẳng cấp cao vô cùng trân quý!

Đối với tu sĩ tu hành Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh mà nói, hồn chính là nguyên liệu để mở ra pháp khiếu, cho nên cần phải giết chóc đại lượng tu sĩ rồi rút hồn mới có thể khiến cho tu vi không ngừng tăng cao.

Nhưng nhiều khi giết chóc vẫn rất chậm, vì vậy sẽ có loại hồn đan này, thường thường chỉ cần một khỏa là có thể giúp cho tu sĩ thu được rất nhiều hồn lực.

Như khỏa hồn đan lúc trước Ngô Kiếm Vu ngọn núi thứ nhất từng ném ra, đó cũng là hồn đan, chỉ là phẩm giai của nó cực thấp.

Mà một khỏa hồn đan trong tay Hứa Thanh lúc này, là do Lục gia rút ra một bộ phận hồn của Bạch Lệ rồi đích thân luyện chế, sau khi trở lại tông môn liền tặng cho hắn.

Đúng là chỉ rút ra một bộ phận thật nhỏ.

Lục gia cũng rất thẳng thắn, lão nói cần đại lượng hồn để bổ sung lực lượng pháp khí, cho nên chỉ có thể cho Hứa Thanh một khỏa, nhưng lão cũng báo rõ cho Hứa Thanh biết, lão thiếu Hứa Thanh một cái nhân tình.

Hứa Thanh không có để trong lòng chuyện đấy, lần này sở dĩ báo thù thuận lợi như vậy, trọng điểm chính là nhờ có Lục gia ra tay, cho nên dù lão không cho hắn hồn đan thì Hứa Thanh cũng cho rằng hợp lý.

Lại càng không cần phải nói tới bảo vật mà Lục gia tặng cho hắn để che chở bản thân, mặc dù sau khi đánh một trận cùng Bạch Lệ đã tiêu hao rất lớn, nhưng bây giờ vẫn còn có thể sử dụng, giá trị bản thân của vật kia cũng đã vượt hơn khỏa hồn đan này rồi.

Hứa Thanh thu hồi suy nghĩ trong đầu, cầm lấy hồn đan, không chần chờ chút nào ném thẳng vào trong miệng, nhai nuốt từng miếng từng miếng, tàn hồn trong đó phát ra tiếng gào thê lương thảm thiết nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi được kết cục bị nuốt, sau khi vào trong cơ thể Hứa Thanh, dưới sự đốt cháy của sát hỏa đã trở thành một cỗ lực lượng trùng kích mở ra pháp khiếu, trực tiếp phóng thẳng về phía đạo pháp khiếu thứ 69.

Trong thời gian ngắn, thân thể Hứa Thanh hơi chấn động, đạo pháp khiếu thứ 69 mở ra, tiếp theo là đạo thứ 70, 71...

Lực lượng của khỏa hồn đan này cực kỳ dồi dào, khiến cho pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh trực mở ra đến đạo thứ 71, nhưng vẫn còn dư lực như trước, rất nhanh đạo pháp khiếu thứ 72 cũng đã mở ra, tiếp theo là đạo thứ pháp khiếu thứ 73, 74, 75.

Vẫn không kết thúc, đạo 76, 77, 78 lập tức cũng mở ra!

Lấy tàn hồn của Bạch Lệ để luyện chế hồn đan thì uy lực cực lớn, cực kỳ kinh người.

Cuối cùng theo cơ thể Hứa Thanh vang vọng hàng loạt âm thanh phanh phanh, một khắc ánh mắt của hắn mở ra, trong mắt có tia ánh sáng màu tím lóng lánh, đạo pháp khiếu thứ 79 trong cơ thể, bỗng nhiên mở ra!

Khí tức đáng sợ lưu chuyển ở trên người hắn, pháp lực kinh người trong cơ thể bốc lên, nước biển bốn phía cũng đẩy ra từng gợn sóng, tu vi của Hứa Thanh trong một cái chớp mắt đã tăng lên không ít.

“Vậy mà có thể mở ra 11 đạo pháp khiếu ... bên trong khỏa hồn đan này sợ là không chỉ có tàn hồn của Bạch Lệ!" Hứa Thanh có chút kinh hãi, mơ hồ đoán được tàn hồn dùng để luyện chế theo như lời Lục gia nói, hẳn là đã bao hàm cả những tàn hồn của bốn lão tổ bốn tộc cùng với nhiều tàn hồn tu sĩ vào trong.

Mặc dù bốn tộc này đều đã bị cắn nuốt mất bảy tám phần, nhưng dù sao số lượng tộc nhân vẫn khổng lồ, kể từ đó mà tính, tàn hồn từ trên người bọn họ rút ra, cho dù là chỉ hội tụ một phần nhỏ vào cùng một chỗ thì uy lực tự nhiên cũng vô cùng kinh khủng.

"Còn thiếu mười một đạo pháp khiếu nữa là ta có thể đốt lên đoàn mệnh hỏa thứ ba!" Hứa Thanh nhẹ giọng nói nhỏ, sau đó kiểm tra nhìn túi trữ vật của mình một chút, bên trong có hai cái hộp nguyện vọng, từ khi biết được làm thế nào để mở ra chiếc hộp này, trong lúc nhàn hạ hắn đều thủy chung uẩn dưỡng bọn chúng, bây giờ cách thời điểm mở ra đã không phải rất lâu nữa.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn Nam Hoàng Châu xa xa ở sau lưng, sau khi xử lý tất cả mọi chuyện thì hắn có chút tưởng niệm Lôi đội.

Đồng thời trong nửa tháng này, chiến tranh giữa Thất Huyết Đồng cùng Hải Thi tộc cũng đã xảy ra một chút biến hóa, đầu tiên là từ chỗ Tam điện hạ, gã đã làm một sự tình động trời.

Từ khi giao chiến bắt đầu thì Hứa Thanh chưa từng nhìn thấy Tam điện hạ, cho đến tận khi việc này xuất hiện, hắn mới biết được hóa ra ngay từ khi mới khai chiến Tam điện hạ đã tiếp nhận một cái nhiệm vụ xúi giục.

Hứa Thanh không biết Tam điện hạ làm như thế nào, nhưng gã đã thành công xúi giục ba minh hữu trọng yếu của Hải Thi tộc, khiến cho ba tộc này đào ngũ ngay trên chiến trường trong bản thổ của Hải Thi tộc, khiến cho cục diện giằng co đua nhau tiêu hao của Hải Thi tộc trên bản thổ cùng Thất Huyết Đồng lập tức cải biến, xuất hiện dấu hiệu tan rã.

Mà chuyện này cũng dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền, một phương diện là làm cho khí thế của Thất Huyết Đồng phóng đại một đường hát vang, một phương diện khác thì khiến cho đại lục Vọng Cổ phản ứng không kịp, nhất là liên minh bảy tông, giống bị chiến cuộc đột nhiên cải biến làm cho không kịp trở tay.

Chương 501: Hồn đan Bạch Lệ (3)

Hiển nhiên, liên minh bảy tông hy vọng nhìn thấy Thất Huyết Đồng và Hải Thi tộc cùng nhau giằng co tiêu hao, cho nên ngay từ đầu bọn họ đều giữ thái độ đứng xem trận chiến tranh này, cho đến khi Thất Huyết Đồng một đường đánh tới bản thổ Hải Thi tộc, bọn họ lập tức cảnh giác.

Bởi vì...bản thổ của Hải Thi tộc, cách đại lục Vọng Cổ ...rất gần.

Chuẩn xác mà nói, bản thổ của Hải Thi tộc, Phó đảo và Nhân Ngư đảo đều là một đường thẳng, một đường thẳng tiếp nối đại lục Vọng Cổ cùng với Thất Huyết Đồng.

Cho đến trước khi Tam điện hạ xúi giục thành công, liên minh bảy tông đều đang mật thiết chú ý tới chiến cuộc nơi này, bọn họ hy vọng trận chiến tranh này có thể kéo dài lâu hơn nữa, hy vọng Thất Huyết Đồng bị tiêu hao nhiều hơn, nhưng nhiệm vụ của Tam điện hạ thành công đã cải biến thái độ của bọn họ.

Sau đó, liên minh bảy tông bắt đầu can thiệp tới trận chiến tranh này.

Tiếp theo ở bên trong Thất Huyết Đồng liền xuất hiện một chút lời đồn đãi về chiến tranh, có người suy đoán trận chiến tranh này sẽ phải kết thúc, liên minh bảy tông can thiệp vào sẽ khiến cho Thất Huyết Đồng rất khó tiếp tục trận chiến này.

Nhưng Hứa Thanh hề không quan tâm tới những chuyện đó.

Hắn chuẩn bị ra ngoài, quay về doanh địa thập hoang giả rồi đến cấm khu một chuyến, đi tảo mộ Lôi đội thuận tiện nhìn xem có thể tìm được tung tích của Thập Tự và Loan Nha hay không.

Hai năm qua đi, không biết hai người bọn họ bây giờ như thế nào.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn phương xa, sau đó đứng lên thu hồi Pháp Thuyền đi về phía truyền tống trận, trên đường đi tới hắn thấy được đội trưởng ở bên một sạp trái cây, đang cò kè mặc cả cùng người bán hàng, cuối cùng đau lòng trả giá mấy khối linh tệ mua một túi táo.

Trông thấy Hứa Thanh đội trưởng liền ném quả táo qua, ngay sau đó cũng cầm một quả táo lên ăn, đánh giá Hứa Thanh từ trên xuống dưới, vừa cười vừa nói.

“Muốn đi ra ngoài hả? Dẫn ta đi nữa, dẫn ta đi với.”

Hứa Thanh tiếp nhận quả táo, hắn không tin là mình có thể tình cờ gặp đội trưởng, vì vậy trong mắt lập tức lộ ra vẻ nghi ngờ.

Đội trưởng ho khan một tiếng, vừa ăn táo vừa thở dài.

“Không có biện pháp, lão đầu tử giao cho ta nhiệm vụ, kêu ta phải bảo vệ ngươi trước khi lão trở về, ta đoán chừng lão đầu tử cũng có chút sốt ruột rồi, thu đồ đệ liền thu đồ đệ đi, cứ phải làm mấy trò khảo nghiệm này khảo nghiệm kia, bây giờ thì hay rồi, vừa gấp gáp muốn thu nhưng lại bị chiến tranh níu chân không về được.”

Đội trưởng nhún vai một cái, không chút do dự liền bán Thất gia đi.

Thần sắc Hứa Thanh lộ ra vẻ cổ quái, sau khi suy nghĩ một chút cũng không cự tuyệt.

Dẫu sao thì truy nã của Hải Thi tộc vẫn còn tồn tại như cũ, vả lại lúc trước hắn tới Tử Thổ, Trần Phi Nguyên cũng đã nói cho hắn về sự quan tâm của Tử Thổ, cho nên lúc ra ngoài nếu có thêm đội trưởng bên người, vậy thì mức độ an toàn cũng sẽ cao hơn một chút.

Nhưng mà tương ứng, khả năng điên cuồng và chơi liều cũng sẽ cao hơn.

“Ta muốn về nhà một chuyến.” Hứa Thanh nhìn đội trưởng.

“Về nhà ư, vậy coi như ta là khách nhân, ha ha, đi đi đi, dạo gần đây ta ở trong tông môn suốt cũng thấy phiền, chúng ta ra ngoài đi tản bộ một chút.” Đội trưởng nói xong, liền còn gấp hơn cả Hứa Thanh mà nhanh chóng đi về phía truyền tống trận.

“Có phải ngươi đã làm trò gì đó hay không? Cho nên muốn đi ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió?” Hứa Thanh kinh ngạc.

“Làm sao có thể!” Đội trưởng lập tức lắc đầu, nhanh chóng phi hành đến truyền tống trận sau đó hỏi Hứa Thanh địa điểm cụ thể, lập tức liền điều chỉnh vị trí truyền tống, trong khi Hứa Thanh vẫn đang hồ nghi thì thân ảnh hai người nháy mắt liền tan biến trong Truyền Tống Trận.

Mà ngay khi đội trưởng rời đi không lâu, một tiếng gầm giận dữ lập tức vang lên từ trên ngọn núi thứ sáu.

“Trần Nhị Ngưu… tên khốn khiếp nhà ngươi, cái gì cũng gặm?”

Theo tiếng gào thét, một đạo thần niệm từ trên ngọn núi thứ sáu lập tức tràn ra quét ngang toàn bộ chủ thành, tìm kiếm thân ảnh của đội trưởng, nhưng hiển nhiên…không có kết quả.

Vì vậy trong núi rừng sau đại điện ngọn núi thứ sáu, Lục gia sắc mặt khó coi nhìn qua một cái động bị trộm rồi che lấp trước mặt, có thể vào ngọn núi thứ sáu và làm ra loại việc này chỉ có người trong tự liệt, vả lại còn phải có thứ hạng từ ba trở lên mới có thể có quyền hạn khiến cho trận pháp không báo động.

Cái động này rất sâu và uốn lượn bên trong ngọn núi thứ sáu, nơi đó là chỗ động lực hạch tâm của ngọn núi thứ sáu như tòa thành lũy chiến tranh này.

Động lực hạch tâm của ngọn núi thứ sáu là một thứ bí ẩn, bị một đoàn sương mù bao phủ nên rất khó để nhìn rõ ràng rốt cuộc là cái gì, nhưng ở trong mắt Lục gia tất cả đều có thể thấy được rõ ràng.

Lão nhìn trên ngón chân của động lực hạch tâm xuất hiện một dấu răng thật sâu, vả lại rõ ràng còn bị cắn mất một ít.

“Tên Trần Nhị Ngưu này kiếp trước là chó sao, thứ gì cũng muốn cắn một cái!” Lục gia thở sâu, cơn bực tức trong lòng hơi lớn, vì vậy lần nữa ngẩng đầu nhìn vào nguồn động lực được sương mù bao phủ.

“Tiểu tử kia hẳn là cũng thấy được, đoán chừng cũng đoán được một hai, nhưng nó chắc cũng biết được đúng mực, biết được cái gì nên nói và cái gì không nên nói, dẫu sao hôm ấy trấn áp Bạch Lệ ta cũng đã cố nén không vận dụng động lực hạch tâm, nếu như tên chó con đó dám ba hoa truyền ra thì lão tổ nhất định sẽ lột da nó.”

Chương 502: Bí ẩn của Thất Huyết Đồng (1)

“Đội trưởng, tại sao thân thể của ngươi lại run rẩy vậy?”

Phía đông Nam Hoàng Châu, bên trên truyền tống trận trong thành Lộc Giác.

Theo truyền tống phát ra những tia sáng lập lòe, thân ảnh của Hứa Thanh và cùng đội trưởng cũng xuất hiện ở nơi đây.

Hứa Thanh vẫn theo thói quen thay đổi hình dạng như cũ, mà đội trưởng bên đó cũng quen việc dễ làm, đã cải trang thành bộ dạng của một người trung niên, chỉ là khi đi ra khỏi truyền tống trận thì hai chân y rõ ràng hơi run rẩy.

Hứa Thanh kinh ngạc.

“Run? Làm sao có thể, Hứa Thanh ngươi nhìn lầm rồi.” Đội trưởng ho khan một tiếng, dùng sức vỗ vỗ chân của mình.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn không cần đoán cũng biết đội trưởng chắc chắn là đã gây ra chuyện gì đó ở trong tông môn rồi, vả lại rõ ràng chuyện này còn không nhỏ, nói cách khác với sự điên cuồng của đội trưởng thì không thể nào sau khi đến nơi này liền phát run như vậy.

Nếu như đội trưởng không nói thì Hứa Thanh cũng không hỏi, lúc này sau khi đi ra khỏi truyền tống trận, hắn nhìn thành Lộc Giác vừa có chút quen thuộc lại xen lẫn lạ lẫm, trong đầu hiện ra một màn mình hỏa thiêu Kim Cương tông, sau đó từ nơi này truyền tống rời đi.

Mang theo hồi ức, Hứa Thanh bước nhanh đi về phía trước.

Tuy nơi đây là Phân Thành của Thất Huyết Đồng, nhưng vị trí hẻo lánh và hoàn cảnh ác liệt khiến cho nơi đây dơ bẩn hơn chủ thành Thất Huyết Đồng rất nhiều, có thể tùy ý nhìn thấy trên mặt đất có một vài vật tanh tưởi hư thối, trong góc tường đầu đường có từng thân ảnh gầy khô như củi đang ngồi, phần lớn đều đang vô thần nhìn lên bầu trời.

Toàn bộ tòa thành trì, tràn ngập cảm giác áp bách.

Hứa Thanh lặng lẽ đi thẳng về phía trước, trên đường cũng không hề gặp phải người đui mù nào, dẫu sao ở nơi rừng thiêng nước độc, mặc dù nhân tính cuồng bạo nhưng có thể sống sót ở nơi này thì phần lớn đều không phải người ngu.

Bọn họ có thể dựa theo bản năng để phân biệt, người nào có thể ức hiếp và người nào không thể trêu chọc.

Mà Hứa Thanh và đội trưởng, cho bọn họ cảm giác của vế sau.

“Hứa Thanh, ngươi thật sự không hiếu kỳ sao?” Lúc đi tới cửa thành Thành Lộc Giác, đội trưởng nhịn không được lấy ra một quả táo đưa vào miệng cắn một cái, không hề để tâm tới hoàn cảnh bốn phía vào trong lòng, ngược lại vô cùng hiếu kỳ Hứa Thanh có thể thật sự nhẫn nhịn mà không hỏi.

“Hiếu kỳ.” Hứa Thanh không quay lại, sau khi đi ra khỏi thành Lộc Giác, nhìn về tiểu thành mà hắn đã sống bảy năm, cuối cùng sau khi Thần Linh mở mắt đã hóa thành phế tích, trở thành cấm khu.

Thành Lộc Giác, cách tiểu thành năm đó hắn ở rất xa.

“Bộ dạng này của ngươi căn bản là không hề hiếu kỳ…Bỏ đi, bỏ đi, nhìn trên phân thượng ngươi đã từng là đội viên của ta, lại thiếu ta năm vạn linh thạch thì ta có thể để lộ ra một chút xíu.”

“Lão tổ, đang đặt một bàn cờ thật lớn! Ta không thể nói nhiều hơn nữa, nếu nói thêm gì nữa đoán chừng lão tổ sẽ lột da của ta!” Đội trưởng nhìn chung quanh một chút, thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh ồ một tiếng, thân thể nhoáng một cái cấp tốc đi về phía trước, hắn không định quay về thành trì đã trở thành cấm địa, bây giờ hắn không có cái gì để lưu luyến ở đó cả, huống hồ lần đó bị lão tổ Kim Cương Tông truy sát thì hắn cũng đã làm rõ nhân quả cùng với quỷ dị ở nơi đó.

Tiếp tục đi tới không còn ý nghĩa.

Cho nên nơi mà Hứa Thanh đi tới, là doanh địa của thập hoang giả.

Đội trưởng ở bên cạnh hắn vừa đi vừa nhìn hoang dã bốn phía, bây giờ nơi này là đầu mùa xuân, thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy dấu vết của tuyết ở trên mặt đất, gió thổi tới cũng không ẩn chứa bao nhiêu cảm giác của mùa xuân, mặc dù không còn sự băng hàn nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy một không khí lạnh lẽo như cũ.

“Hứa Thanh, ta nói với ngươi, Lục gia…quả thật là một nhà ảo thuật gia đấy, hôm đó lão đã diễn một trận ảo thuật thật hay ở trên đảo Hải Tinh đó nha.” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh vẫn không tiếp tục hỏi như cũ, đáy lòng cồn cào nhịn không được muốn khoe khoang một chút điều mà mình chứng kiến, nhưng lại không dám nói ra toàn bộ.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Ai nha, Hứa Thanh, ta thật sự phải phê bình ngươi, bộ dạng thế này của ngươi rất xấu.” Đội trường có chút bất đắc dĩ, dùng sức cắn quả táo một cái.

“Ngươi tuyệt đối không biết ta đã nhìn thấy gì ở bên trong ngọn núi thứ sáu đâu, quá đáng sợ, quá ngoài ý muốn, đây quả là một bàn cờ chơi cả thiên hạ đấy.”

“Quả nhiên là người càng già thì càng khôn khéo, những lão gia hỏa của Thất Huyết Đồng chúng ta, có một người tính một người, đều có thể chơi đùa người khác giữa lòng bàn tay.”

Đội trưởng hít sâu vào một hơi thật dài, rất là cảm khái.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn nghe đến đó cũng không hiểu gì cả, chỉ biết là chuyện lớn mà đội trưởng làm ra hẳn là có liên quan cùng ngọn núi thứ sáu, mà hắn nghĩ đến một màn đội trưởng nhìn thấy thân ngọn núi thứ sáu hai mắt liền sáng lên, nội tâm liền khẽ động.

“Đội trưởng, không phải là ngươi đi tới ngọn núi thứ sáu gặm cái gì rồi đó chứ?”

Đội trưởng nhướn lông mày lên, có chút bất mãn nói.

“Cái gì gọi là gặm hả, đội phó, ta phải nhắc nhở ngươi, nào có đạo lý nói chuyện như vậy cùng cấp trên!”

“Ta là Ti trưởng Bộ Hung ti.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Ta là sư huynh của ngươi!” Đội trưởng ăn xong quả táo, lại lấy ra một quả lê, bộ dáng ta sớm biết ngươi sẽ nói như thế.

“Ta vẫn chưa bái sư.” Hứa Thanh đáp lại nói.

“Cũng chưa bái kiến Đại điện hạ!” Đội trưởng hất cằm lên, khinh thường nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn phát hiện lần này mình nói không lại đội trưởng, vì vậy giả bộ như không nghe thấy rồi tiếp tục đi về phía trước, mà dựa vào tốc độ bây giờ của hắn, từ thành Lộc Giác đến doanh địa thập hoang giả cũng chỉ mất nửa canh giờ.

Cho nên trong lúc đội trưởng nói, hắn đã vượt qua ngọn núi và thấy được doanh địa thập hoang giả ở dưới núi, cũng nhìn thấy cấm khu rừng rậm ở xa xa.

Chương 503: Bí ẩn của Thất Huyết Đồng (2)

Đứng ở chỗ này nhìn lại, có thể thấy phía trên cấm khu rừng rậm có từng đám khói đen bao phủ, từng đạo tia chớp tràn ngập, thi thoảng lại rơi vào bên trong cấm khu truyền ra âm thanh ầm ầm.

Đội trưởng đưa mắt quét qua cấm khu ở xa xa, trong thần sắc lộ ra một tia ngoài ý muốn.

“Cái cấm khu này rất lớn nha, bên trong còn có chấn động Thần Tính!”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, lúc trước tu vi của hắn quá yếu không biết Thần Tính là cái gì, nhưng bây giờ trở về, đứng ở chỗ này thì hắn cảm nhận rõ ràng được bên trong mảnh cấm khu xa xa kia có từng đạo chấn động Thần Tính đang khuếch tán.

Rất nhanh Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn tới doanh địa thập hoang giả phía dưới, chỗ đó vẫn vô cùng lộn xộn như trước, còn có thể loáng thoáng nghe đến bên trong truyền đến những tiếng cười không hề kiêng nể gì cả.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt đi thẳng về phía trước, đội trưởng ở một bên bỗng ho khan một tiếng.

“Tiểu Thanh à, lúc trước sư huynh đều nói cho ngươi, nhưng mà ngươi cũng không cần nản lòng, chuyện này quá lớn nên ta không thể nói cho ngươi biết.”

“Thật sự là chuyện này liên quan đến cả chiến trường, ngươi không biết lúc ta vào ngọn núi thứ sáu, một khắc khi nhìn thấy thứ bên trong thì ta cũng sợ ngây cả người.”

“Mặt khác, ta nghĩ rằng tương lai phát triển của Thất Huyết Đồng, dưới sự dẫn dắt của một đám lão già đầy âm mưu quỷ kế như vậy, hẳn là không hề tệ…”

“Ngươi thật sự không hề hiếu kỳ sao? Hay là như thế này đi, ngươi nói vài lời ta thích nghe, ta liền liều mạng có mạo hiểm bị lột da để nói cho ngươi biết, thế nào?”

Trên đường xuống núi, đội trưởng rõ ràng là trong lòng mang theo bí mật, không ngừng muốn khiến cho Hứa Thanh hiếu kỳ, nhưng cuối cùng dưới sự khoe khoang của chính bản thân y, lại càng khiến cho bản thân y còn sốt ruột hơn cả Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, vẫn một câu không nói mà đi vào doanh địa thập hoang giả.

Hình ảnh chiếu vào trước mắt không sai biệt lắm vẫn như trong trí nhớ của hắn, trên đất đều là những thứ dơ bẩn, bốn phía vô cùng rách nát, từng vị thập hoang giả mặc áo da, có người tràn đầy dơ bẩn, có người trên mặt toàn là vết sẹo.

Mà ngay khi Hứa Thanh và đội trưởng đi đến, doanh địa thập hoang giả vốn đang ầm ĩ lại chậm rãi trở nên an tĩnh, thập hoang giả nơi đây phần lớn lui ra phía sau một chút, trên thần sắc lộ ra tia nịnh nọt.

Chỉ là Hứa Thanh biết rõ, phía sau sự nịnh nọt này là đang quan sát xem có thể cướp đoạt được không.

Hứa Thanh đảo mắt qua chứ không thèm nhìn thẳng, hắn cũng không thấy nơi đây có thân ảnh nào quen thuộc, dẫu sao thì đối với đa số thập hoang giả mà nói, thời gian hai năm cũng không khác nhau quá lớn với một đời.

Cho đến khi Hứa Thanh đi tới căn phòng mình đã từng cư trú, khi đến nơi này bước chân của hắn liền dừng lại.

Cái căn nhà này, đã bị người khác cư ngụ.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh than nhẹ trong lòng quay người rời đi, đội trưởng cũng đưa mắt nhìn căn nhà này, trong lòng biết rõ đây chính là chỗ ở lúc trước của Hứa Thanh, lúc này khi đi bên người Hứa Thanh, chuẩn bị cùng Hứa Thanh ly khai thì đội trưởng bỗng nhiên trông thấy một cái lều vải.

Trên cỗ lều vải kia, treo một cọng lông vũ.

Tuổi thơ của hai người không giống nhau, cho nên đội trưởng hiển nhiên không biết được chiếc lều vải bên trong doanh địa thập hoang giả cùng với trong xóm nghèo này là thứ gì, nhưng rất nhanh sau khi nhìn thấy có người cầm theo quần đi ra từ, y liền đã biết đáp án.

“Thì ra là như vậy, không sai biệt lắm giống như địa phương câu lan đi, chỉ là doanh địa thập hoang giả dùng lông vũ để làm chiêu bài.” Đội trưởng bừng tỉnh đại ngộ, đang muốn thu hồi ánh mắt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo y bỗng nhìn chằm chằm vào lông vũ, sau đó nhìn lại Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ban đầu lúc ở đảo nhân ngư tộc, sau khi ngươi nhìn ta không còn nửa người, nói muốn đưa ta một cọng lông vũ…” Đôi mắt đội trưởng trợn to.

Hứa Thanh nhìn y một cái, lấy ra một quả táo cắn một miếng và đi ra ngoài.

Đội trưởng hừ một tiếng, lại đưa mắt nhìn lông vũ rồi quay người chạy tới, cũng không biết câu thông như thế nào, khi y đuổi theo Hứa Thanh thì trong tay đã nhiều hơn bảy tám cọng lông vũ.

“Đây là một thứ rất thú vị, lúc về ta sẽ tặng cho Trương Tam một cọng.”

Hứa Thanh đi ra khỏi doanh địa thập hoang giả, vừa đi về phía cấm khu vừa quét mắt nhìn những cọng lông vũ trong tay đội trưởng, lúc sắp tới gần cấm khu hắn đột nhiên hỏi.

“Đội trưởng, ngươi nhìn thấy gì ở bên trong ngọn núi thứ sáu?”

Trên mặt đội trưởng hiện ra nụ cười, đúng là y chỉ đợi những lời này của Hứa Thanh, thêm với bản thân y cũng đã nhẫn nhịn cả một đường cho nên lúc này cũng không thèm ẩn giấu gì nữa, sau khi thu hồi mấy cọng lông vũ, lại nhìn qua chung quanh một chút liền thấp giọng mở miệng.

“Trước khi ta nói cho ngươi biết đáp án, ngươi thử hồi tưởng một chút về lộ tuyến của trận chiến tranh lần này của tông môn xem.”

“Đầu tiên là ngọn núi thứ bảy đặt nơi thi đấu ở trên đảo của nhân ngư tộc, sau đó dẫn Hải Thi tộc tới thì lão tổ đột nhiên xuất hiện, lại không ngờ đã đột phá. Tiếp nữa thì bố trí Nhân Ngư đảo thành bộ chỉ huy tiền tuyến, chế tạo thành một khối thùng sắt vững chắc.”

“Sau đó liền tuyên chiến với Hải Thi tộc, từng bước từng bước tiến về phía trước, công chiếm Phó đảo và bây giờ đã đánh lên bản thổ của Hải Thi tộc.”

“Cứ như vậy liền tạo thành một lộ tuyến ở trên biển cấm, khiến cho Thất Huyết Đồng nguyên bản cách đại lục Vọng Cổ rất xa xôi, nhưng khi tới trên bản thổ của Hải Thi tộc đã biến thành cách đại lục Vọng Cổ rất gần…”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

“Như vậy, mục tiêu thật sự của tông môn rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ đánh Hải Thi tộc chính là toàn bộ kế hoạch rồi sao? Có khi nào lần này chiến tranh với Hải Thi tộc…chỉ là vì hoàn thành một khâu của chiến lược sâu xa hơn hay không.”

Đội trưởng nhẹ giọng mở miệng.

“Ta nhìn thấy một pho Tượng Thần Tổ Thi nằm trong ngọn núi thứ sáu, nhưng lại không phải một trong chín pho tượng ở bên trong Hải Thi tộc. Nó mới chính là nguồn động lực hạch tâm của tòa thành lũy chiến tranh ngọn núi thứ sáu.”

Chương 504: Đạo miếu Thái Thương (1)

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, quay đầu nhìn qua đội trưởng như có điều suy nghĩ.

Đội trưởng ngẩng đầu, cười nhạt nhìn Hứa Thanh.

“Mảnh cấm khu này mặc dù có một chút quỷ dị, nhưng tổng thể vẫn tạm được.” Hứa Thanh mở miệng.

“Ừ, không tệ, không tệ, ta ít đi cấm khu còn biển cấm thì đã đi nhiều rồi, tiện thể qua đây nhìn xem để học tập một chút.” Đội trưởng cười ha ha.

Hai người cũng tự động tránh khỏi chủ đề vừa rồi, dường như đã quên lãng luôn việc này rồi vậy, rồi đi về phía cấm khu rừng rậm.

Bọn họ đều rõ ràng mình không thể tiếp tục nói về vấn đề kia nữa, việc này liên quan quá lớn, liên quan đến toàn bộ bố cục của Thất Huyết Đồng, thậm chí chỉ cần cân nhắc sâu xa hơn một chút, cũng có thể cảm nhận được trong này che giấu dã tâm ngập trời.

Phải biết rằng toàn bộ Hải Thi tộc mặc dù tồn tại chín tôn Tượng Thần Tổ Thi, nhưng điều này không có nghĩa là từ khi Hải Thi tộc sinh ra đến nay chỉ có chín cỗ tượng Thần…

Ở trong những năm tháng cổ xưa, nhất định còn tồn tại nhiều Tượng Thần Tổ Thi hơn nữa, nhưng bởi vì các loại ngoài ý muốn bị tộc khác lấy đi nghiên cứu, đến cuối cùng dù có manh mối và đáp án nhưng cũng không thể thu lại.

Chín pho tượng của Hải Thi tộc bây giờ, xác suất rất lớn là chín pho còn giữ lại được cho tới bây giờ.

Lại liên tưởng đến lúc chiến tranh Thất Huyết Đồng lại không hề xuất động tòa thành lũy chiến tranh là ngọn núi thứ sáu ra chiến trường, chỉ khi Lục gia báo thù mới thể hiện ra một chút, nhưng cũng chỉ là biểu lộ ra uy lực bình thường không hề vượt qua giới hạn.

Ý nghĩa của việc này, rất là sâu xa.

Hứa Thanh vùi việc này xuống dưới đáy lòng, cũng đã hiểu tại sao đội trưởng lại bỏ chạy trối chết, mặt dày mày dạn đi theo mình.

Một mặt là tâm muốn chia sẻ của đội trưởng rất mạnh, biết được bí mật lớn như thế, nếu như không khoe khoang ra một chút vậy thì đáy lòng của y sẽ rất không khoan khoái dễ chịu.

Một phương diện khác nếu y không ra ngoài, ở lại Thất Huyết Đồng mà nói, sợ là tông môn vì bảo vệ một chút bí mật mà tìm một lý do nào đó để bắt đội trưởng bế quan một đoạn thời gian.

Hứa Thanh lắc đầu không tiếp tục suy tư về việc này nữa, bất kể chuyện này lớn đến cỡ nào cũng không liên quan gì tới hắn, với cả chiến tranh có lẽ cũng sắp kết thúc rồi, không cần chờ quá lâu thì hết thảy đều có đáp án.

Hứa Thanh thở sâu thu hồi toàn bộ nỗi lòng, đi vào trong cấm khu rừng rậm.

Nơi này hắn đã tới không biết bao nhiêu lần, vô cùng quen thuộc, không nói nhắm mắt liền có thể tùy ý đi về phía trước nhưng cũng không kém bao nhiêu, tất cả cỏ cây ở bốn phía trong tầm mắt tựa hồ đều có thể hiện ra ở trong trí nhớ của hắn.

Vì vậy ngay khi đi vào rừng rậm thì tốc độ của Hứa Thanh đột nhiên nhanh hơn, cả người như một đạo u linh phóng nhanh vào sâu trong khu rừng, đội trưởng đi phía sau tò mò quan sát bốn phía.

Thật sự là đội trưởng rất ít đi trên cấm khu đất bằng, nơi duy nhất y đi qua là Hoàng Cấm bên cạnh tông môn, đi vào trong đó cũng là vì cảm ngộ một chút thần thông, nhưng đáng tiếc là lần ấy đã thất bại, không có thành công.

Lúc này mắt thấy tốc độ Hứa Thanh nhanh lên, đội trưởng cũng tăng tốc độ của mình lên một chút, vị trí bước đi đều là nơi mà Hứa Thanh đã từng đặt chân, vừa đi vừa quan sát như có điều suy nghĩ, học hỏi kiến thức trong rừng rậm vô cùng nhanh.

“Vừa đến liền có nhiều thứ để học như vậy.” Đội trưởng nhìn qua thân ảnh Hứa Thanh lên xuống ở trong rừng rậm, quan sát rất là cẩn thận, về phần dị chất tràn ngập ở trong này thì y không thèm để ý.

Dị chất trên biển so với nơi đây còn nồng đậm hơn nhiều, mà công pháp của Thất Huyết Đồng ở trên phương diện chia cắt dị cũng không hề tệ, trừ phi là bị dồn đến cực hạn và rơi vào tuyệt địa, bằng không mà nói rất ít đệ tử trong tông xuất hiện dấu hiệu dị chất vượt qua giới hạn mà không khống chế được.

Hứa Thanh không có quan tâm tới đội trưởng, lúc này hắn đang đắm chìm vào trong trí nhớ, theo hắn đi về phía trước thì từng bức tranh ngày xưa lại xuất hiện ở trong đáy lòng, càng tới gần mục đích của mình thì trong lòng của hắn lại càng có nhiều gợn sóng.

Cho đến một lát sau bước chân Hứa Thanh dần chậm lại, đi qua một đám rừng cây thấy được một mộ phần nhỏ.

Bốn phía mộ phần mọc đầy cỏ dại nhưng mộ bia vẫn không hề biến mất, vẫn được dựng thẳng ở đó như cũ, hiển nhiên mặc dù đã trải qua hơn hai năm, nhưng những chuyện hôm ấy Hứa Thanh làm ra ở trong doanh địa thập hoang giả vẫn khiến cho thập hoang giả sau này đến đây đều nghe thấy, sau đó cũng tràn đầy tôn kính đối với ngôi mộ phần này.

Dù không có trợ giúp dọn sạch cỏ, nhưng cũng sẽ không phá hư hay quấy rầy tới ngôi mộ phần này.

Dẫu sao đều là thập hoang giả, sau khi chết còn có người chôn xương, điều này vốn là một loại chuyện rất là hạnh phúc, hà tất phải mạo hiểm phá hỏng, lại còn không hề có bất luận lợi ích gì đáng nói.

Hứa Thanh nhìn qua mộ bia, lặng lẽ đến gần ngồi trước mộ phần, hắn giơ tay lên thanh trừ từng đám cỏ dại ở bốn phía, cuối cùng cầm ra một bầu rượu, uống một ngụm rồi lại đổ vào lớp đất phía trên mộ phần một chút.

“Lôi đội, Bách đại sư cũng đã rời đi.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, dựa vào đại thụ bên cạnh ngẩng đầu nhìn qua bầu trời đầy mây đen sau những khe hở của tán cây.

Đội trưởng trầm mặc nhìn mộ phần, lại nhìn Hứa Thanh một chút, không nói gì cũng không tới gần mà đi xa xa, y biết rõ lúc này Hứa Thanh cần ở một mình.

Bây giờ Hứa Thanh hoàn toàn chính xác cần ở một mình, hắn dựa vào gốc đại thụ lặng lẽ uống rượu, theo sắc trời chậm rãi tối xuống thì Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua rừng rậm xa xa, chỗ đó … không có cái gì.

“Lôi đội, lúc trước ngươi nói, người có thể nghe được tiếng ca mà vẫn còn sống sót, lần thứ hai nghe được tiếng ca sẽ thấy người mà mình muốn gặp nhất…”

“Ta có mấy người muốn gặp, không biết nếu quả thật có một ngày ta nghe được tiếng ca, có thể trông thấy toàn bộ mọi người hay không.” Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào, lần nữa uống vào một ngụm rượu.

Bốn phía im lặng không hề có âm thanh, sắc trời cũng chầm chậm trở nên âm u, dần dần toàn bộ rừng rậm biến thành một mảnh đen nhánh.

Hứa Thanh im lặng.

Cho đến khi lại trôi qua hơn nửa canh giờ, hắn than nhẹ một tiếng rồi quỳ bái về phía mộ phần và dập đầu, lúc đứng dậy liền đặt bầu rượu ở trên mộ phần.

“Ta vẫn không tìm được Thiên Mệnh Hoa.” Hứa Thanh nhìn qua bia mộ, một hồi lâu sau hắn quay người đi về phía xa xa.

Từng bước …dần dần tan biến vào trong bóng đêm.

Theo Hứa Thanh đi về phía trước, không lâu sau phía sau hắn liền truyền đến tiếng bước chân, đó là đội trưởng.

“Hứa Thanh, về sau có cơ hội cũng theo ta về nhà một chuyến đi, ta cũng đã rất lâu không trở về tế bái rồi.” Thanh âm đội trưởng có chút khàn khàn, nhẹ giọng mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu.

Chương 505: Đạo miếu Thái Thương (2)

Trong bóng đêm, thân ảnh của bọn hắn đi sâu vào trong khu rừng đen nhánh, đi thẳng một đường về phía trước, lúc này không hề có bất kỳ con dị thú nào xuất hiện, bản năng đến từ dã thú khiến cho chúng có thể cảm nhận được, hai vị xuất hiện trong rừng hôm nay hoàn toàn khác biệt với đám thập hoang giả ngày bình thường.

Đêm khuya, Hứa Thanh đi tới sơn cốc, sau khi đi vào trong sơn cốc, vết máu trên mặt đất năm đó đã sớm bị đám cỏ dại tràn ngập, mà trải qua thời gian hai năm thì nơi đây cũng đã mọc lên rất nhiều Thất Diệp Thảo, cũng không hề có dấu vết bị ngắt lấy.

Trước mắt thì sơn cốc này vẫn không bị những thập hoang giả khác phát hiện.

Nhìn qua ngôi nhà gỗ đã sụp xuống ở xa xa, Hứa Thanh bỗng nghĩ tới từng cảnh luyện độc ở bên trong lúc trước, mà cái bóng rõ ràng cũng lộ ra chút cảm xúc chấn động, về phần lão tổ Kim Cương Tông, từ sau khi Hứa Thanh trở về mảnh đất này thì trở nên trầm mặc.

Hứa Thanh biết rõ, bao gồm cả cấm khu này và khu vực rộng lớn bên ngoài, nơi đây không chỉ là nơi mà hắn đã từng sống, mà cũng là địa phương mà cái bóng và cả lão tổ Kim Cương Tông từng ở.

Xuyên qua sơn cốc, Hứa Thanh nhìn tới khu thần miếu ở xa.

Trong đêm tối, theo từng đạo tia chớp xuất hiện ở trên bầu trời, mượn nhờ tia chớp đánh xuống tạo ra ánh sáng, khu thần miếu trong mắt Hứa Thanh vẫn đứng sừng sững ở trong đó, không có khác biệt và biến hóa nào cùng năm đó.

Có thể tưởng tượng, cho dù trôi qua lâu hơn nữa, coi như là doanh địa thập hoang giả bên ngoài đã thay đổi bao nhiêu đời người, khu thần miếu này vẫn sẽ sừng sững đứng ở đây, vĩnh hằng bất biến.

“Hả? Nơi đây vậy mà cũng có đạo miếu Thái Thương.” Trong lúc Hứa Thanh nhìn tới, đội trưởng phía sau khẽ hô lên một tiếng kinh ngạc.

“Đạo miếu Thái Thương?” Hứa Thanh nghiêng đầu nhìn qua Hướng đội trưởng.

“Ta nhớ ra rồi, lúc trước khi nhìn thấy ngươi thể hiện ra thần thông Thiên Đao thì ta đã cảm thấy rất quen mắt, bây giờ nhìn thấy tòa đạo miếu này liền hiểu rõ rồi, chắc là tiểu tử ngươi đã cảm ngộ một đao Thái Thương ở chỗ này.” Đội trưởng nói xong, đôi mắt cũng trợn to lộ ra một tia kinh ngạc.

“Không thể nào, càng nhớ lại một đao kia của ngươi thì càng thấy giống như thật vậy, thật sự bị ta nói trúng rồi hả?”

“Trời ạ, đây chính là một đao Thái Thương đấy, ngươi biết cái gì là một đao Thái Thương hay không, quá khó tin!”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu, đối phương rất thích làm ra vẻ huyền bí, Hứa Thanh cũng đã biết rõ, cũng biết một khi hỏi thì nói không chừng sẽ tự dưng thiếu nợ đối phương linh thạch. Hắn cũng biết rõ cách đối phó với người có sở thích như vậy, trước hết cứ để cho người kia nghẹn khuất trong lòng, chờ họ nghẹn đến cực hạn sẽ tự mở miệng nói ra với mình, tám chín phần mười đối phương sẽ một hơi liền nói hết ra những thứ mình biết.

Vì vậy sau khi hắn nói xong liền thu hồi ánh mắt, đi về phía khu đạo miếu, đội trưởng bên đó trừng mắt nhìn theo, vừa đi theo phía sau còn vừa than thở sợ hãi thán phục.

“Khó lường.”

“Oa oa.”

“Lợi hại quá.”

Nói qua nói lại thì Hứa Thanh đã đi tới khu đạo miếu, cũng đã tìm được tòa miếu thờ hắn từng cảm ngộ một đao kia, sau khi bước vào đi vào liền ngẩng đầu nhìn pho tượng trong miếu, khoanh chân ngồi ở một bên.

Lần này hắn trở về, ngoại trừ muốn tế bái Lôi đội, cũng muốn nhìn xem có thể tiếp tục cảm ngộ Thiên Đao ở trong pho tượng này nữa không, khiến cho uy lực của nó có thể càng lớn hơn một chút.

“Quả nhiên là Thái Thương đạo tượng!” Đội trưởng vừa tiến vào miếu thờ liền đã bị pho tượng kia thu hút, nhanh chóng đi qua quan sát một vòng rồi quay lại đưa mắt nhìn Hứa Thanh ngồi ở một bên muốn cảm ngộ, đội trưởng trừng mắt nhìn rồi cười nhạt chứ không nói chuyện.

Cứ như vậy thời gian dần trôi, một đêm qua đi.

Đáy lòng Hứa Thanh có chút tiếc nuối, nhưng hắn cảm thấy muốn cảm ngộ một đao kia thì cần phải ngay thời điểm đặc biệt mới có thể, vả lại còn không thể xác định, có thể là mấy tháng hoặc cũng có thể là …vài thập niên.

Cho nên khi tia nắng ban mai bên ngoài chiếu vào thì Hứa Thanh đứng lên, đội trưởng bên đó cũng tươi cười như mùa xuân tới.

“Không thành công chứ gì, như trong dự liệu, nếu như ngươi có thể thành công mới kỳ quái.”

“Tại sao?” Hứa Thanh kinh ngạc.

“Nhịn không được rồi hả, muốn hỏi ta đúng không, sao ngươi không tiếp tục kìm nén nữa?” Đội trưởng vô cùng đắc ý nói.

Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, không hề nói chuyện.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, cũng không nói chuyện.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thở dài.

“Sư huynh, đến cùng là tại sao, ngươi nói cho ta biết đi.”

Đội trưởng nghe vậy liền cười ha ha, cực kỳ đắc ý mà ho khan một tiếng.

“Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng mà ngươi cũng đừng quên năm vạn linh thạch ngươi thiếu nợ ta.” Nói xong, đội trưởng một hơi nói ra đáp án.

“Nghe nói đạo miếu Thái Thương bắt nguồn từ Đạo Quốc Thái Thương của kỷ nguyên Thái Thương, chỉ là Đạo Quốc này lưu lại rất ít lịch sử, chỉ có một bộ phận di tích nằm ở trong cấm khu là tồn tại những khu đạo miếu như này. Tượng Thần được cung phụng trong đạo miếu đều là một bộ dạng, nhiều năm trước có người phát hiện, trên thực tế những đạo tượng trong miếu ẩn chứa một đạo truyền thừa cực kỳ kinh người, có thể nhìn ra là công pháp Hoàng cấp, vạn tộc đều có thể cảm ngộ.”

“Chỉ là cảm ngộ cực kỳ khó khăn, phải xem cơ duyên, mà đạo pháp của mỗi một tòa đạo miếu đều không giống nhau, cho nên cái truyền thừa Hoàng cấp này cụ thể có bao nhiêu đao thì không người biết được, nhưng nghe nói có người cảm ngộ ra một đao, có người cảm ngộ hai ba đao, hình như cảm ngộ nhiều nhất cũng chính là sáu bảy đao gì đó.”

“Nhưng vô luận như thế nào thì uy lực của nó đều không cần chất vấn, cảm ngộ ba đao trở lên liền có thể so với thần thông Chuẩn Hoàng cấp* rồi, nếu cảm ngộ đến sáu bảy đao …vậy thì thỏa thỏa đạt tới Hoàng cấp.”

(*Chuẩn Hoàng cấp: ‘Chuẩn’ tức là gần đến, sắp tới, sắp đạt chuẩn, cách chút nữa thôi!)

“Về phần đạo miếu Thái Thương này, không chỉ nơi này có mà bên trong Hoàng Cấm bên cạnh Thất Huyết Đồng cũng có, trong đó có một mảnh phế tích phạm vi rất lớn, trung tâm phế tích chính là một tòa đạo miếu như thế này, ta đã từng đi tới đó để cảm ngộ nhưng không thành công. Lúc ngươi trở về, nếu có cơ hội thì có thể đi tới chỗ đó nhìn xem.”

Đội trưởng nói đến đây thần sắc có chút cổ quái, lại nói tiếp.

“Mặt khác, một khi có người cảm ngộ thành công đạo pháp Thái Thương trong đạo miếu thì đạo vận của tượng Thần trong miếu cũng sẽ tiêu tán, cần nửa giáp sau mới có thể hình thành lại rồi mới có thể để cho người khác tiếp tục cảm ngộ. Cho nên đêm qua ngươi không thể nào thành công được, cái này cũng không phải là ta không nói cho ngươi biết, mà do ngươi không chịu hỏi ta đó nha, thật ra ta cũng rất tò mò cả đêm hôm qua ngươi đang làm gì.”

Trên trán Hứa Thanh nhô lên gân xanh.

Đội trưởng ho khan một tiếng, lại nói.

“Đương nhiên cũng không phải là không có biện pháp để cảm ngộ sớm hơn, biện pháp chính là … giết cái người đã cảm ngộ một đao trước kia của pho tượng, như vậy thì đạo vận của pho tượng này sẽ lập tức được khôi phục, có thể cho người khác tiếp tục cảm ngộ.”

——

Cầu đề cử Ngọc Phiếu để truyện giữ được vị trí Top, cảm ơn mọi người rất nhiều!

Chương 506: Âm hồn bất tán (1)

Nghe xong lời đội trưởng nói, đôi mắt Hứa Thanh lập tức nheo lại.

Hắn nhìn qua pho tượng bên trong miếu thờ, cho đến bây giờ hắn mới biết được hóa ra tòa miếu này còn có lai lịch như vậy.

Nhớ lại một đao lúc trước, Hứa Thanh lại có thêm cảm ngộ.

Đội trưởng cũng đang cảm thán trong lòng, y cũng biết loại việc chứa đựng tạo hóa này, không phải gặm một cái đơn giản liền có thể đạt được, chẳng những cần có ngộ tính mà còn cần có cả cơ duyên, quan trọng nhất là pho tượng kia đã không còn thần vận, mà y cũng không thể chém giết Hứa Thanh để đổi lấy cơ hội cảm ngộ được…Hơn nữa đội trưởng cảm thấy, chính mình cũng chưa chắc có thể đánh thắng được tiểu tử này, còn không biết tiểu tử này ẩn giấu sâu bao nhiêu nữa cơ.

Cho nên mặc dù đội trưởng cực kỳ hứng thú đối với một đao Thái Thương này, nhưng cũng không có cách nào cả.

Trong tia nắng ban mai, Hứa Thanh không tiếp tục đi vào sâu thêm trong cấm khu, cho dù với tu vi bây giờ thì hắn vẫn có thể cảm nhận được thần niệm ác ý khóa chặt đến từ chỗ sâu trong cấm khu.

Cho nên sau khi Hứa Thanh nhìn thêm vài lần liền quyết đoán lựa chọn rời khỏi.

“Nơi có Thái Thương đạo, thông thường đều phong ấn một chút quỷ dị đại hung, Hứa Thanh, nhà của ngươi lại ở gần cấm khu như vậy, quả thật không đơn giản nha.”

Đội trưởng cũng cảm nhận được một đạo thần niệm khóa chặt đến từ chỗ sâu trong cấm khu, quay đầu thâm sâu nhìn lại một cái, trên thân thể tràn ra một chút khí lạnh.

Hứa Thanh không nói chuyện mà điều khiển thân thể bay lên trời, hắn không có ý định đi bộ rời khỏi nơi này, lúc này hắn nhoáng một cái trên không trung rồi bay đi xa như sấm sét, đội trưởng nở nụ cười cũng phi hành lên không, chỉ là khi bay lên không trung y quay lại nhìn đạo miếu thêm vài lần, cũng nhìn về chỗ sâu ở trong khu cấm khu rừng rậm này.

Lúc này trên bầu trời chỗ sâu trong cấm khu sương mù chậm rãi lưu động, thoạt nhìn tựa như một mái tóc đen của nữ tử phiêu tán ở trên trời, còn có một cỗ oán khí nồng đậm không ngừng từ chỗ sâu trong cấm khu bay lên, dung nhập vào trong đám mây mù khiến cho mái tóc dài càng dày đặc, từ xa xa nhìn lại, dường như toàn bộ cấm khu này giống như đầu lâu của một nữ tử vậy.

“Không biết nơi đây phong ấn thứ quỷ dị gì, thật muốn đi xem một cái...” Đội trưởng thì thào, hơi do dự một chút nhưng vẫn quay người bay về phía Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, tiếp đến ngươi muốn đi đâu, không phải cứ như vậy liền quay về tông môn chứ.” Sau khi đến bên người Hứa Thanh, đội trưởng duỗi lưng một cái lấy ra một quả táo, vừa ăn vừa mở miệng.

“Ta dự định đi tìm một cái chợ đen, bán chút đồ vật.” Hứa Thanh bình tĩnh trả lời.

“Tới chợ đen bán cái gì? Tang vật?” Ánh mắt đội trưởng lập tức sáng lên.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, nhẹ gật đầu.

“Đưa ta nhìn xem, nếu không thì bán cho ta cũng được, ta thích nhất là tang vật.”

Đội trưởng lập tức nổi lên hứng thú, Hứa Thanh chần chờ một chút, hắn cảm thấy bán thứ này cho người quen không tốt cho lắm, một khi bị phát hiện pháp khí chỉ còn lại một hơi, hơi đụng một chút liền bể nát thì đối phương có thể lập tức tìm được chính mình.

“Những vật phẩm này ...thích hợp bán ở chợ đen hơn.” Hứa Thanh nhã nhặn từ chối.

“Tiểu Thanh nha, ta phải phê bình ngươi, làm người không thể keo kiệt như vậy, thứ tốt bán cho ai mà không phải bán chứ, ngươi xem thường ta sao? Ta có tiền nha!” Đội trưởng trừng mắt.

Thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái rồi ho khan một tiếng, vẫn quyết định không nên lừa đội trưởng cho nên không chấp nhận lời đề nghị của đối phương, tăng tốc đi về phía trước bay thẳng đến truyền tống trận của thành Lộc Giác.

Về phần lựa chọn chợ đen nào, trước khi đến hắn đã hỏi thăm từ chỗ lão tổ Kim Cương Tông rồi.

Gần phạm vi của Ly Đồ Giáo có một tòa thành tên là thành Lăng U, bốn phía hoang vu và mức độ ác liệt còn lớn hơn cả Hồng Nguyên, cho nên chỗ đó không hề bị thế lực các nơi coi trọng, nhưng nơi này cũng hội tụ tới một vài hạng người hung ác, dần dần đã trở thành một khu giao dịch chợ đen.

Mà vật phẩm hắn muốn bán đều đã bị lão tổ Kim Cương Tông hút mất bảy tám phần, lại trải qua quá trình làm giả biến thành pháp khí, vốn dĩ Hứa Thanh cũng không muốn bán thứ này, nhưng đoạn thời gian trước hắn vì luyện chế tiểu hắc trùng mà tiêu hao quá lớn, cho nên linh thạch trong túi bây giờ không còn nhiều lắm, vì vậy Hứa Thanh liền nghĩ đến bảy tám kiện pháp khí bị lão tổ Kim Cương Tông hút mất linh khí kia…

“Bán xong, trở về tông.”

Hứa Thanh hạ quyết tâm trong lòng, theo hắn bay nhanh thì khoảng cách với thành Lộc Giác càng lúc càng gần, mắt thấy chỉ còn lộ trình nửa nén hương là có thể đi tới thành Lộc Giác, nhưng thân ảnh Hứa Thanh ở trên không trung đột nhiên đình trệ rồi cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Lúc này ở trên mặt đất có một cái đoàn xe đang đi thẳng đến thành Lộc Giác. Trong đội xe có hơn ba mươi chiếc xe ngựa, từ trên xuống dưới cả đoàn xe đều là màu đen, ngay cả người ngồi ở trên xe ngựa người cùng với thị vệ ở bốn phương cũng đều mặc áo đen.

Đoàn xe ngựa này làm cho người ta tràn đầy một loại cảm giác âm u và nghiêm túc, ở trong phiến khu vực này, đoàn xe quy mô và tạo cho người ta cảm thụ như thế, vậy thì trên cơ bản sẽ không có bao nhiêu thế lực ở đây dám trêu chọc.

Nhất là trong đó rõ ràng còn có Ngưng Khí đẳng cấp cao tồn tại, khí tức cao tầng từ trên người đối phương tản ra, mang theo uy áp không tầm thường đối với Ngưng Khí tu sĩ phổ thông, mặt khác Hứa Thanh còn nhìn thấy một lão giả ở bên trong một cỗ xe ngựa.

Lão giả này có tu vi Trúc Cơ, nhưng còn chưa đạt tới trình độ đốt lên mệnh hỏa mở ra Huyền Diệu Thái, từ trong mắt Hứa Thanh thì chấn động pháp lực trên người đối phương hẳn là đã mở ra 15 16 đạo pháp khiếu.

Về phần những xe ngựa khác, người ngoài có lẽ không cảm giác được nhưng Hứa Thanh có thể nhìn thấy rõ ràng, bên trong mỗi một chiếc xe ngựa đều có một lồng giam, bên trong giam giữ số lượng thập hoang giả không đồng đều.

Nữ có nam có, phần lớn là thiếu niên trẻ, toàn bộ đều hôn mê, đồng thời cũng có một vài người trưởng thành còn bảo trì trạng thái thanh tỉnh nhưng vẻ mặt uể oải, toàn thân vô lực nằm ở trong lồng giam, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

“Dạ Cưu thật sự đáng ghét, như là âm hồn bất tán, dù giết thế nào cũng không giết hết.” Đội trưởng cũng nhìn thấy đoàn xe dưới mặt đất, chán ghét nói.

Chương 507: Âm hồn bất tán (2)

“Bởi vì số lượng nhu cầu đối với Dưỡng Bảo Nhân rất lớn, cho nên mới không giết hết sao?” Hứa Thanh lạnh lùng nhìn đoàn xe phía dưới, hỏi đội trưởng một câu.

“Không sai, nhu cầu của Nam Hoàng Châu đối với Dưỡng Bảo Nhân rất lớn, chủ yếu là Tử Thổ và Ly Đồ Giáo, nhưng đối với hải ngoại, nhất là đại lục Vọng Cổ thì nhu cầu của bọn họ đối với Dưỡng Bảo Nhân lại càng lớn hơn nữa.”

“Dẫu sao …không chỉ mỗi pháp bảo cần Dưỡng Bảo Nhân để hấp thu dị chất, một vài mảnh vỡ pháp bảo cùng với pháp khí đẳng cấp cao cũng cần dùng sinh mệnh của con người để rửa sạch dị chất, ví dụ như liên minh bảy tông, một số người gọi là thiên kiêu ở trong đó, trên thực tế đều bí mật thực hiện rất nhiều loại giao dịch này.”

“Vả lại thông thường, lấy càng nhiều tính mạng Dưỡng Bảo Nhân để dưỡng luyện thì hiệu quả lại càng tốt, vì vậy các tộc đều sẽ mua bán loại hàng này, mà bởi vì trong cơ thể của nhân tộc Nam Hoàng Châu hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút dòng máu của thượng quốc Tử Thanh, cho nên hiệu quả dưỡng bảo lại càng đặc biệt ưu dị.”

“Vì vậy Dạ Cưu hoạt động cực kỳ mạnh ở trên Nam Hoàng Châu.” Đội trưởng âm trầm mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc nhìn qua đoàn xe phía dưới, trong nháy mắt tiếp theo, que sắt màu đen từ bên trong cái bóng sau lưng lập tức gào thét bay ra với tốc độ cực nhanh, phi thẳng đến mặt đất phía dưới.

Sấm sét cuồn cuộn, thiên địa nổ vang, trong khi đoàn xe của Dạ Cưu ở dưới sững sờ, que sắt màu đen giống như một đạo tia chớp màu đen bỗng nhiên phủ xuống, như con thoi lướt qua trên cổ từng tên thành viên Dạ Cưu mặc hắc bào.

Những nơi đi qua thì những tên Dạ Cưu tu vi Ngưng Khí này căn bản là không cách nào né tránh, thậm chí còn không thấy rõ vật bay đến thì thân thể liền lập tức nhao nhao không chịu nổi, ngay khi que sắt màu đen xuyên thấu qua là lập tức bạo thể mà chết.

Từ xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy một đạo hắc tuyến chạy xuyên qua đoàn xe rồi vô số cỗ thi thể lập tức nổ tung thành từng đóa hoa máu, coi như là lão giả Trúc Cơ kia cũng không hề phản ứng kịp, tức khắc bị que sắt đâm xuyên qua.

Nhưng lão tổ Kim Cương Tông không hề giết chết đối phương, mà kéo theo thân hình kia bay thẳng đến trên không trung, để lão trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh.

Tên Trúc Cơ của Dạ Cưu này run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ trước đó chưa từng có, thân thể run rẩy đến mức muốn hồn phi phách tán.

Bởi vì ở trong mắt của lão, Hứa Thanh và đội trưởng tuy đã cải biến hình dáng, nhưng cao thấp trên thân tràn ra chấn động vô cùng kinh khủng ảnh hưởng tới cả bốn phương, bóp méo tầm mắt của lão, trong cảm giác của lão thì hai vị trước mặt này chỉ cần dùng một ngón tay đã có thể khiến cho lão hình thần câu diệt.

Dẫu sao, mặc dù đều là Trúc Cơ …nhưng chênh lệch quá xa.

“Hai vị tiền bối, ta…”

“Đoàn xe của các ngươi chuẩn bị đi về nơi nào?” Giọng Hứa Thanh lạnh như băng nói ra.

Lão giả Trúc Cơ kia chần chờ một chút, Hứa Thanh lập tức hiện ra thần sắc không kiên nhẫn, vừa muốn động thủ tra hỏi thì đội trưởng liền nở nụ cười.

“Ta tới.” Nói xong, đội trưởng liền giơ lên phải lên trảo một cái về hư không, vô số khí lạnh lập tức hội tụ thành một cây châm, trong sự hoảng sợ của lão giả Trúc Cơ thì từng cây châm đâm thẳng vào bên trong thân thể của lão, sau đó chậm rãi chạy trong cơ thể.

Loại đau khổ khi có đồ vật chạy trong cơ thể khiến cho không cần duy trì quá lâu, tâm thần của lão giả Trúc Cơ này liền gần như hỏng mất, lập tức khai báo hết thảy những thứ mình biết cho bọn hắn.

Lần này Dạ Cưu không chỉ xuất động bọn họ, mà toàn bộ thành viên Dạ Cưu của Nam Hoàng Châu đều nhận được cấp trên truyền lệnh, kêu bọn họ cầm hàng trong tay sau đó bí mật đưa đi

Thất Huyết Đồng.

Thậm chí cấp trên còn bảo đám bọn họ, không lâu về sau bên Thất Huyết Đồng sẽ có khách hàng lớn đi đường xa đến, đối phương còn muốn thu mua số lượng hàng lớn hơn nữa.

Cho nên mới có đoàn xe Dạ Cưu mà Hứa Thanh nhìn thấy này, trên thực tế lúc này ở toàn bộ Nam Hoàng Châu thì đoàn xe như vậy có rất nhiều, phân bố ở rất nhiều khu vực và tất cả đều đang nghĩ biện pháp đưa đến Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh nghe tin tức này, vẻ hung ác trong mắt bỗng lóe lên.

Hắn vô cùng chán ghét Dạ Cưu, đội trưởng cũng đồng dạng nheo mắt lại rồi phất tay, thân thể lão giả Trúc Cơ này lập tức chấn động, trực tiếp nổ tung hóa thành từng đống băng vụn rơi xuống đất, hình thần câu diệt.

“Xem ra tiếp theo Bộ Hung ti có việc để làm rồi, nhưng ta rất muốn biết, khách hàng lớn theo như lời tên này nói đến cùng là ai? Kẻ này nói đường xa mà đến, là người đến từ bên ngoài sao.” Đội trưởng trầm ngâm, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói chuyện, nhưng vẻ hung ác trong mắt vô cùng nồng đậm, lúc này hắn phất tay và toàn bộ lao lồng ở đoàn xe phía dưới mở ra, mọi người bên trong thức tỉnh và lần nữa có được tự do.

Hứa Thanh không có để ý quá nhiều, vốn là bèo nước gặp nhau nên cứ dựa theo thiên mệnh, lúc trước hắn ra tay chỉ là do chán ghét đối với Dạ Cưu, cho nên lúc này sau khi làm xong việc, hắn liền nhoáng người một cái cùng đội trưởng bay tới thành Lộc Giác, hai người rất nhanh liền biến mất trong truyền tống trận đi đến thành Lăng U.

Thành Lăng U nằm ở biên giới phạm vi thế lực của Ly Đồ Giáo, trái ngược với hoàn cảnh hoang vu ở bốn phía, bên trong tòa tiểu thành không lớn này lại có phần náo nhiệt, cũng bởi vậy địa phương này không hề có trật tự gì, cho nên nơi này thường là chỗ tội phạm truy nã và đám người vong mệnh tới vui đùa.

Điều này khiến cho tòa thành này vô cùng hỗn loạn, mà tu sĩ Trúc Cơ trong này cũng không hề ít, thỉnh thoảng thậm chí còn có tu sĩ Kim Đan xuất hiện, phần lớn là tới đây giao dịch một chút vật phẩm không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Cho nên nói như thế này cho đơn giản, người dám tới nơi này giao dịch thường thường đều người có chút tự tin đối với bản thân, mặt khác dù tòa thành này hỗn loạn nhưng cũng không phải là không ngừng chém giết lung tung, chỉ cần ngươi xử lý tốt không để lộ tiền tài ra ngoài thì vẫn có thể thuận lợi qua lại.

Mà loại phồn vinh dị loại này, cũng khiến cho thành Lăng U có danh khí không nhỏ ở Nam Hoàng Châu, các thế lực trong này cũng khá hỗn tạp.

Mạnh được yếu thua, chính là pháp tắc duy nhất ở chỗ này.

Cho nên sau khi Hứa Thanh và đội trưởng từ trong Truyền Tống Trận đi ra, thứ nghênh đón bọn hắn chính là từng đạo ánh mắt ác ý thủ sẵn ở chỗ này, quan sát thực lực và giá trị của từng tu sĩ tới lui.

Trong đó còn có một vài tiểu hài sinh hoạt ở trong thành Lăng U, bọn nó cũng đang quan sát về phía này để chờ đợi những người lần đầu tiên tới đây, chờ những tu sĩ không hề quen thuộc hoàn cảnh thành Lăng U, vì thông thường khi loại người đó tới sẽ cần người địa phương để làm người dẫn đường.

Chương 508: Lợi khí âm người (1)

Tuy là Nam Hoàng Châu nhưng trong chợ đen vẫn rồng rắn lẫn lộn, dù Thất Huyết Đồng là thế lực đỉnh cấp của Nam Hoàng Châu, vẫn sẽ có rất nhiều người nhòm ngó ẩn núp ở trong bóng tối.

Hơn nữa tính cách Hứa Thanh luôn luôn cẩn thận, việc hắn tới chợ đen để làm cũng không phải quá sáng sủa, cho nên hắn chẳng những cải trang càng thêm tỉ mỉ cẩn thận, mà ngay cả khí tức cũng đều được giấu kín.

Mà đội trưởng lại càng là người lão luyện trong việc này, che giấu còn sâu hơn cả Hứa Thanh, trực tiếp hóa thành một lão giả lưng còng, mặc dù thoạt nhìn bộ dáng có chút ốm yếu nhưng nhìn qua liền biết không hề dễ trêu chọc.

Điểm này, so với Hứa Thanh biến thành một trung niên gầy còm còn tốt hơn nhiều.

Cho nên sau khi đi ra khỏi truyền tống trận, Hứa Thanh lướt qua đội trưởng, hắn cảm thấy mình lại học được thêm một chút tri thức từ chỗ đội trưởng.

Đội trưởng ho khan một tiếng, ánh mắt đảo qua hoàn cảnh chung quanh thành Lăng U rồi nhàn nhạt mở miệng.

“Nơi đây không tệ, lão phu cũng có chút vật phẩm muốn đi xử lý, tý nữa chúng ta xong việc lại tụ họp ở chỗ này là được.” Đội trưởng nói xong liền đi trước, ánh mắt đảo qua bốn phía nhìn mấy tiểu hài đang trông ngóng nhìn y, tùy ý chọn một tiểu nam hài.

Ánh mắt tiểu nam hài kia lập tức sáng lên, nhanh chóng chạy tới.

Hứa Thanh không chọn, hắn có lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông hiển nhiên rất tinh tường khu chợ đen này, cho nên Hứa Thanh mặt không cảm xúc rời khỏi truyền tống trận đi về phía xa xa, theo hắn đi xa thì những ánh mắt mang theo ác ý hội tụ tới sau lưng hắn cũng dần dần tản ra hơn phân nửa, nhưng vẫn là có vài tia thủy chung vẫn tồn tại như cũ.

“Chủ tử diệu kế nha, nhất định ngài biết rõ bên trong khu chợ đen này không ít hạng người tham lam, cho nên cố ý để cho bọn họ để mắt tới, nói như vậy một hồi bán xong đồ vật thì chúng ta còn có thể có thêm thu hoạch.”

“Ta đề nghị tý nữa chủ tử có thể hơi để lộ ra một chút tài vật, chỉ cần khống chế tốt trình độ lộ ra, như vậy có thể sẽ không hấp dẫn tới Kim Đan, mà hấp dẫn tới những tên Trúc Cơ bỏ đi.”

“Chủ tử, những con linh cẩu này đó nha, từng con đều mập mạp béo tốt lắm đấy.”

Lão tổ Kim Cương Tông nhìn thấy như thế, lập tức mang theo vẻ a dua nịnh nọt mở miệng, lão cảm thấy trong khoảng thời gian này sự hiện hữu của mình quá thấp rồi, một phương diện là do bên cạnh thường xuyên có đội trưởng cho nên lão không tiện hiển lộ ra, một phương diện khác thì là cái bóng gần đây có chút xu thế ngẩng đầu.

Điều này khiến cho lão tổ Kim Cương Tông rất cảnh giác, lão quyết định ở trong khu chợ đen khiến cho Hứa ma đầu cảm nhận sâu sắc một chút hiệu dụng của mình, không thể để Hứa ma đầu có loại ấn tượng mình là phế vật được.

“Ừ.”

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua cửa hàng và đám người bốn phía, nơi này có rất đông người đi đường, phần lớn đều mặc áo bào rộng thùng thình ẩn giấu thân phận, còn có người mang theo mặt nạ phòng ngừa người khác dò xét, trong khi hắn đang quan sát, đối với lời lão tổ Kim Cương Tông khuyên thì Hứa Thanh không quan tâm lắm, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu.

Nhưng câu đáp lại đơn giản thế này, lại làm cho nội tâm vô cùng mẫn cảm của tổ Kim Cương Tông run lên.

“Dạng này…lúc trước mỗi khi Hứa ma đầu trả lời với ta một chữ, đều đại biểu là hắn đang không vui, chẳng lẽ…vừa nãy ta mới nói sai gì rồi? Hay là Hứa ma đầu không muốn bán đi đơn giản như vậy? Hay là đang bất mãn đối với ta, không được, ta nhất định phải nghĩ biện pháp, nếu không cứ như vậy tiếp nữa thì ta sẽ có dấu hiệu trở thành pháo hôi mất!!”

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt ập đến khiến cho tâm thần lão tổ Kim Cương Tông run rẩy, lập tức vội vã mở miệng.

“Chủ tử, dạo gần đây ta đang cân nhắc, nếu như chúng ta cứ như thế bán pháp khí đi, vậy không nhất định bán được giá cao, ta có một biện pháp rất tốt!”

Hứa Thanh đang muốn đi vào bên trong một gian hàng luyện khí không có nhiều tu sĩ ở trong, vừa nghe được lời của lão tổ Kim Cương Tông thì bước chân lập tức trì hoãn lại, có chút kinh ngạc.

“Chúng ta người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, không dùng hàng giả đánh tráo, mà bán loại pháp khí thoạt nhìn như thường, nhưng trên thực tế thì chỉ cần hơi đụng chạm một chút liền vỡ này!”

“Ta nhớ kỹ đây chính là đặc sắc của chúng ta, dẫu sao người nơi này rất hỗn tạp, loại tâm tư gì cũng có, rất nhiều người mua đồ thường thường đều không phải tự cho mình dùng mà mang theo ý niệm ám toán người khác ở trong đầu, nếu nghĩ theo hướng như thế, vậy thì những món pháp khí này của chúng ta chính là lựa chọn đầu tiên của bọn họ!”

“Cho nên chúng ta không cần đi tới cửa hàng bán, chúng ta đến vỉa hè bán!” Lão tổ Kim Cương Tông cũng coi như đã vắt hết óc, nhanh chóng mở miệng nói ra ý tưởng của mình.

Hứa Thanh nghe xong liền trầm ngâm một chút, cảm thấy phương pháp này cũng có thể làm được, hơn nữa vật xét tiêu chuẩn hiếm làm quý, đối với người có nhu cầu đặc thù mà nói, có lẽ loại pháp khí này cũng là mặt hàng hiếm thấy, vì vậy Hứa Thanh tiếp thu lời đề nghị của lão tổ Kim Cương Tông, dưới sự chỉ dẫn của lão, rời khỏi nơi đây đi tới khu chợ tự do của thành Lăng U.

Chỗ đó có càng nhiều tu sĩ hơn nữa, rồng rắn lẫn lộn, mà lão tổ Kim Cương Tông cũng quen việc dễ làm, chỉ dẫn Hứa Thanh đi tới nơi quản lý ở chỗ này rồi thuê một quầy hàng, dựng thẳng một tấm ván gỗ thật lớn ở cạnh.

Không cần Hứa Thanh làm gì, lão tổ Kim Cương Tông điều khiển que sắt màu đen, khắc xuống bốn chữ như rồng bay phượng múa thật to lên trên.

Lợi khí âm người!

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, hơi nhướng lông mày lên nhưng cũng không nói gì, khoanh chân ngồi xuống lặng lẽ chờ đợi, nhìn qua người đến người đi và lắng nghe âm thanh hối hả vang vọng bốn phía quanh khu chợ.

Đợi được một lát, phần lớn người đi ngang qua đều đưa mắt nhìn rồi sau đó hầu như không hề chú ý, điều này khiến cho Hứa Thanh có chút không kiên nhẫn.

“Chủ nhân an tâm chớ vội, việc này nhất định thành công, ta có nắm chắc và cũng có lòng tin, phải biết rằng năm đó ta từng đi tới khu chợ đen này rất nhiều lần, đã từng chuyên tìm loại vật phẩm như thế này nhưng cũng không thấy nhiều, ta tin tưởng … có lẽ người có cùng tư tưởng với ta sẽ không ít.”

Lão tổ Kim Cương Tông vội vã mở miệng, lão không chú ý tới, cái bóng một bên từ đầu đến cuối đều đang cẩn thận nheo mắt lại, bộ dáng như lâm đại địch nhìn chằm chằm vào lão.

Đồng thời cũng đang nhanh chóng học tập cách làm của lão, sau khi nghe được lời lão tổ nói thì hình như nó còn xuất hiện bộ dáng như bừng tỉnh đại ngộ, đã học thêm được cái gì đó.

Chương 509: Lợi khí âm người (2)

Hứa Thanh nghe vậy cũng không trả lời mà vẫn ngồi im nhắm mắt lại, thời gian cứ như vậy trôi, trong sự lo lắng của lão tổ Kim Cương Tông thì một nén nhang qua đi, đột nhiên ánh mắt lão tổ Kim Cương Tông sáng lên, hình như Hứa Thanh cũng có phát hiện, mở mắt ra.

Chỉ thấy một tu sĩ bộ dáng cao to toàn thân được bao phủ bên trong áo choàng màu đen, hoàn toàn không thấy rõ bộ dạng, dừng lại trước quầy hàng của Hứa Thanh, chú ý đến bốn chữ ở trên tấm chiêu bài.

“Âm người như thế nào?” Giọng nói khàn khàn truyền ra từ bên trong áo bào.

Hứa Thanh không nói hai lời ném một khỏa ngọc giản qua, đồng thời lấy ra một kiện pháp khí hình cây quạt để ở một bên, một tay đặt vào phía trên.

Người mặt hắc bào kia tiếp nhận ngọc giản, sau khi cẩn thận xem xét liền trầm mặc.

Nội dung của ngọc giản là do lão tổ Kim Cương Tông viết ra, bên trong giới thiệu toàn diện hiệu dụng của pháp khí hình cây quạt này, nhất là về việc vật này chỉ còn vỏ ngoài, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng tới người sử dụng, lại còn rất khó phát giác ra vấn đề, chỉ khi tới thời khắc mấu chốt, dùng sức quá mạnh thì pháp khí này sẽ tự tan vỡ thành mảnh vụn.

Nhìn từ nội dung bên ngoài ngọc giản, hình như mục đích luyện chế ra pháp khí này chính là để âm người khác.

“Giá cả cũng được, cũng không phải là không hợp thói thường, mà loại pháp khí này quả thật có chút ý tứ… . .” Người mặt hắc bào kia trầm ngâm, rất là động tâm rồi cuối cùng lấy ra một xấp linh phiếu đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên tiếp nhận, quơ quơ tay áo và pháp khí hình cây quạt bay ra rơi vào trong tay người mặt hắc bào kia, từ bàn tay duỗi có thể thấy được đối phương là một nữ tu trẻ tuổi, nàng bắt lấy cây quạt liền kiểm tra một phen, rất là thoả mãn và nhanh chóng rời khỏi.

Mắt thấy thật sự bán được một khoản, Hứa Thanh rất là vui mừng, mà lão tổ Kim Cương Tông ở bên cạnh cũng nhẹ nhàng thở ra, truyền âm nhỏ giọng.

“Chủ tử yên tâm, ta hiểu rất rõ loại người ở nơi này, pháp khí của chúng ta ở trong mắt của rất nhiều người thì không đáng một đồng, nhưng trong lòng một số người thì đây chính là lợi khí đặc biệt để ám toán người khác, hơn nữa còn là đồ hiếm thấy vì khó lòng phòng bị, chỉ cần nghĩ biện pháp để cho kẻ thù cầm lấy cái đồ chơi này, tuyệt đối sẽ khiến cho đối phương chết cũng không biết mình chết như thế nào.”

“Không tệ.” Hứa Thanh động viên một câu, một câu nói này lập tức làm cho lão tổ Kim Cương Tông kích động.

Mà phán đoán của lão cũng rất chính xác, người mặc hắc bào vừa nãy hoàn toàn không phải mua về để cho mình dùng, bên trong những người này đều có rất nhiều câu chuyện của riêng mình, đối với bọn họ mà nói, loại đồ vật chuyên môn ám toán người khác này quả thật rất ít khi nhìn thấy.

Vì vậy rất nhanh sau đó, Hứa Thanh liền nghênh đón vị khách hàng thứ hai, vị này hình như không phải nhân tộc mà là một dị tộc, sau khi xem xét ngọc giản của Hứa Thanh, người này không hề chần chờ chút nào, một hơi mua tới ba kiện pháp khí rồi rời đi.

Cứ như vậy lúc hoàng hôn ngày hôm nay phủ xuống, tám món pháp khí của Hứa Thanh ...vậy mà đã được bán hết toàn bộ.

Mắt thấy bán không sai biệt lắm thì Hứa Thanh thu hồi lại quầy hàng, hành tẩu ở trong chợ đen chuẩn bị tìm đội trưởng rồi quay về tông môn.

Lúc này tuy là hoàng hôn, nhưng theo sắc trời dần tối thì tu sĩ tới lui bên trong chợ đen lại càng nhiều hơn, Hứa Thanh vừa đi vừa đảo mắt qua những quầy hàng ở bốn phía, bỗng nhiên ánh mắt của hắn ngưng tụ và dừng bước chân lại, sau đó đi về một cái quầy hàng.

Bên trên quầy hàng này không có vật phẩm gì, chỉ có một ván gỗ bên trên có khắc một chút chữ viết, bên trong có hai chữ dẫn tới sự chú ý của Hứa Thanh.

“Hồn đan?”

Chủ quầy hàng cũng mặc một bộ áo choàng màu đen, không nhìn ra nam nữ, trên mặt còn đeo một cái mặt nạ ác quỷ, chú ý tới Hứa Thanh đi tới cùng với câu hỏi hắn thốt ra, người này liền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn lại.

"10 vạn linh thạch một viên."

Hứa Thanh nhăn mày lại, hắn biết rõ hồn đan rất quý, vô luận là luyện khí hay là tu hành đều đặc biệt cần, vô luận là mở pháp khiếu hay là những tà pháp khác đều cần, nhưng giá cả như thế thì trừ phi là phẩm chất tạm được, bằng không mà nói thì có chút không đáng.

Giống như đoán được ý nghĩ của Hứa Thanh, người chủ quầy này lập tức nhàn nhạt mở miệng.

"Phẩm chất tạm được, đều lấy hồn Trúc Cơ để luyện chế."

Hứa Thanh trầm ngâm, nếu như dùng hồn Trúc Cơ luyện chế vả lại số lượng rất nhiều mà nói, vậy thì vẫn có trợ giúp đối với việc hắn mở ra pháp khiếu, nhất là bây giờ hắn pháp khiếu của hắn chỉ thiếu 11 đạo nữa là có thể đốt lên đoàn mệnh hỏa thứ ba.

Hứa Thanh có chút cấp bách về việc này, thế nên hắn lập tức ném ra một xấp linh phiếu về phía người chủ quầy, chủ quầy quét mắt rồi phất tay đưa ra một cái hộp ngọc.

Hứa Thanh tiếp nhận mở ra, sau khi quét mắt thì con ngươi lập tức hơi co rụt lại.

Đích xác là hồn Trúc Cơ, lại còn là hồn Trúc Cơ của Hải Thi tộc, trong đó còn trộn lẫn một chút hồn Ngưng Khí, tương tự cũng là của Hải Thi tộc.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn chủ quầy này thật kỹ, không có nhìn ra khí tức của đội trưởng ở trên người đối phương, nhưng người có thể cầm hồn đan mà toàn bộ hồn dùng để luyện chế đều là hồn Hải Thi tộc đến nơi này, khả năng đại khái cũng chỉ có thể là người của Thất Huyết Đồng.

Cũng chỉ có người của Thất Huyết Đồng, trong lúc này mới có thể có nhiều hồn của Hải Thi tộc như vậy.

"Còn bao nhiêu?" Hứa Thanh hỏi, tay phải nhìn như tùy ý nhưng lại đang gõ vào trên que sắt màu đen trong ngực.

"Rất nhiều." Chủ quầy ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, thần sắc mang theo một chút lãnh ngạo.

Hứa Thanh trầm ngâm, sau mấy hơi liền quyết đoán.

"Ta muốn bốn mươi viên!"

Lời này vừa ra thì chủ quầy kia cũng cả kinh, vẻ lãnh ngạo lập tức không còn mà hô hấp có chút dồn dập, rõ ràng hơi chần chờ.

"Chỗ này của ta không có nhiều như vậy, ngươi chờ ta một lát, ta còn có những đồng bạn khác, chúng ta gom lại thì có lẽ số lượng cũng không sai biệt lắm."

"Có thể, nhưng ta mua nhiều như vậy, các ngươi cần tặng thêm mấy viên cho ta." Hứa Thanh nói nghiêm túc.

Chủ quầy kia cũng là người sảng khoái, nghe vậy liền gật đầu rồi cầm ngọc giản trong tay áo bắt đầu truyền âm, không lâu sau bốn phía nhanh chóng đi đến năm sáu vị tu sĩ mặc cùng một dạng trang phục với người này, sau khi tới gần cũng đánh giá Hứa Thanh vài lần.

Bên trong có một tu sĩ thân thể cao lớn, khí tức chấn động trên thân rất mạnh, thời gian ngóng nhìn Hứa Thanh cũng là dài nhất.

Hứa Thanh cũng nhìn bọn họ.

Sau một lúc lâu, người tu sĩ cao lớn này liền thấp giọng cười một cái.

"Ngọn núi thứ bảy?"

"Ngọn núi thứ nhất?" Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Tên tu sĩ này nghe vậy lần nữa cười một cái, không hỏi lại mà phất tay lấy ra một túi trữ vật ném cho Hứa Thanh.

"Bốn mươi ba viên!"

Sau khi Hứa Thanh nhận lấy liền kiểm tra một phen, đưa linh phiếu thu được từ việc bán pháp khí cho đối phương, sau đó liền xoay người rời đi.

Cho đến khi hắn rời đi rồi, mấy người mặt hắc bào này mới tập trung lại cùng một chỗ, nhìn phương hướng xa Hứa Thanh đi xa, tên chủ quầy bắt đầu giao dịch với Hứa Thanh trong đó liền thấp giọng mở miệng.

“Nhị sư huynh, tiểu tử này là ai của ngọn núi thứ bảy vậy, ban thưởng của tông môn vẫn còn chưa phát xuống, làm sao hắn lại có tiền như thế?”

“Khó mà nói, cả đám người ngọn núi thứ bảy đều rất thích ẩn giấu…trở về chúng ta liền điều tra một chút, có tiền như vậy thì nói không chừng cần người vệ đạo đúng không, đến lúc đó kêu hắn bỏ ra thêm tiền để thuê chúng ta quanh năm là được, dạo gần đây cũng thiếu dê béo, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ rất hào phóng và hào sảng mà thuê chúng ta.”

“Không nói cái này nữa, chúng ta nhanh chóng bán thêm chút đồ vật đi, chiến tranh sắp kết thúc rồi, lần này bán xong trở về thì đoán chừng không cần tiếp tục tới chiến trường nữa.”

—

Chúc mọi người Trung Thu vui vẻ, dù nay là Trung Thu nhưng nhóm dịch vẫn không đi chơi, miệt mài cố gắng dịch cho mọi người đỡ đói bi!

Cầu đề cử Ngọc Phiếu, Ngọc Phiếu chính là ‘bánh trung thu’ thiết thực nhất đối với nhóm dịch.

Chương 510: Bão táp sắp đến (1)

“Bên trong đám người vừa nãy có điện hạ của ngọn núi thứ nhất, nhưng không biết là vị điện hạ nào.” Hứa Thanh rời khỏi khu chợ tự do, đi về phía trước ở trong màn đêm, trong đầu hiện ra mấy người bán hồn đan lúc trước.

Mặc dù bọn họ đã cố hết sức che dấu khí tức, nhưng Hứa Thanh vẫn có thể cảm nhận được trên người bọn họ có cùng một loại kiếm khí như của Ngô Kiếm Vu, đối với người ngoài thì có lẽ rất khó có thể phân biệt, nhưng Hứa Thanh truy sát Ngô Kiếm Vu lâu như vậy, hắn hiểu rất rõ khí tức của môn công pháp kia.

Lúc đối phương chỉ có một mình thì hắn còn không cảm thụ được nhiều lắm, nhưng sau khi vài người cùng nhau xuất hiện, cảm giác kia nhất định không sai được.

“Bây giờ đang là chiến tranh, bọn họ còn có thể trở về ...” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nghĩ tới lời nói của đội trưởng lúc trước, cùng với tin tức liên minh bảy tông can thiệp vào tiền tuyến trước khi hắn rời khỏi tông môn.

Đáy lòng của hắn cũng đã có suy đoán.

“Xem ra chiến tranh thật sự sắp kết thúc.” Trái tim Hứa Thanh nóng lên, hắn vẫn một mực đợi chiến tranh kết thúc, sau khi chiến tranh kết thúc thì tông môn sẽ dựa vào chiến tích trên lệnh bài thân phận của hắn mà cấp cho ban thưởng.

Quả thực là hắn cảm giác bây giờ mình rất nghèo, linh thạch vừa mới tới tay lại dùng để mua hồn đan, tuy hắn có cổ phần ở trong bến cảng số 176, nhưng bến cảng vẫn cần kiến thiết thêm, còn chưa tới thời điểm chia hoa hồng.

“Lập tức sẽ có tiền rồi.” Hứa Thanh thở sâu bước nhanh về phía truyền tống trận, trên đường hắn còn truyền âm cho lão tổ Kim Cương Tông.

“Một màn giao dịch vừa rồi, đã thu lại chưa.”

“Đã thu, hoàn toàn hoàn chỉnh, tiểu nhân nghĩ tới có lẽ chủ tử sẽ cần những chứng cớ này, ngài vừa gõ là ta lập tức hiểu ngay.” Lão tổ Kim Cương Tông hưng phấn mở miệng trả lời.

Hứa Thanh thoả mãn, hắn cũng không muốn làm gì, chẳng qua hắn cảm thấy mấy người của ngọn núi thứ nhất này lén lén lút lút, cho nên hắn liền làm ra bản sao để dự phòng.

Hứa Thanh bỏ suy nghĩ này xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Trong đêm tối, ngoại trừ một vài chỗ đặc biệt thì những vị trí đầu đường khác cũng thiếu đi một vài người so với ban ngày, nhưng những ánh mắt ẩn núp trong bóng tối vẫn như ẩn như hiện hội tụ từ bốn phương tới trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không để ý tới, cho đến khi tới truyền tống trận thì hắn cũng không hề gặp phải sự tình ăn cướp, điều này khiến cho đáy lòng Hứa Thanh có chút tiếc nuối.

“Có thể tới nơi này đều không phải người ngu, việc không nắm chắc thì vố lớn cũng sẽ không làm.” Hứa Thanh lắc đầu, sau khi đi đến cạnh truyền tống trận mà không phát hiện đội trưởng đi đến, vì vậy liền lấy ra ngọc giản truyền âm qua.

“Tiểu Thanh, ngươi trở về trước đi, ta nhìn thấy một vài tên thú vị ở nơi này, ha ha, mấy tên điện hạ của ngọn núi thứ nhất vậy mà lén lút bán một chút tài nguyên chiến tranh ở nơi này, ta quyết định lưu lại ảnh kỷ niệm cho bọn họ sau đó đưa cho Đại sư bá nhìn, xem xem có thể vơ vét chút thứ tốt nào đó từ chỗ Đại sư bá hay không.”

Hứa Thanh lắc đầu, hắn cảm thấy đội trưởng và lão tổ Kim Cương Tông quá giống nhau, đều quá xấu xa chứ không giống như hắn, chưa từng để bản thân dính vào những loại chuyện thế này, cho nên tâm linh càng thêm thông thấu.

Thế nên hắn tự đi vào trận pháp, theo truyền tống trận mở ra thì thân ảnh Hứa Thanh cũng lập tức tan biến.

Ban đêm trong Thất Huyết Đồng vẫn trước sau như một, trăng sáng nhô lên cao, gió lạnh quét qua bốn phía.

Chủ thành vào ban đêm thoạt nhìn rất là yên ắng, nhưng vẫn có không ít tu sĩ hành tẩu ở trong đêm, một vài thế lực tranh đoạt ở trong các ngõ nhỏ hoặc đệ tử chém giết lẫn nhau, tất cả sẽ không bởi vì chiến tranh mà đình chỉ.

Nhưng tất cả điều này đều đã không còn liên quan tới Hứa Thanh nữa, hắn đã vùng vẫy thoát khỏi tầng dưới chót, dựa vào sát phạt của bản thân mà từng bước từng bước đi tới trình độ như bây giờ.

Lúc này ở trên đầu đường, Hứa Thanh bay với tốc độ nhanh, cũng chú ý tới thân ảnh của đội viên Bộ Hung ti đang tuần tra trong đêm, cũng đi ngang qua con đường Bản Tuyền.

Khi đi qua nơi này hắn liền hơi thoáng dừng lại.

Khách sạn kia đã đóng cửa thật lâu.

Chẳng biết tại sao Hứa Thanh lại nhớ tới con đại xà trong khách sạn kia.

Nhưng rất nhanh Hứa Thanh liền thu hồi suy nghĩ này lại, rời khởi con đường Bản Tuyền về tới nơi cập bến của mình trong bến cảng số 176, thả Pháp Thuyền xuống, theo mặt biển nhấc lên từng gợn sóng Hứa Thanh đi vào trong khoang thuyền, khoanh chân ngồi xuống sau đó lấy ra hồn đan mình vừa mua.

Sau khi kiểm tra lại một lần nữa xác định không có gì đáng ngại, hắn lấy ra một viên, trong cơ thể lập tức tràn ra sát hỏa dung nhập vào trong đó, rất nhanh hồn lực ẩn chứa trong viên hồn đan liền hội tụ tới trong cơ thể của hắn.

Lập tức trùng kích về đạo pháp khiếu thứ 80.

Một viên không đủ thì dùng bốn viên, bốn viên chưa đủ thì dùng mười viên!

Thời gian không lâu sau, trong cơ thể Hứa Thanh vang lên một tiếng nổ, pháp lực chấn động mãnh liệt và rốt cuộc đạo pháp khiếu thứ 80 của hắn đã mở ra.

Hứa Thanh không hề dừng lại mà tiếp tục luyện hóa hồn đan còn lại, cho đến một lúc lâu, sau khi Hứa Thanh luyện hóa toàn bộ 43 viên hồn đan thì pháp khiếu của hắn cũng đã mở ra đến đạo thứ 83!

Bây giờ hắn chỉ còn cách đoàn mệnh hỏa thứ ba 7 pháp khiếu nữa mà thôi!

“Đáng tiếc, hồn đan của ngọn núi thứ nhất và hồn đan mà Lục gia đưa cho chênh lệch quá xa, dẫu sao cấp độ luyện chế hồn đan cũng có khác biệt.” Hứa Thanh có chút cảm khái, nhưng cũng tràn ngập chờ mong.

“Cứ như vậy tiếp xuống, không cần quá lâu thì ta có thể mở ra thứ đoàn mệnh hỏa thứ ba rồi, đến lúc đó…” Tim Hứa Thanh hơi đập nhanh lên, hắn cảm thấy một khi mình hình thành đoàn mệnh hỏa thứ ba, vậy thì chiến lực của hắn sẽ đạt tới một trình độ cực kỳ kinh người.

“Cộng thêm mệnh đăng, vậy ta sẽ có lực lượng bốn đoàn mệnh hỏa, phối hợp với Kim Ô Luyện Vạn Linh thì ta có thể đạt tới trình độ của năm đoàn mệnh hỏa, có thể trấn áp hết thảy tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ, nhưng điều kiện tiên quyết…Là đối phương không có mệnh đăng!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, cúi đầu lấy ra hai hộp nguyện vọng ở trong túi trữ vật, sau khi kiểm tra liền tiếp tục tràn pháp lực vào trong để tiếp tục uẩn dưỡng chúng nó.

“Hộp nguyện vọng cũng sắp mở ra rồi.” Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tình của Hứa Thanh rất tốt, nhưng rất nhanh hắn cũng nhớ tới đám Dạ Cưu gặp phải trên đường trở về, sát cơ trong mắt lại lập tức lóe lên.

Chương 511: Bão táp sắp đến (2)

Nhưng mà Hứa Thanh chỉ là Ti trưởng Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy, hơn nữa lúc trước vì nghiên cứu tiểu hắc trùng nên hắn đã đoạt hung phạm của những Bộ Hung ti các ngọn núi khác, vì vậy lúc này bọn họ rất khó phối hợp với hắn để làm chuyện này. Sau khi trầm ngâm một hồi thì Hứa Thanh lấy ra ngọc giản truyền âm, gửi tin về phía Lục gia.

Hắn báo cáo việc mình gặp phải Dạ Cưu trên đường cho Lục gia, chờ đợi Lục gia định đoạt.

Thời gian không lâu sau, Lục gia liền gửi đến câu trả lời thuyết phục.

“Hứa Thanh, ta đồng ý cho ngươi toàn quyền hành động xử lý Dạ Cưu, thống lĩnh Bộ Hung ti các phong để dọn dẹp Dạ Cưu, nếu như gặp phải kẻ không thể đối kháng thì có thể tới tìm ta!”

Đối với Hứa Thanh thì Lục gia có vài phần xem trọng, cho nên khi Hứa Thanh hỏi tới, ở trong mắt Lục gia liền trở thành giống như là hài tử nhà mình đang hỏi ý kiến trưởng bối vậy, cho nên nếu như Hứa Thanh muốn làm thì tự nhiên lão sẽ toàn lực hỗ trợ.

“Đa tạ Lục gia.” Hứa Thanh truyền âm với giọng nghiêm túc, cũng nghe được tâm ý của Lục gia bên trong lời nói, cho nên hắn rất là cảm kích từ trong đáy lòng.

Vì vậy trong mấy ngày tiếp theo, Hứa Thanh lập tức đưa ra công văn đối với Bộ Hung ti của bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng, yêu cầu Bộ Hung ti của các ngọn núi hiệp trợ ngọn núi thứ bảy nghiêm mật kiểm tra toàn bộ các con thuyền ra vào cảng.

Cũng triển khai điều tra rõ ràng với người truyền tống đến Thất Huyết Đồng.

Mà giữa Dạ Cưu và Bộ Hung ti vốn đã tồn tại cừu hận từ lâu, cho nên khi Bộ Hung ti các ngọn núi khác nhận được công văn an bài, bất kể về tình hay về lý đều không hề có ý định cự tuyệt, mặt khác vì Dạ Cưu rất béo, chuyện này Bộ Hung ti đều hiểu rất rõ.

Cứ như vậy bên trong toàn bộ Thất Huyết Đồng, theo công văn Hứa Thanh phát ra thì toàn bộ đội viên Bộ Hung ti cũng bắt đầu hành động, kiểm tra toàn thành, nhất là truyền tống trận cùng khu bến cảng càng được bọn họ kiểm tra vô cùng tỉ mỉ và cẩn thận.

Trong đợt tìm tòi này của Bộ Hung ti, liên tiếp một vài tên Dạ Cưu khi đi đến Thất Huyết Đồng trong khoảng thời gian ngắn đều càng thêm ẩn nấp cẩn thận, mà đại lao của Bộ Hung ti cũng lại xuất hiện thêm nhiều phạm nhân.

Đồng thời trong khi đợt hành động này mới triển khai được một nữa, một đại sự cũng truyền khắp toàn bộ tông môn và vang động biển cấm.

Chiến tranh giữa Thất Huyết Đồng và Hải Thi tộc, đã kết thúc!

Nguyên nhân kết thúc là do liên minh bảy tông cưỡng ép can thiệp, ngăn cản Thất Huyết Đồng tiếp tục tiến đánh sau khi đã chiếm cứ được một nửa lãnh thổ của Hải Thi tộc.

Mặc dù trước đó đã có lời đồn, nhưng việc này vẫn khiến cho Thất Huyết Đồng nhao nhao tức giận như cũ, bởi vì chỉ cần dựa theo tiết tấu bây giờ, sợ là chỉ cần thêm nửa năm là Hải Thi tộc sẽ tan vỡ toàn diện.

Nhưng cứ đúng vào ngay thời điểm này thì liên minh bảy tông lại đứng ra ngăn cản, mà thái độ hình như còn có chút cường ngạnh, tuy lão tổ Huyết Luyện Tử vô cùng phẫn nộ nhưng cũng không thể không nghe theo.

Dẫu sao nhìn từ mặt ngoài thì Thất Huyết Đồng vẫn còn là chi nhánh của liên minh bảy tông, tổng tông đã hạ lệnh thì Huyết Luyện Tử cũng không cách nào cự tuyệt, nhưng cũng phải có tiền lời, nếu không Thất Huyết Đồng sẽ không bỏ qua.

Hứa Thanh nghe bên trong tông môn đồn đại, lão tổ Huyết Luyện Tử đưa ra bốn điều kiện để ngưng chiến cho Hải Thi tộc.

Điều kiện thứ nhất, là toàn bộ khu vực bị đánh hạ đều thuộc về Thất Huyết Đồng.

Điều kiện thứ hai, Hải Thi tộc phải cấp cho Thất Huyết Đồng trăm tỷ linh thạch làm tiền bồi thường chiến tranh.

Điều kiện thứ ba, là muốn tám pho Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc, mà pho Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy mất cái mũi thì Thất Huyết Đồng không cần.

Điều kiện thứ tư, là toàn bộ tu sĩ Kim Đan trở lên của Hải Thi tộc đều bị cấm túc 100 năm, không được ra khỏi bản thổ, đồng thời cũng phải đưa danh sách tự liệt tới để làm tù nhân.

Dĩ nhiên Hải Thi tộc không thể đồng ý những điều kiện này, vì vậy trận phong ba ngưng chiến này lại kéo dài thêm nửa tháng, sau khi liên minh bảy tông nhiều lần cưỡng ép hòa giải, mà kết quả mỗi một lần hòa giải đều được truyền vào trong tông môn cho các đệ tử được biết.

Cho đến sau nửa tháng, trải qua một lần hòa giải cuối cùng, kết quả lúc này mới tính đạt thành nhất trí.

Hải Thi tộc bỏ ra hai hòn Phó đảo, ba thành khu vực trong bản thổ, trăm tỷ linh thạch giảm còn tám mươi tỷ, tu sĩ Kim Đan trở lên bị cấm túc 60 năm.

Về phần những cỗ Tượng Thần Tổ Thi, đó là căn cơ của Hải Thi tộc nên bọn họ cực kỳ để ý cái này trong lòng, chỉ có thể cấp cho Thất Huyết Đồng hai cỗ, như thế đã là cực hạn.

Cuối cùng những điều kiện này được Thất Huyết Đồng đồng ý, mà cuộc chiến tranh tiến hành hơn một năm giữa hai tộc cũng đã tuyên bố kết thúc trong khoảnh khắc đấy.

Ngày mà đám người lão tổ trở về, toàn bộ Thất Huyết Đồng đều tràn ngập không khí vui mừng, náo nhiệt trước đó chưa từng có.

Để chúc mừng việc này, tông môn truyền ra pháp lệnh muốn tiến hành lễ mừng trong ba tháng.

Mà trong ba tháng này, các minh hữu và đặc phái viên của ngoại tộc cũng sẽ lần lượt đến đây để chúc mừng, có thể tưởng tượng khi bọn họ đến tất nhiên sẽ khiến cho kinh tế khu bến cảng của Thất Huyết Đồng khôi phục lại như lúc ban đầu rất nhanh, thậm chí còn có thể phát triển hơn trước đó một bậc.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ sơn môn Thất Huyết Đồng và chủ thành đều trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhưng mà Hứa Thanh không có tham dự vào màn náo nhiệt này, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện thì hắn ân cần uẩn dưỡng hộp nguyện vọng cùng với nghiên cứu tiểu hắc trùng, hơn phân nửa tinh lực còn lại đều đặt ở trên việc điều hành Bộ Hung ti tìm kiếm Dạ Cưu.

Hứa Thanh vô cùng chán ghét đám Dạ Cưu, nếu như hắn đã biết bọn họ muốn tới Thất Huyết Đồng, hắn chuẩn bị khiến cho Dạ Cưu phải trọng thương ở trong này, huống hồ đám Dạ Cưu nhiều thành viên, Hứa Thanh cảm thấy bọn chúng rất thích hợp để mình nuôi dưỡng tiểu hắc trùng và luyện hồn.

Vì vậy trong khi Hứa Thanh vừa tu hành vừa tập trung truy bắt Dạ Cưu, lại trôi qua mấy ngày, nhóm đặc phái viên chúc mừng đầu tiên của ngoại tộc cũng đã đến nơi này.

Bên trong đám người này có một bà lão mặc áo bào xanh, sự xuất hiện của bà ấy khiến cho phong vân của cả bến cảng biến sắc, khí thế trên người giống như cầu vồng khiến cho toàn bộ Thất Huyết Đồng đều chấn động, lập tức phải dùng đến đại lễ để chào đón, lão tổ Huyết Luyện Tử cũng đích thân đi ra, vừa tới liền có tiếng cười vang vọng khắp cả thiên địa.

“Hoan nghênh đạo hữu Đông U giá lâm Thất Huyết Đồng ta chơi!”

Bà lão này …vậy mà chính là đảo chủ của Đông U đảo, Đông U thượng nhân, đồng thời cũng là tổ mẫu của thiếu nữ mặc hắc y Ngôn Ngôn kia.

Chương 512: Huyền U Cổ Đạo (1)

Tin tức Đông U thượng nhân đến, Hứa Thanh là người thứ nhất biết được.

Mặc dù đối phương không phải nhập cảng từ bến cảng số 176, nhưng để tiện cho việc lục bắt Dạ Cưu, bây giờ toàn bộ Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng đều nằm trong tay của Hứa Thanh, cho nên tin tức của hắn tự nhiên vô cùng linh thông.

Mà vụ việc truy bắt Dạ Cưu, cũng khiến cho mẫu thuẫn phát sinh lúc trước giữa Hứa Thanh cùng Bộ Hung ti của sáu ngọn núi khác trở nên hòa hoãn rất nhiều.

Dẫu sao thì vô luận là công lao hay tiền lời của việc truy bắt Dạ Cưu đều rất lớn, thực tế riêng việc bắt Dạ Cưu mà nói, hầu như bắt một tên cũng đã thu được không ít linh thạch.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Ti trưởng Bộ Hung ti của sáu ngọn núi khác nguyện ý nghe theo Hứa Thanh an bài.

Nếu không, muốn để cho sáu Ti trưởng của Bộ Hung ti sáu ngọn núi khác nghe lệnh Hứa Thanh, cho dù chiến lực và danh khí của Hứa Thanh rất lớn, có thể bọn họ vẫn không cho hắn mặt mũi như cũ.

Dẫu sao thì trong cái thế đạo này, cũng không có ai nợ ai cả.

Dù Hứa Thanh có tên trong tự liệt, nhưng trước giờ không phải không có trường hợp tự liệt chết không minh bạch, mọi người đều là nhân vật vùng vẫy đi ra từ trong biển máu ở tầng dưới chót, lại có thể đảm nhiệm đến vị trí Ti trưởng thì tất cả đều không thiếu tâm trí và thủ đoạn cũng không ít.

Nhưng mà đối diện với lợi ích thì tất cả đều là hảo hữu, cho nên có tin tức liền mật báo cho Hứa Thanh cũng là hợp tình hợp lý.

Sau khi Hứa Thanh nghe thấy tin tức này liền rất cảnh giác, chẳng qua hắn cũng đã phân tích qua việc này trong lòng rồi, cho nên tuy có đề phòng nhưng cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày của hắn.

Cùng lúc đó, trong khi Hứa Thanh đề phòng trong lòng, Huyết Luyện Tử đã mời Đông U thượng nhân vào bên trong ngọn núi thứ tư.

Huyết Luyện Tử xuất thân từ ngọn núi thứ tư, cho nên ngày bình thường lão đều ở bên trong ngọn núi đó, sau khi đi vào thì hai người có tu vi đạt tới trình độ đại năng liền đàm luận chính sự.

Sau khi kết thúc rồi đi ra, Đông U thượng nhân còn thuận miệng nói một câu.

“Nghe nói cháu gái nhỏ của ta trong khoảng thời gian này ở bên trong Thất Huyết Đồng nhận thức được một người bằng hữu gọi là Hứa Thanh, hình như bộ dạng của đứa nhỏ Hứa Thanh này cũng rất không tệ, ta tặng cho hắn một chút lễ vật.” Trên mặt tràn đầy nếp nhăn của Đông U thượng nhân hơi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lấy ra một hộp ngọc đưa cho Huyết Luyện Tử bên cạnh.

Huyết Luyện Tử cười ha ha, không hề tỏ ra vẻ không hiểu, tu vi đến trình độ của bọn họ thì rất nhiều chuyện đều có phương pháp xử lý vô cùng xảo diệu, ví dụ như chuyện này, tuy Đông U thượng nhân không hề hỏi đến câu nào nhưng lại đưa tặng lễ vật, cái này cũng là một loại thái độ.

Mà dĩ nhiên Huyết Luyện Tử rõ ràng và tươi cười thu nhận, cũng không nhìn xem đã an bài như thế nào, nhưng hai người cũng không nói chuyện phiếm bao lâu thì bên ngoài rất nhanh có tiếng rít truyền đến, Ngôn Ngôn vừa mới được thả ra đã nhanh chóng lao vọt vào.

Sau khi trải qua một thời gian tu dưỡng, một chút thương thế lúc trước của nàng sau đã sớm khôi phục như thường, trên vẻ mặt của nàng cũng không hề có nửa điểm ủy khuất nào, lúc này nhìn thấy tổ mẫu nhà mình thì ánh mắt của nàng lập tức sáng lên, nhanh chóng bước đến phụ cận ôm lấy cánh tay của Đông U thượng nhân, dịu dàng mở miệng.

“Nãi nãi, sao đến giờ ngài mới tới vậy?”

Đông U thượng nhân chú ý đến trên người cháu gái nhà mình, phát hiện cháu gái hết thảy như thường, cũng mỉm cười nhưng trong lòng vẫn có chút đau lòng vì cháu gái phải chịu khổ trong những ngày này, cũng có chút bất mãn đối với Hứa Thanh, lúc này bà ta giơ tay lên xoa xoa đầu Ngôn Ngôn, vừa muốn mở miệng.

Nhưng trước khi bà ta nói ra, lại có một câu nói vô cùng kinh người và khó ngờ vọt lên trước.

“Nãi nãi, ta muốn gả cho Hứa Thanh!”

Đông U thượng nhân sững sờ, bà biết vấn đề của đứa cháu gái này, nhưng bởi vì biết rõ cho nên khi nghe được câu bất thình lình này bà mới càng thấy khó tin.

Huyết Luyện Tử cũng sững sờ ngay đương trường, chuyện này thật sự là vượt quá dự liệu của lão rồi, dĩ nhiên lão biết rõ vãn bối của người lão hữu này có chút vấn đề, nhưng làm sao cũng không ngờ tới, sau khi bị tiểu tử Hứa Thanh kia đánh một trận rồi nhốt mấy cái tháng, vừa mới thả ra đã tới nói một câu khó tin như vậy.

“Ta nghĩ rằng trên thế giới này chỉ có hắn mới xứng được với ta, nãi nãi, ta muốn gả cho hắn, nếu không phải hắn thì ta sẽ không lấy chồng!!” Ngôn Ngôn đong đưa cánh tay của Đông U thượng nhân, trong thần sắc mang theo sự nghiêm túc trước đó chưa từng có.

“Càn rỡ, đang ở trước mặt trưởng bối, ngươi thế này còn có thể thống gì!” Mắt thấy như thế, Đông U thượng nhân khẽ quát một tiếng, Ngôn Ngôn cũng ủy khuất cúi đầu.

Mặc dù Đông U thượng nhân nói như thế, nhưng trong lòng cũng cực kỳ giật mình, vì vậy liền quay đầu nhìn về phía Huyết Luyện Tử.

“Huyết Luyện đạo hữu, sau này nếu có thời gian thì có thể an bài một chút, lão thân muốn gặp mặt đứa bé Hứa Thanh kia.”

Huyết Luyện Tử do dự, lão cảm thấy chuyện này có chút quỷ dị, nhưng nếu thật sự có thể thúc đẩy vụ hôn nhân này thì hình như cũng không hề tệ, vì vậy lập tức cười ha ha gật đầu đáp ứng, nhưng cũng không nói thời gian cụ thể.

Cũng chẳng biết tại sao mà chuyện này rất nhanh liền truyền ra khắp trong tông môn, trong thời gian một ngày toàn bộ bảy ngọn núi đều đã nghe tin, mà bên Đinh Tuyết là phản ứng lớn nhất, tựa hồ cả người cũng muốn nổ tung.

Mà Triệu Trung Hằng thì lại mừng rỡ như điên.

Mặt khác, Cố Mộc Thanh trong động phủ ở trên ngọn núi thứ hai cũng nghe thấy, còn phát nổ lò đan mấy lần.

Hứa Thanh cũng nhăn mày lại, hắn cảm thấy việc này có chút hoang đường, huống hồ hắn cảm thấy chuyện nam nữ hẳn là rất lãng phí thời gian tu luyện, lại còn không có bất cứ chỗ lợi ích nào.

Khi hắn còn bé từng nghe tiên sinh giáo thư nhắc tới cái gì mà nam với nữ động tâm, nhưng hắn sống đến tận bây giờ vẫn chưa hề nhận thức qua việc này, cũng không biết đó là loại cảm giác gì.

Mà trong trí nhớ của hắn, dù là doanh địa thập hoang giả hay là xóm nghèo, phần lớn mọi người đều sống một mình.

“Không hiểu.” Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, nội tâm không có chút gợn sóng.

Mấy ngày sau đó, hắn nhiều lần từ chối lời hẹn của Ngôn Ngôn.

Bây giờ thời gian đối với Hứa Thanh rất là trân quý, hắn phải đắm chìm trong việc thôi hóa hộp nguyện vọng cùng với tìm kiếm đám Dạ Cưu, hắn không muốn dành thời gian đi để ý một vài chuyện không trọng yếu cùng người nào đó.

Mặt khác thời gian dần trôi qua, theo đặc phái viên ngoài tộc và minh hữu của Thất Huyết Đồng liên tục tới, bến cảng Thất Huyết Đồng cũng biến thành cực kỳ náo nhiệt, mà trong những người tới, còn lần đầu tiên xuất hiện tu sĩ của đại lục Vọng Cổ!

Chương 513: Huyền U Cổ Đạo (2)

Tu sĩ tới từ đại lục Vọng Cổ là ba nữ tử mặc váy dài màu xanh, đeo mạng che mặt.

Dáng người của các nàng rất uyển chuyển, bên ngoài thân thể còn tràn ngập một lớp sương mù nhàn nhạt, hiển nhiên đây là một loại công pháp kỳ dị và hoàn toàn khác biệt với tu sĩ Thất Huyết Đồng.

Trên váy thêu hình một ngọn tiên sơn mông lung ẩn hiện giống như chứa đạo vận nào đó ở, làm cho trên người các nàng truyền ra cảm giác cao cao tại thượng, khiến cho người khác không thể nhìn thẳng.

Nhất là dị chất trên người các nàng rõ ràng lộ ra cực ít, mặc dù không phải là không có, nhưng đã ít đến trình độ nếu không cảm ứng cẩn thận thì gần như là không cách nào dò xét ra.

Tất cả những điều này, đều khiến cho đệ tử Thất Huyết Đồng chú ý cao độ.

Bởi vì trong nhiều năm qua, người của đại lục Vọng Cổ gần như là không hề tới nơi này, đối với đệ tử Thất Huyết Đồng mà nói thì đại lục Vọng Cổ tràn đầy một cảm giác mênh mông cùng khó lường, thậm chí rất nhiều người theo bản năng còn có cảm giác là tất cả tu sĩ của đại lục Vọng Cổ đều có tài trí hơn người.

Trên thực tế thì cũng đúng là như vậy, vô luận là linh năng, công pháp, hay là tầm mắt và đạo thống, đại lục Vọng Cổ đều vượt qua Thất Huyết Đồng rất nhiều, tông môn và tu sĩ ở chỗ đó cũng tự nhiên có thái độ siêu nhiên hơn với người ở nơi này.

Nhất là ba vị nữ tu này chẳng những hiện ra dáng người mờ mịt, trên người còn mang theo một mùi thơm ngát và cả người tràn ngập khí chất xuất trần, mà tu vi lại càng kinh người.

Trong ba vị này, trên người hai vị trong đó rõ ràng đã mở ra khoảng một trăm đạo pháp khiếu, rõ ràng cho thấy có thể trùng kích tới bốn đoàn mệnh hỏa.

Còn một vị dáng người cao nhất, 120 đạo pháp khiếu trong cơ thể lập lòe như là tinh quang, dù không bước vào Huyền Diệu

Thái vẫn làm cho người ta một loại cảm giác dường như cả thế giới cũng bị luyện hóa như cũ.

Ba người các nàng vừa đến thì tựa như trăng sáng rực rỡ, khiến cho vô số ngôi sao ảm đạm không còn ánh sáng, trong khoảng thời gian ngắn liền trở thành chủ đề bàn luận ưa thích và tập trung của Thất Huyết Đồng.

Cụ thể như thế nào thì Hứa Thanh không biết, bởi vì hắn chỉ biết được những điều này thông qua hồ sơ gửi đến, hắn chưa nhìn thấy qua chân thân cho nên không cách nào dò xét.

Nhưng hắn thông qua hồ sơ còn biết, ba vị nữ tu tới từ đại lục Vọng Cổ này đại biểu cho một thế lực tên là Thái Ti Tiên Môn.

Mà vào thời điểm này, đột nhiên Thất Huyết Đồng cũng công bố một vài tin tức và bí mật về đại lục Vong Cổ tới toàn bộ đệ tử Trúc Cơ trong tông.

Ngày bình thường tông môn sẽ không dễ dàng báo những chuyện này cho đệ tử biết, phần lớn đệ tử cũng không biết được nhiều lắm, nhưng vào lúc này theo người của đại lục Vọng Cổ tới và tin tức tông môn công bố, chiếc khăn thần bí che phủ đại lục Vọng Cổ trong lòng đệ tử Thất Huyết Đồng cũng bị xốc lên một góc.

Đại lục Vọng Cổ vô cùng mênh mông, bên trong có từng vực lớn riêng, trong vực có quận rồi trong quận có châu, vạn tộc như rừng và quỷ dị khắp nơi.

Hầu như không có người nào có thể đi hết toàn bộ đại lục Vọng Cổ, đây cơ hồ là sự tình không thể nào hoàn thành.

Trình độ khổng lồ của nơi này, hầu như đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Mà khu vực khởi nguyên của nhân tộc chính là ở chỗ sâu trong đại lục Vọng Cổ, dồi dào đến bất khả tư nghị, cách Thất Huyết Đồng và biển cấm vô cùng xa xôi.

Nơi đó là Hoàng Đô mà một vị Cổ Hoàng cuối cùng của nhân tộc sáng lập ra, cũng là một nơi vô cùng Thần Thánh của nhân tộc trên đại lục Vọng Cổ.

Vị Cổ Hoàng kia, tên là Huyền U.

‘Bản dịch này được đăng duy nhất lại vi-p. ba-ch n-goc s-ach’

Người này chẳng những trấn áp vạn tộc, khai sáng ra một cái kỷ nguyên và thống nhất đại lục Vọng Cổ, còn xây dựng một ra một con đường đi thông từ Hoàng Đô đi đến biển cấm, con đường này xuyên qua ba mươi bảy vực lớn, chạy thẳng đến bờ biển.

Năm đó con đường này được gọi là Huyền U Hoàng Lộ, sau khi trôi qua nhiều kỷ nguyên, cái tên này đã được cải biến và biến thành Huyền U Cổ Đạo.

Mặc dù bây giờ nhân tộc suy tàn và vạn tộc quật khởi, còn có vô số cấm khu hình thành, nhân tộc đã mất đi quầng sáng ngày xưa và cũng đã mất đi rất nhiều lãnh địa, nhưng vẫn giữ lại được con đường này như cũ.

Mà cũng có nhiều chủng tộc đã sinh sôi chung quanh con đường này.

Nhiều năm qua, trên con đường này đã tạo thành bảy quận của nhân tộc, thế lực tông môn của nhân tộc trong đó cứ sinh sinh diệt diệt, phập phập phồng phồng, thực lực tổng thể ngày càng sa sút. Nhưng cho dù là như vậy, bên trong vẫn có một tòa Hoàng Đô của nhân tộc, đây cũng là một trong những khu vực mạnh nhất ở đại lục Vọng Cổ.

Về phần bảy quận của nhân tộc trên Huyền U Cổ Đạo, bọn họ phân bố ở các khu vực khác biệt bên trong từng đại vực, mà điểm cuối cùng của con đường này cũng chính là quận thứ bảy của nhân tộc, nằm ở bên trong đại vực Thánh Lan sát gần biển cấm, tên là Phong Hải Quận.

Nhìn như đất đai một quận, nhưng trên thực tế thì phạm vi trong đó vẫn cực kỳ rộng lớn, trong đó chia làm năm châu, mà phạm vi của mỗi một châu đều lớn hơn gấp 10 lần Nam Hoàng Châu.

Mà một châu ở gần biển cấm nhất của Phong Hải Châu, chính là Nghênh Hoàng Châu.

Có lời đồn là Huyền U Cổ Hoàng chứng đạo ở hải ngoại, Cổ Hoàng từ chỗ này đi lên đất liền và triển khai sự thống trị đầu tiên với đại lục Vọng Cổ, cho nên tên của châu này mới được gọi là Nghênh Hoàng Châu và vẫn được sử dụng cho đến tận bây giờ.

Thế lực bên trong Nghênh Hoàng Châu vô cùng hỗn tạp, nhiều thế lực tạo thành thế chân vạc, còn có cả dị tộc thiết lập thành trì đóng quân ở. Vô số năm qua, sau khi trải qua nhiều lần chiến tranh và thay đổi, bên trong lấy thế lực sáu phương làm cực hạn, mỗi thế lực đều danh chấn bát phương.

Bọn họ theo thứ tự là…

- Trên trăm tiểu tông hội tụ lại thành một, với bảy đại tông lớn nhất trong đó làm kẻ cầm đầu, trở thành một quái vật khổng lồ, tên là Liên Minh Bảy Tông.

- Ly Đồ Giáo ở trong Nghênh Hoàng Châu sùng kính Huyền U Cổ Hoàng cuồng nhiệt, nhiều lần cử hành những hành động điên cuồng, dấy lên gió tanh mưa máu để làm ra nghi thức tế bái Ly Đồ đạo đàn.

- Tu sĩ bản thổ của Nghênh Hoàng Châu có được truyền thừa thần bí, trên danh nghĩa là người đứng đầu Nghênh Hoàng Châu, gọi là…Thái Ti Tiên Môn!

- Phương thế lực thứ tư là Tam Linh Trấn Đạo Sơn, hội tụ vô số quỷ dị, lấy máu thịt làm thức ăn và lấy hồn làm nước uống, hung danh vô cùng lớn có thể khiến cho đa số chúng tu sợ hãi tuyệt vọng, nuôi nhốt một trăm ba mươi bảy tòa thành nhân tộc, thi hài khắp nơi và trên đất đều là máu thịt hư thối biến thành nước bùn, khiến cho những phương thế lực khác không biết phải làm thế nào.

- Về phần thế lực thứ năm thì bọn họ càng thêm siêu nhiên, hầu như không tham dự bất luận lợi ích phân tranh nào của Nghênh Hoàng Châu, lấy một cây cột Thái Sơ Ly U Trụ không biết từ kỷ nguyên nào do một vị nửa bước Chúa Tể lưu lại làm trung tâm, hội tụ người từ bốn phương.

Trên thực tế thì Thái Sơ Ly U Trụ chính là một đạo truyền thừa, chiều cao của nó vượt qua cả tầng mây, chiều cao cụ thể rất ít người có thể chân chính chạm đến, nghe nói người khi đi đến đỉnh phong của cây trụ này liền có thể lấy được đạo truyền thừa kia.

Đến tận bây giờ, người có thể đi đến đỉnh phong chỉ có hai vị, mà trên toàn bộ Thái Sơ Ly U Trụ có khắc vô số tên, hễ là người có tư cách khắc xuống tên trên đó, đều sẽ thu được một đạo che chở trên thần hồn của Thái Sơ Ly U Trụ.

- Mà một phương thế lực cuối cùng, là một quỷ thần dữ tợn mặc áo giáp, cầm trong tay lưỡi dao khổng lồ, trên vai vác hai tòa thế giới. Lai lịch khó lường, quỷ thân cao đến mười vạn trượng tựa như là một tôn Tà Thần, khoanh chân ngồi trong Nghênh Hoàng Châu với khí thế động trời, lực thôn muôn đời, trông giống như một tòa cự sơn.

Mà hai thế giới nó vác trên vai chính là phương thế lực thứ sáu ở nơi này, tên là Nam Nhạc Quỷ Sơn, về phần quỷ thân giống như Tà Thần kia lại được gọi là Nam Nhạc Quỷ Đế.

Trừ những cái này ra, còn có rất nhiều nơi đóng quân của dị tộc cùng với rất nhiều cấm khu, còn có hai cấm địa đáng sợ trấn áp bát phương, thậm chí hàng năm đều tràn ra dị chất rất nồng đậm.

Chương 514: Thánh Quân Tử (1)

Tin tức về đại lục Vọng Cổ vừa ra, các đệ tử bên trong Thất Huyết Đồng đều bị chấn động, loại cảm giác chứng kiến chiếc khăn che mặt thần bí suốt bao lâu nay đã bị nhấc lên thế này, đã khiến cho tâm thần của tất cả mọi người giống như được mở rộng thêm một thế giới mới vậy.

Hứa Thanh cũng giống như thế, nhưng hắn cũng nghĩ xa hơn nữa, vào lúc này Thất Huyết Đồng lại công bố ra những thông tin đó thì ý nghĩa của việc này rất là sâu xa, cũng khiến cho Hứa Thanh có một cảm giác, tựa hồ như Thất Huyết Đồng muốn cho đệ tử chuẩn bị sẵn sàng tâm lý từ trước vậy.

Hứa Thanh tin tưởng không chỉ mình hắn có loại cảm giác này.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, sau khi những tin tức này được phơi bày ra, đối với đệ tử Thất Huyết Đồng vùng vẫy đi ra từ trong hình thức dưỡng cổ này mà nói, phần lớn bọn họ đều tự phẩm ra rất nhiều ý vị từ những tin tức này.

Nhất là bên trong tin tức mà tông môn vừa công bố, thông tin về những phương thế lực khác lại khá là sơ lược, chỉ trọng điểm nhắc tới Liên Minh Bảy Tông trong sáu thế lực lớn của Nghênh Hoàng Châu.

Liên Minh Bảy Tông là một liên minh tổng thể do 137 tông môn lớn nhỏ tạo thành, lấy bảy tông môn cường hãn nhất trong đó làm kẻ cầm đầu.

Cho nên xưng là Liên Minh Bảy Tông.

Mà sở dĩ bảy tông môn này có thể cầm đầu, ngoại trừ chiến lực cao tầng của các tông vô cùng kinh người, tầng giữa hùng hậu và tầng dưới chót trải rộng khắp bên ngoài, còn có một nguyên nhân cực kỳ trọng yếu.

Đó chính là trong một trăm ba mươi bảy tông môn này, chỉ vẹn vẹn có bảy tông môn đó có được pháp bảo Cấm Kỵ.

Pháp bảo, ở trong đại lục Vọng Cổ không hề tầm thường, từng món đều có uy lực kinh thiên động địa, quỷ thần khó lường, nhưng cần sử dụng đặc biệt cẩn thận, bởi vì mỗi một lần vận dụng bản thể đều sẽ khiến cho nó bị ô nhiễm mãnh liệt, nếu sử dụng nhiều lần thì pháp bảo sẽ được xưng là phế bảo.

Cho nên chẳng những cần kiềm chế số lần sử dụng, còn phải thời khắc ân cần tu dưỡng, tiêu tán dị chất ô nhiễm ở bên trên.

Mà Cấm Kỵ, là xưng hô sau khi pháp bảo đạt đến cấp độ nhất định, đó là loại pháp bảo còn thưa thớt hơn so với pháp bảo tầm thường, mà bất kỳ một món pháp bảo nào đạt tới trình độ Cấm Kỵ thì đều có lực lượng diệt tông.

Cũng chỉ có loại pháp bảo có lực lượng diệt tông như thế, mới có thể hình thành uy hiếp đối với những tông môn khác ở trong Nghênh Hoàng Châu, từ đó mới nhận được tư cách nắm giữ quyền lực ở nơi này.

Đó chính là thứ khiến bảy tông quật khởi, đó là uy hiếp đến từ chiến lực cao tầng, càng đến từ pháp bảo Cấm Kỵ, đây cũng lý do tại sao Liên Minh Bảy Tông đã trở thành một trong những cỗ thế lực lớn ở trong Nghênh Hoàng Châu.

Liên Minh Bảy Tông có bảy món pháp bảo Cấm Kỵ, đã có tư cách khiến cho Ly Đồ Giáo hoặc là Thái Ti Tiên Môn cùng với mấy phương thế lực khác đại thương nguyên khí.

Mà tư cách này, cũng chính là địa vị.

Mà bảy tông mạnh nhất của Liên Minh Bảy Tông, theo thứ tự là....Lăng Vân Kiếm Tông, Linh Hà Cốc, Liệp Dị Môn, Đại Diễn Đạo Cung, Thiên Mệnh Các, Thiên Giám Bảo tông cùng với Huyền U tông!

Những tin tức này, trong khoảng thời gian tiếp theo đã trở thành chủ đề yêu thích bàn luận của đa số đệ tử Thất Huyết Đồng, mức độ được quan tâm hầu như đã vượt qua ba vị nữ tu của Thái Ti Tiên Môn.

Thậm chí Trương Tam cũng truyền âm tới để thảo luận việc này cùng Hứa Thanh, nhưng Hứa Thanh không có hứng thú, hắn tập trung toàn bộ sự chú ý và tinh lực trên việc ân cần uẩn dưỡng hộp nguyện vọng.

Hai cái hộp nguyện vọng của hắn, một cái đến từ thiếu chủ nhân ngư tộc vốn dĩ đã được ân cần uẩn dưỡng đến trình độ một nửa, về phần cái hộp lấy được từ chỗ Mã Tứ lại hoàn toàn chưa hề được ân cần uẩn dưỡng.

Cho nên cái sau cách thời điểm mở ra còn hơi lâu, nhưng cái phía trước đã đạt đến độ tám chín thành rồi, Hứa Thanh cảm thấy nhiều nhất 3-5 ngày nữa là có thể mở nó ra.

“Không biết bên trong hộp nguyện vọng này sẽ có cái gì … . .” Hứa Thanh rất là chờ mong, nhất là nghĩ đến lúc trước Ngô Kiếm Vu mở ra cái hộp kia, bộ dạng hình như rất thần bí.

“Gã không nói đã mở ra cái gì?” Hứa Thanh có chút tò mò, nhưng mà hắn nghĩ thằng ngốc kia chắc chắn không thể nào nói điều này với mình.

Cứ như vậy thời gian chậm dãi trôi qua, mỗi ngày đều có người từ bên ngoài đến tông, cho đến ngày thứ năm lúc hộp nguyện vọng của Hứa Thanh lập tức sắp được mở ra, bên ngoài Thất Huyết Đồng có bảy chiếc thuyền to lớn tiến đến.

Bảy chiếc thuyền lớn này cực kỳ xa hoa và lớn tới mấy ngàn trượng, khí thế như cầu vồng, thậm chí nếu cẩn thận nhìn tới liền có thể thấy được rõ ràng chúng nó đều là dùng Thần Tính của hải thú còn sống mà luyện hóa thành.

Mỗi một chiếc thuyền đều có tạo hình không giống nhau, có Thần Tính của Thương Long, có của Thủy Mẫu kinh khủng, có Cự Quy dữ tợn, thậm chí còn có một con Hắc Lân Long ba móng vuốt.

Sự xuất hiện của bọn nó lập tức nhấc lên một trận phong bạo quét ngang toàn bộ bến cảng Thất Huyết Đồng, khiến cho vô số con thuyền lắc lư, cả biển khơi đều cuộn mình như muốn hình thành sóng thần.

Khí thế vô cùng hùng vĩ làm cho người ta sợ hãi, ầm ầm nổ vang phá biển lướt đến.

Thậm chí những chiếc thuyền này còn bỏ qua đại trận thủ hộ của Thất Huyết Đồng mà trực tiếp đi vào bên trong bến cảng, càng khiến cho người ta chấn động hơn nữa là đại trận của Thất Huyết Đồng vậy mà cũng mất đi hiệu quả đối với bọn nó.

Dường như trong phán định của đại trận Thất Huyết Đồng, quyền hạn của kẻ đang đến còn cao hơn nữa.

Vì vậy ngày hôm nay, đệ tử của Thất Huyết Đồng lần đầu tiên trong những năm qua nhìn thấy có thuyền không cần thông qua thông báo liền cứ thế xông thẳng vào, mà cũng hiếm thấy khi tông môn lại giữ vững sự trầm mặc về việc này.

Bảy chiếc thuyền lớn trực tiếp tiến vào bảy bến cảng, mà người từ bên trong sáu chiếc thuyền lớn đó bước xuống, trên thân từng người đều phát ra tia sáng vạn trượng, ánh sáng rực rỡ giống như có thể thay thế cả bầu trời vậy, chiếu rọi tới trong lòng đệ tử Thất Huyết Đồng.

Chương 515: Thánh Quân Tử (2)

Đây là bảy chiếc thuyền của Liên Minh Bảy Tông, những người từ trên đi xuống là sứ giả của bảy tông đến tìm hiểu Thất Huyết Đồng, cũng là thiên kiêu riêng của bảy tông trong thế hệ này.

Bên trong có nam có nữ, tuổi từng người đều không phải rất lớn, quần áo hoa lệ và khí chất cũng siêu phàm tuyệt luân, trên người đều phát ra ánh sáng lóng lánh, khí tức trên người tỏa ra uy áp không gì sánh được.

Thình lình, đều là bốn đoàn mệnh hỏa!

Trong cơ thể từng người đều có 120 đạo pháp khiếu giống như từng ngôi sao sáng lập lòe, khiến cho toàn bộ người nhìn thấy đều rung chuyển tâm thần, khó tránh khỏi hiện lên cảm giác tự ti mặc cảm.

Bọn họ, dường như là thần tử chân chính lâm thế tới phàm trần.

Sáu người đi xuống từ sáu chiếc thuyền lớn, những người đó đều đã là thiên kiêu nhân tài kiệt xuất, nhưng khi bọn họ đi ra, vậy mà tất cả lại nhao nhao nhìn về phía Hắc Lân Long ba móng vuốt cực lớn.

Con Hắc Lân Long ba móng vuốt ngửa mặt lên trời gào thét, thanh âm tựa như thiên lôi nổ vang bát phương, đồng thời nó còn nhẹ nhàng hạ đầu xuống, khi chạm đến bến cảng thì từ chỗ mi tâm lập tức nứt ra một đạo khe hở.

Thân ảnh một vị thanh niên từ bên trong khe hở bước từng bước ra, trên người mặc pháp bào màu vàng, bên hông đeo một dải lụa màu vàng có hoa văn như mạng nhện, đỉnh đầu đội Bích Lưu Kim Quan và tóc đen được buộc lên trong, trên người mang theo ánh sáng vô tận bước ra.

Thân ảnh này thon dài thẳng tắp, gương mặt bình tĩnh hiện ra vẻ cao quý bẩm sinh, lúc đi ra thì sáu vị thần tử giống như thiên kiêu lúc nãy cũng đều cúi đầu với người này.

Dường như người này khiến cho người ta cảm thấy cao cao không thể chạm, tất cả đều thấp hèn như bụi bặm.

Mà phía trên đỉnh đầu người này, theo gã tiêu sái đi tới thì thình lình còn có ánh sáng bảy màu biến ảo thành một cái ô trên đầu, trông tôn quý vô cùng và còn có thanh âm vang vọng bốn phía, từ xa nhìn lại cái ô này vậy mà chính là một chiếc Phong Ngâm Đăng bảy màu!

Từ trên chiếc đèn này tỏa ra hào quang bảy màu vô cùng rực rỡ, từ bên trên còn tản mát ra uy áp ngập trời vang động bát phương, cũng khiến cho tâm thần của vô số người đứng nhìn dấy lên sóng lớn động trời.

“Mệnh đăng!”

Không biết là tiếng kinh hô của ai, nhưng trong nháy mắt tiếp theo thì tiếng hít thở sâu lên xuống càng lúc càng kịch liệt.

Chiếc Phong Ngâm Đăng bảy màu kia chính là mệnh đăng trong truyền thuyết!

Mà thanh niên có mệnh đăng này còn đã mở ra hết 120 đạo pháp khiếu, phía sau mơ hồ còn có hư ảnh một con quái điểu thân xanh đuôi đỏ, tản mát ra ý cảnh trấn áp vạn pháp.

Đó rõ ràng là hư ảnh của công pháp Hoàng cấp!

Tất cả những thứ này hội tụ vào một chỗ tạo thành một cỗ khí thế kinh thiên động địa, phối hợp với lực lượng mệnh đăng tạo thành khí thế trấn áp muôn đời, tạo thành dấu hiệu trấn áp hết toàn bộ thiên kiêu trong cùng một cái kỷ nguyên.

Người này, chính là đệ nhất thiên kiêu thế hệ này của Liên Minh Bảy Tông, Sở Thánh Quân đến từ Lăng Vân Kiếm tông.

Mặc dù không phải Kim Đan nhưng lại hơn hẳn Kim Đan, cho nên đã được vị tổ phụ kia, cũng chính là lão tổ Lăng Vân Kiếm tông ban danh là Đạo Tử Thánh Quân.

Cũng là Đạo Tử được xếp cao nhất trong tự liệt của Lăng Vân Kiếm tông, được cả tông ký thác kỳ vọng, là người có thể đi theo con đường của Cổ Hoàng Chúa Tể.

Mà thân phận của người này ở bên trong Liên Minh Bảy Tông cũng cực kỳ cao, là Đạo Tử được Liên Minh Bảy Tông đưa ra để ứng đối với Đạo Tử mà năm thế lực lớn khác đã toàn lực tài bồi ra.

Cũng là đệ tử duy nhất trong trong vô số đệ tử của Liên Minh

Bảy Tông, người đồng thời có đủ mệnh đăng cùng với công pháp Hoàng cấp.

Chẳng những khí thế như cầu vồng mà tướng mạo của người này cũng rất bất phàm, khuôn mặt trắng nõn trơn bóng, vừa hiện ra nét sắc sảo nhưng lại lạnh lùng, ngũ quan như giống đao khắc, trên người tản mát ra một cỗ khí thế bễ nghễ phàm trần, chỉ cần nhìn từ dung mạo thì người này đúng là hạng người hiếm thấy có thể so sánh với Hứa Thanh.

Chỉ là trên thâm người của người này tràn ngập vẻ lạnh lùng đối với chúng sinh, trong mắt người này thì con người giống như con sâu cái kiến vậy.

Điểm này khác với Hứa Thanh.

Hứa Thanh là bình tĩnh như nước, nhìn người ...chỉ nhìn cổ.

Mà những trận sóng gầm cùng với uy áp nơi đây quét ngang toàn bộ bến cảng, cũng khiến cho mặt biển bến cảng số 176 của Hứa Thanh gợn sóng, khiến cho Hứa Thanh đang uẩn dưỡng hộp nguyện vọng hơi nhíu mày lại.

Hắn cảm giác được uy áp đến từ bên ngoài nên ngẩng đầu đứng dậy đi ra khỏi khoang thuyền, từ chỗ của mình nhìn về phía bến cảng thứ nhất ở xa xa, với tu vi của hắn có thể nhìn thấy rõ ràng những người kiêu ngạo vừa đến, cũng nhìn thấy đám thiên kiêu toàn thân phát ra ánh sáng lóng lánh, cũng thấy được thiên kiêu trên đỉnh đầu có Phong Ngâm Đăng bảy màu cùng với quái điểu thân xanh đuôi đỏ.

Ngay một khắc khi nhìn thấy Phong Ngâm Đăng, tâm thần Hứa Thanh lập tức chấn động mạnh một cái, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng thâm sâu.

Mà sau khi nhìn thấy con quái điểu thân xanh đuôi đỏ kia, đồ đằng Kim Ô sau lưng hắn cũng tràn ra cảm giác nóng rực, hình như muốn huyễn hóa ra ngoài để trấn áp con quái điểu kia.

Có thể làm cho Kim Ô phản ứng như thế, Hứa Thanh lập tức liền nhận ra hư ảnh con quái điểu kia cũng là do công pháp Hoàng cấp hiển lộ ra.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh nhìn thấy có người tương tự với mình, có đủ mệnh đăng và có cả công pháp Hoàng cấp.

Hứa Thanh ngưng trọng nhìn thật sâu một cái, sau đó thu hồi ánh mắt đi vào khoang thuyền.

Dù thân phận đối phương là ai thì sao chứ, đối với Hứa Thanh lúc này mà nói thì tất cả đều không trọng yếu, trừ phi người nọ có sát cơ với hắn, như vậy thì Hứa Thanh mới có thể ghi nhớ đối phương ở trong lòng.

Bằng không thì hết thảy mọi việc bên ngoài đều không quan trọng bằng việc hắn đang làm lúc này, đó là hộp nguyện vọng của hắn đã hoàn toàn được uẩn dưỡng hoàn thành!

Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống cúi đầu nhìn qua khối sắt trước mặt, hô hấp có chút dồn dập một chút, trong mắt lộ ra ánh sáng chờ mong mãnh liệt.

Khác với Ngô Kiếm Vu có những cử động cổ quái khi mở ra hộp nguyện vọng hôm ấy, Hứa Thanh không có làm như vậy, hắn chỉ thở sâu một hơi và nhắm hai mắt lại để nỗi lòng bình tĩnh một chút, sau khi mở mắt ra, trong một cái chớp mắt thì tay phải lập tức đặt trên khối sắt rồi hơi nhấc lên.

Rặc rặc!

Chiếc hộp nguyện vọng được lưu lại cho hậu nhân đến từ một kỷ nguyên trước này, bỗng nhiên được mở ra trước mặt Hứa Thanh!

Hứa Thanh lập tức cúi đầu nhìn tới, trong nháy mắt tiếp theo thì trong mắt hắn lộ ra tia sáng mãnh liệt và hô hấp cũng hơi dồn dập.

Bên trong hộp nguyện vọng, có hai vật phẩm khác biệt.

Một khỏa đan dược màu đen.

Một khối ngọc giản hơi ám màu dần biến thành màu đen!

Chương 516: Độc động chúng sinh, cấm diệt muôn đời (1)

Hứa Thanh ngưng mắt nhìn vào trong hộp nguyện vọng, trong mắt bắn ra quang mang kỳ lạ.

Lúc trước hắn đã từng nghe Ngô Kiếm Vu nói qua, bên trong hộp nguyện vọng có thể xuất hiện bất kỳ loại vật phẩm gì, nếu may mắn có thể mở ra truyền thừa Hoàng cấp, kém may mắn thì chỉ có thể mở ra một chiếc lá cây héo rũ.

Cuối cùng có thể mở ra cái gì, toàn bộ phải xem vận khí.

Mà Hứa Thanh lần đầu tiên mở, thế mà bên trong có cả đan dược lẫn ngọc giản, lấy hiểu biết của Hứa Thanh từ trước tới nay thì cái này đã được coi như là có vận khí vô cùng tốt rồi.

Lúc này hắn hít sâu một hơi, bình phục lại nỗi lòng một chút, ngay lúc vừa mới chuẩn bị cầm ngọc giản lên để kiểm tra một chút.

Nhưng vào lúc này Hứa Thanh bỗng nhiên biến sắc, hắn chợt vung tay …rặc rặc một tiếng, trực tiếp đóng hộp nguyện vọng lại ngăn cách khí tức trong đó, đồng thời dùng mắt thường cũng có thể thấy được toàn thân của hắn đang nhanh chóng biến thành màu đen.

“Độc?” Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại.

Không chỉ là thân thể như thế, vào thời khắc này ngay cả lục phủ ngũ tạng của hắn cũng đều như vậy, tựa như lập tức sẽ trở nên hư thối, mà thứ khiến cho Hứa Thanh giật mình nhất, là rõ ràng hắn không hề có bất kỳ cảm giác đau đớn nào.

Vô luận là bên trong cơ thể hay là máu thịt, tất cả đều không hề truyền đến nửa điểm dị thường, giống như loại độc đen nhánh và héo rũ này đến tận bây giờ chỉ đều là ảo giác mà thôi, thậm chí bản năng và pháp lực trong cơ thể cũng đều không có bất luận phát hiện gì.

Nhưng vô luận là nhìn bằng mắt thường hay là lấy hiểu biết của Hứa Thanh đối với độc đạo, hắn xác định rõ ràng rằng độc mà hắn trúng không phải là chuyện đùa.

“Đây là loại độc gì…” Trong lúc Hứa Thanh thì thào, từng khối thịt trên mặt bắt đầu tróc ra và chảy rất nhiều máu loãng, từng khối từng khối rớt xuống, không chỉ trên mặt mà giờ phút này toàn thân của hắn đều xảy ra tình trạng như vậy.

Nhưng cho dù thế, hắn vẫn không hề có bất kỳ cảm thụ gì như trước.

Hứa Thanh cúi đầu trầm ngâm, dựa vào mắt thường nhìn khắp toàn thân, toàn bộ quá trình kéo dài thời gian trọn vẹn một nén nhang, dưới sự khôi phục của thủy tinh màu tím, mặc dù toàn thân Hứa Thanh hư thối nhưng sức khôi phục cũng rất nhanh.

Cứ như vậy sau một nén nhang thì dấu hiệu hư thối dần tiêu tán, lại trôi qua một nén nhang là toàn thân Hứa Thanh lượn lờ những ánh sáng tím bắt đầu khôi phục từng chút, cho đến nửa canh giờ sau thì toàn bộ thân thể của hắn đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Hứa Thanh ngừng thở cúi đầu nhìn hộp nguyện vọng, trong mắt lộ ra mang mang âm u.

“Cái này là một khỏa độc đan?”

“Một khỏa độc đan phong ấn vô số năm, chỉ tràn ra chút khí tức liền có thể khiến cho người ta hình thần câu diệt… .” Sau khi Hứa Thanh suy tư, hắn lại mở chiếc hộp nguyện vọng này ra.

Dù có thủy tinh màu tím nhưng hiệu quả của khỏa độc đan này quả thực quá mức kinh người, Hứa Thanh cũng không dám thử trực tiếp cầm lấy khỏa độc đan này để kiểm tra, hắn lo lắng khi mình đụng vào, chỉ cần tốc độ khôi phục của khối thủy tinh màu tím hơi chậm một chút so với tốc độ độc tố phát ra, đến lúc đó hết thảy sẽ biến thành rất nguy hiểm.

Nhưng tạo nghệ độc đạo của hắn cũng không kém, biết cách xử lý loại sự tình này như thế nào, cho nên sau khi trầm ngâm suy tư một lúc thì hắn cúi đầu nhìn qua hộp nguyện vọng, mở ra và một lát sau lại đóng lại, mà thân thể cũng lần nữa bắt đầu hư thối.

“Nói như vậy, một khi bị một loại độc xâm nhập nhiều lần, chắc chắn thân thể sẽ sinh ra được năng lực kháng độc nhất định.”

Hứa Thanh thì thào, hắn không quan tâm toàn thân đang hư thối mà giơ tay lên trảo một cái, thuốc trên kệ ở bên cạnh lập tức bay tới rất nhiều dược thảo, bắt đầu dựa theo trạng thái của thân thể vào giờ phút này để điều phối đan dược nhằm vào đúng bệnh trạng.

Hứa Thanh không biết chủ dược của loại độc này là gì, cho nên chưa nói tới giải độc, điều hắn có thể làm chỉ là đúng bệnh hốt thuốc, nếu như tác dụng của loại độc này là làm cho cơ thể hư thối, vậy thì liền chế tạo ra thuốc có tác dụng hòa hoãn và khôi phục sinh cơ khí huyết là được.

Rất nhanh dịch thuốc dạng lỏng hình thành, Hứa Thanh uống vào một hơi, cho đến khi độc lúc trước tiêu tán hắn lại làm lại như cũ, sau khi nhiều lần mở ra hộp nguyện vọng thử nghiệm, cuối cùng qua một đêm khi bầu trời tảng sáng, rốt cuộc cơ thể Hứa Thanh đã sinh ra một chút lực lượng kháng độc.

Lúc này hắn mới mang theo bao tay để cẩn thận lấy khối ngọc giản ở bên trong ra, dung nhập pháp lực vào để xem xét, rất nhanh, một âm thanh tang thương mang theo cảm giác suy yếu từ bên trong khối ngọc giản lập tức vang vọng ở trong tâm thần Hứa Thanh.

“Như thế nào là đại đạo?”

“3000 đại đạo, đều có thể thành Thánh, trong đó còn có độc đạo?”

“Thế nhân khinh thường âm hiểm, khinh thường độc tà, cho rằng con đường này chỉ là một con đường nhỏ, khó thành châu báu?”

“Ta cũng từng cho rằng như thế, phỉ nhổ loại phương pháp độc tà này, cho đến ngày đó, khi chém giết một dị tộc đi ra từ Thần Vực, chiến lực của tu sĩ dị tộc này mạnh tới động trời, đạo sở tu âm tà vô cùng, trước khi chết dùng mắt phóng độc khiến cho tu vi của ta mỗi ngày giảm một đại cảnh giới, sau 10 ngày liền hóa thành phàm nhân, trải qua 60 năm với phàm trần, nhận hết đau khổ hành hạ, hao phí vô số thiên tài địa bảo, cuối cùng cố gắng sống tạm, lại luyện hóa loại độc này từ ở trong thể nội ra ngoài, hóa thành một khỏa độc đan.”

“Từ đó ta đã nghiên cứu về đan dược này, cho đến khi hạo kiếp phủ xuống vẫn thủy chung không có kết quả, chỉ lưu lại cho hậu nhân một bán thành phẩm.”

“Đan này, là độc, cũng là cấm kỵ! Nếu như tu sĩ đẳng cấp cao thu được thì không thể sử dụng cho bản thân, nếu không vạn kiếp bất phục, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cần tìm Thiên Cung của một tu sĩ Kim Đan cấp thấp, dùng khỏa độc đan này thay thế Thiên Cung bên trong Kim Đan, trở thành tu sĩ có độc đan không giống người thường.”

“Chỉ có như thế mới có thể cải biến thần hồn, khiến cho bản thân có thể đi được trên con đường của khỏa cấm đan này!”

“Lấy sự thôi diễn của ta, con đường của khỏa cấm đan này sẽ lấy độc lay động chúng sinh, lấy cấm diệt muôn đời, đáng sợ và kinh khủng vô cùng, là phương pháp khó lường của Thần Vực, mà cuối cùng Thần Vực nhất định sẽ trở thành đại địch của vạn tộc!”

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên từng gợn sóng cực lớn, nhìn kỹ ngọc giản trong tay và đôi mắt co rút lại, lúc này thân thể của hắn lại lần nữa xuất hiện dấu hiệu hư thối.

Hứa Thanh nhắm mắt lại, lặng lẽ nhấm nháp dư vị của nội dung bên trong ngọc giản, đồng thời thủy tinh màu tím cũng phát ra từng tia sáng lập lòe để đối kháng lại chất độc trong cơ thể.

Cứ như vậy, ban ngày trôi qua rồi ban đêm phủ xuống, lúc trăng sáng lại lần nữa nhô lên cao thì Hứa Thanh mở đôi mắt ra.

Thân thể của hắn đang không ngừng đối kháng kỳ độc bên trong chiếc hộp nguyện vọng này, đồng thời năng lực kháng độc của hắn lại đề cao thêm một chút, vì vậy hắn lại lần nữa cẩn thận mở hộp nguyện vọng ra nhìn tới khỏa hắc đan kia.

Dù có mang theo bao tay, nhưng Hứa Thanh cũng không dám đụng vào nó.

Chương 517: Độc động chúng sinh, cấm diệt muôn đời (2)

“Này là một khỏa độc đan tuyệt thế đến từ kỷ nguyên trước, nhưng không phải để cho người ta ăn, mà để luyện hóa trở thành Kim Đan của bản thân.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên một tia sáng, cẩn thận quan sát sau đó lại đậy lại, cho đến khi thân thể khôi phục và có chút thích ứng thì lần nữa mở nắp hộp ra tiếp tục nghiên cứu.

Cho đến khi sắc trời đã sáng ngời, sau khi Hứa Thanh trải qua một đêm nghiên cứu nhiều lần, rốt cuộc đã nhìn ra được một chút manh mối.

Từ khía cạnh của hắn nhìn ra, khỏa độc đan này chính là một đại cơ duyên và cũng là một bước ngoặt khi hắn tới Kim Đan cảnh, vả lại còn hoàn toàn bất đồng cùng với các Kim Đan cảnh trong kỷ nguyên này, một khi hắn thật sự dùng khỏa độc đan này để tu luyện, vậy thì lực sát thương nhất định sẽ nghe mà rợn cả người.

Chỉ là quá trình này sẽ cực kỳ hung hiểm, lại vô cùng khó khăn.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhớ lại miêu tả bên trong ngọc giản, mặc dù bây giờ hắn không phải Kim Đan, nhưng khoảng cách cũng không phải là quá xa xôi đến trình độ không thể theo kịp.

“Tiếc là khỏa đan dược này chỉ là bán thành phẩm, lại còn đã trải qua năm tháng tẩy lễ, khiến cho đan dược cũng đã xuất hiện dấu hiệu suy kiệt… .”

Lấy tạo nghệ cùng với lý giải của Hứa Thanh đối với độc đạo, dĩ nhiên hắn nhìn ra bản thân khỏa độc đan màu đen này đã ở vào trạng thái héo rũ, muốn khiến nó đạt tới trình độ có thể sử dụng thì cần phải luyện chế lại.

Mà quá trình luyện chế lại này cũng là giai đoạn giúp hắn nghiên cứu và hiểu rõ hơn với khỏa đan dược này.

“Muốn lần nữa luyện lại khỏa độc đan này, cần dùng đại lượng chất độc để kích hoạt!" Hứa Thanh cẩn thận phong bế hộp ngọc lại sau đó thu hồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm và đáy lòng cũng tràn đầy sự chờ mong.

Hắn cảm thấy vật phẩm mà lần đầu tiên mình mở hộp nguyện vọng ra này, cũng được coi như là một loại vật phẩm ở tầng cực ưu rồi. Điều này khiến cho hắn có thêm càng nhiều hứng thú đối với chiếc hộp nguyện vọng còn chưa uẩn dưỡng hoàn thành kia.

"Không biết khi nào tông môn sẽ cấp cho ban thưởng của chiến tranh." Muốn lần nữa luyện lại khỏa độc đan này, cần dùng đại lượng linh thạch để mua sắm các loại độc thảo để luyện chế, điều này khiến cho Hứa Thanh với ví tiền rỗng tuếch bắt đầu nghĩ đến phần thưởng của trận chiến tranh vừa kết thúc.

Nhưng khoản bồi thường chiến tranh của Hải Thi tộc vẫn còn chưa có đưa tới, vì vậy tông môn cũng sẽ chưa cấp ban thưởng xuống, Hứa Thanh rơi vào đường cùng nên lấy thẻ bài thân phận ra, nhìn một chút thông tin trong tông môn mấy ngày nay.

Vừa nhìn qua phía dưới, ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ lại.

Mấy ngày nay hắn đắm chìm vào nghiên cứu khỏa độc đan kia, không hề chú ý tới bên ngoài, không biết được trong mấy ngày này tông môn đã xảy ra vài sự kiện lớn vang động khắp các đệ tử, thậm chí khiến cho cảm xúc của tất cả đệ tử các phong chấn động mãnh liệt.

Mà chuyện lớn này có liên quan tới những thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông tới chơi!

Mấy ngày trước thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông hùng hổ mà đến, bọn họ vừa đến liền dẫn tới sự chú ý của đệ tử các phong Thất Huyết Đồng, phương thức xuất hiện kinh diễm tuyệt luân cùng với tu vi của bản thân làm cho những người khác đều phải nhìn chăm chú.

Kế tiếp, ngay ngày hôm sau thiên kiêu của bảy tông giống như mang theo nhiệm vụ cùng với sứ mạng tới Thất Huyết Đồng, cho nên đã bắt đầu lần lượt thách thức điện hạ của các ngọn núi Thất Huyết Đồng!

Giống như là đang lập uy!

Nhất là vị Thánh Quân Tử của Lăng Vân Kiếm tông, người này thân là đệ nhất thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông, người đứng cao nhất trong danh sách tự liệt, một thân tu vi trấn áp toàn bộ tu sĩ cùng cảnh.

Danh khí của người này cực lớn, không chỉ lan truyền trong Nghênh Hoàng Châu, ngay cả Phong Hải Quận và những châu khác cũng đều truyền ra danh khí của người này.

Mà ngọn núi mà người này thách thức, là ngọn núi thứ nhất.

Trong Thất Huyết Đồng, ngọn núi thứ nhất chính là xuất thân từ Lăng Vân Kiếm tông của Thánh Quân Tử.

Trong cùng ngày, vị Thánh Quân Tử này leo lên ngọn núi thứ nhất, sau khi bái kiến lão tổ cùng với Phong chủ ngọn núi thứ nhất, gã liền đưa ra thách thức với Đại điện hạ của ngọn núi thứ nhất.

Nhưng Đại điện hạ ngọn núi thứ nhất đang bế quan trùng kích cảnh giới Kim Đan, không cách nào xuất chiến, vì vậy Nhị điện hạ Trúc Cơ đại viên mãn của ngọn núi thứ nhất chấp nhận tiếp chiến.

Trận chiến này, Thánh Quân Tử chỉ đánh một cú liền khiến xương cốt toàn thân của Nhị điện hạ ngọn núi thứ nhất vỡ vụn, coi như ném đi nửa cái mạng, đồng thời cũng coi như phế đi hơn nửa căn cơ.

Thậm chí ngay cả trưởng lão Kim Đan đứng ra ngăn trở cũng đều không thể cứu được Nhị điện hạ, thậm trí khi đụng chạm một cái với vị Thánh Quân Tử này ở trên không trung, vậy mà còn bị đối phương oanh lui hơn trăm trượng.

Một màn này lập tức vang động khắp Thất Huyết Đồng, nhất là khi va chạm một kích với vị trưởng lão Kim Đan kia, vị Thánh Quân Tử kia còn triển khai toàn bộ bốn đoàn mệnh hỏa và đốt lên cả mệnh đăng để tạo thành chiến lực năm đoàn mệnh hỏa, phối hợp với công pháp Hoàng cấp nên trong nháy mắt khiến lực chiến đạt đến sáu đoàn mệnh hỏa.

Loại chiến lực này đã đạt tới cảnh giới chỉ tồn tại trong truyền thuyết của Trúc Cơ, vô số người muốn mà cũng không thể làm được, hoàn toàn xứng đáng được xưng là một trong nhân tài kiệt xuất nhất của Trúc Cơ vạn tộc, đương thời cực kỳ hiếm thấy.

Cũng bởi vì một trận chiến này, tư chất Cổ Hoàng của người này cũng truyền khắp Nam Hoàng Châu, càng làm cho đệ tử các ngọn núi của Thất Huyết Đồng dâng lên một cỗ cảm giác vô lực.

Quá mạnh mẽ.

Đồng thời, những thiên kiêu đến từ Liên Minh Bảy Tông khác cũng nhao nhao thách thức ngọn núi tương ứng với tông môn của mình, tuy bọn họ xa xa không bằng Thánh Quân Tử, có thể dùng sức một người trấn áp khí thế một ngọn núi.

Trong những trận khiêu chiến này thì thắng bại đều có, nhưng tổng thể mà nói vẫn là thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông mạnh hơn, nhưng mà loại thách thức này không phải là toàn bộ ngọn núi đều phải nhận, ngọn núi thứ bảy hiếm thấy không hề bị ai tới thách thức.

Nhưng một ngọn núi không có nghĩa là đại diện cho cả một tông, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, mặc dù Thất Huyết Đồng rõ ràng đã vừa lấy được thắng lợi trong cuộc chiến với Hải Thi tộc, nhưng vào ngày khánh công lại không hiểu mà có một loại cảm giác nghẹn khuất.

Mà cuộc khiêu chiến này cũng bị các tộc tới lui tham quan Thất Huyết Đồng chứng kiến, sự cường hãn của Liên Minh Bảy Tông cũng được hiển lộ rõ ràng ở trong lần này.

Bất luận người nào cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, lần này Liên Minh Bảy Tông tới chính là để gõ Thất Huyết Đồng, tới để lập uy!

Thứ bọn họ so không phải là chiến lực ai cao.

Bởi vì chút chiến lực này …không cần đi so.

Dù Huyết Luyện Tử tư chất kinh người lại có cơ duyên khó lường, tu vi rõ ràng từ Linh Tàng cảnh đột phá đại cảnh giới đến Quy Hư cảnh, đã tương tự với bất luận lão tổ tông nào của bảy tông, nhưng lão cũng chỉ có một người mà thôi.

Chiến lực cao tầng của Liên Minh Bảy Tông không chỉ có bảy vị tu sĩ Quy Hư cảnh, quan trọng nhất là bảy tông này còn có pháp bảo Cấm Kỵ!

Cho nên chiến lực bên nào cao không cần nói cũng biết, vì vậy lần này không có một vị cao tầng nào của Liên Minh Bảy Tông tới mà chỉ phái ra đệ tử thiên kiêu của riêng mình, thứ mong muốn chính là trấn áp các đệ tử thế hệ này của Thất Huyết Đồng, khiến trong lòng của bọn họ sinh ra một loại hạt giống không thể nào chống cự.

Hứa Thanh nhìn rõ ràng tất cả về sự việc này, nhưng việc này cũng không liên quan gì tới hắn, hắn cũng không phải điện hạ, mặc dù cũng đã làm ra một việc lớn và cũng được đưa vào tự liệt, nhưng hắn không phải thủ phạm chính của sự kiện kia, có nhiều điện hạ ở đây như vậy thì tự nhiên không có ai tới hỏi thăm nơi hắn ở cả.

Cứ như vậy thời gian ngày lại ngày trôi qua, dưới sự khiêu khích lần lượt của thiên kiêu bảy tông, khí thế của Liên Minh Bảy Tông một đường tăng vọt, đáy lòng của đệ tử Thất Huyết Đồng đều có áp lực.

Cho tới đêm khuya ngày hôm nay, Hứa Thanh đang nghiên cứu độc đan bỗng nhiên ngẩng đầu lên, bên trong ngọc giản truyền âm của hắn có tin tức từ Bộ Hung ti gửi đến.

“Đại nhân, bến cảng số 79 có rất nhiều Dạ Cưu hội tụ giao dịch cùng người khác, người đến đây giao dịch dường như là thiên kiêu Tư Mã Lăng của Liệp Dị Môn thuộc Liên Minh Bảy Tông!”

“Xử lý như thế nào, mời đại nhân định đoạt!”

Chương 518: Phách lối ương ngạnh (1)

Bên trong tin tức gửi đến còn có tài liệu của vị thiên kiêu Tư Mã Lăng của Liệp Dị Môn mà Bộ Hung ti đã sửa sang thu thập lại, tất cả đều gửi qua cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, nhìn lướt qua thông tin về người này.

“Tư Mã Lăng, thiên kiêu đương đại của Liệp Dị Môn, tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, bốn đoàn mệnh hỏa, trong cơ thể không có mệnh đăng, chưa từng nắm giữ công pháp Hoàng cấp, công pháp sở tu là Phong U Dị Lục.”

“Người này tính cách tàn bạo, trong cơ thể phong ấn rất nhiều quỷ dị, thực lực cường hãn, lúc thách thức ngọn núi thứ ba đã ra tay đánh trọng thương ba vị điện hạ của ngọn núi thứ ba, lúc ra tay rất là ác độc, mấy ngày trước còn đánh một trận không phân thắng thua cùng Đại điện hạ của ngọn núi thứ ba, cũng đã ước định tái chiến lại, thời gian là sáng sớm ngày mai.”

“Dựa theo điều tra, người này chính một trong những khách hàng lớn mà Dạ Cưu muốn giao dịch ở trong Thất Huyết Đồng lần này.”

“Đại nhân, việc này xử lý như thế nào?”

Tia sáng trong mắt Hứa Thanh nội liễm, nhàn nhạt truyền âm.

“Bắt quy án, nếu như gặp phải chống cự, bắt hết, không quản sinh tử!”

“Tuân theo pháp chỉ!”

Theo Hứa Thanh ra lệnh, toàn bộ Bộ Hung ti Thất Huyết Đồng ngọn núi thứ bảy nhao nhao xuất động, mấy nghìn đệ tử Bộ Hung ti ở trong bóng đêm phi thẳng đến bến cảng số 79.

Còn có Ti trưởng hai ti trực tiếp tự dẫn theo người của riêng mình, hai người này theo thứ tự là Bộ Hung ti ngọn núi thứ nhất cùng với Bộ Hung ti ngọn núi thứ ba, hiển nhiên là Ti trưởng Bộ Hung ti ngọn núi thứ ba và ngọn núi thứ nhất rất bất mãn đối với vị thiên kiêu kia của Liệp Dị Môn.

Mà sau khi Hứa Thanh hạ lệnh thì hắn cũng đứng dậy đi ra khỏi khoang thuyền, thu hồi Pháp Chu đạp không bay lên rồi phi thẳng đến bến cảng số 79.

Lúc này trăng sáng đã nhô lên cao, mặc dù bầu trời đen nhánh, nhưng dưới ánh trăng tung bay thì quang cảnh bên trong bên cảnh số 79 coi như là sáng ngời, lúc này có một chiếc thuyền cực lớn đậu ở một chỗ cập bến bên cạnh bờ.

Chiếc thuyền này lớn tới ngàn trượng, đặt trong bóng đêm giống như một con quái vật khổng lồ vậy, bên trong đang có từng cỗ xe ngựa được vận chuyển đưa lên bên trong chiếc thuyền này.

Mà ở bên cạnh bờ, có thể nhìn thấy một người thanh niên mặc hoa phục đang chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía con thuyền.

Thanh niên này ước chừng bộ dạng 27-28 tuổi, đôi mắt như sao sáng và toàn thân tản mát ra một loại khí tức quỷ dị, thậm chí dị chất ở khu vực chung quanh người này cũng rõ ràng nồng đậm hơn so với bên ngoài.

Nhất là đôi mắt của gã không phải cùng là một loại màu sắc, mắt trái màu đỏ và mắt phải lại có màu xanh thẳm.

Hai con ngươi lại có màu sắc bất đồng, khiến cho người này thoạt nhìn không hề tầm thường, nhất là nếu cẩn thận nhìn thì có thể thấy bên trong hai con mắt của người này tựa như tồn tại hai tòa địa ngục vậy, bên trong có từng luồng hỏa diễm màu đỏ cùng màu lam đang rừng rực thiêu đốt.

Trong ngọn lửa thình lình tồn tại rất nhiều quỷ dị và sương mù đang bị đốt cháy trong biển lửa, kêu gào thê lương không tiếng.

Dùng tai thường không nghe được âm thanh này, nhưng nếu như tới gần người này thì tâm thần nhất định sẽ bị ảnh hướng đến, lâm vào bên trong vô số âm thanh gào hét bén nhọn đó.

Mà thái độ của người thanh niên này rõ ràng vô cùng lãnh ngạo, gã đứng ở nơi đó mà ngay cả mặt cũng không thèm che lấp, hình như căn bản cũng không sợ bị người khác nhìn thấy, mà coi như là bị nhìn thấy thì gã cũng tự tin là mình sẽ không sao cả.

Người này …chính là Tư Mã Lăng, thiên kiêu của Liệp Dị Môn.

Đứng phía trước gã còn có hơn mười hắc y nhân, những hắc y nhân này đều là thành viên của Dạ Cưu, tu vi từng người đều không tầm thường, nhưng rõ ràng đều vô cùng cảnh giác nên thường xuyên quan sát khắp nơi, đồng thời cũng không ngừng thúc giục những cỗ xe ngựa vận chuyển nhanh hơn.

Mặt khác ở trên một chỗ kiến trúc xa xa còn có một lão giả mặc hoa phục, lão giả này đứng thẳng cùng ánh trăng ngóng nhìn về nơi đây, trên thân tản ra chấn động tu vi của Kim Đan.

Trong mắt của lão chỉ có một người Tư Mã Lăng, về phần những người khác lão không thèm để ý, lão ấy chính là người vệ đạo lần đi đến Thất Huyết Đồng này cùng Tư Mã Lăng.

Lúc này gió đêm thổi tới, thổi bay những sợi tóc của Tư Mã Lăng lên, gã vòng tay ra sau lưng cầm một chuỗi hạt châu màu đen, lúc này trên thần sắc mang theo một tia bất mãn, không ngừng xoay chuyển hạt châu.

“Chỉ có một xíu thế này, lần này hàng Dạ Cưu các ngươi đưa tới không khỏi quá ít.”

“Tư Mã điện hạ, việc này chúng ta cũng không có biện pháp, các ngươi đưa ra yêu cầu giao dịch ở trong Thất Huyết Đồng, mà Thất Huyết Đồng lại tràn đầy ác ý đối với Dạ Cưu chúng ta, mấy năm trước chúng ta còn phải chịu trấn áp cực kỳ tàn bạo.”

“Trên thực tế thì lần này chúng ta đã đưa tới nhiều hàng hơn nữa, nhưng chí ít có ba thành trong đó đều đã bị Thất Huyết Đồng điều tra ra, Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng rất là khó chơi.”

Một vị trong mười hắc y nhân đứng phía trước Tư Mã Lăng cười khổ mở miệng.

“Bộ Hung ti?” Tư Mã Lăng hừ lạnh một tiếng, đáy lòng có chút không vui, thân là thiên kiêu Liệp Dị Môn, thân là tu sĩ của đại lục Vọng Cổ, bản thân gã rất chướng mắt Thất Huyết Đồng trong địa phương nhỏ này, nhất là sau khi gã liên tục thách thức điện hạ của ngọn núi thứ ba, gã cảm thấy những người này đều rất yếu.

Về phần Bộ Hung ti, trong khoảng thời gian này gã cũng đã được nghe nói đến, cũng biết được trong mấy ngày gần đây cái ti này đang hoạt động rất mạnh, mục tiêu là truy bắt Dạ Cưu, việc này cũng khiến cho đáy lòng của gã vô cùng phản cảm.

“Tư Mã điện hạ, ta khuyên ngài…tốt nhất cũng nên che lấp một chút, Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng …nhất là Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy, từ khi đổi Ti trưởng mới là Hứa Thanh thì phong cách hành sự vô cùng máu tanh, vả lại còn cả gan làm loạn… .”

“Hứa Thanh? Một tiểu nhân vật mà thôi, không cần như thế, nếu bọn họ không tới thì cũng thôi, nếu như thật sự dám đến thì ngược lại ta muốn nhìn, xem một đám đệ tử phân tông có phản trời được không, dám không có quy củ tới phá hư chuyện của chủ tông. Mà cái tên Hứa gì gì Thanh đó cũng không phải là điện hạ của ngọn núi thứ bảy, coi như là Hoàng Nhất Khôn của chủ tông Huyền U tông bọn họ, cũng không dám nhúng tay vào chuyện của ta!”

Tư Mã Lăng nhàn nhạt mở miệng.

Hắc y nhân trước mặt chần chờ một chút, vừa muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng vào lúc này từ xa xa đột nhiên truyền tới âm thanh gió rít, còn có một đạo tín hiệu phóng thẳng lên trời rồi trực tiếp nổ tung giữa không trung, hóa thành một chữ Hung cực lớn!

Cùng lúc đó từng đạo thân ảnh từ bốn phương gào thét lao đến, còn có một âm thanh âm lãnh vang vọng bát phương.

“Bộ Hung ti phụng mệnh, bắt Dạ Cưu và các người xung quanh, người không liên quan mau lui ra!”

Sắc mặt của toàn bộ hắc y nhân nơi này lập tức đại biến và nhao nhao rút lui, thân ảnh đệ tử Bộ Hung ti lao thẳng đến nơi đây, nhưng vào lúc này Tư Mã Lăng cười lạnh một tiếng, bước ra một bước tiến về phía trước.

Chương 519: Phách lối ương ngạnh (2)

“Càn rỡ!”

Theo bước chân của gã hạ xuống, bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể gã nháy mắt cháy lên, một cỗ khí tức kinh thiên động địa khiến phong vân biến sắc từ trên người gã ầm ầm phát ra, cũng vào lúc này toàn bộ bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể lập tức thiêu đốt, bên trong như có một phiến thế giới đang bị luyện hóa, uy áp hình thành từ bên trong tựa như hóa thành thực chất.

Theo gã bước về phía trước một bước, bát phương lập tức vang lên tiếng nổ, từng người đệ tự Bộ Hung ti đang vọt tới từ xa xa lập tức phun ra máu tươi và thân thể nhao nhao cuốn ngược lại.

Phong bạo từ bên cạnh bờ, lấy Tư Mã Lăng làm trung tâm lập tức quét ngang về bốn phía.

“Tiếp tục đưa lên thuyền.”

Tư Mã Lăng đảo qua nhìn đám hắc y nhân đang biến sắc, sau đó nhìn đệ tử Bộ Hung ti không dám gần phía trước, trong mắt lộ ra một tia khinh miệt, cũng nhìn thấy tu sĩ Trúc Cơ không hiện ra trong đó.

Thậm chí còn có hai vị với uy thế khá mạnh, trên người một vị có khí tức Lăng Vân Kiếm tông và một vị có chấn động quỷ dị như của Liệp Dị Môn, hai vị này chính là Ti trưởng hiện giờ của Bộ Hung ti ngọn núi thứ nhất cùng ngọn núi thứ ba, lúc này cả hai đều không hề tới gần, hình như đang đợi cái gì.

Trên thực tế thì công pháp mà bảy ngọn núi Thất Huyết Đồng sở tu chính là công pháp của bảy tông, nhưng rõ ràng trên cấp độ thấp hơn một chút.

“Không hiểu tông môn lo lắng cái gì, một đám ô hợp mà thôi.” Tính cách Tư Mã Lăng luôn luôn ngạo mạn tột cùng, điểm này thì cho dù ở trong tông môn gã cũng là như thế, cho đến khi tới Thất Huyết Đồng thì càng thêm như vậy.

Mà đám Dạ Cưu ở bốn phía nhìn thấy như vậy cũng đều chấn động tâm thần, bọn họ sợ hãi khi bị Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng tới truy bắt, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy Bộ Hung ti bị người phía trước chấn nhiếp thì đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, đồng thời phần lớn đều cảm thấy Bộ Hung ti này cũng không có gì đáng sợ nữa, sau khi nhìn thấy người đến từ tổng tông vẫn phải cúi đầu như cũ.

Vì vậy bọn họ cũng lập tức nhao nhao hành động, điều khiến những cỗ xe lần lượt đưa vào bên trong con thuyền lớn, nhưng ngay khi bọn họ muốn tăng lớn cường độ vận chuyển lên, một đạo ánh sáng màu đen im hơi lặng tiếng từ đằng xa trong nháy mắt bay đến, tốc độ cực nhanh nhìn qua trông giống như một đạo tia chớp màu đen vậy.

Thậm chí có thể nói đây là một đạo thiểm điện.

Đạo thiểm điện này ngay lập tức liền phóng tới gần, nháy mắt xuyên thấu đâm qua trên cổ một tên hắc y nhân Dạ Cưu, không đợi tiếng kêu thảm thiết từ trên người này truyền ra thì tia chớp màu đen này liền nhanh chóng phóng đi, trong chớp mắt liền xuyên qua trên cổ bảy tám hắc y nhân khác.

Sau đó nhoáng một cái tia chớp hóa thành que sắt màu đen, từng đạo lôi phù ở trên bộc phát toàn diện tạo thành một mảnh tia chớp chạy khắp bốn phương, khí thế không hề tầm thường.

Cho đến lúc này tiếng kêu thảm thiết mới được truyền ra, cũng lập tức vang vọng bát phương, cũng làm cho rất nhiều thành viên Dạ Cưu thần sắc đại biến.

Tư Mã Lăng nhướng lông mày lên, nhưng gã không hề chú ý tới que sắt màu đen mà ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Nơi ánh mắt của gã nhìn tới là phía trên mặt biển, lúc này trên đó có một người đạp chân trên Thương Long bay đến.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh mặc màu tím đạo bào đứng thẳng trên đỉnh đầu Thương Long, tóc dài tung bay lộ ra khuôn mặt trắng nõn tuyệt thế, vẻ đẹp tuấn mỹ của khuôn mặt này khiến cho người khác phải âm thầm sợ hãi thán phục, làm cho không người nào có thể không phải chăm chú nhìn tới.

Mà ánh mắt cao ngạo lạnh lẽo dường như không có tiêu cự, tận sâu trong đáy mắt tràn đầy sự bình tĩnh, từ từ tới gần.

Gió đêm thổi tới khiến cho những nhánh tóc tản ra ở hai bên tai hơi bay theo gió ra phía sau, tựa như một tiên nhân vậy.

Khi đến được một nửa đoạn đường, một cỗ sát khí rét lạnh cùng với uy áp đáng sợ khiến cho người khác phải sởn hết cả gai ốc cũng lập tức lan ra từ trên người của người này, mà vẻ bình tĩnh trong mắt của người này rõ ràng càng làm cho biểu hiện của hắn trở hên vô cùng thong dong.

Dường như tất cả mọi thứ đều có thể trấn áp, dễ như trở bàn tay.

Hai mắt Tư Mã Lăng hơi co rụt lại.

Cùng lúc đó, những đội viên Bộ Hung ti bị trấn áp không dám tiến gần lúc trước, vô luận là ngọn núi thứ bảy hay là đội viên Bộ Hung Ti của ngọn núi khác, vào thời khắc này tất cả đều quỳ xuống bái, đồng loạt mở miệng.

“Bái kiến Ti trưởng!”

Thanh âm như sấm truyền khắp bát phương, nhất là đội viên của ngọn núi thứ bảy, bọn họ càng vô cùng cuồng nhiệt, hầu như toàn lực gầm nhẹ khiến âm thanh cũng hóa thành một tiếng nổ vang, khiến cho tâm thần của toàn bộ thành viên Dạ Cưu ở nơi đây đều nhao nhao chấn động mãnh liệt.

Coi như là Ti trưởng ngọn núi thứ nhất cùng ngọn núi thứ ba cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi trong lòng, chắp tay cúi đầu.

“Khuyên ngươi một câu, không nên quản chuyện của ta.” Trong mắt Tư Mã Lăng lộ ra sự bất thiện, chậm rãi mở miệng.

Hứa Thanh không nhìn tới gã mà hơi đáp lễ về phía Ti trưởng ngọn núi thứ nhất cùng ngọn núi thứ ba, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Bộ Hung ti, còn không bắt người?”

“Tuân theo pháp chỉ!” Đội viên Bộ Hung ti ở bốn phía lập tức chợt lao ra, phóng thẳng đến thành viên của Dạ Cưu, còn có một vài người bước lên con thuyền cực lớn ở bên cạnh, rất nhanh thì một màn chém giết liền bộc phát.

Tâm thần của từng tên thành viên Dạ Cưu nơi đây đều ầm ầm chấn động, ngay khi nhìn thấy Hứa Thanh xuất hiện thì tất cả đều nhao nhao kêu khổ, có mấy tên thành viên Dạ Cưu sợ bị bắt nên không chút do dự liền bỏ chạy, nhưng bốn phía nơi này đã sớm bị Bộ Hung ti phong tỏa, trong chớp mắt tiếng chém giết lập tức vang lên không ngớt.

“Hứa Thanh, ngươi muốn chết!” Mắt thấy Hứa Thanh dám lơ đễnh bỏ qua chính mình, sát cơ trong mắt Tư Mã Lăng trở nên mãnh liệt, toàn thân nổ vang lập tức bộc phát tu vi, cả người hóa thành một đạo thiểm điện bay thẳng đến phía Hứa Thanh, vừa ra tay liền đưa tay phải ra chộp tới, hung hăng trảo một cái về phía đôi mắt của Hứa Thanh.

—

Lão tác giả Nhĩ Căn đoạn chương cẩu quá mọi người, nhóm dịch rất muốn dịch tiếp nhưng hết chương mất rồi.

Chương 520: Trấn áp Tư Mã Lăng (1)

Với tư cách là một trong đại tông của Liên Minh Bảy Tông, lại trong thời điểm bảy tông quyết định lập uy với Thất Huyết Đồng, có thể nói người được Liệp Dị Môn an bài đến Thất Huyết Đồng thì dĩ nhiên không phải người tầm thường.

Dẫu sao thì lần này tới cũng là để đại biểu cho thể diện của Liệp Dị Môn.

Đối với đại tông mà nói thì thể diện cực kỳ trọng yếu, cái này còn liên quan tới bài danh của tông môn cùng với lợi ích liên quan của tương lai sau này.

Kẻ yếu thường thường không có tư cách sinh tồn ở trong thế giới tàn khốc này.

Cho nên với tư cách là đệ nhất thiên kiêu trong cảnh giới Trúc Cơ của Liệp Dị Môn, vô luận là chiến lực bản thân hay là tu vi, hoặc là kinh nghiệm chiến đấu, dưới sự trợ giúp của tông môn thì tất cả những thứ này Tư Mã Lăng đều vô cùng phong phú.

Lúc này trong khi giọng nói băng hàn vẫn còn đang vang vọng trong không trung, ngón tay của gã đã đến trước mặt Hứa Thanh, mắt thấy sẽ lập tức hạ xuống, nhưng thứ chờ đợi gã là ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thanh cùng với hỏa diễm lập tức bốc lên trong cơ thể của hắn.

Chiến lực và tu vi, còn có kinh nghiệm chiến đấu của Hứa Thanh, tất cả đều được tích lũy từ trong quá trình dưỡng cổ cùng với giết chóc ma luyện. Không giống với Tư Mã Lăng, nếu Tư Mã Lăng thất bại một lần có lẽ sẽ không chết, nhưng mỗi lần trải qua của Hứa Thanh đều là cuộc chiến sinh tử, hễ chỉ cần thất bại một lần thì đại giới phải trả chính là cái chết.

Cho nên, kinh nghiệm mà hắn thu hoạch được lại càng khắc cốt ghi tâm!

Trong chớp mắt Hứa Thanh cũng đã bước vào Huyền Diệu Thái, 82 đạo pháp khiếu trong cơ thể toàn bộ thiêu đốt, bên trong giống như là tám 82 cái bếp lò thật lớn bộc phát ra uy lực ngập trời, đồng thời Kim Ô phía sau Hứa Thanh cũng tràn ra một luồng nhiệt độ nóng rực lưu chuyển khắp toàn thân hắn, khiến cho chiến lực của hắn trực tiếp tăng đến trình độ bốn đoàn mệnh hỏa.

Nhất là công pháp Hoàng cấp gia trì vào trên thân thể, khiến cho chiến lực của Hứa Thanh cực kỳ cuồng bạo. So với lúc giao chiến với Miểu Trần bốn đoàn mệnh hỏa thì lúc này hắn đã mở ra hơn lúc đó 20 đạo pháp khiếu, pháp lực trong cơ thể hùng hậu và lực lượng mệnh hỏa thiêu đốt tràn ra cũng vô cùng kinh người, thế cho nên ngay khi hắn giơ tay phải lên biến thành một quyền, lực lượng trong nháy mắt liền bạo phát ra, quá trình bộc phát cực nhanh và cũng dễ như trở bàn tay.

Một quyền, trực tiếp ầm ầm đánh vào trên tay phải Tư Mã Lăng.

Tiếng nổ mạnh ngay lập tức vang vọng động trời, nước biển bốn phía nổ tung và bùn đất bên cạnh bờ văng tung tóe, từng đợt sóng khí cuồng bạo cuốn lên ầm ầm trùng kích về bốn phía, Tư Mã Lăng biến sắc, thân thể chợt bị đánh lui đồng thời trong mắt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hiển nhiên gã cũng không lường trước được chiến lực của Hứa Thanh trong thời gian ngắn đã đạt tới trình độ như vậy, ở góc độ của gã xem ra thì loại chiến lực này rất không bình thường, nhưng gã vẫn không hề cảm thụ ra được manh mối nào cả, gã chỉ có thể cảm thụ thấy trong cơ thể Hứa Thanh có một luồng hỏa diễm nồng đậm, về phần những cái khác thì tất cả đều là một mảnh mơ hồ.

“Ngươi…”

Không đợi lời của Tư Mã Lăng nói xong, trong mắt Hứa Thanh lập tức lóe lên hàn mang, thân thể tiến về phía trước một bước với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần đối phương, vừa tới thì tay phải của hắn liền nhấc lên con dao găm do sát hỏa hình thành, hung hăng cắt về phía cổ Tư Mã Lăng.

Trong mắt Tư Mã Lăng lập lòe sát cơ, hai tay bấm niệm pháp quyết nhấn một cái về phía ngực, trong chớp mắt khi con dao găm của Hứa Thanh đến, gã chợt mở to miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Tiếng gầm này mang theo một cỗ lực lượng rất kỳ dị, trong chớp mắt khi nó truyền ra thì thân hình Tư Mã Lăng lập tức xuất hiện dấu hiệu hư ảnh trùng lặp, một con quỷ dị toàn thân mục nát thân mặc áo bào màu đen tàn tạ, mang theo khí lạnh đột nhiên tràn ra, trực tiếp trồi lên từ trên thân thể của Tư Mã Lăng sau đó dữ tợn đánh tới phía Hứa Thanh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng dưới chân Hứa Thanh chợt nhoáng một cái hình thành một cái bóng cây mà người ngoài không thể nhìn thấy, nó lập tức mở cái miệng rộng ra hung hăng khẽ hút, con quỷ dị kia lập tức mơ hồ và trong chốc lát liền tan vỡ, đồng thời một đạo tia chớp màu đen lập tức từ một bên gào thét bay đến, nắm lấy cơ hội đâm thẳng đến Tư Mã Lăng.

Một màn này khiến cho Tư Mã Lăng nhướng mày, nhanh chóng quay ngược lại đồng thời phất tay một cái, một khối lân phiến màu lam lập tức bay ra ngăn cản phía trước que sắt màu đen, thời điểm song phương đụng chạm thì lân phiến tràn ra vô số sợi tơ màu xám rồi điên cuồng quấn quanh que sắt màu đen, khiến cho que sắt hoàn toàn bị ngăn trở.

Nhưng nó cũng không ngăn được từng đạo tia chớp tuôn ra từ trên que sắt màu đen bắn thẳng đến Tư Mã Lăng.

Tư Mã Lăng vừa muốn tránh đi nhưng dĩ nhiên thân ảnh Hứa Thanh đã tới gần, Hứa Thanh giơ tay phải lên hung hăng đánh ra một chưởng, biển lửa trong cơ thể kịch liệt tràn ra hình thành hư ảnh hình bàn tay, trực tiếp đập tới phía Tư Mã Lăng.

Oanh một tiếng, tâm thần Tư Mã Lăng chấn động mãnh liệt, lần nữa bị đánh lui và trong ánh mắt cũng đã xuất hiện vẻ dữ tợn, vừa tính phản kích nhưng bàn tay hỏa diễm đánh tới đột nhiên chui ra hư ảnh một con Kim Ô, con Kim Ô này lập tức hướng về phía gã sau đó hung hăng hút một cái.

“Công pháp này…” Toàn thân Tư Mã Lăng chấn động mãnh liệt, ánh mắt trợn to và nội tâm dấy lên từng trận sóng lớn, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết để lồng ngực nhanh chóng chui ra từng sợi tóc, những sợi tóc này rất nhanh vờn quanh trước mặt của gã rồi bao phủ toàn thân, hóa thành một lớp phòng hộ.

Vì vậy trong chớp mắt, theo tiếng nổ mạnh ngập trời vang lên, Tư Mã Lăng bị vô số sợi tóc bao phủ phòng hộ, bị đại lực của Hứa Thanh trực tiếp đánh rơi xuống mặt đất.

Hứa Thanh chiếm được tiên cơ nên không dừng lại chút nào, lấy mau đánh nhanh, ngay khi tới gần lại tung một quyền xuống.

Nhưng ngay khi nắm đấm của hắn hạ xuống, những sợi tóc trên người Tư Mã Lăng cũng lập tức đồng loạt tản ra, tựa như từng đạo mũi tên sắc nhọn đâm thẳng về phía Hứa Thanh.

Âm thanh phốc phốc lập tức vang vọng, từng mũi tên xuyên thấu thân thể Hứa Thanh nhưng Hứa Thanh không hề nhăn mày một chút nào, thần sắc như thường ngược lại giơ tay phải lên, một phát bắt được những sợi tóc này rồi hung hăng kéo lên một cái.

Sắc mặt Tư Mã Lăng lập tức đại biến, thân thể không cách nào rút lui bị Hứa Thanh cưỡng ép kéo tới, đồng thời trong mắt của gã cũng lộ ra sự dữ tợn gầm nhẹ một tiếng, ngoài thân thể lập tức có hư ảnh quỷ dị mặt xanh nanh vàng biến ảo ra, ngay khi con quỷ dị này vừa muốn thoát ly thân thể của gã để đánh về phía Hứa Thanh, nhưng giờ phút này Hứa Thanh đã túm thân hình của Tư Mã Lăng đến trước mặt mình.

Bỏ qua con quỷ dị kia, Hứa Thanh hơi ngửa đầu ra phía sau một chút, sau đó không nói một lời hung hăng đập đầu vào trên mặt Tư Mã Lăng.

Phong cách chiến đấu của Hứa Thanh vĩnh viễn đều là dùng sự tàn nhẫn làm chủ, điểm này cho dù là đội trưởng lấy sự điên cuồng làm điểm chủ chốt khi chiến đấu cũng đều phải cảm thấy kinh hãi, cho nên cũng có thể thấy được lốm đốm phong cách chiến đấu của của Hứa Thanh đáng sợ như thế nào.

Chương 521: Trấn áp Tư Mã Lăng (2)

Oanh một tiếng, mặt Tư Mã Lăng toàn là máu tươi, dưới sự va chạm của Hứa Thanh, con quỷ dị mặt xanh nanh vàng trên người của gã cũng bị đập tới mức phải quay trở về trong thân thể của gã, mà những sợi tóc kết nối giữa gã và Hứa Thanh cũng đều đứt ra.

Thân thể của gã lập tức đập vào trên mặt đất, trong lòng cũng vô cùng kinh hãi đối với sự tàn nhẫn của Hứa Thanh, nhưng trên thần sắc lại không hề biểu lộ chút nào, trong mắt vẫn mang theo sát cơ như trước, hơi nhấc khóe miệng nhe răng cười.

“Xem thường ngươi rồi, nhưng mà vừa rồi cũng chỉ là làm nóng người mà thôi.”

Trong lúc nói lời này Tư Mã Lăng giơ tay phải lên, chợt đặt vào mi tâm của mình, thân thể của gã lập tức nổ vang và toàn bộ quỷ dị bên trong thế giới hai mắt của hắn đều tan biến, theo đó toàn thân gã lập tức xuất hiện tình trạng dị dạng, trên làn da của gã lập tức nổi lên từng gương mặt quỷ dị.

Bên trong cơ thể gã phong ấn rất nhiều quỷ dị, lúc này những quỷ dị này đang vùng bật ra ngoài, khí tức cũng liên tục bộc phát, từ xa nhìn lại cả người của gã như có một tòa thế giới đang bị hừng hực thiêu đốt, từ trong đó bộc phát ra nhiệt độ cao khiến cho hư không bốn phía cũng phải vặn vẹo, nước biển bên cạnh cũng đang sôi lên.

Thậm chí mặt đất cũng xuất hiện dấu hiệu khô nứt.

Uy áp mạnh mẽ biến thành khí thế, sau đó tạo thành phong bạo quét ngang bốn phương, khiến cho thần sắc của toàn bộ thành viên Dạ Cưu cùng đệ tử Bộ Hung ti chung quanh lập tức biến hóa, từng người phun máu tươi ra và đồng loạt rút lui, thần sắc đều vô cùng hoảng sợ.

Lúc trước Tư Mã Lăng bước ra một bước, chỉ là trấn áp trên thanh thế, mà giờ khắc này là toàn lực ra tay cho nên chấn động khiến mọi người chẳng những phải rút lui, tâm thần cũng đều vang lên từng tiếng tiếng nổ vang, thân hồn giống như cũng bị thiêu cháy.

Tất cả đều bị trọng thương.

Một màn này khiến cho tâm thần nhiều người dấy lên sóng lớn, nhất là Ti trưởng Bộ Hung ti ngọn núi thứ nhất cùng ngọn núi thứ ba, thân là tu sĩ hai đoàn mệnh hỏa nên cảm giác lúc này của bọn họ càng thêm rõ ràng, bọn họ phát hiện mệnh hỏa bên trong thân thể của mình trong một cái chớp mắt, thế mà rõ ràng cũng xuất hiện dấu hiệu bị cưỡng ép dập tắt.

Mặc dù bọn họ biết rõ từ trước là Tư Mã Lăng này rất mạnh, nhưng lúc này tâm thần của bọn họ vẫn bị chấn động vô cùng kịch liệt.

Duy chỉ có Hứa Thanh thần sắc vẫn như thường, hắn lạnh lùng nhìn Tư Mã Lăng đang cuồng bạo, ánh mắt bình tĩnh như nước.

“Ta chán ghét ánh mắt của ngươi!” Lúc này toàn thân Tư Mã Lăng vô cùng dữ tợn, cả người giống như là một con lệ quỷ vậy, đang muốn lao ra.

Nhưng vào lúc này thần sắc của gã bỗng nhiên cuồng biến, thân thể run lên một cái, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy toàn thân cao thấp của gã xuất hiện từng dấu vết màu đen, một cỗ đau nhức kịch liệt trước đó chưa từng có mãnh liệt hiện từ trong cơ thể của gã.

Đó là tiểu hắc trùng!

Ngay một khắc Hứa Thanh xuất thủ, vô số tiểu hắc trung đã tràn ngập khắp bốn phía để tìm kiếm tất cả cơ hội chui vào trong cơ thể của Tư Mã Lăng, cuối cùng vào lúc Hứa Thanh chiếm tiên cơ ra tay cùng với đuổi giết, rốt cuộc chúng nó đã tìm được thời cơ, không một tiếng động chui vào trong cơ thể của Tư Mã Lăng.

Mà trong một cái chớp mắt khi bọn chúng nhập thể, chúng liền bắt đầu điên cuồng cắn xé nội tạng Tư Mã Lăng, đồng thời tản mát ra rất nhiều dị chất cùng với những chất kịch độc.

Phải biết rằng tên dị tộc nhập vào tộc trưởng Hải Tinh tộc lúc trước sau khi trúng loại độc này cũng đều phải biến sắc, cho nên lại càng không cần phải nói tới Tư Mã Lăng ở đây rồi, tâm thần của gã vô cùng hoảng sợ, đồng thời những gương mặt quỷ dị vừa mới hiện ra bên ngoài thân thể của gã cũng đồng loạt biến sắc, từng gương mặt phát ra âm thanh gào thét bén nhọn, đồng thời còn có một chút tựa như đã lấy được lực lượng tái sinh, thế mà lại muốn lao ra khỏi thân thể kia.

Một màn này khiến cho đáy lòng Tư Mã Lăng lập tức chấn động mãnh liệt, gã biết rõ nguyên nhân của việc này, đó là bởi vì trong cơ thể của gã đột nhiên xuất hiện rất nhiều dị chất, khiến cho quỷ dị mà gã phong ấn xuất hiện dấu hiệu không thể khống chế được.

Còn có độc tố bộc phát khiến cho gã xuất hiện dấu hiệu choáng váng đầu óc và hoa mắt, thân thể đang nhanh chóng suy yếu, gã lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết phun ra một ngụm máu tươi trong miệng, trong mắt lần đầu lộ ra vẻ hoảng sợ và thân thể cấp tốc rút lui…vậy mà lại muốn chạy trốn.

Hứa Thanh đợi đúng là giờ khắc này, hắn không chút do dự một bước đuổi theo, tay phải giơ lên và khí thế toàn thân lập tức bộc phát, phía sau hình thành biển lửa ngập trời, mắt thấy sẽ trấn áp tới Tư Mã Lăng.

“Cứu ta!!” Giọng nói của Tư Mã Lăng mang theo sự hoảng sợ, vừa lui về một bên vừa điên cuồng hét lên, lúc này thành viên Dạ Cưu cùng với đội viên Bộ Hung ti ở bốn phía cũng đều nhao nhao hoảng sợ trong lòng, ánh mắt nhìn Hứa Thanh cũng mang theo sự kinh ngạc.

Bọn họ biết là Hứa Thanh rất mạnh, cũng đoán được Hứa Thanh dám bỏ qua Tư Mã Lăng mà hạ lệnh bắt, nhất định là có chỗ dựa, nhưng điều bọn họ không ngờ tới, chính là Hứa Thanh vậy mà có thể cường đại đến mức có thể dễ dàng trấn áp được thiên kiêu trình độ bốn đoàn mệnh hỏa của đại lục Vọng Cổ.

Nên biết rằng trong khoảng thời gian gần đây, mấy tên thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông này hầu như đã thách thức hết tất cả điện hạ của các ngọn núi, thanh thế đã đạt đến đỉnh phong áp chế toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng, khiến mọi người cảm thấy không thể ngốc đầu lên được, đồng thời cũng không thể không thừa nhận rằng thực lực của bọn họ cực kỳ đáng sợ.

Nhưng hôm nay…tất cả mọi thứ, hình như đã cải biến.

Mà đúng lúc này theo tiếng cầu cứu của Tư Mã Lăng, theo Hứa Thanh ra tay thì từ đằng xa lập tức truyền đến một tiếng hừ lạnh, tiếng hừ vang vọng bốn phương dấy lên từng trận uy áp, khiến cho trái tim tất cả mọi người không nhịn được mà run lên.

“Thật to gan!”

Theo giọng nói này truyền ra, người vệ đạo của Tư Mã Lăng từ xa xa thủy chung chú ý tới trận chiến này bắt đầu đứng lên từ trên nóc nhà, sắc mặt âm lãnh liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, bước một bước muốn đi tới.

“Thằng nhãi ranh nhà ngươi, phải bị trấn áp.”

Hứa Thanh chợt quay đầu, hắn đã sớm cảm nhận được sự tồn tại của người đó, lúc này hắn lập tức giơ tay phải lên chỉ một ngón tay tới bầu trời, nói ra câu nói đầu tiên từ lúc giao chiến tới giờ.

“Bộ Hung ti tiếp nhận mệnh lệnh của Lục gia, truy bắt Dạ Cưu, ở ngay đây đã bắt được tang chứng vật chứng, căn cứ điều lệ thứ chín của Thất Huyết Đồng và điều lệ thứ ba của Bộ Hung ti, vào lúc chấp pháp thì tất cả người quấy nhiễu cũng đều phạm vào và phải bị xử lý, mời đại trận của tông môn trấn áp tu sĩ quấy nhiễu người chấp pháp!”

Người của Liên Minh Bảy Tông đến, đích xác là có đủ quyền hạn trận pháp cực cao, nhưng... Dù cao hơn nữa, nơi đây cũng là Thất Huyết Đồng, quyền hạn dù cao cũng không thể cao hơn quy tắc của Thất Huyết Đồng.

Lúc trước bọn họ bỏ qua trận pháp xông vào Thất Huyết Đồng, có thể nói là do trận pháp phán định bọn họ là người một nhà, nhưng cho dù là người một nhà cũng không thể quấy nhiễu người chấp pháp.

Quy tắc sâm nghiêm, đây là căn bản của Thất Huyết Đồng!

Huống hồ giữa người vệ đạo cùng thiên kiêu, mặc dù tu vi cao hơn nhưng thân phận lại khác biệt, không vào tự liệt nên tự nhiên chưa đủ quyền hạn, cho nên nếu dùng trận pháp để trấn áp thiên kiêu bảy tông thì có lẽ sẽ có kết quả khác, nhưng nếu để trấn áp người vệ đạo thì Hứa Thanh vẫn có nắm chắc.

Nhất là hành động của Bộ Hung ti đối với Dạ Cưu lại đã được Lục gia khâm điểm, quyền hạn cao tới đâu thì trong trường hợp này cũng không qua được hắn, cho nên không có hiệu quả.

Vì vậy ...sau một khắc, một âm thanh không có bất kỳ cảm xúc nào lập tức vang vọng bát phương.

“Thông qua phán định!”

———-

Chương 522: Danh tiếng của Hứa Thanh (1)

Theo âm thanh này xuất hiện, trong một thời gian ngắn có một cỗ đại lực không cách nào hình dung trực tiếp từ trên trận pháp bộc phát ra, tựa như tạo thành một cái đại thủ không nhìn thấy, trong khi thần sắc của lão giả vệ đạo cho Tư Mã Lăng đại biến, đại thủ bỏ qua khoảng cách mà trực tiếp từ trên trời giáng xuống.

Oanh một tiếng, vừa nãy lão giả vệ đạo còn có dáng vẻ không ai bì nổi, nhưng lúc này thân thể liền chấn động mãnh liệt, thân hình đang bay trên không trung bị một cái tát đập xuống mặt đất.

Đại địa nổ vang, cho dù lão giả bảo vệ đạo này có tu vi Kim Đan này vùng vẫy như thế nào cũng đều vô bổ, bị đại lực từ trên gắt gao trấn áp đè trên mặt đất, chỉ có tiếng gào thét vang vọng ra.

“Chẳng lẽ Thất Huyết Đồng muốn tạo phản sao, ngươi…”

“Om sòm!” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, trong nháy mắt tiếp theo trận pháp tông môn lần nữa nổ vang, nhưng lần này không phải trấn áp mà là xua đuổi.

Lão giả vệ đạo kia lập tức không chịu nổi, thân thể bị một cỗ đại lực quét ngang đánh bay ra xa, Thiên Cung trong cơ thể chấn động và tâm thần lão nghẹn khuất, đường đường là Kim Đan vậy mà lại bị một Trúc Cơ trấn áp xua đuổi như thế, điều này khiến cho lão nộ hỏa công tâm, nhưng cũng không thể làm gì được, bị lực lượng to lớn của trận pháp đánh văng ra khỏi phía ngoài sơn môn Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh không hề quan tâm tới điều đó, lúc này thân thê của hắn hơi nhoáng một cái bay thẳng đến Tư Mã Lăng đang hoảng sợ bỏ chạy, trong nháy mắt liền đuổi tới thì lập tức hạ một chưởng xuống, Tư Mã Lăng kêu thảm một tiếng, thân thể chợt bị kéo lên ầm ầm va vào trên một tòa kiến trúc, bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể lắc lư rồi một đoàn trong đó bỗng nhiên dập tắt.

“Hứa Thanh!!” Tư Mã Lăng tóc tai bù xù, cả người giống như phát cuồng, độc trong cơ thể cùng với quỷ dị toàn thân đang muốn bạo loạn khiến cho gã lần đầu cảm nhận được tử vong cách mình gần đến thế.

Nhưng tên Tư Mã Lăng này cũng là người tàn nhẫn, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng đột nhiên cắn chót lưỡi, sau đó liền phun ra một ngụm máu tươi về phía Hứa Thanh.

Ngụm máu tươi này bay tới giữa không trung liền trực tiếp hóa thành vô số tiểu nhân, từng tiểu nhân đều mang theo khí tức tà dị và phát ra tiếng thét chói tai phóng thẳng đến phía Hứa Thanh, cũng vào trong lúc phóng đi thì những tiểu nhân này liền hóa thành từng đạo ấn ký hình thoi, mang theo lực lượng phong ấn nhanh chóng vờn quanh.

“Phong U Đạo!” Tư Mã Lăng dữ tợn gầm lên, hai tay bấm niệm pháp quyết, tốc độ của đám tiểu nhân kia lập tức trở nên nhanh hơn, chớp mắt liền gào thét tới gần, dù Hứa Thanh đã nhanh chóng rút lui nhưng vẫn không cách nào tránh đi, trong chớp mắt từng đạo ấn ký hình thoi phóng toàn bộ tới chung quanh hắn, ngay lập tức bọn chúng chắp vá tổ hợp lại ở khắp chung quanh người Hứa Thanh, tạo thành một cái vỏ trứng do vô số ấn ký hình thoi tạo thành.

Ngay khi Hứa Thanh bị bao phủ ở bên trong thì Tư Mã Lăng giơ hai tay lên vung một cái, lập tức đưa Hứa Thanh bị phong ấn bên trong vỏ trứng trực tiếp bay lên trên không, theo sự dữ tợn tràn ngập trong mắt, gã bỗng hét lớn một tiếng.

“Bạo!”

Trong chốc lát, vỏ trứng trên không trung lập tức nổ vỡ ba thành, nhưng lại không cách nào tiếp tục, Hứa Thanh duỗi tay ra từ bên trong vỏ trứng ngăn cản sự tan vỡ của vỏ trứng, hắn lạnh lùng nhìn Tư Mã Lăng đang lộ ra vẻ điên cuồng ở dưới mặt đất vùng vẫy muốn đứng lên, thân thể Hứa Thanh lại nhoáng một cái nháy mắt đã đến trước mặt đối phương.

Không đợi Tư Mã Lăng có phản ứng, Hứa Thanh đã giơ tay phải lên một phát chụp được cổ của gã, sau khi giơ lên cao thật cao liền hung hăng đập gã xuống mặt đất.

Mặt đất chấn động và vỡ vụn, toàn thân Tư Mã Lăng run lên và khóe miệng tràn ra máu tươi, hai đoàn mệnh hỏa trong cơ thể cũng lập tức dập tắt, cả người cũng ngất đi.

Tất cả quỷ dị trong cơ thể nháy mắt bộc phát như muốn thôn phệ thân hình Tư Mã Lăng, nhưng theo một đoàn ánh sáng nhu hòa từ toàn thân Tư Mã Lăng tràn ra gắng gượng ngăn cản.

Hứa Thanh lạnh lùng quét qua, nhàn nhạt mở miệng.

“Đeo 20 cái phong pháp hoàn cho gã, sau đó đưa vào đại lao giam giữ.”

“Tuân pháp chỉ!”

Một màn này khiến cho nhiệt huyết của toàn bộ đệ tử Bộ Hung ti bốn phía lập tức sôi trào, trong mắt từng người lộ ra vẻ cuồng nhiệt, coi như là đệ tử Bộ Hung ti của ngọn núi khác khi nhìn Hứa Thanh cũng đều như vậy, lúc này trong mắt đều mang theo sự tôn kính mãnh liệt.

Dù là Ti trưởng ngọn núi thứ nhất cùng ngọn núi thứ ba cũng đều hít vào một hơi, cúi đầu bảy tỏ tôn kính về phía Hứa Thanh.

Sau đó khi đệ tử Bộ Hung ti tới gần, đeo phong pháp hoàn quen thuộc cho Tư Mã Lăng đang hôn mê, Hứa Thanh cũng đứng lên và bình tĩnh mở miệng.

“Bát toàn bộ Dạ Cưu nơi đây, kẻ phản kháng thì giết chết bất luận tội!”

Đội viên của Bộ Hung ti ở bốn phía lập tức tản ra, tiếng giết chóc cùng tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức vang vọng bát phương.

Những sự tình tiếp theo thì Hứa Thanh không có tiếp tục tham dự nữa, không có thiên kiêu Liên Minh Bảy Tông xuất hiện, đối với việc đánh chết Dạ Cưu thì Bộ Hung ti vốn đã rất am hiểu, mà lần hành động này cũng đã tiến hành đến hơn nửa đêm.

Bên trong toàn bộ chủ thành của Thất Huyết Đồng cũng đều triển khai từng trận vây bắt, rất nhiều Dạ Cưu bị bắt đồng thời cũng có thêm càng nhiều người bị chém giết do phản kháng, theo sắc trời sắp sáng, lúc Hứa Thanh về tới Pháp Thuyền nghỉ ngơi thì truyền cho Bộ Hung ti một đạo pháp chỉ.

“Treo toàn bộ đầu người của đám Dạ Cưu ở trên tường thành.”

Năm đó hành động của Bộ Hung ti đối với Dạ Cưu cũng giống như thế này, bây giờ thân là Ti trưởng, Hứa Thanh cảm thấy cái truyền thống này rất tốt, có lẽ nên giữ lại.

Vì vậy sáng ngày hôm sau, trên tường thành chủ thành của Thất Huyết Đồng, hơn 1000 đầu người của Dạ Cưu được treo ở đó, toàn bộ người nhìn thấy đều bị giật mình, mà chuyện đã xảy ra trong đêm cũng không cách nào giấu giếm, sớm đã truyền khắp toàn bộ Thất Huyết Đồng.

Bát phương lập tức chấn động.

Tất cả ngoại tộc, tất cả minh hữu, tất cả đệ tử Thất Huyết Đồng, còn có người của đại lục Vọng Cổ là Liên Minh Bảy Tông, từng người đều cảm thấy chấn động cực kỳ mãnh liệt, nội tâm cũng dấy lên từng trận sóng lớn.

Điều làm cho bọn họ kinh ngạc không phải là hành động của Bộ Hung ti Thất Huyết Đồng đối với Dạ Cưu, cũng không phải là màn treo hơn 1000 đầu người ở trên tường thành, mà là…Tư Mã Lăng của Liệp Dị Môn, thế mà lại bị Bộ Hung ti trấn áp giam giữ.

Ngay cả người vệ đạo cũng đều không thể cứu, bị Ti trưởng Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy lấy trận pháp Thất Huyết Đồng cưỡng ép xua đuổi.

Mà trận thách thức của Tư Mã Lăng với Thất Huyết Đồng ngọn núi thứ ba sáng nay cũng bởi vì Tư Mã Lăng không cách nào tới tham gia, khó có thể tiếp tục tiến hành.

Chương 523: Danh tiếng của Hứa Thanh (2)

Chuyện này, quá lớn.

Nhất là lúc này đang là thời điểm Liên Minh Bảy Tông thách thức Thất Huyết Đồng, là thời điểm quan trọng để gây dựng uy danh.

Việc này vừa ra thật giống một cái bàn tay thật lớn, hung hăng vả vào trên mặt của Liên Minh Bảy Tông, cho nên trước tiên tài liệu và thông tin về Hứa Thanh lập tức bị từng vị thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông kêu người lập tức nhanh chóng đi thu thập.

Bọn họ muốn biết, Hứa Thanh, một đệ tử hình tượng của Thất Huyết Đồng, Ti trưởng Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy, người được vào tự liệt nhưng không có trở thành điện hạ, rốt cuộc là người như thế nào, hắn làm cách nào mà chiến thắng được Trúc Cơ đại viên mãn có bốn đoàn mệnh hỏa như Tư Mã Lăng.

Trên thực tế không chỉ là bọn họ như thế, cả đệ tử Thất Huyết Đồng cùng với các điện hạ của từng ngọn núi cũng đều thất kinh, bởi vì trước đây Hứa Thanh mặc dù cũng đã ra tay nhưng đều trong phạm vi nhỏ, cho nên lần này hắn xuất kích thật giống như là đã xuyên trời vậy, hoàn toàn gây ra một trận vang động vô cùng lớn.

Cho nên bọn họ cũng nhanh chóng sưu tập tin tức về Hứa Thanh.

Trong khi các phương đều đang toàn lực sưu tập tin tức về Hứa Thanh, bên ngoài cảng số 79, chỗ giao chiến hôm qua giữa Hứa Thanh cùng với Tư Mã Lăng, vào buổi trưa đã có một người đến nơi này.

Người này mặc một pháp bào màu vàng, bên hông đeo một dải lụa màu vàng có hoa văn như mạng nhện.

Trên đỉnh đầu còn có một cái ô bảy màu, từ bên trên tràn ra thanh âm gió ngâm, còn có ánh sáng điềm lành bao phủ bát phương, khiến cho người tới tựa như là một thần tử giáng phàm

vậy.

Người này chính là người dùng một kích khiến cho Nhị điện hạ ngọn núi thứ nhất phải nhận thảm bại, còn có thể phản kích cùng trưởng lão Kim Đan, đệ nhất thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông, Thánh Quân Tử của Lăng Vân Kiếm tông!

Gã đi tới bến cảng số 79, đứng ở bên cạnh bờ từ từ nhắm hai mắt lại cảm thụ bốn phương xung quanh, dáng người cao ngất đứng ở trong gió biển trông giống như một pho tượng tuyệt mỹ, dưới ánh mặt trời thì khí chất phi phàm trên người giống như tỏa ra từng chùm ánh sáng lập lòe vạn trượng.

Phía sau của gã còn có ba vị lão giả, ba người này đều là Kim Đan, là người vệ đạo mà Lăng Vân lão tổ an bài cho gã, mà ba người bọn họ cũng cam tâm tình nguyện làm người vệ đạo cho Thánh Quân Tử, thậm chí bọn họ còn cảm thấy vinh hạnh vì mình có thể được bảo vệ Thánh Quân Tử trên quá trình phát triển của gã.

Cho nên lúc này thần sắc của bọn họ đều mang theo vẻ cung kính, hơi cúi đầu.

Hồi lâu, Thánh Quân Tử mở mắt ra, nhàn nhạt mở miệng.

“Hai đoàn mệnh hỏa, công pháp Hoàng cấp, độ nguy hiểm bình thường, độc có thể gây nguy hiểm tới Thiên Cung của Kim Đan bình thường, bộ pháp khí… Có chút ý tứ, thực lực như thế hoàn toàn có khiến cho Tư Mã Lăng nhận lấy thất bại, nhưng mà công pháp Hoàng cấp của người này, có chút quen thuộc…”

Gã đứng ở chỗ này cảm thụ một lát, liền có thể thôi diễn lại một trận đánh hôm qua, tựa như có thể tận mắt thấy nhìn thấy vậy, nhưng hiển nhiên gã cũng không thể nào có đủ lực lượng để truy ngược tua lại thời gian, chỉ có thể nói…Linh Giác và cảm giác của bản thân gã đã vượt qua người thường, cho nên mới có thể từ dấu vết để lại ở nơi đây để nhìn ra manh mối.

Loại bổn sự này cũng đã rất là kinh khủng.

Trong lúc nói lời này thì sau lưng của gã bỗng truyền đến một tiếng kêu kì quái, một con quái điểu thân xanh đuôi đỏ huyễn hóa ra ngoài và phát ra một tiếng gào thét động trời về phía không trung, trong mắt lộ ra ánh sáng hung ác, cũng lộ ra vẻ tham lam như muốn thôn phệ gì đó, nó không ngừng hút khí từ bốn phía giống như muốn hấp thu chút khí tức ở nơi đây.

“Kim Ô?” Thánh Quân Tử quay đầu nhìn về phía bến cảng số 176, trong mắt lộ ra ánh sáng thâm sâu.

“Bên trong Thất Huyết Đồng này, cuối cùng cũng xuất hiện một việc hơi đáng để chú ý rồi, nhưng tiếc là vẫn còn quá yếu, Diệt Mông, ngươi cũng không nên gấp, đợi con Kim Ô kia được nuôi lớn một chút, sau đó cho ngươi nuốt mới có thể khiến ngươi trở nên lớn mạnh hơn nữa.”

“Cho nên, sớm muộn gì cũng đều là của ngươi.”

Thánh Quân Tử nhàn nhạt mở miệng, quay người nhoáng một cái lập tức rời khỏi nơi đây.

Sau khi Thánh Quân Tử rời đi, trong một buổi trưa bến cảng số 79 liên tiếp có rất nhiều người tới, cuối cùng vào khi hoàng hôn buông xuống, trải qua sự điều tra của thế lực khắp nơi, tin tức về Hứa Thanh rốt cuộc đã hoàn toàn bị đào lên.

“Ba năm trước bái nhập Thất Huyết Đồng, một đường vùng vẫy quật khởi từ bên trong hoàn cảnh dưỡng cổ ở nơi này, lúc còn Ngưng Khí đã chém giết tu sĩ trên cả một hòn đảo, sát tính cực lớn!”

“Trong khi Thất Huyết Đồng và Hải Thi tộc giao chiến, người này hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ, giết chóc rất nhiều tu sĩ Ngưng Khí của Hải Thi tộc, rồi luyện hóa hồn của bọn họ khiến cho pháp khiếu bản thân mở ra rất nhiều, đã đạt đến trình độ hai đoàn mệnh hỏa, công pháp tu luyện là Kim Ô Luyện Vạn Linh? Có khả năng sử dụng độc cực kỳ kinh người!!.”

Khiến cho Miểu Trần là Đạo Tử trong tự liệt của Hải Thi tộc phải đưa hắn vào danh sánh truy nã…nhưng về lý do tại sao, Miểu Trần chưa bao giờ chính diện trả lời, người ngoài có rất nhiều suy đoán về việc này nhưng phần lớn đều không cho rằng Hứa Thanh có thể đánh một trận cùng Miểu Trần, bây giờ nhìn lại, có lẽ Miểu Trần cũng nhìn trúng độc đạo cùng công pháp Kim Ô của hắn!”

“Hứa Thanh này … có thể nói là một trong đệ tử cao cấp nhất bên trong Thất Huyết Đồng rồi, nhưng hắn vẫn chưa phải là điện hạ, chỉ mới nằm trong tự liệt!”

“Quan trọng nhất là, người này rõ ràng có thực lực như thế, vậy mà trong sự kiện phá hỏng pho Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi Tộc lại cực kỳ điệu thấp, coi như là những người đồng môn cũng đều không biết được thực lực chân chính của hắn, người này… ẩn tàng quá sâu!!”

Theo thông tin của Hứa Thanh bị rất nhiều người tra ra, toàn bộ những người nhìn thấy thì tâm thần đều chấn động vô cùng mãnh liệt .

Trong khoảng thời gian ngắn, tên của Hứa Thanh tựa như một cơn bão âm ầm quật khởi quét ngang qua Thất Huyết Đồng, khiến cho toàn bộ ngoại tộc nhao nhao nhớ kỹ, đồng thời đệ tử các ngọn núi trong Thất Huyết Đồng cũng đã đều tìm kiếm được thông tin, tâm thần tất cả đều lay động.

Nhưng rất nhanh, khi đệ tử Thất Huyết Đồng nghĩ đến Hứa Thanh là đệ tử của ngọn núi thứ bảy, tất cả mọi người cũng liền thấy thoải mái trở lại.

Đệ tử của ngọn núi thứ bảy giỏi nhất là che giấu, điểm này đã là nhận thức chung của tất cả mọi người trong Thất Huyết Đồng…

Ngươi vĩnh viễn không thể biết được, trong hàng đệ tử của ngọn núi thứ bảy, đến cùng ẩn tàng dạng quái vật gì.

Chương 524: Thần tài Vọng Cổ (1)

Về phần những thiên kiêu còn lại của Liên Minh Bảy Tông, lúc này trong lòng của bọn họ cũng dâng lên những trận sóng lớn kịch liệt, thậm chí phần lớn còn dâng lên một chút cảm giác ghen ghét trong lòng, bởi vì công pháp Hoàng cấp là thứ chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Mà công pháp Hoàng Cấp lại có thể để nhân tộc tu luyện, lại càng quý hiếm như phượng mao lân giác.

Lại càng không cần phải nói tới công pháp đó chính là Kim Ô Luyện Vạn Linh!

Bởi vì Tổng Minh của Liên Minh Bảy Tông năm đó đã từng thu được truyền thừa của Kim Ô Luyện Vạn Linh, cho nên đệ tử của Liên Minh Bảy Tông đều vô cùng thấu triệt môn công pháp Kim Ô Luyện Vạn Linh này.

Cũng bởi vì càng hiểu, cho nên sự ghen ghét trong lòng bọn họ lại càng thêm nồng đậm, đồng thời cũng xếp Hứa Thanh nơi đây vào trong cùng cấp độ với Đại điện hạ của các ngọn núi.

Nhưng cũng không có bất cứ thiên kiêu của tông môn nào sẽ đứng ra vì Liệp Dị Môn, đối với thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông mà nói, bọn họ rất rõ ràng chuyện này tuyệt đối sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Cho nên bọn họ đang chờ, đợi Liệp Dị Môn xử lý như thế nào và cũng đang đợi Huyền U tông xử lý như thế nào.

Dẫu sao thì chủ tông của ngọn núi thứ bảy là Huyền U tông, mà thực lực của Hoàng Nhất Khôn thiên kiêu của Huyền U tông cũng không hề tầm thường, nhưng người này sau khi đến Thất Huyết Đồng lại thủy chung không có làm ra sự tình thách thức các Điện hạ của ngọn núi thứ bảy như bọn họ, giống như đang chờ đợi một thời cơ gì đó.

Mà lúc này Hoàng Nhất Khôn của Huyền U tông trong sự chú ý của bọn họ, sau khi gã nhìn qua ngọc giản điều tra về Hứa Thanh thì nở nụ cười.

“Cơ hội đến rồi, nếu như ta cũng lên núi thách thức như những người khác, liền lộ ra Huyền U tông chúng ta lăng lệ ác liệt, ta vốn định đợi bọn họ thách thức xong hết thì mới lại ra tay, nhưng bây giờ nhìn lại, không cần đợi nữa rồi.”

“Tên Hứa Thanh này cũng là một hạt giống thật tốt, hủy thì thật đáng tiếc, nếu như có thể thu phục là tốt nhất, nếu như không thành …lại hủy là được.” Hoàng Nhất Khôn nở nụ cười, xuất ra ngọc giản truyền âm, truyền tin về phía những thiên kiêu khác cùng tới lần này.

“Việc của Hứa Thanh ta sẽ đứng ra xử lý, các ngươi đứng xem kết quả là được.”

Trong chúng tu sĩ Liên Minh Bảy Tông, bọn họ càng ngày cùng chú ý tới Hứa Thanh, mà toàn bộ Thất Huyết Đồng cùng với tu sĩ ngoại tộc tới Thất Huyết Đồng, cũng đều không ngừng đặt cái nhìn chăm chú tới hắn.

Còn về Hứa Thanh, lúc này hắn đang khoanh chân ngồi ở trong chiếc Pháp Thuyền của chính mình, thần sắc của hắn vẫn như thường, vô cùng bình tĩnh.

Tất cả những thứ đang diễn ra bên ngoài thì dĩ nhiên Hứa Thanh đều hiểu, trên thực tế từ lúc lựa chọn ra tay là hắn đã biết được sự việc tiếp theo sẽ phát sinh như thế nào, mặc dù Hứa Thanh không muốn xuất đầu lộ diện, nhưng hắn biết được có một số việc vốn không thể giấu được.

Ví dụ như công pháp Hoàng cấp, ví dụ như độc của mình.

Trên người hắn có quá nhiều bí mật, nếu thủy chung không lộ ra chút nào thì như vậy sẽ càng khiến cho người khác suy đoán, tạo thành bất lợi đối với bản thân.

Vào thời điểm thích hợp thì nên lộ ra một chút, như vậy cũng có thể gián tiếp che giấu những bí mật càng cao hơn.

“Tầng bí mật thứ nhất của ta là độc và công pháp Hoàng cấp, bí mật tầng thứ hai là mệnh đăng, bí mật tầng thứ ba là cái bóng có thể hấp thu dị chất, bí mật tầng thứ tư là khối thủy tinh màu tím…”

Hứa Thanh phân tích trong đầu, sau khi xác định không có gì đáng ngại thì hắn giơ tay phải lên khẽ vung một cái, trong tay lập tức xuất hiện một chiếc nhẫn trữ vật màu lam.

Trên chiếc nhẫn trữ vật này còn khảm nạm một viên bảo thạch lục sắc, thoạt nhìn tổng thể cực kỳ đẹp đẽ, viên bảo thạch này tỏa ra ánh sáng lập lòe khiến cho người khác chỉ cần vừa nhìn qua liền biết nó là vật không hề tầm thường.

Đây chính là nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng.

Khác với túi trữ vật, giá trị và năng lực cất chứa của nhẫn trữ vật ưu dị hơn rất nhiều, mặt khác viên bảo thạch trên chiếc nhẫn trữ vật này cũng rất bất phàm, hiển nhiên có thể làm cho giá trị của chiếc nhẫn trữ vật này tăng lên cực lớn.

Tư Mã Lăng là phạm nhân của Bộ Hung ti, mà căn cứ quy tắc của Bộ Hung ti, phàm là người bị bắt thì vật phẩm trên người đều bị sung công, các ti có thể tự mình xử lý.

Nhưng mà điều luật này cũng cần vận dụng linh hoạt, ví dụ như Ngôn Ngôn lần trước, tuy bị bắt nhưng Hứa Thanh rất đúng mực, hắn chỉ niêm phong nhẫn trữ vật của nàng và cất vào trong kho chứ không động chút nào, sau khi Ngôn Ngôn được phóng thích thì chiếc nhẫn trữ vật cũng được trả lại.

Còn…chiếc nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng này, Hứa Thanh cảm thấy có thể động, sau khi giơ tay sờ lên phía trên thì Hứa Thanh lập tức cảm nhận được ấn ký trong đó.

Chiếc nhẫn trữ vật này đã được người sử dụng lưu lại ấn ký, cần có thần niệm đặc biệt mới có thể mở ra, nhưng việc này cũng không làm khó được Hứa Thanh.

“Biến mất cho ta.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng nhanh chóng lan tràn lên trên chiếc nhẫn trữ vật, giống như đã sớm đợi Hứa Thanh mở miệng nói câu này, trong chớp mắt liền tràn ngập trên chiếc nhẫn trữ vật, dùng dị chất ăn mòn ấn ký bên trên.

Một lát sau đạo ấn ký kia liền mờ nhạt đến mức không thể nhìn thấy, lập tức bị Hứa Thanh phất tay một cái trực tiếp xóa đi ấn ký, thuận lợi đưa được pháp lực vào và nhìn thấy vật phẩm.

Sau khi kiểm tra, lấy kiến thức và định lực của Hứa Thanh bây giờ, ánh mắt của hắn vẫn không khỏi ngưng tụ lại, trong mắt cũng chậm rãi tỏa ra ánh sáng.

Trong chiếc nhẫn trữ vật này chứa rất nhiều linh phiếu, sau khi Hứa Thanh lấy ra kiểm kê thì hắn cũng phải hít vào một hơi thật lớn.

“Chín trăm ba mươi vạn linh thạch!!” Ánh mắt Hứa Thanh trợn lên thật to, thoáng cái thu hoạch được nhiều linh thạch như vậy, việc này khiến cho trong lòng của hắn cực kỳ kích động, hắn vốn luôn luôn trầm ổn nhưng lúc này trái tim của hắn cũng không nhịn được mà đập nhanh hơn mấy cái, theo bản năng quan sát chung quanh.

Mà lão tổ Kim Cương Tông cũng hiếm khi không nhịn được tâm tình, hô nhỏ một tiếng rồi nói ra một câu.

“Quá giàu có! Cái này đâu gọi là thiên kiêu, đây rõ ràng là thổ hào tới từ Vọng Cổ đó nha!!”

Nhưng thứ khiến cho tim Hứa Thanh đập rộn lên không chỉ vì những linh thạch này, mà là trong chiếc nhẫn trữ vật này còn có hộp ngọc cất giữ hai khối máu thịt có Thần Tính, hai khối máu thịt này đều lớn cỡ đầu người vậy, Thần Tính bên trên cũng rất là nồng đậm.

Hai khối Thần Tính này mơ hồ cho Hứa Thanh một cảm giác, bọn chúng đã đạt đến trình độ Trúc Cơ đại viên mãn.

“Vật này có thể làm nguồn động lực cho Pháp Thuyền của ta!” Hứa Thanh tiếp tục kiêm tra vật phẩm bên trong nhẫn trữ vật.

Rất nhanh, hắn thấy được bốn bình thủy tinh nhỏ như ngón tay trong trong nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng, bốn bình thủy tinh này tràn ra chấn động rất mãnh liệt, dường như bên trong phong ấn những thứ gì đó giống như sương mù.

Chớp mắt khi lấy chúng ra, Hứa Thanh rõ ràng có thể nhìn thấy những đám sương mù bên trong bốn bình thủy tinh cuộn mình, thình lình hình thành từng đạo hư ảnh dữ tợn, trong một cái bình là thân bò không đầu, một cái lại là một đoàn tóc đen vặn vẹo, còn có một cái là một bàn tay.

Về phần cái cuối cùng, bên trong phong ấn một con mắt.

Chương 525: Thần tài Vọng Cổ (2)

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua thì tâm thần liền lập tức chấn động, hắn cảm nhận được bên trên những bình thủy tình này tràn ra khí tức quỷ dị vô cùng nồng đậm.

“Ngọn núi thứ ba chuyên giao tiếp cùng quỷ dị, mà Liệp Dị Môn lại càng là như thế, đây là thứ phong ấn quỷ dị...”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, cũng biết tại sao Tư Mã Lăng lúc cuối cùng không hề cầm chúng ra sử dụng.

Thực tế là bởi vì gã trúng độc của Hứa Thanh, dị chất trong cơ thể vượt quá chỉ tiêu khiến cho phong ấn quỷ dị bạo động, nếu lại lấy thêm quỷ dị ra thì sợ là không thể tổn thương Hứa Thanh, mà còn khiến cho gã lâm vào hoàn cảnh đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Trừ những thứ này ra, trong nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng còn có năm khỏa đan dược không biết tên, những khỏa đan dược này cũng khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, lấy tạo nghệ dược thảo của hắn, sau khi cảm giác những khỏa đan dược này, hắn chỉ cần hơi ngửi một cái liền biết, những đan dược này rõ ràng có thể khiến cho pháp khiếu của hắn tăng tốc vận hành.

Thậm chí đạo pháp khiếu thứ 84 chưa bị mở ra cũng mơ hồ truyền ra một loại cảm giác tê dại.

“Đan dược giúp mở ra pháp khiếu?” Hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, tia sáng trong mắt lại càng sáng hơn.

Bây giờ hắn đã mở ra 83 đạo pháp khiếu, còn thiếu bảy đạo là có thể mở ra đoàn mệnh hỏa thứ ba!

Mà vật phẩm trong nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng cũng không chỉ có chừng này, bên trong còn có một số pháp khí với số lượng tới bảy tám kiện chứ không ít, chỉ là sau khi Hứa Thanh kiểm tra qua liền phát hiện, những pháp khí này đều cho quỷ dị sử dụng nên cần công pháp đặc biệt mới có thể vận hành.

Mặt khác bên trong còn có một số ngọc giản, nhưng mà có chút đáng tiếc vì bên trên đều có cấm chế, Hứa Thanh cảm thụ một chút liền phát hiện những cái này đều tồn tại ấn ký cùng loại với ấn ký của tông môn, là thủ đoạn phòng ngừa công pháp bị truyền ra bên ngoài, hắn thử dùng cái bóng để xóa đi nhưng hiệu quả vô cùng bé nhỏ.

Về phần những cái khác thoạt nhìn đều là những vật lẫn lộn, nhưng trong khi Hứa Thanh kiểm tra những vật lẫn lộn này, ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngưng tụ lại, hắn phát hiện ra một cái hộp gỗ được đặt ở trong góc của chiếc nhẫn trữ vật này.

Nó là một hộp gỗ màu đen, sau khi Hứa Thanh lấy ra kiểm tra một phen liền cảm nhận được trên hộp gỗ này tồn tại dị chất nồng đậm, nhưng bên trong lại không hề có chấn động của quỷ dị.

“Vật chết?” Sau khi Hứa Thanh trầm ngâm liền mở nó ra.

Chớp mắt khi hộp gỗ này được mở ra, một luồng dị chất nồng đậm lập tức bộc phát từ, luồng dị chất này thậm chí đã vượt qua cả dị chất trong cấm khu, nếu như phàm nhân đụng chạm tới lập tức sẽ dị hoá mà chết, coi như là tu sĩ đụng vào cũng sẽ khiến cho dị chất trong cơ thể lập tức đề cao rất nhiều.

Nhưng người mở ra là Hứa Thanh, chớp mắt cái bóng liền phóng đến rồi lập tức điên cuồng thôn phệ, cho đến khi dị chất trong hộp tản ra giảm bớt nó mới nấc lên một cái rồi rụt trở về.

Nhưng chiếc hộp này vẫn không ngừng tràn ra dị chất cuồn cuộn không dứt, chỉ là nồng độ không còn nồng đậm như lúc trước, cho nên số lượng tràn ra cũng đã hơi ít.

Mà ở trong chiếc hộp này, thứ khiến cho dị chất cuồn cuộn tràn ra không ngớt, vật đầu nguồn của tất cả dị chất chính là một miếng sắt lớn bằng lòng bài tay.

Bên trên miếng sắt đều đã rỉ sét, bộ dạng hình như rất bình thường nhưng sau khi Hứa Thanh cảm giác đến thì sắc mặt của hắn lập tức biến đổi, hắn cảm giác bên trong miếng sắt này tựa như ẩn chứa một loại khí tức mênh mông kinh người, có một loại cảm giác giống như nhìn thấy tinh hà trên bầu trời.

Nhưng hình như nó đã bị giam cầm, không cách nào bạo phát ra ngoài.

Mà thứ giam cầm cỗ lực lượng này, chính là dị chất.

Với cả sau khi Hứa Thanh cẩn thận nhìn, hắn liền phát hiện ra dị chất trên miếng sắt này và dị chất hắn cảm thụ ở trong cấm khu có chút khác nhau, chuẩn xác mà nói, miếng sắt này giống như là một cái cấm khu hơi nhỏ vậy!

Dị chất bởi vì nó mà tản ra!

Thậm chí có thể nói, nếu như miếng sắt này lớn vô hạn rồi hóa thành một vực, vậy thì phiến vực này chính là cấm khu.

“Đây là cái gì!”

Hứa Thanh hít vào một hơi, lần đầu tiên trong mắt của hắn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Cùng lúc đó, sau khi cái bóng chú ý thấy thứ này vẫn còn tràn ra dị chất như trước thì nó liền lan tràn đi tới, tò mò bao phủ đến trên miếng sắt, trong nháy mắt tiếp theo nó chợt rung động lắc lư và bộc phát ra chấn động cảm xúc mãnh liệt, trên người lộ ra khát vọng vô cùng.

“Vỡ …mảnh… .”

Đùng một tiếng, Hứa Thanh đậy cái hộp lại.

Cái hộp gỗ này rất kỳ dị, sau khi bị đậy kín liền lập tức ngăn cách hết dị chất ở, cái bóng có phần sốt ruột, nhưng nhìn thấy trên ngực Hứa Thanh lóe lên ánh sáng màu tím thì nó cũng dần nhu thuận xuống.

“Thứ này là vật gì?”

“Chủ tử chủ tử, để ta tới!” Hứa Thanh vừa nói ra lời này, lão tổ Kim Cương Tông liền nhanh chóng hiện ra, hiển nhiên là lão đã chờ đợi cơ hội này thật lâu, sau khi hiện thân liền vội vàng ngồi xổm tới bên cạnh cái bóng.

Cái bóng mở mắt lộ ra cảm xúc chán ghét, lướt qua lão tổ Kim Cương Tông, sạu khi linh trí của nó dần dần khôi phục, nó cũng đã nhớ lại từng màn lúc trước, đã sớm ghi hận trong lòng đối với lão tổ Kim Cương Tông.

Nhất là bây giờ nó đã sâu sắc ý thức được một thứ, đó là lão tổ Kim Cương Tông chính là địch nhân của mình, có lão tổ Kim Cương Tông ở đây, nó chỉ cần không cẩn thận liền trở thành kẻ ra sức nhiều nhất nhưng công lao của mình cũng biến thành của người khác, biến thành đồ đần.

Lão tổ cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt lại tràn đầy hòa ái.

“Tiểu Ảnh đáng yêu à, đến đến đến, chúng ta câu thông thật rõ một chút nha.”

Cái bóng có chút bài xích, nhưng khi nó không có thân thể nên không cách nào để thuyết minh hay mô tả rõ ràng cho Hứa Thanh được cả, mà Hứa Thanh ở một bên lại đang lạnh lùng nhìn, cho nên nó cũng rơi vào đường cùng, chỉ có thể không thoải mái lựa chọn tiến hành câu thông cùng lão tổ Kim Cương Tông, để cho lão thay thế mình nói chuyện.

Cuối cùng, sau một phen câu thông, sắc mặt lão tổ Kim Cương Tông cũng phải cuồng biến, trong ánh mắt lộ ra cảm xúc không cách nào tin, lúc quay người âm thanh của lão cũng trở nên có chút run rẩy, thấp giọng nói với Hứa Thanh.

“Chủ nhân, ta sai rồi, người này ...không phải là thổ hào đâu, người này đặc biệt là một thần tài đó, Tiểu Ảnh nói cái đồ chơi này là mảnh vỡ của pháp bảo Cấm Kỵ!”

“Nó có nắm chắc, sau khi để nó hấp thu một thời gian ngắn, có thể khiến cho mảnh vỡ pháp bảo Cấm Kỵ này bộc phát ra uy năng riêng!”

Chương 526: Luyện trùng nhập đan (1)

“Cấm Kỵ?”

Hứa Thanh sững sờ, hắn chưa từng nghe qua từ này, cũng không biết Cấm Kỵ là cái gì.

Nhưng rất nhanh dưới sự giao lưu của lão tổ Kim Cương Tông cùng với cái bóng, sau đó lão tổ Kim Cương Tông lại báo lại cho hắn, rốt cuộc Hứa Thanh cũng đã biết được Cấm Kỵ là đẳng cấp còn cao hơn pháp bảo.

Về phần tại sao cái bóng lại biết được những thứ này thì lão tổ Kim Cương Tông cũng đã tỉ mỉ hỏi kỹ, nhưng cái bóng trả lời là chính nó cũng không biết tại sao, giống như nó chỉ cần nhìn thấy liền biết vậy.

Đồng thời lúc này cái bóng cũng tràn ra cảm xúc chấn động mãnh liệt, bên trong còn mang theo khát vọng vô cùng lớn, muốn tới để thôn phệ thứ này.

Việc này cũng khiến cho Hứa Thanh có điều suy nghĩ, hắn cũng không lập tức đồng ý yêu cầu của cái bóng, trừ phi hắn có hoàn toàn nắm chắc, nếu không bảo vật thế này hắn sẽ không dễ dàng để cho cái bóng hấp thu.

Nói không chừng đối phương trong quá trình hấp thu sẽ xuất hiện loại tình huống quay đầu phản loạn, cho nên sau khi Hứa Thanh trầm ngâm một lúc, dưới sự lưu luyến của cái bóng thì hắn vung tay thu hồi hộp gỗ lại.

Sau đó hắn liếc mắt nhìn cái bóng, bỗng nhiên mở miệng.

“Nếu như sau này ngươi biểu hiện tốt, tương lai ta sẽ xem xét cho ngươi hấp thu nó.”

Cái bóng lập tức truyền đến cảm xúc kích động, tâm trạng của lão tổ Kim Cương Tông bên cạnh cũng chấn động, trong lòng càng tăng cao cảnh giác đối với cái bóng hơn, lão cảm thấy mình nhất định phải nhiều hiện ra nhiều thủ đoạn hơn nữa, bằng không mà nói rất dễ dàng bị Tiểu Ảnh tranh thủ chiếm mất tình cảm của Hứa Thanh.

Không quan tâm tới việc giữa lão tổ Kim Cương Tông và cái bóng nữa, Hứa Thanh tiếp tục kiểm tra những vật phẩm còn thừa lại ở bên trong nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng, hắn kiểm tra thật lâu, phát hiện ra những vật còn lại đều là những thứ lẫn lộn, bên trong không còn vật nào tốt nữa cả.

Vì vậy hắn bỏ qua tìm tòi, cuối cùng xuất ra năm khỏa đan dược, sau khi ngửi ngửi thì trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự quyết đoán, trực tiếp lấy ra một khỏa ném vào trong miệng, trong nháy mắt tiếp theo, đan dược hòa tan trong miệng và toàn thân Hứa Thanh lập tức chấn động mạnh một cái.

Hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng cuồng bạo đang điên cuồng hội tụ trong cơ thể.

Đây không phải là hồn lực mà giống như là một loại lực lượng do đan phương đẳng cấp cao tạo thành, chuyên dùng để mở ra pháp khiếu.

Giờ phút này dưới sự hội tụ không ngừng của đan dược, mặc dù Hứa Thanh vẫn chưa mở ra đạo pháp khiếu thứ 84, nhưng loại cảm giác tê dại lại càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn, cho đến một chớp mắt cỗ lực lượng cuồng bạo này ầm ầm lao tới, chợt đâm thẳng đến vị trí đạo pháp khiếu thứ 84.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, trong mắt lấp lóe ánh sáng tím và còn lộ ra sự vui mừng.

“Một khỏa đan dược ...vậy mà có thể khiến ta mở ra một đạo pháp khiếu!”

Hiệu quả thế này cơ hồ đã tốt hơn hồn đan mà lúc trước Hứa Thanh mua ở trong chợ đen rồi, có thể nói là cho đến tận bây giờ, ngoại trừ hồn đan cao cấp dùng hồn của Bạch Lệ luyện ra, khỏa đan dược này chính là đan dược tốt nhất mà hắn từng dùng.

Sau khi cảm thụ đạo pháp khiếu thứ 84 đang oanh oanh vận hành trong cơ thể, Hứa Thanh không hề chần chờ nữa mà lập tức xuất ra khỏa đan dược thứ hai nuốt vào, một lát sau thân thể Hứa Thanh lần nữa chấn động và hô hấp dồn dập.

Đạo pháp khiếu thứ 85, cũng mở ra!

“Vậy mà hiệu quả của đan dược không hề bị suy giảm!” Lúc này Hứa Thanh cũng đã hoàn toàn ý thức được sự quý giá của khỏa đan dược này, nghĩ đến giá trị của nó nhất định cực kỳ lớn, mặt khác hắn cũng càng khắc sâu thêm nhận thức của mình đối với sự giàu có của thiên kiêu Liên Minh Bảy Tông.

“Còn ba khỏa.” Mắt Hứa Thanh lập lòe ánh sáng, lập tức nuốt vào khỏa đan dược thứ ba, rất nhanh đạo pháp khiếu thứ 86 trong nháy mắt được mở ra.

Hứa Thanh không hề dừng lại, lấy nốt hai khỏa đan dược cuối cùng ra lần lượt nuốt vào, cho đến một nén nhang sau pháp khiếu trong cơ thể của hắn đã được mở tới đạo thứ 88. Luồng pháp lực kinh người được tạo thành, lúc này trong cơ thể hắn dường như có một con hỏa long đang mạnh mẽ lưu chuyển, toả ra lực lượng mạnh mẽ vượt hơn lúc trước rất nhiều.

“Chỉ còn lại hai đạo pháp khiếu liền có thể mở ra đoàn mệnh hỏa thứ ba!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ kích động.

Vì vậy trong mấy ngày tiếp theo hắn bắt đầu thu thập hồn đan ở trong Thất Huyết Đồng, muốn đột phá hai đạo pháp khiếu cuối cùng, nhưng loại vật phẩm như hồn đan này muốn mua sắm cần phải tốn một ít thời gian, rất khó để có thể muốn mua là mua được.

Về phần hai khối máu thịt Thần Tính kia, Hứa Thanh cũng đã thử một cái nhưng hiệu dụng không được tốt cho lắm, vì vậy Hứa Thanh liền lựa chọn để nó vào trong Pháp Thuyền như dự tính ban đầu.

Nhưng Hứa Thanh cũng có phương pháp chuẩn bị khác, hắn rời khỏi nơi cập bến đi tới đại lao Bộ Hung ti.

Chỗ đó có rất nhiều tu sĩ Dạ Cưu, mặc dù tu vi đều rất yếu nhưng bù lại là số lượng nhiều, Hứa Thanh cảm thấy chồng chất cả đám vào một chỗ, có lẽ cũng có thể khiến cho hắn mở ra pháp khiếu.

Mặt khác trong khi luyện hồn, Hứa Thanh cũng đang không ngừng thích ứng độc tính của khỏa độc đan kia, khiến bản thân hắn có thể chịu đựng trong thời gian càng lâu hơn để nghiên cứu nó, thậm chí hắn còn đang cân nhắc xem làm thế nào để cho tiểu hắc trùng dung hợp cùng với khỏa độc đan này.

Đây là một cái vấn đề mới, Hứa Thanh cảm thấy nếu như muốn có thu hoạch, vậy cần rất nhiều thực nghiệm mới có thể thu được.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Tiệc mừng của Thất Huyết Đồng vẫn đang được tiếp tục như cũ, mỗi ngày đều có ngoại tộc đến đây khiến cho toàn bộ bến cảng đều vô cùng náo nhiệt, chỉ là tâm tình của đệ tử Thất Huyết Đồng lại càng ngày càng thêm nặng nề.

Bởi vì sự thách thức đến từ bảy tông mặc dù bị Hứa Thanh làm ảnh hưởng mà chậm vài ngày, nhưng rất nhanh mọi thứ lại một lần nữa bắt đầu.

Hình như Liên Minh Bảy Tông muốn kéo căng cuộc khiêu chiến này lên cao vậy, tuy Thánh Quân Tử của Lăng Vân Kiếm tông chỉ ra tay duy nhất một lần rồi sau đó không tiếp tục ra tay nữa, nhưng gã vẫn ở trên ngọn núi thứ nhất.

Bên ngoài chỗ ở của gã có một cái đèn như cái ô, từ bên trên rủ xuống ánh sáng bảy màu kinh thiên động địa, trấn áp toàn bộ khí thế của đệ tử cả một ngọn núi, khiến cho toàn bộ ngoại tộc và minh hữu tới đây cũng đều nhao nhao trầm mặc.

Thái độ lần này của Liên Minh Bảy Tông rất rõ ràng.

Loại hành động gõ này đã không còn là tỏ thái độ đơn giản nữa rồi, mà là một loại cảnh cáo thật sâu.

Cảnh cáo Thất Huyết Đồng không nên có tâm ý muốn tách ra độc lập, đồng thời còn có lời đồn, sau tiệc ăn mừng lần này thì bảy vị Phong chủ đương nhiệm của Thất Huyết Đồng đều sẽ bị Liên Minh Bảy Tông điều chuyển, an bài Phong chủ mới tới đây kế nhiệm.

Chương 527: Luyện trùng nhập đan (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, Thất Huyết Đồng rõ ràng là một phương thắng lợi khi đánh một trận cùng Hải Thi tộc, khí thế cũng đang trong giai đoạn nâng lên cao nhất, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ lại bị Liên Minh Bảy Tông trấn áp như vậy, đồng thời lão tổ Thất Huyết Đồng cũng không có đưa ra bất luận sự đáp trả nào.

Hứa Thanh cũng cảm nhận được bầu không khí áp lực trong tông môn, nhưng hắn cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như thế, nhất là sau khi đội trưởng nói ra trong ngọn núi thứ sáu có thứ gì, điều này khiến cho Hứa Thanh có một loại dự cảm, hình như tông môn đang chờ đợi một thời điểm hay sự kiện gì đó.

“Vô luận như thế nào, đây đều là một màn đánh cờ giữa cao tầng ở bên trên.” Hứa Thanh lắc đầu không có quan tâm tới nữa, hắn tiếp tục đắm chìm trong việc tu hành.

Mà trong khoảng thời gian này đội trưởng cũng đã trở về, sau khi truyền âm báo cho Hứa Thanh biết mình đã trở lại, thì tiếp đó cũng không biết được y đang bận làm chuyện gì.

Về phần Hứa Thanh, những ngày này hắn đang không ngừng luyện hồn, mặc dù vẫn không thành công mở ra đạo pháp khiếu mới, nhưng mà nghiên cứu của hắn đối với khỏa độc đan kia lại càng ngày càng thấu triệt hơn một chút, chẳng những thân thể càng thêm thích ứng, hắn cũng đã xác định được mạch suy nghĩ để luyện chế lại khỏa đan này.

Mặt khác dưới sự thử nghiệm của hắn, đã từng bước thử dung nhập đám tiểu hắc trùng vào trong khỏa độc đan, chỉ là quá trình này hao tổn số lượng tiểu hắc trùng rất lớn.

Nhưng Hứa Thanh cũng không hề nản lòng, lúc này hắn đang khoanh chân ngồi trong đại lao, lấy ra từng cái chai chứa tiểu hắc trùng trên người.

Sau khi trải qua đợt bổ sung lúc trước, lúc này Hứa Thanh đã có thêm tám cái chai chứa tiểu hắc trùng. Bên trong từng chai đều chứa vô số tiểu hắc trùng, lúc trước hắn thử dùng qua một chai tiểu hắc trùng để dung nhập vào trong độc đan, nhưng toàn bộ lập tức tử vong.

Sau đó hắn mở ra chai thứ hai rồi liền bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay tới thì một mảnh khói đen lập tức từ trong chai nhỏ bay lên, đám tiểu hắc trùng vô cùng rậm rạp lập tức vờn quanh bốn phía Hứa Thanh.

Nếu người bên ngoài nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ vô cùng kinh hãi. Bởi vì tính chất uy hiếp của đám tiểu hắc trùng đó, kể cả Kim Đan nhìn thấy cũng phải có một chút kiêng kị.

Nhưng hiển nhiên Hứa Thanh vẫn cảm thấy uy lực của chúng nó vẫn còn chưa đủ, cho nên hắn mở hộp nguyện vọng ra rồi chỉ một ngón tay xuống, khói đen bốn phía lập tức bay thẳng đến hộp nguyện vọng.

Nhưng một khắc khi đám khói đen tới gần thì toàn bộ liền nhao nhao rớt xuống, tất cả tiểu hắc trùng trong đó đều lập tức hư thối mà chết.

Hứa Thanh nhăn mày và tiếp tục thử nghiệm, rất nhanh … chai thứ ba, chai thứ tư, chai thứ năm…

Vô số tiểu hắc trùng tử vong rồi lại …tử vong, cho đến khi chỉ còn lại một chai cuối cùng vẫn không hề có một con tiểu hắc trùng nào thành công sống sót, tử vong toàn bộ.

Hứa Thanh thầm than, chỉ còn dư lại một chai cuối cùng cho nên hắn cũng không dám tiếp tục, phải chờ bồi dưỡng sinh ra thêm nhiều tiểu hắc trùng nữa rồi tính.

Vì vậy hắn an bài Bộ Hung ti đưa những thành viên Dạ Cưu trong đại lao tới, dùng bọn chúng để bồi dưỡng bổ sung số lượng tiểu hắc trùng của mình.

Sau khi mượn nhờ những máu thịt của đám Dạ Cưu, lần nữa bồi dưỡng thêm nhiều tiểu hắc trùng, Hứa Thanh mới tiếp tục thử nghiệm đám tiểu hắc trùng thích ứng độc đan.

Đồng thời trong quá trình bồi dưỡng, hắn còn dung nhập vào thêm rất nhiều thảo dược kháng độc, thậm chí còn cho rất nhiều máu tươi của mình vào.

Dẫu sao thì bây giờ, thân thể của hắn cũng đã sản sinh ra được rất nhiều lực lượng có thể đối kháng với độc dược ở trên khỏa độc đan này.

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua bảy ngày.

Sau khi không ngừng đưa tiểu hắc trùng tới gần khỏa độc đan, rốt cuộc Hứa Thanh đã thành công làm cho tám con tiểu hắc trùng chịu đựng vượt qua được lần tử vong thứ nhất.

Mặc dù chúng nó còn sống nhưng đều trở nên rất suy yếu, mà như thế cũng đã khiến Hứa Thanh rất phấn khởi.

Hắn biết, tám con tiểu hắc trùng sống sót này chính nhóm chủng tử đầu tiên, mượn nhờ chúng nó lại có thể sinh sôi ra thành một đàn tiểu hắc trùng chủng mới, vậy thì kháng tính của bọn nó cũng sẽ trở nên tốt hơn.

Mặt khác hắn cũng phát giác được, sau khi tám con tiểu hắc trùng này vượt qua thời kỳ suy yếu, hình như đã sinh ra một chút dị biến, rõ ràng màu sắc không còn đen nhánh như trước nữa.

“Dùng loại biện pháp này, nhất định cuối cùng ta có thể bồi dưỡng ra chủng tiểu hắc trùng có thể hoàn toàn thừa nhận độc trên khỏa độc đan kia, để chúng nó ký sinh ở bên trong của khỏa độc đan, ngày đêm uẩn hóa ở trong đó thì tự nhiên uy lực của chúng nó sẽ càng ngày càng kinh người hơn.”

Trong lúc Hứa Thanh tràn đầy chờ mong trong lòng, thì vào hoàng hôn ngày hôm nay khi chân trời biến thành một bức tranh màu đỏ chiếu rọi, bên ngoài Bộ Hung ti của hắn, trước tòa phủ đệ giống như nha môn có một người khách không mời mang theo một bao tay màu đỏ đi đến.

Bộ dáng của người này là một vị thanh niên khoảng 27-28 tuổi, bước chân giẫm nên ánh nắng buổi chiều mà đến, trên thân mặc một bộ đạo bào màu tím nạm vàng, có thể mơ hồ nhìn thấy vị trí chỗ ống tay áo còn có đường vân hình quái thú Thao Thiết.

Theo người này đi về phía trước, từng trận chấn động pháp lực từ trên chiếc đạo bào tản ra, lực lượng chấn động tràn ngập bốn phương đồng thời cũng khiến dung nhan của người này trở nên càng thêm tuấn lãng phi phàm.

Chỉ là mặc dù tướng mạo người tới tuấn lãng, nhưng hình như cái mũi của người này lại hơi lớn, tổng thể lại phá hủy đi sự thanh tú của gã, làm cho người ta có một loại cảm giác người này càng thêm bá đạo.

Trong lúc đi tới, mặt đường và những hòn đá nhỏ bên ngoài

Bộ Hung ti thật giống như bị luồng khí nào đó dẫn dắt, tất cả chậm rãi trôi nổi lên bay quanh người của người này, dần dần tạo thành một cỗ vòng xoáy phong bạo, khiến cho khí thế của người này càng lúc càng thêm cường thịnh.

Nhất là khi ánh nắng ở phía sau, còn có ánh chiều tà ở bốn phía, sau khi chiếu trên thân người này thì dường như tất cả cũng đều trở nên ảm đạm hơn một chút, mà bên trong khóe mắt của người này dần trở nên âm trầm, cái bao tay đeo trên tay phải của gã rõ ràng lại càng lúc càng trở nên yêu dị, tỏa ra hào quang tươi sáng rõ nét hơn.

Một màn này lập tức dẫn tới sự chú ý của đệ tử Bộ Hung ti phụ trách trông coi bên ngoài, thần sắc của từng người lập tức trở nên ngưng trọng như lâm đại địch, nhìn gã thanh niên càng lúc càng đến gần.

Theo đối phương tới gần, phong bạo lập tức quét ngang bát phương thổi tới trên người của bọn họ, khiến cho thân thể mấy vị đệ tử phụ trách trông coi bên ngoài không thể khống chế mà rút lui, cho đến khi thối lui đến bên cạnh cửa lớn, một người trong đó hô hấp dồn dập và gân xanh trên trán nổi lên, khẽ quát một tiếng.

“Người đến dừng lại!”

Thanh niên mặc áo bào tím giơ tay phải lên, một khối hạt châu màu tím ở trên bao tay lập tức nhanh chóng hình thành, gã hơi vung lên và hạt châu màu tím này liền bay thẳng đến người đệ tử phía trước.

“Không cần khẩn trương, ngươi đưa vật này cho Ti trưởng Hứa Thanh của các ngươi, nói cho hắn biết là ta muốn tặng cho hắn một đại cơ duyên.”

Chương 528: Không coi ai ra gì (1)

Trong thời điểm Hứa Thanh đang tu luyện và nghiên cứu, hắn không thích bị người khác quấy rầy.

Lúc này hắn cúi đầu nhìn hạt châu màu tím được đệ tử Bộ Hung ti đưa tới, ánh mắt bỗng trở nên thâm sâu.

Trên hạt châu này tràn ra một cỗ khí tức không biết, khiến cho đồ đằng Kim Ô trên phần lưng của hắn có chút dị động, rất nhanh liền biến ảo hiện lên phía sau hắn, cùng hắn nhìn tới hạt châu màu tím này, trong mắt cũng chậm rãi lộ ra một tia khát vọng.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn hơi trầm ngâm một lát, sau đó đi ra khỏi đại lao, khi tới phòng tiếp khách của Bộ Hung ti thì hắn đã nhìn thấy được tên thanh niên mặc áo bào tím kia.

Thân ảnh đối phương cao ngất, lúc này đối phương đang đứng đưa lưng về phía Hứa Thanh, gã đang nhìn một bộ tranh ác quỷ tranh giành đồ ăn ở trên mặt tường phòng tiếp khách, mặc dù không mở ra Huyền Diệu Thái, nhưng 120 đạo pháp khiếu trong cơ thể lại đang không ngừng vận hành, tạo thành những luồng hỏa diễm bốc lên trong cơ thể.

Khiến cho hư vô bốn phía ở trong mắt đệ tử Ngưng Khí đều bị thay đổi vặn vẹo, giống như nơi này đã thành sân nhà của vị thanh niên áo bào tím này vậy, nhưng chút ít thứ này không hề có hiệu quả gì với Hứa Thanh.

Theo hắn bước chân vào, hết thảy cảm giác vặn vẹo ở nơi này lập tức tiêu tán.

“Hứa Thanh?” Người thanh niên đưa lưng về phía Hứa Thanh bỗng xoay người lại, trong thần sắc mang theo một chút dò xét đảo qua trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh không thích ánh mắt như vậy, nhưng hắn cũng không biểu lộ loại cảm xúc này ra bên ngoài, hắn bình tĩnh nhìn qua người tới.

“Lấy lực lượng hai đoàn mệnh hỏa phối hợp với Kim Ô Luyện Vạn Linh, tăng thêm độc môn tuyệt mệnh, lại có tấm túi da như vậy, Hứa Thanh…Cái ao nhỏ Thất Huyết Đồng này đã không thích hợp với ngươi nữa rồi.” Thanh niên mặc áo bào tím này nhàn nhạt mở miệng, sau đó lại ngồi xuống ghế chủ vị trong phòng tiếp khách.

Tất cả động tác đều rất tự nhiên, giống như trong lòng của gã cho rằng vị trí này vốn chính là của mình.

Chỉ là lúc gã ngồi xuống chỗ kia, gã lại không hề có chú ý tới, chỗ trống trải phía sau mình đột nhiên lại xuất hiện một quả táo trôi lơ lửng ở trên không trung.

Cũng không biết làm như thế nào, mà quả táo kia lập tức bị một người nhìn không thấy cắn một cái, nhưng kỳ quái là phía sau lại không hề truyền ra bất luận âm thanh gì.

Thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái quét mắt qua quả táo, không nói gì mà chờ đợi người ngồi bên dưới nói.

Thanh niên mặc áo bào tím lại nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi ở Thất Huyết Đồng nhất định cũng không được như ý, chỉ được vào tự liệt mà không phải là điện hạ, mà được vào tự liệt cũng là do ngươi lập nhiều đại công mới được ban cho, tông môn như thế thì nhất định ngươi cũng không có gì để lưu luyến.”

“Ta là ai, thật ra trong lòng ngươi cũng đã rõ ràng, ta là Hoàng Nhất Khôn của Huyền U tông, ngươi có thể gọi ta là đại sư huynh.” Lời của Hoàng Nhất Khôn vang vọng khắp bốn phương, ánh mắt quan sát Hứa Thanh cũng càng rõ ràng.

Quả táo phía sau gã cũng nhiều hơn một dấu răng, giống như người không nhìn thấy kia lại ăn thêm một miếng, nhưng lúc này cũng hơi dừng lại, giống như có chút bất mãn đối với lời người bên dưới nói.

Hứa Thanh giả vờ không nhìn thấy, hắn quả thật biết rõ đối phương là ai, mặc dù trước giờ hắn vẫn chưa thấy qua chân thân của người này, nhưng bên trong hồ sơ của Bộ Hung ti cũng có ảnh và ghi chép về người này.

“Hứa Thanh, thật sự ta rất thưởng thức ngươi, hôm nay ta cho ngươi một cái cơ hội thoát ly hạ tông, gia nhập thượng tông chúng ta.”

Hoàng Nhất Khôn giơ tay lên, mang theo cái bao tay màu đỏ trên tay phải đặt ở tay vịn trên cái ghế, thân thể khẽ nghiêng về phía trước một chút và trong mắt lộ ra tinh mang, chăm chú nhìn vào hai mắt Hứa Thanh mở miệng nói ra từng chữ.

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết cho việc này là ngươi phải hiệu trung với ta.”

Hứa Thanh nhíu mày.

Mà lúc này quả táo trôi lơ lửng ở phía sau lưng Hoàng Nhất Khôn cũng nhanh chóng có thêm hai cái lỗ hổng, hiển nhiên là bị người phía sau hung hăng cắn xuống.

“Hứa Thanh, có thể ngươi còn không hiểu hết ý nghĩa của thượng tông.” Hoàng Nhất Khôn chú ý thấy Hứa Thanh nhíu mày, nhưng gã không có để ý mà chỉ cười nhạt một tiếng.

“Ngươi tu luyện công pháp Hoàng cấp, tên là Kim Ô Luyện Vạn Linh, ngươi cũng biết Tổng Minh đại nhân của Liên Minh Bảy Tông chúng ta, ngài cũng đã từng cảm ngộ công pháp Hoàng cấp Kim Ô Luyện Vạn Linh.”

“Mà lão nhân gia người hoàn toàn là cảm ngộ công pháp ở trước mặt mọi người, còn ngươi chắc hẳn là nhờ có cơ duyên xảo hợp mới cảm ngộ được, cho nên thu hoạch hiển nhiên sẽ không thể so sánh cùng với Tổng Minh đại nhân đâu, ta nói đúng không?”

Hứa Thanh trầm mặc.

“Cho nên, tới thượng tông thì công pháp Hoàng cấp của ngươi sẽ có càng nhiều khả năng tăng lên, mà Tổng Minh đại nhân cũng xuất thân từ Huyền U tông, cho nên Huyền U tông chúng ta mới có Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, trên thực tế thì môn công pháp kinh này chính là do Tổng Minh đại nhân căn cứ Kim Ô Luyện Vạn Linh mà tạo ra.”

Nói đến đây, thần sắc Hoàng Nhất Khôn cũng mang theo một tia ngạo nghễ, hơi nhấc cằm lên.

“Còn có…Hạ tông sở tu Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, cũng chỉ là công pháp cấp độ thấp.”

Nói xong, Hoàng Nhất Khôn giơ tay phải kèm bao tay lên, chậm rãi tháo xuống.

Theo gã tháo xuống, một cỗ khí tức kinh người thình lình từ trên tay phải của gã tản mát ra.

Lập tức có thể nhìn thấy, sau khi bao tay được tháo ra, năm ngón tay phải của gã đều là màu tím tựa như là tinh thạch vậy, thoạt nhìn có phần kỳ dị, đồng thời bên trên còn tản mất ra từng luồng chấn động kinh tâm động phách.

Tựa như báu vật!

Vào thời khắc này hết thảy ánh sáng ở bốn phía nơi này cũng trở nên ảm đạm xuống, dường như hầu hết ánh sáng nơi này đều đã bị năm ngón tay này hút đi, tạo thành nguồn sáng cho năm ngón tay này.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn có thể cảm nhận được sự không tầm thường trên năm ngón tay này, mà vào thời khắc này đồ đằng Kim Ô phía sau hắn thậm trí cũng hoạt động mạnh lên.

Sát hỏa trong cơ thể của hắn cũng mơ hồ bị thứ này dẫn dắt động.

Chỉ là, Hứa Thanh cảm thấy tên Hoàng Nhất Khôn này... không nên khoe khoang năm ngón tay này ra ở đây.

Phía sau Hoàng Nhất Khôn, quả táo đang trôi nổi hơi chấn động một chút, giống như bàn tay đang cầm quả táo cũng đang kích động, từ bên trong giống như có hai tia mắt nóng rực mơ hồ tuôn ra, hoàn toàn rơi vào bàn tay phải mà Hoàng Nhất Khôn đang giơ lên.

Chú ý tới biểu cảm của Hứa Thanh, trái tim Hoàng Nhất Khôn lập tức đắc ý, cũng có một tia khinh miệt và ghen ghét giao thoa ở trong đáy lòng, điều gã đắc ý chính là gã đã dùng tài phú và tu hành cả đời này của mình để chế tạo ra năm ngón tay này.

Mỗi một lần gã hiển lộ năm ngón tay này ra đều sẽ khiến cho mọi người kinh hãi, mà uy lực của nó lại càng không hề tầm thường.

Thứ gã khinh miệt là tên Hứa Thanh trước mắt này, cuối cùng cũng chỉ là cá trong một cái hồ nhỏ mà thôi, cho dù có nhặt được chút cơ duyên, nhưng tầm mắt vẫn còn kém quá nhiều.

Mà thứ gã ghen ghét, cũng chính là cái cơ duyên này.

Nhưng gã che giấu vô cùng tốt, lúc này gã chuyển động bàn tay phải phát ra ánh sáng màu tím lập lòe, nhàn nhạt mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi có nhìn thấy không, đây chính là Huyền U cổ pháp mà ta tu luyện, được gọi tên là Huyền U Chỉ.”

“Mỗi một đầu ngón tay của ta đều được dùng vô số phương pháp, phối hợp rất nhiều thiên tài địa bảo ủ dưỡng mới ra được, hễ người nào bị ta đụng một ngón tay vào, đối phương cũng sẽ bị ta chạm đến linh hồn sau đó mặc cho ta nắm quyền, có được quyền sinh sát trong tay.”

“Cái này, mới là diện mạo chân chính của Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh.”

“Nếu như ngươi hiệu trung với ta, sau khi đi theo ta trở về tông môn thì ta sẽ giúp ngươi khẩn cầu với lão tổ, ban thưởng cho ngươi phương pháp tu luyện Huyền U Chỉ này, ngày sau ngươi lập công thì ngươi sẽ có cơ hội tu thành hai ngón tay trở lên.”

“Dùng phương pháp này phối hợp với Kim Ô Luyện Vạn Linh của ngươi, mới có thể phát huy lực lượng chân chính của nó!”

Chương 529: Không coi ai ra gì (2)

Hứa Thanh nhìn năm ngón tay của đối phương thật kỹ, cũng chú ý tới quả táo ở phía sau đã rất lâu không có thêm một vết cắn nào nữa, hiển nhiên người ẩn thân ở phía sau lúc cũng đang dùng toàn bộ lực chú ý ở trên năm ngón tay của Hoàng Nhất Khôn.

Vì vậy hắn liếc nhìn Hoàng Nhất Khôn thật sâu.

Mặt khác, Hứa Thanh cảm thấy mặc dù công pháp của người này đúng là rất sắc bén, nhưng lại không phải tuyệt đối, Kim Ô Luyện Vạn Linh không cần phải phối hợp cái gì cả.

Sở dĩ người này có loại nhận thức như bây giờ, hẳn là do Tổng Minh của Liên Minh Bảy Tông lúc trước chỉ cảm ngộ được da lông của Kim Ô Luyện Vạn Linh mà thôi, cho nên mới cần sáng tạo thêm công pháp khác để phối hợp.

Mà hắn nhớ lại những gì hắn hiểu về Kim Ô Luyện Vạn Linh, trọng điểm của môn công pháp này chính là bá đạo, nếu còn cần phối hợp những công pháp khác, vậy liền coi như đã đánh mất hồn của nó.

Mắt thấy Hứa Thanh từ đầu đến cuối không nói một câu, Hoàng Nhất Khôn cười lạnh trong lòng.

“Có lẽ ngươi còn có chút không phục, cảm thấy ta không xứng để cho ngươi thuần phục, cho nên bây giờ ngươi nhất định sẽ không lập tức đưa cho ta câu trả lời thuyết phục, đợi qua thêm chút thời gian nữa, ta sẽ đi thách thức ba vị điện hạ của ngọn núi thứ bảy các ngươi.”

Nói xong Hoàng Nhất Khôn liền đứng lên, chắp tay ra sau lưng đi ra phía ngoài, khi đi ngang qua bên người Hứa Thanh, gã thong dong mở miệng.

“Hứa Thanh, nhớ kỹ, qua chút thời gian nữa chú ý tới thách thức trên ngọn núi thứ bảy, ngươi cũng nên nhìn kỹ kết quả, lần tiếp theo chúng ta gặp mặt chính là lúc ba vị điện hạ ngọn núi thứ bảy đại bại, lúc đó ta cũng muốn ngươi phải đưa ra đáp án.”

“Đây là cơ duyên của ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong Hoàng Nhất Khôn cũng không quay đầu lại và đi ra khỏi Bộ Hung ti, đạp trên trên ánh nắng chiều càng đi càng xa.

“Ha ha, vẫn là chỗ Tiểu Thanh ngươi thú vị, lúc trước ta nhìn thấy người này trâu bò hò hét xuất hành, cho nên đã muốn đến đây để xem náo nhiệt, thế mà không ngờ lại phát hiện bảo bối!” Bên người Hứa Thanh lập tức truyền đến giọng nói tràn đầy vui mừng của đội trưởng.

“Ta cũng lần đầu tiên gặp phải cái loại dám chủ động khoe khoang của cải ở trước mặt của ta. ..Vui mừng tới quá đột ngột, ta cũng có chút không thích ứng, vừa rồi ta cũng phải phí thật nhiều khí lực mới có thể nhịn xuống cảm xúc muốn lao ra đó.”

“Là nhịn để không lao tới cắn một cái chứ gì.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Hứa Ti trưởng, với tư cách là Đại điện hạ ngọn núi thứ bảy, ta phải phê bình ngươi, tại sao ngươi lại nói chuyện như thế cùng Đại điện hạ hả.” Quả táo trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh bị đội trưởng hung hăng cắn một miệng lớn.

Hứa Thanh cúi đầu đưa mắt nhìn cái bóng của mình.

Lúc này cái bóng đang bày ra một thân ảnh khập khiễng, hình như đầu còn có vết sưng, bộ dạng giống như bị người khác đánh cho một trận tàn bạo vậy.

Hứa Thanh trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Đội trưởng, ngươi lại làm ra việc gì rồi?”

Quả táo dừng lại.

“Làm sao có thể, ta giỏi nhất chính là ẩn thân nha, ta rất thích cái trạng thái này, thôi không nói nữa, không nói nữa, Hoàng Nhất Khôn kia muốn đi thách thức ngọn núi thứ bảy, ta phải đi tâm sự cùng lão Nhị với lão Tam đây.”

Trong lúc lời nói vang vọng, quả táo liền nhanh chóng bay đi xa, nhưng trước khi đi liền đột nhiên đình trệ lại.

“Đúng rồi, tiểu Thanh, lần này ta tới là muốn nói cho ngươi biết một điều, lần này Liên Minh Bảy Tông thách thức Thất Huyết Đồng, từng ngọn núi đều bị đánh, nhìn như nghẹn khuất nhưng đây cũng là bố cục của đám lão già trong tông.”

“Đám lão già này rõ ràng muốn cho đệ tử nhìn thấy Liên Minh Bảy Tông có địch ý đối với tông môn, đồng thời cũng muốn sàng lọc một chút đệ tử không đoàn kết trong tông, cho nên ngươi đừng nên có ý nghĩ gì khác, nếu không về sau ta có cái kế hoạch gì lớn thì lại phải đi tới tông môn khác tìm ngươi, quá phiền toái.”

Nói xong quả táo trực tiếp bay khỏi Bộ Hung ti, cho mãi đến khi bay đi ra thật xa, đội trưởng sau lớp ẩn thân với mặt mũi bầm dập, đôi mắt trợn nhẹ và lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Hắn thật sự có thể nhìn thấy ta sao? Không thể nào, đây là bảo bối ẩn thân mà lão đầu tử cho ta, nhiều năm như vậy rồi, toàn bộ Thất Huyết Đồng ngoại trừ mấy sư bá và lão tổ thì không ai có thể trông thấy ta cơ mà, làm sao Hứa Thanh có thể.” Trong lúc nói thầm đội trưởng hơi nhe răng, hình như trên người truyền tới chút cảm giác đau nhức.

“Lục sư bá, cái lão già họm hẹm này ra tay quá độc ác, không phải ta chỉ gặm bảo bối của lão một cái sao, ta vừa về liền chụp ta đi hành hung ngay.” Đội trưởng tức giận, hung hăng dùng miệng cắn quả táo và nhanh chóng rời đi.

Bên trong Bộ Hung ti, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Lời của đội trưởng nói cũng có chỗ tương tự với phán đoán lúc trước của hắn, lúc này Hứa Thanh càng dần cảm thấy tông môn có lẽ đang đợi cái gì đó.

“Thời gian?”

Hứa Thanh không tiếp tục suy tư về vấn đề này nữa, hắn cảm thấy việc này không phải việc mình cần đi cân nhắc, vì vậy hắn tiếp tục trở lại đại lao để tiếp tục tu hành.

Thời gian một ngày cứ như vậy ngày trôi qua, hành động vây bắt Dạ Cưu cũng đã tiến hành đến bước cuối cùng, theo Dạ Cưu càng ngày càng ẩn nấp và Bộ Hung ti cũng chuẩn bị thu lưới.

Mà trước khi thu lưới, vì để tránh cho có cá lọt lưới thì Bộ Hung ti còn phải làm một chút bố trí.

Đó chính là cấm đi lại vào ban đêm!

“Chủ thành Thất Huyết Đồng triển khai cấm đi lại vào ban đêm trong vòng 1 tháng, người hành tung quỷ dị xuất hành vào ban đêm sẽ bị truy nã!”

“Đồng thời từng Bộ Hung ti của các ngọn núi cũng bắt đầu thu lưới, ra sức nắm giữ toàn bộ cứ điểm của Dạ Cưu từ trước, phá huỷ từng cái để báo thù cho những đồng liêu đã mất!”

“Từ nay về sau, toàn bộ Dạ Cưu bị giết thì hết thảy thu hoạch đều quy về cá nhân, lấy Ti làm lệnh, lấy Bộ làm doanh, lấy đội làm dao, hành động diệt Dạ Cưu, bắt đầu!”

Theo Hứa Thanh hạ lệnh, bảy Bộ Hung ti trong Thất Huyết Đồng lập tức hung thần ác sát, toàn bộ đội viên xuất động triển khai một màn máu tanh giết chóc, một đêm này toàn bộ chủ thành biến thành một bầu không khí rất nghiêm túc.

Có thể nhìn thấy trên đầu đường có vô số thân ảnh đội viên của Bộ Hung ti, các đội viên đều dựa theo yêu cầu của các Ti trưởng mà hướng tới vị trí được chỉ sẵn, triển khai giết chóc và truy bắt.

Mỗi một chỗ cứ điểm đều truyền ra âm thanh gào thét thê lương dữ tợn, mỗi một đầu đường đều có thể nhìn thấy thân ảnh Dạ Cưu bỏ chạy bị Bộ Hung ti đuổi theo truy sát.

Nhất là sau khi Bộ Hung ti phóng một luồng tín hiệu cực lớn lên trời.

Thường thường vào thời điểm này sẽ có các Phó ti đi đến cứu viện, nếu bọn họ xử lý không được sẽ có Ti trưởng đi đến.

Nếu Ti trưởng vẫn không cách nào xử lý, vậy thì sẽ báo cáo cho Hứa Thanh, Hứa Thanh sẽ đích thân động thủ.

Mà màn thu lưới đêm nay Hứa Thanh cũng không hề có cơ hội xuất thủ, bởi vì bên đó đã có Ngôn Ngôn rất là chủ động tích cực tham dự vào.

Nàng đi theo phía sau Đại Chương Ngư nên hoành hành không sợ gì cả, mỗi lần thấy tín hiệu cầu viện của Bộ Hung ti thì nàng ngồi trên Đại Chương Ngư và gần như luôn là người đầu tiên tiến lên, mỗi lần ra tay hóa giải cũng đều sẽ nói một câu.

“Chút việc nhỏ này không cần làm phiền Hứa Thanh ca ca, để cho ta tới, các ngươi trở về nhớ nói cho chàng ấy biết, ta đã đến, ta đã đến.”

Trong một lần, người được nàng ra tay tương trợ chính là tân Phó ti mới của ngọn núi thứ bảy, người này một hỏa tu, sau khi được cứu rất là cảm kích và lập tức chắp tay mở miệng.

“Đa tạ Ngôn Ngôn điện hạ.”

Ngôn Ngôn nghe xong câu này liền nhướng lông mày lên, trả lời một câu.

“Ta là vị hôn thê của Ti trưởng các ngươi, ngươi phải gọi là tẩu tẩu!”

Lời của Ngôn Ngôn khiến cho vị Phó ti mới được cứu của ngọn núi thứ bảy lập tức sững sờ, sau khi do dự liền chắp tay, lần nữa mở miệng.

“Đa tạ tẩu tẩu!”

Ngôn Ngôn mặt mày hớn hở, ném qua cho gã một khỏa đan dược trân quý.

“Dưỡng thương cho thật tốt, chúng ta là Bộ Hung ti, tướng công của ta là Ti trưởng, ta thân là phu nhân của chàng thì tự nhiên sẽ giúp chàng chiếu cố cho thuộc hạ, việc nhỏ, việc nhỏ mà thôi.” Nói xong Ngôn Ngôn lại nhìn thấy tín hiệu cầu viện, vì vậy lại hấp tấp chạy tới.

Chương 530: Tiếng hót kinh người (1)

Cứ như vậy một màn giết chóc không ngừng bộc phát trong đêm, đây là một trận đại chiến giữa Bộ Hung ti và Dạ Cưu, mà toàn bộ ngoại tộc và minh hữu tới đây cũng đều vô tập trung sự chú ý vào chuyện này.

Bởi vì ... Lần này phạm vi Bộ Hung ti cấm đi lại ban đêm cực kỳ rộng và cuộc đánh giết cũng vô cùng thảm khốc, mà điều càng làm cho người khác giật mình, đó là danh tiếng tẩu tẩu của Ngôn Ngôn cũng đã truyền khắp toàn bộ Bộ Hung ti, chỉ cần có người mở miệng gọi nàng là tẩu tẩu, hầu như nàng sẽ tặng cho người đó đan dược hoặc là linh thạch.

Hễ nơi nào phe Bộ Hung ti gặp phải nguy hiểm là nàng sẽ lập tức ngồi Đại Chương Ngư đi tới đầu tiên, có Đại Chương Ngư tu vi Kim Đan tọa trấn, tất cả mọi việc đều trở nên thuận lợi.

Cho nên sau khi trải qua một đêm, Bộ Hung ti bởi vì có Ngôn Ngôn tham dự nên thương vong cực kỳ ít, mà số lượng Dạ Cưu bị đánh chết thì rất kinh người, trọn vẹn hơn bốn nghìn thành viên Dạ Cưu hội tụ từ toàn bộ Nam Hoàng Châu đến đây, ở trong một đêm này hoặc là bị bắt giữ, hoặc là phản kháng thì bị cắt đầu treo ở trên tường thành.

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, khi chủ thành hết lệnh phong tỏa ban đêm, mọi thứ khôi phục được đi lại bình thường, ở rất nhiều nơi mọi người vẫn có thể cảm nhận được mùi máu tanh trận chiến đêm qua lưu lại, mà một màn chém giết của Bộ Hung ti trong đêm qua, cũng đã trở thành sự kiện mà tất cả ánh mắt của mọi thế lực trong Thất Huyết Đồng hội tụ.

Mặc dù phần lớn thành viên Dạ Cưu chỉ là Ngưng Khí, Bộ Hung ti cũng là như vậy, nhưng đối với những người ngoại tộc này mà nói, thứ bọn họ thấy được dĩ nhiên không phải là những tu sĩ cấp thấp này, mà là sự hung tàn ẩn giấu bên dưới của chế độ dưỡng cổ trong Thất Huyết Đồng.

Loại hung tàn này, khiến cho đánh giá của không ít ngoại tộc và minh hữu đối với Thất Huyết Đồng lập tức tăng lên, bởi vì đệ tử ở tầng dưới chót mà đã như thế, vậy thì lực lượng trung kiên từ tầng dưới chót đi lên cùng với cao tầng bên trên, thì trình độ hung tàn của bọn họ hiển nhiên sẽ càng cao hơn nữa.

Dẫu sao, con sói có thể quật khởi từ trong đàn sói, nhất định sẽ là sói Vương.

Đồng thời, bọn họ cũng muốn quan sát Hứa Thanh.

Nhưng Hứa Thanh quá mức điệu thấp, sau khi đánh một trận cùng Tư Mã Lăng liền không hề hiện thân nữa, rất ít khi rời khỏi đại lao của Bộ Hung ti, điều này khiến cho thế lực khắp nơi chú ý tới Hứa Thanh rất khó tìm được thêm thông tin về hắn.

Mà trong đêm ngày hôm qua, cũng bởi vì Ngôn Ngôn tích cực tham dự cho nên Hứa Thanh lại càng không cần ra tay.

Đối với điều này Hứa Thanh cũng có chút cổ quái trong lòng, đoạn thời gian trước Ngôn Ngôn có nhiều lần chạy tới tìm hắn, sau khi bị hắn liên tục cự tuyệt liền không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng, Hứa Thanh vốn tưởng rằng đối phương sẽ không tới quấy rầy nữa.

Nhưng hắn thật không nghĩ đến, vậy mà Ngôn Ngôn lại tham dự vào hành động thu lưới vây bắt Dạ Cưu của mình.

Về phần những ngôn luận kia của Ngôn Ngôn, tuy cũng truyền đến trong tai của hắn, nhưng nhìn trên phương diện Ngôn Ngôn nhiệt tâm hỗ trợ nên Hứa Thanh cũng không đi so đo quá nhiều.

Hắn đang chờ, đợi hai đao pháp khiếu cuối của mình mở ra, sau đó đốt lên đoàn mệnh hỏa thứ ba, và cũng chờ tiểu hắc trùng của hắn không ngừng bồi dưỡng sẽ tăng thêm uy lực.

Mặt khác hắn vẫn đợi Bộ Hung ti thu lưới hoàn tất, mà khi toàn bộ đám Dạ Cưu ẩn nấp ở Thất Huyết Đồng bị bắt ra, đến khi đó chính là lúc hắn ra tay đánh chết toàn bộ đám Dạ Cưu.

Cho nên lúc này Hứa Thanh đang trong trạng thái tiềm phục, không lộ thân ra ngoài đầu gió, bây giờ hắn cần toàn lực tăng lên chiến lực và tu vi của mình lên.

Tuy cứ điểm của Dạ Cưu bị phá huỷ, nhưng không phải một đêm liền có thể hoàn thành, vì vậy trận hành động này vẫn còn tiếp diễn thêm trong mấy ngày đêm sau đó.

Cứ như vậy trong sự điên cuồng cùng thiết huyết của Bộ Hung ti đối với Dạ Cưu, thời gian cũng từng ngày trôi qua, mà Hải Thi tộc với tư cách một phương chiến bại, rốt cuộc cũng đã đến Thất Huyết Đồng!

Người tới là Ám Tả Hầu của Hải Thi tộc, tu vi Nguyên Anh, đây là vị tu sĩ có tu vi Nguyên Anh duy nhất được cho phép ra ngoài với tư cách một phương chiến bại trong 60 năm tiếp theo.

Người tới cùng gã còn có vị đồng tử Anh Linh tu vi Kim Đan Hứa Thanh từng gặp hôm đó…Cùng với Miểu Trần với tư cách là tù nhân bị giam giữ ở Thất huyết Đồng.

Miểu Trần không muốn tới, nhưng không có bất kỳ biện pháp nào khác, chỉ người có thân phận tự liệt của Hải Thi tộc mới có thể trở thành tù nhân của Thất Huyết Đồng, lúc này sự nhục nhã và điên cuồng bên trong gã cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng gã chỉ có thể nhịn.

Đồng thời cũng hận thấu xương đối với Hứa Thanh, nhưng gã cũng không biết làm thế nào.

Mà Hải Thi tộc đến Thất Huyết Đồng cũng khiến cho tiệc ăn mừng chiến thắng của Thất Huyết Đồng đạt đến đỉnh phong, theo tiếng chuông của tông môn vang vọng, gương mặt của Huyết Luyện Tử lập tức lơ lửng hiện ra trên bầu trời, bao quát toàn bộ chủ thành phía dưới.

Phong chủ từng ngọn núi, tư cách đại biểu một phương của Thất Huyết Đồng triệu kiến đoàn người chiến bại của Hải Thi tộc, dưới vô số sự chú ý của ngoại tộc cùng với Liên Minh Bảy Tông, Ám Tả Hầu của Hải Thi tộc khuất nhục nộp bại thư cùng với danh sách bồi thường.

Còn có tất cả ngọc giản Đạo Thề của toàn bộ tu sĩ Kim Đan trở lên của Hải Thi tộc.

Cuối cùng, là chuyển giao tất cả quyền sở hữu của hai cỗ Tượng Thần Tổ Thi bên trong bản thổ của Hải Thi tộc.

Thất Huyết Đồng vẫn còn hai vị Phong chủ ở bên trong bản thổ của Hải Thi tộc chưa có trở về, bọn họ ở lại tiếp nhận hai cỗ Tượng Thần Tổ Thi trong bản thổ của Hải Thi tộc.

Sau đó sẽ chịu trách nhiệm di chuyển chúng nó rời khỏi vị trí nguyên bản, đồng thời bố trí một cái truyền tống trận thật lớn.

Mục đích của trận pháp này, là muốn truyền tống hai cỗ Tượng Thần Tổ Thi cực lớn này về sơn môn Thất Huyết Đồng với tư cách là chiến lợi phẩm.

Mặc dù các phương đều cảm thấy sau khi chuyển Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc đi thì bọn chúng sẽ không có tác dụng gì, nhưng hiển nhiên đây vẫn là thứ trân quý nhất của Hải Thi tộc, cho nên mọi người cũng có thể hiểu được yêu cầu này của Thất Huyết Đồng.

Đổi thành bất luận một bộ tộc nào khác, bọn họ đều sẽ mở miệng muốn như vậy.

Chỉ là bởi vì cách nhau quá xa, vả lại lần này Thất Huyết Đồng cũng không muốn dựa vào Nhân Ngư đảo để làm nơi trung chuyển, muốn trực tiếp truyền tống hai cỗ Tượng Thần Tổ Thi này về Nam Hoàng Châu, cho nên cũng cần một ít thời gian để bố trí trận pháp.

Nhưng thời gian này cũng sẽ kéo dài không lâu, dựa theo các phương phán đoán, trước khi tiệc ăn mừng kết thúc thì đạo truyền tống trận này nhất định có thể hoàn thành.

Hải Thi tộc đến đầu hàng khiến tiệc mừng chiến thắng của Thất Huyết Đồng cũng được tăng lên cao hơn, đã trở thành trọng điểm chú ý của ngoại tộc và minh hữu tới chơi, trong khoảng thời gian ngắn, nhiệt độ từ việc các phong bị Liên Minh Bảy Tông thách thức lập uy cũng bị đè ép xuống dưới.

Mà ban thưởng chiến tích cho trận chiến trước đó vẫn không phát, theo bồi thường chiến tranh được Hải Thi tộc đưa tới thì ban thưởng lần này lập tức được tông môn cấp xuống, số lượng linh thạch của Hứa Thanh lại được tăng thêm, cộng với thu hoạch từ chỗ Tư Mã Lăng, lúc này số linh thạch của hắn đã trở nên giàu có tới mức trước giờ chưa từng có.

Lúc này tâm tình của Hứa Thanh cũng sung sướng hơn nhiều vo với thường ngày.

Chương 531: Tiếng hót kinh người (2)

Trên thực tế không chỉ riêng Hứa Thanh cảm thấy như vậy, toàn bộ đệ tử tham chiến sau khi lấy được ban thưởng thì tâm tình đều vô cùng khoan khoái dễ chịu, bắt đầu mua sắm rất nhiều vật dụng dùng để tăng lên tu vi cùng với chiến lực.

Nhưng mà sự vui vẻ của đệ tử các ngọn núi cũng chỉ được kéo dài trong thời gian mấy ngày, theo thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông lần nữa ra tay thách thức, thì nhiệt độ của đợt thách thức này lại tăng lên.

Mà đợt thách thức này, không chỉ có thiên kiêu của các tông ra tay.

Lúc bọn họ tới, ngoại trừ Hoàng Nhất Khôn của Huyền U tông ra, những thiên kiêu của các tông khác đều không xuất hiện một mình nữa, chẳng những có người vệ đạo đi theo, mà còn có một số nhân tài kiệt xuất ở trong tông môn đi theo hộ tống.

Những nhân tài kiệt xuất kia mặc dù không bằng thiên kiêu, nhưng bọn họ cũng bắt đầu triển khai thách thức đối với đệ tử không phải điện hạ của các ngọn núi, thắng bại đều có nhưng tổng thể mà nói thì Liên Minh Bảy Tông vẫn nhỉnh hơn.

Nhưng mà, không có ai thách thức Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh ở trong khoảng thời gian này đã phá huỷ rất nhiều cứ điểm của Dạ Cưu và bắt rất nhiều người, dưới tình huống như vậy thì quá trình tu hành của hắn cũng càng ngày càng thuận lợi, đạo pháp khiếu thứ 89 cũng đã sắp được mở ra.

Hắn còn mua rất nhiều độc thảo để thử nghiệm luyện lại khỏa độc đan kia, đồng thời tiểu hắc trùng của hắn cũng đang không ngừng được thử nghiệm dung nhập vào trong khỏa độc đan, cũng đã xuất hiện nhóm độc trùng thứ ba thành công còn sống.

Số lượng của nhóm độc trùng thứ ba này chỉ có sáu con.

Dùng mắt thường thì không thể nhìn thấy được, Hứa Thanh chỉ có thể dựa vào cảm giác cùng với cảm nhận từ trên huyết dịch của mình mới có thể cảm thụ được sự hiện hữu của bọn nó, đồng thời màu sắc của nhóm tiểu độc trùng sống sót đợt thứ ba này cũng được cải biến càng thêm rõ ràng.

Màu sắc của chúng nó đã trở nên rất nhạt, đồng thời cái đầu cũng nhỏ bé hơn không ít, mà độc tính ẩn chứa trong đó lại càng nồng đậm hơn, thậm chí còn mơ hồ có một tia đặc tính của khỏa độc đan.

Điều này khiến cho Hứa Thanh giống như nhặt được trân bảo, lập tức cầm sáu con tiểu trùng nhóm thứ ba, cẩn thận mượn nhờ thân thể của thành viên Dạ Cưu để bắt đầu nuôi dưỡng.

Đồng thời trên phương diện nghiên cứu hắn cũng có rất nhiều ý nghĩ mới, cũng gieo xuống càng nhiều dược thảo và độc thảo để cải biến huyết nhục trong cơ thể của thành viên Dạ Cưu, khiến cho nhóm hạt giống tiểu hắc trùng thứ ba sau khi thôn phệ thì số lượng không ngừng được bổ sung trở lại, mà còn trở nên càng thêm ưu dị.

Hứa Thanh cảm thấy quá trình này giống như là nghiên cứu học vấn vậy, cho nên hắn rất nghiêm túc quan sát, cũng ghi chép rất toàn diện, mỗi lần có thêm chút thu hoạch thì hắn đều rất là vui mừng.

Nhưng loại hành vi này của hắn, đối với thành viên Dạ Cưu trong đại lao mà nói thì chính là một tràng cảnh nơi địa ngục mà nhân sinh chưa từng nhận thức được, trước đây phần lớn bọn họ đều cảm thấy bản thân mình đã đủ tàn nhẫn, nhưng từ sau khi nhìn thấy hành vi của Hứa Thanh, bọn họ mới cảm thấy sự tàn nhẫn của mình vẫn không hề coi vào đâu.

Mà bên trong nhân sinh của bọn họ, những Dưỡng Bảo Nhân không nghe lời bị bọn họ hành hạ đến chết, cùng với những cách chơi biến thái sau khi hứng thú đối với những Dưỡng Bảo Nhân đã chết, thì bây giờ tựa như gặp phải… nhân quả tuần hoàn ở nơi này.

Vì vậy, trong đại lao của Bộ Hung ti lần lượt vang lên những tiếng kêu và rên rỉ thê lương thảm thiết, tuy phần lớn đệ tử Bộ Hung ti ở phía ngoài cũng đều đã quen thuộc với việc này, nhưng vẫn không dám tới quá gần.

Nhất là lần này Hứa Thanh là người tổng phụ trách của việc truy bắt Dạ Cưu, lúc trước hắn còn lập uy bằng cách ra tay trấn áp Tư Mã Lăng cùng với đưa lệnh cấm đi lại ban đêm, cho nên lúc này chỗ của hắn cũng không xuất hiện việc mà phạm nhân của Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy không còn, thì những Bộ Hung ti của ngọn núi khác không đưa phạm nhân tới nữa.

Thế cho nên mỗi ngày Bộ Hung ti của các ngọn núi khác đều liên tiếp đưa tới rất nhiều phạm nhân qua chỗ hắn, đồng thời chủ thành đã bị phong tỏa, Dạ Cưu bên trong cũng không trốn thoát được nên chỉ có thể không ngừng ẩn nấp, tất nhiên lần truy bắt này vẫn còn đang tiếp tục.

Có thể tưởng tượng sau lần này, Dạ Cưu nhất định sẽ phải chịu tổn thất cực lớn ở trong Nam Hoàng Châu.

Cứ như vậy, nhờ số lượng thành viên Dạ Cưu đầy đủ để nghiên cứu, tiến triển nghiên cứu của Hứa Thanh cũng tăng rất nhanh, về phần hồn của Dạ Cưu thì Hứa Thanh cũng không hề lãng phí, dù hồn lực rất yếu nhưng bù lại là số lượng nhiều, tổng thể lại vẫn có chút hiệu dụng, sau khi bị hắn luyện hóa đã trở thành lực lượng mở ra pháp khiếu cho bản thân.

Mà hung danh của hắn cũng bởi vì những tiếng kêu thê lương thảm thiết trong đại lao Bộ Hung ti truyền ra, khiến cho toàn bộ thành viên Dạ Cưu đang ẩn giấu trong chủ thành nghe thấy đều rợn cả người.

Mà trong khi Hứa Thanh đang đi từng bước, vừa mở pháp khiếu vừa tăng lên uy lực tiểu hắc trùng của mình, chờ đợi sau khi thành công toàn bộ thì bản thân của hắn cũng hoàn toàn thuế biến, thì trên đỉnh ngọn núi thứ nhất, trong quảng trường cực lớn, Thánh Quân Tử đang đứng ở đó nhàn nhạt mở miệng.

“Bọn ngươi, quá yếu.”

Trong giọng nói trầm thấp của gã mang theo một chút thất vọng, chung quanh gã thình lình nằm tám vị điện hạ của ngọn núi thứ nhất.

Ngô Kiếm Vu cũng ở trong đó, sắc mặt mỗi người đều vô cùng trắng bệch, từng người tràn ra máu tươi và trong lòng mang theo tâm tư phức tạp, cũng mang theo sự chấn động mà nhìn qua Thánh Quân Tử phi phàm tuyệt luân được trăng sáng chiếu rọi.

Chiếc ô trên đầu tràn ra ánh sang bảy màu buông xuống, tiếng gió vang vọng và phía sau còn có quái điểu thân xanh đuôi đỏ mơ hồ ngửa mặt lên trời phát ra âm thanh tê minh, khiến cho gió đen quét ngang bát phương.

Cách đó không xa, còn có Đại điện hạ vừa mới xuất quan của ngọn núi thứ nhất.

Sắc mặt của Đại điện hạ trắng bệch, khóe miệng cũng có máu tươi.

Tu vi của người này đã đột phá đến mở Thiên Cung của cảnh giới Kim Đan, nhưng cũng chỉ là vừa vặn đột phá nên y còn chưa kịp uẩn dưỡng Thần Hoa trong Thiên Cung, vừa xuất quan liền phải đi ra đánh một trận. Nhưng cũng không có biện pháp nào để tiếp tục trì hoãn, bởi vì uẩn dưỡng Thần Hoa cũng phải cần tốn thời gian rất lâu, mà bây giờ ngọn núi thứ nhất....đã bị một mình Thánh Quân Tử trấn áp.

Ngay cả Đại điện hạ, cũng bại.

Mà điều nhục nhã nhất, đó là Thánh Quân Tử để cho Chín vị điện hạ đồng loạt ra tay, nhưng chín người ...toàn bộ cùng thất bại.

Khó có thể chiến thắng!

“Thật không thú vị.”

Thánh Quân Tử mặt không cảm xúc, gã cảm thấy lần này tới Thất Huyết Đồng rất là nhàm chán, vì vậy ánh mắt hơi nhìn về phía ngọn núi thứ bảy, sau khi nhìn liền lắc đầu.

Gã quay người nhoáng một cái rời khỏi đỉnh núi ngọn núi thứ nhất, đi về Hoàng Cấm ở xa xa.

Phía sau của gã, ba vị vệ đạo tu vi Kim Đan lặng lẽ đi theo.

“Con tiểu kê tước kia cũng hiểu được đạo ẩn nấp, cũng có đầu óc đấy, hy vọng hắn có thể lớn nhanh lên, như vậy khi nuốt vào mới tính là một món điểm tâm nho nhỏ ngon miệng.”

Mà giờ khắc này trước khi Thánh Quân Tử đi xa, trên đỉnh ngọn núi thứ bảy, dưới ánh trăng, Hoàng Nhất Khôn của Huyền U tông Liên Minh Bảy Tông với thần sắc ngạo nghễ, đi từng bước trên bậc núi ngọn núi thứ bảy.

“Hôm nay, Hoàng Nhất Khôn ta khiêu chiến ngọn núi thứ bảy!”

Chương 532: Ngọn núi thứ bảy có yêu quái (1)

Suốt khoảng thời gian này, ngọn núi thứ bảy một mực không bị bất cứ thiên kiêu nào của Liên Minh Bảy Tông đến thách thức, nhưng vào đêm hôm nay, rốt cuộc ngọn núi thứ bảy đã nghênh đón người đầu tiên tới khiêu chiến.

Người tới thách thức, chính là Hoàng Nhất Khôn của Huyền U tông thuộc Liên Minh Bảy Tông!

Từ xa nhìn lại, toàn thân Hoàng Nhất Khôn mặc trường bào màu tím nạm vàng, dáng người dưới ánh trăng vô cùng hoa lệ phi phàm, thần sắc lãnh ngạo và khí thế như cầu vồng, toàn bộ bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể đều được mở ra, cả người tràn ngập hỏa diễm, lúc này trong thân thể gã như có một phiến thế giới đang bị lửa hừng hực thiêu đốt vậy.

Nhất là cánh tay phải còn bọc theo một cái bao tay màu đỏ khiến cho hết thảy ánh sáng bốn phía đều hội tụ tới, ngay cả ánh trăng sáng trên bầu trời vào thời khắc này cũng không ngừng hội tụ tới cánh tay phải kia.

Tất cả cảnh tượng tạo thành một người đứng trên bậc thang của ngọn núi thứ bảy, khí vũ hiên ngang trông vô cùng rực rỡ!

“Chỉ là ngọn núi thứ bảy mà thôi.” Hoàng Nhất Khôn nhàn nhạt mở miệng, không nhanh không chậm mà bước từng bước một đi lên trên bậc thang, thậm chí gã còn có tâm tình nhàn nhã, vừa đi vừa quan sát cảnh trăng dưới núi.

Chỉ là đáy lòng của gã cũng hơi có một chút kỳ quái, bởi vì ngọn núi thứ bảy này cũng quá yên lặng rồi, tuy lúc này là ban đêm nhưng toàn bộ thân núi lại không có bất kỳ ánh sáng từ ngọn đèn nào chiếu ra, cũng không có bất kỳ khí tức đệ tử nào tràn ra, giống như cả ngọn núi này là một ngọn núi không người vậy.

Điều này khác với thứ mà gã tưởng tượng ra khi tới khiêu chiến, bình thường tới khiêu chiến đều sẽ có rất nhiều đệ tử vây xem mới phải chứ.

Trước khi tới gã cũng đã đưa chiến thư tới trước rồi, vốn tưởng rằng sẽ có rất nhiều đệ tử đến xem thế nào, nhưng giờ phút này cả tòa ngọn núi thứ bảy lại không một bóng người.

“Cảm thấy thua sẽ khó chấp nhận, cho nên không muốn để cho người khác nhìn thấy chứ gì.” Hoàng Nhất Khôn cười lạnh, bước từng bước một đi tới vị trí giữa sườn núi, chỗ đó chính là mục tiêu đầu tiên mà gã lựa chọn khiêu chiến vào tối nay.

Cũng chính là Tam điện hạ của ngọn núi thứ bảy.

Hoàng Nhất Khôn dự định dùng thời gian một đêm, bắt đầu khiêu chiến từ Tam điện hạ, tiếp theo là Nhị điện hạ, cuối cùng là Đại điện hạ, một đêm chiến xong thì ngày mai thông tin sẽ vang động bốn phía.

Lúc này theo gã đến gần, rốt cuộc gã cũng thấy được bóng người đầu tiên.

Đó là một thanh niên, người này ngồi trên một tảng đá lớn, đang nghiêng đầu dựa vào trước bộ ngực sữa của một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần.

Người này mặc một thân đạo bào màu tím, đỉnh đầu đội một cái mũ trắng thật cao, phía trên thêu một chữ Cấm, cả người trông rất gầy còm, bộ dạng như bị tửu sắc hút hết sức sống.

Người này, chính là Tam điện hạ.

Bên người Tam điện hạ còn có mấy thị nữ dị tộc, có người đang bóp chân cho y, hai bên mắt đi mày lại không ngừng tán tỉnh lẫn nhau, thi thoảng còn có vài tiếng thở gấp khiến cho không khi vô cùng tà mị.

Phát hiện Hoàng Nhất Khôn đã đến, Tam điện hạ ngẩng đầu với đôi mắt có chút quầng thâm, tủm tỉm cười nhìn tới đối phương.

“Sao bây giờ người mới đến, ta đã chờ ngươi rất lâu rồi.”

Hoàng Nhất Khôn liếc mắt nhìn Tam điện hạ, bước chân chợt dừng lại.

Gã cảm thấy việc này không hề bình thường, trong ánh mắt lộ ra cảnh giác trước đó chưa từng có.

Gã phát hiện mình không nhìn thấu tên Tam điện hạ này, trên đỉnh đầu đối phương còn có một chữ Cấm, tựa hồ là một tầng phong ấn, mà đồng thời gã cũng không biết tại sao, từ lúc tới gã luôn cảm thấy phía sau mình mơ hồ có chút phát lạnh, có một cảm giác giống như bị một con độc xà tập trung vậy.

Mà con độc xà này còn tạo cho gã một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Loại cảm giác này, gã chỉ từng cảm thụ qua một chút từ trên người của những vị hộ pháp, điều này khiến cho hô hấp của gã có chút dồn dập, nhất là khi ánh mắt của gã đảo qua mấy người thị nữ kia, gã phát hiện ra vị đang được Tam điện hạ nằm ở trên bộ ngực sữa có chút quen mắt.

Trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt Hoàng Nhất Khôn chợt trợn to vì gã nhận ra đối phương, người này chính là tu sĩ của Thái Ti Tiên Môn, cũng là một trong ba vị nữ tu lần này đi đến Thất Huyết Đồng, còn có tu vi bốn đoàn mệnh hỏa.

Chỉ là bây giờ trên người nữ tử này không hề có bất kỳ cảm giác lãnh ngạo nào, lúc nhìn qua Tam điện hạ thì ánh mắt vô cùng sùng kính và cực kỳ nhu thuận.

Một màn này khiến cho Hoàng Nhất Khôn lập tức hít vào một ngụm khí lớn, gã cảm thấy lần này mình khiêu chiến có chút qua loa, vì vậy lập tức lui ra phía sau vài bước và cười khan một tiếng.

“Hôm nay ta vẫn chưa có chuẩn bị tốt, tạm không thách thức, cáo từ …cáo từ nha.”

Nói xong Hoàng Nhất Khôn vừa muốn ly khai, nhưng trong nháy mắt tiếp theo thân ảnh Tam điện hạ vậy mà lại tan biến ngay tại chỗ, lúc xuất hiện đã thình lình đứng ở trước mặt Hoàng Nhất Khôn, một hơi bắt được tay phải của gã.

Loại tốc độ này khiến cho con ngươi Hoàng Nhất Khôn co rụt lại, mà tay phải bị bắt cũng khiến cho sắc mặt của gã đại biến.

Điều làm cho tâm thần của gã càng thêm hoảng sợ, đó là rõ ràng gã không cách nào phản kháng, tựa như gã ở trước mặt đối phương chỉ như một con gà con thôi vậy, điều này khiến cho gã lập tức đổ mồ hôi trán, cấp tốc mở miệng.

“Ngươi muốn làm gì!”

Chương 533: Ngọn núi thứ bảy có yêu quái (2)

“Không cần khẩn trương, lần này ngươi mang theo bao nhiêu tiền?” Tam điện hạ cười tủm tỉm mở miệng.

Hoàng Nhất Khôn sững sờ.

Tam điện hạ mắt thấy như thế, lông mày nhướng lên.

“Người này thật là không có quy củ, được rồi, ta giải thích với ngươi một chút, ngươi hẳn là đánh không lại ta đấy, nhưng ta biết rõ ngươi ở Huyền U tông rất khổ sở, thật ra mọi người đều là người một nhà, người một nhà sẽ không làm khó dễ nhau.”

“Hết thảy đều vì sinh ý mà thôi, ta cũng không gạt ngươi, giá thị trường là một nghìn vạn linh thạch, ngươi cho ta thì ta nhận thua, hơn nữa ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ biểu diễn việc này thật là tuyệt vời cho người ta xem, ta có thể công khai nói ra là bị ngươi đánh bại, thậm chí còn có thể cho ngươi lưu ảnh làm kỷ niệm.”

“Cho ngươi nở mày nở mặt mà trở về, rất tốt.”

Hoàng Nhất Khôn nghe đến đó thì đôi mắt trợn to, theo bản năng lắc đầu.

Tam điện hạ đang cười ha hả, bộ dạng sinh ý thật dễ làm, nhưng khi nhìn thấy Hoàng Nhất Khôn lắc đầu thì nụ cười của y vẫn không đổi, nhưng lời nói ra lại làm cho tâm thần Hoàng Nhất Khôn nổ vang.

“Không đồng ý ư? Không sao, vẫn có thể thương lượng, ngón tay này của ngươi không tệ, lấy ra gán nợ là được.”

Nói xong Tam điện hạ không đợi Hoàng Nhất Khôn vùng vẫy, liền trực tiếp rặc rặc một tiếng, tách ra ngón trỏ của Hoàng Nhất Khôn…

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức truyền ra từ trong miệng Hoàng Nhất Khôn, Tam điện hạ vung tay lên thì một cỗ đại lực lập tức tản ra, Hoàng Nhất Khôn trực tiếp bị đánh bay ra thật xa rơi vào trên bậc núi.

Oanh một tiếng, Hoàng Nhất Khôn phun ra máu tươi và sắc mặt trắng bệch, thần sắc mang theo hoảng sợ vô cùng, vừa muốn nhìn sang thì bên tai lập tức truyền đến âm thanh cười ha hả của Tam điện hạ.

“Ngươi thắng, không tiễn nha.”

Hoàng Nhất Khôn nghe vậy liền giật mình một cái, sau đó cúi đầu nhìn cánh tay phải rực rỡ của mình, nguyên bản bàn tay năm ngón, bây giờ đã thành bốn ngón, một cỗ cảm giác bi phẫn lập tức từ trong lòng xông thẳng tới đỉnh đầu.

“Đây là cường đạo!!”

Bi phẫn mãnh liệt khiến cho Hoàng Nhất Khôn cảm thấy trước mắt cũng có chút mơ hồ, nhất là nghĩ đến mình đã dùng tích góp cả đời để chế tạo ra năm ngón tay này, cứ như vậy liền tặng không một ngón, trong lòng của gã lập tức rỉ máu.

Nhưng…Gã không dám đi đòi lại, tên Tam điện hạ kia thật đáng sợ, người này khiến cho gã cảm thấy cực kỳ khủng bố.

Trong lúc chỉ dám âm thầm oán giận, gã hơi nhoáng một cái thân thể muốn bay lên không đi thật xa, nhưng nhớ tới các ngọn núi trong Thất Huyết Đồng đều cấm bay, vì vậy tâm tình càng thêm đau khổ, chỉ có thể cất bước đi về phía dưới núi.

Gã không muốn ở lại trên ngọn núi thứ bảy…

Chỉ là đi tới đi lui, gã lại nhìn thấy một người.

Một nữ nhân cường tráng cao lớn đang khoanh chân ngồi trên cái ghế đá cách đó không xa.

Chẳng những thân hình đối phương cao lớn mà cơ bắp toàn thân còn giống như sắp muốn nổ ra rồi vậy, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng sợi gân xanh trên người, nhất là thanh đại kiếm được cắm ở một bên, chỉ nhìn qua thôi cũng thấy mà giật mình.

Đại kiếm dài hơn một trượng và rộng đến một xích, toàn thân đen nhánh đồng thời bên trên còn tản mát ra sát khí kinh người, người này, chính là Nhị điện hạ nhận được chiến thư của Hoàng Nhất Khôn tối nay.

Một màn này khiến cho trái tim Hoàng Nhất Khôn chấn động mãnh liệt, bước chân cũng tức khắc dừng lại.

Mà nháy mắt khi gã dừng lại, Nhị điện hạ cũng mở mắt ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hoàng Nhất Khôn, trong một tích tắc toàn thân trực tiếp bạo phát ra một luồng khí huyết ngập trời, khiến cho bốn phía lập tức nhấc lên phong bạo.

“Thân thể nửa bước Kim Đan!!!” Cơn bão từ phía trước đập thẳng vào mặt, tất cả pháp khiếu trong cơ thể của Hoàng Nhất Khôn cũng đều rung động lắc lư, một cỗ khí thế hung mãnh cuồng bạo theo Nhị điện hạ đứng lên, lập tức bộc phát.

Hoàng Nhất Khôn xém chút nữa hồn phi phách tán.

“Điều này…làm sao có thể, cái này là thứ nhân tộc có thể đạt tới được sao, thứ này ngay cả những dị tộc có thiên phú luyện thể cũng không nhất định có thể đạt tới trình độ thân thể đặc biệt thế này cơ mà, đây là không tu mệnh hỏa mà lấy pháp khiếu để bồi dưỡng thân thể, chỉ đi theo đường luyện thể!! Kể cả bên trong Liên Minh Bảy Tông cũng không nghe nói có vị đệ tử nào có thể làm được đến mức này!”

Toàn thân Hoàng Nhất Khôn run rẩy, mắt thấy Nhị điện hạ huyết khí thao thiên đi tới, gã cảm thấy nữ tử trước mắt này không thể chiến thắng, uy thế không gì sánh kịp vì vậy lập tức vội vàng hô to.

“Chờ một chút…”

Nhưng không đợi lời gã nói xong, sau một khắc Nhị điện hạ đã đến gần kề, đại kiếm quét ngang rồi trực tiếp hạ một kiếm xuống.

Âm truyền nổ tung vang vọng khắp bát phương, một nén nhang sau Hoàng Nhất Khôn phun ra máu tươi, thân thể tràn đầy máu bầm bị cuốn ra ngoài, sau khi rơi xuống thì bi phẫn trong lòng đã đạt đến cực hạn, chẳng những gã không dám quay đầu lại, mà còn nhanh chóng chạy trốn như điên.

Bàn tay phải của gã lại mất đi một ngón, lúc này chỉ còn lại có ba ngón tay.

Mà giờ khắc này trên đỉnh núi của ngọn núi thứ bảy, trong một tòa lầu có hai thân ảnh đang đứng ở nơi đó, chính là Thất gia và người tôi tớ của lão.

Thất gia cũng đang chú ý tới một trận chiến này, mắt thấy tình huống như thế lão cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

“Lão Tam là một tên hám lợi, vì một cái ngón tay mà ngay cả tôn nghiêm cũng có thể bán đứng!”

“Còn có lão Nhị nha, biết rõ nó là người lỗ mãng…ài, nhưng mệnh của nó cũng thật tốt, tháng trước truyền âm cho ta, nói mình nhặt được một con Đại Bàng tộc mở Thiên Cung tu vi Kim Đan chuyên môn luyện thể, đối phương đang bay trên trời thật ổn định thế nào lại vừa đúng lúc Viêm Hoàng bay ngang qua, vì vậy bị Viêm Hoàng một đầu đâm chết, mà sau khi nó nuốt Kim Đan của con Đại Bàng vào, vậy mà cũng thuận lợi chứ không bị bạo thể, ngược lại còn tấn cấp…loại sự tình này, cũng chỉ có nó tin, ngươi tin không?”

Người tôi tớ ở bên cạnh trầm mặc, đáy lòng cũng dâng lên sóng lớn ngập trời, một lát nói không ra lời.

Chương 534: Ngọn núi thứ bảy có yêu quái (3)

Cùng lúc đó Hoàng Nhất Khôn đang chạy như điên xuống núi, không ngừng phun ra máu tươi, thần sắc trần ngập bi phẫn, nhất là nhìn tới bàn tay của mình lúc này chỉ còn lại ba ngón tay rực rỡ, việc này khiến cho gã có một loại kích động muốn khóc thật to.

“Đáng lẽ ta không nên tới khiêu chiến, quá ức hiếp người rồi!”

“Sức mạnh thân thể nửa bước Kim Đan, đặt người này ở bên trong Liên Minh Bảy Tông cũng sẽ thành tồn tại không mấy người dám đi trêu chọc, ta cũng đã nhận thua …vậy mà ả vẫn đánh!”

“Hơn nữa, những điện hạ của ngọn núi thứ bảy này đều không phải là thứ tốt mà rất biết ẩn giấu, lão Tam kia như độc xà khiến ta nhìn không thấu, nói y là Kim Đan ta cũng tin, lão Nhị thì toàn thân quái lực đáng sợ tột cùng, hơn nữa vậy mà bọn họ đều muốn tách ngón tay của ta!!!”

Trong bi phẫn, Hoàng Nhất Khôn với khuôn mặt ứ máu vừa đi tới chân núi đang muốn ly khai, nhưng trong nháy mắt tiếp theo gã chợt ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trên con đường nhỏ phía trước bỗng có một người thanh niên mặc đạo bào màu xám đi tới, thanh niên này miệng vừa ăn táo vừa giơ tay lên chào hỏi với gã, trên mặt còn cười tủm tỉm.

“Nhất Khôn, sao lại như thế này, bị lão Nhị nhà ta đánh sao?”

“Ngươi là ai?” Hoàng Nhất Khôn lập tức run lên, da đầu gần như muốn nổ tung, trực giác nhạy cảm báo cho gã biết, trên thân người trước mắt này còn tồn tại lực lượng kinh khủng và siêu việt hơn cả Tam điện hạ cùng Nhị điện hạ, trong mắt của gã thì dường như đối phương không phải người, mà là một hung thần quỷ dị khoác lớp da người bên ngoài.

“Vậy mà ngươi không biết ta sao? Ta là hảo hữu với ca ca Hoàng Lệnh Phi của ngươi, gã không nói gì về ta cho ngươi hả?” Đội trưởng kinh ngạc nhìn Hoàng Nhất Khôn.

“Không cần khẩn trương nha!” Đội trưởng nhìn thấy Hoàng

Nhất Khôn khẩn trương như vậy, thở dài một hơi và trong mắt mang theo một chút cảm giác cùng chung mối thù.

“Đây là do lão Nhị và lão Tam đánh đúng không, quả thực hai người bọn họ có hơi quá đáng.” Đội trưởng lắc đầu với bộ dạng rất tức giận, còn thuận tay ném cho Hoàng Nhất Khôn mấy khỏa đan dược.

Nhưng Hoàng Nhất Khôn vẫn cảnh giác như trước, lúc này hô hấp của gã dồn dập muốn rời khỏi nhưng lại không dám, đồng thời cũng đã suy đoán ra thân phận của đối phương.

“Đại điện hạ?”

“Không nên xưng hô như vậy, quá khách khí rồi, gọi ta là đại sư huynh là được, ta không giống với lão Nhị cùng lão Tam và một vài tên khác.” Nụ cười của đội trưởng ôn hòa như ánh mặt trời, nhẹ nhàng mở miệng.

“Đại sư huynh … . .” Hoàng Nhất Khôn chần chờ một chút, thấp giọng mở miệng.

“Thế này mới đúng, ngươi không nên lo lắng nhé, tới đây, ta tiễn ngươi xuống núi.” Đội trưởng cười tủm tỉm mở miệng.

“Không cần, tự ta có thể…” Trái tim Hoàng Nhất Khôn càng lúc càng run rẩy.

“Vậy cũng được, ta sẽ không tiễn nữa, đúng rồi, tiền mấy khỏa đan dược vừa rồi, còn phải phiền sư đệ ngươi trả cho ta một chút, một ngón tay là đủ rồi.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng, trong con mắt kia rõ ràng mơ hồ nổi lên khuôn mặt của gã, gương mặt kia cũng từ từ nhắm hai mắt, nhưng biểu cảm lại lộ ra vẻ dữ tợn và đói khát vô cùng.

Ngay khi luồng đói khát này khuếch tán từ trên người đội trưởng, Hoàng Nhất Khôn phát hiện tâm thần của mình chấn động mãnh liệt, trong lòng hiện lên nguy cơ sinh tử không cách nào hình dung, mắt thấy đội trưởng tới gần thì gã lập tức rút lui, nhưng không đợi gã chạy trốn, chỉ thấy hoa mắt một cái và một tiếng rặc rặc vang lên, ba ngón tay của gã …chỉ còn lại hai ngón.

Bị Đại điện hạ gặm đứt một ngón.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, gã bất chấp ngón tay bị gặm mà điên cuồng bỏ chạy.

Đội trưởng nhìn thấy như thế, chỉ ước lượng ngón tay rực rỡ như tử kim trong tay của mình, mỉm cười.

“Đứa nhóc này chơi không vui chút nào, vẫn là Tiểu Thanh nhà ta thú vị.”

Trên đỉnh núi Thất gia cũng nhìn thấy một màn này, lão hài lòng gật nhẹ đầu.

“Trong mấy người đệ tử, chỉ có lão đại là biết giảng đạo lý!”

Người tôi tớ bên cạnh nghe vậy liền trầm mặc, không biết nên nói cái gì, gã không nhìn ra Đại điện hạ nói đạo lý như thế nào…

“Nhưng mà như vậy cũng không công bằng, lão Đại lão Nhị lão Tam đều có ngón tay, lão Tứ không thể không có.” Thất gia bỗng nhiên mở miệng, giơ tay phải vung lên.

Ở dưới chân núi, tên thiên kiêu Hoàng Nhất Khôn của Huyền U tông đang chạy như điên đến, sau khi bị đội trưởng hoàn toàn hù dọa thì bi phẫn và hoảng sợ tràn đầy trong lòng, lúc này thân thể của gã đột nhiên bị một cỗ cuồng phong từ trên trời giáng xuống cuốn lên.

Tâm thần của gã dấy lên chấn động trước đó chưa từng có, cả người hầu như muốn hồn phi phách tán, mà luồng cuồng phong không cách nào chống cự này cũng trực tiếp ném gã văng đến phía bến cảng số 176.

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể Hoàng Nhất Khôn oanh một tiếng, đập vào trước cửa lớn của Bộ Hung ti bến cảng số 176.

Toàn thân Hoàng Nhất Khôn mệt mỏi rã rời, trong đầu tràn ngập hỗn loạn, nhưng không đợi gã thấy rõ bốn phía đã nghe được sau lưng truyền tới thanh âm thanh thúy kèm theo kinh ngạc của một thiếu nữ.

“Ai vậy, đột nhiên bay tới trước mặt ta, muốn tập kích ta sao? Hừ, lén lén lút lút, nhìn qua liền biết không phải là người tốt, Tiểu Bì, trấn áp!”

Hoàng Nhất Khôn chợt thanh tỉnh, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt đến kinh tâm động phách lập tức điên cuồng bộc phát bên trong đầu, gã không chần chờ chút nào mà theo bản năng muốn bỏ chạy.

Nhưng vẫn đã chậm, nháy mắt một cái một chiếc xúc tu to lớn trống rỗng xuất hiện, lực lượng Kim Đan bộc phát cuốn gã lên dễ như trở bàn tay.

Ngay tức thì gã bị khí tức Kim Đan bên trong chiếc xúc tu chấn động, cả người phun ra máu tươi bị trấn áp lâm vào hôn mê.

Mà trước khi hôn mê, gã còn mơ hồ nghe được giọng nói của thiếu nữ vang vọng ở bên người.

“Không tệ không tệ, rất thích hợp để đưa tới cho Hứa Thanh ca ca làm thí nghiệm…”

Chương 535: Trong mắt có người (1)

Lúc này bên trong đại lao Bộ Hung ti, Hứa Thanh đang cúi đầu nghiên cứu một tên thành viên của Dạ Cưu, hắn đang cẩn thận kiểm tra độc thảo lúc trước của mình, tìm hiểu nguyên nhân tại sao nó có thể khiến cho màu sắc của tiểu hắc trùng lại biến thành sẫm hơn.

“Nếu như tìm được nguyên nhân, phải chăng có thể dùng dược lực trái ngược lại, khiến cho độ bền bỉ của tiểu hắc trùng tăng cao?” Hứa Thanh vừa thăm dò vừa trầm ngâm.

Tiếng kêu gào thảm thiết thê lương không ngừng vang vọng, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới quá trình nghiên cứu của Hứa Thanh, cứ như vậy một nén nhang trôi qua, Hứa Thanh tiện tay rút ra hồn của tên thành viên Dạ Cưu đã tử vong, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, nhưng rất nhanh hắn liền nhăn mày lại nhìn ra phía cửa đại lao.

Cửa đại lao bị đẩy ra một khe hở, một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo sự ngượng ngùng của thiếu nữ thò vào, mà thiếu nữ cũng nhanh chóng tiến vào nhà tù.

Thiếu nữ ước chừng 16-17 tuổi, mặc một thân thanh sam đang cười tươi như hoa, da tay trắng bóc như ngọc, tay phải còn quấn quanh một con Tiểu Chương Ngư.

Thiếu nữ này, chính là Ngôn Ngôn.

Lúc này, con Tiểu Chương Ngư trên tay nàng đang nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh với vẻ bất thiện, nhưng hình như cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể thu hồi ánh mắt giả bộ như không phát hiện.

“Hứa Thanh ca ca.” Ngôn Ngôn vui vẻ duyên dáng gọi to một tiếng và nhanh chóng bước đến bên người Hứa Thanh, nhìn thi thể bị mổ thông suốt ở một bên, mắt nàng lập tức sáng lên.

“Hứa Thanh ca ca, ta không quấy rầy ngươi, ta đứng ở bên cạnh nhìn là được.”

Hứa Thanh nhăn mày lại, đang muốn cự tuyệt.

“Hứa Thanh ca ca, vừa nãy ta còn bắt được tội phạm truy nã nữa đấy, ta tính học tập cùng ngươi một chút, hoặc là chúng ta cùng nhau lấy gã ra chơi đùa nha.”

Mắt thấy Hứa Thanh muốn cự tuyệt, Ngôn Ngôn lập tức vội vã mở miệng và phất tay ra lệnh Tiểu Chương Ngư phun ra một cái bong bóng khí, bong bóng khí này nhanh chóng biến lớn cuối cùng vỡ vụn rơi ra thân ảnh Hoàng Nhất Khôn từ.

Theo Hoàng Nhất Khôn xuất hiện, vô số tiểu hắc trùng mắt thường khó thể nhìn thấy tràn ngập ở trong không khí bốn phía bị Hứa Thanh bồi dưỡng ra liền im hơi lặng tiếng bay qua, giống như chỉ cần Hứa Thanh ra lệnh một tiếng thì chúng nó sẽ lập tức ập tới người này.

Hứa Thanh chú ý đến trên người Hoàng Nhất Khôn, lập tức nhận ra và cũng thấy được thương thế mới lạ từ trên người đối phương.

Cũng nhìn thấy năm ngón tay rực rỡ vốn có ở trên bàn tay phải của tên này bây giờ chỉ còn lại một ngón cái cùng ngón út, ba ngón giữa đã không còn, lúc này bàn tay của gã quả thật giống như ký hiệu chữ ‘Ngưu’ vậy.

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, nhưng rất nhanh hắn phát hiện tiểu hắc trùng tràn ngập ngoài thân thể Hoàng Nhất Khôn lại có chút dị động, trong mắt hắn cũng lập tức lộ ra một tia quang mang kỳ lạ nhìn về phía tóc của Hoàng Nhất Khôn.

Về phần Hoàng Nhất Khôn, sau khi bị ném một cái xuống đất liền tỉnh lại, từ đầu trong mắt vẫn còn có chút mờ mịt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo khi gã nhìn thấy rõ bốn phía, cũng nhìn thấy Hứa Thanh.

Hoàng Nhất Khôn trầm mặc.

Gã nghĩ tới mấy ngày hôm trước mình còn đứng ở trước mặt đối phương nói những lời kia, lại nghĩ tới tràng cảnh đêm nay mình vừa trải qua, lúc này gã chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác phức tạp không cách nào hình dung trong lòng, sau đó cỗ phức tạp này liền hóa thành bi phẫn trước đó chưa từng có, gã muốn vùng vẫy chạy trốn nhưng thân thể lại bị trói buộc, không cách nào giãy giụa.

“Ngươi đi thách thức ngọn núi thứ bảy rồi hả?” Gã không muốn nói chuyện, nhưng Hứa Thanh muốn hỏi.

Thân thể Hoàng Nhất Khôn run lên, gã không muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo gã liền thấy được mặt đất bốn phía tràn ngập máu tươi cùng với rất nhiều thi thể với tử trạng thê thảm ở bên cạnh.

Một màn này lập tức khiến cho gã vốn dĩ trải qua một đêm hành hạ, tâm thần đã trở nên yếu ớt, lúc này lại dấy lên sóng lớn ngập trời, ánh mắt nhìn Hứa Thanh và Ngôn Ngôn cũng lộ ra hoảng sợ.

Nhất là Ngôn Ngôn lúc này lại lần nữa mở miệng.

"Hứa Thanh ca ca, người này rất xấu đó, rơi từ không trung xuống hình như là muốn tập kích ta. Đúng rồi, không nói về gã nữa, Hứa Thanh ca ca, từ khi ngươi không tới đại lao tìm ta thì ta một mình thật là nhàm chán, mỗi ngày đều trông ngóng ngươi tới chơi, hơn nữa dạo gần đây ta cũng đã nghiên cứu ra một vài cách chơi rất thú vị."

Nói xong Ngôn Ngôn vung tay lên, trước mặt lập tức xuất hiện rất nhiều bình thuốc, bên trong đều là độc dược, đồng thời còn có một cái kệ rất lớn cũng phịch một cái rơi xuống đất.

Trên cái kệ rõ ràng là đủ loại dụng cụ cắt gọt, cong có, thẳng có, dài có, ngắn có, còn có cả xoắn ốc, đủ thứ trọn vẹn hơn mười loại, đồng thời còn có khóa sắt, móc, khoan, cưa ...đầy đủ tất cả.

Hứa Thanh quét mắt tới.

"Hứa Thanh ca ca, ngươi xem nè, ta đã chuẩn bị xong hết, chúng ta hạ độc gã trước hay là phanh thây gã trước, nhìn xem pháp khiếu của gã có hình dáng gì, hơn nữa chúng ta làm như thế nào mới có khiến cho gã kêu êm tai hơn một chút nhỉ, giống như mấy trăm người đoạn thời gian trước vậy đó."

Giọng nói của Ngôn Ngôn cực kỳ ngọt ngào, làm cho người ta vừa nghe xong chỉ từ thanh âm sẽ cảm thấy có phần thoải mái dễ chịu, nhưng nếu nghe kỹ nội dung trong lời nói thì có thể cảm thụ hoàn toàn trái lại.

Nhất là con ngươi sáng ngời trong suốt, chân mày lá liễu cong cong và lông mi thật dài hơi khẽ run, hình như lúc nàng nói ra lời này thì nội tâm của nàng vô cùng vui vẻ.

Một màn này liền khiến cho Hoàng Nhất Khôn đang nằm dưới đất bị hù dọa đến điên cuồng run rẩy, gã nhìn qua những dụng cụ cắt gọt kia rồi lại nhìn qua Ngôn Ngôn, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh hình như đang suy tư, lúc này gã bỗng cảm thấy nơi này chính là địa ngục nhân gian.

"Hứa Thanh ca ca, ngươi cảm thấy ý nghĩ của ta thế nào?" Ngôn Ngôn nói xong, cầm lấy một đạo dụng cụ cắt gọt giống như đang tìm kiếm vật nào tiện tay, đồng thời còn cẩn thận mang theo vẻ nịnh nọt đến gần hắn hỏi ý kiến.

"Hứa Thanh ca ca, chúng ta bắt đầu từ đâu vậy, có muốn cắt đầu lưỡi của gã trước hay không, ta nghĩ rằng như vậy có lẽ sẽ khiến âm thanh gã phát ra dễ nghe hơn một chút đấy."

Lời này vừa ra, Hoàng Nhất Khôn rõ ràng đã bị trói buộc nhưng cả người vẫn kịch liệt run rẩy, sợ hãi trong ánh mắt đã đạt đến cực hạn, bên trong còn lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Gã biết Ngôn Ngôn cho nên cũng biết đối phương là một người điên chuyện gì cũng làm được, mà một người điên như vậy lại lộ ra biểu cảm nịnh nọt trưng cầu ý kiến của Hứa Thanh.

Gã cảm thấy nơi này hình như còn đáng sợ hơn cả ngọn núi thứ bảy, nhất là gã nghĩ đến quá trình mình bị ném bay tới đây thì lại càng thêm hoảng sợ.

"Hứa Thanh ca ca, chúng ta nên bắt đầu chơi từ đâu đây?" Ngôn Ngôn cắn môi dưới nhìn Hứa Thanh, trên làn da trắng nõn không tỳ vết lộ ra chút phấn hồng nhàn nhạt, khẽ cắn đôi môi hơi mỏng như hai cánh hoa hồng mềm mại, rất nhanh đôi môi đã bị cắn rịn ra máu.

Chương 536: Trong mắt có người (2)

Hứa Thanh bình tĩnh nhìn Ngôn Ngôn, mặc dù lúc trước đối phương trợ giúp Bộ Hung ti cũng có chỗ khác người, nhưng hắn cũng không có để trong lòng chút việc này.

Nhưng hôm nay Ngôn Ngôn mang theo người này đến, Hứa Thanh cảm thấy có chút ý tứ. Thương thế của Hoàng Nhất Khôn rõ ràng có chỗ bị trọng kiếm đánh vào, mà miệng vết thương trên bàn tay còn có dấu răng, có thể nghĩ đến tối nay đối phương hẳn là đã đi thách thức ngọn núi thứ bảy.

Mà tiếng nổ mạnh phía ngoài lúc trước hắn cũng nghe thấy, nghĩ tới liền biết có người ném Hoàng Nhất Khôn này tới cho hắn. Người này vừa đi tới ngọn núi thứ bảy, quay lại liền chỉ còn hai ngón tay, điều này cũng chỉ có một giải thích.

Hứa Thanh đã đoán ra đáp án.

Nhưng bởi vì suy đoán ra đáp án, Hứa Thanh cũng cảm thấy đám điện hạ ngọn núi thứ bảy sẽ không đến mức ném Hoàng Nhất Khôn dính độc tới chỗ của hắn.

Cái này là không cần thiết.

Mà độc trên người của Hoàng Nhất Khôn, ở ngay trên tóc.

Loại độc này Hứa Thanh đã từng tiếp xúc qua, chính là loại độc làm cho người ta hấp dẫn các tồn tại đặc thù lúc trước của tên thiếu chủ Nhân Ngư tộc.

Nhưng độc trên người Hoàng Nhất Khôn rõ ràng có cấp độ cao hơn, đặc tính cũng mãnh liệt hơn, chỉ cần là người ở cạnh gã trong vòng ba trượng liền có thể bị nhiễm.

Vả lại còn rất khó bị phát hiện, Hứa Thanh phát hiện ra được là bởi vì trước đó tiểu hắc trùng bỗng nhiên dị động cho nên hắn đã lập tức dò xét, tuy trong thời gian ngắn hắn cũng không cách nào phán đoán chuẩn xác được hiệu dụng cụ thể của loại độc này, nhưng với tạo nghệ dược thảo của hắn, thì đại khái đoán ra loại độc này ngoài tác dụng hấp dẫn còn dùng để khóa chặt và theo dõi đối phương.

Nếu như thế, vậy đến cùng là ai hạ loại độc này, trước mắt thì Ngôn Ngôn là người có hiềm nghi lớn nhất.

Dù Ngôn Ngôn lúc trước luôn luôn biểu lộ ra bộ dạng bị hàng phục, lại có một loạt các lời đồn đại về nàng, nhưng Hứa Thanh cảm thấy người thiếu nữ mặc hắc y có bộ dạng hung tàn và động một chút liền động thủ giết người lúc trước, không phải là người chỉ đơn giản như vậy liền có thể bị người khác chấn nhiếp khuất phục đến trình độ như bây giờ.

Cho nên trong lòng Hứa Thanh không hề tin tưởng chút nào đối với toàn bộ cử động của Ngôn Ngôn.

“Hứa Thanh ca ca, tại sao ngươi không nói chuyện vậy?” Ngôn Ngôn cắn môi dưới máu lại càng chảy thêm ra, khiến cho khuôn mặt kiều diễm cũng tăng thêm vài phần yêu dị.

Hứa Thanh thần sắc như thường tay phải đột nhiên giơ lên, một phát bắt được cổ Ngôn Ngôn, dùng lực cực lớn khiến cho cổ trắng như tuyết của Ngôn Ngôn lập tức xuất hiện dấu hiệu máu ứ đọng.

Sau khi kéo đến trước mặt của mình, hắn mở miệng nói từng chữ từng chữ.

“Ta không giết ngươi, không phải bởi vì ngươi có một vị nãi nãi tốt, mà là do ngươi chưa chạm đến điểm mấu chốt của ta, nhưng nếu như ngươi cứ mãi làm như vậy sẽ chạm đến điểm mấu chốt của ta đấy.”

Toàn thân Ngôn Ngôn chấn động, Tiểu Chương Ngư trên tay vừa muốn tản khí tức ra nhưng Ngôn Ngôn lại nhanh chóng truyền ra thần niệm.

“Tiểu Bì, không được càn rỡ.”

Nói xong, rõ ràng nàng bị Hứa Thanh bóp cổ nhưng lại dùng sức cúi đầu, dùng đầu lưỡi nhiễm máu liếm liếm bàn tay của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhướng mày dùng sức hất lên, ném Ngôn Ngôn tới trên vách tường bên cạnh, oanh một tiếng, Ngôn Ngôn ngã xuống từ bên vách tường, khóe miệng tràn ra máu tươi nhưng trong đôi mắt nhìn về Hứa Thanh lại tràn đầy vẻ mê ly.

“Đúng rồi, chính là như vậy, Hứa Thanh ca ca, đây mới là bộ dạng khiến cho ta thích, trước đó ngươi thay đổi khiến cho ta còn thấy có chút không thích lắm, một khi ta không thích ta sẽ chơi chết ngươi, đương nhiên ta biết ngươi có thể phát hiện ra, nhưng ta lại càng thích hành động của ngươi sau khi phát hiện ra hơn.”

Hoàng Nhất Khôn nằm ở bên cạnh nhìn thấy một màn thế này, lại càng run rẩy mãnh liệt hơn.

Ngôn Ngôn này, đầu óc có vấn đề.

Chuyện này Hứa Thanh cũng đã nhìn ra từ trước, lúc này lại nhìn ánh mắt mê ly cùng với đủ loại hành động vừa rồi của đối phương, hắn lại càng thêm xác định.

Thế cho nên sau khi lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngôn Ngôn, Hứa Thanh chú ý đến hai ngón tay còn lại của Hoàng Nhất Khôn đang run rẩy.

Thân thể Hoàng Nhất Khôn run lên, đau buồn trong lòng trào dâng, gã biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

Nhưng xuất thủ không phải Hứa Thanh, Ngôn Ngôn bên đó nhanh chóng bò tới rồi trực tiếp dùng sức tách ra, rặc rặc hai tiếng, liền tách hai ngón tay của Hoàng Nhất Khôn và vẻ mặt nịnh nọt đưa tới cho Hứa Thanh.

Hoàng Nhất Khôn bi ai, nhưng gã phát hiện hình như mình đã thích ứng loại cảm giác này, bây giờ bỗng thấy không còn đau đớn giống như lúc đầu nữa.

Hứa Thanh tiếp nhận, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngôn Ngôn

Bị ánh mắt của Hứa Thanh nhìn, Ngôn Ngôn biết rõ ý tứ của Hứa Thanh nên vội vàng lui về phía sau một chút, cách một trượng nhìn tới Hứa Thanh, giơ ngón tay của mình lên đặt vào trong miệng cắn một cái, máu tươi lập tức tràn ra, nàng run rẩy giơ lên rồi vươn tay tới phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra một tia chờ mong.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi ăn một miếng được không?”

“Không có hứng thú.” Hứa Thanh đáp lại với thái độ lãnh đạm, hắn vung tay phải và thân thể Hoàng Nhất Khôn lập tức bị cuốn lên rồi bị ném vào trong phòng giam một bên, nhẫn trữ vật của gã cũng bị Hứa Thanh thu vào.

Tư Mã Lăng cũng không bị giam trong chỗ này, cho nên thiên kiêu bị giam ở đây cũng chỉ có một mình Hoàng Nhất Khôn.

Nếu như đối phương lén lén lút lút, lại còn làm trái với quy định cấm đi vào ban đêm, tất nhiên phải bị giam giữ một thời gian.

Làm xong những thứ này thì Hứa Thanh cúi đầu, tiếp tục đắm chìm trên việc nghiên cứu tiểu hắc trùng, hắn muốn khiến cho nhóm tiểu hắc trùng sống sót này có thể thăng hoa về chất.

Ngôn Ngôn im lặng như con vịt ngồi xuống ở chỗ kia, đưa ngón quay về đặt vào miệng, vừa hút vừa nhìn qua Hứa Thanh, trên mặt chậm rãi hiện ra nụ cười vui vẻ dạt dào.

Nhưng những người trong này đều không biết, lúc này trong một tòa lâu trên đỉnh núi ngọn núi thứ bay, ánh mắt của Thất gia có thể xuyên thấu qua hết thảy mọi ngăn cách, nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng xảy ra ở trong nhà giam.

Lão tận mắt nhìn thấy từng hành động của Ngôn Ngôn, cũng nhìn thấy biểu hiện của Hứa Thanh, trên mặt cũng chậm rãi nở ra nụ cười, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

“Lão Tứ quả thực không tệ, có phong phạm năm đó của ta.”

Tôi tớ ở bên nghe vậy liền cúi đầu, không nói chuyện nhưng đáy lòng thì đang lẩm bẩm, thầm nghĩ phong phạm của ngài bây giờ…hình như còn không bằng tiểu hài tử.

Dẫu sao hiện tại trong tông môn, rõ ràng rất nhiều nữ đệ tử có thiện cảm với tiểu hài tử, nhưng Thất gia thì sao…Nhi nữ của lão tổ, cũng chính là Phó Phong Chủ của Thất Huyết Đồng….đã trở về mấy ngày rồi, nhưng từ sau khi quay về cũng không tới gặp Thất gia dù chỉ một lần.

Có thể nghĩ, hai người đạo lữ này mâu thuẫn cực sâu khó có thể hóa giải, vậy phong phạm của Thất gia là dạng gì đây?

Chương 537: Mệnh hỏa chiếu rọi Thiên Cung! (1)

Sáng sớm.

Sau khi trải qua một đêm thực nghiệm, Hứa Thanh nhìn qua ba cái bình nhỏ phía trước, vẻ mặt vừa lòng thoả ý.

Đây là nhóm tiểu hắc trùng thứ chín mà hắn bồi dưỡng ra sau khi trải qua rất nhiều thực nghiệm trong đoạn thời gian này.

Trên thực tế thì nhóm tiểu hắc trùng thứ chín này đã không thể dùng chữ tiểu hắc nữa rồi, màu sắc của chúng nó đã là đổi qua trạng thái hơi mờ, vả lại cái đầu vốn đã rất nhỏ, lúc này lại càng nhỏ hơn nữa, so sánh sự nhỏ hơn đó tựa như so trứng gà cùng hạt đậu phộng.

Phải biết rằng tiểu hắc trùng lúc trước dùng mắt thường đã không cách nào thấy, coi như là dùng cảm giác cũng đều khó có thể phát hiện, mà bây giờ thì lại càng ẩn giấu đến độ kinh khủng.

Cho dù Hứa Thanh bây giờ cũng cần phải dựa vào huyết dịch của bản thân để dẫn dắt mới có thể phát hiện ra chúng nó, lại càng không cần phải nói tới người bên ngoài.

Ngoại trừ những cái này ra, những tiểu trùng này còn ẩn chứa độc tính nồng đậm hơn trước rất nhiều, trong khoảng thời gian này nhờ Hứa Thanh không tiếc tiền điên cuồng mua sắm lượng lớn độc thảo thêm vào thực nghiệm, bây giờ một khi chúng nó chui vào trong thân thể của địch nhân, bọn chúng cắn xé thì chất độc sẽ lập tức được phóng thích, sát thương của loại độc này phải gấp mấy lần trước kia.

Dị chất bên trong cũng là như vậy, mà nhờ có Hứa Thanh không ngừng đưa bọn chúng tiếp xúc với khỏa độc đan, khả năng bền bỉ của bản thân những con tiểu hắc trùng này cũng đã sinh ra biến dị.

Sau khi trải qua biến dị thì cơ thể của nhóm tiểu hắc trùng thứ chín đã ẩn chứa sinh mệnh lực cực kỳ cứng cỏi, coi như đưa chúng nó vào trong nội đan của khỏa độc đan kia, chúng nó cũng vẫn có thể sinh tồn trong thời gian hơn mười hơi thở.

"Chỉ tiếc là linh trí của chúng nó chưa đủ, nếu như có thể giả chết thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn."

"Mặt khác, trước mắt chúng nó cách mục tiêu hoàn toàn dung nhập vào trong nội đan của khỏa độc đan còn một khoảng, bọn chúng vẫn chưa thể uẩn dưỡng và còn sống bên trong nội đan, ta vẫn không thể tự mãn, phải tranh thủ khiến cho chúng có thể hoàn toàn sinh tồn được trong nội đan mới được."

Hứa Thanh nghĩ tới đây liền có chút tiếc nuối, đồng thời cũng thu hồi sự tự mãn.

Nhưng mà hắn cảm thấy chuyện này không phải không cách nào hoàn thành, dẫu sao bây giờ linh thạch trong túi của hắn rất sung túc, hoàn toàn có thể mua sắm những độc thảo quý giá với giá cả trên trời trong tông môn.

Cứ tiến hành thử nghiệm như thế này, tương lai cuối cùng sẽ có thể thành công.

Nghĩ tới đây trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia chờ mong, phất tay lấy ra hai ngón tay của Hoàng Nhất Khôn, vuốt vuốt trong lòng bàn tay một phen, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Nhất Khôn bây giờ đang hôn mê không hề nhúc nhích ở trong phòng giam.

Người sống trong toàn bộ đại lao này, chỉ có hai người bọn họ.

Về phần Ngôn Ngôn, khi sáng sớm trông thấy Hứa Thanh nhíu mày, mặc dù vẻ mặt không muốn nhưng nàng vẫn thức thời rời đi, mà Ngôn Ngôn rời đi thì Hứa Thanh mới cảm thấy thoải mái dễ chịu một chút.

Hắn không thích cảm giác bên cạnh có người xa lạ còn sống, lúc này hắn nhìn qua Hoàng Nhất Khôn đang hôn mê, lấy ra ngọc giản truyền âm ra phía ngoài, rất nhanh cửa đại lao cửa mở ra, tiểu tử câm là người thứ nhất chạy vào, vừa tới liền cung kính cúi đầu trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh quét mắt nhìn tiểu tử câm, tu vi đối phương tăng lên vô cùng nhanh, bây giờ đã đến Ngưng Khí tầng chín sắp tầng mười rồi, vì vậy hắn phất tay lấy ra một khỏa đan dược ném tới.

Tiểu tử câm trong khoảng thời gian này rất cần cù nghiêm túc, Hứa Thanh đều nhìn thấy hết ở trong mắt.

Cầm lấy đan dược, ánh mắt tiểu tử câm lập tức phát ra tia sáng, nhìn qua Hứa Thanh chờ đợi hắn căn dặn.

Hứa Thanh chỉ một ngón tay vào Hoàng Nhất Khôn.

“Đeo cho gã hơn hai mươi cấm pháp hoàn, mang đến giam chung một chỗ cùng Tư Mã Lăng.”

Tiểu tử câm lập tức gật đầu, nhanh chóng chạy tới, một tay nắm lấy cổ Hoàng Nhất Khôn hấp tấp rời khỏi đại lao, trước khi đóng cửa còn thả chậm động tác lại, khẽ đóng nhẹ cửa.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt cúi đầu nhìn hai ngón tay của Hoàng Nhất Khôn, hai ngón tay này tỏa ra ánh sáng rực rỡ như tử kim, bên trên còn tràn ra chấn động kinh người khiến cho sát hỏa nuốt hồn trong cơ thể của hắn cũng bị ảnh hưởng, tự động lưu chuyển, hỏa diễm cũng tràn ra bên ngoài thân thể giống như muốn chiếu rọi hai ngón tay này.

“Không biết nên sử dụng vật này như thế nào, nhưng ta cảm giác cái này không thể dùng để mở ra pháp khiếu, mà giống như là vật để cho công pháp tiến giai.” Hứa Thanh trầm ngâm, sau một hồi liền xuất ra ngọc giản truyền âm hỏi ý kiến của đội trưởng.

Không bao lâu, đội trưởng đáp lời.

“Ha ha Tiểu Thanh, kẻ đần kia cũng đi tới nơi của ngươi sao, ta cũng đã cân nhắc tới việc này, cho nên đã lưu lại cho ngươi hai ngón tay đấy.”

“Ta nói cho ngươi biết, đây chính là Huyền U Chỉ đó nha, là đồ tốt, tên Hoàng Nhất Khôn này đích xác là một thiên kiêu, cũng có đại nghị lực và đại quyết tâm, thế mà có thể tạo ra tới năm ngón Huyền U Chỉ!”

“Lão đầu tử nói thứ này có thể khiến cho công pháp của ngọn núi thứ bảy chúng ta thuế biến, phương pháp cụ thể thì lão vẫn còn đang cân nhắc, nhưng có lẽ rất nhanh sẽ nghiên cứu ra thôi, một khi thành công sẽ là một trong công pháp riêng cho tự liệt của ngọn núi thứ bảy chúng ta.”

Hứa Thanh nghe vậy liền không quan tâm tới ngón tay nữa, xuất ra túi trữ vật của Hoàng Nhất Khôn.

“Tên Hoàng Nhất Khôn này hình như hơi nghèo?” Hứa Thanh quét mắt nhìn qua nhẫn trữ vật, phía trên tương tự của Tư Mã

Lăng đều có ấn ký riêng, nhưng nhẫn trữ vật của Hoàng Nhất Khôn không hề có khảm bảo thạch, thoạt nhìn rất tầm thường.

Lần này không cần Hứa Thanh căn dặn, cái bóng thời khắc luôn lưu ý Hứa Thanh nên lập tức bay nhanh đến, sau khi khiến cho ấn ký bên trên mặt nhẫn hao mòn một phen, chờ đến trình độ không sai biệt lắm thì nó vội vàng tràn ra cảm xúc nịnh nọt, lại rụt trở về.

Hiển nhiên nó rất nhớ việc Hứa Thanh đã từng đáp ứng với nó, Hứa Thanh nói nếu như nó biểu hiện tốt thì hắn sẽ cho nó hấp thu mảnh vỡ pháp bảo Cấm Kỵ kia.

Lần đầu tiên từ khi gặp cho tới nay, Hứa Thanh lộ ra một ánh mắt tán thưởng về phía cái bóng.

Ánh mắt này cũng khiến cho cái bóng sửng sốt một chút, sau đó lập tức lộ ra kích động, thân thể cũng trở nên bất ổn, cái bóng trên mặt đất cũng nứt ra vài vết nứt, vui vẻ đến cực hạn.

Nhưng lão tổ Kim Cương Tông thì lại không vui rồi, lão là thân thể lôi hồn, lúc này cũng không khống chế nổi mà run rẩy, cảm giác nguy cơ mãnh liệt đang ầm ầm bộc phát bên trong tâm thần của lão.

Hứa Thanh hữu ý mà làm có vẻ như vô ý quét mắt liếc qua que sắt màu đen, sau đó giơ tay phải lên tản pháp lực ra, sau khi tản pháp lực một vòng trên nhẫn trữ vật của Hoàng Nhất Khôn mới mang theo cảm giác chờ mong cầm lên.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo Hứa Thanh liền nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Chẳng lẽ tên Hoàng Nhất Khôn này là thiên kiêu giả?” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía cửa của nhà tù, đáy lòng rất là không vui.

Chương 538: Mệnh hỏa chiếu rọi Thiên Cung! (2)

Bởi vì bên trong nhẫn trữ vật của Hoàng Nhất Khôn ngoại trừ mấy bình bình lọ lọ và vài cái ngọc giản, linh phiếu chỉ có chưa tới mười vạn, pháp khí thì một cái cũng không, về phần những vật khác làm cho Hứa Thanh chờ mong càng là không có.

Hứa Thanh cảm thấy tùy tiện chọn một vị tu sĩ Trúc Cơ trong tông môn của mình, thì đều có tiền hơn so với thiên kiêu Hoàng Nhất Khôn với độ nghèo khó đến mức này.

Nhưng khi Hứa Thanh nhớ lại hai ngón tay kia, đáy lòng của hắn đã có đáp án.

“Chẳng lẽ tên này đã đem tích góp cả đời để dùng trên năm ngón tay của mình rồi đấy chứ...” Hứa Thanh nhớ lại lần đầu Hoàng Nhất Khôn đến đây, nhớ lại thần sắc ngạo nghễ của gã khi giơ năm ngón tay lên.

Hắn cảm thấy tám chín phần mười là như vậy rồi.

“Cũng là kẻ đáng thương, vậy mà lại dám chủ động lộ ra bảo vật trước mặt đội trưởng.” Hứa Thanh lắc đầu, lấy ra những bình bình lọ lọ trong nhẫn trữ vật, sau khi kiểm tra kỹ hơn một hồi thì cuối cùng trong mắt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Phần lớn những đan dược đều có tác dụng chữa thương, nhưng mà trong này còn có một bình nhỏ, bên trong chứa một khối đan dược mà Hứa Thanh rất quen thuộc, chính là loại đan dược dùng để mở pháp khiếu từng thấy ở trong nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng.

Hứa Thanh không chần chờ, lập tức xuất khỏa đan này ra kiểm tra một chút, say khi xác định nó với khỏa lúc trước tương tự như nhau liền trực tiếp ném vào trong miệng, hắn biết loại đan dược này rất phi phàm, cũng đoán được đan dược này hẳn là loại mà thiên kiêu dùng để thời khắc mấu chốt đột phá giới hạn.

Nhưng Hứa Thanh cảm thấy, thay vì tạm gác lại về sau thì không bằng bây giờ ăn luôn thì tốt nhất.

Trong khoảng thời gian này hắn luôn không ngừng luyện hồn và tu hành, cho nên đạo pháp khiếu thứ 89 cũng đã được trùng kích hơn phân nửa, vì vậy trong nháy mắt tiếp theo ngay sau khi ăn khỏa đan dược kia, trong cơ thể của hắn lập tức vang lên tiếng nổ, giờ phút này đạo pháp khiếu 89 lập tức mở ra, pháp lực tràn ra lập tức chảy xuôi toàn thân Hứa Thanh.

Mà dược hiệu còn thừa rất nhiều, giờ phút này bọn chúng đang lao thẳng oanh kích đến đạo pháp khiếu thứ 90, thân thể Hứa Thanh chấn động, hắn cảm giác rõ ràng được đạo pháp khiếu thứ 90 kịch liệt lay động và đã bắt đầu xuất hiện khe hở, tổng thể thì những khe hở này chiếm cứ một thành của mặt ngoài pháp khiếu.

Rất nhanh theo dược lực bộc phát thì khe hở càng lúc càng nhiều, từ hai thành, tới ba thành, bốn thành … .

Hứa Thanh hô hấp dồn dập toàn lực trùng kích, dần dần khe hở trên đạo pháp khiếu thứ 90 của hắn đạt đến trình độ sáu thành, mà lúc này dược hiệu cũng không còn thừa mấy, cuối cùng miễn cưỡng đạt đến trình độ bảy thành thì dược hiệu cũng tan biến.

Đôi mắt Hứa Thanh đỏ lên, lúc này hắn cảm nhận rõ ràng được bên trong đạo pháp khiếu thứ 90 ẩn chứa một luồng pháp lực kinh người, cũng cảm nhận được từ đạo pháp khiếu thứ 60, thì 29 đạo pháp khiếu còn lại đều đang tràn ra những đốm lửa.

Những đốm lửa này không ngừng hội tụ lại, giống như muốn hình thành đoàn mệnh hỏa thứ ba cho Hứa Thanh, nhưng bởi vì đạo pháp khiếu thứ 90 mới chỉ mở có một nửa cho nên đoàn mệnh hỏa thứ ba mặc dù đang không ngừng ngưng tụ, nhưng cuối cùng vẫn chưa thể nào hình thành.

Thời điểm trước đó Hứa Thanh cũng đã có chút cảm giác cấp bách trong lòng, không phải nói bây giờ chỉ còn cách đoàn mệnh hỏa thứ ba kém có một chút như vậy, cho nên cảm giác cấp bách của hắn lúc này lại càng mãnh liệt hơn.

“Hôm nay nhất định phải mở ra cho ta!” Hứa Thanh hung hăng nghiến răng, xuất ra ngọc giản truyền lệnh ra phía bên ngoài.

“Chuyển hết Dạ Cưu mà các Ti khác bắt được tới đây!”

Theo Hứa Thanh ra lệnh một tiếng, toàn bộ thành viên Bộ

Hung ti lập tức xuất động áp giải Dạ Cưu từ các Ti khác đưa vào bến cảng số 176, mà đại lao bến cảng số 176 lúc này thật giống như đã trở thành một cái hắc động thật lớn, toàn bộ Dạ Cưu sau khi đưa vào giống như đều bị cắn nuốt.

Cứ như vậy các Ti không ngừng đưa phạm nhân Dạ Cưu vào trong, vào ngày hôm nay khi hoàng hôn, theo ánh nắng chiều trên bầu trời rực rỡ, trong đại lao bến cảng số 176, Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi ở bên trong chợt mở mắt ra.

Ngay khi hai mắt của hắn mở ra, một đạo ánh sáng tím mãnh liệt lập tức ầm ầm bộc phát từ trong đôi mắt của hắn ra ngoài, lúc này pháp khiếu từ đạo 61 đến đạo 90 trong cơ thể hắn lập tức giống như là một tòa bếp lò, tiếng nổ vang ngập trời vang lên, hỏa diễm kinh thiên động địa từ trong tràn ra và không ngừng hội tụ trong cơ thể của hắn.

Cho đến thời gian một nén nhang sau, đoàn mệnh hỏa thứ ba bỗng nhiên hình thành trong cơ thể Hứa Thanh!

Ngay một khắc khi đoàn mệnh hỏa thứ ba xuất hiện, trong cơ thể Hứa Thanh tựa như có tiếng thiên lôi vang vọng không ngừng nổ vang, toàn thân hắn rung động lắc lư, trên người tản mát ra lực lượng hỏa diễm vô cùng kinh khủng, uy áp lập tức quét ngang bát phương khiến cho lao lồng bốn phía lập tức trở thành tro bụi, vách tường cũng đều hóa thành kết tinh màu đen.

Nhưng Hứa Thanh đã sớm bố trí rất nhiều trận pháp ở trong này, mà bản thân đại lao cũng có trận pháp riêng của mình, cho nên chấn động nơi đây thủy chung chưa từng truyền ra bên ngoài.

Đồng thời khi ba đoàn mệnh hỏa bên trong cơ thể hắn toàn lực thiêu đốt, hình ảnh Thiên Cung mơ hồ ở phía trên mệnh hỏa dường như cũng càng lúc càng hiển lộ rõ ràng hơn, gần như đã lộ ra một thành, nếu nhìn từ một thành này có thể thấy Thiên Cung vô cùng mênh mông bát ngát, như điêu lan khắc ngọc, khí thế động trời, bên trên mơ hồ còn giống như có Thụy Thú* bay múa, như hư như huyễn.

(Thụy Thú: Thú may mắn, thú mang điềm lành)

Hứa Thanh suy đoán, Thiên Cung có liên quan tới Kim Đan!

Mệnh hỏa thiêu đốt, chiếu rọi Thiên Cung.

Cụ thể Thiên Cung là cái gì thì Hứa Thanh cũng không biết, nhưng hắn biết tám chữ này đại khái nói tới quá trình Trúc Cơ thuế biến thành Kim Đan.

“Ba đoàn mệnh hỏa…” Hứa Thanh ngẩng đầu, Kim Ô sau lưng hiện ra bay múa phát ra gào thét không âm thanh, đuôi lửa khuếch tán bốn phía, tương dung với mệnh hỏa Hứa Thanh tản ra bên ngoài tạo thành một biển lửa bốc lên.

Còn có từng mảnh lông vũ hình dạng đốm lửa bay lượn qua trước mặt Hứa Thanh.

Nếu có họa sĩ có thể vẽ ra bức họa trước mặt này, cảnh tượng lưu lại nhất định sẽ tuyệt mỹ dị thường.

Mà lúc này nếu như có ngoại nhân đứng ở đây và nhìn thấy một màn như vậy, nhất định tâm thần cũng sẽ dấy lên sóng lớn ngập trời, bởi vì trước khi cả thân Hứa Thanh chìm vào hỏa diễm và Kim Ô, rõ ràng không hề tản ra bất cứ uy áp gì nhưng chỉ cần nhìn qua ánh mắt của hắn, cũng đủ để khiến cho tâm thần của toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ cũng phải chấn động mãnh liệt, hoảng sợ vô cùng.

Thậm chí khi ánh mắt Hứa Thanh lưu động, bên trong lại có cảm giác một đời tuyệt thế giống như Thánh Quân Tử của Liên Minh Bảy Tông vậy!

Ba đoàn mệnh hỏa, một chiếc mệnh đăng, công pháp Hoàng cấp.

Đây là…chiến lực năm đoàn mệnh hỏa!

Thêm độc của hắn, gặp sáu đoàn mệnh hỏa cũng có lực để chiến một trận!

Uy thế như vậy, tự nhiên có cảm giác tuyệt thế siêu phàm!

Chương 539: Người Liệp Dị Môn tới (1)

Mắt thấy Hứa Thanh khủng bố như thế, cái bóng cũng tràn ra cảm xúc run rẩy, mà lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen lại càng chấn động, sau khi huyễn hóa ra ngoài thì lão mở to hai mắt, lúc này trong đầu của lão chỉ có tiếng vù vù.

“Sống…lâu…thấy…”

“Hứa ma đầu này nhất định là một con Chân Long, bên trong sách cổ đều viết như thế, người có thể có tư chất tuyệt thế như vậy thì nhất định là nhân vật chính Chân Long, mà tên Thánh Quân Tử kia….Có lẽ cũng vậy, nhưng đó là trong cuốn sách cổ khác.”

“Để xem hai con Chân Long trong hai sách sổ này, ai mới là i kẻ mạnh hơn.”

“… sợ… sợ …sợ…” Cái bóng run rẩy, cảm xúc cũng có chút tán loạn.

Lão tổ Kim Cương Tông hiếm khi không có trào phúng cái bóng mà cũng đồng tình với nó, lão biết sau khi Hứa ma đầu thu nhận mình liền một đường hát vang, biến thành một người vô cùng đáng sợ.

“Hử? Chẳng lẽ ta có tư chất và vận khí vượng Long trợ chủ? Sau khi trở thành chủ nhân của ta, người đó sẽ có thể càng ngày càng quật khởi?”

Trong khi cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông đều đang run rẩy hoảng sợ, bọn họ bỗng nghe được giọng nói thì thào của Hứa Thanh.

“Ta vẫn còn quá yếu.”

Hứa Thanh híp hai mắt thành một đạo khe hở, ẩn giấu ánh sáng màu tím vào sâu trong mắt.

“Không sánh bằng Thánh Quân Tử một người có thể trấn áp cả một ngọn núi… . .” Hứa Thanh lắc đầu, hắn cảm thấy mình còn có rất nhiều phương diện cần phải tăng lên.

“Ta phải nắm chặt thời gian nhen nhóm đốt lên đoàn mệnh hỏa thứ tư, sau đó đi xem xem phía sau 120 đạo pháp khiếu là dạng tồn tại gì.”

Hứa Thanh cảm thấy những thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông đều đang dừng ở 120 đạo pháp khiếu mà không có tấn cấp Kim Đan, trong này nhất định là có vấn đề, mà trong ngọc giản hắn từng đọc miêu tả tu sĩ mở ra 120 đạo pháp khiêu không có nhiều lắm, nhưng hôm nay nhìn lại thì người như vậy ở trong đại lục Vọng Cổ cũng không phải là ít thấy, mặc dù đều là con cưng của một tông, nhưng Hứa Thanh cảm thấy chỗ này nhất định có vấn đề và nguyên nhân khác nữa.

“Mặt khác, độc của ta còn có thể càng dữ dội hơn một chút, ta cũng cần đại lượng độc thảo để cho tiểu hắc trùng cắn nuốt, khiến kháng tính của chúng nó càng ngày càng mạnh hơn, làm cho chúng nó có thể uẩn dưỡng quanh năm ở trong khỏa độc đan.”

“Còn có một đao Thái Thương, đạo cơ duyên này cũng không thể cứ tiêu tán như vậy được, ta muốn đi tới nhiều đạo miếu Thái Thương hơn nữa để cảm ngộ thêm nhiều những đao khác.”

“Như vậy xem ra, xác thực là ta vẫn còn quá yếu.” Hứa Thanh thở dài, dập tắt luồng ngạo nghễ vừa mới bốc lên khi chiến lực đạt tới năm đoàn mệnh hỏa.

Mà lão tổ Kim Cương Tông đứng ở một bên đang rất nghiêm túc cẩn thận xem xét biểu cảm của Hứa Thanh, lão muốn xác định xem Hứa Thanh nói thật hay nói chơi cho mát, nhưng sau khi xem xét lão liền phát hiện, hình như Hứa Thanh thật sự cho rằng hắn là như vậy.

Điều này khiến cho lão tổ Kim Cương Tông có chút buồn bực.

“Thế này mà còn yếu? Dạng đó vẫn là yếu? Vậy như thế nào mới là mạnh hả. … Hình như Hứa ma đầu này lý giải sai lầm chỗ nào đó đối với định nghĩa yếu thì phải?”

“…Yếu?”

Cái bóng bên cạnh cũng lâm vào bối rối.

Hứa Thanh thở sâu, trong mắt lộ ra quyết đoán.

“Nếu như vẫn còn chưa đủ mạnh, vậy thì không thể để bại lộ nhiều.” Hứa Thanh trầm ngâm, liếc mắt nhìn cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông bên cạnh trên mặt đất.

Lúc này bọn nó vẫn còn hoàn toàn ngây ngốc, trong lòng đều là mờ mịt.

“Cái bóng, ngươi che đậy kín kẽ mệnh đăng của ta lại, phải tăng thêm một tầng rồi tiếp đó che đậy thêm mười đạo pháp khiếu cho ta!” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng sau đó nhìn chung quanh, giơ tay vung lên thì lực lượng nóng bỏng bốn phía lập tức bị rút ngược lại, không một chút mảy may nào bị tràn ra, toàn bộ lập tức hội tụ tới trên tay phải Hứa Thanh.

Sau đó những luồng lực lượng này liền hóa thành một đoàn hỏa diễm màu đen, bên trong ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

Hứa Thanh đưa tay phải lên sờ, ngọn lửa này nháy mắt liền dung nhập vào trong cơ thể của hắn, mà đại lao bốn phía bởi vì lực lượng hỏa diễm tiêu tán, bùn đất lập tức trở thành tro bụi không có dấu vết.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh lấy ra rất nhiều trận pháp từ trong túi trữ vật, bố trí lại trận pháp ở bốn phía một phen.

Linh thạch trong túi của hắn rất là sung túc, cho nên lúc này hắn không hề keo kiệt cho trận pháp ở đây, lúc trước hắn cũng đã mua rất nhiều, cho nên sau khi sửa chưa lại xong Hứa Thanh lại nhàn nhạt truyền lệnh ra phía ngoài.

“Tiếp tục mang Dạ Cưu tới đây!”

Vì vậy rất nhanh đội viên Bộ Hung ti lại lần nữa đưa thêm phạm nhân vào trong nơi này, mà khi đến gần đại lao bọn họ cũng chú ý tới bốn phía có dấu hiệu tan nát, mặc dù từng người đều rất kinh ngạc giật mình nhưng không ai dám đưa ra ý kiến gì cả.

Cứ như vậy thời gian tiếp tục trôi qua, ba ngày qua đi.

Nhìn qua thì màn thách thức đến từ Liên Minh Bảy Tông đối với Thất Huyết Đồng vẫn còn nóng bỏng như trước, nhưng trên thực tế thì lúc này trong lòng những thiên kiêu đến từ Liên Minh Bảy Tông có rất nhiều ngờ vực vô căn cứ.

Bởi vì bọn họ phát hiện ra một việc, vậy mà Hoàng Nhất Khôn đã mất tích.

Mà trước khi mất tích gã đã nói hai chuyện, một chuyện là tới chỗ Hứa Thanh để xử lý, kêu người khác nhìn kết quả là được, chuyện thứ hai là gã thông báo cho toàn bộ thiên kiêu rằng gã muốn đi thách thức ngọn núi thứ bảy, cũng kêu bọn họ chờ mà nhìn kết quả.

Nhưng lúc này đã trôi qua mấy ngày mà bên trên ngọn núi thứ bảy không hề có bất kỳ kết quả nào đưa ra, còn Hoàng Nhất Khôn thì lại mất tích.

Chuyện này vô cùng quỷ dị, mà thứ còn quỷ dị hơn chính là, rõ ràng thượng tông Huyền U tông lại hiếm thấy không đưa ra bất kỳ ý kiến nào về việc này…

Vì vậy khi thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông nhìn tới ngọn núi thứ bảy và bến cảng số 176, trong mắt bọn họ đều mang theo một tia nghi ngờ cùng kiêng kị.

Nếu nhìn không thấu, thường thường là bởi vì cấp độ của mình chưa đủ.

Những thiên kiêu này đều không phải người ngu, cho nên tự nhiên bọn họ đều hiểu cái đạo lý này, mà mặt khác ngọn núi thứ bảy lại không liên quan gì với bọn họ cả, Hứa Thanh cũng không có liên quan gì với bọn họ, cho nên cho dù chuyện này có lớn cỡ nào thì bọn họ cũng sẽ không muốn dính dáng vào.

Chương 540: Người Liệp Dị Môn tới (2)

Nhưng phụ mẫu sinh con trời sinh tính, người người đều khác biệt, cuối cùng vẫn có một số người nhìn thấy tình huống như vậy thì vẫn không cách nào bỏ qua một chút lợi ích như cũ, dẫu sao việc Hứa Thanh bắt Dạ Cưu cũng khiến cho một số thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông không vui.

Mặc dù không phải thiên kiêu nào của Liên Minh Bảy Tông cũng có giao dịch cùng Dạ Cưu, nhưng khách hàng lớn muốn mua Dưỡng Bảo Nhân thì hiển nhiên không chỉ có một mình Tư Mã Lăng.

Nhưng những người không muốn bỏ qua món lợi ích này đều đang chờ, đợi phản ứng của Liệp Dị Môn.

Trong Liên Minh Bảy Tông thì Liệp Dị Môn không phải là tông môn mạnh nhất, nhưng nếu như luận trình độ kiêng kị của người bên ngoài đối với cái tông môn này, vậy thì nó không hề kém hơn bao nhiêu so với Lăng Vân Kiếm tông.

Bởi vì tông nôn này luôn luôn lấy danh xưng là quỷ dị cùng với bao che khuyết điểm, cũng chính bởi vì như vậy nên không có bao nhiêu người nguyện ý trêu chọc bọn họ cả, bởi vì một cái tông môn quanh năm giao tiếp cùng quỷ dị, trong ánh mắt của những tông môn khác nhìn tới, đám người Liệp Dị Môn đều là những tên điên.

Khác với cái điên của Ly Đồ Giáo, ít nhất Ly Đồ Giáo còn vì một cái lý tưởng mà làm ra các loại hành động điên cuồng, nhưng Liệp Dị Môn thì khác, nhiều khi phương pháp hành động của bọn họ thì ngay cả Liên Minh Bảy Tông cũng nhìn không thấu, thậm chí bên trong đệ tử của Liệp Dị Môn cũng đều xuất hiện tình huống không rõ được ý nghĩ của nhau.

Cho nên, nhất định Liệp Dị Môn sẽ không từ bỏ việc Tư Mã Lăng bị trấn áp.

Sự thật cũng đúng là như thế, năm ngày sau, trên biển cấm ngoài bến cảng Thất Huyết Đồng có một chiếc thuyền đơn độc vọt tới.

Đây là một chiếc thuyền được chế tạo bằng xương trắng, thân thuyền không lớn chỉ có khoảng chừng mười trượng trở lại, toàn thân dài nhỏ đồng thời thoạt nhìn tựa như một cẳng tay của một con thú lớn.

Mà hai bên xương thuyền của nó, cho dù là ban ngày cũng có thể thấy duỗi ra vô số quỷ thủ hơi mờ tung bay, không ngừng chạm vào trên biển giống như những chiếc chân sứa.

Nhìn rõ hơn chút thì sẽ phát hiện số lượng quỷ thủ này sợ là trên mấy nghìn, chúng nó không ngừng uốn éo đưa chiếc thuyền xương này chậm rãi tiếp cận bến cảng Thất Huyết Đồng.

Khác khi Liên Minh Bảy Tông đến lúc trước, chiếc thuyền xương này rất khách khí, đến trận pháp ngoài bến cảng liền dừng lại, một nữ tử tóc đen mặc bạch y từ trong đi ra.

Thoạt nhìn thì tuổi của nữ tử này không lớn, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là sắc mặt cô cùng trắng bệch giống như không biết bao nhiêu năm thắng đã không nhìn thấy ánh mặt trời rồi vậy.

Trong tay nàng cầm một cây ô miễn cưỡng che đỉnh đầu, nếu như quan sát cẩn thận có thể nhìn thấy trên cây ô này vậy mà tồn tại vô số những gương mặt quỷ dị, chúng nó vừa khóc vừa cười, thi thoảng còn cắn xé lẫn nhau trông vô cùng dữ tợn.

Chỉ thoạt nhìn qua đã làm cho lòng người bàng hoảng, nhưng mỗi khi nữ tử bạch y này nhẹ tay chuyển động cán ô, toàn bộ gương mặt phía trên đều sẽ run rẩy lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Liệp Dị Môn, Tư Mã Như, bái phỏng Thất Huyết Đồng.” Bên ngoài trận pháp, nữ tử bạch y nhẹ giọng mở miệng, giọng nói của nàng lành lạnh tựa như một trận gió lạnh thổi qua.

Rất nhanh thì trận pháp mở ra, chiếc thuyền xương bồng bềnh lướt tới, nơi cập bến của chiếc thuyền này là bến cảng số 176.

Một khắc khi tới bờ, nữ tử bạch y cầm ô liền lặng lẽ đi lên bờ, một đường chậm rãi đi về phía Bộ Hung ti bến cảng số 176.

Tóc nàng rất dài buông xuống tới mặt đất, những nơi đi qua mặt đất đều lập tức nhúc nhích tựa như bị hoạt hoá một nửa, từng hắc cầu tựa như người tí hon với mặt quỷ chui ra, hoạt bát lanh lợi đuổi theo nữ tử váy trắng, trong miệng còn truyền ra một bài đồng dao quỷ dị.

“Một cục xương nhẹ nhàng vỗ, hai con ngươi bay ra ngoài.”

“Ba lần có thể xé xác, bốn đầu lưỡi mau tới liếm.”

“Năm bằng hữu khí lực lớn, sáu tay nhỏ thò vào móc.”

Bài đồng dao này tựa như được vô số đứa trẻ cùng hát vậy, vô luận là thanh âm hay là câu cú đều tràn đầy cảm giác âm u, khiến cho mọi người chung quanh những nơi nữ tử bạch y đi nghang qua đều bị dọa sợ, tất cả đều vội vã rút lui không ai dám tới gần.

Cứ như vậy nữ tử bạch y này đi thẳng một đường, càng lúc càng gần Bộ Hung ti trong bến cảng số 176.

Mà tin tức nàng đến thì những thiên kiêu kia của Liên Minh Bảy Tông đã biết được từ trước, cho nên lúc này từng người đều đang nhao nhao đứng quan sát từ xa, mỗi người đều tự hít vào một hơi.

“Tư Mã Như của Liệp Dị Môn, thân tỷ tỷ của Tư Mã Lăng, còn là Đạo Tử thiên kiêu đời trước của Liệp Dị Môn, nghe nói sau khi nàng tấn cấp Kim Đan đã luôn bế quan không ra ngoài, muốn trùng kích Thiên Cung thứ hai!”

“Thế mà nàng ấy lại đến!”

“Người tới không phải bản thể của nàng, mà là một cái phân thân quỷ dị của nàng mà thôi!”

“Ta từng nghe nói qua về đạo phân thân này, đạo phân thân này là do lúc còn Trúc Cơ thì Tư Mã Như lấy một cục xương của bản thân ra để luyện chế, sáp nhập quỷ dị vào, mặc dù không đạt được chiến lực Kim Đan, nhưng nghe nói có thể bộc phát ra lực lượng trấn áp bốn đoàn mệnh hỏa!”

“Có lẽ không đạt được chiến lực năm đoàn mệnh hỏa, nhưng cũng là chiến lực cao hơn hẳn so với bốn đoàn mệnh hỏa, như vậy cũng đủ để trấn áp bốn đoàn mệnh hỏa rồi!”

Những thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông nhanh chóng truyền âm lẫn nhau, sau đó riêng mình chấn động trong lòng, nhưng bọn họ cũng không dám tiếp xúc quá gần, bởi vì đám người Liệp Dị Môn đều là đám điên, bọn họ lo rằng sau khi đối phương trấn áp Hứa Thanh, đánh quá cao hứng rồi cũng tiện tay trấn áp bọn họ luôn.

Mà giờ khắc này trên đầu đường bến cảng số 176, nữ tử bạch y khiến cho những thiên kiêu vốn rất kiêu ngạo của Liên Minh Bảy Tông cũng phải kiêng dè, lúc này phía sau nàng càng lúc càng nhiều hắc cầu với mặt quỷ đang đi theo hát tới hát lui, trong khi bài đồng dao chúng nó hát ra càng lúc càng âm trầm, nàng cũng đã đi tới trước cửa lớn của Bộ Hung ti.

Trên đỉnh đầu của nàng mơ hồ có khói đen che phủ, đám khói vô cùng to lớn, bên trên huyễn hóa ra mặt quỷ dữ tợn bao trùm toàn bộ Bộ Hung ti.

Trước cửa Bộ Hung ti, không có một ai.

Cửa lớn rộng mở, có thể nhìn thấy trên vị trí đầu não trong phòng tiếp khách có thân ảnh của một thiếu niên tuấn lãng phi phàm đang ngồi, hắn ngồi cách một căn đại viện, mặt không cảm xúc nhìn về người tới phía ngoài.

Thần sắc của nữ tử bạch y vẫn như thường, ngóng nhìn thiếu niên, hồi lâu gương mặt trắng bệch hiện lên nụ cười nhàn nhạt, thoạt nhìn vô cùng đúng mực, đồng cũng còn hiện lên sự thanh nhã tựa như một vị tiểu thư khuê các vậy, nàng nhẹ giọng mở miệng.

“Ta tới để đón đệ đệ của ta, về nhà.”

Chương 541: Phong U Huyết (1)

Lúc này sắc trời đã qua buổi trưa mà vẫn chưa tới hoàng hôn, bầu trời vốn dĩ không mây nhưng theo nữ tử bạch y đi đến thì không trung phía trên Bộ Hung ti bến cảng số 176 bỗng có một mảnh mây mù đông nghịt nổi lên, bên trong mơ hồ còn có từng đạo thiểm điện lấp lóe.

Nhất là đám mây đen này giống như còn biến thành một khuôn mặt quỷ dữ tợn, thậm chí còn lộ ra đôi mắt hung tàn, giống như chỉ cần người nữ tử bạch y kia dùng một ý niệm trong đầu thì con lệ quỷ này sẽ xông tới Bộ Hung ti, đánh về phía Hứa Thanh.

Mà ngày bình thường bên ngoài Bộ Hung ti vốn đã ít người, lúc này đã hoàn toàn không có một ai.

Bởi vì sau khi nhận được tin tình báo, Hứa Thanh đã an bài đệ tử của Bộ Hung ti tản hết ra. Cho nên bây giờ bên trong Bộ Hung ti chỉ có một người đó là Hứa Thanh.

Hắn ngồi trong phòng tiếp khách, phía sau là bức tranh ác quỷ giành ăn, ngay khi nghe được câu nói của nữ tử bên ngoài hắn liền ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn qua tòa đại viện tiếp khách, nhìn thẳng vào trên người nữ tử mặc bạch y đứng ngoài cửa lớn.

Hứa Thanh không hề quan tâm tới đám mây mù hình ác quỷ trên đỉnh đầu đối phương, cũng không hề chú ý tới đám hắc cầu mặt quỷ ở phía sau của nàng.

Ánh mắt của hắn như điện, ngồi từ bên trong nhìn ra nữ tử đứng ở ngoài cửa, tựa như có thể nhìn thấu con người của nàng.

“Phân thân?”

Trong mắt Hứa Thanh hơi nổi lên một tia gợn sóng, vuốt vuốt khối ngọc giản trong tay, đây là tình báo mà ngay khi đối phương bước vào Thất Huyết Đồng liền được Tình Báo ti lập tức đưa tới cho hắn.

Bên trong giới thiệu kỹ càng lai lịch và bối cảnh của người nữ tử bên ngoài này.

“Tu sĩ chính thống của Liệp Dị Môn lấy huyết mạch làm chủ, công pháp làm phụ, tông môn này cung phụng bốn đại huyết mạch lớn, có thể để cho đệ tử cấy ghép nhập thể, mỗi một chủng huyết mạch đều có chỗ kỳ dị riêng, cũng có hiệu quả riêng đối với quỷ dị, về phần lai lịch…Có rất nhiều cách nói.”

“Mà huyết mạch được họ Tư Mã cấy ghép tên là Phong U Huyết, trên phương diện phong ấn quỷ dị có chỗ đặc sắc kinh người, nhưng mặc dù bốn đại huyết mạch này rất mạnh, nhưng vẫn yếu hơn một tộc quần thần bí trong truyền thuyết ở đại lục Vọng Cổ, đó là Bạn Quỷ Tộc.”

“Tư Mã Như thiên tư phi phàm, sau khi cấy ghép Phong U Huyết liền biểu hiện trình độ phù hợp kinh người và lập tức trở nên nổi tiếng, trở thành điện hạ trong tự liệt nhiều năm trước của Liệp Dị Môn, mặc dù không đứng vị trí thứ nhất nhưng bài danh phía trên nàng cũng chỉ có mấy người tu vi Kim Đan, khi nàng ở cảnh giới Trúc Cơ đã trấn áp đệ tử của cả bốn mạch khác nhiều năm, sau đó thì đột phá mở Thiên Cung bước vào Kim Đan.”

“Hiện giờ bản thể đang bế quan, cho nên đã cử một bộ phân thân lúc Trúc Cơ đỉnh phong lấy xương của bản thân luyện ra tới đây, bên trong cỗ phân thân này phong ấn rất nhiều loại quỷ dị, chiến lực siêu việt bốn đoàn mệnh hỏa nhưng không tới năm đoàn mệnh hỏa, trình độ ứng với hơn bốn đoàn mệnh hỏa rưỡi (4,5).”

Trong khi Hứa Thanh nhớ lại nội dung bên trong khối ngọc giản, Tư Mã Như mặc bạch y đứng ngoài cửa nhìn Hứa Thanh trong phòng tiếp khách, rất là lễ độ nhẹ nhàng mở miệng.

“Đệ đệ của ta bất hảo, gây cho ngươi nhiều phiền phức rồi.”

“Nó làm sai chuyện, ta thay nó nhận lỗi với ngươi.”

Giọng nói của Tư Mã Như lành lạnh, trong lúc nói nàng ta nói, nơi những sợi tóc xõa xuống đất thì mặt đất lập tức hoạt hoá thành rất nhiều hắc cầu với mặt quỷ, bọn chúng ngay tức khắc chạy nhảy hoạt bát, cũng học theo giọng nói mà Tư Mã Như vừa nói ra, thanh âm ầm ĩ nhốn nháo vang lên.

“Nhận lỗi, nhận lỗi.”

“Phiền phức rồi, phiền phức rồi.”

Âm thanh nhốn nháo tựa như vô số tiểu hài tử thi nhau mở miệng, lộ ra khung cảnh quỷ dị, đồng thời trên chiếc ô mà Tư Mã

Như cầm, những gương mặt đông đảo bên trên đồng dạng cũng lộ ra thanh âm vừa khóc vừa cười.

Một màn này khiến cho những thiên kiêu Liên Minh Bảy Tông đứng từ xa chú ý tới nơi đây đều phải hít sâu, đối với bọn họ thì Liệp Dị môn cũng cực kỳ thần bí, bởi vì ngày bình thường những tông khác đều không thích giao tiếp cùng cái tông môn này.

Hứa Thanh từ xa xa nhìn tới Tư Mã Như.

Lần đầu tiên hắn tiếp xúc với đối phương cho nên cũng không biết được phong cách của người này, nhưng từ khi đến thì Tư Mã Như vẫn rất lễ phép, lại không hề tỏ ra thái độ mạnh mẽ xâm nhập, cũng không hề có dấu hiệu không giảng đạo lý mà trực tiếp đánh tới, vừa đi tới cửa liền thay đệ đệ nhận sai.

Xa xa không vênh váo hung hăng giống như Tư Mã Lăng.

Gặp loại thái độ này Hứa Thanh cũng rất khó hiện ra quá nhiều địch ý, nhưng cảm giác đề phòng của hắn chắc chắn sẽ không bởi vì thái độ của đối phương mà giảm bớt, vì vậy lúc này hắn rất bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Hứa mỗ cần báo cáo việc này với tông môn, ngươi có thể tạm chờ trong mấy ngày.”

Nữ tử mặc bạch y nghe vậy liền nhẹ nhàng gật đầu, thần sắc của nàng vô cùng thanh nhã, nhìn nhìn Hứa Thanh và giọng nói lành lạnh lại nhẹ giọng truyền ra.

“Đợi vài ngày cũng được, nhưng đệ đệ của ta không phải, ta đã thay nó bồi lễ với ngươi.”

“Như vậy thì việc ngươi đánh nó, nên nhận lỗi như thế nào đây?”

“Đệ đệ của ta thích thu thập con mắt của người khác, vậy thì lấy một con mắt của ngươi để làm đồ nhận lỗi đi.”

Nét mặt của nữ tử mặc bạch y này từ đầu đến cuối đều mang theo vẻ lễ độ và khách khí, cho dù lúc nói ra ba câu cuối thì nét mặt của nàng cũng vẫn cứ như vậy, không hề có bất kỳ cảm xúc bực tức nào, thật giống như trong lòng của nàng tất cả mọi việc vốn nên là như thế này vậy.

Hứa Thanh nghe thấy ba câu cuối liền trầm mặc không nói, thu ánh mắt trở về và bỏ qua ý niệm phóng thích Tư Mã Lăng trong đầu.

Cùng lúc đó theo lời nói truyền ra, thân thể Tư Mã Như lập tức chậm rãi trôi nổi về phía trước, bay qua cửa lớn Bộ Hung ti tiến vào đến trong sân, mà theo nàng đến thì đám mây mù trên đỉnh đầu nàng lập tức truyền ra tiếng nổ vang, trực tiếp cuồn cuộn bay về phía trước bao phủ toàn bộ Bộ Hung ti vào.

Đồng thời những hắc cầu hình mặt quỷ cũng đều nhao nhao đi theo phía sau, nhảy qua cửa lớn đi vào, vừa nhảy còn vừa lặp lại lời Tư Mã Như nói.

“Nhận lỗi đi, nhận lỗi đi.”

Chương 542: Phong U Huyết (2)

“Nhận lỗi đi, nhận lỗi…” Trong đông đảo thanh âm, có một quả hắc cầu mặt quỷ đang nhảy nhót liền rơi vào khu vực âm u, ngay một khắc nó rơi xuống đó thì lập tức tựa như rơi vào một vực sâu vậy, cả người lập tức tan biến và thanh âm cũng im bặt dừng lại.

Hầu như ngay khi quả hắc cầu mặt quỷ này biến mất thì trận pháp bên trong Bộ Hung ti lập tức ầm ầm triển khai, trận pháp ngăn cách hết thảy bên ngoài đồng thời cũng lập tức phong ấn nơi đây lại, khiến cho người ngoài không thể dò xét vào trong.

Còn có lực lượng trấn áp phủ xuống.

Nhưng nữ tử bạch y lấy ra một tấm lệnh bài màu trắng từ trong lồng ngực, luồng lực lượng trấn áp này lập tức liền đình trệ lại, hiển nhiên tấm lệnh bài của nàng không phải chuyện đùa, nó hoàn toàn có thể thể hiện ra thân phận cao quý của người thượng tông.

Tuy lực lượng ngăn cách vẫn tồn tại như trước, nhưng lực lượng trấn áp trọng yếu của Thất Huyết Đồng đối với người bên ngoài lại hoàn toàn không có hiệu quả đối với nàng.

Đường đường là đại trận hộ tông của Thất Huyết Đồng, vậy mà người bên ngoài phất tay liền đã mất đi lực lượng trấn áp.

Loại cảm giác này thật giống như là đồ của mình nhưng người bên ngoài cũng có quyền sử dụng vậy, thậm chí có khả năng còn có quyền hạn siêu việt cả mình, bất kể là bí mật hay là đang ở trước mặt mình cũng đều có thể tùy ý đùa bỡn, nhưng hết lần này tới lần khác ngươi lại không có lời nào để nói, bởi vì nhìn từ mặt ngoài thì nơi này quả thật đúng là thuộc về đối phương.

Điều này khiến cho Hứa Thanh thở dài trong lòng, hắn bỗng nhiên hiểu được tại sao đám người lão tổ trong tông môn phải bố trí đủ loại bí ẩn, còn phải bí mật làm ra kế hoạch lớn.

Vô luận là ai cũng không hy vọng vĩnh viễn bị người khác chế trụ như vậy, đối phương nói một câu liền có thể đổi đệ tử của mình, đối phương đưa ra một cái lệnh bài liền có thể làm cho trận pháp thủ hộ an nguy của toàn bộ tông môn mất đi hiệu dụng.

Nhất là còn trong thời buổi loạn thế, tất cả đều là hổ báo sài lang, tất nhiên sẽ không ai nguyện sống kém một bậc cả.

Thậm chí Hứa Thanh còn cảm thấy nếu cao tầng của Liên Minh Bảy Tông đến, đại khái là trận pháp Thất Huyết Đồng có khả năng sẽ ...bị đối phương phất tay một cái lập tức trở thành vật trấn áp ngược lại Thất Huyết Đồng.

“Hẳn là ngươi dùng trận pháp này để đuổi người hộ đạo của đệ đệ ta đi đúng không?” Tư Mã Như nhẹ giọng mở miệng về phía Hứa Thanh.

Lúc này nàng đã bay qua sân, đến ngoài phòng tiếp khách nhưng nàng không hề có bất kỳ dấu hiệu nào sẽ dừng lại, trực tiếp liền bay vào phòng tiếp khách, nhưng trong khi lời nói của nàng vang vọng, nháy mắt khi nàng bay vào thì Hứa Thanh liền triển khai hành động.

Hắn đứng dậy bước một bước, nhoáng đến trước mặt Tư Mã Như, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào trực tiếp tung ra một quyền.

Một quyền vừa ra phong vân biến sắc, lực lượng kinh thiên động địa bộc phát cuồng mãnh tột cùng, tiếng sấm nổ ngập trời lập tức nổ ra vang vọng bát phương.

Mà ngay khi Hứa Thanh động thủ, bóng mờ trong sân lập tức bỗng nhiên bốc lên hóa thành một con mắt mở ra, sau đó lần lượt biến thành từng cái miệng lớn há về phía những quả hắc cầu mặt quỷ rồi nuốt xuống.

Đồng thời một tia chớp màu đen ẩn nấp ở một bên cũng nhanh chóng lao ra, bay thẳng đến đám mây mù hình mặt quỷ trên bầu trời như muốn đập đám mây mù này xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh âm đinh tai nhức óc động trời lập tức từ trong Bộ Hung ti bộc phát ra.

Thân thể Tư Mã Như chấn động, sau khi trúng một quyền của Hứa Thanh thì nàng ngay lập tức rút lui, trực tiếp liền bay ra khỏi phòng tiếp khách thối lui đến trong sân.

Nguyên bản vẻ mặt thong dong, lần đầu tiên xuất hiện biến hóa, tất cả những gương mặt hiện trên chiếc ô cũng đều mở mắt trợn to, nhưng không phải nhìn Hứa Thanh mà nhìn mặt đất ngoài sân.

Trên mặt đất, tất cả những hắc cầu lúc trước ...không còn.

Tất cả những điều này khiến cho trong mắt Tư Mã Như lộ ra một tia ánh sáng âm u, ả ngẩng đầu nhìn người đang đi ra từ trong phòng tiếp khách phía trước.

Trước cửa phòng tiếp khách có hỏa diễm bốc lên khuếch tán theo cánh cửa tràn ra bên ngoài, sau đó liền huyễn hóa thành hình Kim Ô bao phủ không gian phía trước, thanh thế như cầu vồng.

Bên trong ngọn lửa mơ hồ có thân ảnh một người thiếu niên đang từng bước từng bước đi ra.

Ngoài thân thể thiếu niên vang lên tiếng Kim Ô, bản thân thiếu niên giống như là chủ nhân của hỏa diễm vậy, đuôi lửa của Kim Ô hóa thành Đế bào gia thân trên người hắn, trong khi tóc dài tung bay thì biển lửa chung quanh cũng đồng thời biến thành áo choàng, tạo cho hắn cảm giác vô cùng tôn quý.

Theo hắn đi ra, biển lửa biến thành áo choàng ở sau lưng càng ngày càng trải ra rung chuyển bát phương, đồng thời Kim Ô cũng cúi người hạ xuống và đầu bay lên trên đỉnh đầu của người thiếu niên, như là Đế quan.

Phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ vốn có, khiến cho giờ khắc này Hứa Thanh bước đi mạnh mẽ uy vũ, khí thế bễ nghễ tựa như một thiếu niên Cổ Hoàng bước vào nhân gian.

"Kim Ô Luyện Vạn Linh!" Tư Mã Như nhìn chằm chằm Hứa Thanh mở miệng nói từng chữ từng chữ, đồng thời thân thể cũng mơ hồ một cái trong thời gian ngắn lại bộc phát tốc độ, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, tay phải giơ lên hung hăng đâm về phía con mắt của hắn.

Hứa Thanh thần sắc như thường, chợt cúi đầu dùng chính đầu mình đập vào bàn tay Tư Mã Như đang đâm tới.

Dạng chiến đấu này khiến cho tâm thần Tư Mã Như cũng phải chấn động, trong nháy mắt tiếp theo một tiếng oanh vang lên, tay phải của Tư Mã Như lập tức dập nát, thần sắc lộ ra một tia kinh ngạc và thân thể cấp tốc rút lui.

Hứa Thanh chợt xông lên, tốc độ cực nhanh vượt ra khỏi dự đoán của Tư Mã Như, nháy mắt liền đuổi theo sau và hắn giơ tay phải lên, một phát bắt được tóc của đối phương rồi hung hăng kéo ghì ả xuống mặt đất!

Âm thanh nổ tung vang lên, mặt đất vỡ vụn.

Thân thể Tư Mã Như đột nhiên hóa thành rất nhiều sương mù rồi tản ra từ trong tay Hứa Thanh, thời khắc này bỗng có âm thanh thê lương bất chợt truyền ra, đám sương mù chung quanh tạo thành rất nhiều hư ảnh quỷ dị, bọn chúng từ bát phương vọt tới Hứa Thanh.

Mà trên đỉnh đầu Hứa Thanh, chiếc ô quỷ dị của Tư Mã Như biến ảo rồi bỗng nhiên trấn áp về phía Hứa Thanh.

Nhưng chỉ là chiếc ô, há xứng trấn áp Kim Ô!

Trong nháy mắt tiếp theo Đế quan do Kim Ô hình thành bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia khinh miệt và đột nhiên vọt lên.

Chương 543: Ngọn núi thứ bảy ẩn tàng (1)

Kim Ô bay lên thì biển lửa chuyển theo, vô số gương mặt quỷ dữ tợn trên chiếc ô cũng phát ra âm thanh bén nhọn, muốn trấn áp biển lửa nhưng tất cả đều vô ích.

Ngay lập tức đã bị Kim Ô lao vào.

Âm thanh bén nhọn của lệ quỷ biến thành tiếng kêu thê lương thảm thiết, dùng mắt thường cũng có thể thấy được toàn bộ quỷ dị trong chiếc ô đều đang bị đốt cháy, toàn bộ gương mặt quỷ dị trong đó nối theo nhau muốn chạy nhưng đều không cách nào thoát được.

Thời gian nháy mắt quỷ dị bên trong chiếc ô đã bị Kim Ô đốt cháy toàn bộ, cùng lúc đó bản thân Tư Mã Như biến thành rất nhiều quỷ dị cũng giống như sắp tiêu tán dưới biển lửa mà Kim Ô bộc phát.

Nhưng chiến lực của Tư Mã Như rất phi phàm, mặc dù lúc này trong tâm thần ả tràn đầy kinh ngạc nhưng ả vẫn tiếp tục hóa thành vô số gương mặt, xuyên thẳng qua biển lửa từ bốn phía cắn xé thôn phệ về phía Hứa Thanh.

Một trận gió lạnh lập tức thổi tới, muốn thổi tắt mệnh hỏa của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhướn lông mày lên và toàn bộ pháp khiếu trong cơ thể bốc cháy, hắn cảm thấy lúc này nếu vẫn tiếp tục che giấu pháp khiếu thì không có ý nghĩa gì cả, chỉ dùng lực lượng bốn đoàn mệnh hỏa rất khó có thể trấn áp được ả nữ tử trước mắt này, vì vậy hắn lập tức bộc phát toàn bộ 90 đạo pháp khiếu, một luồng lực lượng động trời lập tức dựng lên.

Mà pháp khiếu của hắn không giống với người thường, pháp khiếu của hắn dồi dào hơn rất nhiều, từng cái đều ẩn chứa linh hải 500 trượng.

Linh hải rộng lớn kinh người như thế nên pháp lực do nó tạo thành càng rất đáng sợ, mà dưới loại pháp lực thế này duy trì thì cường độ mệnh hỏa của Hứa Thanh phải nói là vô cùng kinh khủng.

Cơn gió lạnh do Tư Mã Như tạo ra có lẽ có thể thổi tắt tuyệt đại đa số mệnh hỏa của người khác, nhưng không thể nào thổi được mệnh hỏa của Hứa Thanh.

Cường độ mệnh hỏa của hắn nghe tới mà rợn cả người, lúc này hắn mặc kệ những con quỷ dị kia tới gần, vì tất cả đều không biết làm thế nào với hắn, lại càng không cần phải nói lực lượng nhục thể của hắn, bởi vì tu luyện Kim Ô nên nhục thể của hắn cũng đã đến trình độ tương đối bất phàm.

Lúc này hắn chợt bộc phát khí huyết toàn thân, trực tiếp tạo thành một mảnh huyết quang hòa hợp với biển lửa, ầm ầm khuếch trương ra phía ngoài, toàn bộ quỷ dị chạm tới lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết như bị xóa đi.

Toàn bộ quỷ dị do sương mù của Tư Mã Như biến thành đều không ngoại lệ, toàn bộ lập tức tan vỡ sau đó lại hình thành sương mù cuốn ngược lại, rồi lại hội tụ thành một đoàn cách đó không xa, bên trong cũng lại có một luồng khí tức càng kinh khủng hơn truyền ra.

Theo một tiếng gào thét vang lên, đoàn sương mù này thình lình hóa thành một con hung thú ba đầu cực lớn.

Bộ dạng hung thú này giống như lão hổ, nhưng có hai đầu mọc ở phía trước và một đầu mọc ở phía đuôi, một khắc nó vừa xuất hiện thì bốn phía lập tức dấy lên từng trận cuồng phong, một cỗ chấn động băng hàn kinh người cũng lập tức được hình thành đồng thời bộc phát ra khắp bốn phía.

Con quỷ hổ này vừa xuất hiện liền nhắm vào Hứa Thanh, ngay sau đó nó lập tức bổ nhào về phía hắn với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần.

Bên trên nó còn có rất nhiều quỷ hồn tản ra hóa thành trành quỷ, xoay tròn bốn phía hình thành từng vòng xoáy phong bạo, giống như có thể xé rách hết thảy.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, bước một bước xuống trong chốc lát liền lao đến trước mặt con quỷ hổ, tay phải giơ lên và sát hỏa trong cơ thể bộc phát hình thành một cái nắm quyền bằng hỏa diễm thật lớn, một quyền hạ xuống.

Oanh một tiếng, quỷ hổ gầm nhẹ bỗng nhiên tránh đi, sau khi tới gần Hứa Thanh liền mở miệng rộng ra. Cái miệng nó há ra cực kỳ khoa trương tựa như có thể thôn phệ hết thảy, chợt táp về phía

Hứa Thanh như muốn nuốt tươi hắn.

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, tay phải bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay lên, biển lửa ngoài thân thể lập tức tản ra trực tiếp biến ảo xuất hiện một đầu Thương Long, trình độ to lớn vượt xa con quỷ hổ, miệng Thương Long há ra lại càng siêu việt quỷ hổ, hung hăng nuốt con quỷ hổ xuống.

Oanh một tiếng thì con quỷ hổ tan vỡ, bên trong cũng có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, nhưng Tư Mã Như kia đích xác có chỗ bất phàm, sau khi Thương Long thôn phệ quỷ hổ thì trong nháy mắt tiếp theo cũng nổ tung, vô số sương mù từ trong cơ thể Thương Long hội tụ tới giữa không trung rồi lại huyễn hóa ra loại hình thái quỷ dị thứ ba.

Đó là một con quỷ dị có cánh sau lưng, toàn thân đen nhánh tựa như La Sát.

Sau khi hình thành nó liền phát ra một tiếng gầm nhẹ về phía Hứa Thanh, mắt thấy sẽ vọt tới, nhưng sau một khắc một tia chớp màu đen từ trong mây mù bên trên bầu trời bỗng nhiên xuyên thấu lao ra.

Tia chớp bay thẳng đến con quỷ dị La Sát, đạo bóng mờ trên mặt đất cũng lập tức tràn ngập tới bao vây quỷ dị La Sát lại.

Tư Mã Như biến thành La Sát liền biến sắc, chợt tránh thoát que sắt màu đen và bóng mờ trên mặt đất, nhưng không tránh khỏi Hứa Thanh ở phía dưới.

Hứa Thanh nhảy ra với khí thế trên người vô cùng lẫm liệt, nháy mắt tới gần một phát bóp được cổ của con quỷ dị La Sát, sau đó hung hăng đập nó vào vách tường bên cạnh.

Âm thanh nổ vang, vách tường tan vỡ và thân thể con quỷ dị La Sát chấn động mãnh liệt, trong tay Hứa Thanh lập tức tràn ra rất nhiều sát hỏa.

Trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ hung tàn, bắt đầu luyện hóa đối phương.

Trong thời gian ngắn, đạo pháp khiếu thứ 91 trong cơ thể Hứa Thanh rõ ràng xuất hiện dấu hiệu muốn mở ra.

Chương 544: Ngọn núi thứ bảy ẩn tàng (2)

Tư Mã Như biến thành La Sát vùng vẫy kịch liệt, Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng chợt vung tay, cả người bị đè xuống mặt đất và thân thể của La Sát liền tan vỡ bạo khai.

Mắt thấy còn có sương mù tản ra, Kim Ô trên không trung liền phát ra tiếng hi..i…iiii….khẽ hút một hơi, sương mù lập tức bay thẳng đến trong miệng nó, mắt thấy sẽ bị nó thôn phệ.

Nhưng vào lúc này những đạo sương mù bỗng điên cuồng hội tụ, xuất hiện loại hình thái quỷ dị thứ tư!

Đó là một người khổng lồ mập mạp cao đến 100 trượng, thể trọng cực kỳ kinh người, sau khi xuất hiện liền cưỡng ép ngồi xuống mặt đất muốn đối kháng cùng với Kim Ô.

Nhưng hiển nhiên nó còn chưa đủ tư cách, trong ánh mắt Kim Ô lộ ra hàn mang và lần nữa thôn phệ, mà Hứa Thanh cũng nhoáng một cái cất bước đi đến.

Hắn nhìn hình thái thứ tư của Tư Mã Như, trong mắt lộ ra một tia ánh sáng kỳ dị.

Vừa nãy hắn rõ ràng chỉ hấp thu một chút liền khiến cho một đạo pháp khiếu có dấu hiệu mở ra, điều này khiến cho lúc này Hứa Thanh nhìn Tư Mã Như tựa như đang nhìn một báu vật.

Vì vậy ngay sau khi tới gần người khổng lồ mập mạp đang vùng vẫy, toàn thân Hứa Thanh lập tức ầm ầm bộc phát sát hỏa nhanh chóng bao phủ đối phương, sau đó lần nữa luyện hóa.

Trong mắt Tư Mã Như đã biến thành người khổng lồ lộ ra tia hoảng sợ, kịch liệt vùng vẫy nhưng không cách nào giãy giụa thoát được.

Mắt thấy Hứa Thanh và Kim Ô đều đang hấp thu chính mình, thậm chí cái bóng mờ ở dưới mặt đất giống như cũng đang sốt ruột muốn bay nhanh đến, mà que sắt màu đen ở xa cũng đang kích động lao tới gần.

Trong mắt Tư Mã Như lộ ra vẻ kinh nghi, nhưng ả không chút do dự mà trực tiếp tự bạo loại hình thái thứ tư của mình.

Âm thanh nổ mạnh ngập trời vang lên, trùng kích cuồng bạo ầm ầm khuếch tán về bốn phương, đây là lực lượng tự bạo của Trúc Cơ có chiến lực trên bốn đoàn mệnh hỏa nên tất nhiên uy lực của vụ nổ cực lớn, chấn động đáng sợ lập tức quét ngang hết thảy.

Mà mượn nhờ trùng kích của hình thái thứ tư tự bạo, một khúc xương cánh tay màu đen từ trong hình thái thứ tư lao ra, phi thẳng ra ngoài Bộ Hung ti!

Khúc xương tay này chính là hạch tâm phân thân của Tư Mã Như, lúc này ả đã nhận thức sâu sắc được sự kinh khủng của Hứa Thanh, không muốn tiếp tục giao chiến với hắn nữa, cho nên hạch tâm vừa mới xuất hiện liền dùng tốc độ cao nhất để chạy trốn.

Mà thời cơ ả lựa chọn cũng đúng là rất tốt, lực lượng trùng kích của lần tự bạo vừa xong vô cùng kinh người, vốn có thể ngăn trở toàn bộ truy kích, nhưng ả vẫn phán đoán sai thực lực của Hứa Thanh.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Hứa Thanh vậy mà có thể lập tức lao ra từ trong chấn động tự bạo, giơ tay chụp về phía ả với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền tới gần.

Nguy cơ ngay ở trước mắt, khúc xương cánh tay của Tư Mã Như tuôn ra hắc mang chói mắt, biết được không cách nào bỏ chạy nên nó liền mạnh mẽ thay đổi phương hướng, quay lại dùng cẳng tay hung hăng gõ về phía đầu Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, màn đồng dao quỷ dị lúc trước lại lần nữa vang ra từ hư vô bốn phía.

“Một cục xương nhẹ nhàng vỗ, hai con ngươi bay ra ngoài.”

“Ba lần có thể xé xác, bốn đầu lưỡi mau tới liếm.”

“Năm bằng hữu khí lực lớn, sáu tay nhỏ thò vào móc.”

Uy lực của cú gõ này siêu việt lực lượng bốn đoàn mệnh hỏa, mắt thấy sẽ lập tức hạ xuống thì đôi mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn kiềm chế xung động muốn thể hiện ra lực lượng mệnh đăng trong đầu, lấy ra một khối ngọc giản.

Ngọc giản này, chính là bảo vật che chở của Nguyên Anh lúc trước Lục gia đưa cho hắn.

Mặc dù hôm đó đánh một trận với Hải Tinh tộc đã hao tổn rất nhiều, uy lực cũng đã hạ còn rất thấp, không cách nào chống cự lực lượng của Nguyên Anh nữa nhưng nó vẫn có chút uy thế như trước, dư sức để chống cự một kích này.

Cho nên trong chớp mắt tiếp theo, một kích quỷ dị đến từ Tư Mã Như hạ xuống lập tức đập vào lớp phòng hộ của Hứa Thanh.

Tựa như lấy trứng chọi đá, lớp phòng hộ phản chấn ra phía ngoài, khúc xương cánh tay kia liền vang lên tiếng ken két …lập tức xuất hiện vết nứt.

Một tiếng hét thảm từ trong truyền ra, Hứa Thanh mạnh mẽ nâng tay phải lên, trực tiếp trảo một cái chộp tới khúc xương trắng kia, sát hỏa trong cơ thể ầm ầm bộc phát toàn lực luyện hóa.

Lập tức có rất nhiều hồn lực liền từ trên khúc xương cốt này tràn ra, dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh hình thành lực lượng mở ra pháp khiếu, không ngừng trùng kích khiến cho đạo pháp khiếu thứ 91 của hắn trực tiếp mở ra.

Dưới sự hấp thu của Hứa Thanh, Kim Ô cũng đến thôn phệ, cái bóng cũng nhào tới, que sắt màu đen còn trực tiếp xuyên thấu đâm vào, tất cả đều đồng thời hấp thu như cùng ăn một bữa tiệc.

Âm thanh thê lương từ bên trong khúc xương điên cuồng truyền ra, trong nháy mắt tiếp theo khúc xương này liền trực tiếp tan vỡ hóa thành tro bụi, mà trong cơ thể thứ Hứa Thanh, đạo pháp khiếu thứ 92 cũng thuận lợi mở ra!

Sau đó hắn chợt cúi đầu nhìn những tro bụi xương cốt tứ tán phía dưới, trên đám tro bụi này đã không còn chấn động, nhưng vẫn tồn tại một đám thần niệm.

Đám thần niệm này nhanh chóng hội tụ, lại biến thành Tư Mã Như một thân bạch y như lúc đầu, chỉ là lúc này ả hơi mờ nhạt và gần như sắp trong suốt, rồi cũng đoan nhanh chóng biến mất.

Ả nhìn chằm chằm Hứa Thanh, trong mắt lộ ra ánh sáng thâm sâu còn có cả kinh hãi.

“Kim Ô Luyện Vạn Linh của ngươi không giống tầm thường, không giống với miêu tả của tông môn!”

“Những tu sĩ Liên Minh Bảy Tông tới nơi này đều đã bị ngươi lừa, ngươi không phải là hai đoàn mệnh hỏa, mà là ba đoàn!”

“Mà pháp khiếu của ngươi càng nhìn mà rợn cả người, mỗi một cái đều đạt đến phạm vi tới 500 trượng!”

“Chiến lực của ngươi càng không phải bốn đoàn mệnh hỏa, mà đã đạt đến gần vô hạn năm đoàn mệnh hỏa!”

“Nếu như ngày sau ngươi mở ra bốn đoàn mệnh hỏa, trừ việc không có mệnh đăng, ngươi chính là Thánh Quân Tử thứ hai!!”

“Ngươi rất biết che giấu, ngươi mới là … thiên kiêu đệ nhất thế hệ này của Thất Huyết Đồng!”

Chương 545: Ngọn núi thứ bảy ẩn tàng (3)

Lần này Tư Mã Như đến, vốn tưởng rằng mình có đầy đủ thực lực trấn áp Hứa Thanh rồi đón đệ đệ của mình đi, nhưng vô luận như thế nào ả cũng không ngờ tới, đối phương lại che giấu sâu như vậy!

Rõ ràng có chiến lực năm đoàn mệnh hỏa, có thể lập tức trấn áp Tư Mã Lăng, nhưng hết lần này tới lần khác lại cố ý để lộ ra manh mối, làm cho người khác có một loại cảm giác tựa như đánh một hồi mới có thể trấn áp.

“Chẳng lẽ mục tiêu của hắn chính là ta? Cho nên đã cố ý làm như thế, mục đích là câu dẫn ta đến!” Nghĩ tới đây, Tư Mã Như nhớ tới một màn bị đối phương bắt lấy hấp thu thôn phệ khi nãy, cả đời này của ả đều chưa hề bị nhục nhã như thế, lúc này trong lập tức lộ ra sát ý.

“Ta đã biết toàn bộ che giấu của ngươi, chờ bản thể của ta xuất quan, ta sẽ tới trấn....” Hứa Thanh phất tay vỗ một cái, thần niệm sắp tiêu tán của Tư Mã Như lập tức tan vỡ, cũng chặn lại lời nói của ả.

“Ta không phải thiên kiêu đệ nhất của Thất Huyết Đồng.”

Nhìn nơi Tư Mã Như tiêu tán, Hứa Thanh thì thầm trong lòng.

Trong đầu của hắn hiện ra thảm trạng của Hoàng Nhất Khôn sau khi đi tới ngọn núi thứ bảy.

Thật ra không phải nói người ngoài, coi như là chính hắn cũng đều cảm thấy ngọn núi thứ bảy ...rất biết ẩn giấu.

Ví dụ như đội trưởng.

Dù hắn có thủy tinh màu tím để khôi phục, nhưng trong thân thể của đội trưởng rõ ràng có phong ấn tồn tại thần bí còn đáng sợ hơn.

Nhưng hắn cũng không biết lúc này ở trên ngọn núi thứ bảy, Thất gia đang ngồi ở chỗ kia, cúi đầu hào hứng bừng bừng nhìn về Bộ Hung ti trong bến cảng số 176.

Phía sau của lão là đội trưởng đang đứng đợi ở đó, trong tay cầm một quả táo mở miệng cắn một tiếng.

Tam điện hạ ở bên cạnh cũng cầm trong tay một giỏ hoa quả, cười ha hả đưa một quả cho đội trưởng.

“Lão Tam, ngươi đã làm cách nào để câu dẫn được nữ tử Thái Ti Tiên Môn kia sa ngã và tay thế? Dạy sư huynh với!”

“Cũng không có gì, có thể là do mị lực của ta thôi.” Tam điện hạ lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“Tào lao, mị lực của ngươi có cao hơn nữa cũng có thể cao hơn Tiểu Thanh sao, ta nhớ ra rồi, năm đó lão đầu tử vừa đi đại lục Vọng Cổ một chuyến, trở về chưa tới nửa năm thì ngươi liền cầm một khối lệnh bài màu trắng từ trên biển đi tới. Cái này cũng đã trôi qua rất nhiều năm, ta nhớ lúc ấy ngươi mới mười ba mười bốn tuổi thôi, còn là một tiểu gia hỏa trong mắt đều là cừu hận, không phải tiểu tử ngươi đến từ đại lục Vọng Cổ đó chứ? Hình như năm đó Thái Ti Tiên Môn đã xuất hiện đại sự gì…”

Đội trưởng cười nhạt, nhìn Tam điện hạ.

Tam điện hạ thần sắc như thường, cười mở miệng.

“Quả nhiên chuyện gì cũng không thể qua mắt được đại sư huynh, nhưng mà thật ra sư đệ cũng vô cùng hiếu kỳ, đại sư huynh …Ngươi đã trùng tu bao nhiêu lần?”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, cười tủm tỉm nói.

“Ngươi đoán xem.”

Tam điện hạ ôn hòa cười một cái không lên tiếng nữa, lấy ra quả táo đưa cho đội trưởng, đội trưởng tiếp nhận rồi nhìn bến cảng số 176, cảm khái nói.

“Tiểu Thanh cũng thật biết ẩn tàng nha, thế mà lại là ba đoàn mệnh hỏa!! Hơn nữa ta nghĩ rằng tiểu tử này nhất định vẫn còn ẩn tàng nhiều hơn, nếu như ta đánh với hắn một trận thì hắn có chết hay không ta không biết, nhưng thứ bên trong thân thể ta nhất định sẽ thức tỉnh. Nếu là thật có cái ngày đó, sư phó à, ngài không thể chỉ cứu hắn mà không thèm để ý tới ta đó nha, phải đối xử hai bên như nhau, ta chính là đại đệ tử mà ngài yêu thích nhất đấy.”

Về phần Nhị điện hạ, căn bản nàng không có góp ý hay lên tiếng gì trong việc này cả, cũng không có quan tâm đám sư huynh sư đệ và sư phó đang làm gì đó, nàng đang ngồi ở một chỗ cầm ngọc giản không ngừng truyền âm cùng người nào đó, trên mặt còn mang theo vẻ ngượng ngùng hiếm thấy.

Thất gia quay lại liếc mắt nhìn Nhị đệ tử của mình.

“Nha đầu kia, người ngốc có ngốc phúc!”

Sau đó vừa nhìn về phía lão Đại và lão Tam, mặc dù ngày bình thường lão đều mắng mỏ nhưng trong lòng vẫn cực kỳ thưởng thức đệ tử của mình, dẫu sao đây chính người mà lão đi khắp nơi rất nhiều khu vực rồi chọn ra bên trong vô số người, sau đó lại tầng tầng sàng lọc để tuyển chọn, tiếp đó lại tuyển ưu trong ưu, không ngừng quan sát đến cuối cùng mới tuyển ra được Lang Vương trong Lang Vương.

Bất kỳ một người nào cũng đều siêu việt điện hạ núi khác rất nhiều, tùy tiện cũng có thể trấn áp bọn họ. Đây cũng là tiêu chuẩn nhận đệ tử của lão, thiên kiêu tầm thường thì lão không để vào mắt.

Mà điều để cho lão vui mừng nhất, là lão cảm thấy mấy người đệ tử này đều đã thu được chân truyền từ lão, đồng dạng giống như lão …rất giỏi về ẩn giấu.

Vĩnh viễn không lộ ra toàn bộ át chủ bài và bí mật của mình, nhiều khi người khác cho rằng đã nhìn thấu, nhưng trên thực tế thì đó chỉ là tầng ngoài do mình cố ý lộ ra mà thôi.

“Còn có lão Tứ, trời sinh đã biết ẩn tàng, không cần dạy, không tồi.”

“Thân ở loạn thế, hung hiểm không biết, con đường phía trước lại khó lường, tự nhiên phải biết ẩn tàng.”

“Nhưng… trước kia thiên kiêu là thứ khó có thể nhìn thấy, bây giờ một đàn lại một đàn được sinh ra, không chỉ nhân tộc như thế mà vạn tộc cũng là như vậy, đây cũng là dấu hiệu của một thời đại lớn đang đến, thời đại lớn kèm theo cơ duyên lớn …cũng là hung hiểm lớn.”

Chương 546: Mây đen che trăng, đêm giết người (1)

Ngày hôm sau.

Thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông hiếm thấy đình chỉ thách thức, tất cả mọi người còn lại hầu như đều tập trung ánh mắt vào Bộ Hung ti bến cảng số 176.

Tất cả đều nhao nhao trầm mặc, riêng mình hít sâu.

Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ kiêng kị mãnh liệt và kinh hãi.

Bọn họ không biết bên trong Bộ Hung ti đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù trận pháp của Thất Huyết Đồng không có hiệu quả trấn áp với Tư Mã Như, nhưng nó đã hoàn toàn ngăn cách tất cả cảm giác dò xét đến từ bên ngoài, cho nên một trận chiến hôm qua người ngoài không thể nhìn thấy.

Chỉ có cao tầng bên trong của Thất Huyết Đồng cùng với điện hạ trong tự liệt mới có thể thấy rõ.

Nhưng trên thực tế thì ngoại trừ ngọn núi thứ bảy ra, sáu ngọn núi khác cũng không cách nào nhìn thấy, bởi vì Thất gia đã nhúng tay quấy nhiễu.

Thế cho nên thứ mọi người nhìn thấy, đó là Tư Mã Như nhẹ nhàng đi vào ngoài Bộ Hung ti, bên trong liền nổi lên trận pháp ngăn cách, sau đó cũng không quá lâu trận pháp ngăn cách phía ngoài Bộ Hung ti cũng tiêu tán và hết thảy khôi phục như thường, đệ tử Bộ Hung ti tản ra lúc đầu trở về, toàn bộ Bộ Hung ti lại vận hành như cũ.

Vẫn lần lượt truy bắt Dạ Cưu, vẫn đưa rất nhiều phạm nhân tới phòng giam Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy.

Duy chỉ có Tư Mã Như mất tích, và người đệ đệ Tư Mã Lăng vẫn bị giam giữ chưa từng phóng thích.

Mà chiếc thuyền bằng xương trắng ở bến cảng kia trong lúc im hơi lặng tiếng cũng tự mất đi năng lượng, tự động tan vỡ.

Một màn này khiến cho tâm thần của toàn bộ thiên kiêu Liên Minh Bảy Tông những ngày này đều nhấc lên sóng lớn ngập trời, giờ phút này bọn họ đột nhiên cảm giác được hành vi đi thách thức những ngọn núi khác đã không có ý nghĩa gì nữa.

Vô luận bọn họ thách thức như thế nào, Bộ Hung ti trong bến cảng số 176 cũng giống như một cây gai sắc, đâm thật sâu vào trong lòng của bọn họ.

Tư Mã Lăng bị Bộ Hung ti trấn áp, mà người tỷ tỷ của gã rõ ràng cũng đã bị trấn áp rồi, mà Hoàng Nhất Khôn của Huyền U tông sau khi truyền tin khiêu chiến ngọn núi thứ bảy cũng mất tích, trước khi mất tích gã còn từng bảo mình sẽ tới xử lý việc của Hứa Thanh.

Tất cả . … Đều có liên quan tới Hứa Thanh!

Vì vậy, lúc này Bộ Hung ti bến cảng số 176 ở trong mắt đệ tử Liên Minh Bảy Tông thật giống như đầm rồng hang hổ vậy, thần bí khó lường đồng thời còn có một loại hung hiểm không cách nào tưởng tượng được.

Vốn dĩ mục đích Liên Minh Bảy Tông an bài bọn họ đến đây lần này là muốn để cho bọn họ dựa vào lần lượt khiêu chiến, trấn áp ý chí đệ tử của Thất Huyết Đồng, khiến cho trong lòng đệ tử của Thất Huyết Đồng sản sinh ra hạt giống kính sợ đối với Liên Minh Bảy Tông.

Mà ngay từ đầu bọn họ cũng đích xác đã làm được điều này, theo bọn họ lần lượt thách thức thì đệ tử Thất Huyết Đồng đều nhao nhao trầm mặc, lòng người bàng hoàng, thậm chí đã có một vài người đã thử tiếp xúc nịnh nọt cùng với bọn họ.

Nhưng bây giờ sau khi bọn họ chấn nhiếp rất nhiều đệ tử Thất Huyết Đồng, đồng thời bọn họ lại bị Bộ Hung ti chấn nhiếp.

“Tên Hứa Thanh này, rốt cuộc chiến lực chân thật đạt tới trình độ gì!”

“Tư Mã Như cũng có đi không về, mặc dù không phải là bản thể của nàng tới, thế nhưng nàng cũng có chiến lực của bốn đoàn mệnh hỏa rưỡi, có thể dễ dàng trấn áp chúng ta nhưng lại bị Bộ Hung ti trấn áp.”

“Ngọn núi thứ bảy mới là hạch tâm của Thất Huyết Đồng sao?”

“Sư huynh Thánh Quân Tử không rời khỏi thì tốt rồi…”

Trong khi thiên kiêu Liên Minh Bảy Tông kinh hãi, đệ tử của Thất Huyết Đồng cũng chú ý thấy hết thảy mọi thứ xảy ra ở đây, tâm tình của tất cả mọi người cũng nhao nhao lên xuống, trong mắt bọn họ, bây giờ Hứa Thanh và ngọn núi thứ bảy quả thật vô cùng xuất chúng.

Lúc này ngọn núi thứ bảy giống như một ngôi sao sáng ngời, chiếu rọi bầu trời ảm đảm trong lòng của những đệ tử các ngọn núi khác vậy.

Cũng khiến cho quan niệm không thể chiến thắng bị gieo xuống khi đối mặt với thiên kiêu của đại lục Vọng Cổ xuất hiện thay đổi, đồng thời cũng khiến bọn họ hướng tới ngọn núi thứ bảy, cũng sinh ra sùng kính cực cao đối với Phong chủ của ngọn núi thứ bảy.

Lúc này thậm chí còn có một vài lời đồn truyền ra bên trong Thất Huyết Đồng, trong tin đồn nói bố cục của Thất Huyết Đồng sẽ xuất hiện một chút cải biến, mà thứ tạo nên biến hóa lớn nhất này, chính là sẽ xuất hiện một vị Tông chủ!

Đến tận bây giờ, Thất Huyết Đồng chỉ có Phong chủ chứ không có Tông chủ.

Trên thực tế thì đệ tử của bảy ngọn núi đều nghe lệnh riêng ngọn núi của mình, tất cả không có quá nhiều nhận thức với những ngọn núi khác, từng ngọn núi đều làm theo ý của mình, chỉ khi gặp chuyện lớn mới hiệp sức đồng lòng với nhau.

Bây giờ…Liên Minh Bảy Tông đến, thật giống một chiếc thiết chùy thật lớn oanh kích tới bốn phương tám hướng của Thất Huyết Đồng, cảm giác mưa gió lập tức nổi lên trong lòng, khiến cho nỗi lòng của các đệ tử ở dưới phải chịu áp lực cực lớn, các loại tâm tư cũng lập tức được hiện lên.

Nhưng nếu nhìn từ mặt khác, loại áp lực này thật giống như là đang rèn sắt vậy, chiếc búa khiến cho cặn bã ẩn chứa bên trong Thất Huyết Đồng những năm nay đều bị đánh văng ra ngoài.

Mà tất cả những điều này rơi vào trong mắt của ngoại tộc và minh hữu của Thất Huyết Đồng tới chơi, bọn họ càng nhìn càng sâu, mơ hồ thấy được cảnh giới nắm bắt nhân tâm của vị lão tổ kia của Thất Huyết Đồng.

Đây rõ ràng là mượn tay của Liên Minh Bảy Tông, tới rèn luyện tông môn của bản thân.

Hiển nhiên Liên Minh Bảy Tông cũng nhìn ra điểm này, cho nên thiên kiêu các tông đã không còn tiếp tục thách thức nữa, cũng không có thúc giục như trước kia, nhưng từng đạo điều lệnh về Thất Huyết Đồng lại lần lượt được bên trong Liên Minh Bảy Tông phát ra.

Bọn họ muốn điều chuyển Phong chủ các ngọn núi, nhất là ngọn núi thứ bảy.

Bọn họ còn muốn chiêu mộ tất cả các điện hạ đi đến đại lục Vọng Cổ an bài chức vụ, nhất là những điện hạ cùng với tự liệt của ngọn núi thứ bảy.

Những điều lệnh này, đều bị Huyết Luyện Tử kéo lại.

Nhưng hình như lần này Liên Minh Bảy Tông đã hạ quyết tâm, từng đạo lệnh nghiêm khắc hơn được ban xuống, đến đạo cuối cùng thì ngôn từ bên trong thậm chí còn xuất hiện ý tứ uy hiếp, giống như chỉ cần Thất Huyết Đồng không nghe lệnh, Liên Minh Bảy Tông sẽ lập tức tới nơi tiến hành cưỡng ép trấn áp.

Nhất là lão tổ Kỳ Tông của Lăng Vân Kiếm tông cường thế nhất trong Liên Minh Bảy Tông bây giờ, lão còn mở ra pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông, tạo thành uy hiếp cực lớn.

Chương 547: Mây đen che trăng, đêm giết người (2)

Mà khi pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông được mở ra, có nghĩa là nó có thể bộc phát bất kỳ lúc nào. Đồng thời, thượng tông của ngọn núi thứ hai là Linh Hà Cốc và thượng tông Thiên Giám Bảo tông của ngọn núi thứ sáu, hai tông môn này cũng cùng nhau mở ra pháp bảo Cấm Kỵ, tựa hồ kết hợp để tạo thành uy hiếp lớn hơn.

Đồng thời ngoài những điều lệnh Liên Minh Bảy Tông đưa ra, còn có từng đạo mệnh lệnh truyền đạt thêm, yêu cầu Thất Huyết Đồng nộp lên bên trên một nửa bồi thường chiến tranh của Hải Thi tộc.

Thêm nữa Liên Minh Bảy Tông sẽ bố trí một bộ phận ngoại sự trên toàn bộ hòn đảo mà Thất Huyết Đồng đã chiếm cứ được trong trận chiến này.

Bộ phận này tên là ngoại sự, thực tế là giám sát.

Trên theo dõi lão tổ, dưới quan sát đệ tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Thất Huyết Đồng lại có dấu hiệu lung lay.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng không quá chú ý tới việc này, một phương diện là hắn không cho rằng những cao tầng trong tông từng được sinh ra từ trong môi trường dưỡng cổ sẽ thúc thủ vô sách với những điều lệ trên.

Mà một phương diện khác, thì loại chuyện giữa hạ tông và thượng tông này, tuyệt đối không thể chỉ nhìn mặt ngoài, dưới sự liên lụy lợi ích lớn như thế thì nhân tâm không hề đáng tin, vậy thì càng không cần hồ đồ mà quan tâm những ngôn luận trước mặt.

“Liên Minh Bảy Tông, cũng không phải bền chắc như thép.” Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, hắn đã nhìn ra điểm này từ việc của Liệp Dị Môn, trên thực tế điều này cũng phù hợp với lẽ thường.

Mặt khác, lúc này tinh lực của Hứa Thanh đều đang đặt trên việc nghiên cứu tiểu hắc trùng và thu lưới bắt Dạ Cưu.

Sau khi trải qua một khoảng thời gian liên tục đả kích và cấm đi lại ban đêm, phạm vi hoạt động của Dạ Cưu trong Thất Huyết Đồng đã bị bọn họ chèn ép đến mức cực hạn.

Lần thu lưới cuối cùng, vào ban đêm mấy ngày sau… rốt cuộc đã đến.

Năm cái tổng bộ của Dạ Cưu ở trong Thất Huyết Đồng đều đã bị tra ra triệt để.

Một đêm này, đội viên tinh nhuệ của bảy Bộ Hung ti được xuất động toàn bộ, hình thành năm lưỡi dao sắc bén, sau khi thống nhất thời gian thì đồng loạt đâm thẳng tới vị trí năm cái tổng bộ của Dạ Cưu.

Đồng thời còn có rất nhiều đệ tử Bộ Hung ti phân tán bên trong chủ thành, nghiêm khắc thi hành lệnh cấm đi lại ban đêm trong một đêm này đến mức tận cùng. Mà đồng thời bọn họ còn có một nhiệm vụ, đó là sau khi tổng bộ Dạ Cưu bị diệt thì nhanh chóng truy bắt những tên Dạ Cưu chạy trốn tứ tán kia về quy án.

Đây là kế hoạch tổng thể thu lưới Dạ Cưu.

Theo gió đêm thổi tới, thân ảnh Hứa Thanh đi ra từ bên trong Bộ Hung ti bến cảng số 176, phía sau của hắn có mấy nghìn thân ảnh đệ tử Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy như ẩn như hiện, giọng nói của Hứa Thanh vừa cất, liền thổi chiếc kèn hiệu đi diệt Dạ Cưu.

“Bộ Hung ti xuất chiến, từ sau tối nay, Dạ Cưu trong Thất Huyết Đồng, một tên không còn!”

Trong giọng nói của Hứa Thanh hiện ra sự nghiêm túc, âm thanh vang vọng bốn phương.

“Vâng!”

Mấy nghìn đệ tử Bộ Hung ti của ngọn núi thứ bảy đồng loạt mở miệng, trong nháy mắt tiếp theo tất cả gào thét lao về phía trước, Hứa Thanh dẫn đầu bà mấy Phó ti sau lưng dẫn theo người của riêng mình, mấy ngàn người ở trong bóng đêm lao thẳng đến mục tiêu của riêng mình.

Tối nay gió lớn, mây đen che trăng.

Những nơi đệ tử Bộ Hung ti đi qua, toàn bộ cửa hàng đều đóng lại, có vài khách sạn vốn dĩ mở ra trong đêm cũng đều trở nên bàng hoàng, trong khoảng thời gian này bọn họ đã không cách nào buôn bán, bây giờ chỉ có thể đứng ở phía sau cánh cửa nhìn thân ảnh Bộ Hung ti đi ngang qua phía xa.

Trong màn đêm Hứa Thanh bay nhanh nhất ở phía trước, mái tóc dài của hắn tung bay trong màn đêm, nhìn qua cảnh ban đêm và nhìn qua hết thảy bốn phía, Hứa Thanh chợt nhớ tới cái đêm hắn vừa mới tới Thất Huyết Đồng.

Khi đó hắn cẩn thận đi dọc theo bóng râm trên đường, nhìn qua từng đội viên Bộ Hung ti lướt qua, trong lòng vừa cảnh giác vừa đề phòng, cũng có hâm mộ.

Hôm nay sau lưng hắn có mấy nghìn đội viên Bộ Hung ti, mà trong những khu vực khác trong chủ thành, đội viên các Ti khác cũng đang phối hợp thi hành màn thu lưới này.

“Ba năm.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn.

Mà phía sau của hắn, toàn bộ đội viên Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy, ánh mắt từng người nhìn hắn đều mang theo cảm giác cuồng nhiệt, đây là đạo sinh tồn trong loạn thế, đây là sự sùng kính của kẻ yếu đối với cường giả.

Đồng thời từng bước mà Hứa Thanh đã bước ra và leo lên, cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến cho bọn họ truy cầu ngưỡng vọng thân ảnh của hắn.

Ba năm trước đây Hứa Thanh cũng tương tự như là bọn họ, chỉ là một đội viên Bộ Hung ti, ba năm sau Hứa Thanh đã trở thành Ti trưởng Bộ Hung ti ngọn núi thứ bảy!

Gió đêm, càng lúc càng lớn.

Không lâu sau Hứa Thanh nhìn tới một chỗ gia viên xa xa, phạm vi nơi đây không nhỏ, từng là một chỗ sản nghiệp của ngọn núi thứ tư, về sau bị người khác mua lại làm địa phương câu lan.

Nhưng theo lệnh cấm đi lại vào ban đêm, nơi đây đã lâu không có sinh ý nên dần dần tiêu điều, đèn dầu bên trong cũng đều trở nên ảm đạm, ở trong bóng đêm chỉ có vài tia ánh sáng nhàn nhạt chiếu ra.

“Giết!”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, trong nháy mắt tiếp theo mấy nghìn đội viên Bộ Hung ti sau lưng lập tức bộc phát sát cơ, đồng loạt phóng đi lao thẳng đến tòa nhà này, trong thời gian ngắn bên trong lập tức vang vọng từng tiếng nổ vang, từng đạo thân ảnh Dạ Cưu mang theo kinh hoảng bỏ chạy tứ tán, nhưng số lượng đội viên Bộ Hung ti vây quét bọn chúng rất nhiều.

Trong khoảng thời gian ngắn âm thanh giết chóc vang vọng bát phương, mùi máu tươi cũng theo gió bay tới.

Hứa Thanh không có động thủ, hắn đứng trên không trung lạnh nhạt nhìn qua tất cả, cùng lúc đó từng đạo tin tức về các cứ điểm đến từ những Ti khác cũng tức thời báo cáo tới chỗ của hắn.

“Hứa ti, công việc bên cứ điểm thứ ba đã kết thúc thuận lợi, đang xử lý giao nộp!”

“Cứ điểm thứ hai hết thảy thuận lợi, đã chém giết tên Trúc Cơ đầu sỏ bên địch, đã báo danh sách dư nghiệt cho Tuần Tra ti, đang tìm kiếm chém giết trên toàn bộ phạm vi.”

“Cứ điểm thứ năm thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ!”

“Thỉnh cầu viện trợ! Bên trong cứ điểm thứ tư hoài nghi có tu sĩ Lăng Vân Kiếm tông của Liên Minh Bảy Tông, còn có Dạ Cưu Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa!!”

Hầu như ngay khi Hứa Thanh thấy một tin tức cuối cùng, trên bầu trời xa xa cũng lập tức tuôn ra một tín hiệu cầu viện của Bộ Hung ti.

Hứa Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu, thân thể tiến về phía trước một bước, trong chốc lát tốc độ lập tức bộc phát, khí thế trên người giống như cầu vồng lao thẳng đến địa phương truyền đến tín hiệu chi viện, mà trước khi tới sau lưng hắn còn biến ảo ra hư ảnh Kim Ô, hai cánh triển khai và đuôi lửa phiêu tán thành từng sợi thô, ngẩng cao đầu gào thét hình thành một biển lửa.

Từ xa nhìn lại, lúc này Hứa Thanh trên bầu trời trên giống như mang theo một chiếc áo choàng bằng lửa, ưng nhiếp đình kích*, tạo thành một mũi nhọn không thể cản!

(*Ưng nhiếp đình kích: Ưng nhiếp là như chim ưng nhắm con mồi rồi lao xuống như một mũi tên, đình kích là tựa một tia lôi đình bén nhọn oanh kích xuống.)

—

Từ những chương sau thì nhóm dịch sẽ bớt Việt hóa chỗ ngọn núi thứ mấy, ví dụ ‘ngọn núi thứ bảy’ sẽ chuyển thành ‘đệ thất phong’, để nghe tiên hiệp cổ trang hơn một chút.

Chương 548: Vung đao trảm dạ quỷ (1)

Khí thế động trời, Kim Ô hiện thế rung chuyển bát phương.

Phi thẳng đến địa phương truyền đến tín hiệu cứu viện.

Một thân tuyệt luân, khuôn mặt yêu my, màn lửa đốt trời.

Gần tới nơi cầu viện của Bộ Hung ti!

Tiếng hót như sấm, ngọn lửa có một không hai che khuất bầu trời.

Hỏa diễm bốc lên như sóng triều mang theo uy thế kinh thiên, sau đó trút toàn bộ xuống cứ điểm thứ năm của tổng bộ Dạ Cưu.

Âm thanh nổ tung động trời vang lên, đại địa chấn động, bên trong biển lửa từng đạo thân ảnh Dạ Cưu tứ tán lao qua, nháy mắt liền có tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, dùng mắt thường cũng có thể thấy được từng thân thể biến thành tro bụi.

Còn có âm thanh sụp đổ vang ra, rất nhiều kiến trúc trong lúc Hứa Thanh đến đều nhao nhao tan nát.

Nơi đây nằm trong khu vực chủ thành của đệ ngũ phong, là một lầu các ba tầng phạm vi rất lớn, thường ngày vẫn tồn tại một chút người bí mật lui tới.

Về phần người của đệ ngũ phong có biết nơi này đã bị Dạ Cưu chiếm cứ và nắm quyền hay không, Hứa Thanh không có quan tâm trong lòng, từ sau tối nay thì nơi đây ...không còn tồn tại.

Giờ phút này khi hắn đến thì biển lửa quét ngang tiêu diệt toàn bộ Dạ Cưu nơi đây, từng đội viên Bộ Hung ti đều kích động phấn khởi, quay qua bái kiến Hứa Thanh.

Xa xa kiến trúc sụp xuống, biển lửa tràn ngập có hai khu vực chiến trường đặc biệt dễ làm người khác chú ý, một chiến trường trong đó là bảy tám vị Phó ti của Bộ Hung ti đang hiệp sức cùng nhau, sử dụng lực lượng trận pháp của tông môn trấn áp một lão giả Dạ Cưu.

Lão giả này mặc một bộ hoa bào, trên mặt đầy những vết lốm đốm, lúc này trong mắt mang theo vẻ sợ hãi toàn lực vùng vẫy, trong cơ thể còn có khí tức ba đoàn mệnh hỏa đang bốc lên, khí thế không tầm thường.

Vốn dĩ đối mặt với một đám Phó ti Trúc Cơ thì lão cũng có thể lập tức chém giết mấy người, nhưng đám người này còn biết phối hợp với lực lượng trận pháp của tông môn, khiến cho lão trong khoảng thời gian ngắn không cách nào chém giết, cũng không thể đào thoát.

Nhưng quyền hạn của Phó ti cũng không nhiều lắm, lực lượng trận pháp gọi ra cũng không đủ để hoàn toàn trấn áp đối phương, cho nên cả hai phương mới ở vào thế giằng co, lại còn riêng phần mình bị thương, nhưng đệ tử của Thất Huyết Đồng mỗi một người đều giống như một con sói con vậy, đều từ trong dưỡng cổ mà ra, sự hung tàn của bọn họ đều do trải qua mà có, dù đối mặt với hoàn cảnh xấu hay dù bản thân bị thương thì vẫn vô cùng hung hăng.

Mà một chỗ chiến trường khác, là bốn Ti trưởng hai đoàn mệnh hỏa của Bộ Hung ti phối hợp cùng với mấy trăm đệ tử, lấy trận pháp của đệ ngũ phong tới vây khốn một người.

Người này mặc đạo bào màu vàng, bộ dạng thoạt nhìn 18-19 tuổi, tướng mạo tuấn lãng đôi mắt rất có thần, vừa nhìn liền thấy rất là bất phàm, đồng thời bên người cũng có chín thanh phi kiếm cấp tốc xoay tròn, hình thành từng đạo kiếm khí rung chuyển bốn phương.

Trong cơ thể thình lình cũng có ba đoàn mệnh hỏa, lúc này đang toàn lực mở ra, thần sắc còn mang theo phẫn nộ ý đồ đánh mở trận pháp lao ra giết người.

Mà trận pháp tông môn của Thất Huyết Đồng, cũng không có hiệu quả đối với người này.

Cho nên Bộ Hung ti chỉ có thể dùng trận pháp của đệ ngũ phong, tăng thêm mấy trăm đệ tử gia trì mới miễn cưỡng vây khốn được người này, nhưng hiển nhiên không thể kiên trì quá lâu, lúc này cả sắc mặt của đám đều cũng đều trắng bệch gần như muốn đến cực hạn.

Hứa Thanh vừa đến, tựa như thiên lôi nổ vang ở chỗ này, biển lửa vừa bốc lên lập tức khiến cho lão giả áo đen và với tên đệ tử của Lăng Vân kiếm tông ba đoàn mệnh hỏa biến sắc.

Nhất là người sau, tâm thần của gã vô cùng chấn động vì gã biết rõ Hứa Thanh, cũng biết sự đáng sợ của đối phương.

Khi phát hiện Hứa Thanh bỏ qua lão giả Dạ Cưu, lao thẳng đến phía mình, thanh niên của Lăng Vân Kiếm tông bỗng kinh hoảng, kiếm khí tản ra từ phi kiếm cũng có chút loạn, trong miệng càng là cấp tốc truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh, ta chỉ là đi ngang qua nơi đây, thuộc hạ của ngươi đánh chết Dạ Cưu chứ không liên quan đến ta, ta không có quan hệ gì với Dạ Cưu!”

Hầu như ngay khi tên thanh niên này mở miệng, Ti trưởng Bộ Hung ti đệ tam phong bao vây chung quanh cũng cấp tốc mở miệng, bên khóe miệng của y còn mang theo máu tươi, trên người cũng có thương thế.

“Hứa ti, vừa rồi vào lúc vây quét, người này đang giao dịch trao đổi cùng tên đầu sỏ Dạ Cưu bên địch, nội dung không rõ nhưng tuyệt đối không phải là người đi ngang qua!”

Hứa Thanh gật đầu, bước một bước ra phất tay một cái, toàn bộ đội viên Bộ Hung ti vây công thanh niên Lăng Vân Kiếm tông lập tức được một cỗ lực lượng nhu hòa tản ra, trận pháp cũng lập tức triệt tiêu mà thân ảnh Hứa Thanh cũng cất bước, lao đến phía thanh niên Lăng Vân Kiếm tông kia.

Sắc mặt tên thanh niên Lăng Vân Kiếm tông đại biến, hô hấp dồn dập lập tức lớn tiếng mở miệng.

“Hứa Thanh, Thánh Quân Tử là sư huynh của ta, nếu như ngươi làm tổn thương ta, Thánh Quân Tử nhất định sẽ trảm ngươi, ta.... .”

Trong khi giọng nói của thanh niên này vẫn còn vang vọng, Hứa Thanh mặt không cảm xúc lập tức phóng đến trước mặt của gã, tốc độ cực nhanh bỏ qua cả phi kiếm của đối phương.

Tên thanh niên Lăng Vân Kiếm tông này căn bản không cách nào thấy rõ và phản ứng, trong nháy mắt tiếp theo tay phải Hứa Thanh một phát bắt được cổ của người này, hung hăng nhấn một cái xuống mặt đất.

Oanh một tiếng mặt đất nứt toái ra, thanh niên Lăng Vân Kiếm tông này thất khiếu chảy máu, ba đoàn mệnh hỏa trong cơ thể trực tiếp tắt mất hai đoàn và trong mắt lộ ra hoảng sợ, vừa muốn vùng vẫy điều khiển phi kiếm bốn phía đến cứu trợ, nhưng tốc độ của đám phi kiếm này quá chậm.

Sau một khắc Hứa Thanh đã nắm thanh niên này từ dưới mặt đất lên, hất về phía sau.

Âm thanh ken két lập tức vang vọng trong cơ thể tên thanh niên này, tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng lập tức từ trong miệng thanh niên này truyền ra, vào giờ khắc này toàn bộ vị trí trên thân của gã đều đã vỡ vụn không ít, máu tươi tràn ngập, một đoàn mệnh hỏa sau cùng trong cơ thể cũng không thể đốt cháy được nữa, tức thì bị dập tắt.

Lúc rơi xuống đất gã phun máu tươi ra, trực tiếp trọng thương.

Không cần Hứa Thanh căn dặn, lập tức có đệ tử Bộ Hung ti tiến lên, gắn cấm pháp hoàn lên người và gắt gao chế trụ gã.

Chương 549: Vung đao trảm dạ quỷ (2)

Đúng lúc này lão giả Dạ Cưu bị mấy vị Phó ti vây khốn kia không biết đã triển khai thủ đoạn bảo vệ tính mạng gì, theo một tiếng nổ vang thì chỗ đó bỗng bộc phát một luồng chấn động cường hãn, vậy mà cứng rắn chấn khai mọi người đang bao vây. Sau đó lão nhanh chóng lấy ra một khối lệnh bài ném ra, lệnh bài kia lập tức ken két vỡ vụn khiến cho trận pháp trấn áp của tông môn có chỗ buông lỏng đối với lão.

Mượn nhờ cơ hội này lão già áo đen Dạ Cưu chợt lao ra, trong mắt mang theo hoảng sợ phóng thẳng đến nơi xa, mà phương hướng lão bỏ chạy lại là phía đỉnh núi của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh quay đầu, lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Hắn không biết đối phương là ai, nhưng hắn có thể cảm nhận được hình dạng của người này là đang huyễn hóa ra tới, không phải chân dung thật, mà tấm lệnh bài khiến cho trận pháp trấn áp của tông môn có chỗ buông lỏng kia, là một tấm lệnh bài thân phận.

Mặc dù đám Phó ti đã gọi ra lực lượng trận pháp trấn áp, uy lực cũng bình thường nhưng sẽ không dễ dàng có thể buông lỏng như vậy, có thể làm được điểm này, chỉ có... Thân phận chân chính của đối phương, hẳn là đệ tử Thất Huyết Đồng.

Dạ Cưu có thể cắm rễ ở chủ thành Thất Huyết Đồng, phía sau không thể nào không có đệ tử Thất Huyết Đồng tham dự được, Hứa Thanh cũng rất rõ ràng điểm này, bây giờ hắn cũng không có ý định vạch trần và đào móc việc này.

Điều này không có ý nghĩa.

Trước mắt nhìn thân ảnh đối phương càng ngày càng đi xa, thần sắc Hứa Thanh vẫn bình tĩnh như thường, một bước đạp vào hư không đứng giữa không trung lạnh lùng nhìn tới, tay phải giơ lên, trong nháy mắt tiếp theo hư ảnh một thanh Thiên Đao khổng lồ bỗng nhiên huyễn hóa ra trên bầu trời.

Một thanh đao động trời khí thế dồi dào, chớp mắt xuất hiện liền khiến cho phong vân biến sắc, từng trận cảm giác mãnh liệt khuếch tán khắp bốn phía khiến cho thần sắc của toàn bộ những người cảm thụ đều phải bị biến hóa.

Nhất là vài người đệ tử Liên Minh Bảy Tông cũng đang chú ý đến trận chiến này, có người lập tức nhận ra đao này mà kinh hô một tiếng.

“Một đao Thái Thương!”

Tiếng kinh hô như ẩn như hiện từ bốn phương, Hứa Thanh đồng thời nhìn qua lão giả đang cấp tốc bỏ chạy, hắn cũng sắp không nhìn thấy thân ảnh của lão giả ba đoàn mệnh hỏa Dạ Cưu này nữa, giờ phút này tay phải của hắn chợt hạ xuống.

Trong chốc lát Thiên Đao trên bầu trời lập tức bạo phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, tốc độ cực nhanh chém về phía lão giả Dạ Cưu như lưu tinh trảm nguyệt, trường hồng quán không, ầm ầm chém tới gần.

Từ xa nhìn lại Thiên Đao dường như có một luồng sức mạnh to lớn, khiến cho bầu trời biến sắc và phong vân cuốn động, như một ngôi sao chói mắt tỏa ánh sáng rực rỡ trong đêm tối.

Một đao hạ xuống, bát phương chấn động.

Lão giả Dạ Cưu đang gấp rút chạy trốn thần sắc lộ ra hoảng sợ, toàn lực thiêu đốt bộc phát mệnh hỏa trong cơ thể, muốn chống cự …nhưng đều vu vô bổ. Theo ánh đao đuổi theo rồi chợt lóe tới trước mắt, toàn thân lão lập tức chấn động mãnh liệt, trong mắt lộ ra tuyệt vọng còn có vẻ đắng chát, thì thào nói nhỏ.

“Hóa ra ngươi còn có một đao Thái Thương…”

Sau một khắc mi tâm của lão xuất hiện vết máu, vết máu này nhanh chóng lan tràn qua sống mũi, qua đôi môi, qua cằm, cho đến ngực sau đó lan tràn toàn thân.

Tiếp đó rất nhiều máu tươi từ bên trong vết máu phun ra, thân thể của lão cũng trực tiếp đứt thành hai nửa giữa không trung sau đó nổ tung, hai nửa thân hình lần nữa vỡ vụn cho đến khi trở thành một mảnh mưa máu tung bay trên đại địa.

Lấy tu vi bây giờ của Hứa Thanh, một đao Thái Thương sắc bén hơn lúc trước rất nhiều, một đao vừa xuống lập tức chém giết ba đoàn mệnh hỏa, toàn bộ người bên trong chủ thành đều nhao nhao trầm mặc.

Cùng lúc đó, trên đầu đường cách vị trí tên Dạ Cưu áo đen ba đoàn mệnh hỏa chết không xa, một đội đệ tử Bộ Hung ti đang nghiêm mật điều tra hết thảy những người qua lại trong đêm.

Nhiệm vụ của bọn họ là bắt lại những tên Dạ Cưu chạy tứ tán ra từ trong tổng bộ về quy án, trong thiên la địa võng của Bộ Hung ti, những dư nghiệt Dạ Cưu này không có chỗ nào thể ẩn nấp, không thể chạy trốn.

Nhưng mà dưới lệnh cấm đi lại ban đêm, vẫn sẽ có người bình thường với các loại nguyên nhân cần phải ra ngoài, ví dụ như lúc này trước mặt đội đệ tử Bộ Hung ti liền có một người thiếu niên bộ dạng 13-14 tuổi, vẻ mặt căng thẳng và thân thể run nhè nhẹ.

Thiếu niên này là người hôm qua mới vừa tới Thất Huyết Đồng, ban ngày hôm nay liền thông qua khảo hạch và bái nhập vào nhóm đệ tử mới của đệ lục phong, bởi vì mới cầm lệnh bài và cấp độ còn thấp, thế nên đã được an bài đi đến Bộ Hung ti đệ lục phong đưa tin.

Bây giờ thiếu niên này đang trên đường trở về chỗ ở, nhưng lại bị đệ tử Bộ Hung ti ngăn lại điều tra, mà trong khi bị điều tra thì người thiếu niên đã nghe thấy được âm thanh thê lương trên bầu trời, cũng nhìn thấy tên đầu sỏ Dạ Cưu bên địch bị một đao chém rụng giữa không trung, toàn thân tan vỡ!

Một đao kia khiến cho thể xác và tinh thần của y chấn động, trong mắt lộ ra khát vọng thật sâu, còn có cảm giác kính sợ không cách nào hình dung.

“Đó là Ti trưởng Hứa Thanh của Bộ Hung ti đệ thất phong, là nhân vật tuyệt đỉnh bên trong toàn bộ Bộ Hung ti của bảy phong chúng ta.”

Chú ý thấy sự kính sợ trong mắt của vị thiếu niên trước mặt, đệ tử Bộ Hung ti điều tra đứng bên cạnh lập tức mở miệng, đôi mắt nhìn về phía một đao truyền đến từ bầu trời xa xa, trong mắt mang theo cuồng nhiệt sau đó vung tay với đội viên ở bốn phía.

“Tên tiểu tử này là người một nhà, các ngươi thu liễm một chút đừng có hù dọa tiểu tử, chúng ta tiếp tục tìm khiếm dư nghiệt Dạ Cưu, mệnh lệnh của đại nhân Hứa Thanh là trước hừng đông, bên trong chủ thành không có một tên Dạ Cưu!”

“Còn tiểu tử ngươi nữa, nhanh trở về, đêm nay ...không yên ổn.”

Đệ tử Bộ Hung ti bốn phía đều phấn khởi nhanh chóng rời đi, chỉ có thiếu niên kia đứng im tại chỗ nhìn lên hư ảnh Thiên Đao chậm rãi tiêu tán trên bầu trời xa xa, trong mắt lộ ra một tia hướng tới.

“Không biết lúc nào, ta cũng có thể đạt đến như vậy.”

Trong tiếng thì thào thiếu niên rất nhanh liền đi xa, đáy lòng bất tri bất giác đã chôn xuống một khỏa hạt giống muốn trở thành cường giả.

——-

Chương 550: Đối nhân xử thế (1)

Một đao trảm ba đoàn mệnh hỏa!

Loại chiến lực này, thay bằng bất kỳ thiên kiêu nào của Liên Minh Bảy Tông đều có thể làm được.

Dẫu sao thì chiến lực giữa ba đoàn mệnh hỏa và bốn đoàn mệnh hỏa cách nhau quá lớn. Hoàn toàn có thể nói thế này, Trúc Cơ bốn đoàn mệnh hỏa đã thuộc về một cảnh giới khác biệt với Trúc Cơ bên dưới.

Dưới tình huống không có công pháp Hoàng cấp hoặc là mệnh đăng, và một chút ngoại vật có sức uy hiếp bỏ qua cảnh giới, hơn kém giữa song phương quả thật giống như là trời với vực vậy.

Vô luận là tốc độ hay sức bộc phát, đều không phải cùng một tầng thứ.

Nhưng Hứa Thanh ra tay, vẫn khiến cho tâm thần của toàn bộ đệ tử Liên Minh Bảy Tông phải dấy lên sóng lớn ngập trời.

Một mặt là do nhận thức ở trong lòng bọn họ đối với Hứa Thanh, từ mới bắt đầu còn không thèm để ý chút nào, sau đó biến thành từng bước coi trọng, đến ngày hôm nay thậm chí đã trở thành kiêng kị.

Việc này cũng có liên quan cực lớn tới việc Tư Mã Như mất tích.

Cho nên khi Hứa Thanh ra tay, ở trong mắt của bọn họ Hứa Thanh bỗng nhiên kèm theo một chút uy nghiêm.

Thậm chí cho dù bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng tất cả đều hiểu rõ một điều, nếu như bản thân bọn họ giao chiến cùng Hứa Thanh thì chắc chắn sẽ thua không hề nghi ngờ, trong mơ hồ bọn họ đã quy Hứa Thanh về gần với thiên kiêu tuyệt thế như Thánh Quân Tử.

Một mặt khác là sau khi bọn họ nhìn thấy một đao kia, trong lòng cũng không khỏi dấy lên cảm xúc phức tạp vì sự che giấu của Hứa Thanh.

Đây là một đao Thái Thương.

Mặc dù sau khi cảm ngộ được trên bảy đao, thì một đao này mới được xem như công pháp Hoàng cấp, nhưng ngươi vĩnh viễn không biết, vốn có của Hứa Thanh có phải thật sự chỉ có lực lượng một đao hay không.

Mà cho dù hắn thật sự chỉ có một đao, một đao này vẫn làm cho lòng người kinh sợ như cũ.

Bởi vì muốn cảm ngộ một đao Thái Thương thì ngoại lực không có tác dụng, toàn bộ nhờ vào ngộ tính của bản thân, đổi người của bất luận tông môn nào tới cũng đều như vậy.

Bên trong đại lục Vọng Cổ còn có một vài tông môn chuyên tu đao đạo, thậm chí bọn họ còn dùng việc cảm ngộ một đao Thái Thương để phán định tư chất một người.

Cho nên từ trình độ nào đó mà nói, một đao Thái Thương cũng có thể coi như là một loại tiêu chuẩn nghiệm chứng thiên kiêu của nhiều người, mà dưới tiêu chuẩn này, mọi người trong Liên Minh Bảy Tông ngoại trừ Thánh Quân Tử, những người bên cạnh hầu như đều thất bại.

Bọn họ đều không chỉ thử nghiệm cảm ngộ một lần, nhưng đều không thể thành công.

Cho nên sau khi nhìn thấy Hứa Thanh trảm một đao Thái Thương từ trên trời giáng xuống, chém giết lão Dạ Cưu ba đoàn mệnh hỏa, trái tim bọn họ cũng trở nên phức tạp.

Mặt khác vô luận là bọn họ hay là minh hữu và thế lực bên ngoài tới chơi, tất cả đều nhìn ra chỗ đáng sợ khác của Hứa Thanh từ một đao kia.

Đó chính là sự quyết đoán và thông minh.

Dạ Cưu có thể ẩn nấp nhiều năm ở trong Thất Huyết Đồng như vậy, giống như cỏ dại diệt hoài không hết, gió xuân qua lại mọc, mà lần này lại có thể hội tụ nhiều như thế, khiến cho toàn bộ Bộ Hung ti phải tốn thời gian gần 2 tháng mới có thể phất cờ thanh trừ, trong này dĩ nhiên là có vấn đề.

Mà vấn đề này, chắc chắn sẽ không nhỏ.

Tất nhiên sẽ có người trong Thất Huyết Đồng cung cấp che chở trong mức độ nhất định cho Dạ Cưu, nhưng việc này liên lụy lợi ích quá nhiều, cho nên phía sau đến cùng có bao nhiêu người của Thất Huyết Đồng bí mật tham dự vào thì rất khó mà nói.

Cho nên việc xử lý Dạ Cưu, cũng cần cân nhắc tới một trình độ nào đó.

Mà những tu sĩ ngoại tộc cũng đã nhìn thấu việc này từ trước rồi, trên thực tế thứ bọn họ chú ý ở đây, là muốn xem xem trận truy nã Dạ Cưu của Bộ Hung ti lần này có thể khiến cho bản thân của Thất Huyết Đồng cũng lâm vào tình cảnh khó có thể kết thúc hay không, làm cho chính nội bộ bên trong Thất Huyết Đồng cũng trở nên rối loạn.

Nhưng cách làm của Hứa Thanh rất quyết đoán, hiển nhiên hắn đã nhận ra thân phận của tên Dạ Cưu ba đoàn mệnh hỏa kia, nhưng lại không có bất luận cách làm xử lý nào sâu xa hơn, ngược lại vô cùng gọn gàng, một đao chém giết làm cho đối phương ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, lập tức thịt nát xương tan ngay cả thi thể cũng thành thịt nát, có nhìn cũng không đoán ra thân phận.

Một đao chém ra không chỉ trảm người này, mà cũng trảm đứt hết tất cả những người có liên quan với Dạ Cưu phía sau người này.

Hắn dùng một đao kia nói một điều với toàn bộ những người che giấu phía sau, việc này... Bộ Hung ti sẽ không tiếp tục truy cứu.

Nếu đổi qua thịnh thế, loại phương pháp này khẳng định là không đúng, nhưng nếu đặt ở loạn thế thì đây là lựa chọn thông minh nhất, cũng gây ảnh hưởng nhỏ nhất.

Vừa chém giết được Dạ Cưu lại bí mật tặng người khác nhân tình, khiến cho toàn bộ người che giấu không thể không thừa nhận một điều, chuyện này Hứa Thanh làm vô cùng tuyệt, bọn họ cũng không tiện tìm cơ hội truy cứu.

Ngay cả lão tổ Huyết Luyện Tử sau khi nhìn một đao này, vẻ tán thưởng trong mắt cũng càng lúc càng đậm.

Lão không thèm để ý những chuyện xấu xa ở bên trong tông môn, bởi vì lão biết rõ một điều vạn vật có dương tất có âm, dưới ánh nắng phải có bóng râm, rất nhiều chuyện không phải là chỉ có đen trắng, bên trong còn có một màu xám tro.

Hứa Thanh đã từng lờ mờ nhận ra đạo lý này, nhưng sau khi đến Thất Huyết Đồng gặp được quá nhiều người tàng đao, gặp được quá nhiều người không thể nhìn thấu, tất cả mọi thứ khiến cho hắn như một khối bọt biển, nhanh chóng hấp thu học tập và phát triển, cho đến khi hiểu ra.

Cho nên sau trận chiến này, tên Hứa Thanh lập tức được khắc sâu trong toàn bộ bộ đầu của những người bên ngoài, trong lòng bọn họ cũng đều kiêng kị mãnh liệt, nhưng bọn họ tất nhiên sẽ không dễ dàng hiển lộ ra cảm xúc yêu ghét của mình.

Bởi vì bọn họ đã nhìn ra, Hứa Thanh này vừa có chiến lực lại rất tàn nhẫn, chẳng những giỏi về che giấu lại còn thông minh cơ trí, người như vậy trừ phi là dùng phương pháp nhanh như sấm sét một kích giết chết, bằng không mà nói một khi ra tay không có kết quả, thì nhất định sẽ bị cắn trả.

Cho nên khi không có dính dáng gì tới lợi ích hoặc gặp phải tình huống không chết không thôi, không người nào nguyện ý mạo hiểm ra tay, thậm chí còn thêm một chút ý niệm muốn kết giao với hắn.

Cái này, chính là một loại tâm tình phức tạp bên trong nhân tính.

Chương 551: Đối nhân xử thế (2)

Cũng bởi vì Hứa Thanh đã làm chuyện này quá tốt, khiến cho cả tông môn lẫn ngoại tộc đều phải cảm khái, cho nên tiếp theo sau một đêm thì Bộ Hung ti giao nộp kết quả, trên cơ bản thì toàn bộ Dạ Cưu cũng đều sa lưới, lúc này Hứa Thanh cũng nhận được một phần danh sách, hắn đưa ý kiến hỏi tông môn.

Phần danh sách này, là sổ sách mua Dưỡng Bảo Nhân.

Cho dù loại sổ sách này nhiều khi chính là thứ mấu chốt làm hỏng việc, nhưng ý nghĩa tồn tại của nó thường thường cũng không phải thật sự chỉ là ghi chép, mà còn có tư cách là một thủ đoạn để cân bằng, đồng thời cũng có thể bị người khác cố ý lưu lại.

Bởi vì từ trình độ nào đó thì nó cũng tương tự với "pháp bảo Cấm Kỵ", đại khái thứ này là bị cố ý để lộ ra, bên trong chủ yếu ghi chép tên người cùng số lượng mua sắm của Liên Minh Bảy Tông, mà điều để cho Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, là không phải mỗi một tông trong Liên Minh Bảy Tông đều đặt mua hàng của Dạ Cưu.

Thượng tông của đệ nhị phong là Linh Hà Cốc cùng thượng tông Thiên Giám Bảo tông của đệ lục phong, còn có thượng tông Huyền U tông của đệ thất phong, cùng với thượng tông Thiên Mệnh Các của đệ ngũ phong chưa từng mua sắm chút nào.

Người mua nhiều nhất là Lăng Vân Kiếm tông cùng với Liệp Dị Môn, còn có thượng tông Đại Diễn Đạo Cung của đệ tứ phong.

Thiên kiêu của hai cái tông môn phía trước thì bây giờ đều đã bị nhốt ở trong đại lao của Thất Huyết Đồng, chỉ có một vị thiên kiêu của Đại Diễn Đạo Cung ở bên ngoài là chưa bị bắt.

Hứa Thanh nhớ tới tài vật hùng hậu bên trong nhẫn trữ vật của Tư Mã Lăng, rất muốn đi bắt tên thiên kiêu của Đại Diễn Đạo Cung này, nhưng hắn sẽ không hành động lỗ mãng, vì vậy hắn lập tức đưa ý kiến lên trên tông môn, thử xem có thể bắt người này tróc nã quy án không.

Hắn làm việc thì trừ phi lợi ích cực lớn, nếu không rất ít đi quá giới hạn mặt ngoài.

Đối phương có lợi ích không biết với Liên Minh Bảy Tông, Hứa Thanh cảm thấy như một tấm da hổ bên người, nếu có thể phụng mệnh chấp pháp thì dĩ nhiên là ổn thỏa nhất.

Mà tông môn cũng đã cho ra một câu trả lời khẳng định thuyết phục cho việc này, chỉ có một chữ.

"Bắt!"

Thấy tông môn trả lời, Hứa Thanh lập tức rời khỏi Bộ Hung ti, ngay sáng sớm ngày hôm sau đi tới đầu đường Thất Huyết Đồng.

Bộ Hung ti giết chóc cả đêm tạo nên thành quả chiến đấu to lớn vô vùng, đồng thời cũng giống như một con bão điên cuồng quét ngang bát phương, khiến cho một vài yêu ma quỷ quái bên trong chủ thành trong khoảng thời gian này đều phải mai danh ẩn tích.

Mà quy tắc bảo hộ của Thất Huyết Đồng đối với phàm nhân rất mạnh, cho nên mặc dù Bộ Hung ti hành động với quy mô lớn như thế nhưng không hề ảnh hưởng chút nào tới phàm nhân chung quanh, ngược lại còn khiến cho trong lòng bọn họ càng ngày càng thêm an ổn.

Vì vậy sáng sớm Hứa Thanh đi ra đầu đường, đi tới quán ăn sáng trước kia hắn thường xuyên tới, uống một bát canh nóng ở đó lại ăn mấy món điểm tâm, cuối cùng dưới sự nhiệt tình của chủ quán thì hắn ăn thêm ba quả trứng, khách khí lưu lại mấy khối linh tệ sau đó cáo từ rời đi.

Lúc đầu cửa hàng ăn sáng này vốn không phải rất nổi danh, chỉ là một trong những quán ăn bên trong chủ thành này, nhưng một năm gần đây lại có rất nhiều biến hóa, đã trở thành địa điểm mà đội đi tuần của Bộ Hung ti nhất định đi tới, khiến cho sinh ý của quán này tốt hơn rất nhiều so với trước kia.

Với cả cho tới bây giờ không có bất kỳ người nào dám nháo sự ở chỗ này, hết thảy nguyên do của việc này, lão bản bán hàng ở đây tự nhiên cũng hiểu, cho nên lúc này trong khi vừa chỉnh đốn bàn, vừa nhìn qua Hứa Thanh đi xa thì đáy lòng lão bản lập tức cảm khái.

Lão còn nhớ rõ khoảng thời gian ba năm trước, đối phương lần đầu tiên tới thì vẻ mặt tràn đầy cẩn thận, trên mặt gần như viết rõ chữ đề phòng, sau khi uống xong một bát canh còn hiện ra vẻ vừa lòng thoả ý.

“Ba năm rồi, bất tri bất giác thiếu niên này đã lớn như vậy, cũng đã trở thành một nhân vật lớn.”

Trong lúc cảm khái, lão bản của cửa hàng ăn sáng nhìn qua những người bốn phía trên thân đều có mùi máu tươi rất nặng, trong mắt mọi người đều mang theo vẻ cuồng nhiệt và sùng kính nhìn bóng lưng thiếu niên đi xa, cười cười lắc đầu.

Hứa Thanh không nhanh không chậm tiêu sái đi trên đường, dù bây giờ tu vi của hắn không hề tầm thường lại còn nắm giữ quyền hành ở trong tông môn, nhưng thói quen đi đường của hắn vẫn ưa thích đi gần vào bên mép đường.

Cho đến một nén nhang sau, theo sắc trời sáng sớm càng lúc càng sáng ngời, người đi đường cũng dần dần nhiều hơn, Hứa Thanh đã đi đến trước một tòa đại viện.

Nơi đây, là hành quán của đệ tử Đại Diễn Đạo Cung ở trong Thất Huyết Đồng.

Toàn bộ người bên ngoài tới Thất Huyết Đồng đều được an bài chỗ cư trú cố định, như Đại Diễn Đạo Cung chính là một tòa đại viện hai tầng lầu.

Bên trong tràn ngập lực lượng trận pháp, Hứa Thanh đi tới cửa, lặng lẽ cảm thụ một chút sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Mời trận pháp tông môn, trấn áp nơi đây.”

Lần này Hứa Thanh phụng mệnh chấp pháp, đại trận tông môn trong chốc lát liền bộc phát hình thành một cỗ lực lượng trấn áp, oanh oanh rơi xuống chỗ này khiến cho hết thảy trận pháp của Đại Diễn Đạo Cung trong tòa đại viện này lập tức bị áp chế.

Bên trong lập tức có tiếng kinh hô truyền ra.

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh đẩy ra cửa của tòa nhà, thấy được mười người bên trong nhanh chóng lao ra, thần sắc mỗi người khác nhau.

Bên trong hơn mười người này, ba người dẫn đầu là hai nam một nữ.

Nữ tử mặc váy dài màu trắng tạo hình tựa như cung trang, nhưng bên trên không hề có hình vẽ phức tạp, duy chỉ lằn váy là có một rặng mây đỏ phủ lên, ống tay áo thêu hình đám mây, toàn thân tản ra từng trận đan hương, tướng mạo cũng rất thanh nhã.

Giờ phút này trong mắt của nàng lộ ra ánh sáng kỳ lạ, mặc dù đi theo mọi người ra ngoài nhưng rõ ràng ánh mắt rất thanh tịnh, từ trong tới ngoài không thấy nửa điểm kinh hoảng.

Thanh niên đứng bên cạnh mặc trường sam màu vàng, tướng mạo tầm thường trên mặt còn có một chút điểm lấm tấm, nhưng ánh mắt cũng cực kỳ sáng ngời, con mắt nhìn Hứa Thanh không hề di chuyển.

Bên kia đồng dạng có một thanh niên đứng cạnh, người này mặc đạo bào mây ngũ sắc, những đám mây ngũ sắc kia rất kỳ dị giống như có thể tự chuyển động và cải biến, bên trên mơ hồ có chấn động trận pháp tràn ra.

Mà sắc mặt của người này trắng bệch nhất, vả lại trong mắt rõ ràng mang theo một chút kinh hoảng, sau khi trông thấy Hứa Thanh thì hô hấp bất giác trở nên nhanh hơn.

Sau lưng ba người phần lớn đều là đệ tử Đại Diễn Đạo Cung, từng người đều đang rất căng thẳng.

Mà ở xa hơn Hứa Thanh nhìn thấy ba người tu sĩ trung niên, ba người này giữ im lặng phân tán ra, nhưng chấn động Kim Đan trên người đều thi thoảng tản ra.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, sau khi nhìn tới thanh niên mặc đạo bào mây ngũ sắc liền bình tĩnh mở miệng.

“Đại Diễn Đạo Cung, Chu Khải Phàm?”

Chương 552: Ván cờ Vọng Cổ (1)

“Hứa Thanh, đây là đạo quán của Đại Diễn Đạo Cung, cũng là khu vực của Đại Diễn Đạo Cung, ngươi tới này có chuyện gì!” Thanh niên mặc đạo bào mây ngũ sắc nghe vậy thì hô hấp lập tức càng trở nên nhanh hơn, sắc mặt cũng biến thành âm trầm khẽ quát một tiếng.

Trên thực tế sau khi Dạ Cưu bị diệt đêm qua, Hứa Thanh dùng Thiên Đao chém giết tên Dạ Cưu ba đoàn mệnh hỏa mặc hắc bào, sau đó còn trấn áp đệ tử của Lăng Vân Kiếm tông thì gã đã ý thức được sự tình không ổn.

Bởi vì người từng có giao dịch với Dạ Cưu, vô luận nhìn như thế nào thì tựa hồ cũng chỉ còn lại có một mình gã.

Cho nên gã vô cùng căng thẳng, lập tức gửi lời mời cho đạo hữu Linh Hà Cốc và Thiên Giám Bảo tông tới đạo quán của mình để phòng ngừa vạn nhất.

Mắt thấy Hứa Thanh đã đến, thậm chí vừa mở miệng liền hô lên tên của mình, tâm thần của Chu Khải Phàm không khỏi sầm xuống.

Hứa Thanh nhìn qua người trước mắt, sau đó nhớ lại hình dáng đối phương ở trong hồ sơ, bởi vì người này ngày thường điệu thấp, ngoại trừ khiêu chiến đệ tứ phong thì rất ít ra ngoài, cho nên ảnh lưu trữ của gã cũng không có nhiều.

Sau khi so sánh, Hứa Thanh gật đầu.

“Tiếp nhận mệnh lệnh của tông môn, bắt Chu Khải Phàm đã giao dịch cùng Dạ Cưu.” Nói xong Hứa Thanh đi về phía trước một bước, tốc độ cực nhanh hầu như nháy mắt liền tới gần, tay phải giơ lên trực tiếp chộp tới phía Chu Khải Phàm.

Trong mắt Chu Khải Phàm lóe lên hàn mang, ngoài thân thể oanh một tiếng rặng mây đỏ trên áo bào lập tức bộc phát, trực tiếp hình thành từng đạo ánh sáng đỏ trước mặt rồi nhanh chóng tạo thành một cái trận pháp, hung hăng trấn về phía Hứa Thanh lao đến, gã cũng đồng thời rút lui và trong miệng cũng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Trương hộ pháp và hai vị đạo hữu, kính xin giúp ta!”

Hầu như ngay khi gã mở miệng, tay phải Hứa Thanh đã lập tức đụng vào trận pháp như rặng mây đỏ, một tiếng vang thật lớn vang ra, Kim Ô sau lưng Hứa Thanh biến ra chợt xông lên, trận pháp kia trực tiếp tan vỡ và toàn bộ rặng mây đỏ bị Kim Ô hút vào trong miệng.

Vẻ mặt của hộ pháp sau lưng Chu Khải Phàm lộ ra vẻ do dự, sau đó thở dài cất bước đi ra, nhưng theo Hứa Thanh phất tay thì trận pháp tông môn lập tức áp đến, thân ảnh kia không có bất kỳ sức chống cự nào, nhanh chóng theo lực lượng trận pháp lui lại, cho đến khi thối lui ra khỏi rất xa.

Người hộ pháp này không muốn giống như tên hộ pháp của Liệp Dị Môn, bị đuổi ra ngoài khó coi như vậy, mà chuyện hôm nay tự nhiên lão cũng nhìn ra gọn nguồn, đây là Thất Huyết Đồng muốn bắt người nên có ngăn cản cũng vô dụng.

Huống chi cho dù lão bị xua đuổi thì thứ mất chính là thể diện của mình, mà Chu Khải Phàm bị bắt lại không hề có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là bị trấn áp một chút mà thôi, lão cần gì phải đi liều tính mạng trong khi không có hiệu quả.

Cho nên giờ phút này mượn nhờ trận pháp của Thất Huyết Đồng, lão cũng thuận theo đó mà lui lại.

Mà hai vị thiên kiêu của Linh Hà Cốc và Thiên Giám Bảo tông sau khi liếc mắt nhìn Hứa Thanh cũng tự mình lui ra phía sau, không hề tương trợ cho Chu Khải Phàm.

Bọn họ cũng không có nghĩa vụ phải hỗ trợ, Liên Minh Bảy Tông chỉ là liên minh, không phải một tông.

Vả lại bọn họ cũng đều nhìn ra quyết tâm của Hứa Thanh khi đến, coi như là bọn họ ra tay tương trợ cũng đều vô ích, nếu đã như thế hà tất cần phải trở mặt cùng Hứa Thanh.

Dẫu sao bọn họ tự mình đến thì coi như cũng đã cấp cho Chu Khải Phàm thể diện rồi, mọi người đều không phải là bằng hữu chi giao, trợ giúp không sai biệt lắm là được rồi.

Mà bây giờ Hứa Thanh lại giống như mặt trời mới mọc vậy, tương lai và tiền đồ của hắn vô hạn lượng, với cả mâu thuẫn giữa tông môn và cá nhân lại không hề liên quan với nhau, nếu như có thể kết một cái thiện duyên cùng với Hứa Thanh thì dĩ nhiên mới là có lợi nhất.

Vì vậy trong khi lui ra phía sau, hai người liền hơi chắp tay với Hứa Thanh, bày ra giới hạn cùng với Chu Khải Phàm.

Mắt thấy tình hình như thế thì sắc mặt Chu Khải Phàm lập tức biến hóa, nhưng gã cũng không hề nhiều lời.

Tất cả những điều này cũng đã nằm trong dự liệu của gã, trên thực tế khi gọi hai người này tới gã cũng đã tính trước, nếu như bọn họ có thể ra tay trợ giúp là tốt nhất, nếu như không ra tay cũng coi như đã đạt được mục đích của gã rồi, bởi vì gã hy vọng có nhiều người có thể chứng kiến việc mình bị bắt.

Như vậy sau khi gã bị giam giữ, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Mà khi có nhiều người như vậy nhìn, thể diện của tông môn tất nhiên sẽ bị tổn hại.

Kể từ đó tông môn bị mất thể diện cũng sẽ tức giận, cao tầng cũng sẽ phản ứng nhanh hơn một chút, từ đó gã cũng sẽ được trả tự do nhanh hơn.

Mọi người đều có tâm tư riêng, thời khắc đều cân nhắc cho bản thân, lúc này Hứa Thanh bước ra bước thứ hai, theo Kim Ô biến ảo thì hắn lập tức đến trước mặt Chu Khải Phàm, trong khi mắt Chu Khải Phàm tràn ngập tức giận, Hứa Thanh giơ tay phải lên vừa muốn trấn áp.

“Ta đi với ngươi!” Chu Khải Phàm lớn tiếng mở miệng.

Gã cảm thấy làm nền như vậy đã đủ rồi, không cần thiết bị đối phương trực tiếp nện xuống mặt đất cho bầm dập, sau đó giống như một con chó chết bị đối phương bắt đi, như vậy quả thật xấu hổ chết người ta rồi, nhưng gã cũng không thể để đối phương vừa đến thì mình liền trực tiếp ngoan ngoãn đi theo.

Hứa Thanh nhướn lông mi lên.

Chương 553: Ván cờ Vọng Cổ (2)

Chu Khải Phàm nhìn thấy như thế thì tâm thần lập tức chấn động, nhưng thần sắc vẫn bảo trì bộ dáng quật cường và phẫn nộ như cũ, thế nhưng trong lời nói lại mang theo thái độ giải thích.

“Hứa Thanh, mặc dù ta mua Dưỡng Bảo Nhân nhưng không phải để cho ta dùng, ta không có thói quen kia, ta chỉ mua sắm giúp cho một số người trong tông môn mà thôi.”

“Với cả sáng sớm hôm nay đã thu xếp an bài ổn thỏa cho những tên Dưỡng Bảo Nhân kia rồi, cũng sai người đưa một phần danh sách những Dưỡng Bảo Nhân này tới Bộ Hung ti của ngươi, cho các ngươi tiện tiếp thu, tính toán thời gian thì có lẽ bây giờ cũng đã đến.”

Chu Khải Phàm thở sâu với vẻ mặt cương liệt, nhanh chóng mở miệng.

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, lúc này ngọc giản truyền âm trên người của hắn cũng chấn động, hắn lập tức đảo qua để cảm giác thì tin tức bên trong từ Bộ Hung lập tức hiện ra trong đầu của hắn.

“Ti trưởng, có người lấy danh nghĩa Chu Khải Phàm của Đại Diễn Đạo Cung, đưa tới một phần danh sách Dưỡng Bảo Nhân, đồng thời còn có một phần khen ngợi đối với việc càn quét Dạ Cưu của Bộ Hung ti. Mặt khác, bên trong phần khen ngợi còn có hai trăm vạn linh thạch cùng với một khối đan dược không biết tên, đối phương nói đây là Khai Khiếu Đan.”

Mắt thấy Hứa Thanh đang xem xét ngọc giản, đáy lòng của Chu Khải Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng thần sắc vẫn biểu hiện ra sự quật cường cùng với phẫn nộ.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn Chu Khải Phàm thật sâu, chậm rãi hạ tay phải đang muốn vỗ xuống.

“Đi thôi.” Nói xong, Hứa Thanh quay người đi ra phía bên ngoài.

Chu Khải Phàm hừ lạnh một tiếng vểnh cái cằm lên, trong sự trầm mặc của từng người đệ tử bốn phía, nhanh chóng đi theo

Hứa Thanh ra khỏi cửa hành quán Đại Diễn Đạo Cung.

Một đường quật cường đi đến đại lao của Bộ Hung ti.

Cho đến khi gã nhìn thấy mình được an bài vào một nhà tù hoàn cảnh rõ ràng tốt hơn vo sới Tư Mã Lăng đang hấp hối ở một bên, đáy lòng của gã mới xem như hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra.

“Cũng may ta phản ứng nhanh, nếu không lần này chỉ sợ thật sự sẽ bị té ngã thật đau.”

Sau đó gã cũng nhìn thấy Hoàng Nhất Khôn và sư đệ của Thánh Quân Tử càng thê thảm ở, một màn này khiến cho trong lòng của gã thất kinh, mặc dù bọn gã cũng đã sớm đoán được Hoàng Nhất Khôn mất tích có liên quan với Hứa Thanh, nhưng khi tận mắt nhìn thấy đối phương mà lại còn thê thảm như vậy, gã càng sâu sắc cảm thấy sự chuẩn bị lần này của mình là vô cùng chính xác.

Đồng thời, gã cũng chú ý tới vòng cấm pháp trên người mình là mười tám cái, mà Tư Mã Lăng và Hoàng Nhất Khôn, là hai mươi cái.

“Xem ra Hứa Thanh kia, cũng là người giảng đạo lý.”

Chu Khải Phàm cảm khái trong lòng, càng lúc càng cảm thấy thoả mãn với cách làm của mình, vì hóa giải việc này mà gã đã làm hết tất cả phương pháp mình biết, minh ám đều dùng cuối cùng mới thành công vãn hồi thể diện.

Gã không giống với Tư Mã Lăng, gã tự nguyện đi đến phối hợp điều tra, thể diện cũng không tổn thất bao nhiêu, có tổn thất cũng là tông môn, không liên quan gì tới cá nhân gã cả.

Mà hoàn cảnh nơi đây cũng tạm được, nhất là khi nhìn thấy Tư Mã Lăng và Hoàng Nhất Khôn thức tỉnh, dùng ánh mắt phức tạp nhìn qua chỗ ở của mình, có bàn có ghế dựa, thậm chí còn có bồ đoàn đả tọa, cái loại ánh mắt không cách nào hình dung của bọn họ quả thực khiến cho đáy lòng của Chu Khải Phàm còn có một chút cảm giác ngạo nghễ.

Về phần bên ngoài, theo Chu Khải Phàm bị bắt thì một màn thách thức các phong đã hoàn toàn biến mất, không có ai tiếp tục tiến hành nữa, mà tiệc ăn mừng của Thất Huyết Đồng vẫn còn diễn ra như trước.

Về phần Hứa Thanh, sau khi hoàn toàn xử lý xong việc về Dạ Cưu thì hắn chuẩn bị sẽ rời khỏi tông môn, ra ngoài một chuyến.

Địa phương mà hắn muốn đi, là Hoàng Cấm.

Hễ là độc thảo cùng với độc dược có thể mua được trong tông môn thì hắn đều đã mua không sai biệt lắm, mà quá trình luyện chế tiểu hắc trùng, sau khi tiến hành đến sau bình thứ 16 đã xuất hiện bình cảnh.

Kể từ đó, kế hoạch lần nữa luyện lại khỏa độc đan cũng là bị ảnh hưởng.

Không cách nào tiếp tục.

Sau khi Hứa Thanh nghiên cứu liền cảm thấy hẳn là cấp độ của độc thảo chưa đủ, hắn cần thêm độc càng âm càng mạnh để tiểu hắc trùng hấp thu rồi sau đó đột phá cái bình cảnh này.

Mà độc thảo độc dược, Hứa Thanh cảm thấy bốn phía thì nơi thích hợp nhất chính là Hoàng Cấm.

Với cả đội trưởng từng nói bên trong Hoàng cấm có một phế tích truyền thừa có một đao Thái Thương, Hứa Thanh dự định lần này đi tới đó xem xem.

Sau khi có quyết định này, trong mấy ngày kế tiếp Hứa Thanh bắt đầu thu thập thông tin về Hoàng Cấm.

Tòa cấm địa này nằm ở ngay gần tông môn, lại là địa phương tu luyện của đệ nhất phong, cho nên trong toàn bộ Nam Hoàng Châu, thế lực hiểu rõ đối với Hoàng Cấm nhất chính là đệ nhất phong của Thất Huyết Đồng.

Tài liệu và tin tức của họ, tự nhiên sẽ không ít.

Nhưng Hứa Thanh không tin người của đệ nhất phong, cho nên hắn dùng giá cao để tự mua tin tức và so sánh, đồng thời còn điều động hồ sơ xem xét, cùng với đi Tình Báo ti để điều tra nghiên cứu thêm.

Cuối cùng từ trên trăm phần tư liệu, hắn đã tổng kết ra một phần tin tức khá là toàn diện.

Bên trong bao hàm mấy địa phương ẩn chứa các loại kịch độc, cùng với một số thứ quỷ dị có thể cung cấp cho hắn chất kịch độc.

Một số chi tiết trong đó, sau khi Hứa Thanh nhiều lần so sánh lại càng thêm nắm chắc.

Chương 554: Ván cờ Vọng Cổ (3)

Vì vậy lúc này Hứa Thanh bắt đầu chuẩn bị bí mật mua sắm một chút vật phẩm để đi đến Hoàng Cấm cùng với những khu vực đặc biệt này, đồng thời cũng ra lệnh bàn giao xuống dưới, kêu người thu thập một giọt máu từ trong tim của mỗi tên Dạ Cưu đang bị giam giữ.

Số lượng Dạ Cưu bị giam giữ là hơn ngàn người, sau khi thu thập tâm huyết của những người này thì đặt ở bên trong 10 chiếc bình nhỏ, sau khi Hứa Thanh kiểm tra liền thu vào trong túi trữ vật.

Những giọt máu này, có thể trở thành tiền tệ để cho hắn giao dịch khi tới một chỗ quỷ dị bên trong Hoàng Cấm.

Mà trong khi Hứa Thanh chuẩn bị, người ngoài tông vẫn còn tiếp tục tới Thất Huyết Đồng.

Mỗi ngày đều có tông môn và thế lực khác nhau đến, Thất Huyết Đồng càng ngày càng náo nhiệt, đồng thời cũng có một thế lực cực lớn để cho đệ tử Thất Huyết Đồng lại một lần ưa thích bàn luận.

Ly Đồ Đạo Đàn một trong sáu thế lực lớn bên trong Nghênh Hoàng Châu ở Đại lục Vọng Cổ!

Trên thực tế Ly Đồ Giáo ở Nam Hoàng Châu, chính là chi nhánh của Ly Đồ Đạo Đàn ở Nghênh Hoàng Châu, cho nên khi người của Đạo Đàn đến thì người của Ly Đồ Giáo ở Nam Hoàng Châu cũng trở nên cực kỳ trọng thị.

Lần này Ly Đồ Đạo Đàn có năm người đến.

Hứa Thanh không tận mắt nhìn thấy nhưng hắn thông qua hồ sơ biết được, năm người này là Giáo Tử của Ly Đồ Đạo Đàn, cũng tương tự như Điện Hạ trong tự liệt.

Mà trong khi xem xét hình ảnh và ghi chép về năm người Giáo Tử của Ly Đồ Đạo Đàn bên trong hồ sơ, bàn tay cầm hồ sơ của Hứa Thanh đột nhiên đình trệ.

Trên mặt của hắn chậm rãi lộ ra một tia kỳ dị, dần dần hóa thành tưởng niệm.

“Ca ca của nàng?”

Bên trong năm Giáo Tử của Ly Đồ Đạo Đàn, có một người mà Hứa Thanh từng gặp qua ở trong doanh địa thập hoang giả.

Chính là vị ca ca của tiểu cô nương có vết sẹo trên mặt.

“Không biết bây giờ nàng ra sao.”

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn của tiểu cô nương, tiểu cô nương đứng trong gió tuyết mỉm cười về phía hắn, khi những bông tuyết bay xuống nàng đưa một viên kẹo cho hắn.

“Tiểu hài tử ca ca, mỗi lần ta không vui thì mẫu thân đều cho ta kẹo ăn, ta ăn ăn ...liền vui vẻ.”

“Đây là một viên kẹo cuối cùng của ta, tặng cho ngươi.”

“Tiểu hài tử ca ca, phải vui vẻ nha!”

Hứa Thanh trầm mặc chứ cũng không đến hỏi thăm, hắn nhớ tới câu nói kia của Bách đại sư.

“Chỉ cần không chết, cuối cùng sẽ gặp lại nhau.”

Cho đến khi trôi qua mấy ngày, trước mắt thì toàn bộ chuẩn bị để đi Hoàng Cấm đều đã hoàn thành, đêm khuya ngày hôm nay Hứa Thanh rời khỏi bến cảng số 176, thông qua con đường của đệ nhất phong mà đi nhanh trong bóng đêm, mục tiêu thẳng đến Hoàng Cấm!

Ngay khi Hứa Thanh rời đi, trong lầu các trên đệ thất phong của Thất Huyết Đồng, khi ánh trăng chiếu lả tả bên trên, một lão giả mặc đạo bào màu đen với khuôn mặt đầy nếp nhăn, trong mắt như ẩn như hiện từng đạo lưu quang, đang ngồi đánh cờ cùng với Thất gia.

Lão giả này chính là lão tổ Huyết Luyện Tử của Thất Huyết Đồng, từng đạo lưu quang trong mắt kia là một loại thể hiện của đại cảnh giới, đây là cảnh giới thứ nhất của Quy Hư, tên là Toái Không Thiên Đạo.

Lưu quang trong mắt, mỗi một đạo đều là một đại đạo.

Trong lầu, trừ hai người bọn họ ra thì bên cạnh còn có một nữ tử trung niên, nữ tử này mặc trang phục cung trang thoạt nhìn hoa lệ phi phàm, chỉ là bây giờ mặt không cảm xúc ngồi ở bên cạnh châm trà cho hai người.

Nếu như Hứa Thanh có ở nơi này, chỉ cần liếc mắt liền nhận ra người nữ tử trung niên này, chính là tiểu di (dì nhỏ) của Đinh Tuyết.

Lúc này lão tổ Huyết Luyện Tử nâng chung trà lên uống một ngụm, nhìn Thất gia đang nhìn chằm chằm vào bàn cờ, suy tư xem bước tiếp theo nên đi như thế nào, nở nụ cười.

“Lão Thất, ngươi nói nếu Liên Minh Bảy Tông là bàn cờ này, bọn họ sẽ đi tiếp như thế nào, dẫu sao Liên Mang Bảy Tông bày ra trận thế lớn như vậy làm cho bốn phương đều biết, một bộ dạng hùng hùng hổ hổ muốn cắt xé Thất Huyết Đồng, vậy phải làm như thế nào mới phải, mục tiêu chân chính của bọn họ là nơi nào?” Huyết Luyện Tử cười nhạt, thản nhiên mở miệng.

“Ta biết lão tổ đang khảo thí ta, nhưng tiểu tế ngu dốt, thật sự không biết.” Thất gia ra vẻ mờ mịt.

“Ngươi nha, vẫn thích ẩn giấu.” Huyết Luyện Tử lắc đầu cười một cái.

Thất gia cũng nở nụ cười trên mặt, hình như đã suy nghĩ xong bước tiếp theo của nước cờ, vì vậy liền cầm lấy quân cờ đặt xuống bàn.

“Bàn cờ này nếu nghĩ hạn hẹp thì cho dù ăn hết bảy quân, vậy thì cũng không có ý nghĩa lớn. Nhưng nếu như suy nghĩ cao minh hơn, chỉ ăn một quân vậy một khu vực của ta chẳng phải toàn bộ đều sống sao. Giống như Liên Minh Bảy Tông, nhìn khí thế trùng trùng điệp điệp muốn xuôi nam, nhưng trên thực tế hẳn là nhắm vào bắc thượng.”

“Liên Minh Bảy Tông đã thèm khát Uẩn Tiên Cổ Hà phía bắc từ lâu rồi, nếu không phải Thái Ti Tiên Môn ngăn chặn Liên Minh Bảy Tông phát triển, dùng mọi cách cản trở thì khẳng định Liên Minh Bảy Tông sẽ không có quang cảnh giống như bây giờ, cho nên việc này rất nhanh liền có kết quả.”

“Mà Thái Ti Tiên Môn tức giận, cũng tiện cho chúng ta hành động.” Thất gia nói khẽ.

Chương 555: Quỷ phường Hoàng Cấm (1)

Nam Hoàng Châu có rất nhiều cấm khu, nhưng chỉ có một cấm địa.

Đó chính là Hoàng Cấm.

Diện tích của nó vô cùng lớn, phạm vi chiếm cứ phải trải rộng hơn nửa khu vực của Nam Hoàng Châu, nếu không phải có sơn mạch Chân Lý ngăn cách, lại thêm một chút nguyên nhân đặc thù, sợ là diện tích của Hoàng Cấm còn có thể lớn hơn nữa.

Nhưng cho dù là như thế, những năm gần đây phạm vi của Hoàng Cấm vẫn đang khuếch trương không ngừng, thậm chí có một bộ phận khu vực đã tràn ngập vào bên trong sơn mạch Chân Lý.

Cứ tiếp tục như vậy, mấy nghìn năm sau toàn bộ Nam Hoàng Châu có lẽ cũng sẽ trở thành bộ phận của Hoàng Cấm.

Mà thứ khác biệt giữa cấm khu và cấm địa, chính là tộc quần.

Bên trong cấm khu phần lớn là một chút hung thú và vài loại quỷ dị, hoặc là di tích thần bí cùng di tích bị phong ấn, nhưng trong đó không có bất cứ tộc quần nào cả, chỉ có cấm địa mới có năng lực đản sinh ra tộc quần có được linh trí.

Ví dụ như Thi Cấm trên biển cấm.

Hải Thi tộc chính là tộc quần được sinh ra ở trong đó, mà vị trí của tộc quần của Hải Thi tộc chỉ vẻn vẹn nằm ở biên giới của Thi Cấm, cho nên bên trong Hoàng Cấm cũng có từng loại tộc quần tương tự.

Chỉ là Viêm Hoàng thân cận đối với nhân tộc, cho nên không cho phép những tộc quần sinh ra bên trong Hoàng Cấm đi ra bên ngoài, vì vậy các phương trong Nam Hoàng Châu vẫn bình an vô sự, cũng không hề can thiệp lẫn nhau, cả hai không tới lui nhiều lắm.

Dù thỉnh thoảng có thế lực của nhân tộc đi vào trong Hoàng Cấm cũng vẫn như vậy, bất kể là thu hoạch tài nguyên hay là săn giết hung thú, tất cả đều tránh đi tộc quần có linh trí bên trong

Hoàng Cấm.

Nhưng trong Hoàng Cấm vẫn có một chút tộc quần thích tiến hành giao dịch một chút tài nguyên cùng nhân tộc.

Ví dụ như quỷ phường.

Quỷ phường, tên như ý nghĩa, khu chợ của quỷ.

Đây chẳng phải là tộc quần đặt thù của Hoàng Cấm, trên thực tế trong các cấm địa đều xuất hiện những thứ na ná như vậy, thường thường chúng nó thoạt nhìn giống như là một tòa thành trì, chỉ là bên trong rất kỳ quái, toàn bộ tồn tại đều là quỷ dị.

Vật bán cũng thường thường đều là những vật ít thấy ở trong nhân tộc, vả lại lấy âm tà là chủ yếu.

Lần này Hứa Thanh vào Hoàng Cấm, mục tiêu thứ nhất của hắn chính là quỷ phường.

“Vị trí của quỷ phường ở trong Hoàng Cấm mờ mịt vô thường, không cố định, nhưng muốn gặp phải cũng không cần dựa vào vận khí . . . . .”

Lúc này đang là đêm khuya, Hứa Thanh phi nhanh đi về phía trước, thân ảnh của hắn như một đạo u hồn ở bên trong Hoàng Cấm.

Khi thì nhảy lên, khi thì cải biến phương hướng, khi thì phi thân đến trên tán cây, sau đó cẩn thận quan sát bốn phía, khi thì lấy ra bột phấn từ trong túi trữ vật rắc ở bên người.

Nếu như có đệ tử của đệ nhất phong ở bên cạnh tận mắt nhìn thấy từng hành động của Hứa Thanh, nhất định sẽ rất giật mình, bởi vì toàn bộ hành động của Hứa Thanh không những thuần thục lại còn vô cùng chuẩn xác.

Nhảy lên là bởi vì trên mặt đất có loài vật bò sát ẩn núp, đột nhiên cải biến phương hướng là bởi vì phía trước tồn tại mạng nhện cùng với thú săn mồi, mà phi thân lên trên tán cây là bởi vì để quan sát phương hướng tốt hơn, khiến cho bản thân không bị lạc đường trong rừng.

Sở dĩ không bay lên không là bởi vì bầu trời bên trong cấm khu không có bất kỳ che chắn nào, ngươi vĩnh viễn không biết hung hiểm sẽ từ địa phương nào đột nhiên xuất hiện.

Dù chiến lực Hứa Thanh bây giờ phi phàm, nhưng hắn vẫn mang lòng kính sợ đối với cấm khu như trước.

Loại kính sợ này đã dung nhập vào trong máu của hắn, chỉ cần huyết dịch vẫn còn chảy xuôi thì sẽ không tan biến.

“Mặc kệ cái cấm khu nào đều không thể tùy tiện giết chóc không có ý nghĩa, mùi máu tươi vĩnh viễn là một trong những nhân tố thu hút hung thú cường đại.” Hứa Thanh nheo mắt lại, tay phải bỗng nhiên duỗi ra, một phát bắt được một con trùng kỳ quái bay ra từ trong đất bùn bên cạnh.

Con trùng này không sai biệt lắm dài ba tấc, thoạt nhìn như một con cá, nhưng cái đuôi lại mọc ra gai nhọn sắc bén, lúc nó lao ra thì thân thể ngật lùi lấy đuôi làm vũ khí đâm tới, muốn đâm vào cổ Hứa Thanh.

“Lục Thứ Ngư.” Hứa Thanh bóp chặt đầu con cá này, vứt thi thể vào trong túi trữ vật.

Giết chóc vô nghĩa thì không được, nhưng thu hoạch tài nguyên giết chóc tất nhiên là được, loại cá Lục Thứ Ngư này bên trong ẩn chứa một loại kịch độc, có thể sinh ra uy hiếp cực lớn đối với tu sĩ Trúc Cơ không mở ra mệnh hỏa.

Tuy đây là lần đầu tiên Hứa Thanh tới Hoàng Cấm, nhưng vô luận hiểu biết đối với cấm khu hay là hiểu biết đối với những cây cỏ nơi này, Hứa Thanh đều rất hiểu rõ, nhất là hắn còn đã chuẩn bị rất đầy đủ, trước khi đi cũng đã xem xét rất nhiều tài liệu về những chủng tộc cùng với hung thú bên trong Hoàng Cấm.

“Lúc ban đầu khi mọi người vừa mới phát hiện Quỷ phường, muốn đi vào đó hầu như hoàn toàn phải dựa vào vận khí, nhưng theo song phương giao dịch nhiều năm, quỷ phường bắt đầu xuất hiện một vật tên là quỷ địch.”

“Vào giờ Tý canh ba đi tới nơi trống trải bên trong Hoàng Cấm, lấy ba cái cây tạo thành một hình tam giác rồi đốt ba ngọn nến đặt ở ba góc, bản thân nằm ở trung tâm thổi quỷ địch lên, quỷ phường sẽ xuất hiện trước mắt.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, đây chính là phương pháp chính xác mà hắn tìm được sau khi cẩn thận tìm kiếm và so sánh rất nhiều tài liệu mới tìm ra, vả lại hắn cũng đã mua được quỷ địch ở trong tông môn.

Lúc này trong khi chạy nhanh, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua sắc trời sau đó dừng lại trên một cây đại thụ, quan sát khắp bốn phía một phen.

“Nơi đây coi như thích hợp.”

Chương 556: Quỷ phường Hoàng Cấm (2)

Hứa Thanh vung tay phải lên, que sắt màu đen lập tức bay ra chợt quét ngang bốn phía, từng đạo tia chớp màu đen lập tức phóng theo, ba cây đại thụ trên mặt đất lập tức bị chém đứt.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, ba cái cây rơi xuống.

Gốc cây mà Hứa Thanh đang đứng cũng là một trong những cái cây này, giờ phút này theo ba cái cây đập xuống mặt đất thì thân thể Hứa Thanh trôi nổi, cúi đầu vung tay lên, phương hướng của ba cây đại thụ trên mặt đất lập tức cải biến, di chuyển ghép thành một hình tam giác.

Que sắt màu đen bay tới, lão tổ Kim Cương Tông ở trong cảnh giác quan sát bốn phía, một bộ dạng trung thành hộ chủ.

Sau khi Hứa Thanh sửa sang lại một phen, liền hạ thân thể xuống đứng ở bên trong tam giác do ba cái cây tạo thành, lấy ra ba cây nến màu trắng đặt bên trên sau đó giơ tay phải lên, trong tay lập tức nhiều hơn cây sáo do xương cốt tạo thành, cây sáo này chính là quỷ địch.

Hứa Thanh cầm cây sáo lên, ngẩng đầu đang nhìn bầu trời chờ đợi thời gian.

Không lâu sau, giờ tý canh ba đã đến.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, cầm lấy quỷ địch đặt ở bên miệng, nhẹ nhàng thổi.

Một luồng âm thanh chói tai lập tức từ bên trong quỷ địch truyền ra, tựa như tiếng cú đêm truyền khắp bốn phương, mà toàn bộ thiên địa vào thời khắc này cũng đồng thời nổi lên từng trận gió lạnh.

Gió lạnh đột nhiên thổi tới khiến cho ba ngọn nến không ngừng lắc lư, còn mang theo cái lạnh không cách nào hình dung tràn ngập bốn phía.

Trong chốc lát mặt đất còn xuất hiện dấu hiệu đóng băng, bùn đất và cỏ cây bốn phía cũng hiện lên từng đám sương lạnh, ngọn lửa của ba cây nến cũng bị thay đổi, biến thành màu lục sắc.

Bên cạnh còn có từng giọng nói rù rì từ hư vô truyền đến.

Không thể nghe rõ những âm thanh này đang nói cái gì, giống như có vô số người đang xì xào bàn tán vậy, khi âm thanh này truyền vào tâm thần Hứa Thanh thì nội tâm của hắn cũng có chỗ chấn động, mà lúc này xa xa cũng bắt đầu hiện lên một đám sương mù.

Sương mù tới vô cùng đột nhiên tựa như trống rỗng xuất hiện, vừa xuất hiện liền cuồn cuộn tràn ra phía ngoài càng lúc càng nhiều, cho đến khi tràn ngập một phạm vi nhất định che kín cây cối trong rừng rậm.

Sau đó, trên đám sương mù này xuất hiện một tòa thành trì.

Tòa thành trì này có vách tường màu xám, hết thảy kiến trúc bên trong cũng đều là màu xám, nhìn qua liền có thể thấy một phong cách cổ xưa tựa như một tòa cổ thành đã chôn xuống ở sâu trong lịch sử được tái hiện nhân gian.

Trong thành trì…cực kỳ náo nhiệt.

Có thể thấy vô số thân ảnh phiêu đãng đi lại ở, số lượng rập rạp vô số, rất nhiều, mà bộ dạng phần lớn đều khác biệt lẫn nhau.

Có thân ảnh không đầu, có thân thú vật, có thân hình cao lớn, có toàn thân dài nhỏ, còn có thân ảnh miệng quá lớn, cho nên chỉ có thể giơ tay lên giữ cằm, còn có thân ảnh toàn thân lượn lờ ác niệm.

Bên trong không chỉ có có quỷ ảnh dạo chơi, còn có vô số số những gian cửa hàng.

Chủ của cửa hàng cũng đồng dạng là quỷ dị, bộ dạng hiện ra khá là dữ tợn.

Nếu như phàm nhân nhìn thấy, nhất định sẽ bị hù dọa đến hồn phi phách tán.

Rõ ràng, đây chính là một tòa quỷ thành.

Có lẽ bên trong cũng có người sống, nhưng đều che giấu khí tức của bản thân khiến cho cao thấp toàn thân tràn ngập dị chất, như thế mới có thể không bị phát hiện mà sống trong này.

Đây cũng là một trong những quy củ để vào trong quỷ phường.

Mặc dù quỷ phường nguyện ý giao dịch cùng nhân tộc, nhưng quy tắc là toàn thân phải nồng đậm dị chất, phải dị hoá.

Mặt khác quỷ thành này tràn ngập vô số quỷ dị, bên trong cũng rõ ràng có vô số quỷ ảnh nhưng lại hoàn toàn yên tĩnh, thật giống như toàn bộ tồn tại bên trong đều không thể nói chuyện.

Mà thứ tươi sáng rõ nét nhất ở trong này chính là vị trí trung tâm của tòa thành trì, chỗ đó thình lình có một cái đầu người thật lớn đang trôi lơ lửng.

Cái đầu người này nổi trên không trung, thoạt nhìn bộ dáng như là nhân tộc nhưng lại không có tóc.

Giống như một tăng nhân vậy.

Nó nhắm hai mắt treo giữa không trung không hề nhúc nhích, bốn phía có từng sợi xiềng xích thắt chặt, trấn áp phong ấn.

Nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy những sợi xiềng xích kia rõ ràng là từng cánh tay không da kết nối vào một chỗ mà thành.

Mà bốn cổng của tòa quỷ thành này cũng đầy quỷ để trần trụi nửa người đứng thẳng, đầu thì như hài nhi nhưng thân thể lại cao lớn như tráng hán, trên vai còn vác theo đại đao màu đen to đến 5 trượng, nhìn khắp bốn phương.

Mà trước cánh cổng Hứa Thanh đang đứng, cũng là như thế.

Nhìn qua tất cả, ánh sáng trong mắt Hứa Thanh hơi lóe và tâm thần cũng hơi có chút gợn sóng.

Hắn chưa từng nhìn thấy quỷ thành trong Hoàng Cấm, nhưng một màn này giống như đúc với thông tin mà hắn đã tìm kiếm được, mà sau khi Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy, đồng thời hắn cũng nhớ tới mình đã từng gặp một tòa quỷ thành ở dưới đáy biển của biển cấm.

“Nói như vậy, chỗ đó hẳn cũng là một tòa quỷ phường?” Hứa Thanh không lập tức đi qua mà cẩn thận quan sát một phen, dần dần những ngọn nến chung quanh hắn dưới từng trận gió lạnh càng lúc càng lắc lư kịch liệt hơn.

Hứa Thanh không nóng nảy mà tiếp tục tỉ mỉ quan sát, cho đến khi xác định không có gì đáng ngại, khi ngọn nến ở bốn phía có dấu hiệu muốn tắt và quỷ thành xa xa mơ hồ có dấu hiệu tiêu tán, hắn khẽ hút một cái về phía cái bóng.

Trong cơ thể hắn lập tức có dị chất nồng đậm hiện ra, trong chớp mắt cả người hắn thoạt nhìn đã chồng chất dị chất, trình độ nồng đậm đến mức cực hạn dường như tùy thời có thể dị hoá vậy, mà làn da toàn thân cũng đã bắt đầu biến thành màu đen.

Cuối cùng ngoài thân thể của hắn cũng lượn lờ ra dị chất nồng đậm sau đó còn hình thành sương mù, lúc này Hứa Thanh mới giơ chân lên bước từng bước một về phía tòa quỷ thành phía trước.

Mỗi một bước không sai biệt lắm đều có phạm vi ba trượng, sau thời gian mấy hô hấp Hứa Thanh đã bước vào đến phía trên sương mù, đi tới trước cổng lớn của tòa quỷ thành này.

Ngay một khắc hắn đến, hai tên đại hán cường tráng vác đao bên cạnh lập tức chuyển sự chú ý đến trên người Hứa Thanh.

Chương 557: Quỷ phường Hoàng Cấm (3)

Bước chân Hứa Thanh không hề dừng lại, mặc kệ hai tên kia giống như quỷ tướng kia nhìn mình, cứ thế đi vào trong thành.

Theo hắn tiêu sái đi vào thì ánh mắt sau lưng cũng tiêu tán, vào thời khắc này sương mù bốn phía lập tức phóng đại che đậy bát phương, khiến cho Hứa Thanh nhìn về nơi xa thì trước mắt đều là sương mù.

Dường như theo người giao dịch vừa đến là nơi đây lập tức ngăn cách tất cả mọi thứ cùng bên ngoài, chỉ có mặt trăng trên bầu trời biến thành màu lục sắc, tràn ra ánh sáng âm u chiếu rọi khắp tòa thành trì.

Mà những thứ này, cũng đều phù hợp với thông tin mà Hứa Thanh đã biết.

Thần sắc của hắn như thường, bình tĩnh đi thẳng về phía trước, dần dần đi vào đến trong con phố trong thành, đi vào trong vô số đám quỷ dị qua lại.

Đồng hành cùng quỷ.

Nhưng giờ phút này đầu người tăng nhân cực lớn trên bầu trời kia bỗng nhiên nhúc nhích cái mũi, giống như đang ngửi cái gì đó, mí mắt tựa như muốn mở ra, nhưng theo xiềng xích trên người tỏa ra ánh sáng âm u lóng lánh nó lại trở nên an tĩnh lại.

Hứa Thanh ngẩng đầu hơi nhìn thoáng qua, con mắt co lại.

Trên đường phố, vô số quỷ ảnh.

Hứa Thanh rời ánh mắt khỏi cái đầu người tăng nhân bên trên, trầm ngâm một phen sau đó quay đầu nhìn về bốn phía.

Hắn thấy có con quỷ toàn thân cao thấp tựa như một tờ giấy vậy, vừa đi còn vừa cầm bút vẽ mắt trên mặt mình.

Còn có con quỷ toàn thân ướt sũng, chỗ nó đi qua thì nước từ trên người rơi xuống lại tạo thành từng con trùng sáu mắt, sau đó liền nhanh chóng chạy theo.

Còn có tiểu quỷ giống tiểu hài ba tuổi, con ngươi màu đỏ, lỗ tai dài, thân thể màu đen, đang chạy xuyên qua mặt đất chơi đùa.

Còn có con mèo không lông nằm ở trên tòa kiến trúc cách đó không xa, cầm một đầu người máu trong suốt trên móng mà liếm.

Trên người nó tràn ngập hắc khí, có thể thấy được đây cũng là một loại quỷ quái.

Về phần quỷ không đầu, hình dạng dã thú, xương khô đứng thẳng, hay là thân thể sương mù nhiều mặt, chỗ nào cũng có.

Có lơ lửng, có bò dưới đất, có ngồi trên quỷ ảnh người khác, có con thì bay qua ở trên trời, còn có tầng trời thấp hóa thành vô số mặt quỷ cắn xé lẫn nhau, phát ra tiếng cười không có âm thanh, phi thẳng đến phía trước.

Mà trên người từng thứ đều tràn ra vẻ hung thần, còn hiện ra một loại cảm giác khát khao nhất là từ khí tức bọn chúng tràn ra, sau khi Hứa Thanh cảm thụ lại càng thêm cảnh giác.

Lúc này trong khi đi về phía trước, hắn cũng đang quan sát cửa hàng hai bên, tìm kiếm đồ vật mình cần.

Mà toàn con đường nhìn như náo nhiệt với quỷ ảnh lui tới nhộn nhịp, trong ngoài cửa hàng cũng đều như vậy, nhưng không khí lại vẫn lặng ngắt như tờ.

Hứa Thanh cũng không phát ra bất kỳ âm thanh gì, khi tiến về phía trước cũng là trôi nổi mà lướt, khi hắn đang xem xét những cửa hàng hai bên thì tâm thần bỗng nhiên khẽ nhúc nhích, quay đầu lạnh nhạt nhìn về phía trước.

Phía trước có một con quỷ dị mặt thú, toàn thân màu đen hư thối đang ôm cái cằm của chính mình, trong giữa bầy quỷ dị thì nó lại đi thẳng về phía hắn.

Một cỗ sát khí hung ác tràn ra từ trên người con quỷ dị này, nhìn bộ dạng kia hình như muốn vọt tới Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh không có bất cứ ba động gì, vào thời khắc dị chất trên người lập tức vô cùng nồng đậm, sương mù hình thành từ dị chất càng lúc càng tản ra nhiều, cuồn cuộn hóa thành mặt quỷ dữ tợn nhếch miệng cười một cái về phía người đến, trong mắt của nó còn lộ ra vẻ tham lam và khát vọng.

Cái mặt quỷ này là do Tiểu Ảnh biến thành, từ khi tới nơi đây thì nó đã muốn thôn phệ bốn phía, nhưng do Hứa Thanh không cho phép.

Cho nên nó chỉ có thể kiềm chế, mà bây giờ rõ ràng trước mặt nó tự đi tới một kẻ, điều này khiến cho nó rất vui mừng.

Thế nên không đợi Hứa Thanh động thủ, mắt thấy con quỷ dị mặt thú mang theo ác ý đã đến, mặt quỷ do sương mù biến thành chợt lao ra, mở cái miệng rộng một hơi thôn phệ về phía đối phương.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát con quỷ dị mặt thú kia liền tan biến vô ảnh.

Sương mù mang theo cảm giác thỏa mãn trở về.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Ảnh trong sương mù, không để ý tới mà tiếp tục tiến về phía trước.

Một màn này chỉ là một tiểu sự xen giữa, quỷ ảnh bốn phía cũng đều nhìn thấy nhưng cũng không thể trách, không có quan tâm.

Cứ như vậy Hứa Thanh rời đi thật lâu, rốt cuộc tìm được một gian cửa hàng bán độc vật, đúng là các loại độc âm tà.

Loại chất độc này không phải thực thể mà cùng loại với sương mù, còn có một vài thứ là trạng thái hư ảo bị phong ấn ở bên trong từng cái đầu quỷ màu xanh.

Cho nên khi nhìn tới thì vật phẩm bên trong cửa hàng này đều là từng chiếc đầu quỷ lớn nhỏ trôi nổi, biểu cảm từng cái đều đang tươi cười với người bên ngoài.

Hứa Thanh quét mắt tới, sau khi cẩn thận xem xét thì trong lòng lập tức thoả mãn.

Thứ hắn muốn tìm trong nơi này, chính là loại độc chí âm chí tà như vậy.

Mà loại chất độc này phần lớn cũng hoàn toàn không có thực thể, người thu thập độc này trừ phi có được công pháp đặc thù nếu không rất khó thu thập, nên chỉ có quỷ dị mới có thể đụng chạm vào nó.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía chủ quán.

Chủ quán của tiệm này nhìn giống như gấu, môi như chu sa, mắt trong như mặt kính, đỉnh đầu có sừng, phía sau có cánh thịt màu xanh, mở ra phải dài hơn trượng, còn có một cái đuôi tương tự con báo rất dài.

Nó cũng đang quan sát Hứa Thanh, khi va chạm ánh mắt cùng Hứa Thanh thì nó liền mở ra cái miệng lớn dính máu, giống như đang mỉm cười.

Hứa Thanh bình tĩnh giơ tay phải lên trảo một cái, trên một trăm chiếc đầu quỷ trôi nổi trong cửa hàng lập tức bay tới 13 cái, trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh và chủ quán.

Sau đó Hứa Thanh xuất ra một cái bình nhỏ, đẩy tới.

Cái đuôi của vị chủ quán mang theo tàn ảnh phất tới và lập tức cuốn bình nhỏ lại, trong lúc im hơi lặng tiếng chiếc bình nhỏ vỡ vụn, một cỗ huyết tinh từ trong tản ra đồng thời còn lộ ra một đoàn máu tươi.

Đoàn máu tươi này là những giọt máu trong tim của Dạ Cưu, bên trong một lọ không sai biệt lắm có hơn trăm giọt.

Lúc này đoàn máu vừa ra lập tức bị chủ quán dùng đuôi cuốn vào trong miệng, trong khi chủ quán mặt mũi hớn hở nhấm nháp, Hứa Thanh nhìn bên trong những giọt máu kia thì thình lình xuất hiện từng đạo hồn ảnh.

Đều là Dạ Cưu.

Sau khi không ngừng nhấm nháp, chủ quán hài lòng gật đầu.

Hứa Thanh không nói hai lời, cuốn lấy những chiếc đầu quỷ trước mặt để vào trong túi trữ vật rồi quay người rời đi, tiếp tục đi tới trên đường quỷ thì xuyên thẳng qua từng bầy quỷ dị, khi đi qua mấy cái cửa hàng phía trước cũng dừng lại mua sắm vật phẩm kế tiếp.

Cho đến khi thời gian một đêm sắp trôi qua, Hứa Thanh tìm kiếm hồi lâu, rốt cuộc tìm được một loại vật phẩm cuối cùng mà hắn mong muốn.

Đó là một cửa hàng nhìn bên ngoài tựa tựa như quán trọ.

Bên trong cửa hàng này treo vô số thi thể, có người, có thú vật, có ngoại tộc, có hư ảnh hư ảo.

Bọn họ đều bị treo vào móc ở trên vách tường, rõ ràng đều còn sống.

Phía dưới có nến đủ loại màu đang cháy, tựa như tạo thành tác dụng thần bí nào đó, khiến cho những vật còn sống bị treo chỗ này tràn ra các loại cảm xúc chấn động.

Có say mê, có phẫn nộ, có bi ai, có vui mừng như điên.

Tựa như chúng nó đang đặt mình ở trong mộng cảnh hư ảo, đang trải qua cuộc sống trong đó.

Chương 558: Quỷ phường Hoàng Cấm (4)

Thứ thu hút Hứa Thanh không phải những thứ lặt vặt này, mà ngọn nến phía dưới.

Thứ cửa hàng này bán, chính là loại nến này.

Về vật này, trước khi tới Hứa Thanh đã từng đọc qua thông tin về nó ở trong tông môn, biết rõ vật này trên thực tế cũng là một loại độc, tên còn rất êm tai gọi là Tam Sinh Túy, giá cả cực kỳ đắt đỏ.

Đây cũng là mục tiêu trọng điểm mà Hứa Thanh tới đây.

Giờ phút này sau khi nhìn thấy thứ mình cần, Hứa Thanh không chút do dự lấy ra bốn chiếc bình nhỏ đặt ở trước mặt chủ quán.

Chủ quán của cửa hàng này là một lão giả thoạt nhìn khá bình thường, mặc áo bào toàn thân màu vàng, lão nhìn qua Hứa Thanh đưa bốn bình nhỏ tới rồi …lắc đầu.

Chớp mắt khi lão lắc đầu thì gương mặt liền liên tục biến hóa, đầu tiên là biến thành thanh niên tuấn lãng sau đó hóa thành bà lão tràn đầy nếp nhăn, tiếp tục lại hiện ra vẻ mặt tiểu nhi nghịch ngợm, rất là kỳ dị.

Hứa Thanh nhăn mày lại, trên người hắn chỉ có mười một bình tâm huyết, lúc trước đã dùng năm bình.

Mà dựa theo thông tin trong tài liệu mà hắn thu thập được, muốn mua sắm Tam Sinh Túy thì chỉ cần bốn bình là đủ.

Sau khi trầm ngâm một chút, Hứa Thanh lại lấy ra thêm một bình đặt ở trước mặt chủ quán.

Chủ quán liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, vẫn lắc đầu như cũ.

Gương mặt giấu ở trong sương mù của Hứa Thanh âm trầm lại, trầm mặc một lát rồi lại lấy một bình cuối cùng trên người ra.

Nhưng chủ quán kia vẫn lắc đầu như cũ, nhưng giống như cũng biết Hứa Thanh đã xuất ra toàn bộ, vì vậy mặt của tên chủ quán nhiều lần biến hóa cuối cùng hóa thành trống rỗng, sau khi biến thành người không mặt liền giơ ngón tay lên chỉ vào mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn tính toán thời gian một cái, giờ phút này đã cách hừng đông rất gần, lại nhớ lại quãng đường hắn đã đi qua thì cửa hàng bán ngọn nến cũng chỉ có một chỗ này.

Vì vậy thân thể của hắn bước ra một bước, mệnh hỏa trong cơ thể lập lòe, mệnh đăng bốc cháy tựa như có một phiến thế giới đang bị thiêu đốt ở.

Một cỗ khí tức kinh khủng lập tức ầm ầm bộc phát ra từ trên người hắn tạo thành sóng nhiệt, phối hợp với Kim Ô Luyện Vạn Linh ầm ầm khuếch tán ra bốn phía.

Chủ quán kia không còn không mặt nữa mà nhanh chóng hóa thành bộ dạng lão giả, thần sắc cũng trở nên đại biến, mắt thấy Hứa Thanh vừa muốn ra tay thì lão không chút do dự hất tay áo lên, sau lưng lập tức bay tới bảy ngọn nến, toàn bộ trôi nổi ở trước mặt Hứa Thanh.

Sau đó lão rút lui vài bước, trên mặt còn lộ ra vẻ nịnh nọt.

Hứa Thanh nhướng mày thu hồi ngọn nến, cũng cầm cả sáu chiếc bình nhỏ lại sau đó quay người đi xa.

Một đường vô cùng cảnh giác đề phòng, đồng thời cũng chú ý tới sắc trời biến hóa.

Căn cứ tài liệu mà hắn thu được, một khi đi vào tòa quỷ phường này liền không cách nào rời đi sớm hơn, nhất định phải chờ đợi một khắc hừng đông tới, sau đó lại thổi quỷ địch lên mới có thể rời khỏi.

Bây giờ còn cách hừng đông không xa, Hứa Thanh đi ra đầu đường lặng lẽ chờ đợi.

Cho đến không lâu sau chân trời mơ hồ tràn ra tia sáng, Hứa Thanh lập tức phát hiện toàn bộ quỷ quái ở bốn phía cùng với tòa thành trì này cũng đang nhanh chóng trở nên trong suốt, dường như muốn tan biến.

Nhưng vào lúc này trong không trung tòa quỷ thành, cái đầu người bị vô số cánh tay biến thành xiềng xích trói buộc trôi lơ lửng ở trên bầu trời lại chậm rãi mở mắt ra.

Con mắt đỏ thẫm như ẩn chứa địa ngục, bên trong có vô số lệ quỷ đang vùng vẫy, biểu cảm từng con vô cùng thê thảm phát ra từng tiếng gào thét không có ra tiếng.

Tất cả làm cho người ta một loại cảm giác vô cùng hỗn loạn, cũng khiến cho biểu cảm của cái đầu tăng nhân này giống như thần trí có chút không rõ.

Giờ khắc này chiếc đầu này tựa như vướng phải cái gì, đột nhiên dừng chuyển động lại nhưng đôi mắt vẫn hỗn loạn như thường, vào một khắc trước khi hừng đông thì nó đảo mắt qua toàn bộ tòa quỷ thành.

Bên trong quỷ thành, ở các vị trí khác biệt thình lình có hơn mười thân ảnh không hề trong suốt, bọn họ đều là những tu sĩ tới đây giao dịch và đang chờ hừng đông.

Hai mắt tăng nhân đang chuyển động đảo qua trên người từng tu sĩ này, cho đến khi nhìn tới chỗ Hứa Thanh thì nó bỗng nhiên chấn động, cái mũi nhúc nhích ngửi ngửi một phen, sau đó tia sáng trong mắt lập tức rõ ràng.

Hứa Thanh lập tức phát hiện thì sắc mặt đột biến, cùng lúc đó trong miệng của cái đầu tăng nhân bỗng nhiên truyền ra một giọng nói mênh mông giống như thiên lôi.

“Kim Ô! Kim Ô luyện tộc của ta!! Kim Ô đều phải chết!!!”

Ngay một khắc khi âm thanh này xuất hiện, trời đã sáng và toàn bộ quỷ thành lập tức bất động.

Đây cũng là âm thanh duy nhất mà Hứa Thanh nghe được trong một đêm này.

Âm thanh này có một luồng lực lượng khó lường, sau khi truyền vào tai thì toàn thân của Hứa Thanh lập tức chấn động, thần hồn trở nên bất ổn giống như muốn tan vỡ, cũng may có mệnh đăng trong cơ thể biến ảo thủ hộ thần hồn nên lúc này mới khiến cho Hứa Thanh khôi phục lại.

Hắn không chần chờ chút nào, lập tức lấy ra quỷ địch đặt vào trong miệng thổi lên.

Âm thanh chói tai nháy mắt truyền khắp bát phương vang vọng bốn phía, toàn bộ khung cảnh xung quanh Hứa Thanh cũng nhanh chóng tan biến.

Chỉ mất thời gian một cái hô hấp, thân ảnh Hứa Thanh lần nữa xuất hiện ở vị trí đã bố trí ba cái cây trong rừng lúc trước.

Mà quỷ thành…đã không còn tung tích.

Chân trời xa xa xuất hiện những rặng mây màu đỏ như thiêu đốt, mặt trời đang ngẩng đầu, tia sáng nở rộ chiếu xạ bát phương.

Cùng lúc đó cũng ở bên trong cấm khu này, một nơi cách Hứa Thanh rất xa, chỗ đó đồng dạng có một tòa thành trì.

Chỉ là tòa thành trì này hoàn toàn bất đồng với tòa quỷ thành kia, nó là tồn tại thực chất, là một tòa thành trì hóa thành phế tích từ không biết bao nhiêu năm trước đã lưu lại cho đến tận bây giờ.

Đêm tối bao phủ có thể thấy lờ mờ được từng bước tường đổ, bụi bặm vô tận.

Mà phía đông của tòa thành trì phế tích này, theo ánh ánh mặt trời chiếu đến, đêm tối như tấm màn che sân khấu bị bầu trời dùng sức mạnh to lớn trực tiếp giật lên, lộ ra một tòa miếu thờ ẩn giấu.

Ngoài tòa miếu có vài chục vị tu sĩ đang khoanh chân đả tọa, quần áo khác nhau và trên mặt đều mang theo vẻ đề phòng thật sâu, rõ ràng đều là người đến từ các địa phương khác biệt.

Dưới mắt theo hừng đông chiếu vào, ánh mắt của bọn họ cũng nhao nhao mang theo vẻ kiêng kị và kính sợ, nhìn vào bên trong miếu thờ.

Ở bên trong miếu thờ, có một bức tượng Thần cầm đao.

Trong cả tòa miếu thờ này, chỉ có một người đang khoanh chân đả tọa dưới bức tượng Thần.

Người này mặc trường bào màu vàng, trên đầu có đội ngọc quan, dung nhan tuyệt mỹ dị thường và thần sắc lại lạnh như băng, đỉnh đầu có một chiếc ô phi phàm, khí thế toàn thân vô cùng động trời.

Người này, chính là Thánh Quân Tử!

Chương 559: Ác linh quấn thân (1)

Trong Hoàng Cấm, một nơi có ba gốc cây tạo thành một hình tam giác, ba ngọn nến bên trên đã sớm cháy hết, chỉ còn lại một đám sáp dầu đã khô thành một tầng dầy đặc ở trên thân cây.

Hứa Thanh đứng ở bên trong ba gốc cây này, ngẩng đầu nhìn về địa phương tòa quỷ thành vừa tan biến.

Đồng thời dung nhập pháp lực vào trong túi trữ vật để kiểm tra, phát hiện những vật mà hắn vừa mua sắm vẫn còn.

“Vật trong quỷ phường không thể lấy ra vào ban ngày, cần phải chờ đến ban đêm giờ Tý mới có thể lấy ra sử dụng.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, đây cũng là thông tin có được khi hắn tìm kiếm trong tài liệu ghi chép trước khi vào Hoàng Cấm, giờ khắc này hắn nhớ lại một màn vừa xong ở trong quỷ phường, đáy lòng cũng hiện lên rất nhiều suy đoán.

“Cái đầu tăng nhân kia nói Kim Ô?”

“Chẳng lẽ nó là dị tộc đã từng bị Kim Ô luyện hóa?” Hứa Thanh suy tư, rời khỏi vị trí giữa ba cái cây, sau khi nhìn chung quanh một chút liền lao thẳng về phía xa xa, về phần việc vừa xảy ra trong quỷ phường, hắn cảm thấy tám chín phần mười giống như mình đoán, về phần tình huống cụ thể chờ khi hắn có năng lực thì tự nhiên có thể tìm hiểu.

Cho nên Hứa Thanh không hề suy tư chuyện này nữa, giờ phút này thân thể của hắn bỗng nhoáng lên một cái, chợt tăng thêm tốc độ ở trong khu rừng này.

Lần này đến Hoàng Cấm, ngoại trừ nhiệm vụ đi tới quỷ phường, Hứa Thanh còn cần đi tới một vài chỗ có thú vật trú ẩn và dược thảo có độc để hái một phen.

“Nếu như hết thảy thuận lợi, lần này ta nhất định có thể khiến cho tiểu hắc trùng đột phá gông cùm xiềng xích, bắt đầu sinh trưởng lại, như vậy sẽ không ảnh hưởng tới kế hoạch luyện lại khỏa đan độc cấm kỵ kia.”

Tốc độ Hứa Thanh càng lúc càng nhanh, lúc đi trên đường còn thỉnh thoảng kiểm tra phương hướng, tìm kiếm độc thảo cần thiết.

Cứ như vậy, một ngày trôi qua.

Mức độ nguy hiểm của Hoàng Cấm vào ban ngày thấp hơn ban đêm rất nhiều.

Mà Hứa Thanh cũng khống chế phạm vi ở khu vực ngoại vi, hơn nữa với tu vi chiến lực của hắn bây giờ, dù gặp phải một số hung thú hắn đều có thể thuận lợi giải quyết.

Hắn cũng đã tìm được một bộ phận dược thảo, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có nguy hiểm, khi hoàng hôn Hứa Thanh thấy được một bãi cỏ màu đỏ rất xa, chỗ đó cho hắn một cảm giác tràn đầy nguy cơ.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua, bãi cỏ màu đỏ kia liền nhúc nhích quỷ dị, phía trên lập tức mọc ra từng con mắt, sau khi mọc bọn chúng liền nhao nhao mở ra nhìn qua phía Hứa Thanh.

Một luồng cảm giác ác ý lập tức tràn ra từ trong những ánh mắt kia.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, hắn cảm giác làn da toàn thân rất ngứa, lập tức nhanh chóng quay ngược lại đồng thời thiêu đốt mệnh hỏa trong cơ thể, thậm chí còn mở ra cả mệnh đăng, lúc này mới ngăn cản được luồng ác ý này.

Sau khi rời xa nơi đó, Hứa Thanh liền cúi đầu kiểm tra toàn thân, khi nhìn tới trên cánh tay, chỗ đó chẳng biết từ lúc nào đã mọc ra một nửa con mắt.

Sở dĩ nói là một nửa, bởi vì con mắt còn không có hoàn toàn đầy đủ, cũng không đến trình độ mở ra.

Nhưng mí mắt và lông mi của nó đều rất rõ ràng, thoạt nhìn giống y như những con mắt vừa mọc ra ở trong đám cỏ màu đỏ vừa này.

Mà con mắt này cực kỳ quỷ dị, bất kể Hứa Thanh dùng sát hỏa thiêu đốt hay là móc ra đều không thể loại trừ, kể cả cái bóng cũng chỉ có thể làm cho nó tạm thời trôi nổi xuất hiện ở bên ngoài cơ thể, nhưng khi cái bóng rời khỏi thì nó lại hiện ra ở bên trên cánh tay của hắn.

Mà theo thời gian trôi qua, con mắt này rõ ràng còn có dấu hiệu sinh trưởng, còn cho Hứa Thanh một loại cảm giác hình như nhiều nhất vài ngày nữa có thể nó sẽ mở mắt ra.

Sau khi nó mở ra sẽ có kết quả gì thì Hứa Thanh không muốn biết rõ, vì vậy hắn điều khiển cái bóng chia lìa con mắt này, một khắc khi con mắt bị di chuyển khỏi cánh tay hắn liền triển khai Kim Ô Luyện Vạn Linh, cuối cùng mới luyện hóa con mắt mới sinh trưởng được một nửa này.

“Hoàng Cấm này, rất là hung hiểm.”

Hứa Thanh nhìn cánh tay của mình, sau đó lại cẩn thận kiểm tra một phen, cuối cùng thanh trừ hơn ba mươi con mắt ở trên thân thể của mình.

Hơn ba mươi con mắt này đều xa xa không tới giai đoạn trưởng thành, mà trình độ cũng chỉ giống như những khỏa hạt giống, nhưng điều khiến cho Hứa Thanh lúc này nghĩ lại vẫn còn sợ hãi trong lòng chính là, chúng nó không phải chỉ sinh trưởng ở trên tầng ngoài thân thể, mà sinh trưởng ở trong lục phủ ngũ tạng trong cơ thể của hắn.

Nếu như hắn kiểm tra hơi chậm hoặc là sơ sẩy một chút, có thể tưởng tượng một khi chúng nó có đủ thời gian để phát triển, sau khi mở ra thì hắn nhất định sẽ vô cùng thê thảm.

Hứa Thanh hít sâu, theo hoàng hôn trôi qua, ban đêm phủ xuống hắn lại càng thêm cẩn thận, chọn một cái hốc cây chui vào.

“Độc thảo đã thu thập không sai biệt lắm, tiếp theo chính là một chút độc vật…”

Tối nay hắn không có ý định xuất hành, hắn chuẩn bị đợi tới hừng đông mới tiếp tục di chuyển, bởi vì thời gian hoạt động của mục tiêu kế tiếp chủ yếu là vào ban ngày.

Với cả tối nay hắn cũng chuẩn bị ở thử nghiệm dung nhập những loại độc âm tà vừa thu thập được vào trong tiểu hắc trùng, cho nên hắn đang lặng lẽ chờ đợi đến giờ Tý, trong lúc chờ đợi hắn bắt đầu bố trí trận pháp cùng với phấn độc ở ngoài hốc cây.

Sau khi bảo đảm chính mình có thể an toàn, hắn liền nhắm mắt đả tọa.

Đêm tối phủ xuống, hốc cây hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài thì thoảng sẽ có từng tiếng kêu kì quái truyền đến, Hứa Thanh vừa nghe liền cảm thấy mình tựa như đã trở về thời điểm ở trong tòa thành trì phế tích năm đó.

“Không biết lúc nào thì ta có thể cường đại đến trình độ… Không quan tâm tới cấm khu hay cấm địa.” Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Thời gian trôi qua, rất nhanh giờ Tý đã đến, theo bốn phía liên tục tràn ngập những luồng khí lạnh thì trong miệng của Hứa Thanh cũng có khí trắng tràn ra, việc này cũng khiến cho nỗi sợ đã thật lâu không cảm thụ qua của hắn …lần nữa nổi lên.

Hứa Thanh sợ lạnh, nhưng từ khi hắn Trúc Cơ, theo tu vi cường đại và chiến lực đề cao thì rất ít khi hắn có cảm giác lạnh.

Nhưng hôm nay…hắn lại lần nữa cảm nhận được.

“Có điểm là lạ.” Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng, đêm qua vào lúc này, mặc dù hắn cũng cảm nhận được nhiệt độ của cấm khu giảm xuống, nhưng xa xa không bằng hiện tại.

Tâm thần Hứa Thanh khẽ động, mệnh hỏa trong cơ thể nháy mắt được đốt lên, cả người lập tức tiến vào Huyền Diệu Thái sau đó hắn liền lao ra khỏi hốc cây xem xét bốn phía, chớp mắt lao ra sắc mặt của Hứa Thanh liền trầm xuống.

Hắn nhìn về khu rừng rậm phía xa, lúc này ở đó đột nhiên xuất hiện rất nhiều sương mù, đám sương mù này vừa xuất hiện liền tràn ra bao phủ bốn phương, trong lúc im hơi lặng tiếng, tòa quỷ thành hôm qua lại lần nữa phủ xuống.

Chương 560: Ác linh quấn thân (2)

Nhưng lần này Hứa Thanh không hề thổi quỷ địch, hắn cũng đã kiểm tra bốn phía chung quanh không hề có người triệu hoán, cho nên lúc này Hứa Thanh không chút do dự, nháy mắt liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía xa.

Mà ở phía sau hắn, trong không trung của tòa quỷ thành vừa phủ xuống, cái đầu tăng nhân bị vô số cánh tay biến thành xiềng xích buộc lại cũng chậm rãi chuyển động, nó nhìn về phía Hứa Thanh đang bỏ chạy xa xa, thanh âm tựa như thiên lôi lại lần nữa vang vọng.

“Kim Ô luyện tộc của ta, Kim Ô đều phải chết!”

Trong lúc lời này nói ra, cái đầu này lập tức nhảy ra phía ngoài trực tiếp bay lên cao, mà những sợi xích bằng cánh kia cũng đều bị nó kéo ra thật dài, nhưng hình như những sợi xích đó cũng không cách nào ngăn lại cái đầu này.

Sau khi cái đầu tăng nhân nhảy lên, nó liền dùng khí lực cực lớn hạ xuống, trực tiếp đập xuống mặt đất trong rừng rậm ngoài quỷ thành, mảng lớn cây cối lập tức sụp đổ, cái đầu này cũng chợt xông thẳng về phía trước, cuộn tròn đuổi theo phía Hứa Thanh đang chạy!

Tốc độ lăn của nó rất nhanh, những nơi đi qua thì rất nhiều cây cối đều sụp đổ, mà những sợi khóa sắt bằng cánh tay sau lưng cũng bị nó kéo dài vặn vẹo, thậm chí cả tòa quỷ thành phía sau cũng đều vang lên tiếng nổ tựa như cũng bị nó rung chuyển.

Tất cả những điều này khiến cho đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, nguy hiểm lập tức bay lên trong lòng, toàn bộ mệnh đăng và mệnh hỏa trong cơ thể đều được hắn triển khai, Kim Ô phía sau cũng hiện ra gia trì trên thân để đổi lấy tốc độ cực hạn, khiến cho hắn lập tức giống như một tia chớp bỏ chạy thật xa.

Nhưng cái đầu người cực lớn phía sau vẫn cuộn tròn truy kích theo hắn như cũ.

Cùng lúc đó bên trong quỷ thành cũng có những âm thanh bén nhọn truyền đến, vô số quỷ thủ duỗi ra từ bên trong đuổi theo về phía cái đầu đang truy kích Hứa Thanh.

Từ xa nhìn lại, Hứa Thanh chạy ở phía trước, cái đầu tăng nhân đuổi theo phía sau, mà đám xiềng xích buộc trên cái đầu cũng khiến nó bị hạn chế tốc độ, đồng thời phía sau cái đầu tăng nhân còn có những bàn tay vươn ra từ quỷ thành đang đuổi theo.

“Kim Ô . .” Trong lúc truy đuổi, cái đầu kia còn thi thoảng có chút thần trí mơ hồ, phát ra tiếng gào thét cuồng bạo.

“Phải…”

“Chết!!!”

Hai chữ cuối cùng vừa ra, nó lần nữa nhảy lên không trung hò hét đập về phía Hứa Thanh đang chạy xa xa, nhưng lúc này xiềng xích trên người nó dường như đã đạt đến mức cuối cùng, khiến cho cái đầu ở giữa không trung chợt dừng lại.

Mắt thấy những quỷ thủ sau lưng sắp đến, cái đầu tăng nhân này liền cười quái dị một cái, một tiếng phanh vang lên, nó tiến hành tự bạo hóa thành vô số cái đầu nhỏ hơn rơi xuống đất, trong lúc rơi xuống những cái đầu nhỏ này liền nảy bật lên, tiếp tục truy đuổi theo Hứa Thanh.

Những cái đầu nhỏ này không hề bị xiềng xích hạn chế, cho nên tốc độ càng kinh người hơn, nháy mắt đã có mười cái lăn tới gần Hứa Thanh, bọn chúng vừa tới liền mở ra cái miệng rộng muốn cắn tới Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lập tức lóe lên sát cơ, lập tức quay lại, Kim Ô biến ảo ra từ sau lưng cũng chợt hút một hơi về phía những cái đầu này, bên cạnh còn có que sắt màu đen bay ra đâm thẳng đến những cái đầu nhỏ này.

Trong thời gian ngắn, tiếng Kim Ô kêu lên hung hăng hút tới, que sắt màu đen cũng cấp tốc đâm đến, âm thanh nổ tung vang vọng, mấy cái đầu người nhỏ hơn này lập tức tan vỡ hóa thành tro bụi.

Nhưng không có chút vật chất nào bị hút ra từ đám tro bụi này.

Giống như nhưng cái đầu này vốn chỉ là hư ảo, không hề tồn tại.

Mà đám tro bụi kia lại lần nữa hội tụ vào một chỗ, mấy cái đầu lần nữa thành hình, lông tóc không tổn hao gì xuất hiện lại, nhất là một cái đầu lâu rõ ràng bất ngờ xuất hiện ở bắp chân Hứa Thanh, vừa hiện ra liền hung ác cắn một cái về bắp chân của hắn.

Hứa Thanh bỗng nhiên khuếch tán mệnh hỏa trong cơ thể, những cái đầu bốn phía lập tức bị cuốn ngược lại, nhưng bọn chúng vẫn lông tóc không hề hao tổn gì như trước, đồng thời trong khi nhấm nuốt, còn mơ hồ truyền ra âm thanh.

“Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon “

“Yếu yếu yếu yếu yếu yếu!”

Sắc mặt Hứa Thanh trở nên âm trầm, hắn biết không phải Kim Ô yếu, nhưng muốn thể hiện ra lực lượng cực hạn của Kim Ô thì tu vi bây giờ của hắn chưa thể làm được.

Hắn cúi đầu mắt nhìn bắp chân của mình, nơi đó bị đối phương sinh sôi cắn xuống một miếng thịt.

Trước kia đều là hắn hút người khác, hôm nay lần đầu tiên hắn gặp phải việc bị người khác cắn.

Lúc này cái đầu người nhỏ kia nhoáng một cái, liếm liếm đầu lưỡi lộ ra nụ cười quỷ dị, vừa muốn vọt tới nhưng lại bị một cái quỷ thủ bay đến bắt lấy, trực tiếp kéo về quỷ thành.

Mà những cái đầu lâu có thể tránh được quỷ thủ, lần nữa cắn tới phía Hứa Thanh.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, hắn phát hiện lực lượng mệnh hỏa của mình không có hiệu quả, mắt thấy lại có một cái đầu đang dữ tợn bay tới, trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn quang.

Cái bóng cảm nhận được ý nghĩ của Hứa Thanh, lập tức nhào tới, hung hăng hấp thu dị chất của cái đầu kia, lão tổ Kim Cương Tông cũng không cam chịu yếu thế, lần nữa nhanh chóng xuyên thấu qua đối phương.

Mà cái đầu kia rõ ràng cũng rất hung tàn, vậy mà không hề né tránh chút nào, hung ác cắn về phía cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông.

Trong lúc cắn xé, cái đầu người này liền nổ tung, trong con mắt có vô số con sâu nhỏ bay ra.

Những thứ này đều là tiểu hắc trùng của Hứa Thanh, trước khi bỏ chạy hắn đã thả bọn chúng ra, lúc này cả đám cùng nhau ra tay với cái bóng.

Nhưng vẫn không có hiệu quả như trước.

Diệt đi một cái nó lại có thể hình thành lại, mà bốn phía lại có thêm những cái đầu khác nữa, bọn chúng giống như vô hạn vô biên đánh tới từ bát phương.

Sắc mặt Hứa Thanh trở nên khó coi, hắn biết dây dưa ở đây với chúng cũng vô dụng, cho nên lập tức quay người, tu vi bộc phát để tăng tốc chạy xa.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Trong một đêm này Hứa Thanh đều trong trạng thái chạy như điên, nếu bị đuổi kịp liền tốc chiến tốc thắng, sau đó lại tiếp tục chạy trốn không cho những cái đầu kia có cơ hội quấn quanh bản thân, mà những chiếc quỷ thủ từ trong quỷ phương cũng không ngừng đuổi theo bắt từng cái đầu trở lại.

Cho đến khi chân trời xuất hiện tia sáng, Hứa Thanh toàn lực bộc phát, sau khi diệt thêm một cái đầu thì những cái đầu người truy kích kia rốt cuộc cũng tan biến.

Toàn bộ đều bị quỷ thủ bắt lấy, theo ánh mặt trời tung bay tất cả đều không còn bóng dáng.

Chỉ có Hứa Thanh ngồi ở chỗ kia trong ánh mắt lộ ra vẻ hung tàn, nhìn chằm chằm phương hướng tòa quỷ thành xuất hiện đêm qua.

Quần áo của hắn rách rưới, tuy máu thịt trên người đang lần nữa mọc ra, nhưng dấu răng bên trên vẫn chậm chạp chưa tiêu tán.

“Đây là thứ gì, đánh nát cũng không có một chút tác dụng, lại còn có thể lần nữa xuất hiện, chỉ có những cái quỷ thủ thò ra từ bên trong quỷ thành mới có thể tạo thành kiềm chế chúng nó.”

“Trong cảm giác của ta, những cái quỷ thủ kia giống như là lính canh ngục, mà cái đầu tăng nhân kia giống như là hung phạm, nhưng bởi vì ta mà nó cưỡng ép vượt ngục lao ra ngoài… .”

“Nhất là …” Hứa Thanh quét mắt nhìn dấu răng trên người, vẻ hung ác trong mắt càng tăng cao.

“Phải nghĩ biện pháp, tranh thủ giết chết nó!” Vẻ lạnh lẽo trong mắt Hứa Thanh càng ngày càng dày, mà lão tổ Kim Cương Tông ở bên cạnh chú ý tới một màn này cũng hừ lạnh một tiếng trong lòng.

“Cắn ta thì không sao, dám cắn Hứa ma đầu, cái đầu kia sắp xong đời rồi!”

Chương 561: Sói quay đầu, tất có nguyên do (1)

Lúc này sắc trời đã sáng ngời, hết thảy quỷ dị cũng đều tan biến, Hứa Thanh nhảy lên tìm một cây đại thụ khoanh chân đả tọa để điều dưỡng một phen.

Cho đến khi mặt trời lên cao, hắn mở mắt ra nhìn về phương hướng tòa quỷ thành xuất hiện đêm qua, vẻ hung ác trong mắt mỗi lúc một nhiều, một lúc sau không nói một lời, nhảy xuống bắt đầu dạo lướt trong rừng.

Hứa Thanh không có ý định tìm kiếm hung thú mà hôm qua hắn đã định ra, lúc này hắn di chuyển thật nhanh bên trong cấm địa, mỗi một khu vực đi qua hắn đều quan sát vô cùng cẩn thận, cho đến nửa canh giờ sau, Hứa Thanh thấy được một cái sơn cốc.

Mở ra Huyền Diệu Thái, Hứa Thanh tiến vào trong sơn cốc kiểm tra một phen.

Nếu nhìn bao quát từ trên xuống dưới, cái sơn cốc này giống như một cái núi lõm vào, chỉ có một cửa vào mà không có cửa khác thông ra.

Sau khi xác định nơi đây không có gì đáng ngại, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bên trên, lại nhìn hai bên một chút, tay phải đột nhiên giơ lên rồi hạ một quyền xuống núi đá bên cạnh.

Âm thanh nổ tung vang lên, rất nhiều đá vụn tróc ra, thân núi lập tức lộ ra một cái động lớn.

Hứa Thanh quét mắt thay đổi phương hướng, tiếp tục xuất quyền.

Một lát sau, vách núi hai bên của cái sơn cốc này bị Hứa Thanh đánh ra hơn mười cái động lớn.

Sau khi làm xong những thứ này, hắn lại liên tục oanh kích mặt đất của cái sơn cốc này, sau khi tạo thành thêm mười cái động lớn nữa thì mới dừng lại.

Hắn tính toán thời gian một cái, sau đó liền không hề trì hoãn chui vào bên trong một cái động lớn trong số đó, lấy ra một cái hộp sắt từ trong túi trữ vật.

Cái hộp này chính là chiếc hộp nguyện vọng chứa khỏa độc đan kia.

Sau khi đi vào trong động, Hứa Thanh mở hộp nguyện vọng ra, thả trên mặt đất.

Khí độc của khỏa độc đan bên trong hộp nguyện vọng lập tức tràn ra bốn phía.

Hứa Thanh nhanh chóng lui ra, không để ý tới độc đan đang bộc phát, nhặt lấy đá vụn ở dưới đất chồng chất vào trước cửa động đặt khỏa độc đan, tạo thành một bức tường.

Mặc dù bức tường kia không cách nào hoàn toàn phong bế khí độc, nhưng Hứa Thanh rất hiểu khỏa độc đan này, chỉ cần không có gió, vậy thì thời gian khí độc do khỏa độc đan tản ra có thể tồn tại ít nhất một ngày.

Thế nên sau khi bức tường bằng đá gần hình thành, Hứa Thanh đợi một hồi rồi đứng ở ngoài động trảo một cái, hộp nguyện vọng lập tức bay tới sau đó lập tức bị hắn đập nắp lại, tiếp theo liền bịt kín cửa động sau đó đi tới hang động thứ hai.

Trong từng động bao gồm cả những hố sâu trên mặt đất, Hứa Thanh đều dự định để cho khí tức của khỏa độc đan này tràn ngập khắp nơi, kể từ đó, với hoàn cảnh đặc thù của cái sơn cốc này thì rất nhanh nơi đây sẽ tràn ngập khí độc.

Hứa Thanh tiếp tục hành động.

Lão tổ Kim Cương Tông ở bên cạnh nhìn thấy Hứa Thanh tự mình động thủ bố trí, cùng với hung quang trong mắt càng lúc càng nồng đậm, trái tim lão không khỏi run lên và thầm nghĩ gây ai không gây, không nên đến gây chuyện với Hứa ma đầu…

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Hứa Thanh một mực tiến hành bố trí, cho đến khi đêm tối phủ xuống, vào khi giờ Tý sắp tới thì rốt cuộc Hứa Thanh đã hoàn thành bố trí nơi này.

Bây giờ trong đây cộng lại có tới hơn sáu mươi cái động, từng cái đều bị Hứa Thanh che đậy đơn giản một chút, với cả trong từng cái động hắn đều thả khỏa độc đan vào trong một hồi để cho nó tản ra khí độc.

Vì vậy dưới mắt, khí độc của khỏa độc đan trong sơn cốc này đã rất nồng đậm, trong quá trình này dù là bản thân Hứa Thanh lấy kháng tính của hắn cũng đều có chút không chịu nổi, trong lúc bố trí hắn còn phải đi ra bên ngoài mấy lần để hòa hoãn một chút lượng độc, sau đó dựa vào thủy tinh màu tím chậm rãi khôi phục lại.

Giờ phút này sau khi hoàn thành bố trí, hắn đưa mắt nhìn cả cái sơn cốc này, trong mắt lộ ra tia thoả mãn.

Hứa Thanh cảm thấy ngay cả hắn với kháng tính trên người ở cũng chỉ có thể dừng lại ở trong đó với thời gian nửa nén hương, sau khi vượt qua hắn cũng không nắm chắc thủy tinh màu tím có thể cứu mình trở về hay không.

Như vậy, những người khác trúng phải độc này nhất định càng thêm khó chịu.

“Để xem cái đầu to kia có thể kiên trì bao lâu!” Hứa Thanh rời khỏi sơn cốc, khoanh chân ngồi ở trong rừng cách sơn cốc không xa, nơi đây có ba gốc cây đại thụ đã bị hắn chặt từ trước, cũng đã bố trí thành một hình tam giác.

Trên thân cây còn có ba ngọn nến màu trắng.

Hứa Thanh lo tối nay cái đầu to trong quỷ thành sẽ không chủ động đến, cho nên hắn đã chuẩn bị trước, nếu nó thật không tới thì hắn sẽ triệu hoán nó tới.

Ở trong chờ đợi, rốt cuộc cũng tới nửa đêm.

Sự thật chứng minh Hứa Thanh lo lắng quá rồi, không cần hắn triệu hoán, ngay một khắc khi thời gian vừa đến hắn liền cảm nhận được không khí bốn phía trở nên băng hàn quen thuộc, hơi thở cũng biến thành sương trắng.

“Đến rồi!” Hứa Thanh nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn hướng xa xa.

Rất nhanh rừng rậm phía trước tràn ngập sương mù, trong nháy mắt tiếp theo, tòa quỷ thành quen thuộc kia lại phủ xuống.

Lần này, ở giữa quỷ thành thì xiềng xích bốn phía chung quanh cái đầu tăng nhân rõ ràng nhiều hơn đêm qua không ít, rõ ràng quỷ thành đã trấn áp nó mãnh liệt hơn so với trước kia.

Nhưng hiển nhiên tòa quỷ thành này vẫn bị cái đầu kia kia ảnh hưởng, tòa quỷ thành đã chủ động xuất hiện, như vậy cũng nói lên một điều, đó là trình độ trấn áp của tòa quỷ thành này vẫn là không đủ.

Mà chớp mắt khi vừa xuất hiện, cái đầu tăng nhân kia lập tức mở mắt ra trực tiếp khóa chặt Hứa Thanh, trong miệng lần nữa nổ vang ra thanh âm.

“Kim Ô phải chết!”

Vừa nói lời này thì cái đầu người này lại nhảy lên như ngày hôm qua, bỏ qua những cái xiềng xích bằng cánh tay quấn quanh trên người, trực tiếp lao về phía Hứa Thanh với tốc độ cực nhanh, ầm ầm lăn đến.

Trong nháy mắt tiếp theo, phía trước Hứa Thanh cây cối tan vỡ và đại địa nứt toái.

Hứa Thanh đã sớm lao ra một bước, mở ra Huyền Diệu Thái để bộc phát tốc độ toàn diện, bỏ chạy thẳng đến xa xa, trên thần sắc cũng hiện ra vẻ hoảng sợ và kinh hoảng.

“Âm hồn bất tán, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào!!”

Dù đối phương thần trí không rõ, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất nên trong miệng Hứa Thanh vẫn truyền ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó liền toàn lực chạy nhanh.

Cái đầu tăng nhân phía sau vừa rơi xuống đất liền cuộn mình lăn về phía trước, trong miệng càng truyền ra tiếng cười quỷ dị, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tới gần.

Mà tòa quỷ thành phía sau cũng đang chấn động, bên trong bộc phát ra càng nhiều quỷ thủ hơn nữa, tức tốc đuổi theo cái đầu tăng nhân kia, một màn đêm qua như lần nữa được trình diễn lại, mà lúc này Hứa Thanh đã xông vào bên trong tòa sơn cốc kia.

Chương 562: Sói quay đầu, tất có nguyên do (2)

Mắt thấy Hứa Thanh tiến vào sơn cốc, cái đầu tăng nhân hoặc là quá mức tự tin, cũng có lẽ là do thần trí không rõ cho nên không cách nào phán đoán, vì vậy nó không hề có bất kỳ dấu hiệu dừng lại nào, trực tiếp lăn theo Hứa Thanh cũng xông vào bên trong sơn cốc, trong miệng còn gầm nhẹ một tiếng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tiếng gầm này liền im bặt dừng lại.

Theo bên trong sơn cốc truyền ra một tiếng nổ mạnh ngập trời, trong tiếng nổ vang cái đầu vừa lăn vào lại chợt cuốn ngược lại, khuôn mặt vốn thần trí không rõ đã bị thay thế bởi vẻ hoảng sợ.

Có thể thấy rất nhiều chỗ trên da mặt của nó đều đã hư thối.

Nhưng không hề có máu tươi chảy xuống.

Giống như cái đầu này vốn không có máu tươi tồn tại, mà nó có một loại thân thể đặc thù nào đó.

Nhưng cho dù nó đặc thù, dưới khí độc của khỏa độc đan được lưu lại từ kỷ nguyên trước, nó vẫn xuất hiện dấu hiệu hư thối và tan rã.

Mà trong lúc nó cuốn ngược ra, Hứa Thanh bên trong sơn cốc vung hai tay lên bấm niệm pháp quyết, chợt vung lên phía ngoài, một con Thương Long lớn vô cùng lập tức huyễn hóa ra từ phía sau hắn, hung hăng đâm về phía sơn cốc.

Ầm!

Sơn cốc sụp đổ, khí độc của độc đan từ bên trong bỗng nhiên tràn ra khuếch tán về bốn phía.

Cái đầu kia không cách nào tránh đi nên lại bị nhiễm thêm một chút, biểu cảm hoảng sợ trên mặt càng mãnh liệt hơn nữa, cho đến khi trên người nó lại vang lên một tiếng phịch, lại tiến hành tự phân giải bản thân hóa thành vô số đầu người nhỏ, ý đồ phân tán chất độc.

Nhưng lực lượng độc đan vô cùng kinh khủng, dù nó phân tán thân thể ra vẫn khó có thể hoàn toàn hóa giải.

Mặc dù chất độc này không phát tác mạnh mẽ nhưng chất lượng vẫn là cực cao, cái đầu tăng nhân này cũng rất quỷ dị nhưng vẫn bị độc của nó ảnh hưởng.

Mà lúc này trong mắt Hứa Thanh cũng bộc phát ra sát cơ, thân thể nhanh chóng lao ra, tay phải giơ lên và Thiên Đao biến ra, hung hăng chém về những cái đầu nhỏ vừa tản ra ở bốn phía.

Đại địa nổ vang, Kim Ô cũng bay lên phun ra hỏa diễm màu đen về về bát phương, khiến cho bốn phía lập tức biến thành biển lửa, vừa đốt cháy lại vừa hấp thu.

Về phần cái bóng và lão tổ Kim Cương Tông, thì giờ phút này bọn chúng không dám ra ngoài vì bọn chúng cũng sợ cái loại độc này.

Chỉ có tiểu hắc trùng có thể thích ứng một chút nên bắt đầu lao ra thôn phệ, mà đồng thời Hứa Thanh lần nữa chém ra Thiên Đao, đại địa nổ vang, từng cái đầu người nhỏ phát ra âm thanh thê lương nhanh chóng lăn về phía xa.

Mà cái đầu tăng nhân cũng rất kỳ dị, giờ phút này đã biến thành từng cái đầu nhỏ hơn, nhưng rõ ràng lại có thể lần nữa phân giải nhỏ hơn nữa, ý đồ tách bộ phận hư thối ra.

Hứa Thanh nhìn thấy như thế cũng không ham chiến, tay phải lấy ra một cái pháp khí nhằm vào quỷ dị lấy được từ chỗ Tư Mã Lăng.

Pháp khí này trông rất đẹp, là một cái tiểu tháp được chế tạo bằng thủy tinh.

Điều khiển cũng rất đơn giản, chỉ cần tràn pháp lực vào là được, lúc này Hứa Thanh mở nó ra sau đó vung về phía một cái đầu nhỏ khí tức suy yếu sau khi chia lìa bộ phận hư thối.

Cái đầu nhỏ này sau khi phân chia hai lần thì rõ ràng thực lực đã hạ thấp, sau khi bị cái tháp thủy tinh của Hứa Thanh bao lại thì lập tức bị phong ấn vào.

Hứa Thanh một phát bắt được liền thu hồi, không chút do dự xoay người rời đi.

Hắn biết độc đan mặc dù đáng sợ, nhưng dẫu sao lần này cũng chỉ là khí độc mà nó tản ra, không phải độc cấm chân chính bên trong độc đan, chênh lệch giữa cả hai vẫn là rất lớn.

Uy lực như thế nào, Hứa Thanh cũng không tiện xác định.

Nhưng mà nghĩ đến cái đầu tăng nhân kia không ngừng phân giải bỏ qua thân hình mới có khả năng hóa giải, cho nên sau khi Hứa Thanh trả thù thành công liền dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Lần này mặc dù không hoàn toàn giết chết đối phương, nhưng nghĩ đến cái đầu quỷ dị kia cũng không chịu nổi, mà hắn cũng đã lấy được một cái tiêu bản, về sau có thể dùng để nghiên cứu một chút để tìm kiếm phương pháp hoàn toàn giết chết cái đầu này.

"Hoặc là chờ ta dung nhập được khỏa độc đan này, có thể biểu hiện ra uy lực chân chính trong đó, lại đến giết chết nó!" Hứa Thanh đè xuống sát cơ, càng chạy càng xa.

Cứ như vậy, mấy ngày trôi qua.

Kết cục của cái đầu quỷ dị kia như thế nào thì Hứa Thanh không biết, nhưng ban đêm mấy ngày sau tòa quỷ thành kia không hề xuất hiện lại nữa, Hứa Thanh cũng không thổi quỷ địch lên để kiểm tra.

Trước khi có được thủ đoạn hoàn toàn giết chết đối phương, Hứa Thanh cảm thấy có nhìn hay không cũng không có ý nghĩa gì lớn, bất quá trên tấm thẻ tre của hắn đã khắc xuống thêm hai chữ 'tăng đầu'.

Sau đó hắn dùng toàn bộ tinh lực đặt ở trên kế hoạch tìm và thu thập độc vật, biện pháp tìm kiếm cũng rất đơn giản, cái bóng phân tán ảnh nhãn của mình vào trên người rất nhiều hung thú trong cấm khu, chúng nó tản ra bốn phía tựu như có vô số ánh mắt cùng trợ giúp Hứa Thanh tìm tòi.

Vì vậy theo thời gian trôi qua, công việc tìm kiếm của Hứa Thanh rất là thuận lợi, kế hoạch thu thập độc vật cũng đã nhất nhất hoàn thành, độc thu hoạch được càng ngày càng nhiều.

Lúc này Hứa Thanh cũng dùng độc âm tà mà hắn mua được phối hợp với độc vừa thu hoạch được trong này, rốt cuộc đã có thể làm cho tiểu hắc trùng lại bắt đầu thuế biến.

Sau khi từng đám hình thành, mượn nhờ thân thể của hung thú trong cấm địa, Hứa Thanh không ngừng bồi dưỡng khiến cho tiểu hắc trùng càng ngày càng mạnh, chỉ là theo nhiều lần thuế biến thì thời gian tiêu hao cũng càng lúc càng trở nên dài hơn.

Cho nên trong lúc rảnh rỗi, Hứa Thanh đang cân nhắc xem có nên đi tới phế tích đạo miếu Thái Thương một chuyến hay không, thử xem có thể cảm ngộ thêm một đao Thái Thương ở đó hay không.

Mà khi cái ý nghĩ này dâng lên, chỗ cái bóng cũng truyền ra một luồng cảm xúc vui sướng về phía Hứa Thanh.

“. . Ngốc…gần…xin…bày…”

“Ngốc?” Hứa Thanh sững sờ.

“Chủ tử chủ tử, ý tứ của Tiểu Ảnh là thằng ngốc kia của đệ nhất phong, một con hung thú bị nó ký sinh ảnh nhãn nhìn thấy y ở khu vực phụ cận, vả lại bộ dáng còn rất thần thần bí bí.” Lão tổ Kim Cương Tông hiện ra, sau đó liền nhanh chóng mở miệng giải thích, tự động bỏ qua những lời nói của Tiểu Ảnh.

“Muốn Hứa ma đầu khen ngợi ngươi ư? Tiểu Ảnh à, một ngày lão phu ta còn phiên dịch cho ngươi, thì ngươi cũng đừng có mơ loại mộng đẹp thế này!”

Chương 563: Quấy rầy (1)

"Ngô Kiếm Vu?" Hứa Thanh ngồi xổm trên một tán cây, trong mắt lóe lên tia sáng.

Tên Ngô Kiếm Vu này ban đầu đã trêu chọc hắn ở trên biển cấm, nhưng về sau khi đối phương nhìn thấy hắn thì hình như rất sợ hãi, đã không còn năng lực uy hiếp nữa, với cả lúc trước đối phương còn giúp hắn thanh toán phí tổn chém giết tùy tùng.

Cho nên sau khi Hứa Thanh suy nghĩ một chút thì không tính đi tìm y, hắn chuẩn bị đi đến chỗ phế tích của đạo miếu Thái Thương, nhưng vẫn thuận miệng hỏi một câu.

"Hắn đang làm gì đó?"

Cái bóng lập tức tràn lan ra trên mặt đất, không ngừng biến hóa bộ dạng, hình như thông qua ánh mắt rồi tả cảnh quá mức phức tạp với nó, thế cho nên nó đã dùng bản thân, sau khi biến ảo nhiều lần, thậm chí còn không tiếc phân liệt, đã thể hiện ra cảnh tượng ở bên kia ra cho Hứa Thanh xem.

Trong tấm hình, cái bóng phân ra hơn 10 nhánh, hóa thành bộ dáng các hung thú khác biệt, mà từng con hung thú đều có một điểm giống nhau, đó chính là cái bụng nhô lên thật cao.

Đồng thời cái bóng cũng hiện ra hình ảnh Ngô Kiếm Vu đang bước tới, đối phương đi tới rồi ngồi ở bên người một con hung thú, toàn tâm toàn ý vuốt bụng của đối phương.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh vốn không có nhiều lòng hiếu kỳ cũng phải sững sờ, trong đầu lộ ra nghi ngờ, mà lão tổ Kim Cương Tông ở một bên cũng phải hít vào một hơi.

"Tình huống này là như thế nào, kẻ đần kia đang làm gì thế? Bụng những con thú vật này làm sao đều to lên rồi, mang thai?" Nói đến đây hồn thể của lão tổ Kim Cương Tông cũng chấn động một cái, thần sắc lộ ra không cách nào tin.

"Chủ tử, nếu không chúng ta đi tới xem thử? Ta nghĩ rằng kẻ đần này hẳn là đã làm ra đại sự!!"

Hứa Thanh trầm mặc, ban đầu hắn vốn không phải là một người hiếu kỳ, thế nhưng cảnh tượng này quá mức quỷ dị rồi, hắn dự định đi tới nhìn tận mắt xem sao, vì vậy liền mở miệng phân phó.

“Dẫn đường.”

Cái bóng lập tức hưng phấn, nhanh chóng chỉ dẫn.

Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái, theo phương hướng mà cái bóng dẫn dắt, thân thể lập tức tan biến ở trong rừng.

Không lâu sau, Hứa Thanh nhìn thấy một ngọn núi.

Ngọn núi này là một nhánh của sơn mạch Chân Lý lan tràn tới trong Hoàng Cấm .

Hứa Thanh quét mắt nhìn qua, lập tức nhảy lên bên trên ngọn núi này, rất nhanh trên một mặt khác của ngọn núi, hắn thấy được một khe hở được ẩn nấp trong cỏ cây bên trong thân núi.

Khe hở dài hơn một trượng, là do thiên nhiên hình thành và vị trí rất là bí ẩn.

Nếu không phải cái bóng dẫn đường, Hứa Thanh cũng rất khó phát hiện được cái khe hở này.

Lúc này đứng trước khe hở, thần sắc Hứa Thanh có chút kinh ngạc, vị trí này rất ẩn nấp đủ để nói rõ Ngô Kiếm Vu rất cẩn thận, vì vậy hắn hơi trầm ngâm, sau đó mang theo đề phòng, thân thể hơi lóe lên lập tức chui vào trong cái khe hở này, dựa theo cái bóng chỉ dẫn nhanh chóng đi về phía trước.

Cái khe hở này sâu hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Hứa Thanh, mà theo hắn đi tới phía trước, nơi này dần dần đã có thêm cảm giác ẩm ướt, dường như cái khe này xuyên qua cả thân núi và mặt đất, đi thông tới cả sông ngầm dưới mặt đất.

Đồng thời bên trong còn phân ra rất nhiều lối rẽ giống như một cái mê cung vậy, nếu không phải cái bóng có phương hướng chuẩn xác, cho dù Hứa Thanh đi vào cũng rất khó tìm được con đường chính xác.

Cứ như vậy, sau một lát Hứa Thanh đã đi đến nơi cuối cùng của cái khe hở này.

Điểm cuối của nơi này thình lình tồn tại một cái hang đá thật lớn dưới mặt đất, một con dơi đang nằm ở một bên hang đá để quan sát hết thảy mọi thứ.

Con dơi này, chính là con thú bị ảnh nhãn của cái bóng ký sinh.

Hứa Thanh tới gần biên giới, cúi đầu đưa mắt đảo qua hang đá phía dưới, thần sắc lập tức vô cùng cổ quái.

Bên trong hang đó, có hơn hai mươi con hung thú.

Những con hung thú này có sói có hổ, còn có rất nhiều con có hình thù kỳ quái, giờ phút này tất cả đều đã bị chế phục và phong ấn nằm ở trên đất, bụng của chúng đều nhô lên thật cao tựa như đang dưỡng thai.

Trừ thứ này ra, giữa hang đá còn có một cái ao bị đào ra.

Bên trong cái ao có rất nhiều nước thuốc, từ bên trên còn tản ra từng trận mùi thuốc.

Mà Ngô Kiếm Vu mặt mũi bầm dập đang ngồi xổm bên cạnh cái dược trì này, y lấy bát đá múc nước thuốc ra sau đó đi đến bên người một con cự hùng bụng lớn, rất cẩn thận mớm thuốc cho nó uống.

Vẻ mặt của con cự hùng này lập tức hoảng sợ, muốn vùng vẫy cự tuyệt nhưng vô ích, cả thân thể của nó đều bị phong ấn đã mất đi hết thảy lực phản kháng, ngay cả đứng dậy cũng không làm được.

Mà vẻ mặt của Ngô Kiếm Vu lại vô cùng điềm đạm, vừa mớm thuốc còn vừa vuốt bụng cự hùng, nhẹ giọng thì thào.

“Có chút phản ứng là rất bình thường, ngươi ráng nhịn một chút rồi mau sinh ra tiểu bảo bối, nửa đời sau của ta toàn bộ đều nhờ vào ngươi nha.”

“Một khi tiểu bảo bối sinh ra rồi thì ta sẽ lợi hại, đến lúc đó ta nhất định phải cho tên Thánh Quân Tử biết rõ, ai mới thật sự là thiên kiêu!”

“Thiên kiêu muôn đời là người phương nào, Ngô Kiếm Vu ta Duy Ngã Độc Tôn!”

Ngô Kiếm Vu cực kỳ phẫn nộ, biểu cảm của y lúc này giống như đã hù dọa cự hùng bên cạnh khiến nó vùng vẫy kịch liệt hơn, Ngô Kiếm Vu vội vàng nhẹ nhàng vuốt ve nó, hết sức làm cho giọng nói của mình nhu hòa lại, giọng nói ấm áp nhỏ nhẹ.

“Ngoan, không nên loạn động, thời điểm này cần an tâm dưỡng thai, chỉ cần thuận lợi sinh ra tiểu bảo bối, ngươi liền lập nhiều đại công rồi, ta sẽ đối xử thật tốt với ngươi.”

Một màn này, khiến cho ánh mắt Hứa Thanh trợn to.

Mà toàn thân của lão tổ Kim Cương Tông bên cạnh cũng giật mình một cái, nhanh chóng lấy ra ngọc giản bắt đầu lưu lại ảnh, nhưng có lẽ do quá mức kinh ngạc, cho nên lúc lưu lại ảnh lão tổ Kim Cương Tông đã phát ra một chút âm thanh.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, Ngô Kiếm Vu bên trong hang đá lập tức có phát hiện, y chợt ngẩng đầu trong thần sắc lộ ra tia vòng hung tàn.

“Thiên Địa Huyền Hoàng là nhà của ta, ta la lên liền không có chỗ ẩn tàng!”

Trong lúc nói lời này, Ngô Kiếm Vu liền nhảy dựng lên, nhưng trong nháy mắt tiếp theo y liền thấy được Hứa Thanh, trên mặt của y vẫn còn đang lưu lại vẻ chấn động.

“Hứa Thanh?”

Tâm thần Ngô Kiếm Vu chấn động và có chút mờ mịt, y ẩn tàng sâu như vậy, làm sao đối phương có thể tìm tới chứ, nhưng rất nhanh y liền kịp phản ứng, quét mắt nhìn những con hung thú bụng lớn phía dưới, lại chú ý tới biểu cảm của Hứa Thanh rồi lập tức hít vào một hơi.

“Hứa Thanh, ngươi đã hiểu lầm.”

Chương 564: Quấy rầy (2)

“Quấy rầy rồi.” Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ngô Kiếm Vu thật sâu, xoay người rời đi.

Hắn cảm thấy trong đầu Ngô Kiếm Vu này, có vấn đề lớn.

Mắt thấy như thế Ngô Kiếm Vu lập tức trở nên cấp bách, giờ phút này y cũng bất chấp sợ hãi, cũng quên cả ngâm thơ mà lập tức vội vàng đuổi theo, trong miệng hô to.

“Hứa Thanh không phải như ngươi nghĩ đâu.”

Ngô Kiếm Vu vô cùng sốt ruột còn có ủy khuất, lúc trước khi y mở ra cái hộp nguyện vọng kia, sau khi lấy được cái cái chai nọ đã buồn bực thật lâu, nhưng ném đi lại cảm thấy tiếc.

Vì vậy Ngô Kiếm Vu đã một mực tìm tài liệu điều tra, từ một chút dấu vết để lại, y đã dò xét ra được người đại năng đã lưu lại cái chai kia, người này là một tu sĩ dị tộc đi theo một Huyền U Cổ Hoàng.

Thế nên sau khi để thua Thánh Quân Tử ở trên đệ nhất phong, Ngô Kiếm Vu đã phát ra lời thề nhất định phải làm cho Thánh Quân Tử đẹp mắt, cho nên y mới đến Hoàng Cấm bắt đầu chuẩn bị tất cả những thứ này, quyết tâm nhất định phải khiến cho huyết mạch của người ở một kỷ nguyên trước xuất hiện ở đây.

Sở dĩ không làm ở trong tông môn là bởi vì y rất coi trọng thể diện, lo lắng bị người tông môn nhìn thấy sẽ sinh ra hiểu lầm, cũng lo lắng vật thì hiếm mà người rình mò thì nhiều, cho nên mới tìm một chỗ bí ẩn. Nhưng vô luận như thế nào y cũng không ngờ tới, nơi bí ẩn thế này vẫn bị Hứa Thanh trông thấy.

Nghĩ đến việc Hứa Thanh sau khi trở lại tông môn truyền việc này ra ngoài, vậy thì thanh danh của mình liền hoàn toàn hủy.

Thậm chí lúc này trong đầu của Ngô Kiếm Vu cũng đã hiện lên hình ảnh tất cả mọi người trong tông môn từ trên xuống dưới đều dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chằm vào chính mình, tất cả những điều này khiến cho da đầu của Ngô Kiếm Vu như muốn nổ tung, chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám, lo lắng vô cùng.

Mắt thấy mình sắp đuổi không kịp Hứa Thanh, Ngô Kiếm Vu liền vội vàng hô to.

“Hứa Thanh, ta trả thù lao, ngươi không nên nói với người khác nha.”

“Mỗi người đều có phương pháp sống của mình, không sao.” Hứa Thanh rất xa truyền đến âm thanh.

“Thật sự không phải như vậy mà!!” Mặt Ngô Kiếm Vu cũng trở nên đỏ tía lên, càng lúc càng lo lắng.

“Hứa Thanh, ta cho ngươi ba mươi vạn linh thạch!”

Lúc này Hứa Thanh đã bước ra đến bên ngoài thân núi, vừa nghe được câu này bước chân của hắn liền dừng lại, quay đầu nhìn về sau lưng.

Rất nhanh Ngô Kiếm Vu đỏ mắt lao ra từ trong khe núi, nhanh chóng lấy ra linh phiếu, kín đáo đưa cho Hứa Thanh.

“Cầm lấy, Hứa Thanh, ngươi phải cầm lấy, ngươi không cầm thì ta không an lòng, chuyện này thật sự không phải là cái dạng kia, không phải như ngươi nghĩ, ta ta ta ...” Hô hấp của Ngô Kiếm Vu trở nên dồn dập.

Hứa Thanh nhìn thấy như thế, lặng lẽ thu hồi linh phiếu rồi gật đầu rất nghiêm túc.

“Ta cái gì cũng không phát hiện.”

Nhưng Ngô Kiếm Vu hiển nhiên vẫn không yên lòng.

“Hứa Thanh, lần này ngươi tới Hoàng Cấm để làm chuyện gì? Có cái gì ta có thể giúp, ngươi cứ mở miệng.”

“Ta tìm độc vật.” Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ngô Kiếm Vu.

“Độc vật? Ta biết rõ, ở đây ta rất rành, ta dẫn ngươi đi!” Ngô Kiếm Vu vừa nghe lời này, lập tức nhanh chóng mở miệng.

“Không cần.” Hứa Thanh lắc đầu, quay người muốn đi.

“Hứa Thanh, ngươi tạm chớ đi, ngươi chờ ta một chút, ta đi lấy cho ngươi ngay, phía dưới ngọn núi này có một địa phương, tuyệt đối có thứ độc mà ngươi cần!!” Ngô Kiếm Vu nói xong, vội vàng chạy vội vào trong khe hở.

Ngô Kiếm Vu thật sự muốn lấy độc cho Hứa Thanh, bởi vì không làm như vậy thì y không an lòng, lúc này thậm chí không đợi Hứa Thanh đồng ý thì y đã tan biến ở trong cái khe, gào thét vào về chỗ sâu trong khe hở.

Trong lúc vội vàng Ngô Kiếm Vu cũng không chú ý tới bên trong cái bóng của mình thình lình xuất hiện thêm một con mắt, lúc này con mắt này giống như một tên trộm chú ý khắp bốn phía.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, cúi đầu nhìn cái bóng dưới chân, cái bóng nhanh chóng hiện ra hình dạng của Ngô Kiếm Vu ở dưới mặt đất, tận khả năng cụ hiện hành tung cùng với hoàn cảnh chung quanh của Ngô Kiếm Vu cho Hứa Thanh nhìn.

Rất nhanh hình dạng cái bóng cải biến, có thể thấy nó đang miêu tả hình động của Ngô Kiếm Vu, sau khi một đường đi trong khe hở, Ngô Kiếm Vu liền từ hang đá nhảy xuống trong ao, bơi đi về chỗ càng sâu cho đến khi xuyên qua một cái lỗ, vào đến một cái không gian càng lớn.

Trong phiến không gian kia tựa như có một mảnh hồ nước, chỉ là cái bóng miêu tả cái mặt hồ này có hình dạng tổng thể giống như một khuôn mặt người cực lớn, còn đang chậm chạp chấn động lên xuống, hình như nước trên mặt hồ rất sền sệt.

Mà sau khi Ngô Kiếm Vu đi tới thì y trực tiếp múc ra một chút vật chất từ trên hồ này chứa vào bên trong bát đá, sau đó liền quay người trở về.

Cái bóng miêu tả có chút không đầy đủ, trong khi Hứa Thanh trầm ngâm thì Ngô Kiếm Vu đã trở về.

“Hứa Thanh, ngươi xem, đây có phù hợp với thứ ngươi cần hay không?” Ngô Kiếm Vu nói xong, liền đưa một cái bát đá cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, con ngươi lập tức ngưng tụ.

Bên trong bát đá có một đồ vật như đã bị đông lạnh, nhìn như chất lỏng nhưng lại không phải chất lỏng, màu sắc xanh thẳm lộ ra ánh sáng óng ánh, đồng thời còn mang theo từng mùi hương.

“Tiên Đống?” Sắc mặt Hứa Thanh biến đổi, hắn nhận ra vật này.

Bên trong cuốn dược điển của Bách đại sư có đề cập tới loại vật phẩm này, đây chẳng phải là độc dược mà là một loại vật thúc giục biến hóa cực kỳ ít thấy, căn cứ Bách đại sư nghiên cứu, lão cảm thấy vật này có khả năng liên quan rất lớn tới tiên khí ghi chép bên trong sách cổ.

"Phía dưới ngọn núi này có một cái hồ nước kỳ dị, bên trong toàn là cái đồ chơi này, năm đó sau khi ta phát hiện liền lấy ra một chút, nhưng tối đa một canh giờ liền tiêu tán, vô luận cất giữ như thế nào cũng đều như thế, không đủ để cho ta mang về tông môn, vả lại vật này vô hại đối với nhân tộc, nhưng có một lần ta cho hung thú uống một cái, con hung thú kia liền trực tiếp hư thối mà chết, cho nên ta nghĩ rằng cái này có thể cũng là một loại độc đó."

Ngô Kiếm Vu vội vàng giải thích.

"Mang ta đi nhìn một chút." Hứa Thanh trầm ngâm quan sát, sau đó chậm rãi mở miệng.

Ngô Kiếm Vu không nói hai lời, lập tức dẫn đường.

Lúc này bất kể Hứa Thanh đưa ra yêu cầu gì thì y cũng sẽ đồng ý, cho dù là nơi bí mật mà ngày bình thường không hề báo cho người khác biết thì trước mắt lại không chút do dự, lập tức dẫn theo Hứa Thanh một đường chạy nhanh, rất nhanh đã đến chỗ hồ nước dưới mặt đất kia.

Chương 565: Nghênh Hoàng Châu kịch biến! (1)

Một cái hồ nước màu lam cực to lập tức hiện ra ở trước mặt Hứa Thanh, thoạt nhìn thì mặt nước rất là trong, chỉ là khi cẩn thận quan sát thật kỹ liền có thể thấy được nước nơi đây đều ở trong trạng thái đông lạnh.

Bốn phía còn mọc ra một chút cây cối có đủ loại màu sắc, rất là lộn xộn, ngay cả cái động quật của cái hồ này cũng mọc đầy cỏ rêu.

Một luồng không khí ẩm ướt nồng đậm cũng tràn ngập ở nơi đây.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua một vòng, vô luận là ảnh nhãn lúc trước xem xét hay là dùng cảm giác của hắn ngay lúc này, đều không tìm được dấu hiệu nguy hiểm gì ở nơi đây, nhưng Hứa Thanh vẫn đề phòng như trước, cẩn thận đi đến phía hồ nước, sau khi tới gần liền nhìn xuống đáy hồ.

Mặc dù mặt nước ở trạng thái đông lạnh nhưng lại trong vô cùng, có thể thấy được đáy hồ vô cùng rõ ràng, sau khi liếc mắt nhìn xuống Hứa Thanh liền trầm mặc.

Đáy hồ phủ kín vô số hài cốt và đá vụn.

Từ xương cốt nhìn ra có nam có nữ, rập rạp vô số tất cả nơi tầm mắt nhìn thấy đều có, dường như trong một số năm trước, nơi đây đã trải qua một trận thảm kịch nhân gian vậy.

“Ta từng vô tình tìm được nơi đây, đã tới rất nhiều lần đều không gặp phải nguy hiểm gì, mà đống hài cốt dưới đáy hồ cũng không có bất luận biến hóa quỷ dị nào.” Ngô Kiếm Vu ở bên cạnh thò đầu ra nhìn theo, y sợ Hứa Thanh hiểu lầm thiện ý của mình nên lập tức vội vàng giải thích.

Hứa Thanh gật đầu, sau khi cẩn thận quan sát hắn phát hiện mặc dù chất nước nơi đây là giống như đã đông lạnh, nhưng lại tồn tại một chút khác biệt với Tiên Đống được ghi chép bên trong dược điển của Bách đại sư.

Nước này, có nhiều mùi hương hơn.

Nhất là bên cạnh cái hồ này, mùi hương đến từ hồ nước bao phủ toàn bộ phạm vi, vừa ngửi vào mũi thì trong miệng liền tràn đầy vị ngọt, lần đầu ngửi còn tạm được, nhưng ngửi lâu rồi sẽ có một loại cảm giác chán ghét đến cực hạn.

Điều này lại không hợp với miêu tả của Tiên Đống.

Nhưng Hứa Thanh suy đoán, trước khi trải qua kịch biến, ở một số năm trước cái hồ nước này đại khái là một cái hồ có tiên khí lượn lờ.

Mà cái hồ nước này rất có thể chính là do tiên khí biến thành như trong miêu tả của dược điển, chỉ bất quá sau khi trải qua một loại biến hóa không biết nào đó, cho nên mới hình thành loại vật nhìn tựa như Tiên Đống, nhưng lại không phải Tiên Đống này.

Có thể tính là một loại Tiên Đống bị biến dị.

Hiệu dụng cụ thể thì Hứa Thanh vẫn còn không rõ, nhưng hắn cảm thấy vật này vẫn có giá trị nghiên cứu không nhỏ.

Trong lúc Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đang muốn thu thập một chút Tiên Đống.

Nhưng vào lúc này Hứa Thanh bỗng nhiên khẽ di một tiếng, nhìn kỹ xuống dưới đáy hồ.

Mệnh hỏa trong cơ thể cũng lập tức được thiêu đốt, toàn bộ tu vi bộc phát và một biển lửa phong bạo lập tức hình thành.

Ngô Kiếm Vu đứng bên cạnh trợn mắt thật to, bị khí thế vòng quanh của Hứa Thanh đẩy ra xa, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tình huống gì!”

Ngô Kiếm Vu vừa mới mở miệng thì Hứa Thanh đã hội tụ lực lượng mệnh hỏa vào hai mắt của mình, khiến cho đôi mắt của hắn vào thời khắc này tựa như muốn siêu việt cả sao trời, từ bên trên tràn ra ánh sáng rực rỡ nhìn xuống một vị trí ở dưới đáy hồ.

Tại đó, trong rất nhiều hài cốt cùng đá vụn có một tảng đá rất lớn, nó cho Hứa Thanh một loại cảm giác rất quen thuộc.

“Ngươi đang nhìn cái gì vậy? Cái vật này có gì tốt sao, đáng tiếc hồ nước này rất quỷ dị nên ta cũng không dám xuống dưới, ta cũng đã từng nghĩ biện pháp muốn đi vào trong để lấy hài cốt bên dưới ra, nhưng không làm được… .” Ngô Kiếm Vu chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, nhanh chóng mở miệng.

Nhưng không đợi y nói xong, viên đá có chút cảm giác quen thuộc bị Hứa Thanh nhìn tới giống như bị một bàn tay vô hình bắt lấy, bỗng nhiên di động bị kéo ra phía ngoài, chậm rãi xuyên thẳng qua hồ nước cho đến khi bị lôi ra ngoài, trôi lơ lửng tới trước mặt Hứa Thanh.

Một màn này khiến cho Ngô Kiếm Vu phải há mồm hít vào một hơi.

Hứa Thanh ngẩng đầu cẩn thận quan sát tảng đá lớn này, sau một lúc lâu hắn đã tìm ra thứ quen thuộc trên nó.

Đó là khí tức của một đao Thái Thương.

Trên hòn đá này thình lình ẩn chứa thần vận của một đao Thái Thương.

Điều này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy rất là kỳ dị, lập tức thu hồi nó lại.

Cái bóng cũng im hơi lặng tiếng trở về, vừa rồi cũng chính là nó đã lặn xuống phía dưới và kéo tảng đá lớn này lên.

Cùng lúc đó theo tảng đá lớn bị lấy ra, vị trí lúc trước của nó liền lộ ra một tấm bia đá tàn phá ẩn tàng ở ngay phía dưới.

Trong khi bốn phía hồ nước chậm rãi chấn động, nước bùn trên tấm bia đá cũng chậm rãi tản ra hai bên, lộ ra một chút chữ viết và hình vẽ phía trên.

Hứa Thanh lập tức nhìn tới.

“Tử Thanh thượng quốc, Tẩy Tiên Trì?” Ngô Kiếm Vu ở bên cạnh cũng đã phát hiện ra, sau khi thấy rõ chữ viết liền kinh hô một tiếng.

Hứa Thanh cũng rất kinh ngạc, sau khi cẩn thận xem xét, chú ý tới hình vẽ trên tấm bia đá hình như là một bức địa đồ của Nam Hoàng Châu.

Phía trên đánh dấu vị trí Hoàng đô của Tử Thanh thượng quốc, chính là Tử Thổ bây giờ, đồng thời cũng có ký hiệu của Tẩy Tiên Trì, ở bên cạnh còn có một chỗ ký hiệu viết phủ Thái Tử.

Mà vị trí kia, chính là vị trí của phế tích đạo miếu Thái Thương mà Hứa Thanh muốn đi lúc trước.

Hứa Thanh nhìn xuống hồ nước, lai lịch của nơi đây đã rõ ràng, mà cái tên Tử Thanh thượng quốc cũng lần nữa hiện ra trong trí nhớ của Hứa Thanh.

Khi hắn lần đầu tiên nghe nói đến Tử Thanh thượng quốc, là lúc hắn đang ở trong thủ đô của Tử Thổ, cũng là thủ đô của Tử Thanh ngày trước, lúc đó hắn được Trần Phi Nguyên nói cho lai lịch của bát đại gia tộc trong Tử Thổ.

Lúc đó hắn mới biết, nguyên lai vào cực kỳ lâu trước kia, bên trong Nam Hoàng Châu còn tồn tại một cái quốc gia có huyết mạch kỳ dị.

Với cả Hứa Thanh nghĩ tới lúc ấy, Trần Phi Nguyên cho hắn một cảm giác rõ ràng rất yếu nhưng lại rất mạnh.

Hồi lâu Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, lại lấy ra một chút Tiên Đống biến dị phía dưới, sau đó liền không chậm trễ quay người rời khỏi cái hồ này.

Đi ra bên ngoài.

Chương 566: Nghênh Hoàng Châu kịch biến! (2)

Ở ngoài cửa vào khe hở, Ngô Kiếm Vu một đường dẫn Hứa Thanh đi ra đến bên ngoài, lúc này y đang áp chế hai tay của mình, đôi mắt trông mong nhìn về phía Hứa Thanh, muốn nói lại thôi.

“Ta sẽ không nói với những người khác, ngươi yên tâm là được.” Hứa Thanh thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Ngô Kiếm Vu, thân thể nhoáng một cái, hóa thành cầu vồng bay xa.

Chỉ để lại một mình Ngô Kiếm Vu đứng đó, vẻ mặt phiền muộn lo được lo mất.

Cho đến một lúc lâu sau, Ngô Kiếm Vu hung hăng nghiến răng một cái.

“Không quản được nhiều như vậy, mặc dù Hứa Thanh làm việc bá đạo, nhưng hắn cũng là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cùng lắm thì....Ta trong thời gian ngắn không trở về tông môn nữa, không bồi dưỡng ra nhi tử bảo bối, ta quyết không bỏ qua!”

Rõ ràng Ngô Kiếm Vu đã bị Thánh Quân Tử trấn áp cả một phong kích thích, lúc này ánh mắt trở nên đỏ thẫm mạnh mẽ xoay người, trở về cái hang đá của mình tiếp tục chiếu cố những con hung thú bụng lớn kia.

Mà sắc trời bây giờ cũng đã chuyển tối, trăng sáng nhô lên thật cao, ở dưới ánh trăng cây cối trong Hoàng Cấm tựa như hóa thành những con lệ quỷ, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, mà khắp nơi thi thoảng còn có từng tiếng kêu kì quái, đồng thời còn có tiếng thú rống thỉnh thoảng vang vọng.

Thân ảnh Hứa Thanh xuyên thẳng qua khu rừng đen nhánh phía dưới, thân thể lúc lên lúc xuống, lúc lại nhảy lên, tốc độ rất nhanh.

Hắn không hề có ý nghĩ là sẽ nói lung tung việc của Ngô Kiếm Vu với người ngoài.

Trong thời buổi loạn thế này, mỗi người đều có phương pháp sinh tồn của riêng mình, mặc dù đối phương có chút sở thích kỳ lạ nhưng cũng không có ghét mình, đối phương còn dẫn hắn tìm được Tiên Đống, cho nên Hứa Thanh cũng chẳng muốn để ý tới cái việc kia.

Hắn chỉ cảm thấy thiên hạ quả thật rộng lớn, không thiếu cái lạ.

“Nhưng bên trong chuyện này có khả năng ẩn tàng mục đích khác của Ngô Kiếm Vu.” Hứa Thanh lắc đầu, thu hồi lại suy nghĩ của mình.

Trong bóng đêm hắn đã tìm được một cái hốc cây, sau khi kiểm tra gần đó một phen lại bố trí thêm trận pháp phòng hộ, lúc này mới chui vào bên trong cái hốc.

Trước khi chuẩn bị qua đêm, Hứa Thanh lấy Tiên Đống đã thu được ra.

Lúc này thời gian đã trôi qua một chút, cho nên chỗ Tiên Đống này rõ ràng đã thiếu đi non nửa, cũng khiến cho Hứa Thanh nghĩ đến lời của Ngô Kiếm Vu từng nói, vật này chỉ cần vượt qua một canh giờ sẽ tan biến.

Vì vậy hắn suy tư một phen rồi lấy ra một cái bình nhỏ, sau khi mở ra liền vung tay lên, tiểu hắc trùng bên trong lập tức bay ra rơi vào trên Tiên Đống, bắt đầu thôn phệ.

Hứa Thanh cẩn thận quan sát, nhưng chờ cho đến khi đám tiểu hắc trùng ăn xong những Tiên Đống này, vẫn không thấy chúng có phản ứng và biến hóa gì cả, vì vậy Hứa Thanh suy nghĩ một chút, dứt khoát để cho một nhóm tiểu hắc trùng này đi qua thôn phệ toàn bộ Tiên Đống hắn mang tới.

Chỗ Tiên Đống rất nhanh liền tan biến, Hứa Thanh quan sát hồi lâu, cuối cùng lại thu những con tiểu hắc trùng kia vào lại trong bình, đánh một ký hiệu cho cái bình này sau đó liền cất đi.

Hắn chuẩn bị đợi qua một đoạn thời gian, để đám tiểu hắc trùng tiêu hóa chỗ Tiên Đống kia xem sao, sau đó lại lấy ra kiểm tra xem bọn chúng có chỗ nào bất đồng hay không.

Sau khi làm xong những thứ này, Hứa Thanh lại lấy ra hòn đá có được thần vận của một đao Thái Thương vừa thu được từ trong đáy hồ, cầm ở trong tay nghiên cứu, cảm ngộ thần vận trong đó, dần dần trước mắt của hắn giống như có một đạo đao ảnh đảo qua.

Tâm thần Hứa Thanh lập tức chấn động, lập tức nhắm mắt cảm nhận.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai Hứa Thanh mở mắt ra, chuyện thứ nhất hắn làm chính là cúi đầu nhìn hòn đá trong tay.

“Vật này có thể khiến cho ta hiểu thêm càng sâu đối với một đao Thái Thương.” Hứa Thanh cảm thấy mình đã lấy được thu hoạch cực lớn, sau đó lại lấy ra cái bình có những con tiểu hắc trùng đã cắn nuốt Tiên Đống.

Những con tiểu hắc trùng này đêm qua đã cắn nuốt Tiên Đống, lúc này Hứa Thanh dựa vào huyết dịch dẫn dắt, cẩn thận quan sát và phát hiện từng con tựa như đang say vậy, không hề nhúc nhích, không hề hoạt động.

Nhưng khí tức của chúng hình như đã có một chút thay đổi rất nhỏ.

Việc này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy rất hứng thú, nhưng hôm nay chúng nó vẫn không hề có dấu hiệu hoạt động, thế nên Hứa Thanh cũng không nhìn ra được tình huống cụ thể, hắn cũng không đi quấy rầy, sau khi cất kỹ chúng nó vào, lại ghi nhớ kỹ vị trí của hồ nước ở trong lòng, lúc này hắn mới rời khỏi hốc cây chạy nhanh về phía xa xa.

Hắn chuẩn bị đi tới chỗ phế tích của đạo miếu Thái Thương, đi xem xem có thể có cơ duyên cảm ngộ đao Thái Thương thứ hai hay không, nếu không được thì hắn chuẩn bị quanh năm nghiên cứu hòn đá kia, mượn nó để cảm ngộ thêm về một đao Thái Thương.

“Góc cạnh của hòn đá này khá là sắc bén, tựa như đao phong vậy, nhất định có liên quan tới đạo miếu Thái Thương, có khả năng là một bộ phận của bức tượng Thần nào đó trong đạo miếu Thái Thương!” Hứa Thanh phân tích trong lòng.

Thời gian trôi qua, 10 ngày trôi qua.

10 ngày này Hứa Thanh thủy chung chạy đi trên đường, thỉnh thoảng hắn cũng thu hoạch một chút độc thảo và độc vật trên đường, đồng thời cũng nhiều lần chú ý tới đám tiểu hắc trùng đã

ăn vào Tiên Đống, nhưng trải qua mười ngày chúng nó vẫn một mực ngủ say như trước.

“Lâu như vậy?” Hứa Thanh có chút kinh ngạc, nếu không phải hắn cảm giác được bọn chúng vẫn còn sống, hắn cũng tưởng rằng bọn chúng đã chết hết.

“Lại để quan sát thêm một chút.” Hứa Thanh trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn về xa xa phía trước.

Phía trước hắn, có thể nhìn thấy xa xa phía dưới sườn núi có một tòa thành trì cổ xưa đã biến thành phế tích, dường như đã ngủ vùi trong năm tháng vĩnh hằng.

Lúc này đang là buổi trưa, là lúc ánh mặt trời nồng đậm nhất, từng tia nắng tung bay xuyên thẳng qua thành từng mảnh lá cây trong khu rừng, lác đác chiếu xuống bốn phía quanh Hứa Thanh.

Nhưng tia nắng ban bác xuyên thấu qua đám lá cây, chiếu vào tòa thành cổ xưa khiến cho bên trên tòa thành tự nhiên hiện lên một loại cảm giác năm tháng tang thương.

Mà đứng ở vị trí của Hứa Thanh bây giờ, còn có thể nhìn thấy trung tâm của cái thành trì phế tích này có một tòa thần miếu vô cùng rộng lớn tồn tại.

Từ xa nhìn tới chỉ có thể thấy được những đường nét mơ hồ không rõ hình dáng, thế nhưng loại cảm giác cổ xưa thần bí và sự chứng nhận của thời gian vẫn tràn ngập trong đó.

“Đã đến.” Hứa Thanh nhảy tới, đến gần tòa phế tích trước mặt.

Chương 567: Nghênh Hoàng Châu kịch biến! (3)

Mà trong khi thân ảnh của Hứa Thanh vừa mới bước vào phế tích thời gian chưa tới nửa nén hương.

Cách nơi này rất xa xôi, cách biển cấm, trên đại lục Vọng Cổ đã xảy ra một sự kiện kinh thiên động địa, khiến cho nội tâm của toàn bộ thế lực trong Nghênh Hoàng Châu cũng phải nhấc lên từng đợt sóng cao vạn trượng.

Lăng Vân Kiếm tông trong Liên Minh Bảy Tông, trong khoảng thời gian cách gần hai trăm năm, hôm nay, cái tông môn này lần nữa lại vận dụng pháp bảo Cấm Kỵ!

Như muốn tiêu diệu toàn bộ Thất Huyết Đồng!

Nguyên nhân gây ra việc này là vào bảy ngày trước, Liên Minh Bảy Tông lại phát ra một điều lệnh và ý chỉ cho Thất Huyết Đồng, nhưng mà Huyết Luyện Tử vẫn kéo dài như trước.

Cho đến một ngày trước, Nguyên Lão Viện, cũng là hội nghị tối cao của Liên Minh Bảy Tông đã thống nhất biện pháp xử lý, phái đặc sứ đi tới báo cho Thất Huyết Đồng biết một quyết định cuối cùng.

Nội dung của quyết định này, chính là để cho Huyết Luyện Tử và Phong chủ của bảy phong, trong vòng một ngày tự trói mình quay về liên minh bồi tội, nếu như không đến sẽ tiêu diệt Thất Huyết Đồng, diệt từng đệ tử không chết không thôi!

Đồng thời cũng thông báo cho toàn bộ ngoại tộc và tông môn khác ở trong Thất Huyết Đồng, trong vòng ba ngày phải rời khỏi Thất Huyết Đồng, nếu như không ly khai ba ngày sau tiếp tục khư khư cố chấp như Thất Huyết Đồng, vậy thì khi thiên phạt phủ xuống, các tộc lưu lại tự gánh lấy hậu quả.

Việc này lập tức vang động bát phương, rất nhiều ngoại tộc tới chơi Thất Huyết Đồng đều nhao nhao rút lui khỏi, rất nhiều người của Liên Minh Bảy Tông cũng đều rời đi, toàn bộ Thất Huyết Đồng trở nên bấp bênh, lòng người bàng hoàng.

Cho đến một ngày sau, Huyết Luyện Tử vẫn như cũ không cho ra câu trả lời thuyết phục, vì vậy Liên Minh Bảy Tông liền tức giận, pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông cũng lập tức được sử dụng.

Nó hóa thành một đạo huyết quang ngập trời, từ bên trong Liên Minh Bảy Tông phóng lên trời, hình thành một khối hạt giống huyết sắc ở giữa không trung, bay thẳng đến….phía bắc!

Không phải là Thất Huyết Đồng ở phía nam, mà là phía bắc!

Bên trong Nghênh Hoàng Châu có một ngọn núi và một con sông giao nhau mà qua, kết nối toàn bộ đông tây nam bắc của Nghênh Hoàng Châu, núi là Thái Ti Độ Ách Sơn, sông là Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Thái Ti Ti Độ Ách Sơn kết nối phía nam và bắc, Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà thì thông hai phía đông tây, mà nơi bọn nó giao thoa cũng là vị trí trung tâm của Nghênh Hoàng Châu, nơi đó có một cái tông môn.

Tên của tông môn này là Thiểu Ti tông, nó không hề có quan hệ trực tiếp với Thái Ti Tiên Môn, nhưng bất luận thế lực lớn nào ở Nghênh Hoàng Châu cũng đều biết, Thiểu Ti tông này chính là nanh vuốt mà Thái Ti Tiên Môn nâng đỡ dùng để ngăn chặn Liên Minh Bảy Tông.

Bởi vậy tông môn này đã xây dựng một tòa đập lớn, ngăn chặn một nhánh sông của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, mà nhánh sông này vốn nên thuận theo đường núi chảy xuôi đến cửa khẩu của Liên Minh Bảy Tông.

Nhánh sông bị chặn, khiến cho tổng thể linh khí và trình độ tẩy rửa dị chất của Liên Minh Bảy Tông cũng bị ảnh hưởng cực lớn.

Đối với người Liên Minh Bảy Tông mà nói, Thiểu Ti tông kia giống như khúc xương nghẹn ở cổ họng, bọn họ nhiều lần yêu cầu tông này triệt hồi phá bỏ đập lớn, nhưng đều bị Thái Ti Tiên Môn can thiệp, đưa ra điều kiện hà khắc.

Mà Liên Minh Bảy Tông nếu muốn ra tay nhằm vào Thiểu Ti tông, trừ phi có thể lập tức kết thúc chiến đấu, bằng không mà nói nhất định sẽ bị đối phương ngăn cản lại, đồng thời thế lực khắp nơi cũng sẽ ngăn cản, mà nếu Liên Minh Bảy Tông vô cớ mở ra pháp bảo Cấm Kỵ, nhất định sẽ bị các phương hoài nghi.

Đồng thời thế lực mấy phương khác cũng rất vui vẻ khi trông thấy nhân tộc nội đấu, cho nên cũng đã trợ giúp không ít, khiến cho quang cảnh của Liên Minh Bảy Tông càng ngày càng khó khăn.

Mà giờ khắc này pháp bảo Cấm Kỵ biến thành hạt giống huyết sắc từ Lăng Vân Kiếm tông bộc phát ra, phương hướng mà nó bay tới chính là cái Thiểu Ti tông này!

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát khỏa hạt giống huyết sắc này liền như một con thoi xuyên thấu qua vô tận phạm vi, rơi thẳng vào trong Thiểu Ti tông.

Liên Minh Bảy Tông rõ ràng là đang Ám Độ Trần Thương.

Bọn họ giống như tạo thành mâu thuẫn cực lớn cùng với Thất Huyết Đồng, khí thế còn vô cùng hùng hổ, nhưng trên thực tế tất cả đều là sương mù che mắt, tất cả chỉ để kiếm lý do hợp lý để mở ra pháp bảo Cấm Kỵ, tìm cho mình một cơ hội rút đi khúc xương mắc trong yết hầu của mình!

Bây giờ theo hạt giống huyết sắc hạ xuống, một gốc cây màu máu quỷ dị đột ngộc mọc lên từ mặt đất trong Thiểu Ti tông, gốc cây này lập tức mọc lên che trời.

Cái cây này vừa nhoáng một cái, hơn phân nửa thân hình tu sĩ của Thiểu Ti tông tan vỡ tử vong ngay tại chỗ, máu tươi lập tức bị cái cây này hút vào trong cơ thể, mà những người còn lại cũng đều bị trọng thương và hoảng sợ phun ra máu tươi.

Nó lại tràn ra một chút ánh sáng, cả tông môn Thiểu Ti tông liền vang lên tiếng nổ trời long đất lở, đại địa nứt vỡ và kiến trúc khắp nơi lập tức sụp xuống, mà con đập lớn kia cũng lập tức nổ tung chia năm xẻ bảy.

Không còn đập lớn ngăn trở, nước sông Uẩn Tiên trực tiếp mãnh liệt ào ào đổ xuống, theo đường núi của Thái Ti chảy xuôi xuống dưới.

Sau khi phát ra ba đạo ánh sáng, cái cây máu kia liền nở hoa, ở bên trong cũng có một giọng nói tang thương truyền ra.

“Thiểu Ti tông giết đệ tử liên minh của ta, chứng cứ vô cùng xác thực, diệt toàn bộ Thiểu Ti tông!”

Một trận pháp hình thành, bầu trời lập tức ngập máu, trong đó xuất hiện trên trăm thân ảnh, khí tức của mỗi một vị đều vô cùng kinh người, trên người tràn ngập sát ý nhao nhao hạ xuống!

Hết thảy đều diễn ra quá nhanh.

Lúc trước Liên Minh Bảy Tông vì uy hiếp Thất Huyết Đồng, tổng cộng có ba tông môn khai mở pháp bảo Cấm Ky, giờ phút này tuy chỉ mới vận dụng pháp bảo của Lăng Vân Kiếm tông, nhưng trong nháy mắt tiếp theo sáu cái tông khác của Liên Minh Bảy Tông đều đồng thời đều mở ra pháp bảo Cấm Ky, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ không trung của Liên Minh Bảy Tông hoàn toàn biến sắc.

Thiên hạ chấn động!

Chương 568: Ta xuống tay trước (1)

Tuy trên đại lục Vọng Cổ đang phát sinh một việc lớn động trời, nhưng lúc này Hứa Thanh vừa vào phế tích và hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng hắn mơ hồ cảm giác bầu trời sau giờ ngọ hình như nhiều hơn một chút màu đỏ nhàn nhạt.

Trừ cái này ra, không có gì dị thường nữa.

Vả lại tuy nhiều thêm một chút màu đỏ rất nhẹ, cũng rất khó khiến cho người ta có thể liên tưởng tới cái gì.

Cho nên hắn chỉ ngẩng đầu quét mắt nhìn qua liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem xét từng bức tường đổ bên trong phế tích.

Tòa phế tích này khác với những tòa thành phế tích mà Hứa Thanh từng đi tới, phong cách khá khác biệt, kết cấu nóc nhà nơi đây lấy hình giếng là chủ yếu, lớn nhỏ cao thấp thoạt nhìn tất cả đều rất là chỉnh tề, đồng thời hình như cũng ẩn chứa một loại quy tắc nào đó.

Đồng thời toàn bộ tòa thành trì mặc dù đã trải qua năm tháng hao mòn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sự xa hoa và tinh xảo của nó như cũ.

Mỗi một viên gạch trên mặt đất đều có hoa văn, mỗi một căn nhà đều mang theo linh vận, mỗi một con phố đều được trải bằng bạch ngọc, mỗi một cây cầu đều được thiếp vàng khảm bạc.

Chẳng qua hiện nay những vật xa hoa này đã bị dị chất ăn mòn, mất đi ánh sáng và phong hoá nghiêm trọng giá trị của chúng, duy chỉ có khi ánh mắt của hậu nhân quét tới, mới có khả năng tưởng tượng ra được sự huy hoàng giàu có trước kia của tòa thành trì này.

Nhưng sau khi tưởng tượng chấm dứt, thứ chiếu vào trước mắt chính là phân của các loại chim thú đầy trên mặt đất, còn có mảng lớn nước bùn và vô số cỏ dại có hình răng cưa sinh trưởng khắp nơi, với cả những con côn trùng thi thoảng bò qua từ trong mặt đất lầy lội.

Tất cả những thứ này khiến cho cả tòa thành trì này tràn ngập cảm giác mục nát, mà mọi chi tiết trong này cũng đã thể hiện vô cùng hoàn mỹ cái chữ ‘mục nát’ này, nhất là Hứa Thanh còn nhìn thấy hai chữ ‘Tử Thanh’ trên một tấm bia tàn phá.

“Trong địa đồ mà Tẩy Tiên Trì miêu tả, nơi này chính là phủ Thái Tử của Tử Thanh thượng quốc, là chỗ cư ngụ của Thái Tử.”

Hứa Thanh đi trên đường, đạp trên nước bùn nhìn qua dấu chân lộn xộn trên mặt đất, hắn ngẩng đầu ánh mắt đảo qua bốn phương, chú ý tới trong một số kiến trúc có thân ảnh tu sĩ thoảng qua.

Tu sĩ nơi đây không nhiều lắm, nhưng hình như đều có người ở quanh năm.

Thông qua bộ phận tài liệu mà hắn tìm được ở trong tông môn, Hứa Thanh biết rõ tòa phế tích này luôn có tu sĩ qua lại.

Bọn họ đến từ các nơi khác nhau trên Nam Hoàng Châu.

Có rất nhiều tu sĩ có tông môn, cũng có rất nhiều tán tu, bởi vì Hoàng Cấm rất lớn mà vật tư lại phong phú, cho nên mặc dù hung hiểm, nhưng nơi này vẫn trở thành địa phương được rất nhiều tu sĩ tới để thu hoạch tài nguyên.

Dẫu sao sống ở loạn thế thì vạn vật đều phải tranh giành, nhất là những tiểu tông tiểu thế lực cùng với tán tu lại càng phải như vậy.

Mỗi một lần tăng lên tu vi, mỗi một lần đề cao chiến lực, bọn họ phần lớn đều phải thông qua từng trận chém giết máu tanh cùng với lần lượt tìm được đường sống trong chỗ chết.

Loại khổ này các tu sĩ đại tông cũng phải trải qua, nhưng cấp độ cả hai có chỗ bất đồng, cho nên hung hiểm cũng tương đối cao hơn.

Mà tòa phế tích này vẫn thủy chung tồn tại trong nhiều năm qua, cho nên có thể thấy được tính an toàn của nó, bởi vậy nên nơi này đã biến thành nơi nghỉ chân của rất nhiều tu sĩ tới Hoàng Cấm thu hoạch tài nguyên.

Hứa Thanh đến liền dẫn tới rất nhiều người chú ý, nhưng bọn họ cũng chỉ liếc mắt nhìn liền nhanh chóng thu hồi, tính cách người nơi đây phần lớn rất cẩn thận, thực tế là cảnh giác đối với người bên ngoài.

Mà tính cách của Hứa Thanh cũng tương tự như thế.

Trong lúc đi về phía trước thì ánh mắt của Hứa Thanh lướt qua hai bên, cảnh giác với nguy hiểm và ác ý sẽ tới, nhưng tốc độ của hắn cũng không hề giảm mà càng lúc càng nhanh, vội vã đi về phía trung tâm của tòa phế tích này.

Không lâu sau, phía trước tầm mắt của Hứa Thanh xuất hiện một tòa miếu thờ với tạo hình quen thuộc.

Không giống với kiến trúc của những tòa nhà bên trong phế tích, đỉnh của đạo miếu Thái Thương là hình tròn.

Nếu nhìn bao quát từ trên cao, có thể thấy bên trong toàn bộ tòa phế tích, chỉ có chỗ này mới có một cái kiến trúc hình tròn như vậy, mà vị trí còn thuộc về chính giữa.

Bố trí như thế có thể tưởng tượng vào thời điểm nơi đây vẫn còn hưng thịnh, địa vị của tòa miếu này nhất định cực kỳ cao.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn qua, sau đó liền giơ chân lên bước tới gần.

Từ xa nhìn đến, bên ngoài miếu thờ có hơn mười tu sĩ quần áo khác nhau đang ngồi tản mát ở bốn phía, nam có nữ có.

Trong những người này có hai ba người tạo thành một nhóm, có người một mình một chỗ, vị trí đều là nơi có thể trông thấy cửa lớn của miếu thờ, mặc dù đều đang khoanh chân nhưng vẫn thi thoảng ngẩng đầu nhìn ra cánh cửa bên trong miếu thờ.

Về phần tu vi, phần lớn đều là Ngưng Khí đại viên mãn, cũng có Trúc Cơ chuẩn bị có mệnh hỏa, duy chỉ có hai vị lão giả tóc hoa râm với vẻ mặt đầy nếp nhăn là tu vi đạt đến trình độ một đoàn mệnh hỏa.

Hai lão giả Trúc Cơ một đoàn mệnh hỏa, cùng với ba đến năm người Trúc Cơ chưa mở mệnh hỏa, bọn họ ở chỗ này coi như hợp lý, dẫu sao cũng không phải là không thể cảm ngộ thành công, một khi cảm ngộ thành công một đao Thái Thương, đối với bọn họ mà nói chẳng khác gì là một bước lên trời.

Nhưng những Ngưng Khí đại viên mãn tồn tại ở đây thì lại khiến cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng sau khi Hứa Thanh đảo qua, đáy lòng liền mơ hồ có một đáp án.

Bởi vì một cái chớp mắt khi hắn đi tới, liền cảm nhận được từ trong đám người tản ra từng cảm giác tham lam và ác ý, nhưng sau khi phát hiện khí tức của hắn lại tựa như chim sợ cành cong, nhanh chóng thu hồi.

Đồng thời trong những bụi cỏ ở bốn phía còn có một vào thứ không ai để ý tới, bên trong đó dĩ nhiên là những bộ xương khô đã hư thối.

Nơi đây là đạo miếu Thái Thương, là nơi cảm ngộ một đao Thái Thương.

Nhưng nơi đây, cũng là một nơi mà thể hiện cái gọi là mạnh được yếu thua của tu sĩ trong Hoàng Cấm, là một nơi cùng hung cực ác.

Mượn nhờ danh khí của đạo miếu Thái Thương, nơi đây thỉnh thoảng sẽ có tu sĩ mộ danh mà đến, nếu là cường giả tự nhiên sẽ không sao cả, nhưng nếu như người tu vi chưa đủ đến đây, nhất định sẽ chết thảm ở nơi này và mất đi hết thảy những thứ vốn có của mình.

Mà hơn mười người ở ngoài miếu thờ này, trong phán đoán của Hứa Thanh, cho dù bọn họ cố ý chia thành ba phe, nhưng lại không cải biến được sự thật rằng bọn họ vốn là một đội.

Mắt thấy một màn này Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, bước từng bước một đi tới.

Hơn mười người ngoài đạo miếu này mịt mờ đưa mắt ra ý lẫn nhau một cái, cuối cùng vẫn không dám ra tay đối với Hứa Thanh.

Chương 569: Ta xuống tay trước (2)

Bọn họ có thể tồn tại ở chỗ này thì dĩ nhiên có đủ nhãn lực, mơ hồ nhìn ra Hứa Thanh không phải loại ngoài lương thiện.

Mà giờ khắc này theo Hứa Thanh tiếp cận tòa thần miếu, hắn nhìn thấy được bên trong miếu thờ có một pho tượng quen thuộc lại lạ lẫm, cũng nhìn thấy Thánh Quân Tử đang khoanh chân đả tọa bên dưới chân bức tượng Thần.

Một thân trường bào màu vàng tràn ra quang mang rất là chói mắt, trên đỉnh đầu còn có một cái ô tràn ra lưu quang như dòng nước chiếu rọi bát phương, rất gây chú ý.

Lúc này hai mắt của gã đang khép kín và toàn thân tràn ra lãnh ý, tựa như hết thảy cảm xúc chấn động trên người của gã đều là dư thừa.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, nội tâm nhấc lên cảnh giác, hắn không chú ý nhiều lắm về Thánh Quân Tử khi ở trong tông môn, không ngờ đối phương vậy mà lại tới đây cảm ngộ.

Mặc dù bây giờ tu vi của Hứa Thanh không hề tầm thường, nhưng hắn thích lấy thực lực tuyệt đối đi trấn áp, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không hắn sẽ không giao chiến với cực hạn của bản thân.

Vì vậy sau khi Hứa Thanh suy tư, mặc dù cũng động tâm với mệnh đăng của đối phương, nhưng cũng không cần thiết cướp đoạt và phát sinh mâu thuẫn vô cớ, cho nên hắn không có ý định bước vào bên trong miếu thờ, mà dự định tìm một vài bức tượng Thần ở bên ngoài thử đi cảm ngộ.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Đúng lúc này Thánh Quân Tử bên trong miếu thờ giống như có chỗ phát hiện, ánh mắt dài nhỏ chậm rãi mở ra, ánh mắt lạnh lùng không hỗn tạp bất luận một tia cảm xúc nào, giống như hai lưỡi dao sắc bén trực tiếp rơi vào trên người Hứa Thanh bên ngoài miếu thờ.

Một khắc nhìn thấy, gã không nói bất kỳ lời nào tay phải giơ lên, vung ra phía ngoài một cái.

Hư vô trước mặt lập tức vặn vẹo, chấn động trống rỗng xuất hiện từ bát phương, bụi bặm trên mặt đất lập tức cuốn lên, nháy mắt hội tụ đến tạo thành một thanh thạch kiếm.

Thạch kiếm vừa xuất hiện, một luồng khí thế vô cùng kinh người liền hiện lên, bên trên nó cũng tràn ra từng đạo kiếm khí bắn vào trên mặt đất phát ra âm thanh xì xì, mặt đất bên dưới lập tức xuất hiện từng đạo khe hở.

Ngoài miếu thờ, hai lão giả Trúc Cơ một đoàn mệnh hỏa nhìn thấy một màn này, thần sắc lập tức đại biến cấp tốc rút lui.

Bọn họ cũng tự biết mình, dựa vào lực lượng của bọn họ mà đối mặt với thanh đại kiếm tiện tay hình thành này, dù chỉ bị thổi chúng một chút cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Những người còn lại cũng đều tương tự như vậy, nhanh chóng rút lui.

Một khắc khi đám người bên ngoài thối lui, mũi kiếm bên trong miếu thờ chuyển động chỉ về phía Hứa Thanh, gào thét xông thẳng đến.

Tốc độ cực nhanh, âm thanh phá không lập tức dấy lên và hư không liên tiếp hiện ra những tia chấn động, thanh đại kiếm nháy mắt liền biến thành con thoi bay đến trước mặt Hứa Thanh, đâm thẳng tới mi tâm của hắn.

Sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống giơ tay phải lên, bắn ra một chưởng ở trên thanh kiếm đang lao tới.

Phịch, ầm…một tiếng nổ mạnh vang lên.

Thanh đại kiếm tan vỡ chia năm xẻ bảy, lúc rơi uống trước mặt Hứa Thanh còn tạo ra phong bạo quét ngang bốn phía, những nơi đi qua cỏ dại trên đất lập tức đứt gãy tận gốc, bùn đất bay lên giống như ở trong một cơn bão vậy.

Cũng may hơn mười tu sĩ kia rút lui nhanh, nếu không một khi bị ảnh hướng đến thì nhất định không còn khả năng sống.

Trong đám bụi bặm thì sắc mặt Hứa Thanh khó coi, ngẩng đầu âm lãnh nhìn vào trong miếu thờ, trực tiếp đối mắt với Thánh Quân Tử ở bên trong miếu thờ.

“Ngươi có ý gì?” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

Thần sắc của Thánh Quân Tử vẫn như bình thường, với gã mà nói muốn làm gì chỉ cần thích là được, muốn động thủ liền động thủ, muốn giết người liền giết người, nhất là trong lòng của gã, nhân tộc trên Nam Hoàng Châu không đáng giá nhắc tới.

Kể cả là Hứa Thanh, gã vốn không hề biết rõ đối phương, dù đối phương đã trấn áp Tư Mã Lăng, cũng chỉ bị gã chú ý một chút mà thôi, nhưng gã cũng chưa từng nhìn thấy qua bộ dạng của Hứa Thanh, mà gã cũng chỉ dự định để cho Hứa Thanh dưỡng lớn hơn một chút sau đó mới biến thành chất dinh dưỡng mà thôi.

Nhưng trong lúc gã cảm ngộ ở nơi này, liền nghe đệ tử Lăng Vân Kiếm tông truyền tin tức tới, biết được sự tình mà Hứa Thanh làm, cũng đã nhìn thấy hình ảnh của Hứa Thanh.

Mà vừa rồi ra tay cũng chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đối phương rõ ràng lông tóc không tổn hao gì, cái này quả thực để cho bên trong ánh mắt của gã lộ ra một tia ánh sáng kỳ dị, trong đầu liền dâng lên ý niệm lập tức muốn cắn nuốt Hứa Thanh.

Bất quá sau khi suy tư, gã vẫn cảm thấy lúc này cắn nuốt Hứa Thanh vẫn còn kém một chút ý vị, thế nên liền nhàn nhạt mở miệng.

“Là ngươi thừa dịp ta không có ở đây, bắt sư đệ của ta đi?”

“Sau khi trở về lập tức thả Tam Bái ra, Hứa Thanh, ngươi cũng nhớ kỹ, nếu Tam Bái mất một sợi tóc ta liền đoạn một ngón tay của ngươi, không có ngoại lệ.”

Thánh Quân Tử bình tĩnh truyền ra lời nói giống như căn dặn, nói xong liền không thèm để ý tới Hứa Thanh nữa, nhắm mắt đả tọa.

Mà mọi người bên ngoài đạo miếu cũng đều nhao nhao ngừng thở, thần sắc khác nhau, ánh mắt tập trung quan sát trên người Hứa Thanh cùng Thánh Quân Tử.

Trong khoảng thời gian này bọn họ đã tra xét được thân phận của Thánh Quân Tử, cũng cảm nhận được sự bá đạo của đối phương, giờ phút này nhìn gã xuất thủ cũng quả thực vô cùng cường hãn.

Đồng thời thông qua lời nói vừa xong, bọn họ cũng đã biết được thân phận của Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, tự liệt của Thất Huyết Đồng?”

“Đây chính là thiên kiêu của Thất Huyết Đồng ...”

“Vậy thì như thế nào, đối mặt với người của đại lục Vọng Cổ, vẫn phải cúi đầu.”

Hứa Thanh đứng ở cửa ra vào, ánh mắt đảo qua cái cổ Thánh Quân Tử, lại nhìn một chút mệnh đăng cái ô trên đỉnh đầu đối phương, trong mắt lóe lên hàn mang và sát cơ mãnh liệt.

Lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen nhìn thấy một màn này thì liên tục hít sâu, nhưng lão không dám tuỳ tiện biểu lộ, lo lắng bị con chân long khác kia phát hiện, nhưng đáy lòng của lão cũng đang cảm thán vô cùng.

“Trong những cuốn sách cổ mà ta từng đọc, thường thường là sau khi bị địch nhân khi nhục, nhân vật chính sau đó liền bị ép buộc bất đắc dĩ, không thể nhịn được nữa chỉ có thể phản sát lại, mặc dù như vậy đúng là thoải mái thật, nhưng sau khi thấy nhiều cũng cảm thấy có chút nhàm chán.”

“Nhưng Hứa ma đầu này lại không giống vậy, với tính cách của hắn, một khi địch nhân lộ ra một chút sát cơ khiến cho hắn cảm thấy sinh mệnh của mình bị uy hiếp, vậy thì không cần địch nhân ra tay mà hắn sẽ tự động tràn ngập sẵn sát cơ rồi.”

Hứa Thanh không hề biết những suy nghĩ này của lão tổ Kim Cương Tông, nhưng hắn biết chiến lực của mình và Thánh Quân Tử tồn tại chênh lệch, cho nên lúc này hắn cũng không hề hành động thiếu suy nghĩ, sau khi quay người liền tìm một vị trí thuận gió khoanh chân ngồi xuống, không để lộ dấu vết mà bắt đầu phóng độc.

Hắn muốn giết chết Thánh Quân Tử này.

Bởi vì cái tên đệ tử Lăng Vân Kiếm tông bị hắn bắt trong tổng bộ của Dạ Cưu kia, lúc ấy hắn đã ra tay trấn áp người này cho nên đối phương không chỉ mất tóc, sau khi bị hắn tiện tay đập vào trên mặt đất thì rất nhiêu xương cốt trong thân thể của tên đó đều đã vỡ vụn.

Dựa theo lời nói của Thánh Quân Tử, một sợi tóc đổi một ngón tay, vậy nhiều xương cốt bị vỡ như thế chính là muốn giết người rồi.

“Vậy ta sẽ giết chết ngươi trước!” Hứa Thanh nheo mắt lại giấu sát ý đi, không để lộ ra chút sát ý nào trong mắt, tiếp tục phóng độc đồng thời cũng nhanh chóng quan sát bốn phía, tìm kiếm thân ảnh người vệ đạo của đối phương.

Mắt thấy một màn này, lão tổ Kim Cương Tông lập tức nghĩ thầm tròng lòng.

“Hứa ma đầu đang phóng độc, đây là tiết tấu muốn xuất thủ trước rồi! Đây là cuộc chiến giữa hai nhân vật chính trong sách cổ, cũng chính là cuộc chiến của chân long đó nha!!”

–

Lại sắp đánh nhau to rồi, không biết lão Nhĩ Căn có quay xe gì mà tạm ngăn cuộc chiến này hay không, cá nhân tại hạ thấy thời điểm này Hứa Thanh vẫn còn kém hơn so với Thánh Quân Tử.

Thực lực lộ ra bên ngoài của Thánh Quân Tử đã là 6 mệnh hỏa, nhưng thiên kiêu nào mà chả ẩn giấu những thủ đoạn khác cơ chứ, có thể tổng thực lực thật sự của Thánh Quân Tử là từ 7-9 mệnh hỏa.

P/s: Cầu đề cử Ngọc Phiếu!

Chương 570: Đao bén cạ vào nhau (1)

Lão tổ Kim Cương Tông run rẩy, ngay cả lão cũng không phân biệt được bản thân run rẩy là vì hoảng sợ hay là run rẩy vì kích động, nhưng lão hiểu được một điều, một khi Hứa Thanh muốn giết người, vậy trừ phi đối phương có phương pháp động trời, bằng không thì tất nhiên sẽ không chết không thôi.

Trước kia địch nhân của Hứa Thanh đều không phải cực mạnh, nhưng lúc này không giống vậy.

Sự cường hãn của Thánh Quân Tử, chẳng những lão tổ Kim Cương Tông đã cảm thụ qua từ xa xa, mà khi ở bên trong que sắt lão cũng thỉnh thoảng nghe thấy đệ tử của Bộ Hung ti đàm luận, biết rõ người này có tư chất tuyệt thế.

Nhưng mà giờ phút này lão không cách nào lo lắng được nữa rồi, lão hiểu rằng mình chỉ cần biết một điều là được…

Bởi vì lấy tính cách của Hứa ma đầu, nếu thật sự phải chết ở chỗ này, trước khi tử vong tất nhiên sẽ vận dụng hết tất cả thủ đoạn, mà tự bạo que sắt đại khái cũng là khả năng thứ nhất.

“Bởi vì Thánh Quân Tử này mà Hứa ma đầu muốn giết người, bởi vì Thánh Quân Tử này mà Hứa ma đầu muốn tự bạo ta, bởi vì tên Thánh Quân Tử này mà ta sẽ gặp phải nguy hiểm tới tánh mạng, đây hết thảy đều là do tên chó chết Thánh Quân Tử này mà ra, Thánh Quân Tử, đồ chó nhà ngươi muốn hại ta.”

Lão tổ Kim Cương Tông nghĩ tới đây, ánh mắt lập tức đỏ thẫm vì căm phẫn, xuyên thấu qua que sắt màu đen nhìn chằm chằm vào Thánh Quân Tử.

Cái bóng ở bên dưới rõ ràng cũng cảm nhận được chấn động rất nhỏ từ Hứa Thanh và lão tổ Kim Cương Tông, bây giờ nó đã mở ra rất nhiều linh trí, cho nên sau khi thoáng suy tư một chút nó cũng lập tức trở nên khẩn trương.

Lúc này sắc trời bên ngoài đã là hoàng hôn, Hứa Thanh một mực không để lộ chút dấu vết mà cứ tiếp tục phóng độc, từng trận từng trận độc khí vô sắc vô vị tản ra khắp bốn phía.

Trên thực tế thì những thứ này thật ra không phải độc chân chính, bất kể là để bọn chúng một mình hay hỗn tạp tất cả vào một chỗ thì bọn chúng đều vô hại với người khác, nhưng một khi xuất hiện một loại thuốc dẫn tác động hoặc xúc tác khiến chúng nó biến hóa, vậy thì chúng nó sẽ lập tức hóa thành kịch độc.

Nhưng hiển nhiên Hứa Thanh cảm thấy những thứ này còn chưa đủ để xóa đi chênh lệch giữa mình cùng với Thánh Quân Tử, dẫu sao Thánh Quân Tử từng bày ra chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa ở trong Thất Huyết Đồng, loại chiến lực như thế quá đáng sợ, còn có thể đánh một trận cùng trưởng lão của đệ nhất phong.

Quan trọng nhất là Hứa Thanh còn không rõ, chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa đã là toàn bộ chiến lực của Thánh Quân Tử hay chưa.

Mặt khác, hắn cũng không hề cảm thụ được tung tích người vệ đạo của đối phương ở gần quanh đây.

“Lấy tính cách của Thánh Quân Tử thì không thể nào để cho người vệ đạo ẩn nấp, vậy xác suất lớn chính là những người vệ đạo kia đã bị gã an bài ra ngoài rồi, có lẽ được cử đi xử lý những sự tình khác ở bên trong Hoàng Cấm này?”

Hứa Thanh hơi nghiêng đầu suy nghĩ, để phòng ngừa vạn nhất thì hắn cảm thấy mình còn cần phải quan sát nhiều hơn một chút, không thể hành động thiếu suy nghĩ, đồng thời hắn cũng chuẩn bị phóng thêm nhiều độc ra ngoài hơn, như thế mới có thể khiến cho phần thắng của bản thân tăng thêm.

Đồng thời Hứa Thanh cũng mở ra năm chiếc bình cất giữ tiểu hắc trùng, điều khiển toàn bộ bọn chúng tản ra bên ngoài.

Chỉ là sau khi tiểu hắc trùng bay ra, kết quả phản hồi trở lại càng khiến cho Hứa Thanh cảnh giác sâu hơn.

Cái ô trên đầu của Thánh Quân Tử lại có được một loại chức năng phòng hộ nào đó, khiến cho tiểu hắc trùng không cách nào lập tức xuyên thấu, chỉ có thể bám vào ở phía trên và chờ đợi cơ hội.

“Mệnh đăng của ta có thể thủ hộ thần hồn….Mệnh đăng của Thánh Quân Tử thì là thủ hộ thân thể sao?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hoàng hôn lặn xuống và ban đêm kéo đến, theo trăng sáng xuất hiện trên bầu trời, ánh trăng lập tức tung bay khắp đại địa phía dưới.

Trong khi đang cảm thụ và bố trí độc bốn phía, sau đó còn phải cân nhắc trong lòng xem tiếp tục cần thêm loại độc nào, lúc này thần sắc Hứa Thanh bỗng nhiên khẽ động.

Hắn thấy được những tu sĩ bên ngoài miếu thờ có dị động, chớp mắt khi ban đêm vừa phủ xuống thì thần sắc của bọn họ lập tức hiện dấu hiệu ngưng trọng, trong mắt một số người thậm chí còn mơ hồ xuất hiện vẻ chờ mong.

Điều này khiến cho Hứa Thanh khá là kinh ngạc, hắn ngẩng đầu nhìn qua, đưa mắt nhìn đến trên người một lão giả Trúc Cơ một đoàn mệnh hỏa ở xa xa.

Bị ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới thì thân thể lão giả này lập tức run lên, sau khi do dự một hồi lão liền vội vàng đứng dậy cúi đầu về phía Hứa Thanh, sau đó trầm thấp mở miệng.

“Hứa đạo hữu, ngươi không biết huyền cơ của đạo miếu Thái Thương này sao?

Hứa Thanh nghe vậy thần sắc vẫn như cũ, trong tư liệu hắn thu được trong tông môn hoàn toàn không có cái gì liên quan tới huyền cơ mà đối phương vừa nói, vì vậy nhẹ gật đầu chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Lão giả thấy như thế thì không hề do dự, cũng không giấu giếm mà lập tức báo cho hắn biết nguyên nhân vì sao bọn họ như vậy.

“Hứa đạo hữu, đạo miếu Thái Thương này lúc trước vẫn như bình thường, duy chỉ có bốn năm hôm gần đây bỗng nhiên có chút biến hóa, cho nên bây giờ mới khiến cho các nhân tài từ bốn phương tới đây nhiều hơn trước kia không ít.

“Biến hóa này chính là mỗi khi ban đêm phủ xuống, sau khi ánh trăng chiếu vào đạo miếu, một khắc khi ánh trăng chiếu vào bức tượng Thần, tượng Thần sẽ có một vài đạo đao ảnh bay múa chiếu ra ngoài.”

“Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, nhưng hiện tại lại không có người nào có thể thành công cảm ngộ được những đạo đao ảnh này, chỉ có vị đại nhân kia…” Ánh mắt lão giả nhanh chóng quét qua trên người của Thánh Quân Tử trong đạo miếu.

“Từ khi người này tới thì mỗi đêm đều có thu hoạch, mà chúng ta mặc dù lần lượt thất bại nhưng đáy lòng vẫn còn có chút chờ mong, không cầu có thể hoàn toàn cảm ngộ, dù bản thân chỉ có thể cảm ngộ được chút da lông cũng đủ để chúng ta nâng cao năng lực sinh tồn của mình.”

Lão giả cười khổ mở miệng.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, quay đầu nhìn vào trong thần miếu.

Giờ phút này ánh trăng trên bầu trời cũng đang chiếu xuống, những tia sáng sáng ngời chiếu thẳng vào trên mặt đất, lúc chiếu vào trên miếu thờ cũng có một vài tia sáng xuyên qua khe hở của đỉnh miếu, lọt vào trong miếu chiếu vào trên bức tượng Thần.

Trong sự chú ý của Hứa Thanh, rất nhanh dưới ánh trăng chiếu rọi, bức tượng Thần bên trong đạo miếu Thái Thương liền chậm rãi xuất hiện một chút biến hóa.

Trong lúc mơ hồ bức tượng Thần kia giống như linh động nhiều hơn một chút, hình như bắt đầu chuyển động, từng đạo đao ảnh như ẩn như hiện biến ảo bên người của nó.

Nhưng chỉ cần nháy mắt một cái, tất cả mọi thứ lại khôi phục như thường.

Chương 571: Đao bén cạ vào nhau (2)

Hứa Thanh cảm thấy kỳ dị và tiếp tục ngóng nhìn, rất nhanh hắn lại lần nữa cảm nhận được bức tượng Thần có dấu hiệu linh động, lại lần nữa cảm nhận được đao ảnh ở bốn phía.

Trong mắt người ngoài những đao ảnh này chỉ là một mảnh mơ hồ, duy chỉ có trong nháy mắt một số người có lẽ sẽ có cơ hội nhìn thấy đao phong rõ ràng hơn một chút.

Nhưng ở trong mắt Hứa Thanh, bởi vì hắn vốn đã cảm ngộ ra một đao Thái Thương, cho nên giờ phút này mỗi một đạo đao ảnh phía trước đều rất là rõ ràng.

Mà ngay khi hắn nhìn rõ, đỉnh đầu của hắn lập tức thình lình huyễn hóa ra hư ảnh của một thanh Thiên Đao!

Đao này đúng là một đao Thái Thương mà hắn đã cảm ngộ, giờ phút này theo hắn ngóng nhìn về bức tượng Thần, sau khi Thiên Đao biến ảo thành hình thì lưu quang bắn ra bốn phía, tựa như đang tiến hành một loại biến hóa nào đó.

Nếu cẩn thận nhìn tới, có thể thấy rõ biến hóa này khiến cho trình độ ngưng thực của Thiên Đao càng thêm rõ ràng hơn nữa.

Thiên Đao đã từng là hư ảo, mà hôm nay vào giờ khắc này sau khi lưu quang xuất hiện, bên trong đao lại xuất hiện một loại cảm giác ngưng thực, bắt đầu từ chuôi đao.

Vả lại loại ngưng thực này vẫn còn đang tiếp tục lan tràn, có thể tưởng tượng một khi tràn ngập toàn bộ thân đao, một đao Thái Thương của Hứa Thanh sẽ từ hư ảo tăng lên một bước, tiến đến gần hơn với tồn tại chân thật.

Một màn này khiến cho mười người ở bốn phía bên ngoài nhao nhao chấn động, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ giật mình, mà lúc này trên đỉnh đầu của Thánh Quân Tử đang khoanh chân đả tọa trong đạo miếu cũng xuất hiện một thanh Thiên Đao tương tự với Thiên Đao của Hứa Thanh!

Chỉ là Thiên Đao của gã là màu xanh, mà Thiên Đao của Hứa Thanh là màu tím, giờ phút này khi hai thanh Thiên Đao đều lần lượt xuất hiện, màn này khiến cho bốn phía bên ngoài đạo miếu lập tức truyền đến những âm thanh hấp khí, đôi mắt của không ít người co rút lại và hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Tuy Thánh Quân Tử nhiều ngày trước vừa đến đã liền hiển lộ ra một màn này, thậm chí còn liên tục xuất hiện cho đến tận bây giờ, những người khác cũng đã nhìn thành quen rồi. Nhưng Hứa Thanh vừa xuất hiện lại cũng có thể tuyệt thế như vậy, điều này quả thực khiến cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ biết rõ, một màn này đại biểu hai người bọn họ đều đã từng cảm ngộ qua một đao Thái Thương, vả lại đều có ngộ tính kinh người, có khả năng cảm ngộ thành công đao thứ hai này.

“Hứa Thanh này…không hổ danh là thiên kiêu của Thất Huyết Đồng!”

“Hai người bọn họ đều đang cảm ngộ, mà xem ra cả hai đều đang từ trạng thái hư ảo hóa thực, hiển nhiên một khắc khi hoàn toàn ngưng thực, chính là thời điểm cảm ngộ thành công.”

“Để xem bọn hắn ai thành công trước, một khi có người thành công, bất kể người trước cảm ngộ được bao nhiêu thì đều lập tức vô dụng, mất đi tất cả hình ảnh đã từng cảm ngộ.”

Mười người bọn họ đứng ngoài đạo miếu Thái Thương nhìn nhiều ngày như vậy rồi, cho nên hiểu rất rõ điều này, lúc này cả đám thấp giọng nghị luận, nhưng bọn họ cũng không dám nổi lên bất luận tâm tư không đứng đắn nào ở trong thời điểm này!

Bởi vì cảm ngộ một đao Thái Thương không có nghĩa là sẽ mất đi sự cảnh giác và lực lượng chém giết người khác, nếu bọn họ dám tới quấy nhiễu nhất định sẽ chết thảm tại chỗ.

Trong mắt của mọi người ngoài miếu, Thiên Đao trên đỉnh đầu của Hứa Thanh và Thánh Quân Tử đều tràn ra quang mang rực rỡ, mà thoạt nhìn thì trình độ ngưng thực của Thánh Quân Tử rõ ràng càng lớn hơn Hứa Thanh, bây giờ đã đạt đến bộ dáng năm thành rồi.

Về phần Hứa Thanh tới chậm, thời gian cảm ngộ không bằng Thánh Quân Tử, trình độ ngưng thực lúc này chỉ tới một thành.

Hứa Thanh ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn qua đao ảnh của Thánh Quân Tử, từ nơi này nếu hắn cứ tiếp tục cảm ngộ như thế cũng đối phương, vậy thì nhất định là Thánh Quân Tử sẽ nhanh hơn một bước đạt được một đao này.

Tuy rằng hắn rất cần một đao Thái Thương, nhưng ở bên ngoài còn có rất nhiều đạo miếu khác nữa, với cả chỉ có cảm ngộ đủ bảy đao mới tính là công pháp Hoàng cấp, cho nên đối với Hứa Thanh mà nói, cảm ngộ thành công một đao ở nơi này hay không cũng không có trọng yếu.

Lúc này Hứa Thanh đang cân nhắc có nên thừa dịp đối phương đang cảm ngộ để ra tay hay không.

"Tuy hắn có bốn đoàn mệnh hỏa, chiến lực ít nhất là sáu đoàn mệnh hỏa, nhưng...120 đạo pháp khiếu, trên thực tế sẽ tồn tại một phần nhược điểm cực lớn!"

Trong khoảng thời gian này, khi Hứa Thanh giao chiến cùng thiên kiêu của Liên Minh Bảy Tông, hắn đã có chỗ nghiên cứu về 120 đạo pháp khiếu của các thiên kiêu này.

"Tốt nhất là chờ ta phóng độc càng nhiều thêm một chút, từ đó khi độc bạo mới có uy lực càng lớn." Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó thu hồi ánh mắt, hắn có sự kiên trì nên quyết định lại chờ thêm một chút, vả lại nhìn tốc độ cảm ngộ của đối phương cũng không thể nào trong mấy ngày là có thể thành công.

"Mặt khác, những người vệ đạo kia của gã mặc dù không có ở đây, nhưng ta cũng phải đề phòng toàn diện."

Hứa Thanh nghĩ tới đây, tạm thời áp chế sát ý trong lòng lại.

Mà nháy mắt khi hắn áp chế sát cơ trong lòng xuống, Thánh Quân Tử ngồi trong đạo miếu cũng quay đầu lại với vẻ mặt không cảm xúc nhìn Hứa Thanh ở ngoài đạo miếu, nhất là khi nhìn qua đao ảnh trên đỉnh đầu Hứa Thanh thì ánh mắt cũng dần dần biến thành lạnh như băng, như nhìn người chết.

"Gà nhà mà thôi, cũng dám tranh nhau phát sáng cùng Phượng Hoàng!"

Gã không có ý định tiếp tục nuôi dưỡng con gà này nữa, nếu như tên Hứa Thanh này dám cùng gã tranh giành cơ duyên, như vậy cứ chém là được, cũng không lãng phí thời gian gì cả, giết xong liền có thể tiếp tục cảm ngộ.

Về phần đối phương có thân phận là tự liệt của Thất Huyết

Đồng thì Thánh Quân Tử không thèm để ý, bởi vì vào ban ngày lúc bầu trời xuất hiện dấu vết ửng đỏ thì gã cũng lập tức phát hiện, phối hợp với hiểu biết của gã về một số chuyện trong tông, gã biết rõ Liên Minh Bảy Tông đã ra tay với Thiểu Ti tông trên phía bắc.

Bây giờ chính là thời điểm Liên Minh Bảy Tông sĩ khí cao nhất, giết một tên trong tự liệt thì dĩ nhiên Thất Huyết Đồng cũng không dám lên tiếng.

Tính cách của gã là tùy tâm mà động, bây giờ đáy lòng đã nổi lên sát ý liền không có chút gì do dự, bỗng nhiên đứng dậy đạp một bước lao ra bên ngoài đạo miếu.

120 đạo pháp khiếu trong cơ thể lập tức như lò lửa thiêu đốt, bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể lập tức bốc lên ngập trời và mệnh đăng trên đỉnh đầu hình thành một cái ô tràn ra ánh sáng bảy màu, quái điểu thân xanh đuôi đỏ sau lưng mơ hồ hiện ra, tiếng hót lập tức vang vọng cả bầu trời.

Vào thời khắc này chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa động trời nổ lên, gió không thể thổi và khí thế trấn áp bốn phương khiến cho phong vân biến sắc, bầu trời bỗng nhiên giống như có vô số thiên lôi vang vọng.

Căn bản là mọi người bên ngoài đạo miếu không cách nào kịp phản ứng, bọn họ không có tư cách nhìn đến tốc độ của sáu đoàn mệnh hỏa, chỉ có Hứa Thanh nơi đây chợt ngẩng đầu.

Sáu đoàn mệnh hỏa vừa cháy lên, hắn cũng không nhìn thấy được đối phương.

Dẫu sao thì chênh lệch giữa sáu đoàn mệnh hỏa và năm đoàn mệnh hỏa cũng tựu như bốn đoàn mệnh hỏa trấn áp ba đoàn mệnh hỏa vậy, chênh lệch quá lớn!

Nhưng bốn phía chung quanh đều là độc của hắn, ngoài thân thể của Thánh Quân Tử còn tràn ngập tiểu hắc trùng, tất cả những cái này khiến cho Hứa Thanh có thể ngay lập tức phát hiện đối phương dị động.

Chương 572: Nhược điểm của bốn đoàn mệnh hỏa (1)

Lực lượng của sáu đoàn mệnh hỏa đến cùng mạnh như thế nào, mặc dù Hứa Thanh chưa từng chân chính giao chiến qua nhưng trong lòng của hắn cũng có thể hình dung, thậm chí có thể tưởng tượng ra được.

Bởi vì hắn hiểu rất rõ cảnh giới Trúc Cơ, mỗi khi tăng thêm một đoàn mệnh hỏa là chiến lực đều sẽ tăng lên nghiêng trời lệch đất.

Thậm chí nhiều khi hắn cũng cảm giác sau khi Trúc Cơ thắp lên mệnh hỏa, mỗi lần thêm một đoàn mệnh hỏa đều giống như Ngưng Khí đột phá bước vào Trúc Cơ vậy, giống như vượt qua một cái đại cảnh giới.

Hứa Thanh không biết bên ngoài phiến tinh không này có còn thế giới khác hay không, nếu có vậy thì những cái chủng tộc trong thế giới kia phải chăng cũng tu hành giống như bọn họ?

Phải chăng lúc ở cảnh giới Trúc Cơ này cũng tu luyện mệnh hỏa, và mỗi lần thêm một đoàn mệnh hỏa cũng sẽ có biến hóa lớn như vậy?

Bởi vì Hứa Thanh cảm thấy, giữa Trúc Cơ và Trúc Cơ chênh lệch xa nhau quá nhiều.

Như bốn đoàn mệnh hỏa có thể dễ dàng trấn áp ba đoàn mệnh hỏa, trừ phi đối phương có bảo vật kinh người, bằng không mà nói bốn đoàn mệnh hỏa có thể lập tức chém giết ba đoàn, với cả đây không phải là vấn đề dùng số lượng có thể bù đắp, quả thực hoàn toàn khác biệt lúc còn là Ngưng Khí.

Mà chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa trấn áp năm đoàn mệnh hỏa …cũng tương tự như vậy.

Lúc này Hứa Thanh chỉ có thể cảm thụ là Thánh Quân Tử đã triển khai tấn công, nhưng mắt của hắn căn bản là không cách nào hoàn toàn nhìn thấy thân ảnh của đối phương.

Dù ba đoàn mệnh hỏa trong cơ thể của hắn cháy lên và lực lượng mệnh đăng đã hình thành kèm theo Kim Ô gia trì vào thân thể, cũng chỉ khiến hắn có thể miễn cưỡng nhìn thấy tàn ảnh mơ hồ của Thánh Quân Tử đang di chuyển với tốc độ kinh người vô cùng, chớp mắt liền trực tiếp xuất hiện ở trước mặt mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cỗ chấn động kinh khủng tột cùng, toái diệt bát phương hun trời hách địa, sắc nhọn không thể đỡ trực tiếp bộc phát tới trước mắt hắn.

Thanh âm ầm ầm vang lên, toàn thân Hứa Thanh chấn động kịch liệt và thân thể bay ngược lại như diều đứt dây, đồng thời sắc mặt trắng bệch và khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng thương thế cũng không có nặng lắm.

Một khắc khi Thánh Quân Tử lao đến, bên ngoài thân thể của Hứa Thanh đã có một màn hào quang hiện ra.

Màn hào quang mở ra hình thành một lớp phòng hộ, cản trở một kích kinh khủng của Trúc Cơ sáu đoàn mệnh hỏa!

“Thì ra là ỷ vào lực lượng Nguyên Anh che chở, nhưng lực lượng của đạo che chở này đã ảm đạm nhiều rồi, lại có thể kiên trì bao lâu?” Thánh Quân Tử nhàn nhạt mở miệng, nhìn Hứa Thanh đang bay về phía ngược lại, gã thu hồi bàn tay vừa đánh tới.

Thân thể Hứa Thanh đụng vào mặt đất cày ra một đường vết tích dài, cho đến khi lùi ra bên ngoài hơn mười trượng mới dừng lại được, lúc ngẩng đầu nhìn về Thánh Quân Tử thì ánh mắt của hắn đã lạnh như băng.

Sức mạnh của Thánh Quân Tử, lúc này coi như Hứa Thanh đã tự mình thể hội, trên cơ bản thì đối phương cho hắn một cảm giác không khác gì Bạch Lệ khi ở trong Hải Tinh tộc, không kém bao nhiêu với khi Bạch Lệ hiển lộ ra sức mạnh trong lúc giả làm tộc trưởng Kim Đan của Hải Tinh tộc.

Tốc độ tương tự, sức mạnh bộc phát cũng tương tự.

Cho nên mấy vị điện hạ của đệ nhất phong không cách nào chống cự, ăn một kích của gã liền tàn tạ.

Hiển nhiên nếu không phải ở trong Thất Huyết Đồng mà động thủ ở bên ngoài, vậy một kích kia không chỉ là tàn tạ, mà là bị chém giết.

Cho nên Hứa Thanh rất rõ ràng, dù bây giờ hắn có chiến lực năm đoàn mệnh hỏa, nhưng khi trực diện với chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa mà không có sự che chở của lực lượng Nguyên Anh mà Lục gia tặng cho, vậy một cái chớp mắt vừa rồi hắn hẳn đã chết, khối thủy tinh màu tím cũng không kịp khôi phục cho hắn.

Nhưng sự kinh khủng của sáu đoàn mệnh hỏa không chỉ là những thứ này, lúc này đám tiểu hắc trùng mà Hứa Thanh phóng xuất từ đầu vẫn chỉ có thể ẩn giấu ở bên ngoài thân thể của Thánh Quân Tử như trước, không cách nào phá vỡ lớp phòng hộ vô hình mà mệnh đăng biến thành kia.

“Nói như vậy, sáu đoàn mệnh hỏa chẳng khác nào là Kim Đan sao, Kim Đan một tòa Thiên Cung?” Hứa Thanh nhớ tới tài liệu hắn đọc về Tư Mã Như của Liệp Dị Môn, bên trong đã từng đề cập tới Thiên Cung.

Mà hôm nay hắncũng không phải là hoàn toàn không biết gì về cảnh giới Kim Đan, hắn biết rõ Kim Đan tu luyện chính là Thiên Cung, vả lại còn không phải là một tòa.

Như Tư Mã Như, ả đang bế quan ý đồ hình thành tòa Thiên Cung thứ hai.

“Thiên Cung của Kim Đan cảnh, một cung sáu đoàn mệnh hỏa?”. Hứa Thanh giống như có điều suy nghĩ.

Giờ phút này nếu có ngoại nhân đứng ở nơi đây, thấy một màn như vậy lại còn biết được suy nghĩ của Hứa Thanh, vậy thì nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Bởi vì Hứa Thanh vào thời điểm này lại rõ ràng không lo lắng chút nào, thậm chí còn có thời gian tính toán lực lượng Thiên Cung của Kim Đan.

“Có chút ý tứ, vậy mà còn có thời gian suy tư? Vậy thì hãy nhìn xem… Thứ ngươi dựa vào này có thể kiên trì mấy lần.”

Thần sắc của Thánh Quân Tử vẫn bình tĩnh như thường, bước một bước về phía trước với tốc độ vẫn vô cùng kinh người như cũ, chỉ có thể nhìn đến tàn ảnh do tốc độ cực hạn tạo ra, một khoảnh khắc sau đã trực tiếp đến trước mặt Hứa Thanh, lần nữa tung ra một chưởng.

Nhưng lúc này Hứa Thanh đã bắt đầu phản kích.

Ngay khi một chưởng của đối phương hạ xuống, 92 đạo pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh lập tức lần nữa bốc lên, trong nháy mắt hình thành ánh lửa chói mắt chiếu rọi bên ngoài, hai tay cũng bấm niệm pháp quyết rồi chợt nhấn một cái về phía trước.

Một nhấn phía dưới, bên trong pháp khiếu có một đạo tàn hồn bị Hứa Thanh coi là vũ khí trực tiếp phóng xuất ra bay thẳng đến Thánh Quân Tử.

Tiếng nổ lập tức vang vọng, tốc độ Thánh Quân Tử quá nhanh đã trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Hứa Thanh, một khắc xuất hiện tay phải của gã liền nhàn nhạt vung lên, toàn thân Hứa Thanh chấn động mãnh liệt và lực lượng Nguyên Anh che chở kịch liệt rung động lắc lư, thân thể của Hứa Thanh lần nữa bị cuốn ngược lại.

Nhưng đạo tàn hồn mà hắn phóng xuất ra từ trong cơ thể vẫn còn tồn tại như cũ, thậm chí nó giống như còn mang theo một chút bản năng, sau khi xuất hiện liền bay thẳng đến Thánh Quân Tử, vừa tới gần còn tràn ra vẻ tham lam và điên cuồng.

“Quá yếu.” Thánh Quân Tử lắc đầu, giơ tay phải vung lên bên cạnh một cái muốn xóa sổ đám tàn hồn kia đi.

Nhưng ngay khi tay phải của gã chạm vào đám tàn hồn này, vẻ tham lam bên trong đám tàn hồn này lập tức phóng đại, không quan tâm tới bàn tay của Thánh Quân Tử mà chợt chui thẳng vào tay phải của gã.

Đạo tàn hồn này chính là tàn hồn của tên tu sĩ Quỷ U tộc sau khi bị Hứa Thanh bắt được, sau đó liền bị Hứa Thanh hành hạ cho đến bây giờ vẫn còn chưa chết.

Tộc này vô cùng thần bí, trời sinh liền có được phương pháp đoạt xá, dù Thánh Quân Tử có mệnh đăng phòng hộ nhưng thứ nó bảo vệ là thân thể của Thánh Quân Tử, không phải hồn của gã.

Cho nên hồn của tên Quỷ U tộc kia có thể bỏ qua lớp phòng hộ của Thánh Quân Tử mà chui vào trong và lập tức điên cuồng dũng mãnh lao tới hồn phách của gã, mắt thấy sẽ lập tức thôn phệ.

Chương 573: Nhược điểm của bốn đoàn mệnh hỏa (2)

“Có chút ý tứ.” Biểu cảm của Thánh Quân Tử không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng quái điểu thân xanh đuôi đỏ sau lưng đột nhiên hiện ra, trong mắt của nó lộ ra một tia khinh miệt, sau khi hót lên một tiếng hi..i..iiiii, nó liền giương cánh bay lên chợt mổ một phát vào trong thân thể Thánh Quân Tử!

Thân thể của nó lập tức hư nhược, một mổ này trực tiếp xuyên qua thân hình Thánh Quân Tử, theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, đạo tàn hồn của tên Quỷ U tộc bị Hứa Thanh hành hạ bấy lâu đã yếu ớt vô cùng không còn như lúc trước, lúc này liền bị Diệt Mông mổ trúng một cái rồi bỗng nhiên nuốt xuống.

Có thể nhìn thấy trong cơ thể của quái điểu Diệt Mông lúc này tựa như có một cái hắc động, sau khi nuốt đạo tàn hồn của tên Quỷ U tộc xuống liền trực tiếp trấn áp vào bên trong hắc động, khiến cho đạo tàn hồn này không cách nào chạy ra, chỉ có thể truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt của Thánh Quân Tử không hề nổi lên nửa điểm gợn sóng, dường như đối với gã thì đạo tàn hồn này không hề có ý nghĩa gì cả, giờ phút này gã quay đầu nhìn qua Hứa Thanh xa xa với khóe miệng tràn ra máu tươi, sau đó gã liền lắc đầu.

“Còn có những thủ đoạn khác không? Nếu như không có, lúc đạo che chở của ngươi tan vỡ, chính là lúc ngươi diệt vong.”

“Ngươi rất dài dòng.” Hứa Thanh liếm máu tươi bên khóe miệng, trong mắt mang theo cảm xúc lạnh như băng, bình tĩnh mở miệng.

Thánh Quân Tử nghe vậy cũng không nói gì, giơ chân phải lên đang muốn hạ xuống.

Nhưng vào lúc này thân thể của gã bỗng nhiên chấn động, thần sắc lần đầu tiên xuất hiện biến hóa và gã chợt cúi đầu, chẳng biết từ lúc nào mà trong cơ thể của gã, phía trên đạo pháp khiếu cuối cùng trong 120 đạo pháp khiếu lại xuất hiện một cái bóng đen!

Cái bóng đen này tựa như vật sống vậy, giờ phút này nó đang điên cuồng che phủ bên trên đạo pháp khiếu cuối cùng này với tốc độ cực nhanh, hầu như ngay khi Thánh Quân Tử phát hiện và thần sắc có biến hóa, nó cũng đã lập tức bao trùm toàn bộ đạo pháp khiếu cuối cùng này rồi.

Không lộ chút nào, hoàn toàn lấp kín!!

Theo đạo pháp khiếu này bị lấp kín, đoàn mệnh hỏa thứ tư trong cơ thể Thánh Quân Tử chợt ảm đạm xuống, ngay một khắc tiếp theo tia sáng trên toàn thân gã cũng trở nên tối hơn một chút.

Mà tối đi vẫn không kết thúc, chỉ trong thời gian ba cái hô hấp thì đoàn mệnh hỏa thứ tư trong cơ thể Thánh Quân Tử ...bỗng nhiên dập tắt!!

Trong 120 đạo pháp khiếu, cứ 30 đại pháp khiếu có thể khiến cho một đoàn mệnh hỏa cháy lên, đây là pháp tắc vĩnh hằng bất biến của cảnh giới Trúc Cơ.

Không có ai có thể ngoại lệ, 119 pháp khiếu thì không cách nào chèo chống bốn đoàn mệnh hỏa!

Điều này cũng chính là nguyên nhân mà trước đó Hứa Thanh có can đảm chủ động ra tay trước, cũng là lý do khi hắn đối mặt với Thánh Quân Tử có chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa vẫn còn có thời gian suy nghĩ về lực lượng Thiên Cung của Kim Đan.

Cái này cũng chính là chỗ nhược điểm lớn nhất, mà hắn đã phát giác ra từ trên người của những thiên kiêu bốn đoàn mệnh hỏa của Liên Minh Bảy Tông!

Chỉ cần diệt đi hoặc vô hiệu một cái pháp khiếu, chiến lực đối phương sẽ lập tức ngã xuống một đoàn mệnh hỏa.

Mà cái bóng hiển nhiên có lực lượng có thể dập tắt mệnh hỏa, coi như là Thánh Quân Tử tu vi có cường thịnh trở lại, với lực lượng của cái bóng mà toàn lực ứng phó trấn áp một cái pháp khiếu, hoàn toàn vẫn có thể làm được!

Cái này, chính là thủ đoạn của Hứa Thanh!

Giờ phút này theo cái bóng điên cuồng bao phủ, liều mạng lấp kín đạo pháp khiếu cuối cùng kia, mệnh hỏa trong cơ thể Thánh

Quân Tử từ bốn đoàn đã trở thành ba đoàn.

Việc này khiến cho sắc mặt của gã lập tức trầm xuống, nhưng vô luận là quái điểu Diệt Mông ra tay hay chính gã dùng mệnh đăng thiêu đốt, cái bóng đen kia vô cùng quỷ dị, không cách nào bị khu trừ.

Mà gã cũng đã biết đối phương làm sao xuất hiện.

Đối phương ẩn thân trong đạo tàn hồn lúc trước chui vào trong cơ thể gã, đạo tàn hồn kia chỉ là thứ dùng để che lấp bên ngoài dùng để hấp dẫn sự chú ý của gã, mà Diệt Mông cũng chỉ khu trừ đạo tàn hồn kia mà không hề phát hiện ra cái bóng đen này.

Thế nên đã cho đối phương một cơ hội ra tay.

“Thủ đoạn như thế…” Thánh Quân Tử nhìn Hứa Thanh, sát cơ trong mắt lóe lên.

“Lại có thể thế nào?”

“Kẻ yếu cuối cùng chính là kẻ yếu, cho dù ta thiếu một đoàn mệnh hỏa, lấy lực lượng năm đoàn mệnh hỏa vẫn có thể trấn ngươi như cũ!” Trong lúc nói lời này, Thánh Quân Tử bộc phát chiến lực năm đoàn mệnh hỏa, ầm ầm xung kích về phía Hứa Thanh.

Nhưng lúc này, Hứa Thanh đã hoàn toàn phóng thích sát ý trong mắt.

Bởi vì, bây giờ hắn đã có thể hoàn toàn thấy rõ ràng thân ảnh của đối phương, lúc này tốc độ của đối phương đã tương đương với hắn, cho nên chỉ trong chốc lát Hứa Thanh liền triển khai thế công đáp trả.

Tốc độ của Hứa Thanh vọt nhanh như một dòng điện, trong nháy mắt liền bay tới không trung, va chạm cùng với Thánh Quân Tử cũng đang lao đến.

Ánh mắt Thánh Quân Tử co rụt lại, tốc độ của Hứa Thanh khiến cho gã rất giật mình.

Lúc này gã giơ tay phải lên hạ một chưởng xuống, Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh ánh mắt lạnh như băng cũng trực tiếp đấm ra một quyền. Thân ảnh hai người giao thoa, Thánh Quân Tử hừ lạnh hất tay áo lên bấm niệm pháp quyết, một cỗ đại lực lập tức tản ra rồi lập tức dùng ngón tay đâm thẳng đến con mắt Hứa Thanh.

Tay trái Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, dao găm biến ra và cắt một nhát về phía cổ Thánh Quân Tử.

Oanh một tiếng, hai người lần nữa đối kháng.

Thánh Quân Tử giơ chân phải lên bỗng nhiên quét về phía Hứa Thanh, Hứa Thanh dùng đầu gối uốn lượn tránh đi, thân thể nhảy lên trực tiếp đập về phía ngực Thánh Quân Tử, hai tay đồng thời vung vẩy và sát hỏa lập tức bộc phát khuếch tán ra bốn phương.

Trong mắt Thánh Quân Tử lộ ra lệ mang, hai tay nắm lại một chỗ hung hăng nện một cái xuống phía dưới.

Tiếng nổ mạnh vang lên, tựa như một tiếng chuông lớn!

Thanh âm ầm ầm oanh oanh kinh thiên động địa, vang lên liên tiếp không ngừng rồi truyền khắp bốn phương, chấn động cây rừng và khiến cho phong vân biến sắc.

Trong mắt người ngoài thì thân ảnh Hứa Thanh và Thánh Quân Tử không cách nào thấy rõ, chỉ có thể nghe tiếng nổ vang cùng với chấn động kinh khủng không ngừng truyền ra từ bốn phương, còn có vô số kiến trúc trên mặt đất không ngừng sụp xuống, tựa như có một bàn tay vô hình quét ngang đập nát mọi thứ dễ như trở bàn tay.

Vô cùng kịch liệt.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Thánh Quân Tử xuất hiện ở trên không trung, sau khi rút lui hơn mười trượng thì trong mắt của gã lộ ra một tia ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Hứa Thanh và bỗng nhiên mở miệng.

“Trên người của ngươi, có vấn đề!”

Chương 574: Cuộc chiến như thần (1)

Hầu như ngay khi Thánh Quân Tử mở miệng, thân thể Hứa Thanh đã ngay lập tức tới gần và hạ xuống một quyền, tiếng nổ vang vọng, Thánh Quân Tử phất tay ngăn cản, thân thể lùi lại và tia sáng trong mắt lại càng trở nên nồng đậm hơn nữa.

“Để ta nhìn xem, trong thân thể của ngươi đến cùng có vấn đề gì!”

Hứa Thanh không nói một lời, sát cơ trong mắt nồng đậm bỗng nhiên đuổi theo.

Hai người nháy mắt lần nữa va chạm, tiếng nổ mạnh ầm vang, Thánh Quân Tử không biết đã triển khai thủ đoạn gì mà toàn thân phát ra ánh sáng kim quang kích xạ về bốn phía, một biển ánh sáng lập tức được hình thành khiến cho Hứa Thanh không thể không rút lui tránh đi.

Nhưng vẫn có một dám phù văn truy kích về phía Hứa Thanh.

Những phù văn này còn kèm theo sát thương, một khắc tới gần còn hóa thành lực lượng phong ấn, trong khoảng thời gian ngắn cả bầu trời lập tức được chiếu rọi, mặt đất trong cả khu phế tích cũng bị chấn động.

Mượn nhờ ánh sáng của biển phù văn oanh kích và phong ấn Hứa Thanh, trong mắt Thánh Quân Tử có một tia kích động, hiển nhiên gã cũng đã có suy đoán trong lòng của mình rồi, giờ phút này gã chỉ đang chứng minh suy đoán của mình là đúng mà thôi.

Vì vậy gã liền giơ tay trái bấm niệm pháp quyết, lui liền ba bước, mỗi một bước đều bấm một đạo ấn quyết khác biệt.

Bước đầu tiên, gió lạnh bốn phía quanh Thánh Quân Tử phóng đại, băng hàn nổi lên.

Bước thứ hai, từng sợi ánh sáng lục sắc từ hư vô hiện ra, nhanh chóng hội tụ ở trước mặt gã hình thành hình một đạo kiếm phôi.

Bước thứ ba, đạo kiếm phôi này nhanh chóng phát triển, từ lòng bài tay điên cuồng to lên, một trượng, mười trượng, cho đến khi hóa thành một thanh đại kiếm 100 trượng.

Toàn thân thanh kiếm là một màu lục sắc như hư như huyễn, phía trên tràn ra khí tức vô cùng kinh người, đủ để rung chuyển linh hồn.

Ba bước hoàn thành, pháp lực trong cơ thể Thánh Quân Tử vẫn hùng hậu như trước, đôi mắt lóe lên tia sáng, tay phải giơ lên một ngón tay chỉ tới phía Hứa Thanh, âm thanh từ trong miệng truyền ra giống như dung nhập vào bên trong gió lạnh bốn phía.

“Lăng Tiêu Trảm Hồn!”

Toàn thân Hứa Thanh bộc phát hỏa diễm hình thành biển lửa, hóa thành sóng lớn cuồn cuộn khiến cho biển phù văn sáng chói tầng tầng vỡ vụn, sau khi thoát khỏi đám phù văn, mắt thấy thanh đại kiếm lục sắc bay tới, đôi mắt của hắn co rụt lại.

Trong nháy mắt tiếp theo thanh đại kiếm lục sắc này lập tức nhanh chóng ầm ầm bay đến phía Hứa Thanh, nhanh như điện chớp ngay lập tức tới gần.

Hứa Thanh né tránh nhưng thanh kiếm kia giống như đã khóa hồn của hắn, không cách nào tránh đi.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ tàn khốc và dứt khoát không hề né tránh nữa, hai tay bấm niệm pháp quyết nhấn về phía trước một cái, hỏa diễm trong cơ thể bốc lên như một thế giới bị thiêu đốt, ánh lửa ngập trời dựng lên.

Trong chốc lát đại kiếm tới gần, nó không quan tâm tới thân thể của Hứa Thanh, một khắc đụng chạm với hắn thì thanh đại kiếm này tựu như chui vào trong cơ thể Hứa Thanh vậy, từ to biến nhỏ.

Trong nháy mắt khi hoàn toàn chui vào trong thân thể Hứa Thanh, thanh đại kiếm liền hóa thành một cỗ lực lượng trảm hồn, bay thẳng đến linh hồn của hắn.

Mà ngay khi thanh kiếm trảm hồn này phóng đi, mệnh đăng trong cơ thể Hứa Thanh liền huyễn hóa thành một cái ô màu đen bay ra chắn trước thức hải của hắn, tạo thành một màn phòng hộ!

Hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn không muốn che dấu.

Khi giao chiến cùng kình địch như Thánh Quân Tử, hắn biết rõ mình không cách nào che giấu mệnh đăng được, dẫu sao thực lực mà hắn thể hiện ra không thể nào tăng lên từ hư không được, mà cái bóng có nhiệm vụ che giấu giúp hắn còn đang toàn lực trấn áp pháp khiếu của đối phương.

Nếu như đã không thể che lấp, không bằng cứ trực tiếp lộ ra sau đó nghĩ biện pháp chém giết đối phương.

Giờ phút này thanh kiếm trảm hồn ầm ầm đâm vào phía trên cái ô màu đen của Hứa Thanh, theo cái ô màu đen màu đen bộc phát hỏa diễm ra xung quanh, thanh đại kiếm lục sắc trảm hồn này liền lộ ra không thể đối kháng.

Giống như lấy trứng chọi đá, đại kiếm lục sắc lập tức tan vỡ hóa thành vô số lục quang, theo cái ô mà đen tỏa ra hỏa diễm thì đại kiếm liền trực tiếp bị cưỡng ép trục xuất ra khỏi cơ thể Hứa Thanh.

Từ xa nhìn lại, trong thân thể Hứa Thanh có vô số lục sắc quang điểm kích xạ tản ra phía ngoài, mà giờ khắc này trên đỉnh đầu của hắn thình lình xuất hiện một cái ô giống như của Thánh Quân Tử!

Cái ô màu đen tràn ra khí tức quỷ dị, còn có hỏa diễm màu đen vũ động ở rìa của cái ô tựa như có thể di chuyển, làm cho Hứa Thanh chỉ im đứng giữa không trung nhưng lại khiến mọi người phải chú mục nhìn tới!

Mà một màn này cũng khiến cho tâm thần của toàn bộ tu sĩ chú ý một trận chiến này phải hoảng sợ.

Không chỉ Thánh Quân Tử thấy được, mà mọi người bốn phía đều thấy được.

“Mệnh đăng!!!”

Ánh mắt Thánh Quân Tử trợn to, tâm thần dấy lên sóng lớn ngập trời và hô hấp cũng dồn dập trước đó chưa từng có, toàn bộ thể xác và tinh thần bị cảm xúc mừng như điên tràn ngập.

Lúc trước gã đã nhìn ra tên Hứa Thanh này không bình thường, chiến lực rõ ràng chỉ có ba đoàn mệnh hỏa, coi như là tăng thêm công pháp Hoàng cấp cũng tuyệt đối không thể nào giao chiến cùng gã đến tận bây giờ, nhưng giờ đây khi nhìn thấy cái ô màu đen, nghi ngờ của gã cũng đã được chứng minh là đúng.

Gã cũng đã hiểu rõ tại sao Hứa Thanh có thể lập tức trấn áp Tư Mã Lăng, tại sao Hứa Thanh lại dám giao thủ cùng mình.

Tất cả, đều đã có đáp án.

Hứa Thanh thần sắc như thường, không có chút vẻ bối rối nào, mặc dù lộ ra mệnh đăng rất trọng yếu, nhưng thứ càng trọng yếu hơn đó là Hứa Thanh cảm thấy, nếu như mình có thể cướp được mệnh đăng của Thánh Quân Tử, như vậy khi có hai ngọn mệnh đăng thì chiến lực của hắn sẽ tương tự sáu đoàn mệnh hỏa.

“Chém giết Thánh Quân Tử, mạo hiểm lộ ra cũng sẽ giảm bớt rất nhiều, nếu vẫn còn truyền ra thì cùng lắm thì rời khỏi Thất Huyết Đồng, cao chạy xa bay rồi mai danh ẩn tích!”

“Mặc dù làm như vậy sẽ khiến lợi ích từ bến cảng trong chủ thành biến mất, không cách nào cầm tới tay, nhưng nếu đã lấy được mệnh đăng của Thánh Quân Tử thì hết thảy đều đáng giá!” Trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, mắt thấy sẽ ra tay.

Nhưng Thánh Quân Tử lại ngửa mặt lên trời cười dài và vung hai tay lên, từng đạo kiếm khí lập tức hình thành trước mặt gã, số lượng trên trăm thanh, theo gã hất tay áo lên thì những thanh kiếm khí này bỗng nhiên phóng thẳng xuống đại địa phía dưới.

Trên mặt đất, những tu sĩ bên ngoài đạo miếu hoảng sợ, bọn họ căn bản là không cách nào né tránh, trong chớp mắt những thanh kiếm khí này liền trực tiếp xuyên thấu qua người bọn họ.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng vang vọng, mà những thanh kiếm khí này vẫn không tiêu tán, bọn chúng tầng tầng khuếch tán bay ra phía ngoài, nhảy vào bên trong phế tích không ngừng giết chóc những người chung quanh!

Toàn bộ tu sĩ, phàm là người mà Thánh Quân Tử cho rằng đã nhìn thấy mệnh đăng của Hứa Thanh thì đều bị những luồng kiếm khí kia giết chết, gã muốn diệt khẩu tất cả mọi người ở đây!

Chương 575: Cuộc chiến như thần (2)

Việc mệnh đăng xuất hiện quá mức trọng đại, gã không cho phép việc này truyền ra.

Bởi vì mệnh đăng của Hứa Thanh đã được gã coi thành vật của chính mình rồi, vừa nghĩ tới mình có thể lấy được hai ngọn mệnh đăng, chiến lực tăng lên tới bảy đoàn mệnh hỏa, là một cấp độ không cách nào tưởng tượng, nội tâm của gã liền tràn ngập phấn khởi.

Nhất là gã biết rõ, đối với Thiên Cung của tu sĩ Kim Đan mà nói, ý nghĩa của mệnh đăng lại càng lớn hơn nữa, một ngọn mệnh đăng liền có thể khiến cho tu sĩ Kim Đan trực tiếp mở ra một tòa Thiên Cung ẩn giấu ở trong sương mù sinh mệnh!

Hai ngọn, chính là hai tòa!

Cho nên, lúc này gã thậm chí không hề triệu hồi người vệ đạo đã đi ra ngoài về.

Gã lo lắng ba người kia cũng sẽ nhịn không được mà nổi lên tham niệm, dẫu sao cái mệnh đăng nhỏ của gã và mệnh đăng của Hứa Thanh là không giống nhau!

Sở dĩ gã dám lộ ra mệnh đăng như thế, là bởi vì không có người nào có thể cướp nó đi, ít nhất ở bên trong Nghênh Hoàng Châu sẽ hiếm có ai, với cả gã chỉ có quyền sử dụng cái mệnh đăng này chứ nó không phải chân chính thuộc về gã. Nhưng giờ phút này gã cảm nhận được, cái mệnh đăng của Hứa Thanh hoàn toàn không giống như vậy!

“Cái mệnh đăng này vậy mà hoàn toàn thuộc về hắn!! Hắn làm sao dám!”

“Thất Huyết Đồng, đệ nhất thiên kiêu …ẩn tàng thật sâu!”

Trong mắt Thánh Quân Tử lần đầu lộ ra ánh sáng tham lam nồng đậm, mở miệng cười ha hả.

“Không ngờ, cơ duyên của ta rõ ràng lại ở chỗ này, Hứa Thanh, mệnh đăng của ta lại ở trên người ngươi!”

Trong lúc nói lời này toàn thân Thánh Quân Tử tràn ra kim quang vạn trượng, Diệt Mông phía sau từ trong kim quang cũng hoàn toàn huyễn hóa ra toàn bộ thân hình của mình.

Thân hình nó lớn tới 100 trượng, thân thể màu xanh và cái đuôi màu đỏ, cái miệng rộng thật dài đồng thời bụng rất lớn, thoạt nhìn vô cùng xấu xí và vô cùng quái dị.

Ngay sau khi xuất hiện, con quái điểu Diệt Mông liền ngửa mặt lên trời thét dài Hi..i…iiii một tiếng, ánh mắt hung tàn nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nheo mắt lại và hỏa diễm màu đen sau lưng bộc phát ngập trời khuếch tán bốn phương, phía sau lưng hắn thì Kim Ô cũng đồng thời huyễn hóa ra ngoài, đuôi lửa tung bay khiến bát phương rung chuyển.

Trong nháy mắt tiếp theo trong mắt Hứa Thanh tràn ngập sát cơ, xông lên phía trước.

Thần sắc của Thánh Quân Tử mang theo tham lam, cũng tương tự phóng tới.

Trong chớp mắt Hứa Thanh và Thánh Quân Tử đụng chạm với nhau ngay ở trên không trung, lần này so với lần trước rõ ràng còn kịch liệt hơn rất nhiều.

Lúc trước hai người ra tay chỉ dùng sức mạnh, tốc độ và phòng hộ để đối kháng, không sử dụng pháp thuật nhiều lắm, công pháp Hoàng cấp cũng không có sử dụng, cả hai đều đang quan sát nhược điểm của đối phương.

Giờ phút này đã giao phong đến hồi gay cấn, song phương không còn dò xét nhau nữa, vừa ra tay chính là sát chiêu.

Công pháp Hoàng cấp của Thánh Quân Tử là Diệt Mông Thôn Thiên Quyết, Diệt Mông hung ác cắn nuốt về phía Kim Ô.

Hứa Thanh cũng triển khai Kim Ô Luyện Vạn Linh, Kim Ô gáy Hi..i…iiii một tiếng, trong âm thanh lộ ra ý vô cùng hung ác, cũng hung hăng hút ngược về phía Diệt Mông.

Xa xa nhìn qua, Diệt Mông tràn ra kim quang còn Kim Ô biến ra hắc hỏa, một con nuốt còn một con hút, một con thu còn một con luyện, thanh thế vô cùng to lớn khiến cho gió giục mây vần.

Hứa Thanh và Thánh Quân Tử cũng tương tự như thế, hai người không ngừng giao thoa với nhau ở giữa không trung, ngươi tới ta đi, khi thì Hứa Thanh bị đánh bay ra đập vào trên mặt đất, mặt đất nứt vỡ, nhưng hắn lại lập tức lao ra tái chiến.

Khi thì Thánh Quân Tử bị đánh ra thật xa, đâm vào khắp mọi kiến trúc chung quanh đổ sụp, tiếng nổ vang lên, đồng một dạng chỉ vừa đập xuống gã lại liền lao ra.

Vì vậy theo hai người giao chiến, cả bầu trời nơi này cũng trở nên vặn vẹo, đại địa toái nứt, mắt thấy cả hai đều không thể làm đối phương tổn thương, bọn họ đồng thời lấy ra mệnh đăng của bản thân hình thành hư ảnh cái ô.

Cái ô của Hứa Thanh tràn ra hắc hỏa màu đen mang theo uy áp kinh khủng, mà cái ô bảy màu của Thánh Quân Tử tràn ra lưu quang cũng hình thành một luồng lực lượng khó lường, cả hai trấn áp lẫn nhau, từng trận cuồng bạo nổ vang dấy lên, vậy mà vẫn không chia trên dưới.

Cho đến một lát sau, theo trong mắt cả hai lộ ra sự hung tàn, cả hai đồng loạt kích phát lực lượng mệnh đăng và công pháp Hoàng cấp của riêng mình, hung hăng đánh vào trên người đối phương.

Trong nháy mắt tiếp theo hai người đều tự phun ra máu tươi, thân thể đều phải rút lui, lấy đạo miếu làm tâm điểm mỗi người đều bị đánh lùi ra 100 trượng, lẫn nhau đứng ở trên trời tựa như phân cả bầu trời ra thành hai!

Một bên Thánh Quân Tử toàn thân mặc đạo bào màu vàng, kim quang thành biển ánh sáng chiếu rọi đại địa bốn phía, đỉnh đầu là một cái ô bảy màu tràn ra lưu quang soi rọi bốn phương, Diệt Mông phía sau cũng gào thét dữ tợn giống như muốn thôn thiên, hơn nữa tướng mạo của Thánh Quân Tử còn rất phi phàm, khiến cho gã lúc này giống như một vị thiếu niên Chúa Tể phủ xuống thế gian vậy.

Không ai bì nổi!

Mà Hứa Thanh một bên toàn thân đạo bào màu tím, bốn phía là biển lửa màu đen như đốt cháy cả bầu trời, đỉnh đầu là một cái ô màu đen dày đặc cảm giác quỷ dị, hỏa diễm chảy xuôi xuống dưới, Kim Ô cánh phía sau giương cánh và đôi mắt của nó vô cùng hung tàn giống như muốn luyện cả thế giới, đuôi lửa của nó cũng đang chảy xuôi khắp toàn thân Hứa Thanh, khiến cho hắn như được phủ thêm một kiện Đế bào!

Hơn nữa khuôn mặt của Hứa Thanh cũng vô cùng tuyệt thế, khiến hắn nhìn như một thiếu niên Cổ Hoàng đi vào nhân gian.

Thiên cổ tuyệt trần!

Thánh Quân Tử nhìn chằm chằm Hứa Thanh, trong mắt lộ ra tia sáng mãnh liệt và trong lòng tràn đầy sát cơ, nhưng gã cũng không thể không thừa nhận rằng Hứa Thanh đích xác rất mạnh. Xưng hắn một tiếng tư chất Cổ Hoàng cũng không sai.

Thậm chí nếu đặt ở trong tiểu thế giới của những thế lực trong đại lục Vọng Cổ kia, chiến lực như vậy đã có thể đánh một trận cùng tu sĩ Nguyên Anh trong tiểu thế giới.

Cấp độ của thế giới Vọng Cổ cực cao, căn cứ gã phán đoán từ trong sách cổ, ở vòng ngoài của đại lục Vọng Cổ, trên thực tế thì trước khi nửa khuôn mặt tàn phế của Thần Linh chưa đến, đại lục Vong Cổ tồn tại hàng ngàn hàng vạn …vô số tiểu thế giới.

Mà tu sĩ trong những tiểu thế giới này vô cùng yếu đuối, Trúc Cơ đại viên mãn cũng chỉ có chiến lực một đoàn mệnh hỏa mà thôi.

Căn bản là không cách nào so sánh cùng với đại lục Vọng Cổ, chênh lệch như thế quá lớn.

Chương 576: Nhật Nguyệt tranh quang (1)

Hứa Thanh nhìn qua Thánh Quân Tử.

Hắn thừa nhận đối phương rất mạnh, cũng là địch nhân mạnh nhất từ sau khi hắn bước vào con đường tu hành tới nay.

Đây còn là trong trường hợp hắn đã dùng tới cái bóng, khiến cho đối phương mất đi một đạo pháp khiếu khiến chiến lực bị giảm đi một đoàn mệnh hỏa.

Bằng không mà nói, Hứa Thanh biết rõ chắn chắn mình không phải là đối thủ của đối phương.

Mà cho dù thiếu đi một mệnh hỏa, đối phương cũng liên tiếp hiện ra rất nhiều thủ đoạn, công pháp Hoàng cấp kinh người và vô số thần thông, nhất là lớp phòng hộ kiên cố của mệnh đăng, khiến cho độc của hắn không cách nào có hiệu lực.

“Nếu ta thu được mệnh đăng của gã, vậy thì thân thể của ta cũng có thể có được lớp phòng hộ giống như thế, lúc đó cả linh hồn và thân thể của ta sẽ đều được mệnh đăng thủ hộ, như vậy quả thực càng thêm viên mãn!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn chằm chằm cổ của Thánh Quân Tử và cái mệnh đăng trên đỉnh đầu của gã, sát ý cũng trở nên mãnh liệt hơn nữa.

Mà lúc Hứa Thanh nhìn Thánh Quân Tử, Thánh Quân Tử cũng đang ngóng nhìn Hứa Thanh, bây giờ trong lòng của gã thì Hứa Thanh trên cơ bản đã được xếp vào ba tu sĩ hạng đầu trong những tu sĩ cùng cảnh bên trong Nghênh Hoàng Châu, mà gã đã từng chiến đấu qua trong những năm gần đây.

Có thể gặp được người như vậy ở một địa phương nhỏ như Nam Hoàng Châu này, Thánh Quân Tử cũng rất không ngờ.

“Xem ra lão tổ nói đúng, thời đại lớn đang đến, thiên kiêu liên tiếp hiện ra và yêu nghiệt cũng dần dần xuất hiện nhiều hơn, mà trong cái thời đại này cũng ẩn chứa rất nhiều đại cơ duyên, như cái mệnh đăng của Hứa Thanh này....Một khi dung nhập vào trong thân thể của ta, chẳng những ta có thể tăng thêm chiến lực một đoàn mệnh hỏa ở cảnh giới Trúc Cơ này, thứ càng trọng yếu hơn chính là Thiên Cung sau này.”

“Giá trị của mệnh đăng không chỉ thể hiện lúc Trúc Cơ, nó còn có tác dụng nhiều hơn nữa khi là Thiên Cung của Kim Đan cảnh! Một khi dung hợp mệng đăng của hắn, khi có hai ngọn mệnh đăng, một khắc ta đột phá Thiên Cung của Kim Đan, mệnh đăng cũng sẽ lột xác biến thành Thiên Cung, ta cũng có thể mở ra hai tòa Thiên Cung ở trong sương mù sinh mệnh.”

“Một cung sáu đoàn mệnh hỏa, ta vừa bước vào Kết Đan liền có lực lượng mười hai đoàn mệnh hỏa, lại uẩn dưỡng thêm một đoạn thời gian mở ra Thiên Cung chân chính đầu tiên, ta liền có thể thu được lực lượng mười tám đoàn mệnh hỏa!”

“Còn có công pháp Hoàng cấp của hắn, hôm nay chém giết hắn và nuốt Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn, Diệt Mông của ta cũng nắm chắc nhiều hơn khi bước vào cấp thứ hai!”

“Từ xưa đến nay, coi như là những người con nối dõi của những Cổ Hoàng Chúa Tể năm đó, tất cả đều không thể thăng cấp công pháp Hoàng cấp đến cấp thứ hai khi còn ở trong cảnh giới Trúc Cơ, thậm chí khi đến Thiên Cung của Kim Đan cảnh cũng rất khó khiến cho công pháp Hoàng cấp tiến giai, từ đó có thể thấy được muốn công pháp Hoàng cấp tiến giai rất khó. Mà một khi thành công, công pháp Hoàng cấp không còn chỉ gia trì thêm chiến lực một đoàn mệnh hỏa nữa, mà là tương tự như một tòa Thiên Cung, một hơi tăng thêm chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa!”

“Nếu ta thành công, một khắc ta bước vào Kim Đan liền có đủ lực lượng mười tám đoàn mệnh hỏa, vả lại rất nhanh liền có thể đạt tới chiến lực hai mươi tư đoàn mệnh hỏa nếu tính cả công pháp Hoàng cấp tiến giai. Chiến lực như thế, ta hoàn toàn xứng đáng trở thành thiên kiêu đệ nhất của Nghênh Hoàng Châu, lại dùng cái thân phận này gia nhập Chấp Kiếm Giả, từ đó con đường của ta liền có thể thăng tiến rất nhanh, tiến thẳng tới Phong Hải Quận!”

Trên bầu trời, Thánh Quân Tử và Hứa Thanh chiếm cứ hai bên, riêng mình tràn ra khí thế như cầu vồng, Thánh Quân Tử bên này tràn ngập ánh sáng bảy màu khiến cho đại địa trở thành một đám màu sắc rực rỡ.

Mà bên Hứa Thanh thì bốn phía đều là một mảnh đen nhánh, hỏa diễm màu đen đốt cháy cả bầu trời truyền ra từng tiếng ầm ầm nổ mạnh, ánh mắt hai người cách không chạm tới nhau, đều nhìn ra sát ý bốc lên trong mắt đối phương.

Trong nháy mắt tiếp theo, bọn họ đồng thời triển khai tấn công.

Từ xa nhìn lại một màn này cực kỳ chấn động, giống như hai bầu trời khác biệt đang nhanh chóng lao sầm vào nhau vậy.

Đó là Diệt Mông và Kim Ô, hai con Thần Điểu trong truyền thuyết, cả hai đều phát ra tiếng kêu Hi..i…iiii riêng biệt, đều tràn ra lực lượng thôn phệ lẫn nhau.

Đó là hai cái ô mệnh đăng bộc phát ra thần quang của riêng mình.

Đó là cuộc chiến sinh tử của thiếu niên Chúa Tể cùng thiếu niên Cổ Hoàng.

Âm thanh vang vọng truyền khắp bốn phương, phong vân biến sắc, khí thế ngút trời động địa!

Cả hai ngươi tới ta đi, giao chiến càng lúc càng kịch liệt, theo bầu trời như muốn nổ tung, Hứa Thanh và Thánh Quân Tử đều dùng một kích toàn lực của riêng mình, đồng thời khiến cho thân thể của đối phương chấn động mãnh liệt, sau đó liền riêng mình lui ra.

“Đáng hận, nếu ta vẫn còn chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa thì…!” Sắc mặt Thánh Quân Tử âm trầm, hỏa diễm đốt cháy trong cơ thể, toàn lực khu trừ bóng đen bên trên đạo pháp khiếu thứ 120.

Nhưng cho dù hỏa diễm của gã đốt kịch liệt như thế nào, cái bóng vẫn gắt gao kiên trì, liều mạng lấp kín toàn bộ pháp khiếu tương tự miệng núi lửa, khiến cho pháp lực bên trong không cách nào tràn ra một chút, làm cho đoàn mệnh hỏa thứ tư của Thánh Quân Tử thủy chung không cách nào hình thành.

Điều này khiến cho sát cơ trong mắt Thánh Quân Tử càng lúc càng đậm, trong khi lui ra phía sau gã bỗng thấy thân thể Hứa Thanh ở xa xa nhoáng một cái, mang theo sát ý lăng lệ ác liệt bay thẳng đến gần chính mình.

Trong mắt gã lộ ra một tia quyết đoán, đột nhiên cắn vào chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi.

“Quỷ Y Chúng Phong Thân Hồn!”

Theo lời nói của gã vừa ra, ngụm máu kia lập tức biến lớn, thời gian nháy mắt liền trực tiếp lớn đến 100 trượng, bỗng nhiên tạo thành một kiện áo bào huyết sắc, vừa xuất hiện liền chợt bay về phía Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, Kim Ô phía sau kêu lên một tiếng Hi..i…iiii, hắc hỏa tản ra vừa muốn đốt cháy kiện áo bào kia, nhưng sau một khắc kiện áo bào dính máu này lại không tiếc bản thân bị thiêu đốt, không tiếc đại giới cưỡng ép bay đến rồi chợt quấn quanh Hứa Thanh.

Một cỗ lực lượng phong ấn bỗng nhiên bộc phát, khiến cho thân thể Hứa Thanh không khỏi phải dừng lại ở trên không trung.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, Kim Ô phía sau gào thét, mệnh đăng trên đỉnh đầu cũng thiêu đốt muốn xua tán luồng lực lượng phong ấn này.

Đúng lúc này ánh mắt của Thánh Quân Tử trở nên sắc bén, gã lập tức giơ tay phải lên.

“Huyền Thiên Huyết Sát kiếm!”

Lời này vừa ra, tay phải của gã liền nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong chốc lát cả bàn tay phải đã trực tiếp biến thành màu đỏ, khí huyết toàn thân cuộn mình, đỉnh đầu cũng có một đạo huyết quang tuôn ra bay thẳng đến bầu trời trên cao.

Nếu cẩn thận nhìn lên, bên trong đạo huyết quang trên trời thình lình tồn tại một thanh phi kiếm!

Bầu trời chấn động giống như có long xà trùng trùng điệp điệp cuồng vũ, cả bầu trời như bị một mảnh vải huyết sắc bao phủ, khiến cho cả bầu trời trực tiếp hóa thành một màu huyết sắc.

Trong một màu huyết sắc này, một thanh kiếm nhọn thật lớn xuất hiện, thậm chí phạm vi mũi kiếm của nó to tới 100 trượng, ngay khi xuất hiện mũi nhọn liền trầm xuống lộ ra thân kiếm càng thêm to lớn.

Trên kiếm có rất nhiều ấn ký, còn mang theo vô số những cái chân cụt tay đứt.

Kiếm này vừa ra bầu trời lập tức nổi lên bão tố, thanh thế vô cùng to lớn, đồng thời huyết quang bốn phía thanh kiếm cũng biến thành một biển máu, ầm ầm xoay tròn tạo thành những vòng xoáy cực lớn.

Một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng và đáng sợ bộc phát ra từ, sau đó hội tụ vào mũi nhọn của thanh đại kiếm huyết sắc kia, chỉ nhìn thôi mà cũng thấy giật mình, thanh huyết sắc đại kiếm này dựng thẳng trên trời gào thét đâm thẳng xuống dưới, đâm thẳng về phía Hứa Thanh!

Tốc độ cực nhanh hầu như một cái chớp mắt đã đến, Hứa Thanh muốn rút lui nhưng ngoài thân thể của hắn vẫn còn có một kiện áo bào dính máu đang toàn lực áp chế, mặc dù thời khắc đều bị đốt cháy nhưng nó vẫn đang kiên trì chế trụ hắn!

Chương 577: Nhật Nguyệt tranh quang (2)

Cảm giác nguy cơ lập tức hiện ra trong đầu Hứa Thanh, hắn ngẩng đầu nhìn thanh đại kiếm đang phóng đến, không chút chần chờ lập tức phóng thích ra lực lượng che chở mà Lục gia ban cho.

Trong tích tắc đại kiếm hạ xuống, trực tiếp đâm vào đỉnh đầu Hứa Thanh, đâm vào màn che chở Lục gia cho.

Âm thanh cực lớn vang lên như sấm bên tai, triệt vãng vân tiêu.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, lực lượng che chở cấp tốc giảm mạnh, mà thân thể của hắn cũng bị luồng đến lực lượng động trời đến từ đại kiếm không ngừng ép xuống phía dưới, mắt thấy liền rơi xuống sát trên mặt đất.

Đúng lúc này trong mắt Thánh Quân Tử lóe lên hàn mang, giơ tay phải lên rồi hạ xuống, sau đó nhấc ngang vung lên về phía Hứa Thanh.

“Đãng Hồn Trấn Ma Kiếm!”

Đạo huyết quang thứ hai bỗng nhiên bạo phát đi ra từ đỉnh đầu của gã, cũng đều một thanh phi kiếm, thanh phi kiếm đón gió tăng trưởng, ngay trước mặt thình lình tạo thành một thanh đại kiếm huyết sắc thứ hai!

Chiều dài của thanh kiếm này tương tự như thanh kiếm vừa rơi từ trên trời xuống vậy, tạo hình cũng tương tự, ấn ký phía trên cũng giống như vậy, chỉ là không phải giáng từ trên trời xuống, mà biến ảo ở phía trước Thánh Quân Tử, sau đó bỗng nhiên chém ngang qua phía Hứa Thanh giống như gió thu quét lá!

Một chiêu này khí thế kinh người, thanh đại kiếm thứ hai giống như hoành tảo thiên quân, những nơi đi qua hết thảy kiến trúc đều lập tức tan vỡ, mặt đất cũng bị lõm xuống như bị lực lượng quá lớn trấn áp.

Một cỗ lực lượng dời núi lấp biển bên trên cũng lập tức nổ vang, thanh phi kiếm đầu tiên đang chém xuống, sắc mặt Hứa Thanh chỉ kịp trầm xuống, kiếm thứ hai đã quét ngang đến, trực tiếp chém vào trên màn che chở của hắn.

Hai thanh đại kiếm đều bộc phát ra lực lượng vô cùng kinh khủng, khiến cho Hứa Thanh dù có che chở của Lục gia, vẫn phải phun ra máu tươi như cũ.

Nhưng sát chiêu đến từ Thánh Quân Tử vẫn chưa kết thúc, hầu như ngay khi Huyền Thiên Huyết Sát kiếm và Đãng Hồn Trấn Ma Kiếm được gã gọi ra, hai tay của gã cũng đồng thời giơ lên và chợt chắp tay trước ngực, biểu cảm dữ tợn trong mắt mang theo sát cơ, hung ác chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh.

“Bắc Quỷ Vấn Thiên Kiếm!”

Lời này vừa ra, bầu trời phía trên Hứa Thanh lập tức xuất hiện một vòng xoáy huyết sắc, bên trong nháy mắt hình thành từng đạo quỷ ảnh, những quỷ ảnh này vô cùng kỳ dị, bọn nó đều không có gương mặt và phía sau lưng đều đeo một thanh kiếm.

Khí thế của bọn chúng vô cùng hung hãn và băng hàn, còn tràn ra kiếm khí lăng lệ ác liệt, giờ phút này sau khi xuất hiện thì cả đám bỗng nhiên phủ xuống, từ trong vòng xoáy bao vây bát phương Hứa Thanh.

Tổng cộng tất cả có tám quỷ ảnh, toàn bộ đều đưa lưng về phía Hứa Thanh, theo Thánh Quân Tử gầm nhẹ một tiếng, động tác của tám kiếm quỷ vô cùng thống nhất, đồng loạt giơ lên tay nắm chặt thanh kiếm đeo trên lưng, lập tức quay người lại chém ra một kiếm về phía Hứa Thanh đang bị bao vây!

Kiếm khí cuốn động như biển, rộng lớn mạnh mẽ, tốc độ càng nhanh như điện, trong lúc âm thanh ầm ầm như sóng vang lên thì tám kiếm nhập lại bay về phía Hứa Thanh!

Tốc độ của tám kiếm này quá nhanh, tựa như phong trì mưa bão, lại tựa như quỷ xuất điện nhập, lập tức rơi vào trên màn phòng hộ của Hứa Thanh.

Cho đến giờ phút này, Hứa Thanh bị tổng cộng 10 kiếm chém tới, mà lực lượng che chở Lục gia cho hắn sau khi trải qua tiêu hao trên Hải Tinh đảo, lại kiên trì lâu như vậy thì cuối cùng đã không còn dư lực nữa, cạn kiệt và tan vỡ.

Theo màn che chở tán loạn, 10 kiếm kia tuy đã tiêu tán hơn phân nửa, nhưng vẫn có một chút kiếm khí chui vào được trong cơ thể Hứa Thanh, chém thẳng đến mệnh hỏa của hắn.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, mặc dù mượn nhờ luồng lực lượng tan vỡ này, rốt cuộc hắn đã hoàn toàn đốt cháy được kiện áo bào huyết sắc phong ấn bên ngoài thân thể của mình, khiến cho nó tan thành mây khói, nhưng kiếm khí bay vào bên trong thân thể cũng bộc phát khiến cơn đau nhức kịch liệt lập tức truyền đến, làm hắn lập tức phun ra máu tươi.

Mắt thấy Thánh Quân Tử xa xa cất bước, nháy mắt liền đến, mà khí tức trong cơ thể Hứa Thanh rất bất ổn, cho nên hắn không chút do dự cấp tốc rút lui, mệnh hỏa trong cơ thể lập lòe phát sáng toàn lực trấn áp kiếm khí.

Hết thảy nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế thì những việc này đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, theo Hứa Thanh lui ra phía sau và Thánh Quân Tử di chuyển nhanh chóng, thân pháp tuyệt trần trong nháy mắt liền đuổi tới sau lưng Hứa Thanh, tay phải giơ lên đang muốn oanh kích.

Nhưng lúc này Hứa Thanh rốt cuộc đã trấn áp được kiếm khí trong cơ thể, hắn mạnh mẽ xoay người, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Tay phải giơ lên, hung hăng đập tới Thánh Quân Tử vừa tới gần, sau lưng lập tức có một tiếng rồng ngâm, Thương Long hiện ra với thân hình cường hãn kinh thiên động địa, một khắc khi xuất hiện nó liền trực tiếp xuyên thấu qua thân hình Hứa Thanh, từ phía sau há miệng nuốt Thánh Quân Tử vừa phóng đến.

Sắc mặt Thánh Quân Tử trầm xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết nhấn một cái về phía trước, Diệt Mông phía sau lập tức tương tự nuốt tới, mà màn phòng hộ trên mệnh đăng của gã cũng toàn lực chống cự.

Tiếng nổ vang vọng, Thương Long tan vỡ nhưng vẫn khiến cho Thánh Quân Tử phải bước ngược lại mấy bước, mà lớp phòng hộ mà mệnh đăng cũng tràn ra rung động giống như sóng nước, nhưng phản kích của Hứa Thanh vẫn chưa có kết thúc, hầu như ngay khi Thương Long nổ tung.

Pháp Thuyền của Hứa Thanh liền lập tức xuất hiện.

Nhưng Hứa Thanh không có dùng tới một kích Thần Tính, một kích như vậy sẽ phân tán uy lực nên không thích hợp với bây giờ.

Lúc này Pháp Thuyền vừa ra, Hứa Thanh liền trực tiếp điều khiển nó hung hăng đụng về phía Thánh Quân Tử, đồng thời bên trên lập tức có lực lượng tự bạo bộc phát ra.

Thánh Quân Tử vừa mới diệt đi Thương Long lại thấy Pháp Thuyền bay tới, gã không né tránh kịp nữa, Pháp Thuyền của Hứa Thanh liền trực tiếp tự nổ tung, âm thanh oanh oanh đinh tai nhức óc lập tức vang vọng bát phương, mà lúc này Thần Tính cùng với lực lượng vốn có ẩn chứa bên trong Pháp Thuyền lập tức hóa thành chấn động khuếch tán ra ngoài.

Thánh Quân Tử chấn động toàn thân, thần sắc dữ tợn lần nữa bị đánh lui lại, mà màn phòng hộ của mệnh đăng cũng xuất hiện từng màn chấn động kịch liệt.

Chớp mắt khi hạ xuống, ngay khi lui ra phía sau thì Hứa Thanh liền giơ hai tay lên bấm niệm pháp quyết, bầu trời trên đỉnh đầu bỗng nhiên hình thành một thanh Thiên Đao màu tím, bỗng nhiên chém xuống.

Nhưng Hứa Thanh thấy như thế vẫn còn chưa đủ, theo hắn vung vẩy thì độc mà hắn bố trí ở bốn phía cũng cuối cùng cũng được kích phát, nháy mắt bao phủ bát phương, hình thành lực lượng ăn mòn nhằm vào màn phòng hộ mệnh đăng của Thánh Quân Tử, nhanh chóng khiến lớp phòng hộ của gã yếu đi!

Sở dĩ vừa rồi Hứa Thanh dùng lực lượng che chở của Lục gia để đón đỡ, sở dĩ bây giờ mới kích hoạt độc ở chung quanh, là vì hắn đang kéo dài thời gian, hắn phải nghĩ biện pháp khiến cho màn phòng hộ từ mệnh đăng của Thánh Quân Tử vỡ vụn!

Nếu màn phòng hộ từ mệnh đăng này một mực tồn tại, trận chiến này sẽ không dễ đánh nữa.

Cho nên hắn cần thời gian để gia tăng thêm càng nhiều chất độc hơn nữa, khiến cho nồng độ của chất độc tăng lên, khiến cho nơi đây tràn ngập chất độc và cũng tăng hiệu quả ăn mòn thật lớn, như thế thì một khi kích phát, có lẽ có thể phát huy ra lực lượng tốt nhất!

Giờ phút này theo Thiên Đao chém xuống, chất độc bốn phía cũng hoàn toàn bộc phát.

—

Hóng chương ngày mai để dịch tiếp cho mọi người đọc quá, truyện đúng cuốn. Lão tác Nhĩ Căn không ráng thêm thuốc cho hôm nay, làm mọi người vật vã, ài!

Thánh Quân Tử chân chính là thiên kiêu đứng top, không phải dạng vừa đâu, tung sát chiêu là combo liên hoàn, nếu không phải Hứa Thanh là nhân vật chính mà người khác trúng combo thế này chắc chắn hẹo!

Hiện truyện đang đứng Top1 bảng Top Yêu Thích và Top Thịnh Hành, cầu đề cử Ngọc Phiếu để cũng giữ được Top Ngọc Phiếu.

Chương 578: Một chiêu phản kích (1)

Thiên Đao màu tím đột nhiên chém xuống.

Trực tiếp bổ vào trên màn phòng hộ từ mệnh đăng của Thánh Quân Tử, làn sóng rung động tràn ra càng lúc càng nhiều, Thánh Quân Tử cũng chém Thiên Đao ra, hai thanh Thiên Đao va chạm vào nhau rồi tự mình tan vỡ.

Mà thân thể của Thánh Quân Tử cũng dựa vào trùng kích do Thiên Đao va chạm mà nhanh chóng rút lui.

Nhưng công kích của Hứa Thanh vẫn chưa kết thúc, tất cả những chiêu lúc trước chỉ là che lấp mà thôi, hắn làm như vậy là để cho lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt màu đen vào lúc này có thể bộc phát ra một kích toàn lực.

Từng đạo điện quang tuôn ra từ bên trong thanh Thiên Đao đang tan vỡ của Hứa Thanh, điện quang vừa xuất hiện liền thể hiện ra tốc độ cực hạn.

Tia chớp trên que sắt giống như bị người điều khiển, bọn chúng biến thành từng hình đinh ốc quấn quanh que sắt, khiến cho tốc độ của que sắt màu đen càng mau hơn nữa, lần nữa bộc phát tăng tốc.

Mà lão tổ Kim Cương Tông hiển nhiên biết được tầm quan trọng của mình, nhất là khi lão nhìn thấy cái bóng đã thể hiện ra tác dụng vô cùng trọng yếu của nó trong trận chiến này, đáy lòng của lão đã luôn lo lắng không yên ngay từ đầu.

Lúc này lão sợ mình không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy càng trở nên điên cuồng hơn, không tiếc đại giới đồng loạt bạo khai toàn bộ những lôi văn trên que sắt, đổi lấy tốc độ và sức mạnh kinh người, như một đạo thiên lôi chân chính, ngay khi thân thể Thánh Quân Tử lui ra phía sau, lão trực tiếp điều khiển que sắt đâm thẳng vào trên màn phòng hộ của mệnh đăng.

Oanh một tiếng, màn phòng hộ của mệnh đăng đúng là vô cùng kinh người, không tan vỡ vẫn còn tồn tại như trước, chỉ là khi que sắt màu đen dùng tốc độ cực hạn trùng kích tới, bên trên màn phòng hộ đã bị nó chọc thủng một cái lỗ nhỏ.

Trong nháy mắt tiếp theo que sắt màu đen đã bị lực phản chấn của màn phòng hộ cuốn ngược lại, trở nên vô cùng ảm đạm và bên trong còn mơ hồ phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương của lão tổ Kim Cương Tông, hiển nhiên lần phản chấn này đã tạo thành tổn thương không nhỏ đối với lão.

Mà lỗ nhỏ vừa bị tạo ra kia cũng khép lại rất nhanh, hầu như ngay lập tức liền khôi phục như thường.

“Không xé rách được lớp phòng hộ mệnh đăng của ta, vậy thì cuối cùng cũng đều vô dụng.”

Khóe miệng Thánh Quân Tử lộ ra nụ cười lạnh, thân thể vừa vặn rút lui theo đợt trùng kích mà que sắt màu đen tạo ra, vừa xong quả thực Hứa Thanh ra tay giống như vũ bão, từng chiêu từng chiêu liên tiếp hạ xuống với tốc độ cực nhanh.

Đầu tiên là Thương Long, sau đó là Pháp Thuyền tự bạo, tiếp đó liền là Thiên Đao, mặc dù đều không thể rung chuyển được lớp phòng hộ từ mệnh đăng của Thánh Quân Tử, nhưng một đợt trùng kích liên hoàn thế này, uy lực quả thực không hề tầm thường.

Mặc dù có lớp phòng hộ tồn tại, cho nên tất cả những chiêu trên đều không cách nào khiến gã chân chính bị rung chuyển, giống như Thánh Quân Tử mới vừa xuất thủ cũng không cách nào khiến Hứa Thanh rung chuyển, chỉ có thể khiến cho màn che chở của Hứa Thanh vỡ vụn.

Nhưng tổng thể mà nói, Thánh Quân Tử vẫn nhỉnh hơn một chút, thần thông mà gã nắm rõ ràng cũng nhiều hơn nữa, giờ phút này trong khi lui ra phía sau, trong mắt Thánh Quân Tử lộ ra tinh mang, gã đã nhìn ra nhược điểm của Hứa Thanh.

“Pháp thuật của ngươi…quá ít, lại còn thiếu thần thông có thể phát huy uy lực lớn!” Ánh mắt Thánh Quân Tử như điện, từ lúc giao chiến đến giờ, thực lực Hứa Thanh và gã một mực ngang nhau, nhưng lúc này gã rốt cuộc đã nhìn ra chỗ yếu của Hứa Thanh.

Nghe lời nói của Thánh Quân Tử, ánh mắt của Hứa Thanh lạnh hơn, không nói một lời.

Thánh Quân Tử cười dài một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, gã chuẩn bị tiếp tục nhằm vào nhược điểm này để đánh chết Hứa Thanh, vừa muốn triển khai thần thông, nhưng vào lúc này sắc mặt của gã bỗng nhiên trầm xuống.

Lúc này lớp phòng hộ mệnh đăng bên ngoài thân thể gã vậy mà lại ảm đạm đi một chút, tầng bên ngoài đồng thời dấy lên gợn sóng, nhất là vị trí lỗ nhỏ bị que sắt màu đen xuyên thấu qua xong đã khôi phục lại, từ chỗ đó truyền ra một cảm giác ăn mòn đến trong lòng Thánh Quân Tử.

Điều này khiến cho Thánh Quân Tử nghĩ tới độc mà gã từng cảm nhận được, đó là chỗ chiến đấu giữa Hứa Thanh và Tư Mã Lăng trong Thất Huyết Đồng.

“Tiểu độc thuật, khó trèo lên đại đạo!”

Thánh Quân Tử hừ lạnh một tiếng, từ nhỏ thể chất của gã đã rất đặc thù, không thèm để ý đến những chất độc tầm thường, giờ phút này theo cánh tay vung lên, mệnh đăng bên trên lập tức lập lòe tràn ra tia sáng khiến cho luồng ăn mòn phía trên phòng hộ như bị tinh lọc vậy, nháy mắt liền tan biến.

Làm xong những thứ này gã liền tiếp tục ra tay, nhưng trong nháy tiếp theo sắc mặt gã liền đại biến.

Một cỗ đau đớn mãnh liệt ở trong cơ thể trực tiếp truyền khắp toàn thân của gã, cũng ngay trong khoảnh khắc này làn da của gã liền nổi lên từng màu xanh đen, trong người cũng lập tức tràn ngập dị chất nồng đậm khiến cho mệnh hỏa của gã cũng điên cuồng lắc lư.

“Đây là!!”

Hô hấp của Thánh Quân Tử dồn dập và tâm thần chấn động, gã cảm nhận được thân thể mình đã trúng một loại kịch độc, loại độc này quá mức mạnh mẽ, trước mắt của gã cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác mơ hồ, cảm giác nguy cơ cũng lập tức tràn ngập toàn thân.

Độc này, chính là tiểu hắc trùng.

Trên thực tế thì đám tiểu hắc trùng từ đầu đến cuối đều gắt gao bám vào trên màn phòng hộ từ mệnh đăng của Thánh Quân Tử, nhưng chúng nó không cách nào xuyên thấu qua, cho nên một mực đợi một cơ hội.

Lão tổ Kim Cương Tông đâm thủng màn phòng hộ đã cho chúng nó cơ hội này, chớp mắt vừa rồi rất nhiều tiểu hắc trùng đã xuyên thấu qua cái lỗ nhỏ kia, lập tức chui vào bên trong lớp phòng hộ.

Thật ra Thánh Quân Tử nói không sai, Hứa Thanh hoàn toàn thiếu khuyết thần thông uy lực lớn, nhưng gã cũng nói sai, Hứa Thanh tuy không có bao nhiêu thần thông uy lực lớn, nhưng hắn còn có độc!

Dưới mắt trong khi đám tiểu hắc trùng bộc phát, sát cơ trong mắt Hứa Thanh lập tức trở nên mãnh liệt, bỗng nhiên phóng tới phía Thánh Quân Tử.

Từ khi giao chiến đến tận bây giờ, Hứa Thanh chỉ chờ một cái cơ hội như thế, giờ phút này nhìn thấy Thánh Quân Tử trúng độc, hắn lập tức bộc phát toàn diện tốc độ, nháy mắt tới gần trực tiếp tung một quyền ra.

Kim Ô phía sau hiện ra, hỏa diễm bộc phát, đỉnh đầu có mệnh đăng hình thành, cái ô màu đen tràn ra khi thế động trời, phối hợp với chiến lực năm đoàn mệnh hỏa của Hứa Thanh, một quyền này trực tiếp khiến cho trời long đất lở, lực sát thương cực lớn.

Mà Thánh Quân Tử đang trúng độc, căn bản là không cách nào tránh đi, dù nhanh chóng rút lui nhưng vẫn bị Hứa Thanh đuổi theo kịp, trực tiếp ầm ầm đánh vào trên lớp phòng hộ.

Chương 579: Một chiêu phản kích (2)

Âm thanh nổ vang ngập trời, toàn thân Thánh Quân Tử chấn động mãnh liệt, thân thể như diều đứt dây bay ngược lại, Hứa Thanh đuổi theo và lại tung xuống một quyền.

Hô hấp của Thánh Quân Tử trở nên dồn dập, trong ánh mắt lộ ra tơ máu, dựa vào lực lượng phòng hộ chống cự đồng thời nhanh chóng vận hành công pháp Hoàng cấp, khiến Diệt Mông phát ra tiếng kêu bén nhọn rồi nhảy vào bên trong thân thể của gã trừ bỏ chất độc.

Cái ô bảy màu trên đỉnh đầu cũng lập tức tản mát ra từng trận quang mang rực rỡ, muốn bức độc tố đem thân thể của gã ra ngoài, nhưng Hứa Thanh phất tay và cái ô màu đen của hắn trực tiếp bao phủ tới trên đỉnh đầu Thánh Quân Tử, trấn áp xuống phía dưới.

Âm thanh oanh oanh vang vọng, Thánh Quân Tử phun ra máu tươi, giờ phút này trong ngoài cơ thể của gã đều tràn ngập nguy cơ, trong khoảng thời gian ngắn gã khó có thể hoàn toàn xử lý, cảm giác sinh tử trước nay chưa từng có hiện ra, từng nắm đấm của Hứa Thanh cũng đang hạ xuống.

Âm thanh va chạm truyền ra, thân thể Thánh Quân Tử lần nữa phải lui lại, Hứa Thanh trực tiếp đuổi theo nhanh như tia chớp, từng quyền từng quyền lại một quyền, còn có Thiên Đao một đao lại một đao chém tới, còn có Kim Ô toàn lực hút tới, còn có lão tổ Kim Cương Tông liều mạng đâm thẳng đến.

Đồng thời cái bóng bên đó cũng nắm lấy cơ hội, ngay khi lực lượng trấn áp của Thánh Quân Tử với nó giảm bớt, khi gã đang đặt tinh lực ở trên việc trừ độc thì nó lập tức lan tràn về đạo pháp khiếu thứ hai.

Tất cả thủ đoạn của Hứa Thanh đều toàn diện bộc phát!

Trên bầu trời Thánh Quân Tử đứng ở trên đó nghiêng về một bên, không ngừng lui về phía sau và không ngừng phun ra máu tươi, mỗi một ngụm máu tươi đều ẩn chứa kịch độc, sau khi rơi xuống mặt đất cũng lập tức bị ăn mòn.

Màn phòng hộ bên ngoài thân thể của mệnh đăng cũng đang lập lòe mãnh liệt, cho đến cuối cùng khi Hứa Thanh nắm hai tay lại, hung hăng đập tới.

Tiếng nổ động trời vang lên, lớp phòng hộ từ mệnh đăng của Thánh Quân Tử rốt cuộc không cách nào chống cự …đã biến mất, mà chất độc ở bốn phía cũng tràn vào trong phạm vi lớn, Thánh Quân Tử cũng điên cuồng phun máu, thân thể cuốn ngược lại và thần sắc tràn đầy phẫn nộ, nhưng không tiếp tục giao chiến mà cấp tốc chạy về phía giữa cấm khu.

“Đây là cái độc gì!!” Thánh Quân Tử gào thét trong lòng, cảm giác không cam lòng mãnh liệt trào lên, gã vốn là thiên kiêu sáu đoàn mệnh hỏa, lúc đầu giơ tay liền có thể nghiền ép, chỉ vì cái bóng đen kia khiến cho chiến lực của bản thân gã hạ thấp, bây giờ độc của đối phương lại tỏ ra kinh khủng không gì sánh được.

Tất cả những điều này khiến cho đáy lòng của gã muốn phát điên, giờ phút này gã tóc tai bù xù và bộ dáng cực kỳ chật vật, trường bào màu vàng trên thân cũng trở nên ảm đạm, cả người thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Nếu có đệ tử của Liên Minh Thất Tông ở đây, nhìn thấy một màn như vậy nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ, bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy loại bộ dáng này của Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử nghẹn khuất trong lòng, trái tim vô cùng phẫn nộ nhưng mắt thấy Hứa Thanh ngập trời sát cơ đang lần nữa vọt tới, hô hấp của gã lập tức dồn dập tăng tốc bỏ chạy, đồng thời cũng lấy ra ngọc giản nhanh chóng truyền âm, lập tức triệu hoán ba người vệ đạo bị gã an bài ra ngoài tìm kiếm tài vật trở về.

Chỉ là người vệ đạo của gã đã ra ngoài từ rất lâu, vả lại cũng không ngờ Thánh Quân Tử lại gặp phải hung hiểm như thế ở chỗ này, cho nên giờ phút này cho dù thu được tin tức, nhưng muốn bọn họ lập tức trở về cũng cần thời gian.

Mà Thánh Quân Tử bây giờ thiếu nhất chính là thời gian, độc trong cơ thể gã vẫn còn đang bộc phát, toàn bộ chiến lực đều đang ngã xuống, nguy cơ ở ngay trước mắt, Hứa Thanh đuổi theo cực sát phía sau với sát cơ trong mắt ngập trời, Kim Ô cũng xông theo há mồm hung hăng luyện hóa Thánh Quân Tử.

Diệt Mông hiện ra toàn lực chống cự, Hứa Thanh trực tiếp đánh ra một quyền, Thánh Quân Tử miễn cưỡng chống đỡ và máu tươi lần nữa tràn ra từ khóe miệng, sắc mặt Hứa Thanh dữ tợn dùng đầu hung hăng đập về phía trước, trực tiếp đập vào mặt của

Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử rên thảm một tiếng, khuôn mặt tràn ngập máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng muốn vùng vẫy rút lui, nhưng toàn thân Hứa Thanh ầm ầm bộc phát sát hỏa màu đen, hình thành một cái miệng lớn bao phủ về phía Thánh Quân Tử.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn, muốn tươi sống luyện hóa hồn Thánh Quân Tử, thu hồn biến thành lực lượng mở ra pháp khiếu của bản thân.

Mắt thấy hành động này của Hứa Thanh, sự điên cuồng trong mắt Thánh Quân Tử càng đậm, phát ra một tiếng gào thê lương, đạo bào màu vàng bên ngoài thân thể chợt phồng lên rồi trực tiếp nổ tung.

Chiếc đạo bào này cũng là một kiện bảo vật, giờ phút này tự bạo hình thành một luồng lực lượng cuồng mãnh, Thánh Quân Tử mượn nhờ cỗ lực lượng này để thân thể bỗng nhiên rút lui, mà trải qua một ít thời gian như vậy, mệnh đăng của gã rốt cuộc cũng đã trấn áp được một chút độc trong thân thể ra ngoài.

Mà như vậy cũng khiến cho mệnh hỏa của gã ít bị đè nén hơn một chút, nhưng gã biết rõ cho dù như vậy cũng không cách nào kiên trì quá lâu, mà lúc này Hứa Thanh lại đang vô cùng hùng hổ với sát khí kinh người, vì vậy Thánh Quân Tử không chút chần chờ, ngay khi thương thế tạm thời nhẹ hơn thì trong nháy mắt gã gầm nhẹ một tiếng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một vật phẩm!

Thứ đó là một mảnh gỗ hơi tàn phá, hẳn là một bộ phận được tạo ra từ cây cối.

Sau khi bị gã lấy ra thì mảnh gỗ này lập tức bộc phát ra chấn động kinh khủng, luồng chấn động này mạnh mẽ vô cùng, vừa xuất hiện liền khiến cho Hứa Thanh biến sắc, hắn cảm thấy mệnh hỏa trong cơ thể mình giống như bị dập tắt, pháp khiếu cũng đều bị rung chuyển và thần hồn cũng xuất hiện dấu hiệu muốn ly thể.

Thậm chí bầu trời bên trên trong một cái chớp mắt cũng bị ảnh hưởng, đại địa cũng đều như vậy, trong nháy mắt cỏ cây bốn phía cũng trở nên héo rũ.

Vô số sinh cơ điên cuồng hội tụ từ bốn phía, khiến cho mảnh gỗ này trong chớp mắt huyễn hóa thành một cái cửa gỗ toàn thân màu đen, phía trên có vô số vết cào bằng móng tay.

Âm thanh quỷ dị theo cánh cửa này xuất hiện và tràn ngập bốn phía, nhất là những dấu vết móng tay trên cánh cửa gô màu đen này, chỉ nhìn qua liền thấy mà giật mình, bên trong một chút dấu vết thậm chí còn có thể nhìn thấy vết máu màu nâu.

Mà những vết cào này lại sâu cạn không đồng nhất, hình như thời gian lưu lại cũng không giống nhau, làm cho người ta có một loại cảm giác, phảng phất như có vô số người từng dùng toàn lực cào xé trên cánh cửa này vậy.

Cảm giác kinh khủng không bị khống chế khuếch tán khắp bốn phía, đôi mắt Hứa Thanh bỗng nhiên co rụt lại, cấp tốc lui về phía sau.

Vẻ điên cuồng trong mắt Thánh Quân Tử nồng đậm, đứng ngay phía sau cánh cửa chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh.

“Mở!”

Cánh cửa màu đen vang lên một tiếng cọt kẹt..t..tttt, chậm rãi mở ra về phía Hứa Thanh.

Chương 580: Cùng hung cực ác (1)

Cánh cửa gỗ cổ xưa này mang theo dấu vết năm tháng lưu lại, bên trên còn lộ ra từng luồng khí tức tang thương, tựa như một lão nhân không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, có thể nhìn thấu nhân tâm.

Cánh cửa gỗ màu đen còn ẩn chứa cả một loại cảm giác mục nát, tựa như trong lòng lão nhân kia cũng vô cùng bất đắc dĩ với thế giới bi thảm này.

Cái cửa này, cho Hứa Thanh cảm giác…

Áp lực, quỷ dị, âm u.

Mà một khắc khi cái cửa màu đen này mở ra, Hứa Thanh rõ ràng có một loại nhận thức, hắn cảm nhận được hết thảy bốn phía cũng trở nên an tĩnh lại, mọi âm thanh lập tức biến mất.

Gió cũng bất động, mây mù cũng như vậy, ngay cả tim đập trong một cái chớp mắt này cũng dường như đều định tĩnh lại, vạn vật cũng đều như thế, cũng bao gồm cả thân hình của hắn đang gấp rút quay ngược lại và Thánh Quân Tử đứng bên cạnh cái cánh cửa này.

Dường như luồng sức mạnh này quá mức mênh mông, quá mức kỳ dị, bất luận là người sử dụng hay là người bị tác động đều không ngoại lệ, dưới luồng sức mạnh to lớn này thì tất cả đều bị nó cướp đoạt hết thảy quyền hạn hoạt động.

Hứa Thanh đã từng gặp phải cái cảm giác này, đó là vào bốn năm trước ở trong cấm khu bên cạnh doanh địa thập hoang giả, trong chớp mắt khi tiếng ca truyền đến, hắn thấy được đôi giày của nữ tử cùng với sương mù trong rừng …từng bước từng bước đi tới gần.

Cảm thụ lúc đó của hắn chính là cảm thụ tựa như bây giờ, không thể động đậy. Đồng thời theo cánh cửa này xuất hiện thì một cỗ cảm giác rét lạnh thấm nhuần linh hồn, dường như có thể khiến người suy nghĩ của người khác phải đóng băng cũng lập tức quét qua bốn phương.

Hô hấp của Hứa Thanh dừng lại, lông mi đã xuất hiện sương trắng và trên tóc cũng đồng dạng như thế, thân thể từ trong tới ngoài bị cái lạnh cực hạn xâm nhập toàn bộ, trong mắt của hắn thì trong khoảnh khắc một cái nháy mắt này …hắn đã mất đi toàn bộ quyền khống chế cơ thể, linh hồn và vận mệnh …chỉ còn lại cánh cửa kia đang chậm rãi mở ra.

Theo cánh cửa màu đen dần dần mở ra, âm thanh cọt kẹt..t..tttt chói tai cũng theo đó vang lên.

Bên trong là một mảnh đen nhánh, hình như trong đó không có cái gì, duy chỉ có cảm giác băng hàn càng lúc càng mãnh liệt hơn khuếch tán ra bốn phía, thậm chí có thể thấy từng trận khí trắng mỏng manh từ bên trong cánh cửa lan tràn ra phía ngoài.

Lúc này thần sắc của Thánh Quân Tử bên cánh cửa cũng vô cùng dữ tợn, sát cơ trong mắt vô cùng mãnh liệt, cánh cửa này tên là cửa Huyền Linh Vĩnh Ý, với gã mà nói cái này cũng là một món chí bảo, nhưng từ sau khi gã thu được thì gã chỉ mới dùng qua một lần.

Bởi vì khi vận dụng món chí bảo này, song phương địch ta đều bị trấn áp, cho nên sau lần thứ nhất sử dụng, gã thủy chung không dám tuỳ tiện sử dùng món đồ này, quan trọng nhất là, sử dụng cánh cửa này cần tiêu hao linh hồn của bản thân gã.

Mà lai lịch của cái cửa này cũng vô cùng quỷ dị và thần bí, sau khi mở ra bên trong cửa sẽ xuất hiện cái gì đều không nhất định, cho nên lực sát thương cũng bởi vì người khác mà thay đổi, tổ phụ của gã cũng đã từng báo cho gã biết về điểm này.

Mà lần thứ nhất gã sử dụng, bên trong liền xuất hiện một cái đầu lưỡi hư thối, cái này khiến cho gã cực kỳ buồn nôn, bởi vì tổ phụ đã từng nói qua, thứ cánh cửa này sinh ra giống như là phản chiếu tâm linh của người bị tác động phía trước.

Lúc này gã rất muốn biết, khi Hứa Thanh đối mặt với cánh cửa này, bên trong cánh cửa sẽ xuất hiện cái gì.

“Tốt nhất là xuất hiện một đầu ác quỷ, một đầu ác quỷ khổng lồ và dữ tợn có thể xé nát hắn!!”

Mà trong khi Thánh Quân Tử gào thét từ trong đáy lòng, bên trong cánh cửa gỗ màu đen vô tận, trong nháy mắt màu đen vô tận bên trong đột nhiên biến hóa, rõ ràng xuất hiện một đạo ánh sáng!

Đạo ánh sáng này ngay từ đầu còn rất yếu ớt, chỉ là một quang điểm nhỏ, nhưng chỉ trong chớp mắt tiếp theo đạo ánh sáng này liền không ngừng lan tràn khuếch trương, cuối cùng rõ ràng hóa thành một biển ánh sáng rực rỡ vô cùng, cực kỳ sáng ngời.

Biển ánh sáng từ bên trong cánh cửa bỗng nhiên bộc phát ra phía ngoài, hóa thành vô số đạo ánh sáng hoàn toàn phóng xuất ra.

Những nơi ánh áng đi qua thì bầu trời màu đen ngoài cửa biến thành sáng ngời, đại địa bốn phía cũng là như vậy, vô số cỏ cây cũng đều như thế, mà thân ảnh Hứa Thanh ở trong một cái chớp mắt này, khi thân ảnh của hắn bị ánh sáng sáng ngời bao phủ, bị một biển ánh sáng bao phủ.

Ở trong màn ánh sáng, toàn thân Hứa Thanh truyền đến đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung, tựa như toàn bộ người bị thiêu cháy vậy, làn da và máu thịt cũng là như thế, mà lục phủ ngũ tạng lại càng là như vậy.

Biển ánh sáng này xuyên thấu thân thể của hắn, xuyên thấu qua linh hồn của hắn, xuyên thấu hết thảy những nơi nó chiếu qua, loại đau đớn này vô cùng kinh người khiến cho toàn thân Hứa Thanh bay lên khói xanh, tựa như sắp bị xóa đi. Trong khi thân thể không cách nào thừa nhận, nhưng cũng bởi vì đạo ánh sáng này xuất hiện, rốt cuộc thân thể của hắn cũng khôi phục được hoạt động bình thường, hắn cũng lập tức rút lui.

Hắn toàn diện bộc phát tốc độ của mình, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản biển ánh sáng này thiêu cháy, dưới những đạo ánh sáng này thì hắn tựu như đã biến thành đêm tối vậy.

Biển ánh sáng hóa thành quang minh, dưới quang minh thì đêm tối lập tức bị xé nứt.

Da của Hứa Thanh bị đốt cháy biến thành đen nhánh, huyết nhục của hắn mất đi hơi nước, tóc của hắn, lông mi của hắn… tất cả đã thành là tro bụi. Vô luận là mệnh đăng hay là công pháp Hoàng cấp, giờ phút này tất cả đều đang toàn lực chống cự với biển ánh sáng.

Đồng thời Hứa Thanh còn lấy ra một khối ngọc giản, nắm trong tay, nhưng trong thần sắc chợt lộ ra một tia do dự, cuối cùng hắn vẫn không bóp nát khối ngọc giản mà tăng tốc rút lui.

Mà trong khi Hứa Thanh bị thương, hắn đang do dự và muốn rút lui, Thánh Quân Tử bên trên cánh cửa cũng chú ý tới một màn này thì trên mặt không có mảy may vui sướng, ngược lại lộ ra vẻ mặt không cách nào tin, thậm chí trong thần sắc còn lộ ra vẻ không thể tưởng tượng, trong lòng còn dâng lên một cỗ cảm giác hoang đường mãnh liệt.

“Ánh sáng?”

“Sau khi cửa Huyền Linh Vĩnh Ý mở ra, vậy mà phóng xuất ra ánh sáng!

“Điều này sao có thể, người này cũng giết chóc vô số tương tự như ta, đều giẫm ở trên xương khô đi ra, thậm chí còn am hiểu tà độc, còn tu luyện công pháp nuốt hồn tu sĩ khác, toàn thân còn tràn ra hắc hỏa và ngay cả mệnh đăng cũng là màu đen, nói người này là ma đầu cũng không quá đáng, nhưng trong lòng của hắn … lại là ánh sáng!!”

“Buồn cười, quá buồn cười, thật buồn cười!”

Chương 581: Cùng hung cực ác (2)

“Thân ở bóng tối, lòng có quang minh?” Đôi mắt Thánh Quân Tử trở nên đỏ thẫm, thần sắc dữ tợn ngẩng đầu rống to, gã thất thố và cũng không cách nào khống chế cảm xúc của bản thân, mà tất cả đều do sau khi cánh cửa mở ra lại tràn ra ánh sáng.

Bởi vì, đây chính là thứ mà gã khát vọng!!

Gã tên là Thánh Quân Tử, Thánh Quân, hai chữ này đại biểu chính là quang minh, nhưng khi gã mở cửa, thứ xuất hiện lại là cái đầu lưỡi hư thối buồn nôn, so sánh như vậy thì trong lòng của gã lập tức nổi nên sát ý ngập trời.

Vì vậy ngay sau khi Hứa Thanh lui ra phía sau thì gã lập tức đưa mắt nhìn tới, thấy Hứa Thanh đã lui ra khỏi bên ngoài phạm vi ánh sáng, Thánh Quân Tử lập tức bấm niệm pháp quyết. Cánh cửa đó lập tức ầm ầm đóng lại rồi sau đó ngay lập tức mơ hồ, mà phương hướng của cánh cửa, rõ ràng không còn là đối diện với Hứa Thanh nữa, mà là trực diện Thánh Quân Tử.

Thân trúng kịch độc mà gã cũng chỉ có thể tạm thời đè xuống độc này, trong thời khắc mấu chốt lấy ra cánh cửa này, mục đích không phải là chỉ để giết chết Hứa Thanh, ý nghĩ chân chính của gã là muốn mượn nhờ cánh cửa để trấn áp chất độc mà bản thân gã đang trúng.

Cánh cửa này, gã đã từng dùng qua một lần, tình huống hôm đó cũng tựa như hôm nay, lúc ấy gã cũng mượn nhờ cánh cửa này để xóa đi nguyền rủa mà người khác gieo xuống thân thể của mình.

Lúc này gã nghiến răng, theo cánh cửa Huyền Linh Vĩnh Ý chuyển động, trong chốc lát cánh cửa gỗ màu đen hướng về phía Thánh Quân Tử dần dần mở ra, bên trong vẫn là màu đen vô tận như cũ, nhưng chớp mắt bên trong liền có một cái đầu lưỡi hư thối buồn nôn nhanh chóng duỗi ra, bay thẳng đến bên người Thánh Quân Tử sau đó liền liếm một cái trên người gã.

Thân thể Thánh Quân Tử lập tức run rẩy và biểu cảm đau khổ, chớp mắt khi thân thể của gã bị cái đầu lưỡi đụng tới thì thân thể gã liền trực tiếp hư thối, giờ phút này dung nhan tuấn mỹ của gã cũng như biến thành một con xác sống (zombie) vậy, tóc tai đều rơi xuống, một mùi tanh tưởi lập tức tràn ngập khắp xung quanh người gã.

Nhưng kết quả mà thứ này trả lại quả thực khiến cho gã rất hài lòng.

Giờ phút này kịch độc trong cơ thể của gã đã lập tức bị cuốn ra hơn phân nửa, phần còn lại cũng đều trở nên ảm đạm tựa như đã mất đi sức sống, bị gã trấn áp xuống. Nhưng duy chỉ có một thứ khiến cho tâm thần của gã hoảng sợ, đó là cái bóng đen trên đạo pháp khiếu thứ 120, vậy mà vẫn có thể bình yên vô sự dưới sức mạnh quỷ dị của cánh cửa này.

Chẳng những như thế, thậm chí nó còn lộ ra một con mắt nhỏ, gửi lại một ánh mắt miệt thị cho gã.

“Đây là cái gì!!!” Toàn thân Thánh Quân Tử chấn động mãnh liệt, nhưng gã cũng không kịp suy tư, giờ phút này mượn nhờ cơ hội độc tố trên người bị trấn áp, gã thu hồi cánh cửa gỗ không dám tiếp tục sử dụng nữa, rồi lập tức lấy ra đan dược chữa thương cho vào miệng nuốt xuống, sau đó liền lao tới phía Hứa Thanh.

Lúc này Hứa Thanh ở nơi xa cũng bỗng nhiên ngẩng đầu, toàn thân hắn vô cùng chật vật nhưng sát cơ vẫn mãnh liệt như trước, mặc dù lúc trước thương thế của hắn rất nặng, nhưng thủy tinh màu tím đang nhanh chóng khôi phục cho hắn, mà trong khi lui ra phía sau vừa nãy, hắn cũng đã nuốt vào không ít đan dược chữa thương.

Giờ phút này ngay khi Thánh Quân Tử vọt tới, Hứa Thanh cũng đồng thời hung hăng đạp mạnh chân phải xuống dưới mặt đất, theo bùn đất dưới chân nổ tung, thân thể Hứa Thanh đột ngột phóng lên từ mặt đất với tốc độ thần tốc, lại lần nữa giao chiến cùng với Thánh Quân Tử ở trên không trung.

Âm thanh oanh oanh vang vọng bốn phía cấm khu, vô số cỏ cây vỡ tan, rất nhiều cây cối sụp xuống, những thú dữ nơi đây cũng đều bỏ chạy trốn thật nhanh, trận chiến giữa Hứa Thanh và Thánh Quân Tử quả thật là vô cùng kinh thiên động địa.

Dù Kim Đan có đến, cũng đều hoảng sợ vô cùng.

Trong tiếng nổ vang, tốc độ hai người bọn họ đều vô cùng kinh người, vừa ra tay vừa bay nhanh, những nơi đi qua chấn động nổ tung vang khắp bốn phía.

Cũng trong khi cả hai đang không ngừng giao chiến giữa không trung, Hứa Thanh liền giơ tay phải lên sau đó chợt vung một cái, một bình thủy tinh tức thì bị hắn ném ra sau đó liền nổ tung, bên trong lập tức tràn ra rất nhiều khói đen, từ trong khói đen lao ra một cái thân bò không đầu quỷ dị, vừa ra liền đánh tới phía Thánh Quân Tử.

Còn không kết thúc, sau một khắc ba bình thủy tinh khác cũng bị Hứa Thanh ném ra, bọn chúng nhao nhao nổ tung, một đoàn tóc đen vặn vẹo bay ra, một cánh tay héo rũ cùng với một con mắt màu trắng cũng đồng thời bay ra.

Những vật phẩm chết tiệt này đều là thứ Hứa Thanh thu hoạch được trong trữ vật của 'thần tài' Tư Mã Lăng, giờ phút này tất cả bị hắn một mạch ném ra hết, dị chất bốn phía lập tức vô cùng nồng đậm, mà Hứa Thanh cũng nghiến răng một cái …ném ra thêm rất nhiều hắc đan.

Tiếng nổ phanh phanh vang vọng, nơi đây lập tức bộc phát vô số dị chất, mức độ nồng đậm lập tức tăng lên cao vô cùng, đồng thời cũng dẫn tới từng đạo ác ý từ chỗ sâu bên trong cấm khu.

Thánh Quân Tử biến sắc phất tay rút lui, nhưng bốn con quỷ dị kia trong môi trường nồng đậm dị chất thế này giống như cá gặp nước vậy, sau khi xuất hiện vậy mà lại dung hợp lại với nhau.

Cánh tay héo rũ kia sinh trưởng ở trên cổ của thân bò, con mắt thì bay tới khảm nạm vào trong lòng bàn tay, đám tóc vờn quanh cũng sinh trưởng ở trên thân bò, trong thời gian ngắn khí thế của con quỷ dị này lập tức phóng đại, hung ác lao về phía Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử vừa muốn tránh đi.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, phất tay lấy ra hơn phân nửa những pháp khí điều khiển quỷ dị trong túi trữ vật của Tư Mã Lăng ra, sau khi ném toàn bộ ra liền vung tay lên.

Những chiếc pháp khí này liền ầm ầm nổ tung cản trở đường lui của Thánh Quân Tử, khiến cho Thánh Quân Tử không cách nào né tránh, trực tiếp bị con quỷ dị kia nhào tới trên người.

Diệt Mông phát ra một tiếng Hi..i…iiii, nhưng theo trạng thái của Thánh Quân Tử thì nó cũng đã bị hao tổn, nhất là lúc này nó vẫn đang bị Kim Ô nhìn chằm chằm, lúc nó vừa động thì Kim Ô cũng lập tức bay đến, song phương lần nữa lao vào công kích thôn phệ nhau.

Hứa Thanh cũng tương tự tới gần, vung tay phải lên và dao găm cũng xuất hiện ở trong tay, thừa dịp Thánh Quân Tử ứng phó mệt mỏi, trực tiếp cắt một đường tới trên cổ của gã.

Thánh Quân Tử ngẩng đầu, dao găm lướt qua trước cổ của gã, tuy bị gã tránh đi nhưng sát hỏa đã bay tới bao phủ, nhưng Thánh Quân Tử cũng không hề tầm thường, gã tản mệnh hỏa ra trên toàn thân ầm ầm ngăn đón, nhưng như vậy cũng không cản được sự điên cuồng của Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, hung hăng đập tới.

Đôi mắt Thánh Quân Tử đỏ thẫm, vậy mà cũng dùng đầu để đánh trả Hứa Thanh, cả hai như hai con trâu điên mà dùng đầu húc nhau.

Ầm một tiếng, hai người đều choáng đầu hoa mắt tự mình rút lui.

Sự hung tàn của Hứa Thanh cũng khiến cho Thánh Quân Tử cảm thụ chấn động cực lớn, nhưng sát cơ của gã cũng không hề giảm bớt, hôm nay gã nhất định phải giết chết Hứa Thanh, cướp lấy mệnh đăng của hắn.

Vì vậy ngay sau khi lui ra phía sau, Thánh Quân Tử giơ tay phải lên vỗ vào mi tâm của mình, thân thể chấn động. Không biết gã đã triển khai bí pháp gì, vậy mà tay phải của gã lại xuyên thấu qua mi tâm chui thẳng vào trong thân thể, sau đó hung hăng kéo một cái ra phía ngoài, rút ra một cây bút máu tươi chảy đầm đìa từ trong cơ thể ra ngoài!

Cây bút mới được rút ra còn rất nhỏ nhưng lập tức biến lớn, đầu bút rõ ràng là một cái đầu người, mà bộ dạng của cái đầu người này lại giống với Thánh Quân Tử như đúc!

“Ca ca, ta đang ngủ say, ngươi làm ta thức tỉnh chi vậy, muốn chơi cùng ta đúng không?”

Chương 582: Pháp hải trấn bút tà (1)

Đây là một cây bút quỷ dị!

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua, liền co rút con ngươi lại.

Cây bút này có độ cao bằng nửa người, lấy xương sống của người làm cán bút, đầu người là đầu bút, tóc là lông bút!

Trên xương sống lưng còn mang theo máu thịt, mặc dù đầu người nguyên vẹn nhưng làn da lại màu xanh trông giống như là lệ quỷ, nhất là ngữ điệu giọng nói sau khi xuất hiện lại càng khiến cho Hứa Thanh phải nhăn mày lại.

Mà Thánh Quân Tử lại ngoảnh mặt làm ngơ đối với cái này, gã bỗng nhiên phất tay điều khiển cây bút quỷ dị đó vẽ một vòng tròn ở trên không trung.

Chớp mắt khi được vẽ ra, cái vòng tròn này liền trực tiếp từ hư nhược biến thành thực thể có màu sắc đỏ thẫm, ầm ầm gấp gáp tản về bốn phía tựa như cuồng phong đập vào mặt, Hứa Thanh cũng phải rút lui ra xa.

Về phần quỷ dị bốn phía, giờ phút này bỗng nhiên chấn động giống như là bị áp chế, con quỷ dị thân bò run rẩy rút lui, sau đó liền trực tiếp tan vỡ ra, sau khi tan vỡ liền hóa thành bốn phần quỷ dị khác nhau, nhưng tất cả lại lần nữa tan nát, dưới âm thanh oanh oanh cả đám hoàn toàn tiêu tán.

Sau đó Thánh Quân Tử quay đầu, đôi mắt đã đỏ ngầu nhìn Hứa Thanh, mà hai mắt của cái đầu cây bút trong tay gã cũng tràn ra quang mang âm u, cũng quay lại nhìn tới Hứa Thanh và còn duỗi ra đầu lưỡi thật dài liếm môi, trong miệng còn truyền ra thanh âm khó chịu.

“Ca ca muốn giết chết hắn sao, hắn trông thật tuấn tú, chúng ta bắt lấy hắn, sau đó ngươi dùng phương pháp năm đó ngươi đối phó ta để luyện hóa hắn vào trong người, đoạt tư chất của hắn, biến hắn thành cây bút thứ hai, thế nào?”

Thánh Quân Tử hừ lạnh một tiếng, từ trên huyết mạch mà nói thì vật này là đệ đệ của gã, nhưng nhiều năm trước đã bị gã trấn áp rồi luyện hóa, biến thành chí bảo của bản thân, lão tổ cũng biết rõ chuyện này, bên trong tông môn cũng có rất nhiều người đều biết.

Nhưng không sao cả, lão tổ chỉ cần hai người bọn họ có một người sống, lão tổ đã như thế, vậy thì những người khác cũng không thể nói cái gì.

Bởi vì Thánh Quân Tử gã trời sinh liền kỳ dị, một khắc gã sinh ra, từ phần eo trở lên liền là hai người liên thể, cùng sở hữu thân hình với đệ đệ của gã.

Trong vô số năm qua, tình huống như này cũng không phải gì lạ trên đại lục Vọng Cổ, trên thực tế thì tình huống như vậy xuất hiện rất nhiều, bởi vì dị chất dung nhập, bởi vì sinh mệnh đã xuất hiện sự biến đổi, chính là do Thần Linh xuất hiện.

Cho nên dù nhìn như thân thể bình thường, nhìn giống như bên trong không có chút dị chất nào tồn tại, nhưng trên thực tế, ảnh hưởng của dị chất đã đến từ đầu nguồn huyết mạch của bọn họ rồi, còn tác động đến di truyền những đời sau.

Ảnh hưởng lớn và từ nhiều phương diện, chỉ là sẽ không biết nó hiển lộ ra ở góc độ hay khía cạnh nào trong cuộc đời của mình mà thôi.

Mặc dù nói như thế, nhưng đối với Thánh Quân Tử mà nói, gã cũng không cách nào tiếp nhận việc dị dạng này, cho nên từ khi có ý thức gã đã bắt đầu muốn lộng chết người đệ đệ của mình rồi, mà người đệ đệ kia của gã cũng luôn mang theo ý nghĩ giống như vậy.

“Có thể, giết chết gã … ta đồng ý với ngươi việc này!” Nghe lời đệ đệ nói, Thánh Quân Tử liền âm trầm mở miệng.

Ánh mắt của đệ đệ Thánh Quân Tử sáng lên, toàn thân lập tức tản mát ra dị chất kinh người, trình độ nồng đậm vô cùng, hai mắt của gã cũng đồng thời lộ ra ánh sáng đen nhánh, biểu cảm tham lam nhìn về phía Hứa Thanh, Thánh Quân Tử phất tay chỉ cái bút quỷ dị về phía Hứa Thanh, trái vẽ một nét phải vẽ hai nét, vẽ ra hình dạng một chữ ‘xuyên’!

Lập tức, chữ xuyên lập lòe ánh sáng màu đỏ thẫm, từ chưa từng có từ từ biến thành chân thật, cuối cùng hoàn toàn thành hình, chữ như máu thịt không có da, ở bên trên mọc ra đầy gân máu thoạt nhìn vô cùng giật mình.

Sau khi hình thành, cái chữ xuyên máu thịt này lập tức gào thét lao về phía Hứa Thanh.

Những nơi đi qua khí tức quỷ dị phóng đại, phong vân cũng đều biến sắc.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm cầm trong tay một khối ngọc giản, Thánh Quân Tử cũng không biết cụ thể khối ngọc giản này là gì, chỉ thấy Hứa Thanh giống như muốn bóp nát, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua.

Oanh một tiếng, chữ xuyên máu thịt kia bắn đến va chạm cùng Hứa Thanh.

Hứa Thanh phun ra máu tươi, thân thể cấp tốc rút lui, chữ xuyên máu thịt truyền ra tiếng cười quỷ dị, đang muốn truy kích, nhưng tốc độ Hứa Thanh không chậm, trong lúc cấp tốc hắn nhăn mày lại, nhìn chằm chằm chữ xuyên máu thịt đuổi theo.

Cho tới bây giờ, trong trận chiến này hắn và Thánh Quân Tử đều đã bị thương nặng, mà nhược điểm của bản thân hắn cũng đã lộ ra rất rõ ràng, thật ra Hứa Thanh cũng hiểu được, so sánh với đối phương thì hắn đích xác là thiếu một vài môn pháp thuật hay thần thông uy lực lớn.

Trên thực tế, nếu như đối tượng so sánh không phải Thánh Quân Tử, thì pháp thuật của Hứa Thanh thật ra…Cũng tạm được. Nhưng Thánh Quân Tử là thiên kiêu đi theo con đường Cổ Hoàng Chúa Tể của Lăng Vân Kiếm tông, được cả tông môn toàn lực bồi dưỡng, các loại pháp thuật và pháp khí tự nhiên rất nhiều.

“Ta thiếu khuyết pháp thuật thần thông, pháp khí cũng không quỷ dị bằng đối phương, nhưng ta… Có khí lực so với mười người!” Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, thủy tinh màu tím trong cơ thể hắn vô cùng cường đại, theo hắn giao chiến đến tận bây giờ, sự cường đại lại cũng dần dần được thể hiện ra, thương thế của hắn đang nhanh chóng khỏi hẳn.

Đồng thời pháp khiếu 500 trượng bên trong linh hải cũng là ưu thế của hắn, khiến cho hắn mặc dù đã mở ra Huyền Diệu Thái lâu như vậy, nhưng khí thế vẫn dồi dào như trước, điều mà Hứa Thanh dựa vào lúc này, đó là dùng linh hải hùng hậu siêu việt người bên ngoài, cường hãn trấn áp đối phương.

Nghĩ tới đây, trong khi chữ xuyên máu thịt gào thét tới gần, thân thể Hứa Thanh lập tức bay lên trên không, trong mắt lộ ra một tia quang mang kỳ dị, đồng thời tay phải giơ lên nhấn một cái về phía bầu trời.

Trong nháy mắt tiếp theo, 92 đạo pháp khiếu trong cơ thể hắn lần nữa bộc phát, luồng sức mạnh và nhiệt lượng cuồn cuộn trong đó dựng lên, sau đó một thủ ấn thật lớn to tới 500 trượng, trực tiếp xuất hiện ở bầu trời phía trên Hứa Thanh!

Đạo thủ ấn to tới 500 trượng này là do một cái pháp khiếu bên trong linh hải của hắn hình thành, ngay khi xuất hiện, theo pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh lập lòe, đạo thủ ấn 500 trượng thứ hai xuất hiện.

Vừa xuất hiện liền chồng lên đạo thủ ấn thứ nhất, tạo thành hai tầng lực lượng.

Vẫn không kết thúc, pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh vẫn đang không ngừng bộc phát, tầng thứ 3, tầng thứ 10, tầng thứ 30, tầng từng tầng thủ ấn, lấy tốc độ cực nhanh mà tăng và chồng lên nhau trong nháy mắt, khiến cho đạo thủ ấn hùng hậu đến trình độ không cách nào hình dung.

Trong khoảng thời gian ngắn cuồng phong tứ tán, một luồng uy áp kỳ dị lập tức từ trên trời giáng xuống.

Chương 583: Pháp hải trấn bút tà (2)

Một màn này khiến cho ánh mắt Thánh Quân Tử trợn to, tâm thần cũng dấy lên từng trận sóng lớn, bởi vì linh hải bên trong pháp khiếu của Hứa Thanh quả thật là quá mức rợn người, cả đời này Thánh Quân Tử gã vẫn chưa từng thấy qua ai có linh hải khủng bố đến trình độ như thế này.

Coi như là gã, cũng chỉ là hơn 200 trượng mà thôi!

“Ngươi … .” Sắc mặt Thánh Quân Tử đại biến, gã biết rõ trình độ rộng lớn của linh hải bên trong pháp khiếu đại biểu với pháp lực hùng hậu, mặc dù ngay từ đầu thì cái ưu thế này không phải rất lớn, nhưng theo tu vi tăng cao, theo pháp khiếu tăng nhiều thì cái ưu thế này sẽ biến đổi vô cùng đáng sợ.

Cũng giống như lúc này đây.

Trong thời gian ngắn, thủ ấn trên đỉnh đầu Hứa Thanh trực tiếp liền điệp gia đến 92 tầng!

Từ xa nhìn lại, thủ ấn do 92 tầng linh hải ngưng tụ lại, một cái chớp mắt khi nó hình thành, phong vân đột nhiên biến sắc, thiên địa nổ vang, cũng bởi vì áp lực quá lớn cho nên biên giới của đạo thủ ấn này liền tạo thành từng đạo tia chớp, như rắn như rồng không ngừng chạy loạn trên bầu trời, bắn tung tóe ra khắp nơi và phạm vi càng lúc càng lớn.

Khí thế của đại ấn vô cùng khủng bố, bên trên còn cho người ta một cảm giác giống như có thể thôn thiên tuyệt địa!

Ngay cả chữ xuyên máu thịt đang đuổi theo trên không cũng phải dừng lại, lộ ra kiêng kị mãnh liệt.

Hứa Thanh không bằng Thánh Quân Tử có thần thông tam kiếm, mỗi một kiếm đều tuyệt luân trên thế gian, cũng không có đồ vật quỷ dị có thể triệu hoán cánh cửa màu đen, càng không có chí bảo áp thân hình thành cây bút từ máu thịt.

Nhưng hắn có 92 tầng linh hải rộng 500 trượng!

Quản ngươi quỷ dị như thế nào, quản ngươi pháp thuật như thế nào, quản ngươi triệu hồi ra vật gì, ta sẽ dùng toàn lực trấn áp!

Trong nháy mắt tiếp theo, trán Hứa Thanh cuồn cuộn gân xanh, giống như thủ ấn chồng chất 92 tầng linh hải rộng 500 trượng này có một cảm giác nặng nề khó có thể hình dung, thân thể của hắn cũng truyền đến âm thanh ken két, cánh tay cũng điên cuồng nhô lên gân xanh, hắn quay về phía chữ xuyên, hướng về phía Thánh Quân Tử hung hăng nhấn một cái!

Thủ ấn to lớn 92 tầng với uy lực có thể trấn sơn lấp biển, giờ phút này thủ ấn vừa ra lập tức liền đụng chạm cùng chữ xuyên máu thịt quỷ dị kia. Vào thời khắc này tiếng nổ chấn động trời đất lập tức vang lên, cái chữ xuyên máu thịt kia giữ vững được năm cái hô hấp, sau đó liền không cách nào thừa nhận, bằng mắt thường có thể nhìn thấy tiêu tán, trực tiếp chia năm xẻ bảy tan vỡ.

Tiếng oanh oanh vang vọng, những nơi thủ ấn 92 tầng đi qua, dưới lực lượng cực hạn kia tất cả mọi thứ đều dễ dàng bị nghiền nát, mà sau thủ ấn là thân ảnh Hứa Thanh, hắn đang toàn lực thúc đẩy, dùng tất cả lực lượng từ bộ phận linh hải của mình mà liên tục trấn áp đến.

Đại địa run rẩy, vô số cây cối hóa thành tro bụi, lực lượng kinh khủng bộc phát nháy mắt liền tới gần trước mặt Thánh Quân Tử, lúc này sắc mặt của Thánh Quân Tử đã trắng bệch và trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nguy cơ ở ngay trước mắt, trong mắt Thánh Quân Tử hiện lên vẻ quả quyết, gã gầm nhẹ một tiếng và điều khiển cây bút quỷ dị trong tay biến nó thành kiếm, hung hăng đâm một cái về Đại Thủ Ấn đang đập đến.

Pháp khiếu trong cơ thể gã cũng điên cuồng bộc phát, tràn toàn bộ pháp lực vào bên trong cây bút quỷ dị khiến cho gương mặt đệ đệ trên đầu cây bút càng lúc càng dữ tợn, mặc dù trong mắt của đệ đệ cũng có nét hoảng sợ, nhưng vẻ điên cuồng bên trong lại càng nhiều hơn nữa, như muốn được chết mà hung hăng đánh tới!

Một luồng sóng âm như tiếng thiên lôi lập tức ầm ầm vang lên ở trong cấm địa.

Hứa Thanh và Thánh Quân Tử đều riêng mình phun ra máu tươi, thần sắc cả hai đều trở nên dữ tợn, trong mắt đều lộ ra quang mang hung ác, toàn lực ứng phó.

Trong khi tiếng nổ vang vọng, cây bút của Thánh Quân Tử toả ra quang mang chói mắt, mãnh liệt rung động lắc lư, mà Đại Thủ

Ấn 92 tầng của Hứa Thanh cũng lập tức hỏng mất 33 tầng.

Nhưng đến lúc này tia sáng từ trên cây bút quỷ dị có chỗ ảm đạm, trong đó còn truyền ra âm thanh đau đớn thê lương, người đệ đệ kia của Thánh Quân Tử điên cuồng phản kích, nhưng cho dù gã điên cuồng vẫn vô ích, sau khi khiến Đại Thủ Ấn của Hứa Thanh hỏng mất 43 tầng thì từng cọng lông của cây bút này vỡ vụn, hóa thành tro bụi.

Sự điên cuồng vô tận toát ra từ trong đôi mắt của đệ đệ Thánh Quân Tử, hình như trong đó còn pha thêm một tia giải thoát, cuối cùng hóa thành nhe răng cười toàn lực va chạm, mà dưới sự va chạm phía này đạo thủ ấn của Hứa Thanh lại sụp đổ thêm 13 tầng.

Đại giới chính là đầu người đệ đệ Thánh Quân Tử hoàn toàn tan vỡ, trực tiếp nổ tung hoàn toàn toái diệt, trước khi biến mất, giọng nói cuối cùng mang theo vẻ bén nhọn, mang theo sự oán độc của người đệ đệ còn vang vọng khắp bát phương.

“Sở Thánh Quân, ngươi còn nhớ lúc ngươi bắt ta luyện hóa thì ta đã nguyền rủa ngươi thế nào không, ta nguyền rủa tương lai của ngươi cũng tương tự như ta, sẽ bị người khác mạnh mẽ luyện hóa, sẽ bị người khác cướp đi hết thảy. Năm đó mặc dù ngươi biến nguyền rủa của ta trở thành lực lượng, mượn mảnh vỡ Cấm Kỵ biến thành Vĩnh Ý Môn để xóa đi nguyền rủa của ta, nhưng xem ra nguyền rủa của ta vẫn còn có hiệu quả.”

Âm thanh vô cùng bén nhọn mang theo tiếng cười dài, một khắc tiêu tán trong thiên địa, Đại Thủ Ấn của Hứa Thanh cũng ầm ầm đập lên trên cán bút, cán bút tan vỡ dễ như trở bàn tay, cuối cùng lúc Đại Ấn chỉ còn lại 21 tầng đã chạm vào được trên người Thánh Quân Tử.

Toàn thân Thánh Quân Tử chấn động mãnh liệt phun máu tươi ra, đầu tóc tán loạn, cả người chật vật, mệnh hỏa trong cơ thể cũng điên cuồng lắc lư như muốn dập tắt.

Thân thể của gã cũng bị cuốn ngược lại, nhưng cho đến giờ phút này sát cơ trong mắt của gã vẫn không hề có dấu hiệu giảm bớt chút nào, thậm chí bên trong còn có một tia ánh sáng âm u lập lòe.

“Mặc cho ngươi nguyền rủa, cái chết của ngươi rất có giá trị.” Thân thể Thánh Quân Tử cuốn ngược lại, một khắc rơi xuống đất thần sắc của gã bỗng lộ ra vẻ điên cuồng, hai tay giơ lên hung hăng vỗ một cái về đại địa, mở miệng hét lớn một tiếng.

“Nhục Trớ Vạn Huyết Luyện!”

Lời gã vừa ra, sắc mặt Hứa Thanh liền trầm xuống.

Trong thời gian ngắn, cây bút quỷ dị tan vỡ biến thành bụi bặm rơi xuống đất lúc trước, giờ phút này từng đám tro bụi trên mặt đất này chợt nổ tung, từng cánh tay bằng máu thịt nhanh chóng lao ra từ trong đó với số lượng vô cùng nhiều, không dưới mấy nghìn, từng cái điên cuồng xuất hiện từ bốn phương tám hướng vọt tớt, cấp tốc quấn quanh Hứa Thanh.

Sau khi dùng một chiêu này hai mắt Thánh Quân Tử đỏ thẫm, đứng dưới mặt đất ngẩng đầu lên với thần sắc mang theo một tia tà dị, giọng nói cũng biến thành âm u.

“Triệu hồi Cấm Kỵ của Lăng Vân ta, phủ hình chiếu xuống!”

Chương 584: Cốt quyền xâm thức hải (1)

Cấm Kỵ!

Sau khi Hứa Thanh trở thành tự liệt, cũng đã có quyền có thể mượn hình chiếu pháp bảo của tông môn sử dụng, đối với thiên kiêu Liên Minh Thất Tông mà nói, bọn họ cũng có thể vận dụng lực lượng nội tình của tông môn để triệu hồi hình chiếu.

Chỉ là người có tư cách này đích xác rất ít, với cả bọn họ cũng cho rằng đây là một loại ban thưởng và bảo hộ bản thân.

Dẫu sao thì pháp bảo của Liên Minh Thất Tông thuộc về cấp độ Cấm Kỵ, mà khi sử dụng cũng có rất nhiều hạn chế, nếu như muốn phát huy hiệu quả đến mức lớn nhất, còn cần phải sử dụng đúng vào thời khắc đặc biệt mới được.

Mà kinh nghiệm chiến đấu của Thánh Quân Tử cực kỳ phong phú, trước tiên gã không hề triệu hoán hình chiếu của Cấm Kỵ, gã muốn sáng tạo ra một cái cơ hội hoàn mỹ để triệu hồi pháp bảo Cấm Kỵ của tông môn.

Gã rất rõ ràng, muốn đoạt mệnh đăng của Hứa Thanh sẽ không thể đơn giản được, gã phải phòng ngừa đối phương chạy trốn khi đối mặt với nguy hiểm, hoặc đề phòng đối phương có được ngọc giản cứu mạng như là Vô Tự truyền tống phù.

Mà lúc trước gã cũng đã nhìn thấy Hứa Thanh hai lần có động tác muốn bóp nát khối ngọc giản trong tay, mặc dù gã giả bộ như không chú ý, nhưng gã cũng đại khái nắm chắc được ý nghĩ của Hứa Thanh.

Từ gã nhìn ra, trận chiến này chính là một lần câu cá.

Gã phải đợi cho đối phương bị mình tiêu hao đến cực hạn, thủ đoạn cũng tung ra không sai biệt lắm, mà thương thế cũng phải nghiêm trọng, chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi hoàn thành cướp đoạt mệnh đăng của đối phương.

Cho nên gã vẫn đang thủy chung chờ đợi, cho đến tận bây giờ, gã cảm thấy thời điểm này đã không còn kém nhiều nữa, cho nên lúc nãy khi đang giao chiến, gã liền nghĩ tới việc lấy ra cây bút bằng máu thịt.

Gã mặc kệ cây bút này có thể khiến Hứa Thanh trọng thương hay không, gã chỉ dự định mượn nhờ cơ hội cây bút này bị phá hủy toái để che lấp, sau đó mượn nhờ lực lượng nguyền rủa của cây bút này vây khốn Hứa Thanh.

Như thế liền có thể kiến tạo ra cơ hội để gã triển khai ra hình chiếu pháp bảo Cấm Ky, hình thành thiên la địa võng, khiến cho Hứa Thanh không có cơ hội sử dụng bất cứ loại thủ đoạn nào để bỏ chạy, cũng giúp cho gã có thể thành công thu được cái mệnh đăng kia.

Giờ phút này theo lời nói truyền ra, Hứa Thanh ở giữa không trung liền biến sắc, lúc này chung quanh hắn đều là những cánh tay máu thịt vô cùng cứng cỏi, bọn chúng từ tứ phương tám hương lan tràn đến gắt gao quấn quanh hắn.

Lúc này Hứa Thanh không có cách nào giãy giụa, nhưng hắn cũng không chần chờ chút nào, lập tức bóp nát cái ngọc giản đã sớm cầm ở trong tay, chính là cái ngọn giản mà Thánh Quân Tử nhìn thấy nhưng không rõ ràng là có công dụng gì.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Ngay lập tức bầu trời biến thành một màu đỏ thẫm, mảnh trời màu đỏ này xuất hiện cực kỳ đột nhiên, chớp mắt xuất hiện liền bao phủ bát phương nhìn qua vô cùng yêu dị, vừa xuất hiện liền khiến cho phiến khu vực này biến trở thành một thế giới huyết sắc, Hứa Thanh cũng hoàn toàn bị nó bao phủ vào.

Mà sau khi hình thành, thế giới huyết sắc này liền tản mát ra khả năng vặn vẹo không gian, khiến cho hết thảy khả năng truyền tống bên trong đều không thể triển khai, đồng thời thế giới huyết sắc này còn đang không ngừng co rút lại, không ngừng thu nhỏ phạm vi.

Lực lượng phong ấn cũng không ngừng bộc phát, giống như đã hoàn toàn cách ly, hoàn toàn phong bế nơi này với bên ngoài.

Sau đó, một khỏa hạt giống màu đỏ bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện từ trên bầu trời.

Nhưng khỏa hạt giống này không giống với hạt giống bay ra từ Lăng Vân Kiếm tông về phía Thiểu Ti tông lúc trước, hạt giống huyết sắc này là hư ảo không phải thực chất, nhưng uy lực của nó cũng rất kinh người, giờ phút này sau khi nó xuất hiện liền rơi xuống mặt đất, sau đó liền lập tức hóa thành một gốc cây đại thụ huyết sắc.

Cái cây vừa xuất hiện thì phong vân lập tức biến sắc, uy áp cuồng bạo động trời tuyệt địa cũng lập tức xuất hiện, cái cây này chỉ hơi nhoáng một cái thì toàn thân Hứa Thanh trên không liền chấn động mãnh liệt, một ngụm máu tươi được phun ra, thật giống như bị một cỗ sức mạnh không thể nói ra đánh tới, muốn trực tiếp xóa xổ hắn đi.

Thánh Quân Tử ở bên dưới cũng lập tức ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt lộ ra tham lam, toàn diện bộc phát tốc độ và tu vi, không tiếc đại giới lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Diệt Mông phía sau gào thét, mệnh đăng trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng lập lòe, Thánh Quân Tử muốn trong khi không gian nơi này hoàn toàn bị phong bế mà trấn giết Hứa Thanh, khiến cho Hứa Thanh không cách nào chạy trốn, chỉ có thể bó tay bị mình cướp đoạt mệnh đăng.

“Trong phong ấn của hình chiếu Cấm Ky, ta và ngươi, hai người chỉ có một người có thể ra ngoài!”

Thánh Quân Tử bỗng nhiên tiếp cận và lập tức ra tay, âm thanh va chạm vang lên, Hứa Thanh phun ra máu tươi không ngừng lui lại, nơi đây chẳng những có lực lượng phong ấn mà còn có lực lượng áp chế, khiến cho mệnh hỏa trong cơ thể hắn như muốn dập tắt.

Mắt thấy cái cây đại thụ quỷ dị kia còn muốn cử động, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, trầm thấp mở miệng.

“Triệu hồi hình chiếu pháp bảo của Thất Huyết Đồng phủ xuống!”

Thất Huyết Đồng cũng có pháp bảo, nhưng còn chưa đạt tới trình độ Cấm Ky, mà cho tới bây giờ Hứa Thanh cũng chưa từng triệu hoán nó.

Giờ phút này khi lời nói của hắn vừa vang lên, cái mảnh thế giới huyết sắc này liền chấn động, bầu trời cuộn trào tựa như có một cỗ ngoại lực phủ xuống, muốn xé mở thế giới này, mà trên bầy trời cũng mơ hồ xuất hiện một con mắt.

Con mắt này mang theo vẻ bình tĩnh, bên trong không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào, sau khi xuất hiện ở trên bầu trời nó liền ngóng nhìn hình chiếu của pháp bảo Cấm Kỵ phía dưới.

Sau khi liếc mắt nhìn qua, hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ liền chấn động, nhưng hiển nhiên cấp độ song phương chênh lệch, cho nên hình chiếu của pháp bảo Cấm Kỵ cũng không bị tan vỡ, thế giới huyết sắc phong ấn cũng không bị vỡ ra, Hứa Thanh cũng không cách nào chạy trốn khỏi trong đó.

Nhưng mà cái này dù sao cũng chỉ là hình chiếu của pháp bảo, sau khi xuất hiện mặc dù thể không mở ra được phong ấn do hình chiếu của pháp bảo Cấm Kỵ, nhưng nó cũng khiến cho cái cây quỷ dị kia không cách nào cử động được nữa, mà lực lượng trấn áp của huyết giới đối với Hứa Thanh cũng đã giảm bớt đi khá nhiều, nhưng vẫn còn tồn tại như trước.

Chương 585: Cốt quyền xâm thức hải (2)

“Chỉ là pháp bảo của hạ tông, không cách nào rung chuyển pháp bảo Cấm Kỵ của tông ta, Hứa Thanh, huyết giới này chính là nơi chôn cất của ngươi!” Vẻ tham lam trong mắt Thánh Quân Tử cũng trở nên càng đậm hơn, mở miệng cười ha hả, cấp tốc tới gần Hứa Thanh và toàn lực ra tay.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm không nói một lời, Kim Ô phía sau kêu lên một tiếng Hi..i…iiii toàn lực chống cự, bản thân mệnh đăng màu đen cũng là như thế, sử dụng hắc hỏa đốt cháy bốn phương không ngừng giao chiến cùng Thánh Quân Tử trong huyết giới, âm thanh nổ tung cũng không ngừng vang lên.

Trong lúc ngươi tới ta đi đan xen công kích lẫn nhau, Hứa Thanh bị cái huyết giới này trấn áp nên rõ ràng bị yếu hơn một chút, đã bắt đầu bại lui. Mà Thánh Quân Tử mắt thấy như thế, khí thế lại càng phóng đại, càng lúc càng cuồng mãnh.

Cho đến một lát sau, lúc này huyết giới đã co lại còn chưa tới mười trượng, đại thụ bên trong huyết giới cũng thu nhỏ theo tương ứng và truyền ra một tiếng nổ vang.

Khóe miệng Hứa Thanh liền tràn ra máu tươi lập tức lui lại, hắn cầm trong tay một khối ngọc giản và nhanh chóng nhìn bốn phía.

“Ngươi không cần nhìn nữa, ngươi không trốn thoát được khỏi nơi đây đâu, coi như là ta thì sau khi mở ra hình chiếu Cấm Kỵ này cũng không cách nào điều khiển, chỉ có thể chờ nó tự động tiêu tán.”

“Những lần ra tay trước đó của ta, tất cả đều vì dẫn ngươi vào trong đạo phong ấn này, trong tay ngươi hẳn là truyền tống phù chứ gì, cứ do do dự dự thì bây giờ thì không cần dùng nữa rồi, ở trong này ngươi đã mất đi tất cả khả năng chạy trốn!”

Lúc này khí thế của Thánh Quân Tử giống như cầu vồng vậy, gã nhe răng cười cất bước đi nhanh, lao thẳng về phía Hứa Thanh, ánh mắt như nhìn người chết.

“Đúng là phong ấn tới chết rồi.” Hứa Thanh vẫn bình tĩnh kiểm tra bốn phía như cũ, cho đến khi xác định đúng như lời

Thánh Quân Tử nói, hắn liền bình tĩnh mở miệng đồng thời cũng ném khối ngọc giản trong tay xuống, lấy ra cái hộp sắt và mở ra, sau đó ném ở một bên.

Ngọc giản ...không phải truyền tống phù, mà chỉ là một cái ngọc giản ghi chép bình thường hơn cả bình thường.

Hộp sắt ...chính là hộp nguyện vọng, bên trong chính là khỏa độc đan mà ngay cả cái đầu tăng nhân kia cũng không thể chống cự.

Hộp nguyện vọng vừa mở ra, khí tức của khỏa độc đan lập tức lan tràn.

Một màn này khiến cho Thánh Quân Tử sững sờ, con ngươi liền co rút lại, gã không biết khỏa đan dược kia là cái gì, mà gã theo bản năng cảm giác cái này không ổn, muốn lập tức phá huỷ nó đi. Nhưng giờ phút này Hứa Thanh lại bộc phát toàn lực lao tới ngăn cản để kéo dài thời gian, ngăn Thánh Quân Tử lại, khiến cho độc đan có thể tản ra nhiều khí độc hơn.

Mà nơi đây đã bị hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ phong ấn gắt gao, khí tức từ khỏa độc đan tràn ra sẽ không cách nào phiêu tán ra ngoài phong ấn, chỉ có thể hội tụ ở trong huyết giới đang không ngừng thu nhỏ lại này, thế cho nên khí tức độc cấm ở nơi này tự nhiên cũng sẽ càng lúc càng trở nên nồng đậm hơn.

Cái này, chính là kế hoạch của Hứa Thanh.

Hứa Thanh không hề biết Thánh Quân Tử có át chủ bài và đòn sát thủ gì, cũng không cách nào đề phòng, mà thực lực của hai người thì ngang nhau, Hứa Thanh cũng không có cách nào có thể chém giết đối phương trong thời gian ngắn để cướp được mệnh đăng.

Mà thời gian chính là thứ Hứa Thanh không có nhiều, hắn biết một khi người vệ đạo của đối phương xuất hiện, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên một trận chiến này, ngay từ đầu hắn đã rất rõ ràng là phải nhanh chóng kết thúc, mà muốn như vậy chỉ có một phương pháp.

Đó chính là để cho Thánh Quân Tử tự làm theo suy nghĩ của mình, từng bước triển khai thủ đoạn sau đó chế tạo ra một cái hoàn cảnh giống như lúc này, cho nên trước đó Hứa Thanh mới nhiều lần lấy ra ngọc giản, còn khiến cho Thánh Quân Tử cảm nhận rằng hắn đang muốn sử dùng truyền tống phù.

Hứa Thanh muốn lợi dụng lòng tham của Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử muốn đoạt mệnh đăng của hắn, vậy nhất định sẽ phải phong tỏa mọi phương pháp bỏ chạy và giới hạn khả năng truyền tống của Hứa Thanh. Như vậy thì Hứa Thanh lại có thể thông qua điểm này, để khống chế ngược lại tiết tấu của trận chiến.

Hứa Thanh để cho Thánh Quân Tử từng bước từng bước dựa theo điều kiện mà mình cần, tiến hành một trận chiến cho đến khi Thánh Quân Tử bố trí ra một cái hoàn cảnh nhìn như thích hợp với mình. Nhưng trên thực tế cái hoàn cảnh đó, lại càng thích hợp với Hứa Thanh hơn.

Ở trong cái hoàn cảnh như thế, hắn với Thánh Quân Tử sẽ so kình xem ai có thể sống lâu hơn dưới khí độc tuyệt mệnh của khỏa độc đan kia!

Thánh Quân Tử cũng là người thông duệ, trước mắt gã không biết uy lực của khỏa độc đan kia như thế nào, nhưng gã vẫn kịp phản ứng và đáy lòng cũng có suy đoán. Sắc mặt gã biến hóa rồi trong mắt lập lòe sát cơ, lấy ra rất nhiều giải độc đan nuốt vào, vừa muốn tiếp tục ra tay.

Nhưng vào lúc này sắc mặt của gã bỗng nhiên đại biến, gã nhìn đến cánh tay phải của mình, rõ ràng bàn tay đã bắt đầu hư thối, mà điều làm cho gã càng thêm hoảng sợ, đó là từ đầu đến cuối gã không hề có bất cứ cảm giác nào, thấy như vậy lúc này gã lập tức nhanh chóng rút lui, sau đó kiểm tra toàn thân.

Sau khi kiểm tra, con ngươi của gã lập tức co rút lại, gã thấy trên thân thể mình lại có rất nhiều vị trí đều đang im hơi lặng tiếng hư thối, mà giải độc đan của gã không có một chút xíu tác dụng nào!

“Đây là loại độc gì?”

Trong khi Thánh Quân Tử hoảng sợ, trên mặt Hứa Thanh cũng xuất hiện một số chỗ hư thối, nhưng rõ ràng nhỏ hơn và ít hơn rất nhiều, hắn không có trả lời vấn đề Thánh Quân Tử hỏi, thân thể của hắn sáng ngời, bay thẳng ra bắt đầu phản kích.

Hứa Thanh không định cho Thánh Quân Tử bất cứ cơ hội nào, hắn muốn biến trận chiến đấu này thành một trận so đấu sức khôi phục và khả năng kháng độc.

Lần đầu tiên trong mắt Thánh Quân Tử lộ ra vẻ hoảng sợ, gã muốn tản phong ấn do pháp bảo Cấm Kỵ hình thành ra, nhưng tất cả những thứ gã nói lúc trước đều là sự thật, gã thật sự rất khó làm được, lại càng không cần nói tới phía trên hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ còn có hình chiếu pháp bảo của Thất Huyết Đồng biến thành con mắt trấn áp.

Dưới song trọng áp chế, gã không có khả năng tản ra phong ấn của hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ, gã chỉ có thể đợi lực lượng của hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ tiêu tán, mà thời gian này thật ra cũng không phải rất lâu, nhiều nhất chỉ trong hai nén nhang mà thôi.

Nhưng vẻ hoảng sợ trong mắt Thánh Quân Tử lại càng lúc càng đậm hơn, gã phát hiện phạm vi hư thối của thân thể càng lúc càng lớn, mà cái bóng bên trong pháp khiếu cũng đồng thời đang rục rịch, giống như muốn lan tràn ra phạm vi lớn hơn.

Chương 586: Cốt quyền xâm thức hải (3)

Mà Hứa Thanh ra tay lại hung tàn trước đó chưa từng có, vừa đến liền vung một quyền tới, Thánh Quân Tử muốn tránh nhưng Hứa Thanh liền dùng đầu hung hăng đập đến, âm thanh va chạm nổ vang và lần này Thánh Quân Tử không dám đụng dầu với Hứa Thanh nữa, chỉ có thể rút lui.

Nhưng tốc độ Hứa Thanh không giảm, toàn lực ra tay thậm chí còn không thèm né tránh, đại khai đại hợp. Lúc này Kim Ô cũng bộc phát điên cuồng luyện hóa, hắc hỏa tràn ngập và mệnh đăng cũng lần lượt tràn ra quang mang trấn áp.

Mà mục tiêu xuống tay của Hứa Thanh không phải là cổ, mà chính là bụng.

Cổ là muốn đoạt mạng, còn bụng là muốn móc ra chiếc mệnh đăng kia.

Hứa Thanh có mệnh đăng, cho nên hắn biết rõ vị trí của mệnh đăng nằm ở chỗ nào.

Trái tim Thánh Quân Tử càng lúc càng trở nên hoảng loạn, gã phát ra tiếng gào thét thê lương, lấy ra rất nhiều đan dược bổ sung sinh cơ, trong mắt vừa có hoảng sợ cũng có điên cuồng, nguy cơ sinh tử tràn ngập toàn thân, gã hiểu được một trận chiến này, đúng là đang so xem ai có thể sống được lâu hơn.

Đã không có cách nào tránh đi mà chỉ có thể toàn lực ứng phó, vì vậy mắt gã liền đỏ lên, trong khu vực bị phong bế, trong khi khí tức của độc cấm càng lúc càng đậm, bắt đầu giao chiến sinh tử cùng với Hứa Thanh.

Âm thanh nổ tung không ngừng truyền ra, một lát sau…

Khóe miệng Hứa Thanh mang theo máu tươi, toàn thân đều đang hư thối nhưng hắn vẫn tung quyền đánh về phía bụng Thánh Quân Tử như trước, mà Thánh Quân Tử thì giơ tay lên chống cự sau đó liền bị đánh bay, toàn thân của gã bây giờ đều đang nhỏ xuống những giọt nước hư thối, bộ dạng lúc này đã hoàn toàn bị hủy, cả người giống như là một bức tượng đất.

Tình trạng vô cùng thê thảm.

(Bản dịch này được đăng d.uy nh_ất tại b_ach-ngo.c-sa.ch v.ip)

Mà sự hung tàn của Hứa Thanh cũng hoàn toàn bộc phát ở thời điểm này, hắn lần nữa xông tới, nhấc đầu gối lên hung hăng thúc vào phần bụng của Thánh Quân Tử. Thánh Quân Tử gào thét với thanh âm khàn khàn, lúc này gã đã không phát ra được âm thanh nào nữa, giờ phút này lục phủ ngũ tạng của gã đều đã hư thối, gã chỉ có thể giơ tay lên ngăn cản.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bởi vì tay phải của gã cũng đã bị hư thối hơn phân nửa, sau khi đối kháng kịch liệt cùng Hứa Thanh, cánh tay phải kia liền trực tiếp nổ tung tan nát, mà đầu gối Hứa Thanh cũng không chịu nổi dưới sự ăn mòn trong này, cũng xuất hiện khe hở.

Nhưng Hứa Thanh không thèm để ý chút nào, sau khi nhào tới liền há cái miệng rộng, hung ác cắn một cái tới cổ của Thánh Quân Tử.

Vẻ điên cuồng trong mắt Thánh Quân Tử đã bị cơn sợ hãi mãnh liệt thay thế, gã cấp tốc lui về phía sau, nhưng sau khi lui lại mấy bước thì đùi phải của gã lại bắt đầu hòa tan, thân thể không khỏi đổ qua một bên.

Hứa Thanh lần nữa phóng tới, hai người đánh nhau vô cùng cuồng dã.

Dưới kịch độc thì cả hai bọn họ đều đã vô cùng suy yếu, mà giao chiến đến bây giờ, cả hai cũng đều đã dùng hết thủ đoạn ra rồi, đều đạt đến cực hạn của mình.

Âm thanh oanh oanh không ngừng vang vọng, Thánh Quân Tử cũng đúng là là một thiên kiêu, phối hợp với bí pháp và phối hợp với đan dược, còn phối hợp đủ loại thủ đoạn vậy mà lại có thể ngạnh kháng trụ được thời gian một nén nhang.

Nhưng đây đã là kia cực hạn, trong mắt của gã hiện ra vẻ tuyệt vọng, mặt đất đều là máu thịt hư thối của bọn họ. Hứa Thanh cũng không chịu nổi, thoạt nhìn cả người đã không còn hình người nữa.

Nhưng trong ánh mắt của Hứa Thanh vẫn còn tràn ngập vẻ hung hăng như trước, hắn lần nữa xông lên, nắm lấy cơ hội lần nữa cắn tới cổ Thánh Quân Tử, lần này Thánh Quân Tử đã bị cắn trúng, bị Hứa Thanh hung hăng xé xuống một miếng.

Thánh Quân Tử lại phun ra ngụm máu tươi lớn và có vị hư thối, toàn thân gã chấn động mãnh liệt, Diệt Mông biến ra muốn lao tới ngăn cản nhưng lại bị ánh mắt hung hăng của Hứa Thanh quét tới. Diệt Mông bị Thánh Quân Tử ảnh hưởng, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thanh cũng bị chấn động, Kim Ô thừa cơ bộc phát, trong khi Diệt Mông kêu rên thì Kim Ô toàn lực hút tới.

Vẫn không kết thúc, Hứa Thanh thở hổn hển và hư thối cũng đã tràn ngập đến lục phủ ngũ tạng của hắn, nhưng hắn vẫn gắng gượng tới gần Thánh Quân Tử đang rút lui, tựa như một con sói hung hăng bất chấp, vừa tới Hứa Thanh liền đấm một quyền vào trên bụng Thánh Quân Tử.

Trong miệng Thánh Quân Tử phát ra âm thanh thống khổ nhưng giọng đã rất mơ hồ, gã vừa muốn lui về phía sau nhưng Hứa Thanh đã dùng đầu hung hăng đập tới, trực tiếp đập vào trán Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử rên lên và đầu Hứa Thanh cũng chảy máu, thân thể hắn tràn ra cảm giác vô cùng suy yếu. Nhưng lần này khi Thánh Quân Tử suy yếu đến tận bây giờ, tay phải của Hứa Thanh rốt cuộc đã tìm được cơ hội.

Hắn toàn lực đâm tới một nhát, cánh tay liền xuyên thấu bụng của Thánh Quân Tử!

Sau khi xâm nhập vào trong cơ thể của Thánh Quân Tử, cánh tay của hắn lập tức bắt được một cái pháp khiếu, sau đó chợt tìm kiếm, xuyên thẳng đến thức hải tìm tòi một vật có hình dáng cái đèn.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ kích động, trong khi Thánh Quân Tử kêu gào thê lương thảm thiết, bàn tay của hắn túm lấy mệnh đăng ...hung hăng kéo một cái ra phía ngoài!

Hung tàn đến mức tột cùng.

Máu tươi phun ra phía trước rất nhiều, năm ngón tay của Hứa Thanh đã có hai ngón bị hòa tan mất, nhưng ba ngón còn lại vẫn nắm chặt lấy mệnh đăng rồi trực tiếp kéo ra!

Ánh sáng bảy màu bỗng nhiên lập lòe trản ra từ trong tay Hứa Thanh, lan tràn trong phong ấn huyết giới, đó là một chiếc đèn lưu ly bảy màu!!

Thân của chiếc đèn lưu ly này như là thủy tinh, bên trong trản ra ánh sáng bảy màu chói mắt, bên trên còn mơ hồ huyễn hóa một cái ô bảy màu, lưu quang như nước trông vô cùng đẹp mắt.

Chiếc đèn bị nhiễm máu tươi, bên trên còn tràn ngập từng trận khí tức cổ xưa.

Dường như chiếc đèn này đã trải qua vô số năm tháng, đã trải qua muôn đời tang thương.

Nhìn qua liền biết là vật phi phàm, mặt trên còn có vô số đường vân như ẩn chứa pháp tắc thiên địa, những đường vân sắp xếp thành một cái bức vẽ hình người, chỉ liếc mắt nhìn qua liền khiến cho tâm thần người khác nổ vang.

Mệnh đăng, bất kỳ một cái nào cũng đều là Chí Bảo!

“Hứa Thanh!!” Dù yết hầu đã bị ăn mòn, nhưng vào thời khắc này trong khi kêu rên thê lương thảm thiết, Thánh Quân Tử vẫn nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, trong mắt lộ ra điên cuồng và cuồng loạn.

Cái loại cảm giác bị người ta mạnh mẽ cưỡng ép móc mệnh đăng ra từ trong cơ thể thế này, khiến cho cả người của gã cũng trở nên điên cuồng đến cực hạn, gã điên thật rồi.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hàn mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, năm ngón tay trái của Hứa Thanh cũng đã bị hòa tan, bàn tay lộ ra xương trắng nhưng hắn không có chút do dự nào, dùng cánh tay chỉ còn xương trắng trực tiếp đâm vào cổ Thánh Quân Tử!

Một nhát đâm này …xuyên thấu mà qua!

Chương 587: Đáng giá! (1)

Âm thanh kêu gào của Thánh Quân Tử lập tức im bặt dừng lại, vào thời khắc này sinh mệnh của gã đang nhanh chóng trôi qua. Nhưng dù là như thế Hứa Thanh vẫn chưa yên tâm, sau khi rút bàn tay toàn xương ra hắn vẫn muốn tiếp tục đâm vào cổ của Thánh Quân Tử.

Hắn muốn xé rách thân thể của Thánh Quân Tử, phòng ngừa một số phương pháp phục sinh nào đó mà hắn không biết. Nhưng vào lúc này, chiếc mệnh đăng bảy màu trong tay phải của hắn bỗng nhiên xuất hiện một đạo cầu vồng, đạo cầu vồng này trực tiếp lăng không dựng lên, hình chiếu Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông giống như đồng nguyên cùng với đạo ánh sáng này cho nên không hề ngăn cản, mà hình chiếu pháp bảo con mắt của Thất Huyết Đồng cũng không thể cản trở nó, cho nên đạo cầu vồng từ mệnh đăng phóng thẳng lên bầu trời, sau đó liền ầm ầm nổ tung ở trên bầu trời.

Lập tức tạo thành một cái vòng xoáy huyết sắc thật lớn.

Khi cái vòng xoáy huyết sắc này ầm ầm chuyển động, bên trong lập tức tràn ra một luồng khí tức kinh khủng khiến cho người khác kinh tâm động phách, còn có một tiếng gầm giận dữ từ bên trong vòng xoáy truyền ra.

“Ai dám làm tổn thương tôn nhi của ta!!”

Dưới tiếng gào thét này, hình chiếu pháp bảo của Thất Huyết Đồng lập tức tán loạn, hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ phía dưới cũng lập tức tiêu tán, bốn phía phong ấn như bị xé mở và thân ảnh của Hứa Thanh cũng lập tức lộ ra.

Sắc mặt của Hứa Thanh biến đổi, hắn cảm nhận được mệnh đăng trong tay đang truyền đến một cỗ lực lượng cực lớn, giống như muốn vùng vẫy xông vào bên trong vòng xoáy trên bầu trời kia, nhưng nó đã bị Hứa Thanh gắt gao bắt lại, đây là thứ mà hắn vất vả khổ cực, tốn hết tâm sức mới thu được, đây chính là Chí Bảo của hắn!

Bởi vì mấy ngón tay đều không còn, cho nên Hứa Thanh dứt khoát trực tiếp ngậm vào trong miệng, đôi mắt đỏ thẫm nhất quyết không buông ra.

Cùng lúc đó theo tiếng gầm trên bầu trời vang vọng truyền ra, bên trong vòng xoáy huyết sắc trực tiếp vươn ra một bàn tay!

Bàn tay này vô cùng héo rũ và rất nhiều nếp nhăn, bên trên mang theo một loại cảm giác mục nát và tang thương, còn có một luồng áp lực vô cùng lớn giống như có thể che trời, một khắc khi bàn tay này vừa xuất hiện thì bầu trời lập tức trở nên ảm đạm, thiên địa biến sắc, trong nháy mắt toàn bộ thế giới cũng trở nên an tĩnh lai.

Theo bàn tay to kia xuất hiện, một cỗ uy áp vô thượng cũng phủ xuống thế gian.

Thánh Quân Tử gần chết trong nháy mắt tan biến, lúc xuất hiện đã ở bên trong vòng xoáy trên bầu trời, được bàn tay trực tiếp tiếp dẫn đi.

Cái bóng giật mình một cái, ngay lập tức bỏ chạy.

Mà bàn tay to kia cũng bỏ qua những thứ này, nó vươn tay về phía Hứa Thanh như muốn bắt hắn lại.

Toàn thân Hứa Thanh lắc lư kịch liệt, hắn vẫn cắn chặt mệnh đăng trong miệng và máu tươi cũng theo đó tràn ra, trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ, toàn thân không ngừng nổ vang phát ra âm thanh đùng đùng bốp bốp, máu tươi phun ra càng nhiều, một cỗ cảm giác tử vong bỗng nhiên phủ xuống trong đầu của hắn.

Không cách nào né tránh, cũng không thể nào tránh đi.

Đại thủ từ trong vòng xoáy mang theo khí tức hủy diệt đánh đến.

Vào thời khắc này, hết thảy tu vi, hết thảy mưu kế, hết thẩy chuẩn bị đều không có bất kỳ chỗ dùng nào, dưới chênh lệch tu vi cực lớn thì hết thẩy đều biến thành vô nghĩa, chỉ có thể tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này!

Chỗ sâu trong Hoàng Cấm đột nhiên truyền đến một tiếng hét to, ngay khi tiếng kêu này vang lên thì mây trên trời triệt để rung động, tiếng hét tựa như chim hót, lại như Phượng rống.

Một tiếng hét trực tiếp khiến cho thiên địa biến sắc, bầu trời cũng xuất hiện từng đạo khe hở cực lớn.

Trong âm thanh đinh tai nhức óc này, từng cái khe hở to lớn trực tiếp vạch ra phía trên vòng xoáy huyết sắc, khiến cho đại thủ duỗi ra từ trong đó bỗng nhiên dừng lại.

Chỗ sâu trong Hoàng Cấm bỗng nhiên vang vọng một đạo sắc lệnh mênh mông giống như thiên uy.

“Cấm địa của bổn Hoàng, Quy Hư chớ vào, cút!”

Lời này vừa ra thì vòng xoáy huyết sắc trên bầu trời trực tiếp bị những khe hở xé nát, bên trong lập tức truyền ra tiếng kêu rên bị thương, cánh tay héo rũ duỗi ra từ bên trong lập tức hỏng mất ba đầu ngón tay.

Toàn thân Hứa Thanh cũng run lên nhưng nguy cơ sinh tử cũng tiêu tán, chiếc mệnh đăng lưu ly bảy màu bị hắn gắt gao cắn chặt trong miệng cũng chấn động một cái.

Trong nháy mắt, ấn ký hình người được tạo bằng từng đường vân ẩn chứa pháp tắc thiên địa ở bên trên mệnh đăng bỗng nhiên mơ hồ, sau khi vang lên một tiếng ken két, đạo ấn ký này trực tiếp vỡ nứt, triệt để bị xóa đi.

Mà sau khi mất đi đạo lạc ấn này, cỗ lực lượng vùng vẫy của chiếc mệnh đăng lưu ly cũng trực tiếp tan biến, một cỗ cảm giác vô chủ lập tức vọt lên trong lòng Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, sau khi bên trong vòng xoáy trên bầu trời truyền ra một tiếng gào thét thê lương, nhưng cũng chỉ có thể gào thét mà thôi, sau khi mất đi ba đầu ngón tay, bàn tay kia liền mang theo cảm giác không cam lòng mãnh liệt thu về.

Nhưng trước khi thu hồi, bên trong vòng xoáy vẫn truyền ra âm thanh như cũ.

“Hộ pháp bất lợi, tử tội, giết người này lấy lại mệnh đăng, có thể tha cho bọn ngươi khỏi chết!”

Trên bầu trời nháy mắt bộc phát ra từng đạo khe hở, ngay khi vừa xuất hiền liền tung hoành phía trên vòng xoáy, tựa như vô số lưỡi dao sắc bén quét qua khiến cho vòng xoáy huyết sắc kia lập tức tan vỡ, tiêu tán.

Thiên địa lập tức khôi phục như cũ, hô hấp Hứa Thanh trở nên dồn dập, thu hồi hộp nguyện vọng ở trên mặt đất, không chút chần chờ mạnh mẽ xoay người, triển khai tốc độ cao nhất mà điên cuồng bỏ chạy về phía xa.

Giờ phút này hắn không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, bởi vì một cái chớp mắt ngay khi vòng xoáy tan vỡ, hắn liền cảm nhận được xa xa có ba đạo khí tức Kim Đan đột nhiên phủ xuống, bên trong còn mang theo vô tận điên cuồng và phẫn nộ ngập trời, cả ba đều đang cấp tốc tiếp cận về phía hắn.

Không cần nói cũng biết, thân phận của ba khí tức Kim Đan này chắc chắn là người vệ đạo của Thánh Quân Tử.

Mà tồn tại kinh khủng bên trong vòng xoáy kia hẳn là lão tổ của Lăng Vân Kiếm tông, tuy lão bị âm thanh đến từ chỗ sâu trong Hoàng Cấm truyền đến quát lui, nhưng lão vẫn nghĩ biện pháp khiến cho ba người vệ đạo này dịch chuyển đến chỗ này.

Tuy lão không cách nào phủ xuống, nhưng tâm niệm muốn giết và đoạt lại mệnh đăng trong tay Hứa Thanh vẫn vô cùng mãnh liệt.

Về phần sự tình khác, ví dụ như âm thanh từ chỗ sâu trong Hoàng Cấm, ví dụ như sinh tử của Thánh Quân Tử như thế nào, còn có tiếp đến phải làm sao, trước mắt Hứa Thanh không rảnh bận tâm tất cả những việc này.

Giờ phút này hắn dùng tốc độ nhanh nhất của mình bay đi, thủy tinh màu tím trong cơ thể cũng điên cuồng tràn ra năng lượng để chữa trị, đồng thời trong mắt Hứa Thanh cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, nắm thật chặt chiếc mệnh đăng lưu ly bảy màu.

Chương 588: Đáng giá! (2)

Trong lúc điên cuồng chạy trốn, trong mắt Hứa Thanh cũng lóe lên một luồng suy nghĩ điên cuồng.

Lần này hắn coi như là cửu tử nhất sinh, tiêu hao cực lớn nhưng thu hoạch cũng tương tự như thế.

Bởi vì giá trị của mệnh đăng …là không cách nào hình dung!

“Đáng giá!!” Hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, hắn hung hăng nghiến răng, trực tiếp bắt đầu luyện hóa cái mệnh đăng lưu ly bảy màu này.

Hắn không thể đợi về sau mới chậm rãi dung hợp được, giờ phút này hắn đang trong tình huống tràn ngập nguy cơ, đằng sau có ba tu sĩ Kim Đan đuổi giết, hắn cần tăng thực lực lên và cũng cần tăng tốc khôi phục thương thế của bản thân.

Thế nên hắn bất chấp nhiều thứ, cũng không có thời gian để kiểm tra xác định, hắn chỉ có thể dùng cảm giác đánh bạc một lần, vì vậy lúc này mệnh hỏa trong cơ thể của hắn lập tức bắt đầu thiêu đốt lên.

Theo hỏa diễm trên toàn thân thiêu đốt phóng ra bên ngoài, sau đó liền gắn vào chiếc mệnh đăng lưu ly bảy màu, chiếc mệnh đăng lập tức phát ra tia sáng lập lòe chói mắt vô cùng, nhưng Hứa Thanh lại không gặp phải bất luận trở ngại gì mà có thể trực tiếp dung nhập hỏa diễm vào bên trên mệnh đăng, cũng trực tiếp lạc ấn ấn ký của bản thân lên trên nó!

Cái mệnh đăng này, theo âm thanh uy nghiêm như sắc lệnh từ bên trong Hoàng Cấm truyền ra, đã đích đích xác xác trở thành một vật vô chủ.

Giờ phút này theo hỏa diễm của Hứa Thanh thiêu đốt, ánh sáng bảy màu trên mệnh đăng tuông ra như nước, sau đó liền theo lỗ chân lông chui vào trong cơ thể Hứa Thanh, quá trình này không hề đau khổ mà ngược lại còn truyền ra từng trận khoan khoái dễ chịu, sau khi chui vào, những đạo lưu quang này liền đồng loạt hội tụ tới trên đan điền trong thức hải của Hứa Thanh.

Theo những đạo lưu quang này hội tụ, một chiếc mệnh đăng lưu ly bảy màu bỗng nhiên xuất hiện bên trong thức hải của Hứa Thanh!

Thân lưu ly ẩn chứa bảy màu xuất hiện, bên trên nó còn lượn lờ một cảm giác tang thương, cũng tràn ngập cảm giác năm tháng, còn có vẻ đẹp xa hoa, tất cả đều được hiển thị rõ ràng trên mệnh đăng.

Nhìn từ bên ngoài, thì chiếc mệnh đăng này cũng không kém chút nào so với chiếc mệnh đăng màu đen của Hứa Thanh.

Chẳng những tinh xảo, mà vẻ cổ xưa cũng tương tự giống nhau, giờ phút này cả hai được đặt song song cùng một chỗ, cả hai chiếu rọi lẫn nhau và tràn ra những đạo ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Màu đen và bảy màu lượn lờ, từng tầng từng tầng trực tiếp chiếu rọi bốn phía, khiến cho giờ phút này Thiên Cung của Hứa Thanh như ẩn như hiện!

Mà nếu nhìn từ bên ngoài, có thể nhìn thấy Hứa Thanh trong khi bay nhanh thì thân thể bộc phát ra ánh sáng bảy màu, ánh sáng tựa như hóa thành một kiện đạo bào bảy màu bao phủ toàn thân hắn, mà đỉnh đầu của hắn cũng đồng thời trực tiếp xuất hiện hai cái ô che phủ.

Một cái màu đen, tràn ra hỏa diễm vô tận, thủ hộ thần hồn.

Một cái bảy màu, tràn ra lưu quang bao vây toàn thân, thủ hộ thân thể.

Đỉnh đầu có mệnh đăng che chở đã là phượng mao lân giác, mà có tới hai cái mệnh đăng thì lại càng tôn quý tột cùng!

Lúc này mặc dù Hứa Thanh cả người chật vật, nhưng dưới hai chiếc mệnh đăng thì vẻ tuyệt thế của hắn vẫn lộ ra không thể nghi ngờ.

Mà nhờ mệnh đăng dung nhập, Hứa Thanh cũng đồng thời đặt một đoàn mệnh hỏa vào trong chiếc mệnh đăng bảy màu này, trong chốc lát ánh sáng mệnh hỏa của hắn lập tức trở nên kinh thiên động địa.

Giống như có thiên lôi nổ tung trong đầu Hứa Thanh, tu vi của hắn điên cuồng kéo lên, dưới hai ngọn mệnh đăng thiêu đốt trong cơ thể, ngọn lửa mệnh hỏa của hắn cũng thịnh vượng tới mức trước đó chưa từng có.

Lúc nhìn lại đã không còn giống như một thế giới bị thiêu đốt nữa, mà tựa như một mảnh lớn thiên địa bỗng hóa thành địa ngục ở trong cơ thể của hắn.

Chiến lực Hứa Thanh dưới mệnh đăng gia trì, ngay lập tức từ năm đoàn mệnh hỏa trực tiếp nhảy lên tới trình độ sáu đoàn mệnh hỏa!

Chiến lực như thế, đặt ở bên trong Trúc Cơ ở trong Nghênh Hoàng Châu đã là vị trí đỉnh phong.

Cái này cũng là trạng thái mạnh nhất của Thánh Quân Tử trước kia, giờ phút này ...đã thuộc về Hứa Thanh!

Cùng lúc đó trong khi Hứa Thanh điên cuồng bỏ chạy ở trong cấm địa, ba người vệ đạo Kim Đan vẫn mang theo phẫn nộ và sát cơ tràn ngập điên cuồng đuổi theo phía sau. Ở trên đại lục Vọng Cổ, trong Liên Minh Thất Tông, từ trong sơn môn của Lăng Vân Kiếm tông bỗng nhiên truyền ra một tiếng gào thét ngập trời.

“Dân đen mà dám đoạt mệnh đăng của tông ta!!” Giọng nói vô cùng tang thương, chính là giọng của Lăng Vân lão tổ.

Trong lúc gào thét, một đạo cầu vồng khiến cho bát phương run rẩy, biển cấm mãnh liệt cuộn mình từ bên trong Lăng Vân Kiếm tông phóng thẳng lên trời.

Có thể thấy bên trong đạo cầu vồng là một lão giả mặc áo bào màu vàng.

Lão giả một đầu tóc trắng khí thế uy chấn bát phương, thần sắc tràn ngập tức giận. Lão phất tay một cái, Lăng Vân Kiếm tông lập tức hiện ra từng đạo kiếm khí ngút trời, hóa thành từng đạo thân ảnh từ bốn phía bay tới, trực tiếp cùng nhau vượt qua biển cấm, hùng hổ cấp tốc phóng đi về phía Thất Huyết Đồng nằm ở Nam Hoàng Châu.

Những nơi đi qua biển cấm run rẩy, nhất là Lăng Vân lão tổ phía trước, trong mắt còn có từng đạo ánh sáng lóng lánh, cảnh giới của lão ...thình lình cũng tương tự như Huyết Luyện Tử, đều là cảnh giới thứ nhất của Quy Hư.

Giờ phút này sự tức giận của lão đủ để đốt biển, toàn thân tràn ra vô tận kiếm khí khiến cho mặt nước trên biển cấm cũng phải sụp xuống, vô số hải thú run rẩy và từng tộc quần bên trong cũng đều hoảng sợ.

Nhưng nơi đi qua bầu trời vang lên một đường tiếng sấm, không gian một đường vỡ vụn, đây chính là khí thế khi đại năng ra biển!

Cùng lúc đó bên trong Thất Huyết Đồng, trên đệ thất phong, trong căn lầu các quen thuộc, Thất gia đang ngồi đánh cờ cùng người tôi tớ.

Chỉ là quân cờ đã nắm trong tay lão lại thật lâu không hạ xuống, lão cẩn thận tính toán thời gian, tựa hồ một khắc từ khi Hứa Thanh và Thánh Quân Tử giao chiến, lão liền chưa bỏ quân cờ xuống.

Người tôi tớ cũng không vội, lặng lẽ chờ đợi.

Cho đến hồi lâu thần sắc Thất gia bình tĩnh đứng lên, nhàn nhạt mở miệng.

“Không được.”

“Ta phải đi tiếp lão Tứ quay về, chờ lần sau không biết tới bao giờ.”

Nói xong Thất gia liền chắp tay ra sau lưng, một bước đi vào hư không, một bước đi về phía Hoàng Cấm.

Một đầu tóc trắng, trong mắt như có tinh không.

Toàn thân mặc áo bào tím, tấm lưng như núi.

Tinh thần quắc thước, tuổi già nhưng chí chưa lão.

Chương 589: Người đã đến (1)

Khu rừng bên trong Hoàng Cấm, Hứa Thanh dùng tốc độ tuyệt trần chạy trốn, vận tốc bây giờ đã là cực hạn của hắn, chỉ là bên trong quá trình này toàn thân hắn lúc nào cũng truyền đến cảm giác đau đớn mãnh liệt.

Đó là độc khí ăn mòn của độc cấm, chất độc này thời khắc khiến cho trong ngoài thân thể của hắn đều trở nên hư thối, mặc dù kháng tính của hắn với độc cấm đã tăng lên đáng kể, vượt xa lần đầu tiên tiếp xúc, nhưng vừa nãy hắn đã ở trong phong ấn huyết giới quá lâu.

Thời gian dài như vậy, thêm với hắn trước trước sau sau còn bị thương nặng, khiến cho Hứa Thanh bây giờ đã đến trình độ dầu hết đèn tắt, thân thể vô cùng suy yếu.

Cũng may có mệnh đăng vừa mới dung nhập, khiến cho trong cơ thể của hắn có được lực lượng thiêu đốt năm đoàn mệnh hỏa, cũng giúp cho mệnh hỏa trong cơ thể của hắn tỏa sáng tới trình độ trước đó chưa từng có, cũng cung cấp cho hắn lực lượng bộc phát kinh người, thậm chí bởi vì thân thể tổn thương mà ánh lửa bên trong thân thể của hắn còn tràn ra cả bên ngoài, chiếu rọi bốn phương.

Từ xa nhìn lại cả người Hứa Thanh tựa như là một hỏa nhân, chi nhìn qua liền thấy mà giật mình, mà trong khi Hứa Thanh vọt về phía trước, cái bóng cũng đồng thời lộ ra ảnh nhãn, trong ảnh nhãn còn mang theo một tia tò mò nhìn về Hứa Thanh, lập tức trong cơ thể Hứa Thanh liền ầm ầm dựng lên một tia tử ý, một luồng trấn áp được hình thành trong nháy mắt, sau đó trực tiếp chiếu vào trên người cái bóng.

Cái bóng lập tức kêu gào thảm thiết, vội vàng lộ ra vẻ nịnh nọt.

“Coi như ta có nhiều thương thế hơn nữa, vẫn có khí lực để trấn chết ngươi, mặt khác…quý trọng những công lao mà ngươi đã lập ra.” Hứa Thanh âm lãnh mở miệng, cái bóng vội vàng lộ ra cảm xúc chấn động nhu thuận.

Trên thực tế, lần trước sau khi nhìn thấy Hứa Thanh bị thương nặng như thế này thì nó đã từng sinh ra một tia ác niệm, nhưng nó thật sự đã bị Hứa Thanh trấn áp tới sợ, giống như khi Hứa Thanh giao chiến với Thánh Quân Tử thì nó cũng không dám không nghe lệnh, đi tới trong người Thánh Quân Tử lấp kín pháp khiếu của gã, mà lúc này cũng không dám nhắm vào Hứa Thanh nữa.

Nhưng thật ra đó không phải là tính cách của nó, tất cả …đều bởi vì nó sợ Hứa Thanh.

Mà nỗi sợ này, chính là mấu chốt để điều khiển cái bóng của Hứa Thanh, cho nên vừa rồi khi đưa ảnh nhãn ra quan sát thì nó cũng không dám hiển lộ ra ác niệm, mà giấu kín ở bên trong vẻ hiếu kỳ.

Nhưng nó cũng không ngờ, thế mà vẫn bị Hứa Thanh phát hiện được.

Mà lão tổ Kim Cương Tông trái lại lại hiểu chuyện hơn rất nhiều, một mực đi theo bên người Hứa Thanh với bộ dáng trung thành hộ chủ. Hứa Thanh nhìn lướt qua liền khẽ gật đầu, sau đó điều khiển cái bóng bao phủ trên hai ngọn mệnh đăng của mình, khiến cho hỏa diễm trong người không tản ra ngoài nữa.

Sau đó sắc mặt của hắn liền âm trầm nhìn về phía sau, hắn có thể cảm nhận được ba thân ảnh sau lưng giống như giòi ẩn nấp ở trong tận xương tủy, gắt gao truy kích chính mình, nếu không phải hắn có tốc độ của sáu đoàn mệnh hỏa thì sợ là đã sớm bị bọn họ đuổi kịp.

“Nếu giờ phút này ta còn trong trạng thái bình thường, có lẽ cũng có thể đánh một trận rồi!”

Hứa Thanh cúi đầu, cố nén từng trận cảm giác mê muội trong đầu và đau nhức do thương thế trên người đưa tới, hắn cắn đầu lưỡi một cái, mượn nhờ đau đớn khiến cho bản thân miễn cưỡng giữ vững tinh thần, bảo trì tốc độ cao nhất mà lao về phía trước.

Toàn bộ độc của hắn đều đã được dùng hết ở trên người Thánh Quân Tử, trận chiến này Hứa Thanh không có biện pháp lưu thủ đoạn lại, hắn phải toàn lực ứng phó, tiểu hắc trùng cũng chỉ còn lại những con ăn Tiên Đống đang ngủ say, những con khác đều đã chui vào trong cơ thể Thánh Quân Tử.

Lúc này còn cách hừng đông không xa, trong lúc bay nhanh Hứa Thanh lần nữa cắn xuống đầu lưỡi, chớp mắt một cái liền phóng đi xa.

“Phải nghĩ biện pháp bỏ qua ba người vệ đạo sau lưng này, tranh thủ rời khỏi Hoàng Cấm…”

“Mà thái độ của Thất Huyết Đồng cũng rất khó đoán, còn cần quan sát.”

“Thật ra thì phương pháp tốt nhất không hẳn là rời khỏi Hoàng Cấm này, mà sinh tồn ở trong đây cũng không khác bên ngoài nhiều lắm.” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ suy tư, mặc dù đại giới của chuyện này không nhỏ, nhưng nghĩ đến mệnh đăng mà mình thu được thì trong mắt Hứa Thanh liền lộ ra sự quyết đoán.

Trong loạn thế tàn khốc này, tất cả đều phải liều mạng đi tranh đoạt.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh liền cải biến phương hướng, bay thẳng đến chỗ sâu trong Hoàng Cấm, trong đầu cũng hiện ra âm thanh mang theo khí thế thiên địa tuyệt luân truyền đến từ chỗ sâu trong Hoàng Cấm trong một khắc sinh tử lúc nãy.

“Có thể xóa đi ấn ký lưu trên mệnh đăng lưu ly bảy màu, là do tia khí tức kia sao, hay là do nó cố ý làm ra?” Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn không cho rằng chuyện này chỉ là trùng hợp, đại khái là ý sau.

“Vì sao lại như thế?” Hứa Thanh nghĩ mãi mà không rõ, nhưng tốc độ của hắn không có nửa điểm giảm bớt, mà trong khi bay về phía trước tay phải của hắn cũng đồng thời giơ lên trảo một cái, một cọng dược thảo bên cạnh lập tức bị hắn túm qua, hắn trực tiếp nuốt xuống.

Đây không phải là lần đầu tiên Hứa Thanh làm như thế, trên thực tế trên đường bỏ chạy, hễ trông thấy dược thảo hữu dụng thì hắn đều làm như thế, mặc kệ hiệu dụng bao nhiêu thì nuốt vào tổng thể vẫn có chút trợ giúp đối với thương thế của hắn.

Chỉ là dược thảo không trải qua xử lý, khó có thể hoàn toàn phát huy dược hiệu, thế nhưng cũng đỡ hơn so với không có, mặt khác Hứa Thanh cũng đã kiểm tra bên trong túi trữ vật của mình, bên trong còn có một chút hắc đan.

“Ban đêm dị chất sẽ nồng đậm hơn, khi đó sử dụng hắc đan cũng càng tốt hơn một chút.”

Cho dù bản thân đang ở trong nguy cơ nhưng Hứa Thanh vẫn hít sâu một hơi, khiến cho bản thân tỉnh táo hơn sau đó liền tính toán thời gian một cái, muốn hoàn toàn khôi phục thương thế thì hắn cần phải mất năm ngày.

“Năm ngày, còn phải cân nhắc phản ứng của Lăng Vân Kiếm tông, cho nên năm ngày quá lâu, nhiều nhất hai ngày ta nhất định phải đến chỗ sâu bên trong Hoàng Cấm, còn phải bỏ qua ba người truy kích ở sau lưng.” Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái đạp thân ở trên một tán cây, cảm thụ gió ở bốn phía một cái.

“Chỉ có thể tiếp tục dùng độc đan!”

Hứa Thanh cảm thụ thương thế trên người một chút, thầm than một tiếng rồi trong mắt cũng đồng thời hiện lên vẻ tàn nhẫn, lần nữa lấy ra hộp nguyện vọng trực tiếp mở ra, sau đó toàn diện bộc phát tốc độ, mượn nhờ sức gió khiến khí tức của độc đan tản về phía sau lưng.

Giờ phút này ở trong rừng phía sau hắn, ba người vệ đạo của Thánh Quân Tử mang theo sắc mặt âm trầm cấp tốc truy kích, trong lòng của bọn họ thì sát cơ đối với Hứa Thanh đã mãnh liệt vô cùng, bởi vì Lăng Vân lão tổ đã nói rất rõ ràng, Hứa Thanh không chết là ba người bọn họ sẽ chết.

Cho nên trong khi bọn họ truy kích thì sát ý tỏa ra vô cùng nồng đậm, đồng thời trong lòng của bọn họ cũng đang vô cùng chấn động, Thánh Quân Tử vậy mà lại bại bởi Hứa Thanh, còn bị đối phương cướp đi mệnh đăng, việc này quả thực khiến cho bọn họ tới tận lúc này cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mà loại cảm giác này cũng làm cho bọn họ trong khi truy kích cũng phải cẩn thận, thậm chí vừa bay nhanh còn vừa lấy ra pháp khí phòng hộ, cũng không ngừng dùng phong thuật tản ra bốn phía.

“Tiểu tử này am hiểu dụng độc, chúng ta phải cẩn thận một chút!”

“Không sai, người này cực kỳ tà môn, không thể khinh thường.” Ba người nhìn nhau một cái, không hề lựa chọn chia ra mà tập trung ở cùng nhau.

Bọn họ không ngốc, dù là Hứa Thanh trọng thương, nhưng người có thể xém chút nữa liền giết chết Thánh Quân Tử, dù hắn có bị thương thì bọn họ cũng phải cẩn thận ứng đối, cho nên dù rất sốt ruột nhưng bọn họ cũng không hề rối loạn tâm niệm và bảo trì sự tỉnh táo.

Chương 590: Người đã đến (2)

Mà Hứa Thanh bỏ chạy ở đằng trước cũng đã nhận ra điểm này, hắn thở dài một hơi trong lòng đồng thời trong mắt cũng lóe lên tia sáng.

Nếu như ba người này chia ra thì hắn sẽ liều mạng mai phục, bắt lấy một tên thôn phệ để chữa thương.

Nhưng nếu như cả ba không chịu phân tán ra, vậy khí độc từ độc đan của hắn cũng có thể tập trung lại, coi như là ba người này không ngừng dùng phong thuật để xua tán, nhưng chỉ cần bọn họ sơ sẩy một chút, vậy thì độc đan của hắn sẽ có hiệu quả.

Hứa Thanh đã có sắp xếp và chuẩn bị, giờ phút này hắn cúi đầu nhìn bàn tay đang từ từ mọc ra máu thịt, cong lưng lần nữa đi về phía trước.

Cứ như vậy sắc trời chậm rãi sáng ngời, mà lúc này một người trong ba lão giả Kim Đan đang truy kích sau lưng Hứa Thanh bỗng quét mắt nhìn qua đồng bạn, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, lão nhìn thấy trên mặt của đồng bạn bên cạnh bỗng có một vị trí xuất hiện dấu hiệu hư thối.

“Mặt của ngươi!”

Người nọ sững sờ giơ tay lên sờ sờ, sắc mặt lập tức biến hóa, mà hai người khác cũng đều lập tức kiểm tra bản thân, sau khi không nhìn thấy bản thân có dấu hiệu trúng độc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng lại càng thêm cảnh giác hơn nữa.

“Đáng chết!” Trong mắt của lão giả trúng độc lóe lên hàn mang, triển khai phương pháp trấn áp độc trên người, nhưng hiệu quả quá mức nhỏ bé, cuối cùng lựa chọn cùng giống như Thánh Quân Tử, xuất ra đan dược bổ sung sinh cơ để hóa giải loại độc này phát tác.

“Không thể như vậy, chất độc này quá quỷ dị, ta không thể áp chế, chúng ta đã cẩn thận như vậy rồi, thế mà vẫn trúng độc của hắn!”

“Cứ như vậy tiếp nữa, hơi chút không để ý lại không ngừng trúng độc, chúng ta có khả năng sẽ bị lật thuyền trong mương!”

Người trúng độc kia nhanh chóng mở miệng, mà trong mắt của hai vị khác cũng đều lộ ra vẻ quyết đoán.

“Phải tốc chiến tốc thắng!”

Ba người nhìn nhau một cái, hung hăng nghiến răng, đều tự mình triển khai ra thủ đoạn thần thông, nháy mắt tốc độ của bọn họ liền ầm ầm bộc phát, nhanh hơn vừa nãy ba thành, cả ba lập tức hóa thành từng đạo cầu vồng, phóng thẳng về phía trước càng lúc càng nhanh.

Hứa Thanh ở phía trước cũng đã phát hiện, hàn mang trong mắt hắn lóe lên.

Hắn còn có một đòn sát thủ cuối cùng, đó chính là tìm biện pháp kích phát khỏa độc đan kia, khiến cho lực lượng của khỏa độc đan kích phát trình độ lớn, hình thành một khu vực bị hủy diệt.

Về phần khó khăn khi kích phát, Hứa Thanh cảm thấy mặc dù mình chưa hẳn có thể hoàn toàn làm được, mà có thể vận dụng Kim Ô Luyện Vạn Linh và lực lượng mệnh đăng, dù không cách nào làm cho độc đan hoàn toàn kích phát, nhưng dù chỉ kích ra một bộ phận nho nhỏ, cũng nhất định vô cùng kinh khủng.

Hắn tin tưởng sau khi làm như vậy, khu vực chung quanh độc đan khẳng dịnh bị diệt sạch, mà ba người truy kích sau lưng kia cũng không thể sinh tồn.

“Có nên hay không…”

Trên cơ bản thì đòn sát thủ này cũng là chiêu đồng quy vu tận, Hứa Thanh suy nghĩ xem tỷ lệ sống của mình lớn đến bao nhiêu.

“Cửu tử nhất sinh… .” Hứa Thanh trầm mặc đè xuống ý nghĩ này, cảm thụ thương thế một chút, lúc này hai tay của hắn đã mọc ra hơn phân nửa, mặc dù vẫn máu thịt mơ hồ nhưng đã có đủ hình thái, so với trước đã khá hơn nhiều.

“Tiếp tục trốn!” Hứa Thanh cúi đầu, đang muốn tiếp tục bỏ chạy, nhưng lúc này đây không đợi hắn đi ra vài bước, bước chân Hứa Thanh đột nhiên đình trệ, con ngươi co rút lại nhìn về phía trước.

Ngay phía trước hắn, trong rừng …có một thân ảnh đi ra.

Đó là một lão giả.

Toàn thân lão giả này mặc một bộ trường bào màu tím, mặc dù trên mặt đều là nếp nhăn nhưng đôi mắt lại vô cùng sáng ngời, trên người còn có một loại cảm giác nho nhã.

Lão đứng ở nơi đó, nhưng cả người giống như không hợp với khu rừng rậm âm u trong cấm khu vậy, ngoài thân thể còn xuất hiện từng trận vặn vẹo, khiến cho ánh sáng chiếu trên người của lão tựa hồ cũng bị từng trận vặn vẹo dẫn dắt theo.

Trong tay của lão còn cầm một quân cờ màu đen, khi Hứa Thanh nhìn lão thì ánh mắt của lão cũng quét tới, nhìn qua thân thể máu thịt mơ hồ của Hứa Thanh.

“Thu độc lại.”

Hứa Thanh cúi đầu thu hồi độc của mình, đáy lòng vẫn cảnh giác như trước, nhưng hắn biết rõ đối với người trước mặt này, bất kể từ thực lực hay là thân phận thì hắn đều chỉ có thể nghe lời.

Lão giả trước mắt hắn ...chính là Thất gia, Phong chủ đệ thất phong của Thất Huyết Đồng.

Nhưng Hứa Thanh vẫn lưu lại một đường lui, mặc dù hắn thu hồi hộp nguyện vọng nhưng vẫn tồn lại pháp lực ở, để phòng ngừa tình huống cực đoan thì hắn sẽ lập tức kích phát khỏa độc đan này.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh thu độc lại thì thân ảnh của Thất gia lập tức mơ hồ, lúc xuất hiện đã thình lình ở sau lưng Hứa Thanh và lão nhìn về phía rừng rậm. Mà giờ khắc này, ba tu sĩ Kim Đan kia sau khi bộc phát tốc độ cao nhất, cũng đã ngay lập tức lao ra từ trong rừng.

Chỉ là ngay khi lao ra thì sắc mặt của ba người này bỗng nhiên đại biến, nháy mắt liền dừng lại và hô hấp dồn dập, vẻ mặt của ba người cũng trở nên căng thẳng, theo bản năng lui ra phía sau.

Nếu như ở bên trong Thất Huyết Đồng thì có lẽ bọn họ sẽ không như thế, bởi vì bọn họ kết luận Thất Huyết Đồng sẽ không dám động thủ với mình ở trước mặt công chúng, nhưng nơi đây là cấm khu, ba người bọn họ không dám đánh cược.

Ba người bọn họ do dự, tên Kim Đan ở chính giữa bỗng nhiên kiên quyết, lão chắp tay một cái và thấp giọng mở miệng.

“Bái kiến Phong chủ đệ thất phong.”

“Người này đã gây nên đại họa, đả thương thiên kiêu của Lăng Vân Kiếm tông ta, còn chiếm đoạt mệnh đăng của tông môn chúng ta, chúng ta tiếp nhận mệnh lệnh của Lăng Vân lão tổ, truy nã xử lý hắn, mong Thất gia thứ lỗi.”

Thất gia bình tĩnh liếc mắt nhìn ba người này, phất phất tay.

Trong thời gian ngắn, từ hư vô bỗng nhiên bộc phát một cỗ lực lượng mênh mông động trời khó có thể hình dung, ngay ở phía trên ba người trực tiếp hóa ra một cái miệng to lớn, trong khi sắc mặt ba người Kim Đan đại biến, trong chớp mắt thì cái miệng lớn này chợt nuốt xuống, lập tức thôn phệ cả ba người!

Âm thanh nhấm nuốt vang vọng ở trong khu rừng yên ắng, lộ ra cảm giác vô cùng tàn nhẫn.

Thân thể Hứa Thanh chấn động nhìn một màn này, rồi lại quay sang nhìn Thất gia, trong khi hắn mở to miệng không biết phải nói cái gì, thì Thất gia đã chắp tay sau lưng đi về phía xa xa, thanh âm cũng lập tức truyền đến.

“Thất thần làm gì, mau trở về, ta còn một bàn cờ chưa chơi xong đấy.”

Chương 591: Chuyện xưa của Tử Thanh (1)

Hứa Thanh có chút lờ mờ.

Hắn đi theo Thất gia vào trong rừng.

Rõ ràng Thất gia nói có bàn cờ chưa chơi xong, nhưng trên đường trở về lại không hề sốt ruột, mà bộ dáng rất nhàn nhã tự tại đi ở phía trước.

Nhưng mà mỗi khi bước ra một bước thì phạm vi đều rất xa, Hứa Thanh cũng theo con đường này dẫn dắt, không ngừng xuyên thẳng qua khu rừng.

Hứa Thanh nhìn bóng lưng Thất gia, trong đầu hiện lại cảnh đối phương vừa phất phất tay, ba tên hộ pháp Kim Đan của Lăng Vân Kiếm tông liền tử vong, một màn này khiến cho hắn cảm thấy có chút không chân thực.

Vì vậy chỉ có thể trầm mặc.

“Việc Bách đại sư, ngươi làm vô cùng tốt.” Một lát sau, Thất gia đi ở phía trước bỗng truyền ra âm thanh nhàn nhạt.

“Là ta nên làm.” Hứa Thanh thấp giọng mở miệng.

“Việc của Hải Thi tộc ngươi cũng làm không tệ.”

“Là đội…Đại điện hạ làm.” Hứa Thanh chần chờ một chút để chọn từ ngữ và xưng hô thích hợp.

“Việc của Dạ Cưu cũng làm rất được.”

“Tận tâm mà thôi.” Hứa Thanh cúi đầu.

“Nhưng việc Thánh Quân Tử lần này, ngươi làm lỗ mãng.” Trong lúc Thất gia nói ra những lời này, phía trước hai người mơ hồ xuất hiện phế tích một tòa thành trì, chính là tòa thành phế tích mà Hứa Thanh giao chiến cùng Thánh Quân Tử.

Hứa Thanh không nói chuyện.

“Đáng lẽ ngươi nên hô hào thêm lão Đại lão Nhị lão Tam, cùng nhau đi giết chết gã, như vậy thì ngươi cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng như vậy.” Trong giọng Thất gia mang theo một chút bất mãn.

Hứa Thanh nghe vậy trầm ngâm một phen, hắn cảm thấy lời Thất gia nói rất có đạo lý, vì vậy nhẹ gật đầu.

Mắt thấy Hứa Thanh biết điều như vậy, Thất gia rất vui vẻ quay người nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra tán thưởng.

“Tới gần một chút, không phải ngươi không sợ trời không sợ đất sao, cách ta xa như vậy làm gì.”

Hứa Thanh do dự, chậm rãi đến gần đứng ở bên người Thất gia.

Thất gia nhìn thân thể Hứa Thanh một chút, trong mắt có chút hồi ức, trong đầu hiện ra hình ảnh doanh địa thập hoang giả lúc trước, một thân ảnh gầy nhỏ sau khi đổi một bộ quần áo mới, mặc lên liền cẩn thận tránh đi những chỗ bùn đất dơ bẩn, Thất gia nở nụ cười.

“Cao hơn so với lúc ấy nhiều rồi.”

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, trong lòng đã mơ hồ đã có đáp án.

Thất gia không nói tiếp cái này, mang theo Hứa Thanh đi vào tòa phế tích phía trước, Hứa Thanh cũng không hỏi câu nào mà chỉ lặng lẽ đi theo.

Từ xa nhìn lại, một già một trẻ đi vào trong tòa phế tích hoang vu, ánh mặt trời mờ nhạt chiếu tới nơi đây, khiến cho bọn họ giống như đang đi lại trong tuế nguyệt.

“Đây là một tòa cổ thành chứng kiến lịch sử, cũng bị chôn xuống trong lịch sử.”

Giọng nói của Thất gia vang vọng ra bên trong tòa thành trì cổ xưa này, bên trong còn mang theo một chút mờ mịt, như là tiếng sáo xa xôi.

Hứa Thanh nhìn Thất gia, chờ đợi câu tiếp theo.

“Tòa thành này, là một tòa phủ đệ Thái Tử của Tử Thanh thượng quốc, trong truyền thuyết, năm đó vị Thái Tử của Tử Thanh thượng quốc này là một thiên tài tuyệt luân động trời, được vinh dự phong là nhân tài kiệt xuất đệ nhất của nhân tộc trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh phủ xuống.”

“Nghe nói vị Thái Tử của Tử Thanh thượng quốc này quả thực có tư chất tuyệt thế, có truyền thừa huyết mạch của Cổ Hoàng cùng Chúa Tể, cũng đã trấn áp cả một cái thời đại.”

“Còn có người nói, người này tuân theo vận khí của nhân tộc mà sinh, lúc mới sinh ra trên trời còn hiển điềm lành, biến ảo thành chín con Kim Long, nương theo cả đời.”

“Cũng có người nói, Thái Tử này là một lần tự cứu của cả thế giới đại lục Vọng Cổ mênh mông này, hội tụ lực lượng của cả thế giới, chỉ vì để cho Thái Tử có thể phủ xuống thiên địa.”

“Trên sử sách ghi chép, một khắc Thái Tử sinh ra, toàn bộ cấm địa trong đại lục Vọng Cổ đều truyền ra tiếng kêu rên, có dòng máu khác thường chảy ra, lan tràn đến bên ngoài từng cái cấm địa.”

“Còn có người nói, Thái Tử cả đời trải qua năm lần Thần Linh mở mắt mà không chết, đã lấy được Thần Linh chúc phúc.”

“Ngay cả thánh địa cũng đều bị kinh động, mấy lần đến đây tiếp đón nhưng đều bị Thái Tử cự tuyệt.”

“Mà một người nhân tộc tuyệt thế như vậy, cuối cùng lại chết trận trên đất Tử Thanh thượng quốc, nghe nói vạn tộc tham dự đánh chết lúc trước, đều được coi là hạng người kinh người.”

Hứa Thanh nghe đến đây thì tâm thần liền nổi lên từng trận chấn động, hắn cảm thấy chuyện này và Tử Thanh thượng quốc mà hắn đã biết có vẻ không giống nhau, hắn từng biết là do tám tộc phản loạn khiến cho huyết mạch Hoàng tộc bị cướp đoạt, sau đó Tử Thanh tiêu tán, liền có tám tộc trong Tử Thổ.

Nhìn thấy vẻ mặt Hứa Thanh mờ mịt, Thất gia cười một cái.

“Ta nói không phải là Tử Thanh của Nam Hoàng Châu, mà là Tử Thanh thượng quốc ẩn ở trong lịch sử Huyền U, là Tử Thanh thượng quốc chân chính có khả năng nhất thống Vọng Cổ, đáng tiếc bây giờ người biết được việc này đã là phượng mao lân giác, vạn tộc bao gồm cả nhân tộc, chủ động hoặc bị động đều đã xóa đi đoạn lịch sử này rồi, không còn người nhắc lại.”

“Về phần tám tộc trong Tử Thổ, thứ bọn họ phá vỡ chỉ là Tử Thanh yếu ớt nhỏ bé còn sót lại sau khi đã trải qua một số năm, sau đó miễn cưỡng hình thành một tiểu quốc mà thôi."

Hứa Thanh thở sâu.

"Nhưng mà nhắc tới cũng trùng hợp, người Thái Tử tuyệt thế của Tử Thanh thượng quốc năm đó, chính là chết trên chiến trường ở Nam Hoàng Châu này, mà nơi Thái Tử tử vong, vô số năm sau đã có một tòa thành nhỏ, tòa thành kia ở 11 năm trước khi Thần Linh mở mắt, toàn thành đã biến mất."

"Có người nói, đó là nguyền rủa của Thái Tử."

Hứa Thanh trầm mặc, tia sáng trong mắt lóe lên và không nói một lời.

Thời gian không lâu bọn họ đã tới đạo miếu trong phế tích, lúc này nơi đây đã trở thành một mảnh hỗn độn, đầy đất đều dấu vết kịch liệt chiến đấu để lại, sau khi nhìn qua nơi đây thì Hứa Thanh nhìn về Thất gia.

"Không phải có người nói ngươi thiếu khuyết pháp thuật thần thông sao, nhanh cảm ngộ đi, nhanh lên, ta còn muốn trở về đánh cờ nữa." Thất gia gõ đầu Hứa Thanh.

Trái tim Hứa Thanh như bị đập mạnh một cú, những lời này là Thánh Quân Tử nói với hắn trong lúc giao chiến, vì vậy Hứa Thanh liếc mắt nhìn Thất gia một cái sau đó liền nhẹ gật đầu, đi vào trong đạo miếu nhìn qua pho tượng trong đó, hắn khoanh chân ngồi xuống lặng lẽ ngóng nhìn.

Sau một lúc lâu hắn lại đứng lên, nhìn ra Thất gia phía ngoài.

"Thế nào?" Thất gia hỏi.

"Ban ngày không cảm ngộ được, cần ánh trăng." Hứa Thanh do dự một chút, nói rõ.

Thất gia thì thầm một câu mà Hứa Thanh nghe không rõ, sau đó lão liền vung tay lên, bầu trời trên đạo miếu lập tức tràn ngập mây mù, trong chốc lát mây đen lượn lờ che đậy ánh mặt trời, che đậy bát phương khiến cho trung tâm tính từ đạo miếu, cả phiến khu vực này bỗng trở thành một mảnh đen nhánh.

Càng là trong không gian đen nhánh này, trong đám mây đen bỗng xuất hiện một cái gương, trong cái gương lại có ánh trăng, theo mặt kính chuyển động thì một chùm ánh trăng hạ xuống chiếu rọi xuống bên trên đạo miếu, rơi vào trong tượng Thần.

Trong nháy mắt tiếp theo, bốn phía quanh tượng Thần lại hình thành từng trận đao ảnh.

Chương 592: Chuyện xưa của Tử Thanh (2)

Trong lòng Hứa Thanh như có sóng cuộn trào, hắn nhìn Thất gia và hít vào một hơi thật dài.

Hắn đã từng thấy Lục gia ra tay, nhưng cái loại cảnh giới phất tay có thể thay đổi Nhật Nguyệt thế này, hắn cảm thấy Lục gia tuyệt đối không làm được.

Điều này cũng khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới truyền thống của đệ thất phong.

“Thất gia nhất định không phải Nguyên Anh!” Hứa Thanh biết rõ thời cơ quý giá, thu hồi tâm thần toàn lực ứng phó, tập trung ngóng nhìn đao ảnh trên tượng Thần, dần dần trên đỉnh đầu của hắn cũng xuất hiện hư ảo Thiên Đao màu tím.

Bắt đầu cảm ngộ.

Trong khi hắn cảm ngộ, Thất gia đứng ngoài đạo miếu nhìn bốn phía chiến trường, trong miệng thì thào nói nhỏ.

“Đích xác là thiếu một chút thần thông pháp thuật…Nhưng đồ ngổn ngang ngược lại cũng thật nhiều.”

“Mặc dù trên chiến thuật vẫn còn rất non nớt, nhưng với cái tuổi này của hắn, như vậy cũng đã rất tốt.”

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Trên biển cấm, kiếm quang ngập trời.

Từng đạo kiếm khí gào thét phóng thẳng đến Thất Huyết Đồng, Lăng Vân lão tổ bay ở phía trước, nổi giận đùng đùng và sát cơ tràn ngập, từng người đệ tử Lăng Vân Kiếm tông sau lưng cũng tràn ngập vẻ hung hăng, tràn ngập cảm giác hưng sư vấn tội.

Bên trong Hoàng Cấm, một mảnh an bình.

Ban đêm phủ xuống.

Hứa Thanh một mực tiếp tục cảm ngộ, mà ánh trăng mà Thất gia triển khai rõ ràng càng thêm sáng tỏ ở trong đêm tối, khiến cho đao ảnh xuất hiện nhiều hơn so với trước kia không ít, vả lại trong mắt Hứa Thanh càng thêm rõ ràng.

Tốc độ cảm ngộ của hắn cũng lộ ra vô cùng kinh người, đao ảnh màu tím trên đỉnh đầu cũng đang nhanh chóng ngưng thực, từ một thành lúc trước đã đến năm thành, sáu thành, bảy thành… . . Cho đến ban đêm trôi qua, sáng sớm đến, khi tia nắng ban mai tung bay xua tán đêm tối, toàn thân Hứa Thanh lập tức chấn động, một cỗ khí tức lăng lệ ác liệt ầm ầm bộc phát trên người hắn, đao ảnh màu tím trên đỉnh đầu của hắn đã ngưng thực đến trình độ viên mãn.

Không hề hư ảo mà giống như một thanh Thiên Đao chân chính, bên trên tản mát ra đao mang bén nhọn vô cùng đáng sợ.

Mà càng theo thời gian tu dưỡng, nhất là dưới ánh trăng mà Thất gia phất tay hình thành, Hứa Thanh rõ ràng đã khôi phục đủ lực lượng, thương thế giờ phút này đã khôi phục toàn bộ.

Ngón tay mất đi cũng đã hoàn toàn mọc ra, khí tức trên người vào thời khắc này cũng đã đạt đến đỉnh phong trước đó chưa từng có.

Giờ phút này hắn đứng thẳng người lên, chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa truyền ra chấn động khiến cho phong vân biến sắc, bốn phía có gió bão hình thành, khí thế vô cùng dồi dào.

Thất gia đưa mắt nhìn qua, trong mắt mang theo vẻ thoả mãn chậm rãi mở miệng.

“Người ngoài cũng đã biết rồi, ngươi cũng không cần ẩn giấu ở trước mặt của ta nữa.”

Hứa Thanh không nói chuyện, sau khi trầm mặc trên đỉnh đầu bỗng tràn ra một đạo hỏa quang, một đạo ánh sáng bảy màu chiếu ra.

Ánh lửa màu đen hóa thành hỏa diễm hình thành một cái ô màu đen, từ trên tràn ra từng đám lửa màu đen phiêu tán dạt ra.

Ánh sáng bảy màu cũng lưu động tràn lan, bên trên còn có tiếng gió ngâm truyền đến, lập tức hóa thành một cái ô bảy màu tuôn ra ánh sáng rực rỡ.

Hai cái ô bỗng nhiên hình thành.

Đồng thời chiếu rọi bốn phương.

Dù là sáng sớm đang tỏa ra ánh sáng, nhưng vào thời khắc này Hứa Thanh vẫn khiến cho bản thân càng thêm sáng ngời như cũ, khí thế như cầu vồng.

“Đi thôi, tính toán thời gian các tân khách cũng sắp tới rồi.” Thất gia cười nhạt một tiếng hất tay áo lên, không gian bốn phía lập tức biến hóa tựa như có mây mù xuyên thẳng qua, hình ảnh thiên địa ở bên trong cũng bị lay động.

Hứa Thanh nhìn những thứ này, lần nữa đã có cảm giác đối với tu vi của Thất gia, trong khi hô hấp dồn dập thì bốn phía lập tức khôi phục, nhưng chỗ hắn đứng đã không còn là phế tích Hoàng Cấm nữa, mà đã về đến tòa lầu các trong đỉnh núi trên đệ thất phong.

Gió biển thổi vào, mang theo một mùi ẩm ướt quen thuộc.

Sự hối hả đến từ chủ thành cũng theo gió vang vọng truyền tới, như vô số người đang xì xào bàn tán truyền qua, một màn này khiến cho trong mắt Hứa Thanh có chút hoảng hốt, nhất là trước mặt của hắn, ngoại trừ Thất gia còn có một thân ảnh quen thuộc.

Đối phương mặc một bộ trường bào màu xám, bộ dáng trung niên, trên mặt mang theo vẻ vui mừng từ chỗ bàn cờ đứng lên.

Người này …Hứa Thanh quen biết, chính là người tặng cho hắn lệnh bài ban đầu khi ở trong doanh địa thập hoang giả.

“Thất gia.” Người tôi tớ mặc áo xám đầu tiên là cúi đầu về phía Thất gia, sau đó nhẹ gật đầu về phía Hứa Thanh.

“Những khách nhân tới rồi sao?” Thất gia chú ý đến trên bàn cờ.

“Sắp đến.” Tôi tớ cung kính nói.

“Ừ, trước tiên đưa tiểu hài tử đi tắm đi, đi ra ngoài một chuyến liền khiến mình biến thành vô cùng bẩn.” Thất gia hất tay áo lên, trong lúc mở miệng liền đi ra giữa lầu các.

Ba chữ ‘tiểu hài tử’ khiến cho tia sáng trong ánh mắt Hứa Thanh nội liễm, mà một màn trước mắt cũng khiến cho suy đoán trong đáy lòng của hắn càng lúc càng rõ ràng.

“Tiểu hài tử, ta dẫn ngươi đi tắm gội, tiếp đến không chỉ là đại sự của ngươi, cũng là chuyện lớn của Thất gia, càng là chuyện lớn của Thất Huyết Đồng.” Người tôi tớ vẻ mặt trần đầy ý vị thâm trường mở miệng, đưa cho Hứa Thanh một khối ngọc giản.

“Sau khi tắm gội, bước ra đại điện, một khắc bước lên đài sơn, ngươi mở ngọc giản này ra nhìn.”

Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản, như có điều suy nghĩ, cũng không hỏi nhiều mà lễ độ cúi đầu theo tôi tớ rời đi.

Sau khi hoàn toàn rửa sạch toàn thân, hắn được an bài đổi lại một bộ đạo bào mới, còn có một vài thị nữ cung kính đi đến, cầm lấy một chút hương đặc thù tản ra ở bốn phía.

Hứa Thanh có chút không thích ứng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Cho đến khi một vài thị nữ đi ra phía sau hắn, muốn buộc tóc của hắn lại, đội trưởng ở ngoài cửa lộ ra cái đầu, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Sau đó có người hầu bưng một cái đạo quan màu tím đi tới.

Trên đạo quan còn tràn cả lưu quang ra khắp bốn phía, cực kỳ đẹp đẽ, phía trên cũng tràn ra cả uy áp đáng sợ, mơ hồ còn có hư ảnh dị thú lượn lờ ở, nếu nhìn kỹ con thú này là một con Cửu Đầu Xà, cũng chính là là con quái thú kỳ dị đã từng hình thành hư ảnh ở trong đảo nhân ngư tộc.

Nhìn lâu một chút liền thấy bên trong tâm thần tựa như có tiếng hung thú gào thét phẫn nộ, kỳ dị bất phàm!

“Mẫu thân của ta ơi, đây là Tử Thiên Vô Cực Quan phong ấn nửa đạo hồn Nguyên Anh nha, lão đầu tử bất công thật, cái đồ chơi này ta đã muốn từ rất lâu nhưng không cho ta!” Ánh mắt đội trưởng trợn to, trong mắt hiện ra tia sáng, nhưng lúc này đạo quan này đã bị người hầu đội lên trên đầu Hứa Thanh.

Lúc này Hứa Thanh thân mặc đạo bào tím, bên trên thuê đường vân hoàng kim, đầu đội Tử Thiên Vô Cực Quan, đỉnh đầu mơ hồ có mệnh đăng tràn ngập, phối hợp với khuôn mặt tuyệt thế kia, cả người tràn ra cảm giác siêu phàm thoát tục, khí chất không gì sánh kịp.

Thị nữ bốn phía nhìn qua, trong mắt cả đám đều lộ ra một tia ánh sáng khác thường.

Đội trưởng vừa muốn mở miệng, bên ngoài chợt truyền một âm thanh nghiêm túc.

“Đạo vốn hư không, vô hình vô danh, không kinh không thể minh đạo, đạo ở trong kinh, tĩnh mịch vi diệu, không sư không thể lý giải.”

“Hôm nay, thất phong chúng ta có đồng tử tên Hứa Thanh, nhận được truyền đạo, lấy được thụ nghiệp, thượng biểu với sư tổ!”

Âm thanh mang theo sự trang nghiêm, truyền khắp bầu trời cả thất phong, vang vọng bát phương.

Chương 593: Đại điển bái sư (1)

Thanh âm này vô cùng nghiêm túc, bên trong còn ẩn chứa một loại ngữ điệu nói chuyện không cùng một dạng với lúc bình thường.

Như tụng, truyền khắp thiên địa!

Trong lời nói còn hiện ra vẻ cổ xưa, nội dung cũng mang theo vận ý, trong đó còn kèm theo như hai chữ 'thượng biểu'.

Như tế, truyền lên trên Huyền Hoàng!

Ngay cả đội trưởng, vào thời khắc này thần sắc của y cũng trở nên nghiêm túc trước đó chưa từng có, không hề nháy mắt về phía Hứa Thanh nữa mà một bước đi ra.

Đội trưởng hôm nay cũng hiếm khi có được, y không còn mặc cái đạo bào màu xám như cũ nữa, mà thay đổi thành một đạo bào màu tím, bên trên cũng được thêu đường vân hoàng kim toàn thân giống như đúc với đạo bào Hứa Thanh đang mặc.

Đạo bào của bọn họ thoạt nhìn cũng tương tự với đệ tử thất phong, nhưng trên thực tế lại có chỗ khác nhau rất lớn.

Lúc này đội trưởng đứng ở cửa ra vào, ánh mắt biến thành thâm sâu, ngóng nhìn Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

"Thanh, đi theo bản Điện xuất hành, tiếp đến, bản Điện sẽ làm người hộ thệ cho ngươi."

Từ trước đến nay đội trưởng đều chưa từng nói như vậy, giờ phút này thần sắc của y chẳng những nghiêm nghị, mà ngôn từ cũng tương tự như thế, vừa mở miệng liền liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, hai tay chắp lại, ngón cái trùng vào nhau, giơ lên ngang bằng với lông mày, xoay người thật sâu, cực kỳ cung kính rập đầu một cái.

Cảm giác nghiêm túc ập đến trước mặt, Hứa Thanh có thể cảm nhận được tiếp theo hắn phải tham dự một cái nghi thức vô cùng trang nghiêm, vì vậy hắn lập tức sửa sang lại quần áo một chút, chắp tay cúi đầu giống như đội trưởng, sau đó đi đến cửa điện.

Ba bước đi tới trước cửa đại điện, ngay một khắc bước ra, tâm thần Hứa Thanh liền chấn động.

Đại điện chỗ hắn đứng là nằm ở nơi tiếp cận đỉnh núi đệ thất phong, ở trước mặt của hắn rõ ràng là cái đạo đàn hình bát giác cực lớn, đạo đàn được chế tạo từ đá xanh, bên trên tràn ra thần vận, ở trên còn cung phụng một pho tượng.

Pho tượng kia là một nam tử trung niên, giờ phút này đang chắp tay sau lưng, đoan chính nhìn về phương xa.

Không thấy rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy người này mặc một Đế bào Tổ Long, đầu đội Đế quan Bích Thiên, phía trên là Hoa Cái cửu đỉnh chói lọi thế giới, long khí gia thân, quân lâm thiên hạ, khí thôn sơn hà.

Chỉ là pho tượng nhưng lại có khí thế kinh thiên động địa như thế, khiến cho con ngươi của Hứa Thanh cũng co rụt lại.

Nhưng hắn rất nhanh liền thu hồi tâm thần, nhìn qua bốn phía của đạo đàn.

Ngay khi nhìn qua bốn phía của đạo đàn, Hứa Thanh liền thấy được nơi này ít nhất có hơn 1000 đệ tử Thất Huyết Đồng đang đứng, có nam lẫn nữ, có lão giả cũng có thanh niên, cả đám hình như đều mặc chiếc đạo bào màu tím thật lâu chưa từng lấy ra, trên người đều tràn ngập vẻ nghiêm túc.

Về phần ngay phía trước đạo đàn, là một bậc thang đá trắng với đường vân hình rồng, số lượng tới chín mươi bậc.

Phía trên bậc thang còn có một tòa đại điện tỏa ra hào quang màu tím, bên trong còn tràn ra từng luồng khí thế mênh mông, chỗ đó cũng là đại điện cao nhất của đệ thất phong.

Về phần trên bầu trời, giờ phút này mây mù lượn quanh, một con Dực Long màu đen cực lớn vờn bên trên khiến cho tầng mây cuộn mình, từng đạo tia chớp theo nó di động, ầm ầm truyền khắp bốn phương.

Ở trong mây mù thình lình có sáu đạo thân ảnh cao lớn, tựa như pháp tướng đứng sừng sững trong thiên địa, tất cả đều đang nghiêm nghị ngóng nhìn đại địa phía dưới.

Sáu người này có nam có nữ, Hứa Thanh thấy được trong đó có Phong chủ của đệ nhất phong, thấy được cả Lục gia.

Bọn họ đều đang nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt Lục gia còn xuất hiện vẻ cổ vũ.

Dưới bầu không khí này, đáy lòng của Hứa Thanh cũng bỗng có chút khẩn trương, lần nữa nhìn lên thấy được phía trên mây mù có một thân ảnh giống như thần đang đứng sừng sững ở trong đó, thân ảnh này cao lớn tột cùng giống như có thể khiến cả thiên địa tràn ngập huyết sắc.

Thân ảnh này chính là lão tổ của Thất Huyết Đồng, Huyết Luyện Tử.

Bọn họ đều đang đứng ở trên bầu trời xem lễ!

“Hứa Thanh, đệ tử đệ thất phong, pho tượng này là căn nguyên đạo thống của đệ thất phong chúng ta, Huyền U Cổ Hoàng.”

“Huyền U Cổ Hoàng là nhân tộc cuối cùng trở thành Hoàng, trấn áp Vọng Cổ, ngươi phải bái một bái!”

“Lễ lên!”

Đội trưởng đứng bên cạnh Hứa Thanh, nhìn không chớp mắt pho tượng trên đạo đàn, giọng nói nghiêm túc truyền khắp bát phương.

Hứa Thanh cúi đầu chắp tay về pho tượng Cổ Hoàng trên đạo đàn, cúi đầu bái thật sâu, một khắc ngẩng lên, đội trưởng cùng với toàn bộ đệ tử đệ thất phong xem lễ bốn phía đạo đàn cũng đều cúi đầu, đồng loạt bái lễ về phía pho tượng Huyền U Cổ Hoàng.

Động tác thống nhất, từ trên tràn ra khí thế động trời.

Sau khi cúi đầu, bị bầu không khí bốn phía phủ lên thì biểu cảm Hứa Thanh cũng biến thành càng thêm ngưng trọng, theo đội trưởng đi thẳng về phía trước, một đường dưới cái nhìn chăm chú của đệ tử đệ thất phong bốn phía, đi qua đạo đàn đến dưới chín mươi bậc thang.

Khi đi đến đây, giọng nói của đội trưởng lại được truyền ra.

“Đời ta tu hành, nghịch thiên mà đi, đại giới Vọng Cổ, cửu thiên thập địa, đệ thất phong ngày xưa thiết lập chín mươi bậc đài bạch nham, bước lên đài này chứng nhận đi Cửu Thiên, leo lên đỉnh thềm, thề đi qua Cửu Địa!”

"Hứa Thanh, lên sơn đài!"

Giọng đội trưởng như tiếng rồng ngâm, kéo dài vô cùng.

Hứa Thanh tràn ngập nghiêm túc, giơ chân bước lên bậc thang thứ nhất.

Trong nháy mắt khi bước chân của hắn hạ xuống, trên đệ thất phong liền có tiếng chuông vang vọng.

Đông!

Tiếng chuông vang rất trầm, thanh âm thống nhất với nhau, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động.

Tâm thần Hứa Thanh ngưng tụ, một khối ngọc giản từ trong ngực bay ra, chính là khối ngọc giản người tôi tớ từng đưa cho hắn.

Giờ phút này ngọc giản tràn ra ánh sáng rực rỡ và trôi nổi ở trước mặt hắn, theo hắn cùng nhau đi về phía trước tựa như đèn sáng chỉ đường.

Mà bên trong khi tia sáng của khối ngọc giản này tản ra, bên trong còn có một cảnh tượng như bị người khác lưu giữ lại vậy, mượn nhờ ánh sáng chiếu vào trong đầu Hứa Thanh.

Khung cảnh bên trong là một Đấu Thú Tràng trong doanh địa thập hoang giả, bên trong có một người thiếu niên mặc áo da, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy dấu vết dơ bẩn, hắn đang kéo một con đại mãng đi xa.

Mà trong chỗ ngồi một bên Đấu Thú Tràng, không ai nhìn thấy thân ảnh của hai người, một người là Thất gia và một người là tôi tớ, bọn họ đang nhìn Hứa Thanh, giọng nói của Thất gia cũng mang theo một chút cảm xúc hứng thú, nhẹ nhàng vang vọng.

"Thiếu niên này, thú vị."

Đôi mắt Hứa Thanh trợn to, thiếu niên bên trong Đấu Thú Tràng dĩ nhiên là hắn, giờ khắc này Hứa Thanh rốt cuộc cũng đã hiểu rõ, tại sao về sau lại có chuyện mình tới Thất Huyết Đồng.

Đây là nguyên nhân của tất cả.

Chương 594: Đại điển bái sư (2)

Trong khi tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn đã bất tri bất giác bước đi được tám cái bậc thang, khi đi tới trên bậc thang thứ chín, tiếng chuông trên đệ thất phong lại vang lên, mang theo cảm giác gõ kim kích thạch, tiếng chuông thứ hai đinh tai nhức óc truyền ra.

Mà ngọc giản phía trước Hứa Thanh cũng lập lòe tràn ra tia sáng, bức họa thứ hai cũng nổi lên trong đầu Hứa Thanh.

Trong bức họa, một thiếu niên ngồi xổm trong góc phố nhỏ âm u, trong khi một thân ảnh thập hoang giả cao gầy đi ngang qua, thiếu niên này liền nhảy dựng lên, trực tiếp từ phía sau che kín miệng của thập hoang giả kia, một dao cắt cổ đối phương.

Trong tấm hình, trên nóc nhà một bên, Thất gia ngồi ở chỗ kia, trong mắt lộ ra tán thưởng.

“Tiểu tử thú vị.”

Hứa Thanh hô hấp hơi thô, hắn hiểu được rồi, cũng đã hoàn toàn hiểu ra, cho đến tiếng chuông thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu lần lượt truyền ra, Hứa Thanh lúc này đã đi rất xa.

Cứ đi chín bậc thang sẽ có một tiếng chuông vang lên, sau sáu tiếng, hắn đã đi đến bậc thứ năm mươi bốn.

Tiếng chuông vang lên, một tiếng lớn hơn so với một tiếng, một tiếng vang vọng hơn một tiếng, cảnh tượng như cũ hiện lên trong đầu óc hắn, một bức so với một bức càng khiến cho tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng.

Bức họa thứ ba là cảnh hắn mặc quần áo mới nên cẩn thận tránh đi vũng bùn, Thất gia một bên hiếu kỳ tại sao hắn lại thay đổi quần áo.

Bức họa thứ tư hiện ra, là cảnh hắn chém giết Bàn Sơn, trúng độc và lảo đảo đi xa dưới ánh trăng, Thất gia trên nóc nhà nở nụ cười.

Bức họa thứ năm hiện ra, là lúc Bách đại sư xuất hiện. Thất gia đi vào bên trong lều vải của Bách đại sư, trước khi đi còn nói một câu.

"Bách đại sư, nếu như ngươi thật sự cảm thấy tiểu tử kia là một khối vật liệu có thể chế tạo, vậy thì truyền thụ cho hắn một chút tri thức đi, để cho hắn có cơ hội, trở thành một tu sĩ có tri thức ở trong Thất Huyết Đồng."

Bức họa thứ sáu hiện ra là khi Lôi đội, Bách đại sư, tiểu cô nương, tất cả đều lần lượt đi rồi, chỉ còn một mình Hứa Thanh ngồi ở bên trong căn phòng, lặng lẽ dung nhập vào trong bóng tối, một khắc hắn bị cô độc bao phủ thì cửa lớn ngoài phòng của hắn mở ra, Thất gia nhẹ giọng mở miệng.

"Cho hắn một khối lệnh bài màu trắng."

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, lúc trước hắn có rất nhiều suy đoán, cho đến hiện tại hắn đã biết rõ nguyên do, hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh núi xa xa, lúc này hắn đã đi tới bậc thang thứ sáu mươi ba, tiếng chuông thứ bảy cũng vang lên, truyền khắp thiên địa.

Tiếp theo tiếng chuông thứ tám, thứ chín.

Trong tiếng chuông vang, tia sáng trong ngọc giản vẫn lập lòe như trước, Hứa Thanh cũng thấy được cảnh tượng của bức họa thứ bảy hiện ra trước mặt.

Đó là khi hắn vừa tới Thất Huyết Đồng, lúc đêm khuya trong Pháp Chu, hắn cầm lấy bầu rượu kính phụ mẫu, kính Lôi đội, tự kính sinh nhật của mình.

Bức họa thứ tám hiện ra, là cảnh Hứa Thanh bị đuổi giết trong Hải Thi tộc.

Bức họa thứ chín hiện ra, là cảnh hắn giao chiến cùng Thánh Quân Tử ở trước đạo miếu.

Trong lòng Hứa Thanh hiện ra chấn động cảm xúc khó có thể hình dung, theo tia sáng trên ngọc giản ảm đạm, cuối cùng liền bay trở lại trong ngực của hắn, Hứa Thanh đi ra bước thứ chín mươi, bước lên bậc thang cuối cùng.

Hắn nhìn thấy tòa đại điện tràn ra ánh sáng tím mênh mông, thấy được Thất gia ngồi ở chỗ kia trong điện đang ngóng nhìn chính mình.

Bên cạnh Thất gia còn có Nhị điện hạ và Tam điện hạ.

Thất gia hôm nay mặc quần áo so với trước kia long trọng hơn rất nhiều, bên người mặc một bộ áo bào tím lưu vân, tóc buộc lại, mang theo đạo quan Bích Không Cửu Mãng, ánh mắt như điện, ngồi ngay ngắn, toàn thân tràn ra khí tức mênh mông động trời.

“Hứa Thanh.” Người nói chuyện không phải Thất gia ở trong đại điện, mà là đội trưởng một đường đi theo Hứa Thanh.

“Sau khi chứng nhận đã đi qua cửu thập thệ thiên đạp địa, lúc này ngươi cần kính thiên không đại địa, ngươi cần quay người bái ba bái.”

“Lễ lên!” Giọng nói của đội trưởng vang vang, Hứa Thanh quay người đứng ở trên bậc thang chín mươi, nhìn qua thiên không đại địa, bái ba cái!

Một khắc Hứa Thanh ngẩng dậy, đội trưởng và đệ tử ở bốn phía đạo đàn cũng đồng thời bái ba bái với trời đất!

Mỗi một màn đều lộ ra cảm giác trang trọng, mỗi một đạo nghi thức đều mang theo thâm ý, tông môn tu hành trong loạn thế nên có lẽ hết thảy nghi lễ cũng đều giản lược bớt, hết thảy đặt lợi ích lên cao nhất, nhưng duy chỉ có lễ tế tổ cùng lễ thu đồ đệ thì không thể như thế, nhất định phải có nghi thức long trọng.

“Đạo vốn hư không, không kinh không thể minh đạo, đạo tại trong kinh, không sư không thể đắc đạo.”

“Huyền U Cổ Hoàng sáng lập sự nghiệp to lớn, nhân tộc cần cúi đầu một bái.”

“Thiên Địa Huyền Hoàng, thừa nhận ngàn vạn chủng tộc, nhân tộc cần cúi đầu ba bái.”

“Nhưng Cổ Hoàng cao cao tại thượng, chưa từng ân ngươi, Thiên Địa chúng sinh khổ hải, chưa từng độ ngươi. Duy sư vì ngươi lên trời xuống đất, ân ngươi kiếp này, độ ngươi kiếp sau, dốc hết khả năng dẫn ngươi đi đại đạo, do đó ngươi cần bái chín bái!”

Giọng nói của đội trưởng và thời khắc này triệt để vang lên tận trời, vọng rung hám địa.

Hứa Thanh quay người ngóng nhìn thân ảnh Thất gia trong đại điện, cúi đầu bái, một bái Cổ Hoàng, ba bái thiên địa, chín bái sư tôn.

Chín bái, duy chỉ có đội trưởng có thể bái cùng Hứa Thanh, chúng đệ tử bốn phía đạo đàn chỉ có thể cúi đầu nghiêm túc, không có tư cách cùng bái theo Hứa Thanh.

Sau chín bái thì Hứa Thanh tiến lên, đội trưởng phất tay một cái, một chén trà màu tím xuất hiện ở trong tay, đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh thở sâu, bước vào trong điện ánh sáng tím.

“Kính trà!”

Hứa Thanh cúi đầu đi ra ba bước, hai tay bưng trà, giơ lên cao kính!

Hầu như ngay một cái chớp mắt khi hắn kính chén trà lên, bầu trời bên ngoài đột nhiên nổi lên từng trận gió giục mây vần, có thể nhìn thấy từ xa xa có từng đạo kiếm khí ngập trời mang theo huyết sắc hôn thiên ám địa, tựa như một đại thủ huyết sắc muốn bao phủ bầu trời đang ầm ầm nổ vang hướng về phía Thất Huyết Đồng.

Lăng Vân Kiếm tông đã đến hưng sư vấn tội rồi!

Từ trong biển máu tràn ngập kiếm khí, lập tức có một giọng nói tràn ngập vô tận sát ý với khí thế trấn áp bát phương, truyền khắp toàn mỗi một tấc phạm vi của Thất Huyết Đồng.

“Huyết Luyện Tử, trong tông ngươi có một tên dân đen tên Hứa Thanh, giao hắn ra cho ta!”

Chương 595: Ngươi không rời, ta không bỏ (1)

Ngoài Thất Huyết Đồng, từng trận sát ý ngập trời, một đám người vô cùng hùng hổ bay tới.

Trong Thất Huyết Đồng, bầu không khí vẫn nghiêm túc như cũ, thần sắc của từng vị Phong chủ ở trên bầu trời cũng vẫn bình tĩnh như thường.

Khi Hứa Thanh nghe được sau lưng truyền đến âm thanh tức giận ngút trời, hắn vẫn không hề quay đầu lại, vẫn cúi đầu giơ cao chén trà trong tay như cũ.

Thất gia ngồi ngay ngắn ngay phía trên cũng không hề nhìn ra bên ngoài, giống như hết thảy bên ngoài đều không đáng để lão để ý trong lòng, lúc này lão chỉ để ý tới người đệ tử đã làm lễ bái sư đến một nửa.

Thất gia giơ tay, cách không vung lên, chén trà Hứa Thanh đang giơ cao lập tức bay ra trôi về phía lão, cho đến khi được Thất gia cầm ở trong tay, nhưng lão không uống mà đặt ở bên trên mặt bàn bên cạnh.

Một chén trà này, tên là Tư Trà, không thể uống.

Mà giờ khắc này thần sắc của Nhị điện hạ và Tam điện hạ ở hai bên mặc dù cũng tràn ngập nghiêm túc, nhưng Tam điện hạ lại lén lút trừng mắt chào hỏi về phía Hứa Thanh, trong mắt hình như còn có vui vẻ.

"Kính Quá Trà!"

Giọng nói của đội trưởng lại lần nữa vang vọng, đưa cho Hứa Thanh chén trà thứ hai, Hứa Thanh tiến lên ba bước, lần nữa giơ cao chén trà lên, mà lúc này ngoài sơn môn của Thất Huyết Đồng cũng truyền đến một tiếng nổ vang động trời.

Chỉ thấy tu sĩ Lăng Vân kiếm tông từ đằng xa đã đến hưng sư vấn tội, sau khi tới gần Thất Huyết Đồng, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào là sẽ dừng lại, thậm chí càng bộc phát từng đạo kiếm khí vô cùng cường liệt, từng đạo kiếm khí hóa thành ánh sáng rực rỡ chói mắt, trực tiếp ầm ầm phóng về phía Thất Huyết Đồng.

Trận pháp phòng hộ của Thất Huyết Đồng bỗng nhiên mở ra, ngăn cản đám kiếm khí cường liệt này, trong khoảng thời gian ngắn, trời chấn địa động, rồng ngâm hổ gầm, âm thanh vang động chấn rung cả thất phong.

Mà lúc này trận pháp của Thất Huyết Đồng rõ ràng không hề giống lúc trước, giờ phút này nó bỗng nhiên lại hoàn toàn loại bỏ quyền hạn của Liên Minh Thất Tông, còn liệt Lăng Vân kiếm tông thành kẻ thù bên ngoài.

Âm thanh ngập trời vang lên, các phong chủ của Thất Huyết Đồng trên bầu trời vẫn không để ý, mà ánh mắt của bọn họ cũng khiến cho đệ tử của các phong cũng đều trở nên trấn định lại, tiếp tục cùng nhau xem buổi lễ của đệ thất phong.

Trong đại điện tràn ngập ánh sáng tím trên đệ thất phong, Thất gia không quan tâm tất cả mọi thứ bên ngoài, phất tay cầm lấy chén trà thứ hai mà Hứa Thanh đang giơ cao.

Chén trà thứ hai này, tên là Quá Trà, biểu thị sư tôn đồng ý thu đồ đệ trong lòng, giờ phút này sau khi được Thất gia cầm lấy, lão liền đưa lên miệng uống một hơi, sau đó lại đặt lên bàn.

“Kính Tín Trà!” Giọng nói của đội trưởng tiếp tục truyền ra, đưa cho Hứa Thanh chén trà thứ ba.

Hứa Thanh thở sâu lại đi tới ba bước, lần này đã trực tiếp bước đến trước mặt Thất gia, quỳ xuống giơ chén trà lên thật cao.

Mà giờ phút này bên ngoài lại vang lên mọt tiếng nổ vang mãnh liệt hơn nhiều so với lúc trước, một tiếng nổ vô cùng to như là thiên lôi nổ mạnh, nổ vang khắp thiên địa.

Đó là một đạo kiếm khí huyết sắc lớn đến vạn trượng, một kiếm rơi vào trên trận pháp phòng hộ của Thất Huyết Đồng khiến cho trận pháp trong nháy mắt không cách nào thừa nhận, liền trực tiếp tan vỡ ra, mà đạo kiếm khí ngàn trượng này cũng hóa thành một lão giả mặc áo bào màu vàng.

Lão giả này một bước đạp tới, thình lình liền xuất hiện ở giữa không trung của Thất Huyết Đồng, sau lưng xuất hiện từng đạo kiếm quang gào thét, ngay khi xuất hiện liền trực tiếp bay đến sau lưng lão, hóa thành từng người đệ tử của Lăng Vân kiếm tông.

Từng người, đều đằng đằng sát ý.

Từng người, đều vô cùng hùng hổ.

“Huyết Luyện Tử, ngươi… .” Người tung một kiếm chém vỡ trận pháp, chính là Lăng Vân lão tổ, lão vừa đến và lưu quang trong mắt đảo qua, chấn động tu vi vô cùng kinh thiên động địa, lão đang định mở miệng nói, nhưng trong nháy mắt tiếp theo ngay khi thần niệm của quét qua, rơi vào trên đỉnh núi của đệ thất phong, lão liền nhìn thấy Hứa Thanh đang quỳ ở đó giơ chén trà lên cao, cũng nhìn thấy Thất gia đang giơ tay lên tiếp nhận chén trà của Hứa Thanh.

Lão sống nhiều năm như vậy, còn là lão tổ của một tông, làm sao có thể không biết hàm nghĩa của một màn này.

“Thế mà lại dám thu đồ đệ?” Sát cơ trong mắt Lăng Vân lão tổ vô cùng mãnh liệt, toàn thân tràn ra vô tận băng hàn, ánh mắt nhìn qua tất cả mọi người ở nơi này, như nhìn vong hồn.

“Dám làm tổn thương tôn nhi của ta, đoạt mệnh đăng của tông ta, lại còn dám bái sư, Huyết Luyện Tử, lão phu rất ngạc nhiên, đến cùng ngươi lấy đâu ra lá gan lớn như vậy!”

“Lăng Vân, có chuyện gì chờ tế tử kia của ta thu xong đệ tử lại nói.”

Huyết Luyện Tử cười, nhàn nhạt mở miệng, thần sắc của sáu vị Phong chủ trong mây mù vẫn như bình thường, không thấy một chút kinh hoảng nào từ trên biểu cảm của bọn họ cả.

Một màn này khiến cho ánh mắt của lão tổ Lăng Vân hơi co rút lại, đáy lòng trầm xuống, hôm nay Thất Huyết Đồng cho lão một cảm giác hoàn toàn khác với trước đây, Thất Huyết Đồng này không hề giống với những gì lão từng biết!

Trong đại điện tràn ngập ánh sáng tím trên đệ thất phong, dù bên ngoài uy áp động trời nhưng Thất gia vẫn không thèm liếc mắt nhìn, sau khi bưng lên chén trà Hứa Thanh dâng, lão cúi đầu nhìn qua Hứa Thanh, trong khi mọi người ở Thất Huyết Đồng đang xem lễ, khi bên ngoài đang tràn ngập sát ý, Thất gia chậm rãi mở miệng.

“Tiểu hài tử, nghi thức thì nghi thức, ta chỉ hỏi tâm của ngươi, ngươi có chân tâm nguyện ý bái vào môn hạ của ta không?”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua ánh mắt của Thất gia, nói khẽ.

“Sư tôn.”

Thất gia nghe vậy liền cười ha hả.

“Tốt, đệ tử của ta, chỉ cần ngươi không rời, ta sẽ không bỏ!” Nói xong, ngón cái cùng ngón trỏ tay phải của Thất gia dính vào nước trà, sau đó nhẹ nhàng bắn ra về trên người Hứa Thanh, theo nước trà tung bay, lễ bái sư thành!

Bên trong Thất Huyết Đồng, tiếng chuông nhất thời vang lên, lần này không phải chỉ có đệ thất phong nữa, mà là bảy ngọn núi đồng thời truyền ra, âm thanh khuếch tán chấn động thiên địa.

“Hôm nay lão Tứ nhập môn, là hỷ sự, mấy người các ngươi đi theo ta cùng xem bên ngoài huyên náo như thế nào, ai dám trực tiếp mở miệng để cho lão phu giao đệ tử ra.”

Lời Thất gia vừa vang lên, lão tổ Lăng Vân đứng ở bầu trời bên ngoài liền giận quá mà cười, bên cạnh lão còn có một người tu sĩ trung niên, bộ dáng người này có vài phần tương tự với Thánh Quân Tử, sắc mặt người này vô cùng khó coi, lập tức bước ra một bước.

Tốc độ cực nhanh, trực tiếp hóa thành một đạo huyết kiếm phóng thẳng đến đại điện trên đệ thất phong, trên người gã cũng không ngừng bộc phát một cỗ chấn động Nguyên Anh, cỗ khí tức này rung chuyển bát phương, đồng thời chấn động cũng vượt xa Nguyên Anh tầm thường, đã đến gần đỉnh phong của cảnh giới Nguyên Anh.

Chương 596: Ngươi không rời, ta không bỏ (2)

Trong thời gian ngắn thanh huyết kiếm này đã đến gần đỉnh núi của đệ thất phong, trước khi đến gần đại điện tím trên đệ thất phong, ngay khi vừa muốn nhảy vào thì Thất gia liền cười to đứng dậy, bước một bước đi ra bên ngoài, không thèm để ý thanh huyết kiếm đang xung phong liều chết phi đến chút nào, sau đó chỉ thấy Thất gia phất tay một cái.

Nháy mắt tiếp theo, huyết kiếm vừa tới phụ cận Thất gia liền run lên bần bật, thế mà lại trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy, bên trong lập tức truyền ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Có thể thấy thân ảnh tu sĩ Nguyên Anh hóa thành huyết kiếm kia giống như một chiếc diều đứt dây cuốn ngược lại, toàn thân trên dưới thân thể đều không khống chế được mà tan vỡ nổ tung, trọng thương gần chết.

Loại bộc phát này gần như là không thể nghịch chuyển, hầu như ngay khi người này kêu thảm thiết một cái, thân thể của gã trong chớp mắt liền tan nát, biến thành một mảnh huyết vụ phiêu tán giữa không trung.

Chỉ có một đạo Nguyên Anh bay ra từ trong đám huyết vụ, bên trên còn mang theo vẻ kinh hoảng, mang theo hoảng sợ và sợ hãi, nhìn…Thất gia đi ra từ trong đại điện trên đỉnh đệ thất phong, theo phía sau là bốn người Hứa Thanh.

Ở trong Lăng Vân kiếm tông, thân phận của người tu sĩ trung niên vừa bị Thất gia phất tay liền tan vỡ thân thể chỉ còn Nguyên Anh này cực cao, gã chính là Đại Trưởng Lão của Lăng Vân kiếm tông.

Cũng là con trai độc nhất của Lăng Vân lão tổ, phụ thân của Thánh Quân Tử, cho nên lúc trước vừa nghe Thất gia nói liền giận dữ đánh tới.

Nhưng giờ phút này gã liền thê thảm vô cùng, ngay cả Nguyên Anh cũng đều ảm đạm, bộ dạng hình như còn có chút bất ổn giống như đang sắp tan vỡ.

Mà chấn động trong lòng của vị Đại Trưởng Lão này cũng đã không cách nào hình dung, gã biết rõ thực lực của chính mình, vậy mà đối phương vừa vung tay lên liền khiến thân thể của mình tan vỡ, loại tu vi này quả thực khiến cho tâm thần của gã chấn động vô cùng mãnh liệt, thậm chí gã có một cảm giác vô cùng mãnh liệt, đó là đối phương không muốn chân chính giết người, bằng không mà nói thì Nguyên Anh của gã cũng nhất định không cách nào chạy thoát.

“Ngươi không phải Nguyên Anh, ngươi là Linh Tàng!!” Phụ thân của Thánh Quân Tử phát ra một tiếng kinh hô, nội tâm không cách nào tin, theo gã rút lui, đệ tử của Lăng Vân kiếm tông cũng đều nhao nhao chấn động tâm thần, thần sắc đại biến.

Chỉ có thần sắc của Lăng Vân lão tổ là không có quá nhiều biến hóa, chỉ liếc nhìn Thất gia thật sâu.

“Ẩn tàng sâu như thế, ngay cả lão phu vừa rồi cũng không nhìn ra, tu vi của ngươi cũng không phải là Linh Tàng tầm thường, hẳn là đã mở ra ba tòa bí tàng.”

“Nhưng mà cũng chỉ vẻn vẹn như vậy, vẫn là không đủ, Huyết Luyện Tử, ngươi còn có thủ đoạn gì có thể lấy ra nữa không.”

Thất gia nở nụ cười, không nói chuyện, sau khi đi ra liền đứng ngoài đại điện, nhìn Huyết Luyện Tử trên bầu trời.

Huyết Luyện Tử cũng đưa mắt nhìn Thất gia, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, sau đó nhìn về phía Lăng Vân lão tổ thì trong mắt lóe lên vẻ hung hăng.

“Đánh một trận lại nói!”

Trong lúc nói, toàn thân của Huyết Luyện Tử liền nhoáng một cái, lưu quang trong mắt tuôn ra hóa thành từng đạo huyết tuyến, bay thẳng đến phía Lăng Vân lão tổ.

Lăng Vân lão tổ hừ lạnh một tiếng và phất tay, bốn phía tràn ngập kiếm khí bỗng nhiên đánh về phía Huyết Luyện Tử đang tiến đến, trong thời gian ngắn, hai người chiến đấu với nhau, phong vân lập tức biến hóa, bầu trời nổ vang, thân ảnh của bọn họ cũng bay lên trời cao, âm thanh nổ vang như tiếng thiên lôi cũng không ngừng âm ầm truyền ra bát phương.

Cùng lúc đó, con Dực Long trong mây mù cũng gầm nhẹ về phía đệ tử Lăng Vân kiếm tông, mà sáu vị Phong chủ của Thất

Huyết Đồng trong đó cũng đồng dạng tản tu vi ra, khí thế kinh người khiến cho thiên địa lay động lập tức ập tới.

Còn Thất gia khoanh tay đứng trên đỉnh núi đệ thất phong, tất cả ...khiến cho đám tu sĩ Lăng Vân kiếm tông hùng hổ đến hưng sư vấn tội trở nên tiến thối lưỡng nan.

Da đầu của mấy người Nguyên Anh trong đó cũng đều run lên, vô cùng kiêng kị nhìn Thất gia.

Chênh lệch giữa Nguyên Anh và Linh Tàng cách nhau cực lớn, tựu như Trúc Cơ một đoàn mệnh hỏa và sáu đoàn mệnh hỏa vậy, nếu như Thất gia muốn, thì lão có thể lập tức tiêu diệt toàn bộ bọn họ, một người cũng không trốn thoát.

Loại chênh lệch này khiến cho đệ tử Lăng Vân kiếm tông nhao nhao cảm thấy căng thẳng, tuy Lăng Vân kiếm tông cũng có Linh Tàng, nhưng người kia là tông chủ của bọn họ, sau khi lão tổ xuất hành thì tông chủ phải ở lại tọa trấn tông môn.

Vô luận như thế nào bọn họ cũng không ngờ tới, Thất Huyết Đồng chẳng những có lão tổ Quy Hư, lại còn có một người Linh Tàng dưới Quy Hư trên Nguyên Anh!

Lúc này chẳng những đệ tử Lăng Vân kiếm tông chấn động, ngay cả đệ tử Thất Huyết Đồng cũng đều nhao nhao giật mình, nhưng sau khi bọn họ nghĩ đến truyền thống của đệ thất phong, tất cả đột nhiên đều cảm thấy điều này cũng không có quá kỳ quái.

Mà mấy người Phong chủ Thất Huyết Đồng ở trong mây mù hiển nhiên cũng đã biết được từ trước, không có chút ngoài ý muốn nào, về phần đám đệ tử bốn phía quanh đạo đàn của đệ thất phong và đám người Hứa Thanh, giờ phút này cả đám đang hai mặt nhìn nhau.

“Ta hoài nghi lão đầu tử vẫn còn ẩn tàng.” Tam sư huynh thấp giọng nói.

“Lão Tam, tự tin một chút, nhất định là như thế rồi.” Đội trưởng nở nụ cười.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn đội trưởng và Tam sư huynh, không nói gì, mà Nhị sư tỷ bên cạnh giờ phút này đang cầm ngọc giản không ngừng truyền âm, tựa hồ không hề có hứng thú với tất cả những gì đang xảy ra bên ngoài.

“Tiểu sư đệ, ta đã nói rồi, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi thì ta đã cảm thấy ta và ngươi hữu duyên rồi, sau khi trở về ta liền bấm tay tính toán, ngươi chính là sư đệ của ta.” Tam sư huynh quay đầu tươi cười với Hứa Thanh.

“Nhưng mà ta cũng không ngờ, ngươi vậy mà có thể giết chết Thánh Quân Tử, phải biết rằng khi Liên Minh Thất Tông tới khiêu chiến, mấy điện hạ của mấy phong khác đều có chút biểu hiện giả dối, nhưng riêng đệ nhất phong lại hoàn toàn liều mạng toàn lực nha.”

Chương 597: Cấm Kỵ ra đời! (1)

“Đây cũng là lý do tại sao mà lúc đó ta đã tiễn vị hồng nhan nhân ngư tộc của mình xuống gặp tổ tiên ở trước mặt ngươi.” Tam sư huynh cười tủm tỉm mở miệng.

Đội trưởng ở bên cạnh nhìn một màn này liền cười nhạt, y biết lão Tam không phải là loại người thích nói mấy câu vô dụng, điều này cho thấy lão Tam rõ ràng đang có ý muốn hòa hoãn quan hệ với Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng liếc mắt nhìn Tam sư huynh, trong đầu hiện ra một màn kia ở trên bến cảng, đối phương thái độ ôn nhu mà … đạp vỡ đầu của nữ tử nhân ngư tộc, lúc đó hắn đã cảm thấy người Tam sư huynh này rất nguy hiểm, giờ phút này nhìn lại, mức độ nguy hiểm của Tam sư huynh vẫn còn tồn tại như cũ.

“Nhưng mà đánh một trận sinh tử chiến với ta, có lẽ ta vẫn có thể sống được.” Hứa Thanh cân nhắc trong lòng một phen, sau đó liền chắp tay cúi đầu.

“Lễ gặp mặt.” Tam sư huynh vẫn giữ nụ cười như trước, giơ tay lên đưa ra một xấp linh phiếu, kín đáo đưa cho Hứa Thanh sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Việc ngoài đảo Hải Tích hôm ấy, lúc đó ngươi vẫn chưa phải là sư đệ của ta, cho nên ta liền đuổi theo vui đùa một chút, mong tiểu sư đệ bỏ qua cho, việc này coi như tính ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Tam sư huynh.

Hôm ấy khi hắn bỏ chạy khỏi đảo Hải Tích đã bị rất nhiều đạo khí tức khóa chặt truy sát, mặc dù từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy người kia là ai, nhưng về sau hắn cũng mơ hồ cảm thấy thái độ của Tam sư huynh không đúng lắm, cho nên đáy lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng đã có một chút hoài nghi.

Giờ phút này đối phương trực tiếp thừa nhận, khiến cho Hứa Thanh cũng có chút ngoài ý muốn, hắn liếc mắt nhìn quá xấp linh phiếu mà Tam sư huynh đưa qua, chỗ đó khoảng 50 vạn linh thạch …tràn đầy thành ý, vì vậy liền gật đầu nhận lấy.

Mắt thấy Hứa Thanh thu hồi linh thạch, nội tâm Tam sư huynh cũng nhẹ nhàng thở ra, gã rất quý trọng bầu không khí trên đệ thất phong, quan trọng nhất là, gã cảm thấy người tiểu sư đệ Hứa Thanh thuộc về loại ngươi nếu không thanh toán hết một lần, vậy thì đối phương sẽ vô cùng hung ác, nhớ kỹ cả đời và không chết không thôi.

Loại người như vậy ...chính là loại mà gã không muốn trêu chọc vào nhất, Tam sư huynh vừa muốn tiếp tục mở miệng nói thêm gì đó, nhưng vào lúc này trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng gào thét phẫn nộ, khiến cho đất rung núi chuyển, bầu trời cũng hình thành từng đợt sóng chấn động tản ra khắp bốn phương.

“Huyết Luyện Tử, ngươi muốn chết!”

Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên bầu trời là từng đạo kiếm khí tung hoành, cả bầu trời như muốn bị phân cách, từng đạo kiếm ảnh mang theo lực lượng toái diệt, chỉ vẻn vẹn liếc mắt nhìn qua là Hứa Thanh đã cảm thấy hai mắt của mình đau đớn, nhất là hắn còn thấy được trên bầu trời còn xuất hiện một cánh tay khô quen thuộc.

Bàn tay trên cánh tay này giống như một bàn tay thần vậy, bên trong ẩn chứa Thần Tính kinh khủng, chấn động từ bên trên còn có thể khiến cho pháp tắc chung quanh cải biến, khiến cho bốn phía xung quanh xuất hiện một cái hư ảnh mơ hồ, tựa như cả những vị Thánh hiền cũng đều biến ảo gia trì cho cánh tay khô kia.

Giống như có thể hái ngôi sao, giống như có thể diệt thiên hủy địa, nó mang theo khí thế xông thẳng lên trời cao, chụp về phía hư vô.

Tầng tầng hư vô vỡ vụn, bầu trời trực tiếp hóa thành một biển máu, nương theo từng trận hư ảnh mơ hồ phủ xuống, từng âm thanh rủ rỉ truyền ra, hình thành một luồng lực lượng trấn áp nhìn thấy mà giật mình.

Con ngươi Hứa Thanh co rụt lại, cùng lúc đó Huyết Luyện Tử trên bầu trời đã hóa thành vô số huyết tuyến, khí tức từ trên những sợi huyết tuyến này cũng đồng dạng vô cùng kinh người, từ trên tràn ra một loại cảm giác tà ác tuyệt thế, như một hung ma bất tử bất diệt, cho dù Thánh hiền phủ xuống, dù biển kiếm trấn áp, cũng không biết làm như thế nào đối phó với hung ma tà ác bậc này.

Tiếng cười kiệt kiệt vang vọng, vô số đạo huyết tuyến như từng con huyết xà dữ tợn có thể nuốt núi phệ sông, những nơi bọn chúng đi qua thì kiếm khí sụp đổ, kiếm ảnh phá toái, cuối cùng còn hình thành một con long xà đầu người dữ tợn, hung hăng va chạm với cái tay khô kia.

Thiên địa lắc lư rung động, âm thanh như một đạo thiên lôi to lớn đánh xuống vang lên, triệt vọng vân tiêu.

Cánh tay khô tan vỡ, thân thể Lăng Vân lão tổ rút lui, mà vô số đạo huyết tuyến biến thành đầu người cũng lui ra phía sau, hóa thành thân ảnh Huyết Luyện Tử, sát ý trong mắt tràn ngập và mở miệng cười ha hả.

“Lăng Vân lão đạo, ngươi sống hơn ta nghìn tuổi, bất quá cũng chỉ như vậy.”

“Tu sĩ hạ tông, cuối cùng vẫn sẽ bị trấn áp, Huyết Luyện Tử, lão phu cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ra Hứa Thanh và trả lại mệnh đăng, tuân theo ý chỉ của Liên Minh Thất Tông, Thất Huyết Đồng của ngươi sẽ vẫn như lúc trước, Liên Minh Thất Tông sẽ không can thiệp quá phận!”

Trong mắt Lăng Vân lão tổ tràn ngập hàn mang, lão giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết chỉ về phía trước, huyết hải trên bầu trời lập tức nổ vang, trong lúc mơ hồ lại có một hư ảnh cái cây máu hình thành ở.

Đây chính là hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân kiếm tông, mặc dù không phải một kích chân chính, nhưng với quyền hạn của Lăng Vân lão tổ, uy lực của lực lượng hình chiếu mà lão vận dụng cũng vẫn kinh người như cũ.

“Không can thiệp quá phận?” Huyết Luyện Tử cười to ha hả.

“Tông ta mấy ngàn năm qua, mỗi năm đều giao nộp sáu thành tiền lời lên cho liên minh, mỗi một lần có đệ tử thiên kiêu đều sẽ bị các ngươi chiêu mộ đi mất, hoặc là quy thuận, hoặc là bị các ngươi đưa đi vào hiểm địa.”

“Công pháp tông ta đều là thứ hạ cấp mà tông môn các ngươi vứt xuống, lại còn ẩn giấu chỗ thiếu hụt chí mạng, hễ tông ta thu hoạch công pháp mới cũng đều bị các ngươi lấy đi!”

“Đại trận của tông ta, nhưng các ngươi lại có quyền hạn siêu việt hơn cả, hễ là Phong chủ tông ta có một người làm các ngươi không vui, sẽ lập tức bị điều chuyển thay thế, sinh tử không biết.”

Theo Huyết Luyện Tử mở miệng, đệ tử thất phong của Thất Huyết Đồng nhao nhao trầm mặc, hô hấp từng người trở nên dồn dập, trong mắt đều có một tia quang mang lăng lệ ác liệt ngưng tụ.

Mắt thấy như thế, Lăng Vân lão tổ nhíu mày.

“Uống nước không quên người đào giếng, lúc Thất Huyết Đồng mới thành lập, Liên Minh Thất Tông đã bỏ ra vốn liếng và cả đệ tử, mới có thể xây dựng ra được nơi đây, mới có Thất Huyết Đồng các ngươi phát triển sau này, làm sao hả, bây giờ đôi cánh cứng cáp rồi liền muốn vong ân phụ nghĩa hay sao!”

Chương 598: Cấm Kỵ ra đời! (2)

Huyết Luyện Tử nghe vậy liền lần nữa cười to, trong nụ cười này còn có một tia cảm giác, muốn lộ ra vẻ khinh bỉ đối với sự hoang đường.

“Có ân, không sai!”

“3000 năm trước là cuộc chiến Thi Cấm, 2700 năm trước tranh đấu Hồn Lưu, 2000 năm trước cuộc chiến Vân Tộc, 1700 năm trước đại chiến Tâm Hồn Tộc….. đến bây giờ mới thôi, Thất Huyết Đồng ta đã chinh chiến vì Liên Minh Thất Tông ngươi tất cả lớn nhỏ hơn 600 trận!”

“Tử thương vô số, xương khô đầy đất!”

“An táng đệ tử chết đi và đan dược chữa thương cho đệ tử, Liên Minh Thất Tông các ngươi đã từng hỗ trợ hay cấp cho chút nào chưa? Mà mỗi một lần tông ta sắp hưng thịnh, cũng đều suy bại trong chiến tranh, thu hoạch trong chiến tranh lại còn vô cùng ít ỏi!”

“Mấy ngàn năm qua, tông ta đã từng trải qua 79 lần sinh tử diệt tông, nhưng Liên Minh Thất Tông có từng ra tay giúp đã qua một lần chưa? Lão tổ từng thời kỳ của tông ta đều từng xin các ngươi giúp đỡ, thậm chí lão tổ đời thứ ba còn quỳ bái trước liên minh, khẩn cầu các ngươi tương trợ, nhưng các ngươi đã từng để ý tới một lần chưa?”

“Mỗi một lần, đều là do các lão tổ của Thất Huyết Đồng chúng ta cẩn trọng khổ tâm gây dựng, chậm rãi tự liếm láp miệng vết thương, từ từ khôi phục, mà một khi tông môn hơi có chút chuyển biến tốt đẹp, liên minh các ngươi sẽ phất tay chiêu mộ!”

“Đệ tử Thất Huyết Đồng chúng ta chẳng lẽ không phải là sinh mệnh hay sao, phải vì các ngươi đi tìm chết, các ngươi liền ngồi mát ăn bát vàng, Lăng Vân, Huyết Luyện Tử ta muốn hỏi Liên Minh Thất Tông các ngươi, cũng muốn hỏi cả phiến thiên địa này một chút.”

“Cái ân này, Thất Huyết Đồng chúng ta báo đáp đã đủ hay chưa?”

“Cái ân này, Thất Huyết Đồng chúng đã hoàn lại rõ ràng hay không?”

“Mà các ngươi suốt ngày dựa và ân huệ ban đầu, không ngừng nghiền ép, luôn luôn nói chúng ta nên như thế, các ngươi cao cao tại thượng, nếu như Thất Huyết Đồng chúng ta không nghe lời các ngươi, không đi chịu chết cho các ngươi liền chính là vong ân, không nghe lệnh hoặc không nộp tiền lời lên trên liền chính là phụ nghĩa!”

“Chẳng lẽ cái ân này, muốn Thất Huyết Đồng chúng ta đời đời kiếp kiếp làm nô, vĩnh viễn phải làm con chó, vừa muốn ngưng lại sẽ đưa hạo kiếp đến?!”

Tiếng của Huyết Luyện Tử như chuông lớn, vang vọng khắp thiên địa, khiến cho bảy ngọn núi trên Thất Huyết Đồng đều vù vù chấn động.

Sắc mặt của Lăng Vân lão tổ âm lãnh, không phải lão không biết việc của Thất Huyết Đồng, nhưng lợi ích sẽ quyết định lập trường, cho nên lão vẫn nhàn nhạt mở miệng.

“Không cần nói nhiều, hạng người vong ân, chắc chắn sẽ có rất nhiều lý do.”

Huyết Luyện Tử nghe vậy liền cười to.

“Tốt một cái thượng tông, tốt một cái mang theo ân tới, tốt một cái uống nước không quên người đào giếng.”

“Nếu như thế, hôm nay…Thất Huyết Đồng chúng ta, cũng trở thành thượng tông là được!”

Ánh mắt của Lăng Vân lão tổ lập tức lộ ra một tia lăng lệ ác liệt, nhàn nhạt mở miệng.

“Tông của ngươi, không xứng.”

“Ngươi nhìn lại xem xứng hay không?” Huyết Luyện Tử đang ở trên không trung, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, tay phải giơ lên chỉ một ngón tay lên bầu trời.

“Mở trận pháp trên Tổ Địa của Hải Thi tộc!”

Lời Huyết Luyện Tử vừa ra, phong vân biến sắc, thiên địa nổ vang, Tổ Địa của Hải Thi tộc cách nơi này cực kỳ xa xôi, chính giữa còn tồn tại đảo của nhân ngư tộc cùng với rất nhiều hòn đảo phụ của Hải Thi tộc, sau đó mới có thể tới Tổ Địa Hải Thi tộc, giờ phút này cả Tổ Địa của Hải Thi tộc đất rung núi chuyển.

Một nửa khu vực của nơi này đã bị Thất Huyết Đồng đánh hạ chiếm xuống. Nơi đây còn có đại quân của Thất Huyết Đồng vẫn chưa rút lui khỏi.

Nơi đây còn bố trí trận pháp truyền tống của Thất Huyết Đồng đã hoàn thành xong, hai cái Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc cũng đã được vận chuyển tới tòa truyền tống trận cực lớn đó.

Thả mắt nhìn tới, hai cái pho tượng đã được vận chuyển đến nơi đây từ sớm, cả hai đứng sừng sững ở trong đó với khí thế động trời, trên không trung và đại địa đồng thời đều có đạo truyền tống trận phát ra tia sáng vạn trượng, khiến cho thiên địa biến sắc, từng đám mây mù trên trời như bị một bàn tay vô hình ầm ầm đẩy ra, điên cuồng cuốn về bốn phía.

Giờ phút này theo trận pháp phát ra từng tia sáng lập lòe, bầu trời truyền ra từng trận lôi đình như vạn quân, âm thanh triệt vọng vân tiêu vang lên.

Trong khi âm thanh vang vọng, không phải hai cái pho Tượng Thần Tổ Thi tràn ngập khí tức cổ xưa ở trên mặt đất bị truyền tống rời đi, mà là trên bầu trời bỗng có ngoại vật được truyền tống đến.

Đó là năm đạo ánh sáng.

Tia sáng chói mắt khó có thể thấy rõ, nhưng theo chúng nó phủ xuống, những đạo ánh sáng này liền nhanh chóng trở nên rõ ràng, khiến cho toàn bộ tu sĩ bên trong Tổ Địa của Hải Thi tộc chú ý, ngay khi nhìn tới thì tâm thần tất cả đều chấn động mãnh liệt, sắc mặt hoảng sợ còn mang theo vẻ không cách nào tin và không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì, trong năm đạo ánh sáng kia ...rõ ràng tồn tại thêm năm pho Tượng Thần Tổ Thi lạ lẫm!

Năm pho tượng này không phải những pho nằm trong chín pho tượng của Hải Thi tộc, mà là những pho tượng thất lạc ở bên ngoài!

Mỗi một pho tượng đều mang theo cảm giác cổ xưa và tang thương vô tận, còn có tuế nguyệt trôi qua, trên người của những pho tượng tràn ngập khô nứt thoạt nhìn như những tảng đá tầm thường, chỉ có khi phủ xuống trên Tổ Địa của Hải Thi tộc, chúng nó mới bạo phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ.

Đây là chỗ thần kỳ của những cỗ Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc, chỉ có ở bên trong Tổ Địa của Hải Thi Tộc, chúng nó mới có được sức mạnh mênh mông to lớn.

Giờ phút này theo năm pho tượng phủ xuống, một khắc bọn chúng hạ xuống mặt đất thì đại địa lập tức nổ vang, tựa như có Địa Long trở mình khiến cho toàn bộ Hải Thi tộc chấn động, âm thanh xôn xao, âm thanh kinh hô lập tức vang vọng khắp bát phương.

Mà thả mắt nhìn qua, lúc này trong tộc địa của Hải Thi tộc, tổng cộng có mười bốn pho tượng thần, bảy pho trong đó phân tán ra khắp Hải Thi tộc, mà bảy pho khác chính là đang ở trên trận pháp của Thất Huyết Đồng.

Trận pháp nổ vang điên cuồng vận hành, bảy pho tượng lập lòe ánh sáng ngập trời, bên trong mỗi một pho đều bạo phát ra chấn động rung trời hám địa, như bảy nguồn động lực thật lớn vô cùng!

Mà ngay một khắc khi chúng nó xông khí lên trời cao, trên không của bảy pho tượng thình lình xuất hiện bảy cái vòng xoáy huyết sắc thật lớn, đó là bảy con mắt, bảy con mắt này đều đang nhắm, nhưng sự xuất hiện của bọn nó khiến cho toàn bộ biển cấm vào thời khắc này cũng phải dấy lên từng trận sóng thần cuồng bạo, toàn bộ dị tộc, toàn bộ hải thú ở trong biển cấm vào thời khắc này đều trở nên run rẩy, hoảng sợ vô cùng.

Bởi vì, đây là....Khí tức của pháp bảo, lại còn không phải là pháp bảo tầm thường, mà là pháp bảo đã đạt đến đẳng cấp của pháp bảo Cấm Kỵ!

Sau đó, trong lúc luồng khí tức vô cùng mãnh liệt này hiện lên, phía trên bảy con mắt đang nhắm, trong khi gió giục mây vần, bỗng nhiên có một tấm gương phong cách cổ kính bằng thanh đồng dài đến mấy vạn trượng xuất hiện!

Tấm gương này dựng đứng ở trên bầu trời, sau đó chậm rãi chuyển động xoay về bốn phía, bắc chiếu Nghênh Hoàng Châu, nam rọi Thất Huyết Đồng, đông quét Thi Hoàng Cấm, tây trấn Vô Tận Hải.

Tất cả bốn phía đều ở trong phạm vi bao trùm của nó, uy hiếp bát phương.

Mọi chỗ bị chiếu đến, tim và mật mọi người đều không khỏi có cảm giác tan vỡ, kinh tâm động phách, sởn hết cả gai ốc!

Theo bảy pho Tượng Thần Tổ Thi tràn từng luồng động lực vào, trên tấm gương kia bỗng nhiên bộc phát một cỗ khí tức Cấm Kỵ.

Pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, thành!

Chương 599: Chân tướng rõ ràng (1)

Trong thời gian ngắn, biển cấm kinh động, thế lực khắp nơi trong Nghênh Hoàng Châu đều thay đổi sắc mặt.

Kẻ phản ứng đầu tiên chính là những người cách Hải Thi tộc gần nhất, cũng chính là Liên Minh Thất Tông, trong chốc lát bên trong Liên Minh Thất Tông lập tức có sáu thân ảnh khổng lồ bay ra.

Có nam có nữ, nhưng phần lớn đều khuôn mặt mơ hồ không thể thấy rõ cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy khi cặp mắt bọn chớp một cái, bên trong lập tức tuôn ra những tia ánh sáng chói mắt.

“Thất Huyết Đồng … . .”

“Thế mà để bọn họ thật sự sáng chế ra Cấm Kỵ.”

“Huyết Luyện Tử đa mưu túc trí, không thể khinh thường!”

Sáu thân ảnh này, chính là sáu vị lão tổ trong Nguyên Lão Viện của Liên Minh Thất Tông.

Giờ phút này cả đám đang trao đổi thần niệm với nhau, tất cả đồng thời nhìn lên bầu trời, riêng mình cất bước đi lên bầu trời phía trên, ngay lập tức tan biến và mục tiêu chính là Hải Thi tộc.

Trong chốc lát thân ảnh của bọn họ liền xuất hiện ở giữa không trung trên Hải Thi tộc, trong khi chiếc cổ kính thanh đồng (chiếc gương phong cách cổ xưa làm bằng thanh đồng) cực lớn chuyển động, tâm thần của từng người bọn họ đều chấn động, tất cả đều cảm nhận được luồng lực lượng kinh khủng của món pháp bảo Cấm Kỵ này.

Bất luận một kiện pháp bảo Cấm Kỵ nào, một khắc khi nó tấn cấp trở thành Cấm Kỵ đều sẽ sinh ra biến hóa kỳ dị, đản sinh ra khả năng quỷ dị, điều này cũng có thể quyết định lực lượng đáng sợ của Cấm Kỵ này lớn đến trình độ bao nhiêu.

“Phán định, vậy mà lại là năng lực phán định sinh tử!”

“Pháp bảo Cấm Kỵ này của Thất Huyết Đồng không phải có tác dụng diệt tông, mà là loại sát thương đơn lẻ hiếm thấy, dựa vào cảm thụ của ta, lực sát thương của bảo vật này kinh khủng tột cùng.”

“Một khi bị cái kính này khóa chặt, sau khi mở ra sẽ có một thành tỷ lệ khiến cho người bị chiếu lập tức chết bất đắc kỳ tử, lại còn bởi vì bản thân của cái pháp bảo Cấm Kỵ này là một mặt kính, cho nên có thể thi triển siêu viễn cự ly!”

“Tuy là tỷ lệ một thành, nhưng bảy con mắt ở phía trên đại biểu nó có thể liên tục triển khai bảy lần, kể từ đó ...ai dám cầm mạng đi đánh bạc!”

“Huyết Luyện Tử tu vi Quy Khư nhất giai, lão chấp chưởng cái pháp bảo Cấm Kỵ này, triển khai phán định mục tiêu đơn lẻ thì có thể chế tài Quy Hư nhị nhai!”

“Nhị giai....Minh chủ của Liên Minh Thất Tông chính là cảnh giới này.”

Sáu lão tổ của Liên Minh Thất Tông nhao nhao trầm mặc, nội tâm khác nhau, bọn họ biết rõ pháp bảo Cấm Kỵ tương đương với một cái uy hiếp lớn nhất của tông môn, không phải tông môn nào cũng có thể có tư cách và năng lực sở hữu được.

Sở dĩ gọi là Liên Minh Thất Tông, là bởi vì 137 tông môn trong cái liên minh này, chỉ có bảy tông bọn họ có được Cấm Kỵ.

Đồng thời, pháp bảo Cấm Kỵ cũng hầu như không thể nào bị đoạt, ví dụ như cái pháp bảo Cấm Kỵ này của Thất Huyết Đồng, mặc dù nó được để ở chỗ này nhưng bọn họ cũng không dám cướp đi, bởi vì một khi ra tay thì pháp bảo Cấm Kỵ sẽ tự động bộc phát.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của pháp bảo Cấm Kỵ, nó có khí linh!

Mà cái pháp bảo Cấm Kỵ này của Thất Huyết Đồng lại càng thêm đặc thù, nó dùng bảy cỗ Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi Tộc để làm nguồn động lực, mà bảy con mắt đang nhắm kia, một khi mở ra thì có thể tưởng tượng uy lực nhất định sẽ cực kỳ đáng sợ.

Cho nên sau khi quan sát một lúc lâu, sáu lão tổ của Liên Minh Thất Tông nhìn nhau một cái, lẫn nhau bấm niệm pháp quyết để hình thành một lần truyền tống với cự ly siêu viễn, lập tức tan biến truyền tống thẳng đến Thất Huyết Đồng.

Cùng lúc đó, các thế lực trên đại lục Vọng Cổ và Nghênh Hoàng Châu, toàn bộ đều dùng các loại phương pháp để thu thập thông tin và quan sát tới Thất Huyết Đồng, bọn họ rất rõ ràng…

Bố cục của Liên Minh Thất Tông sắp bị cải biến, mà bố cục của đại lục Vọng Cổ cũng sẽ xuất hiện biến hóa.

Mưa gió chuẩn bị nổi lên.

Về phần tộc địa Hải Thi tộc, giờ phút này toàn tộc Hải Thi tộc từ trên xuống dưới đều run rẩy và tuyệt vọng, còn những đệ tử Thất Huyết Đồng đóng giữ nơi đây, trong mắt cả đám đều lộ ra vẻ kích động.

Mà giờ khắc này người hoảng sợ nhất, thậm chí sắc mặt hoàn toàn đại biến, hô hấp cũng trở nên dồn dập, là …Lăng Vân lão tổ ở giữa không trung trên Thất Huyết Đồng.

Trán của lão cũng xuất ra mồ hôi, hai mắt co rút lại cũng không cách nào che giấu chấn động trong lòng, tất cả đều hiện rõ ra ở trên nét mặt của lão, lão nhìn chằm chằm về phía tộc địa Hải Thi tộc.

Mặc dù lão không nhìn thấy một màn ở đó, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được bản thân đã bị khóa chặt, tựa hồ chỉ cần một cái ý niệm trong đầu của Huyết Luyện Tử, thì bản thân lão sẽ gặp phải hạo kiếp sinh tử.

Loại khóa chặt này vừa ập đến, hầu như lập tức lão liền hiểu ra mình phải đối mặt với nguy hiểm như thế nào.

“Phán định sinh tử….Bảy lần, phán định …sinh tử!”

Hô hấp của Lăng Vân lão tổ dồn dập, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, vẻ phức tạp nhìn Huyết Luyện Tử.

“Bây giờ, Thất Huyết Đồng ta, có xứng trở thành thượng tông hay không?” Huyết Luyện Tử nhàn nhạt mở miệng.

Lăng Vân lão tổ mở to miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng giờ phút này lại không biết nói như thế nào, lão đã hoàn toàn hiểu toàn bộ kế hoạch của Thất Huyết Đồng rồi.

Lúc trước nhìn như Thất Huyết Đồng muốn đánh Hải Thi tộc, diệt Hải Thi Tộc, nhưng trên thực tế thì mục đích của bọn họ căn bản không phải là diệt Hải Thi tộc.

Mà mục đích của Thất Huyết Đồng, có hai cái.

Một là đả thông con đường đi đến đại lục Vọng Cổ.

Trong đầu Lăng Vân lão tổ hiện ra một tuyến đường, lấy Thất Huyết Đồng là điểm thứ nhất, điểm thứ hai chính là nhân ngư tộc, điểm thứ ba là những phó đảo của Hải Thi tộc, điểm thứ tư chính là bản thổ Hải Thi tộc.

Chỗ đó, đã cách Liên Minh Thất Tông trên đại lục Vọng Cổ rất gần.

Đây là một lộ tuyến, một con đường nối tiếp nhau từ Thất Huyết Đồng tới thẳng Liên Minh Thất Tông.

Mà Thất Huyết Đồng cũng ẩn giấu vô cùng sâu, đánh nhân ngư tộc là bởi vì thí luyện của đệ thất phong, sau đó dẫn xuất Hải Thi tộc đến, mà ngay lúc đó Huyết Luyện Tử cũng lựa chọn đột phá, xung phong liều chết tiến vào đánh trọng thương lão tổ Hải Thi tộc.

Thật ra điều đó mới là nhân tố mấu chốt, khiến cho Hải Thi tộc đại bại.

Sau đó Thất Huyết Đồng liền thuận lý thành chương đi đánh Hải Thi tộc, lại từng bước từng bước công chiếm phó đảo, tiếp đó liền bước lên bản thổ của Hải Thi tộc.

Từ chỗ này nhìn ra thì thấy Thất Huyết Đồng đã không hề để lộ ra bất luận chỗ sơ hở nào, khúc giữa cũng không lộ ra chút thực lực vượt qua quy cách nào.

Nhưng trên thực tế thì bọn họ vẫn bị Liên Minh Thất Tông phát hiện ra cái mục đích này.

Chương 600: Chân tướng rõ ràng (2)

Cho nên Liên Minh Thất Tông bọn họ đã can thiệp vào cuộc chiến trên bản thổ của Hải Thi tộc, khiến Thất Huyết Đồng không cách nào tiếp tục.

Mà mặc dù lúc này Liên Minh Thất Tông đang chuẩn bị tiêu diệt Thiểu Ti tông, phá huỷ con đập chặn nhánh sông trên Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, nhưng bọn họ vẫn không hề hoàn toàn bỏ qua Thất Huyết Đồng bên này.

Lúc trước gõ một cái, là bọn họ đang dùng kế một hòn đá ném hai con chim, dự định lay sơn chấn hổ, sơn chính là Thiểu Ti tông, hổ chính là Thất Huyết Đồng.

Như thế, Liên Minh Thất Tông bọn họ có thể không đánh mà thắng, khiến cho Thất Huyết Đồng an phận thủ thường trở lại.

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ, Thất Huyết Đồng còn có mục đích thứ hai, mà cái mục đích thứ hai này Thất Huyết Đồng đã ẩn tàng quá sâu, sâu đến mức thời khắc này da đầu của Lăng Vân lão tổ cũng có chút run lên, cảm thụ vô cùng sâu sắc.

Thậm chí lão cảm thấy, mục đích thứ nhất là do Thất Huyết Đồng cố ý để cho bọn họ phát hiện.

Vì để giấu giếm mục đích thứ hai.

Cái này không giống là phong cách của Huyết Luyện Tử.

Mục đích thứ hai của Thất Huyết Đồng chính là pho Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc, Thất Huyết Đồng muốn lấy Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc làm nguồn động lực cho pháp bảo bản thân, khiến cho pháp bảo của Thất Huyết Đồng có thể tấn cấp trở thành pháp bảo Cấm Kỵ.

Muốn hoàn thành điều này cần có hai cái điều kiện tiên quyết, một cái là Thất Huyết Đồng phải nắm giữ phương pháp xử lý và sử dụng Tượng Thần Tổ Thi làm nguồn động lực cho pháp bảo.

Điều kiện tiên quyết thứ hai, đó là Thất Huyết Đồng cần phải tìm được những cỗ Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi Tộc đã bị tản mạn lưu lạc khắp nơi bên ngoài từ sớm!

Hiển nhiên hai cái điều kiện tiên quyết này, Thất Huyết Đồng đều đã hoàn thành được.

Thậm chí Thất Huyết Đồng còn biết Liên Minh Thất Tông sẽ can thiệp ở thời khắc mấu chốt, bắt ngừng trận chiến này, cho nên hết thảy phẫn nộ và không cam lòng lúc trước, hết thảy trận cò kè mặc cả, mục đích chỉ có một, đó chính là cam đoan Thất Huyết Đồng có thể cầm được ít nhất hai cỗ Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc.

Cho đến cuối cùng sau khi thương lượng với Hải Thi tộc hoàn thành, Thất Huyết Đồng vẫn còn nhẫn nhịn chịu đựng, dù thiên kiêu của Liên Minh Thất Tông tới cửa khiêu chiến, mất đi thể diện nhưng Thất Huyết Đồng vẫn trầm mặc như trước, chờ đợi trận pháp trên Hải Thi tộc hoàn thành.

Mà trận pháp kia trên danh nghĩa chính là dùng để thu hồi chiến lợi phẩm, điểm này đặt ở bất kỳ tộc quần nào cũng đều cảm thấy rất hợp lý.

Nhưng trên thực tế, trận pháp mà Thất Huyết Đồng xây dựng không phải vì thu hồi hai cỗ Tượng Thần Tổ Thi kia, mà là để đưa tới năm cỗ Tượng Thần khác.

Vừa đưa tới một khắc, số lượng Tượng Thần Tổ Thi hội tụ kết hợp liền biến thành bảy cỗ, mà khi Tượng Thần Tổ Thi được đặt ở trong Hải Thi tộc thì lực lượng của Tượng Thần sẽ khôi phục, hết thảy cũng đều thuận lý thành chương.

“Cho nên lúc trước đệ tử của Liên Minh Thất Tông tới khiêu chiến, các ngươi cũng đều cố ý tỏ ra yếu thế, mục đích là để chúng ta ít đề phòng sao? Vậy hiện tại các ngươi có mục đích gì, muốn độc lập ở trên đại lục Vọng Cổ ư?” Lăng Vân lão tổ nghiến răng, trầm thấp mở miệng.

Huyết Luyện Tử không có trả lời vấn đề thứ nhất, bởi vì cái này không quan trọng, lão mỉm cười nhàn nhạt truyền ra câu trả lời.

“Ta già rồi, muốn đi tới đại lục Vọng Cổ dưỡng lão, an hưởng tuổi già, đồng thời cũng hy vọng bên trong Nguyên Lão Viện của Liên Minh Thất Tông có thêm một cái ghế.”

Lăng Vân lão tổ trầm mặc, đáy lòng vô cùng nghẹn khuất, nhưng nếu so sánh chuyện này với mệnh đăng bị đoạt và tôn nhi bị trọng thương, vậy thì dã tâm cùng quyết đoán mà Thất Huyết

Đồng thể hiện ra lúc này còn đáng quan tâm hơn nhiều.

Giờ khắc này toàn bộ Thất Huyết Đồng trở nên vô cùng im lặng, các đệ tử đều không biết được cụ thể nhưng lại cảm nhận được bầu không khí căng thẳng và bất thường, cũng đã nghe được lời lão tổ nói, tim từng người đều đập rộn lên, hiện lên các loại suy đoán và chờ mong.

Hứa Thanh ngẩng đầu ngóng nhìn biển khơi, một cái chớp mắt vừa rồi hắn mơ hồ có một chút cảm giác, nhưng cũng chỉ là mơ hồ.

“Thì ra là như vậy, những lão đầu này quả thực quá là âm hiểm, rốt cuộc ta đã biết át chủ bài của họ là cái gì rồi.” Đội trưởng thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra thần thái hiểu ra, rõ ràng giống như là thì thào nhưng nói ra lại hơi cố ý lớn tiếng chút.

Hứa Thanh nhìn sang, Tam sư huynh cũng hồ nghi nhìn lại, Nhị sư tỷ thì vẫn chăm chú truyền âm như trước.

“Đại sư huynh, ngươi hiểu chính xác cái gì? Là Cấm Kỵ sao? Thất Huyết Đồng chúng ta có pháp bảo Cấm Kỵ?” Lão Tam do dự.

Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng đang ra vẻ cao thâm mạt trắc, cũng hơi do dự.

“Chuyện này, giá trị 1000 linh thạch, các ngươi ai muốn biết thì ta nói cho các ngươi biết.” Đội trưởng cảm khái, vẻ mặt thổn thức nói.

“Y biết cái đếch gì!” Giọng nói của Thất gia vang vọng ở phía trước.

Đội trưởng lúng túng ho khan một tiếng, lúc này thanh âm của Thất gia liền truyền vào trong tai bốn người bọn họ.

“Đây là cách cục mà vi sư bày cho lão tổ, đã bố trí trên trăm năm, sau đó hoàn thành từng bước từng bước một cho đến tận bây giờ.”

“Các ngươi không cần đoán nữa, giờ phút này trên bản thổ của Hải Thi tộc được dựng lên một cái pháp bảo Cấm Kỵ thuộc về Thất Huyết Đồng chúng ta, cũng là cái pháp bảo Cấm Kỵ thứ tám ở bên trong Liên Minh Thất Tông, có thể giám sát bát phương, có thể bảo vệ Thất Huyết Đồng thuận lợi bước vào Vọng Cổ.”

“Từ đó về sau, tên của Liên Minh Thất Tông ...cũng phải cải biến.” Thất gia quay lại, liếc mắt mỉm cười nhìn bốn người đệ tử của mình.

“Các ngươi nói xem, cái tên Liên Minh Bát Tông này phải chăng càng dễ nghe hơn một chút đúng không?”

Trong khi câu nói của Thất gia truyền ra thì bầu trời chớp mắt liền biến sắc, một luồng sóng trùng kích rung chuyển bát phương, từng trận khí tức cường hãn từ trên trời phủ xuống.

Sáu thân ảnh như thần bỗng xuất hiện trên bầu trời, xuất hiện ở bốn phía quanh Huyết Luyện Tử và Lăng Vân lão tổ.

Chính là sáu vị lão tổ khác ở bên trong Nguyên Lão Viện của Liên Minh Thất Tông!

Hầu như ngay khi đám lão tổ phủ xuống, bên trong Thất Huyết Đồng nháy mắt đi ra một bà lão, một bước lên trời, một bước đi đến đứng ở bên cạnh Huyết Luyện Tử, mở miệng mỉm cười chào hỏi về phía Liên Minh Thất Tông.

“Chư vị, đã lâu không gặp.”

“Trước đó ta đang ngủ gật, bỗng nghe nói có người muốn để cho Thất Huyết Đồng giao ra Hứa Thanh, tôn nữ của ta rất thích đứa nhỏ này, ta còn đang muốn làm quan hệ thông gia, nếu như nó bị giết chết, vậy thì tôn nữ của ta sẽ rất không vui, ta cũng không vui.”

“Lão bà ta không có cơ nghiệp hay tông phái gì như mọi người ở đây, chỉ có mỗi một đứa tôn nữ như vậy, ta mà không vui, vậy ta cũng khiến các ngươi không vui!”

Chương 601: Liên Minh Bát Tông (1)

Lời nói từ nãi nãi của Ngôn Ngôn vang vọng khắp thiên địa, truyền tới khắp toàn bộ tông môn Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh trầm mặc.

Đội trưởng bên cạnh và Tam sư huynh cũng lập tức nhìn về phía hắn, ngay cả Nhị sư tỷ cũng không còn truyền âm nữa mà quay qua nhìn Hứa Thanh.

Còn có Thất gia phía trước cũng quay đầu nhìn về Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

“Khá lắm, có phong phạm năm đó của vi sư.”

Thất gia nói xong liền dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn qua ba người đệ tử khác, chỉ là khi đảo qua Nhị đệ tử thì lão liền tự động không để ý đến, trọng điểm là nhìn về lão Đại và lão Tam.

Mà chỗ lão Tam thì Thất gia hơi suy nghĩ một chút rồi cuối cùng cũng không để ý đến, vì vậy ánh mắt toàn bộ rơi vào trên người lão Đại.

“Ngươi cũng nên học tập một ít từ sư đệ của ngươi đi!”

“Nếu ta cũng tuấn tú soái ca như hắn thì ta cũng có thể nha, khuôn mặt này của tiểu Thanh, có dùng pháp thuật…Cũng rất khó bắt chước được đấy!” Đội trưởng ủy khuất, còn hơi hậm hực.

Cùng lúc đó trên bầu trời, còn có người hậm hực thậm chí còn tức giận nhưng không cách nào phóng thích hơn cả y, chính là Lăng Vân lão tổ, tất cả cảm xúc của lão lúc này đều bị hóa thành nghẹn khuất, lão nhìn chằm chằm vào Đông U thượng nhân, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lão không ngờ chỉ là một tên dân đen, Huyết Luyện Tử muốn bảo vệ người trong tông của mình thì cũng đành, vậy mà không ngờ cái lão bà bình thường không quan tâm thế sự này, lại có thể trực tiếp mở miệng che chở người khác trước mặt người của Liên Minh Thất Tông.

Nghĩ đến tôn nhi của mình bị thương nặng đến nỗi sinh tử không biết, nghĩ đến mệnh đăng của tông môn mình bị đoạt, nghĩ đến lần này tới đây không hề thuận lợi, nghĩ đến Thất Huyết Đồng đã có đủ tư cách lên làm thượng tông, thậm chí thực lực tổng thể còn không hề yếu hơn bất kỳ một tông nào trong bảy thượng tông.

Tất cả những thứ này khiến cho đôi mắt của lão lúc này tràn ngập tơ máu, nhưng lão biết rõ bây giờ mình đã vô pháp ngăn cản chuyện Thất Huyết Đồng tấn chức trở thành thượng tông, dù sao Liên Minh Thất Tông cũng là liên minh theo đúng tên gọi hay nghĩa đen, không phải là do một tông cầm quyền hoặc có thể thao túng.

Nguyên Lão Viện có tám người, một người Minh chủ và bảy vị lão tổ, tất cả đều cùng gắn kết chung lợi ích với nhau, nhưng tất nhiên ở giữa cũng vẫn có những xung đột hay không đồng lòng, đó là chuyện hết sức bình thường.

Bây giờ Thất Huyết Đồng đã thể hiện ra sự cường hãn của mình, nhất là cái pháp bảo Cấm Kỵ kia, thứ này chẳng những khiến cho đối phương có tư cách trở thành thượng tông, mà thậm chí sau khi Thất Huyết Đồng gia nhập liên minh, còn giúp cho thực lực của liên minh cũng tăng lên một mảng lớn.

Lợi ích của việc này, lão ngẫm nghĩ trong lòng liền biết, thì tất nhiên những người khác cũng sẽ ngầm đồng ý, thậm chí khi lão nhớ lại một loạt những kế hoạch của Thất Huyết Đồng đã bày ra, lão không tin Thất Huyết Đồng không liên hệ từ trước với người bên trong Liên Minh Thất Tông.

Vì vậy lúc này lão cũng chỉ nghiến răng, buông lời.

“Thất Huyết Đồng trả mệnh đăng trở lại, thì Lăng Vân Kiếm tông ta sẽ toàn lực hỗ trợ việc Thất Huyết Đồng gia nhập liên minh! Nếu không, tự gánh lấy hậu quả! Là địch hay bạn, Huyết Luyện Tử ngươi tự cho một câu trả lời đi!”

Nói xong, Lăng Vân lão tổ giơ tay phải lên, một ngón tay chỉ lên bầu trời, huyết thụ (cây máu) trên bầu trời đã ngưng tụ đến trình độ nhất định, lập tức hơi trầm xuống như muốn phủ xuống Thất Huyết Đồng.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong Thất Huyết Đồng nổi lên cuồn cuộn uy áp, mà Huyết Luyện Tử thì phẫn nộ mà cười rộ lên.

“Thú vị, Lăng Vân ngươi quả thật không ít ý niệm độc ác, Thất Huyết Đồng ta gia nhập vào liên minh mà còn cần phải hi sinh lợi ích của đệ tử sao, vậy thì đệ tử tông khác sẽ nhìn tông ta thế nào?”

“Tương lai nếu có chỗ tốt lớn hơn, có phải là cả đám đệ tử của tông ta cũng sẽ bị hi sinh hay không? Minh hữu sẽ nhìn tông ta như thế nào, phải chăng tương lai ta cũng có thể hi sinh bọn họ? Thể diện của tông ta, đã bị ngươi làm hao tổn bao nhiêu?”

“Lăng Vân lão quỷ, những lời này của ngươi, đáng bị tru tâm.”

“Xem ra, ngươi không tin pháp bảo Cấm Kỵ của tông ta, coi thường ư?”

Huyết Luyện Tử nghe vậy, ánh mắt liền trở nên lăng lệ ác liệt, tay phải trực tiếp vung lên và thiên địa lập tức nổ vang, trong khi thần sắc các lão tổ của Liên Minh Thất Tông bốn phía trở nên ngưng trọng, trên Hải Thi tộc, tấm cổ kính thanh đồng cực lớn kia ngay lập tức chuyển động, trực tiếp quay mặt kính về phía Thất Huyết Đồng, hoàn toàn khóa chặt Lăng Vân lão tổ, lập tức có một con mắt ở trên bảy pho tượng Tổ Thi bỗng nhiên mở ra.

Trong con mắt này không hề có con ngươi, chỉ có một mảnh huyết sắc, ngay một khắc mở ra thì một luồng gió lạnh giống như có thể đóng băng Cửu Thiên trực tiếp bao phủ ở phía trên Thất Huyết Đồng, mà ở bên trong mặt gương của cổ kính, cũng lập tức hiện ra thân ảnh Lăng Vân lão tổ.

Lăng Vân lão tổ biến sắc, một cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt lập tức ầm ầm bộc phát ở trong tâm thần lão, đã bao nhiêu năm rồi, đã từ rất lâu lão không cảm thụ qua loại cảm giác nguy cơ thế này.

Đó là cảm giác toàn bộ máu thịt trong thân thể run rẩy, đó là linh hồn run sợ, đó là lúc sinh mệnh cũng phát ra tiếng gào thét bén nhọn tựu như đối mặt cùng thiên địch, tựu như bị đối phương nắm chắc sinh tử trong tay, bắt được thần hồn của lão.

Cái loại cảm giác trong nháy mắt liền có thể tử vong này khiến cho tâm thần của Lăng Vân lão tổ chấn động mãnh liệt, tu vi ngập trời bộc phát, muốn dốc sức chống cự.

Giờ phút này bên phía Hải Thi tộc, trong cổ kính thanh đồng truyền ra một âm thanh lạnh như băng.

“Sinh tử, phán định!”

Chương 602: Liên Minh Bát Tông (2)

Trong mặt gương của cổ kính thanh đồng, thân ảnh Lăng Vân lão tổ biến thành vặn vẹo và bị xoay người, trên mặt còn mang nét vô cùng hung ác và dữ tợn, dường như là một mặt tà ác khác của lão, không còn là bản thân Lăng Vân lão nữa, nhưng thân thể đó cũng lập tức nổ tung tan vỡ!

Sau đó, con mắt khép kín lại.

Cùng lúc đó bên trong Thất Huyết Đồng, Lăng Vân lão tổ điên cuồng phun máu tươi, thân thể oanh một tiếng, lại tương tự như những gì trên mặt kính hiện ra, toàn thân tan vỡ hóa thành một mảnh huyết vụ.

Nhưng ở phía xa, Lăng Vân lão tổ lại lần nữa hội tụ thành hình, chỉ là lúc này sắc mặt của lão đã trở nên trắng bệch, lưu quang trong mắt cũng trở nên cực kỳ ảm đạm, thần sắc càng lộ ra vẻ không thể nào tin.

Mà lúc này, cái âm thanh lạnh như băng kia lại lần nữa vang vọng.

“Phán định thất bại, đợi mở lần phán định thứ hai.”

Sắc mặt Huyết Luyện Tử trở nên dữ tợn và đang muốn động thủ, nhưng vào lúc này sáu vị lão tổ khác của Liên Minh Thất Tông lập tức ngăn cản. Mà trong nháy mắt tiếp theo, Huyết Luyện Tử nhe răng cười, hét lớn một tiếng.

“Cấm Kỵ cùng mở!”

Lập tức, bảy pho Tượng Thần Tổ Thi phía dưới cổ kính thanh đồng trên Hải Thi tộc lập tức tràn ra từng luồng khí huyết cuồn cuộn, khí huyết xông thẳng lên trời cao như muốn nuốt núi cuốn sông, giờ phút này sáu con mắt chưa mở ra cùng với con mắt vừa mới khép kín, trong thời gian ngắn toàn bộ cùng mở ra!!

Từ bảy con mắt chiếu ra bảy tia sáng xuyên thẳng qua biển cấm, trực tiếp rọi vào Thất Huyết Đồng, chiếu thẳng lên trên người bảy vị lão tổ Liên Minh Thất Tông!

Toàn bộ thân thể của bảy vị lão tổ lập tức chấn động, sắc mặt từng người đều gấp gáp và biến hóa.

Bọn họ phát hiện pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, còn quỷ dị hơn nhiều so với phán đoán lúc trước của bọn họ, nó không phải chỉ đơn giản là phán định sinh tử, mà sau khi phán định thất bại còn có thể trọng kích bồi thêm một phát.

Loại trọng kích này hiển nhiên có thể điệp gia, nói cách khác dù là vận khí nghịch thiên gặp phải bảy lần phán định không chết, thì bản thân cũng sẽ bị trọng thương bảy lần, lúc này cũng đã cách cái chết không xa.

Càng trọng yếu hơn chính là, nguồn động lực của cái pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng vô cùng dồi dào, các ngươi vĩnh viễn không biết pháp bảo Cấm Kỵ này có thể liên tục mở ra bao nhiêu lần. Điểm này mới là đáng sợ nhất, bởi vì pháp bảo Cấm Kỵ của những tông khác đều là trong thời gian ngắn chỉ có thể sử dụng một lần.

Tuy xác suất lớn là pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng cũng không thể nào vận dụng liên tục nhiều lần, nhưng bọn họ cũng không dám đi đánh bạc, cũng không cần thiết như vậy.

Vì vậy ngay khi lâm vào cảnh tiến thối lưỡng nan, lão tổ của Linh Hà Cốc và Thiên Giám Bảo tông lập tức mở miệng.

“Tông ta đồng ý Thất Huyết Đồng, gia nhập liên minh!”

“Tông ta tán thành!”

Hai tông môn này vừa đồng ý, nhìn như là do tình thế dẫn đến, nhưng trong mắt của Lăng Vân lão tổ lại thấy không phải như vậy, lão nhớ tới lúc trước mình uy hiếp Thất Huyết Đồng, lúc lão mở ra pháp bảo Cấm Kỵ của tông mình, mà khi đó mục tiêu của liên minh lại là Thiểu Ti tông.

Nhìn mặt ngoài thì đây là dùng để uy hiếp Thất Huyết Đồng, nguyên bản kế hoạch chỉ là tông của lão mở ra, nhưng lúc ấy lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thế mà Linh Hà Cốc và Thiên Giám Bảo tông cũng mở ra pháp bảo Cấm Kỵ.

Mặc dù sau đó đối phương cũng đã có giải thích với lão, nhưng nhìn tình hình lúc này, rõ ràng khi ấy hai tông đó chính là đang phòng ngừa vạn nhất, lo lắng lão không dựa theo kế hoạch của cả liên minh, thật sự đánh tới Thất Huyết Đồng.

“Bọn họ đã cấu kết từ sớm!” Sắc mặt Lăng Vân lão tổ trắng bệch, theo Linh Hà Cốc và Thiên Giám Bảo tông đồng ý, bốn lão tổ của tông khác cũng đều có ý muốn tán thành.

Mắt thấy như thế, nội tâm của Lăng Vân lão tổ bi thương và muốn ra tay, thế nhưng loại cảm giác sinh tử chỉ trong chớp mắt khiến cho lão cũng không có kiên định với suy nghĩ trong lòng, nhưng thể diện hôm nay đã vượt qua giá trị của mệnh đăng rồi, bây giờ lão đâm lao thì phải theo lao. Mà đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền tới một âm thanh ung dung và tràn ngập tang thương.

“Đều là người trong nhà, hà tất phải gây chiến, hết thảy đều là hiểu lầm.”

“Lăng Vân đạo hữu trở về đi, mấy vị đạo hữu khác cũng nên quay lại. Huyết Luyện Tử đạo hữu, bổn minh hoan nghênh ngươi gia nhập Nguyên Lão Viện, cũng hoan nghênh Thất Huyết Đồng gia nhập liên minh, ngươi cũng có thể đến, cùng bọn ta thương nghị chi tiết việc di chuyển Thất Huyết Đồng.”

“Đây là lời thề, Vọng Cổ chứng kiến, sau khi thương nghị thì Liên Minh Thất Tông sẽ chính thức đổi thành …Liên Minh Bát Tông.”

“Huyết Luyện Tử đạo hữu, ý của ngươi thế nào?”

Thanh âm này mang một cảm giác ôn hòa, theo gió phiêu tán thì phía trên bầu trời bỗng hiện ra một gương mặt cực lớn, khí tức vô cùng kinh người, mới vừa xuất hiện liền hình thành một cỗ trấn áp, bao phủ xuống trên người Huyết Luyện Tử.

Nhưng lại không hề tản ra chút uy áp nào tới đệ tử bên trong sơn môn Thất Huyết Đồng.

Gương mặt này là một tu sĩ trung niên, nhìn tựa như một người thư sinh, không hề có chút lệ khí nào và vô cùng bình tĩnh nhìn về phía Huyết Luyện Tử. Cùng lúc đó, phía trên gương mặt này thình lình còn có một gương mặt nữa càng to lớn hơn, giống như đúc với gương mặt bên dưới.

Nhưng sau đó lại chồng chất lên thành từng tầng, ở trên còn có cái thứ ba, thứ tư, thứ năm… Một cái lớn hơn một cái, liên tiếp nhau lan tràn đến tầng hư vô không thể xét dò, số lượng nhiều tới mức không cách nào tính toán. Bởi vì càng lúc càng cao khiến người khác không thể thấy rõ cực hạn, thậm chí còn có một loại ảo giác, trên bầu trời của Nam Hoàng Châu đều là gương mặt của người này.

Chương 603: Liên Minh Bát Tông (3)

“Bái kiến Minh chủ!”

“Bái kiến Minh chủ!” Giữa không trung, thần sắc của từng vị lão tổ Liên Minh Thất Tông đều trở nên nghiêm nghị, cung kính cúi đầu về phía gương mặt ở trên bầu trời kia.

Một màn này khiến cho hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, trong mắt của đội trưởng bên cạnh hắn cũng lóe lên tia sáng, Thất gia ở phía trước cũng ngẩng đầu nhìn tới, trong miệng nhẹ giọng thì thào.

“Cảnh giới thứ hai của Quy Hư, vạn hóa hư thật…”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng dấy lên gợn sóng cực lớn, cũng chậm rãi lộ ra khát vọng, hắn cũng muốn trở nên cường đại như thế.

Giờ phút này Huyết Luyện Tử cũng thở sâu, cúi đầu về phía gương mặt cực lớn kia và đồng ý việc này.

Trong nháy mắt tiếp theo, gương mặt trên bầu trời tiêu tán.

Giữa không trung, sắc mặt của Lăng Vân lão tổ vô cùng khó coi, lão hất tay áo lên cuốn những đệ tử trong tông vốn hùng hổ lao tới đây, về sau lại trở thành run rẩy và kinh hãi vì những sự tình vừa diễn ra, tiếp đó liền hóa thành cầu vồng vọt đi xa.

Mà những vị lão tổ của tông khác cũng đều chắp tay về phía Huyết Luyện Tử và Đông U thượng nhân, mỗi người đều tự phần mình bay đi. Mà trong đó thì lão tổ của Huyền U tông là một nữ tử, nhưng không hề thấy rõ bộ dáng, trước khi đi người này hơi liếc mắt quét qua đỉnh núi đệ thất phong một cái, giống như nở một nụ cười sau đó mới quay người rời đi.

Chỉ có lão tổ Linh Hà Cốc và lão tổ Thiên Giám Bảo tông còn lưu lại, không hề lập tức rời đi.

Bọn họ một nam một nữ, nữ dáng vẻ mềm mại, nam mặt râu ria rậm rạp, bất kể dung nhan hay là khí tức thì bọn họ đều tràn ra một cảm giác vô cùng siêu nhiên, trong mắt còn có từng tia sáng lóng lánh tỏa ra, cả hai đều nở nụ cười về phía Huyết Luyện Tử và

Đông U thượng nhân, trên mặt toát ra vẻ hồi ức.

Hiển nhiên là bốn người bọn họ có quan hệ không giống tầm thường, trước kia cũng có kỳ ngộ, giờ phút này chuyện lớn đã thành nên cũng không cần giấu giếm gì nữa.

“Chúng ta chờ ngươi ở liên minh.”

“Huyết Luyện lão đệ, hoan nghênh ngươi gia nhập liên minh!”

Huyết Luyện Tử cười ha ha, thần sắc của Đông U thượng nhân cũng nhẹ nhõm. Sau khi ôn chuyện một phen thì lão tổ Linh Hà Cốc và lão tổ Thiên Giám Bảo tông cáo từ, đạp trên bầu trời trở về đại lục Vọng Cổ.

Theo mọi người rời đi, theo Thất gia thu đồ đệ kết thúc, Huyết Luyện Tử cũng công bố toàn bộ bố cục lần này của Thất Huyết Đồng cho bát phương đều biết.

Thất Huyết Đồng sẽ gia nhập vào liên minh, Liên Minh Thất Tông trở thành Liên Minh Bát Tông, ít ngày nữa sẽ di chuyển qua đó.

Toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng sau khi hoàn toàn hiểu ra chuyện này, tâm thần của mọi ngiời đều trở nên kích động, luồng kích động này kéo dài bảy tám ngày cũng cũng không hề giảm bớt, toàn bộ tông môn cũng tràn đầy cảm giác vui sướng mãnh liệt, mỗi ngày đều có người nói về những chuyện này.

Ngược lại với không khí trong tông, bên Hứa Thanh lại thoáng cái trở nên an tĩnh lại, mặc dù đã trở thành Tứ điện hạ của đệ thất phong, nhưng trong khoảng thời gian này hắn đều đang dùng toàn lực để thích ứng với chiếc mệnh đăng thứ hai ở trong cơ thể.

Mà tông môn cũng không có ý hỏi đến hai ngọn mệnh đăng của hắn, đây cũng là một dạng ngầm đồng ý.

Cho khi lại trôi qua mấy ngày, tông môn liền truyền ra một đạo thông cáo.

Ba ngày sau Thất Huyết Đồng sẽ tổ chức một đội đàm phán, do lão tổ và Thất gia dẫn đầu, đi đến Liên Minh Thất Tông trong đại lục Vọng Cổ, đi tới hiệp thương chi tiết tất cả những chuyện như gia nhập và di chuyển tông môn.

Di chuyển và sáp nhập một tông tuyệt đối không phải việc nhỏ, trước đó phải có rất nhiều chuyện cần đàm phán và hiệp nghị.

Cùng tới tham dự, còn có đội trưởng và Tam điện hạ, cùng với mấy vị điện hạ của các phong khác.

Tất nhiên cũng có Hứa Thanh, hắn được an bài trở thành người dự thính, chỉ đi theo tham dự và quan sát mà thôi.

Lần này Liên Minh Thất Tông đã thu liễm tất cả sự ngạo mạn, cũng đã bình ổn các loại thái độ, dùng lễ nghi cao quý để đón tiếp bọn họ đến.

Mà một đêm trước khi xuất phát, Hứa Thanh đã mơ một giấc mơ.

Những năm này hắn rất ít khi nằm mơ.

Trong mơ hắn trở về thời còn bé, về tới bên cạnh phụ mẫu, về tới tòa thành trì mà hắn sinh ra.

Khi đó, hắn chưa là một đứa trẻ lang thang.

Khi đó, hắn còn có một mái nhà hạnh phúc.

Khi đó, hắn còn không hiểu thế giới này là một thế giới tàn ác ăn thịt người.

Trong mơ, bộ dạng phụ mẫu của hắn có chút mơ hồ, hắn rất cố gắng ghi nhớ hình dáng của bọn họ, nhưng những hình dáng này vẫn dần dần trôi qua trong năm tháng, cái này không liên quan tới tu vi, đó là bản năng của con người.

Nhưng hắn, lại nhớ rất rõ ràng ca ca của mình.

Hắn có ca ca.

Ở trong mơ, hắn và ca ca có quan hệ rất tốt, hai người cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi bùn, cùng nhau cười toe toét, cùng nhau đi vào học đường, cùng nhau lặng lẽ trò chuyện trong đêm.

Mà khi Hứa Thanh còn bé thì thân thể của hắn rất yếu ớt, mỗi một lần hắn bị khinh thường đều là ca ca của hắn chạy tới đánh người ức hiếp hắn chạy đi, sau đó nâng hắn đã té ngã đứng dậy, tiếp đó liền vuốt đầu hắn, giọng nói rất điềm đạm mang theo ấm áp.

“Đệ đệ, đừng khóc, có ca ca đây.”

Chương 604: Muốn ăn một mình? (1)

Tháng mười, lúc này đã vào mùa thu.

Phía bắc Nam Hoàng Châu, trong chủ thành sơn môn Thất Huyết Đồng.

Bầu trời xanh thăm thẳm, nắng ấm chiếu sáng cả một vùng, chỉ có từng đám mây trắng hóa thành từng sợi bông thô, tựa như một người văn nhân cầm bút, tùy ý vẽ vài nét ở trên bầu trời, liền vẽ ra một bức tranh tuyệt đẹp vô cùng.

Đại địa cũng giống như thế, bên trong chủ thành dào dạt âm thanh náo nhiệt và phồn hoa, trên mặt người tới người lui đều không kìm được mà nở ra một nụ cười hòa tan cả băng tuyết, bởi vì Thất Huyết Đồng đã công bố kế hoạch của cuộc di chuyển lần này.

Hễ là người đã giao nộp linh thuế từ 10 năm trở lên ở trong Thất Huyết Đồng, đều có thể xin đi đến đại lục Vọng Cổ.

Nhưng phải tự gánh vác phí tổn truyền tống.

Đây là việc mà vô số tu sĩ Nam Hoàng Châu tha thiết ước mơ, lại càng không cần phải nói tới người phàm tục ở trong Thất Huyết Đồng.

Trong khi cả tòa thành trì đang dào dạt hưng phấn, lúc này bên ngoài bến cảng số 1 đang có bảy chiếc thuyền lớn trùng trùng điệp điệp neo đậu ở đó, tạo hình của những chiếc thuyền này đều thống nhất như nhau, đều là màu tím và to hơn ba nghìn trượng, nhìn qua giống như là một Cự Luân vậy.

Phía trên vô cùng xa hoa, được dán từng phiến linh ngọc, những tấm ván cũng được nạm vàng, đầu thuyền còn có một cái đồng tử màu máu dựng đứng cực lớn, bên trên còn tràn ra một cảm giác hung tàn.

Đuôi thuyền còn có chín cái đuôi vung vẩy trông vô cùng quái lạ, đồng thời còn mang theo một cảm giác quỷ dị khiến người ta vừa nhìn thấy liền giật mình.

Trên từng chiếc thuyền còn tràn ngập những trận pháp vô cùng phức tạp.

Nếu có người am hiểu trận pháp nhìn thấy, nhất định sẽ phải hoảng sợ thật sâu, bởi vì trình độ phức tạp của những trận pháp này khiến cho bất luận một chiếc Cự Luân nào sau khi toàn diện mở ra trận pháp, cũng có thể lập tức hóa thân thành một tòa thành lũy chiến tranh.

Giờ phút này bên trong cảng, bảy chiếc thuyền Cự Luân đỗ bên cạnh bờ, từng người đệ tử Thất Huyết Đồng đang lần lượt di chuyển lên thuyền.

Nhìn từ quần áo của bọn họ liền có thể thấy, mỗi phong đều có người tới.

Nhất là phần lớn những người này đều tràn ra một loại khí chất phi phàm, chấn động tu vi trên người cũng rất cường hãn, khiến cho những đệ tử vây xem chung quanh không khỏi truyền ra những âm thanh kích động.

“Ta thấy được Nhị điện hạ của đệ nhất phong, nghe nói sau khi bị Thánh Quân Tử đánh bại, Nhị điện hạ liền bế quan, bây giờ đã xuất quan thì nhất định rất cường thế!”

“Đâu chỉ có Nhị điện hạ, các ngươi nhìn bên kia đi, đó là Đại điện hạ của đệ tam phong và đệ tứ phong.”

“Còn có điện hạ của đệ nhị và đệ ngũ phong cũng đều xuất hiện.”

Trong khi những đệ tử bên cạnh bờ đang nghị luận, ở trên chiếc Cự Luân màu tím thứ bảy, đội trưởng nhếch miệng nhìn qua.

“Đây là đi báo thù sao? Lúc trước không thể không tỏ vẻ yếu thế, nhưng trong lòng lại ôm một cục tức, thế nên bây giờ định nhờ cơ hội qua thương nghị lần này để rửa sạch những hổ thẹn lúc trước sao?”

“Tiểu Thanh, ngươi nói xem, chúng ta có nên đi tìm tiểu Khôn Khôn để báo thù hay không, gã còn có một người ca ca, nói không chừng cũng có Huyền U Chỉ!”

Đội trưởng cầm lấy một quả táo, cắn một cái và nhìn Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa bên cạnh.

Hứa Thanh mở mắt ra, thân là thành viên đi đến Liên Minh Thất Tông dự thính lần này, nhưng thật ra thì hắn bị Thất gia điểm danh chỉ mặt, mục đích là để sớm quen thuộc với đại lục Vọng Cổ.

Không chỉ là hắn, trên thực tế thì từng ngọn núi đều có an bài như vậy, trên cơ bản thì người đi lần này đều là mấy vị điện hạ của các phong, về phần đệ thất phong, ngoại trừ Nhị sư tỷ không muốn đi thì ba điện hạ còn lại đều đi.

Giờ phút này nghe đội trưởng nói thì Hứa Thanh cũng trầm ngâm một phen, trong đầu hiện ra sự tình mấy ngày trước, bởi vì việc gia nhập liên minh đã được quyết định, cho nên tông môn đã kêu hắn không cần tiếp tục giam giữ thiên kiêu của liên minh nữa, thế nên hắn đã gật đầu và phóng thích đám người Hoàng Nhất Khôn.

“Thời điểm gã ra ngoài nhưng còn chưa thanh toán một chút phí tổn của nhà tù, nhưng đã viết xuống chứng từ rồi, lần này đi tới có thể tới đòi một thể.”

Hứa Thanh giải thích một câu.

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, ném cho Hứa Thanh một quả táo.

“Không sai, lần này chúng ta không phải đi tìm phiền toái, chúng ta là đi tính sổ, đúng rồi tiểu Thanh à, những người khác cũng thanh toán xong rồi sao?”

“Đều đã viết chứng từ.” Hứa Thanh thần sắc như thường, nhàn nhạt mở miệng.

“Ha ha, tiểu Thanh, riêng ta rất thưởng thức điểm này của ngươi nha, làm chuyện gì cũng rất yên tâm, điểm này cũng tương tự ta. Ta nghĩ rằng chúng ta đều là người giảng đạo lý, không giống lão Tam cứ ép mua ép bán, hơi quá đáng, ồ? Lão Tam lại đi nơi nào rồi?” Đội trưởng mặt mày hớn hở, nhìn khắp nơi một chút.

“Đoán chừng không phải là đang nịnh hót với lão đầu tử, thì chính là đi tìm nữ đệ tử của phong khác để tâm sự rồi. Ta nói cho ngươi biết, từ khi gã vừa vào cửa là ta liền thấy gã không thuận mắt rồi, vốn định …tác hợp lão Nhị thành một đôi với gã, sau đó mỗi ngày ngồi nhìn lão Nhị đánh gã.”

Biểu cảm của đội trưởng tràn đầy tiếc nuối.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, không nói chuyện.

Rất nhanh, sau khi các phong khác lần lượt lên thuyền hết, bảy chiếc Cự Luân bên ngoài bến cảng lập tức truyền ra từng trận âm thanh nổ vang, chậm rãi khởi động rời khỏi bến cảng, lên đường đi vào biển cấm, tiến đến đại lục Vọng Cổ.

Lần đi thăm dò và hiệp nghị này, người dẫn đầu của Thất Huyết Đồng là lão tổ Huyết Luyện Tử và Thất gia, còn Phong chủ các phong khác không đi, lưu lại thủ trong tông môn và chuẩn bị cho việc di chuyển tông môn.

Mà Nam Hoàng Châu cách đại lục Vọng Cổ cực kỳ xa xôi, cho nên nếu như chỉ đi đường biển mà nói, sẽ tốn thời gian rất lâu.

Cho nên khi bảy chiếc Cự Luân vừa rời khỏi bến cảng Thất Huyết Đồng thì toàn bộ liền trở nên mơ hồ, mượn nhờ lực lượng trận pháp của tông môn, từng chiếc Cự Luân đồng thời mở trận pháp ra, dưới từng trận âm thanh ầm ầm vang dội, trong phút chốc tất cả liền tan biến vô ảnh.

Lúc xuất hiện, thình lình đã ở trong phạm vi của nhân ngư đảo.

Tới nơi này, đoàn thuyền đi tới đại lục Vong Cổ vẫn không dừng lại, nhờ trận pháp trên đảo nhân ngư tộc bộc phát phụ trợ, cả đoàn thuyền lại lần nữa dịch chuyển, lúc xuất hiện đã đến phó đảo của Hải Thi tộc.

Cứ như vậy mượn mấy lần lực lượng trận pháp được bố trí trên từng hòn đảo, đoàn thuyền của Thất Huyết Đồng rất nhanh liền đi tới bến cảng đã từng là bản thổ của Hải Thi tộc, nơi đây chỉ còn cách đại lục Vọng Cổ một lần dịch chuyển nữa là tới.

Dù không dịch chuyển, cũng chỉ cần mất nhiều nhất là ba ngày đi biển liền có thể tới nơi.

Mà khi tới Hải Thi Tộc, chúng đệ tử của Thất Huyết Đồng có thời gian tự do một ngày, có thể rời thuyền hoặc làm gì tùy thích.

Chương 605: Muốn ăn một mình? (2)

Tuy là đi thương thảo, nhưng bọn họ cũng tràn ngập tò mò về pháp bảo Cấm Kỵ của tông môn nhà mình, tư cách là nhân tài kiệt xuất của các phong, bọn họ chính là đại biểu tương lai của Thất Huyết Đồng, cho nên bọn họ càng bức thiết muốn hiểu rõ pháp bảo Cấm Kỵ của tông mình.

Thế nên ngay khi Cự Luân dừng lại, từng đạo thân ảnh lập tức từ bên trong bảy chiếc Cự Luân bay ra, phi thẳng đến nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh đứng từ xa nhìn tới, mặt gương vô cùng kinh người của cổ kính thanh đồng ở xa xa chiếu thẳng vào trong mắt của hắn.

Bên dưới còn có mười bốn cỗ Tượng Thần Tổ Thi cao vút tới trong mây, bất luận một cái nào cũng đều tràn ra khí tức năm tháng tang thương, mà thứ quỷ dị nhất chính là, ở bên trên những pho tượng còn có bảy con mắt đang nhắm.

Sau khi Thất Huyết Đồng sinh ra pháp bảo Cấm Kỵ của mình, một nửa lãnh thổ còn dư lại của Hải Thi tộc cũng không đánh mà thắng, tự nhiên liền quy thuận và thuộc về Thất Huyết Đồng. Mà từ lúc đó Hải Thi tộc cũng chính thức cáo biệt, chỉ còn tồn tại trong lịch sử, đời đời kiếp kiếp về sau trở thành tộc quần phụ thuộc Thất Huyết Đồng. Chỉ cần pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng còn sừng sững một ngày, vậy thì vận mệnh của bọn họ đều sẽ vĩnh viễn không thể cải biến.

Miểu Trần cũng đã được thả về, bây giờ gã không có tác dụng gì nữa.

Mà lúc này cũng không có ai chú ý tới tình hình của Hải Thi tộc, thế lực khắp nơi và cả trong Nghênh Hoàng Châu đều đang đặt tầm mắt của mình vào trên Thất Huyết Đồng, đã cả vạn năm rồi, bên trong Nghênh Hoàng Châu mới xuất hiện một cái tông môn từ hạ tông lại có thể cưỡng ép tấn thăng lên thành thượng tông.

"Tiểu Thanh, ta còn có chút việc riêng, muốn đi gặp một người cố nhân. Ài, năm đó cũng nhờ nàng ta mới có thể chạy thoát khỏi nơi này, thật ra thì ngươi cũng đã đoán được là ai rồi, đúng không? Cho nên lần này ta cũng không tiện để ngươi đồng hành. Ta đi trước nhé tiểu Thanh, sư huynh tin tưởng ngươi, tin rằng ngươi sẽ không nói chuyện này với người ngoài.”

Đội trưởng nhanh chóng quan sát bốn phía, sau khi phát hiện những người khác đều đang đi tới nơi có pháp bảo Cấm Ky, y liền quay về truyền âm với Hứa Thanh một câu, sau đó trưng ra vẻ mặt ngưng trọng và nghiêm túc, một hơi rời thuyền đi thẳng đến nơi xa.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua, sắc mặt như thường và ... đứng dậy đuổi theo.

“Ngươi đi theo ta làm gì?” Đội trưởng phát giác Hứa Thanh theo đến, lập tức cảnh giác.

“Ta cũng có việc riêng.” Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Đội trưởng trừng mắt nhìn hắn, sau đó liền bày ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

“Ngươi muốn đi bắt tên Miểu Trần kia đúng không, ta giúp ngươi nha, ngươi mau đi đi.” Đội trưởng ném cho Hứa Thanh một cái ngọc giản.

Sau khi Hứa Thanh nhận được ngọc giản liền trực tiếp nhét vào trong ngực, vẫn tiếp tục đi theo đội trưởng.

“Hứa Thanh, tại sao ngươi vẫn còn đi theo ta?” Lúc này đội trưởng có chút gấp gáp rồi, trong lời nói cũng ẩn ẩn có chút chột dạ.

Hứa Thanh không nói chuyện mà đảo mắt nhìn qua bốn phía, sau đó thân thể nhoáng một cái, rơi vào một hạp cốc khá kín ở dưới mặt đất sau đó nhìn về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh lấy ra đi, chỉ có thời gian một ngày, chúng ta phải nắm chắc thời gian, lấy ra ăn tạm ở chỗ này đi.”

“Ăn cái gì hả?” Đội trưởng trừng mắt nhìn qua, sau đó lui ra phía sau vài bước.

“Ăn cái mũi Tổ Thi, đêm qua ta đi tới bảo tàng, bỗng phát hiện cái mũi trưng bày bên trong đã không còn, không phải là ngươi cầm sao? Hay là ngươi muốn ăn mảnh?” Hứa Thanh kinh ngạc nói.

Đội trưởng im lặng trừng mắt nhìn Hứa Thanh, lúc sau liền mở miệng cười ha ha.

“Ha ha, quả nhiên là cái gì cũng không thể gạt được tiểu sư đệ ngươi, không sai, không sai nha, kế hoạch của ta chính là hai người chúng ta sẽ cùng ăn cái mũi này, vừa nãy ta chỉ trêu đùa ngươi một chút mà thôi.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, đảo mắt nhìn qua chung quanh một cái, sau đó chịu đau lấy một thứ từ trong túi trữ vật ra.

Oanh một tiếng, vật này lập tức rơi trên mặt đất.

Vật này, chính là cái mũi của Tượng Thần Tổ Thi.

Khi ở Thất Huyết Đồng nó chỉ là một hòn đá bình thường, nhưng khi tới tổ địa của Hải Thi tộc, nó vừa xuất hiện liền tản mát ra một luồng chấn động kinh người, bên trong còn lưu chuyển một luồng thần vận, khí tức cũng vô cùng khủng bố.

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, lập tức bay qua khoanh chân ngồi xuống, ầm ầm vận hành tu vi trong cơ thể, cũng đồng thời bộc phát hai cái mệnh đăng, còn có Kim Ô biến ảo hiện ra bên trên, hung hăng hút về phía cái mũi Tổ Thi.

Đội trưởng nhìn thấy như thế thì lập tức cảm thấy gấp gáp, trên thực tế thì thứ mà y lo lắng nhất chính là Hứa Thanh cắn nuốt quá nhanh, cho nên mới định ra ngoài lén lút ăn trước hơn phân nửa, còn dư lại thì sẽ vứt cho Hứa Thanh.

Bây giờ mắt thấy kế hoạch của mình bị nhìn thấu, mà Hứa Thanh lại còn cắn nuốt hung tàn như thế này, đội trưởng cũng lập tức vội vàng lao qua, đôi mắt cũng đỏ lên rồi toàn lực hấp thu cái mũi.

Cứ như vậy, khi điện hạ của các ngọn núi khác đang cảm khái về pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh và đội trưởng lại đang len lén …ăn tiệc.

Dưới sự hấp thu liên tục, trong cơ thể Hứa Thanh lập tức hội tụ một cỗ lực lượng kinh khủng, mà lão tổ Kim Cương Tông cùng cái bóng cũng đều nhanh chóng lao ra, cùng nhau hấp thu.

“Quá phận, quá phận, quá phận!” Đội trưởng thấy vậy liền càng trở nên sốt ruột hơn, dứt khoát dùng hàm răng cạp tới, cắn một phát lên trên tảng đá, hình như y còn cảm thấy còn chưa đủ, không biết đã triển khai phương pháp gì, thế mà trên thân thể lần lượt mọc ra từng cái miệng rộng, đồng thời tới gặm cái mũi.

Âm thanh rặc rặc vang vọng, hai người bọn họ không ngừng dùng phương pháp riêng của mình để điên cuồng hấp thu cái mũi Tượng Thần Tổ Thi của Hải Thi tộc.

Đạo pháp khiếu thứ 93 trong cơ thể Hứa Thanh lập tức liền mở ra, vẫn không kết thúc, rất nhanh, đạo thứ 94 và 95 cũng lần lượt mở ra.

Phải biết rằng bây giờ hắn muốn mở ra một đạo pháp khiếu cũng cần phải có lực lượng nhiều gấp mười lần lúc trước, nhưng lúc này vẫn chỉ một hơi liền mở một đạo, từ đây có thể thấy được, cái mũi Tổ Thi ẩn chứa lực lượng kinh khủng bực nào.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, một ngày rất nhanh liền hết, lúc này phần lớn điện hạ của các phong đều đã trở lại trên thuyền, Hứa Thanh cũng đã mở ra đến đạo pháp khiếu thứ 101!

Mà cái mũi của Tổ Thi bây giờ cũng đã ít đi bốn thành, bộ phận đó đều đã bị đội trưởng nuốt.

Mặc dù vẫn còn lại sáu thành nhưng thần vận trong đó đã thiếu đi một chút, muốn tiếp tục hấp thu phải cần có tu vi cao thâm hơn nữa mới có thể làm được, hoặc làm theo cách khác, giống như là đội trưởng mà trực tiếp ăn vào trong bụng.

Hứa Thanh chần chờ một chút, hắn cảm thấy có lẽ mình sẽ không cách nào tiêu hóa, vì vậy lại đợi một hồi, cho đến khi đội trưởng khó khăn nuốt hết một nửa cái mũi, Hứa Thanh liền lập tức ra tay thu hồi phần mũi còn lại.

Đội trưởng nấc một cái, cái bụng nhô lên thật to và nằm ngã chỏng vó ở đó, trên người lộ ra một cỗ cảm giác vô cùng suy yếu.

“Ăn no quá…Tiểu Thanh, giúp ta một tay, ta không đứng dậy nổi.”

Chương 606: Tựa như luân hồi (1)

Hứa Thanh thở dài, nhìn bộ dạng yếu ớt của đội trưởng.

“Ngươi ăn nhiều như thế làm gì?”

“Ta không ăn nhiêu, vậy thì chẳng phải tất cả sẽ bị tiểu tử ngươi hút hết sao, trên người của tiểu tử ngươi ...cái gì cũng có thể hút!” Đội trưởng thầm nghĩ, không phải y chỉ muốn ăn một mình một chút thôi sao, mà cái mũi này là do y làm thủ phạm chính, ăn mảnh cũng rất bình thường, thế mà Hứa Thanh lại ác như vậy, rõ ràng còn phát hiện ra hành vi của mình.

“Ngươi cũng muốn ăn một mình đúng không?” Đội trưởng rất nhanh liền kịp phản ứng, bộ dáng cảnh giác nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn qua ánh mắt của đội trưởng, rất nghiêm túc lắc đầu.

Trong lúc đội trưởng hồ nghi, Hứa Thanh tiến lên nâng y dậy.

“Tất cả đều do lý luận dưỡng sói của lão đầu tử, ngươi nói xem, có người sư phó nào lại không cho đệ tử tài nguyên không, ngươi xem mấy phong khác kia kìa, đệ tử muốn cái gì là sư phó liền cho cái đó, chúng ta bên này… .” Đội trưởng thở dài.

Hứa Thanh không nói chuyện, hắn biết rõ phong cách của Thất gia, Thất gia có thể cho đệ tử công pháp, có thể cho đệ tử đồ bảo vệ tính mạng, có thể cấp cho che chở…Nhưng, duy chỉ không cho chính là người vệ đạo tùy thân cùng với tài nguyên tu luyện.

Tất cả đều phải dựa vào chính bản thân mình đi kiếm, đi thu hoạch, chỉ có như thế mới có thể trở thành một con Lang Vương, làm ngược lại liền dưỡng thành chó nhà, điểm này cũng có thể nhìn thấy từ trên người đội trưởng và Tam sư huynh, bọn họ vì thu hoạch tài nguyên tu hành, hầu như đều dùng hết tất cả mọi phương pháp.

“Còn có tên Thánh Quân Tử kia, lần sau nếu ngươi lại gặp lại loại người đầy bảo như vậy, muốn chơi gã thì cứ gọi cho ta một tiếng, chúng ta cùng nhau phát tài.” Đội trưởng trông mong nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhanh chóng gật đầu, đỡ đội trưởng rời khỏi hạp cốc, về tới Cự Luân.

Không lâu sau Cự Luân lần nữa ầm vang, lần này không phải dịch chuyển truyền tống mà là di chuyển lướt đến đại lục Vọng Cổ.

Trên đường, trước bình minh do đội trưởng hẳn là ăn quá nhiều, cho nên đã xảy ra chút vấn đề trong quá trình tiêu hóa, trực tiếp run lên, Thất gia một bộ dạng đã quen nên không thèm quản, kêu y đi ra phía sau nghỉ ngơi, lại bảo Hứa Thanh ở lại cùng nhau ngắm mặt trời mọc.

Tam sư huynh thì ở trong phòng của hai nữ đệ tử của ngọn núi thứ hai, thủy chung chưa từng trở về, vì vậy trên con thuyền của đệ thất phong, ngoại trừ một chút đệ tử tầm thường ra, chỉ còn lại có Hứa Thanh và Thất gia.

Gió biển thổi vào mang theo không khí ẩm ướt, từng đám bọt nước màu đen dấy lên ở trên đầu thuyền rồi bắn lên trên người Thất gia, nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình tản ra.

Hứa Thanh đứng bên cạnh Thất gia, cùng nhau nhìn qua bầu trời đen nhánh xa xa.

“Lão Tứ, ngươi có biết gì về đại lục Vọng Cổ không?” Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

“Biết không nhiều lắm.” Hứa Thanh lắc đầu, ở trước mặt Thất gia, hắn vẫn còn có chút câu nệ.

“Đại lục Vọng Cổ rộng lớn vô biên vô hạn, Nghênh Hoàng Châu chẳng qua chỉ là một góc mà thôi, nhưng cho dù chỉ là một góc, cũng lớn bằng mười cái Nam Hoàng Châu hợp lại.”

Thất gia bình tĩnh mở miệng, nói về Nghênh Hoàng Châu cho Hứa Thanh biết.

“Toàn bộ Nghênh Hoàng Châu cũng giống như một cái bán đảo vậy, ba mặt sát biển, trong đó có một tòa núi nối liền nam bắc, tên là Thái Ti Độ Ách Sơn, có một dòng sông xuyên suốt đông tây là Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, cả hai giao thoa lẫn nhau, núi là sơn mạch, trong đó có thập vạn đại sơn, nhưng đều là núi ác, cũng ẩn chứa vô số tông môn, dị tộc, quỷ dị....”

“Sông là sông tốt, tràn ngập tiên linh khí, nước sông còn có thể rửa sạch dị chất, cho nên cũng là một vùng giao tranh, nó từ ngoài châu chảy vào phía đông chiếm cứ toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, chiếm cứ ba thành Thái Ti Tiên Môn, từ phạm vi thế lực kia chảy ra xuyên suốt Thái Ti Độ Ách Sơn, sau đó chảy vào cấm địa Linh Âm, cuối cùng đi tới Tây Bộ, hòa nhập vào biển khơi.”

“Nơi giao thao với Thái Ti Độ Ách Sơn, nguyên bản có một mạch nước, theo đường sông ở dưới mạch núi chảy vào Liên Minh Thất Tông, nhưng nhiều năm trước đầu nguồn nơi này đã bị Thiểu Ti tông xây lên một con đập lớn ngăn trở, nhưng mà đoạn thời gian mới đây, cái đập lớn kia của Thiểu Ti tông đã bị đánh vỡ, nước sông lại có thể chảy xuống hạ nguồn, chảy vào trong Liên Minh Thất Tông.”

“Vị trí của Liên Minh Thất Tông chính là vùng phía nam của sơn mạch Thái Ti Độ Ách Sơn, biên giới biển cấm, mà một bên khác của sơn mạch chính là nơi của Tam Linh Trấn Đạo Sơn.”

“Về phần Ly Đồ Giáo và Nam Nhạc Quỷ Sơn, bọn họ lại nằm ở hai bên bờ phía tây của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, nước sông chỗ đó sau khi nối với cấm địa Linh Âm liền biến thành đen nhánh, hoàn toàn cải biến từ sông tốt hóa thành sông ác, rất thích hợp với lực lượng Tà Thần của Nam Nhạc Quỷ Sơn, mà bản thân của Ly Đồ Đạo Đàn cũng rất kỳ dị, cho nên cũng không hề quan tâm cái vấn đề này.”

“Cuối cùng là Thái Sơ Ly U Trụ, nằm ở trong cánh đồng tuyết đầu phía bắc, cũng là một chỗ biên giới khác của Nghênh Hoàng Châu.”

Thất gia nói đến đây, ở nơi chân trời xa xa, cả bầu trời bỗng nhiên giống như bị một biển lửa cực lớn thiêu đốt làm khung trời rực đỏ, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua, dần dần nhìn thấy một mặt trời màu đỏ cực lớn như một hỏa cầu chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt.

“Nghỉ ngơi thật tốt, còn hai ngày là chúng ta sẽ đến, một khắc rời thuyền thì trấn áp những người đệ tử của liên minh kia cho ta, nên ẩn tàng cứ ẩn tàng, nên biểu lộ cứ biểu lộ.” Giọng nói của Thất gia truyền đến, nhưng thân ảnh đã tan biến.

Hứa Thanh nhìn mặt trời đỏ xa xa, khoanh chân ngồi xuống lặng lẽ đả tọa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai ngày rất nhanh đã qua, lúc này một mảnh đường chân trời mênh mông ở rất xa bỗng xuất hiện ở ánh mắt mọi người Thất Huyết Đồng, cuối cùng đội trưởng cũng đã khôi phục nên lại bắt đầu vui vẻ, Tam điện hạ cũng nắm chắc thời gian trở về.

Những điện hạ của các phong khác trên từng chiếc Cự Luân cũng đi ra, trong mắt cả đám đều lóe lên từng tia sáng và xoa tay, tất cả đều muốn rửa sạch những hổ thẹn lúc trước nhận được.

Cho đến khi những chiếc thuyền Cự Luân càng ngày càng tới gần đại lục Vọng Cổ, dần dần một tòa thành trì vô cùng kinh người chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Tòa thành trì này cực lớn, không thể nhìn thấy điểm cuối, nếu lấy chủ thành của Thất Huyết Đồng so sánh, thì chủ thành của Thất Huyết Đồng quả thật giống như một cái thôn trấn vậy, vô luận là quy mô hay nhân khẩu, hay là trình độ xa hoa cũng đều chênh lệch khá xa.

Mà phong cách kiến trúc cũng không hề giống nhau, kiến trúc nơi này tạo cho Hứa Thanh một cảm giác giống như là dung hợp với phong cách của Tử Thổ, tràn đầy đại khí và phong cách cổ xưa nhưng cũng không thiếu hụt sự đẹp đẽ.

Chương 607: Tựa như luân hồi (2)

Mặt đất phía xa xa, Hứa Thanh còn nhìn thấy bảy tòa núi cực lớn với những tạo hình khác nhau, từng tòa đứng sừng sững ở bên trong tòa thành trì vô tận kia, khoảng cách giữa từng tòa là rất lớn, hình như cả tòa thành trì này cũng là dựa vào những ngọn núi này mà kiến tạo, sau đó lại kết nối lại lẫn nhau, cứ như vậy liền hình thành một tòa hùng thành rộng lớn mênh mông.

Mỗi một tòa núi đều tản mát ra uy áp kinh người, đỉnh núi cũng có những pho tượng đứng vững, tạo hình không đồng nhất, có cái hình người, có cái hình hải thú, có cái là tháp cao, còn có cái thì là một thanh đại kiếm như muốn phóng lên trời.

Hầu như ngay chớp mắt khi bảy chiếc Cự Luân của Thất Huyết Đồng tiến vào bến cảng, tòa hùng thành của Liên Minh Thất Tông liền lập tức vang lên từng tiếng chuông.

Tổng cộng 12 tiếng.

Điều này cũng đại biểu lễ nghi cực cao, thậm chí người cấp độ lão tổ cũng có hai vị đi tới, là lão tổ thượng tông của đệ nhị phong và đệ lục phong, đồng thời còn có tông chủ của hai tông này.

Ngoại trừ cái này, bên cạnh bờ của bến cảng còn có từng người đệ tử của Liên Minh Thất Tông tới đây nghênh đón, tất cả đều đang nghiêm túc đứng đón chào, nhưng có thể nhìn thấy trong mắt của bọn họ đều có sự cảnh giác và bất thiện.

Nhất là những đệ tử thuộc về Lăng Vân Kiếm tông, trong mắt từng người đều có hàn mang, đảo tới đảo lui những người Thất Huyết Đồng vừa tới, cuối cùng liền khóa chặt vào trên người Hứa Thanh.

Trên thực tế thì không chỉ bọn họ như thế, ánh mắt của những đệ tử các tông khác cũng đều đảo qua tất cả người của Thất Huyết Đồng, sau đó liền nhao nhao nhìn về phía Hứa Thanh, phần lớn ánh mắt của nam đệ tử đều mang theo một chút phức tạp kỳ dị, mà vẻ mặt của những nữ đệ tử lại có chút biến hóa, trong mắt chậm rãi lộ ra vẻ kinh diễm.

Trong khi cả đám bọn họ nhìn Hứa Thanh, mấy vị điện hạ khác của các phong cũng lần lượt bước xuống khỏi Cự Luân, sau khi bất kỳ một vị nào xuất hiện cũng đều ầm ầm tản tu vi toàn thân ra, mở toàn bộ pháp khiếu trong cơ thể đồng thời cũng bước vào Huyền Diệu Thái, mệnh hỏa cũng được thiêu đốt.

Mặc dù hoàn toàn chính xác không phải là bốn đoàn mệnh hỏa, nhưng mỗi một phong đều có đặc sắc của bản thân, có phương pháp gia trì chiến lực khiến cho bản thân có đủ lực lượng đột phá cực hạn.

Thất Huyết Đồng vì trở thành thượng tông, chuẩn bị nhiều năm như vậy, kế hoạch lớn như thế, tự nhiên cũng bao hàm cả việc phát triển những đệ tử, có thể nói những đệ tử thế hệ này là kết quả do từng phong dụng tâm bồi dưỡng mà ra.

Mặc dù Liên Minh Thất Tông cũng có thể làm được điểm này, nhưng khi tất cả mọi người đều như thế, tự nhiên không thể nào tái xuất hiện tình hình nghiêng về đúng một bên, giờ phút này ngay khi vừa xuất hiện, khí thế cả toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng đều như cầu vồng, rung chuyển bát phương.

Bên ngoài thân thể bọn họ có quỷ dị gào thét, toàn thân đều là pháp khí thượng giai, mỗi khi bước ra một bước đều có từng trận văn tản ra, còn có nhưng vật tổ nhìn như tầm thường, nhưng đều là những con hung thú.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí nơi này tràn ngập vẻ đối kháng cùng với đệ tử của Liên Minh Thất Tông ở trên bờ.

Thân là thượng tông, đệ tử của Liên Minh Thất Tông tự nhiên cũng có chỗ kinh người, từng người cũng đồng dạng nhao nhao tản khí thế của mình ra, giậm chân về phía trước.

Trong khi song phương đang đối kháng khí tức, Hứa Thanh đi ra với thần sắc hắn như thường, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh bờ, không có tìm được bất kỳ một người quen mắt nào ở.

Những thiên kiêu lúc trước đi qua Thất Huyết Đồng thì không một người nào tới, hiển nhiên bọn họ đều đoán được lúc trước các điện hạ đã nhường, nên lần này Thất Huyết Đồng tới hẳn là muốn rửa nhục.

Mặc dù trong lòng Hứa Thanh cũng không quá muốn hiển lộ thực lực của mình, nhưng sư tôn đã yêu cầu, thế nên vào lúc này khi đệ tử các phong rời thuyền, khi đệ tử của Liên Minh Thất Tông bên cạnh bờ đồng loạt tiến lên một bước để hình thành uy hiếp, Hứa Thanh lập tức phóng ra một bước, tiến về phía trước.

Một bước vừa ra, thiên địa biến sắc.

Một cỗ khí tức ngập trời ầm ầm bộc phát ra từ trên người Hứa Thanh, khiến cho phong vân cuốn động, bát phương dấy lên phong bạo ầm ầm khuếch tán, ngay cả ánh mặt trời vào thời khắc này dường như cũng đều trở nên thiên vị, hội tụ ánh sáng vào trên người của hắn.

Lại càng không cần phải nói ánh mắt.

Một cái chớp mắt thì vạn chúng chú mục, Hứa Thanh mặc một bộ đạo bào màu tím với những đường vân uẩn kim, đầu đội Tử Thiên Vô Cực Quan, phía trên là hai cái mệnh đăng, cái ô màu đen thì có hỏa diễm chảy xuôi theo đường biên giới, như tạo thành Đế Cái che chở cho hắn, tràn ra từng trận uy áp kinh tâm động phách.

Mà cái ô bảy màu thì tràn ra từng tia sáng chói mắt, từng tia sáng chói mắt lưu chuyển khiến cho cả người hắn tràn ngập cảm giác hoa lệ phi phàm, bên trong còn có âm thanh phong ngâm vang vọng, âm thanh này giống như tiếng từ Cửu Thiên, vô cùng dễ nghe, đồng thời cũng khiến gió giục mây vần, rung chuyển tâm thần.

Mà ở phía sau lưng, càng có một tiếng tiếng kêu Hi..i…iiii truyền ra, trong khi tiếng kêu vang vọng, một con Kim Ô cực lớn lập tức hiện ra trôi lơ lửng ở trên đầu Hứa Thanh, bao quát nhìn xuống một đám đệ tử bên cạnh bờ.

Tất cả những thứ này phối hợp thêm với dung nhan tuyệt thế của Hứa Thanh, khiến cho hắn giờ khắc này tựa như một Đế Tử đi vào nhân gian, vạn cổ tuyệt trần!

Một màn này khiến cho thần sắc của đệ tử Liên Minh Thất Tông bên cạnh bờ đều đại biến, tâm thần dấy lên từng tiếng nổ vang như có thiên lôi vang vọng, lập tức rút lui.

Hứa Thanh tiếp tục đi thẳng về phía trước, chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa lập tức khuếch tán từ trong cơ thể hóa thành một luồng uy áp kinh khủng, hóa thành chấn động đáng sợ giống như có thể nghiền ép tất cả, ngay khi bộc phát ra lập tức khiến cho những đệ tử của Liên Minh Thất Tông bên cạnh bờ lui ra phía sau, trên trán từng người đều đổ mồ hôi và trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, tiếp tục lui ra phía sau.

Một người, trấn áp một bờ!

Một màn này tựa như luân hồi, giống như lúc Thánh Quân Tử bước vào trong Thất Huyết Đồng vậy.

Chỉ là lúc này Hứa Thanh so với Thánh Quân Tử càng làm cho lòng người kinh hãi hơn nhiều, càng làm cho người khác hoảng sợ, càng làm cho người khác nhìn chăm chú, bởi vì trên đầu của hắn …là hai cái mệnh đăng!

“Hứa Thanh!”

“Đệ nhất thiên kiêu của Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh!”

“Các điện hạ của các tông là bị hắn bắt, Thánh Quân Tử là bị hắn đánh bại, Hứa Thanh này có chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa, kinh khủng tột cùng, mà cái này còn không phải là cực hạn của hắn!”

“Công pháp Hoàng cấp gia thân, hai chiếc mệnh đăng gia trì, bản thân lại càng kinh diễm tuyệt luân, đây chính là tư chất tuyệt thế!”

Chương 608: Phong tình dị vực (1)

Hứa Thanh tiêu sái đi ra, trấn áp bát phương.

Hắn đứng ở nơi đó, khiến cho vạn chúng chú mục.

Cái phong thái như thế đã từng thuộc về Thánh Quân Tử, nhưng lúc này lại chuyển tới trên người Hứa Thanh.

Nhất là gương mặt tuyệt thế kia, khiến cho hắn giống như một ngôi sao mới quật khởi vậy, khiến cho từng người đệ tử Liên Minh Thất Tông đứng bên cạnh bờ cũng phải cúi đầu xuống, mà trong mắt của những nữ đệ tử thì lại lộ ra một tia quang mang khác thường.

Trên bầu trời, Huyết Luyện Tử rất hài lòng nhìn một màn này, mà Thất gia bên cạnh cũng nở nụ cười, về phần lão tổ Linh Hà Cốc và lão tổ Thiên Giám Bảo tông ở đối diện bọn họ thì chỉ cười lắc đầu, ánh mắt đảo qua Hứa Thanh phía dưới.

“Thể hiện không sai biệt lắm là được rồi.”

“Tiểu bối nha, tổng thể cũng có chút huyết khí, không thể tương tự như những lão già chúng ta được.” Huyết Luyện Tử cười ha ha, đi tới tiếp đón hai vị hảo hữu, cùng nhau bay về phía xa xa.

Sau khi thế hệ trước ở trên bầu trời rời đi, bầu không khí bên cạnh bờ càng thêm nồng đậm, chỉ riêng tồn tại của Hứa Thanh đã hoàn toàn trấn áp luồng không khí này xuống, khiến cho những nam đệ tử Liên Minh Thất Tông nhao nhao thở dài.

Khác với Thất Huyết Đồng, tập tục của Liên Minh Thất Tông rất cởi mở, cho nên khi nhìn về phía hắn thì ánh mắt của những vị nữ đệ tử kia hầu như phát lửa, từng ánh mắt nóng rực nhìn qua Hứa Thanh, khiến cho hắn có chút không quá thích ứng.

Hắn không thích khoe khoang như vậy.

Thế nên sau khi tỏa ra trấn áp, hắn liền tản ra cái đống màu mè trên người, trong khi đệ tử của Liên Minh Bảy Tông phía trước lần lượt nhường đường, hắn liền bước chân đi vào phi chu tiếp đãi tân khách của Liên Minh Thất Tông.

Đội trưởng cũng nhanh chân chạy tới.

Tam sư huynh cũng lập tức tới bên cạnh hắn, sau khi lên phi chu liền chậc chậc vài tiếng.

“Tiểu sư đệ rất được nha, khi nào trở về sư huynh sẽ dạy ngươi mấy chiêu, nhất định khiến cho ngươi có được lực hiệu triệu không gì sánh được từ những nữ đệ tử của Liên Minh Thất Tông.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Tam sư huynh, không nói chuyện, đội trưởng ở bên lại lấy ra quả táo, sau khi gặm một cái liền cười một tiếng.

“Tên lão Tam sắc phôi này, có thôi đi không, tiểu Thanh giống như ta, đều đi theo lộ tuyến mặt lạnh, hắn không cần những chiêu thức kia của ngươi.”

Tam sư huynh nghe vậy liền nở nụ cười, ngồi trong phi chu nhìn qua bốn phía, trong mắt có chút cảm khái.

Cứ như vậy một đoàn người Thất Huyết Đồng lên trên phi chu đón tiếp, với sự hộ tống của đệ tử tiếp đón bốn phía bên dưới, phi chu nhanh chóng bay xuyên qua thành trì, ngồi trên phi chu quan sát một đường, cảm giác phong tình dị vực cũng tức thời tràn vào trái tim Hứa Thanh.

Tuy kiến trúc nơi này có phong cách như của Tử Thổ, nhưng bên trong xen lẫn rất nhiều những lầu nhỏ với mái vòm, màu sắc cũng lấy màu trắng là chủ yếu, cho nên làm cho người ta có một cảm giác nơi này rất là sạch sẽ.

Mà bộ dạng của cây cối trong thành cũng khác biệt với cây cối trong Nam Hoàng Châu, những cây thông thường đều rất ít lá, thân cây thì rất thô, từ trên còn tràn ra một chút mùi hương thanh đạm, lúc đi qua trên người cũng tự nhiên bị nhiễm một chút mùi này.

Hứa Thanh ngửi một cái, cũng xác định đây không phải là độc, mà là một loại thuốc dẫn thiên nhiên, có thể chậm rãi cải biến thể chất của bản thân, khiến cho tốc độ lưu chuyển tu vi tăng lên một chút.

Mặt khác khi đám người bọn họ đi về phía trước, Hứa Thanh còn nhìn thấy từng con sông nhỏ uốn lượn ở bên trong thành, nước sông tràn ra linh khí nồng đậm, bồi dưỡng chúng sinh.

Mà nhiệt độ của liên minh cũng không giống với bên Thất Huyết Đồng, bên này càng thêm ấm áp hơn, mà người bên trong thành trì cũng mặc quần áo sơ sài hơn nhiều.

Với cả trên mặt mỗi người mặc dù đều có sự hiếu kỳ đối với bọn họ, nhưng nhìn từ sắc mặt, rất ít người có cảm giác khô bại, trong mắt phần lớn đều mang theo ánh sáng sáng ngời, khí chất của thượng tông cũng được thể hiện rõ ràng từ mọi chi tiết trong tòa hùng thành này.

Mà như vậy vẫn chỉ là một góc nhỏ của thành trì liên minh mà thôi, phạm của nó vô cùng rộng lớn, Hứa Thanh ngồi trên phi chu nhìn ra xa cũng không hề nhìn thấy điểm cuối cùng của tòa thành này.

Đây đúng là một tòa hùng thành.

Thời gian không lâu, mọi người của Thất Huyết Đồng cũng đã đi đến nơi ở của mình, đây là một trong những địa điểm tiếp đãi tân khách của Liên Minh Thất Tông.

Đây là một tòa nhà chiếm diện tích rất lớn, bên trong chằng chịt hơn mười tòa lầu các, mỗi một gian đều được khắc lan khảm ngọc, rất là xa hoa.

Sau khi đến nơi đây thì đệ tử của Liên Minh Thất Tông liền cáo từ, sau khi dàn xếp chỗ ở cho mọi người Thất Huyết Đồng, tất cả nhao nhao tự mình rời khỏi, trên cơ bản thì tất cả đệ tử Thất Huyết Đồng đều là lần đầu tiên tới liên minh, cho nên lúc này trong lòng vô cùng hiếu kỳ, cả đám cũng chuẩn bị ra ngoài nhìn xem.

Mà đám lão già này lại đang ôn chuyện, việc thương nghị chi tiết cũng phải chọn ngày tiến hành ở ngoài sáng.

Cho nên rất nhanh phòng của từng điện hạ của các phong nhanh chóng được mở ra, Hứa Thanh vừa mới được an bài gian phòng, sau khi kiểm tra hoàn tất lại bố trí một chút trận pháp hắn tùy thân mang theo, lại đổ một chút phấn độc, đội trưởng và Tam sư huynh đã lập tức cùng nhau đi qua tìm hắn.

“Tiểu sư đệ, đến đến đến, sư huynh dẫn ngươi đi dạo.” Đội trưởng nháy mắt ra hiệu về phía Hứa Thanh, một bộ ta dẫn ngươi đi chơi.

Hứa Thanh hồ nghi nhìn sang.

Mà Tam sư huynh bên cạnh cũng trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh, cười tủm tỉm mở miệng “Vừa rồi ta hỏi một chút lão bằng hữu ở trong liên minh, bọn họ kịch liệt đề cử một cái tiên trì ở đây.”

“Trước kia Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà không chảy vào liên minh, tiên trì của liên minh cực ít, nhưng bây giờ thì khác, theo nước sông chảy đến, thoáng cái liền có rất nhiều nhà mở ra tiên trì, chúng ta đi kiếm một cái ngâm nước thử.”

Trong mắt đội trưởng mang theo một chút ánh sáng, sau khi nhìn khắp nơi một chút liền tới gần nói khẽ với Hứa Thanh cùng lão Tam.

“Ta nghe nói có một chút tiên trì là nơi đệ tử nam nữ cùng tắm chung, quả là quá đáng, loại chuyện này sao có thể công khai tiến hành như thế, chúng ta phải lặng lẽ đi đã qua đó nhìn xem, cũng tiện phê phán bọn họ một chút!”

Chương 609: Phong tình dị vực (2)

Hứa Thanh vốn không muốn đi, hắn muốn tu luyện, nhưng không chịu nổi sự rủ rê của đội trưởng và Tam sư huynh, cuối cùng liền miễn cưỡng gật đầu, bị bọn họ kéo ra ngoài.

Rất nhanh ba người liền thay đổi thân quần áo, đi tới đầu đường trong liên minh.

Cửa hàng bốn phía tấp nập người ra người vào, người đi trên đường nối liền không dứt, mọi tòa kiến trúc hay từng tiếng từng âm thanh hối hả không giống Nam Hoàng Châu vang lên, khiến cho cảm giác phong tình dị vực lần nữa đập vào mặt bọn họ.

Đội trưởng cũng mua thật nhiều hoa quả lạ chưa từng thấy qua ở một sạp trái cây, cũng ném cho Hứa Thanh và lão Tam mỗi người một quả, ba người vừa ăn vừa nhìn bốn phía.

“Nơi đây quá lớn, phải lớn hơn 10 lần so với chủ thành Thất Huyết Đồng chúng ta, lão Tam, ngươi là người đại lục Vọng Cổ, ngươi quen thuộc với nơi này chứ?”

Hứa Thanh nhìn khắp bốn phía, cũng có loại cảm khái này.

“Chủ thành của liên minh, thật ra không phải một tòa, mà là sau khi bảy tông môn tập hợp cùng một chỗ, kết nối lại lẫn nhau tạo thành một tòa siêu cấp hùng thành.”

Tam sư huynh cười mở miệng.

“Khu vực chúng ta đang đứng này, chỉ là một khu thành của Thiên Giám Bảo tông mà thôi.”

“Mà ở bên ngoài của tòa hùng thành mênh mông này, còn có vô số tiểu quốc cùng với một trăm ba mươi cái tông môn phụ thuộc vào liên minh mà tồn tại.”

“Lần này Thất Huyết Đồng chúng ta đến, để thương nghị xem sau khi chuyển tới đây, chúng ta sẽ ở chọn địa điểm nào để gia nhập vào tòa hùng thành này, trở thành một bộ phận của nó.”

Tam sư huynh vừa đi, vừa mở miệng giới thiệu.

Hứa Thanh nghe rất nghiêm túc, đội trưởng thì chỉ nhìn chung quanh, không biết đang tìm cái gì.

“Mà thứ đặc sắc của Liên Minh Thất Tông thật ra không phải chỉ là bảy thành trì tổ hợp thành một, mà là sơn môn bảy tông, tất cả đều đặt ở đây. Mà công pháp, nội tình cùng với tạo hóa của bọn họ …đều mở ra với người trong liên minh.”

Tam sư huynh đưa một ngón tay chỉ vào tòa cự sơn màu trắng đứng sừng sững bên trong thành trì.

“Chỗ đó, chính là sơn môn của Thiên Giám Bảo tông.”

“Bất luận tông nào đều có thể tiến đến đó học tập và cảm ngộ, chỉ là sẽ phải trả phí, phí tổn cần thiết cũng cực kỳ đắt đỏ.”

“Đoán chừng Thất Huyết Đồng chúng ta cũng có, ta đoán chính là bản thổ của Hải Thi tộc, bây giờ nơi đó cũng coi như là mảnh tạo hóa của Thất Huyết Đồng chúng ta.”

Cứ như vậy trong khi Tam sư huynh giới thiệu, một nhóm ba người bọn họ cũng chậm rãi đi đến trung tâm của tòa thành này, chỗ này có một tòa kiến trúc rất xa hoa, được xây dựng ở bên cạnh một nhánh sông.

Tòa kiến trúc này có hình thể ngũ giác và chiếm diện tích rất lớn, có thể thấy nước sông chạy qua bị nó dẫn vào, sau khi trải qua xử lý liền được chia làm nhiều phần, chảy vào các khu vực khác biệt trong tòa kiến trúc này.

Nơi đây rõ ràng vô cùng náo nhiệt, đông đảo rất nhiều đệ tử nam nữ ra ra vào vào, quần áo từng người cũng đều khác biệt, hiển nhiên là có đủ loại tu sĩ của đủ tông môn trong này, không chỉ riêng là bảy tông, trong này còn có rất nhiều đệ tử của 130 tông bên ngoài tới lui.

“Chính là chỗ này.” Ánh mắt đội trưởng lập tức sáng lên, lôi kéo Hứa Thanh và lão Tam nhanh chóng đi vào, lão Tam chủ động tiến lên nộp một chút phí tổn, ba người rất nhanh được dẫn vào một cái tiên trì thật lớn.

Trong tiên trì lượn lờ từng đám sương mù như ẩn như hiện, có thể thấy được bên trong có cả nam lẫn nữ, quần áo của bọn họ đều rất đơn giản, lộ ra không ít, nhưng nhân số không nhiều lắm, có người đang xì xào bàn tán, có người đang nhắm mắt tu hành.

Từng đám sương mù lượn lờ, tầm nhìn cũng không hề rõ ràng.

Sau khi đến nơi đây, Hứa Thanh lập tức cảm nhận được linh khí trong tiên trì rất nồng đậm, bên trong còn ẩn chứa một loại cảm giác thuần khiết, vậy mà lại mảy may không có chút dị chất.

Nếu như tu sĩ ngâm mình ở, theo họ thổ nạp thì tất nhiên có thể quét đi bộ phận dị chất trong cơ thể.

Mặc dù hắn không có dị chất, nhưng nếu như tu luyện ở nơi đây, vậy thì hiệu quả cũng là làm chơi ăn thật.

“Quả nhiên là cùng nhau tắm nha.” Đội trưởng ho khan một tiếng, lập tức cởi quần áo ra và chỉ mặc một cái áo đơn giản đi vào trong hồ, Tam sư huynh cũng là như thế, Hứa Thanh hơi do dự một chút, sau đó cũng dứt khoát cởi áo ngoài ra, bước vào trong hồ nước, sau đó liền tìm một địa phương khoanh chân ngồi xuống.

Nước ấm vừa phải, sau khi toàn thân sũng nước liền có một hồi cảm giác sảng khoái tràn ngập trái tim, linh khí cũng lập tức theo lỗ chân lông toàn thân tràn vào trong cơ thể, khiến cho tu vi của Hứa Thanh cũng chậm rãi tự động vận hành.

Mà vị trí của ba người bọn họ cũng thuộc về một nơi hẻo lánh, vả lại cũng có một chút che lấp, giả dạng làm tu sĩ của liên minh cho nên người ngoài rất khó phát hiện.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, lần lượt có tu sĩ đến và đi.

Dần dần sau khi trôi qua hơn một canh giờ, bên ngoài giống như đã phát sinh sự tình trọng đại gì đó, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả tu sĩ Liên Minh Thất Tông trong ao cũng đều nhao nhao nghị luận lên.

“Thất Huyết Đồng mạnh như vậy sao!”

“Ta vừa mới nghe được tin tức, vừa rồi Đại điện hạ đệ tam phong của Thất Huyết Đồng đã đi thách thức thiên kiêu của Liệp Dị Môn, một hơi chiến ba người, đánh bại hai người và đánh một trận không phân thắng bại cùng Trần Vân Hoa nổi danh cùng Tư Mã Lăng, mà Tư Mã Lăng thì lựa chọn tránh chiến!”

“Bên Đại Diễn Đạo Cung cũng là như thế, Đại điện hạ đệ tứ phong của Thất Huyết Đồng điểm thẳng mặt khiêu chiến để khiêu chiến, nghe nói đánh cực kỳ kịch liệt, cuối cùng mạnh miệng thả lời, nói tất cả mọi tu sĩ có cảnh giới phía dưới Kết Đan chưa mở Thiên Cung, cứ việc tới chiến.”

“Nghe nói lúc trước thiên kiêu của các tông trong liên minh chúng ta đi tới Thất Huyết Đồng thì một đường hát vang, bây giờ xem ra là do Thất Huyết Đồng ẩn tàng quá sâu, lần này đến cũng định lập uy lại đấy.”

Nghe đến mấy cái nghị luận này, ba người Hứa Thanh ngồi ở trong góc cũng mở mắt ra nhìn nhau một cái, đội trưởng bỗng nhiên thấp giọng mở miệng.

“Đây là một cơ hội phát tài.” Nói xong liền nhìn Hứa Thanh.

“Đại sư huynh nói đúng, chúng ta cũng nên hoạt động một chút, có lẽ có thể thắng lợi trở về.” Tam sư huynh nộ ra biểu cảm ôn hòa, cũng tương tự nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu liền mở miệng.

“Chia thế nào?”

Chương 610: Trên dưới đều âm (1)

“Chuyện này lão Tam chịu trách nhiệm tuyên truyền, ta chịu trách nhiệm tiếp đãi, Hứa Thanh ngươi coi như là tiền đặt cược là được, ngươi bốn, hai ta ba.”

Đội trưởng nhanh chóng mở miệng.

“Không sai, ta đi tuyên truyền, nói Hứa Thanh cũng muốn thách thức thiên kiêu của liên minh.” Tam sư huynh cười tủm tỉm, nhẹ giọng mở miệng.

“Đúng đó, nói lần này hắn không phải thách thức toàn bộ, mà chỉ chọn lựa mấy người, tiến hành cuộc chiến sinh tử!” Đội trưởng lấy một quả táo ra, cắn một miếng.

“Danh sách cụ thể còn chưa quyết định, ta đang cân nhắc xem phải thách thức ai.”

Sau khi Hứa Thanh suy nghĩ một chút liền mở miệng, ba người nhìn nhau một cái.

Đội trưởng cười nhạt và vẻ mặt Tam sư huynh ôn hòa, còn ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh.

“Quyết định như vậy đi, những người kia của liên minh đều không phải là người ngu, hễ có chút đầu óc cũng sẽ nghĩ tới việc tặng chút đồ vật để vượt qua sóng gió.” Đội trưởng ho khan một tiếng, nhìn chung quanh một chút.

“Hai ngươi cứ tiếp tục, ta đi dạo qua tiên trì khác một chút, nơi đây quá ít nữ đệ tử.” Nói xong đội trưởng liền đứng dậy rời khỏi, Tam sư huynh cũng duỗi lưng một cái và chào hỏi một tiếng với Hứa Thanh, sau đó với vẻ mặt điềm đạm dần tiến tới gần những đệ tử của các tông khác ở trong này, bộ dáng cả người lẫn vật vô hại.

Hứa Thanh không để ý tới, nhắm mắt lại lặng lẽ thổ nạp.

Nhưng rất nhanh Hứa Thanh bỗng mở mắt ra, nhìn qua một người nữ đệ tử với sắc mặt ửng đỏ của liên minh đang nhích lại gần mình, sau khi tới gần liền cẩn thận ngồi xuống.

Về phần Tam sư huynh, Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, phát hiện gã và một đám đệ tử liên minh đang cười cười nói nói, bộ dáng rất là hòa thuận.

Hứa Thanh trầm mặc, bởi vì linh khí của tiên trì rất đậm, cho nên hắn đã tản ra một chút ngụy trang của mình.

Mặc dù không hoàn toàn tản ra, nhưng trừ phi là người quen thuộc, nếu không rất khó có thể dùng mắt nhận ra, nhưng cho dù chỉ để lộ ra một bộ phận thì dung nhan của hắn vẫn hiện ra một vẻ đẹp rất yêu dị, cực kỳ tuấn mỹ.

Sau khi suy tư một phen, Hứa Thanh vẫn tiếp tục nhắm mắt đả tọa, nhưng không lâu về sau hắn lại mở mắt ra.

Chung quanh hắn lại có ba người nữ đệ tử nữa tới, cả đám ngồi ở chung quanh hắn và xì xào bàn tán với nhau, giống như đang thảo luận về tướng mạo của hắn, thậm chí còn có một nữ đệ tử gan lớn, sau khi chú ý thấy Hứa Thanh mở mắt liền khẽ cười một tiếng.

“Vị sư đệ này, ngươi là người của tông nào vậy, ta thấy ngươi hơi lạ mặt à nha.”

Hứa Thanh không nói chuyện, lại nhắm nghiền hai mắt.

Thời gian trôi qua, một lúc lâu sau đội trưởng cầm theo quả táo ngâm nga khúc hát từ đằng xa trở về, y cảm thấy đi tiên trì khác cũng không có ý nghĩa, nữ đệ tử càng ngày càng ít, vì vậy liền trở về nơi này tìm Hứa Thanh và lão Tam.

Nhưng khi đi tới gần tiên trì, sau khi thấy rõ tình huống nơi đây thì đôi mắt đội trưởng chợt trợn to, cả người đơ ra và quả táo trong miệng cũng quên ăn, ngơ ngác nhìn cái tiên trì trước khi rời đi vốn còn rất vắng vẻ.

Nhưng khi y trở lại nơi này đã trở nên đông đảo tu sĩ, mà hơn phân nửa đều là nữ đệ tử.

Lão Tam ngồi một bên của tiên trì, trái ôm phải ấp đang nhỏ giọng nói chuyện cùng 3-5 người nữ đệ tử, thi thoảng lại khiến cho những nữ đệ tử kia phát ra tiếng cười.

Mà một bên khác bóng dáng Hứa Thanh ở trong góc cũ đã biến mất, vị trí bốn phía lúc trước hắn ngồi đều là nữ tu.

Một màn này khiến cho đội trưởng thở dài, lúc này coi như y đã biết vì sao những tiên trì khác ít nữ đệ tử rồi, thế nên không phục, đi nhanh vài bước cũng xông xuống dưới tiên trì.

Nhưng người ở đây quá nhiều, đội trưởng đang muốn đi vào thì có một nữ đệ tử khuôn mặt hơi tròn bất mãn ngẩng đầu, nhìn y một cái.

“Nơi đây hết chỗ rồi, ngươi là một đại nam nhân còn tới đây làm gì, đi tới tiên trì khác không được sao?”

Mắt thấy đại sư huynh bị quở trách, lão Tam nở nụ cười vỗ vỗ người nữ đệ tử bên cạnh, đứng dậy rời khỏi tiên trì, lôi kéo đội trưởng vẻ mặt phiền muộn rời khỏi.

“Tình huống như thế nào, lão Tứ đâu rồi?” Đội trưởng quay lại nhìn về tiên trì.

“Lão Tứ đã sớm rời đi, về phần tình huống nơi đây như thế nào, đại sư huynh ngươi còn không đoán ra sao!”

“Đúng là hồng nhan họa thủy.” Đội trưởng lần nữa thở dài.

Mà lúc này Hứa Thanh đã về tới chỗ ở của mình rồi, hắn đang khoanh chân đả tọa, linh khí trong cơ thể rất nồng đậm. Không thể không nói, nước của Uẩn Tiên Cổ Hà đúng là rất kỳ dị, Hứa Thanh cảm thấy nếu như tu hành lâu dài ở trong đó, coi như là trên người dị chất nhiều hơn nữa cũng sẽ từ từ càng ngày càng ít.

Mặc dù không thể nào tiêu tan sạch hết, sẽ lại từ từ sinh sôi, nhưng nếu trường kỳ tu hành trong đó, có thể khiến cho dị chất trong cơ thể trở nên cực kỳ bé nhỏ.

“Khó trách liên minh mở ra pháp bảo Cấm Kỵ để tiêu diệt Thiểu Ti tông, phá hủy con đập bên trên, giải phóng nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.” Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía đông xa xa.

Nơi đó là khu vực của Thái Ti Tiên Môn, cũng là nơi Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà chảy vào cùng chảy ra, có ba thành khúc sông của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà nằm ở trong phạm vi của Thái Ti Tiên Môn.

Có thể tưởng tượng, Thái Ti Tiên Môn có được cái vị trí này, tự nhiên là người thu lợi lớn nhất.

Hứa Thanh nhắm mắt, tiếp tục đả tọa.

Qua một đêm.

Khi sáng sớm ngày thứ hai đến, đoàn thương thảo của Thất Huyết Đồng cũng bắt đầu chính thức tiếp xúc với Liên Minh Thất Tông, cả hai thương nghị lựa chọn địa điểm sáp nhập và tất cả tình huống chi tiết khi di chuyển.

Việc này liên quan đến cả một thượng tông nhập vào, cho nên đã định trước là không thể nào kết thúc nhanh chóng được, các vấn đề bên trong đều cực kỳ pha tạp, như trận pháp tiếp dẫn, như tiếp nhận thương mại, cùng với cải biến pháp tắc và điều lệ….

Hứa Thanh với tư cách là người tham gia dự thính, nhưng sau khi tham dự một nửa hắn liền cảm thấy nhàm chán, dứt khoát trở về chỗ ở tiếp tục tu hành, hắn đã hoàn toàn dung nhập chiếc mệnh đăng bảy màu vào trong cơ thể, mà sau khi hoàn toàn nắm giữ chiếc mệnh đăng này, Hứa Thanh liền phát hiện một cái biến hóa rất thú vị.

Đó là sau khi có hai cái mệnh đăng, chúng nó liền có sự gia trì cho nhau!

Điểm này khiến cho Hứa Thanh nổi lên hứng thú rất lớn, cho nên lại càng đặt thêm nhiều tinh lực hơn ở trên điều này, cẩn thận thăm dò và thử nghiệm.

Mà cũng không ít điện hạ lựa chọn không đi dự thính giống hắn, phần lớn cũng chỉ lộ mặt sau đó liền tìm một lý do chạy đi, bắt đầu phần thách thức của riêng mình.

Rất nhanh, đệ tử các tông trong liên minh cũng trở nên oanh động.

Điện hạ các phong của Thất Huyết Đồng cực kỳ phách lối khiêu chiến bọn họ, thanh thế to lớn, nhất là đệ nhất phong, lấy Nhị điện hạ làm đại biểu, đi thẳng đến Lăng Vân kiếm tông.

Các phong khác cũng đều là như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, cao tầng đang thương nghị chi tiết, còn đệ tử thì chiến ý ngập trời, khiến cho bên trong liên minh liên tiếp dấy lên các loại nghị luận, ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Chương 611: Trên dưới đều âm (2)

Cho đến ngày thứ ba, từng phương pháp di chuyển sáp nhập vào đã được song phương đại biểu không ngừng thương nghị xong, lần thách thức của các phong Thất Huyết Đồng đối với bảy tông cũng đã đến hồi gay cấn, mặc dù thắng bại đều có, nhưng rõ ràng là khí thế của Thất Huyết Đồng đang trở nên cao hơn.

Nhất là khi một cái tin tức truyền ra, lập tức khiến cho toàn bộ đệ tử liên minh hoàn toàn vang động.

Tin tức này có liên quan tới Hứa Thanh, đó là hắn muốn lựa chọn mục tiêu để khiêu chiến.

Tin này vừa ra thì các thiên kiêu trong liên trong minh liền cảm thấy bất an, bọn họ biết rõ thực lực của Hứa Thanh thế nào, là như Thánh Quân Tử lúc trước của bọn họ, chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa, có thể đánh một trận cùng Kim Đan một tòa Thiên Cung.

Loại tu sĩ tuyệt thế kinh khủng như thế, không người nào nguyện ý đi giao thủ cùng hắn cả, nhất là bên trong tin tức còn nói thêm, đây là cuộc chiến sinh tử, điều này càng khiến cho nhân tâm kinh hãi.

Nếu mà tránh chiến, vậy coi như là chấm dứt thể diện, vì thế trong đó có những kẻ thông minh như Chu Khải Phàm, sau khi nghe tin liền bí mật nghĩ đến đội trưởng, lập tức đưa tặng lễ vật để thể hiện thiện ý.

Việc này rất nhanh đã được truyền ra bên ngoài, các thiên kiêu khác của Liên Minh Thất Tông cũng lo lắng mình bị khiêu chiến, đều bí mật an bài tùy tùng của mình tới tiếp xúc và biểu lộ thiện ý.

Chuyện này tự nhiên cũng truyền đến trong tai cao tầng của liên minh, thế nên ngày hôm nay khi đã thương thảo toàn bộ chi tiết cũng không sai biệt lắm với Thất Huyết Đồng, cả hai hầu như đã đạt thành nhận thức chung, người đại biểu của liên minh bỗng biểu đạt sự bất mãn của mình với Thất gia của Thất Huyết Đồng.

"Đệ tử Thất Huyết Đồng các ngươi khiêu chiến thách thức đệ tử các tông khác trong liên minh thì cũng đành, coi như là hai bên so tài lẫn nhau."

"Nhưng Hứa Thanh có chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa mà còn muốn đi khiêu chiến, đây chẳng phải là cố tình ức hiếp người khác sao, lúc trước mọi người không phải liên minh, nhưng bây giờ chúng ta đã là người một nhà rồi mà!"

"Không phải vẫn chưa có thách thức à." Thất gia cười mở miệng.

"Điều quá phận nhất chính là cái này đó, lão Thất, mấy người đệ tử của ngươi đấy, rõ ràng là đang câu cá! Thậm chí lão đại của nhà ngươi còn bóng gió thả lời nói ra ngoài, nói ai cho ít thì sẽ viết tên người đó trên danh sách của cuộc chiến sinh tử."

"Cái này thì hơi quá đáng rồi, tham lam, không biết bọn chúng học theo ai nữa!"

Thất gia vội vàng ho một tiếng.

"Đúng là có chút khó coi, nhưng mà bọn nó đều là trẻ con, chơi đùa mà thôi, các ngươi còn tưởng là thật sao! Đúng rồi, ta còn có một nghi vấn về việc sau khi tông ta chuyển đến, về quyền hạn với trận pháp nơi này, tiếp tiếp tiếp, chúng ta tiếp tục thảo luận cẩn thận thêm một hồi."

Đại biểu liên minh nghe vậy liền câm nín, thầm nghĩ ngươi đang cố ý nói lệch cái gì đấy, đáy lòng cả đám không khỏi có chút dự cảm xấu đối với tương lai của Liên Minh Bát Tông.

Bọn họ thật sự cảm thấy, Thất Huyết Đồng này giống như mang theo khí thế của bọn thổ phỉ vậy.

"Ít năm trước đây không như vậy cơ mà..." Đại biểu của liên minh thở dài, có chút không còn lòng dạ nào, nhưng Thất gia cười tủm tỉm lôi kéo bọn họ, rất nghiêm túc thảo luận tiếp.

Cứ như vậy thời gian lại trôi qua hai ngày, lần thương nghị chi tiết giữa Thất Huyết Đồng và liên minh cũng đã hoàn toàn hoàn thành, cũng chính thức kết minh thành một, thông cáo cho toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, khiến cho thế lực khắp nơi bên trong Nghênh Hoàng Châu chú ý tới việc này cũng bắt đầu đánh giá lại đối với cái Liên Minh Bát Tông.

Mà sơn môn Thất Huyết Đồng ở Nam Hoàng Châu cũng đồng thời nhận được lệnh đến từ lão tổ, bắt đầu lên nhật trình di chuyển tông môn, nội dung nhật trình là dựa theo kế hoạch, trong vòng một tháng phải hoàn thành dời tông.

Mặt khác thì bên trong liên minh cũng sẽ kiến tạo một truyền tống trận, khiến cho Thất Huyết Đồng có thể thuận lợi đến hơn.

Đồng thời thì lần thách thức của các vị điện hạ phong khác với bảy tông vẫn còn tiếp tục, nhưng hôm nay đã không có nhiều người chú ý tới việc này cho lắm, bây giờ tất cả mọi người đều đang quan tâm tới bên phía Hứa Thanh, bọn họ đều muốn nhìn xem cuối cùng hắn muốn thách thức ai.

Dẫu sao số đệ tử đưa tặng thiện ý cũng không hề ít, mà trong khi mọi người đang chú ý đến phần sau của việc này, Thất gia liền trong ngày tìm tới, nghiêm túc quát tháo ba người đệ tử của mình ở trước mặt rất nhiều người.

Trong ngôn từ đều là cùng trong liên minh, không thể đi khiêu chiến sinh tử người khác, cũng nói loại chiến lực này của Hứa Thanh không thích hợp đi ức hiếp người một nhà trong liên minh.

Mà ba người Hứa Thanh cũng bày ra vẻ mặt xấu hổ, biểu hiện thái độ thành thực và bị sư tôn trực tiếp dùng gậy gõ tỉnh, cả đám cùng mở miệng nói là đã hiểu, cho nên đã hủy bỏ thách thức.

Điều này cũng khiến cho chuyện này được điểm xuống một chấm kết, giúp một kế hoạch được hoàn mỹ, đã có thể chốt lời và rút chân.

Một màn này, cũng khiến cho những người đệ tử của bảy tông đã đưa tặng thiện ý như Hoàng Nhất Khôn cùng với Ngô Khải Phàm chỉ có thể cười khổ, bọn họ tự nhiên nhìn ra đây là một tuồng kịch của bốn người sư đồ đệ thất phong Thất Huyết Đồng này.

“Thật âm hiểm!”

“Đường đường là Linh Tàng cảnh, thế mà lại phối hợp với mấy người đệ tử làm như vậy, nhưng chúng ta vẫn không thể nói cái gì, người ta mỗi một câu cũng đều đứng trên đạo lý nha.”

Ngay khi phần lớn đệ tử liên minh cảm thấy mình bị âm, bị chơi xỏ một vố, thì bên trong Liệp Dị Môn truyền đến một tiếng nổ vang, Tư Mã Như đi ra từ nơi bế quan, ả vẫn chưa đột phá thành công, tòa Thiên Cung thứ hai cũng chưa hình thành.

Nhưng nhìn đệ đệ thê thảm của mình, lại nghĩ tới phân thân của mình bị đối phương tiêu diệt và thôn phệ khiến bản thân rất nhục nhã, vì vậy đã sớm xuất quan.

Chuyện thứ nhất sau khi xuất quan, đó là đưa một phong chiến thư đi tới Thất Huyết Đồng.

Thách thức Hứa Thanh!

Trong khoảng thời gian ngắn việc này lập tức khiến bát phương vang động, phải biết rằng Tư Mã Như là Kim Đan đã mở Thiên Cung, ả đưa thư khiêu chiến nhìn như lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng tất cả mọi người lại không hề cảm thấy như thế, mà lại cảm thấy đây là một trận đánh ngang nhau của hai bên.

Bởi vì sau khi Hứa Thanh thay thế Thánh Quân Tử, dĩ nhiên đã trở thành thiên kiêu đệ nhất của Liên Minh Bát Tông, chiếc lực có thể trấn áp Kim Đan đã mở một tòa Thiên Cung.

Trận chiến này, Hứa Thanh thân là đệ tử xuất sắc nhất của Thất Huyết Đồng, hắn không tiện cự tuyệt, mà Thất gia cũng đã truyền lời tới hắn.

“Bình thường cần ẩn tàng, lúc cần thiết thì buông tay đánh một trận, đánh ra uy thế của tông ta. Mặt khác, nữ nhân Tư Mã Như kia có hai trái tim, trái tim bên phải có trọng dụng với ngươi sau này!”

Sau khi Hứa Thanh suy nghĩ một chút, trong mắt của hắn liền lóe lên sát cơ, nghĩ đến thu hoạch khi nghiên cứu mệnh đăng bảy màu của mình trong khoảng thời gian này, vì vậy liền chuyển lời lại cho Tư Mã Như một câu.

“Chỉ chiến sinh tử, đồng ý liền chiến.”

Chương 612: Trấn áp Tư Mã Như! (1)

Sau khi đệ tử của Liệp Dị Môn dung nhập huyết mạch quỷ dị liền có thể trấn quỷ, không những bọn họ biến thành cực kỳ âm trầm mà cũng trở nên điên điên khùng khùng, lệ khí rất nặng, dù nhìn từ mặt ngoài giống như bình thường, nhưng trên thực tế thì tính cách đã sớm vặn vẹo, ai cũng không ngoại lệ.

Đối với bọn họ mà nói, cho dù thân thể tàn tật cũng không coi vào đâu.

Bởi vì sau khi bọn họ cùng cộng sinh với quỷ dị, sự hành hạ trong tâm linh đã vượt qua xa xa nỗi đau trên thân thể, mỗi ngày đều phải thừa nhận chịu đựng sự đau đớn và cắn trả không cách nào tưởng tượng.

Liệp Dị Môn cũng luôn thăm dò tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề này trong nhiều năm, cũng đã thử qua rất nhiều biện pháp nhưng hiệu quả đều không được tốt cho lắm.

Dẫu sao thì bản thân của quỷ dị chính là thuộc về loại hung lệ, lại còn có liên quan tới sự ảnh hưởng của nửa khuôn mặt Thần Linh, muốn không bị nó ảnh hưởng thì nhất định phải dùng tu vi cao hơn trấn áp.

Nhưng cho dù tu vi cao hơn, thì khi đó cũng đại biểu có thể phong ấn vào loại quỷ dị kinh khủng hơn, có rất ít người có thể vượt qua được sự hấp dẫn khi chiến lực tăng nhanh vượt bậc, mà một khi dung nhập ...lại phải tăng cao tu vi lên mới có thể cân bằng.

Đây chính là một cái vòng tuần hoàn chết, không ngừng đột phá và không ngừng dung nhập quỷ dị, khiến cho bọn họ từ trên xuống dưới hay từ trong ra ngoài, đều tràn ngập vẻ âm u tà dị.

Thế nên trong tâm của đệ tử Liệp Dị Môn phải chịu đau khổ cực lớn, do đó phản ứng ra bên ngoài chính là tính cách vặn vẹo và lệ khí cực lớn, còn có các loại hành động như hành hạ tàn nhẫn kẻ khác đến chết. Cũng đồng dạng khi đệ tử Liệp Dị Môn điên cuồng mất khống chế, cũng khiến cho những tông khác vô cùng đau đầu.

Giờ phút này, hầu như ngay khi thu được câu trả lời của Hứa

Thanh, Tư Mã Như đã không kìm nén được lệ khí trong nội tâm, không để ý tông môn khuyên bảo, dù tông chủ báo cho ả biết là khả năng thất bại của ả rất cao, ả vẫn quyết tâm như cũ, lập tức lao ra khỏi sơn môn của Liệp Dị Môn, hóa thành một đạo cầu vồng bay lên không trung, bay thẳng về phía khu thành của Thiên Giám Bảo tông, thẳng tới dịch quán của Thất Huyết Đồng.

Ả tiêu sái chấp thuận, khiến cho tu sĩ các phương của Liên Minh Bát Tông đều lập tức chú ý tới, bởi vì thật sự là khí thế của Tư Mã Như quá mạnh mẽ.

Lúc này ả đứng ở trên không trung, trên người mặc một trường bào màu trắng rộng thùng thình, một đầu tóc đen tung bay trong gió, đỉnh đầu thình lình có một tòa Thiên Cung mênh mông như ẩn như hiện.

Từ trên người tràn ra một luồng chấn động kinh khủng, đồng thời cũng có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong nội cung có một người lùn toàn thân hư thối héo rũ đang bị trấn áp, tạo thành một khối quỷ đan.

Ở trái phải hai bên Thiên Cung cũng có vô số quỷ dị bị trấn áp, từng con phát ra tiếng kêu rên thê lương.

Mà ngay phía sau lưng của Tư Mã Như còn nổi lơ lửng một khối thịt tròn thật lớn, bộ dáng của khối thịt tròn này tương tự như những cái tiểu cầu hoạt bát lanh lợi khi ả đến Thất Huyết Đồng lúc trước, chỉ là cái khối thịt này càng lớn hơn mà thôi.

Trong miệng nó còn truyền ra một giọng nói bén nhọn.

“Một người hai người ba người mười người, chúng ta dùng bàn tay nhỏ bé gõ trước, sau đó lại móc tim phổi ra, chỉ còn một cái đầu nhỏ, xoay từng vòng thật đáng yêu.”

Giọng nói vô cùng chói tai truyền khắp bát phương, Tư Mã Như với tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng sắc mặt trắng bệch như người chết, kéo theo một đạo cầu vồng trải dài trên bầu trời, đã đến trên không của dịch quán Thất Huyết Đồng, khi cúi đầu còn cố ý lộ ra một nụ cười thanh nhã, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, ta đã đến.”

Giọng nói tuy rất nhẹ nhàng nhu hòa, nhưng trong mắt lại xuất hiện từng sợi tơ máu, toàn thân tản mát ra từng luồng uy áp đáng sợ, thậm chí còn dẫn động mây mù từ bốn phương hội tụ, hình thành một tầng mây hình đầu người dữ tợn.

Cuồng phong gào thét, khối thịt tròn phía sau nàng cũng phát ra âm thanh càng thêm bén nhọn, trực tiếp đập tới dịch quán Thất Huyết Đồng đang ở.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khối cầu thịt này lập tức đã bị một cỗ đại lực oanh kích, bị đánh bay ngược lại, trong miệng cũng truyền ra âm thanh thảm thiết thê lương, có thể nhìn thấy thân thể của nó rõ ràng đã thiếu đi một khối.

Thân ảnh Hứa Thanh cũng lập tức đi ra từ trong dịch quán, một bước đạp thẳng lên trời.

Theo hắn tiêu sái bay ra, hai cái ô cũng ngay lập tức hình thành ở trên đầu của hắn.

Thất sắc chiếu rọi, phong ngâm vọng thiên.

Hắc ô che phủ, phần hỏa thôn địa.

Phía sau còn có Kim Ô biến ảo hiện ra, ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng Hi..i…iiii, khí thế xông thẳng lên trời cao, đuôi lửa khoác qua trên người Hứa Thanh hóa thành một chiếc Đế bào, bên trên còn có từng ngọn lửa nhảy múa phiêu tán lượn lờ.

Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn qua Tư Mã Như, lúc trước Hứa Thanh đã từng trấn giết qua phân thân của đối phương ở trong Thất Huyết Đồng, cho nên lúc này cũng không có bất kỳ cái gì để nói cả, chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa ầm ầm bộc phát, trực tiếp đánh một quyền về phía Tư Mã Như!

Thất gia đã yêu cầu, muốn hắn đánh ra uy phong của Thất Huyết Đồng, nếu đã như thế, Hứa Thanh vừa ra tay liền dùng toàn bộ lực lượng.

Một quyền này hội tụ lực lượng của 101 pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh, hội tụ cả công pháp Kim Ô, hội tụ uy lực của ba đoàn mệnh hỏa, hội tụ thần vận của hai ngọn mệnh đăng, trực tiếp khiến chiến lực tăng lên sáu đoàn mệnh hỏa đỉnh phong.

Bầu trời bốn phía giống như lập tức lõm vào, đầu người do mây mù hình thành trực tiếp tan vỡ, quả cầu thịt to cũng hoảng sợ rút lui. Tư Mã Như chợt phất tay và Thiên Cung trên đỉnh đầu lập tức trấn áp về phía Hứa Thanh.

Một tòa Thiên Cung cũng là chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa, trong nháy mắt liền va chạm cùng một quyền của Hứa Thanh.

Âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc, mây xanh nhốn loạn, vang vọng bát phương.

Thiên Cung của Tư Mã Như rung lắc, dưới một quyền bao gồm toàn bộ chiến lực của Hứa Thanh thì trực tiếp bay ngược lại, Tư Mã Như chấn động toàn thân, trong tiếng nổ vang và thân thể cũng cuốn ngược lại, bị đánh bay ra bên ngoài trăm trượng.

Hứa Thanh ở trên không trung, lông tóc không tổn hao gì, một màn phòng hộ bảy màu bảo vệ bản thân, hắc ô thủ hộ thần hồn, bản thân hắn có sáu đoàn mệnh hỏa, vậy thì chiến lực sáu đoàn mệnh hỏa một chút cũng không phá vỡ được phòng hộ của hắn.

Giống như lúc trước Thánh Quân Tử cũng có mệnh đăng bảy màu phòng hộ, khiến cho Hứa Thanh cực kỳ đau đầu, hắn phải dựa vào đủ loại bố trí mới khiến cho lớp phòng hộ của ngọn mệnh đăng này lộ ra một lỗ hổng, sau khi đoạt được ngọn mệnh đăng này, trải qua quá trình nghiên cứu thì hắn càng cảm thụ sâu hơn về màn phòng hộ của ngọn mệnh đăng.

Ngọn mệnh đăng này chẳng những có được lực lượng phòng hộ mà còn có cả lực lượng phản chấn. Sau khi Hứa Thanh nghiên cứu liền phát hiện, có hai ngọn mệnh đăng thì cả hai ngọn mệnh đăng này giống như có sự gia trì qua lại lẫn nhau.

Tác dụng gia trì cho nhau đó đã thể hiện rõ ràng ở trên chiếc mệnh đăng bảy màu lúc này, đó là lực phản chấn của nó rõ ràng vượt trội hơn trạng thái vốn có mà Thánh Quân Tử hôm ấy thể hiện ra.

Đây chính là lý do vì một quyền của Hứa Thanh liền đánh lui Tư Mã Như, đó cũng là lý do tại sao hắn cảm thấy mình có thể trấn giết Tư Mã Như.

Sáu đoàn mệnh hỏa cộng thêm lực lượng phản chấn, khiến cho Hứa Thanh đã không kém gì bảy đoàn mệnh hỏa.

Chương 613: Trấn áp Tư Mã Như! (2)

Hiển nhiên Tư Mã Như không thể nào biết được điểm này, dẫu sao ả cũng không có tư cách thu được mệnh đăng.

Mà có lẽ Thánh Quân Tử cũng không biết sau khi có hai ngọn mệnh đăng thì cả hai sẽ có tác dụng gia trì qua lại lẫn nhau, sự gia tăng này không phải đơn giản giống như là một thêm một bằng hai.

Cho nên lúc này sắc mặt của Tư Mã Như hoàn toàn biến hóa, phun máu tươi ra và trong mắt cũng lộ ra một tia không cách nào tin.

Mà không chỉ riêng ả, đồng dạng cũng chấn động còn có toàn bộ người trong Liên Minh Bát Tông đang chú ý một trận chiến này, dù sao thì Hứa Thanh cũng là thiên kiêu đệ nhất mới của Liên Minh Bát Tông, đây còn là trận chiến đầu tiên của hắn trong Liên Minh Bát Tông, cho nên chắc chắn sẽ khiến không ít người chú ý.

Nhưng giờ phút này, tâm thần của tất cả bọn họ đều nhao nhao chấn động.

“Đây là chiến lực bảy đoàn mệnh hỏa!”

“Tư Mã Như đã chủ quan, lực lượng một tòa Thiên Cung còn chưa đủ để trấn áp Hứa Thanh.” Bên trong dịch quán, mọi người của Thất Huyết Đồng cũng đang chú ý, sau khi nhìn thấy một màn như vậy, điện hạ của những phong khác cũng đều nhao nhao cảm khái, chấn động trong lòng cũng không hề ít hơn người của liên minh.

Đội trưởng cũng đang chú ý, y vừa cầm quả táo vừa ăn, vừa nhìn một màn này, trong thần sắc cũng lộ ra vẻ cảm khái.

“Cũng may lúc trước ta nuốt được nửa cái mũi, nếu không ... có khi thật sự đánh không lại rồi, nhưng ta nghĩ rằng tiểu Thanh thật ra vẫn còn ẩn tàng... Tiểu tử đó, quá nhiều át chủ bài.”

Trong khi toàn bộ những người quan sát cuộc chiến này chấn động trong lòng, thân thể Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái, với tốc độ kinh người thẳng cái liền đến gần Tư Mã Như, sau khi tới gần lại lần nữa tung một quyền.

Tiếng nổ vang lên, Tư Mã Như muốn phản kích nên lấy ra pháp khí của mình và thả hết quỷ dị ra ngoài, nhưng lại nhìn thấy từng đạo hư ảnh quỷ dị bốn phía sau khi phóng tới Hứa Thanh, lại hoàn toàn không thể phá vỡ được lớp phòng hộ của hai ngọn mệnh đăng, cả thân và hồn đều là như thế.

Thân thể của ả lần nữa bị đánh lui và trong Thiên Cung chấn động, Hứa Thanh lại một lần tới gần, đồng dạng hạ xuống một quyền.

Dù cho Tư Mã Như muốn vùng vẫy và phản kích như thế nào, dù từng đạo quỷ dị bay ra thôn phệ cắn xé, tất cả thủ đoạn đều vô sự vô bổ, chiến lực của ả chưa đủ, trừ phi ả tấn cấp hai tòa Thiên Cung, bằng không mà nói ...những quỷ dị phong ấn của ả không cách nào có thể uy hiếp được Hứa Thanh.

Dưới sự bộc phát của Hứa Thanh, Thiên Cung của ả ầm ầm chấn động và càng lúc càng lắc lư mãnh liệt, thân thể bị Hứa Thanh một quyền lại tiếp một quyền, trực tiếp oanh kích đánh bay ả lên trời mà không cách nào hạ xuống, càng lúc càng cao. Lúc này trong mắt Tư Mã Như cũng lộ ra sự điên cuồng, bấm niệm pháp quyết lấy ra một khối thủy tinh huyết sắc được phong ấn, vừa nhìn qua khối thủy tinh này liền biết nó là vật phi phàm, nhưng lại bị Tư Mã Như lập tức bóp nát.

Người lùn héo rũ ở bên trong Thiên Cung chợt mở mắt ra, lộ ra vẻ khát máu tàn nhẫn, bộc phát khí thế và đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Thân thể Hứa Thanh dừng lại, không hạ quyền xuống nữa mà thần sắc bình tĩnh, giơ tay phải lên.

Trong thời gian ngắn gió giục mây vần và thiên địa biến sắc, hình như có một đám thần vận ý không nói ra được hội tụ từ bát phương, trực tiếp hóa thành một thanh Thiên Đao màu tím.

Hôm nay Thiên Đao đã không còn là hư ảo như trước nữa, mà đã trở thành thực chất, ngay sau khi xuất hiện liền khiến cho toàn bộ người thấy cũng phải kinh hô trong lòng, mà điều làm cho bọn họ càng thêm kinh hô, đó là trên bầu trời không chỉ xuất hiện một thanh Thiên Đao.

Mà là bảy thanh!

Bảy thanh Thiên Đao trong thời gian ngắn lập tức hình thành khiến thiên địa chấn động, theo tay phải Hứa Thanh hạ xuống, bảy thanh Thiên Đao như là thiên phạt, từ bảy phương hướng mang theo uy thế không cách nào né tránh, không cách nào chống cự, hung hăng chém về Tư Mã Như đang lộ ra hoảng sợ và tòa Thiên Cung của ả ở giữa không trung!

Gió giục mây vần, thiên rung địa chấn.

Theo một tiếng kêu thê lương của Tư Mã Như, bảy thanh Thiên Đao đồng loạt chém vào trên Thiên Cung của ả khiến cho nó không ngừng chấn động mạnh, bên trong cũng truyền ra âm thanh rặc rặc và cuối cùng bị chém ra bảy đạo vết nứt cực lớn.

Mà người lùn trong đó cũng bị chấn động theo, vừa muốn phản kích nhưng sau lưng Hứa Thanh lập tức hiện ra Kim Ô, nó mang theo vẻ tham lam mà chăm chăm tập trung vào tên người lùn kia, tên người lùn trầm mặc và lần nữa ngồi xuống.

Kể từ đó bản thân Tư Mã Như thừa nhận lực trùng kích cực lớn, điên cuồng phun máu tươi và khí tức thân thể bất ổn tuột xuống, trong nháy mắt tiếp theo thân thể Hứa Thanh đột nhiên lao ra, tốc độ cực nhanh tựa như đã súc thế đã lâu, đến trước mặt Tư Mã Như, tay phải giơ lên và xuyên thấu vào trong ngực của Tư Mã Như để mò mẫm.

Hứa Thanh lập tức bắt được trái tim bên phải của Tư Mã Như, dưới âm thanh kêu gào thê lương của ả, bỗng nhiên kéo mạnh ra một cái.

Máu tươi phun ra, một trái tim màu đen hình dạng như hòn đá bị Hứa Thanh lôi ra, toàn bộ khí tức của Tư Mã Như lập tức sụp xuống, Thiên Cung phía sau gần như sắp tan vỡ tức thì, lúc này bỗng nhiên có một luồng gió âm lãnh thổi tới.

Cơn gió này mang theo một luồng lực lượng vô thượng, lập tức quấn lấy Tư Mã Như và trong chốc lát liền mang ả đi, tan biến vô ảnh, chỉ còn lại một giọng nói âm lãnh vang vọng bát phương.

“Lão phu đã phá vỡ cuộc chiến sinh tử của hai người các ngươi, nếu như thế, coi như tặng khỏa Quỷ U Tâm kia cho ngươi vậy.”

Hứa Thanh lập tức rút lui, hai cái ô trên đỉnh đầu tỏa ra quang mang lập lòe chói mắt, Kim Ô phía sau cũng phát ra một tiếng Hi..i…iiii, cho đến khi lui ra phía sau 100 trượng Hứa Thanh mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía xa hơi nhăn mày lại, hắn cảm thấy một trận chiến này quá mức thuận lợi, có chút không đúng.

Mà lúc này thân ảnh của Thất gia cũng xuất hiện ở bên cạnh Hứa Thanh.

“Lão Tứ, không nên nghĩ quá nhiều, ân oán đã thanh toán, mà ngày sau nếu như nữ oa nhi Tư Mã Như kia hiểu lí lẽ, có lẽ còn phải cảm ơn ngươi, bây giờ ngươi còn không nhanh chóng đa tạ tông chủ Liệp Dị Môn tặng bảo sao?”

“Đa tạ Liệp Dị tông chủ!” Hứa Thanh lập tức chắp tay cúi đầu về phía Liệp Dị Môn.

Cùng lúc đó bên trong Nguyên Lão Viện của Liên Minh Bát Tông, tám thân ảnh khổng lồ ngồi ở, tất cả thu hồi thần niệm của mình.

Huyết Luyện Tử nhếch miệng cười một cái.

“Chư vị, đánh cược lúc trước ta thắng, dù đây là một cuộc giao dịch giữa tế tử kia của ta và Tư Mã gia của Liệp Dị Môn, nhưng các ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, tên đồ tôn này của ta rất là ưu tú, ta đưa ra đề nghị đổ dồn toàn bộ tài nguyên của liên minh vào cho hắn, các ngươi có thể suy nghĩ cân nhắc thật kỹ, dẫu sao thì đây mới là tư chất Cổ Hoàng, thân phận Đạo Tử thì chúng ta không cần, nhưng đãi ngộ siêu việt Đạo Tử là nên cho, yêu cầu này cũng không quá phận, các ngươi thấy đúng hay không!”

Bảy thân ảnh khác không hề nói chuyện nhưng đều ném ra một đạo ánh sáng bay tới, mà Lăng Vân lão tổ thì hừ lạnh một tiếng, ném xong liền đi.

Chương 614: Không phải đất lành (1)

Trận chiến kết thúc, danh tiếng của Hứa Thanh cũng cũng hoàn toàn truyền ra khắp Liên Minh Bát Tông, vang động tất cả 137 tông lớn nhỏ.

Thánh Quân Tử có thể đánh một trận cùng Kim Đan mở một tòa Thiên Cung, ngày ấy có thể trấn áp Đại điện hạ đệ nhất phong của Thất Huyết Đồng chỉ bởi vì Đại điện hạ vừa mới đột phá, Thiên Cung đầu tiên vẫn còn chưa được hình thành nguyên vẹn và chưa vững chắc, đã phải xuất quan sớm.

Mà Hứa Thanh nơi đây lại hoàn toàn bất đồng, hắn đã hoàn toàn trấn áp được Kim Đan mở một tòa Thiên Cung.

Phóng tầm mắt ra toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, người có thể làm được việc này cũng là phượng mao lân giác.

Nhất là Hứa Thanh vẫn còn chưa tới giới hạn cao nhất, hắn chỉ mới đốt lên ba đoàn mệnh hỏa.

Điều này khiến cho đệ tử của Liên Minh Bát Tông nhao nhao cải biến thái độ với Hứa Thanh, mặc dù cũng có người luôn giữ địch ý, nhưng càng nhiều người bắt đầu sinh ra sự sùng kính, mà trong này nhiều nhất là những…Nữ đệ tử.

Dẫu sao thì với dung nhan của Hứa Thanh, ở trong mắt của đội trưởng thì đây chính là đòn sát thủ vượt qua cả tu vi.

Nhưng mà cho dù bên ngoài đang như thế nào, từ sau trận chiến thì Hứa Thanh không xuất hiện bên ngoài dịch quán nữa, cả ngày đều ngồi tu luyện, hắn muốn làm cho hai ngọn mệnh đăng của mình càng hoàn toàn dung nhập và gia trì cho nhau thêm nữa.

Mặt khác Thất gia cũng đã nói cho hắn một việc, phía sau trận chiến với Tư Mã Như, thực ra là một cuộc giao dịch giữa Tư Mã gia cùng Thất Huyết Đồng.

Đồng thời, toàn bộ chi tiết sau khi Thất Huyết Đồng gia nhập vào liên minh cũng đã hoàn thành, mà địa điểm cũng đã được lựa chọn thành công.

Đây là chuyện cơ mật, coi như là người dự thính cũng rất khó biết được, toàn bộ đều là do Thất gia quyết định.

Cho nên đội trưởng và Hứa Thanh, còn có Tam điện hạ, tự nhiên là người biết được đầu tiên.

Mà lần này Hứa Thanh đi đến Nghênh Hoàng Châu thật ra còn có một nhiệm vụ, đó là nhiệm vụ mà trước khi hắn đi thì Trương Tam đã nhắc nhở với mặt mày hớn hở và kích động, kêu Hứa Thanh nhất định phải báo địa điểm mới của tông môn cho gã biết đầu tiên, cái này liên quan tới lợi ích rất lớn sau này.

Ví dụ như địa điểm giao giới, ví dụ như địa điểm đất trống bốn phía, thậm chí còn chọn địa điểm ở trong đất trống, dựa theo lời của Trương Tam, đây là loại việc ngàn năm một thuở.

Hiển nhiên Trương Tam cảm thấy đội trưởng không đáng tin cậy bằng, cho nên đã nghìn dặn vạn dò với Hứa Thanh, nhắc hắn nhất định không được quên.

Thế nên sau khi Hứa Thanh biết được việc này thì cáo tri cho Trương Tam biết đầu tiên, mà Trương Tam cũng là người có bản lĩnh, không tiếc đại giới dựa vào nhiều lần truyền tống, lập tức nhanh chóng chạy đến, sau khi tới cũng chỉ kịp gặp mặt cùng Hứa Thanh và đội trưởng một cái, sau đó liền bắt đầu lu bù với công việc.

Mà người cũng luôn bận rộn còn có Tam sư huynh, trong lúc bất động thanh sắc, gã đã bắt đầu bày ra bố cục của mình.

Sau đó, khi những vị điện hạ của những phong khác biết được tin tức này, tất cả cũng đều hiểu rõ tầm quan trọng của tin tức này, nhao nhao không đi khiêu chiến nữa mà nghĩ hết phương pháp đầu cơ và kiếm lợi từ tin tức này.

Kể từ đó, tất nhiên thông tin này không thể giữ kín được nữa, lập tức khuếch tán ra trong liên minh, khiến cho tất cả mọi thứ ở quanh bốn phía địa điểm mà Thất Huyết Đồng lựa chọn, giá cả đều lập tức tăng vọt.

Tất cả mọi người trong liên minh đều hành động, đủ loại và đủ hình thức lẫn phương diện. Dù sao căn cứ theo thương nghị lần này, phí tổn cho Thất Huyết Đồng di chuyển là thành ý bên ngoài của liên minh. Mà đương nhiên là bọn họ cũng hiểu rõ đạo lý, không thể làm quá khó coi.

Cũng phải có chừng có mực.

Nếu không, một khi khiến phía Thất Huyết Đồng không hài lòng rồi phải thương nghị lại việc này thêm một lần nữa, thay đổi vị trí khác, vậy những thứ đã vào tay chẳng phải sẽ bị hao tổn giá trị thật lớn sao, lỗ nặng đấy.

Mà liên minh cũng không hề keo kiệt, dẫu sao thì bọn cũng là người được lợi trong việc này, đây coi như cũng là một trận cam chịu cùng phân phối của các tông, thế nên sau khi tin tức này truyền ra một ngày, chủ thành lập tức đóng cửa tất cả bộ phận liên quan đến văn từ công chứng giao dịch khế đất.

Sau đó, luồng truyền tống thứ nhất của Thất Huyết Đồng đã bắt đầu.

Đợt đầu tiên chính là hơn phân nửa đệ tử của đệ lục phong, bởi vì Nam Hoàng Châu vẫn là căn cứ, cho nên không thể bỏ trống không được, dĩ nhiên phải lưu lại một chút nhân lực, cho nên tạm thời chỉ có sáu thành đệ tử theo Lục gia đến đây.

Thứ được mang đến theo, là cả tòa đệ lục phong.

Bọn họ muốn xây dựng ra một tòa thành trì cự đại ở trên địa điểm mới của tông môn, cái công trình này rất mênh mông, không chỉ cần tu sĩ để hoàn thành mà còn cần người phàm tục phụ trợ, như thế mới có thể đẩy nhanh tiến trình.

Vì vậy rất nhanh đợt truyền tống thứ hai và thứ ba cũng lần lượt tiến hành, hầu như mỗi ngày đều có rất nhiều đệ tử cùng người phàm tục của Thất Huyết Đồng được truyền tống đến, gia nhập vào bên trong việc xây dựng tòa thành trì mới.

Mà vị trí Thất Huyết Đồng lựa chọn, là một chỗ phân lưu khác của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, nguyên bản Liên Minh Thất Tông lấy tám cây cầu lớn để kết nối, mỗi một cây cầu lớn cũng rộng đủ để trăm cỗ xe ngựa cùng đi song song.

Mà một chỗ khác thì là một mảnh đồng hoang vu, xa xa có thể nhìn thấy sơn mạch Thái Ti Độ Ách.

Tạo hình của tòa thành mới cũng đã được xác định, không còn giống như chủ thành ở Nam Hoàng Châu nữa.

Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống, cả tòa thành này chính là một con mắt thật to.

Một đầu kết nối cùng biển cấm, một đầu đả thông qua câu cầu của liên minh, kết nối trở thành liên thể với tòa thành trì của liên minh, lại còn mở ra một cái đường sông nhỏ từ Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, uốn lượn chảy qua trong thành Thất Huyết Đồng rồi sau đó chảy vào biển khơi.

Mà vị trí của đồng tử của con mắt, chính là vị trí bảy phong tương lai của Thất Huyết Đồng, bốn phía là thành trì, khu vực bến cảng thì vẫn được đệ thất phong quản lý như cũ.

Bởi vì cần xây dựng tông môn và cả thành trì, cho nên trong khoảng thời gian này Hứa Thanh cũng không cách nào hoàn toàn đắm chìm vào trong tu hành, thân là điện hạ của đệ thất phong, có quá nhiều việc cần hắn tham dự vào.

Lúc này, theo tòa thành trì trên địa phương mới đã được xây dựng ra hình thức ban đầu, Thất Huyết Đồng cũng triển khai một đợt truyền tống quy mô lớn, lần này muốn đưa rất nhiều bình dân và càng nhiều đệ tử của Thất Huyết Đồng truyền tống qua đây.

Chỉ là trận pháp phải được kiểm trắc, tiến hành mất cả một ngày cho đến tận hoàng hôn mới hoàn thành, mà đệ tử các phong mới đến từ Thất Huyết Đồng cũng đều mang theo ánh mắt cảnh giác, dò xét kiểm tra bốn phương.

Lần này truyền tống quá nhiều người phàm tục, bọn họ chính là những người cung cấp kinh tế chủ yếu bên trong chủ thành của Thất Huyết Đồng, Thất Huyết Đồng có pháp luật bảo hộ rất lớn đối với phàm nhân, cho nên Hứa Thanh cũng được an bài đến đây để thủ hộ một phương.

Chương 615: Không phải đất lành (2)

Cùng tới với Hứa Thanh, còn có đội trưởng và Tam sư huynh.

Ba người bọn họ đứng ở trên không trung, một bên là thành trì mới của Thất Huyết Đồng, trận pháp trong đó đang chậm rãi mở ra, một bên thì là một mảng đồng hoang vu thật lớn.

Tuy có tường thành cực lớn cùng với trận pháp ngăn cách cánh đồng hoang vu và liên minh, nhưng đứng ở trên không nhìn qua, so sánh với Nam Hoàng Châu thì thật ra Nghênh Hoàng Châu càng thêm tàn khốc hơn nhiều.

Nhất là vị trí mà Thất Huyết Đồng chọn, nơi này dựa vào gần sơn mạch Thái Ti Độ Ách, cho nên Thái Ti Độ Ách Sơn* chiếu thẳng rất rõ ràng vào trong mắt Hứa Thanh, nó như một thi thể của một con thú to lớn đen xì.

(Sơn mạch Thái Ti Độ Ách = Thái Ti Độ Ách Sơn, đôi lúc tác giả viết gọn bớt chữ ‘mạch’ trong ‘sơn mạch’, 山脉)

Từng tòa từng tòa hắc sơn cùng với từng dãy rừng hung ác và cây cối dữ tợn, liền mạch tạo thành Thái Ti Độ Ách Sơn, từ xa nhìn tới sẽ thấy từng tòa núi lớn liên miên không dứt, lan tràn tới chỗ sâu trong Nghênh Hoàng Châu, không nhìn thấy điểm cuối.

“Bên kia dãy núi, chính là thế lực của Tam Linh Trấn Đạo Sơn.” Đội trưởng đứng bên cạnh Hứa Thanh, vừa ăn táo vừa thảnh thơi mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, trong lúc đang xem xét thì bên trong chủ thành sau lưng bỗng ầm ầm mở ra trận pháp, chấn động truyền tống mênh mông lập tức khuếch tán ra bát phương, từng tia sáng chói lọi chiếu rọi lên trên bầu trời.

Cuồng phong đập thẳng vào mặt và đại địa chấn động, trong tòa truyền tống trận bên trong chủ thành, từng đạo thân ảnh bỗng nhiên hiện ra rập rạp vô số, lên tới hơn mười vạn người, từ trên cao nhìn xuống quả thực giống như những con kiến tứ tán chui ra khỏi tổ, mà toàn bộ người đến đều mang theo thần sắc phấn khởi cùng với cảm giác lo lắng không yên.

Đối với bọn họ mà nói thì nơi này rất lạ lẫm, nhưng cũng là một nơi bắt đầu tốt hơn rất nhiều, những khởi đầu mới.

Giờ phút này theo tia sáng lập lòe, theo đám người hiện ra, phần lớn đệ tử bên trong lập tức bay lên trên không, bốn phía cũng có đệ tử chịu trách nhiệm trật tự bắt đầu an bài, trên trời dưới đất, đâu đâu cũng đều là người của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh cũng hết sức tập trung quan sát bốn phương, mà đúng lúc này, xa xa chỗ bầu trời phía trên sơn mạch Thái Ti Độ Ách bỗng nhiên biến sắc, trong lúc mơ hồ bên trên bầu trời có một tầng mây hồng nhàn nhạt đang cuộn mình bay tới.

Bên trong tràn ra uy áp động trời, từ xa xa đã hình thành từng đạo tia chớp, từng đạo ầm ầm bắn ra bốn phía.

Một màn này lập tức khiến cao tầng Thất Huyết Đồng tập trung chú ý, gương mặt cực lớn của lão tổ Huyết Luyện Tử cũng lập tức hiện ra trên bầu trời, ngưng mắt nhìn về phương xa.

Hứa Thanh cũng đồng dạng nhìn lại, rất nhanh hắn đã nhìn thấy một màn vô cùng giật mình!

Đó là mấy nghìn người dân chạy nạn, đây tựa như là một tiểu quốc dị tộc của Thái Ti Độ Ách Sơn, từng người đều gầy khô như que củi, trên thần sắc còn mang theo vẻ tuyệt vọng và hoảng sợ, tất cả đang toàn lực chạy nhanh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tầng mây hồng nhạt trên bầu trời liền gào thét lướt qua trên người bọn họ, đám mây hồng nhạt rất quỷ dị, tựa như son phấn nhưng lại như thịt băm, trong lúc gào thét liền hóa thành một cái miệng thật lớn, trực tiếp há miệng nuốt về phía mặt đất.

Trong chớp mắt toàn bộ dân chạy nạn đều rơi vào trong cái miệng kia, âm thanh nhấm nuốt vang vọng, từng đám mây máu tung bay, nhìn thấy mà giật mình.

Từ bên trên còn truyền ra một luồng khí tức hung ác tuyệt thế, khuếch tán khắp trời.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, mà lúc này đạo sương mù hồng nhạt kia cũng tản ra rồi biến thành một cái thân ảnh khổng lồ trong mây mù.

Thân ảnh này cao đến ngàn trượng, to lớn kinh người, đồng thời cũng có thể nhìn thấy đó là bộ dáng một nữ tử, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, ngũ quan trên mặt lại càng hoàn mỹ, trong khi đôi mắt đẹp chuyển động còn có thể nhìn thấy từng đạo từng đạo ánh sáng lưu động.

Nhất là cái mũi của nàng, khiến cho ngũ quan hoàn toàn bộc lộ vẻ đẹp, làm cho cả khuôn mặt nàng thoạt nhìn như lập thể.

Trong mây mù, theo nàng này nhanh chóng bay tới gần Thất Huyết Đồng, có thể nhìn thấy trên da dẻ của nàng thình lình có từng những đốm vằn như da báo, mà kích thước vòng eo lại rất nhỏ, hàm răng trắng noãn và trên lỗ tai đeo theo hai chuỗi bông tai bằng ngọc thạch, trong khi lướt về phía trước còn phát ra từng hồi âm thanh thanh thúy.

Nhất là quần áo của nàng, cực kỳ đẹp đẽ và vô cùng xa hoa.

Đó là một kiện áo bào linh châu ngọc sa, phía trên ít nhất có hơn vạn hạt châu, từng hạt châu đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ẩn chứa nồng đậm linh khí, trên ngọc sa còn tản ra từng luồng mùi hương, hương thơm tỏa ra trăm dặm.

Càng kinh người hơn là, vị trí trên ngực của bộ áo còn có một đồ đằng hình Phượng Vũ được thêu bằng một sợi tóc.

Cái đồ đằng này tràn ra tia sáng vô tận, ẩn chứa Thần Tính động trời.

Hiển nhiên nữ tử này cực kỳ thích chưng diện, trong khi lướt về phía trước còn cầm trong tay một tấm gương, vừa phi hành vừa nhìn chính mình sau khi cơm nước xong xuôi, lúc nàng ta tới gần Thất Huyết Đồng thì Huyết Luyện Tử trên bầu trời bỗng âm trầm mở miệng.

“Dừng lại!”

Giọng nói như là thiên lôi khiến thiên địa nổ vang, nữ tử trong đám sương mù hồng nhạt ngẩng đầu quét mắt nhìn qua tòa thành trì mới của Thất Huyết Đồng, lại nhìn Huyết Luyện Tử một chút và khinh miệt cười một cái.

“Thất Huyết Đồng? Món pháp bảo Cấm Kỵ của các ngươi rất thú vị.”

Nói xong nàng duỗi lưng một cái, để lộ ra vòng eo thon thả vô cùng hấp dẫn dưới lớp quần áo xa hoa, nhoáng một cái đám sương mù màu hồng thay đổi cái phương hướng, trở về Thái Ti Độ Ách

Sơn.

Một màn này khiến cho con ngươi Hứa Thanh co rút lại, hắn có thể cảm nhận được tu vi kinh khủng và sự hung ác từ trên người của đối phương.

“Đây là U Tinh Linh Tôn, đệ tam linh của Tam Linh Trấn Đạo Sơn bên kia núi, bọn chúng nuôi nhốt thường nhân của 137 cái tiểu quốc để làm huyết thực ăn tươi nuốt sống, chỗ đó như một Địa Ngục nhân gian, oán khí ngút trời, nhưng lại khiến cho không người nào không kiêng kị.” Tam sư huynh nhẹ giọng mở miệng.

“Đệ nhị linh của Tam Linh Trấn Đạo Sơn tên là Quyết Dương Linh Tôn, đệ nhất linh tên là Thai Quang Linh Tôn, ba vị này đều là cảnh giới Quy Hư, cũng là một trong sáu thế lực lớn của Nghênh Hoàng Châu, thực lực sâu không lường được.”

“Lần này có lẽ là muốn làm một cái hạ mã uy với địa điểm mà Thất Huyết Đồng chúng ta lựa chọn.”

Giọng nói trầm thấp của Tam sư huynh vang lên, Hứa Thanh nhìn qua Thái Ti Độ Ách Sơn, hắn cảm nhận được sự hung tàn của Nghênh Hoàng Châu, dù bên trong liên minh ca múa vui đùa, một mảnh thái bình tường hòa, nhưng thực tế thế giới này vốn không phải là như thế.

Đây là một thế giới tràn ngập mối hung hiểm, ngập tràn sự tàn khốc, là một thế giới mà ngươi không giết người khác thì người khác sẽ ăn thịt ngươi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng nuốt nước bọt vô cùng đột ngột truyền đến bên cạnh Hứa Thanh.

Ánh mắt đội trưởng âm u nhìn thẳng về phía U Tinh Linh Tôn rời đi, trong mắt hiện ra tia sáng và thì thào nói nhỏ.

“Mỗi một hạt châu đều là linh vận châu 1000 năm, ngọc sa cũng là dùng tiên ngọc hiếm thấy dùng đại thần thông luyện hóa thành vải mỏng, đây là một kiện Tiên Ngọc Chi Sa đó nha, tiên khí động trời, nếu ăn được thì chỗ tốt vô cùng, bổ lắm đó.

“Còn có cái đồ đằng Phượng Vũ được thêu bằng sợi tóc kia, Thần Tính của nó quá mạnh mẽ!

“Quần áo thật thơm ngon, quần áo thật thơm ngon của ta ơi!!” Hô hấp của đội trưởng trở nên dồn dập, không ngừng nuốt nước bọt, hai mắt sáng rực trước đó chưa từng có, rõ ràng là y đang thèm thuồng đến cực độ.

Chương 616: Hung địa nhân gian (1)

Trước khi tới liên minh, Hứa Thanh đã từng đọc qua giới thiệu về Tam Linh Trấn Đạo Sơn ở trong hồ sơ của tông môn.

Trăm vạn dặm quanh Trấn Đạo Sơn là từng dãy núi khô lâu, từng rừng hài cốt.

Nơi đây được từng tấm da người dán lên, từng chùm tóc treo lên cây khô bị gió thổi qua, biến cả mặt đất biến thành một màu đen.

Đứng từ ngoài nhìn vào sẽ thấy vô số da thịt nát biến thành bùn đất, khiến cho người ta nhìn thấy phải giật mình.

Còn có từng đống xương cốt chồng chất vòng quanh những cái cây, đầu người thì trở thành những trái cây bên trên, kêu rên thống khổ nhưng lại không chết, từng giọt máu tươi nhỏ xuống khiến cho những hung thần qua lại chè chén giải khát.

Núi thây biển máu tanh hôi khó ngửi, hoàn toàn là một cái địa ngục nhân gian.

Trong phạm vi của nó còn có 137 quốc gia bị nuôi nhốt, có nhân tộc, có dị tộc, tất cả đều được coi là khẩu phần lương thực.

Ăn một quốc gia xong, lại bổ sung một quốc gia khác.

Cái này, chính là mô tả về Tam Linh Trấn Đạo Sơn ở trong hồ sơ của Thất Huyết Đồng.

Mà cái địa phương hung địa của nhân gian này lại tiếp giáp cùng với Liên Minh Bát Tông, cũng đồng dạng nằm ở ven biển, chỉ cách một cái sơn mạch Thái Ti Độ Ách.

Hứa Thanh cũng biết tại sao tông môn chọn địa điểm dựng thành là ở nơi này, một phương diện nơi đây là nhất thể cùng với liên minh, mặc dù vị trí khá gần Trấn Đạo Sơn, nhưng song phương đều là thế lực lớn của Nghênh Hoàng Châu, nếu như đối phương tấn công tới đây, vậy thì không khác gì là khai chiến cả.

Trên phương diện khác thì nơi đây rất gần nhánh sông của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, linh khí nồng đậm, dưới sự bồi dưỡng vô hình của nhánh sông này, dị chất trong cơ thể của đệ tử Thất Huyết Đồng sẽ thời khắc được tẩy trừ.

Thất Huyết Đồng còn mở ra một đạo phân lưu từ bên trong nhánh sông này, đạo phân lưu này chảy xuyên suốt toàn bộ thành trì Thất Huyết Đồng, lợi ích vô cùng lớn, bởi vì hai bên kết hợp, có thể khiến cho thành trì mới của Thất Huyết Đồng thời khắc tràn ngập tiên linh khí từ Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Mà toàn bộ nhánh sông của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà thuộc về liên minh, nhưng mà đạo phân lưu tách ra kia, dựa theo ước định thì lại thuộc về tài sản riêng của tông môn Thất Huyết Đồng.

Mà khu vực đang được Thất Huyết Đồng xây dựng làm thành trì này, cũng là một nơi gần đây lộ ra giá trị phát triển cực lớn, nhưng trước khi nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà chưa chảy qua, nơi đây cũng không có giá trị gì lớn cả.

Nhưng tất cả những điều này cũng chỉ là suy đoán của Hứa Thanh mà thôi, cụ thể như thế nào thì hắn cũng không rõ, trong khoảng thời gian này hắn không có đi dự thính, cũng không cách nào tham dự những lần trao đổi của cao tầng trong tông, cho nên không cách nào biết được nguyên nhân chân chính là gì.

Nhưng hắn vẫn cảnh giác cực cao đối với thế lực Tam Linh Trấn Đạo Sơn này, mà một màn vừa nãy cũng làm cho hắn lần nữa ý thức được, phiến thế giới này không hề có cõi yên vui, yên bình mặt ngoài chỉ là dùng thực lực để đắp nặn, vả lại cũng không phải là không có chút sơ hở nào, nếu như quá đắm chìm trong cõi yên vui mà không tự mình cố gắng, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành khẩu phần lương thực trong miệng người khác.

“Loại việc thường ngày như mặt trời mọc mặt trời lặn cũng có thể đột nhiên bị cải biến, càng không cần phải nói sự yên vui ở nơi này.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, hắn cảm thấy mình vẫn còn quá yếu.

“Đợi tông môn xây dựng xong thành trì mới, ta phải tìm sư tôn học thêm thần thông, ta muốn trở nên càng mạnh hơn nữa!” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự cố chấp, sau khi nói xong liền hít sâu một hơi, tiếp tục thủ hộ bốn phương.

Cứ như vậy thời gian từng ngày trôi qua, chủ thành mới của Thất Huyết Đồng biến chuyển từng ngày, mỗi ngày đều không giống nhau, từng con đường, từng kiến trúc, từng trận pháp, dưới sự nỗ lực của đệ tử và phàm nhân của Thất Huyết Đồng, mọi thứ đang được xây dựng nhanh chóng.

Càng ngày càng nhiều đệ tử và phàm nhân được truyền tống đến, vốn dĩ tòa thành trì còn có chút trống trải, bây giờ thoạt nhìn đã nhiều hơn chút khói lửa.

Bảy ngọn núi của Thất Huyết Đồng cũng lần lượt được truyền tống đến, sau đó lại được sắp đặt ở vị trí trung tâm của tòa thành trì, về phần Nam Hoàng Châu bên đó, dĩ nhiên Thất Huyết Đồng sẽ không vứt bỏ, bọn họ di chuyển bảy tòa núi khác từ sơn mạch Chân Lý tới, sau đó sử dụng một trận pháp bao trùm lên.

Bọn họ cũng lưu lại đệ tử trấn thủ nơi đó, mặc dù số lượng không bằng trước kia, nhưng theo Thất Huyết Đồng tấn thăng trở thành thượng tông, trong thời gian ngắn, bất kể là thế lực trên biển cấm hay là Nam Hoàng Châu, đều không có thế lực nào dám tới trêu chọc bọn họ cả.

Tất cả đều có thể tự động tiến hành như cũ.

Đồng thời với tư cách là một trong thành viên của Liên Minh Bát Tông, Thất Huyết Đồng cũng cần phải thống nhất một chút chức vị bên trong tông môn, như thế mới có thể càng thuận tiện với việc trở thành thành viên của liên minh, như là tông chủ, ngày trước Thất Huyết Đồng chưa từng có tông chủ.

Bây giờ đã có.

Thất gia là người đảm nhiệm, không có bất kỳ thanh âm tranh luận nào xuất hiện, cứ thế trở thành tông chủ Thất Huyết Đồng, mà người kế nhiệm đệ thất phong là đạo lữ của lão, cũng chính là tiểu di (dì nhỏ) của Đinh Tuyết.

Đồng thời, chức vị trưởng lão trong tông môn cũng bị điều chỉnh biến thành hộ pháp, về sau chỉ có ai đạt tới tu vi Nguyên Anh mới có thể xưng là trưởng lão, cùng cảnh giới tu vi với Phong chủ bây giờ.

Từ đó cũng có thể nhìn ra bố cục của Thất Huyết Đồng, đó là hy vọng tất cả Phong chủ tương lai đều có thể bước vào Linh Tàng cảnh.

Theo một đám chức vị bị điều chỉnh lại, việc Thất Huyết Đồng gia nhập vào liên minh mới tính là được hoàn thành hơn phân nửa, tiếp đến là bách phế đãi hưng, từ trên xuống dưới của Thất Huyết Đồng đều trở nên vô cùng bận rộn.

Mỗi người đều có một hai nhiệm vụ cố định.

Nhưng tông môn cũng không hề nghiền ép đối với thời gian tu luyện hằng ngày của đệ tử, mà vì cam đoan đệ tử có thể tu hành, đồng thời lại phải tăng tốc hoàn thành việc xây dựng thành trì, tông môn đã lấy ra rất nhiều tài nguyên, đưa thêm nhiệm vụ và treo thưởng ra.

Loại nhiệm vụ không cần giao chiến sinh tử mà vẫn có thể thu được tài nguyên thế này, khiến cho tất cả đệ tử trong tông vô cùng hưởng ứng.

Hứa Thanh cũng nhận được đạo nhiệm vụ cố định thứ hai, hắn phải tới khu bến cảng cùng nhau thi pháp với mấy người đồng môn, đẩy nước biển tràn ngập dị chất ngoài bến cảng ra phía xa ngoài biển cấm một khoảng, để cho những đệ tử khác thuận tiện xây dựng bến cảng.

Bởi vì sau khi Hứa Thanh đi theo đoàn thương nghị tới trước, hắn liền thủy chung ở trong liên minh, lại thêm một khắc huy hoàng ngay khi vừa mới lên bờ cùng với một trận chiến trấn áp Tư Mã Như dễ dàng, khiến cho tất cả mọi người nơi này đều vô cùng chấn động.

Tất cả mọi thứ khiến cho hắn bây giờ giống như là Thánh Quân Tử lúc trước vậy, có nhiều quầng sáng hội tụ trên thân.

Mặc dù bây giờ liên minh vẫn không tuyên bố, nhưng bất luận người nào cũng đều biết rõ, bây giờ Hứa Thanh đã là đệ nhất thiên kiêu không vương miện trong thế hệ này của Liên Minh Bát Tông, thế nên trong bầu không khí rất thoáng đãng của liên minh, tự nhiên có không ít người hiếu kỳ về Hứa Thanh.

Chương 617: Hung địa nhân gian (2)

Cho nên ngay ở khu bến cảng lúc này, trong khi Hứa Thanh đến thi pháp cùng những đệ tử khác, trong khi hắn làm cho nước biển nổ vang, một phạm vi lớn nước biển bị cuốn ngược lại, từ xa xa, có thể nhìn thấy không ít đệ tử của liên minh các tông đều đang đứng vây quanh nhìn qua.

Đối với bọn họ mà nói, Thất Huyết Đồng gia nhập vốn là chuyện lớn của liên minh, tự nhiên muốn tới đây xem qua một cái.

Mà trong những người đến thì ...số lượng nữ đệ tử chiếm đa số, sau khi nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện, phần lớn ánh mắt của những vị nữ đệ tử này liền sáng lên, âm thanh xôn xao cũng lập tức truyền ra.

Mà đệ tử của Thất Huyết Đồng cũng đã nhìn quen một màn này rồi, không có gì để nói cả, những ngày nay hôm nào cũng đều như thế này cả, bọn họ chỉ cảm khái trong lòng, sau đó cũng quan sát Hứa Thanh với biểu cảm bình tĩnh đang thi pháp giữa không trung.

Hứa Thanh không hề quan tâm những chuyện đó, lúc này hắn đang chuyên chú thi pháp.

Hắn phát hiện ra loại nhiệm vụ này của tông môn cũng ẩn chứa một cơ hội rèn luyện.

Ví dụ như bây giờ trong khi đẩy nước biển ra ngoài, theo hắn vận hành Hóa Hải Kinh thì hắn có thể cảm nhận rõ ràng áp lực đến từ biển cấm, điều này khiến hắn khi điều khiển nước biển nhất định phải thời khắc bảo trì trạng thái toàn lực, như vậy mới có thể khiến cho nước biển không bị cuốn ngược lại.

Mà như thế, liền liên quan đến thủ pháp ổn định pháp lực và trình độ bền bỉ của pháp lực.

Uy áp của nước biển giống như một viên ma thạch thật lớn, hắn có thể nhờ nó để rèn luyện bản thân.

Sau khi phát hiện và nhận thức ra vấn đề này, tự nhiên Hứa Thanh càng thêm nghiêm túc.

Mà trong khi hắn đang nghiên túc làm nhiệm vụ kèm tu hành, Đinh Tuyết đã đến.

Nàng mặc một bộ váy trắng với từng đám mây màu xanh bên trên, mái tóc được buộc lên thành hình đuôi ngựa, sau lưng đeo một thanh tuệ kiếm có hình điêu phượng, tư thế hiên ngang, gió biển thổi qua để lộ dáng người uyển chuyển của nàng, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, cùng với ánh mắt thiên chân vô tà, khiến cho nàng lúc này càng tăng thêm vài phần rung động lòng người.

Nàng cất bước đi đến, trong mắt mang theo một chút hiếu kỳ, đầu tiên là đánh giá những nữ đệ tử đang từ xa xa nhìn Hứa Thanh ca ca của mình, sau đó liền nhẹ nhàng cười một cái, ngay khi Hứa Thanh kết thúc thi pháp khoanh chân điều tức, liền đi tới bên cạnh Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca.”

Hứa Thanh mở mắt, nhìn thấy Đinh Tuyết liền nhẹ gật đầu.

“Hứa Thanh ca ca, mấy ngày gần đây ta học được rất nhiều tri thức về dược thảo, luyện ra một lọ nước thuốc Bách Linh Tiên Thảo, ta đã tự nhấp thử một hớp và cảm thấy rất được, nhưng không biết dược hiệu có phải còn kém một chút hay không…” Vừa nói đến đây Đinh Tuyết nhìn thấy Hứa Thanh hơi nhíu nhíu mày, vì vậy liền mở miệng giải thích.

“Hứa Thanh ca ca, trượng phu của dì nhỏ bận quá, dì nhỏ cũng vậy, cũng không nhìn thấy được ngoại công, ta chỉ có thể tới nhờ Hứa Thanh ca ca rồi, nếu Hứa Thanh ca ca có thời gian, có thể chỉ điểm cho Tuyết nhi một chút với được không.”

Bộ dạng Đinh Tuyết vô cùng ngây thơ, thanh âm mềm mại rất là êm tai, bên trong còn mơ hồ mang theo một chút vẻ làm nũng.

Hứa Thanh nghe ba người mà Đinh Tuyết vừa kể, cũng chỉ có thể im lặng và nhẹ gật đầu.

Trong mắt Đinh Tuyết tràn đầy vui vẻ, lấy ra một bình thuốc, cũng đưa một xấp linh phiếu giá trị không nhỏ tới trước mặt.

Nhìn thấy linh phiếu, một chút không vui vì bị quấy rầy tu hành trong lòng Hứa Thanh cũng tản đi một ít, cầm lấy bình thuốc nhìn vào, lấy hiểu biết của hắn về dược thảo, hắn liếc cái có thể thấy cái bình này có độc hay không, sau đó liền uống một hớp.

Sau khi thưởng thức, Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Cũng tạm được.”

Đinh Tuyết nghe vậy liền rất là vui vẻ, nhưng nàng rất biết đúng mực, sau khi nói đơn giản vài câu liền ưu nhã xoay người rời đi, đảo mắt nhìn qua những nữ đệ tử của liên minh đứng từ xa nhìn qua nơi này, hừ nhẹ một tiếng trong lòng.

“Một đám tao lãng ti tiện cũng dám đoạt Hứa Thanh ca ca cùng ta, các ả cách xa không nghe được cụ thể của cuộc nói chuyện, chỉ đoán được là ta đi tới đưa cho Hứa Thanh ca ca một bình nước thuốc, Hứa Thanh ca ca lại uống, thế là xong.”

“Đây coi như là đã tuyên cáo chủ quyền!”

“Nhưng mà ta cũng không coi những ả đó vào đâu, Cố Mộc Thanh còn bị ta đẩy xuống dưới, bây giờ còn đang bế quan trùng kích Trúc Cơ, trước mắt thì địch nhân lớn nhất của ta ...chính là Ngôn Ngôn!” Nghĩ đến Ngôn Ngôn thì Đinh Tuyết nghiến răng, trong khi nàng đang cân nhắc đối phó đối phương như thế nào, Triệu Trung Hằng từ xa xa với bộ dạng vô cùng lo lắng chạy tới.

Tên này cũng không phải người thường, cho dù Hứa Thanh bây giờ như là mặt trời ban trưa, nhưng gã vẫn thành tâm như cũ, không hề chút dấu hiệu buông tha Đinh Tuyết, rất có quyết tâm tới một ngày nào đó Đinh Tuyết sẽ bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy có người thủy chung vẫn đang đợi nàng.

Vừa nghĩ đến cái cảnh tượng này, Triệu Trung Hằng cũng bị chính mình làm cho cảm động, ánh mắt cũng càng lúc càng kiên định hơn.

Hứa Thanh cũng chú ý tới một màn này, bây giờ hắn không còn là thiếu niên vừa vào tông môn ngây thơ với chuyện nam nữ nữa, khi xưa chỉ biết cái lều vải có lông vũ trong doanh địa thập hoang giả có rất nhiều người đều thường xuyên đi tới.

Theo hắn lớn lên, bây giờ trong lòng của hắn hoặc ít hoặc nhiều đã nhìn ra một chút từ chỗ Hoàng Nham và Tam sư huynh, chỉ là hắn vẫn cảm thấy chuyện này không hề có lực hấp dẫn nào như cũ.

Thế nên hắn cũng không rảnh để ý tới, tiếp tục tu hành, tiếp tục đẩy nước biển.

Cho đến mấy ngày sau, theo bến cảng xây xong, Hứa Thanh không hề nhận nhiệm vụ nữa mà truyền âm cho Thất gia.

“Sư tôn, ta muốn hiểu rõ về thiên kiêu của liên minh một chút, tại sao bọn họ lại giữ ở cảnh giới bốn đoàn mệnh hỏa mà không đi tấn cấp mở ra Thiên Cung, còn có…Ta nghĩ rằng pháp thuật của mình còn có chút thiếu khuyết, kính xin sư tôn giải thích nghi hoặc.”

“Tới sơn môn gặp ta.” Một lát sau có giọng nói của Thất gia vang vọng trong tâm thần của Hứa Thanh.

Tinh thần Hứa Thanh chấn động và trong mắt lộ ra chờ mong, liền đi thẳng về phía sơn môn.

Bảy ngọn núi của Thất Huyết Đồng, Điện Tông Chủ được lựa chọn đặt ở trên đệ thất phong, Hứa Thanh vừa mới đến đỉnh núi đã nhìn thấy dì nhỏ của Đinh Tuyết, cũng chính là đạo lữ của Thất gia, trên mặt bà ta còn mang theo vẻ giận dỗi, bước từ trong Điện Tông Chủ đi ra.

“Bái kiến sư mẫu.” Hứa Thanh vội vàng cúi đầu.

Bước chân sư mẫu dừng lại, nhìn Hứa Thanh một chút và biểu cảm cũng hơi hòa hoãn xuống.

“Tiểu Tứ, ngươi làm rất tốt, Đinh Tuyết cũng đã nói chuyện với ta rồi, ngươi tu hành có phần nghiêm túc và phẩm tính lại càng hơn người, còn thường ân cần hỏi han và săn sóc nàng, dù đôi khi nàng cũng hơi tùy hứng, nhưng ngươi chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu nhỏ của nàng mà luôn ôn hòa đối đãi, trước sau như một, ngươi quả là hài tử ngoan, không giống người nào đó, sống lớn tới một bó tuổi như vậy rồi, cả một đời cũng không nói được một câu ôn hòa nào đáng nói, đáng đời ở một mình một chỗ!”

Hiển nhiên sư mẫu đang tức giận trong lòng, sau khi nói xong liền ném cho Hứa Thanh một cái bình tím.

“Đây là Thiên Linh Dưỡng Thần Đan, sau khi vào đưa cho sư phụ của ngươi, ta cũng lười đưa thẳng mặt cho lão.”

Nói xong sư mẫu liền rời đi.

Thần sắc Hứa Thanh trở nên cổ quái, nhìn bình thuốc trong tay một chút, lúc đi vào trong chủ điện, nhìn thấy vẻ mặt Thất gia hiện ra một chút mỏi mệt, nhưng vẫn còn đang vẽ tranh trên vách tường như cũ, mà bức tranh lão vẽ, chính là địa đồ của Nghênh Hoàng Châu.

Mà trên tấm bản đồ này có một vị trí khiến cho ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, đó là một chỗ hòa nhập vào biển khơi trong Thái Ti Độ Ách Sơn, cách Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà cực kỳ xa xôi.

Thất gia vẽ một người đang khoanh chân đả tọa ở ngay chỗ đó!

Chương 618: Thất gia truyền pháp (1)

Đại điện trống trải, ngoại trừ Thất gia đang vẽ tranh cũng chỉ còn có một người nữa là Hứa Thanh.

Người nô bộc không hề có ở đây.

“Có hiếu kỳ tại sao vi sư lại vẽ một người đả tọa ở trong Nam Nhạc Quỷ Sơn không?”

Thất gia quay đầu nhìn Hứa Thanh một chút, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu.

“Nơi đây mới là điểm mấu chốt của Nghênh Hoàng Châu. Chờ ngươi mở ra bốn đoàn mệnh hỏa thì ta sẽ dẫn ngươi đi qua đó một chuyến, nói không chừng vận mệnh của ngươi chính là ở chỗ đó.”

Thất gia cũng không giải thích quá nhiều, sau khi chú ý đến bình thuốc trên tay Hứa Thanh liền phất tay một cái, bình thuốc tự bay đi, bị lão cầm vào trong tay, uống một ngụm sau đó liền thu hồi, ngồi ở một bên bàn cờ.

“Tới đây ngồi đối diện ta.” Thất gia vẫy vẫy tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhu thuận tới gần, ngồi ở một bên khác của bàn cờ.

“Biết đánh cờ không?” Thất gia hỏi.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ta dạy cho ngươi.” Thất gia cầm lấy một con cờ, đặt ở một góc của bàn cờ, Hứa Thanh suy nghĩ một chút rồi cũng đặt quân cờ ở một góc khác.

“Chơi cờ cũng như nhân sinh, cũng là một cách thể hiện tâm tính của một người, như vi sư, đời này hạ cờ chưa bao giờ thua, ngươi biết tại sao không?” Thất gia lại hạ quân cờ tiếp theo, bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh lắc đầu, cũng học theo hạ xuống một quân cờ.

“Một khi ta chơi cờ thì không nhìn trước mắt, mà nhìn toàn cục, thật ra thì rất nhiều người đều biết cái đạo lý này, cũng muốn làm như vậy nhưng thường thường hoặc do kỳ ngộ chưa đủ, hoặc do tư chất chưa tới, cho nên không cách nào làm được, chỉ có thể lưu lại tiếc nuối.”

“Như ngươi chứng kiến, những đệ tử thiên kiêu mở ra 120 pháp khiếu của bảy tông, sở dĩ bọn họ ở lại cảnh giới bốn đoàn mệnh hỏa, có thể mở Thiên Cung để tấn cấp Kim Đan nhưng mà không làm, là bởi vì bọn họ có một cái nhìn toàn cục.”

“Bọn họ muốn mở ra đạo pháp khiếu thứ 121!” Thất gia vừa chơi cờ, vừa nhẹ giọng mở miệng.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, cái này cũng không khác gì với suy đoán của hắn khi Trúc Cơ dò xét ra 120 đạo pháp khiếu, lúc đó hắn cảm thấy, sau 120 đạo pháp khiếu có lẽ còn có những đạo pháp khiếu khác tồn tại.

Thất gia nở nụ cười, giống như đã nhìn ra ý nghĩ của Hứa Thanh.

“Sau 120 đạo pháp khiếu, chỉ có một pháp khiếu nữa mà thôi, cái này chính là đạo khiếu 121, một khiếu liền có thể hình thành một đoàn mệnh hỏa, nhưng độ khó khi mở ra cực lớn, lớn tới mức vượt quá sự tưởng tượng, không phải đại cơ duyên ắt không thể mở được, mà người ngoài cũng không thể tương trợ, chỉ có thể dựa vào chính mình.”

“Mà khó khăn trong đó không phải là mở nó ra, mà là tìm được vị trí của nó.”

“Trong lịch sử của Nghênh Hoàng Châu, đã từng có người mở ra đạo pháp khiếu thứ 121 này, mà những người như thế thường thường đều là mở ra trong khi trải qua hung hiểm cực lớn, vào trong lúc nguy cơ sinh tử, dưới cơ duyên xảo hợp, một cái chớp mắt tìm được vị trí của đạo pháp khiếu thứ 121 rồi sau đó mở nó ra, mà căn cứ theo ghi chép và suy diễn, vị trí của đạo pháp khiếu mỗi người đều không giống nhau, cho nên không hề có ý nghĩa gì để tham khảo và so sánh gì cả.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc lâu liền bỏ quân cờ xuống, khẽ nói.

“Sư tôn, năm đoàn mệnh hỏa, có chỗ tốt gì?”

“Chỗ tốt sẽ thể hiện ra ngay một khắc khi ngươi mở Thiên Cung bước vào Kim Đan.” Thất gia nở nụ cười.

“Có lẽ ngươi đã nghe qua một câu, đó là ‘mệnh hỏa thiêu đốt, chiếu rọi Thiên Cung’, Thiên Cung ở đây chính là mấu chốt của Kim Đan.”

“Bản thân của tu sĩ cảnh giới Kim Đan mở Thiên Cung cũng có cực hạn, cực hạn này thể hiện từ trên mệnh hỏa, ba đoàn mệnh hỏa chiếu lục cung, đây cũng có chỗ cực hạn của tư chất.”

“Nói cách khác, người có ba đoàn mệnh hỏa, có thể chiếu rọi ra sáu tòa Thiên Cung, sau đó uẩn dưỡng chúng nó hoàn toàn chiếu sáng nhập vào Kim Đan, cũng chính là trạng thái đỉnh phong nhất của bọn họ, nhưng trên thực tế đây chỉ là căn bản mà thôi.” Thất gia nói đến đây liền dừng lại một chút, chờ cho Hứa Thanh tiếp thu thông tin.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, sau khi trầm ngâm một hồi liền hỏi.

“Chiến lực ba mươi sáu đoàn mệnh hỏa?”

“Ngươi cũng có thể hiểu như vậy.” Thất gia gật đầu.

“Sở dĩ nói là căn bản, là bởi vì bên trên sáu tòa Thiên Cung còn có Mệnh Vụ tồn tại, còn có một vài tòa Thiên Cung tồn tại trong Mệnh Vụ, bởi vì có Mệnh Vụ cách trở, cho nên không phải nhân tài kiệt xuất thì rất khó có thể chiếu rọi, chỉ có bốn đoàn mệnh hỏa trở nên mới có thể chiếu ra tòa Thiên Cung thứ bảy.”

“Không nên thấy chỉ thêm một cung mà xem thường chênh lệch, bảy cung liền có thể trấn lục cung, giống như ngươi dùng sáu đoàn mệnh hỏa đánh năm đoàn mệnh hỏa vậy, vô cùng dễ dàng và có thể lập tức giết chết đối thủ.”

“Cho nên, những tu sĩ đã có được bốn đoàn mệnh hỏa đều khát vọng có thể mở ra pháp khiếu thứ 121, hình thành đoàn mệnh hỏa thứ năm, bởi vì năm đoàn mệnh hỏa cũng tương ứng với tám cung, cực hạn càng cao vậy thì thành tựu cuối cùng tự nhiên càng lớn!”

Giọng nói của Thất gia vang vọng bên tai Hứa Thanh, sau khi Hứa Thanh lặng lẽ suy tư liền nhẹ gật đầu.

“Về phần mệnh đăng, có lẽ ngươi cũng đã có trải nghiệm qua rồi, trên thực tế thì giá trị của nó không thể hiện quá nhiều trong cái cảnh giới Trúc Cơ này, chỉ có ở Thiên Cung của Kim Đan, mới có thể khiến nó bày ra một bộ phận.”

“Người có mệnh đăng, một khắc khi đột phá tu vi mở Thiên Cung bước vào Kim Đan, một chiếc mệnh đăng liền có thể trực tiếp mở ra một tòa Thiên Cung phía trên Mệnh Vụ, không cần uẩn dưỡng cũng không cần từ từ ma luyện mà lập tức mở ra, mệnh đăng cũng hóa thành một loại Mệnh Đan tương tự như Kim Đan, trấn ở trong đó.”

“Cho nên lấy tư chất của ngươi, nếu như đi đến cực hạn mở ra 121 đạo pháp khiếu, vậy thì cuối cùng Thiên Cung của ngươi cũng chính là mười tòa!” Thất gia liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu.

“Bây giờ, ngươi đã biết giá trị của mệnh đăng đối với tu sĩ Kim Đan cảnh chưa?”

Sắc mặt Hứa Thanh khẽ biến, nghe Thất gia nói nhiều như vậy, đây là một lần duy nhất mà thần sắc của hắn xuất hiện biến hóa, trên thực tế trước đó hắn đã có phân tích qua một chút rồi, bây giờ cũng đã được Thất gia chứng minh là đúng, điều này khiến cho tâm thần của hắn càng lúc càng ngưng trọng hơn.

Một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt chiếu vào trong lòng Hứa Thanh, tất nhiên là cái cảm giác nguy cơ này không phải đến từ Thất gia, mà là đến từ sự ác ý của toàn bộ tu sĩ Kim Đan tương lai hắn gặp phải.

“Có sợ không?” Thất gia cười nói.

“Sợ.” Hứa Thanh thành thật nói.

“Vậy phải làm sao?” Thất gia cảm thấy rất hứng thú, thuận theo hỏi một câu.

Chương 619: Thất gia truyền pháp (2)

Hứa Thanh hít sâu, chậm rãi khiến mình bình tĩnh trở lại, chuyện này đã không cách nào cải biến, nếu mà muốn tránh, cũng chỉ có thể khiến mình mau chóng mở ra bốn đoàn mệnh hỏa và thử nghiệm mở ra năm đoàn mệnh hỏa, phải làm tốt nhất, nếu như làm không được cũng không miễn cưỡng, nhưng phải nhanh chóng đột phá cảnh giới bước vào Kim Đan.

Một khi mở Thiên Cung thành Kim Đan, hắn liền lập tức có thể có hai tòa Thiên Cung nguyên vẹn, phối hợp với độc của hắn thì mới miễn cưỡng tính là tạm an ổn.

Nhưng mà Hứa Thanh cảm thấy những ý nghĩ này chỉ là kế hoạch đường dài, hắn trầm ngâm một phen rồi len lén liếc mắt nhìn trộm Thất gia, nhớ tới lúc trước mình đánh một trận cùng Thánh Quân Tử, Thất gia vừa tới liền răn dạy hắn tại sao không đi tìm lão Đại lão Nhị lão Tam đồng loạt ra tay, thế nên hắn thấp giọng nói.

“Sư tôn cứu ta.”

Thất gia nghe vậy liền cười ha ha, rất hài lòng với câu trả lời thuyết phục này, đưa một ngón tay chỉ vào đỉnh đầu Hứa Thanh.

“Lúc trước ta đã đưa cho ngươi Tử Thiên Vô Cực Quan, đừng quên mang theo, đây là che chở cấp Nguyên Anh mà vi sư đưa cho ngươi!” Nói xong Thất gia phất tay, từ trong ống tay áo bay ra năm đạo ánh sáng, lão bắn một cái vào một đạo trong đó, đạo ánh sáng này lập tức tiêu tán rồi hóa thành một khối ngọc giản, bay về phía Hứa Thanh.

“Phương pháp sử dụng nằm trong này, sau khi ngươi trở về có thể suy nghĩ một chút.”

Hứa Thanh tiếp nhận, trái tim đập rộn lên nhìn tới bốn đạo ánh sáng khác.

Thất gia lần nữa bắn ra, đạo ánh sáng thứ hai nhanh chóng bay tới gần Hứa Thanh, sau khi bị Hứa Thanh một phát bắt được, tia sáng này liền tiêu tán rồi hóa thành một con rối bằng lòng bàn tay.

Con rối này giống như vật sống vậy, vừa xuất hiện lập tức chuyển động đôi mắt một vòng, sau đó lại trực tiếp nháy mắt nhìn Hứa Thanh, hé miệng lộ ra những hàm răng sắc bén và vùng vẫy trong tay Hứa Thanh, giống như đang bất mãn khi bị người khác bắt lấy.

“Đây là Quỷ Oa Thế Mệnh, là một vật quỷ dị có trình độ cực cao, trời sinh có ba tính mạng, sau khi ngươi kết Huyết Minh cùng nó, nó có thể thay ngươi hóa giải ba lần tử vong, ngươi ở trong tông môn thì không sao, nhưng nếu như ra ngoài thì nhớ phải mang theo nó.”

Trái tim Hứa Thanh đập thình thịch, gắt gao nắm lấy con Quỷ Oa Thế Mệnh này, có lẽ là do hắn dùng sức quá lớn nên con quỷ oa kia liền phát ra âm thanh thê lương, cũng càng lúc càng vùng vẫy mãnh liệt hơn.

Hứa Thanh không có quan tâm tới nó, hắn ngẩng đầu nhìn về ba đạo ánh sáng còn lại, ba đạo ánh sáng chiếu vào trong con ngươi của hắn, lúc này không phân biệt được là do chúng nó quá chói mắt, hay là trong mắt Hứa Thanh đang sáng rực phát ra những tia sáng.

Tóm lại, rất sáng.

Tâm tình của Thất gia cũng rất vui vẻ, tươi cười mở miệng.

“Công pháp Hoàng cấp rất khó truyền ra bên ngoài, ta cũng không cách nào dạy ngươi mà cần ngươi tự mình tìm tòi tiến giai, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, một khi công pháp Hoàng cấp tiến giai thì uy lực sẽ càng thêm kinh khủng. Mà trên thực tế, phương pháp tiến giai nhanh nhất chính là thôn phệ những công pháp Hoàng cấp của người khác, dùng nó làm vật luyện tinh khí thần, đương nhiên…nếu như là cùng một loại công pháp Hoàng cấp, vậy thì hiệu quả tốt nhất.”

Ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại.

“Bây giờ ngươi còn quá yếu, mà Minh chủ cũng không phải hạng người nhỏ mọn, cũng phải cân nhắc bối cảnh Thất Huyết Đồng và thu hoạch bao nhiêu chỗ tốt khi ra tay với ngươi, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng điểm uy hiếp này.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, trong đầu hiện ra con Diệt Mông của Thánh Quân Tử, đáy lòng bỗng nhiên rất khát vọng, sau đó trông mong nhìn qua ba đạo ánh sáng bên người Thất gia.

“Thánh Quân Tử nói ngươi tồn tại một nhược điểm, đó là ....Thiếu khuyết pháp thuật thần thông, nhưng đó là bởi vì trước đó ngươi vẫn chưa có bái sư, công pháp và thần thông của mỗi đệ tử của ta đều không giống nhau, đều là vi sư chuyên môn thu thập và chỉnh lý lại, sau đó tiến hành lựa chọn rồi đích thân sáng tạo cho bọn nó.”

Thất gia nói xong, liền bắn đạo ánh sáng thứ ba qua bên Hứa Thanh.

Bên trong đạo ánh sáng này không phải là đồ vật thực chất, mà một đạo ấn ký, sau khi tới liền rơi vào mi tâm Hứa Thanh, trực tiếp khắc ở bên trong tâm thần của hắn, hóa thành từng tiếng vang như chuông lớn, triệt để vang vọng ở trong thức hải của hắn.

Đồng thời, giọng nói của Thất gia cũng đồng bộ truyền ra ở trong đầu Hứa Thanh.

“Ta truyền cho ngươi thuật thứ nhất, là pháp thuật, tên là Khiếu Hải Cửu Điệp. Thuật này biến hóa biển khơi, dùng lực lượng chín lần sóng lần lượt ập tới, điệp gia biến thành sóng thần, trấn hải động thiên.”

Hứa Thanh thở sâu và trong mắt lộ lóe lên tia sáng, trong đầu cũng hiện ra từng cảnh tượng khi thi triển pháp thuật này.

Một cảnh tượng vô cùng mênh mông hiện lên, phất tay là bát phương biến ảo ra biển khơi, sóng biển cuốn lên ẩn chứa lực lượng nộ hải, nghiền ép quét sạch hết thảy.

“Ta truyền cho ngươi thuật thứ hai, là quỷ thuật, tên là... Huyền U Chú!”

Thất gia phất tay, đạo ánh sáng thứ tư hóa thành ấn ký, tương tự khắc vào mi tâm Hứa Thanh.

Lần này không hình thành âm thanh nổ vang nữa, mà như một trận gió lạnh âm u thổi tới bên trong mỗi một tấc máu thịt trong cơ thể Hứa Thanh, khiến cho hơi thở của hắn cũng lập tức biến thành sương trắng.

Trong nhận thức của Hứa Thanh, hắn tựa như nhìn thấy một ngón tay héo rũ đến cực hạn, nó mang theo một luồng cảm giác vô cùng quỷ dị, duỗi ra từ bên trong một vòng xoáy màu đen cực lớn, trấn giết hết thảy, nhìn thấy mà giật mình.

“Thuật Huyền U Chú này, là sau khi vi sư nghiên cứu Huyền U Chỉ lại tập hợp sở học bản thân để sáng tạo ra.”

“Mà một đạo cuối cùng ta dạy ngươi không phải là pháp thuật, cũng không phải quỷ thuật, mà một đạo bí thuật của vi sư!”

“Ta đã xem cuộc chiến của ngươi, thấy ngươi thích dùng nắm đấm, bí thuật này cực kỳ thích hợp với ngươi, nó tên là Hạ Cửu Tuyền.”

“Sau khi triển khai, hễ là người nào đã trúng tám quyền của ngươi, vậy quyền thứ chín nhất định sẽ khiến cái pháp khiếu thứ nhất vỡ ra, dù là Thiên Cung của Kim Đan cũng cần mệnh hỏa để chiếu sáng, cũng cần lực lượng pháp khiếu chèo chống, đây là căn cơ!”

“Đạo bí thật này bá đạo vô cùng, cũng nham hiểm vô cùng, ngươi nhất định phải dùng cẩn thận.”

“Một khi dùng ra, làm hỏng căn cơ của đối phương cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu như cuối cùng kẻ đó vẫn còn sống mà truyền việc này ra, thì tương lai ngươi sẽ không tiện dùng cái này để âm người khác, đây mới là trọng điểm.”

Thất gia nhẹ giọng mở miệng rồi tay phải bắn ra, đạo tia sáng thứ năm bay thẳng đến, lạc ấn vào trên mi tâm Hứa Thanh.

“Vi sư sử dụng cái bí pháp này đến bây giờ, vẫn không có người nào biết được.”

“Ta cũng chỉ truyền bí pháp này cho một mình ngươi, đây không phải là thiên vị, mà là do phong cách của ba người sư huynh sư tỷ kia của ngươi khác biệt với ngươi.”

“Cho nên, ngươi phải dùng nó thật cẩn thận.”

Chương 620: Chấp Kiếm Giả (1)

Hứa Thanh rời khỏi Điện Tông Chủ.

Ngay khi đi ra khỏi Điện Tông Chủ, hắn liền lập tức lấy ra Tử Thiên Vô Cực Quan trong trong túi trữ vật rồi đội nó lên trên đầu.

Lúc trước hắn chỉ cảm thấy vật này không hề tầm thường, khi đội trưởng đưa cho hắn cũng lộ ra vẻ hâm mộ, nhưng sau khi đã biết được hiệu dụng và có được phương pháp sử dụng, Hứa Thanh không đợi kịp xuống núi, vừa rời khỏi Điện Tông Chủ liền lấy nó ra đội lên, sau đó lập tức bấm niệm pháp quyết, Tử Thiên Vô Cực Quan vốn dĩ vô cùng chói mắt, lập tức chậm rãi trở nên ảm đạm, cuối cùng ngay cả dùng mắt thường cũng không thể nhận ra.

Thậm chí dùng thần thức quét qua cũng đều không thể phát hiện.

Hứa Thanh vô cùng thoả mãn về món đồ vật này.

Hắn đi thẳng một đường về chỗ ở của mình, thân là điện hạ nên hắn cũng có động phủ riêng ở trên đệ thất phong, nhưng Hứa Thanh đã quen sống ở trên biển, mặc dù bây giờ không còn Pháp Thuyền, nhưng hắn vẫn đến khu dịch quán bên cạnh bến cảng để tạm cư trú.

Hắn đang đợi Trương Tam hết bận.

Sau khi trở lại dịch quán, việc đầu tiên Hứa Thanh làm là kiểm tra bố trí bốn phía, sau khi xác định trong khoảng thời gian hắn rời đi không hề có ai đến, hắn mới khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu làm quen ba đạo thuật pháp mà Thất gia vừa truyền thụ trong đầu.

“Pháp thuật có uy lực mênh mông, cần phải quen thuộc một chút mới có thể khiến nó có thể cho chiến lực của mình càng mạnh hơn.”

“Quỷ thuật cũng như thế, phải tìm một chỗ không người để thử nghiệm một chút.”

“Còn phần bí thuật… .” Hứa Thanh cảm thụ ấn ký trong đầu một hồi, sau đó trong mắt lóe lên một tia quang mang kỳ dị, bí thuật này quả thực cực kỳ đáng sợ, trước giờ hắn còn chưa từng nghe nói tới sự tồn tại của bí thuật.

“Không biết lúc đánh một trận cùng với Thánh Quân Tử, bên trong những pháp thuật của gã có bí thuật hay không.” Hứa Thanh nhớ lại, hắn cảm thấy đại khái hẳn là không có, coi như là có cũng không cách nào so sánh cùng với bí thuật Hạ Cửu Tuyền này.

“Chín quyền phá vỡ một khiếu, bí thuật này có tác dụng lớn nhất khi hai người có thực lực ngang nhau.”

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh càng lúc càng cố gắng thôi diễn trong đầu, cho đến khi một ngày trôi qua, hắn đã nghiên cứu được da lông của ba thuật pháp này, cũng lấy ra một giọt máu của mình, nhỏ vào trên mi tâm của con Quỷ Oa Thế Mệnh.

Một khắc khi giọt máu của hắn rơi xuống, con mắt đang không ngừng chuyển động của con Quỷ Oa đột nhiên dừng lại, chậm rãi hít sâu một hơi, sau đó liền lâm vào ngủ say.

Hứa Thanh cẩn thận cất kỹ, trong lòng hiện lên một cảm giác vô cùng thỏa mãn, nhưng sau đó hắn lại trầm tư một phen.

“Với sự che chở của Vô Cực Quan, ta đã có thể ngăn cản phần lớn những nguy cơ sinh tử rồi, nhưng cái này chỉ là tầng thứ nhất, nếu như gặp phải loại hung hiểm có thể đánh vỡ Vô Cực Quan, ta vẫn còn có Quỷ Oa Thế Mệnh để bảo vệ, đây cũng là tầng bảo hộ thứ hai.”

“Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ.” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sau đó liền đứng dậy cải trang một phen, thay đổi một bộ quần áo tầm thường, sau đó liền rời khỏi khu thành của Thất Huyết Đồng, đi tới khu thành Thiên Giám Bảo tông tiếp giáp ngay cạnh.

Sau khi tìm kiếm trong đó một phen, cuối cùng Hứa Thanh cũng đã tìm được thứ mình muốn, đó chính là Vô Tự Truyện Tống Phù.

Vật này không thể mua được ở trong Thất Huyết Đồng, nhưng ở trong Liên Minh Thất Tông, nhất là trong một vài cửa hàng cỡ lớn của Thiên Giám Bảo tông vẫn sẽ có hàng bán ra, chỉ là giá cả sẽ cực cao.

Hứa Thanh chịu đựng đau lòng, bỏ tiền ra mua ba tấm.

“Tầng nguy hiểm thứ nhất, có Vô Cực Quan hóa giải, tầng thứ hai là Quỷ Oa Thế Mệnh, nếu như đối mặt với nguy hiểm không thể nào lực chống cự, vậy thì ngay khi Quỷ Oa thế mạng chịu thay, Vô Tự Truyện Tống Phù sẽ phát ra kỳ hiệu của mình.”

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh liền trở về lại thành khu của Thất Huyết Đồng, khi đi tới đầu đường, nhìn qua những kiến trúc quy mô lớn đã được xây dựng xong ở bốn phía, lúc này hắn bỗng nhiên có một cảm thụ rất sâu về tốc độ xây dựng của Thất Huyết Đồng, cũng trong khi đang đi về phía trước, hắn bỗng nhận được một đạo truyền âm của Trương Tam.

“Hứa Thanh, ta đã làm xong nhiệm vụ của tông môn rồi, nếu ngươi rảnh có thể tới đây, đội trưởng và Hoàng Nham cũng đang ở đây, mặt khác có người lưu lại cho ngươi một phong thư, kêu ta chuyển lại cho ngươi.”

Hứa Thanh nghe vậy liền hiếu kỳ, lập tức cải biến phương hướng, đi tới địa chỉ Vận Chuyển ti mới của Trương Tam, sau khi hắn đến, từ xa xa nhìn tới thì thấy bên đó có hơn 100 cái nhà kho cực lớn, so sánh với Vận Chuyển ti của Thất Huyết Đồng lúc trước, quy mô của Vận Chuyển ti bên này quả thực lớn hơn rất nhiều.

Trương Tam vẫn ngồi xổm trên đống hàng hóa như cũ, đội trưởng cũng đồng dạng đang ngồi bên cạnh ăn táo, trước mặt của bọn họ là Hoàng Nham, hình như Hoàng Nham đang cẩn thận dặn dò Trương Tam vấn đề gì đó.

Trong tay Hoàng Nham còn cầm theo cây đèn của Nhân Ngư tộc đã mua từ trong tay Hứa Thanh.

Đều là người quen.

Hứa Thanh vừa đến, ba người đều lên tiếng chào.

Đội trưởng thì cười ha hả, trong mắt Trương Tam thì lóe lên ánh sáng, mà Hoàng Nham thì vỗ vỗ bụng quét mắt nhìn qua trên người Hứa Thanh, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười hài lòng.

“Hứa Thanh, nghe nói bây giờ ngươi đã có hai ngọn mệnh đăng rồi, ha ha, chúc mừng chúc mừng.” Hoàng Nham vui vẻ cười nói.

“Ta bấm ngón tay tính toán, mấy ngày trước ngươi có đi tới chỗ sư phó và còn lấy được đồ tốt, đến đến đến, tiểu Thanh, lấy ra cho sư huynh xem qua một chút, sư huynh giám định và thưởng thức giúp ngươi, ngươi chớ bị lão đầu tử làm cho bối rối.” Đội trưởng ho khan một tiếng, lập tức mở miệng khuyên nhủ Hứa Thanh.

Hứa Thanh không để ý tới đội trưởng, hắn nở một nụ cười với Hoàng Nham, sau đó liền chú ý tới trên người Trương Tam, nói là muốn kiến tạo một chiếc Pháp Thuyền mới.

“Lại nổ tung rồi? Ngươi có cảm giác được chỗ thiết kế phần tham dự của ta ở bên trong đó không?” Thái độ của Trương Tam có chút khác thường, không hề bất ngờ về việc Pháp Thuyền của Hứa Thanh lại tiếp tục nổ tung, mà hào hứng bừng bừng hỏi về một chuyện khác.

Hứa Thanh nhớ lại một chút, sau đó liền lắc đầu.

“Không thể nào, chẳng lẽ ta thiết kế sai ở đâu rồi sao?” Trương Tam có chút buồn bực, sau khi suy tư liền quyết định lần này phải làm cho nó càng dễ kích hoạt hơn nữa, sau đó liền lấy một phong thư từ trong túi ra, đưa cho Hứa Thanh.

“Ngươi hẳn là nhớ rõ những người đồng kỳ năm đó cùng nhập tông chứ, có một người gọi là Lý Tử Mai, về sau ta đã điều nàng vào trong Vận Chuyển ti, nha đầu kia đặc biệt cố gắng và nghiêm túc, nàng sống cũng không dễ dàng.” Trương Tam cảm khái.

“Nhưng lần trước có ba người thiên kiêu của Thái Ti Tiên Môn tới Thất Huyết Đồng khiêu chiến, trong lúc vô tình nhìn thấy nàng, về sau không biết bọn họ đã nói như thế nào cùng tông môn, cuối cùng chạy tới đây dẫn nàng đi, còn nói là thể chất của nàng rất thích hợp tu luyện thuật pháp của Thái Ti Tiên Môn.”

Chương 621: Chấp Kiếm Giả (2)

Đội trưởng lập tức lộ ra ánh mắt hiếu kỳ, Hoàng Nham cũng quay qua nhìn tới, nhưng Hứa Thanh chỉ bình tĩnh cất phong thư vào túi trữ vật, không đọc, lúc này trong đầu hắn bỗng hiện ra hình bóng người thiếu nữ nhập môn cùng mình lúc trước, nhớ tới hình ảnh bên ngoài nhà hàng, nàng muốn đóng gói thức ăn còn thừa mang đi, liền bị tiểu nhị quở trách, xấu hổ đến mức toàn thân cũng trở nên run rẩy.

Lúc này Hoàng Nham bỗng thấy sắc trời đã không còn sớm, vì vậy lần nữa dặn dò Trương Tam một chút.

“Trương Tam sư huynh, ngươi nhất định phải giúp ta chế tạo thật tốt đấy, đã sắp tới ngày quen biết thứ 3344 của ta và sư tỷ rồi, ta không dám tặng vật phẩm quá mức quý trọng, như vậy sư tỷ sẽ nghĩ nhiều, chỉ có thể tặng cái này thôi, ngươi giúp ta chuyển ngọn lửa bên trong cái đèn này tới trong cây trâm, ta muốn dùng lễ vật này tặng cho sư tỷ.”

Trương Tam nghe vậy liền vỗ ngực cam đoan không có vấn đề, sau đó Hoàng Nham liền thở dài than vãn.

“Haiz, các ngươi nói xem vì sao Thất Huyết Đồng chúng ta phải tới nơi này, Nam Hoàng Châu không phải rất tốt sao, phải không Hứa Thanh, ngươi cũng muốn trở về Nam Hoàng Châu đúng không, chúng ta đi khuyên sư tỷ, kêu nàng cũng nhau trở về đi.”

Hứa Thanh nghe vậy liền nghiêm túc suy nghĩ một chút, mà đội trưởng bên cạnh cũng đồng dạng thở dài, ăn xong quả táo trong tay lại lấy ra một quả lê.

“Nói tới Nam Hoàng Châu, ta liền cảm thấy đau lòng, lúc trước ta có một cái kế hoạch lớn, còn đã chuẩn bị rất lâu vì cái kế hoạch này, còn không tiếc đi tới Tình Báo ti để tìm tài liệu, mắt thấy sẽ chuẩn bị hành động, ai da, mà thôi mà thôi, coi như Viêm Hoàng có vận khí tốt đi.”

“Kế hoạch lớn của ngươi có liên quan cùng Viêm Hoàng? Ngươi muốn làm cái quỷ gì?” Hoàng Nham vốn dĩ đang muốn rời đi, nghe vậy liền cảm thấy hiếu kỳ đứng lại hỏi.

Hứa Thanh cũng nhìn sang.

Đội trưởng ho khan một tiếng.

“Kế hoạch của ta là đi tới hang ổ của Viêm Hoàng lấy chút đồ vật, nhưng đáng tiếc đã bỏ qua rồi, bất quá, bây giờ ta đã có một kế hoạch mới.”

Hoàng Nham liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu, dứt khoát không đi nữa, hình như muốn xem xem đội trưởng tiếp theo sẽ nói cái gì.

Đội trưởng nhìn chung quanh một chút, sau đó liền thấp giọng mở miệng nói với ba người Hứa Thanh.

“Các ngươi có biết Chấp Kiếm Giả không?”

Trương Tam mờ mịt, Hứa Thanh cũng mờ mịt, hôm ấy Thánh Quân Tử cũng có nhắc tới cái này, nhưng gã chỉ thầm nhủ trong lòng cho nên Hứa Thanh cũng không biết Chấp Kiếm Giả là cái gì, Hoàng Nham trừng mắt nhìn tới, cũng lộ ra mờ mịt.

Đội trường có chút hoài nghi liếc mắt nhìn qua Hoàng Nham, y cảm thấy biểu hiện của tên mập này có chút không đúng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều mà lập tức thấp giọng nói.

“Chấp Kiếm Giả là cách xưng hô của thành viên Chấp Kiếm Bộ, một trong những nhánh của Huyền Ngũ Bộ, tổng bộ nằm ở Hoàng Đô Đại Vực, phía dưới có bảy Cung và bảy Quận, mỗi một Cung lại phân ra một số Đình, Nghênh Hoàng Châu cũng có một cái Chấp Kiếm Đình.”

“Gia nhập Chấp Kiếm Đình trở thành Chấp Kiếm Giả, liền có thể không bị quy tắc của tông môn ràng buộc nữa, chỉ cần ngươi không phản bội nhân tộc thì dù phản bội cái gì cũng không sao cả. Nói trắng ra là, nếu như ngươi trở thành Chấp Kiếm Giả, ngươi liền sẽ trở thành một người cao cấp của nhân tộc, ngươi sẽ là hệ thống chính thống của Hoàng Vực, được hưởng công ăn lương. Mặc dù Huyền U Cổ Hoàng đã đi tới thánh địa, nhưng hoàng uy của ngài vẫn còn tồn tại như trước, đối ngoại tộc mà nói, ngọn cờ lớn này của nhân tộc vẫn có lực uy hiếp như trước.”

“Nếu như ngươi trở thành Chấp Kiếm Giả, thấy ai không vừa mắt là có thể trực tiếp bắt người, nhìn ai không vừa mắt nhưng đánh không lại thì ngươi có thể truy nã gã, nhưng cái truy nã này không hề giống với truy nã của tông môn, cái này chính là toàn bộ nhân tộc truy nã.”

“Ngươi thấy Lăng Vân lão tổ khó chịu, truy nã lão! Mà đối với ngoại tộc thì càng có thể trực tiếp trấn áp, ai cũng không dám đụng tới ngươi, đụng phải ngươi chẳng khác nào giết quan vậy, trực tiếp rơi đầu.”

“Huống hồ khi trở thành Chấp Kiếm Giả còn có thể tu hành bí pháp Huyền U, nghe nói cái bí pháp này vô cùng lợi hại, trước kia có người dùng cái bí pháp này đánh ra một kiếm, xém chút nữa chém chết Viêm Hoàng.”

Hoàng Nham sững sờ.

Thần sắc của Hứa Thanh thì vẫn như thường, hắn đã quen phương thức nói chuyện của đội trưởng rồi, tổng thể y sẽ luôn cố làm ra vẻ mê hoặc huyền bí.

Nhìn thấy biểu cảm này của Hứa Thanh, đội trưởng liền nhướn lông mi lên.

“Tiểu Thanh, dạo gần đây ta thăm dò được một tin, đó là Thánh Quân Tử vẫn không chết, không biết Lăng Vân lão tổ dùng bí pháp gì, hình như đã tiêu hao đại giới thật lớn, thậm chí còn mời Minh chủ ra tay trợ giúp, cuối cùng đã cứu được mạng sống của gã. Nhưng có để lại tai hoạ ngầm hay không thì ta không rõ, mà ta tìm hiểu được, gã không hề bởi vì thua ngươi mà tan vỡ tâm chí, bây giờ đang bế quan muốn trùng kích đoàn mệnh hỏa thứ năm!”

Hứa Thanh nghe xong vẫn bình tĩnh, chỉ là trong mắt bỗng có một tia hàn mang lóe lên.

“Nếu ngươi trở thành Chấp Kiếm Giả, hạ một đạo chiếu lệnh xuống, Thánh Quân Tử lập tức sẽ phải run rẩy!”

“Kế hoạch của ta, chính là trở thành Chấp Kiếm Giả!” Đội trưởng ăn xong trái lê, lại lấy ra một quả quýt, mạnh miệng cắn một cái.

“Vậy thì sau này khi ta làm đại sự, ai dám làm cho ta tàn phế, ta liền đại biểu nhân tộc chế tài kẻ đó.”

“Làm sao để có thể trở thành Chấp Kiếm Giả?” Trương Tam động tâm hỏi.

“Chấp Kiếm Giả tuyển người cực kỳ nghiêm khắc, tuyển ưu trong ưu, mỗi 10 năm chỉ có năm danh ngạch, theo ta tính toán thời gian thì cuộc tuyển chọn lần này cũng không còn xa nữa, mà Chấp Kiếm Đình ở ngay trong Thái Sơ Ly U Trụ, trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ chuẩn bị một chút, đến lúc đó ta sẽ nói cho các ngươi biết.” Đội trưởng nói xong liền đứng dậy vỗ vỗ bờ mông, phất phất tay về phía ba người Hứa Thanh, sau đó rời khởi Vận Chuyển ti.

Hoàng Nham cũng rời đi, Hứa Thanh ở lại thương nghị cùng Trương Tam một chút chi tiết về chế luyện Pháp Thuyền, khi mặt trời lặn xuống hắn cũng rời khỏi nơi này.

Cùng lúc đó bên trong Lăng Vân Kiếm tông cua Liên Minh Bát Tông, trong một bí địa bị vô số trận pháp hội tụ, bên trong nơi này còn tồn tại một cái hồ đầy máu.

Bên trong hồ máu có người đang đau khổ gào thét, trong này ngày đêm truyền ra từng trận kêu rên thê lương.

Bốn phía hồ máu có tám thanh cổ kiếm cực lớn được dựng đứng quay chung quanh.

Trên mỗi một thanh cổ kiếm đều có một người đang khoanh chân ngồi, nam có nữ có, tuổi tác thoạt nhìn đều không nhỏ, tu vi tràn ra càng là chấn động của Nguyên Anh.

Bọn họ hợp lực thôi phát cổ kiếm, khiến cho cổ kiếm tràn ra từng đạo kiếm khí, hóa thành một mặt võng bằng kiếm khí trấn áp bay về phía hồ máu bên dưới, phía trên mặt lưới bằng kiếm khí còn có hư ảnh một đầu Kim Ô cực lớn đang hấp thụ về phía hồ máu.

Bên cạnh còn có một lão giả đang trôi lơ lưng, chính là Lăng Vân lão tổ.

Lão nhìn qua hồ máu phía dưới, sắc mặt có chút khó coi, cũng có đau lòng, nhẹ giọng thì thào.

“Tôn nhi, ngươi ráng kiên trì thêm một chút, độc mà tên dân đen kia hạ thủ quá mức đặc thù, gia gia đã nghĩ hết biện pháp cũng không có tác dụng, không cách nào làm cho ngươi khôi phục, ngay cả duy trì sinh cơ cho ngươi cũng đã đến cực hạn, chỉ có thể mượn hư ảnh từ công pháp Hoàng cấp của Minh chủ, gieo xuống sinh cơ nồng đậm trong cơ thể ngươi, khiến cho nó thời khắc phát huy, mới có thể cân bằng với chất độc trong cơ thể của ngươi.”

“Nhưng mà như vậy, cũng có thể nhìn ra tên dân đen kia đã nhận được tạo hóa không nhỏ. Tôn nhi, ngươi tên là Thánh Quân, chính là đại biểu quang minh, sinh ra liền có dị tượng, nhất định sẽ đi lên con đường của Cổ Hoàng, ngươi không thể vứt bỏ, phải kiên trì đoạt lại ánh sáng từng thuộc về ngươi, hết thảy những thứ của hắn đều sẽ thuộc về ngươi!”

Bên trong hồ máu thình lình có một người giống như khô lâu, toàn thân máu thịt chỉ còn chưa tới ba thành, bộ dáng vô cùng dữ tợn, đồng thời cũng không ngừng có tiếng kêu rên từ trong cỗ khô lâu này truyền ra, trong mắt còn có vô tận điên cuồng.

“Hứa Thanh, ta muốn ngươi chết!!”

Chương 622: Thanh niên dưới mặt nạ (1)

Rốt cuộc Thất Huyết Đồng đã xây dựng xong toàn bộ chủ thành.

Theo người lần lượt truyền tống tới, nhân khẩu của toàn bộ chủ thành lúc này mặc dù vẫn không bằng chủ thành bên Nam Hoàng Châu, nhưng số lượng đệ tử của 138 tông trong liên minh rất đông đảo, mà bọn họ tự nhiên có hứng thú rất lớn đối với cái tòa thành trì mới thành lập này.

Vô luận là người tới kinh doanh hay là tới mua đồ vật, hoặc là tới đây kết giao, đều khiến cho tòa chủ thành mới xuất hiện này trở nên vô cùng hối hả và náo nhiệt.

Cùng lúc đó, từng ti bên trong chủ thành cũng xuất hiện sự điều chỉnh nhân sự, mà Hoàng Nham vẫn làm trong Hoa Tiêu ti như trước.

Nhị sư tỷ mà y yêu thích thì đảm nhiệm Phó ti của Tuần Bộ ti, cái ti này cũng phù hợp với tính cách của Nhị sư tỷ, nàng cũng có lực chấn nhiếp nhất định đối với bọn đạo chích.

Mặt khác, trong tông còn thiết lập thêm một số bộ phận ti để đồng bộ cùng với những tông khác trong liên minh.

Ví dụ như Thương Vụ ti.

Để quyết định độ mạnh yếu của một thế lực, ngoại trừ chiến lượng của cao tầng và pháp bảo Cấm Ky, còn có một nhân tố rất trọng yếu, đó chính là tài phú.

Vô luận là ở bất kỳ địa phương nào thì đạo lý này đều đúng, chỉ cần là tổ chức quần cư có hệ thống, đều sẽ như vậy.

Cho nên Thương Vụ ti cũng liền thuận lý thành chương mà ra đời, ti này sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ thương vụ bên trong và ngoài của Thất Huyết Đồng, Thất gia đã khâm điểm Tam đệ tử của lão đảm nhiệm chức Phó ti của cái ti này.

Về phần Hứa Thanh và đội trưởng, Thất gia cũng biết quan hệ của hai người bọn họ không tệ, cho nên đã an bài cả hai vào trong một cái ngành quan trọng nhất sau khi Thất Huyết Đồng gia nhập vào liên minh.

An Phòng Đặc ti.

Danh tự này có chút không giống với phong tục của Nam Hoàng Châu, tràn đầy ý vị của liên minh, tên đầy đủ của nó là An Toàn và Phòng Hộ Đặc Biệt ti.

Mà không phải chỉ có Thất Huyết Đồng có An Phòng Đặc ti, bảy tông khác của liên minh cũng đều có, tất cả là một cái tổng thể và cần tiếp nhận tổng bộ điều phối, đồng thời bất kể là đối nội hay là đối ngoại, ti này cũng trách nhiệm quản lý cực kỳ rộng lớn, mà Ti trưởng của ti này là do Lục gia đảm nhiệm.

Phó ti có hai người, một là đội trưởng, một là Hứa Thanh.

Lục gia ngày thường sẽ mặc kệ, trao toàn quyền cho cấp dưới, hoàn toàn giao cho Hứa Thanh và đội trưởng chịu trách nhiệm tất cả mọi việc.

Mà địa điểm của ti cũng đã được xây dựng ở gần tám cây cầu lớn gần chủ thành Thất Huyết Đồng, tổng thể nhìn lại thì có bộ dáng giống như là một hình tam giác, bên trong có trên trăm lầu các, trong từng lầu các đều có một cái sân không nhỏ, độc lập riêng biệt nhưng cũng là thuộc tổng thể.

Đồng thời còn phân ra một số tiểu ti, còn có hơn ba nghìn đệ tử các phong của Thất Huyết Đồng được an bài tới đây nhậm chức, một nửa bên trong đều đã từng là đội viên của Bộ Hung ti, tiểu tử câm cũng ở trong số đó.

Trên đường Hứa Thanh đi tới nhận bổ nhiệm, hắn nghĩ tới mình lại sắp ở trong cùng một cái ngành với đội trưởng, thế nên đã ghé qua một sạp trái cây trên đường mua vài quả táo.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước, khi đi ngang qua một nhà tiên trì mới mở, hắn bỗng nhìn thấy một người cố nhân.

Chính là Từ Tiểu Tuệ.

Sau khi chú ý tới Hứa Thanh, Từ Tiểu Tuệ liền vui vẻ chào hỏi, còn đưa cho hắn một khối ngọc giản.

“Hứa sư huynh, cái tiên trì này là ta và một người bạn tốt cùng nhau mở ra làm nghề phụ, nếu ngươi rảnh rỗi có thể tới đây, cầm khối ngọc giản này sẽ không mất phí.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, chú ý đến sau lưng của Từ Tiểu Tuệ có một cô gái khác, kia chính là mật thám của hắn.

Tiền mà Từ Tiểu Tuệ mở cửa tiệm, là Hứa Thanh kêu mật thám của mình góp vào.

Ở trong cái thế đạo này, Hứa Thanh cảm thấy rất ít người có ơn tất báo, mặc dù tu vi và tư chất của Từ Tiểu Tuệ chưa đủ nhưng phẩm tính rất tốt, hắn cảm thấy nếu mình đủ khả năng thì có thể giúp đỡ một chút.

Vì vậy sau khi nhận lấy ngọc giản thì Hứa Thanh liền rời đi, một đường đi tới cửa lớn An Phòng Đặc ti.

“Bái Kiến Ti trưởng!”

Đội viên canh cửa của An Phòng Đặc ti cung kính bái kiến, trong mắt còn có vẻ cuồng nhiệt, bọn họ đều là đội viên của Bộ Hung ti trước đây.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu rồi đi vào An Phòng Đặc ti, một đường chứng kiến phần lớn đều là người quen, thậm chí hắn còn nhìn thấy Đinh Tiêu Hải.

Người này năm đó một lòng muốn trở thành đệ tử hạch tâm, sau khi thu được vị trí đứng đầu trong cuộc chiến ở Nhân Ngư Đảo, lại tấn thăng đến Trúc Cơ, một khắc Đinh Tiêu Hải nhìn thấy Hứa Thanh, trong thần sắc của gã cũng lộ ra một cảm giác phức tạp rất khó hình dung.

Gã nhìn Hứa Thanh, cúi đầu xuống, cúi đầu thật sâu.

“Bái kiến Ti trưởng.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn qua Đinh Tiêu Hải, tư chất đối phương quả thực không hề tầm thường, bây giờ đã có một đoàn mệnh hỏa, mà pháp khiếu cũng đã mở đến khoảng 40 đạo, trong thời gian mấy năm đã làm được điểm này thì không phải là người bình thường có thể dễ dàng làm được.

Nhưng Hứa Thanh cũng không thích gã, trông thấy người này là Hứa Thanh lại nhớ tới Chu Thanh Bằng, nhưng mà mỗi người đều có cách sống của chính mình, thế nên sau khi nhìn qua hắn liền thu hồi ánh mắt, đi về phía xa.

Đinh Tiêu Hải im lặng nhìn qua Hứa Thanh rời đi, đáy lòng thở dài một tiếng, gã biết rõ việc của Chu Thanh Bằng, nhưng gã vẫn cảm thấy mình không có làm gì sai.

Thân ở trong loạn thế, mỗi người đầu tiên sẽ phải nghĩ tới bản thân mình trước tiên.

Hứa Thanh đi một đường tới trung tâm của An Phòng Đặc ti, cũng nhìn thấy đội trưởng đang ở trong đó.

Đội trưởng đang không ngừng kiểm tra hồ sơ, khi thì phát ra từng đạo mệnh lệnh, an bài từng chi nhánh xử lý các loại sự tình, bộ dạng bề bộn rất nhiều công việc.

Mắt thấy một màn như vậy, Hứa Thanh cảm thấy đội trưởng thật ra vẫn là người thích hợp để làm những việc này nhất, vì vậy hắn liền lấy ra một quả táo mua được trên đường đặt ở trên mặt bàn của đội trưởng, sau đó liền ngồi xuống bên cạnh, yên tâm thoải mái mà nhắm mắt tu hành.

Sau một lúc lâu đội trưởng ngẩng đầu, cầm lấy quả táo cắn một miếng và quét mắt nhìn Hứa Thanh đang tu hành, đáy lòng cảm thấy khó chịu, chuẩn bị đưa vài việc khó xử lý nhất cho Hứa Thanh làm, thế là liền ho khan một tiếng.

“Hứa phó ti!”

Hứa Thanh mở mắt ra.

“Đại sư huynh, còn cần táo không.” Hứa Thanh nói xong, lại lấy ra hai quả táo đặt ở trên mặt bàn.

Đội trưởng nhìn quả táo một chút, lại nhìn Hứa Thanh một lát, biểu cảm bỗng trở nên nghiêm túc.

“Ít dùng trò vặt đi, tiểu Thanh, ngươi học thói xấu rồi!”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lại lấy ra một khối ngọc giản đặt ở trên mặt bàn.

“Cái này là cái gì?” Đội trưởng kinh ngạc.

“Trên đường đến thì trông thấy bên cạnh có một nhà tiên trì mới mở, ta nghĩ đại sư huynh có lẽ cũng thích nơi này, liền làm cho ngươi một khối ngọc giản có thể giảm bớt tám phần giá thành.” Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua đội trưởng, nói rất nghiêm túc.

Đội trưởng nghe xong trên mặt lập tức nở một nụ cười, cảm xúc nghiêm túc lúc trước lập tức biến mất.

Trong lòng rất là thoải mái.

Đội trưởng cảm thấy tuy rằng Hứa Thanh đã học thói xấu, thế nhưng cũng đã trở nên càng hiểu chuyện hơn, biết nịnh nọt sư huynh rồi nha, vậy thì mình cũng không thể hẹp hòi được, không nên đưa phần việc khó khăn nhất cho sư đệ của mình.

“Bỏ đi, lão đầu tử đã an bài cái An Phòng Đặc ti này, việc cần làm quá nhiều, ta vốn định cho ngươi đi xử lý những cái mâu thuẫn với các tông môn khác trong liên minh, nhưng với tính cách của ngươi chắc là đi tới sẽ không muốn nói chuyện, liền trấn áp người ta xuống đất, vẫn là để ta tới xử lý đi.”

“Còn ngươi, chịu trách nhiệm giao tiếp quyền lợi và lợi ích cùng một số tông môn trong liên minh đi, việc này thanh nhàn.” Nói xong đội trưởng liền mở hồ sơ ra, đưa một cái cho Hứa Thanh.

“Thúc đẩy trận pháp bảo vệ quyền hạn của liên minh cùng với trận pháp tiếp sát với Thất Huyết Đồng chúng ta dời đi, người của đệ tam phong đã đi câu thông với bọn họ nhiều lần, nhưng Trận Pháp ti của liên minh vẫn cố ý trì hoãn kéo dài.”

Chương 623: Thanh niên dưới mặt nạ (2)

Hứa Thanh tiếp nhận hồ sơ, hắn thật sự không muốn tốn quá nhiều thời gian trên những chuyện này, hắn chuẩn bị kiếm một chút thời gian rảnh để nghiên cứu một chút độc dược và tu hành.

Hứa cầm lấy ngọc giản, vừa quay người muốn đi thì đội trưởng sau lưng bỗng nói thêm một câu.

“Mặt khác, tổng bộ liên minh cũng truyền đến thông báo, qua một thời gian ngắn nữa sẽ đến phiên chúng ta đi tuần sông, nhiệm vụ tuần sông là do tám tông thay phiên lẫn nhau, đến lúc đó xem xem, nếu như không có chuyện gì thì hai ta ra ngoài đi dạo.”

Hứa Thanh gật đầu, rời khởi Đặc ti.

Hắn cũng không chỉ một thân một mình đi, mà mang theo trên trăm đội viên cùng với đệ tử chịu trách nhiệm trận pháp của đệ tam phong, cả đoàn người đi thẳng đến tổng ti của Trận pháp ti nằm ở Đại Diễn Đạo Cung trong liên minh.

Trên đường đi hắn đã hỏi qua đệ tử của đệ tam phong, cũng đã biết được lý do tại sao mà việc này bị kéo dài.

“Hứa sư huynh, thật ra thì bên trên đều đã trao đổi xong việc này rồi, nhưng mà những người phía dưới vẫn cố ý kéo dài, nhất là người của Lăng Vân Kiếm tông, bọn họ nhiều lần còn không trình diện, cho nên không cách nào hoàn thành việc dời đi.”

Đệ tử đệ tam phong chịu trách nhiệm về chuyện này thở dài kể lại.

“Lăng Vân Kiếm tông?” Hứa Thanh nheo mắt lại và không nói gì nữa, rất nhanh bọn họ đã đến Trận Pháp Tông ti.

Sau khi tới nơi Hứa Thanh đưa hồ sơ ra, đứng chờ hồi lâu mới nhìn thấy những người chịu trách nhiệm trận pháp của tông khác chậm rì đi đến, nhưng sau khi nhìn thấy thân ảnh của Hứa Thanh thì thần sắc của những người này liền thay đổi một chút, bước chân rõ ràng nhanh hơn không ít.

“Bái kiến Hứa Thanh sư huynh!”

“Để Hứa Thanh sư huynh đợi lâu, bọn ta không biết là ngươi đến, nếu không chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng chạy đến.”

Bây giờ thanh danh của Hứa Thanh ở trong Liên Minh Bát Tông là cực lớn, cũng tràn đầy lực uy hiếp, nhưng hắn cũng không cố ý nghiêm túc, mà khi ánh mắt của hắn đảo qua này đệ tử của mấy tông khác này, liền phát hiện thiếu đi đệ tử của Lăng Vân Kiếm tông.

Quyền hạn dời trận pháp đi, cần bảy tông cùng nhau đến mới có thể hoàn thành, thiếu đi bất kỳ một tông nào cũng đều không thể hoàn thành.

“Hứa sư huynh, nếu như Lăng Vân Kiếm tông không đến, sợ là hôm nay không có cách nào dời đi …” Bởi vì lão tổ của Linh Hà Cốc và Thiên Giám Bảo tông là bạn giao hảo cùng Huyết Luyện Tử, cho nên quan hệ của ba tông rất hòa hợp, lúc này bỗng có một nữ đệ tử chịu trách nhiệm của Linh Hà Cốc nhẹ giọng mở miệng, đôi mắt đẹp nhìn vào trên mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu rồi triệu hoán một thành viên bên cạnh, đưa cho gã một cái ngọc giản.

“Cầm vật này tới Lăng Vân Kiếm tông, đưa cho Sở Vân Phong, kêu gã mau chóng xử lý việc này, nếu không qua hôm nay ta sẽ đi tìm gã tính sổ.”

Sở Vân Phong, chính là cái người tự xưng là sư đệ của Thánh Quân Tử bị Hứa Thanh trấn áp ở trong Thất Huyết Đồng.

Sau khi nói xong Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở một bên, lặng lẽ chờ đợi, những người khác nhìn thấy như thế liền đưa mắt nhìn nhau, cũng đều im lặng chờ đợi.

Rất nhanh khối ngọc giản này liền được đưa đến bên trong Lăng Vân Kiếm tông, đưa đến tay Sở Vân Phong đang tĩnh tọa tu hành, một khắc khi nhìn thấy khối ngọc giản này, ánh mắt của Sở Vân Phong liền đỏ lên.

“Độc Yêu Hứa Thanh, khinh người quá đáng!”

“Chỉ một khối ngọc giản chứng từ, đã muốn cho ta đi làm việc cho ngươi, nằm mơ!”

Sở Vân Phong hừ lạnh một tiếng, ném ngọc giản qua một bên không thèm quan tâm, nhưng sau khi trôi qua nửa canh giờ, gã liền là mở mắt ra, nhìn sắc trời bên ngoài một chú, một ngày…sắp trôi qua.

Vì vậy gã mang theo nghẹn khuất truyền âm cho Trận Pháp ti của Lăng Vân Kiếm tông, quát tháo một hồi, cực kỳ cáu gắt.

Thân là một trong những thiên kiêu của Lăng Vân Kiếm tông, lời của gã vẫn có tác dụng, vì vậy đệ tử Trận Pháp ti của Lăng Vân Kiếm tông rất nhanh liền tràn đầy bụi đất đi tới tổng bộ.

Trận pháp rất nhanh liền được dời đi, cực kỳ thuận lợi.

Mà khi làm xong những thứ này, đã là hoàng hôn.

Hoàng hôn ngày hôm nay có chút khác biệt với những ngày bình thường, trên trời tràn ngập từng rặng mây đỏ, thoạt nhìn giống như từng đám lửa thiêu vô cùng đẹp mắt, đồng thời cũng khiến cho cả bầu trời lộ ra một màu huyết sắc, tựa như có người đang dùng máu vẽ tranh lên trên bầu trời, biểu diễn cho Thần linh xem.

Hứa Thanh đi trên con đường bị từng rặng mây đỏ chiếu rọi, hắn đang trên đường quay về chủ thành Thất Huyết Đồng, lúc này hắn bỗng ngẩng đầu đưa mắt nhìn về rặng mây đỏ phía trên bầu trời, chẳng biết tại sao hắn bỗng nhớ tới cái đêm mình nằm mộng trước khi tới đại lục Vọng Cổ.

Cùng lúc đó ở một nơi bên trong Nghênh Hoàng Châu, cách Liên Minh Bát Tông cực kỳ xa xôi.

Trong một mảnh đầm lầy cách gần Thái Sơ Ly U Trụ.

Mặc dù bốn phía của mảnh đầm này này không phải là cấm khu nhưng lại tràn ngập dị chất nồng đậm, nơi đây cũng được coi như là một chỗ tử địa.

Ở giữa đầm lầy là một vùng đất trũng có rất nhiều nước đọng, bên trong tồn tại một rừng đá, từng khối nham thạch màu đen đột ngột mọc lên từ mặt đất trong đầm lầy, cao thấp không đồng đều.

Rặng mây đỏ trên bầu trời xa xa chiếu rọi tới trên mặt nước trong đầm, trời nước biến thành một màu khiến cho mặt nước nơi đây phủ lên một màu đỏ, biến thành huyết sắc.

Còn có hai thân ảnh cũng tương tự bị những rặng mây đỏ nhuộm thành một màu huyết sắc.

Hai thân ảnh, một quỳ bái và một đang ngồi trên tảng nham thạch cao nhất, một chân buông thỏng còn một chân giẫm lên bên trên tảng đá, một tay chống đỡ ra sau, cả ngươi hơi nghiêng về phía sau ngẩng đầu nhìn lên rặng mây đỏ xa xa trên bầu trời.

Hai người bọn họ đều đeo mặt nạ, mà hình vẽ của chiếc mặt nạ này cũng khiến người ta nhìn thấy liền phải giật mình, bởi vì hình vẽ bên trên là nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt trên bầu trời!

Chỉ là hình vẽ bên trên không phải nhắm lại, mà là mở ra.

Mà chỗ lộ ra, chính là ánh mắt của hai người bọn họ.

“Chủ thượng, thuộc hạ đã dựa theo phân phó của ngài, bỏ qua tổ chức Dạ Cưu ở Nam Hoàng Châu, ta đã điều bọn họ đi hết tới Thất Huyết Đồng, mượn tay Thất Huyết Đồng cũng đã bị giết không sai biệt lắm.”

“Mặt khác, cái chết của Bạch Lệ cũng có liên quan tới Thất Huyết Đồng, gã chết ở trong tay của Phong chủ đệ lục phong của Thất Huyết Đồng.”

Giờ phút này người quỳ bái bỗng thấp giọng mở miệng.

Trong thanh âm hiện ra sự cung kính, trong mắt còn mang theo cuồng nhiệt, dù gã thân là một trong những người đứng đầu của Dạ Cưu, nhưng chỉ cần đối phương nói một câu, gã liền có thể bỏ qua thành viên của Dạ Cưu cùng với ích lợi thật lớn của nó, trong nhận thức của gã, gã có thể chịu chết vì người ngồi trên mỏm đá kia.

“Còn có hai tiểu nhân vật tham dự vào việc này, thuộc hạ đều đã ghi chép lại.”

“Mặt khác, Thất Huyết Đồng đã gia nhập vào liên minh, bảy tông cũng thay đổi trở thành Liên Minh Bát Tông, mà trong liên minh có một người liên hệ với thuộc hạ, nói muốn gia nhập tổ chức Chúc Chiếu, cũng muốn mời chúng ta qua đó nhìn màn biểu diễn đặc sắc của gã, gã nói màn biểu diễn này, nhất định sẽ làm cho chúng ta phải vỗ tay.”

Sau khi tên Dạ Cưu mở miệng, nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

Cho đến hồi lâu, người đang nhìn lên bầu bỗng chậm rãi quay đầu nhìn về phía biển cấm, nơi liên minh đang cư trú, sau đó liền truyền ra một tiếng cười vô cùng khó nắm bắt.

“Vậy thì đi xem đi, thuận tiện cũng cho Thất Huyết Đồng một cái lễ gặp mặt.”

Người nói chuyện hẳn là một thanh niên, thanh âm rất là trẻ tuổi, bên trong không hề có chút cảm giác già nua nào. Tên Dạ Cưu vâng một tiếng, thân ảnh mơ hồ tựa như hóa thành bí tàng, ẩn vào hư vô tan biến khỏi nơi này.

Cho đến khi tên Dạ Cưu rời đi thật lâu, rặng mây đỏ trên bầu trời cũng dần dần nhạt đi, khi mặt trăng sáng xuất hiện, thanh niên nhìn lên bầu trời, xem mặt trăng càng lúc càng rõ ràng hơn, nhẹ giọng thì thào.

“Tiểu đệ là ở trong tông môn nhỉ…Đã 11 năm không gặp, là ràng buộc ở kiếp này sao.”

Thanh niên cười khẽ, ý vị thâm trường.

Chương 624: Tử Huyền Thượng Tiên (1)

Hứa Thanh đi thông suốt trên cây cầu thứ tám của Thất Huyết Đồng, dưới cầu là nước sông nồng đậm tiên linh khí chảy xiết trôi qua.

Bầu trời trên cầu là rặng mây đỏ đang dần dần mờ nhạt.

Hứa Thanh nhìn qua màn đêm đang chậm rãi xuất hiện, nhìn qua trăng sáng dần dần hiện lên, từ từ thu hồi ánh mắt đi về chủ thành Thất Huyết Đồng, sau đó đi tới chỗ của Trương Tam.

Trên đường quay về hắn đã nhận được truyền âm của Trương Tam, nói là Pháp Thuyền của mình đã được chế tạo xong rồi.

Khoảng thời gian qua không có Pháp Thuyền thì Hứa Thanh cảm thấy có chút không quen, cho nên sau khi trở về chủ thành, dù ban đêm đã phủ xuống hắn vẫn lập tức đi tới tìm Trương Tam trước tiên.

Trong sân Vận Chuyển ti của Trương Tam, Hứa Thanh thấy được chiếc Pháp Thuyền của mình.

Thân thuyền hơn sáu trăm trượng, nhìn qua liền cảm thấy giật mình, bộ dạng vừa có phần giống lại có chỗ không giống chiếc thuyền cũ của Hứa Thanh, cái không giống là đầu thuyền cùng với đuôi thuyền.

Đầu thuyền không còn là đầu hải tích nữa, mà hóa thành một gương mặt cực lớn nhưng không có ngũ quan, giống như một chiếc mặt nạ màu đen.

Về phần đuôi thuyền, hiển nhiên là những chiếc Cự Luân đi thương thảo lần trước đã gây nên cảm hứng và linh cảm cho Trương Tam, bây giờ đuôi thuyền của Hứa Thanh cũng được y thiết kế có chín cái đuôi.

Tuy nhỏ hơn rất nhiều, nhưng trên mỗi cái đuôi đều tràn ngập trận pháp, có đủ loại lực lượng khác biệt.

Phần buồm vốn dĩ chỉ có tám cánh buồm cũng được tăng lên thành mười sáu cánh, chẳng những nhiều hơn mà còn lớn hơn những cánh buồm cũ.

“Hứa Thanh, chiếc Pháp Thuyền này của ngươi đã đạt tới cấp độ cực hạn của Pháp Thuyền, cơ bản đã là nửa bước Pháp Hạm.”

“Ta cũng đã sử dụng hết toàn bộ kỹ thuật của mình vào trên chiếc thuyền này, nó chẳng những có đủ khả năng phi hành, lặn, di chuyển, còn có thể hóa thành một chiếc mặt nạ thu nạp.”

Trương Tam đứng trên Pháp Thuyền, mặc dù trên thần sắc có chút mỏi mệt, nhưng ngữ khí vẫn ngạo nghễ như trước.

Biểu cảm của hứa Thanh trở nên ngưng trọng, chắp tay cúi đầu thật sâu về phía Trương Tam.

“Lần này tiêu hao cực kỳ lớn, nhưng tiền lời từ bến cảng bên Nam Hoàng Châu vẫn đủ để chi trả khoản này.”

“Ngoại trừ những cái này ra, ta còn chuyên môn tạo cho nó một lực lượng tự bạo, ta nói thật với ngươi, trọng điểm của ta lần này đặt trên việc làm thế nào để tăng lên uy lực của nó sau khi tự bạo.”

“Trải qua điều chỉnh của ta, bây giờ chiếc Pháp Thuyền này của ngươi có thể tự bạo nhiều lần, bên trong tổng cộng tồn tại ba tầng thân thuyền, đủ sức cho ngươi cầm nó ra để tự bạo.” Trương Tam nói xong liền liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh thấy vậy liền càng tập trung nghiêm túc lắng nghe hơn.

“Trong đó có không ít Thần Tính và mười phần động lực, một khi toàn bộ triển khai, chiến lực ba đoàn mệnh hỏa bình thường căn bản là không thể ảnh hưởng đến nó chút nào.”

“Thứ khiếm khuyết duy nhất của nó bây giờ, chính là thiếu một cái hồn, cho nên ta mới lưu lại một chiếc mặt nạ không mặt trước mũi tàu.”

“Về phần hồn, thật ra bên trong công pháp của tông môn đã có giới thiệu về cái này, ta biết công pháp ngươi tu hành chính là Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, ta cũng vậy, ngươi còn nhớ rõ bên trên công pháp đã từng miêu tả gì không, khi tu công pháp này đến đại thành, có thể trấn áp một đám địch hồn ở bên trong từng đạo pháp khiếu.”

“Sau khi đại thành, toàn bộ pháp khiếu của ngươi sẽ có thể trấn áp hồn của kẻ địch, có thể hợp chúng nó thành một rồi chuyển vào bên trong Pháp Thuyền, tạo thành hồn của Pháp Thuyền, khiến cho nó tấn cấp trở thành Pháp Hạm!”

Trong mắt Trương Tam hiện ra từng đạo quang mang mãnh liệt.

“Đây là chiếc Pháp Thuyền đạt đến gần vô hạn Pháp Hạm nhất mà ta tạo ra, Hứa Thanh, khi ngươi tự bạo, lúc đánh xong nhớ quét dọn chiến trường, nhặt lại một chút mảnh vỡ của nó trở về, không nên không nhặt gì hết nhé, ngươi cầm xác của nó trở về, ta cũng có thể biết được chỗ thiếu sót của mình ở đâu.” Trương Tam nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh bị chiếc Pháp Thuyền mà Trương Tam chế tạo làm cho chấn động, nghe vậy liền trùng trùng điệp điệp gật đầu, hắn cảm thấy Trương Tam nói rất có lý, vì vậy lại cùng Trương Tam câu thông một chút, sau khi hiểu rõ chi tiết mới cáo từ rời khỏi.

Cho đến khi đưa mắt nhìn Hứa Thanh đi xa, Trương Tam mới hà hơi một cái, cảm giác mỏi mệt lập tức hiện lên, trong khoảng thời gian này, vì giúp đỡ Hứa Thanh tạo ra Pháp Thuyền mà y đã không hề nghỉ ngơi chút nào.

Một mặt là bởi vì giao tình, một phương diện khác là vì nội tâm của Trương Tam cồn cào, y rất hy vọng vào chiếc Pháp Thuyền mà mình chế tạo, nhất là cái thiết kế cảm giác tham dự của y khi Hứa Thanh tự bạo Pháp Truyền trong đại chiến.

“Lần trước thất bại là do ta vẫn chưa quen thuộc kỹ thuật này lắm, lần này sẽ không như vậy nữa.” Trương Tam đắc ý, rít một hơi thuốc lá, sau đó liền quay về nghỉ ngơi.

Hứa Thanh vừa lòng thoả ý rời khỏi, hắn cảm thấy Trương Tam thật sự không nên ở lại trong Vận Chuyển ti, kỹ nghệ chế tạo thuyền của y đã đạt đến trình độ tương đối cao.

Nhưng hình như Trương Tam rất thỏa mãn với cuộc sống bây giờ, mặc dù tu vi tăng lên hơi chậm, nhưng Hứa Thanh có thể cảm nhận được sự thoả mãn trong lòng Trương Tam, hình như với Trương Tam mà nói, chỉ cần Hứa Thanh và đội trưởng càng ngày càng mạnh hơn, vậy thì y liền có thể kê cao gối mà ngủ, không cần lo lắng gì cả.

“Có cơ hội phải báo đáp thật tốt mới được!”

Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, đi tới bến cảng.

Trong khi thành trì mới kiến thiết giai đoạn đầu thì hắn đã lựa chọn nơi cập bến cho bản thân rồi, ngay khi đi đến địa điểm liền bỏ Pháp Thuyền xuống, theo mặt biển nổi sóng, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái đạp lên, mở ra bảo hộ đi vào trong khoang thuyền.

Hắn nhìn qua bốn phía, cảm thấy tất cả không có gì khác với Pháp Thuyền lúc trước của mình cả.

Hứa Thanh hài lòng và khoanh chân ngồi xuống, trong khi thân thuyền lay động từng trận rất nhỏ, trái tim bị ảnh hưởng bởi giấc mơ kia cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Cho đến khi đêm đã khuya, sau khi đã đả tọa một hồi lâu, Hứa Thanh mở mắt ra kết thúc tu luyện một ngày, lấy đám tiểu hắc trùng đã ăn Tiên Đống ra kiểm tra một chút, sau khi phát hiện chúng nó vẫn còn đang ngủ say, Hứa Thanh lại cất đi rồi bắt đầu nghiên cứu pháp thuật Thất gia vừa truyền thụ cho.

Hứa Thanh luôn rất nghiêm túc và khắc khổ đối với việc tu hành.

Thời gian cứ như vậy mà trôi, rất nhanh ba ngày đã qua đi.

Trong ba ngày này Hứa Thanh không hề đi ra khỏi Pháp Thuyền, cũng không đi tới An Phòng Đặc ti, hắn đặt toàn bộ tâm thần vào trên việc tu hành và nghiên cứu công pháp, đạo pháp khiếu thứ 102 cũng đã bắt đầu có dấu hiệu buông lỏng.

Cho đến ban đêm ngày thứ ba, Hứa Thanh đang tĩnh tọa bỗng chậm rãi mở mắt ra, bất đắc dĩ đứng dậy rồi đi ra khỏi khoang thuyền, đứng trong bóng đêm nhìn ra ngoài thuyền.

Chương 625: Tử Huyền Thượng Tiên (2)

Đội trưởng đang ở bên ngoài, ném một quả táo về phía Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Bởi vì lớp phòng hộ vẫn còn, khiến cho quả táo kia bay tới liền đụng phải lớp phòng hộ, nhưng mà đội trưởng cũng dùng một luồng lực lượng kỳ dị bao lên quả táo, khiến cho nó va vào lớp phòng hộ nhưng lại không hề vỡ ra mà lại bắn ngược trở về.

Sau khi rơi vào trên tay, y lại cắn một miếng, sau đó lại ném ra, bộ dáng như chơi ném táo rất là vui, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh đi ra, liền vẫy vẫy tay gọi hắn.

“Tiểu Thanh, đêm nay ngươi có bận không?”

Hứa Thanh đưa mắt nhìn đội trưởng ăn được một nửa quả táo trong tay, nhẹ gật đầu.

“Bận.”

“Ngươi đi theo giúp ta làm chút việc nhỏ, dạo gần đây ta thiếu tiền, định lấy ngón tay của Hoàng ngu ngốc bán đi, cũng đã thương lượng xong với Hoàng ngu ngốc rồi, gã cũng đã đi chuẩn bị tiền, đêm nay liền giao dịch.” Ánh mắt đội trưởng lóe sáng, thấp giọng mở miệng.

“Ngươi có đi cùng hay không, lần trước ngươi về thăm nhà thì ta cũng đã từng đi cùng ngươi rồi đấy.” Đội trưởng ho khan một tiếng.

Hứa Thanh đi ra khỏi Pháp Thuyền, sau khi đến trên bờ liền hỏi.

“Giao dịch ở đâu?”

“Ở chân núi Huyền U tông.” Đội trưởng thấy Hứa Thanh đồng ý, vui vẻ đứng lên đưa cho Hứa Thanh một quả táo, choàng tay ôm vai Hứa Thanh, thần thần bí bí mở miệng.

“Tiểu Thanh, vẫn là ngươi tốt với đại sư huynh, lão Tam kia vừa nghe ta nói tới đây liền lập tức chạy mất dạng, ngươi yên tâm, đại sư huynh cũng rất thương ngươi, dạo gần đây ta đang cân nhắc vạch ra một đại kế, đến lúc đó chúng ta lại cùng nhau kiếm lợi.”

“Đi vào trong đó giao dịch, ngươi không sợ có bẫy sao?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Trong mắt đội trưởng lộ ra quang mang hưng phấn, thấp giọng nói.

“Ta cũng đang chờ mong đấy.”

“Huống hồ, nếu có ngươi ở cùng một chỗ mà nói, nếu thật xảy ra chuyện thì lão đầu tử nhất định sẽ tới, nếu như chỉ có một mình ta mà nói …đoán chừng lão đầu tử cũng không thèm quan tâm.” Đội trưởng trừng mắt nhìn qua.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng một cái thật sâu, hơi gật nhẹ đầu.

Hai người thừa dịp ban đêm, rất nhanh liền rời khỏi bến cảng rồi đi thẳng đến thành khu của Huyền U tông, tốc độ đi của bọn họ rất nhanh, đến nửa đêm đã đi tới chân núi của Huyền U tông, đây chính là nơi đã ước định trước của đội trưởng và Hoàng Nhất Khôn.

Nơi đây có một cái lương đình, cách đó không xa chính là sơn môn của Huyền U tông.

Trong bóng đêm, sơn môn của Huyền U tông cao vút trong mây, mặc dù cũng có lốm đa lốm đốm những ngọn đèn dầu đang cháy, nhưng tổng thể nhìn qua vẫn là một mảnh đen nhánh, nhất là pho tượng tồn tại trên đỉnh núi kia, dưới ánh trăng chiếu sáng, từng đường nét của pho tượng rất là rõ ràng.

Đó là một bức tượng Huyền U Cổ Hoàng đứng ở trên đỉnh núi, đưa mắt nhìn ra biển cấm xa xa.

Dù khoảng cách hơi xa, nhưng Hứa Thanh vẫn có thể cảm nhận được uy áp cực kỳ khủng bố tràn ra từ trên pho tượng này, hiển nhiên pho tượng này cũng không phải là vật tầm thường.

Mà toàn bộ sơn môn của Huyền U tông cũng tạo cho Hứa Thanh một cảm giác cực kỳ thần bí.

Dẫu sao từ trên ý nghĩa chân chính mà nói, đệ thất phong chính là chi nhánh của Huyền U tông hình thành, công pháp của bọn hắn cũng có điểm chung, mà Minh chủ liên minh bây giờ cũng xuất thân từ Huyền U tông, là sư huynh của lão tổ thế hệ này của Huyền U tông.

Về phần lão tổ thế hệ này của Huyền U tông, hôm ấy Hứa Thanh đứng xa xa trong Thất Huyết Đồng liếc mắt nhìn qua, nhưng tổng thể đã bị sức mạnh che lấp cho nên hắn cũng không nhìn rõ được gì cả.

Trong khi đang quan sát tông môn Huyền U tông từ xa, đội trưởng ngồi bên cạnh bỗng thấp giọng mở miệng.

“Tính toán thời gian, có lẽ Hoàng ngu ngốc kia không sai biệt lắm sắp tới rồi.”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, cùng đội trưởng chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau một nén nhang qua đi, thân ảnh của Hoàng Nhất Khôn vẫn không xuất hiện, đội trưởng nhướn lông mi lên đang định lấy ngọc giản truyền âm ra để hỏi gã, nhưng bọn họ không hề chú ý tới, bên trên bầu trời có một đạo thân ảnh đang từ bên ngoài liên minh bay tới.

Thân ảnh này dùng tốc độ cực nhanh, trong lúc im hơi lặng tiếng liền cứ thế đi vào trong trận pháp của liên minh, sau đó bước một bước liền đi tới bên ngoài sơn môn của Huyền U tông, đang định đi lên đỉnh núi, giống như chú ý thấy Hứa Thanh và đội trưởng ở dưới chân núi, thân ảnh này bỗng dừng lại trên bầu trời và cúi đầu nhìn xuống.

Ngay khi hơi dừng lại, bộ dáng của người này cũng đã lộ ra.

Đây là một người nữ tử gợi cảm quyến rũ.

Một đầu tóc đen dài khoác qua vai, được nàng dùng một sợi dây hồng phấn nhẹ nhàng buộc lại, trên người là một bộ váy màu tím như những ngôi sao, tỏa sáng phát quang, bốn phía còn có sương mù nhẹ bao phủ, nhìn qua giống như là một tiên tử vậy, không phải người trong trần thế.

Mặt nữ tử này trắng như hoa lê, eo thon như liễu, hai hàng lông mày quyến yên giống như nhăn lại không phải nhăn, một đôi mắt ẩn tình giống như thích lại không phải thích, nhìn qua tuổi giống như thiếu nữ, nhưng nhìn kỹ lại thấy trong ánh mắt uẩn một nét như thiếu phụ.

Giống như không có chuyện gì trên thế gian này mà nàng không biết, dường như chỉ cần ngươi cử động một cái, nàng sẽ liền biết tâm ý của ngươi như thế nào, mà những gì ngươi trải qua thì nàng cũng đã trải qua, nhân sinh ngươi chưa từng trải qua nàng cũng từng trải qua, còn phong phú hơn cả ngươi.

Lúc này nàng đứng ở trên bầu trời ngó xuống chân núi, ánh mắt rơi vào trên người Hứa Thanh thì lập tức khẽ cười một tiếng, cất bước đi tới.

Bước một bước ở trên không trung, bước sau đã ở chân núi, theo nàng đến thì một cỗ uy áp mênh mông không cách nào hình dung lập tức từ trên người nàng tản ra, khiến cho sắc mặt của Hứa Thanh và đội trưởng lập tức đại biến, vừa muốn lui ra phía sau thì trên trời bỗng có một tiếng ngâm khẻ truyền đến.

“Các ngươi đừng nhúc nhích.”

Chỉ một câu, lại giống như pháp lệnh vậy, thân thể đội trưởng run lên và lập tức nhận ra đối phương chính là lão tổ Huyền U tông, đạo hiệu là Tử Huyền Thượng Tiên.

Hứa Thanh thì không biết được thân phận của nàng, nhưng trái tim chấn động mãnh liệt và thân thể lại không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể đứng im nhìn người nữ tử gợi cảm quyến rũ từng bước đi tới, mà nữ tử này cũng bỏ qua đội trưởng, trực tiếp đi tới trước mặt Hứa Thanh, một làn gió thơm lập tức tản ra chung quanh.

Một gương mặt kinh tâm động phách lại thành thục xinh đẹp, còn vô cùng mịn màng lộ ra, trong hai tròng mắt có đừng đạo ánh sáng tỏa ra, tạo cho người ta một cảm giác giống như thợ săn nhìn thấy con mồi vậy.

Ngay khi Hứa Thanh vô cùng khẩn trương trong lòng, ánh mắt nữ tử này liền chiếu thẳng vào đôi mắt của Hứa Thanh, sau đó chậm rãi nhìn xuống miệng, đến xương quai xanh, đến ngực, đến bụng.

Ánh mắt của nàng như đang kéo sợi, vô vùng ưu nhã chậm chạp.

Cuối cùng liền giơ một ngón tay lên, khẽ nâng nhẹ cái cằm của Hứa Thanh, thổ khí như lan.

“Tiểu bằng hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi, đã muộn như vậy ngươi còn tới Huyền U tông của ta, đã đi lạc đường rồi đúng không?”

Chương 626: Phong tình vạn chủng (1)

Giọng nói của nữ tử rất mềm mại, bên trong còn mang theo vài phần dụ hoặc, trong nhu hòa lại pha vài phần quyến rũ, vừa nghe chợt thấy giống như tiếng chim Hoàng Anh líu lo, vừa rõ ràng thanh thúy lại uyển chuyển nhu hòa.

Tràn đầy hấp dẫn và mị hoặc.

Toàn thân Hứa Thanh run lên, da đầu cũng căng cứng, muốn động đậy nhưng không thể động.

Hắn chỉ có thể mặc kệ nữ tử trước mắt khẽ nhấc cằm lên trêu đùa hắn, cũng mặc kệ trong mắt đối phương đang lóe lên từng đạo tia sáng.

Hắn có chút lờ mờ và cực kỳ căng thẳng, mà lúc này bốn phía này lại tràn ngập một mùi hương khác thường.

Đó là mùi thơm từ cơ thể của nữ tử trước mắt này.

Mà những mùi thơm này ...khiến cho trái tim của Hứa Thanh đập nhanh tăng tốc tới mức trước đó chưa từng có, tựa như bị kích thích bản năng.

Loại trải nghiệm này thì cả đời này hắn cũng chưa từng trải qua lần nào, đây là đầu tiên gặp phải.

Cảm giác giống như nguy cơ sinh tử, nhưng cũng là một loại cảm giác nào đó mà hắn không cách nào biểu đạt rõ ràng ra được, giống như mình đã trở thành một món điểm tâm ngon miệng, bị người khác nhấm nháp thưởng thức.

Nhất là tu vi cùng với đôi mắt giống như một thợ săn nhìn con mồi của đối phương, còn có ánh mắt quan sát từ cao xuống thấp, tất cả điều này khiến cho tâm thần của Hứa Thanh dấy lên từng gợn sóng lớn động trời.

Đội trưởng ở bên cạnh cũng hít vào một hơi.

“Hoàng Nhất Khôn khốn kiếp, không phải chỉ là mấy ngón Huyền U Chỉ thôi sao, thế mà ngươi còn đặc biệt gọi lão tổ của nhà ngươi tới!!” Đội trưởng hô hấp dồn dập, nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng lắm, cho dù Hoàng Nhất Khôn là thiên kiêu, nhưng gã cũng không thể nào đủ tư cách khiến cho lão tổ đích thân đến đây để làm khó hai người bọn họ được, trừ phi gã cũng giống như Thánh Quân Tử, là tử tôn của lão tổ.

Nhưng theo điều tra của đội trưởng, hiển nhiên không phải là như thế.

Vì vậy đội trưởng lập tức nhanh chóng tỉnh táo lại, sau khi cẩn thận đánh giá nữ tử tuyệt sắc phía trước, chú ý tới tư thế của đối phương và nghĩ tới lời nói của đối phương vừa xong, ánh mắt của đội trưởng bỗng nhiên trợn to, một cái suy đoán lớn gan lập tức hiện ra ở trong lòng của đội trưởng, suy nghĩ này lập tức hóa thành sấm sét, ầm ầm nổ tung trong đầu của y.

“Vãi…vãi thật… thật vãi đạn!” Đội trưởng nhanh chóng nhắm mắt lại, giả bộ như không phát hiện gì cả, nhưng trong đáy lòng thì lại dấy lên từng trận sóng lớn ngập trời.

“Gương mặt này của Tiểu Thanh…Đây là dấu hiệu muốn tuyệt sát tất cả nữ nhân nha!”

Cùng lúc đó, ở dưới chân núi bỗng có hai thân ảnh đang nhanh chóng chạy đến, một người trong đó là Hoàng Nhất Khôn, một người thì có bộ dáng tương tự như Hoàng Nhất Khôn, nhưng rõ ràng là lớn tuổi hơn Hoàng Nhất Khôn một chút.

Tốc độ của hai người giống như sao băng, một đường bay thẳng đến vị trí của tòa đình lâu phía trước.

“Ca, hôm nay ngươi nhất định phải đòi lại công bằng cho ta, bọn họ quả thực khinh người quá đáng, cường ngạnh đoạn năm ngón tay của ta, quả thực vô cùng tàn nhẫn, khiến cho nhân thần cộng phẫn, làm cho người ta tức lộn ruột!!” Hoàng Nhất Khôn vừa bay, vừa nghiến răng mở miệng.

“Đệ đệ yên tâm, vi huynh sẽ…Hả?”

Người lớn tuổi hơn chút bên cạnh Hoàng Nhất Khôn chính là ca ca của gã, tên là Hoàng Lệnh Phi, trên thân lộ ra khí tức của Kim Đan đã mở Thiên Cung, trong khi cả hai không ngừng bay tới gần mục đích, khi lời của Hoàng Lệnh Phi mới nói được phân nửa, không đợi gã nói hết thì đôi mắt của gã chợt trợn tròn thật to.

Bước chân cũng lập tức dừng lại, không cách nào tin nhìn một màn đằng xa.

Trong mắt của gã, là lão tổ nhà mình đang khẽ trêu đùa cái cằm của Hứa Thanh, giống như đang đùa giỡn hắn, rất tình tứ.

Bên cạnh còn có Đại điện hạ của đệ thất phong, mà rõ ràng người này là đang nhắm hai mắt lại, không dám nhìn lão tổ và Hứa Thanh đang bị lão tổ đùa giỡn, mà vẻ kinh ngạc trên mặt của người đó cũng chính là biểu hiện trong nội tâm lúc này của Hoàng Lệnh Phi.

Một màn này khiến cho Hoàng Lệnh Phi lập tức hít vào một ngụm không khí, mà Hoàng Nhất Khôn bên cạnh gã rõ ràng phản ứng chậm hơn một nhịp, giờ phút này vẫn còn đang gầm nhẹ.

“Còn có cái tên Hứa Thanh kia, ca, ngươi giúp ta…”

Bọn họ vừa đến thì lập tức khiến đội trưởng chú ý tới, y mở mắt ra nhìn qua, mà nữ tử tuyệt sắc đang đùa giỡn nâng nhẹ cằm Hứa Thanh cũng buông tay xuống, đảo mắt nhìn qua trên người Hứa Thanh, sau đó liền quay đầu nhìn qua Hoàng Lệnh Phi và Hoàng Nhất Khôn vừa đến.

Nữ tử vừa liếc mắt nhìn qua thì tâm thần Hoàng Lệnh Phi liền vang lên tiếng nổ, gã chợt quay đầu vỗ một phát vào trên đầu của đệ đệ mình, trực tiếp đập ngất Hoàng Nhất Khôn vẫn còn đang định mở miệng nói hết câu.

“Giúp ngươi cái quỷ!” Trong lòng Hoàng Lệnh Phi gầm nhẹ, thầm nghĩ đầu óc của đệ đệ nhà mình luôn luôn có vấn đề, không phải thông minh cho lắm, nếu không lúc trước cũng không được an bài đi tới Thất Huyết Đồng.

Phải biết rằng những người khác không một ai tình nguyện đi tới đó cả.

Chỉ có người ngu ngốc như Hoàng Nhất Khôn, vừa bị kêu thì liền chịu đi.

Đi thì cũng đành, quay về liền cả năm ngón tay đều bị chặt hết, bây giờ còn thiếu chút nữa liền gài bẫy cả gã.

Tâm thần Hoàng Lệnh Phi run rẩy, gã không cách nào quên được cảnh tượng vừa rồi, nội tâm không ngừng chửi bới Hoàng Nhất Khôn, thầm nghĩ ngươi trêu chọc ai không chọc, tại sao lại trêu chọc người mà lão tổ vừa ý.

“Tại sao hai người các ngươi cũng tới đây?” Người nói chuyện, chính là nữ tử tuyệt sắc đứng trước mặt Hứa Thanh, nàng quay người nhìn về phía Hoàng Lệnh Phi hỏi.

Hoàng Lệnh Phi giật mình một cái, không chút do dự giơ lên Hoàng Nhất Khôn bị mình đập ngất, nhanh chóng nhích tới gần sau đó liền ném đệ đệ xuống trên mặt đất, bản thân cũng lập tức quỳ xuống và lớn tiếng mở miệng.

“Lão tổ, đệ tử hôm nay có hẹn với… Hứa Thanh đạo hữu! Bởi vì đệ đệ của ta không hiểu chuyện, từng trêu chọc Hứa đạo hữu, cho nên hôm nay ta dẫn nó tới đây để bồi tội.”

Hoàng Lệnh Phi vô cùng khẩn trương, vừa rồi hơi dừng một chút, là bởi vì gã không biết nên xưng hô với Hứa Thanh như thế nào, gọi là sư đệ hay là sư huynh, nhưng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không ổn, vạn nhất lão tổ hiểu lầm thì sao, nhưng gã phản ứng cũng rất mau lẹ, nhanh chóng nghĩ tới từ đạo hữu.

Ngay khi nói xong thì gã cũng nhìn về phía Hứa Thanh, vẻ mặt tràn đầy chân thành.

“Hứa Thanh đạo hữu, đệ đệ của ta đầu óc không thông suốt cho lắm, là một kẻ ngu.”

Hoàng Nhất Khôn bên cạnh vừa bị ca ca vỗ cho một phát, đang hơi mở mắt và trong mắt cũng lộ ra vẻ mờ mịt, loáng thoáng nghe bốn phía có tiếng ca ca của mình đang nói chuyện, nhưng không chờ gã hoàn toàn tỉnh hẳn, Hoàng Lệnh Phi lập tức đập tiếp một cái nữa, gã lại lập tức hôn mê.

“Kính xin Hứa Thanh đạo hữu bỏ qua cho.” Lúc này Hoàng Lệnh Phi cũng đã đổ cả mồ hôi trán, nói xong tim cũng đập rộn lên, không dám đứng dậy.

Chương 627: Phong tình vạn chủng (2)

Nữ tử tuyệt sắc đứng trước người Hứa Thanh nghe vậy liền cười một cái, cũng không nói gì mà tiến về phía trước một bước, nhấc chân phóng thẳng lên trời.

Ánh trăng trên trời chiếu vào dáng người xinh đẹp của nàng, khiến nàng giống như một đóa Tử La Lan (Violet tím, hay còn gọi là hoa Phi Yến) nở rộ, khi chiếu vào trên da thịt trắng như tuyết của nàng, lại tựa như một lớp thiên sa.

Tất cả khiến cho nữ tử vốn đã xinh đẹp tuyệt trần, lúc này lại tràn ra một khí vận vô cùng tao nhã, mà trước khi đi nàng còn dừng thân ảnh lại giữa không trung, hơi quay đầu nhìn xuống đại địa và khẽ cười một tiếng.

“Tiểu bằng hữu, hoan nghênh ngươi tùy thời tới Huyền U tông ta.”

Nàng ở trên trời, trăng ở phía sau, trong khi ánh trăng tràn ngập giống như sao Tử La chiếu lên hoa lan (cho nên câu bên trên mới ví là hoa ‘Tử La Lan’), eo ngọc thắt đái vũ thiên sa, như là tiên nữ trên Cửu Thiên, quay đầu cười toát cả tinh hoa.

Tiếng cười vẫn còn, người đã đi xa.

Theo lão tổ Huyền U tông rời đi, thân thể Hứa Thanh lập tức khôi phục hành động, hắn chợt lui lại và hô hấp cũng trở nên dồn dập, hắn đã nghe được lời nói của đối phương, cũng đã biết được thân phận của người đã khiến cho hắn cảm thấy kinh khủng, nhưng lúc này tâm tình của hắn vẫn không cách nào bình tĩnh được.

Mà đội trưởng bên cạnh cũng đồng dạng như vậy.

Hoàng Lệnh Phi, cũng tương tự như thế.

Ba người trầm mặc, Hoàng Nhất Khôn đã xỉu nên tự nhiên cũng không có bất luận thanh âm gì.

Cho đến một lát sau, đội trưởng bỗng ho khan một tiếng.

“À ừ, chúng ta vẫn tiếp tục giao dịch nữa chứ?”

Hoàng Lệnh Phi thở sâu, lúc này rung động trong lòng của gã cũng đã vơi bớt một chút, gã nhanh chóng lắc đầu và ôm quyền về phía Hứa Thanh và đội trưởng, nắm lấy đệ đệ của mình rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Đáy lòng gã thì đang phát sầu, thầm nghĩ mình đã thấy phải cảnh tượng không nên thấy, đây chẳng phải là quấy rầy chuyện tốt của lão tổ sao, mà khi tưởng tượng như vậy, đáy lòng của gã lại càng dần càng cảm thấy lo lắng không yên.

Nhìn Hoàng Lệnh Phi đi xa, trong lòng Hứa Thanh vẫn còn sợ hãi, mà đội trưởng thì nhanh chóng kêu hắn rời khỏi, cho đến khi cả hai một đường nhanh chóng chạy về Thất Huyết Đồng, khi đến bên trong chủ thành thì đội trưởng mới thở phào một hơi.

“Thế nào lại gặp phải Tử Huyền Thượng Tiên ...lão tổ Huyền U tông!”

Hứa Thanh không nói chuyện, chẳng biết tại sao trong đầu hắn lúc này không ngừng hiện ra một màn gặp mặt vừa rồi, nhất là ánh mắt của Tử Huyền Thượng Tiên, ánh mắt này khiến cho Hứa Thanh theo bản năng hô hấp dồn dập, mà đây cũng là lần đầu tiên trong nhân sinh Hứa Thanh có cảm thụ như vậy.

“Tiểu Thanh, hôm nay phải cảm ơn ngươi rồi!” Đội trưởng thở dài một tiếng.

“Vừa nãy chính là Tử Huyền Thượng Tiên, ta cũng biết rõ một chút về chuyện của nàng, trong truyền thuyết, vị Tử Huyền Thượng Tiên này lúc còn trẻ đã nổi danh trên toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, có vô số người theo đuổi, mặc dù nàng tu hành đến bây giờ vẫn chưa từng có bất luận người đạo lữ nào, nhưng lại có vô số lời đồn về nàng, cũng không biết là thật hay giả.”

“Vừa nãy hẳn là nàng cảm nhận được chúng ta, sau đó liền thấy vừa ý với ta, tiếp đó liền trêu đùa cằm của ngươi là để cho ta chú ý, tiểu Thanh à, là tại ta khiến ngươi phải chịu ủy khuất rồi.” Đội trưởng mặt không đỏ tim không nhảy vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

“Đại sư huynh, về sau nên ăn nhiều bưởi một chút!” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Vì sao?” Đội trưởng sững sờ.

Hứa Thanh không giải thích, đi tới nơi cập bến của mình trong bến cảng, sau đó liền nhảy dựng lên và bước vào trong Pháp Thuyền.

Đội trưởng ho khan một tiếng, mắt thấy Hứa Thanh rời đi, chấn động trong lòng của y rút cuộc đã không đè nén được nữa, lại hiện ra ngoài, nhưng rất nhanh y lại suy tư tới lời nói của Hứa Thanh trước khi rời đi.

“Vì sao phải ăn bưởi nhiều hơn?”

Cùng lúc đó bên trong Pháp Thuyền, Hứa Thanh đi vào khoang thuyền, sau khi đi vào liền hạ thêm càng nhiều độc ở bốn phía hơn, sau đó lại mở ra thêm mấy tầng phòng hộ, cuối cùng mới thở ra một hơi thật dài và khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu phân tích lại việc ngày hôm nay.

Việc này quá mức quỷ dị, trước kia Hứa Thanh chưa bao giờ gặp phải, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, nhưng cảm giác đầu tiên của hắn, đó là sự tình khác thường tất có chỗ kỳ quái.

“Người tu hành đến trình độ như là lão tổ, mỗi tiếng nói hay mỗi cử động tất có nguyên do, vị Tử Huyền Thượng Tiên này đã nhìn ra vấn đề gì của ta sao? Nàng hẳn là người cùng một thời đại với sư phó, hay là bởi vì hôm nay ta là đệ tử của sư tôn?”

Hứa Thanh trầm ngâm, suy tư thật lâu cuối cùng vẫn không tìm ra nguyên nhân, vì vậy liền lấy ra ngọc giản truyền âm cho sư tôn, nói rõ ràng từng việc đã xảy ra hôm nay, cũng mịt mờ hỏi về quan hệ của sư tôn cùng với Tử Huyền Thượng Tiên.

Đầu kia ngọc giản, Thất gia nghe xong cũng trầm mặc.

Sau một lúc lâu, giọng nói của Thất gia liền nhàn nhạt truyền ra.

“Năm đó vị Tử Huyền Thượng Tiên kia đã từng cuồng nhiệt truy cầu vi sư, nhưng bị vi sư hung hăng từ chối hơn ba trăm lần, có lẽ khi trông thấy ngươi liền nhớ tới ta, điều này cũng có thể lý giải được, ngươi cũng không nên đi truyền chuyện này ra ngoài, tất cả đều là chuyện đã qua.”

“Vi sư còn có việc, không nói nữa.”

Hứa Thanh có chút nghi hoặc.

Hắn cảm giác câu trả lời của sư tôn và lời vừa nãy của đội trưởng có chút giống nhau.

Mà giờ khắc này trên đỉnh núi của Huyền U tông, bên trong đại điện, Tử Huyền Thượng Tiên trở về liền ngồi trên bồ đoàn, lười biếng duỗi vòng eo mảnh khảnh của mình một cái, sau đó tiếp lấy bát canh hạt sen vân tuyết được chế biến từ Bách Hoa Triêu Lộ do bà lão tôi tớ bên cạnh đưa tới, trong khi nhẹ nhàng thưởng thức thì lông mày của nàng bỗng nhiên nhăn lại, ngẩng đầu nhìn qua một bên.

Mà bà lão đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, giống như đã bị cố định thân hình, ngay cả vẻ mặt cũng đều bất động, bên trong hư vô phía sau của bà bỗng nhiên có một thân ảnh đi tới.

Thân ảnh này mặc một thân áo bào màu xanh, tóc dài xõa vai, bộ dáng trung niên và tràn đầy nho nhã.

Đôi mắt như có từng đạo tinh thần lưu chuyển, nếu cẩn thận nhìn sẽ thấy những đạo tinh thần kia còn chồng lên từng tầng, lan tràn đến chỗ sâu trong mắt, càng lúc càng chồng lên nhiều tầng, ít nhất hơn vạn.

Tất cả điều này khiến cho cặp mắt của gã giống như có một luồng lực lượng kinh người, chỉ cần người nào nhìn vào ánh mắt của gã, sẽ không tự chủ mà bị đắm chìm vào trong đó.

Người này, chính là Minh chủ của Liên Minh Bát Tông.

“Sư muội, thời gian của ngươi không còn nhiều lắm, đã nghĩ ra câu trả lời thuyết phục chưa?” Minh chủ Liên Minh Bát Tông bình tĩnh mở miệng.

“Tháng nào cũng hỏi, tháng nào ta cũng cự tuyệt, ngươi có thôi đi hay không?” Tử Huyền Thượng Tiên nhíu mày, lạnh giọng mở miệng.

“Tại sao cự tuyệt, ngươi vẫn đang tìm người trong lòng có quang minh sao, ở trong cái thời buổi loạn thế này, không hề tồn tại loại người như vậy. Cho dù thật sự tồn tại, sau khi tiếp xúc mấy lần với thế giới ăn thịt người này, cũng sẽ bị sự tàn khốc của thế giới cải biến mà thôi, cho đến khi biến thành ảm đạm, sau đó liền không còn phù hợp với yêu cầu của ngươi nữa.”

“Chỉ cần ngươi đồng ý để ta gieo xuống thần niệm, ta sẽ cho ngươi mượn lực lượng, bổ sung một đạo pháp tắc thiếu hụt sau cùng của ngươi, khiến Toái Không Thiên Đạo của ngươi viên mãn, cũng có hi vọng đột phá đến cảnh giới thứ hai.”

“Muốn tìm lô đỉnh thì đi tìm người khác, người ngoài sẽ không biết tâm tính và lòng dạ của ngươi, nhưng ta thì biết rõ.” Tử Huyền Thượng Tiên bình tĩnh mở miệng, một bước cũng không nhường.

Minh chủ Liên Minh Bát Tông nhìn thật sâu nữ tử tuyệt sắc trước mặt, sau đó mỉm cười.

“Sư muội, thọ nguyên của ngươi đã không còn nhiều lắm, tháng sau ta lại tới hỏi ngươi.”

Nói xong, thân ảnh Minh chủ Liên Minh Bát Tông liền hóa thành ánh sáng, tiêu tán bên trong đại điện.

Theo gã rời khỏi, bà lão bên cạnh lại khôi phục như thường, nhưng cũng không biết chút nào về những việc vừa xảy ra.

Chỉ có Tử Huyền Thượng Tiên, nàng buông bát canh hạt sen trong tay xuống, nhíu mày trầm mặc.

Chương 628: Thế gian thê thảm (1)

Hứa Thanh cảm thấy có chút nghi ngờ về câu trả lời của Thất gia, nhưng cũng chỉ là cảm giác có chút không đúng mà thôi, cụ thể như thế nào thì hắn cũng không rõ ràng cho lắm.

Nhưng hắn cảm thấy mình tốt nhất vẫn nên đứng từ xa xa mà nhìn vị Tử Huyền Thượng Tiên của Huyền U tông kia thì hơn, hắn quyết định từ nay về sau sẽ không tới gần sơn môn của Huyền U tông nữa.

Hứa Thanh nhắm mắt, mang theo cái ý nghĩ này bắt đầu đả tọa.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng của hắn vẫn có chút không yên.

Thế là Hứa Thanh lại mở mắt ra, lấy ra dược điển mà Bách đại sư đưa cho để đọc, sau khi đọc hơn nửa canh giờ thì đáy lòng cũng hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Cứ như vậy thời gian lại từng ngày từng ngày trôi qua, nhoáng cái đã trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, ngoại trừ tu hành Hứa Thanh còn thu hoạch được một chút nước sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, hắn dùng nó để rửa sạch mảnh vỡ Cấm Kỵ lấy được từ chỗ của Tư Mã Lăng.

Nhưng bản thân của cái mảnh vỡ Cấm Kỵ này lại có thể tràn ra dị chất, cho nên hiệu quả rửa sạch dị chất của nước sông cũng rất thông thường.

Hứa Thanh suy tư một chút, cuối cùng vẫn không thấy yên tâm với cái bóng, cho nên không có kêu nó ra hấp thu mà liên tục dùng nước sông rửa sạch, dù hiệu quả tầm thường nhưng tổng thể vẫn mạnh hơn so với không làm gì cả.

Đồng thời theo toàn bộ chủ thành đều đã tiến hành đâu vào đấy, An Phòng Đặc ti của Thất Huyết Đồng cũng nghênh đón lần ra ngoài làm nhiệm vụ đầu tiên.

Đó chính là đi tuần tra nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Nhánh sông này là mới được dẫn dòng chảy tới dạo gần đây, đường sông kéo dài dằng dặc từ trên Thiểu Ti tông cho đến Liên Minh Bát Tông, quán xuyên qua non nửa Nghênh Hoàng Châu.

Đội ngũ tuần tra phải đi một đường nghịch theo nhánh sông mà lên, kiểm tra chất lượng của nước sông, mà trọng điểm chính là chấn nhiếp bọn đạo chích chung quanh, nhất là những việc xảy ra trên đường dẫn lưu, gặp được phải lập tức nghiêm khắc phá huỷ.

Bởi vì đường sông dài dằng dặc đi qua vô số tông môn và tiểu quốc, nếu như không đi tuần tra thì nước sông bị tầng tầng bên trên giữ lại, sau khi đến Liên Minh Bát Tông thì nước sông cũng sẽ bị giảm bớt lượng nước rất lớn.

Thế nên mới có đội tuần sông này.

Đây là việc mà toàn bộ Liên Minh Bát Tông giao cho tổng bộ An Phòng Đặc ti chịu trách nhiệm, tám tông phân phối đến mỗi tông thay phiên nhau làm việc, mà hôm nay đã đến phiên đi tuần của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh cũng dự định ra ngoài nhìn quanh Nghênh Hoàng Châu một chút, nhưng tính cách của hắn vốn rất cẩn thận, không hề hành động thiếu suy nghĩ, trước khi đi đã quyết định hỏi ý Thất gia trước một chút.

Thất gia đưa cho hắn một đáp án khẳng định, lại cho Hứa Thanh một khối ngọc giản che lấp thân phận.

Cầm được khối ngọc giản này, Hứa Thanh cũng an tâm hơn không ít.

Thế nên hắn liền che đậy dung mạo và thay đổi quần áo, còn sử dụng thêm cả pháp khí cải biến khí tức, vào sáng sớm ngày hôm nay, mang theo bảy tám trăm đệ tử của tông môn cùng với đội trưởng, ngồi trên 20 chiếc thuyền lớn xuất phát từ Liên Minh Bát Tông.

20 chiếc thuyền lớn trùng trùng điệp điệp tiến thẳng một đường, nhanh chóng lướt ra khỏi thành trì của Liên Minh Bát Tông, đi theo đường sông tiến thẳng về phía trước.

Độ rộng của dòng phân lưu Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà cực lớn, càng đi lên trên lại càng lớn ra, dần dần một con sông thông thiên hiện ra ở trước mặt Hứa Thanh.

Nước sông mãnh liệt, tiếng nước chảy ồn ào, bọt nước cuồn cuộn.

Tiên linh khí nồng đậm.

Vào sáng sớm còn có thể nhìn thấy tiên vụ bốc lên từ trên nước sông, ngửi qua một cái liền cảm thấy cõi lòng tràn đầy cảm giác tươi mát, còn khiến người ta trở nên vui vẻ thoải mái.

Con sông rộng tới hơn vạn trượng, thân ở trong đó liền cảm thụ như đang ở trên biển vậy, 10 chiếc thuyền lớn song song mà đi, cách nhau tới cả ngàn trượng, như vậy mới có thể dò xét toàn bộ được cả hai bên bờ.

Mà lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt cũng rất thích cái này, lập tức biểu đạt khát vọng với Hứa Thanh, Hứa Thanh liền lấy que sắt màu đen ra để giúp cho lão tổ Kim Cương Tông có thể tu hành tốt hơn.

Cái bóng vẫn rất quỷ dị, dù ở vào loại hoàn cảnh này, nhưng đối với nó mà nói thì tiên linh khí từ nước sông vẫn không có bất kỳ ảnh hưởng gì, thậm trí dưới ánh mặt trời nó còn lan tràn một bộ phận của mình vào trong nước sông.

Thi thoảng có một vài con cá trong nước sông tới gần cái bóng là lập tức bị nó nuốt mất, mỗi lần như vậy cái bóng đều truyền ra một chút chấn động cảm xúc thỏa mãn.

“Còn có thể hấp thu tiên linh khí?” Hứa Thanh như có chỗ phát hiện.

“Con sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà này thật thần kỳ!” Trong khi Hứa Thanh như có điều phát hiện, đội trưởng bên cạnh nhìn qua bốn phương, trong giọng nói cũng lộ ra một tia cảm khái.

“Khó trách Liên Minh Bát Tông không tiếc đại giới, bất chấp mạo hiểm đắc tội Thái Ti Tiên Môn, cũng phải phá hủy còn đập lớn của Thiểu Ti tông, khiến cho con sông này chảy vào liên minh.”

“Không biết vị trí đầu nguồn của con sông này sẽ rộng lớn mênh mông như thế nào, một đời tu sĩ chúng ta nhất định phải đi một chuyến tới đó, nhìn quanh cảnh núi sông trên đó một cái. Nếu như cuối cùng lại có thể trở thành Chấp Kiếm Giả, vậy thì quả thực không uổng một cái nhân sinh.” Đội trưởng chắp tay sau lưng, mái tóc tung bay trong gió, trong giọng nói còn mang theo vẻ mê mẩn.

Hứa Thanh ngẩng đầu kinh ngạc nhìn qua đội trưởng, từ khi xuất phát đến bây giờ, đã trôi qua nửa ngày hắn vẫn không hề nhìn thấy đội trưởng ăn một quả táo nào, mà câu nói của y lúc này càng làm cho Hứa Thanh cảm thấy quái dị.

Đội trưởng không giống loại người thế này, bình thường ngoài miệng khó thể nói ra câu nói như vậy nha.

Vì vậy Hứa Thanh lấy ra một quả táo, cắn một miếng sau đó nhẹ gật đầu.

Hắn nghĩ lại, sau khi trải qua sự kiện ở trên Huyền U tông, hình như đội trưởng đã nhận phải một chút kích thích gì đó, sau đó hai người cũng đã gặp mặt vài lần, nhưng mỗi lần hắn đều cảm thấy một loại cảm giác như của Ngô Kiếm Vu ở trên người đội trưởng.

Mà hôm nay, cái cảm giác này lại càng rõ ràng hơn.

Ngoại trừ việc không đội trưởng không ngâm thơ.

“Đại sư huynh, ngươi không ăn táo sao?” Hứa Thanh hỏi một câu.

“Chẳng lẽ ở trong lòng ngươi, vi huynh chỉ biết ăn thôi à?” Gió sông thổi qua, đội trưởng quay đầu thâm ý sâu sắc nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy liền lấy một quả táo ném qua.

Đội trưởng theo bản năng tiếp lấy.

Hứa Thanh trầm mặc.

Đội trưởng cũng trầm mặc.

Sau một lúc lâu hai người đứng ở trên đầu thuyền, cùng nhau bắt đầu ăn.

Cạp cạp cắn cắn quả táo một hồi, đội trưởng lại thở dài.

“Ngươi nói vì sao Tử Huyền Thượng Tiên lại đối xử với ngươi như vậy, ta kém ở đâu chứ, ta cũng không kém ngươi nha, về sau ta còn kiểm tra kỹ lại một chút, Tử Huyền Thượng Tiên kia lúc còn trẻ có danh khí cực lớn ở trong Nghênh Hoàng Châu, xinh đẹp yêu kiều không ai sánh được, mà những cái lời đồn không tốt về thanh danh của nàng, phần lớn đều là do những người theo đuổi thất bại nên cố tình đưa ra lời đồn ác ý.”

Chương 629: Thế gian thê thảm (2)

Hứa Thanh không nói chuyện mà nhìn hai bên bờ xa xa, trong đầu hiện ra miêu tả bên trong hồ sơ về nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà này.

Một bên là Thập Vạn Đại Sơn hình thành sơn mạch Thái Ti Độ Ách, một mảnh núi lớn rậm rạp giống như là sống lưng của một con thú lớn vậy, không nhìn thấy cuối cùng. Bên trong có đủ loại yêu tinh, ma quái, quỷ dị, tán tu, tông môn ...rồng rắn lẫn lộn, một mảnh hỗn loạn tàn khốc như giữa địa ngục.

Một bên là ác thổ với vô tận những cánh đồng hoang vu, nồng đậm dị chất, cây khô thành rừng, còn tồn tại vô số tộc quần và tiểu quốc, từng tiểu quốc thường thường đều phải cung phụng hoặc là phụ thuộc vào một chút thế lực hoặc tu sĩ mới có thể tiếp tục tồn tại, cuộc sống vô cùng khó khăn.

Hứa Thanh trầm ngâm nhớ lại nội dung trong hồ sơ, đội trưởng ăn xong táo lại lấy ra một quả khác cắn một cái, vừa muốn nói chuyện tiếp nhưng bỗng nhiên lại ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa.

Hứa Thanh cũng lập tức ngẩng đầu.

Cùng lúc đó, bên trong ngọc giản truyền âm của bọn họ bỗng nhiên có tin tức của đệ tử dò xét phía trước truyền đến.

“Có phàm nhân lưu trú ở bờ sông đằng trước.”

Bởi vì cách khá xa, cho nên đệ tử phía sau trên thuyền không nhìn thấy được một màn ở phía xa, nhưng trong mắt của Hứa Thanh và đội trưởng, bọn họ có thể thảy rõ hết thấy tình huống ở phía trước.

Sau khi thấy rõ, thần sắc của bọn họ cũng trở nên phức tạp.

Hứa Thanh nhìn thấy rất nhiều phàm nhân chạy nạn, trẻ có già có, nữ có nam có, phần lớn bộ phận trên người bọn họ đều có một màu xanh đen, dị chất cực kỳ nồng đậm, đã cách dị hoá không xa.

Phần lớn đều gầy còm giống như khô lâu, con mắt vô thần, thậm chí còn có một vài người đi đường cũng đều khó khăn, phải có người thân nâng đỡ mới có thể chậm chạp đi về phía trước.

Bọn họ có khoảng mấy trăm người, bây giờ đang hội tụ ở bên cạnh bờ sông, kéo thành một tuyến người dài, đang dùng nước sông để tẩy trừ dị chất trên thân thể.

Bọn họ mượn nhờ tiên linh khí trong nước sông để áp chế trạng thái dầu hết đèn tắt của bản thân, thậm chí thân thể của một vài người cũng đã hư thối nằm ở bên cạnh bờ, được người khác dùng bát đá đựng nước sông từ từ đút cho uống.

Bên trong còn có mấy đứa trẻ, từng âm thanh thút thít nỉ non từ bên đó truyền ra, hình như sự tẩy trừ của nước sông khiến cho bọn họ nhận phải cơn đau nhức kịch liệt.

Đây đúng là một màn thê thảm của nhân gian, chúng sinh cũng chỉ là một góc nho nhỏ trong thế giới này.

Mà sau khi nhìn thấy thuyền lớn của liên minh, trong mắt của những người phàm nhân này lập tức lộ ra hoảng sợ và run rẩy.

Hứa Thanh nhìn qua tất cả, nhẹ giọng mở miệng.

“Lấy đan dược đưa qua một chút.”

“Vâng!” Đệ tử An Phòng Đặc ti đi theo phía sau hắn lập tức dẫn người bay đi, lấy đan dược cấp thấp mà bọn họ đã chuẩn bị trước khi xuất phát, tặng cho những phàm nhân khốn khổ này.

“Chuyện mà chúng ta có thể làm không nhiều lắm, thế đạo này chính là như thế, mà nhân tộc chúng ta còn chia rẽ, nội đấu nghiêm trọng.” Đội trưởng thở dài.

“Ta biết rõ.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi xa xăm.

“Nhìn thấy trước mắt thì giúp đỡ một chút, trong khả năng của mình.”

Đội trưởng quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, sau đó phất tay, hơn mười con linh ngư từ trong nước sông bay ra, rơi vào trên bờ.

Linh ngư cũng như đan dược vậy, hiệu quả tiêu tán dị chất nhanh hơn so với nước sông nhiều.

“Tiểu Thanh, có lẽ đây cũng là lý do mà lão đầu tử thích ngươi, cũng là lý do mà ta nguyện ý tiếp xúc cùng ngươi.” Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói chuyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đoàn thuyền vẫn tiếp tục di chuyển, nhoáng một cái lại nửa tháng trôi qua.

Trên đường đi trong nửa tháng này, bọn họ nhìn thấy bên bờ chỗ nào cũng có những màn thê thảm như vậy, Hứa Thanh nhìn thấy phàm nhân, cũng nhìn thấy tán tu, còn nhìn thấy tộc quần hay tiểu quốc khác.

Bọn họ đều ở bên bờ sông tẩy trừ đi dị chất trên người, từng người đều rất đau khổ, bên trong đa số là người tàn tật, vả lại đa số đều là những người rõ ràng sắp tới mức dị hoá.

Tuy đường sông này bị Liên Minh Bát Tông cưỡng ép mở ra, mặc dù có thể khiến cho Liên Minh Bát Tông thu lợi, nhưng nó cũng đã thành toàn và giúp ích cho vô số tiểu quốc và tộc quần bên cạnh con đường sông này, khiến cho bọn họ có thêm một tia hy vọng trong cuộc đời thống khổ trên nhân gian tàn khốc.

Mà Liên Minh Bát Tông cũng biểu thị chấp nhận chuyện này, chỉ cần những người này không dẫn dòng nước sông đi thì bọn họ sẽ không ngăn cản, cũng ngầm đồng ý những người khó khăn dọc đường ghé qua, muốn vớt vát duy trì một chút sinh cơ.

Đồng thời, đoàn người Hứa Thanh cũng tặng những đan dược cấp thấp đã chuẩn bị sẵn trên đường, loại hành vi này cũng giống những như tông môn khác, đây cũng là lời nhắn nhủ của Thất gia trước khi xuất phát.

Hành trình cứ như vậy kéo dài, Hứa Thanh cũng bắt đầu tu hành, chỉ có đội trưởng là ngồi không yên, khi thì câu cá, khi thì lên bờ, thỉnh thoảng còn có thể bắt một số thú con trở về.

Cho đến ngày hôm nay, thuyền dò xét phía trước bỗng truyền đến tin tức, nói bọn họ gặp phải một việc không biết nên xử lý như thế nào.

Hứa Thanh ngưng tu hành thì đứng dậy, vừa đi ra khoang thuyền liền nhìn thấy đội trưởng đứng ở đầu thuyền, giờ phúc này đội trưởng đang ngóng nhìn về nơi xa xăm.

“Lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, nếu là tu sĩ thì cứ trực tiếp trấn giết là được, nhưng tình huống thế này lại không phải.”

“Một cái tiểu quốc thì không sai biệt lắm khoảng bốn năm vạn người, mà tất cả lại cùng nhau vận chuyển nước sông, còn muốn mở đường sông…”

Hứa Thanh nghe đội trưởng nói, đi đến đầu thuyền rồi nhìn qua.

Phóng tầm mắt nhìn tới, xa xa bên cạnh bờ sông có mấy vạn người đang đẩy những chiếc xe gỗ lăn bánh, chở từng thùng nước sông đi, mà những người làm chuyện này đều là những người dân nghèo xanh xao vàng vọt, bốn phía còn có một ít binh sĩ phàm tục đang quất roi quát tháo.

Càng có một vài người đang cuốc đất, muốn dẫn nước sông đi.

Rất xa, nơi những đoàn xe lăn bánh chở những thùng nước tới, có thể thấy được một cái tiểu quốc.

Sau khi Hứa Thanh đảo qua, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, lần nữa nhìn qua những người dân nghèo xanh xao vàng vọt kia.

Dưới ánh nắng chiều chiếu rọi, cái bóng dưới chân của những người dân nghèo bị kéo ra thật dài, mà những cái bóng này nhìn như bình thường, nhưng dưới sự chú ý của Hứa Thanh, hình như tất cả bọn họ đều thiếu đi một cái lỗ tai.

Là tai trái.

Ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ lại.

Chương 630: Sự tình khác thường tất có yêu (1)

Người ngoài rất khó chú ý tới loại chi tiết này, duy chỉ có Hứa Thanh không như thế, bởi vì bản thân hắn có cái bóng quỷ dị, cho nên khi quan sát người khác thì hắn cũng sẽ lưu tâm nhìn qua cái bóng của những người khác.

Mà ngay khi Hứa Thanh nhìn tới, cái bóng của hắn cũng lập tức tràn ra một cỗ cảm xúc kích động.

“Đồng.... loại..... nuốt....”

Lần này không cần lão tổ Kim Cương Tông phiên dịch, Hứa Thanh cũng đã hiểu rõ điều mà cái bóng muốn biểu đạt, ánh mắt của hắn lập tức hơi co rút lại.

Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi mở miệng.

“Sự tình khác thường tất có yêu.”

“Nhất là cái việc dẫn nước sông đi này, không giống như thật sự muốn lấy đi, mà giống như muốn thu hút sự chú ý của chúng ta hơn.”

Đội trưởng nhìn qua một màn này, lập tức nở nụ cười phân phó xuống dưới.

“Cầu cứu? Thú vị, người tới, đi gọi quốc chủ của cái tiểu quốc này tới đây, hỏi rõ ràng đầu đuôi một chút, chuyện này có chút không đúng, không phải bọn họ không biết rõ quy củ mà liên minh đã ngầm đồng ý sao?”

Không lâu sau theo một đạo cầu vồng phóng tới gần, đệ tử của Thất Huyết Đồng dẫn theo một lão giả mập mạp mặc áo bào màu vàng tới trên thuyền, ngay khi vừa đến thì thân thể của lão giả này liền run rẩy, phù phù một tiếng quỳ xuống và run run mở miệng.

“Cầu xin thượng tiên, cứu giúp tiểu quốc chúng ta!!”

Theo vị quốc chủ này khóc lóc kể lể, Hứa Thanh và đội trưởng cũng dần dần biết được nguyên nhân trong đó.

Tiểu quốc này, tên là Trì Nhược Quốc.

Tổ tiên của họ từng là tu sĩ Trúc Cơ của một cái tiểu tông, bởi vì vô vọng đột phá cho nên đã di chuyển đến đây tạo thành một gia tộc, sau đó hội tụ với dân chạy nạn rồi dần dần biến thành một cái tiểu quốc.

Sinh hoạt bình thường của bọn họ cũng rất khó khăn, dựa vào việc cung phụng một cái tiểu tông bên Thái Ti Độ Ách Sơn, dưới sự che chở của tiểu tông này thì bọn họ coi như có thể sống an toàn, phối hợp với lương thực ẩn chứa dị chất thì vẫn có thể tạm sinh tồn.

Mặc dù phần lớn tuổi thọ của mọi người đều ngắn ngủi, nhưng ở trong cái thế đạo này, bọn họ cũng không mong cầu nhiều hơn được.

Nhưng tất cả đã cải biến khi nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà xuất hiện.

Thay đổi đầu tiên là bên Thái Ti Độ Ách Sơn, thế lực trong đó hỗn tạp, vốn đã là một mảnh hỗn loạn không ngừng chém giết.

Nước sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà xuất hiện liền dẫn tới thêm sự chú ý hơn từ bên ngoài, thế nên một tháng trước, tiểu tông cung cấp sự che chở kia cho bọn họ đã bị ba cái tán tu dị tộc đến từ bên ngoài diệt môn.

Từ trên xuống xuống đều bị giết xong ăn sạch sẽ, về sau ba tên tán tu dị tộc này liền chiếm cứ nơi đây.

Bởi vì bọn họ sùng kính Tam Linh Trấn Đạo Sơn, cho nên đã tự xưng là Tiểu Tam Linh, yêu cầu toàn bộ tiểu quốc gần đó đưa rất nhiều nước sông lên để đổi lấy thái bình.

Nếu như trong thời gian quy định không đưa tới đủ số lượng, vậy mỗi ngày chúng nó sẽ tới đây ăn tươi 1000 người, tới khi ăn tươi hết cả một quốc gia, hoặc là bọn họ phải đưa lên đầy đủ số lượng nước sông bọn nó yêu cầu.

Tiểu Tam Linh này hiển nhiên đã nắm được hành vi ngầm đồng ý của Liên Minh Bát Tông đối với nhân tộc, cho nên mới có cái yêu cầu như thế.

Dẫu sao thì chỉ cần phàm nhân đi tới lấy nước, vậy thì Liên Minh Bát Tông sẽ không ngăn cản.

Tuy bọn chúng cần số lượng nước sông cực lớn, nhưng lại không dám công khai dẫn lưu, cho nên đã có cái mưu đồ này.

“Bây giờ quốc gia chúng ta đã vượt qua kỳ hạn, Tiểu Tam Linh kia mỗi ngày đều tới đây ăn 1000 người, sáng sớm hôm nay đã tới, nếu như ngày mai còn chưa đủ số lượng nước sông vậy thì bọn họ sẽ lại tiếp tục đến, ta rơi vào đường cùng, chỉ có thể bày ra chủ ý giả vờ muốn dẫn nước sông đi để thu hút sự chú ý của thượng tiên.”

Tên Quốc Chủ này cũng là tu sĩ, nhưng chỉ là Ngưng Khí, giờ phút này đang run giọng mở miệng.

Điều này cũng phù hợp với suy đoán lúc trước của Hứa Thanh, nhìn như bọn họ muốn dẫn nước sông đi, nhưng đây rõ ràng là một hành động phát tín hiệu cầu cứu.

Ánh mắt của Hứa Thanh trở nên thâm thúy, quét mắt nhìn qua cái bóng của quốc chủ, dưới ánh trời chiều thì cái bóng của lão chiếu xuống trên boong thuyền.

Mà cái bóng của đối phương, rõ ràng cũng không có tai trái.

Nhưng bởi vì vấn đề góc độ chiếu bóng, cho nên không nhìn thấy được rõ ràng cho lắm, nhất là không biết vị quốc chủ này có phải cố ý hay không, lão thủy chung bảo trì cái đầu hơi nghiêng một chút, khiến cho cái bóng của lão càng thêm khó quan sát, người khác có nhìn cũng khó có thể thấy rõ cụ thể.

Duy chỉ người có tâm chú ý, mới có thể nhìn ra chi tiết của cái bóng ngay khi lão đặt dập đầu xuống.

“Tiểu Tam Linh?” Đội trưởng nheo mắt lại, mắt Hứa Thanh cũng trở nên thâm thúy, hai người bọn họ đều có lịch duyệt phong phú, nhất là đội trưởng càng là một người tinh thông lão luyện, tự nhiên có thể biết lời của tên quốc chủ này nói là thiệt hay giả.

Theo Hứa Thanh nhìn thấy, lời của tên quốc chủ này là thật, nhưng hiển nhiên là đối phương cũng có chỗ giấu giếm.

Nhưng bọn họ cũng không lập tức quyết định tại chỗ, mà hỏi rõ ràng về nơi ở của Tiểu Tam Linh, sau đó an bài đệ tử ra ngoài dò xét, đợi mấy canh giờ đệ tử ra ngoài cũng gửi tin nhắn báo cáo trở về, đội trưởng nở nụ cười nhìn qua Hứa Thanh.

“Mạnh nhất là ba tên Trúc Cơ hai đoàn mệnh hỏa?” Đội trưởng giơ tay phải lên đặt vào trên thuyền lớn, mở ra trận pháp của con thuyền, trên thuyền lập tức có một đạo gợn sóng vô hình tản ra, lập tức quét ngang về bốn phía.

Phạm vi bao trùm cực lớn, đội trưởng lập tức điều chỉnh trận pháp đến một khu vực chỉ định, dựa vào trận pháp dò xét, lần nữa xác định bên trong khu vực chỉ định không hề có tu sĩ Kim Đan, tất cả đều giống như thông tin mà đệ tử ra ngoài dò xét gửi về, lúc này mới nhẹ gật đầu.

“Trận pháp dò xét của liên minh quả thật là rất dễ dùng, Hứa Thanh, nếu không chúng ta sai người đi tiêu diệt Tiểu Tam Linh kia đi.” Trong lúc nói, đội trưởng muốn an bài đệ tử Thất Huyết Đồng sau lưng, định kêu bọn họ đi qua đi xử lý việc này.

Lúc này Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, ta đi theo một chuyến.”

Đội trưởng cười nhạt liếc mắt nhìn Hứa Thanh, cũng không hỏi nhiều mà nhẹ gật đầu.

“Cần ta đi cùng ngươi không?”

“Không tiện lắm.” Hứa Thanh suy tư một chút liền lắc đầu, hắn cũng không hề cố ý giấu giếm.

Hơn nữa Hứa Thanh cảm thấy coi như là bây giờ đội trưởng không phát hiện, nhưng sau đó nhớ lại và suy luận cũng sẽ nhìn ra manh mối.

Dẫu sao, vĩnh viễn không nên xem thường bất luận người nào.

Thay vì để cho đội trưởng phát hiện, không bằng trực tiếp báo cho y biết đây là bí mật của mình.

Mà phán đoán của Hứa Thanh cũng không sai, đội trưởng nghe xong lời của Hứa Thanh liền cười, nụ cười với vẻ thâm ý, cũng không hỏi nhiều.

Thân thể Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái đạp không dựng lên, triệu hoán trên 100 đệ tử Thất Huyết Đồng, một đoàn người bay thẳng đến Thái Ti Độ Ách Sơn phía xa xa.

Dù liên tục xác định dò xét không sai, nhưng với tính cách cẩn thận, Hứa Thanh vẫn triệu hoán thêm người đi theo.

Chương 631: Sự tình khác thường tất có yêu (2)

Nhìn qua bóng lưng của Hứa Thanh, trong mắt đội trưởng lộ ra cảm giác thoả mãn.

“Bây giờ Tiểu Thanh quả thật đã không coi ta là ngoại nhân nữa rồi, nếu đã như thế ta cũng không nên hiếu kỳ quá phận, mỗi người đều có bí mật riêng của mình cơ mà.”

Đội trưởng lấy ra một quả táo, quét mắt nhìn qua cái chân tên quốc chủ đang run rẩy cùng với cái bóng mất đi tai trái, khẽ cười một tiếng kêu cả đoàn tàu dừng di chuyển, chờ Hứa Thanh trở về.

Lúc này ở giữa không trung Thái Ti Độ Ách Sơn, Hứa Thanh dẫn theo hơn 100 đệ tử các phong của Thất Huyết Đồng, bay nhanh không ngừng với tốc độ vô cùng kinh người.

Ba thành đội viên là Ngưng Khí đại viên mãn, còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ.

Người có thể gia nhập An Phòng Đặc ti thì dĩ nhiên cũng không phải là hạng người tầm thường, hầu như là được tuyển ưu trong ưu, tuy phần lớn bên trong đều chưa có mở ra mệnh hỏa, nhưng cũng có hơn 20 người đã mở ra một đoàn mệnh hỏa, sáu người mở ra hai đoàn mệnh hỏa, cũng có một người đã mở ra ba đoàn mệnh hỏa.

Tiểu tử câm cũng ở trong số này, bây giờ tu vi của y đã là Ngưng Khí đại viên mãn, vẫn cực kỳ hung hăng, mỗi khi động thủ là giống như không muốn sống, cũng được coi như là một nhân tài kiệt xuất bên trong tu sĩ Ngưng Khí cùng cảnh giới.

Quy mô như thế này, trừ phi gặp phải tu sĩ Kim Đan hai Thiên Cung trở lên, bằng không mà nói trên cơ bản đã đủ để quét ngang dọn sạch.

Mà theo bọn họ tới gần, Thái Ti Độ Ách Sơn cũng dần dần rõ ràng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, bên trong sơn mạch này có vô số dãy núi, rừng rậm dầy đặc, dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi, từng cánh rừng tựa như đang ẩn giấu yêu ma quỷ quái, tràn đầy sự âm u.

Thậm chí còn có vài nơi kín đáo đến mức ánh mặt trời cũng rất khó chiếu vào, mặt đất nơi này là một mảnh đen nhánh, có lầy lội, có cả khe nứt, ẩn chứa vô số hung hiểm và quỷ dị.

Ngay khi vừa mới tới gần, Hứa Thanh đã liền nghe được bên trong khu rừng rậm xa xa tràn ra từng luồng chấn động quỷ dị. Chấn động cách bọn họ rất xa, chỗ đó cũng không phải mục tiêu chuyến này của hắn, nhưng ngay khi Hứa Thanh dùng ánh mắt nhìn từ xa xa, bên đó liền có một cỗ ác ý bốc lên, bao phủ bốn phía đoàn người Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, cái bóng dưới chân há miệng ra.

Hầu như ngay khi cái bóng mở miệng ra, luồng ác ý do quỷ dị hình thành liền nháy mắt tan biến, giống như đã bị kinh sợ vậy, chớp mắt liền vô tung vô ảnh.

Hứa Thanh cũng không có để vào trong lòng mà vẫn bay thẳng về phía mục đích của chuyến đi, dần dần có một mùi tanh hôi từ một ngọn núi lớn với rừng rậm màu đen truyền tới, có thể nhìn thấy trong rừng cây treo rất nhiều đầu người, thú vật cùng với dị tộc, còn có từng giọt máu tươi trên những bộ hài cốt hư thối trên tán cây nhỏ xuống dưới.

Trên mặt đất còn có từng mảng thịt nhão hóa thành bùn.

Cảnh tượng nơi này giống như đang bắt chước bên chỗ Tam Linh Trấn Đạo Sơn vậy, Hứa Thanh nhíu mày lạnh nhạt nhìn vị trí giữa thân núi ở xa xa, chỗ đó có một cái động lớn, lúc này bên trong đó còn có từng tiếng huyên náo truyền ra, phiêu tán rất xa.

Còn có một chút dị tộc bộ dáng dữ tợn đang giơ lên vô số cỗ thi thể nhân thú bị nướng cháy, đang đi từng bước về trong cái động đó.

Một màn này khiến cho ánh mắt Hứa Thanh càng lúc càng trở nên lạnh như băng, nhàn nhạt mở miệng.

“Giết vào trong, ngoại trừ thủ phạm chính, một tên cũng không để lại!”

“Vâng!” Hơn 100 đệ tử An Phòng Đặc ti phía sau đồng loạt mở miệng, sau đó lập tức hóa thành từng đạo cầu vồng bay thẳng về phía trước, lập tức liền đến vị trí cửa động.

Những tên dị tộc đang giơ thức ăn lên bỗng hoảng sợ kinh ngạc, căn bản là không kịp phát ra âm thanh thì đầu người đã bay lên lập tức, chết bất đắc kỳ tử.

Người động thủ đầu tiên chính là tiểu tử câm, y cầm trong tay một con dao găm, sau chi chém đứt một đầu tên dị tộc liền liếm liếm vết máu trên dao găm, khom lưng phóng về phía trước với tốc độ cực nhanh, một hơi lao thẳng đến cửa động.

Những người khác cũng đồng dạng nhảy vào, sau khoảng thời gian ngắn trong động truyền ra từng trận âm thanh gào thét, còn những tiếng kêu gào thảm thiết thê lương.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc đi tới từng bước, que sắt màu đen trôi lơ lửng ở bên cạnh và cái bóng cũng từ từ lan tràn trên mặt đất.

Theo Hứa Thanh bước vào cửa động, những nơi đi qua đều là thi thể.

Lão tổ Kim Cương Tông thỉnh thoảng lại cười dữ tợn một tiếng, điều khiển que sắt lập tức xuyên thấu một cỗ thi thể, mỗi lần như thế thi thể bị xuyên thấu đều hét thảm lên một tiếng, hoàn toàn tử vong.

Hiển nhiên, đây là những kẻ đang giả chết.

Mà cái bóng thì không hề quan tâm tới những kẻ giả chết đó, lúc này nó liên tục tràn ra một luồng khát vọng mãnh liệt, chỉ dẫn phương hướng cho Hứa Thanh, dẫn hắn xâm nhập vào sâu trong cái động này.

Rất nhanh theo tiếng đánh nhau phía trước dần tan biến, Hứa Thanh dã đi tới chỗ sâu nhất bên trong cái động này.

Chỗ đó có một chỗ cái động thiên cực lớn, có thể nhìn thấy được phía trên có một lỗ thủng lớn hơn một trượng, có thể từ đó nhìn ra bên ngoài, lúc này hoàng hôn cũng vừa trôi qua, bầu trời đã biến thành màn đêm.

Mặt đất trong đây được đặt rất nhiều những chiếc bàn vỡ vụn, thức ăn cùng với vô số cỗ thi thể dị tộc ngổn ngang phía dưới.

Tất cả đệ tử của An Phòng Đặc ti cũng ở chỗ này, bọn họ đang bắt sống hơn hai mươi tên dị tộc, trấn áp bọn chúng quỳ xuống ngay ở.

Trong mắt những tên dị tộc này lộ ra hoảng sợ, trong đó có ba tên có tu vi hai đoàn mệnh hỏa, bây giờ đều đang bị thương nặng và ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Hứa Thanh.

“Thượng tông, chúng ta…” Kẻ nói chuyện chính là một tên tu sĩ đang phát ra hỏa diễm, trên người mọc đầy lân phiến, cũng là một trong Tiểu Tam Linh có tu vi cao nhất ở đây.

Hứa Thanh không có quan tâm tới gã, hắn vung tay lên, không đợi kẻ kia nói xong lời thì đầu người lập tức nổ tung, trực tiếp tử vong.

Một màn này khiến cho những dị tộc đầu hàng khác nhao nhao hít sâu, vô cùng sợ hãi và không ai dám mở miệng.

Hứa Thanh cũng không nói chuyện, ánh mắt bình tĩnh đảo qua trên từng cái bóng của những tên dị tộc nơi này, cuối cùng ngưng tụ lại ở trên người của một tên dị tộc có cánh phía sau.

Tên dị tộc này chính là lão Nhị bên trong Tiểu Tam Linh.

Gã run rẩy nhìn Hứa Thanh, vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo thần sắc của gã đột nhiên trở nên vặn vẹo, không biết làm sao mà tránh thoát được trói buộc, nhoáng một cái đứng thẳng lên, nhắm thẳng đến cái cửa động bên trên để bỏ chạy.

Tốc độ cực nhanh.

Nhưng trong mắt của gã bỗng nhiên lộ ra một tia hoảng sợ và cảm giác không thể nào tin được, giống như thứ khống chế thân thể không còn là ý chí của gã nữa.

Cũng không phải là cái bóng của Hứa Thanh.

Mà là cái bóng của bản thân tên dị tộc này!

Chương 632: Chủ... Ta... Ngoan (1)

(Từ chương này ‘cái bóng’ sẽ đổi thành ‘Ảnh Tử’ (Tiểu Ảnh) để nghe cảm giác tiên hiệp hơn nhé các đạo hữu. Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ!)

Đôi mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, lập tức nhích thân đuổi theo, Ảnh Tử cũng vô hình lan tràn ra, mở ra cái miệng lớn mà người ngoài không nhìn thấy, mang theo cảm xúc khát vọng và điên cuồng mãnh liệt trước đó chưa từng có, hung hăng nuốt về phía tên dị tộc đang bỏ chạy kia.

Tên dị tộc vừa muốn phản kích, nhưng chênh lệch tu vi giữa cả hai cực lớn, khiến cho gã căn bản là không cách nào chống cự, chớp mắt đã bị Hứa Thanh đuổi theo, một phát túm được cổ.

Dù cho gã vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, gã chỉ cảm thấy có vô tận hỏa diễm theo cánh tay Hứa Thanh điên cuồng tràn vào trong cơ thể của mình, mà lúc này Ảnh Tử của Hứa Thanh cũng mang theo vô tận hung tàn cùng khát vọng, trực tiếp bao vây lao đến Ảnh Tử của tên dị tộc kia.

Người ngoài không hề nghe thấy tiếng gào thét này, nhưng bên trong Ảnh Tử lại có tiếng kêu truyền ra.

“Giết toàn bộ người nơi đây, sau đó quay về thuyền chờ ta.” Hứa Thanh lưu lại một câu, sau đó bắt lấy tên dị tộc trong tay rồi bay thẳng đến cái lỗ phía trên động thiên, trong âm thanh vâng nghiêm nghị của đệ tử Thất Huyết Đồng, chớp mắt liền rời khỏi đây.

Lúc này bên ngoài đã là ban đêm, Hứa Thanh cầm theo tên dị tộc kia tốc độ vô cùng kinh người, bay thẳng đến đỉnh một ngọn núi xa xa, sau khi kiểm tra xem xét chung quanh liền cúi đầu, lạnh nhạt nhìn qua Ảnh Tử bên dưới ánh trăng của tên dị tộc, mà tên dị tộc giờ phút này thì đang điên cuồng run rẩy và trong mắt cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đạo Ảnh Tử của tên dị tộc vặn vẹo không ngừng vùng vẫy, ở trong mắt Hứa Thanh, Ảnh Tử của hắn cũng đang ở trong đó, song phương đang không ngừng thôn phệ cắn xé lẫn nhau giống như đại địch sinh tử vậy.

Một cổ chấn động tà ác và điên cuồng từ bên trong cái bóng của tên dị tộc tràn ra, cái cảm giác tà ác này cũng tương tự như lần đầu tiên Hứa Thanh trông thấy Tiểu Ảnh trong cấm khu của doanh địa thập hoang giả vậy.

Tràn đầy hung tính.

Cho đến khi Tiểu Ảnh bị Hứa Thanh nhiều lần trấn áp thuần phục, luồng dã tính này mới dần dần tản đi, sau đó liền từ từ thuận theo hắn, nhưng Hứa Thanh biết rõ, thực chất thì luồng tà ác bên trong Ảnh Tử vẫn luôn luôn thủy chung ở đó.

"Quả nhiên, mặc dù cực kỳ ít thấy loại quỷ dị như Ảnh Tử ở trên thế gian, nhưng cũng không phải là không có." Hứa Thanh thì thào trong lòng, ánh mắt từ từ dịch chuyển khỏi Ảnh Tử, rơi vào trên người tên tu sĩ dị tộc kia.

Có lẽ đối phương cũng tương tự như hắn, có lẽ đều đã từng ở trong một khoảnh khắc nào đó bị Ảnh Tử xâm nhập, nhưng thứ khác biệt chính là, hắn là chủ mà đối phương là nô.

"Nếu không phải có thủy tinh màu tím, vậy một khắc gặp phải Ảnh Tử ở trong cấm khu, chắc là ta cũng đã không còn là ta nữa rồi." Hứa Thanh thì thào trong lòng, bởi vì hắn nhìn thấy dị chất trong cơ thể của tên dị tộc này cũng không khác gì với những tu sĩ khác cả.

Không hề giống như hắn, thân thể không hề có dị chất.

Hiển nhiên đây là khác nhau của việc là chủ và nô.

Đối phương không cách nào trấn áp Ảnh Tử nên chỉ có thể bị nó điều khiển, như là một cỗ áo choàng bằng thể xác chân thật, lúc nó muốn mặc lên liền có thể tùy thời mặc lên.

Lúc này Hứa Thanh lại chuyển ánh mắt nhìn về phía hai Ảnh Tử đang quần chiến cắn xé lẫn nhau, từ trong cơ thể hắn bỗng nhiên lóe lên ánh sáng màu tím, lực lượng trấn áp ầm ầm chiếu xuống.

Lần này, mục tiêu trấn áp không phải là Tiểu Ảnh, mà là Ảnh Tử của tên dị tộc kia.

Hiển nhiên là thủy tinh màu tím có một loại lực lượng áp chế cường đại đối với loại quỷ dị này, ngay khi tiếng nổ vang lên, Ảnh Tử của tên dị tộc kia trực tiếp truyền ra tiếng kêu thảm thiết mà chỉ có Hứa Thanh và tên dị tộc kia mới có thể nghe được.

Tiểu Ảnh lập tức phấn khởi và truyền ra cảm xúc hoan hô, mà Ảnh Tử của tên dị tộc thì lại càng thêm hung hăng điên cuồng, lại lập tức lao về phía Hứa Thanh như muốn thôn phệ hắn.

Thần sắc Hứa Thanh lạnh như băng, phất tay một cái và ánh sáng tím lóng lánh lần nữa trấn áp đến, lần này hắn liên tiếp trấn áp đối phương mười bảy lần.

Ảnh Tử của tên dị tộc liên tục phát ra những âm thanh kêu gào thảm thiết thê lương, cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, yếu ớt nhanh chóng rút lui, nhưng không đợi nó rời xa, trên ngực Hứa Thanh lại có ánh sáng màu tím hội tụ và lần nữa trấn áp.

Lần này luồng trấn áp của Hứa Thanh không hề lập tức tiêu tán, mà được hắn khống chế, trấn áp con Ảnh Tử của tên dị tộc ở trên mặt đất, khiến cho nó không cách nào chạy trốn, chỉ có thể vùng vẫy kêu rên thảm thiết, bên trên cũng lập tức truyền ra một tia chấn động cầu xin tha thứ.

Mà Tiểu Ảnh bên cạnh hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sự tình đã từng xuất hiện trên thân của mình xuất hiện trên thân kẻ khác, hình như điều này khiến nó sinh ra một chút cảm giác rất kỳ dị, cũng không hiểu được mà tự nhiên truyền một luồng cảm xúc chấn động nịnh nọt về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét Ảnh Tử của tên dị tộc bị trấn áp dưới ánh trăng, hình dạng của đối phương cũng tương tự như Ảnh Tử của hắn vậy, lúc này đều đã biến ảo thành hình ảnh của một cái cây, bên trên mọc ra rất nhiều con mắt, mà bên trong từng con mắt đều đang tản mát ra cảm xúc sợ hãi.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, hắn đang cân nhắc xem có lên bắt đối phương lại giống như Tiểu Ảnh hay không, nhốt nó bên trong thủy tinh màu tím. Thế nên hắn liền đưa tay tới xâm nhập vào bên trong Ảnh Tử của tên dị tộc, hắn cảm nhận được một cảm giác lạnh như băng, đồng thời cũng thử kích phát thủy tinh màu tím nhưng không hề thành công.

Sau khi suy nghĩ một cái, Hứa Thanh vung tay lên và que sắt màu đen bay ra, nháy mắt xuyên thẳng qua đầu của tên dị tộc kia, tên dị tộc này trực tiếp tử vong.

Hứa Thanh nhớ lại khi gặp Tiểu Ảnh, khi ấy con Hắc Lân Lang vừa tử vong là Ảnh Tử liền nhào tới phía hắn, thế nên lúc này Hứa

Thanh liền diệt tên dị tộc kia, hắn muốn thử thu phục lần nữa … nhưng vẫn không làm được.

Hiển nhiên Tiểu Ảnh cũng không biết việc này, nhưng hình như nó cũng đã kịp phản ứng lại với ý nghĩ của Hứa Thanh, lập tức trở nên run run, tràn ra chấn động lo lắng.

“Chủ ….. Ta….Ngoan ….Không… .”

Lão tổ Kim Cương Tông bên trong que sắt nhìn qua một màn này, ráng nhịn xuống kích động đi ra phiên dịch.

Chương 633: Chủ... Ta... Ngoan (2)

Hứa Thanh quay đầu nhìn Tiểu Ảnh, sau khi trầm ngâm liền nhàn nhạt mở miệng.

“Nhìn trên những công lao mà ngươi từng lập ra, hôm nay ta sẽ không phong ấn nó để thay thế ngươi, nhưng ngươi nhớ kỹ, công lao lúc trước đã triệt tiêu hết rồi, tiếp theo nếu như ngươi không có thêm công lao, vậy thì…Ta sẽ thay thế ngươi.” Giọng nói của Hứa Thanh rất bình tĩnh, nhưng khi rơi vào trong lòng Tiểu Ảnh thì toàn thân nó liền run rẩy, vừa run rẩy vừa điên cuồng lắc đầu.

Mà lão tổ Kim Cương Tông trong que sắt màu đen nhìn thấy một màn này cũng như nở hoa trong bụng, còn có một loại cảm giác thỏa mãn không cách nào hình dung, thậm chí hai mắt còn toát ra ánh sáng.

Hứa Thanh nhướng mày.

Tiểu Ảnh kịp phản ứng và nhanh chóng chớp mắt, sau đó vừa gật đầu lại lắc đầu, hiển nhiên lúc này nó đang vô cùng khẩn trương, nhưng đã bị lão tổ Kim Cương Tông gieo xuống phản ứng trả lời đúng hay sai theo bản năng, cho nên hành vi có chút rối loạn.

Cũng may nó còn biến tràn ra chấn động cảm xúc.

Thế nên lúc này nó liền điên cuồng cam đoan.

Sau đó Hứa Thanh mới gật đầu, chậm rãi mở miệng.

“Nuốt nó đi.” Nói xong Hứa Thanh đứng lên, nhưng vẫn không hủy bỏ trấn áp, thế nên trong khi con Ảnh Tử của tên dị tộc không ngừng liên tục kêu thảm thiết, Tiểu Ảnh mở cái miệng rộng rồi điên cuồng thôn phệ nó.

Toàn bộ quá trình kéo dài trong một nén nhang, Ảnh Tử của tên dị tộc đã hoàn toàn bị Ảnh Tử của Hứa Thanh cắn nuốt sạch sẽ, sau khi đánh chén xong nó liền nấc một cái rồi truyền ra cảm xúc nịnh nọt về phía Hứa Thanh.

Mà chấn động lần này rõ ràng đã cường hãn hơn lúc trước nhiều, những con mắt trước kia không có mở ra bây giờ cũng có đã lộ ra chút khe hở, mà cái cây cũng đã nở ra một chút nụ hoa.

Chú ý thấy Hứa Thanh đang nhìn mình, Tiểu Ảnh vội vàng truyền ra thần niệm chấn động.

Hứa Thanh quay sang nhìn Tam Linh Trấn Đạo Sơn phía xa xa, thu hoạch lần này cũng khiến cho hắn cảm thấy tạm được, lúc này hắn liền nhoáng một cái, hóa thành cầu vồng bay thẳng đến xa xa.

Không lâu sau, Hứa Thanh đã đến trên Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, về tới trong thuyền lớn và thấy được đội trưởng.

Mà quốc chủ của tiểu quốc kia đã không còn trên thuyền nữa, trước khi đệ tử đi theo Hứa Thanh quay lại thì gã đã trở về từ lâu.

“Kết thúc?” Đội trưởng cười nhạt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Đội trưởng không tiếp tục hỏi thêm, duỗi lưng một cái rồi gối đầu lên hai tay nằm ở trên boong thuyền, nhìn lên bầu trời đêm trên cao.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt thổ nạp.

Gió đêm thổi qua khiến những sợi tóc trên đầu hắn bay lên, theo những sợi tóc tung bay con thuyền cũng chậm dãi đi về phía trước, âm thanh nước sông tựa như một màn diễn tấu lớn của tự nhiên, theo từng cơn gió vờn quanh, càng bay càng xa…

Thời gian trôi qua, nhoáng một cái đã qua hơn tháng, đoàn thuyền lớn của An Phòng Đặc ti cũng đã hoàn thành một nửa việc tuần sông, sở dĩ nhanh như vậy là bởi vì những con thuyền của liên minh rất kinh người, chẳng những có đủ công năng công kích và phòng hộ, mà tốc độ cũng ưu việt như thế.

Còn có một điều nữa là, có rất ít các tiểu tông hay tiểu quốc chân chính có đảm lượng dẫn nước sông đi, mà đây cũng không phải là lần đầu tiên liên minh đi tuần tra, cho nên hết thảy đều rất thái bình, tự nhiên tốc độ tuần tra cũng sẽ nhanh hơn không ít.

Việc tu hành của Hứa Thanh cũng là như thế, vào ngày hôm nay thì rốt cuộc đạo pháp khiếu thứ 102 của hắn cũng đã mở ra, khiến cho pháp lực của hắn lại càng nhiều thêm một chút.

Về phần đội trưởng, từ nửa tháng trước khi y ăn thử mấy con linh ngư thì đã bắt đầu yêu thích cái món này, mỗi ngày đều ăn thử thêm các loại cá, Hứa Thanh cũng ăn mấy lần và phát hiện mùi vị đúng là không tệ.

Thế là cả đoàn tàu cũng đều bắt đầu bắt cá lên ăn, thỉnh thoảng nhìn vào cứ tưởng đây là đoàn tàu đánh cá.

Lúc này, đội trưởng ngồi bên người Hứa Thanh bỗng nháy mắt ra hiệu.

"Tiểu Thanh… ."

Hứa Thanh bất đắc dĩ mở mắt ra, phất tay tràn ra sát hỏa, đội trưởng vội vàng kéo cá lên sau đó bắt đầu nướng rất thuần thục, trong miệng cũng truyền ra âm thanh phấn khởi.

"Công pháp tu hành của ta không liên quan tới lửa, coi như là có pháp thuật có thể tạo ra lửa nhưng dùng để nướng cá thì hương vị kém rất nhiều, vẫn là sát hỏa của tiểu Thanh ngươi lợi hại, khiến cho mùi vị của con linh ngư này trở nên đặc biệt hơn nhiều, thơm lắm nha."

Hứa Thanh không quan tâm, hắn đang định nhắm mắt tiếp tục đả tọa, nhưng thần sắc của hắn đột nhiên khẽ động, đội trưởng cũng chợt ngẩng đầu lên, hai người đồng thời nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời xa xa bất thình lình có hai đạo cầu vồng, một trước một sau truy đuổi nhau, tốc độ đều rất nhanh.

Người phía trước là một lão giả tóc đỏ, trước ngực lão giả đã là máu thịt mơ hồ, thương thế khá nặng.

Lão giả có một khuôn mặt màu đen rất nhiều nếp nhăn, bởi vì màu da và ánh mắt hung tàn khiến cho thoạt nhìn rất là dữ tợn, trong lúc bỏ chạy thì trên đỉnh đầu cũng hiện ra hai tòa Thiên Cung, tản mát ra khí thế rung chuyển bát phương, cực kỳ kinh người.

Nơi lão đang bay qua, phía dưới chính là một cái tiểu quốc của dị tộc, bị lão giơ tay phải lên vung xuống một chiêu, bên trong tiểu quốc kia lập tức bay ra gần vạn dị tộc, từng người mang vẻ tuyệt vọng và thất khiếu chảy máu, huyết dịch nhao nhao bị hút lên hóa thành huyết hà bay thẳng đến bầu trời, rơi vào trong tay lão giả tóc đỏ mặt đen này, khi vào trong tay lão thì đám máu huyết lập tức hóa thành một khối huyết đan, bị lão một hơi nuốt vào, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy vết thương trên ngực của lão đã được khôi phục một chút.

Trong khi lão đang muốn tiếp tục thì đằng sau lưng bỗng nhiên có một đạo kiếm khí ngập trời phóng đến, lão ma đầu này cũng lập tức gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng bỏ qua và tăng tốc bỏ chạy, mà những dị tộc bị lấy ra hơn phân nửa máu tươi kia cũng nhao nhao rơi xuống đất, có người chết có người bị thương.

Người vừa tung kiếm khí ra là một thanh niên, trên người mặc một bộ trường bào màu trắng, phía sau có hai mươi bảy thanh đại kiếm vờn quanh, những thanh kiếm này đang không ngừng xoay tròn, bên trên tràn ra từng đạo kiếm khí oanh kích lão ma đầu phía trước.

Mà tướng mạo của người thanh niên này cũng rất tuấn lãng, lông mày như kiếm, ánh mắt như sao, trong khi cất bước truy đuổi thì tóc dài phất phơ theo gió, mà thứ khiến người ta chú ý nhất ở trên người của thanh niên này, chính là một đồ đằng được thêu trên áo bào.

Hình đồ đằng này, là một đóa Tử Kinh Hoa!

“Tử Kinh Hoa! Đây là một Chấp Kiếm Giả!” Đội trưởng nhìn thấy một màn này, lập tức phấn khởi hô lên.

Chương 634: Tự tìm đường chết (1)

Chấp Kiếm Giả, lúc trước Hứa Thanh cũng đã từng nghe đội trưởng nói qua về tổ chức này rồi, biết rõ đây là một phần của Hoàng Đô Đại Vực, thuộc về Thượng Huyền Ngũ Bộ, bên trong bảy quận của nhân tộc đều được bố trí một Chấp Kiếm Cung, mà trong mỗi châu lại tồn tại một cái gọi là Chấp Kiếm Đình.

Nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng thấy qua.

Lúc này nghe đội trưởng nói thì Hứa Thanh liền ngưng thần nhìn lại, ánh mắt hơi trầm xuống, hai người trên bầu trời, bất kể trước sau thì chiến lực đều mạnh mẽ kinh khủng, chấn động tràn ra lại càng vô cùng kinh người.

Bất kỳ một người nào chỉ cần hạ một chưởng xuống, nếu như Hứa Thanh không có phòng hộ mà Thất gia cho, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

“Hai tòa Thiên Cung… .” Hứa Thanh thì thào.

Mà lúc này hai người một trước một sau trên bầu trời, trong lúc truy đuổi đã bay ngang qua Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, lão ma đầu phía trước đang muốn vượt qua con sông này để tới Thái Ti Độ Ách Sơn.

Nhưng khi cúi đầu đưa mắt nhìn qua, ánh mắt lập tức rơi vào những con thuyền của liên minh phía dưới, trong mắt liền lóe lên vẻ hung ác.

Lúc này trên người của lão có thương thế, việc cấp bách trước mắt là phải thôn phệ khí huyết để chữa thương, cho nên lão bất chấp những chiếc thuyền này có ký hiệu chỉ thuộc về Liên Minh Bát Tông, trong mắt lộ ra vẻ hung tàn và thân thể hơi nhoáng một cái, lập tức biến thành hơn mười đạo phân thân khiến một trận gió đen cuốn lên, bay thẳng về những con thuyền phía dưới, muốn thôn phệ máu huyết của những người bên dưới.

Nhưng ngay khi lão ma đầu tới gần, một âm thanh vù vù lập tức vang lên, những con thuyền của Thất Huyết Đồng lập tức mở ra trận pháp, một luồng lực lượng kinh người hình thành, nháy mắt hóa thành một tầng phòng hộ bao phủ.

Tiếng nổ vang lên, phân thân lão ma đầu đồng loạt hạ xuống, đồng loạt đâm vào lớp phòng hộ trên những con thuyền khiến cho từng lớp phòng hộ kịch liệt vặn vẹo, sắc mặt của những đệ tử ở bên trong cũng lập tức biến đổi, một vài người còn phun ra máu tươi.

Đặt biệt là ánh mắt của bọn họ.

Bởi vì trong mắt của bọn họ, toàn thân của lão ma đầu tóc đỏ kia giống như một cái hắc động thật lớn khiến bát phương vặn vẹo, chỉ liếc mắt nhìn qua cũng làm cho bọn họ cảm thấy cả thế giới cũng đang xoay tròn.

Chỉ có những người tu vi như Hứa Thanh và đội trưởng mới có thể bỏ qua loại uy áp này, mà ngay một khắc khi phân thân của đối phương tung một chưởng đánh vào con thuyền của hai người bọn họ, cả hai lập tức tự mình ra tay.

Hứa Thanh không chút do dự lập tức phóng ra độc dẫn, trong khoảng thời gian này mỗi khi có thời gian rảnh, hắn sẽ tản một chút chất độc ra trên thuyền, trước khi những chất độc này bị độc dẫn kích phát thì bọn nó sẽ không có bất kỳ tác hại nào, ngược lại còn có tác dụng tốt, có thể làm cho khí huyết mọi người tăng lên.

Mà loại độc này cũng không cần xử lý, nửa tháng liền tự tiêu tán và không có bất kỳ tai hoạ ngầm nào.

Nơi này tổng cộng được Hứa Thanh thả ra không sai biệt lắm khoảng 170-180 loại, tất cả để lúc xuất hiện nguy cơ thì có thể lập tức làm thành hiệu quả nổ độc, khiến cho người tới bị chìm sâu trong kịch độc.

Mà gần như là ngay khi lão ma đầu kia đến gần, một cái chớp mắt Hứa Thanh không chút do dự, ầm ầm đánh một quyền về phía lão ma đầu bên ngoài lớp phòng hộ, cũng cầm theo một nhúm độc dẫn không dễ dàng phát hiện ở trong quả đấm, theo nắm đấm đánh ra thì độc dẫn liền tràn ngập phóng về phía trước.

Cùng lúc đó Hứa Thanh cũng vung vẩy tay trái bấm niệm pháp quyết, bầu trời lập tức biến sắc và mây đen xuất hiện, một ngón tay héo rũ trực tiếp từ trên trời hạ xuống, ngón tay mang theo vô tận quỷ dị, ấn thẳng đến lão ma đầu ngoài lớp phòng hộ.

Đội trưởng cũng đồng dạng bấm niệm pháp quyết, vung tay lên và một thanh băng mâu lập tức hình thành, hung hăng hất lên, thanh băng mâu phá không mang theo lực lượng không thể phá vỡ, thế không thể đỡ giống như có thể nghiền nát tất cả, lập tức phóng thẳng đến lão ma đầu.

Trong thời gian ngắn ngón tay héo rũ hạ xuống, băng mâu cũng xuyên thấu đến, phân thân của lão ma đầu oanh một tiếng, nổ tung hóa thành sương mù cuốn ngược lại.

Mà lúc này những phân thân khác của lão ma đầu cũng không cách nào trong thời gian ngắn phá mở được lớp phòng hộ, nhao nhao quay về nhưng không có phân thân nào bị thương tổn, duy chỉ có phân thân đi đến chỗ Hứa Thanh và đội trưởng là tan vỡ hóa thành sương mù.

Trong nháy mắt đám sương mù này trở lạo dung hợp với những phân thân khác, tạo thành thân ảnh lão ma đầu, lão hung ác quay đầu quét mắt nhìn qua Hứa Thanh và đội trưởng, trong mắt tràn ngập sát cơ, nhưng Chấp Kiếm Giả phía sau đã truy kích đến, vì vậy lão chỉ hừ lạnh một tiếng sau đó liền tăng tốc bỏ chạy, phi thẳng đến Thái Ti Độ Ách Sơn.

Nhưng vào lúc này, bốn phía lão đột nhiên xuất hiện rất nhiều khí tức băng hàn, âm thanh ken két do đóng băng bắt đầu xuất hiện, vô số băng kính được tạo thành và bên trong chiết xạ ra từng đạo hư ảnh quỷ dị, mỗi con đều đang phát ra tiếng gào thét im lặng về phía lão.

Lão ma tóc đỏ mặt đen biến sắc, trong một cái chớp mắt thì thần hồn xuất hiện dấu hiệu mơ hồ, cũng may Thiên Cung trên đỉnh đầu hạ xuống phá vỡ mặt kính ở bốn phía, nhưng tốc độ của lão vẫn bị ảnh hưởng một chút, vị Chấp Kiếm Giả sau lưng đã càng lúc càng tới gần hơn.

“Đáng chết!” Lão ma đầu phẫn nộ trong lòng, cũng biết một màn vừa nãy là trò quỷ của người liên minh phía dưới, nhưng lúc này lão cũng không có thời gian để trả thù, chỉ có thể tạm ghi nhớ vào trong lòng sau đó định tiếp tục tăng tốc bỏ trốn, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, gương mặt vốn đã đen của lão bỗng nhiên càng trở nên đen hơn.

“Độc!” Lão ma đầu phun ra một ngụm máu tươi màu đen, sắc mặt lần nữa biến đổi, mặc dù độc này không cách nào tạo thành tổn thương chí mạng với lão, nhưng nó lại tồn tại rất nhiều hiệu quả xấu khiến cho khí huyết bất ổn và tu vi đứt quãng, toàn thân ngứa ngáy khó nhịn, yết hầu cũng giống như vậy, nóng rát khó chịu khiến lão không chịu được phải ho khan.

Mà như thế, cũng khiến cho tốc độ của lão lại lần nữa bị giảm xuống.

Trong nháy mắt tiếp theo có một đạo kiếm khí chớp mắt tới gần, lúc này lão đã tránh không kịp nữa rồi, bị nó trực tiếp đâm xuyên ngực, lão phát ra một âm thanh thê lương, lập tức điên cuồng bỏ chạy về phía Thái Ti Độ Ách Sơn.

Mà người Chấp Kiếm Giả phía sau cũng không hề dừng lại chút nào mà tiếp tục truy kích, dần dần theo tiếng nổ vang từ xa xa truyền đến, thân ảnh cả hai cùng nhau tan biến bên trong Thái Ti Độ Ách Sơn, một lát sau bên trong Thái Ti Độ Ách Sơn bỗng có một đạo kiếm quang bay ra.

Chính là vị Chấp Kiếm Giả kia, trong tay gã cầm theo một cái đầu lâu, khi bay đến không trung phía trên đoàn tầu liên minh, gã cúi nhìn Hứa Thanh và đội trưởng rồi hơi khẽ gật đầu, sau đó không biết có phải cố ý hay không, lại nhìn lão ma đầu đã bị đánh chết trong Thái Ti Độ Ách Sơn, sau đó mới chớp mắt một cái đi xa.

Chương 635: Tự tìm đường chết (2)

Bên trong Thái Ti Độ Ách Sơn, chỗ giao chiến vừa nãy của Chấp Kiếm Giả, có thể trông thấy ở đó có một cỗ thi thể không đầu đang nằm, nhưng ngay lúc nãy, ngón tay của cỗ thi thể này bỗng nhiên hơi nhúc nhích.

Nhưng cỗ thi thể của lão ma đầu lại chưa từng phát hiện, ngay lúc này dưới ánh mặt trời, bên trong cái bóng của lão, vậy mà có một con mắt đang mở ra.

Cùng lúc đó Hứa Thanh trên Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà cũng nheo mắt lại, Ảnh Tử vừa thông báo cho hắn là lão ma đầu mặt đen giả chết, mà vừa rồi là chính lão đã xuất thủ trước, từ đó có thể thấy rằng lão ma đầu đó cũng là một kẻ hung tàn, một khi để lão khôi phục lại, vậy trên quãng đường tiếp theo lão có thể sẽ là một cái tai hoạ ngầm.

Thế là Hứa Thanh liếc mắt nhìn qua đội trưởng, đội trưởng cũng chú ý qua chỗ Hứa Thanh, hai người cùng nhìn nhau.

“Là một cái tai hoạ ngầm.”

“Trên người lão có bảo bối.”

Hai người hầu như đồng thời mở miệng, sau đó trong mắt cả hai đều lộ ra vẻ có thâm ý, lập tức đứng dậy hóa thành hai đạo cầu vồng, bay thẳng đến phía Thái Ti Độ Ách Sơn.

Sau khi tới gần đội trưởng khẽ nhích nhích mũi, ngửi ngửi chung quanh muốn định vị tìm kiếm vị trí cụ thể của lão ma đầu, nhưng Hứa Thanh thì đi thẳng về phía trước vì mục tiêu rất rõ ràng.

Đội trưởng nhướn lông mi lên và nhanh chóng bay theo, hai người bọn họ liên tục đi về phía trước, tiến sâu vào trong Thái Ti Độ Ách Sơn đến chỗ rừng rậm, sau khi đi sâu vào hơn một chút thì cả hai thấy được một cái sơn cốc.

Trong sơn cốc có một cỗ thi thể không đầu, cỗ thi thể này đang khó khăn ngồi dậy, toàn thân cực kỳ suy yếu và thân thể cũng đang run rẩy, nhưng nó vẫn cố gắng giơ hai tay lên bấm niệm pháp quyết.

Trên cổ thình lình có máu thịt ngọ nguậy tựa như muốn mọc thêm ra một cái đầu, nhưng trong nháy mắt tiếp theo cỗ thân thể kia liền run lên bần bật, bên trong máu thịt nơi cổ bỗng mọc ra một con mắt, trong mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn về phía hai thân ảnh vừa đi tới bên ngoài sơn cốc.

Chính là Hứa Thanh và đội trưởng.

“Ngươi đang chạy trốn để khỏi chết, tự dưng lại chạy đến trêu chọc chúng ta làm gì, nếu không chúng ta cũng sẽ không ra tay với ngươi.”

“Cần gì phải như vậy chứ.” Đội trưởng nhếch miệng cười một cái, trong mắt lộ ra quang mang âm u, trong con mắt cũng xuất hiện gương mặt giống y như đúc, cũng nhe răng cười tương tự như gương mặt bên ngoài, mà toàn thân của y cũng tràn ra một luồng chấn động đáng sợ, khiến cho thân thể lão ma không đầu cũng phải run run một chút.

Về phần Hứa Thanh, mặt không cảm xúc và ánh mắt bình tĩnh như nhìn người chết, từ một khắc đối phương xuất thủ là hắn đã chuẩn bị cách giết chết đối phương.

Mà khi một thân tu vi của Hứa Thanh chấn động, nhìn qua thì trong cơ thể của hắn giống như chỉ có ba đoàn mệnh hỏa, nhưng lại cho lão ma cảm giác không hề yếu hơn Kim Đan một tòa Thiên Cung chút nào, điều này càng khiến cho nội tâm lão ma lần nữa run lên.

Bởi vì bây giờ lão đã vô cùng suy yếu, một tòa Thiên Cung đã vỡ và một tòa Thiên Cung khác cũng đang lung lay sắp đổ, mặc dù vẫn còn là cảnh giới Kim Đan nhưng chiến lực đã ngã xuống đáy cốc.

Túi trữ vật không còn và toàn bộ pháp khí cũng mất, tất cả mọi thứ bao gồm cả đầu lâu của lão đều đã bị người Chấp Kiếm Giả kia cầm đi.

Mà nguyên bản lão còn cho là mình thật sự đã lừa gạt được cái tên Chấp Kiếm Giả kia, nhưng giờ phút này nghĩ lại, rõ ràng là tên Chấp Kiếm Giả kia chẳng muốn giết chết lão nên đã lưu lão lại cho hai tên tiểu tử này, để cho bọn họ báo thù về hành động ra tay của lão lúc trước.

Mà ngay khi lão vừa định truyền thần niệm ra, Hứa Thanh và đội trưởng đã đồng thời chuyển động, cả hai lập tức tới gần lão ma không đầu.

Lão ma chợt nhảy lên muốn bỏ chạy, nhưng sau lưng lập tức xuất hiện từng mặt tường băng, phía sau vách tường còn huyễn hóa ra một mảnh biển khơi, từng đợt sóng biển nổ vang cuộn trào, giống như sóng thần rít gào, ầm ầm oanh kích đến phía lão.

Không phải chỉ là một lần oanh kích mà là liên tiếp chín tầng, khiến cho lão ma vốn đã bị thương nặng, toàn thân lại lần nữa chấn động mãnh liệt và thân thể văng ngược lại, mà trong khi Khiếu Hải Cửu Điệp của Hứa Thanh công kích, một cái bàn tay bằng băng cực lớn nhanh chóng duỗi ra từ trong nước biển, hung hăng trảo về phía lão ma, phía trong cánh tay băng còn có gương mặt của đội trưởng, gương mặt bên trong từ từ nhắm mắt, mở miệng rộng ra chợt nuốt một cái về phía lão.

Lão ma chấn động toàn thân, thân thể lần nữa rút lui và con mắt mọc ra trên cổ cũng co rụt lại, sợ hãi và lo lắng càng mãnh liệt hơn, dồn dập truyền ra thần niệm.

“Hai vị tiểu hữu, mới vừa rồi là ta không đúng, ta …” Không đợi lão nói xong câu, Hứa Thanh chợt lao người tới với tốc độ cực nhanh, chỉ nháy mắt liền tới gần, vừa tới gần liền giơ tay phải lên oanh ra một quyền, lão ma chấn động toàn thân và thân thể bay ngược lại rất xa, máu thịt mơ hồ. Mà trong khi lão bay ngược lại, tay trái Hứa Thanh lập tức bấm niệm pháp quyết, bầu trời lập tức tràn ngập mây đen, một ngón tay héo rũ ầm ầm hạ xuống, trực tiếp đụng vào bên trong cái cổ toàn máu thịt của lão ma.

Thần niệm lão ma truyền ra tiếng kêu thê lương, thân thể gần như sắp vỡ vụn, ngay một khắc này sau lưng lão bỗng nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy, cái vòng xoáy này lập tức hóa thành một cái miệng đang mở lớn, hung hăng nuốt một cái về phía lão.

Rặc rặc một tiếng, nửa người lão ma trực tiếp chui vào trong cái miệng lớn, tiếng nhấm nuốt truyền ra, nhưng trong nháy mắt tiếp theo bên trong lại có âm thanh buồn nôn, miệng lớn kia lập tức phun lão ma ra phía ngoài.

Lão ma vô cùng thê thảm, phần eo gần như đã bị cắt đứt và thần niệm cũng trở nên vô cùng yếu ớt, giống như khắc bị nuốt vừa rồi, thần niệm của lão hình như cũng đã bị cắn nuốt mất hơn phân nửa.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua cái vòng xoáy kia, lần trước hắn cũng đã nhìn qua loại pháp thuật này, đó là khi Thất gia thi triển nuốt ba tên Kim Đan trong cấm khu.

“Không ngon chút nào!” Vòng xoáy tan biến và thân ảnh đội trưởng đi ra, vừa đi vừa nhổ.

“Quá bốc mùi rồi! Ta phải kiếm chút gì đó hòa hoãn cân bằng vị giác lại một chút mới được, ài, nếu ngay bây giờ có chút điểm tâm nhỏ thì tốt rồi, thật là buồn nôn!” Nói xong đội trưởng liền nhanh chóng lấy ra một quả táo, rặc rặc rặc rặc bắt đầu ăn, giống như không có điểm tâm nên chỉ có thể lấy táo ra để giảm bớt mùi vị không ngon.

Hứa Thanh không quan tâm tới đội trưởng, hắn đi đến trước mặt lão ma đang hấp hối, tay phải giơ lên nhấn một cái vào mi tâm, sát hỏa lập tức ầm ầm bộc phát trực tiếp đốt cháy, hồn lực rất nhanh hội tụ vào thân thể hắn, âm thanh ken két vang lên, đạo pháp khiếu thứ 103, 104 và 105 lập tức mở ra.

Vẫn không kết thúc, sau đó là đạo 106 và 107 cho đến khi đạo pháp khiếu 108 cũng mở ra, thân thể lão ma cũng run lên, phía sau Hứa Thanh hiện ra hư ảnh Kim Ô, khẽ hút một cái thôn phệ thân thể khí huyết đã mất đi thần hồn, mất đi thần niệm của lão ma.

Lão ma trở thành tro bụi, tung bay phiêu tán không chút dư thừa.

Sau khi làm xong những thứ này thì Hứa Thanh đứng lên, đội trưởng nhìn về vị trí lão ma tiêu tán và nở nụ cười về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ngươi nói xem lão là lão ma, hay hai chúng ta mới là lão ma, dạng này cũng quá sạch sẽ rồi đó.”

Hứa Thanh nghe vậy cũng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhưng khi hắn đang định mở miệng, vào lúc này bên trong phiến rừng rậm đột nhiên nổi lên sương mù!

Cũng có từng trận gió lạnh thổi tới!

Chương 636: Huyền U đại mộ (1)

Đám sương mù đậm đặc nhanh chóng tràn ngập khắp núi rừng rậm rạp, cũng bao phủ cả Hứa Thanh và đội trưởng vào trong.

Đưa mắt nhìn thì bốn phía đều là sương mù, dùng ánh mắt căn bản là không cách nào nhìn xuyên qua được, tầm nhìn cũng chỉ còn không tới một thước, bốn phía đều đã biến thành một mảnh mông lung, dường như ngay cả bầu trời cũng đều bị sương mù bao phủ, sương mù vô hạn vô biên che phủ.

Đám sương mù này xuất hiện quá nhanh, bên trong còn truyền ra cảm giác lạnh như băng, không thể nào là do tự nhiên hình thành, đại khái là do quỷ dị dẫn đến, nhất là khi đám sương mù này chạm vào người Hứa Thanh, Hứa Thanh lập tức cảm giác được bên trong đám sương mù này tựa như có vô số những tồn tại rất nhỏ đang ẩn náu, bọn chúng đang theo từng lỗ chân lông trên da của hắn, muốn xâm nhập chui vào trong cơ thể của hắn.

Nhưng hắn có mệnh đăng phòng hộ, cho nên hết thảy những thứ quỷ dị trong sương mù muốn xâm nhập vào cũng không được.

“Có chút tương tự với sương mù trong cấm khu ở doanh địa thập hoang giả, nhưng trình độ chênh lệch rất nhiều.” Hứa Thanh xem xét bốn phía, theo sương mù lan tràn đến, khí tức của đội trưởng cũng đã bị nó ngăn cách, lúc trước rõ ràng đang ở bên cạnh hắn nhưng bây giờ lại không hề cảm giác được nữa.

Nhưng Hứa Thanh cũng không có lo lắng cho đội trưởng, hắn cảm thấy trừ phi là vào cấm khu cấm địa, còn không… nói cách khác nếu so mấy thứ quỷ dị này với đội trưởng, vậy ai hung dị hơn ai còn không nhất định…

Nhất là giờ phút này Tiểu Ảnh vừa mới ăn xong đồng loại, ngay khi mảnh quỷ vụ này xuất hiện thì nó liền lộ ra một chút cảm giác khát khao, sau đó liền vui mừng hấp thu đám sương mù mang theo cảm giác lạnh lẽo nhè nhẹ này.

Điều này khiến cho Hứa Thanh có một cảm giác, giống như người vừa ăn no rồi liền muốn uống một ngụm nước, mà lúc này đột nhiên có người từ đâu đưa nước tới, thế nên lúc này Tiểu Ảnh rất cao hứng.

Bởi Ảnh Tử hấp thu thì sương mù trước mặt Hứa Thanh cũng trở nên mỏng manh hơn một chút, biểu cảm của Hứa Thanh cũng rất bình tĩnh đi thẳng về phía trước, mục tiêu của hắn là đầu nguồn của thứ quỷ dị này, hắn muốn đến bên trong nhìn xem, đến cùng là dạng quỷ dị gì sinh ra ác ý với hắn, muốn dùng sương mù xâm nhập vào người hắn.

Trong khi đi về phía, dưới sự hấp thu của Ảnh Tử, sương mù càng lúc càng mỏng manh hơn, cây cối trong rừng rậm cũng dần dần lộ ra, trong mơ hồ bộ dạng của những cái cây cối này bỗng trở nên dữ tợn hơn, giống như yêu ma quỷ quái vậy, mà khu rừng rậm vốn dĩ rất im ắng lại đồng thời vang vọng ra từng tiếng cười âm u.

Cũng không biết đây là giọng nam hay là giọng nữ, dường như là cả hai, lại còn giao thoa cùng một chỗ, chợt trái chợt phải không ngừng vờn quanh bốn phía quanh Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại khống chế Ảnh Tử, để nó kiềm chế bản thân không lao tới thôn phệ, hắn lo Ảnh Tử vừa nuốt một cái sẽ khiến cho con quỷ dị ở nơi này bị dọa chạy.

Hắn dự định giết chết cái con quỷ dị đã sinh ra ác ý muốn xâm nhập vào người mình này!

Ảnh Tử kiềm chế lại, trong mắt Hứa Thanh ẩn tàng sát cơ tiếp tục đi về phía trước, đi qua rừng rậm, đi lên tiểu sơn, cho đến nửa canh giờ sau phía trước hắn bỗng xuất hiện một hư ảnh mơ hồ.

Có thể mơ hồ nhìn thấy cái hư ảnh này tựa như là một gian nhà gỗ.

Khi Hứa Thanh tới gần, căn nhà gỗ này cũng càng lúc càng hiện ra rõ ràng ở trong mắt của hắn.

Đây là một gian phòng rất cũ kỹ, những tấm ván gỗ phía trên đều đã vỡ tung toé, rất nhiều nơi đều có những cái động lớn, bộ dạng giống như có thể tùy thời sụp xuống, tràn đầy cảm giác rách nát.

Trước cửa phòng còn có một chiếc xích đu, nhưng cũng giống như căn nhà bên cạnh vậy, đã bị tàn phá nghiêm trọng.

Bốn phía vốn có sân và hoa viên, nhưng sân đã bị cỏ dại bao phủ, hoa viên cũng đã héo rũ hết rồi, cả khung cảnh tràn ngập một cảm giác tang thương, mà nếu nhìn qua thì có thể thấy vị trí của căn nhà gỗ này cũng có chút kỳ dị.

Nó nằm ở giữa sườn núi, trong khi chung quanh đều là rừng rậm, thế mà nơi đây lại tồn tại một cái nhà gỗ lẻ loi trơ trọi, nhất là khi tới gần liền có từng trận gió lạnh gào thét thổi qua, cây cối bốn phía lập tức rào rào rung động, tựa như có vô số người đang xì xào bàn tán.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, bỗng nhiên nhìn về phía chiếc xích đu.

Lúc nãy rõ ràng là không có ai ngồi ở trên chiếc xích đu kia, nhưng bây giờ nó lại đang bắt đầu chuyển động, hơi hơi lắc lư, dao động không lớn giống như là do gió thổi, cũng giống như có một lão nhân gần đất xa trời đang lắc lư rất nhẹ, nhớ lại năm tháng nhân sinh.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, ngưng mắt nhìn xích đu, hắn nhớ khi đến đây thì cái xích đu kia không hề chuyển động, nhưng sau khi hắn nháy mắt một cái, gió nổi lên nó liền chuyển động.

Thế nên Hứa Thanh liền nháy mắt một cái.

Trong thời gian ngắn, trước của phòng căn nhà gỗ xuất hiện một sợi dây thừng.

Hứa Thanh dứt khoát nháy mắt nhiều lần, cứ như vậy sợi dây thừng trước căn nhà gỗ đột nhiên vặn vẹo treo lên, sau đó liền có một cỗ thi thể xuất hiện.

Treo trên sợi dây là thi thể của một lão đầu.

Không biết lão đã bị treo ở đó bao lâu nhưng đã thành thây khô, chỉ có tóc trắng khô bại rủ xuống ở trên đó.

Gương mặt cũng như những khô lâu bình thường, vị trí đôi mắt lõm vào như một hắc động, miệng mở ra tựa như trước khi tử vong theo bản năng muốn hô hấp một cái.

Hứa Thanh lần nữa chớp mắt.

Chiếc xích đu không hề lắc lư nữa, một thân ảnh mơ hồ đứng lên từ trên chiếc xích đu, từng bước từng bước đi về phía lão đầu cho đến khi đến trước thi thể của lão, thân ảnh này cũng trở nên rõ ràng hóa thành một bà lão lưng còng.

Trong tay bà cầm một chiếc bát đá, trong bát là chút cháo màu huyết sắc, bà lão đút từng ngụm từng ngụm cháo vào trong cái miệng mở lớn của cỗ thi thể đang bị treo kia.

Gió …càng lạnh hơn, âm thanh giống như khóc lại giống như cười vang vọng ở khắp bốn phương, vào thời khắc này cỏ dại trên mặt đất cũng đồng loạt lắc lư, phạm vi chung quanh vô cùng âm u, đồng thời cũng có thể thấy bất kể là lão đầu thắt cổ hay là lão thái thái đang đút cháo, sắc mặt tất cả đều cực kỳ trắng bệch, duy chỉ có bờ môi là rất đỏ.

Chương 637: Huyền U đại mộ (2)

Dưới ánh mắt của Hứa Thanh, sau khi lão thái thái cho lão đầu ăn xong một nửa bát cháo huyết sắc, bà bỗng nhiên giơ tay lên, đột nhiên tách đầu của lão đầu ra khỏi người.

“Lão đầu tử, đến lượt ngươi cho ta ăn!” Âm thanh của lão thái thái vô cùng khàn khàn, tựa như hai hòn đá va vào nhau vậy, cực kỳ chói tai.

Thi thể vẫn treo như trước, phía trên vẫn là một xâu dây thừng, chính giữa là một mảnh hư không, mặc dù đầu người không còn ở đó nhưng chúng nó vẫn bảo trì bộ dạng lúc trước, vẫn không hề nhúc nhích.

Về phần lão thái thái, bà hài lòng đặt đầu của lão đầu ở một bên, sau đó liền giơ tay tách đầu của mình ra, đặt lên trên cổ của lão đầu cùng với sợi dây thừng thắt cổ bên trên.

Thân thể cũ thì sờ đến đầu lâu của lão đầu, rồi đặt lên trên cổ của mình.

Sau khi thay đổi đầu người, trong con mắt của lão đầu đột nhiên lộ ra quang mang âm u, cầm lấy chén cháo, đút từng ngụm từng ngụm cho lão thái thái đang há miệng trên cái xác thắt cổ.

Bọn họ giống như rất tương thân tương ái, nhất là khi cho ăn, lão đầu giống như còn lo lắng người bạn già của mình bị phỏng, cho nên khi đút còn thường đưa lên miệng mình thổi qua một hơi gió lạnh, sau đó mới lại đưa vào trong miệng lão thái thái.

Một màn này quả thực vô cùng quỷ dị, đồng thời lại vô cùng quái gở.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, không có đi quấy rầy mà lặng lẽ nhìn chúng nó đang đút từng ngụm từng ngụm cho nhau ăn, cho đến một lát sau hắn phát hiện hình như đối phương cũng không có ý định tự thân ra tay với mình, vì vậy hắn dự định rời đi.

Nhưng ngay khi hắn quay người đi ra vài bước, lão đầu đang tương thân tương ái với bạn già của lão lập tức quay đầu, trực tiếp nhìn Hứa Thanh, vị trí của căn phòng cũng lập tức cải biến, lần nữa xuất hiện đã đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

Đồng thời cũng nhếch miệng há ra cái miệng rậm rạp, lộ ra hàm răng sắc bén cao thấp không đều, cùng nhau truyền ra âm thanh âm u.

“Nhi tử đã về rồi, ngươi có muốn tới húp cháo không?”

Hứa Thanh nghe thấy như thế, bình tĩnh liếc mắt nhìn thứ quỷ dị trước mặt và đi về phía của nó, mà lúc này phía dưới chân của hắn cũng truyền ra một âm thah nuốt nước miếng.

Thậm chí còn có một bãi dịch nhờn tràn ra từ bên trong cái bóng của hắn, những nơi chảy đến mặt đất đều lập tức bị ăn mòn, đây chính là nước bọt mà Tiểu Ảnh không khống chế nổi chảy ra.

Rõ ràng là nó đang cực lực kiềm chế bản thân.

Một màn này lập tức để cho thần sắc của lão đầu và lão thái thái biến hóa.

“Ăn đi.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Lời nói vừa ra, Ảnh Tử vốn đã nhẫn nại đến cực hạn, chớp mắt liền vùng lên từ phía sau Hứa Thanh, một gốc cây khổng lồ màu đen cũng lập tức hiển hóa ra.

Phía trên rậm rạp vô số con mắt, giờ phút này tất cả đều đồng loạt mở ra, hơn nghìn con mắt trực tiếp nhìn chằm chằm vào lão đầu và lão thái thái, còn có một cái miệng há rộng thổi ra gió lạnh kinh khủng.

Một màn này khiến cho toàn thân lão đầu và lão thái thái run lên, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, nhà gỗ trong chốc lát trở nên mơ hồ, muốn bỏ chạy nhưng vẫn đã chậm.

Tiểu Ảnh nhào tới, khu vực gần đó ngay lập tức hóa thành ảnh vực màu đen, tất cả đều bị bao phủ vào, lúc này chỉ có âm thanh nhấm nuốt và kêu gào thê lương không ngừng truyền ra, cho đến một lát sau theo ảnh vực thu nhỏ lại, Tiểu Ảnh lại trở lại dưới chân Hứa Thanh, cũng truyền ra một đợt chấn động vui sướng và thỏa mãn.

“Ăn…ngon…”

Bởi vì quỷ dị đã tử vong cho nên sương mù bốn phía cũng nhanh chóng tiêu tán, sau thời gian mấy cái hô hấp liền hoàn toàn không thấy tung tích nữa, Hứa Thanh tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh nhìn thấy đội trưởng cũng đang đi tới.

Đội trưởng vừa đi, vừa ăn một quả táo màu đen.

Có thể nhìn thấy trên quả táo này cũng phong ấn một đạo quỷ dị, bộ dạng cũng tương tự như lão nhân và lão thái kia, lúc này chúng nó đang phát ra âm thanh kêu gào thê lương thảm thiết, đang bị đội trưởng ăn tươi từng miếng từng miếng.

Sau khi thấy Hứa Thanh thì đội trưởng vừa ăn vừa giơ tay lên chào hỏi, cho đến khi hai người đi cùng nhau là đội trưởng đã ăn xong quả táo, trên mặt giống như vẫn còn dư vị, liếm liếm khóe miệng nhìn Hứa Thanh.

“Mới ăn lửng dạ, chúng nó lại khơi gợi cơn thèm ăn của ta rồi, nếu không chúng ta lại đi chung quanh đây tìm thêm xem?”

Nghe lời đội trưởng nói thì Ảnh Tử phía dưới cũng nhanh chóng bay ra, truyền ra cảm xúc khát vọng với Hứa Thanh, bên trong còn mang theo một tia cầu khẩn, tựa như làm nũng, giống như nó cũng chưa no nê mà còn hơi khát.

Vì vậy Hứa Thanh liền nhẹ gật đầu.

Một màn này khiến cho lão tổ Kim Cương Tông vô cùng cảnh giác, lão cảm thấy kỹ thuật nịnh nọt của Tiểu Ảnh hình như đã phát triển, một luồng cảm giác nguy cơ mãnh liệt lập tức ập tới trong lòng lão.

“Thế mà còn biết làm nũng? Quá phận! Đáng ghét!”

Trong khi lão tổ Kim Cương Tông lo lắng, Hứa Thanh và đội trưởng chậm rãi bước đi từng bước về phía trước, tìm kiếm quỷ dị, chỉ là loại vật quỷ dị này, lúc không muốn gặp phải thì chúng nó sẽ tự mình xuất hiện, nhưng hôm nay hai người Hứa Thanh cố tình đi tìm thì nhất thời nửa khắc lại không tìm được.

Mặc dù không tìm được quỷ dị nhưng theo bọn họ đi tới, chỉ chốc lát sau ở trên mặt đất héo rũ và tràn ngập dị chất, bọn họ đã tìm được một mảnh tiên linh thảo.

“Nơi đây thế mà lại có linh thảo?” Sau khi đội trưởng khi thấy cũng phải kinh ngạc mở miệng.

Với hoàn cảnh của Thái Ti Độ Ách Sơn, trên căn bản là không cách nào sinh trưởng ra linh thảo, mà loại tiên linh thảo này cũng chỉ sinh trưởng ở nơi không có dị chất, thường thường đều được các thế lực chọn ra một khu vực, dùng trận pháp xua tán dị chất sau đó mới có thể trồng.

Cho nên khi mảnh Tiên Linh Thảo xuất hiện ở đây, liền lộ ra cảm giác bất thường, nhất là lá cây chúng nó rất nhỏ, hiển nhiên là trưởng thành cũng có chút khó khăn, cái này có thể lý giải, nhưng thứ khiến người ta kỳ quái hơn, là khu vực linh thảo sinh trưởng lại là một tuyến đường dài, một đầu lan tràn đến thâm sơn còn một đầu chính là hướng về phía Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Hứa Thanh ngồi xổm người xuống, lấy một gốc linh thảo xem xét, lại sờ lên chỗ bùn đất linh thảo sinh trưởng, lại nhìn Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, sau đó trầm thấp mở miệng.

“Phía dưới này, có một mạch nước ngầm.”

Đội trưởng cũng nheo mắt lại nhìn mặt đất, rất nhanh trong mắt y lập tức lộ ra một tia quang mang âm u, giống như có thể nhìn xuyên thấu qua lớp bùn đất nhìn thấy phía dưới, sau mấy thời gian hô hấp đội trưởng liền nở nụ cười.

“Thật là to gan, đây chính là dẫn một mạch nước ngầm từ Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà chúng ta ra đó nha.” Đội trưởng ngẩng đầu lên, nhìn theo tuyến đường chạy thẳng vào núi sâu, thân thể nhoáng một cái lập tức tới gần.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn cảm thấy làm như vậy không ổn thỏa, nhưng thấy đội trưởng đã đi nên chỉ có thể vội vàng đi theo, rất nhanh hai người bọn họ liền thấy được điểm cuối cùng của mạch nước ngầm này.

Chỗ đó có một tòa mộ lớn!

Trên bia mộ có ba chữ âm u bằng máu.

Huyền U tông.

Chương 638: Lại là một Huyền U tông (1)

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, mắt của đội trưởng lại lóe lên tia sáng.

Ánh mắt của cả hai đều đã chú ý trên ngôi mộ lớn kia, tổng thể của ngôi mộ này là một màu đen, thoạt nhìn tràn đầy âm u, còn có cảm giác vô cùng tang thương, dáng vẻ giống như đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Tạo hình tổng thể thì tựa như là một cái điện thờ, hai bên có hai cây cột dựng thẳng, phía trên có lẽ đã từng có chữ viết, nhưng bây giờ đều đã phong hoá không thể nhìn rõ nữa rồi.

Mà bên trong là một bàn thờ, thờ phụng một cái tượng đá nhỏ đang khoanh chân.

Ngũ quan của bức tượng này này cũng đã phong hoá theo thời gian, tựa như không có mặt mũi, thoạt nhìn càng thêm quỷ dị.

Hứa Thanh và đội trưởng nhìn nhau một cái, đều nhìn ra sự cảnh giác trong mắt của nhau, cả hai không hề hành động thiếu suy nghĩ, chậm rãi lui về phía sau, bọn họ không có ý định thăm dò ngôi mộ đó, mà dự định trở về báo cáo việc này tới tông môn.

Dẫu sao thì ngôi mộ lớn này rất kỳ dị, mà ba chữ trên bia mộ lại càng lộ ra vẻ thần bí và cổ quái.

Huyền U tông là một trong thượng tông của Liên Minh Bát Tông, nhưng ngay ở nơi này, thế mà lại xuất hiện một Huyền U tông khác.

Nhất là khi nghĩ đến Huyền U tông của liên minh, trong đầu Hứa Thanh lại không nhịn được mà hiện ra ánh mắt của vị Tử Huyền Thượng Tiên kia, việc này cũng làm cho Hứa Thanh có chút không thích ứng lắm.

Nhưng ngay khi hai người bọn họ vừa muốn ly khai, ngôi mộ phía sau đột nhiên trở nên mơ hồ, từng phần mộ đột ngột mọc lên từ dưới mặt đất, lập tức hình thành một mộ quần có đến mấy trăm tòa mộ.

Không khí chung quanh cũng lập tức trở nên càng thêm đáng sợ, Hứa Thanh và đội trưởng nhanh chóng rút lui, nhưng trong nháy mắt tiếp theo ngôi mộ lớn kia đột nhiên truyền ra một tiếng nổ vang, phía sau ngôi mộ bỗng nứt ra một đạo khe hở, một đồng tử mặc hoa phục, trên người lộ ra một tia cổ khí đi ra.

Làn da của đồng tử trắng bệch, mi tâm có một điểm đỏ, nhìn từ quần áo thì tựa như là một cổ nhân vậy, sau khi đi ra liền cúi đầu về phía Hứa Thanh và đội trưởng, âm thanh giòn giã mở miệng.

“Hai vị chớ hoảng sợ, tiên sư nhà ta mời hai vị đạo trưởng vào trong gặp mặt một chút.”

Không đợi Hứa Thanh và đội trưởng đồng ý, theo lời đồng tử truyền ra, thiên địa bốn phía lập tức cải biến, chớp mắt trở nên mơ hồ, một khắc sau lại rõ ràng trở lại, nhưng hết thảy quang cảnh chung quanh đã không còn là ngôi mộ ngoài rừng rậm, mà đã chuyển đến trong một cái đại điện màu đen.

Chất liệu bên trong đại điện đều là một màu đen nhánh, tuy có đèn dầu nhưng ánh sáng đều rất ảm đạm, khiến cho toàn bộ đại điện tràn ngập âm khí, đồng thời còn có một cỗ uy áp kinh tâm động phách từ bát phương hội tụ đến.

Đầu nguồn của luồng uy áp này, đến từ một thân ảnh đang ngồi khoanh chân trên vị trí đầu não trong đại điện, mà vị trí này lại bị bóng tối bao phủ, người ngoài nhìn vào chỉ có thể nhìn thấy đường nét của thân ảnh chứ không thể thấy rõ hình dáng cụ thể.

Đôi mắt Hứa Thanh co rút lại, đội trưởng cũng tương tự như vậy, hai người nhanh chóng nhìn qua lẫn nhau, đều thấy được phần kinh ngạc trong mắt của đối phương.

“Thay hình đổi vị? Dịch chuyển hư không? Súc địa thành thốn?” Trong khi đội trưởng hít sâu, thân ảnh khoanh chân ngồi trên vị trí đầu nguồn trong bóng tối kia bỗng nhàn nhạt mở miệng, truyền ra âm thanh khàn khàn.

“Hai vị tiểu hữu tới đây, có lẽ là vì dòng nước ngầm dẫn từ Uẩn Tiên Hà qua đây.”

Hứa Thanh không nói chuyện mà tản cảm giác ra xác định vị trí của mình, đồng thời cũng kiểm tra xem bốn có tồn tại trận pháp phong tỏa truyền tống không, sau khi phát hiện nơi này không hề phong tỏa truyền tống, đáy lòng của hắn mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng vẫn vô cùng đề phòng.

Đội trưởng thì bất động thanh sắc, vừa thử truyền âm cho đệ tử của An Phòng Đặc ti, vừa cười ha hả mở miệng.

“Tiền bối đã hỏi thì chúng ta cũng không dám nói dối, chúng ta đúng là đến vì việc này, thân là đệ tử của Liên Minh Bát Tông, đây là chức trách của chúng ta, kính tiền bối thứ lỗi.”

Đại điện trở nên trầm mặc, trong khi cảm giác áp lực càng lúc càng mãnh liệt hơn, thân ảnh đả tọa trong bóng tối kia tiếp tục nhàn nhạt mở miệng.

“Mấy ngày gần đây lão phu đang luyện một lò Huyền Minh Tạo Hóa Đan, cần có nước sông để tẩy rửa liên tục, nhiều nhất trong nửa tuần là hoàn thành, đến lúc đó ta sẽ tự triệt tiêu cái mạch nước ngầm này đi.”

“Tiền bối đã có yêu cầu thì tất nhiên là không có vấn đề, chuyện này chúng ta cũng sẽ không báo cáo với Liên Minh Bát Tông nữa, tiền bối cũng không cần nửa tuần, khi nào ngài cảm thấy thuận tiện liền triệt tiêu là được rồi.” Đội trưởng cười nói ha ha, nhìn như cung kính nhưng ánh mắt lại quét về phía bóng tối, nháy động nhiều lần, đồng thời còn đưa tay phải ra sau lưng làm một cái thủ thế mờ mịt với Hứa Thanh.

Hứa Thanh quét mắt nhìn tới nhưng với dáng vẻ giống như không cố ý, sau đó liền cúi đầu nhìn qua Ảnh Tử dưới chân.

Ảnh Tử nhanh chóng hiện ra ra một hình vẽ, trên hình vẽ là một lão giả đang ăn côn trùng, mà năng lực của Ảnh Tử rõ ràng cũng đã tăng lên, hình ảnh vẽ ra bây giờ đã giống như đúc, ngay cả biểu lộ sợ hãi và rụt rè của người này cũng đều được nó biểu đạt ra rất rõ ràng.

Lão ăn từng con côn trùng lớn chừng ngón cái, càng căng thẳng lại càng ăn nhiều.

Chỗ lão đang khoanh chân ngồi là một tảng đá lớn, theo côn trùng bị ăn, tảng đá bên dưới cũng có những biến hóa kỳ dị, bên trong giống như không ngừng phiêu tán ra từng bọc bong bóng khí, mà vị trí của Hứa Thanh và đội trưởng lúc này chính là một khu đất trống ở phía trước của lão giả, bọn họ đang bị những bong bóng khí tản ra từ tảng đá kia vây quanh.

Mà trong hình vẽ của Ảnh Tử, bốn phía còn có bảy tám thân ảnh đang bao vây, tất cả đều đứng ở ngoài đám bong bóng, dáng vẻ tất cả có vẻ đều đang khẩn trương.

Ánh mắt Hứa Thanh trợn to, sau khi nhìn cẩn thận liền ngẩng đầu, ánh mắt thâm ý sâu sắc nhìn về thân ảnh tựa như thế ngoại cao nhân, ngôn từ bình tĩnh đang tràn ra uy áp kinh khủng ở trong bóng tối phía trước.

Chương 639: Lại là một Huyền U tông (2)

“Như thế rất tốt, nhị vị không cần căng thẳng, nhìn trên phân thượng của Huyền U trong liên minh, bổn tọa sẽ không làm khó các ngươi, các ngươi quay người một mực đi về phía trước, sau trăm bước liền sẽ rời khỏi, nhớ kỹ đừng có quay lại, nếu không ta lo là ta sẽ không nhịn được mà ăn các ngươi.”

Thân ảnh khoanh chân trong bóng tối truyền ra âm thanh âm u quỷ dị, nhất là bốn chữ sau cùng, bên trong giống như còn xen lẫn cả âm thanh nuốt nước miếng, giống như đang cố gắng kiềm chế cơn thèm khát, khiến cho người nghe thấy sởn hết cả gai ốc.

“Đi mau!”

Ánh sáng bên trong đại điện vốn đã ảm đạm, lúc này lại còn lắc lư, tạo ra một cỗ không khí khẩn trương, mà vào lúc này đôi mắt của đội trưởng càng lúc càng nháy nhanh hơn, y nhìn chằm chằm vào thân ảnh ẩn núp trong bóng tối kia, trong mắt cũng dần dần lộ ra một tia quang mang âm u.

“Các ngươi còn không đi?” Ngữ khí của thân ảnh bên trong bóng tối có chút biến hóa.

“Bà mụ ngươi, giả bộ cũng rất giống! Xém chút nữa đã lừa được ta rồi!” Đội trưởng bỗng nhiên mở miệng, lập tức lao thẳng đến chỗ tối, thân ảnh trong bóng tối kinh hô một tiếng, đội trưởng đã đến phụ cận bắt lấy đối phương.

Hứa Thanh cũng lập tức ra tay, sát hỏa ầm ầm bộc phát về bốn phía, trong nháy mắt tiếp theo, bốn phía lập tức vang lên tiếng nổ, đại điện tan biến và phần mộ mất dạng.

Nơi này vẫn là rừng rậm trong Thái Ti Độ Ách Sơn như cũ, mà ngôi mộ lớn lúc trước, theo đám phần mộ tiêu tán liền lộ ra một cái tiểu tông môn nhỏ.

Bên trong tông môn là bảy tám căn nhà gỗ, bên ngoài tông môn là một mảnh rách nát, hoàn toàn khác biệt với những gì mà Hứa Thanh và đội trưởng thấy lúc trước.

Hiển nhiên những gì bọn họ nhìn thấy lúc trước đều là huyễn thuật của tông môn này, duy chỉ có một thứ vẫn như cũ, chính là tấm bia đá bên ngoài tông môn kia, phía trên đích đích xác xác viết ba chữ Huyền U tông.

Mà lúc này Hứa Thanh và đội trưởng đều đã đứng ở bên ngoài cái tông môn nhỏ này, phía trước của bọn hắn là một lão đầu lôi thôi nhếch nhác, vẻ mặt đang vô cùng hoảng sợ, trong tay cầm một hòn đá giống như côn trùng, gấp rút rút lui.

Mà bốn phía bọn hắn là bảy tám người đệ tử của cái tông này, từng người đều xanh xao vàng vọt, trong ánh mắt đều mang theo vẻ hoảng sợ và nhao nhao tứ tán lui lại.

Lão giả nhìn thấy ánh mắt đội trưởng hung tàn, bỗng quay ngược lại vội vàng hô to.

“Xin hai vị sư huynh hạ thủ lưu tình, nhìn trên phân thượng đều là nhân tộc, hạ thủ lưu tình!”

Đội trưởng không hề để ý tới lời cầu khẩn của lão giả này, nháy mắt liền lao thẳng đến phía lão giả, Hứa Thanh cũng đảo mắt nhìn qua bốn phía, xác định vẻ xanh xao vàng vọt của những người đệ tử kia đều không giống làm giả, đồng thời cũng thông qua Ảnh Tử biết được, nơi đây đã không còn là huyễn cảnh nữa.

Mặt khác, thứ hắn xem trọng là tảng đá lớn mà lão giả kia khoanh chân ngồi lúc trước.

Đây là một tảng đá màu xanh, thoạt nhìn không có chỗ gì bất phàm, rất là tầm thường.

Hứa Thanh nheo mắt lại cẩn thận quan sát tảng đá này, sau đó nhìn lại lão giả bị đội trưởng túm cổ, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, lúc này khí tức của lão đã không còn đồng đều nữa.

Tu vi của lão giả này cũng không cao, chỉ có hai đoàn mệnh hỏa.

Ngay khi thân thể của lão giả hạ xuống, đội trưởng liền giơ chân phải lên trực tiếp giẫm vào đan điền của lão, sau đó mở cái miệng rộng nhe răng cười.

“Lão tiểu tử, dám gạt ta? Không phải ngươi muốn ăn ta sao, ta ăn ngươi!”

“Thượng tông bớt giận, thượng tông bớt giận, chúng ta cũng là không có cách nào khác, kính xin thượng tông nhìn trên phân thượng đều là nhân tộc mà buông tha chúng ta, sư tôn cũng không có biện pháp mới đưa ra hạ sách này.” Những người đệ tử ở bốn phía cũng trở nên căng thẳng, sắc mặt từng người đều hiện lên vẻ đau khổ, trong đó có một người tu sĩ trung niên, thấy tình huống như thế liền chạy tới cầu khẩn.

Sắc mặt Hứa Thanh như thường, vẫn cảnh giác như trước, hắn không hề có lòng trắc ẩn đối với địch nhân, cho dù bây giờ vẫn chưa thể phân rõ đám người này có ác ý với bọn hắn hay không, nhưng trong lòng sẽ không có thương cảm.

“Sư huynh tha mạng, cũng do chúng ta sợ hãi lực lượng của thượng tông, cho nên mới đưa ra cái hạ sách này, nhưng chúng ta không hề có ý muốn hại người, vừa rồi cũng chỉ muốn lừa hai vị sư huynh rời đi mà thôi.” Khóe miệng lão giả tràn ra máu tươi, toàn thân run rẩy hoảng sợ nhìn đội trưởng, run giọng mở miệng.

“Vừa nãy ngươi làm cách nào để tạo ra huyễn cảnh?” Hứa Thanh bỗng nhiên hỏi một câu.

“Sư huynh, tông ta có một bảo bối, dùng phương pháp đặc thù thúc giục, có thể hình thành huyễn cảnh, nhưng vật này sinh trưởng ở bên trong nơi này, người ngoài không cầm ra được, cũng bởi vì cái đó chúng ta mới di dời tông môn tới đây.”

Lão giả nhanh chóng trả lời, không dám giấu giếm chút nào, nói xong liền chỉ một ngón tay tới tảng đá lớn cách đó không xa.

“Chúng ta là tiểu tông, cũng là vì kiếm miếng cơm ăn, vì sống sót mới không nhịn được mà dẫn nước sông đi, kính xin các sư huynh thượng tông bớt giận, bớt giận.”

Đội trưởng liếc mắt nhìn qua tảng đá lớn kia, trong mắt lộ ra kỳ mang, Hứa Thanh đi tới, sau khi cẩn thận quan sát lại quay đầu chú ý đến trên người lão giả.

“Tại sao các ngươi lại gọi là Huyền U tông?”

Lão giả sững sờ, đệ tử bốn phía cũng sửng sốt một chút.

“Sư…sư huynh, chúng ta chính là Huyền U tông mà, a..a…a ta hiểu rồi, chẳng lẽ sư huynh vừa tới đại lục Vọng Cổ? Là Thất Huyết Đồng của liên minh đúng không?” Lão giả hiển nhiên biết được bố cục của liên minh vừa biến hóa, vừa xong lão hơi hoảng hốt, nhưng sau khi bị đội trưởng dùng sức đạp mạnh liền nhớ ra.

“Thật dễ nói chuyện.”

Lão giả lập tức run rẩy, càng thêm kính sợ.

“Thưa hai vị sư huynh, là như thế này, trên đại lục Vọng Cổ không có một vạn cũng có tám nghìn tông môn tên Huyền U tông, hễ có chút dính dáng tới Huyền U Cổ Hoàng đều có thể gọi là Huyền U tông, mọi người đều nói mình là chính thống.”

Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn với câu trả lời này, mà đội trưởng thì khác, y quan tâm tới trọng điểm trong lời nói này không phải vì gọi là Huyền U tông, mà là do liên quan. …

“Các ngươi dính dáng gì cùng Huyền U Cổ Hoàng? Công pháp? Bảo vật? Truyền thừa?” Trong ánh mắt đội trưởng lộ ra một tia quang mang âm u, hơi nhích cổ họng bộ dạng cố gắng kiềm chế không ăn thịt đối phương.

Mà lão giả kia rõ ràng cực kỳ sợ hãi khi thấy quang mang âm u trong mắt đội trưởng, vội vàng gầm nhẹ về phía mấy tên đệ tử ở bốn phía.

“Các ngươi còn không mau dâng chí bảo của tông môn lên đây!!”

Chương 640: Thiên đinh trấn yêu xà (1)

Chí bảo của cái tiểu Huyền U tông là một khối nham thạch có khắc bích hoạ.

Nhìn qua rất tầm thường, mà nó đích xác cũng chỉ là một khối nham thạch khắc bích hoạ rất tầm thường.

Nhưng nội dung bích hoạ lại không tầm thường, phía trên vậy mà lại vẽ một con long xà cực lớn, thân thể của nó rất dài, nhìn như là rắn, nhưng lại có thể nhìn thấy phía sau có sáu đôi cánh bằng thịt.

Đầu lại giống như là cá sấu, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, dù chỉ được khắc vào trên bích hoạ, nhưng người ngoài nhìn vào vẫn có thể cảm thấy vẻ hung hăng ngập trời đập vào mặt như cũ.

Con long xà bên trong bích hoạ đang bị một cái đinh cực lớn ghim chặt vào trên cái đuôi, hạn chế hành động của nó, mà trên đầu của cái đinh này còn có một sợi xiềng xích vừa thô vừa to, một đầu kết nối với cái đinh, một đầu còn lại thì trực tiếp luyện hóa đưa vào trong đỉnh đầu của con long xà này.

Kể từ đó đầu đuôi của con long xà này đều bị hạn chế, nhưng lại không dễ tử vong, mà trên thân thể của nó rõ ràng bị người ta rạch ra một miệng vết thương thật dài, lộ ra cả gân cốt.

Có thể rõ ràng nhìn thấy trên gân cốt của nó bị khắc xuống rậm rạp vô số những đạo cấm chế, nhìn thấy mà giật mình.

Tất cả những thứ miêu tả bên trong bích hoạ, đủ để cho bất luận ai thấy cũng đều hiểu rõ một điều, đó là quãng đời còn lại của con long xà này sẽ thê thảm vô cùng, nó chỉ có thể giãy dụa, chỉ có thể kêu rên nhưng lại không thể cải biến, từ đây cũng có thể thấy được, người làm ra việc này hẳn là có hận ý ngập trời với con long xà đó.

Rõ ràng có thể giết chết, nhưng lại chỉ muốn hành hạ khiến cho nó phải chịu đau đớn tột cùng.

Mà điều khiến cho tâm thần của cả Hứa Thanh cùng đội trưởng đều phải chấn động, đó là mắt của con rắn này, trên bức điêu khắc thì trong mắt của nó giống như có tinh thần lưu chuyển, nếu cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy bên trong giống như có hơn vạn tinh thần đang chồng chất lên nhau.

Đây chính là…. Quy Khư cảnh Đệ nhị giai!

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, đội trưởng cũng chú ý đến Hứa Thanh, sau đó đồng thời quét về phía lão giả.

“Vật này là cái gì?” Đội trưởng hỏi.

“Đây chính là thứ dính dáng của Huyền U tông chúng ta cùng với Huyền U Cổ Hoàng đó, vào vô số năm tháng trước, lúc Huyền U Cổ Hoàng vẫn chưa nhất thống Vọng Cổ, lão nhân gia người mang theo sứ mạng vượt biển mà đến, khi đến đại lục Vọng Cổ liền mở ra một cái truyền kỳ.” Lão giả nhanh chóng giải thích.

“Lần đầu đến, nơi Cổ Hoàng đạp chân đầu tiên chính là ngay tại Nghênh Hoàng Châu bây giờ, mà trên đường tới, một khắc khi ngài sắp lên bờ thì có một con yêu xà năm đó làm loạn nơi đây không phục Cổ Hoàng, không biết tốt xấu mà đi ra cắn Cổ Hoàng một cái.”

“Tuy lúc ấy Cổ Hoàng chưa thành đại đạo, nhưng ngài vẫn có thể dễ dàng trấn áp con yêu xà nho nhỏ này, cuối cùng Cổ Hoàng lấy một chiếc thiên đinh, ghim yêu xà này ở cạnh bờ biển Nghênh Hoàng Châu, lại lạc ấn cấm chế bên trong gân cốt của nó, khiến nó phải chịu hành hạ, đồng thời cùng nói với đồng bạn bên cạnh, nói con yêu xà này cắn ta một cái, ta liền trấn áp con yêu xà này mười vạn năm.”

“Mặt khác, lúc đó Cổ Hoàng còn lưu lại một bài thơ.”

“Thiên đinh trấn yêu xà, vạn pháp luyện càn khôn!” Mặc dù lão giả đang bị đội trưởng giẫm nằm trên mặt đất, nhưng khi nói tới Huyền U Cổ Hoàng, trong thần sắc của lão vẫn nhịn không được lộ ra vẻ ngạo nghễ.

“Cắn một cái liền mổ bụng hạ cấm chế, khiến nó chịu trấn áp hành hạ đau khổ mười vạn năm? Lòng dạ hẹp hòi như vậy sao?” Thần sắc của đội trưởng cổ quái, không khỏi liếc mắt nhìn về phía Hứa Thanh, sau đó truyền âm với hắn.

“Tiểu Thanh, trước đây ta cho rằng ngươi đã là người có lòng dạ hẹp hòi nhất rồi, nhưng hiện tại xem ra, ngươi còn phải cố gắng hơn nữa nha.” Đội trưởng trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh, có người ngoài ở đây nên y sẽ không mở miệng hô tên Hứa Thanh, nhưng truyền âm thì không ngại.

“Đội trưởng, kiếp trước của ngươi chính là con rắn kia đúng không?” Thần sắc của Hứa Thanh vẫn như thường, trả lời một câu.

Đội trưởng nhướn lông mi lên, cười ha hạ một cái rồi quay đầu giẫm mạnh một cái vào bụng lão giả, biểu cảm hung tàn mở miệng.

“Chí bảo của tông môn các ngươi, chỉ có bích hoạ này? Đã có bích hoạ, vậy vị trí con con yêu xà kia có được ghi lại bên trong hay không?” Đội trưởng nói xong liền cầm khối nham thạch quan sát, nhưng không thấy có vị trí nào được khắc trong bích hoạ cả.

Lão giả sau khi nghe thấy câu hỏi này cũng có chút lúng túng, chần chờ một chút, nhưng lão nhìn thấy hai người đệ tử thượng tông này cũng không phải là hạng người lương thiện, cho nên cũng không dám giấu giếm, chỉ có thể thở dài nói rõ.

“Không có ở trong đó.”

“Ở đâu?” Hứa Thanh hỏi một câu, đáy lòng mơ hồ đã có suy đoán.

“Ở trong cấm địa Huyền U tông của Liên Minh Bát Tông các ngươi.” Lão giả mở miệng.

Đội trưởng nghe vậy liền nở nụ cười.

“Chí bảo của các ngươi là bích hoạ, thứ được khắc lại chính là cấm địa Huyền U tông của liên minh?”

Lão giả càng lúng túng, nở nụ cười khổ.

“Thật ra bên trong Nghênh Hoàng Châu, chúng ta mới chính là Huyền U tông chính tông, tổ tiên năm đó đã tiếp nhận mệnh lệnh của Cổ Hoàng trấn thủ con yêu xà kia, hàng năm phải khiến cho con yêu xà chịu đau khổ sâu sắc thêm một phần.”

“Cứ như vậy thời gian trôi qua, mặc dù khúc giữa cũng bị cắt đứt mấy lần, nhưng vẫn có thể miễn miễn cưỡng cưỡng truyền thừa xuống dưới, cho đến khi sư phụ ta…Năm đó ngài gặp phải Tử Huyền Tiên Tử của liên minh các ngươi, ngay khi nhìn thấy Tử Huyền Thượng Tiên thì sư phụ ta chỉ liếc mắt nhìn qua, liền lập tức nhìn ra tương lai không thể hạn lượng của Tử Huyền Thượng

Tiên.”

“Vì vậy lão nhân gia đã cam tâm tình nguyện rời khỏi Tổ Địa, cũng giao lại tông môn cho đối phương, sau đó liền tiêu diêu tự tại mang theo chúng ta ẩn cư ở này, trải qua cuộc sống bình yên điềm tĩnh không tranh quyền thế, 30 năm trước đã giá hạc tây du…”

Hứa Thanh nhìn đám đệ tử xanh xao vàng vọt chung quanh, lại nhìn lão giả sợ hãi rụt rè một chút, bảo trì trầm mặc.

Thần sắc Đội trưởng cổ quái, nhìn lão giả.

Lão giả trở nên lúng túng, không biết phải nói cái gì.

“Có phải sư phụ của ngươi họ Triệu không? Gọi là Triệu Trung Hằng?” Sau một lúc lâu, đội trưởng ho khan một tiếng, sau đó mở miệng.

“Hả? Sư phó không phải họ Triệu.” Lão giả sững sờ.

Chương 641: Thiên đinh trấn yêu xà (2)

Đội trưởng lắc đầu nhấc chân đang giẫm trên người lão lên, y cảm thấy đi ức hiếp bọn họ có chút không tốt, quá đáng thương.

Sau đó đội trưởng liền cẩn thận hỏi rõ ràng một chút về cái con rắn khắc trên bích họa kia.

“Đó là Tổ Địa, cũng chính là nội tình của Huyền U tông trong Liên Minh Bát Tông, ta không đi qua nhưng ta từng nghe sư phó nói, bên trong Tổ Địa tràn đầy hồn lực kinh khủng.”

“Hồn lực đậm đặc sẽ trợ giúp không nhỏ đối với tu hành, hút một cái liền nhận được chỗ tốt cực lớn.”

“Hơn nữa, mặc dù con yêu xà kia đã tử vong chỉ còn có hài cốt lưu lại, nhưng sư phó nói thật ra con yêu xà đó cũng không hề chân chính chết đi, hồn nó vẫn còn tồn tại, chỉ là vô cùng suy yếu nên lâm vào ngủ say, sở dĩ có thể hấp thu đều là hồn lực tản mát ra bên ngoài.”

“Phong ấn của Cổ Hoàng không chỉ bám vào thân thể yêu xà, còn có thần hồn của nó, mà con yêu xà đã bị nhốt vô số năm, tự nhiên cũng hận Huyền U Cổ Hoàng tận xương!”

Theo lão giả giới thiệu, Hứa Thanh và đội trưởng cũng đã hiểu rõ nhiều hơn đối với địa phương tạo hóa của Huyền U tông trong liên minh, cho đến một lúc lâu sau bọn họ lựa chọn rời khỏi.

Bọn họ hũng không quá truy cứu việc dẫn lưu của cái tiểu tông môn này, chỉ bảo bọn họ biết không thể quá phận, cũng mặc kệ bọn họ. Về phần tảng đá lớn trước cửa, hai người cũng đi tới thử nghiệm sau đó phát hiện xác thực không cách nào lấy đi, vật này chẳng khác gì đã là sinh trưởng ở trên mặt đất rồi vậy.

Đội trưởng không cam lòng mà há miệng qua gặm một cái, cố gắng cắn xuống một khối, nhưng đây cũng là cực hạn của y, hai người cũng cứ thế rời khỏi dưới biểu cảm hãi hùng khiếp vía của những người tiểu Huyền U tông.

“Ta vẫn cảm giác có chút thiệt thòi, cái gì cũng không cầm được.” Trên đường trở về, đội trưởng thở dài.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, hắn cũng thấy vậy, lần này thu hoạch quá nhỏ.

Vì vậy hai người lại nhìn nhau một chút.

“Ngươi nói, cái địa phương tạo hóa kia của Huyền U tông có vẻ rất được, sau khi chúng ta trở về, nghĩ biện pháp đi qua đó hút một cái thế nào?” Đội trưởng giật dây nói.

Hứa Thanh do dự, trong đầu hiện ra thân ảnh của Tử Huyền Thượng Tiên, bản năng không muốn đi qua, nhất là hắn cảm thấy chỉ hấp thu một chút hồn lực tản mạn ra ngoài, vậy không đáng để đi Huyền U tông.

“Nhưng nếu chỉ đi hấp thu một chút hồn lực bị tản ra bên ngoài, loại việc nhỏ như thế này không có ý nghĩa, nếu như có thể thì nghĩ thêm biện pháp, khiến cho hồn con yêu xà kia thức tỉnh rồi chúng ta đi tới cắn nó một cái, như vậy mới kiếm được chỗ tốt lớn nhất!” Đội trưởng nói đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên.

Hứa Thanh nghe xong cũng lập tức động tâm, lúc này hắn cũng không còn lo lắng về Tử Huyền Thượng Tiên nữa, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi của chuyện này, đội trưởng cũng vừa đi vừa cân nhắc.

Một lát sau hai người bay ra khỏi Thái Ti Độ Ách Sơn, khi trông thấy đội thuyền của liên minh xa xa, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Nếu như con yêu xà kia hận Huyền U Cổ Hoàng tới tận xương, vậy nếu như nó thấy một người tương tự như Huyền U Cổ Hoàng, ngươi nói xem nó có khả năng sẽ bị kích thích hay không, khiến cho linh hồn từ trong ngủ say cũng phải tỉnh lại?”

Đội trưởng nghe xong câu này, ánh mắt cũng sáng lên.

“Ta cũng vừa mới cân nhắc đến vấn đề này, ngươi nói tên tiểu Kiếm Kiếm kia đúng không.” Hứa Thanh gật đầu, đội trưởng cười hắc hắc, hai người bắt đầu thương nghị chi tiết hơn, cho đến khi đến trên thuyền, khi con thuyền tiếp tục đi về phía trước, hai người bọn họ coi như đã định xong kế hoạch chi tiết.

“Ngô Kiếm Vu chưa tới, hình như gã vẫn còn đang ở Nam Hoàng Châu, ở bên trong Hoàng Cấm.” Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, trọng điểm là phải làm thế nào để cho gã cam tâm tình nguyện đến.

“Cái này đơn giản, tiểu tử kia đã sùng bái Huyền U Cổ Hoàng đến trình độ điên rồi, ta phái người đi Hoàng Cấm tìm gã, truyền cho gã một câu, nói là chúng ta đã phát hiện địa phương cũ của Huyền U Cổ Hoàng, mà nơi này còn có một câu thơ mà Cổ Hoàng đích thân viết!”

“Tiểu Thanh à, ta nói với ngươi nhé, đối với tiểu Kiếm Kiếm mà nói, chốn cũ và thơ, nhất là cái sau tuyệt đối có lực hấp dẫn không cách nào hình dung!” Đội trưởng mặt mày hớn hở, lập tức dùng thuyền của An Phòng Đặc ti để truyền âm về tông môn, bắt đầu an bài việc này.

Cứ như vậy thời gian lại chậm rãi trôi qua, thoáng một cái đã qua mấy tháng, nhiệm vụ tuần sông của An Phòng Đặc ti cũng coi như một đường thuận lợi, mà đoàn thuyền của bọn họ cũng dần dần đi tới cuối của con đường sông này.

Nơi này là chủ sông, giao thoa với Thái Ti Độ Ách Sơn, cũng là sơn môn của Thiểu Ti tông lúc trước, theo bọn họ tới gần, Hứa Thanh cũng thấy được Thiểu Ti tông đã trở thành phế tích, cũng nhìn thấy con đập lớn bị phá vỡ.

Đập lớn biến thành từng khối vụn, nhỏ cũng phải to đến mấy trăm trượng, lớn thì mấy ngàn trượng, có thể tưởng tượng trước khi cái đập này không tan vỡ, cái đập này nhất định là vô cùng kinh thiên động địa.

Mà ngoài đập lớn vỡ vụn và phế tích của Thiểu Ti tông, Hứa Thanh và đội trưởng thấy được một con sông rộng lớn mênh mông, không biết con sông này gồm bao nhiêu nhánh sông hợp lại.

Đây là…chủ sông của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà!

Dòng nước chảy nhanh giống như biển lớn, nước sông cuộn trào, âm thanh ngập trời nổ vang không ngừng.

Tiên linh khí ở đây cũng nồng đậm đến mức cực hạn, thậm chí đa số đệ tử Thất Huyết Đồng đều không thể tới gần quá mức, nếu không sẽ sinh ra cảm giác mê muội như say.

Đứng ở chỗ này thì trái tim Hứa Thanh cũng bị chấn động, hắn nhìn về phía đông, nơi đó chính là Thái Ti Tiên Môn, mà phía tây thì là Thái Ti Độ Ách Sơn mênh mông cùng với …đệ nhất cấm địa Nghênh Hoàng Châu.

Đầu này của chủ sông chính là chảy xuôi vào cấm địa, sau khi chảy ra đã biến thành một màu đen, biến thành dị chất kinh người.

Có thể tưởng tượng trong cái cấm địa kia, nhất định có tồn tại cực kỳ khủng bố nghịch chuyển tiên linh, hóa tiên thành dị!

Chương 642: Phong thư cuối cùng của Lý Tử Mai (1)

Mà ở phần cuối của nhánh sông, ngoại trừ phế tích của Thiểu Ti tông còn có những con thuyền của Thiên Giám Bảo tông.

Cũng là 20 chiếc thuyền.

Còn có thể nhìn thấy bên cạnh bờ sông có một vài tu sĩ của Thiên Giám Bảo tông đang tu hành, những người này đều là đội viên của An Phòng Đặc ti, bọn họ đã đóng giữ ở chỗ này một đoạn thời gian, đang chờ đợi An Phòng Đặc ti của Thất Huyết Đồng tới đây thay thế.

Đội trưởng tiến lên, rất nhanh hai bên hoàn thành giao tiếp, đệ tử An Phòng Đặc ti của Thiên Giám Bảo tông hành lễ về phía An Phòng Đặc ti của Thất Huyết Đồng, sau đó chuyển giao một lá cờ, cuối cùng liền trùng trùng điệp điệp đi xuôi theo dòng sông, trở về Liên Minh Bát Tông

Bọn họ dùng tốc độ cực nhanh trở lại liên minh, mà một khắc khi bọn họ về tới liên minh, trong ngày hôm đó sẽ có đoàn thuyền An Phòng Đặc ti của tông môn khác ngược dòng mà đi, tới cuối nhánh sông để thay thế đệ tử của Thất Huyết Đồng.

Mà trong khoảng thời gian này, An Phòng Đặc ti của Thất Huyết Đồng sẽ phải trấn giữ ở nơi đây, đồng thời cũng phải đặt lá cờ của liên minh ở dọc trên bờ.

Đây là toàn bộ nhiệm vụ lần này của Hứa Thanh và đội trưởng.

Nhìn qua có thể thấy nhiệm vụ này dài dằng dặc, nhưng trên thực tế thì không hẳn như vậy, nhiệm vụ này có trợ giúp cực lớn đối với tu hành, vô luận trên đường ngược dòng sông tới đây hay là ở điểm trấn giữ cuối cùng này, tất cả đều là địa phương tu hành vô cùng tốt.

Chỉ là không có nhiều người có thể tu hành ở điểm cuối cùng của chủ sông, đối với phần lớn đệ tử mà nói, bởi vì vị trí hoàn cảnh và độ thích ứng của thân thể khác biệt, cho nên loại địa phương lúc nào cũng tràn ngập tiên linh khí cực kỳ nồng đậm thế này, khiến cho thân thể của bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thừa nhận.

Có thể tưởng tượng, đệ tử của Thiểu Ti tông trước kia cũng phải ở dưới trận pháp bảo vệ của tông môn, mới có thể khiến cho những người đệ tử cấp thấp có thể tu hành ở chỗ này.

Coi như là Hứa Thanh cũng cảm thấy có chút mê muội, nhưng dẫu sao thì tu vi của hắn cũng không tầm thường, cho nên lúc này hắn đã rời thuyền đi đến bên cạnh bờ của chủ sông, đứng ở nơi đó hít sâu một hơi.

Tiên linh khí bốn phía lập tức đập vào mặt, sau đó theo miệng mũi và toàn bộ lỗ chân lông trên người chui vào trong cơ thể của hắn, khiến cho toàn thân của Hứa Thanh lập tức trở nên vô cùng thông thấu, sau khi miễn cưỡng thích ứng, Hứa Thanh liền khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Đội trưởng cũng giống như vậy, về phần những đệ tử khác của Thất Huyết Đồng, bọn họ cũng đều nhao nhao rời thuyền, sau khi cắm trại kiểm tra bốn phía, bắt đầu dựa theo trình độ thích ứng của riêng mình chia ra đả tọa khắp nơi.

Thời gian trôi qua, một tháng sau đạo pháp khiếu thứ 109 trong cơ thể Hứa Thanh ầm ầm mở ra.

Đạo pháp khiếu này không hề dựa vào hồn lực để mở, mà hoàn toàn mượn nhờ tiên linh khí ở nơi này, dùng công pháp Dưỡng Sinh Quyết để mài giũa mở ra.

Nếu Hứa Thanh còn ở Nam Hoàng Châu thì rất khó để làm được việc này, nhưng ở nơi đây thì khó khăn đã giảm bớt rất nhiều.

Hứa Thanh bỗng cảm thấy phấn khởi trong lòng.

“Còn thiếu 11 đạo pháp khiếu nữa, ta liền có thể mở ra đoàn mệnh hỏa thứ tư!” Trong mắt Hứa Thanh hiện lên một tia chờ mong, hắn biết rõ một điều, sau khi mở ra bốn đoàn mệnh hỏa, hắn mới chân chính coi như có được chiến lực trấn áp tất cả người trong cảnh giới Trúc Cơ.

Không cần dựa vào những thủ đoạn khác, hắn sẽ có đủ chiến lực của sáu đoàn mệnh hỏa, nếu như tăng thêm công pháp Hoàng cấp, vậy chiến lực có thể đạt tới bảy đoàn mệnh hỏa, lại có thêm hai ngọn mệnh đăng gia trì với nhau, mặc dù không khiến chiến lực của hắn tăng đến tám đoàn mệnh hỏa, nhưng cũng đã ở cực hạn ở trong phạm vi của bảy đoàn mệnh hỏa.

Đồng thời trong một tháng này, bọn họ còn có một cái nhiệm vụ khác, đó chính là tìm kiếm dư nghiệt của Thiểu Ti tông.

Nhưng đây cũng không phải là mục đích chính của nhiệm vụ này, mục đích chính của nó là để báo cho các phương của Nghênh Hoàng Châu biết được một điều, đó là…Liên Minh Bát Tông sẽ không cho phép nơi đây còn có con đập lớn nào khác xuất hiện.

Một khi xuất hiện, chính là tử thù!

Thái độ này, cũng cần đệ tử của An Phòng Đặc ti biểu hiện ra.

Hứa Thanh không rõ giữa liên minh và Thái Ti Tiên Môn có phải có giao dịch bí mật nào hay không, bởi vì từ đầu đến cuối Thái Ti Tiên Môn đều bảo trì trầm mặc về vấn đề này.

Thiểu Ti tông hiển nhiên cũng đã ý thức được, biết mình không thể nào kiến tạo lại tông môn nữa, thế nên đã phần lớn dời đi, thông tin và manh mối Thất Huyết Đồng tìm kiếm được cũng cho thấy là Thiểu Ti tông đã hoàn toàn rời khỏi nơi đây.

Mà những thông tin này, cũng không hề khác với thông tin mà An Phòng Đặc ti của những tông khác tìm được.

Thế nên Hứa Thanh vẫn tiếp tục tu hành, khi thân thể của hắn không chịu nổi nữa thì hắn sẽ rời xa bờ sông một chút, sau khi thân thể lần nữa thích ứng, hắn lại một lần nữa trở về bên bờ khoanh chân tu hành.

Về phần đội trưởng thì y đã biến mất từ nửa tháng trước, trước khi đi cũng đã báo trước cho Hứa Thanh một tiếng, kêu là muốn đi vài vòng chung quanh nơi này, Hứa Thanh nhìn bộ mặt thần thần bí bí của đội trưởng, cũng không hỏi nhiều.

Đội trưởng tôn trọng bí mật của hắn, Hứa Thanh cũng tôn trọng bí mật của đội trưởng.

Cứ như vậy thời gian ngày lại ngày trôi qua, đối với đệ tử khác mà nói, có lẽ trường kỳ khoanh chân tu luyện là một việc rất buồn tẻ, thế nên người kiên trì khoanh chân thổ nạp mỗi ngày quanh chủ sông cũng không phải đặc biệt nhiều.

Phần lớn đều thỉnh thoảng ra ngoài dạo chơi khắp nơi, có người còn đi tới tiểu quốc gần đó để du ngoạn.

Hứa Thanh cũng không hà khắc yêu cầu người khác về vấn đề này, hắn chỉ yêu cầu bản thân mình phải quý trọng mỗi một lần có cơ duyên tu luyện, nhưng cũng có người từ đầu tới cuối cùng một dạng với hắn, tiểu tử câm chính người là thứ nhất.

Trong khi tu hành, ba tháng nhanh chóng trôi qua, theo Hứa Thanh ngày đêm tu luyện thì đạo pháp khiếu thứ 110 cũng được hắn mở ra, theo pháp khiếu khai mở thì Hứa Thanh cảm giác rõ ràng pháp lực trong cơ thể lại dồi dào thêm một phần.

Hứa Thanh thở ra một hơi, quay lại nhìn về phía sau lưng.

Lúc này người có thể kiên trì, không ngừng tu luyện giống như hắn chỉ có chưa tới hơn ba mươi vị.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua trên người bọn họ, đang định tiếp tục nhắm mắt, nhưng rất nhanh thần sắc của hắn khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa của chủ sông.

Lúc này đang là hoàng hôn, ánh chiều rất đẹp, dưới ánh hào quang chiếu rọi, Hứa Thanh nhìn thấy một đoàn tàu xuất hiện ở trên chủ sông.

Tổng cộng có hơn mười chiếc thuyền lớn.

Chương 643: Phong thư cuối cùng của Lý Tử Mai (2)

Bộ dạng những chiếc thuyền này khác với thuyền của Thất Huyết Đồng, chúng nó tựa như được chế tạo từ thủy tinh và linh thạch vậy, nhìn qua liền thấy có từng tia sáng long lanh chiếu tới, những tia sáng khá là chói mắt, lúc này đoàn thuyền đó đang từ phương hướng của Thái Ti Tiên Môn xuôi dòng mà xuống, có thể nhìn thấy trên thuyền có không ít thân ảnh tu sĩ mặc trường sam màu trắng.

Bên trong đa số là nữ tử, mỗi người đều đeo mạng che mặt, trên người tràn ra chấn động tu vi không tầm thường.

“Thái Ti Tiên Môn.” Hứa Thanh ngưng thần nhìn lại, lập tức nhận ra lai lịch của đối phương, mà đoàn thuyền này cũng cách bọn họ càng lúc càng gần, thậm chí đệ tử của song phương cũng đã có thể cách nước sông nhìn thấy bộ dáng của nhau.

Dưới ánh mắt quét qua, Hứa Thanh cũng nhìn thấy ba người nữ đệ tử đã đến Thất Huyết Đồng lần trước.

Mặc dù quần áo của đệ tử Thái Ti Tiên Môn đều giống nhau, lại còn đeo mạng che mặt, nhưng khí tức của mỗi người đều khác biệt.

Hứa Thanh thiện ý quan sát, hôm ấy hắn cũng đã từng gặp ba nữ đệ tử của Thái Ti Tiên Môn đi đến Thất Huyết Đồng, thế nên giờ phút này có thể phân biệt nhận ra bọn họ.

Mặt khác, hắn còn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Nàng mặc một bộ váy dài màu trắng, trên mặt cũng có một chiếc khăn che, bộ dạng khí chất trên người đối phương cũng hoàn toàn khác với trong trí nhớ của Hứa Thanh, nhìn qua tưởng như hai người, nếu như không phải trong ánh mắt của nàng vẫn tràn đầy lòng tự trọng và sự cố chấp như trước, Hứa Thanh cũng rất khó vừa nhìn liền nhận ra người này.

Người này, chính là Lý Tử Mai!

Trương Tam từng nói, Lý Tử Mai đã bị đệ tử Thái Ti Tiên Môn mang đi, trước khi đi còn gửi cho Hứa Thanh một phong thư, bên trong lá thư cũng không nói gì quá nhiều, đều là biểu đạt cảm tạ với hắn.

Mà giờ khắc này mặc dù Hứa Thanh nhận ra Lý Tử Mai, nhưng ở dưới ngọc giản che lấp của Thất gia, trong mắt của Lý Tử Mai thì Hứa Thanh phía trước lại là một người lạ lẫm.

Cho nên song phương chỉ đảo mắt nhìn qua liền riêng mình thu hồi, rất nhanh đoàn thuyền của Thái Ti Tiên Môn rời khỏi chỗ của Hứa Thanh, đi về phía Thái Ti Độ Ách Sơn đằng trước.

Hứa Thanh ngóng nhìn, sau một lúc lâu liền thu hồi ánh mắt.

“Trong những đồng kỳ cùng lên núi năm đó cùng ta, Chu Thanh Bằng đã chết, Từ Tiểu Tuệ đã mất đi tâm ý tu hành, Lý Tử Mai thì gia nhập Thái Ti Tiên Môn.” Hứa Thanh có chút cảm khái, thời gian hơn bốn năm, những thứ trước kia trong trí nhớ hắn đã trở thành một vài bức họa.

Hứa Thanh nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện, nhưng không lâu sau bỗng có một chiếc thuyền thoát ly khỏi đoàn thuyền rời đi của Thái Ti Tiên Môn, sau khi tách ra liền nhanh chóng tiến về phía bên bờ, Hứa Thanh mở mắt cảnh giác nhìn qua.

Chiếc thuyền đi tới, trên thuyền là ba người nữ đệ tử Thái Ti Tiên Môn đã đến Thất Huyết Đồng ngày đó, bên cạnh còn có cả Lý Tử Mai, các nàng cũng không hề lên bờ, sau khi tới gần thì nữ đệ tử của Thái Ti Tiên Môn đảo mắt nhìn qua đám người Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“Thất Huyết Đồng?”

Hứa Thanh gật đầu.

Nữ đệ tử của Thái Ti Tiên Môn phất tay ném ra hai khối ngọc giản, một tím một lam, hai khối ngọc giản hóa thành hai đạo ánh sáng bay thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh đứng dậy giơ tay phải lên trảo một cái, tiếp nhận hai khối ngọc giản này, đồng thời còn bày ra bộ dạng chấn động thân thể và sắc mặt biến hóa, phải lui về sau hơn 10 bước mới dừng lại được.

Hắn sẽ không để bản thân lộ ra sơ hở từ trên những chi tiết này.

“Đưa khối ngọc giản màu lam cho tam đệ tử của tông chủ Thất Huyết Đồng các ngươi.”

“Mà khối màu tím, đưa cho Hứa Thanh của Thất Huyết Đồng các ngươi.” Nữ tử của Thái Ti Tiên Môn nói xong, liền điều khiển con thuyền mang theo Lý Tử Mai đi xa, mà Lý Tử Mai từ đầu đến cuối đều không nói một câu, duy chỉ có thời điểm cuối cùng sau khi rời khỏi, nàng quay lại nghi ngờ nhìn về phía Hứa Thanh, nhưng rất nhanh liền thu lại.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đưa mắt nhìn đối phương, sau khi đối phương hoàn toàn rời đi thì hắn cúi đầu nhìn hai khối ngọc giản trong tay một chút, hắn cất khối ngọc giản gửi cho Tam sư huynh đi, sau đó chú ý vào khối ngọc giản màu tím được đưa cho mình.

“Cho ta?” Hứa Thanh trầm ngâm, tản ra cảm giác dung nhập vào trong ngọc giản, sau một khắc trong đầu của hắn liền hiện lên nội dung của ngọc giản.

“Hứa Thanh sư huynh, ta là Lý Tử Mai, ngươi còn nhớ câu nói cuối cùng ngươi nói với ta không?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, ngọc giản này không phải vật tầm thường, bên trong còn có một cái khóa, cần phải trả lời chính xác vấn đề mới có thể nhìn thấy thêm nội dung, nếu như dùng vũ lực mở ra thì nó sẽ tự động vỡ vụn.

“Cố gắng lên, ta hy vọng thấy ngày ngươi đổi được Pháp Chu.” Hứa Thanh khắc những lời này vào trên ngọc giản.

Trong nháy mắt tiếp theo, nội dung ngọc giản bỗng nhiên cải biến.

“Hứa Thanh sư huynh, bây giờ ta ở trong Thái Ti Tiên Môn rất tốt, lần này truyền tin cho ngươi là bởi vì phương pháp tu luyện ở Thái Ti Tiên Môn, phương pháp của bọn họ không giống với tất cả những gì ta đã tiếp xúc khi còn ở trong Thất Huyết Đồng.”

“Thái Ti Tiên Môn cho rằng, tu vi là tu vi, cảnh giới là cảnh giới, bọn họ không coi trọng trình độ tu vi cho lắm, bọn họ chú trọng về cảnh giới hơn.”

“Mà cảnh giới này, cũng không phải là các loại cảnh giới như Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, mà là ý cảnh!”

"Thái Ti Tiên Môn cho rằng ý cảnh mới là đại đạo, nhưng muốn có ý cảnh thì cần cảm ngộ, mà độ khó khăn lại cực lớn…"

"Hứa Thanh sư huynh, những thứ này ta đều biết rõ, nhưng bây giờ ta chỉ biết da lông, hy vọng có thể có chỗ trợ giúp cho ngươi, ngày bình thường ngươi tiến hành cảm ngộ nhiều một chút, ta nghĩ rằng Thái Ti Tiên Môn chưa nhất định đã chính xác, nhưng cũng có chỗ để học."

"Mặc khác, Hứa Thanh sư huynh, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng, ta đang muốn đi tham gia một cái nghi thức cảm ngộ của Thái Ti Tiên Môn, các nàng nói cho ta biết, cái nghi thức này rất khó, thất bại sẽ chết, còn thành công thì tính cách của ta có lẽ sẽ có một chút cải biến."

"Cái này vốn không có gì, ta vốn không thích tính cách của mình, có đôi khi quá nhu nhược, có đôi khi lại quá trọng tôn nghiêm, thay đổi một chút cũng tốt."

"Ta không biết mình có thể thành công hay không, cũng không biết sau khi thành công sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, khi ngươi thu được phong thư này, có lẽ ta đã chết, cũng có thể đã thành công."

"Nhưng vô luận như thế nào, đây là lựa chọn của ta, ta sẽ kiên trì tới cùng, cũng sẽ càng thêm cố gắng, ta nhất định có thể, ta chỉ hy vọng tính cách của ta sẽ không biến hóa quá lớn."

"Có lẽ lời ta nói hơi đường đột, bởi vì cái này có thể sẽ là phong thư cuối cùng trước khi tính cách của ta chưa có thay đổi, mà ta cũng không hề có nhân thân. Những năm này, người từng trợ giúp ta chỉ có ngươi và Trương Tam sư huynh, ta cũng biết tại sao Trương Tam sư huynh làm vậy…Tất cả cũng bởi vì ngươi chiếu cố ta. Nếu có chỗ quấy rầy, xin Hứa Thanh sư huynh bỏ qua cho."

"Hứa Thanh sư huynh, cuối cùng ta chân tâm chúc phúc ngươi, hy vọng ngươi càng ngày càng tốt, vĩnh viễn luôn tốt, một mực thật tốt."

"Lý Tử Mai."

Chương 644: Dụng tâm lương khổ (1)

“Ý cảnh?” Đôi mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ suy tư, ngẩng đầu nhìn về phía chủ sông, lúc này đoàn thuyền của Thái Ti Tiên Môn cũng đã dần dần không còn tung tích nữa.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hứa Thanh nghe được từ này, lần trước nghe là từ trong miệng vị công chúa của Hải Thi tộc, hình như là công pháp sở tu của Hoàng trong Hải Thi tộc cũng có tương quan với cái ý cảnh này.

“Cảm ngộ ư?” Hứa Thanh thì thào trong lòng, cũng ghi nhớ việc này lại vào trong đáy lòng, đồng thời cũng lặng lẽ chúc phúc cho Lý Tử Mai.

Thời gian tiếp theo mọi thứ đều rất thuận lợi, Hứa Thanh trước sau như một vẫn kiên trì tu hành, cho đến khi lại trôi qua hơn một tháng, cuối cùng An Phòng Đặc ti của Linh Hà Cốc thuộc Liên Minh Bát Tông cũng đã đi đến.

Đội trưởng cũng đã trở về, nhìn vẻ mặt thỏa mãn của y, hiển nhiên cũng đã có thu hoạch không nhỏ trong khoảng thời gian ra ngoài này, thậm chí Hứa Thanh còn cảm giác thấy, màu da của đội trưởng hình như càng tốt hơn lúc trước một chút.

Giống như…Vừa trải qua một lần lột da.

Nhất là khí tức trên người đội trưởng, hình như lại càng lăng lệ ác liệt hơn trước kia.

“Đã xong?” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Xong rồi, ha ha ha, tiểu Thanh, ta nói với ngươi nhé, bây giờ nếu hai ta đánh một chầu thì đã không biết ai thắng ai bại nữa rồi, ta lại cởi bỏ được thêm một đạo phong ấn.” Đội trưởng đắc ý mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy cũng không nói chuyện, đội trưởng đang muốn tiếp tục nói thì đệ tử An Phòng Đặc ti của Linh Hà Cốc đã đến.

Đội trưởng biết Hứa Thanh không thích xã giao, thế nên liền đi qua giao tiếp, rất nhanh đệ tử Linh Hà Cốc tiếp nhận lưu trú lại nơi đây, sau khi Thất Huyết Đồng bàn giao lá cờ liền bước lên thuyền, xuôi dòng đi xuống rời khỏi chủ sông.

Con đường trở về nhanh hơn lúc đi rất nhiều, một mặt là không cần kiểm tra hai bờ sông dọc đường như khi đi tới, một phương diện khác là bởi vì đang chạy xuôi dòng, cho nên tốc độ vốn của con thuyền lại được gia trì càng trở nên nhanh hơn.

Cứ như vậy một đoạn thời gian sau, tòa hùng thành của Liên Minh Bát Tông lại chiếu vào trong mắt của các đệ tử An Phòng Đặc ti của Thất Huyết Đồng, trong mắt từng người đều mang theo phấn khởi.

Dẫu sao thì thời gian thi hành nhiệm vụ lần này quả thật là dài dằng dặc, đã rất lâu bọn họ không quay về tông môn, nhưng mà thu hoạch của bọn họ cũng không hề nhỏ, chẳng những tu vi tăng tiến, dị chất trong cơ thể cũng đã giảm bớt trên phạm vi lớn, mà càng trọng yếu hơn đó là bọn họ đã không còn cảm thấy lạ lẫm về đại lục Vọng Cổ nữa.

Nhìn qua Thất Huyết Đồng quen thuộc, Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau khi quay về hắn lập tức trở lại nơi cập bến của mình, sau đó lại tiếp tục tu hành, đồng thời cũng kiểm tra lại những con tiểu hắc trùng đã hấp thu Tiên Đống kia một chút.

Chúng nó một mực ngủ say đến tận bây giờ, rốt cuộc lúc này đã có một chút dấu hiệu muốn thức tỉnh, Hứa Thanh nhìn qua liền cảm thấy rất chờ mong, bởi vì khí tức của những con tiểu hắc trùng này rõ ràng đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều, mà lại càng thêm khó phát hiện.

Lúc này Hứa Thanh đang cố gắng mở ra đạo pháp khiếu thứ 111, cũng đang tích cực sưu tập Hồn đan.

Nhưng pháp khiếu đã mở đến trình độ này, bất kỳ một đạo nào cũng đều cần thiết một lượng hồn lực cực kỳ khổng lồ, Hồn đan tầm thường căn bản là không đủ để chèo chống.

Mà Thăng Khiếu đan lại là thứ có tiền cũng không mua được, Hứa Thanh cũng đã từng đi tìm một vòng nhưng không tìm thấy.

Nhưng đội trưởng bên kia đã mang đến cho hắn một tin tức tốt.

“Hứa Thanh, ta đã liên hệ được Ngô Kiếm Vu rồi, gã đang chạy từ Hoàng Cấm về tông môn, dựa theo hiểu biết của ta về Ngô Kiếm

Vũ, gã vừa về tông môn thì sẽ không tiếc đại giới để truyền tống tới đây tìm chúng ta.”

“Mặt khác, ta cũng đã dò hỏi rất rõ ràng về địa phương tạo hóa của Huyền U tông, chỗ đó đích xác giống như những gì khối nham thạch khắc bích hoạ miêu tả, đồng thời nơi này cũng được mở ra với đệ tử của những tông môn khác, nhưng mà giá cả cực kỳ đắt đỏ, mỗi một lần tiến vào cần phải giao nộp 500 vạn linh thạch, lại chỉ có thời gian ba ngày!”

“Nơi đó có chỗ tốt quá lớn đối với người tu hành công pháp liên quan tới hồn, đối với Huyền U tông mà nói thì lại càng là như vậy, thông thường đều là thiên kiêu đạt tới ba đoàn mệnh hỏa muốn trùng kích bốn đoàn mệnh hỏa mới dám bỏ tiền đi vào trong đó để đột phá.”

Đội trưởng tìm tới Hứa Thanh, ngồi trên thuyền của hắn nhanh chóng mở miệng, sau đó liền xoa xoa bàn tay và trong mắt lóe lên tia sáng.

“Tiểu Thanh, ngươi giúp sư huynh một lần đi, sư huynh thật sự không nỡ bỏ ra 500 vạn linh thạch, quá mắc. Ngươi xem xem, hay là …ngươi đi tìm Tử Huyền Thượng Tiên một chuyến? Ngươi đi tới làm nũng, nhất định sẽ khiến cho đáy lòng Tử Huyền Thượng Tiên khoan khoái dễ chịu, trực tiếp miễn phí linh thạch cho chúng ta.”

Đội trưởng nói giật dây.

“Hôm ấy người mà Tử Huyền tiền bối nhắm vào không phải ta, mà là đại sư huynh, ngươi đi đi.” Hứa Thanh vừa nghĩ tới Tử Huyền Thượng Tiên là cảm thấy có chút căng thẳng, sau khi nghe xong lời đội trưởng nói, liền liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Ai nha nha, tiểu tử ngốc nhà ngươi, đây chính là nghìn vạn linh thạch đấy, ngươi cho là ta không muốn đi sao, nhưng ta không được nha.” Đội trưởng cấp bách, vội vàng khuyên bảo.

“Tiểu Thanh, ngươi nói xem, ngươi có điều kiện tốt như thế, tại sao lại không dùng vậy!!”

“Thanh xuân chỉ có vài năm thôi, tại sao ngươi lại ngốc như vậy.” Đội trưởng tận tình khuyên bảo, nhưng Hứa Thanh không hề nói một lời, cũng không hề có ý định sẽ đồng ý việc này.

Hắn cũng tiếc linh thạch, nhưng đáy lòng hắn theo bản năng bài xích lời nói của đội trưởng.

“Đây là một thế giới nhìn tu vi nói chuyện, sẽ không có ai nói gì ngươi cả, tiểu Thanh, ngươi không cần có gánh nặng trong lòng, đây là một cái thời đại cười nhỏ không cười lớn nha.”

Đội trưởng vỗ đùi, thở ngắn thở dài bộ dạng giống như nếu y có điều kiện như Hứa Thanh, nhất định sẽ không chút do dự làm vậy.

“Tiểu Thanh à, tại sao ngươi nghĩ mãi mà không thông vậy, nếu như ta là ngươi, ngươi có tin bây giờ ta đã là Nguyên Anh rồi hay không, đồng thời bên trong tông môn cũng toàn là con nối dõi của ta, cho ta thời gian mấy trăm năm, nói không chừng cả Liên Minh Thất Tông cũng là của ta, ngươi phải chịu khó học hỏi theo lão Tam đó nhé.”

“Ngươi muốn thì tự ngươi đi đi.” Hứa Thanh không hề quan tâm tới đội trưởng.

Đội trưởng đấm ngực dậm chân, thở dài một tiếng.

“Ngươi không muốn đi cũng được, vậy ngươi cho ta mượn ít tiền, không đúng, ngươi đưa ta tiền, ngươi còn thiếu nợ ta 500 vạn linh thạch!”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, cân nhắc chiến lực lẫn nhau một chút, sau đó liền nhắm mắt đả tọa ngoảnh mặt làm ngơ.

Đội trưởng bất đắc dĩ, lại ở bên cạnh khuyên bảo một phen, phát hiện Hứa Thanh đã bắt đầu nhập định, y chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi, vừa đi vừa không ngừng đau lòng vì 500 vạn linh thạch.

Chương 645: Dụng tâm lương khổ (2)

Trong khi trái tim của đội trưởng đau đớn cả một ngày dài, Ngô Kiếm Vu mà cả hai chờ đợi, đã đến nhanh hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

Sau khi Thất Huyết Đồng dời đi đến bây giờ, vị điện hạ duy nhất chưa tới chính là Ngô Kiếm Vu, trong khoảng thời gian này gã thủy chung ở bên trong Hoàng Cấm, nếu không phải tin tức mà đội trưởng truyền về quá mức kinh người, có lẽ bây giờ gã vẫn chưa thèm trở về.

Mà gã trở về cũng khiến cho Thất Huyết Đồng vang động một chút, không phải bởi vì bài thơ gã ngâm khi đi ra khỏi truyền tống trận, hay bởi vì trường bào màu bạc trên người, càng không phải là chấn động hai đoàn mệnh hỏa của gã.

Mà…Là ở dưới chân của gã, có hai con hung thú con.

Là hai con Tiểu Hùng, không khác biệt lắm như một con chó, toàn thân không phải màu đen mà là màu vàng, mà một khắc bọn nó đi ra khỏi truyền tống trận, trên người chúng nó lập tức tản mát ra từng trận chấn động Thần Tính nồng đậm.

Mà khi Thần Tính chấn động, bọn nó còn tản mát ra khí tức có thể so với Ngưng Khí đại viên mãn.

Phải biết rằng đây mới là hai con thú còn nhỏ, mà hiển nhiên là chúng nó còn chưa có mở ra toàn bộ linh trí, thế nhưng đã có khí tượng như thế, có thể tưởng tượng rất nhanh chúng nó liền có thể tự hành Trúc Cơ.

Việc này lập tức khiến cho tông môn coi trọng, bởi vì trên người hai con Tiểu Hùng này, rõ ràng còn có huyết mạch Viễn Cổ, mới vừa xuất hiện liền khiến cho nhất mạch ngự thú của đệ tứ phong trở nên vang động.

Nếu như đổi thành thường ngày, Ngô Kiếm Vu nhất định sẽ khinh thường quần hùng, sẽ không bỏ qua cơ hội khiến danh tiếng bay cao này, nhưng bây giờ trong lòng của gã còn có việc quan trọng hơn, thế nên ngay khi gã truyền tống trở về, liền lập tức truyền âm cho đội trưởng và Hứa Thanh.

“Di tích Huyền U Cổ Hoàng mà các ngươi nói ở đâu, chỗ nào?”

“Còn có thơ của Huyền U Cổ Hoàng, là thật sao!!!” Riêng câu nói cuối cùng, Hứa Thanh chỉ cần thông qua ngọc giản cũng có thể cảm nhận được sự kích động và phấn khởi của Ngô Kiếm Vu.

“Đương nhiên là thật!” Đội trưởng nhanh chóng đáp lại, nhưng Ngô Kiếm Vu vẫn có chút không tin, hình như bản năng của gã không tin bất luận cái gì phát ra từ miệng đội trưởng.

Cho đến khi Hứa Thanh cũng đưa ra đáp án khẳng định thì gã mới tin tưởng, sau đó phấn khởi tới mức thân thể cũng trở nên run rẩy, không cần đội trưởng thúc giục, gã liền thúc giục Hứa Thanh và đội trưởng nhanh chóng dẫn gã đi qua.

Dù biết giá cả đi theo là 500 vạn linh thạch, nhưng lông mày của gã cũng không hề nhăn một chút, lập tức đồng ý.

Điều này cũng khiến cho đội trưởng cảm thấy hình như ... mình nói giá hơi thấp.

Vì vậy dưới sự thúc giục của Ngô Kiếm Vu, trong ngày gã vừa đến thì ba người liền đi tới Huyền U tông.

Hứa Thanh cũng bất chấp tất cả, tự nói với mình, hết thảy vì mở ra đoàn mệnh hỏa thứ tư, một đường đi tới đều rất nghiêm nghị, dùng tốc độ rất nhanh đi về phía trước, không muốn khiến cho người khác chú ý chút nào, nhanh chóng đi đến địa phương tạo hóa của Huyền U tông.

Mà trong lòng của Ngô Kiếm Vu cũng tràn ngập kích động và lo lắng, cho nên tốc độ đồng dạng cũng rất nhanh.

Chỉ có đội trưởng luôn đau lòng vì linh thạch, một đường lề mà lề mề, mà cho dù tốc độ của y chậm nhưng cuối cùng vẫn kịp cùng với Hứa Thanh và Ngô Kiếm Vu, đi đến cửa vào địa phương tạo hóa nằm ở phía sau núi của Huyền U tông.

Nơi này có một tảng đá lớn, phía trên có một lão giả đang ngồi, cũng là người chịu trách nhiệm trấn thủ nơi đây.

Lão giả này có tu vi sáu tòa Thiên Cung, người ngồi ở chỗ kia với khí thế trên người vô cùng động trời, dù ba người Hứa Thanh đến nhưng mí mắt của lão không hề nháy, không thèm để ý chút nào.

Hứa Thanh thấy một đường thuận lợi như vậy, đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng giao nộp linh thạch, Ngô Kiếm Vu bên cạnh cũng đồng dạng như thế.

Về phần đội trưởng, y thở dài một tiếng nhìn lên bầu trời, nhưng dưới ánh mắt ngóng nhìn của Hứa Thanh và Ngô Kiếm Vu, đội trưởng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiến lên, trái tim nhỏ máu mà giao nộp linh thạch.

Theo ba người trả xong phí tổn, lão giả bên trên mới mở mắt ra, vung tay lên và một cái vòng xoáy thật lớn lập tức ầm ầm xuất hiện ở trước mặt ba người.

Một cỗ chấn động hồn lực cực kỳ nồng đậm lập tức tràn ra từ bên trong vòng xoáy, Hứa Thanh và Ngô Kiếm Vu không nói hai lời, vừa muốn bước vào, nhưng vào lúc này…Lão giả đằng trước bỗng nhiên đứng dậy, cúi đầu về phía bầu trời.

“Bái kiến lão tổ.”

Thân thể Hứa Thanh run lên, định cất bước đi vào trong vòng xoáy nhưng vẫn đã chậm, lúc này từ trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một âm thanh ưu nhã êm tai, bên trong còn mang theo cảm giác vui vẻ.

“Tiểu bằng hữu không nên cử động, xoay người lại.”

Ngay lập tức bàn chân vừa giơ lên của Hứa Thanh đã không cách nào hạ xuống, chỉ có thể kiên trì xoay người, nhìn thấy Tử Huyền Thượng Tiên tuyệt đại tao nhã từng bước từng bước đi tới từ trên bầu trời.

Quần áo hôm nay của nàng khác với lần trước, trên người là một bộ váy la phương hoa màu xanh, trên đầu là một cây trâm cài hình cánh phượng, một đầu tóc đen phủ lên áo choàng, trên người còn tràn ra một mùi hương vừa mới tắm gội xong, trên dung nhan rung động lòng người còn lộ ra một tia ửng đỏ, khiến cho người khác vừa nhìn qua liền cảm thấy duy mỹ tuyệt luân.

Nhất là sự vui vẻ ẩn chứa trong mắt, giống như có thể hòa tan hết tất mọi thứ, cũng uẩn chứa cả sự bao dung ở trong đó.

Nàng từng bước đi tới, cũng tương tự như cái đêm đó vậy, từng bước một đi đến trước mặt Hứa Thanh toàn thân cứng ngắc.

Ngô Kiếm Vu bên cạnh có chút sốc, ngơ ngác nhìn tất cả.

Về phần đội trưởng, lúc này y đang trừng mắt nhìn tới, trong mắt như ám chỉ sao bây giờ ngươi mới đến, không phải cố ý chờ chúng ta trả xong tiền mới xuất hiện đấy chứ.

Cứ như vậy trong khi Ngô Kiếm Vu giật mình ngơ ngác và đội trưởng nghi ngờ, Tử Huyền Thượng Tiên ưu nhã đi đến trước mặt Hứa Thanh, ánh mắt của nàng như chứa đựng vô vàn tinh không, tựa như đầm nước không nhìn thấy đáy, có thể khiến cho tất cả những người nhìn vào phải chìm đắm ở.

Nàng xinh đẹp tuyệt trần, bờ môi hơi khẽ mở, khóe miệng hơi giương lên cao toát ra vẻ mặt hài lòng, khẽ tươi cười truyền ra thanh âm.

“Tiểu bằng hữu vậy mà còn rất biết làm cho nữ nhân yêu thích nha, còn biết tặng lễ vật cho tỷ tỷ, lễ vật của ngươi tỷ tỷ rất thích.”

Âm thanh của Tử Huyền Thượng Tiên giống như nước suối chảy vậy, tinh khiết mỹ miều, thấm nhuần lòng người, đồng thời còn ẩn chứa cả từ tính và điềm đạm, như là một cái vòng xoáy, mỗi thời mỗi khắc đều khiến cho người khác không nhịn được mà tới gần về phía nàng.

Hứa Thanh nghe nói như thế, khóe mắt lập tức liếc về phía đội trưởng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn qua, liếc trái lại liếc qua phải, một bộ dáng không hề liên quan gì tới mình.

Chương 646: Kiếm Vu cao quang (1)

Nhìn thấy phản ứng của Hứa Thanh, Tử Huyền Thượng Tiên càng cảm thấy thú vị.

Nàng đã từng gặp rất nhiều người, không thiếu những tiểu bằng hữu vừa tuấn lãng lại thẹn thùng như Hứa Thanh, nhưng lúc còn trẻ nàng không hề quan tâm điều đó, chẳng biết tại sao bây giờ vừa nhìn thấy loại này liền có suy nghĩ muốn tới đùa giỡn một phen.

Vì vậy, nàng chậm rãi tới gần Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh cứng ngắc, da đầu run lên vô cùng căng thẳng, hô hấp cũng đều trở nên dồn dập hơn.

Thân thể không thể động đậy, dưới áp lực cực lớn nên thần hồn của hắn cũng bị chấn động, nhất là khi Tử Huyền Thượng Tiên dần tới càng gần hơn, cho đến khi gương mặt tuyệt mỹ kia đưa đến gần bên mặt Hứa Thanh.

Ngay khi tới gần thì trên người của Tử Huyền Thượng Tiên liền tỏa ra một một mùi hương, mang theo cảm giác tươi mát như vừa tắm gội, cả người Hứa Thanh lập tức bị bao phủ vào, theo từng ngụm hô hấp mà từng chút được hút vào trong cơ thể của hắn, đồng thời sắc mặt Hứa Thanh cũng khẩn trương đến mức trắng bệch, thậm chí hắn còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Thật sự là, người này hoàn toàn bất đồng cùng với những nữ đệ tử hắn từng gặp phải.

Một màn này khiến cho Ngô Kiếm Vu như có một đạo thiên lôi đánh vào trong thức hải vậy, để cho gã trong thoáng chốc sinh ra một tia chất vấn, gã cảm thấy chẳng lẽ Trần Nhị Ngưu và Hứa Thanh gọi mình từ ngàn dặm xa xôi tới đây, chính là muốn để cho gã nhìn cái cảnh tượng này sao.

Quả thực cảnh tượng này khiến cho đáy lòng của gã ê ẩm, nhưng gã cảm thấy mình càng muốn nhìn Huyền U Cổ Hoàng hơn.

Mà thần sắc của lão giả sáu tòa Thiên Cung vẫn hoàn toàn như thường, vẫn cung kính cúi đầu nhìn không chớp mắt.

Lúc này chỉ có nội tâm của đội trưởng là rất phong phú.

“Tiểu Thanh, sư huynh cũng đã không còn biện pháp, cho nên mới đưa ra hạ sách này, cây trâm kia cũng rất đắt tiền, hết thảy đều là vì tốt cho ngươi, nhưng đúng là gừng càng già càng cay nha, đã nhận cây trâm của ta, vậy mà lại tới muộn như vậy…” Đội trưởng trừng mắt nhìn, cảm thấy đau lòng cho linh thạch của mình.

“Đến sớm một chút là tốt rồi…”

Trong lúc đội trưởng cảm khái thì trong đầu Hứa Thanh thì trống rỗng, cho đến nháy mắt tiếp theo Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ nhàng thở ra một hơi bên tai Hứa Thanh.

Luồng khí nóng vừa ra từ miệng, chạm lên lỗ tai Hứa Thanh tựa như một đạo thiểm điện, trực tiếp nổ ầm ầm trong thân thể của hắn, khiến cho thân hình Hứa Thanh chấn động, lần đầu trong nhân sinh hắn bỗng có một loại cảm giác chân tay luống cuống.

Một màn này khiến cho Tử Huyền Thượng Tiên rất là vui vẻ, lập tức truyền ra tiếng cười.

Tiếng cười của nàng như Hoàng Anh* xuất cốc, như châu tròn ngọc sáng, khiến cho toàn bộ người nghe đều có cảm giác say mê.

(*Chim Hoàng Anh)

Trong khi cười cười nói nói thì nàng hơi di chuyển thân thể, lười biếng duỗi vòng eo ở trước mắt Hứa Thanh, trong lúc vô tình lộ ra vẻ say mê cuốn hút, tràn đầy cảm giác gợi cảm và quyến rũ.

Giống như khiêu khích tiểu bằng hữu một chút, chỉ là một cái sở thích hàng ngày của nàng mà thôi, sau khi khiêu khích xong nàng liền xuất ra một cái lệnh bài, dùng ngón tay đặt ở trong ngực Hứa Thanh, còn nhẹ nhàng vỗ một cái.

“Tiểu bằng hữu, cầm lấy lệnh bài của ta, ngươi có thể đi vào sâu hơn bên trong địa phương tạo hóa này.” Nói xong Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ nhàng quay người bay lên bầu trời, như tiên nữ hồi cung, vô số bông hoa tung bay theo…càng bay càng xa.

Chỉ là khi tới chỗ không người, Tử Huyền Thượng Tiên vừa đi vừa nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vừa thấy tiểu tử có vẻ ngoài đáng yêu như vậy, liền không nhịn được đi tới khiêu khích một chút, phải sửa lại cái thói quen này mới được, đáng tiếc….Mùi máu tươi trên cơ thể của người này đã đậm đặc đến tận xương tủy, ẩn giấu dưới vẻ đáng yêu là sát khí vô tận, có lẽ cũng không phải là người trong lòng có quang minh.”

Cho đến khi Tử Huyền Thượng Tiên rời đi, thân thể Hứa Thanh mới khôi phục như thường, há miệng hít lớn vài cái sau đó chợt ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn kỹ về phía đội trưởng.

Đội trưởng bị Hứa Thanh nhìn tới, đáy lòng cũng có chút sợ hãi, vì vậy liền ho khan một tiếng.

“Chúng ta mau vào đi thôi, đã bỏ tiền ra rồi, có lẽ bây giờ cũng đã bắt đầu tính thời gian rồi!” Nói xong liền đi đầu, bước vào bên trong vòng xoáy với tốc độ rất nhanh, giống như sợ Hứa Thanh sẽ trực tiếp động thủ.

Mà lúc này Ngô Kiếm Vu bên cạnh vẫn còn đang ngơ ngác.

Gã nhìn qua Hứa Thanh, thần sắc có chút hoảng hốt, lại ngẩng đầu nhìn về phía mà Tử Huyền Thượng Tiên vừa rời đi, nuốt nước miếng một cái.

Hứa Thanh không quan tâm tới Ngô Kiếm Vu, hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh vừa biến mất của đội trưởng, cắn răng ghi nhớ việc này vào dưới đáy lòng, quay người đi vào trong vòng xoáy, mắt thấy hai người đều đã tiến vào, Ngô Kiếm Vu hít sâu một hơi thì thào nói nhỏ.

“Đời tu sĩ chúng ta, không thể thân cận nữ sắc, nữ sắc là vật cản đối với tu hành, làm loạn nhân tâm, lại tăng thêm phiền não, càng biết quấn người. Đời tu sĩ chúng ta, phải lập chí đi xa trên nhân sinh, như thế mới có thể đạt được thành tựu to lớn. Đây là những lời Huyền U Cổ Hoàng từng nói.” Vốn dĩ Ngô Kiếm Vu cực kỳ đồng ý với lời này, nhưng bây giờ đáy lòng của gã hơi có chút dao động…phải tự nuốt nước miếng.

Nhưng đạo tâm của gã rất kiên định, rất nhanh liền khôi phục lại, trong mắt lộ ra sự cố chấp rồi cất bước đi vào trong vòng xoáy.

Theo ba người lần lượt đi vào vòng xoáy, rất nhanh một mảnh thiên địa bị cách ly và phong ấn lập tức chiếu vào trước mặt bọn hắn.

Chỗ này rất lớn, từng vòng núi non chập chùng.

Bầu trời do trận pháp hình thành, đại địa do cấm chế kiến tạo, thoạt nhìn tổng thể thì diện tích có vẻ không sai biệt nhiều với chủ thành của Thất Huyết Đồng bên Nam Hoàng Châu.

Mà ở vị trí chính giữa, trong từng vòng sơn mạch vờn quanh, có một cái hồ nước cực lớn.

Nước trong hồ là một màu huyết sắc, tựa như do máu huyết tích tụ mà thành.

Trong hồ dựng đứng một cây cột cực lớn, cây cột này giống như chống đỡ thiên địa, toàn thân màu đen, phía trên có từng đạo tia chớp nhìn thấy mà giật mình, đồng thời còn ẩn chứa một luồng khí tức tang thương cổ xưa.

Giống như nó đã tồn tại vô số năm tháng, chứng kiến vô số lịch sử.

Còn có thể nhìn thấy trên đỉnh cây cột có một sợi xiềng xích vừa thô vừa to, phía trên khắc đầy ấn ký trận pháp, tản mát ra chấn động vô cùng kinh khủng, mà thứ bị sợi khóa sắt to lớn này khóa, là một bộ xương rắn cực lớn!

Thân thể của nó rất dài, lấy cây cột làm trung tâm cuốn thành từng vòng từng vòng ở bốn phía, hóa thành từng dãy sơn mạch ở nơi đây, ở giữa một vòng cuối cùng chính là một cái hồ nước.

Vô cùng to lớn, chấn nhiếp tâm thần.

Mà vị trí đầu rắn chính là cây cột cực lớn kia, nhìn lại thì thấy cả sơn mạch tựa như treo từ trên bầu trời lan tràn xuống dưới.

Đầu rắn dữ tợn không có máu thịt, chỉ còn lại xương cốt màu đen, hình như trước khi tử vong đã mang theo cảm giác không cam lòng, miệng nó há lớn lộ ra hàm răng sắc bén.

Có thể nhìn thấy phía trên của răng hàm bên phải, còn nhuộm một tia máu màu vàng đã khô héo.

Mà một tia máu màu vàng kia lại tản mát ra một luồng khí thế trời rung đất chuyển, trấn động cửu tiêu.

Bên trong luồng khí thế này còn mang theo cảm giác bá đạo và tôn quý, đủ để cho hết thảy tâm thần của người thấy đều phải nổ vang, thần hồn bất ổn.

Tất cả đều tương tự như trên bích hoạ kia, khác biệt chính là, cảm thụ khi tận mắt nhìn thấy vượt hơn lúc nhìn vào bích hoạ rất nhiều.

Nhất là khí tức đáng sợ của cây đinh đó, cùng với uy áp từ bộ xương con rắn đã tử vong, khiến cho sắc mặt ba người Hứa Thanh toàn bộ biến hóa, trái tim cũng đều đập rộn lên.

Chương 647: Kiếm Vu cao quang (2)

Mà đồng tử trong mắt của đội trưởng cũng trực tiếp dựng thẳng, nhìn chằm chằm vào hàm răng dính máu khô bên trong đầu rắn, hô hấp cũng trở nên mãnh liệt.

“Ta quá ngốc, cần gì phải nghĩ đến bảo bối phía ngoài chứ, không ngờ trong liên minh rõ ràng lại có bảo bối như thế này!! Không lẽ đó chính là máu của Huyền U Cổ Hoàng sao!!”

Hứa Thanh không chú ý tới cái hàm răng kia, hắn đảo mắt nhìn qua bốn phía, sau đó tập trung cảm thụ hồn lực nồng đậm chứa ở nơi đây.

Hồn lực ở nơi này quả thực rất là đậm đặc, tựa như hóa thành biển vậy, khiến cho Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh trong cơ thể Hứa Thanh cũng bắt đầu tự động vận hành, dẫn dắt một tia hồn lực dung nhập vào trong cơ thể.

“Nơi đây quả nhiên là địa phương tạo hóa để mở pháp khiếu!” Tim Hứa Thanh đập thình thịch, nhưng hắn cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà không ngừng nhìn bốn phía xa xa, tiếp tục quan sát.

Trọng điểm là sự tồn tại của tu sĩ, nơi đây không phải chỉ có ba người bọn họ, vô luận là đệ tử của Huyền U tông hay là người của tông môn khác, đều có người tiêu tốn linh thạch để tới đây tu hành.

Nhất là đệ tử của Huyền U tông, hiển nhiên là bọn họ không thể nào cũng cần phải trả giá cao giống như các đệ tử bên ngoài được, khẳng định có càng nhiều phương pháp để đổi lấy tư cách đi vào trong này hơn, thế nên trong hơn mười người mà Hứa Thanh nhìn thấy thì có hơn phân nửa là đệ tử của Huyền U tông.

Những người này đều đang khoanh chân ngồi riêng một chỗ, đều đang tu hành, Hứa Thanh thấy tuyệt đại đa số người đều ngồi ở tít mãi ở vòng ngoài của bộ xương con rắn, rất ít người tới gần hạch tâm.

Điều này khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới lệnh bài mà Tử Huyền Thượng Tiên cho.

Hiển nhiên tu hành ở nơi này, càng tới gần hạch tâm hơn thì hồn lực sẽ lại càng đậm đặc hơn.

Nhưng mà Hứa Thanh cân nhắc một chút, coi như đi sâu vào trong thì thời gian ba ngày cũng không đủ để giúp hắn mở ra mười đạo pháp khiếu, muốn mở ra mười đạo pháp khiếu thì ít nhất phải ở chỗ này một tháng mới có thể.

Mặt khác nếu mấy đạo pháp khiếu tiếp theo lại cần thêm càng nhiều hồn lực hơn nữa, đoán chừng một tháng có lẽ cũng không đủ.

“Ta cũng không có nhiều linh thạch như vậy…” Hứa Thanh quay đầu nhìn Ngô Kiếm Vu, đội trưởng cũng hít sâu một hơi và nhanh chóng đưa mắt nhìn tới trên người Ngô Kiếm Vu.

Hai người bọn họ có thể đạt thành mục tiêu hay không, còn phải xem trình độ kích thích của Ngô Kiếm Vu đối với yêu xà.

Mà lúc này Ngô Kiếm Vu cũng đang hưng phấn đến run rẩy.

Ngay khi đi ra khỏi vòng xoáy, một khắc bước chân vào nơi này thì gã liền không chịu được kích động mà cả người run rẩy lên, trong mắt cũng lộ ra tia sáng trước đó chưa từng có, trực tiếp nhìn chằm chằm vào cây trụ cực lớn kia.

Mà ở phía trên, còn khắc một bài thơ.

Nhưng khi Hứa Thanh chú ý tới, cái này cũng có chút khác biệt với bích hoạ trên khối nham thạch, nhưng hắn cũng không có để ở trong lòng, nhưng trong mắt Ngô Kiếm Vu, đó chính là đầu nguồn khát vọng của gã.

Căn bản cũng không cần Hứa Thanh và đội trưởng thúc giục, gã vừa run rẩy vừa chuyển tầm nhìn lên trên không trung, nhìn bài thơ ở xa xa, thì thào nói nhỏ.

“Thiên đinh trấn xà yêu, hoàng huyết luyện càn khôn!”

Hứa Thanh và đội trưởng tập trung chú ý cao độ, cảm giác động tĩnh bốn phía, nhưng bốn phía không hề có chút biến hóa nào, hết thảy như thường.

“Không có hiệu quả?” Hứa Thanh thầm than một tiếng, hắn cảm thấy hình như tính toán lúc trước của mình và đội trưởng chưa đúng lắm, Ngô Kiếm Vu làm sao có thể khiến cho hồn của con rắn chú ý, dù gì thì hồn của con rắn này cũng đã ngủ say vô số năm tháng, cũng không phải dễ bị kích thích như vậy.

Nhưng đội trưởng hiển nhiên không cam lòng, y nhìn chằm chằm giữa không trung, lại nhìn Ngô Kiếm Vu vừa run rẩy vừa thưởng thức bài thơ của Huyền U Cổ Hoàng, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu Kiếm Kiếm, ngươi tưởng tượng trong đầu một chút, Huyền U Cổ Hoàng vĩ đại, ngài mặc Đế bào đầu đội Đế quan, đỉnh đầu là một cái ô chín tầng, tỏa ra vạn đạo lưu quang, khí thế ngập trời, lúc này ngài đi từ Vô Tận Hải bước tới, một bước hạ xuống thì biển khơi liền lõm xuống, hai bước hạ xuống là nước biển liền quỳ bái đối với thân ảnh kia.”

Lời đội trưởng vừa ra, thân thể Ngô Kiếm Vu lại càng chấn động mãnh liệt hơn.

“Đến khi ngài đi ra bước thứ ba, đi tới đại lục Vọng Cổ, lúc ấy nơi này vẫn chưa được gọi là Nghênh Hoàng Châu, mà bị một đầu yêu xà nắm quyền, vô số tiểu quốc của nhân tộc ta đều bị nó nuôi nhốt để làm đồ ăn!”

“Cổ Hoàng nhìn thấy như thế liền tức giận vô cùng, càng quá phận chính là, con rắn biển nho nhỏ này còn cắn một cái vào trên đùi Cổ Hoàng!”

Đội trưởng nói đến đây, hô hấp của Ngô Kiếm Vu cũng dồn dập, trong đầu cũng đã tạo thành một cảnh tượng.

“Cổ Hoàng cúi đầu miệt thị, phất tay luyện hóa ngũ hành thành một cây thiên đinh, trực tiếp trấn áp con yêu xà này ở đây, trước khi đi tiện tay viết xuống một bài thơ!

“Ngô Kiếm Vu, ngươi có tưởng tượng ra được cái cảnh tượng này không!!”

Hô hấp của Ngô Kiếm Vu trở nên dồn dập trước đó chưa từng có, thân thể cũng càng lúc càng run rẩy kịch liệt, trong đầu hình thành một bức họa, Cổ Hoàng đi bộ từ trên biển tới, mà bộ dáng của Cổ Hoàng cũng dần dần trở thành bộ dáng của gã.

Thậm chí giờ khắc này khí chất trên người của gã cũng bất tri bất giác cải biến, Ngô Kiếm Vu thích nhất chính là bắt chước Huyền U Cổ Hoàng, cũng đã bắt chước rất nhiều năm, bắt chước đến tận xương tủy.

Mà lúc này dưới sự miêu tả của đội trưởng, gã bỗng theo bản năng đi bắt chước, sắc mặt cũng biến thành trầm thấp và vẻ mặt biến thành nghiêm nghị, trong mắt lộ ra vẻ miệt thị đứng trên không trung, quét mắt nhìn qua đại địa, phất ống tay áo nhàn nhạt mở miệng.

"Chỉ là tiểu xà mà dám cắn bổn Hoàng, cẩn thận gãy răng thủng bụng."

Lời gã vừa ra thì nơi đây lập tức vang lên tiếng nổ, trong lúc mơ hồ hình như có một tiếng gào thét chứa đựng năm tháng, mang theo hận ý, mang theo hung tàn, mang theo điên cuồng, vang vọng bát phương vang, chấn nhiếp tâm thần!!

Cùng lúc đó bên trong cấm địa của Lăng Vân Kiếm tông cũng vang lên một tiếng gào thét, mang theo thê lương, càng có một mối hận ngập trời.

"Hứa Thanh, ta phải hảo hảo cám ơn ngươi, nếu không phải ngươi khiến cho ta thời khắc đều ở trong sinh tử, đau khổ hành hạ cho đến giờ, Thánh Quân Tử ta cũng không thể nào mở ra đạo pháp khiếu thứ 121 nhanh như vậy!"

Âm thanh gào thét vang vọng bên trong động quật, Thánh Quân Tử vốn giống như khô lâu, lúc này bỗng chốc xông ra từ trong huyết đầm, bay đến không trung.

Rất nhiều máu loãng từ trên thân thể chảy xuống, lộ ra một thân hình cường tráng cùng với dung nhan tuyệt thế dưới mái tóc đỏ, chỉ là bây giờ con mắt phải của gã đã vĩnh viễn hóa thành đen nhánh, bị một con Kim Ô ẩn ở chỗ sâu mà người ngoài không thể điều tra hay thay thế.

Con Kim Ô này là để cung cấp sinh cơ kinh người cho gã, dùng để triệt tiêu kịch độc trong cơ thể của gã.

Mà một khắc khi đạt thành cân bằng, liền khiến cho Thánh Quân Tử vào trong thời khắc sinh tử tìm được đạo pháp khiếu thứ 121, sau đó liền được gã mở ra, tạo thành. . Đoàn mệnh hỏa thứ năm.

Chương 648: Nhiều năm không thấy tiểu yêu xà, có từng hối hận đã cắn ta! (1)

Năm đoàn mệnh hỏa thiêu đốt trong cơ thể Thánh Quân Tử, kinh thiên động địa, lúc này trong thân thể của gã tựa như có một mảnh tinh không hóa thành biển lửa, nhìn thấy mà giật mình, chiến lực động trời.

Bên cạnh gã, là tám vị tu sĩ Nguyên Anh đang nhắm mắt đả tọa của Lăng Vân Kiếm tông.

Trong khoảng thời gian này, vì giúp đỡ Thánh Quân Tử trấn áp kịch độc, bọn họ cũng đã hao tổn rất nhiều tâm thần.

Chất độc kia quá mức đặc thù, thậm chí còn khiến cho bọn họ vô cùng kiêng kị.

Coi như là Lăng Vân lão tổ, trong mắt cũng hiện lên chút mỏi mệt, vì xin Minh chủ đưa Kim Ô vào trong cơ thể tôn nhi của mình mà lão đã hao tổn rất nhiều tâm thần, bây giờ tận mắt nhìn thấy tôn nhi của mình khôi phục, thần sắc cũng tràn đầy vui mừng.

“Quân nhi, tiếp theo ngươi chuẩn bị như thế nào? Bước vào Kim Đan sao?”

“Tổ phụ, ta muốn khiêu chiến Hứa Thanh, ta muốn đích thân cầm lại những thứ mà mình đã mất!” Thánh Quân Tử trôi lơ lửng trong không trung, nhắm mắt lại, sau một lúc lâu liền mở ra và bình tĩnh mở miệng.

“Nếu như có Kim Ô ở đây, ta không còn sợ độc của Hứa Thanh nữa, huống hồ Kim Ô của Minh chủ cũng cấp cho ta sinh cơ kinh khủng, khiến cho chiến lực của ta càng mạnh hơn so với trước đây, mà nói cho cùng, làm sao Minh chủ có thể cam lòng để cho ta cứ thế mà chết…”

“Quân nhi, đây cũng là hành động bất đắc dĩ.” Lăng Vân lão tổ trầm mặc, sau một lúc lâu liền thở dài.

“Coi trọng cái thân thể này của ta mà thôi, không sao. Kính xin tổ phụ hạ phong ấn trong cơ thể của ta, phong bế pháp khiếu toàn thân của ta, khiến cho chúng nó không thể bị dập tắt.”

“Tên Hứa Thanh này, nếu như không còn hai loại thủ đoạn ác độc đó, hắn chỉ có ba đoàn mệnh hỏa, cho dù bây giờ hắn có thêm hai ngọn mệnh đăng thì ta cũng có nắm chắc trấn giết hắn!”

“Đau khổ mà ta thừa nhận, ta muốn hắn phải …Nhận lại gấp mấy trăm lần!!”

Rất nhanh, bên Lăng Vân Kiếm tông lập tức đưa một phong chiến thư đến bên Thất Huyết Đồng!

Thánh Quân Tử muốn thách thức Hứa Thanh, là sinh tử chiến!

Chiến thư vừa đến, Thất Huyết Đồng chấn kinh, toàn bộ Liên Minh Bát Tông cũng lập tức oanh động.

Nhưng đây là sự tình bên ngoài, lúc này Hứa Thanh đang ở trong địa phương tạo hóa của Huyền U tông, cho nên hắn không biết gì cả, lúc này hắn đang trợn mắt thật to nhìn Ngô Kiếm Vu đứng ở giữa không trung, nhìn gã ngâm thơ sau đó bát phương lập tức chấn động.

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên sóng lớn, đội trưởng đằng đó cũng hít vào một hơi, y cũng không ngờ kế hoạch của bọn họ thế mà thật sự thành công.

Hồn của con cổ xà …thế mà lại thật sự thức tỉnh một tia, tuy chỉ một tia nhưng cũng đủ khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, thời khắc này hồn lực đậm đặc gấp mấy lần lúc trước lập tức bộc phát trào ra.

Mà thần sắc của những đệ tử tu hành ở bốn phía cũng đều trở nên đại biến, nhao nhao mở mắt ra hoảng sợ nhìn qua bốn phía, cũng thấy được Ngô Kiếm Vu thần sắc ngạo nghễ đứng giữa không trung, đồng thời cũng đã nhận ra hồn lực nơi đây đang bị kích thích tăng cao.

Một màn này khiến cho tâm thần bọn họ chấn động rất mạnh, nhưng hiển nhiên sẽ không ngăn cản, mà tăng tốc thổ nạp.

Hứa Thanh cũng giống như vậy, hắn không dám lập tức tới gần chỗ sâu, lúc này chỉ tạm thời khoanh chân ngồi xuống, toàn lực hấp thu hồn lực, đội trưởng bên đó cũng là như thế, trong mắt bắn ra tia sáng vô tận, thậm chí còn hô to một tiếng.

“Ngô Hoàng uy vũ, Ngô Hoàng khí phách!”

Ngô Kiếm Vu đứng giữa không trung đã hoàn toàn nhập tâm vào hóa thân, vừa nghe vậy lại càng thêm ngạo nghễ.

Gã chắp tay ra sau lưng, ưỡn ngực miệt thị nhìn qua đầu lâu yêu xà trên hồ nước, nhàn nhạt mở miệng.

“Thiên Địa Huyền Hoàng mặc ta đi, yêu xà nho nhỏ thật không xứng!”

Theo giọng nói của Ngô Kiếm Vu vang vọng, một tiếng gào thét còn động trời hơn lần trước vang lên, trong địa phương tạo hóa này, tiếng thét xé trời trước đó chưa từng có vang lên.

Sơn mạch bốn phía cũng lập tức rung động lắc lư, đất rung núi chuyển!

“Trấn áp ngươi mới mười vạn năm, không còn thân thể không đáng thương!” Ngô Kiếm Vu vung tay lên, giọng nói lại càng thêm vang dội, khí chất cũng vọt tới cực hạn nhân sinh của gã.

Lúc này thậm chí cái đầu rắn bị cột ở trên cái đinh cũng đều hơi run run, hồn lực nồng đậm hơn mấy chục lần lập tức bộc phát ra.

Mắt thấy như thế Hứa Thanh bỗng có chút bận tâm, hắn sợ hồn của con yêu xà kia sẽ thật sự hoàn toàn tỉnh lại, sau đó liền một ngụm nuốt mất Ngô Kiếm Vu.

Đội trưởng cũng hít sâu một hơi, nhanh chóng cân nhắc trong lòng, cảm thấy nếu như yêu xà thật sự tỉnh lại thì Ngô Kiếm Vu bị nuốt là thứ nhất, nhưng y cũng còn chưa có chuẩn bị tốt, không tiện đi nhổ cái răng kia, thế nên liền nhanh chóng mở miệng.

“Được rồi Tiểu Kiếm Kiếm, không cần nhập tâm nữa.”

Ngô Kiếm Vu đứng trên giữa không trung, vừa nghe thấy đội trưởng nói như vậy liền nhíu mày, cúi đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Điêu dân lớn mật dám nói chuyện, dám phân cao thấp cùng bổn Hoàng?”

Lúc này trong mắt của Ngô Kiếm Vu có ba phần khinh miệt, năm phần ngạo nghễ, còn có hai phần bá chủ, dường như đã hoàn toàn sáp nhập vào nhân vật Huyền U Cổ Hoàng.

Dù sao thì đây cũng là mộng tưởng cả đời này của gã, cũng là mục tiêu phấn đấu cả đời của gã, ngay khi những lời này vừa ra thì địa phương tạo hóa này lại càng chấn động mãnh liệt hơn nữa, hình như dạng nói chuyện này của Ngô Kiếm Vu cũng khiến cho đạo hồn đang ngủ say của con yêu xà bị kích thích càng lớn.

Đội trưởng nhìn thấy Ngô Kiếm Vu nhập vai quá sâu, thở dài và nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi tới xử lý, ta lo lắng kẻ đần này chơi lớn quá, tự giết chết chính mình mất.”

Hứa Thanh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Ngô Kiếm Vu, hắn cảm thấy Ngô Kiếm Vu không giống nhập vai quá sâu, tên này hẳn là đang cố ý, Hứa Thanh liếc mắt nhìn qua, thân thể Ngô Kiếm Vu đột nhiên đình trệ, gã đang muốn mở miệng nói gì đó, Hứa Thanh liền lấy ra một khối ngọc giản lưu lại hình ảnh.

Ngay khi nhìn thấy khối ngọc giản này, Ngô Kiếm Vu lập tức run run một chút rồi nhanh chóng lộ ra thần sắc nịnh nọt, ánh mắt và cả khí chất, tất cả lập tức tan biến vô ảnh, thân thể cũng từ từ hạ xuống.

“Hứa sư huynh, chuyện gì cũng có thể từ từ nói, ha ha, chuyện gì cũng có thể từ từ nói.”

Mắt thấy Hứa Thanh thu hồi ngọc giản, đáy lòng của Ngô Kiếm Vu mới nhẹ nhàng thở ra, gã không cần cẩn thận xem xét cũng có thể đoán được nội dung bên trong của khối ngọc giản này, tám chín phần mười chính là một màn vuốt bụng mẫu hùng trong động quật, mà trong khi xả hơi nhớ lại một màn vừa xong, nội tâm của gã lập tức tràn đầy phấn khởi, nhịn không được mở miệng.

“Thật đã ghiền!!”

Mà giờ khắc này bởi vì Ngô Kiếm Vu không còn cải trang thành Huyền U Cổ Hoàng nữa, đạo hồn ngủ say của yêu xà đang có dấu hiệu thức tỉnh cũng chầm chậm khôi phục lại yên bình, nhưng mấy lần sắp thức tỉnh lúc trước cũng đã khiến cho hồn lực ở nơi này trở nên vô cùng nồng đậm, vì vậy Hứa Thanh cũng không có quan tâm tới Ngô Kiếm Vu nữa, nhắm mắt toàn lực thổ nạp.

Chương 649: Nhiều năm không thấy tiểu yêu xà, có từng hối hận đã cắn ta! (2)

Theo rất nhiều hồn lực bị Hứa Thanh hút vào trong cơ thể, pháp khiếu của hắn cũng đang tích góp lực lượng, thời gian không lâu, trong cơ thể hắn bỗng nổ vang, đạo pháp khiếu thứ 111 bỗng nhiên mở ra.

Tinh thần Hứa Thanh chấn động, nhoáng cái liền đứng dậy sau đó dùng lệnh bài mà Tử Huyền Thượng Tiên đưa cho, bay thẳng đến chỗ sâu hơn trong cái địa phương tạo hóa này, sau khi đến gần hồ nước huyết sắc, liền cảm nhận được hồn lực ở đây lại càng thêm nồng đậm.

Hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng hấp thu.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, Hứa Thanh cũng không hề dừng lại chút nào, toàn lực tu hành mở pháp khiếu, mà đội trưởng mặc dù không có quyền hạn tới gần chỗ hạch tâm, nhưng khi y toàn lực thổ nạp bên ngoài, ánh mắt thủy chung không hề rời khỏi cái răng nanh dính huyết dịch màu vàng trong miệng yêu xà.

“Thứ tốt, cái này mới là đồ tốt!” Đội trưởng nuốt nước bọt, vừa thổ nạp hấp thu hồn lực vừa nhìn vào cái răng của con yêu xà, quyến luyến không tiêu tan.

“Trở về phải tìm biện pháp tách cái răng này xuống, cái đồ chơi này hữu duyên với ta, sau khi có nó thì về sau ta cái gì cũng có thể cắn thủng.”

Khi trong mắt đội trưởng lộ ra khát vọng mãnh liệt, thì pháp khiếu trong cơ thể Hứa Thanh đã được mở ra đến đạo 114.

Vẫn chưa kết thúc, vẫn còn tiếp tục.

Cho đến khi đạo pháp khiếu thứ 116 được giải khai, hồn lực nơi đây cũng đã hạ thấp, Hứa Thanh mở mắt ra nhìn Ngô Kiếm Vu ở nơi xa.

Mà Ngô Kiếm Vu cũng đã chờ đợi giờ khắc này từ sớm, gã không nói hai lời, thân thể bỗng nhiên bay lên, khinh miệt quét mắt nhìn tới hài cốt yêu xà, chắp tay ra sau lưng nhàn nhạt mở miệng.

“Nhiều năm không thấy tiểu yêu xà, có từng hối hận đã cắn ta!”

“Ăn uống ngủ nghỉ đều ở đây, xương cốt đồng dạng đều thành phân!”

Lời của Ngô Kiếm Vu vừa ra, đạo hồn an tĩnh của yêu xà lại lần nữa truyền đến tiếng gào thét ngập trời, nếu so với lúc trước thì lần này nó gào thét càng thêm cường liệt hơn rất nhiên, tựa như còn hóa thành một cái âm thanh cực kỳ phẫn nộ, vang vọng bát phương.

“Huyền U!!”

Thậm chí một vòng xương cốt hóa thành sơn mạch ở tít mãi bên ngoài bỗng không ngừng chấn động, vô số núi đá rơi xuống tựa như muốn nhấc lên vậy.

Hứa Thanh hít vào một hơi, nhanh chóng mở miệng.

“Đủ rồi!”

Ngô Kiếm Vu vội vàng im tiếng, bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn, thực tế thì ngay cả gã cũng bị một màn vừa xong làm cho chấn động, nhưng cái cảm giác kích thích và đã nghiền trong lòng khiến cho gã có chút không khống chế nổi mà say mê cái việc này.

Thậm chí gã còn bắt đầu cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ mình là Huyền U Cổ Hoàng chuyển thế, nếu không tại sao lại có hiệu quả tốt như vậy.

Đội trưởng ở một bên nhìn Ngô Kiếm Vu như nhìn Thần Nhân vậy, lúc y và Hứa Thành nghĩ đến phương pháp này, vốn cũng chỉ định thử thử một chút, cũng không biết có thể có tác dụng thật hay không.

Nhưng không nghĩ đến, chẳng những có tác dụng mà hiệu quả còn tốt tới mức không gì sánh bằng, thậm chí nếu như Ngô Kiếm Vu cứ tiếp tục như vậy, tiếp tục nói thêm tầm mười câu thi tư, y cảm thấy con yêu xà này nhất định sẽ thật sự thức tỉnh.

“Dễ dùng như vậy? Lần sau ta cũng thử một chút xem!”

Theo hồn lực lại bộc phát thêm một lượng lớn, Hứa Thanh lập tức hấp thu, bây giờ chỗ của hắn nồng đậm hồn lực đến cực hạn, thậm chí đến trình độ không cần hắn chủ động hấp thu mà chúng nó cũng sẽ tự chui vào lỗ chân lông của hắn.

Cứ như vậy sau nửa canh giờ, đạo pháp khiếu thứ 117 cũng lập tức được mở ra.

Trong mắt Hứa Thanh tràn ngập chờ mong, há miệng khẽ hút, hồn lực nhanh chóng kịch liệt bay vào trong cơ thể, cho đến khi đạt đến trình độ nhất định, bị hắn hóa thành một cỗ lực lượng dồi dào để toàn lực trùng kích về phía đạo pháp khiếu thứ 118.

Trong chốc lát, đạo pháp khiếu thứ 118, mở ra!

“Chỉ thiếu hai đạo nữa!” Hứa Thanh không chần chờ, tiếp tục hấp thu.

Thời gian trôi qua, một lúc lâu sau trong cơ thể Hứa Thanh truyền ra âm thanh nổ vang ngập trời, đạo pháp khiếu thứ 119, hoàn toàn mở ra!

“Đạo cuối cùng!”

Tâm thần Hứa Thanh phấn khởi, cảm giác kích động và chờ mong vô cùng mãnh liệt, nhưng đạo pháp khiếu cuối cùng này cần rất nhiều hồn lực, hắn dứt khoát toàn lực tản tất cả sát hỏa trong cơ thể ra ngoài.

Thả mắt nhìn đi, có thể thấy ngoài thân thể Hứa Thanh có từng đám từng đám hỏa diễm màu đen cuộn mình trôi tới bát phương, sao đó liền tạo thành một cái vòng xoáy hỏa diễm thật lớn, vòng xoáy ầm ầm chuyển động, lập tức cưỡng ép hút tất cả những luồng hồn lực ở xung quanh tới đây.

Dù hồn lực ở nơi này rất đậm, nhưng khi Hứa Thanh hút thì những người khác cũng không cách nào tiếp tục hấp thu được nữa, chỉ có thể hoảng sợ nhìn về nơi hồn lực đang điên cuồng hội tụ, cũng là phía Hứa Thanh.

Cuối cùng theo hồn lực hội tụ đến cực hạn, theo Hứa Thanh há miệng rộng hút xuống, một đám hồn lực vô cùng lớn lập tức hội tụ vào trong cơ thể của hắn, hóa thành một hư ảnh long xà mơ hồ, mang khí thế nghiền nát tất cả, nổ vang phóng về phía đạo pháp khiếu thứ 120!

Trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng rắc rắc vang vọng ở trong đầu Hứa Thanh, đạo pháp khiếu thứ 120 …thuận lợi mở ra!

Nhưng tất cả mọi người nơi đây lại không hề nhìn thấy Hứa Thanh mở ra đạo pháp khiếu thứ 120!

Nháy mắt khi mở ra đạo pháp khiếu cuối cùng, Hứa Thanh đã điều khiển Ảnh Tử bao phủ pháp khiếu của mình, đồng thời cũng bao phủ toàn thân khiến cho người ngoài không thể nhìn thấy cụ thể!

Hắn không muốn lộ ra thực lực của mình ở đây.

Kể từ đó, đoàn mệnh hỏa thứ tư của hắn cũng bị Ảnh Tử hóa thành tấm màn đen trùm lên phía trên, ngăn cản hết thảy ánh mắt dò xét.

Chỉ có tự Hứa Thanh có thể cảm giác được, dưới tấm màn đen do Ảnh Tử biến thành, bên trong cơ thể của hắn, trong chốc lát đoàn mệnh hỏa thứ tư đang hội tụ thành hình, đang tỏa ra ánh lửa ngút trời!

Dưới bốn đoàn mệnh hỏa, Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, cảm giác trong cơ thể như có một mảnh đại thế giới đang thiêu đốt, hỏa diễm tản ra ngoài chấn động bát phương, mà lúc này trên đầu hắn cũng lập tức hiện ra hai cái ô.

Cái ô màu đen dày đặc cảm giác quỷ dị, hỏa diễm chảy xuôi như một cái rèm, đốt cháy thiên khung.

Cái ô bảy màu lưu quang tỏa ra bốn phía, tạo thành một biển ánh sáng, chiếu rọi đại địa.

Phía sau là Kim Ô giương cánh, trong mắt lộ ra vẻ hung tàn giống như muốn luyện cả thế giới, đuôi lửa chảy xuôi toàn thân Hứa Thanh khiến cho hắn giống như phủ thêm một bộ Đế bào, thoạt nhìn tựa như một thiếu niên Cổ Hoàng, tọa trấn một chỗ, bốn phương kinh hãi.

Trong nháy mắt tiếp theo thì tất cả lập tức tan biến, Hứa Thanh thu hồi toàn bộ sau đó thần sắc bỗng hiện ra một tia tiếc nuối.

“Vẫn còn kém một chút.” Hứa Thanh than nhẹ, giọng nói mơ hồ vang vọng bốn phía, mơ hồ rơi vào trong tai toàn bộ những đệ tử liên minh đang quan sát hắn, khiến cho bọn họ phỏng đoán là

Hứa Thanh vừa trùng kích thất bại, đúng là vẫn còn kém một chút.

Ngô Kiếm Vu cũng nhẹ nhàng thở ra, gã cảm thấy nếu như tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh hình thành bốn đoàn mệnh hỏa, gã nhất định sẽ không vui, nhưng bây giờ gã cảm thấy cũng không tệ lắm.

Chỉ có đội trưởng dịch chuyển ánh mắt khỏi cái răng của yêu xà, chú ý trên người Hứa Thanh, trừng mắt nhìn.

“Cảm giác không đúng, hình như tiểu tử này còn ẩn giấu!!”

Đội trưởng nghĩ tới đây, đột nhiên cảm giác có lẽ mình lại phải mở thêm một đạo phong ấn.

“Có một người sư đệ như vậy, tại sao ta lại cảm thấy áp lực lớn như thế nhỉ!”

Chương 650: Ai dám tranh phong (1)

Hứa Thanh bất động thanh sắc, thu liễm tất cả sau đó lại tiếp tục khoanh chân đả tọa hơn nửa canh giờ.

Sở dĩ Hứa Thanh làm như vậy, một mặt là vì để cho việc không thành công mở ra pháp khiếu không lộ ra sơ hở.

Một phương diện khác, là để cảm thụ biến hóa của bản thân sau khi mở ra bốn đoàn mệnh hỏa.

Chiến lực là thứ thể hiện rõ ràng nhất, bây giờ chiến lực của hắn đã tăng mạnh vượt bậc.

Ngoại trừ cái này ra, bây giờ Hứa Thanh cũng đã cảm nhận được 120 đạo pháp khiếu hoàn toàn không phải là cực hạn, hắn mơ hồ cảm thấy bản thân không hề viên mãn, thiếu khuyết một đạo pháp khiếu.

“Thứ thiếu khuyết, có lẽ chính là đạo pháp khiếu thứ 121 theo như lời thứ sư tôn nói, cũng là đạo pháp khiếu mà toàn bộ tu sĩ đã mở ra bốn đoàn mệnh hỏa khát vọng mở ra.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

“Thời khắc sinh tử, mới có thể mở ra đạo pháp khiếu thứ 121?” Hứa Thanh cũng thử tìm kiếm nhưng không có kết quả, hắn nghĩ lại lời Thất gia nói, như có điều suy nghĩ, đồng thời cũng không sốt ruột mở ra một khiếu cuối cùng.

“Chỉ khi tu luyện Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh đến trình độ viên mãn, mới có thể phát huy ra lực lượng chân chính của nó, có thể trấn áp số lượng hồn tương ứng với pháp khiếu vào.”

“Ta có 120 đạo pháp khiếu, có thể trấn áp 120 hồn!”

“Kể từ đó có thể khiến cho pháp khiếu của ta có uy lực càng lớn, đồng thời cũng có thể triển khai pháp thuật sát hồn nuốt hồn....Ẩm Hồn Chi Hỏa!” Hứa Thanh trầm ngâm, mặt khác hắn còn biết được một điều, đó là một khi hắn trấn áp 120 đạo hồn, có thể khiến chúng nó hóa thành tồn tại giống như khí linh, khiến cho Pháp Thuyền của bản thân lập tức tấn thăng lên Pháp Hạm.

Uy lực càng thêm phóng đại.

"Đến lúc đó, nếu vẫn không cách nào mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, ta cũng không cần nhất định phải đạt tới cực hạn của mọi chuyện, mà có thể trực tiếp mở Thiên Cung tấn cấp lên Kim Đan."

Hứa Thanh hạ quyết tâm và muốn đứng dậy rời khỏi, nhưng hắn vừa đưa mắt nhìn qua, đôi mắt đã rơi vào trong hồ nước huyết sắc ở trung tâm, rơi vào trên cây thiên đinh cực lớn cùng với đầu yêu xà phía trên.

Nhìn vào thiên đinh, Hứa Thanh mơ hồ cảm nhận thấy bên trên tản mát ra một luồng lực lượng kinh khủng, dựa theo lịch sử mà hắn biết, cây cái đinh này là do Huyền U Cổ Hoàng tiện tay luyện hóa ngũ hành mà thành.

Hắn không cách nào tưởng tượng ra đó là trình độ tu vi như thế nào mới có thể tiện tay trảo một cái, liền luyện hóa ra một cây đinh kinh tâm động phách, có thể trấn áp yêu xà Quy Khư đệ nhị cảnh 10 vạn năm.

Mà sau khi yêu xà khô héo, cây đinh này lại vẫn có thể cắm xuống, tồn tại như cũ.

"Không biết lúc nào ta mới có thể làm được như thế." Tâm thần Hứa Thanh dấy lên từng gợn sóng, đưa mắt nhìn thiên đinh, trong lúc mơ hồ hắn có một loại cảm giác như nhìn thấy một đao Thái Thương.

Thời gian dần qua, trong mắt của hắn bỗng lộ ra quang mang kỳ dị, thử vẽ cây đinh kia vào vào bên trong tâm thần của mình.

Lần đầu tiên hắn làm như vậy, là khi ở trong đạo miếu trong cấm khu ở doanh địa thập hoang giả.

Chỉ là cấp độ của cây thiên đinh này rất cao, Hứa Thanh không thuận lợi phác hoạ nó ra cho lắm, hình như bộ dạng của cây đinh này khiến cho người khác rất khó nhớ kỹ, xung quanh nó giống như có một cỗ đạo vận quấy nhiễu bảo vệ vậy.

Cho đến khi thời gian ở lại trong địa phương tạo hóa này đã đạt đến cực hạn, Hứa Thanh cũng chỉ miễn cưỡng vẽ ra vài đường nét mơ hồ của nó vào trong tâm thần mà thôi.

Hắn còn cần phải không ngừng vẽ, có lẽ như thế mới có thể có một tia khả năng, giống như khi hắn cảm ngộ một đao Thái Thương lúc trước, dần dần mới có thể thể hiện được nó ra ngoài.

Về phần có thể thành công hay không, Hứa Thanh cũng không biết.

Chẳng qua hắn cảm thấy cây thiên đinh này ẩn chứa một đạo ý cảnh vô cùng kinh người, cái ý cảnh này rất là kinh khủng, nếu như hắn có thể thể hiện ra, vậy trên mặt sát phạt nhất định sẽ vô cùng đáng sợ.

"Đáng tiếc, nếu như có thể mỗi ngày đều tới chỗ này để cảm thụ nó, vậy thì khả năng thành công có sẽ càng lớn hơn." Hứa Thanh có chút tiếc nuối, một khắc đứng dậy thì trước mặt hắn liền xuất hiện một cái vòng xoáy.

Giống như không cho hắn cự tuyệt, vòng xoáy vừa xuất hiện liền trực tiếp tràn ra hấp lực, lập tức bao phủ thân ảnh của hắn, cùng bị vòng xoáy bao phủ còn có đội trưởng xa xa luôn thủy chung nhìn chằm chằm vào cái răng yêu xà cùng với Ngô Kiếm Vu vẻ mặt phiền muộn.

Thân ảnh ba người nháy mắt tan biến, lúc xuất hiện đã ở bên ngoài địa phương tạo hóa của Huyền U tông.

Khi đi vào cảm xúc ba người đều khác nhau, Hứa Thanh cảm thấy phức tạp vì Tử Huyền Thượng Tiên đến gần, Ngô Kiếm Vu thì chờ mong được chiêm ngưỡng di tích của Huyền U, đội trưởng thì cảm khái Tử Huyền Thượng Tiên tới chậm.

Mà khi đi ra thì cảm xúc của ba người bọn hắn lại tương tự như nhau, đa số đều là tiếc nuối.

Hứa Thanh tiếc nuối thời gian quá ngắn, không cách nào trường kỳ cảm ngộ cây đinh kia, Ngô Kiếm Vu tiếc nuối là mình còn chưa có hoàn toàn đã ghiền, gã muốn đến đây lần nữa nhưng linh thạch cần trả quá cao.

Về phần đội trưởng, y tiếc nuối cái răng nanh kia tạm thời còn không phải là của mình.

Cứ như vậy ba người mang theo tiếc nuối, riêng mình thở dài rời khỏi Huyền U tông.

Nhưng khi hạ sơn, bên trong ngọc giản truyền âm của Hứa Thanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều tin nhắn, hắn ngạc nhiên mở ra, sau khi nhìn qua thì sắc mặt lập tức trầm xuống, vẻ nghiêm túc lập tức xuất hiện trên người Hứa Thanh.

Những tin tức gửi đến đều là về Thánh Quân Tử đã xuất quan, muốn thách thức Hứa Thanh, thời gian là hai ngày trước, địa điểm không phải là Lăng Vân Kiếm tông cũng không phải là Thất Huyết Đồng, mà là một đại phương cách nơi này không xa.

Chỗ đó tên là Đạo Huyền Sơn, thuộc về phạm vi thế lực của Huyền U tông, là một trong bốn cái đạo tràng của Liên Minh Bát Tông.

Ngày bình thường sẽ có cường giả Liên Minh Bát Tông thỉnh thoảng đi vào trong đó giảng đạo.

Xem xong ngọc giản truyền âm, ánh mắt Hứa Thanh trở nên lạnh như băng và khí tức lăng lệ ác liệt, đồng thời trong lòng cũng hiện lên sát ý.

Thánh Quân Tử là kình địch mạnh nhất mà hắn gặp phải từ lúc tu hành đến nay, cũng là trận chiến chiến gian nan nhất của hắn.

Đội trưởng cũng nhận được tin nhắn bên ngoài, sau khi xem xét bỗng nhiên nở nụ cười.

“Tiểu Thanh, tên Thánh Quân Tử này hẳn là đã đột phá đến năm đoàn mệnh hỏa, cần sư huynh hỗ trợ hay không?”

“Đa tạ sư huynh, ta có thể khiến cho gã thất bại một lần, thì có thể khiến cho gã thất bại lần thứ hai.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau khi tính toán thời gian, dứt khoát cải biến phương hướng, đi về phía Đạo Huyền Sơn.

Thánh Quân Tử muốn sinh tử chiến với Hứa Thanh, Hứa Thanh tương tự cũng muốn như vậy, bây giờ hắn đã biết phương thức khiến cho công pháp Hoàng cấp tiến giai nhanh nhất, chính là thôn phệ tinh khí thần chi huyết của người tu luyện công pháp Hoàng cấp.

Thế nên hắn cũng luôn mang theo một khát vọng tiêu diệt Diệt Mông của Thánh Quân Tử, Hứa Thanh bay thẳng đến Đạo Huyền Sơn, đội trưởng cũng đi theo phía sau.

Chương 651: Ai dám tranh phong (2)

Về phần Ngô Kiếm Vu, mắt thấy xảy ra chuyện lớn như thế thì nhiên sẽ không rời khỏi, cho nên rất nhanh ba người liền đã đến Đạo Huyền Sơn.

Đây là một ngọn núi thấp, bên trên đỉnh núi có một tòa đạo tràng rất đại khí.

Thanh ngọc làm nền, khắc thêm bạch nham, cả tòa đạo tràng tràn ngập trận pháp và lực lượng cấm chế, đồng thời bên trong đạo tràng còn có đạo đàn cực lớn, ba cây hương lớn đại biểu Thiên Địa Nhân được thắp hương ngày đêm, khiến cho hương khói trong đại tràng ngút trời không tan.

Lúc Hứa Thanh đến đã là hoàng hôn, dưới ánh nắng chiều chiếu rọi, thoạt nhìn cả tòa đạo tràng trên núi tràn đầy một vẻ huyền diệu.

Bên trong cũng có không ít người đang ngồi, khi không có cường giả liên minh tới giảng đạo, nơi này cũng là một địa phương tu hành, cũng có thể làm nơi để cho đệ tử so tài.

Hứa Thanh vừa xuất hiện thì lập tức khiến cho đệ tử liên minh bốn phía xôn xao, Thách Quân Tử vừa xuất quan liền thách thức Hứa Thanh, nhưng hai ngày sau Hứa Thanh vẫn không đáp lại, việc này hiển nhiên đã dẫn tới không ít tông môn bàn luận ra vào.

Ngay khi đến chỗ này, Hứa Thanh liền khoanh chân ngồi xuống, sau đó suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Vân Kiếm tông xa xa, hội tụ pháp lực trong cơ thể về phía yết hầu, sau đó truyền ra một âm thanh giống như sấm rền.

“Thánh Quân Tử, không cần đợi ngày mai, ngươi muốn chiến, ngay lúc này liền tới đây chiến!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, âm thanh lập tức vang vọng truyền khắp bốn phương, như thiên lôi cuồn cuộn đánh xuống, nổ vang cả nửa liên minh, đồng thời cũng truyền vào bên trong Lăng Vân Kiếm tông.

Trong nháy mắt tiếp theo, bên trong Lăng Vân Kiếm tông lập tức có một đạo huyết quang phóng thẳng lên trời, khiến cho bầu trời biến sắc, ánh nắng chiều biến thành rặng mây đỏ, huyết quang đầy trời, Thánh Quân Tử mặc một bộ trường bào màu vàng, chắp tay sau lưng, biến thành một đạo cầu vồng rít gào bay về phía Đạo Huyền Sơn.

Trong đạo cầu vồng, Thánh Quân Tử tóc đen bay múa, trường bào màu vàng bị rặng mây đỏ trên bầu trời chiếu vào, khiến cho cả người gã tràn ngập sát khí vô tận, dung nhan vốn cũng tuyệt thế cũng bởi vì con mắt phải biến thành đen nhánh, làm cho người ta nhìn vào liền có một loại cảm giác quái dị, vẻ đẹp trước đó đã hoàn toàn mất đi, chỉ còn dư lại vẻ quỷ dị.

Nhất là trên người của gã còn tràn đầy oán khí, gã vừa khuếch tán khí tức ra ngoài, bốn phía liền trở nên âm hàn, những nơi đi qua, mây đỏ áp đỉnh trên bầu trời hóa thành một cái miệng lớn dính máu như muốn thôn thiên phệ địa, nuốt hết hết thảy.

Còn có năm đoàn mệnh hỏa trong cơ thể, tất cả biến ảo hiện ra bên ngoài, vờn quanh bản thân khiến cho hỏa diễm tản ra, toàn bộ bầu trời như bị lửa đốt cháy, như lửa cháy trên đồng cỏ, thanh thế và thái độ vô cùng hống hách!

Hầu như ngay khi thân ảnh Thánh Quân Tử bay ra, tâm thần của đệ tử các tông trong liên minh cũng lập tức chấn động, từ bốn phương tám hướng bay lên không trung, bay thẳng đến Đạo Huyền Sơn.

Thật sự là đối với đệ tử Liên Minh Bát Tông thế hệ này mà nói, một trận chiến này rất đáng xem.

Đây là cuộc chiến của hai vị thiên kiêu trước sau của liên minh, nhất là tất cả mọi người đều biết rõ, giữa hai người này còn có mối thù đoạt mệnh đăng, thậm chí Thánh Quân Tử còn thiếu chút nữa là tử vong.

Mà Hứa Thanh sau khi chiếm được mệnh đăng của Thánh Quân Tử, gần như là đã giẫm lên danh khí quá khứ của Thánh Quân Tử mà đi, một bước lên trời.

Có thể tưởng tượng, đây là một trận tranh đấu có một không hai.

Thậm chí lão tổ và các cường giả trong liên minh cũng đều mở mắt ra, nhìn tới phía Đạo Huyền Sơn.

Hứa Thanh ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh nhìn qua đám mây lửa đang gào thét từ trên bầu trời Lăng Vân Kiếm tông mà đến, trong mắt cũng bao hàm phần phật sát ý.

Trong nháy mắt tiếp theo thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động, một màn Phượng chứ Long tường* hình thành, hỏa thiêu mang theo khí thế vạn quân từ trên bầu trời tới gần, hóa thành một thân ảnh màu vàng rơi vào trên Đạo Huyền Sơn, xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh!

(*Phượng chứ Long tường: Phượng chứ là Phượng bay vút lên, Long tường là Long bay lượn vòng)

Giữa hai người là ba cây hương trên đạo đàn Thiên Địa Nhân, dưới màn sương khói lượn lờ, ánh mắt của bọn họ ngay lập tức va chạm với nhau.

Không chút kiêng dè, cả hai đều vô cùng lăng lệ ác liệt.

Giờ khắc này nơi đây lập tức được vạn chúng chú mục, có thể nhìn thấy bốn phía không ngừng có từng đạo cầu vồng từ trên trời giáng xuống, nhưng những đạo cầu vồng này không dám bước xuống núi mà dừng lại ở giữa không trung, hết sức chăm chú quan sát bên trong đạo tràng.

Tu sĩ đang ở trên Đạo Huyền Sơn đều nhanh chóng thối lui, đội trưởng và Ngô Kiếm Vu cũng như thế, bây giờ nơi đây chính là đấu tràng của Hứa Thanh và Thánh Quân Tử, người bên ngoài không tiện đến gần.

“Hứa Thanh!”

Từ khi đến, trong mắt của Thánh Quân Tử chỉ có thân ảnh của một mình Hứa Thanh.

Gã nhìn Hứa Thanh, trong đầu nhịn không được mà hiện ra những đau khổ và hành hạ mà mình phải trải qua trong khoảng thời gian này, thần sắc chậm rãi lộ ra sự điên cuồng mãnh liệt, trong mắt hiện ra cừu hận vô tận.

Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn qua Thánh Quân Tử, lại ngó đám người đang chú ý chung quanh, không nói chuyện mà bắt đầu phân tích lợi hại từ bố cục bốn phía đối với mình.

“Người ở đây nhiều, không tiện trắng trợn sử dụng Hạ Cửu Tuyền.”

“Lăng Vân lão tổ nhất định cũng sẽ chú ý tới nơi này, muốn chém giết Thánh Quân Tử, sẽ rất khó khăn.”

“Thôn phệ con Diệt Mông kia cũng sẽ càng khó khăn hơn.”

“Mà bí mật trên người ta cũng không ít, phải cân nhắc xem nên lộ ra mấy tầng bí mật trong trận chiến này…”

“Nhưng mà nhiều người chú ý như vậy, cũng không phải là tai hại với ta, có thể từ từ tính kế từ tính cách của Thánh Quân Tử, từng bước suy yếu khả năng cứu mạng của gã, kém nhất cũng phải gia tăng xác xuất có thể thôn phệ được Diệt Mông lên!”

Hứa Thanh nhanh chóng phán đoán trong đầu, tính cách của hắn chính là như thế, thời điểm chiến đấu có thể động thủ sẽ tuyệt không dễ dàng mở miệng, cho dù có thật sự nói ra, phần lớn cũng đều là vì chiến thuật, như lúc này Hứa Thanh bỗng nhàn nhạt mở miệng.

“Thánh Quân Tử, đây là hai kiện bảo vệ tính mạng duy nhất trên người ta.”

Nói xong, Hứa Thanh lấy ra hai tấm Vô Tự Truyện Tống Phù, không chút do dự ném ở một bên, một bước đá văng ra, hai tấm Vô Tự Truyện Tống Phù tức khắc bị đá đến bên ngoài đạo tràng.

Mà hành động này của Hứa Thanh cũng khiến cho bốn phía lập tức trở nên xôn xao.

Mặc dù hành động này không lớn, nhưng bên trong lại ẩn chứa một sự kiên quyết cực kỳ, hiển nhiên Thánh Quân Tử đối diện cũng không ngờ là Hứa Thanh sẽ lại làm như thế.

Trong sự chú ý của vô số người ở bốn phía, Thánh Quân Tử lập tức cười lạnh một tiếng, trực tiếp lấy ra một khối ngọc giản, ném ở một bên.

Nhìn lực lượng nhu hòa mà khối ngọc giản kia tràn ra, có thể biết được đây chính là vật bảo vệ tính mạng.

Mà ngay khi song phương nhìn như ném đi vật bảo vệ tính mạng, Hứa Thanh và Thánh Quân Tử đồng thời chuyển động.

Âm thanh nổ vang lập tức bộc phát.

Thanh thế to lớn vô bờ!

Thế không thể cản!

Chương 652: Xưa đâu bằng nay (1)

Người ở bên ngoài nhìn vào, sẽ thấy đây là cuộc chiến của ba đoàn mệnh hỏa đánh với năm đoàn mệnh hỏa.

Người phía trước có hai ngọn mệnh đăng bên người, khí thế động trời, người sau là năm đoàn mệnh hỏa đại viên mãn hiếm thấy, khí thôn sơn hà.

Cả hai cũng đều có công pháp Hoàng cấp gia thân, chiến lực hầu như là tương đối.

Khác biệt chính là hai ngọn mệnh đăng trên đầu Hứa Thanh có thể gia trì lẫn nhau, mà sau khi hắn đánh một trận cùng với Tư Mã Như, cái lợi thế này cũng đã bị người bên ngoài thăm dò ra được, dẫu sao thì tu sĩ trong liên minh vô cùng đông đảo, chắc chắn sẽ có không ít người thông minh, sau khi hắn chiến một trận thì bọn họ liền có thể suy diễn và phân tích ra mấu chốt trong đó.

Cho nên tạm thời xem ra thì chiến lực của Hứa Thanh mạnh hơn Thánh Quân Tử, nhưng hiển nhiên Thánh Quân Tử dám buông lời tuyên chiến với Hứa Thanh, nhất định sẽ có chỗ dự tính trước, đây cũng là chỗ khiến cho những khán giả quan sát bốn phía cảm thấy hứng thú.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Hứa Thanh và Thánh Quân Tử va chạm cùng nhau ở trong Đạo Huyền Sơn, trong khoảng thời gian ngắn, long uy hổ chấn, hỏa khí ngút trời, song phương nhanh chóng tiếp cận, dùng nhanh đánh nhanh.

Dưới chiến lực của riêng từng người, cả hai đều sử dụng tốc độ nhanh đến mức tận cùng, âm thanh nổ vang như gõ chuông kích đá không ngừng vang vọng.

Chỉ trong chốc lát bọn họ đã va chạm với nhau hơn trăm lần, từng quyền đụng chạm, cả hai đều cũng không có chút né tránh, khiến cho cả Đạo Huyền Sơn lay động, sấm sét xuất hiển, từng đạo tia chớp từ chỗ hai người giao chiến kích xạ khắp bốn phương.

Lúc này Hứa Thanh cũng dùng Hạ Cửu Tuyền, nhưng hắn chỉ dùng tám quyền, không xuất ra quyền thứ chín, hắn đang đợi một cơ hội.

Rất nhanh thân thể Thánh Quân Tử chấn động, cuối cùng có chút không địch lại, thân thể hơi lui về phía sau, Hứa Thanh đứng trên không trung, tóc dài phấp phới nheo mắt lại, hắn ẩn giấu lực lượng một đoàn mệnh hỏa, bởi vì Hứa Thanh rất rõ ràng mấu chốt của trận chiến này không phải là trấn giết Thánh Quân Tử, mà là xử lý như thế nào sau khi đối phương thất bại, để cho người cứu viện không kịp ứng cứu.

Ít nhất, cũng phải khiến cho người đó không kịp ngăn cản hắn thôn phệ Diệt Mông của Thánh Quân Tử.

Muốn làm được điểm này thì phải xuất kỳ bất ý, xuất ra một chiêu không kịp trở tay.

Mà nếu như ngay từ đầu đã làm như vậy thì hiển nhiên là không thể được, đại khái là Thánh Quân Tử sẽ được người cứu đi, hắn cũng sẽ không thôn phệ được Diệt Mông, cho nên Hứa Thanh đang quan sát, muốn xác định lá bài tẩy của Thánh Quân Tử, đồng thời cũng đang dò xét bốn phía, xem người nào có thể sẽ xuất hiện cứu viện.

Về phần át chủ bài của Thánh Quân Tử thì Hứa Thanh cũng không rõ ràng cho lắm, hắn chỉ mơ hồ cảm nhận được khí tức Kim Ô trên người Thánh Quân Tử, vì vậy nhiều lần nhìn tới con mắt phải trống rỗng đen nhánh của gã.

Mà Ảnh Tử cũng đang âm thầm tản ra, chất độc cũng là như vậy, đồng thời ngay khi vừa ra tay, Hứa Thanh cũng đã nhìn ra chỗ bất đồng của Thánh Quân Tử so với lần trước, đó chính là tốc độ.

Tốc độ của đối phương, nhanh hơn rất nhiều so với trước kia.

Nhưng lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, thân thể Thánh Quân Tử bị đánh bay ra phía sau, hung hăng đạp mạnh trên mặt đất, tốc độ vốn đã kinh người lại lần nữa tăng lên, phá không lao đến dấy lên âm thanh bén nhọn.

Phía sau Thánh Quân Tử biến ảo lộ ra Diệt Mông thân xanh đuôi đỏ, nó vừa xuất hiện liền gáo thét về phía Hứa Thanh, chiến lực của Thánh Quân Tử cũng theo đó mà tăng lên, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Sắc mặt Hứa Thanh âm lãnh, Kim Ô cũng đồng dạng biến ảo hiện ra ở phía sau, tiếng nổ vang vọng, cả hai lần nữa va chạm vào với nhau, hai cái ô trên đỉnh đầu Hứa Thanh cũng hiển lộ ra, gia trì phòng hộ cho hắn, khiến cho mỗi một quyền của Thánh Quân Tử đều phải thừa nhận lực phản chấn kinh người.

Đối với Thánh Quân Tử mà nói, thứ khiến gã thống khổ không phải lực phản chấn, mà là sự khó chịu trong lòng.

Bởi vì cái loại cảm giác này, trước kia bất cứ ai giao chiến cùng gã đều sẽ phải nhận lấy, nhưng giờ phút này lại đảo ngược, mắt thấy mệnh đăng của mình đang ở trên đầu Hứa Thanh, Hứa Thanh còn dùng nó để đối phó chính mình, trong mắt của Thánh Quân Tử lập tức tràn ngập tơ máu, gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp cắn vào chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi.

"Quỷ Y Chúng, phong thân hồn, Hóa Tâm Kiếm, diệt càn khôn."

Ngụm máu tươi vừa ra, lập tức hóa thành một kiện áo bào huyết sắc, tương tự với pháp thuật lần trước đánh cùng Hứa Thanh, nhưng lại có biến hóa mới, cái áo bào huyết sắc này không tới quấn quanh Hứa Thanh nữa, mà tự tan vỡ ra hóa thành vô số mảnh vỡ.

Từng mảnh vỡ đều là một kiện phi kiếm huyết sắc, tất cả hội tụ cùng một chỗ, rập rạp vô số rất là kinh người, sau đó liền hóa thành huyết phong, phóng thẳng đến phía Hứa Thanh.

Với tư cách là người từng sở hữu mệnh đăng, Thánh Quân Tử hiểu rất rõ nhược điểm của ngọn mệnh đăng bảy màu kia.

Đó chính là khi nhận phải oanh kích diện rộng, trong khi lớp phòng hộ của mệnh đăng không ngừng vặn vẹo, lớp phòng hộ này sẽ xuất hiện sơ hở, gã chưa bao giờ nói việc này với bất luận kẻ nào, cũng không nghĩ tới một ngày, sẽ bị chính mình cầm ra để đối phó mệnh đăng của mình.

Mà lúc này trong tiếng nổ vang, tuy phần lớn những thanh phi kiếm này đều bị ngăn cản ở bên ngoài, nhưng số lượng quá nhiều không thể đếm hết được, vẫn có một ít hình như có thể phá tan lớp phòng hộ từ mệnh đăng của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, thân thể nhoáng một cái tránh đi, tay phải giơ lên đấm thẳng một quyền về phía Thánh Quân Tử, sát cơ mãnh liệt bộc phát, mơ hồ ẩn chứa một chiêu Hạ Cửu Tuyền, đồng thời cũng chia ra một bộ phận lực chú ý quan sát bốn phía.

Trong thời gian ngắn Hứa Thanh liền cảm nhận được chấn động truyền đến từ bên ngoài Đạo Huyền Sơn, hắn không chần chờ chút nào mà tản đi lực lượng Cửu Tuyền.

Mà tốc độ của Thánh Quân Tử cũng rất kinh người, lập tức tránh đi.

Cùng lúc đó ngoài Đạo Huyền Sơn, gương mặt Huyết Luyện Tử hiện ra trên bầu trời, hừ lạnh một tiếng về một chỗ bầu trời khác.

Nơi ánh mắt liếc tới, Lăng Vân lão tổ với sắc mặt âm trầm lộ ra, hai người nhìn nhau đều tỏ vẻ bất thiện.

“Quy củ chính là quy củ, người phá hư quy củ cũng bị trừng phạt.” Huyết Luyện Tử chậm rãi mở miệng.

Lăng Vân lão tổ không nói chuyện.

Hứa Thanh nheo mắt lại nhìn qua hết thảy, hắn biết lúc trước mình dò xét không sai, Thánh Quân Tử đang rút lui cũng cười lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên giơ tay phải lên, ba đạo kiếm quang lập tức cùng nhau tràn ra.

Một đạo thăng thiên, hóa thành Huyền Thiên Huyết Sát kiếm, từ trên trời giáng xuống, dựng thẳng mũi kiếm đâm về phía thiên linh của Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra kỳ mang, hắn đồng dạng đã gặp qua một chiêu này, nhưng giờ phút này đã khác biệt với lúc trước, bây giờ hắn cũng đã có pháp thuật, vì vậy liền giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, sau đó bỗng nhiên vung lên.

Chương 653: Xưa đâu bằng nay (2)

Trong chốc lát bốn phía quanh Hứa Thanh lập tức nồng đậm hơi nước, hết thảy mọi thứ bỗng trở nên mông lung, một mảnh biển khơi mênh mông màu xanh trực tiếp hình thành ngay ở chung quanh người hắn, nếu so Đạo Huyền Sơn cùng với mảnh biển khơi này, nó liền tựa như là một cự sơn trên biển vậy, mà hai người trên cái cự sơn này tựa như là con sâu cái kiến.

Từ đó cũng có thể thấy được mảnh biển vừa hình thành này rộng lớn mênh mông thế nào, mà ở trên cũng có từng đợt sóng biển màu xanh trắng động trời, hình như có sóng thần hội tụ, hình thành luồng sóng thần thứ nhất, trực tiếp ầm ầm đập về phía Huyền Thiên Huyết Sát Kiếm trên bầu trời!

Bọt nước thôn thiên, huyết kiếm nổ vang.

Không đợi mọi thứ kết thúc, đạo kiếm quang thứ hai xuất hiện.

Kiếm này quét ngang, hóa thành Đãng Hồn Trấn Ma Kiếm, như gió thu cuốn hết lá vàng, bỗng nhiên chém về phía Hứa Thanh.

Hai tay Hứa Thanh khẽ múa, sóng biển dưới thân lập tức cuộn mình, đột ngột phun lên từ mặt đất tạo thành cơn sóng thứ hai, va chạm cùng với Đãng Hồn Trấn Ma Kiếm đang quét ngang mà đến, âm thanh va chạm truyền ra khiến cho mây xanh triệt tiêu, thiên lay địa chấn.

Rất nhanh kiếm thứ ba của Thánh Quân Tử xuất hiện, hóa thành tám quỷ ảnh đeo kiếm, biến ảo vây quanh bốn phía quanh Hứa Thanh, tất cả đồng loạt quay người và rút kiếm chém.

Đây chính là Bắc Quỷ Vấn Thiên Kiếm.

Hai tay Hứa Thanh một trước một sau, thân hình vũ động tựa như múa Thái Cực vậy, hai tay trước sau chấn động, ba bốn năm sáu đợt sóng lập tức rít gào, đồng thời bộc phát ra ở chung quanh người hắn, bốn đạo sóng biển mỗi một đạo đều có lực lượng kinh khủng, phút chốc liền nổ vang đánh ra phía ngoài, va chạm cùng với tám kiếm quỷ kia.

Trong tiếng nổ vang, kiếm quỷ tan vỡ, sắc mặt Hứa Thanh như thường lạnh lùng nhìn Thánh Quân Tử âm trầm, lúc tới gấp rút lúc lùi nhanh chóng, hai tay nhìn như vẫn chậm chạp như cũ, nhưng thực ra thì tốc độ vung vẩy cực nhanh, mà trong khi hai tay vung vẩy, thân thể cũng liên tiếp bước về phía trước năm bước.

Mỗi một bước hạ xuống, đều có một đạo sóng biển ngập trời dựng lên.

Sau năm bước, năm tầng sóng biển đợt sau kinh người hơn đợt trước hình thành chung quanh hắn, sau đó liền tạo thành trọng kích ập về phía Thánh Quân Tử, xa xa nhìn qua tựa như nước biển ngập đầy Đạo Huyền Sơn, vô cùng khí thế.

Hô hấp của Thánh Quân Tử trở nên dồn dập, gã cảm thấy một trận chiến này hoàn toàn khác biệt với trận chiến lần trước của hai người, điểm yếu của Hứa Thanh lúc đó chính là thiếu thốn pháp thuật, nhưng hôm nay đối phương đã bổ sung điểm yếu, uy lực lại còn không hề tầm thường.

Nhưng đáy lòng của gã vẫn không chịu bỏ qua, sát cơ vẫn nồng đậm như cũ, ngay khi năm đợt sóng oanh kích ập tới, Thánh Quân Tử gầm nhẹ một tiếng, lấy ra một vật phẩm từ trên người, chính là một cái ngón tay hư thối.

Vừa nhìn qua liền biết ngón tay này có lai lịch khó lường, từ phía trên còn tràn ra khí tức âm u quỷ dị, mơ hồ có thể thấy cảm thấy được ở trên tràn ngập vô số phù văn đang chạy, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng tà ác.

Đây là…nguyền rủa!

Là nguyền rủa của đệ đệ gã, dưới sự tra tấn giày vò từ kịch độc của Hứa Thanh, bị gã mượn nhờ lực lượng Kim Ô luyện chế, hội tụ vào trên cái xương ngón tay này, biến thành lợi khí của bản thân.

Ngay khi xuất ra, Thánh Quân Tử cũng không hề chần chờ chút nào mà trực tiếp ném ra, trong thời gian ngắn ngón tay này liền đụng chạm cùng nước biển, nháy mắt toái diệt hóa thành một mảnh chất lỏng đen nhánh, ô nhiễm nhanh chóng lan tràn, khiến cho toàn bộ biển khơi trong nhanh chóng biến thành màu đen.

Bên trong còn có một mùi tanh hôi không ngừng tản ra, biển khơi vốn dĩ màu xanh, không những lập tức biến thành biển đen mà còn hóa thành biển hư thối, bên trong còn xuất hiện vô số cánh tay với mặt quỷ, khiến cho toàn bộ biển khơi xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, thậm chí còn có bọt nước cuốn ngược lại như muốn phản chấn.

Mà Thánh Quân Tử vì một trận đánh lúc trước cùng Hứa Thanh, chỉ thấy Hứa Thanh sử dụng Ảnh Tử che đậy một đạo pháp khiếu của mình, cho nên lần này gã đã trọng điểm đề phòng một màn che đậy pháp khiếu cùng với loại độc kỳ dị kia của Hứa Thanh, mà gia trì của tổ phụ cũng được đặt ở trong phạm vi này.

Cho nên, gã cũng không biết được lực lượng chân chính của Ảnh Tử.

Đây cũng chính là chỗ tốt của việc che giấu bản thân.

Giờ phút này những thứ quỷ dị sinh ra trong nước biển kia vừa muốn cắn trả, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, theo Hứa Thanh lạnh lẽo đưa mắt nhìn qua, toàn thân những thứ quỷ dị kia lập tức chấn động, phát ra âm thanh bén nhọn nhao nhao chạy ra phía ngoài, kẻ sau tiếp kẻ trước, rời khỏi biển khơi.

Hầu như ngay khi chúng nó tứ tán muốn thoát đi, Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng và đột nhiên giơ tay phải lên, một kiện Thiên Đao trực tiếp huyễn hóa ra ở trên đỉnh đầu, Thiên Đao màu tím, toàn thân vô cùng chân thật, mà cũng không phải chỉ có một kiện xuất hiện, lấy lực lượng tu vi của Hứa Thanh bây giờ, một hơi có thể hiện ra bảy thanh Thiên Đao.

Hứa Thanh đã cảm ngộ hai đao Thái Thương, uy lực có giới hạn nhưng pháp lực của hắn hùng hậu, có thể khiến hắn một hơi hình thành nhiều thanh Thiên Đao, dùng phương thức điệp gia để gia tăng uy lực của nó, giống như một trận đánh cùng Tư Mã Như vậy, chính là như thế.

Theo Thiên Đao xuất hiện, theo Hứa Thanh phất tay, bảy thanh Thiên Đao liền nổ vang chém về phía Thánh Quân Tử, những nơi nó đi qua phong vân biến sắc, từng đạo sát khí xoay quanh bốn phương sau đó trực tiếp rơi vào trên người Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử chợt tránh không kịp, thân thể nổ ầm bị đánh bay ngược lại, bị bảy thanh Thiên Đao chém từng phát tới, toàn thân lập tức xuất hiện từng đạo vết thương khổng lồ, sâu thấy cả xương.

Một đạo sâu nhất, chỉ cách một chút nữa là trảm đoạn cả phần eo.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một màn quỷ dị xuất hiện.

Bên trong mắt phải đen nhánh của Thánh Quân Tử đột nhiên xuất hiện hư ảnh Kim Ô, hư ảnh này kêu lên một tiếng Hi..i…iiii, một luồng sinh cơ kinh người bộc phát, dung nhập vào trong cơ thể Thánh Quân Tử, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thương thế toàn thân của gã nháy mắt khôi phục, coi như là tổn thương ở phần eo cũng là như thế.

Một màn này khiến cho từng người quan sát ở bốn phía trợn mắt há hốc mồm, tâm thần chấn động, bởi vì hai người này ra tay, căn bản không phải là Trúc Cơ, càng giống như là Kim Đan hơn.

Thánh Quân Tử quay ngược thân ảnh lại, lông tóc không tổn hao gì, nhe răng cười nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ta phải đa tạ ngươi, chính người khiến cho ta có được thân thể không chết này, ta sẽ báo đáp ngươi thật tốt.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhàn nhạt mở miệng, nói ra câu nói đầu tiên trong lần giao chiến này.

“Ngươi vẫn om sòm giống như lúc trước, nói nhảm hết lần này đến lần khác.”

Hứa Thanh cũng không có quá nhiều giật mình, mặc dù cũng ngoài ý muốn thế nhưng cũng nằm trong dự liệu của hắn, giờ phút này hắn cũng đã nhìn ra, đây chính là lá bài tẩy của Thánh Quân Tử.

Cùng lúc đó, chúng tu sĩ liên minh chú ý đến một trận chiến này cũng đều nhanh chóng ngóng nhìn về phía Hứa Thanh, lúc này bọn họ cũng đã nhìn ra được tính cách của Hứa Thanh, đó chính là cực kiệm lời trong lúc chiến đấu.

Loại tính cách có thể động thủ liền không mở miệng này, khiến cho tất cả mọi người đều cảm nhận được thực chất tàn nhẫn bên trong Hứa Thanh.

Đỉnh núi Huyền U tông, Tử Huyền Thượng Tiên vừa uống bát canh hạt sen Bách Hoa Triêu Lộ, vừa nhìn một trận chiến này, sau khi thấy Hứa Thanh thì nàng liền khẽ cười một tiếng.

“Mặc dù sát khí nặng, nội tâm không thể nào có ánh sáng, không phải là người mà ta muốn tìm, nhưng cuối cùng cũng là một tiểu tử thú vị, chủ yếu là rất tuấn tú, không giống Thánh Quân Tử, từ khi còn bé đã là quái thai liên thể thôn phệ lẫn nhau, nhìn liền chán ghét.”

Chương 654: Ánh sáng! (1)

Sau khi nghe xong lời của Hứa Thanh, lại nhìn biểu cảm bình tĩnh của hắn, sắc mặt của Thánh Quân Tử lập tức trở nên khó coi, sát cơ trong mắt càng trở nên đậm đặc hơn.

Gã chán ghét Hứa Thanh, cực kỳ chán ghét.

Mà thứ làm gã chán ghét nhất, đó chính là Hứa Thanh rõ ràng cũng giết chóc vô số giống như gã, thậm chí còn chuyên môn sử dụng một vài phương pháp hạ lưu như dùng độc, hay phương pháp tà ác dùng để che đậy pháp khiếu của gã.

Nhưng hết lần này tới lần khác, một người như vậy, thế mà sau khi mở Huyền Linh Vĩnh Ý Môn ra, bên trong lại tràn ra ánh sáng.

Đối với Thánh Quân Tử mà nói, đây chính là một cú đả kích cực lớn, gần như phá vỡ tâm thần của gã.

Gã cảm thấy mình mới là quang minh, cái tên Thánh Quân của gã cũng là như vậy mà có.

Nhưng đáp án lại cực kỳ châm chọc, khi gã mở ra Huyền Linh Vĩnh Ý Môn, thứ xuất hiện lại là một cái đầu lưỡi mang theo chất nhầy tanh hôi vô cùng ghê tởm.

Cho nên ngày ấy khi thấy ánh sáng tràn ra từ trong cánh cửa, gã liền cảm thấy hoang đường đến mức không cách nào tiếp nhận, mà nội tâm gã cũng đồng thời tràn đầy chán ghét đối với Hứa Thanh.

Lúc này, sau khi nghe được lời nói của Hứa Thanh, gã lại càng cảm thấy chán ghét mãnh liệt hơn nữa, sát cơ trong mắt bộc phát, năm đoàn mệnh hỏa trong cơ thể bốc lên, Diệt Mông biến ảo gào thét ở phía sau.

Lực lượng sáu đoàn mệnh hỏa ngập trời hiện lên, Kim Ô lập lòe bên trong mắt phải, cung cấp sinh cơ dồi dào cho gã.

Tất cả mọi thứ khiến cho chiến lực của gã đã đạt đến gần vô hạn bảy đoàn mệnh hỏa, đây cũng chính là lý do tại sao Thánh Quân Tử có lòng tin trấn giết Hứa Thanh.

Nhất là trong cơ thể của gã còn có đạo lạc ấn của tổ phụ, đạo lạc ấn này đã phong tỏa toàn bộ pháp khiếu trên người của gã, khiến cho ngoại lực không thể quấy nhiễu, mà sinh cơ từ Kim Ô trong mắt phải lại khiến cho gã có thể bỏ qua chất kịch độc mà gã đã từng dính phải.

Trong nhận thức của Thánh Quân Tử, tất cả bố trí thế này sẽ không thể xuất hiện vấn đề, mặc dù đã mất đi mệnh đăng, nhưng bây giờ chiến lực của gã còn cao hơn và mạnh hơn cả lúc trước.

Lúc này gã hừ lạnh một tiếng, tay phải bỗng nhiên giơ lên nhấn về phía bầu trời một cái, trong miệng gầm nhẹ.

“Ngũ Hỏa Diệu Thần Hoa!”

Hầu như ngay khi câu này truyền ra từ trong miệng Thánh Quân Tử, bên trong cơ thể của gã lập tức có năm đạo kiếm khí huyết sắc phóng ra, bay thẳng lên trời.

Năm đạo kiếm khí này, một đạo sắc bén hơn một đạo, một đạo tràn ngập tia máu vạn trượng hơn một đạo.

Nếu cẩn thận nhìn tới sẽ có thể nhìn thấy, năm đạo kiếm khí này thế mà lại chính là năm đoàn mệnh hỏa của Thánh Quân Tử!

Năm đạo kiếm khí, bay thẳng đến bầu trời.

Sau khi bay tới liền khiến cho bầu trời nổ vang, cả vùng trời bị kiếm khí nhuộm thành huyết sắc, mây mù cũng phải cuộn mình tản ra khắp nơi, phạm vi trọn vẹn ngàn trượng.

Cuối cùng năm đạo kiếm khí này hóa thành năm ngón tay, từ trong mây mù huyết sắc ầm ầm rơi đập xuống phía dưới.

Đầu tiên là ngón cái, sau đó ngón trỏ, tiếp theo là ngón tay giữa, cuối cùng cả năm ngón tay toàn bộ lộ ra, hướng về đại địa Đạo Huyền Sơn, trực chỉ về Hứa Thanh mà ầm ầm đánh xuống!

Bên ngoài Đạo Huyền Sơn, tất cả đệ tử nhìn thấy một màn này đều cảm thấy giật mình, thần sắc đồng loạt biến hóa.

Bọn họ cảm nhận được lực lượng đáng sợ đến từ mây mù và năm cái ngón tay kia.

Đó là trấn áp đối với Trúc Cơ, đó là sự thăng hoa khi năm đoàn mệnh hỏa viên mãn, bên trong còn ẩn chứa một cỗ chấn động cảm xúc mãnh liệt, hóa thành sát niệm, tập trung vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng lần đầu tiên thay đổi sắc mặt, không phải bởi vì chiến lực của Thánh Quân Tử, mà là do năm ngón tay trong mây mù trên bầu trời đó, hắn cảm nhận được bên trong đó có một cỗ khí tức khác biệt.

Dường như khí tức này không quan hệ cùng tu vi, bên trong có chút gì đó không nói rõ ràng được, cũng khó có thể miêu tả cụ thể.

Giống như là một ý chí nào đó.

Ngay khi Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, lúc này các cường giả thế hệ trưởng bối xem xét một trận chiến này cũng nhao nhao lộ ra thần sắc kỳ dị, nhất là lão tổ Lăng Vân Kiếm tông, lúc này trong mắt lão tràn ngập tinh quang, mở miệng cười ha hả.

“Tôn nhi của ta quả nhiên là có tư chất Cổ Hoàng, thế mà lại có thể cảm ngộ ra một tia sát cảnh khi năm đoàn mệnh hỏa viên mãn, dù chỉ có một tia, nhưng vẫn ẩn chứa ý chí, tuy còn cách ý cảnh nguyên vẹn rất xa, thế nhưng như vậy cũng đã đủ để chấn động bát phương rồi, tốt, tốt, tốt!”

Trên đỉnh núi Huyền U tông, Tử Huyền Thượng Tiên nhấp một ngụm canh hạt sen Bách Hoa Triêu Lộ, trong mắt cũng có một tia quang mang kỳ dị lóe lên.

“Tư chất đích xác phi phàm, khó trách Lăng Vân lão nhân không tiếc đại giới cũng phải cầu tới một đạo Kim Ô phân thân, cũng khó trách người sư huynh không có lợi không nhìn sẽ đồng ý việc này.”

Mà trong khi bốn phương chấn động, năm ngón tay do năm đoàn mệnh hỏa tạo thành, ẩn chứa theo ý chí cùng sát ý kinh người của Thánh Quân Tử, dần dần chụp xuống tới gần Đạo Huyền Sơn.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, đáy lòng cũng thừa nhận Thánh Quân Tử là kình địch của mình, vô luận là lúc trước hay là hiện tại, tư chất của người này quả thật rất mạnh, cũng rất kinh khủng.

Quan trọng nhất là sau khi người này bị mình cướp lấy mệnh đăng, chẳng những không hề sa sút tinh thần mà lại càng thêm lăng lệ ác liệt, đây không phải là hạng người tầm thường có thể làm được.

Hứa Thanh im lặng, chớp mắt khi năm ngón tay từ trên trời hạ xuống, hắn khẽ giơ tay phải lên chợt vung một cái, dưới chân hắn lập tức xuất hiện một đám sương mù màu đen.

Đám sương mù này nháy mắt cuộn mình, trực tiếp bao phủ Đạo Huyền Sơn, không ngừng khuếch tán về bát phương, khiến cho bốn phía Hứa Thanh như hóa thành một biển sương mù.

Phạm vi giống nhau, đều là ngàn trượng!

Phía trên là mây mù huyết sắc ngàn trượng.

Phía dưới là biển sương mù màu đen ngàn trượng.

Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, giơ tay phải chỉ một ngón về bầu trời, bên trong sương mù màu đen bỗng nhiên bộc phát ra từng đạo tia chớp, đồng thời chạy về bốn phương, trong chớp mắt, một ngón tay héo rũ đột ngột mọc lên từ bên trong đám sương mù dưới chân Hứa Thanh!

Âm thanh oanh oanh vang tận mây xanh.

Đây chính là quỷ thuật của Hứa Thanh, Huyền U Chỉ.

Mà ở trên đầu ngón tay này, có ẩn giấu một tia cảm ngộ mà Hứa Thanh thu được khi cảm ngộ thiên đinh, mặc dù hắn không hoàn toàn thành công cảm ngộ, nhưng dù chỉ ẩn chứa một tia, cũng khiến cho bên trong đạo Huyền U Chỉ này nhiều thêm một phần lăng lệ ác liệt.

Mặc dù luồng lăng lệ ác liệt này rất nhạt rất nhạt, tu sĩ tầm thường rất khó có thể phát hiện, nhưng đối với người cấp độ lão tổ mà nói, bọn họ vẫn có thể nhìn ra manh mối, vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt Lăng Vân lão tổ lập tức khó coi, Huyết Luyện Tử lại cười ha hả.

“Có chút ý tứ.” Mà Tử Huyền Thượng Tiên cũng thưởng thức một ngụm canh hạt sen, mỉm cười.

Trong chốc lát, âm thanh đinh tai nhức óc nổ vang truyền khắp bốn phương, Huyền U Chỉ của Hứa Thanh và Ngũ Hỏa Diệu Thần Hoa của Thánh Quân Tử trực tiếp va chạm vào nhau.

Từ xa nhìn lại, một màn này quả thật vô cùng lay động tâm thần người khác, năm ngón tay từ trên bầu trời huyết sắc ngàn trượng hạ xuống, phía dưới là một ngón tay ngút trời đứng giữa ngàn trượng khói đen.

Chương 655: Ánh sáng! (2)

Thanh âm va chạm vang vọng, phong vân biến sắc, thân thể Thánh Quân Tử chấn động trên bầu trời, Ngũ Hỏa Diệu Thần Hoa tan vỡ, huyết vụ ngàn trượng cuốn ngược lại, máu tươi phun ra.

Hứa Thanh cũng hô hấp dồn dập, Huyền U Chỉ cũng lập tức tan vỡ, biển sương mù màu đen cũng theo đó mà tản đi. Hứa Thanh thấy vậy liền nheo mắt lại, cất giấu một tia lạnh lẽo, cắn chót lưỡi một cái, phun ra một ngụm máu tươi và nhanh chóng lùi lại.

Thánh Quân Tử hít sâu, Kim Ô trong mắt phải phát ra ánh sáng lập lòe, tất cả thương thế khôi phục trong nháy mắt, thân thể nhoáng một cái lập tức đuổi theo, trong khi bay tới liền đưa tay phải đặt ở trước ngực, sau đó hơi kéo một cái, lập tức rút ra một thanh trường kiếm huyết sắc từ trong cơ thể.

Thanh kiếm này có một màu đỏ sậm, vừa xuất hiện liền tỏa ra từng trận khí huyết thao thiên, mang theo một cỗ mùi tanh nồng đậm, bên trong còn tràn ngập độc ý.

Mà Hứa Thanh cũng không xa lạ gì khí tức của loại độc này, đó chính là khí tức từ khỏa độc đan của hắn.

Đây là thanh kiếm được Thánh Quân Tử luyện ra trong khoảng thời gian bị chất độc từ độc đan hành hạ đau khổ, gã đã lấy máu thịt không ngừng hư thối trên người, dưới sự trợ giúp của lão tổ, sinh sôi luyện ra một thanh kiếm từ máu thịt, khi luyện chế thanh kiếm này, trong đầu của gã liền xuất hiện một cảnh tượng, đó là cảnh tượng chính tay gã cầm thanh kiếm này để trấn giết Hứa Thanh.

Sau khi rút ra huyết kiếm, sắc mặt của Thánh Quân Tử cũng trở nên vô cùng dữ tợn, Diệt Mông biến ảo ra ở phía sau, Kim Ô lập lòe bên trong mắt phải, tốc độ thoáng cái nhanh hơn lúc trước rất nhiều, trong chốc lát liền tới gần Hứa Thanh, giơ tay nhấc thanh huyết kiếm trong tay lên, hung hăng đâm về phía Hứa Thanh.

Mắt thấy mũi kiếm sẽ lập tức chui vào trong ngực Hứa Thanh.

Sắc mặt Hứa Thanh lộ ra vẻ khó coi, thân thể cấp tốc thối lui đến biên giới Đạo Huyền Sơn, sau đó lại bay lên trời, giống như muốn kéo giãn khoảng cách.

Nhưng Thánh Quân Tử vô cùng hùng hổ dọa người, tăng thêm tốc độ mà cuồng nhiệt đuổi theo.

Hứa Thanh nhanh chóng cân nhắc trong lòng, theo hắn phân tích thì lúc này vẫn chưa tới thời điểm, nếu như hắn bạo xuất thực lực vào thời khắc này, vậy thì tỷ lệ thôn phệ Diệt Mông vẫn không lớn, lại càng không cần phải nói tới việc đánh chết, hắn đang đợi một cơ hội.

Vì vậy hắn đành giơ hai tay ra bấm niệm pháp quyết, sát hỏa trong cơ thể lập tức ầm ầm bộc phát, vào thời khắc này, linh hải trong toàn bộ 119 đạo pháp khiếu bốc lên, chung quanh hắn thình lình hình thành một cỗ lực lượng kinh khủng, mệnh đăng cũng tràn ra lớp phòng hộ, toàn diện ngăn cản chống cự công kích của Thánh Quân Tử.

Âm thanh rung trời vang lên, tầng tầng phòng hộ của Hứa Thanh tan vỡ, thân thể lần nữa bị đánh lui, Thánh Quân Tử cũng không chịu nổi, dưới sự phản chấn từ Hứa Thanh thì không cách nào bảo trì tư thế tiếp tục tấn công, cần phải lui ra phía sau để tản đi lực lượng phản chấn tới từ Hứa Thanh.

Mà ngay khi gã lui ra phía sau, trong một cái chớp mắt, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, tay phải vung lên ném ra một loại phấn độc cuối cùng!

Lúc nãy hắn đã hạ trên trăm loại phấn độc tràn ngập khắp nơi đây, mà loại phấn độc cuối cùng này chính là một loại độc dẫn, theo nó tản ra thì tất cả độc nơi đây sẽ bùng nổ, dù Thánh Quân Tử có sinh cơ kinh khủng vẫn sẽ bị trúng độc của hắn.

Dù không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng khi tất cả hiệu quả của chất độc cùng nhau phát tác, sắc mặt của Thánh Quân Tử cũng lập tức biến sắc, lúc phun ra máu tươi thì toàn thân cũng đã xuất hiện dấu hiệu xanh đen, dị chất rõ ràng đã tăng lên rất nhiều.

Hứa Thanh nhoáng một cái muốn đuổi theo, nhưng Thánh Quân Tử đã cấp tốc lui ra phía sau, vì đề phòng Hứa Thanh nên gã trực tiếp ném thanh huyết kiếm trong tay ra, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay tới, huyết kiếm lập tức tự bạo hóa thành một biển máu, cuồn cuộn ập về phía Hứa Thanh.

Nhờ có một hơi trì hoãn như vậy mà Thánh Quân Tử cũng đã rút lui thành công, nhưng gã cũng phát hiện những trạng thái xấu và có một chút tổn thương không cách nào lập tức xua tán, sắc mặt lại càng khó coi, chợt phất tay, bốn phía lập tức hình thành vô số sương mù dầy đặc ngăn cản hết thảy tầm nhìn bên ngoài, sau đó liền nhanh chóng lấy ra một mảnh gỗ màu đen.

Chính là mảnh gỗ Huyền Linh Vĩnh Ý Môn được gã sử dụng lần trước ở Nam Hoàng Châu, chỉ là hình như bộ dạng của mảnh gỗ lần này lớn hơn lần trước một đoạn.

Giờ phút này sau khi gã vỗ xuống dưới một cái, mảnh gỗ đó lập tức chấn động, bên trên thình lình huyễn hóa một cánh cửa gỗ màu đen.

Cánh cửa gỗ quỷ dị màu đen vừa hiện, một luồng khí tức âm trầm lập tức bộc phát ra, nhưng người bên ngoài phần lớn đều không nhìn thấy hình dáng cụ thể của nó, đây cũng là do Thánh Quân Tử bố trí, gã vì tôn nghiêm của mình, theo bản năng không muốn người ngoài nhìn thấy đầu lưỡi thò ra từ bên trong cánh cửa.

Giờ phút này cánh cửa gỗ quỷ dị bỗng vang lên một tiếng cọt kẹt..t..tttt, một đạo khe hở mở ra, một cái đầu lưỡi vô cùng tanh hôi mang theo rất nhiều dịch nhờn, trực tiếp thò ra từ bên trong cửa rồi liếm láp phủ khắp trên người Thánh Quân Tử.

Sau khi đầu lưỡi co lại, thân thể Thánh Quân Tử chấn động mãnh liệt, toàn bộ chất độc và tác dụng xấu đều hóa thành một ngụm máu tươi bị gã phun ra ngoài.

Hứa Thanh nhìn thấy như thế bỗng nhiên xông lên, dùng tốc độ cực nhanh bay thẳng đến phía Thánh Quân Tử, trong khi bay tới liền giơ tay phải giơ lên, tu vi trong cơ thể tản ra, bốn phía biến ra tầng tầng sóng biển, mang theo khí thế kinh khủng nhanh chóng bay tới gần.

Bàn tay vung lên hạ xuống, chín lượt sóng lần nữa chồng lên nhau, hung hăng trấn đập về phía Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử nheo mắt lại, trong thời gian ngắn biểu cảm khó coi trên mặt bỗng đổi thành một nụ cười âm lãnh, gã đưa mắt nhìn qua Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, rốt cuộc ngươi đã bị ta lừa rồi.”

“Trong khoảng thời gian này, trọng điểm mà ta nhắm vào không phải là những thủ đoạn trước kia, mà dùng toàn lực để tế luyện Huyền Linh Vĩnh Ý Môn, cuối cùng bây giờ ta đã có thể khiến cho nó thể hiện ra loại năng lực thứ hai.”

“Phong!” Ánh mắt Thánh Quân Tử lộ ra một tia tham lam, trong lúc cười to chợt phất tay, cánh cửa gỗ màu đen ở trước mặt gã lập tức chuyển động, xoay mặt về phía Hứa Thanh và chậm dãi mở ra.

Một đạo ánh sáng, nháy mắt tràn ra từ bên trong cánh cửa!

Trong nháy mắt tiếp theo, trên Huyền U tông, trên một cánh tay trắng noãn như ngọc, nõn nà xinh đẹp tuyệt trần, chén canh hạt sen Bách Hoa Triêu Lộ bỗng nhiên từ trên rơi xuống, bạch ngọc rơi đầy trên mặt đất.

Chương 656: Kim Ô nuốt Diệt Mông (1)

Chén vỡ.

Hạt sen rơi trên mặt đất, thấm đen bạch ngọc, cũng thấm nhòa tâm linh của Tử Huyền Thượng Tiên, giờ phút này hô hấp của nàng vô cùng dồn dập, trong mắt đẹp mang theo một cảm giác không cách nào tin, tim cũng đập rộn lên.

“Ta vừa mới nhìn thấy ánh sáng sao?”

Tử Huyền Thượng Tiên đang muốn xác định, nhưng đạo ánh sáng kia chỉ chợt hiện liền lập tức trôi qua!

Mà trên Đạo Huyền Sơn, lần này ánh sáng tràn ra từ bên trong cánh cửa rất khác với ánh sáng ở trận chiến trên đạo miếu Thái Tử trong Nam Hoàng Châu lúc trước.

Hôm ấy ánh sáng khuếch tán liên tục, lại còn sản sinh ra lực lượng thiêu đốt cực kỳ kinh người, khiến cho toàn thân Hứa Thanh ở trong ánh sáng giống như bị đốt cháy hòa tan, bản thân cũng phải chịu trọng thương.

Nếu không phải có sự khôi phục của thủy tinh màu tím và Kim Ô gia trì trên thân, ánh sáng từ trong cánh cửa kia có lẽ đã thiêu cháy hắn, khiến cho hắn hóa thành tro bụi rồi.

Dù sao cái đó cũng là mảnh vỡ của pháp bảo, vừa có tác dụng chiết xạ nội tâm, đồng thời cũng ẩn chứa lực sát thương nhất định, chỉ bởi vì quá mức quỷ dị cho nên lực sát thương của nó cũng không hề cố định.

Nhưng lần này không phải như thế.

Sau khi trải qua hai lần tế luyện, tia sáng bên trong cánh cửa từ liên tục đã biến thành lập tức, uy lực cũng không còn tương tự như cũ nữa.

Ánh sáng bên trong cánh cửa lập tức tràn ra, nhưng lại nháy mắt tan biến.

Nó xuất hiện nhanh chóng mà lại tan biến cực nhanh, khiến cho người ta có một loại ảo giác, nhất là Thánh Quân Tử, gã vì tôn nghiêm bản thân nên đã phóng xuất ra một trận khói đen che phủ cực lớn, như vậy lại càng khiến cho đạo ánh sáng này càng bị che lấp hơn.

Trừ phi chú ý cao độ, lại cần phải có tu vi tương đối cao, bằng không thì căn bản là không có cách nào thấy rõ cụ thể.

Mà năng lực của nó cũng không còn là thiêu cháy nữa, mà đã nghịch chuyển thành …đóng băng!

Đạo ánh sáng lạnh như băng chợt hiện ra rồi lập tức tỏa đến, ngay khi chiếu vào trên người Hứa Thanh thì trực tiếp hóa thành lực lượng đóng băng, khiến hắn nhanh chóng bị đông cứng lại.

Trong cảm thụ của Hứa Thanh, đạo ánh sáng tràn ra từ bên trong cái cửa này tựa như một đạo thần thông băng hàn khó có thể thuyết minh và hình dung, nháy mắt khi nó chiếu vào trên người, cả người hắn lập tức bị đóng băng triệt để ngay tại chỗ.

Thân thể, thần hồn, thậm chí toàn cơ thể, trong một cái chớp mắt tất cả đều bị đóng băng, tựa như cấp độ sinh mệnh cũng phải bất động vào thời khắc này.

Nhưng lực lượng đóng băng này, chỉ đóng băng trạng thái ba đoàn mệnh hỏa của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, đang muốn đốt lên đoàn mệnh hỏa thứ tư của mình, hắn có nắm chắc khi mở ra bốn đoàn mệnh hỏa, hỏa diễm do chiến lực bảy đoàn mệnh hỏa đỉnh phong bộc phát tràn ra, nhất định có thể khiến cho bản thân đánh vỡ loại trạng thái bị đóng băng này.

Nhưng chỉ một nháy mắt, không đợi Hứa Thanh đốt lên hỏa diễm, hắn bỗng phát hiện ra bản thân Ảnh Tử khác thường.

Loại đóng băng này có tác dụng rất nhỏ đối với Ảnh Tử.

Cái này cũng có thể lý giải được, dẫu sao thì bản thân Ảnh Tử cũng vô cùng âm hàn, còn dùng quỷ dị làm thức ăn.

Đối với Hứa Thanh mà nói thì cái này là hàn ý đóng băng, nhưng đối với Ảnh Tử thì cái này có lẽ chỉ là nhiệt độ cơ thể bình thường mà thôi, cảm giác nhiều nhất chính là mát mẻ rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Cho nên ngay một khắc khi đạo thần thông này xuất hiện, Ảnh Tử còn không nhịn được kích động mà đi hít một hơi nho nhỏ vào, điều này khiến cho thân hình Hứa Thanh cũng không bị đóng băng triệt để.

Mặc dù nhìn như vẫn bị kiềm chế như cũ, nhưng trên thực tế thì chỉ cần một cái ý niệm trong đầu, Ảnh Tử toàn lực hút tới là hắn có thể lập tức khôi phục hành động.

Nhưng Hứa Thanh không có lập tức hạ lệnh cho Ảnh Tử, hắn vẫn không hề động đậy.

Bởi vì hắn biết rõ cơ hội mà mình chờ đợi hồi lâu, đã đến.

"Hứa Thanh, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Thánh Quân Tử cười ha ha, thân thể nhoáng một cái phi thẳng đến phía Hứa Thanh, trong thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn, còn có một tia hưng phấn mãnh liệt, sau cùng liền biến thành mừng như điên, tất cả đều không hề che giấu chút nào.

Đây chính là kế hoạch của gã, trên thực tế ngay khi ra tay, gã đều đang tìm kiếm một cơ hội không khiến người khác hoài nghi để triển khai Huyền Linh Vĩnh Ý Môn.

Đồng thời cũng phải đề phòng khi gã đột nhiên triển khai một chiêu này sẽ có người ngoài lao tới ngăn cản, dẫu sao thì người có thể lao tới ngăn cản không chỉ là Lăng Vân lão tổ, mà Huyết Luyện Tử cũng có năng lực như thế.

Mà Thánh Quân Tử không cho rằng Thất Huyết Đồng sẽ tuân thủ quy tắc, giống như Hứa Thanh cũng không tin Lăng Vân Kiếm tông sẽ tuân thủ quy tắc vậy.

Sự thật cũng đúng là như thế, dưới mắt thì hầu như ngay khi Thánh Quân Tử phóng tới Hứa Thanh, ngoài bầu trời Đạo Huyền Sơn, Huyết Luyện Tử lập tức biến thành gương mặt, ánh mắt lóe lên một tia sáng nhỏ đến không thể điều tra, sau đó chợt hóa thành vô số tơ máu bay thẳng đến Đạo Huyền Sơn.

Loại thái độ này là hoàn toàn không hề quan tâm tới cái quy tắc gì hết, bộ dạng hết thảy quy tắc đều không trọng yếu bằng đồ tôn của mình.

Mà ngay vào lúc này, mắt thấy những tơ máu sẽ tới gần Đạo Huyền Sơn, nhưng trong nháy mắt tiếp theo kiếm quang ngập trời, vô số những thanh phi kiếm bỗng trống rỗng xuất hiện ngăn cản ở phía trước, sau đó liền hóa thành thân ảnh Lăng Vân lão tổ.

“Huyết Luyện Tử, quy củ chính là quy củ!”

Vốn dĩ Lăng Vân lão tổ vẫn còn tồn tại nghi ngờ về việc Hứa Thanh có phải thật sự bị đóng băng hay không, nhưng lão cũng không có đủ thời gian để cẩn thận quan sát, bởi vì Huyết Luyện Tử đã ra tay.

Cho nên lão chỉ có thể đứng ra ngăn cản Huyết Luyện Tử trước, theo lão thấy, vô luận như thế nào cũng không thể để cho Huyết Luyện Tử đi cứu viện.

Chương 657: Kim Ô nuốt Diệt Mông (2)

Mà Huyết Luyện Tử càng bày ra bộ dáng phẫn nộ, càng muốn lao ra cứu người, vậy thì Lăng Vân lão tổ cũng sẽ càng toàn lực ngăn cản.

Thanh âm nổ tung vang vọng, tu vi hai người gần ngang ngưỡng nhau, mặc dù Lăng Vân lão tổ có hơi không bằng nhưng vẫn có thể kéo dài được một ít thời gian.

Đội trưởng bên đó cũng đỏ mắt lao lên, hét lớn một tiếng, mắt thấy sẽ phóng tới, nhưng lập tức có một đạo kiếm quang lập lòe bay tới, tu sĩ Kim Đan của Lăng Vân Kiếm tông lập tức bay ra ngăn cản.

Đồng thời chỗ phương hướng Thất Huyết Đồng, Thất gia cất bước đi ra với tốc độ cực nhanh, mắt thấy sẽ lập tức tới gần Đạo Huyền Sơn, nhưng phía Lăng Vân Kiếm tông cũng có người đi ra, thân ảnh tông chủ bỗng nhiên phủ xuống ngăn cản Thất gia.

Cùng lúc đó khi Lăng Vân lão tổ và mọi người đều đang trì hoãn ngăn chặn người cứu viện Hứa Thanh, Thánh Quân Tử cũng đã tới gần trước mặt Hứa Thanh, thừa dịp Hứa Thanh đang bị đóng băng, hai mắt gã lộ ra vẻ tham lam và Diệt Mông lập tức biến ảo hiện ra ở phía sau, Thánh Quân Tử nhe răng cười cùng với tiếng kêu kì quái của Diệt Mông, lập tức tới gần Hứa Thanh.

Khoảng cách cả hai gần đến mức trước đó chưa từng có, hầu như sắp dán sát vào nhau, lúc này Thánh Quân Tử lập tức giơ hai tay lên, một phát giữ được hai bờ vai của Hứa Thanh, Diệt Mông gào thét ở phía sau, tiếp đó liền cắn tới Kim Ô đồng dạng bị đóng băng ở phía sau Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, hôm nay không ai có thể cứu được ngươi!”

Vẻ tham lam trong mắt của Thánh Quân Tử đã mãnh liệt đến cực hạn, vừa muốn thôn phệ Kim Ô, nhưng vào lúc này …Hứa Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu.

Trong mắt của Hứa Thanh lộ ra ngọn lửa hừng hực!

Mà cử động ngẩng đầu và hỏa diễm cháy lên trong mắt của Hứa Thanh, lập tức khiến cho Thánh Quân Tử biến sắc.

Trong nhận thức của gã, lúc này Hứa Thanh sẽ không thể nào nhúc nhích được dù chỉ một phân, cái này chính là phong thuật do Huyền Linh Vĩnh Ý Môn biến thành, đối với tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa mà nói, cho dù có mệnh đăng gia trì, vậy thì Huyền Linh Vĩnh Ý Môn cũng có thể duy trì hiệu quả trong thời gian ít nhất mười cái hô hấp, đây là thông tin mà gã nhận được sau khi tế luyện bảo vật này hai lần, nhưng lúc này thời gian mới chỉ trôi qua năm cái hô hấp mà thôi, rõ ràng gã còn thời gian năm cái hô hấp để hấp thu mới đúng.

Tất cả mọi thứ đều đã được Thánh Quân Tử tính toán rất chuẩn, nhưng giờ phút này khi Hứa Thanh ngẩng đầu, tất cả tính toán của gã lập tức đã bị Hứa Thanh phá vỡ.

“Ngươi!!” Sắc mặt Thánh Quân Tử đại biến, nguy cơ sinh tử mãnh liệt khiến cho gã không kịp nghĩ nhiều, lập tức muốn rút lui. Nhưng Hứa Thanh bỗng nhiên giơ hai tay lên, một phát bắt được Thánh Quân Tử, đoàn hỏa diễm thứ tư trong cơ thể cũng ầm ầm bộc phát.

Lực lượng bốn đoàn mệnh hỏa ngập trời lập tức dựng lên, hỏa diễm oanh động bốn phía, đồng thời hai cái ô trên đầu cũng toàn diện lập lòe, mà ở trong ngọn lửa này, Kim Ô đang bị Diệt Mông cắn ở phía sau bỗng nhiên toàn thân run lên, giống như dục hỏa tân sinh, đột nhiên lớn lên vô hạn khiến cho hỏa diễm vốn đã kinh người, vào thời thời khắc này lại càng cuồng bạo hơn nữa.

“Ngươi cũng bị lừa rồi.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, sau đó chợt há miệng cắn thẳng tới cổ Thánh Quân Tử, hung hăng hút máu, đồng thời theo 120 đạo pháp khiếu trên toàn thân hắn bộc phát, vô tận sát hỏa liền trực tiếp bao phủ toàn thân Thánh Quân Tử đang bị hắn hung hăng bắt lấy.

Kim Ô trên định đầu cũng mở miệng lớn ra, trong tiếng thét hoảng sợ của Diệt Mông, trực tiếp cắn vào đầu Diệt Mông, trong mắt tràn ra hung mang vô tận, hung hăng hấp thu!

Hứa Thanh đã đợi giờ khắc này quá lâu rồi.

Vì có thể thành công giết chết Thánh Quân Tử, hoặc ít nhất cũng phải thành công thôn phệ Diệt Mông, khiến cho công pháp Hoàng cấp của bản thân có khả năng tấn thăng, Hứa Thanh đã một mực áp chế chiến lực, rốt cuộc bây giờ đã chờ đến được cái cơ hội tuyệt hảo thế này.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh lửa ngập trời, sát hỏa bao phủ toàn thân Thánh Quân Tử, Kim Ô cũng mang theo khát vọng mà toàn diện thôn phệ Diệt Mông, trong một cái chớp mắt tiếng kêu thảm thiết thê lương của Thánh Quân Tử vang lên tận mây xanh.

Một màn nghịch chuyển này khiến cho tất cả mọi người ở bốn phía đều nhao nhao hít sâu, mà đội trưởng bên đó cũng nở ra nụ cười hắc hắc, không hề phóng đi mà vô cùng thuần thục chuyển qua ngăn cản tu sĩ Kim Đan của Lăng Vân Kiếm tông.

Mà Thất gia vừa tới cũng hất tay áo lên, đồng dạng quấn lấy tông chủ Lăng Vân Kiếm tông, còn có bên Huyết Luyện Tử, lão lập tức cười ha hả và nghịch chuyển toàn bộ, xông lên cản trở Lăng Vân lão tổ đang sắc mặt đại biến.

Động tác của ba người bọn họ vừa nhanh vừa thuần thục, giống như đã sớm diễn luyện từ trước rồi vậy, hình như đã sớm biết được tình huống sẽ như thế này, tất cả đều không hề dừng lại chút nào, nước chảy mây trôi vô cùng tự nhiên.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên ngoài gào thét vang vọng, trong ánh mắt Hứa Thanh tràn ngập ánh sáng hung hăng, toàn lực hấp thu, trong khi Thánh Quân Tử kêu thê lương thảm thiết, tinh khí thần toàn thân của gã đang điên cuồng tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh, Diệt Mông trên đỉnh đầu của gã cũng phát ra tiếng kêu rên thống khổ trước đó chưa từng có, dưới sự thôn phệ vô cùng hung tàn của Kim Ô, nó nhanh chóng liền thu nhỏ lại và mơ hồ.

Mà vẻ hung hăng trong mắt Hứa Thanh cũng được chiếu vào trong mắt của tất cả mọi người đang quan sát nơi này, khiến cho toàn bộ đệ tử Liên Minh Bát Tông bốn phía đều phải hoảng sợ và hít sâu, khi nhìn về phía Hứa Thanh thì ánh mắt lập tức lộ ra quang mang kiêng kị mãnh liệt.

Chương 658: Kim Ô nuốt Diệt Mông (3)

"Hứa Thanh!!" Âm thanh của Thánh Quân Tử cực kỳ bi thảm, cảm giác bị hấp thu toàn diện thế này khiến cho khí tức của gã lập tức suy yếu, muốn vùng vẫy nhưng bản thân gã chỉ có lực lượng tiếp cận bảy đoàn mệnh hỏa, làm sao có thể đào thoát được trong tay Hứa Thanh đã có chiến lực bảy đoàn mệnh hỏa đỉnh phong, mắt thấy Diệt Mông của mình sẽ phải tiêu tán, thân thể của Thánh Quân Tử đột nhiên tuôn ra một luồng ánh sáng màu vàng.

Đây là một khối ngọc giản, ngay khi xuất hiện liền hóa thành lực lượng che chở của Nguyên Anh, thứ lúc trước gã ném ra hiển nhiên chỉ là đồ mặt ngoài mà thôi, lúc này gã cũng muốn mượn cơ hội này để giãy giụa, nhưng trong nháy mắt tiếp theo Tử Thiên Vô Cực Quan trên đỉnh đầu Hứa Thanh bộc phát, che chở của Nguyên Anh thuộc về Hứa Thanh cũng ngay lập tức tản ra, trấn áp lực lượng của khối ngọc giản của Thánh Quân Tử.

Hai luồng bảo hộ nổ vang sinh ra đối kháng, hóa thành giằng co và tựa như muốn triệt tiêu nhau. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc Hứa Thanh tiếp tục thôn phệ, mà sau khi trì hoãn như vậy, thân hình của Thánh Quân Tử đã sắp chỉ còn da bọc xương, Diệt Mông trên đỉnh đầu cũng đã ảm đạm đến mức hầu như không thể phát hiện.

Kim Ô trong mắt phải Thánh Quân Tử lập lòe vài cái ...nhưng vẫn không hề xuất động, Hứa Thanh nhìn thấy như thế, cũng không vận dụng một quyền Hạ Cửu Tuyền cuối cùng, hắn nhớ kỹ lời sư tôn nói, quyền này vừa ra phải giết người, cũng không thể để người khác trông thấy.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng gia tăng lực hấp thu thôn phệ, toàn lực hấp thu máu huyết tinh khí thần, cổ của Thánh Quân Tử cũng sắp bị Hứa Thanh cắn đứt.

Âm thanh của Thánh Quân Tử càng thêm thê lương, từng ngụm từng ngụm máu tươi bị Hứa Thanh tươi sống nuốt vào, cảnh tưởng vô cùng hung tàn, cuồng dã.

Mà đúng lúc này, một đạo thân ảnh màu xanh bỗng từ bên trong hư vô im hơi lặng tiếng đi tới, những nơi đi qua trận văn như pháp tắc thiên đạo rơi lả tả trên hư không, người này thừa dịp

Lăng Vân lão tổ giao chiến cùng Huyết Luyện Tử, một bước đã đến trên Đạo Huyền Sơn, đến bên người Hứa Thanh.

“Tuổi còn nhỏ mà đã ác độc như thế, đồng môn giao chiến mà hạ thủ mạnh tay thế này, nhổ ra những thứ ngươi nuốt vào cho ta!”

Thanh âm lạnh như băng vang vọng, thân ảnh màu xanh này vung tay lên, giữa Hứa Thanh và Thánh Quân Tử lập tức truyền đến tiếng nổ vang, hai người nháy mắt đã bị tách ra, nhưng ngay một cái chớp mắt khi cả hai tách ra, thân ảnh màu xanh kia lần nữa phất tay, tung một chiêu về phía Hứa Thanh.

Trong đầu Hứa Thanh vang lên tiếng nổ, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, hắn không thể thấy rõ bộ dáng của đối phương, mà sức mạnh đối phương bộc phát ra cũng là cấp độ lão tổ, hắn không cách nào chống cự, không cách nào đối mặt, thậm chí hết thảy ý nghĩ trong đầu cũng đều hóa thành trống không, trong cơ thể cuộn trào, tinh khí thần và Diệt Mông hắn vừa nuốt vào bị kéo ra từ trong cơ thể, gần như sắp bị đối phương vẫy tay cầm đi.

Nhưng vào lúc này, một đạo ánh sáng tím từ trên trời giáng xuống, nháy mắt đã rơi vào trước người Hứa Thanh, một làn gió thơm lập tức tràn ngập, bóng lưng của Tử Huyền Thượng Tiên lập tức xuất hiện ở trước hai mắt tràn ngập huyết sắc của Hứa Thanh.

Nàng nhẹ nhàng phất tay, nháy mắt tiêu tán hết thảy uy áp, một cỗ đại lực hướng ra phía ngoài, thanh ảnh màu xanh kia cũng không nói hai lời, bắt lấy Thánh Quân Tử lập tức rút lui, không hề làm khó Hứa Thanh.

“Một kiện tuổi tác vẫn có lòng dạ như vậy, tiểu bối giao chiến cũng muốn đích thân ra tay, từ lúc nào Đại Diễn Đạo Cung lại làm việc như thế vậy?”

Tử Huyền Thượng Tiên vừa nhàn nhạt mở miệng vừa phất tay, sắc mặt của tu sĩ thân ảnh màu xanh kia cũng trở nên âm lãnh, lại lần nữa lùi lại, cho đến khi ra bên ngoài Đạo Huyền Sơn mới dừng lại, lộ ra bộ dáng một người trung niên.

Chính là, lão tổ Đại Diễn Đạo Cung.

Gã đưa mắt nhìn Tử Huyền Thượng Tiên thật sâu, lúc quay lại, Lăng Vân lão tổ và Huyết Luyện Tử đều đã riêng mình tách ra.

Sắc mặt Huyết Luyện Tử vô cùng khó coi, chằm chằm gắt gao nhìn vào trung niên mặc áo bào xanh, mà vẻ mặt của Lăng Vân lão tổ một bên lại rất là kỳ quái, lão nhìn chằm chằm lão tổ Đại Diễn Đạo Cung giống như hiểu một chút gì đó, trên mặt hiện lên vẻ đắng chát.

“Lăng Vân lão ca từng có ân huệ với ta, dĩ nhiên ta phải cứu Tôn nhi của lão, về trừng phạt phá hư quy tắc, tự nhiên Lăng Vân lão ca sẽ thay ta đền bù, có phải hay không Lăng Vân lão ca?”

Người trung niên mặc áo bào xanh nắm lấy Thánh Quân Tử hấp hối gầy khô như củi, Diệt Mông hoàn toàn toái diệt đã mất đi công pháp Hoàng cấp, nhàn nhạt mở miệng.

Ánh mắt Huyết Luyện Tử lập lòe, Lăng Vân lão tổ thì dường như thoáng cái đã già nua đi rất nhiều, lặng lẽ gật đầu.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, nheo mắt lại cất giấu sát cơ, đưa mắt nhìn lão tổ Đại Diễn Đạo Cung, theo bản năng của hắn, chuyện này chắc chắn tồn tại một chút bí ẩn mà hắn không biết.

Vì vậy hắn liền ghi nhớ việc này vào trong lòng, khắc sâu vào tâm trí, sau đó thân thể hơi nhoáng một cái bay thẳng đến cánh cửa gỗ mà Thánh Quân Tử đánh rơi, rất nhanh đã đến và một phát bắt được, không để ý tới cường giả của liên minh ở bốn phía đang nhìn, ở trước mặt của bọn họ thu hồi cái cửa gỗ này.

Sau đó tiếp tục vung tay lên, thu hồi hai tấm Vô Tự phù cùng với ngọc giản bảo vệ tính mạng mà Thánh Quân Tử ném đi lúc trước, cầm đi toàn bộ.

Lúc này bỗng có một giọt máu tươi của tinh khí thần Diệt Mông trào ra, nhưng lại bị hắn mạnh mẽ ép xuống trong cổ họng.

Một giọt cũng không phun ra!

Chương 659: Tiểu bằng hữu, tới gặp ta (1)

Trong khi không khí bốn phía của Đạo Huyền Sơn trở nên vô cùng quỷ dị, từ trên bầu trời bỗng nhiên truyền tới một giọng nói ôn hòa bình tĩnh, ngay khi truyền tới liền vang vọng bốn phương.

“Đều là nguyên lão của liên minh, sao có thể vì tiểu bối mà tổn thương hòa khí đôi bên được.”

Giọng nói vừa tới, tâm thần của toàn bộ tu sĩ ở bốn phía đều như bị thiên lôi đánh xuống, trung niên mặc áo bào xanh của Đại Diễn Đạo Cung là người thứ nhất phản ứng, cúi đầu về phía xa.

“Bái kiến Minh chủ.”

Sắc mặt của Lăng Vân lão tổ cũng khôi phục như thường, đồng dạng cúi đầu bái kiến.

Huyết Luyện Tử nhìn Lăng Vân một chút, lại liếc lão tổ Đại Diễn Đạo Cung một cái, trên mặt lộ ra nụ cười mà người ngoài nhìn không thấu, cũng cúi đầu bái kiến.

Tử Huyền Thượng Tiên nhăn đôi mi thanh tú lại, cúi đầu sau đó xoay người đi về phía Huyền U tông, sau vài bước liền tan biến vô ảnh.

Theo mọi người bái kiến, giọng nói ôn hòa lại lần nữa từ trên bầu trời truyền đến.

“Nhưng quy tắc chính là quy tắc, nếu như quy tắc có thể tùy ý rung chuyển, vậy thì pháp luật của liên minh sao có thể trường tồn.”

“Lăng Vân đạo hữu, ngươi có chút xúc động rồi, ta phạt ngươi 10 năm tiền lợi nhuận của liên minh.”

“Đạo Ngôn đạo hữu, từ khi nào ngươi lại hành sự như thế này vậy, nhìn trên giao tình trước kia giữa ngươi cùng Lăng Vân lão tổ, mặc dù có thể lý giải việc này, nhưng quy củ vẫn không thể bỏ, cũng phạt ngươi 10 năm tiền lợi nhuận của liên minh.”

“Về phần Huyết Luyện Tử đạo hữu, ngươi tính tình nóng nảy, trách phạt tương tự.”

“Hứa Thanh không tệ, dựa theo đề nghị trước kia của Huyết Luyện Tử đạo hữu, ngay hôm nay tăng Hứa Thanh lên đãi ngộ của Đạo Tử, hàng năm có tám trăm vạn linh thạch làm tài nguyên, toàn bộ các mạch của tám tông đều mở ra với ngươi, đồng thời toàn bộ địa phương tạo hóa của Liên Minh Bát Tông đều sẽ mở ra, hàng năm ngươi sẽ có mười lần đi vào không cần trả phí, tông môn cũng sẽ che chở ngươi, cũng sẽ thông cáo việc này cho toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, đồng thời, ta ban thưởng cho ngươi quyền sử dụng toàn bộ hình chiếu pháp bảo Cấm Kỵ của Liên Minh Bát Tông.”

“Về phần Thánh Quân Tử, cuối cùng vẫn là một hạt giống tốt, lăng Vân đạo hữu mang về tu dưỡng thật tốt đi, Kim Ô của ta sẽ giúp Thánh Quân Tử làm lại thân thể, đến lúc đó lại nhanh chóng mở Thiên Cung bước vào Kim Đan, tương lai vẫn tươi sáng như trước.”

“Việc này đến đây thôi, tất cả đều chung một cái liên minh, đoàn kết mới là trọng yếu nhất.”

Giọng nói ôn hòa vang vọng, dần dần tiêu tán.

Lão tổ Đại Diễn Đạo Cung ngẩng đầu, tùy ý ném Thánh Quân Tử như một món hàng cho Lăng Vân lão tổ, sau đó quay đầu đưa mắt nhìn Huyết Luyện Tử, nở ra nụ cười đầy ý vị thâm trường sau đó mới quay người rời đi.

Lăng Vân lão tổ trầm mặc, cúi đầu nhìn tôn nhi hôn mê, trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối, cũng có vẻ tiếc hận, sau khi nâng gã dậy, cũng không nhìn Huyết Luyện Tử mà bay thẳng về Lăng Vân Kiếm tông.

Huyết Luyện Tử trầm ngâm một phen, gật nhẹ đầu về phía Hứa Thanh, trong mắt mang theo tán thưởng, tương tự rời khỏi.

Chỉ có Thất gia đi từng bước một tới trước mặt Hứa Thanh, nhìn Hứa Thanh bị thương, giơ tay phải lên, một đạo ánh sáng lập tức tràn ra chiếu vào trên người Hứa Thanh, khiến cho hết thảy thương thế nhanh chóng khép lại, sau đó liền nở nụ cười.

“Lần này làm rất tuyệt, đi thôi, cùng ta trở về.”

“Còn ngươi nữa.” Thất gia quay đầu trừng mắt về phía đội trưởng.

Đội trưởng ủy khuất, thầm nghĩ lão đầu tử thế mà lại biểu lộ không công bằng rõ ràng như vậy, chẳng lẽ không lo sẽ làm tâm linh yếu ớt của y bị tổn thương sao, nói như thế nào thì mình cũng là đệ tử của người nha, thậm chí còn là đại đệ tử!

Đội trưởng thở dài ngoan ngoãn đi theo sau lưng Thất gia, cùng Hứa Thanh ngậm miệng, một đường đi về phía Thất Huyết Đồng.

Trên đường, Thất gia phía trước, Hứa Thanh và đội trưởng đi phía sau, đội trưởng dùng bờ vai đụng đụng Hứa Thanh một hồi.

“Tại sao không nói chuyện thế?”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, không nói chuyện.

“Hắn mở miệng sẽ phun máu, tiểu tử này tiếc huyết dịch có tinh khí thần thôn phệ Diệt Mông, vẫn đang toàn lực luyện hóa.” Thất gia đi ở phía trước nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc, lần nữa nuốt xuống huyết dịch trào lên cổ họng, tiếp tục luyện hóa.

Đội trưởng nghe thấy câu này liền sáng mắt, xoa xoa bàn tay.

“Tiểu sư đệ, ăn mảnh là không tốt đâu.”

Hứa Thanh sững sờ, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn đại sư huynh.

“Không sao, đại sư huynh sẽ không chê thứ ngươi đã ngậm, dù đầy nước bọt cũng không sao đâu, ngươi cứ nhổ ra một ngụm thử?” Mắt đội trưởng sáng lên.

Hứa Thanh trầm mặc bước nhanh vài bước tới gần Thất gia, rời xa đội trưởng.

Đội trưởng hiện lên vẻ mặt tiếc nuối.

Thất gia tức giận quay lại trừng mắt nhìn đại đệ tử của mình, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Có nhìn ra ẩn tình gì từ những việc vừa xảy ra không.”

Hứa Thanh gật đầu, lại lắc đầu.

“Vị Minh chủ này của chúng ta đang hạ một bàn cờ.”

Hứa Thanh nheo mắt lại.

“Đáng tiếc, bổn sự tu hành của người này cũng không tệ, nhưng kỳ nghệ đánh cờ, hơi kém.” Thất gia cười cười, tràn đầy ý vị thâm trường.

“Tóm lại ngươi không cần lo lắng, trong thời gian ngắn ngươi sẽ an toàn, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, người đạt tu vi đến cấp độ này, nhất là những lão tổ Quy Hư của liên minh, như lão tổ của Đại Diễn Đạo Cung kia, trên người bọn họ sẽ vĩnh viễn không chỉ có một loại sắc thái.”

“Sắc thái sẽ đổi tới đổi lui, một khắc ngươi không vạch trần, ngươi sẽ vĩnh viễn không biết đến cùng tâm bọn họ là màu gì.”

“Dù gì cũng là liên minh, tông môn nhiều, hết thảy đều là vì lợi ích, mặc dù đến cảnh giới cao thì lợi ích cũng không còn trọng yếu như vậy nữa, nhưng nếu như ngươi một lần thất bại, như vậy về sau sẽ lần lượt như thế, thứ mất đi cũng không phải là lợi ích, mà là cả người đều bị nuốt mất.”

“Đây là thế giới ăn thịt người, phương pháp ăn nguyên thủy và phương pháp ăn của cao tầng sẽ không giống nhau.”

“Một điều cuối cùng, đó là chúng ta vẫn còn quá yếu.” Thất gia lắc đầu.

Đội trưởng ở phía sau cũng thở dài.

“Đúng vậy, chúng ta quá yếu.”

Hứa Thanh lần nữa nuốt xuống huyết dịch vừa cuộn trào lên trong miệng, cảm động lây và gật đầu mở miệng.

“Đúng, chúng ta quá yếu.”

Trong khi ba người nói chuyện, bọn họ đã về tới Thất Huyết Đồng, trước khi chia lìa, bộ dạng Thất gia muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng.

“Còn có vị Tử Huyền Thượng Tiên kia…” Thất gia nói đến đây, đội trưởng lập tức vểnh tai nhanh chóng đi vài bước tới gần.

Hứa Thanh ngậm miệng lại, không nói lời nào.

“Lão Tứ…Giữ quan hệ cho tốt.” Thần sắc Thất gia có chút thương cảm, vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, quay người rời đi.

Chương 660: Tiểu bằng hữu, tới gặp ta (2)

Đội trưởng nhìn bộ dáng thương cảm của Thất gia một chút, ánh mắt chậm rãi trợn to, một cái ý niệm mạnh bạo...Lơ lửng hiện ra ở trong đầu y.

“Chẳng lẽ...”

Hứa Thanh không có rảnh quản tới đội trưởng, thân thể nhoáng một cái hóa thành cầu vồng rời khỏi sơn môn Thất Huyết Đồng, bay thẳng đến nơi cập bến của mình, mà đội trưởng chỗ đó vẫn còn đang tiêu hóa và cân nhắc mức độ có thể tin về ý tưởng mạnh bạo trong đầu mình, trong khoảng thời gian ngắn không có đi truy theo Hứa Thanh.

Điều này cũng khiến cho bốn phía Hứa Thanh hiếm có an tĩnh lại, sau khi Hứa Thanh về tới nơi cập bến liền lấy ra Pháp Chu của mình, lập tức bước vào khoang thuyền, nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống nhanh chóng đả tọa.

Hắn nuốt quá nhiều huyết dịch tinh thần khí do Thánh Quân Tử tu hành tạo thành Diệt Mông, trong khoảng thời gian ngắn thân thể của hắn giống như ăn quá no vậy, không cách nào thích ứng, giờ phút này phải toàn lực tiêu hóa, ngoài ra hình đồ đằng ở phía sau hắn thời khắc đều tràn ra một luồng cảm giác nóng rực, Kim Ô cũng đang điên cuồng hấp thu.

Một cỗ chấn động kinh khủng đang uẩn hóa bên trong đồ đằng Kim Ô, mỗi thời mỗi khắc Kim Ô đều đang được tăng cường, loại cảm giác này khiến cho cho Hứa Thanh khắc sâu ý thức được biến hóa của công pháp Hoàng cấp sau khi thôn phệ lẫn nhau.

“Thôn phệ công pháp Hoàng cấp, lại có hiệu quả kinh người như thế.”

Hắn có thể cảm nhận được Kim Ô vốn dĩ chỉ có chín đuôi, tuy nhìn thân hình nó giống như thần võ, nhưng cuối cùng vẫn còn có chút non nớt, nhưng vào lúc này cái đuôi của đồ đằng Kim Ô đã xuất hiện cái thứ mười, mà cái thứ mười một cũng nhanh chóng hình thành.

Thân hình của nó cũng trở nên cường tráng và to lớn hơn lúc trước nhiều, nhất là thần thái trong đôi mắt, tựa như có nhật nguyệt vậy, vô cùng chói mắt, khí tức cũng là như vậy, trong lúc mơ hồ còn tràn ra một tia hoang cổ.

Mặt khác nhiệt độ tràn ra lại càng vượt qua khỏi trước đây, dù Hứa Thanh cũng cảm thấy toàn thân của mình bị ảnh hưởng, càng ngày càng nóng hổi, thậm chí xung quanh chỗ hắn khoanh chân ngồi xuống đang bốc lên từng trận khí nóng.

Luồng khí nóng này khiến cho xung quanh hắn lập tức xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo nhất định, thoạt nhìn qua liền giật mình, đồng thời cũng làm cho Hứa Thanh càng lúc càng chờ mong vào Kim Ô của mình hơn.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi, ba ngày rất nhanh qua đi.

Rốt cuộc Hứa Thanh đã hấp thu một nửa máu ẩn chứa tinh khí thần Diệt Mông, bản thân cũng không hề giống như lúc trước thời khắc đều phải áp chế huyết dịch trong người muốn tuôn ra, nhưng cho dù đã hấp thu một nửa, cảm giác đầy bụng vẫn còn rất mãnh liệt.

Mà Kim Ô của hắn cũng đã xuất hiện đến 13 cái đuôi, thậm chí đồ đằng sau lưng đã lan tràn đến đằng trước, khiến cho Hứa Thanh thoạt nhìn lại càng trở nên yêu dị hơn nữa.

Mà mức nhiệt độ cũng là như thế, hắn có thể phát hiện rõ ràng nhục thể của mình đang trở nên càng ngày càng kinh người.

Đến lúc này Hứa Thanh mới nhẹ nhàng thở ra một hơi trong lòng, hắn biết rõ một nửa máu Diệt Mông còn dư lại cần phải mất thời gian nhất định mới hấp thu được, lúc này hắn đã có thời gian nhàn hạ để lấy ra vật phẩm trong túi trữ vật.

Thứ lấy ra là một mảnh gỗ màu đen, cái này chính là cái mảnh vỡ pháp bảo của Thánh Quân Tử.

Rốt cuộc lúc này có thể nhìn cẩn thận, sau khi quan sát thì Hứa Thanh cũng nhìn ra chỗ không giống nhau, mảnh gỗ đen này mơ hồ lớn hơn một đoạn so với mảnh gỗ lần đầu tiên hắn nhìn thấy, hình như nhiều hơn một ít, dung hợp lại với nhau.

Mà nó cũng khác biệt với mảnh vỡ pháp bảo Cấm Kỵ của Hứa Thanh, mảnh vỡ của Hứa Thanh tràn ngập dị chất nồng đậm, mà mặc dù mảnh gỗ này cũng có dị chất nhưng rõ ràng ít hơn rất nhiều, hiển nhiên là được sử dụng không nhiều, vả lại còn được bảo dưỡng vô cùng tốt.

Nhìn mảnh gỗ màu đen, Hứa Thanh ngưng thần xem xét nghiên cứu, một lát sau hắn lạc ấn thần thức của mình vào, mở mảnh gỗ này ra trong khoang thuyền.

Cánh cửa quỷ dị màu đen lập tức hiện ra, tựa như Hoàng Tuyền, lại như vạn ác chi nguyên, dưới sự cảnh giác của Hứa Thanh, cánh cửa gỗ màu đen này cọt kẹt..t..tttt một tiếng, chậm rãi mở ra về phía hắn, mà bốn phía âm u cùng hơi thở lạnh như băng cũng lập tức phóng đại.

Trong nháy mắt tiếp theo, một tia sáng chiếu ra hóa thành ánh sáng đóng băng, trực tiếp chiếu vào trên người Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, Kim Ô phía sau phủ lên trên thân, lực lượng nồng nhiệt tản ra triệt tiêu băng hàn, nhưng hắn vẫn cảm nhận được lực lượng đóng băng này như cũ, giống như cấp độ tính mạng của mình đã bị phong bế.

“Lúc trước Thánh Quân Tử đã từng nói qua, cái cửa này gọi là Huyền Linh Vĩnh Ý Môn?”

“Mà mảnh gỗ này, đã bị Thánh Quân Tử tế luyện hai lần?

“Tế luyện có nghĩa là ...” Hứa Thanh trầm ngâm, lấy ngọc giản ra truyền âm hỏi sư tôn.

Rất nhanh Thất gia liền cho hắn đáp án.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

“Chính là tìm những mảnh vỡ của cùng một kiện pháp bảo, sau đó nó tế luyện chắp vá dung hợp chúng lại với nhau, tìm được khối thứ hai chính là hai lần tế luyện, tìm được khối thứ ba thì là ba lần tế luyện!”

“Mà sau khi tế luyện sẽ xuất hiện biến hóa càng mãnh liệt hơn, không biết cánh cửa này sau khi mở ra về phía những người khác, sẽ xuất hiện ra loại biểu hiện nào.” Hứa Thanh giơ tay lên, hóa giải đóng băng của bản thân, sau đó liền khiến cánh cửa gỗ tiêu tán.

Hắn biết rõ, nếu lần đụng độ trong Hoang Cấm ở Nam Hoàng Châu mà Thánh Quân Tử đã tế luyện vật này hai lần, vậy lần đó mình đã chết rồi, lúc ấy Ảnh Tử phải toàn diện trấn áp pháp khiếu của Thánh Quân Tử, rất khó đối kháng trạng thái đóng băng của cánh cửa này.

“Có thể đóng băng cả cấp độ sinh mệnh…” Hứa Thanh thì thào, hắn bỗng nhiên cảm thấy hiếu kỳ, khi cánh cửa này mở ra với đội trưởng, sẽ xuất hiện cái gì.

Mà trong khi Hứa Thanh nghiên cứu cánh cửa Huyền Linh Vĩnh Ý Môn này, bên trong ngọc giản truyền âm của hắn bỗng truyền đến một cái giọng nói khiến cho hắn vô cùng khẩn trương.

“Tiểu bằng hữu, tới gặp ta, tỷ tỷ có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Hứa Thanh hít vào một hơi, trong những người hắn không muốn gặp nhất ở Thất Huyết Đồng, Tử Huyền Thượng Tiên được liệt ra ngay ở đầu danh sách, nhưng vô luận nói như thế nào, lúc trước Tử Huyền Thượng Tiên vừa xuất thủ cứu mình, Hứa Thanh trầm mặc, sau khi biết rõ không cách nào không đi, chỉ đành kiên trì đứng dậy đi ra khỏi khoang thuyền, sắc trời hiện giờ đã tối.

“Quá muộn rồi, đi bái kiến tiền bối không tốt…Đúng thế, ngày mai lại đi.”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, vừa muốn quay người, nhưng trong nháy mắt tiếp theo bên trong ngọc giản truyền âm lần nữa truyền ra giọng nói yêu kiều mang theo yêu dị của Tử Huyền Thượng Tiên, trong nhu hòa kẹp quyến rũ, róc rách như nước suối, như tiên phủ thêm âm thanh thiên nhiên.

“Bây giờ liền tới đi.”

Chương 661: Cách một lớp vải mỏng (1)

Hứa Thanh im lặng đứng trên đầu thuyền nhìn bầu trời đêm, sau một lúc lâu liền hít sâu, thu hồi Pháp Thuyền đi về phía sơn môn Huyền U tông.

Một đường đi tới, không phải rất nhanh.

Hắn vừa đi về phía trước vừa nhớ lại trận đánh của mình cùng Thánh Quân Tử, xem xét lại những bí mật mà mình lộ ra, tuy sư tôn đã phân tích và nói cho hắn biết là hắn vẫn an toàn, nhưng trong khoảng thời gian này Hứa Thanh vẫn thường xuyên suy nghĩ xem khả năng xuất hiện chỗ sơ suất.

“Minh chủ có Kim Ô, ta cũng có Kim Ô, cái này chính là một cái đối lập, chỉ là ta còn nhỏ yếu nên tạm thời có thể an ổn.”

“Trừ bên ngoài cái này ra, trong mắt phải của Thánh Quân Tử được Minh chủ dung nhập Kim Ô, cho nên gã sẽ không dễ dàng tử vong, vậy thì tương lai Thánh Quân Tử vẫn là Thánh Quân Tử kia sao?” Hứa Thanh trầm ngâm, nheo mắt lại.

“Đúng là thế giới ăn thịt người.”

Lúc này cảnh ban đêm đã bao phủ khắp các tòa thành của liên minh, dọc theo đường đi có gió thổi tới khiến cho quần áo của Hứa Thanh bay phất phới, cũng khiến mái tóc dài của hắn tán loạn bay ra sau.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm xa xa.

“Sư phó nói không sai, ta còn quá yếu.” Hứa Thanh thì thào, hắn không muốn mình có một ngày cũng bị ăn sạch, coi như là không cách nào làm được, cho dù vận mệnh như thế thì hắn vẫn luôn muốn vùng vẫy để nghịch chuyển.

“Ta sẽ cố hết toàn lực, nếu như thật sự làm không được, cũng sẽ tranh thủ khiến cho khi người khác ăn ta, phải bị xuyên tràng phá bụng!”

Thật ra sự thật về thế giới này đã sớm lộ ra trước mắt của hắn, sớm nhất chính là ở trong xóm nghèo và doanh địa thập hoang giả, từ bản chất mà nói thì bây giờ cũng không hề có biến hóa gì cả, nhưng sự tàn nhẫn của nhân tâm ở nơi đây là dùng phương thức cao cấp hơn để hiển hiện ra mà thôi.

Phần lớn sự ác ý và cướp đoạt của doanh địa thập hoang giả là trực tiếp, mục đích là giết chóc.

Mà khi tu vi đạt đến trình độ nhất định sẽ tiếp xúc tới tầng cao hơn, ở nơi này giết chóc không còn là mục đích nữa, mà đạt thành một loại thủ đoạn cần thiết.

Hứa Thanh đã từng không quá thích ứng thế giới này, nhưng bây giờ hắn đã có thể tiếp nhận, cũng đang nhanh chóng học tập để hấp thu và phát triển.

Trong khi suy tư, thời gian cũng đã chậm rãi trôi tới canh ba nửa đêm, rốt cuộc Hứa Thanh cũng đã đi tới ngoài sơn môn Huyền U tông.

Huyền U tông trong màn đêm mặc dù cũng đen nhánh, nhưng trên đỉnh núi cũng có những ngọn đèn dầu lập lòe, như muốn tản tia sáng ra xua tán đêm đen.

Hứa Thanh đứng dưới chân núi, thở sâu …vừa muốn bước lên bậc thang, ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu trên bậc thang phía trước, chỗ đó có một đạo thân ảnh đang đi từng bước một tới.

Thân ảnh ấy dần dần đi vào nơi ánh trăng chiếu xuống, lộ ra gương mặt của một bà lão.

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu, rất là khách khí.

“Hứa Thanh, ngươi rất không hiểu quy củ, lão tổ triệu kiến, thế mà lại đến chậm như vậy! Nếu như có lần sau, lão thân nhất định sẽ trừng phạt ngươi!”

Bà lão hừ lạnh một tiếng, biểu cảm rất nghiêm túc, giọng nói cũng rất lãnh đạm, nói xong liền quay người đi lên bậc thang trước, Hứa Thanh liếc mắt nhìn cổ bà lão, không nói chuyện mà đi đến bậc thang.

“Nếu như đôi mắt của ngươi vẫn còn nhìn phần cổ của lão thân, ngươi có tin ta sẽ móc nó xuống hay không?” Bà lão phía trước không quay đầu lại, chỉ có giọng nói mang theo âm lãnh truyền ra.

Hứa Thanh không hề nói chuyện như cũ, hắn cảm thấy tranh đấu trên miệng lưỡi không có ý nghĩa gì cả, nhất là đối mặt với người cường đại như vậy, thế nên hắn vẫn bước đi như thường, thần sắc bất động không chút biến đổi.

Hắn có thể cảm nhận được chấn động tu vi kinh khủng trên thân của bà lão này, trong mơ hồ cho hắn cảm giác hình như không sai biệt lắm với Lục gia.

Mắt thấy Hứa Thanh không nói lời nào, bà lão quay lại nhìn hắn một cái, sau đó lại quay người tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đều trầm mặc, cho đến một lát sau theo bậc thang dẫn đến đỉnh núi, nơi đây có một tòa phủ đệ âm u được chế tạo từ tử ngọc, phạm vi của nó rất lớn, từ xa xa đã có thể nhìn thấy trong lòng tòa nhà còn có một tòa tháp cao.

Mà ngọn đèn, chính là từ trên tòa tháp này tràn tia sáng ra.

Nhìn theo cửa lớn nhìn vào, đây là một con đường mòn bằng đá xanh, bốn phía tràn ra màu sắc rực rỡ, có thể tùy ý thấy được những chiếc đình để nghỉ mát, cũng không thiếu thân ảnh thị nữ qua lại, dáng vóc từng người đều rất yểu điệu, bộ dạng đều rất xinh đẹp, làn da trắng nõn như tuyết, giữa mặt mày mang theo vẻ thanh xuân dào dạt.

Lúc Hứa Thanh đi ngang qua, những đôi mắt đẹp với vẻ hiếu kỳ lần lượt quét qua phía hắn, sau khi nhìn thấy bộ dáng Hứa Thanh liền truyền ra lời xì xào bàn tán với nhau, tiếp theo liền vang lên những tiếng cười đùa.

Hứa Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không liếc mắt nhìn.

Bà lão nhíu mày hung hăng trừng qua, những người thị nữ kia mới nhanh chóng rời xa chỗ này, nơi đây cũng có những núi đá bảy màu, phong cảnh nơi này giống như được tự động sắp đặt vậy, khiến cho người ta cảm thấy nơi này tràn đầy cảm giác thanh tao mà vẫn tự nhiên.

Nhất là bên trong còn có một dòng sông nhỏ được mở ra, không biết đầu nguồn ở nơi nào nhưng lại uốn lượn chảy vào dưới núi.

Thi thoảng còn có thể nhìn thấy trong sông có từng con cá màu vàng, chúng nó có sợi râu thật dài, nhìn qua liền biết tuyệt đối không phải vật phàm tục.

Thậm chí Hứa Thanh còn nhìn thấy trong rừng có rắn, lại còn không chỉ có một hai con mà là rất nhiều, có con trực tiếp bò đi trên lối nhỏ, có con thì quấn quanh ở trên những cái cây ở bốn phía, còn có con co tròn ở trong góc.

Nhưng bất kể chúng nó đang làm cái gì, một khắc khi thấy Hứa Thanh thì một màn kỳ dị lập tức xuất hiện, rõ ràng là chúng nó nhao nhao cúi đầu, giống như lộ ra ý thần phục.

Một màn này khiến cho bà lão phía trước cũng phải sững sờ, lần nữa quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc nhưng trong lòng cũng cảm thấy kỳ dị, hắn cũng không biết thế này là vì sao.

Trong lúc nghi ngờ trong lòng Hứa Thanh càng lúc càng đậm, hắn đã được dẫn tới phía đông tòa nhà, ở đây có một tòa tiên trì.

Đứng từ xa xa cũng có thể thấy được từng đợt sương mù bốc lên, sau đó tản ra biến hóa bộ dạng ở trên không trung, tản ra trận trận điềm lành, mà ở ngoài tiên trì có một tầng lụa trắng vờn quanh bốn phía, ngoài lụa trắng là hơn mười thị nữ đưa lưng về phía tiên trì, tất cả đều cúi đầu.

Trong tay của các nàng đều đang bưng khay ngọc, phía trên để vật phẩm trang sức, quần áo và hoa quả, trang sức vật phẩm và quần áo đẹp đẽ được xếp vô cùng chỉnh tề, hoa quả đều là vật tiên linh.

Bốn phía còn tràn ngập một mùi thơm nhàn nhạt, theo Hứa Thanh tới gần, mây mù, tiếng nước, mùi hương, tất cả đều ập vào trong ngũ giác của hắn, khung cảnh tựa như bước vào tiên cảnh vậy.

Chương 662: Cách một lớp vải mỏng (2)

Sau khi đến gần nơi đây, Hứa Thanh lần nữa hiện ra cảm giác căng thẳng, bởi vì hắn nhìn thấy tấm lụa trắng phía trước chiết xạ ra một đạo thân ảnh uyển chuyển đang tắm gội trong tiên trì.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh lập tức thu hồi ánh mắt, đứng ở nơi đó không tiếp tục đến gần nữa.

Bà lão phía trước không hề quan tâm tới Hứa Thanh, đi đến ngoài tấm lụa trắng, xoay người cúi đầu.

“Lão tổ, đã mang người đến.”

“Bất kính với tiểu bằng hữu mà ta mời, ngươi tự lĩnh ba bạt tai đi.”

Từ trong tấm lụa trắng truyền ra âm thanh lười biếng của Tử Huyền Thượng Tiên.

Bà lão thần sắc như thường, không chần chờ chút nào, trực tiếp giơ tay lên tát vào trên mặt của mình, hung hăng đánh ba tát, ra tay rất nặng khiến một bên mặt lập tức sưng lên thật cao, khóe miệng cũng tràn ra máu tươi.

Nhưng trong mắt của bà lại nhưng không có bất luận chút oán khí nào, cúi đầu không nói.

Hứa Thanh nhìn tất cả, đáy lòng càng thêm cảnh giác, chỉ có thể đứng ở nơi đó chắp tay cúi đầu về phía lụa trắng.

“Đệ tử Hứa Thanh, bái kiến Tử Huyền tiền bối.”

Tiếng nước tắm gội rào rào vang vọng, tiếng cười truyền ra.

“Sao hôm nay tiểu bằng hữu lại xưng hô cung kính như vậy rồi, lúc tặng lễ vật cho ta, bên trong thư cũng không có xưng hô là tiền bối nha.” Giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên kèm theo tiếng nước, mang theo một loại mị hoặc vô hình.

Trái tim Hứa Thanh run lên, càng lúc càng ghi nhớ đội trưởng, hắn cảm thấy với tính cách của đội trưởng, khi tặng lễ vật kèm theo chữ trên thẻ tre thì…loại xưng hô gì cũng đều có khả năng.

Nhưng bây giờ hắn không cách nào giải thích, vì vậy chỉ có thể kiên trì, trầm thấp mở miệng.

“Đa tạ tiền bối cứu giúp ta lúc trước.”

“Thì ra là bởi vậy mới cung kính, thật ra cho dù ta không ra tay thì Huyết Luyện Tử cũng sẽ ra tay.” Tử Huyền Thượng Tiên lười biếng nói, nhưng khi giọng nói rơi vào tâm thần, lại khiến người ta theo bản năng cảm thấy cồn cào…rạo rực.

Hứa Thanh trầm mặc không biết phải nói cái gì, hắn bình sinh lần đầu tiên gặp phải loại trường hợp thế này, thân ảnh cách sau một tầng lụa trắng mỏng manh kia khiến cho cảm giác của hắn lúc này rất khó có thể hình dung. Nhất là tiếng nước, từng tiếng tựa như từng khỏa hạt châu rơi trên ngọc thạch, mỗi một tiếng đều vang vọng ở trong tâm thần của hắn.

“Nhưng mà vô luận như thế nào, đích xác là ta đã giúp ngươi, như vậy đi, ngươi cũng có thể cũng giúp ta một chuyện được không, tiểu bằng hữu!” Tiếng nước lại vang ra, bộ dạng Tử Huyền Thượng Tiên giống như muốn đứng dậy.

Hứa Thanh vội vàng tránh ánh mắt đi.

Một khắc khi ánh mắt của hắn dịch chuyển khỏi, thân ảnh uyển chuyển sau tấm lụa trắng đứng lên, hình ảnh xuyên thấu qua tấm lụa trắng vô cùng hoàn mỹ tuyệt luân.

Tựa như trời xanh cực kỳ thiên vị và ngoại lệ với người đó, trao hết thảy những thứ tốt đẹp nhất của nữ tử vào trên người Tử Huyền Thượng Tiên, chỉ là hình ảnh của nàng cũng đã mang theo sự hấp dẫn kinh tâm động phách, đủ để khiến cho toàn bộ người thấy, bất kể nam nữ đều phải tim đập thình thịch.

Lúc này nàng nhấc nhẹ đùi ngọc thon dài, bước ra khỏi tiên trì, lụa trắng bay múa quấn quanh bên người, phút chốc đã biến thành một chiếc váy dài.

Một đầu tóc dài đen nhánh như là áo choàng, sắc mặt ửng đỏ, da thịt như bạch ngọc, khuôn mặt thanh tú tuyệt tục.

Những thị nữ ở bốn phía đều quỳ hết xuống, giơ cao khay ngọc trong tay.

Tử Huyền Thượng Tiên mỉm cười, phất tay cầm lấy một chuỗi bồ đào tiên linh từ trên khay ngọc rồi đi về phía Hứa Thanh, người còn chưa tới thì một làn gió thơm ngát đã đập vào mặt của hắn.

Trong mắt Hứa Thanh ...Tử Huyền Thượng Tiên đi tới, lụa trắng bên người, tóc dài ẩm ướt, thân thể uyển chuyển, bước chân vô cùng ưu nhã, tựa như tiên nữ đến từ Cửu Thiên, tuyệt đại tao nhã, không gì sánh được.

Mắt thấy Tử Huyền Thượng Tiên càng ngày càng gần, trán Hứa Thanh lập tức tràn đầy mồ hôi, thân thể rút lui vài bước, nhưng thân ảnh Tử Huyền Thượng Tiên bỗng mơ hồ một cái, lúc xuất hiện đã đến phụ cận Hứa Thanh, đặt một viên bồ đào ở khóe miệng Hứa Thanh, đút cho hắn ăn... Sau đó.

Trong đầu Hứa Thanh liền trống rỗng.........................

“Tiểu bằng hữu, lần nào cũng gọi ta là lão tổ, ta có già như vậy sao, lần sau ngươi có thể gọi ta là Huyền tỷ tỷ.” Tử Huyền Thượng Tiên cười khẽ, đảo đôi mắt đẹp, giữa mỗi cái nhăn mày hay mỗi nụ cười đều toát ra một loại thuỳ mị không dùng từ ngữ nào có thể diễn tả ra được.

Trái tim Hứa Thanh đập rộn lên, cảm giác căng thẳng giống như gặp phải ...hung thú kinh khủng bên trong cấm khu nhiều năm trước.

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, Tử Huyền Thượng Tiên lại lần nữa cười lên, tiếng cười ngọt như thấm mật, khiến người ta rất cảm thấy rất thoải mái dễ chịu và vui vẻ, nàng cũng không tiếp tục trêu đùa Hứa Thanh nữa, mà quay người đi về phía xa xa, dư âm quanh quẩn.

“Tiểu bằng hữu sợ hãi ta như vậy, là lo ta ăn tươi ngươi sao?”

“Ta nghe có người nói, khi các ngươi đi tuần sông đã gặp một cái Huyền U tông, đó là tông môn cố nhân của ta, ngươi đã gặp, vậy qua mấy ngày nữa dẫn ta đi qua đó một chuyến, ta muốn đi tới đó xen xem.”

Tử Huyền Thượng Tiên ưu nhã rời đi, toàn bộ thị nữ cũng đi theo phía sau, bà lão kia cũng giống như vậy.

Xa xa nhìn qua, Tử Huyền Thượng Tiên trong nhóm người tựa như một đóa hoa mẫu đơn đang nộ phóng nở rộ, đẹp mà không kiêu, tươi đẹp mà không dung tục, thiên kiều bá mị không gì sánh kịp.

Hứa Thanh đứng tại chỗ, một lát về sau mới thở sâu một hơi, mang theo nỗi lòng không cách nào hình dung rời khỏi Huyền U tông, mà ngay một khắc khi hắn đi ra khỏi Huyền U tông, trên tòa tháp cao của Huyền U tông, Tử Huyền Thượng Tiên ngồi ở chỗ kia, vừa ăn bồ đào vừa nở nụ cười.

“Là một mảnh gỗ vẫn chưa khai khiếu nha, trên cổ tay phải còn bị người ta buộc một sợi bản mệnh tình ti, lại còn không thuộc phương pháp tộc mình, đây là nha đầu ngốc của cái tộc nào thế nhỉ, vậy mà dám hạ xuống bản mệnh tình ti, lại còn là đơn phương, một khi tiểu bằng hữu này tử vong thì nàng ta có thể cũng sẽ liên lụy mà chết theo nha.”

Chương 663: Đón gió đợi trăng (1)

Hứa Thanh yên lặng xuống núi.

Hắn không lựa chọn phi hành mà đi bộ trong màn đêm, bước lên ánh trăng đi từng bước về phía chủ thành Thất Huyết Đồng.

Một màn bên trong Huyền U tông khiến cho tâm thần của hắn dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái, hắn đã lớn như vậy rồi, nhưng đáy lòng rất ít khi có loại cảm giác gợn sóng thế này.

Điều này khiến Hứa Thanh có chút khó chịu.

Thế cho nên lúc này hắn vừa đi bộ, vừa nhớ lại những tri thức về dược điển trong đầu, theo từng gốc dược thảo hiện lên, tâm tình của Hứa Thanh cũng dần dần bình tĩnh lại.

Cuối cùng thần sắc của hắn lại trở về như thường ngày, cước bộ cũng trở nên thong dong và tốc độ cũng theo đó mà tăng lên.

Một lát sau khi đến nơi cập bến của mình, Hứa Thanh đứng ngay bên bờ quay đầu nhìn lại về phía sơn môn Huyền U tông, đáy lòng dâng lên một cỗ cảm giác nghi hoặc và cảnh giác, bây giờ Hứa Thanh đã không còn là tiểu hài tử ngây thơ nữa, hắn nhìn ra được hành vi trêu chọc của Tử Huyền Thanh Tử.

Nhưng hắn không tin một người có tu vi tới tầng thứ của lão tổ sẽ suy nghĩ đơn giản như vậy, trong này nhất định có nguyên nhân khác, dù sao thì…Trong thế đạo này, không có chuyện tự nhiên trở nên thân thiết.

Tất cả đều có lý do.

Nhưng hắn không nghĩ ra được là lý do gì, chỉ đành phất tay một cái thả Pháp Thuyền ra, bước vào bên trong khoang thuyền, khoanh chân ngồi xuống sau đó liền lâm vào trầm ngâm.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài dần sáng, Hứa Thanh vẫn không nghĩ ra đầu mối nào cả, chỉ đành chôn việc này vào trong đáy lòng, nhắm mắt tu hành.

Cũng đã thật lâu Hứa Thanh không đi qua An Phòng Đặc ti để xử lý công việc, đây là lý do vì sao hắn đưa ngọc giản giảm tám thành phí vào tiên trì cho đội trưởng, bây giờ mỗi ngày đều có người sử dụng khối ngọc giản kia.

Dựa theo tin tức mà mật thám gửi lại, khoảng thời gian này ngày nào đội trưởng cũng mời Ngô Kiếm Vu đi tới tiên trì, không biết hai người đang nói chuyện gì, tựa như đang giật dây, mà thần sắc của Ngô Kiếm Vu cũng khó đoán, lúc thì phấn chấn lúc thì do dự.

Hứa Thanh hơi kinh ngạc, nhưng tính cách của hắn cũng không có nhiều hiếu kỳ lắm, sở dĩ không có hỏi tới là bởi vì hắn đang nắm bắt thời gian luyện hóa huyết khí của Diệt Mông, cứ như vậy mấy ngày lại trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm nay, khi màn đêm bị ánh sáng mặt trời xua tán, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy màn đêm đang tan biến, mà chớp mắt khi ánh sáng bình minh chiếu vào con thuyền, khi ánh ban mai chiếu rọi vào chiếc mặt nạ không mặt ở đầu thuyền, bên trong ngọc giản truyền âm của Hứa Thanh bỗng nhiên phát ra tiếng truyền âm.

“Tiểu bằng hữu, ngươi thu xếp một chút đi, tỷ tỷ tới đón ngươi, chúng ta đi ra ngoài một chuyến.”

Một khắc thấy tin tức truyền đến là Hứa Thanh liền trầm mặc, hắn suy nghĩ một chút, truyền âm cho Thất gia để báo cáo lại về việc này, hỏi ý kiến của lão.

Thất gia bên đó cũng trầm mặc, sau một hồi lâu liền thử hỏi Hứa Thanh một câu.

“Lão Tứ, lần đầu tiên hẹn hò?”

“Hẹn hò?” Hứa Thanh sững sờ.

Sau khi thấy phản ứng này của Hứa Thanh, Thất gia liền truyền đến tiếng cười, nói Hứa Thanh có thể yên tâm mà đi.

Trong khi Hứa Thanh vẫn đang do dự trong lòng, bên ngoài khoang thuyền bỗng nhiên truyền đến giọng nói mang theo từ tính mềm mại của Tử Huyền Thượng Tiên.

“Tiểu bằng hữu, xuất phát thôi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu lặng lẽ đi ra khỏi khoang thuyền, vừa ra liền thấy được Tử Huyền Thượng Tiên đang ngồi bên trên mạn

Pháp Thuyền, trong tay cầm một bầu rượu, đang ngẩng đầu uống xuống.

Mái tóc của Tử Huyền Thượng Tiên tung bay theo gió biển, một thân bạch y, phong cách ăn mặc như văn sĩ, không nhiễm bụi trần, một gương mặt xinh đẹp như hoa, mỹ diệu tuyệt luân.

Khung cảnh này quả thực vô cùng đẹp mắt, lông mi như làn thu thủy, làn da trắng mịn như bạch ngọc.

Dưới ánh mặt trời sáng sớm, nàng tựa như một khối báu vật chiếu khắp bầu trời vô lệ, mênh mông ngàn năm, như thiên và địa hòa vào một khoảnh khắc đặc biệt mà sinh.

Nhìn thấy Hứa Thanh đi ra, Tử Huyền Thượng Tiên đặt bầu rượu xuống nhẹ nhàng quay đầu.

Trong nháy mắt, ánh mặt trời xuyên qua những sợi tóc bay phấp phới của nàng, tạo thành một vầng sáng chiếu ra một ánh sáng bảy màu, tràn ngập vẻ mỹ miều.

Nhất là con mắt của nàng, bên trong giống như mang theo thần vận thâm sâu, khi nhìn thấy Hứa Thanh thì khóe miệng cũng hơi nở ra nụ cười.

Mà nụ cười này hoàn toàn khác biệt với cái cảm giác thợ săn mà Hứa Thanh đã từng đoán, nụ cười này giống như ẩn chứa một chút ôn nhu, ngưng thần nhìn Hứa Thanh.

Nếu như bây giờ có người nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ có cảm giác hoảng hốt, bởi vì hai người trên thuyền quả thật là nữ như báu vật, nam như sao trời, hình như trong một cái chớp mắt này, ngay cả những tia nắng ban mai ở trên bầu trời cũng đều cam nguyện trở thành cảnh phụ họa cho cặp đôi.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại.

Hôm nay Tử Huyền Thượng Tiên cho hắn một cảm giác hoàn toàn bất đồng với những lần trước, nàng thiếu đi một chút mị hoặc, lại nhiều hơn một chút khí khái hào hùng, thiếu đi một chút bá đạo, lại nhiều hơn một chút ôn nhu.

Nghe qua có chút mâu thuẫn, nhưng thực tế khi đặt trên người Tử Huyền Thượng Tiên, tất cả những điều này lại dung hợp lại với nhau vô cùng hoàn mỹ.

Phong cách của nàng bỗng nhiên thay đổi, khiến cho Hứa Thanh nhịn không được nhìn thêm nhiều lần.

“Có đẹp không?” Tử Huyền Thượng Tiên nghiêng đầu, chớp chớp mắt.

Hứa Thanh gật đầu.

Tử Huyền Thượng Tiên thấy vậy liền rất vui vẻ, tiếng cười êm tai dễ nghe lập tức truyền ra, sau đó liền vỗ vỗ vào mạn thuyền cười nói.

“Tiểu bằng hữu, chiếc thuyền này của ngươi không tệ, chúng ta dùng nó làm thuyền xuất hành, đi xem Huyền U tông mà các ngươi nhìn thấy lần trước.” Nói xong Tử Huyền Thượng Tiên liền xoay người, hít một hơi thật sâu, dưới ánh mặt trời, cầm bầu rượu lên ngẩng đầu uống xuống.

Hứa Thanh nhìn Tử Huyền Thượng Tiên đang uống rượu trên mạn thuyền, hắn hơi chần chờ một chút, trên chiếc thuyền này có quá nhiều độc, hiện giờ bốn phía trên thuyền tràn ngập chất độc, chí ít có hơn hai trăm loại, vô luận là boong tàu hay là mạn thuyền, bất kỳ một vị trí nào trên thuyền đều chứa đầy kịch độc.

Nhưng hắn cảm thấy với tu vi của Tử Huyền Thượng Tiên, chút độc của hắn có lẽ không coi vào đâu, vì vậy cũng không quan tâm nữa mà vung tay lên bấm niệm pháp quyết, con thuyền lập tức chấn động rồi chậm rãi bay lên không trung, sau khi thay đổi phương hướng liền bay vụt về phía Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, tốc độ không chậm, nháy mắt liền đi xa.

Chương 664: Đón gió đợi trăng (2)

Xa xa nhìn qua, con thuyền bay đi trong tia nắng ban mai, cánh buồm giương lên, khí thế dồi dào.

Trên đầu thuyền là Hứa Thanh lỗi lạc đứng thẳng, một thân đạo bào màu tím phất phới trong gió, bình tĩnh điều khiển con thuyền.

Mà ở bên cạnh mạn thuyền là Tử Huyền Thượng Tiên với dung nhan tuyệt mỹ đang ngồi, cặp chân thon dài nhẹ nhàng lắc lư, nghiêng đầu nhìn về phương xa, vừa uống rượu vừa thích ý đón gió, tóc đen cũng tung bay phất phới cùng với quần áo của Hứa Thanh.

Một cảnh này, nếu như có họa sĩ vẽ tranh, nhất định sẽ vẽ ra một bức tranh cực kỳ tuyệt vời, thậm chí còn uẩn hàm ý cảnh.

Trên mặt đất bên trong bến cảng, đội trưởng từ một ngóc nào đó thò đầu ra, cầm ngọc giản lưu ảnh ở trong tay, nhanh chóng lạc ấn một màn này xuống.

“Lần hẹn hò đầu tiên của Tiểu Thanh nha, cảnh tượng trân quý như vậy nhất định phải lưu lại, biết đâu tương lai có thể bán được rất nhiều tiền.” Đội trưởng vẻ mặt đắc ý.

Nhưng đội trưởng không chú ý tới, không xa ở sau lưng y, Thất gia đang đứng trong một gian lầu nhìn lên con thuyền trên bầu trời xa, thở dài.

“Đây chính là Tử Huyền Tiên Tử khiến cho vô số tuấn kiệt hồn phiêu mộng nhiễu năm đó đấy sao, mị lực của lão Tứ đã có thể so với lúc ta còn trẻ tuổi rồi.”

Trong khi hai sư đồ Thất gia đưa mắt nhìn tới, con thuyền của Hứa Thanh đã rời khỏi Thất Huyết Đồng, theo nhánh sông của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà mà cấp tốc bay về phía trước.

Bầu trời sáng sủa tràn ngập ánh nắng, vạn dặm không mây phủ đầy một màu xanh thẳm tựa như là một hồ nước tinh khiết, khiến cho người ta có một loại cảm giác vui vẻ thoải mái, trên đầu thuyền, Hứa Thanh nhìn phía trước không chớp mắt, tập trung toàn lực điều khiển con thuyền.

Bởi vì khi ở cùng một chỗ với Tử Huyền Thượng Tiên khiến hắn cảm thấy hơi khẩn trương, đối phương chẳng những tu vi kinh khủng, mà riêng hành vi trêu đùa tựa như câu dẫn mấy lần trước của đối phương cũng đã làm cho hắn cảm thấy không ổn.

Cho nên hắn chỉ có thể tập trung toàn bộ lực chú ý vào việc điều khiển con thuyền.

Cứ như vậy thời gian dần trôi, một ngày qua đi.

Mặc dù Hứa Thanh vẫn còn cảm thấy căng thẳng nhưng lại nhẹ nhàng thở ra, bởi vì trong cả một ngày này Tử Huyền Thượng Tiên không hề nói một câu nào, hình như nàng rất thích ngồi ở bên trên mạn thuyền, thích ngồi đó uống rượu, thích ngồi đó đón gió thổi qua, thích ở đó nhìn về phương xa.

Có lẽ là ban ngày nắng ráo sáng sủa, cho nên sau khi bầu trời đêm bao phủ thì sao trời cũng nhiều hơn so với thường ngày, trong lúc bất tri bất giác bầu trời tràn ngập ngôi sao, tất cả giống như hội tụ đến bốn phía quanh Tử Huyền Thượng Tiên.

Điều này khiến cho Tử Huyền Thượng Tiên vốn đã xinh đẹp, bây giờ lại giống như có quần tinh ủng hộ, gương mặt không tỳ vết uẩn ra mị lực rực rỡ, hoa lệ mà thuần khiết, tựa như tiên tử trên trời bước xuống nhân gian.

Nhưng tiên tử này lại không còn mị hoặc, cũng không có ôn nhu, mà trên người lại nổi lên một chút cảm giác lạnh như băng, cúi đầu nhìn Thái Ti Độ Ách Sơn trong đêm tối.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn lại, chú ý tới chỗ mà Tử Huyền Thượng Tiên đang nhìn, hình như chỗ đó có một cái tông môn, bởi vì vị trí quá xa cho nên hắn nhìn không rõ, chỉ có thể thoáng nghe đến tiếng kêu thê lương thảm thiết loáng thoáng truyền tới trong gió.

“Qua đó xem xem.” Tử Huyền Thượng Tiên nhàn nhạt mở miệng.

Biểu cảm lạnh như băng và ngữ khí lãnh đạm, đây cũng là lần đầu Hứa Thanh cảm thụ những điều này từ trên người Tử Huyền Thượng Tiên, lúc này nội tâm của hắn hơi rùng mình, thay đổi hướng của Pháp Thuyền, bay thẳng đến Thái Ti Độ Ách Sơn.

Theo Pháp Thuyền tới gần, Hứa Thanh nhìn thấy phía dưới không phải là một cái tông môn, mà là một cái hàng rào xây dựng trên đỉnh núi, bên trong có trên trăm tán tu, nhân tộc hay dị tộc đều có, phần lớn đều có bộ dạng dữ tợn trên người tràn ngập cảm giác máu tanh, bên trong hàng rào cũng không thiếu máu tươi, mà chính giữa hàng rào còn được khắc một cái trận pháp.

Vô số thi thể được chồng chất ở trên trận pháp, tựa như trở thành tế phẩm để tiến hành một nghi thức tà ác nào đó.

Theo nghi thức mở ra, từ bên trong trận pháp bỗng nhiên tràn ra một cỗ cảm giác tà ác không cách nào hình dung, đồng thời cũng có một tiếng nhấm nuốt vang vọng truyền ra, mà trên trăm tu sĩ dữ tợn ở bốn phía cũng lập tức lộ ra thần sắc điên cuồng, tất cả lập tức quỳ bái.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, con ngươi hơi co rút lại, trong lòng lập tức xuất hiện một loại cảm giác tim đập nhanh.

Hắn không lo trên trăm tên tu sĩ kia, người có tu vi cao nhất trong bọn họ cũng chỉ là Kim Đan một tòa Thiên Cung, nhưng thứ khiến cho tim Hứa Thanh đập nhanh chính là thứ tà ác tràn ra từ trong trận pháp.

“Chấp Kiếm Giả đã hạ lệnh, bên trong Nghênh Hoàng Châu nghiêm cấm tế tự sinh vật cho tà túy, Liên Minh Bát Tông đồng dạng cũng có pháp lệnh này, lá gan của ngươi quả thật không nhỏ.”

Giọng nói mang theo bình tĩnh của Tử Huyền Thượng Tiên lập tức vang vọng khắp bầu trời đêm, khí tức tà ác bên trong pháp trận lập tức kịch liệt chấn động, lộ ra hoảng sợ, nhanh chóng co rút lại như muốn rút về.

Thần sắc của những tu sĩ bốn phía lập tức đại biến, nhưng không chờ bọn họ mở miệng, cũng không chờ bọn họ thấy rõ Pháp Thuyền bay đến từ trên bầu trời, Tử Huyền Thượng Tiên giơ bàn tay trắng như ngọc lên, nhẹ nhàng vẫy tay một cái xuống dưới.

Trong mắt Hứa Thanh, một chiêu này ẩn chứa một loại thần vận khó có thể miêu tả, hắn không nhìn ra quá nhiều, chỉ cảm giác tựa như là Tử Huyền Thượng Tiên tùy ý vẫy tay một cái, nhưng cái vẫy tay này lại phù hợp với quy tắc vận hành của thiên địa, mặc dù không hề có thần thông phủ xuống, cũng không có pháp thuật biến ảo, nhưng…

Bên trong đỉnh núi bị hàng rào vây quanh có trên trăm tu sĩ run rẩy, trong chốc lát từng người bỗng nhiên thu nhỏ lại, kể cả trận pháp hay kể cả khí tức tà ác trong đó, thậm chí ngay cả ngọn núi này, trong chớp mắt đều thu nhỏ lại, trong một cái chớp mắt tan biến khỏi trong mắt Hứa Thanh.

Một màn này khiến cho tâm thần của Hứa Thanh vô cùng chấn động, mà lúc này cũng có một hòn sỏi bay tới, rơi vào giữa hai ngón tay Tử Huyền Thượng Tiên.

Nhìn hòn sỏi kia, Hứa Thanh vận hành tu vi tới hai mắt, cẩn thận nhìn qia, khi hắn toàn lực nhìn tới thì rốt cuộc cũng đã nhìn thấy hòn sỏi này có hình một ngọn núi, cũng chính là ngọn núi mới vừa nãy.

Tu sĩ và trận pháp cùng với thứ tà ác ở bên trên đều không sai lệch chút nào, chỉ là tất cả bọn họ rõ ràng đều đã bị thu nhỏ vô số lần, lúc này tất cả mọi người ở trong đó đều lộ ra vẻ hoảng sợ và vô cùng tuyệt vọng.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai ngón tay Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ nhàng bóp.

Rặc rặc một tiếng, hòn sỏi đã trở thành tro bụi, tiêu tán.

“Tiểu bằng hữu, thất thần làm gì, chúng ta tiếp tục đi thôi, cứ đi theo cái sơn mạch này đi, ta muốn ngắm cảnh núi.” Tử Huyền Thượng Tiên ngồi trên mạn thuyền, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Hứa Thanh cười một cái.

Nụ cười này như hòa tan cái lạnh như băng, còn tỏa ra thần vận hơn cả ánh trăng.

Chương 665: Một khúc hồng trần (1)

Hứa Thanh ngưng trọng, hắn nhìn hòn sỏi biến thành bụi bặm tiêu tán khắp bốn phía, dần dần không thể nhận ra, hắn không hề quan tâm tới những người tử vong kia, thứ khiến cho tâm thần Hứa Thanh ngưng trọng là thủ đoạn của Quy Hư.

Thoạt nhìn thì thủ đoạn này giống như đơn giản, nhưng huyền diệu ẩn chứa trong đó đã vượt quá khỏi nhận thức của Hứa Thanh.

Còn một thứ khiến cho Hứa Thanh thở sâu, đó là khi hắn cúi đầu đưa mắt nhìn về Thái Ti Độ Ách Sơn bên dưới, vị trí nguyên bản của ngọn núi kia...

Chỗ đó, bây giờ đã là một mảnh bình địa bị san phẳng.

Hứa Thanh trầm mặc, điều khiển Pháp Thuyền tiếp tục đi về phía trước, dưới đêm trăng, hình như tâm tình của Tử Huyền Thượng Tiên đã trở nên rất tốt, thi thoảng lại đưa bầu rượu lên trên đôi môi đỏ mọng, một ngụm tiếp một ngụm uống xuống.

Nàng uống rượu trông thiếu đi một chút kiều mị, nhưng lại nhiều thêm vài phần hiên ngang.

Nhưng hết lần này tới lần khác, bộ dạng này chẳng những không khiến mị lực của nàng giảm bớt, ngược lại cái loại cảm giác giang hồ thoải mái đó, lại khiến cho lực hấp dẫn của nàng càng trở nên cường liệt hơn.

Hứa Thanh nhiều lần quét mắt nhìn tới bầu rượu của Tử Huyền Thượng Tiên.

Nhưng hắn lại nghĩ tới tu vi của Tử Huyền Thượng Tiên, cho dù nàng có uống nhiều hơn nữa thì có lẽ cũng sẽ không có chuyện say rượu, thế nên đáy lòng của hắn liền nhẹ nhàng thở ra.

Tử Huyền Thượng Tiên để ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười dào dạt, giơ bầu rượu trong tay lên, lắc lắc về phía Hứa Thanh.

“Ngươi uống không?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Vị tiểu bằng hữu này, ngươi quả thực hơi ngốc!!!.” Tử Huyền Thượng Tiên khẽ cười, đặt bầu rượu ở bên miệng, lại uống tiếp, theo rượu chảy vào miệng của nàng, có một vài giọt theo nàng hơi nhếch miệng lên, chảy xuống qua khóe miệng rơi xuống phía dưới, theo gió bay xa.

Một giọt trong đó, có lẽ là trùng hợp đã rơi vào trên cằm Hứa Thanh, một tia mùi rượu tràn ra chui vào trong mũi Hứa Thanh, mà lúc này Tử Huyền Thượng Tiên trên mạn thuyền bỗng lấy ra một cây sáo màu xanh biếc, đặt ở trước môi và ung dung thổi ra một khúc sáo.

Khúc sáo rất êm tai, mặc dù Hứa Thanh không hiểu âm luật, nhưng cũng nghe ra tư thế oai hùng ẩn chứa bên trong khúc sáo.

Tựa như có một người nữ tử mặc áo tơi, cầm trường kiếm trong tay, bước ra từ trong giang hồ đi, kể rõ về tuổi trẻ và chuyện xưa.

Bên trong mơ hồ mang theo một tia tiếc nuối.

Yên lặng lắng nghe một hồi, thân thể của Hứa Thanh cũng chậm rãi trầm tĩnh lại và đắm chìm vào bên trong khúc nhạc.

Thời gian …cứ như thế trôi qua.

Dưới ánh trăng, Tử Huyền Thượng Tiên một thân bạch y giống như tiên tử hạ phàm, vẻ đẹp tuyệt mỹ, hai con ngươi bao hàm mê ly, tiếng sáo tung bay phiêu lãng.

Gió núi làm bạn, khúc nhạc làm vui, vang khắp bốn phương, càng lúc càng xa.

Ngày bình thường khu vực Thái Ti Độ Ách Sơn luôn tràn ngập sự hung tàn, nhưng trong màn đêm hôm nay, dường như toàn bộ nơi này cũng đều đắm chìm vào trong tiếng sáo, trở nên vô cùng yên lặng.

Dường như toàn bộ thiên địa chỉ còn lại có một mình Tử Huyền Thượng Tiên, dần dần …tiếc nuối bên trong tiếng sáo đã hóa thành cô độc.

Hứa Thanh nghe thấy nỗi cô độc đó thì không khỏi ngẩng đầu, nhìn Tử Huyền Thượng Tiên ngồi trên mạn thuyền, trên người của đối phương nhiều hơn một tia linh hoạt kỳ ảo, nhiều hơn vận vị cô đơn, tựa như u lan trong sơn cốc không lối vào.

Không cần người khác tới tán thưởng thanh xuân của nàng, cũng không cần có người nhìn thấy tuổi trẻ tươi đẹp của nàng, nàng chỉ nở rộ vì chính mình, cũng chỉ là cố chấp và chờ mong trong chính nội tâm của nàng.

Nhìn bóng hình xinh đẹp trước mắt, Hứa Thanh bỗng nhiên hiểu được một chút nguyên nhân câu nói của đội trưởng, hiểu được vì sao vị Tử Huyền Thượng Tiên này lúc còn trẻ lại có vô số người si mê.

Hứa Thanh không si mê, nhưng hắn thích tư thế oai hùng cùng với tiếng sáo có sự tiếc nuối này, cũng ưa thích sự cô độc ẩn chứa bên trong tiếng sáo.

Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt, tiếng sáo khiến hắn nhớ tới sinh hoạt khi còn bé, nhớ tới nhân sinh vùng vẫy, cũng nhớ tới Lôi đội, nhớ tới Bách đại sư.

Hắn muốn uống rượu…

…

Hồi lâu, hừng đông.

Tiếng sáo chầm chậm tiêu tán, một khắc khi mặt trời mọc, thân ảnh của Tử Huyền Thượng Tiên đã đứng ở trên đầu thuyền đưa lưng về phía Hứa Thanh, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời như hỏa thiêu ở xa xa.

“Hứa Thanh, ngươi thích ngắm mặt trời mọc không?”

“Không thích lắm.” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sau đó trả lời.

“Ta rất thích, bởi vì một khắc khi mặt trời mọc, là lúc ánh sáng của nó đẹp nhất.” Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ giọng mở miệng, đứng ở nơi đó ngóng nhìn bầu trời, Hứa Thanh cũng ngẩng đầu nhìn lên thiên thượng.

Hai người không nói gì, cho đến khi mặt trời đỏ bay lên từ trong đám mây đỏ, ánh sáng vô tận nhanh chóng lướt qua đại địa, hòa tan màn trời tối tăm, chiếu sáng toàn bộ Thái Ti Độ Ách Sơn màu đen, khiến cho cả thiên địa vào thời khắc này trở thành một mảnh sáng ngời.

Một ngày mới đã đến, nhưng lúc này lại có một ánh mắt ác ý đột nhiên xuất hiện từ bên trong Thái Ti Độ Ách Sơn phía dưới, vừa xuất hiện liền khóa chặt trên Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Ánh mắt này tựa như hóa thành thực chất, bóp méo bốn phương, cũng khiến cho ánh sáng trên bầu trời bị che đậy một chút.

Giữa lông mày Tử Huyền Thượng Tiên bỗng lộ ra một tia không vui.

Trong nháy mắt tiếp theo, khi tia ác ý này chú ý đến Tử Huyền Thượng Tiên, ngay khoảnh khắc tiếp sau thì ác ý trong đó liền hóa thành hoảng sợ và kinh hoảng, nháy mắt tiêu tán.

Nhưng hiển nhiên nó đã quấy rầy Tử Huyền Thượng Tiên, cho nên hậu quả rất nghiêm trọng.

Tử Huyền Thượng Tiên giơ bàn tay trắng như ngọc lên vung về phía dưới, cách đó không xa, một tòa núi nhỏ trực tiếp bắt đầu vặn vẹo, mắt thường cũng có thể thấy được nó đang bị thiêu đốt, sau một cái chớp mắt liền trở thành tro bụi.

Toàn bộ quá trình chỉ phát sinh trong một cái chớp mắt, nhanh đến cực hạn, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng cũng không kịp vang vọng, ngọn núi bên trong dãy núi kia …không còn tồn tại.

Làm xong những thứ này, Tử Huyền Thượng Tiên duỗi lưng một cái rồi quay người đi về phía Hứa Thanh, trong khi Hứa Thanh căng thẳng thì nàng đi đến trước mặt Hứa Thanh, nhìn vào đôi mắt của Hứa Thanh, ánh mắt âm u sâu thẳm của nàng rất dễ khiến cho người khác nhìn vào liền bị lạc ở.

Chương 666: Một khúc hồng trần (2)

Hứa Thanh tránh ánh mắt đó theo bản năng.

Mắt thấy như thế thì Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ nhàng cười một cái, cũng không nói gì mà đi vào khoang thuyền.

Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng thầm than một tiếng, hắn cảm thấy sau khi mình rời khỏi tông môn, hình như thời gian đang trôi qua rất chậm, bây giờ hắn chỉ có thể toàn lực ứng phó, dung nhập tu vi vào trong Pháp Thuyền, còn kích phát Thần Tính của Pháp Thuyền để khiến cho tốc độ của nó tăng vọt, bay nhanh đi xa.

Ban ngày trôi đi rất nhanh, ban đêm lại lần nữa phủ xuống.

Một đêm này Tử Huyền Thượng Tiên vẫn ngồi trên mạn thuyền như cũ, thỉnh thoảng hớp một ngụm rượu và sau đó tiếng sáo lại gia tăng thêm khí tức giang hồ, tiếng sáo ung dung rơi vào trong tai Hứa Thanh, dù đêm qua đã nghe thật lâu, nhưng tối nay nghe lại hắn vẫn cảm thấy thích như trước.

Cho đến canh ba nửa đêm, bầu trời tràn ngập mây đen, trăng sáng bị che phủ, bên trên mơ hồ có tiếng sấm sét truyền đến, hình như nước mưa muốn hạ xuống nhân gian, một khắc khi tiếng sáo của Tử Huyền Thượng Tiên tiêu tán, một khắc nàng uống rượu thì Hứa Thanh nhịn không được hỏi một câu.

“Tiền bối, khúc này có tên không?”

“Ngươi thích sao?” Tử Huyền Thượng Tiên bỏ bầu rượu xuống, trong con ngươi mang theo một tia thần vận nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu.

“Ngươi biết thổi sáo không?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ta dạy cho ngươi.” Trong lúc nói lời này Tử Huyền Thượng Tiên đã cất bước đi tới, không đợi Hứa Thanh thấy rõ, nàng đã đến bên người Hứa Thanh, đặt cây sáo trong tay ở trước mặt hắn.

Trong khi Hứa Thanh do dự tiếp nhận, Tử Huyền Thượng Tiên đã đến phía sau của hắn, duỗi hai tay qua hai bên hắn và đặt tay trên hai tay của hắn, một khắc khi da thịt hai người chạm vào nhau, thân thể Hứa Thanh chấn động.

Lúc này hai người tiếp xúc vô cùng thân cận, gần như là dán cùng một chỗ, nhất là sau lưng hắn còn truyền ra một mùi hương thơm, tất cả điều này làm cho trán Hứa Thanh lập tức xuất hiện mồ hôi, hắn bỗng nhiên có chút hối hận vì đã hỏi tên của khúc sáo này.

“Sáo có 12 lỗ, dùng hai tay trái phải của ngươi cầm bên trái sáo.”

Bên trong âm thanh ngọt ngào của Tử Huyền Thượng Tiên lộ ra một tia hấp dẫn, sau khi truyền vào tâm thần liền biến thành rung động, nàng thổ khí như lan, cầm lấy hai ta Hứa Thanh đặt lên một đầu của cây sáo.

Toàn bộ quá trình đều là dùng tay cầm tay dạy hắn, cuối cùng trong khi thân thể Hứa Thanh đang ...cứng ngắc, Tử Huyền Thượng Tiên giơ hai tay Hứa Thanh lên, chỉnh tư thế chính xác đặt cây sáo ở trước môi của hắn.

“Tiểu bằng hữu, phải tập trung học tập, không được thất thần, giống như bây giờ vậy...Thổi ra một hơi.” Bên tai Hứa Thanh truyền đến một cỗ khí nóng, âm thanh rủ rỉ của Tử Huyền Thượng Tiên truyền vào lỗ tai của hắn.

Thân thể Hứa Thanh càng lúc càng cứng hơn, căng thẳng cao độ khiến tim hắn gia tốc đập nhanh, hắn trầm mặc thời gian mấy cái hô hấp sau đó mới miễn cưỡng điều chỉnh tốt tâm tính, dựa theo phương pháp mà Tử Huyền Thượng Tiên dạy, nhẹ nhàng thổi.

Tiếng sáo chói tai phá không dựng lên.

Tử Huyền Thượng Tiên lập tức nở nụ cười, từ sau lưng Hứa Thanh đi đến trước mặt của hắn, giơ lên ngón tay như ngọc với tư thế ưu nhã đặt vào trên cây sáo trước mặt Hứa Thanh, che phủ một lỗ sáo.

“Thế này thì sao?”

Trong lúc nói nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt Hứa Thanh, cặp môi đỏ mọng bởi vì đang cười mà khẽ nhếch, đôi mắt sâu thẳm, nhất là gương mặt vô cùng mịn màng hoàn mỹ không tỳ vết, mà khoảng cách gần như thế, khiến cho trong mắt Hứa Thanh lần đầu tiên xuất hiện vẻ mờ mịt như sắp bị cuốn mất hồn bởi cái đẹp.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, trên bầu trời bỗng nhiêu truyền đến một tiếng sấm sét, theo tiếng sét nổ vang thì nước mưa cũng ầm ầm phủ xuống đại địa, rơi vào trên lớp phòng hộ của Pháp Thuyền, âm thanh đùng đùng đoàng đoàng truyền đến khiến cho thân thể Hứa Thanh chấn động, hắn hơi giật mình lui ra phía sau vài bước.

"Đa tạ tiền bối, vãn bối đã học xong, tiếp theo ta sẽ tự mình tìm tòi là được."

Tử Huyền Thượng Tiên nở nụ cười, hình như nàng đặc biệt thích dáng vẻ khẩn trương này của Hứa Thanh, sau khi nghe Hứa Thanh nói liền đảo đôi mắt đẹp qua trên mắt Hứa Thanh, sau đó chống cằm ngồi ở một bên nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh hít sâu khoanh chân cầm lấy cây sáo, nhắm mắt nhớ lại phương pháp Tử Huyền Thượng Tiên dạy trước đó, một lát sau liền mở mắt thổi nhẹ một tiếng, lần này mặc dù tiếng sáo không còn chói tai nhưng cũng chỉ nghe được ý nức nở nghẹn ngào, không hề có bất kỳ mỹ cảm nào.

"Tiểu bằng hữu từ từ sẽ được, không cần nóng nảy." Tử Huyền Thượng Tiên ôn nhu cười nói.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, một đêm lại qua đi.

Một đêm này, bên ngoài là nước mưa tung bay, mưa lạnh tràn ngập, tiếng mưa rơi không ngừng, khi thì sấm sét nổ vang.

Trên Pháp Thuyền, ánh mắt của Tử Huyền Thượng Tiên thủy chung nhìn Hứa Thanh, bên trong chậm rãi càng trở nên ôn nhu hơn nữa, thi thoảng lại mở miệng nói cho hắn biết âm luật.

Mà dần dần Hứa Thanh cũng bình tĩnh trở lại, học tập rất nghiêm túc. Cho đến lúc hừng đông, theo nước mưa dừng lại, trong khi mặt trời mọc, một khúc sáo chưa thuần thục, mang theo cảm giác đứt quãng không lưu loát vang vọng bốn phương.

Tiếng sáo phiêu đãng vọng vào trên Thái Ti Độ Ách Sơn, cũng truyền vào đến bờ sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, vọng đến những người phàm tục sau cơn mưa tới đây tẩy đi dị chất hư thối đầy người, khiến cho ánh mắt trống rỗng của bọn họ nhiều hơn một chút chấn động, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bên trong Pháp Thuyền, từ đêm qua đến hiện tại, lần đầu tiên ánh mắt của Tử Huyền Thượng Tiên dời khỏi người Hứa Thanh, nàng nhìn xuống bờ sông nhẹ giọng mở miệng.

“Chờ một chút.”

Trong lúc nói Tử Huyền Thượng Tiên đứng lên, một bước đi xuống Pháp Thuyền, bước tới bên cạnh bờ.

Trong mắt của những người phàm tục bên dưới, Tử Huyền Thượng Tiên xinh đẹp tựa như thứ tốt đẹp cuối cùng của cái thiên địa này vậy, khiến cho bọn họ nhao nhao run rẩy cùng tự ti mặc cảm.

Đây không phải lần đầu tiên Huyền Thượng Tiên đi làm những việc như vậy, nàng rất rõ phải xử lý thế nào, trên mặt nàng hiện lên vẻ ôn nhu, mà nụ cười ôn nhu này cũng lập tức tiêu tán tất cả bất an của mọi người.

Nàng đi tới trước mặt một tiểu cô nương nằm hấp hối ở bên cạnh bờ.

Toàn thân tiểu cô nương này tràn đầy dị chất, đã mục nát hơn phân nửa và bốc lên mùi tanh tưởi, tuy trong mắt còn có một tia ánh sáng thuộc về cái tuổi này của tiểu cô nương, nhưng tia sáng này, theo sinh mệnh trôi qua thì cũng đang dần trở nên ảm đạm.

Nhìn tiểu cô nương, Tử Huyền Thượng Tiên một thân bạch y ngồi xổm xuống, không có bất kỳ vẻ ghét bỏ nào mà nhẹ nhàng vuốt ve cái trán tiểu cô nương, hư thối trên người tiểu cô nương dần dần bắt đầu chuyển biến tốt đẹp hơn.

“Thế gian mặc dù đau khổ, nhưng phải luôn mang theo hy vọng trong lòng.” Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ giọng mở miệng, vẻ mặt điềm đạm, lấy ra một viên kẹo đặt ở trong miệng tiểu cô nương.

Một lát sau, ánh sáng trong mắt tiểu cô nương lại trở nên sáng ngời.

Tử Huyền Thượng Tiên nở nụ cười, nhưng ánh mắt đảo qua bốn phía than nhẹ một tiếng, nàng cường hãn, nàng có thể cải biến vận mệnh của cả một tông, nhưng lại không cách nào cải biến được thế giới này.

Hứa Thanh đứng ở đầu thuyền, nhìn một màn này thì trầm mặc.

Chương 667: Khúc sáo Ly Thương (1)

Thời gian trôi qua.

Lúc này Pháp Thuyền của Hứa Thanh chỉ còn cách nơi trước đó phát hiện tiểu Huyền U tông hai ngày lộ trình, một đêm này bầu trời vô cùng rực rỡ, trên bầu trời tràn đầy những ngôi sao, ánh trăng sáng tỏ, từng tia trăng sáng chiếu rọi khắp nơi.

Từ xa nhìn lại, bầu trời đêm mênh mông, đại địa an tĩnh, ánh sao cùng ánh trăng giao hòa lưu chuyển, sương lạnh ngưng tụ, tràn ngập thế gian.

Trên Pháp Thuyền truyền ra tiếng sáo du dương.

Bây giờ tiếng sáo không còn là âm thanh ô ô nữa, đã mang theo tiết tấu, mang theo giai điệu, còn ẩn chứa một cỗ sát phạt, khác biệt với tiếng sáo của Tử Huyền Thượng Tiên.

Cỗ sát phạt này đến từ tiết tấu, giai điệu và nhịp điệu của khúc nhạc, tựa như một người chinh chiến bát phương, khí thế hào hùng, nhưng khúc nhạc rất nhanh lại biến đổi, tựa như chiến tranh đã kết thúc, mọi người nhìn qua hài cốt đầy đất, sau đó nhìn qua bầu trời, trong lòng tồn tại rất nhiều nghi ngờ không cách nào giải thích đối với thiên địa.

Trên mặt những người này dần dần càng ẩn chứa nhiều vẻ mờ mịt hơn, hình như người thổi sáo đã dung nhập toàn bộ suy nghĩ của mình vào trong tiếng sáo, không ngừng nhờ vào tiếng sao vang vọng truyền ra bên ngoài.

Nhưng nếu khúc sáo này rơi vào trong tai người thổi sáo quen, bọn họ sẽ rất dễ dàng nghe ra khúc sáo này không lưu loát, cũng biết được khúc sáo này là do một người mới học thổi sáo thổi.

Nhưng có một điều hiển nhiên, đó là nhạc do tâm mà sinh, nếu như muốn học cũng không phải là khó, ít nhất như Hứa Thanh bây giờ, chính là cái dạng này.

Lúc này Hứa Thanh một thân đạo bào màu tím, trong tay cầm một cây sáo xanh biếc, khoanh chân để vạt áo trải ra trên boong tàu, tóc dài tung bay theo gió, ánh trăng làm nền, giống như tiên cảnh.

Nhất là đôi lông mày như kiếm, trong mắt mang theo vẻ thâm thúy, ánh mắt hơi trầm xuống, cây sáo trước môi che đậy non nửa gương mặt vừa thanh tú vừa yêu dị, lại phối hợp với đôi tay thon dài ở trên cây sáo của hắn, đa số người trông thấy một màn này sẽ đều tán thưởng một tiếng là mỹ thiếu niên.

Mà bộ dáng nghiêm túc thổi sáo của hắn lại càng hiện ra một cỗ mị lực khó có thể hình dung, khiến cho Tử Huyền Thượng Tiên một bên chống tay, nghiêng người dựa vào trên một cái ghế chế tạo bằng gỗ Vân Hà ngũ sắc nghìn năm, cũng phải hơi mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sáng khác thường.

Tia sáng dần mạnh lên, tiếng sáo dần dần loạn.

Hứa Thanh lựa chọn nhắm mắt lại.

Đối với Hứa Thanh mà nói, khoảng thời gian này giống như là một lần loại ma luyện khó có thể nói rõ với hắn vậy, trước giờ hắn chưa từng trải qua loại việc giống như thế này, thế nên cũng không biết nên xử lý như thế nào, hắn ngoại trừ đả tọa tu hành, cũng chỉ có thể đặt hết lực chú ý của mình vào trong việc học kiến thức mới.

Hứa Thanh luôn luôn cực kỳ tôn trọng đối với tri thức, cũng rất hiếu học.

Như lúc trước Thất gia dạy hắn đánh cờ, về sau thỉnh thoảng Hứa Thanh cũng sẽ hiện ra bàn cờ trong đầu.

Mà ở trước mắt, Tử Huyền Thượng Tiên dạy hắn thổi sáo, Hứa Thanh thích cái môn này từ tận trong lòng, hắn không phải một người giỏi ăn nói, mà tiếng sáo lại có thể giúp hắn dễ dàng bộc lộ suy nghĩ trong đáy lòng, đưa nó ra bên ngoài.

Chỉ là ánh mắt của Tử Huyền Thượng Tiên khiến cho Hứa Thanh có chút mất định hướng.

Hắn không hiểu vị lão tổ Huyền U tông này.

Cũng không hiểu tại sao đối phương muốn tìm mình để trêu đùa.

Hắn cảm thấy người có tu vi đến trình độ này, tướng mạo bên ngoài đã không còn trọng yếu nữa, mặt khác trong khoảng thời gian bọn họ đi trên đường, hắn cũng đã thấy đối phương ra tay bảy lần.

Mỗi một lần đều rất hời hợt, mỗi một lần đều khiến cho tất cả mọi thứ tiêu tán.

Không hề nhìn thấy trên ngón tay của Tử Huyền Thượng Tiên có một giọt máu tươi.

Mà nguyên nhân giết chóc, có đôi khi là bởi vì đối phương tự tìm cái chết, truyền ác ý tới bọn họ, nhưng đôi khi là do yêu ghét cá nhân của Tử Huyền Thượng Tiên quyết định.

Ví dụ như hôm qua, một tu sĩ dị tộc ở trên không trung nhìn nàng nhiều hơn một lần, trong nháy mắt tiếp theo vị cường giả dị tộc này liền trở thành tro bụi, tiêu tán ở trong thiên địa.

Mỗi lần, Hứa Thanh đều cảm thấy những đạo hồn kia có chút đáng tiếc, hắn cần một trăm hai mươi hồn để trấn áp trong pháp khiếu, nhưng Hứa Thanh cũng không tiện mở miệng nhắc tới việc này.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh cũng nhìn thấy những điểm khác biệt của Tử Huyền Thượng Tiên với những người khác, nàng rất có thiện ý đối với những tiểu quốc khó khăn nghèo khổ ở bên bờ sông dọc đường, thường thường nàng sẽ phất tay, giải quyết một chút sự tình phàm tục cho những tiểu quốc này.

Ví dụ như mấy ngày trước bọn họ đi ngang qua một cái tiểu quốc, khoảng thời gian này bên trong tiểu quốc có kẻ trộm lẻn tới, rất khó bắt, việc này rất tầm thường, tu sĩ căn bản sẽ không rảnh để ý tới, nhưng Tử Huyền Thượng Tiên lại phất tay bắt kẻ trộm kia ra, khiến gã tan thành mây khói.

Những thứ này, khiến cho Tử Huyền Thượng Tiên trong nhận thức của Hứa Thanh tràn đầy một màn sương mù.

Mà khí chất của Tử Huyền Thượng Tiên cũng biến hóa thất thường, đôi khi nàng tựa như thiếu nữ vậy, vui vẻ liền viết ở ngay trên mặt, bởi vì nhìn thấy trên núi có một đóa hoa xinh đẹp, liền xuống thuyền với tay hái.

Đôi khi nàng lại tràn đầy khí chất hiên ngang, uống từng ngụm từng ngụm rượu, tóc đen tung bay trong gió, tràn đầy khí khái.

Đôi khi nàng lại lạnh như băng, vừa ra tay liền giết chết người.

Có khi lại hiện ra vẻ mị hoặc mãnh liệt, một cái nhăn mày hay một nụ cười, đều toát ra một loại cảm giác thuỳ mị không nói ra được, khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng quyến rũ gợi cảm.

Mà Tử Huyền Thượng Tiên cũng có thời điểm ôn nhu, mỗi lần tiếng sáo của Hứa Thanh xuất hiện sai sót, nàng sẽ ôn nhu như nước, nhẹ giọng nói cho Hứa Thanh biết chỗ sai, uốn nắn cho hắn.

Ngây thơ, lạnh như băng, oai hùng, giang hồ, quyến rũ, ôn nhu, rất nhiều khí chất, Hứa Thanh chưa từng thấy nhiều khí chất khác biệt như vậy ở trên cùng một người.

Cho đến hai ngày sau, Hứa Thanh lại thấy được một khí chất khác ở trên người Tử Huyền Thượng Tiên.

Chương 668: Khúc sáo Ly Thương (2)

Đó là khi họ đến tiểu Huyền U tông, trong khi cái tiểu tông này vô cùng kinh ngạc và sợ hãi, toàn bộ tông không tới mười mấy người lấy thái độ cung kính cao nhất trước đó chưa từng có để nghênh đón, sau đó Tử Huyền Thượng Tiên nhìn qua những người này, trong mắt của nàng lộ ra một tia hồi ức, hỏi tới.

“Ngươi là Tiểu Vân Tử?”

Thân thể của lão đầu từng giả thần giả quỷ kia bỗng run lên, thấp giọng mở miệng.

“Bẩm báo Huyền U Thượng Tiên, tiểu nhân chính là…Tiểu Vân Tử.” Đáy lòng của lão đầu đắng chát, trong trí nhớ của lão, Tử Huyền Thượng Tiên bây giờ không hề có bất kỳ biến hóa nào với Tử Huyền Thượng Tiên trước kia.

Đáy lòng của lão không khỏi dâng lên vô vàn suy nghĩ và cảm khái, lão còn nhớ rõ, năm đó khi mình vẫn còn là tiểu hài tử, đi theo bên người sư tôn, tận mắt nhìn thấy sư tôn si mê như thế nào, nhưng cuối cùng đều là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, năm đó không có bất kỳ người nào thành công đi vào thế giới của vị Tử Huyền Thượng Tiên này.

“Mang ta đi tới trước mộ phần của sư phụ ngươi.” Trên người Tử Huyền Thượng Tiên rõ ràng không hề có dấu vết do năm tháng để lại, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt này, trong sự so sánh của lão nhân, năm tháng tựa như cũng đã lưu lại khí tức ở trên người nàng.

Hứa Thanh lặng lẽ đi theo, dưới sự dẫn dắt của lão đầu, rất nhanh bọn họ đã đến sân sau của tiểu Huyền U tông, ở đó có một mộ phần cô độc, trước mộ phần là một gốc cây liễu, cây liễu lay động trong gió, hình như có linh, bởi vì Tử Huyền đến mà kích động.

Tử Huyền Thượng Tiên bước đến gần vài bước, nhìn phần mộ than nhẹ một tiếng, mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Vị này là cố nhân của ta, là người tốt.”

Hứa Thanh nhớ tới chuyện xưa được lão đầu kia kể lúc trước, không nói chuyện.

Lão đầu bên cạnh cũng tràn đầy cảm khái trong lòng.

Không lâu sau, Hứa Thanh và Tử Huyền Thượng Tiên rời đi.

Trước khi Tử Huyền Thượng Tiên rời đi cũng hỏi tiểu Huyền U tông, hỏi bọn họ có nguyện ý rời khỏi nơi đây hay không, nhập vào trong liên minh, lão đầu của tiểu Huyền U tông rất động tâm, nhưng cuối cùng lão quay qua nhìn phần mộ một chút, vẫn lắc đầu, nhã nhặn từ chối, chỉ thỉnh cầu có thể giữ lại cái mạch nước ngầm kia.

Tử Huyền Thượng Tiên đồng ý việc này, lại đích thân ra tay bố trí một đạo trận pháp ở nơi đây, sau đó trở về trên Pháp Thuyền của Hứa Thanh, theo thuyền đi xa.

Khi trở về luôn có cảm giác nhanh hơn khi đi tới, khi tiếng sáo của Hứa Thanh cũng càng ngày càng tinh tiến hơn, bọn họ cũng cách Liên Minh Bát Tông càng lúc càng gần.

Cho đến hoàng hôn ngày hôm nay, khi chỉ còn cách liên minh chặng đường nửa canh giờ, thậm chí còn có thể nhìn thấy biển cấm xa xa, Tử Huyền Thượng Tiên ngồi trên mạn thuyền, cả người tựa như muốn dung nhập vào bên trong ánh nắng chiều, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, thổi thủ khúc kia đi, ta muốn nghe.”

Hứa Thanh khoanh chân, nhắm mắt nhớ lại khúc sáo kia một phen, sau đó cầm lấy cây sáo đặt ở bên miệng, trong ánh hoàng hôn, tiếng sáo ung dung truyền ra.

Tiếng sáo mang theo không khí giang hồ, kể rõ buồn vui cả đời, tất cả cuối cùng cũng hóa thành một bình rượu đục.

Trong cô độc, một hơi uống xuống.

Đã đến, liên minh.

“Khúc này tên là Ly Thương, là ta sáng tác ra mấy năm gần đây.” Trong ánh chiều tà, Tử Huyền Thượng Tiên đứng ở đầu thuyền, nhìn về phía trước, từng cơn gió thổi qua tóc nàng, thổi quần áo bay phấp phới, cả người nàng tựa như đều muốn theo gió thổi đi.

Vào thời khắc này, loại cảm giác cô độc trên người nàng giống như xuyên thấu qua tất cả tầng ngoài, bị gió chậm rãi thổi ra tràn ngập khắp bốn phương, cũng uẩn hóa ở trong hai tròng mắt của Tử Huyền Thượng Tiên.

Khi sự cô độc kia càng lúc càng sâu sắc, nàng ngoái đầu lại nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt hình như có một u đàm, tựa như muốn nhớ kỹ hình dáng của Hứa Thanh, cuối cùng nàng ôn nhu cười một cái.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua Tử Huyền Thượng Tiên.

“Năm đó rất nhiều người tặng lễ vật cho ta, riêng sáo cũng có hơn 100 cây, ta cũng quên mất cây sáo này là do ai tặng rồi, nhưng ta rất thích cây sáo này, tiểu bằng hữu, cám ơn ngươi theo giúp ta một đường, ta tặng nó cho ngươi.”

Tử Huyền Thượng Tiên cầm lấy bầu rượu, ngửa đầu uống một ngụm, lắc lắc mái tóc, tư thế oai hùng vô cùng hiên ngang, sau đó cất bước bay lên bầu trời, càng đi càng xa.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn cây sáo trong tay, ngẩng đầu nhìn qua phía Tử Huyền Thượng Tiên đi xa về Huyền U tông, trong lòng của hắn nổi lên một chùm suy nghĩ khó có thể diễn giải.

Hồi lâu sau hắn thở sâu chắp tay cúi đầu, điều khiển Pháp Thuyền trở về Thất Huyết Đồng.

Cùng lúc đó trên Huyền U tông, Tử Huyền Thượng Tiên với một thân áo trắng, tâm tình mang theo ba phần vui vẻ, năm phần than nhẹ, hai phần ly thương, về tới tòa tháp cao đứng ở nơi đó, nhìn về phía Thất Huyết Đồng xa xa, hồi lâu sau nàng nhẹ giọng thì thào.

“Nếu như ngươi sinh ra sớm 100 năm…”

“Vậy thì như thế nào?” m thanh nam tử ôn nhu truyền tới từ sau lưng Tử Huyền Thượng Tiên, Minh chủ của Liên Minh Bát Tông một thân áo lam đi ra từ trong hư vô, đi đến bên cạnh Tử Huyền Thượng Tiên, cũng đưa mắt nhìn Thất Huyết Đồng.

“Nếu hắn sinh sớm 100 năm, sư muội có tin hay không, bây giờ hắn đã là hài cốt.”

“Hay là, hắn bây giờ …cũng có thể trở thành hài cốt.” Nói xong, vị Minh chủ của Liên Minh Bát Tông này quay đầu, ôn nhu nhìn Tử Huyền Thượng Tiên.

“Ngươi dám không?” Thần sắc Tử Huyền Thượng Tiên lạnh như băng, nhàn nhạt mở miệng.

Minh chủ Liên Minh Bát Tông nhìn Tử Huyền Thượng Tiên, sau một lúc lâu liền cười lắc đầu.

“Liên minh có thiên kiêu như thế, làm sao ta có thể hại được. Nhưng mà sư muội, sư tôn để lại mệnh hồn cho ngươi, mặc dù có thể khiến cho ta kiêng kị, nhưng …thọ nguyên của ngươi sắp hết, mà bây giờ ngươi mới tìm được ánh sáng mà ngươi cần, quả thực có chút thật đáng buồn.”

“Thọ nguyên nửa giáp, nhoáng cái liền qua, nếu hắn chưa tới Linh Tàng, sẽ không cách nào đồng tu bổ đạo cho ngươi, cuối cùng ngươi sẽ phải …Đối mặt với lựa chọn muốn sống hay chết.”

“Tháng sau ta lại tới hỏi ngươi.” Minh chủ Liên Minh Bát Tông mỉm cười, thân thể chậm rãi tiêu tán.

Chương 669: Thái Sơ Ly U Trụ (1)

Khi ánh chiều tà của hoàng hôn tiêu tán, Hứa Thanh đã điều khiển Pháp Thuyền về tới nơi cập bến, hầu như ngay khi hắn vừa mới trở về liền nhận được tin truyền âm của đội trưởng.

“Tiểu Thanh, cảm thấy cuộc hẹn hò đầu tiên như thế nào, đến đến đến, ta đang ở trong tiên trì mà ngươi cho ta thẻ giảm giá, có muốn qua đây ngâm nước cùng sư huynh không, tiện thể nói một chút quá trình hẹn hò, sư huynh sẽ lấy kinh nghiệm phong phú của mình để chỉ điểm cho ngươi một chút.”

“Hôm khác đi.” Hứa Thanh trả lời một câu, đang muốn kết thúc truyền âm, đội trưởng bên chỗ bỗng ho khan một tiếng.

“Sư phó cũng ở đây…”

“…” Hứa Thanh trầm mặc.

Một lát sau, bên trong tiên trì mà Từ Tiểu Tuệ mở, chỗ một cái tiểu trì kín đáo trong một cái đại trì lớn, Hứa Thanh và đội trưởng còn có Thất gia, sư đồ ba người đang ngâm nước ở trong này.

Hứa Thanh thần sắc cổ quái nhìn qua hai người.

Thất gia ho khan một tiếng, liếc mắt trừng đội trưởng.

“Vi sư đang tĩnh tọa, ngươi lại đau khổ cầu khẩn gọi ta ra nơi này, đến cùng là có chuyện gì!”

Đội trưởng trừng mắt nhìn lại.

Thất gia hừ một tiếng, đội trưởng chỉ đành thở dài, vẻ mặt ủy khuất nhìn qua Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ngươi và Tử Huyền Thượng Tiên đi ra ngoài, khục, tiến triển đến trình độ nào rồi?”

Thất gia biểu cảm như thường, bộ dáng không hề cảm thấy hứng thú.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn qua sư phụ của mình, sau khi suy nghĩ một chút liền hồi đáp.

"Tử Huyền tiền bối dạy ta thổi một khúc sáo."

Lỗ tai Thất gia khẽ động.

Đội trưởng cũng vội vàng hỏi tới.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó đi tế bái một vị cố nhân của nàng, chính là cái vị sư phó của cái lão đầu tiểu Huyền U tông trong Thái Ti Độ Ách Sơn." Hứa Thanh cũng không giấu giếm, nói lại chuyện trên đường ra.

Trên thực tế thì cũng không cần phải giấu giếm những chuyện này.

"Chỉ vậy?" Vẻ mặt đội trưởng không tin.

"Đúng vậy, lúc trở lại, Tử Huyền tiền bối đã tặng cây sáo cho ta." Hứa Thanh gật đầu.

"Cây sáo gì?" Đội trưởng hiếu kỳ.

"Hình như gọi là Liễu Địch." Hứa Thanh hồi đáp.

Không đợi đội trưởng mở miệng, Thất gia bên đó liền hít vào một hơi.

"Liễu Nguyệt Linh Vận Địch?"

Hứa Thanh có chút lạ lẫm đối với cái danh tự này, trực tiếp dứt khoát lấy ra cây sáo.

Ngay khi nhìn thấy cây sáo này, thần sắc của Thất gia lập tức có chút hoảng hốt, sau một lúc lâu mặt không cảm xúc đứng lên, trước khi đi lại trừng mắt nhìn đội trưởng.

"Sau này khi vi sư đả tọa mà lại tới quấy rầy, ta sẽ cắt ngang chân của ngươi!"

Đội trưởng trợn mắt thật to, lộ ra vẻ mặt ủy khuất mãnh liệt, giống như nói lão nhân ngươi quá không nói đạo lý, rõ ràng là ngươi gọi ta tới, lại có ý kêu ta gọi Hứa Thanh.

Thất gia ho khan một tiếng.

"Được rồi, ta cho phép việc ngươi nói lần trước."

Nói xong, Thất gia vừa mặc quần áo vừa mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Lão Tứ, bây giờ ngươi cũng đã đạt tới bốn đoàn mệnh hỏa rồi, thời cơ cũng không xê xích gì nhiều, chờ ta hết bận trong khoảng thời gian này, ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài một chuyến.”

Thất gia chắp tay sau lưng, từng bước rời đi.

Cho đến khi Thất gia rời đi, thần sắc của đội trưởng lập tức khôi phục như thường, lại không có chút cảm giác ủy khuất nào, còn đắc ý cười cười về phía Hứa Thanh.

“Học tập một chút đi tiểu sư đệ, muốn đối phó lão đầu tử liền cứ như vậy, lão đầu tử trước giờ đều là trước mặt mạnh miệng, nhưng lại là người mềm lòng, cho nên thỉnh thoảng ta liền ủy khuất một chút, lão đầu tử sẽ thỏa hiệp.”

“Nhưng mà lần này hình như lão đầu tử rất phiền muộn, theo ta thấy là lão đầu tử hiểu rõ tên của cây sáo này như vậy, tám chín phần mười chính là đồ lão đầu tử tặng năm đó.”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, nghĩ đến câu mà Tử Huyền Thượng Tiên nói, đó là năm xưa có rất nhiều người tặng lễ vật cho nàng, nàng cũng quên mất là ai tặng cây sáo này cho mình, sau đó lại liên tưởng tới bộ dạng vừa rồi của sư tôn, hắn cảm thấy…Rất có khả năng là như vậy.

Cứ như thế sau khi ngâm nước thêm một lát, Hứa Thanh cũng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, nhưng trước khi đi, đội trưởng đang lười biếng dựa vào bồn nước lại truyền ra âm thanh thoải mái.

“Tiểu Thanh, lấy cho ta thêm một tấm thẻ giảm giá, ta thử hỏi nơi đây rồi, không hề có thẻ giảm giá tám phần mười, đây chính là đãi ngộ khách quý hiếm thấy, tiểu tử ngươi rất được nha.”

“Cái của ngươi đâu?” Hứa Thanh hỏi một câu.

“Ta cho Ngô Kiếm Vu rồi.” Đội trưởng thần thần bí bí mở miệng.

“Ta muốn nhờ Ngô Kiếm Vu hỗ trợ một việc, rất nhanh ngươi sẽ biết, một khi đã thành thì quá tốt, đến lúc đó có lẽ ta còn phải đi ra ngoài tránh đầu gió, mặt khác, ta cũng còn cần ngươi nói tốt giúp ta nữa.”

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, lúc trước mật thám đã truyền tin cho hắn biết, là đội trưởng và Ngô Kiếm Vu thường xuyên tới nơi này, bây giờ nghe vậy liền gật nhẹ đầu, về phần tránh đầu sóng ngọn gió mà đội trưởng nói, Hứa Thanh cũng cảm thấy bình thường, mà hắn cũng đại khái biết được mục tiêu lần này của đội trưởng là cái gì.

“Tám chín phần mười, chính là cái răng nanh kia.” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng rồi rời khỏi tiên trì, lúc hắn trở lại nơi cập bến đã là đêm khuya, sau khi khoanh chân ngồi xuống liền nhắm hai mắt lại bắt đầu đả tọa.

Trong khoảng thời gian đi ra bên ngoài, bởi vì có Tử Huyền Thượng Tiên bên cạnh, cho nên khi hắn đả tọa không cách nào tập trung toàn bộ tâm thần, phí mất một khoảng thời gian, cho nên trong những ngày kế tiếp, Hứa Thanh dự định sẽ toàn lực tu hành, bù đắp lại khoảng thời gian phí phạm vừa qua.

Chương 670: Thái Sơ Ly U Trụ (2)

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Vào đêm khuya ngày thứ ba, Hứa Thanh đang đả tọa bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một tia chờ mong, hắn cảm thụ thấy trong túi trữ vật có dị động.

Dị động truyền ra từ trong cái bình chứa đám tiểu hắc trùng ăn Tiên Đống.

Hứa Thanh lấy cái bình ra, đầu tiên cảm giác một chút, sau khi xác định không có gì đáng ngại liền mở ra.

Trong bình không có gì hết, Hứa Thanh xem xét bốn phía cũng không cảm thụ được bất cứ cái gì.

Nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy có một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt đang tràn ngập ngay gần mình.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, giơ tay trái lên cứa vào lòng bàn tay phải một cái, máu tươi lập tức tràn ra, miệng vết thương nháy mắt liền khép lại nhưng những giọt máu tươi vừa chảy ra cũng đã đủ dùng rồi.

Trong nháy mắt tiếp theo không khí lưu động, một đám nhìn không thấy, đến cả cảm giác cũng rất khó phát hiện, từ bốn phía bay thẳng đến bàn tay dính máu tươi của Hứa Thanh, dưới sự quan sát của Hứa Thanh, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy máu tươi trên lòng bàn tay hắn dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng là biến mất.

Theo máu tươi biến mất, rốt cuộc Hứa Thanh cũng đã cảm nhận được sự tồn tại của đám tiểu hắc trùng.

Sau khi những con tiểu hắc trùng này hấp thu Tiên Đống, khả năng ẩn nấp của chúng nó đã đạt đến trình độ rất cao, thế cho nên vừa xong đến cả Hứa Thanh cũng không thể phát hiện.

Nhưng chúng nó dẫu sao cũng đều được Hứa Thanh lấy máu tươi của bản thân để nuôi nấng mà ra, trong cơ thể ẩn chứa độc của Hứa Thanh, mặc dù đã thật lâu không uống máu của hắn, nhưng vẫn tồn tại bản năng như xưa.

Mà sau khi bọn chúng cắn nuốt máu của Hứa Thanh, liên hệ giữa đôi bên lại trở nên rõ ràng.

“Tổng cộng ba trăm bảy mươi mốt con.” Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua bốn phía, trong lòng thoả mãn.

Nhưng hắn cũng hiểu được đây chỉ là bắt đầu, tiếp theo hắn còn phải liên tục nuôi nấng, mà những con tiểu trùng này cũng bởi vì đã lâu không được ăn độc, thế nên giờ phút này tất cả đều đang tràn ra một cảm giác đói khát với hắn.

Vì vậy ngày hôm sau Hứa Thanh liền rời khỏi nơi cập bến, tới từng tiệm thuốc bên trong chủ thành Liên Minh Bát Tông để mua sắm độc dược độc thảo, hắn có đãi ngộ của Đạo Tử, hàng năm có hạn mức tiêu dùng tám trăm vạn linh thạch, vì vậy khi hắn mua sắm độc thảo không hề cảm thấy đau lòng chút nào.

Trong một ngày Hứa Thanh mua rất nhiều độc thảo, trong đó còn có rất nhiều độc đều thuộc nhóm quý trọng và hiếm thấy, còn có một chút thành phẩm độc đan, sau khi mua những thứ này, hắn cũng bắt đầu tiến hành nuôi dưỡng đám tiểu hắc trùng.

Vốn dĩ Hứa Thanh định dần dần tiến từng bước.

Nhưng những con tiểu hắc trùng kia hiển nhiên là đã cực kỳ đói khát, ban đầu Hứa Thanh còn lo chúng nó không cách nào thừa nhận được, muốn dùng tiết tấu chậm rãi để bọn chúng thích ứng.

Nhưng sau đó hắn dứt khoát đặt độc thảo độc đan mua được ở phía trước, hắn đặt ở đâu là đám tiểu hắc trùng liền bổ nhào về phía đó mà ăn, điên cuồng thôn phệ.

Cứ như vậy bảy ngày trôi qua, đám tiểu hắc trùng ăn càng ngày càng nhiều độc thảo, linh thạch tiêu hao mỗi ngày cũng như nước chảy, nhưng đồng dạng độc ẩn chứa bên trong những con tiểu hắc trùng này cũng cao lên, có lẽ là bởi vì Tiên Đống bị chúng nó hấp thu hoàn toàn, cho nên chất độc cũng càng ngày càng hung mãnh.

Thậm chí nếu như tu sĩ Kim Đan một tòa Thiên Cung bình thường bị chúng nó cắn một cái, sau đó bị chúng nó chui vào trong cơ thể, nhất định sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Điều này cũng khiến cho Hứa Thanh phải hít vào một hơi, sau đó lấy ra khỏa độc đan chứa độc cấm kia, bắt đầu hoàn thành kế hoạch đã định ra từ lúc còn ở Nam Hoàng Châu, hắn muốn bồi dưỡng ra tiểu hắc trùng có thể sinh hoạt ở bên trong khỏa độc đan này.

Nhưng quá trình này vẫn không hề thuận lợi như cũ, tuy đám tiểu hắc trùng biến dị trở nên hung mãnh vượt qua trước kia, nhưng độc của khỏa độc đan kia vẫn quá mức kinh khủng, chúng nó cũng chỉ kiên trì thời gian lâu hơn mà thôi, vẫn không thể hoàn toàn sinh hoạt ở.

Nhưng Hứa Thanh cũng đã rất hài lòng, bởi vì hắn có phát hiện, nhóm tiểu hắc trùng này rõ ràng có thể mơ hồ thôn phệ một chút độc cấm trong khỏa độc đan kia, sau đó lưu lại ở trong thể nội.

Mặc dù chúng nó cũng không thể giữ độc cấm trong thời gian quá lâu, qua vài ngày sẽ phải phun ra, nếu không bản thân chúng nó sẽ hư thối trở thành tro bụi, nhưng chúng nó có thể làm đến điểm này, cũng đủ làm cho chiến lực của Hứa Thanh tăng lên một bước lớn rồi.

Cuối cùng hắn đã có thể sử dụng độc cấm trong khỏa độc đan kia, biến nó trở thành đòn sát thủ của mình, chứ không phải là thủ đoạn đồng quy vu tận.

Điều này khiến cho Hứa Thanh rất phấn khởi, thế là hắn lại bắt đầu đi ra ngoài mua sắm một vòng mới, lần này hắn không còn mua sắm độc thảo độc dược nữa, mà mua hung thú còn sống.

Khi ở bên Nam Hoàng Châu, hắn có tử tù của Bộ Hung ti để khiến tiểu hắc trùng sinh sôi nẩy nở, nhưng sau khi đến Liên Minh Bát Tông, bộ mà hắn làm là một ngành phụ trách và không có đại lao, nhưng Liên Minh Bát Tông cũng không thiếu hung thú.

Sau khi Hứa Thanh thử nghiệm liền phát hiện, mặc dù hiệu quả của hung thú không bằng tử tù nhưng cũng có thể tiếp nhận được, thế nên thời gian tiếp theo, bên trong Pháp Thuyền của hắn, dưới sự ngăn cách của lớp màn phòng hộ, thường xuyên vang lên tiếng gào thét thê lương của các loại dã thú.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, một tháng qua đi.

Số lượng tiểu hắc trùng của Hứa Thanh từ hơn ba trăm con lúc đầu đã biến thành hơn ba nghìn con, được hắn cất kỹ ở trong ba cái bình nhỏ, mà lúc này hắn cũng nhận được truyền âm của Thất gia.

Chương 671: Thái Sơ Ly U Trụ (3)

“Ta thấy dạo gần đây ngươi một mực mua độc thảo và hung thú, đoán chừng ngươi lại đang luyện độc, luyện thế nào rồi, nếu như không gấp thì vi sư mang sẽ ngươi đi ra ngoài một chuyến, làm cho ngươi một cái công pháp Kim Đan, cũng thuận tiện nhìn xem có thể câu cá được hay không.”

“Bây giờ có rất nhiều người biết ngươi có hai ngọn mệnh đăng, Lăng Vân Kiếm tông cũng tốt, một vài kẻ chú ý ở bên ngoài cũng được, lần này ra ngoài đặc biệt thu hút một chút người ác ý nhắm tới ngươi, như vậy về sau khi ngươi tự mình ra ngoài sẽ thoải mái hơn một chút.”

Lúc trước Thất gia đã từng nói với Hứa Thanh chuyện này, cho nên Hứa Thanh cũng không chần chờ, lập tức tuân theo sư phụ.

Cùng lúc đó ở phía bắc Nghênh Hoàng Châu, nơi cuối cùng của Thái Ti Độ Ách Sơn, trong một khung cảnh toàn là màu trắng, gió tuyết tràn ngập, không khí băng hàn rét thấu xương, không chỉ thân núi quanh năm tràn đầy tuyết trắng như tuyết, đại địa ở đây cũng tràn đầy tuyết trắng.

Hoàn cảnh sinh hoạt nơi đây vô cùng ác liệt, không thích hợp phàm nhân sinh tồn, chỉ có ở bên biên giới mới có chút tiểu quốc phàm tục, còn ở chỗ sâu vạn dặm trong băng nguyên rất khó gặp được tung tích con người.

Nhưng trong đó lại có một cây trụ lớn đứng sừng sững ở trong chỗ sâu, giống như chống đỡ cả thiên địa.

Toàn bộ thân trụ là một màu đen nhánh, bão tuyết cuồng phong cũng thể rung chuyển nó chút nào, ngẩng đầu nhìn lên không thể thấy được điểm cuối cùng.

Chỉ có thể đi tới gần mới có thể thấy rõ kích thước của cây trụ này trọn vẹn tới ngàn trượng, nhưng vẫn không thể nào biết rõ độ cao của nó.

Ở trên thân trụ điêu khắc vô số phù văn và đồ đằng, từ trên đó phát ra uy thế mênh mông khó có thể hình dung, khiến cho toàn bộ những người nhìn thấy đều sinh ra một cảm giác bản thân nhỏ bé muốn cúng bái.

Bên trên cây trụ còn tràn ra một cỗ chiến ý ngập trời, bên trong chiến ý còn ẩn chứa một tia hung tàn vô cùng, giống như có thể toái diệt hết thảy.

Cây trụ này, chính là Thái Sơ Ly U Trụ!

Thả mắt nhìn đi, bốn phía quanh Thái Sơ Ly U Trụ tồn tại vô số những chiếc lều vải, trọn vẹn hơn mười vạn, tạo thành một tòa thành trì đặc thù.

Trong đó không hề có phàm nhân, chỉ có tu sĩ đến từ bát phương, bọn họ hội tụ từ khắp nơi tới chỗ này, lấy Thái Sơ Ly U Trụ để tu hành.

Bởi vì cây trụ này rất kỳ dị, nếu người khác cảm ngộ chấn động tràn ra từ trên trụ này lâu, có thể hình thành thần phù ẩn chứa chiến ý ở trong tâm thần, thông qua tấm thần phù này có thể rèn luyện ý chí và tăng tu vi lên.

Mặt khác, bên trong cây Thái Sơ Ly U Trụ này còn ẩn chứa vô số truyền thừa, bất luận người nào cũng có thể tùy thời leo lên, leo lên càng cao sẽ lấy được truyền thừa càng lớn.

Bởi vậy, liền tạo thành luồng thế lực lớn thứ sáu ở Nghênh Hoàng Châu.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân càng trọng yếu hơn, đó chính là….Nơi đây, tồn tại Chấp Kiếm Đình của Nghênh Hoàng Châu.

Chấp Kiếm Đình được xây dựng ở chỗ cao nhất trên Thái Sơ Ly U Trụ, ở trên vô số mây mù, phía trên bầu trời, nơi cuối cùng của cây trụ này có một tòa cung điện đứng sừng sững ở trên đó.

Tòa cung điện này không hề giống cung điện bình thường, nó không phải do gạch ngói hoặc là mỹ ngọc chế tạo, mà do từng thanh kiếm kiến tạo ra, vô số thanh kiếm giao thoa vào một chỗ, tạo thành tòa Kiếm Cung này.

Trên đỉnh của Thái Sơ Ly U Trụ là một tòa cung điện, nhìn qua giống như cái trước chống đỡ cái sau, hoặc là cái sau đang trấn áp cái trước.

Bởi vì đứng ở phía dưới thì sẽ cảm thụ không phải rất rõ ràng, nhưng nếu như có thể ở, sẽ có thể mơ hồ cảm thấy cây Thái Sơ Ly U Trụ này đang khẽ chấn động, giống như có người đang triệu hoán nó, khiến cho nó muốn trồi lên khỏi mặt đất.

Nhưng nó lại bị tòa Kiếm Cung ở bên trên trấn áp, chỉ có thể tỏa ra từng trận chấn động nhưng lại không thể dịch chuyển chút nào.

Giờ phút này, ở bên trong tòa Kiếm Cung đang tiến hành một cuộc nghị sự của các đại năng Chấp Kiếm Đình!

Tổng cộng có chín vị tu sĩ tham dự cuộc nghị sự này, bọn họ đều mặc trường bào màu trắng, tất cả đều không thấy rõ bộ dạng, nhưng trên cơ thể từng người đều cũng tản mát ra chấn động vô cùng kinh khủng, thi thoảng còn lộ ra hai mắt trong chiếc áo bào trắng, trong mắt mỗi người đều ẩn chứa sự uy nghiêm chí cao.

Giống như chín người bọn họ có thể hoàn toàn quyết định sinh tử của nhất tông nhất giáo.

Bởi vì chín người bọn họ, chính là tầng thứ tối cao của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, tông môn cường hãn như Thái Ti Tiên Môn cũng không thể không nghe theo và phối hợp trên danh nghĩa với chiếu lệnh của bọn họ.

Bởi vì bọn họ chính là những người đại biểu nhân tộc chính thống, là Chấp Kiếm Bộ, một trong Thượng Huyền Ngũ bộ của nhân tộc, được phân tới Nghênh Hoàng Châu.

Bởi vì sau lưng của bọn họ là một quốc gia cổ bên trong Hoàng Đô Đại Vực, là truyền thừa mà Huyền U Cổ Hoàng lưu lại sau khi rời đi, dù bây giờ nhân tộc đã suy thoái nhưng vẫn từng thống lĩnh Vọng Cổ, tuy bây giờ chỉ còn lại một vực và bảy quận nhưng vẫn là một trong các đại tộc như trước.

Vẫn còn có …Nhân Hoàng tại vị như cũ.

Giờ phút này, bên trong Chấp Kiếm Đình có giọng nói vang vọng.

“Hai chuyện, chuyện thứ nhất, một đợt khảo hạch tuyển Chấp Kiếm Giả mới sắp bắt đầu. Từ trong Chấp Kiếm Cung của Phong Hải Quận truyền đến chiếu lệnh, đại kiếp đã đến, thiên kiêu vạn tộc thi nhau xuất hiện, là nguy cơ cũng là cơ duyên, lệnh cho Chấp Kiếm Đình các châu phải tăng cao độ khó của khảo hạch nhập môn lần này, Chấp Kiếm Giả chúng ta, chỉ cần thiên kiêu trong nhân tài kiệt xuất.”

“Chuyện thứ hai, những năm gần đây Thái Sơ Ly U Trụ càng ngày càng chấn động mãnh liệt hơn, việc chúng ta thượng tấu cũng đã được đáp lại, căn cứ trong Quận Thượng Cung suy diễn, việc này giống như phán đoán của chúng ta, vị Quỷ Tôn kia của Nghênh Hoàng Châu đang có dấu hiệu khôi phục, trong Quận Thượng Cung cũng kêu ta mau chóng xử lý việc này.”

“Quả nhiên là muốn khôi phục, thế cho nên những năm gần đây tu vi của Tam Linh Trấn Đạo Sơn và Nam Nhạc Thất Sát do ba hồn bảy phách của Quỷ Tôn biến thành mới tăng nhanh vượt bậc.”

“Cứ tiến hành theo những gì chúng ta đã thương nghị lúc trước, Quỷ Tôn muốn khôi phục cần ba hồn bảy phách trở về, trấn áp một phách cũng không có tác dụng lớn, thế nên chúng ta cần tìm cách trấn áp một hồn, bắt nó tới đây để trấn lại.”

“Như vậy thì Quỷ Tôn sẽ không cách nào viên mãn, khó có thể thức tỉnh.”

Chương 672: Vật quỷ dị (1)

Sáng sớm, bên trong Liên Minh Bát Tông, Hứa Thanh điều khiển Pháp Thuyền đã được che lấp bộ dáng bay vọt ra bên ngoài.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã rời khỏi chủ thành.

Lộ tuyến ban đầu của Pháp Thuyền vẫn là Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, nhưng một hồi sau Pháp Thuyền lại thay đổi phương hướng, rời xa Thái Ti Độ Ách Sơn, cấp tốc phóng về phía Thái Ti Tiên Môn.

“Hứa Thanh ca ca, sau khi đến Nghênh Hoàng Châu, đây là lần đầu tiên ta đi ra ngoài, nếu có chỗ nào không hiểu chuyện, ngươi cứ nói với ta, ta sẽ sửa.” Trên Pháp Thuyền, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Đinh Tuyết hiện lên rặng mây đỏ, dưới cặp lông mi vểnh lên là một đôi mắt to đẹp nhẹ nhàng chớp chớp, giọng nói giòn vang mở miệng.

Sau khi nói xong nàng liền lấy ra một cuộn linh phiếu trị giá 100 linh thạch, thoạt nhìn phải có chừng 20-30 tờ, rất tự nhiên đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh theo bản năng tiếp nhận, đưa mắt nhìn Đinh Tuyết trước mặt.

Đinh Tuyết bất động thanh sắc, hơi nhếch ...bộ ngực lên.

Hôm nay Đinh Tuyết mặc một bộ đồ màu tím kèm thêm lụa mỏng, bên hông thắt một dải lụa lưu vân màu đỏ, tóc dài xõa qua vai, sau lưng đeo một thanh cổ kiếm, mặc dù thoạt nhìn không có mị lực kinh tâm động phách bằng Tử Huyền Thượng Tiên, nhưng khí tức thanh xuân cùng với khuôn mặt ửng đỏ, khiến cho từ trong tới ngoài của nàng tràn đầy một vẻ thanh lệ và hoạt bát.

Nhất là vòng eo của nàng vốn đã mảnh khảnh, bây giờ lại buộc thêm dải lụa lưu vân, làm cho người ta càng thêm cảm giác mềm mỏng nhỏ nhắn, mà vẻ mặt nhu thuận cùng với hành động đưa linh thạch để bày tỏ sự tôn trọng đối với tri thức cho Hứa Thanh, tất cả đều không hề khác gì trong quá khứ, cũng là điều khiến cho Hứa Thanh có thể tiếp nhận việc cho Đinh Tuyết theo mình ra ngoài.

Lần xuất hành này, Thất gia chưa từng lên thuyền.

Nếu như đã là câu cá, vậy tự nhiên phải nấp ở đằng sau, như thế mới có thể khiến cho con cá mắc câu, mà để cho việc này càng trở nên chân thật hơn, hoặc có lẽ là Đinh Tuyết đã được dì nhỏ của mình tiết lộ, vì vậy…lần xuất hành này liền biến thành Đinh Tuyết và Hứa Thanh cùng nhau ra ngoài.

Nhiệm vụ của bọn họ là điều tra một cái tiểu quốc lựa chọn phụ thuộc Thất Huyết Đồng, mấy ngày gần đây, cái tiểu quốc này bỗng nhiên xuất hiện một việc quỷ dị.

Hứa Thanh cũng hiểu rõ, Thất gia an bài như thế này cũng có ý để mình mang theo Đinh Tuyết ra ngoài, dẫu sao trong thời buổi loạn thế này, mặc dù tu vi của Đinh Tuyết cũng đã đột phá đến Trúc Cơ, nhưng vẫn còn chưa đạt tới một đoàn mệnh hỏa.

Nhất là tính cách, còn cần phải tôi luyện một chút.

Mà cách tôi luyện tốt nhất, chính là để nàng tận mắt nhìn thấy đau khổ của thế gian.

Nhưng cũng có một việc khiến cho Hứa Thanh có chút kinh ngạc, đó là Triệu Trung Hằng vậy mà lại không có đi theo.

Nhưng hắn cũng không hỏi, thu hồi ánh mắt quan sát Đinh Tuyết và bình tĩnh mở miệng.

“Nghênh Hoàng Châu khác với Nam Hoàng, bên ngoài có rất nhiều nguy hiểm, ngươi phải cẩn thận một chút, mặt khác, không nên chạm lung tung đồ đạc trên thuyền, có độc.”

Hứa Thanh vô cùng thong dong nói cho Đinh Tuyết biết, nói xong liền nhắm mắt lại khoanh chân đả tọa, gương mặt và khí tức của hắn đều đã được cải trang qua.

Mặc dù Thất gia muốn câu cá, nhưng nếu như không cải trang, vậy thì hành động lần này cũng quá giả rồi.

Đinh Tuyết vội vàng gật đầu, đáy lòng tràn đầy phấn khởi và đắc ý, vì cuộc xuất hành lần này mà nàng đã nịnh nọt dì nhỏ thật lâu, cuối cùng mới lấy được cơ hội này.

Bây giờ Hứa Thanh tu hành, nàng nhu thuận không tới quấy rầy hắn, khoanh chân ngồi ở một bên nhìn phong cảnh bốn phía, thỉnh thoảng lại đảo đôi mắt đẹp qua Hứa Thanh.

Dù là Hứa Thanh đã cải trang, nhưng gương mặt của Hứa

Thanh vẫn có thể tự động hiện ra từ trong trí nhớ của nàng, nhớ tới gương mặt vô cùng thanh tú, một gương mặt đẹp tới mức gần như yêu dị kia, khuôn mặt của nàng lập tức trở nên đỏ ửng.

Cho dù đã đến chủ thành Liên Minh Bát Tông, cho dù trong khoảng thời gian này nàng đã nhìn thấy rất nhiều người, nhưng nàng cảm thấy không có một ai có thể so sánh được với dung mạo của Hứa Thanh.

Điều này khiến cho ý niệm muốn bắt lại Hứa Thanh ở trong đầu nàng càng mãnh liệt hơn, cũng càng kiên định hơn.

Thời gian cứ thế trôi qua, ba ngày qua đi.

Trong ba ngày này, đa số thời gian Hứa Thanh và Đinh Tuyết ở chung đều rất im lặng, hắn ngồi và Đinh Tuyết nhìn hắn, mà mỗi một lần Hứa Thanh mở mắt ra thì Đinh Tuyết đều sẽ lấy ra một chút đan dược đưa qua, cộng thêm chút linh phiếu để hỏi, bộ dáng rất hiếu học.

Hứa Thanh cũng cảm thấy loại hình thức chung sống như này rất tốt, vì vậy cũng kiểm tra đan dược, sau đó dựa theo tri thức mà mình nắm giữ, dụng tâm chỉ điểm cho Đinh Tuyết.

Mỗi lần Đinh Tuyết đều rất nghiêm túc lắng nghe, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái, lúc nói còn mang theo sự ôn nhu, vừa lọt vào trong tai liền khiến cho người nghe vô cùng thoải mái, làm người nghe có một loại cảm giác muốn nói tiếp.

Đây cũng là thứ mà Đinh Tuyết đã chuẩn bị từ trước, mà sau khi Hứa Thanh cảm thụ cũng không khỏi nhìn Đinh Tuyết nhiều thêm vài lần.

Đinh Tuyết mừng thầm trong lòng, đây là tuyệt chiêu mà dì nhỏ dạy nàng.

Nàng cũng không ngừng quan sát sắc trời và tìm cơ hội, cứ như vậy lại bảy ngày đi qua.

Rốt cuộc, thời tiết đã biến đổi thành hoàn cảnh mà Đinh Tuyết mong muốn.

Một đêm này sấm sét nổ vang, trên trời tràn ngập tia chớp, mưa to như trút nước đổ xuống, bên ngoài là một mảnh nước mưa lạnh lẽo, trên trời sấm sét vang vọng.

Sắc mặt Đinh Tuyết có chút tái nhợt, chỗ ngồi của nàng cũng không phải cách Hứa Thanh rất xa, nhưng cũng không gần, mỗi một lần tia chớp nổ vang thì thân thể nàng cũng sẽ hơi phát run.

Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn Đinh Tuyết.

“Hứa Thanh ca ca, từ nhỏ ta đã không có phụ thân và mẫu thân ở bên cạnh, mỗi đêm mưa dông ta đều trốn một mình trong góc phòng, thế nên tuy bây giờ ta đã là tu sĩ, nhưng trong bản năng vẫn có chút sợ hãi đối với sấm sét, nhất là cảm giác lạnh do mưa rơi vào ban đêm, nhưng không có chuyện gì đâu, ta có thể một mình vượt qua được, Hứa Thanh ca ca cứ tiếp tục tu luyện đi, không cần để ý tới ta.”

Giọng nói của Đinh Tuyết rất nhẹ, câu cuối cùng, giọng của nàng gần như là yếu đuối rù rì.

“Ta đã quen rồi.” Nói xong, nàng co người lại ở một góc hẻo lánh trên thuyền, bộ dáng rất là đáng thương.

Chương 673: Vật quỷ dị (2)

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lấy ra một hồ lô rượu, đưa cho Đinh Tuyết.

“A?” Đinh Tuyết sững sờ.

“Uống một ngụm, sẽ ấm áp hơn.”

Đinh Tuyết do dự tiếp nhận, nhìn hồ lô rượu trong tay một chút, lại nhìn sắc mặt bình tĩnh của Hứa Thanh một chút, nàng cắn răng …trực tiếp uống một ngụm lớn.

Nhưng nàng uống quá nhanh, nhịn không được mà ho khan, trong nháy mắt tiếp theo có một viên đan dược bay tới trước người nàng.

“Đan này trị ho.”

Đinh Tuyết có chút mờ mịt, sau một lúc lâu liền cầm lấy đan dược, vẻ tội nghiệp nhìn Hứa Thanh, lúc này lại có sấm sét nổ vang, thân thể nàng lại hơi run lên một chút.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, nhìn tia chớp phía ngoài, nghe tiếng mưa rơi cùng với thiên lôi cuồn cuộn mà đến, không biết tại sao hắn lại nghĩ tới thân ảnh hiên ngang ngồi trên mạn thuyền vào một tháng trước, lúc ấy cũng là một đêm mưa, cũng trên con thuyền này.

Hồi lâu sau giữa từng trận sấm sét cuồn cuộn, Hứa Thanh lấy cây sáo ra, đặt ở bên miệng và nhẹ nhàng thổi lên, vào thời khắc này tiếng sáo ung dung truyền ra tràn ngập Pháp Thuyền, phiêu tán giữa thiên địa, sấm sét nổ vang bên ngoài tựa như đã trở thành nhịp trống, làm nhạc đệm cho tiếng sáo của hắn.

Bên trong tiếng sáo ẩn chứa một cỗ khí thế giang hồ, càng ẩn chứa những suy nghĩ ở trong lòng Hứa Thanh, khi tiếng sáo vang vọng bát phương, ánh mắt Đinh Tuyết cũng trở nên ngây dại.

Nàng ngơ ngác nhìn Hứa Thanh, nhìn thân ảnh mặc đạo bào màu tím, nhìn cặp lông mày hình kiếm, nhìn cây sáo xanh biếc trước mặt, vào thời khắc này thời gian bên trong thế giới của nàng hình như đã ngưng đọng.

Chẳng biết lúc nào tiếng sáo kết thúc, chẳng biết lúc nào bên ngoài hừng đông, chẳng biết lúc nào cơn dông dừng lại.

“Hứa Thanh ca ca, này khúc tên gọi là gì?” Đinh Tuyết thở sâu, hồi phục tinh thần thì thào nói nhỏ.

Hứa Thanh lắc đầu không trả lời, hắn đứng lên nhìn tia nắng ban mai chiếu xuống đại địa, nơi đó có một cái tiểu quốc chiếu vào trong mắt của hắn.

Chỗ đó, chính là mục đích chuyến này của bọn họ.

Tư Đồng Quốc.

Đây là một tiểu quốc của nhân tộc, cho đến khi Thất Huyết Đồng đến đây, nó vốn không phụ thuộc bất luận thế lực nào, bởi vì Quốc chủ trước của nước này đã từng là một vị trưởng lão mấy đời trước của Thất Huyết Đồng, bởi vì thiên tư của bản thân khiến cho liên minh ép buộc giữ lại, sau đó bắt sinh sống ở đây không cho phép trở về.

Cho đến khi già đi, người trưởng lão đó liền lựa chọn định cư ở nơi đây và khai sáng ra cái tiểu quốc này, mãi đến một khắc người trưởng lão này tọa hóa, lão vẫn không có cách nào trở lại Thất Huyết Đồng.

Quốc gia như thế, chuyện xưa như vậy, tất nhiên Thất Huyết Đồng sẽ coi trọng.

Thất Huyết Đồng vốn dự định an bài một đệ tử hai đoàn mệnh hỏa đến đây để xử lý, nhưng bởi vì Thất gia muốn đưa Hứa Thanh ra ngoài, cho nên dứt khoát an bài việc này cho Hứa Thanh.

Dưới tia nắng ban mai, trong tiểu quốc bốc lên từng làn khói bếp, từ trên bầu trời nhìn xuống, tiểu quốc này tràn ngập một bầu không khí yên bình, cũng coi như là một cái quốc gia an toàn trong rất nhiều quốc gia ở thế giới loạn lạc nguy hiểm này.

Sở dĩ được như vậy, là bởi vì vị trưởng lão Thất Huyết Đồng đó trước khi sáng lập ra quốc gia này đã bố trí trận pháp ở bốn phía để che chở, trận pháp này có thể khiến cho tu sĩ phía dưới Kim Đan nếu không được cho phép, sẽ rất khó có thể bước vào bên trong quốc gia.

Nhưng hiển nhiên gần đây trận pháp của tiểu quốc đã là xuất hiện chỗ hổng, thế cho nên đã có quỷ dị xâm nhập vào trong.

Cụ thể thì trước khi tới Hứa Thanh đã xem qua hồ sơ rồi, được biết vào hai mươi ngày trước, trong nước có 49 người hóa thành thây khô, tự đi vào quảng trường trong thành sau đó tự bày ra trận pháp ở đó, kêu rên mấy canh giờ rồi chết.

Bây giờ quốc gia này đã phụ thuộc vào Thất Huyết Đồng, cho nên Thất Huyết Đồng đã an bài một người đệ tử Trúc Cơ của đệ lục phong tới đây để trông coi, mặc dù đệ tử này không tới một đoàn mệnh hỏa nhưng cũng không phải là tán tu tầm thường có thể so sánh, trải qua điều tra thì rất nhanh người này đã tìm được và chém giết hung thủ.

Nhưng mười ngày trước, lại đồng dạng xuất hiện một màn như cũ, hung thủ cũng giống như đúc cái tên đã bị giết kia.

Đến lúc này vị đệ tử của đệ lục phong kia liền biết được việc này nhất định là quỷ dị, thế nên liền báo cáo lại tông môn, xin tông môn trong mười ngày phái người đến, theo gã phân tích, lần tiếp theo chính là vào mười ngày sau.

Mà ngày Hứa Thanh tới, chính là ngày thứ mười.

Sau khi Hứa Thanh đến cũng không hề thông báo cho Quốc chủ tiểu quốc cùng với người đệ tử của đệ lục phong, mà điều khiển Pháp Thuyền bay ra khỏi phạm vi của tiểu quốc này, cho đến khi bay ra rất xa, hắn mới lặng yên không phát ra khí tức, mang theo Đinh Tuyết rời khỏi Pháp Thuyền, một đường ẩn nấp hành tung, cầm lấy ngọc giản thông hành lén lút trở về, chậm rãi vào trong đô thành của tiểu quốc.

Trước mắt bọn họ đều là người phàm tục, bởi vì bốn phía có trận pháp tồn tại, cho nên nhìn qua trạng thái của bọn họ tốt hơn khá nhiều so với những người nghèo khổ mà Hứa Thanh đã từng chứng kiến.

Mặc dù cũng có dị chất, nhưng còn chưa tới trình độ cả người hư thối hay xanh đen đến gần như dị hoá, mà trên đầu đường cũng có không ít người đi đường, tiếng cười chiếm đa số, Đinh Tuyết cũng tò mò quan sát khắp nơi.

Từ nhỏ đến lớn nàng đều chưa từng đi qua địa phương tiểu quốc như thế này, nhưng nàng cũng không ngốc, nàng cũng hiểu rõ thế giới này từ trong hồ sơ của tông môn, cũng biết hôm nay tới đây là để tìm ra quỷ dị, thế nên nàng cũng không hề quấy rầy Hứa Thanh, chỉ chăm chú đi theo sau lưng Hứa Thanh.

Hứa Thanh đi trên đầu đường, người ngoài không nhìn thấy thân ảnh của hắn, đây là hiệu dụng của một loại Ẩn Thân Phù cấp thấp trong liên minh, trừ phi tu vi đạt đến Trúc Cơ, bằng không mà nói sẽ không cách nào cảm thụ chấn động của Ẩn Thân Phù.

Cứ như vậy một canh giờ trôi qua, Hứa Thanh đi vòng quanh tiểu quốc một vòng, cuối cùng liền dừng lại ở một ngôi nhà dân, cúi đầu nhìn thoáng qua cái bóng của mình, Ảnh Tử lập tức truyền ra chấn động suy nghĩ của nó, nó cảm giác trong nơi này có quỷ dị.

Đối với người bên ngoài mà nói, có lẽ nhiệm vụ này sẽ có khó khăn, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói là rất đơn giản, hắn không chút gì do dự tiến một bước đi về phía trước, trực tiếp bước vào cái nhà dân này, chớp mắt khi hắn bước vào, một trận gió lạnh đập thẳng vào mặt.

Không cần Hứa Thanh ra tay, Ảnh Tử lập tức hung hăng lao lên nuốt một cái, gió lạnh lập tức tiêu tán và bị hút vào trong miệng Ảnh Tử, theo tiếng nhấm nuốt truyền ra, quỷ dị nơi đây tan biến.

Sau đó Hứa Thanh đứng tại chỗ lặng lẽ chờ đợi, sau một lúc lâu lại nhướn lông mi lên, Ảnh Tử truyền tin tức lại, báo cho hắn biết là lại phát hiện ra nơi khác có quỷ dị.

“Chẳng lẽ lại là Quỷ U tộc?” Hứa Thanh trầm ngâm, mang theo Đinh Tuyết đang đứng đợi ở ngoài cửa đi tới nơi Ảnh Tử chỉ dẫn, sau khi tới đó liền cảm nhận được khí tức quỷ dị, rất nhanh dưới sự thôn phệ của Ảnh Tử, con quỷ dị này rất nhanh liền tan biến.

“. . Không… bảo….người… .”

Ảnh Tử vừa cắn nuốt vừa truyền lại cảm xúc, Hứa Thanh nhíu mày, lão tổ Kim Cương Tông thấy vậy liền nhanh chóng truyền âm.

“Chủ tử, ý tứ của Tiểu Ảnh là cái này không phải là một con quỷ dị, mà là hai cái thân thể khác biệt, ý vị cũng không giống với Quỷ U tộc cho lắm, cho nên hẳn không phải là Quỷ U tộc, nó cảm thấy đây giống như là vật nào đó sinh ra trạng thái quỷ dị.”

Chương 674: Lão tổ lập công (1)

“Vật?” Lúc Hứa Thanh hơi đăm chiêu, Ảnh Tử lại tiếp tục truyền ra chấn động.

“Chủ ....Đợi.....Công .... .”

Lần này không cần lão tổ Kim Cương Tông phiên dịch, Hứa Thanh vừa nghe qua liền có thể hiểu đại khái ý nghĩ của Ảnh Tử, nó kêu hắn đợi một chút, nó có thể hoàn thành chuyện này, dùng cái này để lập công.

Vì vậy Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Chủ tử, dẫu sao Tiểu Ảnh vẫn còn nhỏ tuổi, ta nghĩ loại chuyện thế này vẫn để ta đi làm thì tốt hơn.” Mắt thấy Ảnh Tử gấp gáp muốn lập công, lão tổ Kim Cương Tông lập tức cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, vội vàng truyền âm cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng đồng ý, vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, cái bóng của hắn trực tiếp tan biến khỏi mặt đất, mà que sắt màu đen và lão tổ Kim Cương Tông cũng tương tự phóng đi, trong chớp mắt liền đi xa.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên nóc nhà lặng lẽ chờ đợi, Đinh Tuyết trừng mắt nhìn, nàng không nhìn thấy Ảnh Tử, còn tốc độ của que sắt màu đen đã có thể so với trình độ hai đoàn mệnh hỏa, cho nên trong mắt Đinh Tuyết vẫn không hề phát hiện như cũ.

Nhưng khi thấy Hứa Thanh ngồi xuống, nàng cũng nhu thuận ngồi ở một bên, sau đó lấy ra một hộp điểm tâm, đặt ở bên cạnh Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Đinh Tuyết.

“Hứa Thanh ca ca, đây là điểm tâm do ta tự tay làm, không biết mùi vị như thế nào, ta dự định luyện tập nhiều hơn, sau đó tặng cho dì nhỏ cùng dì phu còn có cả ngoại công, để họ nhấm nháp, ngươi có thể giúp ta nếm thử trước được không, sau đó chỉ điểm cho ta một chút.”

Đinh Tuyết nói xong, vô cùng thuần thục đưa một xấp linh phiếu.

Hứa Thanh trầm mặc, tản cảm giác ra khắp bốn phía, mặc dù không tìm được sư tôn ở đâu, nhưng hắn có thể cảm giác đại khái sư tôn vẫn đang chú ý tới mình, vì vậy hắn không có thu lấy linh phiếu, mà cầm lấy một món điểm tâm ăn một miếng.

“Rất được.”

Đinh Tuyết có phần vui vẻ, ngồi ở chỗ bên cạnh nhìn qua bốn phía, thấp giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, khi nào chúng ta đi bắt cái quỷ dị kia vậy, ta xem trong hồ sơ, hình như sắp tới thời gian nó giết chóc rồi…”

“Đang đi bắt rồi.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, nhìn về xa xa.

Lúc này ở bên trong thành trì, lão tổ Kim Cương Tông vốn dĩ đi theo Ảnh Tử, nhưng Ảnh Tử rõ ràng không thích lão tổ Kim Cương Tông, cho nên rất nhanh liền ẩn giấu bản thân tách ra.

“Tiểu Ảnh thối, ngươi thật sự tưởng rằng lão tổ ta muốn hưởng chực công lao của ngươi đúng không, lần này phải cho ngươi xem một chút sự lợi hại của lão tổ ta đây.” Lão tổ Kim Cương Tông hừ lạnh trong lòng và thay đổi phương hướng, sau đó nhoáng một cái thế mà lại hóa thành hình người, quần áo cũng cải biến, thoạt nhìn không khác gì với người dân trăm họ ở nơi đây, sau đó liền chui vào đám người biến mất không thấy gì nữa.

Thời gian cứ như vậy từng chút từng chút trôi qua, Ảnh Tử lan tràn cực nhanh, ngay khi phát hiện một đạo quỷ dị, cơ bản nó sẽ lập tức nhào tới thôn phệ trong nháy mắt.

Nhưng một khắc khi quỷ dị tử vong, trong thành sẽ lại xuất hiện một đạo quỷ dị khác, mà vị trí xuất hiện lại không hề có quy luật giống như lăng không hiện ra, giống như vĩnh viễn giết không hết.

Nhưng chỗ tốt vẫn rất rõ ràng, bởi vì cho đến khi hoàng hôn phủ xuống, sự kiện tử vong hôm nay vẫn không hề xuất hiện.

Mà theo ánh trăng chiếu xuống, càng lúc càng nhiều quỷ dị xuất hiện, giống như hôm nay nếu chúng nó không hoàn thành việc giết chóc thì sẽ không bỏ qua, đến cuối cùng Hứa Thanh ngồi trên nóc nhà cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

Hứa Thanh nhìn tiểu quốc ở dưới bóng đêm, lúc này hắn rõ ràng có thể cảm nhận được cái tiểu quốc này đang nhanh chóng tăng lên một luồng không khí lành lạnh, mà lúc này Ảnh Tử cũng vô cùng bận rộn, nó đang không ngừng thôn phệ rất nhiều quỷ dị xuất hiện.

“Hành động của ta, đã khiến cho thứ quỷ dị này xuất hiện biến hóa mới…” Trong khi Hứa Thanh thì thào, Đinh Tuyết ở bên cạnh cũng đã bắt dầu cảm nhận được bầu không khí ở đây không đúng, ngay khi nàng có chút khẩn trương, một đạo hắc quang nháy mắt bay đến, trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh, hóa thành que sắt màu đen.

Một đám thần niệm nhanh chóng bay ra, truyền vào tâm thần Hứa Thanh.

“Chủ tử, ta đã tìm được chỗ đầu nguồn của những thứ quỷ dị này, Tiểu Ảnh đúng là vẫn còn nhỏ, chỉ biết dùng vũ lực để tiêu diệt, nhưng lại không biết rằng loại quỷ dị không ngừng xuất hiện này, càng kích phát thì nó sẽ lại càng sẽ bị kích thích, nếu như muốn tiêu diệt phải tìm được đầu nguồn của nó.”

“Mà đầu nguồn của nó thông thường cực kỳ bí ẩn, manh mối lại càng không thể xuất hiện ở thời gian gần đây được, mạnh mối của nó thường thường đều được giấu ở trong một chút việc nhỏ xảy ra trong khoảng thời gian trước đây.”

“Vì vậy tiểu nhân đã hóa thân vào trong cái tiểu quốc này, sau khi cải biến thân phận liền dò xét nhiều lần, tìm kiếm xem mấy năm gần đây nơi này có phát sinh ra sự tình kỳ dị nào hay không, cuối cùng tiểu nhân cũng đã điều tra ra, hai năm trước tiểu quốc có một lang trung y thuật cao siêu đi tới, mà người này hành y có một điểm lạ, đó là sẽ cho người bệnh một tấm gương nhỏ, kêu bọn họ đặt nó ở trên đầu giường.”

Hứa Thanh nghe vậy liền ngưng trọng lên.

“Tên lang trung kia ở lại đây bao lâu, có bao nhiêu người bị gã đưa gương?”

“Bẩm báo chủ tử, tiểu nhân đều đã điều tra rõ ràng tất cả, tên lang trung này hành y 3 tháng trong tiểu quốc liền rời khỏi, lúc đó Thất Huyết Đồng chúng ta còn chưa tới liên minh, cho nên đệ tử đóng giữ ở nơi đây cũng không hề biết được việc này.”

“Mà tiểu nhân cũng đi đến mấy nhà có treo tấm gương nhỏ kia, nói đến cũng rất thú vị, nếu cái gương nhỏ này bị tu sĩ nhìn thấy, sợ là cũng rất khó nhìn ra manh mối, đương nhiên chủ nhân thì khác, không cần nói tới.”

“Mà ta được chủ nhân hun đúc nhiều năm, tự nhiên cũng có kiến thức, thế nên đã phát hiện ra ở trên chúng nó có một tia dấu vết của khí linh.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

“Tiểu nhân biết rõ, thế nên tiểu nhân đã lần theo cái dấu vết này, lại tìm một vòng thì rốt cuộc tìm được bên trong một nhà quyền quý của tiểu quốc, thấy được một tấm gương treo ở dưới mái hiên, đây chính là vật đầu nguồn của những tấm gương nhỏ kia.”

“Nếu phán đoán của ta không sai lầm, tên lang trung kia hẳn là một tên tà tu, dùng biện pháp này để gởi gắm nuôi nấng tấm gương này ở đây, mà gã hẳn không thể nào ở xa bảo vật của mình được, cho nên tên tà tu này nhất định sẽ ẩn nấp ở một địa phương không xa ngoài tiểu quốc, để gã thuận tiện thời khắc quan sát và lấy đi đồ vật mà mình gửi nuôi ở trong tiểu quốc.”

Hứa Thanh nghe xong thì vừa muốn mở miệng hỏi tiếp, nhưng lão tổ lại lập tức nói.

Chương 675: Lão tổ lập công (2)

“Tiểu nhân hiểu rõ, cho nên tiểu nhân lại ra ngoài một chuyến, tìm kiếm địa phương thích hợp ẩn nấu, cuối cùng đã phát hiện ra một tòa tiểu sơn, đó là nơi quan sát tiểu quốc này tốt nhất, trong núi cũng có ẩn nấp chấn động tu vi, trong đó chắc chắn có tu sĩ. Sau khi xác nhận người bên trong là do công pháp nào đó mà lâm vào trạng thái ngủ say, tiểu nhân liền không đánh rắn động cỏ, chưa từng vào dò xét.”

Trong những câu nói của Lão tổ Kim Cương Tông không có một câu tranh công nào, nhưng toàn bộ cách làm của lão đều khiến cho Hứa Thanh không khỏi không cảm khái, đối phương làm việc vô cùng toàn diện, cẩn thận, chặt chẽ, đồng thời nhìn qua tiểu quốc bây giờ đang không ngừng nổi lên quỷ dị ở bốn phía, mặc dù Ảnh Tử cũng đang rất cố gắng để thôn phệ, nhưng rõ ràng là càng lúc càng loạn.

“Tính ngươi một công!” Hứa Thanh truyền ra thần niệm.

Lão tổ Kim Cương Tông lập tức kích động, que sắt màu đen cũng run rẩy theo. Trong khoảng thời gian này, thậm chí lão tổ Kim Cương Tông không dám nói chuyện, bởi vì năng lực của Tiểu Ảnh quả thực quá đặc thù, khiến cho nó hầu như phát ra tia sáng vạn trượng, siêu việt hơn lão, đã trở thành người đắc lực bên cạnh chủ tử, lão sợ mình nói câu nào không tốt sẽ bị Hứa ma đầu tiện tay biến thành pháo hôi hi sinh.

Bây giờ đã lập được công lao, đáy lòng của lão mới an ổn được một chút.

“Dẫn đường.” Hứa Thanh truyền ra thần niệm, lão tổ Kim Cương Tông điều khiển que sắt màu đen bay vù vù, lập tức phóng thẳng đến phía trước.

Hứa Thanh nhảy lên đi theo, mặc dù Đinh Tuyết bên cạnh không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nàng cũng nhìn ra thần sắc Hứa Thanh rất nghiêm túc, vì vậy vội vàng thu hồi hộp điểm tâm, như một tiểu nha đầu đi theo ở phía sau Hứa Thanh.

Rất nhanh Hứa Thanh đã đến quý phủ nhà quyền quý của tiểu quốc, sau khi tới liền tản cảm giác ra, nhưng cũng không hề phát hiện nơi đây có chấn động tu vi, hắn cũng không hề quấy nhiễu mà đi thẳng đến chỗ treo tấm gương, sau khi tới gần liền nhìn ra tấm gương này có chút kỳ dị.

Phía trên nó không có bất kỳ dị chất nào, nhưng khi có gió thổi tới khiến nó chuyển động, một khắc khi mặt gương quay về phía Hứa Thanh, ánh mắt Hứa Thanh lập tức xuất hiện cảm giác đau đớn mãnh liệt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo mệnh đăng thiêu đốt trong cơ thể, cái ô tản ra phòng hộ, lúc này mới khiến hai mắt của hắn khôi phục bình thường.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, phải biết rằng bây giờ chiến lực và thân thể của hắn vô cùng cường hãn, nhưng cho dù như vậy, khi hắn bị tấm gương này chiếu vào cũng cảm thấy đau đớn, như thế cũng đủ để nói rõ cái gương nhỏ này không hề tầm thường, vì vậy hắn liền giơ tay phải lên, bỗng nhiên trảo một cái.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, cái gương nhỏ này thế mà lại truyền ra cảm giác vùng vẫy mãnh liệt, nháy mắt phá vỡ lực lượng chộp tới của Hứa Thanh, bay thẳng đến trên bầu trời.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, thân ảnh Hứa Thanh đã xuất hiện ở trên không trung, bốn đoàn mệnh hỏa, hai ngọn mệnh đăng, công pháp Hoàng cấp, tất cả chiến lực bỗng nhiên tản ra, chiến lực bảy hỏa động trời dung nhập vào lòng bàn tay, bỗng nhấn một cái về phía cái gương nhỏ đang muốn bay đi kia.

Chiến lực như thế khiến cái gương nhỏ kia lập tức run rẩy, khó có thể chống cự và bị Hứa Thanh một phát bắt được, Hứa Thanh ngay lập tức tràn thần niệm vào trong để trực tiếp phong ấn, cùng lúc đó, mấy trăm chiếc gương đặt trước giường trong mấy trăm nhà bên trong tiểu quốc đồng loạt tan vỡ.

Mà những thứ quỷ dị liên tiếp xuất hiện trong tiểu quốc cũng đồng thời tràn ra chấn động, tan thành mây khói.

Cùng lúc đó trong một tòa núi thấp ngoài tiểu quốc, trong một chỗ động phủ ẩn nấp khá kín, một đạo cầu vồng chợt bay ra, trong đạo cầu vồng là một lão già tóc bạc với bộ mặt dữ tợn, có thể trông thấy từng tầng da lộ ra bên trên làn da của lão, tựa như đang tiến hành lột da.

Nhưng hôm nay rõ ràng lão vẫn chưa lột xác xong, nhưng trên người lão vẫn tràn ra chấn động tu vi Kim Đan cường hãn như cũ, lão nhìn về phía tiểu quốc, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

"Thằng nhãi ranh dám đến phá hỏng chuyện tốt của lão phu!"

Tiếng gầm truyền khắp bốn phương, tựa như thiên lôi khiến cho toàn bộ tiểu quốc đều bị chấn động, mà lúc này thân ảnh của Hứa Thanh cũng hiển lộ, lạnh nhạt liếc qua rồi cấp tốc lao ra, bay thẳng đến tòa núi mà lão giả đang đứng.

Tốc độ cực nhanh khiến cho sắc mặt của lão giả Kim Đan một tòa Thiên Cung không khỏi biến đổi, trong khi tâm thần lão vừa nhảy dựng lên, Hứa Thanh đã đến trước mặt của lão.

Nháy mắt va chạm thì đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc, âm thanh nổ vang chấn văng mây xanh, trong nháy mắt tiếp theo thân thể lão giả kia rung động lắc lư, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bị một cỗ lực lượng cực lớn đánh bay ngược lại, cả người đập vào trên tòa núi nhỏ.

Tiểu sơn sụp đổ, đá vụn tróc ra làm hiển lộ thân ảnh lão giả ở trong, lúc này trong thần sắc của lão giả lộ ra vẻ hoảng sợ và không cách nào tin.

"Chiến lực như thế…"

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, trong mắt lạnh như băng, trừ phi gặp phải tu sĩ Kim Đan hai tòa Thiên Cung thì hắn mới tạm không cách nào địch nổi.

Còn nếu chỉ là Kim Đan một tòa Thiên Cung, chiến lực bảy hỏa của hắn có thể dễ dàng trấn áp một cung.

Hiển nhiên lão giả kia cũng đã phát giác được điểm này, trong khi máu tươi phun ra thì không hề chần chờ chút nào, bỗng nhiên rút lui và còn triển khai ra cả tà pháp, hóa thành huyết ảnh khiến cho tốc độ bản thân tăng vọt.

Nhưng phía sau Hứa Thanh cũng biến ảo hiện ra Kim Ô, theo Kim Ô gào thét, trong khi con ngươi của lão giả kia co rút lại, tốc độ Hứa Thanh trở nên nhanh hơn, bỗng nhiên đuổi theo.

"Ngươi là Hứa Thanh của Liên Minh Bát Tông!!"

Da đầu lão giả run lên, lão nhìn thấy Kim Ô liền nhận ra thân phận Hứa Thanh, nhưng lúc này muốn né tránh đã không kịp nữa, trong thời gian ngắn Hứa Thanh đã đuổi tới, một quyền oanh ra trực tiếp rơi vào trước người lão giả, bị một tòa Thiên Cung ngăn cản.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Thiên Cung của lão tan vỡ sụp đổ, lộ ra một khỏa Kim Đan khô quắt ở, Kim Ô gào thét một tiếng trực tiếp bay tới thôn phệ.

Lão giả phát ra tiếng gào thét thê lương thảm thiết, điên cuồng phun ra máu tươi, tay phải Hứa Thanh mang theo sát hỏa nồng đậm mà đặt trên thiên linh của lão, hung hăng trấn xuống dưới, sát hỏa ngay lập tức bao vây toàn thân của lão.

Tiếng kêu thảm thiết động trời vang lên!

Tán tu và tu sĩ của tông môn rất khác biệt, chênh lệch cũng cực lớn, lại càng không cần phải nói tới lão giả này, lão chỉ có ba đoàn mệnh hỏa tấn cấp Kim Đan, từ căn bản đến tư chất và công pháp, giữa lão và Hứa Thanh chính là như trời và vực vậy.

Giờ phút này theo sát hỏa tràn ngập, một đám hồn lập tức bị rút ra, đám hồn này không ngừng dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh, kẻ này sẽ biến thành đạo hồn thứ nhất bị trấn áp trong pháp khiếu của Hứa Thanh.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh đang rút hồn, hắn bỗng nhiên biến sắc, trong sát na bầu trời bốn phía bỗng nổi lên sấm sét cuồn cuộn, bên trong tầng mây có bảy tám đạo thân ảnh, từng người đều mang theo vẻ tham lam, cấp tốc bay tới gần về phía Hứa Thanh.

Bên trong còn có một đạo thân ảnh tản ra một cảm giác vô cùng mênh mông, ngay khi lộ ra trong thiên địa, sau lưng người này liền có ánh sáng lập lòe tràn ra, ba tòa Thiên Cung hiện ra khiến cho gương mặt cũng người này dưới vầng hào quang cũng hiển lộ một tia cảm giác thần thánh.

“Hứa Thanh, cuối cùng cũng đã đợi được lúc ngươi ra ngoài Liên Minh Bát Tông.”

Chương 676: Sư tôn cứu ta (1)

Hứa Thanh không biết những người này có phải đồng đạo với lão giả mà mình vừa giết chết hay không.

Nhưng nếu phân biệt từ trên quần áo thì căn bản là không nhìn ra manh mối gì cả, vô luận là bảy tám thân ảnh đang bay nhanh đến, hay thân ảnh có ba tòa Tiên Cung đang tràn ra uy áp ngập trời trên cao, hắn đều cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Nhưng Hứa Thanh chỉ cần phán đoán đơn giản, liền biết những người này không phải người cùng một đường với lão giả kia, bọn họ giống như là đã sớm mai phục ở nơi này, chỉ đợi chờ hắn xuất hiện.

Mà bọn họ hẳn là đã đợi hồi lâu, sau khi phát hiện bốn phía quanh hắn không có người vệ đạo, lúc này mới xuất đầu lộ diện.

Có thể làm đến điểm này, nhất định phải nắm chuẩn xác được hành tung của hắn.

Mà hành tung của hắn, chỉ có người liên minh mới có thể dễ dàng dò xét nhất.

Bằng không mà nói, hắn một đường đi tới đều vô cùng kín đáo, cho dù bị người nhìn thấy thì cũng không thể biết được mục đích của hắn.

“Là Lăng Vân Kiếm tông truyền tin tức ra ngoài sao?” Hứa Thanh bỗng nhiên rút lui.

Nhưng mặc dù tốc độ của hắn rất nhanh, vượt qua bảy tám đạo thân ảnh nhe răng cười tới gần trên bầu trời, nhưng hắn lại không nhanh bằng Kim Đan ba tòa Thiên Cung.

“Muốn chạy trốn!”

Giọng nói âm lãnh vang vọng, gã trung niên Kim Đan ba tòa Thiên Cung dùng tốc độ mà Hứa Thanh không cách nào thấy rõ, mang theo sát cơ mãnh liệt bay về phía hắn, ngay lập tức đã đến.

Nguy cơ ở ngay trước mắt, Tử Thiên Vô Cực Quan trên đỉnh đầu Hứa Thanh bỗng nhiên biến ảo hình thành lực lượng phòng hộ, lập tức hóa thành một màn hào quang, ngăn cản lực lượng của tên Kim Đan ba tòa Thiên Cung này.

Oanh một tiếng, khóe miệng Hứa Thanh tràn ra máu tươi, mặc dù hắn chống cự được một đòn của Kim Đan ba tòa Thiên Cung, nhưng chấn động truyền tới vẫn khiến cho hắn bị thương.

Song phương chênh lệch quá lớn.

Đôi mắt Hứa Thanh co rút lại, chợt rút lui không có chút do dự nào, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa xa.

Tên Kim Đan ba tòa Thiên Cung trôi nổi tại chỗ, lạnh lùng nhìn thân ảnh Hứa Thanh rời đi, gã không lập tức truy kích mà nhanh chóng xem xét bốn phương, gã muốn xác định xem Hứa Thanh có phải có người vệ đạo hay không.

Còn những người khác thì mang theo vẻ tham lam, cấp tốc đuổi theo.

Những người truy kích theo Hứa Thanh đều có tu vi không tầm thường, đều là tu sĩ Kim Đan, bên trong có năm vị Kim Đan một cung, hai vị Kim Đan hai cung, mỗi người đều bộc phát ra tốc độ vô cùng kinh người, từ bát phương vây quanh Hứa Thanh.

Lực lượng pháp thuật hạ xuống, đại địa chấn động.

Âm thanh va chạm vang vọng bốn phương, hư vô vặn vẹo.

Chấn động quét sạch xung quanh, dãy núi sụp đổ.

Dưới tràng vây công, giữa đông đảo pháp thuật nổ vang, hai tay Hứa Thanh nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp thuật hình thành từ trong tay sau đó nhanh chóng biến thành từng mảnh hơi nước, biến ảo thành hải thú gào thét phóng đi.

Trong khoảng thời gian ngắn âm thanh ầm ầm vang vọng khắp trời, Hứa Thanh cũng phun ra máu tươi và trong mắt lộ ra sát ý mãnh liệt, nhưng địch có quá nhiều, bất kỳ một tên nào đều không hề tầm thường, khiến cho hắn không cách nào đánh ra phản kích hữu hiệu.

Lúc này hắn chỉ có thể không ngừng đối kháng, đồng thời nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, liên tục lui ra phía sau, dồn dập bỏ chạy thoạt nhìn có chút chật vật.

Tử Thiên Vô Cực Quan biến thành lực lượng che chở cũng bởi vì thừa nhận quá nhiều pháp thuật mà xuất hiện chấn động kịch liệt.

Từ xa nhìn lại, nơi đây tràn ngập một cỗ lực lượng kinh khủng, uy áp của Kim Đan và khí thế hung ác, tất cả hình thành một thế cục thiên la địa võng.

Sắc mặt Hứa Thanh hiện lên một tia khó coi, Khiếu Hải Cửu Điệp bỗng nhiên hiện lên, một lớp sóng nối tiếp một lớp sóng, ầm ầm đập về bốn phía.

Nhưng vào lúc này bầu trời xa xa bỗng nhiên có âm thanh phá không bén nhọn truyền đến, chính là tên Kim Đan ba tòa Thiên Cung kia.

Gã đứng trên không trung cất bước tới gần, trên người tràn đầy khí tức uy hiếp, ngoài thân thể còn có ánh sáng lưu chuyển, khiến cho gã đứng ở giữa không trung, cả người tản ra cảm giác vô cùng thần thánh, nhưng lúc này trong đôi mắt của gã lại lộ ra một tia nghi ngờ.

“Thật sự không có người vệ đạo sao?”

Hầu như ngay khi lời của gã truyền ra, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu và trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên, hô to một tiếng về phía bầu trời xa xa.

“Sư tôn! Sư tôn cứu ta!!”

Lời hắn vừa ra thì thần sắc mọi người vây công lập tức đại biến, đồng loạt nhìn về nơi xa, Hứa Thanh quay người vận hành tu vi trong cơ thể để bộc phát tốc độ cực hạn, cũng phất tay lấy ra Pháp Thuyền khiến cho tốc độ lại được tăng thêm, ngay cả Thần Tính cũng đều tản ra hóa thành một đạo cầu vồng, bỗng nhiên bỏ chạy.

“Chút tài mọn!” Tên Kim Đan ba tòa Thiên Cung cười lạnh, nhưng vẫn không hề đuổi theo như cũ.

Nhưng phía Hứa Thanh cấp tốc bỏ chạy, trong khoảng thiên địa trống trải phía trước bỗng nhiên nổi lên một trận chấn động, một bàn tay bỗng nhiên hiện ra từ trong hư vô, sau đó liền đánh một chưởng vào trên Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Oanh một tiếng ...Pháp Thuyền nổ tung, nhưng vẫn không hoàn toàn nghiền nát, dưới sự điều khiển của Hứa Thanh mà cải biến phương hướng, lần nữa xông về một phương hướng khác.

Chương 677: Sư tôn cứu ta (2)

Lúc này bàn tay vừa xong đã tiêu tán, chỗ đó cũng hóa thành một lão đạo mặt đỏ mặc áo đen, sau lưng thình lình cũng là ba tòa Thiên Cung.

Lão đứng ở nơi đó và cũng nghi ngờ tỏa cảm giác ra bốn phía, không hề đuổi bắt Hứa Thanh.

Nhưng khi Hứa Thanh lại đổi phương hướng, hư vô lần nữa chấn động, một gương mặt cực lớn đột nhiên hiện ra, đây là một gương mặt không có tóc và trong mắt tràn ngập tơ máu, mở to miệng mang theo hung tàn và dữ tợn, hung hăng cắn về phía Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

Tiếng nổ vang vọng, Pháp Thuyền của Hứa Thanh lần nữa nổ tung.

Hứa Thanh đau lòng chỉ có thể nhanh chóng thu hồi, sau đó lại nghiến răng lần nữa đổi hướng khác lao ra.

Nhưng lần này vẫn có thân ảnh khác hiện ra, là một nam tử trung niên thân thể cao lớn thô kệch ngăn trở phía trước, ngay khi hiện ra gã liền nhe răng cười, ba tòa Thiên Cung phía sau chợt trấn áp xuống Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, máu tươi phun ra, Tử Thiên Vô Cực Quan biến thành lớp che chở ngoài thân thể càng chấn động mãnh liệt hơn nữa.

Trong lúc không cách nào né tránh, cái tên trung niên Kim Đan ba tòa Thiên Cung xuất hiện từ đầu cũng đã cất bước đi đến.

Giờ phút này, bốn phía xung quanh Hứa Thanh đã xuất hiện bốn vị tu sĩ Kim Đan ba tòa Thiên Cung.

Đồng thời thì khắp cả vùng đất cũng có vài chục đạo thân ảnh tán tu lần lượt bay ra, những người này thình lình đều mai phục ở bốn phía quanh Tư Đồng Quốc.

Nhìn qua những người này, sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, bỗng nhiên lấy ra một tấm Vô Tự Truyện Tống Phù, chợp bóp một cái.

Trong chốc lát lực lượng truyền tống bộc phát, thân ảnh Hứa Thanh tan biến ngay tại chỗ.

Theo hắn biến mất, những tu sĩ Kim Đan ở bốn phía rõ ràng đều không có bất luận dấu hiệu gì là muốn dò xét và truy kích, mà thần sắc tham lam và sát ý trên mặt của bọn họ cũng lập tức tiêu tán trong một cái chớp mắt, càng kinh người hơn đó là khi biểu cảm của bọn họ tản đi, thân ảnh của những người này cũng đồng thời chầm chậm mơ hồ.

Cho đến một lát sau rõ ràng giống như bị xóa đi vậy, tất cả đều biến mất ngay tại chỗ.

Đại địa lại trở lại một mảnh an bình, lại trôi qua nửa canh giờ, trên mặt núi đá có một mảnh đất đột nhiên vặn vẹo, hóa thành một lão giả mặt rỗ mặc đạo bào lục sắc, lão giả này cẩn thận chú ý xem xét bốn phía, trong mắt lộ ra quang mang thâm thúy.

“Tuy là huyễn cảnh nhưng mỗi một kích trong đó cũng đều rất chân thật, mà nhìn biểu hiện của Hứa Thanh, chẳng lẽ thật sự không có người vệ đạo đi theo?”

“Không có người vệ đạo, thế mà hắn dám trắng trợn ra ngoài như vậy?”

“Nhưng mà nếu nhớ lại, lúc hắn ra ngoài hình như đúng là đã có che giấu, nếu ta không biết được mục đích chuẩn xác của hắn, cũng rất khó khóa chặt hắn.”

Trầm ngâm một hồi, thân thể lão giả này nhoáng một cái, tan biến vô ảnh.

Cùng lúc đó cách nơi đây một chút phạm vi, trên một cánh đồng hoang, thân ảnh Hứa Thanh truyền tống hiện ra, ngay khi mới vừa xuất hiện hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng lấy ra ngọc giản truyền âm về tông môn.

Nhưng ngay khi hắn lấy ra khối ngọc giản kia, đại địa đột nhiên lõm xuống hóa thành một cái miệng lớn rậm rạp, hung hăng nuốt hắn xuống.

Hứa Thanh biến sắc nhanh chóng bay lên không, mặt đất lập tức truyền ra âm thanh nổ vang, cái miệng lớn kia rõ ràng là một cái miệng rộng của một người khổng lồ, mà bây giờ người khổng lồ này cũng đang muốn đứng lên, chiều cao của nó phải tới ngàn trượng, giơ đại thủ lên muốn chụp về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cấp tốc rút lui, nhưng trong một cái chớp mắt hư vô phía sau chợt dao động, thân ảnh lão giả mặt rỗ mặc áo xanh bước ra, phất tay một cái phía sau bỗng nhiên biến ảo hiện ra năm tòa Thiên Cung, trực tiếp hình thành lực lượng trấn áp, ầm ầm nện vào trên người Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động điên cuồng phun máu tươi, trong khi lớp phòng hộ ngoài thân thể chấn động kịch liệt, hắn nhanh chóng lấy ra Vô Tự Truyện Tống Phù, vừa muốn bóp nát.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, phía sau hắn bỗng có một giọng nói bình tĩnh truyền đến.

“Phong!”

Chữ này vừa ra, phía trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một đạo trận pháp màu vàng cực lớn, hung hăng trấn về phía đại địa.

Truyền tống mất hiệu lực, thân thể Hứa Thanh lập tức bị một cỗ đại lực trấn áp không cách nào bay lên trên không, phải rơi xuống phía dưới.

Sắc mặt Hứa Thanh trắng bệch, chợt ngẩng đầu nhìn một người đồng tử ngồi trên trận pháp màu vàng trên không.

Người đồng tử này mặc đạo bào màu đỏ, khoanh chân ngồi trên trận pháp, đỉnh đầu cũng là năm tòa Thiên Cung kinh người, gã đang không ngừng khiến cho trận pháp ép xuống đại địa, cũng khiến cho toàn thân Hứa Thanh bị trấn áp ở trong vang lên âm thanh ken két rung động, Vô Cực Quan che chở cũng đều lõm vào, thân thể tiếp tục rơi xuống.

Cho đến khi một tiếng oanh vang lên, thân thể Hứa Thanh đã rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt tiếp theo mặt đất chung quanh hắn đột nhiên hiện ra vô số tóc màu đen, những sợi tóc này nhanh chóng quấn quanh hắn vào, một cỗ lực lượng ăn mòn lập tức bộc phát, bắt đầu xâm nhập vào lớp phòng hộ Tử Thiên Vô Cực Quan của hắn.

“Xem ra thật sự không có người vệ đạo.”

“Các ngươi cẩn thận quá mức rồi, cho dù có người vệ đạo thì như thế nào, chúng ta cũng chỉ đưa phân thân tới đây, cùng lắm thì không cần đạo phân thân này nữa, còn sợ vệ đạo nào hay sao!”

“Cũng đúng, mặc kệ có hay không, chúng ta cũng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ lần này, cho dù Thất Huyết Đồng thật sự muốn câu cá, chúng ta cũng đã có chuẩn bị.”

Trong khi lớp phòng hộ của Hứa Thanh bị cấp tốc ăn mòn, trên bầu trời, đồng tử và lão giả mặc áo bào màu lục, còn có người khổng lồ ngàn trượng lần lượt mở miệng.

Sau đó cả ba tự mình bấm niệm pháp quyết, một lực lượng mênh mông lập tức bộc phát ra từ trên người của bọn họ, một cỗ lực lượng diệt sạch tất cả hình thành, ầm ầm hạ xuống Hứa Thanh phía dưới.

Mắt thấy nguy cơ sắp tới, một cái giọng nói mang theo bất mãn lập tức vang vọng khắp bốn phương.

Chương 678: Sư tôn cứu ta (3)

“Thế mà chỉ có chút người như vậy tới, hơn nữa còn đều là phân thân, có chút không thú vị!”

Một khắc khi giọng nói này truyền ra, thân ảnh Thất gia bước ra từ hư vô trước mặt Hứa Thanh.

Thất gia hất tay áo lên, những sợi tóc quấn quanh Hứa Thanh trực tiếp trở thành tro bụi, sau đó ngẩng đầu quét mắt nhìn tới, khi ánh mắt rơi vào trên thân người khổng lồ ngàn trượng, người khổng lồ ngàn trượng này lập tức biến sắc, thân thể nháy mắt nổ vang không hề có chút sức phản kháng nào, lập tức tan vỡ chia năm xẻ bảy.

Sau đó Thất gia nhìn qua lão giả mặt rỗ, toàn thân lão giả này chấn động mãnh liệt, trong chớp mắt dưới ánh mắt của Thất gia, hóa thành tro bụi.

Về phần đồng tử kia cũng chỉ kịp trợn mắt thật to, sau khi bị ánh mắt Thất gia quét tới, thân thể của gã vang lên một tiếng oanh, trực tiếp nổ tung trở thành mây máu.

Hết thảy, toàn bộ toái diệt dưới ánh mắt của Thất gia.

Thần sắc của Hứa Thanh cũng không còn âm trầm như lúc trước mà hóa thành bình thường, thương thế trên người cũng khôi phục trong chốc lát, trong khi hắn ngẩng đầu nhìn lên trên trời, bên tai cũng truyền đến giọng nói của Thất gia.

“Nhưng mà cũng có thể lý giải, dẫu sao thì không phải ai cũng ngốc, nhưng đã đưa phân thân đến, chẳng lẽ còn muốn sống nhởn nhơn bên ngoài hay sao.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng, tay phải giơ lên trảo một cái, hư vô trên mặt đất nơi người khổng lồ ngàn trượng tan vỡ và lập tức trở nên vặn vẹo, thời gian giống như đảo ngược, vô số máu thịt bay lên và lại hóa thành thân ảnh người khổng lồ lúc nãy, mà khi xuất hiện lại thì trong mắt của người không lồ lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ cùng với không cách nào tin.

“Ngươi…”

Không đợi gã nói xong, Thất gia giơ tay lên chém xuống một cái!

Một chém xuống dưới, một âm thanh như sợi tơ đứt gãy truyền đến, trong nháy mắt tiếp theo đỉnh đầu người khổng lồ ngàn trượng thình lình xuất hiện một sợi tơ như ẩn như hiện, sợi tơ này ngay lập tức đứt ra, sau đó liên tục đứt gãy dây chuyền tựa như đang truy theo bản nguyên vậy, lan tràn đến bên trong hư vô.

Cuối cùng, trong khi người khổng lồ ngàn trượng hoảng sợ mãnh liệt và không thể tưởng tượng nổi, một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ hư vô truyền đến.

Sau một khắc thân thể người khổng lồ ngàn trượng kia uể oải, phun máu tươi ra và trong miệng phát ra âm thanh cực kỳ bi thảm, thân hình lần nữa tan vỡ chia năm xẻ bảy tiêu tán.

Chỉ là lần này thứ cùng nhau tiêu tán, còn có chân thân và hồn không biết đã giấu ở nơi nào của gã, tất cả đều bị Thất gia dùng bí pháp lấy đi, không một tia dư thừa.

Một màn này cũng khiến cho ánh mắt Hứa Thanh trợn to, hắn không biết phân thân có năm tòa Thiên Cung, vậy chân thân có tu vi gì, theo hắn nghĩ thì có xác suất rất lớn là Nguyên Anh.

Mà trong khi tâm thần Hứa Thanh gợn sóng, Thất gia cũng phất tay về phía địa phương lão giả mặt rỗ áo lục tiêu tán, một màn cũ đồng dạng xuất hiện.

Lúc thân hình lão già mặt rỗ áo lục hình thành, sắc mặt của người này hoàn toàn đại biến, lập tức thét lên một tiếng.

“Thất gia tha mạng, ta…” Không đợi lão nói xong, Thất gia lần nữa phất tay, trong lúc trời long đất lở, Hứa Thanh hít vào khẩu khí, hắn nhìn hồn tiêu tán và thử mở miệng.

“Sư phó, có thể cho ta một chút hồn để trấn áp trong pháp khiếu không?”

“Thợ săn, phải tự mình đi săn, ta không chịu trách nhiệm đưa con mồi cho ngươi, chỉ phụ trách cấp cho ngươi vũ khí và năng lực.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng, giơ tay lên niết một cái, đỉnh đầu của lão giả áo lục lập tức xuất hiện sợi tơ, sợi tơ lại đứt gãy từng khúc chạy đến hư vô, cuối cùng là một âm thanh thê lương mang theo đắng chát cùng với cảm xúc khó có thể tin truyền đến, bản thể và phân thân của lão giả mặt rỗ cùng nhau tan vỡ, bị Thất gia lấy đi.

Làm xong những thứ này, Thất gia hất tay áo lên, nơi đồng tử hóa thành mây máu chấn động, mây máu đảo ngược và thân ảnh đồng tử lộ ra, bên trong thần sắc mang theo hoảng sợ mãnh liệt đến mức tận cùng.

“Tại sao Linh Tàng lại có thể có khả năng truy lại bản thể rõ ràng như thế, ngươi…Ngươi đến cùng có tu vi gì!”

Trong lúc nói lời này thì thân thể của gã chợt lui lại, hai tay vung vẩy, vô số trận pháp phát ra tia sáng lập lòe, một cái chớp mắt liền trốn rất xa, mà lúc này Thất gia cũng giơ tay vung lên, bản thể của đồng tử được giấu kín ở nơi không biết trực tiếp tan vỡ toái diệt, mà đạo phân thân này cũng nhanh chóng tiêu tán, bị Thất gia lấy đi toàn bộ.

Hứa Thanh ở bên cạnh nhìn thấy tên cuối cùng này cũng không có phần của hắn, chợt nhớ lại lời đội trưởng nói sư tôn mềm lòng khi ở bên trong tiên trì, vì vậy liền học theo đội trưởng, ủy khuất mở miệng.

“Sư phó, Pháp Thuyền của ta phát nổ hai lần, Vô Tự Truyện Tống Phù cũng mất hai cái.”

Thất gia cười nhạt nhìn Hứa Thanh, nhẹ gật đầu.

“Nói như vậy là muốn ta bổ sung cho ngươi một chút đúng không.” Nói xong Thất gia giơ tay lên, đổi vung thành bắt, phân thân tiêu tán hơn phân nửa của đồng tử kia lập tức run lên bần bật, một đám tàn hồn trong đó bị rút ra.

Thất gia đưa tay chộp một cái, hung hăng nắn đạo tàn hồn này thình lình hóa thành năm mươi chín phần hồn lực, sau đó vỗ vào trên người Hứa Thanh.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, năm mươi chín phần hồn lực này, mỗi một phần đều có thể so với hồn của Kim Đan một tòa Thiên Cung, giờ phút này tất cả tản ra trong hơn mười đạo pháp khiếu của hắn, khiến cho lửa trong pháp khiếu của hắn trong chốc lát càng thêm kịch liệt.

Chương 679: Công pháp dùng để học tập (1)

Năm mươi chín phần hồn lực tràn vào trong pháp khiếu, lập tức khiến cho toàn thân Hứa Thanh vang lên tiếng nổ vang, 59 đạo pháp khiếu trong cơ thể bộc phát, không ngừng trấn áp những phần hồn này.

Bởi vì thoáng cái có quá nhiều, cho nên Hứa Thanh cần phải tốn một ít thời gian để luyện hóa chúng nó, Hứa Thanh lập tức khoanh chân ngồi xuống để toàn lực hấp thu.

Cùng lúc đó Thất gia quét mắt nhìn về bốn phía, nhếch miệng.

“Chỉ có vài con tôm nhỏ thế này thôi sao, quả thực có chút không thú vị.”

Trong khi nói Thất gia hất tay áo lên, một chiếc Pháp Thuyền nhìn như tầm thường lập tức xuất hiện ở trên không trung, tạo hình của chiếc Pháp Thuyền này có chút tương tự với Pháp Thuyền của Hứa Thanh, chỉ là bề ngoài hơi có chút rách rưới.

Nhưng bên trên lại có Thần Tính rất là nồng đậm lưu chuyển.

Mà Đinh Tuyết cũng đang nằm ở trên boong thuyền của chiếc Pháp Thuyền này, hiển nhiên vừa nãy khi Hứa Thanh lao ra đánh một trận cùng lão giả tà tu kia, Đinh Tuyết đã lập tức được Thất gia mang đi.

Bây giờ nàng cũng vừa mới thức tỉnh, trên mặt còn mang theo vẻ mờ mịt, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Thất gia đứng ngoài Pháp Thuyền thì lập tức hơi sửng sốt một chút.

“Dì phu?” Sau đó nàng lại nhìn thấy Hứa Thanh khoanh chân đả tọa bên cạnh Thất gia, chú ý thấy trán Hứa Thanh đang đổ mồ hôi và thân thể còn không ngừng tràn ra ngọn lửa vô hình, thần sắc của nàng có chút do dự.

“Dì phu, đã xảy ra chuyện gì vậy…Tại sao người lại ở đây, với lại…Hứa Thanh ca ca bị làm sao vậy?” Đinh Tuyết trừng mắt nhìn qua, đáy lòng của nàng có một cái suy đoán không tốt cho lắm, mà cái suy đoán này cũng khiến cho mặt của nàng lập tức đỏ lên.

“Không thể nào, chẳng lẽ dọc theo con đường này, dì phu vẫn một mực đi theo ở phía sau sao? Vậy toàn bộ những việc ta làm lúc trước không phải đã đều bị nhìn thấy…” Mặt Đinh Tuyết càng lúc càng đỏ, cái loại cảm giác bị trưởng bối nhìn thấy cảnh mình làm nũng khiến cho nội tâm của nàng rất xấu hổ.

Nhìn thấy thần sắc biến hóa của Đinh Tuyết, Thất gia cười ha ha, quả thật lão đã nhìn từ đầu tới cuối.

Nghe tiếng cười của Thất gia thì mặt Đinh Tuyết càng đỏ, dậm chân một cái hờn dỗi hô lên.

“Dì phu!”

“Không nhìn thấy, cái gì ta cũng không thấy.” Thất gia ho khan một tiếng, lão cũng không có con nối dõi, cho nên cũng rất cưng chiều đứa nữ tôn này.

Trong khi cười Thất gia hất tay áo lên, đưa Hứa Thanh bay thẳng lên trên Pháp Thuyền, sau đó liền tùy ý ném Hứa Thanh qua một bên, tiếp theo lại giơ tay phải lên, một khỏa Hồn Châu xuất hiện ở trong tay, ngay khi vừa muốn mở miệng, liền phát hiện vẻ mặt Đinh Tuyết đau lòng nhìn Hứa Thanh.

Biểu cảm trên mặt của nàng, rõ ràng là đang đau lòng vì Hứa Thanh bị mình tùy ý ném lên thuyền.

“Hắn da dày thịt béo, không sao đâu.” Đáy lòng Thất gia có chút buồn bực nói.

“Dì phu, Hứa Thanh ca ca tuổi còn nhỏ, còn trong quá trình phát triển thân thể, lần sau người có thể điềm đạm hơn với hắn một chút được không, sau khi trở về ta sẽ đi tới chỗ dì nhỏ nói tốt cho người nhiều hơn một chút.” Đinh Tuyết chạy đến bên người Thất gia, níu cánh tay của lão, làm nũng nói.

Thất gia nhìn Đinh Tuyết một chút, lại nhìn Hứa Thanh một chút cũng không hề quan tâm, một mực luyện hồn như trước, lão thở dài một tiếng, giờ phút này cũng đã mơ hồ hiểu được cảm giác hằng ngày của đệ tử nhà mình.

Lúc này lão cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, đưa khỏa Hồn Châu trong tay ra, trực tiếp đặt trên trán Đinh Tuyết và vỗ nhẹ nhàng.

“Được được được, nhanh đi tu hành đi, khỏa Hồn Châu này có thể giúp ngươi mau chóng mở ra một đoàn mệnh hỏa.”

“Cảm ơn dì phu.” Đinh Tuyết vui vẻ trở lại, tìm một nơi gần Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu hành, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Thất gia quay lại nhìn chỗ hai người ngồi khoanh chân, đáy lòng tràn đầy cảm khái, sau một lúc lâu liền quay đầu chắp tay sau lưng, đứng ở trên đầu thuyền đưa mắt nhìn về nơi xa xăm, đồng thời cũng đảo mắt qua bốn phương, hừ lạnh một tiếng rồi điều khiển Pháp Thuyền bay về phía trước.

Cho đến khi Pháp Thuyền đi xa, hư vô nơi đây liền trở nên vặn vẹo, hai thân ảnh mặc trường bào màu vàng mơ hồ hiện ra, trên người của bọn họ tràn ngập kiếm khí lăng lệ ác liệt, nhưng biểu cảm lại tràn ngập đắng chát.

“Vị tông chủ của Thất Huyết Đồng này … . .”

“Có người này bảo vệ, chúng ta không thể đối kháng được rồi, lần này lão không động thủ với hai người chúng ta, nghĩ tới cũng là nhìn trên phân thượng của liên minh, một phương diện khác cũng là để cho chúng ta truyền một màn này trở về, đây là lời cảnh cáo của lão với chúng ta.”

Hai bọn họ là người đến từ Lăng Vân Kiếm tông.

“Bản thân Hứa Thanh đã không tầm thường, lại có bối cảnh đằng sau như vậy, về sau sẽ càng khó đối phó hơn, nhất là khi trải qua sự tình lần này, về sau chúng ta sẽ vĩnh viễn không biết hắn là đi một mình hay là sau lưng lại ẩn giấu một người mạnh mẽ như thế.”

Hai người nhìn nhau một cái, lắc đầu rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, trong hư vô bốn phía ở nơi này vẫn còn vài đạo khí tức, lúc sau liền hóa thành mấy đạo thân ảnh, bọn họ đều trầm mặc nhìn lẫn nhau và đề phòng lẫn nhau, đồng thời cũng đều thở dài một hơi.

Khác với hai vị vừa rồi, bọn họ không phải tu sĩ liên minh, mà là tán tu của Nghênh Hoàng Châu, lần này bọn họ nhận được tình báo mà tới, biết được Hứa Thanh có hai ngọn mệnh đăng của Liên Minh Bát Tông ra ngoài, cho nên muốn chạy đến nhìn xem có cơ hội cướp đoạt hay không.

Nhưng sau đó bọn họ biết được bối cảnh phía sau Hứa Thanh, cho nên cũng chỉ đứng ở xa nhìn, không hề hành động thiếu suy nghĩ, mà một màn về sau cũng đã hoàn toàn hù dọa bọn họ, lúc này suy nghĩ trong lòng của bọn họ cũng tương tự như hai vị tu sĩ của Lăng Vân Kiếm tông vừa xong vậy.

“Đây là thái độ của Thất Huyết Đồng…”

“Cảnh cáo toàn bộ những kẻ rình mò.”

“Còn có thông cáo che chở của Liên Minh Bát Tông đoạn thời gian trước, như vậy muốn giết Hứa Thanh thì cái giá phải trả quá cao …quá lớn.”

“Mặc dù mệnh đăng rất tốt, nhưng sinh mệnh cũng chỉ có một.”

Tâm tư mọi người tự chuyển động, rất nhanh liền lần lượt tản đi, mà theo bọn họ rời đi, lời đồn về việc này cũng chậm rãi được truyền ra khắp Nghênh Hoàng Châu.

Đây là che chở mà Thất gia cấp cho Hứa Thanh, cũng là cảnh cáo của lão đối với người bên ngoài.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, vào hoàng hôn bảy ngày sau, Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi trên Pháp Thuyền bỗng mở mắt ra.

Ngay một khắc hai mắt mở ra, 60 đạo pháp khiếu trong cơ thể hắn lập tức tràn ra ngọn lửa động trời, trong đầu giống như có thiên lôi nổ vang.

Lúc này một nửa số lượng pháp khiếu của hắn đã được trấn áp hồn, dưới pháp khiếu không ngừng trấn áp, tu vi của hắn cũng trở nên tinh tiến hơn một chút, thậm chí hỏa diễm cũng có chỗ cải biến, bây giờ bên trong sát hỏa đã có nhiều hơn một cỗ cảm giác thê lương, đó chính là oán khí mãnh liệt sinh ra từ những đạo hồn không ngừng bị đốt cháy trong pháp khiếu.

Cái này, chính là ẩm hồn chi hỏa.

Hỏa này ẩn chứa theo cảm xúc, một khi địch nhân bị nó đốt sẽ bị nó ảnh hưởng, nhẹ thì linh hồn chấn động kịch liệt, nặng thì sẽ bị thương linh hồn, tan nát vỡ vụn.

Chương 680: Công pháp dùng để học tập (2)

“Cảm giác như thế nào?” Thất gia đứng trên đầu thuyền quay lại nhìn qua Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“Đa tạ sư tôn!” Hứa Thanh đứng dậy, chắp tay cúi đầu.

“Từ nay về sau, khi ngươi ra ngoài sẽ an toàn hơn rất nhiều, vậy thì tiếp theo vi sư sẽ dẫn ngươi đi làm việc thứ hai, cũng là nguyên nhân chính của chuyến đi lần này.”

“Truyền thụ công pháp Kim Đan cho ngươi.”

Hứa Thanh nghe đến đây, ánh mắt liền ngưng tụ lại.

“Tuy vẫn còn kém một chút, nhưng ngươi không cần sốt ruột, ta còn cần phải cân nhắc công pháp này một chút nữa.” Thất gia nói xong đưa mắt nhìn Đinh Tuyết vẫn còn đang tu hành một bên, giơ tay phải vung lên gia trì một đạo phòng hộ cho nàng, sau đó cất bước đi ra khỏi Pháp Thuyền.

“Đi theo ta.”

Hứa Thanh nghe vậy liền lập tức đi theo, cùng Thất gia rời khỏi Pháp Thuyền đi đến dãy núi phía dưới.

Nơi này mặc dù không phải là Thái Ti Độ Ách Sơn, nhưng cũng rất nhiều núi rừng, khắp nơi đen nhánh, bên trong hoàng hôn cả ngọn núi lộ ra vẻ âm u mù mịt.

Nếu nhìn từ trên trời, có thể thấy ở giữa ngọn núi phía dưới có tồn tại một cái tông môn.

Tông môn này cũng không nhỏ, phạm vi sơn môn bao phủ ba ngọn núi, thậm chí còn có thể trông thấy không ít đệ tử đang xuyên thẳng qua giữa thân núi.

“Nơi này là Thiên Linh tông, không thuộc về liên minh, chỉ là một cái tông môn nhỏ mà thôi, thực lực cũng thông thường, nhưng trong tông này có một môn công pháp có chút kỳ diệu.” Thất gia vừa nói vừa mang theo Hứa Thanh trực tiếp đi về phía tông môn này.

Sau một khắc thần sắc Hứa Thanh có chút kỳ dị, hắn phát hiện sư tôn mang theo chính mình, không quan tâm tới trận pháp phòng hộ của tông môn này mà trực tiếp đi vào bên trong sơn môn của người ta, mà khi họ đi về phía trước, hết thảy đệ tử của tông môn này tựa như hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ vậy.

Thất gia đảo ánh mắt nhìn qua, sau đó liền mang theo Hứa Thanh trực tiếp đi tới Tàng Kinh Các của tông môn này, người thủ hộ nơi này là hai vị lão giả Kim Đan, hai lão giả này cũng không có phát hiện bất luận cái gì, mặc kệ Hứa Thanh và Thất gia đi qua bên cạnh bọn họ rồi bước vào trong Tàng Kinh Các, vào đến tầng cao nhất nơi mà đệ tử tầm thường không cách nào đi vào.

Trước mặt Thất gia, tất cả cấm chế và thủ đoạn của nơi này giống như đều mất đi hiệu dụng, hình như không cách nào dò xét bọn họ, mà Thất gia cũng rất tự nhiên đi dạo trong cái tầng lầu này, chộp lấy từng khối ngọc giản công pháp trôi lơ lửng ở trên không trung, giống như đang ở trong thư phòng nhà mình vậy, sau khi chộp lấy liền xem xét từng cái.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Thất gia, không nói chuyện.

“Thất thần làm gì, phải chăm chỉ học tập, năm đó vi sư vì muốn học tập, cho nên mới nghĩ biện pháp chế tạo ra môn pháp thuật chuyên môn để đi học tập công pháp này.”

Thất gia trừng mắt dạy dỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh rất nghiêm túc gật đầu, tay phải giơ lên chộp lấy một khối ngọc giản rồi ngưng thần xem xét.

Cứ như vậy sư đồ hai người bọn họ hết sức chăm chú, đắm chìm trong học tập ở trong tầng cao nhất của Tàng Kinh Các ở Thiên Linh tông, Thất gia rất nghiêm túc và Hứa Thanh càng nghiêm túc hơn, nhất là sau khi hắn tìm thấy được mấy khối ngọc giản ghi chép dược thảo trên Nghênh Hoàng Châu, lại càng tập trung tinh thần.

Mấy ngày sau, Thất gia đã đọc hết tất cả ngọc giản nơi đây một lần, rất là cảm khái.

“Không tệ không tệ, Thiên Linh tông này quả nhiên có chỗ huyền diệu trên việc điều khiển pháp lực, nhưng cũng có chỗ đáng tiếc, những phương diện khác kém quá nhiều.”

Hứa Thanh cũng gật đầu, hắn cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, mặc dù nơi đây có không ít ngọc giản ghi chép tri thức về dược thảo, nhưng miêu tả lại không đủ sâu sắc, nhưng cũng khiến hắn được lợi không nhỏ, nắm giữ càng nhiều biến hóa của dược thảo hơn nữa.

“Dược điển nơi đây cũng như thế, nhiều năm trước tông này từng xuất hiện tu sĩ đi theo dược đạo, đáng tiếc từ đó về sau có rất ít người nghiên cứu, cho nên những dược điển kia hầu như không được hậu nhân chú giải bổ sung thêm.” Hứa Thanh thở dài.

Thất gia gật đầu, trong mắt lộ ra tán thưởng.

“Ưa thích học tập, đó là một thói quen tốt.” Thất gia nói xong liền chắp tay ra sau lưng, mang theo Hứa Thanh rời khỏi Tàng Kinh Các.

Trên đường, Hứa Thanh chần chờ một chút.

“Sư phó, ta rất thích học tập tri thức, không biết sư phó có thể truyền thụ pháp thuật chuyên môn dùng để học tập này cho ta…”

Thất gia liếc mắt nhìn Hứa Thanh, vẻ tán thưởng trong mắt càng đậm, hài lòng gật đầu.

“Bây giờ tu vi của ngươi vẫn không cách nào nắm giữ được pháp thuật này, chờ sau khi ngươi Nguyên Anh, ta lại truyền cho ngươi phương pháp chuyên môn dùng để học tập này.”

“Đi thôi, chúng ta đi những cái tông khác nhìn xem, vì chế tạo ra công pháp Kim Đan chỉ thuộc về ngươi, vi sư cũng đã nghiên cứu thật lâu, lần này ta chuẩn bị lại đi thăm nhiều tông môn một chút, học tập công pháp của bọn họ rồi sau đó tiến hành điều chỉnh.”

“Thế nên sau này tiểu tử ngươi cũng phải cố gắng lên!” Thất gia nói xong liền rời khỏi cái tông môn này.

Hứa Thanh liên tục gật đầu đi theo phía sau, cùng Thất gia bước lên không trung trở về Pháp Thuyền.

Trên Pháp Thuyền, Thất gia tiếp tục dặn dò Hứa Thanh.

“Đời tu sĩ chúng ta, có chí học tập nhưng cũng không được quên đạo cảm ân, ngươi phải khắc ghi điểm này, tới, chúng ta cúi đầu bái cái tông môn này, coi như là kết thúc hồi duyên phận này, như vậy về sau khi đối địch, cũng có thể an tâm đánh giết.” Nói xong, Thất gia chắp tay cúi đầu về phía tông môn bên dưới.

Hứa Thanh nghiêm nghị, hắn cảm thấy hành động của người sư tôn này đích xác là có trình tự bố cục, vì vậy lặng lẽ nhớ kỹ lễ nghi này và trong lòng, chắp tay cúi đầu về tông môn phía dưới, sau đó bọn họ liền rời khỏi.

Lúc tới không ai biết được.

Lúc đi cũng im hơi lặng tiếng.

Trên bầu trời Pháp Thuyền hơi nhoáng một cái, rất nhanh liền rời xa, mấy ngày sau lại dừng lại ở ngoài một cái tông môn khác, Thất gia lại dẫn theo Hứa Thanh, hai người mang lòng cố chấp đối với học tập đi xuống Pháp Thuyền, bước vào tông môn đi tới Tàng Kinh Các.

Tiếp tục học tập.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Pháp Thuyền một đường đi về phía tây, đi ngang qua Thái Ti Độ Ách Sơn.

Trên đường đi thi thoảng lại dừng lại, một tông lại một tông…
.

“Biển học vô bờ, lão Tứ không tồi, lúc trước ta cũng đã dẫn theo Tam sư huynh của ngươi theo học tập, cái tên không học vấn không nghề nghiệp kia cũng đã trải qua việc này, nhưng nó không có một chút dấu hiệu thích học tập nào, mà Đại sư huynh của ngươi cũng vậy, lúc nó đi cùng vi sư thì một đường chỉ nghĩ đến bảo bối trong tông môn của người ta.”

“Vẫn là lão Tứ ngươi giống với vi sư nhất!” Trong Tàng Kinh Các của tông môn thứ 47 mà họ tới, Thất gia đứng nhìn bộ dạng đang chuyên tâm đọc của Hứa Thanh, tự tán thưởng trong đáy lòng.

Hứa Thanh không kiêu ngạo không nóng nảy.

Sau khi nghe sư tôn nói xong, hắn thả ngọc giản trong tay xuống sau đó suy nghĩ một chút, liền nhẹ giọng mở miệng.

“Sư tôn, bên trong Nghênh Hoàng Châu có tông môn nào lấy độc đạo là chủ yếu không, đệ tử muốn đi vào trong đó học tập nghiêm túc một chút.”

Chương 681: Quỷ U Đoạt Đạo (1)

Nhìn bộ dạng mặt không đỏ tim không nhảy, vô cùng tự nhiên mà nói rằng muốn đi tới tông môn chuyên dùng độc để học tập của Hứa Thanh, Thất gia càng nhìn càng tán thưởng, vì vậy liền cười ha ha sau đó gật đầu.

“Dĩ nhiên là có, đi, vi sư dẫn ngươi đi.” Nói xong, Thất gia mang theo Hứa Thanh rời khỏi cái tông môn này.

Khi lên trên bầu trời, không cần Thất gia mở miệng thì Hứa Thanh liền xoay người, nghiêm nghị cúi đầu về tông môn phía dưới.

Thất gia lại càng hài lòng với người đệ tử này, đồng dạng cúi đầu sau đó dẫn theo Hứa Thanh bước về Pháp Thuyền.

Về phần Đinh Tuyết, lúc này nàng vẫn còn tu hành, hiển nhiên là thiên tư của nàng cũng hơi tầm thường, cho nên dù có hồn châu trợ giúp, nhưng muốn mở ra pháp khiếu cũng gặp khó khăn không nhỏ.

Trong khi Hứa Thanh và Thất gia học tập, thời gian cũng cứ thế chậm rãi trôi qua, một tháng sau theo Pháp Thuyền xâm nhập vào khu vực Tây Bộ của Nghênh Hoàng Châu, theo công pháp Thất gia tạo ra cho Hứa Thanh đạt đến viên mãn, lần học tập này mới tính là kết thúc một giai đoạn.

Mà Hứa Thanh cũng thu hoạch được lợi ích cực lớn trên kiến thức về dược thảo, giúp ích không nhỏ đối với độc đạo của hắn, nhất là khi hắn đi tới mấy cái tà tông độc đạo, độc điển trong đó khiến cho Hứa Thanh gặp phải đả kích không nhỏ.

Ví dụ như các loại độc thuật, đây chính là cái thứ nhất, sau đó là phương pháp biến máu thịt trở thành lò đan, lấy huyết mạch trở thành nguyền rủa, sau đó luyện chế ra kịch độc.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, giây phút này tất cả những thứ kia đều không phải trọng điểm, lúc này đôi mắt của hắn tỏa ra ánh sáng nóng rực nhìn một khối tiểu cầu màu đen đang bốc lên trong lòng bàn tay Thất gia.

Khối tiểu cầu này do vô số phù văn tạo thành, ẩn chứa chấn động kinh khủng, càng huyền diệu hơn là khi hắn vừa liếc mắt nhìn qua, liền giống như có vô số tin tức theo ánh mắt của hắn tràn vào trong đầu.

“Lão Tứ, đưa Quỷ U Tâm của Tư Mã Như kia cho ta.” Thần sắc của Thất gia trở nên nghiêm nghị, chậm rãi mở miệng.

Ánh mắt của Hứa Thanh ngưng tụ, hắn nhớ lại hôm đó sư tôn đã nói cho hắn biết, trái tim của ả Tư Mã Như kia sẽ có trọng dụng, vì vậy hắn lập tức lấy Quỷ U Tâm của Tư Mã Như trong túi trữ vật ra, đưa cho Thất gia.

Thất gia hất tay áo lên, dung nhập Quỷ U Tâm vào bên trong tiểu cầu màu đen, tiểu cầu này lập tức sôi trào tựa như đồ sống vậy, không ngừng truyền ra trận trận gào thét kinh tâm động phách

“Lão Tứ, công pháp mà vi sư tạo ra cho ngươi, hoàn toàn căn cứ theo đặc tính của ngươi mà sáng chế, nó sẽ hình thành một khối lạc ấn ở bên trong tâm thần của ngươi.”

“Loại phương thức truyền thừa này, là vì sư tham khảo sự độc đáo của công pháp Hoàng cấp để sáng tạo ra!” Trong lúc nói, tiểu cầu màu đen trong tay Thất gia không còn gào thét nữa, hóa thành một đoàn chất lỏng màu đen, Thất gia phất tay thì đoàn chất lỏng liền bay về phía Hứa Thanh.

“Ngẩng đầu!” Giọng nói của Thất gia vang vọng, Hứa Thanh nhìn chất lỏng màu đen bay tới, ngẩng đầu.

Trong nháy mắt tiếp theo, khi chất lỏng này đụng chạm tới mi tâm Hứa Thanh, một cỗ đau đớn toàn tâm bỗng nhiên truyền ra, chất lỏng cũng theo làn da Hứa Thanh thấm vào trong, dung nhập vào trên xương cốt, lại không ngừng thẩm thấu phát huy, cuối cùng liền hóa thành một tia lực lượng kỳ dị hội tụ tới trong thần thức của Hứa Thanh, sau đó quấn quanh lẫn nhau, thình lình tạo thành một đạo ấn ký màu đen!

Đạo ấn ký này vừa thành, trong đầu Hứa Thanh lập tức như có thiên lôi cuồn cuộn khiến thân thể nổ vang, bên trong thân thể tựa như có sóng lớn ngập trời, bản thân hắn giống như hóa thành một chiếc thuyền cô độc ở giữa trận sóng thần.

Nhất là đạo ấn ký này cũng không phải là vật chết, mà đang không ngừng nhảy lên!

Nó giống như trái tim vậy, tần suất nhảy lên còn nhất trí với trái tim của Hứa Thanh.

Theo âm thanh thình thịch …thình thịch vang vọng, rất nhiều tin tức từ trong đạo phù văn ấn ký bộc phát, tràn ngập thức hải Hứa Thanh, Hứa Thanh nhắm mắt lại theo bản năng, toàn tâm cảm ngộ.

Cùng lúc đó, trong thức hải của hắn vang vọng giọng nói tang thương kèm theo ngạo nghễ của Thất gia.

“Lão Tứ, từng đệ tử của vi sư đều sở tu công pháp không giống nhau, đều được vi sư đích thân nghiên cứu rồi sáng tạo ra một công pháp thuộc riêng về các ngươi!”

“Mà môn công pháp Kim Đan này của ngươi, vi sư đã lấy Quỷ U Tâm làm cơ sở, nghiên cứu trùm lên mấy trăm công pháp Kim Đan, đặc biệt nhất là thuật lưu truyền của Huyền U Cổ Hoàng, sau cùng mới sáng tạo ra nó.”

“Công pháp này bá đạo tột cùng, phù hợp với khí thế xuất thủ của ngươi, cũng kỳ cực âm độc, phù hợp với phong cách xuất thủ của ngươi; lại còn tàn khốc vô biên, cái này lại càng phù hợp với sát tính của ngươi.

“Công pháp này tên là…Quỷ U Đoạt Đạo Công!”

“Công pháp này có thể biến một tay của ngươi từ thực thành hư, hóa thành Quỷ U Thủ, ngươi có thể dùng cánh tay này để trực tiếp xâm nhập Thiên Cung trong thần hồn thức hải của địch nhân, đoạt lấy Kim Đan từ bên trong Thiên Cung của đối thủ.”

“Sau đó luyện hóa lưu lại tinh hoa, uẩn dưỡng ở trong Thiên Cung của bản thân ngươi, sau khi cướp đoạt lại hội tụ tinh hoa như vậy, có thể giúp ngươi tăng tốc hình thành Kim Đan của bản thân!”

“Kể từ đó có thể khiến cho ngươi sau khi bước vào Kim Đan, càng đánh càng mạnh, càng giết càng lợi hại!”

“Con đường tương lai của ngươi chính là con đường giết chóc đổi lấy tu hành, lấy máu chứng đồ!”

“Nếu như tu đến mức tận cùng, ngươi cũng có thể hóa toàn thân thành trạng thái Quỷ U, từ đó thu được một bộ phận đặc tính của Quỷ U tộc, mặc dù không có được thiên phú đoạt xá không chết của Quỷ U tộc, nhưng cũng có thể cho ngươi một chút năng lực bỏ qua một chút pháp thuật, cũng có thể chuyển đổi qua lại giữa hư và thật!”

Giọng nói của Thất gia như sấm rền, từng câu từng chữ nổ vang trong đầu Hứa Thanh, một cái chớp mắt đạo ấn ký phù văn kia cũng bạo phát ra một luồng ánh áng rực rỡ, rất nhiều thông tin về Quỷ U Đoạt Đạo Công lập tức tràn vào trong đầu Hứa Thanh.

Tựa như lúc hắn học tập công pháp Hoàng cấp Kim Ô Thôn Vạn Linh vậy, trực tiếp khắc ở trong tâm thần của hắn.

Mà đạo ấn ký đó tựu như là một đạo truyền thừa vậy, khiến cho môn công pháp này của Hứa Thanh hoặc nhiều hoặc ít có đặc tính không thể bị người khác cướp đoạt, mặc dù không bằng công pháp Hoàng cấp, nhưng chỉ cần nghe qua cũng đủ khiến người khác rợn cả người.

Chương 682: Quỷ U Đoạt Đạo (2)

Hứa Thanh bỗng nhiên mở mắt ra, hô hấp cũng trở nên dồn dập lên, lúc nhìn Thất gia thì trong mắt lộ ra tia sáng mãnh liệt, sau một lúc lâu liền đứng dậy, chắp tay cúi đầu thật sâu.

“Đa tạ sư tôn!”

Sau khi Hứa Thanh cảm thụ, hắn đã hoàn toàn ý thức được uy lực của môn công pháp này, nó quả thực là vô cùng kinh người, nhất là công pháp này có độ phù hợp cực cao với bản thân hắn, khiến hắn không cần phải cải biến phong cách chiến đấu, nhưng lại khiến cơ sở vốn có của hắn có sự biến đổi về chất.

Một khi hắn bước vào Kim Đan, liền có thể lập tức nắm giữ môn công pháp này.

Bây giờ là đêm khuya, gió đêm thổi qua làm bay một chút tóc trắng của Thất gia, lão đứng ở nơi đó mỉm cười nhìn qua Hứa Thanh.

“Ngươi cũng không nên vui vẻ quá sớm, công pháp này quá mức bá đạo, lúc tu hành rất dễ dàng bị lạc đường trong đó, bị thần niệm ẩn chứa trong Kim Đan mà ngươi cướp lấy ảnh hưởng, tách tinh thần của ngươi ra, khiến ngươi biến thành hạng người điên cuồng chỉ biết giết chóc.”

“Cho nên, muốn tu hành công pháp này thì ngươi cần có một điểm chống đỡ, dựa vào điểm này chống đỡ cho hồn của ngươi, khiến tương lai cho dù ngươi có cướp Kim Đan, thì các loại tạp niệm bên trong kim đan cũng sẽ không thể rung chuyển được tâm thần của ngươi chút nào.”

“Cho nên, địa phương tiếp theo mà ta muốn dẫn ngươi đi, là một chỗ mà ta cũng đã từng nói cùng ngươi, đó là…Nam Nhạc Quỷ Sơn!” Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh lập tức nghĩ đến hôm mình tới tìm sư tôn học tập pháp thuật, lúc đó sư tôn đang vẽ một bức tranh, mà hình vẽ trong bức tranh kia chính là Nam Nhạc Quỷ Sơn.

Lúc ấy sư tôn đã từng nói, Nam Nhạc Quỷ Sơn có thể chính là nơi chứa tạo hóa của hắn.

Bây giờ hắn lập tức hiểu ra, theo như lời sư tôn thì tạo hóa đó chính là việc lần này.

Hóa ra từ lúc đó Thất gia đã đang bắt đầu cân nhắc công pháp cho Hứa Thanh rồi, sau khi Hứa Thanh hiểu ra việc này, đáy lòng lại càng cảm kích sâu hơn.

“Đi thôi, chúng ta đi Nam Nhạc Quỷ Sơn, đi vào trong đó... Gieo một tôn thần vào trong lòng của ngươi!”

Lời nói của Thất gia tràn đầy ý vị thâm trường, không đợi Hứa Thanh hỏi rõ thì lão liền hất tay áo lên, Pháp Thuyền lập tức nổ vang gào thét bay thẳng đến phía Nam Nhạc Quỷ Sơn, mà chỗ của bọn họ bây giờ vốn là Tây Bộ, cách Nam Nhạc Quỷ Sơn không xa.

Trên đường, Đinh Tuyết cũng đã tỉnh lại.

Nàng rốt cuộc đã mở ra 30 đạo pháp khiếu, thành công đốt lên một đoàn mệnh hỏa, hưng phấn mở ra Huyền Diệu Thái trên Pháp Thuyền, không ngừng cảm thụ tốc độ và lực lượng bộc phát vượt xa xa trước đây.

Nhìn Đinh Tuyết vui vẻ thì Hứa Thanh cũng cảm khái trong lòng, hắn nghĩ tới khó khăn khi mình cố gắng mở ra một đoàn mệnh hỏa, nhất là khi hắn nhìn thấy vẻ mặt cưng chiều của Thất gia khi nhìn Đinh Tuyết, thậm chí lại lấy ra thêm một khối Hồn Châu đưa cho nàng, Hứa Thanh cũng im lặng.

Lúc này hắn đã cảm nhận được cảm thụ mà đội trưởng đã từng trải qua.

“Nữ hài phải nuôi mà nam hài cũng phải dưỡng!” Thất gia liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Đinh Tuyết đứng ở một bên, vừa nghe vậy liền che miệng cười rồi lấy ra một cái hộp nhỏ chứa chút điểm tâm, nhu thuận đưa cho Thất gia một cái, lúc Thất gia nhận lấy với thái độ rất thoải mái, thì Đinh Tuyết lặng lẽ đưa món điểm tâm càng lớn hơn cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhận lấy, nhìn Thất gia.

Thất gia trừng mắt.

Hứa Thanh không nói chuyện, ăn một cái rồi nhắm mắt đả tọa, cảm thụ công pháp đồng thời cũng cân nhắc về đạo pháp thứ

Có lẽ là do có Thất gia ở đây, cho nên Đinh Tuyết rõ ràng có chỗ rụt rè, bộ dáng không giống như khi đưa linh phiếu và học hỏi kiến thức với Hứa Thanh nữa, bây giờ bộ dáng của nàng rất hoạt bát, khiến cho trên Pháp Thuyền thi thoảng lại truyền ra âm thanh thanh thúy giống như chim sơn ca cùng với tiếng cười vui vẻ của Thất gia.

Nhưng theo bọn họ tới gần Nam Nhạc Quỷ Sơn thì Đinh Tuyết càng ngày càng ít nói hơn, tiếng cười của Thất gia cũng chầm chậm tan biến, bởi vì đại địa nơi này là một mảnh thế gian đau khổ.

Có thể nhìn thấy trên mặt đất là vô số phế tích và xương khô, chỗ nào cũng có hài cốt và chim thú ăn thịt thối, chung quanh tràn ngập quỷ dị khiến cho cảm giác âm lãnh cũng càng ngày càng đậm.

Nỗi khổ của nhân gian, mang theo áp lực dung nhập vào trong thiên địa, khi Pháp Thuyền của bọn họ bay vào phiến khu vực này, bên trên cũng tràn ngập một luồng áp lực, cho đến khi đi Pháp Thuyền đi rất xa thì Hứa Thanh thấy được một tòa núi lớn kinh thiên động địa.

Ngọn núi kia cao vô cùng, đứng sừng sững ở giữa thiên địa, nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy tòa núi này rõ ràng là một hình người khoanh chân đả tọa!

Tướng mạo của người này đã bị bụi đất che đậy, nhưng vẫn rất khó nén được vẻ dữ tợn như trước, trên người mặc áo giáp đen nhánh, trong tay cầm lưỡi dao khổng lồ, trên vai vác hai tòa thế giới.

Tựa như một tôn Tà Thần, khoanh chân ngồi ở phương xa.

Hứa Thanh chỉ vẻn vẹn liếc mắt nhìn qua, nhưng tâm thần lập tức nổ vang, cảm giác giống như nhìn núi mà không phải núi, hắn chỉ cảm thấy quỷ thân khoanh chân ngồi kia có thanh thế động trời, khí thế trấn muôn đời.

Mà tu vi càng cao liền cảm thụ càng sâu, ngược lại nếu hạng người phàm tục nhìn qua sẽ vẫn thấy núi vẫn là núi như cũ, không sinh ra quá nhiều tâm tư.

Ở trong mắt Hứa Thanh, toàn thân người này này tràn ra uy áp kinh khủng vô cùng động trời, giống như mỗi một tấc áo giáp của người này cũng ẩn chứa lực lượng hủy diệt bát phương.

Mà hai thế giới trên vai người này lại trông rất sống động, trong đó tồn tại vô số yêu ma quỷ quái, si mị võng lạng, từng trận tà ác phóng thẳng lên trời, nhìn thấy mà giật mình. Đó, chính là Nam Nhạc Quỷ Sơn của Nghênh Hoàng Châu.

Về phần tôn Tà Thần kia, lại được gọi là Nam Nhạc Quỷ Đế.

Không biết hai tòa thế giới trên vai kẻ này đã từng huy hoàng như thế nào, nhưng bây giờ đã là nơi cư ngụ của hạng người hung thần của các tộc, lấy Quỷ Sơn Thất Sát cầm đầu, đã trở thành một trong sáu thế lực lớn của Nghênh Hoàng Châu.

“Lão Tứ, nhiệm vụ của ngươi chính là đặt cái vị thần này vào trong lòng của mình, biến nó trở thành một cây trụ trấn áp tạp niệm trong những khỏa Kim Đan mà ngươi cướp được trong tương lai!”

“Nếu như ngươi có thể làm được điều này, ta mới đồng ý cho ngươi tu hành công pháp kia.”

“Còn nếu ngươi không làm được, ta chỉ có thể truyền thụ cho ngươi công pháp Kim Đan thứ cấp.”

Chương 683: Linh Tàng, Quy Hư, Uẩn Thần (1)

Bên tai Hứa Thanh vang vọng lời nói của Thất gia.

Hắn vừa nghe, vừa nhìn Nam Nhạc Quỷ Đế giống như ngọn núi ở xa xa.

Bên trong tâm thần của hắn giống như có từng trận sóng lớn lên xuống không thể ngăn cản, càng lúc càng lớn và không ngừng trở nên mãnh liệt hơn.

Cho dù ngọn núi kia khiến cho đôi mắt của hắn dần dần trở nên đau đớn hơn, nhưng Hứa Thanh vẫn rất cẩn thận và nghiêm túc nhìn.

Hắn không cách nào tưởng tượng, vị thần trong miệng Thất gia đến cùng có dạng tu vi gì, mới có thể khiến người đó sau khi chết đi lại có thể hóa thành một ngọn núi, mà thi thể lại có uy áp mênh mông như vậy.

Có thể nói, đây chính là tồn tại mạnh nhất trong tất cả tồn tại mà Hứa Thanh từng nhận thức.

Dù là Câu Anh lúc trước cũng hoàn toàn không cách nào so sánh được, coi như là lão tổ Hải Tích mà hắn thấy ở trên biển cấm cũng không thể so sánh với Nam Nhạc Quỷ Đế, tất cả đều có chênh lệch cực lớn.

Thứ duy nhất có thể so sánh, là tôn Thần Linh Di Ách của nhân ngư tộc mà Hứa Thanh nhìn thấy trong bích họa trên hòn đảo của nhân ngư tộc.

Cũng chính là chỗ mà Hứa Thanh lấy được ngọn mệnh đăng đầu tiên.

Trong trí nhớ của Hứa Thanh, trên người Di Ách cũng vác hai tòa đại thế giới.

Hắn không biết cái này có phải do cảnh giới đặc thù nào đó biến hóa hay không, nhưng điều đó cũng không hề ảnh hưởng tới việc tâm thần của hắn đang cuộn trào.

Nhất là khi…Thất gia tiếp tục mở miệng.

“Lão Tứ, hôm nay vi sư sẽ mở cánh cửa tu hành của đại lục Vọng Cổ cho ngươi, cho ngươi thấy rõ tất cả.”

“Đời tu sĩ chúng ta, sau cảnh giới Kim Đan mở Thiên Cung thì chính là Nguyên Anh, trong cảnh giới Nguyên Anh cũng chia ra một số tiểu cảnh, về sau ngươi sẽ biết, trọng điểm mà vi sư muốn nói, là cảnh giới sau Nguyên Anh!”

“Cảnh giới sau Nguyên Anh cũng chia từng cấp độ cảnh giới nhỏ, cấp độ nhỏ khác biệt liền chênh lệch rất lớn, trên cơ bản chính là khác biệt như thiên với địa, rất khó vượt qua, mà càng tu hành tới những cảnh giới sau, lại càng là như vậy.”

“Thậm chí, ngươi có thể coi những tiểu cảnh giới đó chính là cảnh giới bất đồng!”

“Sau Nguyên Anh, chính là Linh Tàng!”

“Linh Tàng chia làm năm Bí, sau năm Bí chính là đại cảnh giới Quy Hư!”

“Mà đại cảnh giới Quy Hư lại chia làm tứ giai, sau tứ giai… Chính là đại cảnh giới Uẩn Thần!”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, Thất gia nói đến đây liền giơ tay lên, chỉ một ngón tay vào ngọn núi mà Nam Nhạc Quỷ Đế biến thành.

“Trên hai vai vác hai tòa đại thế giới, đây chính là đại năng Uẩn Thần nhị cảnh!”

“Lão tổ Huyết Luyện Tử chính là Quy Hư đệ nhất giai, Toái Không Thiên Đạo, Minh chủ là Quy Hư đệ nhị giai, Vạn Hóa Hư Thực, phía sau bọn họ còn có tam giai và tứ giai, ngươi có thể thử tính toán xem, giữa bọn họ và Nam Nhạc Quỷ Đế có bao nhiêu chênh lệch.”

“Mà từ nay về sau, nếu lão tổ có đại cơ duyên thì sẽ có một tia khả năng bước vào Quy Hư đệ nhị giai, về phần Quy Hư đệ tam giai thì khó như lên trời, hầu như không thể nào chạm tới, lại càng không cần phải nói tới Quy Hư đệ tứ giai.”

“Về phần Uẩn Thần, căn cứ vi sư phán đoán, toàn bộ Nghênh Hoàng Châu không có nổi một vị Uẩn Thần nào còn sống, thậm chí phóng tầm mắt ra toàn bộ Phong Hải Quận, cũng không có tu sĩ Uẩn Thần còn sống nào cả!”

“Chỉ có một vị Quỷ Đế trong trạng thái gần chết này là Uẩn Thần đệ nhị cảnh “

“Nhưng Quỷ Đế cũng không phải là tu sĩ của Nghênh Hoàng Châu, mà là người đi qua rồi sau đó vẫn lạc ở nơi này, độ cao cảnh giới đã là đạt đến trình độ nghe mà rợn người, bất kỳ một tồn tại nào giống như thế này, đều có thể xưng là Thần Linh.”

Hứa Thanh nghe xong thì tâm thần liền nổi lên từng gợn sóng kịch liệt, mà từ trong lời nói của Thất gia, hắn cũng đã hoàn toàn rõ ràng cảnh giới tu hành của đại lục Vọng Cổ..

“Mà trước khi vị Quỷ Đế này vẫn chưa vẫn lạc, Nghênh Hoàng Châu chỉ là một mảnh đất cằn cỗi, tuy vẫn nhiều tông môn nhưng lại vô cùng hỗn loạn và sinh ra rất ít cường giả. Cho đến khi vị Quỷ Đế này tử vong ở đây, sinh mệnh lực của vị này đã hóa thành chất dinh dưỡng, bồi dưỡng chúng sinh ở nơi này.”

“Thậm chí có thể nói, hơn phân nửa thế lực lớn trong toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, đều có cùng một nhịp thở với vị Quỷ Đế này!”

“Như Thái Ti Tiên Môn, bất kể bên ngoài đồn đại như thế nào, nhưng bọn họ có thể lớn mạnh như bây giờ, trên thực tế chính là bởi vì đã lấy được một bộ phận truyền thừa của vị Quỷ Đế này.”

“Tam Linh của Tam Linh Trấn Đạo Sơn cũng chính là tam hồn của vị Quỷ Đế này biến thành, U Tinh là nhân hồn, Quyết Dương là địa hồn, Thai Quang là thiên hồn!”

“Mà Thất Sát tồn tại ở trong hai đại thế giới trên vai Quỷ Đế, lại chính là bảy phách của vị Quỷ Đế này hình thành!”

“Còn có Thái Sơ Ly U Trụ trong cực bắc, nơi mà Chấp Kiếm Giả nắm quyền kia, trên thực tế thì cây trụ đó chính là vũ khí trước khi Quỷ Đế tử vong, đã rơi xuống cắm vào đại địa!”

Lời của Thất gia, chữ chữ như sấm, câu câu như chớp, không ngừng nổ vang trong tâm thần Hứa Thanh, nhất là những thứ đằng sau những lời này, càng làm cho Hứa Thanh có thể rõ ràng nhận thức được chỗ kinh khủng động trời của cảnh giới Uẩn Thần.

Sau khi một vị đại năng Uẩn Thần nhị cảnh chết, thế mà có thể biến thành tạo hóa cho một nửa Châu, khiến cho nơi đây sau vô số năm đã sinh ra rất nhiều thế lực.

Như thế này, đích xác được xưng là Thần Linh.

Giờ phút này Hứa Thanh cũng đã hiểu được, Thần Linh Di Ách đã vẫn lạc của nhân ngư tộc cũng chính là một đại năng ở cảnh giới này.

“Phía trên Uẩn Thần là?” Hứa Thanh thở sâu, do dự hỏi một câu.

Thất gia ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa, nhưng không phải là nửa gương mặt tàn phế của Thần Linh, mà là tinh không.

“Trong thánh địa mà Cổ Hoàng Chúa Tể tạo ra cùng với trong lịch sử của các đại tộc, có lẽ sẽ có ghi chép về cái này.” Thất gia nhẹ giọng mở miệng, sau đó liền hất tay áo lên để Pháp Thuyền tiêu tán, lão mang theo Hứa Thanh cùng với Đinh Tuyết có chút mờ mịt đứng dự thính bên cạnh, tất cả hạ xuống mặt đất.

Tất cả những thứ vừa xong thì Đinh Tuyết đều đã nghe được, nhưng lại không giữ được trong đầu.

Có một số việc do cấp độ tu vi chưa đủ, biết trước ngược lại là hại.

Giờ phút này ngay cả khi đã hạ xuống mảnh ác thổ, trong lòng Hứa Thanh vẫn đang có từng trận sóng lên xuống như cũ.

Thất gia liếc mắt nhìn Hứa Thanh, biết hắn đang tiêu hóa những tin tức vừa xong, vì vậy liền mang theo bọn hắn đi về một cái tiểu trấn phía trước, nơi đây…Là địa phương mà Thất gia đã lựa chọn từ trước.

Chương 684: Linh Tàng, Quy Hư, Uẩn Thần (2)

Đây là một tiểu trấn nằm ở dưới núi Nam Nhạc, mặc dù cách núi Nam Nhạc Quỷ Đế rất xa, nhưng bởi vì ngọn núi Nam Nhạc rất cao, cho nên mặc dù đứng ở đây ngẩng đầu vẫn có thể nhìn thấy thân ảnh Quỷ Đế xa xa.

Thậm chí còn nhìn được mặt chính diện của Quỷ Đế, rất tiện để quan sát.

“Tiếp theo chúng ta sẽ ở lại trong cái tiểu trấn này, Hứa Thanh cần quan sát vị Quỷ Đế này mỗi ngày, lấy trăm ngày làm hạn định, cho đến khi định hình vẽ ra được vị Quỷ Đế đó ở trong lòng.”

Thất gia chắp tay sau lưng, trong lúc lời nói vang vọng, mang theo Hứa Thanh cùng với Đinh Tuyết, cả ba đi vào tiểu trấn. Đinh Tuyết thấy Thất gia nghiêm túc nên nhu thuận đi theo, không dám nói lời nào.

Diện tích của tiểu trấn này dĩ nhiên không lớn, mặt đất vô cùng dơ bẩn và thời tiết bây giờ đa phần là gió lạnh, gió thu quét tới thổi bay rất nhiều lá khô, chồng chất vào trong những góc tường, quang cảnh khiến cho cả tiểu trấn có chút đìu hiu.

Nhưng nơi này cũng có một chút chỗ không giống những nơi khác, chính là cư dân ở trong này, có rất nhiều người già và trẻ nhỏ…

Điểm này, đã khiến Hứa Thanh chú ý.

Đinh Tuyết không biết một màn này đại biểu cái gì, nhưng Hứa Thanh lại nhìn ra một chút manh mối trong đó, nhưng hắn không có tra xét rõ ràng, bây giờ việc quan trong nhất với hắn chính là vẽ ra Nam Nhạc Quỷ Đế ở trong lòng.

Mà ngay khi ba người bọn họ đến, cư dân trong tiểu trấn cũng đều trở nên rất hiếu kỳ.

Bởi vì nơi này quả thực có rất ít người ngoài đến, nhưng trước khi đến thì Hứa Thanh và Đinh Tuyết đều đã cải trang, Thất gia cũng vậy, thế nên khi những người khác nhìn lại thì cả nhà ba người bọn họ thật ra cũng không có chỗ nào quá mức thần kỳ.

Nhưng đây là một thế giới ăn thịt người, tất cả mọi người đều rất cảnh giác, nhất là đối với người từ bên ngoài đến, bọn họ sẽ theo bản năng có cảm giác địch ý và xa lánh.

Dù Thất gia đã mua một căn nhà trong tiểu trấn, mang theo Hứa Thanh và Đinh Tuyết cư trú ở đây, nhưng loại cảm giác xa lánh và địch ý vẫn còn tồn tại như cũ,

Đối với Hứa Thanh mà nói, hắn cảm thấy như vậy cũng không có cái gì không tốt cả, mỗi ngày hắn đều khoanh chân ngồi một chỗ ở, ngẩng đầu lên liền có thể trông thấy tòa núi Quỷ Đế, hắn bắt đầu làm giống như cảm ngộ một đao Thái Thương lúc trước, cố gắng vẽ vị này vào bên trong tâm thần.

Quá trình này vô cùng khó khăn, đã vượt hơn việc cảm ngộ một đạo Thái Thương rất nhiều, nhưng Hứa Thanh cũng chưa từng nóng lòng, mỗi ngày hắn đều ngóng nhìn như cũ, cả người cũng chậm rãi bình tĩnh lại, trong đầu cũng dần dần hiện lên một mảnh không linh.

Còn bên Thất gia thì khác, mỗi ngày đều mang theo Đinh Tuyết đi dạo bên trong tiểu trấn, bộ dạng hiền lành và khuôn mặt luôn cười ha hả, rất thích nói chuyện phiếm cùng người ngoài, dần dần đã trở nên quen thuộc với hàng xóm bốn phía.

Mỗi khi có người hỏi tới lai lịch của bọn họ, vẻ mặt Thất gia đều hiện ra biểu cảm đắng chát và không mở miệng, mà khi những người khác nhìn thấy như thế thì phần lớn đều giống như có điều suy nghĩ, trong đầu tự nổi lên các loại chuyện xưa đau khổ.

Nhưng nếu mọi người hỏi nữ oa bên cạnh lão thì vẻ mặt Thất gia sẽ không còn đắng chát nữa, mà rất tự hào nói với tất cả mọi người, đây là khuê nữ của mình, về phần tiểu tử mỗi ngày ngồi trong phòng không đi ra ngoài kia, chính là con rể của mình.

Mỗi lần nghe thấy Thất gia nói như vậy thì Đinh Tuyết đều rất vui vẻ, còn hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Cứ như vậy, ba người bọn họ bình tĩnh sống ở trong cái tiểu trấn này.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, tất cả đều rất yên bình, mỗi ngày Hứa Thanh đều đắm chìm trong cảm ngộ và Thất gia thì mang theo Đinh Tuyết ra ngoài đi dạo.

Bọn họ cũng dần quen thuộc với tất cả mọi người trong tiểu trấn này, mà cư dân trong tiểu trấn này cũng chầm chậm buông bỏ lòng đề phòng với họ xuống.

Mà sự kỳ dị của tiểu trấn cũng dần dần lộ ra.

Mặc dù cuộc sống của cư dân tiểu trấn này khá là khó khăn, nhưng lại rất đoàn kết, mặt khác dù từ lúc đầu bọn họ đã có địch ý đối với ba người Thất gia, nhưng sau khi tiếp nhận thì bọn họ lại càng lộ ra vẻ thân thiện và ôn hòa.

Một màn như thế, không hề thấy nhiều ở trong cái thế đạo này.

Mặt khác, trong tiểu trấn này có rất nhiều lão nhân và trẻ nhỏ, điều này nói rõ…Những năm gần đây tiểu trấn này gặp phải rất ít nguy hiểm, cho nên lão nhân và trẻ nhỏ dù không có quá nhiều lực lượng bảo vệ bản thân, vẫn có thể sống sót.

Đồng thời trong một góc của tiểu trấn này còn có một cái học đường, bên trong có tiên sinh giáo thư chịu trách nhiệm dạy chữ cho toàn bộ trẻ nhỏ trong trấn.

Hàng ngày trong học đường đều truyền ra âm thanh đọc sách non nớt, khiến cho từng cư dân trong tiểu trấn nghe thấy đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mà bên trong những đứa trẻ này, có một đứa khiến cho Thất gia đặc biệt ưa thích.

Đó là một tiểu nam hài tầm 8-9 tuổi, bộ dáng rất là dễ nhìn.

Nhìn qua thì có chút không giống với những đứa trẻ khác, bởi vì trên người của nó rất sạch sẽ, khuôn mặt cũng là như thế, trên lưng đeo một cái túi da để làm túi sách, mỗi ngày đến trường và tan học thì gặp ai cũng đều đặc biệt lễ độ.

Có đôi khi Thất gia mang theo Đinh Tuyết đi bộ trên đường, gặp phải tiểu nam hài này, khi gặp phải ánh mắt của Đinh Tuyết thì tiểu nam hài này liền thẹn thùng, cũng có chút khiếp đảm với ánh mắt nhìn chăm chú của Thất gia, nhưng vẫn rất lễ độ cúi đầu, sau đó liền chạy nhanh về nhà.

Nhà của tiểu nam hài này ở ngay bên cạnh chỗ cư trú mà Thất gia đã mua, phụ thân của nó là một người thợ mộc, mẫu thân thì làm nghề dệt vải may quần áo cho hàng xóm mà sống. Vào sáng sớm bọn họ sẽ nhìn hài tử rời khỏi, hoàng hôn tới bọn họ sẽ đứng ở cửa chờ đợi tiểu nam hài trở về.

Mỗi đêm trong nhà đều thắp sáng một ngọn đèn dầu, nhìn qua những cái bóng ở trên cửa sổ, cũng có thể nhìn ra đây là một gia đình ba người rất ấm áp.

Nhìn thế nào cũng thấy rất là bình thường.

Nhưng ánh mắt Thất gia lại càng ngày càng sáng hơn, thậm chí có một lần ngồi bên người Hứa Thanh, nhìn Hứa Thanh đang nghiêm túc ngóng nhìn tòa núi Quỷ Đế, lão liền tươi cười mở miệng.

“Lão Tứ, ngươi nói xem, nếu ta tìm một lão Ngũ cho mấy người sư huynh muội các ngươi, vậy thì nên tìm người như thế nào đây?”

Hứa Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn nhìn tới tòa núi Quỷ Đế như cũ, trong mắt chậm rãi vô thần, cho đến cuối cùng liền bất tri bất giác nhắm nghiền hai mắt lại, bên trong tinh thần của hắn cũng nhanh chóng hình thành đường nét của Quỷ Đế.

Nhưng vẫn không kết thúc, sau khi đường nét thành hình thì không ngừng trở nên rõ ràng hơn, hình như còn có từng đạo thần vận đang từ từ xuất hiện.

“Hả?” Thất gia đang nói chuyện thì bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Lúc này còn chưa tới một tháng, nhanh như vậy đã làm được? Không tệ, không kém tốc độ năm đó của ta… .” Thất gia đang nói bỗng nhiên dừng lại, trong nháy mắt tiếp theo liền trợn mắt thật to, trực tiếp nhìn Hứa Thanh và sắc mặt dần dần thay đổi.

“Tiểu tử này đang làm cái gì…Ta chỉ kêu hắn vẽ Thần vào trong nội tâm, chỉ cần có hình thái là đủ rồi, nhưng hắn…Thế mà là lại vẽ ra cả thần vận!”

Chương 685: Quỷ Sơn Vô Diện (1)

“Cũng được, lão Tứ tuổi còn nhỏ, để hắn đụng phải chút trở ngại cũng tốt.”

“Thần vận của Quỷ Đế, làm sao có thể dễ dàng vẽ ra như vậy, lão Tứ ngươi…Tâm quá lớn.” Thất gia đánh giá Hứa Thanh vài lần, sau đó chắp tay ra sau lưng rồi quay người liền ly khai.

Mà lúc này Hứa Thanh đã quên hết tất cả mọi thứ bên ngoài, quên mất cả thời gian trôi qua, bây giờ trong óc của hắn chỉ có một việc, đó chính là cố gắng đưa nguyên vẹn vị Quỷ Đế này vào trong thức hải của mình.

Bởi vì vi sư tôn đã nói, chỉ có như vậy hắn mới có thể tu luyện Quỷ U Đoạt Đạo Công.

Mà Hứa Thanh cảm giác môn công pháp này vô cùng thích hợp với mình, hắn muốn một khắc khi mình bước vào Kim Đan, liền tu hành môn công pháp này, cho nên hắn cảm thấy mình nhất định muốn tận lực cảm ngộ.

Mà khi tạo được hình thái từ những đường nét, Hứa Thanh lo lắng như vậy vẫn chưa đủ, vì vậy hắn càng ngày càng xâm nhập, càng ngày càng đắm chìm, cố gắng cảm ngộ mỗi một chi tiết trên người Nam Nhạc Quỷ Đế.

Hứa Thanh không biết cái gì gọi là vận, hắn nghĩ rất đơn giản, đó chính là phải tận lực phác họa vị Thần này, dùng hết khả năng để cho nó trông rất sống động, phải đạt trình độ tương tự nhất với Quỷ Đế.

Giống như lúc bắt đầu vẽ một bức tranh vậy, phải vẽ nguyên vẹn bức tranh đó ở trong lòng mình trước.

Cho nên sau khi hình thái xuất hiện, hắn bắt đầu làm cho sắc thái trong đó phong phú chi tiết hơn, chỉ là khó khăn trong quá trình này vượt xa lúc trước quá nhiều.

Giống như một người không có bản lĩnh hội họa gì cả, ngươi kêu hắn đi miêu tả một cái đường nét thì hắn có thể làm được, nhưng nếu kêu hắn đi bổ sung chi tiết mỹ thuật, vậy thì thường thường sẽ phạm phải rất nhiều sai lầm.

Như trước mắt, hình vẽ chi tiết của Hứa Thanh đã xuất hiện một sai lầm, sai lầm này phát sinh ở việc bổ sung thân hình, rõ ràng hắn đã vẽ ra trình độ giống nhất rồi, nhưng thân hình mà hắn vẽ ra lại tràn đầy cảm giác quái dị.

Vì vậy sau một khắc, Hứa Thanh theo bản năng xóa nó đi rồi vẽ lại.

Một màn này đang phát sinh ở trong thức hải của Hứa Thanh, ở trong cảm ngộ của hắn thì người ngoài rất khó phát hiện, nhưng tu vi của Thất gia cao, cho nên lão có thể nhìn thấy được một chút manh mối.

Cũng chính cái manh mối này, khiến cho Thất gia đang muốn rời đi lại đột nhiên dừng bước chân lại, chợt quay đầu lần nữa trực tiếp nhìn Hứa Thanh.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Tại sao trong một cái chớp mắt vừa rồi, ta lại cảm giác có một tia vận ý trong người lão Tứ!!” Thất gia cẩn thận xem xét, sau đó thần sắc hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Không còn nữa? Không những vậy, tại sao hình thái vừa mới được lão Tứ vẽ ra ở trong tâm cũng không còn nữa rồi?”

“Lão Tứ đang làm cái gì vậy?”

Thất gia hiếu kỳ quan sát một lát, phát hiện Hứa Thanh vẫn đang bình tĩnh ngồi đó, lúc này lão mới nghi ngờ đi ra ngoài, nhưng hôm nay khi đi dạo, dù có Đinh Tuyết ở bên cạnh khiến cho lão cũng có chút niềm vui gia đình, nhưng đáy lòng vẫn luôn hiếu kỳ về trạng thái của Hứa Thanh, thế nên sau khi trở về lão liền vội vàng đi tới nhìn Hứa Thanh.

Vừa nhìn qua, Thất gia lại có chút ngơ ngác.

“Hình thái lại xuất hiện! Nhanh như vậy sao?”

“Còn có một tia vận ý kia, cũng…hả? Lại không còn!”

Thất gia trừng mắt nhìn Hứa Thanh, trong lòng rất muốn hỏi hắn xem chuyện gì xảy ra, nhưng lại không thể không nhịn xuống.

Cứ như vậy thời gian ngày từng ngày trôi qua, tháng thứ hai trôi qua.

Mà tháng thứ hai này, tâm tính của Thất gia cũng bị biến hóa của Hứa Thanh làm cho có chút bất đắc dĩ, hầu như mỗi ngày lão đều có thể cảm nhận được Hứa Thanh thành công vẽ ra hình thái của Quỷ Đế, sau đó lại tiêu tán.

Đến cuối cùng, tất nhiên lão cũng đã nhìn ra manh mối.

“Ta chỉ kêu ngươi vẽ ra một cái hình thái mà thôi, lão Tứ ngươi không cần thiết phải cố gắng như vậy chứ.”

“Ngươi đang làm gì thế, thể hiện ngộ tính của mình sao!” Thất gia cười khổ, nhưng mà tán thưởng trong mắt của lão lại càng ngày càng đậm, cũng có nhận thức toàn diện hơn với ngộ tính của người đệ tử thứ tư của mình.

“Thật ra tiểu tử này thích hợp nhất là tu đạo pháp của Thái Ti Tiên Môn, mà truyền thừa của Thái Ti Tiên Môn cũng đến từ vị Quỷ Đế này, cho nên từ trình độ nào đó mà nói, tiểu tử này vô cùng thích hợp tu hành đạo của Nam Nhạc Quỷ Đế.”

“Có lẽ, đây cũng là lý do tại sao mà hắn có thể cảm ngộ kinh người như thế.”

Trong khi Thất gia như có điều suy nghĩ, Hứa Thanh cũng đã cảm ngộ đến thời khắc mấu chốt, hắn lấy thức hải làm bàn vẽ, lấy ngộ tính mình làm bút vẽ, lần lượt vẽ ra Quỷ Đế, lại lần lượt xóa đi và lặp lại.

Cứ như vậy, dần dần thân hình Quỷ Đế trong thức hải của hắn cũng càng dần càng trở nên sống động hơn, theo Hứa Thanh lần lượt điều chỉnh và vẽ lại, một chút chi tiết cũng đã trở nên rõ ràng hơn, duy chỉ có một điều…Đó là vị Quỷ Đế này không hề có gương mặt.

Về gương mặt của vị này, mỗi một lần Hứa Thanh vẽ ra đều bất mãn, trên thực tế, dù là thân hình bây giờ của Quỷ Đế thì hắn cũng không phải rất hài lòng.

Nếu như có người bên ngoài biết được một màn này, nhất định sẽ rất chấn động, bởi vì lấy tu vi Trúc Cơ mà làm được điểm này, nhất định bản thân phải có chút bổn sự.

Bởi vì cái này có yêu cầu cực cao đối với ngộ tính.

Nhưng Hứa Thanh cảm thấy, hắn một thành cũng xa xa chưa làm được, mặc dù nhìn Quỷ Đế trong thức hải có vẻ cũng sống động, nhưng chính hắn rất rõ ràng, đó chỉ là một cái xác không.

Nhiều nhất chỉ coi như là một cái xác rất đẹp đẽ mà thôi.

So sánh với chân chính hoàn mỹ chuyển hình vào mà nói, Hứa Thanh đoán có lẽ hắn chỉ hoàn thành một trong 100 vạn mà thôi.

Hắn muốn càng cố gắng vẽ hơn, nhưng tâm thần đã không cách nào chống đỡ được nữa, sau khi tôn Quỷ Đế xuất hiện thì thức hải của hắn cũng đã triệt để căng ra, khó có thể tiếp tục tồn tại thêm Thần nữa.

Vì vậy sau khi tới ngày thứ 67, Hứa Thanh mở mắt ra, trong mắt tràn ngập thần vận thâm sâu, cũng ẩn chứa mũi nhọn vượt xa trước kia.

Nhưng Hứa Thanh lại than nhẹ một tiếng.

Sau đó hắn bỗng có chỗ phát hiện, quay đầu lại nhìn thấy Thất gia ngồi ở sau lưng, vẻ mặt phong khinh vân đạm.

“Sư phó, ta không cách nào tiếp tục cảm ngộ.”

“Không cần nản lòng, mặc dù ngươi không làm được như sư tôn năm đó, ba ngày liền hoàn thành việc vẽ chuyển vào, nhưng vi sư biết rõ ngươi đã tận lực.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt giống như nói ngươi vẫn rất khá, nhưng giờ phút này đáy lòng của lão lại dấy lên gợn sóng không nhỏ, lão cảm nhận được một tia thần vận chân chính của Quỷ Đế trên người Hứa Thanh.

Tuy chỉ là một tia, nhưng nếu như truyền việc này ra sẽ đủ để cho Thái Ti Tiên Môn phát cuồng.

Chương 686: Quỷ Sơn Vô Diện (2)

“Sư phó, ngộ tính của đệ tử có hạn, đã đến cực hạn.”

Hứa Thanh cúi đầu, hắn biết mình không cách nào so sánh với sư phó, trong lòng của hắn thì sư tôn cường đại tựa như một cái vực sâu thẳm, vĩnh viễn nhìn không thấy cụ thể sâu cỡ nào.

Hắn chỉ cảm thấy tiếc nuối trong lòng, mình vậy mà chỉ có thể cảm ngộ hơn 60 ngày liền không cách nào tiếp tục nữa.

Giờ phút này trong đầu hắn hiện ra tòa núi Quỷ Đế, mặc dù cũng tràn ra nồng đậm hắc mang, phát ra từng trận chấn động kinh người, nhưng cách hoàn mỹ mà Hứa Thanh cảm nhận vẫn kém như trời và đất.

Hắn chỉ có thể tận khả năng, biểu hiện những đường nét hình thái của nó ra mà thôi.

Thất gia nhìn Hứa Thanh thì thở dài trong lòng, trong mắt của lão, chớp mắt khi Hứa Thanh thức tỉnh, không chỉ đã có một tia thần vận chân chính, khí tức trên thân cũng đồng dạng đã có biến đổi cực lớn với lúc trước, thậm chí còn mang theo một tia quỷ khí.

Quỷ khí này không phải là tử vong, mà là một loại cảm giác thần bí khó lường, mặc dù đối với người có tu vi như Thất gia mà nói thì cái tia quỷ khí này không đáng coi vào đâu, nhưng lão biết rõ đối với tu sĩ tu vi cấp độ phía dưới mà nói, cái này liền có ý nghĩa rất sâu xa.

Thậm chí trong lúc mơ hồ có thể hình thành uy hiếp đối với quỷ dị, nếu như đối mắt cùng người khác, hễ là người tâm chí không kiên định, chỉ đụng chạm ánh mắt với Hứa Thanh là trong đầu sẽ lập tức nổ vang.

Điểm này chẳng những Thất gia phát hiện, Tiểu Ảnh chính là kẻ cảm thụ mãnh liệt nhất, nhưng bởi vì Thất gia ở bên cạnh cho nên nó không dám có cái biểu hiện gì, nhưng theo Hứa Thanh thức tỉnh, một cảm giác hoảng sợ lập tức tràn ngập toàn thân của nó.

Nó mơ hồ cảm thấy, giờ khắc này Hứa Thanh giống như đã có năng lực ăn mình.

Da mặt Thất gia hơi co quắp một chút, nhưng lại lập tức khôi phục như thường và mỉm cười mở miệng.

“Biết chưa đủ là tốt, hiểu chí tiến thủ, mặc dù ngộ tính của ngươi không so được với vi sư, nhưng nếu đặt ở trong nhân tộc ta, cũng xem như là không tệ rồi.”

“Sư phó, không biết trạng thái cảm ngộ của ta bây giờ đã có thể tu hành Quỷ U Đoạt Đạo Công hay chưa?” Hứa Thanh có chút khẩn trương, ngẩng đầu nhìn về phía Thất gia.

Thất gia nhìn qua Hứa Thanh, nhìn biểu cảm lo được lo mất của hắn, bỗng nhiên không muốn nói chuyện, lão cảm thấy có chút mệt mỏi, vì vậy đứng dậy nhàn nhạt mở miệng.

“Miễn miễn cưỡng cưỡng.”

Hứa Thanh nghe vậy liền nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng đang cân nhắc trong lòng, sau này khi tu luyện thì hắn sẽ ngày đêm thử nghiệm cảm ngộ, vẽ thêm về Quỷ Đế, tranh thủ một ngày có thể hoàn toàn chân chính vẽ ra ở trong thức hải để vận dụng.

Hứa Thanh mang theo suy nghĩ này vội vàng đứng dậy, đang muốn đi ra khỏi phòng thì Đinh Tuyết bên ngoài bỗng bưng điểm tâm đi vào, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh liền sáng mắt lên.

“Hứa Thanh ca ca, rốt cuộc ngươi tỉnh rồi.”

Nói xong Đinh Tuyết vội vàng chạy đến trước mặt Hứa Thanh, đưa điểm tâm ra.

Hứa Thanh thấy điểm tâm thì trong bụng lập tức truyền ra cảm giác đói khát, mặc dù tu vi đến trình độ này đã có thể không cần ăn thức ăn phàm tục nữa, nhưng Hứa Thanh vẫn còn niềm vui thích ăn uống như cũ.

Bởi vì khi ăn gì đó, trong lòng hắn sẽ dâng lên một cảm giác thỏa mãn, đối với người từ nhỏ lớn lên trong khu nghèo khó thiếu thốn, sống màn trời chiếu đất như hắn mà nói, đây là một loại bản năng khắc vào bên trong thân thể.

Vì vậy Hứa Thanh liền đưa tay cầm lấy một miếng điểm tâm nuốt vào, sau khi suy nghĩ một chút lại cầm thêm một miếng.

Trong mắt Đinh Tuyết tràn ngập vui vẻ, giống như muốn tràn cả ra ngoài, tâm tình nàng vô cùng sung sướng lại lấy ra một lọ nước thuốc có ngâm trái cây, ôn nhu đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Đinh Tuyết, nở nụ cười.

“Cảm ơn.”

Hai chữ này khiến cho cả người Đinh Tuyết cũng kích động lên, ngay khi nàng vừa muốn mở miệng thì phía ngoài cửa liền truyền đến tiếng hừ lạnh của Thất gia.

“Nếu như không cách nào cảm ngộ nữa, vậy thì chúng ta cũng rời đi thôi.”

Đinh Tuyết bĩu môi có chút bất mãn, nhưng cũng không dám nhiều lời, Hứa Thanh nghe vậy cũng lập tức vâng lời, cùng Đinh Tuyết đi ra khỏi phòng.

Bây giờ bên ngoài đã là hoàng hôn, ánh chiều tà chiếu qua căn nhà, cũng chiếu vào trên người Thất gia đang đứng chắp tay sau lưng ở trong viện, cũng chiếu rọi vô cùng rõ ràng vẻ bất mãn trên mặt của lão.

Đinh Tuyết trừng mắt nhìn, vội vàng chạy tới xuất ra một hộp điểm tâm khác, níu cánh tay của lão làm nũng, lúc này sắc mặt của Thất gia mới thả lỏng lại và lộ ra vẻ thoả mãn.

Mà biểu cảm này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy có chút nhìn quen mắt, sau khi nhớ lại hắn liền nghĩ tới lão đầu khách sạn trên đường Bản Tuyền…

Sau đó Hứa Thanh liền nghĩ đến tiểu bạch xà bên trong khách sạn.

Trong lúc Hứa Thanh nhớ lại, Thất gia cầm lấy hộp điểm tâm ăn một cái, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài màu trắng ném cho Hứa Thanh.

“Đi, đưa cái lệnh bài này cho tiểu nam hài sắp tan học trở về ở nhà bên cạnh.”

“Hiếm khi ra ngoài một chuyến, lần này trên đường trở về thì vi sư dự định vung lưới một chút, xem xem có thể tìm được Tiểu Ngũ ở trong Nghênh Hoàng Châu này hay không.”

“Vi sư chờ ngươi ở ngoài trấn.” Thất gia nói xong thì gọi Đinh Tuyết, trong vẻ mặt không tình nguyện của Đinh Tuyết mà rời khỏi nơi đây, đi ra bên ngoài trấn.

Dưới ánh hoàng hôn, ánh chiều tà màu cam rải khắp đại địa, Hứa Thanh nhoáng một cái ngồi trên một bức tường thấp, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều, lặng lẽ chờ đợi.

Vị trí này vừa có thể nhìn nhà hàng xóm, vừa là con đường cần phải đi qua để trở về.

Thời gian không lâu, đầu đường xa xa có một tiểu nam hài mặc quần áo sạch sẽ và đeo theo bọc sách, hoạt bát lanh lợi đang trên đường trở về, trên đường gặp phải hàng xóm đều rất lễ phép cúi đầu chào, lúc ngẩng đầu liền dào dạt nụ cười, ẩn chứa vui vẻ và thỏa mãn.

Cho đến khi sắp về đến nhà, lúc tới cửa ra vào tiểu nam hài bỗng nhìn thấy Hứa Thanh đang ngồi trên bức tường thấp, lập tức dừng bước chân lại.

“Đại ca ca.” Tiểu nam hài chần chờ một chút, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng, trong đó còn ẩn giấu một chút sợ hãi.

Nhưng ở trong nhận thức của Hứa Thanh, tuy tia sợ hãi là thật, nhưng ẩn giấu rất sâu bên trong …lại là một cỗ hung hăng sắp không áp chế nổi.

Chương 687: Tựa như luân hồi (1)

Hầu như ngay khi tiểu nam hài mở miệng, cánh cửa căn nhà bên cạnh bỗng nhiên không một tiếng động mở ra.

Phụ mẫu của tiểu nam hài bình tĩnh bước ra, mặt không cảm xúc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Trong lúc mơ hồ ánh nắng hoàng hôn bị một mảnh mây đen che phủ, giống như có nước mưa rơi xuống, từng tiếng sấm sét ầm ầm vang vọng ở phía chân trời, từng đạo tia chớp lập lòe chiếu rọi khắp bốn phương.

Trong trấn, khi cơn mưa gió bỗng nhiên nổi lên thì các cư dân cũng nhanh chóng trở về trong nhà mình, một khắc khi gió bắt đầu thổi, từng đám cát sỏi đầy trên mặt đất lập tức hơi rung rung, mà rất nhiều lá rụng cũng bị gió cuốn lên.

Đối với người ngoài nhìn vào, tất cả điều này giống như là do sắc trời tự nhiên biến hóa, nhưng ở trong mắt Hứa Thanh, tất cả một màn này đều đến từ tiểu nam hài trước mắt này.

“Có chút ý tứ.”

Hứa Thanh nghiêng đầu đảo mắt nhìn qua phụ mẫu của tiểu nam hài, ngay thời khắc này Quỷ Đế Sơn trong thức hải của Hứa Thanh bỗng nhiên lập lòe, hư ảnh của Quỷ Đế Sơn hiện lên trong con mắt của Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo toàn thân phụ mẫu tiểu nam hài chấn động, ánh mắt lạnh như băng xuất hiện vẻ hoảng sợ và kinh hoảng, mà ánh mắt của tiểu nam hài kia cũng giống như thế, thoạt nhìn giống như đúc với ánh mắt phụ mẫu của y.

Hứa Thanh không tản ra uy áp, chỉ đơn giản quét qua một cái liền thu hồi hư ảnh của Quỷ Đế Sơn, không hề nhìn phụ mẫu tiểu nam hài nữa.

Hai người này, không hề có ý nghĩa.

Trọng điểm của hắn là tiểu nam hài với nụ cười miễn cưỡng kia, hắn nhảy lên một cái rồi đáp xuống trước mặt tiểu nam hài.

Sắc mặt tiểu nam hài biến hóa, nhanh chóng lui ra phía sau.

Hứa Thanh phất tay, trực tiếp ném tấm lệnh bài màu trắng mà Thất gia đưa cho về phía tiểu nam hài.

“Đây là lệnh bài nhập môn vào Thất Huyết Đồng trong Liên Minh Bát Tông.”

Tiểu nam hài không tiếp nhận tấm lệnh bài, mặc kệ nó rớt xuống trên mặt đất, rơi vào đám cát sỏi phát ra âm thanh thanh thúy.

Hứa Thanh không hề để ý mà bước chân rời đi, khi đi ngang qua bên người tiểu nam hài thì hắn bỗng nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi, muốn biến thành người không?”

Nói xong Hứa Thanh tiếp tục đi về phía trước, càng đi càng xa cho tới khi rời khỏi cái tiểu trấn này.

Ngay một khắc khi hắn rời đi, một trận mưa to như trút nước hạ xuống, mưa to kèm theo sấm sét bao phủ khắp cả tiểu trấn, rửa sạch mặt đất, tẩy trôi tất cả.

Bên trong màn mưa chỉ có tiểu nam hài và phụ mẫu của y vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, tất cả đều đang cúi đầu nhìn một tấm lệnh bài màu trắng trên mặt đất.

Hồi lâu, tiểu nam hài bỗng nhiên mở miệng.

“Các ngươi nói xem, ta có nên đến đó xem thử một lần hay không?”

Song thân của tiểu nam hài trầm mặc không nói.

“Ta quên mất, các ngươi là do ta chế tạo ra, suy nghĩ đơn giản nên không thể nào trả lời vấn đề này của ta.”

Tiểu nam hài thì thào, sau đó lại đưa mắt nhìn tấm lệnh bài, trong thần sắc lộ ra vẻ động tâm.

Y không phải nhân tộc mà cũng không phải dị tộc, hẳn là quỷ dị, một con quỷ dị rất đặc thù.

Chiến lực của y không mạnh nhưng lại có suy nghĩ và tư duy rõ ràng, cũng có linh trí tựa như vạn tộc vậy, đồng thời y cũng không biết tại sao, từ khi y có ý thức đến nay đều rất khát vọng được sinh hoạt như nhân tộc.

Thế nên nhiều năm trước y đã đi đến cái tiểu trấn này, biến mình thành bộ dáng của nhân tộc và lại biến ra cả phụ mẫu.

Mỗi ngày y đều vui vẻ đi học, cứ lập đi lập lại.

Thậm chí cứ cách vài năm là y lại xóa đi trí nhớ liên quan tới mình của tất cả mọi người trong cái tiểu nhỏ, khiến cho tất cả quay lại lúc bắt đầu.

Cứ như vậy, mỗi ngày y lại có thể tiếp tục đi học thật vui vẻ.

Y cũng không biết mình đã trải qua cuộc sống như vậy trong bao lâu rồi, năm này qua năm khác, đời này qua đời khác…

Y nhìn đồng bạn cùng đi học dần lớn lên và trưởng thành, già đi rồi tử vong, mà y thì vẫn như cũ.

Đồng thời cũng bởi vì y bí mật bảo vệ, cho nên người của tiểu trấn này mới có thể yên bình sinh sống, đây cũng là nguyên nhân mà nơi này có nhiều lão nhân và trẻ nhỏ.

Mà một khắc trước khi Hứa Thanh hoàn thành hình vẽ Quỷ Đế Sơn trong mắt cũng đã nhìn thấy rất rõ ràng, đáy lòng của hắn cũng đã có phán đoán về việc này, mà Thất gia quyết định đưa lệnh bài cho tiểu nam hài, dĩ nhiên cũng nhìn ra toàn bộ.

Về phần cuối cùng tiểu nam hài này có tới Thất Huyết Đồng hay không, thì lại không phải việc Hứa Thanh cần lo nghĩ.

Hắn chỉ cảm thấy cái con quỷ dị này, thật có chút không giống bình thường, khá đặc biệt và thú vị.

Giờ phút này ở trong mưa gió, Hứa Thanh về tới Pháp Thuyền đang trôi lơ lửng ở trên không trung, một khắc hắn bước lên Pháp Thuyền thì Thất gia cái gì cũng không hỏi, hất tay áo lên và Pháp Thuyền vù vù bay đi, lập tức đi xa.

Trên đường trở về Thất gia cũng không sốt ruột, mà tùy ý đi bộ, đôi khi mang theo Hứa Thanh và Đinh Tuyết đi vào thành lớn, ngồi xổm trên cây trước cửa của một gia viên nhà giàu, quan sát một vị công tử phú gia.

Đôi khi thì đi tới trong một cái tiểu quốc, nhìn một người khốn khổ trong đó, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Còn đôi khi lại đi tới nơi giống như doanh địa thập hoang giả, quan sát người khác trong đó, cho đến khi thấy được người thú vị liền tươi cười hỏi Hứa Thanh và Đinh Tuyết, người này như thế nào.

Nếu gặp phải người phù hợp, Thất gia sẽ đưa cho Hứa Thanh một khối lệnh bài màu trắng, để Hứa Thanh đưa qua.

Đối tượng thu được lệnh bài của Thất gia, đều là thiếu niên nam nữ không lớn tuổi cho lắm.

Bên trong có rất nhiều đệ tử nhà giàu, cũng có rất nhiều người nghèo khổ có học thức, còn có cả tên ăn mày hay là tiểu hài tử xanh xao vàng vọt.

Sau khi đưa kha khá lệnh bài rồi, trong đầu Hứa Thanh cũng nổi lên cảnh ban đầu của mình ở trong doanh địa thập hoang giả, lúc đó người đi theo bên cạnh Thất gia chính là người tôi tớ kia.

Lần này ra ngoài không tiện cho tôi tớ đi theo, cho nên Hứa Thanh liền trở thành người làm thay việc này.

Mà Hứa Thanh cũng dần dần nhìn ra manh mối, nếu không ngoài dự tính của hắn, những người thu được lệnh bài của Thất gia, đều sẽ có chút đặc thù cá nhân.

Như tên công tử phú gia kia, trên thân thể và hồn của gã có không ít bí mật, có lẽ người ngoài không nhìn ra, nhưng sau khi con ngươi của Hứa Thanh hiện ra hư ảnh của Quỷ Đế Sơn, hắn liếc mắt liền có thể nhìn ra.

Tên đệ tử nhà giàu này, hẳn là đã bị đoạt xá.

Chương 688: Tựa như luân hồi (2)

Còn người khốn khổ của tiểu quốc kia, nàng chính là một nha đầu ngốc cả ngày cười hì hì đi ăn xin, trên người tràn đầy dấu vết hư thối, nhưng toàn bộ những người ức hiếp nàng ban ngày, ban đêm sẽ đều gặp ác mộng.

Nguyên nhân đều ở trên người của nha đầu ngốc này, khi ban đêm tới nha đầu ngốc này sẽ cào vết hư thối trên người xuống, sau đó tiến hành loại nguyền rủa nào đó.

Loại nguyền rủa này không giống như là pháp thuật, mà càng giống như là thiên phú trời sinh hơn.

Chỉ là nàng ẩn tàng vô cùng kín kẽ khiến người ngoài không nhìn ra được, mà những người gặp ác mộng kia cũng sẽ không lập tức tử vong, nhưng khi họ đi ra ngoài thường thường sẽ có khả năng gặp việc ngoài ý muốn rất cao.

Lại ví dụ như một tiểu đồng trong tiệm thuốc của doanh địa thập hoang giả, vào mỗi khi trời tối y đều bị chủ tiệm bắt ăn bùn đất, mỗi một lần ăn xong thì trên người đều sẽ chảy ra máu tươi.

Mà những thứ máu tươi chảy ra này sẽ bị chủ tiệm cẩn thận thu hồi, cất vào từng cái bình nhỏ, ngày hôm sau liền bán đi với tư cách là thuốc chữa thương.

Mọi việc, phần lớn đều được ẩn giấu rất sâu, nhưng hình như Thất gia rất rành việc tìm kiếm, thế nên trong khoảng thời gian này Hứa Thanh đã thấy được rất nhiều việc kỳ lạ, từng người đều khiến hắn cảm thấy đều không tầm thường, có tiềm lực cực lớn.

Cho đến khi phát ra hơn hai mươi cái lệnh bài, Thất gia mới ngừng tìm tòi và cảm khái trước mặt Hứa Thanh.

“Quả nhiên là đại kiếp sắp tới, năm đó vi sư đã từng tìm tòi một vòng quanh Nghênh Hoàng Châu, nhưng cũng không có quá nhiều hạt giống tốt, cuối cùng cũng chỉ tìm ra được một người là Tam sư huynh của ngươi.”

“Nhưng lần này tìm kiếm lại, rõ ràng đã có nhiều hạt giống tốt hơn không ít.”

“Lần này vi sư dự định vẫn là năm mươi chọn một như trước, nhìn xem cuối cùng có ai trở thành tiểu sư đệ hoặc là tiểu sư muội của lão Tứ ngươi hay không.”

Hiển nhiên Thất gia rất hài lòng với thu hoạch của lần ra ngoài này.

“Hứa Thanh và Tuyết nhi, hai người các ngươi cảm thấy trong những hạt giống thu được lệnh bài lần này, ai sẽ là người đầu tiên đi đến trước mặt của ta?”

Đinh Tuyết suy nghĩ một chút, lập tức mở miệng.

“Dì phu, ta nghĩ rằng là nha đầu ngốc có thể nguyền rủa người khác, nàng có thể!”

Thất gia nở nụ cười, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhớ lại phán đoán của mình về những người này, cuối cùng trong đầu liền hiện ra cái tên công tử nhà giàu kia.

“Ta nghĩ rằng cái người bị đoạt xá có khả năng lớn nhất.”

Thất gia có chút ngoài ý muốn.

“Vì sao lại nói như vậy, ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ nói tới tiểu nam hài thứ nhất cầm được lệnh bài.”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Y chưa đủ cẩn thận, trong những người này chỉ có tên công tử nhà giàu kia là cẩn thận nhất.”

(bản dịch được đăng duy nhất ở VIP-BNS, vui lòng không copy!)

“Có chút ý tứ.” Thất gia cười ha ha, điều khiển Pháp Thuyền mang theo Hứa Thanh và Đinh Tuyết bay thẳng về Thất Huyết Đồng, kết thúc cuộc hành trình lần này.

Trên đường Hứa Thanh hiếm khi rảnh rỗi, hắn tiếp tục cân nhắc tới thời điểm mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, đáy lòng của hắn cũng mơ hồ có một cái kế hoạch, nhưng vẫn còn không có rõ ràng, hắn cũng đã thử hỏi ý kiến của Thất gia.

Thất gia trả lời, pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng có hiệu quả nhất định về việc tìm kiếm đạo pháp khiếu 121, kêu Hứa Thanh có thể tìm một cơ hội tới thử một chút.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhớ tới mảnh gương nhỏ mà mình thu hoạch được trong lần ra ngoài lần này, lấy ra cầm ở trong tay nghiên cứu.

Thất gia nhìn lướt qua, không nói chuyện.

Hứa Thanh không tiếp tục hỏi ý kiến nữa, tự mình suy nghĩ mấy ngày, dần dần cũng tìm hiểu rõ ràng.

Vật này là một mảnh vỡ của pháp bảo, có lẽ pháp bảo nguyên vẹn cũng có tạo hình tương tự với pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, đều là một tấm gương, nhưng năng lực tự nhiên khác biệt, mà tác dụng của cái mảnh vỡ pháp bảo này chính là kích thích thần hồn.

Hễ là người bị nó chiếu rọi thì thần hồn sẽ lập tức xuất hiện dấu hiệu hoảng hốt, đôi mắt cũng sẽ cảm thấy đau đớn mãnh liệt, nếu người kia bị giết chết, như vậy thì người kia sẽ bị cái gương nhỏ này sẽ biến thành một trạng thái quỷ dị, bị nó điều khiển.

Nếu nhìn vào năng lực thì coi như còn có thể, nhưng hiển nhiên vật này vẫn chưa trải qua tế luyện lần nào, đối với người phàm tục mà nói thì coi như là một Chí Bảo có tác dụng kinh người, nhưng đối với tu sĩ có được tu vi nhất định mà nói, hiệu quả của mảnh gương này quá bình thường, không có tính chí mạng.

“Nhưng nếu như phóng ra xuất kỳ bất ý, hoặc dùng làm một món đồ phụ trợ mà nói thì cũng không tệ.” Hứa Thanh nhớ lại cảnh khi mình thu hoạch mảnh gương nhỏ này, khi hắn bị nó chiếu rọi là đôi mắt lập tức đau đớn, trong một nháy mắt bị mất tập trung.

Mất tập trung trong một nháy mắt, nếu lợi dụng tốt thì thường thường cũng đã đủ để quyết định một trận chiến sinh tử rồi.

Hứa Thanh trầm ngâm sau đó liền thu hồi nó lại, dự định quay về sẽ chậm rãi thực nghiệm một chút, xem chỗ cực hạn của nó ở đâu.

Cứ như vậy lại mấy ngày trôi qua, Liên Minh Bát Tông cũng đã xuất hiện ở xa xa.

Ngay khi trở về, dưới sự lưu luyến của Đinh Tuyết, Hứa Thanh rời khỏi Pháp Thuyền của Thất gia, bay về phía Vận Chuyển ti tìm Trương Tam.

Lần này ra ngoài hơi lâu, Pháp Thuyền của hắn cũng đã trải qua hai lần tự bạo, mặc dù vẫn còn có thể sử dụng nhưng Hứa Thanh cảm thấy vẫn nên tu bổ lại một chút thì tốt hơn.

Lúc này đang là buổi trưa, ánh nắng chói cháng, trong khi Hứa Thanh đang bay nhanh trong chủ thành Thất Huyết Đồng, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động và chợt cúi đầu nhìn xuống dưới mặt đất.

Trên mặt đất, trong một đầu đường, Hứa Thanh nhìn thấy tiểu tử câm.

Lần đầu tiên tiểu tử câm không còn trùm cái áo da chó tên đạo bào trên người nữa, mà chỉ mặc một bộ đạo bào.

Phương thức đi đường cũng khác biệt với ngày thường, không còn dán sát theo góc tường mà nghênh ngang tiêu sái đi lại ở giữa đường.

Mặc dù trên người vẫn còn sự cảnh giác như cũ, nhưng vẫn có chút khác biệt với trong trí nhớ của Hứa Thanh.

Sự cảnh giác này giống như ẩn chứa một chút hưng phấn và hiếu kỳ đối với ngoại giới, mà sự cảnh giác ngày trước là người lạ chớ gần, giống như có thể tùy thời cắn người tới gần.

Còn một điều quan trọng nhất, đó là Hứa Thanh cảm thấy tiểu tử câm rất suy yếu, không phải thân thể suy yếu mà là thần hồn.

Lúc trước Hứa Thanh cũng đã từng gặp một màn giống như thế này, chính là màn phát sinh ở trên người tên công tử nhà giàu bị người khác đoạt xá kia.

Lúc này nhìn xuống tiểu tử câm, trong mắt của Hứa Thanh lại hiện ra hư ảnh của Quỷ Đế Sơn, sau khi cẩn thận đánh giá tiểu tử câm vài lần, ánh mắt của Hứa Thanh liền nheo lại.

Hắn bước một bước tới, trong chốc lát liền đến trước mặt tiểu tử câm.

Hứa Thanh đột ngột xuất hiện khiến sắc mặt tiểu tử câm đột nhiên biến đổi, rút lui theo bản năng, nhưng sau khi thấy rõ gương mặt Hứa Thanh thì y liền vội vàng cúi đầu, sau đó lại dừng một chút rồi lập tức quỳ xuống bái.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh đột nhiên giơ tay phải lên, một hơi túm thẳng vào cổ tiểu tử câm, mặt của tiểu tử câm lập tức trương đỏ lên, trong mắt cũng lộ ra hoảng sợ, bị Hứa Thanh túm thẳng tới trước mặt.

Hứa Thanh bình tĩnh nhìn qua, trong mắt mang theo một tia âm lãnh, nhìn vào đôi mắt của tiểu tử câm, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi là ai?”

Chương 689: Gió thổi trước giông bão (1)

Trong ánh mắt của tiểu tử câm lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể run rẩy muốn vùng vẫy tránh thoát, nhưng tay phải Hứa Thanh giống như một chiếc kìm sắt một mực túm chặt cổ y, khiến cho vô luận y vùng vẫy như thế nào đều vô ích.

Mà chênh lệch tu vi cực lớn, cũng khiến cho y không có chút khả năng phản kháng nào cả.

Cho dù y... Đã gần như là Trúc Cơ.

Sở dĩ nói gần như, là vì tu vi của tiểu tử câm rất kỳ quái, ở vào giữa Ngưng Khí và Trúc Cơ, dường như vẫn chưa kết thúc trạng thái Ngưng Khí vậy, còn cách Trúc Cơ thì tựa như một tờ giấy cực mỏng.

Mà nơi này cũng coi như là một khu phố xá sầm uất, người đi đường bốn phía không ít, còn có rất nhiều đệ tử Thất Huyết Đồng cùng với đệ tử các tông khác, nhưng khi tất cả mọi người nhìn thấy Hứa Thanh và tiểu tử câm, thần sắc tất cả đều nhao nhao ngưng tụ, phàm nhân tránh lui còn tu sĩ thì cúi đầu bái kiến Hứa Thanh.

Lấy thân phận bây giờ của Hứa Thanh ở Liên Minh Bát Tông, đừng nói hắn bóp cổ một người đệ tử, coi như là hắn giết người trên đường cũng sẽ không có bất cứ phiền phức gì.

Nhiều nhất cũng chỉ bị giáo huấn khiển trách một chút mà thôi, thậm chí hễ là hắn chiếm một tia đạo lý, vậy thì ngay cả chút răn dạy cũng không có.

Bởi vì từ trình độ nào đó mà nói, lúc này hắn đã là người đại biểu cho toàn bộ đệ tử thế hệ này của Liên Minh Bát Tông.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn tiểu tử câm, hắn nhớ kỹ lúc đi làm nhiệm vụ tuần sông, tiểu tử câm đã là Ngưng Khí đại viên mãn, mắt thấy sẽ bước vào Trúc Cơ, nhưng bây giờ lại ở trong cái trạng thái này, liên hệ với những gì nhìn thấy khi Quỷ Đế Sơn hiện ra trong mắt, một đáp án lập tức hiện ra trong lòng Hứa Thanh.

Hắn xác định người trước mắt chỉ là một cái xác không mà thôi, hồn bên trong ...không phải là tiểu tử câm.

Mắt thấy người này không nói, Hứa Thanh mang theo tiểu tử câm bay thẳng đến nơi cập bến.

Sau khi tới nơi liền lấy ra Pháp Thuyền còn dư lại một lần tự bạo của mình, một khắc khi bước vào trong khoang thuyền, trong tay Hứa Thanh lập tức tràn ra ảm hồn hỏa, ám hồn hỏa theo cổ của tiểu tử câm trực tiếp tràn vào bên trong cơ thể của y.

Sau một khắc, từ trong miệng của tiểu tử câm rõ ràng truyền ra một tiếng kêu vô cùng thê lương, mắt thường cũng có thể nhìn thấy thân thể của y đang dần suy yếu, toàn thân kịch liệt run rẩy, thần hồn của y đã bị Hứa Thanh dùng ảm hồn hỏa hút ra ngoài.

Ngoại hình của đạo thần hồn này hoàn toàn không giống tiểu tử câm, nó là một đoàn khói đen không ngừng biến hóa bộ dạng, bên trong tràn ra từng trận khí tức tà ác, còn tràn ngập dị chất nồng đậm giống như muốn bôi bẩn bát phương.

Nhưng dưới ảm hồn hỏa của Hứa Thanh, nó chỉ có thể run rẩy, một cái chớp mắt khi nó hạ xuống, theo cái bóng của Hứa Thanh tản ra, khi Ảnh Tử mở mắt lộ ra cảm giác đói khát muốn thôn phệ, đạo thần hồn này lập tức trở nên run rẩy mãnh liệt hơn nữa.

Cuối cùng Hứa Thanh khẽ hút một cái, đạo hồn này lập tức bị hắn dung nhập vào trong cơ thể, trực tiếp trấn áp ở trong đạo pháp khiếu thứ 61, pháp lực thiêu đốt không ngừng luyện hóa, mà lúc này thân thể của tiểu tử câm cũng run lên, trong ánh mắt chậm rãi xuất hiện thần sắc mà Hứa Thanh quen thuộc.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, buông lỏng tay ra.

Tiểu tử câm rơi xuống đất và hô hấp dồn dập, trong mắt có chút mờ mịt, nhưng hình như rất nhanh liền nhớ lại cái gì, sắc mặt trở nên âm trầm, trong mắt lộ ra sát khí.

Sau đó y liền quỳ xuống dập đầu ba cái với Hứa Thanh, ngẩng đầu đầy cảm kích nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh liếc mắt đánh giá cẩn thận tiểu tử câm, nhàn nhạt mở miệng.

“Chuyện gì xảy ra?”

Tiểu tử câm lập tức lấy ra một khối ngọc giản, nhanh chóng lạc ấn một phen, sau đó dùng hay tay cung kính đưa cho Hứa Thanh, sau khi Hứa Thanh nhận lấy, tiểu tử câm liền cúi đầu nhìn thân thể của mình một chút, thấy trên người không có áo da, rõ ràng có chút không được tự nhiên.

“Thay đồ đi.” Hứa Thanh bình tĩnh nói, sau đó tiểu tử câm lập tức lấy ra bộ áo da chó từ trong túi trữ vật để mặc vào trên người.

Sau khi mặc vào thì vẻ mặt của tiểu tử câm mới yên tĩnh lại, lặng lẽ đứng im tại chỗ chờ đợi Hứa Thanh căn dặn.

Hứa Thanh xem xét ngọc giản, rất nhanh liền biết được nguyên do trong đó.

Hết thảy nguyên do, đều bởi vì tiểu tử câm Trúc Cơ.

Tu sĩ Trúc Cơ sẽ có thứ rất đáng sợ phủ xuống, thế nên khi Trúc Cơ cần phải thuê chỗ che chở của tông môn, mượn nhờ ngọn đèn chỗ đó để bảo vệ bản thân.

Tiểu tử câm cũng làm như vậy, nhưng bởi vì bản thân của y có chút kỳ dị, trực giác và cảm giác quá nhạy cảm, mức độ nhạy cảm đến cực hạn, mà loại trực giác này rất đáng sợ, ngày bình thường cũng trợ giúp rất lớn cho y, ngay cả sự tồn tại của Ảnh Tử cũng bị y cảm nhận ra.

Chỉ là… Ngay một khắc khi y Trúc Cơ, trực giác nhạy cảm lại trở thành một cái lỗ hổng cực lớn với y, trực giác và cảm giác của y tựa như một bó đuốc chói mắt, chẳng những hấp dẫn càng nhiều tồn tại không biết, lại càng khiến những tồn tại kia dễ dàng chiếm cứ thân thể của y hơn.

Vì vậy tràng cảnh lúc tiểu tử câm Trúc Cơ liền vô cùng kinh khủng, y bị những bóng đen tồn tại ở một thế giới khác nhào tới trên thân thể, một con trong đó tranh thủ lúc tiểu tư câm cúi người đã trấn áp hồn của tiểu tử câm, gần như đã đoạt xá y.

Nếu không phải Hứa Thanh trông thấy, sợ là sau một thời gian ngắn, thần hồn của tiểu tử câm sẽ bị dung hợp và thôn phệ, lúc đó… . Sẽ rất khó lộ ra sơ hở, người ngoài muốn phát hiện cũng sẽ càng khó khăn.

Hứa Thanh trầm ngâm quét mắt nhìn tiểu tử câm quỳ ở bên cạnh, mặc dù hiện giờ thân thể của y rất suy yếu, nhưng biểu cảm vẫn vô cùng bình tĩnh, hắn lại nhớ tới đủ loại biểu hiện trước kia của đối phương, từ trình độ nào đó mà nói, tiểu tử câm thật ra giống như là thủ hạ chính dưới tay hắn.

Dẫu sao từ khi vừa mới bắt đầu, tiểu tử câm liền liên tiếp biểu lộ ra cử chỉ muốn đi theo hắn, sau khi hắn nhậm chức lại cực kỳ ra sức.

Thế là Hứa Thanh liền thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi Trúc Cơ ở chỗ này của ta đi.”

Ánh mắt của tiểu tử câm sáng lên, không chút do dự mà lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Giống như ở trong nhận thức của tiểu tử câm, mặc dù Trúc Cơ ẩn chứa thứ rất đáng sợ, nhưng tựa hồ chỉ cần có Hứa Thanh ở bên cạnh, vậy thì y sẽ không sợ tất cả những thứ kinh khủng đó nữa.

Cho nên ngay khoảng khắc khoanh chân lại, tiểu tử câm rất nhanh liền thổ nạp đều đều, dần dần vận hành tu vi, bên ngoài cũng dần dần tối xuống.

Hứa Thanh cũng ngồi xuống, cho đến khi tới canh ba đôi mắt của hắn chợt mở ra, nhìn tiểu tử câm.

Chương 690: Gió thổi trước giông bão (2)

Lúc này trong cơ thể của tiểu tử câm như có thuỷ triều lên xuống, y đang tìm kiếm pháp khiếu nhưng bốn phía lại truyền đến từng trận gió lạnh.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, đỉnh đầu bỗng nhiên lập lòe, cái ô màu đen nhanh chóng huyễn hóa ra ngoài, hắn vung tay lên cái ô màu đen lập tức chuyển qua trên đỉnh đầu của tiểu tử câm, sau đó trấn áp xuống phía dưới một cái, tia sáng lập tức bao phủ trên người tiểu tử câm.

Lực lượng che chở lập tức tản ra, bốn phía thoáng cái sáng hẳn lên, bốn phía cũng lập tức truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết thê lương mà lỗ tai không thể nghe, nhưng tâm thần lại cảm nhận được.

Đó là vô số bóng đen, ngay khi ngọn lửa trong cái ô đột nhiên sáng lên, bọn chúng liền nhanh chóng rút lui và truyền ra âm thanh gào thét đao đớn.

Nhưng không đợi chúng nó hoàn toàn chạy trốn, cái bóng của Hứa Thanh bỗng nhiên khẽ động, lập tức tràn ngập bốn phương hóa thành từng cái miệng thật lớn, điên cuồng thôn phệ, theo âm thanh nhấm nuốt truyền ra, hơn phân nửa những hắc ảnh này đều bị Ảnh Tử nuốt mất.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên giơ tay lên trảo một cái về phía những hắc ảnh còn lại kia, những hắc ảnh này căn bản là không thể giãy giụa, lập tức bị Hứa Thanh chộp tới rồi dung nhập vào trong cơ thể, bị trấn áp trên pháp khiếu thứ 61.

Trong thời gian ngắn, lực lượng trấn áp của đạo pháp khiếu thứ 61 viên mãn.

“Dạng này cũng được?” Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, Ảnh Tử một bên thì lại có chút ủy khuất, nó cảm thấy thức ăn của mình đã bị Hứa ma đầu cướp đi, nhưng nó cũng không dám biểu lộ ra mà chỉ có thể lặng lẽ khép miệng lớn lại.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng, trầm ngâm một lát sau đó liền động tâm niệm, ánh sáng của cái ô màu đen nội liễm lại, nhưng lực lượng che chở vẫn không tiêu tán, chỉ là không hiển lộ ra.

Nhưng khi hắn làm như vậy thì ánh sáng của mệnh đăng sẽ không tạo thành tổn thương đối với bóng đen bốn phía, vì vậy bóng đen bốn phía rất nhanh lại vờn quanh, gió lạnh ập đến từng trận, những hắc ảnh này giống như không có quá nhiều linh trí, lộ ra vẻ tham lam theo bản năng, bay thẳng đến phía tiểu tử câm đang Trúc Cơ.

Nhưng thứ chờ đợi chúng nó, là Hứa Thanh phất tay gọi ra ảm hồn hỏa.

Ảm hồn hỏa chợt khuếch tán phong tỏa bốn phía, bao phủ toàn bộ bóng đen chung quanh rồi cuốn lại một hơi, cuốn tất cả vào trong cơ thể Hứa Thanh, nhanh chóng chuyển tới đạo pháp khiếu 62 của hắn, sau một khắc đạo pháp khiếu thứ 62 trực tiếp viên mãn.

Hứa Thanh vui sướng trong lòng, hắn không ngờ rằng phương pháp này lại có kỳ hiệu như thế, thế này nhẹ nhõm và dễ dàng hơn nhiều so với hắn ra ngoài đánh giết thu nạp thần hồn, chỉ cần tiểu tử câm tiếp tục Trúc Cơ, vậy thì những bóng đen này sẽ cứ cuồn cuộn không dứt bị thu hút tới.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Qua một đêm tâm tình Hứa Thanh vô cùng sung sướng, hắn dùng thời gian cả đêm để trấn áp hồn vào trong pháp khiếu, mà pháp khiếu viên mãn cũng từ đạo thứ 62 đến đạo thứ 73.

Tốc độ thế này, khiến cho khi Hứa Thanh nhìn tiểu tử câm cũng hiện lên vài phần thoả mãn.

Nhất là thuỷ triều lên xuống của tiểu tử câm vẫn còn không kết thúc, nhìn bộ dạng của y, có lẽ còn muốn phải tiến hành thêm mấy ngày, Hứa Thanh cân nhắc trong lòng, hắn cảm thấy lần này mình đại khái có khả năng trấn áp đủ hồn trong 120 đạo pháp khiếu.

Thậm chí thỉnh thoảng Hứa Thanh còn gặp được loại tồn tại rất sợ đáng sợ lao đến, nhưng sau khi trong mắt hắn chiếu ra ảnh Quỷ Đế Sơn, hắn liền nhìn rất rõ ràng cái loại tồn tại rất sợ đáng sợ này, đó là một bóng đen khổng lồ, lớn hơn quá nhiều so với những bóng đen mà hắn trấn áp.

Mà hình thái của nó cũng không phải là một đám sương mù, mà huyễn hóa ra các loại tạo hình quỷ dị, như tồn tại đáng sợ đang xuất hiện ở trong cảm giác Hứa Thanh, chính là một con cá chuối cực lớn.

Thân cá lớn đến mấy trăm trượng, sau khi bị thu hút tới đây liền bay vòng quanh nơi này một vòng, cuối cùng hình như không cách nào nhịn được mà chợt lao tới gần, mà ngay một cái chớp mắt khi nó tới gần, Hứa Thanh một bước đi đến xuất hiện ở bên người tiểu tử câm, tay phải giơ lên bỗng nhiên nhấn một cái.

Toàn thân con cá chuối kia lập tức chấn động, muốn lui về phía sau nhưng đã chậm, ảm hồn hỏa bộc phát tựa như một cái mạng lưới thật lớn, trực tiếp bao phủ đầu của nó, sau đó chợt co lại, hồn lực lạnh như băng lập tức tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Trấn áp đặt ở bên trong đạo pháp khiếu thứ 74, khiến cái này pháp khiếu trở nên hoàn mỹ.

Hứa Thanh thoả mãn, khoanh chân ngồi xuống tiếp tục chờ đợi.

Bởi vì trước đó tiểu tử câm đã tiến hành Trúc Cơ một nửa, cho nên lần này cũng không kéo dài quá lâu, thời gian thuỷ triều lên xuống cũng chỉ có bảy ngày.

Mặc dù như thế nhưng cũng đã đủ cho Hứa Thanh câu cá, dẫu sao thì trong nhận thức của những những bóng đen kia, tiểu tử câm giống như một ngọn đèn sáng trong đêm tối vậy, tràn đầy lực hấp dẫn.

Vì vậy rất nhanh Hứa Thanh đã viên mãn hơn 80 đạo pháp khiếu, tiếp tới hơn 90 đạo, cho đến ngày thứ sáu, hắn đã thành công trấn áp hồn vào trong toàn bộ 120 đại pháp khiếu trong người!

Nhưng Hứa Thanh vẫn không kết thúc, bởi vì vẫn có thể dùng hồn tốt hơn để thay đổi hồn đã được trấn áp trong pháp khiếu, cho nên vào ngày thứ bảy Hứa Thanh vẫn tiếp tục hành động như cũ, thành công thay thế ba cái bóng đen thật lớn vào trong thân thể.

Kế tiếp theo tiểu tử câm cảm giác pháp khiếu kết thúc, thuỷ triều lên xuống không còn và y đã bắt đầu chân chính mở ra Trúc Cơ, những hắc ảnh kia cũng hoàn toàn tiêu tán, không còn đến nữa.

Mặc dù Hứa Thanh cũng có chút tiếc nuối, nhưng cảm giác thoả mãn vẫn nhiều hơn.

Về phần tiểu tử câm, trong đêm mưa ngày thứ chín y mở mắt ra, mở ra một đạo pháp khiếu trong cơ thể, pháp lực chấn động tràn ra, y đã thành công bước vào Trúc Cơ!

Sau khi cảm thụ tu vi, tiểu tử câm liền kích động quỳ bái về phía Hứa Thanh, lần nữa dập đầu.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn tiểu tử câm, bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi có thể học Sát Hỏa Thôn Hồn, phải nhanh chóng mở ra một đoàn mệnh hỏa, bởi vì... Trúc cơ chưa mở ra Huyền Diệu Thái, chỉ là gà cảnh mà thôi.”

“Chỉ khi hình thành đoàn mệnh hỏa thứ nhất, mở ra Huyền Diệu Thái mới xem như là tu sĩ Trúc Cơ chân chính.”

Tiểu tử câm phịch một tiếng, trùng trùng điệp điệp dập đầu, trong mắt cũng lộ ra sự kiên định.

Cùng lúc đó ngoài Liên Minh Bát Tông, trong khu rừng không phải rất xa Thái Ti Độ Ách Sơn, bên cạnh một tòa phần mộ, trong đêm mưa lạnh, trước mộ phần có hai thân ảnh đang chậm rãi đi về phía trước trong mưa.

Bốn phía u tĩnh không có bất kỳ âm thanh, dường như khi bọn họ đến thì chúng sinh không dám truyền ra nửa điểm âm thanh, duy chỉ có tiếng nước mưa rào rào bao hàm theo hơi lạnh như ẩn như hiện tràn ngập bốn phía.

Hai thân ảnh này đều mặc một chiếc đạo bào rộng lớn đen nhánh, phủ lên cả đầu chỉ để lộ ra... Một chiếc mặt nạ tựa như khuôn mặt thần linh tàn phá ở phía trước.

Khí tức tràn ra từ chiếc mặt nạ này khiến cho người ta hoảng loạn bất an, tràn ngập bốn phương, khiến cho những nơi mà hai thân ảnh này đi qua thì hư vô cũng đều trở nên vặn vẹo.

Từ xa nhìn lại, ở dưới đêm mưa bọn họ tựa như Thần Linh đi lại ở trong nhân gian vậy.

Bởi vì cấp độ sinh mệnh khác biệt, cho nên tất cả những tồn tại trên đường, bất kể tu vi gì đều không thể cảm giác hay thấy rõ bọn họ chút nào.

Hai người này, chính là Dạ Cưu và vị chủ nhân Chúc Chiếu của gã.

“Đã sắp tới Liên Minh Bát Tông rồi, không biết người mời chúng ta tới xem biểu diễn kia đã chuẩn bị xong chưa?” Dưới lớp mặt nạ, hắc y nhân đi ở phía trước bỗng truyền ra giọng nói của một thanh niên.

“Chủ nhân, gã đã chuẩn bị xong rồi.”

—

Cầu đề cử Ngọc Phiếu, bộ mới Tiên Giả của Vong Ngữ cạnh tranh rất ghê, số Ngọc Phiếu bên đó đang vượt và khoảng cách khá xa.

Mong các đạo hữu tất tay quăng phiếu tương trợ!

Chương 691: Màn biểu diễn huyết sắc: Bắt đầu (1)

Thất gia hướng dẫn cho Hứa Thanh một con đường, kêu hắn khắc một vị thần vào trong tâm, Hứa Thanh làm được và khắc ra một vị thần không có mặt.

Vì vậy Hứa Thanh cũng chỉ điểm cho tiểu tử câm một con đường, kêu y học tập Sát Hỏa Thôn Hồn, để cho y đi theo con đường sát lục chi đạo.

Hứa Thanh cảm thấy tiểu tử câm rất thích hợp với con đường này, hắn nhìn đối phương phát triển từ trước cho đến bây giờ, có thể nói tiểu tử câm đã lấy một con đường giết chóc và hung tàn để đi tới bước này, mà mấy ngày nay hộ pháp cho y, hắn cũng cảm thấy giống như nhìn thấy bản thân mình của quá khứ vậy.

Thế gian vô thường, chỉ có tu hành mới có thể khiến cho bản thân có chỗ an ổn, mà sát tính của tiểu tử câm rất nặng, người như vậy thì Hứa Thanh cảm thấy cũng giống như mình, rất thích hợp tu hành Sát Hỏa Thôn Hồn.

Hiển nhiên tiểu tử câm cũng một mực ghi nhớ việc này vào trong lòng, y luôn luôn tuân theo lời của Hứa Thanh vô điều kiện, đây là bản năng của y, bản năng sùng bái cường giả.

Sau khi đưa tiểu tử câm đi thì Hứa Thanh cũng không nhàn rỗi, lập tức đi tới Vận Chuyển ti, Chỉ là... . . Khi hắn đến là lúc hoàng hôn gần trôi qua, bên trong Vận Chuyển ti, Hứa Thanh vừa tới liền nhìn thấy một vị nữ đệ tử khuôn mặt đỏ bừng, sau đó là thấy Trương Tam đang hút tẩu thuốc, vẻ mặt vui vẻ.

Hứa Thanh mơ hồ đã gặp qua vị nữ đệ tử kia, là nữ tu của đệ nhị phong, lúc trước đi cùng Cố Mộc Thanh tới tìm Trương Tam muốn y hộ tống xuất hành.

Mặc dù tướng mạo của vị nữ để tử này cũng bình thường, nhưng vóc dáng rất tốt, ngay khi nhìn thấy Hứa Thanh nàng liền đỏ mặt cúi đầu bái kiến, sau đó vội vàng rời đi.

Hứa Thanh không hề hiếu kỳ về việc Trương Tam đã làm gì, vừa đến liền muốn mở miệng nhưng Trương Tam cướp lời trước, đắc ý ngẩng đầu.

“Sao, thấy mị lực của ta thế nào?”

“Lợi hại!” Hứa Thanh nhẹ gật đầu, khen rất nghiêm túc.

Hắn biết mỗi lần mình bày ra vẻ mặt như thế, sẽ trông rất thuyết phục, vô luận là đội trưởng hay là sư tôn cũng đều rất thích.

Trương Tam nhìn thấy biểu cảm của Hứa Thanh thì càng thấy vui vẻ, duỗi tay phải ra trước mặt Hứa Thanh.

“Lấy ra đi, ta đoán là Pháp Thuyền của ngươi lại tự bạo nữa chứ gì, lần này có thấy cảm giác tham dự của ta hay không?”

Hứa Thanh nhớ lại một chút, sau đó liền lắc đầu, tiếp đó liền lấy ra Pháp Thuyền.

“Vẫn không phát hiện, không thể nào nha.” Trương Tam có chút gấp, trầm ngâm nhìn Hứa Thanh xuất Pháp Thuyền ra, ngay khi vừa nhìn liền bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai Pháp Thuyền vẫn không hoàn toàn tự bạo, vậy thì khó trách, nhưng mà cũng là lần đầu tiên ngươi cầm lại được Pháp Thuyền còn tốt trở về, đã rất không dễ dàng, tiếp tục cố gắng nhé.” Trương Tam cười ha ha, tiếp nhận Pháp Thuyền của Hứa Thanh.

“Ba ngày đi, sau ba ngày ta có thể sửa chữa khôi phục chiếc Pháp Thuyền này của ngươi tương tự như lúc trước, nhưng mà Hứa Thanh, ngươi cũng phải tăng tốc độ tu luyện lên, tranh thủ trấn áp hồn vào toàn bộ pháp khiếu, như vậy liền có thể hình thành khí linh, khiến cho Pháp Thuyền của ngươi tấn cấp.”

“Ta đã viên mãn.” Hứa Thanh bình tĩnh nói.

“Hả?” Trương Tam sững sờ, y cũng tu hành Sát Hỏa Thôn Hồn, biết rõ quá trình trấn áp 120 đạo pháp khiếu cần 120 hồn cần mất rất nhiều thời gian, cần không ngừng giết chóc mới có thể hoàn thành, lại còn có yêu cầu cực cao đối với hồn.

Mà trong trí nhớ của y, hình như Hứa Thanh còn vừa mới đạt tới bốn đoàn mệnh hỏa không lâu.

“Nhanh như vậy?”

Hứa Thanh gật đầu và thân thể bỗng nhiên tản ra hỏa diễm, 120 đạo pháp khiếu hiển lộ ra, từng tiếng gào thét thê lương truyền ra từ bên trong 120 đạo pháp khiếu của hắn, đó là toàn bộ hồn bị hắn trấn áp đang kêu rên.

Bọn chúng hình thành oán khí mãnh liệt truyền khắp bốn phương, đồng thời cũng hóa thành một cổ lực lượng cuồng bạo, khiến cho Trương Tam sau khi xem xét cũng phải hít sâu một ngụm.

“Nếu như vậy thì ba ngày không đủ, ta cần bảy ngày, sau bảy ngày ngươi đến chỗ ta dung nhập hồn trong pháp khiếu của người, cũng để ta chứng kiến một màn Pháp Hạm hình thành!”

Trương Tam nói xong liền cảm thấy phấn khởi, trong mắt mang theo ánh sáng, không để ý tới Hứa Thanh mà cầm lấy Pháp Thuyền, nhanh chóng rời đi để bắt đầu cân nhắc phương án chế tạo.

Hứa Thanh nhìn qua bóng lưng của Trương Tam, chắp tay cúi đầu thật sâu sau đó mới rời khỏi, đi tới tổng bộ An Phòng Đặc ti, hắn có một phòng ở trong đó, cũng dự định tới đó cư trú tạm bảy ngày.

Trong khoảng thời gian này An Phòng Đặc ti của Thất Huyết Đồng khá là bận rộn, chủ yếu là phối hợp với những bộ phận của các tông khác cùng nhau đi chấp hành một chút nhiệm vụ ở xung quanh liên minh.

Từ đây cũng có thể nhìn ra là Thất Huyết Đồng đã hoàn toàn dung nhập vào trong liên minh, bọn họ đã hiệp sức cùng đệ tử các tông khác ra ngoài làm không ít nhiệm vụ, Hứa Thanh cũng có thể nhận thấy được việc này, ví dụ như bên trong chủ thành của Thất Huyết Đồng, hiện giờ bên trong rõ ràng có nhiều đệ tử của những tông khác hơn so với lúc trước.

Mà đệ tử của Thất Huyết Đồng cũng không chỉ hoạt động trong chủ thành của Thất Huyết Đồng, phần lớn sẽ đi những chủ thành khác mua sắm, thậm chí một chút đệ tử giỏi về kinh doanh còn đi tới chủ thành của tông khác để mở cửa hàng.

Tổng thể mà nói, theo Thất Huyết Đồng gia nhập, bây giờ liên minh đã trở nên càng náo nhiệt hơn nữa, thực lực cũng tăng lên rất nhiều.

Mà nhiệm vụ gần đây cũng chủ yếu tập trung ở bên Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Hứa Thanh xem qua hồ sơ liền biết được, trong khoảng thời gian này bên Tam Linh Trấn Đạo Sơn hoạt động mạnh hơn trước kia rất nhiều, tựa hồ là do 137 tiểu quốc ở trong đó suy giảm quá nhiều, cho nên tu sĩ Tam Linh Trấn Đạo Sơn muốn ra ngoài bắt thêm tiểu quốc mới để thay thế bổ sung.

Thường cứ cách một đoạn thời gian thì Tam Linh Trấn Đạo Sơn sẽ phát sinh loại hành động ra ngoài săn bắt này, mà khi tới thời điểm đó thì liên minh cũng sẽ thường thường mật thiết tập trung chú ý tới bên này, thỉnh thoảng còn sẽ xảy ra xung đột.

Mà đội trưởng cũng đã biến mất, không biết đang bận tìm kiếm thứ gì, cùng nhau biến mất với y còn có Ngô Kiếm Vu, hai người này hình như đang cấu kết cùng nhau để làm chuyện lớn gì đó.

Hứa Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn phía Huyền U tông, hơi chần chờ một chút lại thu hồi ánh mắt.

Ngoại trừ những thứ này ra, An Phòng Đặc ti còn có một bộ phận đệ tử đang tiến hành lần ra ngoài tuần sông thứ hai, lần này Hứa Thanh và đội trưởng không lĩnh đội nữa, mà do mấy vị đệ tử Trúc Cơ hai đoàn mệnh hỏa của đệ ngũ phong Thất Huyết Đồng dẫn đường.

Thế cho nên bây giờ nhân số của An Phòng Đặc ti Thất Huyết Đồng thiếu đi khá nhiều so với trước kia, thoạt nhìn trống rỗng đi rất nhiều.

Chương 692: Màn biểu diễn huyết sắc: Bắt đầu (2)

Hứa Thanh thích yên tĩnh, nhìn qua An Phòng Đặc ti vắng vẻ thì hắn cảm thấy thế này cũng không tệ lắm, về tới chỗ ở của mình liền khoanh chân đả tọa, đồng thời cũng suy tư về đạo pháp khiếu thứ 121.

“Thời khắc sinh tử mới có thể mở ra... . .” Hứa Thanh trầm ngâm, trong lòng của hắn đã có một cái kế hoạch về việc mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, hắn đã nghĩ ra cái kế hoạch này khi đi trên đường trở về.

Bây giờ thì cái kế hoạch này vẫn chỉ là trên phương diện lý thuyết do Hứa Thanh tưởng tượng, hắn cần cẩn thận cân nhắc tính khả thi của nó.

“Khả năng phải dùng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng gia trì một chút...”

Hứa Thanh suy tư, trên đường quay về Thất gia đã từng nói rằng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng có trợ giúp trên việc tìm ra Pháp Khiếu, Hứa Thanh dự định bảy ngày sau, khi Pháp Thuyền của mình tấn chức Pháp Hạm sẽ đi tới nơi cấm kỵ của tông môn một chuyến, đi vào trong đó nếm thử một chút.

Chỉ là kế hoạch mở ra đạo pháp khiến 121 trong đầu của hắn vẫn còn tồn tại tính nguy hiểm nhất định.

Đáy lòng Hứa Thanh có chút do dự, không biết có nên chân chính tiến hành kế hoạch này hay không.

“Bất kể là có tiến hành hay không, bảy ngày sau cứ đi quan sát pháp bảo Cấm Kỵ của tông môn, xem xét tình huống thế nào lại tính.”

Hứa Thanh quyết đoán, hắn cảm thấy nếu như mình có thể mở ra đạo Pháp Khiếu thứ 121 là tốt nhất, nhưng nếu như mà không làm được, vậy cũng không phải không thể tiếp nhận.

Vì vậy trong mấy ngày tiếp theo, tâm thần của Hứa Thanh rất bình tĩnh, vừa tu hành vừa hoàn thiện kế hoạch khai khiếu trong đầu, phân tích mỗi một khâu một bước của kế hoạch.

Cho đến khi bảy ngày trôi qua, vào hoàng hôn ngày thứ bảy Hứa Thanh nhận được truyền âm của Trương Tam, báo cho hắn biết là Pháp Thuyền đã sửa xong.

Hứa Thanh thu hồi ngọc giản truyền âm, đứng lên rời khỏi An Phòng Đặc ti.

“Ngày mai, đi tới nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của tông môn.” Hứa Thanh quyết định trong lòng, sau khi đi ra ngoài liền nhìn lên bầu trời một cái.

Hoàng hôn hôm nay có chút giống với hoàng hôn của một hôm nào đó, trên bàu trời đều tràn ngập những rặng mây đỏ, khiến cho toàn bộ bầu trời nhìn qua giống như biến thành một mảnh đỏ thẫm, nửa khuôn mặt Thần Linh cao cao tại thượng cũng đều bị chiếu lên màu đỏ.

Tựa như huyết quang.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt.

Chẳng biết tại sao mà hắn mơ hồ có chút hãi hùng khiếp vía, cảm giác này chưa bao giờ xuất hiện qua trên người của hắn, hôm nay cũng là lần đầu hiện ra, điều này khiến cho hắn có chút khó hiểu và bất an.

Nhưng hắn lại không tìm được đầu nguồn của cái cảm giác bất an này.

Hứa Thanh trầm ngâm, một đường đi thẳng đến Vận Chuyển ti, rất nhanh đã đến, sau đó liền nhìn thấy chiếc Pháp Thuyền không mặt phía trước.

Tạo hình của nó không hề khác gì so với lúc trước, nhưng vẫn có chỗ bất đồng rất nhỏ, rõ ràng Thần Tính càng nồng đậm hơn, đồng thời bên trong Pháp Thuyền cũng có rất nhiều trận pháp đặc biệt.

“Những thứ mới thêm vào này, đều là để chuẩn bị cho ngươi sau khi hình thành khí linh, sẽ có thể gia trì chiếc Pháp Hạm này tốt hơn, ta sẽ không giới thiệu quá nhiều với ngươi. Bây giờ, Hứa Thanh, ngươi dung nhập hồn trấp áp trong 120 đạo pháp khiếu toàn thân, dựa theo phương pháp của Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh mà dung nhập vào trong chiếc thuyền này!”

Hứa Thanh thở sâu, không chần chờ, 120 đạo pháp khiếu trong cơ thể lập tức mở ra, như là 120 ngọn núi lửa bộc phát trong cơ thể.

Pháp lực huy động làm hỏa diễm ngập trời dựng lên, trong chốc lát nhiệt độ trở nên nóng vô cùng.

Trong khi ngọn lửa bốc lên, bốn phía lập tức trở nên vặn vẹo, mặt đất khô nứt rung động tách ra, sóng nhiệt khuếch tán ra bát phương, Trương Tam cũng hít vào một hơi và nhanh chóng rút lui, nhưng vẫn cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía.

Bởi vì giờ khắc này, uy áp mà Hứa Thanh tràn ra khiến cho tâm thần của y cũng trở nên bất ổn, hô hấp dồn dập và đôi mắt nhìn qua cũng cảm thấy đau đớn.

“Quá mạnh mẽ!!”

Tâm thần Trương Tam cuồn cuộn dấy lên từng gợn sóng, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết không ngừng biến hóa, càng lúc càng nhanh.

Mượn nhờ ấn quyết, hắn dựa theo phương pháp trong Sát Hỏa Thôn Hồn Kinh, dần dần rút ra một nửa hồn trấn áp bên trong 120 đạo pháp khiếu trong cơ thể, tản ra bên ngoài thân thể tạo thành một đạo hồn ảnh cực lớn.

Bộ mặt của đạo hồn ảnh này vô cùng dữ tợn, trên thân hiện ra rất nhiều gương mặt, ngay sau khi xuất hiện liền phát ra những âm thanh thê lương vang vọng, oán khí tràn ngập bát phương.

Hai tay Hứa Thanh đột nhiên biến đổi ấn quyết, ảm hồn hỏa lập tức tản ra bao phủ đạo hồn ảnh này, tựa như phủ thêm áo giáp cho nó.

Dưới bộ áo giáp này, tiếng thê lương và oán khí của đạo hồn ảnh lập tức bị trấn áp, sau đó Hứa Thanh giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay về phía Pháp Thuyền, hồn ảnh dữ tợn này lập tức lăng không bay thẳng đến Pháp Thuyền.

Trương Tam bên cạnh vội vàng trợ giúp, kích phát lực lượng của Pháp Thuyền, Pháp Thuyền lập tức truyền ra tiếng vù vù, ngay khi hồn ảnh chạm tới thì Pháp Thuyền liền lập lòe tràn ra ánh sáng, ngay cả lão tổ Kim Cương Tông cũng bị thu hút, ẩn thân bên trong que sắt màu đen và mật thiết chú ý mọi thứ bên ngoài.

Dẫu sao thì đây sẽ là khí linh thứ hai bên cạnh Hứa ma đầu nên lão không thể coi thường, cũng cần phải phán đoán tính chất uy hiếp của đối phương với mình.

Trong khoảnh khắc hồn ảnh hoàn toàn dung nhập bên trong Pháp Thuyền, toàn thân chiếc Pháp Thuyền chấn động, sau một khắc đầu thuyền không mặt đột nhiên trở nên mơ hồ, cuối cùng tạo thành một cái gương mặt dữ tợn.

Chính là mặt của đạo hồn ảnh kia.

Mà lúc này bên trong tâm thần của Hứa Thanh cũng bỗng nhiên dung nhập một cỗ liên hệ cùng với Pháp Thuyền, thân thể của hắn chấn động, một cỗ cảm giác liên quan mà hắn chưa bao giờ cảm thấy hiện lên, bây giờ hắn có một loại cảm giác giống như Pháp Thuyền đã trở thành một bộ phận cơ thể của mình rồi vậy.

Mà vào thời khắc này hắn cũng đã hiểu rõ toàn diện về chiếc Pháp Thuyền của mình, chỉ riêng điểm này, cũng khiến cho hắn có thể thao túng Pháp Thuyền tăng thêm vài phần uy lực so với lúc trước.

Lại càng không cần phải nói, sau khi hồn ảnh dung nhập và theo trận pháp bên trong Pháp Thuyền toàn diện mở ra, một cỗ uy áp vượt qua Trúc Cơ, một cỗ uy áp thuộc về Kim Đan bỗng thình lình bạo phát, từ trên Pháp Thuyền tràn ra.

Giờ khắc này nó đã không còn là Pháp Thuyền nữa, mà là Pháp Hạm!

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, thần sắc của Trương Tam bên cạnh cũng vô cùng hưng phấn.

“Thành rồi!”

Cùng lúc đó trong khi từng rặng mây đỏ tràn ngập trên bầu trời, bên trong chủ thành của Lăng Vân Kiếm tông ở Liên Minh Bát Tông, trong những người đi đường ở đầu phố, có hai thân ảnh đang chậm rãi bước đi về phía trước.

Hai người này một trước một sau, tựa như chủ tớ, đều mặc áo đen và mang theo chiếc mặt nạ hình nửa khuôn mặt thần linh, bên trên toả ra từng trận khí tức hoảng loạn bất an.

“Quả là một tòa hùng thành náo nhiệt, Dạ Cưu, màn biểu diễn sắp bắt đầu chưa?” Giọng nói của người đi phía trước vang lên, âm thanh rất trẻ tuổi, vừa cười vừa mở miệng.

"Chủ nhân, người nọ đã trả lời, màn biểu sắp bắt đầu." Hắc y nhân phía sau cung kính đáp lại.

Hầu như ngay khi lời nói của Dạ Cưu truyền ra, nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà mênh mông bên ngoài Liên Minh Bát Tông lập tức... . .biến đổi, mặt nước vốn dĩ thanh tịnh, trong một cái tích tắc đột nhiên cải biến.

Biến thành một mảnh đen nhánh!

Chương 693: Người biểu diễn lên sân khấu (1)

Từ sau khi Liên Minh Bát Tông dùng pháp bảo Cấm Kỵ phá hủy Thiểu Ti tông, phá nát cái đập lớn trên đó, nước của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà liền chảy dọc theo nhánh sông sát Thái Ti Độ Ách Sơn, theo một lộ trình xa xôi chảy vào cảnh nội của Liên Minh Bát Tông.

Một đường sông chảy bồi dưỡng vô số những tiểu quốc kế bên, khiến cho rất nhiều người phàm tục lấy được lợi ích, tạo phúc cho một phương.

Mà Liên Minh Bát Tông cũng cực kỳ bảo vệ nhánh sông này, để bảo đảm cho nhánh sông này an toàn, tám tông hầu như tuần tra liên tục, không một kẽ hở.

Thế nhưng hôm nay lại vẫn xuất hiện ngoài ý muốn.

Khúc sông phát sinh vấn đề cách Liên Minh Bát Tông không xa.

Thậm chí nơi đây cũng coi như là cảnh nội của Liên Minh Bát Tông, không biết vì sao một đoạn nước sông vốn vô cùng thanh tịnh, lại đột nhiên biến thành một màu đen nhánh.

Từ xa nhìn lại, nước chảy từ thượng du tới vẫn tràn ngập tiên linh như cũ, nhưng sau khi chảy vào khúc sông này, trong một khoảnh khắc là toàn bộ nước sông đều trở nên tanh hôi vô cùng.

Bên trong nồng đậm dị chất, thậm chí có chút tương tự với nước Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà chảy ra từ trong cấm địa của Nghênh Hoàng Châu.

Bên trong trong nước sông bốc lên từng đám sương mù màu đen, lan tràn bao phủ bốn phương, thậm chí còn trở thành thực chất, biến thành từng mảnh sương mù dị chất khuếch tán ngập trời, những nơi bị sương mù bao phủ thì đại địa bị ăn mòn, tất cả thực vật đều biến thành màu tím, sinh linh không thể tồn tại!

Đáng sợ hơn nữa, là cái mảnh sương mù tràn ngập dị chất này còn có thể thôn phệ linh khí, linh khí bốn phía quanh nó tiêu tán cực nhanh.

Mà đoạn nước sông này cũng đã trở thành đầu nguồn dị hoá.

Dù là một giọt nước sông trong đó cũng đều ẩn chứa dị chất vô cùng kinh người, thậm chí dùng mắt thường cũng có thể thấy được bên trong có vô số điểm đen rất nhỏ, tựa như là vật chí mạng nào đó vậy.

Mà đám sương mù này còn mơ hồ ảnh hưởng tới cả bầu trời, khiến cho bầu trời tràn ngập mây đen, biến thành một mảnh âm trầm.

Bên trong còn có một chút chấn động không thể nhìn bằng mắt thường tản ra.

Những nơi nước sông đi qua, tất cả cấp độ sinh mệnh giống như đều bị cải biến, bị xâm nhập nghiêm trọng khiến cho sinh mệnh sụp đổ.

Chẳng những như thế, đoạn nước sông bị thay đổi này còn ẩn chứa cả kịch độc, loại độc này vừa khuếch tán liền khiến cho nước sông hoàn toàn bị ô nhiễm, càng tràn ngập dấu hiệu ăn mòn mãnh liệt hơn nữa.

Vô số linh ngư chết trong lòng sông, mà những con linh ngư không chết cũng đã bắt đầu dị hoá trở thành hung thú dữ tợn, truyền ra tiếng gào thét động trời.

Còn có từng đoạn phù du trong sông cũng bị ảnh hướng đến, bị dị hoá trở nên dữ tợn hơn.

Cuối cùng hóa thành từng mảnh oan hồn bốc lên từ đáy sông, số lượng nhiều vô số lên xuống trong nước sông, khiến cho khúc sông này tựa như nhập quỷ vậy.

Mà những oan hồn này lại khác biệt với oan hồn thông thường, trên người chúng nó không tràn ra cảm giác băng hàn âm lãnh mà là cảm giác nóng bức kinh người, trong lúc bọn chúng lên xuống thì cả dòng sông cũng đều bị ảnh hưởng trở nên sôi trào, bốn phương vặn vẹo.

Nếu có hạng người đại năng ở đây, nhìn vào chỗ sâu trong khúc sông xảy ra vấn đề sẽ có thể nhìn thấy đầu nguồn của tất cả những thứ này, ở dưới đáy của khúc sông này rõ ràng đã được sắp đặt một cái tế đàn.

Bốn phía của tế đàn tồn tại các phương pháp che giấu, ngày thường không thể bị phát hiện, mà trên cái tế đàn này đang để một cái bình nhỏ màu đen, cái bình này đang không ngừng tràn ra một loại dịch thể nồng đậm màu đen, sau khi tràn ra liền nhanh chóng dung nhập vào nước sông.

Cứ như vậy nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà ô nhiễm mang theo lực sát thương vô cùng kinh khủng, lấy tốc độ cực nhanh lan tràn đi, gào thét cuồn cuộn chảy về phía Liên Minh Bát Tông.

Bởi vì cách quá gần cho nên chỉ trong một khoảnh khắc ngắn, đoạn nước sông tràn ngập dị chất kinh khủng liền vọt tới bên ngoài chủ thành của liên minh.

Mặc dù Liên Minh Bát Tông đã chuẩn bị và bố trí rất nhiều biện pháp để đối mặt với những loại tình huống như thế này từ sớm, nhưng hôm nay những thứ đã được bọn họ bố trí sẵn giống như đã bị nhằm vào, thế mà lại không sinh ra được hiệu quả quá lớn.

Trận pháp sụp xuống, đập lớn nhanh chóng bị ăn mòn, từng mảnh bích chướng do pháp thuật hình thành cũng đều ở bị nước sông kinh khủng va chạm phá vỡ.

Cho dù đường sông có kích phát ra lực lượng đóng băng, ý định phong ấn đoạn nước sông này, thế nhưng bởi vì những tồn tại cực nóng bên trong đã khiến cho lực lượng đóng băng không cách nào duy trì liên tục.

Trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ Liên Minh Bát Tông chấn động, từng tiếng chuông dồn dập vang lên từ trong sơn môn của các tông, rất nhiều đệ tử đều đồng loạt lao ra.

Bọn họ mang theo thần sắc giật mình, bay thẳng đến nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Bọn họ rất rõ ràng, tuyệt đối không thể để cho chỗ nước sông bị ô nhiễm này tràn vào chủ thành, nếu không sẽ tạo thành tổn thất cực lớn đối với Liên Minh Bát Tông.

Mà Liên Minh Bát Tông dù sao cũng là một trong sáu thế lực lớn của Nghênh Hoàng Châu, nội tình rất sâu, mặc dù một loạt biện pháp đề phòng được chuẩn bị từ sớm đều mất đi hiệu lực, nhưng trên thực tế vẫn có thêm rất nhiều dự phòng mà những đệ tử không biết được, chỉ có lão tổ cùng với tông chủ các tông mới có tư cách rõ ràng.

Cho nên rất nhanh theo tông chủ cùng với lão tổ các tông hiện thân, bên ngoài thành trì của liên minh đột ngột xuất hiện từng đạo tường đất mọc lên, trực tiếp ngăn trở dòng nước sông ô nhiễm cuộn mình tràn đến.

Càng có từng đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt gào thét dung nhập vào trong nước sông, nhanh chóng xoắn giết tất cả tồn tại trong đó.

Còn có đại lượng đan dược được tung ra, trung hòa cùng kịch độc và dị chất trong nước sông.

Lão tổ cũng đồng thời ra tay, khiến cho sương mù tràn ngập bốn phía nhao nhao bị ngăn cản ở bên ngoài, mặt đất vang lên những tiếng nổ, một nhánh sông hoàn toàn mới huyễn hóa ra, lách qua chủ thành của liên minh, theo một phương hướng khác lan tràn chạy thẳng đến biển cấm.

Loại thủ đoạn này, khiến cho nước sông nhìn như hung mãnh cũng lập tức mất đi hơn phân nửa uy thế.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, năng lực ứng biến và dự phòng của Liên Minh Bát Tông cũng phù hợp với thân phận một trong sáu thế lực lớn.

Nhưng mà vẫn còn rất nhiều dị chất và kịch độc đang khuếch tán ra, cái này cần đại lượng đệ tử liên minh tới xua tan.

Mặt khác nước sông chảy đến thì xử lý, nhưng đây chỉ là một phương diện, trọng điểm là phải tìm được đầu nguồn bị ô nhiễm.

Vì vậy cường giả các tông của liên minh và các lão tổ lập tức lao ra, bay thẳng đến khúc sông xảy ra vấn đề.

Chương 694: Người biểu diễn lên sân khấu (2)

Cùng lúc đó đệ tử các tông của Liên Minh Bát Tông cũng nhao nhao bận rộn, nhìn qua thì giống như tình huống rất gấp, nhưng hết thảy đều được thu xếp đâu vào đấy, các ti làm theo chức trách của mình.

Lúc này Hứa Thanh đang ở bên trong Vận Chuyển ti, hắn vừa mới hoàn thành Pháp Hạm của mình, vừa thấy một màn này thì trong ngọc giản truyền âm của hắn cũng lập tức truyền đến điều lệnh và an bài của tông môn.

Thần sắc của Trương Tam cũng biến hóa, bị một màn bất thình lình này làm cho kinh ngạc, cũng tương tự nhận được nhiệm vụ, hai người nhìn nhau một cái và đều nhìn ra sự ngưng trọng trong mắt đối phương, cũng không kịp câu thông mà cả hai lập tức nhanh chóng riêng phần mình tản ra.

“Việc này không bình thường!” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy những rặng mây đỏ bị màn sương mù màu đen tràn ngập mơ hồ che đậy, giữa hai màu đen đỏ, sinh ra một vòng tử ý.

Vòng tử ý này khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới cảm giác hãi hùng khiếp vía của mình hồi nãy.

Bây giờ trong lòng hắn vẫn còn cái loại cảm giác tim đập nhanh như cũ.

Vì vậy hắn nhanh chóng bay thẳng đến sơn môn Thất Huyết Đồng, nhiệm vụ mà hắn nhận được đó là, thủ hộ sơn môn.

Chỉ cần là người sáng suốt liền có thể nhìn thấy, nước sông bị ô nhiễm… . . Khả năng cao chỉ là một lớp ngụy trang.

Mặc dù nhìn ra nhưng lại không thể không đi xử lý, vô luận là việc xua tán dị chất và kịch độc, hay là đám người lão tổ phải đi tới khúc sông xảy ra vấn đề, tất cả đều là việc bắt buộc phải tiến hành.

Nhưng nếu như biến cố chỉ có như thế, vậy thì căn bản không tính là gì đối với Liên Minh Bát Tông, không bao lâu bọn họ liền có thể hoàn toàn hóa giải tình huống này.

Hết thảy phải nhìn xem còn có sắp xếp phía sau nữa hay không.

Hứa Thanh rõ ràng, việc mình có thể nghĩ đến thì dĩ nhiên cao tầng của liên minh không thể không nghĩ ra, vì vậy hắn lập tức tăng nhanh tốc độ hơn nữa.

Trên đường đi đến sơn môn, Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua chủ thành, hắn thấy được vô số phàm nhân hoảng sợ, thấy được thần sắc sầu lo trên mặt từng người đệ tử.

Tất cả mọi người đều đang bận bịu, nhưng trong lòng đều có một loại cảm giác lo lắng không yên với việc mà mình không biết.

Giờ khắc này các tông môn thậm chí còn lần lượt mở ra pháp bảo Cấm Kỵ của mình, tạo thành từng đạo tia sáng lập lòe, dùng để đề phòng với kẻ thù bên ngoài.

Nhưng vào lúc này, theo từng pháp bảo Cấm Kỵ của các tông tỏa ra tia sáng, bên Lăng Vân Kiếm tông lại bộc phát sớm, bỗng nhiên bắn ra một đạo hồng mang thẳng lên trên trời, một tia hồng mang chiếu sáng vạn trượng hiện lên.

Hồng mang kinh thiên động địa xuất hiện, hấp dẫn vô số ánh mắt.

Vạn chúng ngay lập tức chăm chú nhìn qua.

Các đệ tử vốn không biết được nguyên do, nhưng vào giờ phút này, sau khi thấy một màn trước mặt, các loại suy đoán đều có.

Nhưng trong cùng lúc này, lão tổ Lăng Vân Kiếm tông đang đi cùng với lão tổ ba tông khác tới khúc sông xảy ra vấn đề, đi xử lý đầu nguồn, sau khi nhìn thấy một màn như vậy thì sắc mặt lập tức đại biến.

Bởi vì, pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông vừa bộc phát sớm, nhưng không phải do lão điều khiển!

Trên bầu trời, pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông tràn ra từng trận ánh sáng màu đỏ, giống như là màu máu tươi vô cùng chói mắt, đồng thời cũng trực tiếp hóa thành một cây đại thụ huyết sắc cực lớn trên bầu trời!

Cây đại thụ này vô cùng sum xuê, nó đứng sừng sững ở phía trên bầu trời, thân cây vừa thô vừa to, toàn thân đỏ thẫm, bên trên hiện ra vô số gương mặt dữ tợn, tất cả đều đang kêu rên.

Phía trên là vô số lá cây, tràn ra từng mảnh kiếm khí động trời không thể chống đỡ, khiến cho bầu trời vang lên từng tiếng ầm ầm, tạo thành vòng xoáy cực lớn, có thể thấy được vô số kiếm ảnh đang chạy ở, số lượng nhiều tới mức khó có thể tính toán.

Vòng xoáy này bao phủ phía trên toàn bộ Liên Minh Bát Tông, khí thế vang trời.

Lúc này Hứa Thanh cũng đã tiếp cận sơn môn Thất Huyết Đồng, ngay khi ngẩng đầu liền thấy một màn như vậy thì thần sắc lập tức biến đổi, hắn cảm nhận được bên trong thứ này truyền đến uy áp vô cùng kinh khủng, cả bầu trời tựa như hóa thành một kiếm hải huyết sắc, kiếm hải này với thế vạn quân lay động cả thiên địa.

Giờ phút này ở trên cây đại thụ bỗng xuất hiện một thân ảnh.

Trên thân người này mặc một đạo bào màu vàng đang dần thay đổi, đầu đội tử quan màu lam, dưới chân đạp trên một thanh kiếm Lưu Vân ba màu, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn khó che dấu được vẻ tuấn mỹ, chỉ là mắt phải trống rỗng và mắt trái vô cùng dữ tợn khiến cho khí chất của gã mang theo vẻ tà ác.

Sự xuất hiện của gã khiến cho toàn bộ người thấy đều chấn động tâm thần.

Người này... Chính là Thánh Quân Tử!

Gã đứng trên thân kiếm Lưu Vân, thanh kiếm này trôi lơ lửng ở trên đỉnh cây đại thụ huyết sắc, Thánh Quân Tử đứng ở trên đó cúi đầu nhìn đại địa xa xa, bỗng nhiên nở nụ cười.

Nụ cười mang theo một tia cảm khái, mang theo một cỗ điên cuồng, nhẹ giọng mở miệng.

“Đây, chính là màn biểu diễn huyết sắc của ta.”

Lời nói của gã vừa ra, cây đại thụ huyết sắc dưới chân bỗng ầm ầm bộc phát, trên bầu trời lập tức hình thành một mảnh biển máu, sau đó liền bay thẳng đến... . . sơn môn Thất Huyết Đồng!

Tốc độ cực nhanh, bởi vì khoảng cách quá gần, cho nên chỉ trong chớp mắt, đạo hồng mang này liền bao phủ sơn môn Thất Huyết Đồng vào.

Một gốc cây máu động trời đột ngột mọc lên từ bên trong sơn môn Thất Huyết Đồng!

Đất rung núi chuyển, khi thiên địa cùng điên cuồng chấn động, Thánh Quân Tử đứng giữa không trung, chậm rãi vươn hai tay ra nhìn lên phía bầu trời.

“Chúc Chiếu, mời xem!”

Liên Minh Bát Tông lập tức vang động, mà giờ khắc này, trong khi chủ thành của Lăng Vân Kiếm tông là một mảnh náo động, bên trên nóc của một tòa lầu các, hai thân ảnh mặc hắc bào đeo mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh, một người ngồi và một người đứng. Người mặc hắc bào ngồi đang thưởng thức một cái hộp gỗ phong cách cổ xưa trong tay, không ngừng xoay xoay sờ mó và nhìn tới người trên bầu trời. Người này rõ ràng đang ngồi ở trên đại địa còn Thánh Quân Tử ở trên trời, nhưng con mắt của y giống như đang nhìn con sâu cái kiến vậy, y cười một cái, một giọng nói trẻ tuổi vang lên.

“Dạ Cưu, đây là biểu diễn của gã sao?”

“Chủ nhân, không phải gã.” Dạ Cưu cung kính mở miệng, sau đó nhìn về phía Thất Huyết Đồng, từng đạo sợi tơ như tinh quang trong mắt đảo qua, thấp giọng nói.

“Chủ nhân, ngài cứ chậm rãi thưởng thức, ta đi tới Thất Huyết Đồng tặng một cái lễ vật gặp mặt trước. Nghĩ đến sau lần này, toàn bộ Nghênh Hoàng Châu sẽ lần nữa nhận thức lại Chúc Chiếu, nhận thức chủ nhân. Dẫu sao thì trong nhận thức từ trước tới giờ của đám người này, Chúc Chiếu chỉ là một tổ chức không có thành tựu, nhưng sau khi chủ nhân ngài đến, Chúc Chiếu đã không còn như vậy nữa rồi.”

“Đi thôi.” Thanh niên áo đen mỉm cười, vừa nghịch hộp gỗ trong tay, vừa quay đầu nhìn về phía... Thất Huyết Đồng, nhẹ giọng thì thào.

“Đệ đệ lại sắp khóc rồi.”

Chương 695: Kinh biến!! (1)

Một màn bất thình lình xảy ra khiến bát phương chấn động, trong khi thần sắc của các tông ở Liên Minh Bát Tông nhao nhao biến hóa, thân thể của Lăng Vân lão tổ ở bên khúc sông bỗng nhiên bay lên cao, phi thẳng đến thành trì Liên Minh Bát Tông.

Nháy mắt đã đến, sau đó liền đứng ở trên bầu trời, nhìn qua Thánh Quân Tử đang vươn hai tay nhìn về phía nửa khuôn mặt Thần Linh bên trên bầu trời, sắc mặt khó coi, lại cúi đầu nhìn qua cây đại thụ huyết sắc đột ngột mọc lên từ trên mặt đất trong Thất Huyết Đồng, trầm mặc.

Chỉ có ba người có thể điều khiển pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông, một người là lão, một người khác là tông chủ Lăng Vân Kiếm tông, còn có một người là trưởng tử của lão, cũng là người được lão khâm định sẽ nhậm chức môn chủ kế tiếp.

Đó là phụ thân của Thánh Quân Tử!

“Sở Thiên Quần!” Lăng Vân lão tổ nhìn qua sơn môn Lăng Vân Kiếm tông, mở miệng trầm thấp, âm thanh truyền khắp bát phương.

“Phụ thân.” Một người nam tử trung niên lập tức cất bước đi ra từ trong sơn môn của Lăng Vân Kiếm tông, bay thẳng đến bầu trời, đứng ở bên người Thánh Quân Tử, chắp tai cúi đầu về phía Lăng Vân lão tổ xa xa.

Chính là người ngày ấy bị Thất gia phất tay làm tan vỡ thân thể bên trong Thất Huyết Đồng ở Nam Hoàng Châu, phụ thân của Thánh Quân Tử.

“Tại sao ngươi làm như thế?” Lăng Vân lão tổ trầm thấp mở miệng.

“Phụ thân, chẳng lẽ chính ngươi không rõ ràng vấn đề này sao?” Phụ thân của Thánh Quân Tử cười nhạt, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ oán độc, nhìn chằm chằm Lăng Vân lão tổ.

“Nhi tử ta là người vô tội, vốn dĩ khi sinh ra cũng không thể nào là liên thể, nguyên bản nên là song bào thai, nhưng tất cả do phụ thân ngươi bí mật ra tay, dùng phương pháp dưỡng cổ để cho hai đứa thôn phệ lẫn nhau.”

“Mục đích của ngươi, không phải là muốn đoạt xá nhi tử của ta sao, sống đời của người khác sao, mà ngọn mệnh đăng kia nhìn như tạo hóa, nhưng trong đó lại ẩn chứa một tia thần vận của ngươi, sinh tử của nhi tử ta đều nằm trong một ý niệm của ngươi.”

“Mệnh đăng bị người khác đoạt mất, nội tâm của ta liền vô cùng vui mừng, nhưng lại không thể không biểu hiện ra phẫn nộ, tất cả đều bởi vì sợ ngươi không vui, cho nên ta lliền dứt khoát phối hợp với ngươi.”

“Nhưng ta vốn tưởng rằng từ sau việc này, ngươi sẽ dập tắt tham niệm đối với nhi tử của ta. Nhưng không, phụ thân à, ngươi quả không hổ là lão tổ, thế mà lại cầm nhi tử ta ra để tiến hành giao dịch cùng Minh chủ, ngươi không cách nào đoạt xá, liền dứt khoát đưa cho Minh chủ để gã gởi nuôi phân thân.”

“Liên minh như thế quả thực khiến cho lòng ta bi phẫn, phụ thân như vậy lại càng khiến ta hận không thể ăn thịt uống máu của ngươi, đã như thế thì ta dứt khoát phản bội là được!”

“Về phần Thất Huyết Đồng, ta vốn nên cảm tạ họ, nhưng họ đả thương nhi tử ta, nhi tử ta lại hận Thất Huyết Đồng thấu xương, ta vốn định tiến hành màn biểu diễn huyết sắc trong Lăng Vân Kiếm tông, nhưng cuối cùng vẫn quyết định sẽ hoàn thành một cái chấp niệm cho nhi tử của ta, nên đổi lại thành Thất Huyết Đồng.”

“Ngươi không đi được.” Lăng Vân lão tổ nhìn chính trưởng tử của mình thật sâu, nhất là khi nhìn kỹ mặt của gã, sắc mặt của lão càng thêm khó coi, lão mơ hồ đã nhìn ra manh mối.

Phụ thân của Thánh Quân Tử mỉm cười, gương mặt nhúc nhích, một chiếc mặt nạ huyễn hóa hiện ra, bên trên chiếc mặt nạ hình nửa khuôn mặt của Thần Linh, thoạt nhìn tràn đầy khí tức hoảng loạn bất an, đồng thời cũng có một cỗ chấn động mênh mông bộc phát lan tỏa ra khắp bốn phía.

Đây không phải là lực lượng của bản thân gã, đây là thần thông ẩn chứa bên trong mặt nạ, bao phủ bốn phương tạo thành che chở.

Có lớp che chở này, vậy thì cho dù gã không phải đối thủ của phụ thân gã, nhưng cũng có thể thủ hộ bản thân cùng với nhi tử gã trong thời gian một nén nhang.

“Sẽ có người đến tiếp đón, ta chỉ cần thủ vững một nén nhang là được.”

Cùng lúc đó, bên trong Thất Huyết Đồng, cây đại thụ huyết sắc bỗng nhiên nổ vang, một luồng khí tức kinh khủng quét ngang khiến thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược lại, bảy ngọn núi kịch liệt lay động, núi đá tróc ra, toàn bộ sơn môn Thất Huyết Đồng đất rung núi chuyển!

Lực lượng diệt tông đến từ pháp bảo Cấm Kỵ hoàn toàn bộc phát, khiến cho thân núi tựa như muốn tan vỡ, còn có rất nhiều huyết ảnh từ trên cây máu tản ra, từng đạo huyết ảnh đều mang theo cảm giác thê lương và dữ tợn, đánh về bát phương.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ Thất Huyết Đồng biến thành một mảnh mơ hồ, tâm thần các đệ tử nhao nhao chấn động mãnh liệt.

Nhưng… Sau khi Thất Huyết Đồng gia nhập liên minh, làm sao lại không có những biện pháp đề phòng cần thiết chứ, nhất là Thất gia và Huyết Luyện Tử đều là hạng người đa mưu túc trí, giờ phút này ngay khi cây huyết sắc đại thụ vừa mọc lên, Huyết Luyện Tử lập tức hiện thân, hóa thành vô số huyết tuyến bay thẳng đến cây huyết sắc đại thụ, trong mắt còn hiện lên vẻ tham lam.

Thân ảnh Thất gia cũng lập tức xuất hiện và bay thẳng đến cây huyết sắc đại thụ, phối hợp với Huyết Luyện Tử, muốn trấn áp ngược lại cái cây máu này.

Thậm chí trên vùng đất của Hải Thi tộc, pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng cũng ngay tức khắc hiển lộ, bảy con mắt đồng loạt mở ra, mặt gương cổ kính cực lớn cũng ngay lập tức khóa chặt vị trí bây giờ của Thất Huyết Đồng.

Một đợt trấn xuống dưới, cây huyết sắc đại thụ kia chợt rung rung, bị chấn động kinh khủng áp chế, đồng thời ở trên rõ ràng xuất hiện một con mắt, sau đó là con mắt thứ hai, thứ ba, lần lượt xuất hiện.

Những con mắt này chính là con mắt của pháp bảo Cấm Kỵ Thất Huyết Đồng.

Mà ngay khi những con mắt này xuất hiện, một cỗ lực lượng cưỡng đoạt lập tức bộc phát ra ngoài.

Vào thời khắc này, Thất Huyết Đồng… . .rõ ràng đang triển khai cưỡng ép cướp đoạt ngược lại pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông, rất khó nói rằng một màn này có phải đã được bọn họ dự đoán từ trước hay không.

Mà người tham dự việc này, có yêu cầu rất cao đối với tu vi, toàn bộ Thất Huyết Đồng cũng chỉ có lão tổ và Thất gia có thể ra tay, cùng phối hợp với pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, toàn diện trấn áp cái cây huyết sắc kia.

Cùng lúc đó, mặc dù tâm thần của những đệ tử khác vẫn còn chấn động, nhưng dưới sự chỉ đạo của các Phong chủ, tất cả lập tức ra tay xua tán huyết ảnh đến từ cái cây máu này.

Nhìn qua thì thấy Thất Huyết Đồng giống như đại loạn, nhưng trên thực tế… Hết thảy đều đang diễn ra theo một phương hướng tốt.

Chương 696: Kinh biến!! (2)

Có thể tưởng tượng, một khi Thất Huyết Đồng thật sự trấn áp được pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông, vậy thì Thất Huyết Đồng sắp có được kiện pháp bảo Cấm Kỵ thứ hai, lực lượng nhất định sẽ một bước tăng vọt.

Một màn này cũng khiến những lão tổ khác phải ngóng nhìn, thần sắc của bọn họ cũng tự tin cùng nhẹ nhõm tương tự như Thánh Quân Tử và phụ tử của gã vậy, không có vẻ ngưng trọng như trong tưởng tượng, bởi vì bây giờ tất cả bọn họ đã minh bạch việc gì đang xảy ra.

Thánh Quân Tử và phụ thân của gã phản bội Lăng Vân Kiếm tông, tiến hành một màn biểu diễn huyết sắc, thế nên đã làm nước sông ô nhiễm để thu hút lực chú ý của liên minh qua đó, sau đó liền mở ra pháp bảo Cấm Kỵ.

Mà người quan sát dĩ nhiên là Chúc Chiếu, dẫu sao thì chỉ có Chúc Chiếu mới có cái quy củ biểu diễn huyết sắc thế này.

Vậy thì người quan sát biểu diễn huyết sắc, nhất định sẽ ở trong liên minh.

Chỉ cần ở trong liên minh, thân là sáu thế lực lớn của Nghênh Hoàng Châu, một liên minh có nhiều Quy Hư, có lòng tin trấn áp cái Chúc Chiếu đã từng bị đánh tan và đang truy nã này.

Về phần Thất Huyết Đồng chỗ đó, nhìn như chấn động, nhưng trên thực tế ảnh hưởng cũng không lớn.

Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà cũng là như vậy, bọn họ đã bị tìm được nơi đầu nguồn gây ra ô nhiễm, cũng đã lấy ra vật gây nên ô nhiễm, nước sông tại rất nhanh lại được tinh lọc, sương mù bao phủ bốn phía cũng đang dần tiêu tán.

Đối với Liên Minh Bát Tông mà nói, từ lúc việc này xảy ra đến bây giờ, tất cả đều ở trong phạm vi có thể khống chế.

Cùng lúc đó bên phía Hứa Thanh, hắn đang dùng tốc độ nhanh bay thẳng đến sơn môn Thất Huyết Đồng, hắn nhìn thấy cái cây máu cực lớn, nhìn thấy sơn môn bị lay động, nhìn thấy rất nhiều đệ tử đang xua tán huyết ảnh, cũng nhìn thấy lão tổ Huyết

Luyện Tử và Thất gia đang xuất thủ trấn áp cái cây kia.

Hết thảy tựa hồ không có gì náo động quá lớn, nhưng không biết tại sao đáy lòng của Hứa Thanh vẫn có một cỗ bất an mãnh liệt như trước, nhất là khi khói đen trên bầu trời dần dần dung hợp với bầu trời huyết sắc, khiến cho màu tím so với trước đó còn rõ ràng hơn trước.

Hứa Thanh hít sâu rồi lấy ra một tấm Vô Tự Truyện Tống Phù cầm sẵn ở trong tay, cưỡng ép đè xuống cảm giác tim đập nhanh, phóng thật nhanh vào sơn môn, sau đó lập tức gia nhập hàng ngũ xua tán những huyết ảnh mà huyết sắc đại thụ tản ra. Hắn phất tay một cái, mệnh hỏa trong cơ thể thiêu đốt, chiến lực tuyệt đỉnh bộc phát, trực tiếp trấn áp một đạo huyết ảnh.

Bởi vì cây máu đã bị trấn áp cho nên những huyết ảnh này không hề có rễ, mặc dù khá là cuồng bạo, nhưng dưới đệ tử Thất Huyết Đồng vây quét thì tất cả đang không ngừng tan vỡ. Mà số lượng vẫn là quá nhiều, Hứa Thanh đẩy cao tốc độ bay nhanh bên trong sơn môn, cũng nhìn thấy thân ảnh của Phong chủ và các hộ pháp phong khác đang riêng phần mình xuất thủ ở trên không trung.

Mắt thấy những thứ này, bất an trong đáy lòng Hứa Thanh cũng hơi hòa hoãn một chút, giờ phút này đạo huyết quang phía trước bỗng lóe lên, một đạo huyết ảnh mang theo khí tức tà ác lao đến, Hứa Thanh phất tay trảo một cái, một phát bắt được, hung hăng bóp nát rồi đang muốn tiếp tục, nhưng vào lúc này…

Một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt đến cực hạn, bỗng nhiên ầm ầm hiện lên ở trong nội tâm Hứa Thanh.

Cảm giác nguy cơ này tới quá đột ngột, mà cảm giác kinh khủng mà nó tỏa ra lại quá lớn, Hứa Thanh không kịp phản ứng chút nào, thậm chí hắn cũng không nhìn thấy bất cứ cái gì, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Sau một khắc…Tử Thiên Vô Cực Quan trên đầu hắn hiển lộ, lực lượng che chở tản ra, nhưng tất cả giống như là một tờ giấy mỏng vậy, trực tiếp liền tan vỡ nổ tung.

Tử Thiên Vô Cực Quan chia năm xẻ bảy.

Hứa Thanh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hắn giống như nghe được một tiếng kêu thê lương thảm thiết của một tiểu nhi.

Tiểu quỷ thế mạng của hắn hiện ra ở trước mặt, sau đó liền trực tiếp vỡ vụn, thân hình tàn phá chỉ còn lại có bảy thành, đã mất đi một mạng.

Nhưng vẫn không kết thúc, sau khi vỡ vụn thì tiểu quỷ thế mạng trong thời gian rất ngắn lại lần nữa thét lên, thân thể dập nát lại càng thêm tàn phá, ba thành thân thể gần như bị xóa đi, đã mất đi lần thế mạng thứ hai.

Mà hết thảy những việc này đều là phát sinh trong chớp mắt, nhanh đến cực hạn, mắt thấy thân thể của tiểu quỷ thế mạng run lên, hình như còn muốn tan vỡ lần thứ ba, Hứa Thanh theo bản năng bóp chặt Vô Tự Truyện Tống Phù trong bàn tay.

Trong chớp mắt thân thể tiểu quỷ vặn vẹo, theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, thân ảnh Hứa Thanh trực tiếp liền tan biến ngay tại chỗ, chỉ còn sót lại gợn sóng truyền tống cùng với tiểu quỷ đã hoàn toàn tan vỡ trên mặt đất, phân tán tất cả mười phần, tất cả số mạng chết thay hoàn toàn đã hết.

“Có chút ý tứ, cũng được, coi như tha ngươi một lần.” Một giọng nói rất nhỏ truyền ra từ trong hư vô, một đạo hắc ảnh từ chỗ Hứa Thanh tan biến đi xa, trong sát na bay thẳng đến chỗ mấy người Phong chủ Thất Huyết Đồng đang trấn áp huyết ảnh trên bầu trời.

Mà một màn vừa rồi cũng lập tức khiến thần sắc của Huyết Luyện Tử và Thất gia biến hóa, thậm chí những lão tổ khác của Liên Minh Bát Tông đang chú ý nơi đây cũng có phát hiện, thần sắc nhao nhao biến đổi.

“Quy Hư!!”

Nhưng trong khi tâm thần mọi người chấn động, chỉ trong một cái chớp mắt, bóng đen kia đã tới gần mấy vị Phong chủ của các ngọn núi Thất Huyết Đồng …tới trước mặt Lục gia!

Vừa nãy ra tay với Hứa Thanh chỉ là tùy ý đánh ra một kích mà thôi, nhưng bây giờ không giống vậy, bóng đen này lấy tu vi Quy Hư toàn lực ứng phó, tốc độ xuất thủ cực nhanh và ẩn nấp cực sâu, vừa bộc phát liền vô cùng nhanh chóng, xuất thủ cực kỳ đột ngột khiến cho Huyết Luyện Tử và Thất gia đang trấn áp cây máu đều không kịp ngăn trở, trong nháy mắt tiếp theo…

Một đạo huyết quang từ giữa không trung bay tới, nổ tung trên cổ Lục gia.

Thân thể Lục gia chấn động, trong đôi mắt mang theo vẻ mờ mịt, có chút hoảng hốt, có chút thoải mái, cuối cùng ...ánh sáng trong mắt và ánh sáng thế giới cũng trở nên ảm đạm, chỉ cảm thấy thiên địa đang xoay tròn.

Đầu người... Bay lên!

Nguyên Anh..... Tan vỡ!

Âm thanh đau lòng tới tận xương tủy, giống như ngũ tạng đều nứt ra, truyền ra từ trong miệng Thất gia vẫn luôn luôn thong dong cùng với Huyết Luyện Tử.

Âm thanh mang theo cảm giác không thể nào tin, mang theo bi thương gần chết, mang theo vô tận đau khổ và điên cuồng.

Phong vân, biến sắc!

Thất Huyết Đồng, đại thảm!

Chương 697: Một đạo ánh sáng! (1)

Lục gia là một người đáng thương.

Năm đó y cũng từng là một thiên kiêu kiệt xuất của Thất Huyết Đồng, tương tự như Thất gia, vốn dĩ tu vi không thể nào dừng lại ở Nguyên Anh. Nhưng vào một thời khắc quan trọng nhất của thân sinh, sư muội của y, cũng chính là đạo lữ thâm tình một đời với y, ngoài ý muốn vẫn lạc.

Lần vẫn lạc đó, cũng là vì cứu y.

Việc này khiến cho một người chí tình chí nghĩa như Lục gia tràn đầy bi thương và hối hận, y điên cuồng và bi phẫn, thật vất vả mới vượt qua được đoạn thời gian đó, lúc y tỉnh lại, đã ký thác hết thảy hy vọng vào trên người người nhi tử duy nhất mà đạo lữ đã chết để lại cho mình.

Nhi tử của y cũng không hề chịu thua kém, tu hành khắc khổ và bản thân cũng càng ưu tú, khiến cho bi thương trong lòng Lục gia cũng dần dần lắng đọng xuống, nhân sinh cũng lại có hy vọng trở lại.

Nhưng vận mệnh có đôi khi lại chính là lạnh lùng như thế, vào một lần ra ngoài rèn luyện, ái tử của y đã mất tích.

Ngọc giản tính mạng vỡ vụn, cũng đồng nghĩa với việc ái tử của y đã chết.

Đối với Lục gia mà nói, mức độ đả kích của việc này không kém gì việc đạo lữ của y chết năm đó, mà việc khiến cho đáy lòng của y đè nén một ngụm khí không cách nào tiêu tán, đó là y đã tìm rất nhiều năm, nhưng vẫn thủy chung không hề tìm được bất luận manh mối gì về việc này.

Thế nên từ đó về sau Lục gia trở nên ảm đạm, cả ngày say rượu, tới trăng rằm lại khóc rống, cực kỳ bi thương.

Năm đó tất cả mọi người của Thất Huyết Đồng đều nhìn hết ở trong mắt, nhưng lại khó có thể đến an ủi y, chỉ có thể thở dài.

Đây cũng là lý do tại sao, sau khi Hứa Thanh vô tình tìm được một tia manh mối về việc này thì Lục gia liền lập tức phát cuồng, cũng là lý do vì sao mà khi Huyết Luyện Tử đang khai chiến cùng Hải Thi tộc, cũng đồng ý cho Lục gia có thể xuất thủ.

Cũng là lý do vì sao mà Lục gia đối xử không cùng một dạng với Hứa Thanh.

Mà sau tất cả, mọi chuyện cũng đã phát triển về hướng tốt hơn, Thất Huyết Đồng thành công tấn cấp đại tông và gia nhập liên minh, từ Nam Hoàng Châu dời đến Nghênh Hoàng Châu.

Lúc này cõi lòng của Lục gia cũng đã trở lại bình thường rất nhiều, y cũng đặt tất cả bộ phận tinh lực của mình vào việc xây dựng Thất Huyết Đồng, đồng thời cũng lặng lẽ chú ý quan tâm tới Hứa Thanh, chờ đợi một khắc Hứa Thanh cần tới mình, sẽ lập tức đi báo đáp một cái ân tình vô cùng trọng yếu của Hứa Thanh.

Thậm chí y cũng đã chuẩn bị kỹ càng cho việc này.

Nhưng …Tất cả, đã thành mây khói.

Lục gia, vẫn lạc.

Đối với toàn bộ Thất Huyết Đồng mà nói, cái chết của y đã tạo thành chấn động đến cực hạn.

Bởi vì kể cả cuộc chiến Hải Thi tộc hai năm trước, mặc dù Thất Huyết Đồng cũng có không ít thương vong, nhưng từ đầu tới đuôi lại không hề có Phong chủ cảnh giới Nguyên Anh vẫn lạc.

Thậm chí trong gần hai trăm năm này, dưới sự dẫn dắt của Huyết Luyện Tử, lại có Thất gia phối hợp phía sau, Thất Huyết Đồng một đường hát vang quật khởi, lúc này hầu như không có bất kỳ một Nguyên Anh nào tử vong.

Lần Nguyên Anh vẫn lạc thứ nhất, còn là vào trận ác chiến hai trăm năm trước của Thất Huyết Đồng với Hải Thi tộc.

Trận chiến ấy Hải Thi tộc hầu như đã đánh đến bản thổ của Thất Huyết Đồng, một đời lão tổ bên trên bị thương nặng, Phong chủ các phong cũng tử vong hơn phân nửa, khi đó Huyết Luyện Tử ra ngoài du lịch nhiều năm bỗng nhiên trở về, thậm chí có rất nhiều người trong tông cũng đã quên lãng một người như lão.

Lão trở về lại thể hiện ra lực lượng vượt quá tất cả suy đoán của mọi người, tu vi Linh Tàng đại viên mãn, hóa giải nguy nan trước mắt cho Thất Huyết Đồng.

Từ đó liền chấp chưởng Thất Huyết Đồng.

Từ đó về sau Thất Huyết Đồng chậm rãi phát triển, tu sĩ Nguyên Anh cũng dần dần xuất hiện nhiều hơn, mà đối với tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, cấp độ Nguyên Anh cũng là một cảnh giới rất khó đạt tới.

Thế nên sau nhiều năm như vậy, Thất Huyết Đồng cũng chỉ có mấy vị mà thôi, Nguyên Anh của đệ nhất phong và đệ tứ phong là lão nhân từ năm đó, sáu vị còn lại thì là người xuất hiện trong hai trăm năm gần đây.

Thất gia và Lục gia là một nhóm cùng bái vào sơn môn, cũng đã từng cạnh tranh vị trí thiên kiêu với nhau.

Giờ phút này lại trơ mắt nhìn thi thể Lục gia không đầu từ trên không trung rơi xuống, từng khúc tan vỡ, cho đến khi hóa thành mây máu chiếu vào bên trong sơn môn Thất Huyết Đồng, ánh mắt của Thất gia hiếm thấy đỏ thẫm lên.

Lão không phải Thần Linh, lão không cách nào tính toán không lọt chút sơ hở!

Huyết Luyện Tử cũng thế.

Bọn họ đã tính đến Lăng Vân Kiếm tông nhất định là một cái tai hoạ ngầm, tính đến thái độ lập lờ nước đôi của Minh chủ, tính đến tông môn có lẽ sẽ gặp phải một trận nguy cơ như lúc này, càng tính đến những loại thủ đoạn bên trong nguy cơ này, cũng tính toán tới việc nhất định có người phản bội tông môn.

Mà nếu đã phản bội tông môn, thì sẽ có xác suất liên quan nhất định tới Chúc Chiếu.

Tất cả những thứ này đều đã được Thất gia sớm tính toán đến, thậm chí cũng đã sớm tiến hành rất nhiều chuẩn bị, bao gồm cả việc Lăng Vân Kiếm tông hạ pháp bảo Cấm Kỵ hạ xuống giữa tông môn, trên thực tế tất cả đều nằm trong dự kiến của Huyết Luyện Tử cùng Thất gia.

Cho nên bọn họ đã dựa theo kế hoạch đưa ra từ trước, mượn nhờ cơ hội này để trấn áp ngược lại pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân, mục đích là có thể có lý do hợp lý mà cướp đoạt, biến nó trở thành nội tình của tông môn mình.

Nhưng…Bọn họ lại không tính tới thực lực khác biệt cực lớn của Chúc Chiếu ở Nghênh Hoàng Châu.

Cũng không thể trách Thất gia cùng Huyết Luyện Tử được, trên thực tế không chỉ là bọn họ, toàn bộ thế lực của Nghênh Hoàng Châu đều đã tính sai thực lực của Chúc Chiếu, bọn họ vẫn còn lưu lại một Chúc Chiếu ở trong nhận thức từ trước.

Bọn họ không biết được, bởi vì có một người đến, Chúc Chiếu …đã không còn như trước.

Nhất là đạo hắc ảnh vừa chém giết Lục gia kia, chiến lực của người này đúng là Quy Hư, mà điều này lại hoàn toàn không hề có trong tình báo của tất cả các thế lực.

Vả lại mục tiêu của đối phương cũng vô cùng rõ ràng, cũng có nghĩa là đã dự mưu từ trước, có nhằm vào. Mục đích đối phương tới đây hình như chính là muốn giết Lục gia, thậm chí còn thể hiện ra một chút thủ đoạn không biết, khiến cho toàn bộ lớp phòng hộ, hết thảy vật bảo vệ tính mạng của Lục gia cũng đều bị khắc chế, không thể phát huy ra hiệu lực, thực hiện một kích tất sát.

Thực tế thì cũng đích xác là như thế, sứ mạng mà bóng đen kia tới đây, chính là để giết Lục gia.

Trên đường trông thấy Hứa Thanh, ra tay với hắn cũng chỉ là tiện phất tay áo mà thôi, không quá để ý.

Bởi vì Hứa Thanh không phải nhiệm vụ của gã.

Giống như giết gà không cần đao mổ trâu vậy, chạy cũng mặc kệ, không hề quan tâm tới việc giết Hứa Thanh, việc gã để trong lòng nhất, chính là hoàn thành sứ mạng của chủ nhân, cho nên gã đã toàn lực ứng phó khi nhắm về phía Lục gia.

Giết người lấy đầu, nháy mắt đi xa, không hề có một động tác dư thừa.

Chương 698: Một đạo ánh sáng! (2)

Giờ khắc này thân thể của Thất gia điên cuồng run rẩy, nhìn bóng đen đang đi xa trên bầu trời, trong mắt đỏ thẫm và khí tức kinh thiên động địa tràn ra làm bát phương vặn vẹo, thậm chí toàn bộ Thất Huyết Đồng cũng đều rung động, nhưng lão lại không thể không đè nén xuống.

Bởi vì bây giờ lão không đi được, lão còn phải phối hợp cùng lão tổ trấn áp pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông, một khi bọn họ rời đi thì sẽ không cách nào hoàn thành bước tiếp theo của kế hoạch, pháp bảo Cấm Kỵ bộc phát cũng sẽ khiến cho tông môn tổn hại rất nặng.

Trong mắt Huyết Luyện Tử cũng mang theo bi thương cực hạn, quay đầu gầm nhẹ một tiếng và tiếp tục toàn lực trấn áp pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông, mà các vị Phong chủ khác cũng đều đang run rẩy, bọn họ không cách nào tin nhìn thi thể Lục gia hóa thành mây máu, cảm xúc bi ai đau khổ tràn ngập trong tâm thần.

Toàn bộ những hộ pháp Kim Đan và đệ tử của các phong khác cũng đều trở nên ảm đạm, nhất là mấy vị điện hạ của đệ lục phong, thân thể bọn họ càng run rẩy, càng phát ra âm thanh gào thét tê tâm liệt phế.

Nhưng đều vô ích.

Mà những lão tổ của các tông khác, sau khi cảm thụ một màn này thì thần sắc đều trở nên vô cùng ngưng trọng.

Mấy vị bên trong còn lập tức bấm niệm pháp quyết, khiến cho đại trận liên minh hóa thành một màn phong tỏa, thậm chí trên bầu trời cũng huyễn hóa ra gương mặt của Minh chủ, vẻ mặt âm trầm trước đó chưa từng có, sau khi nhìn vào Thất Huyết Đồng, lại nhìn về phía thành trì của Lăng Vân Kiếm tông.

Ánh mắt của bọn họ, cũng đã rơi vào trên một cái nóc của một tòa lầu các trong đó.

Trong lúc bầu trời vặn vẹo, ngoại trừ Huyết Luyện Tử, thân ảnh các lão tổ của liên minh nhao nhao biến ảo, tất cả đồng thời tỏa ra uy áp, khóa chặt chỗ đó lại.

Tại thời khắc này, khí tức sát phạt vô cùng mãnh liệt ập đến, khiến cho hư vô khu vực bị bọn họ nhìn tới xuất hiện từng đạo khe hở, không gian chỗ đó giống như tùy thời có thể sụp đổ.

Mà ở vị trí đó có một người mặc hắc bào, trên mặt đeo mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh, đang nằm ở trên nóc nhà, gối đầu trên hai cánh tay, ngẩng đầu nhìn về phía phụ tử Thánh Quân Tử trên bầu trời.

Giờ phút này hư vô bên cạnh y bỗng nhiên trở nên vặn vẹo, thân ảnh Dạ Cưu lập tức lộ ra, lặng lẽ đứng ở một bên, tay phải… . . Cầm theo một cái đầu người còn đang rỉ máu.

Cho đến khi chết, đôi mắt của Lục gia vẫn đều mở to.

“Chủ nhân, đã tặng lễ gặp mặt cho Thất Huyết Đồng.” Dạ Cưu cung kính mở miệng, dù giờ phút này bị nhiều lão tổ của liên minh khóa chặt bốn phía, phải chịu sát ý mãnh liệt và uy áp ngập trời, nhưng giọng nói của gã vẫn không có cải biến chút nào, giống như không thèm để ý bên ngoài.

Trong mắt của gã, chỉ có chủ nhân đang nhìn lên bầu trời.

“Màn biểu diễn này, có chút bình thường.” Giọng nói của thanh niên mang theo một chút lạnh lùng, chậm rãi truyền ra.

“Vâng, chủ nhân, ta đi thu hồi mặt nạ?” Dạ Cưu thấp giọng mở miệng.

“Không cần, mặc dù màn biểu diễn bình thường, nhưng chung quy cũng đã xem rồi.”

Thanh niên ngồi dậy, nhìn về phía Thất Huyết Đồng, mỉm cười, sau đó đứng lên.

“Xem biểu diễn xong rồi, vậy thì chúng ta đi thôi.” Thanh niên nói xong thì bước xuống lầu các, đi tới trên đầu đường.

Không gian bốn phía không ngừng tan vỡ, tất cả là do uy áp từ đông đảo ánh mắt của các lão tổ của liên minh từ trên bầu trời dẫn đến, mặt đất cũng là như thế, từng mảnh đất mất tự nhiên lõm vào, truyền ra âm thanh sụp lún.

Còn có sát ý hội tụ từ bát phương ảnh hưởng tới khí trời nơi đây, khiến cho không trung hình thành những bông tuyết, từng đợt từng đợt tuyết hạ xuống.

Đồng thời trong thiên địa cũng tràn ngập lực lượng trấn áp, càng lúc càng đậm, mơ hồ có thể khiến cho hết thảy hư vô ngưng kết, khiến người khác không thể đi về phía trước.

Nhưng thanh niên mang theo mặt nạ kia vẫn bước đi vô cùng thong dong, dù bị cường giả liên minh khóa chặt, dù bầu trời có Minh chủ tu vi Quy Hư đệ nhị giai của liên minh, gã vẫn vô cùng nhẹ nhõm như cũ.

Dường như đối với gã mà nói, hết thảy những thứ này đều không có bất cứ ý nghĩa gì, thiên địa này, nơi gã muốn đến thì người khác không ngăn được, lúc gã muốn đi ra cũng sẽ tương tự như thế.

Phía sau là Dạ Cưu lặng lẽ đi theo, xách theo đầu người với máu tươi cũng đã sắp chảy hết, chỉ thỉnh thoảng sẽ có một vài giọt rơi trên mặt đất, hóa thành từng vết màu đỏ nhìn thấy mà giật mình.

Mà trong lúc không khí đang giương cung bạt kiếm, tên thanh niên áo đen đeo mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh đi ở phía trước, bỗng đi ngang qua một quầy hàng bán kẹo hồ lô.

Những phàm nhân ở nơi này đã sớm được chuyển đi, nửa khu thành của Lăng Vân kiếm tông đều là trống không, mà bọn họ di chuyển cũng rất vội vàng, rất nhiều vật phẩm thường ngày vẫn còn tán lạc ở bốn phía.

Thanh niên đưa mắt nhìn quầy kẹo hồ lô, trong mắt lộ ra một tia nhớ lại, đi đến cầm lên một cái.

“Đệ đệ thích ăn.”

Kẹo hồ lô có màu đỏ, cùng một màu sắc những giọt máu tươi đang nhỏ xuống từ đầu lâu của Lục gia trong tay Dạ Cưu.

Mắt thấy cách làm của người này, thần sắc của các lão tổ trên bầu trời càng thêm ngưng trọng.

Một khắc khi hai người kia xuất hiện, cấp bậc của chuyện này đã thăng lên một trình độ cực cao.

Cùng lúc đó, bên Thất Huyết Đồng cũng đã thành công trấn áp pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân kiếm tông, trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Thất gia cùng Huyết Luyện Tử liền phóng thẳng từ Thất Huyết Đồng đến nơi đây.

Con mắt của Minh chủ Liên Minh Bát Tông trên bầu trời trở nên âm lãnh, chậm rãi mở miệng.

“Chúc Chiếu, các ngươi muốn toàn diện khai chiến cùng Liên Minh Bát Tông chúng ta hay sao!”

Thanh niên nghe vậy liền ngẩng đầu, đôi mắt sau mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh, nhìn lên bầu trời, khẽ cười một tiếng.

“Dạ Cưu.”

“Vâng!” Dạ Cưu phía sau lấy ra một cái hộp gỗ thoạt nhìn rất đơn giản từ trong lòng ngực, hộp gỗ này có một cái nắp, giờ phút này bị Dạ Cưu nhẹ nhàng đẩy nắp, mở ra.

Một đạo ánh sáng…Bỗng nhiên tràn ra từ bên trong hộp gỗ!

Ánh sáng kia vô hình không màu, không thể nhìn thấy nhưng có thể cảm giác được, tích tắc khi nó xuất hiện thì bầu trời biến sắc, đại địa nổ vang, biển cấm gào thét, nhật nguyệt ảm đạm!

Tất cả mọi người bên trong Thất Huyết Đồng, bất kể phàm tục, bất kể đệ tử, bất kể lão tổ, trong một cái nháy mắt thì thần sắc tất cả đều kịch biến.

Bởi vì đạo ánh sáng kia … .

Chính là ánh sáng mà nửa khuôn mặt Thần Linh phát ra sau khi mở mắt!!

Chương 699: Gặp nhau dưới ánh trăng (1)

Tất cả pháp bảo trên thế gian này, bao gồm cả pháp bảo Cấm Ky, mặc kệ có bao nhiêu uy lực, cũng đều không sánh bằng lực lượng ánh sáng mà nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt chiếu ra.

Bởi vì, đó là cái nhìn của Thần Linh.

Mặc kệ đại tu đại năng có tu vi gì, mặc kệ thần thông đạo pháp của bọn họ có thể thay trời đổi đất như thế nào, tất cả đều không sánh bằng …Nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời.

Bởi vì đây là nghiền ép trên cấp độ sinh mệnh, là sinh tử phù treo ở đỉnh đầu của toàn bộ vạn tộc trên đại lục Vọng Cổ.

Mà cấp độ sinh mệnh quyết định hết thảy.

Giờ phút này theo hộp gỗ bị mở ra, theo đạo ánh sáng vô hình vô sắc phóng xuất ra, bầu trời đại biến và mây mù kịch liệt cuộn trào, tựa như hóa thành sóng thần ập tới.

Mặt đất càng lâm vào mơ hồ trước đó chưa từng có, hết thảy tầm nhìn đều không còn rõ ràng.

Trong mơ hồ tựa như có tiếng lẩm bẩm vang vọng bên trong thiên địa, khiến cho thân thể mọi người cảm thấy bất ổn, thần hồn rung chuyển, bát phương xoay tròn, đau khổ phát cuồng, gào thét dữ tợn.

Cũng không biết tiếng lẩm bẩm mơ hồ này là của thế gian, hay là bởi vì ánh sáng vặn vẹo mà ra, trong một cái nháy mắt, toàn bộ phạm vi của Liên Minh Bát Tông đều trở nên vô cùng mơ hồ, vô cùng vặn vẹo.

Trong mơ hồ và vặn vẹo, vạn vật tựa hồ cũng đang lay động.

Từng trận dị chất nồng đậm như trong cấm khu lăng không hiện ra.

Từ mặt đất, từ nước sông, từ cát sỏi…

Từ một viêc gạch một viên ngói, từ trong hết thảy đồ ăn, từ trong hết thảy vật phẩm, từ bên trong toàn bộ tồn tại, nhao nhao tràn ra dị chất tạo thành từng đám sương mù, hôn thiên hám địa.

Dưới sương mù dị chất dung nhập, màu sắc của tầng mây trên bầu trời nhanh chóng biến đổi, trong một cái chớp mắt liền biến thành mây đen khiến người ta áp lực.

Từng tia chớp ửng đỏ ầm đảo qua, từng giọt nước mưa màu đỏ từ trên trời giáng xuống.

Thời khắc này, Liên Minh Bát Tông giống như bị Thần Linh trên cao bỗng mở mắt nhìn tới vậy!

Sự khủng bố không cách nào tưởng tượng, không cách nào đối kháng, phủ xuống.

Tòa hùng thành của Liên Minh Bát Tông cũng giống như tòa tiểu thành năm đó ở Nam Hoàng Châu vậy, trầm mặc bên trong mây máu.

Sức mạnh đến từ Thần Linh giống như là tiết trời biến đổi, ảnh hưởng tới toàn bộ quỹ tích sinh mệnh của vạn vật chúng sinh, khiến cho bọn họ không cách nào điều khiển, chỉ có thể bị động tiếp nhận và chịu đựng.

Toàn bộ Liên Minh Bát Tông ...đang nhanh chóng hóa thành cấm khu!

Trong một cái chớp mắt, toàn bộ Nghênh Hoàng Châu đều trở nên hoảng sợ, toàn bộ tông môn và thế lực khắp nơi, hễ là người có thể cảm thụ được ba động này, tâm thần đều sẽ dấy lên sóng lớn ngập trời.

Trong cảnh nội liên minh, người phàm cũng được, lão tổ cũng thế, đều không thể đào thoát, không thể tránh khỏi, tất cả đều cảm thấy tuyệt vọng!

Từng thành trì, từng ngôi nhà trong liên minh lập tức bị ăn mòn, biến thành từng khoảng trống sụp xuống.

Tất cả sinh mạng bị xâm nhập, trên người lập tức điên cuồng dị hóa.

Dù tu vi đến trình độ tương đối, dị hoá trong thân thể đã bị che giấu và phai nhạt, nhưng hôm nay vẫn không cách nào khống chế, rất nhiều dị hóa lập tức tràn ngập trên thân.

Phàm tục lại càng là như vậy.

Tu sĩ không thể tránh khỏi vận mệnh.

Thiên địa cũng ở trong đó, cùng chung số phận!

Hết thảy …toàn bộ ở trong một cái chớp mắt, đều bị vận mệnh chi phối.

Mắt thường cũng có thể nhìn thấy toàn bộ chủ thành biến thành một mảnh đen nhánh, cũng trong một cái nháy mắt, âm thanh kêu rên thảm thiết lập tức vang lên từ bát phương.

Cực kỳ thê lương, vô cùng bi thảm, đồng thời cũng làm cho toàn bộ nghe người theo bản năng sởn hết cả gai ốc, ánh sáng trong mắt và thần hồn trong cơ thể cũng đều trở nên ảm đạm.

Đều đang tiêu tán…

Thậm chí có một chút đệ tử mà dị chất trong cơ thể vốn có chút nồng đậm, đã được áp chế tạm thời, nhưng vào thời khắc này, thân hình của bọn họ lập tức tan vỡ hóa thành máu thịt, còn có người trực tiếp chết bất đắc kỳ tử, trở thành thi thể màu tím đen.

Mà dị hóa cũng lập tức xuất hiện.

Có thể nhìn thấy từng tu sĩ đang dị hóa biến thành hung thú, phát ra tiếng gào thê lương không giống tiếng người, đột ngột biến đổi khiến làn da toàn thân vỡ vụn, máu thịt mơ hồ, đồng thời từ bên trong hư vô cũng đang đản sinh ra những con quỷ dị.

Trong khoảng thời gian ngắn, cái hộp mở ra là lập tức khiến cho toàn bộ Liên Minh Bát Tông hoàn toàn trở nên đại loạn, dường như trở thành địa ngục nhân gian.

Trên bầu trời, vô luận là Huyết Luyện Tử và Thất gia vừa đến, hay là các lão tổ của Liên Minh Bát Tông, sắc mặt toàn bộ mọi người cũng đều kịch liệt biến hóa.

Trong thần sắc lộ ra cảm giác hoảng sợ và không thể nào tin, một màn này quả thật đã vượt qua khỏi tưởng tượng của bọn họ, triệt để vượt khỏi dự liệu của tất cả mọi người.

Dưới ánh mắt phóng thích ánh sáng, dù những lão tổ ngày bình thường vô cùng cường hãn, nhưng hôm nay từng người đều bốc lên vô tận dị chất, máu tươi nhao nhao tràn ra.

Bọn họ muốn ra tay, nhưng dưới ánh mắt của Thần Linh thì thân thể của bọn họ bị hạn chế hoàn toàn, dị chất trong cơ thể điên cuồng bộc phát khiến cho bọn họ nhất định phải toàn lực áp chế, căn bản là không cách nào mất tập trung.

Chỉ có Minh chủ liên minh mới có thể miễn cưỡng vùng vẫy, nhưng gương mặt của gã cũng mãnh liệt run rẩy, chân thân hiển lộ ở giữa thiên địa, toàn thân tràn ngập hắc khí và dị chất, hô hấp dồn dập nhìn chằm chằm mặt đất phía dưới.

Tận sâu trong mắt còn có một tia hoảng sợ thật nhiều năm đã không xuất hiện qua trên người, gầm nhẹ một tiếng.

"Ánh mắt Thần Linh, ngươi… . . Rốt cuộc là ai!!"

Trong khi tám tông hoảng sợ, thiên địa biến sắc, mây máu tung bay, từng giọt nước mưa màu đỏ cũng rơi vào trên trên mặt nạ của thanh niên mặc áo đen kia, từng giọt một hạ xuống, chảy xuôi trên mặt nạ rồi lại rơi xuống mặt đất.

Trong mắt của gã mang theo một chút hồi ức, mang theo một chút cảm khái, mặc kệ mưa máu phất phơ, cất bước đi thẳng về phía trước.

Nếu cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy mặc dù bốn phía tràn ngập mưa máu và dị chất kinh người, nhưng xiên kẹo hồ lô trong tay gã lại không bị xâm nhập chút nào, cũng không bị ô nhiễm nửa điểm.

Nó được gã bảo vệ vô cùng tốt.

Theo gã đi về phía trước, trong mắt của tên Dạ Cưu sau lưng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, ẩn chứa sùng kính cực hạn, nhìn qua thân ảnh thanh niên phía trước như nhìn Thần Linh, một tay cung kính cầm cái hộp, một tay cầm đầu người, nối gót đi theo phía sau.

Hai người đi về phía trước, bước trong loạn thế, trong khi đi lên bầu trời thì thanh niên phía trước bỗng thu hồi ánh mắt nhìn bầu trời, chú ý vào trên người những lão tổ của Liên Minh Bát Tông.

Đảo qua từng người, cuối cùng nhìn về phía Huyết Luyện Tử và Thất gia đang vùng vẫy.

“Người của các ngươi giết Bạch Lệ, hợp lý.”

“Ta tới lấy thủ cấp của kẻ đã giết người, thuận tiện xem một màn biểu diễn, cũng hợp lý.”

Đây là câu nói đầu tiên của gã với người của Liên Minh Bát Tông từ khi tới đây.

Sau khi nói xong, gã mang theo Dạ Cưu bước trên bầu trời, đi về phía xa xa.

Gã phất tay, thân thể phụ tử Thánh Quân Tử chấn động, trong mắt lộ ra sợ hãi và cung kính, bay tới gần phía thanh niên, lặng lẽ đi theo sau lưng.

Chương 700: Gặp nhau dưới ánh trăng (2)

Tất cả đều vô cùng tự nhiên, người Liên Minh Bát Tông chỉ có thể trơ mắt nhìn, không cách nào cản trở, mà từ đầu đến cuối vị thanh niên đều rất thong dong, rất bình tĩnh, giống như lúc gã hành tẩu ở trên đầu đường vậy, nơi gã muốn đến, không ai có thể cản trở, gã muốn đi, không người có thể ngăn.

Cho đến khi đi tới phía chân trời, giọng nói của thanh niên pha kèm tiếng cười khẽ, truyền vào Liên Minh Bát Tông, vang vọng tới bên người vị Minh chủ đang nhìn chằm chằm gã.

“Ngươi gọi đó là Thần Linh, ta, gọi là Thần Minh.”

Thanh niên rời khỏi, mang theo phụ tử Thánh Quân Tử, cũng mang đi ánh mắt Thần Linh.

Không có ánh mắt chiếu tới, dị chất trong Liên Minh Bát Tông đã không còn căn nguyên, nên quá trình chuyển hóa thành cấm khu cũng bị cắt đứt.

Đối với Liên Minh Bát Tông mà nói thì đây đã là kết cục tốt nhất, một khi liên minh trở thành cấm khu, hết thảy đều sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng nếu vẫn không bị chuyển hóa triệt để, vậy thì vẫn có thể đảo ngược, vẫn còn hy vọng khôi phục lại.

Giờ phút này mây máu trên bầu trời tiêu tán, toàn bộ lão tổ tạm thời trầm mặc, sau đó bọn họ đều mang theo ánh mắt phức tạp, im lặng tản ra.

Bây giờ không phải thời điểm thảo luận việc này, bọn họ rất rõ ràng, trước mắt việc quan trọng nhất là vãn hồi tổn thất.

Thế nên tất cả không chần chờ chút nào, từng người bay nhanh về tông môn của riêng mình, bắt đầu xử lý dị chất trong toàn bộ thành trì và nghĩ cách chữa trị.

Lần này Liên Minh Bát Tông tổn thất cực lớn, mà lớn nhất… là Thất Huyết Đồng.

Đồng thời, cái tên Chúc Chiếu cũng bởi vì chuyện này mà hoàn toàn quật khởi ở trong toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, được thế lực lớn các phương một mực nhớ kỹ, cũng khiến bọn họ kiêng kị mãnh liệt.

Có thể tưởng tượng, việc trong Nghênh Hoàng Châu sẽ rất nhanh truyền ra khắp các châu, ảnh hưởng đến toàn bộ quận, thậm chí khuếch tán tới cả bên trong đại vực, bởi vì… . . ánh sáng trong cái hộp kia quả thực quá mức rợn người.

Tất cả mọi người, toàn bộ vạn tộc, hết thảy thế lực, đều phải lần nữa nhận thức lại Chúc Chiếu!

Lại phân tích những lời đồn trước kia của Chúc Chiếu, ví dụ như bọn họ có thể khiến cho người gia nhập nắm giữ lực lượng của Thần Linh…

Mà hai chữ Chúc Chiếu, cũng được các phương phân tích thật sâu.

Bó đuốc '火把' không đốt thường gọi là tiều '憔', đặt trên mặt đất là liêu '燎', mà dùng để giữ lửa gọi là Chúc '烛'!

Một chữ Chúc đã có ý nghĩa của lửa, cũng ẩn chứa ý nghĩa nắm giữ khống chế trong tay, phối hợp theo chữ Chiếu '照', liền cảm thấy giống như có thể tự nhiên thao túng chiếu rọi ra ánh sáng, cho nên…Mới gọi là Chúc Chiếu '烛照'!

Mà khi thanh niên đại biểu Chúc Chiếu mang theo Dạ Cưu và phụ tử Thánh Quân Tử rời đi, lúc Liên Minh Bát Tông bề bộn trăm việc, tích cực vãn hồi tổn thất, trên một khu đồng hoang cách Liên Minh Bát Tông một khoảng không quá xa, Hứa Thanh đang bay nhanh.

Hắn không biết bây giờ trong liên minh đã xảy ra chuyện gì, ký ức cuối cùng của hắn đối với liên minh dừng lại ở một khắc khi Tử Thiên Vô Cực Quan trên đầu tan vỡ, ba lượt thế mạng của tiểu quỷ cũng toàn bộ vỡ nát và bản thân truyền tống đi.

Sau khi được Vô Tự Truyền Tống Phù đưa đến cánh đồng hoang vu bên ngoài, chớp mắt khi xuất hiện thì sắc mặt Hứa Thanh trắng bệch, tâm thần dấy lên từng gợn sóng kịch liệt, hắn nhớ lại khoảnh khắc vừa xong, rất rõ ràng trong một cái chớp mắt kia, hắn đã tiếp cận rất gần với tử vong.

Hắn không nhìn thấy địch nhân, nhưng hắn biết rõ nhất định có một người tu vi vô cùng kinh khủng ra tay với hắn.

Trong khi tim vẫn còn đang đập nhanh, hắn rất lo lắng đối với tình trạng của Thất Huyết Đồng, nhưng hắn hiểu được, nếu như thật sự gặp phải lực lượng không thể chống cự, vậy thì hắn cũng không tham dự được, với tu vi bây giờ của hắn thì không có ý nghĩa.

Cho nên hắn cũng không vội vã liều lĩnh chạy về, mà ẩn nấp chấn động tu vi của bản thân, sau đó cải biến bộ dáng rồi bí mật bay nhanh về phía liên minh.

Vừa đi về phía trước hắn vừa suy nghĩ nguyên nhân của chuyện này, đồng thời cũng chẳng biết tại sao ngọc giản truyền âm của hắn đã mất đi hiệu dụng.

Việc này khiến cho đáy lòng Hứa Thanh càng thêm bất an, cho đến khi mấy ngày trôi qua, khi còn cách liên minh ước chừng bảy ngày lộ trình, trong đêm tối trong một mảnh rừng rậm, Hứa Thanh vừa muốn tăng tốc nhảy lên, nhưng trong một cái nháy mắt này, thân thể của hắn đột nhiên đình trệ.

Dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy một đoàn người.

Đoàn người đang đi tới phía trước, dẫn đầu là một người mặt hắc bào và trên mặt đeo mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh, bước chân của gã rất nhẹ nhàng, trên người lộ ra một cỗ phong thái ưu nhã, trong lúc đi về phía trước còn cầm một xiên kẹo hồ lô không nhiễm chút bụi bặm nào trong tay.

Trong đêm tối, xiên kẹo kẹo hồ lô màu đỏ cực kỳ làm cho người khác chú ý.

Phía sau của gã là ba người, hai người trong đó chính là phụ tử Thánh Quân Tử.

Nhưng ánh mắt Hứa Thanh lại không tự chủ được, mà chú ý vào trên người kẻ mặt hắc bào đi sau cùng.

Nhìn thẳng vào trên cánh tay phải của kẻ đó, gã đang túm tóc của một cái đầu người.

Đầu người lắc lư theo nhịp chân gã bước, trong khi thân thể Hứa Thanh run nhè nhẹ, cái đầu lâu dần dần quay qua.

Hứa Thanh nhìn thấy mặt của cái đầu người đó, cùng với đôi mắt cũng không nhắm lại của người đó.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, ngẩn người…

Trong tích tắc hết thảy âm thanh ở bốn phía hình như đều đã biến mất, tất cả tồn tại xung quanh cũng trở nên mơ hồ, toàn bộ thế giới dường như cũng chỉ còn lại có gương mặt quen thuộc này.

Hứa Thanh đột nhiên cảm giác được cơn lạnh lẽo…

Như mùa đông ở trong xóm nghèo lúc hắn còn nhỏ, khi hắn nhìn thấy đồng bạn bên cạnh bị chết cóng, sau đó hắn liền cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lẽo băng hàn sâu đến tận linh hồn kia.

Dần dần liền khiến thân thể run rẩy…

Trong lúc hắn cảm thấy lạnh lẽo và run rẩy, hắn nhớ tới một câu mà Lôi đội đã từng nói qua.

Vô luận đêm tối kéo dài như thế nào, ban ngày, chung quy sẽ đến.

Nhưng đêm tối và băng hàn hôm nay, hình như đặc biệt kéo dài…

…

Chương 701: Tiểu đệ, đã lâu không gặp (1)

Gió lạnh từ phương bắc thổi tới, mang theo lạnh lùng bao trùm chúng sinh, mang theo băng giá phủ kín thiên địa.

Ngay trong thời khắc này, mùa đông đã đến.

Đây là một mùa đông rét lạnh, sau khi mùa đông qua đi, có lẽ Nghênh Hoàng Châu sẽ lại xuất hiện vô số hài cốt phàm tục bị đông cứng chết.

Sinh mệnh yếu ớt giống như không đáng tiền vậy, không có ý nghĩa gì cả.

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, chúng sinh dưới cái thiên địa này sẽ từ từ khô héo, mai táng dưới Thần Linh, biến thành bụi bặm.

Mà có lẽ những hạt bụi này chỉ tồn tại trong trí nhớ của gió, theo gió đi xa rồi lặng lẽ rơi xuống.

Giống như gió lạnh được thổi tới trong thời khắc này, bên trong còn mang theo cả khí tức tử vong, phiêu tán tới biên giới của rừng cây cách Liên Minh Bát Tông bảy ngày lộ trình.

Những chiếc lá vàng trên cây cuốn lên lại hạ xuống trong gió, cuối cùng giống như khô héo rồi tự tìm tới phần mộ của mình, hòa làm một cùng với bùn đất bên dưới, khiến cho bùn đất càng ngày càng cứng rắn.

Nhất là lúc đêm tối, cảm giác lạnh lẽo này càng đậm đặc hơn mấy phần.

Cây lắc lư trong gió, bởi vì chúng nó cảm nhận được tiết trời biến đổi.

Người run rẩy dưới cây, bởi vì hắn nhìn thấy được gương mặt của cái đầu lâu dưới ánh trăng.

Lục gia.

Đầu lâu của Lục gia đã không còn máu nhỏ xuống nữa, vết máu dính vào bên trên sợi râu cũng không còn là màu đỏ tươi mà đã biến thành màu sắc tím đen.

Nhưng từ đầu tới cuối, đôi mắt của lão vẫn thủy chung mở to, con ngươi đã ảm đạm không còn sinh cơ, nhưng gió cũng không cách nào thổi tan thần sắc mờ mịt và thoải mái giao hòa bên trong trước khi tử vong, chỉ có thể khiến cho những sợi râu hơi lắc lư.

Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn cũng không có thân cận với Lục gia nhiều, chỉ có lần xử lý Bạch Lệ là có xuất hiện cùng nhau, nhưng từ sau chuyện đó Lục gia cũng đã quan tâm hắn không ít.

Vô luận là tặng hắn bảo vật che chở trong lần gặp Bạch Lệ, hay là bảo hộ hắn lúc tiêu diệt toàn bộ tổ chức Dạ Cưu, tất cả đều khiến cho Hứa Thanh tránh được rất nhiều phiền phức và nguy cơ.

Mà cái bảo vật kia, cũng là một thứ trọng yếu trong trận chiến đầu tiên giữa hắn cùng Thánh Quân Tử trong Hoàng Cấm, có thể nói nếu như không có lực lượng Nguyên Anh che chở mà Lục gia cho, vậy thì trận chiến hôm ấy cùng Thánh Quân Tử sẽ càng thêm khó khăn.

Còn lần bảo hộ lúc tiêu diệt Dạ Cưu, Lục gia đã đứng ra hỗ trợ toàn lực khiến cho Hứa Thanh hành động càng thuận lợi hơn, đồng thời cũng chấn nhiếp những người có lợi ích liên quan với tổ chức Dạ Cưu trong tông môn, giúp cho Hứa Thanh càng an toàn hơn.

Sự bảo bộ của Lục gia không giống như của Thất gia.

Thất gia là oanh oanh liệt liệt, trước mặt toàn thiên hạ thu hắn làm đồ đệ, từ đó tạo thành uy hiếp với mọi người, giống như một cây trường thương đâm thẳng lên trời cao.

Mà lục gia thì khác, tính cách và những gì đã trải qua trong quá khứ đã khiến cho sự bảo hộ của Lục gia có khuynh hướng im hơi lặng tiếng, giống như một mặt thuẫn chắn gió vô hình, cho Hứa Thanh chỗ trống phía sau để lui lại.

Ở trong một thế giới tàn khốc, trong một cái thiên địa lạnh lùng này, phần quan tâm lặng thầm như thế khiến Hứa Thanh rất coi trọng.

Tính hắn vốn trọng tình trọng nghĩa, luôn sát phạt quyết đoán đối với địch nhân, thậm chí nhiều khi còn vô cùng tàn khốc, sâu trong đáy lòng cũng dựng lên một bức tường thật cao, tràn đầy cảnh giác và đề phòng đối với ngoại giới.

Hắn đã chuẩn bị võ trang đầy đủ cho mình, phong tỏa hết thảy chỉ để bảo vệ cho mình không bị tổn thương.

Tính cách này là do những biến hóa mà Hứa Thanh trải qua từ nhỏ, nhưng… . . Phía dưới tất cả, ở bên trong bức tường cao, ở sâu dưới lớp băng sơn, còn cất giấu một tia ôn hòa mà cực ít có người có thể cảm nhận được.

Đối với địch nhân, Hứa Thanh tâm ngoan thủ loạt, không chết không thôi.

Đối với ân nhân, Hứa Thanh cả đời không quên, thời khắc ghi sâu ở trong lòng.

Đây, chính là tính cách của Hứa Thanh.

Trong đêm đông rét lạnh, người quan tâm tới hắn, cho hắn ấm áp, cấp hắn lò sưởi, cả đời này hắn cũng không gặp nhiều lắm, nhưng mỗi người hắn đều rất trân quý.

Nhưng, Lôi đội rời đi, Bách đại sư rời đi, bây giờ …Lục gia cũng rời đi.

Cho nên giờ phút này, trái tim của hắn đang đau đớn mãnh liệt.

Thân thể của hắn đang run rẩy vì rét lạnh.

Đôi mắt của hắn, chậm rãi xuất hiện tơ máu.

Cuối cùng hóa thành một cỗ khí lực, chậm rãi ngẩng đầu.

Động tác ngẩng đầu này …rất khó khăn.

Bởi vì trong nháy mắt khi đoàn người này xuất hiện, thân hình Hứa Thanh như bị đọng lại, hắn không thể cử động.

Đó là uy áp từ cấp độ sinh mệnh tạo thành!

Nhưng hắn vẫn vùng vẫy để ngẩng đầu lên, bởi vì cho dù là chết, Hứa Thanh cũng không muốn cúi đầu đối mặt.

Hắn nhìn chằm chằm người mặt hắc bào đi ở vị trí đầu tiên trong đoàn người, nhìn mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh trên mặt đối phương, nhìn xiên kẹo hồ lô tương tự màu máu của Lục gia khi còn sống trong tay đối phương.

Bước chân của thanh niên mặc áo đen đeo mặt nạ dừng lại, trong mắt hiện ra một chút hồi ức, bên trong ánh mắt hiện ra vẻ ôn hòa và thân tình nhìn về phía Hứa Thanh.

Ánh mắt ôn hòa này lập tức khiến cho Hứa Thanh sững sờ, trong lòng cũng dấy lên chấn động mãnh liệt.

Vẻ thân tình kia khiến cho trí nhớ của hắn chấn động, rung trời chuyển đất.

Mà vị thanh niên dừng lại, ba người sau lưng cũng đều dừng bước theo.

Dưới lớp mặt nạ, vẻ mặt Dạ Cưu nổi lên một chút kỳ dị, gã nhận ra Hứa Thanh, đây chính là tiểu tử đã tham dự vào cái chết của Bạch Lệ, lúc trước còn tránh được tử kiếp trong tay của gã.

Mà một màn trước mắt, khiến cho gã cảm thấy sự tình xa xa không phải đơn giản như vậy, cho nên gã cũng không nói chuyện.

Về phần phụ thân Thánh Quân Tử, trong mắt của lão cũng lộ ra kỳ mang như có điều suy nghĩ, nhưng lão giỏi về ẩn nhẫn cho nên cũng không hề nói chuyện.

Nhưng Thánh Quân Tử một bên thì khác, nét mặt của gã lập tức trở nên dữ tợn, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, trong ý thức của gã, lần này Hứa Thanh hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Chương 702: Tiểu đệ, đã lâu không gặp (2)

“Đại nhân, ta… . .” Thánh Quân Tử theo bản năng mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo phụ thân gã liền hung hăng trừng mắt nghiêm khắc nhìn qua, giọng nói của Thánh Quân Tử cũng lập tức dừng lại không lên tiếng nữa.

Gã nhìn ra trong mắt phụ thân của mình có một tia căng thẳng, một tia nghi ngờ.

Có lẽ hào quang của Thánh Quân Tử rất sáng, nhưng cuối cùng tâm tính của gã vẫn không bằng phụ thân của mình.

Giờ phút này trong lòng phụ thân của Thánh Quân Tử đã không còn căng thẳng và nghi ngờ mà Thánh Quân Tử vừa nhìn thấy nữa, lúc này cảm thụ chân chính ở sâu trong nội tâm của lão là hoảng sợ, bởi vì lão cảm thấy chuyện này không hề bình thường.

Cả đoạn đường này, vị đại nhân thần bí khó lường thực lực kinh khủng đi phía trước kia, một người có thể phóng thích ra cả ánh mắt của Thần Linh, rõ ràng có thể dịch chuyển rời đi nhanh chóng, nhưng hết lần này tới lần khác lại không nhanh không chậm đi từng bước rời khỏi.

Thậm chí còn giống như đã sớm biết trước phương hướng này, sau đó từng bước đi tới.

Cho đến khi phụ thân Thánh Quân Tử nhìn thấy Hứa Thanh, đáy lòng của lão bỗng nhiên hiện ra một cái suy đoán đáng sợ, sở dĩ vị Chúc Chiếu đại nhân kia chọn đi con đường này, chính là bởi vì muốn gặp Hứa Thanh!

Cái suy đoán này, lập tức khiến cho lão không rét mà run.

Sau đó trong từng cơn gió lạnh ngào thét quét qua, thanh niên áo đen mang theo mặt nạ Thần Linh chú ý thấy ánh mắt của Hứa Thanh nhìn tới đầu người trong tay Dạ Cưu ở sau lưng, gã liền nhẹ giọng mở miệng.

“Ta biết quan hệ giữa ngươi và người này, nhưng người này đã giết Bạch Lệ, ta lấy thủ cấp của lão cũng là hợp lý, sẽ không bởi vì ngươi mà thay đổi.”

Nói xong, thanh niên áo đen bước từng bước một về phía Hứa Thanh, bước chân của gã vẫn không nhanh, trong mắt vẫn ôn hòa như cũ, không hề có chút làm giả nào, tất cả đều là từ tận đáy lòng hiện ra.

Mà Hứa Thanh mặc dù bị ngưng đọng lại, nhưng lúc này thân thể của hắn lại càng thêm run rẩy kịch liệt.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt dưới mặt nạ của người người mặc hắc bào, vẻ mặt hắn không cách nào tin, giọng nói của đối phương vang vọng bên tai, rơi vào chỗ sâu nhất trong ký ức của hắn, không ngừng nhấc lên cảm giác quen thuộc.

Loại cảm giác này khiến cho hô hấp của hắn dần dần trở nên gấp rút, con ngươi co rút lại, thậm chí trong cổ họng cũng phát ra âm thanh ô ô theo bản năng.

Đây không phải là sợ hãi, mà là không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng, sau khi cảm thụ hắn lại càng nhận thấy chuyện này là không thể nào, bởi vì đây chính là một tia kiên cường cuối cùng trong lòng của hắn!

Cho đến khi thanh niên áo đen đi tới trước mặt Hứa Thanh, nhìn Hứa Thanh sắp cao bằng mình thật lâu.

Cuối cùng, trong khi toàn thân Hứa Thanh run rẩy và âm thanh xương cốt ken két truyền đến, thanh niên kia giơ tay lên, đặt vào trên chiếc mặt nạ của mình.

Nhẹ nhàng… Gỡ xuống.

Gương mặt lộ ra thình lình có bảy phần tương tự với khuôn mặt của Hứa Thanh!

Thanh nhã như sương ánh xạ tinh quang, mặc dù gương mặt trắng bệch nhưng hai mắt như thiên địa chi linh, không chứa bất luận chút tạp chất gì, vừa thanh tịnh lại sâu không thấy đáy.

Phía trên hai mắt là cặp mày kiếm xéo, gương mặt anh tuấn, đôi môi gọt mỏng nhấp nhẹ, đường nét sắc sảo rõ ràng, hết thảy khiến cho toàn bộ người thanh niên áo đen này giống như ưng trong đêm tối vậy, lãnh ngạo cô độc.

So sánh cùng Hứa Thanh, hình như gã càng lạnh lùng hơn, càng tà dị hơn.

Mà giờ khắc này bên trong đôi mắt ưng mang theo vẻ nhu hòa hiếm thấy, nhẹ giọng mở miệng.

"Đệ đệ, đã lâu không gặp."

Hứa Thanh giống như bị thiên lôi đánh trúng, trong đầu giống như có mười vạn tia sấm sét nổ tung, âm thanh giống như khai thiên tích địa khiến thần hồn rung chuyển mãnh liệt, thân thể không ngừng run rẩy.

Tất cả mọi thứ trước mắt hắn tựa như tan biến, chỉ còn lại gương mặt vô cùng quen thuộc mà hắn chỉ gặp trong mộng kia, cùng với giọng nói đã từng vang vọng ở nơi sâu nhất trong ký ức, ở phía sau bức tường cao, ở sâu trong băng sơn, trong nơi yếu ớt và quý giá nhất của hắn.

Giống như cảm giác không cách nào tin tưởng khi cảm nhận được sự quen thuộc lúc trước, chỉ bất quá vừa rồi, đáy lòng của hắn còn ẩn chứa một tia cảm xúc cho rằng không thể nào.

Nhưng bây giờ theo chiếc mặt nạ tháo ra, theo một tiếng đệ đệ kia, một vòng kiên trì cuối cùng bên trong tâm thần Hứa Thanh đã bị phá hủy một cách vô tình.

Nơi bị phá hủy là chỗ sâu nhất trong nội tâm của hắn, là nơi mà ngoài người không thể chạm đến, cũng là nơi mà hắn bảo hộ nhất, nhưng giờ khắc này… Nơi này đã sụp đổ.

Tín niệm của hắn là sống sót trong cái loạn thế này, nếu có thể sống được càng tốt hơn một chút vậy thì càng tốt, nếu cuối cùng còn có thể trông thấy mặt của thân nhân, vậy hắn liền hoàn toàn thỏa mãn.

Khi còn bé thì hắn đã vô số lần nghĩ tới một màn gặp mặt lại thân nhân trong một ngày tương lai nào đó, đó là một màn mang theo những gì tốt đẹp, mang theo sự ấm áp.

Đây chính là thứ để hắn kiên trì ở trong trời đông giá rét, trong khi cơ thể lạnh run, trong nỗi sợ bị chết cóng.

Nhưng bây giờ... . Trong miệng Hứa Thanh truyền ra âm thanh ô ô, trên trán nổi lên gân xanh và trong mắt mang theo đắng chát, mang theo mờ mịt, mang theo đau khổ, cũng mang theo một tia ỷ lại đang chậm rãi tiêu tán.

Một cỗ đau đớn không cách nào hình dung truyền đến từ nơi mềm mại nhất của hắn.

Hắn cảm thấy lạnh quá ...quá lạnh, vào thời khắc này ngay cả linh hồn của hắn cũng đều rùng mình, lạnh lẽo từ trong tới ngoài, từ hồn đến thân.

“Đệ đệ, thật ra thứ mà ta hoài niệm nhất, chính là từng màn khi chúng ta còn bé.” Ca ca Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn mặt trăng trong bầu trời đêm, nhẹ giọng thì thào.

Lồng ngực Hứa Thanh lên xuống, dùng sức dịch chuyển ánh mắt khỏi, nhìn về cái đầu lâu trong tay người mặt hắc bào cách đó không xa, bi thương hóa thành nước mắt, theo thời gian dần qua, chảy xuôi từ trong mắt xuống.

Nước mắt này, không biết là khóc cho Lục gia, hay là khóc vì ca ca, hay là khóc vì chính mình.

Giờ phút này gió lạnh lại thổi đến, tuy không thổi hết được nước mắt của hắn, nhưng lại lay động tâm thần của phụ tử Thánh Quân Tử cùng với Dạ Cưu.

Sau khi ba người bọn họ tận mắt nhìn thấy một màn này, dĩ nhiên nội tâm dấy lên sóng lớn trước đó chưa từng có!

Đôi mắt Thánh Quân Tử trợn to, mang theo vẻ hoảng sợ đến cực hạn.

Phụ thân của gã cũng hô hấp dồn dập, suy nghĩ trong đầu như sóng thần cuộn trào.

Về phần Dạ Cưu thì cúi đầu nhìn đầu lâu trong tay một chút, lại nhìn về phía Hứa Thanh đang vùng vẫy cùng điên cuồng và giàn giụa nước mắt, cuối cùng liền chú ý đến trên người chủ nhân của mình, càng lúc càng cuồng nhiệt.

Chương 703: Quá khứ của Hứa Thanh (1)

“Đệ đệ, đừng khóc.”

Thanh niên mặc áo đen nhìn Hứa Thanh khóc, giơ tay lên vuốt vuốt đầu Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Thế nào mà vẫn không khác gì lúc còn bé vậy, vẫn thích khóc nhè.”

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, nhìn lên gương mặt vốn rất quen thuộc trước mắt, nhưng hôm nay hắn lại cảm thấy gương mặt này cực kỳ lạ lẫm.

Người trước mắt là ca ca của hắn, cũng là người đã đứng phía trước bảo vệ hắn vô số lần ở trong trí nhớ của hắn, một người ca ca giống như một ngọn núi, mỗi một lần hắn thút thít nỉ non là ca ca đều vuốt đầu của hắn giống như bây giờ, cũng sẽ nói những lời ôn hòa như lúc này.

Đây chính là hình ảnh tốt đẹp cuối cùng ở trong trí nhớ của Hứa Thanh, cũng là chỗ yếu ớt và quý trọng được giấu sâu nhất dưới bề ngoài kiên cường của hắn, là bức tường giúp hắn chịu đựng qua những cơn rét lạnh.

Giờ phút này bức tường đã sụp xuống.

Thanh niên mặc áo đen nhìn vào đôi mắt của Hứa Thanh, giọng nói nhu hòa.

“Đệ đệ, kiếp trước ta có rất nhiều huynh muội, nhưng lại không hề cảm nhận được ôn hòa của thế gian, nếu có cũng đều là sự lạnh lùng và mưu tính, vô luận là phụ hoàng hay là những huynh đệ tỷ muội kia của ta, tất cả đều là như thế.”

“Cho nên ở kiếp này ta rất hoài niệm, vô luận là phụ mẫu, hay là… Ngươi, người đệ đệ luôn thích khóc nhè của ta.” Thanh niên mặc áo đen nhìn qua Hứa Thanh, mở miệng nhẹ nhàng.

“Nhưng vào một khắc khi ta thức tỉnh trí nhớ ở kiếp trước, nếu ta không lập tức hiến tế một tòa thành nguyên vẹn để hoàn thành nghi thức đối với Thần Minh, ta sẽ không cách nào trọng sinh, sẽ héo rũ mà chết.”

Thanh niên mặc áo đen bình tĩnh mở miệng.

“Ngay lúc đó dưới mây máu trên bầu trời, khi ta nhìn thấy ngươi ngồi thút thít nỉ non trong đống bùn máu và thi hài, nhưng lại không có ai hỗ trợ mà chỉ biết hô hào phụ mẫu và hô hào ca ca, thật ra ta cảm thấy rất vui vẻ vì ngươi đã may mắn sống sót, cũng rất muốn đi đến trước mặt của ngươi, vuốt ve đầu của ngươi và nói cho ngươi biết, đệ đệ, đừng khóc.”

Hứa Thanh nghe tới những lời đó, trong đầu vốn đã tràn ngập sấm sét, giờ phút này lại lần nữa nổ vang như thiên lôi cuồn cuộn, thân thể của hắn run rẩy mãnh liệt, tinh thần của hắn dấy lên từng trận sóng lớn cuồng bạo, trong cổ họng của hắn phát ra âm thanh gầm nhẹ trầm muộn, thế nhưng lại không cách nào hoàn toàn hô ra.

Cuối cùng liền hóa thành máu tươi, tràn ra từ khóe miệng và lỗ mũi của hắn, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Thanh niên mặc áo đen cúi đầu nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt mang theo vẻ thương cảm, đặt kẹo hồ lô trong tay tới một bên.

“Đây là xiên kẹo ta nhìn thấy trên đường, ta nhớ đệ đệ ngươi rất thích ăn cái này, nên mua cho ngươi.”

Nói xong, thanh niên mặc áo đen liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, lại đeo chiếc mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh lên rồi đi thẳng về phía trước.

Phụ tử Thánh Quân Tử cúi đầu lặng lẽ đi theo, đi qua bên người Hứa Thanh.

Người cuối cùng đi qua bên người Hứa Thanh, là Dạ Cưu cầm theo đầu lâu của Lục gia.

Ngay khi đi qua bên người Hứa Thanh, bước chân của Dạ Cưu dừng lại, mở miệng trầm thấp.

“Ta là Dạ Cưu, không ngờ rằng ngươi còn có nguồn gốc thế này cùng chủ nhân.”

Nói xong Dạ Cưu liền đi xa, trên bầu trời sấm sét vang vọng, mây đen giăng đầy, mưa và tuyết giao hòa vào cùng một chỗ, cùng nhau tung bay trên đại địa.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy kịch liệt, hắn muốn vùng vẫy, hắn muốn đuổi theo, muốn mở miệng hỏi một vấn đề, mà ngay khi hắn vùng vẫy cường liệt nhất, thanh niên mặc áo đen đã đi xa xa bỗng nhiên dừng lại, giọng nói dịu dàng truyền đến.

“Đúng rồi đệ đệ, thi thể phụ mẫu được ta an táng ở Triêu Hà Sơn của Phong Hải Quận, nếu ngươi rảnh có thể đi qua thăm bọn họ một chút.”

Những lời này được truyền tới từ rất xa, một khắc rơi vào trong tai Hứa Thanh liền khiến cho một đạo sấm sét động trời cuối cùng trong đầu của hắn nổ tung, cường độ của đạo sấm sét này cực lớn, vượt qua toàn bộ những đạo sấm sét lúc trước, uy thế của nó đủ để diệt sạch hết thảy.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy đến cực hạn, đôi mắt của hắn trở nên đỏ thẫm như biển máu, khí tức của hắn trở nên vô cùng hỗn loạn, bi thương trong nội tâm lớn như bầu trời.

Trong nháy mắt tiếp theo thân hình Hứa Thanh chấn động mạnh một cái, hắn đã có thể di chuyển.

Một âm thanh gào thét thê lương trước đó chưa từng có truyền ra từ trong miệng của Hứa Thanh, hắn vốn không phải là một người thích gào thét, nhưng giờ khắc này cơn bi thương và nỗi thê lương không thể nào điều khiển hay khống chế được, khiến cho miệng của hắn tự động truyền ra âm thanh gào thét.

Hắn mạnh mẽ xoay người, triển khai tốc độ cao nhất đuổi theo phía đoàn người thanh niên mặc áo đen vừa rời đi, hắn biết rõ hành động này của mình là không lý trí, nhưng lúc này hắn không cách nào lý trí được cả.

Gió rét thổi tới, bầu trời ầm ầm nổ vang, nước mưa mang theo bông tuyết rơi xuống, xối vào trên người của hắn, mặc kệ cái rét thấu xương xâm nhập, Hứa Thanh vẫn đuổi theo như trước, hắn đuổi theo cực kỳ lâu nhưng trước mắt thủy chung là một mảnh bao la mờ mịt, không còn cái gì…

Cho đến khi mưa và tuyết càng lúc càng nhiều, trong cơ thể Hứa Thanh bỗng cuộn trào một cái rồi phun ra một ngụm máu tươi, hòa hợp vào một chỗ cùng mưa tuyết rơi xuống trên mặt đất, thân thể Hứa Thanh run lên, lảo đảo quỳ nửa chân xuống đất.

Mưa và tuyết rơi vào trên tóc, trên bờ vai, trên mặt của hắn, không biết là nước mắt hay là nước mưa, chảy xuôi xuống mặt đất phía dưới.

Cuối cùng trong miệng Hứa Thanh truyền ra một tiếng cười thảm, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn qua đêm tối, nhìn qua nửa khuôn mặt Thần Linh như ẩn như hiện trong đêm tối.

Vào giờ phút này, một đoạn quá khứ bị hắn đè xuống tận sâu trong đáy lòng, ở nơi mềm mại nhất trong nội tâm đã tổn thương tan nát như tổ ong của hắn, chậm rãi…Xuất hiện ở trước mắt.

Đó là quá khứ mười ba năm trước.

Ký ức năm đó đã không thể khống chế mà trở nên mơ hồ, đây cũng là quy luật của nhân sinh.

Nhưng Hứa Thanh vẫn luôn nhớ kỹ cái cảm giác có nhà khi còn bé, đó là cảm giác ấm áp khi có phụ mẫu kề bên, đó là sự đầm ấm của một nhà bốn người tràn ngập trong tiếng cười vui hạnh phúc.

Hắn nhớ kỹ hai tay phụ thân có rất nhiều vết chai sạn, nhớ kỹ ánh mắt hiền lành của mẫu thân, hình như còn mơ hồ nhớ rõ mùi vị đồ ăn trong nhà.

Mà tất cả theo cái ngày đó đến …đều đã kết thúc.

Hắn không cách nào quên được cái ngày đó, khi nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt kia đã chiếu vào tòa thành trì mà hắn sinh sống, trong một cái chớp mắt… Thiên địa mơ hồ, vạn vật vặn vẹo, toàn bộ thành trì biến mất, phụ mẫu tan biến, cũng không thấy ca ca nữa.

Tất cả, đều biến mất.

Chỉ còn lại rất nhiều hài cốt và mây máu từ trên bầu trời hạ xuống, chỉ còn lại một người còn sống là hắn, ngồi trong đống bùn máu, trong sự sợ hãi bất lực, khóc thút thít.

Hắn khóc, khóc cho đến khi hôn mê.

Khi hắn tỉnh lại, hắn cho rằng tất cả chỉ là một cơn ác mộng, tỉnh mộng thì phụ mẫu và ca ca sẽ lại xuất hiện, nhưng khi mở mắt ra, hắn thấy bốn phía vẫn không thay đổi, điều này khiến cho hắn biết, ác mộng …có lẽ từ giờ mới bắt đầu.

Chương 704: Quá khứ của Hứa Thanh (2)

Khi đó Hứa Thanh còn là một đứa trẻ 6-7 tuổi, hắn không nhớ rõ là mình làm sao rời khỏi được nơi đó, không nhớ rõ là mình đã làm sao để sinh tồn, không nhớ rõ đã ăn bao nhiêu thức ăn không thể nào ăn, cũng không nhớ rõ là mình đã vùng vẫy trải qua bên bờ sinh tử như thế nào.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã trở thành một đứa trẻ lang thang, trên người đầy những dấu vết dơ bẩn, thấy được vô số mặt tàn ác của con người.

Thời gian dần trôi qua, hắn học được cách giành ăn cùng chó hoang, học được cách nhe răng hung tợn, cũng học được cách ẩn nhẫn và cảnh giác, bắt đầu thích trốn ở những chỗ tối tăm.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã học được cách giết người, cũng giết được một đại hán muốn ăn hắn trong xóm nghèo ở một cái thành nhỏ, sau đó liền cắt đầu người treo ở trên cây, khiến cho mình có một chỗ cắm dùi ở chỗ đó.

Thời gian dần trôi qua, hắn bắt đầu hướng tới cuộc sống trong nội thành, hâm mộ y phục sạch sẽ của người ở, hâm mộ những món ăn thơm mà bọn họ ăn uống hàng ngày, hâm mộ căn nhà ấm áp che mưa tránh rét của bọn họ, và … hắn cũng khát vọng trở thành tu sĩ, để cho mình có thể sống càng tốt hơn nữa.

Thời gian dần trôi qua, sống sót, đã trở thành ý niệm duy nhất trong đầu của hắn.

Hắn vốn không phải như vậy, là thế giới này đã từng bước cải biến hắn.

Cho nên, hắn cực kỳ tôn trọng đối với tri thức.

Vì thế, hắn vô cùng tàn nhẫn đối với địch nhân, có thù tất báo.

Do đó, hắn vô cùng cảm kích với người từng trợ giúp mình, có ơn tất trả.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không sợ hãi khi ở xóm nghèo trong tiểu thành, trong hạo kiếp Thần Linh mở mắt, một mặt là do sinh hoạt của hắn vốn đã như thế, tử vong hắn còn không sợ, thì còn có cái gì để mà sợ hãi nữa chứ.

Một phương diện khác, là… Hắn đã từng trải qua.

Nhưng trong lòng hắn thủy chung có một hy vọng, hắn nghĩ rằng phụ mẫu của mình vẫn không chết, vẫn tin rằng ca ca vẫn còn sống, chỉ là đám người bọn họ không tìm được hắn mà thôi.

Đây là bí mật của hắn, hắn đã không nói cùng bất luận người nào.

Lúc trước, khi đi theo Lôi đội rời khỏi tiểu thành đã thành phế tích, những đội viên tạm thời bên cạnh có nghị luận về những tòa thành trì biến mất trong mấy năm trước, Hứa Thanh nghe vào trong tai, trầm mặc không nói.

Lúc Lôi đội nói cho mọi người trong đoàn biết, những tòa thành trì biến mất đó là do bị người ta hiến tế, Hứa Thanh vẫn trầm mặc không nói như trước.

Lúc trước, khi Thất gia ở trong Hoàng Cấm nói cho hắn biết về bí ẩn của Tử Thanh thượng quốc cùng với vị Thái Tử đã tử vong kia, Hứa Thanh vẫn trầm mặc không nói.

Giống như lúc này, hắn rơi lệ ở trong mưa tuyết, dần dần không còn gào thét, dần dần không còn run rẩy, thời gian dần qua …lại lâm vào trầm mặc.

Hắn đang tu bổ nội tâm của mình, hắn đang hoàn thiện bức tường của mình, hắn đang khiến nơi che chở yếu ớt và mềm mại không muốn bị người đụng chạm của mình, càng lúc càng cao lên, càng lúc càng kiên cố.

Cho đến hồi lâu, hắn lấy ra ngọc giản trong túi da, dưới mưa tuyết, khắc xuống hai chữ ở phía trên.

Ca ca.

Hai chữ này hắn viết rất nghiêm túc, rất dùng sức, dùng lực khắc nét sâu và rõ.

“Một ngày nào đó nếu ta không chết, ta sẽ giết ngươi, Thái Tử của Tử Thanh thượng quốc.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng và nhắm nghiền hai mắt, hồi lâu sau hắn mở mắt rồi khắc xuống thêm phụ tử Thánh Quân Tử, khắc xuống Dạ Cưu.

Hứa Thanh đứng lên trong mưa tuyết, không quay đầu lại, đi về phía xa xa …càng đi càng xa.

Trong gió tuyết rét lạnh, đột nhiên hắn không cảm giác thấy sợ hãi nữa.

Bóng lưng Hứa Thanh mang theo vẻ vắng lặng, mang theo nỗi cơ đơn, mong theo sự hiu quạnh, cũng mang theo khí thế lăng lệ ác liệt giống như một con sói đơn độc, đồng thời cũng mang theo một tia trưởng thành đã được ma luyện.

Hứa Thanh nhớ kỹ lời Lôi đội đã từng nói qua, khi trong lòng một người chôn xuống quá nhiều sự tình, sẽ tự thay đổi mà dần trưởng thành.

Hứa Thanh cảm thấy, giờ phút này mình đã rất thành thục.

Hắn phải về tông môn một chuyến, sau đó chờ mình đầy đủ cường đại thì hắn sẽ ly khai Nghênh Hoàng Châu, đi tìm đến ngọn núi Triêu Hà Sơn.

Đồng thời, người hắn muốn giết không chỉ có những người đã được khắc kia, lúc này sát ý trong lòng của hắn đối với tổ chức Chúc Chiếu đã cao tới mức trước đó chưa từng có.

“Chúc Chiếu.”

Giọng nói của Hứa Thanh khàn khàn, sau khi thấp giọng mở miệng liền lấy ra Pháp Hạm, đạp lên, trong nháy mắt tiếp theo Pháp Hạm liền hóa thành một đạo cầu vồng, bay nhanh bên trong mưa tuyết, phi thẳng về phía Liên Minh Bát Tông.

Trong khoang thuyền của Pháp Hạm, Hứa Thanh yên lặng ngồi đó, lặng lẽ đả tọa.

Mặc kệ thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Cho đến ba ngày sau, Hứa Thanh chậm rãi mở hai mắt ra.

Hắn với vẻ mặt không cảm xúc cúi đầu nhìn túi trữ vật của mình, sau một lúc lâu liền lấy ra một bầu rượu, đặt ở bên miệng uống một ngụm thật lớn, theo cảm giác cay nóng chảy vào yết hầu, Hứa Thanh nhớ tới lần đầu tiên mà mình uống rượu.

Lúc ấy Lôi đội cười nhìn hắn, nói hắn còn nhỏ nên không hiểu tư vị của rượu.

Sau khi tới Thất Huyết Đồng thì Hứa Thanh đã hiểu điều này, mà hôm nay hắn lại cảm thấy rượu này vẫn chưa đủ mạnh.

Sau khi lại uống xuống một ngụm lớn, hắn đứng dậy đi ra khỏi khoang thuyền, đứng trên boong tàu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, cảm thụ cuồng phong quét đến từ bên ngoài, chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn thẳng về phương xa.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh lấy ra một cây sáo, dùng hai tay cầm lấy, đặt ở bên miệng.

Dần dần… Từng tiếng sáo rì rào vang vọng bên trong Pháp Hạm, phiêu tán bay ra bốn phía.

Âm thanh du dương, kể về chuyện xưa.

Khúc này, tên là Ly Thương.

Giờ phút này bên trong Nghênh Hoàng Châu, trong hoang dã có một đoàn người Chúc Chiếu đi về phía trước, một đường không ai nói chuyện.

Người thanh niên mặc áo đen đi ở phía trước lạnh lùng, mọi người phía sau trầm mặc.

Cho đến hồi lâu Dạ Cưu ngẩng đầu nhìn qua chủ nhân ở phía trước, sau khi do dự liền thấp giọng mở miệng.

“Chủ nhân, ngài làm như thế là muốn kích thích Hứa Thanh, để cho hắn phát triển đến bộ dạng ngài muốn sao? Hay là …hắn cũng là người có kiếp trước như ngài?”

Thanh niên mặc áo đen ở phía trước lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta chỉ làm tùy tâm, không có thói quen kích thích người khác.”

“Đệ đệ của ta cũng không hề có kiếp trước, hắn chỉ là hài tử của một nhà bình thường, nhưng ở kiếp này trước khi ta chưa thức tỉnh ký ức kiếp trước, ta đã cảm thụ được tình cảm huynh đệ chân thành, cũng đã trở thành ràng buộc sau khi ta thức tỉnh.”

“Chủ nhân, nếu như lúc ở bên trong Thất Huyết Đồng, ta ra tay… giết hắn, sẽ như thế nào?” Dạ Cưu do dự, sau đó hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Ngươi sẽ chết.” Thanh niên áo đen không quay đầu lại, ngữ khí bình tĩnh.

Dạ Cưu trầm mặc, gã hiểu, chủ nhân của mình căn bản cũng không quan tâm tới sinh tử của Hứa Thanh, nếu không khi gã tự ra tay thì chủ nhân chắc chắn đã ngăn cản.

Bởi vì không thèm để ý, cho nên bất luận kẻ nào cũng có thể giết Hứa Thanh, cho dù có nhìn thấy cũng sẽ không ngăn cản.

Nhưng bởi vì ràng buộc, cho nên người giết Hứa Thanh thì sẽ bị chủ nhân ra tay chém giết.

Tất cả, thật ra đều là hợp lý.

Cuối cùng, trong lòng của chủ nhân vẫn không phải là huynh trưởng kiếp này của Hứa Thanh, từ đầu đến cuối chủ nhân đều là vị Thái Tử kinh tài tuyệt diễm của Tử Thanh thượng quốc, là người khiến ngay cả Thánh địa cũng phải nhiều lần muốn thu đồ đệ, trước khi tử vong đã thỏa thuận với Thần Minh, ban cho mình kiếp thứ hai.

“Chủ nhân, nếu như chém đứt ràng buộc có thể khiến cho đạo tâm của ngài càng viên mãn hơn, vậy thì Dạ Cưu nguyện làm việc này!” Dạ Cưu cúi đầu, trầm giọng mở miệng.

“Ta không tu đạo, không có đạo tâm, thứ ta tu, là Thần.” Ánh mắt của thanh niên áo đen vô cùng bình tĩnh, càng đi …càng xa.

Chương 705: Nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ (1)

Tiếng sáo truyền nhanh trong gió.

Mấy ngày sau, tòa hùng thành Liên Minh Bát Tông dần dần chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu xuống khắp trên Liên Minh Bát Tông bị tàn phá, mặc dù nước sông không còn đen nhánh và đã tràn ra khí tức tiên linh, nhưng tổn thương trên mặt đất không phải dùng thời gian mấy ngày là có thể tiêu tán.

Từ xa nhìn lại, chỗ nào cũng đều có người đang bận rộn sửa chữa khôi phục lại những kiến trúc sụp đổ, giống như những miệng vết thương đang chậm rãi khép lại trên cơ thể người vậy.

Từng đạo tàn khói dị chất lượn lờ bay lên không trung, như là nước mắt của bầu trời.

Tất cả những thứ này hóa thành một bầu không khí bi thương, tràn ngập khắp tòa hùng thành, giống như đang nhắc lại màn hạo kiếp hôm ấy.

Mặc dù dị chất đã ít đi rất nhiều so với lúc ánh mắt Thần Linh tràn ra từ bên trong hộp gỗ, nhưng vẫn đang khuếch tán như trước, cũng may là đợt xâm nhập mạnh mẽ đã bị ngăn cản, nhưng sự đau đớn trong tâm linh vẫn khó có thể tản đi trong thời gian ngắn.

Trường hạo kiếp này không chỉ ảnh hướng đến Thất Huyết Đồng, mà ảnh hưởng tới toàn bộ Liên Minh Bát Tông, mặc dù nhân số tử vong cụ thể cũng không nhiều, nhưng ảnh hưởng do nó mang đến lại cực lớn.

Pháp Hạm của Hứa Thanh từ trên bầu trời hạ xuống.

Hắn nhìn qua tất cả mọi thứ trước mắt, nhìn qua những đôi mắt vô thần của từng người rồi thu hồi ánh mắt.

Cho đến khi về tới sơn môn Thất Huyết Đồng, hắn nhìn thấy những vị điện hạ của đệ lục phong bi thương, nhìn thấy tu sĩ các phong trầm mặc, nhìn thấy thân núi bừa bộn.

Nhìn qua những thứ trước mắt, Hứa Thanh cũng trầm mặc.

Hắn im lặng đi tới, gia nhập vào nhóm người cứu trợ.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy, đảo mắt trôi qua hơn mười ngày.

Trong khoảng thời gian này Hứa Thanh không hề nhìn thấy Huyết Luyện Tử và Thất gia, hắn có nhìn thấy đội trưởng, nhìn thấy Nhị sư tỷ và nhìn thấy Tam sư huynh, bên trên thần sắc của bọn họ đều bao hàm vẻ phức tạp.

Nhất là đội trưởng, y biết quan hệ giữa Hứa Thanh và Lục gia nên lặng lẽ vỗ vỗ bờ vai của hắn, than nhẹ một tiếng.

Hứa Thanh vẫn trầm mặc như trước.

Sau khi trải qua hơn nửa tháng sửa chữa khôi phục, dị chất bên trong Liên Minh Bát Tông đã tiêu tán tám chín thành, những thứ còn lại phải cần năm tháng càng lâu dài hơn mới có thể hoàn toàn hóa giải.

Các tông đều đã trải qua cơn bi thống, cũng không thể không khôi phục tinh thần, mà lúc này Liên Minh Bát Tông cũng đã thống nhất kết luận xử lý sự tình lần này.

Liên Minh Bát Tông gửi thượng tấu lên Chấp Kiếm Đình, mời Chấp Kiếm Đình tăng xếp hạng độ nguy hiểm của Chúc Chiếu lên mức độ cao nhất, hạng một. Lại mời Chấp Kiếm Đình ra tay, gia tăng cường độ truy nã Chúc Chiếu.

Mặt khác Liên Minh Bát Tông cũng phát ra thông cáo với bên ngoài, từ nay về sau Liên Minh Bát Tông sẽ không chết không thôi với Chúc Chiếu.

Cho dù đã chứng kiến ánh mắt kinh khủng bên trong hộp gỗ, nhưng nếu như ngay cả cừu hận cũng không dám biểu đạt ra, vậy thì Liên Minh Bát Tông cũng không cần tới Chúc Chiếu ra tay nữa, bên trong sẽ tự sụp đổ trước.

Đối ngoại thì là như thế, về phần đối nội… Lăng Vân lão tổ bị tước đoạt tư cách trong Nguyên Lão Viện, mặc dù Lăng Vân kiếm tông vẫn là một trong thành viên của Liên Minh Bát Tông, nhưng từ nay tới 100 năm sau, tất cả tài nguyên của Lăng Vân Kiếm tông sẽ bị hạ xuống thấp nhất.

Đây là trừng phạt nghiêm trọng đối với Lăng Vân kiếm tông, tông chủ của Lăng Vân kiếm tông cũng tương tự như vậy, toàn bộ đều bị nghiêm trị, cho đến khi bọn họ đánh chết phụ tử Thánh Quân Tử, mới có thể khôi phục lại như cũ.

Mà uy lực pháp bảo Cấm Kỵ của Lăng Vân Kiếm tông cũng bị hạ thấp xuống một nửa, bởi vì cái cây đại thụ kia đã rơi vào trong tay Thất Huyết Đồng, bị Thất gia và Huyết Luyện Tử trấn áp thành công, hóa thành nửa món pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Tiếp theo chính là toàn bộ 137 tông môn trong Liên Minh Bát Tông, tất cả sẽ vận dụng toàn bộ lực lượng tình báo để bắt đầu tìm kiếm thành viên của Chúc Chiếu, mà thông tin về hộp gỗ kia cũng được toàn bộ Nghênh Hoàng Châu cao độ coi trọng.

Sau khi phân tích, bên trong hộp gỗ kia có lẽ cũng không phải là ánh mắt của nửa khuôn mặt Thần Linh, chỉ là thứ gì tương tự.

Nhưng cụ thể là như thế nào thì không rõ, thời gian quá ngắn và manh mối quá ít, không cách nào phân tích rõ ràng.

Nhưng có thể khẳng định một điều, tuy uy lực của nó rất lớn nhưng vẫn không lớn đến trình độ hoàn toàn không thể đối kháng, mà sự thần bí ẩn giấu phía sau chuyện này mới khiến cho người ta kiêng kị nhất.

Chúc Chiếu đúng là có nắm giữ một bộ phận lực lượng của Thần Linh.

Vào thời điểm này Hứa Thanh lựa chọn rời khỏi Thất Huyết Đồng, hắn muốn đi một chuyến tới tộc địa của Hải Thi tộc, cũng chính là nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Hắn muốn đi vào trong đó, thử mở đạo pháp khiếu thứ 121 của mình.

Trước đây Hứa Thanh không hề quá cố chấp về việc có thể mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, nhưng bây giờ đã khác.

Hắn muốn hoàn thành ý nghĩ trước lúc trở về của mình, vậy thì hắn nhất định phải khiến cho mình trở nên càng mạnh hơn, hắn muốn tu luyện đến mức tận cùng.

Trước khi đi, Hứa Thanh nhìn thấy Thất gia ở trước phần mộ của Lục gia.

Thất gia ngồi ở trước mộ phần, cầm một bầu rượu trong tay.

Trong trí nhớ của Hứa Thanh thì Thất gia vẫn luôn vô cùng thong dong, trong đôi mắt sáng lên nét cơ trí giống như hết thảy đều nắm ở trong tay của mình. Nhưng lúc này, Thất gia ở trong mắt Hứa Thanh đã bất đồng với trước kia.

Tóc của lão rất tán loạn, trong mắt mang theo tơ máu, trên mặt tràn đầy tự trách, trên người tản ra từng trận chấn động hỗn loạn, hình như…Lão đang lựa chọn đột phá.

Nhưng hiển nhiên là đột phá không phải dễ dàng như vậy, sau khi nghe Hứa Thanh nói muốn ra ngoài thì Thất gia quay đầu nhìn qua Hứa Thanh, phất tay một cái, Tử Thiên Vô Cực Quan lại xuất hiện ở trong tay lão, sau khi đưa cho Hứa Thanh, lại lấy ra một khối mặc ngọc.

Khối mặc ngọc này như một khối máu khô héo, tràn ra quỷ dị, hiệu dụng của nó tương tự như tiểu quỷ thế mạng từng cho Hứa Thanh.

“Lão Tứ, vi sư không yêu cầu những thứ xa vời khác, ta chỉ hy vọng ngươi và sư huynh sư tỷ của ngươi có thể bình an, Lục gia của ngươi đi rồi, khiến ta rất đau lòng, ta không muốn có một ngày mà các ngươi cũng rời đi ở trước mặt của ta.”

“Thế sự vô thường, đúng là thế sự quá khó lường, vi sư đã tính toán hết thảy nhưng không cách nào tính đến việc này, tại sao lại như thế.”

Thất gia nói xong liền than nhẹ một tiếng, lại đưa cho Hứa Thanh một khối ngọc giản, đây là tín vật để đi vào nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, cũng đã bao hàm một chút thường thức về pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Chương 706: Nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ (2)

Vành mắt Hứa Thanh hơi đỏ lên, lặng lẽ tiếp nhận, cúi đầu thật sâu sau đó quay đầu nhìn phần mộ Lục gia, trong đầu hiện ra hình đầu người trong tay Dạ Cưu, trái tim của hắn lại trở nên đau nhói.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh trùng trùng điệp điệp cúi đầu về phía phần mộ của Lục gia, sau đó nhìn sư tôn, nhìn qua vẻ tự trách trên mặt sư tôn và hắn nhẹ giọng mở miệng.

“Sư tôn, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho Lục gia.”

Ánh mắt Thất gia trở nên thâm sâu, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, dần dần lộ ra một tia cực kỳ lăng lệ ác liệt.

“Nhất định!”

Trong lúc nói lời này, dì nhỏ của Đinh Tuyết từ đằng xa đi tới, trong thần sắc mang theo vẻ ân cần, Hứa Thanh chắp tay cúi đầu, không quấy rầy hai người mà quay người hóa thành một đạo cầu vồng, bỗng nhiên đi xa, bay thẳng đến phía biển cấm, thẳng đến tộc địa của Hải Thi tộc.

Bởi vì dị chất cho nên trận pháp của liên minh trong khoảng thời gian này không hề ổn định, vì thế Hứa Thanh lựa chọn sử dụng Pháp Hạm của mình để xuất hành.

Trên bầu trời ngoài bờ biển, hắn thấy được một người.

Một thân váy dài màu tím, một bóng hình xinh đẹp vô cùng mỹ lệ, chính là Tử Huyền Thượng Tiên.

Nàng đứng ở nơi đó nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cúi đầu.

“Bái kiến tiền bối.”

Tử Huyền Thượng Tiên không nói chuyện, Hứa Thanh đợi một lát, lần nữa chắp tay sau đó đi vòng qua một bên, cho đến khi hắn đi xa tới 100 trượng, Tử Huyền Thượng Tiên phía sau bỗng nhiên mở miệng nói.

“Việc xảy ra quá đột nhiên, ta không kịp ra tay.”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, quay người về phía Tử Huyền Thượng Tiên, nói khẽ.

“Cám ơn.”

Những lời này, Hứa Thanh không hề gọi tiền bối.

Nói xong hắn quay người nhoáng một cái, hóa thành cầu vồng đi xa.

Nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh, trong thần sắc của Tử Huyền Thượng Tiên lộ ra một tia đau lòng, hồi lâu sau nàng liền than nhẹ một tiếng, trong mắt lập tức tràn ngập hàn mang.

“Chúc Chiếu!”

Thời gian mấy ngày nhoáng một cái liền qua.

Tốc độ của Hứa Thanh cực nhanh, theo Pháp Hạm vượt sóng vượt gió đi trên biển cấm, hắn từ từ nhìn thấy tộc địa của Hải Thi tộc cùng với từng pho tượng khổng lồ sừng sững trên đảo.

Còn có một chiếc cổ kính thanh đồng cực lớn đang trôi nổi ở phía trên những pho tượng khổng lồ.

Theo bản thân tấm gương chậm rãi chuyển động, từng đạo thần niệm kinh khủng khuếch tán ra bát phương, khiến cho tất cả những người tới gần đều bị tấm gương này cảm giác được.

Từ sau khi nơi đây trở thành địa phương đặt pháp bảo Cấm Ky của Thất Huyết Đồng, toàn bộ hòn đảo đều nằm trong sự bao phủ của pháp bảo Cấm Ky, Hải Thi tộc cũng trở thành tộc quần phụ thuộc vào Thất Huyết Đồng, chỉ cần có mảy may động tĩnh liền sẽ lập tức bị phát hiện, căn bản cũng không có cơ hội phản bội.

Thất Huyết Đồng cũng đã an bài một bộ phận đệ tử các phong ở nơi đây, các đệ tử luân phiên điều chuyển, còn có cả những vị Phong chủ thay phiên nhau tới để bảo vệ pháp bảo Cấm Ky, tất cả đều sẽ trú đóng luôn ở nơi này, bây giờ người đang bảo vệ nơi này là Phong chủ của đệ tam phong.

Giờ phút này theo Hứa Thanh tới gần, khí linh ẩn trong tấm gương bỗng nhiên phát ra thần niệm chiếu vào trên người Hứa Thanh, một cảm giác lạnh như băng lập tức tràn ngập toàn thân, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, lấy ra lệnh bài.

Đây là nơi đặt pháp bảo Cấm Ky, không phải là một nơi có thể tùy ý đến, dù hắn là điện hạ của Thất Huyết Đồng cũng không có tư cách tự do tới nơi đây, chỉ có người được Thất gia hoặc là Huyết Luyện Tử tán đồng mới có được quyền hạn này.

Dưới mắt, theo thần niệm quét qua lệnh bài Hứa Thanh xuất ra, sau khi xác nhận phù hợp thì tia lạnh lẽo kia mới chậm rãi tản đi, mặt biển phía trước lập tức cuộn mình, dấy lên thật cao kịch liệt tản ra về hai bên, tạo thành một con đường xuyên biển.

Pháp Hạm của Hứa Thanh bay nhanh trong con đường xuyên biển này, hai bên là bức tường nước biển cao tới mấy chục trượng.

Hắn cảm thụ hết thảy, cũng cảm nhận được chỗ đáng sợ của pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, nhưng hiển nhiên vẫn không bằng được với đạo ánh sáng mà hắn nghe được đệ tử trong tông môn miêu tả.

Hứa Thanh cũng thừa nhận điều này, hắn tiến tới gần bên bờ và thu hồi Pháp Hạm, bước lên địa phương đã từng là lãnh địa của Hải Thi tộc.

Mặt đất màu tím mọc đầy những cây cối kỳ dị, những thứ giống như linh chi vẫn tồn tại như cũ, chỗ nào cũng có, bầu trời bay tới rất nhiều cây bồ công anh phát sáng, liên miên thành đàn, từ xa nhìn qua sẽ thấy vô cùng xinh đẹp.

Từng con sứa cực lớn đang trôi lơ lửng ở trong thiên địa, trong đó có một con bỗng bay nhanh đến phía hắn, sau khi đến liền vung ra một đoạn xúc tu để nghênh đón Hứa Thanh.

Trên thân sứa có vài chục người đệ tử Thất Huyết Đồng, tất cả đều là Trúc Cơ, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh liền nhao nhao chắp tay.

“Phong chủ đệ tam phong đã nhận được pháp chỉ của tông môn, an bài mấy vị hộ pháp chờ sẵn ở nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ, nhưng việc này không vội, chúng ta phụng mệnh tới đây để tiếp đón điện hạ qua đó.”

Bởi vì Thất gia là tông chủ, cho nên thân phận Hứa Thanh từng là điện hạ đệ thất phong thì cũng là điện hạ của Thất Huyết Đồng, mà danh vọng của hắn ở trong liên minh cũng cao, cho nên những đồng môn cung kính với hắn cũng là việc dĩ nhiên.

Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, chắp tay đáp lễ, nhìn theo xúc tu của con sứa rồi bước lên, để nó chở về nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Đây là lần thứ ba Hứa Thanh đi tới nơi đã từng là lãnh địa của Hải Thi tộc này, lần đầu tiên là cùng đội trưởng, cả hai đã làm một việc rất lớn ở nơi này, lần thứ hai là đi ngang qua, còn lần này là đặc biệt tìm tới đây.

Nhìn qua những thứ kỳ dị ở bốn phía, Hứa Thanh bỗng nhiên nghĩ đến vị công chúa kia của Hải Thi tộc, lúc trước hắn đã quên mất chuyện này mà cũng không đến hỏi đội trưởng, lúc này bỗng nhiên nghĩ tới nên Hứa Thanh nhìn về phía nơi Hải Thi tộc sinh sống ở xa xa, bỗng hỏi một câu.

“Bây giờ Hải Thi tộc như thế nào?”

“Điện hạ, Hải Thi tộc đã toàn diện phụ thuộc vào chúng ta, lão tổ và toàn bộ tộc nhân đều bị Thất Huyết Đồng chúng ta gieo hồn ấn, quyền mở ra thuật chuyển đổi cũng đã bị tông ta nắm giữ, bổ sung dòng máu mới cho tộc này, đồng thời cũng nghiêm ngặt in xuống hồn ấn.”

“Về phần những thứ khác thì tông ta không hề quấy nhiễu, trật tự của họ sẽ vẫn như trước, vẫn là Hoàng tộc như cũ và bảo lưu lại quyền tự trị.”

“Nhưng khi bọn họ muốn thay đổi ngôi vị Hoàng Đế thì cần được tông ta đồng ý, Hoàng và lão tổ đời trước đã bị lão tổ Huyết Luyện Tử mang đi, tân Hoàng thống lĩnh toàn tộc đang tại vị bây giờ là do chúng ta nâng đỡ.”

Hứa Thanh không lên tiếng nữa, một đoàn người bọn họ rất nhanh liền tới nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Phía trước là mười bốn pho Tượng Thần Tổ Thi cao vút tới mây, trên người mỗi pho tượng đều tràn ra khí tức kinh thiên động địa, cũng ẩn chứa vẻ tang thương cùng dấu vết của năm tháng.

So sánh với những pho tượng này, sự tồn tại của tu sĩ thật giống con sâu cái kiến vậy, nhất là năm pho tượng trong đó, năm pho tượng này cao như cự phong, dù ngẩng đầu cũng rất khó nhìn thấy điểm cuối cùng.

Dưới mười bốn pho tượng là từng dãy kiến trúc của Thất

Huyết Đồng, rất nhiều đệ tử trú đóng ở ngay nơi này, thời khắc bảo vệ pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Hứa Thanh đi đến khiến cho không ít người chú ý, nhao nhao cúi đầu bái kiến.

“Điện hạ, người muốn nghỉ ngơi trước hay là lập tức đi qua?”

Hứa Thanh nhìn qua cổ kính cực lớn đang trôi lơ lửng ở phía trên pho tượng, thở sâu một hơi, chậm rãi mở miệng.

“Làm phiền các vị, ta muốn lập tức qua đó.”

Chương 707: Chuyển hóa người sống (1)

Hứa Thanh không muốn đợi, mà sau khi nghe được lời của hắn, các đệ tử nơi đây cũng lập tức tuân mệnh dẫn đường, rất nhanh Hứa Thanh liền được dẫn tới chính giữa mười bốn pho tượng tổ thi.

Nơi đây có tầng tầng thủ hộ và khống chế cực kỳ sâm nghiêm, đồng thời cũng có những đợt chấn động rất mạnh đến từ thần niệm của pháp bảo Cấm Kỵ không ngừng quét ngang khắp nơi, khiến cho bất kỳ tình hình không bình thường nào xuất hiện là pháp bảo Cấm Kỵ cũng có thể lập tức phát hiện.

Mặt khác nơi đây còn có rất nhiều trận pháp, càng có vô số pháp khí, tạo thành vô số những đợt phong tỏa khiến cho hư vô cũng bị ngưng kết, sau khi Hứa Thanh cảm giác qua một vòng, tâm thần cũng phải rung động.

Cho đến cuối cùng, ở chính giữa mười bốn pho tượng, cũng là phía dưới cùng của cổ kính thanh đồng, Hứa Thanh nhìn thấy một tòa tế đàn bát giác cực lớn.

Tám góc của cái tế đàn đều có tu sĩ đang ngồi, trong cảm giác của Hứa Thanh, tu vi của bọn họ ít nhất cũng phải là Kim Đan từ hai tòa Thiên Cung trở lên, ngay một khắc khi Hứa Thanh tiến gần, tám người này đồng thời mở mắt ra.

Khi nhìn thấy Hứa Thanh, trong mắt bọn họ đều lộ ra kỳ mang, cũng không quản thân phận hộ pháp của mình, đứng lên khách khí cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Tất cả bọn họ đều không xa lạ gì Hứa Thanh, cho nên cũng đều biết đối phương có thể tùy thời bước vào Kim Đan, mà một khi bước vào sẽ lập tức hình thành hai tòa Thiên Cung, người như vậy thì bọn họ không thể đối đãi giống như đệ tử tầm thường được.

Hứa Thanh cũng khách khí đáp lễ, đi lên tế đàn.

Trên đường đến, hắn đã biết được phương pháp sử dụng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng từ trong ngọc giản mà Thất gia đưa cho, hắn cũng có thể một mình tiến hành phương pháp này, nhưng nếu như muốn pháp bảo Cấm Kỵ hoàn toàn mở ra, vậy thì cần phải có người khác hiệp trợ.

Lúc này Hứa Thanh hít sâu một cái, bước lên tế đàn đi vào đến vị trí chính giữa, sau đó liền khoanh chân ngồi xuống, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn cổ kính to lớn phía trên không trung, sau đó thu hồi ánh mắt, hai tay bấm niệm pháp quyết rồi nhấn một cái về hai bên tế đàn.

Những vị hộ pháp tu vi Kim Đan ở bốn phía hiển nhiên cũng đều rõ nhiệm vụ của mình, riêng phần mình bấm niệm pháp quyết và đồng thời nhấn tới.

Tế đàn lập tức nổ vang, một đạo ánh sáng chói lóa từ chỗ Hứa Thanh ngồi lăng không kích xạ bắn lên, đạo ánh sáng này vô cùng mãnh liệt, khiến cho thân ảnh Hứa Thanh bên trong cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, trong nháy mắt tiếp theo đạo ánh sáng này liền bắn thẳng đến bầu trời.

Ngay sau đó theo tám vị hộ pháp ở tám góc bấm niệm pháp quyết, chỗ vị trí của bọn họ cũng bắt đầu bắn ra những tia sáng, tám đạo ánh sáng đều là màu đỏ, sau khi giao hòa cùng với đạo ánh sáng của Hứa Thanh trên không trung thì màu sắc các tia sáng trộn lẫn lại với nhau, hóa thành một đạo huyết quang trực tiếp chiếu vào trên cổ kính ở trên không trung.

Cổ kính bỗng nhiên chấn động, không còn xoay tròn nữa mà chậm rãi dựng thẳng lên, dần dần chuyển thành nằm ngang, chiếu mặt kính thẳng vào Hứa Thanh bên dưới.

Sau khi đạo huyết quang tràn vào, trong nháy mắt tiếp theo liền có ánh sáng chiết xạ ra từ mặt kính, bỗng nhiên hạ xuống trùng lặp cùng đạo ánh sáng ở dưới đại địa, lại bao phủ trên người Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, hắn cảm nhận được một cỗ uy lực động trời, đồng thời vào thời khắc này thân thể của hắn hình như cũng đã trở nên trong suốt, 120 đạo pháp khiếu trên người lập tức hóa thành từng đạo quang điểm, vô cùng rõ ràng.

Như thế này sẽ khiến hắn có thể dễ dàng đi tìm đạo pháp khiếu thứ một 121 hơn, thế là hắn lập tức tập trung thần niệm, nhanh chóng tìm kiếm trong người.

Nhưng quá trình này cũng không hề thuận lợi, ngay sau thời gian hơn hai mươi hơi thở, tia sáng chiếu xuống trở nên ảm đạm rồi dần dần tiêu tán, Hứa Thanh nhắm mắt khoanh chân ngồi ở chỗ kia, một lát sau liền mở ra, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Hắn vẫn chưa tìm được.

“Làm phiền chư vị hộ pháp, lại tới một lần.” Hứa Thanh khách khí mở miệng.

Tám người ở bốn phía mỉm cười gật đầu, lần nữa bấm niệm pháp quyết, rất nhanh lại một chùm ánh sáng hình thành, cổ kính bên trên cũng chiết xạ ánh sáng ngược lại, cảm giác quen thuộc lại ập đến, Hứa Thanh lập tức bắt đầu tìm kiếm vị trí đạo pháp khiếu 121.

Nhưng vẫn như lần trước, vẫn là thất bại.

Hứa Thanh nhíu mày, theo tia sáng tiêu tán hắn nghĩ tới lời sư tôn nói, từ trước tới giờ những người mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, phần lớn đều tìm được vị trí của pháp khiếu vào trong thời khắc sinh tử.

“Quả nhiên, vẫn thiếu thời khắc sinh tử.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, trong đầu hiện ra kế hoạch đã từng nghĩ tới.

Kế hoạch này có chút điên cuồng, cũng tồn tại nguy cơ sinh tử, nhưng lúc này Hứa Thanh không hề chần chừ nữa, hắn đứng lên cúi đầu về phía bầu trời.

“Tam gia, đệ tử Hứa Thanh, thân thỉnh sử dụng… . . Chuyển đổi sinh tử của Hải Thi tộc!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, tám người hộ pháp ở bốn phía lập tức nhao nhao biến đổi thần sắc.

Bí pháp chuyển đổi của Hải Thi tộc, có thể khiến cho người chết phục sinh, nhưng người phục sinh và người trước đó sẽ không còn cùng là một chủng tộc nữa, ngay cả ký ức cũng sẽ trở nên mơ hồ và biến thành một người vô cùng hung tàn, tu vi khởi điểm cũng sẽ không bằng với khi còn sống, cần có ý chí cực kỳ cường đại cùng với chăm chỉ không ngừng tu hành, mới có thể đạt thành một điểm cân bằng.

Loại chuyển đổi này cũng chỉ là một loại phương pháp thông thường, còn có một loại chuyển đổi càng thêm nghịch thiên, đó là một loại thủ đoạn chỉ sử dụng với người có tương lai trở thành Hoàng tộc, hoặc là phải có kỳ vọng thật lớn.

Đó chính là. . . . . Chuyển đổi người sống!

Phương pháp này cực kỳ thống khổ, đồng thời cũng sẽ giữ lại hoàn mỹ ký ức, tu vi tổn thất cũng sẽ nhỏ hơn, nhưng cần một phương diện đó là tự nguyện, còn một phương diện khác đó là khả năng thất bại cũng cực cao.

Lợi và hại mỗi bên một nửa, không phải tất cả Hoàng tương lai hoặc những người được kỳ vọng thật lớn đều lựa chọn phương pháp này.

Hứa Thanh hiểu rất rõ Hải Thi tộc, bởi vì Thất Huyết Đồng và Hải Thi tộc là kẻ thù truyền kiếp, tự nhiên sẽ điều tra rành mạch về đối thủ của mình, cho nên hồ sơ trong tông môn đã ghi chép vô cùng rõ ràng.

Đây cũng chính là kế hoạch hiện ra trong đầu Hứa Thanh lúc đó.

Hắn muốn tự tạo ra một loại nguy cơ sinh tử trái ngược có thể khống chế, thế là hắn liền nghĩ tới biện pháp để mình bị chuyển hóa, một khắc sắp hoàn thành chuyển hóa thành Hải Thi tộc, hắn sẽ nghĩ biện pháp ngưng kết trạng thái của mình lại, làm cho mình lâm vào trạng thái thời khắc sinh tử, như thế liền có thể mượn pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, lần nữa tìm kiếm đạo pháp khiếu cuối cùng của bản thân.

Chỗ nguy hiểm của việc này là, một khi thất bại, vậy thì hắn sẽ chân chính chuyển hóa thành Hải Thi tộc, thậm chí có tỷ lệ tử vong.

Chương 708: Chuyển hóa người sống (2)

“Hứa Thanh, ngươi đã suy nghĩ kỹ càng chưa?” Trên bầu trời truyền tới một giọng nói bình tĩnh, chính là vị Phong chủ đệ tam phong nhìn như thư sinh của Thất Huyết Đồng.

Thân ảnh của Phong chủ đệ tam phong hiện ra bên trên bầu trời, cúi đầu, biểu cảm ngưng trọng nhìn Hứa Thanh.

“Đệ tử đã suy nghĩ kỹ càng.” Hứa Thanh cúi đầu, trầm giọng nói.

Phong chủ đệ tam phong trầm mặc, nhìn qua Hứa Thanh và sau một lúc lâu liền than nhẹ một tiếng, y nhìn ra bi thương đã được che giấu trên người Hứa Thanh, cũng biết rõ quan hệ giữa Hứa Thanh và Lục gia, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Ta không thể lập tức đồng ý với ngươi, ta cần phải hỏi sư tôn của ngươi một chút.” Nói xong Phong chủ đệ tam phong lấy ra một khối ngọc giản màu tím, truyền tất cả tình huống nơi đây vào trong, báo cho Thất gia trong liên minh biết.

Rất nhanh, giọng nói khàn khàn của Thất gia truyền ra từ bên trong khối ngọc giản màu tím.

“Hứa Thanh, ngươi xác định?”

“Đệ tử xác định!” Hứa Thanh nói như chém đinh chặt sắt.

“Lão Tam, giúp tên đệ tử này của ta một tay.” Ngọc giản màu tím trầm mặc, hồi lâu sau liền truyền đến tiếng than nhẹ của Thất gia.

“Tôn theo pháp chỉ của tông chủ.” Phong chủ đệ tam phong cung kính mở miệng, sau đó thu hồi ngọc giản rồi liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu.

“Ngươi cần ta làm như thế nào?”

“Mời Phong chủ che đậy bốn phía, hội tụ lực lượng chuyển hóa của Hải Thi tộc vào thân của ta.” Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, trầm thấp mở miệng.

Phong chủ đệ tam phong gật đầu, rất nhanh tám hộ pháp trên tế đàn đều tự mình thối lui, bốn phía trở thành một mảnh trống trải, một luồng ánh sáng trận pháp hiện ra bao phủ bốn phía, phong tỏa nơi đây, Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên tế đàn, lấy ra một khối mộc màu đen đặt ở trước mặt, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Trong nháy mắt Tiếp theo, theo Phong chủ đệ tam phong phất tay, lập tức có bảy thân ảnh phủ xuống từ trên bầu trời, bảy thân ảnh này vừa ra thì có thể thấy rõ trên thân đều tràn ra từng đám dị chất nồng đậm, bọn họ chính là tu sĩ Hải Thi tộc.

Mà trình độ tu vi của từng người đều ở cảnh giới Nguyên Anh, nhưng sau khi hiện thân thậm chí còn cúi đầu với Phong chủ đệ tam phong.

“Chuyển hóa lực lượng của một tòa Tượng Thần Tổ Thi phủ xuống tế đàn, trợ giúp người bên trong chuyển đổi thành Hải Thi tộc.” Phong chủ đệ tam phong nhàn nhạt mở miệng, muốn chuyển đổi thành Hải Thi tộc thì cần có lực lượng đặc thù của Hải Thi tộc, đây là thiên phú nên ngoại tộc không làm được.

Bảy tu sĩ Hải Thi tộc vừa nghe xong liền sững sờ, sau đó nhao nhao cúi đầu nhìn tế đàn bên dưới, nhưng cũng không dám hỏi nhiều mà lập tức bấm niệm pháp quyết, dưới ánh mắt chăm chú của Phong chủ đệ tam phong, trong thời gian ngắn, một pho tượng trong mười bốn pho Tượng Thần Tổ Thi truyền ra âm thanh vù vù.

Đó là pho Tượng Thần Tổ Thi thứ bảy, cũng là một trong mấy pho tượng lớn nhất, giờ phút này trong khi pho tượng chấn động, bên trong pho tượng bỗng có một tia sáng màu lam dần dần khuếch tán ra.

Đầu tiên là từ hai chân pho tượng, tiếp theo là thân hình và sau đó là hai tay, cuối cùng là phần đầu cho đến khi toàn thân đều hóa thành màu lam, một tia sáng giống như màu của biển cả từ bên trong pho tượng lan tràn ra ngoài, tràn ngập chiếu về phía Hứa Thanh ở dưới tế đàn.

Vầng sáng lượn lờ, một khắc hạ xuống liền bao phủ Hứa Thanh và cả tế đàn vào, thời gian dần qua bắt đầu xâm nhập chui vào thân thể của hắn.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, vào thời khắc này làn da trên khắp toàn thân lập tức truyền đến đau đớn giống như kim châm, nhưng so với những thương thế mà hắn đã từng trải qua, chút đau nhức này không là cái gì cả.

Vô luận là lần lấy được mệnh đăng bên trong nhân ngư tộc, hay là khi liều mạng để lấy được cơ duyên ở trong long liễn của người khổng lồ, đau đớn mà hắn trải qua đều vượt xa hiện tại.

Cho nên dù cái này có đau nhức như châm kim xát muối, nhưng thần sắc của Hứa Thanh vẫn bình thường như trước, dần dần làn da toàn thân của hắn đã hóa thành màu lam, màu lam này cũng đang nhanh chóng xâm nhập toàn thân của hắn, xâm nhập vào huyết nhục của hắn, xương cốt của hắn, kinh mạch của hắn, pháp khiếu của hắn, tất cả mọi thứ đều đang nhanh chóng bị chuyển hóa.

Vào thời khắc này mệnh đăng cũng không có tác dụng, chỉ có khối thủy tinh màu tím là đang rung động lắc lư muốn bộc phát lực lượng để nghịch chuyển hết thảy, nhưng lại bị Hứa Thanh gắt gao áp chế.

Lão tổ Kim Cương Tông run rẩy, Ảnh Tử cũng hoảng sợ.

Khí tức của Hứa Thanh đang nhanh chóng tiêu tán, dấu hiệu tính mạng của hắn đang hạ thấp trên phạm vi lớn, nhưng này trình độ hạ thấp này sau một khoảng thời gian lại trở nên chậm lại.

Thân thể của Hứa Thanh theo bản năng không cam lòng tử vong, nhất là thủy tinh màu tím, dù Hứa Thanh cố gắng áp chế nhưng nó vẫn tràn ra lực lượng khôi phục như cũ, lấy thân thể của hắn là chiến trường để chiến đấu chống chọi, muốn xua tán những dấu hiệu chuyển hóa.

“Tam gia, lại thêm một pho tượng nữa!” Hứa Thanh chợt mở mắt, từ trong mắt lóe lên ánh sáng màu lam, giọng nói mang theo gió lạnh truyền ra.

Một màn này khiến cho thần sắc của những tu sĩ Hải Thi tộc trên bầu trời đều biến hóa, đôi mắt ngưng trọng nhìn về phía Hứa Thanh, bọn họ rất ít khi gặp phải loại tình huống thế này, chỉ có Hoàng lúc trước của bọn họ là cũng có một màn như vậy.

Phong chủ đệ tam phong trầm mặc, mấy hơi thở sau liền gật đầu.

“Lại tăng thêm một pho tượng!”

Bảy tu sĩ Hải Thi tộc kia lập tức chấp hành, pho tượng tổ thi thứ hai lập tức vù vù rung động, ánh sáng màu lam khuếch tán ra toàn thân, sau đó bỗng nhiên tràn ra bao phủ về phía Hứa Thanh.

Thời gian trôi qua, một lần chuyển hóa này càng lúc càng dài, đã ba ngày trôi qua.

Bốn phía đều là những pho tượng lập lòe ánh sáng màu lam, từ hai pho tượng lúc đầu, bây giờ đã biến thành năm pho tượng!

Nhưng dấu hiệu sinh mệnh trong cơ thể Hứa Thanh vẫn không có đạt đến cực hạn như trước, mặc dù vẫn đang giảm xuống nhưng tốc độ thật sự rất chậm.

Nhưng thoạt nhìn qua thì toàn thân Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi ở bên trong đã tràn ngập tử khí, trình độ cực kỳ nồng đậm, toàn thân cao thấp hầu như không có gì khác với Hải Thi tộc.

Duy chỉ có màu sắc của ngọn lửa sinh mệnh trong trái tim là vẫn không phải màu lam.

Một màn này khiến cho bảy vị tu sĩ Hải Thi tộc kia lần nữa biến đổi sắc mặt, bởi vì bọn họ cũng chưa bao giờ gặp phải lần chuyển hóa nào có thời gian kéo dài như thế này, coi như là Hoàng trong quá khứ của bọn họ cũng không cần lâu như vậy, cũng không cần tới những năm pho Tượng Thần Tổ Thi.

Mà chuyển hóa lâu như vậy, vận dụng nhiều pho tượng như thế, một khi đối phương chuyển hóa thành Hải Thi tộc thì trong vô số năm tới, nhất định sẽ là hạng người kinh diễm tuyệt luân tột cùng của Hải Thi tộc!

“Một thiên kiêu kinh diễm như thế này, Thất Huyết Đồng đang muốn làm cái gì!”

“Muốn tạo ra một Hoàng cho Hải Thi tộc chúng ta sao?”

Chương 709: Thiên Cung Kim Đan (1)

Trong tộc địa của Hải Thi tộc, khắp bầu trời trên tế đàn của Thất Huyết Đồng tràn ngập ánh sáng màu lam.

Ánh sáng màu lam liên tục không ngừng chiếu xạ ra, khiến cho tất cả tộc nhân Hải Thi tộc và cả đệ tử Thất Huyết Đồng đều cực kỳ coi trọng.

Hải Thi tộc lại càng chấn động, hầu như tất cả Hải Thi tộc đều thấy được bên tế đàn mấy ngày hôm nay luôn tràn ra ánh sáng màu lam, bọn họ tự nhiên rõ ràng điều đó đại biểu cho cái gì.

Cũng bởi vì biết rõ, cho nên sau khi phát hiện thời gian diễn ra dài như thế, tinh thần của bọn họ lại càng chấn động kịch liệt hơn.

Về phần đệ tử Thất Huyết Đồng trú đóng ở nơi đây cũng là như thế.

Tam gia nhìn Hứa Thanh phía dưới tế đàn tràn ngập ánh sáng màu lam, lúc này toàn thân của Hứa Thanh đã là một màu lam xanh ngắt, trên người cũng tản ra từng tia khí tức tử vong, tâm tình bây giờ của Tam gia rất là phức tạp.

Nếu không phải biết trước Hứa Thanh làm như thế là vì mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, và xác suất phản bội tông môn cũng là cực kỳ nhỏ, thì Tam gia gần như sẽ cảm thấy Hứa Thanh có phải thật sự muốn chuyển hóa bản thân biến thành Hải Thi tộc hay không nữa.

Bởi vì giờ khắc này tính mạng của Hứa Thanh đã sắp thấp đến cực hạn, theo càng nhiều lực lượng từ các pho Tượng Thần Tổ Thi dung nhập, khí tức tử vong trên người của hắn cũng càng lúc càng nồng đậm.

Cho đến khi lại trôi qua ba canh giờ, khi hoàng hôn trôi qua và mặt trăng nhô lên trên cao, thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, hắn cảm nhận được cực hạn của mình.

Hắn dùng sức áp chế lực lượng khôi phục của thủy tinh màu tím ở, bên ngoài lại không ngừng có lực lượng chuyển hóa của những pho tượng xâm nhập, rốt cuộc đã khiến cho thân thể của hắn cách trình độ hoàn toàn bị chuyển hóa chỉ kém một tia.

Nếu một tia này sinh ra ...vậy hắn phải chết.

Lúc này, chính là thời khắc sinh tử.

Nhưng cái trạng thái này cực kỳ không ổn định, thiếu một chút liền không phải thời khắc sinh tử, nhiều một chút… . . Liền chân chính chuyển hóa thành Hải Thi tộc.

Vào thời khắc mấu chốt này thì Hứa Thanh bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt tràn ra tia sáng màu lam, mang theo nét lạnh lùng không có chút cảm xúc nào, tay phải như thi thể giơ lên, chậm rãi chỉ một ngón tay về phía mảnh gỗ màu đen phía trước.

Một ngón tay vừa chỉ, mảnh gỗ màu đen lập tức tràn ra chấn động mãnh liệt.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cái cửa gỗ hư ảo cực lớn xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, trong âm thanh nổ vang, cánh cửa gỗ này từ từ mở ra về phía Hứa Thanh.

Một đạo tia sáng trắng cực kỳ chói mắt, hoàn toàn khác biệt với những ánh sáng màu lam bốn phía, bỗng nhiên tràn ra từ bên trong cửa gỗ, bao phủ trên người Hứa Thanh!

Nếu so với trước đây, vậy thì đạo ánh sáng này ...càng sáng ngời, càng rực rỡ giống như nó không hề bị chân tướng và thế giới tàn khốc này làm cho ảm đạm, nó vẫn tồn tại như trước, chỉ là biến thành có chút lạnh hơn, cảm giác ấm áp càng được ẩn tàng vào sâu bên trong hơn mà thôi.

Ánh sáng từ cánh cửa gỗ màu đen này, chính là phương thức ngưng kết thời khắc sinh tử mà Hứa Thanh nghĩ đến.

Vô luận là trong lúc hắn ra tay cùng Thánh Quân Tử hay là nghiên cứu sau này, hắn cũng rất rõ ràng một điều, sau khi trải qua hai lần tế luyện, ánh sánh trong cánh cửa gỗ này có đủ lực lượng phong ấn sinh mệnh.

Loại phong ấn này tựa như đóng băng, khiến cho hết thảy trạng thái của người ta bị đọng lại trong khoảnh khắc đó.

Giờ phút này theo tia sáng tràn ra, thân thể Hứa Thanh chấn động mạnh một cái, dưới tia sáng chiếu ra từ Huyền Linh Vĩnh Ý Môn, cái loại trạng thái thời khắc sinh tử không ổn định này đã bị triệt để ngưng kết, không còn bất ổn nữa.

Sinh mệnh giống như đã bị cố định lại.

Sau một khắc, Tam gia vẫn chú ý tới Hứa Thanh và lập tức an bài xuống, ánh sáng màu lam đến từ những pho tượng tổ thi ở bốn phía lập tức tản đi.

Sau đó Tam gia liền bấm niệm pháp quyết, pháp bảo Cấm Kỵ cổ kính thanh đồng của Thất Huyết Đồng ở trên bầu trời lập tức phát ra tia sáng lập lòe, hóa thành một chùm ánh sáng trực tiếp phủ xuống, chiếu vào trên người Hứa Thanh sau đó lại chiết xạ trở về.

Khiến cho toàn thân Hứa Thanh lập tức bị bao phủ bên trong ánh sáng.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, mặc dù sinh mệnh bị đọng lại nhưng lúc này ý thức của hắn vẫn rất thanh tỉnh, hắn nhanh chóng khuếch tán thần niệm ra khắp toàn thân, tìm kiếm đạo pháp khiếu thứ 121 của mình.

Thất gia đã từng nói qua, vị trí pháp khiếu của mỗi người đều không giống nhau, nhất là đạo pháp khiếu thứ 121 lại càng là như vậy.

Vào giờ phút này trong trạng thái thời khắc sinh tử, mượn nhờ pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, sau khi Hứa Thanh cảm giác toàn thân, rốt cuộc đã tìm được... Đạo pháp khiếu thứ 121 của mình.

Đạo pháp khiếu này thình lình tồn tại ở trong thức hải của hắn, cũng không phải là chân thật, mà là ở trong một loại trạng thái giống như hư ảo.

Nháy mắt khi tìm được đạo pháp khiếu cuối cùng, Hứa Thanh không chần chờ chút nào, hồn lực trong cơ thể lập tức bộc phát, hướng về vị trí tìm được trong thức hải, toàn lực lao tới, trong nháy mắt tiếp theo thân thể Hứa Thanh run rẩy lên.

Đạo pháp khiếu thứ 121 khẽ mở, nếu so với những đạo pháp khiếu khác thì độ khó khăn để mở ra đạo pháp khiếu này lại càng lớn hơn, nhưng mà Hứa Thanh đã chuẩn bị rất đầy đủ cho thời khắc này, hồn lực bên trong từng đạo pháp khiếu lần nữa kích phát ra ngoài, sau đó hội tụ vào cùng một chỗ, hình thành một mảnh hồn hỏa lần nữa dũng mãnh lao tới.

Sau mấy hơi thở, theo âm ken két vang vọng trong thức hải, thân thể Hứa Thanh chấn động, đạo pháp khiếu trong trạng thái hư ảo trong thức hải, bỗng nhiên… Mở ra!

Theo đạo pháp khiếu cuối cùng mở ra, một cỗ pháp lực mạnh mẽ trước đó chưa từng có liền trực tiếp bạo phát tràn ra từ trong đạo pháp khiếu thứ 121 này.

Cuồng mãnh vô tận, kinh thiên động địa!

Lực lượng mà một đạo pháp khiếu này tràn ra giống như là cộng dồn ba mươi đạo pháp khiếu vào một chỗ vậy.

Bởi vì pháp lực bên trong quá mức dồi dào, cho nên mới có cách nói mở một khiếu liền thắp lên một đoàn mệnh hỏa.

Trong khi đạo pháp khiếu này vẫn đang bộc phát, bốn đoàn mệnh hỏa trong cơ thể Hứa Thanh cũng bắt đầu thiêu đốt lên, mặc dù màu sắc của chúng nó đã bị khí tức của Hải Thi tộc cải biến, nhưng rất nhanh dưới vô số tia lửa hội tụ, đoàn mệnh hỏa thứ năm của Hứa Thanh lập tức hình thành.

Màu sắc của đoàn mệnh hỏa thứ năm này là đỏ hồng.

Lúc này nó đang thiêu đốt mãnh liệt, bên trên không ngừng khuếch tán bắn ra những tia chấn động kinh khủng, ảnh hưởng đến toàn thân Hứa Thanh, trạng thái thời khắc sinh tử của Hứa Thanh cũng bị trực tiếp đánh vỡ.

Chương 710: Thiên Cung Kim Đan (2)

Ngọn lửa sinh mệnh tràn đầy, khiến cho tình trạng gần tử vong của Hứa Thanh sau khi bị đánh vỡ thì lập tức thay đổi, khí tức tử vong bắt đầu tiêu tán.

Bởi vì nghi thức vẫn không hoàn thành triệt để, Hứa Thanh cũng chưa hoàn toàn chuyển đổi trở thành Hải Thi tộc, cho nên vẫn có thể nghịch chuyển.

Nhất là lực lượng tràn ra từ thủy tinh màu tím, ngoại trừ kêu Ảnh Tử che phủ ở phía trên khiến cho thủy tinh màu tím không lộ ra ngoài, Hứa Thanh không làm bất luận áp chế gì nữa, mặc kệ thủy tinh màu tím khôi phục, vì vậy lúc này sinh cơ của hắn lại càng khôi phục nhanh hơn.

Dần dần, bên trong năm đoàn mệnh hỏa đã có hai đoàn đổi thành màu đỏ, cho đến đoàn mệnh hỏa thứ ba… Cuối cùng, khi năm đoàn mệnh hỏa đều trở về màu sắc bình thường, sinh cơ nồng đậm lập tức kích phát ở trong cơ thể Hứa Thanh, khuếch tán toàn thân.

Màu sắc làn da của hắn nhanh chóng cải biến, tóc cũng không còn khô bại nữa.

Quá trình này kéo dài bốn canh giờ, sau đó Hứa Thanh chợt mở mắt ra, hết thảy khôi phục như thường!

Hắn thành công nghịch chuyển từ thời khắc sinh tử trở về, cũng đã mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, một màn này khiến cho bảy vị tu sĩ Nguyên Anh của Hải Thi tộc trên bầu trời cảm thấy vô cùng tiếc hận, đồng thời cũng có ngưng trọng.

Không người nào dám xem thường người đã mở ra 121 đạo pháp khiếu cả, điều này đại biểu đối phương đã đạt đến mức tận cùng trước Kim Đan, nhất là khi bọn họ đã sớm nhận ra người này là Hứa Thanh, biết rõ Hứa Thanh còn có mệnh đăng.

Tam gia cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, nhưng cũng không có quấy rầy, bởi vì lão đã nhìn ra, tiếp theo… Hứa Thanh sắp sửa chiếu rọi Thiên Cung tấn cấp Kim Đan ở ngay tại nơi đây.

Vì vậy Tam gia lập tức phất tay đuổi tu sĩ Hải Thi tộc ở bốn phía đi, sau đó lại càng thêm nghiêm khắc phong tỏa nơi này, còn tự mình làm hộ pháp cho Hứa Thanh.

Đây là việc mà Thất gia nhờ lão, bất kể ở vào phương diện nào, đối với lập trường của tông môn hay là đối với nhân tình của Thất gia, với tư cách là Phong chủ của đệ tam phong thì Tam gia đều nghiêm khắc chấp hành.

Lão không cho phép trong khi Hứa Thanh tấn cấp, thì lại có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra.

Trên thực tế thì đây là nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, rất khó có ngoài ý muốn xuất hiện, có thể nói nơi đây chính là chỗ an toàn nhất của Thất Huyết Đồng.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh mở mắt ra, sau khi trầm mặc mấy cái hô hấp, hắn đã cảm nhận được bố trí của Tam gia ở bốn phía, vì vậy hắn lần nữa nhắm hai mắt lại, chuẩn bị tấn cấp!

Năm đoàn mệnh hỏa tấn cấp, trên cơ bản là nhất định thành công.

Mà khi Trúc Cơ muốn tấn cấp Kim Đan, vậy thì phải thiêu đốt mệnh hỏa trong cơ thể đến mức tận cùng, sau đó đưa chúng nó lên cao, chiếu rọi Thiên Cung ra ngoài.

Thiên Cung được chiếu rọi ra sẽ là hư ảo, nhưng sẽ không tan biến giống như là định vị vậy, sẽ một mực tồn tại.

Trong những năm tháng tiếp theo, tu sĩ cần phải khiến cho Thiên Cung hư ảo mà mình chiếu rọi ra hóa thành thực chất, cuối cùng là đặt một viên Kim Đan vào trấn áp, như vậy liền có thể khiến nó trở thành một tòa Thiên Cung chân chính.

Giờ phút này theo tâm niệm của Hứa Thanh, trong chốc lát năm đoàn mệnh hỏa trong cơ thể của hắn lập tức trở nên sáng rõ.

Toàn bộ 121 đạo pháp khiếu giống như 121 cái bếp lửa, nhất là một đạo pháp khiếu sau cùng có ánh lửa bên trên càng đậm hơn, hóa thành vô số tia lửa hội tụ ở trong năm đoàn mệnh hỏa, khiến cho ánh lửa của năm đoàn mệnh hỏa Hứa Thanh càng thêm chói mắt.

Mệnh đăng cũng có biến ảo, sau khi ánh lửa lại được gia trì thêm liền bắt đầu được nâng lên cao trong cơ thể Hứa Thanh.

Sau một khắc, trong thức hải của Hứa Thanh, ngay phía trên mệnh hỏa, vị trí tòa Thiên Cung đầu tiên đã từng như ẩn như hiện lộ ra một góc, lúc này nó thật giống như bị người ta vén lên chiếc khăn che mặt, càng lúc càng hiển lộ nhiều hơn.

Cho đến một lát sau, tòa Thiên Cung hư ảo đầu tiên của Hứa Thanh cũng đã hoàn toàn chiếu rọi ra.

Bộ dạng của tòa Thiên Cung này giống như một tòa cung điện to lớn, tràn đầy thần thánh và uy nghiêm.

Đây là bộ dạng cơ bản nhất của Thiên Cung, phàm là nhân tộc thì bộ dáng của Thiên Cung hư ảo cơ bản sẽ đều là như thế.

Đây là do huyết mạch của chủng tộc quyết định.

Mà trong quá trình thực chất hóa, căn cứ theo công pháp khác nhau giữa những tu sĩ, sẽ xuất hiện biến hóa khác biệt.

Lúc này, theo năm đoàn mệnh hỏa của Hứa Thanh không ngừng thiêu đốt và nâng lên cao, rất nhanh… Phía trên tòa Thiên Cung hư ảo đầu tiên, tòa Thiên Cung hư ảo thứ hai của Hứa Thanh cũng bị chiếu ra.

Tiếp theo là tòa thứ ba, tòa thứ tư…

Lúc này trong thức hải của hắn có từng trận nổ vang ngập trời, dường như khắp nơi đều đang rung động lắc lư, thậm chí còn có từng đạo tia chớp chạy khắp bát phương, giống như muốn xé rách hết thảy, mà vào lúc này tòa Thiên Cung hư ảo thứ năm cũng theo đó mà lộ ra.

Nhìn lại, năm tòa Thiên Cung từ dưới lên trên cực kỳ mênh mông, mà ánh sáng mệnh hỏa vẫn còn đang khuếch tán như trước, khiến cho tòa Thiên Cung hư ảo thứ sáu trong một chớp mắt cũng hiện ra ở trong thức hải.

Sau đó, ở ngay phía trên tòa Thiên Cung hư ảo vừa xuất hiện, bỗng thình lình hiện ra một mảnh sương mù dầy đặc, đám sương mù này tựa như một cái mái vòm vậy, ngăn cản ánh lửa bên ngoài chiếu vào.

Sáu tòa Thiên Cung, đây là chỗ cực hạn của tu sĩ ba đoàn mệnh hỏa, bởi vì những tòa Thiên Cung về sau sẽ tồn tại ở trong mệnh vụ, nếu ánh sáng mệnh hỏa không mãnh liệt, sẽ không thể nào chiếu rọi tìm ra thêm Thiên Cung.

Nhưng Hứa Thanh tất nhiên không ở trong số đó.

Theo năm đoàn mệnh hỏa lần nữa bộc phát, trong đám sương mù dầy đặc, tòa Thiên Cung hư ảo thứ bảy mơ hồ hình thành.

Ngay sau đó, chính là tòa Thiên Cung hư ảo thứ tám ở bên trong mệnh vụ, dưới ánh sáng chói mắt của năm đoàn mệnh hỏa, dễ dàng xuyên thấu sương mù, chiếu rọi ra ngoài.

Tám tòa Thiên Cung hư ảo khiến cho thức hải của hắn rung động lắc lư, nổ vang bát phương, khí thế vô cùng kinh người, thậm chí thân thể bên ngoài của hắn cũng đã xuất hiện một cái vòng xoáy, quét ngang bát phương đồng thời cũng thu nạp linh khí tới đây.

“Tiếp theo… Chính là mệnh đăng hóa mệnh cung!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, đưa ngọn mệnh đăng bảy màu ở trong thức hải lên cao cao.

Ngọn đèn chiếu sáng xuyên thẳng qua sáu tòa Thiên Cung hư ảo, chiếu vào đến bên trong mệnh vụ.

Xuyên thấu tòa Thiên Cung hư ảo thứ bảy và thứ tám, chiếu tới vị trí cao hơn, bạo phát ra uy thế lay động thiên địa.

Tia sáng vô cùng rực rỡ từ trên mệnh đăng bảy màu khuếch tán ra, dưới ánh sáng của mênh đăng, tòa Thiên Cung thứ chín bỗng nhiên dần dần được cấu tạo ra.

Không phải hư ảo, mà là thực chất.

Toàn bộ quá trình kéo dài trong nửa canh giờ, tòa Thiên Cung thứ chín của Hứa Thanh, hoàn toàn hình thành bên trong mệnh vụ.

Bên trong đó chính là mệnh đăng bảy màu, nó đã trở thành tồn tại tương tự như là Kim Đan, trấn áp ở trong tòa Thiên Cung này, khiến cho tòa Thiên Cung này lập tức trở nên… Nguyên vẹn!

Lực lượng một tòa Thiên Cung thình lình hình thành từ trên người Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa, dẫn động thiên địa bên ngoài biến sắc, truyền đến từng tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Vẫn không kết thúc, giờ phút này ngọn mệnh đăng hình cái ô màu đen cũng được Hứa Thanh nâng lên cao cao!

Chương 711: Tăng nhanh vượt bậc (1)

Ba đoàn mệnh hỏa chiếu sáu cung, bốn đoàn mệnh hỏa rọi bảy cung, năm đoàn mệnh hỏa sáng tám cung!

Giờ khắc này, dưới mệnh vụ của Hứa Thanh là sáu tòa Thiên Cung hư ảo, tràn ra quang mang mông lung, hình thành lực lượng khác biệt, kéo tu vi từ cấp độ Trúc Cơ nhảy lên, củng cố cảnh giới Kim Đan.

Mà ở bên trong mệnh vụ là tòa Thiên Cung hư ảo thứ bảy cùng thứ tám, dù bị sương mù bao phủ nhưng bọn chúng vẫn phát ra tia sáng lập lòe như trước, nhưng nếu như so sánh với tám tòa Thiên Cung này, tòa Thiên Cung thứ chín ở trên cùng mới thật sự là tuyệt thế, rực rỡ vô cùng.

Tòa thiên cung thứ chín là do mệnh đăng bảy màu biến thành, lúc này đang không ngừng tỏa ra tia sáng chói mắt, xuyên thấu mệnh vụ chiếu rọi bốn phương.

Bên trong có một ngọn mệnh đăng bảy màu tọa trấn, tạo thành từng đợt chấn động đáng sợ, hóa thành uy áp kinh người, chỉ riêng một tòa Thiên Cung này đã có được lực lượng của sáu đoàn mệnh hỏa.

Giờ phút này, theo ngọn mệnh đăng thứ hai của Hứa Thanh đang nổi lên, trong thức hải lập tức truyền ra âm thanh sấm sét ầm ầm nổ mạnh, tựa như có thần nhân đang gào thét, vạn vật đang gầm thét, dấy lên từng đợt chấn động khuếch tán ra cả ngoài thân thể của hắn, khiến cho phong vân bốn phương cuốn động biến sắc.

Tiếp tục, chiếc ô màu đen xuyên thẳng qua hết thảy, xuất hiện ở phía trên tòa Thiên Cung thứ chín bên trong mệnh vụ, sau đó chợt phát ra ánh sáng chói mắt, liên tục nổ vang, tia sáng như biển quét sạch hết thảy mệnh vụ, đồng thời bốn phía ngọn mệnh đăng màu đen cũng nhanh chóng hình thành Thiên Cung, dùng mắt thường cũng có thể thấy được một tòa Thiên Cung đang sừng sững hiện ra.

Không phải hư ảo, mà là thực chất.

Đây là tòa Thiên Cung thứ mười!

Khác với tòa Thiên Cung bảy màu thứ chín, tòa Thiên Cung thứ mười này thuần một màu đen nhánh, bên trong có vô tận hắc hỏa thiêu đốt, khiến cho tòa Thiên Cung này giống như là Minh cung chốn Địa Ngục vậy.

Nhìn qua liền thấy mà giật mình, đồng thời cũng có từng đợt lực lượng cường hãn tản mát ra từ trong đó, khiến cho chiến lực của Hứa Thanh lập tức tăng nhanh vượt bậc, vượt qua trước kia rất nhiều!

Hắn chẳng những tấn cấp Kim Đan, còn một bước hình thành hai tòa Thiên Cung!

Trong đại lục Vọng Cổ, chiếu rọi Thiên Cung tấn cấp Kim Đan chính là một đường ranh giới của tu sĩ, dưới Kim Đan đều là tu sĩ cấp thấp, tu hành căn bản làm trọng, cho đến khi bước vào Kim Đan là căn bản đã thành, từ đó về sau tu hành sẽ có bay vọt về chất.

Nhất là Hứa Thanh một hơi tấn cấp liền có hai tòa Thiên Cung, đã vượt qua rất nhiều vị hộ pháp tu vi Kim Đan của liên minh, đương thời ít có.

Ví dụ như Tư Mã Như, ả đã tấn cấp Kim Đan nhiều năm qua, nhưng vẫn chưa có hoàn thành xây dựng chiếu rọi ra tòa Thiên Cung thứ hai.

Mà chiến lực của Hứa Thanh cũng không chỉ có như thế, hắn còn có công pháp Hoàng cấp đang thuế biến.

Tổng hợp nhìn lại, chiến lực Hứa Thanh đã đã vượt qua tu sĩ có hai tòa Thiên Cung tầm thường.

Lại càng không cần phải nói tới khỏa độc đan của hắn.

Lúc này bày ở trước mặt Hứa Thanh chính là tòa Thiên Cung thứ ba đang nhanh chóng thành hình trọn vẹn, lấy độc đan trấn áp ở, khiến tu vi và chiến lực của hắn lần nữa bộc phát.

Từ nay về sau Hứa Thanh chỉ cần một đường tu luyện khiến cho toàn bộ những tòa Thiên Cung còn lại từ hư ảo dần ngưng thực, biến thành chân thật, khi mười tòa Thiên Cung trong người đều trở nên chân thật, vậy thì chiến lực của hắn cũng sẽ đạt tới trình độ khiến cho tu sĩ cùng cảnh giới chỉ nhìn qua thôi cũng giật mình sợ hãi.

Quá trình này cũng sẽ không hề quá dài, bởi vì công pháp Kim Đan mà hắn tu luyện không giống với người khác.

Ánh mắt Hứa Thanh bỗng nhiên mở ra, ngay vào thời khắc này, ấn ký công pháp Quỷ U Đoạt Đạo Công mà sư tôn truyền thụ trong đầu hắn bỗng nhiên khuếch tán ra, dung nhập vào tâm thần của hắn, tay phải của hắn cũng đang từ từ trở nên trong suốt.

Dường như tiến vào trong trạng thái giữa hư và thật.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn cánh tay phải của mình, hắn có thể cảm nhận được trong tay phải ẩn chứa một cỗ khí tức kinh khủng, cũng ẩn chứa sự quỷ dị vô tận.

Cánh tay này có thể tiến vào trong thức hải của địch nhân, phá vỡ Thiên Cung rồi cường ngạnh đoạt lấy Kim Đan trong đó, không chỉ như thế, trong nhận thức của Hứa Thanh, cánh tay phải này của hắn cũng tràn đầy sự uy hiếp đối với quỷ dị.

“Sư tôn đã từng nói qua, nếu tu công pháp này đến mức tận cùng, toàn thân của ta cũng có thể tiến vào trang thái giữa hư ảo và chân thật, có thể tránh đi tuyệt đại đa số nguy hiểm.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

Hắn muốn lập tức tăng thực lực của mình lên, muốn khiến mình trở nên càng mạnh hơn nữa.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh thở sâu, hắn biết mình phải càng cố gắng hơn so với lúc trước, theo tâm niệm vừa động, cánh tay phải của hắn lập tức khôi phục lại như thường.

Hứa Thanh bình tĩnh đứng lên, chắp tay cung kính cúi đầu với Phong chủ đệ tam phong đã bảo vệ hắn đột phá trên bầu trời.

“Làm phiền Tam gia.”

Trong khi hắn mở pháp khiếu và tấn cấp, Tam gia ở trên trời vẫn luôn chú ý, mặc dù Hứa Thanh cũng biết nguyên nhân là do sư tôn của mình ủy thác, nhưng hắn vẫn rất cảm tạ.

Trên bầu trời, trong mắt Phong chủ đệ tam phong lộ ra kỳ mang, liếc mắt nhìn Hứa Thanh và trong mắt không hề che giấu vẻ tán thưởng đối với Hứa Thanh, theo lão thấy, có thể nói Hứa Thanh là một trong mấy vị đệ tử kinh diễm tuyệt luân nhất của Thất Huyết Đồng trong những năm gần đây.

“Cố gắng sống sót, tương lai ngươi sẽ có một chỗ cắm dùi trong Nghênh Hoàng Châu này.”

Phong chủ đệ tam phong chậm rãi mở miệng cổ vũ.

Hứa Thanh lần nữa cúi đầu.

Phong chủ đệ tam phong phất tay, trận pháp bốn phía tiêu tán, thân ảnh của lão cũng tan biến trên bầu trời.

Hứa Thanh nhìn qua nơi mà Phong chủ đệ tam phong, lại đưa mắt nhìn lên cổ kính thanh đồng mênh mông trên bầu trời, hồi lâu sau liền lấy ra Pháp Hạm, sau khi bước lên liền động tâm niệm, khí linh bên trong Pháp Hạm truyền ra một tiếng gào thét, chợt tràn ra lực lượng có thể so với Kim Đan, bay thẳng đến phương xa.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát liền chở Hứa Thanh bay đến bến cảng, không hề dừng lại, cứ thể bay thẳng qua tiến vào biển cấm.

Thời điểm vừa đến nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, hắn là Trúc Cơ bốn đoàn mệnh hỏa, thời điểm rời đi, hắn là Kim Đan hai cung.

Chiến lực đã biến đổi giống như trời và vực.

Chương 712: Tăng nhanh vượt bậc (2)

Trong khi bay đi với tốc độ cao, Hứa Thanh nhìn về phương xa, sau một lúc lâu bỗng nhiên mở miệng.

“Du Linh Tử.”

“Chủ tử!” Trong nháy mắt tiếp theo, que sắt màu đen xuất hiện ở bên cạnh Hứa Thanh, thân ảnh của lão tổ Kim Cương Tông ở bên trong huyễn hóa hiện ra ngoài, trên mặt lão còn lưu lại vẻ kính sợ, quỳ trên mặt đất lo lắng không yên.

“Chiến lực của ngươi có chút yếu đi, một khi không theo kịp cước bộ của ta… . .” Hứa Thanh không nói hết liền nhìn lão tổ Kim Cương Tông, trong mắt lộ ra vẻ sâu xa.

Thân thể Lão tổ Kim Cương Tông run lên, lập tức ngẩng đầu dùng sức vỗ ngực, lớn tiếng mở miệng.

“Chủ tử yên tâm, tiểu nhân đã sớm chuẩn bị rồi, ta còn đang định báo cáo cùng chủ tử nữa, nhiều nhất sáu tháng, không đúng, nhiều nhất 3 tháng!! Tiểu nhân sẽ lần nữa tấn cấp thân thể lôi linh của mình, hóa linh thành hồn!”

Đôi mắt của lão tổ Kim Cương Tông có chút đỏ lên, lúc này lão cũng đang liều mạng.

Trên thực tế thì lão còn cách thời điểm đột phá rất xa, nhưng bây giờ không có biện pháp, lão cảm thấy nếu như mình không cố gắng thêm vô số lần, vậy lấy trạng thái bây giờ của Hứa Thanh, tất nhiên lão sẽ trở thành pháo hôi.

Nhưng nếu muốn đột phá sau ba tháng, vậy thì lão cần rất nhiều chất dinh dưỡng, vì vậy sau khi do dự, lão tổ Kim Cương Tông liền nhỏ giọng mở miệng.

“Chủ tử, thật ra ta cũng có thể hấp thu hồn, lúc trước khi tấn thăng làm lôi linh thì ta cần hấp thu pháp khí, bây giờ tấn thăng làm lôi hồn, ta cần đại lượng hồn… . .”

“Tốt.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn lão tổ Kim Cương Tông, hắn vốn muốn nói, nếu như đối phương không theo kịp bước chân của mình, vậy hắn định sẽ thả đối phương đi, dẫu sao thì mấy năm này lão tổ Kim Cương Tông đều ra sức làm việc, coi như cũng khiến cho hắn thoả mãn.

Nhưng nếu như đối phương đã nói như vậy, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Cùng lúc đó Ảnh Tử bên dưới mắt thấy một màn này, cũng có chút sốt ruột, tự động tràn ra chấn động cảm xúc.

“Tương tự. . . . . Ba!!”

“Mảnh vỡ. . . . . Ta. . . Ba. . . . . Phá!”

Không cần lão tổ Kim Cương Tông phiên dịch, sau khi Hứa Thanh nghe xong liền hiểu, thứ Ảnh Tử nói là mảnh vỡ pháp bảo Cấm Kỵ mà hắn thu được từ chỗ Tư Mã Lăng lúc trước.

Lúc đó Hứa Thanh cảm thấy không thể tuỳ tiện đưa cho Ảnh Tử, bản năng của nó luôn muốn cắn trả, rất dễ dàng làm phản bội.

Nhưng bây giờ hắn đã mở Thiên Cung bước vào Kim Đan, tình huống không giống trước nữa, vì vậy Hứa Thanh liền gật đầu phất tay lấy ra cái mảnh vỡ kia, ném tới cái bóng trên mặt đất.

Trong nháy mắt tiếp theo Ảnh Tử liền tràn ra cảm xúc hoan hô, nhanh chóng tràn qua để bao phủ mảnh vỡ pháp bảo ở, sau đó hấp thu một cách ngấu nghiến tham lam.

Mấy ngày sau Hứa Thanh thấy được bến cảng của Liên Minh Bát Tông ở xa xa, hành trình lần này của hắn tốn thời gian hơn nửa tháng, không phải rất dài, nhưng đối với tông môn đang sửa chữa hồi phục lại mà nói, dưới sự nỗ lực của toàn bộ liên minh, trên cơ bản đã không nhìn ra dấu vết nơi này từng có hạo kiếp phủ xuống.

Dị chất đã bị xua tán đến cực hạn, chút ít còn lại đã bị tiên linh khí của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà tràn ngập bao phủ, hầu như không thể phát hiện, tông môn còn xây dựng một số trận pháp chuyên môn xua tán dị chất, thời khắc mở ra.

Tất cả kiến trúc đều đã được sửa chữa lại hoàn toàn, ngoại trừ bầu không khí áp lực và trầm mặc không cách nào tiêu tán trong thời gian ngắn, hết thảy những cái khác đều đã trở lại như thường.

Hứa Thanh trở về cũng chỉ thông cáo với sư tôn, không nói với những người khác.

Sau khi trở về, Hứa Thanh lại đi tới nơi cập bến của mình, tiếp tục khoanh chân tu luyện, vừa quen thuộc trạng thái Thiên Cung Kim Đan của mình, vừa nghiên cứu Quỷ U Đoạt Đạo Công trong đầu.

Đồng thời còn phải thích ứng uy lực của pháp thuật thay đổi do tu vi đột phá.

Vô luận là Huyền U Chỉ hay là Khiếu Hải Cửu Điệp, hoặc là Hạ Cửu Tuyền, Hứa Thanh đều đang tìm hiểu khám phá uy lực lại.

Ngoại trừ những cái này, sau khi đột phá thì Thương Long bổn mạng của hắn cũng có biến hóa.

Thương Long coi như là linh bên trong pháp khiếu bổn mạng, nếu như không có độc đan và mệnh đăng, vậy thì nó sẽ trở thành khỏa Kim Đan thứ nhất mà Hứa Thanh muốn luyện, trấn áp vào tòa Thiên Cung đầu tiên.

Nhưng Hứa Thanh cũng sẽ không vứt bỏ nó, hắn chuẩn bị bồi dưỡng cả độc đan và Kim Đan bổn mạng này.

“Về phần Kim Ô Luyện Vạn Linh, còn cần thôn phệ thêm một lần nữa mới có thể tấn thăng lên đệ nhị giai.” Hứa Thanh nhắm mắt, sau khi cảm thụ công pháp Hoàng cấp của mình liền có suy đoán.

Trong thời gian Hứa Thanh đang thích ứng cảnh giới Kim Đan, từng ngày cứ thế trôi qua, theo các bộ phận của liên minh đã khôi phục, tình báo về tìm kiếm Chúc Chiếu cũng càng ngày càng nhiều hơn.

Nhất là Thất Huyết Đồng, Thất gia đích thân chịu trách nhiệm quản lý tình báo, tìm kiếm dấu vết Chúc Chiếu.

Vô luận là Liên Minh Bát Tông hay là Thất Huyết Đồng, đều cần một lần giết chóc để phát tiết trận áp lực này, Hứa Thanh cũng cần, cho nên hắn đang đợi.

Nhưng mà tìm kiếm tình báo và cẩn thận thăm dò nghiệm chứng đều cần có thời gian, vào thời điểm này không ai còn xem thường Chúc Chiếu nữa, bọn họ càng phải đề phòng trúng kế rơi vào bẫy của Chúc Chiếu.

Mà trong khi tình báo còn chưa được xác định, Thất Huyết Đồng bỗng có khách tới thăm, khách tới thăm là Đông U đảo từ biển cấm, trong đó trùng trùng điệp điệp không ít tu sĩ, trọn vẹn hơn mấy trăm.

Người dẫn đầu là Đông U thượng nhân và nữ tôn (cháu gái) của bà, Ngôn Ngôn.

Bọn họ với tư cách là minh hữu thân thiết của Thất Huyết Đồng, sự việc phát sinh ở Thất Huyết Đồng lần này tự nhiên cũng được Đông U đảo coi trọng, lần này họ đến là muốn hợp sức cùng Thất Huyết Đồng, bố trí một loạt kế hoạch nhằm vào Chúc Chiếu để báo thù.

Gần như là ngay khi vừa đến, trong khi Huyết Luyện Tử cùng Thất gia và Đông U thượng nhân gặp gỡ, Ngôn Ngôn liền lén lút trốn ra.

Hiển nhiên nàng cũng rất chú ý tới Thất Huyết Đồng, nhất là đối với Hứa Thanh.

Cho nên căn bản không cần hỏi bất cứ ai xem Hứa Thanh ở đâu, nàng trước tiên liền đi tới nơi cập bến của Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, Ngôn Ngôn rất nhớ ngươi nha.”

Ngôn Ngôn đứng ở bên ngoài Pháp Hạm, nhẹ giọng mở miệng.

Chương 713: Lễ vật của Ngôn Ngôn (1)

Bên trong Pháp Hạm, Hứa Thanh mở mắt ra.

Trong khoảng thời gian này, Ngôn Ngôn không phải là người đầu tiên đến tìm Hứa Thanh, trước đó Đinh Tuyết và Cố Mộc Thanh cũng đã từng tới.

Hứa Thanh hết thảy như thường, không hề lộ ra chỗ nào bất đồng so với lúc trước, nếu như quả thật có, cũng chỉ là càng thêm trầm mặc nhiều hơn nữa mà thôi.

Lúc này nghe thấy bên ngoài có giọng của Ngôn Ngôn, Hứa Thanh đứng lên đi ra khỏi khoang thuyền, đứng ở trên thuyền bình tĩnh nhìn qua thiếu nữ trên bờ.

Hứa Thanh xuất hiện khiến cho đôi mắt đẹp của Ngôn Ngôn cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, nét vui vẻ hiển thị vô cùng rõ ràng, đồng thời khẽ bay thân thể mềm mại lên, muốn bước vào Pháp Hạm của Hứa Thanh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng đâm người vào trên màn phòng hộ của Pháp Hạm.

Phịch một tiếng, rơi vào bên cạnh bờ.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi không thích ta sao, Ngôn Ngôn đã làm sai chỗ nào sao, ngươi nói cho ta biết, ta sửa đổi…” Ngôn Ngôn có chút nản lòng bò dậy, ngồi dưới đất, vành mắt ửng đỏ bộ dạng giống như muốn khóc tới nơi.

Trong miệng tràn đầy đáng thương, dùng ngón tay nắm góc áo của mình.

“Không cần phải giả bộ, có chuyện gì?” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Vành mắt ửng đổ của Ngôn Ngôn lập tức tan biến, nghiêng đầu nhìn qua Hứa Thanh, khóe miệng lộ ra một nụ cười si mê, giơ tay lên đặt một ngón tay vào trong miệng, khẽ nhẹ nhàng cắn rồi mút lấy máu của mình, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

“Quả nhiên vẫn không lừa gạt được Hứa Thanh ca ca.”

“Nhưng mà Hứa Thanh ca ca, ta rất thích cái cách ngươi không thích bộ dáng của ta, lần này tới ta còn mang theo lễ gặp mặt cho ngươi nữa đấy.” Trong mắt Ngôn Ngôn hiện ra vẻ mê ly, si ngốc cười một cái, vung tay nhẹ lên, bên cạnh lập tức xuất hiện bảy cái vạc nước màu đen.

Từng cái đều có độ cao khoảng nửa người, đều đang đậy nắp, nhưng bên trên lại có từng cái đầu người lộ ra bên ngoài.

Bảy cái vạc nước, mỗi một cái vạc đều chứa riêng một người tu sĩ, tu vi bọn họ phần lớn là Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa, còn có một người thậm chí tràn ra chấn động Kim Đan, là Kim Đan một tòa Thiên Cung.

Hiển nhiên tất cả đều bị hành hạ tột cùng, mặc dù đều không chết nhưng lại giống như là hoa cảnh vậy, bị người ta trồng ở trong vại nước.

Lúc này theo chấn động do vạc nước rơi xuống đất, bọn họ nhao nhao mở mắt ra, khi nhìn đến Ngôn Ngôn ở bên cạnh, từng người đều lộ ra vẻ hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Trong những người này, nam có nữ có, sắc mặt tất cả đều trắng bệch, có người thiếu đi một con mắt, có người thiếu đi một lỗ tai, có người thì không còn mũi, còn có người bị khâu miệng lại.

“Hứa Thanh ca ca, lần trước sau khi ta trở về Đông U đảo, đã bắt đầu bắt tổ chức Dạ Cưu ở trong đó, thậm chí còn đã tìm được một cái manh mối, sau khi tìm hiểu nguồn gốc, liền tìm được bảy tên này.”

“Bảy người này là tiểu đầu lĩnh của tổ chức Dạ Cưu ở Nam Hoàng Châu, trên đường bọn chúng đi đến Nghênh Hoàng Châu, Tiểu Bì đã ra tay bắt bọn chúng.”

Ngôn Ngôn vui vẻ nói ra tiền căn hậu quả, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, giống như khát vọng nhận được Hứa Thanh khen ngợi.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua bảy người này, không cần phân biệt, hắn giết quá nhiều thành viên của Dạ Cưu, giờ phút này vừa tản cảm giác ra cảm thụ, liền cảm ứng được rất nhiều oán khí giao hòa trên thân những người này.

Mặt khác, bên trong Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng cũng có hồ sơ truy nã bảy người này, nhưng quả thật bảy người này rất cẩn thận, thủy chung không xuất hiện ở bên trong phạm vi của Thất

Huyết Đồng.

“Rất tốt.” Hứa Thanh gật nhẹ đầu về phía Ngôn Ngôn.

Động tác gật đầu này khiến cho Ngôn Ngôn hưng phấn lên, hô hấp có chút dồn dập, mũi hơi nở ra và vẻ mê ly trong mắt càng đậm, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, chúng ta… . . Bắt đầu đi?”

Hứa Thanh cất bước đi ra khỏi Pháp Hạm, sau khi đạp chân đến bên cạnh bờ liền đảo mắt nhìn qua bảy người đang run rẩy, cuối cùng nhìn tới tên tu sĩ Kim Đan một tòa Thiên Cung.

Người này là một tu sĩ trung niên, trên mặt có một vết sẹo nhìn qua liền thấy mà giật mình, đồng thời trên người của gã cũng hội tụ oán khí cực kỳ nồng đậm, Hứa Thanh biết rõ người này, bên trong hồ sơ của Thất Huyết Đồng cũng có ghi chép về gã.

Người này là một trong đại đầu mục của tổ chức Dạ Cưu ở Nam Hoàng Châu, tâm tính tàn nhẫn, thích giết chóc, rất nhiều Dưỡng Bảo Nhân chết ở trong tay của gã, mà số lượng Dưỡng Bảo Nhân bị gã bán ra cũng vô cùng lớn.

Dưới ánh mắt của Hứa Thanh, tên tu sĩ trung niên bị khâu miệng dính lại phát ra âm thanh ô ô, trong mắt lộ ra ý cầu xin tha thứ, loại cầu xin tha thứ này, tên trung niên này đã gặp qua vô số lần, mà trong khoảng thời gian này, ánh mắt này cũng lộ ra vô số lần ở trên người của gã.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, giơ tay lên cách không một trảo, vạc nước của tên trung niên này lập tức ầm ầm chia năm xẻ bảy.

Rất nhiều máu loãng rơi lả tả khắp nơi, thân hình đã mất đi tứ chi của tên trung niên ngã xuống, trong khi vùng vẫy liền được một cỗ lực lượng bao phủ, chợt bị đưa đến trước mặt Hứa Thanh.

Trong sự kích động của Ngôn Ngôn, Hứa Thanh bình tĩnh giơ tay phải lên, cánh tay phải nháy mắt biến thành hư ảo, chậm rãi xâm nhập vào trong ngực của tên trung niên, không có vết thương, cũng không có dấu hiệu tàn phá, tay phải của Hứa Thanh hoàn toàn hư ảo, xuyên thấu vào trong.

Nhưng giờ khắc này trong cảm thụ của tên tu sĩ trung niên, sự sợ hãi của gã lập tức liền vượt qua lúc bị Ngôn Ngôn hành hạ trên

Đông U đảo, thân thể của gã kịch liệt run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ cùng với không thể nào tin, còn có cơn kinh hoảng mãnh liệt, điên cuồng vùng vẫy.

Gã cảm nhận được một cánh tay lạnh như băng đang xâm nhập vào bên trong thân thể của mình, thăm dò vào trong thức hải của mình, chạm đến Thiên Cung của mình…

Ngay sau đó, cánh tay lạnh như băng này một hơi xuyên thấu Thiên Cung của gã, túm lấy Kim Đan được gã trấn áp trong nội cung.

Chợt kéo một cái!

Một trận đau nhức kịch liệt, siêu việt hết thảy những gì đã từng cảm nhận, khiến cho tên tu sĩ trung niên này hoàn toàn điên cuồng, âm thanh ô ô cũng trở nên thê lương, thật sự là so sánh cảm thụ lúc này của gã, thì những thứ hành hạ gã phải thừa nhận lúc còn ở Đông U đảo tựu như chỉ là trò đùa mà thôi.

Giờ phút này mới là đau nhức khiến cho nội tâm tan vỡ.

Đôi môi bị khâu lại của gã trực tiếp bị vùng vẫy vỡ ra, âm thanh cực kỳ thê lương bi thảm từ trong miệng của gã truyền ra, lúc này cánh tay Hứa Thanh cũng đã rút ra từ trong ngực của tên tu sĩ trung niên đó.

Trong tay của Hứa Thanh… Nắm một khỏa Kim Đan.

Phía sau khỏa Kim Đan này còn liên kết với vô số sợi tơ, ngay khi Hứa Thanh chợt rút ra thì những sợi tơ này đứt đoạn toàn bộ.

Chương 714: Lễ vật của Ngôn Ngôn (2)

Âm thanh thê lương bén nhọn vang lên, thân thể tên tu sĩ trung niên kịch liệt run rẩy, Thiên Cung trong cơ thể ầm ầm sụp xuống, từng tấc từng tấc tan vỡ hóa thành vô số máu tươi, từ trong miệng, trong mũi, đôi mắt, lỗ tai cùng với toàn bộ lỗ chân lông trên thân, phun ra.

Còn có một thứ khiến cho tên tu sĩ trung niên chồng chất tội ác này càng thêm tuyệt vọng, đó là gã mơ hồ nhìn qua đôi mắt bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn thấy Kim Đan của mình đang nhanh chóng tiêu tán ở trên cánh tay hư ảo của Hứa Thanh, bị Hứa Thanh cứng rắn hấp thu.

Một màn này khiến cho toàn bộ người thấy đều hoảng sợ tột cùng, nhất là thần sắc của Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều vô cùng bình thường, biểu cảm bình tĩnh như nước, trên người cũng không hề nhiễm một giọt máu tươi.

Trong mắt Ngôn Ngôn tràn ra ánh sáng mãnh liệt, trực tiếp nhìn qua Hứa Thanh, nàng phát hiện cách chơi bây giờ của Hứa Thanh càng làm cho nàng kích động và si mê hơn nữa.

Nàng không cách nào khống chế hô hấp của mình, càng lúc càng dồn dập, giờ phút này không nhịn được mà giơ ngón tay lên, lần nữa đặt vào trong miệng sau đó cắn nát, thỏa thích mút máu tươi của mình.

Hình như chỉ có làm như vậy, mới có thể khiến cho nàng tiếp thu được cái loại run rẩy tận trong tâm thần này.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ngôn Ngôn, không quan tâm đến nàng và vung tay lên, oán khí lượn lờ bên ngoài tên tu sĩ trung niên gần chết kia lập tức bộc phát, hóa thành vô số gương mặt hư ảo thôn phệ về phía tu sĩ trung niên đã cực kỳ suy yếu.

m thanh thê lương lần nữa vang vọng, sau khi kéo dài mấy cái hô hấp liền im bặt mà dừng.

Tuyệt khí bỏ mình.

Giờ phút này những tu sĩ trong mấy cái vạc nước khác cũng đang run rẩy, trong tuyệt vọng mang theo cảm giác sợ hãi không cách nào hình dung, lúc trước bọn họ cảm thấy Ngôn Ngôn đã là ác mộng, nhưng giờ phút này bọn họ đã biết, so sánh với bây giờ, những gì Ngôn Ngôn đã từng làm chỉ là tầm thường.

Những tu sĩ Trúc Cơ này Hứa Thanh có hấp thu cũng vô dụng, vì vậy liền tràn ra một đạo thần niệm.

Trong nháy mắt tiếp theo, que sắt sắt màu đen bay ra với tốc độ cực nhanh, trực tiếp bay thẳng tới sáu tu sĩ còn lại, nháy mắt xuyên thấu mi tâm bọn họ, hấp thu hồn của bọn họ rồi hóa thành tàn ảnh bay trở về.

Que sắt màu đen cũng không buông tha cho tên tu sĩ Kim Đan đã tử vong kia, bởi vì bên trong thi thể này còn có tàn hồn đang tiêu tán.

Ngôn Ngôn hút ngón tay thật mạnh một cái, khóe miệng nở nụ cười nhìn qua Hứa Thanh.

Trong mắt của nàng, hình như toàn bộ thế giới này đều vô cùng mơ hồ, chỉ có thân ảnh Hứa Thanh là vô cùng rõ ràng.

“Hứa Thanh ca ca, trong lòng của ngươi dễ chịu hơn chưa?”

Hứa Thanh nhìn hai ngón tay của Ngôn Ngôn một chút, nhìn thấy bên trên tràn ngập vô số những vết sẹo bị cắn rách nát cả mới lẫn cũ, vì vậy bình tĩnh mở miệng.

“Lần sau không nên tự mình hại mình như thế, không dễ coi.”

Nếu những lời này là do người khác nói, Ngôn Ngôn sẽ lập tức móc con mắt của đối phương, hoặc sẽ rút đầu lưỡi, coi như là nãi nãi nàng mở miệng thì nàng cũng sẽ làm theo ý mình, duy chỉ có lời nói của Hứa Thanh, sau khi nàng nghe liền vội vàng gật đầu.

“Hứa Thanh ca ca, sau này ta sẽ chỉ cắn một đầu ngón tay, đợi các ngón khác khép lại mới lại cắn, như vậy sẽ không có vết sẹo, sẽ không khó coi.”

“Hứa Thanh ca ca, ta… . . Ta có thể lên thuyền không?” Ngôn Ngôn chờ mong nhìn Hứa Thanh.

“Lần sau đi, ta còn muốn tu luyện.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, quay người bay trở về Pháp Hạm, đi vào trong khoang thuyền.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu vào trên bờ, chiếu vào Ngôn Ngôn đứng nhìn Hứa Thanh rời đi, đáy lòng của nàng có chút mất mác, lúc tới đây trong lòng nàng vừa vui vẻ lại vừa khổ sở, vui vẻ là có thể lại gặp được Hứa Thanh ca ca, khổ sở là do nàng nghe nãi nãi nói đến sự kiện xảy ra ở Thất Huyết Đồng.

Cho nên nàng đã năn nỉ nãi nãi nàng, cấp cho nàng đầy đủ hộ pháp, lúc này mới cẩn thận thăm dò và bắt được bảy tên dư nghiệt của tổ chức Dạ Cưu này.

Sau đó lại mang theo tới đây, muốn tặng cho Hứa Thanh ca ca, khiến cho hắn có thể vui vẻ hơn một chút.

Nàng không biết như thế nào làm mới có thể khiến cho Hứa Thanh vui vẻ, cho nên nàng liền nghĩ nếu như đổi thành mình mà nói, nếu người khác tới tặng lễ vật như vậy cho mình, mình sẽ rất là vui.

Nhưng bây giờ nàng cảm thấy có chút mất mác.

Nhìn qua thân ảnh biến mất trên Pháp Hạm, nàng lẻ loi trơ trọi ngồi ở bên cạnh bờ, cắn môi dưới, nhịn không được lại giơ tay lên muốn cắn ngón tay.

Nhưng lại nhịn xuống, cố hết sức kiềm chế xung động muốn hành động theo cái thói quen này.

Bởi vì Hứa Thanh ca ca không thích.

Nhưng nàng lại có chút không khống chế nổi, trong khi kiềm chế và vùng vẫy, trên người của nàng bỗng xuất hiện lệ khí.

Nguyên bản lệ khí của nàng đã rất nặng, bây giờ cảm xúc trong lòng lại chấn động, những lệ khí này càng đậm hơn nữa.

Nhưng vào lúc này, bên trong Pháp Hạm bỗng truyền ra giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh.

“Ngồi xuống.”

Ngôn Ngôn sững sờ, nhu thuận ngồi xuống, khi nàng ngẩng đầu nhìn qua Pháp Hạm, một tiếng sáo du dương nhẹ nhàng truyền ra từ bên trong Pháp Hạm.

Tiếng sáo du dương mang theo sự trấn an, tựa như khiến suy nghĩ của người khác cũng bị kéo ra vô cùng liên miên.

Dưới ánh trăng sau buổi hoàng hôn, người ngồi bên cạnh bờ dần dần tiêu tán lệ khí, trên mặt nở một nụ cười.

Cho đến hồi lâu sau khi tiếng sáo tiêu tán, Ngôn Ngôn vui vẻ đứng lên.

“Cảm ơn Hứa Thanh ca ca.” Nói xong nàng hoạt bát lanh lợi đi xa, một đường ngâm nga, tiếng sáo vừa xong khiến cho tâm tình của nàng vô cùng vui sướng.

Cứ như vậy mấy ngày trôi qua, cho đến sáng sớm ngày hôm nay, Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa bỗng nhiên mở mắt ra, cúi đầu nhìn ngọc giản truyền âm của mình.

Sau khi lấy ra, giọng nói mang theo âm thanh nghiêm nghị của Thất gia vang vọng ở bên tai của hắn.

“Vi sư đã tìm được dấu vết của Chúc Chiếu, phát hiện hành tung của Thánh Quân Tử, xác nhận đây không phải là bẫy, tiếp theo liên minh sẽ toàn lực ra tay, tuyên bố nhiệm vụ Huyết Sát.”

“Hứa Thanh, ngươi có nguyện ý tiếp lệnh, tham dự việc này!”

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, thần sắc lạnh như băng, không chút do dự truyền âm trả lời.

“Đệ tử tiếp lệnh!”

Chương 715: Hạp cốc Lạc Nguyệt (1)

Bầu trời xanh thẳm, không nhìn thấy một tầng mây.

Tia nắng ban mai chiếu rọi khắp mặt đất, chiếu tới bên trong chủ thành Liên Minh Bát Tông.

Theo một tiếng vang vọng gào thét ở phía chân trời, bầu trời bỗng dấy lên từng trận gợn sóng, một con Tích Long màu đen xòe ra đôi cánh khổng lồ, dấy lên một cơn cuồng bạo, từ trong sơn môn của Thất Huyết Đồng bay lên bầu trời.

Lúc đầu thân hình của con Tích Long này chỉ có 100 trượng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo liền dần dần biến đổi ở trên bầu trời, theo thân hình của nó run lên, mắt thường cũng có thể thấy được nó đang to lên.

Cho đến khi càng lúc càng lớn, vượt hơn cả ngàn trượng, cuối cùng thân hình của nó liền trở nên lớn tới hơn 6000 trượng!

Vừa nhìn qua liền thấy vô cùng giật mình, mà khi đôi cánh của nó mở ra, còn khiến người ta có một loại cảm giác như nó có thể che khuất cả bầu trời.

Khí tức kinh khủng khuếch tán ra từ trên người nó cũng khiến cho phong vân biến sắc, gió bão dần dần nổi lên.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy trên lưng con Tích Long màu đen này tồn tại vô số kiến trúc.

Bên trên tràn ngập những lầu các, đồng thời cũng có rất nhiều thân ảnh đứng.

Hứa Thanh cũng ở trong số đó.

Con Tích Long này, là một trong ba chiếc Đại Dực của Thất gia.

Về phần những người phía trên, đều là những đệ tử Thất Huyết Đồng tham dự nhiệm vụ Huyết Sát lần này.

Không phải toàn bộ đều tham gia vì tình nghĩa, bên trong có không ít người tham gia là bởi vì ban thưởng dồi dào của nhiệm vụ.

Nhưng đây là quy tắc của Thất Huyết Đồng, có lợi mà cũng có tệ, nhưng ở trong thời buổi loạn thế này, cái quy tắc này có lợi nhiều hơn có hại.

Giờ phút này Hứa Thanh đang đứng ở trong tòa lầu các cao nhất, phía trước hắn có hai thân ảnh.

Chính là Thất gia và lão tổ Huyết Luyện Tử.

Hai người đứng ở phía trước đón gió, áo bào bay phất phới trong gió, trong mắt ẩn chứa sự lăng liệt, sát cơ bốc lên hóa thành từng trận băng hàn.

Lần này xuất kích, sẽ do hai người bọn họ đích thân dẫn dắt Thất Huyết Đồng.

Mà ở phía sau của Tích Long, chính là một tòa thành lũy chiến tranh do thân núi đệ lục phong đã biến thành, trong khi đại địa vang lên từng tiếng nổ vang, cả tòa núi chậm rãi lăng không bay lên.

Ngọn núi cực lớn, tràn ra từng trận uy áp nặng nề, khiến cho toàn bộ người thấy đều có thể cảm thụ được vẻ thần võ của nó.

Bên trên là những người đệ tử của đệ lục phong, vô luận là xuất phát từ tình nghĩa với Lục gia hay là từ lợi ích, phần lớn đệ tử của đệ lục phong đều đã xuất động.

Hành động lần này của bọn họ là đột ngột xuất kích, bên cạnh bọn họ còn có Lăng Vân kiếm tông, Huyền U tông cùng với Liệp Dị Môn.

Bốn tông cùng xuất động, mỗi tông đều có lão tổ dẫn đầu, mà ở bên trong Liên Minh Bát Tông, tám món pháp bảo Cấm Kỵ của tám tông môn đều đã đồng thời mở ra, vận sức chỉ chờ phát động.

Trong từng đạo Cấm Kỵ chấn động vang vọng, từ trong Lăng Vân kiếm tông có chín chuôi cổ kiếm thanh đồng cực lớn bay ra, Lăng Vân lão tổ và tông chủ của Lăng Vân kiếm tông đằng đằng sát khí bay ở.

Bên Liệp Dị Môn là một con mắt quỷ dị dữ tợn to đến bảy tám ngàn trượng, biến ảo ở trên bầu trời, bên trong con mắt giống như ẩn chứa càn khôn, có thể nhìn thấy bên trong có vô số thân ảnh tu sĩ Liệp Dị Môn.

Bên Huyền U tông lại càng mênh mông bát ngát, trực tiếp bay thẳng lên một tòa mộ bia cực kỳ kinh người.

Trên mộ bia này còn có những dòng phù văn huyết sắc, vừa xuất hiện liền tràn ra cảm giác tang thương cùng năm tháng vô tận, Tử Huyền Thượng Tiên đứng ở bên trên tấm bia, phía sau là rất nhiều đệ tử Huyền U tông.

Bốn tông lần lượt bay lên trên không, theo bầu trời cuộn mình, gương mặt cực lớn che phủ cả bầu trời của Minh chủ hiện ra, trong mắt gã lộ ra sự thâm sâu, nhìn về phương xa.

“Dựa theo điều tra, Chúc Chiếu có rất nhiều địa điểm bí mật ở bên trong Nghênh Hoàng Châu, trong đó có bốn địa điểm đã được luận chứng là thật, hôm nay liên minh chúng ta xuất kích, bốn tông cùng xuất động, chém giết tu sĩ Chúc Chiếu, báo thù cho đồng môn đã chết của liên minh chúng ta!”

“Liên minh cũng triển khai toàn bộ pháp bảo Cấm Ky, thời khắc đều có thể công kích, bổn minh trù tính toàn cục, cũng là như thế.”

“Và ta cũng đã báo cáo trận chiến này lên trên Chấp Kiếm Đình, Chấp Kiếm Đình biểu thị cực kỳ trọng thị đối với việc này, sẽ giám sát và điều khiển toàn trường, nếu như hôm ấy chủ nhân Dạ Cưu lại xuất hiện, nhất định sẽ để cho gã khó tránh khỏi hạo kiếp!”

“Với cả Chấp Kiếm Đình cũng đã có phương pháp nhất định để đối kháng với ánh sáng bên trong cái hộp gỗ kia.”

“Như vậy, trận chiến này, bắt đầu xuất kích!”

Theo lời Minh chủ nói ra, thiên địa lập tức vang lên tiếng nổ, bốn tông riêng phần mình lao ra, trong thiên địa cũng có từng cỗ truyền tống trận hiện ra, phân biệt truyền tống rời đi, cùng lúc đánh tới bốn cứ điểm của Chúc Chiếu.

Địa điểm mà Thất Huyết Đồng lựa chọn là nơi phát hiện tung tích của Thánh Quân Tử, khi quyết định việc này, Huyết Luyện Tử đã lấy thân phận Nguyên Lão Viện đè xuống yêu cầu của Lăng Vân kiếm tông, đích thân tiếp nhận địa điểm này.

Tuy chủ mưu của việc Lục gia tử vong là Dạ Cưu và chủ nhân của gã, nhưng phụ tử Thánh Quân Tử cũng có hỗ trợ, cho nên Thất Huyết Đồng đã lập chí nhất định phải giết hai người này.

Mà tung tích của Thánh Quân Tử… Chính là ở bên trong Thiểu Ti tông.

Từ sau khi Thiểu Ti tông bị liên minh phá huỷ con đập lớn, bởi vì giữa liên minh và Thái Ti Tiên Môn đã làm một giao dịch ngầm mà người bên ngoài không biết, cho nên Thái Ti Tiên Môn đã không hề có ý gây chiến mà chấp nhận việc này, song phương cũng đồng thời việc lớn hóa nhỏ.

Người chịu hi sinh lớn nhất tất nhiên là Thiểu Ti tông, nhưng họ cũng chỉ có thể nuốt xuống quả đắng, lựa chọn địa chỉ mới để xây dựng lại tông môn.

Nhưng vô luận như thế nào, Thiểu Ti tông vẫn được coi là chi nhánh bên ngoài của Thái Ti Tiên Môn, cho nên Thái Ti Tiên Môn vì trấn an Thiểu Ti tông, đã phóng khoáng mở thêm danh ngạch hạn chế cho Thiểu Ti tông.

Điều này khiến cho số lượng đệ tử có thể tấn thăng vào Thái Ti Tiên Môn hàng năm của Thiểu Ti tông đã được tăng lên một số lượng lớn.

Nên biết rằng đạo của Thái Ti Tiên Môn và các tông khác không giống nhau, bọn họ hầu như sẽ không thu đệ tử bên ngoài, phần lớn đều phải xem duyên phận, như là Lý Tử Mai, cũng là duyên phận cho phép mới được gia nhập vào.

Cho nên nguồn gốc lớn nhất của đệ tử chính là danh ngạch của trên 100 chi nhánh tiểu tông tấn thăng phía dưới, căn cứ tông môn thực lực khác biệt, tỉ lệ phân phối cũng sẽ có khác biệt.

Chương 716: Hạp cốc Lạc Nguyệt (2)

Trước kia, mỗi năm Thiểu Ti tông chỉ có bốn cái danh ngạch, bây giờ danh sách này đã được tăng lên tám cái.

Đối với Thiểu Ti tông mà nói, đây chính là chỗ tốt cực lớn, bởi vì vô số phàm nhân và đệ tử Nghênh Hoàng Châu muốn bái nhập vào Thái Ti Tiên Môn, rất nhiều người nóng lòng bái nhập Thiểu Ti tông, muốn cạnh tranh một cái cơ hội bái nhập vào tiên môn.

Bởi vì trên thực tế, ngoại trừ người đại biểu nhân tộc chính thống là Chấp Kiếm Đình, thế lực cường đại nhất bên trong Nghênh Hoàng Châu chính là Thái Ti Tiên Môn.

Thế nên xuất phát từ một vài nguyên nhân không biết, sau khi Thánh Quân Tử phản bội tông môn, đã được bí mật an bài vào trong Thiểu Ti tông, thay hình đổi dáng và mai danh ẩn tích, lấy thân phận đệ tử tầm thường để bái nhập vào trong.

Có thể tưởng tượng nhiệm vụ của gã có lẽ đại khái là muốn nhờ Thiểu Ti tông, bái nhập vào Thái Ti Tiên Môn.

Đồng thời căn cứ tình báo của liên minh cùng với Thất Huyết Đồng, không biết Thất gia đã dùng phương pháp gì để dò xét thêm nữa, bọn họ đã tra được, bên trong Thiểu Ti tông, ngoại trừ Thánh Quân Tử ra, cũng có không thiếu những đệ tử vòng ngoài giống như Thánh Quân Tử vậy, thậm chí thành viên của nhóm trung tâm, tám chín phần mười cũng có tồn tại người của Chúc Chiếu.

Mà Dạ Cưu và chủ nhân của gã có xuất hiện hay không thì Thất Huyết Đồng cũng không có nắm chắc.

Nhưng trận xuất kích lần này, nhìn từ bên ngoài thì giống như là bốn tông của liên minh dẫn xuất tấn công, nhưng trên thực tế là liên minh và Chấp Kiếm Đình cùng nhau hiệp đồng xuất kích.

Chỉ là liên minh ở bên ngoài sáng, Chấp Kiếm Đình ở trong tối.

Hiển nhiên là Chấp Kiếm Đình cảm thấy rất hứng thú với vị chủ nhân của Dạ Cưu kia.

Tất cả những chuyện này, Hứa Thanh đều biết.

Sát ý trong mắt của hắn cực kỳ nồng đậm, trong cơ thể tràn ngập sát cơ, Tích Long cực lớn của Thất Huyết Đồng và tòa thành lũy lục phong phía sau nhanh chóng lao vào truyền tống trận cực lớn xuất hiện phía trước.

Sau một khắc, theo tia sáng truyền tống lập lòe ngập trời, con Tích Long khổng lồ hí dài một tiếng giống như có thể khiến cho bầu trời vỡ vụn, thân ảnh của nó trực tiếp xuất hiện ở bên trên bình nguyên Lạc Nguyệt của Nghênh Hoàng Châu.

Bình nguyên Lạc Nguyệt thuộc về phía đông bắc của Nghênh Hoàng Châu, coi như là ở giữa Thái Ti Tiên Môn và băng nguyên phương Bắc, nơi đây mặc dù rét lạnh nhưng linh khí cũng rất đầy đủ, tông môn lớn nhỏ gần đó không dưới mấy nghìn.

Mà bây giờ, ở phía trước biên giới bình nguyên Lạc Nguyệt có một tòa hạp cốc cực lớn, tên là hạp cốc Lạc Nguyệt.

Bên trong hạp cốc này chính là Thiểu Ti tông vừa dời tông đến.

Thiểu Ti tông vốn là thế lực cỡ trung, sau khi trải qua đả kích đã tổn thất thực lực rất lớn, bây giờ đệ tử còn lại đếm không tới một vạn, giờ khắc này trong ánh mặt trời buổi sáng chiếu xuống, đệ tử của tông môn phần lớn đang bận rộn tu hành, nhưng một khắc khi Tích Long gào thét xuất hiện cùng với mây đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, toàn bộ bên trong Thiểu Ti tông lập tức biến thành một mảnh náo động.

Còn không đợi đệ tử Thiểu Ti tông kịp phản ứng, Tích Long lập tức tới gần, phong bạo quét ngang đại địa, thân núi đệ lục phong cũng trôi nổi ở ngay trên trời, tản ra trận trận uy áp kinh khủng.

Cùng lúc đó trong tộc địa Hải Thi tộc, cổ kính thanh đồng trôi lơ lửng ở trên mười bốn pho tượng tổ thi cực lớn chợt xoay tròn, mặt kính nháy mắt liền nhắm ngay vị trí hạp cốc Lạc Nguyệt trong Nghênh Hoàng Châu.

Trong nháy mắt tiếp sau, theo từng pho tượng tổ thi nổ vang tràn ra những luồng động lực cực lớn vào trong mặt kính, bảy con mắt huyết sắc ở trên mặt gương cũng đồng loạt mở ra.

Khóa chặt vào hạp cốc Lạc Nguyệt ở phương xa.

Trong chốc lát, trong hạp cốc Lạc Nguyệt bỗng dưng tràn ngập huyết quang.

Trong khi toàn bộ Thiểu Ti tông hoảng sợ và kinh hô, thần sắc của các vị cao tầng bên trong cũng đều đại biến, đạo huyết quang tràn ngập khắp nơi khiến cho trên người chí ít hơn một nghìn đệ tử bên trong Thiểu Ti tông lập tức tràn ra những luồng khí tức màu đen.

Luồng khí tức này lộ ra cực kỳ rõ ràng bên trong huyết quang.

Mà ngay một cái chớp mắt khi những khí tức màu đen này tràn ra, dung nhan của bọn họ lập tức bị ảnh hưởng, tất cả biểu cảm đều biến đổi, trong khi thần sắc nhao nhao biến hóa, chân dung chân thật của bọn họ cũng bắt đầu lộ ra.

Có không ít người như thế, phần lớn đều là đệ tử tầm thường của Thiểu Ti tông, nhưng… trong hàng ngũ tu sĩ Kim Đan thế mà lại cũng có bảy tám người, càng thêm khoa trương hơn nữa là bề ngoài Đại trưởng lão tu vi Nguyên Anh của tông cũng bỗng nhiên cải biến, hóa thành một bộ dáng lạ lẫm.

Một màn này lập tức khiến cho thần sắc của tất cả mọi người trong Thiểu Ti tông nhao nhao đại biến.

Sắc mặt của tông chủ Thiểu Ti tông lại càng vô cùng âm trầm.

Chuyện hôm nay, có lẽ những người khác sẽ cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng gã lại không hề có chút ngạc nhiên nào cả.

Bởi vì thân phận của gã và Thái Ti Tiên Môn vô cùng mật thiết, gã là người duy nhất sẽ không phản bội Thái Ti Tiên Môn, cho nên trước đây đã được Thái Ti Tiên Môn nhắc nhở, báo cho gã biết rằng bên trong Thiểu Ti tông có rất nhiều tu sĩ Chúc Chiếu thẩm thấu.

Lúc này khi tận mắt nhìn thấy tất cả xuất hiện, biểu cảm của tông chủ Thiểu Ti tông lập tức trở nên khó coi, lập tức truyền ra pháp chỉ.

“Các đệ tử, lập tức giết chết tu sĩ tản ra hắc khí, những người này đều là tà tu của Chúc Chiếu!”

“Không cần ngươi tới động thủ!” Hầu như ngay khi tông chủ Thiểu Ti tông mở miệng, giọng nói dữ tợn của Huyết Luyện Tử lập tức vang vọng, hất tay áo lên, lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng lần nữa bộc phát, phong ấn bốn phương.

Trong nháy mắt tiếp theo, Thất gia ra lệnh một tiếng, Tích Long gào thét, đệ tử Thất Huyết Đồng ở bên trên lập tức hóa thành từng đạo cầu vồng, bay thẳng đến Thiểu Ti tông.

Bọn họ không đi đối phó những người đệ tử Thiểu Ti tông bình thường, bọn họ chỉ giết những tu sĩ tràn ra hắc khí.

Ánh mắt của Hứa Thanh từ sớm đã tập trung vào một người đệ tử tầm thường Thiểu Ti tông phía dưới.

Dưới pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng chiếu rọi, dung nhan người này cải biến, khôi phục bộ dạng nguyên bản.

Gương mặt tuấn mỹ, trên thân tràn ra chấn động Kim Đan.

Chính là… Thánh Quân Tử.

Sắc mặt Thánh Quân Tử đại biến, chỉ trong thời gian nhanh như vậy đã bị Thất Huyết Đồng tìm được, khiến cho gã cực kỳ chấn động và giật mình.

Nhưng tu vi của gã đã không còn giống như Hứa Thanh từng chứng kiến nữa.

Trên ngườiThánh Quân Tử rõ ràng tràn ra chấn động Kim Đan, Kim Ô vốn dĩ ở trong mắt phải bây giờ hình như đã bị phong ấn, biến thành ảm đạm, đồng thời hình như cũng có nghịch chuyển kỳ hiệu, từ việc hút sinh cơ biến thành bị ý chí của gã chiếm cứ, hóa thành một con mắt Kim Ô của bản thân.

Chớp mắt khi nhìn đến Thánh Quân Tử, trong mắt Hứa Thanh liền không còn những người khác nữa.

Theo Thất gia ra lệnh, sát cơ trong mắt Hứa Thanh trở nên mãnh liệt, chợt lao thẳng ra bay thẳng đến Thiểu Ti tông, bay thẳng đến… Thánh Quân Tử.

Lần này, hắn nhất định phải giết chết người này!

Chương 717: Hạ Cửu Tuyền (1)

Hứa Thanh nhìn thấy Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử cũng trông thấy Hứa Thanh.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh lao ra, thân thể của Thánh Quân Tử cũng lập tức lui về phía sau với tốc độ rất nhanh, mắt thấy sẽ lập tức bỏ chạy.

Tốc độ của gã đã vượt hơn trước kia rất nhiều, lực lượng Kim Đan một cung bộc phát, đồng thời Kim Ô trong mắt phải cũng huyễn hóa ra ngoài, ngửa mặt lên trời gào thét.

Trên người của con Kim Ô này bị vô số phù văn hư ảo buộc chặt, một mặt hòa hợp với mắt phải của Thánh Quân Tử, một mặt thì lan tràn trong cơ thể Kim Ô.

Loại thủ đoạn này quả thực cực kỳ huyền diệu, thế mà lại khiến cho Thánh Quân Tử gián tiếp nắm giữ công pháp Hoàng cấp Kim Ô Luyện Vạn Linh, giờ phút này dưới Kim Ô gia trì, tốc độ của gã cũng trở nên cực kỳ nhanh.

Nhưng tốc độ của Hứa Thanh lại càng kinh người hơn nữa, nháy mắt liền nhảy vào bên trong Thiểu Ti tông, phóng thẳng đến vị trí Thánh Quân Tử.

Nhưng ngay khi các đệ tử Thất Huyết Đồng lao ra tiến vào bên trong Thiểu Ti tông, hạp cốc Lạc Nguyệt bên trong Thiểu Ti tông lập tức đột nhiên nổ vang, trên mặt đất nứt ra vô số khe hở, từng đạo hỏa quang bạo phát bắn ra từ, còn có một cái đại thủ trực tiếp duỗi ra từ trên mặt đất của Thiểu Ti tông.

Bàn tay này lớn tới 100 trượng, toàn thân do nham thạch tạo thành, ở bên trên tràn ngập những đường vân hỏa diễm, giống như máu ở bên trong cánh tay nhanh thạch này là dung nham nóng chảy vậy.

Âm thanh nổ vang động trời, hạp cốc sụp đổ, vô số đá vụn bắn khắp nơi.

Sau khi cánh tay lớn vươn ra, theo mặt đất nứt nẻ, đại địa chấn động, một cự nhân bằng nham thạch tràn ra ánh lửa động trời từ dưới lòng đất nhảy lên.

Thân thể cự nhân này phải to tới mấy ngàn trượng, sừng sững đứng ở giữa thiên địa, gào thét cuồng bạo, đồng thời khí tức bộc phát ở trên người cự nhận đã hoàn toàn vượt qua Nguyên Anh, khiến cho bốn phía dấy lên từng trận chấn động kịch liệt.

Cũng có thể nhìn thấy, ở bên trong ngực của cự nhân khổng lồ này thình lình chôn một cái quan tài màu đen.

Mà trên đỉnh đầu của cự nhân còn có hai thân ảnh.

Hai người này đều mặc trường bào màu đen, đeo mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh, nhưng cũng không phải là Dạ Cưu và Tử Thanh Thái Tử, bọn họ một người đang đứng và một người ngồi.

Trên người hai người đều có chấn động kinh khủng tản ra, từ khe hở của mặt nạ Thần Linh lộ ra ánh mắt lạnh lùng, quan sát bốn phía.

“Vậy mà có thể tìm được tới nơi này.”

“Những gì đại nhân nói trước khi đi quả không sai, không thể xem thường mấy thế lực này.”

“Như vậy xem ra, có lẽ ba cái cứ điểm khác cũng bị Liên Minh Bát Tông an bài nhân thủ tấn công rồi.”

Chúc Chiếu là một tổ chức, cho nên trong đó không thể nào chỉ có Tử Thanh Thái Tử và Dạ Cưu được, mà còn có rất nhiều thành viên.

Bất kỳ một nhân vật hạch tâm nào trong đó cũng đều là người tiếng tăm lừng lẫy, nhưng mà cũng có rất nhiều những người giống như Thánh Quân Tử, chỉ là thành viên vòng ngoài.

Mặc dù bọn họ cũng gia nhập Chúc Chiếu nhưng không có tư cách tiến vào hạch tâm, không tư cách đeo mặt nạ.

Chỉ có người đã tiến hành biểu diễn huyết sắc, vả lại phải có tu vi ít nhất là Nguyên Anh trở nên, mới có tư cách đó.

Mà hai người vừa xuất hiện này, hiển nhiên chính là thành viên trung tâm của Chúc Chiếu trong Nghênh Hoàng Châu, hầu như ngay khi hai người họ xuất hiện, ánh mắt của Thất gia lập tức ngưng tụ nhìn qua.

Mục đích chiến lược thứ nhất của Thất Huyết Đồng khi ra tay với Chúc Chiếu trong Thiểu Ti tông chính là, dẫn xuất hạch tâm của Chúc Chiếu xuất hiện.

Mắt thấy mục tiêu đã xuất hiện, Thất gia lập tức bước một bước đi ra, đạp trên hư vô bay thẳng đến phía cự nhân bằng nham thạch.

Cự nhân nhìn chằm chằm vào Thất gia, trong mắt lộ ra điên cuồng, hai người trên đỉnh đầu cũng lập tức trở nên mơ hồ, trong chốc lát đồng thời ra tay.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, song phương đụng chạm với nhau, theo thiên địa vang vọng tiếng nổ, thân thể cự nhân nham thạch kia chấn động mãnh liệt, tay phải giơ lên trực tiếp tan vỡ.

Từng bước từng bước rút lui, mà sắc mặt của hai hắc y nhân cùng xuất thủ cũng trở nên càng thêm âm trầm, thân thể đồng loạt rút lui, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Một mình Thất gia trực tiếp dùng một kích, lại khiến cho ba vị Linh Tàng toàn bộ lui ra phía sau.

Cùng lúc đó trên mặt đất, theo đại địa và hạp cốc tan vỡ, bản thân đệ tử Thiểu Ti tông đều tự phần mình tản ra bốn phía.

Mặc dù thần sắc của bọn họ đều có vẻ kinh hoảng, nhưng lại không gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, bởi vì mục tiêu của đệ tử Thất Huyết Đồng là những người có hắc khí tràn ra bên ngoài thân thể, cũng là thành viên vòng ngoài của Chúc Chiếu.

Chỉ là sau khi trải qua một loạt những việc vừa rồi, mặt đất đã biến thành một mảnh đại loạn, tất cả thành viên vòng ngoài của Chúc Chiếu đều triển khai tốc độ cao nhất bỏ chạy.

Tuy những người này chỉ là thành viên vòng ngoài của tổ chức Chúc Chiếu, nhưng bất cứ người nào cũng đều có sự độc đáo và tàn nhẫn riêng của mình, bất kỳ một ai cũng đều không phải là người bình thường, giờ phút này hơn 1000 thành viên bỏ chạy tứ tán, Thất Huyết Đồng cũng khó có thể chém giết toàn bộ.

Nhưng Thất Huyết Đồng có pháp bảo Cấm Kỵ phong ấn nơi đây, bên trong cái phạm vi này, cho dù thành viên Chúc Chiếu có tản ra bỏ chạy cũng không cách nào chạy thoát.

Cùng lúc đó Huyền U tông, Liệp Dị Môn cùng với Lăng Vân

Kiếm tông cũng đang ra tay với ba vị trí khác ở trong Nghênh Hoàng Châu, những địa điểm mà bọn họ tới đều có tồn tại thành viên trung tâm của Chúc Chiếu.

Bốn vị trí đều chiến đấu rất mãnh liệt, nhưng tất cả những thứ này… Chỉ là một màn câu cá.

Mục đích chỉ để nhìn xem Dạ Cưu cùng với chủ nhân của gã có xuất hiện hay không, nếu xuất hiện sẽ ở nơi nào!

Đây không phải là âm mưu, đây là dương mưu!

Thiên la địa võng đã được bố trí xuống, giờ khắc này toàn bộ thế lực của nhân tộc trên Nghênh Hoàng Châu đều ngóng nhìn vào bốn vị trí này, Thái Ti Tiên Môn cũng đang phối hợp, thậm chí Ly Đồ Giáo cũng có tham dự, nghe theo an bài của Chấp Kiếm Đình.

Tất cả mọi người, đều đang đợi.

Đồng thời, bọn họ cũng đang đề phòng có thể Chúc Chiếu sẽ giương đông kích tây, xuất hiện ở bên trong sơn môn các tông môn khác.

Mà Hứa Thanh giết chóc, cũng lập tức bắt đầu trong khoảnh khắc này.

Trong mắt của hắn tràn ra từng trận sát cơ mãnh liệt, xuất thủ vô cùng mạnh mẽ, một thân vân bào màu tím, đỉnh đầu là Tử Thiên Vô Cực Quan, bên trên là hai tòa mệnh cung biến ảo thành hư ảnh hai cái ô, theo ánh sáng bảy màu khuếch tán, theo hỏa diễm màu đen phóng thích, tu vi Kim Đan của hắn lập tức khiến cho bát phương rung chuyển.

Mà phía sau của hắn còn có hư ảnh Kim Ô gào thét, biến ảo ra một biển lửa cực lớn, Hứa Thanh ra tay …vô cùng hung tàn.

Hắn lập tức xuất hiện ở trước mặt một tên tu sĩ Kim Đan một cung của Chúc Chiếu, bỏ qua sự phản kích của người này, trong khi thần sắc của đối phương vô cùng hoảng sợ, tay phải của Hứa Thanh trở nên hư ảo, Quỷ U Đoạt Đạo Công bộc phát, trực tiếp thò tay vào Thiên Cung trong thức hải của người này, bắt lấy Kim Đan, dưới âm thanh kêu gào thê lương của đối phương, hung hăng kéo một cái.

Kim Đan ly thể bị Hứa Thanh bóp chặt lấy, dung nhập trong cơ thể của hắn, sau đó thân thể của hắn chợt lui lại, trực tiếp đâm vào trên người một thiên kiêu dị tộc bốn đoàn mệnh hỏa.

Có lẽ tên này là thiên kiêu ở trong tộc quần nào đó, chắc là cũng có danh khí không nhỏ, nhưng hôm nay dưới sự va chạm của Hứa Thanh, lại tỏ ra yếu ớt không chịu nổi một kích.

Thân hình tên đó nổ oanh một tiếng, trực tiếp biến thành máu thịt mơ hồ, tan vỡ không còn hình dáng.

Chương 718: Hạ Cửu Tuyền (2)

Hứa Thanh cũng không thèm nhìn tiếp, mặc kệ Kim Ô thôn phệ, thân thể chợt xông về phía trước, tay phải đưa ra và hồn hỏa lập tức bao phủ biến thành một con dao găm, bay nhanh tới gần một đại hán tu vi Kim Đan một cung khác, chớp mắt khi tới gần. Trong khi thần sắc của đại hán này biến hóa và nhanh chóng rút lui, một tu sĩ tu vi Kim Đan hai cung ở phía xa cũng đang cấp tốc tiếp cận, Hứa Thanh ầm ầm bộc phát tốc độ.

Tốc độ của hắn lập tức tăng vọt siêu việt lúc trước, trong chớp mắt liền đuổi theo tên đại hán Kim Đan một cung, dao găm trong tay không chút dừng lại, hung hăng cắt một cái trên cổ đối phương.

Âm thanh quen thuộc truyền đến, đầu người bay lên!

Trong nháy mắt tiếp theo lão giả Kim Đan hai cung tới gần, tung ra một kích toàn lực, nhưng Hứa Thanh ngẩng đầu trong mắt lóe lên sát cơ, Tử Thiên Vô Cực Quan trên đỉnh đầu tản ra lớp che chở, trực tiếp ngăn cản công kích của đối phương, đồng thời giơ hắn tay phải lên, đập một quyền tới!

Bát phương rung động lắc lư, lão giả Kim Đan hai cung điên cuồng phun máu tươi, tu vi của lão và Hứa Thanh tương đối nhau, nhưng thân thể của lão lại không bằng Hứa Thanh, mà khi Kim Ô hung hăng gào thét nhảy vào, sắc mặt của lão lại càng đại biến cấp tốc lui về phía sau ...nhưng đã chậm.

Hứa Thanh cười dữ tợn một tiếng, một phát bắt được lão giả Kim Đan hai cung này, khoảnh khắc nguy cơ ngay ở trước mắt thì lão giả Kim Đan hai cung này cũng có vật bảo vệ tính mạng, một luồng lực lượng che chở tản ra, nhưng Hứa Thanh không thèm để ý chút nào, dùng đầu của mình đập tới rất hung hăng.

Đập tới một đập, hai đập, ba đập!

Đồng thời cũng có kỳ độc nhanh chóng tản ra, tiểu hắc trùng mang theo lực lượng của độc đan tràn tới bốn phía của lão giả, khiến cho lớp che chở của lão ngay lập tức bị ăn mòn, cuối cùng ầm ầm tan vỡ, đầu của Hứa Thanh cũng trực tiếp đập vào mặt của lão giả này.

Huyết nhục văng tung tóe, trong khi tiếng kêu thảm thiết của lão giả vang vọng khắp chiến trường, Hứa Thanh đưa tay phải ra, xâm nhập vào Thiên Cung trong thức hải của lão giả, lấy ra Kim Đan, sau đó cắt cổ lão giả đang kêu gào vô cùng thê lương và nhanh chóng hư thối, đầu thân chia lìa.

Vẫn không kết thúc, tốc độ của Hứa Thanh lại trở nên nhanh hơn nữa, gào thét lao về phía trước ở trên chiến trường, những nơi đi qua hễ là thành viên Chúc Chiếu gặp phải hắn, mặc kệ tu vi gì, chỉ cần không vượt qua Kim Đan ba cung thì đều là mục tiêu săn giết của hắn.

Một đường giết chóc, máu tươi tràn ngập, dao găm trong tay của hắn cũng đã cắt qua hơn mười cái cổ, từng chiếc đầu người lăn lông lốc ở trên mặt đất phía sau hắn, vô số cỗ thi thể không đầu, nhìn thấy mà giật mình.

Dần dần trên người Hứa Thanh tràn ngập một cỗ huyết khí, sát khí kinh người, va chạm đơn giản một cái sẽ trực tiếp khiến thân thể của một tên Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa tan vỡ, biến thành huyết vụ.

Trong huyết vụ, Hứa Thanh giống như Tu La, bay thẳng tới phía trước, bước chân không chút nào dừng lại, lần nữa đánh tới những thành viên Chúc Chiếu vòng ngoài ngăn cản ở trước đường của hắn.

Mà nếu gặp phải những thành viên Chúc Chiếu có tu vi vượt qua ba tòa Thiên Cung, Hứa Thanh sẽ lập tức tránh đi, những người này tự nhiên sẽ có hộ pháp của Thất Huyết Đồng ra tay, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ chiến trường tràn ngập chém giết, đại địa vô cùng hỗn loạn.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh, mục tiêu của hắn từ đầu đến cuối đều không hề hỗn loạn hay bị phân tâm, chỉ có một mình Thánh Quân Tử.

Tất cả những lần ra tay trước đó chỉ đơn giản là thuận tay mà làm, giờ phút này hầu như hắn đã đi ngang qua chiến trường, nhanh chóng tiếp cận về phía Thánh Quân Tử bị hắn khóa chặt ngay từ đầu.

Sát cơ, càng lúc càng lớn.

Sắc mặt Thánh Quân Tử biến hóa, vẫn lui lại như trước.

Mắt thấy Hứa Thanh càng ngày càng gần, trong mắt của gã lộ ra một tia điên cuồng, Kim Ô sau lưng ngửa mặt lên trời gào thét, mà phong thái của Kim Ô phía sau của Hứa Thanh lại càng thêm uy mãnh, hình thái càng thêm khổng lồ, cũng bộc phát ở trên bầu trời bao quát đại địa, cũng đồng thời lao xuống, trực tiếp trấn áp đến phía Thánh Quân Tử.

Trong thời gian ngắn Hứa Thanh hoàn toàn đi ngang qua chiến trường, lúc này khoảng cách của hắn với Thánh Quân Tử chỉ còn chưa tới hai trăm trượng.

Đối với Kim Đan mà nói, hai trăm trượng chỉ là trong một cái nháy mắt liền vượt qua.

Giờ phút này thân thể của Hứa Thanh lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh không nhìn thấy bộ dạng, ngay lập tức biến mất, trong một cái hô hấp liền đến phụ cận Thánh Quân Tử.

Loại tốc độ này khiến cho bên ngoài lập tức vang lên tiếng xé gió bén nhọn, sau khi truyền vào trong tai có thể hóa thành một cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Sắc mặt Thánh Quân Tử biến hóa, thần sắc dữ tợn, gã biết mình đã không có cách nào né tránh, giờ phút này chỉ có thể bộc phát, Thiên Cung hiện ra sau lưng và Kim Ô gào thét phía sau, bấm niệm phát quyết tung ra một kích toàn lực về phía Hứa Thanh.

Trên người gã bộc phát ra vô số kiếm quang, hình thành một mảnh kiếm hải phóng thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không thèm quan tâm tất cả những thứ này, một quyền hạ xuống phá vỡ kiếm hải mênh mông, đánh vỡ vô số phi kiếm, một quyền này bẻ gãy và nghiền nát tất cả những thứ trước mặt, trực tiếp nện vào ngực của Thánh Quân Tử.

Bên ngoài thân thể của Thánh Quân Tử nháy mắt xuất hiện một lớp phòng hộ, ngăn cản một quyền này của Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh bộc phát sát cơ, hắn nghĩ tới Lục gia tử vong, nghĩ tới từng màn trong đêm mưa, tuy người trước mắt không phải là Tử Thanh Thái Tử, nhưng sát ý trong lòng Hứa Thanh quá nồng đậm, hắn muốn phát tiết, hắn muốn bộc phát, hắn muốn giết người.

Ánh mắt của Hứa Thanh đỏ lên, một quyền lại một quyền đánh xuống, ba quyền, tư quyền, năm quyền…

Mỗi một quyền đều bộc phát toàn bộ lực lượng, mỗi một quyền đều được toàn bộ sức mạnh thân thể và tu vi gia trì, còn có rất nhiều tiểu hắc trùng tản ra nhanh chóng ăn mòn lớp phòng hộ.

Âm thanh oanh oanh vang vọng khắp trời, thân hình Thánh Quân Tử không ngừng rút lui, dù gã có lớp phòng hộ nhưng mỗi một quyền đến từ Hứa Thanh đều khiến lớp phòng hộ này vặn vẹo, hình thành lực lượng cộng hưởng khiến cho tình trạng của gã cũng không ổn cho lắm, không ngăn được mà tràn ra từng ngụm máu tươi, một ngụm lại một ngụm.

Mà Hứa Thanh ra tay tựa như mưa bão vậy, không dừng lại một khoảnh khắc nào, thậm chí còn phất tay gọi ra Thiên Đao hung hăng chém xuống, còn có Khiếu Hải Cửu Điệp, một tầng sóng lại một tầng sóng hiện ra, bốn phía đều là nước biển, cuồng bạo tột cùng.

Trong âm thanh nổ vang, thần sắc của Thánh Quân Tử hiện ra vẻ hoảng sợ, cuối cùng trong khi mắt của Hứa Thanh hình thành tơ máu, theo một quyền cuối cùng của hắn đánh ra, dưới sự hỗ trợ của tiểu hắc trùng, rốt cuộc lớp phòng hộ của Thánh Quân Tử xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Một quyền của Hứa Thanh bỗng nhiên hạ xuống.

Phòng hộ chấn động mãnh liệt, âm thanh răng rắc vang lên, lập tức chia năm xẻ bảy bị Hứa Thanh trực tiếp phá vỡ, một quyền vẫn không ngừng lại, trực tiếp ầm ầm nện vào ngực Thánh Quân Tử.

Đây là một quyền cuối cùng của Hạ Cửu Tuyền!

Trong nháy mắt tiếp theo toàn thân Thánh Quân Tử chấn động mãnh liệt, phun ra máu tươi và phát ra âm thanh thảm thiết thê lương, thân thể truyền ra một loạt những âm thanh nổ tung oanh oanh oanh.

Đạo pháp khiếu thứ 121 của gã …trực tiếp tan vỡ!

Tòa Thiên Cung hư ảo thứ tám …lập tức sụp đổ!

Một quyền đánh xuống, chấn động bát phương.

Chương 719: Thánh Quân Tử, chết! (1)

Vẫn chưa kết thúc, đôi mắt của Hứa Thanh đỏ thẫm, bên trong mang theo sát niệm điên cuồng, lập tức đuổi theo.

Cùng lúc đó bầu trời cũng nổ vang đùng đùng, sắc mặt Thất gia vô cùng âm trầm, trong mắt tràn ngập sát ý, tình trạng của lão cũng tương tự giống như Hứa Thanh, lão cũng muốn phát tiết ra sự tự trách kìm nén ở trong lòng bấy lâu.

Trong khoảng thời gian từ ngày đó đến nay, lão cực kỳ tự trách, lão cho rằng do mình đã không phán đoán ra toàn bộ mọi việc, mới khiến cho sự việc ngoài ý muốn xảy ra.

Lão cho rằng là do năng lực của mình còn kém, cho nên mới tạo thành thảm kịch như vậy.

Lão cũng cho rằng là do chiến lực của mình vẫn chưa đủ, vì vậy sau khi xuất hiện loại tình huống đó, mình liền không có cách nào nghịch chuyển thế cục.

Lão không muốn như vậy, lão ghét như thế, lão lại càng không muốn cho một màn cùng loại phát sinh lần nữa ở trên người mà mình quen thuộc.

Cho nên khi lão xuất thủ, bên trong từng chiêu chỉ ẩn chứa sát ý trong nội tâm, ẩn chứa phát tiết cảm xúc trong đáy lòng, không hề thi triển đạo pháp gì cả, bởi vì như vậy chưa đủ để cho ý niệm trong đầu của lão thông suốt.

Lão muốn dùng nắm đấm của mình, trấn giết hết thảy những thứ trước mắt.

Giờ phút này trong khi Thất gia điên cuồng ra tay, thiên địa vang lên từng âm thanh nổ tung, phong vân vặn vẹo, không gian đều như sắp vỡ vụn, mỗi một quyền đều có lực lượng một tòa bí tàng bộc phát, như muốn trấn áp muôn đời.

Tất cả những thứ này khiến cho cự nhân với thân thể nham thạch khổng lồ hoảng sợ tột cùng, thân thể không cách nào khống chế, liên tục rút lui, trong miệng truyền tiếng rống thê lương và trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như rất là sợ hãi chiến lực của Thất gia.

Dưới sự oanh kích không ngừng của Thất gia, thân thể của cự nhân liên tục vỡ vụn, cánh tay trái tan vỡ, hai chân vỡ ra, thân hình tan nát… Toàn bộ tan vỡ

Vô số cự thạch rơi xuống đại địa, truyền ra âm thanh ầm ầm.

Về phần hai tên thành viên trung tâm của Chúc Chiếu, thần sắc cũng đều biến hóa, trong mắt lộ ra kinh hãi mãnh liệt, riêng mình tràn ra máu tươi.

Mặt nạ của bọn họ đã tan vỡ, thân thể càng bị trọng thương, nếu không phải hơn phân nửa lực lượng của Thất gia đều đã bị cự nhân bằng nham thạch ngăn cản, thì lúc này bọn họ nhất định đã chết.

“Linh Tàng đại viên mãn!!”

Hai người la thất thanh, da đầu run lên, trong khi cự nhân bằng nham thạch liên tục tan vỡ, bọn họ nhanh chóng rút lui.

Mà chỗ cao hơn trên bầu trời, Huyết Luyện Tử đang đứng ở nơi đó, lạnh lùng quan sát hết thảy.

Có lão trấn áp, không ai trốn được.

Mà lão cũng đang đợi, đợi Chúc Chiếu cử người tới cứu viện, hoặc là đợi Chúc Chiếu thể hiện ra lực lượng càng mạnh hơn thì lúc đó lão mới phải ra tay.

Đó là trận chiến trên bầu trời, tiếp tục với trận chiến ở dưới mặt đất.

Trong mắt Hứa Thanh bắn ra sát cơ mãnh liệt, chợt lao tới đuổi theo, mà Thánh Quân Tử thì đang điên cuồng phun máu tươi, trong khi lảo đảo rút lui thì gã bỗng phát hiện ra đạo pháp khiếu 121 của mình đã tan vỡ, mà hạn mức cao nhất của cảnh giới Kim Đan, tòa Thiên Cung hư ảo thứ tám cũng đang tiêu tán, gã cười thảm lên một tiếng, trong mắt càng lúc càng trở nên điên cuồng, vẻ oán độc nhanh chóng bay lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Gã hận Hứa Thanh, hận đến thấu xương!

Gã cũng ghen ghét Hứa Thanh, ghen ghét đến cực hạn!

Tất cả những thứ của Hứa Thanh đều đã từng là của gã, gã vốn là thiên kiêu đệ nhất thế hệ này của liên minh, tụ tập vô số vinh quang và chờ mong trên người, đối với bên ngoài gã là tia sáng vạn trượng, đối với liên minh gã chính là thiên kiêu tuyệt đỉnh trấn áp tất cả thiên kiêu thế hệ này.

Nhưng vận mệnh lại đặc biệt bất công với gã, rõ ràng cho gã thiên tư tuyệt luân, rõ ràng cho gã vẻ ngoài cực kỳ tuấn lãng, rõ ràng để gã vừa sinh liền có ánh sáng chiếu rọi, rõ ràng có thể có tương lai tốt đẹp vô hạn.

Mà …lại sinh ra liên thể dị dạng xấu xí khiến người ta buồn nôn!

Nhưng gã cũng không chịu thua kém, gã chịu đựng vô số sự khinh thường, chịu đựng rất nhiều ánh mắt chán ghét, không ngừng mà cố gắng, không ngừng tu hành, không ngừng vùng vẫy, cuối cùng cũng đã cắn nuốt được đệ đệ của mình, khiến cho bản thân trở nên nguyên vẹn.

Gã dựa vào sự cố gắng của bản thân, vượt qua hết thảy những người cùng thế hệ, đi tới đỉnh phong của mình.

Nhưng toàn bộ những lúc khổ sở, toàn bộ những hành hạ, tất cả đều chỉ có một gã tự mình trải qua, tự mình nhấm nháp ở trong đêm tối.

Có thời điểm gã cũng phát hiện ra bên trong ánh mắt chờ mong của tổ phụ mình còn có một tia tham lam, nhưng gã không cách nào cự tuyệt, cũng không thể nào cự tuyệt tổ phụ đưa mệnh đăng nửa lợi nửa hại dung nhập vào trong cơ thể của gã.

Từ đó về sau, hết thảy mọi việc càng làm cho gã cảm thấy vận mệnh vô tình, gã đi tới trình độ chói sáng nhất, gã làm được việc liên minh chưa từng có ai làm, kinh diễm tuyệt luân.

Gã vốn tưởng rằng khi mình đã làm đến như thế, vận mệnh của mình sẽ phải càng trở nên tốt hơn, nhưng gã lại nhìn thấy trong ánh mắt của tổ phụ mình lại càng có nhiều tia tham lam hơn nữa.

Thánh Quân Tử không ngốc, nhưng gã chỉ có thể trầm mặc, cho đến khi mệnh đăng bị Hứa Thanh cướp đi và gã bị thương nặng. Nhìn giống như vô cùng thê thảm, mà thật ra gã lại nhẹ nhàng thở ra trong lòng, nhưng nằm mơ gã cũng không thể nào nghĩ tới, vì sống sót gã lại bị Minh chủ nhìn trúng, biến bản thân thành vật ký sinh Kim Ô.

Tất cả khiến cho nội tâm của gã trở nên điên cuồng, khiến cho cơn đè nén trong lòng gã đã đến cực hạn, sinh ra vặn vẹo.

Gã không cách nào phản kháng tổ phụ, nhưng gã có thể hận Hứa Thanh, gã không cách nào phản kháng Minh chủ, nhưng gã có thể oán Hứa Thanh.

Dựa vào cái gì mà nội tâm Hứa Thanh ngươi lại có thể có ánh sáng, dựa vào cái gì mà ...Ngươi lại không bi thảm giống như ta, không cùng đi chết với ta!

Ý nghĩ này hóa thành oán độc, liên tục bộc phát trong đáy lòng Thánh Quân Tử, mà cuối cùng, sở dĩ gã oán độc tột cùng đối với Hứa Thanh, là bởi vì gã ghen ghét toàn bộ những thứ của Hứa Thanh!

Gã ghen ghét người như Hứa Thanh, thế mà nội tâm lại có ánh sáng.

Gã ghen ghét Hứa Thanh có thể có hai ngọn mệnh đăng chân chính thuộc về mình.

Gã ghen ghét Hứa Thanh không cần thừa nhận hành hạ như gã, vậy mà lại có thể thu được hết thảy những thứ từng thuộc về gã.

Gã càng ghen ghét Hứa Thanh có một người sư tôn có thể che chở cho hắn trước toàn bộ thiên hạ, có một người lão tổ không tham lam.

Mà thứ khiến cho gã càng thêm ghen ghét hơn nữa, đó là sau cái đêm mưa tuyết, hôm nay lần nữa nhìn thấy Hứa Thanh...Gã thấy nội tâm Hứa Thanh tựa như lại có sinh cơ, lại còn có thể biểu hiện ra loại cố chấp này, khiến chi gã cảm thấy... Hình như Hứa Thanh vẫn còn có ánh sáng trong lòng!

Cho nên gã lại càng thêm ghen ghét, càng thêm oán độc.

Chương 720: Thánh Quân Tử, chết! (2)

Thánh Quân Tử cảm thấy cho dù mình mở ra đạo pháp khiếu 121 thì như thế nào, cực hạn Kim Đan tăng lên tám tòa Thiên Cung hư ảo thì sao, kể cả quyền sử dụng Kim Ô do chủ nhân trợ giúp lại có thể thay đổi được gì chứ.

“Duy chỉ có thành Thần, mới có thể trấn áp hết thảy!” Trong mắt Thánh Quân Tử hiện lên sự điên cuồng, những lời này không phải gã nói ra, mà là đang gào thét trong lòng.

Đây là hy vọng duy nhất của gã, cũng là nguyên nhân gã cam nguyện gia nhập Chúc Chiếu, mặc dù lần này Thất Huyết Đồng đến quá mức mạnh mẽ và đột nhiên, dẫn đến rất nhiều kế hoạch còn chưa kịp triển khai, nhưng tín niệm của Thánh Quân Tử vẫn không hề sụp đổ.

Cho dù đạo pháp khiếu 121 của mình tan vỡ, bởi vậy mà tòa Thiên Cung hư ảo thứ tám cũng tiêu tán, nhưng gã vẫn cảm thấy mình đang đi trên con đường huy hoàng như trước.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, trong khi Hứa Thanh tốc độ như bôn lôi tới gần, khi Hứa Thanh lần nữa đánh ra một quyền thì Thánh Quân Tử bỗng nở nụ cười, trong mắt điên cuồng, thần sắc hiện ra vẻ dữ tợn và trong miệng truyền ra âm thanh trầm thấp, cũng đánh trả một quyền.

Nhưng bây giờ chênh lệch giữa bọn họ cực lớn, khiến cho giờ khắc này Thánh Quân Tử căn bản không phải là đối thủ của Hứa Thanh, trong nháy mắt tiếp theo toàn thân của Thánh Quân Tử chấn động, cánh tay phải đã xuất quyền đối kháng liền tự động nổ tung, âm thanh thảm thiết thê lương từ trong miệng gã truyền ra, thân thể của gã cũng bị đánh bay ngược lại.

Nhưng Thánh Quân Tử vẫn còn đang phản kích, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lập tức có từng đạo kiếm quang xuất hiện.

Kiếm thứ nhất từ trên trời giáng xuống, Huyền Thiên Huyết Sát.

Kiếm thứ hai quét ngang mà đến, Đãng Hồn Trấn Ma.

Kiếm thứ ba hóa thành quỷ ảnh đeo kiếm, Bắc Quỷ Vấn Thiên.

Nhưng lần này Hứa Thanh không thèm nhìn những đạo kiếm quang này, hắn phất tay một cái là thanh kiếm hạ xuống từ bầu trời tan vỡ thành từng khúc, thanh kiếm quét ngang đến vỡ vụn từng đoạn, tám quỷ ảnh còn chưa rút kiếm đã phát ra âm thanh gào thét thê lương, thân hình trở nên vặn vẹo, bị khí tức trên thân Hứa Thanh trùng kích xóa đi.

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên sát cơ mãnh liệt, tốc độ không giảm trực tiếp đuổi theo Thánh Quân Tử đang rút lui, hắn quyết không cho đối phương bất luận cơ hội nào để phản ứng, bỏ qua toàn bộ phòng hộ đến từ Thánh Quân Tử, ngay khi tới gần thì lập tức vận hành Quỷ U Đoạt Đạo.

Tay phải trực tiếp hóa thành hư ảo, một hơi xâm nhập vào trong cơ thể Thánh Quân Tử!

Một màn quen thuộc hiện ra trong đầu Thánh Quân Tử, thân thể của gã kịch liệt vùng vẫy nhưng lại vô ích, ánh mắt trợn to lộ ra sự điên cuồng, lập tức dùng đầu đập về phía Hứa Thanh, lúc này tay phải Hứa Thanh cũng đã thăm dò vào đến trong thức hải của Thánh Quân Tử, đụng tới Thiên Cung của gã!

Tu sĩ Kim Đan, một khắc tấn cấp liền mở ra từng tòa Thiên Cung hư ảo, mở ra bao nhiêu Thiên Cung hư ảo liền quyết định hạn mức cao nhất của họ, còn chiến lực chân chính thì cần phải biến Thiên Cung hư ảo hóa thành thực chất.

Như Thánh Quân Tử lúc này, hạn mức cao nhất của gã từng là tám tòa Thiên Cung,

Gã chỉ có một tòa Thiên Cung là từ hư hóa thật, nhưng lúc này lại bị Hứa Thanh thò tay vào trong, một phát bắt được Kim Đan bên trong Thiên Cung!

Hung hăng kéo một cái!

Viên Kim Đan này ẩn chứa vô số oán khí, tràn ngập oán độc, đồng thời còn có chấn động không tầm thường tràn ra, ngay khi Kim Đan bị Hứa Thanh hung hăng kéo ra, Thánh Quân Tử liền kêu gào thê lương thảm thiết!

Có thể trông thấy bên trên khỏa Kim Đan này có vô số tơ máu quấn quanh, kết nối cùng thân thể đang run rẩy kịch liệt của Thánh Quân Tử, trong thời khắc này âm thanh kêu rên của gã cũng truyền khắp bốn phương, sát cơ trong mắt Hứa Thanh mãnh liệt, bỗng nhiên bóp một cái.

Oanh một tiếng, khỏa Kim Đan này tan vỡ, hóa thành vô số chất dinh dưỡng nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng hung hăng đập đầu vào trên trán Thánh Quân Tử.

Oanh một tiếng, toàn thân Thánh Quân Tử chấn động mãnh liệt, ngũ quan máu thịt mơ hồ và đầu người trực tiếp lõm vào, nhưng sự điên cuồng và lăng lệ ác liệt trong mắt gã vẫn không ít hơn trước.

Trên mặt Hứa Thanh cũng tràn đầy máu tươi, là máu của Thánh Quân Tử.

Trong mắt của hắn cũng có điên cuồng, là sự điên cuồng của bản thân hắn!

Trong nháy mắt tiếp theo Kim Ô phía sau Hứa Thanh ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó chợt phủ xuống hung hăng khẽ hấp về phía Thánh Quân Tử.

Thánh Quân Tử cười thảm một tiếng, phía sau cũng có Kim Ô biến ảo hiện ra, không bị khống chế mà lao tới cắn xé cùng Kim Ô của Hứa Thanh, song phương trực tiếp dây dưa với nhau ở trên không trung.

Thôn phệ lẫn nhau, cuốn lấy lẫn nhau không tha, trong lúc bọn chúng dây dưa thì trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, vào thời khắc này sát ý trong lòng như muốn lộ ra, muốn bộc phát, hắn túm tóc của Thánh Quân Tử, tay phải giơ lên, từng quyền từng quyền nện vào ngực của gã.

Mỗi một quyền hạ xuống là thân thể Thánh Quân Tử sẽ tan vỡ một bộ phận, từng bộ phận vỡ vụn và tiêu tán.

Hồn cũng tương tự như thế, đang nhanh chóng tan vỡ, bị lão tổ Kim Cương Tông một bên tham lam hấp thu.

Cho đến ba quyền cuối cùng, mắt thấy nửa cái thân hình của Thánh Quân Tử sẽ phải nổ tung, cuối cùng dưới quyền thứ tư của Hứa Thanh hạ xuống, theo một tiếng nổ mạnh truyền khắp bốn phương, âm thanh thê lương phát ra từ trong miệng Thánh Quân Tử cũng im bặt mà dừng.

Toàn bộ thân hình từ cổ xuống dưới tan nát nổ tung, chia năm xẻ bảy, xương cốt và máu thịt hóa thành vô số phần …tản ra bốn phía.

Thân hình như thế, hồn phách càng là như vậy.

Chỉ có đầu người bị Hứa Thanh nắm ở trong tay, giờ phút này mắt của Thánh Quân Tử vẫn mở to như cũ, trong mắt vẫn lưu lại vẻ không cam lòng và điên cuồng như trước.

Nhưng tất cả lại không còn ngọn nguồn nữa, đang từ từ trở nên ảm đạm.

Thánh Quân Tử, chết!

Mặt đất đều là máu tươi, bốn phía đều là thịt nát, đầu của Thánh Quân Tử cũng tương tự như đầu Lục gia lúc trước, cũng đang rỉ máu.

Vào thời khắc này, Kim Ô bị Thánh Quân Tử điều khiển ngược ở trên không trung cũng mất đi ngọn nguồn, dưới tình huống suy yếu thì dần dần không thể chống đỡ, Kim Ô của Hứa Thanh gào thét một tiếng, một hơi nuốt xuống.

Sau khi cắn nuốt Kim Ô do Thánh Quân Tử khống chế, thân hình Kim Ô của Hứa Thanh chấn động mãnh liệt và tràn ra vô tận hỏa diễm, lấy phương thức cuồng bạo ầm ầm bộc phát về bốn phía, quét ngang bát phương, đồng thời cái đuôi thứ mười của nó lập tức hình thành, tiếp theo là cái thứ mười một, mười hai, cho đến cuối cùng sinh ra cái thứ mười ba!

Vào thời khắc này, công pháp Hoàng cấp Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn rốt cuộc cũng đã đột phá, trở thành công pháp cấp hai!

Chương 721: Thần Linh thí thi (1)

Theo công pháp Hoàng cấp đột phá, hình dáng của Kim Ô cũng trở nên khổng lồ gấp đôi so với trước kia, thân hình màu đen giống như một con hung thú Chí Tôn tới từ viễn cổ, tràn ra hỏa diễm ẩn chứa nhiệt độ cực cao, khiến cho đại địa cũng bị đốt cháy bốc lên từng tia khói đen, bùn đất trên mặt đất cũng trở nên khô cứng.

Nhìn qua thôi cũng thấy mà giật mình, khiến người ta vừa liếc mắt qua, liền có thể cảm thụ được loại nhiệt độ cao tới cực hạn trong đó.

Thậm chí hư vô cũng trở nên vặn vẹo, dù một đốm lửa tràn ra cũng đều có sức nóng kinh người.

Còn có ánh sáng trong mắt của nó cũng trở nên rất là sống động, đồng thời còn mang theo cảm giác vừa hung hăng vừa vô cùng lăng lệ ác liệt, giống như toàn bộ những người bị nó khóa chặt, bất kể là cửu thiên hay là thập địa, cũng đều không thể trốn khỏi sự thôn phệ của nó.

Mặc dù đây chỉ là một loại cảm giác, bây giờ nó vẫn không thể làm được như vậy, nhưng giờ khắc này Kim Ô tấn cấp ở giữa chiến trường khiến cho tất cả mọi người đều nhận thấy trùng kích cực lớn.

Nhất là khi nó mở hai cánh ra, bay múa trên bầu trời, khiến cho biển lửa trên mặt đất không ngừng khuếch tán, mỗi một lần vung cánh đều truyền đến âm thanh ầm ầm.

Lúc này Hứa Thanh đang đứng ở giữa biển lửa, tóc dài tung bay, trên người lộ ra một cảm giác vô cùng lăng lệ ác liệt, gương mặt tuyệt mỹ mang theo vẻ yêu dị, trong lúc lơ đãng quét mắt nhìn qua, sẽ khiến cho người khác bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, hình như ngọn lửa bốn phía, Kim Ô trên bầu trời, tất cả mọi thứ, đều sinh ra nhằm phụ trợ làm nền cho hắn.

Ngoại trừ loại cảm tưởng này, Kim Ô Luyện Vạn Linh cấp hai cũng gia trì càng nhiều chiến lực cho hắn hơn nữa, không còn là một đoàn mệnh hỏa như lúc trước, mà trực tiếp đạt đến trình độ sáu đoàn mệnh hỏa.

Sáu đoàn mệnh hỏa, toàn bộ thêm vào trên người Hứa Thanh, khiến cho thân thể của hắn truyền ra từng đợt âm thanh ken két, mặc dù nhìn bằng mắt thường thì giống như không có biến hóa quá lớn, nhưng trên thực tế thì xương cốt của hắn, huyết nhục của hắn, thân thể của hắn,… tất cả đều đang được cải biến tức khắc.

Đây là tăng lên cấp độ sinh mệnh!

Trong thời khắc này Kim Ô bay múa trên bầu trời bỗng kêu lên một tiếng Hi..i…iiii truyền khắp bốn phương, sau đó liền trở về với Hứa Thanh, 13 cái đuôi hình thành đuôi lửa, lấy Hứa Thanh làm trung tâm mà xoay tròn quanh người hắn, hóa thành từng mảnh lông phượng hỏa diễm, bay xuống ở trước mặt hắn.

Cùng nhau trở về, còn có hỏa diễm tản ra khắp bốn phía, lúc này toàn bộ đều cuốn ngược lại, tràn ngập bay lên trên người Hứa Thanh.

Khiến cho giờ khắc này trên người Hứa Thanh tràn đầy hỏa diễm, đỉnh đầu là Kim Ô tựa như Đế quan, hấp dẫn ánh mắt chăm chú của bát phương.

Mà theo hai tòa Thiên Cung hiện ra, khí thế của hắn trực tiếp tăng vọt, chiến lực cũng giống như thế, khiến cho những đệ tử của Thất Huyết Đồng cùng với những thành viên vòng ngoài của Chúc Chiếu ở bốn phía quanh chiến trường đều nhìn thấy mà giật mình, theo bản năng hoảng sợ không muốn tới gần nơi này.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, trầm mặc.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn đầu lâu của Thánh Quân Tử không cách nào nhắm lại trong tay, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Hắn cảm thấy chuyện này, có chút không đúng.

Hắn có thể xác định Thánh Quân Tử đích đích xác xác đã bị giết, mà đối phương tử vong cũng trong phạm vi hợp lý, dẫu sao thì sự chênh lệch giữa một tòa Thiên Cung và hai tòa Thiên Cung cũng rất khó có thể san bằng.

Nhưng, phụ thân của Thánh Quân Tử lại không hề xuất hiện.

Điều này rõ ràng không phù hợp với lẽ thường, dẫu sao thì một màn biểu diễn huyết sắc lúc trước, tất cả những gì phụ thân của Thánh Quân Tử làm hầu như cũng là vì Thánh Quân Tử, thế mà khi Thánh Quân Tử tử vong, người phụ thân kia lại vô tung vô ảnh.

Việc này, rất không bình thường.

Còn một điểm khác thường nữa, đúng vậy… Đó là bản thân của Thánh Quân Tử rất khác thường, từ đầu đến cuối gã đều không nói một lời nào, ngay cả âm thanh gào thét cũng đều là ô ô, mặc dù cũng kêu thảm thiết thê lương, nhưng có chút không giống thường ngày, chưa đủ bén nhọn.

Điểm này không giống với Thánh Quân trong nhận thức của Tử Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, đột nhiên giơ tay trái lên, một phát nắm lấy cái cằm của Thánh Quân Tử, hung hăng xé ra.

Miệng của Thánh Quân Tử bị xé rách.

Hứa Thanh quét mắt nhìn tới, trong mắt lập tức tuôn ra ánh sáng kỳ lạ.

Trong miệng của Thánh Quân Tử …thiếu mất đầu lưỡi!

Đối với Hứa Thanh mà nói, ấn tượng khắc sâu nhất của hắn về Thánh Quân Tử chính là một màn sau khi Huyền Linh Vĩnh Ý Môn mở ra, sau khi cánh cửa này mở ra trước mặt Thánh Quân Tử, liền có một cái đầu lưỡi tràn đầy dịch nhờn chui ra, về sau Hứa Thanh liền biết được, khi cánh cửa này mở ra trước mặt một người, nó có thể chiếu rọi nội tâm của người đó.

Nội tâm của Thánh Quân Tử, chính là vật đó.

Không biết có phải trùng hợp hay không, bây giờ Thánh Quân Tử chết lại không hề có đầu lưỡi.

Đúng lúc này trên bầu trời đột nhiên truyền ra một tiếng nổ vang động trời, cũng có một cỗ chấn động kinh khủng bỗng nhiên bộc phát truyền ra.

Nơi truyền ra tiếng nổ vang chính là phía Thất gia đang giao thủ cùng cự nhân nham thạch.

Cự nhân này kiên trì tới bây giờ thì đã không cách nào thừa nhận, kêu rên một tiếng rồi nửa người chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số đá vụn không có quy tắc rơi xuống khắp đại địa, phát ra âm thanh phanh phanh khiến mặt đất hiện ra từng cái hố sâu, đồng thời thân hình chôn bên trong quan tài màu đen cũng đã hiển lộ hơn phân nửa ra bên ngoài.

Quan tài màu đen chiếu rọi dưới ánh mặt trời, lộ ra cảm giác quỷ dị, còn có từng trận âm thanh bén nhọn chói tai do móng tay cào xé từ bên trong quan tài truyền ra, ngay khi rơi vào trong tai người khác liền khiến bọn họ nghe mà giật mình.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Mà lúc này hô hấp của hai tên thành viên Chúc Chiếu kia cũng trở nên dồn dập hơn và lui ra phía sau, trong mắt lộ ra quyết đoán nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, quan tài màu đen lộ ra trên ngực của cự nhân lập tức ầm ầm chấn động.

Trong đó truyền ra tiếng gào thét không giống của con người, càng giống như là dã thú, truyền khắp bốn phương.

Riêng âm thanh gào thét đã khiến cho không ít đệ tử của Thất Huyết Đồng mãnh liệt chấn động toàn thân, khóe miệng tràn ra máu tươi, cấp tốc rút lui, hoảng sợ không dám tới gần.

Thật sự là âm thanh này giống như ẩn chứa một loại lực lượng nào đó rất khó có thể nói ra, có thể chấn nhiếp tâm thần, rung động linh hồn, khiến cho cấp độ sinh mệnh cũng xuất hiện cảm giác bị áp chế, do đó theo bản năng hiện lên cảm giác hoảng sợ cùng kinh hoảng.

Rất nhanh một loạt âm thanh nổ tung vang vọng, hình như bây giờ tồn tại bên trong quan tài đang không ngừng dùng từng quyền từng quyền đánh vào cái nắp quan tài, muốn đánh nát nó để thoát ra.

Một màn này khiến cho từng người đệ tử Thất Huyết Đồng ở bốn phía lập tức rút lui ra, Thất gia nheo mắt lại, trong mắt của lão tổ Huyết Luyện Tử cũng lộ ra kỳ mang.

Chương 722: Thần Linh thí thi (2)

Hầu như ngay lúc mọi người nhìn lại, cái nắp quan tài cái lập tức vang lên một tiếng nổ mạnh rung chuyển tâm thần, không cách nào tiếp tục thừa nhận trọng kích nữa, oanh một tiếng trực tiếp nổ tung hóa thành vô số khối vụn bắn về bốn phía, đồng thời bên trong cỗ quan tài cũng lập tức tràn ra một cỗ chấn động Thần Tính kinh thiên động địa.

Cỗ chấn động này vô cùng kinh người, cũng mang theo uy áp vô cùng kinh khủng, vừa xuất hiện liền khiến cho thần sắc của mọi người Thất Huyết Đồng biến hóa, bầu trời cũng là như vậy.

Thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động, bát phương nháy mắt hình thành mây đen, không ngừng cuộn mình và xoay tròn, bầu trời lập tức xuất hiện vòng xoáy cực lớn, khiến cho thời vốn là ban ngày bỗng chốc biến thành đêm tối.

Từng đạo tia chớp vọt ngang, từng tiếng sấm sét nổ vang khắp thiên địa.

Ngay sau đó, một cánh tay cái tàn phá khô héo không giống như tay của nhân tộc duỗi ra từ bên trong quan tài, đè xuống mép quan tài để dần dần chống người đứng lên, lộ ra thân hình khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Thân hình kia vô cùng tàn phá, có thể nhìn thấy rất nhiều chỗ thương tổn hủ hóa và lộ ra xương cốt, dường như là một cỗ thi hài không biết đã chết từ bao lâu.

Tóc cũng không có, gương mặt cũng đều đã bị hư thối mất, chỉ còn lại có hai mắt trống rỗng cùng với... . . Một cái lưỡi màu đỏ tươi rủ xuống trong miệng.

Màu sắc của cái lưỡi kia hoàn toàn bất đồng cũng cỗ thi hài này, dường như bị người ta chắp vá vào vậy, giờ phút này theo cỗ thi hài này đứng lên, bầu trời lập tức có từng trận sấm sét động trời đánh xuống, từng tia chớp chạy khắp bát phương như những con rắn ngân quang chiếu rọi đại địa, sáng tối liên tục luân chuyển.

Trong chốc lát lập tức có một cỗ chấn động vô cùng đáng sợ tràn ra từ trên người thi hài, đôi mắt trống rỗng trong một cái chớp mắt bỗng hiện lên hai luồng u hỏa, nhưng so sánh với tất cả những việc này, thứ để cho con mắt Hứa Thanh co rút lại, chính là đầu lưỡi của cái thi hài này.

Cái đầu lưỡi đỏ tươi kia giống như đồng nhất cùng với đầu lưỡi mất đi trong miệng Thánh Quân Tử vậy.

Thần Tính tràn ra từ trên người thi hài càng dần càng trở nên kinh khủng tột cùng, giờ phút này dưới Thần Tính bộc phát vô tận, u hỏa trong mắt thi hài bỗng mơ hồ lộ ra một tia quang mang màu vàng.

Tia quang mang này vừa lộ ra, Thần Tính trên người thi hài lại càng lúc càng cuồng bạo khiến cho Thiên Địa lay động, khiến cho dị chất bốn phía điên cuồng sinh sôi ảnh hưởng tới cả bầu trời, nước mưa màu đen lập tức từ trên trời giáng xuống.

Giống như Thần Linh!

Nhưng cũng chỉ là giống như, không phải là Thần Linh chân chính, bởi vì nó vốn chỉ có Thần Tính.

Mà Thần Tính... Dù có nhiều hơn đi nữa, cho dù có nhìn giống như thần linh, nhưng trên thực tế vẫn là không phải như cũ.

Chênh lệch giữa cả hai như là sương mù cùng băng!

Song song với từng đợt chấn động Thần Tính, trên cỗ thi hài này còn lộ ra một tia chấn động bất ổn mãnh liệt, dường như có thể tùy thời nổ tung.

Hiển nhiên là bản thân cỗ thi hài này không cách nào hoàn toàn nắm giữ được luồng Thần Tính nồng đậm kia.

Tất cả khiến cho Hứa Thanh có một cảm giác, dường như cỗ thi hài này đã bị người khác dùng một phương thức rất thô bạo để kết hợp hội tụ lại, do đó sáng tạo thành một loại hình thái sinh mạng không biết, chắp vá tạm thời và không ổn định.

Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua là hai mắt liền cảm thấy đau đớn mãnh liệt, dường như hắn không thể nhìn thẳng cỗ thi hài này, quỷ dị đến cực hạn.

“Đây chính là ...lực lượng của Thần Linh mà Chúc Chiếu nắm giữ sao, trong khoảng thời gian này ta cũng đã nghiên cứu thật lâu về vấn đề này.” Thất gia nhìn qua hết thảy, nhẹ giọng mở

miệng.

“Chúc Chiếu, thủ bút thật lớn, các ngươi… . . Lại dám tạo Thần, nhưng đáng tiếc, mọi thứ cũng giống như ta phán đoán, các ngươi vẫn còn kém mức thành công rất xa.”

“Lão tổ, Chúc Chiếu không còn người đến nữa rồi, chúng ta có thể thu lưới theo kế hoạch, thử trấn áp thân thể Thần Linh của Chúc Chiếu này, biến nó thành nội tình của tông ta!”

Hầu như ngay khi lời nói của Thất gia truyền ra, cỗ thi hài kia lập tức ngửa mặt lên trời gào thét, Thần Tính tràn ngập trong cơ thể dựng lên, dị chất bốn phía trở nên điên cuồng, thiên địa biến sắc, cấp độ sinh mệnh của cỗ thi hài cũng lập tức tăng vọt, bước một bước ra, không thèm nhìn lực lượng phong tỏa Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, trực tiếp bay đến không trung muốn ly khai nơi này.

Nhưng thân ảnh của Huyết Luyện Tử chớp mắt liền xuất hiện ở phía trước cỗ thi hài, hóa thành vô số tơ máu rồi hội tụ thành một cái nắm đấm thật lớn, ầm ầm đánh ra một quyền.

Kim quang trong mắt cỗ thi hài lập tức lóe lên, một quyền khiến cả hư vô trở nên vặn vẹo của Huyết Luyện Tử nhìn như đánh vào trên người thi hài, nhưng trong một cái chớp mắt này, dường như bọn họ đã không còn tồn tại trong cùng một cái không gian, cho nên nắm đấm của Huyết Luyện Tử liền trực tiếp đánh xuyên qua người của cỗ thi hài.

Nhưng trong chớp mắt thân ảnh của Đông U thượng nhân đột nhiên xuất hiện ở trên không trung, hiển nhiên là bà lão này đã tới từ sớm rồi nhưng chỉ một mực ẩn nấp, giờ phút này mới hiện thân, sau khi hiện thân trong mắt bà lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Huyết Luyện Tử, con rể (tế tử) của ngươi nói không hề sai, Chúc Chiếu… Thế mà lại đang tạo Thần, nhưng mà bọn chúng vẫn chưa có thành công, đồ vật tạo ra vẫn chưa đủ uy lực, linh trí không cách nào khống chế được, đã bị Thần Tính hòa tan!”

Trong lúc nói mắt bà lộ ra kỳ mang, tay phải giơ lên hung hăng nhấn một cái về phía dưới.

Theo từng đạo tơ lưu động trong mắt, sau một khắc không gian bốn phía thi hài dường như sụp xuống, đồng thời những huyết tuyến mà Huyết Luyện Tử biến thành cũng nhao nhao cuốn ngược lại, trực tiếp chui vào trong hư vô, chui vào đến không gian của thi hài.

Âm thanh nổ tung vang vọng trên bầu trời, theo Đông U thượng nhân và Huyết Luyện Tử ra tay, trong mắt Thất gia lóe lên tinh mang, chợt bấm niệm pháp quyết khiến bầu trời lập tức mơ hồ, một cái cây máu cực lớn trực tiếp phủ xuống trên chiến trường, lay động khiến cho bốn phương ngưng kết, hóa thành một đạo phong ấn.

Đồng thời pháp bảo Cấm Kỵ trên bầu trời Hải Thi tộc của Thất Huyết Đồng cũng được sử dụng, giờ phút này mười bốn pho tượng tổ thi đồng loạt vận hành, bộc phát toàn lực khiến cho pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng vào thời khắc này cũng biến thành một màu huyết sắc, sau khi bảy con mắt hiện ra, lại thình lình hiện ra thêm …bảy con mắt khác.

Mười bốn con mắt toàn bộ mở ra, khóa chặt thi hài trên chiến trường, cổ kính thanh đồng cực lớn tràn ra hồng mang chói mắt, kích xạ tới chiếu vào trên chiến trường, lần nữa hóa thành lực lượng phong ấn.

Dưới lực lượng của hai pháp bảo Cấm Kỵ, vô luận là thành viên Chúc Chiếu vòng ngoài còn sót lại trên mặt đất, hay là hai người hắc bào đeo mặt nạ kia, thân thể của tất cả đều lập tức rung động mãnh liệt, riêng phần mình phun ra máu tươi, thân thể bị hung hăng trấn áp nhao nhao rơi xuống đất, bị ngưng kết gắt gao tại chỗ, không cách nào vùng vẫy.

Đây, chính là kế hoạch lần này của Thất gia!

Kế hoạch của lão, cho tới bây giờ đều không phải chỉ có một mục tiêu chiến lược, trong khoảng thời gian này lão đã hao phí thời gian đi nghiên cứu quá khứ trước kia của Chúc Chiếu, cuối cùng lão đã cẩn thận tìm kiếm được một tia manh mối.

Căn cứ theo cái manh mối này, Thất gia mơ hồ đoán được một chút an bài sau này của Chúc Chiếu ở Nghênh Hoàng Châu, cho nên mới có cuộc chiến hôm nay, nếu như Chúc Chiếu cử người tới, sẽ có Chấp Kiếm Đình ra tay.

Nếu như người Chúc Chiếu không đến, vậy thì cứ dựa theo phân tích của lão, nơi đây nhất định sẽ có thứ Chúc Chiếu lưu lại, vật ấy đại khái sẽ có liên quan cùng Thần Linh, lão muốn lấy được thứ này, cái này sẽ khiến cho lão dễ dàng hiểu rõ hơn về Chúc Chiếu.

Nếu như từ đó về sau, chắc chắn Chúc Chiếu sẽ đại địch sinh tử của bọn họ, vậy thì cũng giống như năm đó lão đã nghiên cứu Hải Thi tộc vậy, lão muốn nghiên cứu kỹ càng về tổ chức Chúc Chiếu này.

Thất gia đã từng nói với Hứa Thanh, đại kiếp đã đến, thế nên thế gian liên tiếp có thiên kiêu xuất hiện.

Nhưng đại kiếp này không phải gần đây mới ập đến, mà đã đến từ mấy trăm năm trước, bản thân Thất gia cũng chính là một đời thiên kiêu kiệt xuất sinh ra dưới đại kiếp.

Cho nên, hạng người kinh diễm tuyệt luân giữa thiên địa vĩnh viễn sẽ không chỉ có mấy kẻ.

Đây, mới chính là đại kiếp.

Chương 723: Năng lực của Thần (1)

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời cao.

Có lẽ người ngoài không nhìn ra manh mối trong đó, nhưng lấy hiểu biết của Hứa Thanh đối với đệ thất phong, đối với Thất gia, hắn có thể nhìn ra tất cả những chuyện đang xảy ra, tất cả đều ứng với những gì mà sư tôn mình đã phán đoán.

Cái chết của Lục gia khiến sư tôn tự trách, Hứa Thanh đều thấy rõ hết thảy.

Mà chuyện hôm nay cũng làm cho Hứa Thanh hiểu rõ một điều, sư tôn đã bắt đầu triển khai… Nghiên cứu thật sâu đối với Chúc Chiếu.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn lại, Thất gia lập tức hành động.

Lão nhanh chóng bay thẳng đến bầu trời, cùng lão tổ Huyết Luyện Tử và Đông U thượng nhân, mượn nhờ lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, cùng với lực lượng phong ấn từ huyết thụ của Lăng Vân kiếm tông, hóa thành thiên la địa võng, bao phủ thi hài tràn ngập Thần Tính nồng đậm.

Thất gia muốn đoạt thứ này từ tay Chúc Chiếu, lấy lực lượng của Thất Huyết Đồng để nghiên cứu, tiến hành tìm hiểu càng sâu hơn về Chúc Chiếu, cũng là làm chuẩn bị cơ bản để cuối cùng tiêu diệt Chúc Chiếu.

Mà ngay khi Thất gia xuất thủ, Huyết Luyện Tử lập tức chợt ngẩng đầu về phía bầu trời.

“Xin nhờ Chấp Kiếm Đình, Thất Huyết Đồng chúng ta có thể trấn áp cỗ thi hài này, từ giờ phút này về sau trận chiến này sẽ trở nên vô cùng máu tanh, xin tiễn Chấp Kiếm Đình đi trước, cũng xin Chấp Kiếm Đình cho phép chúng ta sau khi nghiên cứu sẽ công bố.”

Theo Huyết Luyện Tử mở miệng, bầu trời bỗng nhiên truyền tới tiếng sấm sét nổ vang, một giọng nói bình tĩnh truyền tới.

“Có thể!”

Lần này Liên Minh Bát Tông ra tay là có Chấp Kiếm Đình cùng tham dự, cho nên nếu Thất Huyết Đồng muốn tự mình trấn áp, còn cần Chấp Kiếm Đình đang hiệp trợ bọn họ ở nơi này đồng ý.

Mà hiển nhiên là cách làm của Thất Huyết Đồng, nhất là loại tình huống hết thảy mọi tiết tấu đều nằm ở trong kế hoạch này, khiến cho tu sĩ Chấp Kiếm Đình ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó cũng rất tán thưởng.

Lại càng không cần phải nói tới cảm giác của Chấp Kiếm Đình, bọn họ cảm thấy thế lực Thất Huyết Đồng mới tới này không hề tham, điểm này có chút đáng quý.

Cùng lúc đó, một màn giống như bên Thiểu Ti tông cũng đang xuất hiện ở ba cái cứ điểm khác.

Bên trong ba cái cứ điểm còn lại, đều có cùng loại thi hài lộ ra.

Trên người của bọn chúng đồng dạng đều bộc phát ra chấn động Thần Tính nồng đậm kinh người, tất cả đều giống nhau, đều là vật tạo Thần của Chúc Chiếu.

Hiển nhiên là những thứ này đều được sáng tạo và chắp vá mà ra, bản thân vẫn còn đang trong quá trình uẩn dưỡng, nhưng lúc này Liên Minh Bát Tông lại đột nhiên phủ xuống khiến cho giai đoạn uẩn dưỡng bị gián đoạn.

Kể từ đó, thần uy chưa thành, đã bộc phát kịch chiến.

Thi hài bên chỗ ba tông khác gặp phải, dùng loại vật chất và bộ phận nào làm cơ sở thì Thất Huyết Đồng tạm thời không biết, nhưng ở Thiểu Ti tông thì giờ phút này bọn họ đều đã nhìn ra, linh trí căn bản của cỗ thi hài này chính là cái đầu lưỡi kia.

“Đó là đầu lưỡi của Thánh Quân Tử!” Hứa Thanh nhìn qua bầu trời, bỗng nhiên mở miệng.

Lời Hứa Thanh vừa ra, liền cởi bỏ đạo nghi ngờ cuối cùng trong đáy lòng Thất gia, trong mắt Thất gia cũng lộ ra vẻ giật mình.

“Vậy không sai, tất cả bộ phận trên người của cỗ thi hài này đều là do chắp vá mà thành, thân hình là xác ướp cổ, hai tay hai chân là của dị tộc, đầu người càng là từ thực tộc đặc thù, huyết dịch thể nội là máu huyết của tồn tại Thần Thánh, không có lục phủ ngũ tạng, lại được nhồi nhét thêm dị chất nồng đậm vào đó, bên trong đầu người còn có một điểm lõm, giống như muốn sinh ra vật gì đó… Nhìn thế nào, cũng thấy giống như đang tiến hành nghi thức nào đấy.”

“Mà hiệu dụng của cái đầu lưỡi này là để cho cỗ thi hài Thần Tính này có đủ linh trí, sau khi ý chí của Thánh Quân Tử ý bị Chúc Chiếu tiến hành cải tạo, hiển nhiên rất phù hợp với điểm này, một khi thành công… Đây chính là Thánh Quân Tử tân sinh!”

“Đây là đang thử nghiệm cải đạo thành Thần sao!”

“Đáng tiếc, cỗ linh trí này vẫn còn vô cùng yếu ớt nên không cách nào thành công, đã bị Thần Tính đồng hóa làm mất đi bản thân, mất đi ý chí.”

Trong khi Thất gia như có điều suy nghĩ, cỗ thi hài đang bị trấn áp phát ra tiếng gào thét động trời.

Nó cảm nhận thấy có lực lượng trói buộc quấn quanh, vì vậy Thần Tính trong cơ thể bỗng nhiên bộc phát, một cỗ chấn động điên cuồng không trật tự vang vọng trong thiên địa.

Nhưng nó không phải Thần Linh, mặc dù chấn động Thần Tính đến từ thân thể của nó vô cùng nồng đậm, cũng gián tiếp tăng lên cấp độ sinh mệnh của cỗ thi thể.

Mà cấp độ sinh mệnh khác biệt, cũng khiến cho cỗ thi hài này có được một chút lực lượng kỳ dị khiến người ta khó có thể tin.

Giống như lúc này nó chỉ gào thét, lại khiến cho thiên địa lập tức biến sắc, hết thảy đều trở nên vặn vẹo.

Mơ hồ không chỉ có thế gian, còn có tâm thần, toàn bộ đệ tử Thất Huyết Đồng ở bốn phía nhao nhao run rẩy, theo bản năng sinh ra một loại kích động muốn cúng bái.

Cái loại kích động này không cách nào khống chế, không cách nào trấn áp, thật giống phàm nhân gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ, hết thảy hành động và lực lượng của cơ thể đều bị chặt đứt, theo bản năng run rẩy, mất đi tất cả lực lượng chống cự.

Trong chốc lát, toàn bộ thân thể của đệ tử Thất Huyết Đồng trên mặt đất cùng với đệ tử Thiểu Ti tông chạy trốn tới nơi xa đều trở nên run rẩy, từng người cúi đầu quỳ bái xuống.

Hình như chỉ có như vậy, mới có thể khiến ý nghĩ của bọn họ thông suốt.

Nhưng cho dù như thế, mặc dù bọn họ đã quỳ xuống nhưng bọn họ vẫn run rẩy như cũ, thân thể còn xuất hiện đủ loại dị hoá, thậm chí trong lúc mơ hồ, loại dị hoá này còn... Hướng về hình dáng giống như cỗ thi hài kia.

Hình như cỗ thi hài này đã trở thành đầu nguồn, khiến cho vạn vật đều cải biến theo hình dạng của nó.

Chỉ có Huyết Luyện Tử và Đông U thượng nhân cùng Thất gia trên bầu trời là có thể bỏ qua loại thần uy này.

Chương 724: Năng lực của Thần (2)

Còn có thêm Hứa Thanh.

Mặc dù thân thể của Hứa Thanh cũng run rẩy, nhưng hắn không có quỳ xuống mà ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào cỗ thi hài và trong mắt lộ ra sát cơ.

Hắn đã nhìn thấy nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt hai lần, cái này chỉ là một loại tồn tịa Thần Thánh chắp vá, không có tư cách để cho hắn cúi đầu, về phần dị hoá, mặc dù thân thể cũng hắn cũng đang xuất hiện những dấu hiệu, thậm chí rất nhiều sợi râu bằng thịt từ trong thân thể Hứa Thanh dài ra.

Thậm chí thân thể cũng đều bị ảnh hưởng mà thay đổi, nhưng thủy tinh màu tím trong cơ thể Hứa Thanh bỗng nhiên lập lòe, Ảnh Tử cũng tản ra ở dưới mặt đất, tham lam kích động hấp thu.

Tất cả, khiến cho dị biến trên thân thể Hứa Thanh bắt đầu tiêu tán.

Nhưng lực lượng Thần Tính đến từ thi hài không chỉ có bấy nhiêu.

Giờ phút này dưới sự bộc phát của Thần Tính, trong lúc mọi người đang kháng cự, cỗ thi hài kia ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét im lặng, thân thể oanh một tiếng lại thoát khỏi hết thảy trói buộc, trực tiếp bay lên trên không.

Giữa không trung nó chợt cúi đầu, trong lúc nhìn về phía đại địa liền giơ tay phải lên, nhấn một cái về phía đại địa.

Vừa nhấn một cái là đại địa phía dưới lập tức nổ vang, tất cả mọi người trên mặt đất, thậm chí bao gồm cả Thất gia cùng Huyết Luyện Tử và Đông U thượng nhân, trên thân thể của bọn họ thình lình xuất hiện vô số cảnh tượng trùng lặp.

Nếu cẩn thận nhìn những cảnh tượng này, có thể thấy chúng tựa như cảnh tượng quá khứ và tương lai của mỗi người.

Những cảnh tượng này chồng chất vào một chỗ, tựa như biến mỗi người thành một quyển tranh, người khác có thể đọc được hết thảy thông tin của người này từ trên quyển tranh kia.

Một màn này vô cùng quỷ dị.

Mà bên trong quyển tranh của mỗi người, hết thảy quá khứ đều rất rõ ràng, nhưng tương lai là một màn mơ hồ, dường như ẩn chứa vô số khả năng, vô số biến hóa.

Nhưng bây giờ trong vô số những biến hóa này, lại có một cái cảnh tượng là thống nhất.

Cảnh tượng đó chính là ngày hôm nay, chính là nơi này ...là cảnh tượng tất cả mọi người tử vong!

Bên trong quyển tranh của mỗi người đều có cảnh tượng này, đều tử vong, điệp gia lẫn nhau, xác minh lẫn nhau, cũng bao hàm cả Hứa Thanh.

Trong đầu Hứa Thanh nổ vang, thân thể chấn động mãnh liệt, hắn cũng thấy được quá khứ của mình, thấy được vô số tương lai của mình, cũng thấy được một cảnh tượng tương lai kia, cảnh tượng kia giống như bị một cỗ sức mạnh không cách nào hình dung nào đó rút ra vậy, như muốn đọng lại biến thành sự thật.

Cảnh tượng đó chính là cảnh hắn chết ở nơi này, bị lực lượng của cỗ thi hài kia xâm nhập, toàn thân dị hoá mà chết.

Loại lực lượng này, đã vượt qua khỏi nhận thức của Hứa Thanh.

Nguy cơ ở ngay trước mắt, hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn vùng vẫy giơ tay phải lên, hung hăng vung lên, tiểu hắc trùng ẩn chứa độc cấm trong độc đan lập tức bay ra, bay thẳng đến bản thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, những con tiểu hắc trùng này chợt bay tới trên người Hứa Thanh, dùng sức cắn xé đưa chất độc dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động và toàn thân bắt đầu hư thối, mà loại hư thối này cũng lập tức tạo thành một cái tương lai tử vong khác, cái tương lai này liền tạo thành đối kháng với tương lai hắn bị lực lượng Thần Tính ảnh hưởng tới.

Hai cảnh tượng này không ngừng giao thoa, không ngừng luân chuyển.

“Nguyên lai, đây là Thần Tính!”

Trên bầu trời, thần sắc của Thất gia mang theo vẻ hiểu ra, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Trên người của lão tương tự cũng có cảnh tượng xuất hiện, mà phương pháp xử lý của lão cũng tương tự như Hứa Thanh, đây là một loại khác có thể khống chế tử vong, thay thế tương lai mà Thần Tính tạo ra.

“Lão tổ, thông tin sơ bộ ta cần về Thần Tính đã không sai biệt lắm, chúng ta có thể bắt đầu phong ấn!”

Trong lúc nói Thất gia bấm niệm pháp quyết, từng mảnh mây ngũ sắc hình thành trong tay, hóa thành từng con hung thú bộ dạng khác nhau, mỗi một con đều ẩn chứa lực lượng trấn áp, mỗi một con đều tràn ngập khí tức phong ấn.

Số lượng cực nhiều, lên đến hơn cả nghìn, biến ảo hiện ra khắp bốn phương, đồng thời chúng nó cũng giao hòa lẫn nhau hòa vào cùng một chỗ, cuối cùng thình lình tạo thành một con hắc miêu (mèo đen).

Con mèo này chưa từng có quá khứ, cũng không có tương lai, thân thể cực lớn lập tức bao phủ thi hài kia vào, thân thể Huyết Luyện Tử nhoáng một cái lập tức hóa thành vô số huyết tuyến rồi nhanh chóng buộc chặt, bên trong mỗi một đạo huyết tuyến đều tràn ra chấn động kinh người, cũng đều không có tương lai, cũng chưa từng có quá khứ.

Bên cạnh, trong mắt Đông U thượng nhân cũng lóe lên kỳ mang, vung tay lên một cái… Một mặt cờ cực lớn lập tức xuất hiện ở trên bầu trời.

Chính là… Chiến kỳ của nhân tộc.

Lá cờ này, người ngoài đều tưởng rằng là vật của liên minh, nhưng trên thực tế thì không phải như thế, nó thuộc về Đông U thượng nhân, lúc trước là bà ấy cấp cho Thất Huyết Đồng với tư cách pháp bảo dùng trong chiến tranh.

Giờ phút này chiến kỳ của nhân tộc vừa ra thì thiên địa lập tức biến sắc, phong vân cuốn động, pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng toàn bộ triển khai, huyết thụ cũng chợt bộc phát, lực lượng phong ấn đạt đến mức tận cùng, bỗng nhiên trấn áp về phía thi hài.

Phía trên vô số những giọt máu, một giọt máu màu vàng tràn ra ánh sáng chói mắt, càng có một ngón tay ở, bỗng nhiên từ chỗ sâu chỉ về phía thi hài.

Thân thể thi hài chấn động mãnh liệt, phát ra tiếng rống thê lương, muốn giơ tay phải lên nhưng không cách nào ra sức, chỉ có thể thu hồi.

Nó muốn bỏ chạy cũng không cách nào làm được, chỉ có thể ở trong trạng thái bộc phát Thần Tính, bị hắc miêu của Thất gia trấn áp, bị tơ máu của Huyết Luyện Tử quấn quanh, bị pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng phong ấn thần hồn, bị huyết thụ khóa lại thân thể, bị chiến kỳ của nhân tộc …trấn áp Thần Tính.

Hoàn toàn phong ấn!

Theo thân hình kia bị phong ấn, thiên địa khôi phục như thường, phần lớn đệ tử trên mặt đất phun ra máu tươi, mặc dù thần sắc uể oải vì chịu trọng thương nhưng không lo lắng đến tính mạng, toàn bộ những cảnh tượng trùng lặp trên người bọn họ cũng lập tức tan biến trong khoảnh khắc.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, trận chiến này vẫn khiến cho tâm thần bọn họ chấn động cực lớn.

Giờ phút này những cảnh tượng bên ngoài thân thể Hứa Thanh cũng đều tiêu tán, độc bên trong cơ thể cũng vậy, theo tiểu hắc trùng tràn vào hấp thu; theo thủy tinh màu tím trấn áp, theo kháng tính tự thân của hắn, rất nhanh liền bị khống chế.

Nhìn qua thi hài bị phong ấn, trong lòng Hứa Thanh dấy lên gợn sóng.

“Đây là… . . Thần?”

Chương 725: Đường dài đằng đẵng (1)

Cùng lúc đó bên phía những cứ điểm khác, tam tông cũng đang tiến hành cuộc chiến của mình, chỉ là bọn họ hiển nhiên không có bố trí và tiết tấu nắm giữ mọi tình huống giống như Thất Huyết Đồng, mà bên bọn họ cũng có người của Chấp Kiếm Đình tọa trấn, vẫn có thể hóa giải được mọi việc.

Nhưng lại không phong ấn được cỗ thi hài kia.

Sau khi ba cỗ thi hài ở ba cứ điểm kia đều bị trấn áp, Thần Tính của bọn nó liền trở nên quỷ dị, nhanh chóng tăng đến đỉnh phong sau đó liền tự nổ tung tan thành tro bụi, tựa như tự hủy không lưu lại chút dấu vết nào.

Cùng lúc đó sau khi Liên Minh Bát Tông ra tay, lúc này ở bên ngoài Nghênh Hoàng Châu, bên trong một châu khác trong Phong Hải Quận, trên đường đi đến trung tâm Quận, Tử Thanh Thái Tử mặc một thân hắc bào, đeo mặt nạ Thần Linh đang chậm rãi bước đi.

Đôi mắt dưới chiếc mặt nạ không có bất kỳ gợn sóng cảm xúc nào, bình tĩnh như nước, không có chút quyến luyến nào đối với Nghênh Hoàng Châu sau lưng, giống như lúc gã rời khỏi Nam Hoàng Châu đi đến Nghênh Hoàng Châu vậy.

Phía sau của gã chính là Dạ Cưu cung kính đi theo.

“Chủ nhân, năm cỗ thân thể tự nguyện thử nghiệm thần hóa, có bốn cỗ đã bị tìm được, còn một cỗ vẫn đang được giấu kín.”

“Không ngoài ý muốn.” Thanh niên mặc áo đen phía trước nhàn nhạt mở miệng.

“Các loại năng lực và những chỗ chưa ổn định của bốn cỗ thí thi thần hóa kia đều đã được ghi chép lại, đã chuyển qua chỗ cỗ thí thi thần hóa thứ năm, có thể khiến cỗ thân thể kia mở ra vòng tiếp theo của thần hóa, cho nó có thể tấn thăng nhiều hơn.”

“Nhưng … Đã có chút ngoài ý muốn xảy ra.” Dạ Cưu chần chờ một chút.

“Nói đi.” Vẻ mặt của thanh niên vẫn như trước, giọng nói bình tĩnh.

“Nơi xảy ra ngoài ý muốn chính là cứ điểm bên Thiểu Ti tông, hình như Thất Huyết Đồng đã nhận ra mục đích của chúng ta.”

“Kết hợp trước sau nhìn lại, hình như mục tiêu của bọn chúng chính là vì cỗ thi hài thử nghiệm kia, mà năng lực tự hủy của nó cũng đã mất đi hiệu lực, bị bọn họ phong ấn, người chủ đạo việc này hẳn là vị Thất gia kia.” Nói đến đây, trán của Dạ Cưu liền đổ mồ hôi.

Bốn cái cứ điểm này đều là do gã bố trí an bài, nguyên bản hết thảy đều rất bình thường, tuy bị ngoài ý muốn tìm được nhưng cũng không phải là không thể tiếp nhận, nhưng một cỗ thần hóa thí thi đã bị phong ấn, trách nhiệm này quá lớn nên gã không cách nào thừa nhận.

Thanh niên mặc áo đen phía trước bỗng dừng bước chân lại.

Hồi lâu sau liền xoay người nhìn về phía Nghênh Hoàng Châu, hai mắt dưới chiếc mặt nạ nửa khuôn mặt Thần Linh không còn bình tĩnh như lúc trước nữa, mà lộ ra một tia ánh sáng kỳ dị.

“Là người sư tôn của đệ đệ ta sao, lúc trước ta cũng đã chú ý qua người này, bây giờ nhìn lại, người này… Không đơn giản.”

“Đáng tiếc, sự tình ở bên Nghênh Hoàng Châu đã hoàn toàn hiểu rõ, nếu không, ta rất muốn cùng người này nói chuyện một chút.”

Thanh niên mặc áo đen ngóng nhìn về phía Nghênh Hoàng Châu hồi lâu, sau đó thu hồi ánh mắt tiếp tục đi về phía trước.

“Cầm được thì cứ cầm đi, coi như là ta tạ lễ cho lão vì đã thu nhận đệ đệ của ta, huống hồ… Thần Tính, không phải kẻ phàm tục có thể nghiên cứu và nắm giữ.”

Thanh niên mặc áo đen nhàn nhạt mở miệng, càng đi càng xa.

Dạ Cưu đi theo phía sau nhẹ nhàng thở ra một hơi, một đường đi theo, gã có chút không nhịn được hỏi một câu.

“Chủ nhân, đến cùng cái gì là Thần Tính?”

“Cấp độ sinh mệnh khác biệt, cho nên không cách nào giải thích cho ngươi.”

Thanh niên mặc áo đen bình tĩnh trả lời.

“Ngươi không thể biết được, cũng rất khó cân nhắc ra được, tựu như con sâu cái kiến không cách nào hiểu rõ suy nghĩ của ngươi, ngươi cũng tương tự như vậy.”

“Đây là khe rãnh không thể vượt qua giữa nhân tính cùng với Thần tính.”

“Đơn giản mà nói, một ý niệm của ngươi, nếu ý niệm trong đầu ngươi có 3000 khoảnh khắc, như vậy thì tồn tại Thần Thánh theo đuổi là trong một nháy mắt, ý niệm trong đầu biến thành vô hạn khoảnh khắc, mỗi một khoảnh khắc đều có thể sinh ra một thứ thâm sâu mà ngươi không thể nào hiểu được.”

Một khi làm được như vậy, hoặc là làm được trình độ nhất định như thế, vậy thì ở trong mắt của Thần, ngươi không phải là từng cá thể, mà hết thảy vô số thứ của ngươi đều là trong suốt, quá khứ của ngươi, tương lai của ngươi, toàn bộ đều tồn tại ở bên trong đôi mắt của Thần.”

Nói xong thanh niên mặc áo đen vung tay lên, ngoài thân thể Dạ Cưu lập tức xuất hiện vô số cảnh tượng, quá khứ và cả tương lai, vô số cảnh tượng lần nữa chồng lên nhau, nếu phàm tục trông thấy nhìn cảnh tượng này, tâm thần nhất định sẽ tan vỡ, không cách nào thừa nhận.

Trong đông đảo vô số tấm hình, thanh niên áo đen tiện tay trảo một cái, bảy tám cái xuất hiện, bên trong đều là kết cục Dạ Cưu tử vong trong tay những người khác biệt.

“Thần, có thể cải biến hết thảy mọi thứ của ngươi, có thể chạm vào cảnh tượng trong vận mệnh của ngươi, chỉ cần một khoảnh khắc.” Nói đến đây, thanh niên mặc áo đen nhẹ nhàng bóp, những cảnh tượng kia đều hóa thành mảnh vỡ tiêu tán.

Làm xong những thứ này, gã ngẩng đầu nhìn qua nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, than nhẹ một tiếng.

“Cho nên, từ sau khi Thần xuất hiện, chúng ta liền không tự chủ được, mà phải xưng Thần là Thần Minh.”

Dạ Cưu nhìn những cảnh tượng tương lai tiêu tán, không khỏi run rẩy, sau đó nhìn về phía chủ nhân đằng trước, vẻ cuồng nhiệt trong mắt càng thêm nồng đậm.

Mặt trời chiều ngã về tây, hai thân ảnh đi về phía Đô thành Phong Hải Quận, càng đi càng xa.

Mà vào lúc này, một nơi cách nơi này phạm vi rất xa, bên trong Nghênh Hoàng Châu, vị trí Thiểu Ti tông, theo Đại Dực vang lên một tiếng hét lên, đoàn người Thất Huyết Đồng hoàn thành nhiệm vụ Huyết Sát đang cưỡi Đại Dực bay thẳng về liên minh.

Theo truyền tống chấn động vang vọng, trong nháy mắt tiếp theo, khi thiên địa biến sắc, Thất Huyết Đồng và mọi thứ xung quanh …toàn bộ tan biến.

Lúc xuất hiện đã ở trên cửa núi Thất Huyết Đồng, ánh chiều tà chiếu rọi khắp thiên địa, cũng rơi vào trên mặt những đệ tử Thất Huyết Đồng trở về, chỉ là tuyệt đại đa số người trong đó, tâm thần vẫn còn lưu lại nỗi khiếp sợ vừa trải qua hồi nãy.

Lực lượng Thần Linh, trước đây mọi người đã biết rằng nó rất mênh mông khó dò, biết nó có thể cải biến cả thiên địa, ảnh hưởng hết thảy, nhưng những thứ này thật ra đều là suy nghĩ.

Rất ít người biết được phương thức biểu hiện cụ thể của Thần Linh, chỉ biết khi khí tức kia xâm nhập tới chúng sinh, những nơi ánh mắt nhìn qua đều hóa thành cấm khu.

Nhưng hôm nay bọn họ đã hiểu được cụ thể hơn một chút… . . Nhưng chỉ là một chút xíu như thế thôi, đã làm cho cõi lòng bọn họ trong không cách nào khống chế, dâng lên cảm giác sợ hãi.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều như vậy, vẫn có một số ít tu sĩ sau khi cảm giác tất cả, trong lòng vẫn còn bốc lên chiến ý như cũ, mà Hứa Thanh chính là người thứ nhất.

Hắn đã nhìn thấy Thần Linh mở mắt hai lần, hắn bất hạnh hơn so với những người khác, đồng thời cũng có chỗ may mắn hơn người khác, một là hắn không chết, hai là hắn có thể nhìn thêm lần nữa.

Cho nên sau khi trở lại tông môn, Hứa Thanh trước tiên liền đi đến trước mộ Lục gia, hắn đặt đầu của Thánh Quân Tử ở trước mộ phần của Lục gia, sau đó ngồi xuống lặng lẽ nhìn mộ bia.

Theo sắc trời dần dần tối đi, Hứa Thanh cầm lấy một bầu rượu, uống một ngụm sau đó nhẹ giọng thì thào.

“Vẫn chưa kết thúc.”

“Hoàn toàn chính xác, vẫn chưa kết thúc!” Đáp lại Hứa Thanh, là giọng nói của Thất gia truyền đến từ phía sau hắn.

Thất gia đã đi tới đứng ở bên người Hứa Thanh, ấn một cái vào bờ vai của Hứa Thanh, ý bảo hắn không cần đứng dậy bái kiến, sau đó lão nhìn qua bia mộ cùng với đầu Thánh Quân Tử phía dưới.

“Việc Chúc Chiếu muốn làm, là việc mà vạn tộc không thể khoan nhượng, bây giờ mới chỉ là bắt đầu, ta cũng đã nhìn ra manh mối về thân phận của vị chủ nhân của Dạ Cưu, phía sau người này… Tồn tại Thần Vực.”

“Đại kiếp đã đến, cho nên mấy cái Thần Vực kia, lại muốn tiến vào nhân gian.” Thất gia nhẹ giọng mở miệng, Hứa Thanh trầm mặc.

Hồi lâu sau, Thất gia lần nữa vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

“Gã không phải ca ca của ngươi.” Nói xong, Thất gia dần dần đi xa.

Chương 726: Đường dài đằng đẵng (2)

Thân thể Hứa Thanh chấn động.

Hồi lâu sau, hắn quay đầu nhìn về phía Thất gia rời đi.

Thực ra hắn cũng không cố ý giấu giếm việc này, chỉ là không muốn nói, nhưng hiển nhiên vẫn không thể giấu được sư tôn, bởi vì trong khoảng thời gian này, Thất gia hầu như đã hao phí toàn bộ tâm thần để nghiên cứu về Chúc Chiếu.

Màn đêm buông xuống, Hứa Thanh đứng lên rồi cúi đầu về phía mộ của Lục gia, sau đó quay người rời đi.

Đi xuống núi, bước ra khỏi sơn môn, đi một mình trên đường, một mình nhìn lên bầu trời đêm…

Gió tháng mười mang theo một chút hơi lạnh từ trên biển thổi tới, thổi vào trên người của hắn, trên mặt, trên tóc…

Nhưng Hứa Thanh không cảm thấy lạnh, hắn nhìn qua đám người trên đường, nhìn qua khắp những ngọn đèn dầu trên đường, cho đến khi nhìn thấy được một cửa hàng đang muốn thu dọn, hắn biết người chủ của cái cửa hàng này.

Đây chính là cửa hàng đồ ăn sáng mà hắn thường xuyên đi ăn lúc còn ở Nam Hoàng Châu, đối phương cũng đã tới đại lục Vọng Cổ, bây giờ đã không chỉ còn bán đồ ăn sáng nữa, mà đã trở thành mở bán cả ngày.

Có lẽ là bởi vì mấy ngày gần đây liên minh có hơi tiêu điều, cho nên hôm nay dọn hàng hơi sớm hơn so với ngày thường, mà lão bản của cửa hàng này cũng tương tự nhìn thấy Hứa Thanh, cũng nhận ra hắn.

“Ăn chút gì không?”

Hứa Thanh gật đầu, đi tới ngồi xuống, chủ quán rất vui vẻ múc cho hắn một bát canh thịt trâu, lại lấy thêm ba quả trứng, Hứa Thanh uống một ngụm, là mùi vị quen thuộc kia, khiến cho trên mặt hắn nở ra một nụ cười.

Gió thổi tới, lại thổi qua bên người Hứa Thanh, nhưng những thứ này không còn trọng yếu nữa.

Nước canh uống rất ngon, Hứa Thanh từ từ uống, một ngụm lại húp tiếp một ngụm, cho đến khi một giọt cũng không dư thừa, hắn cầm một quả trứng lên, bóc từng lớp vỏ bắt đầu ăn.

Hắn không thích việc bóc vỏ trứng cho lắm, nhưng so với cảm giác thỏa mãn lúc này, hắn vẫn cẩn thận bóc từng chút một.

Cuối cùng ăn xong, Hứa Thanh vừa lòng thoả ý đứng dậy trả tiền, chắp tay cúi đầu về phía chủ quán rồi liền rời khỏi nơi đây, về tới nơi cập bến của mình.

“Cuộc sống vẫn còn đang tiếp diễn, không vội… Thánh Quân Tử, chỉ là người thứ nhất.” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn trăng sáng, trong mắt lộ ra ánh sáng thâm sâu, quay người trở lại khoang thuyền, khoanh chân ngồi xuống sau đó bắt đầu tu hành.

Một trận chiến này hắn đã chém giết Thánh Quân Tử, cắn nuốt con Kim Ô kia, bản thân Kim Ô đã thành công tấn chức lên cấp hai, tăng thêm chiến lực một cung, khiến cho hắn tuy chỉ có lực lượng hai tòa Thiên Cung chân thật, nhưng lại có thể bộc phát chiến lực ba cung.

Phối hợp với những thủ đoạn khác, Hứa Thanh có thể quét ngang trong Kim Đan ba cung, thậm chí một khi lấy độc cấm ra dùng, Hứa Thanh cảm thấy nếu như phối hợp nó với sự che chở của Tử Thiên Vô Cực Quan, chỉ cần Kim Đan bốn cung không cách nào phá vỡ lực lượng che chở của Tử Thiên Vô Cực Quan trong một thời gian ngắn, vậy thì cuối cùng cũng phải chết ở dưới độc cấm của hắn.

“Nhưng ta còn phải càng cố gắng hơn nữa, tranh thủ khiến tòa Thiên Cung thứ ba của ta từ hư hóa thật.” Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào và nội thị bản thân, hắn trải qua mấy lần dùng Quỷ U Đoạt Đạo thu hoạch Kim Đan của địch nhân, tòa Thiên Cung thứ ba của hắn cũng đã thực chất hóa được một nửa.

Nhìn như tốc độ không phải rất nhanh, nhưng nếu như so sánh với những Thiên Cung của tu sĩ Kim Đan khác, loại tốc độ này của Hứa Thanh đã là cực nhanh rồi, về phần Thánh Quân Tử tại sao lại khiến một cung thành thực chất nhanh như thế, hiển nhiên là có cơ duyên khác, cũng không tính là tốc độ tu luyện thông thường.

Mà những ý chí còn sót lại bên trong những khỏa Kim Đan mà hắn đoạt tới tay kia, cũng không cách nào sinh ra bất luận rung chuyển gì đối với tâm thần của hắn.

Bởi vì trong thức hải của hắn có một tôn Quỷ Đế Sơn, trấn áp hết thảy.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền trôi qua một tháng.

Trong một tháng này, liên minh đã hoàn toàn xóa đi ảnh hưởng cuối cùng từ cái trường hạo kiếp kia, đồng thời cũng gia tăng việc thu nhận đệ tử, bổ sung rất nhiều người mới gia nhập các tông.

Bên Thất Huyết Đồng cũng có tăng trưởng ổn định, mà bởi vì Đông U thượng nhân đồng ý lời mời của Huyết Luyện Tử, bây giờ bọn họ chẳng những là minh hữu với Đông U đảo, bản thân bà cũng đã gia nhập Thất Huyết Đồng, đã trở thành Khách khanh lão tổ của Thất Huyết Đồng.

Sự gia nhập của Đông U thượng nhân khiến cho thực lực của Thất Huyết Đồng tăng mạnh, hơn nữa Thất Huyết Đồng lại chiếm được pháp bảo Cấm Kỵ huyết thụ của Lăng Vân kiếm tông, tất cả những điều này khiến cho địa vị của Thất Huyết Đồng trong Liên Minh Bát Tông tăng lên rất nhiều.

Hết thảy đều đang phát triển theo hướng tốt hơn, Hứa Thanh cũng đã thành công hóa thực tám phần tòa Thiên Cung thứ ba của mình, cách hoàn toàn hóa thực không xa.

Tâm tình của hắn cũng đã khôi phục hơn phân nửa, hết thảy mọi việc đều bị hắn chôn ở sâu trong đáy lòng.

Về phần lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử, cả hai đều rất ra sức, đều cố gắng đột phá gông cùm xiềng xích của bản thân để tiến về phía trước.

Mà đúng lúc này… Trong liên minh, lần nữa xảy ra một đại sự!

Việc này, phát sinh ở Huyền U tông.

Địa điểm là ở trong cấm địa của Huyền U tông.

Sự tình phát sinh vào sáng sớm ngày hôm nay, theo một tiếng gào thét kinh thiên động địa truyền khắp toàn bộ liên minh, tiếng gào thét này là từ hồn của con yêu xà bên trong Huyền U tông, hồn của nó đã hoàn toàn thức tỉnh.

Sở dĩ thức tỉnh, một mặt là bị kích thích, một phương diện khác là bởi vì một cái răng nanh cuối cùng trong mồm của nó đã bị người khác không biết dùng phương pháp gì, đã cứng rắn cắt đi.

Người gây chuyện bị bắt ngay tại chỗ, chính là Ngô Kiếm Vu của Thất Huyết Đồng.

Nghe nói lúc bị bắt, Ngô Kiếm Vu vẫn còn ngâm thơ cùng hồn yêu xà…

Mặt khác, tuy người bị bắt, nhưng tang vật lại biến mất.

Lúc Hứa Thanh biết rõ được tin tức này, hắn đang uống canh ăn sáng, Ngôn Ngôn ở một bên tựa như một nàng tiểu nương tử, nhu thuận bóc vỏ trứng cho Hứa Thanh.

Không lâu sau Hứa Thanh để muỗng canh xuống, ngẩng đầu nhìn về thân ảnh vội vàng mà đến phía trước.

Là đội trưởng.

Y đang nhanh chóng chạy đến, sau khi đến liền trực tiếp ngồi ở bên người Hứa Thanh, vẻ mặt chột dạ nhìn quanh khắp nơi.

“Đội trưởng, sắc mặt của ngươi không tốt, chắc là đã làm nên chuyện xấu gì đúng không?” Hứa Thanh nhấp một hớp nước canh, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, ngươi không nên nói lung tung, ta thế này là bởi vì thời tiết trở nên lạnh, hơi cảm lạnh rồi.” Đội trưởng ho khan một tiếng, thần sắc nghiêm nghị lên.

“Đúng rồi, còn nhớ những gì ta nói lần trước không, ta từng nói là muốn đi làm một chuyện lớn cùng ngươi, bây giờ ta chuẩn bị ra ngoài một chuyến, hai người các ngươi có đi cùng hay không?”

Chương 727: Bảo y của ta (1)

“Tiểu Thanh, đi cùng ta đi, sư huynh mang bọn ngươi đi kiếm một chầu lớn.” Đội trưởng nhanh chóng mở miệng, vừa nói còn vừa đảo mắt nhìn qua bốn phía, bộ dáng rất là cảnh giác.

“Ta không đi.” Hứa Thanh lắc đầu.

“Vì sao?” Đội trưởng cấp bách.

“Ngươi vừa chọc giận Huyền U tông, muốn kéo ta đứng cùng để yểm trợ cho ngươi.” Hứa Thanh nhớ tới lần trước đi cùng đội trưởng vào trong cấm địa Huyền U tông, thấy đối phương nhìn cái răng nanh của yêu xà với ánh mắt cuồng nhiệt.

Lại liên tưởng tới đoạn thời gian trước đối phương và Ngô Kiếm Vu liên tiếp tới lui với nhau, kết quả bây giờ Ngô Kiếm Vu như kẻ ngu bị người ta bắt tại trận, đội trưởng lại bình yên vô sự chạy ra.

Hiển nhiên Ngô Kiếm Vu bị đội trưởng lừa dối quá ác, thật sự là một tên ngốc.

Đội trưởng ho khan một tiếng, đáy lòng của y đích xác là nghĩ như vậy, dù sao việc y vừa gây ra quá lớn, y lo lắng nếu mình không ở cùng với Hứa Thanh, chính mình sẽ bị Tử Huyền Thượng Tiên một cái tát chụp chết.

Mà nếu lôi kéo được Hứa Thanh, khi Tử Huyền Thượng Tiên thật sự đã đến… Có Hứa Thanh bên cạnh, đại khái y sẽ an toàn.

“Tiểu sư đệ phải tin tưởng đại sư huynh của ngươi chứ! Ngươi yên tâm, lần này tuyệt đối là một vụ lớn, ngươi đang mở Thiên Cung đúng không, nếu như việc lần này kết thúc, chắc chắn ngươi có thể mở thêm càng nhiều Thiên Cung hơn nữa!” Đội trưởng nhìn vào ánh mắt Hứa Thanh, vỗ ngực cam đoan, một bộ dạng chúng ta là người cùng một nhà, đảm bảo sẽ không gạt ngươi.

Sau đó liền cầm lấy một quả trứng bên cạnh, tự mình bóc vỏ ăn.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn bình thường như cũ, tiếp tục uống nước canh, Ngôn Ngôn bên cạnh hiếu kỳ nhìn qua đội trưởng, cũng không quên đưa quả trứng đã bóc xong vào trong bát của Hứa Thanh, sau đó ngọt ngào cười với Hứa Thanh một cái.

Đội trường nhìn một màn này liền cảm thấy có chút không vui, cúi đầu nhìn qua quả trứng trong tay, y cũng muốn có người bóc vỏ trứng giúp mình.

“Tiểu Thanh à, ta nghĩ rằng ngươi không phải là nhân tộc.”

“Đội trưởng, có lẽ người của Huyền U tông sắp tìm tới nơi này rồi đấy.” Hứa Thanh uống một ngụm nước canh nói.

Đội trưởng nhướn lông mi lên.

“Nhân tộc không thể nào có tướng mạo như ngươi được, tuyệt đối không thể nào, ngươi có phát hiện ra không, theo ngươi càng lớn lên thì càng ngày lại càng trở nên yêu dị rồi, mơ hồ rất giống một cái tộc quần thần bí mà ta từng nghe nói trước kia, ta nghĩ rằng ngươi đại khái là người của tộc quần kia đấy, tiểu Thanh, ta cũng hiểu khá rõ về cái tộc quần đó, ngươi có muốn biết thêm nhiều hơn về thân thế của mình không?”

“Không muốn.” Hứa Thanh uống hết một ngụm nước canh sau cùng, lại ăn thêm một quả trứng, nội tâm rất là thỏa mãn, hắn luôn không tin những chuyện ma quỷ mà đội trưởng nói ra.

Đội trường có chút gấp rồi, mắt thấy Hứa Thanh ngọt muối đều không thèm nếm thử, liền dùng ra chiêu sát chiêu cuối cùng.

“Hứa phó ti, ngươi còn thiếu nợ ta hai trăm vạn linh thạch!”

“Đại sư huynh, chỗ ta có một số ngọc giản, có lẽ rất đáng tiền.” Hứa Thanh nói xong liền xuất ra ngọc giản lưu lại hình ảnh đội trưởng giả nữ.

“Ngôn Ngôn, ta nghĩ rằng ngươi không nên gia nhập vào Thất Huyết Đồng, ngươi nghe ta, đi bái nhập vào Huyền U tông, lấy hiểu biết của ta đối với tiểu Thanh, hắn có một sở thích riêng đối với Huyền U tông.” Đội trưởng nhìn về phía Ngôn Ngôn, giật dây nói.

Ánh mắt Ngôn Ngôn sáng lên.

Hứa Thanh thở dài một tiếng, hắn coi như đã nhìn ra, lần này đội trưởng thật sự rất chột dạ, nhất định phải lôi kéo chính mình theo cho bằng được, nếu như hắn không đồng ý, sợ là sẽ dây dưa mãi không dứt.

“Tiểu Thanh, ngươi đã lớn rồi, cho nên không còn nhớ tới sư huynh nữa đúng không, ta là cấp trên của ngươi, ta là Đại sư huynh của ngươi, ta vì ngươi mà giận dữ mắng mỏ sư tôn, ta thậm chí còn nói nhược điểm của sư tôn cho ngươi biết, ta còn chảy máu vì ngươi, gánh nồi vì ngươi, ta cùng ngươi về nhà, chúng ta đã cùng nhau tắm chung, chúng ta cùng nhau đi chơi, chúng ta………”

Khuôn mặt của đội trưởng vô cùng ủy khuất nói liên hồi.

Ánh mắt Ngôn Ngôn trợn to, vẻ mặt không cách nào tin nhìn qua đội trưởng, sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, sau khi suy nghĩ một chút liền lấy một quả táo từ trong lòng ngực, đưa cho đội trưởng.

Đội trưởng nhướn lông mi lên, Hứa Thanh lại lấy ra một tờ chiết khấu của tiên trì, đưa tới.

Đội trưởng chần chờ một chút.

“Chiết khấu bảy mươi phần trăm!” Hứa Thanh nhìn đội trưởng.

Đội trưởng quét mắt nhìn qua, nhịn xuống không đưa tay ra lấy.

“Có đi hay không?”

Hứa Thanh thở dài, hắn vốn không muốn đi, nhưng đội trưởng đã nói đến nước này rồi, vì vậy cũng chỉ đành gật nhẹ đầu.

Lúc này trên mặt đội trưởng mới nở nụ cười, nhanh chóng cầm quả táo và tấm phiếu chiết khấu tiên trì lên, thấp giọng nói.

“Đây mới là sư đệ tốt của ta, lần này sư huynh tuyệt đối không lừa ngươi, là một vụ lớn, Ngôn Ngôn, chúng ta cùng nhau đi.”

Ánh mắt Ngôn Ngôn sáng ngời, nhanh chóng gật đầu.

“Đi đi đi, chúng ta đi ngay, nếu muộn chút nữa liền không ra được, tiểu Thanh, dùng Pháp Hạm của ngươi.” Đội trưởng nhanh chóng đứng dậy, thúc giục nói.

Hứa Thanh lặng lẽ lấy ra Pháp Hạm của mình.

Pháp Hạm vừa ra, đội trưởng liền là người thứ nhất nhảy lên, thân thể Hứa Thanh hơi nhoáng một cái cũng bước lên trên Pháp Hạm, Ngôn Ngôn đang muốn đi theo, Hứa Thanh liền liếc mắt nhìn qua.

Ngôn Ngôn lập tức giơ tay lên, chỉ một ngón tới đội trưởng.

“Y kêu ta đi.”

“Mang theo Ngôn Ngôn, nàng hiểu rõ về nữ nhân, cũng thuận với việc lớn mà chúng ta muốn làm.” Đội trưởng nhanh chóng mở miệng.

Hứa Thanh nhíu mày, không nhiều lời, dưới sự thúc giục của đội trưởng mà bấm niệm pháp quyết, Pháp Hạm lập tức vang lên tiếng nổ bay thẳng đến bầu trời, ngay lập tức rời xa sơn môn Thất Huyết Đồng.

Hầu như ngay khi đám bọn hắn rời đi chưa tới ba mươi hơi thở, Tử Huyền Thượng Tiên lạnh mặt xuất hiện trên bầu trời, một bước đi tới đứng trên không trung nhìn Pháp Hạm đi xa, trong lòng muốn đuổi theo, nhưng lại nghĩ đến tính cách của Hứa Thanh trong khoảng thời gian này càng ngày càng trở nên trầm mặc, vì vậy liền trầm ngâm.

“Để hắn ra ngoài giải sầu cũng tốt, nhưng mà người chạy được nhưng miếu không chạy được!” Tử Huyền Thượng Tiên hừ lạnh một tiếng, hùng hổ bay thẳng đến sơn môn Thất Huyết Đồng.

Một lát sau, từ trong sơn môn Thất Huyết Đồng truyền ra tiếng rống phẫn nộ của Thất gia.

“Trần Nhị Ngưu, ngươi có bản lĩnh thì đừng trở về nữa, sau khi trở về lão tử liền cắt ngang chân của ngươi!”

Thanh âm này cực lớn truyền khắp bát phương, coi như là Hứa Thanh đã rời đi rất xa cũng đều nghe thấy, vì vậy liền nhìn đội trưởng vẻ mặt đắc ý một bên.

Chương 728: Bảo y của ta (2)

Phát hiện ánh mắt của Hứa Thanh, đội trưởng ho khan một tiếng: ”Lão đầu tử đây là đang ra ám hiệu với ta, nói ta trong khoảng thời gian ngắn không phải về nữa, haiz, quả nhiên sư tôn vẫn yêu thương ta.”

”Ta nghĩ lần này sư tôn rất nghiêm túc.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn đội trưởng, cúi đầu lướt qua ngọc giản truyền âm của mình, lúc này giọng nói nghiến răng của Thất gia đang vang vọng trong đầu óc của hắn.

“Có phải đại sư huynh của ngươi đang ở chỗ của ngươi hay không, tiểu tử này ỷ vào một kiện bảo vật có thể biến ảo bản thân mà ta cho, lá gan rõ ràng to lên, vậy mà dám đóng ngọc giản không thèm xem truyền âm của ta. Ngươi nói cho nó biết, lần này lão tổ cũng đã biết rằng nó rất giỏi gây chuyện, cũng ủng hộ vi sư đánh gãy chân của nó!”

Đội trưởng không nghe được giọng nói của Thất gia trong đầu Hứa Thanh, vì vậy liền ngượng ngạo cười một cái rồi nói.

“Ngươi không hiểu, thật ra ở trong tông môn người quan tâm tới ta nhất không phải sư tôn, mà là lão tổ, cùng lắm thì ta đi van xin lão tổ, điểm này thì tiểu Thanh ngươi không làm được, trong thế hệ này chỉ có ta mới được lão tổ vô cùng yêu thương tha thiết, nhưng ngươi cũng không cần khổ sở, không có biện pháp, ta hoạt bát giúp các lão già vui vẻ, bọn họ liền yêu thích ta.”

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ngọc giản, bỏ đi ý nghĩ nói cho đội trưởng biết sự thật.

Sau đó vừa điều khiển Pháp Hạm bay nhanh, vừa hỏi chuyện lớn trong miệng đội trưởng.

“Thật sự là chuyện lớn!” Đội trưởng nhìn thấy đã rời xa tông môn, đáy lòng thở ra một hơi, mặt mày hớn hở và thấp giọng mở miệng.

“Lần này mục tiêu của chúng ta, là Tam Linh Trấn Đạo Sơn!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, chuẩn bị điều khiển Pháp Hạm quay lại, hắn không muốn đi tìm chết.

“Đừng, lần này tuyệt đối không có vấn đề, ta cũng đã thăm dò tin tức đầy đủ hết rồi, mục tiêu của chúng ta là lão Tam của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, chính là U Tinh Linh Tôn.” Ánh mắt đội trưởng sáng lên.

“Ngươi còn nhớ bộ y phục nàng mặc lần trước không, lúc nàng kiêu ngạo bay ngang qua đỉnh đầu của ta, ta đã liền chú ý tới bộ bảo y của ta.”

“Quan trọng nhất là ta còn có tình báo, trong tình báo nói rằng gần đây Chấp Kiếm Đình sẽ động thủ với Tam Linh, tính toán thời gian có lẽ không xa nữa, cho nên chúng ta trước tiên cứ trà trộn vào đó, đợi Chấp Kiếm Giả đến động thủ, chúng ta sẽ thừa dịp loạn lạc tiến vào trong cướp lấy kiện bảo y của ta.”

“Trên kiện bảo y kia đều là bảo bối, tiểu Thanh, đến lúc đó ngươi chỉ cần tùy tiện hút một chút liền dễ dàng mở ra mấy cái Thiên Cung.” Đội trưởng rất nắm chắc, càng nói càng hưng phấn, hiển nhiên là y đã nghĩ về bộ bảo y kia thật lâu rồi.

“Huống hồ, ngươi cho rằng vì sao ta phải đi Huyền U tông để lấy cái răng kia, không phải là vì để cắt y phục sao, ta nghĩ rằng kiện bảo y kia ta cắn không nổi, nhưng mà có răng của yêu xà, vậy thì không thành vấn đề.”

Ngôn Ngôn ở một bên nghe thấy kế hoạch to gan như vậy, dù là tính cách của nàng vốn đã điên cuồng cũng phải hít vào một hơi, nàng đúng là một người điên, đôi khi cũng khát máu, nhưng nàng cũng cảm thấy mình vẫn sống chưa có đủ, vẫn còn muốn sống tiếp.

Nàng cảm thấy đội trưởng điên đến cực hạn rồi, dù sao kẻ đó cũng là một đại tu sĩ cảnh giới Quy Hư cùng một tầng với nãi nãi của nàng.

Đi trộm y phục của ả... Chuyện này nguy hiểm cực lớn, một khi bị phát hiện thì không khác gì tự tìm chết cả, huống hồ chỗ đó không phải chỉ có một Quy Hư, mà là ba người.

Coi như thật sự có Chấp Kiếm Giả ra tay, nhưng mức độ nguy hiểm cũng là cực lớn, bởi vì nàng hiểu rõ nữ nhân, biết rõ nữ nhân nhiều khi còn coi trọng quần áo hơn tất cả mọi thứ.

Động vào quần áo của người ta, tất sẽ khiến người ta lửa giận ngút trời.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng nhìn thấy trên mặt Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm tư, vì vậy liền trừng mắt nhìn qua, không nói chuyện.

Hứa Thanh trầm ngâm, phân tích trong lòng, suy nghĩ nếu như thế thì việc này không phải là không thể làm, nhưng hắn còn có chút nghi hoặc, vì vậy sau khi suy tư liền lập tức mở miệng.

“Động thủ không có vấn đề, nhưng ta rõ ràng thấy kiện bảo y kia là một bộ chiến bào, lúc U Tinh Linh Tôn ra tay nhất định sẽ mặc lên người, làm sao chúng ta lấy ra?”

Trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ xem thường.

“Dù thế nào ả cũng là nữ nhân! Lại còn là một nữ nhân cực kỳ thích chưng diện, ngươi chớ quên, hôm ấy nàng một đường vừa tự soi gương vừa phi hành bay tới.”

Hứa Thanh có chút nghi ngờ.

Mắt thấy Hứa Thanh cũng không hiểu, đội trưởng đột nhiên liền cảm giác mãnh liệt về sự ưu việt của mình, vì vậy liền ho khan một tiếng nhìn Ngôn Ngôn.

“Ngôn Ngôn, ngươi có mấy bộ y phục?”

“Cũng không có nhiều… .” Ngôn Ngôn trừng mắt nhìn, nhỏ giọng nói, nói xong lại bồi thêm một câu.

“Khoảng một ngọn núi mà thôi, nhưng mà nếu ai đụng vào quần áo của ta, ta sẽ giết chết người đó, còn Hứa Thanh ca ca thì ngoại lệ.”

Đội trưởng bỏ qua nửa câu sau của Ngôn Ngôn, giờ phút này nhìn qua Hứa Thanh, thâm ý sâu sắc mở miệng.

“Ngươi đã hiểu chưa?”

“U Tinh Linh Tôn làm sao lại chỉ có một bộ y phục được, ngươi cho rằng ai cũng như ngươi sao, mà nếu như thật sự trùng hợp ả mặc bộ y phục kia ra ngoài đánh nhau, vậy cũng không sao, nhất định ả còn có những bộ bảo y khác cùng loại.”

“Hừ, nữ nhân, không thể nào chỉ có một bộ bảo y, tiểu Thanh à, ta hiểu nữ nhân hơn ngươi nhiều.” Đội trưởng đắc ý mở miệng.

“Cho nên lần này thu hoạch của chúng ta, tuyệt đối không nhỏ!”

Hứa Thanh trầm mặc.

“Huống hồ, lần này Chấp Kiếm Đình cũng sắp mở ra một cuộc thí luyện tuyển người, chúng ta làm xong vụ này liền đi qua, thời gian vừa đủ.”

“Ta cũng đã lên kế hoạch hết rồi, lần này chúng ta đi tới chỗ Tam Linh, thể hiện ra một chút bổn sự trước mặt cao tầng Chấp Kiếm giả, khiến cho bọn họ chú ý và quen mặt, đến khi chúng ta đi tham gia thí luyện, nói không chừng lại có thể được tăng thêm chút định mức.”

”Tin tưởng ta đi mà tiểu sư đệ, tất cả những gì ta làm, đều là vì khiến cho chúng ta có thể dễ dàng gia nhập Chấp Kiếm Đình hơn!”

—

*Lời dịch giả: Trái gió trở trời, mưa gió liên miên, tại hạ bị mắc mưa và sốt mất rồi, nhưng sợ các vị đạo hữu không có chương đọc, nên hàng ngày vẫn cố gắng.

Nếu có lên chương muộn hơn bình thường, mong các vị đạo hữu thông cảm!

Chương 729: Một thân ba hồn bảy phách (1)

Tam Linh Trấn Đạo Sơn tương tự như Liên Minh Bát Tông, đều nằm ở phía nam Nghênh Hoàng Châu, nhưng nó nằm ở bên kia của Thái Ti Độ Ách Sơn.

Tòa sơn mạch này vô cùng trù phú, phạm vi cực lớn nhưng bên trong tràn ngập chướng khí, đông đảo tà môn ma đạo, đồng thời cũng ẩn chứa vô số quỷ dị.

Từ trình độ nào đó mà nói, thì nơi này cũng không khác gì là cấm khu cả.

Mà dãy núi này, cũng phân cách vùng phía nam của Nghênh Hoàng Châu thành hai bộ phận.

So ra mà nói, một bên là một cõi yên vui, ít nhất thỉnh thoảng sẽ có tiếng cười truyền ra, mà mặt khác lại là địa ngục, tiếng khóc cũng là một loại xa xỉ, trong này chỉ có một thứ duy nhất đó là chết lặng.

Đó, chính là Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Ngoại trừ cấm địa, nơi đây chính là một trong những hung thổ lớn nhất bên trong Nghênh Hoàng Châu.

Non nửa Nam Hoàng Châu nằm trong phạm vi của nó, bên trong có 137 tiểu quốc, có cả nhân tộc và dị tộc.

Bất kể ban ngày hay là đêm tối, bên trong 137 tiểu quốc này đều không truyền ra quá nhiều âm thanh, không phải do bên trong không có người, mà đối với người, còn sống chính là một loại dày vò, tất cả chúng sinh trong này đều bị nuôi nhốt, chỉ là khẩu phần lương thực.

Mà khẩu phần lương thực thì không có tư cách nói chuyện.

Cho nên người sinh hoạt ở trong 137 tiểu quốc này đều mất đi năng lực nói chuyện, âm thanh duy nhất có thể phát ra, đó chính là kêu rên thảm thiết mãnh liệt.

Vì vậy đại địa ở nơi đây cũng vô cùng trầm lặng, bầu trời cũng là như thế, tất cả đều là một mảnh lờ mờ, ánh sáng nhật nguyệt cũng rất khó chiếu vào, bị mây đen dầy đặc bao phủ.

Chỉ có từng tòa hài cốt chồng chất trên núi nhỏ, lấy máu thịt vạn tộc làm dầu, đốt lên ngọn lửa, cũng là nguồn sáng duy nhất trong mảnh hung thổ của nhân gian này.

Trên những tiểu sơn bằng hài cốt kia không có bất kỳ một miếng thịt dư nào, tất cả đều là xương cốt đã trải qua thời gian rất lâu, cũng có một số là mới ném tới không lâu.

Thả mắt nhìn đi, những núi hài cốt như vậy thì chỗ nào cũng có.

Cách mỗi năm trăm dặm lại có một tòa, rập rạp vô số tựa như biến thành một rừng xương.

Có thể tưởng tượng, vô số năm qua, số lượng phàm tục của vạn tộc tử vong ở nơi đây là một con số khổng lồ.

Cũng chính vì loại trình độ tử vong thế này, khiến cho nơi đây tràn ngập tử khí, vô cùng áp lực.

Mà màu sắc của mặt đất nơi đây, sau khi lần lượt bị máu tươi thấm sũng, đã biến thành một màu tử sắc, từng hạt cát to lớn đã bị dính liền lại với nhau thành từng mảnh, nhìn thấy mà giật mình.

Còn có một mùi tanh hôi khó ngửi tràn ngập khắp thiên địa, người bình thường ngửi thấy nhất định sẽ không nhịn được mà không ngừng nôn mửa, cho đến khi nôn cả mật đắng ra ngoài.

Mà nơi đây cũng có cây cối, chỉ là những cây này đều là màu đỏ, hấp thu chất dinh dưỡng trong đất bùn máu, từng trái vô cùng quỷ dị, đồng thời, phía trên thỉnh thoảng còn treo một số thây khô trần truồng.

Khi có gió thổi qua là những thây khô này lung la lung lay, tựa như những miếng thịt khô đang bị phong hóa.

Nếu như cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy trên người những thây khô này đều được chà một chút vật phát ra khí tức.

Mà khí tức này sẽ thu hút một chút hung điểu trên bầu trời, cùng với quỷ dị tràn ngập tại bốn phía, bọn nó sẽ trở thành nguyên liệu phụ gia để nấu nướng cùng đám thây khô kia.

Ngoại trừ loại cây cối đó, nơi đây còn có huyết hồ.

Trong mảnh hung thổ này, bên trong hồ nước yên ắng nổi lên từng trận bong bóng khí, thỉnh thoảng có đệ tử Tam Linh Trấn Đạo Sơn đi đường ngang qua sẽ dừng lại uống một ngụm, sau đó vẻ mặt liền lộ ra cảm giác thỏa mãn.

Pháp Hạm của Hứa Thanh lặng lẽ bay qua trên bầu trời, hắn im lặng nhìn tất cả hình ảnh phía dưới.

Đội trưởng cũng là trầm mặc không nói, ngay cả Ngôn Ngôn lệ khí rất nặng mà khi nhìn thấy hết thảy quang cảnh nơi này, cũng đều có chút thất thần.

Hứa Thanh và đội trưởng đã từng gặp qua một thế lực tự xưng là Tiểu Tam Linh ở bên trong Thái Ti Độ Ách Sơn, nhưng nếu so sánh cùng nơi đây, đám kia ngay cả cái chữ ‘tiểu’ cũng không xứng.

Không cách nào so sánh.

“Nhìn như 137 nước, nhưng hôm nay còn lại chưa đủ 100, đây cũng là lý do vì sao mà đoạn thời gian gần đây Tam Linh Trấn Đạo Sơn liên tiếp ra ngoài, cướp đoạt tiểu quốc tới đây.”

“Con số 137 này giống như có ý nghĩa đặc thù đối với Tam Linh, cho nên mỗi khi đồ ăn của bọn họ chưa đủ, sẽ phải lập tức bổ sung.” Đội trưởng nhìn qua đại địa, nhẹ giọng mở miệng.

“Nhưng tu vi đã đến trình độ của Tam Linh, tại sao vẫn muốn cắn nuốt huyết nhục của vạn tộc, đối với bọn họ mà nói, có lẽ điều này không có ý nghĩa gì mới phải.” Ngôn Ngôn ở bên cạnh quan sát, rất là khó hiểu nói.

“Tam Linh là do tam hồn của Nam Nhạc Quỷ Đế biến thành.”

Hứa Thanh nói những lời lúc trước sư tôn từng nói với mình cho đội trưởng và Ngôn Ngôn, đồng thời hắn cũng cảm nhận được Quỷ Đế Sơn được đưa đến trong thức hải của mình, bỗng nhiên có chút không giống lúc trước.

Hình như, sau khi hắn tới bên trong phạm nơi này, tòa Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn càng trông sống động hơn nhiều.

Điều này lập tức khiến cho đáy lòng Hứa Thanh cảm thấy rất là kỳ dị, đồng thời cũng có thêm càng nhiều suy đoán.

Đội trưởng nghe xong liền như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

“Vậy thì không có gì kỳ quái, một thân ba hồn bảy vía, trong này nhất định ẩn chứa quy tắc nào đó mà chúng ta không biết được.”

Sau khi Hứa Thanh cảm thụ Quỷ Đế Sơn trong thức hải, lại nhìn xuống huyết hồ phía dưới, nhìn đệ tử Tam linh Trấn Đạo Sơn đang lấy nước bên cạnh huyết hồ, trầm giọng mở miệng.

“Dựa theo lời của sư tôn, sau khi tôn Quỷ Đế vẫn lạc, liền khiến cho Nghênh Hoàng Châu từ đó trở nên khác biệt, như vậy cũng có thể tạm hiểu rằng, mỗi một người sinh ra trên vùng đất này, trong cơ thể đều sẽ ẩn chưa một tia huyết mạch của Quỷ Đế?”

“Mà nếu đáp án chính là như thế, vậy thì cũng có thể giải thích tại sao Tam Linh lại liên tiếp ăn…Đó chính là phương thức lớn mạnh của bọn họ.”

“Không sai!” Ánh mắt đội trưởng sáng lên.

“Tám chín phần mười chính là như thế rồi, nhưng mà những thứ này cách chúng ta quá xa, chúng ta không cần đi tìm kiếm chân tướng của việc này làm gì.”

Trong lúc nói chuyện, ba người trên Pháp Hạm im hơi lặng tiếng bay qua huyết hồ, Pháp Hạm lớn như vậy lướt qua đỉnh đầu, nhưng người đệ tử đang lấy nước bên dưới lại không hề có bất luận phát hiện gì.

Đây là do sau khi tiến vào phạm vi Tam Linh Trấn Đạo Sơn, đội trưởng liền lấy ra bảo vật ẩn nấp của bản thân, khiến cho nó bao phủ Pháp Hạm của Hứa Thanh.

Chương 730: Một thân ba hồn bảy phách (2)

Hứa Thanh cúi đầu quét mắt nhìn qua đệ tử lấy nước phía dưới, nghĩ nghĩ một hồi, sau đó liền bỏ qua ý niệm bắt lại nghiên cứu trong đầu.

Lần này bọn họ đến đây, điều cần làm đầu tiên đó là phải che giấu bản thân, cho nên nếu không cần thiết, tốt nhất vẫn là không nên đánh rắn động cỏ thì tốt hơn.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này ba người Hứa Thanh càng ngày càng tiếp cận trung tâm của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, trên đường đi tới cũng thấy được rất nhiều thảm cảnh nhân gian, cũng nhìn thấy tiểu quốc bị ăn trống không.

Những tiểu quốc kia không có một bóng người, đã thành tòa thành chết, trong đó là một mảnh xám đen, chỉ có quỷ dị dạo chơi ở.

Thê thảm tột cùng, mà Hứa Thanh cũng đồng thời phát hiện Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn chẳng những càng thêm chân thật, lại còn mơ hồ còn tràn ra một chút ánh sáng, điều này khiến hắn cũng trở nên càng thêm cẩn thận.

Cho đến khi lại trôi qua ba ngày, sau khi Hứa Thanh và đội trưởng thương nghị, liền quyết định không dựa vào Pháp Hạm để di chuyển nữa.

Pháp Hạm quá lớn, cứ tiếp tục như vậy, cho dù là năng lực ẩn nấp từ bảo vật của đội trưởng rất mạnh, nhưng cũng sẽ có chút không ổn thỏa.

Về phần Ngôn Ngôn, trên đường đi rất là nhu thuận, tất cả những thứ chứng kiến trên mặt đất, khiến cho nàng phần lớn trầm mặc.

Tuy nàng lệ khí rất nặng, nhưng nàng cũng không phải là người thuần hung ác, rất nhiều thời điểm Hứa Thanh nhìn thấy vẻ trắc ẩn và phẫn nộ từ trong mắt của nàng.

Thế là khi cả ba tới gần biên giới trung tâm khu vực Tam Linh Trấn Đạo Sơn, Hứa Thanh thu hồi Pháp Hạm, một khắc ba người rơi xuống đất, đội trưởng nhanh chóng lấy ra hơn mười món pháp khí từ trong túi.

“Vì lấy lại bảo y của ta, ta đã chuẩn bị thật lâu, những thứ này đều là vật che giấu khí tức mà ta sưu tập được, một món không đủ liền quất luôn năm món, năm món chưa đủ liền chơi tới mười món!“Đội trưởng nói, sau đó nhanh chóng phân phát cho Hứa Thanh và Ngôn Ngôn.

Ba người riêng phần mình mở ra, sau khi mỗi người dùng mười món pháp khí ẩn nấp bao phủ xuống, lại còn tự che giấu khi tức và thân ảnh, sau đó một đường đi về phía Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Trên đường không có dừng lại chút nào, lại trôi qua thêm nửa tháng, xa xa trong trời đất lờ mờ, ba tòa núi vô cùng nguy nga chiếu vào trong mắt ba người Hứa Thanh.

Ba ngọn núi kia khí thế to lớn, giống như có thể rung chuyển bầu trời, liếc mắt nhìn qua liền khiến nhân tâm chấn động, một mặt là thế núi chấn tâm, một phương diện khác là do trên ba tòa núi to lớn này có đại tu tồn tại.

Kể từ đó những ngọn núi này liền giống như có linh vậy, khiến người ta dâng lên cảm giác muốn cúng bái.

Chớp mắt khi ba người Hứa Thanh nhìn đến ba ngọn núi này, bước chân của cả ba liền lập tức dừng lại, thần sắc mỗi người đều có biến hóa riêng.

Ba tòa núi đen trước mặt, chính là Tam Linh Trấn Đạo Sơn!

Có thể nhìn thấy phía trên đám mây trên đỉnh núi có những hư ảnh cực lớn, biến ảo tạo thành dị tượng thiên địa, giống như ba cái phễu thật lớn hút khói đen từ trên bầu trời xuống.

Trong khi hút xuống, mơ hồ có thể thấy được bên trong sương mù tồn tại ba chiếc bảo tọa rất to.

Trên ngọn núi thứ ba là một chiếc bảo tọa được chế tạo bằng thủy tinh, trông cực kỳ xa hoa, tinh xảo chói mắt, đồng thời còn có thể nhìn thấy ở bên trên có một nữ tử tuyệt mỹ đang ngồi.

Thân thể nữ nhân này rất cao lớn, nhưng lại cực kỳ hoàn mỹ, tràn đầy yêu mị, một đôi mắt toả ra phong tình, có thể khiến cho dục vọng của nam nhân ngo ngoe muốn động.

Nếu nhìn lâu, sẽ nhịn không được mà si mê vào, không cách nào rút ra.

Nữ nhân này, chính là nhân hồn của Quỷ Đế Sơn, là vị U Tinh Linh Tôn mà Hứa Thanh và đội trưởng chứng kiến hôm ấy.

Lúc này ả đang ngồi ở trên bảo tọa, trong tay cầm một chiếc gương, đang tự luyến vì vẻ đẹp của chính mình, thi thoảng lại phất tay, từng đám phàm tục vạn tộc từ bát phương bị lôi kéo tới, vờn quanh tại bốn phía.

Trong từng trận kêu rên, những phàm tục của vạn tộc này thật giống điểm tâm ngon miệng, bị ả dùng hai ngón tay cầm lấy, để vào trong miệng, chậm rãi nhai nhai, theo ả thôn phệ, làn da của ả giống như càng tốt hơn một chút.

Ngọn núi thứ hai ở sát cạnh lại càng thêm kinh khủng, chỗ đó là một chiếc bảo tọa màu đen do xương một con đại thú chế tạo, giống như một cái đầu lâu thật lớn, bốn phía tràn ngập vô số vong hồn vờn quanh gầm nhẹ, trên bảo tọa này cũng tương tự có một vị tu sĩ cao lớn đang ngồi.

Mặc dù thân thể của người tu sĩ này cực lớn, nhưng lại khô gầy như củi, tựa như một bộ hài cốt khổng lồ, gã không có tóc, toàn thân là xương gầy lởm chởm, mà phần lưng người này giống như có một tòa tiểu sơn nhô lên thật cao.

Nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy tòa tiểu sơn nhô lên kia rõ ràng là một cái bướu thịt cực lớn, ở trên tràn ngập mạch máu màu xanh đỏ, nhìn qua vô cùng kinh dị, phảng phất như cái bưới thịt này đã hút đi máu thịt toàn thân của gã vậy.

Bên trong cái bướu còn nhúc nhích giống như có quy luật, trong khi nhúc nhích còn truyền ra từng tiếng oanh oanh như tiếng trống trận, vang vọng thiên địa, rung chuyển tâm thần.

Mà dường như khối bướu thịt này tạo thành áp lực rất lớn với gã, khiến cho gã tu sĩ như hài cốt này phải thở hồng hộc, cứ cách một hồi gã lại mở cái miệng rộng, bên trong hư vô lập tức xuất hiện một vòng xoáy, mấy trăm sinh linh bay tới rồi bị gã một hơi thôn phệ, sau đó dùng sức nhấm nuốt trong miệng.

Bởi vì một lần ăn quá nhiều cho nên miệng gã tràn đầy máu tươi, nhưng khí thế toàn thân của gã vô cùng hung ác, càng là như thế thì gã lại càng dùng sức nhai nuốt.

Tên tu sĩ ngọn núi thứ hai này, chính là lão nhị bên trong Tam Linh, chính là địa hồn Quyết Dương Linh Tôn!

Vẻn vẹn dị tượng của hai tòa núi này, đã khiến cho tâm thần ba người Hứa Thanh rung động lắc lư mãnh liệt, lại càng không cần phải nói tới… Ngọn núi thứ nhất!

Ngọn núi thứ nhất là một đoàn khói đen, chỉ có thể mơ hồ thấy bảo tọa, nhưng lại không thấy rõ thân ảnh, nhưng bên trong giống như có thứ gì đó đáng sợ động trời bộc phát ra, căn bản là núi thứ hai và núi thứ ba không cách nào so sánh!

Hình như ngọn núi này, mới thật sự là tuyệt thế hung địa!

Bởi vì bên trong ngọn núi này, chính là hồn phách mạnh nhất của Quỷ Đế Sơn, thiên hồn!

Thai Quang Linh Tôn!

Chương 731: Ánh chiều tà (1)

Một màn này khiến cho ba người Hứa Thanh nhao nhao hít vào một ngụm, tuy rằng trước khi đến thì bọn họ cũng đã tìm hiểu trước về nơi đây, trên đường đến cũng đã thấy được rất nhiều thứ.

Nhưng sau khi bọn họ tới được chỗ này, khi bọn họ tận mắt nhìn thấy ba tòa núi cực kỳ hung ác trước mặt, đáy lòng lập tức dấy lên gợn sóng.

Gợn sóng của Ngôn Ngôn khiến cho thân thể của nàng run rẩy.

Gợn sóng của Hứa Thanh thì khiến hắn lập tức mở ra rất nhiều thu hoạch ẩn nấp trên thân từ khi hắn tu hành đến nay, toàn bộ mở ra.

Về phần đội trưởng… Y không giống Hứa Thanh hay là Ngôn Ngôn, gợn sóng của y đó là ánh sáng khát vọng không cách nào ngăn lại trong mắt, y trực tiếp nhìn chằm chằm vào ba cái bảo tọa kia, hô hấp dồn dập.

“Bảo bối, đây cũng là bảo bối!!”

Ngôn Ngôn nghe vậy liền nhìn đội trưởng như nhìn quỷ, đôi mắt cũng mở to.

Hứa Thanh thì đã sớm thành thói quen, không thèm quan tâm tới, sau khi suy nghĩ một chút lại đưa thêm cho Ngôn Ngôn một chút đồ ẩn giấu khí tức.

Hành động của hắn lập tức khiến Ngôn Ngôn dời đi lực chú ý, cầm vật Hứa Thanh đưa cho, trong mắt Ngôn Ngôn lập tức lộ ra quang mang kỳ lạ, nhịn không được lại muốn giơ ngón tay lên cắn.

“Nơi đây rất khó ở lâu, đại sư huynh, ngươi nói khi nào người Chấp Kiếm Đình mới tới?” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt dịch chuyển khỏi ba ngọn núi lớn màu đen, rơi vào dưới núi.

Lúc này vị trí của bọn họ cũng là trên một ngọn núi, ba người đứng ở phía sau một tảng đá lớn, nhìn về phương xa.

Mà ngọn núi bọn họ đang đứng, là một trong những ngọn núi tầm thường trong những ngọn núi ở bốn phía, tuy cũng thấp hơn rất nhiều so với ba tòa núi cực cao lớn kia, những vẫn có thể quan sát đầy đủ hết thảy.

Giờ phút này thả mắt nhìn đi, ba ngọn núi màu đen xa xa tràn ngập sương mù ở khắp bốn phía, khi những đám sương mù này vặn vẹo bồng bềnh giữa thiên địa, bên trong huyễn hóa ra từng quỷ ảnh cực lớn lượn quanh ngọn núi, trong miệng truyền ra từng âm thanh kêu gào thảm thiết.

Mà trên mặt đất, có thể nhìn thấy từng tòa thành trì màu đen.

Những tòa thành trì này rất rộn ràng, bên trong đầy đủ các loại tiếng kêu kì quái, có cả tiếng rống dữ tợn cùng với những tiếng cười nhe răng mang theo cảm giác khát máu, vang khắp bát phương.

Bên trong đều là đệ tử của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, cũng có rất nhiều phàm tục bị bắt trở thành nô lệ và khẩu phần lương thực, trải qua sinh hoạt sống không bằng chết ở.

Về phần đệ tử của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, bản thân những người này cực kỳ hỗn tạp, vạn tộc đều có, những tên này thường thường đều là hạng người cùng hung cực ác từ khắp nơi hội tụ tới nơi này, dưới sự che chở của Tam Linh, trở thành đệ tử nơi đây.

Cũng có tiểu tu, nhưng phần lớn đều là người bị bắt tới, cũng có những người là từ bên trong phàm tục tăng lên, tư cách là vật bổ sung khi cần.

Bất kỳ một người nào đều đã mất đi nhân tính, chỉ còn có ác niệm cực lớn.

Cũng chỉ có như thế, mới có thể sống sót ở nơi này.

Tất cả đều chiếu vào trong mắt ba người Hứa Thanh, vô số yêu ma quỷ quái kia, hiển nhiên chính là trở ngại đầu tiên của bọn hắn từ khi đi đến Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Nhất là bên trong có không ít cường giả, Hứa Thanh chỉ đơn giản đảo ánh mắt nhìn qua, liền cảm nhận được rất nhiều khí tức chấn động cường hãn.

Cũng may bọn họ đã hoàn toàn ẩn nấp, vả lại tu vi của ba cũng đều tương đối, không dễ làm người khác chú ý, cho nên nếu như bọn họ không gây ra động tĩnh, vậy thì trong thời gian ngắn sẽ không bị dò xét tới.

Nhưng đây cũng là bởi vì bọn họ vẫn không hoàn toàn tới gần, nói cách khác một khi lại gần một chút, chạm đến trận pháp của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, vẫn sẽ lập tức bị phát hiện.

Thế nên tình hình bây giờ không hề giống với lúc tới cấm địa của Hải Thi tộc, bọn họ không cách nào trắng trợn đi tới, bọn họ phải đợi một cơ hội.

“Có lẽ cũng sắp rồi, không sao, chúng ta không cần gấp, trước tiên cứ núp và chờ đợi ở nơi đây là được.” Đội trưởng liếm liếm bờ môi, đè xuống khát vọng trong nội tâm của mình, thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, gục tại chỗ không nhúc nhích, Ngôn Ngôn cầm lấy vật ẩn nấp mà Hứa Thanh đưa cho, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hơi xê dịch về phía Hứa Thanh, cho đến khi tay trái đụng tới thân thể Hứa Thanh, thân thể mềm mại của nàng run lên tựa như điện giật vậy, đôi mắt trở nên mê ly.

Hứa Thanh vừa muốn tránh đi, nhưng vào lúc này có một đạo chấn động từ đằng xa truyền đến, tỏa ra bốn phía, Hứa Thanh không dám động, chỉ có thể bảo trì tư thế bất động.

Cho đến một lát sau, đạo chấn động kia đảo qua, sau đó lại tan biến.

“Đây là dò xét bên ngoài của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, yên tâm, chỉ cần chúng ta không tự mình nhảy ra, loại dò xét đơn giản này sẽ xem nhẹ chúng ta, nó chỉ dò xét tu sĩ Nguyên Anh trở lên.”

“Dẫu sao thì trong nhận thức của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, tu sĩ Nguyên Anh trở xuống chỉ là con sâu cái kiến.” Đội trưởng thấp giọng mở miệng, bộ dáng hiểu rất rõ.

Hứa Thanh không nói chuyện, lại lấy ra thêm vài món ẩn nấp mở ra, xong quay qua kêu Ngôn Ngôn, hai người đổi tới một vị trí khác.

Theo kinh nghiệm nhiều năm, hắn biết có thời điểm đội trường sẽ không đáng tin cậy.

Mắt thấy như thế, đội trưởng nhướn lông mi lên, bày ra vẻ mặt u oán.

“Tiểu Thanh, ngươi thay đổi rồi, vì sao lại cách xa ta như vậy?”

“Đại sư huynh, có phải sư tôn đã cho ngươi bảo vật mới gì đúng không?” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng từ xa xa nói.

“Làm sao có thể, lão đầu tử keo kiệt như vậy.”

“Đúng rồi, tiểu Thanh, ngươi còn có quả táo nào không, ta hơi đói bụng.” Thần sắc của đội trưởng như thường, giống như không có chút sơ hở gì lộ ra.

Hứa Thanh không nói chuyện, ném mấy quả táo qua nhưng vẫn nghiêm cẩn không đi tới gần, mà là đang bố trí phấn độc ở bốn phía.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, thở dài.

Ngôn Ngôn bên cạnh có chút không hiểu hành vi của hai người Hứa Thanh, rất là khó hiểu, nhưng nàng cũng không hỏi.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

“Đội trưởng, nếu như Chấp Kiếm Đình không tới, vậy thì cứ chờ đợi cũng không phải biện pháp, ngươi có phương án chuẩn bị gì khác không?” Hứa Thanh dựa vào một bên núi nói.

“Chấp Kiếm Đình nhất định sẽ tới!” Đội trưởng vô cùng chắc chắn nói.

“Chắc chắn như vậy?” Hứa Thanh kinh ngạc.

“Tất nhiên, ta đã bỏ ra một số tiền rất lớn để mua tình báo đấy!” Trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ thâm thúy, một bộ mình đã bày mưu nghĩ kế đầy đủ hết.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, không nói nhiều.

Mấy ngày trôi qua.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn đội trưởng, đội trưởng bên đó thở sâu, gật đầu như trước.

“Yên tâm!”

Vì vậy, lại trôi qua thêm bảy tám ngày.

Chương 732: Ánh chiều tà (1)

Trong bảy tám ngày này bọn họ đã trải qua mấy lần nguy hiểm.

Có tu sĩ của Tam Linh Trấn Đạo Sơn hoặc là bay qua, hoặc là tuần tra, suýt nữa liền phát hiện bọn họ, một lần nguy hiểm nhất là khi một đám đệ tử Tam Linh Trấn Đạo Sơn bay vọt qua, trong đó hình như có người cảm thấy có gì không bình thường, cẩn thận nhìn về phía ngọn núi của bọn họ.

Hứa Thanh liên tục ẩn nấp, cũng vận dụng cả Ảnh Tử che phủ, hiển nhiên Ngôn Ngôn cũng có bảo vật của bản thân, vì vậy hai người đều tránh được ánh mắt dò xét.

Đội trưởng thì tức khắp mở ra bảo vật ẩn nấp của mình, thân thể ngay lập tức trở nên trong suốt, Hứa Thanh cúi đầu nhìn qua cái bóng của mình một chút.

Trong đêm tối nên người ngoài không nhìn thấy, Tiểu Ảnh nhanh chóng chỉ dẫn tới một tảng đá lớn xa xa.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc liếc mắt nhìn tới cái vị trí kia.

Cùng lúc đó chỗ Tiểu Ảnh chỉ dẫn, tảng đá lớn kia vẫn không nhúc nhích, nhưng vị trí gần mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một đạo khe hở, khe hở này là do con mắt nheo lại hình thành.

“Không bình thường, chẳng lẽ tiểu Thanh phát giác được ta, chẳng lẽ lão đầu tử ngay cả việc cho ta một kiện bảo vật có thể biến ảo phân thân cùng với biến ảo bản thân cũng nói cho tiểu Thanh?”

“Tiểu tử này quá tinh quái rồi, không dễ chơi.” Tảng đá lớn này, chính là vị trí đội trưởng ẩn nấp.

Trên thực tế, nơi đây mới là bản thể của y, cái xa xa kia…

Chỉ là phân thân, mà kế hoạch nguyên bản của y là thừa dịp Chấp Kiếm Đình đánh tới, sau đó thừa dịp đại loạn để cho phân thân và bọn Hứa Thanh đi về phía trước dò đường, còn mình thì đi theo ở đằng sau.

Như vậy an toàn hơn, nói không chừng còn có thể lén lút thu hoạch được nhiều hơn.

Từ khi ở trên hòn đảo nhân ngư tộc, còn có lúc ở trong cấm địa Hải Thi tộc, đội trưởng đều làm như vậy, chỉ bất quá mỗi lần đều thất bại.

Trong mật đạo dưới nước ở Nhân Ngư đảo, y một đường ẩn nấp đi theo, kết quả bị Hứa Thanh phóng độc, trong cấm địa Hải Thi tộc thì cõng nồi.

Tất cả những điều này khiến cho đội trưởng cảm thấy không phục, lần này đã có bảo vật sư tôn cho nên y cảm thấy mình có thể thành công một lần.

Nhưng ánh mắt vừa rồi của Hứa Thanh khiến cho đội trưởng có chút chột dạ.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, khi đám tu sĩ của Tam Linh Trấn Đạo Sơn rời đi, đội trưởng liền thay đổi một vị trí khác.

Cứ như vậy ba ngày sau, trong khi ba người Hứa Thanh đã đợi gần một tháng, vào hoàng hôn ngày hôm nay, trên đám mây đen trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo tia chớp kinh thiên động địa.

Tia chớp này cực lớn, không sai biệt lắm dài tới vạn trượng, bầu trời tựa như bị nó xé nứt thành một đạo khe hở, ầm ầm nổ tung.

Âm thanh cực lớn tựa như vô số thiên lôi vang vọng, trực tiếp khiến cho khoảng thiên địa này chấn động.

Mà sau khi tia chớp cực lớn kia xuất hiện, lại có thêm từng đạo sấm sét nhỏ hơn rất nhiều lần lượt giáng từ trên trời, ầm ầm đánh xuống đại địa.

Bao phủ một phạm vi lớn ở, dường như tạo thành một cái lôi vực.

Bên trong tràn ngập tia chớp, nơi đây cũng lập tức đại loạn.

Cùng lúc đó mây đen trên bầu trời bỗng nhiên vỡ vụn, âm thanh trống trận vang vọng trên bầu trời, một đạo kiếm quang từ thiên ngoại xuyên tới mây đen.

Đạo kiếm quang này vô cùng lớn, bốn phía còn có mấy nghìn đạo ngân quang vờn quanh, khiến cho đạo kiếm quang này giống như ẩn chứa lực lượng trảm thiên, tràn ra một luồng uy lực vô tận giống như là thiên kiếp, chém thẳng đến... . . Ngọn núi thứ nhất của Tam linh Trấn Đạo Sơn!

Một kiếm chém tới, thân núi kịch liệt nổ vang.

Một đoàn khói đen ngập trời dựng lên, kiếm quang cũng nằm trong đó, trong khi cả hai dây dưa đụng chạm lẫn nhau, thiên địa chấn động, bên trong đó cũng có một tiếng gầm nhẹ chấn nhiếp tâm thần truyền khắp bát phương.

“Trưởng lão Chấp Kiếm!”

“Chấp Kiếm Đình phụng mệnh thượng cấp, trấn áp Tam Linh Sơn!” Bên trong kiếm quang lập tức có giọng nói rõ ràng đáp lại.

Một màn vô cùng bất thình lình xuất hiện, khiến cho toàn bộ tâm thần của Tam Linh chấn động, đồng thời tu sĩ trên khắp đại địa cũng càng thêm náo động và hoảng sợ.

Tiếp theo là một hai bàn tay cực to duỗi ra từ trên bầu trời, hung hăng đẩy một cái về bốn phía, phong bạo nổ vang quét sạch bát phương, mây đen trên bầu trời hoàn toàn bị đẩy ra.

Ngay sau đó, là từng đạo thân ảnh cầm kiếm mặc trang phục của Chấp Kiếm Giả xuất hiện, sau khi bọn họ xuất hiện liền hóa thành từng đạo kiếm quang, bay thẳng xuống mặt đất.

Trong lúc phủ xuống, người khổng lồ đẩy ra mây mù cũng bước vào trong thiên địa, sau đó ngửa mặt lên trời gào thét, phóng về phía ngọn núi thứ hai, toàn lực bộc phát một quyền đánh tới, ngọn núi thứ hai rung chuyển lay động, thân núi xuất hiện từng đạo khe hở cực lớn, như muốn sụp đổ.

Giờ phút này còn có thể nhìn thấy phía trên đỉnh đầu của người khổng lồ còn có ba thân ảnh đang đứng, khí thế của mỗi người bọn họ đều vô cùng động trời, trong mắt mỗi người đều tràn ngập ánh sáng, giờ phút này cả ba đồng thời cất bước đi ra, bay thẳng đến ngọn núi thứ ba bên cạnh.

Người còn chưa tới, kiếm khí đã tới trước, đánh thẳng vào ngọn núi thứ ba!

Trong nháy mắt tiếp theo ngọn núi thứ ba truyền ra một tiếng sơn băng địa liệt, toàn bộ phòng hộ cùng cấm chế bên trên đều tan vỡ, thân núi trực tiếp sụp đổ hơn phân nửa, ngọn núi nghiêng vẹo, uy áp nguyên bản tồn tại ở trên cũng đều tán loạn ra khắp nơi.

Thậm chí theo ngọn núi sụp xuống, còn có thể nhìn thấy ở ngay chính giữa ngọn núi có một cái lỗ thủng thật lớn, bên trong chính là động phủ của U Tinh Linh Tôn.

Trên bầu trời, thần sắc của U Tinh Linh Tôn đại biến, lập tức bộc phát ác khí.

Người khổng lồ trên ngọn núi thứ hai cũng chợt đứng lên, nổi giận gầm lên một tiếng.

“Chấp Kiếm Đình, các ngươi có biết hậu quả khi ra tay với chúng ta hay không, chúng ta đã rất giữ bổn phận, không hề đi quá giới hạn, cũng không hề hưởng ứng lời kêu gọi của Quỷ Đế, các ngươi làm như thế này, là muốn ép chúng ta dung nhập với Quỷ Đế, khiến Quỷ Đế thức tỉnh sao!”

“Chỉ là đám quỷ sùng, nếu đặt ở thời kỳ Cổ Hoàng, các ngươi cũng chỉ như là bọn sơn tặc trong núi, bây giờ nhân tộc suy thoái, các ngươi liền dám mở miệng uy hiếp.”

Theo lời nói truyền ra, trên bầu trời bỗng có một người nam tử trung niên bước ra.

Người này mặt một thân quan phục uy vũ, đỉnh đầu đội mũ uẩn đạo vân, khí chất thong dong, sau lưng đeo theo một thanh cổ kiếm.

Gã tiêu sái đi tới, tay áo bay phất phới trong gió, kiếm khí lượn lờ, sau lưng thình lình có vô số hư ảnh của bản thân, một đạo lớn hơn so với một đạo, tựa như kết nối cùng với bầu trời.

Chính là Quy Hư đệ nhị giai.

Mà ở ngay phía sau người này, theo mây mù bị xé rách, ngày hôm nay, sau vô số năm thì cuối cùng ánh sáng hoàng hôn cũng đã chiếu rọi vào cái mảnh thảm địa nhân gian lâu ngày không thấy ánh sáng này.

Tuy chỉ là ánh chiều tà, nhưng vẫn chói mắt như trước!

Giống như sự huy hoàng của nhân tộc vậy.

Chương 733: Nhổ răng cọp (1)

Huyền U, vị Cổ Hoàng cuối cùng của nhân tộc đã nhất thống Vọng Cổ, chinh chiến bốn phương, trấn giết vạn tộc không dám ngẩng đầu, chỉ có thể thần phục.

Trước khi nửa khuôn mặt của Thần Linh đến, đây chính là huy hoàng cuối cùng của nhân tộc.

Lúc đó, vạn tộc không dám không tôn kính, nếu không nhất định sẽ bị Thượng Huyền ngũ bộ của nhân tộc trấn giết.

Tà tu và vạn tộc chết trong tay Thượng Huyền ngũ bộ nhiều vô số kể.

Bất kỳ một bộ nào của ngũ bộ đều có thể uy hiếp thiên địa, khiến cho vạn tộc run rẩy.

Chấp Kiếm Bộ, chính là một trong Thượng Huyền ngũ bộ.

Nhưng theo nửa khuôn mặt Thần Linh xuất hiện, tất cả những thứ này đều lập tức sụp đổ.

Thần Linh đến đã khiến vạn vật bị dị chất xâm nhập, thiên địa xuất hiện kịch biến, người cường hãn như Huyền U Cổ Hoàng cũng chỉ có thể trở nên ảm đạm.

Dù rất nhiều Cổ Hoàng và Chúa Tể đã từng ngủ say của đại lục Vọng Cổ đều bị kích thích tỉnh lại, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể thở dài, không cách nào đối kháng.

Thứ cuối cùng bọn họ có thể làm, đó là bỏ qua đại lục Vọng Cổ, mang theo tộc nhân rời đi.

Có tộc một mình rời khỏi, ra ngoài đại lục Vọng Cổ, sáng tạo ra Thánh thổ tự thuộc về bọn họ.

Nhưng cũng có rất nhiều tộc tập hợp lại với nhau, cùng nhau sáng tạo ra... Thánh địa trong truyền thuyết của đại lục Vọng Cổ.

Những Thánh thổ Thánh địa thế này, ở bên ngoài bầu trời, nhìn như xa xôi, nhưng trên thực tế cũng không phải cách đại lục Vọng Cổ xa xôi vô tận.

Bọn họ dùng đại lục Vọng Cổ để hấp dẫn nửa khuôn mặt Thần Linh chú ý, bản thân lại trải qua nhiều năm bình yên vô sự, có thể phát triển không hề đứt đoạn.

Hết thảy tất cả, đều là tộc quần còn sót lại trên đại lục Vọng Cổ gánh vác khổ nạn mà bọn họ vốn phải cùng nhau thừa nhận với toàn bộ vạn tộc.

Mà trong những năm tháng trôi qua, vạn tộc của đại lục Vọng Cổ cũng tử vong từng nhóm từng quần, sau đó lại từng nhóm từng quần tự xây dựng lại, mặc dù vẫn còn rất nhiều thứ liên quan cùng vạn tộc năm đó, nhưng bản chất trên thực tế đã không còn quá tương tự với nhau nữa rồi.

Dị chất, chính là tiêu chí trọng yếu nhất.

Mặc dù quãng đường Hứa Thanh đi tới, nhìn như dị chất cũng không có ảnh hưởng quá lớn đối với tu sĩ, nhưng trên thực tế thì cảm giác này là do tông môn của hắn tạo ra, càng là tông môn thế lực lớn là lại càng xử lý dị chất càng tinh tế.

Mà tiểu tông môn và phàm tục bên ngoài lại khác, dị chất chính là một trong nhân tố mấu chốt quyết định sinh tử của bọn họ.

Nhưng cho dù là đại tông, cũng không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề dị chất trong cơ thể tu sĩ, chỉ có thể dựa vào bản thân không ngừng tu hành để tạm thời áp chế, nhưng cũng không có cách nào trừ đi, thủy chung vẫn tồn tại.

Nó giống như một cái tai hoạ ngầm thật lớn, một khi hơi sơ sẩy là một ngày nào đó nó sẽ bộc phát ra ngoài, khiến cho tu sĩ dị hoá, chỉ là qua nhiều năm như vậy, phương pháp xử lý và đối kháng dị chất của mọi người đã biến hóa đủ loại, quả thực vẫn còn có chút hiệu quả nhất định.

Mặc dù không thể khu trừ hoàn toàn, nhưng dị hoá của tu sĩ trong những đại tông hoặc thế lực lớn lại ít đi rất nhiều.

Nhưng mỗi người tu sĩ đều hiểu, cuối cùng… Thứ này vẫn là một cái tai hoạ ngầm, một khi có người có được năng lực khiến dị chất của đối phương bùng nổ, vậy thì người tu sĩ kia sẽ trở thành một người cực kỳ yếu ớt.

Đây cũng là lý do tại sao Chúc Chiếu khiến cho Nghênh Hoàng Châu chấn động.

Bởi vì bên trong năng lực của Thần Linh, nhất định có phương pháp này, có thể khiến cho dị chất trong cơ thể tu sĩ lập tức siêu việt điểm giới hạn, khiến bị họ dị hóa trong nháy mắt, đánh mất đi bản thân trở thành quái vật.

Nhưng bọn họ cũng không có cách nào khác, ở thời đại này thì con đường tu hành chính là như thế, cần phải đi về phía trước.

Chỉ có bên Thánh địa hoặc là Hoàng Đô Đại Vực trong truyền thuyết, mới có phương pháp có thể khiến cho bản thân trở nên hoàn toàn tinh khiết, đương nhiên ngoại trừ những thứ này, còn có một chút thuật pháp đặc thù cũng có thể khiến thân thể người ta trở nên tinh khiết trong đoạn thời gian nhất định.

Nhưng nếu như bản thân vẫn còn ở trong cái mảnh thiên địa này, vậy thì cho dù thân thể có tinh khiết trong thời gian nhất định, nhưng sau khi hô hấp không khí ở nơi đây, hấp thu linh năng ở nơi đây sẽ lại bị dị chất xâm nhập.

Cho nên, được Thánh địa tiếp dẫn chính là mộng tưởng và khát vọng của rất nhiều tu sĩ trong vạn tộc.

Nhưng Thánh địa cao cao tại thượng, chỉ nhận đại tộc trong Vọng Cổ, giống như Thánh địa còn có một chút liên hệ, cũng chính là những liên hệ này mới khiến cho trật tự và hệ thống của những đại tộc này chưa từng sụp đổ.

Như nhân tộc, có Thượng Huyền ngũ bộ của nhân tộc.

Giờ phút này trong ánh hoàng hôn, trong mảnh thiên địa thê thảm của nhân gian được tia sáng mặt trời chiếu rọi, Chấp Kiếm Đình ra tay.

“Nhân tộc, vẫn còn tồn tại!” Ngay khi thân ảnh trung niên trên bầu trời nói ra câu đó, cuộc chiến này bỗng nhiên bắt đầu.

Từng đạo thân ảnh từ bát phương mang theo sát khí lập lòe, bay thẳng đến Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Có thể trở thành Chấp Kiếm Giả, vậy thì bản thân nhất định phải là hạng người cực kỳ ưu dị, giờ phút này cả một khu vực tràn ngập không khí giết chóc, trong khoảng thời gian ngắn, những đệ tử Tam Linh bên trong thành trì trên mặt đất trở thành một mảnh đại loạn.

Mà Tam Linh trên cao cũng giống như thế, kiếm quang quét ngang ngọn núi thứ nhất, người khổng lồ gào thét đánh tới ngọn núi thứ hai, ba kiếm cùng lúc đánh tới ngọn núi thứ ba.

Thiên địa chấn động, bát phương nổ vang.

Tiếng gào thét, âm thanh thê lương, âm pháp thanh thuật, vang vọng khắp trời khiến cho mây đen trên bầu trời càng lúc càng mờ nhạt, ánh chiều tà chiếu xuống mặt đất càng lúc càng đậm hơn.

Mà trung niên thân là người đứng đầu Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, gã đứng trên không trung, đi về phía ngọn núi thứ nhất.

Tam hồn của Quỷ Đế biến thành tam hung, lão Tam và lão Nhị chỉ là Quy Hư nhất giai, nhưng nhiều năm trước lão Đại Thai Quang Linh Tôn đã bước vào Quy Hư nhị giai, giờ phút này trong kiếm quang, Thai Quang Linh Tôn biến thành khói đen, giống như thế không thể đỡ

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, theo tu sĩ trung niên tiêu sái bước vào, một luồng khí như có uy lực trùng kích tinh hà trực tiếp bộc phát, áp chế xuống dưới.

Bầu trời, đang chiến.

Đại địa, đang đấu.

Tất cả mọi nơi, đều đang chiến đấu!

“Thời cơ đến rồi!” Đội trưởng bỗng nhiên nhảy dựng lên, đôi mắt phát sáng và mở miệng nói dồn dập.

Trong lúc nói thì cả người y đã lao ra ngoài, lao thẳng đến dưới núi, muốn đi trước tới ngọn núi thứ ba của U Tinh Linh Tôn, mà ngay lúc lao ra vẫn không quên quay lại vẫy tay với Hứa Thanh và Ngôn Ngôn thúc giục.

“Đi thôi.”

Ngôn Ngôn vừa muốn đứng dậy thì Hứa Thanh lại quay người, không nhanh không chậm đi tới một gốc cây khô cách sau lưng không xa, đứng ở trước cây với thần sắc bình tĩnh mở miệng.

“Đại sư huynh, cần phải đi rồi.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, thân thể đội trưởng đã đi xa xa dừng lại, thần sắc cổ quái, hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Tiểu Thanh, ta đang ở bên này cơ mà.”

Hứa Thanh không đi để ý tới, đưa mắt nhìn phía sau cây trước mặt, quay lại nhìn Ngôn Ngôn.

“Ta có một số ngọc giản lưu niệm rất đẹp mắt, ngươi có muốn nhìn một chút hay không?”

Không đợi Ngôn Ngôn trả lời, cái cây bên người Hứa Thanh lập tức truyền ra tiếng cười ha ha, thân ảnh đội trưởng huyễn hóa đi ra ngay bên cạnh, trên mặt lộ ra nụ cười nhiệt tình, không có chút lúng túng nào.

“Ha ha, tiểu sư đệ, sư huynh chỉ đùa cùng ngươi một chút mà thôi, cái đứa nhỏ này, tại sao lại nghiêm túc như vậy chứ, đi đi đi, chúng ta không có thời gian để nói chuyện chém gió gì đâu, nhanh đi kiếm bảo bối.”

Đội trưởng nói xong liền nhanh chóng lao ra, bay đến bên cạnh cỗ phân thân của mình, sau đó tiện tay vỗ một cái, phân thân lập tức tiêu tán.

Đôi mắt Ngôn Ngôn trợn to, sau đó trở nên bất thiện nhìn về phía đội trưởng, tất nhiên nàng đã nhìn ra ý tứ của đối phương, đây rõ ràng là định để cho Hứa Thanh ca ca và mình trở thành người dò đường phía trước.

Hứa Thanh không nói chuyện, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến chỗ đội trưởng, Ngôn Ngôn hung hăng đảo mắt qua đội trưởng, đáy lòng hừ một tiếng rồi vội vàng đi theo sau lưng Hứa Thanh.

Chương 734: Nhổ răng cọp (2)

Cứ như vậy ba người một đường bay tới, tốc độ rất nhanh, sau khi từ trên ngọn núi nhỏ hạ xuống, thừa dịp mọi nơi đại loạn, trong khi Chấp Kiếm Giả đang giao chiến cùng đệ tử của Tam Linh, bọn họ ẩn nấp bản thân đi ngang qua chiến trường.

Trên đường, trong mắt Hứa Thanh nhiều lần lộ ra vẻ lạnh lẽo, hắn nhìn về phía những tòa thành trì bốn phía bên dưới, trong chiến loạn, những tòa thành trì tan vỡ lộ ra từng khung cảnh.

Bên trong có chỗ đặt nồi lớn nấu người, có chỗ treo thịt khô, mặt đất toàn là máu tươi, mùi tanh hôi vượt hơn khu vực bên ngoài rất nhiều.

Mà xương cốt bị cạo hết thịt càng chồng chất ở rất nhiều nơi, thành từng đống từng đống, còn có vô số lồng sắt, bên trong giam giữ phàm tục vạn tộc chuẩn bị trở thành thức ăn.

Loại sự tình như vậy, Hứa Thanh rất ít nhìn thấy trên người tu sĩ, nhưng ở trong nơi này… Chỗ nào cũng có.

“Muốn giết cứ giết đi.” Đội trưởng quét mắt nhìn qua Hứa Thanh, trầm thấp mở miệng.

Hứa Thanh không nói chuyện, thân thể lại nháy mắt xuất hiện ở trước mặt một tu sĩ Kim Đan hai cung của Tam Linh, trong khi người kia đang đối kháng với Chấp Kiếm Giả, chớp mắt khi quay ngược lại một cái, Hứa Thanh bỗng nhiên tới gần, dao găm tay phải lóe lên hàn mang, trực tiếp đảo qua trên cổ người này.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra và đầu người bay lên, Hứa Thanh mặt không cảm xúc tiếp tục đi về phía trước, trong chớp mắt lại đến sau lưng một tu sĩ Tam Linh, bắt lấy đầu người, cắt cổ rất dứt khoát.

Máu tươi phun trào, Ngôn Ngôn theo sau cũng đã ra tay, lệ khí của nàng rất nặng và thời khắc này cũng hoàn toàn bộc phát, mặc dù tu vi không phải Kim Đan, nhưng đối thủ nàng tìm kiếm đều là người nàng có thể chém giết, thường thường ngay khi nàng tới gần liền trực tiếp đánh ra một trảo, một trảo mang theo sự hung tàn, mổ ngực xé bụng đối thủ.

Đội trưởng nhìn thấy như thế cũng không nói hai lời, trực tiếp bay xuyên thẳng qua, những nơi y bay qua là thân thể của toàn bộ những đệ tử Tam Linh trên đường lập tức run lên, trở thành hàn băng.

Ba người bọn họ ẩn nấp bản thân mà chém giết, giống như ba vị thích khách ở trên chiến trường vậy, những nơi đi qua tất cả đều là người chết, bởi vì chiến trường có không ít Chấp Kiếm Giả, cho nên Hứa Thanh cũng không tiện phóng độc tránh gây hiểu lầm.

Nói cách khác, so với giết chóc, một khi Hứa Thanh triển khai toàn bộ độc đạo của mình, bốn phía nhất định sẽ càng thêm thê thảm.

Mà nếu như đổi thành trước khi Chấp Kiếm Giả chưa tới, vậy một khi ba người bọn họ ra tay thì nhất định sẽ gây nên náo động, khó có thể toàn thân trở ra, nhưng hôm nay chiến trường vô cùng hỗn loạn, đâu đâu cũng là âm thanh chém giết và nổ vang ầm ầm, mặt đất đều là thi thể, thế nên sự xuất hiện của bọn hắn tất nhiên không quá khiến người khác chú ý.

Mặt khác thì Hứa Thanh cũng rất lý trí, mục đích của tuyệt đại đa số thời gian trong đời của hắn đều vì có thể sống sót, có thể tồn tại, cho nên dù là giết chóc nhưng phương hướng của hắn cũng không cải biến, không ngừng tới gần ngọn núi thứ ba.

Cứ như vậy sau nửa canh giờ, bọn họ cũng cách ngọn núi thứ ba càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng nhìn rõ cuộc chiến trên trên bầu trời hơn.

Bên ngọn núi thứ nhất truyền tới chấn động lớn nhất, ngọn núi thứ hai thì truyền ra những tiếng nổ vang cường liệt nhất, mà ngọn núi thứ ba bị bọn họ trọng điểm chú ý thì xuất hiện nhiều thân ảnh nhất.

Chỉ thấy thân ảnh cao lớn của U Tinh Linh Tôn hơi nhoáng một cái, lại phân hóa thành ba đạo thân ảnh rồi cùng tiến đến ba vị trưởng lão của Chấp Kiếm Giả, toàn lực chém giết.

Chấn động khuếch tán khiến cho phong vân biến sắc, trong thiên địa xuất hiện từng đạo khe hở, trời long đất lở.

Dưới những luồng chấn động, tốc độ tiến gần của ba người Hứa Thanh cũng không khỏi chậm lại, tựa như chịu gánh nặng để đi về phía trước.

Khi tới càng gần ngọn núi thứ ba, chiến trường lại càng nhiều người hơn, bốn phương tám hướng đều là những trận chém giết, vì vậy đội trưởng thỉnh thoảng lại đột nhiên gục xuống ẩn thân, tránh sự chú ý.

Phản ứng của Hứa Thanh gần như là giống như đúc với đội trưởng, không cần nhắc nhở, tựa hồ hết thảy đều đã trở thành bản năng.

Thậm chí khi nhìn thấy bốn phía có quá nhiều người chém giết, hắn dứt khoát bò sát ở trên mặt đất, khi thì dừng lại, khi thì tăng tốc, khi thì thuận tay trực tiếp chém tu sĩ đi ngang qua bên người.

Chỉ có Ngôn Ngôn là có chút không thích ứng phương thức như thế, phản ứng hơi chậm một chút.

Nhưng mà năng lực học tập của nàng rất mạnh, đã bắt đầu bắt chước được.

Cứ như vậy, ba người Hứa Thanh dùng các loại phương pháp, một đường đi ngang qua chiến trường.

Lúc này bọn họ cũng đã gặp qua thân ảnh Chấp Kiếm Giả, mặc dù không phải toàn bộ đều có thể phát hiện bọn họ, nhưng đúng là vẫn có người nhìn ra manh mối, nhưng đội trưởng quả thực đã chuẩn bị rất đầy đủ, nhanh chóng lấy ra một cái lệnh bài đặt ở trên người.

Sau khi những Chấp Kiếm Giả phát hiện bọn họ nhìn thấy tấm lệnh bài kia, thần sắc liền trở nên cổ quái và phần lớn đều không để ý tới nữa.

“Thế nào, ta đã nói rồi, ta đã chuẩn bị rất đầy đủ, có biết đây là cái gì không, đây chính là lệnh bài thân phận gián điệp của Chấp Kiếm Giả, ta đã bỏ ra rất nhiều tiền mới mua được, có lẽ bình thường không có hiệu dụng quá lớn, nhưng ở trên chiến trường lại khác, mục tiêu của Chấp Kiếm Giả đông đảo, thế là tấm lệnh bài này liền có tác dụng.” Đội trưởng vừa bò ở phía trước, vừa đắc ý quay lại mở miệng nói với Hứa Thanh.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn và phối hợp hiện ra biểu cảm kính nể, khiến đội trưởng rất là dễ chịu.

Tuy rằng trong lúc này bọn họ cũng gặp phải mấy lần nguy hiểm, nhưng dưới sự cẩn thận của Hứa Thanh và đội trưởng, bọn họ đều đã cẩn thận tránh được.

Cho khi lại trôi qua thêm nửa canh giờ, rốt cuộc bọn họ đã bò ra khỏi chiến trường tràn đầy âm thanh chém giết kịch liệt bốn phía, đến được chân núi thứ ba.

Trên bầu trời của ngọn núi thứ ba, U Tinh Linh Tôn hóa thân thành ba đạo, giao chiến cùng trưởng lão Chấp Kiếm.

Khí thế ngập trời, ánh chiều tà chiếu vào trên người của ả, có thể nhìn thấy bộ quần áo hôm nay ả mặc ...đã không phải là cùng một bộ từng mặc khi tới gần Thất Huyết Đồng lần trước.

“Quả nhiên, ả có rất nhiều quần áo!”

“Tiểu Thanh, thời điểm phát tài của chúng ta đến rồi!!” Trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ tham lam, thân thể nhảy thẳng lên, không hề ẩn nấp mà chợt lao thẳng về ngọn núi phía trước.

Hứa Thanh cũng tương tự như vậy, gần như là đồng thời lao ra cùng lúc với đội trưởng, Ngôn Ngôn theo ngay phía sau, vào thời khắc này cả ba đều bộc phát toàn diện tốc độ của mình, Ngôn Ngôn tuy chậm nhưng trên người nàng có rất nhiều các loại bảo bối, rất cố gắng đi theo, dù theo không kịp nhưng vẫn liên tục theo sát.

Vì vậy nhìn lại từ trên trời, đại địa là một mảnh hỗn loạn, bầu trời là một mảnh tranh đấu, trên ngọn núi đen thứ ba bỗng có ba thân ảnh toàn lực nhảy vào, nhanh chóng tiếp cận về phía động phủ.

Trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ điên cuồng.

Trong mắt Hứa Thanh chớp động tia sáng.

“Điên rồi điên rồi... . .” Ngôn Ngôn bay theo phía sau, nàng một đường không nói chuyện, nhưng tim lại đập nhanh trước đó chưa từng có.

Nàng nhìn về thân ảnh hai người phía trước, chỉ cảm thấy hai tên này đang muốn nhổ răng cọp... Người bình thường tuyệt đối sẽ không làm những việc tự đi tìm chết như thế này!

“Nhưng rất kích thích nha!” Hô hấp của Ngôn Ngôn trở nên dồn dập và trong mắt lộ ra vẻ mê ly, trong sự kích thích mãnh liệt, thân thể của nàng rõ ràng cũng đang run lên.

Chương 735: Trộm cướp vét đồ (1)

Những màn chém giết trên đại địa không cách nào ngăn cản hành động của Hứa Thanh và đội trưởng.

Những tiếng nổ vang trên bầu trời không cách nào dừng lại bước chân của Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Dù bốn phía trùng trùng nguy hiểm, nhưng theo động phủ phía trước càng lúc càng gần, ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, trong mắt đội trưởng vẫn là vẻ cuồng nhiệt như cũ.

Không thể không nói, đội trưởng lựa chọn thời cơ vô cùng chính xác, dựa theo đạo lý mà nói, dưới tình huống bình thường, ba người bọn họ không thể nào tiến gần chỗ động phủ của U Tinh Linh Tôn được.

Đầu tiên bọn họ phải vượt qua đông đảo đệ tử Tam Linh bên trong thành trì phía dưới, sau đó bọn họ lại phải đối kháng với uy áp của thân núi cùng với cấm chế ẩn chứa trong đó.

Cuối cùng, bọn họ còn phải đối mặt với U Tinh Linh Tôn thực lực khủng bố.

Bất luận một chướng ngại nào, đều có thể khiến cho kế hoạch của bọn họ thất bại, cũng tồn tại nguy cơ cửu tử nhất sinh, mà nói cửu tử nhất sinh cũng là vô cùng hàm súc rồi, cái này trên cơ bản chính là có đi không có về.

Nhưng hôm nay hết thảy trở ngại đều đã hóa thành mây khói, vô số đệ tử Tam Linh bên trong những tòa thành trì dưới mặt đất đang giao chiến cùng với Chấp Kiếm Giả, hai phe hỗn chiến thành một đoàn, khiến cho ba người bọn họ thuận lợi đi đến chân núi.

Uy áp và vô số cấm chế bên trên ngọn núi thứ ba cũng bởi vì Chấp Kiếm Giả ra tay lúc trước mà đã tan vỡ trong phạm vi lớn, mặc dù vẫn còn một vài bộ phận tồn tại, nhưng uy lực không thể so sánh cùng với lúc trước được nữa.

Dẫu sao thì ngay cả thân núi cũng đã sụp xuống một nửa, động phủ cũng lộ ra một cái lỗ thủng thật to.

Mà theo bọn hắn tới gần, thân núi dưới chân ba người cũng hiển lộ ra sự tàn phá, còn có thể thấy được bên trong những khe hở của thân núi có từng đạo tia chớp chạy qua, khiến cho từng mảnh phù văn bị tàn phá và trở nên ảm đạm lập lòe.

Còn có từng trận khói xanh bốc lên ở khắp nơi, thân núi cũng tràn ngập những khe hở, cây cối đều đã héo rũ, thậm chí còn không ngừng có rất nhiều đá vụn tróc ra, giống như ngọn núi này bất cứ lúc nào đều có thể sụp xuống.

Thậm chí khắp nơi đều là thi thể, mặc dù còn có một chút tu sĩ Tam Linh còn sống, nhưng tất cả đều đang nhanh chóng rời khỏi chứ không dám ở lại chỗ này nữa, cho dù có nhìn thấy ba người Hứa Thanh cũng không rảnh chú ý nhiều, nhanh chóng triển khai tốc độ cao rời khỏi.

Về phần động phủ bị lộ ra từ lỗ thủng phía trên thân núi, có thể nhìn thấy bên trong có một số vật phẩm tán loạn ở trên mặt đất.

Những vật phẩm này khiến cho ánh mắt của đội trưởng bắn ra tia sáng vô tận, tâm thần của Hứa Thanh cũng lập tức chấn động.

Bọn họ thấy được bảo quang rực rỡ, thấy được rất nhiều vật phẩm tựa như được dùng tiên ngọc chế tạo, còn có vô số bảo vật, thậm chí mỗi một cái bàn ghế bên trong tòa động phủ kia, cũng đều là pháp khí thượng giai.

Mặc dù bây giờ đã biến thành một mảnh hỗn độn, thậm chí còn có một chút thi hài tôi tớ dị tộc bị trấn chết lúc nguyên lão Chấp Kiếm Giả ra tay.

Nhưng tất cả đều những thứ này đều không ngăn cản được sự cuồng nhiệt của đội trưởng, tốc độ của y lập tức tăng nhanh rất nhiều, Hứa Thanh mặc dù cũng trực tiếp nhìn tới những bảo vật kia, nhưng sau khi chú ý tới tốc độ của đội trưởng, Hứa Thanh liền như có điều suy nghĩ.

Phải biết rằng bây giờ Hứa Thanh đã có chiến lực ba cung, mà đội trưởng bên đó thoạt nhìn còn không phải Kim Đan, nhưng hết lần này tới lần khác, tốc độ vừa bộc phát của y, khiến cho Hứa Thanh cảm giác thực lực đội trưởng cũng không sai biệt nhiều với mình.

Nhưng Hứa Thanh cũng không cảm thấy quá nhiều ngoài ý muốn, việc này vốn nằm trong dự liệu của hắn, giờ phút này hắn thu hồi ánh mắt toàn lực bay nhanh, cùng với đội trưởng cách động phủ càng lúc càng gần.

Mặc dù cấm chế của ngọn núi này đã tan vỡ, nhưng chút cấm chế còn sót lại vẫn có đủ lực sát thương với bọn họ, cho nên trong nháy mắt tiếp theo sắc mặt Hứa Thanh lập tức biến hóa, chợt lui lại phía sau.

Một sợi tơ màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, quét ngang mà đến, theo sợi tơ này tới gần, một cỗ khí tức dị chất nồng đậm lập tức khuếch tán ra từ trên sợi tơ.

Ngay khi Hứa Thanh quay ngược lại, sợi tơ màu đen đã xoẹt một tiếng lướt qua.

Cũng may Hứa Thanh né tránh kịp thời, nhưng vẫn có một đám tóc tung bay, ngay lập tức bị cắt đứt.

Mà đội trưởng bên đó do xông lên quá nhanh, chợt phát hiện là đã tránh không kịp, trực tiếp đưa tay phải ra ngăn cản, y cũng rất hung tàn, sau khi sợi tơ bay qua liền một phát bắt được cánh tay bị cắt đứt, hung hăng nhấn một cái và nháy mắt lại khôi phục.

“Chỉ là cấm chế, sao có thể ngăn cản ta!”

Đội trưởng gầm nhẹ một tiếng, vừa muốn tiếp tục, nhưng trong nháy mắt tiếp theo phía trước bỗng có một đạo ánh sáng lập lòe, lập tức xuất hiện trên trăm sợi tơ như vừa nãy, ngay khi vừa xuất hiện liền lập tức gào thét cắt về phía Hứa Thanh và đội trưởng, những sợi tơ này thậm chí còn giao thoa bện vào với nhau, tạo thành một chiếc lưới thật lớn.

Bên trên còn có dị chất cực kỳ nồng đậm khuếch tán ra.

Hiển nhiên những sợi tơ này chính là do dị chất hình thành, bởi vậy cũng có thể thấy được thủ đoạn của U Tinh Linh Tôn.

Đối với tu sĩ mà nói, loại dị chất này là vật cực kỳ kiêng ky, nhưng U Tinh Linh Tôn lại bố trí nó để biến thành lực lượng cấm chế.

Đôi mắt Hứa Thanh co rụt lại, nháy mắt khi trên trăm sợi tơ dị chất cắt đến, hắn không chần chờ chút nào mà lập tức điều khiển Ảnh Tử ngăn cản trước người.

Trong nháy mắt tiếp theo, mấy trăm sợi tơ hình thành tấm lưới đụng chạm với Ảnh Tử.

Ảnh Tử hơi chấn động, tràn ra cảm xúc thú vị, những sợi tơ kia run lên bần bật sau đó liền trở nên mơ hồ trước mặt Ảnh Tử, nhưng nơi va chạm nhanh chóng tiêu tán, trực tiếp xuyên qua trước người Hứa Thanh.

Bởi vì Ngôn Ngôn đứng ở ngay sau lưng Hứa Thanh, cho nên cũng nhờ vậy mà lánh được một lần.

Nhưng đội trưởng bởi vì chạy quá nhanh, lại cách hơi xa nên không cách nào tránh đi.

Nhưng đội trưởng cũng có biện pháp của mình, theo những sợi tơ kia cắt đến, y không hề tránh né chút nào mà mặc kệ sợi tơ lập tức cắt qua, sau đó thân hình nhanh chóng bị cắt thành hơn mười khối.

Mà sau khi sợi tơ đi qua, hơn mười khối máu thịt này lại nhanh chóng bay lên không trung hội tụ chắp ghép với nhau, lại tạo thành thân hình của đội trưởng.

“Ha ha, tiểu Thanh, ngươi thấy thủ đoạn của ta thế nào, ngươi phục…”

Đội trưởng đắc ý quay lại, vừa muốn khoe khoang, lại nhìn thấy Hứa Thanh và Ngôn Ngôn lông tóc không tổn hao gì, sau khi cái lưới bằng sợi tơ kia đi tới trước người bọn họ liền tự biến mất, y ngây ngốc một chút, hồ nghi nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi làm như thế nào vậy?”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, chăm chú nhìn ánh mắt của đội trưởng, lắc đầu.

“Chúng nó tự đứt đoạn, có thể là do cấm chế bị hư hại quá nghiêm trọng, cho nên mất đi hiệu lực.”

Chương 736: Trộm cướp vét đồ (2)

Đội trưởng trầm mặc, cúi đầu nhìn qua những vết cắt đỏ vẫn còn tồn tại trên người của mình, y đột nhiên cảm thấy một người tâm tính thiện lương như mình rất mệt mỏi, vì vậy liền lặng lẽ tiêu sái đi đến sau lưng Hứa Thanh, đứng chung một chỗ cùng Ngôn Ngôn, ho khan một tiếng.

“Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi?”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng sau lưng, đội trưởng cũng nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói chuyện, thân thể nhoáng một cái lao thẳng đến động phủ phía trước, lần này đội trưởng không vượt lên trước nữa rồi, mà nhu thuận cùng Ngôn Ngôn đi ở phía sau Hứa Thanh.

Ba người cứ như vậy đi thẳng một đường, mặc dù tốc độ nhanh nhưng cũng rất cẩn thận, dần dần nhích tới gần động phủ.

Trên đường bọn họ lại gặp một chút cấm chế, nhưng bọn họ đều tránh đi được, thỉnh thoảng cũng tránh không khỏi, bởi vì những đạo cấm chế này đều ẩn chứa lực lượng dị chất, cho nên… Đối với Ảnh Tử mà nói, vật do thức ăn tạo thành, tất nhiên cũng có thể thành đồ ăn.

Vì vậy trong thời gian không lâu, rốt cuộc ba người bọn họ đã đi tới lỗ thủng trước thân núi, đứng ở chỗ này, thậm chí còn có thể ngửi thấy được mùi hương tràn ra từ trong động phủ.

Mà giờ khắc này cuộc chiến ở trên bầu trời cũng càng lúc càng kịch liệt hơn, ngọn núi thứ nhất truyền ra từng tiếng gào thét ngập trời, ngọn núi thứ hai thì ngang bình, về phần ngọn núi thứ ba, U Tinh Linh Tôn huyễn hóa thành ba phân thân, ba thân hình đều liên tiếp bại lui, trong miệng liên tục truyền ra âm thanh thê lương.

“Chúng ta phải nhanh, nếu không chờ bọn họ đánh xong, chúng ta… .” Hứa Thanh ngưng trọng nhìn qua một màn bên trên và lập tức mở miệng, nhưng còn không đợi hắn nói xong, đội trưởng bên cạnh mang ánh mắt mãnh liệt phát sáng, bay thẳng vào bên trong lỗ thủng.

Nháy mắt sau khi lao vào, đội trưởng lập tức táp tới một con tiên hạc bằng ngọc thạch vô cùng đẹp đẽ xa hoa, không ngừng tản ra ánh sáng rực rỡ, bên trên còn tràn ra khí chất uy nghiêm không tầm thường ở trong góc tường.

Rặc rặc một tiếng, đầu tiên hạc kia lập tức bị đội trưởng ăn.

“Dùng tiên ngọc chế tạo, quá xa hoa, cái đồ chơi này là thứ tốt, thứ này bỏ mấy trăm vạn linh thạch cũng không mua được!” Giọng nói của đội trưởng cũng mang theo cơn kích động, vội vàng thu hồi con tiên hạc không còn đầu.

Tốc độ của Hứa Thanh cũng không chậm, cất bước nhảy lên phóng vào bên trong động phủ, tay phải giơ lên, từng chiếc đế đèn bốn phía lập tức bay tới phía hắn.

Những chiếc đế đèn này đều không hề tầm thường, mỗi một chiếc đều tràn ra chấn động kinh người, mặc dù không phải mệnh đăng nhưng hiển nhiên cũng có chỗ giá trị riêng.

Hứa Thanh cảm thấy bên trong động phủ của một đại tu Quy Hư, tất nhiên sẽ không ít bảo bối, nhưng bây giờ thời gian cấp bách nên không cách nào tra xét kỹ càng từng thứ, cho nên có thể cầm được bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu.

Lấy xong một đống đế đèn, Hứa Thanh bắt đầu dọn nhà, mà đội trưởng thì đã bay lên trên vách tường, đập những hạt châu khảm nạm ở, nhìn thấy hành động dọn nhà của Hứa Thanh, vẻ mặt lập tức ngạo nghễ, y cảm thấy phương diện này Hứa Thanh không bằng chính mình, thứ tốt, đương nhiên đều được khảm ở trên vách tường.

Hứa Thanh nhớn lông mi lên, quay người đi thẳng đến phòng khách, sau khi lấy đi một cái giường lớn đặt ở chỗ đó, lại thu hồi tất cả các vật lẫn lộn bên trong phòng khách.

Nên nói như thế này nhé, chủ nhân thường ở trong phòng khách, vậy nơi đây thường thường đều là vật thiếp thân, Hứa Thanh cảm thấy lẽ sẽ đồ vật ở nơi này có càng tốt hơn.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, cũng đi tới một cái phòng khách khác, còn tản ra cả phân thân để riêng phần mình vơ vét, so với Hứa Thanh thì tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Mà động này phủ quá lớn, bọn họ nhất thời nửa khắc cũng không cách nào thu thập toàn bộ, chỉ có thể trông thấy cái gì liền lụm cái đó, nhưng khi phát hiện tốc độ nhặt đồ của mình nhanh hơn Hứa Thanh, đội trưởng lại cảm thấy đắc ý trong lòng.

“Tiểu Thanh ơi à tiểu Thanh, lần trước ở trong Hải Thi tộc ngươi đã hút nhiều hơn so với ta, lần này ta nhất định lấy được nhiều hơn!”

Tâm tình của đội trưởng rất sung sướng, trên thực tế thì từ lần hấp thu ở trong Hải Thi tộc, y vẫn luôn nhớ tới việc Hứa Thanh hấp thu nhiều linh dịch hơn mình, đáy lòng cảm thấy rất không phục, lần này nhìn thấy tốc độ của mình siêu việt Hứa Thanh, nên tâm tình của đội trưởng liền rất là vui sướng.

Hứa Thanh cũng chú ý tới tốc độ vơ vét của đội trưởng, nhưng hắn vẫn bất động thanh sắc, quét mắt nhìn bên ngoài lỗ thủng, nhìn thấy Ngôn Ngôn đi tới.

Ngôn Ngôn đi vào động phủ, nhìn mặt đất rất là sạch sẽ, lại nhìn đội trưởng bận rộn, nàng chần chờ một chút không biết mình nên lấy thứ gì, vì vậy trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Đúng lúc này, Hứa Thanh đã đi tới.

“Ngôn Ngôn, ngươi cảm thấy nếu là nữ tu, vậy nơi quan trọng nhất trong động phủ là khu vực nào?” Hứa Thanh hỏi một câu.

“Nơi trang điểm?” Ngôn Ngôn không cần nghĩ ngợi mà trả lời, ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, nhìn khắp nơi một chút, sau đó liền khóa chặt vào thiên phòng, lập tức nhanh chóng đi đến.

Sau khi mở ra thiên phòng, lấy định lực của Hứa Thanh cũng phải hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt trợn to.

Bên trong thiên phòng có hơn mười tấm gương lớn nhỏ, từng tấm gương đều tràn ra chấn động không tầm thường, nhìn qua liền biết phẩm chất vô cùng kinh người, mà ở trong này còn có rất nhiều bình bình lọ lọ, nồng đậm mùi thuốc cùng với khí tức tiên linh.

Chỗ xa hơn còn có từng chiếc giá đặt áo, bên trên có từng kiện từng kiện bảo y tản mát ra khí tức kinh khủng được treo chỉnh tề, bất luận một kiện nào đều khiến Hứa Thanh cảm thấy hô hấp dồn dập.

Bởi vì phía trên thật sự tràn ngập các loại tiên ngọc và kỳ trân dị bảo, khiến cho Thiên Cung hư ảo ở trong cơ thể Hứa Thanh cũng phải rung động lắc lư, hắn theo bản năng cảm giác, nơi này có lẽ sẽ khiến cho Thiên Cung của mình rất nhanh hóa hư thành thật.

Ảnh Tử trên mặt đất cũng trở nên kích động, gắt gao nhìn chằm chằm những bình bình lọ lọ kia, nó cảm nhận thấy có một chút đồ vật đặc thù có tác dụng giúp nó tăng lên.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng giống như thế, nhìn chằm chằm vào những tấm gương kia, trực giác của lão nói cho lão biết, trong những chiếc gương này phong ấn khí linh, mà nếu lão thôn phệ những khí linh này, vậy thì tu vi sẽ tăng lên rất nhiều, so với thôn phệ hồn thì lớn hơn rất nhiều.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, không nói hai lời vung tay lên, nhanh chóng thu hồi những chiếc gương cùng với bình bình lọ lọ, Ngôn Ngôn ở bên cạnh cũng hỗ trợ thu thập.

Đáng tiếc những bộ quần áo kia rất quỷ dị, lại quá lớn, ở trên còn có tràn ngập tia sáng, không cách nào thu vào túi trữ vật, khiến cho Hứa Thanh có chút tiếc nuối.

Mà đội trưởng rất nhanh liền cảm nhận được cái gì, cấp tốc từ bên ngoài chạy đến, sau khi đi vào nơi đây, không đợi đội trưởng thấy rõ bốn phía, Hứa Thanh lập tức chỉ một ngón tay tới giá treo áo xa xa.

“Đại sư huynh, bảo y ở chỗ đó!”

Chương 737: Trâu gặm Mẫu Đơn (1)

Hứa Thanh vừa dứt lời là đội trưởng liền quay đầu nhìn tới, khi thấy từng kiện từng kiện bảo y lấp lóe ánh sáng treo ở trên giá áo phía xa, ánh mắt đội trưởng lập tức trợn to.

Trọn vẹn hơn mười kiện bảo y, mỗi một kiện đều được treo chỉnh tề ở đó, vải vóc rất là vuông vắn, không có một chút nếp uốn, ở giữa còn có khoảng cách nhất định.

Chỉ cần nhìn qua liền biết, chủ của động phủ này yêu thích thế nào đối với những kiện bảo y đó.

Mà bảo y trong đó bằng váy là chủ yếu, trong đó có một kiện váy xanh biếc như bích hà, bên trên dùng tiên ngọc luyện thành sợi tơ màu trắng, thêu ra một đóa mẫu đơn, bên trên còn điểm chút tiên kim, uốn lượn sát đất, đồng thời còn có thể nhìn thấy vạt áo giống như tán hoa thủy tiên hồng nhạt, có phần rực rỡ tươi đẹp.

Nhất là một bên còn phủ một lớp vải mỏng tơ vàng yên thúy lục sa, có thể tưởng tượng cho dù nữ tử bình thường mặc chiếc váy này vào, cũng sẽ trở nên vô cùng rực rỡ hoa lệ, tăng thêm vài phần dung mạo.

Còn có một kiện váy cung trang thúy yên xanh biếc, bên trên là những hoa văn hồ điệp tím lam lờ mờ, đôi khi còn huyễn hóa bay múa ở bên ngoài, trông rất sống động.

Vạt váy xếp nếp như tán hoa màu xanh, thoạt nhìn phi phàm diễm lệ và dịu dàng, mà vải vóc làm thành bộ y phục này, hẳn là chất liệu bền chắc kinh người.

Còn có một bộ áo bào trắng ủy địa tố sắc, dùng tơ tằm của kỳ thụ làm vật liệu, thêu một thân cành tinh xảo bên trên, lấy một loại thực vật khác thêu thành rất nhiều đóa hoa mai nở rộ, biểu lộ ra cảm giác nhẹ nhàng, đồng thời trên thân áo bào còn mơ hồ biến ảo ra hư ảnh thú vật dị thường.

Nhiều vô số, hơn mười kiện bảo y, từng kiện khác biệt và chất liệu của mỗi một kiện đều siêu phàm thoát tục, giá trị cực lớn, đồng thời những chi tiết làm đẹp phía trên đều tràn khí tức khiến cho tu vi người khác phải tăng tốc vận hành.

Những thứ này, không chỉ khiến ánh mắt đội trưởng nhìn thẳng, trên thực tế thì ánh mắt Ngôn Ngôn bên cạnh đã trực tiếp nhìn chằm chằm vào những kiện bảo y này từ sớm.

Chỉ là trong ánh mắt của đội trưởng chính là giá trị khi ăn và bán của mấy thứ này, mà Ngôn Ngôn lại thuần túy bị vẻ đẹp đẽ của chúng nó đả động.

“Đáng giá!” Đội trưởng nuốt xuống một ngụm nước miếng, chợt phóng đi bay thẳng đến bảo y, lập tức cầm lấy một kiện muốn thu vào trữ vật mang đi, nhưng lại phát hiện không cách nào thu vào.

Những kiện bảo y này rất kỳ dị, có được đặc tính phi phàm, không thể bị cho vào trong túi trữ vật.

“Ta đã sớm đoán được điều này, tiểu Thanh, khi nào trở về, ngươi phải xử lý tốt việc bên Huyền U tông cho ta, ta làm tất cả là vì đại sự của chúng ta, mới đi lấy chiếc răng nanh kia.”

Đội trưởng nói xong liền vung tay phải lên, trước mặt lập tức xuất hiện một chiếc răng nanh sắc bén cao hơn cả người!

Trên chiếc răng có một khu vực bị màu vàng xâm nhập, đã thâm nhập vào trong chiếc răng, chiếc răng vừa xuất hiện liền tản ra từng luồng chấn động kinh người, sau khi Hứa Thanh đảo qua liền lập tức nhận ra chiếc răng nanh này, đây chính là răng nanh của con yêu xà trong cấm địa của Huyền U tông.

Ngôn Ngôn chưa thấy qua yêu xà, nhưng khi thấy chiếc răng này cũng phải hít sau vào một hơi, cảm nhận được chiếc răng này không hề tầm thường.

Trong tay có răng, đội trưởng ngạo nghễ.

Y ôm chiếc răng hung hăng cắt một cái trên bảo y, trong khi Ngôn Ngôn đau lòng, một tiếng xoạt vang lên, kiện váy xanh biếc rất đẹp mắt đã bị đội trưởng trực tiếp cắt rách một đường.

Theo vết rách, bảo quang trên bộ váy này liền trở nên ảm đạm, một bộ váy thật đẹp bỗng xuất hiện một đạo vết rách nhìn thấy mà giật mình.

Mà đội trưởng giống như rất hưởng thụ cái âm thanh này, rất nhanh cắt rạch tới, cứ như vậy trong âm thanh xoẹt xẹt xoẹt xẹt liên tục vang lên, kiện bảo y này… . biến thành một mảnh tàn phá.

Nhưng không hề ảnh hưởng tới những vật làm đẹp bên trên và giá trị bản thân của thứ vải vóc này.

Mắt thấy chiếc răng này hữu hiệu như thế, đội trưởng vô cùng phấn khởi.

“Ngay khi nhìn thấy bộ y phục của lão nương U Tinh kia, ta đã nghĩ tới một ngày sẽ cắt xé bộ y phục này như thế nào rồi, không phải sao, bây giờ đã có vật này, về sau có bảo bối gì mà Trần Nhị Ngưu ta không cắt được nữa!” Đội trưởng ngửa mặt lên trời cười dài.

“Cho dù bị Huyền U tông lột da, ta cũng nhận hết.”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, phối hợp thay đổi sắc mặt.

Đội trưởng nhìn thấy một màn như vậy, tâm tình càng lúc càng sảng khoái, Hứa Thanh thừa cơ bước nhanh đến phụ cận, cùng đội trưởng cầm lấy những thứ đã bị tàn phá, thành công để vào túi trữ vật, sau đó hai người không cần mở miệng, phân công rất là rõ ràng.

Hứa Thanh chịu trách nhiệm cầm bảo y trải ra, phơi bày những nơi có giá trị ra trước, mà việc đội trưởng cần phải làm đó là ôm chiếc răng nanh không ngừng cắt là được rồi.

Vì vậy rất nhanh trong nơi đây không ngừng vang lên âm thanh cắt vải xoẹt xoẹt, Ngôn Ngôn một bên nhìn mà vô cùng đau lòng, mặc dù đây không phải là đồ của nàng, nhưng nàng có thể tưởng tượng ra U Tinh Linh Tôn sẽ nổi giận điên cuồng như thế nào khi phát hiện chuyện này.

Nhìn qua hai người Hứa Thanh đang ra sức hành động, nàng thấp giọng thì thầm một câu.

“U Tinh Linh Tôn kia cũng tự tạo nghiệp chướng, có đồ không biết giấu nên bị trộm ghé thăm, bị các ngươi thầm thương trộm nhớ. Loại việc như thế này, đoán chừng khi nàng phát hiện thì nhất định sẽ giận sôi lên… Xé quần áo của nữ nhân, các ngươi thật quá xấu xa rồi!”

Đội trưởng nghe vậy liền hổ thẹn cười một tiếng.

“Đây coi là cái gì, sư tôn của ta và tiểu Thanh, cũng chính là lão đầu tử, lão mới là người xấu nhất, năm đó khi lão đầu tử còn trẻ, ta tận mắt nhìn thấy lão cãi nhau với sư mẫu, sư mẫu tức giận, liền phẫn nộ hủy đi một số ngọc giản ẩn chứa sách cổ mà sư tôn âu yếm.”

Đội trưởng ôm chiếc răng, tiếp tục cắt những kiện bảo y trước mặt, thuận miệng tiếp tục nói.

“Sau đó sư tôn phong khinh vân đạm, lấy ra một cây kéo, lấy những bộ quần áo mà sư mẫu âu yếm ra, ở trước mặt sư mẫu từng kéo từng kéo cắt bỏ toàn bộ!”

“Khi sư mẫu nhìn thấy một màn này liền sửng sốt một chút, sau đó trực tiếp tức giận tới muốn điên rồi, cũng bởi vì chuyện này mà hai người bọn họ mấy năm không gặp mặt.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, không nói chuyện, trọng điểm chú ý của hắn là mấy chữ ‘năm đó khi lão đầu tử còn trẻ’ mà đội trưởng vừa nói.

Bây giờ tuổi tác của sư tôn đã không nhỏ.

Từ đây cũng có thể nhìn ra, đội trưởng chính là một người trùng tu, có lẽ đã trùng tu không biết bao nhiêu lần.

Mà đáng chú ý là cảm giác từ chuyện này mang đến, khi nam nhân nghe chuyện thì đầu tiên sẽ là suy luận, mà nữ nhân thì chú trọng chính là cảm giác.

Vì vậy Ngôn Ngôn rất dễ dàng liền cảm nhận được sự tức giận của sư mẫu Hứa Thanh năm đó.

“Thật xấu…” Ngôn Ngôn im lặng, nhưng …cũng nhanh chóng gia nhập cùng hai người, hỗ trợ thu thập.

Chương 738: Trâu gặm Mẫu Đơn (2)

Ba người cứ như vậy lu bù lên, dần dần cắt hết hơn mười kiện bảo y.

Chỉ là chất liệu của những kiện bảo y này quá mức kinh người, ẩn chứa dồi dào khí tức tiên linh, lại bởi vì thân thể của U Tinh Linh Tôn cao lớn, bộ quần áo nào cũng cực kỳ nặng, bất luận một kiện đồ nào chồng chất cùng một chỗ, cũng giống như một ngọn núi nhỏ vậy.

Thế nên bọn họ không cách nào lấy đi toàn bộ, chỉ có thể cắt lấy bộ phận tốt nhất phía trên.

Cho nên nơi đây rất nhanh liền trở thành một đống bừa bộn, mỗi một bộ y phục đều rách rưới tung toé, có bộ rách như cái màn cửa, có cái lại đều là lỗ thủng, tựa như trang phục của người ăn mày.

Cùng lúc đó, bên ngoài vẫn không ngừng truyền đến những tiếng nổ vang, càng lúc càng kịch liệt, mà cảm giác đất rung núi chuyển cũng càng dần càng vô cùng mãnh liệt.

Hứa Thanh nhìn thấy như thế, lập tức mở miệng.

“Chúng ta đi thôi, nếu còn không đi sẽ gặp nguy hiểm!”

Hứa Thanh nói xong liền trảm đứt nội tâm tham lam của mình đối với nơi này, thân thể nhoáng một cái liền muốn ly khai, Ngôn Ngôn do dự một chút rồi cũng nhanh chóng lui ra phía sau.

Đội trưởng nguyên bản cũng không cam lòng, y chuẩn bị tiếp tục lục tìm, định đập gạch bằng linh ngọc trên mặt đất ra.

Nhưng khi nhìn đến Hứa Thanh và Ngôn Ngôn đang rời đi, y bỗng nhiên nghĩ đến một màn bên trong Hải Thi tộc, lúc ấy chính y đen đủi trở thành người gánh nồi.

Vì vậy đội trưởng liền thở sâu một hơi, nghiến răng chạy theo Hứa Thanh và Ngôn Ngôn, nhanh chóng rời khỏi động phủ.

“Thấy tốt thì lấy, thấy tốt thì lấy, ta phải sửa lại thói quen tốt là tham lam quá phận, lần này không thể tham nữa!” Đội trưởng vừa đi, vừa âm thầm thề trong lòng.

Rất nhanh, ba người theo lỗ thủng ngoài cửa vào rời khỏi động phủ, sau khi tự mình mở ra ẩn nấp, liền nhanh chóng bay về phía dưới núi.

Ngay khi ba người rời khỏi không lâu, ngoài lỗ thủng của động phủ bỗng xuất hiện một đạo thân ảnh hồng sắc đang nhanh chóng bay tới gần.

Đây là một nữ tử mặc trường bào màu đỏ, trên mặt đeo mặt nạ màu trắng che đậy tướng mạo, trên vai vác một thanh liêm đao hình ác quỷ màu đen cao hơn cả người, trên liêm đao tản ra từng trận chấn động quỷ dị.

Dáng người của nàng nhẹ nhàng, ngay khi tới gần liền quan sát khắp nơi sau đó khẽ cười một tiếng.

“Những trưởng lão trong giáo luôn nói trong ba Linh thì U Tinh Linh Tôn là người thích cất giấu bảo vật nhất, lần này ta thừa cơ tới đây, ngược lại muốn nhìn xem U Tinh Linh Tôn cất giấu những bảo vật gì.”

Nữ tử nói xong liền bước một bước vào bên trong lỗ thủng, đi vào trong động phủ, đưa đôi mắt đẹp dưới mặt nạ nhìn bốn phương.

Thứ đầu tiên mà ánh mắt nhìn thấy, là mặt đất sạch sẽ.

“Mặc dù bên ngoài đại chiến, bên trong thân núi đã sụp xuống, nhưng nơi đây lại thật kỳ dị, vậy mà lại sạch sẽ như vậy.” Nữ tử nói nhỏ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo khi nàng ngẩng đầu nhìn vách tường bốn phía, lập tức sửng sốt một chút.

Trên vách tường có rất nhiều lỗ khảm, nhìn tạo hình giống như bên trong đã từng có khảm hạt châu.

Nữ tử do dự rồi đi rất nhanh qua động phủ, sau khi đi qua nhiều gian phòng, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Nàng phát hiện ngay cả giường và các loại đồ dùng hàng ngày trong nhà đều trống rỗng.

Cho đến cuối cùng khi nhìn từng mảnh quần áo rách chất đầy trên đất, nàng cũng phải hít vào một hơi.

“Vậy mà lại có người nhanh hơn ta một bước, người này chẳng lẽ là chuột biến thành sao, hay là có thâm cừu đại hận với U Tinh Linh Tôn, thế mà lại hủy quần áo đoạt bảo như vậy.” Nữ tử chợt quay lại nhanh chóng rời khỏi, đáy lòng tràn đầy cảnh giác.

Cùng lúc đó, vị trí gần chân núi của ngọn núi thứ ba, ba người Hứa Thanh ẩn nấp bản thân gấp rút đi về phía trước, dự định rời khỏi phiến khu vực này.

Thu hoạch lần này quá lớn, bản năng của Hứa Thanh không muốn tiếp tục lưu lại, nhất là khi nghĩ đến những bảo bối trong túi trữ vật, hắn lại càng muốn mau chóng rời khỏi, không muốn phát sinh chuyện giống như lần ở Hải Thi tộc.

Nhưng đội trưởng thì lại hiện ra vẻ mặt tiếc nuối, y cảm thấy lần này vẫn chưa đủ nghiền.

“Tiểu Thanh, ta cảm thấy lần này có chút không kích thích cho lắm.” Đội trưởng thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh cảm thấy lời này hơi quen thuộc, lập tức cảnh giác, lôi kéo Ngôn Ngôn tăng tốc bay nhanh.

Đội trưởng ở phía sau liên tục thở dài, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về ngọn núi thứ hai ở xa xa, liếm liếm bờ môi.

“Nếu không, chúng ta đi tới ngọn núi thứ hai thử nhìn một chút?”

Hứa Thanh vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang động trời, còn có âm thanh thê lương vang vọng khắp bát phương.

Âm thanh này quá mức kịch liệt, cho dù khoảng cách chỗ ba người Hứa Thanh không hề gần nơi phát ra, nhưng vẫn nhận phải ảnh hưởng, thân thể ba người chấn động mãnh liệt, Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi, trên thân thể Ngôn Ngôn chốc lát vỡ vụn hơn mười cái ngọc giản, sau đó cũng phun ra máu tươi.

Đội trưởng cũng đồng dạng chấn động toàn thân, phun máu tươi ra, ba người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong mắt bọn họ, U Tinh Linh Tôn phân hoá ra ba thân hình đang giao chiến cùng ba vị Chấp Kiếm Giả trên bầu trời, vào giờ phút này, một cỗ phân thân của ả cuối cùng đã bị vị Chấp Kiếm Giả kia dùng một kiếm đâm vào vị trí trái tim, một quyền đánh nổ bụng dưới, còn biến ảo ra một cái đại ấn tràn ra uy áp kinh khủng ngập trời, tràn ngập đạo vận, chợt đập tới.

Bụng dưới và ngực của đạo phân thân U Tinh Linh Tôn lập tức nổ tung, truyền ra âm thanh kêu gào thảm thiết thê lương, đồng thời cũng bị đại ấn ẩn chứa đạo vận đập vào trên người.

Đại ấn xuất hiện, hiển nhiên là đã được chuẩn bị từ sớm, mà nơi nhằm vào mặc dù không hề chí mạng, nhưng lại trực tiếp ngăn cản đạo phân thân này liên hệ cùng bản thể U Tinh.

Trong nháy mắt tiếp theo đạo phân thân này liền trực tiếp bị thương nặng, từ trên bầu trời gào thét rớt xuống, đập thẳng vào vùng đất ở giữa ngọn núi thứ ba và ngọn núi thứ hai, mặt đất nổ vang chấn động, đạo phân thân này cũng đã mất đi ý chí, không còn nhúc nhích.

Mà nơi miệng vết thương lộ ra rõ ràng không phải máu thịt, mà là ánh sáng tiên linh chói mắt cùng với khí tức tiên linh vô cùng nồng đậm, chỉ cần ngửi thấy một cái liền khiến tinh thần người ta phấn khởi.

Mặt đất tràn ngập bụi đất, đại địa chấn động mãnh liệt, tựa như có Địa Long trở mình, lay động kịch liệt. Thần sắc ba người Hứa Thanh đều có biến hóa riêng, Ngôn Ngôn là hãi hùng khiếp vía, nhưng trong mắt đội trưởng lại lập tức trở nên điên cuồng, y thèm…

Chương 739: Chiếc mũi thật thơm (1)

Thứ khiến cho đội trưởng điên cuồng, chính là cỗ khí tức nồng đậm tràn ra từ trên miệng vết phương cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn, còn có cả tiên linh khí tràn ngập toàn thân của cỗ phân thân vừa rơi xuống này.

Thân thể này hoàn toàn không phải do máu thịt tạo thành, mà do linh thực biến thành.

Mặc dù không biết là một loại linh thực nào, nhưng một khi có thể to lớn đến như thế này, hiển nhiên là U Tinh Linh Tôn đã phải hao phí tinh lực cực lớn.

Cỗ phân thân này, chính là một món thiên tài địa bảo.

Nhưng nguy hiểm cũng tương tự kinh người.

Theo cỗ phân thân này rơi xuống, có thể nhìn thấy hư vô bốn phía chung quanh đều đang vặn vẹo, sinh ra chấn động kinh khủng, bên trong tràn ngập uy áp ngập trời, dung hợp cùng một chỗ với khí tức tạo thành từng đợt trùng kích vô hình.

Theo những đợt trùng kích vô hình tràn ra, hết thảy núi đá, hết thảy thực vật bốn phía đều lập tức tan thành mây khói, thậm chí ngay cả mặt đất cũng đều như vậy, nhanh chóng bị chấn động ăn mòn.

Có thể tưởng tượng, một khi tới gần nhất định sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử.

Nhưng hết thảy những thứ này, đều không ngăn cản được sự nồng nhiệt và điên cuồng trong mắt đội trưởng.

“Thứ tốt, thứ tốt! Đây không phải là thân thể máu thịt, đây rõ ràng là thân thể linh thực, là thiên tài địa bảo! Không biết U Tinh Linh Tôn lấy được cỗ linh thực hình người lớn như thế này từ chỗ nào!”

Cả người đội trưởng trở lên kích động, mà Ngôn Ngôn thì nhìn đội trưởng giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Nàng cảm thấy người này không phải là một tên điên, mà là một tên cuồng đồ liều mạng.

Mặc dù phân thân của U Tinh Linh Tôn có tốt thế nào đi nữa, riêng việc nó cách nơi đây rất xa nhưng nàng vẫn cảm thấy một cảm giác tim đập nhanh, nguy hiểm sinh tử mãnh liệt, mỗi một tấc máu thịt trên toàn thân tựa hồ đều đang hét lên nhắc nhở nàng nhanh chóng rời khỏi.

Lại càng không cần phải nói khi nhích tới gần, bốn phía còn có chấn động vô hình, khiến cho núi đá và toàn bộ vật chung quanh đều toái diệt, Ngôn Ngôn nhìn qua thôi cũng thấy tâm thần rung động lắc lư.

Ngôn Ngôn vừa muốn mở miệng, nhưng ngay sau đó nàng lại chú ý thấy biểu cảm của Hứa Thanh bên cạnh, thấy được lúc này trong mắt của Hứa Thanh cũng lộ ra ánh sáng giống như đúc với đội trưởng.

Ngôn Ngôn trầm mặc, trong nháy mắt tiếp theo nàng bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, hay là chúng ta tới ăn một miếng?”

Hứa Thanh động tâm.

Sự điên cuồng của Hứa Thanh không giống như đội trưởng.

Chuẩn xác mà nói, Hứa Thanh ưa thích phân tích mức độ nguy hiểm trước, mặc dù đội trưởng cũng có điểm này nhưng nhiều khi đội trưởng sẽ tự động bỏ qua, bởi vì đối với đội trưởng mà nói, chỉ cần có bảo bối tốt, vậy thì tính mạng có là cái gì?

Năm đó khi gặp phải máu thịt Câu Anh tan vỡ y cũng dám chém giết tới cắn một khối, cả nửa người tan vỡ cũng không hề thấy tiếc.

Bên trong Hải Thi tộc thì muốn lao tới gặm một ngón chân của pho tượng tổ thi, cũng bởi vì y cảm thấy không kích thích, không cam lòng.

Còn lần ở trên Hải Tinh đảo, khi chỉ còn lại một cái đầu, đội trưởng vẫn kêu Hứa Thanh ném mình bay qua, chỉ vì muốn cắn thân thể thơm ngon bổ dưỡng của Bạch Lệ một cái.

Cho nên giờ phút này trong mắt của đội trưởng đã không còn gì nữa, nguy hiểm uy áp gì đó đều không trọng yếu, quan trọng là

… … Bảo bối đang ở trước mắt!

Nhưng Hứa Thanh lại không giống vậy.

Hắn nhìn ra sự bất phàm trên cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn kia, cũng cảm giác được thứ kia hoàn toàn không phải là thân thể máu thịt, mà là do linh thực biến thành.

Mà loại thiên tài địa bảo này có trợ giúp cực lớn đối với tu hành của hắn, cho nên hắn mới động tâm.

Lúc này U Tinh Linh Tôn trên bầu trời đang bị ba Chấp Kiếm Giả vây công, liên tiếp bại lui, đây chính là cơ hội.

Cho nên trong mắt hắn mới lộ ra vẻ điên cuồng, muốn lao tới thử một lần.

Duy chỉ có một việc cần phải suy tính, đó chính là cỗ phân thân kia dù sao cũng là phân thân của U Tinh Linh Tôn, uy áp bên trên cực lớn, dù cách gần cả dặm cũng khiến Hứa Thanh hãi hùng khiếp vía, cảm giác toàn bộ thân thể đều bị áp chế, khiến cho thân thể theo bản năng nghĩ cách tránh đi.

Từ đó có thể tưởng tượng, muốn tới gần bộ phân thân kia sẽ gặp phải khó khăn không nhỏ, vì vậy Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Lúc này đội trưởng cũng nhìn qua Hứa Thanh.

Hai người đều thấy được ánh sáng nóng bỏng trong mắt đối phương.

“Cần pháp khí chống cự được uy áp!” Hứa Thanh nhanh chóng mở miệng.

“Ta có!” Hô hấp của đội trưởng trở nên dồn dập, nhanh chóng lấy ra rất nhiều pháp khí chống cự uy áp từ trên người, số lượng không sai biệt lắm tới hơn hai mươi kiện.

Hứa Thanh có chút kinh ngạc, tại sao đội trưởng lại chuẩn bị những thứ này.

“Những thứ này là do ta chuẩn bị từ trước khi tới Nghênh Hoàng Châu, lúc đó ta vốn chuẩn bị để đi tới hang ổ của Viêm Hoàng kiếm chút gì đó, ta nghĩ uy áp ở chỗ đó nhất định rất lớn.”

“Đáng tiếc chúng ta đã tới Nghênh Hoàng Châu rồi, chỉ đành tạm thời buông tha cho Viêm Hoàng một lần.”

“Bây giờ dùng ở nơi này cũng không tính là lãng phí, nhưng Hứa Thanh, ngươi phải thanh toán cho ta đó nhé, ta không có tiền.” Đội trưởng nói rất nhanh, sau đó liền phân những pháp khí này cho Hứa Thanh.

Chuyện này quá nguy hiểm, với tu vi của Ngôn Ngôn rất khó có thể tham gia, cho nên sau khi Hứa Thanh và đội trưởng thương nghị liền không để cho Ngôn Ngôn tham dự.

Rất nhanh sau khi hai người tự chuẩn bị xong, cả hai đều hung hăng nghiến răng, trong sự kinh hãi của Ngôn Ngôn, cả hai chợt lao ra, phóng thẳng đến chỗ phân thân của U Tinh.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát liền bay ra tầm hơn mười trượng.

Theo họ tới gần, uy áp đến từ phân thân của U Tinh Linh Tôn cũng lập tức trở nên mãnh liệt lên.

Hư vô bốn phía giống như bị ngưng kết, khí tức và trùng kích vô hình đến từ phân thân tựa như một luồng sóng bài sơn đảo hải, khuếch tán về bốn phương.

Hứa Thanh và đội trưởng đứng mũi chịu sào, nhận phải toàn bộ trùng kích, sắc mặt hai người lập tức trở nên trắng bệch, khóe miệng tràn ra máu tươi, mở ra toàn bộ pháp khí chống cự uy áp trên người, sau đó đều toàn diện vận hành.

Mặc dù như thế, nhưng luồng uy áp ập đến vẫn là rất lớn.

Thậm chí chỉ cần dùng ánh mắt cũng có thể nhìn thấy hư vô bốn phía quanh phân thân của U Tinh Linh Tôn càng lúc càng vặn vẹo, thậm chí bởi vì không gian vô hình trùng lặp, chung quanh đã xuất hiện từng đạo tia chớp màu đen.

Thoạt nhìn thấy mà giật mình, khiến người ta theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng trong lòng Hứa Thanh và đội trưởng đều không có bất kỳ ý nghĩ từ bỏ nào, hai người nằm rạp xuống trên mặt đất, nhanh chóng bò thẳng về phía trước.

Dẫu sao khi đứng sẽ rất dễ thu hút những tia chớp bên trên, mà diện tích bị xung kích cũng sẽ trở nên lớn hơn, không bằng nằm sấp trên đất càng dễ tới gần hơn.

Việc này không cần câu thông, đơn giản là hành vi bản năng của hai người.

Chương 740: Chiếc mũi thật thơm (2)

Thời gian cứ như vậy trôi qua, trên bầu trời vẫn đang chém giết như trước, dưới núi nổ vang ngập trời, mà chỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn, chính là thân ảnh của Hứa Thanh và đội trưởng, cả hai đang không ngừng bò tới gần.

Uy áp khổng lồ, khí tức tràn ngập, trùng kích nổ vang, tia chớp cuồng bạo, tất cả đều không thể ngăn cản thân ảnh của bọn hắn.

Theo bọn hắn tới gần, pháp khí của bọn hắn cũng lần lượt không chịu nổi, bắt đầu tan vỡ từng cái.

Dù đội trưởng đã chuẩn bị rất nhiều nhưng vẫn có vẻ không đủ dùng, nhất là khi nhích tới phạm vi gần 100 trượng, uy áp nơi đây lại càng mãnh liệt hơn đoạn đường trước, hình thành lực cản cực lớn, thậm chí còn mơ hồ xuất hiện lực lượng bài xích.

Trên người bọn họ phảng phất như có vô số cánh tay đang toàn lực đẩy tới, muốn đẩy bọn họ ra khỏi nơi này.

Thân thể của Hứa Thanh và đội trưởng run rẩy, cả hai bọn họ lấy ra vải quần áo lấy được từ trong động phủ của U Tinh Linh Tôn.

Khi những mảnh vải này xuất hiện, uy áp trên người bọn họ liền tiêu tán một chút, nhưng lực cản thì vẫn còn tồn tại như trước, không cách nào giảm bớt.

Mà càng là tới gần thì lực cản và lực lượng bài xích lại càng lớn, nhưng mà bọn họ vẫn cắn răng, chậm rãi bò về phía trước.

Cho đến một lát sau ánh mắt Hứa Thanh bỗng nhiên ngưng tụ lại, nhìn về một phương hướng khác.

Đội trưởng hầu như cũng cùng lúc phát hiện, tương tự đưa ánh mắt nhìn qua.

Nháy mắt tiếp theo, trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt giống như chó hoang bảo vệ đồ ăn, trong lòng Hứa Thanh cũng dâng lên sự cảnh giác.

Nơi ánh mắt bọn họ nhìn tới, trên mặt đất thình lình còn có một đạo thân ảnh cũng đang từ từ bò sát tới gần cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn phía trước.

Người này mặc một bộ trường bào màu đỏ, tóc dài buộc thẳng lên thành đuôi ngựa, trên mặt mang theo một chiếc mặt nạ màu trắng, từ tư thái thỉnh thoảng lộ ra, hẳn là nữ tử.

Nhưng vũ khí của người này lại cực kỳ khoa trương, là một thanh liêm đao ác quỷ thật lớn.

Đầu thanh liêm đao này là lệ quỷ dữ tợn, miệng quỷ ngậm liêm đao, về phần chỗ cầm tay của thanh liêm đao thì là xương cốt màu đen.

Thanh vũ khí quỷ dị này tràn ra chấn động kinh người, vừa nhìn qua liền biết tuyệt đối không phải vũ khí tầm thường, bên trên còn tràn ra từng đạo tia sáng bao phủ toàn thân nữ tử, khiến ả có thể chống cự uy áp nơi đây.

Khi Hứa Thanh và đội trưởng nhìn thấy ả, nữ tử mặc trừng bào màu đỏ này cũng nhìn thấy bọn họ.

Song phương cách nhau mấy trăm trượng, nằm rạp trên mặt đất bốn mắt nhìn nhau.

“Hiếm lạ, thế mà lại có người đến giật đồ với chúng ta!” Ánh mắt đội trưởng bất thiện, Hứa Thanh không nói chuyện, lạnh lùng nhìn lại.

Nữ tử mặc trường bào màu đỏ ở nơi xa cũng hơi nhăn đôi mi thanh tú bên dưới mặt nạ lại, nhanh chóng đảo qua trên người Hứa Thanh và đội trưởng, nhất là khi nhìn thấy mảnh vải trên người bọn họ, trong đầu lập tức hiểu ra, đối phương chính là những người đã nhanh chân đến động phủ vơ vét trước mình, vì vậy ánh mắt của ả lập tức trở nên lạnh lùng.

Ba người nhìn nhau một lát, đều tự mình thu hồi ánh mắt, nhưng tốc độ lại đều đẩy nhanh hơn.

Trong mắt đội trưởng tràn ngập hung hăng, nhanh chóng bò về phía trước, Hứa Thanh cũng tương tự như vậy, mà người nữ tử mặc trường bào màu đỏ kia cũng giống như thế.

Nhưng theo bọn họ bò vào trong vòng trăm trượng, tia chớp ở chung quanh lại trở nên càng nhiều hơn nữa, hư vô vặn vẹo nhiều lần, uy áp cũng là như thế, nhưng dưới pháp khí và những mảnh vải, những thứ kia không phải là thứ trọng điểm ảnh hưởng tới tốc độ của Hứa Thanh và đội trưởng.

Trọng điểm chính là khí tức từ cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn bên trong khu vực này, đã hóa thành một cỗ lực cản cùng lực lượng bài xích cực lớn.

Luồng lực lượng bài xích này quá mạnh mẽ, chỉ cần bọn họ hơi buông lỏng một chút, thân thể sẽ lập tức bị đẩy ra rất xa.

Loại bài xích này giống như một người đứng trước một cơn bão vậy, lúc này quần áo và tóc tai của Hứa Thanh và đội trưởng đều đang tung bay phần phật, đôi mắt cũng không cách nào mở ra hoàn toàn.

Vì vậy tốc độ cũng bị chậm lại.

Mà người nữ tử mặc trường bào màu đỏ ở xa xa kia nhờ có thanh vũ khí cực kỳ kỳ dị, dưới sự che chở của thanh vũ khí kia, tốc độ của nữ tử đó không hề giảm bớt, lúc này chỉ còn cách bốn mươi trượng nữa là có thể chạm tới đầu của phân thân U Tinh Linh Tôn.

Mắt thấy như thế, đội trưởng lập tức cảm thấy cấp bách, trực tiếp cắn vào chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, bên trong con mắt lập tức hiện ra một gương mặt ngủ say, hình dáng khuôn mặt này giống mặt của y như đúc, nhưng lại tràn đầy tà dị.

Mà giờ khắc này toàn bộ khí tức trên người đội trưởng lập tức biến hóa, càng lúc càng trở nên băng hàn, đồng thời tốc độ cũng tăng vọt thoáng cái liền vượt qua Hứa Thanh, cách phân thân U Tinh Linh Tôn chưa tới ba mươi trượng.

Mà Hứa Thanh thì còn cách năm mươi trượng.

Hứa Thanh nheo mắt lại, truyền chấn động về phía Ảnh Tử, Tiểu Ảnh ẩn nấp lập tức bao phủ quanh Hứa Thanh, sau đó nhanh chóng lan tràn lên phía trước.

Đối với nó mà nói, uy áp nơi đây giống như là không có vậy, dẫu sao thì từ lúc ban đầu, khi ở trong thần miếu tràn đầy uy áp của nhân ngư tộc, Ảnh Tử cũng đã có thể bỏ qua uy áp để giúp Hứa Thanh lấy được mệnh đăng.

Nếu so sánh nơi đây và chỗ đó, vẫn có chênh lệch cực lớn.

Cho nên Ảnh Tử rất nhanh liền vượt qua khoảnh cách 100 trượng, chạm tới cỗ phân thân khổng lồ của U Tinh Linh Tôn, quấn quanh trên lỗ tai sau đó chợt kéo một cái về phía Hứa Thanh.

Trong chốc lát, phối hợp với tốc độ bản thân Hứa Thanh, dù lực cản lớn hơn nữa nhưng thân thể Hứa Thanh vẫn không ngừng lao tới, không ngừng tới gần đầu cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn.

Bốn mươi trượng, ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng…

Tốc độ cực nhanh, trực tiếp liền vượt qua đội trưởng và vượt qua nữ tử mặc trường bào màu đỏ, cuối cùng hoàn toàn tới gần vị trí cổ của phân thân U Tinh Linh Tôn!

Sau khi đến gần, Hứa Thanh không chút do dự và cũng chưa từng keo kiệt, trực tiếp cách không trảo một về phía đội trưởng còn cách ngoài mười trượng.

Dưới sự trợ giúp của hắn, tốc độ của đội trưởng cũng lập tức tăng vọt, nhanh chóng tới gần, rất nhanh đến phía sau người Hứa Thanh, ánh mắt lập tức sáng lên, trực tiếp nhìn chằm chằm da thịt vô cùng mịn màng trên mặt cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn.

“Cái mũi, cái mũi, đi hấp thu cái mũi, cái mũi là chỗ cao nhất, cũng là nơi hội tụ linh tính!”

Hứa Thanh ngẩng đầu, thấy được cái mũi cao ngất của U Tinh Linh Tôn.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến khi U Tinh Linh Tôn xuất hiện ở bên ngoài Thất Huyết Đồng lúc trước, ngay lúc đó ả đã soi gương, bộ dáng giống như rất thoả mãn đối với chiếc mũi của mình.

Vì vậy Hứa Thanh không hề chần chờ, chợt phóng thẳng về phía cái mũi của U Tinh Linh Tôn.

Đội trưởng ở một bên cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, tương tự phóng đi.

Chương 741: Nữ đồ Ly Đồ Giáo (1)

Giờ phút này trên bầu trời vẫn không ngừng vang lên những tiếng nổ, triệt vang cửu tiêu, hai thân hình U Tinh Linh Tôn giao chiến cùng với ba người trưởng lão Chấp Kiếm Giả, khiến cho trời rung đất chuyển.

Cũng không chỉ giới hạn ở nơi này mà bay thẳng trực tiếp trên bầu trời, tới một điểm cuối cùng, tới nơi không nhìn thấy.

Lúc này song phương đang toàn lực chém giết, không rảnh để chú ý những thứ trên mặt đất.

Thân là một trong tam hồn của Quỷ Đế, mặc dù U Tinh Linh Tôn quả thật chỉ có tu vi Quy Hư đệ nhất giai, nhưng xuất thân phi phàm khiến cho ả có chiến lực vô cùng kinh người, có thể so với Quy Hư đệ nhất giai đỉnh phong.

Càng thêm khoa trương chính là ả còn có khả năng bất diệt, trừ phi ba hồn bảy vía đồng thời tử vong, bằng không mà nói ả sẽ có sinh cơ vô tận.

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước Chấp Kiếm Đình của Nghênh Hoàng Châu không có động thủ với Tam Linh, vì Tam Linh rất khó chơi.

Nhưng hôm nay Chấp Kiếm Đình đến đây đã mang theo ý chí tất thắng, cho nên ba vị trưởng lão Chấp Kiếm Giả đều đang toàn lực ra tay, trong khoảng thời gian ngắn hai U Tinh Linh Tôn cũng rơi vào hạ phong, liên tục lôi kéo và thay đổi chỗ giao chiến ở trên bầu trời, khó có thể chú ý tới tình huống phía dưới mặt đất.

Mà trên mặt đất, Hứa Thanh và đội trưởng lập tức phóng tới vị trí cái mũi của cỗ phân thân, trong khi bọn hắn đang lao tới từ phía bên phải, một vị trí cách đầu U Tinh Linh Tôn vài chục trượng, nữ tử mặc hồng y (trường bào màu đỏ) đang nghiến răng bò sát mặt đất.

Ả nhìn hành động của hai tên nhanh chân đến trước kia, đáy lòng cảm thấy cực kỳ chán ghét, trên thực tế thì từ khi ả đi ra từ động phủ, bởi vì thu hoạch quá ít cho nên ả đã dự định đi tới chỗ khác nhìn xem, cho đến khi nhìn thấy cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn từ trên trời rơi xuống.

Ngay khi nhìn thấy chỗ kỳ dị của cỗ phân thân này, ả không hề chần chờ chút nào mà cấp tốc bay đến, mục tiêu cũng là phía đầu của cỗ phân thân này.

Dựa theo thông tin mà ả nắm giữ, phân thân của U Tinh Linh Tôn đều là một loại linh thực, mà nơi tồn tại tinh hoa của loại linh thực này chính là ở trên đầu.

"Trên người của hai kẻ này có pháp khí che giấu, không cách nào nhìn ra chân dung cùng với thế lực." Ánh mắt của nữ tử mặc hồng y trở nên lạnh như băng, nghiến răng một cái, thanh liêm đao ác quỷ ngoài thân thể tràn ra hắc mang.

Ánh mắt của ác quỷ còn bắn ra tia sáng âm u.

Trong thời gian ngắn, dưới ánh sáng âm u gia trì, tốc độ của nữ tử mặc hồng y lập tức trở nên nhanh hơn, càng lúc càng tiếp cận gần hơn.

Nhưng ả vẫn chậm.

Lúc này Hứa Thanh và đội trưởng đã gắng chịu uy áp, bò tới chỗ cái mũi của phân thân U Tinh Linh Tôn rồi.

Bởi vì cỗ phân thân này quá mức cao lớn, cho nên Hứa Thanh và đội trưởng thật giống hai con sâu nhỏ bò ở trên mặt của phân thân vậy.

Giờ phút này hai người đang toàn lực hấp thu hai bên mũi của U Tinh Linh Tôn, bên người bọn họ chính là một cái mũi cao hơn cả người cùng với hai cái lỗ mũi thật lớn.

Đội trưởng rất là điên cuồng hấp thu, y ôm trọn lấy một bên cánh mũi, lúc này gương mặt ở bên trong con mắt của y cũng đã mở mắt ra, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Nhưng lại có lực hút cực cực kỳ hung hãn từ từng lỗ chân lông trên toàn thân tràn ra, liều mạng hấp thu.

Một bên mũi bị đội trưởng điên cuồng hấp thu, dần dần đã trở thành màu xám, đã hơi không giống với màu da bình thường trên người.

Hứa Thanh cũng không cam chịu làm người theo sau, trong ánh mắt lập tức lộ ra tinh mang, giơ tay phải lên vận hành Huyền U Đoạt Đạo công, khiến cho tay phải nháy mắt trở nên trong suốt, đặt vào trên cái mũi trước mặt.

Mặc dù không cách nào hoàn toàn xuyên thấu, thế nhưng cũng xuyên thấu qua khoảng một tấc.

Lập tức có một luồng tiên linh dồi dào tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh, mà hiển nhiên Ảnh Tử cùng lão tổ Kim Cương Tông cũng không xa lạ gì với một màn này, giờ phút này cả hai đều tỏ ra hưng phấn, cũng đều tản ra tự mình hấp thu.

Ảnh Tử trực tiếp phủ trùm lên trên làn da một bên, về phần lão tổ Kim Cương Tông… Bởi vì lúc trước lão đã mạnh miệng hứa với Hứa Thanh là sẽ đột phá trong 3 tháng, cho nên trong lòng luôn vô cùng lo lắng, vì vậy lúc này cũng liều mạng, trực tiếp bay vào trong lỗ mũi của U Tinh Linh Tôn…

Hứa Thanh quét mắt, thần sắc có chút cổ quái nhưng cũng không để ý tới, lúc làn da dưới lớp quần áo của hắn đang trở nên nóng hổi, đồ đằng Kim Ô Luyện Vạn Linh phát ra tia sáng lập lòe, Kim Ô lập tức mở mắt ra.

Nhưng mà dưới sự khống chế của Hứa Thanh, hắn không cho Kim Ô tản ra ngoài, mà theo cánh tay của hắn dung nhập vào bên trong một bên mũi, dùng cách này để hấp thu.

Kim Ô kêu lên một tiếng vui sướng vang vọng tâm thần Hứa Thanh, lúc này dưới mặt quần áo của hắn, trên làn da mà người ngoài không nhìn thấy, đồ đằng Kim Ô bắt đầu chuyển động, cái đuôi không còn là 13 chiếc nữa, mà đã tăng lên đến 17 chiếc.

Lúc trước khi Kim Ô thôn phệ Diệt Mông, số lượng đuôi đã tăng lên đến 13 chiếc, về sau Hứa Thanh đánh một trận cùng Thánh Quân Tử, mặc dù Kim Ô đã tấn thăng đến cấp hai, nhưng biểu hiện chủ yếu không phải là phần đuôi, mà là thân hình và cải biến về chất ở, cho nên phần đuôi vẫn chỉ có 13 chiếc.

Nhưng sau khi tiến giai thì tốc độ tăng trưởng trở nên cực nhanh, bây giờ đã có 17 chiếc đuôi bao trùm trên làn da khắp nửa người Hứa Thanh, dù có quần áo che lấp nhưng bên trên vẫn không ngừng tràn ra từng luồng lực lượng nồng nhiệt.

Mắt thấy như thế, trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, điều khiển Kim Ô toàn lực hấp thu.

Vì vậy trong thời gian ngắn, có thể nhìn bằng mắt thường cũng thấy một bên mũi trước mặt hắn đang nhanh chóng biến thành một màu xám tro, mà theo lực lượng dồi dào như thế tràn vào, tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể Hứa Thanh cũng nhanh chóng hóa thành thực chất.

Trước đây hắn đã khiến tòa Thiên Cung thứ ba thực hóa được hơn phân nửa, lúc này dưới khí tức tiên linh nồng đậm tràn vào, trong chốc lát liền đạt đến chín thành, cho đến khi đạt đến gần đỉnh điểm 10 thành, chỉ kém một tia!

Đây là cực hạn của hóa hư thành thật.

Một tia cuối cùng cần hình thành Kim Đan để vào trong mới có thể hoàn thành, mà Kim Đan trong Thiên Cung của tu sĩ Kim Đan cảnh, mỗi một viên đều cần chú ý, cần sớm nghĩ kỹ xem dùng phương thức gì để hình thành.

Nói như vậy, dùng ngoại vật cũng là một con đường, rất nhiều tu sĩ Kim Đan mở Thiên Cung cũng sẽ lựa chọn có mấy khỏa Kim Đan như vậy ở trong Kim Đan của bản thân, mà dùng ngoại vật hóa đan sau đó trấn ở trong Thiên Cung, có thể khiến cho ngoại vật trở thành pháp bảo bổn mạng của bản thân.

Giống như mệnh đăng.

Tự thân hình thành Kim Đan cũng là một phương pháp, phương pháp này là do công pháp bản thân lạc ấn mà thành, một khi thành công, có thể khiến cho công pháp hoặc là pháp thuật của bản thân phát triển thành uy lực lớn hơn.

Cho nên lựa chọn của từng tu sĩ Kim Đan đều không hề giống nhau.

Chương 742: Nữ đồ Ly Đồ Giáo (2)

Hứa Thanh dự tính dùng khỏa độc đan bên trong hộp nguyện vọng để làm khỏa Kim Đan thứ nhất trừ mệnh đăng, trấn vào bên trong tòa Thiên Cung thứ ba.

Nhưng mà giờ phút này nơi đây có quá nhiều người, hắn không tiện lấy khỏa độc đan ra, vì vậy sau khi trầm ngâm, Hứa Thanh thử nghiệm hấp thu tiên linh lực dung nhập vào trong tòa Thiên Cung hư ảo thứ tư, nhưng Hứa Thanh rất nhanh liền giật mình.

Tiên linh lực dung nhập vào tòa Thiên Cung thứ tư không cách nào khiến nó ngưng thật hóa, nơi đây tựa như có một tầng cách ngăn.

Khiến cho tiên linh lực chỉ có thể hội tụ tới bên ngoài tòa Thiên Cung thứ tư, không ngừng chồng chất nhưng lại không thể dung nhập vào trong.

Hiển nhiên, khi Thiên Cung Kim Đan tấn cấp cần phải thận trọng từng bước, hoàn thành từng tòa một sau đó mới có thể mở ra tòa tiếp theo.

Nói cách khác, chỉ thuần túy là hư ảo.

Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng, mặc dù không cách nào lập tức dung nhập, nhưng vẫn có thể chồng chất vào trong thức hải của hắn, đợi khi hắn để khỏa độc đan vào tòa Thiên Cung thứ ba, lại dung nhập những tiên linh lực này vào tòa Thiên Cung thứ tư cũng không muộn.

Vì vậy Hứa Thanh không chần chờ, tiếp tục hấp thu mạnh hơn, khiến cho tiên linh lực trong thức hải càng lúc càng nồng đậm, nhưng ngay sau đó bỗng có một màn ngoài ý muốn xuất hiện.

Theo hắn không ngừng hấp thu, theo tiên linh lực trong thức hải càng nồng đậm, hình ảnh Quỷ Đế Sơn được hắn vẽ trong thức hải đột nhiên chấn động, bên trên bỗng truyền ra một cỗ hấp lực cực lớn, tựa như muốn nuốt trôi vậy, nháy mắt rõ ràng rút hết tiên linh lực ở bốn phía trôi qua.

Theo lực hút, thân ảnh Quỷ Đế Sơn càng lúc càng phát sáng lên, thậm chí gương mặt không có ngũ quan cũng dần xuất hiện đường nét mơ hồ.

Mà đường nét này… . . Hứa Thanh chỉ liếc mắt liền nhận ra, tựa hồ chính là khuôn mặt của chính mình.

Chỉ là đường nét vẫn còn rất là mơ hồ, hắn cũng không phải rất xác định.

Biến hóa bất chợt này khiến cho Hứa Thanh có chút giật mình, trái tim kinh nghi, nhưng giờ phút này không phải thời điểm suy nghĩ nhiều, sau khi trầm ngâm một lát Hứa Thanh vẫn không bỏ qua hấp thu.

Rất nhanh tay phải hắn đụng vào mũi U Tinh Linh Tôn, cái mũi cũng càng lúc càng xám màu hơn, lại còn không ngừng lan tràn về bốn phía, mà tiên linh lực hắn hút vào trong cơ thể cũng cuồn cuộn không dứt tràn về phía Quỷ Đế Sơn.

Vị Quỷ Đế Sơn này khiến cho Hứa Thanh mơ hồ có một loại cảm giác rất đặc biệt, hình như đối phương không giống với tòa Quỷ Đế Sơn chân chính mà hắn đã từng thấy.

Mặc dù đúng là đến từ chỗ đó, nhưng hôm nay sau khi tới trong thức hải Hứa Thanh, sau khi được hắn bồi dưỡng, tòa Quỷ Đế Sơn này hình như đã chia lìa trở thành độc lập… Quan trọng nhất là, tòa Quỷ Đế Sơn này dường như cũng muốn hóa từ hư hóa thật, lại còn tồn tại mối liên hệ gắng kết mật thiết với hắn.

Phát hiện này khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn quyết định sau khi rời khỏi nơi đây phải hỏi sư tôn một chút, xem biến hóa thế này rốt cuộc là gì.

Trong khi Hứa Thanh đang suy tư, bên đội trưởng cũng đang phát cuồng hấp thu, cho nên cái mũi của U Tinh Linh Tôn rất nhanh liền biến thành một mảnh xám tro.

Cùng lúc đó nữ tử mặc hồng y kia rốt cuộc cũng đã chạy đến, ả lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Thanh và đội trưởng, sau đó lập tức nằm lên trên mi tâm của phân thân U Tinh Linh Tôn, hấp thu.

Mà ả hấp thu cũng vô cùng mạnh mẽ, ác quỷ trên liêm đao huyễn hóa ra ngoài hiệp trợ hấp thụ, đồng thời sau lưng nữ tử mặc hồng y này còn có một vòng dị tượng xuất hiện.

Dị tượng kia rõ ràng là một mảnh huyết hồ màu đỏ.

Mảnh huyết hồ này vừa xuất hiện liền tràn ra sát ý cùng sát khí kinh người, dường như máu tươi trong đó ẩn chứa sự tà ác khó có thể hình dung.

Hầu như ngay chớp mắt khi huyết hồ xuất hiện, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu nhìn sang, vào thời khắc này Kim Ô trong cơ thể của hắn lập tức tràn ra quang mang hung hăng, khóa chặt huyết hồ sau lưng nữ tử.

“Công pháp Hoàng cấp, nhìn chấn động của nó không phải là nhất giai, mà là nhị giai!” Phản ứng của Kim Ô khiến Hứa Thanh lập tức hiểu ra, đội trưởng bên cạnh cũng nhanh chóng ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia kỳ mang, nhẹ giọng mở miệng.

“Truyền thuyết giáo chúng tràn ngập vạn tộc, Ly Đồ đại giáo thờ phụng Cổ Hoàng Chúa Tể khác biệt, từ vô số năm trước, tổng đàn Ly Đồ đại giáo có Ti mệnh từ Thánh địa phủ xuống, ban các loại công pháp Hoàng cấp truyền thừa cho chín đại chi nhánh khác biệt của Ly Đồ Giáo.”

“Nhưng điều kiện cảm ngộ cực kỳ hà khắc, có cực ít người có thể thành công tiếp nhận truyền thừa, trong đó truyền thụ một chi thờ phụng Huyền U Cổ Hoàng, tên là U Minh Huyết Hải. Công pháp này có một đặc điểm, cũng không phải là độc nhất vô nhị, nhưng lại có thể hiến tế với phía thánh địa, khiến công pháp tiến giai cực nhanh, nhưng quá trình hiến tế một lần hung hiểm hơn một lần, hầu hết là cực kỳ hung hiểm!”

Nử tử mặc hồng y lạnh lùng liếc mắt nhìn đội trưởng, không nói chuyện, tiếp tục hấp thu.

Đội trưởng nheo mắt lại, tăng tốc hấp thu, Hứa Thanh cũng đồng dạng như vậy.

Cứ như vậy ba người ở riêng vị trí trên mặt cỗ phân thân U Tinh Linh Tôn, điên cuồng hấp thu, rất nhanh từ cái mũi cùng với mi tâm, gương mặt của U Tinh Linh Tôn bắt đầu càng lúc càng biến thành một màu xám tro, sau khi nối thành một mảnh, toàn bộ khuôn mặt U Tinh Linh Tôn đã biến thành xám ngắt, tựa như mặt người chết.

Thậm chí có rất nhiều chỗ cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu biến thành màu đen.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh quyết định thu tay lại, hắn cảm thấy bây giờ rời đi là tốt nhất, nếu vẫn tiếp tục tiến hành hấp thu, một khi gương mặt của cỗ phân thân U này biến thành màu đen, vậy quá dễ làm người khác chú ý.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía đội trưởng, cho y một ánh mắt sau đó liền ly khai.

Đội trưởng bên đó thấy ánh mắt Hứa Thanh, lại nhìn nữ tử mặc hồng y trước mắt vẫn còn đang hấp thu, đáy lòng thầm nghĩ người vác nồi lần này không phải mình.

Vì vậy lập tức buông hai tay chạm vào mũi của phân thân U Tinh, dưới lực lượng bài xích, thân hình bỗng nhiên bị cuốn đi xa, Hứa Thanh vừa muốn buông tay, nhưng vào lúc này... . .

Đột nhiên, một tia kim quang từ bên trong gương mặt màu xám của phân thân U Tinh tràn ra, đó là một giọt huyết dịch màu vàng.

“Đạo huyết của Quy Hư!!” Dưới lực lượng bài xích, thân thể đội trưởng đang bị đẩy ngược lại, nhưng khi nhìn thấy một màn như vậy liền thất thanh la lên, cả người trở nên điên cuồng, muốn lập tức lao qua, nhưng hiển nhiên trong thời gian ngắn không cách nào làm được.

Hứa Thanh cũng lập tức chấn động, lúc này Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn đang lắc lư rung động rất mãnh liệt, giống như bị giọt máu tươi màu vàng này thu hút.

Hô hấp của nữ tử mặc hồng y cũng lập tức trở nên dồn dập, trong mắt lộ ra tinh mang, thân thể nhoáng một cái chợt nhảy lên, lao thẳng đến giọt đạo huyết màu vàng kia.

Mặc dù tốc độ của ả cũng nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng tốc độ Hứa Thanh lập tức lao ra.

Chương 743: Lão đệ chạy mau (1)

Tu vi của nữ tử mặc hồng y này không hề tầm thường, giờ khắc này trong mắt của ả lập lòe lóe sáng, huyết hồ phía sau cuộn mình, trong đó còn mơ hồ nổi lên một con mắt.

Đồng tử của con mắt này dựng thẳng, tràn ra vẻ hung hăng mãnh liệt, giống như con mắt này có được khả năng trấn áp, khiến cho bốn phía chung quanh đều bị chiếu thành huyết giới, đồng thời cũng quay qua nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nhìn thẳng!

Nữ tử này chỉ là Kim Đan một cung, mặc dù công pháp Hoàng cấp đồng dạng cũng là cấp hai, phối hợp chiến lực bản thân có thể khiến ả tăng lên hai cung không thể nghi ngờ, ra tay cũng rất sắc bén, nếu như đổi thành một đối thủ khác, sợ là sẽ lập tức đã bị ả trấn áp.

Nhưng ả không hề không biết thực lực của Hứa Thanh.

Bản thân Hứa Thanh đã có hai tòa Thiên Cung, nhưng hắn quen che lấp, cho nên chiến lực lộ ra không hề rõ ràng, đồng dạng cũng chưa từng lộ ra công pháp Hoàng cấp cấp hai.

Cho nên nếu như không cẩn thận quan sát, rất khó nhìn ra thực lực chân chính của hắn.

Thế nên tuy nữ tử mặc hồng y này ra tay tranh đoạt, nhưng hiển nhiên không thể nào thành công.

Hết thảy chỉ diễn ra trong nháy mắt, chiến lực Hứa Thanh đã đạt tới ba cung, dưới toàn bộ tu vi bộc phát, tốc độ tăng vọt bỏ qua đòn tấn công của nữ tử mặc hồng y, chớp mắt đã đến chỗ giọt máu tươi màu vàng kia, một phát bắt được.

Sau khi thu hồi liền nhoáng người một cái, vội vã lao về xa xa, cũng mượn lực lượng bài xích ở nơi đây, khiến cho tốc độ bản thân trở nên nhanh hơn.

Tất cả những việc này đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, thần sắc của nữ tử mặc hồng y biến đổi, mắt thấy đạo huyết bị người khác cướp đi, trong mắt lập tức lộ ra sát cơ, vung tay phải lên, ác quỷ trên cây liêm đao lập tức lần nữa mở mắt ra, lộ ra ánh sáng màu đỏ tươi.

“Che giấu thật sâu, nhưng cũng chỉ là ba cung, ta cũng có!” Nữ tử mặc hồng y cắn vào chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi về phía cây liêm đao ác quỷ, trong mắt cũng hiện ánh sáng màu đỏ.

“Ly Đồ thừa vận, đạo ngân nan tầm, Huyền U Ngô Hoàng, tiếp dẫn chúc phúc, chiến hồn lâm thân, giúp ta giáo chúng, Ly Đồ khải trình!”

Những lời này tựa như một loại ngâm xướng, dùng âm điệu cổ xưa truyền ra, vang vọng bát phương, đồng thời ở giữa thiên địa giống như bị lực lượng nào đó tạo thành ảnh hưởng, lại xuất hiện từng trận gió lạnh.

Những trận gió lạnh này bỏ qua uy áp nơi đây, nhanh chóng hội tụ tới bốn phía nữ tử mặc hồng y, chuẩn xác mà nói là hội tụ tới bốn phía cây liêm đao ác quỷ trong tay ả.

Dưới từng trận gió lạnh, hai mắt của ác quỷ càng lúc càng trở nên đỏ tươi, hai mắt nữ tử cũng tương tự như vậy.

Sau khi sắc đỏ trở nên cực hạn, cái đầu ác quỷ kia đột nhiên mở cái miệng rộng, táp một cái về phía cánh tay của nữ tử.

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể nữ tử mặc hồng y run lên, giống như được lực lượng nào đó gia trì, chợt ngẩng đầu và trong mắt lộ ra một tia ánh sáng lăng lệ ác liệt, tay phải giơ lên, đưa về phía Hứa Thanh đang chạy thật nhanh về xa xa, gọi một tiếng.

Trong miệng lập tức truyền ra giọng nói khàn khàn.

“Trở về!”

Âm thanh tựa như là một bà lão đang mở miệng cùng một lúc với ả vậy, hai giọng nói cùng chồng lên nhau, vô cùng tà môn.

Bí pháp này, phảng phất giống như nữ tử mặc hồng y đã gọi một chiến hồn cổ xưa tiếp dẫn đến trong thân thể của mình, giúp bản thân được ngoại lực gia trì, khiến ả bộc phát ra chiến lực mạnh hơn.

Một khắc khi giọng nói này truyền ra, thân thể Hứa Thanh lập tức dừng lại, một cỗ lực lượng vô hình từ bốn phương ập tới, khiến cho thân thể của hắn như bị trói buộc, hình thành lực hút, muốn kéo hắn về phía nữ tử mặc hồng y.

“Lão đệ cẩn thận, thứ ả ta đang triển khai chính là bí pháp của Ly Đồ Giáo, tiếp dẫn chiến hồn nhập thể!” Đội trưởng ở phía xa nhìn thấy một màn này lập tức hô to.

Hứa Thanh nhăn mày lại, hắn cảm nhận được cỗ lực lượng này giống như là loại quỷ dị nào đó, vì vậy Quỷ Đế Sơn trong thức hải bỗng nhiên lóe sáng, chỉ trong chốc lát, luồng lực lượng quỷ dị bên ngoài thân thể của hắn lập tức ầm ầm tan vỡ.

Hứa Thanh nhoáng một cái, đang muốn tiếp tục rời đi, nhưng một chiêu này của nữ tử mặc hồng y hiển nhiên cũng không phải thật sự là muốn kéo Hứa Thanh trở về, tất nhiên ả biết được khả năng thành công của việc này không lớn.

Mục đích của ả chính là hạn chế hành động của Hứa Thanh một chút, tranh thủ cho mình có thời gian đuổi theo.

Cho nên hầu như trong một cái nháy mắt khi ả vẫy tay, ả cũng đã dùng tốc độ cao nhất lao ra, phi thẳng đến phía Hứa Thanh.

Ngay lúc Hứa Thanh vừa mới xua tan được lực lượng ràng buộc quỷ dị thì nữ tử mặc hồng y đã tới gần, lập tức bộc phát toàn bộ chiến lực ba cung trong cơ thể, hình thành một cỗ trùng kích kinh người truyền vào liêm đao trong tay vung tới, một đao chém thẳng về phía Hứa Thanh.

Đao này dài hơn cả người, nhìn như chân thật nhưng thi thoảng lại hư ảo, lại bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên đã tạo thành một vệt hình trăng màu đen trên không trung, hư không hình như cũng trở nên tan vỡ, hung hăng vạch thẳng một đao tới cổ Hứa Thanh!

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, trong mắt nữ tử mặc hồng y ở phía sau cũng tràn ngập sát cơ, cũng rất là tự tin với thực lực của mình.

Ba cung, ả cũng đã từng giết qua rồi.

Cây liêm đao ác quỷ trong tay của ả chính là Thánh vật trong giáo, độc nhất vô nhị, lai lịch phi phàm, dựa theo ghi chép trong giáo cùng với sự tin tưởng của Thánh địa, cây đao này có thể coi thường hết thảy phòng hộ, coi như đối phương có được lực lượng phòng hộ mạnh cũng không có tác dụng.

Trong lúc cây liêm đao gào thét chém tới, đội trưởng ở xa xa lại lần nữa hét đến.

“Lão đệ cẩn thận, con quỷ nhỏ này rất tà môn, ta nhớ ra cây đao này rồi, nó hình như là một trong Thánh vật của Ly Đồ Giáo, nghe nói nó cũng không phải là đồ vật tồn tại chân thật, còn có thể bỏ qua lực lượng phòng hộ!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn cảm nhận được cây liêm đao màu đen này rất bất phàm, cũng cảm nhận được bí pháp của nữ tử mặc hồng y này rất kinh người, trong lúc thân thể lùi về phía sau chợt nhích lên, bộc phát tốc độ, hiểm lại càng hiểm tránh đi một đao trước mặt.

Mặc dù tránh đi nhưng lại có một cỗ lực lượng trấn áp từ trên cây liêm đao tản ra, khiến cho tu vi Hứa Thanh xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Hứa Thanh cũng lần đầu gặp phải loại tình huống này.

Chương 744: Lão đệ chạy mau (2)

Sau khi nữ tử mặc hồng y chém một đao, lập tức chợt vung vẩy, lần nữa quét ngang một đao, mục tiêu vẫn là cổ Hứa Thanh như cũ.

Trong mắt Hứa Thanh chớp động hàn mang, vừa lui ra phía sau tránh đi, vừa đè tu vi hỗn loạn xuống vừa quan sát cây liêm đao kia, dần dần nhìn ra cây đao này đúng là nhìn qua giống như chân thật, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa lực lượng pháp thuật hình thành.

Cho đến khi đối phương vung vẩy ra đao thứ năm, rồi chớp mắt khi liêm đao quét tới lần thứ sáu, mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng, trong mắt có tia hiểu ra, bỗng nhiên giơ tay lên ngăn cản liêm đao chém tới trước người.

Lưỡi đao lập tức tới gần, trong một nháy mắt, tay phải Hứa Thanh đột nhiên từ máu thịt biến thành trong suốt.

Chính là Quỷ U Đoạt Đạo Công của hắn.

Biến cánh tay phải thành trạng thái quỷ u.

Mà trong trạng thái quỷ u, cánh tay của hắn có thể coi thường lực lượng pháp thuật, đây là một trong thiên phú của Quỷ U tộc, đương thời ít có, sự thật cũng đúng là như thế, trong nháy mắt tiếp theo, liêm đao của nữ tử mặc hồng y liền trực tiếp xuyên thấu qua tay phải trong suốt của Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, trong khi nữ tử mặc hồng y sững sờ, Quỷ U Thủ lập tức bắt được cán cây liêm đao.

Một khắc cầm được, Hứa Thanh liền dùng sức kéo một cái, mượn lực khiến bản thân chợt tiến về phía trước.

Khoảng cách giữa bọn họ, chính là chiều dài của một cây liêm đao.

Giờ phút này theo Hứa Thanh túm liêm đao và mượn lực, hai người lập tức đến gần sát nhau, trong khi sắc mặt nữ tử mặc hồng y biến hóa kịch liệt, Hứa Thanh ngẩng đầu hung hăng đập tới, trực tiếp đập vào trên mặt nạ của cô gái này.

Phịch một tiếng trong miệng nữ tử truyền ra tiếng kêu rên, mặt nạ vỡ vụn một đạo khe hở, đồng thời Hứa Thanh dùng tay trái bấm niệm pháp quyết, bốn phía lập tức biến ảo ra biển khơi, Khiếu Hải Cửu Điệp bỗng nhiên bộc phát.

Biển khơi bốn phía hình thành sóng lớn, theo tay trái Hứa Thanh vung lên, đợt sóng thứ nhất ở sau lưng gào thét ập đến, xuyên qua người Hứa Thanh, hung hăng vỗ vào trên người nữ tử mặc hồng y.

Thân thể của ả run lên, bên ngoài thân thể lập tức xuất hiện lớp màn phòng hộ, ngăn cản lớp sóng thứ nhất ập đến.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, nhìn qua liền biết thân phận của đối phương trong Ly Đồ Giáo nhất định không hề tầm thường, có loại che chở này cũng là tất nhiên.

Cho nên hắn cũng không vội, lúc này đợt sóng thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng đã lần lượt ập đến, trong một luồng sóng nổ vang, lớp phòng hộ của nữ tử mặc hồng y này cũng bắt đầu vặn vẹo.

Mà lúc này lực chú ý của ả đều đã đặt trên từng đợt sóng biển cùng với liêm đao bị Hứa Thanh gắt gao nắm chặt, chưa từng chú tới bên ngoài tầng phòng hộ của mình, giờ phút này theo sóng biển che lấp, bên ngoài lớp phòng hộ của ả đã có rất nhiều những con sâu nhỏ nằm sấp ở bên trên, bọn chúng đang không ngừng phun ra độc tố, toàn lực ăn mòn màn phòng hộ.

Ả không hề biết Hứa Thanh, cũng không biết thủ đoạn công kích của Hứa Thanh, càng không biết sự hung tàn của Hứa Thanh, nhưng ả có thể cảm thụ giờ khắc này Hứa Thanh hoàn toàn không giống cùng với lúc trước, cánh tay phải cầm lấy liêm đao tựa như kìm sắt, khiến cho ả toàn lực vùng vẫy cũng đều không thể chấn khai.

Nhất là cách mà tay phải Hứa Thanh bỏ qua công kích của liêm đao càng làm cho tâm thần của ả dấy lên sóng lớn.

Thật sự là từ khi ả đi theo trong giáo, sau đó có được nhận thức cùng truyền thừa từ cây liêm đao này, những người ác độc trong giáo chết ở trong tay ả nhiều vô số kể, dẫu sao thì Ly Đồ Giáo cũng không phải là một vùng đất hiền lành, trong đó có đủ loại người hoang tưởng và những tên điên, chỗ nào cũng có.

Muốn sống sót ở trong đó, dù ả có thân nhân trong giáo, địa vị cũng còn có thể, nhưng cũng không thể thời khắc bảo hộ, cho nên đa số thời điểm, ả đều phải dựa vào chính mình.

Mà những năm nay ả đích xác cũng đều làm như vậy.

Dựa vào bản thân cố gắng và giết chóc, từng bước lấy được địa vị cùng tôn trọng tương ứng ở trong giáo, cũng dần có được tự do tương đối và có thể ra ngoài.

Mặc dù vẫn còn cách mơ ước của mình có chút xa xôi, nhưng bất kể như thế nào mà nói, cây liêm đao này cũng đã trợ giúp ả cực lớn.

Mà càng như vậy thì trái tim của ả lại càng chấn động, cũng càng không thể buông tay.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, dưới sự xâm nhập của tiểu hắc trùng, trong đợt sóng oanh kích thứ chín thì lớp phòng hộ ngoài thân thể của ả bỗng nhiên tan vỡ, nháy mắt chia năm xẻ bảy, trong mắt Hứa Thanh lập tức lóe lên sát cơ, chợt duỗi tay phải ra, hồn hỏa trong tay biến ảo thành một con dao găm màu đen, hung hăng cắt một cái về cái cổ trắng như tuyết của nữ tử mặc hồng y.

Máu tươi phun ra, nhưng không có đầu người bay lên.

Chớp mắt khi con dao găm của Hứa Thanh tới gần định cắt qua, trong lòng hắn lập tức ầm ầm bộc phát một cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử vô cùng kinh khủng, thậm chí mỗi một tấc máu thịt trên thân thể của hắn cũng đều rung động lắc lư.

Ngay cả đội trưởng xem trận chiến ở xa xa cũng đều trợn mắt thật to, hít vào một hơi thật sâu, la thất thanh.

“Trời ạ!!”

“Lão đệ chạy mau, ả này có vấn đề, đó chính là ý cảnh khó có thể cảm ngộ nhất của Thái Ti Tiên Môn, Thái Ti Huyết Ý Cảnh! Dù là tiểu thành cũng đều vô cùng khó khăn, nghe nói người cảm ngộ ra Huyết Ý Cảnh đều có hai nhân cách trở lên!”

“Mà mỗi lần nhiều thêm một loại nhân cách, thế giới trong mắt sẽ thiếu khuyết một loại sắc thái, cho đến khi có mười một loại nhân cách, trong mắt sẽ chỉ còn lại huyết sắc, cũng là đại thành!”

“Rốt cuộc người này là người của Ly Đồ Giáo hay là Thái Ti

Tiên Môn đây hả, quá tà môn rồi!!”

Trong khi đội trưởng truyền ra tiếng kinh hô, Hứa Thanh cũng không chần chờ chút nào, chợt buông liêm đao trong tay ra, càng không chút do dự mà nháy mắt rút lui.

Hầu như chớp mắt ngay khi hắn thối lui, trên người nữ tử mặc hồng y bỗng nhiên bộc phát huyết quang ngập trời.

Huyết quang kích xạ ra khắp bốn phía, tựa như trở thành huyết ngục.

Một tiếng cười quỷ dị từ trong miệng nữ tử mặc hồng y đứng đó truyền ra.

“Ha ha ha.”

Trong tiếng cười mang theo một loại cảm giác vô cùng dọa người, khi tiếng cười truyền ra thì nữ tử cũng ngẩng đầu.

Cổ của ả vẫn còn máu tươi chảy xuống, nhưng miệng vết thương không hề nguy hiểm đến tánh mạng, ả giơ tay sờ lên, nhìn qua máu tươi đầy tay, trong mắt lộ ra một tia mờ mịt, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Là ngươi, làm ta bị thương?”

Chương 745: U Tinh phát cuồng (1)

Hứa Thanh bộc phát toàn bộ tốc độ của mình, mượn nhờ lực lượng bài xích của nơi này để bản thân như được gia trì, một khắc khi giọng nói của nữ tử mặc hồng y truyền ra, hắn đã lui ra hơn năm mươi trượng, đến bên người đội trưởng.

Giờ khắc này hắn nhìn qua vẻ mờ mịt trong mắt của nữ tử mặc hồng y, nội tâm mơ hồ dâng lên một cỗ cảm giác bất an, cùng lúc đó đội trưởng liền nhanh chóng ra tay, một phát bắt được cánh tay của Hứa Thanh.

“Trước đừng nhúc nhích!”

Hứa Thanh dừng chân lại, lời nói của đội trưởng khiến cho hắn như có điều suy nghĩ, vì vậy lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử mặc hồng y đứng đằng trước.

Nữ tử mặc hồng y đứng im tại chỗ và thần sắc mờ mịt, giờ phút này dòng máu nhiễm trong bàn tay ả đang nhanh chóng phát huy, hình thành từng đám sương mù màu máu mỏng manh, tràn ngập bốn phương.

Những đám sương mù này càng lúc càng đậm, không ngừng tản ra, đến cuối cùng lại hội tụ lại thành từng dòng máu chảy, chảy xuôi quanh bốn phía nữ tử mặc hồng y.

Mà số lượng những dòng máu chảy này càng lúc càng nhiều, trong chớp mắt liền hình thành mấy trăm luồng, từng dòng máu tươi tựa như tạo thành huyết xà, tràn ra chấn động kinh khủng, còn có hương vị ngọt ngào nồng đậm.

Rất là quái dị!

Vả lại còn đang gia tăng số lượng.

Theo vẻ mờ mịt trong mắt của nữ tử mặc hồng y càng sâu, từng dòng máu chảy bốn phía bắt đầu xuất hiện phân nhánh, hình thành càng nhiều thêm nữa, tốc độ lưu chuyển cũng càng lúc càng nhanh.

Trong khoảnh khắc, những dòng máu chảy liền từ mấy trăm lên đến hơn một ngàn, sau đó từ bát phương giao thoa lẫn nhau, hình thành từng vòng một.

Một màn này, khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Còn có từng đợt gió âm lãnh từ phía nữ tử mặc hồng y thổi tới, thổi tới trên người Hứa Thanh khiến lỗ chân lông toàn thân hắn dựng đứng, đồng tử trong mắt hắn co rút lại và đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Giết chóc và chiến đấu nhiều năm đã giúp Hứa Thanh dưỡng thành một loại cảm giác bản năng đối với nguy hiểm, bây giờ bản năng này của hắn cũng giống như lời nhắc nhở của đội trưởng, rõ ràng đang báo cho hắn biết, mình không thể động.

Một khi động, sẽ gặp phải cửu tử nhất sinh.

Cảm giác này rất kỳ quái, lại càng không hề lý trí hay logic, bởi vì vô luận như thế nào, nhìn qua thì nữ tử mặc hồng y kia cũng chỉ là Kim Đan ba cung, nhưng hết lần này tới lần khác lại mang cho Hứa Thanh cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Mà đội trưởng cũng không hề động đậy, thần sắc càng rất ngưng trọng nhìn chằm chằm nữ tử mặc hồng y, bí mật truyền âm cho Hứa Thanh.

“Không nên cử động, ả đàn bà này quá tà môn, chẳng những có Thánh vật và công pháp truyền thừa Hoàng cấp của Ly Đồ Giáo, lại còn có Huyết Ý Cảnh khó tu luyện nhất của Thái Ti Tiên Môn.”

“Từ xưa đến nay, trong Thái Ti Tiên Môn cũng chỉ có lác đác mấy người tu hành thành công được Huyết Ý Cảnh, nghe nói dưới Huyết Ý Cảnh, đối phương có được khả năng thuấn sát cùng cảnh, không biết thiệt giả, nhưng chúng ta vẫn không cần nếm thử thì tốt hơn.”

“Mà Huyết Ý Cảnh, còn có một chỗ thiếu hụt, cũng không biết có phải thật hay không, đó chính là… . . Đối phương rất mẫn cảm đối với những động thái ở trong tầm mắt của mình!”

Đội trưởng truyền âm, Hứa Thanh cảm thụ rõ ràng sự ngưng trọng trong đó.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm nữ tử mặc hồng y kia, dần dần nheo lại.

Giờ phút này bốn phía không có bất cứ tiếng gì truyền ra, chỉ có tiếng nức nở nghẹn ngào cùng tiếng ồn vang vọng đến từ khí tức U Tinh Linh Tôn tạo thành âm thanh hư vô vỡ vụn.

Còn có những thanh âm ăn mòn truyền ra từ trên cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn kia, âm thanh này tựa như rất nhiều bong bóng khí đang bị phá vỡ, từ xa nhìn lại, sau khi giọt đạo huyết bị Hứa Thanh cầm đi, gương mặt của cỗ phân thân này đang cấp tốc hư thối.

Thứ tan rã đầu tiên là cái mũi, tiếp theo là mắt cùng miệng, hết thảy những chỗ này khiến cho phần mặt của phân thân U Tinh Linh Tôn biến thành vô cùng xấu xí và quái dị.

Đồng thời, toàn bộ màu da của gương mặt cũng từ màu xám trắng bắt đầu biến thành màu đen.

Hứa Thanh và đội trưởng không hề chú ý tới màn tan rã đang xảy ra này, ánh mắt của bọn họ đều đặt ở trên người nữ tử mặc hồng y kia.

Giờ phút này trong mắt của nữ tử này vẫn mờ mịt như trước, tựa như không hề tập trung, nhìn như là trông qua phía Hứa Thanh và đội trưởng, nhưng lại làm cho người ta cảm giác trong mắt giống như không hề tồn tại thân ảnh Hứa Thanh và đội trưởng.

“Là đám các ngươi sao?” Nử tử mặc hồng y nhẹ giọng mở miệng.

Ánh mắt như vậy, lời nói cũng lặp lại tương tự như cũ, khiến cho trong lòng Hứa Thanh lại càng cảnh giác mãnh liệt hơn nữa, đồ đằng Kim Ô trên người cũng bắt đầu thiêu đốt, Tử Kim Vô Cực Quan trên đỉnh đầu càng tràn ra ánh sáng.

Thiên Cung trong cơ thể cũng đồng thời chấn động, tiểu hắc trùng tràn ngập bốn phía, đã làm xong chuẩn bị giao chiến.

Đội trưởng cũng là như vậy, trên người tràn ra khí lạnh kinh người, gương mặt trong con mắt cũng đã mở mắt ra, nếu như cẩn thận nhìn tới bên trong con mắt của gương mặt kia, thì có thể thấy bên trong rõ ràng cũng có gương mặt đang chớp động, chỉ là phảng phất có chút không ổn định.

Mà trong khi song phương đang giằng co, trong nháy mắt nữ tử mặc hồng y chợt giơ chân phải lên.

Tốc độ chảy của những dòng huyết sắc ở bốn phía bỗng nhiên trở nên nhanh hơn, hình thành âm thanh gào thét bén nhọn, dường như có thể phá vỡ hết thảy, mắt thấy sẽ lao tới phía Hứa Thanh và đội trưởng.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một âm thanh cực kỳ thê lương.

“Các ngươi đã làm cái gì!!”

Giọng nói này cực lớn, siêu việt cả thiên lôi, dường như giữa thiên địa bỗng có vô số sấm sét nổ tung, hình thành trùng kích khiến cho Hứa Thanh và đội trưởng chấn động toàn thân, mỗi người riêng mình phun máu tươi, thân thể cũng đều rút lui ra.

Những dòng máu chảy bốn phía nữ tử mặc hồng y cũng lập tức chấn động, nhanh chóng cuốn ngược lại sau đó lại trở về trên bàn tay của nữ tử mặc hồng y, lại hóa thành máu tươi. Sau đó thần sắc của nữ tử mặc hồng y trở nên vặn vẹo, vẻ mờ mịt trong mắt bỗng chốc tiêu tán, hóa thành vẻ lăng lệ ác liệt lúc trước, không chần chờ chút nào bỗng nhiên lui về phía sau, từ cùng một phương hướng nhanh chóng chạy đi xa.

Hứa Thanh và đội trưởng cũng không rảnh chú ý, cả hai dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy.

Khi đám bọn hắn song song rời khỏi, trên bầu trời có một cỗ phân thân của U Tinh Linh Tôn với quần áo tàn phá cấp tốc bay đến, trong mắt mang theo phẫn nộ và khóe miệng chảy máu tươi.

Chương 746: U Tinh phát cuồng (2)

Trước đó U Tinh Linh Tôn đang bận tiến hành cuộc chiến sinh tử ở trên không trung, không chú ý tới tình hình trên mặt đất, vừa rồi hơi quét mắt nhìn qua liền thấy có ba tên tiểu bối nhân tộc đang ở quanh phân thân của mình, mà sắc mặt của phân thân có chút không đúng, giống như đang trở nên mơ hồ.

Phát hiện này lập tức khiến cho nội tâm của ả hơi hồi hộp, không tiếc bị thương mà giãy giụa lao ra để nhìn cẩn thận, vừa nhìn rõ xuống bên dưới là thân thể U Tinh Linh Tôn bỗng nhiên run rẩy, đôi mắt trợn to lộ ra vẻ không cách nào tin.

Ả nhìn thấy sắc mặt phân thân của mình đã trở nên đen nhánh.

Thấy được ngũ quan đang tan rã.

Thấy được vẻ xấu xí khó có thể hình dung.

Đối với một nữ tử yêu sắc đẹp mà nói, một màn này đã tạo thành kích thích cực lớn, có thể nói là kinh thiên động địa.

Thân thể U Tinh Linh Tôn run rẩy kịch liệt, hô hấp dồn dập và tâm thần dấy lên phẫn nộ ngập trời, luồng phẫn nộ này có thể đốt cháy bầu trời, hủy diệt hết thảy.

“Các ngươi!”

“Các ngươi!!”

“Tìm chết!!!” U Tinh Linh Tôn phát ra tiếng gào thê lương, lập tức phát điên giơ hai tay lên, mắt thấy sẽ đập tới Hứa Thanh và đội trưởng, còn có nữ tử mặc hồng y kia.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hai trưởng lão Chấp Kiếm Giả từ trên bầu trời đuổi theo.

Bọn họ cũng nhìn thấy gương mặt màu đen cùng với ngũ quan đang tan rã của phân thân U Tinh trên mặt đất, đáy lòng cũng dâng lên cảm giác quái dị, cũng nhìn thấy ba người Hứa Thanh đang bỏ chạy.

Mặc dù ba người đều che giấu tướng mạo, nhưng trong mắt đám bọn họ lại rất rõ ràng.

Sau khi chú ý tới ba người đều là nhân tộc, bọn họ lập tức biết được ba người này hẳn là những người hung ác dám cả gan làm loạn và có bối cảnh không tâm thường trong Nghênh Hoàng Châu, mặt khác, nhất định cũng tồn tại những mối liên quan mật thiết cùng Chấp Kiếm Đình.

Nếu không sẽ không thể nào biết được kế hoạch và thời gian Chấp Kiếm Đình bọn họ tấn công nơi này, sau đó nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Nhưng mà cướp đoạt trên mặt của phân thân U Tinh Linh Tôn, việc này để cho bọn họ cũng phải dở khóc dở cười.

Nhưng nếu đã là nhân tộc, bọn họ nhất định phải có nghĩa vụ đi che chở, vì vậy lập tức ra tay, vận dụng thần thông mạnh mẽ để ngăn cản U Tinh Linh Tôn.

U Tinh Linh Tôn phát ra tiếng gào bén nhọn, nguy cơ ập đến nên ả chỉ có thể tạm thời đè xuống phẫn nộ trong lòng, phải bỏ qua cơ hội xuất thủ với ba người Hứa Thanh.

Lại bởi vì quần áo bản thân tàn phá, bảo y mất đi lực lượng phòng hộ, do vậy liền giơ tay phải lên cách không một trảo, muốn lấy thêm bảo y của mình ra để thay thế bảo y trên người để đối phó với địch.

Theo một trảo hạ xuống, bên phía động phủ lập tức vang lên tiếng nổ, từng kiện từng kiện quần áo bay ra, phi thẳng đến vị trí của ả.

Nháy mắt khi tới gần, ánh mắt U Tinh Linh Tôn lần nữa trợn to, cả người cũng sửng sốt một chút, ả xem những bộ quần áo rách rưới trước mặt, thần sắc không thể nào tin nổi.

Bởi vì những bộ quần áo này bị phá hoại quá nghiêm trọng.

Tất cả trâm hoa và đồ tốt bên trên đều đã không còn.

Bộ dáng càng là biến đổi rất khác, có kiện giống như một cái rèm vải, có kiện bên trên toàn lỗ thủng như là tổ ong.

Trên thực tế lúc này không chỉ U Tinh Linh Tôn sửng sốt, hai vị trưởng lão Chấp Kiếm Giả xuất thủ ở một bên cũng đều ngơ ngác một chút khi nhìn thấy một màn này.

Nhìn những bộ quần áo rách rưới kia, thần sắc hai người vô cùng cổ quái, ấn tượng đối với ba người Hứa Thanh cũng cực kỳ khắc sâu, nhịn không được truyền âm với nhau.

“Tiểu bối nhà ai? Ngoan độc như vậy!”

Về phần U Tinh Linh Tôn… . . Ả nhìn qua những kiện bảo y bị tàn phá, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, nội tâm rỉ máu, mỗi một kiện bảo y này đều là vật mà ả vô cùng âu yếm, mà giờ khắc này lại biến thành bộ dạng thê thảm như thế.

Đau nhức tê tâm liệt phế trong lòng đã vượt qua hết thảy, hóa thành một tiếng kêu thê lương, bỗng nhiên truyền ra từ trong miệng ả.

“Ta muốn nghiền xương ba người các ngươi thành tro, khiến các ngươi hình thần câu diệt!!”

Âm thanh vô cùng bén nhọn, triệt vang cửu tiêu, trong đó ẩn chứa oán hận vô cùng mãnh liệt.

Trong khi cảm xúc trở nên phát điên, U Tinh Linh Tôn gần như đã mất đi lý trí, mang theo sát ý động trời phi thẳng đến phía Hứa Thanh và đội trưởng.

Mà một cỗ phân thân khác trên bầu trời của ả cũng phát ra âm thanh tuyệt thảm, liều lĩnh phóng về phía nữ tử mặc hồng y đang bỏ chạy.

Ả muốn giết ba tên tiểu tặc này, không tiếc đại giới!

Nhưng đối với ba trưởng lão Chấp Kiếm đang giao thủ với ả mà nói, trạng thái và hành động lúc này của ả chính là một cái cơ hội cực kỳ hiếm có đối với bọn họ.

U Tinh càng mất lý trí thì bọn họ càng thuận lợi ra tay trấn áp, cho nên trong nháy mắt tiếp theo, ba người bọn họ bộc phát toàn bộ tu vi, toàn lực ngăn cản.

Dưới sự ngăn trở của bọn họ, căn bản U Tinh Linh Tôn không cách nào đạt thành mong muốn, khó có thể chính tay chém giết thủ phạm, mà càng như thế nội tâm của ả lại càng thêm điên cuồng, điều này khiến cho ba vị trưởng lão Chấp Kiếm Giả càng trấn áp thẳng tay hơn.

Mà ba người đang bỏ chạy trên mặt đất tự nhiên cũng thấy được những màn này.

Da đầu của đội trưởng và Hứa Thanh run lên, triển khai tốc độ nhanh hơn, mà nữ tử mặc hồng y thì vô cùng tức giận, càng có vô vàn nghẹn khuất, dẫu sao thì việc trộm cắp trong động phủ không phải là do ả làm.

Nhưng giờ phút này mở miệng nói rõ cũng đã vô dụng, nữ tử mặc hồng y nghiến răng, cũng không quay đầu lại mà cấp tốc chạy trốn.

Ba người đều triển khai tốc độ bản thân đến cực hạn, cho nên Hứa Thanh và đội trưởng rất nhanh đã đến chỗ Ngôn Ngôn.

Trong khi vẻ mặt và tim Ngôn Ngôn đập nhanh vì hoảng sợ, song phương không có cả thời gian nói chuyện, Hứa Thanh một phát bắt được Ngôn Ngôn và lấy ra Pháp Hạm bước lên, đội trưởng theo sát phía sau.

Nháy mắt tiếp theo Pháp Hạm lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, dấy lên âm thanh gào thét, oanh một tiếng bay thẳng đến phía chân trời, trực tiếp rời khỏi khu vực trung tâm Tam Linh Trấn Đạo Sơn, càng lúc càng bay nhanh, bỏ chạy rất hốt hoảng.

Phía sau tiếng gào thét của U Tinh Linh Tôn vẫn mãnh liệt như cũ, trong tiếng thét mang theo sự bén nhọn, mang theo nỗi thống hận, mang theo cơn điên cuồng, truyền khắp bát phương.

Đối với ả mà nói, hôm nay chính là hạo kiếp lớn nhất cả đời này của ả, chẳng những bị Chấp Kiếm Đình trấn áp, phân thân của mình còn bị hủy dung nhan, đạo huyết cũng đều bị lấy mất, mà những bảo y trân ái cả đời lại bị người khác cắt xé thành từng mảnh.

Loại việc này, dù có tu vi cao thâm nhưng đối với người yêu cái đẹp như ả mà nói, kích thích quả thật vô cùng lớn, cả đời này ả cũng chưa từng trải qua.

Thậm chí tương đối mà nói, ả còn không hận những tên Chấp Kiếm Đình đang trấn áp quá lớn, ả hận nhất chính là ba tên tiểu tặc to gan phát rồ kia!

Chương 747: Kiếp này, chúng ta cùng nhau đồng hành (1)

“Đáng giá …rất đáng giá!”

Giờ phút này chiếc Pháp Hạm của Hứa Thanh đã rời khỏi khu vực trung tâm của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, bay nhanh về phía xa, đã kéo dài khoảnh cách cực lớn cùng với trận giao chiến phía sau.

Trên boong thuyền, đội trưởng nằm chỏng vó xuống phía dưới, khôi phục tướng mạo vốn có, thở hồng hộc nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ mặt vừa lòng thoả ý.

Thi thoảng còn bất chợt ợ mấy cái, một bộ dạng ăn quá no.

“Ha ha, vẫn là làm chuyện lớn cùng tiểu Thanh đáng tin cậy hơn, lần này ta rõ ràng lông tóc cũng không tổn hao gì, quả là sự tình trước đó chưa từng có.”

Đội trưởng càng nghĩ càng đắc ý, dứt khoát ngồi dậy, vỗ vỗ vào boong tàu phát ra từng âm thanh phanh phanh phanh.

“Tiểu Thanh, ngươi không biết đó chứ, lúc trước khi ta làm chuyện lớn cùng với Trương Tam, mỗi một lần ta đều thiếu mất tay hoặc cục mất chân!”

“Mà lúc ta tự làm cũng vẫn là như thế, nhiều lần đầu cũng xém chút không còn, mà tiểu tử Trương Tam kia mỗi lần đều cầm lấy thứ tốt đi.”

Đội trưởng cảm khái, vẻ mặt tràn đầy thổn thức.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên boong thuyền, vẫn ấn giấu chân dung như cũ, nghe đội trưởng nói vậy liền ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn qua, hắn có chút không tin những gì đội trưởng nói.

Phát hiện Hứa Thanh nhìn mình thì đội trưởng trừng mắt nhìn lại, trái tim hơi lung lay nhưng vẻ mặt không hề để lộ chút nào, tiếp tục thở dài.

“Ngươi cũng biết con người của ta rồi đấy, trọng tình và giảng nghĩa khí, Trương Tam là hảo huynh đệ của ta, nếu như y muốn, ta da mặt mỏng nên cũng cảm thấy xấu hổ nếu không cho.”

“Vì vậy mỗi lần ta đều cho y phần lớn hơn, ta chiếm phần nhỏ, phân chia có phần thiếu, haiz, không giống như tiểu sư đệ ngươi, chúng ta là người một nhà, luôn luôn phân chia mỗi người một nửa, từ khi vừa mới bắt đầu chính là như vậy, như thế mới công bằng chứ.”

Đội trưởng nói dối tới trình độ mặt không đỏ tim không nhảy, ánh mắt càng hiện ra vẻ chân thành.

Hứa Thanh lập tức cảnh giác, mơ hồ đoán được ý nghĩ của đội trưởng.

“Tiểu sư đệ, vì sao ngươi nhìn ta như vậy? A a a, ta hiểu rồi, ý ngươi là kêu ta làm gương để lấy mẫu đúng không, không có vấn đề, chúng ta là đồng môn lại là hảo huynh đệ, phân chia mỗi người một nửa là một phương thức phân phối rất thường thức.”

“Ta thân là đại sư huynh, sẽ làm gương trước cho ngươi nhìn, ngươi thiếu nợ ta ba trăm vạn linh thạch, ta liền giảm bớt cho ngươi một nửa được chưa.”

Đội trưởng vỗ vỗ ngực, nhưng lúc này y nói hơi quá nhiều, miệng há hơi lớn, thế nên tiên linh khí hấp thu từ phân thân U Tinh Linh Tôn bỗng tràn ra một chút từ trong miệng.

Đội trưởng vội vàng ngậm miệng, y cũng không muốn thứ tốt mình thật vất vả thu được cứ như vậy tiêu tán ra ngoài.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, hắn biết rõ đội trưởng đang có ý gì.

“Đội trưởng, ta chuẩn bị bế quan.”

“Tiểu Thanh, ăn mảnh không phải là một thói quen tốt!” Đội trưởng thấy Hứa Thanh giả bộ hồ đồ, có chút gấp gáp nhanh chóng mở miệng, nhưng vừa nói tiên linh khí lại lần nữa tràn ra.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, chú ý tới sau khi đội trưởng tràn tiên linh khí ra ngoài, Ảnh Tử mà người ngoài không nhìn thấy trên boong thuyền đang nhanh chóng hấp thu, vì vậy mặt Hứa Thanh không cảm xúc xuất ra một quả táo, ném cho đội trưởng.

Đội trưởng theo bản năng tiếp nhận, có chút xoắn xuýt ngẩng đầu nhìn qua Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, làm người tốt được chứ?”

“Đã biết.” Hứa Thanh gật đầu rất nghiêm túc, sau đó nhắm mắt bắt đầu vận hành tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể, hắn chuẩn bị để khỏa độc đan của mình vào.

Tuy quá trình này có chút mạo hiểm, nhưng lúc trước Hứa Thanh đã từng quan sát độc đan, khỏa đan này một mặt chỉ là bán thành phẩm, một phương diện khác thì bởi vì đã trải qua năm tháng quá lâu, linh tính đã khô héo rất nhiều.

Nhất là sau khi tiếp xúc với bên ngoài, cảm giác khô héo lại càng thêm rõ ràng, mà một khi khô héo hết thì cuối cùng sẽ hóa thành tử đan, giống như dòng nước không nguồn, không thể sống lại và giá trị cũng sẽ giảm nhiều.

Cho nên nếu có thể mau chóng luyện hóa thì dĩ nhiên là tốt nhất, đồng thời hắn cũng đang cân nhắc thu hoạch của lần này trong lòng.

Lần này hắn thu hoạch vô cùng lớn, trong túi trữ vật có thêm rất nhiều ngoại vật, bên trong đủ các loại bảo bối, đồng thời còn có những chiếc gương và bình bình lọ lọ, những thứ này có trợ giúp rất lớn đối với Ảnh Tử cùng lão tổ Kim Cương Tông.

Đồ đạc quá nhiều, Hứa Thanh cũng không cách nào nhìn từng thứ một, cho nên thứ hắn trọng điểm chú ý, chính là tiên linh lực tích lũy trong thức hải cùng với tòa Quỷ Đế Sơn của mình.

Giờ phút này Quỷ Đế Sơn trong thức hải đã bị Hứa Thanh kiềm chế, không tiếp tục thôn phệ tiên linh lực trong thức hải nữa, đường nét mơ hồ trên bộ mặt đã có hai ba phần giống bộ dáng Hứa Thanh.

Hứa Thanh không biết nếu tiếp tục nữa sẽ như thế nào, hắn dự định về hỏi sư tôn xem sao rồi lại tính.

Trừ bên ngoài những thứ này, chính là một giọt đạo huyết mà Hứa Thanh tranh đoạt phút cuối cùng với nữ tử mặc hồng y.

Hứa Thanh cũng không biết tác dụng của giọt đạo huyết này, nhưng hắn có thể cảm nhận được Quỷ Đế Sơn trong thức hải đang không ngừng tràn ra rung động lắc lư, mặt khác bên trong đạo huyết này mặc dù tràn ra rất nhiều sinh cơ, nhưng mà thứ nhiều nhất trong đó lại là đạo vận.

Thông qua quan sát và phân tích lúc trước của hắn, vật này hẳn là một trong thủ đoạn khống chế phân thân của U Tinh Linh

Tôn.

Trong khi Hứa Thanh đang trầm tư, đội trưởng đưa ánh mắt trông mong nhìn sang, y rất là thèm khát giọt đạo huyết mà Hứa Thanh thu được lúc sau cùng.

Nhưng dù sao cái này cũng là Hứa Thanh tự mình lấy được, y cũng không tiện trực tiếp mở miệng yêu cầu, tất cả những thứ ám chỉ và làm nền lúc trước …cũng chính vì giọt đạo huyết này.

Vì vậy biểu cảm của y dần dần trở nên đau khổ, còn có một tia đìu hiu, ngẩng đầu lấy ra một bầu rượu, uống vào một ngụm lớn.

“Nhân sinh quả thật gian khổ.”

“Lần này ta tổn thất hơn hai mươi pháp khí chống cự uy áp, hơn bốn mươi kiện pháp khí ẩn nấp khí tức, quan trọng nhất là những tai hoạ ngầm bên trong thân thể của ta cũng có chút dấu hiệu muốn bộc phát, tiểu sư đệ, nói không chừng có một ngày, có khả năng ngươi sẽ không còn đại sư huynh.”

Hứa Thanh mở mắt ra liếc nhìn đội trưởng, lấy ra một cái bình nhỏ, ném tới.

Chỗ đó chứa ba thành đạo huyết.

“Đủ chưa?” Hứa Thanh hỏi.

Chương 748: Kiếp này, chúng ta cùng nhau đồng hành (2)

Đội trưởng nhanh chóng tiếp nhận, toàn bộ khổ sở trên mặt tan biến, mặt mày hớn hở cười ha ha.

“Đủ rồi đủ rồi, vẫn là tiểu sư đệ là người tốt nhất với ta, không nói nữa, về sau ngươi có chuyện gì đại sư huynh nhất định sẽ đứng ở bên ngươi!” Nói xong đội trưởng trực tiếp uống một hớp, thân thể lập tức run lên bần bật, sau một hồi khá lâu mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, trong thần sắc lộ ra vẻ phấn khởi.

“Ta có thể mở thêm một đạo phong ấn rồi!”

“Tiểu Thanh, đại sư huynh cũng không hẹp hòi, cho ngươi cái này!” Đội trưởng phấn khởi, lấy ra một cái hộp từ trong lòng ngực rồi ném cho Hứa Thanh.

“Đây là thứ ta từng phát hiện bên trong một chỗ di tích, vừa rồi nhìn ả nữ nhân mặc hồng y kia dựa vào vũ khí ức hiếp ngươi, ta đã nghĩ tới việc đưa cái này cho ngươi, trở về ngươi chế tạo theo sở thích là có thể sử dụng.”

Hứa Thanh tiếp nhận mở ra nhìn qua, bên trong là phôi một thanh chủy nhận màu đen, bên trên còn tràn ra hàn mang, cực kỳ sắc bén.

Ở trên còn có một chút hoa văn thiên nhiên, tạo thành hình dạng một con mắt, lộ ra một cỗ cảm giác tà dị.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua liền cảm thấy rất vui thích, hắn quả thật thiếu khuyết một con dao găm tiện tay, mặc dù hắn có thể dùng hồn hỏa hóa thành dao găm, nhưng khi cầm ở trong tay vẫn thiếu đi một chút cảm giác.

Hắn rất chân thành nhìn qua đội trưởng.

“Cảm ơn đại sư huynh.”

“Ơn tạ cái gì, về sau chúng ta lại tiếp tục làm đại sự, ta cũng đang tiếp tục lên kế hoạch.”

“Nhưng mà trước mắt, việc quan trọng nhất của chúng ta đó là mau chóng biến thu hoạch lần này thành thực lực bản thân, sau đó đi tới Chấp Kiếm Đình, tranh thủ trở thành Chấp Kiếm Giả!”

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, trở thành Chấp Kiếm Giả đã là chấp niệm của y.

“Tiểu sư đệ, ngươi phải tin tưởng ta, chỉ có trở thành Chấp Kiếm Giả, chúng ta mới tính là có tương lai, có tư cách bước vào hạch tâm của nhân tộc! Nghênh Hoàng Châu cuối cùng vẫn là quá nhỏ, mà thiên hạ này lại vô cùng rộng lớn, có vô số tương lai tốt đẹp đang chờ chúng ta xông tới!”

“Ta muốn đi tới Hoàng Đô Đại Vực, ta muốn tu hành công pháp Hoàng cấp của nhân tộc, ta càng muốn đi tới từng nơi trên đại lục Vọng Cổ, chạm vào bầu trời phong vân, còn muốn đi tới nơi gọi là Thánh địa kia nhìn một cái!”

“Thứ ta muốn quá nhiều, cho nên ta mới càng điên cuồng hơn, tiểu sư đệ, kiếp này, chúng ta cùng nhau đồng hành!”

Nghe lời bộc lộ của đội trưởng, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang sâu sắc, hồi lâu sau hắn nhẹ gật đầu, một mực khắc sâu những lời này vào trong lòng.

Kiếp này, chúng ta cùng nhau đồng hành.

Ngôn Ngôn đứng ở bên cạnh nhìn qua một màn này, trừng mắt một cái, nhanh chóng mở miệng.

“Cũng có thể mang ta theo.”

Cùng lúc đó, trong khi ba người Hứa Thanh ngồi trên Pháp Hạm gào thét đi về phía xa, trận chiến trong Tam Linh Trấn Đạo Sơn cũng đã đến trình độ gay cấn, lần này Chấp Kiếm Đình đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, mang theo ý chí nhất định phải thắng mà tới.

Dù rất nhanh Tam Linh Trấn Đạo Sơn liền vận dụng pháp bảo Cấm Ky, nhưng theo một tòa cung điện to lớn xuất hiện, mọi thứ lập tức bị trấn áp.

Dù là bên phía Quỷ Đế Sơn, thất sát thân là bảy phách của Quỷ Đế biến thành cũng đều cảm thụ được việc này, muốn xông qua trợ giúp nhưng cũng đều bị Chấp Kiếm Đình chuẩn bị từ sớm, ngay một khắc thất sát lao ra, liền có một nhóm chủ lực khác chặn đường ngăn cản.

Vì vậy kết quả của trận chiến này không cách nào bị thay đổi, cuối cùng lão tam trong Tam Linh, U Tinh Linh Tôn đã bị Chấp Kiếm Đình trực tiếp trấn áp, mục tiêu lần này của bọn họ vốn chính là ả lão Tam này.

Bởi vì ả là người yếu nhất, cũng thích hợp để bắt giữ trấn áp nhất.

Mà chỉ cần khống chế được một trong tam hồn, liền có thể khiến cho Quỷ Đế không cách nào khôi phục, đây là thành quả chiến đấu và cục diện phù hợp nhất lúc này, nếu như tiếp tục cuộc chiến kéo dài, cho dù Chấp Kiếm Đình cường thế, cuối cùng cũng sẽ có chút đau đầu.

Dẫu sao thì pháp chỉ từ trên Quận truyền xuống là tạm thời lấy duy trì ổn định làm chính, nếu bọn họ dây dưa việc này quá sâu, cuối cùng sẽ kinh động đến trên Quận ra tay, dù sau đó có trấn áp được việc này thì bọn họ cũng sẽ lộ ra cảm giác hành sự bất lực.

Vì vậy ngay khi bắt giữ được U Tinh Linh Tôn, Chấp Kiếm Đình lập tức lựa chọn rời đi.

Mà lão Đại và lão Nhị trong Tam Linh cũng trầm mặc không ngăn cản, song phương đều là những lão yêu quái sống nhiều năm như vậy, lúc đầu bọn họ có lẽ còn nghi ngờ việc này, nhưng bây giờ đã sớm rõ ràng tình huống.

Dĩ nhiên lão Tam sẽ không chết, từ trình độ nào đó mà nói thì chẳng khác gì biến thành con tin vậy, nói cách khác, tất cả là do Chấp Kiếm Đình cảm thấy không yên tâm về bọn họ.

Chiến tranh cứ như vậy kết thúc, sau khi Chấp Kiếm Đình rời đi, lúc này một phương hướng khác Tam Linh Trấn Đạo Sơn, trên một đỉnh núi cao cách Trấn Đạo Sơn một chút phạm vi.

Dưới những rặng mây đỏ hoàng hôn trên bầu trời, trên đỉnh núi, một bộ áo đỏ bay phất phới trong gió.

Thiếu nữ mặc hồng y vác theo một cây liêm đao ác quỷ cao hơn cả người đứng ở nơi đó, nhìn về phía Tam Linh xa xa.

Trên cổ của ả có một đạo vết sẹo vừa khép lại không lâu.

Vết sẹo rất lớn, thoạt nhìn liền thấy mà giật mình, giống như sâu hơn một chút liền có thể cắt tới mạch máu và cổ họng của ả.

Sau một lúc lâu, thiếu nữ mặc hồng y quay đầu nhìn qua phía ba người Hứa Thanh đã từng rời đi, trong mắt hiện lên vẻ lăng lệ ác liệt mãnh liệt.

Sau một hồi lâu, khuôn mặt ở dưới chiếc mặt nạ màu trắng có chút khe hở bị vỡ ra bỗng truyền ra tiếng cười khẽ.

“Ghi nhớ hai cái tên!”

Theo lời nói của thiếu nữ mặc hồng y truyền ra, đôi mắt ác quỷ trên cây liêm đao chợt mở ra, truyền ra thần niệm.

“Họ gì tên gì?”

“Một người tên là phong cẩu (chó điên), một người tên là quỷ thủ (tay quỷ)!” Thiếu nữ mặc hồng y nhàn nhạt mở miệng.

Ác quỷ lập tức gật đầu, ghi nhớ hai cái tên này xuống, ngày sau hễ đối phương xuất hiện ở trong phạm vi cảm giác của nó, nó sẽ có thể phát hiện trước tiên.

“Đúng rồi, nhắc lại những cái tên mà ngươi đã ghi nhớ nhưng chưa bị ta xử lý một lần nữa, ta sợ ta quên mất.”

“Ngôn cẩu (chó sủa), hóa thạch, a di (bà thím), lục chỉ (sáu ngón), lư đầu (đầu con lừa)… . .” Liêm đao ác quỷ mở miệng, nói ra từng xưng hô một, số lượng rất nhiều, sợ là phải tới trên trăm, mà thiếu nữ mặc hồng y vừa nghe vừa đi về phía xa xa.

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay của nàng xuất hiện một hòn đá nhỏ, được nàng cầm đặt vào vết sẹo trên cổ của mình, nhẹ nhàng bóp.

Hòn đá nhỏ này rất là kỳ dị, theo nàng bóp nhẹ thì vết sẹo dần dần nhạt đi, rõ ràng chậm rãi biến mất.

“Chỉ cần tiếp tục hoàn thành thêm mấy cái nhiệm vụ, vậy là ta có thể thu được quyền hạn cao hơn nữa, có thể được cho phép rời khỏi Nghênh Hoàng Châu, đến lúc đó, ta cũng có thể đi một chuyến tới doanh địa thập hoang giả.”

Trong gió, một bộ hồng y hòa vào cùng với ánh nắng hoàng hôn chiếu rọi.

Càng đi càng xa.

Chỗ xa hơn, bên trên Pháp Hạm, Hứa Thanh lấy ra một tấm thẻ tre.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, sau đó trong đầu hiện ra ánh mắt tràn ngập sát cơ khi nữ tử mặc hồng y nhìn mình, vì vậy liền khắc một cái tên lên trên.

Hồng nữ (thiếu nữ).

Chương 749: Bắt đầu thuế biến (1)

Trên tấm thẻ trúc có rất nhiều cái tên đã bị xóa mất, nhưng trên cùng lại có một cái tên rất rõ ràng.

Trên dòng chữ còn lộ ra màu sắc đỏ tía, tựa hồ lúc khắc xuống đã dùng cả máu tươi, khiến bây giờ bên trên còn sót lại màu máu đã trở nên khô héo.

Ca ca.

Hứa Thanh nhìn qua cái tên này, thần sắc bình tĩnh, thoạt nhìn giống như không có bất kỳ gợn sóng nào, nhưng bàn tay cầm que sắt lại hơi cử động nhỏ tới mức không thể phát hiện.

Sau đó hắn thu hồi ánh mắt và cất thẻ tre, ngẩng đầu nhìn bầu trời hoàng hôn màu đỏ, sau một lúc lâu liền nhìn về phía đội trưởng và Ngôn Ngôn, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta muốn đi bế quan một chút.”

Ngôn Ngôn mơ hồ cảm nhận được cảm xúc của Hứa Thanh giống như có chút sa sút, nghe vậy liền vội vàng gật đầu.

“Đi đi tiểu Thanh, có sư huynh ở đây, cứ yên tâm mở ra ba cung.”

Đội trưởng ngồi ở chỗ kia, cười ha ha.

“Đại sư huynh, lần này ta bế quan có thể sẽ có một chút khí độc bay ra, các ngươi không nên tới gần quá, nếu… xuất hiện biến cố, các ngươi trước tiên rời khỏi là được, không cần để ý tới ta, ta có thể tự lo liệu được.

Hứa Thanh nhắc nhở một câu.

Đội trưởng nghe vậy vừa muốn nói khoác vài câu, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, vẫn nhanh chóng kéo dài khoảng cách ra thêm một chút.

Đội trưởng đã thấy qua độc của Hứa Thanh rất nhiều lần, cảm thấy độc của tiểu tử này càng ngày càng tà môn hơn.

Ngôn Ngôn cũng trợn mắt thật to, lập tức lui ra phía sau, nàng nhớ tới những thành viên Dạ Cưu trúng độc trong đại lao của Bộ Hung ti.

Mắt thấy hai người như vậy thì Hứa Thanh cũng yên tâm, tý nữa hắn muốn đặt khỏa độc đan của mình vào trong Thiên Cung, mặc dù hắn đã lên kế hoạch từ lâu, cũng phân tích qua mạo hiểm trong đó, nhưng dù sao vẫn có một chút không rõ ràng.

Mặt khác, hắn cũng không biết lần này mình phải bế quan bao lâu, vì vậy liền đưa quyền khống chế Pháp Hạm cho đội trưởng, quay người đi về phía khoang thuyền.

Khi sắp bước vào trong khoang thuyền, Hứa Thanh giống như chợt nhớ tới cái gì, quay lại nhìn về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh, hình như ta chưa bao giờ nhìn thấy Pháp Chu của ngươi?”

Đội trưởng nghe vậy liền lộ ra thần sắc đắc ý, ngạo nghễ mở miệng.

“Nó được ta đặt ở một chỗ thần bí để uẩn dưỡng rồi, rất nhanh sẽ tốt thôi, đợi uẩn dưỡng xong ta liền đi lấy, cam đoan cả lão đầu tử nhìn thấy cũng phải chấn động.”

Hứa Thanh đã quen với việc đội trưởng khoa trương, vì vậy nghe xong cũng chỉ nhẹ gật đầu rồi đi vào trong khoang thuyền.

Sau khi bước vào hắn đóng cửa khoang thuyền lại, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết mở ra trận pháp, hoàn toàn phong bế khoang thuyền, khiến cho khí tức bên trong không cách nào tản ra ngoài.

Sau đó lấy ra một chút pháp khí bố trí ở khắp bốn phía.

Làm xong những thứ này Hứa Thanh thở sâu một hơi, mở ra túi trữ vật sửa sang lại một phen, nhất là những cái bình bình lọ lọ thu được ở trong động phủ của U Tinh Linh Tôn, lấy ra phân biệt kiểm tra, tìm kiếm những vật có ẩn chứa sinh cơ.

Dù sao thì thứ hữu dụng duy nhất để đối kháng với khí tức độc cấm trong độc đan chính là sinh cơ.

Sau khi sàng lọc tuyển chọn xong rồi, Hứa Thanh cũng kiểm tra một lần như vậy đối với những vật phẩm khác, cho đến khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, hắn nhắm mắt trầm mặc một lát, sau đó mới lấy ra hộp nguyện vọng.

Nhìn hộp nguyện vọng trước mắt, Hứa Thanh cũng không lập tức mở ra, phất tay một cái, trong tay xuất hiện một khối ngọc giản cổ xưa.

Đây chính là khối ngọc giản nằm cùng với khỏa độc đan bên trong hộp nguyện vọng.

Giờ phút này được Hứa Thanh cầm ở trong tay, về phần độc còn sót lại phía trên, kháng tính trong cơ thể của Hứa Thanh đã có thể bỏ qua ở mức độ nhất định, còn có lực lượng khôi phục của thủy tinh màu tím, cho nên mặc dù tay phải của hắn có biến chút thành màu đen, nhưng không xuất hiện dấu hiệu hư thối.

Theo thần niệm tràn vào, giọng nói tang thương giống như thiên lôi lần nữa vang vọng trong đầu Hứa Thanh.

“Như thế nào đại đạo? 3000 đại đạo, đều có thể thành Thánh, trong đó có cả độc đạo?”

“Thế nhân khinh thường âm hiểm, khinh thường độc tà, cho rằng đó chỉ là tiểu đạo, khó có thể trở thành châu báu?”

“Ta cũng cho rằng như thế, phỉ nhổ phương pháp độc tà.”

“Cho đến một ngày, ta chém giết một tên dị tộc đi ra từ Thần Vực, tên tu sĩ này có chiến lực động trời, đạo mà gã sở tu cũng vô cùng âm tà, trước khi chết đã hạ độc ta, khiến tu vi của ta mỗi ngày giảm một đại cảnh.”

“Sau 10 ngày ta liền hóa thành một phàm nhân, sau khi trải qua 60 năm phàm trần, nhận hết đau khổ hành hạ, hao phí vô số thiên tài địa bảo, cuối cùng mới có thể sống tạm, lại luyện hóa chất độc kia từ trong thể nội ra ngoài, hóa thành một khỏa đan.”

“Từ đó ta bắt đầu nghiên cứu khỏa đan này, cho đến khi hạo kiếp phủ xuống, thủy chung không có kết quả, lưu lại cho hậu nhân nửa thành đan.”

“Đan này là độc, cũng là cấm! Nếu như tu sĩ đẳng cấp cao thu được, không thể sử dụng cho bản thân, nếu không vạn kiếp bất phục, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cần tìm một tu sĩ Kim Đan mở Thiên Cung, khiến cho khỏa độc đan này thay thế Kim Đan bên trong Thiên Cung, trở thành một tu sĩ có độc đan không giống bình thường."

Duy chỉ như thế mới có thể cải biến thần hồn, khiến bản thân có thể đi theo con đường của khỏa cấm đan này!"

"Lấy sự thôi diễn của ta, con đường cấm đan này có thể lấy độc lay động chúng sinh, lấy cấm diệt muôn đời, kinh khủng đáng sợ, là phương pháp khó lường của Thần Vực, mà cuối cùng Thần Vực nhất định là đại địch của vạn tộc!"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán.

"Để khỏa độc đan bên trong hộp nguyện vọng vào bên trong Thiên Cung…Nghe qua ngữ khí của vị tiền bối này, giống như đã thôi diễn qua, nhưng ta không tin y chưa từng thử nghiệm qua."

"Nhưng hiển nhiên, cũng đã thất bại."

"Cho nên bất kể như thế nào, việc này sẽ vẫn tồn tại mạo hiểm rất lớn, cũng không biết được cụ thể sẽ xuất hiện biến hóa gì."

Hứa Thanh thì thào trong lòng, nhưng vẻ quyết đoán trong mắt không giảm bớt chút nào.

"Nhưng mà ta đã không ngừng thích ứng với loại độc này, bản thân đã có kháng tính nhất định, đồng thời cũng đã dung nhập tiểu hắc trùng vào trong đó, khiến chúng nó có thể tạm thời lưu lại."

"Mặc dù ta vẫn còn chưa hoàn toàn có kháng tính với loại độc này, nhưng cũng đã làm tới cực hạn rồi, khó có thể thu được nhiều kháng tính hơn nữa."

"Mà quan trọng nhất là khỏa độc đan này đã gần đến thời điểm hoàn toàn mất đi linh tính, sắp rơi vào trạng thái tử đan, nó còn chỉ là một khỏa độc đan nửa thành, là một vật chưa hoàn thiện."

"Nếu như cứ kéo dài, để trạng thái khô héo này tăng dần, cuối cùng nó sẽ thật sự hoàn toàn héo rũ trở thành tử đan, vậy giá trị của nó cũng sẽ giảm nhiều, chỉ có dung nhập rồi sau đó mới có thể khiến cho nó có khả năng khôi phục."

"Nếu không dung nhập, tiếp tục chờ đợi là không có ý nghĩa, tương lai như thế nào không ai biết được cả, nhưng nếu như cứ đi từng bước, vậy không thể thỏa mãn mục tiêu của ta được, muốn trở nên mạnh mẽ …chỉ có thể mạo hiểm.”

Chương 750: Bắt đầu thuế biến (2)

Hứa Thanh hít sâu, cảm thụ tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể, tòa Thiên Cung này đã thực hóa được 9 phần 10 rồi, chỉ thiếu hình thành Kim Đan liền có thể hoàn toàn hóa hư thành thật.

“Con đường tu hành nào có chuyện thuận buồm xuôi gió, trên đường tất nhiên sẽ phải chấp nhận đối mặt với những phong hiểm cực lớn!” Hứa Thanh giơ tay phải lên, trực tiếp mở ra hộp nguyện vọng.

Chớp mắt khi hộp sắt bị mở ra, bên trong lập tức lộ ra một khỏa độc đan màu đen.

Khỏa đan này đã khô quắt hơn lúc trước rất nhiều, bên trong đã không còn thừa nhiều hoạt tính lắm, hình như từ lần đầu tiên mở hộp nguyện vọng ra, sau khi tiếp xúc với bên ngoài thì trạng thái chết héo của nó càng ngày càng tăng lên.

Hứa Thanh đã phát hiện điểm này từ sớm rồi, cũng biết nếu cứ như vậy tiếp nữa, sợ là khỏa đan này cuối cùng sẽ trở thành một khỏa đan không nguồn, sau khi lần lượt phát huy sẽ hoàn toàn tiêu tán biến mất trên thế gian.

Mà giờ khắc này bởi hắn mở ra thì khí độc nồng đậm tản ra bốn phía, Hứa Thanh đứng mũi chịu sào, thân thể lập tức trở nên chấn động.

Dù bản thân hắn đã có được lượng kháng tính nhất định, dù có thủy tinh màu tím, nhưng khí độc của khỏa độc đan vẫn khiến cho toàn thân Hứa Thanh nhanh chóng biến thành màu đen, nhưng lúc này Hứa Thanh đã không thèm để ý tới những chuyện đó nữa rồi, trong mắt của hắn hiện lên sự kiên quyết, tay phải giơ lên, một hơi cầm lấy khỏa độc đan trong hộp.

Trong nháy mắt tiếp theo, cánh tay phải của hắn trực tiếp hóa thành trạng thái Quỷ U, trở thành trong suốt rồi bao phủ bên trên độc đan.

Mà độc của khỏa đan này cực kỳ kinh người, dù tay phải Hứa Thanh đã hóa thành trạng thái Quỷ U, vẫn có thể nhìn thấy từng đạo chỉ đen hình thành ở bên trong như cũ, hình như cái trạng thái này cũng khó có thể trốn tránh được lực lượng của loại độc.

Hứa Thanh bỏ qua những thứ đó, dùng Quỷ U Thủ cầm chặt độc đan, sau đó hướng về phía đan điền của mình, nhanh chóng đưa vào.

Đưa Quỷ U Thủ vào trong thức hải, chạm vào Thiên Cung, đây là việc mà Hứa Thanh đã làm rất nhiều lần, chẳng qua đây là lần đầu tiên hắn dùng ở trên người mình.

Đây cũng là phương pháp xử lý mà hắn nghĩ đến.

Nếu như nuốt khỏa độc đan này vào, Hứa Thanh sợ là thân thể của mình sẽ không chịu nổi, nhưng nếu dùng Quỷ U Thủ trực tiếp đưa nó vào trong Thiên Cung, theo phân tích của hắn thì xác xuất thành công của việc này càng lớn hơn.

Thế là hắn không hề chần chờ, Quỷ U Thủ xuyên thấu máu thịt bản thân, sau đó Hứa Thanh dùng sức, chợt vươn vào trong thức hải của bản thân, nháy mắt liền tới gần đụng chạm tới tòa Thiên Cung thứ ba.

Quá trình này vô cùng đau đớn, còn có lực lượng độc đan không ngừng xâm nhập, toàn bộ thân thể Hứa Thanh đều đang run rẩy.

Nhưng hắn cố gắng nghiến chặt răng, không dừng lại chút nào, hắn biết rõ mình càng hoàn thành việc này nhanh sẽ càng tốt.

Cho nên hắn dựa vào nghị lực cực lớn của mình, chớp mắt khi tay phải đụng chạm vào tòa Thiên Cung thứ ba của mình, lập tức chợt xuyên thấu tiến vào, khi vào bên trong tòa Thiên Cung thứ ba liền buông lỏng bàn tay ra, thả khỏa độc đan xuống.

Sau đó nhanh chóng rút tay phải về.

Mặc dù động tác của hắn rất nhanh, nhưng trong cơ thể vẫn không ngừng dâng lên cảm giác đau nhức kịch liệt, thân thể Hứa Thanh chấn động và trong miệng phun ra máu tươi.

Vào thời khắc này toàn bộ lục phủ ngũ tạng của hắn đều bị ảnh hưởng, truyền ra từng trận quặn đau, đồng thời không đợi Hứa Thanh hòa hoãn lại, tòa Thiên Cung thứ ba của hắn cũng lập tức ầm ầm bộc phát ra chấn động mãnh liệt.

Bên trong, lực lượng chất độc của khỏa độc đan bỗng nhiên bộc phát, như bài sơn đảo hải từ trong tòa Thiên Cung thứ ba khuếch tán về bốn phía, quét sạch thức hải Hứa Thanh, tràn ngập toàn thân và còn ảnh hướng đến cả linh hồn của hắn.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, toàn bộ thân hình bắt đầu hư thối, thức hải bắt đầu héo rũ và linh hồn bắt đầu ảm đạm.

Thật sự là lực lượng độc ẩn chứa trong nội đan khỏa độc cấm quá mức kinh khủng, cấp độ lại càng là cực cao.

Cùng lúc đó, trong từng viên gạch hay từng tấm ngói của tòa Thiên Cung thứ ba thình lình tràn ra từng sợi tơ, nhanh chóng tràn về phía khỏa độc đan đang bộc phát khí độc.

Đây là một loại dung hợp, cũng là chuyển hóa.

Bất luận một ngoại vật nào ngoài Kim Đan xuất hiện ở trong Thiên Cung của tu sĩ, sẽ lập tức bị Thiên Cung hòa hợp làm một thể với mình, mà nháy mắt khi thứ đó hoàn thành dung hợp, cũng có nghĩa là đã hoàn thành chuyển hóa, đã biến thành bảo vật bổn mạng của bản thân.

Nguyên bản tòa Thiên Cung thứ ba có màu vàng, nhưng giờ phút này theo những sợi tơ kia dung nhập tới khỏa độc đan, toàn bộ tòa Thiên Cung thứ ba chậm rãi biến thành màu đen.

Quá trình này, rất chậm.

Hứa Thanh cũng có thể cảm nhận được, lúc tòa Thiên Cung thứ ba của hắn hoàn toàn biến thành đen nhánh, chính là lúc khỏa độc đan hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ.

Cũng chỉ có lúc này, hắn mới có thể dựa vào liên hệ của mình đối với tòa Thiên Cung thứ ba, sau đó gián tiếp nắm quyền điều khiển khỏa độc đan này, khiến nó trở thành bảo vật bản mạng của mình.

Đến lúc đó là hắn có thể điều khiển tòa Thiên Cung thứ ba, khiến nó hấp thu khí độc đã tản ra khắp toàn thân trở về.

Đối với Hứa Thanh mà nói, khoảng thời gian dài dòng buồn chán chờ đợi dung hợp, chính là một lần khảo nghiệm chí mạng.

Nếu như hắn chưa đợi được đến lúc dung hợp hoàn thành đã không chịu nổi, vậy thì toàn bộ sẽ thất bại, mà đại giới của thất bại chính là hình thần câu diệt.

Toàn thân Hứa Thanh run rẩy, khí độc đến từ bên trong khỏa độc đan vô cùng nồng đậm, tràn ngập hết thảy khu vực trong toàn thân hắn.

Cơn đau không cách nào hình dung khiến cho hắn nhịn không được, phải truyền ra một âm thanh thê lương.

Loại đau đớn này đã vượt qua những cơn đau mà hắn đã liều mạng trải qua, vô luận là thần miếu bên trong hòn đảo của nhân ngư tộc, hay là long liễn của người khổng lồ, tất cả hoàn toàn khác biệt, bởi vì đau đớn những lần đó là từ bên ngoài tiến vào.

Cho nên có thể chống cự trên cảm giác.

Nhưng trận đau nhức hôm nay là từ ngay trong ra tràn ra ngoài.

Mà Hứa Thanh cũng không phải là chưa từng cảm thụ qua cái loại cảm giác này, vào cái đêm mưa kia, nội tâm của hắn giống như đã bị xé rách, bức tường cao che chắn nội tâm sụp xuống, đó mới là cơn đau nhức sâu nhất trong trí nhớ của hắn.

So sánh với những đau đớn này thì vẫn không coi vào đâu.

Cho nên Hứa Thanh không thích tiếng kêu thảm thiết của mình lúc này.

Vì vậy mắt của hắn đỏ lên, nghiến răng thật chặt, cứng rắn khiến tiếng kêu thảm thiết của mình biến thành âm thanh ô..ô… chui ra từ trong kẽ răng.

Cùng lúc đó khối thủy tinh màu tím trong ngực của hắn cũng toàn lực vận hành, ánh sáng màu tím tràn ngập toàn thân, hiệp trợ hắn đối kháng với lực lượng chất độc của khỏa độc đan.

Còn có Kim Ô biến ảo phun ra hỏa diễm về phía Hứa Thanh để hỗ trợ, giúp hắn gia trì thân thể.

Còn có những tiên linh lực tích lũy trong thức hải, cũng chia sẻ đau đớn cho hắn.

Mặt khác, hai tòa Thiên Cung do mệnh đăng biến thành, ngọn mệnh đăng trong đó cũng hiển lộ ra hình cái ô gia trì cho thân thể của hắn, cuối cùng là Quỷ Đế Sơn tràn ra hắc quang, toàn diện trấn áp chất độc.

Thời gian, dần trôi qua…

Chương 751: Kim quang trên cổ tay! (1)

Ba ngày trôi qua.

Thiên Cung thứ ba và độc đan đang chậm chạp tiến hành dung hợp.

Một thành, hai thành, ba thành…

Lúc này thân thể Hứa Thanh đã hư thối trên phạm vi lớn, nhưng hắn vẫn ngồi ở một chỗ như trước, toàn lực chống cự.

Trong ba ngày qua, ngoại trừ thủy tinh màu tím cùng với mệnh đăng và Quỷ Đế Sơn, Hứa Thanh cũng đã thả ra toàn bộ tiểu hắc trùng của mình.

Dưới sự khống chế của Hứa Thanh, những con tiểu hắc trùng nhao nhao chui vào trong cơ thể, hấp thụ độc tới từ khỏa độc đan ở trong máu thịt của hắn.

Loại phương pháp này, chính là luồng trợ lực thứ nhất Hứa Thanh chuẩn bị để dung hợp khỏa độc đan.

Nhưng chất độc trong khỏa độc đan quá mức mãnh liệt, luồng trợ lực thứ nhất mà Hứa Thanh chuẩn bị cũng không có tác dụng quá lớn, có thể dùng mắt thường nhìn thấy thân thể của hắn đang không ngừng hư thối.

Hắn chỉ có thể dựa vào hết thảy trợ lực của mình, tranh thủ thêm thời gian để cho việc dung hợp hoàn thành trước khi bước chân tử vong bước đến.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt lại trôi qua bốn ngày, lúc này tòa Thiên Cung thứ ba và khỏa độc đan đã dung hợp chuyển hóa được tới bảy thành.

Nhưng trong bốn ngày này, Hứa Thanh cũng đã nhận lấy hành hạ và đau khổ vô cùng thê thảm, cuối cùng …hắn thậm chí còn không có bao nhiêu khí lực nữa rồi, nhưng cũng chỉ có thể lặng lẽ nhẫn nại.

Lúc này chung quanh chỗ ngồi của hắn tràn đầy máu tươi màu đen.

Đó là máu thịt hư thối của hắn biến thành.

Quần áo của hắn đã lõm vào, máu thịt trên người đều sắp hư thối hết, hai tay lộ ra bên ngoài không còn nhiều máu thịt lắm, xương cốt màu đen lộ ra nhìn mà giật mình.

Độc đến từ khỏa độc đan đang toàn diện phá hủy toàn bộ thân hình của hắn, ngay cả thức hải của hắn cũng đã biến thành tổ ong, linh hồn cũng vô cùng ảm đạm.

Mắt thấy tình trạng của hắn đã sắp đi về phía tử vong.

Trên thực tế Hứa Thanh có thể kiên trì đến tận bây giờ đã là một kỳ tích rồi, đây cũng là nhờ Hứa Thanh đã tích lũy thâm hậu đổi lấy.

Mà việc dung nhập khỏa độc đan này, coi như là hạng người đại năng đã lưu lại khỏa đan này cũng không có thành công.

Bởi vì nếu như người đó thật sự thành công, vậy y sẽ không lưu lại khỏa đan chỉ còn nửa thành này, trở thành tiếc nuối để lại cho hậu thế.

Mà bản thân vị đại năng kia tất nhiên rất bất phàm, dưới sự che chở của người này mà còn không thể thành công dung hợp, vậy cũng có thể nghĩ đến khó khăn của việc này lớn đến bao nhiêu.

Cho nên hết thảy, đều là có thể thực hiện trên lý luận mà thôi.

Dù Hứa Thanh có hai ngọn mệnh đăng thủ hộ, dù hắn có Quỷ Đế Sơn trấn áp, dù bản thân hắn đã tồn tại kháng tính, dù tiểu hắc trùng ra sức hiệp trợ, nhưng hắn vẫn đang chạm đến tình trạng dầu hết đèn tắt.

Mặc dù thủy tinh màu tím vẫn còn đang vận hành cực hạn, không ngừng tràn ra sinh cơ để trì hoãn tình trạng tử vong của Hứa Thanh, nhưng nó cũng có chỗ cực hạn của mình.

Ảnh Tử đã không còn truyền ra tâm tình, mà lão tổ Kim Cương Tông cũng rất cẩn thận.

Bọn họ cảm nhận được trên người Hứa Thanh tràn ra tử khí, trái tim cả hai đều đều rất phức tạp.

Nhưng vô luận như thế nào, chấn nhiếp và sự thiết huyết từ trước đến giờ của Hứa Thanh khiến cho bọn họ không hề có ý làm phản, coi như là thật sự có ý nghĩ, cũng không dám trả giá để hành động.

Cho đến khi lại qua thêm một ngày, hai chân Hứa Thanh cũng chỉ còn lại xương cốt màu đen, tóc cũng đều không còn.

Gương mặt vốn dĩ rất yêu dị cũng đã tựa như hài cốt, bên trên hư thối gần hết.

Chỉ còn chút ít thịt hóa thành máu loãng màu đen, biến thành từng giọt sền sệt rơi trên mặt đất.

Mắt của hắn cũng đang dần tan chảy, mang theo vẻ vô thần, sinh mệnh đang nhanh chóng tiêu tán.

Vào thời khắc này thủy tinh màu tím cũng đã lộ ra vẻ bất lực, mắt thấy Hứa Thanh sẽ phải thất bại, nhưng vào lúc này, trong con ngươi của Hứa Thanh đột nhiên xuất hiện một tia thần thái.

Tia thần thái này vừa xuất hiện, khiến cho nội tâm của lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử chấn động.

Hứa Thanh không rảnh để ý tới bọn họ, hắn lặng lẽ cúi đầu, động tác này lập tức khiến cơ thể hắn truyền ra âm thanh ken két, hình như hắn chỉ cần hơi dùng sức một cái, đầu lâu của hắn sẽ lập tức rơi từ trên cổ xuống.

Sau khi cúi đầu, Hứa Thanh cố gắng giơ lên tay phải chỉ còn sót lại có một xíu máu thịt, cầm lấy một cái bình nhỏ đặt ở trước mặt từ sớm.

Sau đó bóp chặt một cái, đạo huyết của Quy Hư ở bên trong bay ra, bay thẳng đến thân thể của hắn.

Đây là lượt trợ lực thứ hai mà Hứa Thanh chuẩn bị.

Trong chốc lát, đạo huyết này dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Sinh cơ đến từ đạo huyết lập tức tràn vào toàn thân Hứa Thanh, bồi dưỡng máu thịt của hắn, đồng thời cũng khiến cho tia sáng của Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn trở nên sáng rõ hơn.

Nhưng nếu so sánh sinh cơ bên trong giọt đạo huyết này, thì đạo vận ẩn chứa bên trong giọt đạo huyết mới chính là thứ mấu chốt của nó.

Cho nên mặc dù nó cũng có trợ giúp về mặt sinh cơ, nhưng cũng rất có hạn.

Nhưng nó lại có trợ giúp cực lớn đối với Quỷ Đế Sơn của Hứa Thanh.

Vào thời khắc này theo Quỷ Đế Sơn hấp thu đạo vận trong đạo huyết, Quỷ Đế Sơn của Hứa Thanh càng lúc càng trở nên chân thật hơn nữa.

Bên trên tràn ra từng luồng đạo vận nồng đậm, gương mặt cũng càng lúc càng tương tự cùng với Hứa Thanh hơn, làm cho người ta cảm giác hình như hoàn toàn giống như là hắn, đây cũng được coi như là đã bước ra một bước thật dài.

Loại biến hóa này càng giống như là một loại thuế biến về chất, nếu như không có giọt đạo huyết kia, vậy Quỷ Đế Sơn muốn đạt tới loại biến chất này thì hầu như là không thể nào.

Chương 752: Kim quang trên cổ tay! (2)

Tác dụng của giọt đạo huyết kia giống như bổ cho linh hồn, trợ cho linh căn!

Nếu như đổi thành thường ngày, Hứa Thanh nhất định sẽ muốn quan sát nhiều hơn, nhưng lúc này hắn không có lòng này, dựa vào sinh cơ bên trong của giọt đạo huyết, hắn lại cố gắng chịu đựng qua thêm một ngày.

Tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể cũng đã đen tới tám phần.

Sau khi đen tới tám phần, thân hình Hứa Thanh lần nữa tăng nhanh tốc độ hư thối, vì vậy hắn lại run rẩy, lấy ra một mảnh gỗ màu đen đặt ở trước mặt.

Đây là đợt trợ lực thứ ba mà hắn chuẩn bị.

Trong nháy mắt tiếp theo, mảnh gỗ màu đen ở trước mặt hắn lập tức phát ra tia sáng lập lòe, một cánh cửa lớn màu đen huyễn hóa hiện ra, trong khi cánh cửa chậm rãi mở ra, bên trong liền tràn ra một đạo ánh sáng trắng có thể phong ấn cấp độ sinh mệnh.

Đạo ánh sáng này vừa xuất hiện, liền lập tức hóa thành lực lượng phong ấn, muốn ngưng kết trạng thái sinh mệnh của Hứa Thanh.

Khi hắn chuyển hóa ở trên Hải Thi tộc, đạo ánh sáng này đã có thể thành công phong ấn trạng thái sinh mệnh của hắn, nhưng thời khắc này... Nó lại rõ ràng không cách nào hoàn toàn phát huy hiệu quả, không thể hoàn toàn phong ấn trạng thái sinh mệnh của hắn, chỉ có thể trì hoãn.

Vị cách của độc đến từ độc đan rất cao, hình như chỉ có sinh cơ mới có thể đạt thành lực lượng đối kháng cân bằng với nó, trừ cái này ra, hết thảy trợ giúp ngoại lực đều khó có khả năng thể hiện hoàn mỹ.

Mặc dù như thế, nhưng đúng là vẫn còn có một chút hiệu dụng.

Dưới sự trì hoãn này, thủy tinh màu tím đang chống cự với sự tồn tại của độc trong cơ thể Hứa Thanh phảng phất như có được một chút trì hoãn, khiến cho thời gian kiên trì của hắn càng lâu thêm một chút.

Lại trôi qua một ngày.

Giờ phút này tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể của hắn đã đen đến chín thành, tình trạng dung hợp và chuyển hóa cũng là như thế, chỉ là đến lúc này, luồng phong ấn của cánh cửa màu đen cũng đã mất đi tác dụng.

“Chín thành...” Hứa Thanh thì thào trong lòng, ánh sáng trong mắt trở nên ảm đạm, thế giới trước mắt biến thành mơ hồ, nhưng trong lòng của hắn không hề hoảng loạn.

Cứ như hết thảy vẫn còn nằm ở trong bàn tay của hắn vậy.

Chỉ là tiêu hao đích xác đã vượt quá dự liệu của hắn.

Giờ phút này Hứa Thanh vùng vẫy, đưa mắt nhìn bình bình lọ lọ được đặt ở trước mặt, những bình lọ này đều là hắn thu được từ trong động phủ của U Tinh Linh Tôn.

Bên trong có đan dược, mặc dù tác dụng hỗn tạp, nhưng trước đó Hứa Thanh đã kiểm tra phân biệt qua, bây giờ những lọ đặt ở trước mặt, đều là đan dược hoặc nhiều hoặc ít ẩn chứa sinh cơ.

Những thứ này, chính là đợt trợ lực thứ tư mà hắn chuẩn bị để dung hợp độc đan.

Giờ phút này hắn không hề chần chờ, bóp nát một lọ trước mặt, rất nhanh từng khỏa đan dược đủ mọi màu sắc bay vào trong cơ thể của hắn, nhanh chóng hòa tan tràn ra sinh cơ vào trong thân thể hắn, bồi dưỡng toàn thân của hắn.

Mặc dù loại hiệu quả bồi dưỡng này rất bình thường, nhưng được cái số lượng nhiều nên vẫn có được chút hiệu dụng, dựa theo kế hoạch của Hứa Thanh, như vậy hẳn là vẫn đầy đủ.

Nhưng vào lúc đó Hứa Thanh bỗng nhiên chú ý đến trên cổ tay phải, chỗ đó không còn máu thịt, chỉ có xương cốt màu đen.

Nhìn qua xương cốt trên cổ tay, trong đôi mắt ảm đạm của Hứa Thanh bỗng lộ ra một tia mê hoặc.

Chỗ đó, lại đang tràn ra một tia kim quang nhàn nhạt.

Tia kim quang này cực kỳ yếu ớt, nếu không cẩn thận nhìn, căn bản là không thể nhận ra.

Thậm chí nếu như có máu thịt che đậy, vậy sẽ không cách nào nhìn thấy.

Bởi vì ngay cả thần thức cũng khó có thể tìm kiếm, trên cảm giác càng là không thể nhận ra gì cả.

Nó xuất hiện cực kỳ đột nhiên, chỉ là thoáng qua một cái, sau đó bỗng nhiên tan biến.

Mà sau khi tan biến, Hứa Thanh cũng không cảm thụ thấy bất kỳ thứ gì nữa.

Cũng không phát hiện ra bản thân có bất kỳ biến hóa gì.

Trong khi hắn đang nghi ngờ, những đan dược mà hắn dung nhập vào trong cơ thể bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ tràn ra sinh cơ một chút, nhưng tốc độ tăng lại nhỏ đến mức không thể cảm thụ.

Sinh cơ từ đan dược tràn ngập toàn thân Hứa Thanh, bồi dưỡng cho hắn, đồng thời lực lượng độc mà khỏa độc đan trong tòa Thiên Cung thứ ba tỏa ra cũng trở nên yếu ớt hơn một chút, nhưng cũng chỉ nhỏ đến mức không thể phát hiện.

Không chỉ như thế, sự dung hợp của tòa Thiên Cung thứ ba cũng tăng thêm một mức nhỏ khó có thể đánh giá.

Hết thảy, khiến cho quá trình dung hợp độc đan của Hứa Thanh trực tiếp từ chín thành tăng lên… Mười thành!

Tòa Thiên Cung thứ ba của hắn đã hoàn toàn trở nên đen nhánh, khỏa độc đan bên trong đã hoàn toàn bị dung hợp, ngay thời khắc này, một cỗ cảm giác liên hệ tối tăm lập tức hiện ra trong trái tim Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ độc trong cơ thể hắn đều nhanh chóng co rút lại, đồng loạt trở về trong nội cung của tòa Thiên Cung thứ ba, một khắc liền không còn tồn tại một chút nào, mà lực lượng khôi phục của thủy tinh màu tím tràn ra cũng tăng lên rất nhỏ khó phát hiện, giúp cho thân thể của Hứa Thanh khôi phục nhanh hơn một chút.

Loại khôi phục này rất mạnh mẽ, huyết nhục của hắn rất nhanh lại sinh trưởng trở lại, thức hải cũng khép lại từng mảng lớn, linh hồn của hắn cũng bốc lên ngọn lửa sinh mệnh sáng ngời.

Thân thể sau lớp áo của hắn chậm rãi có máu thịt, mặc dù vẫn khô gầy không bằng lúc trước, nhưng cũng đã trở nên khá hơn.

Cũng chính vào thời điểm này, hắn cảm nhận được lực lượng khôi phục của khối thủy tinh màu tím lại trở lại bình thường.

Chương 753: Kim quang trên cổ tay! (3)

Mà hết thảy những thứ này, Hứa Thanh không hề cho rằng là sự tình tất nhiên.

Hắn nghĩ tới tia kim quang hơi yếu chợt hiện rồi lại lập tức biến mất kia, chỉ có thể nói, nếu như lúc trước Hứa Thanh không chú ý tới trên xương cổ tay lóe lên một tia ánh sáng kim quang nhàn nhạt, vậy giờ phút này hắn sẽ không cảm thấy có chỗ nào thần kỳ, sẽ tự nhiên mà bỏ qua những thứ nhỏ không thể cảm thụ hay phát hiện này, bị sự phấn khởi khi thành công dung hợp độc đan chiếm cứ tâm thần.

Nhưng lúc này nhìn lại, khi toàn bộ mọi thứ đều tăng lên một mức nhỏ tới không thể điều tra hay cảm thụ, một cái còn có thể nói là do cơ duyên xảo hợp, nhưng khi có quá nhiều cơ duyên xảo hợp trùng hợp như thế, vậy nhất định là có vấn đề.

“Không đúng!”

Trái tim Hứa Thanh chấn động, chợt đứng lên, vừa muốn cúi đầu nhìn qua cổ tay phải.

Nhưng vào lúc này, theo tòa Thiên Cung thứ ba dung hợp với độc đan, sinh cơ của bản thân hắn cũng đã kết nối, khiến cho khỏa độc đan nguyên bản đã mất đi linh tính lại đang xuất hiện dấu hiệu khôi phục, đúng như Hứa Thanh đã từng đoán trước.

Dấu hiệu này, chính là một cỗ cảm giác đói khát mãnh liệt.

Thân thể Hứa Thanh run lên, bộ phận máu thịt vừa mới khôi phục bỗng chốc lại nhanh chóng héo rũ.

Nhưng không hề hư thối như lúc trước, mà là không ngừng héo rũ, lộ ra cảm giác đói khát mãnh liệt đến cực hạn.

Loại cảm giác này, khiến cho ánh mắt Hứa Thanh lập tức trở nên đỏ thẫm.

Giống như năm đó tu hành Kim Ô Luyện Vạn Linh.

Hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, đôi mắt đỏ lên, chợt quay đầu nhìn lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử.

Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông xém chút nữa liền thét lên, trong khi cả hai đều đang lạnh run và hoảng sợ mãnh liệt, ánh mắt Hứa Thanh cũng càng lúc càng trở nên đáng sợ.

Hình như hắn có chút không khống chế nổi bản thân, trong mồm cũng tiết ra rất nhiều nước bọt.

Cùng lúc đó bên trong biển cấm vô biên, trong một khu vực cách Nghênh Hoàng Châu rất là xa xôi, chỗ sâu nhất nơi đáy biển, tồn tại một tòa di tích cự đại.

Chuẩn xác mà nói, đây là một tòa phế tích ở dưới đáy biển, bị che phủ trong bóng tối vô tận.

Nếu như có một đôi mắt có thể nhìn xuyên thấu qua bóng tối, có thể nhìn đến vô số kiến trúc cổ xưa ở nơi này, không biết chúng nó đã sụp xuống bao nhiêu năm tháng, được mai táng ở nơi này bao nhiêu năm.

Toàn bộ phế tích là một mảnh khô héo, một mảnh tĩnh mịch, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong thành trì tồn tại một số pho tượng tàn phá.

Không ngoài dự tính, những pho tượng này đều là nữ tử mặc chiến giáp màu đen, bất kỳ cỗ nào đều tuyệt mỹ phi phàm, khí thế động trời, mà trên người của các nàng đều có long xà màu trắng quấn quanh.

Mà ở dưới mặt đất của tòa phế tích này, dưới một nơi càng sâu trong đáy biển, chỗ đó có một cái địa quật cực lớn.

Bên trong địa quật này cũng không tràn ngập nước biển dị chất, chỉ có một tòa truyền tống trận cùng với một tòa tế đàn vô cùng mênh mông.

Phía trên không trung của tế đàn có một cỗ hài cốt.

Nhìn từ xương chậu của cỗ hài cốt, có thể phát hiện người này khi còn sống là một nữ tử.

Thân thể của nàng rất cao lớn, hai bên còn có xương long xà ở khắp bốn phía, tư thế của nàng là ngồi trên đầu rồng và đầu rắn ở bên cạnh, tựa như cả hai đều hộ pháp vì nàng, nguyện ý đồng sanh cộng tử với nàng.

Mà phía dưới cỗ hài cốt này, bên trong tế đàn có một người thiếu nữ tướng mạo thuần mỹ, da thịt trắng như tuyết, mặc quần áo màu trắng đang khoanh chân ngồi ở chỗ kia.

Lông mi của nàng rất dài, giờ phút này cặp lông mi của nàng bỗng hơi run nhè nhẹ, cho đến khi sắc mặt đỏ lên một chút, một ngụm máu tươi từ trong miệng nàng phun ra, nhuộm hồng cả mặt đất, cũng nhuộm hồng cả kiện áo trắng của nàng.

Trong chớp mắt khi nàng phun máu tươi ra, từ đằng xa lập tức truyền đến một tiếng gầm cực kỳ giận dữ.

“Nghiệp chướng, thật là nghiệp chướng, lần này đã là lần thứ mấy rồi? Đến cùng ngươi muốn làm gì, ngươi còn muốn sống hay không, nha đầu ngươi, thế mà lại dám lén lút giấu ta quấn sợi ti bổn mạng vào trên người tên họ Hứa khốn khiếp kia, a a a!!”

Theo âm thanh gào thét vang vọng, lão đầu đường Bản Tuyền tóc tai bù xù chạy như điên từ xa đến, mặc dù trong miệng mắng nàng nhưng trên mặt lại vô cùng đau lòng, nhanh chóng lấy ra đan dược đút cho thiếu nữ thân hình lung lay sắp đổ.

“Linh Nhi à, thiên phú của ngươi không phải để dùng như vậy, tên khốn khiếp kia trời sanh là quỷ đoản mệnh, thích đi tìm cái chết, ngươi không thể mỗi một lần đều gia trì vận khí cho hắn được!”

Thiếu nữ hơi run rẩy lông mi, mở mắt ra, trong mắt là một mảnh thuần khiết không có chút tạp chất nào, biểu cảm có chút sợ hãi, nhỏ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca mới không phải quỷ đoản mệnh.”

Lão đầu đường Bản Tuyền xém chút nữa phun ra một ngụm máu, nhìn thiếu nữ sợ hãi, lão hung hăng dậm chân một cái, than thở một tiếng.

“Nghiệp chướng quá, đáng ra ta không nên đi tới Thất Huyết Đồng bán quỷ dị, cũng không nên lần đầu tiên nhìn thấy tên khốn khiếp kia mà không ra tay, sớm biết như thế thì lúc vừa trông thấy hắn là ta giết chết hắn ngay, ta cũng không hiểu nổi, các ngươi cũng không thấy nhau mấy lần, cũng không phát sinh chuyện gì thân mật, ngươi ưa thích hắn ở chỗ nào hả?!”

Thiếu nữ nghe nói lời này, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

“Có thể ưu thích …đơn giản là ưa thích, ta cũng không biết là thích vì cái gì, chỉ là cảm thấy rất thân cận, nhìn thấy Hứa Thanh ca ca là ta vui vẻ và trái tim cũng đập nhanh hơn, lại rất sợ hắn chán ghét ta, mà Hứa Thanh ca ca vui vẻ thì ta cũng sẽ rất vui vẻ.”

“Ngươi, vẫn là còn quá nhỏ, ngay cả mình thích cái gì cũng không biết, sao có thể gọi là thích được chứ, chờ về sau ngươi trưởng thành hơn, ngươi sẽ biết mình muốn cái gì, lúc đó có khả năng mới biết rõ cái gì gọi là ưa thích!” Lão đầu đường Bản Tuyền thành khẩn nói.

Trong mắt thiếu nữ càng mờ mịt, sau một lúc lâu liền ngẩng đầu, nhìn qua lão đầu đường Bản Tuyền, sợ hãi mở miệng.

“A đa (nghĩa phụ, phụ thân), ta không hiểu nhiều về ưa thích của người trưởng thành các ngươi, chẳng lẽ các ngươi bởi vì mục đích nào đó mà đi ưa thích người ta hả? Vậy rốt cuộc đó là ưa thích của mình, hay là ưa thích đối phương?”

Lão đầu đường Bản Tuyền sững sờ, há to miệng muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn qua ánh mắt thuần khiết của thiếu nữ trước mắt, một lát không nói ra lời.

Chương 754: Đói khát (1)

Trong thiên địa ở bên ngoài phạm vi của Tam Linh Trấn Đạo Sơn, một chiếc Pháp Hạm tàn phá đang gào thét đi về phía trước, chỉ là cách bay có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, dường như trong nháy mắt tiếp theo sẽ phải rơi xuống.

Bộ dáng của chiếc Pháp Hạm này rất là rách rưới, vô luận là tầng ngoài hay là boong tàu, đều tràn ngập rất nhiều khe hở cùng với những dấu vết tu bổ đơn giản, bộ dạng tùy thời có thể phân tách rã rời.

Làm cho người ta có một loại cảm giác hình như chủ của Pháp Hạm không có tiền tu bổ, nhưng vẫn miễn cưỡng sử dụng nó để vận chuyển.

Càng thêm khoa trương đó là thỉnh thoảng còn sẽ có một chút linh kiện từ bên trong Pháp Hạm rơi xuống dưới mặt đất.

Đây, chính là Pháp Hạm của Hứa Thanh.

Ngôn Ngôn nhìn Pháp Hạm bên ngoài bay tới bay lui, lại nhìn đội trưởng rất là bận rộn, nhíu mày mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca đưa quyền khống chế Pháp Hạm cho ngươi, là tín nhiệm ngươi, nhưng cách làm này của ngươi sẽ khiến Hứa Thanh ca ca tức giận.”

“Ngôn Ngôn, ta phải phê bình ngươi một chỗ, tại sao ngươi không biết lớn nhỏ gì hết vậy, mở miệng liền ngươi ngươi ngươi, không có một chút lễ phép!”

Lúc này đội trưởng đang cầm một cái bàn cào trong tay, cào ra một cái khe nứt bên tầng ngoài của Pháp Hạm, nghe Ngôn Ngôn nói vậy liền ngẩng đầu, nhìn nàng có chút không vui.

Ánh mắt Ngôn Ngôn lập tức trở nên lạnh lẽo, lặng lẽ hiện ra lệ khí, cho dù tu vi người trước mắt có thể tuỳ tiện trấn áp nàng, nhưng chỉ cần tu vi không siêu việt nãi nãi nàng, Ngôn Ngôn sẽ không sợ.

Từ nhỏ đến lớn, người dám phê bình nàng như vậy …đều đã bị nàng lột da.

Ngoại trừ Hứa Thanh ca ca.

“Còn trừng mắt?” Vẻ mặt của đội trưởng càng không vui, trừng mắt nhìn Ngôn Ngôn, tiếp tục phê bình nàng.

“Tiểu nha đầu, ta nói cho ngươi biết, làm người phải hiểu lễ độ biết chưa, Hứa Thanh gọi ta là đại sư huynh, còn ngươi cũng giống như Hứa Thanh, đều gọi ta là đại sư huynh đi, nữ tu bên cạnh Hứa Thanh chỉ có một mình ngươi là có được cái vinh hạnh đặc biệt xưng hô thế này đấy, tới, nói câu đại sư huynh ta sai rồi nghe xem nào.”

“A?”

Ngôn Ngôn sững sờ trừng mắt nhìn, lúc khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên ửng đỏ, tất cả lệ khí lập tức tan biến, nhu thuận mở miệng.

“Đại sư huynh, ta sai rồi.”

“Này mới đúng nha.” Đội trưởng mặt mày hớn hở, đáy lòng đắc ý, vung tay phải lên ném một cái bàn cào bay qua.

“Ngươi đi cào một bên khác đi, tên tiểu tử Hứa Thanh này không có đầu óc gì cả, để Pháp Hạm sạch sẽ nguyên lành như vậy làm gì vậy, không hề phù hợp với truyền thống đệ thất phong chúng ta gì cả, ta đây là đang giúp hắn.”

Đội trưởng nói xong, lại tiếp tục ngồi cào ở bên ngoài Pháp Hạm, thả mắt nhìn đi, toàn bộ nơi bị y dùng bàn cào để cào qua, nơi nơi đều hiện ra từng đạo khe hở, vả lại còn sinh động như thật.

“Pháp Hạm, thoạt nhìn phải rách rưới một chút như thế này, mới có hiệu quả.”

Ngôn Ngôn do dự, tiếp nhận bàn cào sau khi do dự cũng cào lên thân thuyền.

“Nhưng mà đại sư huynh, vì sao thi thoảng ngươi còn ném một ít linh kiện ra ngoài vậy, còn thi pháp triệu hồi ra cả hơi nước bay ra?” Ngôn Ngôn nhịn không được mở miệng.

“Đây là ta đang câu cá, đoạn đường này chúng ta phi hành cũng đã tiêu hao rất nhiều linh thạch, lần này chúng ta không xuất phát cùng tông môn, cho nên tất cả linh thạch tiêu hao đều là do chúng ta tự mình bỏ ra, tự nhiên cần câu cá, kiếm vài tên đui mù đi lên ăn cướp để hoàn vốn.”

“Ngôn Ngôn, ta còn muốn tiếp tục phê bình ngươi, Hứa Thanh tiêu tiền như nước nhưng ngươi không thể như vậy, phải tích lũy tiền biết không, đây là ta đang tiết kiệm cho Hứa Thanh!” Đội trưởng nghiêm túc nói.

Ngôn Ngôn nghe đến đó nhanh chóng gật đầu, thần sắc lộ vẻ hiểu ra, nhớ kỹ trong lòng.

“Ngoài ra, đoạn đường này chúng ta đi đến Thái Sơ Ly U Trụ ở cánh đồng tuyết ở cực bắc, trên đường phải đi ngang qua cấm địa của Nghênh Hoàng Châu, còn phải đi ngang qua nhánh sông chủ yếu của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, dọc đường nhất định có mạo hiểm, biến Pháp Hạm thành như thế này, nói không chừng những cường giả kia sẽ không có quá nhiều hứng thú động thủ.”

Đội trưởng tiếp tục chà lên Pháp Hạm, cho đến khi tạo ra một đạo khe hở cuối cùng, y nhảy trên boong thuyền nhìn kiệt tác của mình với vẻ hài lòng.

“Không tệ không tệ, nhìn như vậy mới hợp mắt.”

Ngôn Ngôn nhìn Pháp Hạm rách rưới, đáy lòng vẫn còn có chút do dự, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này thần sắc đội trưởng bỗng nhiên biến đổi, nhìn thẳng về phía cửa lớn khoang thuyền.

Trong chốc lát thần sắc của đội trưởng biến thành vô cùng ngưng trọng, thân thể trực tiếp trở nên băng hàn vô cùng, trong mắt cũng lập tức xuất hiện gương mặt, từng tầng từng tầng gương mặt hiện ra, trên người lập tức tản mát ra từng luồng khí tức kinh khủng.

Hầu như ngay khi đội trưởng nhìn lại, cánh cửa lớn của khoang thuyền nháy mắt vang lên tiếng nổ, trực tiếp tan nát hóa thành vô số mảnh vỡ bắn ra khắp nơi, một tiếng gầm nhẹ giống như của dã thú, mang theo sự điên cuồng, lộ ra vẻ đói khát, bỗng nhiên truyền ra từ.

Theo sau đó chính là một cánh tay khô gầy như khô lâu, một phát bắt được khuông cửa, gắt gao cầm chặt rồi dần dần kéo thân thể ra ngoài, lộ ra một thân hình giống như hài cốt.

Chính là Hứa Thanh, bây giờ y phục của hắn đã thành màu đen, phía trên tràn ngập máu đen hư thối đã khô héo, tràn ra một mùi tanh hôi, đồng thời khuôn mặt của hắn cũng lõm hết xuống, thoạt nhìn tựa như lệ quỷ.

Nhất là sự điên cuồng ở trong hai mắt, khiến cho tâm thần Ngôn Ngôn vừa nhìn liền run lên, đội trưởng cũng biến sắc, bởi vì y rất quen thuộc cái ánh mắt này.

Mỗi một lần y đói khát, cũng đều sẽ có ánh mắt như thế này.

“Đột phá Thiên Cung thứ ba thôi mà, cần liều mạng như vậy hả?!” Thân thể đội trưởng nhoáng một cái, bay thẳng đến phía Hứa Thanh, một tay đỡ lấy cánh tay Hứa Thanh, Ngôn Ngôn bên đó cũng đang muốn đi qua.

“Ngôn Ngôn, ngươi không nên tới gần, bây giờ tâm thần của hắn đang vùng vẫy, rõ ràng đã ăn phải thứ không nên ăn, dẫn đến sinh cơ thiếu khuyết nghiêm trọng, đói khát đến cực hạn.”

Đội trưởng rất có kinh nghiệm nói, một tay đỡ lấy Hứa Thanh, một tay lấy ra một khối thịt từ túi trữ vật, trực tiếp nhét vào trong miệng Hứa Thanh.

Hứa Thanh một hơi nuốt vào và hai mắt nhắm lại, sau mấy hơi thở mới mở ra, lúc này trong mắt vẫn là một màu đỏ thẫm như trước, nhưng lý trí đã trấn áp phần nào cơn điên cuồng.

“Đại sư huynh, cám ơn, còn gì nữa không?” Giọng nói của Hứa Thanh khàn khàn, nhìn đội trưởng bên người.

“Không còn, đó là đồ ăn vặt ta chuẩn bị cho mình… Bây giờ ngươi cần phải giết chóc thôn phệ sinh cơ vạn vật, ngươi đã làm cái gì, tại sao lại thành ra như thế này?” Đội trường có chút giật mình.

Chương 755: Đói khát (2)

“Nuốt một vật nhỏ.” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, trong cơ thể lần nữa hiện lên cảm giác đói khát, khiến cho hô hấp của hắn không khỏi dồn dập lên, mà hắn cũng cảm nhận được trạng thái của mình lúc này.

Sau khi tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể hắn dung hợp với khỏa độc đan, khỏa độc đan vốn đã mất đi quá nhiều linh tính, gần như đã là một khỏa độc đan chết héo, đã có nơi cung cấp nuôi dưỡng, xuất hiện dấu hiệu khôi phục, mà lúc này nó liền giống như một cái hắc động thật lớn, trong chốc lát liền thôn phệ hết thảy sinh cơ của hắn.

Đây là quá trình tất nhiên để độc đan khôi phục lực lượng, mặc dù Hứa Thanh cũng đã có đoán trước, cũng chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng lúc hắn dung hợp có chút tiêu hao ngoài ý muốn, độc đan lại khôi phục quá nhanh dẫn đến chuẩn bị của hắn vẫn chưa đủ.

Nhưng đây cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, thậm chí có thể nói đây là đại cơ duyên của bản thân Hứa Thanh.

Bởi vì một khi hắn cung cấp đầy đủ sinh cơ cho khỏa độc đan, vậy hắn liền có thể khiến cho khỏa đan gần như chết héo này chân chính khôi phục.

Sau khi khôi phục, nó sẽ không phải là một khỏa độc đan không có đầu nguồn nữa, mà sẽ cuồn cuộn không dứt, khiến cho chiến lực Hứa Thanh bay lên.

Cung thứ ba này của hắn, chính là một cung không giống người bình thường nhất từ xưa đến nay.

Uy lực của nó cực lớn, cũng tràn đầy thần bí và không rõ.

Nhưng hết thảy, cần có nồng đậm sinh cơ cung cấp.

Trừ bên ngoài những cái này, Hứa Thanh cũng cảm nhận rõ ràng được, muốn để cho khỏa độc đan này chân chính khôi phục, sinh cơ chỉ là một phương diện, hắn còn cần nồng đậm dị chất.

Phát hiện này khiến cho nội tâm của hắn rất là chấn động, bởi vì điều này đại biểu. . Bản thân hắn, có thể hấp thu dị chất!

Mặc dù cuối cùng là do khỏa độc đan trong tòa Thiên Cung thứ ba hấp thu, nhưng từ trình độ nào đó, cũng đồng nghĩa với hắn đang hấp thu dị chất.

Mà từ sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh tới thế giới này, hấp thu dị chất, chính quyền lợi đặc thù của những hạng người bị ảnh hưởng nghiêm trọng cùng với những tộc quần mới được sinh ra trong thế giới tràn ngập dị chất này, tu sĩ rất khó có thể chạm vào.

Bởi vì cái gọi là dị chất, trên thực tế chính là khí tức của Thần Linh, cũng có người gọi nó là thần năng.

“Đại sư huynh, chúng ta cách cấm khu gần đây nhất bao xa?”

Hứa Thanh thở sâu truyền ra giọng nói khàn khàn, cũng nhìn thấy biểu cảm của Ngôn Ngôn căng thẳng và quan tâm, khẽ gật đầu với nàng, ý bảo mình không đáng lo.

Đối với người ân cần với mình, Hứa Thanh sẽ luôn luôn không quên.

“Đại khái còn cách Kiếm Cấm của Nghênh Hoàng Châu nửa tháng, nếu như ngươi chịu đựng không nổi, chúng ta cũng có thể đi tìm tông môn ngoại tộc hoặc là tiểu quốc ngoại tộc...” Đội trưởng có chút lo lắng, nhưng hàm nghĩa trong lời nói lại lộ ra sự lạnh lùng đối với ngoại tộc.

Hình như ở trong lòng đội trưởng, chỉ cần Hứa Thanh không ngại, vậy những ngoại tộc gì đó ...cũng chỉ là đồ ăn.

“Nửa tháng, có lẽ có thể.” Hứa Thanh lắc đầu, mặc dù ngoại tộc cũng có sinh cơ, trong cơ thể cũng có dị chất, nhưng cuối cùng vẫn không bằng dị chất trong cấm khu hay cấm địa.

Hắn có thể cảm nhận được số lượng mình cần là cực lớn, cho nên lựa chọn tốt nhất chính là cấm địa.

“Vậy đi tới Kiếm Cấm, trong đông đảo cấm địa của Nghênh Hoàng Châu, nó là cấm khu duy nhất gần đây, chỗ đó cũng tương tự với Hoàng Cấm và Thi Cấm trên biển của Nam Hoàng Châu, vả lại căn cứ tình báo của liên minh, Hoàng bên trong Kiếm Cấm đã ngủ say nhiều năm, gần đây chưa từng có dấu hiệu thức tỉnh, khi chúng ta vào trong đó chỉ cần cẩn thận một chút, coi như cũng an toàn.”

Đội trưởng nói xong thì vận hành tu vi dung nhập vào Pháp Hạm, khiến cho vào thời khắc này Pháp Hạm cũng tràn ra khí lạnh, tốc độ bỗng nhiên trở nên nhanh hơn, hóa thành một đạo cầu vồng ở phía trân chời, tựa như một đạo bôn lôi chợt hiện liền đã đi xa.

Gió từ bốn phía thổi tới, tản ra trên màn phòng hộ của Pháp Hạm, trong lúc chảy xuôi qua hai bên liền hình thành âm thanh gào thét, truyền khắp bốn phương.

Trong khi bay nhanh, Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên boong thuyền, toàn lực áp chế cảm giác đói khát trong cơ thể, đồng thời cũng thích ứng trạng thái cơ thể sau khi độc đan dung nhập vào tòa Thiên Cung thứ ba.

Hắn có thể cảm thấy, mặc dù lúc này trạng thái của mình rất kém nhưng chiến lực đã tăng lên rất nhiều, phối hợp với công pháp Hoàng cấp, lúc này hắn có thể thể hiện ra lực lượng ít nhất là bốn cung.

Nên biết rằng, tuyệt đại đa số tu sĩ Kim Đan mở Thiên Cung, cực hạn cũng chỉ là sáu tòa Thiên Cung.

“Sau đó, chờ độc đan khôi phục, ta phải suy tính xem nên hình thành tòa Thiên Cung thứ tư thế nào.”

Hứa Thanh dần dần có chút trấn áp không được cảm giác đói khát trong cơ thể, hô hấp càng lúc càng dồn dập, đôi mắt hiện thêm rất nhiều tơ máu, lúc này hắn chỉ có thể suy tư về tu vi, dùng cách này để phân tán lực chú ý.

Về phần Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông, cả hai đã sớm ẩn giấu từ lâu, rất sợ bị Hứa Thanh chú ý tới.

Thật sự là giờ khắc này Hứa Thanh giống như là một con hung thú nhìn thấy người liền cắn vậy, tạo ra một cám giác đáng sợ đến cực hạn với Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông.

Về phần Ngôn Ngôn, mặc dù lúc đầu bởi vì khí tức và thân hình giống như hài cốt của Hứa Thanh khiến cho nàng có chút kinh hãi, nhưng sau khi dần dần thích ứng, nàng vẫn nhịn không được đi tới gần phía hắn.

Theo nàng tới gần, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, hai mắt tràn đầy tơ máu nhìn chằm chằm cổ Ngôn Ngôn, quẩy người một cái, miễn cưỡng thu hồi ánh mắt.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi… Có muốn ăn một chút hay không, không sao, ta không sợ đau.”

Ngôn Ngôn nhìn qua Hứa Thanh, cắn nát ngón tay, run rẩy vươn về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong cùng mê ly.

Hứa Thanh nhìn Ngôn Ngôn, trầm mặc xuống, nhắm hai mắt lại.

Đáy lòng Ngôn Ngôn có chút tiếc nuối và khổ sở, lặng lẽ thu tay về, ngồi ở bên cạnh.

Đội trưởng điều khiển Pháp Hạm, quay đầu đưa mắt nhìn, nhìn qua ánh mắt mê ly của Ngôn Ngôn khi đưa ngón tay tới trước mặt Hứa Thanh, cũng nhìn thấy Hứa Thanh không để ý quay đầu, lại nhìn biểu lộ tiếc nuối cùng khổ sở của Ngôn Ngôn, đáy lòng của y không khỏi nổi lên một tia chua xót.

“Trước kia khi ta đói bụng, tại sao không có nữ tu đẹp mắt nào đưa ngón tay cho ta ăn ậy, ta kém ở đâu chứ? Tiểu Thanh cũng thật không hiểu phong tình, nếu là ta, nhất định ta sẽ hung hăng cắn một cái.”

Thời gian cứ như vậy trôi qua, trong khi Hứa Thanh nhẫn nại, bọn họ cũng cách Kiếm Cấm càng ngày càng gần.

Cho đến cuối cùng vào lúc thân thể Hứa Thanh run rẩy kịch liệt, khi hắn cảm nhận được bản thân đã đến cực hạn, mắt thấy sẽ không cách nào khống chế, trước mặt của bọn hắn bỗng xuất hiện một mảnh rừng rậm Kiếm Cấm màu đen.

Mới chỉ tới gần, còn chưa hoàn toàn bước vào cũng đã cảm nhận được dị chất nơi đây đã nồng đậm hơn khu vực khác rất nhiều, cảm thụ của Hứa Thanh cực kỳ nhạy cảm, ngay khi tới đây thì đôi mắt của hắn bỗng nhiên mở ra, tràn ra một tia ánh sáng đỏ.

Chương 756: Chìa khóa thông tới Thần Linh! (1)

Kiếm Cấm, là cấm địa mà phạm vi chỉ vẹn vẹn có trong Nghênh Hoàng Châu.

Nơi đây nằm ở khu vực tới gần trung tâm Nghênh Hoàng Châu, hơi ngã về phía tây, đồng thời cũng bao trùm một đoạn khúc sông chính của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Trước khi Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà chảy vào Kiếm Cấm, nước sông tràn đầy tiên linh, mà sau khi chảy ra lại biến thành một mảnh đen nhánh.

Nơi đây quanh năm tràn ngập sương mù dày đặc, ánh mặt trời không cách nào chiếu vào, cho nên từ trên không thể nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nhìn thấy nước sông chảy vào, sau đó chảy ra thì đã trở nên đen nhánh, nhưng lại không nhìn thấy được kỹ càng tình huống của nước sông và cấm địa.

Sương mù, bao phủ toàn bộ.

Chỉ có thể mơ hồ nhìn ra là Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà chia Kiếm Cấm làm hai cái khu vực, nhưng do sương mù bên trong lượn lờ, tựa như lại nối chúng nó lại với nhau.

“Dựa theo ghi chép của liên minh, ba nghìn năm trước Kiếm Cấm từng bộc phát hạo kiếp, vị Kiếm Hoàng kia thức tỉnh đi ra, việc này chấn động toàn bộ Phong Hải Quận, cuối cùng bị thế lực vạn tộc trong Phong Hải Quận liên thủ, mới miễn cưỡng trấn áp Kiếm Hoàng lại.”

“Viêm Hoàng, Thi Hoàng, Kiếm Hoàng, ba vị này là chủ nhân riêng của từng cấm địa, thực lực từng người đều sâu không lường được.” Đội trưởng nhìn qua khu rừng rậm đen nhánh ở xa xa, trong khi giọng nói của y vẫn đang truyền ra, chớp mắt một cái, thân thể Hứa Thanh đã lao ra bên ngoài.

Tốc độ cực nhanh, cả người lập tức thành một đạo cầu vồng bay thẳng vào trong Kiếm Cấm.

Trên Pháp Hạm, Ngôn Ngôn lo lắng nhìn về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh…”

Đội trưởng nhìn qua thân ảnh Hứa Thanh, cười nhạt một tiếng.

“Không sao, có ta ở đây, cam đoan Hứa Thanh hết thảy bình an, nhưng mà Ngôn Ngôn, dạo gần đây đầu của ta có chút căng thẳng, ngươi có…”

Ngôn Ngôn lập tức ném ra một túi trữ vật.

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, ngay khi nhận lấy liền nhìn qua, sau đó lập tức vui mừng vỗ ngực lớn tiếng mở miệng.

“Đệ muội yên tâm, cho dù vi huynh xông pha khói lửa cũng sẽ để cho phu quân của ngươi an toàn!” Nói xong, đội trưởng trông mong nhìn Ngôn Ngôn.

Một câu đệ muội lập tức khiến cho Ngôn Ngôn đỏ mặt lên, tâm trạng vui vẻ lại ném tới một túi trữ vật.

“Trời ạ, Ngôn Ngôn, từ nay về sau ngươi chính là đệ muội duy nhất mà ta nhận thức!” Toàn thân đội trưởng chấn động, cầm lấy túi trữ vật, thân thể nhoáng một cái đuổi thẳng theo phía sau Hứa Thanh.

Nghe lời nói của đội trưởng, đáy lòng của Ngôn Ngôn vô cùng vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Nhưng nàng không biết, trong khi đội trưởng đang đuổi theo Hứa Thanh, y vừa bay nhanh vừa vui sướng như mở cờ trong bụng, ánh mắt lại càng lúc càng trở nên sáng hơn, bộ dạng giống như đã tìm được một con đường phát tài mới.

“Ta thật ngốc, ta cần gì phải hâm mộ tiểu Thanh, mỗi lần ra ngoài cùng hắn ta sẽ gọi theo một nữ tu, tiếp đó cứ làm một lần như vừa nãy là được, vậy thì ta nhất định sẽ không thiếu tiền rồi!”

“Còn có tiểu phú bà Đinh Tuyết kia nữa, trong túi của nàng nhất định có rất nhiều tiền!”

Đội trưởng vô cùng phấn khởi, nhất là nghĩ đến nếu như có một ngày người xuất hiện bên cạnh Hứa Thanh là Tử Huyền Thượng Tiên, nếu đối phương có thể ngoan ngoãn gọi mình một tiếng sư huynh, vậy thật sự quá đã, quá kích thích.

"Như vậy xem ra, khi trở về ta phải lấy danh nghĩa của tiểu Thanh để gửi tặng cho những người kia mỗi người một phần lễ vật nhỏ, bảo vệ quan hệ của các nàng cùng tiểu Thanh, tiểu Thanh à tiểu Thanh, ngươi có một người sư huynh như ta, nhất định là do phúc khí tu luyện từ kiếp trước của ngươi đó nha!"

Đội trưởng tự cảm động vì chính mình, tâm tình vô cùng sung sướng.

Trên thực tế, đây cũng không phải là lần đầu tiên y làm như vậy.

Năm đó khi y và Hứa Thanh gây chuyện trong Hải Thi tộc rồi trốn về Thất Huyết Đồng, khi cả hai được an bài thành đệ tử hình tượng để nghênh đón các vị khách ngoại tộc, sở dĩ Đinh Tuyết và Cố Mộc Thanh đồng thời xuất hiện ở bên cạnh Hứa Thanh, chính là do y bí mật sắp xếp.

Trên thực tế lúc ấy tông môn đã chỉ định Cố Mộc Thanh, nhưng đội trưởng lại bí mật thông tri cho Đinh Tuyết biết, bán cho Đinh Tuyết một cái danh ngạch…

Lúc này trong lòng đội trưởng vô cùng đắc ý, khiến tốc độ cũng trở nên nhanh hơn, đuổi theo Hứa Thanh đã trực tiếp lao đến bên trong Kiếm Cấm.

Trong rừng, Hứa Thanh bay với tốc độ rất nhanh, nháy mắt sau khi nhảy vào thì dị chất từ bốn phía lập tức vọt tới, nhanh chóng tràn ngập khắp thân thể Hứa Thanh, bị hắn hấp thu tràn vào bên trong tòa Thiên Cung thứ ba.

Chân hắn bước liên tục sau đó bỗng nhảy lên một cái, tay phải vung một trảo tới bên cạnh, một con đại xà tràn ra chấn động không tầm thường đang treo ở trên đại thụ lập tức bị Hứa Thanh một phát bắt được.

Hầu như ngay khi tay của hắn đụng vào con đại xà đó, nó với kích thước chiều ngang của thân thể bằng một người liền phát ra tiếng kêu gào thê lương, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thân thể của nó héo rũ nhanh chóng, trong nháy mắt liền trở thành một bộ hài cốt, toàn bộ sinh cơ trong cơ thể đã tan biến.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia thần thái, không nói một lời tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh, một con hung thú màu đỏ như Kỳ Lân liền xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Khí tức của con hung thú này rất không tầm thường, toàn thân tràn ra sát khí, trên người mọc đầy gương mặt, có cả người cả thú vật.

Phía trước còn có một bầy sói tám chân hung hăng, những con sói rất là quái dị, tựu như hai con nhập lại với nhau vậy, bọn chúng có hai cái thân hình nhưng lại chỉ có một cái đầu.

Mà cái đầu lại cực lớn, có thể so với toàn bộ thân hình, bộ dạng rất là cổ quái, nhưng vẻ hung hăng trên người nó lại rất mãnh liệt, chỉ là trong khi bọn chúng đang truy đuổi con hung thú giống như Kỳ Lân, bỗng nhiên lại thu liễm hung ý, hốt hoảng bỏ chạy khắp nơi.

Hứa Thanh đến, trực tiếp liền xuất hiện ở giữa cuộc truy đuổi của song phương, con hung thú giống như Kỳ Lân bỗng nhiên dừng bước chân lại, nó vừa mới bộc phát sát khí thì Hứa Thanh đã đến phụ cận, tay phải giơ lên chợt nhấn một cái.

Toàn thân con hung thú này chấn động, căn bản không có cách nào né tránh và ngăn cản, trong chốc lát bàn tay Hứa Thanh liền đập vào trên đầu của nó, phịch một tiếng thân thể con hung thú này trực tiếp héo rũ, sau mấy hơi thở liền biến thành hài cốt.

Một màn này khiến cho đàn sói tám chân nhao nhao run rẩy, bỏ chạy nhanh hơn, nhưng Hứa Thanh lại liếm liếm bờ môi, khom người nhảy lên, hóa thành tàn ảnh trực tiếp đuổi theo, bắt đầu hấp thu.

Rất nhanh, một đường phía sau Hứa Thanh là từng bộ thi hài, còn thân ảnh của hắn thì đã đi xa, biến mất ở bên trong khu rừng.

Hơn mười hơi thở sau, thân ảnh của đội trưởng liền xuất hiện ở nơi đây.

Đội trưởng nhìn qua thi hài đầy trên mặt đất, yên lòng.

“Như vậy nhìn ra, vấn đề không lớn.”

Đội trưởng thì thào, đang muốn tiếp tục đi theo.

Nhưng vào lúc này thần sắc của đội trưởng bỗng nhiên khẽ động, cái mũi hơi hít hít, hồ nghi quay đầu nhìn chỗ sâu trong cấm địa.

Chỗ đó và vị trí Hứa Thanh rời đi là hai phương hướng khác biệt.

Sau khi cẩn thận quan sát, ánh mắt của y lập tức sáng lên.

“Nơi đây thế mà còn có bảo vậy như vậy?” Đội trưởng liếm liếm bờ môi, hai mắt sáng lên.

“Tiểu sư đệ đã không có gì đáng ngại, vậy ta liền đi xem món bảo bối này trước.”

Nghĩ tới đây đội trưởng lập tức cải biến phương, phóng đi về phía ngược lại với phía của Hứa Thanh, tan biến ở trong rừng.

Chương 757: Chìa khóa thông tới Thần Linh! (2)

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này Hứa Thanh giết chóc cực kỳ điên cuồng, những nơi hắn đi qua, phàm là hung thú gặp phải đều bị hắn lập tức hấp thu sinh cơ, bồi dưỡng độc đan của bản thân, dù gặp phải quỷ dị cũng là như thế.

Chính hắn cũng không nhớ rõ là mình đã giết bao nhiêu hung thú, nhưng lấy chiến lực bốn cung bây giờ của hắn, trên cơ bản là có thể quét ngang hết thảy mọi thứ ở khu vực bên ngoài của cấm địa.

Cho nên rất nhanh Hứa Thanh đã thoáng tới gần chỗ sâu, mà theo hắn xâm nhập, hung thú gặp phải cũng càng nhiều thêm nữa, không ngừng giết chóc và không ngừng hấp thu.

Dần dần thần trí của hắn đã trở về trạng thái bình thường, ánh sáng trong mắt không còn ảm đạm, thân thể cũng từ trạng thái hài cốt khôi phục rất nhiều.

Lại thêm hiệu dụng của thủy tinh màu tím, cho nên thoạt nhìn hôm nay hắn đã không còn biến hóa gì quá lớn, nhiều nhất chính là gầy hơn một chút so với lúc trước.

Tóc cũng đã mọc dài ra, áo bào cũng đã đổi mới, ở địa phương tràn đầy sinh cơ và dị chất thế này, khỏa độc đan bên trong tòa Thiên Cung thứ ba trong thể nội cũng chỉ kém một tia nữa thôi là hoàn toàn khôi phục.

Một tia này cũng rất dễ giải quyết, giờ phút này Hứa Thanh liền lập tức ra tay với tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền bay tới một đám sứa lớn ở trên bầu trời.

Trên thân những con sứa này tràn ra khí tức cực kỳ băng hàn, những nơi bọn nó đi qua mặt đất trong rừng rậm trực tiếp đóng băng, bên trong phạm vi này phần lớn hung thú đều khó tránh khỏi tử kiếp.

Số lượng những con sứa này không hề ít, tất cả lớn nhỏ tổng cộng hơn mười con, thân thể chúng nó hơi mờ, còn có thể nhìn thấy những khối thi hài hư thối đang bị tiêu hóa.

Năm đó Hứa Thanh cũng đã từng gặp qua những con sứa đồng dạng như thế này ở trong cấm khu, chỗ đó cạnh doanh địa thập hoang giả.

Hình như loại sứa này là cấm vật thường thấy ở trong cấm địa, giờ phút này sau khi nhìn thấy những con sứa đã từng gặp qua, cảm giác uy áp rất mãnh liệt trước đây đã toàn bộ tan biến.

Nhìn qua những con sứa, Hứa Thanh cũng nghĩ đến thập hoang giả trong doanh địa, vật này đã giết chết vô số tu sĩ cấp thấp đồng loại, cũng đã bao hàm cả lão Thạch đầu được Hứa Thanh chôn xuống.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, thân thể bỗng nhiên lao ra với tốc độ cực nhanh, trong chốc lát liền nhảy vào trong bầy sứa.

Theo từng trận nổ vang truyền ra, tất cả những con sứa đều trở nên khô héo mất đi sinh cơ, từ không trung ầm ầm rơi xuống.

Cho đến một lát sau thân thể Hứa Thanh hạ xuống, đứng trên tán của một gốc cây khổng lồ.

Trong mắt tràn ra thần thái, trong cơ thể tựa như có từng trận thiên lôi nổ vang.

Trong một cái chớp mắt, khỏa độc đan đã được dung hợp và chuyển hóa thành bảo vật bản mạng trong tòa Thiên Cung thứ ba, tựa như lại được thắp lên ngọn lửa sinh mệnh, trực tiếp tràn ra chấn động hoạt tính nồng đậm.

Thậm chí còn khẽ chấn động từng nhịp.

Loại chấn động này, giống như là trái tim đập vậy.

Theo sau đó chính là một cỗ cảm giác liên hệ vô cùng chặt chẽ, loại cảm giác này giống như ...khỏa độc đan ở trong tòa Thiên Cung thứ ba vốn là một bộ phận thân thể của Hứa Thanh vậy.

Sau khi Hứa Thanh cảm thụ, tâm thần lập tức trở nên phấn khởi.

Hắn lấy bọn tiểu hắc trùng ra rồi khẽ hấp một hơi, những con tiểu hắc trùng lập tức chui toàn bộ vào trong cơ thể Hứa Thanh, vào đến trong nội cung của tòa Thiên Cung thứ ba, vờn quanh bốn phía khỏa độc đan.

Ngay sau đó Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua bầu trời xa xăm trong rừng rậm, giờ phút này trên bầu trời lại có một nhóm sứa mới gào thét bay đến, hiển nhiên là bầy sứa mà hắn vừa giết lúc trước chỉ là một bộ phận của cả đàn sứa lớn, mà hắn giết chóc cũng đã đưa tới sự chú ý của bầy sứa, giờ phút này cả đàn sứa từ xa xa vọt tới, số lượng tới mấy trăm con.

Trong đó còn có một con có ba đầu, cao đến mấy trăm trượng rất là kinh người, lộ ra vẻ cường hãn, chấn động trên người nó có thể so với tu sĩ Kim Đan đã mở 2-3 tòa Thiên Cung.

“Quả nhiên là cấm địa, bây giờ ta vẫn còn chưa có chân chính đi vào vòng trong, mà đã gặp phải một loại hung thú cường hãn như vậy.”

“Cũng tốt, ta sẽ thử ngay ở chỗ này, xem xem đến cùng độc đan của ta có uy lực như thế nào!”

Hứa Thanh thì thào và trong mắt lóe lên lệ mang, tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể ầm ầm chấn động, độc cấm bên trong lập tức bộc phát.

Vô tận độc từ bên trong độc đan tản ra, sau đó lại từ trong thân Hứa Thanh thể bộc phát ra ngoài, vô sắc vô vị, khí thế như bài sơn đảo hải tràn về bát phương, nổ vang mà đi.

Những nơi đi qua, bất kể là vùng đất hay là vô số cây cối thì tất cả đều lập tức hư thối, hết thảy cây cối trong nháy mắt trở thành tro bụi, hết thảy hung thú trên mặt đất đều không có bất luận năng lực vùng vẫy nào, ngay lập tức trúng độc, sau từng tiếng kêu thê lương thảm thiết liền trở thành máu loãng.

Những con sứa vừa bay đến trên bầu trời cũng không tránh khỏi tử kiếp, dùng mắt thường có thể nhìn thấy được, dưới từng đợt âm thanh tuyệt thảm, từng đám sứa bị hư thối hòa tan, biến thành từng vũng nước đen tung bay trên đại địa.

Không chỉ chúng nó như thế, đại địa cũng tương tự như vậy.

Mặt đất trực tiếp liền trở thành cấm thổ, vô số con sâu nhỏ đồng loạt trúng độc, kể cả bọn chúng có trốn thật sâu trong lòng đất cũng không cách nào tránh đi, nháy mắt bị diệt sạch.

Vào thời khắc này sương mù trên bầu trời cũng nhanh chóng tan rã, trực tiếp lộ ra một cái động lớn khiến cho ánh trăng bên ngoài lần đầu tiên chiếu vào nơi này.

Tia nắng bao phủ trên người Hứa Thanh, bao phủ trong phạm vi năm trăm trượng!

Mà trong vòng năm trăm trượng này …không có một ngọn cỏ, hết thảy đều không còn.

Thả mắt nhìn tới, mặt đất … bình địa, trống rỗng.

Chỉ có bùn đất đen nhánh, tràn ra tử khí khiến người ta nhìn thấy mà giật mình sợ hãi.

Hứa Thanh đứng trên không trung nhìn qua hết thảy, Ảnh Tử chậm rãi xuất hiện sau lưng của hắn, cái bóng hình thành một cây đại thụ đen nhánh, xoay người phía sau hắn, triều bái.

Từ xa nhìn lại, trong năm trăm trượng cấm thổ này, cái bóng hình đại thụ này dường như đã trở thành một chiếc áo choàng cho Hứa Thanh, phụ trợ cho dáng người cao ngất của Hứa Thanh, dưới bóng cây gương mặt tuyệt mỹ của hắn lại càng trở nên nổi bật hơn nữa, càng thêm yêu dị.

Que sắt màu đen cũng hiện ra ở trên không trung, đang vô cùng run rẩy, bên trên huyễn hóa ra lão tổ Kim Cương Tông, lúc này lão cũng quỳ xuống đất triều bái Hứa Thanh.

Lúc này trong lòng của lão đã dấy lên sóng lớn ngập trời, hết thảy tất cả, đều hóa thành một tiếng thì thào trong nội tâm.

“Thần?”

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì vào lúc này …trên mặt đất đang bắt đầu chậm rãi sinh sôi ra dị chất!

Những dị chất này không phải là dị chất ở trong cấm địa tạo ra, mà là sau khi bị độc của Hứa Thanh bao trùm, tự hành tạo ra.

Càng thêm quỷ dị là những dị chất này, rõ ràng cho Hứa Thanh một loại cảm giác đồng nguyên.

Thật giống như bởi vì hắn mà sinh.

Không hề giống với dị chất bản nguyên tràn ngập ở nơi này!

Thân thể Hứa Thanh chấn động, vô pháp tin tưởng, bởi vì hắn biết, đây là… Năng lực của Thần Linh!

Chương 758: Lão tổ lo lắng (1)

Hứa Thanh đứng trên không trung, cúi đầu nhìn qua hết thảy, trong lòng dấy lên gợn sóng cực lớn.

Cho đến thật lâu sâu hắn mới thở sâu một hơi, tay phải giơ lên đưa về phía trước, dị chất sinh sôi ra ở nơi đây lập tức bay thẳng đến chỗ hắn, vờn quanh bốn phía quanh bàn tay của hắn và hình thành một dòng khí lưu.

Nhìn từng đạo dị chất màu đen hình thành sương mù bên ngoài bàn tay, Hứa Thanh vẫn cảm thấy có chút không thể nào tin như cũ.

Việc này đã vượt ra ngoài ý định của hắn, nhưng sau khi hắn cẩn thận suy tư, lại cảm thấy hình như cũng là hợp tình hợp lý.

Bởi vì nguồn gốc của khỏa độc đan này, là do một vị đã từng là tu sĩ đại năng, sau khi giao chiến cùng một vị cường giả thần bí tới từ Thần Vực, đối phương trước khi tử vong đã phóng độc cấm vào trong người của vị đại năng kia, sau khi trải qua mọi loại đau khổ, vị đại năng này mới luyện hóa được độc cấm này ra ngoài.

Cho nên thực tế mà nói, đầu nguồn của khỏa độc đan này, chính là từ tu sĩ Thần Vực.

Mà Thần Vực…

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Giờ phút này bầu trời tràn ngập mây đen, chỉ có không trung phạm vi năm trăm trượng hắn đang đứng là xuất hiện khoảng trống, tạo thành một cái lỗ hổng riêng biệt.

Nhìn theo lỗ hổng, Hứa Thanh nhìn qua trăng sáng phía ngoài, cũng nhìn thấy một góc nửa khuôn mặt Thần Linh như ẩn như hiện dưới ánh trăng chiếu rọi.

“Địa phương Thần Linh mở mắt ra nhìn một lần, sẽ biến thành cấm khu, hai lần chính là cấm địa, ba lần là Thần Vực!”

Đại lục Vọng Cổ vô cùng mênh mông, nơi có thể khiến cho Thần Linh ba lần mở mắt nhìn cùng một vị trí, dĩ nhiên là ít càng thêm ít.

“Thần Vực là nơi nắm giữ sức mạnh Thần Linh sao, còn có thử nghiệm thi hài Thần Linh mà Chúc Chiếu đang tiến hành, cũng là đang tìm tòi lực lượng của Thần Linh sao?.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, giờ phút này hắn đã nhận thức rõ ràng uy lực lớn nhất của khỏa độc đan của mình, uy lực lớn nhất của nó có lẽ không phải là độc, mà là một chiếc chìa khóa.

Chìa khóa mở ra cánh cửa đi tới Thần Linh.

“Năm đó vị đại năng kia …có lẽ cũng biết việc này?”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn còn có một vài chỗ chưa hiểu lắm về chuyện này, nhưng hắn thiếu rất nhiều manh mối quan trọng, cho nên không cách nào phân tích thấu triệt.

Nhưng vô luận như thế nào, Hứa Thanh cũng sâu sắc hiểu ra một điều, đó là giá trị của khỏa độc đan này vô cùng kinh người.

Mà hắn lại càng hiểu rõ, một loại vật phẩm có thể có được lực lượng nhất định của Thần Linh, đến cùng có bao nhiêu lực hấp dẫn đối với người bên ngoài, một khi để lộ việc này ra ngoài, vậy hắn sợ là không cách nào bảo trụ được khỏa độc đan này.

Hứa Thanh không muốn thách thức nhân tính, cho nên hắn sẽ liệt khỏa độc đan ẩn chứa lực lượng Thần Linh này vào cấp độ bí ẩn sâu nhất của bản thân, cùng một cấp bậc với thủy tinh màu tím.

“Ta am hiểu độc đạo, thường giết người bằng độc cho nên sẽ không khiến người bên ngoài hoài nghi, lấy cái này để làm lớp màn chắn che lấp cho độc của độc đan có lẽ cũng được rồi.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó liền cảm thụ chiến lực bản thân bây giờ một chút, hiện giờ tòa Thiên Cung thứ ba trong thức hai của hắn đã trở nên từ hư ngưng thật, tăng thêm công pháp Hoàng cấp thì hắn đã có đủ chiến lực bốn cung.

Nếu dùng thêm độc, Hứa Thanh có nắm chắc chiến cùng năm cung, mà nếu thể hiện ra độc đến mức tận cùng, sau đó đản sinh ra lực lượng Thần Linh… Hứa Thanh suy nghĩ một chút, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không thể dùng loại lực lượng này.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh lấy ra rất nhiều hắc đan, nhanh chóng ném tới bên trong phạm vi năm trăm trượng này.

Theo hắc đan nổ tung, dị chất bị bên ngoài năm trăm trượng nhanh chóng bị lôi kéo đến, tràn ngập nơi đây rồi tách những dị chất bởi vì Hứa Thanh mà sinh ra.

Mà mây đen trên bầu trời cũng chầm chậm cuộn mình khép lại, dường như hết thảy những thứ vừa xong không hề tồn tại.

Mặt đất lại tràn ngập dị chất, chỉ có mặt đất trụi lủi là thứ chứng kiến lực lượng độc đáng sợ vừa rồi.

Nhìn qua hết thảy, Hứa Thanh cảm thụ một phen, vẫn có chút không yên lòng, lại ném ra thêm mấy khối hắc đan.

Cho đến khi dị chất ở nơi đây trở nên nồng đậm tột cùng, Hứa Thanh cũng phát hiện ra những dị chất sinh ra bởi vì bản thân hắn đã triệt để tiêu tán, lúc này hắn mới an tâm rồi quay người đi xa.

Trên đường trở về, Hứa Thanh nhiều lần nhìn qua Ảnh Tử dưới chân cùng với que sắt màu đen.

Ánh mắt của hắn, khiến cho Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông run rẩy.

Ảnh Tử theo bản năng cảm giác có chút nguy hiểm, về phần lão tổ… Người tinh tường giống như lão tổ Kim Cương Tông, làm sao có thể không biết được ý nghĩa của ánh mắt này, vì vậy lần thứ bảy lúc Hứa Thanh nhìn tới phía lão, lão tổ Kim Cương Tông lập tức huyễn hóa ra ngoài.

Phù phù một tiếng, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Chủ tử, tiểu nhân khẩn cầu ngài giúp ta một chút.”

Hứa Thanh không nói chuyện, lạnh mắt nhìn qua.

Lão tổ Kim Cương Tông hiện ra vẻ mặt trung hậu, trong mắt càng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, khi nhìn qua Hứa Thanh tựa như đang nhìn Thần Linh vậy, đây là ánh mắt mà lão lén lút học được từ chỗ Dạ Cưu lúc trước.

“Chủ tử, tiểu nhân lo lắng về sau có một ngày bị người khác bắt mất, đối phương mắt thấy ta chết cũng không bộc lộ nửa điểm bí mật của chủ tử, thế là liền dùng phương pháp đặc thù đó là sưu hồn. Mặc dù điều này không phải mong muốn của ta, nhưng cho dù lộ ra mảy may một chút bí mật của chủ nhân, tiểu nhân tất nhiên cũng sẽ tự trách tột cùng, ta chết cũng không sao, nhưng không có khả năng lộ ra bí mật của chủ nhân.”

“Cho nên tiểu nhân khẩn cầu chủ tử lưu lại phong ấn không thể diệt trong lòng ta, ác độc cỡ nào, nghiêm trọng bao nhiêu cũng không sao cả, như vậy về sau nếu thật sự xuất hiện tình huống cực đoan như tiểu nhân vừa nói, chỉ cần có người vừa sưu hồn là tâm thần ta liền tự bạo, khiến cho đối phương không thu hoạch được gì.”

“Nếu như vậy, cho dù ta chết cũng sẽ mỉm cười ở dưới cửu tuyền, bảo toàn ý chí cả đời trung trinh hộ chủ của ta!”

Lão tổ Kim Cương Tông vỗ ngực, cuồng nhiệt mở miệng.

Đây thật ra chính là chỗ thông minh của lão, lão biết rõ tính cách của Hứa Thanh, biết chắc lúc này có ra sức cam đoan gì đó cũng không hề có tác dụng, thề thốt cũng vô dụng, ngay cả lão cũng đều không tin, không cần phải nói tới Hứa ma đầu.

Cho nên lão trực tiếp nói rõ, đồng thời cũng đổi phương thức suy nghĩ, từ đó biểu đạt sự trung thành của mình.

Đó là sự cơ trí và cẩn thận của lão, lão cảm thấy nếu mình nói như vậy, đại khái có khả năng sẽ tiêu tán sự nghi kị của Hứa ma đầu.

Huống hồ cũng có xác suất nhất định, đó là Hứa ma đầu không thể phong ấn như vậy, nếu không lúc trước hắn đã sớm dùng rồi.

Đồng thời đáy lòng của lão cũng hoặc nhiều hoặc ít có một chút tính toán nhỏ nhặt, lão mơ hồ cảm thấy, từ tất cả những gì mà lão nhìn thấy hôm nay, có lẽ sẽ trở thành một cơ hội thu được tự do trong tương lai cho chính mình.

Luồng ý nghĩ này rất nguy hiểm, sau khi hiện ra trong đầu thì thân thể của lão tổ Kim Cương Tông cũng run run một chút.

Chương 759: Lão tổ lo lắng (2)

Hứa Thanh liếc mắt nhìn lão tổ Kim Cương Tông thật sâu, nhàn nhạt mở miệng.

“Phong ấn thì không cần, ta tin tưởng ngươi, cùng lắm thì lúc ngươi bị bắt giữ, ta trước tiễn ngươi một đoạn đường để thành toàn lòng trung thành của ngươi là được. Mặt khác, với chiến lực bây giờ của ngươi, chỉ có thể so với Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa, tốc độ hơi chậm.”

Toàn thân lão tổ Kim Cương Tông run lên, lập tức hoảng sợ.

Trong hoảng sợ, ý nghĩ nguy hiểm vừa mới hiện lên vừa rồi lập tức tan thành mây khói, ánh mắt của Hứa Thanh khiến cho lão cảm thấy tựa như đối phương nhìn thấu suy nghĩ của mình, đáy lòng căng thẳng muôn phần, càng thêm hối hận.

Lão cảm thấy mình vẫn còn chưa cân nhắc chu toàn, không nên kêu Hứa ma đầu này phong ấn.

Thân là khí linh, sao có thể chỉ nêu tình huống xảy ra vấn đề, mà lại không đưa ra biện pháp giải quyết chân chính có thể thực hiện được chứ.

Khí linh như vậy, không phải khí linh tốt.

Đáng lẽ chính mình phải chủ động phong ấn bản thân, dùng cái này để biểu lộ lòng trung thành, mới là đúng đắn.

“Đã chủ quan, đúng là đã chủ quan rồi, bây giờ Hứa ma đầu này đã cơ trí hơn nhiều so với trước kia, về sau ta phải cân nhắc vô cùng chu toàn hơn nữa mới được.”

Nghĩ tới đây, lão tổ Kim Cương Tông vội vàng bổ cứu.

“Chủ tử, ta… Ta nghĩ rằng ta có thể đột phá!”

Hứa Thanh nhướn lông mi lên, hắn không nhìn ra lão tổ Kim Cương Tông có dấu hiệu muốn đột phá, cùng lúc đó Ảnh Tử cũng nhanh chóng truyền ra cảm xúc chấn động.

“Ta… . . Cùng sinh… . . Cộng tử… . . Cũng đột phá!”

Hứa Thanh lại nhìn Ảnh Tử, nhẹ gật đầu rồi thân thể nhoáng một cái, cải biến phương hướng không còn bay nhanh ra phía ngoài nữa, mà tìm kiếm địa phương thích hợp để cho bọn họ đột phá.

Thời gian không lâu, Hứa Thanh đã tìm được một chỗ hạp cốc.

Trong ngoài hạp cốc đều là cây cối kỳ dị với hình dáng răng cưa, lá cây cực lớn, có rủ xuống có uốn lượn, còn có chiếc lá đang ngọ nguậy, có thể nhìn thấy bên trong có thi hài thú vật đang bị hòa tan.

Nhưng theo Hứa Thanh đi đến, trong thời gian ngắn toàn bộ cây cối trong ngoài hạp cốc đều theo bản năng co rút cành lá lại, không dám tản ra chút nào.

Hứa Thanh nhăn mày lại, hắn không thích loại cảm giác này, quá mức phô trương.

Vì vậy hắn hơi trầm ngâm một chút, gia tăng nội liễm đối với độc trong tòa Thiên Cung thứ ba, cho đến khi nội liễm đến cực hạn, mới miễn cưỡng khiến cho cây cối ngoài mười trượng thả lỏng xuống, nhưng bên trong mười trượng thì vẫn còn như trước.

Đây là vị cách do độc đan dẫn đến, cũng bởi vì Hứa Thanh vừa mới dung nhập, còn cần một ít thời gian thích ứng mới có thể điều khiển tốt hơn.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái bay thẳng đến hạp cốc, sau khi kiểm tra một phen liền vung tay phải lên, que sắt màu đen lập tức bay thẳng đến vách đá, không ngừng đào móc ở đó, rất nhanh liền tạo thành một cái hang động.

Cái động này vô cùng sâu, lan tràn đến sâu trong lòng đất.

Hứa Thanh dò xét một phen, sau khi xác định không có gì đáng ngại liền đi vào trong động đá này.

Sau khi đi vào liền phất tay một cái, vô số đá vụn bay tới che lấp cửa động, sau đó liền tiếp tục đi thẳng đến chỗ sâu nhất của hang động.

Sau khi đi đến Hứa Thanh lại bố trí một phen ở bốn phía, sau đó mới ngồi xuống lấy ra một chiếc đèn dầu đốt lên.

Theo ánh lửa ẩn chứa linh khí chiếu vào trên mặt Hứa Thanh, hắn bình tĩnh mở miệng.

“Các ngươi ai trước?”

“Ta... Trước...” Ảnh Tử không thể chờ đợi được truyền ra chấn động, sau đó liền lan tràn ra từ bên cạnh Hứa Thanh, đến trên vách tường cách đó không xa

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên.

Ảnh tử trên vách tường đã hóa thành bộ dạng một cây đại thụ, phía trên rập rạp vô số con mắt, giờ phút này trên 100 con mắt đồng loạt mở ra, vẻ rất là bí hiểm nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chủ... Đan... Ăn...”

Hứa Thanh vung tay lên, những cái bình bình lọ lọ lấy được từ trong động phủ của U Tinh Linh Tôn lập tức bị hắn cầm ra.

Sau khi Hứa Thanh kiểm tra sàng lọc, hắn đã tuyển chọn ra những đan dược không ẩn chứa sinh cơ, nhưng bộ phận dược hiệu trong đó giống như có trọng dụng đối với Ảnh Tử.

Chính là những lọ mà sau khi hắn tiến vào trong động phủ U Tinh Linh Tôn, Ảnh Tử đã truyền ra chấn động khát vọng rất rõ ràng.

Lúc này ngay khi đống bình lọ vừa bay ra, ánh mắt Ảnh Tử lập tức trở nên gấp gáp không thể chờ, tất cả con mắt đồng loạt nháy mắt, tất cả những cái bình lọ lập tức nổ tung, đan dược bên trong cũng là như thế, tạo thành một mảnh sương mù hỗn hợp nồng đậm, bay thẳng đến Ảnh Tử trên vách tường.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo những sương mù này bị Ảnh Tử hút vào, thân hình Ảnh Tử cũng run rẩy dữ dội, đồng thời còn có rất nhiều dị chất từ bốn phía thẩm thấu đến, dung nhập vào bên trong Ảnh Tử.

Dưới sự hấp thu của Ảnh Tử, dị chất cũng đến càng lúc càng nhiều.

Một điểm tốt là vì nơi này là cấm địa, dị chất vô cùng nồng đậm, cho nên bốn phía Ảnh Tử rất nhanh liền tạo thành một cái vòng xoáy.

Vòng xoáy không ngừng chuyển động, thân hình Ảnh Tử cũng càng dần càng mơ hồ, cho đến cuối cùng thân ảnh của nó hoàn toàn tan biến, dung nhập vào bên trong vòng xoáy.

Mặc dù nó tan biến, nhưng lại có một cỗ chấn động kinh khủng từ bên trong vòng xoáy này tràn ra.

Luồng chấn động này rất mạnh, nhanh chóng vượt qua cảnh giới Trúc Cơ, đang tăng lên tới cấp độ Kim Đan.

Bên trong còn có tiếng tim đập thình thịch, thình thịch vang vọng, khiến người ta theo bản năng sinh ra cảm giác bất an, đồng thời cũng có thể cảm nhận ở bên trong vòng xoáy rõ ràng hình như có một loại hình thái sinh mệnh mới đang chuẩn bị chuyển hóa.

Hứa Thanh ngóng nhìn, hắn nghĩ đến biểu hiện của Ảnh Tử sau khi tấn chức lần đầu tiên, không biết lần này nó còn phản lại giống như lần trước không, vì vậy hắn đã làm xong chuẩn bị, một khi tình huống như vậy xảy ra, sẽ hoàn toàn trấn áp nó.

Về phần lão tổ Kim Cương Tông, giờ phút này tim của lão đập vô cùng nhanh, nhìn qua hết thảy và đáy lòng vô cùng lo lắng, cũng dâng lên một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

“Loại khí tức này… . . Tiểu Ảnh ơi Tiểu Ảnh, ngươi có nhất định phải làm như vậy hay không, ngươi làm như thế thì ta phải làm sao bây giờ?!”

Chương 760: Bí thuật Dung Ảnh (1)

Lão tổ Kim Cương Tông rất khẩn trương, đáy lòng tràn ngập lo lắng, đồng thời lại phát hiện ánh mắt của Hứa Thanh với vẻ mong đợi nhìn Tiểu Ảnh bên trong vòng xoáy.

Trong trí nhớ của lão tổ Kim Cương Tông, hình như Hứa Thanh chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn về phía lão.

Tất cả, khiến cho tâm thần lão tổ Kim Cương Tông vùng vẫy mãnh liệt.

Cuối cùng trong hai mắt của lão xuất hiện lôi quang, hình như đã tự bức mình đến cực hạn, sau đó cả người của lão liền trở lên điên cuồng, cũng muốn đi thử một cái.

Thế là lão mạnh mẽ nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chủ tử, xin ngài đưa những tấm gương kia cho ta.”

Tuy lời của lão tổ Kim Cương Tông là dùng thần niệm để truyền, nhưng Hứa Thanh lại rõ ràng cảm giác được bên trong lại lộ ra vẻ kiên quyết cùng điên cuồng.

Vì vậy hắn liền liếc mắt nhìn lão tổ Kim Cương Tông, phất tay, tất cả những tấm gương lớn nhỏ mà hắn thu được từ chỗ U Tinh Linh Tôn lập tức bay ra toàn bộ.

Lão tổ Kim Cương Tông không nói hai lời, điều khiển que sắt màu đen bay thẳng đến những tấm gương kia, nháy mắt xuyên thấu rồi khẽ hấp một hơi, trong khi tấm gương vỡ vụn, bên trong mơ hồ truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, hình như khí linh trong đó đã bị lão tổ Kim Cương Tông thôn phệ.

Hứa Thanh đã kiểm tra qua cái gọi là khí linh này, đây cũng không phải là khí linh nguyên vẹn, chỉ có thể coi như là một chút ý thức mà thôi, cách thực sự trở thành khí linh còn thiếu rất xa.

Sau đó là tấm gương thứ hai, thứ ba, thứ tư… . . Trong chớp mắt, lão tổ Kim Cương Tông liền cắn nuốt bảy thành những tấm gương ở đây, lúc này bốn phía quanh bản thân lão cũng tràn ngập tia chớp, cả người tựa như sắp đồng hóa cùng tia chớp, trong miệng càng truyền ra từng trận gào thét.

Một màn này cũng khiến cho Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, hắn cảm thấy lão tổ Kim Cương Tông đích xác là đang liều mạng.

Trên thực tế thì tình trạng như bây giờ đã là cực hạn của lão tổ Kim Cương Tông, lão rất khó thôn phệ thêm nhiều hơn nữa, mà lão cũng không có bất luận chút nắm chắc nào về việc đột phá.

Nhưng sau khi phát hiện Hứa Thanh đang chú ý tới mình, lão tổ Kim Cương Tông liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Mà đúng lúc này, Ảnh Tử bên trong vòng xoáy bỗng nhiên tràn ra chấn động mãnh liệt, trong đó mơ hồ có từng trận gào thét không giống tiếng người truyền ra, âm thanh xuất hiện khiến linh hồn chấn động.

Hứa Thanh ngưng thần nhìn lại.

Lão tổ Kim Cương Tông im lặng, nhìn những tấm gương còn lại, hô hấp trở nên dồn dập, con mắt đỏ lên và gào thét một tiếng vọt tới.

Nuốt không nổi, cũng phải cố mà nuốt.

Lão nghĩ tới việc nếu mình không cách nào tấn cấp, mà Ảnh Tử lại thành công, như vậy thì lão nhất định sẽ không được coi trọng, mà khi lão không được coi trọng, cũng đồng nghĩa với việc sẽ bị Ảnh Tử ức hiếp và bị khinh thường, sau đó sẽ vô lực phản kháng.

Sau vô lực phản kháng thì dễ dàng bị Ảnh Tử âm chết, không bị âm chết cũng sẽ bị Hứa ma đầu đưa ra làm pháo hôi, không làm pháo hôi cũng sẽ bởi vì thực lực quá yếu mà bị đối thủ làm tổn thương hoặc là bị cướp đi, sau đó sẽ bị Hứa ma đầu nhất niệm giết chết.

Không thành công, chính là chết, thành công, mới sống tiếp.

Sau khi trong đầu lão tổ Kim Cương Tông hiện ra những suy nghĩ này, lão liền trở nên hoàn toàn điên cuồng.

Chớp mắt khi lão điên cuồng, Tiểu Ảnh bên đó cũng tương tự như vậy, chấn động tràn ra từ bên trong vòng xoáy càng lúc càng thêm kinh khủng, tiếng gầm cũng càng lúc càng mãnh liệt hơn, lúc này, bên trong vòng xoáy mơ hồ có một đoàn bóng đen bay lên.

Đoàn bóng đen này là một hình vuông, đen nhánh một mảnh, hình dáng dường như là một cây cột hình vuông màu đen.

Giờ phút này hình vuông màu đen chậm rãi xuất hiện bên trong vòng xoáy, mà mỗi lần xuất hiện nhiều thêm một tấc, tiếng gào thét liền thê lương thêm một phần, dị chất từ bát phương tràn vào lại càng nồng đậm thêm một chút, hình như Ảnh Tử đang toàn lực vùng vẫy.

Quá trình này kéo dài trọn vẹn tới bốn canh giờ, sau khi vô tận dị chất tràn vào, vòng xoáy bỗng truyền ra một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, tiếp đó vòng xoáy bỗng nhiên tiêu tán.

Theo vòng xoáy tiêu tán, một cái bóng thật lớn xuất hiện ở trên vách tường, vô cùng rõ ràng!

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

Đó là một cái bóng đen dài dựng thẳng, phía trên quấn quanh một mảnh vải màu xám.

Trên vải dính lây một chút máu tươi màu đen, tràn ra vẻ quỷ dị và bí ẩn.

Mà cái bóng đen nhìn như là một mặt phẳng chiếu vào trên vách tường, nhưng lại cho Hứa Thanh cảm giác như là một khối lập thể, giống như là một cái quan tài màu đen!

Đây là lần đầu tiên hắn có cảm thụ như thế đối với Ảnh Tử, cho dù lúc trước khi Ảnh Tử tấn cấp trở thành cái cây cũng đều không có loại biến hóa này, nhưng lần này lại không giống vậy.

Nếu như ví von Ảnh Tử lúc trước là một bức họa, vậy Ảnh Tử bây giờ, tựa hồ là vật vẽ từ trong tranh đi ra.

Hứa Thanh cảm thụ điều này rất rõ ràng.

Chẳng những như thế, phía trên quan tài màu đen còn có chấn động không tầm thường tràn ra, giống như Kim Đan mở ra Thiên Cung vậy.

Mà điều càng làm cho ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, đó là lúc này trên quan tài màu đen đột nhiên có con mắt mở ra.

Vô số con mắt, rập rạp rất nhiều, tất cả đều là đồng tử dựng thẳng.

Trong khoảng thời gian ngắn không cách nào đếm rõ bao nhiêu, tràn ngập toàn bộ vị trí trên quan tài màu đen, thậm chí còn có thêm con mắt xuất hiện ở trong ánh mắt chiếu ra.

Giờ phút này sau khi những con mắt này mở ra, bên trong tất cả con mắt đều lộ ra vẻ lạnh lùng cực hạn, thế mà lại có vài phần tương tự cùng con mắt của Thần Linh mà Hứa Thanh đã từng chứng kiến.

Hình như chúng sinh trong ánh mắt này, đều là tồn tại cấp thấp, từ cấp độ sinh mệnh so sánh thì giống như là trời và vực vậy.

Nhất là cái loại thái độ cao cao tại thượng bao quát tất cả này, khiến cho trong mắt Hứa Thanh lập tức tràn ra băng hàn còn lạnh hơn những ánh mắt lạnh lùng đó.

“Lại muốn tìm chết?”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Lời nói vừa ra, chiếc quan tài màu đen liền run lên bần bật, dường như thứ gì đó đã từng khắc sâu trong ký ức lại lần nữa hiện ra, khiến cho thái độ ngạo nghễ vừa mới đột phá lập tức sụp xuống, trong nháy mắt tiếp theo, những con mắt trên chiếc quan tài liền tràn ra vẻ nịnh nọt theo bản năng.

“Chủ… Ta… Nghe lời…”

“Sau khi tấn cấp vẫn không cách nào nói năng đầy đủ, giữ ngươi có tác dụng gì!” Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, nhưng trong mắt lại càng lúc càng băng hàn, trên người còn tràn ra ánh sáng tím, độc đan trong tòa Thiên Cung thứ ba cũng đồng thời hơi nhảy lên.

Trong thời gian ngắn, Ảnh Tử lập tức run rẩy mãnh liệt, tất cả con mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, vô cùng căng thẳng, lần nữa dập đầu, truyền ra chấn động nói lắp.

“Ta… Mạnh… Hữu dụng…”

“Có tác dụng … gì?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Chương 761: Bí thuật Dung Ảnh (2)

Trong chốc lát, mảnh vải trên người Ảnh Tử tróc ra, bay về phía Hứa Thanh, cuối cùng trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua.

“Cấm kỵ… Hút khô…”

Hứa Thanh nhíu mày, theo bản năng nhìn lão tổ Kim Cương Tông, nhưng lúc này lão tổ đang cắn nuốt tất cả tấm gương, đang run rẩy hấp thu khí linh, không cách nào phiên dịch.

Vì vậy Hứa Thanh liền nhàn nhạt mở miệng.

“Nghe không hiểu.”

Ảnh Tử lập tức cảm thấy cấp bách, càng lúc càng run rẩy, cuối cùng dứt khoát phân ra một chút bóng của mình, bắt đầu vẽ tranh, trong tấm hình vẽ ra thân ảnh Hứa Thanh, hắn đưa cho một gốc cây dập đầu trước mặt mình một cái vật phẩm.

Hứa Thanh nhìn qua cảnh tượng, nghĩ lại lúc trước mình đưa một khối mảnh vỡ cấm kỵ cho Ảnh Tử, giờ phút này nhìn lại tấm vải này, có chút kinh ngạc.

“Sau khi ngươi hấp thu dị chất bên trong mảnh vỡ kia, bây giờ nó đã biến thành cái dạng này?”

Ảnh Tử biến thành quan tài lập tức lắc lư, tựa như đang lắc đầu.

Hứa Thanh lần nữa nhíu mày, mà Ảnh Tử cũng kịp phản ứng, trong nháy mắt lập tức truyền đi cảm xúc.

“Quên… Hận Kim Cương… Phải…”

Hứa Thanh nhìn qua tấm vải màu xám trước mặt, nhìn bên trên tấm vải có rất nhiều khu vực đều nhiễm máu tươi màu đen, cho hắn cảm giác giống như được xé xuống từ trên vải quấn xác chết vậy.

Nhưng bên trên hết lần này tới lần khác lại không có bất kỳ mùi tanh hôi nào, ngược lại còn tràn ra từng trận khí tức tiên linh.

Điều này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy có chút kỳ dị, sau khi cầm vào trong tay, ánh mắt của hắn lập tức ngưng tụ, buông tay ra nhìn vào lòng bàn tay của mình.

Chỗ đó có rất nhiều miệng vết thương rất nhỏ, dường như do tấm vải này đâm xước, chỉ cần hơi cầm ở trong tay cũng sẽ bị nó đâm bị thương.

Về phần cách dùng cụ thể, Hứa Thanh còn cần phải nghiên cứu, vì vậy liền tạm thu hồi, nhìn về phía Ảnh Tử.

“Chỉ vậy?”

Mắt thấy Hứa Thanh không hài lòng, Ảnh Tử căng thẳng, vội vàng truyền ra chấn động.

“Dung hợp. . . . Biến... Cực hạn. . . .”

Ảnh Tử nói xong, cái nắp quan tài bỗng nhiên mở ra, dưới từng trận âm thanh cọt kẹt..t..tttt chói tai vang lên, nắp quan tài chậm rãi mở ra, lộ ra một mảnh đen nhánh.

“Chủ... Tiến vào...” Ảnh Tử nịnh nọt.

Hứa Thanh nheo mắt lại, liếc mắt nhìn Ảnh Tử thật sâu.

Sau khi trầm ngâm một lúc, dù Ảnh Tử đã tấn cấp nhưng hắn cũng có nắm chắc có thể trấn áp nó, cho nên nếu như nó có ý nghĩ nghịch phản, hắn cũng không định lưu lại.

Thế là hắn liền đứng dậy, bước một bước trực tiếp đi vào bên trong quan tài, theo hắn bước vào, nắp quan tài chậm rãi đập lại.

Kín kẽ không một kẽ hở, thân thể Ảnh Tử run rẩy và vô số con mắt đồng loạt khép kín, trong chốc lát thân thể của nó tựa như đã thành chất lỏng, cứ thế lõm vào, không ngừng co rút dần vào, bao phủ thân hình Hứa Thanh.

Thân hình của hắn bị Ảnh Tử bao phủ, đã biến thành một mảnh đen nhánh, lúc này Hứa Thanh bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt lộ ra một tia chấn động mãnh liệt.

Hắn cúi đầu xuống nhìn thân thể của mình, sau đó thân thể hơi nhoáng một cái, lúc này tốc độ của hắn cực nhanh, siêu việt lúc trước rất nhiều, sau đó hắn lại tung một quyền ầm ầm đánh vào vách tường.

Toàn bộ vách tường trong chốc lát trở thành tro bụi, lực lượng còn dư lại vẫn còn tiếp tục ảnh hưởng, cho đến khi một cái động to đến ngàn trượng xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Tâm thần Hứa Thanh cuộn sóng, đây vẫn không phải là toàn bộ lực lượng của hắn lúc này, đây chỉ là một quyền sau khi hắn đã kiềm chế sức mạnh của mình.

Lúc trước hắn không cách nào làm được trình độ như này.

Hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, nội thị bản thân.

Giờ phút này hắn có thể cảm nhận được, bất luận là phương diện phòng hộ, tốc độ hay là sức mạnh, tất cả mọi thứ đều đạt đến một trình độ vô cùng kinh người.

Mà trong cơ thể lại là một mảnh đen nhánh, hắn không nhìn thấy Thiên Cung của mình, không thấy tu vi của mình, không thấy pháp lực của mình, tựa hồ trong một cái chớp mắt, hết thảy mọi thứ của hắn đều đã biến mất.

Mà thứ đổi lấy khi bọn chúng biến mất, đó là một thân thể với lực lượng kinh người lúc này.

Hứa Thanh trầm ngâm, tâm niệm vừa động thì lớp bóng đen nhánh bao phủ bên ngoài thân thể lập tức co lại, cho đến khi lộ ra làn da nguyên bản của hắn, tất cả bóng đen đều hội tụ vào mi tâm của hắn.

Sau đó liền tạo thành một con mắt dọc màu đen ở đó, ánh mắt trong đó …đang tự hành di động.

“Đây là một loại bí pháp của Ảnh Tử sau khi tấn cấn, có thể dung hợp cùng một chỗ với ta.”

Hứa Thanh thì thào, giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, nhưng không hề có bất cứ pháp thuật nào được thi triển ra ngoài.

“Sau khi dung hợp, pháp thuật của ta liền tan biến, đã biến thành một tu sĩ luyện thể đơn thuần, nhưng vẫn còn có thể sử dụng độc.”

“Mà lực lượng thân thể lại vô cùng cường hãn, cho ta cảm giác chiến lực đã vượt qua bốn cung, hẳn là đạt đến trình độ năm cung, lại còn thuần túy là lực lượng thân thể năm cung, cực kỳ đáng sợ.”

Gợn sóng trong lòng Hứa Thanh vẫn không ngừng lên xuống như trước, lần này hắn có thể cảm nhận được, từ sau khi rời khỏi Tam Linh Trấn Đạo Sơn, thực lực của hắn đã xuất hiện một lần thuế biến nghiêng trời lệch đất.

Đây là do hắn góp ít thành nhiều, là tất cả tích lũy của hắn, sau khi đạt tới trình độ nhất định liền bộc phát.

Sau khi lần nữa cảm thụ trạng thái hiện tại của mình, theo tâm niệm Hứa Thanh vừa động, con mắt màu đen trên mi tâm của hắn khuếch tán ra toàn thân, sau đó lại tiếp tục tản ra ngoài, lại biến thành một cỗ quan tài màu đen.

Quan tài lại mở nắp ra, Hứa Thanh từ trong đi ra.

Phất tay một cái, ảm hồn hỏa màu đen lại xuất hiện, Thiên Cung trong cơ thể cũng đều khôi phục như thường, tất cả khôi phục khiến cho Hứa Thanh càng thêm xác định một điều, bí thuật sau khi Ảnh Tử tấn cấp thu được, chính là một loại bí pháp dung hợp.

“Không tệ!” Hứa Thanh gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Nhìn thấy Hứa Thanh thoả mãn, Ảnh Tử trở nên kích động.

“Chủ. . . . . Ta. . . . . Nghe lời. . . . .”

Ảnh Tử nhanh chóng bày tỏ thái độ, đây là tri thức mà nó học được từ lão tổ Kim Cương Tông, giờ phút này nó rất là vui mừng, đồng thời cũng hoàn toàn thả lỏng cõi lòng, vì vậy liền mang theo vẻ khiêu khích cùng khinh thường, nhìn qua phía lão tổ Kim Cương Tông còn đang run rẩy dày vò.

Chương 762: Thiên kiếp dẫn ngưu (1)

Ảnh Tử tấn cấp làm Hứa Thanh rất hài lòng.

Bí pháp dung hợp của nó lại càng làm cho nội tâm của hắn rất kinh ngạc.

Trên cơ bản thì có thể coi cái bí pháp này thành một đòn sát thủ rồi, hiệu quả cũng giống như bí pháp mà thiếu nữ mặc hồng y lúc trước hắn gặp triển khai.

Chỉ là thiếu nữ triệu hoán chiến hồn nhập thể, mà Hứa Thanh là chuyển hóa bản thân biến thành tu sĩ luyện thể thuần túy tới cực hạn.

“Bây giờ mệnh đăng và độc của ta đã không còn là bí mật gì nữa, cho nên lúc này, bí mật thứ nhất của ta là sự tồn tại của Ảnh Tử, mà vũ khí của thiếu nữ kia cũng đã cho ta một đầu mối.”

“Tương lai, một khi Ảnh Tử bị lộ, ta sẽ dùng phương pháp này để che giấu, như thế cũng sẽ không khiến người khác quá mức chú ý.”

“Mà bí mật thứ hai đó là Hạ Cửu Tuyền cùng với bí thuật mới của Ảnh Tử, Hạ Cửu Tuyền còn dễ, nhưng bí thuật của Ảnh Tử mà nói…Ta có nên nghĩ ra một đoạn giống như khẩu quyết nhưng lại không phải khẩu quyết, vào lúc giao chiến liền đọc lên, như thế liền có thể che giấu cái bí pháp này, cũng có thể phát ra tác dụng xuất kỳ bất ý trong một thời khắc nào đó của tương lai.”

“Bí mật thứ ba đó là, ta có thuật có thể sản sinh ra dị chất.”

“Bí mật thứ tư, cũng là bí mật cuối cùng, vẫn là thủy tinh màu tím như cũ.”

Hứa Thanh sắp xếp lại suy nghĩ, sau khi trong lòng càng lúc càng ổn định, đảo mắt nhìn qua tạo hình quan tài của Ảnh Tử.

“Không biết lần tấn cấp tiếp theo, Ảnh Tử sẽ biến thành tạo hình gì?”

Từ Hứa Thanh xem ra, tạo hành lần này của Ảnh Tử nhất định còn có rất nhiều chỗ kỳ dị, chẳng qua hiện giờ không phải là thời điểm hỏi nó, dẫu sao thì Ảnh Tử miêu tả nhiều chuyện đều không hề rõ ràng.

Thời điểm này Hứa Thanh liền nghĩ tới lão tổ Kim Cương Tông, vì vậy liền nhìn sang phía lão.

Tình trạng bây giờ của lão tổ Kim Cương Tông rất là thê thảm.

Thân thể lão run rẩy, toàn thân tràn ngập vô số tia chớp, trong lúc những tia chớp không ngừng chạy, thỉnh thoảng lại có tia chớp chui vào trong cơ thể của lão, ra ra vào vào, khiến cho lão tổ Kim Cương Tông có đôi khi không nhịn được phải phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng lão tổ vẫn muốn giữ tôn nghiêm.

Trong đau đớn kịch liệt, lão vẫn thấy được ánh mắt khiêu khích của Ảnh Tử, thấy được ánh mắt chờ mong của Hứa Thanh, những thứ này khiến cho trong mắt lão tổ lập tức lộ ra vẻ điên cuồng.

Bây giờ lão là lôi linh, nguyên bản thì lão còn phải cần uẩn dưỡng thêm một khoảng thời gian nữa mới có thể từ linh hóa hồn, hội tụ ra thiên kiếp, sau đó thử nghiệm thừa nhận thiên kiếp tẩy lễ.

Nhưng bây giờ lão đã bất chấp những thứ này, mượn nhờ việc thôn phệ khí linh của những tấm gương kia để đổi lấy lực lượng tăng nhanh vượt bậc, điều động toàn bộ lực lượng tia chớp, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét thê lương, hai tay bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay tới phía trên.

“Kiếp tới!”

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số tia chớp từ trên người lão tổ Kim Cương Tông tuôn ra, hình thành quang mang chói mắt, trực tiếp nhảy vào bên trên bùn đất.

Tia chớp theo bùn đất chui ra, hình thành vô số tia điện quang hình vòng cung ở trong và ngoài hạp cốc, cuối cùng liền hội tụ thành một đạo tia chớp vừa thô vừa to như một dòng trường hà, bắn thẳng lên bầu trời.

Bầu trời đầy mây đen nổ vang, sau đó liền bị này tia chớp như trường hà đánh thủng, kịch liệt cuộn mình, một tiếng sấm rền kinh thiên động địa đột nhiên nổ tung ở trong đám mây mù bên trên.

Theo âm thanh ầm ầm vang vọng, một tia chớp màu đỏ phóng qua trong mây mù, rất nhanh liền ngưng tụ đến một chỗ, hình thành một đạo sấm sét màu hồng sắc.

Giống như tích tụ đến mức cực hạn nào đó, tia chớp này bỗng nhiên hạ xuống.

Thẳng đến đại địa, thẳng đến hạp cốc, thẳng đến động quật sâu trong lòng đất.

Ầm ầm mà đến.

Cùng lúc đó, trong rừng bên trong Kiếm Cấm, một nơi cách chỗ Hứa Thanh đột phá một chút phạm vi, đội trưởng đang bỏ chạy điên cuồng với tốc độ cực kỳ kinh người, trên người tản ra khí tức băng hàn, khiến cho những nơi mà y đi qua hết thảy mọi thứ đều bị đóng băng.

Sắc mặt của y ửng hồng, trong mắt mang theo tia sáng, trong miệng tràn đầy tiếng cười, trong tay cầm một trái cây màu đỏ, vừa cười vừa đưa trái cây lên miệng gặm một miếng lớn.

“Thứ tốt, thứ tốt, bên trong một nơi tràn ngập dị chất và tà ác lại sinh ra một loại quả vô cùng thánh khiết, thứ này có thể theo nghịch cảnh mà sinh, nhất định bất phàm, khiến ta vừa mới tới liền đã ngửi thấy từ xa ha ha ha… vãi chưởng!”

Trong khi đội trưởng đang cười, phía sau y đột nhiên bay ra một tia ánh sáng âm u, nháy mắt từ sau vọt đến như một lưỡi dao sắc bén quét ngang, cây cối đụng chạm cùng nó đều lập tức vỡ vụn.

Nháy mắt khi đạo ánh sáng này sắp tới gần, mắt thấy sẽ chém vào trên người đội trưởng, nhưng đội trưởng lại uốn éo thân hình quỷ dị, nhanh chóng tránh đi, nhưng vẫn có một chút tóc bị tia sáng lướt qua trảm đứt.

Gần như là dán sát da đầu của đội trưởng mà qua.

Đội trưởng hít vào một hơi thật dài, ném trái cây vào trong miệng nuốt xuống, không hề quay đầu lại mà tăng tốc bỏ chạy, lúc này y chợt nhìn thấy nơi cực xa trên bầu trời bỗng có tia chớp, cũng đã nghe được tiếng sấm sét như ẩn như hiện, ánh mắt lần nữa trở nên sáng ngời.

“Lại là bảo bối? Có nên đi hay không, phía sau có chút nguy hiểm, nhất là tộc trưởng của bọn họ tựa hồ đã bị ta kích thích muốn thức tỉnh, quá keo kiệt.”

Trong lúc đang nói, đội trưởng có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn hung hăng nghiến răng, cải biến phương hướng, phóng về phía sấm sét.

Y cảm thấy nếu như mình cứ buông tha như vậy, sau này nhất định sẽ hối hận.

Đã như thế thì cứ tới xem là được rồi, chỉ cần tốc độ của y nhanh, vậy thì biết đâu có thể dùng một mũi tên trúng hai con nhạn.

Mặt khác, lúc trước y đã cảm thụ qua một chút, tên tộc trưởng của cái tộc quần kia hiển nhiên có chút thương thế cổ xưa bên người, muốn thức tỉnh cũng không phải dễ dàng như vậy.

Huống hồ nơi đó hình như còn có một chút cấm chế do vạn tộc bố trí, hình như là vì phòng ngừa đối phương thoát khốn.

“Chẳng lẽ là một nhóm người đã từng đi theo Hoàng của cấm địa chạy ra bên ngoài? Kết quả toàn bộ đều bị vạn tộc Phong Hải Quận trấn áp, mặc dù chạy trở về một mực dưỡng thương nhưng vẫn bị vạn tộc đuổi theo, gia trì cấm chế, khiến cho tòa cấm địa này giống như một nơi giam cầm?”

“Kiếm Cấm, địa phương tù giam?”

Đội trưởng như có điều suy nghĩ, y nghĩ tới một cái tên khác của cái cấm địa này, giờ phút này y vừa chạy, lại vừa lấy ra một trái cây màu đỏ, cắn một miếng.

Phía sau y, đại địa chấn động, cây cối sụp xuống, một đám người khổng lồ sáu tay hiện ra và nhanh chóng cất bước, mang theo tức giận đuổi theo.

Những người khổng lồ này, không sai biệt lắm đều có độ cao mười trượng, làn da màu xanh, lỗ tai cực lớn, mà thứ làm cho người ta chú ý nhất chính là vành tai của bọn họ.

Chỗ đó có rất nhiều chuông lục lạc truyền ra âm thanh thanh thúy.

Những chiếc lục lạc này tựa như sinh trưởng cùng bọn họ vậy, ánh sáng âm u lúc trước cũng chính là do chiếc chuông lục lạc này bắn ra.

Chương 763: Thiên kiếp dẫn ngưu (2)

Những người này chính là tộc quần đặc thù được sinh ra trong cấm địa.

Giờ phút này trong mắt từng tên đều mang theo vẻ điên cuồng và sát khí, không ngừng truy kích đội trưởng, trong này có tới mười tên có tu vi Kim Đan cảnh.

Càng kinh người hơn chính là tộc địa phía sau đám bọn họ, cũng chính là nơi đội trưởng chạy đến, giờ phút này ở đó đang mơ hồ có khí tức khôi phục truyền ra, tựa như có một đại tu đang thức tỉnh.

Trong khi bên ngoài đang điên cuồng đuổi giết, bên trong hạp cốc nọ, Hứa Thanh hết sức chăm chú ngóng nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

Hắn nhìn đến vô số tia chớp màu đỏ mang theo dấu hiệu cực hạn bỗng nhiên xuất hiện từ trong đất bùn, sau đó nổ vang bắn thẳng đến lão tổ Kim Cương Tông.

Thân thể lão tổ run lên, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, vô số tia chớp màu đỏ bao phủ người lão, không ngừng phá hủy thân thể của lão, đồng thời cũng kích thích linh thể của lão tổ Kim Cương Tông, khiến cho thân thể lão nhanh chóng sinh sôi ra rất nhiều quang mang màu đỏ.

Thân thể của lão đang từ khí linh chuyển hóa thành khí hồn.

Tia sáng màu đỏ tràn ngập trên người lão tổ Kim Cương Tông, biến thân thể lão thành tổ ong, khiến cho lão tổ Kim Cương Tông thoạt nhìn cực kỳ chật vật, gần như hấp hối.

Nhưng hết lần này tới lần khác, những tia chớp màu đỏ này lại khiến cho tất cả con mắt của Tiểu Ảnh đều co rút lại một chút, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhưng nó phản ứng rất nhanh, cảm thấy mình như vậy không tốt, vì vậy lại biểu thị ra vẻ miệt thị.

Hứa Thanh cũng nhìn ra tia chớp màu đỏ này bất phàm, trong mắt lộ ra tinh mang, mà lúc này những tia chớp kia cũng mơ hồ tản đi, tiếng kêu thảm thiết trong miệng lão tổ Kim Cương Tông hóa thành tiếng gầm nhẹ, vẻ điên cuồng trong mắt lại càng mãnh liệt hơn.

Lão đã thành công chịu đựng qua luồng thiên kiếp thứ nhất, giờ phút này đang nhanh chóng khoanh chân, không ngừng vận hành ánh sáng màu đỏ bên trong thân thể, làm chuẩn bị cho lượt thiên kiếp tiếp theo.

Chỉ là lúc này thân thể của lão đã cực kỳ suy yếu, lung lay sắp đổ, muốn sống qua đạo thiên kiếp thứ hai thì khó khăn cực lớn.

Trong lúc Hứa Thanh trầm ngâm, bầu trời lần nữa nổ vang, phảng phất như có tiếng gào thét truyền ra, bên trong tầng mây lai có thêm càng nhiều tơ máu hơn nữa tràn ngập, đạo thiên kiếp thứ hai …bỗng nhiên phủ xuống.

Vô số tia chớp màu đỏ tạo thành những tia sấm sét huyết sắc, đánh xuống xuyên thấu đại địa, mắt thấy sẽ ầm ầm đánh vào trên người lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông mở mắt ra, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, lúc này Hứa Thanh liền hành động.

Hắn bước một bước ra, nháy mắt liền đi đến phía trên lão tổ Kim Cương Tông, tay phải giơ lên, nhấn một cái về phía trên.

Hai chiếc ô của hắn Lập tức hiển lộ ra ngoài, biến ảo ra Thiên Cung để ngăn cản tia chớp.

Tiếng nổ vang lên, thân thể Hứa Thanh chấn động.

Hắn cảm nhận được bên trong tia chớp màu đỏ này ẩn chứa lực lượng cực hạn và một cảm giác diệt sạch mọi thứ, cũng cảm nhận được cái ô của hắn đang không ngừng đối kháng cùng những tia chớp đó, không ngừng triệt tiêu lẫn nhau.

Hắn cũng đã thử hấp thu, nhưng không hấp thu được, cũng không có phương pháp dung nạp.

“Thiên kiếp này là hồng lôi, diệt chính là hồn, tuyệt chính là thân.”

“Du Linh Tử tấn cấp có chút ý tứ.”

Hứa Thanh thì thào, loại phương thức tấn cấp này của khí linh, Hứa Thanh chỉ nhìn thấy ở trên người lão tổ Kim Cương Tông.

Giờ phút này, mắt thấy lão tổ Kim Cương Tông đằng đó khôi phục một chút, Hứa Thanh trầm ngâm cúi đầu nhìn qua lão tổ Kim Cương Tông.

“Ngươi có còn muốn tiếp tục nữa không?”

“Chủ tử, ta…”

Lão tổ Kim Cương Tông vừa định nói mình không được, nhưng sau khi chú ý thấy vô số ánh mắt của Tiểu Ảnh lộ ra vẻ khinh miệt và địch ý, lão lại hung hăng nghiến răng, hét lớn một tiếng.

“Ta có thể!”

Hứa Thanh gật đầu, thân thể vừa lui, không ngăn cản nữa… Hắn đã ngăn cản và triệt tiêu hơn phân nửa những tia chớp màu đỏ đánh xuống.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, những tia chớp kia lại giáng xuống, đánh thẳng đến lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông gầm nhẹ, nghiến răng đối mặt.

Theo tia chớp đánh vào, thân thể của lão càng lúc càng run rẩy, bản thân lần nữa ảm đạm, thân hình đang tiêu tán, nhưng dù là như vậy lão cũng không cách nào thừa nhận.

Cảm giác tử vong lơ lửng ở trong lòng của lão.

Lão tổ Kim Cương Tông cười thảm một tiếng, lão cả đời này luôn làm việc ổn thỏa và cẩn thận, trêu chọc địch nhân sẽ toàn lực xuất kích, không tiếc đại giới tiêu diệt, nếu như không địch được thì thà rằng dời tông môn cũng muốn tránh đi.

Coi như là lần nữa gặp phải, gặp ngay thời khắc sinh tử thì lão cũng sẽ nghiến răng giải quyết chính mình trước, dù là quỳ xuống đất làm nô cũng đều không chút do dự, tất cả đều vì sống sót.

Nhưng bây giờ, lão cảm thấy tuyệt vọng.

Trong sự tuyệt vọng, trong khi những tia chớp tràn ngập và bản thân đang tiêu tán, lão tổ Kim Cương Tông phát ra một tiếng cười thảm điên cuồng.

Lão không cam lòng, cũng có hối hận mãnh liệt.

Hối hận không nên đi thử đột phá.

Lão hối hận tại sao lúc mình còn trẻ đã không liều mạng nhiều hơn.

Trước kia vì sống sót, lão không dám cửu tử nhất sinh tranh đoạt tài nguyên, thế nên không cách nào nhanh chóng mở ra mệnh hỏa.

Lão chỉ có thể thông qua những quyển sách cổ kia, tưởng tượng mình trở thành nhân vật chính ở trong đó, ảo tưởng mình trở thành đối phương, đi lên từ một người phàm bình thường, cho đến khi đạt tới đỉnh phong.

“Du Linh Tử ta, cũng là người có tư chất!”

Lão tổ Kim Cương Tông ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, vô cùng thê thảm mở miệng.

“Hứa ma đầu, Du Linh Tử ta cũng là hạng người có cơ duyên!”

“Hứa lão ma, Du Linh Tử ta, cũng không phải trời sinh làm nô!”

“Ta làm sao lại… Trở thành như vậy chứ.”

Giờ phút này nhớ lại, lão bỗng nhiên cảm thấy không cam lòng, cảm xúc chấn động kịch liệt, bị tuyệt vọng, điên cuồng và hối hận tràn ngập tâm thần, nhất là lão còn cảm thấy nếu như mình chết rồi, vậy thì rất nhiều chuyện không thể nói ra, cũng đều không cần phải để ý tới nữa rồi.

Bởi vì tử vong đã đến rất gần, khiến cho sự tuyệt vọng của lão đã biến thành cực hạn.

Cơn điên cuồng cũng tương tự như vậy, hối hận lại càng là như thế.

Hứa Thanh nhìn lão tổ Kim Cương Tông mà thở dài trong lòng, đang muốn ra tay thử nghiệm hóa giải thiên khiếp cho lão.

Nhưng vào lúc này, trong khi cảm xúc của lão tổ Kim Cương Tông tiến vào trạng thái cực đoan trước khi tử vong, những tia chớp màu đỏ trong cơ thể lão bỗng lập tức dừng lại toàn bộ.

Sau khi hơi dừng lại, từ trình độ nào đó mà nói, chúng nó tựa như xuất hiện sự đồng cảm cùng với lão tổ Kim Cương Tông, hình như phù hợp với … điều kiện thu nạp.

Vì vậy trong thời gian ngắn, những tia chớp này liền trực tiếp hội tụ vào trong cơ thể lão tổ Kim Cương Tông, sau khi dạo chơi một vòng, lại khiến cho toàn bộ những nơi tiêu tán trong thân hình của lão tổ Kim Cương Tông cũng đều hiển lộ trở lại.

Nhưng lại là màu đỏ!

Giờ phút này thân thể của lão tổ Kim Cương Tông có bảy thành là màu đỏ như máu, ba thành còn lại là bình thường như cũ, điều này cũng đại biểu lão đã hoàn thành tấn cấp bảy thành.

Ba thành là linh, bảy thành là hồn.

Thiên kiếp, tiêu tán.

Tấn cấp thất bại, nhưng cũng thành công.

Lão tổ Kim Cương Tông sững sờ, cúi đầu nhìn thân hình của mình, trong mắt lộ ra mờ mịt.

Sau đó liền hóa thành mừng như điên, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lão lại nghĩ tới những lời mình vừa mới gào thét, sắc mặt nháy mắt lại trắng bệch, tâm thần vô cùng khẩn trương, thân thể run rẩy ngẩng đầu lo lắng không yên nhìn Hứa Thanh, biểu cảm còn khó coi hơn cả khóc.

“Hồi nãy… Chủ tử, vừa rồi thật ra đều là do công pháp yêu cầu, là một bước mấu chốt trong đột phá, nhất định phải nói như vậy mới có thể…”

“Trên thực tế tiểu nhân cảm thấy, trong khoảng thời gian đi theo chủ tử, chính là quãng thời gian vui sướng nhất đời này của tiểu nhân.”

“Chủ tử… Ngài nhất thiết đừng coi những lời vừa nãy là thật.”

Ảnh Tử ở bên cạnh lộ ra nụ cười âm u, thân thể nó lung lay giống như lắc đầu, lắc tới lắc lui.

Chương 764: Ngươi cũng tới? (1)

Thấy Ảnh Tử đứng đó lắc đầu, lão tổ Kim Cương Tông càng thấy căng thẳng hơn nữa, thân thể trở nên run rẩy, tuyệt vọng nhìn Hứa Thanh, lão cảm thấy lần này mình xong đời rồi.

“Chủ tử… . .”

“Thân thể của ngươi không sao chứ?” Hứa Thanh nhìn qua lão tổ Kim Cương Tông, nhẹ giọng mở miệng, trong giọng nói còn mang theo vẻ ân cần.

Đối với lão tổ Kim Cương Tông mà nói, câu này của Hứa Thanh giống như là một cơn gió xuân vậy, con mắt của lão trợn to, hô hấp dồn dập, kinh ngạc nhìn Hứa Thanh, lão thật không ngờ, vậy mà Hứa ma đầu lại không hỏi lại những câu đã đi quá giới hạn mà lão vừa nói, ngược lại đang quan tâm lão.

Điều này khiến cho cảm xúc của lão chấn động kịch liệt, nhất là lão còn vừa trải qua một màn sinh tử, tâm tình vốn đang lên lên xuống xuống, vừa bi thương lại nhận được đại hỉ, khiến cho trái tim của lão tổ Kim Cương Tông bỗng sinh ra một loại cảm thụ không cách nào hình dung.

Lão cho rằng loại cảm thụ này, là bởi vì Hứa Thanh mà sinh.

Điều này cũng khiến cho lão nhớ tới những lời bên trong sách cổ mà mình đã xem cả đời, bên trong cũng có thiết lập một chút tình tiết giống như thế này, ngày x năm y tháng z, một vị Thần Linh vĩ đại A B C nào đó, rốt cuộc sắp gặp được người trung bộc* sắp sửa làm bạn cả đời với mình.

(*trung bộc: Nô bộc trung thành)

Dưới sự chứng kiến của bánh xe lịch sử, giây phút đó chính là một khắc vận mệnh bản thân người trung bộc thay đổi.

Trước mắt, Hứa Thanh dường như là nói lời trong sách cổ, kiếp trước liền là chủ nhân của mình, đời này mình cũng trải qua trăm cay nghìn đắng mới lại gặp được, đây chính là mệnh trung chú định.

“Chính là như vậy!” Lão tổ Kim Cương Tông kích động.

Lúc trước lão chưa hề được trải qua loại cảm thụ này, thế nên lúc này nội tâm của lão tràn đầy cảm động, vì vậy lập tức vội vàng mở miệng.

"Chủ tử yên tâm, tiểu nhân không sao, giờ phút này tiểu nhân vô cùng kích động, bởi vì dưới sự chứng kiến của năm tháng, ta lại có thể tiếp tục phụ trợ ngài chinh chiến rồi, chủ tử, ở kiếp này, ta sẽ mở đường vì ngài!"

Hứa Thanh kinh ngạc nhìn lão tổ Kim Cương Tông, hắn cảm giác biểu hiện của đối phương có chút kỳ quái, nhưng nghĩ đến những gì trải qua trong đoạn đường này, liền nhẹ gật đầu.

Tiểu Ảnh ở một bên sửng sốt một chút, liếc mắt nhìn lão tổ Kim Cương Tông thật sâu, ghi tạc đoạn lời nói vừa rồi vào trong lòng, dự định về sau mình cũng sẽ nói như vậy.

"Lần này ngươi tấn cấp, có lẽ còn chưa tính là thành công toàn bộ đúng không?" Hứa Thanh nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

"Chủ tử, tuy đúng là không hoàn toàn thành công, nhưng ta có thể cảm nhận được mình và trước kia không giống nhau." Nói xong, lão tổ Kim Cương Tông giơ tay phải lên, thân thể hơi run một cái, lòng bàn tay lập tức xuất hiện một đạo tia chớp hồng sắc.

Chỉ là tia chớp này còn rất yếu ớt, nhưng bản chất của nó lại giống như đúc với lực lượng thiên kiếp mà Hứa Thanh chống đỡ lúc trước.

"Mặc dù hơi ít... Nhưng ta đã là nửa khí hồn, dung nhập vào bên trong que sắt, có thể khiến cho lực lượng của que sắt đại trướng!" Lão tổ Kim Cương Tông nhìn tia chớp yếu ớt trong lòng bàn tay, có chút chột dạ, lập tức mở miệng, nói xong liền nhoáng một cái trở về bên trong que sắt màu đen bên cạnh, muốn biểu hiện một chút cho Hứa Thanh xem.

Nhưng nháy mắt khi thân thể của lão dung nhập vào que sắt, que sắt màu đen đột nhiên chấn động.

Bên trên truyền ra từng trận âm thanh ken két, từng đạo phù văn màu đỏ hiện ra ở bên trên, không ngừng tràn ngập khắp que sắt, giống như đang cải tạo que sắt vậy, que sắt cũng dần dần tản mát ra khí tức kinh khủng.

Còn có từng đạo điện quang hình vòng cung màu đỏ qua lại trên que sắt màu đen, khiến cho màu sắc của que sắt cũng từ màu đen xuất hiện chút màu tím.

Mắt thấy que sắt theo mình nhiều năm như vậy trở nên không tầm thường, Hứa Thanh vừa muốn lấy ra cẩn thận xem xét, nhưng vào lúc này, lão tổ Kim Cương Tông bỗng phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên que sắt đột nhiên xuất hiện từng đạo khe hở.

m thanh rặc rặc vang lên, trên que sắt thình lình xuất hiện ba đạo khe hở, mỗi một khe hở đều rất sâu, giống như chỉ thiếu chút nữa, sẽ khiến que sắt vỡ vụn.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh biến sắc, lập tức đưa tay chộp tới que sắt, đảo thần niệm qua, sắc mặt có chút khó coi, lúc này lão tổ Kim Cương Tông cũng huyễn hóa ra ngoài, cẩn thận mở miệng.

“Chủ tử, cái trọng bảo mà ta gửi thân này, cuối cùng vẫn có cấp độ quá thấp… . .”

“Phía dưới Kim Đan còn được, nhưng theo ta chuyển hóa thành bảy thành khí hồn, ta đã vượt qua cực hạn nó có thể thừa nhận, nhất là tia chớp màu đỏ, lực lượng thiên kiếp …càng không phải thứ mà que sắt có thể gánh vác nổi.”

Hứa Thanh cầm lấy que sắt, trầm mặc hồi lâu.

Vật này đã đi theo hắn từ lúc còn nhỏ, vô luận là trong xóm nghèo hay là về sau, vô luận là doanh địa thập hoang giả hay là lúc hắn mới vào Thất Huyết Đồng, que sắt đều là khí cụ giết người sắc bén của hắn.

Vô số ngày đêm, hắn đều cầm lấy que sắt trong tay mà ngủ.

“Tạm thời cứ như thế, đợi sau khi trở lại tông môn, ta sẽ nghĩ biện pháp chế tạo lại nó, xem xem có thể tăng lên cấp độ cho nó hay không.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, thu hồi que sắt màu đen, sau đó lấy ra một mảnh vỡ pháp bảo tấm gương từng thu được trong một cái tiểu quốc, dùng nó để cho lão tổ Kim Cương Tông tạm thời dung thân.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh hất tay áo lên, Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông lập tức lại ẩn nấp.

“Nên rời đi rồi.” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, lần này Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông đều đã tấn cấp, cũng đã giúp chiến lực của hắn tăng lên một chút.

Về phần biến hóa cụ thể, hắn chuẩn bị trở về trên Pháp Hạm lại tiếp tục cân nhắc.

Dẫu sao thì nơi này cũng là cấm địa, phải luôn đặt lòng cảnh giác, với cả lúc trước thiên kiếp đã đưa tới chấn động rất lớn, rất có thể đưa tới một chút tồn tại không biết, cho nên Hứa Thanh dự định lập tức rời khỏi.

Nghĩ tới đây thì thân thể của hắn lập tức nhoáng một cái, theo thông đạo bay thẳng đến cửa ra, tay phải giơ lên nhấn một cái, cửa thông đạo nổ tung, nhưng vào lúc này Hứa Thanh bỗng biến sắc, nhìn chăm chú về phía xa xa.

Nơi ánh mắt của hắn nhìn tới, là một nơi xa trong rừng, chỗ đó có một đám người khổng lồ quái dị cao hơn mười trượng đang gào thét truy kích như điên, từng người khổng lồ đều tràn ra chấn động không tầm thường, trong đó có tới hơn mười người có thể so với Kim Đan.

Nhất là có hai ba người còn khiến cho Hứa Thanh có một loại cảm giác dường như gặp phải Kim Đan mở ra năm sáu tòa Thiên Cung, ánh mắt của hắn vừa nhìn tới liền co rụt lại.

Mà càng làm cho Hứa Thanh phải hít sâu một hơi, đó là ở chỗ xa hơn còn có âm thanh gào thét vang vọng bầu trời, âm thanh này vô cùng chấn nhiếp tâm thần, giống như có thể áp chế hết thảy, kinh khủng vô cùng.

Chương 765: Ngươi cũng tới? (2)

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, đại địa chấn động.

Hình như một tồn tại nào đó đang vùng vẫy, muốn thoát ly nơi ở, lao ra bên ngoài.

Mà thứ mà những người khổng lồ kia truy kích… Chính là đội trưởng.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn, liền biết nhất định là đội trưởng đã lại làm nên trò gì khiến người người oán trách rồi, vì vậy chỉ đành thở dài, quay người chạy như điên.

Rất xa, đội trưởng cũng nhìn thấy Hứa Thanh, lập tức vui mừng.

“Ngươi cũng tới đây à? Nơi đây xuất hiện bảo bối gì vậy, lấy ra cho ta nhìn xem.” Đội trưởng hô to một tiếng.

“Yên tâm, cái tên đại gia hỏa kia sẽ không dễ dàng như vậy liền vùng vẫy ra ngoài được đâu, tuy rằng đã thức tỉnh, nhưng nơi nó ngủ say có chút phức tạp, là trên một vũng bùn, chỉ có nữa cái đầu lộ ra bên ngoài, ta còn nhìn thấy một chút cấm chế do vạn tộc lưu lại ở đó.”

Trong khi đội trưởng đang nói, xa xa bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ vang ngập trời, đại địa cũng vang lên tiếng ken két, từng khe hở xuất hiện, một luồng khí tức cuồng bạo tuôn ra.

Cuồng phong gào thét, hình như cấm chế đã vỡ nát một bộ phận, vì vậy sự vùng vẫy phía xa lại càng mãnh liệt hơn.

Mà theo cuồng phong hình thành, bát phương nơi đây lập tức xuất hiện một luồng lực cản, khiến cho tốc độ chạy của Hứa Thanh và đội trưởng không tự chủ được chậm lại, nhưng hết lần này tới lần khác, tốc độ của những người khổng lồ đang truy kích kia lại trở nên nhanh hơn.

Tiêu trừ so sánh hai bên, khoảng cách của song phương nhanh chóng bị kéo gần lại, mắt thấy đội trưởng sẽ bị đối phương đuổi kịp.

“Mẹ kiếp, tên kia sẽ không phải thật sự muốn thoát khốn ra ngoài đó chứ.” Đội trưởng biến sắc, điên cuồng tăng tốc chạy theo về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không hề quay đầu lại, nhưng lại đưa tay phải về phía sau, cách không một trảo, cho đội trưởng mượn lực.

Trong nháy mắt tiếp theo, tốc độ đội trưởng lập tức được gia trì nhanh hơn, chợt lao ra bay đến sau lưng Hứa Thanh.

Nhưng lực cản ở nơi này rất mạnh, từng trận cuồng phong đập thẳng vào mặt, Hứa Thanh thậm chí có thể nghe thấy được hơi thở của người khổng lồ đến từ phía sau, một màn này khiến cho Hứa Thanh rất là đau đầu, không khỏi mở miệng.

“Đội trưởng, ngươi lại làm trò gì đấy?”

“Cũng không có gì, lúc nãy ta đuổi theo xem ngươi có chuyện gì không, sau đó ta liền ngửi thấy được mùi đồ tốt, liền đi qua xem một cái.”

“Kết quả ngươi đoán xem, ta nhìn thấy thứ gì? Ta nhìn thấy một đám ngốc đang cúng bái một cái trái cây, loại hành vi ngu muội này, tự nhiên ta phải tiến lên giáo hóa cho bọn họ một chút, thế nên ta liền cầm cái trái cây này đi.”

“Sau đó thì sao?” Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

“Hết rồi.” Đội trưởng lộ ra vẻ mặt ủy khuất, giống như cảm thấy không thể hiểu, rõ ràng mình chỉ cầm lấy trái cây, thế mà đối phương lại tức giận đến như thế.

Hứa Thanh không tin, nhìn về phía miệng đội trưởng

Đội trưởng trừng mắt nhìn, vừa chạy, vừa thấp giọng mở miệng.

“Thật sự không có gì, nhưng trước khi ta đi… Ta nhìn thấy trên cái đầu thò ra bên ngoài của lão tổ tộc bọn họ, trên đó cắm một thanh mộc kiếm nhìn rất đẹp, vì vậy ta liền đi qua gặm một cái.”

“Rất khó ăn!” Đội trưởng ho khan một tiếng.

Hứa Thanh trầm mặc.

“Ai nha, hai phần, hai phần, ta chỉ gặm hai phần!” Đội trưởng chột dạ nhanh chóng nói ra, sau đó toàn lực chạy như điên, không biết do y chạy quá nhanh, hay là ăn quá nhiều mà bỗng nhịn không được nấc một cái.

Hứa Thanh thở dài, hắn cảm thấy đội trưởng có lẽ đã ăn rất nhiều, giờ phút này cũng không cần hỏi nữa, tu vi trong cơ thể bộc phát, dùng tốc độ cao nhất chạy về phía trước, nhưng rất nhanh người khổng lồ sau lưng liền đuổi theo.

Trong mắt đội trưởng lóe lên hàn mang, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hung hăng vung chỉ về phía sau, trên người đội trưởng lập tức bộc phát ra một mảnh ánh sáng màu lam, một biển ánh sáng được hình thành, chợt bao phủ về phía sau, những nơi ánh sáng đi qua, hết thảy đều biến thành băng phong.

Độc cung bên trong cơ thể Hứa Thanh cũng lập tức lay động, tràn ra độc ý, nhanh chóng tràn ngập về phía sau, những nơi đi qua vạn vật trở nên hư thối.

Trong chốc lát, phía sau bọn họ liền truyền ra từng trận âm thanh thê lương, một bộ phận người khổng lồ bị đóng băng, toàn bộ người khổng lồ đều trúng độc, trong khoảng thời gian ngắn, phía sau truyền ra từng tiếng gào thét vang vọng, đợt truy kích cũng không khỏi chậm lại.

Nhưng vào lúc này, từ đằng xa bỗng truyền ra một tiếng gầm giận dữ, chấn động vùng vẫy cũng trở nên mãnh liệt hơn nữa, lúc này, nơi đó bỗng có một đám sương mù bốc lên, giống như là hơi thở, ầm ầm cuộn mình bay về phía Hứa Thanh và đội trưởng.

Đám sương mù chỉ trong nháy mắt liền ập đến, hung hăng ập xuống dưới, Tử Thiên Vô Cực Quan của Hứa Thanh phát ra tia sáng lập lòe, nhưng hắn vẫn điên cuồng phun ra máu tươi như cũ, thân thể truyền ra âm thanh xương cốt vỡ vụn.

Đội trưởng cũng đồng dạng phun ra máu tươi, thân thể đã thành tổ ong, thần sắc hai người trở nên hoảng sợ, riêng phần mình triển khai tốc độ cực hạn, điên cuồng chạy trốn, cũng may vị trí của bọn họ không phải là hạch tâm của Kiếm Cấm, chỗ này cũng chỉ coi như là tới gần vòng bên trong mà thôi, cho nên sau khi cả hai bộc phát toàn bộ tốc độ của mình, ba canh giờ sau, rốt cuộc cả hai đã chạy ra khỏi Kiếm Cấm.

Đoạn đường này bọn họ không dám dừng lại nghỉ chút nào, tất cả tu vi đều đặt ở trên tốc độ, mà một cái chớp mắt khi bọn họ lao ra, chỗ sâu trong Kiếm Cấm lập tức vang lên một tiếng gào thét ngập trời, còn có thể nhìn thấy một thân ảnh khổng lồ sừng sững trực tiếp đứng lên từ.

Thân ảnh này rất cao, dù cách rất xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng khi nó đứng lên, đầu của nó tựa như muốn đụng chạm với bầu trời, thân thể lớn tới kinh người, đồng thời cũng có cảm giác áp bách kinh khủng bao phủ bát phương.

Mơ hồ, hình như cái mũi của gã... Có chút héo rũ sụp xuống, tựa như không còn mũi vậy.

Giờ phút này sau khi gào thét, người khổng lồ này bỗng giơ chân lên bước, mắt thấy sẽ đuổi theo hướng đội trưởng và Hứa Thanh.

Sắc mặt hai người đại biến.

Nhưng vào lúc này, bên trong Kiếm Cấm đột nhiên nổi lên từng sợi tơ ẩn chứa đạo vận, những sợi tơ này lập tức hình thành phong ấn, bao phủ ở trên thân người khổng lồ kia, khiến cho nó không cách nào vùng vẫy, chỉ có thể không ngừng gào thét.

Dù cách rất xa, nhưng những tiếng gầm gừ này vẫn khiến cho Hứa Thanh và đội trưởng không ngừng phun ra máu tươi, thân thể xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, hai người hoảng sợ, lập tức chạy ra khỏi Kiếm Cấm, một đường chạy như bay trở về Pháp Hạm.

Về đến Pháp Hạm, Hứa Thanh thở hổn hển, nhìn qua cái mũi của người khổng lồ, lại quay đầu liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu.

Đội trưởng ho khan một tiếng, nói sang chuyện khác.

“Sợ thật, tên này thế mà lại thật sự vùng vẫy thoát ra được, năm đó tên này nhất định là một đại tướng dưới trướng của Kiếm Hoàng, thực lực thật là cường hãn.”

Trên Pháp Hạm, Ngôn Ngôn nhìn một màn này, trợn mắt há hốc mồm, trong đầu trống rỗng.

Dường như nàng không thể giải thích, cũng không thể hiểu được, vì sao hai vị này vừa đi tới Kiếm Cấm một chuyến mà đã dẫn tới động tĩnh lớn đến như vậy.

Chương 766: Nhân sinh khó khăn (1)

Ngay khi bước lên Pháp Hạm, Hứa Thanh và đội trưởng lập tức hiệp lực cùng điều khiển Pháp Hạm nhanh chóng bay về phía xa.

Hai người đều hãi hùng khiếp vía, thỉnh thoảng lại nhìn về cấm địa đằng sau.

Bọn họ vẫn có thể nhìn thấy người khổng lồ bên trong cấm địa phía sau vẫn đang vùng vẫy kịch liệt, khiến thiên địa biến sắc và mây đen cuộn mình, còn có từng đạo sấm sét nổ vang, mà bất kể người khổng lồ này gào thét vùng vẫy như thế nào, tấm lưới lớn tràn ra từ cấm địa đều cứng rắn hạn chế nó.

Nhìn qua một màn này, trong lòng Hứa Thanh còn vẫn sợ hãi.

Mà đội trưởng ở một bên thì cũng thở ra một hơi, cảm khái.

“Quả nhiên đúng như ta suy đoán, Kiếm Cấm chính là một địa phương giam cầm, trước kia cấm địa này còn đã từng có tên là Linh Âm, về sau bị vạn tộc Phong Hải Quận toàn lực trấn áp, Linh Âm đã thành nơi giam cầm.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nguyên bản lúc đầu hắn cũng có chút kỳ quái trong lòng, bởi vì lúc trước Thất gia đã từng nói cái cấm địa này tên là Linh Âm, nhưng trong miệng đội trưởng lại biến thành Kiếm Cấm.

Giờ phút này theo Pháp Hạm xé gió bay nhanh, Ngôn Ngôn nhìn qua bộ dáng chật vật của Hứa Thanh và đội trưởng, chần chờ một chút mới hỏi.

“Hứa Thanh ca ca, không phải ngươi đi vào trong để khôi phục sinh cơ sao?”

“Còn có đại sư huynh, không phải ngươi đi vào để bảo hộ Hứa Thanh ca ca sao?”

“Tại sao… lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy?” Lúc này tim của Ngôn Ngôn vẫn còn đang đập rất nhanh, ngay khi nàng nhìn thấy người khổng lồ xuất hiện ở xa xa, tâm thần của nàng và thậm chí là cả thân thể, đều bị cảm giác áp bách kinh khủng của người khổng lồ mang đến làm cho chấn động.

Hứa Thanh nghe vậy, mặt không cảm xúc nhìn về phía đội trưởng, ánh mắt cũng rơi vào trên mũi đội trưởng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn lại, không có bất kỳ cảm giác lúng túng nào, phất tay ném một trái cây bị gặm một nửa tới phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, đây là đồ tốt sư huynh lưu lại cho ngươi, ta phải cưỡng ép nhịn xuống xúc động không ăn tươi toàn bộ, haiz, con người của ta chính là như vậy đấy, gặp được thứ tốt là trước tiên liền nhớ đến tiểu sư đệ ngươi.”

Hứa Thanh một tay tiếp nhận, vừa cầm ở trong tay thì thần sắc lập tức biến hóa, cúi đầu nhìn xuống.

Hắn có thể cảm nhận được, bên trong trái cây bị ăn hơn phân nửa này ẩn chứa một cỗ khí tức rất là kỳ lạ.

Cỗ khí tức này không gây ảnh hưởng lớn đối với thân thể, nhưng sau khi ngửi một hơi là Hứa Thanh liền cảm thấy tinh thần của mình chấn động, hắn lập tức liền hiểu, vật này có tác dụng đối không nhỏ đối với việc bồi dưỡng thần hồn.

“Ta cũng không biết cái đồ chơi này là gì, chưa từng thấy qua, ta chỉ nhìn thấy một đám người khổng lồ ngốc nghếch đang cúng bái nó, vì vậy liền đoạt lấy, sau đó ăn một miếng thì phát hiện loại quả này có trợ giúp rất lớn đối với thần hồn.” Nghĩ đến việc kích thích và thu hoạch của mình lần này, đội trưởng mặt mày hớn hở nói.

Hứa Thanh cũng không ghét bỏ cái quả bị đội trưởng gặm hơn nửa này, trực tiếp đưa vào trong miệng nuốt xuống, đối với người từ nhỏ lớn lên ở khu bình dân như hắn mà nói, một nửa thức ăn mà chó ăn hắn cũng đã từng tranh giành qua, lại càng không cần phải nói tới đồ bị Nhị Ngưu ăn qua.

Giờ phút này sau khi Hứa Thanh nuốt xuống, rất nhanh một cảm giác mát lạnh chảy xuôi toàn thân hắn, cuối cùng dung nhập vào thức hải, khiến cho thức hải của hắn rung động lắc lư, trong đó mơ hồ như được gia cố thêm rất nhiều, cũng lớn ra một chút.

Đây hết thảy, đều là biểu hiện thần hồn trở nên mạnh hơn, vì vậy Hứa Thanh liếm liếm bờ môi, nhìn về phía đội trưởng, đang muốn hỏi một chút về việc của người khổng lồ trong cấm địa.

“Đội trưởng…”

“Không còn!” Không đợi Hứa Thanh nói xong, đội trưởng lập tức cảnh giác, nhưng ngay khi y nói xong liền phát hiện hình như mình đã phản ứng hơi thái qua, vì vậy trừng mắt nhìn, ho khan một tiếng.

“Tiểu Thanh à, tiếp theo chúng ta sẽ đi tới Chấp Kiếm Đình, ta nói cho ngươi biết, Chấp Kiếm Đình là một nơi rất tốt.”

Hứa Thanh hồ nghi, cẩn thận đánh giá đội trưởng.

Biểu hiện vừa xong của đối phương khiến Hứa Thanh cảm thấy rất có vấn đề, vì vậy hắn nheo mắt lại, nhẹ giọng mở miệng.

“Đại sư huynh, thật ra nếu không cho ngươi ba thành đạo huyết, lần này ta tấn cấp có thể sẽ an toàn hơn, nhưng ngươi là đại sư huynh của ta…”

Đội trưởng nghe vậy liền thở dài một tiếng, vung tay lên, lại một trái cây bay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên tiếp được, sau đó lại nhẹ giọng mở miệng.

“Nhân sinh thật là khó khăn.”

“Đại sư huynh, thế sự vô thường, nói không chừng có một ngày, có lẽ ngươi sẽ không còn người tiểu sư đệ như ta nữa rồi, nếu như ta không thể đồng hành cùng ngươi kiếp này, vậy ta hy vọng khi ngươi đứng ở trên đỉnh phong của bầu trời, ngươi hãy giúp ta liếc mắt nhìn thế giới này.”

Đội trưởng phiền muộn, lầm bầm mấy câu và thầm nghĩ tiểu Thanh này thế mà học nhanh như vậy, vì thế lần nữa thở dài, từ trong túi trữ vật xuất ra một cái chạc cây, ném cho Hứa Thanh.

Trên cái chạc cây kia có tới tám chín trái cây.

Mắt thấy một màn này, Hứa Thanh hít vào một hơi, hắn vốn tưởng rằng đội trưởng tối đa cũng chỉ lấy được sáu bảy trái, nhưng không nghĩ tới tên này rõ ràng tiện tay liền vứt cho hắn cả một cái chạc cây.

“Đại sư huynh, không phải là ngươi đã bứng cả cây ăn quả của tộc người ta đi rồi đấy chứ?”

Đội trưởng ho khan một tiếng, nhanh chóng lắc đầu biểu thị mình không hề làm như vậy.

Ngôn Ngôn ở bên trừng mắt nhìn, bỗng nhiên mở miệng.

“Nhân sinh khó khăn… . . cho nên các vị đạo hữu vui lòng đừng sao chép bản dịch này ở VIP-BNS nhé!”

“Ngừng ngừng ngừng!” Đội trưởng vẻ mặt bất đắc dĩ, lại lấy ra ba trái cây đưa cho Ngôn Ngôn.

Ngôn Ngôn mặt mày hớn hở, bay nhanh đến bên người Hứa Thanh, đưa trái cây cho Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, cho ngươi.”

Một màn này khiến cho đội trưởng sửng sốt một chút, càng cảm thấy phiền muộn.

Nhưng Hứa Thanh không lấy trái cây của Ngôn Ngôn.

Về phần đội trưởng đến cùng còn có bao nhiêu, Hứa Thanh cũng không quan tâm, sau khi hắn ăn bảy tám trái cây này, hắn đã cảm thụ được thức hải xuất hiện biến hóa cực lớn, càng lúc càng cứng cỏi hơn trước, đồng thời linh hồn cũng lớn mạnh gấp đôi so với trước kia.

Mà lúc này trong lòng của hắn cũng xuất hiện một loại cảm giác no đủ.

Hứa Thanh hiểu rõ, cảm giác này có nghĩa là hắn đã chạm đến cực hạn của giai đoạn linh hồn hiện tại, vì vậy dọc đường tiếp theo, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống bắt đầu củng cố lại tu vi bản thân sau khi đột phá.

Chương 767: Nhân sinh khó khăn (2)

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh liền trôi qua nửa tháng, phía dưới Pháp Hạm truyền đến âm thanh nước sông chảy xiết, thả mắt nhìn qua, chính là chủ sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà mênh mông và nơi giao nhau với Thái Ti Độ Ách Sơn.

Nước sông ở nơi này rất mãnh liệt, từng đợt sóng dựng lên tựa như biển khơi, đi ngang qua hạp cốc lớn Thái Ti Độ Ách Sơn, chia sơn mạch này làm hai đoạn, trong đó càng có rất nhiều chỗ thác nước, thoạt nhìn tựa như họa quyển.

Ngôn Ngôn lần đầu tiên trông thấy bức họa quyển mênh mông thế này, nên lập tức bị nó thu hút.

Mà lúc trước khi Hứa Thanh và đội trưởng chấp hành nhiệm vụ tuần sông đã từng tới nơi đây, cho nên vừa đưa mắt nhìn qua liền thu hồi ánh mắt, lấy ra mảnh vải quấn xác chết tràn đầy khí tức tiên linh kia.

Đây là một mảnh vỡ của pháp bảo Cấm Kỵ, có thể tưởng tượng món pháp bảo Cấm Kỵ này khi nguyên vẹn hẳn là một tấm vải quấn xác chết nghiêm chỉnh.

Trên mảnh vải nhiễm máu tươi màu đen, khiến nó tràn đầy cảm giác bí ẩn, nhưng khí tức tiên linh lại vô cùng nồng đậm, sau khi Hứa Thanh xem xét, bàn tay của hắn lại lần nữa có cảm giác bị đâm xước.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, mảnh vỡ pháp bảo Cấm Kỵ có đủ loại hiệu dụng, có lẽ là bởi vì tàn phá cho nên rất khó thông qua thần niệm để dò xét điều tra tác dụng của nó, cần phải dùng bản thân nếm thử mới có thể tìm ra.

Giống như khối gỗ màu đen và cái gương nhỏ kia, hiệu dụng cả hai rõ ràng, cho nên rất dễ dàng đã bị phát giác ra được, nhưng năng lực của mảnh vải này có vẻ khá phức tạp.

Sau khi Hứa Thanh nghiên cứu, bỗng nhiên mở ra sự che chở của Tử Thiên Vô Cực Quan, lần nữa chạm vào mảnh vải, hắn phát hiện vật ấy vẫn vô hình đâm xước vào bàn tay của mình, không hề quan tâm tới sự che chở của Tử Thiên Vô Cực Quan.

“Bỏ qua che chở?” Tâm thần Hứa Thanh khẽ động, hắn nghĩ tới cây liêm đao ác quỷ của thiếu nữ kia.

Một lát sau, Hứa Thanh lấy ra cái phôi dao găm mà đội trưởng cho hắn, đây là một cái phôi dao găm màu đen, từ trên tràn ra quang mang sắc bén, bên trên còn có hoa văn hình thành một con mắt quỷ dị.

Hứa Thanh vốn dự định sau khi trở lại tông môn rồi sẽ tìm kiếm vật liệu thích hợp để tạo thành một con dao găm thuận tay, nhưng bây giờ sau khi hắn nhìn mảnh vải kia một chút, hắn liền có ý nghĩ mới.

Sau khi suy tư, Hứa Thanh cảm thấy mình có thể thử nghiệm.

Vì vậy hắn quấn mảnh vải quanh con dao găm này, cuốn lấy từng vòng, cuối cùng tạo thành một chỗ nắm vũ khí đơn giản.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh liền cầm vào trong tay, cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền tới, nhưng Hứa Thanh khôi phục rất nhanh, lại am hiểu chịu đựng đau đớn, cho nên thần sắc của hắn vẫn như bình thường.

Tay phải của hắn cầm con dao găm thật chặt, giống như kìm sắt.

Tiếp theo hắn giơ tay trái lên, nhẹ nhàng đụng vào cạnh nhọn của con dao găm, sau khi chạm vào một cái, cái loại cảm giác bị đâm kia lại lần nữa hiện ra, hình như năng lực của mảnh vải kia đã truyền vào trên con dao găm này.

“Quả nhiên!” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Ngôn Ngôn, mở ra che chở của ngươi.”

Ngôn Ngôn vẫn một mực chú ý tới Hứa Thanh, thế nên sau khi nghe Hứa Thanh nói, nàng hầu như không hề chần chờ chút nào, lập tức liền mở ra ngọc giản che chở mà nãi nãi nàng cho, một tầng phòng hộ lập tức hình thành, Hứa Thanh hành động.

Chủy thủ trong tay Hứa Thanh trong nháy mắt đâm tới gần, một khắc chạm vào màn phòng hộ của Ngôn Ngôn, con dao găm không hề quan tâm tới màn phòng hộ kia, trực tiếp xuyên thấu, cắt về phía cổ của Ngôn Ngôn.

Ngôn Ngôn không chút né tránh, nàng rất tín nhiệm Hứa

Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo Hứa Thanh thu hồi tay phải, trong lòng thoả mãn, mà đội trưởng ở một bên cũng đã nhìn thấy hết thảy, kinh ngạc mở miệng.

“Mảnh vải này không tầm thường nha.”

Hứa Thanh gật đầu, tiếp tục nghiên cứu, cho đến khi hoàn toàn xác định hai thứ vật phẩm này sau khi tổ hợp cùng nhau sẽ phát ra uy lực rất lớn, liền cúi đầu nhìn cái bóng của mình.

Hứa Thanh cảm thấy tương lai nhất định sẽ có một ngày mà Ảnh Tử bị lộ ra, nếu như thế, vậy hắn sẽ phải bắt đầu chuẩn bị trước một chút mới tốt.

Vì vậy dưới thần niệm của Hứa Thanh, Ảnh Tử không để lộ ra tung tích, phân tán ra một đám bóng, hội tụ trên con mắt của con dao găm này.

Theo nó dung nhập, con mắt của dao găm chợt nhìn như bình thường, nhưng nếu như cẩn thận nhìn, lại thấy nó tựa như đang sống vậy.

Ngươi nhìn chằm chằm nó, sẽ cảm giác nó cũng đang nhìn về phía ngươi.

“Tiếp theo chính là nghĩ ra một đoạn khẩu quyết, dùng để làm nền khi Ảnh Tử dùng bí thuật dung hợp với ta.”

Việc nghĩ khẩu quyết này, Hứa Thanh cảm thấy mình không am hiểu cho lắm, vì vậy liền truyền ra thần niệm cho lão tổ Kim Cương Tông.

Rất nhanh, lão tổ Kim Cương Tông, người đã đọc thuộc lòng gần như hết thảy những quyển tiên hiệp ở Bạch Ngọc Sách, cho nên kiến thức về đặt tên hay sáng chế khẩu quyết rất uyên bác, lão nhanh chóng nghĩ ra một đoạn khẩu quyết.

“Ảnh tù chi cấm, quỷ tử sắc lệnh.”

“Tiên pháp chiết linh, thiên địa ngô mệnh.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn cảm giác bốn câu này có điểm quái dị, nhưng nhất thời nửa khắc không nghĩ ra câu nào tốt hơn, vì vậy cũng không lập tức đi dùng, khiến cho lão tổ Kim

Cương Tông cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bởi vì trong bốn câu nói này ẩn chứa một chút tâm cơ của lão.

“Tiểu Ảnh à Tiểu Ảnh, ngươi mà cũng dám đấu với ta, hừ hừ, lão tổ ta đọc tiểu thuyết và sách cổ nhiều năm như vậy là vô ích sao, một hồi liền để cho ngươi xem một chút thủ đoạn của lão tổ nhà ngươi.”

Cùng lúc đó Pháp Hạm cũng đã rời khỏi khu vực chủ sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, dùng tốc độ cao nhất đi bay về phương Bắc, dần dần màu sắc của đại địa bỗng có chỗ cải biến, không còn là màu đen …mà xuất hiện tuyết trắng.

Nhiệt độ cũng chợt hạ xuống rất nhiều, thậm chí mấy ngày sau bọn họ còn gặp một trận gió tuyết.

Bông tuyết giống như lông ngỗng bay xuống, trải dài khắp mặt đất, đồng thời cũng có một chút chồng chất ở trên Pháp Hạm trên bầu trời, tựa như khiến Pháp Hạm phủ thêm một lớp quần áo màu trắng.

Mà thiên địa phía trước chính là một mảnh mơ hồ, tất cả tầm nhìn đều bị gió tuyết che phủ, trận gió tuyết này xuất hiện rất đột nhiên, càng lúc càng lớn, cho đến khi tạo thành một trận bão tuyết.

Tiếng gió thổi vang vọng bát phương, theo những bông tuyết bay tới bay lui, băng hàn lãnh ý tràn ngập nhân gian.

Đối với tuyết, Hứa Thanh cũng không xa lạ gì.

Vào mùa đông mấy năm trước, mỗi trận gió tuyết chính là một trận khảo nghiệm sinh mệnh với hắn, nhưng trận tuyết lớn như lúc này thì hắn cũng ít thấy.

“Rốt cuộc chúng ta đã đi tới băng nguyên phương Bắc, dựa theo tốc độ này, nhiều nhất 2 tháng là chúng ta có thể đi tới điểm cuối cùng của Nghênh Hoàng Châu, cũng chính là nơi đặt Thái Sơ Ly U Trụ.”

“Chỗ đó, cũng là tổng bộ của Chấp Kiếm Đình trong Nghênh Hoàng Châu.” Trong mắt đội trưởng hiện ra vẻ chờ mong, giọng nói vang vọng theo tiếng gió tuyết thét gào bốn phía.

Chương 768: Mệnh đăng của Thái Ti Tiên Môn (1)

Hứa Thanh nghe vậy liền ngẩng đầu, nhìn qua thiên địa mơ hồ xa xa.

“Tiểu Thanh, Thái Sơ Ly U Trụ chính là vũ khí của Nam Nhạc Quỷ Đế, điểm này không ít người trong Nghênh Hoàng Châu đều biết, căn cứ theo tình báo của liên minh, trong năm tháng trước kia, thanh vũ khí này tựa hồ là do Quỷ Đế trước khi tử vong tự mình ném ra.”

“Cho nên trong Nghênh Hoàng Châu một mực có lời đồn, đó là năm đó Quỷ Đế đã dùng vũ khí của bản thân để trấn áp một thứ thần bí nào đó.”

“Trên thực tế, những năm này Thái Sơ Ly U Trụ cũng đã chấn động rất nhiều lần, có người suy đoán là do vật bị trấn áp bên dưới quấy phá, cũng có người suy đoán là Quỷ Đế đang muốn khôi phục, nhưng nhìn lại việc Chấp Kiếm Đình vừa ra tay với Tam Linh Trấn Đạo Sơn vừa xong, vậy thì khả năng phía sau đại khái chân thật hơn một chút.”

Hứa Thanh nghe xong như có điều suy nghĩ.

“Đại sư huynh, Chấp Kiếm Đình lựa chọn đặt tổng bộ của Nghênh Hoàng Châu ở nơi đó, phải chăng cũng là vì để trấn áp Quỷ Đế?”

“Đúng là như thế, dẫu sao thì vị Quỷ Đế kia… quá mức cường hãn, tự nhiên Chấp Kiếm Đình vô cùng coi trọng, nhưng mà trước mắt thì những thứ này không liên quan gì với chúng ta, việc chúng ta cần suy nghĩ bây giờ, là nhất định phải trở thành Chấp Kiếm Giả.” Thần sắc của đội trưởng tràn đầy vẻ chờ mong.

“Đã sắp tới ngày tuyển chọn Chấp Kiếm Giả đợt này rồi, ta đã dò hỏi rất rõ ràng, chỉ cần là nhân tộc, hai mươi lăm tuổi trở xuống, cũng không hạn chế tu vi, tất cả đều có thể tới đó tham dự.”

“Mà sau khi tới được phạm vi của Thái Sơ Ly U Trụ, chúng ta cũng không cần che giấu thân phận nữa, Chấp Kiếm Đình có quy định, trong phạm vi của Thái Sơ Ly U Trụ thì cấm người không thuộc nhân tộc bước vào, mặt khác, giữa những người ở nơi này có thể so tài với nhau, nhưng không thể giết người.”

Hứa Thanh gật đầu.

“Về phần quá trình khảo hạch, ta cũng đã tra tìm rất nhiều hồ sơ trong liên minh, cũng coi như là đã tìm tòi thấu triệt, những năm qua khảo hạch đều chia làm hai giai đoạn.”

“Giai đoạn thứ nhất là lấy được danh ngạch tham dự thí luyện Chấp Kiếm Giả, cái danh ngạch này cần phải đi cạnh tranh mới nhận được, thông thường chỉ cấp ra một thành số lượng của tổng nhân số tham gia, cho nên cạnh tranh rất kịch liệt.”

“Giai đoạn thứ hai mới thật sự là thí luyện Chấp Kiếm Giả, mà mỗi một lần thu nhận Chấp Kiếm Giả, số lượng đều không hơn mười người, thời điểm ít thậm chí chỉ có ba tới năm người.”

“Cho nên từng vị Chấp Kiếm Giả đều rất không đơn giản.”

“Ít như vậy?” Hứa Thanh có chút kinh ngạc, hôm ấy trong Tam Linh Trấn Đạo Sơn, hắn thấy được rất nhiều Chấp Kiếm Giả, vốn tưởng rằng mỗi một lần có rất nhiều người thông qua thí luyện khảo hạch mới đúng.

Giống như đoán được suy nghĩ của Hứa Thanh, đội trưởng lập tức giải thích.

“Thật ra hơn phân nửa Chấp Kiếm Giả bên trong đều đến từ các châu bên ngoài, chỉ có một bộ phận là tu sĩ bản thổ, đây cũng là quy định của Chấp Kiếm Giả.”

“Nếu như chúng ta khảo hạch thành công, sau khi trở thành Chấp Kiếm Giả, cũng sẽ có khả năng bị điều đi ra ngoài châu để làm việc, nhưng so sánh như vậy cũng hơi xa vời, bởi vì từng vị Chấp Kiếm Giả mới đều muốn trong thời gian quy định, đi đến Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận, chỉ có ở đó mới thu được bí pháp và truyền thừa của Chấp Kiếm Giả.”

“Cuối cùng sẽ căn cứ tình huống bản thân của Chấp Kiếm Giả, cạnh tranh nơi nhậm chức, vả lại thân là Chấp Kiếm Giả, sẽ có quyền lợi ngồi luân độ (phà) của nhân tộc.”

“Bảy quận của nhân tộc bị ngăn cách bởi rất nhiều đại vực, người bình thường có đi cả đời cũng không cách nào đi đến, trừ phi là những đại năng đại tu kia, còn không, những người khác cũng chỉ có thể mượn nhờ những luân độ siêu cấp có thể vượt qua khoảng cách giữa vực này với vực khác.”

“Mà rất ít đệ tử tông môn có tư cách này.”

Hứa Thanh lắng nghe rất nghiêm túc, hắn cảm thấy trở thành Chấp Kiếm Giả có trợ giúp rất lớn đối với việc đi lại trong tương lai của mình.

Ngôn Ngôn ở một bên cũng cảm thấy như thế, nàng cũng muốn trở thành Chấp Kiếm Giả, bởi vì chỉ như vậy mới có thể một mực ở bên cạnh Hứa Thanh ca ca.

Cứ vậy một tháng trôi qua.

Dưới sự giới thiệu của đội trưởng, Pháp Hạm của bọn họ không ngừng gào thét bay vọt ở trên không, không ngừng bay về phương Bắc, khoảng cách với Thái Sơ Ly U Trụ cũng càng ngày càng gần.

Mà trong một tháng này, rốt cuộc Hứa Thanh cũng tìm hiểu rõ ràng được năng lực của Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông sau khi tấn cấp.

Năng lực của lão tổ Kim Cương Tông đã được tăng lên trên toàn bộ phạm vi, tổng hợp xem ra thì lão đã đạt đến trình độ Kim Đan mở ra một tòa Thiên Cung.

Đây cũng là bởi vì tấn chức còn không hoàn toàn hoàn thành, Hứa Thanh cảm thấy sau khi đối phương chậm rãi hoàn toàn chuyển hóa thành khí hồn, vậy sẽ lại có càng biểu hiện mạnh hơn nữa.

Đồng thời thì khả năng nắm giữ sấm sét của lão tổ Kim Cương Tông cũng không hề giống như trước kia, tốc độ sấm sét phóng ra và tốc độ bản thân đều tăng nhanh vượt bậc, cũng cho hắn nhiều thêm một đòn sát thủ.

Đó chính là hồng lôi từ thiên kiếp.

Tia sấm sét này ẩn chứa một tia diệt tuyệt rất là kinh người, một khi tuôn ra có đủ lực lượng đánh chết vượt cung, vả lại nhìn trình độ bá đạo của nó, loại đánh chết này chính là một kích toi mạng, miểu sát tức thì.

Về phần Ảnh Tử, sau khi có lão tổ Kim Cương Tông phiên dịch, Hứa Thanh cũng đã thuận lợi hiểu rõ toàn bộ.

Ngoại trừ bí pháp có thể chuyển hóa Hứa Thanh thành một tu sĩ luyện thể, năng lực vốn có của Ảnh Tử vẫn còn tồn tại như trước, vẫn có thể thôn phệ cái bóng của kẻ khác sau đó điều khiển đối phương, nhưng tốc độ cắn nuốt đã trở nên nhanh hơn.

Trừ bên ngoài cái này ra, những con mắt của Ảnh Tử cũng có được năng lực mới.

Đó là năng lực toái diệt.

Trên thực tế thì Ảnh Tử cũng đã từng có năng lực như thế, nhưng trước đó biểu hiện quá yếu cho nên Hứa Thanh không có đặt ở trong lòng, bây giờ sau khi nó tấn cấp, bởi vì uy lực của năng lực toái diệt này đã trở nên mạnh hơn, cho nên mới biểu hiện ra rõ ràng hơn.

Ảnh Tử có thể thông qua vô số con mắt kia, trong nháy mắt hình thành một cỗ lực lượng toái diệt, sau khi Hứa Thanh cảm thụ nó toàn lực bộc phát cũng cảm thấy có chút ngưng trọng.

Chương 769: Mệnh đăng của Thái Ti Tiên Môn (2)

Tất cả khiến cho Hứa Thanh nhận thức rất rõ ràng, chiến lực bây giờ của hắn so với lúc trước đã là chênh lệch như thiên với địa vậy, mà thủ đoạn đấu pháp cũng nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Dạng này có thể giúp cho hắn tạo ra nhiều chiến thuật hơn nữa, để đối mặt với những tình huống phức tạp cùng với những địch nhân xảo trá quỷ dị.

"Trong tình huống không sử dụng độc và bí pháp Ảnh Tử, ta có thể chém giết tu sĩ Kim Đan phía dưới năm cung!"

"Khi dùng bí pháp Ảnh Tử, ta có thể trấn áp Kim Đan phía dưới sáu cung."

"Nếu như lại dùng thêm độc, coi như là sáu cung… Ta cũng có thể đánh một trận, mặc dù chênh lệch một cung trong cảnh giới Kim Đan là cực lớn, khi giao chiến ta nhất định sẽ bị thương nặng, nhưng nếu đối phương trúng phải độc của ta, nhất định sẽ chết!"

"Còn như triển khai toàn bộ những thứ ẩn giấu…" Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không muốn có một ngày phải thử nghiệm điều này, bởi vì điều này đại biểu địch nhân hắn gặp phải nhất định là vô cùng cường hãn.

Trong khi Hứa Thanh đang cân nhắc chiến lực của bản thân, một tháng gió tuyết kéo dài cuối cùng cũng đã kết thúc, thiên địa xa xa trở nên rõ ràng, tia sáng chiếu rọi bầu trời, đại địa là một mảnh sáng óng ánh.

Nơi đây đã không chỉ là tuyết, còn có từng tòa tuyết sơn và băng nguyên.

Từng tòa tuyết sơn cao thấp lên xuống chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, lờ mờ có thể thấy được trên núi thi thoảng có một chút sắc đen tô điểm, đó là dãy núi nham thạch tản mát nhô lên.

Gió càng thêm băng hàn, thổi tới trên cánh tay vươn ra ngoài của Hứa Thanh, tựa như muốn đóng băng máu thịt của hắn lại.

Nơi đây đã không có bất cứ tiểu quốc phàm tục nào sinh sống, khí hậu nơi này quá ác liệt, ngoại trừ tu sĩ có thể chống cự, nếu phàm tục ở chỗ này sẽ lập tức bị chết cóng.

“Thoải mái.” Trước Pháp Hạm truyền đến tiếng hô to của đội trưởng.

Hứa Thanh nhìn lại.

Đội trưởng đứng ở đầu thuyền, đưa thân thể ra bên ngoài lớp phòng hộ của Pháp Hạm, mặt kệ gió lạnh thổi tới trước mặt, hai tay vươn ra trong gió, khuôn mặt thoải mái giống như băng hàn nơi đây không hề có chút ảnh hưởng gì với y, chỉ như làn gió nhẹ mát mẻ.

Dẫu sao thì trước giờ toàn bộ pháp thuật của đội trưởng đều tràn ra sự băng hàn, mà ở nơi này năng lực của y nhất định sẽ nhận được tăng lên thật lớn.

“Tiểu Thanh, ta đã muốn tới nơi này từ sớm rồi, nơi đây thoải mái hơn nhiều so với tông môn.”

Đội trưởng lớn tiếng cười nói, trong khi đang vô cùng thích ý, hai mắt bỗng nhiên ngưng tụ lại, quay đầu nhìn phía chân trời một phương hướng khác.

Cùng lúc đó Hứa Thanh cũng có phát hiện, quay đầu nhìn về phía đó.

Ngôn Ngôn hoàn toàn không có phát hiện, nhưng cũng nhìn qua theo bản năng, chỉ là trong mắt của nàng thì phía chân trời xa xa không hề có cái gì cả, nhưng trong ánh mắt của Hứa Thanh và đội trưởng, ở chỗ xa hơn nữa có vài chục chiếc phi chu cực lớn đang gào thét bay đến.

Bộ dạng của những chiếc phi chu này giống như từng chiếc lá liễu, đầu thuyền và đuôi thuyền dài nhỏ đồng thời đều uốn lượn hướng lên, thoạt nhìn rất là kỳ lạ, mà toàn thân phi chu đều là do thủy tinh chế tạo, do linh thạch hình thành, dưới ánh mặt trời từng chiếc phi chu chiếu ra những đạo ánh sáng lấp lóe sáng, vô cùng rực rỡ.

Trong đó còn có một chiếc thuyền bay ở giữa đám phi chu, tựa như những chiếc phi chu kia đều là vì hộ vệ chiếc thuyền này.

Chiếc thuyền này có một màu xanh thẳm, không giống bình thường, ở trên còn có dải lụa thật dài, như một lá cờ trong gió, rất là dễ làm người khác chú ý, phía trên thêu lên hai chữ Thái Ti.

Hứa Thanh và đội trưởng đã từng nhìn thấy những con thuyền giống như vậy ở trên Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, chính là thuyền của Thái Ti Tiên Môn.

Giờ phút này, trên hơn mười chiếc thuyền lớn nhỏ này còn có một số thân ảnh mặc bạch y đang đứng, bên trong có nam có nữ, trên người từng người đều hiện ra vẻ xuất trần, nhất là dưới con thuyền của bọn họ còn bốc lên từng đám mây mù, khiến cho bọn họ giống như là những vị tiên nhân vậy.

Mà ở trên chiếc phi chu màu lam kia ...cũng có một người đang đứng.

Người này là một vị thanh niên, trên thân mặc một bộ trường bào màu lam khác biệt cùng mọi người bên cạnh, khiến thân hình thon dài giống ánh một cây thanh tùng.

Màu da trắng nõn như ngọc, mày kiếm như núi, cả ngươi tràn ngập khí thế.

Gã chắp tay sau lưng, đứng trên đầu thuyền với thần sắc lạnh nhạt, dường như thân phận tôn quý cùng với tư chất tuyệt thế đã khiến cho gã bước tới đỉnh phong của nhân sinh.

Thế nên trên thế gian này, sự tình có thể khiến cho gã thay đổi sắc mặt tự nhiên cũng không nhiều lắm, giờ phút này cả đoàn phi chu yên lặng bay nhanh qua Pháp Hạm của Hứa Thanh, tốc độ từ đầu đến cuối đều như một, không hề chậm hay dừng lại chút nào.

Bởi vì bọn họ đại biểu cho Thái Ti Tiên Môn, ngoại trừ thế lực chính thống của nhân tộc là Chấp Kiếm Đình, Thái Ti Tiên Môn chính là đệ nhất tông trong Nghênh Hoàng Châu.

Cho nên khi Thái Ti Tiên Môn xuất hành, tự nhiên vạn tông sẽ phải tự động tránh đi.

Giờ phút này trong khi bay qua, phi chu của bọn họ lập tức dấy lên từng trận sóng khí khuếch tán bốn phương, trùng kích trên Pháp Hạm của Hứa Thanh, khiến cho Pháp Hạm của hắn lung la lung lay, cần phải rút lui né tránh.

Ánh mắt của Hứa Thanh và đội trưởng đều lập tức nheo lại.

Mà đám người trên phi chu của Thái Ti Tiên Môn không có bất kỳ một ai quay lại nhìn bọn họ một cái, vẻ lãnh đạm vô cùng, theo tiếng gió rít vang vọng càng bay càng xa.

Mục tiêu hiển nhiên cũng là Thái Sơ Ly U Trụ.

“Uy phong thật lớn!” Đội trưởng nhướn lông mi lên, nhìn phi chu của Thái Ti Tiên Môn bay về phía xa.

“Trở về ta liền đi xem tình báo, nhìn xem Thái Ti Tiên Môn có vật gì tốt.”

Đội trưởng hiển nhiên đã có chút bất mãn đối với những người bá đạo và ra vẻ này.

“Người kia rất mạnh.” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, người hắn nói chính là thanh niên mặc đạo bào màu lam, vừa rồi hắn liếc mắt nhìn qua, liền mơ hồ cảm nhận được trên người đối phương có chấn động của mệnh đăng.

Ngoại trừ Thánh Quân Tử, đây là người thứ hai dường như có mệnh đăng mà hắn nhìn thấy trong nhiều năm qua.

“Trương Ti Vận, Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn, lúc trước người này chính là nhân vật vững vàng đè ép Thánh Quân Tử một đầu trong Nghênh Hoàng Châu, tính cả Nghênh Hoàng Châu này, gã chính là thiên kiêu đệ nhất bên trong hàng ngũ nhất đại đệ tử.

“Khi gã Trúc Cơ là đã bỏ Thánh Quân Tử xa xa phía sau, sau khi Kim Đan liền càng khiến cho Thánh Quân Tử không thể nào theo kịp.”

“Nghe nói gã không chỉ có một chiếc mệnh đăng, còn có công pháp Hoàng cấp, thậm chí đao pháp Thái Thương cũng đã bị gã nắm giữ tới chín đao, tu thành một loại công pháp Hoàng cấp.”

“Căn cứ tình báo của liên minh, mặc dù tên Trương Ti Vận này có bốn tòa Thiên Cung, nhưng chiến lực hẳn là đến trình độ lục cung, thậm chí cao hơn cũng không chừng.”

“Tiểu Thanh, ngươi nhìn trúng mệnh đăng của gã rồi hả? Nếu không chúng ta tìm một cơ hội làm thịt gã?”

Hứa Thanh lắc đầu, đội trưởng trừng mắt nhìn, cười hắc hắc.

“Bất quá gã cũng không giống Thánh Quân Tử, nếu như gã vẫn lạc, Thái Ti Tiên Môn nhất định sẽ vô cùng tức giận, đoán chừng lão đầu tử cũng sẽ không gánh vác được.”

Chương 770: Thái Sơ Ly U Thành (1)

Trong lời nói của đội trưởng kèm theo sự nhắc nhở.

Nếu không phải là người hiểu rõ đội trưởng, vừa nghe y nói như thế sẽ cho rằng y đang lo lắng cho Hứa Thanh, sợ Hứa Thanh nhịn không được muốn cướp đoạt mệnh đăng của đối phương, từ đó sẽ dính vào phiền toái cực lớn.

Nhưng khi những lời này rơi vào trong tai Hứa Thanh, hắn rất rõ ràng hàm nghĩa trong lời nói của đội trưởng.

Đội trưởng đây là đang nói cho hắn biết, động thủ không có vấn đề, nhưng mà nhất định không thể lưu lại người sống, còn phải tạo ra một bố cục kín đáo, mặt khác cũng đừng quên gọi y tham gia cùng.

Nhưng Hứa Thanh không hề có ý nghĩ cướp đoạt, không phải vì bối cảnh của đối phương cao bao nhiêu, mà là giữa hai bên không hề có va chạm, cũng không hề có bất kỳ nhân quả nào mà nhất định phải dồn nhau vào chỗ chết cả.

Vì vậy Hứa Thanh lắc đầu.

“Ta đánh không lại gã.”

Đội trưởng nhướn mi lên, cười nhạt.

“Ẩn tàng với ta hả? Tiểu Thanh, bây giờ chiến lực của ngươi có lẽ cũng có thể so với năm cung rồi đúng không?”

Hứa Thanh không nói chuyện, nhìn về thiên địa xa xa, nơi ánh mắt hắn nhìn tới chính là điểm cuối của phương Bắc, là nơi đặt Thái Sơ Ly U Trụ, cũng là phương hướng rời khỏi Nghênh Hoàng Châu.

“Đại sư huynh, ngươi biết Triêu Hà Sơn ở nơi nào không?” Hứa Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Triêu Hà Sơn? Để ta nghĩ xem… .” Đội trưởng khẽ giật mình, suy tư một phen.

“Hình như ta đã từng thấy qua nó trên bản đồ của Phong Hải

Quận, Triêu Hà Sơn cũng không cách Phong Hải Quận rất xa, trong truyền thuyết, chỗ đó từng là một cái tẩm cung của Thái Dương viễn cổ.”

Hứa Thanh gật đầu, không lên tiếng nữa.

Thời gian lần nữa trôi qua, quãng đường tiếp theo rất thuận lợi, thi thoảng bọn họ cũng gặp phải một chút phi chu tạo hình khác nhau, nhưng mục tiêu tất cả đều nhất trí, bên trên dựng thẳng các loại đồ đằng hoặc lá cờ đại biểu tông môn.

Tu sĩ bên trong đều có tuổi tác không lớn, vả lại tu vi cũng đều không hề tầm thường.

Chấp Kiếm Đình mở ra thí luyện chiêu mộ người mới, đối với thế lực nhân tộc khắp Nghênh Hoàng Châu mà nói, đây chính là một đại sự, cho nên dạo gần đây, tất cả hạng người thiên kiêu từ khắp các tông môn lớn nhỏ đều sẽ chạy tới nơi đây để tham dự thí luyện.

Dẫu sao thì khi trở thành Chấp Kiếm Giả, vô luận là trong tông môn vẫn là ngoài tông môn, địa vị đều sẽ trở nên khác biệt, còn có một cái tương lai và cơ duyên tốt hơn.

Vì vậy rất nhanh, một tháng nữa lại trôi qua.

Hứa Thanh đứng trên boong thuyền, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy được cây cột lớn kinh thiên động địa từ rất xa.

Đó chính là Thái Sơ Ly U Trụ, một cây trụ với kích thước ngàn trượng, toàn thân màu đen, bên trên điêu khắc vô số phù văn và đồ đằng, phát ra từ trận uy áp mênh mông khó có thể hình dung.

Nếu cẩn thận nhìn sẽ thấy, từng đạo phù văn kia đều ẩn chứa đạo vận, giống như do thiên địa tự hình thành ở trên đó vậy.

Đồ đằng cũng là như vậy, khắc vô số dị thú và thân ảnh, mỗi một đạo đều lộ ra uy áp kinh khủng.

Tất cả những thứ này, đủ để khiến cho bất luận người nào nhìn thấy, đều không tự chủ mà sinh ra cảm giác bản thân nhỏ bé, muốn đi tới cúng bái.

Thả mắt nhìn đi, cây trụ chống trời này giống như đâm thẳng vào trời cao, không thể nhìn thấy điểm cuối cùng, chỉ có thể nhìn thấy trong mây mù mơ hồ có một tòa cung điện sừng sững đứng trên bầu trời.

Một tòa cung điện trấn áp Thái Sơ Ly U Trụ, trấn áp hết thẩy.

Nhưng lực lượng trấn áp đó, vẫn không cách nào ngăn cản Thái Sơ Ly U Trụ tràn ra chiến ý ngập trời, giống như nó đã từng là một kiện hung binh động trời, có quá nhiều sinh linh vạn tộc chết ở dưới thân của nó, khiến cho bên trong nó ẩn chứa oán khí vô cùng kinh khủng.

Chỉ là những thứ oán khí này đã bị chấn nhiếp dưới chiến ý, không cách nào tràn ra chút nào, chỉ có thể hóa thành từng trận kêu rên im lặng, vang vọng trong tâm thần toàn bộ những người ngóng nhìn cây trụ này.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, mà thứ làm cho ánh mắt của hắn trở nên càng thâm thúy hơn, đó là vào giờ phút này tòa Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn bỗng hơi lay động.

Giống như bị cây Thái Sơ Ly U Trụ ở trước mặt thu hút, mà cùng lúc đó, cây Thái Sơ Ly U Trụ này cũng hơi chấn động run lên một chút rất yếu.

Hứa Thanh thở sâu, nhưng hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, lúc trước khi hắn ở trong Tam Linh Trấn Đạo Sơn, Quỷ Đế Sơn cũng đã có dấu hiệu như thế, chẳng qua là khi tới nơi này thì hình như càng cường liệt hơn một chút mà thôi.

Đội trưởng đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, cảm khái mở miệng.

“Hậu nhân đã từng phân tích Quỷ Đế, phỏng đoán rằng thanh hung binh này chính là vũ khí quan trọng nhất của người kia, đi theo người kia chinh chiến khắp thiên địa, cùng gã trấn giết bát phương, mà xuất thân của Quỷ Đế cũng cực kỳ thần bí, không ai biết gã đến từ bộ tộc nào, chỉ biết gã trời sinh không gặp thời, thành đạo sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đã đến.”

“Cũng không biết địch nhân của gã là ai, chỉ biết khi gã hấp hối liền trốn đến nơi này, ném ra vũ khí trong tay khiến nó rơi vào băng nguyên, còn bản thân lại nhắm mắt trên bờ biển, lựa chọn tọa hóa.”

“Có người nói, khi gã tọa hóa mặt vẫn hướng về biển khơi phương Nam, dường như đang đợi cái gì.”

Giọng nói của đội trưởng càng lúc càng nhẹ.

Hứa Thanh cảm thụ Quỷ Đế Sơn trong thức hải, nhìn gương mặt mặc dù vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng đã lờ mờ càng ngày càng tương tự với gương mặt của mình, trầm mặc không nói.

Ánh mắt của hắn, nhìn về mảnh đất cắm Thái Sơ Ly U Trụ.

Mặt đất là một mảnh tuyết trắng, bên trên có vô số lều vải, từng vòng từng vòng vây chung quanh bốn phía của Thái Sơ Ly U Trụ, số lượng cực nhiều, tới hơn mười vạn và trong phạm vi cực lớn, giống như một tòa thành trì đặc thù vậy.

Nơi đây cũng không có phàm tục, đều là tu sĩ đến từ bát phương, trong đó tán tu chiếm đa số, mà trong đó đều là nhân tộc, không có bất kỳ ngoại tộc nào tồn tại.

Sở dĩ như vậy là bởi vì Thái Sơ Ly U Trụ không có bất kỳ yêu cầu nào đối với người đến, cư trú cũng tốt, tu hành cũng được, đều có thể định cư lâu dài ở chỗ này.

Chỉ có một điều kiện, đó là nhất định phải là nhân tộc.

Mà bản thân của Thái Sơ Ly U Trụ rất kỳ dị, phía trên tràn ra chiến ý, nếu cảm ngộ trong thời gian dài sẽ hình thành Linh Ấn trong tâm thần, sẽ có gia trì và trợ giúp nhất định đối với tu hành.

Mặt khác, bên trong cây Thái Sơ Ly U Trụ cũng ẩn chứa một chút truyền thừa, chỉ cần là nhân tộc thì có thể leo lên, nếu như cơ duyên đến có thể thu được cảm ngộ từ.

Cho nên nơi đây mới càng ngày càng nhiều tán tu nhân tộc hội tụ, mà giờ khắc này đại địa cũng là một mảnh náo nhiệt.

Không ít tông môn đã đến, sau đó lại chọn khu vực dựng lên từng chiếc lều vải, dựng thẳng lên lá cờ thuộc về tông môn của mình, nhất là mấy thế lực lớn bên trong Nghênh Hoàng Châu là rõ ràng nhất.

Trong đó cũng có cả trụ sở của Liên Minh Bát Tông.

Chương 771: Thái Sơ Ly U Thành (2)

Thả mắt nhìn đi, trong toàn bộ thành trì có phường thị như rừng, dòng người rộn ràng qua lại.

Mà vị trí ở ngay dưới Thái Sơ Ly U Trụ, chỗ đó chính là nơi có nhiều người nhất, rập rạp vô số, sợ là không dưới mấy nghìn, phần lớn đều đang ngẩng đầu nhìn xem Thái Sơ Ly U Trụ, còn có từng trận âm thanh nghị luận truyền ra.

Hứa Thanh chú ý tới một màn này, cũng nhìn thấy phía trên Thái Sơ Ly U Trụ tồn tại từng đạo thân ảnh.

Không sai biệt lắm chừng trên trăm người, phân tán ở các độ cao khác biệt.

Có người đang leo lên, có người thì đả tọa trên phù văn đồ đằng nhô lên, trong những người này, vị trí cao nhất trước mắt chính là một người thanh niên mặc đạo bào của Thái Ti Tiên Môn.

Người này không phải Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn, mà là một trong thiên kiêu của Thái Ti Tiên Môn.

Hứa Thanh lờ mờ nhận ra đây là người trong đoàn phi chu của Thái Ti Tiên Môn đi qua bọn họ một tháng trước, giờ phút này đối phương đang ở độ cao không sai biệt lắm khoảng hơn năm trăm trượng, nhưng hình như nơi này đã là cực hạn của gã, cuối cùng gã cũng không cách nào kiên trì, buông tay ra hạ thân thể xuống.

Mà ngay một khắc khi gã hạ xuống, có thể nhìn thấy Thái Sơ Ly U Trụ bỗng nhiên tràn ra một đạo tia sáng màu lam, bắn thẳng đến thân thể đang rớt xuống của gã.

Tên thiên kiêu của Thái Ti Tiên Môn lập tức mừng như điên, một phát bắt được, trong nháy mắt tiếp theo đạo ánh sáng màu lam này liền hóa thành một đoàn sương mù màu lam.

Hứa Thanh không biết đó là cái gì, nhưng một màn này khiến cho đám người phía dưới Thái Sơ Ly U Trụ, truyền ra trận trận thanh âm kinh hô.

“Thế mà lại được ban cho Chiên Mông Khí, khí này có chỗ đại bổ đối với sinh cơ.”

“Leo càng cao, tỷ lệ được ban thưởng lại càng lớn!”

“Mặc dù không phải công pháp truyền thừa, nhưng Chiên Mông Khí cũng là thứ vô cùng tốt.”

Trong khi mọi người bên dưới nghị luận, ánh mắt của Hứa Thanh cũng lộ ra quang mang kỳ lạ, nhìn đoàn sương mù màu lam trong tay thiên kiêu của Thái Ti Tiên Môn, cảm thấy rất là kỳ dị.

“Thái Sơ Ly U Trụ chính là như vậy, leo càng cao thì tỷ lệ lấy được chỗ tốt lại càng lớn.” Đội trưởng cũng tương tự nhìn qua, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

“Căn cứ tình báo của liên minh, qua nhiều năm như vậy, từ trên Thái Sơ Ly U Trụ tràn ra rất nhiều tạo hóa, bên trong có truyền thừa, cũng có một chút loại khí kỳ dị, ví dụ như Chiên Mông Thượng Xuân Khí, tác dụng chủ yếu là bồi bổ sinh cơ, ví dụ Tuế Dương Trọng Quang Khí, là chủ yếu về hiệu quả đan dược, lại ví dụ như Thượng Chương Canh Kim Khí có thể luyện khí.”

“Còn có chính là bản thân của Thái Sơ Ly U Trụ, nếu cảm ngộ được chiến ý ở trên đó, có thể hình thành Linh Ấn trong thức hải, đây cũng là đồ tốt, có được lực sát thương không tầm thường, vả lại khó khăn không cao, ví dụ như ta, chỉ cần liếc mắt nhìn cây Thái Sơ Ly U Trụ này, liền mơ hồ cảm thấy dấu hiệu muốn cảm ngộ, hơn nữa cái này cũng có thể tăng thêm điểm thành tích trong thí luyện trở thành Chấp Kiếm Giả.”

Hứa Thanh gật đầu rất nghiêm túc, quyết định tiếp đến cũng sẽ đi cảm ngộ một chút.

Thấy bộ dạng Hứa Thanh rất nghiêm túc, đáy lòng đội trưởng cũng vui lên, trên thực tế thì cảm ngộ Linh Ấn rất khó, nhưng y muốn làm nổi bật địa vị của đại sư huynh, cho nên đã cố ý nói thành đơn giản rất nhiều.

Thế nên khi Hứa Thanh cảm ngộ chậm chạp, vậy thì Trần Nhị Ngưu y liền trở nên rất là lợi hại.

Mang theo ý nghĩ như vậy, ba người càng ngày càng tới gần phạm vi của Thái Sơ Ly U Thành.

Sau khi tới gần, Hứa Thanh liền thu hồi Pháp Hạm.

Thân thể ba người nhoáng một cái, rơi vào bên trong mảnh thành trì do những chiếc lều vải tạo thành, đi về phía trụ sở của Liên Minh Bát Tông.

Hiện giờ nơi này có rất nhiều người, phí tổn cho thuê cư trú tất nhiên rất là xa xỉ, cho nên nếu như có thể có nơi cư trú không tốn tiền, tự nhiên bọn họ sẽ đi qua đó rồi.

Ba người cứ như vậy đi xuyên thẳng qua đám người, rốt cuộc cũng đã đi tới trụ sở của Liên Minh Bát Tông ở nơi đây.

Nơi đây cách Thái Sơ Ly U Trụ không xa, do trên 100 chiếc lều vải tạo thành, ba người Hứa Thanh vừa đến liền xóa bỏ che lấp trên người mình, thế nên sự xuất hiện của bọn hắn lập tức dẫn tới sự chú ý của đệ tử Liên Minh Bát Tông.

Đội trưởng và Ngôn Ngôn còn đỡ, nhưng thân phận của Hứa Thanh lại không giống vậy.

Trong thế hệ này của liên minh, chỉ vẻn vẹn có một mình Hứa Thanh là người có tư cách hưởng đãi ngộ Đạo Tử của liên minh, cũng là người có thanh danh hiển hách trong Liên Minh Bát Tông, cho nên ngay khi hắn vừa mới xuất hiện, liền có rất nhiều đệ tử liên minh chắp tay bái kiến.

Mà lần này đệ tử Liên Minh Bát Tông không sai biệt lắm có hơn 100 người đến, phần lớn những người này đều có tu vi Trúc Cơ, Kim Đan không nhiều lắm, phần lớn bọn họ đều không thể trở thành Chấp Kiếm Giả, tới đây cũng bởi vì độ tuổi phù hợp, cho nên căn cứ theo tông môn an bài, tới đây để rèn luyện là chủ yếu.

Trong đó cũng có không ít đệ tử các phong của Thất Huyết Đồng, ngay cả tiểu tử câm cũng ở trong đó, sau khi trông thấy Hứa Thanh và đội trưởng liền cung kính cúi đầu.

Nhất là tiểu tử câm, vừa thấy Hứa Thanh liền chạy nhanh tới bên người hắn, tự giác đề phòng bốn phía quanh Hứa Thanh.

Ba người rất nhanh liền dàn xếp xuống, thông qua giao lưu với đệ tử Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh biết được người dẫn đội liên minh lần này chính là lão tổ Huyết Luyện Tử nhà mình cùng với nãi nãi của Ngôn Ngôn, đồng thời tông chủ của Liệp Dị Môn và Thiên Giám Bảo tông cũng đều ở đây.

Về phần sư tôn thì lại chưa tới.

Nhưng mà lão tổ và hai vị tông chủ sau khi đến liền đi tới

Chấp Kiếm Đình, không biết đang câu thông việc gì, Hứa Thanh mắt thấy như thế, cũng sẽ không lập tức đi qua bái kiến.

Về phần Ngôn Ngôn lại có chút chột dạ, dù sao lần này nàng cũng lén lút chạy ra khỏi Thất Huyết Đồng, vừa nghe nãi nãi của mình cũng ở đây, nàng vừa muốn mở miệng nói cái gì đó với Hứa Thanh, nhưng theo ngọc giản truyền âm chấn động, Ngôn Ngôn thở dài một hơi.

“Hứa Thanh ca ca, lão thái thái nhà ta đã biết ta đến đây, kêu ta đi tìm bà ấy, ta đi gặp lão thái thái một chút, nếu không về sau muốn chạy ra ngoài sẽ rất khó khăn.”

Đội trưởng ở một bên cũng thở ra một hơi, hiển nhiên khi biết được Tử Huyền Thượng Tiên không tới, đáy lòng của y cảm thấy rất là an tâm.

“Lão tổ đã đến? Lão nhất định là vì ta mà đến, đừng nhìn lão gia hỏa này bình thường rất nghiêm túc, nhưng lại vô cùng tán thưởng ta, lần này hẳn là tới khuyên ta quay về tông môn, tiểu Thanh ngươi thì không được, ngươi ngày thường quá ít mở miệng, nhớ kỹ, khi quay về trả tiền nợ cho ta, có thể ta sẽ cân nhắc truyền thụ một chút phương pháp lừa đám lão già này vui vẻ cho ngươi.”

Đội trưởng đắc ý mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy liền trừng mắt nhìn.

“Đại sư huynh nói đúng, ta đề nghị ngươi nên đi bái kiến lão tổ trước, nói không chừng lão tổ lại biết rõ thông tin về cuộc thí luyện lần này, nếu như dò hỏi ra được một chút thông tin, vậy thì sẽ rất có lợi đối với lần tham gia thí luyện này của chúng ta.”

“Có đạo lý!” Đội trưởng nghe vậy lập tức sáng mắt lên, vừa muốn rời khỏi, nhưng vừa hạ chân xuống liền dừng lại, quay đầu hồ nghi nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ta rất ít khi thấy ngươi nói nhiều như vậy, ngươi có điểm gì đó là lạ.”

Hứa Thanh nhìn qua ánh mắt của đội trưởng, biểu cảm kinh ngạc.

Đội trưởng nhìn qua Hứa Thanh, biểu cảm ngờ vực vô căn cứ, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này bầu trời xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, tiếng hừ giống như chuông lớn truyền khắp bát phương, khiến cho gió giục mây vần, thiên địa chấn động.

“Địa phương của Chấp Kiếm Đình, đều là cấm khu của dị tộc.”

“Người dị tộc bước vào, trảm!”

Chương 772: Tử Huyền gửi thư (1)

Theo giọng nói vang vọng toàn bộ thành trì, vô số nhân tộc bên trong đều nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy trong đám mây mù trên bầu trời, từ trên điểm cuối cùng của Thái Sơ Ly U Trụ, bỗng có một đạo thân ảnh bước ra.

Đây là một người trung niên mặc một thân quan phục uy vũ, đầu đội một cái mũ xanh lam khảm ngân quang, hai tay mang theo bao tay màu tím vảy lân, phía sau đeo một thanh đại kiếm dùng vải đen quấn quanh, chỉ lộ ra phần chuôi.

Theo người này đi ra, phía sau gã thình lình có ba tòa vòng xoáy cực lớn giống như vực sâu huyễn hóa ra ngoài.

Bất luận một tòa nào trong ba vòng xoáy này đều giống như dị tượng của thiên địa, khiến cho bát phương chấn động, đồng thời trong đó giống như bao hàm một tòa bí tàng riêng.

Bên trong mơ hồ có tiếng gào thét và gầm rú thê lương truyền ra, phảng phất có hạng người đại hung bị trấn áp ở, tản ra từng trận chấn động kinh khủng.

Thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược lại, người này giơ tay phải lên rồi hạ một quyền về phía bầu trời xa xa.

Theo gã ra tay, ba tòa bí tàng sau lưng bộc phát phun ra ra hào quang đầy trời, tạo thành vô số phi kiếm trải khắp ra giữa thiên địa, tạo thành một dòng nước lũ.

Mỗi một thanh kiếm trong đó đều tản mát ra lực lượng kinh tâm động phách, giống như có thể xé rách bầu trời, đánh nát hư không, giờ phút này toàn bộ thanh kiếm trùng kích, phi thẳng đến phía xa xa.

Cùng lúc đó từ phương xa truyền đến một tiếng gầm lên giận dữ, một đạo thân ảnh mơ hồ hiện ra ở phía chân trời, thân ảnh này giống như đã ẩn giấu rất kín từ trước, nhưng giờ phút này dưới khí tức chấn động, nó không cách nào tiếp tục ẩn nấp nữa mà lộ ra chân thân.

Đây là một con hung thú cực kỳ xấu xí.

Chuẩn xác mà nói, nó càng giống như là một con giòi bọ cực lớn, do tầng tầng da thịt chồng lên nhau, thân hình to tới ngàn trượng, tràn ngập dịch nhờn lộ ra một mùi tanh hôi khó ngửi.

Đầu của nó còn có hai cái xúc tu.

Phía trên mỗi cái xúc tu còn mọc ra một cái đầu, một nam một nữ với làn da màu xanh, trong mắt đỏ thẫm, tiếng gào thét chính là từ trong miệng hai cái đầu này truyền ra.

Phần đuôi của nó cũng hơi nhếch lên, phía trên đó thình lình còn có một cái đầu nữa.

Là đầu của một lão giả, giờ phút này sắc mặt của lão biến hóa, rất nhanh phun ra một mảnh khói đen.

Sương mù khuếch tán bao phủ bốn phía thân thể của nó, khiến cho tốc độ lui ra phía sau của nó trở nên nhanh hơn.

Nhưng vẫn đã chậm, trong nháy mắt tiếp theo vô số thanh phi kiếm đã gào thét tới gần, hung hăng xuyên qua trên người con hung thú xấu xí kia.

Dù cho nó có ngăn cản như thế nào cũng đều vô ích, trong chốc lát dưới sức sát thương của phi kiếm, thân hình của nó ở lập tức tan vỡ, chia năm xẻ bảy …thê thảm vô cùng.

Chỉ còn ba cái đầu lâu dấy lên khói đen, cấp tốc bỏ chạy về phía xa.

Nhưng hiển nhiên cũng là si tâm vọng tưởng, ngay một khắc thân hình của con hung thú này tan vỡ, vị Chấp Kiếm Giả mặc quan phục kia bước một bước tới với tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, tay phải giơ lên thì lập tức có vô số phi kiếm hội tụ, trực tiếp tạo thành một thanh trường kiếm phát ra ánh sáng màu xanh trong tay.

Một kiếm hạ xuống, cái đầu nữ tử tan vỡ.

Kiếm thứ hai, đầu nam tử nổ tung.

Kiếm thứ ba, vị Chấp Kiếm Giả mặc quan phục hất lên, kiếm này lập tức biến ảo thành một con Giao to lớn màu xanh, gào thét một tiếng liền nuốt đầu lão giả cuối cùng vào trong miệng.

Làm xong những thứ này, thiên địa lại biến thành một mảnh im lặng, tâm thần của toàn bộ tu sĩ trên mặt đất đều nhao nhao chấn động.

“Những ngày gần đây Chấp Kiếm Đình phụng mệnh trấn áp Tam Linh Sơn, bắt U Tinh quy án, cho nên có một số yêu ma quỷ quái có chút tâm tư hoạt động, liên tiếp tới đây thăm dò.”

Giữa không trung, người trung niên mặc quan phục nhàn nhạt mở miệng.

“Như vậy, ta sẽ nói lại một chút quy củ của Chấp Kiếm Đình chúng ta, nơi đây là cấm khu của dị tộc, không thuộc nhân tộc không thể vào!”

Trung niên mặc quan phục giơ tay phải lên, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay về phía Thái Sơ Ly U Trụ, Thái Sơ Ly U Trụ lập tức rung động lắc lư, bên trong lập tức bộc phát ra một cỗ chiến ý ngập trời không gì trấn áp được.

Chiến ý mang theo ý niệm diệt sạch, mang theo sát ý bá đạo, ầm ầm khuếch tán về bát phương.

Bầu trời trong vòng ngàn dặm dấy lên chấn động kịch liệt, bị bẻ gẫy và nghiền nát, đại địa cũng là như vậy, luồng chiến ý này mang theo thần thức nhanh chóng đảo qua trên người toàn bộ tu sĩ chung quanh.

Giống như đang phân biệt, trong chấn động thì toàn bộ tu sĩ nơi đây đều bị chú ý, đồng thời cũng có âm thanh phanh phanh đột nhiên vang vọng trong thành trì và giữa thiên địa, bên trong thành trì có mấy trăm thân thể người đột nhiên nổ tung, lập tức tử vong.

Trên bầu trời cũng có bảy tám nơi tương tự như vậy, truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Sau hết thảy, thiên địa liền biến thành một mảng quang đãng.

Làm xong những thứ này, trung niên mặc quan phục kia cũng không quay đầu lại mà đi về phía bầu trời, một bước đi vào trong mây mù, tan biến vô ảnh.

Đại địa im ắng, cho đến một lát sau mới có từng tiếng hít sâu và tiếng kinh hô truyền đến, Hứa Thanh cũng thở sâu một hơi, đội trưởng bên cạnh cũng đồng dạng như vậy.

Vừa rồi tia thần thức kia cũng đảo qua trên người bọn họ, dù biết được bản thân là nhân tộc nên không có vấn đề, nhưng khi bị thần thức bao trùm, Hứa Thanh vẫn cảm thấy hãi hùng khiếp vía, cũng còn một thứ làm cho hắn vô cùng chấn động, đó là sự bá đạo đến từ Chấp Kiếm Đình.

Trung niên mặc quan phục kia rõ ràng chỉ là cảnh giới Linh Tàng chứ không phải là Quy Hư, thế nhưng chớp mắt khi người kia đi ra, nháy mắt xuất thủ thì các lão tổ dẫn theo người tới bên trong thành trì giống như đều đang bị người kia áp chế.

“Thứ áp chế lão tổ của các tông môn không phải tu vi của người này, mà là thân phận của gã.”

Nhân tộc chính thống, một trong ngũ bộ Thượng Huyền, Chấp Kiếm Đình!

Cho đến khi lại trôi qua một nén nhang, chúng tu bên trong thành trì mới khôi phục lại, trong mắt của phần lớn người đều lộ ra ánh sáng mãnh liệt, có rất nhiều người không tự chủ được nhìn tới điểm cuối cùng của Thái Sơ Ly U Trụ.

Chỗ đó, chính là tổng bộ Chấp Kiếm Đình của Nghênh Hoàng Châu.

Lần này Chấp Kiếm Đình ra tay, khiến cho phần lớn đệ tử các tông đến đây đều xuất hiện sự mê mẩn mãnh liệt đối với Chấp Kiếm Đình, nhất là đội trưởng càng là như vậy, thậm chí y cũng bắt đầu tưởng tượng bộ dáng mình trở thành Chấp Kiếm Giả.

Chương 773: Tử Huyền gửi thư (2)

Mà Hứa Thanh mặc dù cũng động tâm về việc trở thành Chấp Kiếm Giả, nhưng hắn càng coi trọng chấn động vừa rồi của Thái Sơ Ly U Trụ hơn.

Bởi vì một khắc ngay khi Thái Sơ Ly U Trụ chấn động, Hứa Thanh cảm nhận rõ ràng được Quỷ Đế Sơn trong thức hải của mình cũng chấn động tương tự, đồng thời còn có vài chục khối phù văn nổi lên trên Quỷ Đế Sơn.

Những khối phù văn này lộ ra chiến ý mãnh liệt, sau khi Hứa Thanh cảm giác liền như có điều suy nghĩ.

“Chẳng lẽ đây là Linh Ấn mà đội trưởng nói? Như vậy xem ra Linh Ấn này đúng là rất dễ dàng thu được, không khó cho lắm.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhưng hắn cũng không xác định được rằng những khối phù văn này có phải là Linh Ấn mà đội trưởng nói hay không.

Bất quá hắn cảm giác mình có thể đưa vật này ra ngoài.

Vì vậy hắn liền giơ tay lên, theo tâm niệm vừa động, một khối phù ấn trong hơn mười khối ấn phù trong thức hải của hắn lập tức tan biến, lúc sau đã xuất hiện ở trên lòng bàn tay của hắn.

Tia sáng lập lòe, bên trên tràn ra từng trận chiến ý cường liệt, khiến cho Hứa Thanh cảm giác khối phù ấn này giống như là một loại pháp thuật có thể sử dụng, thậm trí còn có được lực sát thương nhất định.

“Đại sư huynh, cái này có phải là Linh Ấn mà ngươi nói… .” Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía đội trưởng, không đợi hắn hỏi xong, đội trưởng đang tưởng tượng bản thân trở thành Chấp Kiếm Giả, bỗng nhiên ngây người ra.

“Linh Ấn? Ngươi cảm ngộ cái này lúc nào vậy, cái đồ chơi này vô cùng… Đơn giản nha, không tệ không tệ, đã có thể được tăng thêm điểm rồi.” Đội trưởng sững sờ, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

“Vừa nãy khi Thái Sơ Ly U Trụ chấn động, chúng nó liền xuất hiện ở trong thức hải của ta.” Hứa Thanh gật nhẹ đầu, trong lòng dâng lên một chút nghi ngờ, phản ứng của đội trưởng khiến hắn cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Mà thường thường vào thời điểm này, sẽ thật sự là không đúng.

Đội trưởng ho khan một tiếng, đè xuống chua xót trong đáy lòng, cười ha ha một tiếng.

“Tiểu Thanh, ngộ tính của ngươi không tệ, nhưng so với ta vẫn còn kém một chút, ta thật ra cũng đã cảm ngộ thành công cái đồ chơi này, cũng vào ngay vừa nãy, cho nên ngươi phải nhớ kỹ không nên kiêu ngạo, một khối còn không coi vào đâu, ta cảm ngộ ra năm khối ta có nói gì đâu, bởi vì cần cảm ngộ ra chín khối mới có thể thêm điểm!”

Hứa Thanh cảm thụ mười khối Linh Ấn trong thức hải một chút, không nói chuyện mà lặng lẽ suy đoán trong đáy lòng, Linh Ấn này hẳn là cảm ngộ rất khó khăn, hẳn không phải là dễ dàng như lời đội trưởng nói lúc trước.

“Được rồi, ngươi tiếp tục cảm ngộ đi, ta đi tìm lão tổ.” Đội trưởng nói xong liền rời khỏi, y chuẩn bị đi tìm một chỗ để cảm ngộ một chút, Hứa Thanh dễ dàng như vậy liền cảm ngộ thành công một khối, việc này khiến cho y áp lực rất lớn.

Nhất là khi y nghĩ đến việc mình nói cảm ngộ cái này rất đơn giản lúc trước, tiếp theo nếu y không thành công trong thời gian ngắn, vậy chẳng khác nào là cầm đá đập chân mình cả.

Mắt thấy đội trưởng rời đi, Hứa Thanh cũng dự định đi nghiên cứu những thứ Linh Ấn này một chút, vì vậy liền đi về phía chỗ ở.

Nhưng khi hai người vừa đi vài bước, đội trưởng bỗng nhiên sửng sốt một chút, y nhớ lại lời nói của Hứa Thanh vừa xong, chú ý tới hai chữ trong đó.

Ngay khi nghĩ lại, ánh mắt của y lập tức trợn to, chợt quay đầu.

“Hứa Thanh, ngươi đợi một chút, vừa nãy ngươi nói là chúng nó?”

Hứa Thanh dừng bước chân lại.

“Ngươi... Ngươi cảm ngộ được mấy khối?” Đội trưởng cẩn thận mở miệng.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn qua đội trưởng, vung tay lên, hơn ba mươi khối Linh Ấn lập tức bay ra, vờn quanh trong tay hắn, bên trên liên tục tràn ra từng luồng chiến ý.

Đội trưởng lập tức ngây người.

“Những thứ này, đều mới xuất hiện?”

“Đúng vậy, đội trưởng, ngươi nói rất đúng, đúng là rất đơn giản.” Hứa Thanh trừng mắt nhìn.

Đội trưởng không muốn nói chuyện, y cảm thấy tâm tính thiện lương của mình rất mệt mỏi.

Giờ phút này y lặng lẽ thu hồi ánh mắt, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng rời khỏi, nhưng trong lòng lại càng bất chấp, y chuẩn bị đi đến bên Thái Sơ Ly U Trụ, lập tức bắt đầu cảm ngộ, không cảm ngộ ra bốn mươi khối thì quyết không bỏ qua.

“Bốn mươi khối chưa ổn thỏa, ta muốn cảm ngộ ra sáu mươi khối!”

Nhìn qua thân ảnh của đội trưởng, Hứa Thanh tâm tình vui sướng quay người đi về phía chỗ ở.

Rất nhanh liền đến, vừa đến hắn liền bố trí ở bốn phía một phen, sau đó mới khoanh chân ngồi xuống, nghiên cứu những khối Linh Ấn này.

Hắn biết tại sao thoáng cái mình lại xuất hiện nhiều Linh Ấn như vậy, việc này chắc chắn liên quan trực tiếp tới sự tồn tại của Quỷ Đế Sơn, dẫu sao thì từ trình độ nào đó mà nói, song phương đều là đồng nguyên.

Cứ như vậy trong khi Hứa Thanh nghiên cứu, thời gian dần trôi qua, nhoáng một cái liền trôi qua ba ngày.

Trong đêm ngày thứ ba, Hoàng Nhất Khôn đã đến.

Hiển nhiên gã đến nhưng rất không tình nguyện, sau khi đến liền đưa cho Hứa Thanh một khối ngọc giản, nói dứt một câu liền nhanh chóng bỏ chạy.

“Lão tổ kêu ta đưa cho ngươi!”

Lão tổ của Hoàng Nhất Khôn, dĩ nhiên là Tử Huyền Thượng Tiên.

Hứa Thanh do dự cầm lấy ngọc giản, trầm mặc một lát rồi dung nhập thần niệm vào đó, trong đầu lập tức hiện ra giọng nói lười biếng mang theo mị hoặc của Tử Huyền Thượng Tiên.

“Tiểu bằng hữu, có nhớ tới tỷ tỷ hay không?”

Hứa Thanh im lặng.

“Ta rất thích món lễ vật mà ngươi tặng cho ta trước khi rời đi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Thái Sơ Ly U Trụ, hắn cảm thấy đội trưởng hẳn là đi nơi đó.

“Thư ngươi gửi cho tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng đã nhìn thấy, ngươi nha, bình thường nhìn không ra, nhưng viết vào trong thư lại ăn nói to gan như vậy... Không phải ngươi nói rằng ngươi muốn trở nên mạnh hơn sao, nhưng lại không thích nghe những tin đồn, cho nên chúng ta không tiện gặp mặt quá nhiều trong tông môn, mà hy vọng dùng thư tín để trò chuyện với nhau, kêu ta gửi hồi âm cho ngươi, thế nên ta đã kêu Hoàng Nhất Khôn tới đưa thư cho ngươi.”

Ánh mắt Hứa Thanh chợt trợn to.

“Mặt khác, nhìn trên phân thượng ngươi xin tha cho Trần Nhị Ngưu trong thư, thậm chí không tiếc mà đồng ý nhiều chuyện với ta như thế, vậy việc của Trần Nhị Ngưu coi như xong đi, tạm thời ta không so đo cùng y nữa, nhưng những việc ngươi đồng ý, chớ có quên đấy.”

Hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập.

“Lần này ta nghe lời ngươi, không đi Thái Sơ Ly U Trụ nữa, như vậy thì ngươi hãy giúp ta chiếu cố người của Huyền U tông một chút.”

“Tiếp đó nhanh chóng trở lại... Về phần yêu cầu đổi xưng hô của ta với ngươi trong thơ, tiểu bằng hữu, ngươi rất xấu nha, nhưng chuyện này còn chưa được đâu, còn phải nhìn biểu hiện sau này của ngươi.”

Trán Hứa Thanh nổi lên gân xanh, trầm mặc hồi lâu, sau khi bình phục nỗi lòng, hắn lấy ra thẻ tre tìm được tên đội trưởng ở phía trên, hung hăng xóa đi những dấu??? ở đằng sau.

Chương 774: Thoáng như cố nhân (1)

Giờ phút này, bên cạnh Thái Sơ Ly U Trụ, bên trong đám người, đội trưởng đang chui tới chui lui để tìm vị trí cảm ngộ tốt hơn.

Ba ngày không cảm ngộ thành công, y cảm thấy hẳn là do vị trí xấu, cho nên dự định tới gần hơn một chút.

Nhưng không đợi tìm được, đội trưởng bỗng nhiên có một loại dự cảm xấu từ trong tối tăm.

“Trực giác của ta rất chuẩn, không bình thường... . .” Đội trưởng trầm ngâm, cẩn thận nhớ lại những việc mình làm gần đây.

“Con mắt mà ta lưu lại ở Quỷ Đế Sơn bị phát hiện rồi sao?”

“Hay là mật thám trong Thái Ti Tiên Môn của ta bị lộ?”

“Phân thân ta lén lút đặt ở Tam Linh Trấn Đạo Sơn đã bị tìm ra?”

“Người bị ta mua chuộc trong Ly Đồ Giáo phản bội?”

“Viêm Hoàng biết ta muốn đi trộm nhà của nó?”

“Kẻ thù bên trong Thi Cấm thức tỉnh?” Càng nghĩ, đội trưởng bỗng chợt nhớ tới một chuyện.

“Tử Huyền Thượng Tiên đã hồi âm thư rồi?”

Đội trường có chút đau đầu, không biết chỗ nào xảy ra vấn đề, nhưng loại dự cảm này rất là mãnh liệt, vì vậy y vô cùng cảnh giác, lập tức rời khỏi đám người.

Thậm chí còn che đậy khí tức và biến đổi bộ dạng, nhưng y vẫn cảm thấy rất bất an, vì vậy liền rời khỏi Thái Sơ Ly U Trụ, đi tới biên giới thành trì tìm một chiếc lều vải vắng vẻ, nhịn đau bỏ ra một chút tiền, ngồi ở chỗ kia cẩn thận cảm ngộ.

Nhưng y cảm thấy như vậy vẫn không ổn thỏa, vì vậy liền vung hai tay bấm niệm pháp quyết, triển khai bí pháp nào đó khiến cho bản thân càng ẩn giấu kín hơn.

Không lâu sau Hứa Thanh đã đến, hắn đi tìm một vòng gần Thái Sơ Ly U Trụ, nhưng không tìm thấy được tung tích của đội trưởng.

Về phần cho Ảnh Tử tìm kiếm, vậy phải có phạm vi nhất định mới được, nhưng nơi đây quá rộng lớn, trừ phi Hứa Thanh chạy một vòng toàn bộ thành trì, nếu không không cách nào tìm kiếm chuẩn xác.

Tìm kiếm không có kết quả, Hứa Thanh quay người rời khỏi.

Rất nhanh mấy ngày trôi qua, đội trưởng mắt thấy hết thảy như thường nên cũng dần dần buông lỏng, mặc dù vẫn duy trì che lấp, nhưng phần lớn thể xác và tinh thần đều đắm chìm bên trong cảm ngộ.

Nhưng mà Hứa Thanh thì vẫn không bỏ qua, trong mấy ngày này ngoại trừ cảm ngộ chiến ý của Thái Sơ Ly U Trụ, khiến cho Linh Ấn trong thức hải càng nhiều thêm nữa, thì thời gian khác hắn đều đi bộ bên trong thành trì do vô số chiếc lều vải tạo thành này.

Bởi vì trong này rất nhiều tu sĩ, cho nên liền có rất nhiều phường thị lớn nhỏ, bên trong bán đủ loại vật liệu, phần lớn đều khá kỳ dị.

Trong mấy ngày tìm kiếm tung tích đội trưởng, Hứa Thanh đã nhìn thấy được rất nhiều đồ mới, cũng mua một chút độc thảo.

Nhưng mỗi lần hắn ra ngoài đều sẽ cải biến hình dạng, tiến hành một chút che lấp.

Bởi vì trong mấy ngày này, hắn đã nhận được bảy tám lần thách thức đến từ thiên kiêu của các tông khác trong Nghênh Hoàng Châu.

Bây giờ có rất nhiều người biết tin là hắn đã tới nơi này, mà hắn với tư cách là một người hưởng đãi ngộ Đạo Tử thế hệ này của Liên Minh Bát Tông, danh tiếng của hắn cũng hầu như đã truyền ra khắp các tông trên Nghênh Hoàng Châu.

Dẫu sao thì danh tiếng của hắn cũng không thấp, hai ngọn mệnh đăng cùng với công pháp Hoàng cấp, lại còn chém giết Thánh Quân Tử, tất cả những thứ này khiến cho Hứa Thanh cũng có sức nặng không thấp ở trong lòng nhất đại đệ tử các tông trong Nghênh Hoàng Châu.

Bây giờ thí luyện Chấp Kiếm Giả sắp tới, phần lớn những người thiên kiêu tự nhận là thực lực không tệ, đều muốn hiển lộ ra khí thế trấn áp thiên kiêu của các đại tông khác ở nơi này, dùng điều này để thu hút ánh mắt của Chấp Kiếm Đình, từ đó tăng thêm điểm cho bản thân.

Cho nên không chỉ có Hứa Thanh bị thách thức, những thiên kiêu khác trong liên minh cũng liên tiếp bị thách thức, mà những đại tông khác cũng giống như thế, mỗi ngày đều có người ra tay so tài.

Duy chỉ có một người, từ đầu đến cuối không ai dám đi thách thức, người này chính là Đạo Tử Trương Ti Vận của Thái Ti Tiên Môn, cũng là người có được vinh dự đệ nhất nhân của thế hệ này trong Nghênh Hoàng Châu.

Bên ngoài đồn đại người này đã có được chiến lực sáu cung, ở độ tuổi này mà có thể đạt đến trình độ như vậy, thiên phú như thế quả thực khiến cho đệ tử các tông khác đều không dám tới khiêu chiến, nhao nhao kính sợ.

Mà gã cũng không hề ở lại trong Thái Sơ thành, ngay khi tới đã đi vào sâu trong băng nguyên, nghe nói là muốn mượn nhờ hoàn cảnh ở nơi này để ma luyện pháp thuật của bản thân.

So với gã, người bên ngoài nhìn vào Hứa Thanh lại thấy hắn tối đa cũng chỉ có chiến lực ba bốn cung, tự nhiên liền trở thành đối tượng thách thức tốt nhất của các thiên kiêu khác.

Mà trong số những người khởi xướng thách thức hắn, cũng có người của Thái Ti Tiên Môn, mà Hứa Thanh thì không có một chút hứng thú nào đối với cái loại thách thức vô vị này.

Lúc này hắn đang đi lại trong một chỗ phường thị lớn, ánh mắt đảo qua các quầy hàng hai bên, muốn tìm xem có một chút độc thảo đặc thù hay không.

Nơi đây có không ít tu sĩ, ngoại trừ tán tu bản địa, cũng có một chút đệ tử đến từ tông môn nhân tộc ở khắp bát phương, rất là náo nhiệt.

Rất nhanh Hứa Thanh dừng bước chân lại, chú ý tới trên một quầy hàng.

Quầy hàng này bán chủ yếu là một chút tài liệu luyện đan luyện khí, bên trong cũng có một chút dược thảo.

Trong đó có một cây Ngũ Tuyền Kim Trùng Thảo, loại dược thảo này cũng có ở trong dược điển của Hứa Thanh, thuộc về một loại dược thảo chuyển hóa hòa hợp độc rất không tệ, dược tính của nó khá đặc thù, sau khi hái cần phải dùng kim khí mới có thể bảo tồn.

Vì vậy hắn liền cất bước đi tới, nhưng không đợi hắn đến gần, liền nghe thấy bên cạnh có người đàm luận tới tên của mình.

“Ngươi nghe nói gì chưa, Lý Tử Lương của Thái Ti Tiên Môn đã tiếp nhận chín lần thách thức, toàn thắng cả chín lần, một thân tu vi Kim Đan bốn cung rất là cường hãn, bây giờ bên trong Thái Ti Tiên Môn, gã chính là người đứng đầu ngọn gió, xếp gần với bọn người Đạo Tử nhất.”

“Người này xác thực không tầm thường, đoạn thời gian trước gã đã leo Thái Sơ Ly U Trụ đến độ cao trên 500 trượng, nghe nói đây còn không phải là cực hạn của gã.”

“Gã cũng là người sinh không gặp thời, nếu như Thái Ti Tiên Môn không có Trương Ti Vận, có lẽ người này đã có thể trở thành Đạo Tử.”

“Nghe nói gã đã gửi ba lần thách thức tới Hứa Thanh, Đạo Tử của Liên Minh Bát Tông, nhưng nhưng vị kia rõ ràng sợ hãi không dám tiếp, đúng là người đi ra từ địa phương nhỏ, phần lớn đều có tính cách như thế, không dám đi ứng chiến, dạo gần đây các tông đều đang đàm tiếu việc này.”

Chương 775: Thoáng như cố nhân (2)

Hứa Thanh nghe mấy lời này, mặt không cảm xúc quay đầu nhìn thoáng qua, người đàm luận việc này chính là ba đệ tử tiểu tông phụ thuộc vào Thái Ti Tiên Môn, tu vi cả ba đều không cao, chỉ là Trúc Cơ.

Người như vậy, Hứa Thanh gặp vô cùng nhiều.

Tu vi tầm thường nhưng rất thích bình phẩm cường giả, giống như khi bọn họ bình phẩm và khinh miệt người khác, mới có thể tìm được cảm giác hiện hữu thuộc về mình.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua mặt ba người, sau đó liền lơ qua và đi đến quầy hàng, chỉ một ngón tay vào gốc Ngũ Tuyến Kim Trùng Thảo.

Chủ quầy hàng là một tu sĩ đầu trọc, mù một mắt, con mắt còn dư lại lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, ngẩng đầu lướt qua Hứa Thanh, phất tay liền cuốn gốc dược thảo lên, đưa cho Hứa Thanh.

“Dược thảo này có giá 2000 linh thạch.”

Hứa Thanh cầm trùng thảo trong tay, xem xét một phen, gật đầu đưa linh thạch ra, sau khi thu hồi trùng thảo liền hỏi một câu.

“Còn nữa không?”

“Còn!” Chủ quán nghe vậy lập tức sáng mắt lên, lấy ra một bình nhỏ bằng bùn từ trên người, sau đó cẩn thận mở ra, lại lấy ra thêm ba gốc Ngũ Tuyến Kim Trùng Thảo đưa cho Hứa Thanh.

Nhưng ánh mắt Hứa Thanh lại tập trung vào trên cái bình nhỏ bằng bùn ngói.

Bình thường mà nói, tu sĩ sẽ thường sử dụng dụng cụ dung nạp là chai, hoặc là ngọc thạch, hoặc là kim loại, cũng có người dùng đồ gỗ, nhưng đồ đơn thuần được hình thành từ bùn ngói lại không thấy nhiều.

Mà muốn bồi dưỡng Ngũ Tuyến Kim Trùng Thảo phải có kim khí mới được, điều này khiến cho Hứa Thanh có chút ngạc nhiên, sau khi hắn cẩn thận xem xét liền phát hiện trên cái bình nhỏ bùn ngói kia lại mơ hồ có một tia khí tức lợi hại tràn ra.

“Bên trong nó dung nạp kim khí?” Hứa Thanh chỉ một ngón tay vào cái bình nhỏ.

Tu sĩ đầu trọc nhìn lướt qua Hứa Thanh, nhếch miệng cười một cái.

“Đạo hữu, đây cũng không phải là kim khí bình thường, mà là Thượng Chương Canh Kim Khí tràn ra từ trong Thái Sơ Ly U Trụ, lúc ta leo lên Thái Sơ Ly U Trụ, thời vận bộc phát mà thu được.”

“Khí này chỉ có thể dùng bùn ngói để dung nạp, thông thường đều sẽ được cầm đi luyện khí, sử dụng một lần duy nhất, nhưng ta bây giờ vẫn chưa có pháp khí tiện tay, cho nên tạm thời dùng nó để bồi dưỡng trùng thảo.”

“Ngươi muốn mua sao? Cái đồ chơi này hơi quý đấy, 50 vạn linh thạch!”

Tên tu sĩ đầu trọc liếm liếm bờ môi, gã nhìn ra người trước mắt hẳn là tu sĩ của tông môn, lúc trước mua sắm trùng thảo cũng không hề mặc cả, nhất định là người có tiền.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn đã từng nghe đội trưởng nói qua về các loại khí mà Thái Sơ Ly U Trụ tràn ra, bên trong cũng bao hàm cả cái gọi là Thượng Chương Canh Kim Khí này.

Cái này khiến hắn nghĩ tới que sắt của mình.

Vì vậy sau khi trầm ngâm, Hứa Thanh xuất ra ngọc giản, bày ra một bộ thái độ dò hỏi sau đó liền lắc đầu.

“Ta từng nghe ngóng qua rồi, nhiều năm như vậy nên người nhận được khí này không ít, ta ra giá nhiều nhất 5 vạn linh thạch, cao hơn sẽ không mua.”

Thần sắc của tu sĩ đầu trọc có chút không vui, dạo gần đây gã đang chuẩn bị đột phá Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa, bước vào Kim Đan mở ra Thiên Cung, cho nên rất thiếu linh thạch để mua sắm đan dược, lại bởi vì cảm thấy Hứa Thanh có tiền cho nên mới khai giá.

Nhưng giá mà Hứa Thanh trả lại khiến cho gã cảm thấy giống như đối phương đang đùa giỡn với mình vậy, vì vậy vừa muốn lắc đầu, nhưng lúc này Hứa Thanh liền liếc mắt qua tên đầu trọc, bỗng nhiên mở miệng.

“Ta còn có một khỏa Uẩn Cung đan.” Hứa Thanh nói xong lấy ra một bình thuốc, đây là vật mà hắn mua sắm trước khi tấn cấp vào Kim Đan, về sau không dùng, giá trị vào khoảng 30 vạn linh thạch.

Đan dược này có trợ giúp nhất định đối với việc tấn cấp Thiên Cung, vả lại chỉ có đại tông mới bán ra, tán tu không cách nào mua sắm trực tiếp.

Tên tu sĩ đầu trọc nghe xong, thần sắc lập tức trở nên ngưng trọng, sau khi nhận lấy liền mở ra ngửi một cái, khuôn mặt có chút rung động, do dự một phen, nhẹ gật đầu.

“Thành giao!”

Nói xong gã đưa cái bình nhỏ bằng bùn ngói cho Hứa Thanh, sau đó lập tức thu dọn quầy hàng rời đi.

Hứa Thanh cầm lấy cái bình nhỏ bằng bùn ngói, thoáng dao động liền thu hồi, hắn dự định quay về nơi ở thử sử dụng một chút, thử xem nó có hữu hiệu đối với que sắt hay không.

Trong lúc hắn đang đi về nơi cư trú của mình, từ xa xa, bên phía Thái Sơ Ly U Trụ bỗng nhiên truyền đến từng trận âm thanh sôi trào.

Hứa Thanh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía Thái Sơ Ly U Trụ chống trời, bên trên đang có người leo lên, vị trí của người này đã vượt qua độ cao 500 trượng.

Người này chính là vị thiên kiêu khi hắn vừa tới nhìn thấy, cũng là Lý Tử Lương trong miệng những người vừa rồi, là người đã nhiều lần thách thức Hứa Thanh, nhưng đều bị Hứa Thanh bỏ qua.

Giờ phút này gã đã vượt qua cực hạn lúc trước, đã leo đến vị trí 600 trượng, dẫn tới không ít tu sĩ đứng gần Thái Sơ Ly U Trụ nghị luận.

Như Hoàng Nhất Khôn và một số thiên kiêu của Thất Huyết Đồng, đều chỉ dừng lại ở vị trí trên 200 trượng.

Bây giờ vô luận là Liên Minh Bát Tông hay là các tông khác, trong những người tới tham dự lần này, Lý Tử Lương chính là người leo lên vị trí cao nhất, trấn áp đệ tử các tông, trong khoảng thời gian ngắn cũng là người đứng trước đầu gió.

Hứa Thanh thần sắc như thường, thu hồi ánh mắt.

Hắn không có quan tâm việc này, cất bước đi về phía trước rời khỏi phường thị, lúc cách trụ sở của Liên Minh Bát Tông càng lúc càng gần, Hứa Thanh bỗng nhìn thấy một chỗ đạo đàn.

Trong Thái Sơ Ly U Thành có rất nhiều đạo đàn, phần lớn đều là nơi giảng giải pháp môn tu hành, là do Chấp Kiếm Đình thống nhất bố trí.

Thỉnh thoảng sẽ có Chấp Kiếm Giả đích thân đến để giảng thuật, mặc dù không phải không cần trả phí, nhưng cũng sẽ thu một khối linh thạch làm để biểu trưng.

Giờ phút này bên ngoài đạo đàn này có hơn mười người tán tu, không phải rất nhiều, cho nên giảng thuật cũng không phải về phương pháp tu hành, mà là về đạo thảo mộc.

Rất xa, từ bên trong đạo đàn bỗng truyền ra một giọng nói khàn khàn tang thương.

“Thanh Hà Hoa Lộ, lại có tên là Thanh Liên Lộ, là thực vật hệ hoa súng, phối hợp phương pháp ôn hỏa đặc chế để lấy nước thơm, công năng ổn định phổi, trị ho ra máu… . .”

“Kim Nữu Thảo còn có tên… . .”

Hứa Thanh dừng chân, hắn vô cùng quen thuộc hai đoạn giảng giải này, đây chính là ghi chép bên trong điển tịch về dược thảo của hắn, một chữ cũng không kém.

Tâm thần của hắn khẽ động, quay đầu nhìn sang.

Vừa liếc mắt nhìn qua, toàn bộ thân thể của Hứa Thanh liền chấn động, trong mắt lộ ra tia sáng sáng ngời.

Hắn thấy được một lão giả hơi gầy.

Lão giả này mặc một bộ trường bào màu xám, mặc dù bên trên mặt có rất nhiều nếp nhăn, nhưng hai mắt lại sáng ngời có thần, bên trong còn lộ ra vẻ thâm sâu, tựa như ẩn chứa cơ trí, giọng nói thuần phác, hiện ra ôn hòa.

Rất giống Bách đại sư, nhưng lại không phải.

Hai mắt Hứa Thanh hơi ảm đạm một chút, đứng ở nơi đó nghe một hồi, sau đó lặng lẽ rời khỏi.

Chương 776: Sự tình có khác thường (1)

Nếu so với phương Nam, thì trời ở phương Bắc sẽ tối sớm hơn một chút, hoàng hôn cũng là như thế.

Tới vô cùng nhanh, đi cũng nhanh để thoái vị nhường cho đêm tối lên ngôi.

Bởi vì tuyết trắng không thích ánh nắng, bởi vì bầu trời chán ghét hoàng hôn.

Cho nên một ngày ở nơi này trôi qua rất nhanh, bầu trời lại biến thành một mảnh đen nhánh.

Chỉ là đêm tối dài dằng dặc…

Hứa Thanh đứng trước lều vải của mình ngóng nhìn đêm tối, nhìn về phía Nam Hoàng Châu xa xa.

Nơi đây cách Nam Hoàng Châu rất xa xôi.

“Không biết bây giờ Trần Phi Nguyên như thế nào, còn có Đình Ngọc, hiện giờ nàng thế nào. Có bọn họ, có lẽ trước mộ phần lão sư sẽ không thiếu tế bái.” Hứa Thanh thì thào, đi vào chiếc lều vải của mình.

Sau đó liền khoanh chân ngồi, than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại.

Hồi lâu sau những gợn sóng trong tâm hắn cũng bình tĩnh trở lại, lúc này hắn mới lấy ra chiếc bình nhỏ bằng bùn ngói.

“Hy vọng nó có thể hữu dụng.” Hứa Thanh để bình nhỏ bằng bùn ngói ở một bên, lấy ra que sắt màu đen đã đi theo bên mình bao nhiêu năm tháng, tay phải khẽ vuốt ve nhẹ nhàng.

Mỗi một chỗ hay mỗi một phần sắc bén của que sắt, hắn đều biết rõ, từng chi tiết nhỏ hắn đều nắm bắt.

Tiên sinh giáo thư trong xóm nghèo đã từng nói qua, người càng lớn tuổi lại càng là nhớ tới mối quan hệ cũ, Hứa Thanh cảm thấy câu này không phải tuyệt đối cho lắm, bởi vì dù hắn không lớn tuổi, nhưng hắn lại rất hoài niệm.

Vô luận là người cũ hay là vật cũ, chỉ cần đã từng trợ giúp hắn, hắn đều sẽ không quên.

Mang theo cảm xúc như vậy, Hứa Thanh cúi đầu mở ra chiếc bình nhỏ bằng bùn ngói, cầm que sắt màu đen đưa vào trong miệng bình.

Rất nhanh, Hứa Thanh liền cảm nhận được bên trong chiếc bình nhỏ bằng bùn ngói này tràn ra một tia sương mù màu vàng.

Tia sương mù này tung bay, dần dần chui vào bên trong que sắt màu đen, nhưng cũng có bộ phần lại vờn quanh trên dưới que sắt, quấn lấy từng vòng và chậm rãi bồi dưỡng.

Quá trình này không ngắn, trôi qua tận một đêm, cho đến khi trời bên ngoài còn chưa tờ mờ sáng, toàn bộ sương mù màu vàng quấn quanh trên que sắt màu đen đều tiêu tán.

Chúng nó dung nhập toàn bộ vào bên trong que sắt màu đen.

Hứa Thanh lấy que sắt ra để trước mắt, cẩn thận quan sát rất nghiêm túc, cho đến khi hoàn toàn dò xét toàn bộ, thần sắc Hứa Thanh mới hiện ra vẻ vui vẻ.

Trong một đêm, vài đạo vết nứt mà que sắt màu đen từng xuất hiện đã được chữa trị hơn phân nửa, quan trọng nhất là chất liệu bản thân của nó đã dần không giống với trước đây.

Giống như đã được luyện chế lại một lần.

Về điểm này lão tổ Kim Cương Tông càng có quyền lên tiếng, cho nên Hứa Thanh liền triệu hoán lão ra, khi lão tổ Kim Cương Tông nhìn thấy một màn này, cũng cảm thụ vô cùng nghiêm túc một phen, cuối cùng xác định và mở miệng.

“Chủ tử, ta có thể cảm nhận được chất liệu của que sắt đang thay đổi, giống như tu sĩ tấn cấp vậy, nó cũng đang tấn cấp, cứ tiếp tục như vậy nó sẽ xuất hiện thuế biến, từ trọng bảo biến thành pháp khí, lại bởi vì đã từng được ta gia trì qua, cho nên một khi trở thành pháp khí, uy lực của nó cũng sẽ không kém chút nào so với linh khí!”

“Thậm chí có thể nói nó là linh khí rồi, nhưng cũng cần phải bồi dưỡng nhiều hơn mới được.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, trong mắt lộ ra suy tư.

Loại Thượng Chương Canh Kim Khí này giá cả rất quý, nhưng có thể mua được, dĩ nhiên đây cũng là phương thức thu hoạch đơn giản nhất, nhưng mà Hứa Thanh cảm thấy có lẽ số lượng bán ra bên ngoài sẽ không nhiều.

"Trước mắt cứ tìm xem, mặt khác gần đây ta cũng muốn đi tới Thái Sơ Ly U Trụ một chuyến, thử xem có thể thu được loại Thượng Chương Canh Kim Khí này hay không."

Hứa Thanh hạ quyết tâm trong lòng, cẩn thận thu hồi que sắt màu đen rồi nhắm mắt đả tọa.

Thoáng sau bầu trời liền sáng rõ, Hứa Thanh mở mắt đi ra ngoài, tìm kiếm Thượng Chương Canh Kim Khí trong toàn bộ phường thị ở thành trì.

Đích xác như hắn phán đoán, mặc dù không phải là không ai bán loại khí kỳ dị đến từ Thái Sơ Ly U Trụ này, nhưng số lượng chính xác là rất ít, có thể đếm được trên bàn tay, Hứa Thanh tìm cả ngày mới được ba sợi.

Dựa theo phân tích của hắn, muốn que sắt màu đen hoàn thành tấn cấp, hắn cần ít nhất ba mươi sợi.

Mang theo ý nghĩ như vậy, theo hoàng hôn sắp đến, trên đường Hứa Thanh đi về nơi cư trú, hắn lần nữa thấy được cái đạo đàn kia, thấy được lão giả khoanh chân phía trên, nghe được đạo về thảo mộc từ trong miệng của lão giả.

"Dạ Thi Khiên Ngưu, lại tên là Độc Sơn Căn Ban Cưu Cúc, là thực vật họ cúc, Tế Mạch Ban Cưu Cúc, có thân và dây dài, gốc dây bằng gỗ, sống ở Thi Âm Sơn Câu, bên dòng suối âm lãnh hoặc trong rừng…"

Thanh âm tang thương vang vọng bốn phương, chỉ là số lượng tu sĩ bên ngoài đạo đàn đã ít hơn so với hôm qua, hôm nay chỉ có mười mấy người.

Hứa Thanh nghe một hồi sau đó lặng lẽ rời đi, lần này trước khi đi hắn thanh toán một khối linh thạch.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh lại trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này đệ tử các tông của nhân tộc đi đến Thái Sơ Ly U Trụ càng ngày càng nhiều, khiến cho thành Thái Sơ thành cũng càng thêm náo nhiệt, vả lại cũng có thêm không ít tu sĩ leo lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Chỉ là vị trí đệ nhất trên bảng xếp hạng vẫn như cũ là Lý Tử Lương của Thái Ti Tiên Môn, độ cao của gã đã sắp đạt đến mức 800 trượng, nhưng càng tăng lên hình như lại càng khó khăn.

Tính đến lúc này, Lý Tử Lương cũng đã gửi chiến thư thêm ba lượt tới liên minh, người bị thách thức vẫn là Hứa Thanh.

Hứa Thanh bỏ qua, trong khoảng thời gian này ngoại trừ thỉnh thoảng thu mua một chút Thượng Chương Canh Kim Khí, phần lớn thời gian của hắn đều đặt chân ở chỗ đạo đàn, mỗi ngày khi trở về hắn đều ngừng chân đứng ở đây một lúc, đây cũng đã trở thành một loại thói quen của hắn.

Cho đến khi hắn nghe lão giả kia bắt đầu giảng thuật phương pháp luyện đan, hắn dứt khoát ngồi ở bên cạnh đạo đàn để lắng nghe.

Năm đó Bách đại sư chỉ truyền thụ cho hắn về thảo mộc, còn luyện đan thì lại không truyền thụ nhiều lắm, tất cả đều là Hứa Thanh tự mình chậm rãi tìm tòi và tự học mà thành.

Mặc dù cũng có một ít thành tích, nhưng tổng thể mà nói Hứa Thanh vẫn có chút thiếu khuyết về mặt luyện đan, vì vậy hắn nghe rất nghiêm túc, cuộc sống của hắn cứ bình tĩnh trôi qua như vậy, nhiều khi điều này khiến cho Hứa Thanh có chút hoảng hốt, hắn cảm giác tựa như mình lại trở về trong doanh địa thập hoang giả.

Đồng thời hắn cũng cảm nhận được lão giả có dung mạo xấu xí kia hẳn là có tạo nghệ đan đạo cực cao, bởi vì rất nhiều điểm mấu chốt, đối phương thường thường chỉ nói một câu là Hứa Thanh sẽ có một loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Chương 777: Sự tình có khác thường (2)

“Trên thực tế, phương pháp chuyển hóa âm dương lưỡng cực chỉ là phương pháp thứ nhất, đan đạo sâu xa bao la, đến bây giờ nhân tộc đã có hơn 6000 loại thủ pháp luyện đan.”

“Ta không tôn sùng việc truyền thụ những loại thủ pháp luyện đan này, bởi vì đây chỉ là thủ pháp bên ngoài, cho nên ta tối đa cũng chỉ truyền thụ thuật chuyển hóa âm dương lưỡng cực, bởi vì pháp này không phải là luyện chế, mà là một loại vận dụng đối với thảo mộc.”

“Các ngươi nhớ lấy, đạo có ngàn vạn, nhưng đạo chung quy chỉ có một, là quy nhất.”

“Cho nên thứ trọng yếu nhất của đan đạo là căn bản, về sau các ngươi cần tự mình cân nhắc thủ pháp thích hợp, dẫu sao khi kết hợp các loại thủ pháp đơn giản nhất lại với nhau, cũng có hữu hiệu tương tự.”

“Mà cái gọi là luyện chế, trên thực tế theo lão phu xem ra, cũng là vì tìm phương pháp điều phối và làm như thế nào để dược hiệu của thảo mộc được kích phát mà thôi.”

“Những phương pháp này tuy gọi là thuật luyện đan, nhưng ta hy vọng tu sĩ nhân tộc nghe đan pháp của ta, có thể biết được cái bản chất, như thế tương lai mới có thành tựu.”

Hứa Thanh nghe hết thảy và thần sắc có chút hoảng hốt, trong lúc mơ hồ lão giả trước mắt này tựa như đã trở thành Bách đại sư.

Hắn theo bản năng ngồi thật nghiêm chỉnh, theo bản năng nhớ kỹ tất cả, đồng thời trong khi học tập, hắn cũng dần dần cảm thấy càng thêm thông thấu hơn đối với đan đạo, đối với thảo mộc.

Bản thân hắn đã có tạo nghệ về thảo mộc và đan đạo, bây giờ rõ ràng lại tăng lên, đã có một bộ hệ thống để chèo chống.

Căn bản nền tảng của hắn đã được Bách đại sư rèn luyện, cực kỳ kiên cố.

Sau đó hắn tự học hỗn tạp, dần dần trở nên hỗn loạn, tất cả đều dựa vào nền tảng căn bản vốn có của hắn, cùng với sự chuyên chú với độc đạo, cho nên mới miễn cưỡng duy trì hệ thống đan đạo của hắn không bị sụp đổ.

Còn lần học tập này khiến cho Hứa Thanh tựa như một người đi trong sương mù gặp được ngọn đèn vậy, khiến cho đan đạo trong lòng hắn chậm rãi có một phương hướng.

Dựa theo những gì Thất gia nói trong lần mang hắn đi tới Quỷ Đế Sơn, bây giờ trong lòng Hứa Thanh lần nữa đưa đến một "Thần", một "Thần"chiếu sáng phương hướng đan đạo cho hắn.

Điều này khiến cho Hứa Thanh rất là vui vẻ, đã rất lâu hắn không vui vẻ như vậy rồi.

Loại tăng lên về phương diện tri thức này khiến cho Hứa Thanh có một loại cảm giác được tăng cường, chỉ là ...vẫn sẽ có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện bất kỳ xuất ý, khiến cho việc học tập của Hứa Thanh bị cắt đứt.

Có một việc, cần hắn đi xử lý.

Nguyên nhân gây ra việc này là một chút mâu thuẫn không hề nghiêm trọng, đệ tử Huyền U tông và Thất Huyết Đồng của Liên Minh Bát Tông, không biết vì sao mà đã phát sinh xung đột với đệ tử của Thái Ti Tiên Môn, thật ra chuyện này hoặc nhiều hoặc ít ... cũng có chút quan hệ cùng Hứa Thanh.

Trong khoảng thời gian này hắn lần lượt bỏ qua thách thức từ Lý Tử Lương của Thái Ti Tiên Môn, khiến cho bên ngoài có rất nhiều tin đồn, những loại đồn đãi hay ngôn luận này tự nhiên sẽ làm cho trong lòng đệ tử Liên Minh Bát Tông không thoải mái.

Vì vậy xung đột liền xuất hiện, đây là việc rất khó tránh khỏi.

Lần này chính là như vậy, mấy người đệ tử của Huyền U tông và Thất Huyết Đồng xung đột ở chỗ Thái Ti Tiên Môn, bị Lý Tử Lương của Thái Ti Tiên Môn ra tay giam giữ, vả lại ra tay cũng rất nặng.

Gã cũng báo lại cho Liên Minh Bát Tông biết, chỉ có để cho Hứa Thanh tới bồi tội mới có thể dẫn người đi.

Đây rõ ràng là muốn bức Hứa Thanh giao thủ cùng gã.

Việc này rất nhanh liền truyền ra khắp nơi, khiến cho phần lớn đệ tử các tông ở Thái Sơ Ly U Trụ đều biết được, nhao nhao mang theo tâm tính xem náo nhiệt chú ý tới việc này.

Dẫu sao thì trước giờ Hứa Thanh đều không chấp nhận thách thức, người không biết Hứa Thanh nhìn vào sẽ thấy rằng đây là hành vi nhu nhược tránh chiến, mà cách làm của Lý Tử Lương lúc này rất tuyệt, bọn họ muốn nhìn xem Hứa Thanh sẽ còn tiếp tục trốn tránh nữa hay không.

“Có chút phiền.” Sau khi Hứa Thanh biết rõ việc này liền nhíu mày, tự nhiên hắn không phiền về đệ tử của liên minh, mà là tên Lý Tử Lương của Thái Ti Tiên Môn kia.

Hứa Thanh rất rõ ràng tâm tư của đối phương, đối phương đang muốn dùng hắn để lập uy, khiến cho Chấp Kiếm Giả chú ý.

Có thể nói là tâm tư này cũng không sai, nhưng nếu vì đạt thành mục đích mà giam giữ người khác, bức chiến thì có chút hơi quá đáng, mà một khi sự tình có chút hơi quá ...liền đại biểu có sự tình khác thường.

Nếu sự tình khác thường, thì Hứa Thanh sẽ suy nghĩ sâu xa hơn.

Ví dụ như đối phương nhiều lần thách thức, phải chăng còn có mục đích nào khác.

Nhưng bất luận đối phương có mục đích gì, mà hình như đối phương còn chưa chuẩn bị tốt cho lắm, cho nên chỉ ép mình tiếp nhận thách thức chứ không phải là chiến sinh tử, điều này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy, đại khái đối phương đang muốn thăm dò thực lực của mình.

Mà vô luận là trong xóm nghèo hay là trong doanh địa thập hoang giả, hoặc là phương pháp xử lý mà hắn học được ở trong tông môn, khi gặp phải tình huống như vậy, phương pháp xử lý của Hứa Thanh chỉ có một.

Đó chính là không cho đối phương có cơ hội xuất thủ lần thứ hai, trong lần đầu tiên là đánh giết đối phương.

Hắn không thích nhất việc sau khi đánh xong mà không thể giết, dẫu sao thì từ phân tích xem ra, đại khái phần ác ý của đối phương sẽ vì thất bại mà mãi tồn tại, tình huống như vậy nhất định sẽ kết xuống cừu hận lâu dài.

Đối phương vẫn còn có thể tiếp tục phát triển, Hứa Thanh sẽ cảm thấy đây là một tai hoạ ngầm, hậu hoạn về sau.

Vì vậy Hứa Thanh lấy ra ngọc giản, truyền âm hỏi lão tổ.

“Lão tổ, trong phạm vi Thái Sơ Ly U Trụ không cho phép giết người, phạm vi này là toàn cảnh, hay là chỉ trong tòa thành này?”

Sau một lúc lâu, lão tổ âm u đáp lại.

“Tòa thành này, tiểu tử ngươi… . . Được rồi, ngươi cứ tự nhận định rồi làm đi.”

Hứa Thanh gật đầu, chắp tay về phía lão giả đang giảng giải về thảo mộc trong đạo đàn, hắn biết rõ đối phương sẽ không chú ý, bởi vì trong khoảng thời gian này lão giả chỉ giảng thuật, chưa từng hỏi hay chú ý tới bất kỳ người nào phía dưới.

Nhưng Hứa Thanh là người rất xem trọng lễ tiết, cho nên giờ phút này hắn vẫn cúi đầu một cái với đối phương, sau đó thân thể khẽ nhoáng một cái bay thẳng đến bầu trời, tốc độ nhanh như bôn lôi, trực tiếp đã đến bên ngoài thành trì, đứng trên không trung, nhàn nhạt truyền ra giọng nói.

“Lý Tử Lương, chiến sinh tử, ngươi tiếp hay không?”

Giọng hắn vừa ra, toàn bộ đệ tử các tông trong Thái Sơ thành lập tức trở nên xôn xao.

Chương 778: Chủng niệm (1)

Lời của Hứa Thanh giống như là thiên lôi, nổ tung vang vọng khắp Thái Sơ thành.

Toàn bộ tu sĩ nghe được lập tức chấn động tâm thần, nhất là những đệ tử các tông kia lại càng là như vậy.

Thật sự là trong Thái Sơ thành đã quá lâu không xuất hiện loại cuộc chiến sinh tử này rồi.

Có thể hiểu như thế này, việc đệ tử các tông thách thức lẫn nhau trong thành là do tất cả mọi người đều đồng tình, dẫu sao tất cả đều là thiên kiêu của nhân tộc, hội tụ nhiều người như vậy ở cùng một chỗ tất nhiên sẽ khó tránh khỏi có ý niệm phân tranh cao thấp.

Hơn nữa quy tắc của Chấp Kiếm Đình càng khiến cho sự tình thách thức này biến thành lặp lại nhiều lần, trong khoảng thời gian này từng tông đều xuất hiện tình trạng bị thách thức hoặc là đi thách thức.

Nhưng từ trước tới giờ, trong khi gần tới thời điểm thí luyện Chấp Kiếm Giả, chưa từng xuất hiện qua cuộc chiến sinh tử, kể từ đó lời của Hứa Thanh vừa nói, tự nhiên giống như sấm sét đối với tất cả mọi người vậy.

Bọn họ làm sao cũng không ngờ, Hứa Thanh một mực tránh chiến, bị rất nhiều người nghị luận riêng rằng là một người nhu nhược, bây giờ vừa mới mở miệng, liền sát phạt thế này.

Điểm này, vượt qua quá nhiều dự kiến của nhiều người.

“Ngoan độc!”

“Đây là không ra tay thì thôi, vừa ra tay là phải có người chết sao!”

“Lúc trước ta còn đang nghĩ tại sao Hứa Thanh này thân là Đạo Tử, thế mà lại có thể nhu nhược như vậy, bây giờ như thế này thì có thể hiểu được rồi!”

“Còn khó mà nói, hy vọng Hứa Thanh này không phải tự tìm đường chết, tên Lý Tử Lương kia cũng không hề đơn giản!"

Trong khoảng thời gian ngắn khắp nơi không ngừng nghị luận, rất nhiều tu sĩ bay lên trên không, đồng loạt nhìn về phía Thái Ti Tiên Môn, tất cả đều đến xem Lý Tử Lương có ứng chiến hay không.

Trong đám người bay lên có cả đệ tử của liên minh.

Đối với tu sĩ liên minh mà nói, bọn họ tương đối hiểu rõ về Hứa Thanh, lúc này trái tim mọi người nổi lên một trận thoải mái, mà đệ tử của Thất Huyết Đồng lại càng như vậy.

Mà việc này rất nhanh liền khiến càng lúc càng nhiều người chú ý, thân ảnh bay ra cũng là như vậy, càng lúc càng nhiều, toàn bộ đều đang chờ đợi Lý Tử Lương đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Ngay cả người đang leo lên Thái Sơ Ly U Trụ cũng đều nhao nhao hạ xuống, chú ý tới một trận chiến này, có thể nói trong thời gian ngắn, một câu của Hứa Thanh liền trực tiếp khiến vạn chúng tập trung nhìn tới.

Bởi vì Hứa Thanh thân là người hưởng đãi ngộ Đạo Tử của Liên Minh Bát Tông, thân phận và địa vị của cái đãi ngộ Đạo Tử này không hề tầm thường.

Mà Lý Tử Lương cũng giống như thế, mặc dù gã không phải Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn, nhưng bản thân cũng có danh khí cực lớn.

Mặt khác trong khoảng thời gian gần đây, Lý Tử Lương này cũng là một người đứng trên đầu ngọn gió, tất cả những lời mời thách thức cùng người bị gã thách thức, gã đều nhẹ nhõm chiến thắng, chiến lực bốn cung rất là kinh người, đồng thời cũng là người một mực giữ được độ cao cao nhất trên Thái Sơ Ly U Trụ trong những người tham dự thí luyện lần này.

Thậm chí có một chút Chấp Kiếm Giả cũng đã chú ý tới gã, kể từ đó, trận giao chiến của gã cùng với Hứa Thanh tự nhiên sẽ trở thành một điểm nóng.

Trong khi vô số ánh mắt hội tụ tới, bên trong Thái Ti Tiên Môn, thần sắc Lý Tử Lương như thường, trong mắt lóe lên hàn mang, vừa có nắm chắc nhưng cũng có chút do dự.

Người ở phía ngoài không biết Hứa Thanh, nhưng gã đã chuyên môn chú ý tới Hứa Thanh, tất nhiên biết được đối phương không đơn giản.

Nếu không phải cuộc chiến sinh tử, gã sẽ không có bất luận do dự gì, dẫu sao thì vô luận như thế nào cũng không nguy cơ sinh tử, gã có thể phóng tay đánh cược một lần.

Vả lại gã cũng cảm thấy mình đại khái có khả năng thắng.

Mà khi giao chiến cùng Hứa Thanh sẽ khiến càng nhiều người chú ý hơn nữa, dù sao thì địa vị của đối phương ở trong Liên Minh Bát Tông cũng rất cao, nếu gã thắng được liền có thể áp chế đối phương, nhảy lên một bước.

Cũng thu được rất nhiều thanh danh.

Đồng thời sự tài hoa của gã cũng sẽ được biểu hiện ra, cũng sẽ có thêm nhiều khả năng hấp dẫn sự chú ý của Chấp Kiếm Đình hơn, từ đó bí mật tăng thêm điểm cho mình trong lần thí luyện này.

Quan trọng nhất là, có người cho đồng ý cho gã chỗ tốt rất lớn, để gã mượn cơ hội này thăm dò sâu cạn của Hứa Thanh một chút.

Tất nhiên gã biết rõ người nọ làm như vậy là vì coi trọng mệnh đăng của Hứa Thanh.

Mà với thói quen của người nọ, mỗi một lần ra tay đều sẽ kín đáo vô cùng, theo đuổi đạo một khi ra tay liền tất thắng.

Trên thực tế thì Lý Tử Lương gã cũng rất coi trọng mệnh đăng của Hứa Thanh.

Nhưng bây giờ gã vẫn còn chưa chuẩn bị tốt, cho nên nếu như là cuộc chiến sinh tử mà nói… Gã có chút do dự.

Nơi đây không phải Thái Ti Tiên Môn, thật sự đi tới đó chấp nhận cuộc chiến sinh tử, nhiều người nhìn như vậy, Thái Ti Tiên Môn cũng tốt, liên minh cũng được, đều không thể nào che chở.

Bất quá nghĩ đến mình có bốn tòa Thiên Cung, chiến lực cường hãn, mà căn cứ tình báo thì Hứa Thanh bên kia chỉ là ba tòa Thiên Cung.

Coi như là có công pháp Hoàng cấp, cũng chỉ là tương đối cùng mình.

“Cuộc chiến sinh tử… Nếu như chém hắn, vậy thì khi ta đoạt lấy mệnh đăng của hắn, Liên Minh Bát Tông cùng người nọ cũng sẽ không dám nói gì.”

“Nhưng Hứa Thanh này dám đứng ra kêu gọi chiến sinh tử, vậy nhất định là có chỗ nắm chắc, một trận chiến này, kết quả khó mà nói…” Lý Tử Lương không ngốc, gã phân tích vô cùng thấu triệt, chỉ là bây giờ gã hoặc nhiều hoặc ít có chút cảm giác đâm lao phải theo lao.

Dẫu sao lúc trước gã đã nhiều lần đưa ra thách thức, nếu như khi đối phương đưa ra cuộc chiến sinh tử gã liền không dám tiếp, vậy nhất định sẽ không còn thể diện gì nữa, tất cả những sự coi trọng mà gã từng kiếm được cũng sẽ lập tức tiêu tán.

“Tuy có nguy hiểm không biết, nhưng cũng là một cơ hội.”

“Huống hồ đòn sát thủ của ta, ngoại trừ tên âm hiểu xảo trá, lại có tâm trí lãnh khốc gần như đã mất sạch nhân tính Trương Ti Vận kia ra, đến bây giờ ta vẫn không gặp phải người thứ hai có thể tránh thoát.”

Thời gian Lý Tử Lương trầm ngâm hơi lâu, nghị luận phía ngoài cũng dần dần nhiều hơn, theo các loại tin đồn mơ hồ vang vọng, trong mắt Lý Tử Lương lóe lên sát cơ.

Gã biết mình không thể do dự nữa rồi, lúc này bỗng cười lạnh một tiếng.

“Hứa Thanh, chính ngươi muốn chết, đừng trách ta!”

Thân thể gã nhoáng một cái bỗng nhiên bay ra, một khắc bước lên bầu trời, ánh mắt của vô số tu sĩ trong Thái Sơ thành trực tiếp ngưng tụ nhìn qua.

Chương 779: Chủng niệm (2)

Dưới ánh mắt của vạn chúng nhìn tới, cả người Lý Tử Lương hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng đến vị trí Hứa Thanh đứng.

Xa xa, gã thấy được Hứa Thanh đứng giữa không trung ngoài thành trì.

Trên người mặc một bộ tử sam, tóc dài, dung nhan yêu dị, vẻ mặt lạnh lùng, hai mắt bình tĩnh.

Tất cả điều này khiến cho ánh mắt Lý Tử Lương nheo lại, tốc độ không giảm bay thẳng đến Hứa Thanh, mà ngay vào lúc gã sắp lao ra khỏi thành trì, tốc độ của gã bỗng nhiên trở nên nhanh hơn, thế mà lại bộc phát ra tốc độ nhanh gấp đôi so với lúc trước.

Thời điểm gã đến vốn đã dùng một tốc độ rất nhanh, bây giờ đột nhiên lại bộc phát, lập tức tạo thành một loại cảm giác xuất kỳ bất ý, nhất là gã còn chưa từng thể hiện ra loại tốc độ này khi xuất thủ cùng những người khác.

Giờ phút này dưới tốc độ tăng vọt, cả người gã lập tức hóa thành tàn ảnh, nháy mắt liền lao ra thành trì tới gần Hứa Thanh, tay phải giơ lên chợt nhấn một cái.

Phía sau lưng gã liền biến ảo hiện ra bốn tòa Thiên Cung.

Tạo hình của bốn tòa Thiên Cung tương tự khác biệt cùng Thiên Cung tầm thường khác, hình dạng giống như một cái thang, toàn thân đều là thủy tinh chế tạo, phía trên tràn đầy phù văn, tràn ra quang mang rực rỡ.

Giờ phút này theo Lý Tử Lương giơ tay lên, bốn tòa Thiên Cung này lập tức nổ vang, trực tiếp xuất hiện ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh.

Tất cả Thiên Cung chồng chất lại với nhau, từ xa nhìn lại thấy bốn tòa Thiên Cung điệp gia, tựa như tạo thành một tòa bảo tháp bằng thủy tinh.

Nháy mắt liền trấn áp về phía Hứa Thanh.

Tất cả những thứ này đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, phối hợp với tốc độ của Lý Tử Lương, liền tạo thành một đòn sát thủ.

Mà ngay một khắc hạ xuống, Lý Tử Lương bỗng nhiên tản ra thần niệm truyền âm về phía Hứa Thanh, nói một câu mà chỉ có Hứa Thanh có thể nghe được.

“Hứa Thanh, ta đã tìm ngươi rất lâu, cừu hận giữa ta và ngươi, ngươi còn nhớ ta hay không…”

Những lời này vang vọng trong nội tâm của Hứa Thanh, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, hắn không biết đối phương, cũng xác định chưa từng thấy qua, nói theo cách khác nếu như đối phương quả thực có cừu hận cùng mình, vậy tên đối phương đã được khắc lên thẻ tre từ sớm rồi.

Cho nên hắn không hề quan tâm tới lời nói của đối phương, mà giờ khắc này bốn tòa Thiên Cung phía trên cũng đã gào thét rơi tới, hung hăng đập về phía hắn, lực lượng Kim Đan bốn cung, toàn diện bộc phát.

Trong khoảnh khắc bát phương chấn động, bốn tòa Thiên Cung hình thành bảo tháp bao phủ thân ảnh của Hứa Thanh.

Ở trên tràn ra vô số tia chớp kết nối cùng đại địa, tựa như lôi kéo nhau, thoạt nhìn rất là kinh người, đồng thời tốc độ của tòa bảo tháp này rơi xuống đại địa cũng lại càng mau hơn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo tòa bảo tháp này lại chợt dừng lại trên không trung, toàn thân rung động lắc lư, sau đó giữa không trung liền vang ra một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Trong tiếng nổ vang, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy tòa bảo tháp cấp tốc tan vỡ, hóa thành vô số khối vụn bắn ra khắp bốn phương.

Bên trong hiện ra thân ảnh Hứa Thanh, hắn đứng ở giữa không trung cùng với chín tầng sóng lớn dữ dội ở chung quanh.

Sóng biển một đợt tiếp một đợt, ầm ầm khuếch tán về bát phương, Hứa Thanh đứng trên sóng biển giống như một vị Hải Thần.

Phía sau còn có một tiếng gào thét truyền ra, sau lưng Hứa Thanh, bên trên từng lớp sóng biển, một con Kim Ô tựa như một mặt trời bay lên từ trên biển, tràn ra quang mang màu vàng phía trên Hứa Thanh.

Thân hình của nó ở trong kim quang, mặc dù một thân màu đen nhưng đuôi phượng đã mọc ra tới mười chín chiếc lại bay múa khắp bát phương, những nơi lướt qua thiên địa biến thành từng mảnh thiêu đốt, lông phượng bay khắp thiên địa.

Lý Tử Lương biến sắc, gã biết Hứa Thanh rất mạnh, nhưng cho đến giờ khắc này khi cả hai giao thủ, gã mới chính thức cảm nhận được lực lượng cuồng bạo trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh cho gã cảm giác mặc dù chiến lực vẫn là bốn cung, nhưng lại đến gần vô hạn năm cung.

“Đáng chết, tại sao câu truyền âm lúc trước của ta lại không gieo xuống bất kỳ một ý niệm nghi ngờ nào ở trong lòng của hắn!”

Hầu như ngay một cái chớp mắt khi gã nhìn về phía Hứa Thanh, Hứa Thanh liền động thủ.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt đạp trên sóng biển lao thẳng đến Lý Tử Lương, Kim Ô giương cánh, sóng dữ hộ tống.

Con ngươi của Lý Tử Lương co rút lại, thân thể cấp tốc rút lui, hai tay bấm niệm pháp quyết.

“Tiên pháp, Chân Linh Băng Mâu!”

Bốn phía bỗng huyễn hóa ra từng thanh băng mâu, gào thét bắn về phía Hứa Thanh, những ngọn băng mâu này, bất kỳ một ngọn nào đều tản mát ra ánh sáng rực rỡ giống như thủy tinh.

Những ngọn băng mâu bay tới ngăn cản Hứa Thanh, nhưng bị Kim Ô của Hứa Thanh toái diệt.

“Tiên pháp, Hỏa Viêm Chi Triệu!”

Trong chốc lát bát phương bỗng hình thành một biển lửa, hóa thành một bàn tay hỏa diễm thật lớn, quét ngang về phía Hứa Thanh, muốn thử lần nữa ngăn cản Hứa Thanh, nhưng lại bị sóng dữ bao phủ.

“Tiên pháp, Tứ Cung Chi Quái!”

Giờ phút này, toàn bộ những khối Thiên Cung đã vỡ vụn trên bầu trời bỗng nhiên mơ hồ tiêu tán, trên không trung lại tiếp tục biến ảo hiện ra bốn tòa Thiên Cung, xếp đặt lại với nhau, hai tòa song song phía trước và hai tòa dựng thẳng ra phía sau.

Tựa như xếp thành tàn quẻ, ngăn cản phía trước Hứa Thanh, giống như đang phân tích và suy diễn hắn.

Vẫn không kết thúc, Lý Tử Lương phất tay và phía dưới Hứa Thanh lập tức xuất hiện một mặt tấm gương cực lớn.

Đây là một tấm gương hư ảo, trong mặt gương hiện ra vô số thân ảnh mơ hồ không nhìn rõ, nhưng trong đó giống như có được một chút lực lượng kỳ dị, khiến ánh mắt người khác không tự chủ được nhìn vào, càng không nhìn rõ lại càng muốn nhìn.

Làm xong những thứ này Lý Tử Lương giơ tay phải lên, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết tựa như đang tính toán cái gì.

Đông đảo những thân ảnh huyễn hóa ra trong gương cũng bắt đầu từ mơ hồ trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh dùng một quyền đánh vỡ những tòa Thiên Cung kia, lúc này thần sắc của Lý Tử Lương cũng bỗng nhiên đại biến, phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt bày ra vẻ không cách nào tin, nhìn về phía Hứa Thanh, thất thanh la lên.

“Ta biết rõ tại sao ngươi không biết ta rồi, trên người của ngươi… Ngươi rõ ràng bị…”

Gã vừa nói vừa bày ra thái độ giống như gặp quỷ vậy, bỗng nhiên quay người chợt bỏ chạy về phía xa xa.

Ngay khi gã bỏ chạy, Hứa Thanh ngẩng đầu đưa mắt nhìn qua, thần sắc bình tĩnh, tay phải bỗng nhiên giơ lên chộp một cái.

Nhưng hướng mà Hứa Thanh chộp lại không phải là phía mà Lý Tử Lương bỏ chạy, mà là phía sau mình!

Chương 780: Đánh một trận lập uy (1)

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, theo tay phải giơ lên về phía sau, lập tức có một thân ảnh bị hắn một phát chụp được cổ, kéo ra từ trong hư vô.

Thân ảnh kia ra sức vùng vẫy nhưng lại vô ích, trong nháy mắt tiếp theo liền lộ ra hình dáng rõ ràng, vậy mà lại là Lý Tử Lương, chỉ là sắc mặt gã đang nhanh chóng biến thành màu đen.

Tay Hứa Thanh có độc.

Một khắc khi hắn đụng tới Lý Tử Lương, đối phương lập tức trúng độc khiến thân thể đang trở nên hư thối.

Mà giờ khắc này một Lý Tử Lương khác đang bỏ chạy xa xa kia bỗng nhiên trở nên mơ hồ, tiêu tán.

“Làm sao ngươi biết ta ở trong chỗ này? Điều đó không có khả năng! Hơn nữa tại sao tâm thần của ngươi đến bây giờ đều không xuất hiện bất luận ý niệm nghi ngờ nào, ngươi… Ngươi đến cùng đã trải qua những chuyện gì trong quá khứ, tại sao lại có thể có tâm chí kiên định như thế!!”

Lý Tử Lương bị Hứa Thanh túm lấy cổ, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không cách nào tin, thất thanh la lên.

Thật sự là một màn vừa rồi, nếu như đổi thành những đối thủ mà gã đã từng gặp phải, phần lớn người sau khi nghe xong lời của gã thì thần sắc sẽ có chút biến hóa, liều lĩnh đuổi theo để giết người diệt khẩu, dẫu sao thì mỗi người đều có bí mật riêng của mình, mà bây giờ bí mật rõ ràng bị người ta tìm ra được.

Đồng thời trong lời nói kia cũng đã ẩn giấu đi phần đầu và đuôi, khiến cho người ta vừa nghe liền tràn đầy nghi ngờ, người bên ngoài sau khi nghe xong sẽ theo bản năng mà hiện lên tạp niệm trong lòng, sau đó liền đặt lực chú ý ở trên thân ảnh bỏ chạy phía trước kia, đuổi theo để chém giết.

Mà cái này, chính là mục đích của gã!

Lý Tử Lương không hề có bất kỳ năng lực suy diễn nào cả, cũng không hề biết chút quẻ pháp nào, nhưng pháp thuật của

Thái Ti Tiên Môn rất thần bí, lấy ý cảnh là chủ yếu.

Nhưng gã vẫn chưa có tu ra ý cảnh, gã chỉ tu đến trình độ ý niệm.

Cái gọi là ý niệm không phải là ở mặt chữ, mà càng thêm phức tạp, một ý trong chữ đã bao quát rất nhiều cảm xúc.

Chuẩn xác mà nói, thứ gã tu hành chính là ý niệm nghi ngờ, hễ là người đối địch cùng gã, khi trong lòng nổi lên nghi ngờ, như vậy thì ý niệm nghi ngờ liền bị gã lập tức cảm ứng được, cũng hóa thành đòn sát thủ của bản thân gã, có thể làm cho linh hồn địch nhân tự thiêu.

Trước kia gã đã dùng chiêu này giết không ít người, ngoại trừ đối mặt với Đạo Tử Trương Ti Vận ra, thì khi gã áp dụng với tất cả những người bên ngoài đều rất thuận lợi.

Gã tưởng rằng hôm nay cũng sẽ như vậy, chỉ cần trong lòng Hứa Thanh xuất hiện một chút tạp niệm, gã có thể triển khai đòn sát thủ của bản thân, chỉ cần Hứa Thanh xông ra đặt mục tiêu vào phân thân của gã, vậy gã có thể bí mật ra tay, phối hợp với đòn sát thủ để hình thành một chiêu tuyệt sát.

Nhưng hôm nay, gã đã gặp lần thất bại thứ hai.

Lần đầu tiên gã còn có thể sống, nhưng lần thứ hai này …gã sống không được.

Hứa Thanh cũng không có thói quen giải thích cho địch nhân, giờ phút này mặc kệ Lý Tử Lương vùng vẫy và hư thối, tay phải của hắn lập tức trở nên trong suốt, trực tiếp xâm nhập vào trong thiên cung của đối phương, một trảo xuống dưới và bốn khỏa Kim Đan bộ dáng thủy tinh bị hắn trực tiếp lấy ra.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền khắp bát phương, nguy cơ sinh tử mãnh liệt ập đến, trong mắt Lý Tử Lương lộ ra vẻ tuyệt vọng, vội vàng mở miệng.

“Có người kêu ta thăm dò ngươi, cho nên lúc trước ta mới nhiều lần thách thức ngươi, Hứa Thanh, ngươi đừng giết ta, chỉ cần ngươi thả ta rời đi, ta sẽ nói cho ngươi biết người đó là ai… .”

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, tay trái biến ảo ra một con dao găm, một dao cắt đứt cổ Lý Tử Lương.

Máu tươi văng khắp nơi, chảy xuống từng dòng và bay lên từng trận sương trắng.

Từng giọt máu tươi vẩy lên vạt áo, tung bay khắp cả vùng đất, so với mặt đất tuyết màu trắng, thì một bãi máu đỏ xuất hiện rất là bắt mắt.

Lý Tử Lương che cổ, ngơ ngác nhìn Hứa Thanh, trong mắt mang theo vẻ không cách nào tin, hình như gã nghĩ mãi cũng không rõ, tại sao Hứa Thanh lại không vì lời mình nói mà thu tay lại.

Nếu đổi thành người khác, giờ phút này ít nhất cũng phải hỏi một câu.

Tuy rằng gã không dám nói ra tên kia là ai, nhưng gã có thể cố làm ra vẻ huyền bí, nói ra tên của người khác để dẫn đi mầm tai vạ, vả lại gã cũng đã nghĩ ra tên của người thay thế này, ví dụ như phụ thân của Thánh Quân Tử, ví dụ như đồng môn của Hứa Thanh.

Nếu như thành công là tốt nhất, không thành công cũng có thể dùng cái này để đổi lấy sự nghi ngờ của đối phương, từ đó hoàn thành đòn tuyệt sát mà gã vẫn chưa thi triển được từ khi chiến đấu tới giờ.

Nhưng Hứa Thanh lại không có bất kỳ ý nghĩ muốn nghe nào cả, để cho hết thảy tính toán của gã trở thành công cốc.

Vì vậy giờ phút này trong mắt của gã lập tức hiện ra oán độc, nhưng oán độc này không có gốc rễ, cuối cùng theo thân hình ngã xuống, hết thảy oán độc đã biến thành ...hận.

Gã đã cảm thấy ...hối hận.

Gã hối hận không nên tham lam chỗ tốt người nọ đưa ra, giúp đối phương thăm dò Hứa Thanh mà nhiều lần thách thức, thậm chí còn giam người để bức bách đối phương không thể không chiến.

Gã hối hận chính mình không nên tham lam, cho rằng có thể nắm chắc thắng lợi trong trận chiến này.

Gã càng hối hận vì mình không nên quan tâm tới thể diện, vì đó mà tiếp nhận cuộc chiến sinh tử này.

Nhưng những điều đó vẫn không sánh bằng sự mờ mịt của gã, cho đến khi chết gã cũng không biết được tại sao từ đầu đến cuối Hứa Thanh đều không có một chút ý niệm nghi ngờ nào.

Nhưng lúc này hết thảy mọi thứ ...đều đã biến thành oán độc, cũng đã trở thành quá khứ.

Thiên địa trong mắt của gã đã biến thành một mảnh đen nhánh, tựa như có người đắp mảnh vải lên trên người gã.

Ngoài thành trì, một mảnh thanh tịnh.

Chỉ có từng bông tuyết lẻ tẻ bị gió thổi lên, cuốn vào trong giữa thiên địa, lúc sau liền ung dung phiêu tán rơi trên thi thể, phủ trùm lên trên máu tươi.

Rất nhanh... Đã không còn nhìn thấy máu trên mặt đất, chỉ có thi thể Lý Tử Lương vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt Hứa Thanh yên tĩnh, lời đối phương nói trước khi chết hắn cũng đã nghe được, nhưng những lời nói ra vào thời điểm này, có thể tin tưởng nhưng cũng không thể tin tưởng.

Hắn tin tưởng xác thực là có người sai khiến, bởi vì điều này phù hợp với phán đoán lúc trước của hắn.

Nhưng hắn không tin bất luận cái tên nào mà Lý Tử Lương nói ra.

Mà cuối cùng vì lòng tin của Hứa Thanh với người ngoài quá ít, cho nên phần lớn thời điểm hắn chỉ tin chính mình.

Bởi vì rõ ràng, người có thể an bài Lý Tử Lương đến xò xét hắn, nhất định là người mà Lý Tử Lương không thể, cũng không cách nào cự tuyệt, nếu như thật sự nói tên đối phương ra, cho dù Lý Tử Lương tạm thời sống sót dưới tay Hứa Thanh, nhưng tương lai cũng sẽ rất thê thảm.

Cho nên có nói tên ra, khả năng đại khái cũng sẽ là tên giả.

Chương 781: Đánh một trận lập uy (2)

Dùng một cái tên giả để đổi một cái mạng, Hứa Thanh cảm thấy không có lợi.

Đây là tính cách của hắn, cũng là thói quen của hắn, khi cảm nhận được nguy hiểm, nhưng lại không tìm được mục tiêu nhắm vào mình, tốt nhất là dùng thái độ hung tàn diệt sạch nanh vuốt mà đối phương đưa ra, đây cũng là một loại uy hiếp.

Về phần đáp án giải thích cho sự mờ mịt trước khi chết của Lý Tử Lương, thật ra rất là đơn giản.

Giống như Hứa Thanh không tin những gì đối phương mở miệng khi còn sống vậy, Hứa Thanh tin tưởng chính mình, tin tưởng phán đoán của bản thân, càng tin tưởng ký ức của bản thân.

“Hứa Thanh, ta đã tìm ngươi thật lâu, cừu hận giữa ta và ngươi, ngươi còn nhớ rõ ta không…”

Đây chính là câu nói đầu tiên của Lý Tử Lương, nhưng gã không biết cừu nhân của Hứa Thanh đều bị hắn khắc vào trên tấm thẻ tre, hắn cũng thường xuyên nhìn lên tấm thẻ tre này, quên cái gì cũng sẽ không quên cừu nhân.

“Ta đã biết tại sao ngươi không biết ta rồi, trên người của ngươi… Ngươi rõ ràng bị…”

Đâu là câu nói thứ hai, mà câu này lại càng khó có thể khiến Hứa Thanh dấy lên chút gợn sóng nào, bởi vì che giấu bí mật đã trở thành thói quen của hắn rồi.

Điều này cũng đổi lấy một loại tự tin đối với bí mật của bản thân, trừ phi đối phương trực tiếp nói ra một chút, bằng không mà nói hắn sẽ không chút thay đổi sắc mặt.

Cuối cùng, không phải do loại phương pháp niệm lực của Lý Tử Lương có uy lực chưa đủ, mà do gã không biết rõ Hứa Thanh, không cách nào nói ra những lời khiến cho trái tim Hứa Thanh chân chính xuất hiện gợn sóng.

“Màu mè.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, đây là lời duy nhất hắn nói ra từ khi giao chiến đến giờ.

Cùng lúc đó sau khi không khí tạm thời yên tĩnh, bên trong Thái Sơ Ly U Thành lập tức tràn ngập âm thanh xôn xao, còn có từng trận kinh hô truyền ra từ trong miệng những người đệ tử các tông khác đang vang trên không trung.

“Chết rồi?”

“Thế này… cũng quá nhanh rồi! Nghiền nát Thiên Cung, một dao cắt yết hầu, quá quyết đoán!”

“Hắn thực sự dám ra tay!!”

“Hứa Thanh này …không thể trêu chọc, rõ ràng lòng dạ người này độc ác, ra tay chính là giết người, vả lại vô cùng hung tàn… Ngoan độc! Không hổ là người duy nhất được hưởng đãi ngộ Đạo Tử của Liên Minh Bát Tông!”

Âm thanh hấp khí không ngừng truyền ra, tiếng nghị luận xôn xao, bên trong toàn bộ thành trì, đệ tử đến từ các tông bát phương cùng với tán tu nơi đây đều bị kinh hãi.

Kinh hãi vì Hứa Thanh ra tay cực nhanh, cũng kinh hãi sự tàn nhẫn của hắn, bọn họ không nhìn ra Quỷ U Đoạt Đạo Công, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy thi thể Lý Tử Lương héo rũ cùng với sự thê thảm trước khi tử vong của gã.

Từ những thứ này thì bọn họ cũng có thể tưởng tượng ra được, lúc đó Lý Tử Lương phải chịu thống khổ nhường nào.

Mà một dao cắt yết hầu lạnh lùng kia lại càng làm cho trong lòng mọi người theo bản năng cảm giác rùng mình, hình như ở trong mắt của bọn họ, Hứa Thanh đứng ở nơi đó đã biến thành hung thần ác sát.

Hết thảy khiến cho mọi người nhao nhao ngưng trọng, nhất là những tu sĩ Kim Đan mở Thiên Cung lại càng là như vậy, đôi mắt nhìn Hứa Thanh mang theo sự kiêng kị thật sâu.

Dù cường giả các tông dẫn theo cũng đều nhao nhao coi trọng việc này, vả lại cũng có không ít người đều nhìn về phía nơi đặt chân của Thái Ti Tiên Môn cùng với Liên Minh Bát Tông.

Thái Ti Tiên Môn, một mảnh im lặng.

Liên Minh Bát Tông, cũng tương tự như thế.

Bọn họ đều đang đợi, dù chuyện này đã rất rõ ràng, vả lại cũng đã từng có tiền lệ rồi, nhưng ở nơi đây …vẫn phải đợi Chấp Kiếm Đình trên Thái Sơ Ly U Trụ đưa ra kết luận.

Không lâu sau, một âm thanh lạnh như băng từ bên trên Thái Sơ Ly U Trụ truyền ra.

“Giỏi cho một tiểu tử vừa cả gan làm loạn, vừa chém giết sát phạt quyết đoán!”

“Nếu như trong thời thái bình thịnh thế, tính cách này của ngươi nhất định sẽ sống không lâu, nhưng bây giờ… Người Chấp Kiếm Đình ta cần, chính là những con sói con như vậy!”

“Thất Huyết Đồng, cho ra một hạt giống rất tốt.”

“Tiểu tử, bổn tọa rất chờ mong thành tích khảo hạch của ngươi!” Thanh âm vang vọng, truyền khắp bát phương.

Sau đó, bên trong Liên Minh Bát Tông truyền ra tiếng cười của Huyết Luyện Tử.

“Hứa Thanh, còn không cảm tạ đại nhân thưởng thức.”

Hứa Thanh nghe vậy, đáy lòng hơi chút do dự với câu đánh giá cả gan làm loạn kia, trong lòng cũng hiện ra một cái suy đoán, sau đó liền cúi đầu về phía bầu trời.

“Tạ ơn đại nhân!”

Theo Chấp Kiếm Đình mở miệng, chuyện này coi như cũng đã đậy nắp quan tài rồi, dẫu sao thì đây cũng là đánh giết bên ngoài thành trì. Mặc dù xưa nay ngay thời điểm trước khi thí luyện chưa từng xuất hiện qua việc này, nhưng trước kia vẫn đã có tiền lệ rồi đánh giết bên ngoài thành trì rồi.

Mặc dù Chấp Kiếm Đình không cấm đoán, cũng sẽ không đề xướng, nhưng thật sự làm vậy cũng không tính là trái với quy định.

Điểm này Huyết Luyện Tử biết được, Thái Ti Tiên Môn cũng đều biết.

Mà tâm tư của đại tông môn cũng sẽ không nông cạn mà hiển lộ ra ở mặt ngoài, vì vậy rất nhanh bên Thái Ti Tiên Môn có tu sĩ đến, thu thi thể Lý Tử Lương đi.

Hứa Thanh cũng bước vào trong Thái Sơ Ly U Thành, chỉ bất quá lần này hắn bước vào đã không giống như lúc trước nữa.

Lúc trước, mỗi tiếng nói hay mỗi cử động của hắn đều không bị chú ý quá mức, mà lại càng nhiều những lời nghị luận về việc hắn tránh chiến. Mà bây giờ, những nơi hắn đi qua đều được nghênh đón bằng ánh mắt kính sợ và tránh lui.

Lại không có bất kỳ người nào cho rằng hắn tránh chiến nữa, ngược lại cũng hiểu tại sao lúc trước Hứa Thanh cự tuyệt, bởi vì chim ưng uy mãnh tự nhiên sẽ không có hứng thú đối với thách thức của chim sẻ cỏn con.

Mà giờ khắc này trên Thái Sơ Ly U Trụ, có hai vị Chấp Kiếm Giả đang đứng ở trước cung điện Chấp Kiếm Đình, trong hai người có một người là lão giả và một người trung niên, giờ phút này cả hai đều đang nhìn đại địa xa xa phía dưới, ánh mắt đều chú ý trên người Hứa Thanh.

Nếu như Hứa Thanh đứng ở gần đây, vậy hắn có thể nhận ra hai vị này.

Lão giả là một trong ba người giao chiến cùng U Tinh Linh Tôn lúc trước, mà người trung niên kia cũng đồng dạng xuất hiện ở Tam Linh Trấn Đạo Sơn, chính là vị đại tu Quy Hư nhị giai uy vũ bất phàm kia, là người giao chiến cùng Thai Quang Linh Tôn.

“Chính là người này?” Người trung niên uy vũ bất phàm cũng mặc quan phục, đưa mắt nhìn Hứa Thanh dưới đại địa, nhàn nhạt mở miệng.

Chương 782: Quỷ Đế tuyệt oán (1)

“Đại nhân, chính là người này, hắn tên là Hứa Thanh.”

“Mặt khác, hắn còn có một người đồng bạn, dựa theo điều tra thì người kia là sư huynh của hắn, tên là Trần Nhị Ngưu, về phần người thứ ba cũng đã điều tra rõ ràng, là Thánh Nữ của Ly Đồ Đạo Đàn ở Nghênh Hoàng Châu, tên là Thanh Thu, nàng cũng đang trên đường tới đây, có thể sẽ tới trong vài ngày gần đây.”

Thần sắc của lão giả nổi lên vẻ cổ quái, tiếp tục truyền ra lời nói.

“Việc ba người này làm ra đã khiến cho U Tinh trở nên điên cuồng, cho nên căn cứ theo phán đoán của ta, bọn họ mới là người mà U Tinh hận nhất bây giờ.”

Người trung niên gật nhẹ đầu.

“Trước không vội, đầu tiên chúng ta cứ thử xem sao, nếu như cuối cùng vẫn không có cách nào làm cho cảm xúc của U Tinh sụp đổ, để cho chúng ta thuận lợi sưu hồn, vậy thì sẽ thử đưa ba người bọn hắn đi qua để kích thích U Tinh một chút là được.”

“Còn có, người tên Hứa Thanh này không tệ, tâm tính cũng vậy, nếu như hắn có năng lực trở thành Chấp Kiếm Giả, sẽ là một hạt giống rất tốt.”

“Dạo gần đây trên Quận đang chuẩn bị kiểm tra lại Viễn Cổ Tiên Cấm, để ứng đối với việc các Châu liên tiếp sinh ra dấu hiệu khôi phục, cho nên cuộc khảo hạch lần này, các ngươi có thể gia tăng thêm càng nhiều máu tanh một chút, thời đại khác nhau nên cách làm khác nhau, thứ chúng ta muốn là đám sói con, không phải là chó nhà.”

Lão giả nghe tới bốn chữ Viễn Cổ Tiên Cấm liền biến sắc.

“Kiểm tra lại Viễn Cổ Tiên Cấm? Chỗ đó không phải có lời đồn là đã phát hiện ra Thần Linh không rõ đang ngủ say trong đó sao?”

“Không sai, thế nhân cho rằng hạo kiếp của đại lục Vọng Cổ chỉ đến từ nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, lại không biết… . . Căn cứ theo ghi chép, trong thời đại mà Cổ Hoàng Chúa

Tể phải rời khỏi mảnh đất này, Thần Linh đến đây không chỉ có nửa khuôn mặt Thần Linh kia, còn có những kẻ đã đến nhưng ẩn nấp."

"Cũng không biết đám Thần này đang chờ đợi cái gì, nhưng trên Quận đang có ý kiểm tra lại, có lẽ cũng là phụng mệnh đi nghiệm chứng một chút." Tu sĩ trung niên lắc đầu, quay người rời khỏi.

Chỉ còn lão giả đứng im tại chỗ, trong thần sắc mang theo vẻ phức tạp, than nhẹ một tiếng, thân thể chậm rãi tiêu tán.

Thời gian dần dần trôi, bảy ngày qua đi.

Trong bảy ngày này Hứa Thanh lại khôi phục sinh hoạt trước kia, mỗi ngày hắn đều đi đến đạo đàn, đứng đó nghiêm túc nghe giảng thuật, học tập thêm càng nhiều tri thức về thảo mộc.

Không ai khởi xướng thách thức hắn nữa, việc này cũng khiến Hứa Thanh đã trở thành người thứ hai mà thiên kiêu các tông không dám khiêu chiến.

Trong lúc này, Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn cũng đã trở về.

Gã vừa trở về liền có hào quang xuất hiện đầy trời, hình như do pháp thuật của gã vừa mới đại thành, cho nên không thể hoàn toàn nội liễm, vì vậy khi gã vừa về liền khiến cho vô số người chú ý, Hứa Thanh cũng đồng dạng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hắn nhìn thân thể bên trong màn hào quang, cảm nhận được một tia uy áp.

Mà sau khi người này trở về, Thái Ti Tiên Môn vẫn hết thảy như thường, gã cũng không bởi vì Lý Tử Lương tử vong mà biểu hiện ra hành động gì, hình như trong lòng của gã, Lý Tử Lương và gã căn bản không hề liên quan tới nhau.

"Là gã sao?" Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không xác định, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì tới việc hắn cảnh giác và đề phòng đối phương.

Mặt khác trong bảy ngày này, thu hoạch lớn nhất của Hứa Thanh, chính là tinh tiến trên đan đạo.

Nhất là trong một lần, khi lão giả trên đạo đàn giảng giải về một khái niệm, đối phương nói thẳng là khái niệm này không phải rất hoàn thiện, chỉ có thể coi nó như là một thứ phụ trợ.

Đó chính là cách phân biệt đối với dược thảo mà mình chưa biết tới.

Căn cứ kỳ mạch phân tích khoa mục, căn cứ khoa mục phân tích tập tính, căn cứ tập tính phân tích dược hiệu, căn cứ dược hiệu quyết định âm dương, đây là một loạt phương pháp phân biệt, mà phương pháp này cũng đã giúp Hứa Thanh mở ra một mạch suy nghĩ không xác định.

Hắn nhớ lại tri thức thảo mộc mà mình nắm giữ, phát hiện loại phương pháp phân biệt này mặc dù không phải hoàn toàn chính xác, nhưng ít ra cũng có thể tính ra tám phần chính xác.

Mặc dù trên con đường đan đạo, chỉ kém một chút liền giống như là ngăn cách giữa thiên với địa vậy, nhưng đối với đan tu mà nói, nhiều thêm một phương pháp phân biệt, lại có tác dụng cực lớn trên việc khai thác ra thảo dược mới.

Trừ bên ngoài cái này ra, Hứa Thanh còn nghe được về một loại thảo mộc Thần Tính từ lão giả trong đạo đàn.

Thảo mộc Thần Tính, Hứa Thanh vừa lạ lẫm cũng không xa lạ gì, lạ lẫm là bởi vì trong điển tịch về thảo mộc của Bách đại sư, ghi chép về loại này không phải rất nhiều, mà không xa lạ gì là bởi vì từ khi hắn bắt đầu tiếp xúc với thảo mộc, hắn luôn thủy chung muốn tìm kiếm một cây dược thảo có Thần Tính.

Nhưng cho đến khi Lôi đội qua đời, cho đến cả bây giờ, hắn vẫn không tìm được cây dược thảo này.

Đó chính là Thiên Mệnh Hoa có thể kéo dài tính mạng thêm một đời.

“Thiên Mệnh Hoa, lại có tên là Tục Mệnh Viêm, Thần Linh Thảo, là dị chủng biến hóa của Thần Tính khoa thực vật phục hồi, theo ghi chép có 73 loại dị biến, nhưng chỉ có một loại có thể làm thuốc, có thể sinh trưởng trong bất luận khu vực nào ở trong cấm khu, không có quy luật, số lượng hi hữu.”

“Công dụng có thể khiến người gãy chi tái sinh, lần nữa kéo tính mạng về, trừ tổn thương thần hồn, còn lại có thể chữa trị toàn bộ.”

Chương 783: Quỷ Đế tuyệt oán (2)

Bên trong đạo đàn, lão giả khoanh chân ngồi ở trên đó nhàn nhạt mở miệng, truyền thụ tri thức cho bảy tám tu sĩ ngồi nghe ở bốn phía.

Đối với lão mà nói, tri thức về thảo mộc cùng với đan đạo của mình cũng là của nhân tộc, thế nên dù cho người nghe không nhiều lắm, nhưng lão vẫn kiên trì giảng đạo.

Thậm chí mấy năm trước lão còn dạo chơi khắp bốn phương, đi tới các khu vực khác biệt để phổ cập tri thức đan đạo và thảo mộc, nhưng những năm gần đây do tuổi tác của lão quá lớn, thọ nguyên gần hết nên có chút lực bất tòng tâm, cho nên không còn ra ngoài nữa.

Mà lưu tại bên trong Chấp Kiếm Đình, truyền thụ thảo mộc cho tu sĩ tán tu bản địa.

Bởi vì đã gặp qua quá nhiều học trò, cho nên lão chưa từng chú ý tới những tu sĩ đến đến đi đi nghe giảng hàng ngày, tới cũng tốt, đi cũng được, lão đều không thèm để ý.

“Cái gọi là hệ thực vật Thần Tính, truy cứu căn bản, chính là cải biến cấp độ sinh mệnh, thậm chí những năm này lão phu một mực nghiên cứu một cái đầu đề, đó chính là về các loại thực vật, hình như so với những chủng tộc có máu thịt, bọn chúng giống như lại càng dễ dàng thích ứng với thế giới thay đổi sau khi Thần Linh đến hơn.”

“Vì vậy lão phu thường xuyên suy nghĩ, có lẽ thực vật Thần Tính, chính là phương hướng nghiên cứu khác để tiến tới Thần Linh.”

Hứa Thanh vừa nghe đến đó, thân thể lập tức chấn động, hắn bỗng nhiên nghĩ tới Chúc Chiếu, nghĩ tới Bạch Lệ lúc trước.

Trên người Bạch Lệ có một cây linh thực, cuối cùng còn dung hợp với linh thực, đã từng bộc phát ra chấn động Thần Tính nhất định, sau đó hắn lại nghĩ tới Thánh Quân Tử.

Hắn không biết là cuộc chiến trong Thiểu Ti tông hôm đó, bên trong bộ thi hài thử nghiệm Thần Tính kia có phải cũng có tồn tại linh thực hay không, hắn dự định khi nào quay lại sẽ hỏi sư tôn một chút về việc này.

Dẫu sao thì bây giờ bộ thi hài thử nghiệm Thần Linh vẫn đang ở Thất Huyết Đồng, đang bị sư tôn của hắn nghiên cứu.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh tiếp tục nghiêm túc lắng nghe lão giả giảng thuật, có đôi khi nghe được quá nhiều nội dung và những nội dung quá thâm ảo, hắn không tiện đến hỏi rõ, liền lấy ra dược điển rồi ghi chép lại ở phía trên, tạm ghi lại về sau nghiên cứu.

Mà phần lớn tu sĩ khác lắng nghe ở nơi này cũng đều như thế, thỉnh thoảng cũng sẽ ghi chép lại bài giảng.

Cứ như vậy, lại trôi qua nửa tháng.

Hứa Thanh đã hoàn toàn đắm chìm trong học tập, nhưng cuối cùng cũng vẫn có lúc kết thúc, vào hoàng hôn ngày hôm nay, theo lão giả giảng giải trọn vẹn về thảo mộc Thần Tính, lão ngẩng đầu nhìn bảy tám tu sĩ nghe giảng ở bốn phía, bao gồm cả Hứa Thanh ở.

“Về sau các ngươi không cần tới đây nữa, lão phu đã nói xong thiên chương thảo mộc căn bản, chờ đan đạo của các ngươi đột phá đến cảnh giới cao hơn hãy tới tìm ta, ta sẽ giảng giải về chương tiếp theo cho các ngươi.”

“Mặt khác, lão phu trước giờ không thu trò, bởi vì tất cả những gì ta nói ra đều không giấu giếm, là trò hay không phải trò cũng không khác nhau, cũng bớt đi nhân quả.”

Lão giả nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt đảo qua mọi người phía dưới, không lưu lại ở trên người bất luận kẻ nào, duy chỉ có hơi thoáng nhìn dược điển trong tay Hứa Thanh nhiều hơn một chút.

Hứa Thanh và những người khác ở nơi đây đều nhanh chóng đứng lên, thần sắc cung kính cúi đầu về phía lão giả.

Mặc dù giữa lẫn nhau không phải sư đồ chân chính, nhưng hơn một tháng thụ nghiệp này, cũng là một ân tình.

Nhưng trong lúc mơ hồ, thần sắc của ba người tu sĩ trong này bỗng hơi lộ ra một chút tiếc nuối, hiển nhiên là ba người này muốn thông qua biểu hiện nghiêm túc của mình để tranh thủ giúp bản thân có cơ hội bái vào môn hạ của lão giả này.

Dẫu sao thì những người có thể ngồi nghe giảng ở đây cho đến tận bây giờ, sẽ đều là hạng người có nhận thức nhất định về thảo mộc, cho nên bọn họ cũng rất rõ ràng, tạo nghệ đan đạo và thảo mộc của lão giả này đã đạt tới trình độ đỉnh cao.

Mà người như vậy, giảng giải ở trong đạo đàn, nhất định là một người không hề tầm thường ở trong Chấp Kiếm Đình.

Trên thực tế thì không chỉ là đạo đàn nơi này như vậy, trong những đạo đàn giảng giải pháp thuật, tu hành hoặc là luyện khí ở trong Thái Sơ thành, phần lớn người tới nghe giảng đều ôm loại ý niệm này trong đầu.

Nhưng bây giờ theo lão giả mở miệng, bọn họ liền biết ý niệm của mình đã vô vọng.

“Đa tạ tiền bối.” Mọi người lần lượt thấp giọng mở miệng, sau khi bái ba cái liền tự mình rời đi.

Hứa Thanh cũng là như thế, sau khi bái ba bái liền rời khỏi.

Cho đến khi thân ảnh của bọn hắn tan biến ở xa xa, hư vô bên người lão giả trên đạo đàn bỗng vặn vẹo, một Chấp Kiếm Giả đi ra.

Tu vi người này không hề tầm thường, toàn thân tràn ra chấn động Nguyên Anh, thần sắc cung kính, cúi đầu về phía lão giả.

“Đại nhân, ta tới đón ngài trở về.”

Lão giả gật đầu, chậm rãi đứng lên, vừa muốn ly khai nhưng lại đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh rời đi, trong đầu hiện ra cuốn dược điển mà đối phương lấy ra để ghi chép, sau khi trầm ngâm liền giơ ngón tay lên chỉ một cái.

“Tra một chút lai lịch của người này.”

Chấp Kiếm Giả sững sờ, ánh mắt quét tới bóng lưng Hứa Thanh, sau đó xuất ra ngọc giản, hỏi thăm một phen, rất nhanh liền thấp giọng truyền ra câu trả lời.

“Người này tên là Hứa Thanh, đến từ Thất Huyết Đồng trong Liên Minh Bát Tông, là chuẩn Đạo Tử của Liên Minh Bát Tông, lúc trước đã chém giết thiên kiêu của Thái Ti Tiên Môn ở bên ngoài thành trì.”

“Thất Huyết Đồng? Là cái tiểu tông kia của Nam Hoàng Châu đúng không?” Trong mắt lão giả lộ ra vẻ nhớ lại.

“Là Nam Hoàng Châu.” Chấp Kiếm Giả cung kính mở miệng.

Chương 784: Quỷ Đế tuyệt oán (3)

“Nam Hoàng Châu sao, khó trách hắn có cuốn dược điển kia.” Lão giả thì thào, lão không biết Hứa Thanh, nhưng lão quen biết cuốn dược điển kia.

Nhiều năm trước khi lão đi qua Nam Hoàng Châu, trong lúc du lịch truyền thụ thảo mộc ở đó, lão đã từng gặp một thiếu niên ở trong Tử Thổ.

Thiếu niên kia là người rất hiếu học, thiên tư cũng cao, khiến cho lão lộ ra một tia ý niệm thu đồ đệ, mà khi lão hỏi đối phương có nguyện ý thuận theo lão rời đi hay không, đối phương liền nhã nhặn từ chối, báo cho lão biết rằng muốn ở lại Nam Hoàng Châu, ở lại Tử Thổ.

Lão cũng không có miễn cưỡng, nhưng lúc gần đi, lão đã cho thiếu niên kia một dược điển thảo mộc để động viên.

Bây giờ đã thoáng trôi qua 60 năm, vài ngày trước khi lão nhìn thấy cuốn dược điển thảo mộc xuất hiện ở trong tay Hứa Thanh, lão đã cảm thấy có chút quen mắt, giờ phút này cũng đã hoàn toàn nhớ lại đoạn chuyện xưa kia.

Lão giả có chút cảm khái, nhưng cũng không có ý định hỏi Hứa Thanh, dẫu sao đều là chuyện xưa, giờ phút này cũng chỉ lắc đầu một cái, bước một bước tiến về phía trước, đi thẳng đến Chấp Kiếm Đình.

Về phần Hứa Thanh, sau khi về tới nơi đóng quân, hắn liền sửa sang lại sở học đan đạo mà mình học được trong khoảng thời gian này một phen, một mực ghi nhớ vào trong đầu, sau đó lại gia cố thêm để nhớ lâu hơn, lúc này mới khoanh chân nhắm mắt, bắt đầu đả tọa.

Một khắc khi hừng đông tới, Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn về phía Thái Sơ Ly U Trụ.

“Cũng đã đến lúc leo lên rồi.”

Hắn đã tới đây hơn một tháng, đã có hiểu biết rất rõ về việc tiếp nhận tư cách thí luyện cùng với thí luyện chân chính, trong đó giai đoạn thứ nhất là nhận được tư cách thí luyện, có thêm rất nhiều phân hạng.

Ví dụ như cảm ngộ ra chín miếng linh ấn, cùng với độ cao leo lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Số lượng linh ấn cảm ngộ càng nhiều, leo lên càng cao, tương ứng với thêm càng nhiều điểm.

Mặt khác nữa là Thượng Chương Canh Kim Khí, mặc dù trong phường thị còn bán một chút nhưng giá cả rất cao, Hứa Thanh có chút không nỡ bỏ tiền ra mua sắm, cho nên bất kể như thế nào, hắn cảm thấy mình cũng nên thử leo Thái Sơ Ly U Trụ một chút.

Dẫu sao bây giờ trong đệ tử Liên Minh Bát Tông, trừ hắn và đội trưởng ra, hầu hết đệ tử đều đã leo tới độ cao nhất định.

“Đội trưởng mất tích rồi?”

Hứa Thanh đi ra khỏi chỗ ở của mình, trên đường đi đến Thái Sơ Ly U Trụ, hắn quan sát khắp nơi, trong khoảng thời gian này, hắn đã tìm kiếm rất lâu nhưng vẫn không tìm được tung tích của đội trưởng.

Mắt thấy đội trưởng thủy chung không hiện ra, Hứa Thanh chỉ có thể thu hồi ý niệm tìm kiếm đối phương trong đầu, dần dần đi tới Thái Sơ Ly U Trụ.

Mà sự xuất hiện của hắn, cũng lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người ở nơi này.

“Là Hứa Thanh!”

“Rốt cuộc hắn cũng đã tới nơi này!”

“Không biết Hứa Thanh này có thể leo lên đến độ cao bao nhiêu!”

Trong khi tất cả mọi người ở đây nghị luận, nhao nhao tránh đường cho Hứa Thanh, Hứa Thanh rất bình tĩnh tiêu sái đi qua, cho đến khi đi tới phía dưới Thái Sơ Ly U Trụ.

So sánh với cây cột này, chúng tu trên mặt đất tựa như con sâu cái kiến vậy, vô cùng nhỏ bé.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên cây cột lớn kinh thiên động địa trước mặt, trong đầu hiện ra quy tắc leo lên Thái Sơ Ly U Trụ mà hắn tìm hiểu được trong khoảng thời gian này.

Có hai thứ ảnh hưởng tới việc tu sĩ leo lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Một là oán niệm trùng kích.

Bản thân Thái Sơ Ly U Trụ chính là một kiện hung binh, Quỷ Đế đã dùng cây hung binh này để giết vô số sinh linh trong đời, khiến cho trên Thái Sơ Ly U Trụ tràn ngập vô số oán khí của vạn tộc trước khi tử vong.

Những đạo oán khí này vô cùng mãnh liệt, chỉ là đã bị chiến ý trấn áp, cho nên chúng mới không hề lộ vẻ khủng bố ra bên ngoài mà thôi, nhưng nếu như thân thể đụng vào, sẽ phải thừa nhận một chút oán niệm trùng kích của chúng nó.

Mà càng leo lên cao, oán niệm trùng kích này sẽ lại càng mãnh liệt.

Cho đến khi mãnh liệt đến cực hạn, bên trong thức hải của tu sĩ sẽ hình thành một đạo hồn oán niệm của tu sĩ cổ xưa đã từng tử vong trong tay Quỷ Đế.

Đây cũng là chỗ khó thứ hai.

Tu sĩ chỉ có thể đuổi nó ra khỏi thức hải, mới có thể tiếp tục leo lên.

Nếu như tu sĩ xua đuổi đạo hồn oán niệm kia thất bại, bản thân sẽ không bị đoạt xá nhưng sẽ bị chấn ra khỏi Thái Sơ Ly U Trụ, đây cũng được tính là kết thúc xông cửa.

Mà càng leo lên cao, hồn oán niệm do tu sĩ cổ đại hình thành lại càng chân thật và càng khó đuổi ra, với cả bản thân chúng nó là phụ thuộc vào Thái Sơ Ly U Trụ mà sinh, tựa như nhất thể, cho nên cũng có một loại trạng thái bất diệt.

Vì vậy một khi hao phí thời gian quá lâu, tu sĩ sẽ thua không thể nghi ngờ.

Những tin tức này lần nữa hiện ra trong đầu Hứa Thanh, hắn nhìn qua Thái Sơ Ly U Trụ trước mặt, thở sâu một hơi.

Uy áp mênh mông đến từ Thái Sơ Ly U Trụ cũng khiến cho Hứa Thanh chỉ đứng ở một chỗ, nhưng lại có thể cảm thụ cực kỳ rõ ràng, mà vào thời khắc này, Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn lại càng tràn ra rất nhiều tia sáng.

Sau một lúc lâu trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, dưới sự chăm chú của vạn chúng quanh bốn phía, thân thể của hắn khẽ nhoáng một cái, bay lên không trung, bước lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Một bước đạp tới liền bay đến khoảng cách mười trượng, trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, hắn cảm nhận được oán niệm trùng kích nhưng rất yếu ớt, không đủ gây sợ.

Vì vậy bước chân của hắn không hề dừng lại, nhanh chóng cất bước bay lên cao hơn, tiếp tục nhảy về phía trước.

40 trượng, 80 trượng, 130 trượng…

Chỉ mất thời gian ba đến năm cái hô hấp, thân ảnh Hứa Thanh trực tiếp xuất hiện ở độ cao 200 trượng, khi tới nơi này thân thể của hắn lần đầu tiên dừng lại một chút.

Giờ phút này, trong đầu của hắn bỗng có vô số oán niệm đến từ Thái Sơ Ly U Trụ đang nhanh chóng hội tụ lại, hiện ra một đạo thân ảnh mơ hồ.

Đạo thân ảnh này tràn ra một loại khí tức cổ xưa mang theo vẻ điên cuồng và tham lam, thậm chí còn có từng tiếng gào thét kinh khủng vang vọng ở trong thức hải của Hứa Thanh.

Mắt thấy thân ảnh ấy này sẽ lập tức hoàn toàn hình thành.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo… Theo Quỷ Đế Sơn trong thức hải Hứa Thanh chấn động, thân ảnh ấy đột nhiên run rẩy, trực tiếp tan vỡ, trong lúc mơ hồ còn phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng, giống như oan hồn này đã bị cải biến khỏi trạng thái bất diện, bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Quỷ Đế!!”

Chương 785: Vượt qua mọi người đương thời (1)

Trên băng nguyên phía bắc có một cây cột Thái Sơ Ly U Trụ to lớn vô cùng.

Thân của nó có kích thước rộng tới ngàn trượng, độ cao lại càng vô tận, đâm thẳng vào trên trời cao, khiến nó giống như một cây cột chống đỡ cả thiên địa vậy.

Trên cây cột còn nhô lên vô số phù văn cùng với đồ đằng, lớn thì hơn mười trượng, nhỏ cũng hơn một trượng.

Tất cả những thứ này, khiến cho những tu sĩ leo lên phía trên thoạt nhìn rất là nhỏ bé.

Giờ phút này, Hứa Thanh đang ở độ cao khoảng 200 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ, tay phải của hắn bám vào mép đồ đằng nhô ra trên cây cột, sau đó thân thể trực tiếp nhảy lên đứng ở bên trên đồ đằng.

Hình dạng của tôn đồ đằng này là một khuôn mặt quỷ với răng nanh lộ ra, dáng vẻ tràn đầy dữ tợn và sát khí.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn tới, trong thần sắc lộ ra vẻ giật mình, bởi vì thân ảnh vừa mới xuất hiện ở trong thức hải của hắn lại có chỗ tương tự như tôn đồ đằng mặt quỷ này.

Nhưng ngay cả hắn cũng không ngờ tới, oan hồn do vô số oán niệm dung nhập vào trong thức hải tạo thành, chỉ trong một cái chớp mắt khi vừa thành hình, liền bị Quỷ Đế Sơn trực tiếp trấn áp toái diệt.

Loại toái diệt này, không giống với quy tắc leo lên Thái Sơ Ly U Trụ mà Hứa Thanh biết được.

Bình thường khi tu sĩ leo lên Thái Sơ Ly U Trụ sẽ phải thừa nhận oán niệm trùng kích, sau đó những oán niệm này sẽ hình thành oan hồn ở trong thức hải, bởi vì những đạo oan hồn này rất khó có thể tiêu diệt và trấn áp, cho nên chỉ cần xua đuổi nó ra khỏi thức hải là được.

Sau khi xua đuổi, có thể tiếp tục tiến lên trên cho đến khi lại gặp phải oan hồn do oán niệm hội tụ tạo thành, mà càng về sau thì oan hồn hình thành lại càng mạnh hơn, cứ thế lập đi lập lại.

Cho nên càng đi lên cao, khó khăn sẽ càng lớn.

Đồng thời, sau khi xua đuổi thành công cũng sẽ có tỷ lệ nhận được ban thưởng nhất định.

Phần thưởng này không phải lập tức đưa cho, mà sau khi người tham dự rời khỏi, Thái Sơ Ly U Trụ sẽ tràn ra rồi bay đến bên người.

Giống như Lý Tử Lương lúc trước vậy, mà trong khoảng thời gian này, những người khác khi tham gia leo lên Thái U Sơ Ly Trụ cũng đều nhận được ban thưởng như vậy.

Nhưng tỷ lệ cực thấp, độ cao khoảng 200 trượng, sau khi thành công xua đuổi hồn oán niệm, tỷ lệ thu được ban thưởng không sai biệt lắm khoảng một trong một vạn, càng leo lên cao hơn, tỷ lệ này cũng sẽ tăng dần lên.

Mà thất bại sẽ bị bài xích đẩy ra khỏi Thái Sơ Ly U Trụ, ngã xuống đại địa.

Nhưng sẽ không có khả năng bị đoạt xá, bởi vì oan hồn trên Thái Sơ Ly U Trụ đều đã dung hợp cùng cây cột này, bị chiến ý trấn áp, không cách nào rời khỏi.

Đồng dạng cũng với nguyên lý đó, chúng nó cũng sẽ có năng lực bất diệt.

Nhưng vừa rồi Hứa Thanh cảm nhận rõ ràng được, đạo oán niệm hóa thành hồn trong thức hải của mình đã tiêu tán.

Chân chính tiêu tán.

Hoặc chuẩn xác mà nói, nó đã bị Quỷ Đế Sơn của hắn… Thôn phệ.

Bởi vì ngay khi đạo oan hồn đó phát ra âm thanh thê lương, một khắc khi thân hình của nó tản đi, Hứa Thanh cảm giác được Quỷ Đế Sơn của mình hình như càng thêm chân thật hơn một chút.

Mà cái đồ đằng mặt quỷ hắn đang đứng cũng xuất hiện dấu hiệu khô héo.

Nhưng chỉ rất nhỏ nên người bên ngoài không cách nào cảm ứng, chỉ có sau khi chạm vào và để tâm quan sát mới có thể nhìn ra được dấu vết.

Phát hiện này khiến cho đôi mắt Hứa Thanh bỗng lộ ra quang mang kỳ dị, trong khoảng thời gian ngắn không tiếp tục leo lên nữa, hắn không rõ là chuyện vừa xong có phạm vào kiêng kị gì không.

Vì vậy hắn liền đứng đợi một hồi.

Mà trong khi hắn đợi ở nơi này, hắn mơ hồ cảm ứng được bên trong Thái Sơ Ly U Trụ tràn ra một đám thần niệm nhàn nhạt.

Đạo thần niệm này không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào, tràn đầy vẻ chết lặng.

Sau khi Hứa Thanh cảm ứng, liền cảm nhận được bên trong nó hình như hàm nghĩa một cái ban thưởng, nhưng lại không hề cụ thể, rất là mơ hồ.

Cùng lúc đó, việc hắn dừng lại một chỗ khá lâu cũng đã dẫn tới sự chú ý của mọi người phía dưới.

Sau khi Hứa Thanh đánh một trận cùng Lý Tử Lương, hắn đã trở thành người được vạn chúng chú mục, nhất là bây giờ hắn lần đầu tiên leo lên Thái Sơ Ly U Trụ, tự nhiên khiến cho sự chú ý càng tăng lên tới trình độ cực cao.

Khắp thành trì, vô luận là tán tu hay là đệ tử tông môn, cả đám đều nhìn hắn không chuyển mắt.

“Ngừng rồi? Mới lên tới 200 trượng thôi mà.”

“Hẳn là đang thích ứng oan hồn do oán niệm hình thành, nhưng mà thời gian đúng là hơi lâu.”

“Chẳng lẽ người này có thân thể cường hãn và pháp thuật kinh người, nhưng linh hồn lại bạc nhược yếu kém, đây chính là nhược điểm của hắn?”

“Không thể nào, ta nghe nói Hứa Thanh này có một người sư huynh gọi là Trần Nhị Ngưu, nghe nói người này tuấn lãng phi phàm, tính cách hào sảng, được xưng là người lương thiện nhất trong Liên Minh Bát Tông, lại còn đối xử cực kỳ tốt với Hứa Thanh, dưới sự chiếu cố của Trần Nhị Ngưu, chắc có lẽ Hứa Thanh này không có điểm yếu!"

Trong khi mọi người phía dưới nhao nhao suy đoán và ngóng nhìn, sau khi Hứa Thanh đợi trong thời gian nửa nén hương, mắt thấy không có bất kỳ tình huống nào xuất hiện, cũng không có người tới ngăn cản, vì vậy hắn hơi suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nhảy dựng lên bên trên.

Lúc buông tay, cả người hắn đứng ở trên Thái Sơ Ly U Trụ, nhanh chóng cất bước đi về phía trước, mà mỗi một bước hạ xuống, hắn đều có thể cảm nhận được oán khí mà Thái Sơ Ly U Trụ tràn ra càng lúc càng đậm.

Cái gọi là oán khí sẽ có chỗ khác biệt với tử khí, tử khí thường thường sẽ tràn ra cảm giác lạnh như băng, còn khiến cho toàn thân của sinh linh còn sống hiện ra cảm giác băng hàn, giống như âm lãnh tràn ra từ bên trong cấm khu, đó thường thường đều là do tử khí tạo thành.

Mà oán khí, là khí tức âm lãnh ẩn chứa cảm xúc, lấy oán hận là chủ yếu, có thể ảnh hưởng tới tâm thần của tu sĩ.

Loại ảnh hưởng này, chính là trùng kích.

Bên tai Hứa Thanh vang vọng vô số tiếng gào thét thê lương, đó là tiếng nguyền rủa và điên cuồng của vô số sinh mệnh trước khi tử vong, coi như là bịt kín thính giác cũng vô dụng, bởi vì loại kêu rên này trực tiếp vang vọng trong linh hồn của ngươi.

Mà càng leo lên cao thì oán khí lại càng dày đặc, càng có cảm giác tích lũy nhân lên ở trong tâm thần.

Dần dần liền tràn ngập linh hồn, tràn ngập thức hải càng lúc càng nhiều, cho đến khi Hứa Thanh leo đến độ cao bốn trăm trượng, oán niệm trong thức hải của hắn chợt hội tụ lại.

Đạo oan hồn thứ hai do oán niệm hội tụ đang nhanh chóng hình thành.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên một tia chờ mong, hắn muốn nhìn xem một màn xuất hiện lúc trước có phải là ngoài ý muốn và trùng hợp hay không, cho nên hắn không hề quấy nhiễu, mặc kệ đạo oán niệm hội tụ lại.

Có thể mơ hồ nhìn thấy bộ dạng của đạo oan hồn thứ hai này khác với đạo thứ nhất kia, nó có hai cái sừng uốn lượn, thân thể rất to, phía sau còn có một cái đuôi cực lớn, toàn thân tản mát ra chấn động cường hãn cùng với khí tức cổ xưa.

Giống như là một đạo linh hồn đi ra từ trong dòng sông năm tháng, trên người dấy lên từng trận chấn động cuồng bạo.

Còn có tiếng cười khàn khàn vang vọng, lộ ra vẻ hung tàn và tham lam, lệ khí rất nặng.

Chương 786: Vượt qua mọi người đương thời (2)

Thần sắc Hứa Thanh như thường, tiếp tục quan sát, cho đến sau ba hơi thở thì thân hình của đạo oan hồn thứ hai này càng lúc càng rõ ràng hơn, trong hai mắt đục ngầu của nó lộ ra vẻ điên cuồng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét, vươn hai tay ra muốn lao tới như hung thần.

Nhưng vào lúc này, Quỷ Đế Sơn trong thức hải Hứa Thanh lần nữa phát ra tia sáng lập lòe, lại một lần nữa truyền ra chấn động, trong khoảnh khắc thân thể của đạo hồn do oán niệm hình thành kia bỗng nhiên run lên, đục ngầu trong mắt tan biến, vẻ điên cuồng cũng hóa thành kinh sợ và sững sờ, sau đó liền biến thành hoảng sợ và không cách nào tin.

“Đây là… Quỷ Đế?!!”

Trong chớp mắt, trong miệng đạo oan hồn kia liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, theo Quỷ Đế Sơn tràn ra tia sáng lập lòe, theo Quỷ Đế Sơn chấn động, thân hình của đạo oan hồn liền ầm ầm tan vỡ, hóa thành từng đạo hắc khí và bị Quỷ Đế Sơn trực tiếp hút đi, dung nhập vào thân hình của nó.

Toàn bộ quá trình, chưa tới 10 hơi thở.

Hết thảy kết thúc.

Hứa Thanh im lặng, nhìn qua Quỷ Đế Sơn càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn; nhìn lên gương mặt càng lúc càng giống mình ở bên trên, nghi ngờ trong lòng cũng càng lúc càng trở nên sâu hơn.

Nhưng vô luận như thế nào, trước mắt xem ra hết thảy những việc này đều có lợi với hắn, bởi vì hắn lần nữa cảm nhận được đạo thần niệm ban thưởng từ trên Thái Sơ Ly U Trụ.

Vì vậy Hứa Thanh lại đợi một hồi, sau đó mới tiếp tục leo nhanh lên cao hơn, rất nhanh liền đến 500 trượng, 600 trượng.

Trong lúc này, hắn bỗng phát hiện trên này thi thoảng cũng có vài đạo phù văn và đồ đằng truyền ra dấu hiệu khô héo, điều này nói rõ, trước đây cũng đã có người dùng cùng loại phương pháp giống hắn bây giờ để toái diệt oan hồn do oán niệm hình thành.

Trong khi suy tư, bên trong thức hải của hắn xuất hiện đạo oan hồn thứ ba.

“Trấn áp!”

Lần này không đợi nó hình thành, tâm niệm Hứa Thanh vừa động, Quỷ Đế Sơn lập tức lay động, oan hồn lập tức kêu thảm một tiếng liền bị diệt sạch.

Hứa Thanh tiếp tục.

700 trượng, 800 trượng, 900 trượng, 1000 trượng!

Trong quá trình này, bởi vì oán niệm càng dần càng trở nên đậm hơn, cho nên oan hồn do oán niệm hình thành trong thức hải của Hứa Thanh cũng xuất hiện càng lúc càng nhiều, hầu như cứ cách mỗi 30 tới 50 trượng liền sẽ xuất hiện một đạo hồn oán niệm.

Thậm chí sau khi đến độ cao 900 trượng liền biến thành 20-30 trượng liền hình thành một đạo oan hồn.

Tần suất cao như thế, liền khiến cho tu sĩ leo lên gặp phải khó khăn cực lớn.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, đây hết thảy đều giống như …đi dạo trong khu hàng quán bán đồ ăn vặt vậy.

“Trấn áp!”

“Trấn áp!!”

“Trấn áp!!!”

Hứa Thanh một đường lao nhanh, Quỷ Đế Sơn trong cơ thể một đường tuôn ra tia sáng và chấn động, không ngừng trấn áp từng đạo oan hồn xuất hiện, trước khi những oan hồn này bị diệt sạch đều truyền ra tiếng kêu thê lương, đây cũng là âm thanh duy nhất trong thức hải Hứa Thanh lúc này.

Mà khi Quỷ Đế Sơn đang không ngừng thôn phệ, nó cũng chậm rãi trở nên càng thêm rõ ràng, bên trên tràn ra từng đạo tia sáng đen nhánh, khuôn mặt huyễn hóa ra gương mặt của Hứa Thanh cũng dần dần trở nên âm trầm, tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Loại âm trầm này khiến cho Quỷ Đế Sơn tạo thành một luồng áp lực, mà thần vận cũng theo đó mà sinh ra từ trên người của nó.

Đồng thời liên hệ giữa Hứa Thanh và Quỷ Đế Sơn cũng càng lúc càng trở nên chặt chẽ hơn, thậm chí còn cho Hứa Thanh một loại cảm giác, nếu như cứ tiếp diễn như vậy, tương lai có một ngày, hắn sẽ có thể biến ảo đưa vị Quỷ Đế Sơn này ra bên ngoài thân thể.

Mà điều càng làm cho tâm thần Hứa Thanh chấn động, đó là hắn phát hiện ra trên hai tay Quỷ Đế Sơn trong thức hải của mình, rõ ràng đang dần dần hình thành một cây côn hư ảo mơ hồ!

Tuy bây giờ chỉ có đường nét, lại không hề rõ rệt, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới việc Hứa Thanh nhận ra, cây côn này… . . Cực kỳ tương tự với Thái Sơ Ly U Trụ.

Những phát hiện này khiến cho tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng cực lớn, đồng thời hắn cũng thấy thân hình Quỷ Đế Sơn mơ hồ xuất hiện từng đạo khe hở, giống như phát triển quá nhanh làm bản thân không kịp dung hợp hoàn toàn, đã đến cực hạn nhất định.

Mà giờ khắc này, việc hắn đi tới độ cao ngàn trượng, cũng làm cho đám người chú ý phía dưới truyền ra âm thanh xôn xao kịch liệt.

Trước đây, người cao nhất là Lý Tử Lương đã bị Hứa Thanh chém giết, gã đã leo đến vị trí hơn 800 trượng.

Mặc dù có một chút thiên kiêu của các tông bởi vì các loại nguyên nhân không có tới tham dự, nhưng cũng không khỏi không nói, độ cao mà Lý Tử Lương đạt được cũng đã rất là kinh người.

Nhưng bây giờ lại bị Hứa Thanh nhẹ nhõm đánh vỡ.

“Độ cao ngàn trượng, đây là độ cao mà ta nằm mộng cũng muốn đạt tới.”

“Hừ, nếu Liên Minh Bát Tông cũng cho ta đãi ngộ Đạo Tử, ta cũng có thể leo tới độ cao ngàn trượng, Hứa Thanh này chỉ là có số mạng tốt hơn ta mà thôi, nói không chừng bên trong Thất Huyết Đồng có trưởng bối nhà hắn, đâu có giống như hàn môn túng giáo chúng ta, mỗi một phần thu hoạch đều do tự mình tìm kiếm.”

“Nghe nói Hứa Thanh xuất thân từ xóm nghèo… . .”

“Loại lời này mà ngươi cũng tin tưởng? Người này vừa ra tay liền giết người, loại thái độ này, nhất định là một tên quần là áo lụa.”

“Ngươi nói sai rồi, trên thực tế, căn cứ tình báo của ta, Hứa Thanh không phải là một người quần áo lụa, hắn là một người có ơn tất báo, còn tôn kính có thừa đối với vị sư huynh Trần Nhị Ngưu của mình, từng nói sẽ đồng sanh cộng tử với sư huynh Trần Nhị Ngưu.”

“Ta không chú ý tới những thứ này, thứ ta chú ý chính là, sau khi Hứa Thanh kết thúc lần leo cột này, sẽ thu được ban thưởng gì!”

Trong khi mọi người không ngừng nghị luận, có người tâm tình phức tạp, có người chấn động, có chua xót, có khát vọng, Hứa Thanh đứng trên vị trí ngàn trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ, lưng chống chịu cuồng phong thổi tới, ngẩng đầu nhìn vị trí cao hơn phía trên.

Nhìn như chỗ hắn đang đứng rất cao, nhưng trên thực tế còn cách đám mây rất xa, mà phía trên đám mây này, còn có một bộ phận rất dài của Thái Sơ Ly U Trụ.

“Tạm thời không thể leo thêm nữa.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn cảm ứng Quỷ Đế Sơn trong thức hải một chút, thông qua liên hệ chặt chẽ của mình, hắn có thể cảm giác được ngọn núi này bởi vì hấp thu quá nhiều oan hồn, cho nên xuất hiện dấu hiệu ăn quá no.

Mà những đạo khe hở kia chính là do vậy mà hình thành, hắn cần phải hoàn toàn tiêu hóa và tinh luyện rồi mới có thể tiếp tục leo lên.

Nghĩ tới đây trong lòng Hứa Thanh quyết đoán, vừa muốn buông tay rời khỏi Thái Sơ Ly U Trụ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo ánh mắt của hắn ngưng tụ, nhìn về phương xa.

Phía chân trời ở phương xa có một đoàn khói đen khổng lồ đang gào thét tới gần nơi đây, hắn ở trên này có thể nhìn thấy rất rõ ràng, bên trong đám sương mù tồn tại một người khổng lồ.

Người khổng lồ này có một thân màu xanh, thân thể không sai biệt lắm to hơn ba nghìn trượng, cực kỳ cao lớn, đồng thời cũng tản ra trận trận chấn động Thần Tính kinh khủng, đây rõ ràng là một tồn tại Thần Thánh.

Nó đằng vân giá vũ lao đến, bên trên thân thể có trên 100 thân ảnh mặc hắc bào màu đen đang đứng, thần sắc của mỗi một thân ảnh đều vô cùng lạnh lùng, tựa như không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào.

Mà trên đỉnh đầu của người khổng lồ còn có một thân ảnh áo đỏ đón gió mà đứng.

Bên cạnh là một cây liêm đao ác quỷ cực lớn, bị thân ảnh áo đỏ này vác trên vai, tư thế vô cùng oai hùng.

Ngay khi nhìn thấy thân ảnh này, ánh mắt Hứa Thanh hơi nheo lại.

Là thiếu nữ nọ.

Chương 787: Thiên kiêu tranh đua (1)

Ngay khi Hứa Thanh nhìn thấy vị thiếu nữ, hắn lập tức nhận ra đối phương.

Thiếu nữ cũng nhìn thấy Hứa Thanh, nhưng hai mắt dưới lớp mặt nạ lại bình tĩnh không nổi chút gợn sóng.

Nàng không biết Hứa Thanh, lại càng không quan tâm tới tướng mạo của Hứa Thanh.

Từ nhỏ đến lớn nàng đã nhìn qua quá nhiều mặt ghê tởm của nhân tính, biết rõ vẻ bề ngoài cũng chỉ là một cái túi da mà thôi, cho dù lớn lên có xinh đẹp thế nào, nếu trêu chọc nàng thì sau khi bị nàng giết cũng đều biến thành bộ dạng hư thối, sau khi hư thối cũng không khác gì những người có bề ngoài xấu xí cả.

Không chút khác biệt.

Nhưng trong một cái chớp mắt, theo cây liêm đao ác quỷ truyền thần niệm ra, đôi mắt bình tĩnh của nàng lập tức nổi lên hàn mang.

“Quỷ thủ và phong cẩu (chó điên) đều ở trong này, quỷ thủ chính là người ở trên cây cột phía trước, chó điên đứng ở trong đám người xem náo nhiệt phía dưới.”

Thiếu nữ âm thầm lộ ra nụ cười lạnh, đưa mắt nhìn Hứa Thanh trên cây cột thật sâu, sau đó thu hồi ánh mắt.

Nơi đây có quy tắc không cho phép giết người, cho nên nàng dự định tìm một cơ hội bí mật, nghĩ biện pháp giết chết đối phương.

Ánh mắt của Hứa Thanh cũng lạnh như băng, giờ phút này cũng buông tay ra, thân thể từ vị trí ngàn trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ hạ xuống.

Mà ngay khi thân hình của hắn rời khỏi, trên Thái Sơ Ly U Trụ lập tức bạo phát tràn ra từng đạo ánh sáng kỳ dị.

Rất nhiều tia sáng, khiến cho tâm thần của tất cả mọi người nơi đây đều bị chấn động, thần sắc hoảng sợ, thậm chí không ít người còn la lên thất thanh.

“Nhìn những tia sáng kia!”

“Trời của ta!!!”

“Đây cũng quá không hợp thói thường rồi!!”

“Quả nhiên, không hổ là sư đệ của Trần Nhị Ngưu, quá lợi hại, hay là về sau chúng ta gọi hắn là Hứa Tam Ngưu nhỉ!”

Phải biết rằng ngay khi Hứa Thanh một đường leo đến độ cao ngàn trượng, trở thành người có vị trí cao nhất trong những người tham dự lần này, nhưng lúc đó những người xem phía dưới cũng chỉ nghị luận với nhau, không hề có ai kinh hô cả.

Nhưng lúc này bọn họ lại không thể nào không kinh ngạc.

Bởi vì thật sự là tia sáng tràn ra từ trên Thái Sơ Ly U Trụ nhiều đến mức không hợp thói thường.

Người khác leo lên Thái Sơ Ly U Trụ, đa số thời điểm cũng đều chỉ thu được hai tới ba đạo, người nào có vận khí không tốt thì ngay cả một đạo cũng không thu được, dẫu sao thì ban thưởng của Thái Sơ Ly U Trụ cũng tồn tại tỷ lệ nhất định.

Tuy nói leo lên vị trí càng cao, xua tán càng nhiều oan hồn sẽ càng tăng cao khả năng nhận được ban thưởng, nhưng lúc này, tia sáng tràn ra từ trên Thái Sơ U Ly Trụ lại trọn vẹn tới mười sáu đạo.

Mười sáu đạo ánh sáng, mỗi một đạo đều tràn ra ánh sáng rực rỡ hấp dẫn mọi ánh mắt, rung chuyển tinh thần của bọn họ.

Hứa Thanh không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc trước hắn đã phát hiện ra rồi, chỉ cần oan hồn bị hắn toái diệt trong thức hải, vậy Thái Sơ Ly U Trụ sẽ truyền ra một luồng chấn động ban thưởng.

Mà số lượng oan hồn mà hắn toái diệt cũng vừa đúng mười sáu đạo.

Cho nên đáy lòng của hắn cũng đã có sự chuẩn bị về việc này, cũng đã nghĩ tới việc ứng đối việc này như thế nào.

Dẫu sao thì chuyện này đã rất khó dùng vận khí thuần túy để giải thích rồi, mọi người ở đây đều không phải người ngu, nhất định sẽ có người nghi ngờ gì đó, mà thay vì để người khác suy đoán, Hứa Thanh cảm thấy tốt hơn là bản thân đưa ra một cái phương hướng để bọn họ đi theo.

Vì vậy hắn giơ tay phải lên, trong tay hắn lập tức xuất hiện hơn bảy mươi khối Linh Ấn, từng khối Linh Ấn vờn quanh bốn phương, hình thành một cỗ chiến ý động trời, khiến cho thiên địa nổ vang.

Những khối Linh Ấn vừa ra, bốn phía xung quanh lần nữa trở nên xôn xao.

Trong đám người, một vị trung niên mặt rỗ dung mạo xấu xí vừa nhìn thấy một màn này, ánh mắt lập tức trợn to, lặng lẽ cảm thụ hơn bốn mươi khối Linh Ấn hình thành trong cơ thể, có chút thất thần.

Giờ phút này trong lúc mọi người kinh hô, trong khi những đạo ấn ký tràn ra chiến ý lượn lờ xung quanh người Hứa Thanh, mười sáu đạo tia sáng tràn ra từ trên Thái Sơ Ly U Trụ cũng bay thẳng đến bên người Hứa Thanh, vờn chung quanh hắn, sau đó hóa thành từng đoàn từng đoàn sương mù đủ loại màu sắc, rơi vào trong tay của hắn.

Trong những đạo sương mù này, Hứa Thanh cảm nhận được có ba đạo là Thượng Chương Canh Kim Khí, những cái khác thì là những loại khí khác, như là Chiên Mông Khí cùng với Trọng Quang....

Nhưng có chút đáng tiếc, đó là bên trong đó không có công pháp truyền thừa.

Cái này cũng có thể lý giải, dẫu sao thì công pháp truyền thừa trên Thái Sơ Ly U Trụ là thứ hi hữu nhất.

Dẫu sao thì từ sau khi kiện hung binh này xuất hiện, trải qua vô số năm tháng, trải qua từng đời từng đời tu sĩ nhân tộc leo lên nơi này, trên đó cũng chỉ có hơn ba trăm lần xuất hiện công pháp truyền thừa mà thôi.

Vả lại thường thường những người kia đều phải lên tới độ cao phía trên 1000 trượng mới có cơ hội lấy được cơ duyên truyền thừa.

Bất quá đối với Hứa Thanh mà nói, mười sáu đạo khí này cũng là vật tốt vô cùng rồi, nhất là Thượng Chương Canh Kim Khí.

Về phần những loại khí khác hắn cũng có thể cầm đi để giao dịch với người khác.

Vì vậy trong khi mọi người nơi đây chấn động và hâm mộ, thân thể Hứa Thanh nhảy lên, rơi xuống đất rồi rời khỏi nơi đây.

Hắn biết những khối Linh Ấn của mình có thể che giấu sự chú ý của những tu sĩ tầm thường, nhưng không cách nào giấu giếm được Chấp Kiếm Đình, nhưng mà coi như bọn họ miệt mài theo đuổi việc này, hắn cũng không sợ.

Quỷ Đế Sơn là một thủ đoạn đoan chính của hắn, đồng thời khi leo lên thì hắn cũng đã cảm ứng một chút, trên cây cột có rất nhiều đạo phù văn và đồ đằng đã rơi vào trạng thái khô héo từ trước.

Tất cả đều nhất trí với trạng thái của những đồ đằng và phù văn bị hắn toái diệt oan hồn.

Hiển nhiên là trước đây nơi này cũng đã từng xuất hiện qua một màn thế này rồi.

Cho nên Hứa Thanh rất an tâm, trong sự kính sợ của đệ tử các tông khác, một đường đi thẳng về nơi cư trú của mình.

Sau khi trở về, hắn trước tiên gọi tiểu tử câm tới, kêu y ra ngoài tìm kiếm tu sĩ muốn đổi những loại khí kỳ dị này, yêu cầu là lấy vật đổi vật, cần dùng Thượng Chương Canh Kim Khí để đổi.

Mặc dù tiểu tử câm không nói chuyện được, nhưng tự nhiên y cũng có phương pháp câu thông của mình, sau khi nghe xong liền gật đầu, lập tức ra ngoài tìm kiếm.

Hứa Thanh thì khoanh chân ngồi xuống, vừa tinh luyện Quỷ Đế Sơn trong thức hải, khiến cho nó từ trạng thái quá no dần dần khôi phục, đồng thời cũng lần nữa tế luyện que sắt màu đen.

Chương 788: Thiên kiêu tranh đua (2)

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh liền trôi qua 10 ngày.

Trong 10 ngày này, nghị luận về Hứa Thanh không ngừng truyền ra trong thái sơ Ly U Thành, nhất là khi hắn tràn ra hơn bảy mươi khối Linh Ấn chiến ý, khiến cho không ít tu sĩ cho rằng, có lẽ đó chính là nguyên nhân mà hắn nhận được nhiều ban thưởng.

Đương nhiên cũng có những suy đoán khác, nhưng phần lớn đều trống rỗng không nguồn, vì vậy nơi đây cũng dần dần truyền ra lời đồn rằng số lượng Linh Ấn cũng có thể gia tăng ban thưởng.

Mà trùng hợp chính là, có người đi tra điển tịch, phát hiện ra vào bảy trăm năm trước, đã từng có người cũng xuất hiện loại sự tình này ở đây, lúc ấy người nọ cũng có tu vi Kim Đan mở Thiên Cung, nhưng độ cao của đối phương cao hơn Hứa Thanh, trực tiếp leo đến độ cao hơn 1500 trượng, đã lấy được hơn hai mươi đạo ban thưởng.

Lúc ấy đối phương cũng tràn ra hơn 60 khối Linh Ấn.

Mà về sau người này cũng thành công vượt qua thí luyện, trở thành Chấp Kiếm Giả, từ đó về sau theo tu vi không ngừng tăng cao, sau đó cũng nhiều lần leo lên cao hơn, mặc dù vẫn có ban thưởng nhưng không có khoa trương như trước nữa, chỉ là nhiều hơn một chút so với người bên cạnh mà thôi.

Về phần thân phận cụ thể, trong điển tịch không hề ghi chép.

Kể từ đó, đã có một nhóm người càng lúc càng vững tin vào lời đồn cảm ngộ càng nhiều Linh Ấn có thể gia tăng tỷ lệ ban thưởng, điều này cũng đã đưa tới một làn sóng đi cảm ngộ Linh Ấn.

Cho đến khi... Ngày thứ mười từ khi Hứa Thanh kết thúc leo Thái Sơ U Ly Trụ, một thiếu nữ mặc hồng y đi tới dưới Thái Sơ Ly U Trụ và sau đó liền bắt đầu leo, sự xuất hiện của nàng cũng đưa tới không ít người chú ý, bởi vì thân phận của nàng rất phi phàm.

Thánh Nữ của Ly Đồ Giáo, Thanh Thu.

Tốc độ của nàng rất là kinh người, một đường bay lên trên, cuối cùng cũng leo đến độ cao ngàn trượng, sau đó còn vượt qua Hứa Thanh, đưa tới không ít lời xôn xao, nhưng nàng vẫn không kết thúc, vẫn tiếp tục leo lên.

Cho đến sau cùng, khi nàng leo đến độ cao 1500 trượng, đã trở thành người đứng thứ nhất trong đợt tham dự lần này, lúc này mới buông tay bỏ qua, đã lấy được hai đạo quang mang phủ xuống.

Mà Hứa Thanh và Thanh Thu lần lượt đứng thứ nhất, hình như đã kích thích những đệ tử từ đầu vốn không tham dự vào việc leo lên Thái Sơ Ly U Trụ, vì vậy trong những ngày kế tiếp, một số đệ tử vốn ẩn giấu chiến lực bản thân bỗng giống như măng mọc sau mưa vậy, lần lượt xuất hiện sau đó bắt đầu leo lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Có không ít người siêu việt độ cao 600 trượng, cũng có một số siêu việt 800 trượng, thậm chí còn có bảy tám người siêu việt độ cao ngàn trượng.

Trong bảy tám người này có ba người đến từ tiểu tông, những người còn lại thì đều tới từ đại tông, như Ly Đồ Giáo, Liên Minh Bát Tông hay Thái Ti Tiên Môn.

Ly Đồ Giáo chính là một người thanh niên, còn người của Liên Minh Bát Tông thì lại khiến cho Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, thế mà lại là Tư Mã Như của Liệp Dị Môn, lúc trước ả giống như đang bế quan ở nơi cư trú của mình, một mực không hề hiển lộ, bây giờ vừa đi ra liền đã leo đến độ cao ngàn trượng.

Về phần những tu sĩ đến từ tiểu tông, bên trong có một người thiếu niên, thoạt nhìn mười sáu mười bảy tuổi, gã vậy mà lại leo tới độ cao 1400 trượng, gần với thiếu nữ Thanh Thu.

Nhưng thiếu nữ Thanh Thu lại mất vị trí đệ nhất.

Vị trí thứ nhất bị một tu sĩ trung niên của tiểu tông chiếm cứ, vị tu sĩ trung niên này có dung mạo xấu xí, ngày bình thường y rất thích nghị luận cùng với đám người bên ngoài, thực tế y thích nhất là nói về sự hảo hữu giữa Hứa Thanh và sư huynh Trần Nhị Ngưu của Hứa Thanh.

Cho nên ngay khi y bắt đầu leo lên trên Thái Sơ Ly U Trụ đã đưa tới không ít tiếng cười của những người bên dưới.

Nhưng rất nhanh, tiếng cười liền dần dần tan biến.

Sau khi y leo đến độ cao ngàn trượng, tiếng cười liền biến thành chấn động.

Cho đến khi y leo đến độ cao 1500 trượng, chấn động đã biến thành hoảng sợ.

Mà cuối cùng, độ cao của y đạt đến 1900 trượng.

Độ cao này khiến cho toàn bộ người nhìn thấy đều hoảng sợ, thậm chí có người bắt đầu chất vấn tuổi cùng tu vi của người này, bởi vì dẫu sao thoạt nhìn y cũng có bộ dáng là một người trung niên.

Nhưng nơi này quy định là người tham dự thí luyện Chấp Kiếm Giả không thể vượt qua 25 tuổi, cũng không quy định người leo lên Thái Sơ U Ly Trụ không thể vượt qua.

Bị vượt qua, cho nên thiếu nữ Thanh Thu lựa chọn lần nữa leo lên, mặc dù lần này cũng không vượt qua được 1900 trượng, thế nhưng cũng đến hơn 1800 trượng.

Những người khác, cũng đều lần lượt lần nữa leo lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên kiêu trong Thái Sơ thành xuất hiện như rừng, toàn bộ thành trở nên vô cùng tưng bừng náo nhiệt.

Cũng chính vào thời điểm này, Hứa Thanh cũng đã hoàn toàn tinh luyện Quỷ Đế Sơn trong thức hải, những đạo khe hở ở bên trên đã tan biến, toàn bộ thân hình cũng trở nên càng thêm chân thật, hình dạng cũng đã có bảy phần tương tự với Hứa Thanh.

Nhất là những đạo vận trên người nó lại càng khuếch tán tràn ngập khắp thức hải Hứa Thanh, khiến cho linh hồn Hứa Thanh được bồi dưỡng, càng ngày càng trở nên lớn mạnh, ánh mắt cũng càng trở nên có thần.

Mà quá trình tế luyện que sắt màu đen cũng rất thuận lợi, mặc dù tiểu tử câm cũng không đổi được toàn bộ những tia khí mà Hứa Thanh lấy được, thế nhưng cũng đã giúp Hứa Thanh đổi được bảy đạo Thượng Chương Canh Kim Khí.

Việc này khiến cho vết rách trên que sắt màu đen hoàn toàn tan biến, bắt đầu tiến vào bước uẩn dưỡng, tiến giai thành pháp khí.

Mắt thấy như thế, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, hắn chuẩn bị. . . . . Lần nữa leo lên Thái Sơ Ly U Trụ.

“Lần này phải tranh thủ kiếm được đủ Thượng Chương Canh Kim Khí!”

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh liền hành động.

Mà khi hắn đi tới, cũng rất nhanh liền khiến cho người khác chú ý, dẫu sao trong những ngày này mọi người đều đang đợi Hứa Thanh lần nữa leo lên, muốn nhìn xem hắn có lấy vị trí đệ nhất trở lại hay không.

Không chỉ đệ tử tầm thường nghĩ như vậy, trong khoảng thời gian này những thiên kiêu có thứ tự trên Thái Sơ Ly U Trụ cũng đều nghĩ như thế, cả đám đều khóa chặt ánh mắt vào thân ảnh Hứa Thanh.

Vì vậy ngay khi Hứa Thanh đi đến chân Thái Sơ Ly U Trụ, theo thân thể của hắn nhảy dựng lên bên trên, những thiên kiêu kia cũng đều đồng loạt hành động.

Thiếu nữ là người thứ nhất lao ra, bay thẳng đến Thái Sơ Ly U Trụ, tiến hành một loại phương thức tranh đoạt khác cùng với Hứa Thanh.

Mà toàn bộ những thiên kiêu đã từng vượt qua độ cao ngàn trượng cũng đều đến đây tham dự.

Bên trong cũng bao hàm cả vị tu sĩ trung niên có dung mạo xấu xí kia, sau khi y trừng mắt nhìn tới, cũng đồng dạng nhảy đến, bắt đầu leo lên.

Một màn này lập tức dẫn tới sự chú ý của toàn bộ tu sĩ bên trong Thái Sơ thành, cũng hấp dẫn tới ánh mắt của nhóm trưởng bối, thậm chí cả Chấp Kiếm Đình trên bầu trời cũng đang ngóng nhìn về phía này.

Đây là một lần tranh đua của đám thiên kiêu này!

Chương 789: Trọng thưởng kích thích (1)

Vô luận là đám người trên mặt đất hay là lão tổ các tông, hoặc là trưởng lão Chấp Kiếm Đình, bọn họ đều đang chú ý tới cuộc cạnh tranh lần này.

Nhất là Chấp Kiếm Đình, giờ phút này cũng có mấy vị trưởng lão Chấp Kiếm đang ngồi ngay ngắn ở bên trên, quan sát phía dưới.

Bọn họ muốn biết lần tranh đua bạo phát này, ai sẽ là người đạt được vị trí đệ nhất.

Mặc dù đây cũng không phải là một trận sàng lọc tuyển chọn tư cách thí luyện, vả lại bài danh cũng không đánh giá được chiến lực, nhưng khi đạt thành tích nhất định khi leo lên Thái Sơ Ly U Trụ, cũng có thể khiến cho bọn họ nhìn ra trình độ nhất định của những người này, cũng có thể phán đoán ra trong nhóm người này, thần hồn của ai vững vàng hơn, tâm thần của ai cứng cỏi hơn.

Mà thành tích càng tốt, sau khi trở thành Chấp Kiếm Giả sẽ lại càng được coi trọng hơn nữa, thậm chí nếu là hạng người cực kỳ ưu dị, dù cuối cùng thí luyện thất bại nhưng vẫn sẽ có cơ hội đặc biệt.

Điểm này những người chú ý tới đều biết rõ, người tham dự cũng tất nhiên biết rõ.

Đối với các thiên kiêu của nhân tộc đến đây lần này mà nói, thật ra Thái Sơ Ly U Trụ chính là một lần thể hiện cá nhân.

Lúc này, vào thời điểm trước khi bắt đầu tham gia thí luyện Chấp Kiếm Giả, trừ mấy vị khác, trên cơ bản thì tất cả mọi người đều đang tham dự leo lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Tự mình làm bài thi của riêng mình.

Nhưng cuối cùng thì người có thể vượt qua độ cao ngàn trượng cũng không có nhiều, đa số đều dừng lại dưới ngàn trượng.

Chênh lệch lẫn nhau, chỉ cần liếc mắt nhìn độ cao của những người leo lên Thái Sơ Ly U Trụ là có thể thấy được.

Từ 500 trượng tới ngàn trượng, chỉ là người tầm thường thì coi như hợp cách.

Trọng điểm chú ý của Chấp Kiếm Đình chính là những nhân tài kiệt xuất, siêu việt ngàn trượng trở lên.

Đồng thời bọn họ cũng muốn nhìn một chút, lần này có thể có người nào siêu việt 2000 trượng hay không, hoặc là có người đột phá ghi chép bao năm qua, vượt qua độ cao 2700 trượng hay không.

“Có chút ý tứ, Hứa Thanh này rất không tệ, bây giờ độ hấp dẫn sự chú ý của hắn đã đứng đầu ngọn gió, rất thích hợp để làm một tấm gương mẫu, khiến những người khác muốn xông tới vượt qua hắn.”

“Lần này có lẽ Thanh Thu của Ly Đồ Giáo có thể đạt tới 2000 trượng, con bé này rất không tồi, nếu không ngoài ý muốn, nàng sẽ có thể thông qua thí luyện của Chấp Kiếm Giả, nhưng ta nhìn thấy hình như nàng có địch ý đối với Hứa Thanh, nếu địch ý này chuyển hóa thành cạnh tranh, vậy thì rất tốt.”

“Còn có thiếu niên của tiểu tộc kia, huyết mạch của người này có chút ý tứ, thậm chí đã xuất hiện dấu hiệu phản tổ, người này đã bị Hứa Thanh kích thích một chút, có lẽ cũng có thể vượt qua 2000 trượng.”

Bên trong Chấp Kiếm Đình, mấy vị trưởng lão Chấp Kiếm tươi cười mở miệng bàn luận với nhau.

“Trong này còn lẫn vào một tên quái dị, thế mà lại che dấu dung mạo biến thành bộ dạng trung niên, lấm la lấm lét, trong thân thể lại có quá nhiều đồ ngổn ngang, lần đầu tiên ta trông thấy y, còn tưởng rằng y là dị tộc, xém chút nữa đã ra tay chém giết rồi.”

“Thất Huyết Đồng lần này rất thú vị, cho ra tận hai hạt giống thật tốt, Hứa Thanh kia hẳn là có phương pháp toái diệt oan hồn riêng, mặt khác sau khi người này đánh một trận cùng Lý Tử Lương, liền trở thành người đứng đầu ngọn gió trong đám thiên kiêu tới tham dự thí luyện, lại còn được chúng ta khích lệ, khiến cho những người thiên kiêu khác có chút không phục.”

“Cho nên lần này hắn chỉ mới khẽ động một cái, những người khác cũng đồng loạt đều động theo, từ đó mới có trận tranh đua hùng hổ như bây giờ, nếu như dùng người này tốt, có lẽ cuộc cạnh tranh lần này sẽ càng kịch liệt hơn nữa."

"Mặt khác, Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn cũng rất đáng để chúng ta chờ mong một chút."

Trong khi ánh mắt của bọn họ quan sát phía dưới, trên Thái Sơ Ly U Trụ cũng đang triển khai một trận cạnh tranh kịch liệt.

Hơn 10 thân ảnh đều triển khai tốc độ cao trên Thái Sơ Ly U Trụ, vội vàng leo lên trên.

Trong đó thì Hứa Thanh đã không phải là người dẫn đầu nữa, bởi vì thứ hắn theo đuổi không phải thứ tự ...mà là tiền lời, cho nên mỗi một bước đi lên, hắn đều muốn thu nạp tất cả đạo oán niệm trùng kích vào trong thức hải.

Mà những người khác thì ngược lại, họ đều cố gắng leo lên nhanh chóng, tận khả năng khiến cho bản thân giảm bớt số lượng oán niệm trùng kích.

Kể từ đó, thứ tự của Hứa Thanh tự nhiên bị rớt lại phía sau, bị từng đạo thân ảnh lần lượt vượt qua.

Người thứ nhất vượt qua hắn chính là thiếu nữ Thanh Thu của Ly Đồ Giáo, ánh mắt dưới lớp mặt nạ của nàng lộ ra vẻ lạnh lùng, tốc độ kinh người, thường thường cứ một bước nhảy chính là vọt cao hơn mười trượng, giống như đối với nàng mà nói, oán niệm trùng kích ở nơi đây không đáng để nàng quan tâm tới.

Tiếp theo chính là người thiếu niên đến từ tiểu tông, vóc dáng của người thiếu niên này không cao, thân thể hơi gầy, tóc tán loạn, nhưng hai mắt lại sáng ngời có thần, mà thứ khiến người ta chú ý tới thanh niên này, chính là trên mũi của gã lại có một chiếc khoen mũi.

Chiếc khoen mũi này tràn ra ánh sáng màu đỏ, hiện ra một tia cảm giác kỳ dị.

Thiếu niên bước đi như bay, vượt qua Hứa Thanh, đồng thời Thái Ti Tiên Môn cũng có thêm một nữ tử thái độ lạnh như băng vượt qua ngàn trượng, giờ phút này nàng nhảy lên rất bình tĩnh, theo nàng lên xuống, đạo bào màu trắng trên người tựa như một con bạch hạc, toát ra một vẻ đẹp thánh khiết.

Cũng tương tự vượt qua Hứa Thanh.

Nghe nói hình như trước đây nàng cũng không có danh khí gì ở trong Thái Ti Tiên Môn, người ngoài càng chưa từng nghe tới, nhưng bây giờ trong Thái Ti Tiên Môn, ngoại trừ Đạo Tử đã đến nhưng chưa leo lên ra, nàng chính là người leo lên cao nhất.

Bên trong Thái Ti Tiên môn, trừ nàng ra thì chưa có ai có thể leo lên ngàn trượng, phần lớn đều dừng lại ở độ cao tầm 800-900 trượng.

Nguyên bản Lý Tử Lương cũng có thể vượt qua ngàn trượng, nhưng đáng tiếc ...đã chết.

Nhưng mà nếu ngoại trừ Chấp Kiếm Đình, thì Thái Ti Tiên Môn có tư cách là thế lực lớn nhất trong Nghênh Hoàng Châu, tự nhiên cũng có chỗ nội tình của riêng mình, trong toàn bộ thế lực lớn, đệ tử của bọn họ là người chiếm độ cao 800-900 trượng nhiều nhất.

Sau đó là Ly Đồ Giáo, và yếu nhất là ...Liên Minh Bát Tông.

Chương 790: Trọng thưởng kích thích (2)

Mắt thấy từng đạo thân ảnh lần lượt vượt qua bản thân mình, thần sắc Hứa Thanh vẫn như bình thường, không có để ý mà tiếp tục bước từng bước một tiến dần lên cao, vô cùng chậm rãi xen chút nhàn nhã.

Mỗi một bước hạ xuống đều sẽ thu nạp tất cả những đạo oán niệm trùng kích, để cho trong thức hải lại càng dễ hình thành oan hồn hơn.

Theo Quỷ Đế Sơn trấn áp, những đạo oan hồn vừa hình thành liền nhao nhao tan vỡ và toái diệt, mà bản thân của Quỷ Đế Sơn lại càng lúc càng trở nên chân thật hơn, tướng mạo cũng là như thế.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được, sau khi Quỷ Đế Sơn hấp thu đạo huyết của U Tinh cùng với trải qua trận ma luyện lần này, đã bắt đầu khác xa một trời một vực với bản gốc Quỷ Đế Sơn lúc trước.

Nhất là hư ảnh cây côn đang dần dần hình thành trên hai tay, lại càng khiến cho Hứa Thanh rất là chờ mong.

Cho nên hắn đi càng chậm hơn chút nữa, tranh thủ hấp thu càng nhiều oán niệm hơn nữa, vì vậy không lâu sau thân ảnh của Tư Mã Như cũng xuất hiện ở phía sau hắn, ả cũng không thèm nhìn hắn cái nào mà lập tức vượt qua.

Còn có mấy tu sĩ của tiểu tông khác đã đến ngàn trượng cũng đều như vậy.

Trong đó liền bao gồm cả trung niên mặt rỗ đã không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên lên tiếng liền nổi tiếng.

Khi y vượt qua Hứa Thanh liền liếc qua hắn một cái, thần sắc có chút đắc ý.

Là đệ nhất nhân leo lên cao nhất gần đây, trên người y cũng thu được chú ý không kém gì Hứa Thanh.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, truyền thần niệm về phía Ảnh Tử, sau khi đã nhận được Tiểu Ảnh trả lời khẳng định, Hứa Thanh nhìn thật sâu bóng lưng của vị trung niên này.

Mà giờ khắc này theo Hứa Thanh liên tục bị nhiều người vượt qua, đám người chú ý phía dưới cũng dần dần truyền ra những tiếng nghị luận, nhưng thần sắc của Hứa Thanh vẫn như thường, không có bất kỳ biến hóa nào, tiếp tục vững vàng nhàn hạ đi về phía trước.

Cho đến khi Hứa Thanh toái diệt hơn 19 đạo oan hồn trong thức hải, cuối cùng hắn đã trở lại độ cao ngàn trượng.

Đứng ở chỗ này cảm nhận chấn động ban thưởng mà Thái Sơ Ly U Trụ truyền ra, Hứa Thanh liền cảm thấy vừa lòng thoả ý.

“Thu hoạch của lần này, đã nhiều hơn so với lần đầu tiên ta leo lên.”

Hứa Thanh rất thỏa mãn, nhưng những trưởng lão Chấp Kiếm Đình đang chú ý tới màn này lại có chút không vừa ý.

“Hứa Thanh này chậm rì như vậy, bị nhiều người vượt qua như thế cũng không thèm để ý, hắn làm như vậy là không được!”

“Không sai, với danh khí bây giờ của hắn, nếu không tích cực tham dự, những người khác tranh đoạt cũng sẽ cảm thấy thiếu đi một chút cảm giác cạnh tranh, bây giờ tốc độ leo lên của bọn họ cũng đều đã chậm lại.”

“Chỉ có cạnh tranh kịch liệt, mới có thể bộc phát ra tiềm lực của những người này, xem ra cần phải tăng thêm giải thưởng lớn hơn nữa rồi, kỷ lục 2700 trượng năm đó không phải là cũng nhờ như thế mà đạt được đó sao, đáng tiếc là không đạt tới 3000 trượng.”

“Tiên Cấm sắp mở, đích xác là phải thêm càng nhiều hạng người có ý chí và linh hồn cứng cỏi cường hãn hơn nữa, nếu đã như thế, cũng không cần dập theo khuôn phép cũ nữa, có thể ban tặng ban thưởng thích hợp!”

“Mặt khác ta cũng rất chờ mong, xem xem lần này có xuất hiện thí luyện giả đạt tới độ cao 3000 trượng hay không.”

“Độ cao 3000 trượng, căn cứ nghiên cứu của chúng ta, phù văn ở chỗ đó là do Quỷ Đế giết chết một tu sĩ Thần Vực duy nhất trong cả đời này biến thành.”

Theo các trưởng lão bàn bạc, rất nhanh liền có thay đổi, trong khi Hứa Thanh đang chuẩn bị tiếp tục làm gì chắc nấy, trong Chấp

Kiếm Đình trên Thái Sơ Ly U Trụ bỗng truyền ra âm thanh uy nghiêm.

"Hạn mức ba canh giờ, người phù hợp điều kiện thí luyện Chấp Kiếm Giả leo lên Thái Sơ Ly U Trụ đạt được vị trí đệ nhất, sẽ được ban thưởng một lần cảm ngộ công pháp truyền thừa Hoàng cấp của nhân tộc!"

Lời này vừa ra, toàn bộ tu sĩ bên trong Thái Sơ Ly U Thành lập tức nhấc lên xôn xao ngập trời, vô số âm thanh kinh hô truyền khắp bát phương.

"Công pháp Hoàng cấp của nhân tộc!!"

"Loại ban thưởng này, thông thường đều là Chấp Kiếm Giả lập nhiều công lao mới được ban cho, công pháp Hoàng cấp đấy, còn là Hoàng cấp của nhân tộc!"

"Công pháp Hoàng cấp của nhân tộc, đây đều thứ được nhân tộc chính thống nắm giữ ở trong tay, các đại tông tiểu tông môn trong bảy Quận một Vực nắm giữ phần lớn đều là công pháp Hoàng cấp ngoại tộc cùng với công pháp không hạn chế tộc quần, đối với nhân tộc chúng ta mà nói, tu hành công pháp Hoàng cấp của nhân tộc mới có uy lực lớn nhất, còn có tỷ lệ thức tỉnh thiên phú huyết mạch!"

"Đây rõ ràng là muốn dùng giải thưởng lớn để khiến cho tất cả mọi người cạnh tranh kịch liệt hơn đây mà!"

Trong khi tất cả mọi người bên dưới xôn xao, tất cả mọi người trên Thái Sơ Ly U Trụ đều chấn động tâm thần.

Trong mắt Thanh Thu lộ ra kỳ mang, lông mi của trung niên mặt rỗ nhướn lên, hô hấp của người thiếu niên tiểu tông trở nên dồn dập, những người khác phần lớn cũng đều như thế.

Không chỉ là tâm thần bọn họ chấn động, bên trong Thái Ti Tiên Môn, Đạo Tử Trương Ti Vận đang nhắm mắt đả tọa cũng chậm rãi mở mắt, nhìn về phía Thái Sơ Ly U Trụ.

Hứa Thanh cũng chợt ngẩng đầu.

Công pháp Hoàng cấp của nhân tộc, hắn cũng động tâm!

"Hạn chế ba canh giờ, vậy không thể cứ chậm rãi như lúc trước nữa rồi, về sau lại đến toái diệt oan hồn cũng được. Bây giờ…

. . Ta cũng muốn thử tranh đoạt cái vị trí đệ nhất này!”

Sau khi quyết định trong lòng, Hứa Thanh không chút chần chờ, thân thể đột nhiên bộc phát toàn diện tốc độ của mình, giẫm lên Thái Sơ Ly U Trụ, gào thét vọt lên cao hơn.

Không chỉ hắn như thế, những người khác cũng đều như vậy, từng người toàn diện bộc phát tốc độ.

Trong khoảng thời gian ngắn, thứ tự tranh đua trên Thái Sơ Ly U Trụ lập tức kịch liệt đến cực hạn.

Mà giờ khắc này, phía trên Hứa Thanh có bảy người.

Thiếu nữ Thanh Thu là người thứ nhất, thiếu niên tiểu tông thứ hai, thứ ba là trung niên mặt rỗ như một con hắc mã xông lên.

Nữ tu lạnh như băng của Thái Ti Tiên Môn thứ tư, thứ năm là Tư Mã Như, thứ sáu là một thanh niên đến từ Ly Đồ Giáo, toàn thân người này bao phủ trong áo đen, tản ra từng trận cảm giác băng hàn.

Về phần vị trí thứ bảy, cũng là một tu sĩ tiểu tông, lúc này gã đang cố hết sức leo lên, vị trí hiện tại khoảng hơn 1300 trượng, nhưng giống như đã đến cực hạn.

Cho nên dù gã có bao nhiêu sự không cam lòng cũng đều vô dụng, chỉ qua thời gian hơn mười hơi thở, Hứa Thanh liền gào thét lao đến phía sau lưng của gã, tốc độ cực nhanh, trực tiếp liền đuổi tới độ cao của gã, sau một cú nhảy bỗng nhiên vượt qua.

Trở thành người giữ vị trí thứ bảy!

Vẫn không kết thúc, mục tiêu của Hứa Thanh rất rõ ràng, một đường phóng như điên, oán niệm trùng kích tạo thành âm thanh gào thét thê lương tới linh hồn của hắn, oan hồn do oán niệm đã hình thành trong thức hải của hắn, nhưng đối với hắn mà nói, tất cả những thứ này đều không có tác dụng.

Âm thanh gào thét thê lương bị hắn bỏ qua, oan hồn bị hắn trấn áp toái diệt, hắn cứ một đường lao tới, càng lúc càng nhanh.

Loại bộc phát này chẳng những đưa tới ánh mắt của những tu sĩ phía dưới, càng làm mọi người ở phía trước của hắn nhao nhao kinh hãi, từng người đều nghiến răng đẩy nhanh tốc độ, bộc phát hết sức lực của mình.

Một màn này, khiến cho mấy vị trưởng lão Chấp Kiếm bên trong Chấp Kiếm Đình trên bầu trời nhao nhao thoả mãn.

“Thế này mới đúng chứ.”

“Tuổi trẻ, phải bốc đồng giống như thế này mới phải, chúng ta cùng nhìn xem, lần này trong bọn họ, ai là đệ nhất!”

Chương 791: Thanh - Ngưu tranh phong (1)

Tốc độ của Hứa Thanh vô cùng kinh người, một bước chính là vọt lên mấy trượng, nhanh chóng bỏ qua người đứng vị trí thứ bảy trước đó lại phía sau.

Tu sĩ tiểu tông bị Hứa Thanh vượt qua hiện lên vẻ lo lắng, đồng thời cũng dâng lên từng hồi cảm giác vô lực.

“Chênh lệch …quá lớn.”

Gã biết rõ Hứa Thanh rất mạnh, dù sao thì đối phương chính là người thứ nhất bước lên độ cao ngàn trượng trong lần chuẩn bị khảo hạch Chấp Kiếm Giả này, cũng biết mình không thể sánh bằng đối phương, nhưng gã không ngờ rằng đối phương lại cường hãn đến trình độ khủng bố như thế này.

Ở độ cao như thế mà còn có thể bộc phát ra tốc độ đáng sợ như vậy, theo gã xem ra, việc này quả thực không thể tưởng tượng, quá khó tin.

Bởi vì vào giờ phút này, gã đang phải gánh chịu sự trùng kích của oán niệm từ Thái Sơ Ly U Trụ, thân hình và linh hồn đều đang run rẩy, oán niệm trùng kích từ độ cao này quá lớn, thậm chí khiến cho thức hải của gã truyền đến cảm giác xé rách.

Mà tốc độ của Hứa Thanh lại không có bất kỳ dấu hiệu chậm lại nào, liên tục leo lên cao hơn, sau khi hắn tinh luyện Quỷ Đế Sơn, bây giờ Quỷ Đế Sơn đã có thể hấp thu càng nhiều thêm nữa, mà sau khi tới được cái độ cao này, trên cơ bản là cứ cách vài chục trượng sẽ có một đạo oan hồn được hình thành trong thức hải.

Bộ dạng của những oan hồn này có đủ loại, nhưng Hứa Thanh cũng nhìn ra một chút manh mối, những oan hồn này đa số là dị tộc, nhân tộc rất ít, nếu đổi thành lúc trước thì có lẽ hắn sẽ cẩn thận quan sát một chút, nhưng bây giờ thời gian có hạn, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang.

Trấn áp hết thảy!

Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn tràn ra rất nhiều tia sáng, không ngừng lay động tựa như hóa thành một tôn Thần Linh, trấn áp hết thảy oan hồn xuất hiện dễ như trở bàn tay, quét ngang bát phương.

Mà độ cao của Hứa Thanh cũng không ngừng nâng cao lên, rất nhanh đã đến 1400 trượng, tiếp theo chính là 1500 trượng.

Vị trí này, chính là độ cao mà thanh niên áo đen Ly Đồ Giáo đang đứng.

Thanh niên mặc áo đen này cũng đang liều mạng của mình, ánh mắt tràn ngập tơ máu, không ngừng cố gắng tăng độ cao của bản thân lên.

Nhưng so sánh với Hứa Thanh thì gã vẫn quá chậm.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Hứa Thanh gào thét và trực tiếp vượt qua người này.

Hầu như nháy mắt khi Hứa Thanh vượt qua, thanh niên áo đen này chợt nghiêng đầu nhìn Hứa Thanh, trong ánh mắt lộ ra hàn mang, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ, lại lần nhảy lên tầm hơn mười trượng, muốn lại vượt qua Hứa Thanh.

Nhưng theo gã nhảy lên, thân thể và thức hải của gã bỗng kịch liệt lay động, phun ra một ngụm máu tươi và không cách nào tiếp tục được nữa, chỉ có thể gắt gao bám trụ vào chiếc đồ đằng nhô ra, ngẩng đầu nhìn lên bóng lưng Hứa Thanh đang nhanh chóng vọt lên cao, đáy lòng tràn đầy đắng chát.

Trước khi gã bái nhập vào Ly Đồ Giáo, gã cũng là một người thiên kiêu đệ nhất ở trong quê hương của mình.

Gã cũng đã từng đè xuống rất nhiều người cùng trang lứa với mình, kể cả sau khi gã bái nhập vào tông môn đầu tiên cũng là như thế, những thứ này từng khiến gã cảm thấy mình chính là Thiên Kiêu Chi Tử, có được tư chất của Cổ Hoàng Chúa Tể.

Cho đến khi gã vì phát triển tốt hơn nên bái nhập vào Ly Đồ Giáo, tại đó, lần đầu tiên gã biết tới thế giới vẫn có nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, gã gặp được người còn kinh diễm hơn cả mình.

Điều này cũng khiến cho gã bị đả kích rất lớn, mà lần này tới đây, gã cũng định mượn nhờ ưu thế về tuổi tác của mình, thể hiện tư chất với Chấp Kiếm Đình để một bước lên trời, nhưng so với Ly

Đồ Giáo, Nghênh Hoàng Châu lại càng lớn hơn nhiều, mà thiên kiêu bên trong thì lại càng nhiều thêm nữa.

Gã chỉ có thể nhìn qua bóng lưng của Hứa Thanh, nhìn Hứa Thanh càng nhảy càng cao.

1500 trượng, 1550 trượng, 1600 trượng!

Hứa Thanh không hề chú ý tới những người bị mình vượt qua, hắn phóng như điên trên vị trí thứ sau, cho đến khi nhìn thấy Tư Mã Như.

Hô hấp của Tư Mã Như dồn dập, ả đang leo lên từng trượng một, trong mắt lộ ra vẻ cố chấp và vẻ mặt mang theo sự cứng cỏi, kể cả Hứa Thanh tiếp cận thì ả cũng không thèm liếc mắt nhìn.

Hứa Thanh cũng không nói chuyện, thân thể nhảy lên vượt qua, đã trở thành người đứng thứ năm.

Ở phía sau hắn, bàn tay Tư Mã Như bám thật chặt vào đồ đằng, khẽ run lên và nghiến răng tiếp tục.

Tốc độ của Hứa Thanh không giảm, vẫn vọt lên cao như trước, sau khi vượt qua Tư Mã Như thì lúc này hắn đã đến độ cao 1700 trượng, độ cao này cũng có một người, đó là vị nữ tu lạnh như băng của Thái Ti Tiên Môn đang xếp vị trí thứ tư.

Nàng đang cắn chặt môi và hai tay đều là máu tươi, nhưng trong mắt hiện lên vẻ cố chấp, đang từng bước từng bước leo lên cao hơn, nhưng dù cho nàng cố gắng như thế nào thì tốc độ vẫn đã chậm lại.

Đã tiếp cận cực hạn.

Nàng nhìn thấy Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng nhìn thấy nàng.

So với việc nàng chật vật thì tốc độ của Hứa Thanh khiến cho hô hấp của vị nữ tử Thái Ti Tiên Môn này trở nên dồn dập, nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hứa Thanh nhảy vọt qua bên người, đạt đến độ cao hơn 1800 trượng.

Khi tới độ cao này, lần đầu tiên Hứa Thanh cảm nhận được oán niệm trùng kích trở nên cuồng bạo hơn, Quỷ Đế Sơn của hắn cũng đã xuất hiện dấu hiệu bão hòa lần nữa, nếu đổi thành thường ngày thì Hứa Thanh sẽ lựa chọn kết thúc.

Nhưng bây giờ …hắn muốn tiếp tục.

Phía trước hắn, còn có ba người.

Thiếu niên có khoen mũi, trung niên mặt rỗ đã bị Hứa Thanh biết được thân phận, cùng với… Thiếu nữ đứng ở vị trí đầu tiên, nàng đã leo tới vị trí hơn 1900 trượng, lập tức sẽ đạt tới 2000 trượng.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn tới, thân thể thiếu nữ chợt nhảy lên dựng lên, đã trở thành người thứ nhất leo đến 2000 trượng, nàng vừa đột phá lập tức liền khiến cho bên dưới vang lên thanh âm sôi trào.

Nhưng khi đứng ở độ cao này, âm thanh phía dưới truyền đến hều như cũng đều trở nên mơ hồ nghe không rõ ràng, mà gió từ bốn phía lại quá lớn, khi thổi tới liền khiến thân thể lung lay sắp đổ, cũng khiến cho âm thanh ở phía dưới chưa truyền lên tới đã tiêu tán.

Quan trọng nhất là sau khi đạt tới độ cao này, âm thanh gào thét thê lương do oán niệm trùng kích đã biến thành tràn ngập toàn bộ tâm thần, không cách nào khiến người ta có thể chú ý tình huống bên dưới.

Còn có áp lực đến từ Hứa Thanh, cũng khiến cho thiếu nữ chỉ hơi cảm thụ độ cao nơi đây, sau khi nhìn thấy khoảng cách của Hứa Thanh chỉ cách mình có 200 trượng thì nàng hung hăng nghiến răng, liêm đao ác quỷ trong tay tràn ra hồng mang, tràn ngập toàn thân.

Theo gân xanh hiện lên trên trán, tốc độ của nàng thoáng cái tăng vọt.

Chương 792: Thanh - Ngưu tranh phong (2)

Cùng nhau tăng vọt còn có… trung niên mặt rỗ.

Bên ngoài thân thể của y tràn ra từng trận băng hàn, những nơi nhảy qua Thái Sơ Ly U Trụ cũng hiện ra hàn băng, tốc độ không ngừng được gia tăng, đã trở thành người thứ hai bước vào độ cao 2000 trượng.

Về phần người thứ ba, không phải là thiếu niên mang theo khoen mũi nữa, mà là Hứa Thanh.

Dù Quỷ Đế Sơn đã tiếp cận bão hòa nhưng tốc độ của Hứa Thanh vẫn không hề giảm lại, dù không dựa vào Quỷ Đế Sơn, lấy tâm thần kiên định cùng với linh hồn cường hãn của hắn, cũng đủ để hắn leo lên cao hơn.

Dẫu sao trước giờ nhìn hắn giống như là dựa vào Quỷ Đế Sơn, nhưng trên thực tế thì khác, tu sĩ có thể đi đến độ cao này, từng người đều có thủ đoạn đặc thù của mình.

Giờ phút này Hứa Thanh nhảy lên, trực tiếp vượt qua thiếu niên đeo khoen mũi, trong mắt thiếu niên lộ ra vẻ không cam lòng, hung hăng nghiến răng, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh.

Một ngón tay vừa chỉ, oán niệm trùng kích trên người thiếu niên tựa như dời đi, lập tức có hơn phân nửa trôi về phía Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải người động thủ với mình khi leo lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Mà theo phương thức chuyển dời oán niệm quỷ dị của đối phương, âm thanh thê lương trong đầu Hứa Thanh thoáng cái trở nên cường đại hơn rất nhiều, trong chốc lát oán niệm trong thức hải của hắn lập tức tăng vọt đạt tới cực hạn, lập tức tạo thành một dị tộc khổng lồ có cánh, thân thể cự đại.

Dị tộc này thân người mặt ưng, toàn thân đen nhánh và tản mát ra một cỗ chấn động kinh khủng, một khắc hình thành là trong miệng lập tức truyền ra tiếng gào thét, mắt thấy sẽ lao tới diệt sạch thức hải Hứa Thanh.

Mà Quỷ Đế Sơn của Hứa Thanh đã đạt tới trình độ bão hòa, không cách nào tràn ra tia sáng, mắt thấy thức hải Hứa Thanh rung động lắc lư kịch liệt, nhưng sau một khắc theo Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng, độc đan bên trong tòa Thiên Cung thứ ba của hắn khẽ chấn động.

Đạo oan hồn dị thú đang gào thét liền im bặt dừng lại, trong thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ, la lên thất thanh.

“Thần Vực!”

Sau một khắc không đợi Hứa Thanh trấn áp, đạo oan hồn này liền tự động tan vỡ, dường như nó tự mình lựa chọn bỏ chạy, trong khoảnh khắc liền chui ra khỏi cơ thể Hứa Thanh, lao thẳng đến thiếu niên có khoen mũi đã tống xuất nó đi.

Trong chớp mắt liền chui vào trong cơ thể thiếu niên, thân thể thiếu niên kia run lên, thức hải trong cơ thể lập tức đại loạn, không đợi Hứa Thanh ra tay gã liền phun ra máu tươi, ánh mắt ảm đạm và thân thể bị một cỗ đại lực bài xích, trực tiếp rơi ra khỏi Thái Sơ Ly U Trụ.

Mặc dù bị thương nhưng không tử vong, chỉ là lúc này gã cũng kịp phản ứng, việc mình làm lúc trước đã khiến sinh mệnh bản thân lâm vào nguy hiểm, vì vậy sắc mặt trắng bệch và không dám nhìn tới ánh mắt của Hứa Thanh, nhanh chóng rút lui trong không trung.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn thân ảnh thiếu niên, quay đầu tiếp tục leo lên.

So với thu được ban thưởng đệ nhất, việc về thiếu niên này có thể trì hoãn một chút sau đó lại giải quyết.

Thân thể Hứa Thanh nhảy lên, trực tiếp bước lên độ cao 2000 trượng, giờ phút này phía trước cách hắn 50 trượng chính là trung niên mặt rỗ, cách ngoài 100 trượng là thiếu nữ hồng y.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn lên phía trên, trung niên mặc rỗ cũng đồng thời quay lại, bốn mắt nhìn nhau với Hứa Thanh.

“Đội trưởng, ta tìm ngươi đã lâu.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Hơn một tháng này, ngay khi vừa nhìn thấy lá thư nhận được từ trong tay đệ tử Huyền U tông, mỗi khi nhớ tới lá thư này, hàm răng và tay chân Hứa Thiên liền trở nên ngứa ngáy, rất muốn đi đánh đội trưởng một trận.

Trung niên mặt rỗ nghe vậy liền ho khan một tiếng, nở nụ cười và liếc mắt nhìn Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu Thanh, chúng ta lại so đấu một lần?”

“Ngươi thắng thì ta cho ngươi đánh, còn ngươi thua …vậy sau đó ngươi cứ ngoan ngoãn để sư huynh của ngươi giải quyết sự tình về Tử Huyền Thượng Tiên, nếu không quả thực ta cũng không dám quay về tông môn nữa, không dám về gặp lão tổ, trở thành một người có nhà nhưng lại không thể về, ta cũng rất là khổ tâm đó.”

Ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, hắn nhìn ra đội trưởng đang nói nghiêm túc, vì vậy cũng gật đầu nhẹ với thái độ rất nghiêm túc.

Lần đầu tiên hai người so đấu với nhau, là ở biển cấm năm đó.

Bên nào thua phải đóng giả nữ nhân, cải trang thành công chúa Hải Thi tộc.

Bây giờ, là lần thứ hai.

Mà khi bọn họ đạt thành hiệp nghị, thiếu nữ ở vị trí cao nhất, trong đầu của nàng bỗng vang vọng âm thanh dồn dập của liêm đao ác quỷ.

“Chính là hai người bọn họ, chó điên và quỷ thủ, cả hai ở ngay phía sau ngươi, ta vừa mới nghe bọn họ đàm luận, muốn so xem ai đạt được đệ nhất.”

“Đúng là quá đáng, quá làm càn, đây rõ ràng là hoàn toàn không thèm đặt ngươi vào mắt!”

“Ngươi có thể nhịn được sao, có muốn lập tức quay đầu lại không, chúng ta đi đồng quy vu tận cùng bọn chúng!”

“Ngươi ngày ngày đều hô hào muốn đồng quy vu tận, cũng chẳng hơn gì tên chó điên kia, câm miệng cho ta!” Thiếu nữ gầm nhẹ một tiếng, trong mắt xuất hiện hồng mang và bên ngoài thân thể tản ra ánh sáng màu đỏ, tốc độ lập tức tăng vọt, trực tiếp phóng lên đến 2200 trượng.

Nhưng vào lúc này, đội trưởng lập tức hành động.

Trên người của y bỗng nhiên bộc phát ra một đạo ánh sáng màu lam ngập trời, tia sáng này chiếu rọi khắp bầu trời tựa như khiến bốn phía bầu trời đều bị nó bao phủ, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy mạch máu toàn thân của đội trưởng nổi lên.

Nếu như có thể xuyên thấu máu thịt này, sẽ thấy huyết dịch bên trong của y không còn là màu đỏ nữa, mà là màu lam.

Bên trong con mắt của y cũng xuất hiện ra một gương mặt, trong con mắt của gương mặt lại có gương mặt khác, từng tầng từng tầng chồng lên nhau, hóa thành tà dị và thâm sâu, đổi lấy tốc độ vô cùng kinh người.

Một nhảy liền lao lên 100 trượng, sau ba nhảy liền vượt qua thiếu nữ, đến độ cao 2300 trượng!

Giờ khắc này đám trưởng lão Chấp Kiếm của Chấp Kiếm Đình đang quan sát ở bên trên cũng nhao nhao khẽ động, khuôn mặt biến đổi nhìn về phía đội trưởng.

“Yểm Cấm Chi Thuật, Phong Linh Chi Đạo!”

“Có hạng người đại năng niêm phong một thứ không biết trong cơ thể của tiểu tử này, mà vị cách của vị đại năng kia rất cao, dùng một đạo pháp riêng che lấp, cho nên nhìn không rõ bên trong phong ấn vật gì.”

Chương 793: Thân ảnh ngồi trên mặt trăng (1)

Đội trưởng đột nhiên bộc phát khiến cho thần sắc của thiếu nữ tên Thanh Thu biến đổi, lộ ra vẻ không cam lòng.

Giờ khắc này huyết quang bên ngoài thân thể của nàng lập tức trở nên càng nồng đậm hơn nữa, tràn ngập bốn phương, tựa như khiến cho khu vực chung quanh hóa thành một biển máu treo ở trên bầu trời.

Dưới biển máu gia trì, tốc độ của thiếu nữ tên Thanh Thu cũng tăng vọt một chút, đến độ cao 2200 trượng, chỉ là vẫn có chênh lệch với đội trưởng, không cách nào đuổi theo trong thời gian ngắn.

Mà trong khi hồng mang trong mắt của nàng càng lúc càng mãnh liệt, giờ phút này, ở sau lưng nàng bỗng nhiên còn có một cỗ khí tức càng kinh người hơn nữa bỗng nhiên truyền đến.

Thiếu nữ chợt quay lại, hai mắt lập tức xuất hiện đau đớn mãnh liệt, tựa như mở mắt trực diện nhìn lên mặt trời vậy.

Mặt trời bên dưới, chính là Hứa Thanh.

Giờ phút này Kim Ô đã hoàn toàn hiện ra ở bên ngoài thân thể của hắn, thân hình 100 trượng hoàn toàn biến ảo ra ngoài, giương cánh tung bay trên bầu trời, hình thành một luồng sóng uy áp mênh mông, đồng thời cũng tản mát ra vô vàn tia sáng chói mắt.

Mười chín cái đuôi phượng bảy màu dấy lên từng trận biển lửa, lấy Thái Sơ Ly U Trụ làm trung tâm mà ầm ầm cuộn trào về bát phương, khí thế động trời.

Mà Hứa Thanh và Kim Ô ở trong biển lửa, tốc độ lập tức tăng vọt, một bước vừa hạ là lập tức phóng đến độ cao 2100 trượng.

Về phần oán niệm trùng kích từ Thái Sơ Ly U Trụ cùng với oan hồn xuất hiện ở trong thức hải, giờ phút này Hứa Thanh trực tiếp không quan tâm tới bọn nó.

Tay phải của hắn bỗng nhiên vung lên, trên đỉnh đầu lập tức xuất hiện hai cái ô, một cái ô màu đen, biên giới cái ô chảy xuôi xuống từng đạo hỏa diễm màu đen, khiến cho toàn thân Hứa Thanh tăng thêm một phần thần bí khó lường, còn có tác dụng ngăn cách oán niệm!

Oán niệm trùng kích tới, liền bị nó làm suy yếu trên phạm vi lớn.

Mà cái ô còn lại thì lại giống như là bảo liên vậy, toả ra một luồng quang mang bảy màu, bốn phía còn vang vọng từng âm thanh phong ngâm, tinh lọc toàn thân Hứa Thanh, khiến oán niệm vừa dung nhập liền tan rã trong khoảnh khắc.

Tòa thiên cung thứ ba trong cơ thể cũng chấn động liên tục, mỗi một lần chấn động đều toái diệt một oan hồn hình thành.

Dưới sự gia trì của chúng nó, khí tức của Hứa Thanh lập tức trở nên có một không hai, khiến cho bầu trời rung chuyển, khiến cho phong vân bốn phương biến sắc, vào thời khắc này bước chân của hắn cũng đã bước ra bước thứ hai.

Đến độ cao 2100 trượng, là độ cao tương tự cùng thiếu nữ Thanh Thu.

Nhưng có thể nhìn ra hết thảy vẫn còn chưa kết thúc, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, trong mắt của hắn không hề có bóng dáng thiếu nữ Thanh Thu mà chỉ có thân ảnh của đội trưởng.

Bọn họ là huynh đệ và cũng là đạo hữu, đồng thời cũng là một người cùng thế hệ hiếm có, có thể làm bạn cùng nhau trên con đường tu hành của riêng mình.

Lúc này nếu xét riêng hai người bọn hắn, thì vị trí đệ nhất đã không trọng yếu, quan trọng chính là ... Bọn hắn đều có truy cầu và cố chấp của riêng mình, đều có giấc mộng và con đường riêng của mình.

Có thể đồng hành, có thể vì giúp đối phương mà không tiếc cả mạng sống, nhưng không thể cố ý nhường cho đối phương.

Nếu như đã là so đấu, vậy thì cứ hết sức để so là được.

Hứa Thanh nghĩ như vậy.

Đội trưởng cũng nghĩ như thế.

Giờ khắc này Hứa Thanh lần nữa triển khai, theo Kim Ô kêu lên một tiếng khiến mây xanh trên trời triệt tiêu, nó lập tức dung nhập vào thân hình Hứa Thanh, khiến cho thân thể Hứa Thanh dường như phủ thêm một bộ áo bào màu vàng, trong một cái nháy mắt liền toàn diện vận hành lực lượng tràn vào thân thể.

Một luồng lực lượng vô cùng lớn tràn vào, khiến cho khí huyết trong thân thể Hứa Thanh trở nên dồi dào, mặc dù thân hình của hắn không phải là loại tráng kiện, nhưng giờ phút này bất luận người nào nhìn thấy hắn đều theo bản năng cảm nhận được trong cơ thể kia phảng phất như có một thiên địa đang bị thiêu đốt.

Sau khi lực lượng thân thể trở nên vô cùng kinh khủng, Hứa Thanh phóng ra bước thứ ba lao lên.

Một bước này hạ xuống, Thái Sơ Ly U Trụ liền truyền ra âm thanh nổ vang, thân ảnh Hứa Thanh phóng thẳng lên trời, đã vượt qua thiếu nữ Thanh Thu, xuất hiện ở độ cao 2300 trượng, xuất hiện ở …bên cạnh đội trưởng.

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh thì trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhưng trán của y đã đổ chút mồ hôi, hiển nhiên là màn bộc phát lúc trước của y cũng không phải dễ dàng như vậy, nhưng mà đội trưởng sẽ không thừa nhận ngoài miệng, vì vậy vừa thấy Hứa Thanh tới cạnh liền cười ha hả.

“Tiểu sư đệ, rất được, nhưng đây mới chỉ là làm nóng người thôi.” Nói xong, đội trưởng chợt xông lên độ cao 2330 trượng, lại vượt qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh vận hành lực lượng toàn thân, đồng dạng nhảy lên vượt qua đội trượng, đến độ cao 2370 trượng, sau khi tới độ cao này, mặc dù hắn không đổ mồ hôi thế nhưng hơi thở cũng đã hổn hển, lông mi nhướn lên và nhàn nhạt mở miệng.

“Đại sư huynh, ta cũng thế.”

Trong khi hai người nói chuyện, phía sau bọn hắn truyền đến một tiếng gầm nhẹ, còn có một đám huyết quang bùng nổ, từ xa nhìn lại, đám huyết quang này trực tiếp bốc lên tới 100 trượng.

Bên trong huyết quang truyền ra tiếng cười đặc thù của thiếu nữ, cùng với khí tức nguy hiểm tản mát ra toàn thân.

“Ha ha. . . . . Các ngươi rất thú vị.”

Nói xong, tốc độ của nàng tương tự tăng vọt, đuổi theo Hứa Thanh và đội trưởng.

Hứa Thanh không quay đầu lại mà tiếp tục cất bước lao lên, đội trưởng cũng đồng dạng như vậy, ba người đều triển khai tốc độ kinh người, không ngừng trùng kích về phía trên.

2400 trượng, 2500 trượng, 2600 trượng!

Sau khi đến vị trí này, bởi vì tu vi có hạn lại nhiều lần bộc phát đến cực hạn, cho nên tốc độ của thiếu nữ Thanh Thu không khỏi chậm lại, nhưng Hứa Thanh và đội trưởng vẫn đang tiếp tục lao lên.

Hai người nhảy lên vượt qua độ cao 2600 trượng, trong khi riêng mình leo lên, thỉnh thoảng bọn họ còn đưa ánh mắt nhìn nhau, một người thở hồng hộc còn một người toàn thân đều là mồ hôi.

Trong miệng cũng có lời qua tiếng lại.

“Tiểu sư đệ, ta thấy ngươi không được nữa rồi, hơi thở của ngươi có chút khoa trương, đoán chừng những người trên mặt đất kia cũng đều có thể nghe được đó, haiz, ta nói cho ngươi biết nhé, ngươi tuổi còn nhỏ nhưng thân thể quá kém.”

“Đại sư huynh, những nơi ngươi đi qua thì trên Thái Sơ Ly U Trụ đều là mồ hôi của ngươi, ngươi có muốn nghỉ ngơi một chút hay không, ta lo ngươi sẽ bị mệt lả mà gục mất.”

Trong khi hai người nói qua lại cũng âm thầm bộc phát, lẫn nhau phân cao thấp, ngươi đuổi ta theo, ta đeo ngươi bám, không ngừng ngươi tới ta đi trên Thái Sơ Ly U Trụ, lẫn nhau nắm giữ vị trí đệ nhất.

Chương 794: Thân ảnh ngồi trên mặt trăng (2)

Về phần thiếu nữ Thanh Thu, nàng nhìn qua hai người phía trước và hung hăng nghiến răng.

“Tại sao mỗi lần đều gặp phải hai tên đáng chết này!”

Nhất là khi nghe hai người đối thoại, tâm tình của nàng lại càng không cách nào bình tĩnh, bởi vì oán niệm trùng kích ở độ cao này quá mức kinh khủng, muốn xua tán hoặc là trấn áp oan hồn huyễn hóa ở trong thức hải cũng khó khăn hơn lúc trước quá nhiều.

Nàng đã không có dư lực để mở miệng, nhưng hai tên chết bầm phía trên, thế mà vẫn dư nước bọt nói chuyện trào phúng lẫn nhau.

“Hai tên này, sợ không phải là có bệnh gì trong đầu đó chứ!” Thiếu nữ nghiến răng, con ác quỷ kia lại nhanh chóng khuyên bảo trong đầu nàng.

“Liều mạng quăng mệnh đi nào, lên là lên là lên, chúng ta liều mạng đồng quy vu tận cùng bọn họ!”

Trong khi ác quỷ không ngừng giật dây nói nhảm, Hứa Thanh và đội trưởng đã lần lượt vượt qua độ cao 2700 trượng, đã đến độ cao 2800 trượng.

Đứng ở vị trí này cúi đầu nhìn xuống, đại địa giống như cũng bị thu nhỏ lại, đã không nhìn thấy đám người phía dưới.

Ngay cả Thái Sơ thành có phạm vi rất lớn, nhưng hình như cũng chỉ cần dùng một chưởng liền có thể nắm.

Bốn phía càng tràn ngập sương mù, bay xuôi cùng với từng cơn gió lớn gào thét.

Chỉ là, vẫn cách điểm cuối cùng bên trên rất xa xôi.

Đồng thời thì oán niệm trùng kích ở tại độ cao này đã mất đi cái gọi là cường hãn, thậm chí chúng nó không chỉ hội tụ trong thức hải ...mà đã dung nhập toàn thân của Hứa Thanh và đội trưởng.

Bên trong mỗi một tấc máu thịt của bọn họ đều có rất nhiều oán niệm ngưng tụ, dù thiên cung thứ ba của Hứa Thanh không ngừng lay động xua tán, nhưng oán niệm nơi này quá nhiều và cũng quá nồng, tốc độ xua tán không theo kịp tốc độ dung nhập.

Dù là mệnh đăng của hắn cũng có chút bất ổn dưới sự tiêu hao này, không phải do năng lực của mệnh đăng chưa đủ, mà là tu vi bây giờ của Hứa Thanh khó có thể khiến nó phát huy toàn diện.

Kim Ô Luyện Vạn Linh cũng là như thế, đã xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi đuối sức.

Dẫu sao thì độ cao này, đã vượt qua ghi chép của các tu sĩ trong rất nhiều lần tham dự thí luyện Chấp Kiếm Giả của Chấp Kiếm Đình.

Mặc dù từ xưa đến nay có khối người đã leo vượt qua vị trí này, nhưng những người kia đều là hạng người tu vi cao siêu, vả lại thường thường đều không phù hợp với điều kiện thí luyện Chấp Kiếm Giả.

Trong khi tới độ cao này, giữa Hứa Thanh và đội trưởng vẫn không hề thiếu đi những lời qua lại như cũ.

“Tiểu Thanh à, ngươi không chịu được rồi!” Toàn thân đội trưởng đều là mồ hôi, cũng bắt đầu thở hổn hển, nhảy lên vượt qua Hứa Thanh 5 trượng.

“Đội trưởng, ta còn chưa có phóng độc.” Hai chân Hứa Thanh chợt đạp mạnh vượt qua đội trưởng, tay phải giơ lên bám vào biên giới của đồ đằng phía trên, dùng sức nhảy lên vượt qua năm sáu trượng.

“Ta cũng có đòn sát thủ chưa sử dụng!” Đội trưởng nghe tới độc liền biến sắc, mắt thấy Hứa Thanh lần nữa vượt qua chính mình, trong mắt của y lộ ra vẻ điên cuồng, trực tiếp mở ra cái miệng rộng của mình, táp một cái về phù văn nhô lên một bên.

Rặc rặc một tiếng, mặc dù đạo phù văn kia cũng không bị cắn gãy, nhưng phía trên rõ ràng cũng xuất hiện dấu răng nhàn nhạt, thậm chí nếu cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy oán niệm trên phù văn kia rõ ràng nồng đậm vô số oán khí, hình như một gặm này của đội trưởng không phải là cắn, mà là nhả.

Đội trưởng dồn oán khí tích lũy trong cơ thể, một gặm nhả ra trên đạo phù văn này.

Sau khi thân thể trở nên nhẹ nhõm, tốc độ của đội trưởng cũng lập tức tăng vọt, trực tiếp vọt đến độ cao 2800 trượng, 2900 trượng và phóng về phía độ cao 3000 trượng.

Một màn này khiến cho ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại, mà thiếu nữ ở phía sau cũng cảm thấy kinh sợ nên sững sờ tại chỗ, ác quỷ trên người cũng phát ra một tiếng kinh hô ở trong tâm thần của nàng.

“Đúng là một con chó điên, y điên hơn ta nhiều đó nha!”

Mắt thấy đội trưởng sẽ vọt tới độ cao 3000 trượng, trong mắt Hứa Thanh cũng lộ ra vẻ điên cuồng, độc đan trong tòa thiên cung thứ ba bỗng nhiên bộc phát, vô cùng vô tận độc tuôn ra từ, trong chốc lát liền chảy xuôi toàn thân Hứa Thanh.

Nhưng lại không hề tràn ra ngoài thân thể, mà tràn ngập mỗi một tấc máu thịt trong thân thể của hắn.

Độc trong độc đan có thể độc vạn vật, oán khí cũng là một trong vạn vật.

Năm đó ở phường thị quỷ dị trong Hoàng Cấm, khi gặp phải cái đầu tăng nhân cực lớn kia, Hứa Thanh đã từng thí nghiệm qua việc này.

Giờ phút này theo độc tràn ngập toàn bộ thân thể, máu thịt và cả trong thức hải của hắn, trong chốc lát tất cả oán niệm hóa thành từng trận kêu rên thê lương, bị Hứa Thanh hoàn toàn diệt sạch.

Phương pháp của đội trưởng là nhả ra, mà phương pháp Hứa Thanh dùng chính là tiêu diệt.

Hiệu quả như nhau, đều là tinh lọc thân thể.

Trong nháy mắt tiếp theo tốc độ của Hứa Thanh ầm ầm bộc phát, vọt đến 2900 trượng, ngay khi thân hình đội trưởng bước lên độ cao 3000 trượng thì Hứa Thanh cũng đồng thời nhảy dựng lên, đạp đến vị trí 3000 trượng này!

Nơi đây, có một cái đồ đằng đặc thù.

Tạo hình của nó là một sinh vật hình người bụm mặt, ngồi trên mặt trăng.

Hầu như nháy mắt khi hai người bước lên độ cao 3000 trượng, cái đồ đằng này bỗng nhiên lóe lên, hóa thành hai luồng oán niệm với chấn động không tầm thường, thậm chí còn mang theo một chút Thần Tính, bay thẳng đến Hứa Thanh cùng đội trưởng, đồng thời tràn vào thân thể của bọn hắn.

Thân thể Hứa Thanh chấn động.

Đội trưởng cũng là như thế.

Trong chốc lát thân thể hai người dừng lại ở độ cao 3000 trượng này, trong thức hải của riêng bọn hắn đều huyễn hóa ra một thân ảnh không thể nhìn thẳng.

Cùng lúc đó, phía trên mây mù bên trong Chấp Kiếm Đình, trong mắt những trưởng lão Chấp Kiếm đứng xem hết thảy mọi thứ phía dưới cũng đều nhao nhao lộ ra ánh sáng kỳ dị.

“Rốt cuộc… Có thí luyện giả có thể đạt tới độ cao 3000 trượng.”

“Căn cứ nghiên cứu của chúng ta, phù văn chỗ đó miêu tả chính là… . . Một trong 37 mặt trăng của Đại lục Vọng Cổ, bây giờ nó vẫn còn ở đó.”

Chương 795: Nguyệt trung hữu Thần! (1)

Nguyệt trung hữu Thần (trong trăng có Thần)!

Ở độ cao 3000 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ, có một cái đồ đằng rất đặc thù.

Hình dáng của nó là một thân ảnh bụm mặt, ngồi trên mặt trăng.

Không nhiều người biết được việc này, nhưng đây cũng không phải bí mật, chỉ là cái đồ đằng này đại biểu cho cấm ky, cho nên những người biết được việc này cũng đều kiêng ky, không muốn nhiều lời.

Sau khi Chấp Kiếm Giả nắm quyền Thái Sơ Ly U Trụ đã chuyên môn nghiên cứu cái đồ đằng này, theo miêu tả thì nó chính là một trong những mặt trăng của đại lục Vọng Cổ.

Đại lục Vọng Cổ quá lớn nên không chỉ có một mặt trăng, cũng không phải chỉ có một mặt trời.

Từ xưa đến nay, số lượng mặt trăng và mặt trời cũng không phải cố định, mà là càng ngày càng nhiều, cho đến trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến đây, đại lục Vọng cổ có tổng cộng 37 mặt trời, 37 mặt trăng.

Chúng nó phân tán ở các khu vực khác biệt trên đại lục Vọng Cổ, lẫn nhau chiếu rọi một phương, đồng thời cứ cách mấy nghìn năm sẽ chếch lệch đi một chút, khiến phạm vi chiếu sáng của chúng càng nhiều hơn nữa.

Nhưng cho dù là như thế, thì trên đại lục Vọng Cổ vẫn có rất nhiều khu vực mà quanh năm không có ánh sáng chiếu tới.

Có những tộc quần cả đời đều sống trong đêm tối; trái lại cũng có nơi ngược lại, có tộc quần lại vô số năm không nhìn thấy đêm tối.

Mà sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, mặt trời và mặt trăng đều thi nhau vẫn lạc.

Bây giờ trên đại lục Vọng Cổ, chỉ còn lại 17 mặt trời, mặt trăng thì ít hơn, chỉ có 12.

Mà đồ đằng nằm ở độ cao 3000 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ chính là miêu tả một trong 12 mặt trăng vẫn còn tồn tại.

Căn cứ nghiên cứu, cái đồ đằng này là do một tu sĩ Thần Vực sau khi tử vong hình thành, có thể xác định là cái đồ đằng do tu sĩ Thần Vực này và mặt trăng kia tồn tại mối liên quan rất sâu với nhau.

Đồng thời bên trong Chấp Kiếm Đình cũng có ghi chép, căn cứ theo tin tức truyền đến từ bên Hoàng Đô Đại Vực, trên thực tế, những năm này vạn tộc đều đang hoài nghi một chuyện.

Đó chính là... Bên trong 17 mặt trời và 12 mặt trăng trên đại lục Vọng Cổ bây giờ, có lẽ... Đều có Thần Linh ngủ say ở trong đó.

Nhưng việc này quá lớn, vạn tộc đều không có chứng cứ chính xác mà chỉ có dấu vết để lại, cho nên chỉ có thể đưa ra suy đoán.

Nhưng có một việc, vạn tộc đã thông qua phương pháp đặc thù xác định, đó chính là... Bên trong Thần Vực, nhất định tồn tại Thần Linh.

Đối với vạn tộc trong đại lục Vọng Cổ vạn tộc mà nói, Thần Vực là nơi vô cùng thần bí, tràn đầy sự không rõ, cũng cực kỳ kinh khủng.

Nơi Thần Vực tồn tại thì cao tầng của vạn tộc đều biết, bởi vì vị trí Thần Vực là cố định, sẽ không cải biến, nhưng bọn họ lại rất khó đi vào.

Bọn họ chỉ cần vừa tới gần là trở nên run rẩy, nếu cưỡng ép đi vào, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Mà trong vô số năm, từ trong Thần Vực cũng sẽ có tồn tại kỳ dị ngẫu nhiên đi ra, nhưng số lượng cực ít, đến tận bây giờ mà nói, ghi chép của vạn tộc cũng chỉ có vài câu vài lời, từ ngữ sử dụng nhiều nhất chính là thần tử.

Cho nên Chấp Kiếm Đình rất xem trọng khối phù văn kia.

Mặc dù nó chỉ là một oán niệm biến thành, nhưng đối với Chấp Kiếm Đình mà nói, thu hoạch từ nó cũng là cực lớn, đáng tiếc chính là khối phù văn kia không phải mỗi một lần đều có thể bị kích phát.

Nhưng hôm nay, nó đã bị kích phát.

Lại còn bị kích phát một lúc hai lần, một lần là trong thức hải đội trưởng, một lần là trong thức hải Hứa Thanh.

Tình hình bên đội trưởng như thế nào thì Hứa Thanh không biết được, nhưng giờ phút này ở trong thức hải của hắn, có một hồn ảnh thiếu niên xuất hiện.

Hồn của thiếu niên này rất mơ hồ, giống như tùy thời đều có thể tiêu tán, nhưng trong lúc mơ hồ vẫn có thể nhìn ra sự tuấn mỹ cùng với một loại hoa lệ hình như từ khí chất bẩm sinh của gã.

Loại tuấn mỹ và hoa lệ này làm cho người ta một loại cảm giác không chân thực, như là yêu dị.

Trên người của gã còn có vô số ấn ký màu đỏ, mi tâm còn có đồ đằng hình mặt trăng.

Giờ phút này sau khi xuất hiện ở trong thức hải Hứa Thanh, mặt gã không hề có cảm xúc, trong mắt trống rỗng, chậm rãi triều bái bên ngoài Thiên Cung, trong miệng truyền ra loại ngôn ngữ mà Hứa Thanh chưa từng nghe qua, nhưng lại có thể cảm giác được hàm nghĩa của nó.

“Huỳnh Nguyệt ngô chủ, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh đau khổ, an hưởng lạc thổ.”

Theo lời của gã vang vọng, đồ đằng mặt trăng ở giữa mi tâm lập tức phát ra tia sáng màu đỏ lập lòe, tia sáng này nháy mắt bao trùm bát phương, sau một khắc Hứa Thanh trông thấy phía sau thiếu niên này dâng lên một mặt trăng sáng.

Một mặt trăng màu đỏ.

Mặt trăng này hiện ra ở trong thức hải của hắn, chiếu rọi toàn bộ thức hải của hắn, khiến khắp nơi đều biến thành màu đỏ, đồng thời cũng có vô tận dị chất từ trên mặt trăng này tỏa ra và nhanh chóng khuếch tán, cuồn cuộn tràn ra, lập tức tràn ngập bốn phương, xâm nhập toàn thân Hứa Thanh.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động.

Mặt khác, hắn còn nhìn thấy một thân ảnh ở trên mặt trăng kia.

Thân ảnh này hẳn là nữ tử có mái tóc thật dài, nàng ngồi trên mặt trăng, hai tay bụm mặt …vẫn không nhúc nhích.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn tới, trên mặt trăng lập tức tràn ra một cỗ uy áp cực kỳ kinh người, thức hải của Hứa Thanh rung động lắc lư, linh hồn rung chuyển kịch liệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, hết thảy mọi thứ bắt đầu trở nên mơ hồ, còn có từng hồi tiếng thì thầm rù rì không nghe được hàm nghĩa cụ thể, vang vọng khắp bát phương, tựa như tất cả chúng sinh cùng mở miệng một lúc vậy, hóa thành một loại trùng kích không cách nào hình dung, khiến cho linh hồn Hứa Thanh dường như muốn bị xé rách.

Luồng uy áp vừa xuất hiện là dị chất bốn phía lập tức trở nên càng thêm nồng đậm, từ trên Thiên Cung của Hứa Thanh, từ trong linh hồn của Hứa Thanh, từ nhục thể của hắn, cùng với linh hải, thậm chí là cả trong pháp khiếu, đều có dị chất nhanh chóng sinh sôi.

Giống như thân thể của hắn đã trở thành một thế giới, mà mặt trăng kia đã trở thành nửa khuôn mặt Thần Linh của thế giới này, giờ phút này Thần Linh mở mắt ra, vạn vật như bị ảnh hưởng, đều bị cái đầu nguồn kia cưỡng ép cải biến.

Cùng lúc đó, bên trên mặt trăng bỗng bộc phát ra một cỗ thần niệm cường hãn, trấn áp tới trên linh hồn Hứa Thanh, muốn hắn phải triều bái, khuất phục.

“Tôn ta làm chủ, ngươi có thể vĩnh sinh, tới Chủ Thần Vực, sẽ được ban thưởng cõi yên vui.”

Linh hồn Hứa Thanh giống như hóa thành thân ảnh, run rẩy dưới đạo thần niệm kia, bị nó xé rách, giờ phút này vô tận đau đớn toàn diện bộc phát, truyền khắp toàn thân của hắn, muốn khiến hắn quỳ xuống, khuất phục dưới đạo thần niệm kia.

Nhưng Hứa Thanh lại cười, trong tâm bộc phát sát cơ.

“Vĩnh sinh do người khác ban cho, ta không cần!”

“Về phần Thần Vực… Nửa khuôn mặt Thần Linh nhìn ba lần vào một nơi thì được gọi là Thần Vực, vậy ta rất muốn biết, người bị nó nhìn ba lượt không chết, sẽ là cái dạng gì?”

“Cho nên, tôn ngươi là chủ, ngươi cũng không xứng!”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng âm u, toàn lực chống cự, trong thức hải của hắn lập tức hiện ra hư ảnh Kim Ô, nó gào thét một tiếng, truyền ra tia sáng vạn trượng, càng có Quỷ Đế Sơn lay động, cùng hình thành lực lượng trấn áp.

Trong thời gian ngắn vầng trăng và thân ảnh ở trên đó cũng bạo phát ra thần niệm càng mạnh hơn nữa, thúc giục dị chất sinh ra càng nhiều hơn nữa, muốn khiến Hứa Thanh bị xâm nhập nghiêm trọng hơn.

Chương 796: Nguyệt trung hữu Thần! (2)

Sau khi cảm thụ những thứ này, Hứa Thanh liền nhẹ giọng nói lại.

“Mặt khác, dị chất… . . Ta cũng có!”

Hứa Thanh vừa nói, khỏa độc đan bên trong tòa Thiên Cung thứ ba của hắn lập tức ầm ầm bộc phát, độc màu đen vô tận chợt khuếch tán, trong khoảnh khắc tất cả độc trong đó tuôn ra, tràn ngập toàn bộ thức hải Hứa Thanh.

Trào về phía mặt trăng, xâm nhập ngược lại!

Mà trong quá trình này, từng đám dị chất thuộc về Hứa Thanh cũng sinh sôi ra ở trong thức hải của hắn, càng lúc càng nhiều, không ngừng xâm nhập tới mặt trăng kia.

Khiến cho màu sắc biên giới của mặt trăng cũng xuất hiện biến hóa, trong màu đỏ hỗn hợp thêm cả màu đen, mơ hồ lộ ra màu tím.

Loại chuyện này, trước đó chưa từng có!

Chấp Kiếm Đình đã nghiên cứu đồ đằng này nhiều năm, lúc trước bọn họ cũng gặp phải một màn tương tự Hứa Thanh bây giờ, hồn ảnh thiếu niên kia chính là oán khí sau khi bị Quỷ Đế đánh giết hình thành, không hề có thần trí, không có quá nhiều ký ức, tất cả những thứ gã huyễn hóa ra tựa hồ chỉ là một tia bản năng.

Gã theo bản năng thể hiện ra mặt trăng màu đỏ, hình thành một loại lực lượng cùng loại với Thần Linh, trấn áp hết thảy.

Chỉ là loại lực lượng Thần Linh này cũng chỉ là hư ảo, theo Chấp Kiếm Đình phân tích, đây hẳn là cảnh tượng trong ký ức của vị thiếu niên từ Thần Vực kia hiển hóa ra mà thôi.

Như Kính Hoa Thủy Nguyệt vậy, tất nhiên không cách nào so sánh với lực lượng Thần Linh chân chính.

Cho nên cường giả Chấp Kiếm Đình có thể trấn áp nó xuống, mà sau khi tu sĩ xông cửa gặp phải, có thất bại cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, nhiều nhất là tâm thần suy yếu, nhưng không có mạo hiểm bị đoạt xá.

Về phần dị chất mặc dù cũng có, nhưng chỉ cần nhanh chóng khu trừ thì cũng không hề gây nguy hiểm tới sinh mệnh, cũng không có nồng đậm như vậy, phần lớn ...đều là hư ảo.

Nhưng hôm nay, hết thảy mọi thứ đều cải biến.

Dị chất của Hứa Thanh, rõ ràng đang xâm nhập ngược lại dị chất của thanh niên kia!

Xâm nhập ...là phương thức biểu hiện của dị chất, giống như khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến đại lục Vọng Cổ vậy, khi khí tức của nửa khuôn mặt Thần Linh xâm nhập vạn vật, bất kể là hư ảo hay là vật thật, đều có thể bị nó xâm nhập.

Mà dị chất xâm nhập, không phải là thứ mà nhận thức của tu sĩ bây giờ có thể nắm giữ.

Giờ phút này trong thức hải Hứa Thanh, mặt trăng màu đỏ kia lần đầu tiên xuất hiện rung động, mà trong sự rung động lắc lư này, bỗng nhiên có một tiếng hít thở tựa như đến từ vô tận xa xôi, từ hư vô cách vô biên, lại như từ trong năm tháng trường hà, từ bên trong mặt trăng màu đỏ kia truyền ra.

Cũng không nói cụ thể được, vì nó chỉ là một cái âm thanh hô hấp.

Nhưng nháy mắt ngay khi hơi thở này xuất hiện, trong thức hải Hứa Thanh lập tức vang lên một tiếng nổ vang ngập trời, trong thân thể của hắn bạo khai ra chấn động rung chuyển trời đất, toàn thân Hứa Thanh run lên, giờ khắc này linh hồn của hắn truyền ra một cảm giác đau đớn kịch liệt, tựa như muốn tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Thiên Cung của hắn cũng tương tự nổ vang, lập tức xuất hiện từng đạo khe hở tựa như muốn sụp xuống.

Thức hải của hắn cũng giống như thế, lay động kịch liệt, thân thể của hắn lại càng tương tự như vậy, lục phủ ngũ tạng bắt đầu toái diệt, Quỷ Đế Sơn truyền ra từng tiếng nổ vang, Kim Ô gào thét thê lương.

Cuối cùng tất cả những thứ này, khiến cho Hứa Thanh đang đứng ở vị trí 3000 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ bỗng nhiên há miệng phun ra máu tươi, toàn thân càng là như vậy, mọi lỗ chân lông trên người đều có huyết vụ phun ra.

Đau nhức mãnh liệt đến cực hạn tràn lan khắp toàn thân Hứa Thanh, thức hải của hắn xuất hiện dấu hiệu sụp xuống, giờ phút này mắt của hắn lập tức tối sầm, thân thể không cách nào đứng vững trên Thái Sơ Ly U Trụ.

Dưới sự chú ý của và ánh mắt hi vọng phía dưới, hắn trực tiếp ngã xuống.

Trong nháy mắt đại địa phía dưới vang lên vô số tiếng kinh hô, một đạo thân ảnh huyết sắc từ mặt đất gào thét bay đến, tốc độ cực nhanh cơ hồ là lập tức tới gần, một tay tiếp được Hứa Thanh.

Thân ảnh này, chính là Huyết Luyện Tử.

Sau khi lão tiếp được Hứa Thanh, thần sắc trở nên ngưng trọng, nhanh chóng lấy ra một khỏa đan dược màu vàng, trực tiếp nhét vào trong miệng Hứa Thanh.

Vừa muốn quan sát, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, từ độ cao 3000 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ lại truyền ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Chính là thân ảnh đội trưởng, y cũng tương tự ngã xuống, trong miệng phun ra máu tươi, toàn thân cũng tràn ngập huyết vụ.

Càng thêm khoa trương chính là, giờ phút này nửa người dưới của y, từ chỗ bụng trở xuống đã trực tiếp nổ tung, tựa hồ ăn phải đồ vật không thể ăn.

Ánh mắt Huyết Luyện Tử ngưng tụ lại, cũng một tay tiếp được, sau đó đưa mắt nhìn hai người trong tay, rất là im lặng.

Mà giờ khắc này, sau khi Hứa Thanh nuốt vào khỏa đan dược màu vàng kia liền đã tỉnh lại, mặc dù thân thể còn suy yếu, mặc dù thức hải có cả nghìn vết thương và cả trăm lỗ hở, nhưng hắn có thể nhìn ra trong thức hải của mình nhiều ra thêm một vật, hô hấp lập tức dồn dập, trong mắt cũng lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Đó là một mặt trăng màu tím rất nhỏ.

Nó tuy nhỏ, nhưng bên trong lại uẩn dưỡng một cỗ lực lượng kinh tâm động phách!

Sau khi Hứa Thanh cảm thụ thì tâm thần lập tức chấn động, trong mắt lộ ra kỳ mang, mà lúc này đội trưởng bên cạnh cũng mở mắt ra, trong mắt mang theo vẻ cuồng nhiệt.

Cùng lúc đó, một khu vực cách Nghênh Hoàng Châu cực kỳ xa xôi, trong một góc ở cực tây của đại lục Vọng Cổ, nơi mà nhân tộc hầu như không đặt chân tới, trong bầu trời đêm, nơi này có những đạo hồng mang lập lòe.

Bởi vì khoảng cách, cho nên mặt trời cách nơi này gần nhất cũng không cách nào chiếu rọi tới đây, cho nên phiến khu vực này quanh năm đều chìm trong đêm tối.

Trên bầu trời, ngoại trừ nửa khuôn mặt Thần Linh ra, cũng chỉ có một mặt trăng màu đỏ.

Mặt trăng yêu dị đột nhiên lập lòe tràn ra hồng mang, thoáng chiếu rọi đại địa bên dưới, lộ ra… Mặt đất tràn đầy hài cốt.

Vô số thi hài bị gió hong khô, phủ kín trong phạm vi cực lớn của khu vực này, số lượng quá nhiều, từng tộc lại từng tộc, một nhóm lại một nhóm, nếu đào sâu tiếp nữa, có lẽ ở sâu dưới lòng đất còn có thêm nhiều hơn.

Không biết những tộc quần dị tộc này đã tử vong bao lâu, có lẽ 1000 năm, có lẽ càng lâu hơn, vả lại mỗi một cỗ hài cốt, khi còn sống đều dùng hai tay che lại gương mặt.

Mà giờ phút này, bên trong mặt trăng màu đỏ ở trên bầu trời bỗng mơ hồ truyền ra một tiếng lẩm bẩm.

“Tiêu tán mất hai tia Thần Tức, nhưng tiêu tán có thể bổ sung, nhiều năm qua đều là như thế, ta vốn không nên thức tỉnh vì lý do này?”

“Không đúng, có người… Cướp đoạt một tia Thần Nguyên của ta?”

“Là ai?”

Giọng nói này vừa truyền ra, dị chất trên đại địa lập tức ầm ầm bộc phát, cả khu vực biến thành một mảnh vặn vẹo.

Chương 797: Là ai? Là ngươi! (1)

Trên băng nguyên ở phương bắc của Nghênh Hoàng Châu, bên cạnh Thái Sơ Ly U Trụ, Huyết Luyện Tử vừa muốn mang theo Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu ly khai.

Nhưng vào lúc này, từ trên Thái Sơ Ly U Trụ bỗng bộc phát ra trên trăm đạo ánh sáng, bay thẳng về phía lão.

Những đạo sáng sang này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho đám người phía dưới nhao nhao hít vào một hơi thật sâu.

Huyết Luyện Tử phản ứng cũng nhanh, hất tay áo lên, không đợi những đạo ánh sáng này tới gần liền trực tiếp thu hồi bọn Hứa Thanh và đội trưởng, quay người nhoáng một cái nhanh chóng rời đi.

Mà thứ tự tranh đoạt cũng theo Hứa Thanh và đội trưởng lần lượt ngã xuống, sắp kết thúc.

Mặc dù những người khác cũng đang tiếp tục, nhưng không thể nào đạt được đệ nhất.

Người có khả năng nhất chính là Thanh Thu, bây giờ nàng đang ở trên vị trí 2900 trượng, vẫn đang nghiến răng cố leo lên trên.

Còn về phần Chấp Kiếm Đình, trong mắt những trưởng lão Chấp Kiếm chú ý tới việc này đều nhao nhao lộ ra kỳ mang, nhìn Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu bị Huyết Luyện Tử mang đi.

“Hai tiểu tử này, hẳn là mỗi người đều tự mình thu lại một phần khí tức bên trong đồ đằng kia.”

“Khí tức bên trong đồ đằng, những năm qua chúng ta đều đã nghiên cứu qua, rất là thần bí, đáng tiếc không cách nào bị hấp thu, chỉ có thể sử dụng bên ngoài.”

“Đây không phải là vật bọn hắn có thể nắm giữ, nhưng dựa theo cơ chế bên trong Chấp Kiếm Giả, một hồi liền an bài người tới thu về, nếu bọn hắn đồng ý thì có thể gia tăng quân công cho bọn hắn, còn nếu như bọn hắn không đồng ý ...cũng không cần miễn cưỡng.”

Trong khi trưởng lão Chấp Kiếm nghị quyết, Thanh Thu leo tới 2930 trượng liền phải dừng lại, nàng đã đến cực hạn của bản thân.

Cho dù có thể tiếp tục leo lên, cũng chỉ có thể leo thêm được mười trượng, nhưng sẽ khiến căn cơ của bản thân rung chuyển, vả lại không thể nào đạt tới 3000 trượng.

Cho nên mặc dù trong lòng Thanh Thu cảm thấy đáng tiếc, thế nhưng vẫn quyết đoán buông lỏng tay ra.

Theo nàng kết thúc, thứ tự tranh đoạt vị trí Thái Sơ Ly U Trụ đã báo cáo kết thúc một giai đoạn, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khi thời hạn ba canh giờ đã trôi qua được hơn phân nửa, bên trong nơi cư trú của Thái Ti Tiên Môn bỗng có một người đi ra.

Hình dáng người này cao ngất, tướng mạo đường đường, trong thần sắc tràn đầy vẻ thong dong, một thân trường bào màu lam tựa như có nước chảy vờn quanh, chiết xạ ra ánh sáng rực rỡ.

Nhất là ánh mắt của gã, trong mắt mang theo vẻ thâm sâu, bên trong con ngươi còn có ấn ký phù văn lóe lên.

Những nơi gã đi qua thì hư vô bốn phía rõ ràng trở nên vặn vẹo, dường như đây là công pháp nào đó của gã tạo thành, khiến cho đoạn đường mà gã hành tẩu, hư không giống như bị xuyên qua.

Một màn này, cực kỳ hiếm xuất hiện trên người tu sĩ Kim Đan mở Thiên Cung.

Mà ngay khi gã tiêu sái bước ra, cũng lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người.

Mọi người nhao nhao hít sâu, thần sắc từng người lộ ra vẻ cung kính, tránh đường cho gã.

Chính là Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn, Trương Ti Vận.

Thần sắc của gã rất bình tĩnh, thong dong đi về phía trước, gã không thích đồng hành cùng con sâu cái kiến, cho nên lúc Hứa Thanh và mọi người leo lên gã không hề xuất hiện.

Tới tận lúc này, khi tất cả mọi người phần lớn đều đã bỏ cuộc thì gã mới đi ra, một đường lạnh nhạt tiêu sái đi đến bên dưới Thái Sơ Ly U Trụ.

Cuối cùng dưới vạn chúng nhìn chăm chú, gã giơ chân lên, bước lên cây cột trước mặt.

Nhảy thẳng lên.

Vừa cất bước liền nhanh chóng vọt lên với tốc độ cực nhanh, hầu như không có bất kỳ nhịp dừng lại nào, trực tiếp đã đến độ cao ngàn trượng.

Khí thế như vậy, lập tức khiến cho trong mắt của toàn bộ người xem lộ ra quang mang kỳ lạ, nhưng cũng không có âm thanh nghị luận xôn xao, hình như bọn họ đều cảm thấy gã có thể làm đến điểm này, vốn là một chuyện bình thường.

Dẫu sao, đây cũng là đệ nhất nhân trong đệ tử thế hệ này của Nghênh Hoàng Châu!

Cùng lúc đó, mấy vị trưởng lão Chấp Kiếm trên Chấp Kiếm Đình cũng nhao nhao chuyển sự chú ý đến trên người Trương Ti Vận.

“Trương Ti Vận này không tệ, cũng được coi như là chuẩn Chấp Kiếm Giả.”

“Sư tổ Nam Ti đạo nhân chính là một trong bốn đại chấp sự trong Chấp Kiếm Cung trên Quận bây giờ, mặc dù phẩm cấp tương đối với chúng ta, nhưng nhậm chức ở trong Chấp Kiếm Cung đã lâu, chúng ta nhìn thấy cũng phải hô một tiếng đại nhân.”

“Nghe nói Nam Ti đạo nhân đã từng hỏi qua người này, hỏi gã có cần vận dụng quyền hạn 10 năm một lần của chấp sự để miễn đi khảo hạch hay không, nhưng bị người này cự tuyệt, gã muốn đích thân tới đây để tham dự khảo hạch, đi con đường chính thức trở thành Chấp Kiếm Giả, sau đó lại mượn nhờ quyền hạn của sư tổ, gia tăng phẩm giai Chấp Kiếm Giả của bản thân lên.”

“Đây là sự tự tin đối với bản thân của gã, tuy chỉ có ba cái danh ngạch, nhưng gã cho rằng mình nhất định sẽ thu được một cái.”

“Nhân tài kiệt xuất lần này cũng không đơn giản, ba cái danh ngạch, để xem bọn hắn ai có thể thu được.”

Trong khi mấy vị trưởng lão Chấp Kiếm đang xem xét, tốc độ của Trương Ti Vận không giảm, từ độ cao 1000 trượng nhảy lên, đến 1700 trượng, cho đến nhẹ nhõm bước lên 2000 trượng.

Khi tới độ cao này, tốc độ của gã thoáng chậm lại một chút, thỉnh thoảng dừng lại, nhưng tổng thể xem ra vẫn rất nhanh như trước, 2200 trượng, 2400 trượng, 2600 trượng.

Nếu dõi mắt nhìn từ nơi xa, có thể thấy ở độ cao này gã cũng có chút thở hổn hển, dẫu sao vị trí này oán niệm trùng kích cực lớn, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, theo phía trên đỉnh đầu của gã xuất hiện một cái ô, toàn thân của gã lập tức phát ra một đạo quang mang bạch sắc lập lòe.

Đó là mệnh đăng của gã.

Mệnh đăng này khác biệt với cái ô màu đen cùng cái ô bảy màu của Hứa Thanh, toàn thân của nó có màu trắng, làm cho người ta có một loại cảm giác thánh khiết, kể cả hỏa diễm cũng là lửa trắng.

Bộ dạng như một ngọn núi treo ngược, tràn đầy thần thánh.

Đây chính là Bạch Sơn Thánh Hỏa Đăng!

Có thể thấy rất nhiều ngọn lửa màu trắng, từ trên ngọn núi này lan tràn đến biên giới, chảy xuôi xuống dưới, những nơi đi qua hư vô cũng bị nó thiêu đốt.

Chương 798: Là ai? Là ngươi! (2)

Dưới Bạch Sơn Thánh Hỏa Đăng, bên người Trương Ti Vận có từng đạo hỏa diễm màu trắng thiêu đốt, tản mát ra ánh sáng màu trắng, phối hợp đạo bào màu lam cùng dung nhan không tầm thường, cùng với ánh mắt bình tĩnh của gã, tất cả liền dựng lên một cảm giác thần thánh siêu nhiên!

Phía sau lưng của gã còn có một tiếng gào thét truyền ra.

Hư vô phía sau gã truyền ra âm thanh vỡ vụn, một con Bạch Long cực lớn từ trong khe hở thò thân hình ra ngoài, vờn quanh bốn phía, uy hiếp bát phương.

Hai cái râu rồng màu trắng thật dài rủ xuống hai bên Trương Ti Vận, chập chờn không theo quy tắc.

Còn có một cọng lông mọc ở cổ của con rồng này, theo gió mà động, tất cả những thứ này khiến cho Trương Ti Vận giống như đứng ở giữa thiên địa hàng phục Thương Long, lộ ra vẻ tiên khí xuất trần.

Gã nhìn lên phía trên, nhàn nhạt thầm nói trong lòng.

“Một bầy kiến hôi, không xứng đứng ở trên đỉnh đầu của ta, nhìn ta nghiền ép bọn ngươi như thế nào.”

Sau đó gã tiếp tục leo lên.

Hướng về vị trí cao hơn, leo thẳng lên trên.

2700 trượng, 2800 trượng, 2900 trượng, cho đến khi vượt qua độ cao lúc trước của Thanh Thu, nhảy lên đến độ cao 3000 trượng.

Ngay khi tới nơi này, gã vốn muốn tiếp tục, nhưng trong nháy mắt tiếp theo đồ đằng quỷ dị ở độ cao này lại bị kích phát, lập lòe phát ra tia sáng thứ ba trong ngày hôm nay!

Thân thể Trương Ti Vận chấn động.

Cùng lúc đó ở phía Tây của đại lục Vọng Cổ, một nơi cách Nghênh Hoàng Châu vô cùng xa xôi, trong một khu vực chìm trong đêm tối vô tận với mặt trăng màu đỏ treo ở trên cao, giờ phút này ở nơi đây vẫn mơ hồ có tiếng lẩm bẩm truyền ra.

“Là ai cướp đoạt một tia thần nguyên của ta. . . . . Hả?”

“Là ngươi?”

Giọng nói này vừa ra, bên trong Nghênh Hoàng Châu, trên độ cao 3000 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ, vẻ mặt thong dong của Trương Ti Vận lập tức biến hóa, biến thành kinh ngạc.

Vẻ bình tĩnh trong hai mắt nháy mắt tan biến, biến thành hoảng sợ.

Trên mặt của gã lộ ra vẻ không cách nào tin, gã cảm nhận được một cỗ lực lượng động trời không cách nào hình dung, giống như Thần Linh phủ xuống, mang theo phẫn nộ, mang theo khí tức hủy diệt, bao phủ lấy gã!

Hết thảy xảy ra quá đột ngột, gã giống như một con sâu cái kiến dưới ngón tay của người khổng lồ, không cách nào chống cự, yếu ớt vô cùng.

Trong miệng gã truyền ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, há miệng phun ra máu tươi, thân thể càng truyền đến những tiếng phanh phanh nổ mạnh, máu tươi tuôn ra từ khắp lỗ chân lông toàn thân.

Mệnh đăng trên đỉnh đầu trực tiếp ảm đạm, xém chút nữa dập tắt, Bạch Long sau lưng cũng phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết nhất nhân gian, thân thể ầm ầm nổ tung hơn phân nửa, toàn bộ thân thể màu trắng đã biến thành huyết sắc.

Mà Trương Ti Vận cũng đồng dạng như vậy, hai chân trực tiếp tan vỡ, nửa người nổ tung thành rất nhiều máu thịt, hai tay và thân hình cũng là như thế, thậm chí loại toái diệt này đang lan tràn, trên mặt của gã lần đầu tiên lộ ra vẻ tuyệt vọng, còn có vẻ mờ mịt nồng đậm đến cực hạn.

Gã không biết, tình huống này là như thế nào.

Một màn này quá mức đột nhiên.

Trong chốc lát bên trong Thái Ti Tiên Môn lập tức có một thân ảnh cấp tốc lao ra, ngay cả mấy vị trưởng lão Chấp Kiếm trên Chấp Kiếm Đình cũng đều thay đổi sắc mặt, lập tức ra tay.

Đây không phải là bọn họ thiên vị, bởi vì lúc trước Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu mặc dù cũng bị thương nặng, nhưng rõ ràng cũng không nghiêm trọng như lần này, không có ảnh hưởng tới sinh mệnh.

Nhưng tới Trương Ti Vận này lại chẳng biết tại sao, hình như đang tới mức bị tiêu diệt.

Nếu như để thiên kiêu như thế chết ở chỗ này, tất nhiên bọn họ sẽ không thể nào trơ mắt đứng nhìn không đi cứu viện.

Cho nên chỉ trong chớp mắt, kể cả Thái Ti Tiên Môn, tổng cộng có bốn thân ảnh đại tu Quy Hư đồng thời xuất hiện ở bên cạnh Trương Ti Vận, toàn bộ ra tay cứu trị.

Mà vị lão giả Thái Ti Tiên Môn kia lại càng lấy ra rất nhiều thiên tài địa bảo, thậm chí vận dụng cả một khối Thái Ti đan vô cùng trân quý.

Đan này, lão vốn dùng để chuẩn bị khi Trương Ti Vận đạt tới thời khắc đột phá mấu chốt liền cho gã sử dụng, nhưng bây giờ lão cũng bất chấp những thứ này, mượn nhờ sinh cơ kinh khủng ẩn chứa trong đó, phối hợp với vô số đan dược, lúc này mới đè xuống thương thế của Trương Ti Vận, cứu lại mạng của gã.

Làm xong những thứ này, lão giả Thái Ti Tiên Môn đỡ lấy Trương Ti Vận suy yếu hôn mê, bất đắc dĩ nhìn trưởng lão Chấp Kiếm trước mặt.

“Ba vị đại nhân, sao lại như thế này?”

Ba trưởng lão Chấp Kiếm cũng khó hiểu, nhìn tới độ cao 3000 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ, cười khổ lắc đầu.

“Việc này ta sẽ điều tra rõ.”

Lão giả Thái Ti Tiên Môn thở dài, chắp tay mang theo Trương Ti Vận rời đi.

Việc này đến đây coi như là báo kết thúc, mà động tác của Chấp Kiếm Đình cũng rất nhanh, trực tiếp liền phong ấn Thái Sơ Ly U Trụ, không cho phép người leo lên nữa, sau đó bắt đầu kiểm tra Thái Sơ Ly U Trụ.

Về phần Trương Ti Vận, trong vô số tiếng xôn xao của những người quan sát, được lão giả của Thái Ti Tiên Môn mang về nơi cư trú, không tiếc đại giới chữa thương, khiến cho thương thế hoàn toàn ổn định lại.

Mà bản thân của Trương Ti Vận cũng không hề tầm thường, sau khi thương thế ổn định lại, chỉ dùng hai ngày liền hoàn toàn khôi phục.

Chỉ là vô luận là gã hay là lão giả Thái Ti Tiên Môn, hay là Chấp Kiếm Đình, đều không chú ý tới... . . Nguyên nhân thực sự mà Trương Ti Vận xém chút phải tử vong, nhưng lại không tử vong.

Khi Trương Ti Vận khôi phục lại, trong thức hải của gã, trong một góc cực kỳ ẩn nấp, bỗng nhiều hơn một mặt trăng màu đỏ.

Trên mặt trăng này có một thân ảnh ngồi bụm mặt, lúc này thân ảnh này chậm rãi buông hai tay xuống, lộ ra một gương mặt quỷ dị.

Sở dĩ nói là quỷ dị, bởi vì trên gương mặt này không hề có ngũ quan.

Bên trên có vô số những lỗ nhỏ, giờ phút này bọn chúng đang nhao nhao nhúc nhích co rút lại, chảy ra máu tươi màu đỏ, cuồn cuộn không dứt... Lộ ra khuôn mặt không rõ.

“Không phải người này.”

“Người cướp đoạt, chắc là đồng loại của ta... . . Sau khi phủ xuống thì ta sẽ tìm được, sau đó thôn phệ.”

“Thân thể này yếu đuối, còn cần ủ dưỡng, tạm thời... . . Tiếp tục ngủ say.”

Thân ảnh trên mặt trăng nhẹ giọng lẩm bẩm, giọng nói càng lúc càng yếu ớt.

Mà hết thảy những điều này, Trương Ti Vận cũng không có năng lực biết rõ được, gã nhận thấy hết thảy mọi thứ đều vẫn như thường, nhưng trên thực tế đây mới là nguyên nhân duy nhất khiến gã không có tử vong.

Nhưng vào một cái chớp mắt này, trong nơi cư trú của Liên Minh Bát Tông, Hứa Thanh đang trong trạng thái khoanh chân chữa thương chợt mở mắt ra, trong mắt lộ ra một tia giật mình cùng với cảm giác tim đập nhanh, nhìn về phía Thái Ti Tiên Môn.

Chương 799: Cảm ngộ chân tướng (1)

Hứa Thanh cũng không cảm nhận cụ thể được cái gì, nhưng một khắc vừa rồi tim của hắn không khỏi có chút nhộn nhanh lên.

“Chỗ đó… . .” Trong lòng Hứa Thanh hiện lên cảnh giác, cảm giác đề phòng rất mãnh liệt.

Thương thế của hắn rất nặng, cho nên những ngày này hắn đều đang bế quan chữa thương, giờ phút này đã khôi phục hơn phân nửa, vì vậy cầm lấy ngọc giản truyền âm, hỏi thăm về việc xảy ra bên ngoài mấy ngày gần đây, nhất là thông tin về Thái Ti Tiên Môn.

Người hắn hỏi chính là lão tổ Huyết Luyện Tử.

Đối với lão tổ thì Hứa Thanh biết rõ, nói lời cảm tạ đơn thuần không có ý nghĩa, khi mình ngã xuống từ 3000 trượng, lão tổ lập tức xuất thủ cứu viện, việc này hắn ghi nhớ trong lòng.

Lão tổ còn cho hắn cả đan dược chữa thương, những thứ này Hứa Thanh cũng đều không quên.

Người khác đối với hắn tốt, dù là chỉ là một chút Hứa Thanh cũng đều nhớ kỹ trong lòng, trái lại cũng giống như vậy.

Rất nhanh Hứa Thanh liền nhận được đáp án, đồng thời lão tổ cũng nói cho hắn biết một ít chuyện về cái đồ đằng mặt trăng kia, bao hàm cả việc những mặt trời và mặt trăng vẫn lạc, cùng với việc Thần Linh không phải chỉ có mỗi nửa khuôn mặt tàn phế mà bọn họ nhìn thấy, mà còn tồn tại rất nhiều bí ẩn.

Sau khi nghe xong thì tâm thần Hứa Thanh dấy lên từng trận sóng lớn, trong những chuyện này ẩn chứa tin tức quá mức kinh người, lại càng phù hợp cùng với những kinh nghiệm của hắn.

Hắn nhớ tới Kim Ô Luyện Vạn Linh của mình, nhớ tới những bức họa bên trong cỗ long liễn mà người khổng lồ kéo.

Lúc ấy hắn đã cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì dựa theo những bích họa bên trong long liễn, vậy thì mặt trời đã vẫn lạc, nhưng ở bên ngoài thế mà lại vẫn còn có mặt trời.

Bây giờ, Hứa Thanh đã có đáp án.

Thiếu niên ngồi trên long liễn kia, chính là một trong những mặt trời đã vẫn lạc.

“Lão tổ nói rằng đồ đằng ở trên Thái Sơ Ly U Trụ kia, chính là một trong 12 mặt trăng bây giờ ở trên đại lục Vọng Cổ, mặt trăng này nằm ở vùng cực tây của đại lục Vọng Cổ, cách nơi này vô cùng xa xôi, vả lại các tộc lớn trong vạn tộc cũng đang hoài nghi, bên trong mặt trời và mặt trăng phải chăng có Thần Linh ngủ say?”

“Lúc trước ta đã nghe thấy tiếng hít thở từ trên mặt trăng trong thức hải…Còn có lời nói của hồn ảnh thiếu niên kia…” Hứa Thanh im lặng, trên thực tế thì đáp án đã sớm lơ lửng xuất hiện ở trong đáy lòng của hắn.

“Thần Linh.”

“Vậy thì mặt trăng màu tím bị ta dùng dị chất xâm nhập cướp đoạt kia, chính là bộ phận lực lượng của Thần Linh?”

Hứa Thanh thì thào, cảm giác mặt trăng nho nhỏ màu tím trong thức hải một chút.

Nếu so sánh Tử Nguyệt này cùng với Xích Nguyệt kia mà nói, vậy nó còn chưa tới một phần vạn, nhưng bên trên lại ẩn chứa một luồng lực lượng cực kỳ khủng bố, Hứa Thanh chỉ hơi cảm thụ một chút, toàn thân lập tức dựng hết cả tóc gáy lên.

Có một loại cảm giác giống như nhìn thấy nửa khuôn mặt Thần Linh lúc không nhắm mắt trên bầu trời.

Nhưng hắn chỉ bị sức mạnh của nó chấn nhiếp chứ không có nguy cơ gì, bởi vì giữa hắn và mặt trăng màu tím này đã tồn tại kết nối vô cùng chặt chẽ, hắn có đủ quyền hạn để điều khiển nó.

Tuy hắn có tư cách khống chế, nhưng bởi vì bản thân của hắn vẫn còn vô cùng nhỏ bé, tạm thời vẫn khó có thể khiến nó chân chính rung chuyển, chỉ có thể thoáng dẫn dắt khí tức của mặt trăng màu tím này.

Mặc dù như thế, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc Hứa Thanh cảm giác nó.

“Dị chất bởi vì ta mà sinh, cho nên vật bị dị chất xâm nhập, sẽ lấy ta làm đầu nguồn.”

Hứa Thanh cảm thụ một phen, sau khi xác định phán đoán của mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn tới bầu trời đêm.

"Như vậy đối với nửa khuôn mặt Thần Linh kia mà nói, phải chăng toàn bộ những người bị khí tức của nó xâm nhập, trên thực tế đều nằm ở trong quyền khống chế của nó." Hứa Thanh trầm mặc, sau đó ánh mắt trở nên ngưng tụ, hắn nghĩ tới đội trưởng.

"Đội trưởng hẳn là cũng có thu hoạch, nhưng nhớ lại phần bụng của y bị nổ tung, hẳn là đã cắn nuốt, khác biệt cùng ta." Hứa Thanh trầm ngâm, lấy ra ngọc giản truyền âm cho đội trưởng, thông báo lại phán đoán của mình cho đối phương.

"Đội trưởng, nếu như hấp thu khí tức kia, có lẽ sẽ có nguy hiểm."

"Không sao, đồ ta ăn quá nhiều, đúng như ngươi nói, sẽ bị điều khiển, nhưng đoán chừng sẽ có rất nhiều Thần Linh đều muốn đi tới đây đánh một chầu, sau đó mới có thể xác định ta thuộc về ai."

"Tiểu Thanh à, ngươi không cần hâm mộ ta, ngươi là bị nữ tu tranh đoạt, nhưng ta lại không giống như vậy, ta là bị Thần Linh tranh đoạt." Đội trưởng cười ha ha.

"Huống hồ, nói không chừng phong ấn trong cơ thể ta không chỉ là quỷ dị, ta nghĩ rằng trong thân thể của mình, nói không chừng chính là phong ấn một vị Thần Linh, cho nên nếu ngươi muốn ta cũng có thể giúp ngươi, ngươi đưa phần của ngươi cho ta, ta sẽ giúp ngươi thừa nhận khổ cực."

"Cảm ơn đội trưởng, không cần." Hứa Thanh đóng ngọc giản truyền âm, lấy hiểu biết của hắn đối đại sư huynh, đối phương nói như vậy chính là đại biểu y có thể giải quyết, về phần phong ấn Thần Linh gì đó, Hứa Thanh sẽ không tin.

Vì vậy hắn chôn cái suy nghĩ vừa xong ở trong đáy lòng, sau khi bình phục tâm thần, liền tiếp tục phân tích cảm giác tim đập nhanh truyền tới từ phía Thái Ti Tiên Môn.

"Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn ngã xuống từ độ cao 3000 trượng, xém chút nữa hình thần câu diệt?"

"Như vậy thì vấn đề của Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn, chính là do gã là người thứ ba bước lên cái độ cao 3000 trượng này." Hứa Thanh nghĩ tới đây, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cái suy đoán.

“Không phải là vị Thần Linh ngủ say trong mặt trăng kia, bởi vì ta và đội trưởng hấp thu và cướp đoạt, vì vậy liền thức tỉnh? Sau đó liền nhìn thấy Trương Ti Vận…”

Ánh mắt Hứa Thanh trợn tròn, càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, điều này cũng có thể giải thích tại sao Trương Ti Vận xém chút nữa tử vong.

“Nhưng cũng không đúng, nếu vị Thần Linh kia thật sự thức tỉnh, Trương Ti Vận chỉ là Kim Đan mở Thiên Cung, không thể nào cứu được, gã hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn nhớ tới cảm giác tim đập nhanh vừa rồi.

“Trương Ti Vận được cứu, tại sao lại khiến cho trong lòng ta có cảm giác kinh hãi và nguy hiểm?”

Hứa Thanh suy tư một phen, hô hấp chậm rãi trở nên dồn dập, một cái suy đoán đáng sợ …nổi lên ở trong đầu của hắn.

“Đạo Tử Thái Ti gần như bị tiêu diệt là do Xích Nguyệt kia, mà gã không chết …cũng là có liên quan với Xích Nguyệt kia… . .”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, cảnh giác và đề phòng càng mãnh liệt hơn, hắn không biết phán đoán của mình là đúng hay sai, nhưng sau này hắn sẽ phải càng chú ý cẩn thận hơn nữa, chắc chắn sẽ không sai.

Chương 800: Cảm ngộ chân tướng (2)

Cứ như vậy thời gian lần nữa trôi qua, rất nhanh liền trôi qua bảy ngày, trận tranh đoạt tư cách Chấp Kiếm Giả sắp mở ra.

Trong bảy ngày này, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như Chấp Kiếm Đình vẫn chưa kiểm tra Thái Sơ Ly U Trụ xong, điều này khiến cho Thái Sơ Ly U Trụ không cách nào tiếp tục để người khác leo lên, Hứa Thanh cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

Bởi vì Quỷ Đế Sơn trong thức hải của hắn đã càng ngày càng chân thật hơn, gương mặt bên trên cũng đã tiếp cận tới chín thành tương tự cùng với Hứa Thanh.

Mà cây côn xuất hiện ở trên hai tay Quỷ Đế Sơn cũng từ mơ hồ biến thành hơi mờ, rõ ràng hơn quá nhiều so với trước.

Đồng thời thứ tự tranh đoạt lúc trước, cũng đã có kết luận.

Hứa Thanh, Trần Nhị Ngưu cùng với Trương Ti Vận, ba người đều đạt tới độ cao 3000 trượng, cùng đạt đệ nhất.

Mỗi người đều lấy được cơ hội một lần cảm ngộ công pháp Hoàng cấp của nhân tộc.

Nhưng không phải bây giờ liền cảm ngộ, mà đợi khảo hạch cuối cùng của Chấp Kiếm Giả kết thúc mới tiến hành cảm ngộ.

Mặt khác lão tổ cũng đã đưa tới ban thưởng khi leo Thái Sơ Ly U Trụ lúc trước, nhưng không dễ phân biệt mỗi người cụ thể có bao nhiêu, vì vậy lão tổ dựa theo biểu hiện lúc trước của Hứa Thanh nên phân phối cho hắn bảy thành, còn lại ba thành giao cho Trần Nhị Ngưu.

Đội trưởng rất là vui mừng, Hứa Thanh cũng không so đo quá nhiều, nhất là trong những phần thưởng này, còn có một công pháp truyền thừa.

Công pháp này tên là Kim Sát Quyết, sau khi triển khai có thể điều khiển kim khí bát phương, biến nó trở thành lợi khí của bản thân, có lực sát phạt rất mạnh.

Sau khi Hứa Thanh tu hành liền vứt cho đội trưởng, đội trưởng cũng biết Hứa Thanh đang thu thập Thượng Chương Canh Kim Khí, vì vậy liền vứt Canh Kim khí mà mình thu được tới cho hắn, đồng thời cũng muốn lấy một chút những loại khí khác.

Về phần những thứ còn thừa lại, Hứa Thanh vốn định bán đi, nhưng đội trưởng báo là lưu lại cần dùng, về sau đi Phong Hải Quận cũng sẽ có trọng dụng.

Vì vậy Hứa Thanh liền giữ lại.

Mặt khác hai người cũng câu thông với nhau, suy đoán xem sau khi kiểm tra xong thì Chấp Kiếm Đình sẽ tới yêu cầu bọn hắn trả lại khí tức hay không.

Đội trưởng cảm thấy chuyện này chính là một cái cơ hội để cho bọn họ tẩy rửa sạch sẽ, vì vậy liền chủ động đưa ra ý kiến nộp lên trên, Hứa Thanh cũng biết đội trưởng nói có chút đạo lý.

Nhưng hắn không cầm ra được, cho dù xuất ra cũng không phải là khí tức của Xích Nguyệt nữa, mà đã thành khí tức Tử Nguyệt có liên kết với chính hắn.

Nhưng đội trưởng lại đưa tới một đám.

Hứa Thanh có chút kinh ngạc, đội trưởng rất ít khi hào phóng như vậy.

“Bởi vì ta đã phát hiện ra một thứ càng lớn hơn, ha ha, ta đang lên kế hoạch, đến lúc đó ngươi tới giúp ta, lần này ta chuẩn bị ăn cho đã ghiền.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Đồng thời, que sắt màu đen dưới tình hướng đầy đủ Canh Kim Khí cũng đã hoàn toàn lột xác thành công, lại trở thành nơi dung nhập cho lão tổ Kim Cương Tông.

Trong khoảng thời gian ngắn uy lực của que sắt màu đen phát triển thật lớn, phối hợp với Hồng Lôi từ thiên kiếp của lão tổ Kim Cương Tông, có đủ chiến lực khiến cho Kim Đan dưới ba cung bị đánh trúng ắt phải chết.

Hứa Thanh cầm ở trong tay vuốt vuốt một phen, rất là thoả mãn.

Mặc dù Ảnh Tử không cam lòng, nhưng nó cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhiều lần truyền ra chấn động thần niệm về phía Hứa Thanh, không ngừng nói rằng mình nghe lời, đồng thời cũng biểu đạt cảm xúc vừa sợ hãi lại vừa khát vọng đối với mặt trăng màu tím kia.

Hứa Thanh thấy nó đáng thương, cũng cho phép nó tới gần một chút.

Mà sau khi Ảnh Tử cẩn thận tới gần Tử Nguyệt, liền giống như Cô Lang Bái Nguyệt vậy, thế mà lại triều bái với Tử Nguyệt, sau đó thổ nạp.

Hứa thanh nhìn một màn này liền cảm thấy rất là kỳ dị, cũng càng hiểu rõ sâu hơn đối với Tử Nguyệt.

“Về sau, Tử Nguyệt này có thể làm vật trong tòa Thiên Cung thứ năm của ta.”

Hứa Thanh thì thào.

Bây giờ hắn có ba tòa Thiên Cung, tòa Thiên Cung thứ tư thì hắn đã có sắp xếp, hắn dự định đặt Thương Long vào, biến nó thành bổn mạng của tòa Thiên Cung này.

Trên thực tế dựa theo bình thường mà nói, Thiên Cung bổn mạng này mới chính là Thiên Cung đầu tiên của những người cảm ngộ ra long kình biển cấm từ khi còn Ngưng Khí.

Nhưng do con đường tu hành của Hứa Thanh khác biệt cùng người bên ngoài, hắn có hai ngọn mệnh đăng hóa thành Thiên Cung, độc đan thì lại trong tình trạng sắp tiêu tán khô héo, phải sớm để vào.

Tất cả việc này khiến cho Thiên Cung bổn mạng của hắn, vẫn phải thoái vị tới bây giờ.

Mà theo bốn khỏa Kim Đan như thủy tinh của Lý Tử Lương bị Hứa Thanh dung nhập, tòa Thiên Cung thứ tư của hắn cũng đã hóa thực một bộ phận, dựa theo Hứa Thanh phán đoán, không cần quá lâu, tòa Thiên Cung thứ tư liền có thể hình thành.

Mặt khác trong bảy ngày này cũng có Chấp Kiếm Giả tìm được Hứa Thanh, đưa ra yêu cầu về khí tức đồ đằng Thần Vực mà Chấp Kiếm Đình cần, cũng thuyết minh rằng sau khi hắn nộp lên bên trên, có thể đổi thành quân công.

Khi quân công đạt đến trình độ nhất định, có thể tăng lên phẩm giai.

Coi như là về sau không có trở thành Chấp Kiếm Giả, cũng có thể dùng quân công đổi lấy một số vật tư tu hành mà chỉ Chấp Kiếm Đình mới có.

Hứa Thanh và đội trưởng đã cùng thương nghị qua việc này, cho nên hắn chỉ hơi bày ra vẻ do dự và trầm tư một lát, sau đó mới giao ra một đám khí tức kia.

Cứ như vậy sau khi bảy ngày trôi qua, trận chiến tranh giành tư cách Chấp Kiếm Giả mà toàn bộ tu sĩ các tông đến đây chờ mong từ lâu …đã có thông báo sắp mở ra.

Trận chiến tranh đoạt tư cách này, có đến mấy nghìn người tham dự, nhưng cuối cùng chỉ lấy mười thứ hạng đầu!

Mười người này sẽ nhận được tư cách tham gia thí luyện, tiến hành khảo hạch Chấp Kiếm Giả cuối cùng.

Trở thành Chấp Kiếm Giả chân chính!

….

*Lời lão tác giả Nhĩ Căn:

Tiểu Manh không có ý định ra ngoài du lịch… Trong khoảng thời gian này ta muốn dưỡng tốt dạ dày của mình, dạo gần đây tiêu hóa không tốt, luôn cảm thấy bụng trướng trương, không cảm giác được sự đói khát.

Ta cảm thấy mình lại sắp gầy đi…

Mà bên ngoài quá nguy hiểm, ta vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà viết truyện cho các vị chủ tử nhé, đợi tới cuối năm trực tiếp đi tới Trường Bạch Sơn trượt tuyết là được rồi.

Ta thích trượt tuyết, cực thích, các đạo hữu cũng nhớ ủng hộ dịch giả của VIP-BNS nhé!

Chương 801: Quỷ Động (1)

Tuyển chọn của Chấp Kiếm Giả tuyển có chút khác biệt với tuyển chọn của tông môn, bởi vì cuộc tuyển chọn này nghiêm khắc hơn nhiều, đồng thời cũng được chia ra làm hai giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất, là tranh thủ nhận được tư cách tham gia thí luyện trở thành Chấp Kiếm Giả.

Khâu này chủ yếu chính là đào thải đi tuyệt đại đa số đệ tử, khiến cho cực kỳ ít người thu hoạch được tư cách tham gia thí luyện cuối cùng.

Lần này tổng cộng có 2793 đệ tử của các tông đến đây, những người này đều là nhân tài kiệt xuất trong mười năm này của từng cái tông môn trong Nghênh Hoàng Châu.

Bọn họ sẽ phải trải qua giai đoạn tuyển chọn thứ nhất, từ đó chọn ra mười thứ hạng đầu, thu được tư cách tham gia thí luyện tiếp theo.

Cũng chỉ có mười người này, mới có tư cách tiếp tục tham dự giai đoạn thứ hai của thí luyện Chấp Kiếm Giả.

Đây là bởi vì sau khi thu hoạch được tư cách tham gia thí luyện, thí luyện Chấp Kiếm Giả tiếp theo sẽ cực kỳ đặc thù.

Nó giống như là một cuộc hành hương, tất cả Chấp Kiếm Giả đều sẽ đi chứng kiến.

Cho nên truyền thống từ xưa đến nay không cho phép quá nhiều người tham dự thí luyện, tránh quấy rầy các Thánh hiền ngủ say.

Mà khảo hạch của Chấp Kiếm Giả mỗi 10 năm một lần, mỗi lần đều là trong ưu tuyển ưu, chọn ra năm người, trong đó ba người là chính, hai người là chuẩn.

Chính, đại biểu trực tiếp ban cho thân phận Chấp Kiếm Giả, hưởng Kiếm Lệnh, lấy được chúc phúc của Đại Đế.

Nhận chức vị Chấp Kiếm Giả, thiên địa làm chứng, chính thống nhất.

Chuẩn, đại biểu không có Kiếm Lệnh nhưng có chúc phúc, cần đi đến Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận tiếp tục khảo hạch.

Đây là chức phó, không được thiên địa chứng nhận, trưởng lão Chấp Kiếm đảm nhiệm có thể dựa vào biểu hiện của người tham dự, tự hành lựa chọn.

Mà trước hai giai đoạn này, vô luận là cảm ngộ Linh Ấn chiến ý hay là leo lên nơi cao nhất trên Thái Sơ Ly U Trụ, đều rất trọng yếu, bởi vì đây chính là cách để tăng thêm điểm cho giai đoạn thí luyện thứ hai.

Giờ phút này đang là giữa trưa, bầu trời một màu xanh lam, mây mù mỏng manh, ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp đại địa, khiến cánh đồng tuyết bên dưới trở thành một mảnh sáng ngời.

Vô luận là ánh sáng từ trên bầu trời hay là ánh sáng của băng tuyết trên mặt đất, vào thời khắc này thiên địa giao thoa, hiện ra một hồi lãnh ý.

Còn có từng trận gió từ phía bắc truyền đến, cuốn lên bông tuyết …quét tới đám người, hất tay áo của họ bay lên.

Ở trên Thái Sơ Ly U Trụ, theo bên trong Chấp Kiếm Đình truyền ra một tiếng kiếm vang, đệ tử đến từ các tông và tán tu trong Nghênh Hoàng Châu, tổng cộng 2793 người đồng loạt hội tụ một chỗ.

Hứa Thanh và đội trưởng cũng ở trong đó, hai người đứng chung một chỗ, cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, đội trưởng thì hiện lên vẻ chờ mong.

Đội trưởng rất phù hợp với điều kiện của một thí luyện giả, Hứa Thanh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao thì từ sau khi y đến Liên Minh Bát Tông, đội trưởng đều luôn chuẩn bị vì thời khắc này.

Thứ mà Hứa Thanh trọng điểm chú ý, chính là Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn đứng trong đám người xa xa.

“Để mắt tới gã?” Đội trưởng thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, khẽ gật đầu.

Đội trưởng nghe vậy cười hắc hắc.

“Ngươi cũng cảm nhận được rồi hả?”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, đang muốn hỏi đội trưởng, nhưng vào lúc này âm thanh rút kiếm từ trên bầu trời lại lần nữa vang vọng, còn có ba đạo thân ảnh mênh mông từ nơi cuối cùng của Thái Sơ Ly U Trụ bay ra, hạ xuống bên dưới.

Ba thân ảnh này là hai lão giả, và một người trung niên.

Ba người đều mặc quan phục, ngay khi xuất hiện ở trên không trung, khí thế bao la bát ngát khiến cho cả thiên địa đều bị lay động, bát phương càng là yên lặng, mà hai vị lão giả kia không hề tầm thường, trong mắt giống như có cả ngàn đạo ngân lưu động, rung chuyển bầu trời.

Mà vị tu sĩ ở giữa lại càng kinh khủng, sau lưng xuất hiện vô số hư ảnh, một đạo tiếp một đạo tương liên cùng với bầu trời, đưa mắt nhìn tới, hình như nửa bầu trời đều là thân hình của người này biến thành.

Mọi người phía dưới cùng với toàn bộ tu sĩ trong Thái Sơ Ly U thành, dưới luồng uy áp này thì tâm thần đều run lên, trong thần sắc lộ ra sự cung kính.

Sau đó liền có một giọng nói uy nghiêm, giống như thiên lôi nổ tung trong tâm thần của 2793 người.

“Trước kia trong những lần lựa chọn người có tư cách tham gia thí luyện, ít khi xuất hiện vấn đề nguy hiểm sinh tử.”

“Nhưng lần này sẽ khác biệt với trước kia, căn cứ Chấp Kiếm Đình nghị quyết, cuộc lựa chọn tư cách tham gia thí luyện Chấp Kiếm Giả của Nghênh Hoàng Châu lần này, sẽ đổi địa điểm tranh giành tư cách, thành Quỷ Động.”

Giọng nói uy nghiêm vang vọng, phần lớn tâm thần của toàn bộ người nghe đều chấn động, nhưng thần sắc phần lớn lại hiện ra vẻ mờ mịt, hiển nhiên là rất nhiều người chưa từng nghe nói qua về địa phương có tên Quỷ Động này, chỉ có cực ít đệ tử cùng với người vệ đạo của các tông là thay đổi sắc mặt.

Hứa Thanh cũng khẽ giật mình, theo bản năng nhìn về phía đội trưởng.

Hai con ngươi của đội trưởng rõ ràng hơi co rút lại, chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, y giơ ngón tay lên chỉ xuống dưới lòng đất.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Mà giọng nói uy nghiêm kia, đợi một hồi cho mọi người tiếp thu thông tin, lại tiếp tục mở miệng.

“Trong các ngươi có lẽ đã có người nghe nói qua, nhưng chắc là tuyệt đại đa số đều không biết, cái gì gọi là Quỷ Động.”

Mọi người phía dưới nhao nhao ngưng thần lắng nghe, dẫu sao cái này cũng liên quan đến thành bại của cuộc tranh giành tư cách thí luyện lần này.

Thần sắc của Hứa Thanh cũng trở nên ngưng trọng, nghiêm túc lắng nghe.

“Các ngươi hẳn là đã xác nhận được lai lịch của Thái Sơ Ly U Trụ, mà Quỷ Động… Nằm ngay phía dưới của Thái Sơ Ly U Trụ!”

Tâm thần nhiều người bỗng xuất hiện gợn sóng, Hứa Thanh cũng nheo hai mắt lại.

“Phía dưới Thái Sơ Ly U Trụ tồn tại một cái hố sâu không biết thông tới nơi nào, trong đó tràn ngập vô số dị quỷ, nghe cho kỹ, không phải là quỷ dị, mà là dị quỷ.”

Lúc nam tử trung niên trên bầu trời nói đến đây, liền đưa ánh mắt đảo qua mọi người, sau đó mới lại lần nữa truyền ra lời nói.

“Quỷ dị là giả, còn dị quỷ là thật, thứ phía trước là âm tà, phía sau là hung lệ.”

“Trên đại lục Vọng Cổ có không ít Quỷ Động, bất kỳ một cái nào cũng đều thần bí khó lường và tràn đầy hung hiểm, nhưng chỉ cần không xâm nhập quá sâu, vậy cũng có thể khống chế sự hung hiểm này.”

“Trên thực tế, sự tồn tại của Thái Sơ Ly U Trụ chính là để trấn áp cái Quỷ Động này, vả lại cũng đã trấn áp nó qua rất nhiều năm tháng.”

Chương 802: Quỷ Động (2)

Hứa Thanh cúi đầu nhìn bộ phận cắm vào lòng đất của Thái Sơ Ly U Trụ, hắn nghĩ tới lời mà đội trưởng nói, rằng hậu nhân đã từng phân tích mục đích khi Quỷ Đế ném vũ khí của mình tới nơi này.

Giờ phút này hắn đã nhìn ra, mục đích này ...có lẽ chính là để trấn áp Quỷ Động.

“Vì sao Quỷ Đế phải làm như vậy? Còn có, đến cùng là trong Quỷ Động tồn tại cái gì, mới khiến cho Quỷ Đế phải dùng Thái Sơ Ly U Trụ để trấn áp?”

Hứa Thanh không biết được nguyên nhân, nhưng hắn cảm thấy Chấp Kiếm Đình nhất định là có đáp án.

Giờ phút này, giọng nói của trung niên mặc quan phục trên bầu trời vẫn không ngừng truyền ra như trước, giọng nói mang theo uy nghiêm, vang vọng tới tâm thần của tất cảm mọi người ở đây.

“Cũng chính bởi vì như vậy, cho nên một phần của Thái Sơ Ly U Trụ cắm vào quỷ động trong lòng đất, thời khắc luôn bị khí tức của quỷ động ăn mòn, khó tránh khỏi xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.”

“Nhất là những năm gần đây, dấu hiệu bị ăn mòn và vỡ vụn càng thêm nhiều hơn, khiến cho rất nhiều mảnh vỡ của Thái Sơ Ly U Trụ rơi vào bên trong quỷ động này, có mảnh rơi vào tận dưới đáy sâu, có mảnh lại rơi ngay vách và một số nơi hẻo lánh trong Quỷ Động.”

“Trước kia Chấp Kiếm Giả sẽ theo định kỳ đi vào đó để thu thập, sau đó lại dung luyện chúng vào trong Thái Sơ Ly U Trụ, hôm nay sẽ do các ngươi tới chấp hành việc này.”

“Thời hạn là ba ngày, mười người thu được số lượng mảnh vỡ nhiều nhất, sẽ nhận được tư cách tham gia đợt thí luyện thứ hai.”

Phần lớn vẻ mặt mọi người trở nên nghiêm túc, hiểu rõ rằng đây là quy tắc của cuộc tranh giành tư cách lần này.

“Mặt khác, bổn tọa nhắc nhở các ngươi, bên trong Quỷ Động tồn tại nguy hiểm sinh tử, cho nên giờ phút này chính là cơ hội cuối cùng để các ngươi bỏ qua, một khi tham dự, mặc dù mỗi người đều được phát cho một khối truyền tống phù đặc biệt, khi gặp phải nguy hiểm có thể dùng nó để truyền tống rời khỏi, nhưng nó cũng không phải tuyệt đối, vẫn sẽ có khả năng xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn.”

Trong lúc nói những lời này, trên bầu trời lập tức có từng khối ngọc giản bay tới, rơi xuống trước mặt của từng người tham dự ở nơi này, được mọi người một phát tiếp được.

Người có thể tới tham dự tuyển chọn Chấp Kiếm Giả, tất nhiên đều không phải là hạng người tâm chí yếu ớt, tự nhiên không có người lựa chọn rời khỏi vào lúc này, thậm chí còn có người cầm được ngọc giản truyền tống, lập tức mở miệng ra hỏi.

“Đại nhân, nếu như số lượng bằng nhau thì sẽ xử lý như thế nào?”

“Theo thứ tự Thái Sơ Ly U Trụ quyết định.” Trung niên mặc quan phục nhàn nhạt mở miệng.

“Cuối cùng, ta muốn nhắc nhở các ngươi, Quỷ Động, không phải là một nơi ngoài vòng pháp luật, nó cũng nằm trong phạm vi của Chấp Kiếm Đình, có thể ra tay nhưng nghiêm cấm giết chóc lẫn nhau.”

“Bây giờ, cuộc tuyển chọn tư cách tham gia thí luyện Chấp Kiếm Giả, bắt đầu!”

Theo lời nói vang vọng, Thái Sơ Ly U Trụ lập tức tràn ra ánh sáng chói mắt, không ngừng khuếch tán, tràn ra rung động lắc lư mãnh liệt.

Sau đó liền chậm rãi nhỏ đi một vòng, chậm rãi nâng lên phía trên, lộ ra bộ phận Thái Sơ Ly U Trụ vùi sâu vào trong lòng đất.

Ánh mắt toàn bộ mọi người nhìn qua, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng bộ phận phía dưới của Thái Sơ Ly U Trụ là một mảnh đen nhánh, tràn đầy dấu vết loang lổ và tàn phá, bị ăn mòn cực kỳ nghiêm trọng.

Thậm chí bộ phận dưới cùng, thân trụ cũng đã biến thành tổ ong, tàn phá vô cùng nặng nề.

Mà theo Thái Sơ Ly U Trụ nâng lên, trên mặt đất thình lình xuất hiện một cái hố sâu ngàn trượng, từng trận hắc khí mang theo cảm giác vô cùng tà ác tràn ra, còn có từng trận gào thét không giống tiếng người từ trong hố sâu truyền ra.

Những tiếng gào thét và kêu rên kèm theo cảm giác vô cùng thê lương, ẩn chứa vô tận đau khổ và điên cuồng truyền ra, thật giống như... Cái hố sâu này liên thông với cả Minh phủ Hoàng Tuyền vậy.

Một màn này khiến cho thần sắc của mọi người tham dự nhao nhao biến hóa, còn có một chút người nguyên bản tâm chí kiên định, nhưng giờ phút này đã bị chấn nhiếp, xuất hiện một tia dao động.

“Các ngươi, còn không đi xuống!” Trên bầu trời, giọng nói của vị trung niên mặc quan phục siêu việt thiên lôi, ầm ầm nổ tung, đệ tử các tông cùng với tán tu bốn phía quanh hố sâu nhao nhao nghiến răng, riêng phần mình lao thẳng xuống hố sâu.

Thiếu nữ Thanh Thu cũng ở trong đó, nàng nằm trong nhóm người lao vào đầu tiên, Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn, còn có thiếu niên nhân tộc kia, cùng với thiên kiêu các tông khác cũng đều lần lượt bước vào.

Hứa Thanh và đội trưởng cũng lao tới.

Rất nhanh, chín thành tu sĩ ở đây đều đã lựa chọn lao vào, còn lại một số người vẫn đang đứng tại chỗ do dự, một tiếng nổ mạnh động trời truyền đến, Thái Sơ Ly U Trụ được nâng lên bỗng nhiên hạ xuống, lại biến lại thành cây trụ kích thước ngàn trượng, trực tiếp đâm vào trong hố sâu.

Lần nữa lấp kín cái hố sâu này!

Khí tức và tiếng kêu thê lương tan biến, hết thảy khôi phục như thường.

Về phần hố sâu, bên trong là một mảnh đen nhánh.

Chớp mắt khi Hứa Thanh bước vào, hắn lập tức lao tới gần biên giới chung quanh, sau khi đụng vào lớp bùn đất, tâm thần của hắn lập tức cảnh giác, lạnh lùng quan sát bốn phía.

Nơi đây rất quái dị, dù hắn đã hội tụ tu vi pháp lực tới hai mắt, nhưng vẫn không cách nào thấy rõ hết thảy trong khoảng thời gian ngắn.

Mà vừa nãy ở bên ngoài rõ ràng còn nghe được tiếng gào thét, nhưng giờ phút này, sau khi tiến vào thì mọi âm thanh lại tan biến toàn bộ, không có bất luận tiếng kêu gào thê lương nào truyền tới, ngoại trừ tiếng hít thở thì nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

Trước mắt là một mảnh đen nhánh, cảm giác giống như bị giam cầm, tất cả thứ này tự nhiên tạo thành một luồng áp lực, làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Chỉ có khí tức âm lãnh truyền đến từ phía dưới, mang theo một mùi tanh hôi và hư thối, như vô số sợi tóc từ bốn phía quét và trôi qua thân thể, chạm vào trên làn da, khiến cho tóc gáy theo bản năng dựng đứng lên.

Cho đến khi trôi qua một lát, khi mắt đã thích ứng với bóng tối, cũng có lẽ bởi vì tu vi mà nảy sinh cộng hưởng, trong mắt Hứa Thanh thì nơi đây chậm rãi dần trở nên rõ ràng hơn.

Đây là một cái hố sâu cực lớn, cho dù có thể thấy được bốn phía, nhưng phía dưới vẫn là một mảnh đen nhánh như trước, giống như một cái vực sâu thăm thẳm vậy.

Vách tường bốn phía có một số thực vật màu đen mọc ra, trên mỗi một lá cây đều như ẩn như hiện mặt quỷ, mỉm cười về phía mọi người đang dựa vào vách tường quan sát.

Tổng cộng có 2450 người lao xuống, lúc này có phân nửa người đang bám ở vách tường xung quanh, cảnh giác và đề phòng bốn phía.

Một nửa còn lại kia, hình như ngay khi tiến vào nơi đây, đã lao xuống nơi càng sâu hơn rồi.

Hứa Thanh nheo mắt lại quay đầu nhìn bên cạnh, đội trưởng cách hắn chưa tới ba trượng, cũng tương tự nhìn tới hắn, sau đó giơ lên ngón tay chỉ xuống phía dưới.

Hứa Thanh gật đầu, hai người vừa muốn buông tay nhảy xuống hố sâu phía dưới, nhưng vào lúc này…

Một hí khúc thê lãnh kéo dài lại linh hoạt kỳ ảo, giống như vang vọng khắp bát phương, lại giống như ở ngay bên tai, liên tục truyền tới.

m thanh tràn đầy âm nhu, lại tràn đầy bén nhọn, dung hợp vào một chỗ, tạo thành một ca khúc khó tả.

“Kiếp trước không đến, vãng sinh thường tại, cắt tương tư vẽ trần ai…”

Không phân biệt được đây là giọng nam hay là nữ, nhưng giọng hát này trong lúc bất tri bất giác liền rót vào trong đầu mọi người, khiến da đầu mọi người nhịn không được run lên, phía sau lại còn có từng trận âm lãnh.

Giống như là cơn mưa mùa thu lạnh lẽo rơi xuống mặt, rót vào toàn thân.

Chương 803: Dị quỷ (1)

Một cơn mưa mùa thu bao hàm theo cảm giác âm lãnh, rơi trên mặt, trên người, trên tay, sau đó không một tiếng động thẩm thấu vào trong cơ thể, không dễ xua tán, cuối cùng liền hóa thành một cảm giác băng hàn rét lạnh thấu xương, sau đó biến thành thân thể run rẩy.

Giống như hí khúc đang vang lên lúc này vậy.

Thân thể của Hứa Thanh không thể khống chế mà run rẩy một chút, hắn nghĩ lại năm đó khi mình vẫn còn ở trong doanh địa thập hoang giả, khi cùng Lôi đội nhìn thấy nữ quỷ với đôi giày đỏ từng bước đi trong huyết vụ ở trong cấm khu.

Lúc đó hắn chỉ là một tán tu Luyện Khí, nhưng cũng đã từng cảm thụ qua cùng loại cảm giác lạnh lẽo này, một cái lạnh tới mức đóng băng cả linh hồn, lạnh tới phong bế cả thân hình.

Bây giờ tu vi của hắn đã không tầm thường, nhưng cảm thụ này vẫn như lúc ban đầu.

Âm thanh của hí khúc kéo dài, vừa linh hoạt kỳ ảo lại âm nhu, dường như biến tiếng ca thành thực chất, trở thành táng âm câu hồn, khiến cho hơn một nghìn tu sĩ ở khắp bốn phía, bỗng nhiên có vài chục người hơi nghiêng một cái, trực tiếp ngã xuống từ nơi đang đứng.

Rơi xuống hố sâu, lọt vào trong bóng tối, như bị cắn nuốt.

Tâm thần những người còn lại nhao nhao chấn động, biểu cảm không cách nào khống chế, vẻ hoảng sợ xuất hiện trên mặt, bởi vì lúc này, giọng hát kia bỗng nhiên xuất hiện sự rung động.

Bên trong từng câu hát dường như hơi run run một chút, hình như bản thân của người đang hát hí khúc này cũng đang sợ hãi.

Dường như, người này đang hát hí khúc cho người chết vậy.

Bây giờ trong khắp hố sâu, cũng chỉ có hí khúc này vang vọng, cho dù mọi người che đậy thính giác của mình cũng vô dụng, bởi vì âm thanh này sẽ chui thẳng vào linh hồn, hóa thành dị chất, sinh sôi trong tâm thần của tất cả mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, dị chất ở trong hố sâu này đang không ngừng trở nên nồng đậm hơn, mà hí khúc kia lại dần dần giảm âm lượng, cho đến cuối cùng liền hóa thành âm thanh rù rì nhỏ nhẹ, như ẩn như hiện.

Mọi người nhao nhao thở ra một hơi, nhưng vào lúc này, lại có một giọng hí khúc khác bỗng nhiên truyền ra.

“Kiếp trước ngươi không đến, vãng sinh ta thường tại, là ai cắt tương tư, lại vẽ lên trần ai của ai…”

Tiếng hí khúc lần này không giống với lần trước, không có sự kinh tâm động phách như cũ, cũng không có cảm giác thê lãnh kéo dài, có thể nhận ra đây rõ ràng là một người khác hát, nhưng giọng hát lại càng thêm âm u, càng làm cho tâm thần người ta chấn động, mà lúc này, mọi người đều đồng loạt đều nhìn về khu vực Hứa Thanh.

Bởi vì, giọng hát này …được truyền ra từ nơi đó!

Hứa Thanh chợt quay đầu, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng cũng trợn mắt thật to nhìn qua Hứa Thanh.

Từ trong con mắt của Hứa Thanh phản chiếu ra, đội trưởng nhìn thấy được phía sau thân ảnh của mình, có một thân ảnh áo trắng đang nổi lơ lửng ở sau lưng.

Không biết từ lúc nào, thân ảnh của người hát hí khúc kia đã xuất hiện ở sau lưng đội trưởng.

Đội trưởng nheo mắt lại, sắc mặt dữ tợn, trong khóe mắt lại xuất hiện một gương mặt, toàn thân tràn ra khí tức băng hàn, còn toét ra cái miệng rộng, lộ ra hàm răng, chợt quay đầu về phía sau lưng, một tiếng rặc rặc vang lên, hung hăng cắn một miệng lớn.

Âm thanh hàm răng chạm vào nhau vang lên, truyền khắp bốn phương, có thể thấy được một cú cắn này mạnh bao nhiêu.

Nhưng tiếng hát hí khúc vẫn còn tồn tại như trước.

Chỉ là lần này nó đã xuất hiện ở sau lưng tu sĩ khác, thân thể tu sĩ kia run lên, cảm nhận được nguy cơ sinh tử cực lớn, vừa muốn bóp nát ngọc giản truyền tống trong tay, nhưng trong nháy mắt tiếp theo… Trong mắt của gã lộ ra vẻ mờ mịt, trong miệng truyền ra tiếng hát hí khúc, biểu cảm cũng trở nên dữ tợn.

Ngay sau đó thân thể của gã nổ vang, dị chất trong chốc lát bộc phát đến cực hạn, trực tiếp sinh ra dị biến!

Phần lưng của gã ngay lập tức nổi lên một bướu thịt, hai tay trực tiếp trở nên tráng kiện hơn gấp mấy lần, từng đám gai xương xuyên thấu máu thịt và quần áo, đâm ra phía ngoài.

Hai chân của gã cũng trở nên vô cùng tráng kiện, thận chí phần đùi còn bạo khai, mọc ra bảy tám đầu xúc tu tràn ngập dịch nhờn huyết sắc, nhưng biến hóa lớn nhất chính là đầu của gã , toàn bộ đầu người đã... Biến thành một con mắt màu lam thật lớn.

Nháy mắt một cái, thân ảnh kia bỗng nhiên tan biến, lúc hiện ra đã xuất hiện ở trước người của một tu sĩ tiểu tông, tu sĩ kia cũng không tầm thường, lập tức bấm niệm pháp quyết, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện hỏa diễm thiêu đốt, bao phủ đối phương.

Nhưng cũng vô dụng, một cái xúc tu duỗi ra từ trong ngọn lửa, trực tiếp chọc thẳng vào miệng của tu sĩ này, chui vào.

Trong nháy mắt tiếp theo, tên tu sĩ này phát ra âm thanh ô ô thê lương, thân thể bị xúc tu giơ lên thật cao, bụng không ngừng to lên, cho đến khi một tiếng phịch vang lên, bụng nổ tung.

Từ nơi nổ tung, cái xúc tu vươn vào trong cơ thể kia cũng bay ra ngoài, không ngừng lắc lư, huyết nhục văng tung tóe.

Một màn này, khiến cho mọi người nhao nhao hít vào một hơi.

Ngay sau đó thân thể của tên tu sĩ bị dị hoá liền nhoáng một cái, thể hiện ra tốc độ kinh người, phóng tới những người còn lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh thê lương không ngừng vang vọng.

Sau mấy hơi thở, tu sĩ dị hóa đã giết được mấy người, lần này nó bỗng xuất hiện ở bên người Hứa Thanh.

Ngay một khắc khi xuất hiện, nó liền giơ hai tay lên muốn ôm về phía Hứa Thanh, trên bụng xuất hiện một cái miệng lớn rậm rạp, muốn thôn phệ mục tiêu phía trước.

Cùng lúc đó theo nguy hiểm từ trong hố sâu hiện ra, bản tính tự tư của con người cũng lập tức được thể hiện ra, bốn phía rõ ràng có rất nhiều người, không cần mọi người đồng loạt ra tay, nhưng hễ có bảy tám người liên thủ, vậy coi như tốc độ của tên tu sĩ bị dị hoá này có nhanh hơn nữa, cũng đều vô dụng.

Nhưng ý nghĩ của mỗi người đều không giống nhau, có rất nhiều người thừa dịp tu sĩ dị hoá ra tay với người khác, thân thể khẽ nhoáng một cái lao thẳng đến chỗ sâu hơn trong hố sâu, tránh đi nguy hiểm ở nơi này.

Người như vậy không ít, trọn vẹn hơn trăm, còn có một chút thì quyết đoán bóp nát ngọc giản lựa chọn rời khỏi, không muốn tiếp tục tham dự.

Tràng cảnh rất hỗn loạn.

Hứa Thanh không có quan tâm tới những thứ này, ngay khi tu sĩ dị hoá dữ tợn lao đến phía hắn, trong mắt của hắn lập tức lóe lên hàn mang, không lùi mà tiến tới, toàn bộ người trực tiếp phóng đi, nháy mắt liền tới gần tu sĩ dị hoá đó, giơ tay phải lên đấm tới một quyền.

Ba tòa Thiên Cung trong cơ thể bộc phát, Kim Ô hiển lộ.

Một quyền đấm xuống, tu sĩ dị hoá kia lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể bỗng nhiên lui lại.

Nhưng không đợi nó lui ra phía sau bao nhiều, phía sau nó bỗng nhiên truyền đến một hơi thở lạnh như băng, chính là thân ảnh đội trưởng, y bỗng dưng im hơi lặng tiếng xuất hiện, trong mắt lộ ra vẻ âm u, một phát bắt được thân thể của tên tu sĩ bị dị hoá này, trực tiếp mở to miệng, táp một cái về con mắt màu lam.

Âm thanh càng thêm thê lương từ trên bụng tên tu sĩ dị hoá truyền ra, mà lúc này Hứa Thanh cũng đã đến, lần nữa đánh tới một quyền.

Chương 804: Dị quỷ (2)

Cuối cùng sau một tiếng nổ thật lớn, thân thể dị hóa trực tiếp nổ tung tan nát, rơi xuống hố sâu phía dưới.

Mà giờ khắc này tu sĩ còn thừa lại ở nơi đây không nhiều lắm, chỉ có vài chục người, hoặc là truyền tống rời khỏi, hoặc là thâm nhập xuống bên dưới hố sâu.

“Tiểu Thanh, chúng ta chia nhau ra tìm kiếm, phải nắm chặt thời gian.”

Đội trưởng hướng bên cạnh nhổ ra một cái, bộ dạng không thể ăn được.

Hứa Thanh gật đầu, hai người lập tức phi thẳng xuống phía dưới.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, trong khi bay Hứa Thanh cũng thấy được những đệ tử các tông rời đi lúc trước.

Những người này đều đang giao chiến, đối thủ của bọn họ chính là rất nhiều những thân ảnh màu trắng mới xuất hiện, còn có một số là tu sĩ sau khi bị thân ảnh kia nhập thân, hóa thành tu sĩ dị hoá.

Số lượng rất nhiều, phần lớn đều đang ác chiến.

Mà người dám đến tham dự thí luyện, tự nhiên đều sẽ có chút thủ đoạn riêng của mình, cho nên trên đường lao xuống dưới, Hứa Thanh cũng đoán, những trận chiến này đa số sẽ là nhân tộc giành chiến thắng.

Nhưng trên quãng đường này ở đâu cũng có những đệ tử không kịp truyền tống rời đi, tử vong ở trong nơi đây.

Để tranh giành tư cách tham dự thí luyện của Chấp Kiếm Giả, quả thực vô cùng hung hiểm.

Hứa Thanh một đường bay xuống tránh đi những cuộc phân tranh này, mà càng xuống dưới sâu hơn thì sự âm lãnh trong hố sâu càng trở nên đậm đặc, cảm giác bị đè nén cũng càng lúc càng mãnh liệt, khiến cho người ta có cảm giác không thở nổi, trái tim cũng tăng tốc nhảy lên.

Đến cuối cùng ngay cả hắn cũng có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập ầm ầm, mà ánh sáng trong mắt cũng biến thành mơ hồ, không phải rất rõ ràng.

Cần phải một hồi lâu sau mới thích ứng được, khi lần nữa thấy rõ bốn phía, Hứa Thanh liền chú ý tới bốn phía thi thoảng sẽ xuất hiện một chút hang động và lối rẽ, hiển nhiên là thế giới trong lòng đất này cũng không phải chỉ có một con đường, mà tồn tại rất nhiều hang ngách giống như mê cung vậy.

Nhưng mùi tanh hôi và hư thối của nơi này cũng không bởi vì những lối rẽ xuất hiện mà giảm bớt, ngược lại càng trở nên nồng đậm hơn.

Mặt khác, lần này muốn thu được tư cách tham gia thí luyện Chấp Kiếm Giả cần phải đi kiếm những mảnh vỡ của Thái Sơ Ly U Trụ, mà từ khi Hứa Thanh đến đây tới giờ, hắn vẫn chưa hề tìm thấy được một mảnh nào.

Hắn cũng hiểu lý do, bởi vì trước đó đã có rất nhiều người rời đi trước hắn, mà nơi những người này đi qua, nếu có mảnh vỡ xuất hiện thì bọn họ sẽ tự nhiên nhẹ nhõm lấy ra và cầm đi.

Hứa Thanh trầm ngâm nhìn khắp nơi một chút, sau đó thân thể hơi nhoáng một cái, rơi vào một chỗ nhô lên bên rìa hố sâu, đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn lên trên.

Phía trên mơ hồ có âm thanh đấu pháp truyền đến, thi thoảng còn có từng giọt máu tươi rơi xuống, một khi rơi xuống lại có khí tức âm lãnh tăng lên, tiếng hát hí khúc vẫn như ẩn như hiện.

Về phần thân ảnh của đội trưởng đã sớm không còn ở đây, lúc trước hai người đã nói lần này chia nhau ra hành động, dẫu sao thì nhiệm vụ lần này là tìm kiếm vật phẩm, tách ra phạm vi tìm kiếm rộng hơn và tất nhiên hiệu suất sẽ cao hơn.

“Không đi những cái con đường khác nữa, ta phải đi tới chỗ sâu nhất ở nơi này nhìn xem.”

Hứa Thanh cúi đầu, thân thể nhảy lên, tiếp tục gào thét lao xuống phía dưới.

Hắn thâm nhập càng lúc càng sâu, bốn phía cũng càng lúc càng trở nên đen tối hơn, loại cảm giác giam cầm áp bách cũng càng lúc càng rõ ràng hơn trước, lúc sau thân thể đang lao về phía trước của Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, sau đó lùi ngược lại về sau mấy bước, đứng ở trên không trung nghiêng đầu nhìn về bên phải.

Chỗ đó, có một hang động xuất hiện.

Vị trí cửa động có một thân ảnh đang đứng.

Thân ảnh này là một lão giả, trên người mặc một bộ áo đen, trên người không tràn ra bất kỳ khí tức nào, giống như đã dung hợp cùng với bóng tối ở bốn phía vậy, khiến người bay qua rất dễ dàng bỏ qua.

Hai tay của lão buông thỏng, nếu cẩn thận nhìn tới, có thể nhìn thấy mười đầu ngón tay của lão thế mà lại đều có những chiếc móng tay màu đen thật dài, rất là sắc bén.

Mà lão đứng đưa lưng về phía Hứa Thanh, cho nên không nhìn được thấy gương mặt.

Nhưng có thể nhìn thấy thân thể của lão hình như khẽ nghiêng, giống như đang lắng nghe tiếng hát hí khúc truyền đến từ bên trên hố sâu, dường như nghe rất nghiêm túc.

Nhưng đây là đang ở bên trong Quỷ Động, cho nên khi thân ảnh này xuất hiện, chắc chắn sẽ khiến cho bất luận người nào nhìn thấy đều sẽ vô cùng cảnh giác.

Hứa Thanh nhìn về phía đối phương, ánh mắt đầu tiên là đảo qua thân ảnh âm u này, sau đó nhìn chỗ bùn đất bên người đối phương, chỗ đó có ba khối mảnh vỡ cắm vào trong bùn!

Ba mảnh vỡ này, chính là vật mà Hứa Thanh cần tìm kiếm.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không tin nơi đây không có ai đi qua, nhưng mảnh vỡ rõ ràng vẫn còn tồn tại ở đây, vậy có thể đoán được, những đệ tử khác đi ngang qua nơi đây hoặc là đã chết, hoặc là không dám ra tay, không cách nào thu thập những mảnh vỡ này.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, đầu tiên là kiểm tra bốn phía một chút, sau khi xác định nơi đây không có mai phục, hắn liền truyền ra thần niệm về phía Ảnh Tử.

Trong nháy mắt tiếp theo, Ảnh Tử liền từ hư vô trên người lan tràn ra ngoài, bay nhanh tới gần bên người lão giả đang lắng nghe hí khúc, vươn tới một mảnh vỡ, vừa muốn túm rồi quay về.

Nhưng vào lúc này lão giả kia bỗng giơ tay lên, một hơi đặt vào trên mảnh vỡ, lực lượng cực lớn khiến cho bùn đất nổ vang.

Sau đó lão quay đầu, một gương mặt xanh ngắt không có bất kỳ biểu cảm nào chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Giống như là một con cương thi vậy.

Hai mắt trống rỗng và tản ra từng trận hồng mang, giờ phút này lão đang nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, khóe miệng dần dần há ra, lộ ra hàm răng giống như răng cưa.

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể của lão bỗng nhoáng một cái, một cỗ khí tức hung ác bộc phát, lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Trong khi lao đến, hai bàn tay đầy móng sắc kia còn truyền ra từng đợt âm thanh xé gió bén nhọn, dường như phá vỡ cả hư vô, hung hăng trảo về phía Hứa Thanh

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, một cái chớp mắt khi trận gió tanh đập thẳng vào mặt, thân trên của hắn chợt ngửa về phía sau.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn bàn tay phải đen nhánh của lão giả cương thi lướt qua phía trước mặt mình, thuận thế đổi ngược thân thể lại, thay đổi trên dưới, đầu dưới chân trên, bộc phát tu vi toàn thân và hội tụ lực lượng thân thể vào chân phải, hung hăng đạp một cái về cái cằm của lão giả!

Ầm!

Cái đầu của lão giả cương thi vang lên một tiếng rặc rặc, bắt đầu trở nên vặn vẹo bất quy tắc, thân thể lập tức bị một cước của Hứa Thanh đá lui ra bên ngoài hơn mười trượng.

Cùng lúc đó Ảnh Tử cũng nhanh chóng cuốn ba mảnh vỡ lên, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đầu của lão giả cương thi chợt lắc lư, trực tiếp xoay trở về vị trí cũ, hồng mang trong mắt đại thịnh, lệ khí ngập trời, dị chất toàn thân bỗng cuồng bạo hơn.

Trong miệng lão giả còn truyền ra từng trận gào thét giống như dã thú, càng bộc phát tốc độ, dữ tợn lao về phía Hứa Thanh.

Nháy mắt tới gần, liền lập tức cắn một cái về phía cổ Hứa Thanh.

Chương 805: Mặt quỷ trên tiền giấy (1)

Một mùi tanh hôi đập thẳng vào mặt Hứa Thanh, trong mắt của hắn lóe lên hàn mang, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, hắn không muốn dây dưa lãng phí thời gian với con cương thi này.

Hắn đã lấy được mảnh vỡ tới tay, cho nên dự định mặc kệ con cương thi kia mà rời khỏi chỗ này.

Nhưng con cương thi kia đuổi theo rất nhanh, trên người còn không ngừng tràn ra từng trận lệ khí hung ác, càng lúc càng nồng đậm, bộ dáng giống như không chết không thôi.

Điều này khiến cho hàn mang trong mắt Hứa Thanh tăng lên nhiều hơn nữa, tỉ mỉ quan sát con cương thi này.

Đối phương cho hắn cảm giác giống như là Hải Thi tộc, nhưng xương khớp toàn thân lại không hề linh hoạt, đổi lại thì thân thể của đối phương rất cứng rắn, mà sức khôi phục lại càng thêm khoa trương.

Đồng thời hình như cũng có được một chút đặc tính không chết.

“Tim không đập, không có huyết dịch, thiếu khuyết linh trí, giống như hung thú lại càng giống tu sĩ dị hoá, trên người lại tràn ngập dấu vết của năm tháng.”

“Hình như cũng không có pháp thuật, nhưng khí tức và gió bay tới từ phía nó lại ẩn chứa kịch độc, loại độc này thuộc về thi độc, có hiệu quả hư thối.”

“Thân thể cường hãn, chiến lực ở trên Kim Đan bốn cung, phối hợp với sự khôi phục và đặc tính không chết của bản thân, chiếc lực đã đạt đến gần vô hạn năm cung.”

Thân thể Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái, lần nữa tránh khỏi sự tấn công của con cương thi kia, đáy lòng phân tích đối phương từ đầu tới đuôi.

“Tốc độ của nó hơi kém hơn ta một chút, nếu như sử dụng độc cấm có thể lập tức tiêu diệt, nhưng như vậy có chút lãng phí.”

"Dẫu sao thì độc của nó cũng không tệ, mà thoạt nhìn móng tay của nó hình như cũng có vẻ là một loại tài liệu rất tốt để luyện khí."

"Nếu như có thể tìm được đầu nguồn khôi phục của nó, vậy giá trị của nó sẽ lại càng lớn hơn nữa, cũng không uổng công ta lãng phí một chút thời gian."

Trong khi Hứa Thanh đang phân tích trong lòng, con cương thi kia thấy mình liên tục công kích mấy lần nhưng lại không cách nào chạm vào Hứa Thanh, cảm xúc có chút nóng nảy, chợt mở ra cái miệng rộng của mình, bỗng nhiên phun một ngụm về phía Hứa Thanh.

Trong miệng của nó lập tức tràn ra một mảnh khói đen, nhanh chóng bao phủ về phía Hứa Thanh.

"Như vậy thì trước hết cứ trấn áp, sau đó liền cướp đoạt." Hứa Thanh quyết định trong lòng, tuy thân ảnh bị khói độc bao phủ ở, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đám khói độc này đột nhiên ầm ầm nổ tung về bốn phía.

Một cỗ khí tức động trời từ trong bộc phát, khiến cho khói độc như bị cuồng phong quét ngang, cấp tốc khuếch tán ra phía ngoài, trong giữa đám khói độc có một đạo tàn ảnh lao ra.

Tốc độ cực nhanh, đã vượt qua cực hạn mà mắt thường có thể nhìn thấy, càng đã vượt qua cảm giác của con cương thi kia, nó chỉ chú ý tới đám khói độc của mình nổ tung, một hơi sau thân thể của nó liền vang lên một tiếng oanh, bị một cỗ lực lượng cực đại đột nhiên bộc phát, oanh kích tới ngay trước mặt, thân hình của nó bỗng nhiên bị đánh bay ngược lại.

Trực tiếp đâm vào trên đống bùn bên ngoài mấy trăm trượng trong hố sâu.

Đống bùn chấn động, thân hình của con cương thi lõm vào, vừa muốn vùng vẫy thoát khỏi, nhưng trong chớp mắt tiếp theo, một cái bàn tay màu đen đã trực tiếp chạm vào trên mặt của nó, hung hăng nhấn đầu của nó vào trong.

m thanh nổ vang lần nữa vang lên, cái đầu của nó đã triệt để in sâu vào trong vách tường, dù cho nó có vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích.

Cũng chính vào thời điểm này, chủ nhân của bàn tay màu đen kia cũng lộ ra thân ảnh ở bên cạnh con cương thi.

Đó là một người toàn thân đen nhánh, quần áo, làn da, tất cả mọi thứ, đều là màu đen.

Mà giờ khắc này, những màu đen kia đang nhanh chóng hội tụ tới mi tâm của người này, cuối cùng liền hóa thành một con mắt, người này cũng lộ ra hình dáng vốn có, chính là Hứa Thanh.

Sau khi dung hợp với Ảnh Tử, Hứa Thanh đã mất đi khả năng sử dụng pháp thuật, nhưng lại có thể đổi lấy lực lượng thân thể mạnh mẽ đến cực hạn, chiến lực của thân thể đã siêu việt bốn tòa Thiên Cung, đạt đến trình độ năm cung đỉnh phong.

Trong mắt của hắn, tốc độ của lão giả cương thi vô cùng chậm, giờ phút này Hứa Thanh mặt không cảm xúc giơ tay phải lên, một phát bắt được ngón tay của con cương thi, âm thanh rặc rặc vang lên, hắn từng chút tách ra mười ngón tay sắc bén đen nhánh của con cương thi.

Sau đó lại suy nghĩ một chút, đặt ngón trỏ phải vào trên cổ con cương thi, chậm rãi dò tìm, giống như đang tìm kiếm gì đó, cuối cùng chợt dừng lại ở trên ngực cương thi, sau đó liền đâm vào.

Rất nhanh liền móc ra một đoàn sương mù màu đen lớn chừng quả đấm.

Đoàn sương mù đoàn này, ẩn chứa nồng đậm thi độc.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh lần nữa tìm kiếm, hắn muốn tìm ra đầu nguồn sự khôi phục của con cương thi này.

Nhưng vào lúc này sau khi mất đi đoàn sương mù màu đen kia, đầu cương thi này đột nhiên run rẩy, thân thể cứng lại, lập tức hư thối, hóa thành máu loãng màu đen, theo vách tường bị lõm vào, chảy xuôi xuống dưới hố sâu.

Hứa Thanh im lặng nhìn một màn này, ảnh nhãn trên mi tâm khuếch tán, cuối cùng bao trùm toàn thân Hứa Thanh, sau khi bao phủ toàn bộ liền hóa thành bộ dạng quan tài, thân ảnh Hứa Thanh bước ra từ trong đó.

“Nói như vậy, bên trong đoàn sương mù màu đen này không chỉ ẩn chứa độc, còn có lực lượng kỳ dị khiến cho con cương thi kia tồn tại?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, thu hồi đoàn sương mù màu đen, thân thể hơi nhoáng một cái, tiếp tục đi xuống sâu hơn.

Bốn phía càng dần càng trở nên đen tối hơn, mùi tanh hôi cũng càng lúc càng đậm, cảm giác lạnh như băng cũng mãnh liệt hơn, bên trong tương đối yên tĩnh, chỉ có tiếng hí khúc vẫn thủy chung như ẩn như hiện vang lên từ phía dưới, vòng đi vòng lại.

Hí khúc mang theo ai oán, mang theo tuyệt vọng, mang theo sự linh hoạt kỳ ảo, lại kèm theo cả cảm giác thê lương.

Hí khúc không ngừng xâm nhập toàn thân Hứa Thanh, khiến cho hắn càng lúc càng cảm thấy không thoải mái, nhưng lại không cách nào ngăn cách âm thanh hí khúc ở bên ngoài.

Giờ phút này thân thể của hắn hạ xuống một chỗ nhô lên trên vách đá, cúi đầu nhìn xuống hố sâu đen nhánh phía dưới.

“Nơi đây đến cùng sâu bao nhiêu?” Hứa Thanh thì thào trong lòng, tiếp tục đi xuống, cho đến khi qua hơn nửa canh giờ, thân ảnh Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, con ngươi co rút lại nhìn xuống phía dưới.

Hứa Thanh nhìn thấy ở vị trí hơn mười trượng phía dưới có thi thể treo lơ lửng trên bầu trời, không phải một cỗ, mà hơn mười cỗ thi thể.

Bên trong có một người chính là tu sĩ tiểu tông đã bước lên ngàn trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ.

Chương 806: Mặt quỷ trên tiền giấy (2)

Không phải là thiếu niên đã xuất thủ với Hứa Thanh, mà là một thanh niên khác.

Về phần những thi thể khác, Hứa Thanh còn nhìn thấy cả tu sĩ của Liên Minh Bát Tông cùng với đệ tử của Thái Ti Tiên Môn.

Những người này đều đã chết ở nơi đây, tình trạng quỷ dị... Trên mặt của bọn họ lần lượt được dán từng tờ tiền giấy màu vàng.

Gương mặt dưới tờ tiền giấy là một màu xanh lè vô cùng dữ tợn, dường như trước khi tử vong đã trải qua việc nào đó cực kỳ đau khổ, thậm chí có người rõ ràng đã cầm ngọc giản truyền tống trong tay, nhưng hình như việc ngoài ý muốn xảy ra quá đột ngột, cho nên không kịp sử dụng truyền tống.

Mà đống bùn ở bốn phía ngay trên bọn họ, có vài chục mảnh vỡ Thái Sơ Ly U Trụ đang phát ra tia sáng lấp lóe, thậm chí có thể nghĩ tới, bên trong túi trữ vật trên người những người này, nhất định cũng có mảnh vỡ.

Dẫu sao thì những người này, đều là nhóm thí luyện giả vừa bước hố sâu là lập tức rời đi tìm kiếm những mảnh vỡ.

Nhưng Hứa Thanh không hề hành động thiếu suy nghĩ, một mặt là hắn cảm thấy tất cả những thứ này giống như là một cái bẫy, một phương diện khác thì là ở bốn phía quanh những thi thể này còn có một đống tiền giấy bay phấp phới.

Chúng nó bay tới bay lui, tựa như từng con hồ điệp giấy màu vàng, theo hố sâu bên dưới tràn ra khí tức mà chuyển động, lên xuống cao thấp.

Mà trong khi Hứa Thanh đang ngóng nhìn, những tờ tiền giấy màu vàng đang phiêu tán đột nhiên lại dừng lại, đồng loạt dấy lên, từng tờ từng tờ hiện ra gương mặt quỷ, nhìn về phía Hứa Thanh đứng.

Bị nhiều tiền giấy như vậy nhìn tới, một màn này đủ để khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, mà những tờ tiền giấy kia cũng phát ra tiếng gào thét, đồng loạt bay lên lao thẳng đến vị trí của hắn, trên người bọn chúng thậm chí còn truyền ra từng trận âm thanh vui sướng.

Những tiếng cười này hiện ra vẻ quỷ dị, còn mang theo vẻ tham lam, hình như bọn chúng rất khát vọng máu thịt, khát vọng linh hồn, tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền tiếp cận.

Mà ngay khi chúng nó tiếp cận, Hứa Thanh lập tức giơ tay phải lên, bỗng nhiên nhấn xuống dưới một cái.

Một nhấn xuống dưới, lực lượng ba tòa Thiên Cung của hắn lập tức bộc phát, Kim Ô biến ảo ra phía sau, phát ra một tiếng tiếng Hi..i…iiii, vung vẩy đôi cánh, từng trận hỏa diễm xuất hiện quét ngang bốn phương, muốn đốt cháy những tờ tiền giấy vừa bay tới.

Trong khoảng thời gian ngắn đám tiền giấy liền nhao nhao cuốn ngược lại phía sau, không dám tới gần nhưng tiếng cười quỷ dị trong đó chẳng những không có tan biến, ngược lại càng thêm rõ ràng.

Ngay sau đó những tờ tiền giấy này rõ ràng hội tụ lại với nhau, dưới mắt của Hứa Thanh, rất nhiều tờ tiền giấy hợp lại thành một con ve giấy cực lớn.

Cánh cũng là do tiền giấy hình thành, giờ phút này con ve giấy mở cánh ra, nhanh chóng vẫy cánh truyền ra từng âm thanh ve kêu ông ông, mà tiếng cười đến từ đám tiền giấy cũng đã trở thành lời nói, mượn nhờ đôi cánh chấn động, vang vọng ra ngoài.

“Ngươi, có đói không? Muốn ăn ta không?”

Thanh âm này rất yêu tà, lại vô cùng bén nhọn và rất chói tai, biến thành sóng âm trùng kích về phía Hứa Thanh, thế mà lại khiến hỏa diễm ở bốn phía quanh Hứa Thanh đều bị cuốn ngược lại.

Con ve giấy kia thấy thế liền thừa cơ nhoáng một cái, gào thét bay đến phía Hứa Thanh, trên thân hình còn hiện ra vô số mặt quỷ, tất cả đều hiện ra vẻ tham lam và khát vọng.

“Ăn ta, ăn ta, ăn ta… . .”

Rất nhiều giọng nói không ngừng vang vọng, giống như những chiếc gai sắc vô hình chuẩn bị đâm vào tâm thần Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên hàn mang, đang muốn ra tay, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của hắn bỗng nhiên trầm xuống, chợt lui về phía sau.

Hầu như ngay khi hắn lui ra phía sau, một đống bùn bên vách hố sâu đột nhiên trở nên mơ hồ, trong một nháy mắt, một con rết khổng lồ to tới mười trượng trực tiếp xuyên thấu đống bùn bò ra bên ngoài, nhưng mục tiêu của nó không phải Hứa Thanh, mà là… con ve bằng giấy phát ra từng trận âm thanh yêu dị kia.

Bộ dáng của con rết này vô cùng dữ tợn, trên người tràn ra một mùi tanh hôi và hư thối nồng đậm, thân hình hơi mờ, như hư như huyễn.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt con rết cực lớn này liền trực tiếp cắn tới con ve bằng giấy, sau đó kéo về đống bùn bên vách hố sâu, vặn vẹo thân hình ở chỗ này, toàn lực cắn xé rồi nuốt xuống.

Có thể nhìn thấy phần lưng của con rết (ngô công) này còn có một thân ảnh đang ngồi, đó là một người nữ tử, nửa người dưới của ả dung nhập vào bên trong con rết, hình như cả hai cộng sinh cùng với nhau.

Nửa người lộ ra bên trên thì không hề mặc quần áo, được một bộ tóc dài đen nhánh che đậy thân thể.

Giờ phút này ả đang cầm một cái lược, vừa chải đầu vừa nấc một cái, phun ra một tờ tiền giấy còn chưa tiêu hóa hết, nghiêng người nhìn về phía Hứa Thanh, giơ tờ tiền giấy lên nở nụ cười.

“Ăn thật là ngon, ngươi không ăn à?”

Hứa Thanh cảnh giác, một màn này quá mức quỷ dị, hắn mơ hồ cảm giác hình như đối phương không phải đang nói chuyện với mình, mà đang nhìn về phía sau của mình.

Giờ phút này phía sau của hắn bay lên một cái quan tài màu đen, bên trên tản ra từng trận khí tức không lành.

Đó chính là Ảnh Tử bị kích thích mà tự động xuất hiện, bên trên hiện ra rất nhiều con mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào tiền giấy trong tay nữ tử kia, nhìn không chớp mắt.

“Không chớp mắt là có ý gì? Ngươi đang nhìn cái này sao?” Nữ tử ở trên con rết, cúi đầu nhìn tiền giấy trong tay.

Nhưng vào lúc này dị biến bỗng nhiên nổi lên, tiền giấy trong tay nữ tử đột nhiên xuất hiện một cái mặt quỷ, cười hì hì một cái về phía nữ tử.

“Ngươi ăn no rồi hả?”

Theo lời này vừa ra, trong nháy mắt tiếp theo toàn thân của nữ tử bên trên con rết bỗng nhiên run lên, dùng mắt thường cũng có nhìn thấy trên người con rết hiện ra vô số tiền giấy, những tờ tiền giấy này chỉ trong phút chốc liền tràn ngập toàn thân con rết, khiến cho con rết chỉ trong chốc lát mất đi trạng thái mờ ảo của mình, đã trở thành một con rết giấy.

Giờ phút này, tất cả những tờ tiền giấy phủ trên người con rết đều hiện ra mặt quỷ, lần lượt truyền ra tiếng cười, nói ra lời giống như vừa xong.

“Ngươi ăn no rồi hả?”

Chương 807: Tâm như sói như hổ (1)

Nữ tử trên người con rết truyền ra từng tiếng thê lương, thân thể khẽ nhoáng một cái, con rết nghìn chân trên đống bùn nhanh chóng chuyển động, muốn hất văng đám tiền giấy trên người xuống, nhưng hiển nhiên nó không cách nào làm được.

Bởi vì những tờ tiền giấy kia được hình thành từ trong thân thể của nó, nhanh chóng tràn ngập rồi khuếch tán toàn bộ thân hình con rết, thậm chí mắt thấy sẽ lập tức phủ kín toàn bộ, kể cả nửa người nữ tử bên trên con rết cũng đều bị bao phủ.

Giọng nói tà dị không ngừng truyền ra từ mặt quỷ bên trên những tờ tiền giấy, phiêu tán khắp bốn phương.

“Ngươi ăn no rồi hả?”

Vô số giọng nói, giống như vô số tiếng gào thét bén nhọn.

Trong mắt nử tử trên lưng con rết kia lộ ra vẻ dữ tợn, phát hiện không cách nào áp chế đám tiền giấy, ả điều khiển thân hình chợt chui vào trong đống bùn, theo bùn đất rơi lả tả, thân ảnh kia bỗng nhiên chui vào trong bùn đất, biến mất không thấy gì nữa.

Mà vào thời khắc này, những thi thể có tiền giấy trên mặt ở phía dưới liền lần lượt từng cái bay lên, bay vào hang mà con rết vừa đào ra.

Mặt quỷ trên những tờ tiền giấy nhao nhao truyền ra tiếng cười, xuyên thấu đống bùn đất, đuổi theo phía con rết bò đi.

Hình như nơi đây đúng là có cạm bẫy, nhưng không phải nhằm vào Hứa Thanh, mà là nhắm vào… Cái con rết quỷ dị kia.

Hay là nói, con rết xuất hiện liền hấp dẫn đám tiền giấy kia, khiến chúng nó dời mục tiêu đi.

Nhưng chân tướng cụ thể như thế nào thì Hứa Thanh cũng không rõ ràng, đây cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Hắn nhìn qua nơi con rết bỏ đi, trong lòng càng thêm cảnh giác đối với địa phương này, bởi vì bất kể là đám tiền giấy hay là con rết, cả hai đều cho hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Loại cảm giác này không liên quan tới tu vi, hình như bản thân sự tồn tại của những thứ này, liền có một loại lực lượng thần bí.

“Có chút tương tự với Xích Nguyệt… Có lẽ độc cấm trong độc đan của ta có thể tiêu diệt chúng nó, Tử Nguyệt cũng có thể.”

Hứa Thanh thì thào, nhưng hắn không muốn bộc lộ bản thân ở nơi đây, giờ phút này hắn vừa đề phòng vừa cẩn thận đi tới gần những thi thể treo phía dưới kia, thu lấy mảnh vỡ tán loạn ở bốn phía, cũng lấy đi túi trữ vật ở trên những thi thể này.

Sau đó liền tiếp tục đi xuống, vừa đi vừa mở ra những túi trữ vật này, bên trong đúng là đều có một chút mảnh vỡ, tổng cộng số lượng đại khái được hơn 100 khối.

Sau khi thu hồi những mảnh vỡ này, Hứa Thanh vừa cảnh giác vừa tiếp tục đi xuống vị trí sâu hơn.

Mà khi tới được độ sâu này, mặc dù mùi tanh hôi càng đậm, âm thanh hí khúc cũng lúc càng rõ ràng hơn, cảm giác âm lãnh và dị chất cũng tùy theo đó mà trở nên nặng hơn, nhưng bốn phía lại xuất hiện nhiền mảnh vỡ hơn.

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy liền nhanh chóng lấy đi.

Thời gian cứ như vậy trôi, một ngày chậm rãi đi qua.

Trong khoảng thời gian này Hứa Thanh cũng đã gặp mấy cỗ thi hài, nhưng đều mục nát vô cùng nghiêm trọng, không phân biệt được có phải là người cùng nhau đi vào với hắn hay không.

Bên cạnh những bộ thi hài đó, thường thường có một chút quỷ ảnh đang gặm ăn giống như chó hoang vậy.

Với cả trên người những thi hài này không hề có túi trữ vật.

Việc này khiến cho Hứa Thanh càng thêm cẩn thận, tốc độ đi xuống cũng chậm lại một chút.

Trên đường hắn cũng gặp phải không ít dị quỷ, ví dụ như một người khổng lồ có một thân như núi thịt, trên bụng có một cái lỗ thủng cực lớn, đang phun ra nuốt vào bùn đất.

Lại ví dụ như một đám thực vật trông giống con mắt sinh trưởng ở trên đống bùn, chúng nó cứ nhìn chằm chằm Hứa

Thanh, lộ ra cảm giác lành lạnh.

Còn có một chút vũ cơ với quần áo tuyệt đẹp, tựa như là tiên nữ.

Chúng nó bay ra từ trong một đống bùn, vừa khiêu vũ vừa lướt xuyên qua một đống bùn khác, nhìn như đẹp đẽ, nhưng trên thực tế thì bọn nó đều không có gương mặt.

Nếu như đổi thành hạng người nhát gan, sợ là lúc vừa nhìn thấy đã bị hù dọa tới mức hai chân nhũn ra, lập tức muốn rời khỏi nơi đây.

Dẫu sao thì nơi đây luôn luôn là một mảnh đen nhánh, tràn ngập cảm giác giam cầm áp bách, còn một mùi tanh hôi khó ngửi, vô luận là những dị quỷ xuất hiện hay là tiếng hí khúc thủy chung vang vọng không ngừng kia, đều khiến linh hồn của người ta theo bản năng run rẩy, sởn hết cả gai ốc.

Nhưng Hứa Thanh vẫn cảm thấy bình thường, bởi vì hắn đã thấy qua quá nhiều sự thê thảm của nhân gian, thậm chí còn có những thứ còn kinh khủng hơn cả những thứ này.

Cho đến khi ngày hôm sau cũng sắp trôi qua, Hứa Thanh đã đi xuống cực sâu trong hố sâu, cũng đã sưu tập được hơn 200 mảnh vỡ, thật ra nhiêu đó đã là cực hạn.

Trong khi hắn đang cân nhắc nên tiếp tục đi xuống sâu hơn hay không, Ảnh Tử phía sau hắn bỗng nhiên biến thành quan tài, lần nữa tự động nổi lên, đồng loạt mở mắt ra nhìn về vách tường bên cạnh.

Đồng thời còn truyền đi chấn động khá là kịch liệt tới Hứa Thanh.

Tâm thần Hứa Thanh khẽ động, ngẩng đầu nhìn qua, que sắt màu đen cũng lập tức bay ra, bắn thẳng đến đống bùn đất mà Ảnh Tử nhìn, lập tức phá ra một cái hố to, lộ ra nữ tử và con rết đang hấp hối ở.

Giờ phút này thân thể của con rết đã hoàn toàn biến thành tiền giấy, trở nên khô quắt, dường như toàn bộ chất bên trong đã bị cắn nuốt hết rồi, chỉ còn lại một lớp da dính giấy.

Nữ tử trên người con rết cũng là như thế, từ trên mắt nhìn xuống dưới thân đều là như thế, toàn bộ người nằm co quắp ở đó, trong mắt mang theo vẻ trống rỗng, giống như đang chờ đợi tiêu tán.

Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, ngay khi hắn muốn ly khai, phía sau hắn bỗng nhiên truyền đến chấn động cầu khẩn.

“Ngươi muốn ta cứu nó?” Hứa Thanh kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được loại chấn động cảm xúc này từ Ảnh Tử.

“Khí tức… quen thuộc… muốn…”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc lâu liền nhẹ gật đầu.

“Ta chỉ có thể thử xem sao, nếu thất bại nó vẫn sẽ chết như cũ.”

Ảnh Tử biến thành quan tài lập tức lắc đầu, Hứa Thanh nhìn thoáng qua cũng đã nhìn nhiều thành quen, chấp nhận việc Ảnh Tử bị lão tổ Kim Cương Tông làm cho nhận thức bị xiêu vẹo.

Giờ phút này hắn đi về phía con rết lớn.

Hắn vừa đến, ánh mắt trống rỗng phía dưới những tờ tiền giấy của nữ tử kia hơi nổi lên chút gợn sóng, nhưng nói không ra lời.

Hứa Thanh bình tĩnh tiêu sái đi đến phụ cận, cúi đầu nhìn một chút, tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể đột nhiên chấn động, lực lượng độc cấm tràn ra theo thân thể Hứa Thanh, lan tràn về phía nữ tử thân rết.

Nháy mắt liền xâm nhập.

Ánh mắt nữ tử lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả tiền giấy trên thân thể của ả đều đồng loạt hóa thành mặt quỷ, gắt gao nhìn kỹ về phía Hứa Thanh, đồng loạt mở miệng.

Nhưng thứ truyền ra không còn là giọng nói yêu dị như trước, mà là âm thanh kêu rên thảm thiết thê lương.

Chương 808: Tâm như sói như hổ (2)

Độc của Hứa Thanh ...nhanh chóng tràn ngập trên đám tiền giấy, nơi đi qua thì những tờ tiền giấy kia lập tức đen nhánh toàn bộ, trực tiếp bị hòa tan, toàn bộ quá trình cũng không mất bao lâu, tất cả đám tiền giấy đều đã trở thành chất lỏng màu đen, dung nhập vào trong bùn đất.

Mà sau khi những tờ tiền giấy này biến mất, thân thể con rết lộ ra cũng tương tự bị độc của Hứa Thanh xâm nhập.

Con mắt của nữ tử kia cùng đều đang trở nên hư thối, vẻ trống rỗng trong mắt càng nhiều hơn nữa, nhưng vào lúc này, tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể Hứa Thanh cũng truyền ra chấn động.

Toàn bộ độc tản ra ngoài, bao gồm cả độc tồn tại trong cơ thể của nữ tử rết này lập tức cuốn ngược lại, trôi về trong thiên cung của Hứa Thanh.

Sau khi làm xong những thứ này thì thân thể nữ tử rết kia run lên, thân thể suy yếu cố ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hứa Thanh, sau đó quay người nhoáng một cái, lập tức xuyên thấu qua lớp bùn đất rời đi.

Hứa Thanh cũng không để ở trong lòng, đứng ở mép của cái hang bùn đất suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy để bảo đảm rằng mình có thể đạt được mười thứ hạng đầu, hắn vẫn nên sưu tập nhiều mảnh vỡ hơn nữa để phòng ngừa.

Vì vậy hắn tiếp tục đi sâu xuống phía dưới, cứ như vậy lại trôi qua cả buổi, Hứa Thanh đã sưu tập được 243 mảnh vỡ.

Mà lúc này cũng chỉ còn cách thời hạn tìm kiếm còn thời gian nửa ngày, Hứa Thanh cũng không có ý định tiếp tục tìm kiếm nữa, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khi hắn lấy đi mảnh vỡ cuối cùng, con ngươi của hắn bỗng nhiên co rút lại.

Hắn thấy được một người sống.

Đây chính là người sống đầu tiên mà hắn thấy từ sau khi xâm nhập vào nơi sâu hơn trong hố sâu.

Chính là Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn!

Người này đang ở bên dưới nơi càng sâu hơn trong hố sâu.

Một khu vực mà bốn phía của gã tồn tại rất nhiều hang động, giờ phút này Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn đang không ngừng bay tới bay lui ở trước những cửa hang động này, gã đang giao thủ cùng một con dị quỷ.

Tốc độ của bọn họ cũng cực nhanh, trong khi giao thoa qua lại lẫn nhau còn truyền ra từng tiếng vang trầm thấp, nhưng bởi vì bốn phía đặc thù, cho nên những âm thanh này không hề bị truyền ra quá xa.

Mà bản thân con dị quỷ giao thủ cùng Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn cũng cực kỳ cường hãn, bộ dạng lại càng rất dữ tợn.

Nó có hình người nhưng lại không có lớp da, toàn thân khô nứt giống như là một cỗ thi thể bị hỏa thiêu, bị đốt chết tươi sống vậy.

Nhưng động tác của nó lại cực kỳ linh hoạt và tốc độ rất nhanh, khiến cho Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn nhiều lần ra tay muốn thoát khốn nhưng đều không có kết quả.

Mà mỗi khi cỗ phần thi kia ra tay, đều dấy lên từng đám lửa màu đen đốt cháy bốn phía, đồng thời thì cỗ khí tức tràn ra từ trên người nó cũng là khí tức mạnh nhất mà Hứa Thanh chứng kiến được ở trên đoạn đường này.

Đã đạt đến trình độ sáu cung.

Nhất là hắc hỏa mà nó tràn ra, đám hắc hỏa này không hề tỏa ra nhiệt độ cao mà là tỏa ra sự băng hàn.

Đây chính là Minh hỏa, một loại lửa có sức uy hiếp và thiêu đốt cực kỳ mãnh liệt với linh hồn.

Tất cả những thứ này khiến cho sắc mặt của Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn có chút khó coi, gã đã bị cỗ phần thi này bám theo thật lâu, mặc dù gã đã nhiều lần ra tay, thậm chí triển khai cả bí pháp để tiêu diệt đối phương, nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp theo đối phương sẽ lần nữa hình thành lại, lông tóc không tổn hao gì, cực kỳ khó chơi.

Dù gã đã vận dụng cả một số đòn sát thủ diệt hồn, nhưng vẫn vô dụng, dường như con phần thi này bất tử bất diệt vậy, nhất là thi thoảng cứ cách một đoạn thời gian còn tuôn ra một loại lực lượng kỳ dị, khiến cho nội tâm của gã kinh sợ không thôi.

“Đáng chết, chỉ còn kém một bước nữa là ta có thể đến chỗ đó, tại sao con Ngũ Hành Thi này lại thoát khốn ra ngoài được, chẳng lẽ tính toán của sư tổ sai lầm, bên dưới đã xuất hiện biến cố?”

Thần sắc của Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn vô cùng âm trầm, trên thực tế, sở dĩ gã cự tuyệt tư cách trực tiếp chiêu mộ mà sư tổ đặc cách cho, là bởi vì gã muốn thông qua cuộc tranh đoạt tư cách tham dự thí luyện này để tiến vào trong Quỷ Động.

Gã đã sớm biết được địa điểm tranh đoạt tư cách tham gia thí luyện lần này, địa điểm đã được sắp đặt cố định là Quỷ Động, mà sư tổ của gã cũng đã trọng điểm nhắc cho gã biết, bên trong tầng sâu của Quỷ Động có vật mà gã cần, nhưng gã có thể cầm được hay không, đều phải xem tạo hóa của bản thân.

Thậm chí sư tổ còn nói rõ một chút bố trí cửa quan của nơi này cho gã, thế nên từ khi đi vào, gã liền triển khai tốc độ cao nhất để bay thẳng đến nơi này.

Nhưng cuối cùng lại bị con phần thi này ngăn cản, không cách nào tiếp tục xâm nhập vào trong, mà con phần thi này lại vô cùng khó chơi, khiến gã không cách nào thoát khỏi được, càng cưỡng ép lao ra lại càng kích thích nó, khiến nó càng tuôn ra pháp thuật kinh người hơn.

Mà gã cũng biết rõ là cỗ phần thi kinh khủng trước mắt này không phải là vật tầm thường, cũng biết được lai lịch của nó.

“Không thể tiếp tục như thế này được… . .” Sắc mặt của Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn âm trầm, phân tích xem làm cách nào để thoát khỏi sự dây dưa của phần thi đó, cùng lúc lui thân thể về phía sau, tránh đi đòn tấn công của phần thi, mắt thấy phần thi lại lần nữa đánh tới.

Trong mắt của gã lóe lên lệ mang, vừa muốn ra tay nhưng trong nháy mắt tiếp theo, gã nhìn thấy Hứa Thanh vừa đến.

Giờ phút này khoảng cách giữa hai ngoài vào khoảng hơn 200 trượng.

Mặc dù ở giữa cả hai là bóng tối mờ mịt, nhưng cả hai vẫn có thể nhìn thấy rõ đối phương, ngay khi bốn mắt nhìn nhau, Hứa

Thanh lập tức nhướn lông mi lên, nhìn vực sâu phía dưới một chút, sau đó lập tức rút lui.

Hắn dự định rời khỏi nơi đây, không muốn tham dự vào việc này.

“Là ngươi!” Nhưng ngay khi Hứa Thanh lui ra phía sau, thần sắc của Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn ngoài 200 trượng lập tức lộ ra một tia quang mang kỳ lạ.

Gã không chần chờ chút nào, dù con phần thi bên cạnh đang gấp rút đánh tới cũng không thèm để ý, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Hư vô ngoài thân thể của gã lập tức vặn vẹo, không gian xuất hiện chấn động, sau đó gã liền giơ tay phải lên vỗ vào trán mình một cái, chỉ trong chốc lát cái trán của gã vỡ ra một đạo khe hở, thế mà lại có một đầu dê rừng màu đen cỡ lòng bàn tay từ trong khe hở vươn ra, kêu một tiếng về phía Hứa Thanh.

Be be!

Sau một tiếng kêu, Hứa Thanh đang rút lui bỗng nhiên thấy tâm thần của mình có chút không tập trung, chỉ cảm thấy hư vô bốn phía quanh mình truyền đến âm thanh ken két, không gian dường như vỡ vụn thành vô số mảnh, cảm giác giống như hai mảnh không gian đang bị nhấc lên và hoán đổi vị trí, sau đó ráp đặt lại.

Trời đất quay cuồng một trận, khi hết thảy mọi thứ trở lại rõ ràng, sắc mặt Hứa Thanh liền trở nên âm trầm, hắn phát hiện vị trí của mình rõ ràng là chỗ mà Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn vừa đứng, mà đối phương lại xuất hiện ở vị trí lúc trước của hắn, trong một cái chớp mắt vậy mà bọn họ lại trao đổi không gian, cưỡng ép đổi vị trí lẫn nhau!

Cùng lúc đó con phần thi kia cũng bỗng nhiên tới gần, đánh về phía Hứa Thanh!

Mà Đạo Tử Thái Ti đứng ở vị trí lúc trước Hứa Thanh liền khẽ cười một tiếng, mượn nhờ Hứa Thanh thu hút sự chú ý của phần thi, ầm ầm bộc phát tốc độ lao thẳng đến nơi sâu hơn trong hố sâu, nháy mắt đi xa.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn rời đi, ánh mắt vô cùng băng hàn.

Chương 809: Kiếp này lưỡng lự, quãng đời dài còn lại chôn vùi (1)

Pháp thuật của Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn đúng là bí hiểm, loại pháp thuật di hình hoán vị, thay đổi không gian thế này, phần lớn những người lần đầu tiên gặp phải đều không thể đề phòng được, về phần từ lúc đối phương cười khẽ thì Hứa Thanh đã nhìn ra được, cũng đã ghi tạc vào trong lòng chuyện này.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm để suy tư, bởi vì con phần thi kia đã đang gấp rút đánh tới phía hắn.

Hứa Thanh rất rõ ràng, con phần thi này có thể dây dưa cùng Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn, tự nhiên có điểm mạnh của nó.

Cho nên hắn không hề có chút chủ quan, thân thể bỗng nhiên vọt ngược về phía sau, trong lúc rút lui hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, bốn phía lập tức hình thành từng mảng sóng lớn, trực tiếp ầm ầm đập tới con phần thi vô cùng hung tàn kia.

Cũng trong nháy mắt này Ảnh Tử lập tức xuất hiện, chớp mắt biến thành một cỗ quan tài, ngay khi Hứa Thanh lui ra phía sau liền lập tức dung nhập vào.

Tiếng nổ mạnh vang vọng truyền khắp bát phương, một luồng pháp thuật hình thành sóng biển quét ngang, bao phủ phần thi ở.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh cũng đã dung hợp lại cùng Ảnh Tử, toàn thân đều là màu đen và trong mắt lộ ra quang mang sắc bén, nhưng hắn không lựa chọn phóng tới, mà lần nữa rút lui lại.

Tốc độ lập tức tăng vọt, thân thể cũng đạt đến năm tòa Thiên Cung đỉnh phong, đồng thời tay phải nhanh chóng giơ lên, đấm một cái về phía trước.

Hầu như ngay khi nắm đấm của hắn hạ xuống, trận sóng biển phía trước lập tức bị một cỗ lực lượng bộc phát từ bên trong đánh vỡ.

Sóng biển do pháp thuật hình thành ầm ầm bắn ngược lại khắp bốn phía, một đạo thân ảnh thiêu đốt từ trong sóng biển xông ra.

Tốc độ của thân ảnh kia quá nhanh, Hứa Thanh căn bản là không nhìn rõ, chỉ có thể mơ hồ cảm thụ đối phương đạp trên những bọt nước biển khuếch tán, chỉ trong chớp mắt liền đến phía trước mặt hắn.

Chính là con phần thi với đôi mắt tràn ngập vẻ hung lệ.

Trong tiếng gào thét đinh tai nhức óc, con phần thi đánh ra một quyền, va chạm cùng nắm tay phải của Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh người bộc phát từ trên nắm tay của đối phương, cỗ lực lượng này lập tức hình thành một luồng sóng trùng kích đánh tới toàn thân của hắn, dù lấy lực lượng thân thể bây giờ của hắn cũng đều không thể chống cự.

Thân thể của hắn nổ vang, lần nữa đạp đạp từng bước lui về phía sau, trực tiếp bị đánh lui đến trên một đống bùn, tạo thành một cái hố sâu.

“Đích xác là chiến lực sáu cung!”

“Nhưng nó không đuổi theo Trương Ti Vận, nói rõ nó còn thiếu khuyết linh trí, chỉ có bản năng giống như dã thú, mà chỉ cần có bản năng, liền tốt rồi!”

“Chỉ nhìn chằm chằm vào ta, sau khi ta xuất quyền lại rõ ràng sử dụng tốc độ nhanh hơn so với ta, nhưng lại đánh một quyền vào ngay trên quả đấm của ta, điều này lại càng chứng minh là cỗ thi hài này chỉ có tư duy đơn giản.”

Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, nhanh chóng phân tích trong lòng.

Hắn cảm nhận được con phần thi này rất kinh khủng, về phương diện pháp thuật của nó còn đỡ, nhưng thứ kinh người nhất chính là thân thể của nó.

Lực lượng của cỗ phần thi kia đã đạt đến trình độ sáu cung, dù bây giờ Hứa Thanh đã dung hợp lại với Ảnh Tử, có được lực lượng thân thể năm cung đỉnh phong, vẫn không hề đủ lực phản kích.

Hắn nhìn không rõ tốc độ của nó, sức mạnh cũng không thể sánh với nó.

Nhưng hoàn cảnh nơi đây cũng đã hạn chế tốc độ của cỗ phần thi này, phạm vi của hố sâu không lớn, cho nên chỉ cần hắn đánh tất cả công kích về phía trước, vậy thì cho dù tốc độ của đối phương có nhanh hơn nữa, Hứa Thanh cũng có phương pháp đối ứng.

Cho nên hắn không hề thử né tránh, bởi vì như vậy sẽ khiến cho hắn lâm vào hoàn cảnh tứ phía thụ địch.

Lựa chọn của hắn chính là cấp tốc lui về phía sau, khiến cho mình càng xâm nhập sâu hơn vào trong đống bùn, phía sau có bùn, trái phải cao thấp đều là bùn, chỉ có phía trước trống trải.

Đồng thời độc đan trong tòa Thiên Cung thứ ba cũng nhanh chóng chấn động, độc cấm vô cùng mạnh mẽ từ trong bộc phát ra khuếch tán theo thân thể Hứa Thanh, bị hắn tập trung vào phía trước.

Ngay khi Hứa Thanh xâm nhập vào đống bùn, con phần thi kia lần nữa gào thét, toàn thân nó tràn ra hỏa diễm màu đỏ, sau đó liền biến ảo thành một cái miệng bằng hỏa diễm thật lớn, chợt nuốt về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không né tránh, lưng tựa bùn và toàn thân co lại thành một đoàn, như một con nhím gai, toàn lực ngăn cản.

Theo hỏa diễm tản ra, khí tức của con phần thi lần nữa tăng vọt, xông lên phía trước, xuất hiện cả tàn ảnh, nháy mắt liền đến phía trước đống bùn, lần nữa vung một quyền về phía Hứa Thanh.

Tiếng nổ vang lên, sắc mặt Hứa Thanh trắng bệch, đống bùn sau lưng nổ tung, thân thể của hắn bị cỗ đại lực đẩy thẳng vào trong, nhưng con phần thi kia cũng tương tự rút lui ra, trong mắt ngoại trừ điên cuồng, lần đầu tiên xuất hiện thêm sự kiêng kị.

Giờ phút này cánh tay phải của nó đang trở nên hư thối!

Mà trong nháy mắt khi nó rút lui, lập tức có một tia chớp màu đỏ từ trong đống bùn bay tới, xuyên thấu qua thân thể của nó, khiến cho con phần thi phát ra một tiếng gào thét, trong cơ thể bỗng xuất hiện rất nhiều tia chớp màu đỏ chạy loạn, những nơi tia chớp đi qua, máu thịt của nó liền hóa thành một mảnh kết tinh, tràn ra khí lạnh cực hạn.

Mà sau khi tia chớp màu đỏ hoàn thành một kích này, liền lập tức nhanh chóng trở lại nơi đống bùn tan vỡ, lộ ra một que sắt trôi lơ lửng ở trước người Hứa Thanh.

Giờ phút này Hứa Thanh cũng phun ra một ngụm máu tươi, một thân màu đen nhanh chóng hội tụ lại về mi tâm, hóa thành con mắt Ảnh Tử.

Con mắt của Ảnh Tử nhìn chằm chằm vào cỗ phần thi phía trước.

Mà dưới con mắt của Ảnh Tử, chính là gương mặt bình tĩnh của Hứa Thanh, hai mắt của hắn hiện lên sự lạnh lẽo, nhìn chằm chằm con phần thi kia, chiến ý vô cùng mãnh liệt.

Hắn biết thân thể của mình không bằng đối phương, pháp thuật cũng không bằng, tốc độ lại càng không thể sánh, nhưng đầu tiên hắn là mượn nhờ đống bùn bên cạnh, khiến cho trận chiến này bị cố định phạm vị lại, chỉ còn một phương hướng duy nhất trước mặt.

Khiến cho đối phương muốn ra tay, cũng chỉ có thể lao thẳng tới trước mặt của mình.

Đương nhiên, Hứa Thanh làm như thế này cũng là bởi vì hắn đã phán đoán ra con phần thi này không giống như những tu sĩ bình thường, tâm trí của nó rất đơn giản, thế nên mới thiết kế ra phương thức chiến đấu này.

Mặt khác, độc đan của hắn là một đòn sát thủ vượt xa thân thể, chỉ cần tập trung vào phía trước người, đối phương chỉ cần lao tới ra tay là sẽ trúng độc, mà việc hắn cần phải làm đó là cố gắng chống đỡ, đợi đối phương phát độc.

Chương 810: Kiếp này lưỡng lự, quãng đời dài còn lại chôn vùi (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong hố sâu bỗng trở nên tương đối an tĩnh, con phần thi kia nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, thần sắc vừa nóng nảy lại vừa kiêng kị, mà sự hư thối trên tay phải của nó vẫn đang tiếp tục lan tràn.

Cuối cùng nó liền phát ra một tiếng gào thét, sự nóng nảy đã áp chế kiêng kị, thân thể nhoáng một cái lần nữa bộc phát ra chiến lực sáu cung, tạo ra rất nhiều hỏa diễm bao phủ về phía Hứa Thanh, đồng thời bản thân nó cũng lần nữa lao ra, phi thẳng đến đống bùn.

Trong khoảng thời sau đó, tiếng nổ vang vọng xen lẫn với tiếng gào thét, ầm ầm truyền ra.

Một lát sau thân ảnh phần thi với tốc độ kinh người bỗng nhiên rút lui, bay lên trên bầu trời bên ngoài.

Giờ phút này cánh tay phải của nó đã hoàn toàn bị hòa tan, thậm chí thân hình cũng đều bị độc cấm khuếch tán, rất nhiều nơi bị hư thối, thần sắc của nó mặc dù vẫn còn điên cuồng như cũ, nhưng cũng có thể nhìn ra là sự kiêng kị lại càng nhiều hơn nhiều, trong đó mơ hồ còn có một chút hoảng sợ.

Mà lúc này ở trong đống bùn, Hứa Thanh với tình trạng thất khiếu chảy máu, trong miệng phun ra máu tươi, thủy tinh màu tím trong cơ thể nhanh chóng vận hành khôi phục, ra sức giúp hắn có thể kiên trì lâu hơn.

Mà phía trước hắn thì tràn ngập chất độc ăn mòn bốn phía, đồng thời cũng tràn ra dị chất.

Hứa Thanh không có quan tâm tới những thứ này, giờ phút này hắn nhìn chằm chằm vào con phần thi bên ngoài, sát ý trong mắt vô cùng mãnh liệt.

Nhưng hắn vẫn bất động như trước, thân thể dựa vào trong đống bùn, giơ tay phải lên ngoắc một cái về phía con phần thi bên ngoài.

"Đến, tiếp tục."

Con phần thi lập tức trở nên nóng nảy, truyền ra từng trận gào thét, nhưng thần sắc lại lộ ra vẻ do dự và kiêng kị mãnh liệt.

Hứa Thanh mắt thấy như thế, hai tay dùng lực đập một cái vào đống bùn bên người, thân thể đứng lên, bỗng nhiên đẩy lực lượng độc cấm khuếch tán ra phía ngoài, bày ra động thái muốn tiến công.

Hắn không biết tại sao mà Trương Ti Vận rõ ràng có chiến lực sáu cung, lại dây dưa lâu như vậy cùng con phần thi này, nhưng hắn lại hiểu rất rõ đặc tính của dã thú, biết rõ vào thời điểm này ... chính là lúc dã thú dễ bị dọa chạy đi nhất.

Nhất là dã thú dựa vào bản năng để hành động lại càng là như vậy.

Cho nên thay vì tiếp tục dây dưa cùng nó, còn không bằng khiến cho nó tự động rời đi.

Sự thật đúng là như thế, hầu như ngay khi Hứa Thanh bày ra tư thế công kích, cũng ầm ầm khuếch tán độc cấm bay về phía trước, vẻ kiêng kị trong mắt con phần thi càng trở nên mãnh liệt hơn, theo bản năng lui người về phía sau.

Cuối cùng liền phát ra vài tiếng gào thét, xông lên phía trên lựa chọn rời khỏi.

Hứa Thanh phun ra một bụm máu, ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên phía trên, lại cúi đầu lạnh lùng nhìn xuống nơi sâu hơn trong hố sâu, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng đậm thêm vài phần.

Hắn biết rõ Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn rất mạnh, cũng đã từng phân tích sự liên quan giữa đối phương và Hồng Nguyệt, biết rõ đối phương rất nguy hiểm.

Nhưng nếu như cứ như vậy rời khỏi, Hứa Thanh cảm thấy không cam lòng.

"Nơi này là Thái Sơ Ly U Trụ, là Chấp Kiếm Đình, nếu đối phương thật sự quỷ dị, bộc phát ra ở trong này thì tự nhiên có người đến xử lý, mặc dù có nguy hiểm, nhưng nếu như ngay cả việc đi liếc mắt nhìn để tìm cơ hội cũng không dám, vậy ta dứt khoát quay về Nam Hoàng Châu để chăn trâu*, từ bỏ tu luyện là được rồi!"

(trâu = ngưu, Trần Nhị Ngưu)

Mà lúc này cũng đã tới gần thời hạn kết thúc khảo hạch, trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự quyết đoán, thân thể nhoáng một cái bay thẳng xuống nơi sâu hơn trong hố sâu, một đường triển khai tốc độ cao nhất, vội vã lao đi.

Trên đường bay hắn còn không ngừng tản ra độc cấm của bản thân khiến bốn phương tràn ngập chất độc, hắn làm như thế là vì xua đuổi con phần thi có thể sẽ đi theo phía sau.

Cứ như vậy trong khi không ngừng xâm nhập sâu hơn, hắn lại lần nữa thấy được đám tiền giấy!

Lần lượt từng tờ tiền giấy bay ra từ dưới hố sâu, bay múa ở khắp bốn phía.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, dứt khoát dán thân vào đống bùn, cẩn thận bò từ từ xuống phía dưới.

Thời gian trôi qua, rất nhanh chỉ còn cách thời gian khảo hạch kết thúc nửa canh giờ, vào thời điểm này phần lớn đệ tử đều lựa chọn bóp nát ngọc giản rời khỏi.

Tu sĩ còn ở lại trong hố sâu đã không nhiều lắm, ở nơi sâu như thế này thì lại càng ít, chỉ có hai người Hứa Thanh và Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn.

Mà theo Hứa Thanh xâm nhập, tiền giấy nơi đây càng dần càng nhiều thêm nữa, mùi tanh hôi càng đậm, sự âm lãnh và dị chất cũng càng trở nên lạnh hơn, tiếng hát hí khúc kia cũng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Thời gian lại trôi qua thêm một nén nhang, Hứa Thanh đang không ngừng bò xuống bỗng nhiên dừng lại.

Hắn không nhúc nhích, tựa người ở trên đống bùn và ánh mắt nheo lại, để cho bản thân nấp vào bên trong đống bùn, nhìn về khu vực mấy trăm trượng phía dưới.

Hắn thấy được một cái kiến trúc kỳ dị.

Đây là một căn nhà gỗ.

Một căn nhà vô cùng rách rưới, tựa như đã trải qua vô số năm tháng, trở nên mục nát.

Ngôi nhà gỗ này có hình ngũ giác.

Mỗi một góc đều có một sợi xích sắt màu xám, nối liền cùng một chỗ với những đống bùn nơi xa.

Dưới năm sợi khóa sắt buộc chặt, là căn nhà gỗ bị treo ở trong giữa không trung.

Bên trong căn nhà gỗ có từng tia ánh sáng hơi yếu màu đỏ, tràn ra từ trên ngọn đèn, chiếu vào cửa sổ.

Mà nhìn theo cửa sổ của ngôi nhà gỗ cùng với những khe hở mục nát phía trên, có thể nhìn thấy bên trong nhà gỗ có một thân ảnh nữ tử mặc đồ màu đỏ.

Nàng ngồi bên cạnh cửa sổ, duỗi ra cánh tay trắng noãn như ngọc, không ngừng vung từng tờ tiền giấy ra bên ngoài, từng tờ bay ra, bị khí tức âm lãnh vòng quanh, liền trôi nổi bay lên phía trên.

Hứa Thanh nhìn thấy những tờ tiền giấy, nhìn thấy cánh tay kia, cũng nhìn thấy bên trong cửa sổ có một ngọn đèn tỏa ra ánh sáng màu đỏ.

Ngay một khắc khi nhìn đến đám tiền giấy, hắn liền biết được lai lịch của đám tiền giấy mà mình một đường chứng kiến, mà nháy mắt khi nhìn đến cánh tay kia, tinh thần của hắn liền theo bản năng hiện lên cảm giác tim đập nhanh.

Nhưng khi nhìn đến chén đèn dầu kia, hết thảy, lập tức hóa thành một trận chấn động mãnh liệt trong tâm thần.

Bởi vì ngọn đèn kia, chính là một chiếc mệnh đăng!

Mà tiếng hát hí khúc âm u, cũng chầm chậm truyền ra từ bên trong nhà gỗ, vang vọng trong hố sâu tăm tối.

“Kiếp này lưỡng lự, quãng đời dài còn lại chôn vùi, ai đang quay về lại luân phiên trong chờ đợi…”

Tiếng hát thê lương nhưng tuyệt mỹ, mang theo âm nhu, mang theo băng hàn.

Không biết là đang hát cho ai nghe.

Có lẽ là cho Hứa Thanh, có lẽ là cho Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn đồng dạng cũng đang ở đây, cũng có lẽ là cho tồn tại không biết ở nơi càng sâu hơn trong hố sâu.

Chương 811: Tôn Thần Linh thứ ba! (1)

Tiếng hát hí khúc âm u vang vọng, từng tờ tiền giấy nhẹ nhàng tung bay.

Âm thanh lạnh lẽo âm u luẩn quẩn, khiến cho nơi đây càng thêm quỷ dị.

Mà nơi này, càng giống như đang tiến hành một loại nghi thức không biết nào đó.

Trong mắt Hứa Thanh, căn nhà gỗ ngũ giác kia tựa hồ là một loại tế đàn.

Bởi vì trên năm góc của căn nhà gỗ, nơi nối những sợi xích sắt cùng căn nhà có tồn tại ba bộ thi hài kinh khủng.

Bộ thi hài thứ nhất là một cỗ thi thể toàn thân từ trên xuống dưới đều ướt sũng, hư thối cực kỳ nghiêm trọng, thấy không rõ bộ dáng, không phân biệt được nam nữ.

Nó quỳ đối mặt với căn nhà gỗ, trên người khoác một chiếc trường bào màu đen rách nát, tựa như đã trải qua vô số năm tháng, đã sớm biến thành tổ ong.

Nhưng thân thể của nó vẫn không ngừng chảy ra nước, giống như có một loại lực lượng nào đó, một lực lượng không cách nào tưởng tượng đã bảo vệ, lưu lại một màn tử vong của nó trong suốt thời gian này.

Dù là thời gian trôi qua tới tận bây giờ, cũng vẫn bảo lưu lại một khắc lúc tử vong.

Nó, là chìm thi.

Bộ thi hài thứ hai cũng tương tự khoác một bộ áo đen rách nát, cũng quỳ đối mặt với căn gỗ quỳ, hai tay của nó đặt trên vị trí bụng của mình, đang trong trạng thái kéo ra.

Lộ ra ổ bụng của nó.

Bên trong không hề có lục phủ ngũ tạng, hiển nhiên đều đã bị lấy hết, trong đó mơ hồ giống như còn có một vật gì đó, nhưng nhìn không rõ.

Hình như đau khổ khi còn sống đã khiến cho nó phải cúi đầu xuống, khom người giống như là đang cúng bái.

Nó, là bào thi.

Bộ thi hài thứ ba lại hơi khác biệt cùng hai bộ trước, trên cổ của nó quấn quanh một sợi dây leo màu đỏ, trên sợi dây leo kia đều là gai sắc, đâm thật sâu vào trong cổ của nó.

Dây leo quấn chặt quanh cổ, về phần hai đầu dây leo thì lại bị hai tay của cỗ thi hài này cầm lấy, hình như trước khi chết nó đang toàn lực nắm sợi dây leo này, khiến cho vết dây hằn trên cổ rất nặng, cứng rắn tự mình ghìm chết chính mình.

Đây, là ải thi.

Ba bộ thi hài mỗi một bộ đều hiện ra vẻ quỷ dị, cho nên Hứa Thanh liền cảm thấy nơi đây giống như là đang thực hiện một cái nghi thức nào đó.

Mặt khác ở trên góc thứ tư của căn nhà, mặc dù chỗ đó không có thi hài, nhưng lại có một cái mộ bia vô tự.

Có mộ bia, vốn nên có phần mộ.

Nơi đây mặc dù cái gì cũng không thấy, nhưng ý tứ có thứ được chôn xuống rất rõ ràng.

Hứa Thanh bỗng nhiên nhìn bộ thi thể bào thi thứ hai, ngưng thần xem xét.

Rốt cuộc hắn thấy được trong bụng của thi thể bào thi có một ít đất, thấy được một cái phần mộ nho nhỏ, bên trong phần mộ tồn tại một cái thi thể hài nhi còn không bị hoàn toàn vùi sâu.

Đây, có lẽ chính là bộ thi hài thứ tư.

Hứa Thanh nhìn qua hết thảy, chú ý tới trên góc cuối cùng của căn nhà gỗ, chỗ đó có một chút dấu vết đốt cháy, giống như trước kia cũng đã từng có một cỗ thi hài ngồi ở chỗ đó.

Hứa Thanh liền nghĩ tới con phần thi lúc trước.

“Kim là bào, mộc là ải, thủy là chìm, hỏa là phần, thổ là táng.”

Hứa Thanh không biết đây là nghi thức gì, nhưng hắn biết rõ, căn nhà gỗ này cùng với bốn bộ thi hài kia cực kỳ khủng bố.

Bởi vì hắn cảm nhận được một luồng áp lực mãnh liệt, mà thứ càng làm cho hắn sởn hết cả gai ốc chính là, trong tiếng hát hí khúc vang vọng là đến từ phía dưới nhà gỗ, từ chỗ càng sâu trong hố sâu tràn ra một hơi thở cùng dị chất.

Hơi thở đó khiến cho tâm thần của Hứa Thanh trở nên run rẩy, lần đầu tiên mà hắn cảm nhận được loại cảm thụ này, đó chính là khi hắn nghe Hồng Nguyệt hô hấp.

Hứa Thanh biết rõ ở phía dưới hố sâu đen nhánh kia, nhất định có một tồn tại không cách nào tưởng tượng.

Hắn càng hiểu rõ, Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn nhất định cũng biết những thứ này, bởi vì ngay ở lúc này hắn đã nhìn thấy Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn.

Giờ phút này đối phương đang ở trên đống bùn ngoài mấy trăm trượng, đang cẩn thận bò xuống phía dưới.

Giống như sợ động tác quá nhanh, quấy nhiễu đến nữ tử bên trong nhà gỗ cùng với những thi hài bên trên.

Mà giờ khắc này, gã chỉ còn cách căn nhà gỗ bị xích sắt treo chưa tới mười trượng.

Đã ...rất gần.

Hứa Thanh nhìn Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn, trong mắt lộ ra hàn mang, tay phải giơ lên lấy ra một cái gương nhỏ cùng với khối gỗ màu đen, sau đó lại lấy ra một cái túi chứa đan dược.

Đan dược trong cái túi này chính là hắc đan, sau khi nổ tung có thể hút dị chất tới một chỗ.

Mà trong hố sâu lại tràn ngập khí tức âm lãnh cùng với dị chất, không có đan dược nào thích hợp hơn nó để làm sự tình trở nên gay gắt cả.

Hứa Thanh giơ tay trái lên, nhẹ nhàng ném túi đan dược về phía dưới, ném về phía Trương Ti Vận đang không muốn kinh động tới căn nhà gỗ ngũ giác.

Mấy trăm hạt hắc đan theo túi đan dược rơi vãi ra, rơi xuống phía dưới.

Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn đang chầm chậm bò tới gần căn nhà gỗ, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, chợt ngẩng đầu thấy được Hứa Thanh, cũng nhìn thấy những đan dược kia.

Tâm thần của gã cả kinh, đang muốn ngăn cản, Hứa Thanh liền nhẹ giọng mở miệng.

“Bạo!”

Một chữ ra khỏi miệng, những khỏa hắc đan đang trong quá trình rơi xuống đột nhiên nhao nhao nổ tung, âm thanh không phải rất lớn nhưng lại lập tức khiến cho rất nhiều dị chất từ phía dưới cùng với phía trên cuồn cuộn ập đến vị trí vụ nổ.

Thật sự là khi mấy trăm hạt hắc đan tự bạo, đã tạo thành một lực hút cực kỳ lớn.

Trong chớp mắt liền hóa thành một cái vòng xoáy, tạo thành thuỷ triều lên xuống, khiến cho nơi đây trong phút chốc bỗng truyền ra một tiếng thét kinh thiên động địa.

Dị chất cũng trở nên cuộn trào cực kỳ mãnh liệt, nếu như ví von dị chất thành nước biển, vậy thì giờ lúc này tình hình nơi đây chính là một trận sóng dữ động trời.

Hết thảy mọi thứ phía dưới đều bắt đầu trở nên mơ hồ, bốn phía đều trở nên vặn vẹo, căn nhà gỗ ngũ giác cũng bị rung động lắc lư, tiếng hát hí khúc cũng dừng lại một chút.

Trong một cái chớp mắt, bốn bộ thi hài khoanh chân ở trên năm góc nhà gỗ đồng loạt mở hai mắt ra, lộ ra sự điên cuồng và hung tàn khi bị quấy nhiễu, trong miệng truyền ra tiếng gào thét phẫn nộ, nhìn Trương Ti Vận cách chúng nó rất gần!

Vẻ hung ác ngập trời lập tức ầm ầm bộc phát.

Sắc mặt của Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn hoàn toàn đại biến, trong lòng bốc lên phẫn nộ và kinh hãi khó có thể hình dung.

Gã không ngờ rằng Hứa Thanh lại có thể thoát khỏi sự dây dưa của con phần thi kia, dẫu sao thì lúc trước gã đã làm mọi cách nhưng cũng không làm được điều này.

Nhưng hôm nay, Hứa Thanh chẳng những thoát khỏi sự đeo bám của phần thi, thậm chí còn cố ý đến đây để âm gã một tay.

Tất cả, khiến cho Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn kinh sợ vô cùng.

Giờ phút này chẳng những kế hoạch của gã bị hủy, càng gặp phải hung hiểm cực lớn, vì vậy trong mắt lập tức liền tràn ngập tơ máu, bấm niệm pháp quyết về phía Hứa Thanh, muốn lần nữa triển khai thuật di hình hoán vị.

Chương 812: Tôn Thần Linh thứ ba! (2)

Nhưng lần này Hứa Thanh đã có chuẩn bị.

Hứa Thanh đã trải qua một lần di hình hoán vị của đối phương, nếu như đã lựa chọn ra tay phá hoại, dĩ nhiên sẽ có biện pháp đối kháng.

Cho nên gần như nháy mắt khi Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn Trương Ti Vận xuất thủ, Hứa Thanh liền giơ lên mảnh gương nhỏ đã lấy ra lúc trước.

Mặt gương lập lòe phát ra ánh sáng, trực tiếp chiếu vào trong mắt Trương Ti Vận phía dưới.

Tâm thần Trương Ti Vận chấn động, hiệu dụng của tấm gương phát huy khiến linh hồn của gã lập tức đọng lại một chút, quá trình thi pháp bị cắt đứt.

Cùng lúc đó Hứa Thanh cũng triển khai khối gỗ màu đen.

Trong nháy mắt tiếp theo khối gỗ màu đen huyễn hóa ra Huyền Linh Vĩnh Ý Môn, hướng về phía Trương Ti Vận, lập tức mở ra.

Sau khi mở ra, từ bên trong trực tiếp bay ra một trái tim hư thối.

Trái tim này vừa xuất hiện, thân thể Trương Ti Vận liền dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

Huyền Linh Vĩnh Ý Môn đã trải qua hai lần tế luyện, có thể phong ấn cấp độ sinh mệnh, giờ khắc này... sinh mệnh của Trương Ti Vận, đã bị nó đóng băng ngưng kết.

Pháp thuật của gã căn bản không cách nào tiếp tục triển khai, mà mượn nhờ cơ hội này mà Hứa Thanh nhanh chóng rút lui, cấp tốc bay lên trên cao.

Nhưng Hứa Thanh cảm thấy như thế vẫn còn chưa đủ để giải tỏa ra hết sát ý trong lòng mình, thế nên trong khi bản thân phóng đi, đồng thời Hứa Thanh điều khiển Ảnh Tử nhanh chóng trầm xuống, nháy mắt lan tràn về phía Trương Ti Vận.

Thừa dịp cấp độ sinh mệnh của Trương Ti Vận bị phong ấn, Ảnh Tử liền tát một cái qua, phịch một tiếng, đánh thân thể của Trương Ti Vận tới phía đám thi hài cuồng bạo trên căn nhà gỗ ngũ giác.

Quy tắc của nơi đây là không thể giết người, tự nhiên Hứa Thanh sẽ không vi phạm, hắn cảm thấy nếu như Chấp Kiếm Đình đã nhiều lần nhắc nhở điểm này, có lẽ sẽ có phương pháp dò xét.

Ví dụ như ngọc giản truyền tống đưa cho bọn hắn.

Nhưng nếu mượn đao giết người, hiển nhiên không có nằm ở trong cái quy tắc này.

Sau khi làm xong hết thảy thì Ảnh Tử lại nhanh chóng bay trở về, Hứa Thanh bộc phát tốc độ, nháy mắt liền lao ra ngàn trượng.

Độ cao này đã không còn nhìn thấy cảnh tượng bên dưới hố sâu, nhưng vẫn có thể nghe thấy từng trận gào thét cùng với âm thanh thê lương của Trương Ti Vận sau khi khôi phục lại vang vọng từ hố sâu phía dưới.

“Còn có mệnh đăng của gã!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn chằm chằm xuống phía dưới, hắn đang đợi đối phương chết, nhìn xem có cơ hội cầm đi mệnh đăng của gã hay không.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh đang cân nhắc việc này, bỗng nhiên có một cỗ cảm giác nguy cơ khiến cho hắn sởn hết cả gai ốc, tóc gáy dựng đứng, đột nhiên nổ vang ở trong đầu của hắn.

Tinh thần của hắn dấy lên từng cơn sóng lớn động trời, mà nguồn gốc của hết thảy cái này, đều xuất phát từ phương hướng hố sâu bên dưới, chỗ đó xuất hiện một đạo ánh sáng.

Hứa Thanh cúi đầu liếc mắt nhìn ánh sáng, trong đầu liền kịch liệt nổ vang, trời đất quay cuồng.

Vào thời khắc này dường như toàn bộ thế giới cũng đều trở nên vặn vẹo, bát phương trở nên mơ hồ, trong một cái nháy mắt đó, linh hồn và với máu thịt đều giống như muốn chia năm xẻ bảy.

Bởi vì ở phía dưới hắn, dưới căn nhà gỗ bị năm sợi xích treo giữa bầu trời mà hắn không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm giác được, bên trong hố sâu đen nhánh vô tận, bỗng nhiên xuất hiện…

Một con mắt!

Một con mắt màu vàng cực lớn!

Con mắt này quá lớn, lớn tương tự như cái hố sâu ngàn trượng này vậy.

Thật giống như ở dưới đáy của cái hố sâu này có một tồn tại không cách nào tưởng tượng đang ngủ say, đối với tồn tại đó mà nói, cái hố sâu này chỉ là một cái lỗ trên con mắt của tồn tại này.

Giờ phút này tồn tại kia bỗng thức tỉnh, mở mắt ra nhìn về phía cái lỗ này.

Trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, hình như hết thảy sinh mệnh ở trong mắt tồn tại đó đều là con sâu cái kiến, phương pháp cùng tồn tại duy nhất chính là chuyển hóa quy thuận về phía đầu nguồn của sinh mệnh bắt đầu từ chính tồn tại đó.

Đây chính là nghiền ép từ trên cấp độ sinh mệnh!

Chỉ liếc mắt nhìn qua, tóc, mắt, ngón tay, thậm chí hết thảy máu thịt của Hứa Thanh tựa hồ đều sinh ra ý thức độc lập, không còn thuộc về hắn, muốn lập tức phân liệt tách ra khỏi thân thể của hắn.

Dị chất nồng đậm đến cực hạn toàn diện bộc phát trên người của hắn, thậm chí thân hình Hứa Thanh cũng bắt đầu dị hoá, đau đớn và xé rách không cách nào hình dung hiện ra trên khắp toàn thân hắn.

Hứa Thanh muốn truyền tống nhưng giờ phút này khó có thể triển khai, hắn chỉ có thể dựa vào ý chí cưỡng ép để cho bản thân không bị phân tách, Tử Nguyệt trong cơ thể lập lòe và độc đan bộc phát, vừa trấn áp triệt tiêu vừa cưỡng ép lao ra, triển khai tốc độ cao nhất tiến lên phía trên.

Nhưng khí tức đến từ con mắt màu vàng kia quá mức kinh khủng, trong khi Hứa Thanh vùng vẫy thì tốc độ cũng dần dần chậm lại.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh đang muốn triệu hoán Ảnh Tử bao vây thân thể của mình.

Nhưng đúng lúc này bên trong đống bùn một bên bỗng nhiên bay ra một con rết, nháy mắt liền tới gần phía Hứa Thanh.

Thân thể nữ tử trên thân con rết kéo lại cánh tay Hứa Thanh, thân thể nhoáng một cái, con rết bay nhanh về phía trên hố sâu, mang theo Hứa Thanh vọt lên như điên.

Có thể tu vi của nàng không bằng Hứa Thanh, nhưng tốc độ của nàng lại không bị ảnh hưởng dưới ánh mắt kia, giờ phút này nàng trực tiếp kéo theo Hứa Thanh bay nhanh, bay lên mấy ngàn trượng, cùng lúc đó tiếng hát hí khúc trong hố sâu mang theo âm thanh rung động, lại lần nữa vang vọng.

“Kiếp trước không đến, vãng sinh thường tại, cắt tương tư vẽ trần ai… . .”

“Kiếp này lưỡng lự, quãng đời dài còn lại chôn vùi, ai lại quay về luân phiên trong chờ đợi… . .”

Tiếng hát thê lương nhưng cũng du dương không ngừng vang vọng, mà con mắt màu vàng cực lớn kia sau khi nghe tiếng hí khúc rõ ràng dần dần khép kín, giống như tiếng hát này có ý nghĩa đặc thù với Thần, dần dần khiến Thần ngủ say.

Nhưng dị chất nơi đây đã trở nên vô cùng mãnh liệt, cảm giác cuồng bạo cũng giống như vậy, bốn phía cũng xuất hiện rất nhiều dị quỷ, phát ra vô số tiếng rống thê lương hung tàn.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Bên trong khắp Quỷ Động, tràn ra vô cùng nhiều quỷ dị.

Giờ phút này nhìn lại, tựa hồ có người chuyên môn bố trí căn nhà gỗ kia ở nơi này, thực hiện một nghi thức nào đó để… khiến cho tồn tại trong hố sâu kia ngủ say bất tỉnh.

Mà nữ tử thân rết này, cũng hoàn toàn bất đồng với những con quỷ dị mà Hứa Thanh gặp phải.

Thế mà nàng lại xuất hiện vào ngay giây phút nguy hiểm để cứu hắn rời đi, mặc dù đây cũng có nguyên nhân là Hứa Thanh đã cứu nàng lúc trước, nhưng trước giờ Hứa Thanh chưa bao giờ thấy qua loại cử chỉ báo ân này ở trên người những dị loại như thế!

Lúc này Hứa Thanh có chút phức tạp nhìn nữ tử thân rết bên người, nhưng đối phương không nhìn lại hắn mà dùng tốc độ cao nhất chạy nhanh, cho đến khi cách xa ngàn trượng mới dừng lại.

Nàng hơi nhẹ gật đầu về phía Hứa Thanh, sau đó mở to miệng phun ra rất nhiều mảnh vỡ Thái Sơ Ly U Trụ, không sai biệt lắm khoảng 170-180 mảnh.

Sau khi ném cho Hứa Thanh, thân hình của nàng nhoáng một cái trực tiếp chui vào trong đất bùn, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh trầm mặc nhìn qua hố sâu đã biến thành một nơi cực kỳ nguy hiểm, tràn ngập vô số dị quỷ gào thét kịch liệt, vào thời khắc này ngọc giản truyền tống trong tay cũng tự động lập lòe.

Thời gian khảo hạch đã kết thúc.

Không cần Hứa Thanh bóp, bản thân ngọc giản tự động bộc phát ra một cỗ lực lượng truyền tống.

Hứa Thanh chần chờ một chút, cũng không ném ngọc giản truyền tống đi, mặc kệ tia sáng bao phủ bản thân, bắt đầu truyền tống.

Vào khoảnh khắc trước khi truyền tống, hắn cúi đầu xuống lần nữa nhìn thoáng qua cái hố sâu này.

“Nơi đây, đến cùng ẩn chứa bí ẩn gì… . .”

“Tế đàn kia, là ai bố trí?”

“Nữ tử bên trong căn nhà gỗ kia còn sống hay chết?”

“Tại sao hí khúc mà nàng hát lại có thể khiến cho tôn Thần Linh trong lòng đất ngủ say?”

Đây cũng chính là tôn Thần Linh thứ ba mà Hứa Thanh tiếp xúc đến.

Thứ nhất, chính là nửa khuôn mặt Thần Linh trên trời.

Thứ hai, chính là Hồng Nguyệt.

Chương 813: Chấp kiếm lập mệnh (1)

Ngoài Thái Sơ Ly U Trụ.

Bầu trời vẫn là một màu xanh lam như trước, đại địa vẫn một màu sáng trong.

Gió lạnh liên tục thổi qua, từng bông tuyết trước sau như một, phiêu tán trên khắp Thái Sơ thành, từng hạt từng hạt rơi trên thân đám người đứng quanh Thái Sơ Ly U Trụ.

Thí luyện giả đứng ở nơi này, chỉ còn có 2000 người.

Tuyệt đại đa số bọn họ đều đã truyền tống trở về từ sớm, nhưng cho dù như vậy, đến tận bây giờ thần sắc của họ vẫn còn lưu lại một cảm giác tim đập nhanh.

Hiển nhiên, đối với bọn họ mà nói, tất cả những thứ bên trong Quỷ Động quả thực quá mức kinh tâm.

Mà sự nguy hiểm lần này cũng đúng như những lời mà trung niên mặc quan phục Chấp Kiếm Giả từng nói vào ba ngày trước, sau khi đi vào sẽ có nguy cơ sinh tử.

Hứa Thanh cũng đứng ở trong đám người này, hắn chính là một nhóm người truyền tống về sau cùng.

Chớp mắt khi thân thể của hắn xuất hiện ở bên ngoài, hắn lập tức nhìn qua bốn phía, chú ý tới mấy vị cùng đồng thời trở về với mình.

Đội trưởng cũng ở trong nhóm này, trên người của y tràn đầy thương tích, nhưng cũng may tứ chi vẫn còn hoàn chỉnh.

Nhưng mà một con mắt của y đã không còn, hai cái lỗ tai cũng cục mất, trên bụng còn có một miệng vết thương, giờ phút này y còn vừa che vừa nhếch miệng cười về phía Hứa Thanh.

Dù chỉ còn một con mắt, nhưng trong thần sắc của y vẫn hiện ra một vẻ đắc ý, tựa hồ rất thỏa mãn với thu hoạch lần này, hiển nhiên là trong rất nhiều hang động trong Quỷ Động, Hứa Thanh có thể trông thấy Thần Linh, thì những hang động của những người khác có lẽ cũng có những thứ linh dị khác.

Ngoại trừ đội trưởng ra, Hứa Thanh còn nhìn thấy vị thiếu nữ.

Đối phương cũng nằm trong nhóm người truyền tống về cùng lúc với hắn, hiển nhiên cũng là người kiên trì tới lúc cuối cùng.

Nhưng bây giờ mặt nạ của nàng đã biến thành huyết sắc, trên người cũng là như vậy, trong miệng của thanh liêm đao ác quỷ đang không ngừng nhấm nuốt, nhưng lại có một cảm giác hấp hối khó nén.

Còn có một người, cũng là người mà Hứa Thanh không muốn nhìn thấy.

Đó chính là Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn, Trương Ti Vận.

Hiển nhiên gã cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng của mình, cho nên không chết.

Nhưng gã cũng cực kỳ suy yếu, thân thể rõ ràng đã bị dị chất xâm nhập đến trình độ nhất định, giờ phút này đang không ngừng ăn đan dược để xua tán.

Trên người của gã còn có một vết trảo cực lớn từ chỗ mi tâm lan tràn đến ngực, sâu thấy cả xương, giống như chỉ cần sâu hơn một chút liền có thể hoàn toàn cắt đứt toàn bộ người của gã.

Hứa Thanh nhìn qua Trương Ti Vận, Trương Ti Vận cũng nhìn thấy Hứa Thanh, sắc mặt âm trầm, trong mắt mang theo vẻ âm lãnh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, thu hồi ánh mắt.

Hắn nghĩ tới Thần Linh ở bên trong Quỷ Động, Chấp Kiếm Đình không thể nào không biết việc này được, nếu như dựa theo cái này để phán đoán, vậy căn nhà gỗ ngũ giác kia, có lẽ chính là do Chấp Kiếm Đình bố trí.

Còn để làm gì, chính là để cho Thần Linh liên tục ngủ say.

Đây dương nhiên cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi, cũng có khả năng trước khi Chấp Kiếm Đình bố trí, căn nhà gỗ này cũng đã tồn tại rồi, nhưng vô luận như thế nào, đều không ảnh hưởng tới suy đoán phía dưới.

Đó chính là, mệnh đăng màu đỏ bên trong nhà gỗ sẽ không thể nào bị người khác cầm đi.

Nếu đây là thứ Chấp Kiếm Đình bố trí mà nói, vậy dĩ nhiên bọn họ sẽ không để người khác cầm đi.

Nếu như thứ này đã tồn tại từ trước khi Chấp Kiếm Đình tới, vậy món đồ mà ngay cả Chấp Kiếm Đình cũng không cầm ra được, lại càng không cần phải nói tới những người tham gia thí luyện như bọn họ.

“Vậy thì mục đích Trương Ti Vận đi vào trong đó là gì?”

Bởi vì thiếu khuyết thông tin cho nên Hứa Thanh cũng không đoán ra được đáp án, giờ phút này hắn bỗng nhớ lại từng câu hí khúc của nữ tử bên trong căn nhà gỗ, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác hiểu ra.

Hình như ngay từ khi vừa mới bắt đầu, người hát hí khúc kia cũng đã mượn nhờ ca từ bên trong hí khúc, nói cho toàn bộ những người đến về chuyện xưa của Quỷ Động.

Có người chôn ở nơi này, cắt bỏ tưởng niệm thành vô số cánh hoa, vô số cánh hoa ngổn ngang như những tờ tiền giấy, tung bay trong đó, giống như trần ai đang bay múa.

Mỗi một cánh hoa đều ẩn chứa tưởng niệm, tựa hồ là một mực chờ đợi từ kiếp trước tới kiếp này, chờ đợi một người xuất hiện, cắt bỏ những tương tư, lần nữa chắp vá lại.

Nhưng mà không biết là nữ tử trong căn nhà gỗ đang chờ đợi, hay là Thần Linh trong Quỷ Động đang chờ đợi.

Hứa Thanh im lặng.

Trong mắt của hắn, thế giới này dần dần càng ngày càng trở nên thần bí hơn rất nhiều.

Đồng thời hắn cũng nhìn thấy còn có một vị tu sĩ cùng truyền tống trở về với hắn, nhưng thân ảnh của đối phương còn chưa hiển lộ ra ngoài, chớp mắt ngay khi đối phương trở về, thân thể liền run rẩy một cái, bị một đạo ánh sáng từ trong Thái Sơ Ly U Trụ bắn ra, lập tức bị gạt bỏ.

Sự tử vong của người này, khiến cho Hứa Thanh liền vùi suy nghĩ về Quỷ Động vào dưới đáy lòng, ánh mắt ngưng tụ lại, lúc này từ trong Thái Sơ Ly U Trụ bỗng truyền ra một giọng nói không có chút chấn động cảm xúc.

“Thẩm tra, người đánh chết đồng tộc, bị xóa bỏ.”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, lúc trước hắn đã suy đoán rằng ngọc giản truyền tống có phải có công năng ghi chép những người không tuân theo quy định hay không, giờ phút này nhìn lại, quả nhiên là như thế.

Mặt khác, hắn cũng phát hiện ra toàn bộ mảnh vỡ trên người mình đã không còn.

Ngay một cái chớp mắt khi truyền tống trở về, những mảnh vỡ kia tựa hồ đã bị một cỗ lực lượng mênh mông cuốn đi, dung nhập vào bên trong Thái Sơ Ly U Trụ.

Hiển nhiên Chấp Kiếm Đình cũng tự có phương pháp ghi chép riêng của mình.

Giờ phút này trong từng trận gió lạnh, trong khi mọi người chờ đợi, trên bầu trời đột nhiên tràn ra từng đạo ánh sáng lập lòe, từng đạo thân ảnh phủ xuống, từng thân ảnh đều mặc quan phục trên người, đứng ở trên trời.

Ngay từ đầu là hơn 10 vị, nhưng rất nhanh theo từng đạo cầu vồng gào thét, thân ảnh phủ xuống càng ngày càng nhiều, lên đến mấy trăm vị.

Uy áp tới từ trên người bọn họ khiến bốn phương nổ vang, khiến cho thiên địa vào thời khắc này cũng tựa hồ trở nên ảm đạm xuống, mà lúc này vẫn còn có những thân ảnh tiếp tục phủ xuống.

Một màn này khiến cho tâm thần của những thí luyện giả phía dưới nhao nhao chấn động, đám người xem cùng với người vệ đạo các tông ở bốn phía cũng đều nhao nhao trở nên nghiêm nghị hơn.

Cho đến một lát sau, trên bầu trời liền có trọn vẹn mấy nghìn thân ảnh đứng.

Từng người đều lộ ra chấn động tu vi không tầm thường, trong đó yếu nhất là Kim Đan mở Thiên Cung, cũng tồn tại cả Nguyên Anh, Linh Tàng cũng là như thế.

Vả lại phía sau lưng mỗi một vị, cũng đều đeo theo một thanh đại kiếm.

Đại kiếm màu xanh, có khắc ấn ký.

Bộ dáng ấn ký, tựa như một chữ Nguyên.

Mà thứ giống nhau nữa chính là quan phục, càng khiến cho những người này thoạt nhìn vô cùng chỉnh tề, vả lại hình như ngay cả khí tức của họ cũng liên kết lại với nhau, tạo thành một cỗ khí thế rung trời hám địa, dường như có thể trấn áp muôn đời, khiến cho vạn tộc cùng với hết thảy kẻ thù bên ngoài đều giống như củi khô dễ mục!

Khí thế như cầu vồng!

Bọn họ, chính là tất cả Chấp Kiếm Giả của Chấp Kiếm Đình trong Nghênh Hoàng Châu.

Chương 814: Chấp kiếm lập mệnh (2)

Giờ phút này từng người ở giữa không trung tách ra, xếp thành một trận hình hai cánh, như hai cái cánh khổng lồ giương cánh bay lượn, tràn ra uy áp mãnh liệt, đồng thời cũng truyền ra cảm giác trang nghiêm túc mục ở khắp trong thiên địa.

Toàn bộ Thái Sơ Ly U Thành lặng ngắt như tờ, bất kể là bốn phía Thái Sơ Ly U Trụ hay là từng đống lều vải trong nội thành, không có bất kỳ người nào phát ra âm thanh vào thời khắc trang nghiêm này.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, ngóng nhìn bầu trời.

Bởi vì bọn họ biết rõ, tiếp đến… . . Chính là nghi thức long trọng của Chấp Kiếm Giả!

Mỗi một lần Chấp Kiếm Giả tới giai đoạn thí luyện thứ hai, đều sẽ như thế này, quy cách nghi thức cực cao.

Dẫu sao thì đây cũng là khảo hạch của Thượng Huyền ngũ bộ nhân tộc, đại biểu thể diện của nhân tộc.

Giờ phút này trong lúc thần sắc của mọi người nhao nhao ngưng trọng, bên trong mây mù phía trên bầu trời chậm rãi truyền đến một tiếng nổ vang thật mạnh.

Âm thanh nổ vang càng lúc càng lớn, cuối cùng ở giữa không trung bỗng hiện ra một cái vòng xoáy bảy màu.

Chín đạo thân ảnh tỏa ra ánh sáng vạn trượng từ bên trong vòng xoáy bảy màu đi ra.

Mỗi một vị này đều có tu vi Quy Hư, bất kỳ người nào trong này cũng đều có thể trở thành lão tổ ở trong tông môn bất kỳ trên Nghênh Hoàng Châu.

Mà bọn họ… . Chính là chín đại trưởng lão Chấp Kiếm của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu.

Toàn bộ vẻ mặt của bọn họ đều vô cùng nghiêm túc, sau khi đi ra, liền chia thành bốn trái bốn phải đứng ở hai cánh trên bầu trời, ở giữa chỉ có một người.

Người này, chính là Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, cũng là tầng cao nhất của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu.

Sau khi ngẩng đầu nhìn đối phương, Hứa Thanh liền sửng sốt một chút.

Đại trưởng lão thế mà lại đúng là lão giả rất giống Bách đại sư, chính là người giảng giải thảo mộc ở trong đạo đàn kia!

Hứa Thanh cũng biết đối phương có một thân phận nhất định ở trong Chấp Kiếm Đình, nhưng không ngờ rằng thân phận của lão lại cao như thế, lại là người chấp chưởng một Đình!

Trong khi đáy lòng của Hứa Thanh dâng lên gợn sóng, trước cánh trái có một người trung niên đi ra.

Biểu cảm của gã vô cùng nghiêm túc, chấp tay cúi đầu thật sâu với Đại Trưởng Lão ở giữa.

“Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, tổng cộng 4311 vị Chấp Kiếm Giả, hôm nay đã tới đủ 4311 vị, không một người nào vắng mặt, mời Đại Trưởng Lão xét duyệt.”

Đại Trưởng Lão đứng giữa Chấp Kiếm Giả khẽ gật đầu.

“Tuyên đọc danh sách.”

“Tuân pháp chỉ của Đại Trưởng Lão!” Thần sắc của người đi ra từ cánh trái vô cùng nghiêm túc, nhanh chóng lưu loát quay người, đưa mắt nhìn về phía đại địa, thanh âm to như chuông lớn.

“Dựa theo Chấp Kiếm Đình xét duyệt, cũng đã báo cáo lại với Chấp Kiếm Cung, cuộc khảo thí tư cách tham gia thí luyện lần này là dựa theo số lượng mảnh vỡ thu hoạch được, quyết định ra mười tộc nhân của nhân tộc chúng ta, lấy được tư cách tham gia thí luyện Chấp Kiếm Giả!”

“Danh sách như sau.”

“Hứa Thanh, Trần Nhị Ngưu, Thanh Thu, Trương Ti Vận, Ninh Viêm… . .”

Theo trung niên đọc danh sách, từng cái tên một được truyền ra từ trong miệng của gã.

Mỗi khi nói ra một người, đều khiến cho hô hấp của đám người phía dưới dồn dập thêm một phần, cho đến khi rất nhanh nói xong mười cái tên.

“Mười người, ra khỏi hàng!”

Hứa Thanh thở sâu, cất bước đi ra, đứng ở phía trước.

Đội trưởng cũng tương tự như thế, những người khác được gọi tên cũng đều lần lượt đi ra.

Mười người bọn họ rất nhanh đứng cùng một chỗ, cách giữa nhau mười trượng, đứng trước đám người lúc trước, được vạn chúng chú mục, rất là nổi bật.

Sau khi đám người Hứa Thanh đi ra, trung niên Chấp Kiếm Giả trên bầu trời kia quay người về phía Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm, lui về tại chỗ.

Đại Trưởng Lão đứng ở giữa đám Chấp Kiếm Giả ở trên bầu trời, lão cũng không cúi đầu nhìn đám người Hứa Thanh, mà xoay người với vẻ mặt tràn ngập nghiêm túc, hướng về bầu trời, hướng về vòng xoáy bảy màu, cúi đầu thật sâu.

Một giọng nói khàn khàn tang thương, dùng một loại ngữ khí chậm rãi nhưng lại vô cùng trang nghiêm, chậm rãi truyền ra.

“Mời Thiên Tôn Nguyên Tái Cực Tiên Cực Diệu Đại Đế thống lĩnh Chấp Kiếm của nhân tộc, hàng lâm Đình ta.”

Giọng nói vừa ra, toàn bộ Chấp Kiếm Giả bốn phía, bao gồm tám vị trưởng lão Chấp Kiếm khác, thần sắc toàn bộ cũng đều trở lên nghiêm nghị, chắp tay về vòng xoáy trên bầu trời, cúi đầu thật sâu và đồng loạt mở miệng.

“Mời Thiên Tôn Nguyên Tái Cực Tiên Cực Diệu Đại Đế thống lĩnh Chấp Kiếm của nhân tộc, hàng lâm Đình ta.”

Loại nghi thức này mang theo không khí vô cùng chính quy, lộ ra nhân tộc chính thống, khiến cho Hứa Thanh tham dự ở bên trong cũng không khỏi được trở nên ngưng trọng lên.

Giờ phút này theo toàn thể Chấp Kiếm Giả mở miệng, âm thanh của bọn họ truyền vào trời cao, lọt vào vòng xoáy, khiến cho tia sáng bên trong vòng xoáy bảy màu lập tức chiếu rọi vạn trượng.

Từng đạo hào quang từ trong tràn ra, cuối cùng chiếu rọi toàn bộ bầu trời, khiến cho bầu trời vô tận tràn đầy hào quang.

Cuối cùng, vòng xoáy bảy màu lại huyễn hóa thành một cỗ tượng Thần chấn nhiếp linh hồn tất cả mọi người.

Một cỗ tượng Thần đội trời đạp đất, mênh mông tột cùng.

Có thể thấy tượng Thần điêu khắc một người trung niên, vẻ mặt không giận mà uy.

Trong mắt mang theo ánh sáng rực rỡ, trên người mặc áo bào Cửu Long Đại Đế, theo gió mà động.

Đầu đội Cửu Thiên Triêu Hà Quan, ánh sáng lập lòe.

Phía sau còn có một thanh đại kiếm màu xanh, có khắc ấn ký chữ Nguyên, bộ dạng giống như đúc với kiếm của Chấp Kiếm Giả!

Mà càng một khắc khi cỗ tượng Thần xuất hiện, hào quang trên bầu trời liền dấy lên từng gợn sóng kịch liệt.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần!

Một màn này, khiến cho tâm thần của tất cả mọi người phía dưới đều chấn động mãnh liệt, thân thể khí huyết không cách nào khống chế sôi trào lên.

Trong tâm thần của mỗi người, bỗng nhiên bốc lên một cỗ cảm giác huyết mạch tương liên mãnh liệt từ trong tối tăm.

Đó là, Đại Đế của nhân tộc!

Đó là, người sáng lập Chấp Kiếm Bộ!

Tất cả mọi người đều không tự chủ được cúi đầu, dù là Huyết Luyện Tử cùng với lão tổ các tông khác cũng đều như vậy.

Thật lòng khâm phục, vô cùng cung kính bái kiến tượng Thần Đại Đế nhân tộc.

Hứa Thanh cũng tương tự như thế, trong lòng không ngừng có những gợn sóng lên xuống.

Hắn nghĩ tới Quỷ Đế, nhưng hiển nhiên nếu như so sánh cùng với Đại Đế nhân tộc, Quỷ Đế còn kém quá nhiều.

Mà dung nhan của Đại Đế, lại có bảy phần tương tự với pho tượng Huyền U Cổ Hoàng mà Hứa Thanh đã từng nhìn thấy.

Trong khi mọi người bái kiến, giọng nói nghiêm túc của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm lại vang vọng khắp thiên địa.

“Thừa mệnh của Tứ Cực Thiên Đạo Huyền U Hoàng Thánh muôn đời, nhất mạch Kiếm Cung chấp kiếm vì nhân tộc, trảm ách khốn khổ của bá tánh, tách thiên địa tràn ra ánh sáng, khiến cho tượng Thần Đại Đế tỏa ra hào quang đầy trời, coi đây là chứng nhận.”

Giọng nói giống như thiên lôi truyền ra khắp trên bầu trời, vang vọng xuống đại địa, khuyếch tán trong lòng từng vị Chấp Kiếm Giả, lạc ấn vào chỗ sâu trong tâm thần tất cả mọi người bên dưới.

Càng trực tiếp nổ tung ở trong đầu mười người Hứa Thanh.

Như là tiếng chuông cực lớn của thiên địa đánh tới, tuyên truyền giác ngộ!

Bởi vì, đây là lập mệnh của Chấp Kiếm Giả!

Trảm nguy nan của bá tánh, tách thiên địa tràn ra ánh sáng!

Mới là… Chấp Kiếm Giả!

(Chấp kiếm giả: Người cầm kiếm, giữ kiếm, dụng kiếm để gìn sự an bình)

Chương 815: Khơi dòng Nghênh Hoàng Châu (1)

Đại địa bên dưới là một mảnh im lặng, không có lấy một tiếng động, duy chỉ có tiếng hô hấp không ngừng lên xuống do tâm tư kích động tạo thành.

Tất cả mọi người ở nơi này, sau khi nghe một câu nói kia, trong lòng đều dấy lên từng gợn sóng lớn.

Mỗi người bọn họ đều có chuyện xưa của mình, mỗi người đều có kinh nghiệm của bản thân.

Trên thực tế trong thế giới tàn khốc này, giữa cái thiên địa bi thảm này, bất luận là người cao cao tại thượng hay là người vùng vẫy bên trong vũng lầy, trong cái thế gian đau khổ người ăn thịt người này, bọn họ đều không khác nhau quá nhiều.

Đều có tính mạng, đều ở trong khổ hải.

Mà lập mệnh của Chấp Kiếm Giả, lại giống như từng đạo thiên lôi ầm ầm nổ tung trong đầu, khiến cho Hứa Thanh chân chính hiểu được ý nghĩa của Chấp Kiếm Giả.

Mặc kệ Chấp Kiếm Giả bây giờ, đã thật sự làm được những gì mà họ lập mệnh hay không, nhưng ít ra …nó đã từng tồn tại.

Đây cũng là chỗ trọng yếu trong nghi thức của Chấp Kiếm Giả.

Bầu không khí trang nghiêm, lời nói nghiêm túc, hào quang thần thánh, tuyên truyền giác ngộ lập mệnh, hết thảy tất cả, đều vì tiếp diễn sứ mạng của Chấp Kiếm Giả.

Giờ phút này, trong khi tâm thần của đây tất cả mọi người đều đang lên xuống, bầu trời lần nữa tỏa ra hào quang lập lòe, chảy xuôi xuống dưới đại địa, không ngừng trải ra, trực tiếp bay đến dưới chân mười người Hứa Thanh.

Dừng ở trước mặt bọn họ, hào quang rực rỡ đại biểu sứ mạng của Chấp Kiếm Giả, tạo thành một cái bậc thang thật dài, rộng tới vạn trượng!

Bậc thang rộng vạn trượng xuất hiện ở trước mắt mọi người, xuất hiện ở bên trong Thái Sơ Ly U Thành, vô số nhân tộc chăm chú nhìn tới, nhưng chỉ có mười người chân chính có thể tới gần cái bậc thang rộng mênh mông này!

Đây chính là Thông Thiên Chi Lộ chỉ mở ra vì mười người bọn họ.

Nó xuất hiện ở giữa thiên địa, đích đến cuối cùng chính là bức tượng thần Đại Đế.

Từ xa nhìn lại, giống như đạp lên bậc thang trước mặt, liền có thể đi một đường đến trước mặt Đại Đế.

Vào thời khắc này, không khí thần thánh lại càng trở nên mãnh liệt hơn nữa.

Nhất là bên trên bậc thang còn tỏa ra trận hào quang thất thải vô cùng óng ánh, nếu cẩn thận đi đếm, vậy thì có thể biết được cái bậc thang này có trọn vẹn 9999 bậc, từng bậc cao xông thẳng lên trời cao.

Hứa Thanh ngóng nhìn hết thảy, thần sắc càng lúc càng trang nghiêm, lúc này bên tai của hắn cũng truyền đến giọng nói vô cùng nghiêm túc của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm.

“Nhất mạch Chấp Kiếm, mở ra vinh quang chí cao của nhân tộc, bắt đầu muôn đời cường thịnh thái bình, cho nên có bậc thang rộng vạn trượng.”

“Hoàng là vạn, Đế thiếu một, cho nên bậc thang 9999 bậc, đại biểu Chấp Kiếm Bộ ta, phía dưới Hoàng, đều có thể trảm!”

Giọng nói triệt vang khắp thiên địa, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng mãnh liệt, nếu như nói đoạn lời nói lúc trước là hồn của nhất mạch Chấp kiếm, vậy thì hai câu này, chính là xương của Chấp Kiếm Giả!

Hồn chủ lập mệnh, xương chủ chỗ dựa!

Chỗ dựa của Chấp Kiếm Giả, chính là phía dưới Hoàng, đều có thể trảm!

Trong mắt đội trưởng lóe lên tinh mang, lộ ra khát vọng.

Thanh Thu cũng là như thế, đôi mắt dưới lớp mặt nạ chớp động lóe ra từng tia sáng sáng ngời.

Ngay sau đó, Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm trên bầu trời ngẩng đầu, nhìn qua tượng thần Đại Đế, giống như thở sâu, thần sắc nghiêm túc, dùng ngữ khí càng thêm trang nghiêm, cúi đầu thật sâu.

“Xin Đại Đế, ban thưởng Chấp Kiếm.”

Giọng nói vừa ra, đội hình xếp thành hai cái cánh trên bầu trời trên của Chấp Kiếm Giả đồng loạt chắp tay, đồng loạt cúi đầu về phía bầu trời.

Vừa cúi đầu xuống, tượng thần Đại Đế lập tức khuyếch tán ra biển ánh sáng như mặt trời đỏ, lấy một loại khí thế xua đi hết thẩy tối tăm trong thiên địa, mà trong khi biển ánh sáng này quét sạch thiên địa, đại kiếm phía sau lưng pho tượng Đại Đế lập tức có ba đạo cầu vồng bay ra.

Tốc độ cực nhanh, trực tiếp liền bay tới trên đỉnh bậc thang rộng vạn trượng phía dưới, dừng lại ở trên bậc thang 9999.

Ô…ô…n…g một tiếng, ba thanh đại kiếm đâm vào trong đó, cách nhau ngàn trượng, tràn ra quang mang màu xanh như nước, chảy xuôi khắp thân kiếm, phát ra từng trận kiếm âm rất nặng, khí thế vô cùng phi phàm.

Vừa nhìn qua, liền biết rằng đây tuyệt không phải là vật tầm thường.

Ba thanh kiếm này, là kiếm cũng là lệnh, là tiêu chí của Chấp Kiếm Giả, cũng là Chấp Kiếm Lệnh của Chấp Kiếm Giả!

“Chấp Kiếm Giả, cũng là Chấp Lệnh Giả, lấy kiếm làm lệnh, hộ vệ muôn dân trăm họ.”

Giờ phút này, toàn thể Chấp Kiếm Giả trên bầu trời đồng loạt mở miệng, âm thanh như chuông lớn, lay động thiên địa, siêu việt thiên lôi, trấn áp muôn đời.

“10 người phía dưới, cầm được Kiếm Giả liền thắng, các ngươi nghe lệnh!” Theo dư âm của toàn bộ Chấp Kiếm Giả vang vọng, giọng nói tang thương của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm bỗng nhiên truyền ra.

Giọng nói vừa ra, vạn chúng ngưng thần lắng nghe.

Ánh mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng sắc bén, thân phận Chấp

Kiếm Giả này, hắn nhất định phải có.

Những người khác cũng đều nghĩ như thế, bất kể là đội trưởng hay là thiếu nữ Thanh Thu, kể cả Trương Ti Vận cùng với thiếu niên nhân tộc đã từng đắc tội qua Hứa Thanh, còn có mấy cái vị khác, tất cả ánh mắt đều lập tức sáng ngời.

Ngay khi mười người bọn họ hết sức chăm chú nhìn lên, giọng nói nghiêm túc trên bầu trời liền truyền khắp thiên địa.

“Thanh Thu, trong cơ thể có 40 khối ấn ký Linh Ấn, tiến lên 400 bậc!”

Thân thể Thanh Thu chấn động, nhanh chóng tiến lên, một đường leo lên bậc thang.

Dưới vô số ánh mắt hội tụ, nàng trực đi tới bậc thang thứ 400, đứng ở trên bầu trời.

“Trần Nhị Ngưu, trong cơ thể có 127 khối ấn ký Linh Ấn, tiến lên 1270 bậc!”

Tốc độ của đội trưởng cực nhanh, nháy mắt lao ra, không ngừng leo lên, tiến đến vị trí bậc thang thứ 1270.

“Trương Ti Vận, trong cơ thể có 63 khối ấn ký Linh Ấn, tiến lên 630 bậc”

“Ninh Viêm… . .”

Theo tiếng nói vang vọng, mỗi người căn cứ theo ấn ký bên trong cơ thể, dưới giọng nói nghiêm túc của Đại Trưởng Lão, leo lên bậc thang khác biệt.

Cho đến Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, trong cơ thể có 279 khối ấn ký Linh Ấn, tiến lên 2790 bậc.”

Chương 816: Khơi dòng Nghênh Hoàng Châu (2)

Vào thời khắc này, mặc dù trong bầu không khí vô cùng trang nghiêm, nhưng đám người phía dưới cũng không nhịn được mà truyền ra từng tiếng vang động, số bậc thang của đội trưởng lúc trước đã khiến cho tâm thần của bọn họ chấn động rồi, nhưng bọn họ vẫn còn có thể nhịn được, nhưng lúc này ấn ký của Hứa Thanh… . Đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người, đã đạt đến trình độ trước đó chưa từng có.

Lập tức có từng đạo ánh mắt không cách nào tin từ bát phương tám hướng đồng loạt hội tụ đến trên người Hứa Thanh.

Vô luận là chúng tu sĩ trong Thái Sơ thành, hay là đám người Thanh Thu đứng ở độ cao khác biệt trên bậc thang, tâm thần tất cả đều vô cùng chấn động.

Hứa Thanh ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh, cất bước về phía trước.

Dưới vạn chúng nhìn chăm chú, hắn bước từng bước một, tựa như một thiếu niên Vương giả, đi lên trên bầu trời, đi về phía Đại Đế.

Hắn đã vượt qua mấy người khác, vượt qua thiếu niên nhân tộc Ninh Viêm, vượt qua Thanh Thu trong mắt lộ ra phức tạp, vượt qua Trương Ti Vận thần sắc âm lãnh, vượt qua đội trưởng với vẻ mặt bất khả tư nghị.

Sau khi vượt qua mọi người, hắn lại bước đi thật lâu, cho đến khi đi tới bậc thang thứ 2790, đi tới độ cao nhất so với mọi người, đi tới giữa thiên địa.

Vượt lên dẫn đầu!

Giờ phút này, hắn còn cách Đại Đế 7909 bậc nữa!

Phía sau của hắn là chín người khác, phía sau nữa chính là vô số tu sĩ nhân tộc trên mặt đất.

Đứng ở vị trí này, Hứa Thanh đã hoàn toàn hiểu rõ, sau khi đi tới Thái Sơ Ly U Trụ, mỗi một điểm thêm vào, đều có ý nghĩa.

Ý nghĩa của chúng nó, có lẽ không phải mỗi một lần đều giống nhau, nhưng lần này chính là ở nơi đây.

Trên thực tế từ khi mọi người vừa mới đến nơi này, khảo hạch … đã bắt đầu rồi.

Bởi vì sau khi hắn đứng ở cái độ cao này, giọng nói tang thương mang theo nghiêm nghị của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm ở trên bầu trời lại lần nữa truyền ra.

“Hứa Thanh, Trần Nhị Ngưu, Trương Ti Vận, ba người không phân biệt đều đạt tới độ cao 3000 trượng trên Thái Sơ Ly U Trụ, tiến lên 3000 bậc.

…

Theo từng cái tên được hô lên, mười người Hứa Thanh lần lượt đi về phía trước, hắn vẫn là người dẫn thứ nhất như trước, chưa từng biến hóa chút nào, cũng không cách nào rung chuyển nửa điểm.

Mà ở vị trí cao hơn, hắn nhìn qua pho tượng Đại Đế đặt trên nơi cao nhất, nhìn qua ba thanh Kiếm Lệnh tràn ra hào quang rực rỡ phía dưới, giờ phút này, cự ly của hắn… Còn cách chúng nó 4209 bậc!

Ngay sau đó, một giọng nói triệt vang vân tiêu, gõ kim kích đá vang lên.

“Trương Ti Vận, lấy được 48 khối mảnh vỡ trong Quỷ Động, tiến lên 480 bậc!”

…

“Thanh Thu, lấy được 230 khối mảnh vỡ, tiến lên 2300 bậc!”

“Trần Nhị Ngưu, lấy được 301 khối mảnh vỡ, tiến lên 3010 bậc!”

“Hứa Thanh, lấy được 421 khối mảnh vỡ, tiến lên 4210 bậc!”

Trong khi trời đất chấn động bởi thanh âm này, mười người trên bậc thang nhao nhao đi về phía trước, chỉ là ngoại trừ đội trưởng ra, những người khác nhìn về bóng lưng Hứa Thanh ở phía trước, ánh mắt phần lớn đều trở nên phức tạp đến cực hạn.

Nhất là Trương Ti Vận, lúc này thần sắc của gã trở nên vô cùng âm trầm, sát ý với Hứa Thanh cũng vô cùng mãnh liệt, bởi vì nếu không phải Hứa Thanh ra tay, lần này gã không thể nào chỉ đứng thứ chín.

Bởi vì lúc trước vì trốn chạy để khỏi chết, gã cần phải triển khai bí pháp để hy sinh một cỗ thân thể của mình, thực hiện một màn ve sầu thoát xác, nhưng lại đánh mất túi trữ vật cùng với mảnh vỡ.

Mặt khác, gã cũng phát hiện, bây giờ phía trước gã, ngoại trừ Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu ra, còn có Thanh Thu, vả lại khoảng cách hai bên cũng không hề gần.

Hứa Thanh không có hứng thú quan tâm tới sự oán hận của Trương Ti Vận, giờ phút này hắn đi từng bước đi lên từng bậc thang về phía trước, từng bước, đi về phía đỉnh phong.

Trái phải hắn không có một người.

Theo hắn đi về phía trước, toàn bộ tu sĩ nhân tộc ở bên dưới cũng đều nghẹn ngào xôn xao, giờ phút này, trong ánh mắt của họ không hề có những thân ảnh khác, trong mắt chỉ có một người đó là Hứa Thanh.

Bởi vì… . . Lúc trước Hứa Thanh chỉ còn thiếu 4209 bậc, số bậc này còn ít hơn một bậc so với con số mà hắn vừa được ban thưởng!

Mà giờ khắc này, trong khi Hứa Thanh đi về phía trước, khi hắn đi tới bậc thứ 8000, đi tới bậc thứ 9000, đi tới bậc 9990, đi tới… Bậc 9999 cuối cùng!

Sau khi bước lên, hắn đã đi tới thanh Kiếm Lệnh chính giữa lúc trước.

Phía sau của hắn, người cách gần nhất chính là đội trưởng, đang đứng ở vị trí hơn 7000 bậc, tiếp theo là Thanh Thu ở hơn 5000 bậc, tiếp đó mới là Trương Ti Vận, ở khoảng hơn 3000 bậc.

Mà hắn giờ phút này, đã đi tới đỉnh phong nhất, nhưng hắn vẫn còn thừa lại một bước chưa đi.

Một cái chớp mắt này, không chỉ là vô số ánh mắt dưới mặt đất hội tụ, ngay cả tất cả Chấp Kiếm Giả trên không trung cũng đều nhao nhao cúi đầu, nhìn về phía Hứa Thanh.

Loại sự tình này, từ xưa đến nay không phải là chưa từng xuất hiện, nhưng một lần sớm nhất cũng đã là vài ngàn năm trước, nhưng lại không phải xuất hiện ở Nghênh Hoàng Châu.

Nghênh Hoàng Châu, chính là lần đầu!

Cho nên ngay cả chín vị trưởng lão Chấp Kiếm, cũng đều chú ý đến trên người Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, hắn đứng trên nơi cao nhất của bậc thang, phía trước đã mất đi bậc thang, chỉ có pho tượng Đại Đế.

Vì vậy hắn biến một bước cuối cùng, hóa thành một cái cúi đầu.

Dưới sự ngóng nhìn của toàn bộ tu sĩ và Chấp Kiếm Giả, hắn chắp tay cúi đầu thật sâu về phía Đại Đế nhân tộc.

“Đại thiện.” Trên bầu trời, Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm đứng ở chính giữa khẽ gật đầu, sau đó mở miệng truyền ra pháp chỉ.

“Chúng Tử, Chấp Kiếm!”

Lời này vừa ra, toàn bộ mọi người trên bậc thang lập tức toàn diện bộc phát tốc độ của mình, triển khai tất cả cực hạn bản thân.

Các loại bí pháp tầng tầng lớp lớp xuất hiện, bắn vọt tới về bậc thang thứ 9999.

Bọn họ, đang dốc sức lao vọt lên.

Hứa Thanh đứng trên nơi cao nhất, giơ tay lên rút ra Kiếm Lệnh trước mặt, quay người bao quát mọi người phía dưới.

Hắn đứng ở nơi đó, trong tay cầm Kiếm Lệnh lập lòe ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi bản thân, đồng thời còn được hào quang của tượng thần Đại Đế phía sau bao phủ, trong khoảng thời gian ngắn, trong mắt của tất cả mọi người bên dưới, lúc này Hứa Thanh và tượng thần Đại Đế hình như chồng chất lên lại với nhau.

Khi chất xuất chúng siêu phàm, dung nhan như thần quân thoát tục, trong hào quang bao phủ, hắn …tựa như Đại Đế trở về.

Chương 817: Hậu quả của việc trêu chọc Hứa Thanh (1)

Thí luyện Chấp Kiếm Giả là một cuộc thi tràn đầy thần thánh, vô cùng trang nghiêm.

Đây là nghi thức chính thống của nhân tộc, không phải bất kỳ một tông môn nào có thể so sánh, nội tình khác biệt, khiến cho quy cách nghi thức tự nhiên cũng không giống như vậy.

Đối với loạn thế mà nói, nghi thức, càng là thứ vô cùng trọng yếu.

Càng là ở trong đêm tối, càng là ở trong trời đông giá rét, lại càng phải có ngọn lửa chiếu sáng, mà ngọn lửa này... Chính là ngọn lửa truyền thừa của nhân tộc, là ngọn lửa huyết mạch của nhân tộc, đại biểu tinh thần của nhân tộc.

Mà công dụng của nghi thức, chính là truyền thừa tinh thần.

Càng là chính thức, càng có tính chất thần thánh, truyền thừa sẽ càng khiến cho người xem khắc sâu ấn tượng hơn, cho đến khi khắc sâu vào trong linh hồn, kiếp này không tiêu tan.

Đây, chính là nghi thức của Chấp Kiếm Giả, cũng là một trong nghi thức của nhân tộc.

Giờ phút này phía trên bầu trời, Chấp Kiếm Giả bày trận thành hai cánh nghiêm túc đứng thẳng, mà hình dạng đôi cánh, cũng có hàm nghĩa đặc thù đối với Chấp Kiếm Giả, ý nghĩ của nó chính là thủ hộ.

Lấy đôi cánh của bản thân để thủ hộ nhân tộc, cũng cam nguyện trở thành đôi cánh vì nhân tộc, vì tộc bầy quật khởi mà bay lượn!

Chín vị trưởng lão Chấp Kiếm thần sắc trang trọng như đang chứng kiến, đây đồng dạng cũng là một bộ phận của nghi thức, tứ tứ ở hai bên, một người ở giữa, độ cao lẫn nhau khác biệt, tạo thành núi, dựng hình kiếm.

Đại biểu mũi nhọn của Chấp Kiếm Giả, Kiếm Lệnh của Chấp

Kiếm Giả.

Sau lưng của bọn họ chính là tượng thần Đại Đế tỏa ra hào quang đầy trời, giống như có thể chống đỡ thiên địa, bao quát đại địa, thủ hộ truyền thừa cho nhân tộc.

Phía dưới tượng Thần, là Hứa Thanh đứng ở vị trí vạn trượng trên không trung, cầm Kiếm Lệnh trong tay.

Tay áo của hắn bị gió thổi bay, mái tóc dài của hắn cũng tung bay theo gió, nhưng thân thể của hắn lại đứng vững ở nơi đó không hề nhúc nhích, vào thời khắc này hắn không cần dùng tới khí tức để hình thành khí thế của mình, chỉ là ánh mắt, chỉ là vị trí, đã khiến cho khí thế của hắn tự nhiên hiện lên.

Bởi vì trên vị trí bậc thang cao nhất, chỉ có một mình Hứa Thanh.

Nhưng luồng khí thế kia đồng dạng cũng rất trầm trọng!

Thứ rất trầm trọng chính là sự trùng lập với pho tượng Đại Đế, rất trầm trọng là do sứ mạng của Chấp Kiếm Giả.

Mà nguyên bản thì nghi thức của Chấp Kiếm Giả không nên sinh ra loại khí thế rất trầm trọng hội tụ ở trên một người thế này, dẫu sao thì đây chỉ là nghi thức nhập môn của Chấp Kiếm Giả, về sau tấn chức tới những tầng cao hơn mới sẽ như thế.

Nhưng lúc này đây, nơi này bỗng dưng xuất hiện một người khác biệt, đó là Hứa Thanh.

Trong quá trình khảo hạch, hắn đã đạt được thành tích mà từ trước tới nay ở Nghênh Hoàng Châu đều chưa từng xuất hiện qua, vào thời khắc người khác còn đang lao lên tranh đoạt danh ngạch Chấp Kiếm Giả, hắn đã đứng ở trên bậc thang cao nhất.

Việc hắn cần làm bây giờ, đó là cầm lấy Kiếm Lệnh.

Một khắc hắn cầm Kiếm Lệnh trong tay, hắn liền giống như từ người tham dự biến thành người chứng kiến.

Chứng kiến từng đạo thân ảnh đang cấp tốc leo lên từng bậc thang phía dưới.

Kiếm Lệnh, chỉ còn lại hai thanh, chỉ có hai người có thể thành công.

Mà tính cách của Hứa Thanh đó là có thù tất báo, hắn không muốn cho Trương Ti Vận thành công, vả lại quy tắc cũng không nói là hắn không thể đi quấy nhiễu, hiển nhiên chỉ cần hắn không làm quá mức, đại khái có lẽ cũng được chấp nhận.

"Chư vị, cẩn thận Trương Ti Vận, gã có một loại phương pháp di hình hoán vị, nhưng cần ánh mắt nhìn tới mới có thể tiến hành, người này đã từng thi triển qua pháp thuật này trên người ta ở trong Quỷ Động, âm độc vô cùng."

Hứa Thanh đứng trên đỉnh phong, bình tĩnh mở miệng.

Lời hắn vừa ra, thần sắc mọi người trên cầu thang chợt động.

Đội trưởng chỗ đó không chần chờ chút nào, toàn thân lập tức lập lòe phát ra ánh sáng màu lam, thân thể biến thành mơ hồ khiến người bên ngoài không nhìn thấy rõ thân ảnh, tốc độ của bản thân cũng bộc phát nhanh hơn, nháy mắt liền nhảy lên ngàn trượng, sau đó không hề có bất kỳ dừng lại nào, lần nữa lao tới.

Mục tiêu, là thanh Kiếm Lệnh cách ngàn trượng bên trái Hứa Thanh.

Trương Ti Vận mặt không cảm xúc, bởi vì tổn thất trong Quỷ Động, cho nên gã đã rớt lại phía sau rất nhiều, thương thế cũng rất nặng, thế nên quả thật gã dự định sẽ sử dụng thuật này, mục tiêu chính là Trần Nhị Ngưu hoặc là Thanh Thu.

Dẫu sao Hứa Thanh đã từng phá qua pháp thuật kia, bây giờ lại cò là người khơi dòng của Nghênh Hoàng Châu, Đại Trưởng Lão cũng đã nói ra hai chữ đại thiện, Hứa Thanh cũng đã cầm trong tay Kiếm Lệnh, đã là Chấp Kiếm Giả, nếu gã đổi vị trí cùng với Hứa Thanh sẽ có mạo hiểm cực lớn.

Nhưng Hứa Thanh nhắc nhở quá nhanh, vừa bắt đầu đã liền nói ra, thuật pháp hoán vị của gã còn chưa hoàn toàn triển khai, nhưng trong lòng của gã cũng không hề có bất cứ gợn sóng nào, vẫn bình tĩnh thi pháp như trước, mục tiêu chính là Thanh Thu.

Cùng lúc đó thân ảnh của đội trưởng dùng tốc độ cực hạn, khiến y bắn vọt qua các bậc thang với lực lượng trấn áp, nhanh chóng bay vị trí cao nhất, một tay cầm lấy Kiếm Lệnh, trong mắt lộ ra phấn khởi và quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nhìn về phía đội trưởng.

Chương 818: Hậu quả của việc trêu chọc Hứa Thanh (2)

Hai người nhìn nhau cười một cái về sau, Hứa Thanh phát hiện Chấp Kiếm Giả trên bầu trời cũng không ngăn cản lời mình nói lúc trước, vì vậy lần nữa mở miệng nói xuống dưới.

“Trương Ti Vận, ngươi tham lam căn nhà gỗ ngũ giác trong Quỷ Động, muốn hủy diệt nó, lại còn hiểu rõ hết thảy Quỷ Động như lòng bàn tay, nếu nói ngươi từ sớm không biết, không hề có mục đích, chắc sẽ không có người nào tin cả.”

“Ngươi dùng trăm phương ngàn kế như thế, hành vi và tâm tư của ngươi đều rất khả nghi!”

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, khẩn cầu chư vị trưởng lão Chấp Kiếm Đình, kiểm tra Trương Ti Vận!”

Giờ phút này Trương Ti Vận đang ở vị trí hơn 7000 bậc, đang nhanh chóng đi về phía trước, đồng thời cũng đang thi pháp muốn chuyển mục tiêu tới trên người Thanh Thu đã sắp đạt tới vị trí 9000 bậc, nhưng khi nghe những lời Hứa Thanh nói ra, tâm thần của gã rốt cuộc đã xuất hiện gợn sóng, gã có thể không quan tâm tới loại phương pháp kích phát ý niệm của Lý Tử Lương, bởi vì đó đều là có lẽ có mà thôi, chỉ cần bản thân kiên định là được.

Nhưng... Những lời Hứa Thanh nói, không chỉ nói ra bí ẩn chân chính của gã, càng trực tiếp khẩn cầu trưởng lão kiểm tra, loại sự tình này đã không phải là một loại ý niệm nữa rồi, hắn là đang tố cáo gã!

“Lời nói vô căn cứ!”

Trương Ti Vận biết là việc này không thể trực tiếp giải thích, giờ phút này cũng không thích hợp để đi giải thích, nhưng lại không thể không nói một lời, vì vậy liền ra vẻ bình tĩnh mở miệng và tiếp tục thi pháp, nhưng tâm thần sản sinh gợn sóng, vẫn khiến cho việc thi triển pháp thuật sinh ra một tia ảnh hưởng.

Mà nháy mắt khi pháp thuật di hình hoán vị triển khai, ánh mắt thiếu nữ phía trước lóe lên, thân thể bỗng nhiên cấp tốc bị kéo về phía sau.

Phía trước của nơi này có uy áp trấn tới, tự nhiên tốc độ tiến lên sẽ rất khó tăng nhanh, nhưng nếu như thuận thế lui về phía sau lại cực kỳ dễ dàng và còn được gia trì, mà một khi toàn diện triển khai tốc độ thì lùi lại còn nhanh hơn nữa, nên ngay lập tức thân thể Thanh Thu liền bị lui ra phía sau đến vị trí hơn 3000 bậc.

Di hình hoán vị!

Trương Ti Vận thành công hoán đổi vị trí với Thanh Thu. Mà nháy mắt khi hoán vị thành công, trên người Thanh Thu liền hiện ra một con ác quỷ cực lớn, nó đã súc thế từ sớm rồi, giờ phút này vừa xuất hiện liền mở ra cái miệng lớn, cách không đớp một cái về Trương Ti Vận.

Trong thân thể Trương Ti Vận bị phản phệ khiến bước chân không khỏi dừng lại, tâm thần càng phẫn nộ tột cùng, phương pháp của Thanh Thu rất đơn giản, nhưng mà càng đơn giản lại càng khiến người ta không tưởng tượng ra được.

Thiếu nữ Thanh Thu cũng mượn nhờ cơ hội này, toàn thân lập lòe tràn ra ánh sáng màu đỏ, không tiếc đại giới mà triển khai bí pháp, bản thân xuất hiện rất nhiều đạo bóng chồng lên nhau, liều mạng phun ra bảy ngụm máu tươi để đổi lấy tốc độ cực hạn.

Trong sát na lại vượt qua Trương Ti Vận đang tạm dừng lại, cuối cùng nàng cũng xông lên được vị trí cao nhất, cầm được thanh Kiếm Lệnh thứ ba.

Một khắc cầm Kiếm Lệnh vào tay, Thanh Thu lần nữa há miệng phun ra máu tươi, thậm chí trong đó còn có mảnh vụn nội tạng, hiển nhiên bí pháp mà nàng vừa sử dụng, có hiệu quả cực kỳ cao nhưng sự đánh đổi cũng cực lớn.

Giờ phút này toàn bộ thân thể của nàng cũng trở nên uể oải, tựa hồ đứng cũng không vững, chỉ có thể chống cây liêm đao ác quỷ xuống dưới, mới khiến cho bản thân miễn cưỡng đứng vững ở nơi này, tuy vô cùng suy yếu nhưng trong mắt của nàng lại lộ ra vẻ vô cùng cố chấp.

Ánh mắt này, khiến cho Hứa Thanh chẳng biết tại sao, lại mơ hồ cảm thấy giống như là đã từng nhìn thấy qua.

Ngay khi Hứa Thanh đang nhớ lại ký ức, tìm kiếm nguồn gốc của sự quen thuộc này, Trương Ti Vận chứng kiến sự thất bại của mình, nội tâm dâng lên lửa giận ngập trời, nhìn chằm chằm Hứa Thanh sau đó đứng trên cầu thang ngẩng đầu, nhìn qua Chấp

Kiếm Giả trên bầu trời, lớn tiếng mở miệng.

“Hứa Thanh vu oan cho ta, quấy nhiễu lần thí luyện của ta, việc này… . .”

“Việc này để ta thay tiểu sư đệ cho ngươi một cái công đạo, Trương Ti Vận, thật có lỗi, hóa ra chỉ là một cái hiểu lầm mà thôi, ngươi là một người tốt.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, tiếp nhận lời nói của Trương Ti Vận, biểu cảm nghiêm túc mở miệng, nói xong còn quay về phía Thanh Thu còn chưa kịp mở miệng nói.

“Thanh Thu đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào?”

Thanh Thu chán ghét hai tên Chó Điên và Quỷ Thủ, nhưng nàng cũng biết chuyện này liên quan đến mình, vì vậy lạnh giọng mở miệng.

“Ta cũng thấy đây là một hiểu lầm, Trương Ti Vận, thật xin lỗi, ngươi là một người tốt.”

Rõ ràng bọn họ đều đã nói xin lỗi, nhưng phẫn nộ trong lòng Trương Ti Vận lại không hề tiêu tán nửa điểm, ngược lại càng hóa thành một trận nghẹn khuất nồng đậm, gã vừa muốn mở miệng.

Nhưng trong hàng ngũ Chấp Kiếm Giả bên cánh trái trên bầu trời, người trung niên lúc trước đọc danh sách bỗng cất bước đi ra.

Gã cúi đầu về phía Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm, sau khi chú ý thấy Đại Trưởng Lão không có ý tứ phán định gì đối với sự tình phía dưới, với tư cách là người đi theo bên người Đại Trưởng Lão đã lâu, tự nhiên gã hiểu ra ý của Đại Trưởng Lão, hôm ấy ở trước đạo đàn, chính Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm đã hỏi thăm về thân phận của Hứa Thanh, giờ phút này gã cũng nghĩ đến ánh mắt Đại Trưởng Lão nhìn Hứa Thanh hôm ấy.

Vì vậy liền quay người nhìn về phía bậc thang bảy màu, trong miệng truyền ra một giọng nói nghiêm túc, vang vọng thiên địa.

“Khảo hạch Chấp Kiếm Giả, hoàn thành.”

Giọng nói vừa ra, trong chốc lát, ngoại trừ ba người Hứa Thanh trên bậc thang bảy màu có 9999 bậc, thân ảnh những người khác lập tức tan biến, bị một cỗ lực lượng mênh mông dịch chuyển, trực tiếp đuổi ra khỏi bậc thang, xuất hiện ở vùng đất bên dưới.

Trương Ti Vận cũng tương tự như thế.

Gã hung hăng nắm tay lại, trong mắt xuất hiện tơ máu, đáy lòng tràn đầy oán khí, bên cạnh chính là thiếu niên Ninh Viêm của tiểu tông, cũng chính là người đã ra tay với Hứa Thanh trên Thái Sơ Ly U Trụ, giờ phút này sắc mặt của gã cũng trắng bệch, vẻ mặt tràn đầy đắng chát, nhưng chỗ sâu trong mắt vẫn còn một tia khát vọng.

Những người khác cũng phần lớn đều là như thế, đều ở trong đắng chát tồn tại một tia khát vọng, bởi vì bọn họ vẫn còn có một cơ hội!

Chương 819: Hậu quả của việc trêu chọc Hứa Thanh (3)

Nhưng mặc kệ những người này không cam lòng như thế nào, cảm xúc trong lòng chấn động ra sao, thời khắc này không có ai để ý tới bọn họ cả, lúc này toàn bộ ánh mắt đều chú ý trên bậc thang thần thánh.

Chỗ đó, chỉ có ba người là Hứa Thanh, đội trưởng cùng với thiếu nữ.

“Lần này Chấp Kiếm Giả tuyển ra ba người, theo thứ tự là Hứa Thanh, Trần Nhị Ngưu, Thanh Thu, chúc mừng các ngươi.”

Người trung niên nói xong, nhìn ba người Hứa Thanh, ánh mắt lưu lại trên người Hứa Thanh nhiều nhất, sau đó chắp tay cúi đầu với ba người bọn hắn.

Sau đó toàn bộ Chấp Kiếm Giả ở bốn phía cũng đồng dạng như vậy, thần sắc từng người đều rất nghiêm túc, đồng loạt cúi đầu.

Đây là hình thức nghênh bái chào đón, không phân chia trưởng ấu tôn ti, là tôn trọng mà lúc từng vị Chấp Kiếm Giả nhập môn đều được hưởng.

Thần sắc ba người Hứa Thanh cũng đều trở nên ngưng trọng, đáp lễ cúi đầu về phía rất nhiều Chấp Kiếm Giả trên bầu trời.

“Kể từ hôm nay, ba người các ngươi chính thức trở thành Chấp Kiếm Giả.” Trên bầu trời, nam tử trung niên tuyên đọc những điều này, bình tĩnh mở miệng.

“Căn cứ nghị quyết của Chấp Kiếm Đình, đệ tử nhân tộc Ninh Viêm, ban thưởng tư chất đặc biệt, là chuẩn Chấp Kiếm, có thể đi tới Chấp Kiếm Cung trên Quận tiến hành ma luyện phong chính, thành công thì có thể lấy được Kiếm Lệnh, trở thành Chấp Kiếm Giả chính thức.”

“Căn cứ Chấp Kiếm Cung truyền lệnh, đệ tử nhân tộc Trương Ti Vận, miễn việc thử trở thành Chấp Kiếm Giả, nhưng Nghênh Hoàng Châu chỉ có ba thanh Kiếm Lệnh, ngươi cần đi tới Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận, tự xin Kiếm Lệnh.”

“Bây giờ, hai người các ngươi tiến lên.”

Lời nói vừa ra, thân ảnh Ninh Viêm chợt lao ra, cấp tốc nhảy lên bậc thang phía trước. Vừa lao nhanh, trong mắt vừa lộ ra từng đạo ánh sáng mãnh liệt, hô hấp dồn dập và thân thể cũng đang run rẩy.

Mọi người dưới mặt đất nhao nhao xuất hiện gợn sóng, còn những thí luyện giả khác thì đều có chút đắc dĩ thở dài.

Thứ bọn họ đang đợi chính là cái cơ hội đặc biệt này, mỗi một lần tuyển chọn Chấp Kiếm Giả đều có loại cơ hội đặc biệt này.

Mặc dù cuối cùng không phải tất cả chuẩn Chấp Kiếm Giả đều có thể thành công được phong chính ở trên Quận, nhưng đây ít nhất cũng là một cơ hội.

Chỉ có Trương Ti Vận, đáy lòng của gã vẫn tràn ngập oán giận như trước, giờ phút này cũng cất bước, nhoáng một cái bước lên cầu thang, cùng Ninh Viêm trước sau đi đến độ cao đỉnh phong nhất, nhưng chỗ đứng lại là ở sát biên giới.

Hứa Thanh bình tĩnh quay đầu, đưa mắt nhìn Ninh Viêm.

Dưới ánh mắt của hắn, đầu Ninh Viêm co rụt lại, tâm thần run lên, thời khắc này cảm giác mừng như điên lúc trước lập tức bị một chậu nước lạnh xối vài trên đầu, không dám nhìn vào ánh mắt Hứa Thanh.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, vừa nhìn về phía Trương Ti Vận, liền trông thấy vẻ âm lãnh ẩn sâu trong mắt Trương Ti Vận.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, trong mắt không có bất kỳ gợn sóng, thu hồi ánh mắt bình tĩnh nhìn qua bầu trời, chờ đợi nghi thức lần này kết thúc.

“Bây giờ năm người các ngươi, dưới toàn thể Chấp Kiếm Giả chứng kiến, đi về phía tượng thần Đại Đế, tiến hành tự vấn lương tâm và tuyên thệ Chấp Kiếm Giả, nhận được Đại Đế chúc phúc.” Giọng nói của nam tử trung niên chậm rãi truyền ra, vào thời khắc này, sự nghiêm túc trong lời nói lại càng thêm nồng đậm.

Hình như đối với Chấp Kiếm Giả mà nói, đây là một khâu cực kỳ trọng yếu.

“Đây chính là một khâu cuối cùng, cũng là khâu nhất định phải có sau khi trở thành Chấp Kiếm Giả, dưới sự nhìn chăm chú của Đại Đế, các ngươi không được phân tâm, hết thảy tuân theo bản tâm của bản thân, trả lời câu hỏi của Đại Đế ở trong tâm thần.”

“Chúng ta không hề biết được đáp án của các ngươi, chỉ có các ngươi cùng với Đại Đế biết rõ, mà tượng Thần Đại Đế, cũng căn cứ theo đáp án của các ngươi mà tràn ra ánh sáng.”

“Độ cao của ánh sáng, là đại biểu độ nhận thức của Đại Đế đối với đáp án của các ngươi, từ xưa đến nay ở Nghênh Hoàng Châu chúng ta, Chấp Kiếm Giả nhận được ánh sáng thấp nhất, đó là tia sáng khuếch tán 60 trượng, người nhiều nhất đạt tới trên ngàn trượng.”

Theo giọng nói của tu sĩ trung niên bầu trời trên truyền ra, đội trưởng chỗ đó lén lút trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh, ở một nơi tràn đầy nghiêm túc này, lá gan của y vẫn lớn như trước, thế mà lại truyền âm cho Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ta biết rõ cửa ải này, nói là chúc phúc nhưng trên thực tế đều là lừa người.”

“Ta nói với ngươi nhé, cửa ải này có hai mục đích, một cái là bước kiểm tra cuối cùng xem chúng ta có phải đúng là nhân tộc hay không, cái khác chính là giống như tuyên thệ vậy, cho nên khi tượng Thần Đại Đế đưa ra câu hỏi trong tâm thần chúng ta, chúng ta cứ nói khoác là được.”

“Thành tích này cũng không ảnh hưởng tới thân phận Chấp Kiếm Giả của chúng ta, cũng không có ban thưởng gì, nhiều nhất chính là thể diện mà thôi.”

“Nhưng mà ngươi cũng phải nghĩ cho kỹ, xem phải nói khoác như thế nào, dẫu sao mặc dù không ảnh hưởng, nhưng ta nghe nói hình như cũng lưu lại vào bên trong lý lịch thân phận của chúng ta, về sau lên chức sẽ có chút hiệu dụng.”

“Cho nên ngươi phải suy nghĩ thật kỹ, nhưng ta lại không cần vậy.”

“Ta đã chuẩn bị vì giây phút này cực kỳ lâu rồi, vừa đến Nghênh Hoàng Châu ta liền bỏ ra một số tiền lớn, mua toàn bộ vấn đề mà Đại Đế từng hỏi trong mấy ngàn năm qua, ta còn nghĩ biện pháp lấy cả câu hỏi của những Châu khác, tổng cộng có 1789 loại vấn đề thông thường.”

“Lúc đó, đại sư huynh của ngươi đã mưu tính từ rất lâu rồi, bắt đầu cân nhắc lí do thoái thác rồi, ta đã chuẩn bị hết tất cả đáp án, từng cái đều vô cùng hoàn mỹ!”

“Nói nhỏ với ngươi nha, vừa rồi ngươi thắng mà thôi, nhưng lúc này đây ta có thể tuyên bố sớm với ngươi, ta nhất định phát ra tia sáng cao nhất.”

Đội trưởng đắc ý, nhướn lông mày với Hứa Thanh, bộ dáng bản thân mình vô cùng cơ trí, rất giỏi bày mưu nghĩ kế.

Hứa Thanh không quan tâm.

Hắn không thèm để ý độ cao của ánh sáng, nếu như thứ này đã không ảnh hưởng tới thân phận Chấp Kiếm Giả, lại cũng không có ban thưởng gì mà chỉ là hư danh mà thôi, vậy thì cứ dựa theo bản tâm của mình mà trả lời là được.

Trong khi Hứa Thanh nghĩ trong lòng như vậy, trên bầu trời đồng thời vang lên giọng nói nghiêm túc, triệt vang trời cao.

“Các ngươi, tiến lên 100 trượng!”

Hứa Thanh ngẩng đầu cất bước đi về phía trước, những người khác cũng đều như thế, nhao nhao tiến lên 100 trượng, khoảng cách với bức tượng thần Đại Đế cũng càng gần hơn.

Chương 820: Thân thể Thần Linh (1)

Lần tự vấn lương tâm này đích xác giống như những gì mà đội trưởng nói, là một loại phương thức tuyên thệ khác của Chấp Kiếm Giả.

Đứng trước mặt Đại Đế, trả lời vấn đề mà tượng thần Đại Đế đưa ra ở trong tâm thần, một mặt là nghiệm chứng chủng tộc, một phương diện khác là khảo hạch tâm tính.

Nói nó không hề trọng yếu, là bởi vì cho dù không vượt qua kiểm tra thì cũng không ảnh hưởng tới việc trở thành Chấp Kiếm Giả.

Nói nó trọng yếu, là bởi vì tất cả những lần tấn chức cùng với tuyển chọn trong tương lai, nhất là những việc liên quan đến hạch tâm của nhân tộc, độ cao xa mà tia sáng Đại Đế tràn ra từ lần tự vấn lương tâm này, đều sẽ được tính là điều kiện ẩn.

Mà quá trình này không phải là không thể làm giả, nhưng đầu tiên ngươi phải có năng lực lừa gạt được tượng thần Đại Đế.

Mặc dù tượng Thần Đại Đế không phải chân chính là vị Đại Đế đã vẫn lạc kia, nhưng thứ nằm ở bên trong bản thể pho tượng ở Hoàng Đô Đại Vực, chính là một đám thần hồn của Đại Đế biến thành, cũng giống với những pho tượng thần Đại Đế khác, sau khi được nhân tộc tế bái vô số năm tháng, đã sớm có được khả năng động trời.

Cho nên tượng thần Đại Đế mới có thể hiển linh trong phạm vi nhất định, trở thành một người quan sát Chấp Kiếm cho nhân tộc.

Giờ phút này sau khi năm người Hứa Thanh tiến lên 100 trượng, theo tượng thần Đại Đế phủ xuống uy áp, một màn tự vấn lương tâm bắt đầu.

Người thứ nhất bị tự vấn lương tâm …không phải Hứa Thanh, mà là Thanh Thu.

Có thể nhìn thấy từ mi tâm tượng thần tràn ra một đạo ánh sáng bảy màu, bao phủ tới trên người Thanh Thu.

Quá trình này hấp dẫn vạn chúng phía dưới tập trung nhìn tới, đồng thời toàn bộ Chấp Kiếm Giả trên bầu trời cũng đều đưa ánh mắt ngóng nhìn quá trình chứng nhận.

Thân thể Thanh Thu run lên, ác quỷ trên liêm đao cũng run rẩy và từ từ nhắm lại hai mắt, không dám mở ra cũng không dám có bất kỳ vọng động nào.

Nó cảm nhận được một cỗ thần niệm mênh mông phủ vào trên người mình, khẽ quét qua sau đó hội tụ trọng điểm tới trên người Thanh Thu.

Cỗ thần niệm này quá mức dồi dào, người ngoài không cảm giác được nhưng nó có thể cảm giác rất rõ ràng.

Vào giờ khắc này trước mắt của Thanh Thu xuất hiện một mảnh tinh không mênh mông, nàng đứng trong tinh không, thứ đầu tiên mà nàng nhìn thấy đó là một biển ánh sáng rực rỡ ở bên trên.

Biển ánh sáng kia đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nàng, khiến cho nàng ngay khi bước vào liền không hề cúi đầu nhìn sao trời phía dưới…

Mà ngẩng đầu nhìn lên biển ánh sáng phía trên, trong mơ hồ, nàng nhìn thấy bên trong biển ánh sáng hình như có một đạo thân ảnh thần thánh.

Đứng trước thân ảnh ấy, nàng cảm thấy bản thân mình vô cùng nhỏ bé; hết thảy những thứ trước mắt khiến cho ánh mắt của nàng có chút mờ mịt, nhưng tín niệm kiên định trong lòng khiến cho ánh của nàng rất nhanh liền lộ ra vẻ thanh minh.

Mà đúng vào thời khắc này, chung quanh bỗng có một giọng nói ôn hòa, ung dung truyền đến bên tai của nàng.

“Tiểu cô nương, không cần khẩn trương, nói cho ta biết, ngươi nhận định thế nào là Thần Linh?”

Thanh Thu sững sờ, sự ôn hòa của giọng nói này vượt quá dự liệu của nàng.

Nàng vốn tưởng rằng tượng thần Đại Đế sẽ rất uy nghiêm, khi Đại Đế xuất hiện trong tâm thần của nàng sẽ tràn ra thần uy cao cao tại thượng, sau đó đặt ra câu hỏi, nhưng nàng không ngờ đến, thế mà Đại Đế lại khiến người ta cảm thấy thân cận như vậy.

Thanh Thu chần chờ một chút, vào thời khắc này trong đầu của nàng chậm rãi biến ra một mảnh kỳ ảo, mơ hồ xuất hiện một chút cảnh tượng.

Nhìn những cảnh tượng kia, trong mắt của nàng bỗng lộ ra vẻ mờ mịt, mơ hồ cảm thấy có một đáp án nổi lên từ trong lòng của mình, muốn thốt ra khỏi miệng.

Không phải không thể ngăn cản, thế nhưng âm thanh ôn hòa kia khiến cho nàng cảm thấy cho dù nói ra cũng không có gì, vì vậy liền nhẹ giọng mở miệng.

“Ta không biết cái gì là Thần Linh, nhưng không quan trọng, có cơ hội ta sẽ đồng quy vu tận cùng với nó!”

Lời này vừa ra, nàng tựa hồ nghe được một tiếng cười tràn đầy thiện ý.

“Dũng khí rất đáng khen.”

Theo tiếng cười vang vọng, tinh không trước mắt nàng tiêu tán, lúc cảm thấy mình đã về tới trong hiện thực, nàng liền thấy được tượng thần Đại Đế phía trước bỗng tràn ra ánh sáng chói mắt.

Đạo ánh sáng này ngay lập tức chiếu ra cao hơn 500 trượng … nhưng lại không hề đình chỉ mà cứ thế kéo dài, cho đến ngàn trượng, cuối cùng đến hơn 1100 trượng mới dừng lại.

Đạo ánh sáng cao hơn 1100 trượng chiếu rọi trên bầu trời, tất cả mọi người nơi đây đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trên bầu trời, các vị Chấp Kiếm Giả nhao nhao liếc mắt, dù là vị trung niên đứng tuyên đọc lúc đầu cũng lộ ra ánh mắt tán thưởng, giờ phút này thậm chí chín vị trưởng lão Chấp Kiếm cũng đều đang ngóng nhìn Thanh Thu.

Thanh Thu thân là người thứ nhất tự vấn lương tâm, liền trực tiếp đạt đến hơn ngàn trượng, mặc dù không phá kỷ lục ghi chép của Nghênh Hoàng Châu, nhưng độ cao ngàn trượng cũng rất ít khi thấy, đủ để nói rõ một cửa tự vấn lương tâm của nàng rất là đoan chính!

“Đứa nhỏ này không tệ!”

“Là một hạt giống rất tốt, có thể dùng tài nguyên của Nghênh

Hoàng Châu để bồi dưỡng trọng điểm một chút, độ cao như thế, tương lai nàng rất có khả năng sẽ được trên Quận coi trọng."

Hứa Thanh cũng nhìn qua thiếu nữ vài lần, về phần đội trưởng, đầu tiên y cảm thấy chút cả kinh, nhưng sau đó lại nghĩ đến những đáp án và chuẩn bị mà mình đã đọc thuộc lòng, lần nữa an ổn xuống.

Tiếp theo, người thứ hai tự vấn lương tâm xuất hiện, giờ phút này, chỉ thấy đạo ánh sáng bảy màu tràn ra từ mi tâm tượng Thần Đại Đế dịch chuyển khỏi chỗ Thanh Thu, bao phủ tới trên người thiếu niên tiểu tông Ninh Viêm.

Hiển nhiên là lần tự vấn lương tâm này không hề có quy tắc gì cả, tất cả đều xem ý nguyện của bản thân pho tượng Đại Đế.

Rất nhanh một tinh không đồng dạng xuất hiện trước mắt Ninh Viêm, mặc dù gã khá căng thẳng, nhưng trong mắt lại càng nhiều sự chờ mong hơn nữa, giờ phút này gã theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt cuồng nhiệt.

"Tiểu tử, nói cho ta biết, thế nào là Thần Linh?"

Giọng nói ôn hòa vang vọng bên tai Ninh Viêm bên tai.

Không hề trầm ngâm giống như Thanh Thu, căn bản Ninh Viêm không suy tư bất luận thứ gì, trong đôi mắt tràn đầy sự cuồng nhiệt cùng với vẻ mặt thành kính, gã mở miệng hét lớn.

"Thần Linh là đại địch của nhân tộc ta, bị vạn tộc chán ghét, là thứ khiến cho chúng sinh thê thảm, căn nguyên làm cho tất cả loài vật có sinh mạng oán hận… . ."

Gã nói không nhiều lắm, nhưng theo như những lời gã nói, thì phần lớn nội dung đều là ngôn luận tiếp nhận từ nhỏ ở trong tông môn, không thể nhận định là không tốt, nhưng cũng không đạt mức rất tốt, rất là bình thường mà không hề có tư tưởng của riêng mình.

Vì vậy theo gã nói xong, khi gã trở lại thực tế liền thấy được trên người tượng thần Đại Đế tràn ra tia sáng 60 trượng.

Chương 821: Thân thể Thần Linh (2)

Tia sáng này căn bản không cách nào so sánh được cùng Thanh Thu.

Ninh Viêm sững sờ, gã không biết câu trả lời của mình đã xảy ra vấn đề gì.

Gã cảm thấy chính mình nói không sai, nhưng rõ ràng hai đạo ánh sáng trước sau lại có chênh lệch cực lớn, khiến cho gã rất khó hiểu, đồng thời cũng không khỏi nhìn về phía Thanh Thu, gã rất muốn biết đáp án của đối phương.

Trên bầu trời, thần sắc phần lớn Chấp Kiếm Giả đều như thường, trên thực tế thì tia sáng đạt tới 60 trượng mới là bình thường, điều này đại biểu người này hợp cách.

Nhưng đội trưởng bên đó lại chế nhạo trong lòng, thầm nghĩ chỉ có 60 trượng, tý nữa đợi ta tự vấn, nhất định vững vàng đạt tới độ cao mấy ngàn trượng, mang theo ý nghĩ như vậy, đội trưởng tràn đầy khát vọng nhìn về phía tượng thần Đại Đế.

Trong nháy mắt tiếp theo, hào quang bảy màu phủ xuống trên người đội trưởng.

Thân thể đội trưởng chấn động và trong mắt lộ ra sự hưng phấn, thần sắc lại càng vô cùng đắc ý, nhưng quá trình ánh sáng chiếu tới trên người y vô cùng ngắn, chỉ trong hai thời gian hô hấp là hào quang bảy màu trên người y liền tiêu tán.

Mà giờ phút này bức tượng Thần Đại Đế ở phía trước vẫn đứng sừng sững, không hề nhúc nhích, không hề có bất kỳ tia sáng nào tràn ra.

Đội trưởng sững sờ.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, kinh ngạc nhìn về phía đội trưởng.

Trong mắt Thanh Thu cũng lộ ra vẻ hồ nghi, Ninh Viêm bên cạnh cũng ngây ngốc một chút.

Không chỉ là bọn họ, giờ phút này toàn bộ Chấp Kiếm Giả trên bầu trời cũng đều lộ ra vẻ kỳ dị, chín vị trưởng lão Chấp Kiếm lại càng lộ ra ánh mắt lăng lệ ác liệt.

“Không có tia sáng, là đại biểu không phải nhân tộc.” Đại Trưởng Lão Chấp kiếm đứng ở chính giữa nhìn về phía dưới, nhàn nhạt mở miệng.

Lời này vừa ra thì bốn phía ầm ầm bộc phát sát cơ, nhưng lại không phủ xuống.

Bởi vì trước kia cũng đã từng xuất hiện qua loại tình huống này rồi, mà mỗi một lần tượng thần không tràn ra nửa điểm tia sáng, liền đại biểu rằng đối phương không phải nhân tộc, nhưng tình huống lần này lại khiến bọn họ cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì sau khi một màn tự vấn lương tâm không tràn ra ánh sáng, vậy thì người kia cũng sẽ bị tượng thần trực tiếp xóa đi mới đúng.

Mà hôm nay, Trần Nhị Ngưu vẫn còn bình yên đứng ở nơi đó.

Đây cũng là lý do vì sao sát cơ bộc phát, nhưng lại không phủ xuống

“Không thể nào, ta chính là nhân tộc, ta cũng đã trả lời rất tốt, hơn nữa Đại Đế còn rất yêu thích ta, ngay khi bắt đầu còn thân thiết gọi ta là tiểu quỷ.” Đội trưởng hiếm khi có chút khẩn trương, đưa mắt nhìn về bức tượng thần Đại Đế.

Hứa Thanh cũng khẩn trương lên.

Cuối cùng dưới bầu không khí càng lúc càng ngưng trọng, tượng thần Đại Đế chậm rì tràn ra tia sáng một trượng.

Một trượng…

Đội trưởng ngây ngốc một chút.

Trong lòng Hứa Thanh cũng dâng lên cảm giác không thể tưởng tượng nổi, hắn mơ hồ cảm thấy một trượng mà tượng thần Đại Đế truyền ra hình như có chút không tình nguyện, tựa như cho chút điểm để tượng trưng vậy, dùng để chứng minh một chút rằng đây là nhân tộc.

Sát cơ trên bầu trời tiêu tán, nhưng giờ phút này sắc mặt của tất cả Chấp Kiếm Giả đều hơi biến đổi, trở nên cổ quái, mà chín vị trưởng lão Chấp Kiếm cũng là như thế, từ trước cho tới bây giờ, bọn họ cũng chưa từng thấy qua một màn tự vấn lương tâm nào tạo ra ánh sáng một trượng bao giờ.

“Tiểu tử này, đến cùng đã trả lời cái gì?”

Việc này mà truyền ra thì quả thật xấu hổ chết mất, Chấp Kiếm Giả ở Nghênh Hoàng Châu chúng ta, thế mà lại xuất ra một người tự vấn lương tâm một trượng.”

“Có cần tìm một lý do để hủy bỏ tư cách của y đi hay không… . .”

Đội trường có chút ngây ngốc, y nhìn tia sáng một trượng kia và đáy lòng vô cùng ủy khuất, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra, một cái chớp mắt vừa rồi, sát cơ đến từ bầu trời khiến y cảm thấy mình xém chút nữa liền bị chém giết rồi.

Nhưng đội trưởng rất nhanh lại cảm thấy không công bằng, cõi lòng tràn đầy bi phẫn, nhưng vào lúc này ánh sáng bảy màu đã chiếu vào trên người Trương Ti Vận, Đạo Tử Thái Ti Tiên Môn, ánh sáng kéo dài hơn mười hơi thở liền kết thúc, sau đó pho tượng Đại Đế tràn ra ánh sáng cao 500 trượng.

Cái độ cao này cũng đã khá tốt, nhưng nếu so với Thanh Thu thì kém rất nhiều.

Chỉ là không có ai chú ý tới, trong khi Trương Ti Vận tự vấn lương tâm, Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm trên bầu trời hình như tiếp nhận được thần niệm đến từ Đại Đế, ánh mắt bỗng nhiên nheo lại, bên trong lộ ra một tia hàn mang, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Trương Ti Vận, sau đó lại bất động thanh sắc nội liễm hàn mang vào trong mắt.

Trương Ti Vận trên bậc thang không hề phát hiện những thứ này, tự vấn xong liền lạnh lùng nhìn Hứa Thanh.

Giờ phút này, trong năm người chỉ còn lại một mình Hứa Thanh là chưa tự vấn lương tâm.

Hứa Thanh thở sâu và thần sắc bình tĩnh, thu hồi ánh mắt nhìn phía đội trưởng, ngẩng đầu nhìn qua pho tượng Đại Đế, lúc này ánh sáng bảy màu cũng phủ xuống, bao trùm thân thể của hắn ở.

Một mảnh tinh không xuất hiện ở trước mắt Hứa Thanh.

Hắn đứng trong tinh không, cảm nhận được biển ánh sáng rực rỡ phía trên, nhưng hắn không ngẩng đầu mà cúi đầu nhìn về dưới chân của mình trước.

Đây là thói quen của hắn, hắn thích quan sát chỗ mình đang đứng trước.

Vừa liếc mắt nhìn qua, đôi mắt hắn chợt co rút lại.

Hắn thấy được một mảnh đại lục mênh mông.

Đại lục này quá lớn, dường như chiếm cứ một nửa tinh không, mà trên đại lục này, hắn nhìn thấy một nửa khuôn mặt Thần Linh.

Từng đám tóc phiêu tán, rủ xuống tràn ngập nửa cái đại lục, đồng thời phía sau nửa khuôn mặt, là một bộ xương sống lưng màu vàng.

Bộ xương sống lưng này rất dài rất dài vờn quanh ngoài đại lục, tạo thành từng vòng từng vòng bao phủ đại lục ở, đồng thời … hình như nó cũng đang từ từ co rút lại…

Bộ xương sống không hề có cánh tay cũng không có hai chân, chỉ có một bộ xương sống lưng màu vàng do vô số khối xương cốt tạo thành.

Mỗi một khối xương cốt trong đó cũng lớn như một vực, tràn ra thần uy không gì sánh kịp.

Kết hợp với nữa cái đầu sọ, hóa thành nửa khuôn mặt Thần Linh có cấp độ sinh mệnh chí cao vô thượng.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua thì toàn thân liền muốn tan vỡ, tâm thần chấn động kịch liệt, dấy lên từng trận gợn sóng cực lớn.

Nhưng hắn có thể cảm giác được mình đang ở trong một loại trạng thái bảo hộ, cũng đoán rằng tất cả điều này đại khái là do hư ảo hình thành, nói cách khác nếu hắn thật sự nhìn thấy, sợ là vừa nhìn là hắn sẽ lập tức không chịu nổi, hình thần câu diệt.

Cùng lúc đó, một giọng nói ôn hòa vang vọng ở bên tai của hắn.

“Ngươi là một người duy nhất trong số những người trước đó, sau khi đến nơi này không lập tức ngẩng đầu nhìn ta, mà cúi đầu nhìn xuống nơi mình đang đứng.”

“Ta nghĩ, ngươi sẽ hy vọng nhìn thấy cái phiến thế giới này, cho nên ta đã để ngươi nhìn thấy một màn mà những người tới trước chưa từng nhìn thấy.”

“Vậy thì, bây giờ ta sẽ hỏi ngươi một vấn đề.”

“Như thế nào là Thần Linh?”

Chương 822: Tâm này không đổi (1)

Như thế nào là Thần Linh?

Hứa Thanh không biết những người khác có phải cũng bị hỏi vấn đề này hay không, cũng không biết câu trả lời của bọn họ có thuyết phục hay không.

Giờ phút này hắn đứng trên tinh không, cúi đầu nhìn qua nửa khuôn mặt Thần Linh kinh khủng phía dưới.

Nhìn qua bộ xương sống lưng màu vàng vờn quanh từng vòng, nhìn đại lục như một món ăn bị nó quấn quanh.

Cảnh tượng này ...khiến cho tâm thần Hứa Thanh có chút mờ mịt.

Hắn theo bản năng nghĩ tới cảnh tượng khi còn bé, khi lần đầu tiên mình nhìn thấy nửa khuôn mặt Thần Linh chí cao vô thượng ở trên bầu trời, sau đó nhìn nó mở mắt ra trừng chúng sinh.

Sau một lần đó, thân nhân của hắn liền không còn, tất cả những thứ tốt đẹp đều mất đi, thành trì hắn sống cũng tiêu tán khỏi thế gian.

Chỉ còn dư lại hắn ngồi dưới đám mây máu, trong lòng chỉ còn dư lại cơn sợ hãi, nỗi bàng hoàng, sự bất lực ...khóc lóc nỉ non trong tuyệt vọng...

Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn nhớ lại những năm tháng mình còn là một đứa trẻ lang thang, lúc đó mặc kệ phía trước là đồ vật có thể ăn hay không thể ăn, vì sống sót thì hắn đều từng nếm thử qua.

Hắn chỉ kiên trì giữ điểm mấu chốt duy nhất của mình, đó là hắn không ăn thịt người.

Hắn đã ngửi qua mùi vị của thịt người, cũng trông thấy người sống sờ sờ bị ăn còn bộ xương, hầm thành nước canh.

Cũng có lúc hắn đã đói khát đến cực hạn, nhưng khi hắn nhìn thấy những thập hoang giả ăn thịt người kia, sau đó lại nhìn tới nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, hắn cảm thấy nếu mình sống sót như vậy, còn không bằng chết đi cho rồi.

Mà ngoại trừ đói khát, điều làm hắn sợ nhất ...chính là mùa đông.

Mỗi khi mùa đông tới, đều là một trận khảo nghiệm sinh tử với hắn.

Hắn thấy qua quá nhiều người bị đông lạnh mà chết, thấy qua rất nhiều người chết vì bị trấn lột quần áo, nhưng thời đó, mỗi một bộ y phục trên người của hắn ...cũng đều đến từ người chết.

Thế nên, hắn rất để ý tới quần áo mới của mình.

Còn có dị chất.

Đây chính là một dạng hành hạ chậm rãi, nhưng lại chạm vào tận cốt tủy, đau đớn vô cùng.

Hắn một đường đi tới, một đường lăn lộn từ tầng dưới chót nhất của thế gian này, gặp được vô số tràng cảnh thê thảm, thấy vô số sự âm u của nhân tính.

Còn rất nhiều người có hoàn cảnh giống hắn, cũng sinh hoạt trong thống khổ, chống chịu một cái tương lai tuyệt vọng.

Mà mỗi một lần gần như sắp tử vong thì hắn đều ngẩng đầu, nhìn qua nửa khuôn mặt Thần Linh lãnh khốc lại uy nghiêm trên bầu trời, mỗi khi nhìn tới khuôn mặt sạch sẽ kia, lại cảm thấy giống như nhìn thấy được một ánh mắt lạnh lùng.

...

Hứa Thanh im lặng.

Trí nhớ trong đầu hắn chậm rãi chảy xuôi, hắn nhớ tới lựa chọn cuối cùng của mình, đó là định cư ở cái thành nhỏ kia, sau đó trước mắt hắn hiện ra lần mở mắt thứ hai của Thần Linh, khác biệt với lần đầu tiên, cái thành nhỏ kia không tan biến.

Thế nên hắn cũng nhìn thấy vô số cỗ thi thể xanh đen, từng người bị dị hoá biến thành hung thần, tan vỡ thành từng mảnh máu thịt, cùng với một mùi hư thối và tanh hôi không cách nào tản ra.

Sau đó hắn liền nhớ tới một hơi thở của tồn tại trong Hồng

Nguyệt, nghĩ tới thái độ cao cao tại thượng kia, nghĩ tới sự tà ác tràn ra từ trong đó.

Sau đó hắn cũng nhớ tới con mắt màu vàng bên trong Quỷ Động, nghĩ tới giọng hát tràn ra rung động trấn an của nữ tử bên trong căn nhà gỗ.

Tất cả mọi thứ, đều hiện hết ra trong đầu của hắn.

Cuối cùng, tất cả cảnh tượng ...lần nữa chồng lên cùng với nửa khuôn mặt Thần Linh ngoài đại lục Vọng Cổ trong mắt của hắn.

Dần dần, trong lòng của hắn ...hội tụ thành một câu khi còn bé hắn đã từng nói qua vô số lần.

Như thế nào là Thần Linh?

“Đồ chó đẻ!”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn nguồn sáng cực lớn trong tinh không, nhìn qua thân ảnh mơ hồ lộ ra trong đó, bình tĩnh mở miệng.

Những lời này vừa ra, nguồn sáng kia bỗng lay động kịch liệt, giọng nói ôn hòa kia bỗng nhiên truyền ra.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, Thần Linh là đồ chó đẻ!” Biểu cảm của Hứa Thanh vô cùng nghiêm túc, sau khi mở miệng còn bổ sung thêm một câu.

“Khi còn bé ta đã từng mắng qua nó là đồ cẩu tạp chủng!”

Hứa Thanh đưa một ngón tay chỉ về nửa khuôn mặt Thần Linh phía dưới.

“Ta còn mắng nó là đồ heo tạp chủng.”

Hứa Thanh cẩn thận suy nghĩ một chút, lại nói.

“Mắng nhiều nhất hẳn là đồ Thần Linh chó hoang!”

Nói xong, Hứa Thanh khạc một bãi đờm nhổ về nửa khuôn mặt Thần Linh phía dưới.

Khi hắn còn bé, mỗi lần mắng Thần Linh thì hắn đều nhổ một bãi.

Hứa Thanh cảm thấy rất vui vẻ, trước kia mỗi lần hắn nhổ đều là rơi trên mặt đất, nhưng lần này hắn cảm thấy có lẽ có thể rơi vào trên mặt Thần Linh.

Trong khi cục đờm của Hứa Thanh không ngừng hạ xuống, nguồn sáng phía trên lập lòe kịch liệt trước đó chưa từng có, giọng nói ôn hòa trong đó cũng biến thành tiếng cười to.

“Đồ Thần Linh chó đẻ, đồ Thần Linh chó hoang!”

Tiếng cười kia mang theo cảm giác vô cùng thoải mái, càng lúc càng lớn, khiến cho toàn bộ tinh không cũng đều run rẩy, lúc trước mắt Hứa Thanh cũng xuất hiện mơ hồ, hắn bỗng nghe được lời tán thưởng từ trong tiếng cười kia.

“Người mắng Thần Linh rất nhiều, nhưng có thể đi đến trước mặt của ta còn có thể mở miệng như ngươi lại cực ít, cũng không ai biết rằng năm đó ta cũng đã từng mắng như vậy, nhưng ta không bằng ngươi, bởi vì ta không có khạc đờm nhổ ra.”

“Tiểu hữu, tuy thân thể ngươi có tỳ vết, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, ta ban thưởng cho ngươi ánh sáng cao vạn trượng, hy vọng dù bất kỳ lúc nào, ngươi đều không thay đổi cái tâm này!”

Trong nháy mắt tiếp theo, trong khi tiếng cười kia biến thành tiếng nổ vang, Hứa Thanh bỗng thấy hoa mắt, hắn vẫn đứng trên cầu thang như trước, đứng trước bức tượng thần Đại Đế như cũ, mà khi hắn ngẩng đầu thì tượng thần Đại Đế lập tức lắc lư rung động mãnh liệt, nháy mắt bạo phát ra một biển ánh sáng ngập trời.

Đạo ánh sáng này trong chớp mắt tăng tới hơn 2000 trượng, thậm chí vẫn còn tiếp tục khuếch tán.

Tới khi tăng tới hơn 4000 trượng ...vẫn không kết thúc, lại đến hơn 6000 trượng, rồi hơn 8000 trượng... . . Cuối cùng chợt khuếch tán ra cả phía ngoài, trực tiếp đạt đến vạn trượng!

Thiên địa biến sắc và phong vân cuốn ngược lại, toàn bộ bầu trời tựa hồ cũng bị tia sáng này xuyên thấu, cách rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Độ cao trước đó chưa từng có!

Thần sắc của tất cả mọi người trong Thái sơ Ly U Thành hoàn toàn đại biến, cho dù đây là nơi nghiêm túc, bọn họ vẫn không thể kìm được mà truyền ra từng trận kinh hô nghẹn ngào.

“Vạn… . . vạn trượng?!”

Trong lòng của bọn họ nổi lên từng trận sóng lớn động trời, tràn ngập cảm giác không cách nào tin, tràn ngập sự không thể tưởng tượng nổi.

Chương 823: Tâm này không đổi (2)

Trong khi bên dưới truyền tới vô số tiếng xôn xao cùng kinh hô như thiên lôi, tâm thần của toàn bộ Chấp Kiếm Giả trên bầu trời cũng đều chấn động mãnh liệt, từng người chấn động nhìn pho tượng Đại Đế, sau đó lại nhìn Hứa Thanh.

Bọn họ không biết những Quận khác đã từng xuất hiện ra ánh sáng vạn trượng hay không, nhưng ở Phong Hải Quận này lại chưa từng xuất hiện qua việc này!

Loại chuyện như vậy, đã vượt ra khỏi suy nghĩ của tất cả mọi người.

Dù là Huyết Luyện Tử trên mặt đất, cũng phải thất thần.

“Lão Thất thu đồ đệ… lợi hại như vậy?”

Không chỉ là bọn họ, giờ phút này trưởng lão Chấp Kiếm trên bầu trời cũng biến đổi sắc mặt trước đó chưa từng có, trong mắt từng người đều lộ ra kỳ mang, nhìn Hứa Thanh như nhìn chí bảo.

Nhất là Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm lại càng là như thế, lão đã sớm nhận thức Hứa Thanh, giờ phút này trong mắt lại càng lộ ra từng tia ánh sáng mãnh liệt.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, trong khi tuyên thệ tự vấn lương tâm, toàn bộ người tham dự nghi thức đều có thể được Đại Đế chúc phúc, nhưng trên thực tế thì đây chỉ là một nghi thức khảo hạch, thuộc về điều kiện tấn thăng ẩn.

Chỉ có người đạt tới độ cao nhất định, mới chân chính được coi là được Đại Đế chúc phúc, giống như Thanh Thu vậy, nàng sẽ trở thành người được Chấp Kiếm Đình trọng thị.

Nhưng… Nếu như lại có người đạt độ cao càng cao hơn, đạt đến trình độ vạn trượng trước đó chưa từng có, như vậy đây cũng không phải là chúc phúc có thể hình dung được rồi.

Đây chính là được Đại Đế khâm điểm!

Không gì sánh kịp!

Chấp Kiếm Giả như vậy xuất hiện ở Nghênh Hoàng Châu, đối với Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu mà nói, chính là một cái đại công.

Giờ khắc này dù trên mặt đất hay trên bầu trời, toàn bộ mọi người đều chấn động.

Thiếu nữ Thanh Thu cũng ngẩn người, ngơ ngác nhìn qua hết thảy, sâu trong đáy lòng dâng lên một cỗ cảm giác không cách nào hình dung, quay đầu nhìn qua Hứa Thanh và trong mắt lộ ra tinh mang.

“Đừng, về sau chúng ta đừng đồng quy vu tận với hắn nha … Ta sợ.”

Trong đầu nàng nhanh chóng truyền ra âm thanh khuyên bảo của ác quỷ.

Mà Ninh Viêm ở bên cạnh cũng đang không ngừng run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, đồng thời cũng có sự kinh hoảng, gã nghĩ tới việc mình ra tay lúc trước, cả người trở nên vô cùng căng thẳng, giờ phút này toàn thân đã bị mồ hôi lạnh thấm ước sũng.

Đội trưởng cũng càng bối rối, y ngây ngốc nhìn tượng thần Đại Đế tràn ra ánh sáng vạn trượng, trong lòng hiện ra vẻ mờ mịt thật sâu.

“Vì sao chứ, vì sao ta chỉ có một trượng, ta cũng trả lời rất tốt rồi mà.”

“Tiểu Thanh đã trả lời như thế nào vậy nhỉ?”

Đội trưởng thì thào nói nhỏ, nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh và trong lòng vô cùng tò mò, trên thực tế không chỉ là y, tất cả mọi người ở đây đều muốn biết Hứa Thanh đã trả lời thế nào.

Về phần Trương Ti Vận đứng ở biên giới, giờ phút này gã đứng cúi đầu và hai tay bên trong áo bào đã nắm rất chặt.

Mà người được vạn chúng chú mục là Hứa Thanh …lại đang đứng im trầm mặc.

Hắn nhìn pho tượng Đại Đế tràn ra ánh sáng cao tới vạn trượng, nhìn lên trên bầu trời dấy lên từng gợn sóng kịch liệt, thật ra hắn cũng không cảm thấy câu trả lời của mình tốt đến cỡ nào, bởi vì khi còn bé hắn đã gặp qua quá nhiều người đều mắng như

vậy.

Khi mà người ta muốn sống sót cũng vô cùng khó khăn, vậy thì cho dù có đối mặt với Thần Linh, coi như là có sợ hãi nhưng tự nhiên vẫn sẽ có dũng khí để mắng chửi nó.

Đã sắp chết đến nơi, thì còn gì mà không dám?

Đây là dũng khí của tiểu nhân vật, cũng là đáng thương của tiểu nhân vật.

Trong đầu Hứa Thanh vang vọng những lời nói lúc trước của tượng thần Đại Đế.

Điều này không khỏi khiến cho hắn nhớ tới khi hắn còn bé ở trong xóm nghèo, chỉ có những người hấp hối mới trở nên không sợ hãi, dám cười nhạo nhục mạ thành chủ.

Nhưng khi bọn họ còn có cơm ăn, bọn họ cũng sẽ giống như những người giàu có ở trong nội thành, cung cung kính kính đối với thành chủ, không dám có chút ngỗ nghịch, sống liếm chó.

Hứa Thanh mơ hồ hiểu ra dụng ý của Đại Đế, nhưng hắn cũng không biết rằng suy nghĩ của mình có chính xác hay không, cho đến khi dư âm trong đầu hắn, không ngừng quanh quẩn một câu cuối cùng của tượng thần Đại Đế.

“...Hy vọng dù bất kỳ lúc nào, ngươi đều không thay đổi cái tâm này!”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Cùng lúc đó theo tượng thần Đại Đế tràn ra tia sáng vạn trượng, chấn động từ một màn này không chỉ có ở bên Nghênh Hoàng Châu.

Ở phía xa bên ngoài Nghênh Hoàng Châu, ở trong Phong Hải Quận cách Nghênh Hoàng Châu rất xa xôi, giờ phút này bên trong Chấp Kiếm Cung, thình lình có tiếng đạo chuông vang lên.

Đạo chuông của Chấp Kiếm Cung là được Hoàng Đô Đại Vực ban tặng, bao nhiêu năm rồi, chỉ có khi gặp phải chuyện lớn mới có thể truyền ra âm thanh.

Nhưng hôm nay, đột nhiên nó lại vang lên một tiếng chuông.

Tuy chỉ là một tiếng, nhưng vẫn khiến cho thần sắc của toàn bộ tu sĩ nam nữ bên trong Chấp Kiếm Cung đều biến hóa, tâm thần dấy lên sóng lớn, mà rất nhanh nguyên do đạo chuông vang lên cũng lập tức được điều tra ra.

Ở Nghênh Hoàng Châu, vị Chấp Kiếm Giả mới tên là Hứa Thanh, trong lúc tuyên thệ tự vấn lương tâm, được Đại Đế chúc phúc tràn ra ánh sáng vạn trượng, do vậy đạo chuông của nhân tộc ở Phong Hải Quận, minh hưởng một lần!"

Đáp án này, khiến cho tâm thần của toàn bộ Chấp Kiếm Giả bên trong Chấp Kiếm Cung đều chấn động, cũng nhớ kỹ một cái tên.

Hứa Thanh!

Cũng có từng đạo khí tức động trời dựng lên từ bên trong Chấp Kiếm Cung, những người tản ra khí tức đó, đều là thiên kiêu nhân tài kiệt xuất trong thế hệ này của Chấp Kiếm Cung.

Bọn họ đều đến từ từng châu của Phong Hải Quận, sau khi lấy được thân phận Chấp Kiếm Giả trong cuộc thí luyện lần này, liền đến Phong Hải Quận để báo cáo công tác.

Mà bởi vì Nghênh Hoàng Châu ở khu vực xa xôi gần biển, cho nên cũng là một nơi cuối cùng thí luyện Chấp Kiếm Giả.

Đến bây giờ Nghênh Hoàng Châu mới vừa hoàn thành cuộc tuyển chọn Chấp Kiếm Giả lần này, còn cần một ít thời gian nữa mới có thể đi tới Chấp Kiếm Cung để báo cáo công tác, mà giờ khắc này Hứa Thanh còn chưa tới, nhưng tên của hắn cũng đã truyền khắp Chấp Kiếm Cung.

Giờ phút này trên một ngọn núi phía sau Chấp Kiếm Cung, trong một mảnh rừng kiếm, một nữ tử mặc bạch y đang chậm rãi đi ra.

Nữ tử này có một thân hình tuyệt diễm, môi đỏ như ráng mây, tư thái xinh đẹp, vẻ gợi cảm lại quyến rũ, tuy là phía dưới mắt phượng bên phải còn có một cái nốt ruồi, nhưng thần sắc lại rất lãnh nhược thu sương.

Quả thực là một tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Lúc này nàng đang đi đến biên giới của rừng kiếm, ngẩng đầu lên, mắt phượng nhìn về phía Nghênh Hoàng Châu xa xa, môi son khẽ mở, âm thanh như tuyền.

“Nghênh Hoàng Châu… Vận nhi có lẽ cũng sắp tới rồi, mẫu thân ở nơi này chờ ngươi.”

Chương 824: Đế Kiếm (1)

Trong khi dư âm của đạo chuông trong Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận vẫn đang vang vọng thật lâu, trên không trung Thái Sơ Ly U Thành ở Nghênh Hoàng Châu, trên cầu thang thật cao, sắc mặt của Trương Ti Vận rất âm trầm, trong đáy lòng có một ngọn lửa nóng không cách nào hình dung đang không ngừng thiêu đốt.

Thân là đệ nhất nhân trẻ tuổi nhất trong thế hệ này, là người được cả Nghênh Hoàng Châu công nhận, gã đã sớm có thói quen được vạn chúng chú mục, thế nhưng hôm nay lại là một lần cực kỳ ít thấy trong đời của gã, gã chỉ có thể đứng bên cạnh để làm phụ gia, nhìn người khác tỏa ra tia sáng vạn trượng.

Còn có một điều khiến cho cõi lòng của gã tràn đầy ngũ vị tạp trần, đó là nghĩ đến mẫu thân cùng với sư tổ của mình vẫn còn đang ở bên Phong Hải Quận chờ đợi tin tức tốt của mình, thì gã càng hận Hứa Thanh thấu xương, chính hắn là người đã phá hủy chuyện tốt của gã.

Bởi vì nếu Hứa Thanh không ra tay âm gã một phát, thì gã có nắm chắc đạt được mong muốn trong lần này, mục tiêu của gã không phải là mệnh đăng trong căn nhà gỗ kia, mà là một vật phẩm khác tương tự bên trong căn nhà gỗ.

Nhưng bây giờ hết thảy đều hóa thành hư ảo, muốn đợi Chấp Kiếm Đình lần nữa nâng lên Thái Sơ Ly U Trụ, không biết phải chờ đến năm nào tháng nào.

“Làm cho mẫu thân thất vọng rồi.”

Trương Ti Vận thì thào trong lòng, gã không thèm quan tâm lắm về bên sư tổ, gã chỉ để ý cảm thụ của mẫu thân.

Bởi vì phụ thân của gã mất sớm, mà mẫu thân rất nghiêm khắc với gã, cho nên từ nhỏ tới lớn gã đều rất kính sợ đối với mẫu thân.

Gã luôn một mực cố gắng tu hành, không dám khiến cho đối phương thất vọng, nội tâm của gã lại càng khát vọng mẫu thân có thể lấy mình làm kiêu ngạo, mà giờ phút này luồng ý nghĩ này đã hóa thành một ngọn lửa ở trong nội tâm của gã, đốt cháy lục phủ ngũ tạng của gã, khiến gã ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh không có quan tâm tới ánh mắt của Trương Ti Vận, lúc này hắn đang ngẩng đầu nhìn lên bức tượng thần Đại Đế phía trước, hồi lâu sau hắn cúi đầu một cái thật sâu về phía tượng thần Đại Đế.

Toàn bộ Chấp Kiếm Giả trên bầu trời đều nhao nhao ngóng nhìn, cả toàn bộ tu sĩ trên mặt đất cũng nhìn rất chăm chú.

Trong lòng tất cả mọi người, ngoài sự chấn động mà Hứa Thanh mang lại ra, còn có một cảm giác hiếu kỳ mãnh liệt, bọn họ rất muốn biết Đại Đế đã hỏi cái gì, lại càng muốn biết Hứa Thanh đã trả lời ra sao.

Nhất là đội trưởng, lúc này đáy lòng của y lại càng giống như có vô số con mèo đang cào, một phương diện cảm thấy ủy khuất, một phương diện khác lại vắt hết óc cân nhắc xem làm như thế nào để Hứa Thanh nói ra, cứ thế, trong khi tất cả mọi người tràn đầy cảm xúc chấn động và tò mò phức tạp về đáp án của Hứa Thanh, trận tuyển chọn Chấp Kiếm Giả lần này của Nghênh Hoàng Châu, đến đây là kết thúc.

Theo tượng thần Đại Đế tiêu tán, theo cầu thang bảy màu mơ hồ, theo hào quang đầy trời tan biến, hết thảy ...lại khôi phục như thường.

Mà đám người Hứa Thanh cũng nhận được thông báo, trong vòng một năm, bọn họ phải đi đến Chấp Kiếm Cung trong Phong Hải Quận.

Tại đó, bọn họ sẽ nhận được truyền thừa của Chấp Kiếm Giả cùng với phân phối chức vụ, càng có cơ duyên vô cùng lớn khác.

Đối với từng Chấp Kiếm Giả mới mà nói, đây đều là những điều vô cùng trọng yếu, truyền thừa thì có thể khiến cho chiến lực của bọn họ tăng lên không ít, còn phân phối chức vị thì lại đại biểu bọn họ đã thành nhân tộc chính thống.

Mặt khác, Quận Đô của Phong Hải Quận cũng giống như hạch tâm một Quận, chỗ đó hội tụ rất nhiều thiên kiêu và nhân tài kiệt xuất đến từ các châu trong Phong Hải Quận.

Cũng có không ít tộc quần trong đó, phần lớn thiên kiêu của các tộc quần, cũng sẽ ở chỗ đó khuấy động phong vân.

Nếu là có thể quật khởi ở trong Quận, mới chính thức coi như là vang danh, đi tới đỉnh của một quận.

Đây cũng là ý nghĩ của không ít thiên kiêu các tông, bọn họ muốn có một cái tương lai, muốn trở thành Cổ Hoàng Chúa Tể, vậy thì lúc còn trẻ tự nhiên phải quét ngang bát phương.

Như thế liền có thể thu được thêm càng nhiều cơ duyên, càng nhiều tạo hóa hơn nữa, từ đó một đường vượt xa, vươn lên vị trí dẫn đầu, cuối cùng hoàn toàn trấn áp một cái thời đại.

Đây là việc mà bất kỳ một vị Cổ Hoàng Chúa Tể nào đều đã từng làm qua.

So sánh với Quận, Nghênh Hoàng Châu chỉ có thể coi là một khu vực xa xôi, cách Quận quá xa, khoảng cách tận mấy cái Châu, mặc dù cũng có truyền tống cỡ lớn, nhưng Chấp Kiếm Đình sẽ không cho Chấp Kiếm Giả vừa mới gia nhập sử dụng.

Mặc kệ thân phận gì, chỉ cần không hơn được Chấp Kiếm Đình, vậy thì Chấp Kiếm Giả mới nhất định phải tự bay đi trên đường.

Bởi vì Chấp Kiếm Đình không phải là nơi làm vườn, đi đường cũng là một loại ma luyện.

“Cho nên phải tính toán thời gian thật sớm, căn cứ đại sư huynh của ngươi tính toán, trên đường chúng ta có thể mượn nhờ những điểm truyền tống trận công cộng của các châu khác một chút, vậy thì vào khoảng tám tháng, có lẽ có thể miễn cưỡng đi tới được Phong Hải Quận.”

“Lộ trình và quy hoạch cụ thể thì chúng ta không cần quan tâm, Liên Minh Bát Tông nhiều năm như vậy cũng có một ít người trở thành Chấp Kiếm Giả, cho nên liên minh cũng có bố trí phân tông trong Phong Hải Quận, coi như là một nơi dừng chân ở trong Quận.”

“Sau khi chúng ta quay trở lại liên minh, tự nhiên sẽ có người an bài giúp chúng ta, dẫu sao thì bây giờ thân phận của chúng ta không giống trước kia nữa.”

Sau khi tuyển chọn Chấp Kiếm Giả kết thúc, trong nơi cư trú của Liên Minh Bát Tông, Huyết Luyện Tử đã cử hành một bữa tiệc chúc mừng cho Hứa Thanh cùng với đội trưởng, trong khi yến tiệc đang vô cùng náo nhiệt, đội trưởng lôi kéo Hứa Thanh ra bên ngoài, ho khan một tiếng rồi thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh à, ngươi nói xem, từ khi bắt đầu con đường Thông Thiên Chi Lộ này, chính đại sư huynh của ngươi đã mang theo ngươi đi tới tận nơi đây, bây giờ ngươi có phải nên biểu đạt một chút cảm tạ với ta hay không, giữa huynh đệ ta sẽ không nói tới chuyện linh thạch, sẽ làm tổn thương tình cảm của đôi bên, ngươi chỉ cần nói đáp án của ngươi cho ta biết là được.”

Hứa Thanh uống một chút rượu bên trong yến tiệc, giờ phút này hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Theo gió tuyết cuốn tới, thổi vào trên người, hắn cảm thấy rất thoải mái, vì vậy quay đầu nhìn về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh, con mắt và lỗ tai của ngươi lại mọc ra rồi.”

Thần sắc của đội trưởng rất là đắc ý.

“Đó là đương nhiên, cái đồ chơi này ta muốn mọc liền mọc, cực lợi hại, đúng rồi, tiểu Thanh, ngươi… . .”

Hứa Thanh xuất ra một quả táo, đưa cho đội trưởng.

“Đội trưởng, chúc mừng ngươi đã trở thành Chấp Kiếm Giả.”

Chương 825: Đế Kiếm (2)

Đội trưởng tiếp nhận theo bản năng, cắn một cái sau đó tiếp tục muốn hỏi, Hứa Thanh liền dứt khoát nằm cả người xuống trên đống tuyết, nhìn lên tinh không xa xa, nhìn qua nửa khuôn mặt Thần Linh như ẩn như hiện trong đêm tối, trong tay của hắn xuất ra một bầu rượu, uống vào một hớp lớn.

“Đại sư huynh, ngươi nói xem, cuối cùng thì Thần Linh là cái gì?”

Đội trưởng nghe vậy liền ngẩng đầu, nhìn qua bầu trời, sau khi suy nghĩ một chút liền ngồi xuống mặt tuyết bên cạnh Hứa Thanh, ăn táo, chậm rì mở miệng.

“Thần Linh, ha ha.”

“Ăn ngon không?” Đội trưởng ngạo nghễ nói.

Hứa Thanh nở nụ cười, hắn biết rõ khi đội trưởng ở trước mặt tượng thần Đại Đế nhất định không phải nói một câu này, nếu không, chắc có lẽ không chỉ một trượng.

Gió tuyết càng lúc càng nhiều, Hứa Thanh không nói thêm gì nữa, hắn nằm ở nơi đó, mặc kệ bông tuyết rơi trên mặt, nhớ tới những lời của mình trước mặt tượng thần Đại Đế.

Sau đó liền nở nụ cười, ngồi dậy đi ra bên ngoài mấy trượng, nhổ một bãi nước bọt ở trên mặt tuyết phía xa.

Đội trưởng sững sờ, cũng nhổ một ngụm, mắt thấy Hứa Thanh không nói, cũng biết rõ việc này không thể nóng vội, vì vậy đè xuống nội tâm rất hiếu kỳ, ăn xong quả táo lại lấy ra trái lê đông lạnh đặc thù của Thái Sơ thành, bắt đầu ăn.

Bên ngoài là một bầu không khí im lặng, bông tuyết bay tán loạn trong bầu trời đêm, tạo thành một khung cảnh bình an hiếm có.

Chỉ có đống lửa cách đó không xa vang lên âm thanh thiêu đốt, cùng với những tiếng đàm tiếu ung dung phiêu tán từ bên trong lều vải truyền ra.

Chẳng biết từ lúc nào Ngôn Ngôn đã vụng trộm chạy tới nơi này, mắt thấy Hứa Thanh và đội trưởng ở bên trong gió tuyết, nàng nhanh chóng đặt mông ngồi ở bên người Hứa Thanh, sau khi ngồi cạnh cũng liền nằm xuống, vừa lòng thoả ý.

Trên bầu trời, Huyết Luyện Tử và Đông U thượng nhân đứng ở trên cao, cúi đầu nhìn qua ba người trên mặt tuyết.

“Tuổi trẻ thật là tốt.” Huyết Luyện Tử cảm khái.

“Mặt khác, ngươi nói xem, tên tiểu tử này đến cùng đã trả lời cái gì? Hôm nay mấy vị đại nhân của Chấp Kiếm Đình cũng đều nhao nhao ám chỉ ta đến hỏi hắn.” Vẻ mặt Huyết Luyện Tử tràn ngập hiếu kỳ.

Đông U thượng nhân lạnh nhạt quét mắt nhìn qua lão một cái.

Huyết Luyện Tử trừng mắt nhìn lại, ho khan một tiếng, thay đổi xưng hô.

“Ngươi nói xem đứa cháu rể của nhà ngươi kia, đến cùng đã trả lời như thế nào?”

Từng nếp uốn trên mặt Đông U thượng cũng đều tràn ra sự vui vẻ, khẽ gật đầu.

“Sau khi quay về liên minh, ngươi có thể kêu con rể của ngươi tới hỏi đồ nhi của nó một chút.”

“Vẫn còn sớm lắm, mấy vị đại nhân kia của Chấp Kiếm Đình kêu chúng ta chờ ở đây thêm vài ngày, một mặt là để Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu cảm ngộ công pháp Hoàng cấp của nhân tộc, mặt khác hình như Chấp Kiếm Đình cũng có chuyện gì đó, cần hai người bọn họ hỗ trợ.”

…

Thời gian trôi qua.

Bây giờ phần lớn tu sĩ các tông hội tụ từ bát phương tới Thái Sơ Ly U Thành đã rời đi.

Thành trì nguyên bản náo nhiệt cũng trở nên trống trải hơn rất nhiều, chỉ có những tán tu vẫn còn ở lại nơi này để tiếp tục cảm ngộ chiến ý Linh Ấn từ trên Thái Sơ Ly U Trụ.

Người của Liên Minh Bát Tông cũng không rời khỏi, Ly Đồ Giáo cũng không bỏ đi, còn cả Thái Ti Tiên Môn cũng là như thế.

Bởi vì bọn họ còn chờ đợi lần ban thưởng từ việc leo lên bên trên Thái Sơ Ly U Trụ.

Mà cảm ngộ công pháp Hoàng cấp của nhân tộc lại là một cơ hội cực kỳ khó được.

Nơi cảm ngộ cũng được an bài ở trên đỉnh Thái Sơ Ly U Trụ, trong Chấp Kiếm Đình ở bên trên trời cao.

Đây cũng là lần đầu tiên Hứa Thanh bước vào nơi đây.

Ở chỗ này, Hứa Thanh còn nhìn thấy Thanh Thu.

Nhưng đối phương không phải tới để cảm ngộ giống như bọn họ, mà đang lặng yên ngồi ở một chỗ trước đại điện, giống như đang đợi gì đó.

Nàng vừa nhìn thấy Hứa Thanh cùng với đội trưởng liền hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đội trưởng cũng hừ một tiếng, hai người rất nhanh rời khỏi nơi đây, cuối cùng được Chấp Kiếm Giả dẫn tới một khu vực trống trải.

Mặt đất nơi này chảy xuôi một chất lỏng màu đỏ, phác hoạ thành một cái trận pháp khổng lồ, tràn ra từng trận ánh sáng màu đỏ, đồng thời cũng chiếu rọi khắp nơi, biến khung cảnh nơi đây thành một màu đỏ như máu.

Chính giữa phía trước có một tảng đá lớn màu đen dựng thẳng, trên tảng đá buộc chặt từng sợi khóa sắt màu xám.

Xuyên thấu qua khe hở của những sợi khóa sắt, có thể thấy bên trên tảng đá lớn điêu khắc một thanh kiếm.

Một thanh kiếm rất tầm thường, rất bình thường.

Nhưng trong một cái chớp mắt khi nhìn tới, Hứa Thanh cũng được hay đội trưởng cũng tốt, tâm thần đều lập tức chấn động.

Bọn họ cảm nhận được một khí thế cỗ kinh thiên động địa từ trên thân kiếm được điêu khắc khuếch tán ra.

Hai người đưa mắt nhìn lẫn nhau, đều thấy được sự chấn động cùng với khát vọng trong mắt đối phương.

Bọn họ biết rõ, nơi đây, chính là nơi cảm ngộ công pháp Hoàng cấp của nhân tộc.

Thậm chí Kim Ô phía sau lưng Hứa Thanh cũng đang tràn ra rung động lắc lư, đây cũng là lần đầu tiên khi nó gặp phải công pháp Hoàng cấp khác nhưng lại không tự động hiển lộ ra ngoài, giống như đang kính sợ.

Đồng thời Hứa Thanh cũng chứng kiến thấy Trương Ti Vận ở trong chỗ này.

Đối phương đến sớm hơn so với bọn hắn, giờ phút này đang ngồi bên cạnh tảng đá lớn, đang nhắm mắt cảm ngộ.

“Đi qua đi, mỗi người các ngươi đều có cơ hội cảm ngộ ba canh giờ, sau ba canh giờ sẽ bị trận pháp dịch chuyển ra khỏi nơi đây.”

Người dẫn bọn hắn đến nơi này, chính là vị Chấp Kiếm Giả trung niên chủ trì nghi thức kia.

Trên đường đi gã đã nói qua với Hứa Thanh, giờ phút này nói xong lại nhắc nhở thêm vài câu.

“Các ngươi phải quý trọng cơ hội này thật tốt, bởi vì dựa theo qui trình của Chấp Kiếm Giả, muốn cảm ngộ thanh kiếm này, cần phải có quân công cực lớn mới được.”

“Bởi vì công pháp Hoàng cấp trước mặt các ngươi này, có tên là… . .”

“Đế Kiếm!”

“Đế Kiếm, cũng được xưng là kiếm của Chấp Kiếm Giả, là do Đại Đế sáng chế, là công pháp Hoàng cấp mà cực kỳ ít người có thể tìm hiểu, chỉ thuộc về nhân tộc chúng ta, lại càng chỉ thuộc về Chấp Kiếm Giả.”

“Có thể nói, sở dĩ Chấp Kiếm Giả có thể trấn áp vạn tộc trong từng thời đại, cho dù là bây giờ, khi chỉ còn lại ánh chiều tà vẫn có thể trấn áp vạn tộc như cũ, tất cả, đều có quan hệ không nhỏ với công pháp Đế Kiếm này.”

“Sau khi cảm ngộ, các ngươi sẽ biết được tại sao lại như thế.”

Nói xong, vị Chấp Kiếm Giả trung niên liền quay người rời đi.

Hứa Thanh và đội trưởng không chần chờ chút nào, nhanh chóng tiến lên, riêng phần mình lựa chọn một vị trí, khoanh chân ngồi xuống để bắt đầu cảm ngộ.

Nhưng khác với Hứa Thanh, vị trí đội trưởng ngồi dựa vào rất gần, sau khi Hứa Thanh nhìn thấy có chút kinh hãi, truyền âm nhắc nhở một câu.

“Đại sư huynh, ngươi muốn gặm một cái ở nơi đây hả, vậy thì… Có lẽ ta chỉ có thể một mình đi tới Phong Hải Quận rồi.”

Đội trưởng quay lại, liếc mắt u oán nhìn Hứa Thanh.

Chương 826: Đáp án của Trần Nhị Ngưu (1)

Hứa Thanh nhắm mắt lại, tản cảm giác ra, dung nhập vào tảng đá lớn màu đen phía trước.

Ngay khi cảm giác đụng chạm vào tảng đá kia, trong đầu của hắn lập tức hiện ra một mảnh sương mù.

Bên trong sương mù truyền ra từng tiếng lẩm bẩm như ẩn như hiện, âm thanh giống như rất xa, lại như rất gần.

“Đế Kiếm…Không tuỳ tiện xuất ra.”

“Một khắc xuất kiếm, trời long đất lở.”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, cẩn thận lắng nghe, dần dần những âm thanh rù rì kia liền hóa thành từng đạo tin tức, lơ lửng hiện ra ở trong linh hồn của hắn, không ngừng vang vọng.

Những tin tức đó, đang nói cho hắn biết về công pháp Đế Kiếm này.

Đế Kiếm, lại tên là kiếm của Chấp Kiếm Giả, là một trong công pháp Hoàng cấp của nhân tộc chính thống, do Nguyên Tái Cực Tiên Cực Diệu Đại Đế sáng tạo.

Đây là một công pháp chủ sát phạt, uy lực động trời, giết chóc vô biên.

Từng chém giết qua vạn tộc, thậm chí trong những năm tháng cổ xưa trước đó, Đại Đế còn đã từng dùng nó để chém giết Thần Linh.

Năm đó Huyền U Cổ Hoàng cũng cực kỳ tán thưởng Đế Kiếm này.

Mà sau khi nhất mạch Kiếm Cung hóa thành Chấp Kiếm Giả, Đại Đế đã cầm toàn bộ công pháp Hoàng cấp của bản thân, để vào bên trong Chấp Kiếm Bộ, mở rộng cho tất cả mọi người, để Chấp Kiếm Giả dựa theo phẩm giai khác biệt thu được cảm ngộ.

Nhất là công pháp Đế Kiếm này, Đại Đế với ý chí mênh mông, hoàn toàn mở ra công pháp Hoàng Cấp này, cho bất kỳ một vị Chấp Kiếm Giả mới nào, sau khi trở thành Chấp Kiếm Giả đều sẽ nhận được một lần cơ hội cảm ngộ.

Nhưng chỉ có lần này, những lần sau cần dùng quân công để đổi.

Mà Đế Kiếm rất khó cảm ngộ, từ xưa đến nay không có ai có thể một lần cảm ngộ liền thành công, phần lớn đều cần cảm ngộ nhiều lần mới có khả năng miễn cưỡng khắc nó vào trong lòng, biến nó trở thành kiếm chủng.

Về phần uy lực của kiếm này, có thể mạnh cũng có thể yếu.

Mà nhân tố quyết định hạn mức uy lực cao nhất của kiếm này lại có liên quan với tu vi của tu sĩ, nhưng thứ càng quan trong hơn đó chính là thời gian.

Đế Kiếm cần uẩn dưỡng, không thể tuỳ tiện đánh ra.

Càng uẩn dưỡng lâu, thời gian càng dài, một khắc khi xuất kiếm thì uy lực lại càng kinh khủng.

Mặc dù sau một kiếm này, uy lực của nó sẽ lại quay về nguyên bản, nhưng loại uy hiếp này chỉ nghe thôi cũng thấy rợn cả người.

Từng có Chấp Kiếm Giả uẩn dưỡng Đế Kiếm 2000 năm không xuất, một khắc xuất kiếm, liền dùng tu vi Nguyên Anh đỉnh phong mà vượt qua đại cảnh Linh Tàng, trực tiếp chém giết một vị đại tu Quy Hư nhất giai tại chỗ.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà vạn tộc kiêng kị với Chấp Kiếm Bộ của nhân tộc, bởi vì ngươi vĩnh viễn không biết bên trong Chấp Kiếm Bộ có phải tồn tại một số lão gia hỏa đã uẩn dưỡng Đế Kiếm mấy nghìn năm, thậm chí càng lâu hơn hay không.

Đồng thời cũng có thể tưởng tượng, bất kỳ một cái tộc quần nào nắm giữ một môn pháp thuật sát phạt như thế này, tất nhiên sẽ chuyên môn an bài một nhóm người không hề ra ngoài, cả đời uẩn kiếm.

Chỉ vì thời khắc mấu chốt đánh ra một kiếm, kinh thiên động địa.

Đây cũng là một trong nội tình của Chấp Kiếm Bộ, cũng là lý do vì sao năm đó Đại Đế phải mở rộng tuyệt học Đế Kiếm này cho toàn bộ Chấp Kiếm Giả.

Đại Đế muốn chế tạo ra một Chấp Kiếm Bộ với căn cơ có thể tồn tại muôn đời, khó có thể bị rung chuyển.

Nhưng cảm ngộ kiếm này rất khó, không phải mỗi Chấp Kiếm Giả đều có thể thành công nắm giữ, cho nên số lần cảm ngộ cũng là một thứ mấu chốt, mà lần cẩm ngộ này của Hứa Thanh cùng đội trưởng, còn có Trương Ti Vận, chẳng khác gì là được tặng thêm một lần cả.

Hứa Thanh hiểu ra trong lòng, hắn không biết thời gian bên ngoài trôi qua như thế nào, giờ phút này hắn đang cố gắng đẩy những đám sương mù ở trước mắt của mình tản ra, nhưng sương mù ở nơi này quá nồng, hắn toàn lực ứng phó cũng không cách nào khiến chúng nó nhanh chóng tiêu tán.

Chỉ có thể liên tục dùng hết toàn lực, không ngừng khiến mình tiến về lên trong sương mù, muốn thấy rõ thứ ở sau sương mù.

Thời gian cũng cứ chậm rãi trôi qua như vậy.

Không biết trôi qua bao lâu, rốt cuộc sương mù trong mắt Hứa Thanh đã trở nên mỏng manh hơn, hắn mơ hồ thấy được phía sau sương mù là một thanh kiếm.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, thanh kiếm này liền chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của Hứa Thanh, tựa như đã trở thành thứ tồn tại duy nhất trong thiên địa này.

Đầu óc của hắn cũng dấy lên một trận nổ vang rung trời, xuất hiện dấu hiệu nghiêng trời lệch đất.

Bởi vì mặc dù thanh kiếm kia chỉ là một thanh kiếm rất bình thường, rất tầm thường, nhưng trong đó lại ẩn chứa một luồng sát phạt động trời.

Bên trên còn có từng luồng sát khí khó có thể hình dung, thêm với sát cơ chấn động tâm thần không ngừng khuếch tán ra.

Giống như muốn xông lên trời cao, chém giết toàn bộ, diệt sạch hết thảy thiên địa.

Dường như tảng đá lớn màu đen kia cũng không cách nào phong bế nó lại, cho nên bên trên mới có tầng tầng khóa sắt, chỉ có như thế mới miễn cưỡng giữ lại thanh kiếm này.

Hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, trong đầu trống rỗng, chỉ có thanh kiếm ở sau sương mù càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn trong mắt hắn, mà luồng chấn động động trời bên trên cũng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Mà cũng ở trong lúc hắn đang thất thần, bên trong thức hải của hắn đang chậm rãi xuất hiện đường nét của một thanh kiếm.

Ngộ tính của Hứa Thanh đã từng khiến ngay cả Thất gia cũng đều giật mình, từ đó có thể thấy được chỗ tuyệt luân của hắn.

Giờ phút này bên trong tâm thần Hứa Thanh hiện ra một cỗ khát vọng mãnh liệt, nhưng khi hắn muốn lần nữa đẩy đám sương mù ra xa, muốn càng khắc sâu thanh kiếm này vào trong tâm thần hơn nữa.

Vào lúc này… .

Phía sau lưng của hắn bỗng nhiên truyền tới một cỗ hấp lực vô cùng kinh khủng, kéo thân thể của hắn bay ra phía ngoài, trong chốc lát trời đất quay cuồng, thân thể Hứa Thanh chấn động, khi ngẩng đầu hắn bỗng thấy mình đã không còn ở địa phương cảm ngộ nữa.

Mà đã ở ngoài đại điện.

Trương Ti Vận cũng ở chỗ này, trong mắt đỏ thẫm, giống như đang toàn lực áp chế khát vọng trong nội tâm.

Thiếu nữ Thanh Thu cách đó không xa, lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ.

Nàng biết rõ những người này vừa đi cảm ngộ công pháp Hoàng cấp của nhân tộc, nàng cũng không biết tại sao mình không có tư cách đó nhưng Chấp Kiếm Đình vẫn kêu mình chờ ở chỗ này.

“Chờ chờ chờ, đến cùng kêu ta chờ cái gì!” Thanh Thu rất không vui.

Hứa Thanh không quan tâm tới Thanh Thu và Trương Ti Vận, rất nhanh hắn ngẩng đầu nhìn về nơi mình đi tới cảm ngộ lúc trước, trong tâm thần dâng lên một cỗ khát vọng vô cùng mãnh liệt.

Nhất là khi hắn cảm thụ thấy bên trong thức hải của mình đã xuất hiện đường nét của một thanh kiếm.

Mặc dù rất mơ hồ, nhưng có thể nhìn ra đó đúng là tàn ảnh của thanh kiếm kia, chỉ là nó giống như không có gốc rễ, đang chậm chạp tiêu tán, nhìn tốc độ kia, sợ là nhiều nhất hai năm sẽ hoàn toàn tiêu tán biến mất.

Tất cả điều này khiến cho Hứa Thanh có một loại cảm giác, vừa nãy hắn chỉ thiếu một chút nữa, liền có thể chân chính nhìn thấy rõ thanh kiếm kia.

Loại cảm giác bị cưỡng ép kéo về, đột nhiên bị ngăn cản này, khiến cho trong lòng của hắn nổi lên một cảm giác mất mác vô tận.

Chương 827: Đáp án của Trần Nhị Ngưu (2)

Cùng lúc đó thân ảnh của đội trưởng cũng hiện ra từ trong hư vô, sau khi hạ xuống cùng Hứa Thanh, hô hấp cũng tương tự trở nên dồn dập, bỗng nhiên đứng lên nhìn xa xa.

“Cái quái gì vậy, chỉ thiếu chút nữa là ta có thể thành công rồi, miệng cũng đã mở ra!” Trong lòng đội trưởng trào lên một trận hậm hực mãnh liệt, nhưng y không dám nói câu này ra khỏi miệng, chỉ dám phát tiết bất mãn ở trong đáy lòng.

“Các ngươi điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh lại một chút!”

Trong khi tâm tình của Hứa Thanh và đội trưởng đều có những gợn sóng, một giọng nói bình tĩnh giống như thiên lôi vang vọng ở trong tâm thần hai người.

Là vị trung niên Chấp Kiếm Giả dẫn đường lúc trước, giờ phút này gã bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước bọn hắn.

Uy áp tới từ trên người của gã khiến cho Hứa Thanh thở sâu, đè xuống khát vọng trong lòng.

“Có phải các người đều cảm thấy là mình chỉ thiếu chút nữa liền có thể thấy rõ Đế Kiếm rồi phải không, chỉ thiếu chút nữa là có thể thành công?”

“Ta có thể nói cho các ngươi biết, từng người cảm ngộ đều có cái cảm giác này, nhưng trên thực tế… Các người còn cách thời điểm cảm ngộ thành công, xa lắm.”

“Mặt khác, quy định hạn chế cảm ngộ ba canh giờ cũng là có nguyên nhân.”

“Từ xưa đến nay, toàn bộ Chấp Kiếm Giả cảm ngộ vượt qua ba canh giờ đều lập tức dị hoá, chết ở trong lúc cảm ngộ, không có một người nào được cứu sống.”

Vị trung niên Chấp Kiếm Giả nhàn nhạt mở miệng, lời nói vừa ra lập tức khiến cho tâm thần Hứa Thanh trầm xuống.

“Sở dĩ như vậy, là bởi vì năm đó Đại Đế đã từng chém giết qua một Thần Linh, nhưng một kiếm này cũng tương tự bị Thần Linh nguyền rủa, cho nên từ đó về sau, người cảm ngộ vượt qua ba canh giờ, đều sẽ bị dị hoá mà chết.”

“Mà các ngươi cũng không cần sốt ruột, vận khí các ngươi rất tốt, đây chỉ là một lần ban thưởng thêm vào cho các ngươi mà thôi, chờ khi đến Quận Đô, các ngươi vẫn còn một lần cơ hội cảm ngộ riêng nữa.”

“Bây giờ, nên đi xử lý một chuyện khác rồi, các vị đại nhân đã đợi các ngươi rất lâu.”

Thần sắc của Trương Ti Vận có chút nghi ngờ, gã không biết tiếp theo là chuyện gì.

Nhưng trong khi gã đang ngưng thần lắng nghe, vị trung niên Chấp Kiếm Giả bỗng vung tay phải lên, thân ảnh Trương Ti Vận lập tức tan biến khỏi nơi đây.

“Việc này không quan hệ gì với gã, chỉ liên quan tới ba người các ngươi.” Vị trung niên Chấp Kiếm Giả không quan tâm Trương Ti Vận bị mình dịch chuyển đi sẽ nghĩ như thế nào, chậm rãi mở miệng nói với ba người Hứa Thanh.

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động, nhìn đội trưởng một chút, lại nhìn Thanh Thu một chút, như có điều suy nghĩ.

Thanh Thu nhíu mày, nàng mơ hồ đoán được đáp án, chỉ là đáp án này khiến cho nàng cảm thấy rất xúi quẩy, đáy lòng cũng nổi lên nghẹn khuất.

Đội trưởng cũng nghĩ đến cái gì, trong ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, mơ hồ còn mang theo một chút hưng phấn, vội vàng mở miệng hỏi thăm.

“Đại nhân, phải chăng có liên quan tới việc bên Tam Linh Trấn Đạo Sơn?”

Vị trung niên Chấp Kiếm Giả lơ qua Trần Nhị Ngưu.

Theo gã cảm thấy, cái tên Trần Nhị Ngưu này khiến cho tượng thần Đại Đế chỉ tràn ra ánh sáng một trượng, trên cơ bản coi như là sỉ nhục của Chấp Kiếm Giả.

Trên thực tế không chỉ riêng y cho rằng như thế, không ít những Chấp Kiếm Giả khác ở nơi đây cũng đều có ý nghĩ như vậy, dẫu sao… Từ trình độ nào đó mà nói, điều này cũng tương đương với việc không vượt qua được kiểm tra trên tư tưởng, có nhận chức bất chính.

Cho nên gã cũng chẳng thèm để ý tới đội trưởng, mà nhìn qua Hứa Thanh cùng Thanh Thu.

“Ba người các ngươi, từng xuất hiện ở trong Tam Linh Trấn Đạo Sơn, cũng nhìn thấy Chấp Kiếm Đình ta trấn áp U Tinh Linh Tôn.”

“Bây giờ U Tinh Linh Tôn đã bị ta Chấp Kiếm Đình giam giữ, đang bị thẩm vấn, các vị đại nhân cần ba người các ngươi xuất hiện để kích thích U Tinh Linh Tôn một chút, khiến cho cảm xúc của ả không còn bình tĩnh nữa, mà xuất hiện chấn động kịch liệt.”

“Như thế, liền có thể giúp những đại nhân thuận tiện tìm kiếm bí mật ẩn giấu trong hồn của ả.”

Nói xong, vị trung niên Chấp Kiếm Giả đi về phía xa xa.

Ba người Hứa Thanh đứng dậy đi theo phía sau, trên đường đội trưởng trừng mắt nhìn, nhanh chóng tính toán trong đáy lòng.

“Xem ra việc chỉ nhận được ánh sáng một trượng khiến cho ta có chút không được chào đón.”

“Không được, lần này ta nhất định phải cố gắng biểu hiện một chút, tranh thủ kiếm thêm điểm trong lòng những lão gia hỏa kia của Chấp Kiếm Đình, nếu không cứ như vậy tiếp xuống, không có lợi cho việc tấn chức sau này của ta.”

Đội trưởng quyết định trong lòng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất là phiền muộn, tới giờ phút này y vẫn không hiểu tại sao mình lại chỉ có ánh sáng một trượng.

“Ta chắc chắn mình trả lời không sai, mặc dù vấn đề của Đại Đế không nằm ở trong hơn một nghìn đạo vấn đề kia, nhưng bên trong cũng có 47 cái vấn đề liên quan cũng có thể trả lời được cơ mà.”

“Ta đã nói hết toàn bộ đáp án một lần, tuyệt đối vượt qua tiêu chuẩn đáp án, từng đáp án đều từng đạt ít nhất độ cao mấy trăm trượng, cộng vào cùng nhau nhất định đạt được vạn trượng rồi, không thể lãng phí linh thạch mà không được gì chứ.”

“Thậm chí ta còn đã nịnh hót rất nhiều, một câu cũng không lặp lại!”

“Càng vì biểu hiện bản thân, ta còn nói Đại Đế chính là Thần Linh.”

“Lời này chắc chắn không sai, lúc ta nói ra, Đại Đế trong biển ánh sáng cũng kịch liệt lay động, có thể thấy được trong lòng thoả mãn cỡ nào.”

Nghĩ đến biểu hiện lúc đó của mình, đội trưởng càng thêm không cam lòng.

“Dựa vào cái gì mà chỉ cho ta một trượng?”

Đội trưởng hậm hực trong lòng, nhìn Hứa Thanh một chút, cảm thấy áp lực thật lớn.

Trong khi đáy lòng của y đang có vô vàn suy nghĩ, ba người cũng đã đi tới trước lao ngục bên trong Chấp Kiếm Đình.

Nơi này là một mật thất âm u, bốn phía tồn tại vô số cấm chế, toàn bộ người bước vào nơi này đều bị thần niệm khóa chặt.

Sau khi trải qua thẩm tra, nhờ người trung niên Chấp Kiếm Giả kia dẫn đường, bốn người đi vào trong lao ngục, theo một cái cầu thang chật chội dưới chân, dưới ngọn đèn dầu mờ nhạt, trong khi bốn người đi về phía trước, từ xa xa truyền đến giọng nói bình tĩnh mang theo sự ưu nhã của U Tinh Linh Tôn.

“Có tiếng bước chân, các ngươi lại đưa thêm người đến nữa hả?”

“Vô dụng thôi, các ngươi muốn lục soát linh hồn của bản tôn, muốn kích thích cảm xúc của bản tôn, việc này căn bản là không thể nào.”

“Bản tôn là do nhân hồn của Quỷ Đế biến thành, không hề có chấn động cảm xúc, cho dù thật sự có, cũng không phải là loại tu sĩ cấp thấp Quy Hư như các ngươi có thể chạm tới.”

“Bản thể của ta là Uẩn Thần, mà bọn ngươi… Chỉ là con sâu cái kiến.”

Chương 828: Thăm U Tinh (1)

Giọng nói của U Tinh vô cùng ưu nhã, tựa như một vị phu nhân quyền quý đang ngồi ngay ngắn, thong dong mở miệng.

Từng lời nói ra đều rất rõ ràng, từng từ đều mang theo sự lãnh ngạo, mỗi một câu đều hiện ra cảm giác cao cao tại thượng.

Sau khi Hứa Thanh nghe được, thần sắc vẫn như bình thường, nhưng Thanh Thu bên cạnh lại hiện ra vẻ mặt rất không tình nguyện.

Bởi vì khi bị đưa đến đây, lại khiến nàng nhớ tới những gì mà mình gặp phải vào ngày hôm ấy, rõ ràng nàng cầm được ít nhất, nhưng hết lần này tới lần khác lại phải chia đều trách nhiệm với bọn hắn.

Duy chỉ có ánh mắt của đội trưởng là sáng lên, nhanh chóng chuyển động suy nghĩ.

Bởi vì lúc trước y tự vấn chỉ được tia sáng một trượng, cho nên mấy ngày nay cứ mỗi lần đi ra ngoài liền cảm giác được ánh mắt người khác nhìn mình luôn mang theo một tia dị thường.

Nhất là khi y chú ý tới một vài Chấp Kiếm Giả nhìn mình, hình như còn có chút đề phòng.

Việc này khiến cho đội trưởng cảm thấy rất ủy khuất, đồng thời cũng rất sốt ruột, y nghĩ mình rõ ràng đã là Chấp Kiếm Giả rồi, nhưng lại cảm giác dường như tất cả mọi người đều nhìn mình giống như nhìn gian tế vậy.

“Đám trưởng lão Chấp Kiếm, nhất định đều đang chú ý tới nơi này, đây chính là một cơ hội biểu hiện khó mà có được, ta nhất định phải thay đổi ấn tượng về ánh sáng một trượng ở nơi này, khiến cho các trưởng lão nhìn thấy điểm sáng của ta.”

Đội trưởng thở sâu cất bước đi về phía trước, bước chân kiên định mang theo sự cố chấp, trên người cũng tự nhiên mà dâng lên một cỗ khí thế.

Vị trung niên Chấp Kiếm Giả đi ở phía trước cũng phát hiện ra điều này, quay lại liếc mắt nhìn qua đội trưởng, nhếch miệng, không nói chuyện.

Đội trưởng nhìn thấy như thế, tín niệm trong lòng lại càng trở nên cường liệt hơn nữa.

Dưới sự dẫn dắt của vị trung niên Chấp Kiếm Giả, ba người cứ như vậy đi theo, tới chỗ sâu nhất của đọan cầu thang.

Một lồng giam màu đỏ xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn.

Lồng giam do một số mảnh trụ huyết sắc tạo thành, ở giữa còn có từng lớp ánh sáng màu đỏ nhạt, khiến cho lồng giam trở nên cực kỳ nghiêm mật, đồng thời cũng có thể nhìn thấy bên trên những lớp ánh sáng màu đỏ nhạt kia là vô số phù văn chảy xuôi.

Theo những đạo phù văn kia lập lòe, có thể tưởng tượng được trong đó nhất định tồn tại uy áp rất kinh khủng.

Mà bên trong lồng giam, có một nữ tử đang khoanh chân ngồi.

Nữ tử này mặc một bộ hoa phục, đầu đội mũ phượng, làn da trắng nõn, tướng mạo tuyệt mỹ, khí chất càng là tuyệt hảo, vừa liếc mắt nhìn liền khiến cho người ta nhịn không được tim đập thình thịch.

Giờ phút này ả đang cầm một bát canh hạt sen, đặt vào trong miệng, tỉ mỉ nhấm nháp.

Đây chính là U Tinh Linh Tôn.

Ả bị trấp áp bên trong lồng giam, cho nên thân hình cũng không còn to lớn như lúc trước nữa, mà đã biến thành kích cỡ một người bình thường.

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của ả, rất khó có thể tưởng tượng ra ả chính là một trong Tam Linh Trấn Đạo Sơn, ngày thường lấy việc ăn vạn tộc làm niềm vui, trong miệng nhiễm vô số máu huyết của người phàm tục, thậm chí máu huyết này còn đủ để tạo thành biển.

Mà ba người Hứa Thanh đến, cũng dẫn tới sự chú ý của ả.

Sau khi nhìn đến thân ảnh đi tới bên ngoài, thần sắc của ả vẫn bình tĩnh như thường, không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn bảo trì thong dong bình tĩnh như cũ, uống bát canh hạt sen, nhẹ nhàng nuốt xuống.

“U Tinh, có người tới thăm ngươi.” Trung niên Chấp Kiếm Giả đi đến trước lồng giam huyết sắc, nhàn nhạt mở miệng.

U Tinh Linh Tôn khẽ cười một tiếng, chú ý đến ba người Hứa Thanh.

“Thì ra là muốn cho ba con sâu cái kiến tới để kích thích tâm tình của ta, vô dụng thôi, ba con sâu cái kiến nho nhỏ này, khi ta ra ngoài sớm muộn gì cũng sẽ bóp chết từng cái.”

“Ngược lại ta còn muốn cám ơn các ngươi, để cho ta có thể nhớ rõ ràng hình dạng của bọn chúng.”

U Tinh Linh Tôn vừa cười, hai con ngươi vừa đảo qua trên thân ba người Hứa Thanh, hình như thật sự muốn sâu sắc ghi nhớ ba người họ vào trong đầu.

Mặt của tu sĩ trung niên Chấp Kiếm Giả không chút cảm xúc, lui ra phía sau vài bước, nhìn ba người Hứa Thanh.

Nhiệm vụ của gã chính là dẫn người tới đây, tiếp theo có thể thành công kích thích U Tinh Linh Tôn hay không, thì phải xem xem bọn hắn làm như thế nào rồi.

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, hắn không có hứng thú kích thích U Tinh, huống hồ cũng không biết kích thích như thế nào, thiếu nữ Thanh Thu bên cạnh cũng đồng dạng như vậy, cảm thấy việc này không có liên quan gì với nàng, không cần thiết phải xuất lực làm gì.

Nhưng lúc này đội trưởng bỗng nhiên cất bước đi tới trước lồng giam màu đỏ, nhìn bát canh hạt sen trong tay U Tinh Linh Tôn, cười mở miệng.

“U Tinh bà bà, bát canh hạt sen này có ngon không?”

“Cút.” U Tinh Linh Tôn nhàn nhạt mở miệng.

Đội trưởng nhướn lông mi lên, dứt khoát ngồi ở trước lồng giam, cao thấp quan sát quần áo của U Tinh Linh Tôn, nhíu mày.

“Bà bà, tại sao ta chưa từng thấy qua y phục này ở trong động phủ của ngươi vậy, ngươi đã mặc nó bao lâu rồi?”

U Tinh Linh Tôn không thèm quan tâm tới đội trưởng, uống bát canh hạt sen xong liền nhắm hai mắt lại, bắt đầu đả tọa.

Mắt thấy như thế, vị trung niên Chấp Kiếm Giả âm thầm lắc đầu, gã cảm thấy có lẽ lần này vẫn không được rồi.

Nhưng ngay khi ý nghĩ này vừa hiện ra trong đầu, đội trưởng bên kia liền ho khan một tiếng, vỗ vào túi trữ vật, lập tức có vài kiện y phục tàn phá xuất hiện, bị y cầm lấy lắc lắc trên tay.

“Bà bà, ngươi xem xem đây là cái gì.”

U Tinh vẫn nhắm mắt như trước.

Đội trưởng không hề quan tâm tới sự lạnh lùng của U Tinh, túi trữ vật của y tựa như lấy hoài không hết vậy, giờ phút này y không ngừng lấy ra từng kiện từng bộ y phục tàn phá từ.

Vừa cầm ra vừa nói, dần dần những kiện y phục được lấy ra đã chồng chất vào một chỗ, thành một tòa núi nhỏ.

“Ta vẫn còn có rất nhiều, còn có cái yếm… . .”

Vị trung niên Chấp Kiếm Giả nhìn những kiện y phục rách nát kia một chút, lại nhìn đội trưởng, trong lòng nổi lên một chút gợn sóng, không nói chuyện.

Nội tâm Thanh Thu lại càng thêm chán ghét.

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, hắn nhìn ra đội trưởng đang rất cố gắng, cũng đoán được lý do vì sao mà đối phương làm như thế.

Mà lúc này U Tinh đang nhắm mắt, nhưng sau khi nghe thấy câu cái yếm liền mở mắt ra, nhìn những kiện quần áo quen thuộc, nhìn những vết tàn phá ở bên trên, ả chỉ ngóng nhìn trong chốc lát, sau đó liền nhìn về phía đội trưởng.

“Về sau ta cũng sẽ khiến ngươi giống như những kiện y phục này, trở thành từng mảnh, từng miếng nhỏ.”

Đội trưởng cười hắc hắc.

“Nhưng mà sau này hãy nói chuyện này, bây giờ bà bà, ta có một cái phiền não, trong túi trữ vật của ta có quá nhiều loại y phục như thế này, ta cũng không biết để chỗ nào cho tốt, hơn nữa bên trên còn có một chút mùi vị, đại tỷ à, rốt cuộc ngươi là U Tinh hay là chồn tinh vậy, mùi …hơi khắm đó nha.”

“Tại sao trên y phục lại có mùi khắm đặc biệt như vậy chứ, cho nên vừa nãy ta mới hỏi, ngươi đã mặc bộ y phục này trên người bao lâu rồi, chúng ta có nên đổi một chút y phục hay không?”

Chương 829: Thăm U Tinh (2)

U Tinh Linh Tôn thở sâu, những lời mà con bò sát nhân tộc trước mắt này nói ra, khiến cho đáy lòng của ả thoáng nhấc lên gợn sóng, ngày bình thường ả rất thích sạch sẻ, hầu như mỗi ngày đều sẽ dùng pháp thuật để tẩy rửa toàn thân.

Mặc dù tu vi đến cảnh giới này đã không còn có vết bẩn gì nữa, cũng không thể nào có dấu vết dơ bẩn, nhưng thói quen của ả là như vậy, nhưng từ khi ả bị trấn áp ở đây đến bây giờ, một thân tu vi không cách nào triển khai, đã thật lâu không tẩy rửa qua bản thân mình rồi.

Cho nên mặc dù thân thể vẫn sạch sẽ như trước, nhưng trong lòng của ả lại có một cảm giác rất không khỏe.

Nhưng cũng chỉ là như vậy, cái này còn chưa đủ để cho cảm xúc của ả chấn động, giờ phút này theo một tiếng hít sâu, ả lại khôi phục như thường, vẻ mặt tiếp tục lạnh như băng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, chú ý tới vị trung niên Chấp Kiếm Giả đang nhìn chính mình, tinh thần lập tức chấn động, thầm nghĩ U Tinh nho nhỏ, nhìn xem ta kích thích ngươi như thế nào, vì vậy liền tươi cười mở miệng.

“Bà bà, có một thứ âm thanh rất là êm tai, ta mời ngươi nghe một chút.”

Nói xong, đội trưởng lấy ra chiếc răng nanh của yêu xà, quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh biết rõ đội trưởng đang muốn làm gì, vì vậy liền lặng lẽ đi tới, một bên cầm lấy y phục, trải lên trên mặt đất.

“Đổi thành cái yếm lớn kia!” Đội trưởng ngạo nghễ nói.

Hứa Thanh trầm mặc, hất tay lên ném cái yếm tới.

Trong nháy mắt tiếp theo, đội trưởng liền ôm chiếc răng nanh rạch tới rạch lui trên cái yếm, truyền ra từng trận âm thanh xoẹt xẹt xoẹt xẹt bén nhọn.

Những kiện y phục kia vốn đã tàn phá, giờ phút này theo đội trưởng không ngừng rạch cắt, lại càng biến thành tàn tạ hơn nữa.

“Lúc ấy ở trong động phủ, ta chính là cầm thứ này để cắt y phục của ngươi, ngươi nghe xem, âm thanh này tuyệt vời cỡ nào chứ hả!”

U Tinh vừa mới đè xuống cảm xúc, dưới âm thanh này sự kích thích, tâm tình lại có chỗ lên xuống, hô hấp cũng trở nên dồn dập một chút.

Ả nhìn chằm chằm đội trưởng, nhìn đối phương đang cắt tới cắt lui trên từng kiện y phục mà mình âu yếm, cái loại cảm giác này, tựa như đang cắt vào trong lòng của ả vậy.

Mắt thấy như thế, ánh mắt của trung niên Chấp Kiếm Giả nhìn qua đội trưởng cũng trở nên kỳ lạ hơn trước.

Đội trưởng vô cùng đắc ý trong lòng, thầm nghĩ vẫn còn có thứ càng kích thích hơn nữa, vì vậy lại lục lọi tìm một hồi, sau đó liền giơ tay phải lên, lấy ra một khối ngọc giản lưu niệm.

Sau đó trực tiếp mở ra ở ngay trước mặt U Tinh, một cảnh tượng lập tức hiện ra từ.

Trong tấm hình là một cỗ thân thể to lớn, trên mặt của thân thể này là ba người bọn họ đang ra sức hấp thu, Hứa Thanh và đội trưởng đứng ở bên cạnh cái mũi, Thanh Thu nằm ở trên mi tâm.

“Ngươi nhìn cái mũi trắng này xem, thật là cao và đẹp nha, ôi, tại sao nó lại biến thành màu đen rồi ta?”

“Ồ, ngươi xem, nó không còn nữa rồi.”

“Ngươi!” Hô hấp của U Tinh càng lúc càng dồn dập hơn, nhìn chằm chằm hình ảnh mũi của chính mình biến thành màu đen, sau đó liền hòa tan, trong mắt xuất hiện tơ máu, thân thể cũng đang run rẩy.

Đội trưởng cũng càng kích thích đối phương hơn nữa, dần dần tiến dần, đồng thời cũng bao hàm rất nhiều phương diện, từ mùi, đến quần áo, sau đó là tiếng cắt xoẹt xẹt cùng với cảnh tượng này, triển khai toàn bộ phương hướng.

Loại hành vi không ngừng kích thích từ khứu giác, thính giác cùng với thị giác này, theo cái mũi phân thân của U Tinh trong tấm hình tiêu tán, trong thời gian ngắn, gợn sóng bên trong tâm thần của U Tinh đã dâng lên thành sóng lớn.

Nhưng ả vẫn rất lý trí, dù đến lúc này vẫn rất kiềm chế, không ngừng hít sâu để đè xuống lửa giận bốc lên trong lòng.

Hứa Thanh nhìn qua một màn này, đáy lòng cũng vô cùng bội phục năng lực thu hút cừu hận của đội trưởng.

Thanh Thu thì vô cùng cảnh giác, bây giờ nàng cảm thấy sự nguy hiểm của Chó Điên hình như còn cao hơn cả Quỷ Thủ.

Mà vị trung niên Chấp Kiếm Giả kia thì lại càng thở sâu, nhìn Trần Nhị Ngưu đang cười hì hì, cảm thấy người này cũng coi là một nhân tài, nhất là câu nói sau cùng kia, lộ rõ ra một loại cảm giác ...vô cùng ti tiện.

“Khó trách tượng thần Đại Đế chỉ cấp cho y ánh sáng một trượng, đúng là quá ti tiện.”

Giờ phút này U Tinh Linh Tôn nghiến răng, nhìn chằm chằm đội trưởng, giọng nói không còn ưu nhã nữa, mà đã biến thành khàn khàn.

“Ngươi muốn chọc giận ta sao, không thể nào, ta sẽ không bị một con kiến như ngươi chọc giận.”

Vẻ mặt đội trưởng trở nên kinh ngạc.

“Thực ra ta cũng không có cái ý nghĩ này, ta chỉ muốn tặng cho ngươi một món lễ vật.”

Nói qua, đội trưởng lấy ra một cọng lông vừa dài lại vừa thô từ trong túi trữ vật, đặt ở trước lồng giam.

Nhìn cọng lông kia, Hứa Thanh và Thanh Thu cũng sửng sốt một chút, trung niên Chấp Kiếm Giả cũng là như thế, U Tinh bên đó cũng khẽ giật mình, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang.

Chú ý tới phản ứng của mọi người, đội trưởng mặt mày hớn hở, tiếp tục ho khan một tiếng.

“Không thể nào, ngay cả lông mũi của mình mà ngươi cũng không nhận ra sao?”

“Một cọng lông mũi thật là lớn đó nha, ngươi nhìn xem, nó thô cỡ nào, dài bao nhiêu đấy hả?”

“Lúc trước trộm nhà của ngươi, xé y phục của ngươi, trộm bảo bối của ngươi, hút cái mũi của ngươi, hủy đạo huyết của ngươi, lại hại tâm thần của ngươi thất thủ nên bị Chấp Kiếm Giả trấn áp, những cái này đều là lỗi của chúng ta.”

“Nếu như cái mũi của ngươi đã không còn, vậy cọng lông mũi này cũng coi như là một vật kỷ niệm để nhớ lại. Về sau khi nghĩ tới cái mũi của mình, ngươi có thể lấy nó ra để nhìn một cái cho đỡ nhớ nhé.”

“Không cần cảm tạ ta, trộm cướp cũng có đạo riêng của mình!” Câu nói sau cùng của đội trưởng vô cùng khẳng khái hữu lực, thậm chí vẻ mặt còn vô cùng thần thánh.

Toàn bộ phòng giam nháy mắt yên lặng, chỉ có lời nói thần thánh của đội trưởng vang vọng.

Cuối cùng dưới ánh mắt trợn to của Hứa Thanh, khi Thanh Thu trợn mắt há hốc mồm, vị trung niên Chấp Kiếm Giả chấn động tâm thần, U Tinh bên đó chợt đứng lên, trong miệng phát ra tiếng rống thê lương trước đó chưa từng có.

“Ta muốn giết ngươi!!”

“Các ngươi giết y cho ta, ta đồng ý cho các ngươi sưu hồn, tùy tiện sưu hồn, lục soát cái gì cũng được, chỉ cần giết y, để cho ta ăn y!!”

U Tinh không nhịn được nữa, cảm xúc bạo phát.

Chương 830: Thiên mệnh giảm một nửa (1)

Theo cảm xúc của U Tinh chấn động, bên trong lao ngục lập tức vang lên từng trận nổ vang, bốn phía lay động kịch liệt, lồng giam huyết sắc cũng phát ra từng tia sáng lập lòe chói mắt.

Giờ phút này trong mắt U Tinh tràn ngập tơ máu, âm thanh gào thét của ả truyền khắp bốn phương, nội tâm của ả đã cực kỳ hận tên nhân tộc trước mắt này.

Thời khắc này toàn bộ cảm xúc tiêu cực bị ả trấn áp trong nội tâm giống như vỡ đê vậy, ào ào xông ra.

“Ta muốn giết ngươi!!”

Đội trưởng ngẩng đầu, thở dài và nói giễu cợt.

“Ngươi vậy mà đến mắng chửi người khác cũng không biết, quay đi quay lại cũng chỉ có một câu như vậy, có cần ta chỉ dạy cho ngươi vài câu hay không?”

U Tinh, hoàn toàn điên cuồng.

Mắt thấy như thế, đội trưởng ho khan một tiếng và thần sắc lộ ra vẻ đắc ý, tất nhiên y không lo việc mình sẽ bị Chấp Kiếm Giả giết chết sau đó cho U Tinh ăn, nếu thật sự là như thế, vậy thì nơi này cũng không phải là nhân tộc chính thống nữa rồi.

Dẫu sao đối với với Chấp Kiếm Đình mà nói, quy củ chính là quy củ, phải một mực tuân thủ.

Mà còn một điều càng làm cho đội trưởng đắc ý, đó là chẳng những trung niên Chấp Kiếm Giả hiện ra vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả tiểu sư đệ rất ít biến đổi thần sắc cũng đã xuất hiện thần sắc biến hóa.

Điều này khiến cho nội tâm đội trưởng vô cùng khoan khoái dễ chịu, y cảm thấy lần này mình chỉ xuất chiêu một lần liền thắng lợi cả hai bên.

“Về sau ta có thể dùng chuyện này để khoe khoang trước mặt tiểu Thanh 10 năm rồi, mặt khác, những lão gia hỏa Chấp Kiếm

Giả kia thấy Trần Nhị Ngưu ta ưu tú như vậy, nhất định cũng sẽ cải biến thái độ với ta."

Nghĩ tới đây, đội trưởng chầm chậm thu hồi những kiện y phục kia, nhưng mà y cảm thấy mình là một người nói lời giữ lời, cho nên đã không thu lại …cọng lông kia, lưu nó lại ở trước lồng giam.

Sau khi chỉnh lý xong vật phẩm, đội trưởng đi đến bên người Hứa Thanh, nhướn mày.

"Thấy sư huynh của ngươi thế nào!"

"Lợi hại!" Hứa Thanh chân tâm thật ý mở miệng, thậm chí sau khi suy nghĩ một chút, còn dựng một ngón cái lên.

Đội trưởng cười ha ha, tâm tình vô cùng vui sướng, quay đầu nhìn về phía Thanh Thu.

Thanh Thu liếc nhìn y một cái, trong lòng vô cùng cảnh giác.

Giờ phút này ánh mắt của vị trung niên Chấp Kiếm Giả bên cạnh nhìn Trần Nhị Ngưu cũng có chút phức tạp, gã thừa nhận Trần Nhị Ngưu này quả thật có chút bổn sự, nhưng cũng mơ hồ cảnh giác, không biết tương lai tên tiểu quỷ này có làm ra chuyện gì ảnh hưởng tới thanh danh của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu không nữa.

Dẫu sao thì tên này cũng quá xấu xa, tâm quá đen lại quá ti tiện, nhất là khi gã nhớ lại cái biểu cảm thần thánh vừa nãy của y, cũng nhịn không được muốn đi lên …tát cho y một cái.

Cùng lúc đó, thần sắc của mấy vị trưởng lão Chấp Kiếm trong đại điện Chấp Kiếm Đình cũng đều hiện lên vẻ cổ quái, nhìn qua màn sáng lơ lửng ở phía trước bọn họ, bên trong màn sáng chính là ba người Hứa Thanh.

Mấy vị trưởng lão đã nhìn thấy toàn bộ lời nói và hành động của đội trưởng.

Trong một lát không ai nói ra lời, cuối cùng chỉ có một vị trưởng lão lắc đầu mở miệng.

"Quá ti tiện."

Cùng lúc đó, theo cảm xúc của U Tinh chấn động kịch liệt, việc sưu hồn của Chấp Kiếm Đình rốt cuộc cũng đã có cửa khẩu đột phá, việc tiếp theo đã không phải là chuyện mà ba người Hứa Thanh có thể tham dự được rồi, cho nên bọn họ rất nhanh đã được vị trung niên Chấp Kiếm Giả kia đưa ra bên ngoài.

Về phần công lao, lần này đội trưởng được ghi công đầu, phân lượng không nhỏ.

Sau khi nhìn thân ảnh ba người ra khỏi Chấp Kiếm Đình, vị trung niên Chấp Kiếm Giả này cũng thở dài một hơi.

"Đệ tử lần này của Liên Minh Bát Tông. . . . ."

Gã lắc đầu, cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Mà theo việc này kết thúc, Thanh Thu cũng lập tức theo Ly Đồ Giáo rời đi, hình như một khắc cũng không muốn ở lại nơi này lâu hơn.

Về phần Liên Minh Bát Tông, sau khi kết thúc việc này, ngay ngày hôm sau liền lựa chọn rời khỏi, muốn trở về Liên Minh Bát Tông, nhưng trước khi phi chu cực lớn lên đường trở về Liên Minh Bát Tông, liền xảy ra một sự kiện nho nhỏ xen vào.

Đội trưởng, đã mất tích.

Cuối cùng đội trưởng vẫn không có dũng khí quay về tông môn, hiển nhiên y vẫn lo lắng sau khi trở về phải chịu lửa giận của Tử Huyền Thượng Tiên cùng với sự trách phạt của sư tôn, dẫu sao thì y cũng không biết Tử Huyền Thượng Tiên đã nói như thế nào trong thư.

Nhưng mà có lão tổ ở đây, kế hoạch chạy trốn của đội trưởng nhất định sẽ thất bại.

Thế nên sau khi phi chu lên đường chưa tới nửa canh giờ, sau khi lão tổ Huyết Luyện Tử rời khỏi liền trở lại, trong tay của lão chính là đội trưởng với kế hoạch chạy trốn thất bại.

Đội trưởng mang theo biểu cảm vô cùng buồn chán, liên tục thở dài, bị lão tổ Huyết Luyện Tử trực tiếp ném lên trên phi chu, theo lão ra lệnh một tiếng, phi chu nổ vang bay lên không trung, gào thét bay về phía Liên Minh Bát Tông.

Trong chốc lát, trong mắt Hứa Thanh, Thái Sơ Ly U Trụ đứng giữa một vùng đất trắng phía sau càng dần càng trở nên nhỏ đi, cho đến cuối cùng liền tan biến khỏi trong tầm mắt của hắn.

Nhìn qua Thái Sơ Ly U Trụ, trái tim của Hứa Thanh cũng xuất hiện một chút gợn sóng.

Thời điểm vừa tới, hắn chỉ là đệ tử Liên Minh Bát Tông, nhiều nhất coi như là chuẩn Đạo Tử mà thôi, nhưng hôm nay… . . Hắn đã là Chấp Kiếm Giả của Nghênh Hoàng Châu, là người tự vấn lương tâm đạt được ánh sáng vạn trưởng chưa bao giờ xuất hiện qua, càng là một người vẫn trong giai đoạn tuyển chọn đã đi đến đỉnh phong, từ người tham dự biến thành người chứng kiến.

Thân phận và danh khí, đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Hứa Thanh có thể cảm thụ rất rõ ràng điểm này từ trong ánh mắt của những đệ tử liên minh nhìn lén mình ở bốn phía.

Thời điểm lúc trước, khi những đệ tử liên minh nhìn hắn, bên trong ánh mắt sẽ có nhiều vẻ hâm mộ hơn, mà bây giờ …là kính sợ.

Ánh mắt mọi người nhìn hắn đã cải biến, nguyên do là từ vấn đề thực lực, đồng thời, cũng tới từ thân phận của bản thân hắn đã biến hóa.

Hôm nay hắn đã là tu sĩ nhân tộc chính thống, là tu sĩ của Chấp Kiếm Bộ, một người trong Thượng Huyền ngũ bộ, thân có Kiếm Lệnh là bằng chứng vô cùng xác thực, trong thực lực bản thân cho phép, phía dưới Hoàng, đều có thể trảm.

Đồng dạng, cái thân phận này cũng nhận được sự bảo vệ nhất định, nếu như có người nào dám chém giết hắn, vậy sẽ gặp phải sự truy nã của Chấp Kiếm Bộ.

Nhưng để hưởng thụ những điều này, Chấp Kiếm Giả cũng phải chấp hành nghĩa vụ của mình, chấp kiếm vì nhân tộc, bảo vệ muôn dân trăm họ.

Hứa Thanh im lặng, sứ mệnh của Chấp Kiếm Giả quá lớn, hắn không biết được tương lai mình nên làm như thế nào.

“Kiên trì bản tâm.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, sau đó thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn qua đội trưởng khập khiễng xuất hiện ở bên cạnh mình.

“Tiểu sư đệ, ta rất hối hận một chuyện.”

“Chạy chậm?” Hứa Thanh đưa mắt nhìn về phía chân của đội trưởng.

Chương 831: Thiên mệnh giảm một nửa (2)

“Không phải.” Vẻ mặt đội trưởng bi phẫn nói.

“Ta hối hận tại sao muộn như vậy mới gia nhập Chấp Kiếm Giả, nếu ta gia nhập sớm hơn, đã có thể ngộ ra Đế Kiếm từ sớm rồi, rồi uẩn dưỡng từ đó đến bây giờ, vậy lúc này Quy Hư trông thấy ta cũng phải khách khí.”

“Đầu tiên ngươi phải đạt tới Nguyên Anh đỉnh phong, tiếp theo ngươi phải có thể sống 2000 năm nữa.” Hứa Thanh nhắc nhở.

“Ta… . .” Đội trưởng nhướn lông mi lên, đang định phản bác, nhưng hình như nhớ tới cái gì, thở dài.

“Nguyên Anh đỉnh phong, đây là cực hạn cả đời của tuyệt đại đa số tu sĩ ở đại lục Vọng Cổ, có rất nhiều người kẹt ở cảnh giới này cho đến khi thọ nguyên đoạn tuyệt vẫn không thể đột phá…”

“Dẫu sao nếu đặt cấp độ này ở trong tiểu thế giới, vậy coi như cũng đã đạt tới đỉnh cao nhất của thế giới đó rồi, người trong tiểu thế giới tu đến cảnh giới đỉnh phong của thế giới, bước tiếp theo chính là phá toái hư không, phi thăng tìm đến bí mật cao hơn.”

“Nếu cứ như vậy còn dễ nói, nhưng thời gian 2000 năm thì rất khó đấy.”

“Thời đại bây giờ không giống với khi Thần Linh còn chưa phủ xuống, khi đó đại lục không có dị chất, Nguyên Anh trong đại lục Vọng Cổ được xưng là thiên mệnh, một Cung tạo thành một Anh, một Anh có thọ nguyên lục giáp. Nhưng bây giờ tuổi thọ đã giảm một nửa, trừ phi có thiên tài địa bảo, nếu không Nguyên Anh đỉnh phong cũng không thể uẩn dưỡng ra một kiếm có thể trảm Quy Hư nhất giai.”

Đội trưởng phiền muộn.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đây là lần đầu tiên hắn nghe kiến giải về cảnh giới Nguyên Anh.

"Không nói những thứ này nữa, tiểu sư đệ, ta nghĩ một chút, bằng không sau khi quay về ngươi liền đi tìm Tử Huyền Thượng Tiên đi, không có chuyện gì đâu, chỉ nhắm mắt lại một cái là xong rồi. Nếu không, đoán chừng đại sư huynh không thể cùng ngươi đi tới Phong Hải Quận rồi, ta sợ rằng Tử Huyền Thượng Tiên sẽ vả một cái chết toi ta."

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, xuất ra một cái túi đưa cho đội trưởng.

"Đồ vật, có lẽ có thể giúp đỡ đại sư huynh vượt qua kiếp nạn này."

"Bên trong là cái gì?" Ánh mắt đội trưởng sáng lên, vừa tiếp nhận liền muốn mở ra, nhưng giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh đã truyền ra.

"Thuốc chữa thương."

Động tác của đội trưởng dừng lại, u oán nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh bất vi sở động, hắn sẽ không tin đội trưởng sẽ lo lắng tính mạng của mình, tối đa cũng chỉ chịu chút đau khổ, mà đối với người ưa thích mạo hiểm và ưa thích liều mạng như đội trưởng mà nói, thứ mà y ăn nhiều nhất đời này, đoán chừng chính là đau khổ, vậy thì có ăn thêm nhiều một chút, Hứa Thanh cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

Dẫu sao cho dù thân thể đội trưởng có tàn phế, chỉ cần qua mấy ngày là có thể mọc lại, lúc trước chỉ còn lại cái đầu cũng chỉ mất một tháng liền khôi phục.

Mà đường đi đến Phong Hải Quận lại rất xa xôi, cùng lắm thì khi đi hắn sẽ ...cầm theo cái đầu của đội trưởng là được.

Nghĩ đến Phong Hải Quận, đội trưởng liền vui vẻ trở lại.

Đội trưởng thở dài, nhưng vẫn thu thuốc chữa thương vào, lấy ra quả táo rồi cạp một cái.

Y cảm thấy đan dược cũng có thể bán lấy tiền, bây giờ túi của y quá nghèo, hơn phân nửa tích góp từ trước đều đã hao phí để mua các vấn đề mà Đại Đế hỏi rồi, vừa nghĩ tới mình tiêu nhiều linh thạch như vậy nhưng lại chỉ đổi lấy đạo ánh sáng một trượng, y lại nhịn không được, lòng hiếu kỳ lần nữa trở nên mãnh liệt.

“Ngươi không giúp ta nói tốt cùng Tử Huyền Thượng Tiên cũng được, nhưng ngươi có thể nói cho ta biết một vấn đề hay không, lúc ngươi tự vấn lương tâm, đã trả lời Đại Đế thế nào?”

“Ta đã suy nghĩ vấn đề này thật lâu rồi, mỗi ngày đều cân nhắc, đêm đêm đều suy tư, ngươi xem đầu ta cũng bạc trắng mất rồi.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn qua Hứa Thanh, trên thực tế lúc trước y nói nhiều như vậy, tất cả chỉ là để làm nền, chỉ để hỏi ra đáp án của Hứa Thanh.

Y cảm thấy sách lược khi ở trên mặt tuyết lúc trước không đúng, không thể trực tiếp mở miệng liền hỏi, cần làm nền một chút, nói những thứ khác một chút, ví dụ như thiên mệnh của Nguyên Anh, dùng cái này dời đi lực chú ý của Hứa Thanh, sau đó lại thuận thế hỏi ra, như vậy xác suất thành công sẽ cao hơn.

Mà ngay khi y hỏi ra vấn đề này, trong mật thất trên phi chu, Huyết Luyện Tử đang khoanh chân đả tọa cũng lập tức giật giật lỗ tai, ngưng thần lắng nghe, Đông U thượng nhân ngồi bên cạnh trong mật thất cũng đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh đang đứng.

Thậm chí ở phía xa, trên Thái Sơ Ly U Trụ không nhìn thấy tung tích, vị Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm kia cũng ngẩng đầu lên, nhìn qua phương hướng mà phi chu của Liên Minh Bát Tông rời đi.

Trong khi mấy lão già này đang cẩn thận lắng nghe và chú ý, Hứa Thanh đưa mắt nhìn đội trưởng.

Đội trưởng trơ mắt nhìn Hứa Thanh.

“Đại sư huynh, ngày đó trên mặt tuyết ta đã nói cho ngươi biết rồi.” Hứa Thanh nói khẽ.

Đội trưởng sững sờ, cẩn thận nhớ lại, mà Huyết Luyện Tử cũng nhíu mày bắt đầu nhớ lại, thần sắc của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm thì lại hiện ra vẻ ngoài ý muốn.

Đội trưởng rất nhanh liền nhớ lại cảnh lúc mình hỏi hôm ấy, mặc dù Hứa Thanh không nói chuyện, nhưng lại phun ra một ngụm nước bọt.

“Ngươi… . . nhổ nước bọt?”

Nghĩ tới đây, đội trưởng chần chờ hỏi.

Hứa Thanh gật đầu.

“Ta nhổ một ngụm đờm về phía Thần Linh.”

Đội trường có chút không rõ.

“Sau đó thì sao, nhổ ngụm nước bọt liền được vạn trượng hả?”

“Ta còn mắng nó là thằng chó đẻ.” Hứa Thanh chỉ chỉ nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời.

Huyết Luyện Tử sửng sốt, Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình thì lộ ra thần sắc cổ quái, về phần đội trưởng đứng bên người Hứa Thanh thì chỉ biết thì thào.

“Ngươi… Ngươi mắng nửa khuôn mặt Thần Linh một câu thằng chó đẻ?”

“Không phải một câu.” Hứa Thanh uốn nắn, mở miệng rất nghiêm túc.

“Ta mắng mấy câu, ngoại trừ thằng chó đẻ ra, ta còn mắng nó là đồ cẩu tạp chủng, còn mắng nó là heo tạp chủng.”

“Cuối cùng ta còn nói một câu đồ Thần Linh chó hoang.”

Hứa Thanh nói xong liền nhổ một ngụm nước bọt ra ngoài phi chu, đội trưởng nhìn Hứa Thanh, trong thời khắc này ánh mắt của y toát ra ánh sáng mãnh liệt.

Lúc này bên trong Chấp Kiếm Đình, Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm như có điều suy nghĩ, khóe miệng lộ ra một tia vui vẻ, tia vui vẻ này không ngừng mở rộng, cuối cùng liền biến thành tiếng cười ha hả.

Tiếng cười vô cùng thoải mái, truyền khắp Chấp Kiếm Đình, khiến cho rất nhiều Chấp Kiếm Giả cũng cực kỳ ngoài ý muốn, nhao nhao nhìn lại.

Trong trí nhớ của bọn họ, Đại Trưởng Lão luôn luôn nghiêm túc, vô luận là khi ở trong Chấp Kiếm Đình hay là khi tới đạo đàn giảng giải về thảo mộc cũng đều như thế, cực kỳ ít thấy lão cười to thoải mái như ngày hôm nay vậy.

Nhất là trong khi cười cười, Đại Trưởng Lão lại mở miệng nói mắng một câu thô tục.

“Thằng chó đẻ!”

Cùng lúc đó trên phi chu của Liên Minh Bát Tông, Huyết Luyện Tử cũng tương tự cười ha hả, chỉ là trong khi cười cười, trong mắt của lão có chút đỏ lên, không biết từ thuở nào, lão cũng đã từng từng mắng như vậy, nhưng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, lão đã không dám mắng lại nữa.

Trên thuyền, đội trưởng thở sâu, y ngẩng đầu nhìn nửa khuôn mặt Thần Linh, lớn tiếng mở miệng.

“Đồ Thần Linh chó hoang!”

Nói xong, còn dùng sức khạc mạnh một cái, phun ra một ngụm đờm lớn.

Nhổ xong, đội trưởng nở nụ cười, Hứa Thanh cũng cười.

Trên bầu trời, nửa khuôn mặt Thần Linh vẫn uy nghiêm như trước, hình như hết thảy đại địa bên dưới đều là con sâu cái kiến, không thể so sánh với nó.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, phi chu lướt qua bình nguyên phương bắc, bay qua Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, dọc theo Thái Ti Độ Ách Sơn, một đường bay về phía nam.

Cho đến một buổi trưa nửa tháng sau, khi ánh mặt trời chói chang nhất, phía xa xa, tòa hùng thành của Liên Minh Bát Tông lại xuất hiện ở trong mắt toàn bộ mọi người trên phi chu.

Cùng lúc đó, bên trong Liên Minh Bát Tông cũng lập tức truyền ra từng trận chuông vang, vọng lên trời cao.

Đây là chuông nghênh đón.

Nghênh đón Chấp Kiếm Giả trở về.

Chương 832: Chạy trời không khỏi nắng (1)

Tiếng chuông cũng không lâu lắm, chỉ vang lên ba tiếng là kết thúc.

“Chỉ có ba tiếng!”

Trên phi chu, đội trưởng đã mặc lên mình một bộ quan phục Chấp Kiếm Giả từ sớm, uy phong lừng lẫy đứng ở phía trước, ngạo nghễ mở miệng.

Y chắp tay ra sau lưng, bộ dáng vô cùng đắc ý, chỉ là ở sâu trong mắt vẫn mơ hồ cất giấu một tia chột dạ và căng thẳng.

Hứa Thanh cũng tương tự bị bắt đổi thành bộ quan phục của Chấp Kiếm Giả, giờ phút này hắn cũng không hề quan tâm tới tiếng chuông, mà cúi đầu quan sát bộ quan phục của mình.

Quan phục của Chấp Kiếm Giả khác với đạo bào, cổ áo dài cao đến tai, cổ tay áo cụp xuống, một thân màu trắng làm chủ đạo, kèm theo từng đám hoa văn lửa đỏ.

Những hoa văn này ngầm ẩn chứ không hề rõ ràng, chỉ khi ở dưới ánh mặt trời mới như ẩn như hiện tràn ngập hơn phân nửa quan phục, dưới liền với tay áo, trên liền với cổ áo, hình thành một mảnh lửa bốc cháy.

Theo gió thổi qua, quan phục trùng điệp tung bay, khiến cho ngọn lửa tựa như lay động, hừng hực thiêu đốt.

Phía sau còn có áo choàng, được dải lụa đỏ thẫm thắt ở trên vai, phấp phới sau lưng, ào ào bay theo gió.

Kể từ đó, chợt nhìn thì bộ quan phục này lấy màu trắng là chủ yếu, nhưng thực ra lại ẩn chứa ngọn lửa, tổng thể nhìn qua liền thấy vừa ưu nhã lại không thiếu đi sự oai hùng, nhất là khi Hứa Thanh mặc ở trên người, khiến cho trong mắt từng nữ đệ tử trong phi chu đều lộ ra dị sắc, liên tiếp liếc mắt nhìn qua.

Mắt của Ngôn Ngôn lại càng híp thành hình trăng lưỡi liềm, đứng bên cạnh Hứa Thanh, nâng cao bộ ngực nhỏ, bộ dáng rất tự hào.

“Cái gì mà chỉ có ba tiếng, lúc lão phu trở về còn không có tiếng chuông vang, Nhị Ngưu, da của ngươi lại ngứa rồi đúng không?” Trong khi Hứa Thanh xem xét áo bào của mình, giọng nói của lão tổ Huyết Luyện Tử nhàn nhạt truyền đến.

Đội trưởng giật mình một cái, quay đầu hiện ra vẻ mặt nịnh nọt, không còn chút khí chất nào, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Huyết Luyện Tử.

“Đệ tử thỉnh an lão tổ.”

Huyết Luyện Tử hừ một tiếng, đi tới bên cạnh Hứa Thanh, trong mắt mang theo vẻ tán thưởng nồng đậm.

Thần sắc Hứa Thanh trở nên cung kính, xoay người bái kiến.

“Không nên nghe đại sư huynh của ngươi nói lung tung, A Thanh, dựa theo lễ nghi nhân tộc, âm thanh chuông vang đại biểu ý nghĩa không giống nhau, các ngươi cũng không nên chú ý tới cái này quá nhiều, chỉ cần biết như vậy là được, chuông vang của tông môn, nhiều nhất vang hai mươi mốt lần, biết như vậy là đủ rồi.”

“Vì sao vậy?” Đội trưởng ở bên tò mò hỏi.

Huyết Luyện Tử không thèm quan tâm đến y, hòa ái nhìn Hứa Thanh.

“A Thanh, sau khi trở lại tông môn, ngươi có thể tu chỉnh 3 tháng, sau 3 tháng sẽ phải đi xa nhà rồi, đến lúc đó sư tổ sẽ tặng bảo bối cho ngươi.”

Nói xong, không đợi đội trưởng mở miệng, Huyết Luyện Tử quay đầu trừng mắt với đội trưởng, khiển trách y.

“Ngươi cũng đã trưởng thành rồi, gắng mà học hỏi sư đệ của ngươi một chút, đừng có cả ngày hồ đồ như trước nữa, khi còn ở bên trong tông môn thì cũng đành, một khi đi qua Phong Hải Quận, ta sợ ngươi sẽ bị một đám người đánh vỡ phong ấn, đến lúc đó bọn họ không đánh chết được ngươi, nhưng chính ngươi liền tự giết chết bản thân mình.”

“Lão tổ, tạm thời chưa nói tới Phong Hải Quận, một kiếp nạn trước mắt ta còn không biết làm sao để vượt qua nữa… . .” Đội trưởng thở dài, trơ mắt nhìn lão tổ.

Lão tổ hừ một tiếng, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này theo phi chu tới gần Liên Minh Bát Tông, bên trong Liên Minh Bát Tông lập tức xuất hiện từng đạo thân ảnh bay ra, bay thẳng đến gần phi chu.

Người đến không chỉ là Thất Huyết Đồng, mà cả tám tông môn đều có người đến, dẫu sao thì lần này tám tông đều có đệ tử trở về.

Mặc dù không có trở thành Chấp Kiếm Giả, nhưng cũng đều trải qua thí luyện, được mở rộng tầm mắt, cũng là một chuyến đi bất phàm.

Chỉ là ngoại trừ Thất Huyết Đồng là Thất gia đích thân nghênh đón ra, những tông khác đều là trưởng lão tới đây.

Nhưng tràng cảnh vẫn rất long trọng, dưới vô số âm thanh chúc mừng, bên trong Thất Huyết Đồng còn có một buổi lễ long trọng hơn chuyên môn tổ chức cho Hứa Thanh cùng đội trưởng, cho nên trong dư âm của tiếng chuông vang, một đoàn người rất nhanh trở về trong liên minh, về tới sơn môn Thất Huyết Đồng.

Một khắc trở về, hơn phân nửa đệ tử Thất Huyết Đồng đều đã trình diện, đồng loạt cúi đầu dưới bầu trời, thanh thế to lớn.

Trong vô số ánh mắt hâm mộ của các đệ tử, tinh thần đội trưởng vô cùng phấn chấn, nhất là khi y chú ý Tử Huyền Thượng Tiên không hề xuất hiện, vì vậy liền nhẹ nhàng thở ra.

Đồng thời thân ảnh của Minh chủ Liên Minh Bát Tông cũng huyễn hóa hiện ra ở trên bầu trời, sắc mặt rất là ôn hòa, truyền ra pháp chỉ.

“Ban thưởng Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu, thân phận Đạo Tử của Liên Minh Bát Tông!”

Đây cũng là sự tình xứng đáng, dẫu sao bọn họ cũng đã trở thành Chấp Kiếm Giả, với cả lần này Liên Minh Bát Tông cũng đã đạt được rất nhiều sự chú ý, trong ba danh ngạch Chấp Kiếm Giả, Liên Minh Bát Tông đã chiếm cứ hai chỗ.

Loại việc này trước giờ vẫn chưa từng xuất hiện qua, trước kia tối đa cũng chỉ đạt được một vị trí mà thôi.

Cho nên ban thưởng Đạo Tử là điều cần thiết.

Đây chính là đạo lý đối nhân xử thế, cũng là làm cho Thất Huyết Đồng nhìn, làm cho Chấp Kiếm Đình nhìn, cũng là làm cho toàn bộ Chấp Kiếm Giả tương lai trong tông môn nhìn.

Cái này không hề liên quan tới lập trường và tâm tư, thân là Minh chủ của liên minh, người có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng gã không nhiều lắm, nhưng khi gã làm việc thì bốn bề luôn luôn an tĩnh không phản đối.

Vì vậy sau khi tuyên bố thân phận Đạo Tử, Thất Huyết Đồng liền tưng bưng náo nhiệt mở tiệc, cũng có những đệ tử các tông khác tới tặng lễ vật, yến hội kéo dài cả một ngày.

Trong ngày này, đội trưởng đứng ra xã giao với các phương tới tặng quà, vô cùng thành thạo, thì thoảng lại nói khoác vài câu.

“Ta nói với các ngươi, trong Thái Sơ Ly U Thành, một màn tự vấn lương tâm của ta và A Thanh đều tạo ra ánh sáng trước đó chưa từng có, nếu hai chúng ta đứng chung vào một chỗ, liền tạo thành ánh sáng vượt hơn vạn trượng!”

Hứa Thanh ở xa xa nghe thấy, nhưng cũng không để ở trong lòng, giờ phút này Hoàng Nham đang đứng ở trước mặt hắn, vẻ mặt cảm khái.

“Hứa Thanh, nhoáng một cái đã qua mấy năm, bây giờ ngươi đã là Chấp Kiếm Giả rồi.”

“Haiz, ta thì vẫn còn chưa có thích ứng với Nghênh Hoàng Châu, ta cũng đã khuyên bảo sư tỷ, chúng ta dự định sẽ ly khai Nghênh Hoàng Châu, đúng lúc sư tỷ cũng đi thay phiên công việc, về sau chúng ta sẽ gặp nhau ở Nam Hoàng Châu.”

Lúc trước Hứa Thanh đã nghe Hoàng Nham nói nhiều lần rằng y không thích Nghênh Hoàng Châu, giờ phút này nghe xong cũng không tiện khuyên bảo, chỉ nhẹ gật đầu, dưới yêu cầu của Hoàng Nham, hắn liền kể một chút về việc xảy ra trên Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Hoàng Nham tựa hồ rất có hứng thú với việc này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hoàng hôn dần dần đến, yến hội cũng tới gần thời điểm kết thúc, Hứa Thanh dự định đi một chuyến ra phía sau núi, tế bái Lục gia một chút.

Nhưng ngay khi yến hội sắp kết thúc, khi hắn chuẩn bị rời đi, liền có ngoài ý muốn xuất hiện.

Chương 833: Chạy trời không khỏi nắng (2)

Trên bầu trời, một đám ánh sáng tím lóng lánh xuất hiện, ánh nắng hoàng hôn trên bầu trời cũng đều bị nó sửa đổi lại màu sắc, lúc Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, đội trưởng ở xa xa đang khoác lác với Trương Tam cũng lập tức biến sắc.

Sau một khắc, ánh sáng tím trên bầu trời hội tụ vào một chỗ, tạo thành thân ảnh một nữ tử.

Một làn da vô cùng mịn màng, dáng người uyển chuyển, dung nhan đẹp như tiên nữ, khí chất thanh nhã, tu vi kinh khủng, tất cả hợp tụ lại cùng một chỗ, liền hóa thành một tuyệt đại giai nhân phảng phất đi ra từ bên trong tranh vẽ.

Chính là Tử Huyền Thượng Tiên.

Nàng không đến trong quá trình yến hội, mà chờ đợi sau khi yến hội kết thúc mới tới, chi tiết mà nói, thật ra cũng là đại biểu tôn trọng.

Mà sự xuất hiện của nàng cũng khiến Hứa Thanh theo bản năng có chút co quắp, nhớ tới những dòng chữ trong thư mà mình nhận được, tâm tình của hắn cũng thoáng nổi lên gợn sóng, giờ phút này chỉ nghĩ mau chóng rời khỏi nơi đây, vì vậy lặng lẽ lui ra phía sau.

Mà đội trưởng bên đó lại càng là như vậy, hầu như ngay khi nhìn thấy ánh sáng màu tím, thân thể của y liền nhoáng một cái, lập tức bỏ chạy.

Nhưng y không biết, từ đầu đến cuối Thất gia đều đang trông chừng y.

Hầu như ngay khi đội trưởng bỏ chạy, Thất gia nháy mắt giơ tay phải lên, cách không trảo một cái, thân ảnh của đội trưởng liền bị Thất gia một tay túm tới.

Lúc xuất hiện ở trong tay Thất gia, tứ chi của đội trưởng vẫn còn vung vẩy, muốn vùng vẫy thoát ra nhưng đều vô ích, cuối cùng chỉ có thể dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Thất gia.

“Sư tôn… . .”

Thất gia không nhìn đại đệ tử của mình, dùng vẻ mặt tươi cười nhìn qua Tử Huyền Thượng Tiên vừa đến trên bầu trời.

“Tử Huyền đạo hữu, tên nghiệt đồ này của ta đã gây cho ngươi nhiều phiền toái rồi, ta thấy rằng đề nghị trừng phạt lần trước của ngươi không hề có bất cứ vấn đề gì.”

Thất gia nói xong liền ném Trần Nhị Ngưu trong tay lên không trung, ném y rơi tới trước mặt Tử Huyền Thượng Tiên, Trần Nhị Ngưu bi thương kêu lên một tiếng.

Tứ chi của y bị trói chặt không thể động, nhưng cổ vẫn kêu gào được, vì vậy nhanh chóng cúi đầu, liếc mắt liền thấy được Hứa Thanh trong đám người đang lặng yên lui ra phía sau.

“Tiểu sư đệ cứu ta, ngươi nhanh nói tốt cùng với Tử Huyền Thượng Tiên, hoặc là đến bồi theo giúp ta… . .”

Trái tim Hứa Thanh lập tức thấy giận dữ, thầm nghĩ Trần Nhị Ngưu ngươi thật tốt, lúc này vẫn không quên kéo ta vào theo, giờ phút này hắn theo bản năng tăng tốc lui ra phía sau, nhưng vẫn đã chậm.

Sau khi lời nói của đội trưởng truyền ra, Tử Huyền Thượng Tiên với vẻ đẹp động lòng người cúi đầu, đôi mắt phượng nhìn về phía chỗ Hứa Thanh, cười nhạt một cái.

“Tiểu bằng hữu, đi cùng ta, ta có việc muốn nói với ngươi.”

Tâm thần Hứa Thanh hồi hộp một tiếng, lần nữa nhớ tới bức thư kia, tâm thần rất loạn, cân nhắc phải cự tuyệt như thế nào.

Đội trưởng nghe nói như thế, ánh mắt sáng lên, vừa muốn mở miệng nhưng lại bị Tử Huyền Thượng Tiên phất tay phong ấn miệng, không cách nào nói chuyện.

Y chỉ có thể điên cuồng nháy mắt về phía Hứa Thanh, không ngừng nháy nháy.

Hứa Thanh bỏ qua, đang muốn mở miệng nhưng Thất gia lại ho khan một tiếng.

“Lão Tứ, ngươi đi đi.”

Hứa Thanh lặng lẽ liếc mắt nhìn sư tôn của mình, Thất gia giả bộ như không phát hiện.

Vì vậy sau một khắc, Tử Huyền Thượng Tiên cười khẽ một tiếng, thân thể Hứa Thanh liền không tự chủ được bay lên rồi hạ xuống bên cạnh Tử Huyền Thượng Tiên.

Vừa mới tới gần, liền có một mùi hương quen thuộc đập vào mặt, càng có một âm thanh tuyệt vời giống như nước suối nhỏ giọt, thẩm thấm nội tâm người khác, vang vọng chui vào lỗ tai của hắn.

“Tiểu bằng hữu, ngươi nhận được thư của ta chưa?”

Hứa Thanh vội vàng lắc đầu.

Tử Huyền Thượng Tiên khẽ cười một tiếng, hất tay áo lên, trong khi Hứa Thanh lắc đầu, liền mang theo hắn và đội trưởng, tan biến tại ở giữa thiên địa.

Lúc xuất hiện, đã ở trong mật cảnh yêu xà của Huyền U tông.

Chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, là một bộ xương rắn cực lớn uốn lượn giống như mạch núi.

Bên trong xương rắn chỉ có một người.

Người này, chính là Ngô Kiếm Vu.

Gã cầm trong tay một cái bàn chải thật lớn, trên miệng bị dán một tờ giấy niêm phong, đang vô cùng buồn chán cọ sạch xương rắn.

Giờ phút này Ngô Kiếm Vu bỗng nhìn thấy giữa không trung xuất hiện ba người Hứa Thanh, ánh mắt của gã lập tức phát sáng lên.

Đội trưởng cũng nhìn thấy hết thảy, đáy lòng bi thương một tiếng.

“Trần Nhị Ngưu, ngươi trộm răng của yêu xà, nếu đổi thành người khác thì bổn tọa chắc chắn sẽ rút gân bẻ xương của gã, nhưng ngươi được sư tôn của mình biện hộ cho, mặt khác, ta cũng là nhìn trên phân thượng của sư đệ ngươi, nên không so đo cùng ngươi.”

“Nếu ngươi thật sự muốn dùng cái răng kia, vốn có thể tới tìm ta để mượn, hà tất đi trộm? Mà thôi, răng yêu xà có thể cho ngươi mượn sử dụng, nhưng phải phạt ngươi ở chỗ này cọ xương rắn 3 tháng, trong vòng ba tháng phải cọ sạch sẽ toàn bộ.”

“Đi thôi.”

Tử Huyền Thượng Tiên nhàn nhạt mở miệng, phất tay, thân thể đội trưởng liền rơi xuống bộ xương rắn phía dưới, rơi tới bên cạnh Ngô Kiếm Vu.

Ngô Kiếm Vu vẻ mặt đắc ý, trong mắt lại càng hưng phấn, nhanh chóng đưa cho đội trưởng một cái bàn chải thật lớn, sau đó chỉ một ngón tay ra xa xa.

Có thể trông thấy bộ xương rắn ở nơi đây đã có non nửa được gã cọ rửa sạch sẽ rồi, chỉ còn lại hơn phân nửa, tựa hồ Ngô Kiếm Vu cố ý không cọ rửa, một mực chờ đợi ai đó thì phải.

Bây giờ cuối cùng gã cũng chờ được đồng bạn, chỉ ngón tay về phía đó như đang nói với đội trưởng, một nửa kia, ta đã lưu lại cho ngươi từ rất lâu rồi.

Đội trưởng thở dài nhưng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bởi vì cái trừng phạt này, căn bản không khác gì gãi ngứa vậy, nhỏ không thể nhỏ hơn.

“Xem ra thư mà ta viết đã có tác dụng, về sau phải viết nhiều hơn nữa!”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, bày ra biểu cảm ủy khuất, cúi đầu cọ rửa bộ xương rắn, nhưng sau khi cọ một chút thần sắc của y liền thay đổi, bởi vì xương con rắn này rất đặc thù, rất khó tẩy trừ, dù vận hành tu vi cũng rất khó khăn.

Mà khi nhìn tới bộ xương dài như một cái sơn mạch trước mắt, biểu cảm của đội trưởng dần dần trở nên đau khổ.

Hứa Thanh nhìn qua đây hết thảy, đáy lòng thoải mái.

Giờ khắc này sau khi ném Trần Nhị Ngưu xuống, Tử Huyền Thượng Tiên liền mang theo Hứa Thanh tiến về phía trước một bước, xuất hiện ở chỗ cao nhất của cái mật cảnh này, cũng chính là vị trí trên đầu lâu của con rắn đang ngẩng đầu như muốn gào thét với bầu trời.

Sau khi tới đây nàng liền ngồi xuống, nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn qua Hứa Thanh.

“Ngồi xuống đi.”

Hứa Thanh cứng ngắc ngồi xuống, khi ngồi xuống vị trí này, hắn lại càng có thể nhìn thấy rõ đội trưởng đang làm việc phía dưới hơn, cũng tự nhiên cảm thấy thoải mái nhiều hơn, nhưng khi bị Tử Huyền cứ nhìn như vậy, hắn cũng cảm giác càng lúc càng căng thẳng mãnh liệt hơn.

Nhất là Tử Huyền Thượng Tiên còn nhẹ giọng mở miệng nói ra một câu.

“Tiểu bằng hữu, trong thư ngươi viết cho ta, ngươi đã hứa hẹn với ta ba việc, bây giờ, ngươi có thể đã bắt đầu việc hứa hẹn thứ nhất.”

Tâm thần Hứa Thanh đại loạn, biểu cảm lộ ra vẻ mờ mịt.

Chương 834: Chuyện xưa của Hứa Thanh (1)

“Tiểu bằng hữu, biểu cảm của ngươi như vậy là sao, chẳng lẽ ngươi chưa nhận được thư của ta, hoặc là nói… Bức thư kia không phải do ngươi viết?”

Tử Huyền Thượng Tiên nở một nụ cười hoàn mỹ, hàng chân mày lá liễu cong cong, đôi mắt sáng câu hồn nhiếp phách, lộ ra vẻ hài hước.

“Tiền bối, ta… . .” Hứa Thanh lắc đầu, vừa muốn giải thích.

“Nếu như bức thư kia không phải do ngươi viết, vậy thì chính là đang đùa bỡn ta, nếu thế ta phải điều tra thật kỹ xem, rốt cuộc là ai ở bên trong Liên Minh Bát Tông có lá gan này, dám trêu đùa ta như thế.”

“Sau khi tìm được, ta sẽ chôn cất người đó vào trong này, nếu người này đã dám bất kính với ta như thế, vậy thì sư trưởng của y cũng sẽ không nói được cái gì.”

Tử Huyền Thượng Tiên cười tươi như hoa, giọng nói êm dịu, nhưng trong mắt lại mang theo sự nghiêm túc, khiến cho Hứa Thanh có thể cảm thấy rằng nàng chắc chắn sẽ làm như thế.

Hứa Thanh cúi đầu, quét mắt nhìn về nơi đội trưởng đang đứng.

Cách đó không xa, đội trưởng đang cọ rửa bộ xương con rắn bỗng co rụt lại, y cũng nghe được những lời Tử Huyền vừa nói, giờ phút này liền trừng mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh, có chút lúng túng.

Dĩ nhiên y cũng nghe được sự nghiêm túc từ trong lời nói của Tử Huyền Thượng Tiên, cũng có lòng nhắc nhở Hứa Thanh, nhưng miệng đã bị phong ấn không nói ra lời, thần thức cũng giống như thế, nửa điểm âm thanh cũng không truyền được ra ngoài, chỉ có thể không ngừng nháy mắt.

Hứa Thanh nhìn thấy như thế, cũng chỉ biết than thầm một tiếng, từ khi bắt đầu cho đến bây giờ, hắn không tin là Tử Huyền

Thượng Tiên không nhìn ra nguyên do trong này, cũng không tin là đối phương không biết được bức thư kia là do ai viết, dẫu sao thì nàng chính là một đại năng Quy Hư, ở cùng một cái cảnh giới với lão tổ.

Người như vậy đã trải qua quá nhiều việc, tâm cơ há lại bình thường, cho nên rất có thể từ khi nhìn thấy bức thư kia, Tử Huyền Thượng Tiên cũng đã biết được tất cả rồi.

Mà bây giờ, nàng lại mở miệng như thế…

Hứa Thanh chỉ có thể quay đầu, thản nhiên nhìn Tử Huyền Thượng Tiên.

Giờ phút này, Tử Huyền Thượng Tiên với dung nhan tuyệt mỹ bỗng nở một nụ cười, một nụ cười khiến cho người ta thất thần, nụ cười rất đẹp, tựa như biển hoa nở rộ, ôn nhu nói.

“Không phải ngươi đã hứa, sau khi trở về sẽ kể với ta một chút về quá khứ mà ngươi đã qua trải qua sao?”

Khi nói ra những lời này, trong mắt của Tử Huyền Thượng Tiên cũng hiện ra vẻ chân thành.

Giờ phút này đội trưởng ở phía dưới cũng điên cuồng nháy mắt, ý bảo chính là như vậy, đúng là như thế, y chỉ sợ Hứa Thanh ngay thẳng, trực tiếp vạch trần việc này, cho dù Tử Huyền Thượng Tiên đã biết rõ hết thảy, nhưng nàng đã lựa chọn cam chịu, nếu thời điểm này mà Hứa Thanh lại vạch trần ra, vậy thì y toi mạng rồi.

Hứa Thanh trầm mặc.

Trong khi đội trưởng nóng lòng, trải qua thời gian bảy tám cái hô hấp, Hứa Thanh nhìn qua sự chân thành trong mắt Tử Huyền Thượng Tiên, nhẹ giọng mở miệng.

“Chuyện xưa của ta?”

“Ta rất bình thường, sinh ra ở trong một cái tiểu thành ở Nam Hoàng Châu, cái tiểu thành kia gọi là Vô Song thành.”

“Nhà ta làm nghề trạm đưa tin, công việc đưa thư là chủ yếu, cho nên nuôi rất nhiều chim, có ô nha, có ma tước, có bồ câu, đều nhìn rất đẹp, cũng đối với ta rất tốt.”

“Nhưng đến một ngày, ô nha bỗng dẫn một lão ưng tới, tất cả chim đều bay tứ tán, chẳng biết bay đi đâu, vì vậy ta liền rời khỏi Vô Song thành, muốn đi tìm chúng nó.”

“Tìm được chưa?” Giọng nói êm dịu của Tử Huyền Thượng Tiên vang lên.

“Ta đã biết được ma tước và bồ câu ở nơi nào, về sau ta sẽ đi qua đón chúng về nhà.” Biểu cảm khi nói của Hứa Thanh vô cùng nghiêm túc.

“Ta chúc ngươi may mắn, vậy thì trên đường đi, ngươi đã trải qua cái gì?”

Tử Huyền nhìn qua Hứa Thanh, biểu cảm cũng rất nghiêm túc.

“Cũng không có gì, ta đã gặp rất nhiều kền kền, chúng nó rất hung hăng, ta còn trông thấy chim ngói, chúng nó cũng rất kiêu ngạo, rất khó câu thông, đúng rồi, ta cũng đã gặp qua chim quyên, rất giảo hoạt, về sau liền bị kền kền ăn.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Tử Huyền Thượng Tiên lặng lẽ nhìn qua Hứa Thanh.

Mà đội trưởng vốn dĩ đang lo lắng bên dưới cũng trầm mặc xuống.

Chỉ có giọng nói rất nhỏ của Hứa Thanh vẫn còn quanh quẩn chung quanh.

“Tiếp đó ta liền một đường tiến lên phía trước, ta nhìn thấy một thân cây, trên cây có một con chim gõ kiến, ta nghỉ ngơi ở đó một đoạn thời gian, về sau liền gặp trời mưa sấm sét, một tia chớp nhằm vào thân cây, con chim gõ kiến kia cũng đã chết.”

“Đây cũng là lần đầu tiên trong đời ta nhìn thấy cò trắng.”

Hứa Thanh nhìn qua Tử Huyền, giơ tay lên vẻ hình dung một chút.

“Rất đẹp, rất thánh khiết.”

Tử Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhưng nó cũng đã chết, bởi vì rất nhiều năm trước bạn lữ của nó đã chết, bị một con chim cắt ăn thịt, vì vậy nó liền lưỡng lự ở đó không muốn rời đi, cuối cùng liền chết già, là ta đã chôn cất nó.”

“Tiếp tục, ta đi tới một cái rừng rậm huyết sắc, chỗ đó là một nơi mạnh được yếu thua, rất nguy hiểm, nhưng mà tại đó, ta nhìn thấy con cò trắng thứ ba, còn có chim sơn ca, còn có anh vũ, còn có chim hoàng oanh, rất nhiều rất nhiều chim, đúng rồi, trong rừng rậm còn có một con chó điên.”

“Đây chính là chuyện xưa của ta.” Hứa Thanh nói đến đây liền tươi cười nhìn qua Tử Huyền Thượng Tiên.

“Con cò trắng thứ hai đâu?” Tử Huyền nhẹ hỏi.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra hồi ức, sau một lúc lâu liền thì thào.

“Con cò trắng thứ hai cũng đã chết, bị một con dơi hại chết, về sau ta liền giết chết con dơi kia.”

Bí cảnh yêu xà liền biến thành một mảnh im lặng.

Đội trưởng cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm, vẻ mặt của Ngô Kiếm Vu thì rất mờ mịt, hiển nhiên gã nghe mà không hiểu gì cả, hình như cảm thấy trong nhà Hứa Thanh rất thú vị, nuôi nhiều chim như vậy.

Tử Huyền Thượng Tiên nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt không khỏi mang theo cảm xúc, có quan tâm, cũng có thương cảm.

“Vậy về sau ngươi thế nào?”

“Về sau ...về sau ta phải tìm được ô nha.” Hứa Thanh không cần nghĩ ngợi, cười mở miệng.

“Sau đó liền giết chết nó.”

“Sau khi giết chết ô nha, ta muốn tìm xem mình có biện pháp nào để giết chết lão ưng hay không?”

Hứa Thanh ngồi trên xương đầu của con rắn, lúc nói ra những lời này, hắn lại cười.

Nói nói một hồi, hình như sự căng thẳng cùng co quắp trước mặt Tử Huyền Thượng Tiên cũng đã tiêu tán rất nhiều, vẻ mặt trở nên nhẹ nhõm hơn, thậm chí còn hỏi một câu.

“Tiền bối, chuyện xưa của ngươi thì sao?”

Chương 835: Chuyện xưa của Hứa Thanh (2)

“Ta sao?”

Tử Huyền Thượng Tiên co hai chân lại, hai tay ôm đầu gối, tư thế này cũng khiến đường cong đẹp đẽ của nàng lộ hết ra ngoài.

Giờ phút này nàng nghiêng đầu qua một bên, nhìn Hứa Thanh, gương mặt trái xoan như hoa, trong suốt như ngọc, da trắng trơn mềm như băng như tuyết, trong mắt chậm rãi trồi lên lưu quang hồi ức.

“Chuyện xưa của ta rất đơn giản, ta không có ấn tượng gì đối với phụ mẫu.”

“Ấn tượng khắc sâu nhất chính là sư phụ, sư phụ nuôi ta lớn, dạy ta pháp thuật, lúc đó Huyền U tông còn chưa có gia nhập liên minh, cũng không có quy mô lớn như vậy.”

Tử Huyền Thượng Tiên cười mở miệng.

“Về sau gặp rất nhiều chuyện, dần dần Huyền U tông mới có bộ dáng giống như bây giờ, cũng gia nhập liên minh, đương nhiên cái này cũng có công lao của sư huynh ta, nhưng mà… Ta rất chán ghét gã.”

“Không nói những cái này nữa, nếu như ngươi hỏi ta, ta cũng nhớ tới một chuyện, cái này có thể nói cho ngươi biết.”

Tử Huyền cười rất đẹp, hai má hơi phiếm hồng, nhất là lúc cười, hai mắt của nàng tương tự như mặt trăng lưỡi liềm vậy.

Ta thường xuyên nằm mơ một giấc mơ, mơ rất nhiều năm, trước kia là mỗi ngày, về sau là mỗi năm, bây giờ là cách mỗi 10 năm… . .”

“Trong mơ …là một thế giới đen nhánh, không nhìn thấy chung quanh, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy có một chiếc đèn ở ngay trước mặt của ta.”

“Chiếc đèn kia tựa hồ có màu tím, đương nhiên ta cũng chỉ đoán mà thôi, bởi vì nó đã bị dập tắt, không có ánh lửa, ta chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, ta cũng chưa từng đụng tới nó, không chạm đến được, nó hình như ở cực xa …lại dường như rất gần rất gần.”

“Nhưng ta nghĩ nó có lẽ giống như là một đóa Tử Kinh Hoa nở rộ, phía trên có một con Phượng đang đậu, gương đôi cánh của mình ra, giống như đang nở rộ.”

“Cây đèn này, một mực xuất hiện ở trong mộng của ta, mỗi một lần đều bị dập tắt, mỗi một lần vào trong thế giới kia, đều không hề có ánh sáng.”

“Có lẽ, cũng là bởi vì điểm này, cho nên ta một mực đi tìm ánh sáng.” Giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên rất nhỏ, mấy câu nói cuối cùng cũng hóa thành tiếng líu ríu.

“Ta cũng không biết tại sao, nhưng giấc mơ đó rất chân thật, cái đèn kia cũng rất chân thật.”

Hứa Thanh khẽ giật mình, trầm mặc không nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hứa Thanh không nói chuyện, Tử Huyền Thượng Tiên cũng không nói chuyện, hai người yên lặng ngồi ở chỗ đó.

Hồi lâu sau Tử Huyền nở nụ cười, tiếng cười như tiếng chim sơn ca, rất là dễ nghe.

“Hứa Thanh, ngươi đưa khối gỗ Huyền Linh Vĩnh Ý Môn cho ta mượn một chút.”

Hứa Thanh nhìn qua Tử Huyền, lấy ra khối gỗ màu đen từ trong túi trữ vật, đặt ở trước mặt.

Tử Huyền Thượng Tiên cầm lấy khối gỗ, ánh sáng vung lên, khối gỗ màu đen này lập tức tràn ra ánh sáng đen nhánh, trong khi tia sáng này khuếch tán ra phía ngoài, một cái cửa gỗ cổ xưa tang thương lập tức biến ảo hiện ra ở một bên.

Cánh cửa gỗ xuất hiện, tràn ra từng trận khí tức âm lãnh, tràn ngập bốn phía, đồng thời bên trên cũng in dấu vết năm tháng trôi qua, hình như năm tháng đã lạc ấn từng đạo đường vân lên trên cửa gỗ để biểu lộ vậy.

Cũng ở ngay trước mặt Hứa Thanh, Tử Huyền giơ bàn tay trắng nõn lên, ngón tay ngọc như cọng hành tây, nhẹ nhàng chạm một cái.

Cánh cửa gỗ lập tức từ từ mở ra, hướng về phía Tử Huyền.

Một mảnh đen nhánh.

Như vực sâu vậy.

Đây là thế giới nội tâm của Tử Huyền Thượng Tiên, có lẽ cũng không phải là không có gì, chỉ là hết thảy đều bị một màu đen bao phủ.

Bên trong không hề có ánh sáng, không cách nào chiếu sáng.

Chỗ đó cần có ánh sáng, chiếu sáng toàn bộ.

Hứa Thanh mơ hồ có chỗ hiểu ra, hắn biết sau khi cánh cửa của mình mở ra, thứ tràn ra chính là ánh sáng.

Rất nhanh, cánh cửa gỗ tiêu tán, lại hóa thành một khối gỗ, rơi vào trong tay Tử Huyền Thượng Tiên.

Nàng cầm trong tay chơi đùa một chút, sau khi đưa cho Hứa Thanh thì đứng lên.

Theo nàng đứng dậy, mái tóc đen như thác nước cũng liền tung bay, rất là xinh đẹp, phong thái lã lướt ưu nhã, khiến cho người ta sau khi nhìn thấy liền không nhịn được nhớ tới cảnh trong mơ mà nàng vừa nói, sau đó không khỏi sinh ra vài phần than nhẹ.

“Hứa Thanh, còn nhớ khúc Ly Thương không.”

Hứa Thanh gật nhẹ đầu, lấy ra cây sáo Tử Huyền tặng cho mình, đặt ở bên miệng, nhẹ nhàng thổi lên.

Tiếng sáo du dương dần dần lượn quanh bên trong mảnh thiên địa này, giống như làn gió.

Chẳng biết lúc nào, khúc sáo kết thúc.

Chẳng biết lúc nào, thân ảnh của Tử Huyền đã tiêu tán.

Nàng đã rời đi.

Hình như lần này nàng mang Hứa Thanh tới đây, chỉ vì nghe một chút chuyện xưa của Hứa Thanh, nghe một khúc sáo Ly Thương, sau đó bình phẩm một chút.

“Không quá dễ nghe.”

Những lời này, vang vọng bên tai Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhìn về phía đội trưởng và Ngô Kiếm Vu.

Giờ phút này hai người đều lắc đầu, bộ dáng hoàn toàn đúng là như vậy, không dễ nghe.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc đứng lên, tiến về phía trước một bước, rời khỏi bí cảnh.

Lúc ra ngoài bên ngoài, thời gian đã là sáng sớm, hắn bất tri bất giác đã trải qua một đêm ở trong bí cảnh yêu xà.

Giờ phút này dưới tia nắng ban mai chiếu rọi, Hứa Thanh đang muốn đi tới sơn môn để tế bái Lục gia.

Trên đường hắn lấy ngọc giản ra nghe tin nhắn, bên trong truyền đến giọng nói của tên mập Hoàng Nham.

“Hứa Thanh, hôm qua ta đã nói với ngươi là muốn cùng sư tỷ quay về Nam Hoàng Châu, chúng ta dự định xuất phát, cho nên cáo biệt cùng ngươi một chút.”

“Hôm nay liền đi sao, các ngươi đi bằng truyền tống trận hay là đi bằng thuyền?” Hứa Thanh hỏi.

“Không đi truyền tống, chúng ta lập tức lên đường rồi, hai ta dự định đi đường biển, trải qua thế giới của hai người.”

Trong ngọc giản truyền đến tiếng cười của Hoàng Nham, y tựa hồ đặc biệt vui vẻ khi được quay về Nam Hoàng Châu.

Hứa Thanh bỗng nhiên tăng tốc, bay thẳng đến bến cảng, thời gian không lâu sau, khi hắn tới bến cảng liền nhìn thấy Pháp Hạm của Nhị sư tỷ, cũng nhìn thấy Hoàng Nham đang đứng ở nơi đó.

Nhìn thấy Hứa Thanh đã đến, Hoàng Nham lộ ra nụ cười vui vẻ, tiến lên ôm Hứa Thanh.

Nhị sư tỷ cũng đi ra từ khoang thuyền, nhìn qua Hứa Thanh, nở nụ cười.

“Tiểu sư đệ, tối hôm qua ta vừa mới hoàn thành nhiệm vụ trở về tông môn, cho nên hôm qua không kịp tham gia yến hội của các ngươi, chúc mừng ngươi đã trở thành Chấp Kiếm Giả!”

Hứa Thanh vội vàng chắp tay, hắn cũng không thân thuộc lắm với Nhị sư tỷ, nhưng hắn rất cảm tạ đối phương đã giải vây cho hắn trong cửa hàng ở đệ lục phong khi trước, dù đối phương xuất thủ bởi vì Hoàng Nham, nhưng lúc ấy quả thực nàng đã hóa giải cho hắn một chút phiền toái.

Nhị sư tỷ nở nụ cười, rất nhanh dưới ánh mắt của Hứa Thanh, Pháp Hạm của nàng liền lên đường rời bến.

Xa xa trên Pháp Hạm, Hoàng Nham nhìn Hứa Thanh bên cạnh bờ, lớn tiếng mở miệng.

“Hứa Thanh, ta có một hảo huynh đệ ở Quận Đô, ta đã nói với y, kêu y thay ta chiếu cố ngươi, còn nữa, ngươi nhớ kỹ, nếu bên ngoài thật sự không dễ chơi, vậy thì quay về Nam Hoàng Châu.”

“Mặc kệ ngươi chọc phải bao nhiêu phiền phức ở bên ngoài, sau khi tới Nam Hoàng Châu, tất cả đều không phải lo nữa!”

Hoàng Nham vỗ ngực, ngạo nghễ nói.

Hứa Thanh không để ý, gật đầu cười, theo gió biển thổi tới, hắn chắp tay cúi đầu.

Chương 836: Người sống như thế (1)

Từng tia nắng ban mai chiếu lên trên biển cấm đen nghịt, chiết xạ ra vầng sáng trầm nặng, dưới ánh nắng mặt trời, Pháp Hạm của Nhị sư tỷ cũng dần dần đi xa.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn theo hồi lâu, cho đến khi tầm mắt không thể nhìn thấy Pháp Hạm hắn mới thu hồi ánh mắt.

Từ khi Hoàng Nham đến Nghênh Hoàng Châu thì y đều cảm thấy không khỏe, thế nên lúc này rời khỏi cũng là hợp tình hợp lý, Hứa Thanh tôn trọng lựa chọn của Hoàng Nham, cũng chúc phúc cho y và Nhị sư tỷ có thể có tương lai tốt đẹp ở Nam Hoàng Châu.

“Chúc mọi chuyện đều tốt.” Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào, quay người rời khỏi bến cảng, một đường đi thẳng về sơn môn Thất Huyết Đồng.

Hắn muốn đi tế bái Lục gia.

Vốn đã định đi từ ngày hôm qua, nhưng lại bị Tử Huyền Thượng Tiên dẫn vào bí cảnh yêu xà.

Giờ phút này khi bước trên bậc thang của sơn môn, đón từng trận gió sớm, nghe âm thanh rào rào từ những cây đại thụ bên trong sơn môn truyền tới, trong lòng Hứa Thanh rất bình tĩnh.

Sáng sớm, phần lớn đệ tử tông môn đều đang tiến hành tu hành buổi sáng, rất xa còn truyền tới từng trận âm thanh vịnh kinh, đây chính là cải cách mới nhất của Thất Huyết Đồng từ sau khi tới liên minh.

Bắt đầu tu tâm.

Hứa Thanh cũng mới biết được việc này từ trong yến hội ngày hôm qua.

Cử chỉ tu tâm này là do Thất gia đưa ra, cũng mới bắt đầu phổ cập toàn bộ tông môn trong thời gian gần đây.

Việc này đã từng khiến cho rất nhiều đệ tử kinh ngạc, dẫu sao cho đến thời điểm này, mọi người trong tông môn cũng đều chỉ tu pháp thuật, không hề tu tâm.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, bởi vì nếu nhìn theo tiết điểm thời gian, thì hình như sau khi sư tôn nghiên cứu thi hài Thần Linh thử nghiệm, mới đưa ra việc tu tâm này.

Mang theo suy nghĩ này, Hứa Thanh nhìn theo bậc thang, đi tới phía sau núi.

Trên đường đi tới, phàm là đệ tử gặp phải đều cực kỳ cung kính với hắn, từ rất xa liền dậm chân bái kiến.

Không lâu sau, phía sau núi Thất Huyết Đồng, trong một khu rừng trúc, Hứa Thanh nhìn thấy một phần mộ.

Trước mộ phần được đặt cống phẩm, còn có vài cây hương đang lượn lờ hương khói.

Bên cạnh còn có hai tu sĩ trung niên đang lặng lẽ ngóng nhìn bia mộ, Hứa Thanh đã gặp qua hai người này, đây là đệ tử của Lục gia.

Bọn họ cũng chú ý thấy Hứa Thanh đến, quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn và chắp tay chào hỏi, trong thần sắc mang theo một chút thổn thức.

“Hứa sư đệ, chúc mừng ngươi đã trở thành Chấp Kiếm Giả.”

Hứa Thanh lặng lẽ đi tới, chắp tay đáp lễ.

“Hai người chúng ta phụng mệnh ra ngoài, trước khi đi liền tới đây cúi đầu bái sư tôn, haiz, thế sự vô thường, thế mà đã trôi qua một năm rồi.”

“Hứa sư đệ, chúng ta không quấy rầy ngươi tế bái nữa, cáo từ.”

Hai người cảm khái, cũng không nhiều lời.

“Chúc hai vị sư huynh một đường thuận lợi.” Thần sắc Hứa Thanh nghiêm túc, cúi đầu mở miệng.

Hai người phất phất tay, thần sắc ảm đạm, đạp không rời đi.

Tuy nói người mất thì đã mất, người sống vẫn như vậy, nhưng vào trong một số thời khắc, trong đáy lòng vẫn sẽ dấy lên từng gợn sóng.

Hứa Thanh ngồi xuống trước mộ phần Lục gia, xuất ra hai bầu rượu, đổ một bình vào trên phần mộ, một bình đặt ở bên miệng uống một ngụm lớn, không nói chuyện mà chỉ uống.

Gió núi và ánh nắng trên bầu trời, cả hai giao hòa cùng một chỗ, không ngừng chảy xuôi khắp thế gian, một lúc lâu sau Hứa Thanh đứng lên.

“Lục gia, lần sau trở về thăm ngài, ta sẽ mang về mấy cái đầu Chúc Chiếu cho ngài nhắm rượu.”

Nói xong, Hứa Thanh cúi đầu thật sâu về phía mộ bia có viết dòng chữ.

‘Nguyện Thiên Thượng Nhân Gian, luôn bình an’.

Hứa Thanh quay người, sau khi rời núi hắn cũng không ra khỏi sơn môn, mà dự định đi tìm sư tôn.

Hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi sư tôn, ví dụ như biến hóa của Quỷ Đế Sơn trong thức hải của mình, ví dụ như những gì Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm giảng giải về thảo mộc ở đạo đàn, lão đã từng nói rằng linh thực có thể là phương hướng nghiên cứu Thần Linh.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh đi vào bên trong sơn môn, lấy ra ngọc giản truyền âm xin bái kiến sư tôn, Thất gia truyền âm nói rằng mình đang ở trong lầu các trên đỉnh núi, kêu hắn đi qua.

Sau khi biết được chỗ sư tôn, bước chân của Hứa Thanh nhanh hơn, nhưng trong khi hắn đang đi về phía lầu các trên đỉnh núi, thần sắc của hắn bỗng nhiên hơi động, nhìn tới con đường nhỏ bên phải phía trước.

Chỗ đó có một giọng nói quen thuộc truyền đến.

“Tiểu bất điểm, gặp phải ta coi như số ngươi gặp may, tính khí của Đinh Tiêu Hải sư bá không tốt, gã là người mà ngươi có thể chống đối sao, nếu không phải ta vừa xuất quan đi ngang qua, vừa rồi gã tát một cái có thể đánh ngươi tàn phế.”

“Về sau trong tông môn phải nghe theo ta biết không.”

“Vâng, ta nghe lời ngươi, Đinh sư thúc.” Một giọng nói rất nhỏ kèm theo thẹn thùng, nương theo lời nói của Đinh Tuyết, cùng nhau truyền đến.

Rất nhanh, thân ảnh Đinh Tuyết tóc buộc đuôi ngựa, tư thế oai hùng, lưng đeo cổ kiếm, liền xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Nàng đang bày biện ra thái độ của một tiền bối, bên người còn có một tiểu nam hài khoảng mười tuổi.

Quần áo của tiểu nam hài này rất sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là như thế.

Giờ phút này gã rất lễ phép gật đầu, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khi gã nhận ra phía trước Đinh Tuyết là Hứa Thanh, nháy mắt khi nhìn thấy Hứa Thanh, sắc mặt của gã bỗng nhiên biến đổi.

Thế mà lại hiển lộ ra vẻ hoảng sợ cùng kiêng kị, thân thể cũng cứng lại một chút, theo bản năng trốn ra sau lưng Đinh Tuyết.

Đinh Tuyết kinh ngạc, sau đó cũng nhìn thấy Hứa Thanh ở nơi xa, ánh mắt lập tức phát sáng lên, nhanh chóng bỏ qua tiểu nam hài ở một bên, chạy tới phía Hứa Thanh.

Giờ khắc này, tất cả tư thế oai hùng lúc trước của nàng đều đã bị sự vui mừng thay thế toàn bộ.

Chương 837: Người sống như thế (2)

“Hứa Thanh ca ca, ta còn đang định đi tìm ngươi, ngày hôm qua khi ngươi trở về ta còn đang bế quan, ngươi xem, bây giờ ta đã sắp đạt tới 60 đạo pháp khiếu, sắp mở ra đoàn mệnh hỏa thứ hai rồi!”

“Nhưng mà ta vẫn chưa ghi nhớ được nhiều thảo mộc, ta sẽ càng cố gắng hơn nữa.”

Đinh Tuyết nhìn Hứa Thanh, trong ánh mắt mang theo ánh sáng khác thường, cõi lòng tràn đầy vui vẻ.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi có chuyện gì mà lên núi vậy?”

Trên mặt Hứa Thanh cũng nở nụ cười, đồng thời cũng khá kinh ngạc, tu vi đối phương tăng thật nhanh, nên biết rằng hơn một năm trước, trên đường từ Quỷ Đế Sơn quay về, Đinh Tuyết mới vừa vặn hoàn thành một đoàn mệnh hỏa.

Nhưng khi nghĩ đến Thất gia từng nói nữ hài phải được phú dưỡng, Hứa Thanh cũng đại khái hiểu được nguyên nhân.

“Không tồi.” Hứa Thanh tự đáy lòng tán thưởng một tiếng, sau đó nói rằng mình muốn đi bái kiến sư tôn.

Nghe được Hứa Thanh khen ngợi chính mình, trái tim Đinh Tuyết đập rộn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trên mặt nhỏ nhắn lập tức dào dạt vẻ hạnh phúc.

Hứa Thanh chú ý đến sau lưng Đinh Tuyết, nhìn tiểu nam hài bất an ở phía xa xa.

Giờ phút này tiểu nam hài kia vẫn đứng im tại chỗ, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, vẻ mặt khiếp đảm, đáy lòng cũng dâng lên sợ hãi.

Gã thật sự rất sợ Hứa Thanh.

Tuy rằng tấm lệnh bài đi đến Thất Huyết Đồng của gã là do Hứa Thanh đưa cho, mà ngày đó, câu nói của Hứa Thanh trước khi gần đi kia, không khác gì báo cho gã biết là Hứa Thanh đã nhìn thấu hết thảy bí mật của mình.

Nhất là gã đã từng cảm thụ qua một cỗ lực lượng trấn áp trên người Hứa Thanh, bây giờ nhìn lại, luồng lực lượng trấn áp kia của Hứa Thanh đã cường hãn đến cực hạn.

Có lẽ người khác nhìn không ra nhưng gã không giống vậy, gã có thể cảm giác vô cùng rõ ràng, uy áp kia chính là của Quỷ Đế Sơn.

Tiểu nam hài này, chính là con quỷ dị biến thành người ở trong cái trấn nhỏ dưới Quỷ Đế Sơn, chính là nơi mà Thất gia dẫn theo Hứa Thanh cùng với Đinh Tuyết tạm cư trú khi cảm ngộ Quỷ Đế Sơn.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi còn nhớ rõ gã chứ, gã chính là tiểu nam hài trong cái tiểu trấn kia.” Chú ý thấy ánh mắt của Hứa Thanh, Đinh Tuyết cười mở miệng.

“Vương Lăng, ngươi còn không qua đây bái kiến Hứa sư thúc của ngươi một chút.” Đinh Tuyết trừng mắt liếc tiểu nam hài.

Tiểu nam hài cố nén hoảng sợ, da đầu tê dại tiến lên vài bước, bái kiến về phía Hứa Thanh, giọng nói mang theo một chút rung động.

“Bái kiến Hứa sư thúc.”

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, hắn cũng biết một chút tình huống của tiểu nam hài, biết được tiểu nam hài này đã tới sơn môn được mấy tháng, nhưng lại một mực ở dưới núi.

Hôm nay là lên núi đổi Pháp Chu, kết quả chẳng biết tại sao lại khiến cho Đinh Tiêu Hải chán ghét, mà Đinh Tuyết may mắn vừa xuất quan đi ngang qua nhìn thấy, liền thuận tay giúp đỡ gã một lần.

“Lúc trước khi ta nhìn thấy Đinh Tiêu Hải, liền thấy ánh mắt của gã khi nhìn Vương Lăng liền mang theo một chút kỳ dị, tựa như muốn nuốt sống Vương Lăng vậy, ta cũng chẳng biết tại sao, cho nên ta mới tới giúp một chút.”

Trên mặt Đinh Tuyết vẫn là nụ cười như trước, nhưng lại lén lút truyền âm báo cho biết Hứa Thanh.

Mặc dù nàng luôn bày ra bộ dáng nhu thuận hiền thục ở trước mặt Hứa Thanh, nhưng trên thực tế nàng lại rất tinh tế và nhanh nhẹn, càng không thiếu cơ trí và sức quan sát.

"Hứa Thanh ca ca, ngươi nhanh đi bái kiến sư tôn đi, muộn một chút ta sẽ đi tìm ngươi, ta cũng phải đưa tiểu Vương Lăng xuống núi nữa." Đinh Tuyết cười mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, đi thẳng về phía trước.

Giờ phút này tiểu nam hài đứng bên người Đinh Tuyết hơi nghiêng đầu nhìn qua thân ảnh Hứa Thanh, chỗ sâu trong mắt lộ ra một tia hâm mộ, gã nghĩ tới lời Hứa Thanh nói với mình hôm ấy, vì vậy nhịn không được nhẹ giọng mở miệng.

"Đại ca ca. . . . . A, Hứa sư thúc, hôm ấy ngươi đã nói với ta…"

"Cố gắng nỗ lực, ngươi sẽ thực hiện được." Hứa Thanh quay người, liếc mắt nhìn tiểu nam hài, nhẹ gật đầu.

Tiểu nam hài hít sâu, tương tự gật đầu rồi đi theo Đinh Tuyết đang vui vẻ rời xa.

Gã muốn trở thành người, chân chính thành người, đây cũng là nguyên nhân duy nhất mà gã tới Thất Huyết Đồng.

Sau một nén nhang, trên đỉnh sơn môn Thất Huyết Đồng, trong căn lầu các, thân ảnh Hứa Thanh từ bên ngoài đi tới, liếc mắt liền nhìn thấy sư tôn vẻ mặt nghiêm túc cùng với người tôi tớ trung niên bên cạnh, hai người đang đánh cờ.

Chỉ là so với vẻ mặt nghiêm túc của Thất gia, vẻ mặt của vị tôi tớ trung niên quen thuộc kia lại khá là nhẹ nhõm.

Sau khi trông thấy Hứa Thanh, vị trung niên tôi tớ vừa muốn đứng dậy bái kiến, Hứa Thanh đã đi trước một bước, chắp tay cúi đầu.

Trên mặt vị trung niên tôi tớ lộ ra vui vẻ, đứng dậy đáp lễ.

Lúc này Thất gia bên cạnh bỗng hất tay áo lên, bàn cờ tướng liền loạn thành một đoàn, nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi hạ cờ quá kém, ta nhường ngươi nhiều quân như vậy, vậy mà ngươi vẫn thua."

"Lão Tứ, ngươi tới đánh cờ cùng vi sư."

Người tôi tớ cười khổ, đứng ở một bên.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, đi tới bên cạnh, sửa sang lại bàn cờ rối loạn, bắt đầu đánh cờ.

Chỉ là kỳ nghệ của hắn rất tầm thường, vì vậy vừa hạ xuống một quân, trên mặt Thất gia liền lộ ra nụ cười.

“Lão Tứ, tâm của ngươi không yên tĩnh, quân cờ uẩn nỗi lòng, từ một nước cờ này của ngươi, vi sư có thể nhìn ra trong lòng ngươi có việc.”

“Quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được sư tôn.”

Hứa Thanh nhìn ánh mắt Thất gia, nói rất nghiêm túc, tự động không để ý đến vừa rồi mình đã dùng ngọc giản truyền âm nói với sư tôn rằng có việc muốn hỏi.

Vị tôi tớ trung niên ở một bên thấy sư đồ hai người có lời muốn nói, liền lui ra phía sau, cũng phất tay phong bế bốn phía, sau đó liền khoanh chân đả tọa ở phía ngoài.

“Nói đi.” Thất gia hài lòng cầm lấy quân cờ, thả trong tay vuốt vuốt.

“Sư tôn, Quỷ Đế Sơn trong cơ thể ta, xuất hiện một chút biến hóa.” Hứa Thanh thở sâu, biểu cảm nghiêm nghị.

“Biến hóa thế nào?” Ngữ khí của Thất gia nhẹ nhõm, đang định hạ quân cờ xuống.

“Nó đã biến thành bộ dáng của ta.”

Lạch cạch một tiếng, quân cờ từ trong tay Thất gia rơi vào trên bàn cờ, lão ngẩng đầu, mờ mịt nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi nói cái gì?”

Chương 838: Linh Nhi ra biển (1)

Hứa Thanh lặng lẽ cầm lấy quân cờ mà sư tôn đánh rớt xuống, đặt nó vào vị trí nó vốn nên bị bỏ xuống, ngẩng đầu nhìn qua sư tôn.

“Quỷ Đế Sơn đã biến thành bộ dáng của ta.”

Thất gia im lặng, nhắm mắt trầm ngâm.

Nhưng trong đáy lòng của lão lại dấy lên từng gợn sóng, lão đã sớm biết ngộ tính của Hứa Thanh rất kinh người, hôm ấy ở ngoài Quỷ Đế Sơn chính lão cũng đã tự cảm thụ qua.

Lão cũng đã nghe qua một loạt sự tình Hứa Thanh vừa làm ra ở bên Thái Sơ Ly U Thành, trong đó có cả việc cảm ngộ ra gần 300 đạo ấn ký Linh Ấn.

Nhưng lúc này lão vẫn bị lời nói của Hứa Thanh làm cho chấn động, dẫu sao lúc trước lão chỉ kêu Hứa Thanh chuyển một tôn Thần vào trong thức hải, dùng nó để trấn áp những tạp niệm khi Quỷ U Đoạt Đạo Công cướp đi kim đan người khác sinh ra.

Cũng giống như ta kêu ngươi xây cho ta một cái nhà gỗ nhỏ, nhưng ngươi lại tạo ra cả một tòa thành vậy.

Sau đó ngươi còn kinh ngạc hỏi ta, tại sao lại như vậy.

Tâm của Thất gia rất mệt, sau khi trầm mặc hồi lâu liền ho khan một tiếng, phong khinh vân đạm mở miệng.

“Đó là do tinh thần của ngươi, tinh thần của ngươi cường đại, tự thân có thể ảnh hưởng tới vẻ ngoài của Thần, đưa nó vào trong cơ thể của ngươi rồi bị ngươi khống chế, lấy ngươi làm đầu nguồn mà theo đó cải biến, cho nên ngươi không cần quá lo lắng.”

“Đây là một loại cảnh giới, đầu tiên là vận chuyển, sau đó là uẩn linh, tiếp theo là hóa thành vật của bản thân, nhưng mà ngươi còn cần phải cố gắng nhiều, không thể tự mãn, bởi vì đây chỉ là một bước rất đơn giản.”

“Từ xưa đến nay có rất nhiều hạng người đại năng, đều dùng loại phương pháp này, sau khi tưởng tượng ra liền muốn chuyển biến nó thành của mình, đây không phải là đoạt xá, mà là đoạt đạo, nhưng việc này rất khó khăn, đối với ngươi mà nói, những thứ này đều vô cùng hư vô mờ mịt.”

“Bởi vì thật ra Quỷ Đế cũng không hoàn chỉnh, đạo của gã cũng không đầy đủ, cho nên đến một thời điểm, ngươi có thể hình thành thêm ngoại vật ở trên Quỷ Đế Sơn, khiến cho nó càng ngày càng nguyên vẹn, như vậy mới xem như… . .”

Nghe sư tôn nói, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nghĩ tới Thái Sơ Ly U Trụ trên hai tay của Quỷ Đế Sơn trong thức hải, vì vậy nhịn không được mở miệng.

“Sư tôn, còn nhiều thêm một cây côn, cây côn có tính là ngoại vật không, thoạt nhìn hình như là Thái Sơ Ly U Trụ.”

Thất gia sửng sốt một chút, trầm mặc không nói, đáy lòng lại dấy lên mưa to gió lớn.

Hứa Thanh có chút khẩn trương.

“Lão Tứ, ngươi có một thói quen không tốt.” Sau một lúc lâu, giọng nói của Thất gia có chút khàn khàn.

“Lần sau, ngươi phải nói xong toàn bộ mọi việc trong một lần!”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, gật đầu.

“Còn có thay đổi gì nữa không?” Thất gia không yên tâm hỏi.

“Không còn, đúng rồi sư tôn, ta có một loại cảm giác, dưới một tình huống nào đó, ta hình như có thể kích phát đưa Quỷ Đế Sơn kia ra bên ngoài, nhưng trước mắt ta còn chưa làm được như vậy, sư tôn có phương pháp gì không?” Hứa Thanh do dự mở miệng.

Thất gia chợt đứng lên, trong mắt lộ ra tinh mang, cẩn thận nhìn Hứa Thanh, vào thời khắc này trong lòng của lão đã không còn mưa to gió lớn nữa, mà đã tạo thành sóng biển kinh hãi.

“Tiểu tử này không phải là Quỷ Đế chuyển thế đó chứ? Không thể, hắn không phải người Nghênh Hoàng Châu, từ nhỏ hắn sinh ra ở Nam Hoàng Châu, trong cơ thể cũng không có huyết mạch Quỷ Đế, lúc trước ta cũng đã xác nhận qua điểm này.”

“Ngộ tính của một người, lại có thể cường hãn đến trình độ như vậy ư?”

“Ta đã thu một tên đồ đệ dạng gì đây?”

“Hay là nói, thiên phú nhân tộc của hắn, có liên quan với việc cảm ngộ?”

Thất gia hít sâu, chú ý thấy biểu cảm của Hứa Thanh hơi nghi ngờ, liền ho nhẹ một tiếng, bảo trì tư thái phong khinh vân đạm, thuận thế bước đi vài vòng, một bộ đứng lên để nhìn tầng mây xa xa trong thiên địa.

“Lão Tứ, ngươi hãy xem mây trên bầu trời.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

“Ngươi xem bộ dạng của những đám mây trên kia, rất rõ ràng, một đoàn ra một đoàn, nhưng trên thực tế bộ dáng chân chính của chúng nó không phải như thế, chúng nó là do hơi nước gặp khí lạnh trên bầu trời, sau đó hỗn hợp cùng một chỗ mà tạo thành, mặt khác, ngoại hình của mây là bởi vì bụi bặm trong thiên địa, bị hơi nước bám vào mà tạo thành.”

“Như Quỷ Đế Sơn trong đầu ngươi, cũng là loại đạo lý này.”

“Ngươi không nên cứ suy nghĩ muốn hiển lộ nó ra bên ngoài, cũng như quá chú trọng hình thái của Quỷ Đế, như thế không đúng.”

“Ngươi phải phân tán Quỷ Đế Sơn ra, hiển lộ khí tức ra bên ngoài, giống như hơi nước vậy, sau đó quan sát biến hóa của bọn nó, tìm được điểm khiến chúng nó hoạt động mạnh.”

“Sau đó, lấy dị chất làm phụ thuộc, hình thành thân ảnh Quỷ Đế ở những nơi linh khí và dị chất nồng đậm, mà ta cũng đề nghị ngươi thử nghiệm cải biến thân ảnh này đi một chút, tùy tiện biến đổi một cái bộ dạng khác, như vậy sẽ không có người nào có thể nhận ra, sẽ cho rằng đây là một loại thần thông của ngươi.”

Thất gia chậm rãi mở miệng, Hứa Thanh nghe xong trong đầu liền nổ vang.

Sư tôn trả lời vô cùng rõ ràng dễ hiểu, hắn nhìn lên đám mây trên bầu trời, trong đầu lập tức hiểu ra.

Giờ khắc này tựa như thể hồ quán đỉnh, theo suy nghĩ trong đầu trở nên rõ ràng, trong mắt Hứa Thanh không khỏi lộ ra một tia sáng tỏ thông suốt, càng hiện lên vẻ sùng kính nồng đậm.

Đây đối với hắn mà nói, những lời nói vừa xong giống như chuông lớn vang vọng, như được nghe thấy đạo vậy.

Hứa Thanh đứng dậy, xoay người cúi đầu về phía sư tôn.

Ánh mắt và cử động của hắn khiến cho đáy lòng của Thất gia rất thư sướng, cười ha ha, lần nữa ngồi xuống cầm lấy quân cờ, thản nhiên tự đắc đặt ở trên bàn cờ.

Hứa Thanh thật lòng khâm phục ngồi ở một bên, tiếp tục hạ cờ, cũng đưa vấn đề thứ hai mà mình muốn biết hỏi ra.

Đó là quan hệ giữa linh thực cùng với Thần Linh.

Vấn đề này khiến cho trong mắt Thất gia lộ ra một tia quang mang kỳ lạ, sau khi trầm tư hồi lâu liền chậm rãi thay đổi sắc mặt.

“Sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, linh thực, đích xác thích ứng cải biến nhanh hơn so với các loại sinh vật có máu thịt…”

“Mà bộ thi hài Thần Linh thử nghiệm kia, vi sư đã một mực nghiên cứu, điều ngươi nói phi thường không tồi, thực vật Thần Tính, đây đúng là một cái mạch suy nghĩ có thể đi thử nghiệm một chút.”

“Nghiên cứu Thần Linh, có lẽ linh thực Thần Tính chính là một chiếc chìa khóa.”

Lần này sư đồ hai người câu thông, song phương đều cảm thấy có thu hoạch lớn, tâm tình Hứa Thanh sung sướng, Thất gia cũng khoan khoái dễ chịu, tiếp tục hỏi Hứa Thanh về một ít chuyện trong lần thí luyện Chấp Kiếm Giả, tự nhiên lão cũng tò mò về phần câu trả lời đạt được vạn trượng của Hứa Thanh.

“Thằng chó đẻ!” Sư tôn cười ha hả, ánh mắt nhìn Hứa Thanh, càng lúc càng tán thưởng hơn.

“Không biết đại sư huynh trả lời như thế nào, tại sao chỉ có một trượng.”

Hứa Thanh cũng rất khó hiểu.

Chương 839: Linh Nhi ra biển (2)

“Câu trả lời của đại sư huynh ngươi còn cần phải đoán nữa sao, nhất định là vuốt mông ngựa lung tung, nhưng mà coi như là vuốt mông ngựa nhưng không thành công, cũng sẽ không chỉ có ánh sáng một trượng.” Thất gia nhếch miệng.

“Dựa theo hiểu biết của vi sư đối với y, rất có thể y nói Đại Đế là Thần Linh, kết hợp với câu trả lời vạn trượng của ngươi, y đây là đang mắng Đại Đế.”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, hắn cảm thấy việc này xác suất rất lớn chính là như vậy.

“Mặt khác, ba tháng sau ngươi phải xuất phát đi đến Phong Hải Quận, ở đó cũng có phân tông của liên minh.”

“Quận Đô của Phong Hải Quận là trung tâm một Quận, Liên Minh Bát Tông với tư cách là thế lực đỉnh cấp bên trong Nghênh Hoàng Châu, mặc dù đặt ở một quận thì không coi vào đâu, nhưng tất nhiên vẫn có tư cách thiết lập cứ điểm trong Quận Đô.”

“Vì vậy liền có cái phân tông này, mặc dù địa vị trong Quận Đô không cao, thế nhưng vẫn có thể giúp các ngươi chiếu ứng lẫn nhau.”

“Cho nên lần này vi sư và lão tổ đều có chỗ quy hoạch, sau đó sẽ có một nhóm người xuất phát cùng ngươi, cùng lúc đi đến Quận Đô, bọn họ sẽ lấy tư cách tu sĩ lưu trú lại ở phân tông, đồng thời sẽ có một vị lão tổ tọa trấn, cụ thể là vị nào, trước mắt vẫn chưa có xác định.”

“Mặt khác, Phong chủ đệ ngũ phong cũng sẽ đi qua đó, lần này Chấp Kiếm Giả của liên minh đều đến từ Thất Huyết Đồng chúng ta, vậy nên chúng ta cũng muốn thu lấy bộ phận quyền khống chế của trận pháp và truyền tống của phân tông này.”

Hứa Thanh gật đầu, lúc trước hắn đã từng nghe đội trưởng nói qua, nhưng không kỹ càng như bây giờ, giờ phút này đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Còn có… .” Thất gia cầm lấy một con cờ, trầm ngâm một chút.

“Theo tin tức mà vi sư nắm giữ, Quận Đô của Phong Hải Quận chính là một cái pháp bảo Cấm Kỵ thượng giai biến thành.”

“Thượng giai?” Hứa Thanh ánh mắt ngưng tụ.

“Pháp bảo Cấm Kỵ cũng chia cấp độ, pháp bảo Cấm Kỵ bên trong Nghênh Hoàng Châu phần lớn là hạ cấp, uy lực chênh lệch với pháp bảo Cấm Kỵ thượng giai cực lớn, nhưng mà phương thức vận hành của chúng nó cơ bản là giống nhau.” Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu như ngươi không biết quy luật vận hành của pháp bảo Cấm Kỵ, cứ thế đi qua Quận Đô thì khó tránh sẽ có chút thiếu sót trên phương diện kiến thức.”

“Lão Tứ ngươi phải nhớ kỹ, bất kỳ một cái chi tiết nào đều có thể ảnh hưởng tới biến hóa tương lai, không thể xem nhẹ, chỉ có tính toán trước mọi việc trong lòng mới có thể ẩn nấp bản thân, không bị những người khác phát hiện ra khuyết điểm, cũng chỉ có như thế mới có thể càng ẩn tàng sâu hơn, mới có thể vào thời khắc mấu chốt, cho địch nhân một kích trí mạng.”

“Chớ quên tinh thần của đệ thất phong.”

Thần sắc của Hứa Thanh trở nên nghiêm nghị, trùng trùng điệp điệp gật đầu.

“Cho nên nếu như ba tháng sau ngươi mới xuất phát, vậy trong ba tháng này ngươi cũng đừng có ở lại tông môn lãng phí thời gian nữa, ngươi đi một chuyến tới nơi đặt pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, dùng tư cách chưởng bảo để làm quen cách pháp bảo Cấm Kỵ vận hành.”

“Kể từ đó, sau khi ngươi đến Quận Đô cũng sẽ không có quá nhiều thiếu sót kiến thức về pháp bảo Cấm Kỵ, cũng thuận tiện hành động, mặt khác bên phía đại sư huynh của ngươi, lấy quan hệ của các ngươi thì vi sư sẽ không nói nhiều, tự nhiên ngươi sẽ chiếu cố cho nó.”

Hứa Thanh đứng dậy, cung kính vâng dạ.

“Nhưng ta cũng phải nhắc nhở ngươi, lúc chưởng bảo thì không thể dùng pháp bảo Cấm Kỵ nhìn nửa khuôn mặt Thần Linh, mặt trăng và mặt trời cũng không thể nhìn, cũng không thể ngó mấy thế lực lớn bên trong Nghênh Hoàng Châu, không thể nhìn hạch tâm của cấm địa, còn trên biển cấm thì nhìn ít chút, cấm khu thì tùy ý nhìn, còn chỗ khác là tùy tâm của ngươi.”

Hứa Thanh u mê, hắn nghĩ đến bộ dạng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, sinh ra một chút liên tưởng.

“Bây giờ ngươi không cần suy nghĩ nhiều, sau khi đi tới tự nhiên sẽ hiểu.” Thất gia hạ xuống một quân cờ, kết thúc ván cờ, thong dong cười một cái.

“Lão Tứ, trình độ đánh cờ của ngươi đề cao không ít, nhưng vẫn không bằng vi sư.”

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn bàn cờ, trên mặt hiện ra vẻ bội phục.

“Vẫn là sư tôn lợi hại.”

Thất gia cười ha ha.

Mà trong khi Thất gia vui vẻ vì đánh thắng ván cờ, bên ngoài, phía xa Nghênh Hoàng Châu, ở một nơi trên biển cấm, trên bầu trời đang có một con lệ quỷ mặt xanh nanh vàng đang đằng vân giá vũ mà đi.

Thân thể con lệ quỷ này cao tới ngàn trượng, vô cùng khổng lồ, hai mắt đỏ thẫm, trên người mọc đầy lân phiến, còn có từng sợi xiềng xích quấn quanh, giờ phút này nó vừa bay nhanh vừa gào thét.

Những nơi nó lướt qua thì biển cấm phía dưới dấy lên sóng lớn, dạt ra khắp bốn phương.

Mà trên đỉnh đầu của con lệ quỷ kia có hai người đang ngồi.

Một người là lão giả mặc trường bào màu xám, lưng lão hơi còng xuống, da mặt có những đốm mồi, màu da vàng như nến, bộ dạng rất ốm yếu.

Bên cạnh chính là một thiếu nữ mặc một bộ váy thuần trắng, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, thanh tân đạm nhã, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, như minh châu sáng ngời, tựa mỹ ngọc huỳnh quang, giữa lông mày còn ẩn một tia ngây thơ thuần khiết.

Trong hai mắt ẩn chứa vẻ hồn nhiên, không có mảy may tạp chất, như dòng nước trong, khiến người ta vừa nhìn liền không khỏi sinh ra sự trìu mến, không đành lòng tổn thương.

Giờ phút này lão nhân kia đang khuyên bảo nàng, nhưng trên mặt thiếu nữ dần dần có chút không vui, rất là ủy khuất nói.

“A đa, ta vẫn muốn đi tới Nghênh Hoàng Châu.”

(A đa: Nghĩa tựa như nghĩa phụ)

“Ta cũng không nói là không đi Nghênh Hoàng Châu, nha đầu, chúng ta đi tới Quận Đô trước, ngươi đi vào trong đó tiếp nhận truyền thừa, sau đó chúng ta lại đi Nghênh Hoàng Châu, như vậy cái tên Hứa… Hứa Thanh ca ca của ngươi trông thấy ngươi, nhất định sẽ càng thích ngươi hơn, dẫu sao sau khi ngươi đã tiếp nhận truyền thừa, sẽ càng trở nên lợi hại hơn.”

Lão đầu đường Bản Tuyền ho khan một tiếng, thay đổi phương thức khuyên bảo khác.

“Có thật không?” Linh Nhi sững sờ, nghe thấy Hứa Thanh ca ca sẽ càng thích mình, nàng có chút động tâm.

“Đương nhiên, a đa không gạt người!” Lão đầu đường Bản Tuyền một vỗ ngực.

Linh Nhi do dự, nhìn qua phương hướng Nghênh Hoàng Châu, sau khi suy nghĩ một chút, dùng sức gật nhẹ đầu.

Lão đầu đường Bản Tuyền nhìn thấy như thế, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ nha đầu, a đa cũng vì ngươi mà thôi, giúp ngươi cắt đứt liên hệ với bên ngoài, chỉ sợ có người mật báo hành tung, ta không thể để cho ngươi đi Nghênh Hoàng Châu được, ta nhất định phải để cho ngươi từ nay về sau tránh xa tên tiểu tử vương bát đản kia!

A đa đã dốc hết tâm huyết vì ngươi, về sau ngươi sẽ hiểu rõ, tất cả cũng đều vì tốt cho ngươi.

“Còn tên tiểu tử vương bát đản kia, về sau nơi có ngươi thì lão tử ta tuyệt đối không đi, ta cũng không tin tên khốn khiếp ngươi còn có thể chạy đến được Quận Đô.”

“Hừ, không thể trêu vào, vậy ta còn không trốn được sao!”

Chương 840: Người chưởng bảo (1)

Hoàng hôn buông xuống, cũng là lúc Hứa Thanh rời khỏi tòa lầu các trên đỉnh núi.

Hắn đã ở lại trên đó thật lâu, chơi thêm vài ván cờ cùng với sư tôn, ván nào cũng thua, tiếng cười của Thất gia cũng không ngừng vang lên.

Mỗi lần Hứa Thanh đều rất nghiêm túc quan sát bàn cờ, bộ dáng suy nghĩ rất kỹ càng, thỉnh thoảng nghĩ quá tập trung, còn theo bản năng đưa tay cầm lấy điểm tâm đặt ở một bên, để vào trong miệng.

Dùng thời gian nhấm nuốt, tranh thủ suy nghĩ.

Điểm tâm rất ngon, từ trước tới giờ Hứa Thanh chưa từng nếm qua loại điểm tâm này.

Nhất là sau khi ăn xong, pháp lực trong cơ thể liền lập tức tự động vận hành, hiển nhiên trong nguyên liệu chế tạo điểm tâm chắc chắn có thêm dược liệu không tầm thường.

Mà bộ dáng suy tư của hắn, lại càng khiến cho Thất gia vui vẻ thoải mái.

Cả ngày hôm nay, sư đồ hai người hiếm khi không ai quấy rầy ai, cho đến khi Hứa Thanh ăn xong bàn điểm tâm thứ 9 mà người tôi tớ mang lên, hắn liền thở dài nói.

“Sư phó, đệ tử phục rồi.”

Hứa Thanh đứng dậy, vẻ mặt kính nể cúi đầu về phía Thất gia, Thất gia vừa lòng thoả ý, Hứa Thanh nhìn qua sắc trời một chút, cáo từ rời đi.

Sau khi Hứa Thanh rời đi, Thất gia đưa mắt nhìn đĩa điểm tâm ở bốn phía.

“Ăn 9 đĩa… . .” Người tôi tớ đứng ở bên cạnh cười nói.

“Ài, người có chút tuổi tác, liền thích thấy bọn tiểu bối tới thăm mình nhiều hơn, thích bọn chúng bầu bạn bên cạnh nhiều hơn, nhưng lại không tiện trực tiếp yêu cầu… Biện pháp này của ngươi không tệ, về sau làm thêm nhiều điểm tâm hơn, đoán chừng bọn chúng mỗi ngày đều sẽ kiếm cớ tới thăm ta.”

Thất gia nở nụ cười, nhìn về phía Nam Hoàng Châu, trong mắt mang theo một chút cảm khái.

“Lão Nhị và… Hoàng Nham, đã trở về Nam Hoàng Châu, trước khi đi ta nhìn thấy nàng cũng không nỡ, nhưng mà trở về Nam Hoàng Châu cũng tốt, nàng qua đó sẽ không phải chịu mảy may ủy khuất nào.”

“Mà sau khi nàng ở Nam Hoàng Châu, về sau sư huynh sư đệ của nàng xảy ra vấn đề gì, cũng coi như là có một cái cảng tránh gió.”

“Nhất là lão đại, với tính cách của y, không chừng lúc nào đó sẽ gặm ra tai họa ngập trời gì đó.”

“Lão Tam cũng không khiến người khác bớt lo, trên thân đầy những khoản nợ.” Thất gia thở dài.

Thần sắc của tôi tớ cổ quái, thấp giọng mở miệng.

“Tam điện hạ đã mất tích thật lâu, Triệu Gia của Thái Ti Tiên Môn, Linh Tuế Tông, còn có Đa Mục Tộc cùng với Mạn Lân Tộc đều đã nhiều lần tới dò hỏi.”

“Nó chơi cũng thật lớn, đồng thời bị bốn phương bức hôn, bây giờ không biết đã trốn đến đâu rồi.” Thất gia tức giận hất tay áo lên.

“Chỉ có lão Tứ là làm cho ta an tâm nhất, lấy tính cách của hắn, trên cơ bản toàn bộ kẻ địch trêu chọc vào đều bị chém giết, không để lại hậu hoạn, nhưng mà sát tâm của tiểu tử này quá nặng, sau khi tới Phong Hải Quận… . . Cũng không biết là phúc hay là họa nhiều hơn nữa.”

Trong thần sắc của Thất gia mang theo một chút do dự.

Người tôi tớ ở bên cạnh nhẹ gật đầu.

“Nhìn qua thì Quận Đô của Phong Hải Quận có vẻ phồn hoa, nhưng bên trong lại rồng rắn lẫn lộn, tộc quần đông đảo, các phương vi diệu, mà ta nghe nói tính cách Quận Trưởng nhân tộc lại không quả quyết… . .”

“Không phải là Quận Trưởng không quả quyết, mà gã đang dùng một thuật cân bằng, gã tự biết mình vô lực tái hiện uy quyền của Quận Trưởng trong thời kỳ nhân tộc huy hoàng, cho nên mới làm như thế, nhưng cân bằng cũng thường thường đại biểu cho thỏa hiệp.” Thất gia lắc đầu.

Giờ khắc này Hứa Thanh cũng vừa xuống núi, vừa liếm môi vừa nấc một cái.

“Điểm tâm ở chỗ sư tôn quả không tầm thường!”

Trong khi dư vị vẫn còn quanh quẩn, Hứa Thanh đã về tới nơi cập bến trong bến cảng.

Trong mấy ngày tiếp theo hắn đi tìm Trương Tam, nhờ y lần nữa gia cố thêm cho Pháp Hạm của mình, dẫu sao tiếp theo hắn cũng sắp phải đi thật xa.

Khoảng thời gian này Đinh Tuyết cũng đã tới tìm Hứa Thanh.

Về phần Ngôn Ngôn, từ sau khi nàng trở về liền bị Đông U thượng nhân trách phạt bế quan, không đột phá tu vi thì không thể ra ngoài.

Cố Mộc Thanh cũng không tới, nàng đã bị tông môn an bài lưu trú lại bên Nam Hoàng Châu từ sớm.

Cứ như vậy, Hứa Thanh đứng ở cửa chờ đợi Trương Tam hoàn thành gia cố Pháp Hạm, tới ngày thứ sáu hắn liền lựa chọn xuất phát, chuẩn bị đi tới Hải Thi tộc, đi làm người chưởng bảo trong vòng 3 tháng.

Vào lúc này cũng đã xảy ra một chút chuyện, có một vài đệ tử của Liên Minh Bát Tông ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đã mất tích ở trên biên giới Thi Cấm trên biển cấm.

Căn cứ manh mối để lại, hình như bọn họ không biết tại sao lại đi tới cấm địa Thi Cấm, cho nên dựa theo qui trình, liên minh an bài một bộ phận đệ tử các tông đi đến Thi Cấm điều tra.

Chuyện này cũng không tạo thành gợn sóng quá lớn với liên minh, bởi vì trong nhiều năm qua, loại việc mất tích trong cấm địa này cứ thỉnh thoảng sẽ lại xuất hiện

Trên thực tế thì không chỉ liên minh như thế, những tông và tộc khác cũng đều như vậy, nhất là những tộc quần và tông môn ở trên biển cấm lại càng là như thế.

Hứa Thanh cũng nghe nói tới việc đó, nhưng việc này cũng không hề ảnh hưởng tới kế hoạch đi tới Hải Thi tộc của hắn.

Nhiều nhất là hắn cẩn thận thêm một chút mà thôi, hắn cũng không dùng Pháp Hạm đi đến như lần trước, mà dùng truyền tống trận của tông môn, trực tiếp truyền tống qua đó.

Giờ phút này hắn đã đứng trên truyền tống trận, theo tia sáng trận pháp lập lòe, trong nháy mắt tiếp theo thân ảnh Hứa Thanh tan biến, lúc xuất hiện đã ở bên Hải Thi tộc.

Truyền tống với khoảng cách xa như thế, dưới tình huống không có bảo hộ, sẽ tạo thành ảnh hưởng tới linh hồn và thân thể tu sĩ.

Nhưng mà thân thể của Hứa Thanh cường hãn, hắn chỉ cảm thấy cơ thể hơi chấn động, sau đó liền khôi phục như thường.

Ngay khi thân ảnh của hắn xuất hiện ở truyền tống trận của Thất Huyết Đồng trên Hải Thi tộc, bên ngoài truyền tống trận đã có hơn 1000 đệ tử chờ đợi, một khắc Hứa Thanh xuất hiện liền đồng loạt chắp tay, bái kiến về phía Hứa Thanh.

“Bái kiến Đạo Tử.”

Những người này đều là đệ tử các phong đóng giữ ở nơi này, sau khi Hứa Thanh đáp lễ bọn họ liền đi bái kiến Tam gia, cuối cùng là đi tới phía trên pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, khoanh chân ngồi vào vị trí chính giữa của pháp bảo cổ kính thanh đồng cực lớn.

Nơi đây nằm ở giữa không trung, một tấm cổ kính lớn đến 100 trượng, Hứa Thanh ngồi ở phía trên giống như ngồi lên một cái mâm thật lớn, bốn phía còn có từng trận cuồng phong gào thét.

Cúi đầu nhìn xuống, có thể nhìn thấy biển cấm màu đen như nước mực không ngừng lên xuống.

Chương 841: Người chưởng bảo (2)

Hứa Thanh hít sâu, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép kín, tản thần niệm ra dung nhập vào bên trong cấm chế của pháp bảo.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cỗ thần niệm kinh người, không ẩn chứa bất luận chấn động cảm xúc nào bao phủ tới trên người Hứa Thanh.

Đạo thần niệm này giống như đang xác minh thân phận cùng quyền hạn của hắn, cuối cùng liền hóa thành tầng một phòng hộ, tràn ngập bốn phía Hứa Thanh, sau đó liền có một giọng nói lạnh như băng vang vọng trong tâm thần của hắn.

“Khí linh Huyết Đồng, xin ngài phân phó.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia kinh ngạc, khuôn mặt có chút rung động.

Hắn có thể cảm nhận được, sau khi thần niệm của cổ kính thanh đồng bao phủ toàn bộ thân thể, thân thể của hắn tựa như không còn tồn tại, không cách nào bị cảm giác, hắn cũng chỉ có thể truyền thần niệm ra ngoài, dường như bản thân hắn cũng đã biến thành hồn thể.

“Ta có thể làm gì?” Hứa Thanh truyền thần niệm ra hỏi.

“Thứ nhất, ngài có thể chọn dung hợp cùng với Huyết Đồng, bắt đầu biến thần hồn thành vật dẫn, dưới trạng thái này, pháp bảo bất diệt ngài bất diệt.”

“Thứ hai, ngài có thể xem xét khu vực bên trong pháp bảo, nhìn toàn bộ chỗ ngài muốn nhìn.”

“Thứ ba, bất cứ nơi nào tầm mắt có thể đạt tới, đều có thể hình thành một cỗ hình chiếu của người chưởng bảo, thời gian tồn tại nửa canh giờ, thực lực tương đối với bản thể của ngài.”

“Thứ tư, ngài có thể dùng ý chí của mình để phát động phán định sinh tử với bất luận sinh mệnh đơn thể nào, nhưng quyền hạn này cần có ba vị chưởng bảo toàn bộ phê chuẩn mới có thể sử dụng.”

Giọng nói lạnh như băng của khí linh vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe xong, đáy lòng cũng có chỗ hiểu ra, tại sao sư tôn lại kêu mình không thể nhìn tới những cái khu vực kia, sau đó hắn liền lựa chọn dung hợp.

Theo thần niệm truyền ra, trong nháy mắt tiếp theo linh hồn của Hứa Thanh tản ra, vào thời khắc này hắn bỗng cảm giác mình giống như đã có lại thân thể, mà cái thân thể này... Chính là bản thân tấm gương đồng.

Song phương hai hợp làm một, hoàn toàn dung hợp lại với nhau.

Cùng lúc đó, một loại tầm mắt trước đó chưa từng có xuất hiện ở trong cảm giác của Hứa Thanh.

Hắn thấy được khoảnh cách tầm mắt vượt xa tầm nhìn cực hạn của mình lúc trước, giống như lấy hắn làm trung tâm, phía bắc là Nghênh Hoàng, phía nam là Nam Hoàng, tây sát biển sâu, đông là Thi Cấm.

Một mảnh khu vực rộng lớn, chỉ cần hắn muốn nhìn là có thể lập tức thấy rõ.

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên sóng lớn.

Cho đến một lúc lâu sau hắn mới bình phục một chút nỗi lòng, mà nơi đầu tiên hắn muốn nhìn, chính là doanh địa thập hoang giả năm đó, nơi chôn xuống Lôi đội, ngôi mộ ở trong cấm khu bên cạnh doanh địa.

Trong khi tâm niệm đang nhấp nhô, cổ kính thanh đồng trên Hải Thi tộc truyền ra âm thanh vù vù, chậm rãi chuyển động, mặt kính nhắm ngay về phía Nam Hoàng Châu.

Trong nháy mắt tiếp theo, khu vực doanh địa thập hoang giả quen thuộc chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Doanh địa vẫn dơ bẩn và tàn phá như cũ, chỗ ở lúc trước của Hứa Thanh cũng đã bị người bên ngoài chiếm cứ.

Hiển nhiên theo thời gian trôi qua, uy thế do hắn chém giết tạo thành ở trong doanh địa thập hoang giả cũng đã trở thành quá khứ, đã thành một lời đồn.

Hứa Thanh cũng không quan tâm tới những thứ này, ánh mắt của hắn chuyển động, chuyển tới trong cấm khu, thấy được phần mộ của Lôi đội.

Chỗ đó coi như vẫn được bảo trì hoàn hảo.

Có thể nói rằng đây là một quy củ mà phần lớn thập hoang giả đều tuân thủ, đó chính là không đụng chạm, không phá huỷ mộ của thập hoang giả đã tử vong, bởi vì ai cũng không muốn chính mình có một ngày cũng sẽ bị đối xử như thế.

Sau khi nhìn một lúc lâu, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, vào lúc đang muốn thu hồi, bỗng có một suy nghĩ nổi lên.

“Theo như lời sư tôn nói, những địa phương không thể nhìn có cả cấm địa, nhưng không bao hàm cấm khu.” Thần niệm Hứa Thanh khẽ động, di chuyển ánh mắt lướt qua khu thần miếu, rơi vào chỗ sâu nhất trong cấm khu.

Liếc mắt nhìn qua, tâm thần Hứa Thanh liền chấn động mãnh liệt.

Hắn có thể nhìn thấy bên trong chỗ sâu của cấm khu, có một tòa vực sâu, bên dưới vực sâu có một thân ảnh nữ tử mơ hồ, nàng đang quỳ bái trước một cây đàn tranh mục nát.

Hứa Thanh chưa từng nhìn thấy nữ tử này, nhưng hắn đã gặp qua đôi giày như ẩn như hiện dưới chân nàng, đó chính là nương tử của Lôi đội xuất hiện trong sương mù hôm ấy.

Mà phía trên là một cây đàn tranh tràn đầy dấu vết màu đen loang lổ, đã mục nát một nửa, nhưng hôm nay nó lại đang được gẩy lên, truyền ra từng trận từng trận tiếng ca, đồng thời xung quanh cây đàn tranh trong vực sâu, là vô số những thi hài đang quỳ bái.

Vô tận dị chất từ trên người những thi hài ở nơi này tràn ra, nếu cẩn thận nhìn tới liền có thể phát hiện, hết thảy đầu nguồn đều xuất phát từ cây đàn tranh tan hoang kia.

Hứa Thanh cũng không nhìn nhiều, chỉ liếc mắt qua một cái liền thu hồi ánh mắt.

Sau khi Trầm mặc một lát, Hứa Thanh nhìn về phía Tử Thổ, nhìn tới phần mộ của Bách đại sư.

Liếc mắt nhìn qua, thiên địa trong mắt hắn nhanh chóng biến hóa, sau một khắc nghĩa trang công cộng trong Tử Thổ xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh, hắn cũng nhìn thấy một phần mộ tràn đầy hoa tươi.

Mộ của Bách đại sư.

Những đóa hoa tươi giống như vừa mới được đặt trong ngày, giờ phút này vẫn chưa có héo tàn, dưới từng đóa hoa vây quanh, dường như thân ảnh Bách đại sư lại một lần nữa xuất hiện ở trong đầu Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngóng nhìn một hồi, cho đến khi có hai người quen xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.

Một nam một nữ, chính là Trần Phi Nguyên cùng với Đình Ngọc, bọn họ đang từ đằng xa đi tới trước phần mộ, lấy ra những bó hoa mới thay thế, sau đó tế bái, rồi lại rời khỏi nghĩa trang.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn bọn họ, cũng chú ý tới trong cơ thể Trần Phi Nguyên có một con quay mặt quỷ đang cấp tốc chuyển động, ảnh hưởng tới khí huyết của Trần Phi Nguyên, tạo thành vòng xoáy, tản ra từng trận uy áp kinh khủng.

Một màn này, khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới thiên phú huyết mạch tồn tại trong cơ thể Tử Thanh thượng quốc mà Trần Phi Nguyên đã nói với hắn lúc trước.

Đó là cộng sinh cùng với pháp bảo.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, thu hồi ánh mắt rồi nhìn về chỗ khác, cho đến khi nhìn qua một vòng, hắn liền đưa tầm mắt nhìn tới trên biển cấm.

Thất gia đã từng nhắc nhở, không thể nhìn biển cấm quá nhiều, vì vậy Hứa Thanh cũng chỉ quét mắt qua.

Mà trong khi đang quét mắt nhìn qua, hắn liền nhìn thấy Hoàng Nham và Nhị sư tỷ mới rời đi không lâu, giờ phút này Hoàng Nham đang đấm chân cho Nhị sư tỷ ở trên boong thuyền, thần sắc mang theo vẻ hưng phấn nồng đậm.

Hứa Thanh nở một nụ cười, ánh mắt đảo qua, đang muốn thu hồi, nhưng vào lúc này Hoàng Nham bỗng nhiên ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn lên bầu trời.

Nụ cười của Hứa Thanh lập tức cứng lại, sửng sốt một chút.

“Y có thể cảm giác được ta ư?”

Chương 842: Không thể nhìn (1)

Hứa Thanh cảm thấy không bình thường.

Từ nãy tới giờ hắn đã nhìn rất nhiều nơi, cho dù hắn nhìn tới chỗ sâu bên trong cấm khu, tồn tại ở đó cũng không hề phát hiện ra ánh mắt của hắn, dẫu sao thì hiện giờ hắn đã dung hợp cùng với pháp bảo Cấm Kỵ cổ kính thanh đồng.

Thay vì nói là hắn nhìn, không bằng nói là chính cổ kính thanh đồng đang nhìn.

Mà pháp bảo Cấm Kỵ có thể trở thành nội tình của một đại tông, tự nhiên có điểm mạnh và chỗ kinh khủng của nó, cho nên dù là quỷ dị bên trong cấm khu cũng rất khó phát hiện ra bản thân đang bị cổ kính thanh đồng quan sát, mà những người khác lại càng là như vậy.

Hứa Thanh cũng đã nhìn một vòng, không hề gặp phải người nào sinh ra cảm thụ dị thường.

Chỉ có Hoàng Nham.

Lúc này Hoàng Nham đang ngồi trên Pháp Hạm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sau khi trừng mắt một cái, y liền ho khan một tiếng, bày ra bộ dáng giống như đang ngắm phong cảnh, dùng một phương thức mà y cho rằng rất tự nhiên cúi đầu, tiếp tục bóp chân cho Nhị sư tỷ.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh, một màn giả bộ của y chồng chất sơ hở.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ánh mắt, không nhìn nhiều nữa, nhưng bây giờ hắn đã biết rõ, Hoàng Nham có bí mật.

Cụ thể là bí mật gì thì Hứa Thanh không nhìn ra, cũng không muốn tìm hiểu kỹ.

Dẫu sao thì rất nhiều người trên đời này đều có bí mật riêng, Hoàng Nham có, đội trưởng có, sư tôn có, hắn cũng có.

Cần gì phải tìm hiểu rõ ràng, chỉ cần biết một điều, đối phương vô hại với mình là được.

Hứa Thanh lấy lại bình tĩnh, dịch chuyển ánh mắt rời khỏi, nhìn qua những nơi khác, bao gồm cả Thi Cấm gần Hải Thi tộc.

Thi Cấm là một nơi rất đặc thù, có chút không giống Hoàng Cấm.

Mặc dù đều là cấm địa, nhưng một cái ở trên bờ, một cái lại ở đáy biển.

Thi Cấm nằm ở đáy biển, bị khói đen dầy đặc bao phủ trong phạm vi lớn, không phân biệt được là trong đó có tồn tại hòn đảo nào hay không, nhưng dị chất trong đó vô cùng đậm đặc, nước biển lại càng đậm đặc dị chất hơn nữa.

Mà dưới sự ảnh hưởng của Thi Cấm, mặt biển bốn phía thi thoảng sẽ xuất hiện vong linh cùng với thi hài, cũng thường xuyên phát sinh đủ loại sự tình quỷ dị.

Ngày bình thường không có bất cứ con thuyền nào vãng lai tới gần Thi Cấm cả, tối đa cũng chỉ đi đến vị trí của Hải Thi tộc.

Hứa Thanh cũng không nhìn hạch tâm Thi Cấm dưới đáy biển, cũng chưa từng nhìn tới chỗ sâu trong khói đen, hắn chỉ khẽ quét mắt nhìn qua biên giới, sau đó lại nhìn về phía đại lục Vọng Cổ.

Hắn tuân thủ theo quy tắc của Thất gia, không nhìn tới bất kỳ một thế lực lớn nào.

Hắn biết những địa phương này không thể nhìn, một khi nhìn có lẽ sẽ bị phát hiện, cũng dẫn tới một chút hạo kiếp và ngờ vực vô căn cứ không cần thiết.

Hắn cũng biết tại sao sư tôn lại nhắc nhở như vậy, bởi vì giờ phút này hắn có một loại cảm giác, nếu lấy trạng thái bây giờ của hắn, nhìn phải tồn tại không nên nhìn... Sợ là chết bất đắc kỳ tử cũng không biết.

Ví dụ như khi nãy, lúc hắn đảo mắt nhìn qua biển cấm, liền cảm nhận được bên trong biển sâu có một khu vực hình như tồn tại một luồng chấn động vô cùng kinh khủng.

Hắn kiềm chế sự hiếu kỳ của mình, càng cố nén tò mò không ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng và mặt trời, còn cả nửa khuôn mặt Thần Linh cao cao tại thượng trên bầu trời kia.

Cuối cùng, lúc hoàn toàn thu hồi ánh mắt, hắn bỗng nhiên muốn nhìn thấy bản thân mình.

“Không biết người khác dùng pháp bảo Cấm Kỵ nhìn ta, sẽ nhìn thấy cái gì.”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, liền thử nghiệm nhìn tới chính mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn thấy được Hải Thi tộc, thấy được trên Hải Thi tộc có một tấm cổ kính thanh đồng cực lớn đang lơ lửng, cũng thấy được chính mình đang khoanh chân đả tọa ở bên trên cổ kính.

Mặt kính chuyển động, nhưng thân thể của hắn vẫn bảo trì tư thế khoanh chân, bất kể mặt kính nghiêng như thế nào, hắn cũng không hề nhúc nhích chút nào, giống như bị dính chặt vào bên trên mặt kính rồi vậy.

Loại cảm giác này rất là kỳ quái, không giống với soi gương, mà giống như là linh hồn bay lên, sau đó dừng ở trên không trung nhìn về thân thể của chính mình.

Hứa Thanh ngưng thần, tập trung ánh mắt nhìn lên trên nhục thể của mình.

Thứ đầu tiên nhìn thấy, là một gương mặt vô cùng thanh tú, tuấn lãng tuyệt trần, cực kỳ yêu dị.

Hứa Thanh không quan tâm cái này cho lắm, tiếp tục quan sát, dưới ánh mắt của hắn, nhục thể của hắn cũng trở nên trong suốt một chút.

Hắn thấy được kinh mạch trong cơ thể, thấy được toàn bộ pháp khiếu lập lòe, cũng nhìn thấy thức hải của bản thân.

Còn nhìn thấy ba tòa Thiên Cung ở trong thức hải, cho dù hai tòa Thiên Cung kia nằm ở bên trong Mệnh Vụ, nhưng lúc này hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng như cũ.

Rõ ràng rành mạch, ngay cả Quỷ Đế Sơn cũng hiện ra trong mắt của hắn, nhưng hắn lại không nhìn thấy ánh trăng màu tím kia.

Mà chỗ đó lại biểu hiện ra giống như bị cái gì chiếm giữ vậy.

Sau khi so sánh với thức hải, nơi đó liền tạo thành một hình dáng khác biệt.

Người ngoài nhìn qua sẽ thấy hình dáng kia giống như bóng mờ, từ đó có thể nhận thấy nơi đó có một tồn tại kỳ dị.

Mà độc đan bên trong tòa Thiên Cung thứ ba cũng là một mảnh mơ hồ, không thấy rõ cụ thể, cũng có cảm giác giống như mặt trăng màu tím.

Chỉ có duy nhất Ảnh Tử và thủy tinh màu tím là chân chính không cách nào bị nhìn thấy, cũng không có cái cảm giác chiếm chỗ kia, chúng nó tựa như không hề tồn tại.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Hắn cũng nhìn thấy ngoài thân thể của mình tồn tại hình bóng của Kim Ô, nó đang vờn quanh hắn trong trạng thái vô hình, cùng lúc đó, trong thức hải của hắn còn có một kiếm ảnh không trọn vẹn.

Đó chính là bộ phận Đế Kiếm mà hắn cảm ngộ lúc trước.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh trầm ngâm, thử điều khiển Ảnh Tử che giấu.

Hắn không muốn bản thân mình lộ ra nhiều thứ như vậy, bây giờ tiện thể mượn nhờ tầm nhìn của cổ kính thanh đồng, Hứa Thanh bắt đầu điều chỉnh bản thân.

Đầu tiên là mượn nhờ lực lượng của Ảnh Tử, phủ trùm lên hai tòa Thiên Cung bên trong Mệnh Vụ, hoàn toàn giấu bọn chúng vào trong Mệnh Vụ, cho đến khi thông qua cổ kính xem xét kiểu gì cũng đều không thể nhìn ra manh mối hắn mới thoả mãn.

Hứa Thanh tiếp tục suy tư, sau đó lại dùng Ảnh Tử phân tán ra bóng đen, cũng che lấp Quỷ Đế Sơn của mình đi, khiến nó tan biến khỏi tầm mắt.

Còn có ánh trăng màu tím cùng với độc đan, mặc dù hai cái này không hề bị nhìn thấy, nhưng nếu so sánh với bốn phía, cảm giác dị thường của chúng nó liền hiện ra rất rõ ràng.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, dứt khoát điều khiển Ảnh Tử, che giấu toàn bộ lại.

Chương 843: Không thể nhìn (2)

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh lại kiểm tra tỉ mỉ thêm một phen nữa, sau khi xác định hoàn hảo mới thu hồi ánh mắt, nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên gương đồng cũng mở mắt ra.

“Hóa ra đây là pháp bảo Cấm Kỵ.” Hứa Thanh thì thào.

Hắn cảm thấy sư tôn nói rất đúng, hắn cần phải tự thân đi thích ứng cách vận hành của pháp bảo Cấm Kỵ, nếu không có loại thể nghiệm này, mà chỉ vẻn vẹn đứng quan sát từ bên cạnh, vậy thì rất khó chân chính cảm nhận được sự cường hãn và sự đặc thù của pháp bảo Cấm Kỵ.

“Mặc dù không biết hiệu dụng cụ thể của pháp bảo Cấm Kỵ bên Phong Hải Quận là gì, nhưng có thể tưởng tượng ra một điều, nó chắc chắn không có cách nào nhìn rõ ràng như cổ kính được, nhưng ở dưới thần niệm của khí linh, muốn che giấu có lẽ rất khó.”

Hứa Thanh trầm ngâm một lát, nhắm hai mắt lại, tiếp tục cảm ngộ pháp bảo Cấm Kỵ vận hành.

Thời gian cũng cứ như vậy chậm rãi trôi, một tháng rất nhanh liền qua đi.

Trong một tháng này, Hứa Thanh mỗi ngày đều cảm thụ pháp bảo Cấm Kỵ, cũng nhiều lần kỹ càng quan sát bản thân, liên tục điều chỉnh cho đến khi tiếp cận hoàn mỹ, hắn mới cảm thấy chính thức yên tâm.

Bây giờ hắn cực kỳ tự tin, sau khi hắn đi vào Quận Đô, cho dù bị thần niệm của pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô đảo qua, hắn cũng sẽ không bộc lộ ra bất cứ bí mật gì.

Tất cả nhưng thứ nó nhìn thấy, đều là thứ mà hắn chủ động lộ ra.

Còn có một thu hoạch nữa, đó là trình độ quen thuộc của hắn đối với cảm giác thần niệm tới từ pháp bảo Cấm Kỵ, bây giờ Hứa Thanh có thể lập tức nhận ra thần niệm hội tụ ở trên người mình là đến từ người, hay là đến từ pháp bảo.

Mà hắn cũng đã hiểu rõ tại sao mỗi lần sử dụng pháp bảo Cấm Kỵ đều sẽ hình thành dị chất, bởi vì uy lực của pháp bảo Cấm Kỵ quá lớn, thế nên lúc sử dụng sẽ đặc biệt hấp thu một lượng lớn linh năng.

Dị chất bên trong linh năng cũng tự nhiên tích lũy lại trên bản thân pháp bảo Cấm Kỵ, lại còn rất khó tiêu tán, cho đến khi tích lũy đạt cực hạn, liền biến pháp bảo Cấm Kỵ trở thành phế bảo.

Cho nên bất kỳ một đại tông hay đại tộc nào, đều sẽ không sử dụng pháp bảo Cấm Kỵ quá độ, chỉ có như thế mới có thể tiếp tục sử dụng lâu dài.

Điều này cũng khiến cho phần lớn pháp bảo Cấm Kỵ chia làm hai trạng thái, toàn diện mở ra và vận hành hằng ngày, lúc toàn diện mở ra uy lực của nó mới đạt tới trạng thái lớn nhất.

Mà tình huống như vậy cũng thường là dùng để chống đỡ kẻ thù bên ngoài hoặc là khởi xướng tiến công.

Ngày bình thường thì chỉ vận hành hằng ngày là chủ yếu.

Nhưng mà coi như là vận hành hằng ngày, cũng sẽ tồn tại một đoạn thời gian suy yếu, thời gian này không cố định, dựa theo từng pháp bảo Cấm Kỵ khác biệt, cần một người giỏi về tính toán mới có thể biết được thời gian đó.

Sau khi hiểu ra hết thảy, Hứa Thanh cũng đã càng dần càng hiểu rõ hơn đối với công việc của người chưởng bảo, địa phương nhìn tới cũng càng ngày càng nhiều, nhưng mỗi lần hắn đều chỉ đến điểm là dừng, rất kiềm chế.

Nhưng cho dù là như thế, hắn vẫn không tránh khỏi gặp phải một chút tình huống nguy hiểm.

Hắn thấy được một tòa quỷ thành liên miên không dứt ở trong biển rộng, trong đó có vô số quỷ dị, tựa như tự tạo thành một thế giới.

Hắn từng thấy ở chỗ sâu dưới đáy biển có một người khổng lồ sáu chân cầm trong tay một cái xiên lớn, mang theo chấn động Thần Tính kinh người, tựa như đi tuần tra, từng bước dấy lên sóng biển mà đi.

Hắn còn nhìn thấy lão tổ Hải Tích, đối phương vô cùng kinh khủng, mỗi một mảnh lân giáp trên thân thể đều ẩn chứa uy năng khủng bố, thần uy mênh mông, du tẩu như rồng.

Còn thấy ở dưới đáy biển sinh trưởng ra từng con mắt.

Đa số thời gian những con mắt này đều sẽ khép kín, nhưng một khắc khi chúng nó mở ra, khắp nơi trên biển liền hình thành những vòng xoáy cực lớn, khiến cho sóng biển cuộn trào, kinh thiên động địa.

Biển cấm tràn đầy hung hiểm, cũng tràn đầy những thứ không rõ.

Ngoại trừ những vật còn sống, Hứa Thanh còn nhìn thấy những khe hở như vực sâu.

Có khe hở tồn tại dưới đáy biển, có khe hở lại tồn tại ở trong cấm khu Nam Hoàng Châu.

Những khe hở vực sâu này tràn ra sương mù đen nhánh, sâu không lường được, đồng thời cũng giống như Quỷ Động vậy, bên trong thường thường có tiếng gào thét thê lương truyền ra.

Thậm chí vào một đêm nọ, Hứa Thanh còn nhìn thấy vô số linh hồn.

Những linh hồn kia từ phía Nam Hoàng Châu bay tới, bọn chúng đứng xếp hàng trên bầu trời, rồi bay về phía trước.

Đứng ở phía trước đội ngũ là một thân ảnh cầm trong tay một cây roi mọc ra song giác.

Dưới thân ảnh ấy xua đuổi, từng linh hồn bay vào một cái cánh cửa đột nhiên mở ra ở trên trời, theo ngay phía sau, là từng trận âm thanh nhấm nuốt truyền ra.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn qua cánh cửa kia thì trong đầu liền nổ vang, xém chút nữa hình thần câu diệt, cũng lập tức bị cắt đứt trạng thái dung hợp cùng với cổ kính thanh đồng, há miệng phun ra máu tươi.

Sau lần đó hắn phải nghỉ ngơi năm sáu ngày, cũng kìm xuống kinh hãi trong lòng, tiếp tục dung nhập với cổ kính thanh đồng.

Dù hắn đã cực kỳ cẩn thận, nhưng chỉ vào nửa tháng sau, khi hắn thấy được một khu thần miếu trên một hòn đảo nhỏ.

Không phải đạo miếu Thái Thương, mà là một tòa miếu thờ tế bái Thần Linh, nằm ở trên một hồn đảo hẻo lánh chìm trong sương mù.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn, hai mắt liền trở nên đau đớn, không dám tiếp tục.

Tất cả những việc đó, khiến cho hắn càng thêm hiểu rõ hơn về thế giới này, đồng thời cũng sâu sắc hiểu rõ những gì sư tôn nhắc nhở.

Sau khi trở thành người chưởng bảo của pháp bảo Cấm Kỵ này, nếu như không kìm chế bản thân, sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên trong những ngày tiếp theo, Hứa Thanh không nhìn tới những nơi không biết nữa, mà chỉ tập trung nghiên cứu thêm về quy luật vận hành của pháp bảo Cấm Kỵ, đồng thời cũng xem xét phạm vi nhỏ ở bốn phía xung quanh.

Cho đến khi cách thời điểm hắn phải xuất phát đến Phong Hải Quận chỉ còn nửa tháng, ngày hôm nay Hứa Thanh vẫn như thường ngày, vẫn mượn nhờ cổ kính thanh đồng quan sát bốn phía, nhưng một khắc khi đảo qua biên giới Thi Cấm, thần sắc của Hứa Thanh bỗng nhiên hơi động.

Hắn thấy được Triệu Trung Hằng, thấy được Đinh Tiêu Hải.

Lúc này hai người bọn họ đang ở biên giới Thi Cấm, dưới từng trận khói đen nồng đậm, cả hai đang toàn lực điều khiển Pháp Thuyền dưới thân, nhanh chóng bỏ chạy ra phía ngoài.

Phía sau của bọn họ là từng đám sương mù kịch liệt cuộn mình, mặt biển cũng hình thành từng vòng xoáy, bên dưới trồi lên vô số cánh tay héo rũ muốn bắt bọn họ lại.

Mà bên trong sương mù còn hiện ra rất nhiều những sợi tóc đen, từng sợi từng sợi bay đến, như muốn đan dệt kéo bọn họ vào.

Tình cảnh tràn ngập nguy cơ.

—

Cầu đề cử Ngọc Phiếu.

Chương 844: Thi Hoàng chết (1)

Con mắt của Hứa Thanh co lại, cố hết sức kiềm chế cảm giác muốn nhìn vào nơi sâu hơn trong Thi Cấm, hắn nhớ tới lời nhắc nhở của sư tôn, xoay chuyển ánh mắt đảo qua những khu vực khác bên ngoài Thi Cấm.

Hắn thấy được hơn mười người đệ tử của Liên Minh Bát Tông, bọn họ đang tách nhau ra, tất cả đều đang ra sức chạy trốn.

Trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ hoảng sợ, bốn phía hiện ra rất nhiều những cánh tay người chết, không ngừng vùng vẫy.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh nghĩ đến tin tức nghe được vào hơn một tháng trước, khi hắn vừa định xuất phát tới Hải Thi tộc thì nghe thấy liên minh có đệ tử mất tích ở biên giới Thi Cấm, dựa theo quy định của liên minh, một nhóm đệ tử sẽ được an bài tới đây để kiểm tra tình huống, mà những người này… Chính là nhóm đệ tử tới kiểm tra kia.

Đầu tiên Hứa Thanh thông qua pháp bảo Cấm Kỵ để truyền lại phát hiện của mình về cho tông môn, mà trong khi hắn làm điều này, bên phía của Triệu Trung Hằng và Đinh Tiêu Hải cũng đồng thời xuất hiện kịch biến.

Sau lưng hai người đột nhiên hiện ra rất nhiều sợi tóc, tốc độ của chúng nó cũng trở nên nhanh hơn so với lúc trước, bay thẳng đến phía bọn họ.

Có thể nhìn thấy những sợi tóc này sẽ lập tức bay phủ bọn họ, nhưng vào lúc này thần sắc của Đinh Tiêu Hải lập tức lộ ra một tia hung ác, đột nhiên ra tay đánh một chưởng về phía Triệu Trung Hằng.

Mặc dù hai người đều là Trúc Cơ, nhưng Đinh Tiêu Hải đã đạt đến cảnh giới hai đoàn mệnh hỏa từ sớm, không hề tầm thường.

Về phần Triệu Trung Hằng, gã còn cách hai đoàn mệnh hỏa mấy đạo pháp khiếu nữa, giờ phút này cho dù gã cũng có đề phòng trong lòng, nhưng vẫn vô lực phản kích và né tránh.

Trong chốc lát khi Đinh Tiêu Hải đột nhiên ra tay, Triệu Trung Hằng lập tức điên cuồng phun máu tươi, Pháp Thuyền dưới thân gã cũng rung động lắc lư, xuất hiện khe hở, trở nên bất ổn và dừng lại một nhịp, mà những sợi tóc kia cũng đã truy kích đến nơi, nhanh chóng quấn quanh Pháp Thuyền của gã.

“Đinh Tiêu Hải!” Triệu Trung Hằng phát ra tiếng kêu thê lương, trong thần sắc mang theo phẫn nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Đinh Tiêu Hải, nhưng giờ phút này Đinh Tiêu Hải cũng không thèm quay đầu lại, sau khi lấy gã làm mồi nhử liền nhanh chóng bay về phía xa xa.

Lúc này Pháp Thuyền của Triệu Trung Hằng đã bị những sợi tóc kia quấn quanh kéo lại, chỉ có thể tự thân lao ra, vứt bỏ Pháp Thuyền mà chạy, nhưng tốc độ của gã chậm hơn những sợi tóc kia quá nhiều, dần dần bị rất nhiều sợi tóc cùng với những bàn tay người chết trên mặt biển quấn quanh.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt ập đến, cảm giác tuyệt vọng xuất hiện, Triệu Trung Hằng gào thét, lấy pháp bảo hộ thân mà gia gia cho ra sử dụng, nhưng tác dụng của nó ở nơi này cũng không quá lớn.

Dù có thể phá vỡ một con đường, nhưng rất nhanh lại bị đông đảo sợi tóc và cánh tay quấn tới.

Xa xa, hình bóng của Đinh Tiêu Hải đã trở nên mơ hồ, sự tồn tại của Triệu Trung Hằng đã hấp dẫn phần lớn quỷ dị, khiến cho Đinh Tiêu Hải thành công tránh thoát được nguy cơ hung hiểm lần này.

Về phần âm thanh thê lương của Triệu Trung Hằng, Đinh Tiêu Hải đã nghe được, nhưng gã cũng không thèm quan tâm.

Triệu Trung Hằng không phải là đệ tử đầu tiên trong tông môn mà Đinh Tiêu Hải đã lừa giết, chỉ cần có thể sống tốt, gã không quan tâm tới những người khác thế nào.

“Đúng là một bông hoa lớn lên trong nhà ấm, không biết cách làm người, dám vênh mặt hất hàm sai khiến ở trước mặt ta, ngươi coi Đinh Tiêu Hải ta là cái gì!”

“Ngoại trừ có một gia gia tốt ra thì không có gì cả, một người ngu xuẩn như thế, vốn cũng không sống được quá lâu trong cái thế đạo này, đã định trước sẽ bị người khác giết chết, đã như vậy, còn không bằng chết có giá trị chút.”

“Ta sống sót, mới là trọng yếu nhất.” Gương mặt Đinh Tiêu

Hải không chút cảm xúc, tăng tốc nhanh hơn, tan biến ở trong sương mù.

Nhưng do nhận thức chưa đủ, cho nên căn bản Đinh Tiêu Hải không biết được năng lực chân chính của pháp bảo Cấm Kỵ Thất Huyết Đồng, lại càng không biết lúc này Hứa Thanh đang dung nhập với pháp bảo Cấm Kỵ mà chú ý đến nơi đây, nhìn thấy được tất cả mọi thứ vừa xảy ra.

Nhưng Hứa thanh không có bất kỳ đánh giá nào đối với việc này.

Đứng trên lập trường của Đinh Tiêu Hải, vì sống sót thì gã làm thế không sai, đồng dạng đứng trên lập trường của Triệu Trung Hằng, cũng là đạo lý như thế.

Nhưng mà đứng trên lập trường của Hứa Thanh, trong hai người kia, hắn không thích Đinh Tiêu Hải.

Về phần Triệu Trung Hằng, Hứa Thanh nhìn qua biểu cảm tuyệt vọng của gã, suy nghĩ một chút rồi truyền ra thần niệm về phía khí linh của cổ kính thanh đồng.

“Hội tụ hình chiếu phân thân, phủ xuống nơi này.”

Hầu như nhát mắt khi thần niệm của Hứa Thanh truyền ra, cổ kính thanh đồng liền vang lên từng trận âm thanh vù vù, bên trên lập tức phát ra những tia sáng lập lòe, phía trên cũng đột nhiên xuất hiện một con mắt mở ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, một đạo ánh sáng vô cùng chói mắt trực tiếp bắn ra từ trên cổ kính thanh đồng, xuyên thẳng qua hư vô bắn tới biên giới Thi Cấm, xuyên thấu sương mù, chiếu thẳng xuống trước mặt Triệu Trung Hằng.

Trong khi Triệu Trung Hằng hiện ra thần sắc không cách nào tin, đạo ánh sáng đột nhiên xuất hiện ở phía trước gã bỗng nhiên phân tán ra vô số hạt bụi, hóa thành từng vết sáng lốm đốm, sau đó lại hội tụ vào cùng một chỗ, tạo thành thân ảnh Hứa Thanh.

“Hứa Thanh!” Con mắt Triệu Trung Hằng trợn to, sắc mặt lập tức trở nên mừng như điên.

“Cứu ta, Hứa Thanh cứu ta!” Thân thể Triệu Trung Hằng bị rất nhiều bàn tay người chết giữ lấy, trên người còn có rất nhiều sợi tóc màu đen quấn quanh, chỉ còn nửa người ở trên biển, không ngừng vùng vẫy, nhưng vẫn đang chậm rãi trầm xuống.

Hứa Thanh cảm thụ trạng thái thân thể một chút, đây là lần đầu tiên hắn dùng cổ kính thanh đồng tạo ra hình chiếu phân thân, trong cảm giác của hắn, thân thể này chỉ là hư ảo, thực lực cũng có chênh lệch không ít cùng với bản thể.

Không có Ảnh Tử, cũng không có túi trữ vật, ba tòa Thiên Cung trong cơ thể cũng đều là hư ảo, độc đan và Quỷ Đế Sơn cùng với Tử Nguyệt, tất cả đều không có.

Thực lực tổng thể, chỉ là một tu sĩ Kim Đan mở ra ba tòa Thiên Cung bình thường.

“Xem ra hình chiếu phân thân, vẫn tồn tại một vài khuyết điểm.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, giơ tay phải lên vung một cái về phía trước.

Nước biển màu đen bốn phía bỗng nhiên dấy lên, hóa thành từng trận sóng lớn, bay thẳng tới phía Triệu Trung Hằng đang cầu cứu, những nơi đi qua thì những cánh tay người chết kia nhao nhao tan vỡ, những sợi tóc quấn quanh cũng đều nháy mắt vỡ vụn.

Mặc dù chiến lực không bằng bản thể, nhưng với tu vi Kim Đan ba tòa Thiên Cung, chỉ cần hắn không bước vào chỗ sâu trong Thi Cấm, vẫn là có thể ứng phó được những thứ quỷ dị này.

Giờ phút này theo lực lượng sóng biển khuếch tán, Triệu Trung Hằng lập tức thoát khốn, Pháp Thuyền phía xa xa của gã cũng được Hứa Thanh giơ tay lên trảo một cái rồi kéo qua đây.

Những sợi tóc quấn ở bên trên trực tiếp đứt gãy.

Chương 845: Thi Hoàng chết (2)

Mắt thấy một màn này, Triệu Trung Hằng sống sót sau tai nạn, đồng thời cũng xuất hiện kinh hoảng.

Tất nhiên Triệu Trung Hằng biết Hứa Thanh rất cường hãn, nhưng một phương diện là phương thức xuất hiện của Hứa Thanh đã phá vỡ nhận thức của gã, y lại vừa trải qua nguy cơ sinh tử, cho nên giờ phút này tâm tình của gã tràn ngập gợn sóng.

“Hứa…”

“Ngươi rời đi trước, ta phải đi xem những đệ tử liên minh khác.” Hứa Thanh cắt ngang lời nói của Triệu Trung Hằng, đưa Pháp Thuyền qua bên Triệu Trung Hằng.

Triệu Trung Hằng vội vàng gật đầu, trong mắt lộ ra cảm kích mãnh liệt, sau khi bước lên Pháp Thuyền, gã vừa muốn mở miệng nhưng Hứa Thanh đã hất tay áo lên, một cỗ đại lực lập tức rơi vào thân thuyền hình con Phượng xa hoa của gã.

Pháp Thuyền lập tức vang lên tiếng nổ, tốc độ được gia trì, vội vã lao ra bên ngoài Thi Cấm.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, vừa muốn đi tới khu vực khác nhìn xem, nhưng vào lúc này thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, chợt quay đầu và sắc mặt trở nên ngưng trọng, nhìn vào chỗ sâu trong sương mù.

Sau đó chợt lui thân thể ra sau, muốn rời khỏi.

Nhưng giờ phút này, nơi mà ánh mắt của hắn vừa nhìn tới bỗng nhiên bộc phát ra chấn động kinh thiên động địa, theo sau đó là một khí tức kinh khủng cùng với tiếng gào thét thê lương vang lên, trong cảm giác của Hứa Thanh, nước biển bốn phía đều đang cuộn trào, chỗ sâu trong sương mù xuất hiện từng đạo lưu quang khuếch tán ra khắp bát phương.

Những đạo lưu quang kia ẩn chứa đạo vận, khiến cho Hứa Thanh cảm giác giống như là những đạo ánh sáng ở trong mắt của tu sĩ Quy Hư vậy.

“Quy Hư!”

Đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống, nhưng tâm thần không hề rối loạn, dẫu sao lúc này hắn cũng chỉ là một cỗ hình chiếu phân thân.

Nhưng thứ khiến cho hắn càng thêm ngưng trọng đó là, sau tiếng gào thét, bên trong đám sương mù kia lại truyền ra tiếng cười thảm.

“Đã chết, đều đã chết, toàn bộ đều bị ăn…”

“Ha ha, tất cả đều bị ăn, đều bị cắn nát.”

Trong giọng nói lộ ra sự điên cuồng, mang theo vẻ điên khùng, tựa như đã trải qua một việc kích thích cực lớn, khiến cho tâm thần của đối phương chấn động cực hạn, do đó nổi điên.

Mà sau tiếng cười thảm truyền ra, đám sương mù lập tức ầm ầm nổ tung bắn ra phía ngoài, bên trong bỗng nhiên có một bóng người lao ra, vừa chạy ra bên ngoài vừa điên cuồng cười to.

Bóng người này không phải nhân tộc mà là một dị tộc, toàn thân của gã đều là lân phiến hư thối, thậm chí nữa cái đầu đã không còn, trên thân thể có rất nhiều nơi đang rơi rụng, vô cùng thê thảm, toàn thân cũng tản mát ra dị chất kinh người.

Những nơi đi qua mặt biển dấy lên sóng lớn, tiếng nổ vang ngập trời, gã cũng đâm đầu thẳng vào trên sóng biển.

Xuyên thấu mà qua, sau đó liền cười thảm, hình như thương thế trong cơ thể cũng không áp chế nổi nữa, trong miệng phun ra máu tươi, ngửa mặt lên trời kêu rên, còn có cả tiếng khóc.

Một màn này chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, con ngươi của hắn co rút lại, dưới uy áp của tu sĩ dị tộc kia, cỗ phân thân này của hắn không chịu nổi, đang tan vỡ.

Nhưng vào lúc này, tên dị tộc đang kêu rên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, sau đó liền giơ tay phải lên trảo một cái về phía hắn.

Trong chốc lát, cỗ phân thân đang không ngừng tan vỡ của Hứa Thanh không tự chủ bay tới, bị đại tu dị tộc kia một phát nắm vào trong tay.

“Phân thân à?”

“Chết hết rồi, toàn bộ đều đã chết…” Tên đại tu dị tộc tiếp tục cười thảm.

Hứa Thanh giữ vững thần sắc bình tĩnh, giờ phút này một nửa thân hình của phân thân đã tiêu tán, không giữ được bao lâu sẽ tiêu tán toàn bộ.

Hắn nhìn qua dị tộc toàn thân tràn ngập dị chất nồng đậm trước mặt, trầm mặc không nói.

Mà lúc này vị đại tu dị tộc điên điên khùng khùng kia bỗng nhiên đưa Hứa Thanh tới trước mặt, khi mặt Hứa Thanh và mặt gã hầu như sắp áp vào cùng nhau, gã bỗng nhiên mở miệng.

“Ngươi nhìn thấy không?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Vậy để ta cho ngươi nhìn xem một chút, sau đó ngươi ra ngoài nói với người ở bên ngoài, Thần tỉnh rồi…Hoàng trong Thi Cấm, đã chết!”

Ngay khi những lời này truyền vào trong tai Hứa Thanh, sắc mặt Hứa Thanh lập tức biến đổi, nhưng không đợi hắn nói cái gì, vị dị tộc điên khùng kia dùng nữa cái đầu còn lại của mình, hung hăng đâm vào đầu Hứa Thanh.

Nháy mắt khi hai cái đầu va chạm, một đoạn hình ảnh do ký ức hình thành trực tiếp cưỡng ép tràn vào trong đầu Hứa Thanh.

Trong hình ảnh là hạch tâm Thi Cấm, một đáy biển sâu vô tận.

Chỗ đó vốn dĩ bị một màu đen bao phủ, nhưng hiển nhiên trong con mắt của vị đại năng dị tộc này, đáy biển tối đen vẫn có thể bị gã nhìn thấy rõ ràng như cũ.

Có thể nhìn thấy ở nơi sâu nhất dưới đáy biển, chỗ đó tồn tại một cánh cửa bằng thanh đồng cực lớn.

Không biết cánh cửa này đã tồn tại bao lâu rồi, bên trên tràn đầy cảm giác tang thương và dấu vết năm tháng trôi qua, phong cách vô cùng cổ xưa, đồng thời ở phía trước cửa còn có một thân ảnh khổng lồ đang quỳ bái.

Thân ảnh này do vô số thi hài tạo thành, mỗi một cỗ thi hài đều tản mát ra khí tức đáng sợ, sau khi bọn chúng tổ hợp cùng một chỗ, liền tạo thành một người khổng lồ vô cùng kinh khủng.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn, liền cảm giác thấy tâm thần không cách nào thừa nhận, mà đây là hắn nhìn qua cảnh tượng từ trong ký ức của vị dị tộc Quy Hư, không phải trực tiếp quan sát.

Hắn cũng nhìn thấy trên đỉnh đầu của người khổng lồ kia có một cái vương miện màu tím do xương hình thành, bên tràn tràn ra chấn động cực kỳ kinh người, hiển nhiên đây cũng là một kiện chí bảo.

Sau đó, cánh cửa thanh đồng khổng lồ kia bỗng không một tiếng động mở ra, từ bên trong cánh cửa chậm rãi duỗi ra một cái cánh tay màu vàng.

Làn da màu vàng, xương cốt màu vàng, hình như ngay cả huyết dịch cũng đều là màu vàng, cánh tay mọc ra bảy ngón tay, còn có từng đám gai xương giống như móc câu!

Bàn tay này chậm rãi duỗi ra, dần dần đến trước mặt người khổng lồ.

Toàn thân người khổng lồ run rẩy, không dám né tránh cũng không dám ngẩng đầu, cuối cùng dưới sự run rẩy của nó, bàn tay màu vàng kia gẩy tới gẩy lui trên người nó, sau khi khiến vô số cỗ thi hài bên trên rơi lả tả, thì cầm ra một khối máu thịt màu đen từ trong thân thể người khổng lồ.

Khối máu thịt màu đen này tản mát ra chấn động Thần Tính nồng đậm đến cực hạn.

Bàn tay kia cầm lấy khối thịt màu đen, chậm rãi thu về bên trong cánh cửa thanh đồng, dần dần, bên trong cánh cửa truyền ra âm thanh nhai nuốt.

Sau đó người khổng lồ do vô số thi thể tạo thành tựa như mất đi linh hồn, mất đi thứ chèo chống, thân hình ầm ầm sụp xuống.

Vô số cỗ thi hài trong lúc sụp xuống cũng bắt đầu trở nên hư thối, cuối cùng hóa thành một tòa núi thi hài hư thối.

Hình ảnh cũng theo đó mà kết thúc.

Dưới sự trùng kích kịch liệt của cảnh tượng này, phân thân của Hứa Thanh cũng hoàn toàn tan vỡ, hóa thành vô số những đạo ánh sáng lốm đốm, bị khói đen cuồn cuộn bay đến bao phủ.

Mà vị đại tu dị tộc cũng cười thảm một tiếng, thân thể bị sương mù bao phủ vào.

Hồi lâu sau, bên trong sương mù lại truyền ra từng trận âm thanh nhắm nuốt, thật lâu không tiêu tan.

Chương 846: Ưng non giương cánh (1)

Bên trên cổ kính thanh đồng trong Hải Thi tộc.

Hứa Thanh mở to mắt, cảm giác trong cơ thể giống như có một luồng lực lượng dời sông lấp biển, sau một cái chớp mắt, lục phủ ngũ tạng liền truyền tới cảm giác đau nhức vô cùng kịch liệt.

Cổ họng ngòn ngọt, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào bên trên mặt cổ kính hóa thành từng giọt từng giọt chảy xuống, nhìn thấy mà giật mình.

Lúc ngẩng đầu, trong mắt Hứa Thanh lộ ra vô vàn chấn động.

“Người khổng lồ được tạo thành từ vô số thi hài kia... Chính là Hoàng của Thi Cấm?”

“Nó, bị tồn tại ở sau cánh cửa thanh đồng, ăn thịt.”

Trong đầu Hứa Thanh hiện lên cánh tay màu vàng duỗi ra từ bên trong cánh cửa thanh đồng cực lớn, bên trên cánh tay tản mát ra từng trận cảm giác thần thánh cùng với một loại khí thế mênh mông không thể nhìn thẳng, khiến cho đến tận bây giờ trong lòng của hắn vẫn dấy lên vô vàn gợn sóng.

Hắn biết rõ, cảnh tượng mà mình nhìn thấy trong ký ức của vị tu sĩ dị tộc kia không phải là bản thân trực tiếp nhìn thấy.

Nói cách khác, hết thảy những cảnh tượng đó đều đã được lọc bớt cùng với trung chuyển, nhưng cho dù là như thế, phân thân của Hứa Thanh vẫn lập tức tan vỡ, bản thể cũng bị ảnh hưởng dẫn đến bị thương.

Từ đó có thể nghĩ, vị cách của cánh tay kia, nhất định cực cao.

“Lại là Thần Linh... .” Hứa Thanh không cần suy đoán, cũng đã biết được đáp án.

Hắn không biết trên thế giới này đến cùng tồn tại bao nhiêu Thần Linh.

Thật lâu sau Hứa Thanh mới đè xuống được cơn sóng trong cõi lòng, lập tức dùng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng để liên hệ với sư tôn, thông báo lại toàn bộ những gì mình biết.

Sau khi Hứa Thanh báo cáo hoàn tất, Liên Minh Bát Tông rất nhanh liền vang lên tiếng chuông, các trưởng bối lão tổ của Nguyên Lão Viện lập tức mở ra một cuộc hội nghị khẩn cấp.

Tiếp theo Liên Minh Bát Tông xử lý việc này như thế nào thì Hứa Thanh không biết, lúc hắn đã nhận được pháp chỉ của Thất gia, yêu cầu hắn không được dò xét chỗ sâu trong cấm địa, nhưng phải mật thiết chú ý bên ngoài cấm địa.

Đồng thời cũng nhắc nhở hắn, nếu như cảm thấy không ổn, có thể lập tức trở về.

Hứa Thanh cảm nhận được sự nghiêm trọng từ trong lời nói của sư tôn, lập tức tuân mệnh.

Vừa chữa thương, vừa dùng pháp bảo Cấm Kỵ Thất Huyết Đồng khóa chặt biên giới Thi Cấm.

Không ngừng quan sát.

Mà phản ứng của Liên Minh Bát Tông cũng rất mạnh mẽ, chỉ mất thời gian hai ngày, pháp bảo Cấm Kỵ của các tông trong Liên Minh Bát Tông đều xuất hiện trạng thái mở ra, đồng thời Liên Minh Bát Tông cũng thông báo tin này cho toàn bộ Nghênh Hoàng Châu, Thi Cấm có biến.

Thông cáo này vừa truyền ra, trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía Nghênh Hoàng Châu lập tức trở nên xôn xao.

Bởi vì trước đó cũng đã có sự tình giống như thế này phát sinh, đó là ở trong cấm địa Linh Âm, mặc dù trận hạo kiếp đó đã trôi qua thật lâu, nhưng bên trong điển tịch của các tông vẫn còn tồn tại ghi chép như cũ.

Tình trạng khi đó quả thực vô cùng thê thảm, phải nói là nhìn thấy mà giật mình.

Sau đó, Liên Minh Bát Tông cũng phái ra một đội cường giả, do lão tổ đệ nhất tông cùng với đệ tam tông cầm đầu, đi đến bên trong Thi Cấm tiến hành điều tra cuối cùng.

Lần điều tra này, Liên Minh Bát Tông còn mời cả Chấp Kiếm Đình tham dự để làm người chứng thực.

Dẫu sao sự tình lần này liên quan quá lớn, không chỉ là Liên Minh Bát Tông, còn có Thái Ti Tiên Môn cùng với Ly Đồ Giáo, một khi Thi Cấm xảy ra vấn đề, toàn bộ thế lực bên trong Nghênh Hoàng Châu đều không cách nào tránh khỏi.

Chấp Kiếm Đình cũng ở trong đó.

Một vị trưởng lão Chấp Kiếm đích thân đi đến.

Một đoàn người bọn họ sắp vào trong Thi Cấm, Hứa Thanh thông qua pháp bảo Cấm Kỵ quan sát tỉ mỉ, mà sau khi những người này tiến vào, bên trong Thi Cấm lập tức dấy lên từng trận chấn động.

Toàn bộ quá trình không diễn ra quá lâu, chỉ trong nửa tháng, một đoàn người Liên Minh Bát Tông liền trở về.

Thần sắc từng người đều mang theo vẻ ngưng trọng, vị trưởng lão Chấp Kiếm Giả đi theo chứng kiến cũng là như thế.

Mà rất nhanh, kết quả điều tra Thi Cấm cũng được thông báo ra toàn bộ Nghênh Hoàng Châu.

Cấm địa hoàn toàn chính xác có biến, Thi Cấm mở cửa, Thi Hoàng vẫn lạc, nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn, đã bị gia cố phong ấn lại.

Tin tức này vừa ra, những tiểu tông và tiểu thế lực trong Nghênh Hoàng Châu cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng các đại tông lại không như thế, ngược lại càng ngày càng cảnh giác hơn, cũng thu liễm phạm vi hoạt động lại, riêng phần mình nâng cao đề phòng.

Bởi vì mặc dù nội dung thông báo không hề giả, sự thật đúng là như thế, nhưng trong lúc Liên Minh Bát Tông điều tra, đã phát hiện một manh mối.

Thi Cấm không phải tự động mở ra, cũng không phải từ trong mở ra, mà là có người mở ra từ bên ngoài.

Với cả coi như bọn họ đã gia cố phong ấn, nhưng loại phong ấn này, chỉ có thể coi như là miễn cưỡng có tác dụng.

Thi Cấm, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tai họa.

Nhưng chắc có lẽ không phải trong thời gian gần, dẫu sao lần này Liên Minh Bát Tông phát hiện vô cùng kịp thời, điều này cũng giúp cho Nghênh Hoàng Châu có thêm thời gian chuẩn bị.

Nhưng mà rốt cuộc là ai mở cửa Thi Cấm ra, cái nghi vấn này đã trở thành một đoàn sương mù, bao phủ trái tim các đại tông trong Nghênh Hoàng Châu.

Người có thể mở ra Thi Cấm, tuyệt đối không phải hạng người bình thường.

Có người hoài nghi Chúc Chiếu, nhưng theo đủ loại dấu vết để lại thì hình như không phải, mà là đến từ một thế lực càng thêm kinh khủng.

Hết thảy tất cả, đều phát sinh trong vòng nửa tháng.

Mưa gió nổi lên, công tác làm người chưởng bảo trong suốt ba tháng của Hứa Thanh cũng đã đến lúc kết thúc.

Mặc dù Thi Cấm xuất hiện biến cố, Liên Minh Bát Tông càng ngày càng nâng cao cảnh giác đề phòng, nhưng cũng là ngoài lỏng trong chặt, chuyện cần làm vẫn phải đi làm, ví dụ như việc thay thế người đóng giữ của phân tông bên Quận Đô ở Phong Hải Quận.

Cho nên ngay khi Hứa Thanh trở về, Liên Minh Bát Tông cũng đã hoàn toàn xác định danh sách cuối cùng của những người đi tới Phong Hải Quận lần này.

Lần này Liên Minh Bát Tông để cho Tử Huyền Thượng Tiên dẫn đội đi tới Quận Đô.

Nàng sẽ tiến hành đóng giữ và tọa trấn ở phân tông bên Quận Đô 10 năm.

Chương 847: Ưng non giương cánh (2)

Đồng thời Phong chủ đệ ngũ phong của Thất Huyết Đồng cũng được bổ nhiệm làm tông chủ phân tông, đi theo hộ tống, tương tự đảm nhiệm chức vụ trong vòng 10 năm.

Trừ bên ngoài những cái này ra, còn có một chút đệ tử thiên kiêu của các tông cũng được an bài đưa tới Quận Đô, cho bọn họ rèn luyện ở đó.

Trong đó bao gồm Hoàng Nhất Khôn cùng với Hoàng Lệnh Phi của Huyền U tông.

Còn có Tư Mã Như của Liệp Dị Môn tham gia thí luyện Chấp Kiếm Giả thất bại.

Về phần Thất Huyết Đồng, dưới sự yêu cầu của Phong chủ đệ nhất phong, tên của Ngô Kiếm Vu cũng được đưa vào.

Hình như lão rất không vừa mắt người đệ tử này, hy vọng tống gã ra ngoài, mắt không thấy tâm không phiền.

Ngoại trừ những thứ này, còn có vài chục đệ tử các tông, một phần nhỏ có tu vi Trúc Cơ, phần lớn là Kim Đan mở Thiên Cung, bên trong có rất nhiều người mà Hứa Thanh chưa từng thấy qua.

Sau khi xác định danh sách, ngày thứ ba sau khi Hứa Thanh trở về, một chiếc phi chu cực lớn từ bên trong Liên Minh Bát Tông lăng không bay lên.

Phi chu cũng không lập tức lên đường mà lơ lửng trên không trung, lần lượt có tu sĩ các tông nhanh chóng bay đến.

Với cả Tử Huyền Thượng Tiên tư cách là người dẫn đội cũng chưa thấy xuất hiện.

Hứa Thanh đứng trên phi chu nhìn về phía thiên địa xa xa, cầm trong tay một khối tiểu ấn, đây là bảo vật mà lão tổ hứa hẹn cho hắn trước khi đi.

Trong khi đang vuốt vuốt tiểu ấn này, bên tai của hắn liền truyền đến một giọng nói cảm khái.

“Tiểu Thanh, ngươi có biết ba tháng mà không được ăn thứ gì khổ cực như thế nào hay không? Từ nay về sau ta không bao giờ nghĩ đến đồ vật của Huyền U tông nữa, quá độc ác, trừ phi tu vi của ta đầy đủ!”

Đội trưởng than phiền, đi tới bên người Hứa Thanh, thở dài một tiếng, phía sau y còn có Ngô Kiếm Vu với vẻ mặt sống sót sau tai nạn.

Ba tháng không gặp, Hứa Thanh cảm thấy đội trưởng hình như gầy đi, Ngô Kiếm Vu cũng tiều tụy hơn.

Nhưng mà tu vi của gã rõ ràng lại tăng lên rất nhiều, bây giờ đã đạt đến trình độ bốn đoàn mệnh hỏa, loại tốc độ này quả thực khiến cho Hứa Thanh có chút giật mình.

Nhưng nghĩ đến đối phương sống trong bí cảnh yêu xà, Hứa Thanh cảm thấy có thể hiểu được tại sao gã có thể làm được điều này, dẫu sao thì chỗ đó cũng là nơi chuyên môn để cho người ta mở ra pháp khiếu.

Như thế xem ra, đối với Ngô Kiếm Vu mà nói, lần này cũng coi như là nhân họa đắc phúc.

“Tử Huyền Thượng Tiên có phải... cố ý làm như thế hay không?” Trong đầu Hứa Thanh bỗng nhiên sinh ra cái ý nghĩ này.

“Ba tháng miệng không thể ngâm thơ, trăm ngày hành hạ ai hiểu thấu!”

Ngô Kiếm Vu chắp tay sau lưng, nhìn thiên địa, vô cùng cảm khái thở dài một tiếng.

“Nếu có ngày ta thành Thiên Đế, người nhục ta chết bất đắc kỳ tử!”

Hầu như ngay khi lời của Ngô Kiếm Vu truyền ra, trong thiên địa lập tức truyền tới một tiếng hừ lạnh, Ngô Kiếm Vu biến sắc, thân thể run rẩy một cái, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm nịnh nọt.

Đội trưởng bên cạnh cũng là như vậy, theo bản năng nhích tới gần Hứa Thanh một chút.

Bởi vì, Tử Huyền Thượng Tiên đã đi đến.

Nàng cùng đi tới với Ngũ gia của Thất Huyết Đồng, Ngũ gia rất là cung kính, chậm lại phía sau một bước, như tùy tùng hộ tống Tử Huyền Thượng Tiên đi về phía trước.

Hôm nay Tử Huyền Thượng Tiên mặc một thân váy dài màu tím, khiến cho nàng giống như một đóa Tử Kinh Hoa đang nở rộ, từ trong thiên địa đi tới.

Sau khi bước lên phi chu, nàng liền mỉm cười về phía Hứa Thanh, cũng không nhiều lời, cùng Ngũ gia đi vào trong khoang thuyền, tiếp theo Ngũ Gia cần báo cáo sắp xếp hành trình với nàng.

Ngũ gia không phải nam tu, mà là một bà lão.

Nhưng ở trong Thất Huyết Đồng, mọi người đều tôn xưng tất cả Phong chủ là Gia.

Ngũ gia đứng ở trên phi chu, liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh cùng với đội trưởng, trên mặt nở một nụ cười, sau đó lại hiện lên vẻ cung kính, bước vào trong khoang thuyền.

Ngô Kiếm Vu rụt cổ lại, nhẹ nhàng thở ra.

Đội trưởng hiện ra bộ dáng xem thường nhìn Ngô Kiếm Vu.

“Nhìn ngươi xem, sợ thành cái dạng gì rồi, ngươi sợ cái gì chứ!”

“Ngươi sợ thượng tiên còn hơn ta, mỗi lần rửa sạch trong tâm rống!”

Ngô Kiếm Vu trợn mắt liếc qua đội trưởng, trình độ thi từ của gã kém hơn một chút so với trước kia, hiển nhiên ba tháng không luyện tập, công lực của gã đã hơi hạ xuống.

Hứa Thanh quét mắt nhìn đội trưởng cùng với Ngô Kiếm Vu, lui ra phía sau vài bước, giữ khoảng cách.

Đồng thời cũng nhìn những người bên ngoài bay tới phi chu, sau khi những đệ tử các tông lên thuyền, phần lớn đều mang theo biểu cảm chờ mong, thế nhưng cũng không thiếu cảnh giác.

Dẫu sao thì lần này ra ngoài, trên căn bản cũng là một lần đi xa nhất trong cả đời dài của tuyệt đại đa số mọi người, trên đường sẽ phát sinh cái gì, sau khi đến Quận Đô sẽ như thế nào, trong lòng bọn họ đều không xác định được.

Trong khi không xác định, bọn họ theo bản năng đưa ánh mắt tới trên người Hứa Thanh và đội trưởng, trong mắt còn mang theo vẻ cung kính.

Bởi vì, ở trong Quận Đô không biết kia, thân phận của Hứa Thanh và đội trưởng không giống với bọn họ, bọn họ là đi tới phân tông, mà hai người Hứa Thanh là đi báo cáo công tác cùng với chờ an bài chức vụ.

Từ trình độ nào đó, công tác của bọn hắn đa số là phục vụ vì Chấp Kiếm Giả, đồng thời nếu tại Quận Đô trêu chọc phải phiền toái gì, đều cần Chấp Kiếm Giả ra mặt giải quyết.

Kể từ đó, vào một khắc bước lên phi chu, địa vị và thân phận của bọn họ đều đã bắt đầu chuyển biến.

Tuy vẫn có kẻ ngu dốt, nhưng bên trong đám người này rất ít người như thế.

Bọn họ tự nhiên nhìn rõ ràng tình thế tương lai phát triển như thế nào.

Vì vậy rất nhanh theo tất cả mọi người đến đông đủ, dưới ánh mắt của Liên Minh Bát Tông và tu sĩ các tông đứng ở bên dưới mặt đất, chiếc phi chu chở hơn trăm người, vang lên tiếng nổ ở giữa không trung, bay về xa xa.

Trên mặt đất, Thất gia ngẩng đầu ngóng nhìn phi chu, trong mắt mang theo chúc phúc.

“Hết thảy bình an.”

“Làm sao, không nỡ?” Huyết Luyện Tử ngồi ở Bên cạnh Thất gia, tươi cười mở miệng.

“Dẫu sao cũng quá xa, nhưng mà lúc tuổi còn trẻ cũng nên đi ra ngoài rèn luyện nhiều một chút, như vậy mới tốt.” Thất gia nở nụ cười.

“Huống hồ, tiếp theo Nghênh Hoàng Châu có lẽ không còn yên ổn, đi ra ngoài cũng tốt.”

“Thi Cấm...” Huyết Luyện Tử nghe vậy, thần sắc trở nên ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía Thi Cấm xa xa.

“Đã điều tra ra được là ai chưa?”

“Đủ loại manh mối, đều chỉ về… Thánh Lan tộc, một tộc tồn tại bên trong Thánh Lan vực ở bên Phong Hải Quận!” Thất gia nhẹ giọng mở miệng.

“Phản bội nhân tộc, tự thành một tộc, phụ thuộc vào Hắc Thiên tộc, vô cùng hung tàn đối với nhân tộc chúng ta, cũng là kẻ thống trị Thánh Lan vực, Thánh Lan tộc.”

Chương 848: Ngũ chỉ cô nương (1)

Nghênh Hoàng Châu kéo dài theo Thái Ti Độ Ách Sơn, một đường thẳng về phía bắc, lúc này trên bầu trời là một đám mây đen giăng kín.

Dưới từng trận lôi điện và mây đen cuồn cuộn, thời khắc này thiên địa hình như cũng đã trở thành một màu, truyền ra từng tia áp lực, giống như một cái lồng giam thật lớn.

Toàn bộ chúng sinh tựa như bị nhốt vào trong lồng giam, không cách nào thoát khốn, chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng.

Từng giọt nước mưa to như hạt đậu trút xuống, quét sạch đại địa, từng đoàn từng đoàn hơi nước tựa như sương mù hiện lên, bao phủ khắp bốn phía trên mặt đất, xâm nhập vạn vật.

Trong trận mưa to, một chiếc phi chu cực lớn to tới 3000 trượng đang bay vút giữa thiên địa, lao thẳng về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, liên tiếp vang ra từng trận âm thanh nước mưa đập vào cùng với rậm rạp hơi nước hiện lên.

Từ xa nhìn lại, tựa như một con Thương Long đang ngao du ở trên bầu trời.

Nhất là này tạo hình của chiếc phi chu này, vốn cũng là hình rồng.

Mũi thuyền còn có hai cái râu rồng thật dài, trong lúc bay nhanh, bên trên sợi râu liền tràn ra từng tia ánh sáng âm u lập lòe, dò xét bát phương.

Bên trong phi chu, Hứa Thanh mặc một thân đạo bào màu tím uẩn kim, dùng một băng đai màu trắng uẩn đỏ buộc tóc, hắn đứng trên boong thuyền, hai tay ấn vào mạn thuyền, đứng cách màn mưa nhìn về nơi xa xăm.

Tất cả mọi thứ trong tầm mắt là một mảnh mông lung, vào thời khắc này toàn bộ thế giới dường như đang trong thời kỳ hỗn độn sơ khai, vô tận bao la mờ mịt.

Nhìn qua một màn này, liền khiến người ta không khỏi dâng lên một loại cảm giác thiên địa mênh mông cuồn cuộn, bản thân lại rất nhỏ bé.

Cũng khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới những gì mình nhìn thấy bên trong Thi Cấm, cùng với những tồn tại không thể nhìn thẳng khi hắn thông qua pháp bảo Cấm Kỵ cổ kính thanh đồng dò xét thiên địa nhìn thấy.

Bọn họ giống như ký sinh ở trong phiến này thế giới, mà vạn vật chúng sinh thì trở thành chất dinh dưỡng của bọn họ.

Khiến người ta chán ghét.

Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, thu hồi suy nghĩ.

Bọn hắn đã rời khỏi Liên Minh Bát Tông được nửa tháng.

Trong nửa tháng này, hắn ngoại trừ tu hành thì đa số thời gian còn lại hắn đều đứng ở chỗ này nhìn về phương xa, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít có một loại cảm xúc đặc biệt đối với chuyến đi xa lần này.

Có chờ mong, có phiền muộn, có phức tạp.

Chờ mong là bởi vì tiếp theo hắn sẽ đi tới một địa phương lạ lẫm, bắt đầu một đoạn nhân sinh mới, hắn từ một góc của Nam Hoàng Châu đi tới Thất Huyết Đồng, lại đi tới Nghênh Hoàng Châu, mà địa phương tiếp theo là một nơi mà hạng người phàm tục cả đời cũng không có cách nào tới được.

Quận Đô của một Quận.

Phiền muộn là bởi vì… ngọn núi Triêu Hà Sơn.

Khát vọng của hắn rất nhanh liền đạt được, cũng cảm thấy có chút lo lắng không yên khi sắp tận mắt mình nhìn thấy phần mộ của bọn họ.

Mà hai loại cảm xúc này giao thoa, liền biến thành phức tạp.

Hứa Thanh im lặng.

Hồi lâu sau hắn liền cúi đầu, nhìn vào cái tiểu ấn chỉ to bằng móng tay trong bàn tay, toàn thân tiểu ấn là một màu đen, phía trên điêu khắc một chút đồ đằng hung thú rất là tinh xảo.

Trong nửa tháng này, hắn đã hoàn toàn nghiên cứu và hiểu rõ về cái tiểu ấn mà lão tổ tặng cho mình trước khi đi.

Đây là một món lợi khí chủ sát phạt, một khi triển khai liền có được khả năng đánh đâu thắng đó.

Nhưng nếu lấy tu vi Kim Đan thôi phát thì chỉ có thể dùng một lần là hết, sau đó cần phải uẩn dưỡng trong một khoảng thời gian dài mới có thể tích lũy đủ một lần công kích tiếp theo.

Bây giờ đã trôi qua nửa tháng, Hứa Thanh đã hoàn thành uẩn dưỡng, trong khi hắn đang vuốt vuốt rồi thu hồi, bên trong khoang thuyền bỗng có người đi ra, đi tới bên người Hứa Thanh.

“Bái kiến Ngũ gia.” Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

Người đến là một bà lão, chính là Phong chủ đệ ngũ phong của Thất Huyết Đồng, Ngũ gia mặc một thân áo bào màu xanh, dung nhan già nua, tóc màu xám trắng, nhưng ánh mắt của bà lại rất sáng.

Giờ phút này cả hai đứng trên mũi tàu, bà lão nhìn qua Hứa Thanh một chút, trên mặt nở nụ cười.

Từ tận đáy lòng, Ngũ gia rất thưởng thức người đệ tử đã mang tới rất nhiều vinh quang cho Thất Huyết Đồng này, nhìn qua Hứa Thanh, bà giống như có thể nhìn thấy tương lai của Thất Huyết Đồng.

Thế nên Ngũ gia rất cố gắng để cho ánh mắt của mình trở nên ôn hòa hơn.

Nhưng trải qua nhiều năm nghiên cứu trận pháp âm tà khiến cho thực chất bên trong của bà cũng hiện ra sự âm hàn, thế cho nên khi bà nở nụ cười, bên trong không khỏi mang theo một loại âm trầm không thể tiêu tan.

“Tâm của ngươi không yên tĩnh.”

Ngũ gia liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh, bà cảm nhận được hình như trong lòng của người đệ tử này có việc gì đó phức tạp.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Đời người tất có ly biệt, có những lúc phải đi xa, cũng có những lúc không thể không dâng lên cảm xúc thăng trầm, việc này người ngoài không thể giúp ngươi được, ngươi chỉ có thể dựa vào bản thân, tự mình suy nghĩ cẩn thận rõ ràng, sau đó mới có thể thông thấu, ngươi còn nhỏ, lần này coi như là một đường quan sát phong cảnh và con người đi.”

“Phong Hải Quận có 13 Châu, Nghênh Hoàng Châu nằm ở tận cuối phía Nam, tiếp theo chúng ta phải đi qua bốn Châu mới có thể đi đến Quận Đô, trung tâm của Phong Hải Quận.”

“Mà tình hình mỗi Châu đều không giống nhau, mặc dù đều lấy nhân tộc làm chủ, nhưng cũng có không ít nơi tụ tập đông đảo các loại tộc quần ngoại tộc.” Ngũ gia tươi cười mở miệng, nhưng bên trong vẫn tràn ngập âm trầm.

“Ngũ gia, lộ trình lần này cần mất tám tháng sao?” Hứa Thanh ôm quyền cảm ơn Ngũ gia đã an ủi, sau đó liền nhẹ giọng hỏi.

“Không sai, ta tới tìm ngươi, cũng là muốn báo cho ngươi biết chuyện này.”

“Lần này chúng ta sẽ mượn nhờ bảy điểm truyền tống công cộng, cùng với ba lượt mượn đường kỳ dị, còn cần phi hành 3 tháng trên sa mạc, cuối cùng mới có thể tới nơi, tính toán thời gian, có lẽ đúng vừa tám tháng, vì an toàn, lộ tuyến được giữ bí mật tuyệt đối, ngươi tự mình biết là được.”

Nói xong, bà lão vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, trước khi đi, lão tổ và sư tôn của ngươi đều đã thông báo với ta, sau khi đến Quận Đô, ngươi có việc gì cần lão thân ta làm thì cứ mở miệng là được, lão thân ta không có sở trường đấu pháp, nhưng sở trường của ta là dùng trận sát.”

Phong chủ Đệ ngũ phong tươi cười, trong bản năng của bà ẩn chứa một tia âm trầm, mà giờ phút này sự âm trầm đó lại càng hiện ra rõ ràng hơn nữa, bên trong thậm chí còn có một mùi máu tanh.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, phong cách của Thất Huyết Đồng vốn dĩ là như thế này, mà trận pháp phân chia hai cực chính tà khác biệt, hiển nhiên thứ mà Phong chủ đệ ngũ phong am hiểu chính là tà trận, chủ yếu dùng thủ đoạn để giết địch.

“Đa tạ Ngũ gia.” Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

Cùng lúc đó, trong khi trận mưa to đang tung bay khắp nhân gian, bên trong sơn mạch Thái Ti Độ Ách, cạnh một tòa phần mộ, có một người mặc áo tơi đang đứng.

Người này lặng lẽ đứng dưới trận mưa to, mặc kệ nước mưa rơi vào trên người, phát ra từng tiếng lộp bộp ồn ào.

Trong khi nước mưa tựa như tạo thành một thủy tuyến kết nối thiên địa, gã chậm rãi ngẩng đầu nhìn chiếc phi chu đang bay xa trên bầu trời.

Hai mắt dưới chiếc mũ rộng vành lộ ra một tia ánh sáng màu vàng nhạt.

Đó là biểu hiện của Thần Tính.

Một cỗ sát ý mãnh liệt trong lòng bốc lên, nhưng lại tương tự như khí tức của gã, không hề hiển lộ ra bên ngoài chút nào, toàn thân còn không có chút chấn động.

Gã đứng ở nơi đó, thật giống như đã hòa thành một thể cùng với bốn phía, không cách nào bị cảm giác được.

“Quân Nhi, không qua bao lâu nữa, vi phụ sẽ giúp ngươi đạt thành mong muốn, giết người ngươi muốn giết nhất khi còn sống.”

Người mặc áo tơi cúi đầu, nhìn qua phần mộ trước mặt, nhẹ giọng mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn.

Trong cơn mưa, chữ viết trên bia mộ phía trước có chút mơ hồ, nhưng nếu cẩn thận nhìn vẫn có thể nhìn ra bên trên có một hàng chữ lờ mờ.

Mộ ái tử Thánh Quân.

Bên trong phần mộ cũng không có hài cốt, đây là một cái mộ chôn quần áo và di vật.

Chương 849: Ngũ chỉ cô nương (2)

Hồi lâu sau, trong mưa gió, người mặc áo này giơ chân lên, đi về phía phi chu đang bay xa, cất bước tiến về phía trước…

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Một nhóm người Hứa Thanh bên trên phi chu bay qua Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, đi qua băng nguyên kéo dài phía bắc, vượt qua biên giới Nghênh Hoàng Châu, bước vào khu vực Khuất Triệu Châu.

Khác với Nghênh Hoàng Châu, Khuất Triệu Châu không hề có biển, cho nên vô luận là khí hậu hay là nhiệt độ đều không ẩn chứa không khí ẩm ướt, tu sĩ quanh năm ở trong Nghênh Hoàng Châu tới đây sẽ cảm thấy hơi khô khô.

Nhưng sau khi thích ứng một hồi, loại cảm giác này rất nhanh liền biến mất.

Mà bên trong Khuất Triệu Châu có rất nhiều dãy núi, liên miên không dứt, đồng thời dị tộc ở đây cũng nhiều hơn không ít so với Nghênh Hoàng Châu.

Đúng như lời Ngũ gia nói lúc trước, trên đường đi Hứa Thanh đã nhìn thấy được không ít phong cảnh mới, từng cái tộc quần kỳ dị, khiến cho hắn càng hiểu rõ hơn về vạn tộc.

Giống như lúc này, phi chu chở một đoàn người bọn họ đang phi hành bên trên một bình nguyên với đủ mọi màu sắc.

Hình như địa chất của bình nguyên phía dưới hình rất đặc thù, cho nên màu sắc nơi đây rất pha tạp.

Cúi đầu nhìn xuống, một mảnh bình nguyên giống như bị từng đám màu sắc khác biệt kết nối vào nhau mà thành, tràn đầy kỳ dị, đồng thời cũng có một mảnh đất lục sắc không sai biệt lắm rộng khoảng vạn trượng đột nhiên trở nên mơ hồ đi một chút.

Hứa Thanh vừa nhìn thấy một màn này, ánh mắt lập tức ngưng tụ lại, cẩn thận quan sát

Rất nhanh, một màn khiến cho tâm thần của hắn chấn động xuất hiện.

Mảnh khu vực lục sắc kia vậy mà từ trên mặt đất ngồi dậy!

Rõ ràng nó không phải là bình nguyên, mà là một kiện trường bào lục sắc, nhưng nó quá lớn, còn được trải dài ra trên mặt đất.

Nếu như không biết được hình dáng thật của nó, những người đi ngang qua chợt nhìn, sẽ cho rằng kiện trường bào lục sắc này chính là một bộ phận của bình nguyên.

Nhưng trên thực tế thì đây là một kiện y phục cực lớn.

Hầu như ngay khi nó ngồi dậy, những màu sắc khắc trên bình nguyên cũng đều ngồi dậy, còn có một chút bay tới gần phi chu trên không.

Chúng nó thế mà toàn bộ đều là y phục, có áo, có quần, có mũ, có cái là bao tay…

Tổng thể nhìn tới, trên mảnh bình nguyên to như vậy, những bộ y phục này to có nhỏ có, số lượng cực nhiều, sợ là không dưới 100 vạn.

Lúc này cũng chỉ có một phần nhỏ những bộ y phục trôi nổi bay lên, chúng nó bay tới vờn quanh bốn phía phi chu, cùng bay theo phi chu tiến về phía trước, không ngừng xoay tròn chung quanh.

Những bộ y phục này hình như cũng ẩn chứa cấp bậc, có cái xa hoa, có cái nghiêm túc, có cái lại như bình dân, có cái lại giống như thị vệ, nhưng lại không xuất hiện người mặc.

Chúng nó, chỉ đơn giản là quần áo.

Giờ khắc này chúng nó không ngừng vờn quanh phi chu, thần sắc của Hứa Thanh trở nên ngưng trọng, đội trưởng cũng từ trong khoang thuyền chạy ra, đi tới bên cạnh hắn, nhìn qua những bộ y phục chung quanh, biểu cảm hơi ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ nơi đây cũng có một U Tinh?”

Sau khi những những người khác trên phi chu nhìn thấy một màn như này cũng đều riêng phần mình cảnh giác, tràn đầy đề phòng.

Mà Tử Huyền Thượng Tiên cũng hiếm khi đi ra khỏi khoang thuyền, nhìn qua những bộ y phục này, khóe miệng mỉm cười, lên tiếng chào với một bộ váy công chúa ở ngay phía trước phi chu.

Hai tay áo của chiếc váy công chúa hất lên, giống như một người đang hạ thấp thân cúi đầu, sau đó trực tiếp bỏ qua màn phòng hộ của phi chu, trực tiếp bay vào.

Sau khi đi đến trước mặt Tử Huyền, vậy mà liền ôm Tử Huyền một chút.

Sau đó liền có thần niệm truyền ra, giống như đang hàn huyên cùng với Tử Huyền, dường như các nàng có quen biết nhau.

Người ngoài nghe không được cụ thể, trong lòng Hứa Thanh cũng tràn đầy cảm giác kỳ lạ, tập trung chú ý, không biết Tử Huyền và chiếc váy công chúa kia nói cái gì, chỉ thấy sau đó bộ váy công chúa kia xoay người, tựa như đang nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cúi đầu chắp tay.

Rất nhanh, càng nhiều bộ y phục từ bên dưới mặt đất bay tới.

Trong đó có một chút bộ quần áo thị nữ còn bưng theo linh quả, tương tự bỏ qua lớp phòng hộ của phi chu bay vào, giống như tiếp đãi, sau khi đặt linh quả ở trên phi chu, những bộ quần áo cũng không lập tức rời đi, mà tò mò bay tới bay lui bên người mọi người trên thuyền.

Theo hành động và khí tức của bọn nó lúc trước, có thể cảm nhận được chúng nó không hề có ác ý.

Trước mặt Hứa Thanh là một vài cái bao tay, rất nhiều kiểu dáng, phần lớn đều hết sức nhỏ, sau khi vờn quanh người hắn một hồi, phát hiện Hứa Thanh không để ý tới, chúng nó liền nhanh chóng bay đến bên phía đội trưởng.

Đội trưởng tò mò quan sát, còn giơ tay lên chọc chọc.

Không lâu sau, Tử Huyền Thượng Tiên và bộ váy công chúa hàn huyên xong, bộ váy công chúa kia hất tay áo lên, quần áo trên phi chu lập tức tản ra bên ngoài, lần nữa bay xung quanh.

Tựa như thủ hộ và hộ tống phi chu, mà sau khi phi chu bay ra khỏi mảnh bình nguyên này, chúng nó liền bày ra tư thế chắp tay cáo từ, nhao nhao cúi đầu sau đó mới rời đi.

Cho đến khi không còn nhìn thấy tung tích của những bộ quần áo kia, mọi người trên phi chu mới thở ra một hơi.

“Trong Khuất Triệu Châu, Y Tộc chính là một trong những thế lực lớn, không ngờ Thượng Tiên ngài thế mà lại quen biết với chúng nó.” Ngũ gia cảm khái mở miệng.

Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ nhàng cười một cái.

“Ta với công chúa tộc trưởng của chúng nó xem như là người quen biết cũ, lúc tuổi còn trẻ đã cùng nhau ra ngoài du lịch, năm đó nàng luôn kêu ta mặc nàng vào, nhưng đều bị ta từ chối.”

“Tiền bối, vậy... . . Sau khi mặc vào sẽ như thế nào?” Đội trưởng ở một bên nghe vậy, trái tim bỗng đập mạnh một cái, giấu tay phải ra sau lưng, không nhịn được hỏi một câu.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn qua, hắn thấy được trên tay phải đội trưởng giấu ở sau lưng có đeo một cái bao tay màu đen chất liệu sa mỏng.

Chính là một trong những cái bao tay lụa mỏng vừa nãy vờn quanh bên người y, không biết từ lúc nào đã bị đội trưởng đeo vào trên tay.

Tử Huyền thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn đội trưởng, nhàn nhạt mở miệng.

“Sau khi mặc vào, sẽ cưỡng chế đạt thành một cái khế ước cổ xưa cùng chúng nó, từ đó, máu thịt bị bao trùm, sẽ thuộc về chúng nó.”

Đội trưởng nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, giơ tay phải lên nhìn cái bao tay một chút.

“Ra là thế, vậy cũng không có gì, nếu Tử Huyền Thượng Tiên là bạn tốt của bộ tộc này, vậy coi như đệ tử tặng bọn họ đi.” Đội trưởng nói xong liền cắn một cái vào trên cổ tay của mình.

Dưới ánh mắt cổ quái của tất cả mọi người trên phi chu, một tiếng rặc rặc vang lên, đội trưởng tự cắn đứt cổ tay của mình.

Trong toàn bộ quá trình, thần sắc của y không hề có bất kỳ biến hóa nào, hiển nhiên là đã tập mãi thành thói quen rồi, sau khi cắn đứt cổ tay, y liền cầm lấy bàn tay đứt mang theo bao tay, quăng ra bên ngoài phi chu, còn dùng tay trái tươi cười vẫy vẫy một chút.

“Tạm biệt, về sau có thời gian ta sẽ tới tìm ngươi chơi.”

Bao tay mang theo bàn tay đứt trôi nổi bên ngoài phi chu, cũng quơ quơ tay cáo biệt về phía đội trưởng, mang theo một chút lưu luyến không rời, chậm rãi đi xa.

“Ngươi có thể tưởng tượng ra không, ta vừa cáo biệt cùng với bàn tay phải của mình.” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, vẻ mặt cảm khái.

Hứa Thanh im lặng, mọi người ở bốn phía cũng không biết nói cái gì cho tốt.

Mà sau khi Ngô Kiếm Vu nhìn thấy một màn này, con mắt càng lúc càng trợn to, bên trong lộ ra ánh sáng, thi hứng đại phát.

“Cổ có đại xà tự cắt đuôi, sau khi ăn xong chạy về nhà.”

“Hiện có Nhị Ngưu cắn đứt tay, làm bằng hữu với ngũ chỉ cô nương.”

Chương 850: U Minh cảng (1)

Sau ba ngày, tay của đội trưởng lại mọc ra như cũ, hoàn hảo như lúc ban đầu, không hề nhìn ra một chút dị thường.

Hứa Thanh cũng lưu ý tới điều này, đáy lòng cũng đã hiểu rõ hơn về tốc độ hồi phục của đội trưởng.

“Gãy chi cần ba ngày, từ eo trở xuống không còn là cần nửa tháng, mà từ đầu xuống dưới mất hết thì cần 1 tháng.”

Hứa Thanh bỗng hiểu ra trong lòng, hắn cảm thấy về sau cần phải nhắm vào điểm này, vậy thì khi ra ngoài làm đại sự cùng với đội trưởng, có thể làm ra được chiến thuật tốt hơn.

Còn về phần đội trưởng, sau khi trải qua việc này, hứng thú đối với dị tộc của y tựa như đột nhiên phóng đại, thế nên vào những ngày sau đó, y cũng bắt đầu giống như Hứa Thanh, thích đứng ở trước phi chu nhìn xuống phía dưới.

Ngô Kiếm Vu nhìn thấy một màn này, cũng rất nghiêm túc suy tư, không biết có phải muốn tăng lên trình độ thi từ của mình hay không, nhưng sau đó gã cũng đi lên gia nhập cùng hội với Hứa Thanh và đội trưởng.

Cứ thế theo thời gian trôi qua, sau khi trải qua hai lần truyền tống, một đoàn người bọn họ đã rời khỏi Khuất Triệu Châu.

Trên đoạn đường này Hứa Thanh đã nhìn thấy thêm rất nhiều phong cảnh mới, đội trưởng cũng đã thu được thêm rất nhiều kiến thức về dị tộc, mà Ngô Kiếm Vu cũng có thu hoạch rất lớn.

Thơ của gã, rốt cuộc đã trở về với thời kỳ đỉnh phong trước kia, thậm chí còn hơi tinh tiến.

“Mắt có thương sinh hóa vạn vật, độc chưởng thiên địa luyện kiếm tâm!”

Trong gió lớn, Ngô Kiếm Vu đứng trên đầu phi chu, cười ha ha như điên, giọng cười phiêu tán ra, vang vọng khắp bốn phương.

“Kẻ đần.” Đội trưởng bĩu môi một cái.

Hứa Thanh thì không quan tâm sự điên cuồng của Ngô Kiếm Vu, giờ phút này hắn đang cúi đầu nhìn qua phía dưới, mặt đất bên dưới đang có một trận bão quét ngang, vô số cây cối đang lắc lư trong gió, hình như tùy thời đều có thể bay lên.

Đây là khí hậu đặc thù của Vân Phong Châu.

Khác với Nghênh Hoàng Châu cùng với Khuất Triệu Châu, bên trong Vân Phong Châu hầu như quanh năm đều gặp gió bão, thế nên toàn bộ thế lực ở đây đều vô cùng am hiểu về mặt tốc độ, đồng thời cũng có chỗ độc đáo về phương diện luyện thể.

Mặt khác, gió ở nơi đây vào ban ngày và ban đêm lại không giống nhau.

Ban ngày là gió bão, ban đêm là gió âm lãnh, cũng có rất nhiều quỷ dị xuất hiện.

Về phần dị tộc, tuy cũng có nhưng lại có càng nhiều dị thú hơn.

Ví dụ như ngay địa phương phía dưới mà Hứa Thanh đang nhìn, trên mặt đất tràn ngập gió bão, có trên 100 thân thể người khổng lồ cao mấy trăm trượng.

Những người khổng lồ này đều trần truồng, trên thân thể tràn ra một mùi vô cùng tanh tưởi, gió bão quét tới cũng không thể thổi tan.

Chúng nó đều có một làn da màu xám, đôi mắt đỏ thẫm, hàm răng đen vàng, hình như cũng không có nhiều linh trí lắm.

Có tên thì đang chạy nhanh trên mặt đất, có tên đang ngồi, có tên thì đang lôi kéo người khác xoay quanh một chỗ, tựa như dã thú.

Còn có thể thấy không ít người khổng lồ xách theo lồng giam do vỏ cây chế thành.

Bên trong lồng giam là sinh linh vạn tộc, số lượng không đồng đều, phần lớn đều đã hấp hối.

Những thứ này chính là thức ăn của người khổng lồ, sau khi bị một vài người khổng lồ đổ vào bên trong một cái hũ bằng đá đơn sơ, sẽ có người lấy một cái chày cực lớn, đập nát thịt ở, sau đó cầm lên uống.

“Đây là Vân Thú trong Vân Phong Châu, không có bao nhiêu linh trí, tương tự như dã thú vậy, giết không hết, bởi vì chúng nó có thể tự động sinh ra trong giữa thiên địa, coi chúng sinh vạn vật là thức ăn.” Giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên truyền tới trong tai Hứa Thanh.

Chẳng biết từ lúc nào, thân ảnh của nàng bỗng xuất hiện ở bên người Hứa Thanh.

Mùi hương quen thuộc xông vào trong mũi, nhưng Hứa Thanh không né tránh, hắn đã có chút quen thuộc với điều này.

Dọc theo con đường này, phần lớn thời gian Tử Huyền Thượng Tiên đều bế quan trong khoang thuyền, rất ít khi ra ngoài, mà giờ phút này khi đứng bên cạnh Hứa Thanh, nàng không thể hiện ra thái độ giống như khi ở cùng một chỗ với Hứa Thanh lúc trước, mà trang nghiêm ngay ngắn hơn một chút.

Hứa Thanh vội vàng bái kiến, đội trưởng và Ngô Kiếm Vu cũng nhanh chóng cúi đầu.

Nhưng mà ý nghĩ trong lòng của hai người lại không hề giống nhau.

Trong đáy lòng của Ngô Kiếm Vu đều là kính sợ.

Mà đội trưởng thì lại thầm nghĩ Tử Huyền Thượng Tiên quả thực quá biết chơi, khi thì kiều mị, khi thì khiêu khích, khi thì đoan trang, như này ai mà chịu nổi được chứ.

Tiểu Thanh à tiểu thanh, ngươi phải cố gắng lên!

Nghĩ tới đây, y liền cho Hứa Thanh một cái ánh mắt khích lệ.

Hứa Thanh không thèm để ý, hắn không có nghĩ nhiều như đội trưởng.

“Máu thịt của những con Vân Thú này có một loại tác dụng đặc thù, cũng bị chỉ định là vé tàu, hai người các ngươi đi xuống, săn giết một con mang lên đây.” Tử Huyền tươi cười mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy liền gật đầu, thân thể nhoáng một cái, từ trên phi chu bay thẳng đến mặt đất bên dưới.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, cũng lập tức bay ra, sau khi tới gần Hứa Thanh liền nháy mắt ra hiệu, truyền âm nhắc nhở.

“Tiểu Thanh, ta nghĩ rằng ngươi nhất định phải suy nghĩ thật kỹ về đề nghị lúc đầu của ta!”

Hứa Thanh nghi ngờ.

“Theo đuổi Tử Huyền Thượng Tiên chứ còn gì nữa.” Nói xong, đội trưởng lập tức tăng tốc rời đi trước.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn bóng lưng đội trưởng, không nói gì.

Hai người rất nhanh liền áp sát xuống mặt đất.

Chiến lực của những người khổng lồ trên mặt đất không phải rất mạnh, bọn chúng hoàn toàn dựa vào thân thể của mình, trong đó đa số đều chỉ có thể so với Trúc Cơ hai ba đoàn mệnh hỏa, chỉ có khoảng bốn năm con là tràn ra chấn động khí huyết cùng loại với tu sĩ Kim Đan.

Đối với Hứa Thanh và đội trưởng mà nói, xử lý con mồi loại trình độ này quả thực vô cùng đơn giản, cho nên rất nhanh dưới tốc độ kinh người của Hứa Thanh, hắn ngay lập tức xuất hiện ở trước mặt của một người khổng lồ chiến lực Kim Đan.

Người khổng lồ này đang cúi đầu dùng sức đào bùn đất, ngay khi phát hiện nguy hiểm liền ngẩng đầu, mở cái miệng lớn ra gào thét về phía Hứa Thanh vừa đến, một mùi tanh hôi lập tức đập vào mặt, nó cũng giơ tay phải lên chụp về phía Hứa Thanh.

Nếu so sánh với người khổng lồ này, cái đầu Hứa Thanh thật giống như một con sâu cái kiến.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh, người khổng lồ thân thể to lớn này mới là con sâu cái kiến.

Căn bản Hứa Thanh cũng không cần né tránh, đâm thẳng đầu vào trong lòng bàn tay chộp tới của người khổng lồ, chỉ trong chốc lát người khổng lồ kia liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, mu bàn tay tay phải lập tức tan vỡ nổ tung.

Thân ảnh Hứa Thanh xuyên thẳng từ trong ra ngoài, tốc độ tăng vọt phi thẳng đến mi tâm của người khổng lồ, ngay sau khi tới gần lập tức giơ tay phải lên, bỗng nhiên nhấn một cái.

Một luồng pháp lực kinh khủng từ trong cơ thể tràn ra, từ mi tâm của người khổng lồ khuếch tán ra toàn thân của nó, nghiền gẫy bẻ nát, diệt sạch toàn bộ sinh cơ.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân người khổng lồ run lên, thân thể phịch một tiếng ngã xuống đất, truyền ra một âm thanh va chạm thật mạnh, cùng lúc đó bên đội trưởng cũng đã hoàn thành giết chết một người khổng lồ Kim Đan, giờ phút này cũng đồng dạng ngã xuống.

Nhưng hai người cũng không lập tức thu hồi thi thể người khổng lồ, mà đồng thời nhìn về phía xa xa, vào thời khắc này trong mắt cả hai đều léo lên tinh mang.

Nơi bọn họ nhìn tới chính là bên trong gió bão, lúc này trong đó đang có hai thanh trường kiếm gào thét bay đến.

Uy lực cực kỳ kinh người, sau khi phá vỡ gió bão liền nháy mắt tới gần, nhưng mục tiêu không phải là Hứa Thanh và đội trưởng, mà là những người khổng lồ khác.

Trong chớp mắt theo phi kiếm quét ngang, có ba tên người khổng lồ phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể rung động lắc lư, bị phi kiếm đâm thẳng vào ngực sau đó chui vào diệt sạch sinh cơ ở trong thể nội.

Cùng lúc đó, bên trong gió lốc gào thét cũng có hai bóng dáng từ từ tới gần.

Chương 851: U Minh cảng (2)

Hai người, một nam một nữ, đều mặc trường bào màu trắng, phía sau còn có áo choàng, dưới sắc trời lờ mờ, bên trên áo bào hình như tồn tại ám văn ngọn lửa, cho nên ngay khi bọn họ vừa đến, liền như hai luồng hỏa diễm tiếp cận.

Hứa Thanh liếc mắt liền nhận ra loại y phục này, đây chính là y phục của Chấp Kiếm Giả.

Nhất là Hứa Thanh còn đã từng gặp qua người nam tu trong hai người này.

Đội trưởng cũng lập tức nhận ra.

Đối phương chính là vị Chấp Kiếm Giả truy kích lão ma Kim Đan, người mà Hứa Thanh đã gặp trong khi đang tuần tra trên Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Lúc ấy đối phương đã biết lão ma Kim Đan không chết, nhưng lại cố ý để lại cho hai người Hứa Thanh một cơ hội nhặt xác.

Giờ phút này hai người Chấp Kiếm Giả này từ trong gió lốc lao ra, bay thẳng đến bên người khổng lồ, riêng phần mình ra tay, sau khi lấy đi thi thể người khổng lồ do mình chém giết, bọn họ liền nhìn Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Không có bất cứ lời nói câu thông nào cả, hai người Chấp Kiếm Giả này nhẹ gật đầu về phía Hứa Thanh cùng với đội trưởng, sau đó liền quay người rời đi, lại chui vào bên trong gió bão.

Nhưng Hứa Thanh bỗng chú ý thấy, người Chấp Kiếm Giả nữ mà mình chưa từng thấy qua kia, phía sau lưng nàng lại đeo theo một tiểu cô nương bảy tám tuổi.

Tiểu cô nương này không phải nhân tộc, trên mi tâm có hai cái xúc tu đang chậm rãi nhúc nhích, còn có một sợi vải màu đen che khuất con mắt, được buộc chặt vào sau đầu.

Nàng lặng lẽ nằm ở trên lưng của nữ tử Chấp Kiếm Giả kia, tựa như đang ngủ.

Sau khi đưa mắt nhìn hai vị Chấp Kiếm Giả này đi xa, Hứa

Thanh nhìn qua đội trưởng, đội trưởng thấp giọng mở miệng.

“Bọn họ không phải Chấp Kiếm Giả ở Nghênh Hoàng Châu.”

Hứa Thanh cũng nhìn ra điểm này, dẫu sao thì hôm tuyển chọn Chấp Kiếm Giả, tất cả Chấp Kiếm Giả trong Nghênh Hoàng Châu đều đã có mặt, mặc dù nhân số rất nhiều, nhưng bọn họ đều có thể nhận ra.

“Hẳn là đang thi hành nhiệm vụ gì đó.” Hứa Thanh nói một câu, sau đó thu hồi người khổng lồ mà mình chém giết, mà những người khổng lồ khác ở đây cũng đã lập tức giải tán, dung nhập vào bên trong gió bão, không thấy tung tích.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, sau cùng dưới sự thúc giục của đội trưởng, cả hai bay lên không trung, dưới trận bão táp bên dưới, bay trở về phi chu.

Không lâu sau phi chu liền rời xa nơi này, đi ngang qua gió bão, sau khi phi hành hơn nửa tháng, rốt cuộc vào hoàng hôn ngày hôm nay, bọn họ đã đi tới trạm trung chuyển thứ nhất trong Vân Phong Châu.

Hứa Thanh cũng chỉ biết đại khái lộ tuyến di chuyển của chuyến đi này, không biết được chi tiết, hết thảy đều là Tử Huyền Thượng Tiên và Phong chủ đệ ngũ phong quyết định.

Vì an toàn cho mọi người nên tuyến đường này thuộc về bí mật, ngoại trừ Hứa Thanh và đội trưởng, những người khác ngay cả lộ tuyến đại khái cũng đều không biết.

Mà nếu từ trên bầu trời nhìn xuống cái địa phương trung chuyển này, sẽ thấy nơi này rất giống một cái phường thị lộn xộn.

Bên trong có rất nhiều phòng ốc che tránh gió bão, không ít tu sĩ, đủ các loại tộc.

Trong đó còn có một chút hắc y nhân đeo rất nhiều khuyên tai, trên mặt có hình xăm lệ quỷ.

Khi những người này đi lại bên trong phường thị, nơi bọn họ đi qua, hết thảy tu sĩ đến từ bên ngoài đều trở nên rất kiêng kị.

“Nơi này là lãnh địa của Quỷ Văn tông, Quỷ Văn tông là một trong những thế lực lớn bên trong Vân Phong Châu, bọn họ nuôi dưỡng lệ quỷ, pháp thuật rất tà dị.”

Giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên vang vọng trong đầu Hứa Thanh, đây là nàng truyền âm nói riêng với một mình hắn.

Hứa Thanh nghe vậy, liền nhìn những hắc y nhân kia nhiều thêm vài lần.

Hắn mơ hồ cảm nhận được một chút chấn động mịt mờ tới từ hình xăm trên mặt bọn họ, khá tương tự với những thứ dị quỷ mà hắn thấy bên trong Quỷ Động.

Mà một đoàn người bọn họ đến, cũng đưa tới không ít sự chú ý của tu sĩ nơi đây.

Nhưng mà theo Tử Huyền Thượng Tiên đi xuống phi chu, toàn bộ mọi người trong phường thị liền an tĩnh lại, uy áp thuộc về Quy Hư khiến cho thần sắc của những hắc y nhân kia cũng lập tức biến đổi.

Lập tức có mấy vị hắc y nhân chạy đến, cung kính nghênh đón, đưa bọn họ vào khách sạn trong phường thị.

“Nghỉ ngơi một đêm, khi đêm tối và ban ngày luân chuyển, một khắc bình minh tảng sáng, sẽ có Quỷ Thuyền tới U Minh cảng nơi đây, chúng ta sẽ mượn nhờ Quỷ Thuyền đi về phía trước.”

“Mà cái phường thị này, vào ban đêm sẽ biến thành quỷ phường, nếu các ngươi không có bổn sự, ban đêm chớ đi lung tung ra ngoài.”

Trong khách sạn, Tử Huyền Thượng Tiên nhàn nhạt mở miệng, nói xong liền đi vào trong phòng, những người khác cũng đều đè xuống hiếu kỳ đối với quỷ phường mà Quỷ Thuyền Tử Huyền vừa nói, từng người tự tiến vào phòng riêng của mình.

“U Minh cảng? Quỷ Thuyền là cái gì?” Đội trưởng đứng bên người Hứa Thanh, tò mò hỏi một câu.

Hứa Thanh lắc đầu, lòng hiếu kỳ của hắn không quá lớn, nhưng lại có chút hứng thú đối với quỷ phường mà Tử Huyền Thượng Tiên vừa nói.

Cái này khiến hắn nghĩ tới quỷ phường mà mình đã từng tới ở trong Hoàng Cấm.

Đêm khuya rất nhanh phủ xuống, theo bên ngoài liên tục vang vọng tới những tiếng gió thổi ồn ào, trong khi Hứa Thanh đang khoanh chân tu hành trong phòng khách sạn, thần sắc của hắn bỗng khẽ biến đổi.

Trong một cái chớp mắt vừa rồi, hắn cảm thấy khí tức bên ngoài tựa như âm dương nghịch chuyển, sinh tử luân chuyển, hắn đã từng trải qua một màn này, cho nên cũng không hề xa lạ gì.

Hứa Thanh chậm rãi mở mắt ra, sau khi trầm ngâm một lúc liền đi đến bên cạnh cửa sổ.

Hắn đứng ở trong phòng, đẩy ra một đạo khe hở nhìn ra bên ngoài.

Trong ánh mắt của hắn, bộ dáng của phường thị bên ngoài đã trở nên đại biến.

Đầu đường là vô số quỷ quái lơ lửng, đủ loại bộ dáng dữ tợn, tựa như bách quỷ dạ hành.

Đồng thời còn xuất hiện rất nhiều phân xưởng, bán một chút vật mà người chết cần.

Ở phía xa trong trung tâm của phường thị, chỗ đó tồn tại rất nhiều sợi xích sắt, đang buộc chặt một cái chân to.

Cái chân to này trôi lơ lửng ở trong không trung, toàn thân màu xanh thoạt nhìn vô cùng âm u, ngay khi Hứa Thanh nhìn thấy cái chân này, ánh mắt của hắn liền co rụt lại.

Hắn mơ hồ cảm thấy cái chân to màu xanh này, đồng nguyên cùng với cái đầu tăng nhân mà hắn đã từng thấy ở cái quỷ phường trong Hoàng Cấm kia.

“Bị phân thây tách rời, sau đó phân tán tới các quỷ phường khác biệt?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, dứt khoát đẩy cửa sổ nhảy lên đi ra bên ngoài.

Lần trước khi tới quỷ phường, hắn đã thấy được không ít thứ tốt nhưng không mua nổi, sau khi đi đến Nghênh Hoàng Châu, hắn đã giết chóc không ít, mặc dù không cố ý sưu tập tâm huyết, nhưng cũng có không ít hồn, đây cũng là một loại quỷ tệ có thể sử dụng.

Hứa Thanh cảm thấy có thể đi xem xét xung quanh.

Nhưng vì để tránh xuất hiện phiền phức mà Ảnh Tử đưa tới giống như lần trước, lần này hắn không gọi Ảnh Tử ra ngoài che đậy cho mình nữa, mà thôi phát tòa Thiên Cung thứ ba, khiến cho toàn thân tràn ngập khí tức của độc đan.

Xong xuôi hắn mới đi vào bên trong quỷ phường, lẫn vào bên trong đám quỷ quái.

Thời gian trôi qua, bên trong quỷ phường, Hứa Thanh một đường rất là thuận lợi, cũng đã mua được không ít quỷ độc.

Mắt thấy gần tới bình minh như lời Tử Huyền Thượng Tiên nói, Hứa Thanh đang muốn trở về, nhưng mới đi ra không bao lâu, trong khi đi ngang qua một chỗ tác phường, một tiếng hát hí khúc như ẩn như hiện từ trong cái tác phường này truyền ra.

Quỷ phường bỗng trở nên im lặng, chỉ có tiếng hát hí khúc mơ hồ truyền đến.

Mà tiếng hát xuất hiện cũng không hề có cảm giác đột ngột, mà lại dung hợp cùng với bốn phía của quỷ phường.

“Kiếp trước không đến, vãng sinh thường tại, cắt tương tư họa trần ai…”

Chớp mắt ngay khi tiếng hát hí khúc truyền vào trong tai Hứa Thanh, bước chân của hắn lập tức dừng lại, chợt quay đầu nhìn sang.

Chương 852: Mượn đường U Minh (1)

Nơi truyền ra tiếng hát hí khúc, là một cái tác phường u ám.

Chủ quán là một con quỷ quái nhiều mắt, trôi lơ lửng ở phía trên tác phường, trên khắp toàn thân đều là những con mắt.

Theo Hứa Thanh nhìn chăm chú, non nửa con mắt trên người con quỷ quái nhiều mắt kia nhìn lại Hứa Thanh.

Hứa Thanh không quan tâm mà vẫn bình thản cất bước đi tới, cúi đầu nhìn qua một cái bình nhỏ bằng thanh đồng trong đông đảo vật phẩm trên mặt đất.

“Bắt Âm Bình.”

Hứa Thanh lập tức nhận ra lai lịch của thứ này.

Hắn từng nhận được một cái Bắt Âm Bình, về sau hắn đã dùng nó để thu lại khúc hát của bách quỷ dạ hành, sau đó lại dùng âm thanh này để thu hút người khổng lồ kéo loan giá mặt trời, từ đó lấy được công pháp Kim Ô Luyện Vạn Linh.

Nhưng dưới uy áp của người khổng lồ, cái Bắt Âm Bình kia của hắn cũng đã tan vỡ không còn.

Mà lúc này nơi truyền ra tiếng hát hí khúc kia, chính là từ trong cái bình này.

Hứa Thanh trầm ngâm một chút, giơ tay lên chỉ một ngón vào Bắt Âm Bình, lại nhìn con quỷ quái nhiều mắt kia, sau đó ném ra một cái túi, bên trong chứa một số linh hồn.

Sau khi con quỷ quái nhiều mắt nhận lấy liền nhìn qua một chút, tất cả con mắt đều nheo lại giống như đang suy tư, rất nhanh sau đó liền lắc đầu.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn con quỷ quái trước mặt.

Hắn biết phần lớn đám quỷ quái trong phường thị đều rất tham lam, vì vậy lại ném thêm một cái túi ra, nhưng mà lần này, bên trong ánh mắt của hắn lại nhiều thêm một tia âm lãnh mà đối phương có thể cảm giác rõ ràng được.

Có lẽ là do số lượng linh hồn đã đủ, hoặc cũng có lẽ là do một tia âm lãnh kia, con quỷ quái nhiều mắt kia hơi suy tư một hồi liền nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh cầm lấy Bắt Âm Bình, đậy nắp lại, theo tiếng hát hí khúc biến mất, hắn cũng quay người rời khỏi nơi đây.

Một đường trở lại khách sạn, trong khi chờ đợi bình minh, Hứa Thanh cúi đầu nhìn qua cái bình nhỏ bằng thanh đồng trong tay, trong lòng dâng lên nồng đậm nghi ngờ.

“Thanh âm này, đích đích xác xác chính là tiếng hát của nữ tử ở căn nhà gỗ ngũ giác bên trong Quỷ Động kia.”

“Hiển nhiên là có người dùng Bắt Âm Bình thu lại tiếng hát của nàng… . .”

Trong đầu Hứa Thanh lại hiện ra một màn trong Quỷ Động hôm ấy, theo nữ tử cất lên tiếng hát, con mắt của Thần Linh ở chỗ sâu trong Quỷ Động cũng chậm rãi khép kín.

Hắn không biết là hí khúc này nhắm riêng vào vị Thần Linh kia, hay là do bản thân của âm thanh này ẩn chứa một vài lực lượng không cách nào cân nhắc, có thể khiến cho Thần Linh nhắm mắt.

Nhưng vô luận như thế nào, Hứa Thanh cảm thấy mua cái Bắt Âm Bình này rất đáng.

Không lâu sau theo thời gian xuất phát tới gần, khi bên ngoài gian phòng truyền đến tiếng bước chân, Hứa Thanh thu hồi bình nhỏ, sửa sang lại quần áo rồi đẩy cửa phòng đi ra bên ngoài.

Bên trong khách sạn, phần lớn đệ tử Liên Minh Bát Tông đã đến, nhưng đội trưởng lại không có ở đây.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, có lẽ những người khác sẽ do dự khi quỷ phường xuất hiện, nhưng đội trưởng nhất định sẽ không nhịn được.

Nhưng hiển nhiên là đi tới Quận Đô mới là chuyện lớn trong lòng đội trưởng, cho nên hầu như ngay khi thời gian tới gần, thân ảnh của đội trưởng liền hấp tấp từ bên ngoài chạy về, một đường đi thẳng đến bên người Hứa Thanh, bên trong ánh mắt của y còn mang theo vẻ phấn khởi.

“Tiểu Thanh, ngươi có đi quỷ phường không, ta nói với ngươi nà nha, trong đó có thứ tốt.”

Hứa Thanh vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo hắn lập tức biến sắc, mà toàn bộ các đệ tử trong khách sạn cũng đều như thế.

Trong một cái nháy mắt, bên ngoài khách sạn bỗng truyền đến một cỗ uy áp vô cùng kinh người.

Luồng uy áp này hiện ra một loại âm lãnh không cách nào hình dung, khiến cho khách sạn dường như đặt thân vào trong hàn băng vạn cổ, còn có một cỗ cảm giác vô cùng kinh khủng, không cách nào khống chế dâng lên trong tâm thần của tất cả mọi người.

Hứa Thanh cũng không xa lạ gì với loại cảm giác này, khi hắn lần đầu tiên gặp phải quỷ dị, cũng có loại cảm giác như thế.

Đồng thời trong khi trở thành người chưởng bảo ba tháng, hắn thông qua pháp bảo Cấm Kỵ nhìn tới những chỗ sâu trong cấm khu, khi đó hắn cũng có cảm giác tương tự thế này.

Trong lúc tâm thần mọi người đang chấn động, thân ảnh Tử Huyền Thượng Tiên từ trong khách sạn đi ra, một bước đi đến trước cửa lớn của khách sạn, giơ tay lên nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Theo cửa lớn mở ra, hết thảy phía ngoài… Đều trở nên bất đồng với tất cả những gì Hứa Thanh nhìn thấy lúc trước

Quỷ phường vẫn còn, nhưng phường thị bình thường cũng xuất hiện ở trong đó.

Thời khắc này, tựa như trắng và đen, âm cùng dương …đồng thời xuất hiện, hai cái phường thị chồng lẫn lên nhau, hóa thành một loại cảm giác mơ hồ.

Mà trong mơ hồ, trên bầu trời… Một con thuyền màu đen lớn mấy ngàn trượng, không một tiếng động xuất hiện từ giữa hư vô, trôi lơ lửng ở trên bầu trời.

Con thuyền màu đen này không khác gì tổ ong cả, cực kỳ tàn phá, từng cánh buồm bên trên cũng đều rách tung tóe, lộ ra cảm giác năm tháng mục nát, đồng thời cũng mang theo tử khí nồng đậm đến cực hạn.

Nó vừa đến liền tràn ra vô tận áp lực, áp lực hóa thành băng hàn, dường như có thể đóng băng hết thảy.

Đây là một chiếc Quỷ Thuyền.

Nó dừng lại ở giữa không trung, dường như cái phường thị bên dưới chính là một cái bến cảng, thế nên chiếc Quỷ Thuyền kia tạm thời đỗ lại ở nơi này, chờ đợi người lên thuyền…

“Lên thuyền!” Giọng nói bình tĩnh của Tử Huyền Thượng Tiên vang vọng, một bước đi ra, trực tiếp đạp đi lên bầu trời đi vào trong chiếc Quỷ Thuyền âm u vô tận kia.

Hứa Thanh và đội trưởng nhìn nhau một cái, đồng thời cất bước bay thẳng lên bầu trời, những người khác cũng đều bất chấp bay lên, rất nhanh một đoàn người của Liên Minh Bát Tông đều bay thẳng đến Quỷ Thuyền.

Theo bọn họ bước lên, cái loại cảm giác âm lãnh kia lại càng trở nên rõ ràng, mà sự tàn phá của chiếc Quỷ Thuyền này cũng lớn hơn lúc trước rất nhiều, tất cả rõ ràng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Boong tàu mục nát hơn phân nửa, rất nhiều nơi đều là lỗ thủng, thậm chí vị trí đuôi thuyền đã tàn phá tới mức gần như muốn giải thể rồi vậy, đồng thời bên trong Quỷ Thuyền cũng không có bất kỳ bóng dáng quỷ quái nào.

Nhưng sự âm u ở nơi đây lại cực kỳ mãnh liệt.

Mặt khác Hứa Thanh cũng phát hiện, không chỉ người Liên Minh Bát Tông lên thuyền, vào lúc này bên trong phường thị còn có vài chục người tu sĩ cũng lựa chọn lên thuyền, Hứa Thanh còn thấy trong đó có hai vị Chấp Kiếm Giả đã gặp trên đường kia.

Sau khi hai người này bước lên Quỷ Thuyền, cũng nhìn Hứa Thanh và đội trưởng.

Lần nữa nhìn thấy nhau thì hai bên đều có cảm giác ngoài ý muốn, hai vị Chấp Kiếm Giả nhẹ gật đầu về phía Hứa Thanh và đội trưởng, cũng không nhiều lời, đi vào khoang thuyền.

Bên trong khoang thuyền cũng vô cùng tàn phá.

Chương 853: Mượn đường U Minh (2)

Sau khi Hứa Thanh bước vào, liền thấy tất cả mọi người đang tìm địa phương ngồi xuống, Tử Huyền Thượng Tiên và Ngũ gia cũng đả tọa ở cách đó không xa.

Vì vậy hắn cũng tìm một vị trí nơi hẻo lánh có thể quan sát toàn bộ mọi nơi ngồi xuống, đội trưởng nhìn quanh một vòng, lựa chọn ngồi bên cạnh Hứa Thanh.

“Nơi có quỷ phường, thì có Quỷ Thuyền.” Trong tâm thần Hứa Thanh truyền đến giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên.

Lần này giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên không còn chỉ vang vọng trong đầu của hắn nữa, Hứa Thanh chú ý tới đội trưởng cùng với các đệ tử liên minh khác, vào lúc này tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tử Huyền Thượng Tiên ngồi cách đó không xa.

“Mà Quỷ Thuyền, là loại dị tượng thường thấy nhất trên đại lục Vọng Cổ, nó có thể đưa người ta đi xa với tốc độ cực nhanh, vượt hơn phi chu bình thường rất nhiều, bởi vì phi chu dù gì cũng bay trong không gian, mà Quỷ Thuyền, lại hành tẩu bên trong sinh tử.”

“Địa phương có tử vong, chẳng khác nào là một sợi tơ lôi kéo nó đi, có thể khiến nó bay xuyên thẳng qua.”

“Một tháng tiếp theo, chúng ta sẽ nhờ chiếc Quỷ Thuyền này đi ngang qua đại địa, các ngươi nhớ kỹ, tý nữa sau khi Quỷ Thuyền khởi động, trong một tháng này các ngươi không thể mở mắt ra.”

“Đây là cấm kỵ của Quỷ Thuyền.” Giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên vang vọng trong tâm thần mọi người, tất cả nhao nhao gật đầu.

“Hứa Thanh, Trần Nhị Ngưu, hai người các ngươi lấy huyết nhục của Vân thú ra, đặt ở trên boong thuyền ngoài khoang thuyền, đó là vé tàu của chúng ta.”

Hứa Thanh gật đầu, cùng đội trưởng đứng dậy đi ra bên ngoài khoang thuyền, lấy ra hai cỗ thi thể người khổng lồ trên đường thu được, ném vào bên ngoài, đồng thời hai vị Chấp Kiếm Giả cái cũng làm như vậy, đứng ở đây ném ra bộ phận máu thịt.

Những người khác cũng giống như thế.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh trở về và phát hiện đội trưởng vẫn còn ở bên ngoài.

“Hứa Thanh, ngươi đi lôi y trở lại.”

Tử Huyền Thượng Tiên nhàn nhạt mở miệng, dọc theo con đường này, khi ở trước mặt người khác nàng đều là như thế, chỉ có khi không có người ngoài, nàng mới thể hiện ra ánh mắt khác thường nhìn Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh cũng cảm thấy như thế này càng thoải mái hơn, giờ phút này hắn liền quay người đi tìm, cuối cùng nhìn thấy đội trưởng ở trước một cánh cửa đi thông nhà kho trên boong tàu.

Trên mặt đội trưởng hiện ra vẻ hiếu kỳ cực sâu, đang ngồi ở đó thăm dò, sau khi chú ý thấy Hứa Thanh đã đến, liền thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, bên trong Quỷ Thuyền này có bảo bối giúp chúng ta tu hành nhanh hơn, vừa nãy ta nghe thấy trong này có tiếng kêu gọi ta, muốn trao đổi chút vật phẩm với ta!”

Hứa Thanh nghe vậy liền dừng bước chân lại, sau khi suy nghĩ một chút, ngồi xổm bên người đội trưởng, cúi đầu nhìn thoáng qua.

“Lừa đảo?”

“Tám chín phần mười chính là như vậy, muốn thu hút ta đi vào, cho nên ta đang cân nhắc có muốn tìm một cơ hội làm một chuyến hay không.”

Đội trưởng nhếch miệng cười một cái, đây cũng là điểm mà y yêu thích nhất của Hứa Thanh, hai người nói chuyện không cần giải thích quá nhiều, nhưng đều có thể lập tức hiểu rõ ý tứ của đối phương.

“Bây giờ không được, đợi khi nào chúng ta đến nơi, lúc đó có thể nhìn tình huống.“Hứa Thanh suy nghĩ một chút, truyền âm nói.

“Tốt, nếu không thật sự xảy ra vấn đề, chiếc Quỷ Thuyền này không dẫn chúng ta đi nữa thì phiền toái.” Đội trưởng gật đầu, hai người đứng dậy trở về khoang thuyền.

Một khắc bước vào, Tử Huyền Thượng Tiên liền hung hăng trợn mắt nhìn đội trưởng.

“Quỷ Thuyền hạ phong ấn ác quỷ Quy Hư, ngươi muốn đi chịu chết thì tự mình đi đi.”

Đội trường có chút ủy khuất, u oán nhìn Hứa Thanh, rõ ràng là hai người cùng nhau quyết định… . .

Hứa Thanh cúi đầu khoanh chân ngồi ở một bên, giả bộ như không phát hiện.

Thời gian không lâu, ngay một khắc khi giữa thiên địa xuất hiện một tia nắng ban mai đầu tiên, chiếc Quỷ Thuyền này bỗng nhiên chấn động, sau đó bắt đầu trở nên mơ hồ.

Trong một cái chớp mắt, giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên lập tức truyền tới tâm thần của toàn bộ đệ tử Liên Minh Bát Tông.

“Nhắm mắt!”

Tất cả mọi người lập tức nhắm mắt lại.

Trong khi đang nhắm mắt, Hứa Thanh cảm nhận được Quỷ Thuyền chấn động càng lúc càng mãnh liệt, giống như đang xuyên thẳng qua.

Rất nhanh, khi ánh nắng ban mai dần lộ ra giữa thiên địa, chiếc Quỷ Thuyền này cũng tan biến khỏi trên bầu trời, hình ảnh quỷ phường trùng lặp với phường thị trên đại địa cũng theo đó mà tiêu tán, phường thị khôi phục lại như thường.

Về phần bên trong Quỷ Thuyền, theo thân tàu liên tục xuyên thẳng qua, cảm giác âm lãnh cũng càng lúc càng đậm hơn, bốn phía vô cùng yên tĩnh, chỉ có thân tàu không ngừng truyền đến những trận rung động lắc lư.

Mặc dù Hứa Thanh đã nhắm hai mắt, nhưng rất nhanh Ảnh Tử liền truyền tới một cảnh tượng của con thuyền vào trong óc của hắn.

Trong tấm hình, là khoang thuyền tàn phá của Quỷ Thuyền.

Tất cả mọi người đều từ từ nhắm hai mắt, duy chỉ có bên đội trưởng… Từ ngực trong áo của y chui ra một con mắt, đang quan sát bốn phía.

Con mắt này rất quỷ dị, có một vòng ánh sáng màu lam, hiện ra vẻ dữ tợn và âm u, hình như nó đã dung hợp cùng với bầu không khí bốn phía, giống như một con Quỷ nhãn.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, điều khiển Ảnh Tử nhìn ra đống máu thịt chất đống bên ngoài khoang thuyền, rất nhanh hắn liền nhìn thấy trong đó xuất hiện vô số bóng đen, con mắt của từng hắc ảnh này đều có màu đỏ, mang theo sự điên cuồng, tranh giành ăn máu thịt với nhau.

Thỉnh thoảng trong lúc cắn xé còn quay lại, tham lam nhìn tới mọi người bên trong khoang thuyền.

Trên người chúng nó tràn ngập dữ tợn và vẻ hung ác, nhưng lại rất kiềm chế không xông vào trong khoang thuyền.

Cho đến cuối cùng, có mấy con trong lúc ăn xong, sau khi chần chờ thật lâu, hình như thật sự nhịn không được nữa, cuối cùng lựa chọn chui vào bên trong khoang thuyền, trôi nổi tới trước mặt mọi người.

Lúc đi ngang qua chỗ Tử Huyền Thượng Tiên, chúng nó liền im hơi lặng tiếng thiếu mất một con, khi đi ngang qua trước mặt Ngũ gia cũng mất đi một con.

Còn có một con xuất hiện ở trước người Hứa Thanh, ngửi tới ngửi lui trên mặt hắn, con mắt màu đỏ lập lòe phát sáng rồi mở miệng ra, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, theo Hứa Thanh hô hấp một cái, quỷ ảnh này run lên bần bật, trực tiếp bị Hứa Thanh hút vào trong miệng, trấn áp ở trong Thiên Cung.

Bên đội trưởng cũng có quỷ ảnh trôi nổi, đang nhìn chằm chằm vào Quỷ nhãn của y, sau khi chú ý thấy đồng bạn bốn phía biến mất, con quỷ ảnh lộ ra vẻ hoảng sợ, vừa muốn ly khai nhưng trong nháy mắt tiếp theo, con Quỷ nhãn của đội trưởng lại hóa thành một cái miệng lớn.

Chợt nuốt một cái, liền nuốt cái bóng đen kia xuống, sau đó điềm nhiên như không có việc gì, lại hóa thành con mắt, còn chớp chớp nhìn về phía Hứa Thanh.

Ngoài khoang thuyền, rất nhiều quỷ ảnh vẫn đang giành ăn như cũ, không thèm quan tâm tới đồng bạn tử vong bên trong khoang thuyền.

Cho đến một lúc lâu sau, theo một khối máu thịt cuối cùng bị ăn sạch, những quỷ ảnh này chậm rãi phiêu tán ra khắp Quỷ Thuyền, tựa như thuyền viên điều khiển chiếc Quỷ Thuyền này, khiến tốc độ của nó bỗng nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Tiến về U Minh đen nhánh phía trước, xuyên thẳng mà qua.

Chương 854: Mắt của Mộ Quang Tộc (1)

Bên ngoài Quỷ Thuyền là một mảnh đen nhánh, không có bất kỳ tia sáng nào, chỉ có vô tận âm lãnh và băng hàn, trong đó chỉ có bóng tối tràn ngập khắp bát phương.

Thông qua những gì Ảnh Tử cảm nhận, Hứa Thanh nhìn qua hư vô giống như U Minh bên ngoài Quỷ Thuyền, hắn chợt nhớ tới chuyện vô cùng khủng bố mà vô số tu sĩ nói tới khi Trúc Cơ.

Vào một khắc khi tu sĩ bắt đầu Trúc Cơ, bọn họ tựa như đốt sáng ngọn mệnh đăng của bản thân lên, sau đó sẽ thu hút tới một số tồn tại trong một thế giới khác.

Mà tiểu tử câm lúc trước, cũng đã thất bại ở ngay cái cửa ải này, còn bị đoạt xá một nửa.

Nếu không có Hứa Thanh, sợ là đã hoàn toàn diệt vong.

Mà cái U Minh bên ngoài Quỷ Thuyền này, cho Hứa Thanh cảm giác giống như chính là thế giới kia vậy.

Trong khi Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, thời gian trôi qua khi ở nơi này cũng không phải rất là rõ ràng, tựa hồ chỉ là một cái chớp mắt, lại tựa hồ đã rất lâu, cho đến khi có một mảnh ánh sáng mãnh liệt đột nhiên xuất hiện ở trong bóng tối.

Tia sáng này mang theo cảm giác cực nóng, một khắc xuất hiện liền khuếch tán vạn trượng, xé rách bóng tối, đồng thời cũng xé rách mảnh thế giới U Minh này, chiếu ra một mảnh sa mạc với tia sáng chói mắt.

Trong nháy mắt tiếp theo, Quỷ Thuyền trực tiếp nhảy vào bên trong một mảnh sa mạc, mà nháy mắt sau khi xuyên thẳng qua, Quỷ Thuyền liền… Biến mất.

Hết thảy mọi người trên thuyền, cũng lập tức cảm nhận được mình đang bị rơi xuống dưới.

“Có thể mở mắt ra.”

Theo giọng nói của Tử Huyền Thượng Tiên truyền đến, đệ tử của Liên Minh Bát Tông nhao nhao mở mắt ra, chiếu vào trong mắt bọn họ, rõ ràng là một mảnh sa mạc bốc cháy.

Sa mạc đang bốc cháy, như có một biển lửa vô tận tràn ngập bát phương, bầu trời cũng bởi vậy mà vặn vẹo, chỉ có kia một cái mặt trời đỏ ở trên cao tràn ra từng luồng nhiệt độ cao kinh người.

Nếu so với mặt trời nơi đây với mặt trời mà Hứa Thanh đã từng thấy ở Nghênh Hoàng Châu, vậy mặt trời nơi đây càng thêm rõ ràng, càng thêm khổng lồ.

Giống như mặt trời mọc ngay ở phía trên mảnh sa mạc này vậy.

Hay là nói, cái mảnh sa mạc này… Là một khu vực ở rất gần mặt trời.

Quỷ Thuyền không cách nào tồn tại ở nơi này, cho nên vừa xuất hiện liền tiêu tán, thế nên mọi người mới tự rơi xuống.

Nhưng rất nhanh theo Tử Huyền phất tay, chiếc phi chu giống như Thương Long lại xuất hiện, để cho tất cả mọi người nhao nhao rơi vào trong đó.

Sau một khắc dưới ánh nắng mặt trời, phi chu xuyên thẳng qua sa mặc như biển lửa, cấp tốc bay về phía trước.

Về phần những người khách khác ở trên Quỷ Thuyền, bọn họ cũng đều tự có phương pháp riêng của mình, hai vị Chấp Kiếm Giả kia sau khi ra ngoài liền lấy ra pháp khí tương tự như cái mũ, cũng không phải bay lên không trung, mà là chui vào trong mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

“Đây là một đoạn lộ trình cuối cùng, sau khi phi hành 3 tháng trong sa mạc này, chúng ta sẽ đến được khu vực Quận Đô của Phong Hải Quận.”

Trên phi chu, Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ giọng mở miệng.

Dưới ánh nắng chói chang, giọng nói như nước suối của Tử Huyền Thượng Tiên vang lên, khiến cho tâm thần của tất cả mọi người thong thả hơn không ít.

Hứa Thanh thở sâu, trong mắt lộ ra kỳ mang, mặc dù đoạn đường này hắn đã trải qua khá nhiều thứ, nhưng hắn thấy phiến thế giới này vẫn còn có thêm rất nhiều thứ kỳ dị hơn nữa.

Loại cảm giác tăng thêm kiến thức này, là thứ mà Nghênh Hoàng Châu không cách nào cho được.

Thế giới mênh mông, hình như chỉ mới mở ra một góc với hắn.

Mà trong sa mạc này, cũng có dị tộc sinh tồn.

Nửa tháng sau theo phi chu đi về phía trước, cả vùng sa mạc tràn ngập hỏa diễm bỗng hiện ra một khu vực bị dập tắt, sau khi hỏa diễm chỗ đó biến mất, bên trên liền tràn ra rất nhiều khói xanh.

Dưới những đám khói xanh thướt tha bay lên không, bên dưới lại tạo thành từng đường nét hình người.

Mặc dù rất mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn ra đại khái, bên trong có nam có nữ, có trẻ có già.

Tựa như một cái tộc quần đang hoạt động bình thường, bắt đầu cuộc sống hàng ngày.

Nhất là nơi có khói xanh nồng đậm, thậm chí còn tạo thành đường nét của một cái thành trì.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy không thể tưởng tượng được, phần lớn những người khác cũng đều cảm thấy như thế, chỉ có đội trưởng là có bộ dáng như đã nhìn quen rồi.

Dưới đám người bọn hắn nhìn chăm chú, lúc những đám sương mù hình thành tộc quần, cũng có không ít bóng người do khói xanh biến thành ngẩng đầu lên, nhìn qua phi chu trên bầu trời.

Một màn này khiến cho thần sắc của Tử Huyền Thượng Tiên trở nên nghiêm nghị, đây cũng là lần đầu tiên khi nàng gặp phải ngoại tộc liền động thân, nàng bay ra bên ngoài phi chu, đứng ở giữa không trung, cúi đầu về tòa thành do sương mù hình thành bên dưới.

“Tu sĩ nhân tộc Nghênh Hoàng Châu, hộ tống Chấp Kiếm Giả của tông chúng ta đi đến Quận Đô, mượn đường qua đây, mong rằng đạo hữu Yên Miểu Tộc thứ lỗi.”

Sau khi Tử Huyền Thượng Tiên chắp tay, Hứa Thanh cũng tương tự chắp tay, tiếp theo là các đệ tử, tất cả đều ngưng trọng cúi đầu về phía mặt đất.

Sương mù phía dưới cuộn trào, hiện ra rất nhiều bóng người.

Chúng nó nhìn qua phi chu, giống như đang trầm ngâm, nhưng rất nhanh liền chắp tay đáp lễ lại, hai bên bình an vô sự.

Đến lúc này Tử Huyền Thượng Tiên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Đây là Yên Miểu Tộc, cũng là tộc quần khó chơi nhất trên con đường này, chúng nó không quan tâm tới tuyệt đại đa số tông môn của nhân tộc, nhưng vẫn khá kính sợ Chấp Kiếm Giả.”

“Bộ tộc này sinh ra khi mặt trời đã khuất, là những Ám Sát Giả trời sinh, thân ảnh của bọn nó có thể dung nhập vào trong hết thảy khí tức, vô cùng quỷ dị, về sau các ngươi gặp phải nhất định phải vô cùng cẩn thận, không nên tuỳ tiện trở mặt, tận hết khả năng kết thiện duyên với họ.”

Tử Huyền Thượng Tiên dặn dò.

Hứa Thanh gật đầu, nhìn qua tòa thành sương mù bên dưới mặt đất phía sau, một mực nhớ kỹ đặc điểm của bộ tộc này.

Mà lộ trình sau đó của đoàn người Hứa Thanh cũng gặp được không ít các loại tộc quần hiếm lạ cổ quái ở trong sa mạc.

Cho đến một tháng sau, khi mà màu sắc của sa mạc có chỗ cải biến, không còn là màu vàng đỏ, mà chậm rãi kết tinh…

Từ đó liền hình thành hiệu ứng ánh sáng phản chiếu, ánh sáng đủ loại màu sắc giao thoa vào một chỗ, mặc dù rất rực rỡ tươi đẹp, nhưng cũng vô cùng chói mắt, nếu như người nào tu vi chưa đủ nhìn quá lâu, cũng có thể sẽ bị mù.

Mà phi chu chạy nhanh giữa thiên địa lại giống như xuyên thẳng qua từng đạo tia sáng.

Chính vào giờ khắc này, Hứa Thanh lần nữa nhìn thấy hai vị Chấp Kiếm Giả kia.

Hiển nhiên khu vực sa mạc này chính là mục đích chuyến đi lần này của hai vị Chấp Kiếm Giả đó, giờ phút này hai người bọn họ đang đứng trên vùng đất kết tinh, ở bên trong từng đạo tia sáng, đang giao chiến cùng với những tồn tại không nhìn thấy ở bốn phía.

Kiếm quang hiện lên khắp bốn phía, âm thanh kinh người, từng luồng chấn động pháp thuật khuếch tán ra.

Ở bên cạnh của bọn họ là tiểu cô nương dị tộc đã từng nằm ở trên lưng nữ Chấp Kiếm Giả, giờ phút này dải băng màu đen che mắt của tiểu cô nương đã bị tháo xuống, nàng đang ngẩng đầu, nhìn thẳng tới mặt trời như có thể thiêu cháy hết tất cả trên cao.

Trong con mắt của nàng tỏa ra ánh sáng vô cùng kỳ dị, hình như có thể hấp thu ánh nắng mặt trời, khiến cho hai mắt của mình càng lúc càng sáng.

Hai cái xúc tu trên trán cũng không ngừng chập chờn, họa chế ra một cái phù văn, dung nhập vào trong hai mắt.

Nhưng quá trình này hiển nhiên không thể cắt đứt, cho nên hai vị Chấp Kiếm Giả kia đang bảo hộ nàng.

Mà thứ ngăn cản nàng hấp thu ánh nắng, là một loại tồn tại không nhìn thấy.

Hình như chúng nó dung hợp lại cùng với ánh sáng, chỉ có thể nhìn thấy tia sáng ở khắp bốn phía lưu chuyển kịch liệt hơn so với chỗ khác, cũng vặn vẹo nhiều hơn.

Chương 855: Mắt của Mộ Quang Tộc (2)

“Đó là Quang Quái!” Trên phi chu, Tử Huyền Thượng Tiên nhìn qua một màn này, chậm rãi mở miệng.

“Ánh sáng có linh trí sẽ biến thành Quang Quái, chúng nó phần lớn đều xuất hiện ở những nơi có ánh nắng nồng đậm, bản thân không có dấu vết nào cả, trên thực tế bọn nó chính là ánh sáng cho nên rất khó đối phó, cũng rất khó giết, chỉ có đợi đến lúc ban đêm phủ xuống chúng nó mới có thể tiêu tán.”

Trong lúc lời nói của Tử Huyền Thượng Tiên truyền ra, hai vị Chấp Kiếm Giả trên mặt đất kia rõ ràng đã sắp không địch lại, hình như bọn họ đã đánh giá thấp độ khó khăn của cái nhiệm vụ này, giờ phút này cả hai đều đã bị thương.

Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng cũng nhìn Hứa Thanh.

“Tiền bối, người này đã từng trợ giúp chúng ta, đệ tử muốn giúp đỡ bọn họ.” Hứa Thanh cúi đầu về phía Tử Huyền Thượng Tiên.

“Cần ta hỗ trợ không?” Tử Huyền ôn nhu nói.

“Ta và đại sư huynh là được rồi, nếu như vẫn không phải đối thủ, lại làm phiền tiền bối.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, sau khi Tử Huyền Thượng Tiên gật đầu, thân thể của hắn liền nhoáng một cái rời khỏi phi chu.

Đội trưởng ho khan một tiếng.

“Thật ra bây giờ tiền bối ra tay cũng…”

Tử Huyền Thượng Tiên liếc mắt trừng đội trưởng, đội trưởng co rụt đầu lại nhanh chóng bay ra, một trước một sau với Hứa Thanh, vọt thẳng đến đại địa.

Chú ý thấy hai người bọn họ lao đến, hai vị Chấp Kiếm Giả đang giao chiến lộ ra ánh mắt cảm kích, trong đó vị Chấp Kiếm Giả nam đã từng gặp qua Hứa Thanh ở Nghênh Hoàng Châu cũng nhanh chóng mở miệng.

"Đa tạ hai vị đạo hữu, số lượng đám Quang Quái này bỗng nhiên nhiều hơn so với lần trước chúng ta làm cùng loại nhiệm vụ này, làm phiền nhị vị giúp chúng ta bảo hộ tiểu hài tử của Mộ Quang Tộc này một chút."

Hứa Thanh gật đầu, tốc độ tăng nhanh nháy mắt đã đến, ngay khi vừa rơi xuống, hắn liền cảm nhận được trong ánh sáng trước mắt có một tia sát cơ bắn vọt tới phía hắn, tốc độ vô cùng kinh người.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên một tia sáng, độc đan bên trong tòa Thiên Cung thứ ba chấn động, độc cấm lập tức tràn ngập toàn thân.

Sau một khắc, một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong tia sáng trước mắt hắn truyền ra, tiếp theo liền có thể nhìn thấy có một nhúm ánh sáng hóa thành đen nhánh, đang nhanh chóng tiêu tán.

Một màn này khiến cho ánh mắt của hai vị Chấp Kiếm Giả kia lập tức sáng lên, cùng lúc đó bên đội trưởng cũng xuất hiện chỗ kinh người, thân thể của y lóe lên ánh sáng màu lam, trong chốc lát, vô tận băng hàn khuếch tán ra bên ngoài.

Lực lượng băng hàn này cực kỳ đáng sợ, bốn phía bị băng hàn bao trùm liền xuất hiện địa phương không có ánh sáng, xuất hiện một địa phương đen nhánh, hình như băng hàn của y có thể đông cứng cả ánh sáng.

Ánh sáng là thứ có thể đóng băng lại được.

Sau khi bọn chúng bị đóng băng liền không cách nào chảy xuôi, không cách nào di động, cứ giống như tự nhiên mà thành, khiến cho khắp bốn phía hóa thành đen nhánh.

Không thể không nói, trong nơi này lực lượng băng hàn của đội trưởng quả thực vô cùng kinh khủng, thậm trí còn vượt qua Hứa Thanh.

Hai người bọn hắn gia nhập cũng giảm bớt gánh nặng của hai vị Chấp Kiếm Giả kia, vì vậy rất nhanh nguy cơ ở nơi đây cũng được chậm rãi hóa giải, đám Quang Quái bốn phía cũng cảm nhận được bọn họ khó chơi, nhao nhao tản đi.

"Đa tạ hai vị đạo hữu!"

Hai cái Chấp Kiếm Giả kia đều là Kim Đan ba cung, giờ phút này nhìn qua Hứa Thanh cùng đội trưởng, mặc dù cảm kích nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi tồn tại một tia đề phòng.

Đây là bản năng.

Trong cái thế đạo này, nếu không có cái bản năng đó, nhất định sẽ chết rất sớm.

Mà giờ phút này, trong lòng của vị nam tử đã từng gặp qua Hứa Thanh và đội trưởng ở Nghênh Hoàng Châu đang tràn đầy chấn động.

Gã đã từng gặp qua thiên kiêu, gặp qua nhân tài kiệt xuất, nhưng gã vẫn nhớ kỹ, lúc trước hai người trước mắt này chỉ là Trúc Cơ, thế mà bây giờ đã đạt đến trình độ tương đối cùng mình rồi, vả lại nhìn bọn hắn xuất thủ, chiến lực rõ ràng lại càng mạnh hơn gã.

“Hôm ấy có ân tặng bảo, chúng ta cũng chưa nói lời cảm tạ, hôm nay cũng thuận tay làm.” Hứa Thanh chắp tay đáp lễ, nghiêm túc mở miệng.

“Không sai, huống hồ ta và sư đệ cũng là Chấp Kiếm Giả, nhìn thấy tự nhiên muốn hỗ trợ.” Đội trưởng cười ha ha, nói ra thân phận của mình và Hứa Thanh.

Nghe nói như thế, sắc mặt của hai vị Chấp Kiếm Giả kia liền trở nên nghiêm nghị, tự thân lấy ra Kiếm Lệnh của mình.

Hứa Thanh và đội trưởng cũng tương tự lấy ra, bốn thanh Kiếm Lệnh tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hai vị Chấp Kiếm Giả kia nhìn thấy một màn này cũng trở nên bình tĩnh lại, sự đề phòng trong lòng cũng giảm nhiều.

“Tại hạ Trần Đình Hào, đây là nương tử của ta, Tôn Lập Oánh, lần này đa tạ các ngươi, hai người đạo lữ chúng ta quả thực đã có chút chủ quan khi tiếp nhận cái nhiệm vụ này.”

Trần Đình Hào cảm khái, sau đó lấy ra một khối ngọc giản, đưa cho Hứa Thanh.

“Chúng ta sẽ phân một nửa quân công của nhiệm vụ lần này cho các ngươi, chớ có cự tuyệt, đây là phương thức kết giao của Chấp Kiếm Giả chúng ta, mọi người đều là chiến hữu, cũng là quân tử chi giao!”

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh và đội trưởng cũng không từ chối, tiếp nhận ngọc giản, sau đó bốn người đứng chờ đợi thiếu nữ Mộ Quang Tộc hấp thu ánh nắng, trong lúc này hai bên cũng bắt chuyện với nhau.

Hai người Trần Đình Hào biết được hai người Hứa Thanh muốn đi Quận Đô để báo cáo, mà Hứa Thanh cũng biết được nhiệm vụ lần này của đối phương.

Mộ Quang Tộc là một trong những minh hữu của nhân tộc, thuộc về chủng tộc thiện ý hiếm thấy.

Thiên phú của bọn họ đó là có thể dùng con mắt của mình để hấp thu ánh nắng, sau đó đi đến khu vực không có mặt trời, bán con mắt của mình cho nơi đó.

Lần này đạo lữ hai người Trần Đình Hào nhận nhiệm vụ hộ tống tiểu cô nương này tới đây hấp thu ánh nắng, bởi vì ánh nắng ở nơi này là đậm đặc nhất.

Không lâu sau tiểu cô nương đã hoàn thành việc hấp thu, lại nhắm mắt lại rồi buộc dải lụa màu đen, sau đó cả người trở nên có chút suy yếu, được đạo lữ của Trần Đình Hạo cõng ở sau lưng.

Bởi vì bọn họ cũng phải quay về Quận Đô, thế nên dưới lời mời của Hứa Thanh cùng với đội trưởng, hai người họ đã lựa chọn cùng bọn hắn bước lên phi chu.

Trên phi chu, đạo lữ hai người Trần Đình Hào vừa tới liền bái kiến Tử Huyền Thượng Tiên, rất là cung kính.

Mà Tử Huyền cũng biểu thị rất hoan nghênh bọn họ gia nhập, nàng cũng hy vọng Hứa Thanh trước khi bước vào Quận Đô, có thể kết giao nhiều bằng hữu Chấp Kiếm Giả một chút.

Nhưng mà tu vi của nàng rất cao, đứng ở chỗ này nói chuyện cũng tạo thành áp lực rất lớn với đạo lữ hai người Trần Đình Hạo, cho nên sau khi tỏ ra hoan nghênh thì nàng liền trở lại trrong khoang thuyền, trước khi đi cũng tươi cười kêu Hứa Thanh tới làm chủ nhân tiếp đãi khách.

Hai bên đều mang theo thân thiện, ở cùng một chỗ tự nhiên rất vui vẻ.

Vì vậy trong khi phi chu bay về phía Quận Đô, Trần Đình Hào cũng gọi là có qua có lại, giới thiệu kỹ càng về Quận Đô cho Hứa

Thanh cùng với đội trưởng.

“Quận Đô, là hạch tâm của Phong Hải Quận, trên cơ bản thế lực lớn của mỗi một châu đều thành lập phân tông ở trong Quận Đô, nhưng bọn họ chỉ là tầng dưới chót nhất trong cả hệ thống của Quận Đô, coi như là có sáu thê đội đi, phía trên bọn họ chính là thê đội thứ năm, là từng cái hệ thống nha môn do Quận chế tạo.

Phía trên nữa, là thế lực ba đại tông môn trong Phong Hải Quận cùng với một số gia tộc, bọn họ theo thứ tự là Thái Hư Hóa Yêu Tông, Thái Cổ Lôi Mạch, Huyết Hàn Môn, cùng với Diêu Hầu Đạo Phủ!”

“Trong đó Diêu Hầu Đạo Phủ là đặc thù nhất, lão tổ sáng lập gia tộc này chính là nhân tộc chúng ta, cũng đã từng là một trong 36 vị Thiên Hậu, được Huyền U Cổ Hoàng ban cho chữ ‘đạo’, do đó mới giúp gia tộc kia có thể tiếp tục kéo dài, dùng xưng hô đạo phủ.”

Theo phi chu bay nhanh, giọng nói của Trần Đình Hạo cũng dần dần trở nên vang vọng.

Bọn họ cũng cách Quận Đô, càng ngày càng gần.

Chương 856: Đại điểu Thanh Cầm (1)

Trên thực tế khi trên đường tới, Ngũ gia đã từng nói một chút về sự tình trong Quận Đô cho Hứa Thanh biết rồi, nhưng dẫu sao thì cũng không hiểu rõ và trực quan bằng chính bản thân Chấp Kiếm Giả ở trong Quận Đô được.

Với cả thông qua Trần Đình Hào miêu tả, Hứa Thanh cũng hiểu biết sâu hơn đối với thế lực bên trong Quận Đô.

Ví dụ như trong toàn bộ Quận Đô, có rất nhiều phân tông giống như Liên Minh Bát Tông.

Những tông môn này ở trong từng Châu của mình, đều là bá chủ một phương, nhưng khi ở trong Quận Đô thì bọn họ đều phải cúi đầu.

Bởi vì ở phía trên của bọn họ còn có tam đại tông môn còn mạnh hơn nữa.

Có thể nói là trong toàn bộ Quận địa của Phong Hải Quận, đây là ba cái tông môn mạnh nhất, cho nên bọn họ mới có thể xây dựng sơn môn ở bên trong Quận Đô.

“Trong Chấp Kiếm Cung có đông đảo đệ tử của tam đại tông môn, cho nên từ trình độ nhất định mà nói, tam đại tông và Chấp Kiếm Cung gần như là nhất thể, tam đại tông môn hoàn toàn hỗ trợ bất luận quyết định gì của Chấp Kiếm Cung, đây cũng là đạo sinh tồn của tam đại tông trong Phong Hải Quận.”

“Hai người đạo lữ chúng ta chính là đệ tử của Thái Cổ Lôi Mạch.” Trần Đình Hào mở miệng.

Dưới Trần Đình Hào lần lượt giới thiệu, Hứa Thanh cũng đã biết được nội tình của Diêu phủ, bọn họ có tư cách thế gia Thiên Hậu, có thể nói là một thế lực đẳng cấp, tuyệt đối quyền quý.

“Mặc dù Diêu Thiên Hậu năm đó đã vẫn lạc, nhưng nội tình của bọn họ vẫn còn, dù Diêu gia đã bị bài xích ra khỏi Hoàng Đô Đại Vực, nhưng trong Phong Hải Quận bọn họ vẫn là một cây đại thụ che trời như cũ, được đặt song song cùng với tam đại tông môn.”

“Nhưng nếu như so sánh với toàn bộ Quận Đô, vậy tam đại tông môn cùng với Diêu gia, chỉ được coi như là thê đội thứ tư.”

“Phía trên tam tông một gia, là hai đại ngoại tộc, bọn họ chính là thê đội thứ ba.”

Tính cách của Trần Đình Hào ngay thẳng, nhất là khi biết Hứa Thanh cùng với đội trưởng trước mặt đều là Chấp Kiếm Giả thì lại càng là như vậy, hình như ngay một khắc khi biết được hai người bọn hắn cũng là Chấp Kiếm Giả, gã liền theo bản năng buông xuống hơn phân nửa cảnh giác đối với hai người.

Điểm này, hoàn toàn khác với Hứa Thanh khi ở trong tông môn.

“Hai đại ngoại tộc, là Thánh Ma tộc cùng với Cận Tiên tộc!”

Khi nói đến hai cái ngoại tộc này, biểu cảm của Trần Đình Hào có chút âm trầm.

Ánh mắt của Hứa Thanh cùng với đội trưởng cũng đều ngưng tụ lại, mà Ngũ gia ở một bên hiển nhiên cũng biết được điều này, nhưng đối với những đệ tử khác của Liên Minh Bát Tông mà nói, từ trước tới giờ bọn họ đều không biết gì về những thông tin đó.

“Sau khi hai vị đạo hữu đi tới Quận Đô, nhất định phải cẩn thận hai cái ngoại tộc này.” Vị đạo lữ ngồi bên cạnh Trần Đình Hào hất sợi tóc bị thổi loạn qua bên tai, nhẹ giọng mở miệng.

“Trong đó, tộc nhân của Thánh Ma tộc trời sinh có hai khuôn mặt, một trước một sau thoạt nhìn rất là quái dị, đồng thời phần lớn đều có tâm tư thâm trầm.”

“Về phần Cận Tiên tộc, bọn họ cùng có chỗ tương tự nhân tộc, nhưng lại cực kỳ cao ngạo, đặc điểm là tóc và lông mi đều có màu trắng, thậm chí ngay cả con ngươi cũng là như thế, chiến lực rất kinh người.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, nhớ kỹ đặc điểm của hai cái tộc này, Trần Đình Hào ngồi ở một bên cũng thở dài.

“Ngoại trừ nhân tộc ta, hai đại ngoại tộc này chính là tộc quần mạnh nhất bên trong Phong Hải Quận rồi, cùng nhân tộc chúng ta ở trên một Quận, dưới Quận Trưởng đại nhân cân bằng cùng với thỏa hiệp, bây giờ vẫn miễn cưỡng cùng tồn tại, nhưng mâu thuẫn cũng dần dần tăng lớn.”

“Nhưng tạm thời vẫn còn có thể khống chế, dẫu sao thì Thánh Lan tộc bên trong Thánh Lan đại vực vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Phong Hải Quận chúng ta, là một nơi duy nhất bên trong vực không bị bọn chúng nắm giữ.”

“Loạn trong giặc ngoài!” Đội trưởng ở bên bỗng nhiên mở miệng.

“Không sai, chính là loạn trong giặc ngoài.” Trần Đình Hào nắm tay phải, nện vào trên đùi của mình một cái.

“Bên trong Phong Hải Quận là hai đại ngoại tộc dã tâm bừng bừng, ngoài Phong Hải Quận là Thánh Lan tộc với tâm ý thủy chung bất diệt, luôn muốn thôn tính chúng ta, nếu không phải ánh chiều tà của nhân tộc vẫn còn, sợ là Phong Hải Quận đã sớm bị bọn chúng nuốt chửng.”

“Nhân tộc chúng ta chỉ có một Vực bảy Quận, không thể để mất thêm nữa.”

Hứa Thanh trầm mặc, lúc trước hắn đã từng nghe nói, rằng hiện giờ nhân tộc giống như mặt trời lặn về phía tây vậy, mà hắn cũng đã cảm thụ qua điều này.

“Không nói những thứ này nữa, về sau các ngươi đến Quận Đô, sẽ có thể tự mình cảm nhận.”

“Lại nói tiếp một chút về thế lực trong Quận Đô cho các ngươi, bên trong Quận Đô, thê đội thứ hai thuộc về ba cung, theo thứ tự là Chấp Kiếm Cung, Phụng Hành Cung, Ti Luật Cung!”

“Chấp Kiếm Cung chúng ta nắm giữ hết thảy những việc có liên quan tới chiến đấu, chiến đấu với ngoại tộc, truy bắt tội phạm nội bộ, đây đều thuộc về trách nhiệm của Chấp Kiếm Cung.”

“Về phần Phụng Hành Cung, bên đó chịu trách nhiệm tế tự, lễ nghi, giáo dục, tuyên đọc thánh chỉ của Nhân Hoàng cùng với chịu trách nhiệm xét duyệt, còn cả trách nhiệm ghi chép những thay đổi lớn của lịch sử nhân tộc ta.”

“Mà Ti Luật Cung thì chịu trách nhiệm thẩm phán với quy tắc pháp luật, họ có tu sĩ chấp pháp riêng của mình, hết thảy việc có liên quan tới pháp quy, bọn họ đều có quyền giám sát.”

“Nhân tộc có Thượng Huyền ngũ bộ, dưới Huyền có chín bộ phận, nhưng Phong Hải Quận dù sao cũng là Quận chế, cho nên nhiều năm qua cũng chỉ lập ra Thượng Huyền tam bộ ở đây, ba cung này đều là bộ phận của Thượng Huyền.”

Hứa Thanh biết rõ địa vị của Chấp Kiếm Cung, nhất định là một thế lực cực cao trong Quận Đô, giờ phút này nghe thấy Chấp Kiếm Cung thuộc về thê đội thứ hai, cái này cũng giống như với phán đoán của hắn, mà hắn cũng đã có thể đoán được ai là người đứng phía trên ba cung, giữ vị trí thê đội thứ nhất.

“Thê đội thứ nhất, chính là Quận Trưởng!” Biểu cảm của Trần Đình Hào nghiêm nghị.

“Bên ngoài đồn đại Quận Trưởng không quả quyết, tính cách mềm mỏng thường xuyên thỏa hiệp, nhưng trên thực tế… . . Trong lòng Chấp Kiếm Giả chúng ta, ngoại trừ Cung chủ ra, người mà bọn ta tôn kính nhất chính là Quận Trưởng đại nhân.”

“Quận Trưởng đại nhân trấn thủ Phong Hải Quận 800 năm, mặc dù không có công khai phá mở rộng biên cương, nhưng có thể cân bằng cả trong và ngoài, hành sự cẩn trọng khiến cho Phong Hải Quận vẫn nằm ở trong tay của nhân tộc như cũ, 13 châu vẫn hoàn thiện như trước, so với sáu Quận khác từng bước từng bước mất đi các Châu mà nói thì không thấy nhiều.”

Trần Đình Hào hít sâu, nhìn Hứa Thanh cùng đội trưởng.

“800 năm qua, Quận Trưởng tổng cộng đã gặp phải 47 lần ám sát… .”

Hứa Thanh nghe đến đó liền thay đổi sắc mặt, đội trưởng cũng hít sâu một hơi.

Chương 857: Đại điểu Thanh Cầm (2)

Trần Đình Hào than nhẹ, không nói tiếp về Quận Trưởng nữa, mà kể cho Hứa Thanh và đội trưởng rất nhiều đặc sắc bên trong Quận Đô, thời gian cứ như vậy trôi qua, nửa tháng rất nhanh liền qua đi.

Theo vùng đất sa mạc dần dần trở nên thưa thớt, một mảnh thổ địa màu xanh chậm rãi chiếu vào trong tầm mắt của mọi người bên trong phi chu.

Thả mắt nhìn đi, mặt đất đã trở thành bình nguyên, sơn mạch không nhiều lắm, mà dị chất ở trong này cũng rất mỏng manh, linh khí rõ ràng dày đặc hơn không ít so với khu vực khác.

Bầu trời càng là một màu xanh lam, nắng ráo sáng sủa.

Hứa Thanh đứng trên đầu thuyền nhìn thiên địa xa xa, một cỗ cảm giác thông thấu thản nhiên dựng lên, nhất là hắn còn có thể nhìn thấy phía dưới mặt đất tồn tại rất nhiều những tòa thành trì.

Như ngay lúc này một chỗ ngay phía dưới bọn họ, trên mặt của những người sinh sống ở trong này hiện lên không ít nụ cười, từ đó có thể nhìn ra những người này đang tràn đầy hy vọng đối với cuộc sống.

Điểm này không hề thấy nhiều ở các Châu khác, nơi mà những người phàm tục phải luôn vùng vẫy để sinh tồn.

“Đã đến khu vực của Quận Đô rồi.” Trần Đình Hào cười mở miệng.

“Ở trong nơi này, chúng ta có thể mượn nhờ bất kỳ một tòa truyền tống trận nào, đi đến bên ngoài Quận Đô, phía trước không xa có một điểm truyền tống công cộng, chúng ta có thể đi vào trong đó.”

Trần Đình Hào chỉ một ngón tay về phương xa, Hứa Thanh thuận thế nhìn lại, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt của hắn bỗng nhiên lóe lên ánh sáng.

Đội trưởng nhướn lông mi lên, đệ tử bốn phía cũng lộ ra một chút ngưng trọng.

Chỉ thấy phương hướng mà Trần Đình Hào chỉ, giờ phút này trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một mảnh mây màu xám tro, phạm vi của đám may này cực lớn, không sai biệt lắm có thể bao trùm toàn bộ một cái thành trì.

Mà lúc này đám mây màu xám tro kia đang gấp rút di chuyển, có thể nhìn thấy bên trong mây mù mơ hồ tồn tại một con đại điểu.

Bộ dáng của con đại điểu này cực kỳ quái dị, nó có ba cái đầu, mỗi một cái đầu thoạt nhìn đều rất là hung tàn dữ tợn.

Bụng rất lớn nhưng cánh rất nhỏ, bộ lông trên người làm cho người ta có cảm giác rất lộn xộn, mà trên người lại có một cỗ chấn động Thần Tính kinh người, tràn ngập khắp thiên địa bốn phía.

Trên móng vuốt của nó hình như đang túm một thứ gì đó, nhìn không rõ.

Giờ phút này nó đang bay tới gần phi chu của đoàn người Hứa Thanh, những nơi đi qua từng trận gió bão nhấc lên, hóa thành từng chiếc vòi rồng kết nối thiên địa, khí thế tựa như cầu vồng, truyền tới một cỗ cảm giác mênh mông bát ngát.

“Là Thanh Cầm tiền bối!” Trần Đình Hào sững sờ.

“Thanh Cầm cầm tiền bối là bằng hữu của vị Quận Trưởng đại nhân đời trước, 800 năm trước khi Quận Trưởng tiền nhiệm trở về Hoàng Đô, đã đưa lời mời với vị này, vị này chưa từng rời đi mà vẫn nghỉ ngơi ở trong Phong Hải Quận, thỉnh thoảng bay ra, lão nhân gia ngài chính là một dị chủng Hồng Hoang, huyết mạch có thể truy lại đến thời đại Cổ Hoàng, nghe nói tổ tiên của ngài đã từng đi theo Cổ Hoàng.”

Ngay khi lời nói của Trần Đình Hào truyền ra, theo con đại điểu tới gần, lập tức có một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ bên trong móng vuốt truyền ra.

“Cứu ta, cứu ta, ta là Chấp Kiếm Giả, ta đã từng được Đại Đế vấn tâm, phát ra ánh sáng 60 trượng!”

Giọng nói vô cùng thê thảm, bên trong hiện ra vẻ hoảng sợ nồng đậm, Hứa Thanh nghe xong liền cảm thấy có chút quen tai, mà trong mắt đội trưởng thì lại lóe lên tia sáng.

“Đây chẳng phải là Ninh Viêm sao, tại sao gã lại trở thành thức ăn rồi?"

Tự nhiên Hứa Thanh cũng nhìn thấy, hắn lựa chọn bỏ qua cái tên đã từng ra tay đối phó mình này, nhưng Trần Đình Hào một bên vừa nghe Ninh Viêm nói xong, liền sau vội vàng bay lên trên không, chắp tay cúi đầu về phía Thanh Cầm, cất cao giọng mở miệng.

"Thanh Cầm đại nhân bớt giận, ngài có thể chờ ta điều tra rõ một chút, xem người này có phải thật là một thành viên của Chấp Kiếm Giả chúng ta hay không, nếu thật mà nói, kính xin Thanh Cầm đại nhân giơ cao đánh khẽ… . ."

Hứa Thanh kỳ quái liếc mắt nhìn Trần Đình Hào, đội trưởng bên đó cũng giống như thế, lại nhìn Hứa Thanh một chút.

"Không quen biết, nhưng chỉ vì nói một câu Chấp Kiếm Giả, liền vội vàng lao ra giúp đỡ?" Đội trưởng chưa từng nói ra những lời này, nhưng Hứa Thanh chỉ nhìn qua ánh mắt của y, liền hiểu ra hàm nghĩa, vì vậy cũng lâm vào trầm ngâm.

"Về sau, các ngươi cũng có thể như vậy." Đạo lữ của Trần Đình Hào giống như đoán được suy nghĩ của hai người Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng, sau đó cũng bay lên không trung đứng ở bên người Trần Đình Hào, tương tự bái kiến đại điểu phía trước.

Đội trưởng lập tức cảnh giác, y cảm thấy có lẽ những vị Chấp Kiếm Giả khác đều là như thế này, nhưng nếu như y gặp phải nguy hiểm rồi báo ra mình từng vấn tâm phát ra ánh sáng một trượng, vậy cũng không nhất định sẽ có người tới cứu y, cho nên dọc theo con đường này, y cũng không nói chuyện nhiều lắm, chỉ sợ bị người ta hỏi tới việc Đại Đế vấn tâm.

Giờ phút này Tử Huyền Thượng Tiên cũng từ trong khoang thuyền đi ra, đứng ở bên người Hứa Thanh ngóng nhìn lên bầu trời, trong lòng cũng có chỗ đề phòng.

Trên bầu trời, theo đạo lữ hai người Trần Đình Hào bái kiến, đại điểu trên không trung quanh quẩn một vòng, ba cái đầu người, sáu con mắt đảo qua trên phi chu, giống như đang xác định cái gì đó.

Sau đó buông móng vuốt ra.

Ninh Viêm kêu thảm một tiếng, thân thể rơi xuống và lập tức được Trần Đình Hào tiếp được, lúc mang về phi chu, đại điểu trên bầu trời bỗng phát ra một tiếng kêu khó nghe, sau đó liền dang ra đôi cánh nhỏ, đạp vào đám mây màu xám bay xa.

“Tại sao ta lại cảm thấy vừa nãy …hình như nó đã liếc mắt nhìn mình?” Đội trưởng ngạc nhiên.

Ngô Kiếm Vu ở một bên cũng nhanh chóng gật đầu, trong mắt lộ ra một tia hoảng hốt, đáy lòng thầm nghĩ.

“Ta nghĩ rằng nó đang nhìn ta, chẳng lẽ là… . . Nó cảm nhận được khí chất Huyền U Cổ Hoàng ở trên người ta?”

Hứa Thanh thì đứng im trầm ngâm.

Giờ phút này Trần Đình Hào đỡ theo Ninh Viêm, muốn hỏi thân phận của gã, tạm thời Ninh Viêm vẫn còn chưa tỉnh táo, bỗng liếc mắt liền thấy đội trưởng cùng với Hứa Thanh.

Ánh mắt của gã lập tức trợn to, thân thể run rẩy, lần nữa giằng co hình như không muốn đi đến.

Trần Đình Hào có chút kinh ngạc, nhìn về phía hai người Hứa Thanh.

“Các ngươi quen biết?”

“Quen biết, tên tiểu tử này cũng là người Nghênh Hoàng Châu chúng ta, là chuẩn Chấp Kiếm Giả, lần này tới đây để xét duyệt.” Đội trưởng tươi cười mở miệng, trong khi nói không quên nhấn mạnh trọng âm vào chữ ‘chuẩn’.

Trần Đình Hào nở nụ cười, buông tay ném Ninh Viêm lên trên thuyền.

Hứa Thanh lạnh lùng quét mắt nhìn Ninh Viêm.

Ninh Viêm lại càng run rẩy lợi hại hơn, đáy lòng cũng có vô vàn bi phẫn, gã thật vất vả mới tới được nơi đây, kết quả vừa mới tới liền gặp được con đại điểu không giảng đạo lý, một phát chộp gã lại.

Bây giờ tuy đã thoát hiểm, nhưng nghìn không nên vạn không nên, lại gặp ngay người có thù tất báo là Hứa Thanh.

Giờ phút này trong khi đáy lòng của gã vô cùng khẩn trương, gã bỗng nhìn thấy Tử Huyền Thượng Tiên, ánh mắt lập tức lộ ra ánh sáng mãnh liệt, bỗng nhiên chạy tới

Phù phù một tiếng quỳ xuống, lớn tiếng mở miệng.

“Lão tổ, rốt cuộc đệ tử cũng tìm được ngài.”

Chương 858: Binh sĩ (1)

Ninh Viêm đột nhiên quỳ một cái, khiến mọi người chung quanh vô cùng ngạc nhiên.

Tử Huyền Thượng Tiên nhàn nhạt nhìn gã một cái, bộ dáng giống như nhìn mãi cũng thành quen rồi.

“Huyền U tông à?”

“Lão tổ sáng suốt, đệ tử chính là tu sĩ của Huyền U tông, lúc còn ở trong tông môn đã vô cùng ngưỡng mộ lão tổ của toàn bộ 3700 Huyền U tông trong Nghênh Hoàng Châu.”

Thần sắc đội trưởng trở nên cổ quái, Hứa Thanh nhíu mày, nhớ tới đặc thù của Huyền U tông.

Bởi vì Huyền U Cổ Hoàng, cho nên số lượng Huyền U tông rất nhiều, đủ loại tông môn lớn nhỏ, phàm là có hơi chút dính dáng tới Huyền U Cổ Hoàng đều sẽ tự xưng là Huyền U tông.

Giống như lúc đầu Hứa Thanh và đội trưởng từng trông thấy một cái Huyền U tông ở trong Thái Ti Độ Ách Sơn vậy.

Mà Ninh Viêm này hiển nhiên cũng là như thế, dù sao thì gã có tu hành công pháp Huyền U tông hay không thì Tử Huyền Thượng Tiên vừa nhìn liền nhận ra ngay, coi như là niệm tình cùng chung hương khói, Tử Huyền nhẹ gật đầu, để cho gã có thể đồng hành theo trên thuyền.

Ninh Viêm hoảng hốt trong lòng, gã không muốn đi theo trên thuyền nhưng cũng không dám cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì trốn ở một góc nơi hẻo lánh không dám nhìn tới Hứa Thanh, đáy lòng lo lắng không yên, không khác gì chim sợ cành cong.

Hứa Thanh nhìn lướt qua, chuẩn bị tìm lúc không có người lại đi tính toán cùng đối phương.

Nhưng trong mắt của đội trưởng lại lóe lên tia sáng, đi vài vòng quanh Ninh Viêm vẻ mặt căng thẳng, bộ dáng cảm thấy rất hứng thú, hỏi gã một câu.

“Tiểu tử, ngươi có điểm gì là lạ, rõ ràng bị đại điểu bắt lâu như vậy, thế mà lại không chết, thương thế cũng không phải rất nghiêm trọng.”

“Trần sư huynh, khi ta còn bé huyết mạch đã phản tổ, tất cả là do lực lượng phòng hộ của huyết mạch.” Ninh Viêm nhanh chóng giải thích.

Đội trưởng nghe thấy lời này, liếm liếm bờ môi cười ha ha, đi lên ôm cổ Ninh Viêm, thấp giọng mở miệng.

“Ngươi không cần sợ Hứa Thanh, ta là đại sư huynh của hắn, có lẽ ngươi đã từng nghe qua lời đồn kia khi ở Thái Sơ Ly U Thành rồi đi, Hứa Thanh cực kỳ tôn trọng ta, ta nói với ngươi, tất cả những lời đồn kia đều là sự thật.”

“Về sau ngươi chỉ cần nghe ta là được, ngươi là huynh đệ của ta, như vậy chính là huynh đệ của Hứa Thanh, giữa huynh đệ thì cái gì trọng yếu nhất? Tình nghĩa chứ còn gì nữa, ngươi nói có đúng hay không!”

Ninh Viêm không dám nói không, vội vàng gật đầu.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, hắn cảm thấy một màn này có chút quen thuộc, hình như đã từng gặp qua trên người nào đó, vì vậy liền quét mắt nhìn qua Ngô Kiếm Vu đứng ở bên cạnh.

Ngô Kiếm Vu cũng là ngẩn người, nghĩ tới những gì mình đã từng gặp phải, đồng cảm nhìn Ninh Viêm.

Đội trưởng vẫn còn đang lừa gạt, phi chu vẫn đi tới phía trước, lúc này đã cách điểm truyền tống mà Trần Đình Hào chỉ không xa.

Trên thực tế, chỗ đó cũng là một điểm truyền cuối cùng bên trong lộ tuyến của Liên Minh Bát Tông.

“Sau lần truyền tống này chúng ta sẽ đi tới Quận Đô, Hứa Thanh, ta vừa mới hỏi thăm mấy vị hảo hữu bên trong Cung một chút…Thế mới biết được… . Ngươi vậy mà lại là người nhận được tia sáng vạn trượng!”

Trần Đình Hào chấn động nhìn Hứa Thanh, lúc trước gã ra ngoài làm nhiệm vụ rất lâu chưa từng trở về, cho khi đến gần phạm vi Quận Đô mới có thể sử dụng ngọc giản truyền âm.

“Ta còn rất nhiều chỗ không biết, nếu như tương lai có chỗ nào làm không ổn, mong rằng Trần đại ca nhắc nhở ta một chút.”

Hứa Thanh lộ ra biểu cảm chân thành, chắp tay mở miệng.

“Nhất định rồi, Hứa Thanh ngươi là người nhận được ánh sáng vạn trượng, đây là thứ mà Phong Hải Quận chúng ta chưa từng có qua, ngươi biết điều này đại biểu cái gì không?” Trong mắt Trần Đình Hào hiện lên sự hâm mộ, nhưng bên trong lại không có một tia ghen ghét nào.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Điều này đại biểu ngươi chính là người có thể tín nhiệm nhất, đại biểu nội tâm của ngươi rất đoan chính, cũng là thứ trợ giúp cực lớn đối với việc nhậm chức của ngươi.” Trần Đình Hào cảm khái.

“Nhậm chức?” Hứa Thanh biết rõ, lần này hắn đến đây chính là để nghe an bài và nhậm chức, nhưng cũng không biết cụ thể ra sao, vì vậy liền hỏi thăm một chút.

“Dựa theo quy củ, Chấp Kiếm Giả mới phải nhậm chức trong Quận Đô tròn ba năm, sau đó mới có thể ra ngoài, lần này các ngươi đến, đợi sau khi tuyên thệ sẽ được an bài nhậm chức.”

“Chức vị khác biệt, thu hoạch quân công cũng không giống nhau, cho nên chức vị rất là trọng yếu.”

“Dù sao đối với Chấp Kiếm Giả chúng ta mà nói, tất cả mọi thứ đều không ly khai khỏi quân công!”

“Mà bên trong Chấp Kiếm Cung có rất nhiều chức vị, các loại chức vị tuần tra cùng với tra xét là thu hoạch quân công dễ dàng nhất, còn có tình báo cùng với chấp pháp cũng thu hoạch tàm tạm, nhưng nếu nhận được các loại chức vị nội vụ thì cơ hội thu hoạch quân công lại ít hơn nhiều.”

“Mặt khác còn có một chức vị đặc thù, thu được càng thêm nhiều quân công hơn nữa, nhưng trong này lại không tuyển Chấp Kiếm Giả mới tấn chức, lão nhân cũng không thể xin được, toàn bộ những Chấp Kiếm Giả nhận được chức vị này, đều là Cung chủ dùng pháp chỉ đặc tuyển.”

Trong mắt Trần Đình Hào lộ ra một tia say mê.

“Cần có xuất thân cực kỳ sạch sẽ, cộng với tâm tư thuần túy mới có thể đảm nhiệm.”

Hứa Thanh có chút tò mò, nhìn Trần Đình Hào.

“Đó chính là binh sĩ!”

“Binh sĩ?” Hứa Thanh khẽ giật mình.

“Đúng, binh sĩ, binh sĩ của Hình Ngục Ti, tí nữa ngươi đến Quận Đô sẽ biết, một trong thứ đặc sắc nhất của Quận Đô chính là ngục giam vạn tộc!”

Trần Đình Hào nở nụ cười, trên mặt cũng hiện lên một tia tự hào.

“Chính là nơi Hình Ngục Ti giam giữ hung tà, bên trong đều là hung đồ từ xưa đến nay của tất cả vạn tộc, cũng có quỷ dị, nơi đó là tòa ngục giam lớn nhất trong toàn bộ Phong Hải Quận, phạm nhân bên trong phần lớn là hạng người giết chóc ngập trời, hung tàn tột cùng, nhưng cuối cùng khi nghe thấy binh sĩ cũng đều biến sắc.”

“Bởi vì vì tất cả người của Hình Ngục Ti, đều tự xưng rằng mình chỉ là một người binh sĩ.”

“Vì vậy liền có cái kiến giải binh sĩ này, bọn học…chấn nhiếp hết thảy hung tà.”

Trần Đình Hào nói đến đây, vẻ say mê trong mắt càng đậm, cũng hóa thành khát vọng.

“Tông ta có một lão tổ, năm đó được Cung chủ đặc tuyển trở thành binh sĩ, đáng tiếc, nhiều năm trước lão nhân gia người bởi vì chuyện công mà hi sinh.”

Nói đến đây, Trần Đình Hào lắc đầu.

“Nhưng mà Hứa Thanh ngươi không thể nào đi Hình Ngục Ti, mặc dù binh sĩ đặc thù nhưng ngươi lại càng đặc thù, Chấp Kiếm Giả nhận được ánh sáng vạn trượng thì chắc chắn là hy vọng của nhân tộc chúng ta, có khi sau này ta nhìn thấy ngươi sẽ phải cầm kiếm hành lễ.”

Hứa Thanh nhìn qua thiên địa xa xa, thật ra hắn không đặc biệt quan tâm tới việc nhậm chức cho lắm, sau khi đi đến khu vực Quận Đô, khi nhìn qua tất cả mọi thứ ở đây, trong lòng của hắn cũng càng lúc càng trở nên phức tạp hơn, vì vậy liền nhẹ giọng mở miệng.

“Trần đại ca, Triêu Hà Sơn có ở trong này không?”

Chương 859: Binh sĩ (2)

“Triêu Hà Sơn?” Trần Đình Hào liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Triêu Hà Sơn nằm ở bên trong Triêu Lộ Châu, là một trong ba Châu cách Quận Đô gần nhất, chỗ đó từ sớm trước kia đã trở thành nơi thí luyện của Chấp Kiếm Cung chúng ta, không cho phép người ngoài bước vào nửa bước, nếu Chấp Kiếm Giả muốn đi, vậy cần tiêu hao quân công nhất định mới có thể.”

“Tốn không ít quân công, bởi vì nơi đó là tẩm cung của một cái mặt trời Viễn Cổ, đồng thời cũng là nơi cái mặt trời kia vẫn lạc, thi thoảng sẽ có lưu quang trước khi vẫn lạc của cái mặt trời kia xuất hiện, tràn ra từ trong tuế nguyệt trường hà, lập lòe ở đó.”

“Mỗi một đạo lưu quang trước khi vẫn lạc đều ẩn chứa đạo vận, bản thân nó lại càng là tài liệu đỉnh giai để luyện khí luyện đan, số lượng rất ít, mỗi một đạo xuất hiện đều được ghi chép trong hồ sơ.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại có từng gợn sóng kịch liệt lên xuống, đây là lần đầu tiên hắn nghe được thông tin kỹ càng và chi tiết như vậy về Triêu Hà Sơn.

Trần Đình Hào cũng không hỏi tại sao Hứa Thanh lại cảm thấy hứng thú đối với Triêu Hà Sơn, mà chỉ nhắc nhở một câu.

“Nếu ngươi muốn đi vào Triêu Hà Sơn, vậy phải cố gắng tích lũy quân công.”

Hứa Thanh gật đầu.

Thời gian không lâu sau, trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau thì phi chu đã bay đến điểm truyền tống trận, theo Tử Huyền Thượng Tiên tiêu sái đi ra, theo phi chu dừng lại, hơn 100 tu sĩ lần lượt hạ xuống mặt đất.

Trên mặt đất là một tòa truyền tống trận cổ xưa với tạo hình tế đàn, phạm vi rất lớn, toàn thân là một màu nâu đen, có thể thấy từng đạo vết tích dài giao thoa, chớp động từng đạo tia sáng giao nhau.

Bốn phía có Chấp Kiếm Giả thủ hộ, hiển nhiên bọn họ cũng quen biết cùng Trần Đình Hào, sau khi nhìn thấy liền chào hỏi rất vui vẻ, thậm chí còn có mấy người tiến lên ôm Trần Đình Hào một cái.

Cái loại cảm tình thân thuộc lẫn nhau này, khiến cho Hứa Thanh có thêm càng nhiều nhận thức hơn nữa về Chấp Kiếm Giả.

Rất nhanh dưới những Chấp Kiếm Giả này an bài, một đoàn người của Liên Minh Bát Tông đi vào trong truyền tống trận, dưới tia sáng động trời lập lòe, bọn họ hoàn thành một lần truyền tống cuối cùng trong chuyến đi lần này.

Lúc xuất hiện, đã ở bên ngoài Quận Đô!

Ngay một khắc khi bóng dáng đám người bọn họ xuất hiện, một pho tượng kinh thiên động địa lập tức chiếu vào trong mắt mọi người.

Đó là pho tượng của Huyền U Cổ Hoàng, mênh mông kinh người, giống như có thể chống đỡ thiên địa.

Nó quá lớn, so sánh với nó thì mọi người tựu như bụi bặm vậy, thậm chí nếu là hạng người phàm tục nhìn tới, cho dù có ngẩng đầu lên cũng không thể nhìn thấy rõ toàn bộ pho tượng.

Nó đứng sừng sững ở trên mặt đất, đỉnh đầu ở bên trên bầu trời, tầng mây mỏng manh vờn quanh phần eo của nó, tu sĩ cần hết sức giương mắt mới khả năng miễn cưỡng nhìn xa.

Pho tượng có tạo hình giơ hai tay lên, giống như đang ôm thiên địa, mà giữa hai tay của pho tượng, thình lình nổi lơ lửng một tòa thành treo lơ lửng ở trên bầu trời.

Đây, chính là Quận Đô.

Diện tích của tòa thành trì này phải lớn gấp mấy lần thành trì của Liên Minh Bát Tông, trong đó là vô tận ánh sáng, từng đạo ánh sáng lập lòe hóa thành một biển ánh sáng.

Bốn phía còn nổi lơ lửng ba tòa cung điện nhỏ hơn một chút.

Mặc dù không to bằng Quận Đô, nhưng nếu đặt bất luận một cái cung điện nào ở dưới mặt đất, cũng đều không khác gì một con quái vật khổng lồ cả.

Ba cung một thành, rõ ràng hiện ra trong mắt Hứa Thanh, khiến cho tâm thần của hắn chấn động.

Nhưng thứ càng làm cho trong lòng của hắn dấy lên gợn sóng cực lớn, đó là mặt đất.

Phía dưới Quận Đô đang treo lơ lửng trên bầu trời, ngay dưới chân của pho tượng Cổ Hoàng, là một mảnh đất bóng loáng trong như mặt kính, mà bên dưới mặt kính… Là một tòa ngục giam siêu cấp được xây dựng ở trong lòng đất.

Phía trên ngục giam là mặt đất giống như mặt kính, trạng thái trong suốt, nếu như đứng ở trên không cúi đầu có thể nhìn thấy trong lòng đất có vô số tầng, giống như là vực sâu.

Chỗ đó, chính là Hình Ngục Ti theo như lời Trần Đình Hào vừa nói lúc trước, là tòa ngục giam to lớn nhất trong Phong Hải Quận!

Mà ở giữa tòa ngục giam dưới mặt đất cùng với tòa thành treo ở trên không, giữa không trung của hai nơi này là một thanh cổ kiếm thanh đồng khổng lồ đang nổi lơ lửng.

Một thanh kiếm với khí thế mênh mông dồi dào, kinh thiên động địa, kiếm quang rực rỡ, bát phương đều có thể thấy được.

Thân kiếm có khắc một chữ Nguyên, đây rõ ràng là một thanh kiếm của Chấp Kiếm Giả.

Nó trôi lơ lửng ở trong hư không, phía trên là thành trì, phía dưới là ngục giam, thân kiếm chậm rãi chuyển động tràn ra uy áp kinh khủng khó có thể hình dung.

Trên thủ Quận Đô, dưới trấn Hình Ngục!

Thế này vẫn chưa hết, dưới mặt đất vẫn còn có một khu kiến trúc hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người Liên Minh Bát Tông.

Đó là từng tòa Kiếm Các ngũ giác được xây dựng vờn quanh ngục giam!

Những tòa Kiếm Các vờn quanh từng vòng, vị trí cực kỳ chỉnh tề, nhưng chiều cao lại không đồng nhất, tòa cao nhất sắp tiếp cận độ cao của Quận Đô, thấp lại chỉ có mấy trượng, cao thấp không đều.

Số lượng rất nhiều, cỡ hơn mười vạn, mỗi một tòa đều cách nhau ngàn trượng, tạo thành từng vòng từng vòng, không sai biệt lắm hơn mười vòng.

“Những tòa Kiếm Các kia, là khi toàn bộ Chấp Kiếm Giả mới tấn chức tới Quận Đô ở Phong Hải Quận đưa tin, bỏ xuống linh kiếm của chính mình ở chỗ này, khiến nó hình thành một tòa Kiếm Các, cũng là chỗ cư trú ngày bình thường của Chấp Kiếm Giả!”

“Chấp Kiếm Giả không chết, Kiếm Các không tiêu tan, nếu như có người chết trận, sẽ phải dùng nghi thức đặc biệt, do chấp sự tuyên đọc mới có thể tiêu tán.”

“Hoan nghênh các ngươi đến Quận Đô, đi đến tổng bộ của Chấp Kiếm Giả trong Phong Hải Quận!”

Trần Đình Hào cười ha ha, cúi đầu về phía mọi người và Hứa Thanh, vốn định rời đi nhưng gã phát hiện người Liên Minh Bát Tông hình như đang đợi ai đó, cho nên gã cũng không có rời khỏi mà phụng bồi mọi người cùng nhau chờ đợi.

Liên Minh Bát Tông hoàn toàn chính xác đang đợi người.

Bọn họ đợi người của phân tông đi tới tiếp đón, một mặt là Tử Huyền Thượng Tiên đích thân đến, một mặt khác là Quận Đô cũng không phải có thể tùy ý đến, cần phải có người tiếp dẫn mới có thể.

Nguyên bản dựa theo ước định, người của phân tông phải đến từ sớm rồi mới đúng, nhưng hôm nay bọn họ đã chờ được một lát, mà vẫn không thấy đệ tử phân tông xuất hiện.

Trong mắt của Tử Huyền Thượng Tiên lộ ra một tia ánh sáng âm u, nàng đã dùng ngọc giản truyền âm rồi, nhưng không hề thu được chút hồi âm nào.

“Hẳn là đã xảy ra vấn đề.” Ngũ gia đứng bên người Tử Huyền Thượng Tiên trầm thấp mở miệng.

Tu sĩ đóng giữ phân tông không phải là người có cấp độ lão tổ, cho nên chắc chắn không thể nào dám để Tử Huyền Thượng Tiên chờ, cũng không có lá gan này, nhưng đến tận bây giờ lại không hề xuất hiện tiếp đón.

Như vậy, chỉ có một câu giải thích.

Phân tông, đã xảy ra chuyện.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, vừa mới đến đã xuất hiện loại chuyện này, hiển nhiên việc này không thể dùng sự trùng hợp để giải thích nữa rồi.

“Nhằm vào chúng ta?” Hứa Thanh nheo mắt lại, trong mắt đội trưởng cũng lộ ra ánh sáng âm lãnh, hai người nhìn nhau một cái.

Chương 860: Múa rìu qua mắt thợ (1)

Khi xác định một việc thì không thể chỉ dựa vào phỏng đoán cùng phán đoán, phân tông không đến tiếp đón, rất có khả năng vẫn còn tồn tại những vấn đề khác.

Còn cuối cùng là nguyên nhân gì, nghiệm chứng rất là đơn giản, đi một chuyến tới đó nhìn xem là biết.

Tử Huyền Thượng Tiên ngẩng đầu, nhìn lên Quận Đô trên bầu trời.

Mặc dù phân tông không xuất hiện, không cách nào tiếp dẫn khiến bọn họ sẽ khó đi lên, nhưng đối với Tử Huyền Thượng Tiên mà nói, việc này không khó giải quyết.

Trong mắt Ngũ gia cũng lộ ra một tia âm lãnh, mà những người khác phần lớn cũng đều như có điều suy nghĩ, không ít người lén lút nhìn về phía Hứa Thanh và đội trưởng.

Hai người đạo lữ Trần Đình Hào cũng phát hiện không bình thường, Trần Đình Hào lập tức khách khí mở miệng hỏi thăm.

“Tử Huyền tiền bối, Hứa Thanh đạo hữu, Nhị Ngưu đạo hữu, phân tông Liên Minh Bát Tông của các ngươi có khả năng đã xảy ra vấn đề, sau khi đi vào ta sẽ hỏi thăm một chút, nhưng nếu như chỉ là tiếp dẫn vào thành mà nói, chúng ta có thể hỗ trợ.”

Gã nói xong, lập tức lấy ra ngọc giản truyền âm.

Hứa Thanh cùng đội trưởng nghe vậy liền cúi đầu về phía Trần Đình Hào, biểu thị cảm tạ.

Tử Huyền Thượng Tiên khẽ gật đầu, nếu không cần thiết nàng cũng không muốn vừa tới ngày đầu tiên liền vận dụng quan hệ của mình ở Quận Đô, nhất là khi dùng vào loại chuyện nhỏ nhặt này.

Với cả lý do quan trọng nhất, nơi này là Quận Đô, bên trong đông đảo cường giả, sau khi tới đây không thể hành xử không chỗ cố kỵ giống như lúc ở bên Nghênh Hoàng Châu được.

Ở nơi này, xử lý tất cả mọi việc đều cần phải cực kỳ cẩn thận.

Nhất là một khắc khi vừa mới đặt chân đến.

Cho nên trước tiên nàng cần phải biết rõ, xem phân tông của Liên Minh Bát Tông đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy dưới sự hỗ trợ của Trần Đình Hào, rất nhanh bên trong Quận Đô liền có ba đạo ánh sáng bay ra, hóa thành ba người.

Ba người này mặc một bộ trường bào màu nâu đậm, trên người còn có sấm sét vờn quanh, hiển nhiên là đồng tông của Trần Đình Hào.

Nhưng mà thoạt nhìn không giống Chấp Kiếm Giả.

Sau khi đến thì hàn huyên một phen, dưới Trần Đình Hào giới thiệu, Hứa Thanh biết được ba người này là đệ tử của Thái Cổ Lôi Mạch, bọn họ là tuần tra trong Quận Chế của Quận Đô.

Sau khi ba người bọn họ nghe Trần Đình Hào giới thiệu Hứa Thanh và đội trưởng là Chấp Kiếm Giả mới, rõ ràng càng thêm khách khí, thần sắc mang theo tôn kính, một đường hộ tống một đoàn người Liên Minh Bát Tông lăng không dựng lên, bay thẳng đến Quận Đô.

Một màn này, khiến cho Hứa Thanh giỏi về quan sát lần nữa có chút hiểu thêm đối với địa vị của Chấp Kiếm Giả.

Đồng thời hắn cũng theo bản năng nhìn tới Quận Đô càng lúc càng gần phía trước.

Từ xa nhìn tới, đây là một tòa thành hình tròn, khí thế vô cùng mênh mông, bốn phía tồn tại những bức tường cao vờn quanh, còn có vô số phù văn và ấn ký lập lòe ở, hình thành một luồng sóng uy áp kinh khủng.

Nhất là lúc tới gần, luồng uy áp cực kỳ kinh người này liền đảo qua trên người bọn họ, giống như đang nghiệm chứng thân phận vào thành.

Có Trần Đình Hào cùng với ba người tuần tra trong Quận Chế bảo đảm, tư cách vào thành được nghiệm chứng, một đoàn người Hứa Thanh không gặp phải trở ngại gì, vô cùng thuận lợi bước vào bên trong Quận Đô.

Theo bọn họ bước vào, một tòa thành hùng vĩ rõ ràng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Quận Đô tuy lớn, nhưng lại vô cùng ngay ngắn trật tự, trước mặt là vô số phố xá với đông đảo kiến trúc, phần lớn là màu thanh ngọc, đỉnh là màu đỏ tía, thoạt nhìn vô cùng đại khí, đồng thời cũng tồn tại một cảm giác trang nghiêm.

Lại bởi vì bên trong thành trì còn có từng gốc linh thực tô điểm thêm nét đẹp, tràn ngập ở những nơi hẻo lánh cùng với trên đường phố, thế nên bên trong vẻ trang nghiêm, nơi này còn mang theo một chút cảm giác trang nhã.

Còn có từng luồng linh khí nồng đậm từ trong từng hòn gạch từng viên ngói, trong từng cọng cây ngọn cỏ, thời khắc tràn ra, bao phủ bát phương, khiến cho toàn bộ Quận Đô tràn ngập cảm giác dào dạt thư thái.

Trong đó cũng có không ít phàm tục và đông đảo tu sĩ, thả mắt nhìn tới, đầu đường xôn xao, tưng bừng náo nhiệt.

Nhất là khi nhìn từ xa, những tòa kiến trúc nơi đây tỏa ra cảm giác tràn đầy đại khí, nhưng khi nhìn lại gần cũng không thiếu vẻ đẹp đẽ, đông đảo những tòa đình viện nhà giàu với cửa lớn, những căn nhà nghèo cửa nhỏ cũng hiện ra sự tinh xảo.

Vô luận là từ quy mô hay là tạo hình, đều không phải là thành trì của Liên Minh Bát Tông có thể so sánh, giữa song phương hiện ra rõ ràng chỗ hơn kém về nội tình.

Mà thứ khiến cho Hứa Thanh thấy chấn động nhất trong Quận Đô, là hai cái địa phương.

Thứ nhất, bởi vì Quận Đô trôi lơ lửng ở trước ngực pho tượng Huyền U Cổ Hoàng, cho nên khi đứng ở trong này ngẩng đầu, cái thứ nhất thấy không phải là nửa khuôn mặt Thần Linh, cũng không phải là mặt trăng hay mặt trời, mà chính là cái đầu của pho tượng Huyền U Cổ Hoàng.

Con mắt thần thánh của nó bao quát muôn dân trăm họ, bên trong còn lộ hiện ra một tia thương cảm đối với chúng sinh, vô cùng rõ ràng chiếu vào mắt từng người trong Quận Đô.

Thứ hai, đó là từ sau khi bước vào Quận Đô, Hứa Thanh liền có một loại cảm giác, tựa như mình đang đứng ở đỉnh phong của Phong Hải Quận, thân thể của hắn, linh hồn của hắn, thậm chí hết thảy, tựa hồ một khắc khi đi vào trong tòa thành trì, liền mơ hồ dung hợp lại cùng với Phong Hải Quận.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ dị, từ trước tới giờ, khi đi qua bất luận một tòa thành trì nào, Hứa Thanh cũng chưa từng trải qua loại cảm giác này.

Mà nơi đây rõ ràng không phải kiến trúc cao nhất của Phong Hải Quận.

“Đó là lực lượng vận khí.” Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ giọng mở miệng.

“Nơi đây là Đô Thành của một Quận, là hạch tâm của toàn bộ Phong Hải Quận, thế nên nơi đây sẽ hội tụ toàn bộ vận khí của Phong Hải Quận, mặc dù vận khí là một thứ hư vô mờ mịt, nhưng nó quả thực tồn tại.”

“Chỉ là, phần lớn vận khí đều hội tụ trên từng cái tộc quần chính thống, tông môn và các nhóm thế lực rất khó có được.”

Hứa Thanh nghe vậy liền như có điều suy nghĩ.

Chương 861: Múa rìu qua mắt thợ (2)

Giờ phút này vừa đi về phía trước, Trần Đình Hào vừa ở bên cạnh giới thiệu về Quận Đô.

“Toàn bộ Quận Đô chia làm 9 vòng 77 khu, về phần cụ thể, về sau các ngươi tự nhiên sẽ hiểu, ta cũng không nói nhiều.”

Bởi vì rất nhanh liền tiến đến phân tông, cho nên trên đường Trần Đình Hào không có miêu tả chi tiết cho đám người Hứa Thanh, mà sau khi tìm hiểu rõ địa điểm của phân tông, thì dùng tốc độ nhanh nhất dẫn bọn hắn đi đến.

Phân tông của Liên Minh Bát Tông nằm ở phía Tây Nam của Quận Đô, nằm trong khu thứ 59.

Không thể nói là một vị trí vắng vẻ, nhưng cũng không phải tới gần hạch tâm, nếu nhìn từ vẻ ngoài thì cũng được tính là một cái đình viện rất đẹp, còn có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có một hòn non bộ với nước chảy, mang theo một chút thanh tú.

Chỉ là bây giờ bên trong phân tông này không có một người đệ tử, vả lại cửa lớn đình viện cũng bị dán niêm phong một lá bùa màu đen bằng giấy.

Nhìn giấy niêm phong, sắc mặt của cả đám đệ tử Liên Minh Bát Tông đều trở nên khó coi, Tử Huyền thì đảo ánh mắt qua tấm giấy niêm phong, mặt không cảm xúc, lấy ra ngọc giản, bắt đầu tìm người quen trong Quận Đô hỏi thăm.

Tấm giấy niêm phong này, đã nói rõ hết thảy.

Phân tông, đúng là đã xảy ra chuyện.

“Trương Ti Vận?” Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua tờ giấy niêm phong, sau đó nhìn về phía đội trưởng, đội trưởng và Hứa Thanh bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Đội trưởng và Hứa Thanh đều xuất thân từ Bộ Hung ti, chẳng những đã từng xem qua loại giấy niêm phong này, thậm chí còn đã từng sử dụng qua loại đồ vật giống như vậy.

Cho nên bọn họ rất rõ ràng, phong ấn một tòa nhà như thế này, thường là đại biểu sự việc còn chưa có hoàn toàn điều tra rõ ràng, cho nên không cho phép người ngoài bước vào phá hỏng, phải đợi các cơ quan tương ứng tiến hành xử lý.

Mà bọn họ lần đầu tiên tới Quận Đô liền gặp phải loại việc này, khả năng bị người khác nhằm vào là cực lớn, về phần ai làm… . . Hứa Thanh vừa nghĩ, liền cảm thấy Trương Ti Vận là người có đầy đủ động cơ và năng lực để làm việc này.

Dẫu sao khi đó Trương Ti Vận thất bại nhưng vẫn được đặc tuyển, từ đó cũng đủ để nói rõ bối cảnh của gã ở trong Quận Đô này.

Mà Trần Đình Hào ở bên cạnh nhìn thấy tờ giấy niêm phong cũng nhíu mày, xuất ra ngọc giản tìm người hỗ trợ hỏi thăm, ba đệ tử đồng tông của gã cũng tương tự như thế.

Quận Đô quá lớn, cho nên trừ phi là việc trực thuộc khu vực của mình, bằng không mà nói, việc ở khu vực khác thì không thể nào ai ai cũng biết.

Nhưng mà tư cách là địa đầu xà trong Quận Đô này, bọn họ dò hỏi thì rất nhanh liền có đáp án.

“Bảy ngày trước, phân tông này bị Ti Luật Cung lấy tội đáng nghi đi quá giới hạn, bắt đi toàn bộ người, bây giờ vẫn còn đang thẩm vấn.” Trần Đình Hào nhướn lông mi lên, nhìn đám người Hứa Thanh.

Giờ phút này Tử Huyền Thượng Tiên cũng từ chỗ người quen biết được đáp án, nhưng kỹ lưỡng hơn một chút.

“Việc này là do Ti trưởng thứ ba của Luật Cung Ti, Diêu Vân Tuệ hạ lệnh, tội đi quá giới hạn có thể lớn có thể nhỏ, việc này rõ ràng là cố ý làm ra, Hứa Thanh, trong Chấp Kiếm Giả mới lần này của Chấp Kiếm Đình, cái tên đệ tử của Thái Ti Tiên Môn kia có họ gì?”

“Họ Trương, Trương Ti Vận!” Hứa Thanh trầm giọng nói.

“Các ngươi có mâu thuẫn?” Tử Huyền hỏi.

“Có.” Hứa Thanh gật đầu.

“Vậy chính là người này rồi, ta đã hỏi thăm từ chỗ bằng hảo, Diêu Vân Tuệ này là người của gia tộc họ Diêu, năm đó gả cho Thái

Ti Tiên Môn khiến cho Diêu gia không vui, đạo lữ của ả họ Trương, đã mất từ sớm, hai người có một đứa con.” Trong mắt Tử Huyền Thượng Tiên lóe lên hàn mang.

“Như vậy xem ra, mục đích của tội đi quá giới hạn không phải là phân tông, mà là Hứa Thanh!” Ngũ gia khàn khàn mở miệng.

“Thời gian mà đối phương bắt người có chút gấp gáp, thời gian thẩm vấn bảy ngày cũng có chút nửa vời, tiểu Thanh, năm đó chúng ta ở Bộ Hung ti, muốn chuẩn bị làm loại việc này, chúng ta sẽ làm như thế nào?”

Đội trưởng ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi một câu, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua xa xa, nhàn nhạt mở miệng.

“Ẩn nấp bầy ra bố cục, một kích đoạt mạng.”

“Không sai, nếu như chúng ta cường thế, sẽ không cần tính kế như thế, trực tiếp bắt người là được, trừ phi có chỗ kiêng kị mới làm như thế này, nhưng cũng sẽ không gấp gáp như vậy, mà sẽ tăng thêm chút bố cục, tung thêm chút lưới, sẽ không đánh rắn động cỏ, chờ đợi cơ hội đánh ra một kích trí mạng, không cho đối phương khả năng phản kích, trừ cỏ tận gốc.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi.

“Xử lý gấp gáp như thế này mà nói, chỉ có một mục đích, đó là muốn giội nước bẩn. Cho nên trước bắt một nhóm người để làm căn cứ, sau đó chờ đợi mục tiêu xuất hiện, lấy lý do phối hợp điều tra để trực tiếp bắt đi, đồng thời còn phải kiêu ngạo một chút, tốt nhất là làm cho đối phương tức giận sau đó ra tay bắt bớ, loại việc này, Bộ Hung ti không làm nhiều lắm, bởi vì quá qua loa.”

“Vì sao phải phiền toái như vậy?” Ngô Kiếm Vu nghe xong có chút nghe không hiểu, mờ mịt hỏi, Ninh Viêm đứng ở một bên nghe vậy liền lén lút khinh miệt nhìn qua gã một cái.

“Vì để đưa người khác vào tròng, đây, chính là cơ hội biến việc nhỏ thành việc lớn, hơi chút không chú ý là có thể trực tiếp bị truy nã, bằng không mà nói, cũng chỉ có thể là chầm chậm xử lý.” Giọng nói của Đội trưởng mang theo hàn ý, nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ngươi chuẩn bị hóa giải việc này như thế nào?”

“Việc này rất dễ hóa giải.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Không sai, hóa giải rất đơn giản, nhưng nếu muốn phản kích thì phải làm sao?”

“Cải biến một chút phương pháp của Hoa Tiêu Ti là được.”

“Thú vị, thế mà có người dám hãm hại chúng ta, hai bô lão của Bộ Hung ti!” Đội trưởng nghe vậy, nở nụ cười.

Lời của hai người, khiến mọi người bốn phía nghe xong cũng phải hít vào một hơi thật sâu.

Trần Đình Hào cũng là như vậy, ánh mắt nhìn Hứa Thanh cùng với đội trưởng cũng mang theo một chút thâm ý.

Trong mắt Tử Huyền Thượng Tiên thì lộ ra vẻ tán thưởng, mà Ngũ gia đứng ở bên cạnh cũng đồng dạng mỉm cười.

“Mẫu thân của Trương Ti Vận, có lẽ đã phái người đến rồi.” Hứa Thanh nhìn xa xa, sau khi lời của hắn vừa truyền ra, giờ phút này đầu đường nơi ánh mắt của hắn nhìn tới, có hai bóng người đang gào thét lao ra.

Người còn chưa tới, đã tản ra một cảm giác vô cùng nghiêm túc, bao phủ nơi đây.

“Đã đến.” Trong mắt đội trưởng lóe lên tia sáng âm u, mà hai bóng người từ xa kia cũng rất nhanh liền đến gần.

Nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hai người này mặc đạo bào màu lam, phía sau khoác áo choàng màu đen, tương tự cùng đạo bào của Chấp Kiếm Cung, nhưng mà lại khiến cho người ta có cảm giác càng thiên về quy tắc hơn, sắc mặt cũng mang theo âm trầm, bỏ qua sự tồn tại của Tử Huyền Thượng Tiên, ngay khi vừa tới gần liền đưa tầm mắt nhìn qua, trực tiếp rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Ngươi chính là Hứa Thanh?”

“Chúng ta là đệ tử của Ti Luật Cung, đang thẩm vấn phân tông của Liên Minh Bát Tông, Hứa Thanh có hiềm nghi đi quá giới hạn, do đó Ti Luật Cung gọi Hứa Thanh đến, tiếp nhận điều tra.”

“Nếu như phản kháng, Ti Luật Cung có quyền chém giết, nếu như cự tuyệt điều tra, Ti Luật Cung có quyền cưỡng chế bắt đi.”

“Nếu như người ngoài can thiệp việc chấp pháp của Ti Luật

Cung, sẽ bị Ti luật trấn áp.”

Tu vi của hai người vào khoảng Kim Đan sáu cung, cả hai đứng trước mọi người nhàn nhạt mở miệng, rất cố ý khiến cho giọng nói của mình truyền khắp bốn phương, để cho không ít người qua đường bốn phía nghe thấy.

Sau đó hai người bọn họ cũng không lập tức bắt người, mà quan sát những đệ tử khác của Liên Minh Bát Tông, thậm chí còn quét mắt nhìn thêm vài lần về phía Tử Huyền Thượng Tiên, giống như đang cho bọn hắn thời gian phản ứng và ứng đối.

Mà giờ khắc này, Trần Đình Hào cùng với những đệ tử của Liên Minh Bát Tông lại nhìn Hứa Thanh và đội trưởng, quả thật… Một màn này, hoàn toàn giống y như đúc những gì hai người bọn họ vừa nói lúc trước.

Hứa Thanh đã làm trong Bộ Hung ti ba năm, từ một đội viên tầm thường trong Bộ Hung ti, một đường trở thành Ti trưởng Bộ Hung ti của đệ thất phong, mấy con đường cong cong lượn quanh này, hắn vô cùng quen thuộc.

Đội trưởng bên cạnh thì lại càng là người làm trong Bộ Hung ti lâu năm.

Bây giờ nhìn thấy đối phương vừa đến liền mở miệng nói như vậy, Hứa Thanh liền ôm quyền, quay về phía Tử Huyền Thượng Tiên.

“Tiền bối, đệ tử có thể xử lý việc này, không có việc gì đáng ngại cả.”

Hứa Thanh cũng chắp tay với Ngũ gia cùng với Trần Đình Hào, cuối cùng liếc mắt nhìn đội trưởng, cất bước đi về phía hai người đệ tử của Ti Luật Cung.

———-

Chương 862: Hứa Thanh phản kích (1)

“Dẫn đường.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Hành động của Hứa Thanh khiến cho ánh mắt của hai tên đệ tử Ti Luật Cung cũng hơi nheo lại, cao thấp đánh giá Hứa Thanh một phen, trong lòng bỗng nổi lên một chút do dự, cả hai nhìn nhau một cái, sau đó liền hung hăng nghiến răng, lấy ra hình cụ đi về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đội trưởng nhướn lông mi lên.

Vào thời khắc này, từ màn không hợp lý như thế, hai người bọn hắn rốt cuộc đã hoàn toàn xác định được mục đích của đối phương.

Đội trưởng nở nụ cười, một nụ cười vô cùng âm trầm.

Hứa Thanh cũng không phản kháng, mặc kệ hai người của Ti Luật Cung đeo hình cụ lên người, cất bước đi về phía trước.

Bởi vì đi chậm, liền bị một tên đệ tử Ti Luật Cung bên cạnh quát tháo một tiếng.

Hứa Thanh quay đầu liếc mắt nhìn gã thật sâu, không nói chuyện mà theo hai người đi xa.

Tử Huyền Thượng Tiên nhìn qua tất cả, nàng lựa chọn tin tưởng Hứa Thanh, tin rằng hắn có thể xử lý, nhưng vẫn lấy ngọc giản ra liên hệ hảo hữu của mình ở trong Quận Đô, lấy phương pháp của mình để làm thêm một cái bảo đảm cho chuyện này.

Trần Đình Hào cũng là như thế, gã không phải người nhiệt tâm, gã chỉ nhiệt tâm đối với Chấp Kiếm Giả, giờ phút này cũng lập tức liên hệ Chấp Kiếm Cung, báo cáo lại việc này.

“Mọi người không cần hoảng loạn, việc này rõ ràng là đang giội nước bẩn cho tiểu Thanh, dấu vết quá rõ, ra tay rất qua loa.”

“Nếu thủ pháp sơ sài thế này mà còn có thể có hiệu quả trên người tiểu sư đệ, vậy chúng ta quả thật đã làm việc không công nhiều năm trong Bộ Hung ti rồi.”

“Chuyện này, nhiều nhất trong năm ba ngày sẽ được giải quyết, các ngươi cứ tin tưởng ta, đến lúc đó cứ làm theo lời ta bảo là được.” Đội trưởng nhìn qua phía Hứa Thanh rời đi, đáy lòng cũng nổi lên lửa giận.

Đây là lần đầu tiên y nhìn sư đệ bị người ta mang đi ở trước mặt mình.

Mà giờ khắc này, bên ngoài Quận Đô, trong ba tòa cung điện khổng lồ trôi nổi, bên trong một tòa cung điện trong Thiên Điện của Ti Luật Cung, Trương Ti Vận đang cẩn thận đứng khúm núm ở một bên, bộ dáng vô cùng căng thẳng.

Bất luận một người nào, đều chưa từng thấy được bộ dáng này của gã.

Ngày bình thường Trương Ti Vận đều rất âm trầm tàn nhẫn và lạnh lùng, chỉ khi đứng ở trước mặt một người gã mới xuất hiện biểu cảm như thế, đó chính là mẫu thân của gã.

Trước mắt, mẫu thân của gã đang ngồi trên một cái bàn cách đó không xa, ả đang cúi đầu lật xem hồ sơ của Ti Luật Cung.

Rõ ràng đã làm một người mẫu thân, nhưng da thịt vẫn vô cùng mịn màng, làn da trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh, còn có một khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, khiến cho ả giống như tiên tử vẽ trong tranh đi vào phàm trần vậy.

Sự xinh đẹp khiến người ta cuốn hút, xinh đẹp tựa như không dính khói lửa phàm tục.

Thoạt nhìn căn bản không giống như là mẫu thân của Trương Ti Vận, mà giống tỷ tỷ của gã hơn.

Ả ngồi ở trên ghế, vòng eo nhỏ nhắn và lưng rất thẳng, khiến cho bộ ngực càng thêm sung mãn, đồng thời cũng hiển lộ ra những đường cong đẹp đẽ của mình.

Trương Ti Vận đứng đó không dám thở gấp, cúi đầu lặng lẽ chờ đợi.

Cho đến hồi lâu bên ngoài Thiên Điện truyền tới tiếng đập cửa, theo giọng nói nhẹ nhàng của nữ tử truyền ra, đại môn mở ra.

Hai người tu sĩ mang Hứa Thanh đi lúc nãy cung kính cất bước đi vào, quỳ bái vị nữ tử ngồi ở trên cao.

“Tham kiến đại nhân.”

“Đại nhân, Hứa Thanh đã bị mang đến, đưa vào trong lao, đáng tiếc trong quá trình bắt giữ, tông môn đối phương không có bất kỳ phản kháng nào, Hứa Thanh này cũng chưa từng chống lại lệnh bắt… Không biết tiếp theo sẽ xử lý như thế nào?”

“Tiểu tông này cũng không phải là hạng người không có não, không cần xử lý, cứ giam giữ là được.” Nữ tử bỏ hồ sơ xuống, ngẩng đầu lên nhìn qua hai người thủ hạ, bình tĩnh mở miệng.

Ánh mắt của hai người tu sĩ nhìn qua con mắt của nữ tử bên trên, tâm thần lập tức không cách nào khống chế, dấy lên gợn sóng, tuy rằng bọn họ vẫn thường xuyên nhìn thấy vị cấp trên này, nhưng mỗi một lần nhìn thấy, trái tim của bọn họ vẫn không nhịn được mà dâng lên cảm giác xao động.

Quả thật là vẻ xinh đẹp của vị cấp trên này mang theo một sức hấp dẫn chí mạng, nhưng bọn họ cũng biết sự tàn nhẫn của đối phương, vì vậy liền run rẩy một cái, nhanh chóng cúi đầu hô vâng, sau đó lựa chọn lui ra.

Mắt thấy hai người thủ hạ của mẫu thân rời đi, Trương Ti Vận khó nén cảm xúc chấn động trong lòng, chờ mong nhìn mẫu thân.

Đầu nguồn của chuyện này, là do sau khi gã đến đây, liền báo lại nguyên nhân thất bại trong thí luyện Chấp Kiếm Đình bên Nghênh Hoàng Châu cho mẫu thân biết, sau đó mới có việc phân tông của Liên Minh Bát Tông bị bắt.

Toàn bộ quá trình đều là mẫu thân của gã an bài, trước bắt phân tông, lại tra hỏi ra một chút việc qua loa cho có lý do, mục đích là để khóa chặt vào Hứa Thanh.

Bây giờ lại bắt Hứa Thanh tới, khiến cho tâm tư của Trương Ti Vận cũng hơi chút rung động.

“Mẫu thân, trên người Hứa Thanh có hai ngọn mệnh đăng… . .”

“Câm miệng!” Mẫu thân của Trương Ti Vận, nhàn nhạt mở miệng.

Một câu nói ra, tâm thần của Trương Ti Vận liền run lên, không dám nói lời nào.

“Phụ thân ngươi là một tên phế vật, ta vốn tưởng rằng ngươi có thể tốt hơn một chút, không ngờ rằng ngươi cũng là phế vật, ngay cả Chấp Kiếm Lệnh cũng không cầm ra được, còn phải nhờ sư tổ của ngươi đặc tuyển mới có thể nhận được.”

Trương Ti Vận cúi đầu xuống, đáy lòng đắng chát.

Khi nhìn nhi tử của mình, Diêu Vân Tuệ cũng thở dài một tiếng trong lòng, ả quả thật có chút thất vọng đối với Trương Ti Vận.

“Vận nhi, làm việc phải làm từng bước, Hứa Thanh kia nhận được ánh sáng vạn trượng, là người được Đại Đế khâm điểm, đạo chuông của Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận cũng minh hưởng vì hắn một lần, hắn là người được vạn chúng nhìn chăm chú, không ít người chú ý, càng có thể diện của Nghênh Hoàng Châu, ngươi thật sự cho rằng ta có thể tùy ý động vào hắn sao?”

“Mẫu thân đang muốn câu cá?” Trương Ti Vận như có điều suy nghĩ.

“Cuối cùng ngươi cũng không quá mức ngu xuẩn, không sai, mục đích thứ nhất mà ta nhốt hắn lại, là muốn nhìn xem có ai lên tiếng ngăn cản, còn ai sẽ lạnh nhạt đứng xem, dẫu sao một người nhận được ánh sáng vạn trượng, ta không tin tất cả mọi người đều nguyện ý nhìn thấy hắn phát triển.”

“Mà loại người Hứa Thanh này, chỉ có thể ra tay vào lúc hắn vừa mới đến, cánh chim chưa đón gió, một khi hắn chân chính nhậm chức, không ai dám tuỳ tiện trêu chọc.”

Chương 863: Hứa Thanh phản kích (2)

"Làm việc, không thể nóng vội."

"Huống hồ việc này căn bản không cách nào định tội hắn được, mà mục đích thứ hai của ta, cũng không phải là vì định tội hắn!"

"Nhiều nhất ba ngày, ta sẽ lấy lý do điều tra phải kéo dài, cần điều tra thêm một bước nữa, sau đó thả hắn đi, kể cả mọi người trong phân tông của hắn."

"Nhưng bởi vì điều tra của ta vẫn chưa kết thúc, cho nên từ đó bên trong lý lịch của hắn sẽ có một vết nhơ, đó là nghi ngờ đi quá giới hạn."

"Dùng cái này để che đậy ánh sáng vạn trượng của hắn, nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, việc này còn cần làm thêm mấy lần, lấy phương thức khác biệt để ghi chép, sau nhiều lần bôi đen thì ánh sáng vạn trượng của hắn cũng sẽ trở nên ảm đạm trong mắt thế nhân, lúc đó chúng ta sẽ tiến hành an bài, khiến cho hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Lúc đó liền không còn ai có thể nói gì được nữa rồi, về phần mệnh đăng của hắn, ngươi cho dù muốn cũng không thể trực tiếp lấy đi, phải dùng một phương thức khác, sau khi nộp lên trên, ngươi lại dùng chiến công đi đổi, như thế mới có thể đoan chính nhận lấy."

"Làm việc, không phải chỉ có đánh đánh giết giết, ngươi còn cần rèn luyện nhiều."

Mẫu thân của Trương Ti Vận nhẹ giọng mở miệng, giọng nói giống như nước suối, nhưng mà dòng nước suối này có màu đen nhánh, bên trong ẩn chứa chất kịch độc.

Trương Ti Vận nghe vậy liền hít một hơi, cúi đầu thật sâu về phía mẫu thân.

Cùng lúc đó trong đại lao của Ti Luật Cung, Hứa Thanh khoanh chân ngồi trong lồng giam, thần sắc bình tĩnh nhìn bốn phía.

Tòa nhà giam này không phải là đại ngục trong Quận Đô, mà chỉ là nơi giam giữ tạm thời của Ti Luật Cung, nhà tù như vậy thì lúc trước trong Bộ Hung ti cũng có.

Bốn phía không có nhiều phạm nhân, nhưng bởi vì trong này không khí không được lưu thông, cho nên vẫn tràn ngập một mùi hôi thối, còn có từng mùi âm lãnh ẩm ướt truyền tới.

Về phần tu vi của hắn, dưới tác dụng của hình cụ nên toàn bộ tu vi đã bị trấn áp, nhưng đây cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi, Hứa Thanh có quá nhiều phương pháp có thể khôi phục tu vi.

Vô luận là Ảnh Tử hay là độc cấm trong cơ thể, hay là lực lượng của Tử Nguyệt, đều có thể giúp hắn làm được điểm này.

Nhưng Hứa Thanh không gấp.

Hắn đã hiểu rõ từ đầu tới đuôi của toàn bộ sự việc lần này, mục đích của những việc này đều là nhằm vào hắn, nhưng hiệu dụng của ánh sáng vạn trượng cũng sẽ thể hiện ra vào thời khắc này.

Sau khi Hứa Thanh đặt mình vào vị trí của đối phương, liền càng hiểu rõ tất cả.

“Cố ý bôi đen, lấy thái độ mơ hồ không rõ để lưu lại vết nhơ, dùng phương pháp này để tách ra sự thủ hộ vô hình của ánh sáng vạn trượng.”

“Ý nghĩ không tệ, nhưng cách làm vô cùng sơ sài.”

Hứa Thanh lắc đầu.

Theo hắn phán đoán, đoán chừng không qua được vài ngày đối phương sẽ lấy lý do trì hoãn điều tra thả người, nhưng việc này vẫn không được giải quyết, cho nên bên trong lý lịch của hắn tất nhiên sẽ có một cái tội danh như vậy.

Đối với nhân tộc chính thống chú trọng lý lịch mà nói, lý lịch của hắn tất nhiên không còn sạch sẽ.

Ngoại trừ ánh sáng vạn trượng, còn nhiều thêm một cái tội nghi ngờ đi quá giới hạn.

Tuy chỉ là nghi ngờ, nhìn như tác dụng không lớn, nhưng nếu tiếp theo còn có một loạt việc như vậy diễn tiếp, vậy có thể tưởng tượng ra mục đích cuối cùng của đối phương là gì.

Nhìn qua giống như xảo diệu, nhưng trên thực tế thì đối phương lại không hề chuẩn bị thủ đoạn càng cao tay hơn.

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên vẻ lạnh lẽo, muốn hóa giải việc này rất dễ, nhưng hắn không muốn hóa giải, đây không phải tính cách của hắn, hắn phải phản kích.

Giống như khi còn ở bên trong xóm nghèo, đối với người lộ ra địch ý với mình, dưới tình huống đã vạch mặt, nếu hắn không thể trước tiên chém giết, vậy phải nghĩ biện pháp làm cho đối phương đau đớn.

Năm đó lão tổ Kim Cương Tông đuổi giết hắn, rõ ràng hắn có thể chạy trốn, nhưng vẫn lựa chọn quay trở về hỏa thiêu Kim Cương tông, đây cũng là tính cách của hắn.

Nhưng mà hoàn cảnh khác biệt, phương pháp phản kích tất nhiên cũng không giống nhau.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh nhắm mắt lại.

Hắn đã nghĩ ra phương pháp phản kích.

Thời gian trôi qua, ba ngày rất nhanh liền trôi qua.

Đệ tử của phân tông Liên Minh Bát Tông đã bị giam giữ 10 ngày, từng người mang theo thần sắc nghẹn khuất, bị Ti Luật Cung phóng thích.

Trong 10 ngày này, tuy bọn họ bị thẩm vấn nhưng vấn đề bị hỏi đều là mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng nội dung, thế nên cho tới tận bây giờ bọn họ vẫn không biết nguyên nhân bên trong việc này là gì.

Ngay khi đi ra khỏi Ti Luật Cung, bọn họ liền nhận được tin nhắn là Tử Huyền Thượng Tiên đang đợi mọi người ở bên ngoài.

“Bái kiến Thượng Tiên!” Tông chủ phân tông đến từ đệ tam phong dẫn đầu, một cái chớp mắt khi nhìn thấy Tử Huyền Thượng Tiên, trong lòng của gã liền dâng lên cảm giác xấu hổ, vội vàng bước nhanh tới chắp tay cúi đầu.

Nhìn qua mọi người của phân tông, Tử Huyền Thượng Tiên nhẹ gật đầu, nàng không nhìn thấy Hứa Thanh trong đám người, trong lòng giống như có điều suy nghĩ.

Mà Ngũ gia đứng ở một bên cũng là như vậy.

Chỉ có đội trưởng là bày ra bộ dạng căng thẳng, bí mật liếc mắt ra ý một cái về phía Ngô Kiếm Vu.

Ngô Kiếm Vu vội vàng lấy ra ngọc giản lưu lại hình ảnh.

Trừ bọn họ ra, còn có Trần Đình Hào tới đón Hứa Thanh, lần này gã không phải một mình tới, mà gọi hơn mười giao hảo Chấp Kiếm Giả cùng gã tới.

“Hứa Thanh đâu?”

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, bóng dáng Hứa Thanh được hai tu sĩ Ti Luật Cung xô đẩy, từ bên trong Ti Luật Cung chậm rãi đi ra.

“Ánh sáng vạn trượng vậy mà lại bị nghi ngờ đi quá giới hạn, cũng may lần này vận khí của ngươi rất tốt.”

“Sau khi trở về, hy vọng ngươi suy nghĩ thật kỹ, chuyện của ngươi mới chỉ tạm kết thúc một giai đoạn, vẫn còn chưa kết thúc đâu.”

Hai tu sĩ Ti Luật Cung kia âm lãnh mở miệng, mặt không cảm xúc mang Hứa Thanh ra, khi vừa muốn cởi bỏ hình cụ cho hắn.

Nhưng vào lúc này, thân thể Hứa Thanh run lên, ánh mắt ảm đạm phun ra một ngụm máu tươi thật lớn.

Một ngụm máu tươi cực lớn phun lên trên mặt đất, ai thấy cũng phải giật mình, đồng thời vào thời khắc này, toàn thân của Hứa Thanh cũng trực tiếp tuôn ra từng đám huyết vụ, chỉ thấy trên người của hắn hiện lên từng miệng vết thương.

Bất luận một đạo vết thương nào đều khiến người khác nhìn thấy liền giật mình, sâu thấy cả xương, vả lại tựa hồ đã bị pháp thuật che đậy một chút, khiến cho nguyên bản sẽ không lộ ra, nhưng giờ phút này lại hiện ra vô cùng rõ ràng.

Chương 864: Hứa Thanh phản kích (3)

Vô số miệng vết thương xuất hiện ở trên mặt, trên cổ, cùng với những nơi làn da lộ ra bên ngoài y phục của Hứa Thanh, từ đây có thể tưởng tượng, dưới lớp y phục mà hắn đang mặc, nhất định còn có thêm nhiều vết thương hơn nữa.

Bởi vì bộ áo bào mà hắn đang mặc, đã bị máu tươi lan tràn ướt sũng.

Tất cả mọi thứ, làm cho người ta có một cảm giác, trong ba ngày bị giam giữ, Hứa Thanh đã phải nhận lấy hết mình hành hạ không thuộc về mình, nhận lấy tra tấn thê thảm, mà người ra tay với hắn lại càng táng tận thiên lương, giống như muốn lột bỏ toàn bộ da trên người của hắn vậy.

Trừ bên ngoài những điều đó, vào thời khắc này trong cơ thể của hắn lại càng xuất hiện dấu hiệu ngũ tạng vỡ vụn, xương cốt thân thể cũng đều vỡ vụn trong phạm vi lớn, không thể chống đỡ thân hình được nữa, cả người ngã thẳng về phía trước.

Hấp hối, thê thảm tột cùng, gần như sắp tử vong!

Đây, chính là phương pháp phản kích của Hứa Thanh.

Giống như đánh rắn phải đánh giập đầu vậy, nguyên lý phản kích cũng là như thế, phải khiến cho đối phương trả giá, khiến cho đối phương không dám phát sinh lại một màn như thế nữa, phải biến việc nhỏ hóa thành chuyện lớn.

Giống như lúc trước hắn xử lý việc bên Hoa Tiêu ti, hắn bí mật bắn một hòn đá nhỏ tới phía Hoàng Nham, lúc ấy Hoàng Nham cũng kịp phản ứng phun ra máu tươi, thê thảm tột cùng, thành công náo loạn khiến cho sự việc lớn lên.

Lần này Hứa Thanh cũng chuẩn bị làm như vậy, nhưng mà cần đội trưởng phối hợp, điểm này Hứa Thanh rất yên tâm, hắn tin tưởng đội trưởng nhất định có thể phát huy cái này cực tốt.

“Hứa Thanh!!” Từ trong miệng đội trưởng phát ra một âm thanh thê lương, chợt lao thẳng tới ôm lấy thân hình đang ngã xuống của Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lờ mờ, lần nữa phun ra máu tươi, thân hình càng tràn ngập huyết dịch, trong mắt hoàn toàn vô thần, ảm đạm đến cực hạn, hơi thở trên người cũng vô cùng mong manh.

Đây là thương thế thật, không phải giả dối.

Vô luận là những vết thương trên máu thịt hay là tổn thương trong cơ thể, đều chân thật tồn tại, tu vi trong cơ thể của hắn cũng trở nên hỗn loạn, vào thời khắc này Thiên Cung cũng đã xuất hiện khe hở.

Mà hình cụ trên người hắn vẫn có lực lượng phong ấn tu vi.

Dưới hình cụ này, hắn không thể nào tự mình động thủ tạo ra loại thương thế này đối với bản thân, như vậy đáp án hiển nhiên liền chỉ có một…

“Ti Luật Cung!”

“Hứa Thanh sư đệ của ta, đến cùng đã phạm phải cái tội ác ngập trời gì, mà các ngươi lại nghiêm hình bức cung như thế, trách phạt ác độc như thế, bất chấp thủ đoạn như thế!”

Đội trưởng tóc tai bù xù, gào thét thê lương.

“Ti Luật Cung! Các ngươi nói cho ta biết, tiểu sư đệ ta đến cùng đã phạm vào tội gì?”

“Hắn chính là một Chấp Kiếm Giả bình thường mới tới đây để nhậm chức, ngày đầu tiên vừa đến đã bị các ngươi mang đi, các ngươi ở ngay trước mặt chúng ta đeo hình cụ phong ấn tu vi cho hắn, ba ngày, mới nhốt ba ngày, đã không thành hình người!!”

Đội trưởng vô cùng bi phẫn hét lên, Tử Huyền Thượng Tiên cũng tức giận ngập trời, vào giờ khắc này, toàn bộ đệ tử Liên Minh Bát Tông cũng dâng lên từng trận lửa giận kinh thiên động địa, ngay cả Trần Đình Hào cùng với những Chấp Kiếm Giả kia, giờ phút này trong mắt của mọi người đều mang theo sự tức giận mãnh liệt, đồng loạt tiến lên.

Một màn này khiến cho Ti Luật Cung lập tức vang động, trong đầu hai tu sĩ Ti Luật Cung mang Hứa Thanh ra ngoài cũng vang lên tiếng nổ, trong mắt tràn đầy mờ mịt, bọn họ không có động thủ đối với Hứa Thanh, trong ba ngày này, bất luận người nào đều không hề động thủ với Hứa Thanh.

Nhưng nhìn những thương thế kia, lại thật tới mức vô cùng.

Dưới lửa giận của mọi người rung chuyển bát phương, cái bóng của Hứa Thanh bỗng run nhè nhẹ một chút…

Cùng lúc đó, đội trưởng đang ôm Hứa Thanh bỗng nổi lên gân xanh, mắt trở nên đỏ au, đau buồn thảm thiết cười rộ lên.

“Tiểu sư đệ, tại sao ngươi không hít thở nữa rồi, chúng ta đã nói sẽ cùng nhau bảo vệ nhân tộc, cùng nhau chấp kiếm vì nhân tộc, tách ra ánh sáng của thiên địa!”

“Tiểu sư đệ, rốt cuộc là ai hạ độc thủ như thế với ngươi, đến cùng vì cái gì mà họ làm như vậy, chẳng lẽ là bởi vì ngươi có ánh sáng vạn trượng, khiến cho người ta ghen ghét đố kỵ, hay là Trương Ti Vận mà ngươi đã đắc tội.”

“Tại sao ngươi lại ngu xuẩn như vậy, mẫu thân của Trương Ti Vận chính là người của Ti Luật Cung, ta đã nói với ngươi đừng tới rồi, mà ngươi lại nói ngươi tin tưởng sự công chứng của nhân tộc, ngươi tin tưởng tia sáng của Chấp Kiếm Giả!”

“Chúng ta dùng tám tháng để tới đây, nhưng lại đối mặt với loại vu hãm hại và giết người bằng thuốc độc này sao!”

“Tiểu sư đệ, ánh sáng vạn trượng có tác dụng gì, có thể bảo hộ ngươi khỏi tiểu nhân âm hiểm sao!”

“Đại Đế khâm điểm thì có ích lợi gì, có thể bảo hộ ngươi không bị ác nhân dụng hình hành hạ sao!!”

“Chấp Kiếm Giả… Chính là bị người khi dễ như vậy sao?”

“Tiểu sư đệ, hôm nay đại sư huynh liền liều mạng vì ngươi, cho dù không cần cái thân phận Chấp Kiếm Giả này nữa, cũng phải đòi lại một cái công bằng thiên đạo cho ngươi!”

“Ti Luật Cung, nếu tiểu sư đệ ta thật sự có tội, các ngươi xuất ra chứng cứ, cái gì ta cũng không nói, nhưng nếu tiểu sư đệ ta rõ ràng là người vô tội, lại bị bọn ngươi dụng hình ngược đãi như thế này, như vậy… . . Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua việc này!”

“Việc này thiên lý bất dung!”

“Việc này ánh sáng vạn trượng bất dung!”

“Việc này Đại Đế khâm điểm bất dung!”

Đội trưởng đỏ mắt gào thét điên cuồng, giọng nói cực lớn truyền khắp Ti Luật Cung, truyền khắp bát phương.

Càng không biết là ai bấm bí pháp, trong một cái chớp mắt bầu trời lập tức nổi lên tiếng sấm, từng trận sấm chớp ầm ầm kinh thiên động địa vang dội bốn phương, chiếu rọi trên gương mặt của pho tượng Huyền U Cổ Hoàng, khiến cho bức tượng càng thêm uy nghiêm.

Bầu trời như đang phẫn nộ, Cổ Hoàng hình như cũng đang phẫn nộ.

Chương 865: Bảy chữ của Chấp Kiếm Cung (1)

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt của hai vị tu sĩ Ti Luật Cung áp giải Hứa Thanh hoàn toàn đại biến, trong lòng dấy lên cơn sợ hãi vô tận, bọn họ có thể vô cùng xác định, rằng họ không hề tra tấn Hứa Thanh.

Không chỉ riêng bọn họ không, mà toàn bộ đệ tam ti (ti thứ ba) đều không làm như vậy.

Trong ba ngày này, bọn họ còn không thèm liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Dưới sự phẫn nộ của mọi người, bọn họ liên tục mở miệng.

“Việc này không thể nào, chúng ta chưa từng dụng hình!”

“Đây rõ ràng là các ngươi bịa đặt ra, Ti Luật Cung là nơi nào, các ngươi không biết sao? Lại dám tới đây diễn trò lừa bịp Ti Luật Cung!”

Mắt thấy đội trưởng đã vào vị trí diễn xuất của mình, bi thương gần chết, Tử Huyền biết đã tới lúc mình nên ra mặt, vì vậy liền đi về phía trước một bước, một bước vừa hạ xuống thì trên người nàng lập tức ầm ầm bộc phát ra tu vi Quy Hư.

1000 tia đạo tuyến chảy xuôi trong mắt, toàn thân tràn ra chấn động kinh khủng khiến cho thiên địa biến sắc, bát phương nổ vang.

Dù là trong Quận Đô, nhưng Quy Hư chính là Quy Hư, một khi tức giận liền khiến bát phương chấn động, thần sắc lại càng mang theo âm trầm, ẩn chứa phẫn nộ, không để ý tới hai vô danh tiểu tốt giải thích, mà ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu trong Ti Luật Cung.

“Tử Huyền, tu sĩ tông môn nhân tộc của Nghênh Hoàng Châu, hộ tống người đạt được ánh sáng vạn trượng, được Đại Đế khâm điểm, Chấp Kiếm Giả mới Hứa Thanh của tông ta vào Quận, kính xin Ti Luật Cung cho một câu trả lời hợp lý cho việc này, Đạo Tử Hứa Thanh của tông ta, là bị đố kị hãm hại, hay là thật sự có tội!”

Ti Luật Cung rất lớn, đệ tam ti chỉ là một phần nhỏ mà thôi, nhưng mà vô luận là đội trưởng lúc trước hay là Tử Huyền Thượng Tiên lúc này, giọng nói đều rất lớn, truyền khắp bát phương.

Không ít tu sĩ Ti Luật Cung đều ở riêng chỗ của mình nghe thấy, nguyên bản ngay từ đầu nghe đội trưởng gào thét, có cường giả Ti Luật Cung bất mãn, chuẩn bị đi qua ngăn cản việc ồn ào này lại.

Dẫu sao náo loạn như thế ở trong Ti Luật Cung, sẽ khiến chính bản thân Ti Luật Cung phản cảm.

Nhưng sau khi nghe thấy bên trong tiếng hô lên có nhắc tới đố kị hãm hại, thì có một chút người đã dừng lại.

Hai chữ đố kị hãm hại này, rõ ràng đã thể hiện ra ân oán riêng, không liên quan tới việc công, không phải liên quan tới mình, dĩ nhiên là không có đạo lý nhúng tay xen vào.

Cho dù vẫn còn có một số người vẫn muốn thể hiện ra uy nghiêm, ngăn cản lại việc này, nhưng sau khi nghe tới vinh dự ánh sáng vạn trượng, Đại Đế khâm điểm trong lời nói của đội trưởng, cũng đều nhao nhao thu tay lại, không tới tham dự.

Dẫu sao thì người có thể trực ở nơi đây, không có nhiều kẻ ngu dốt lắm.

Dù là đồng liêu quen biết cùng Ti trưởng đệ tam ti là Diêu Vân Tuệ kia, bây giờ nhìn thấy Tử Huyền Thượng Tiên ra mặt, cũng đều trở nên chần chờ.

Thứ khiến cho bọn họ do dự, ngoại trừ thái độ của Tử Huyền Thượng Tiên ra, còn có hơn 10 vị Chấp Kiếm Giả lòng đầy căm phẫn bên cạnh.

Mà không có người đến ngăn lại, tự nhiên chuyện này càng lúc càng lớn, thậm chí những vị Chấp Kiếm Giả kia cũng đều tự mình truyền âm triệu hoán đồng liêu, mắt thấy tình thế xuất hiện biến hóa như vậy, mẫu thân của Trương Ti Vận cũng ngồi không yên.

Ả bắt đầu cảm thấy Hứa Thanh khó chơi, càng hiểu rõ chuyện này không thể kéo dài tiếp nữa, muốn lập tức giải quyết, nếu không việc này sẽ trở nên cực kỳ bất lợi đối với ả.

Dẫu sao từ đầu ả vốn đã không chiếm đạo lý, nếu như cứ dựa theo kế hoạch nguyên bản của ả còn đỡ, nhưng hôm nay đối phương phản kích quá mức mạnh mẽ và sắc bén, lại trực tiếp đánh tới điểm mấu chốt.

Cho nên lúc này sắc mặt ả âm trầm đi ra khỏi phòng, một bước hạ xuống, đã tới bên ngoài đại lao đệ tam ti, xuất hiện trước mặt mọi người.

Ả vừa đến, lập tức liền khiến cho hai đệ tử Ti Luật Cung nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chạy tới bái kiến.

Đồng thời mọi người Liên Minh Bát Tông cùng với những Chấp Kiếm Giả kia, đều nhao nhao nhìn tới Diêu Vân Tuệ.

Nhất là Tử Huyền Thượng Tiên, khí tức toàn thân nàng chấn động khiến cho Diệu Vân Tuệ biến sắc, quét mắt phượng mang theo âm lãnh, nhìn qua tuyệt sắc giai nhân tướng mạo tương xứng với bản thân phía trước.

Diêu Vân Tuệ trầm mặc, tu vi của ả không phải Quy Hư, chỉ là Linh Tàng, nếu đứng ở chỗ không có người thì tự nhiên sẽ kiêng kị Tử Huyền Thượng Tiên, nhưng nơi này là Ti Luật Cung nên ả không sợ.

Nhưng ả đến là để xử lý vấn đề, vì vậy liền hít sâu một hơi rồi cúi đầu về phía Tử Huyền Thượng Tiên, lúc quay người nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra một tia áy náy, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, việc này là sơ sót của đệ tam ti của ta, với tư cách Ti trưởng thì ta nhất định sẽ điều tra nghiêm túc cho tới cùng, cho ngươi một cái công đạo. Ta có thể chứng minh, lần này phân tông Liên Minh Bát Tông cùng với cá nhân Hứa Thanh ngươi, chỉ tới phối hợp điều tra, bây giờ hết thảy đều đã điều tra rõ ràng, các ngươi không hề xúc phạm đi quá giới hạn.”

“Cho nên lúc trước ta mới hạ lệnh phóng thích các ngươi, nhưng hôm nay xảy ra vấn đề như vậy, bất kể nguyên nhân gì cũng không trọng yếu, cũng không cần nhìn ngọc giản lưu ảnh trong ngục giam, đây nhất định là trách nhiệm của ta, sơ sẩy của ta.”

Diêu Vân Tuệ chân thành mở miệng, nói xong ả còn cầm ra một khối ngọc giản, dường như thật sự đã điều tra về việc này.

Mà lời nói này của ả còn rất có thâm ý, nhìn như đang nói xin lỗi, nhưng lại lấy thân phận Ti trưởng của đệ tam ti.

Kể từ đó, tự nhiên liền hàm ẩn mình không hề biết rõ tình hình của việc này, dường như hết thảy đều là hành vi của thuộc hạ, đồng thời nàng lại đứng ra để thể hiện bản thân sẽ đảm đương trách nhiệm.

Mặt khác còn giải thích hết thảy đều là do điều tra, dùng việc phóng thích để chứng minh rằng việc này không hề cố ý hãm hại vì đố kị.

Như vậy liền tách bản thân ra khỏi việc này.

Cuối cùng còn lấy ra ngọc giản lưu ảnh, ẩn hàm ý cảnh cáo.

Một màn này khiến cho hai mắt Hứa Thanh ngưng lại, đội trưởng cũng nhướn lông mi lên, liếc mắt quét qua Diêu Vân Tuệ.

Mặc dù bố cục của đối phương rất sơ sài, nhưng thủ đoạn xử lý vấn đề cũng rất không tệ.

“Ta đang điều tra nhân quả của việc này, rất nhanh liền có đáp án, thương thế của Hứa Thanh rất nặng, chỗ này của ta có một khối Uẩn Linh đan, xin hãy nhận lấy, chữa thương trước đã.”

Vẻ mặt Diêu Vân Tuệ áy náy, lấy ra một khỏa đan dược.

Đan dược lập lòe ánh sáng nhu hòa, nhìn qua liền biết tuyệt không tầm thường.

“Các ngươi yên tâm, chớ nói vinh dự ánh sáng vạn trượng và Đại Đế khâm điểm, coi như là người dân phàm tục thì trong mắt Ti Luật Cung ta đều đối xử như nhau, theo lẽ công bằng mà chấp pháp, đây chính là chức trách của chúng ta.”

Diêu Vân Tuệ nói xong đặt đan dược ở một bên, sau đó ngọc giản trong tay lập lòe một chút, ả ngưng thần xem xét sau đó sắc mặt lập tức hiện ra vẻ uy nghiêm, nhìn qua hai tên đệ tử Ti Luật Cung bên người.

“Thì ra là các ngươi, đã điều tra rõ là hai người các ngươi vận dụng hình phạt riêng.”

Không đợi hai tên đệ tử Ti Luật Cung kia mở miệng, ngay khi thần sắc của cả hai biến đổi, Diêu Vân Tuệ lập tức phất tay.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai người này phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể oanh một tiếng há miệng phun ra máu tươi, trực tiếp bị cuốn ra xa xa, sinh tử không biết.

“Áp giải vào đại lao.”

Lập tức có đệ tử đệ tam ti bay ra, xách đi thi thể hai người không biết có phải đã chết hay không.

Từ đầu tới cuối Diêu Vân Tuệ xử lý một màn này vô cùng sạch sẽ, cực kỳ nhanh chóng, càng trực tiếp xác định, đương nhiên việc vừa xong cũng là do cái ngọc giản lưu giữ hình ảnh trong lao ngục mà ả lấy ra kia …đã bị người khác làm hỏng, không cách nào dùng để làm chứng cứ nữa.

Giờ phút này sau khi xử lý hai người thủ hạ, ả liền cúi đầu về phía Hứa Thanh cùng với Tử Huyền Thượng Tiên, vẻ mặt hổ thẹn.

“Việc này là do ta lơ là trong khâu quản lý, để cho Hứa Thanh bị ủy khuất, ta thấy Hứa Thanh thương thế rất nặng, chư vị có thể quay về nghỉ ngơi trước, chuyện này đã tra ra, sau đó ta sẽ cho các ngươi một cái công đạo, vả lại đích thân tới cửa thăm hỏi.”

Chương 866: Bảy chữ của Chấp Kiếm Cung (2)

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, đủ loại phương pháp của đối phương đã lập tức hóa giải hơn phân nửa chuyện này, nếu tiếp tục dây dưa trên việc thương thế thì cục diện sẽ thay đổi, làm cho người ta có cảm giác bọn họ hùng hổ dọa người.

Hứa Thanh suy tư, mặc dù nhìn từ kết quả thì lý lịch bản thân sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu như cứ kết thúc thế này thì hắn cảm thấy vẫn còn chưa đủ, vì vậy liền hơi mở to miệng, giống như muốn nói cái gì đó.

Nhưng thương thế hắn quá nặng, vô cùng suy yếu, đến cả giọng bằng thần niệm cũng không truyền ra được, sau khi đội trưởng đưa lỗ tai nghe, tức giận trên mặt rất nhanh biến thành không cách nào tin, la thất thanh.

“Cái gì, tiểu sư đệ, hai tên súc sinh sinh tử không biết kia, từ trên người ngươi cầm đi 3000 vạn linh thạch?”

Mắt phượng của Diêu Vân Tuệ hơi co lại, tâm tình khó tránh khỏi chấn động, lần nữa khắc sâu nhận thức về độ khó chơi của Hứa Thanh, cho dù ả đã hóa giải đòn phản kích của đối phương, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đối phương liền thay đổi phương pháp, tiếp tục chất vấn.

Đối với ả mà nói, 3000 vạn linh thạch cũng không phải một số lượng nhỏ, loại cảm giác bị người ta lừa bịp tống tiền ở ngay trước mặt này, khiến cho ả tựa như ăn cơm nhai phải một con gián vậy, nhưng lại phải cứ thế nuốt xuống.

Hết lần này tới lần khác ả cũng không thể tức giận, giờ phút này chỉ có thể hít sâu một hơi, áp chế gợn sóng cảm xúc xuống dưới, liếc mắt nhìn đội trưởng và Hứa Thanh thật sâu, mỉm cười một cái và chậm rãi gật đầu.

“Việc này ta sẽ tra ra, như… . .” Nhưng không đợi ả nói xong, Hứa Thanh lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người lại càng thêm yếu ớt, đội trưởng vẻ mặt bi phẫn lập tức mớm thuốc cho Hứa Thanh, vừa cho hắn ăn còn vừa cười thảm.

“Nơi đây vẫn là Ti Luật Cung sao, tùy ý sử dụng đòn hiểm, cướp bóc tiền tài giữa ban ngày, tiểu sư đệ, nơi chúng ta tới còn là Quận Đô của nhân tộc sao!”

“Việc này thiên đạo bất dung, việc này…”

Mắt thấy sự tình lại muốn kéo lên, trán Diêu Vân Tuệ cũng hiện lên gân xanh, lửa giận trong lòng bốc lên, nhưng ả biết rằng mình không thể tiếp tục để nó tiếp diễn, vì vậy nghiến răng mở miệng.

“Việc này tra ra còn cần thời gian, nhưng 3000 vạn linh thạch thì đệ tam ti có thể ứng ra trước!”

Lời này vừa ra, lòng của ả cũng đang rỉ máu.

Đội trưởng nghe xong liền dâng lên một cỗ nhiệt huyết, trái tim cũng đập nhanh hơn một chút, liếm liếm bờ môi, sau đó lần nữa vội vàng đưa lỗ tai dựa vào Hứa Thanh, lần này Hứa Thanh không nói chuyện…

Nhưng đội trưởng lại nắm tay phải, hung hăng đấm một quyền vào viên gạch trên mặt đất, viên gạch vỡ vụn nổ tung, mắt của y hiện lên cả tơ máu, giọng cũng trở nên khàn khàn, lớn tiếng mở miệng.

“Cái gì, còn có 17 kiện trận pháp sát phạt cùng với 57 kiện pháp khí ta cho ngươi mượn kia, bọn họ cũng không buông tha?”

Đội trưởng tê tâm liệt phế, vô cùng đau đớn, ánh mắt hoàn toàn đỏ thẫm.

Hứa Thanh nhìn đội trưởng, cảm nhận được nội tâm nồng nhiệt của đội trưởng, nhẹ gật đầu.

Hô hấp của Diêu Vân Tuệ hô trở nên dồn dập trước đó chưa từng có, cảm xúc kịch liệt chấn động, nàng gắt gao nhìn chằm chằm đội trưởng, cảm giác chán ghét với người này đã vượt qua Hứa Thanh.

Giờ phút này vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo có một đạo thần niệm kinh khủng từ chỗ sâu trong Ti Luật Cung tản ra, bao phủ nơi đây, giống như đang muốn xem kỹ.

Sau khi cảm thụ đạo thần niệm này, tâm thần Diêu Vân Tuệ run lên, biết mình đã làm một chuyện khiến cho cao tầng không vui, vì vậy chỉ có thể lần nữa nghiến răng, nhưng trên mặt vẫn hiện ra vẻ thong dong không thể không lay động.

Nhưng ả vẫn đã xem thường đội trưởng, khi vẻ thong dong của ả vừa mới hiện ra thì đội trưởng bên đó lại kêu rên một tiếng.

“Còn cả ba kiện mảnh vỡ pháp bảo của sư phó đưa cho, cũng bị cầm đi?”

“Hơn một nghìn vạn linh thạch mà các vị đạo hữu Chấp Kiếm Giả muốn dùng để mua đặc sản cho Thất Huyết Đồng chúng ta, bọn chúng rõ ràng cũng không buông tha? Đây chính là tiền mồ hôi nước mắt của Chấp Kiếm Giả đó nha.”

“Hả, còn có ba khỏa Thiên Cung đan do Tử Huyền Thượng Tiên đưa cho ngươi, vậy mà bọn họ cũng dám cầm đi?”

Sắc mặt Tử Huyền trầm xuống, lạnh lùng nhìn qua Diêu Vân Tuệ.

Bao gồm Trần Đình Hào và những Chấp Kiếm Giả ở bên cạnh, giờ phút này khi nhìn về phía đội trưởng thì trong mắt đều hiện lên vẻ cổ quái, nhao nhao gật đầu.

Một màn này khiến cho Diêu Vân Tuệ có chút ép không được lửa giận ngập trời trong nội tâm, lúc này trong nội tâm ả tràn ngập hận ý, loại lần lượt bị người lừa bịp tống tiền này, cuối cùng diễn biến thành tập thể lừa bịp tống tiền, khiến cho trong nội tâm ả nghẹn khuất tột cùng.

Mắt thấy như thế ngón tay Hứa Thanh giật giật, ý bảo không sai biệt lắm, thấy tốt thì lấy.

Hắn cảm giác được nếu tiếp tục nữa sẽ biến khéo thành vụng, nên đến điểm là dừng.

Đội trường có chút không cam lòng, vừa muốn tiếp tục thì Hứa Thanh lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Đội trưởng mới im lặng, biểu cảm bi phẫn cõng Hứa Thanh lên, đi về phía Tử Huyền Thượng Tiên, cuối cùng dưới ánh mắt của Diêu Vân Tuệ, mọi người Liên Minh Bát Tông nhanh chóng rời đi.

Theo bọn hắn rời khỏi, nơi đây liền an tĩnh lại, giờ phút này đạo thần niệm kinh khủng tới từ chỗ sâu trong Ti Luật Cung cũng hóa thành giọng nói bình tĩnh.

“Diêu Ti trưởng, nơi này là Ti Luật Cung, là Cung tư pháp của nhân tộc, giao phó quyền lợi cho ngươi là vì thực thi công chính cho nhân tộc, không phải địa phương để ngươi lạm quyền giải quyết ân oán riêng của ngươi, việc này, ngươi đã đi quá giới hạn.”

Tâm thần Diêu Vân Tuệ run lên, cúi đầu xuống.

“Vừa rồi Chấp Kiếm Cung đã truyền đến công văn, nội dung công văn chỉ có một câu, bảy chữ.”

“Diêu Vân Tuệ, ngươi muốn chết sao?”

Diêu Vân Tuệ hít sâu, sau khi trầm mặc một lúc lâu thì thấp giọng mở miệng.

“Cung chủ, ty chức biết sai.”

“Tự giải quyết cho tốt.” Theo năm chữ này truyền ra, thần niệm kinh khủng bên trong Ti Luật Cung liền tiêu tán.

Diêu Vân Tuệ lặng lẽ đứng tại chỗ, sau một hồi lâu ả xoay người, mặt không cảm xúc tiêu sái bước vào văn phòng của mình.

Vừa mới đi vào, ả đã nhìn thấy Trương Ti Vận vẻ mặt ân cần đợi ở.

“Mẫu thân…”

“Vận nhi, hai tên đồng liêu này của ngươi …không hề đơn giản.” Diêu Vân Tuệ đi đến trước mặt con mình, mặt không cảm xúc mở miệng.

Tâm thần Trương Ti Vận run lên, trong lúc không biết mở miệng như thế nào, Diêu Vân Tuệ giơ tay phải lên, hung hăng tát tới một cái.

Một cái tát này rất dùng sức, Trương Ti Vận phun ra máu tươi và thân thể bị trực tiếp đánh bay lên trên vách tường, lúc rơi xuống lục phủ ngũ tạng cũng đều nhấc lên, lại một lần nữa phun ra máu tươi, gương mặt cũng sưng lên thật cao.

“Phế vật!”

“Phụ thân ngươi là phế vật, Thái Ti Tiên Môn là phế vật, ngươi tương tự cũng là phế vật!”

Diêu Vân Tuệ nghiến răng, dùng một cái tát thổ lộ hết tức giận trong nội tâm của mình.

Đối mặt với mẫu thân quở trách, Trương Ti Vận không dám phản bác, ngay cả máu tươi trên khóe miệng cũng cũng không dám lau đi, chỉ có thể cúi đầu, từ nhỏ đến lớn gã đã trải qua màn này vô số lần.

Mắng xong Trương Ti Vận, Diêu Vân Tuệ ngồi ở trên ghế, thở sâu, sau khi lần nữa bình phục cảm xúc, ả bưng bát canh ngân nhĩ ở một bên lên, sau khi nhấp một ngụm liền ngẩng đầu.

Giờ phút này, hai con mắt bảo thạch trên khuôn mặt đẹp không tì vết kia nhìn về vị trí của Liên Minh Bát Tông ở phía xa, khóe miệng hơi khéo léo nhếch lên, lộ ra hình cung xinh đẹp, cặp môi đỏ mọng khẽ hé.

“Muốn cảnh cáo ta sao? Nhưng như vậy mới càng thú vị.”

Chương 867: Tử Nguyệt Thiên Cung (1)

Việc của Liên Minh Bát Tông, đã được giải quyết thuận lợi.

Trong đình viện, toàn bộ phân tông đang mở yến hội hoan nghênh đám người Hứa Thanh tới.

Lúc này đội trưởng vô cùng đắc ý, nâng ly cạn chén cùng mọi người, lăn lộn có phần thân thuộc cùng với những vị Chấp Kiếm Giả kia.

Những người này phần lớn đều đã nghe được rằng lần này bên trong những Chấp Kiếm Giả của Nghênh Hoàng Châu, có một người vấn tâm chỉ nhận được đạo ánh sáng một trượng.

Mà từ những biểu hiện ngày hôm nay của đội trưởng, bọn họ cũng đều đoán được người này là ai, nhưng bọn họ đều là người hiểu đạo lí đối nhân xử thế, đã cầm được linh thạch, lại có Trần Đình Hào nhiệt tâm giới thiệu, tự nhiên không sẽ chủ động vạch trần, đôi bên chung sống với nhau coi như hòa hợp.

Tử Huyền Thượng Tiên cũng không tham dự yến hội, mà kêu người cầm một chút đan dược đưa tới cho Hứa Thanh.

Những đan dược này, mỗi một khỏa đều là vật tùy thân của nàng, lại còn rất trân quý phi phàm.

Cầm lấy đan dược, mặc dù Hứa Thanh không biểu hiện hay nói gì, nhưng trong lòng vẫn có chút gợn sóng.

Nhưng hắn không giỏi ăn nói, không biết phải nói cái gì nên chỉ có thể truyền âm nói cảm tạ.

“Tiểu bằng hữu, tại sao lại trở nên khách khí như vậy rồi?”

Bên trong ngọc giản truyền âm, giọng nói mang theo một chút hấp dẫn quyến rũ của Tử Huyền vang lên, sau khi rơi vào bên trong tâm thần liền khiến cõi lòng của trở nên ngứa ngáy.

“Ta ở phòng giáp một, nếu ngươi có vấn đề gì trên tu hành, có thể lén lút tới tìm ta nha.”

Câu nói cuối cùng bên trong ngọc giản càng khiến cho tâm thần Hứa Thanh nhảy dựng lên, lặng lẽ thu hồi ngọc giản rồi bình phục lại cõi lòng.

Mặc dù thương thế của hắn khá nghiêm trọng, nhưng muốn khôi phục lại cũng rất nhanh, dẫu sao những cái này đều là hắn kêu Ảnh Tử làm ra, bản thân tự có chừng mực.

Với cả nếu so với những nguy cơ sinh tử kia mà nói, chút thương thế này chỉ có thể coi là vết thương nhẹ.

Vì vậy hắn tự nhiên cũng tham dự vào yến hội, nhìn đội trưởng nâng ly cạn chén bên kia, Hứa Thanh quay qua hỏi Trần Đình Hào bên cạnh về thông tin liên quan tới Diêu Vân Tuệ.

“Trước kia nhân tộc có thể thừa kế tước vị, nhưng sau khi Nhân Hoàng thế hệ này lên ngôi, đã huỷ bỏ chế độ thừa kế này, cho nên bây giờ gia chủ của Đạo phủ không còn tước vị Thiên Hậu nữa.”

“Nhưng dẫu sao lão tổ của Đạo phủ vẫn là người có công với nhân tộc, cho nên vô luận là Quận Trưởng hay là Cung chủ, đều gọi gia chủ Diêu gia là Hầu Gia, vị Hầu Gia này có ba người con, hai nam một nữ, Diêu Vân Tuệ chính là tiểu nữ nhi của Hầu Gia.”

“Diêu Vân Tuệ này cũng từng là một nhân vật phong vân của Quận Đô, năm đó khi gả cho Thái Ti Tiên Môn của Nghênh Hoàng Châu các ngươi, khiến cho bốn phía dấy lên rất nhiều nghị luận, bởi vì nếu nhìn từ bên Đạo phủ, thân phận song phương chênh lệch quá lớn, mà sau đó nghe nói đạo lữ của ả mất sớm, ả cũng lưu lại một đứa con với Thái Ti Tiên Môn, bản thân thì sớm trở về Diêu phủ.”

“Quan hệ của người này ở trong Quận Đô rất rộng, bối cảnh của bản thân càng không tầm thường, bản thân lại có dung nhan tuyệt mỹ, nghe nói cũng có một chút quan hệ cùng với Tư Mã chấp sự xuất thân Thái Ti Tiên Môn của Chấp Kiếm Cung, bản thân càng là Ti trưởng đệ tam ti của Ti Luật Cung.”

Trần Đình Hào giới thiệu những thứ trọng tâm cho Hứa Thanh.

“Nhưng mà Chấp Kiếm Cung chúng ta cũng không sợ Ti Luật Cung, Tư Mã chấp sự cũng không phải là loại người thích làm việc tư, ngươi không cần băn khoăn, mặt khác… Thật ra tất cả mọi người đều không thích Diêu phủ.”

Trần Đình Hào vừa muốn cầm lấy chén rượu, đã bị đạo lữ của gã nhìn lướt qua, có chút lúng túng, muốn uống lại không dám uống, vì vậy ho khan một tiếng, tiếp tục mở miệng kể tiếp cho Hứa Thanh.

"Lý niệm của Chấp Kiếm Cung chúng ta không hợp với Diêu phủ."

"Đối với hai đại ngoại tộc bên trong Quận cùng với Thánh Lan tộc kia, chủ trương của Chấp Kiếm Cung chúng ta chính là chấn nhiếp, không tiếc đánh một trận, Cung chủ nhiều lần đưa ra ý kiến muốn quét sạch Phong Hải Quận, trấn áp Thánh Ma tộc và Cận Tiên tộc."

"Mà Diêu gia thì lại cố hết sức phản đối, bọn họ cho rằng đánh đánh giết không giải quyết được vấn đề, chủ trương dung hợp sâu hơn cùng với ngoại tộc, cho nên trong toàn bộ Quận Đô, Diêu gia bọn họ chính là người đi đi lại lại cùng với Thánh Ma tộc và Cận Tiên tộc nhiều nhất, thậm chí còn thông hôn, Thánh Lan tộc cũng là nơi mà bọn họ nhiều lần ra ngoài tới thăm, mỗi lần đều là bộ dạng nô tài."

Thần sắc Trần Đình Hào lộ ra sự khinh thường.

"Thật không biết nếu lão tổ Thiên Hậu của bọn họ biết rõ việc này, có thể bò ra từ trong quan tài, một cái tát chụp chết những thứ tử tôn hậu bối không có cốt khí này hay không."

Nói đến đây, Trần Đình Hào nhịn không được cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm lớn.

Đạo lữ của gã ngồi cạnh nhìn thấy, lắc đầu bất đắc dĩ, nhưng có thể nhìn thấy rất rõ trong mắt của nàng đều là sự ôn nhu.

Yến hội cũng không kéo dài quá lâu, sau khi mặt trăng bên ngoài lên cao liền kết thúc, Hứa Thanh và đội trưởng đưa mọi người ra khỏi phân tông, sau đó đi dạo trong đình viện.

Ánh trăng sáng rực chiếu xuống dưới chân hai người, còn có từng trận gió nhỏ thổi tới, thổi bay những sợi tóc của Hứa Thanh và đội trưởng, cũng khiến mùi rượu trên người bọn họ tản ra bốn phương.

"Tiểu Thanh, cuối cùng chúng ta cũng đến Quận Đô rồi!" Rõ ràng lúc này trong lòng đội trưởng đang tràn đầy vui sướng, cười lớn mở miệng, còn lấy ra một quả táo, há miệng cắn một miếng

lớn.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn pho tượng Huyền U Cổ Hoàng, nhẹ gật đầu.

“Còn nhớ lúc trước ta nói cái gì với ngươi không, kiếp này, chúng ta cùng nhau đồng hành!”

“Quận Đô, không phải điểm cuối cùng của chúng ta, chỉ là khởi điểm của chúng ta mà thôi.”

“Tiếp theo, chúng ta phải đứng vững gót chân ở Chấp Kiếm Cung, sau đó, tiểu sư đệ, chờ ta quen thuộc xong nơi đây, ta tiếp tục mang ngươi đi làm đại sự!”

“Chúng ta phải tạo ra phong vân trong Phong Hải Quận, phải cho Thánh Lan đại vực cũng bởi vì chúng ta đến mà phải đổi tên thành Ba Lan Quận!” Đội trưởng hiếm khi có được lý tưởng hào hùng, một hơi ăn sạch quả táo, lại lấy ra một quả quýt.

(Ba Lan = sóng lớn, cơn sóng dữ, ý nghĩa không được yên bình)

Hứa Thanh theo bản năng dâng lên cảnh giác, nhìn bộ dạng đội trưởng không giống thường ngày.

“Chúng ta còn phải cho tất cả mọi người biết rõ, khi chúng ta ở chung một chỗ, sẽ tạo ra ánh sáng vượt qua vạn trượng!”

“Chúng ta phải để cho tất cả mọi người hiểu rõ, chúng ta là hảo huynh đệ, có thể vì đối phương mà không tiếc cả mạng sống!” Đội trưởng nói xong, lén lút quan sát Hứa Thanh.

Hứa Thanh bất động thanh sắc, nhẹ gật đầu.

“Cho nên, lần báo cáo nửa tháng sau rất là trọng yếu, một cửa nhậm chức này, ngành nghề khác biệt thì quân công liền không giống nhau, chức trách cũng bất đồng, tương lai có thể khiến cho Thánh Lan vực cải biến hay không, khiến cho nhân tộc quật khởi hay không, phải xem chúng ta cất bước thế nào.”

Đội trưởng tiếp tục mở miệng, nói rất là khoa trương, dường như một cửa nhậm chức lần này sẽ quyết định vận mệnh của cả nhân tộc.

“Sau đó thì sao?” Hứa Thanh bình tĩnh hỏi, hắn đã từng nghe

Trần Đình Hào nói qua, ngày Chấp Kiếm Giả mới báo cáo của đợt này, sẽ cử hành vào nửa tháng sau.

Chương 868: Tử Nguyệt Thiên Cung (2)

“Sau đó cần phải hoạt động, tiểu sư đệ, việc này phải tiêu tiền, hơn nữa về sau chúng ta làm đại sự, còn phải mua tình báo, còn phải mua sắm, cho nên… Tiền đền bù tổn thất mà lão yêu bà kia đưa cho chúng ta, khục, chúng ta mỗi người một nửa, thế nào?”

“Chỉ có như vậy?” Hứa Thanh kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng có chuyện đại sự gì.

“Không có vấn đề.”

Mắt thấy Hứa Thanh đồng ý thống khoái như vậy, lại còn thể hiện ra bộ dáng hóa ra là một việc nhỏ, đội trưởng lập tức cảnh giác lên.

Y bỗng cảm thấy hình như trên tầm mắt Hứa Thanh tự dưng cao hơn mình một chút, khiến cho y tỉnh ngủ, thầm nghĩ mình cũng phải chú ý, cũng phải hướng bố cục cao lên mới đúng.

Vì vậy liền vung tay lên.

“Tiểu sư đệ, ngươi thiếu nợ ta tám trăm vạn linh thạch, ta giảm giá 90% cho ngươi!”

Hứa Thanh bỏ qua, đi về phòng mình.

Đội trưởng vui vẻ nở nụ cười, cáo biệt cùng Hứa Thanh, trở về chỗ ở, chỗ này là y đã đặc biệt tự lựa chọn, phía trước có một hòn non bộ cùng cây cối che lấp, khiến cho ánh mặt trời không cách nào chiếu thẳng đến.

Đội trưởng cảm thấy nơi mà ánh mặt trời cũng không thể chiếu thẳng tới, mới càng phù hợp thân phận Chấp Kiếm Giả của mình.

Hứa Thanh thì không có quan tâm tới những thứ này, sau khi trở về liền theo bản năng bố trí một phen ở bốn phía, lúc này mới đi vào bên trong khoanh chân ngồi xuống, nhớ lại những việc xảy ra từ khi đi đến Quận Đô.

Sau đó lấy ra thẻ tre, khắc tên Diêu Vân Tuệ lên cùng một chỗ với Trương Ti Vận.

Việc bên Diêu Vân Tuệ cũng chỉ là một cái việc nhỏ xen vào khi đi đến Quận Đô mà thôi.

Sau khi khắc tên ả lên, về sau Hứa Thanh sẽ cân nhắc tìm một cơ hội, lặng yên không một tiếng động giết chết mẫu tử hai người bọn họ.

“Còn có thiếu nữ và cái tên Ninh Viêm kia nữa.” Hứa Thanh quét mắt nhìn thẻ tre, nhíu mày.

“Tên chưa bị xóa trên này hơi nhiều.”

Nhìn nhiều tên chưa bị xóa như vậy, Hứa Thanh có chút bất an, vì vậy ngẩng đầu nhìn tới màn đêm phía ngoài, trầm ngâm một phen.

“Phải nhanh chóng tăng tu vi lên, nhanh chóng diệt trừ từng người trong danh sách này.”

Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, bắt đầu tu hành.

Thời gian trôi qua, bốn ngày sau Ti Luật Cung đưa linh thạch, đan dược cùng với ba khối mảnh vỡ pháp bảo, còn có trận pháp, pháp khí, cũng báo hiệu đặt một dấu chấm tròn kết thúc cho việc này.

Hứa Thanh cũng không cầm riêng, vô luận là đội trưởng hay là đệ tử hôm ấy đi tới Ti Luật Cung đón hắn, đều được phân phối.

Cuối cùng lại đưa cho Ngũ gia cùng với Tử Huyền Thượng Tiên một chút.

Còn dư lại thì hắn thu hồi.

Nhưng riêng Thiên Cung đan thì Hứa Thanh không phân phối, mà lưu lại cho mình.

Tác dụng của đan dược này không hề tầm thường, sau khi ăn ba khỏa, tòa Thiên Cung thứ tư trong cơ thể hắn rốt cuộc thành hình.

Theo trong cơ thể vang vọng từng tiếng ầm ầm, Hứa Thanh nhìn qua tòa Thiên Cung thứ tư lập lòe ánh sáng trong thức hải, trong lòng dâng lên một tia chờ mong, đồng thời cũng có chút trầm ngâm.

“Là bổn mạng Thương Long, hay là… Tử Nguyệt.” Hứa Thanh không suy tư quá lâu, trong mắt lộ ra quyết đoán.

“Lui Bổn mạng Thương Long lại chậm thêm một chút cũng không sao.”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, lập tức toàn lực dẫn dắt Tử Nguyệt trong thức hải của mình, để cho nó chậm rãi dung nhập vào trong nội cung của Thiên Cung thứ tư, cuối cùng tọa trấn chỗ sâu trong Thiên Cung.

Sau một khắc, một loại cảm giác liên hệ vô cùng chặt chẽ hiện ra trong tâm thần của hắn.

Trước thời điểm này, hắn cũng có quyền khống chế đối với Tử Nguyệt, chỉ là đối phương quá mức mênh mông, hắn thôi phát nó rất khó khăn, giống như tiểu hài tử đi đẩy xe ngựa vậy.

Nhưng bây giờ mượn nhờ liên hệ của Thiên Cung thứ tư, cảm giác khống chế đã trở nên dễ dàng hơn một chút so với trước kia.

Hứa Thanh cũng không lập tức thử nghiệm, mà nhắm mắt uẩn dưỡng, cho đến mười ngày sau tòa Thiên Cung thứ tư của hắn đã hoàn toàn củng cố, lúc này hắn mới mở hai mắt ra.

Khoảnh khắc khi hai mắt mở ra, bên trong lập tức có một đạo ánh sáng tím mãnh liệt bắn ra, khiến cho hết thảy bốn phía tràn ngập bên trong biển ánh sáng tím.

Vào thời khắc này, tòa Thiên Cung thứ tư của hắn cũng lập lòe phát ra từng đạo ánh sáng tím rực rỡ.

Nhìn qua Tử Nguyệt không ngừng chớp động trong đó, Hứa Thanh có loại cảm giác, nếu như hắn toàn lực kích phát nó, trong chốc lát toàn thân của hắn sẽ tràn ngập một loại khí tức Thần Linh thuộc về riêng bản thân hắn.

Cũng chính là dị chất!

Loại dị chất này, có thể tạo thành xâm nhập và ảnh hưởng đối với hết thảy tu sĩ.

Nếu như thêm vào cả độc đan, vậy thì đầu nguồn của loại dị chất này sẽ có thêm uy lực càng lớn hơn nữa, độ dày cũng là như vậy, tốc độ xâm nhập vạn vật cũng sẽ thay đổi kinh người.

“Bây giờ ta đang tu đạo, hay là tu Thần… .” Hứa Thanh nhìn tòa Thiên Cung thứ ba và thứ tư của mình, lại nhìn bổn mạng Thương Long không ngừng lùi lại thoái vị, thì thào nói nhỏ.

“Bây giờ ta phối hợp công pháp Hoàng cấp, đã có được chiến lực của năm cung.”

“Sau khi dung hợp cùng Ảnh Tử, có thể phát huy ra lực lượng thân thể sáu cung thuần túy!”

“Nếu như hơn nữa, sử dụng độc cấm cùng Tử Nguyệt, ta liền có thể đánh một trận cùng với bảy cung, vả lại ta xác nhận là mình tất thắng!” Trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng, bây giờ chiến lực của hắn, trong Kim Đan mở Thiên Cung tầm thường, đã đứng ở trên đỉnh phong.

“Mặc kệ tu cái gì, đề cao chiến lực mới là trọng điểm!”

Hứa Thanh thì thào, tính toán thời gian một cái, lúc này chỉ còn cách ngày báo cáo với Chấp Kiếm Giả một đêm.

Sáng sớm ngày mai sáng sớm, chính là ngày báo cáo.

“Không biết sau khi báo cáo, ta sẽ nhậm chức ở nơi nào?”

Hứa Thanh nghĩ tới Triêu Hà Sơn, nghĩ tới những gì Trần Đình Hào nói với mình, muốn đi Triêu Hà Sơn cần rất nhiều quân công.

“Quân công!” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng sắc bén, sau một lúc lâu liền nhắm mắt lại, che đậy ánh sáng sắc bén kia đi, lặng lẽ chờ đợi thời gian trôi qua.

Một đêm, qua đi.

Ngày hôm sau, một khắc khi ánh nắng ban mai đầu tiên xuất hiện, Hứa Thanh đứng lên, bình tĩnh mặc lại bộ đạo bào màu trắng của Chấp Kiếm Giả, khoác áo choàng lên.

Hắn đứng ở trước cửa hít sâu một hơi, sau đó giơ tay lên đẩy ra cửa phòng.

Ánh mặt trời bên ngoài chiếu đến, từ bốn phía xuyên thẳng qua Hứa Thanh, thân ảnh của hắn giống như dung nhập vào trong ánh nắng, nhất là những tia nắng xuyên thẳng qua sợi tóc của hắn, biến hắn trở nên vô cùng rực rỡ.

Từ xa nhìn lại, hắn đứng bên trong ánh nắng, trên người tựa như đang dâng lên một ngọn lửa.

Đệ tử đi bốn phía ngang qua đều phải liếc mắt nhìn tới.

Tử Huyền Thượng Tiên đứng trên chỗ ở trên tầng hai, nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt cũng không khỏi lộ ra thần thái khác thường.

Một căn đình viện khác trong phân tông, nơi cách chỗ Hứa Thanh không xa, một hòn non bộ cùng với cây cối che lấp toàn bộ ánh nắng mặt trời, khiến chúng nó không cách nào chiếu thẳng đến, đội trưởng đẩy cửa lớn bước ra.

Đội trưởng duỗi lưng một cái, vừa muốn đi ra liền nhìn thấy Hứa Thanh đứng trong ánh nắng, sửng sốt một chút.

“Còn có thể như vậy?”

Đội trưởng quay lại nhìn căn phòng của mình một chút, lại nhìn chỗ Hứa Thanh một chút, đột nhiên y cảm giác được căn phòng này ...không hề xứng với thân phận Chấp Kiếm Giả của mình.

Chương 869: Thế hệ thiên kiêu (1)

Sáng sớm, dưới ánh nắng mặt trời ôn hòa, không khí trong Quận Đô hoàn toàn khác biệt cùng với Thất Huyết Đồng, những người sống ở nơi này cũng tươi cười nhiều hơn.

Cũng bất đồng với Liên Minh Bát Tông, dị chất ở Quận Đô tương đối ít, ở giữa thiên địa cũng không có cảm giác âm lãnh ẩm ướt, không có mùi tanh đến từ biển cấm.

Quần áo mọi người cũng giống như thế.

Bất kể là trăm họ trong sáng sớm, hay là chủ quán bên trong những cửa hàng vừa mở, nơi ánh mắt Hứa Thanh nhìn qua, hết thảy nhân tộc trong nơi này, tuy không phải ai cũng mặc cẩm y trên người, thế nhưng đều rất hoa lệ.

Thể hiện ra sắc thái chủ yếu của bọn họ.

Trong những tòa thành trì bên Nam Hoàng Châu, quần áo của phàm tục chỉ có một sắc thái đơn điệu, coi như là trong Liên Minh Bát Tông cũng chỉ hơi tốt hơn một chút mà thôi.

Chỉ có ở trong Quận Đô này, mới nhìn thấy quần áo đủ mọi màu sắc, khiến cho tòa thành trì mênh mông này tràn đầy sự linh động cùng với sinh cơ.

Bởi vì thời gian báo cáo còn sớm, cho nên Hứa Thanh và đội trưởng cũng không hề bay lên không trung, mà lựa chọn không nhanh không chậm đi về phía trước.

Hứa Thanh bế quan nửa tháng không ra ngoài, thế nên hắn cũng muốn mượn nhờ cơ hội lần này để làm quen hoàn cảnh nơi này một chút.

Nhìn qua đường phố bốn phía dần dần trở nên náo nhiệt, sau một lúc lâu Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa.

Giờ phút này trên cao có không ít Chấp Kiếm Giả đang bay đến Chấp Kiếm Cung, quần áo giống nhau như đúc, không biết đây có phải là một nhóm Chấp Kiếm Giả mới tới báo cáo lần này hay không, nhưng trên thân mỗi một người đều tràn ra chấn động không tầm thường.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, dù sao thì nơi đây cũng là Quận Đô, là nơi hội tụ nhân tài kiệt xuất của các Châu, dĩ nhiên có rất nhiều cường giả.

“Sư tôn nói đại kiếp đã đến, cho nên thiên kiêu liên tiếp xuất hiện, lần này Chấp Kiếm Giả mới tới từ các Châu cũng không hề giống với thông thường trước đây.” Đội trưởng đi bên cạnh Hứa Thanh, vừa ăn táo vừa nhìn qua bầu trời.

“Nhưng tiểu Thanh ngươi không cần phải lo lạ lẫm, đại sư huynh của ngươi làm việc vô cùng ổn thỏa, trong khoảng thời gian này ta đã bỏ ra một số tiền lớn để mua sắm tình báo, đã nắm rõ thông tin tất cả thiên kiêu mới của các Châu trong lòng bàn tay, ngay cả tam tông của nhân tộc cùng với hai đại ngoại tộc, ta cũng đều hiểu rõ không ít.”

Thấn sắc đội trưởng hiện ra vẻ đắc ý, bộ dáng linh thạch của ta đều được tiêu xài vào mục đích có ích.

Hứa Thanh gật đầu, giống như hắn thích quan sát hoàn cảnh của địa phương mình mới tới, đội trưởng lại thích nắm giữ nhiều tình báo ở những nơi mới tới hơn.

“Đáng tiếc, thông tin về chức vị, Chấp Kiếm Cung không bán.” Nghĩ đến chức vị, đội trưởng thở dài có chút tiếc nuối.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, không nói chuyện.

Đội trưởng hậm hực, hung hăng cắn quả táo một cái.

“Chấp Kiếm Cung này cái gì cũng tốt, nhưng có chút bất cận nhân tình.”

Xét thấy bản thân chỉ có ánh sáng một trượng, cho nên đội trưởng cũng không nắm chắc lắm đối với việc nhậm chức của mình.

Trong khoảng thời gian này, lúc Hứa Thanh tu hành thì y đã ra ngoài nhiều lần, tìm tới Trần Đình Hào dò hỏi, mượn quan hệ méo mó quanh co, vốn định đưa chút lễ vật ra ngoài để mưu cầu đạt được chức vị tốt hơn.

Nhưng sau khi dò hỏi một vòng, đội trưởng liền phát hiện loại việc này là không thể nào, Chấp Kiếm Cung không như chỗ khác, bọn họ cực kỳ nghiêm khắc đối với việc này, hết thảy việc liên quan tới nhậm chức đều là do cấp trên chỉ định, đồng thời cũng có khảo hạch.

Mắt thấy đội trưởng phiền muộn, Hứa Thanh vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng vào lúc này hắn bỗng nhiên nhìn bầu trời xa xa, thần sắc hơi động.

Đội trưởng cũng đưa mắt nhìn lại.

Trên bầu trời, có một đội tu sĩ khác rất đặc biệt đang gào thét bay đến.

Quần áo của bọn họ khác biệt cùng với nhân tộc, mặc dù đều là đạo bào nhưng lại không hề rộng thùng thình, mà được thiết kế ôm sát thân.

Bên trên được đan dệt tơ vàng, bên dưới thì quấn quanh từng sợi ngân quang.

Thoạt nhìn có chút quái dị, đồng thời trên người cũng tràn ra chấn động rất kinh người, hình dáng lại càng thêm đặc biệt.

Bọn họ có nam có nữ, nhưng cho dù có bao nhiêu người, những nơi làn da lộ ra bên ngoài đều có một màu trắng như tuyết, lông mi và tóc cũng đều như thế, ngay cả con ngươi cũng giống như vậy, tràn đầy cảm giác thần thánh.

Trong khi bay giữa không trung, ánh nắng mặt trời chiếu vào trên chiếc đạo bào vàng bạc, chiết xạ ra ánh sáng rực rỡ, càng khiến cho bọn họ tăng thêm vài phần chói mắt và cao ngạo.

“Là Cận Tiên tộc?” Đội trưởng lộ ra thần sắc hiếu kỳ, đây cũng là lần đầu tiên y nhìn thấy tu sĩ của cái tộc quần này sau nửa tháng tới đây.

Hứa Thanh cũng ngóng nhìn quan sát.

Những tu sĩ này hoàn toàn không phải nhân tộc, bởi vì bọn họ ngoại trừ tóc trắng và đồng tử trắng, phía sau còn có đôi cánh màu trắng, giống như đúc mô tả về Cận Tiên tộc, một trong hai đại ngoại tộc trong Phong Hải Quận mà Trần Đình Hào đã giới thiệu lúc trước.

Càng làm cho Hứa Thanh ngưng trọng đó là, bên trong những tu sĩ Cận Tiên tộc này còn có một tồn tại cực kỳ đặc thù.

Đó là một kẻ mặc áo giáp màu đen.

Đối phương cũng có cánh nhưng là màu đen, đeo mặt nạ trên mặt, có thể thấy rõ hình dáng, tóc cũng là màu đen.

Khí tức trên thân rõ ràng siêu việt những tu sĩ Cận Tiên tộc khác, quan trọng nhất là …trên người gã còn tràn ra dị chất.

Trong mắt cũng không hề linh động, tựa như một khôi lỗi.

“Thứ màu đen kia hẳn là Tiên Khôi tiếng tăm lừng lẫy của Cận Tiên tộc.” Vào thời điểm này, tình báo mà đội trưởng mua đã có tác dụng.

“Tiên Khôi?” Hứa Thanh hỏi một câu.

“Không sai, Cận Tiên tộc này am hiểu chế tạo khôi lỗi, nhất là Tiên Khôi màu đen kia, đó là khôi lỗi chiến đấu của bộ tộc bọn họ, không biết phương pháp chế tạo ra sao nhưng nghe nói có phần lợi hại.”

Đội trưởng thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn đám người Cận Tiên tộc bay vào Quận Đô, đi vào khu vực trung tâm và dần dần không thấy tung tích.

Con Tiên Khôi kia cho hắn cảm giác giống như là dị quỷ, nhưng hình như lại có chỗ bất đồng.

Cụ thể như thế nào, Hứa Thanh đứng cách hơi xa nên không thể phán đoán rõ.

Hắn thu hồi ánh mắt, hai người lại tiếp tục đi về phía trước, một đường quan sát hoàn cảnh chung quanh, trong lúc này bọn hắn cũng nhìn thấy một chút đệ tử đến từ tam đại tông, đồng thời cũng gặp phải không ít tu sĩ của Thánh Ma tộc.

Không giống với Cận Tiên tộc, Cận Tiên tộc thích ở tộc địa trong Quận Đô, hiếm khi ra ngoài tiếp xúc cùng với tộc khác.

Còn Thánh Ma tộc lại rất thích làm kinh doanh.

Hơn bốn phần cửa hàng bên trong Quận Đô, đều là do tộc nhân của Thánh Ma tộc mở ra.

Thân thể của Thánh Ma tộc rất cường tráng, rất cao lớn, khoảng chừng hai trượng, nhìn qua tựa như một người khổng lồ cỡ nhỏ vậy.

Ngoại trừ gương mặt bình thường ra, sau đầu bọn họ cũng có thêm một khuôn mặt, lúc nói chuyện thỉnh thoảng hai cái khuôn mặt sẽ xoay tròn biến đổi, người không quen nhìn thấy sẽ cảm thấy rất không thoải mái, hơi không khỏe.

Nhất là có người Thánh Ma tộc cả hai khuôn mặt trên người đều là mặt nam, có một số người thì đồng thời có khuôn mặt cả nam lẫn nữ, với cả trên người bọn họ cũng không có tính chất hay tiêu chí gì để phân biệt rõ ràng, khiến cho người ta rất khó phân chia hay xác định giới tính của bọn họ.

Loại chủng tộc kỳ dị này, khiến cho Hứa Thanh cũng không khỏi nhìn nhiều thêm nhiều lần.

Chương 870: Thế hệ thiên kiêu (2)

Cho đến khi tới gần thời gian báo cáo, hai người mới bay lên không trung, tăng nhanh tốc độ bay về phía Chấp Kiếm Cung.

Lúc đến, ngoài Chấp Kiếm Cung đã có một số người chờ ở đó.

Những người này đều là Chấp Kiếm Giả mới đến từ các Châu, tuổi không lớn lắm, có nam có nữ, trong đó phần lớn đều đã tới Quận Đô từ rất sớm rồi.

Mỗi lần số lượng người mới tới từ các Châu trong Phong Hải Quận đều không đồng đều, nơi nhiều thì hơn bảy tám cái danh ngạch, ít thì như Nghênh Hoàng Châu thì ba cái danh ngạch.

Giờ phút này, trong này không sai biệt lắm có hơn 30 người, có một số người tản ra, có một số người tụ tập tốp năm tốp ba, đều đang chờ đợi.

Trong đám người, Hứa Thanh còn nhìn thấy Thanh Thu.

Đối phương cũng không phải đứng một mình, bên cạnh còn có một người thiếu nữ tướng mạo tầm thường, nhưng lại có hành động rất quái dị.

“Không mặc trang phục màu đỏ, khiến ta xém chút nữa không nhận ra rồi, đây không phải là Thanh Thu sao, ta nghĩ rằng ngươi nên mặc y phục màu đỏ đang bị phủ bên trong đạo bào đi, như vậy mới xứng đôi với thanh liêm đao lớn kia chứ.”

Đội trưởng tươi cười lên tiếng chào, đảo mắt nhìn qua thiếu nữ bên người Thanh Thu, cũng nhìn nhiều lần vào đồ vật ở trong tay đối phương.

Thanh Thu hiển nhiên là xuất phát sớm hơn so với Liên Minh Bát Tông, thời gian đến Quận Đô cũng trước thời hạn với bọn họ Hứa Thanh mấy tháng, cho nên cũng đã có người quen rồi.

Thiếu nữ đứng bên cạnh nàng kia, chính là người thứ nhất.

Hai người cũng có chỗ tương tự, một người thì hiện ra thái độ kẻ sống chớ tới gần, đôi mắt dưới lớp mặt nạ mang theo vẻ lạnh lùng.

Người khác thì cầm một chút hạt dưa trong tay, bên trong từng hạt dưa đều tràn ra chấn động Thần Tính, cẩn thận nhìn tới, có thể nhìn thấy những hạt dưa đó tựa hồ là do máu thịt hình thành.

Nàng không ngừng ăn, miệng đầy máu tươi, biểu cảm lạnh như băng.

Sau khi nghe đội trưởng nói, thiếu nữ này ngẩng đầu liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Thanh Thu tỷ tỷ, ngươi quen biết bọn họ hả, một kẻ trong đó, chính là Hứa Thanh phải không?” Thiếu nữ hỏi.

“Không sai, đó là hai kẻ ngu.” Thanh Thu nhàn nhạt mở miệng, liêm đao ác quỷ vác trên bờ vai, giờ phút này đang nhanh chóng nhắc nhở trong đầu nàng.

“Chó Điên đã đến, không biết vì sao rõ ràng y chỉ nói chuyện bình thường, nhưng ta lại không nhịn được muốn đánh y, những người khác đều là Chấp Kiếm Giả, nhưng tên này một tên Chấp Tiện Giả, chúng ta hãy tìm một cơ hội đồng quy vu tận cùng y, trừ hại cho Chấp Kiếm Giả, đồng quy vu tận!”

“Về phần Quỷ Thủ, chúng ta chớ chọc hắn, hắn rất khó đối phó, đồng quy vu tận cùng hắn không phải một cái lựa chọn tốt… . .”

“Ngươi không cần kích động ta.”

Thanh Thu đã quen với việc ác quỷ lải nhải trong đầu, lúc này mặt không cảm xúc, mặc kệ đối phương lải nhải.

Cùng lúc đó, đội trưởng truyền âm với Hứa Thanh.

“Nhìn thấy người bên cạnh Thanh Thu không?”

“Người này rất không đơn giản, nàng ta không có tên, tất cả mọi người đều gọi nàng ta là Dạ Linh, nghe nói những hạt dưa trong tay nàng ta là một loại máu thịt Thần Tính, có chỗ tốt cực lớn đối với bồi dưỡng thân thể, nhưng hình như nàng ta vĩnh viễn ăn mãi không hết, có người hoài nghi vật ấy có lẽ chính là một bộ phận thân thể của nàng ta!”

“Trong tình báo có rất nhiều giới thiệu về nữ nhân này, từ nhỏ nàng ta sống ở trong vực sâu của một cái cấm khu, nhiều năm trước gặp phải một vị lão tổ của Thái Hư Hóa Yêu tông, mang về tông môn bồi dưỡng, tính cách rất lạnh lùng, nghe nói có thể hóa thành đại yêu!”

Hứa Thanh nghe đội trưởng nói, đưa mắt nhìn qua thiếu nữ ăn hạt dưa bằng máu thịt, sau đó dịch chuyển ánh mắt nhìn tới trong một góc phía xa xa, chỗ đó là một thanh niên đang nhắm mắt đả tọa.

Ngay khi Hứa Thanh vừa đến đây đã phóng tầm mắt nhìn qua nơi này, chỗ này ngoại trừ nữ tử có khí tức quỷ dị kia, người thanh niên này cũng tương tự cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm.

“Người này tên là Sơn Hà Tử.” Đội trưởng chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, giới thiệu qua.

“Đây cũng là một vị thiên kiêu hiếm có, gã đến từ Huyết Hàn Môn của tam đại tông, gia tộc bản thân chính là thế lực lớn trong Huyết Hàn Môn, bối cảnh không tầm thường, lúc sinh ra càng vô cùng bất phàm, nghe nói lúc vừa sinh ra thì trên người đã có cái bớt hình sơn hà núi sông, cho nên được lão tổ Huyết Hàn ban thưởng đạo hiệu Sơn Hà.”

“Thiên tư của người này rất kinh người, có hai loại công pháp Hoàng cấp!”

Đội trưởng đang nói, thanh niên nhắm mắt đả tọa mở hai mắt ra, lạnh lùng nhìn về phía Hứa Thanh.

Hiển nhiên khi Hứa Thanh phát hiện những người này bất phàm, bọn họ cũng cảm nhận được uy áp tới từ Hứa Thanh.

Ánh mắt song phương nhìn nhau, một khắc riêng phần mình thu hồi, bầu trời xa xa bay tới một vật.

Đó là một cái quan tài bằng gỗ đen.

Phía trên có một thanh niên mặc đạo bào Chấp Kiếm Giả đang nằm, nhưng lại không biết làm như thế nào, khiến cho chung quanh rất nhiều nếp uốn.

Gã mở mắt mông lung giơ tay ngáp, bộ dạng còn chưa tỉnh ngủ.

Nhưng sự xuất hiện của gã, khiến cho nội tâm phần lớn Chấp Kiếm Giả nơi đây trở nên cảnh giác, Hứa Thanh tương tự cảm nhận được sự nguy hiểm.

“Người này hẳn là Lôi Thể Vương Thần, nghe nói là người tiếp cận lôi thể cổ xưa nhất bên trong thế hệ của Thái Cổ Lôi Mạch.”

“Có chút ý tứ, ta cảm nhận thấy trên người gã có một chút khí tức phong ấn, tiểu Thanh, kẻ ở bên ngoài cũng không phải bản thể người này, bên trong quan tài mới đúng.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia ánh sáng âm u, hắn cảm nhận được chấn động mệnh đăng từ bên trong cái quan tài kia.

Theo hắn rời khỏi Nam Hoàng Châu, lại trải qua một thời gian trong Nghênh Hoàng Châu, rồi một đường đi đến Quận Đô, lịch duyệt tăng trưởng và kiến thức phong phú hơn, cũng càng ngày càng nhìn thấy thêm nhiều mệnh đăng hơn nữa.

Tuy mệnh đăng hiếm có, nhưng cũng là tương đối mà thôi, càng là cường giả hay càng là thế lực lớn, lại càng không thể nào thiếu khuyết mệnh đăng.

“Rất nhiều cường giả.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, vô luận là Dạ Linh hay là Sơn Hà Tử, hay là vị Vương Thần này, đều cho Hứa Thanh cảm giác rất mạnh.

Đồng thời những Chấp Kiếm Giả mới ở bốn phía, mặc dù khí tức không bằng ba vị này, nhưng từng người đều có chỗ không tầm thường.

Hứa Thanh biết rõ, mình không thể bởi vì khí tức của bọn họ nhỏ yếu thì xem thường bọn họ, trên thế giới này, không phải chỉ có một mình hắn hiểu được đạo lý giấu đòn sát thủ, dùng để đánh một kích chí mạng.

Hễ là người trải qua sinh tử, đều biết nên sử dụng đòn sát thủ như thế nào, không phải thời khắc mấu chốt sẽ rất ít khi chủ động lộ ra.

“Ba vị này tuy mạnh, nhưng tiểu Thanh à, lần này bên trong Chấp Kiếm Giả mới, có một tên quái vật!” Đội trưởng thở dài, Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

Có thể làm cho đội trưởng nói là quái vật, vậy thì người này… . . Nhất định cực kỳ không đơn giản.

Hắn vừa muốn hỏi, nhưng vào lúc này có một đạo khí tức kinh người từ đằng xa ầm ầm bay đến.

Khí tức rất mạnh, khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều biến sắc.

Dạ Linh không còn ăn hạt dưa nữa, nhanh chóng lau đi máu tươi trên khóe miệng, trên biểu cảm lạnh như băng đã trở thành nhu thuận, còn có vẻ hâm mộ.

Hà Sơn Tử cũng không khoanh chân nữa mà đứng lên, trong thần sắc mang theo vẻ cuồng nhiệt.

Vương Thần trên quan tài cũng lập tức đứng lên, theo bản năng sửa sang lại quần áo, vẻ mặt nịnh nọt nhìn về nơi khí tức truyền đến.

Cùng lúc đó theo khí tức đến, một giọng nói cái phóng khoáng, từ trên bầu trời truyền đến.

“Ai là Hứa Thanh?”

Chương 871: Nghĩa bạc vân thiên (1)

Theo giọng nói vang vọng, trên bầu trời bỗng có một người đi tới.

(bước đi trên trời, không phải bay)

Người này khoảng 24~25 tuổi, không hề to lớn, dáng người chỉ là hạng trung.

Ngoại hình cũng không phải loại người thanh tú, mà là mày rậm mắt to.

Nhất là hai tay của gã còn hơi dài hơn so với người bình thường, ánh mắt lại càng vô cùng sáng ngời, tựa như ẩn chứa tinh thần, khiến cho cả người gã tản mát ra một cỗ khí chất vô cùng phóng khoáng.

Trong tiếng cười, gã cất bước đi nhanh tới phía trước, khiến cho người ta có một loại cảm giác long hành hổ bộ.

Tuy không cố ý tản tu vi ra, nhưng trên người lại có từng luồng uy áp cực mạnh, giống như có thể trấn áp muôn đời, mà thứ càng làm cho tâm thần Hứa Thanh chấn động đó là, giờ phút này, đồ đằng Kim Ô trên người hắn lại tràn ra cảm giác nóng rực mãnh liệt.

Lúc trước nhìn thấy ba người Sơn Hà Tử, mặc dù Kim Ô của hắn cũng có chút nóng, nhưng lại xa xa không bằng mãnh liệt bằng lúc này.

Mà người thanh niên kia vừa đi tới, tương tự cũng ẩn chứa công pháp Hoàng cấp, lúc này dưới gã dẫn dắt, hư vô phía sau giống như bị xé rách, một con Kim Long gào thét lao ra từ, bay lượn ở giữa thiên địa, khí thế động trời.

Mỗi một mảnh long lân đều tràn ra ánh sáng, mỗi một sợi râu đều ẩn chứa Thần Hoa, nhất là mắt rồng càng lăng lệ ác liệt, càng có một loại khí thế quân lâm thiên hạ.

Không chỉ như thế, trong miệng con Kim Long này hình như còn ngậm một thanh kiếm.

Đó là… Đế kiếm của Chấp Kiếm Giả!

Người này, rõ ràng đã cảm ngộ thành công Đế kiếm.

Nếu chỉ là như thế thì cũng đành, nhưng còn một thứ càng làm cho tâm thần Hứa Thanh dâng lên từng gợn sóng, đó là hắn cảm nhận được trong cơ thể đối phương có tồn tại mệnh đăng.

Không phải một chiếc, mà là ba chiếc!

Trong nhận thức của Hứa Thanh, ba chiếc mệnh đăng trong cơ thể thanh niên này, đang bị thân hình của gã đè xuống, người ngoài không dễ phát hiện, chỉ có người cũng có được mệnh đăng mới có thể cảm ứng.

Mạnh, rất mạnh!

Đây là cảm thụ trực quan cuối cùng của Hứa Thanh.

Như ba người Sơn Hà Tử, chẳng qua là hắn cảm thấy nguy hiểm, nhưng cũng không phải là không thể đánh một trận, nhưng một cái chớp mắt sau khi thanh niên này đi tới, Hứa Thanh cảm giác đối phương tựa như một tòa núi lớn, không cách nào rung chuyển.

Khí tức của đối phương hùng hậu động trời, không gì sánh kịp.

Cùng lúc đó theo gã đến, Chấp Kiếm Giả bốn phía cũng nhao nhao cung kính chắp tay, nhưng mà trên mặt phần lớn đều mang theo nụ cười.

“Khổng đại ca!”

“Bái kiến Khổng đại ca!”

“Khổng đại ca, đã lâu không gặp, tu vi của ngươi lại tinh tiến nữa rồi.”

Thanh niên cười ha ha, chắp tay đáp lễ về phía tất cả mọi người, trong lúc đó, thiếu nữ lau khô máu tươi bên khóe miệng tựa như đã thành một vị ái nữ nhu thuận, chạy đến bên người thanh niên, hình như cố lấy dũng khí, vừa muốn mở miệng.

Nhưng lại bị người thanh niên kia giơ tay lên véo vào trên mặt một cái.

“Tiểu Dạ Linh, đã hơn một năm không gặp, cao hơn không ít rồi nha.”

Trong lúc gã nói, Sơn Hà Tử và Vương Thần cũng rất nhanh liền đi tới, bái kiến về phía người thanh niên.

“Tiểu Sơn Hà ngươi, đừng có cả ngày bày ra cái bộ mặt u u ám ám đó nữa, như vậy không tốt, cười một cái xem nào.”

“Còn ngươi nữa, ngày nào cũng ngủ trong quan tài, tý nữa lôi ngươi ra ngoài theo ta đi uống rượu.” Thanh niên vô cùng sảng khoái, ôn chuyện cùng những người bạn cũ, thời điểm này đội trưởng cũng truyền âm cho Hứa Thanh.

“Nhìn thấy chưa, quái vật mà ta nói chính là người này, Khổng Tường Long, là đệ nhất nhân bên trông nhân tộc vạn tông thế hệ này của nhân tộc trong Phong Hải Quận, 24 tuổi, Kim Đan thập Cung, ngàn năm chưa từng có!”

“Trong những tình báo ta mua thì thông tin về người này có rất nhiều, trên người gã có ba chiếc mệnh đăng.”

“Đồng thời có được hai loại công pháp Hoàng cấp, thứ nhất là Đế kiếm, một cái khác là Kim Long Tuần Thiên Kinh.”

“Mặt khác, trong tình báo còn đề cập trên người của gã có một mảnh vỡ pháp bảo Cấm Kỵ được tế luyện năm lần.”

“Còn nữa, người này vào một năm trước, dùng chiến lực chín tòa Thiên Cung, giết qua Nguyên Anh của Thánh Lan tộc!”

Giọng nói của đội trưởng mang theo cảm khái, Hứa Thanh nghe đến đó cũng thay đổi sắc mặt.

“Mặt khác, tính cách của Khổng Tường Long rất phóng khoáng, quang minh lỗi lạc, giao thiệp bằng hữu khắp nơi, những tu sĩ nhân tộc đối địch cùng gã, cuối cùng phần lớn đều sẽ trở thành hảo hữu của gã, nhưng gã lại cực kỳ hung tàn đối với ngoại tộc, nghe nói quanh năm băm thây vạn đoạn ngoại tộc!”

“Nhưng những cái này cũng không phải trọng điểm mà ta muốn nói với ngươi.” Đội trưởng vừa truyền âm, vừa nhìn Khổng Tường Long đang cười nói cùng mọi người, trong mắt lộ ra một tia kính nể.

“Tiểu Thanh, có một số người nhìn như rất tốt, nhưng thực ra lại đang cố ra vẻ đạo mạo, mà quả thật có chút người đúng là trước sau như một, sau khi ta nhìn thấy tình báo của người này, nguyên bản cũng không tin người này thật sự quang minh lỗi lạc.”

“Vì vậy ta đã dùng phương pháp của riêng ta để điều tra nghiên cứu một chút, cuối cùng phát hiện, người này là một trong những người trước sau như một hiếm thấy!”

“Ba chiếc mệnh đăng của gã đều không phải trưởng lão tặng cho, mà dựa vào thực lực của mình để thu hoạch, tuy gã là Chấp Kiếm Giả mới, nhưng nghe nói từ nhỏ đã sinh hoạt trong Chấp Kiếm Cung, xuất thân là một tạp dịch.”

“Sau đó bởi vì dùng mạng của mình đánh đấm, cửu tử nhất sinh, lập nhiều quân công, mới được cho phép lấy quân công để đổi cơ hội và tài nguyên để tu hành, từ đó về sau gã một đường giết chóc, một đường trấn áp ngoại tộc, mỗi trận chiến đều là người tiên phong, nhiều lần gần như sắp tử vong, từ đó một đường quật khởi.”

“Một trong ba chiếc mệnh đăng và công pháp Hoàng cấp, là gã dùng quân công để đổi, trong đó Đế kiếm, gã cảm ngộ hai lần liền thành công hiểu ra!”

“Chiếc mệnh đăng thứ hai, là khi người bạn tri kỉ của gã hi sinh, trước mặt vạn chúng tặng cho gã, để gã thay mình đi con đường còn chưa đi xong.”

“Chiếc mệnh đăng thứ ba, là gã giành được từ bên trong Thánh Lan tộc!”

“Nhân vật như vậy, đại sư huynh của ngươi cũng phải khâm phục.” Đội trưởng cực ít khi dùng loại ngữ khí này.

Sau khi Hứa Thanh nghe xong mấy cái này, gợn sóng trong lòng cũng vô cùng mãnh liệt, nhìn qua Khổng Tường Long.

Hầu như ngay khi hắn nhìn tới, Khổng Tường Long bên đó cũng đồng thời hàn huyên xong cùng các lão hữu, đưa tầm mắt nhìn qua, rơi vào trên người Hứa Thanh, cười to đi tới.

“Ta đoán tiểu huynh đệ ngươi chính là Hứa Thanh, người đạt vạn trượng ánh sáng của Nghênh Hoàng Châu đúng không!”

“Bái kiến Khổng sư huynh.” Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

“Hứa Thanh, việc ngươi cùng với Ti Luật Cung kia ta đã nghe nói, ta đã sớm thấy ả quả phụ Diêu gia kia không vừa mắt, chỉ biết đứng ở sau lưng ra chiêu, cầm quy củ múa kiếm không đứng đắn, những việc ả làm đều là chút việc tinh trùng thượng não, dâm thủy tuôn trào.”

“Ngươi làm tốt lắm!”

“Tý nữa chúng ta cùng nhau đi uống rượu, ta mời ngươi!” Trong khi Khổng Tường Long cười vang, xa xa lại đi tới một người, chính là Trương Ti Vận.

Sắc mặt của gã vô cùng âm trầm, vừa tới đã nghe được những lời này, dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Khổng Tường Long, trong mắt nổi lên hàn mang.

Nhưng vào lúc này ánh mắt Dạ Linh bỗng trở nên bất thiện, Hà Sơn Tử nheo mắt lại, Vương Thần mỉm cười, trong mắt mang theo sát ý.

Tất cả đều nhìn kỹ về phía Trương Ti Vận.

Chương 872: Nghĩa bạc vân thiên (2)

Trương Ti Vận sững sờ, lập tức thu liễm, lặng lẽ đi đến biên giới đám người.

Khổng Tường Long quay đầu đưa mắt nhìn, trong mắt lộ ra một tia không thích, gã biết rõ mẫu thân của Trương Ti Vận chính là Diêu Vân Tuệ của Ti Luật Cung.

Cũng hiểu rõ mẫu thân là vì nhi tử mà xuất đầu lộ diện, nhưng gã không quen nhìn loại sự tình này, gã lớn lên từ nhỏ trong Chấp Kiếm Cung, làm công việc tạp dịch, mưa dầm thấm đất, trong đầu đều là sứ mạng hộ vệ nhân tộc của Chấp Kiếm Cung.

Cho nên giữa Chấp Kiếm Giả có thể cạnh tranh, thế nhưng loại nội đấu, đố kỵ ghen ghét nhau, tiểu nhân tâm đen như động không đáy thế này là điều mà gã vô cùng phản cảm, vì vậy cách làm của Trương Ti Vận khiến gã có chút chán ghét.

Bất quá đối với Hứa Thanh, gã lại tán thưởng trong tận đáy lòng.

Nhưng gã biết cả hai cũng không có giao tình quá nhiều, nói quá nhiều ngược lại sẽ khiến người ta hiểu lầm, vì vậy nói xong liền nở nụ cười với Hứa Thanh, sau đó quay người rời đi.

Toàn bộ hành trình, gã đều không liếc mắt nhìn đội trưởng.

Ánh sáng một trượng, gã cảm thấy tám chín phần mười không phải người tốt.

Giờ phút này sau khi rời đi, những đồng bạn kia lập tức tụ họp lại với nhau, Thanh Thu không thích tiếp xúc cùng quá nhiều người xa lạ nên từ chối lời mời của Dạ Linh, tự mình đứng riêng một chỗ.

“Khổng đại ca, vì sao ngươi nhiệt tình với cái tên Hứa Thanh kia thế?”

Thanh Thu đi rồi, Sơn Hà Tử có chút khó hiểu, hỏi Khổng Tường Long.

Vương Thần và Dạ Linh đứng bên cạnh cũng đều nhìn lại, trên thực tế bọn họ cũng không có ác cảm gì với Hứa Thanh, nhưng cũng không có cảm tình gì.

Nhất là cái kiến giải Đại Đế khâm điểm này, khiến cho đáy lòng bọn họ có chút không phục.

“Ta nói với các ngươi rồi, có thể có địch ý đối với người khác, nhưng đối với Hứa Thanh này, không cần có địch ý.” Khổng Tường Long cười mở miệng.

“Đại Đế khâm điểm kia chỉ là hư danh, không trọng yếu, quan trọng là ... Hứa Thanh tự vấn lương tâm đạt được ánh sáng vạn trượng, những loại người này, chính là chiến hữu đáng giá tín nhiệm nhất.”

“Khổng đại ca ngươi là 8700 trượng, tương tự đáng giá tín nhiệm!” Dạ Linh ở bên cạnh ôn nhu mở miệng, vẻ hâm mộ càng thêm rõ ràng.

“Chính là bởi vì như thế, ta lại càng hiểu rõ ánh sáng vạn trượng đại biểu cho nội tâm và phẩm chất như thế nào, các ngươi tin tưởng ta đi, từ trước tới giờ ta nhìn người không sai, huống chi Đại Đế đã xác nhận, loại người này trở thành bằng hữu, chính là có thể kết giao cả một cuộc đời.”

“Nhưng mà về sau ta phải tìm một cơ hội nhắc nhở Hứa Thanh một chút, phải cẩn thận cái người đại sư huynh chỉ có ánh sáng một trượng kia, vừa rồi ta quét mắt nhìn qua, liền cảm thấy tên kia không giống người tốt.”

Trong lúc bốn người Khổng Tường Long câu thông với nhau, đội trưởng cũng ở đang khuyên bảo Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ta thu hồi những lời nói lúc trước kia, ta nghĩ rằng Khổng Tường Long này mặc dù nhân phẩm không tệ, nhưng ngươi không cần đi lại quá gần.”

Hứa Thanh kinh ngạc, nhìn đội trưởng.

Đội trưởng ho khan một tiếng.

“Ngươi phải nhớ kỹ, ta mới là đại sư huynh của ngươi!”

Vừa nãy đội trưởng cảm nhận Khổng Tường Long rất nhiệt tình đối với Hứa Thanh, loại nhiệt tình này cộng với tính cách của đối phương, sẽ rất dễ khiến cho người ta coi đối phương trở thành đại sư huynh của mình, việc này khiến cho đội trường có chút cảnh giác.

Hứa Thanh nghe vậy liền nở nụ cười, lấy một quả táo từ túi trữ vật ra, đưa cho đội trưởng.

“Đại sư huynh, ăn táo.”

Đội trưởng lập tức vui vẻ tiếp nhận quả táo, ăn một cái, cảm thấy quả táo này rất ngọt, vì vậy vung tay lên.

“Mà thôi, số linh thạch ngươi thiếu nợ của ta, liền một bút... Ặc, giảm bảy mươi phần trăm đi!”

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi nụ cười trên mặt, ngẩng đầu nhìn về phía Khổng Tường Long.

Đội trưởng thở dài.

“Giảm thêm ba mươi phần trăm nữa!”

Hứa Thanh vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo thần sắc của hắn liền trở nên nghiêm nghị, đội trưởng cũng lập tức đứng thẳng, toàn bộ Chấp Kiếm Giả bốn phía cũng đều như thế, trong một cái nháy mắt tất cả ngẩng đầu, nhìn về Chấp Kiếm Cung phía trước.

Phía trước là một tòa cung điện khổng lồ, nhìn như chỉ có một tòa, nhưng trên thực tế bên trong đã bao hàm một mảng cung điện rất lớn, giờ phút này, nơi mà những Chấp Kiếm Giả mới đứng chỉ là ở ngoại vi mà thôi.

Trước mặt của bọn hắn, là ngoại điện của Chấp Kiếm Cung.

Một tòa cung điện bằng kim bảo, đỉnh ngói màu lam, trụ màu đỏ, khí thế hùng hậu, mái hiên vểnh lên như bay, tạo hình phi phàm.

Nó còn có một cái xưng hô khác, tên là Thệ Điện.

Theo mọi người an tĩnh lại, bên trong tòa cung điện phía trước truyền đến từng tiếng bước chân, rất nhanh có năm bóng người từ bên trong cung điện đi ra, theo ánh mặt trời chiếu rọi, rơi vào mọi người trong mắt.

Năm người, một người đi phía trước và bốn người đi sau.

Đi phía trước là một người trung niên, dáng người cao ngất, trên thân mặc quan phục, thần thái không giận mà uy.

Trên người tràn đầy hư ảnh trùng lặp, tựa như có vạn đạo hư ảnh uẩn quanh toàn thân, làm cho người ta có một loại cảm giác giống như muốn uẩn hóa thành cả ức hư ảnh.

Bốn người phía sau đều là lão giả, toàn thân từng người đều có như vô số hư ảnh trùng lặp, hình như chỉ cần tản ra liền có thể bao phủ bầu trời, hình thành vô số phân thân.

Mặc dù bọn họ còn cách hóa ức rất xa xôi, nhưng chỉ cần đứng ở nơi đó, vẫn tản mát ra uy nghiêm kinh thiên động địa như trước.

“Bản nhân Linh Thành Tử, phó Cung chủ của Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận.”

“Đằng sau ta là bốn vị Đại chấp sự của Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận, hôm nay sẽ do năm người chúng ta tuyên đọc pháp lễ cho các ngươi, dậy giới luật pháp tắc, chọn vị định chức, chứng kiến tuyên thệ.”

“Bây giờ, tuyên đọc pháp lễ.” Phó Cung chủ nhàn nhạt mở miệng, phía sau lập tức có một vị chấp sự Chấp Kiếm Giả đi ra, giọng nói người này lập tức truyền khắp bốn phương.

“Quy tác đầu tiên của Chấp Kiếm Giả…”

Lần này không có quá nhiều nghi thức phức tạp, hết thảy đều rất đơn giản, theo chấp sự tuyên đọc, giọng nói của gã rơi vào bên trong tâm thần từng vị Chấp Kiếm Giả.

Thần sắc Hứa Thanh nghiêm túc, những người khác cũng là như vậy, Khổng Tường Long lại như một cái cây hiên ngang đứng thẳng trong đám người, thần sắc vô cùng nghiêm nghị, ngưng thần lắng nghe.

Hồi lâu sau, tuyên đọc pháp lễ kết thúc.

“Chấp Kiếm Giả có ba quy bảy tắc sáu mươi chín điều, các ngươi cần phải nhớ kỹ.”

“Các ngươi thân là Chấp Kiếm Giả, đến từ từng Châu, mỗi người đều có cách sinh tồn riêng ở trong Châu của mình, đều có tính cách và phương pháp đối nhân xử thế của riêng mình.”

“Thời điểm mới tới có thể muốn nổi bật hay kiêu ngạo, việc này có thể cho phép, nhưng chỉ là giai đoạn đầu lúc mới gia nhập Chấp Kiếm Giả, từ nay về sau, các ngươi phải nhớ kỹ một câu.”

“Chấp Kiếm Giả, là chiến hữu có thể giao phó phía sau cho nhau!”

“Điểm này, hoàn toàn khác biệt cùng với tông môn của các ngươi.”

“Tông môn lợi ích là cao nhất, nhưng Chấp Kiếm Cung thì chức trách và vì nhân tộc là cao nhất, tình nghĩa chiến hữu cũng là cao nhất.”

“Đây, chính là quan niệm thứ nhất mà sau khi đám người các ngươi trở thành Chấp Kiếm Giả phải thay đổi!”

“Về sau, các ngươi sẽ có bảy ngày huấn luyện bí mật, trong bảy ngày này, các ngươi sẽ nắm giữ đủ loại bí pháp mà chỉ Chấp Kiếm Giả mới có thể có, trong lúc đó sẽ còn có người giảng giải lịch sử truyền thừa cùng với phong tục vạn tộc cho các ngươi.”

“Sau bảy ngày khảo hạch thành công, sẽ được an bài nhậm chức.”

“Nhưng trong các ngươi, có một người không cần khảo hạch, bây giờ liền được định ra chức vị.”

“Hứa Thanh, bước ra khỏi hàng chín bước!”

Hứa Thanh hít sâu, dưới ánh mắt của Chấp Kiếm Giả bốn phía, vẻ mặt bình tĩnh cất bước đi ra khỏi hàng.

Chương 873: Truyền thừa chí khí (1)

Thời gian lúc này đã trôi qua buổi trưa, mặt trời đã hơi chếch đi, ánh nắng mặt trời không còn chiếu thẳng bên trên Thệ Cung nữa, mà chiếu tới sau lưng Hứa Thanh.

Vì vậy, dưới một đám Chấp Kiếm Giả nghiêm túc đứng thẳng, Hứa Thanh chậm rãi đi ra từ trong đám người, dưới ánh sáng mặt trời tô điểm, vô cùng khiến cho người khác chú ý.

Đội trưởng nhìn qua bóng người của Hứa Thanh, có chút cảm khái trong lòng, nhưng cũng có cả đắc ý, thầm nghĩ đây chính là tiểu sư đệ của ta, sư đệ vinh dự thì đại sư huynh ta cũng thơm lây.

Trong đám người, dưới lớp mặt nạ thì khuôn mặt Thanh Thu không có bất kỳ biểu cảm gì, nàng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, đáy lòng có chút phản cảm, vì vậy quay đầu nhìn về phía Nam Hoàng Châu xa xôi.

Nàng không thích loại thời tiết tràn ngập ánh nắng tươi sáng này, nàng thích lúc gió tuyết hạ xuống.

Bởi vì mỗi lần tuyết rơi, khi nàng nhìn qua thiên địa xa xa, trong lúc mơ hồ giống như có thể nhìn thấy một thân ảnh nhỏ gầy, dán sát vào góc tường, cảnh giác tiêu sái đi tới, gật đầu với nàng.

“Tiểu hài tử ca ca…” Thanh Thu thì thào trong lòng.

“Ta nhất định sẽ nhanh chóng đi tới Nam Hoàng Châu tìm ngươi, ta thấy những tên gọi là thiên kiêu nơi đây cũng không bằng ngươi, nếu như ngươi đứng ở vị trí của bọn họ, nhất định sẽ cường đại hơn bất kỳ một người nào trong bọn họ!”

Lúc Thanh Thu nhìn về phương xa, đám người Khổng Tường Long lại đều nhìn về Hứa Thanh, trong mắt những người khác vẫn mang theo cảm giác không phục, nhưng trong mắt của Khổng Tường Long lại không hề như vậy.

Gã đang cười, trong nụ cười mang theo niềm chúc phúc.

Không chỉ là đối với Hứa Thanh như vậy, đối với những bằng hữu khác gã cũng đều như thế.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh cất bước đi về phía trước, sau khi đi liên tiếp chín bước liền chắp tay với người phía trước, cung kính cúi đầu về phía năm người trước đại điện.

“Bái kiến đại nhân.”

Giờ khắc này, phó Cung chủ cùng với bốn vị chấp sự đứng trước Thệ Điện cũng đều nhao nhao nhìn về Hứa Thanh.

Trước khi Hứa Thanh đến, tên của hắn đã được năm người biết được, hôm ấy đạo chuông vang lên đã kinh động đến toàn bộ Chấp Kiếm Cung, thậm chí Quận Trưởng cũng đã có lời hỏi thăm qua.

Bây giờ bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh, nhìn qua bóng dáng đối phương đứng dưới ánh mặt trời cùng với một bộ áo trắng uẩn hỏa diễm màu đỏ, bốn vị chấp sự cũng âm thầm gật đầu.

Trong mắt phó Cung chủ cũng hiện lên một tia tán thưởng, biểu cảm trở nên ôn hòa hơn một chút.

“Hứa Thanh, ngươi tự vấn lương tâm đạt được ánh sáng vạn trượng, được Đại Đế khâm điểm, mở ra kỷ lục của Phong Hải Quận chúng ta, dựa theo pháp chỉ của Cung chủ, chiêu mộ Hứa Thanh làm thư lệnh đi theo Cung chủ!”

“Từ nay về sau ngươi sẽ đi theo bên cạnh Cung chủ, hy vọng ngươi sẽ ma luyện nhiều hơn, đừng phụ lòng Đại Đế và tiếng vang của đạo chuông!”

“Tuân pháp chỉ!” Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, chắp tay cúi bái.

Đối với cái an bài này thì hắn không có quá nhiều ngoài ý muốn, vừa ý nắm chắc, nhưng cũng vẫn có chút tiếc nuối.

Hắn không muốn trở thành thư lệnh theo sau này, hắn muốn đi tới những ngành cùng loại như Bộ Hung ti.

Mà những lời của phó Cung chủ vừa nói ra, cũng khiến tâm thần của không ít Chấp Kiếm Giả mới lập tức chấn động, trong mắt mang theo hâm mộ mãnh liệt nhìn về phía Hứa Thanh.

Cái chức vụ thư lệnh theo sau này, chẳng khác nào là một văn thư ở bên cạnh Cung chủ, mặc dù bản thân của loại chức vụ này không có quyền lợi gì, nhưng hắn chính là đại biểu cho Cung chủ, sau khi nhận chức, bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn đều phải khách khí.

Nhất là từ trước cho đến nay, bên cạnh Cung chủ của Chấp Kiếm Cung chưa từng có bất cứ thư lệnh nào đi theo cả, Hứa Thanh chính là người đầu tiên.

Dưới tất cả mọi người quan sát, đây chính là hành động đại biểu sự coi trọng của Cung chủ Chấp Kiếm đối với Hứa Thanh, cũng thông qua cử động lần này để báo cho thiên hạ biết, tự vấn lương tâm đạt được vạn trượng, được Đại Đế khâm điểm thì trọng yếu như thế nào.

Có thể tưởng tượng, sau khi việc này truyền ra, về sau toàn bộ những Chấp Kiếm Giả mới gia nhập Chấp Kiếm Cung, bất kỳ một người nào, cũng sẽ càng thêm coi trọng một lần vấn tâm kia.

Mặc dù chức vị này phù hợp với vinh quang Hứa Thanh nhận được, nhưng trong những Chấp Kiếm Giả mới đứng ở nơi này vẫn có những người không phục.

Như là Trương Ti Vận.

Gã nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, cảm giác chán ghét trong lòng vô cùng mãnh liệt, nhất là mặc dù mặt bên trái đã khôi phục như thường, nhưng gã vẫn có thể cảm thấy gò má dưới mắt truyền ra từng trận đau đớn, đó là nơi mà bàn tay mẫu thân ruột của gã đã đánh.

“Ta không phải phế vật!” Trương Ti Vận nghiến răng, tự gào thét trong lòng mình.

Đám người phó Cung chủ đứng trước Thệ Điện không hề quan tâm tới phản ứng của mọi người, kể cả là lão tổ của Trương Ti Vận đứng ở trong đó, từ đầu tới cuối cũng không hề liếc mắt nhìn qua Trương Ti Vận.

“Hứa Thanh, tuy ngươi được Cung chủ ban cho chức vụ, không cần khảo hạch, nhưng ngươi vẫn phải tham gia bảy ngày mật huấn như cũ.”

Hứa Thanh biểu cảm nghiêm túc, đáp vâng một tiếng sau đó lui ra phía sau, trở lại trong nhóm Chấp Kiếm Giả, cử chỉ lão luyện, khiến cho năm người trước Thệ Điện lần nữa gật đầu trong lòng.

“Các ngươi nghe cho kỹ.” Phó Cung chủ thu hồi ánh mắt khỏi người Hứa Thanh, liếc mắt quét qua toàn bộ Chấp Kiếm Giả phía dưới.

“Các ngươi đều ở trong riêng Chấp Kiếm Đình của mình mà thu được Kiếm Lệnh, đó là vật truyền âm liên lạc của Chấp Kiếm Giả, cũng là dụng cụ để kiểm tra chiến công, đồng thời cũng là căn cơ của Kiếm Các.”

“Sau này các ngươi có thể dùng cái này để xây dựng Kiếm Các của bản thân ở thành dưới Quận Đô, Kiếm Các này sẽ làm bạn với các ngươi cả đời này, dù là ra ngoài nhậm chức cũng là như thế.”

“Độ cao càng cao thì đại biểu vinh quang càng lớn, ta hy vọng có một ngày, trong các ngươi có thể xuất hiện người có được Kiếm Các vạn trượng.”

“Chỉ có sau khi hi sinh, Kiếm Các mới bị Chấp Kiếm Đình cho tiêu tán, nhưng tên của người hi sinh sẽ được viết lại bên trong Thệ Điện của Chấp Kiếm Cung, mỗi lần Chấp Kiếm Giả đời sau tuyên thệ đều sẽ phải bái kiến, vĩnh viễn không quên.”

Phó Cung chủ chậm rãi mở miệng, sau khi nói xong những câu này, liền hất tay áo lên, đại điện sau lưng lập tức tràn ra vô tận ánh sáng, toàn bộ cửa lớn hoàn toàn mở rộng, khiến cho hết thảy mọi thứ bên trong rõ ràng chiếu vào trong mắt toàn bộ Chấp Kiếm Giả bên ngoài.

Bên trong đại điện kia hiển nhiên có không gian khác, phạm vi thực tế còn rộng lớn hơn bản thân đại điện.

Bên trong đặt vô số Kiếm Lệnh.

Có nguyên vẹn, có không nguyên vẹn, còn có những cái chỉ còn lại mảnh vỡ, thậm chí còn có một số hình như lúc tử vong thì Kiếm Lệnh cũng hoàn toàn toái diệt, vì vậy phải đặt thành linh bài.

Một cỗ khí thế lừng lẫy đập thẳng vào mặt, một cỗ cảm giác chấn động thản nhiên dâng lên.

Bên trong là rất nhiều linh bài và Kiếm Lệnh, từ trên xuống dưới, từ trái đến phải, toàn bộ đại điện, tất cả đều là linh bài và Kiếm Lệnh.

Những thứ này, đều là những vị Chấp Kiếm Giả chết trận trong vô số năm trước của Phong Hải Quận!

Từng người trong đó, đều đã từng là hạng người thiên kiêu của nhân tộc.

Từng người, đều có chuyện xưa rung động tâm can thuộc về mình.

Chương 874: Truyền thừa chí khí (2)

Nhìn những Kiếm Lệnh và linh bài kia, tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn cảm nhận được một cỗ trùng kích thẳng vào linh hồn từ trong đại điện tản ra, tràn vào trong đầu.

Trong lúc mơ hồ, hắn tựa như đã nghe được vô số tiếng gào thét trước khi chết của Chấp Kiếm Giả, nhìn thấy vô số thân ảnh áo trắng.

Phía sau bọn họ là nhân tộc, cho nên bọn họ thà rằng chết trận, cũng không lùi về phía sau nửa bước.

Cảm giác chấn động, mãnh liệt hơn nữa.

Bọn họ tươi cười chịu chết, bọn họ gào thét giết địch, trước khi tử vong, bọn họ hô hào lời thề, mang theo ý chí không hối hận.

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, trung với cương vị công tác, không sợ hi sinh.”

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, tuyệt không phản bội nhân tộc, thời khắc chuẩn bị chiến đấu.”

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, vì nhân tộc mà chiến, thủ hộ nhân tộc.”

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, trảm bình minh ách vận mệnh, tách ánh sáng đoạn thiên địa.”

Từng câu nói truyền ra từ trong miệng từng bóng người, càng lúc càng nhiều, sau đó dần dần hội tụ lại cùng với nhau tựa như âm thanh của thiên địa, triệt vang hoàn vũ, đồng thời, từng Chấp Kiếm Giả đứng trên mặt đất cũng theo bản năng mở miệng đọc theo.

Thời gian dần trôi qua, giọng nói của tất cả mọi người cùng với giọng của những bóng người kia giao hòa lại với nhau, tựa như hòa thành một thể.

Vào thời khắc này, chí khí hào hùng đến từ các vị anh liệt anh linh đời trước, dường như cách thời không truyền thừa xuống dưới.

Đây, chính là toàn bộ tuyên thệ của Chấp Kiếm Giả mới.

Hứa Thanh không biết mình rời khỏi Chấp Kiếm Cung thế nào, cho đến khi thân thể của hắn bước đi giữa thiên địa, trong đầu của hắn vẫn còn vang vọng từng màn ở trước Thệ Điện vừa xong.

Hết thảy những thứ này, hoàn toàn bất đồng cùng với lúc hắn còn ở trong tông môn.

Không chỉ Hứa Thanh như thế, đội trưởng cũng là như vậy, thời khắc này tất cả những Chấp Kiếm Giả khác cũng đều là như vậy, kể cả người như Trương Ti Vận, trong thần sắc cũng đều mang theo vẻ hoảng hốt.

Cho đến khi về tới đình viện của phân tông, về tới bên trong chỗ ở của mình, tâm thần của Hứa Thanh mới khôi phục lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn qua bầu trời đêm bên ngoài, nhìn qua phương hướng Chấp Kiếm Cung, không khỏi hít sâu, hắn biết tại sao mình lại như thế, bởi vì bên trong Thệ Điện ẩn chứa chấn động quá kinh người.

Anh linh tiên liệt trong đó quá nhiều, bọn họ cũng không có chút ác ý nào đối với Chấp Kiếm Giả mới, có cũng chỉ là kể ra tiếc nuối của mình, kể rõ chí khí và hoài bão mà bản thân chưa thể hoàn thành.

Bọn họ thông qua loại phương thức này, báo cho Chấp Kiếm Giả mới biết…

Cái gì, mới là Chấp Kiếm Giả!

Trong lòng Hứa Thanh dấy lên từng gợn sóng, trên thực tế khi cùng nhau đi tới nơi này, hắn đã cảm nhận được điều đó từ trên người Trần Đình Hào, hắn cảm nhận được Chấp Kiếm Giả không giống với tu sĩ trong tông môn mà mình biết.

Hứa Thanh trầm mặc.

Đối với bất kỳ một thế lực nào, vô luận là tông môn hay là Chấp Kiếm Cung, hắn cũng sẽ không lập tức liền có lòng trung thành, vô luận là tất cả những thứ nhận thấy, đều không thể khiến hắn mất đi cảnh giác.

Hắn còn phải quan sát thêm.

Hồi lâu sau Hứa Thanh thở sâu, thu hồi tâm thần, lấy ra Kiếm Lệnh Chấp Kiếm Giả của mình.

Sau khi trải qua lần báo cáo và tuyên thệ ngày hôm nay, thanh Kiếm Lệnh này đã trở nên hơi không giống lúc trước.

Rất nhiều chức năng trong đó đã được mở ra, giờ phút này sau khi Hứa Thanh xem xét, theo thần niệm dung nhập, trong đầu của hắn nổi lên một phần thông tin đổi quân công.

Đối với Chấp Kiếm Giả mà nói, quân công cực kỳ trọng yếu, bởi vì bất luận vật phẩm cần thiết nào cũng có thể dùng quân công để đổi, trong phần thông tin đổi quân công này, Hứa Thanh thậm chí thấy được mệnh đăng, còn có cả công pháp truyền thừa Hoàng cấp.

Chỉ là đều cần số lượng quân công cực lớn, còn có một chút cần cả chiến công.

Quân công và chiến công không giống nhau.

Quân công có thể hoàn thành các loại nhiệm vụ Chấp Kiếm Cung tuyên bố cùng với bản thân nhậm chức dần tích lũy, mà cái sau… . Là do ban phát mới có, được chia làm các cấp (giai).

Trong đó chiến công nhất giai là hiếm thấy nhất, thứ tự cũng từ đó mà suy ra.

Hứa Thanh đảo thần niệm qua, cuối cùng đã tìm được Triêu Hà Sơn bên trong thông tin đổi truyền thừa.

“Ba trăm vạn quân công cùng với chiến công tam giai, có thể đổi lấy một lần tiến vào Triêu Hà Sơn cảm ngộ.”

Nhìn qua những thứ này, trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự kiên định.

“Phải nghĩ biện pháp, kiếm lấy quân công!”

Một màn tương tự cũng đang phát sinh ở bên đội trưởng, giờ phút này đội trưởng ngồi trong chỗ ở của mình, vừa nhào nặn mi tâm, vừa xem xét thông tin về vật phẩm có thể đổi trong Kiếm Lệnh, đôi mắt dần dần sáng rực lên.

“Nhiều thứ tốt như vậy!”

Hô hấp của y có chút dồn dập, sau đó nhanh chóng tập trung chú ý vào những loại công pháp Hoàng cấp có thể đổi, y xem nhẹ tất cả những cái khác mà chỉ nhìn chằm chằm một cái, trong mắt lộ ra khát vọng trước đó chưa từng có.

“Đạo Cổ Phong Chính Lệnh, tàn thiên!”

“Công pháp mà ta tìm kiếm cực kỳ lâu, quả nhiên có ở bên trong Phong Hải Quận!”

Trong con mắt đội trưởng lộ ra sự cố chấp mãnh liệt, bên trong con mắt lại càng hiện lên một cái gương mặt khác của bản thân, gương mặt này cũng tương tự mở mắt ra, bên trong lộ ra vẻ điên cuồng.

Hồi lâu sau đội trưởng mới miễn cưỡng đè xuống khát vọng trong đáy lòng, thở sâu nhìn về phía phòng của Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, đại sư huynh đã nói kiếp này sẽ đồng hành cùng ngươi, thế nên ta nhất định sẽ dùng toàn bộ cố gắng để làm được.”

“Chỉ cần ta lấy được công pháp Đạo Cổ Phong Chính Lệnh này, ta có thể thật sự… Đồng hành cùng ngươi ở trong kiếp này.”

Đội trưởng nhẹ giọng thì thào.

Sau khi Chấp Kiếm Giả mới kết thúc tuyên thệ, vào sáng sớm ngày thứ ba, đợt mật huấn bảy ngày của Chấp Kiếm Giả, bắt đầu.

Địa điểm của trận mật huấn cũng là ở bên trong Chấp Kiếm Cung, nhưng nằm ở phương hướng khác, là Học Thức Điện.

Sáng sớm, theo thời gian mật huấn đến, năm mươi mốt người Chấp Kiếm Giả mới lần này, không có bất kỳ một vị nào đi muộn, toàn bộ đều ngồi ngay ngắn ở trong Học Thức Điện.

Học Thức Điện không giống với các điện khác, bên trong có rất nhiều bàn, bố trí giống như là học đường.

Hứa Thanh ngồi bên phải điện, phía trước chính là đội trưởng.

Bên trái hắn là Thanh Thu, bên phải là Khổng Tường Long.

Thanh Thu trước sau như một, vẫn hờ hững lạnh lẽo đối với Hứa Thanh, Khổng Tường Long lại là nở nụ cười về phía Hứa Thanh, thiện ý mở miệng.

“Mấy thứ như mật huấn này, trước kia khi làm tạp dịch ta đã từng học qua, cũng có tác dụng không ít khi ta làm nhiệm vụ trong những năm này, Hứa Thanh ngươi nếu có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi ta.”

Hứa Thanh chắp tay cảm tạ, đội trưởng phía trước cũng quay đầu, liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, ngươi cũng có thể hỏi ta.”

Khổng Tường Long nở nụ cười, không nói gì.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, nhẹ gật đầu.

Đội trưởng thoả mãn, đang muốn tiếp tục mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, y bỗng nhanh chóng quay người ngồi ngay ngắn, những vị Chấp Kiếm Giả khác cũng đều như thế, bởi vì lúc này bên ngoài điện đang có một người đi tới.

Là một người trung niên, trên thân mặc một bộ đạo bào màu đen, thân hình đơn bạc, sắc mặt lại còn vàng như nến, làm cho người ta có một loại cảm giác ốm yếu, tu vi Nguyên Anh, vừa đi tới còn vừa ho khan.

Cho đến khi đi xuyên thẳng qua từng cái bàn bên trong đại điện, đi tới nơi xa nhất ở phía trước, ngồi vào trên ghế rồi ngẩng đầu nhìn qua mọi người trong điện.

“Lúc ta nói chuyện, không thích có người cắt ngang, cho nên nếu các ngươi có nghe không rõ… Đó chính là do ngộ tính các ngươi chưa đủ.”

“Nếu có người cắt ngang ta mà nói…Vậy ta sẽ mời người đó ra ngoài.”

“Đúng rồi, các ngươi có thể gọi ta là Bệnh Quỷ, ta là người chịu trách nhiệm truyền thụ bí pháp ẩn tàng mà chỉ Chấp Kiếm Giả có cho các ngươi.” Bệnh Quỷ lần nữa ho khan, lần này rất kịch liệt, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Theo máu tươi phun ra, bên trong huyết khí thế mà còn ẩn giấu cả chất độc… . Vào thời khắc này, không khí chung quanh tràn ngập im ắng.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại.

Chương 875: Độc Ma hành động (1)

Loại độc này vô sắc vô vị rất khó bị phát hiện, coi như là người có chút lý giải đối với tri thức thảo mộc, cũng không cách nào vừa nhìn thấy liền cảm ứng ra.

Chỉ có loại người chuyên môn nghiên cứu độc đạo, mới có thể theo bản năng mà cảm thụ được bên trong có tồn tại chất độc.

Như là Hứa Thanh.

Hắn vừa nhìn qua là lập tức cảm giác được loại độc này, lông mày khẽ nhíu một cái.

Đây là một loại độc mà hắn chưa từng thấy qua, không ngửi ra được thành phần dược thảo, chỉ có thể cảm ứng ra trong đó có túi độc của sinh vật, vả lại hẳn là loại độc hỗn hợp, riêng lẻ từng loại không có hiệu dụng lớn.

“Còn cần phối hợp với những loại độc khác, mới có thể kích hoạt.”

Thần sắc Hứa Thanh như thường, nhưng đáy lòng lại cảnh giác, mặc dù hắn không sợ độc, trong cơ thể còn có loại độc càng mạnh hơn, nhưng tính cách của hắn cẩn thận, cho nên hắn khẽ dùng ngón tay bắn một cái, tản độc ra khắp bốn phía.

Dùng cái này để tự bảo vệ mình.

Nếu như vạn nhất độc của đối phương có xảy ra chỗ ngoài ý muốn, thì Hứa Thanh cũng có phương pháp để đáp trả lại.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nghiêm túc ngồi nghe giảng bài.

Mọi người bốn phía nhìn thấy Bệnh Quỷ khục khục khục ho phún ra máu, từng người hai mặt nhìn nhau, nhưng Khổng Tường Long lại ngồi rất nghiêm chỉnh, còn có thể nhìn thấy sự sùng kính trong mắt của gã, hiển nhiên gã cũng biết Bệnh Quỷ, đồng thời cũng vận khí huyết trong cơ thể, mơ hồ hình thành một lớp phòng hộ.

Cũng có một số người trong này cũng làm như vậy, nhưng không phải toàn bộ.

Giờ phút này, Bệnh Quỷ phía trước mặc một thân đạo bào màu đen, lại kịch liệt ho khan vài tiếng, trên mặt hiện ra vẻ suy yếu, còn giơ tay lên khóe miệng xoa xoa.

“Không sao, đây là do vết thương năm đó ta làm mật thám ở Thánh Lan tộc, bị những tên tạp chủng của Thánh Lan tạo ra, chỉ là vết thương cũ, không chết được.”

“Về phần bí pháp ẩn tàng của Chấp Kiếm Giả, cái này có tác dụng rất lớn, về sau khi các ngươi đối mặt với các loại nhiệm vụ, các dạng chiến sự, tất nhiên sẽ gặp phải tình huống có tình báo cùng với vận chuyển vật phẩm.”

“Nhưng nếu như thân các ngươi bị hãm ở trong trận doanh của địch quân, hoặc là bị người khác giết chết, vậy phải làm như thế nào để có thể cam đoan nơi cất giấu đồ vật nhiệm vụ không bị tiết lộ ra ngoài, điều đó rất là trọng yếu, mà cái bí pháp này, sẽ truyền thụ cho các ngươi cách làm như thế nào hình thành một cái không gian nhỏ thuộc về bản thân.”

Bệnh Quỷ chậm rãi mở miệng, mặc dù giọng nói suy yếu, nhưng vẫn truyền rõ ràng vào trong tai nhiều người.

“Mà cái không gian này cũng tồn tại một chiếc chìa khóa bí mật, chìa khóa bí mật của mỗi người đều không giống nhau, giống như chú ngữ chân linh vậy, có thể tự mình thiết lập, đương nhiên phải nhớ kỹ, trước đó phải báo mật mã của chìa khóa lên trên, các ngươi yên tâm, toàn bộ Kiếm Cung chỉ có Cung chủ có tư cách biết rõ tất cả mật mã chìa khóa của mọi người, những người khác chỉ vào lúc nhiệm vụ cần mới có thể được báo cho biết.”

Hứa Thanh nghe vậy liền như có điều suy nghĩ, loại phương thức ẩn tàng vật phẩm này có chút khác biệt.

Mà đội trưởng phía trước vừa nghe tới đây hai mắt liền lập tức sáng lên.

“Chỉ có Cung chủ biết rõ tất cả mật mã chìa khóa của mọi người, vậy nếu như ta đổi mật mã chìa khóa của mình thành một câu, ví dụ như ‘thủ hộ nhân tộc’, vậy phải chăng có thể gián tiếp tăng lên một chút hảo cảm với Cung Chủ sao, mà sau khi những người khác biết, cũng sẽ trở nên nghiêm nghị, bắt đầu kính nể ta hơn.”

Trong khi đội trưởng đang suy tư tính khả thi của việc này, Bệnh Quỷ tiếp tục mở miệng.

“Hiệu dụng của cái chìa khóa này, đó là sau khi các ngươi hi sinh, có thể bảo đảm những Chấp Kiếm Giả khác có thể từ trên thi thể của các ngươi tìm được cái không gian chứa đựng kia, lấy di ngôn cùng với vật phẩm của bọn ngươi ra ngoài.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, cảm thấy ý nghĩ của mình có chút điềm xấu, vì vậy liền lập tức gạt đi.

Bệnh Quỷ giới thiệu xong, bắt đầu truyền thụ vấn đề liên quan tới công pháp.

Mặc dù không cho phép người khác mở miệng, nhưng Bệnh Quỷ truyền thụ rất kỹ càng, mỗi một bước đều nói cực kỳ cụ thể, nhưng mà trong lúc này gã cũng nhiều lần phun máu ra tươi, thân thể cũng đều lung lay sắp đổ, cho đến khi buổi trưa trôi qua, gã mới giảng giải xong.

Rất nhanh, từng người Chấp Kiếm Giả nơi đây tự vận hành trong người, bắt đầu thử nghiệm.

“Sau khi các ngươi trở về tự mình tu luyện đi.” Bệnh Quỷ nói xong liền đứng lên, tựa hồ là đứng dậy quá nhanh, khóe miệng của gã lại tràn ra máu tươi, nhưng vẻ mặt không quan tâm mà lau đi và bước ra cửa của Học Thức Điện.

Đúng lúc đang sắp đi ra ngoài, gã bỗng nhiên quay lại nhìn mọi người trong điện, nở nụ cười.

“Đúng rồi, thật ra buổi khóa hôm nay ta không chỉ nói về bí pháp ẩn tàng của Chấp Kiếm Giả, ta còn dùng hành động nói cho các ngươi biết, thân là Chấp Kiếm Giả, các ngươi phải thời khắc bảo trì cảnh giác.”

“Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện, ta không mặc đạo bào của Chấp Kiếm Giả sao?

“Trong mấy ngày nay, các ngươi đã từng gặp qua người nào không mặc đạo bào Chấp Kiếm Giả bên trong Chấp Kiếm Cung hay không?”

“Tới đây dạy học, thì nhất định thật sự là Chấp Kiếm Giả sao, cảnh giác của các ngươi đâu? Đề phòng của các ngươi đâu? Đã quên mất ba quy bảy tắc sáu mươi chín điều của Chấp Kiếm Giả vừa tuyên thệ hôm trước rồi hả?”

“Cho dù thật sự có thường phục, qui trình bình thường cũng cần có Chấp Kiếm Giả hộ tống và giới thiệu thân phận. Đó là một cái khảo thí rất đơn giản, kết quả khảo thí… Có một số người trong các ngươi còn quá non.” Bệnh Quỷ nói xong, vung tay phải lên.

Trong năm mươi mốt Chấp Kiếm Giả tới học, có hơn mười người thân thể bỗng phù phù một tiếng, trực tiếp ngã xuống hôn mê, còn lại những người khác cũng nhao nhao nhìn về phía Bệnh Quỷ.

Đám người đội trưởng, Thanh Thu, Khổng Tường Long cũng đều ở trong đó.

“Nếu như ta thật sự là kẻ thù bên ngoài lẫn vào, vậy giờ phút này, những người đó đều đã chết rồi.”

Bệnh Quỷ quét mắt nhìn qua những người không ngã, nở nụ cười.

“Chấp Kiếm Giả lần này hoàn toàn chính xác không quá giống cùng trước kia, nhưng từ đầu đến cuối, không mấy ai phát hiện điểm dị thường về quần áo của ta, cho nên vẫn không hợp cách như trước.”

“Hôn mê là kém, mà các ngươi cũng không tốt hơn, những thứ này sẽ được ghi chép trong thành tích khảo hạch.” Bệnh Quỷ nói xong hất tay áo lên, y phục trên người biến đổi, đã biến thành đạo bào của Chấp Kiếm Giả.

Sau đó lấy ra một chút đan dược, ném tới những Chấp Kiếm Giả hôn mê kia, tiếp đó liền cười nhạt nhìn đám người Hứa Thanh.

“Nhưng mà cũng có mấy vị, thành tích được xem là hợp cách, cái con mắt này là của người nào?” Bệnh Quỷ nói xong, từ phía sau cầm ra một con mắt.

Đội trưởng ho khan một tiếng.

Chương 876: Độc Ma hành động (2)

“Còn có cái hạt dưa này.”

“Còn có này một tia ý niệm của ác quỷ.”

“Còn có cọng tóc đột nhiên dài ra này.”

“Còn có một đám sương mù, tiểu tử ngươi chẳng lẽ nô dịch một Yên Miểu Tộc?” Ánh mắt Bệnh Quỷ phân biệt đảo qua trên người từ đội trưởng, Dạ Linh, Thanh Thu, Sơn Hà Tử cùng với Vương Thần.

“Năm ngươi các ngươi, hợp cách!”

Lời gã vừa nói xong, bên ngoài đại điện có tiếng bước chân truyền đến, bốn đạo khí tức nghiêm túc tràn ra, bốn bóng người bỗng nhiên xuất hiện, đạo bào Chấp Kiếm Giả trên người bọn họ có chút không giống nhau, trên cổ áo thêu một thanh kiếm màu đen.

“Bệnh Quỷ, vấn đề khảo thí của ngươi đã bị người ta nhìn ra, có người truyền âm báo cho người bên Chấp Pháp Bộ chúng ta, kêu chúng ta tới bắt người.” Trong bốn người này, một người chấp pháp trung niên nhàn nhạt mở miệng.

“A? Là ai.” Bệnh Quỷ nở nụ cười, nhìn mọi người trong điện, Khổng Tường Long đứng lên, ôm quyền về phía gã.

“Tiểu tử ngươi rất giỏi, rõ ràng quen biết ta, vậy mà vẫn có thể phá vỡ chướng ngại do nhận thức tạo thành, nhìn ra bản chất của cuộc khảo hạch lần này, so với những người khác không biết ta lại càng khó hơn nhiều, thành tích của ngươi, là ưu!” Con mắt Bệnh Quỷ sáng lên, gật đầu tán thưởng, vừa muốn ly khai.

Đội trưởng lần nữa ho khan một tiếng, có chút xin lỗi mở miệng.

“Đại nhân, còn một con mắt… . .”

Bệnh Quỷ sững sờ, nhìn về phía đội trưởng.

“Trong túi trữ vật của ngài.” Đội trưởng trừng mắt nhìn.

Bệnh Quỷ cúi đầu kiểm tra, sau đó vung tay lên, một con mắt bị gã cầm ra từ trong túi trữ vật, cầm ở trong tay nhìn một chút, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, cẩn thận đánh giá đội trưởng vài lần.

“Đúng vậy, có thể làm cho ta không phát hiện, tuy có chút thủ xảo nhưng cũng vô cùng tốt, thành tích của ngươi cũng là ưu, đúng rồi ngươi tên là gì?”

“Trần Nhị Ngưu…” Đội trưởng cẩn thận đáp lại.

Bệnh Quỷ trầm mặc, liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu.

Gã đã nghe qua cái tên này, giờ phút này liền lắc đầu, quay người liền muốn ly khai.

Hứa Thanh chần chờ một chút, nhìn trên thân thể suy yếu của đối phương tràn ngập độc của mình.

Hắn đã nhìn ra đối phương không phải người am hiểu độc đạo, hẳn là do thương thế trong cơ thể tự nhiên mà vậy hình thành độc khí, sau đó bị gã biến thành vũ khí để bản thân sử dụng.

Mà trước đó người này nhiều lần phun máu, cho nên Hứa Thanh đề phòng, không khỏi cũng tương ứng tràn ra càng nhiều độc, hắn không xác định những chất độc này hỗn hợp lại với thương thế bên trong người Bệnh Quỷ, sẽ trở nên kịch biến hay không.

Nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, Hứa Thanh vẫn là đứng dậy.

“Đại nhân.”

Bước chân của Bệnh Quỷ lần nữa dừng lại, quay đầu nhìn Hứa Thanh, trên thực tế từ lúc tới đây gã đã lưu ý Hứa Thanh rồi, cũng biết rõ đối phương đạt được ánh sáng vạn trượng, nhưng cuối cùng đáy lòng vẫn còn có chút thất vọng.

Theo gã nhìn thấy, mặc dù Hứa Thanh không phải do gã tự tuyển, nhưng một là không có thủ đoạn che giấu bám trên người mình, hai là cũng không nhìn ra vấn đề về áo bào của mình, như vậy bị đánh giá hơi có vẻ bình thường, cũng là một người mang theo chút tư tưởng bảo thủ, không linh động.

Nhưng giờ phút này bị gọi lại, trong lòng gã vẫn dâng lên một chút chờ mong.

“Hứa Thanh, ngươi cũng bí mật ẩn giấu thứ gì trên người của ta sao?”

Hứa Thanh gật đầu.

“Thứ gì?” Bệnh Quỷ hiếu kỳ, gã không hề kiểm tra ra, cũng đã nhìn túi trữ vật rồi.

“Độc…” Hứa Thanh xin lỗi nói.

Bệnh Quỷ sững sờ.

“Rất nhiều độc, hỗn hợp cùng một chỗ, không biết có thể tạo thành ảnh hưởng đối với thương thế của đại nhân hay không, nhưng mà giữa độc cùng độc rất dễ sinh ra biến hóa kịch liệt.”

Thần sắc Bệnh Quỷ biến đổi.

“Đại nhân, ngài… . Nhanh chóng trở về tìm người giải độc đi.”

“Còn có chư vị đồng liêu, các ngươi cũng vậy, việc này thật có lỗi, nhưng trong người các ngươi không có tổn thương, cho nên độc chỉ dính ở mặt ngoài, khi ta không kích phát thì vẫn có thể hóa giải.”

Hứa Thanh nói xong một hơi, liền lấy ra rất nhiều giải độc đan, phân cho mọi người đang trợn mắt há hốc mồm, sau đó áy náy nhìn Bệnh Quỷ sắc mặt cấp tốc biến hóa đứng im tại chỗ.

“Đại nhân, độc của ta trên người ngài đã bị độc của bản thân ngài kích phát, ta không có giải dược, ngài nhanh đi tìm một cao nhân đan đạo đi…”

Bốn phía lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn Hứa Thanh với ánh mắt đều mang theo vẻ kinh ngạc, vô luận là Sơn Hà Tử hay là Vương Thần, hoặc là Khổng Tường Long, tất cả đều là như vậy.

Chỉ có đội trưởng một bộ ta sớm biết sẽ như thế này, bình tĩnh nuốt vào rất nhiều rất nhiều giải độc đan.

Bệnh Quỷ vừa muốn nói cái gì đó, bỗng phun ra một ngụm máu tươi màu đen, sắc mặt lập tức biến thành xanh đen, được bốn vị chấp pháp bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy, cấp tốc rời khỏi, tìm kiếm đan sư của Chấp Kiếm Cung.

Trong đại điện, lần nữa im lặng.

Ngay sau đó là âm thanh nuốt nước bọt vang lên, tất cả mọi người đang nuốt giải độc đan, những người hôn mê sau khi tỉnh dậy, bị người khác thông báo tình huống thì sắc mặt cũng lập tức đại biến, cấp tốc nuốt đan.

Càng có âm thanh xoẹt xẹt xoẹt xẹt truyền đến, Hứa Thanh nhìn thấy mấy cái bàn ở bốn phía toàn bộ bị dịch chuyển khỏi, Khổng Tường Long cũng theo bản năng làm như thế, Thanh Thu còn dùng một tốc độ nhanh hơn.

Hứa Thanh yên lặng ngồi xuống, hắn vốn đã có thói quen cô độc thế này, ít nhất còn có đại sư huynh.

Đội trưởng vẫn bình tĩnh như trước, từ sau khi biết Hứa Thanh thì trong túi trữ vật của y chưa từng thiếu giải độc đan, giờ phút này lại lấy ra một khỏa, giống như ăn kẹo, bắt đầu ném vào miệng, đồng thời cũng ngạo nghễ nhìn Khổng Tường Long, đáy lòng thầm nghĩ.

“Nhiều chuyện, nhìn qua liền biết tầm mắt chưa đủ.”

Bị ánh mắt đội trưởng đảo qua, Khổng Tường Long không khỏi cười khổ, bất chấp bê cái bàn chuyển lại chỗ cũ, cười ha ha về phía Hứa Thanh, sau đó lấy ra vài khỏa giải độc đan, bắt đầu ăn.

Hứa Thanh trầm mặc.

Giờ phút này bầu không khí bên trong đại điện tương đối im lặng, lộ ra vẻ hơi kỳ dị, không ít Chấp Kiếm Giả lén lút nhìn Hứa Thanh.

Có thể tượng tượng ra, có lẽ chuyện này sẽ rất nhanh truyền khắp Chấp Kiếm Cung... .

Không lâu sau, trong đại điện truyền đến tiếng bước chân, vị Chấp Kiếm Giả khác đi tới.

Người này là một vị lão giả, khác với Bệnh Quỷ, trên người của lão tràn ngập cảm giác uy nghiêm, còn mang theo một vẻ âm trầm, trong lúc bước chân đi tới, tiếng giầy chạm vào trên mặt đất truyền ra từng âm thanh phanh phanh, một thân khí huyết cuồng bạo.

Một đường đi đến phía trước, lão giả quay người lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Ngươi là người đã hạ độc Bệnh Quỷ?”

Chương 877: Hoàng của nhân tộc! (1)

Giọng nói của lão giả lạnh như băng, bên trongcòn mang theo một tia nghiêm túc.

Còn có cả sát khí tản ra theo bản năng, phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc cùng với sự dữ tợn ẩn hàm trên người, mang đến một cảm giác uy hiếp cực lớn.

Hứa Thanh cảm giác tu vi của lão giả này cũng giống Bệnh Quỷ, đều là Nguyên Anh, nhưng hình như đang giận, cho nên khí tức so với Bệnh Quỷ càng mạnh hơn, sau đó liền nhẹ gật đầu.

“Rất tốt.” Lão giả nhìn Hứa Thanh cười, tiếng cười cũng mang theo cảm giác âm lãnh.

“Bệnh Quỷ ỷ vào trên người mình có tồn tại đặc thù cùng với độc của Thánh Lan tộc, luôn luôn phóng độc, hết lần này tới lần khác bản lĩnh độc đạo lại chỉ có kiến thức nửa vời, đám Chấp Kiếm Giả lần này, rất không tệ!”

“Ngươi gọi là Hứa Thanh đúng không, ngươi tới đây, vì ngươi đã hạ độc Bệnh Quỷ, ta cho phép ngươi được hiệp trợ khi ta giảng giải về vạn tộc.

Hứa Thanh đứng dậy đi thẳng về phía trước, cho đến khi đi tới bên người lão giả, nghiêm nghị đứng đó.

Lão giả dịch chuyển ánh mắt khỏi người Hứa Thanh, nhìn mọi người trong đại điện.

“Các ngươi có thể gọi ta là Quỷ Thủ, ta chịu trách nhiệm giảng giải một chút đặc điểm thông thường cùng với chỗ trí mạng của vạn tộc cho các ngươi.”

Thanh Thu theo bản năng quét mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngưng thần, hắn cảm nhận được trên người lão giả này tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, đồng thời cũng chú ý tới thần sắc của Khổng Tường Long, lúc này sự sùng kính trong mắt của gã cơ hồ đã vượt qua so với Bệnh Quỷ vừa nãy.

Trong lúc Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, Khổng Tường

Long liền truyền âm vào trong tai hắn.

“Binh sĩ.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, hắn biết rõ hàm nghĩa của binh sĩ, điều này đại biểu lão giả trước mắt là người đến từ Hình Ngục Ti.

Đồng thời cũng khiến hắn càng có thêm hứng thú về nội dung mà đối phương sắp giảng giải.

Lúc trước khi hắn vẫn còn ở trong Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng, đã từng quen biết với một chút ngoại tộc trên biển cấm, biết được kết cấu thân thể của các tộc quần khác có chỗ khác biệt cực lớn so với nhân tộc, điểm này cũng làm cho cho chỗ trí mạng của họ không giống như của nhân tộc.

Ví dụ Quỷ U tộc, hay như Hải Tinh tộc, đều là như thế.

“Yên Miểu Tộc, tộc này sinh ra ở dưới thái dương, trời sinh tồn tại ở trong khí tức, nhìn như không có vết thương trí mạng, nhưng trên thực tế toàn thân đều có địa điểm chí mạng, các ngươi dùng phong thuật thúc giục…”

“Hứa Thanh, đón lấy.”

Lão giả nhàn nhạt mở miệng, vung tay phải lên, trước mặt lập tức kia xuất hiện một khối hàn băng, trôi nổi tới trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh lập tức giơ tay lên tiếp đỡ.

Khoảng cách gần như vậy, hắn có thể cảm thụ rõ ràng hơn nhiều so với người khác.

Đây là một tảng băng trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có một đám sương mù bị phong ấn.

“Đối phó với Yên Miểu Tộc, cũng có thể đơn giản một chút, giống như ta vậy, đóng băng nó lại là được.”

Giới thiệu xong Yên Miểu Tộc, lão giả hất tay áo lên, thu hồi hàn băng rồi tiếp tục giới thiệu tộc khác.

“Bố Phát tộc, đặc điểm của tộc này đó là bổn mạng thiên phú, có thể biến kẻ địch thành con rối, điểm yếu trí mệnh của chúng nó là ngón tay thứ ba, nơi đó chính là mạch máu của chúng.”

Lão giả lần nữa phất tay, một cỗ thi thể nhỏ gầy lập tức hiện ra ở trước mặt, tương tự trôi lơ lửng tới trước mặt Hứa Thanh, do Hứa Thanh thi pháp điều khiển, căn cứ lão giả yêu cầu, cho cái thi thể này xoay tròn.

Toàn thân thi thể này là một màu xanh, trên đỉnh đầu mọc một cái sừng, một thân trần truồng toàn là nếp nhăn.

“Hứa Thanh, tìm ngón tay thứ ba của nó.”

Hứa Thanh nghe vậy lập giơ tay phải thi thể này lên, để lộ ra đầu ngón tay thứ ba bị vỡ ra một nửa, hướng về phía toàn bộ Chấp Kiếm Giả.

“Còn có Song Diện tộc, là chi nhánh họ hàng gần với Thánh Ma tộc.”

“Do vấn đề minh ước, chúng ta không thể giết lung tung Thánh Ma tộc, nhưng Song Diện tộc thì có thể, bọn họ cũng tương tự như Thánh Ma tộc, đều là chủng tộc có thân thể cường hãn, vết thương trí mệnh chính là tìm một khắc gương mặt bọn họ xoay tròn tạo thành một góc đối ứng, chúng ta sẽ ra tay đánh trọng thương mi tâm của cả hai mặt.”

Lão giả lần nữa phất tay, lấy ra một cỗ thi thể Song Diện tộc cao tới hai trượng, có thể nhìn thấy trên mi tâm của thi thể này vẫn còn có máu tươi nhỏ xuống.

Mà Hứa Thanh lại càng có thể cảm giác rõ ràng hơn, hắn nhìn ra vết thương trên hai gương mặt này là một vết kiếm, một kiếm xuyên thấu toàn bộ đầu người, xuyên suốt hai cái mi tâm.

Thần sắc của Chấp Kiếm Giả bốn phía nhao nhao ngưng trọng, từng người càng lúc càng nghiêm túc, không lơ là chút nào, ngưng thần lắng nghe.

Thời gian kế tiếp, lão giả giảng thuật về trên 100 ngoại tộc, mỗi một lần giảng giải lão đều lấy ra một thi thể của tộc đó để làm mẫu vật, mà mỗi một cỗ mẫu vật, thoạt nhìn tựa hồ đều mới tử vong không lâu.

Còn có cả một chút mẫu vật còn sống, bị lão giả trực tiếp đánh vào chỗ trí mạng, chém giết ở ngay trước mặt mọi người.

Dần dần, bên trong đại điện truyền ra một mùi máu tươi nồng nặc.

Bên trong quá trình này, Hứa Thanh thu hoạch rất lớn.

Hắn chẳng những nhìn rõ ràng, cảm giác thấu triệt, càng có thể nhận ra không ít chi tiết.

Chương 878: Hoàng của nhân tộc! (2)

“Tộc cuối cùng, là Cận Tiên tộc.” Lão giả nói đến đây, nhếch miệng cười một cái, hình như những màn giết chóc vừa xong rất vui vẻ, lão xuất ra một cái hồ lô rượu, uống một ngụm lớn.

“Những kẻ các ngươi vừa thấy kia, đều do lão phu vì giảng cái khóa học này, đã chuyên môn đi ra bên ngoài mấy tháng, tìm kiếm từng tên để giết chết, từng tên này đều đã nhiều lần tàn nhẫn giết chóc tu sĩ nhân tộc chúng ta, thậm chí còn có cả Chấp Kiếm Giả bị bọn họ hành hạ đến chết, bị toàn bộ Chấp Kiếm Cung truy nã.”

“Ta rất cao hứng khi thấy bên trong nhóm người lần này không có những loại ngu ngốc như mấy năm trước, vừa mới nhìn thấy một nửa, trong lòng liền dâng lên một cỗ cảm giác đồng cảm đối với ngoại tộc, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn phải có.”

“Mà Cận Tiên tộc ta vẫn còn chưa chuẩn bị chưa tốt, cho nên lần này ta mang theo một tên tội phạm từ Hình Ngục Ti ra, đáng tiếc, cũng tương tự như Thánh Ma tộc, không thể giết.”

Lão giả nói xong, phất tay một cái, một tên tu sĩ Cận Tiên tộc xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tên tu sĩ Cận Tiên tộc này đang hôn mê, bị lão điều khiển trôi lơ lửng ở giữa không trung trong đại điện.

“Nhìn rõ ràng rồi chứ, Cận Tiên tộc có chỗ tương tự cùng với nhân tộc, nhưng có năm trái tim, đây là điểm mạnh của bọn họ, cộng thêm năng lực tái sinh rất mạnh, có rất ít vị trí tổn thương chí mạng, thay vì trái tim, cá nhân ta cảm thấy, thận của bọn họ, càng thêm chí mạng.”

“Đương nhiên ta càng kiến nghị các ngươi, về sau khi gặp phải bọn chúng, có thể thử nghiệm tách rời thân thể của chúng ra, như vậy lại càng có thể nắm chắc tuyệt đối.”

“Ta đã nói tới những chỗ trí mạng trên thân thể của các tộc, nhưng thân là tu sĩ, bởi vì pháp thuật khác biệt và rất nhiều chỗ không giống nhau, những thứ này cần các ngươi đến hiện trường rồi tự mình phán đoán.”

“Nhưng đối với Cận Tiên tộc thì ta phải nhắc nhở các ngươi thêm một điều, Tiên Khôi của Cận Tiên tộc lại càng mạnh hơn so với tộc nhân của bọn chúng, thứ tà vật này được tạo ra hoàn toàn là vì giết chóc.”

“Mỗi một cỗ Tiên Khôi ít nhất đều là cấp bậc Nguyên Anh, ta cũng không biết cụ thể tỉ mỉ của quy trình chế tạo thứ này, nhưng ta biết khi bọn chúng chế tạo thứ đó, đã lấy tộc nhân Cận Tiên tộc còn sống sau đó luyện chế mà ra, có thể tưởng tượng trình tự này tàn nhẫn cỡ nào, mục đích là kích phát oán độc và điên cuồng của bọn họ, do đó phối hợp dung nhập một chút dị chất đặc thù, sinh ra năng lực xâm nhập vạn vật cùng loại.”

Nói xong, lão giả thu hồi tu sĩ Cận Tiên tộc, lại uống một ngụm rượu lớn, lúc này mới đứng lên.

“Đáng tiếc không thể ở ngay trước mặt các ngươi tách rời tên Cận Tiên tộc này, ba tộc có minh ước, một cái ước định trong đó là, nếu như tội phạm ba phương phạm tội trong tộc khác bị bắt, nhiều nhất chỉ có thể giam giữ 10 năm, sau đó cần phải chuyển trả về bổn tộc kia.”

“Thánh Ma tộc như vậy, Cận Tiên tộc cũng như vậy, mà nhân tộc ta cũng là như thế.”

Lão giả lắc đầu, không để ý tới nữa mọi người, cất bước đi ra ngoài.

Hứa Thanh cũng về tới bàn của mình, khoanh chân ngồi xuống.

Giờ phút này thời gian bên ngoài đã là sau giờ ngọ, sắp tới gần hoàng hôn, ánh nắng chiều cũng đã sớm đến, chiếu từng tia lên trên bầu trời.

Dưới ánh nắng chiều dần dần chiếu xuống, một bóng người đi vào Chấp Kiếm Cung.

Đây là một vị lão giả, trên người mặc một bộ trường bào màu xanh, tóc trắng xoá, con mắt sáng ngời, trên người có một cỗ cảm giác vô cùng nho nhã.

Theo lão đi tới, toàn bộ Chấp Kiếm Giả nhìn thấy đều hiện ra thần sắc cung kính bái kiến.

“Bái kiến Quận Thừa đại nhân.”

Trong tam đại cung của Quận Đô, Cung chủ là người ở gần với cấp độ của Quận Trưởng nhất, mà phía dưới của cấp độ này, chính là Quận Thừa.

Trên mặt Quận Thừa mang theo nụ cười, một đường đi về phía Học Thức Điện, nhìn qua những tòa cung điện trên đường, tươi cười nói với vị Chấp Kiếm Giả bên cạnh mình.

“Ta vừa nhớ lại một chút, lần gần nhất ta tới nơi này đã là 10 năm trước, hôm qua nghe Quận Trưởng nói đám Chấp Kiếm Giả mới lần này của Chấp Kiếm Cung rất không tồi, ta đúng lúc muốn mượn cơ hội dạy khóa này, đến đây xem xem những tuấn kiệt của nhân tộc ta.”

Đi theo bên người Quận Thừa chính là chấp sự đứng đầu trong bốn đại chấp sự của Chấp Kiếm Cung, gã nghe vậy liền nở nụ cười.

“Những tiểu tử này còn cần ma luyện nhiều, Quận Thừa đại nhân học thức uyên bác, nếu có thể chỉ điểm nhiều một chút đối với bọn hắn, vậy thì chính là đại tạo hóa của bọn hắn.”

Quận thừa vui vẻ gật đầu, một đường theo chấp sự Chấp Kiếm Cung, đi đến Học Thức Điện.

Một khắc bước vào, mọi người nhìn thấy chấp sự đích thân đến trong điện, nhao nhao đứng dậy bái kiến, Hứa Thanh cũng tương tự như thế, nhìn qua hai người vừa tới.

“Vị này chính là Quận Thừa đại nhân của Phong Hải Quận chúng ta, khóa tiếp theo là về lịch sử nhân tộc cùng với khi thân ở trong nguy hiểm, làm như thế nào thông qua phương pháp thảo mộc để tự cứu lấy mình, do Quận Thừa đại nhân giảng giải cho các ngươi.”

Chấp sự nghiêm nghị mở miệng.

“Quận Thừa đại nhân minh đức chí thiện, công đức vô lượng, sáu năm trước đã từng cải tiến Bạch Đan, nghiên cứu chế tạo ra Tố Đan, đan này có hiệu quả tiêu tán dị chất nhiều gấp đôi, đây chính là cử chỉ đại đức, khiến cho trăm họ trong Quận Đô giảm bớt rất nhiều dị chất hành hạ.”

Chấp sự nói đến đây, liền chắp tay cúi đầu về phía Quận Thừa.

Chương 879: Hoàng của nhân tộc! (3)

Quận Thừa đáp lễ, cảm khái mở miệng.

“Ta không đảm đương nổi câu công đức vô lượng kia, bồi dưỡng dược thảo Tố Đan cần có thời gian, bây giờ chỉ có thể cung cấp cho trăm họ trong Quận Đô, nếu như có thể phổ cập tới toàn bộ 13 Châu Quận, thậm chí toàn bộ nhân tộc, đây mới tính là công đức.”

“Đại nhân khiêm tốn.” Chấp sự cung kính nói, sau đó cáo từ rời đi, cho đến khi gã đi ra khỏi Học Thức Điện, Quận Thừa dưới sự chăm chú của đám người Hứa Thanh, tươi cười đi đến vị trí dạy học, sau khi ngồi xuống liền ấm giọng mở miệng.

“Đều ngồi xuống đi, chấp sự đại nhân của các ngươi khen nhầm rồi, lão phu chỉ là một học giả mà thôi.”

Mọi người cung kính cúi đầu, lúc này mới ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên Quận Thừa phía trước.

Hứa Thanh nhìn đối phương, cảm nhận được trên người Quận Thừa có một luồng khí tức tương tự như Bách đại sư cùng với Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình, điều này không khỏi khiến cho bản năng hắn càng có hảo cảm hơn.

Nhất là Tố Đan vừa nói lúc trước, cũng khiến cho hắn nổi lên hứng thú, chuẩn bị sau khi trở về sẽ mua một khỏa thử nghiên cứu một chút.

Mà khóa dạy của Quận Thừa cũng rất có thú vị, lão giảng giải cho mọi người lịch sử của nhân tộc, từ sự huy hoàng của Huyền U Cổ Hoàng, tới vạn tộc trong đại lục Vọng Cổ triều bái, cho đến khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, tạo thành đại kiếp nạn cho đại lục Vọng Cổ.

Mà trọng điểm phía sau là nói về Nhân Hoàng của nhân tộc trong các thời kỳ sau kỷ nguyên khuôn mặt Thần Linh đến.

Trong bọn họ có người ngu ngốc, có thánh minh, có người muốn trọng chấn nhân tộc, có người lại an ổn với hiện trạng.

“Lịch Đông Thắng, năm 37938, Đông Thắng Nhân Hoàng hám lợi thích lập công to, không để ý lời khuyên can, cử lực lượng của toàn tộc khai chiến cùng Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, trận chiến này đại bại, tích lũy vài vạn năm của nhân tộc ta cũng theo đó bị cuốn trôi, vô số người táng thân ở dị thổ, từ đó về sau, quốc lực không gượng dậy nổi, đã trở thành một cái bước ngoặt khiến nhân tộc chúng tớ trở thành mặt trời lặn về phía tây, trong lịch sử được xưng là đại biến Huyền Thiên.”

“Lịch Thánh Thiên năm 21435, một loạt hậu quả của đại biến Huyền Thiên tổng cộng bộc phát, trong vạn năm, nhân tộc chúng ta mất đi 39 vực địa, từng ức bách tính nhân tộc trôi dạt khắp nơi, trở thành nô lệ của dị tộc, phân tán khắp nơi trong Vọng Cổ.”

“Bách tính tản ra trong khu vực dị tộc, đời đời kiếp kiếp không biết tộc của bản thân, chết cũng không biết nhà mình ở phương nào, trong đám người bọn họ, những người hơi tốt hơn một chút còn có thể hình thành một tiểu quốc, nhưng bất kỳ lúc nào đều có thể gặp phải ách nô dịch và diệt vong.”

“Cho đến một số năm sau, lịch Kính Vân, nhân tộc chúng ta xuất hiện một lần cơ hội vực lên, Kính Vân Nhân Hoàng tài đức sáng suốt, mà bên trong Tử Thanh vực cũng có một số nước nghịch thiên quật khởi, chiếm cứ một địa vực.”

“Quốc danh của quốc gia này là Tử Thanh, vị Quốc Chủ kia hoàn toàn tầm thường, nhưng Thái Tử lại là một nhân tài tuyệt luân động trời, được vinh dự xưng là nhân tài kiệt xuất đệ nhất của nhân tộc sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh xuất hiện, gã tuân theo vận khí của nhân tộc mà sinh, một khắc sinh ra, toàn bộ cấm địa của đại lục Vọng Cổ đều truyền ra tiếng kêu rên, bên trong có máu chảy dị thường trôi ra, lan tràn đến bên ngoài từng cái cấm địa.”

“Đời sau nghiên cứu, cho rằng đây là một lần tự cứu của thế giới đại lục Vọng Cổ mênh mông rộng lớn, nó hội tụ lực lượng của thế giới, chỉ vì để cho gã phủ xuống thiên địa, trao cho gã sứ mạng thống nhất Vọng Cổ.”

“Vị Thái Tử của Tử Thanh có thể trấn áp một cái thời đại này, cùng với Kính Vân Nhân Hoàng nam bắc nhìn nhau, dưới sự nỗ lực của cả hai người, cuối cùng cũng khiến cho cục diện trong những địa vực không bị đoạt mất của nhân tộc chúng ta trở nên ổn định.”

“Lúc này nhân tộc còn có 3 vực 27 bảy quận, bên trong Tử

Thanh đại vực ngay ở dưới chân của chúng ta, chính là Thánh Lan đại vực bây giờ!"

"Sau đó, vị thiên kiêu tuyệt thế này, vẫn lạc."

"Vẫn lạc ở trên mảnh đất của Tử Thanh thượng quốc, vạn tộc tham dự đánh chết người này đều là hạng người kinh người, còn có cả Thần ngủ say bên dưới đại địa ra tay, mà Kính Vân Nhân Hoàng lại không kịp tiếp viện, lúc đó trên đời không còn Tử Thanh, vị thiên kiêu tuyệt thế kia cuối cùng chết trận ở một Châu hải ngoại cách nơi này rất xa xôi."

"Ngày Thái Tử của Tử Thanh tử vong, dãy núi Vọng Cổ chấn động giống như hò hét, cả vạn dòng sông chảy ngược dòng giống như đang khóc, nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời cũng mở mắt vì việc này."

"Cho đến một số năm sau, theo Tử Thanh biến mất, theo Thánh Lan Đại Công Tước được bổ nhiệm thành Vực Chủ, lịch Đạo Thế năm 12578, dù Đạo Thế Nhân Hoàng là một người thánh minh hiền đức, nhưng hết thảy vẫn bị cải biến, Hắc Thiên tộc quật khởi, xâm lấn nhân tộc chúng ta!"

"Đạo Thế Nhân Hoàng ngự giá thân chinh, toàn tộc phản kháng, vốn có thể thành công đánh lui Hắc Thiên tộc, nhưng vào thời khắc mấu chốt Thánh Lan Đại Công Tước phản bội, chắp tay dâng tặng một vực cho Hắc Thiên, bản thân cũng trộn lẫn huyết mạch với huyết mạch Hắc Thiên, đào ngũ phản bội nhân tộc!"

"Từ sau trận chiến này, nhân tộc mất đi 2 vực 20 quận, lịch sử ghi là sự phản bội của Thánh Lan."

"Từ một khắc này bắt đầu, Tử Thanh đại vực đổi tên, xưng là Thánh Lan."

Giọng nói của Quận Thừa giống như đưa mọi người bước vào trong dòng thời gian, đứng đó chứng kiến lịch sử nhiều năm qua của nhân tộc, toàn bộ quá trình rung động đến tâm can, vừa có sục sôi cũng có bi thương.

"Cứ như vậy, nhân tộc chúng ta từ thời điểm có địa vực tràn ngập khắp toàn bộ Vọng Cổ, cuối cùng chỉ còn lại có một vực bảy quận, bây giờ là lịch Huyền Chiến năm 2931, nhìn Huyền Chiến Nhân Hoàng chúng ta, tái hiện thánh quang."

Nói xong, Quận Thừa than nhẹ một tiếng.

“Tương lai còn phải dựa vào các ngươi, hy vọng các ngươi có thể kế thừa nếp xưa, trở thành Chấp Kiếm Giả chân chính có thể thủ hộ nhân tộc, mà không phải là người tư lợi cho bản thân!”

Trong đại điện là một mảnh im lặng, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Hứa Thanh cúi đầu, chẳng biết lúc nào hai tay của hắn đã nắm chặt lại, nắm chặt tới mức hai tay trở nên trắng bệch, nắm tới không có tri giác.

Chương 880: Vạn vật chuyển biến theo hoàn cảnh (1)

Ngoài ý muốn, vẫn luôn đột nhiên xuất hiện bên trong cuộc sống, dấy lên sóng dữ, bao phủ bên trong tâm thần của một người.

Như lúc này, Hứa Thanh chỉ đang nghe Quận Thừa giảng giải về lịch sử nhân tộc, đây là lần đầu tiên hắn nghe được quá khứ trước kia của nhân tộc, theo bản năng đắm chìm vào, dưới tình huống không có bất kỳ chuẩn bị nào, bỗng nghe được một cái tên mà hắn không muốn nghe đến nhất kia.

Mà từ những gì Quận Thừa vừa kể, người này hình như còn… Từng có đại cống hiến đối với nhân tộc.

Hứa Thanh không vĩ đại như vậy, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, tìm được con Ô Nha kia, giết chết nó.

Về phần đối phương đã từng làm cái gì, có thật như Quận Thừa nói hay không, hay là hậu nhân bịa đặt ra, Hứa Thanh cảm thấy mình không cần phải suy nghĩ về việc này.

Nếu như thế gian này thật sự có thiện ác mà nói, vậy phần lớn thời gian giữa người và người cũng không còn đơn giản như vậy nữa rồi, mà ẩn chứa tính chất rất phức tạp.

Cho nên rất ít thấy thiện ác chân chính trên ý nghĩa, hết thảy truy cứu tới căn bản, phần lớn đều là do lập trường khác biệt dẫn đến.

Một người vì sống sót, đã đoạt viên Bạch Đan cuối cùng trong sinh mệnh của một người khác, người kia bởi vậy mà dị hoá tử vong, mà về sau người cướp bóc đã làm rất nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc còn sống.

Như vậy thì toàn bộ những người bị người kia hại chết, cùng với trong ánh mắt thế nhân, hắn là ác.

Nhưng sau khi hắn sống sót, tương lai lại tạo phúc cho càng nhiều người hơn nữa, khiến người khác thoát khỏi tử vong, vậy thì những người này nhìn lại, hắn lại là thiện.

Vậy hắn rốt cuộc là ác, hay là thiện?

Có một số việc thật ra không tiện đi phân biệt, bởi vì vô luận ngươi lựa chọn như thế nào cũng đều không đúng, thật ra hành động phân biệt này của ngươi, cũng đã ẩn chứa lập trường khác biệt rồi.

Từng lập trường đều sẽ thu hoạch đáp án của vấn đề không giống nhau.

Khi còn bé Hứa Thanh đã thấy được quá nhiều ấn lệ chân thật về đạo lý này, cũng có cả sự u mê.

Một đường đi tới hôm nay, mặc dù hắn vẫn chưa hoàn toàn thông thấu, nhưng hắn cũng đã biết được phương hướng.

Kiên trì bản tâm.

Là đủ.

Ngươi muốn giết ta, ta liền giết ngươi.

Ngươi tới đoạt ta, ta liền giết ngươi.

Ngươi muốn hại ta, ta liền giết ngươi.

Ngươi giết phụ mẫu ta, ta lại càng phải giết ngươi!

Đầu Hứa Thanh từ tư thế cúi thấp ngẩng lên, ánh mắt thanh tịnh nhìn lên Quận Thừa ở bên trên.

Vừa đúng lúc này, Quận Thừa giảng giải xong tất cả lịch sử của nhân tộc, ngồi bên nhìn về phía nhân tài kiệt xuất của nhân tộc thế hệ này trong đại điện, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, thấy được Hứa Thanh.

Hai người nhìn nhau.

Quận Thừa gật đầu.

“Tiếp theo, lão phu sẽ giảng giải cho các ngươi cách làm thế nào để có thể dựa vào thảo mộc, tự cứu bản thân khi ở trong tuyệt cảnh, đương nhiên bản thân cách này cũng có một chút hạn chế, đó là chỗ tuyệt cảnh mà các ngươi gặp, phải có ẩn chứa thảo mộc.”

“Thật ra việc này cũng thông thường, số lượng cây cối của đại lục Vọng Cổ đã vượt qua số lượng vạn tộc.”

“Nếu như có thể đứng trên một cái độ cao tuyệt đối cúi đầu nhìn khắp toàn bộ đại lục Vọng Cổ, ngươi sẽ phát hiện một điều, sau khi xóa vạn tộc đi, sẽ không nhìn ra bất cứ thay đổi gì ở trên Vọng Cổ, nhưng nếu như ngươi thử xóa đi toàn bộ cây cối, vậy biến hóa của Vọng Cổ trong mắt ngươi sẽ trở nên cực kỳ rõ ràng.”

Giọng nói khàn khàn của Quận Thừa vang lên, dưới bóng người tang thương phụ trợ, giọng của lão giống như ẩn chứa năm tháng trôi qua, chậm rãi truyền vào tâm thần nhiều người.

“Ta không truyền thụ cho các ngươi cách làm cụ thể, sau khi trải qua khóa này các ngươi cần phải trở về tự mình cân nhắc, ta chỉ dạy các ngươi một cái dàn giáo, đây cũng là phương hướng nghiên cứu trong những năm này của ta.”

“Đó chính là… Cải biến đặc tính của một cây thảo mộc.”

Ví dụ như biến một cây cỏ phàm tục hóa thành dược thảo, ví dụ như biến một gốc linh thảo thành độc thảo, lại ví dụ như biến một cây độc thực hóa thành linh thảo, cách này sẽ khiến cho các ngươi gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm, có thêm nhiều phương pháp tự cứu.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, trước kia hắn cũng đã từng suy nghĩ qua phương pháp này.

Dựa theo lời Bách đại sư lời nói, có thể thông qua thuật điều hòa âm dương lưỡng cực, hái xuống dược thảo dựa theo dược lý khác biệt, sau đó dùng dược thảo khác phối hợp, khiến nó thay đổi.

Nhưng mà phương pháp này vẫn còn có một chút khuyết điểm nhỏ nhặt, đó là có một chút dược thảo không cách nào bị thuật âm dương lưỡng cực thay đổi.

Trong lúc Hứa Thanh suy tư, những người khác ở đây cũng đang cân nhắc.

Mặc dù tạo nghệ trên thảo mộc của mọi người ở đây đều tầm thường, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn có được một chút tri thức, dẫu sao trong cái thế đạo này, không thể nào sống thiếu đan dược được.

Quận Thừa tươi cười nhìn mọi người, sau đó phất tay lấy ra một chậu hoa, bên trong trồng một cây hoa nhỏ màu đỏ.

Cành hoa màu xanh, đóa hoa màu đỏ, cánh hoa ba mảnh, từng mảnh lại có rất nhiều múi như vẩy cá, hợp lại cùng một chỗ, tràn đầy vẻ yêu dị.

“Hồng Lân Hoa.” Hứa Thanh liếc mắt liền nhận ra, đây là một loại hoa kịch độc, số lượng khá hiếm, cũng thuộc về loại thảo mộc không cách nào bị âm dương lưỡng cực thay đổi.

“Các ngươi nhìn kỹ.”

Quận Thừa giơ tay lên, xuất ra một cái bình nhỏ, đổ chất lỏng bên trong vào trong bùn đất, tiếp theo quan sát Hồng Lân Hoa biến hóa, lại đổ nước thuốc khác biệt vào.

Làm xong những thứ này, lão giơ hai tay vung lên, tu vi hùng hậu lập tức tản ra, gia trì vào trên chậu hoa, khiến cho nước thuốc bị rót vào trong bùn đất bị Hồng Lân Hoa hấp thu nhanh hơn.

Thời gian dần trôi qua, một màn thần kỳ xuất hiện.

Màu sắc của gốc Hồng Lân Hoa kia rõ ràng chậm rãi cải biến, đã thành màu trắng, còn có một cỗ mùi thơm ngát tràn ra, khuếch tán bốn phương.

Mọi người trong đại điện nhao nhao cảm thấy kỳ dị, Hứa Thanh lại càng vô cùng chấn động.

Một màn này nhìn như đơn giản, nhưng càng hiểu rõ vấn đề trong đó thì lại càng chấn động.

Hứa Thanh rất rõ ràng, phương pháp âm dương lưỡng cực không cách nào cải biến được Hồng Lân Hoa, nhưng bây giờ sử dụng phương pháp của Quận Thừa lại làm được điểm này, việc này khiến cho trong mắt Hứa Thanh lóe lên một tia ánh sáng mãnh liệt.

Chương 881: Vạn vật chuyển biến theo hoàn cảnh (2)

“Các ngươi có hiểu không?”

“Muốn cải biến trạng thái một cây dược thảo, không cần dứt khoát hẳn hoi, cũng không cần ngắt lấy sau đó dùng âm dương điều hòa chuyển hóa bên ngoài, theo lão phu xem ra, thứ nó cần chính là im lặng tỉ mỉ gọt giũa.”

“Ngươi bất tri bất giác cải biến vị trí hoàn cảnh của nó, cải biến chất dinh dưỡng mà nó cần, khiến nó hồn nhiên không biết chậm rãi hấp thu, sau đó ảnh hưởng từ.”

“Chuẩn xác mà nói, không phải ta cải biến trạng thái của nó, mà nó tự dùng lực lượng của mình để cải biến trạng thái của bản thân, việc ta làm, chỉ là sáng tạo ra một cái phương hướng dẫn dắt và hoàn cảnh chất dinh dưỡng mà thôi.”

Quận Thừa mỉm cười mở miệng, trong mắt mang theo vẻ động viên, nhìn qua mọi người trong đại điện nhao nhao lâm vào trầm tư.

“Đây chính là dàn giáo mà ta truyền thụ cho các ngươi, các ngươi lấy cái này làm cơ sở, lại đi quan sát đạo thảo mộc, sẽ làm chơi ăn thật.”

“Cái học vấn này, trong bảy ngày tiếp theo mỗi ngày ta đều sẽ giảng giải cho các ngươi một chút, nếu bảy ngày sau các ngươi không thể nắm giữ, cũng có thể tiêu hao quân công của các ngươi, tới phủ Quận Thừa tìm ta học tập.”

Nói xong, Quận Thừa đứng dậy đi ra ngoài.

Mọi người nhao trong đại điện nhao nghiêm nghị, cúi đầu về phía Quận Thừa.

Hứa Thanh cũng là như thế, đối với hắn mà nói, khóa học này cho hắn một cái dẫn dắt rất lớn.

Theo Quận Thừa rời đi, chương trình học hôm nay cũng đến đây là kết thúc, mọi người nhao nhao ra khỏi đại điện.

Giờ phút này hoàng hôn đã trôi qua, bên ngoài đã xuất hiện trăng sáng.

Ánh trăng hôm nay rất đẹp, bầu trời không mây, ánh trăng sáng tỏ tựa như ngân hà tung bay.

Hứa Thanh và đội trưởng đang định cùng nhau rời khỏi, chuẩn bị trở về phân tông, mới ra đại điện là sau lưng liền truyền đến tiếng cởi mở của Khổng Tường Long.

“Hứa Thanh.”

“Mọi người về sau đều là chiến hữu, ta muốn mời ngươi đi uống rượu, ta không thích vòng vèo lượn quanh, ta muốn kết giao bằng hữu cùng ngươi.”

“Với cả mấy người bạn từ nhỏ của ta cũng rất tò mò về ngươi, ngươi vừa tới Quận Đô, có lẽ cũng không hiểu rõ về Chấp Kiếm Cung, tý nữa ta sẽ kể cho ngươi một chút.”

“Ngươi thấy thế nào?”

Hứa Thanh nghe vậy liền dừng bước chân lại, quay lại nhìn Khổng Tường Long đi tới, trên mặt đối phương mang chân thành, nụ cười lại càng là như vậy, phía sau là đám người Sơn Hà Tử.

Hứa Thanh do dự, đối phương mời chân thành như thế, hắn cũng hoàn toàn dự định tìm hiểu rõ Chấp Kiếm Giả thêm một chút, nhưng mà đối phương tựa hồ có chút không chào đón đối với đội trưởng.

“Trần đạo hữu, nếu như ngươi có đủ thời gian… .” Khổng Tường Long nhìn như cẩu thả, nhưng đây chẳng qua là do tính cách cho phép, gã chỉ là không muốn động não mà thôi, nhưng không có nghĩa là gã ngu dốt, giờ phút này tự nhiên nhìn ra nguyên nhân Hứa Thanh do dự.

Vì vậy liền đè xuống đề phòng trong lòng đối với Trần Nhị Ngưu, nhàn nhạt mở miệng.

“Có thời gian!” Đội trưởng ho khan một tiếng, rất hài lòng với cách làm của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Khổng Tường Long cũng không quá để ý là có nhiều thêm một người hay không, nghe vậy liền cười ha ha về phía Hứa Thanh, đúng lúc một đoàn người đang muốn ly khai, Dạ Linh liền giữ chặt lấy Thanh Thu vừa muốn ly khai.

Thanh Thu bất đắc dĩ, chỉ có thể đi cùng nhau.

Cứ như vậy, bảy người bọn họ tựa như một tiểu đoàn, bay ra khỏi Chấp Kiếm Cung.

Ở phía sau bọn họ, Trương Ti Vận vừa đi ra từ Học Thức Điện, nhìn một màn này, hừ lạnh một tiếng và tự mình rời đi.

Đám người Khổng Tường Long từ nhỏ lớn lên ngay trong Quận Đô, tự nhiên rất quen thuộc đối với nơi uống rượu ở đây, nhưng mà bọn họ cũng không lựa chọn chỗ xa hoa, mà chọn một nhà tửu phường tầm thường.

Thực khách bên trong không nhiều lắm, chủ quán là một đôi phu phụ, hiển nhiên là người quen thuộc với đám Khổng Tường Long, lúc bưng đồ ăn ra nhìn thấy bọn họ tới liền lập tức nở nụ cười.

“Tiểu Khổng tới rồi đó à, lần này lại có thêm mấy vị bằng hữu mới?”

“Chu thúc Chu thẩm.” Sau khi Khổng Tường Long chào liền vội vàng chạy tới bê bàn đồ ăn qua, giúp đỡ đưa đến bàn bên cạnh, thực khách trên bàn nhìn thấy một nhóm Chấp Kiếm Giả bọn họ, cũng không sợ hãi mà tươi cười trêu ghẹo.

“Tiểu khổng lại tới phụ giúp à?”

“Đúng vậy, vừa làm việc lặt vặt vừa uống rượu.” Khổng Tường Long nở nụ cười, sau khi đặt bàn đồ ăn xuống, lại lấy một chút rượu đi về phía Hứa Thanh.

“Các ngươi đứng đấy làm gì vậy, ngồi xuống đi, rượu nơi này là ta cất, không hề pha lẫn nước.” Khổng Tường Long lôi kéo mọi người, tìm một cái bàn ngồi xuống, lấy rượu cất kỹ ra, bộ dáng rất giống chủ quán.

Một màn này khiến Thanh Thu cảm thấy rất kỳ dị, Hứa Thanh cũng nhìn Khổng Tường Long nhiều thêm vài lần, chỉ có đội trưởng là một bộ ta đã biết từ trước.

Khổng Tường Long vừa muốn mở miệng, một bàn thực khách khác hô hào tính tiền, gã liền vội vàng đứng dậy chạy tới, động tác rất thuần thục, tựa như không phải người long hành hổ bộ hôm ấy ở ngoài Chấp Kiếm Cung.

“Khổng đại ca nghèo khổ từ nhỏ, khi còn bé làm tạp dịch trong Chấp Kiếm Cung, khi đó còn kiêm thêm mấy công việc lao động đơn giản ở bên ngoài để kiếm thêm linh tệ.” Dạ Linh liếc mắt nhìn đám người Hứa Thanh, mở miệng giải thích.

“Gã đã làm tiểu nhị ba năm trong gian tửu phường này, sau khi tu hành phải ra ngoài làm nhiệm vụ nhiều hơn mới nghỉ việc, nhưng mỗi lần chúng ta tụ họp đều chọn nơi đây, bởi vì Chu thúc và Chu thẩm đối với gã rất tốt.”

“Khổng đại ca, là một người nhớ tình bạn cũ.” Sơn Hà Tử ở bên cạnh, lạnh lùng mở miệng, nhưng thần sắc vẫn bảo trì sự âm trầm theo bản năng.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn Khổng Tường Long bận rộn, người như vậy, hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua.

Rất nhanh Khổng Tường Long liền chạy trở về, sau khi ngồi xuống liền cầm bầu rượu lên, cười ha ha về phía mọi người.

“Hôm nay vui vẻ, nhận thức bằng hữu mới, nào, các huynh đệ, chúng ta cùng uống một ly!”

Đám người Sơn Hà Tử giơ bầu rượu lên, Hứa Thanh, đội trưởng và Thanh Thu cũng cầm bầu rượu lên, sau khi mọi người nhìn nhau một cái, liền cùng nhau uống xuống.

Đều là người trẻ tuổi, uống rất nhanh, mặc dù đối với tu sĩ mà nói, rượu không có gì, nhưng cuối cùng cũng vẫn có thể dấy lên bầu không khí, nhất là Khổng Tường Long, vui cười cởi mở, rất là nhiệt tình.

Dưới gã thúc đẩy, bầu không khí dần dần không hề đơn điệu giống như lúc đầu.

Mà sự phóng khoáng của Khổng Tường Long cũng được nhìn ra từ cách gã uống rượu, gã rõ ràng cho thấy mình là một người quan tâm rượu, một bình lại tiếp một bình.

Chương 882: Vạn vật chuyển biến theo hoàn cảnh (3)

Hứa Thanh và Thanh Thu cũng trầm tĩnh lại, chỉ là hai người vẫn nhìn đối phương không vừa mắt, đều không thèm nhìn nhau.

Về phần đội trưởng thì từ trước đến nay ai cũng quen thuộc, không ngừng uống rượu cùng đám người Sơn Hà Tử.

“Hà Tử, Dạ Linh còn có Vương Thần, ta biết ba người các ngươi có chút không phục đối với việc Đại Đế khâm điểm Hứa Thanh kia, nhưng ta nói cho các ngươi biết, giữa thiên kiêu nhân tộc chúng ta kiêng kỵ nhất chính là ghen ghét nhau, hôm nay các ngươi cũng đã nghe được lịch sử của nhân tộc rồi, nhân tộc ta đã không còn mạnh như trước nữa, nếu như vẫn còn nội đấu, tương lai rất xấu.”

“Ta không quản các ngươi như thế nào, nhưng Hứa Thanh nơi đây, ta phục, vạn trượng chính là vạn trượng.”

Khổng Tường Long cảm khái, dưới lời của gã, biểu cảm của ba người Sơn Hà Tử cũng đều buông lỏng ra một chút, thử tiếp xúc cùng đám người Hứa Thanh, nhưng mà bọn họ rõ ràng vẫn đề phòng cực cao đối với đội trưởng, nhất thời nửa khắc không thể tiêu tán được.

Cứ như vậy, rượu đã qua ba tuần, lúc thức ăn bưng lên, Khổng Tường Long cười nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, các ngươi còn chưa đi cảm ngộ Đế Kiếm phải không, tiểu Dạ Linh cũng vậy, năm trước ta đã cảm ngộ thành công, vừa hay có thể chia sẻ một chút kinh nghiệm cho các ngươi.”

Hứa Thanh nghe tới câu này liền chút thay đổi sắc mặt, loại kinh nghiệm cảm ngộ này cực kỳ trân quý, bình thường mà nói, có rất ít người sẽ nói cái này ra ngoài, đội trưởng cũng cảm thấy kinh ngạc, Thanh Thu càng là ngẩng đầu lên nhìn.

“Biểu cảm của các ngươi là có ý gì, không phải là kinh nghiệm cảm ngộ Đế Kiếm thôi sao.” Khổng Tường Long cười ha ha.

Vương Thần thủy chung rất ít nói ở bên cạnh bỗng nhẹ giọng mở miệng.

“Tính cách của Khổng đại ca chính là như vậy, mệnh đăng của ta, cũng chính là Khổng đại ca cho.”

“Mệnh đăng của ngươi không phải là do ta cho, là ta cùng với ngươi đi đoạt.” Khổng Tường Long vỗ vỗ tay vào trên bờ vai Vương Thần, trực tiếp xuyên thấu mà qua.

“Khổng đại ca, bản thể của ta đang trong thời khắc tu hành mấu chốt… . .”

Khổng Tường Long nở nụ cười, không để ý, giới thiệu kinh nghiệm cảm ngộ Đế Kiếm với đám người Hứa Thanh.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, một đoàn người bọn họ uống càng lúc càng nhiều, nhất là đội trưởng, y còn lấy ra một chút linh tửu tự nhưỡng của Thất Huyết Đồng, loại rượu này phàm tục không thể nào uống, sẽ say chết.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói, thuộc về rượu ngon.

Điều này cũng khiến cho cảm giác của Khổng Tường Long đối với đội trưởng hơi tốt hơn một chút.

Vì vậy đến cuối cùng mọi người dù thân là tu sĩ, vẫn có một chút men say.

Bởi vì không có ai vận hành tu vi để tiêu trừ mùi rượu cả.

Lời nói cũng trở nên tự nhiên hơn, lúc này Sơn Hà Tử cũng không còn âm trầm nữa, mà bỗng chửi ầm về Diêu gia, bên trong lời nói cực kỳ bất mãn đối với việc Diêu gia thân cận cùng với ngoại tộc.

Còn nhắc tới cả Quận Trưởng cùng với Quận Thừa, người phía trước thì bọn họ thở dài cảm khái, có cả lý giải cùng với kính nể, người sau thì công nhận là tri thức uyên bác, sáng suốt hơn người, tạo phúc cho Quận Đô.

Cuối cùng đội trưởng còn tiến hành tỷ thí cạn rượu với Khổng Tường Long, khiến bầu không khí náo nhiệt đến trình độ cực hạn.

Cho đến khi ánh trăng tới canh ba, mọi người mới rời khỏi tửu phường, tự mình rời đi.

Mặc dù cuộc tụ hội lần này không thể để cho bọn họ lập tức liền trở thành bằng hữu, nhưng giữa nhau cũng trở nên quen thuộc hơn một chút.

Trên đường trở lại phân tông, đội trưởng khoác tay lên cổ Hứa Thanh, một bộ chỉ điểm núi sông, bễ nghễ thiên hạ.

“Ta nói với cho ngươi biết nhé tiểu Thanh, những người này tửu lượng đều không được, đại sư huynh của ngươi mới lấy ra một thành bổn sự, Khổng Tường Long lại càng kém cỏi, gã uống không lại ta!”

Hứa Thanh nở nụ cười, gật đầu tán thành.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáu ngày sau, chương trình học trong Học Thức Điện vẫn tiếp tục, một nhóm Chấp Kiếm Giả mới bọn họ đã học được càng nhiều bí pháp của Chấp Kiếm Giả, hiểu thêm được càng nhiều tri thức hơn nữa.

Giữa lúc đó Chấp Kiếm Cung còn tổ chức phân tổ đoàn thể để hiệp trợ chương trình học.

Dưới Chấp Kiếm Cung an bài, tuy chương trình học chỉ được tiến hành trong một số cung điện của Chấp Kiếm Cung, nhưng những tòa cung điện đó đều tự thành không gian, bên trong vạn vật biến ảo.

Dưới Chấp Kiếm Cung không ngừng phân tổ, tất cả mọi người cũng chậm rãi từ lạ lẫm biến thành quen thuộc hơn.

Có một lần Hứa Thanh và Thanh Thu được phân cùng đến một tổ, hai người cùng nhau hoàn thành một lần khảo thí phục kích, mặc dù đều lạnh mặt, nhưng vô hình phối hợp lại rất là ăn ý, khiến cho đáy lòng Thanh Thu khó chịu rất lâu.

Còn có một lần là Khổng Tường Long và đội trưởng tạo thành một tổ, tiến hành hợp tác tìm kiếm.

Nhưng lại thất bại.

Bởi vì vật phẩm mà bọn họ phải tìm, bị đội trưởng không nhịn được gặm một cái.

Từ một lần đó về sau, Khổng Tường Long liền lén lút nhắc nhở đám người Sơn Hà Tử, kêu bọn họ cẩn thận Trần Nhị Ngưu.

“Tên kia quả là một cái mũi chó, tìm kiếm đồ vật toàn bộ nhờ vào bản năng, con mắt còn có thể sáng lên, lại càng thích đi lên gặm một cái, về sau các ngươi làm nhiệm vụ cùng y, nhất định phải lưu ý nhiệm vụ về vật phẩm!”

Cứ như vậy, thời gian bảy ngày thoáng một cái đã qua, mật huấn cũng kết thúc.

Không thể không nói, mật huấn bảy ngày của Chấp Kiếm Cung có tác dụng rất lớn, bảy ngày trước mọi người phần lớn còn lạ lẫm với nhau, nhưng sau bảy ngày, ngoại trừ quen thuộc bên ngoài ra, lại càng nhiều thêm một chút tình bạn hữu.

Mặc dù không sâu, nhưng đã thành hạt giống.

Trở thành hạt giống chiến hữu.

Đương nhiên ngoại trừ Trương Ti Vận.

Mà đang lúc mọi người tham dự khảo hạch cuối cùng của mật huấn, Hứa Thanh bỗng nhận được lệnh nhậm chức, được cho biết là không cần khảo hạch, lập tức đi tới chỗ Cung chủ báo danh nhậm chức.

Cung chủ không có ở Chấp Kiếm Cung.

Gã ở Hình Ngục Ti.

Đây chính là trách nhiệm của Cung chủ Chấp Kiếm Cung trong các thời kỳ, trấn thủ Hình Ngục Ti của Phong Hải Quận.

Vì vậy Hứa Thanh liền rời khỏi Học Thức Điện, cầm lấy lệnh nhậm chức, một đường đi về phía mặt đất, đi về phía tòa ngục giam đệ nhất của Phong Hải Quận.

Chương 883: Đệ nhất ngục của Phong Hải Quận (1)

Tòa ngục giam đệ nhất Phong Hải Quận, một phần của Chấp Kiếm Cung, thanh danh vang xa, chấn nhiếp bát phương.

Bên trong giam giữ tu sĩ tội ác tày trời của vạn tộc, vô luận là Thánh Ma tộc hay là Cận Tiên tộc, tất cả đều có ở trong này, thậm chí Thánh Lan tộc cũng có, về phần bản thân nhân tộc phạm vào trọng đại hình luật, cũng sẽ bị giam giữ vào.

Mà từ xưa đến nay, ngoại trừ Thánh Ma tộc và Cận Tiên tộc có ước định cùng với nhân tộc ra, bất luận tội phạm tộc nào đi vào bên trong tòa ngục giam này, không có một người nào có thể sống đi ra bên ngoài.

Sở dĩ trấn áp mà không phải trực tiếp chém giết, là bởi vì có chỗ dùng tới, muốn nhờ tu vi của bọn họ, hóa thành nguồn động lực cho pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô.

Cho nên chỉ cần không phải một hơi giết sạch, chỉ cần còn có bổ sung, vậy chết mấy nghìn mấy vạn cũng không ảnh hưởng quá lớn, trên trình độ nhất định, tội phạm nơi đây có thể bị Hình Ngục Ti tùy ý xử trí.

Kể từ đó, tòa ngục giam này lại càng tràn đầy một mùi tử vong, âm u đến cực hạn, có thể nghĩ, binh sĩ nhậm chức ở trong này, lại kinh khủng và hung tàn như thế nào.

Giống như Quỷ Thủ dạy khóa học cho Hứa Thanh lúc trước, chính là một trong những binh sĩ, sát khí rất mạnh, Hứa Thanh có thể cảm giác rất rõ ràng.

Mặt khác, dựa theo mật huấn bảy ngày này, Hứa Thanh hiểu rất rõ, tòa ngục giam đệ nhất Phong Hải Quận này đã được hình thành trong thời gian cực kỳ lâu, nó được xây dựng cùng một thời đại với Phong Hải Quận.

Là do Cung chủ đời đầu tiên của Chấp Kiếm Cung trong Phong Hải Quận đích thân giám sát xây dựng.

Trong đó tổng cộng có 177 tầng, mỗi tầng đều ẩn chứa thủ đoạn không gian, có vô tận cấm chế, vô số trận pháp, phòng hộ vô cùng kinh người.

Coi như là cường giả Quy Hư bị giam vào trong, cũng mơ tưởng trốn thoát ra ngoài.

Bởi vì ngoại trừ sức phòng hộ kinh khủng ra, bản thân tòa ngục giam này còn được Cung chủ các thời kỳ của Chấp Kiếm Cung trấn thủ quanh năm.

Loại việc Cung chủ trấn thủ ngục giam này, từ một khắc khi ngục giam xây dựng đã bắt đầu tồn tại, do Cung chủ Chấp Kiếm đời đầu tiên đưa ra, từ đó về sau, mỗi đời Cung chủ Chấp Kiếm Cung trong Phong Hải Quận đều thay nhau đảm nhiệm, nhiều đời đều tuân thủ cái truyền thống này, chuyển văn phòng và phòng của mình vào trong ngục giam, đích thân trấn thủ ngục giam.

Cho nên mỗi một vị Cung chủ nhậm chức, cũng đều nhất định nhậm chức chủ của Hình Ngục Ti.

Mà tòa ngục giam này ngoại trừ giam giữ nguồn động lực cung cấp cho pháp bảo Cấm Kỵ ra, còn có một hiệu dụng nữa, đó chính là chấn nhiếp.

Đây chính là một trong thủ đoạn chấn nhiếp ngoại tộc bên ngoài Phong Hải Quận của nhân tộc.

Vô số năm qua, trong ngục giam đến cùng nhốt bao nhiêu tu sĩ, con số này là một bí mật, chỉ có bản thân Hình Ngục Ti biết được.

Dưới người ở bên ngoài thống kê sơ lược, con số này giống như sao dày đặc trên trời vậy.

Lúc những tin tức này hiện ra trong đầu Hứa Thanh, hắn đã rời khỏi Chấp Kiếm Cung, giờ phút này đang bay nhanh ở trên trời, bay về phía Hình Ngục Ti dưới mặt đất.

Nhìn từ bầu trời, cửa vào ngục giam dưới mặt đất trong suốt, tầm nhìn không chút trở ngại, xuyên thấu qua bích chướng, nhìn vào nơi sâu trong ngục giam.

Nhưng ngoại trừ hơn mười tầng ngục giam phía trước còn hiện ra rõ ràng bên ngoài, phía dưới là một mảnh đen nhánh, giống như một tòa thâm uyên vô tận, lại âm lãnh như Quỷ Động, vẻ âm u dày đặc đặc biệt rõ ràng.

Càng tới gần, lại càng cảm nhận loại âm u này mãnh liệt hơn, cho đến khi Hứa Thanh đi đến mặt đất, hắn đứng bên ngoài nhìn Hình Ngục Ti như hố sâu, tự mình cảm nhận uy áp từ tòa ngục giam như vực sâu này.

Dưới chân còn có một cỗ cảm giác chấn động truyền đến, dường như trong lòng đất đang có một con thú lớn đang vùng vẫy.

Đồng thời cũng một luồng khí tức hung ác vô cùng không ngừng bốc lên từ trong hố sâu phía trước, theo sau là từng trận gào thét thê lương.

Hứa Thanh thở sâu, xuất ra lệnh nhậm chức của mình rồi đi thẳng về phía trước.

Theo hắn tới gần, một tầng ngăn cách vô hình xuất hiện ở trong cảm giác Hứa Thanh, tiếp theo chính là một đạo thần niệm kinh khủng giống như sóng dữ từ bát phương trấn áp đến.

Trong đó ẩn chứa một cỗ cảm giác bạo ngược, ẩn chứa một cỗ xua đuổi.

Phảng phất như có một người khổng lồ không nhìn thấy đang vung vẩy đại thủ đánh tới phía hắn.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nhưng không có lui ra phía sau, mà giơ cao lệnh nhậm chức trong tay lên, trong miệng truyền ra giọng nói bình tĩnh.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, đến đây trình diện.”

Lời này vừa ra, thần niệm kinh khủng lập tức hội tụ vào lệnh nhậm chức trong tay Hứa Thanh.

Một lát sau, cỗ thần niệm này chậm rãi tản đi, luồng ngăn cách vô hình cũng lập lòe hiện ra tia sáng màu đỏ, biến thành hữu hình, phía trước Hứa Thanh huyễn hóa ra một cái cửa lớn vẫn còn chảy xuôi máu tươi.

Một cánh cửa hiện ra phong cách cổ xưa tang thương, tràn ngập cảm giác năm tháng trôi qua, ở trên trồi lên vô số phù văn, từng cái đều tràn đầy sự cường hãn, phối hợp lẫn nhau tạo thành một cái đầu thú thật lớn, đang trợn mắt nhìn Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn qua.

Hồi lâu sau, một tiếng cọt kẹt..t..tttt vang lên, cửa lớn chậm rãi mở ra, bên trong có một tu sĩ trung niên dung mạo xấu xí đi ra.

Gã mặc đạo bào Chấp Kiếm Giả, tạo hình đại khái tương tự với đạo bào trên người Hứa Thanh, khác biệt chính là thứ ẩn chứa bên trên không phải là ám văn màu đỏ hình thành hỏa diễm, mà là màu đen.

Trên mặt của gã còn có một đạo vết sẹo, hiển nhiên là do pháp thuật nào đó tạo thành, cho nên không cách nào tiêu tán, làn da chỗ đó héo rũ, khiến cho người này thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn.

Gã có một cặp mắt hình tam giác, giờ phút này mí mắt khẽ nâng, nhìn lướt qua Hứa Thanh, nhất là còn chú ý nhìn trên mặt Hứa Thanh một chút, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, âm u mở miệng.

“Hoan nghênh đến Hình Ngục Ti.”

Nói xong, gã quay người đi vào bên trong cánh cửa.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, cất bước đi theo, một khắc khi bước vào cánh cửa lớn màu đỏ, xuyên thấu bích chướng, xuất hiện ở sau bích chướng.

Trước mặt ngoại trừ Hình Ngục Ti cực lớn như hố sâu, còn có một dãy bậc thang dọc theo biên giới hố sâu, từng vòng vờn quanh xuống dưới.

Nhìn theo bậc thang, Hứa Thanh đi theo lính canh ngục phía trước, đi vào trong Hình Ngục Ti.

Một cỗ khí tức âm lãnh từ phía dưới đập thẳng vào mặt, từng trận âm thanh gào thét thê lương không ngừng vang vọng, cũng có thể cảm nhận càng mãnh liệt hơn về sự rung động lắc lư tựa như thú lớn cuộn mình tạo thành kia khi đi vào.

Đồng thời, khi ở trong này, không khí chung quanh lấy màu đen là chủ đạo, một màu u ám chiếm cứ tất cả.

Dù ánh mặt trời bên trên vẫn chiếu xuống, nhưng vẫn không cách nào xóa tan được sự mù mịt ở nơi này.

Nhưng những thứ này cũng không phải là trọng điểm Hứa Thanh chú ý, khi hắn đi theo bậc thang tới tầng thứ nhất của tòa ngục giam này, hắn nhìn thấy bên trong vách tường bốn phía của hố sâu thình lình tồn tại từng cái nhà tù.

Từng cái nhà tù, đều là một cái khu vực thật lớn.

Bên trong mỗi một khu vực lại tồn tại vô số lồng giam.

Mơ hồ có thể thấy được vô số tội phạm vạn tộc đang gào thét ở.

Không chỉ như thế, còn có một mùi máu tanh nồng đậm từ bốn phía tràn ngập bùn đất, hóa thành một mùi tanh hôi.

Hứa Thanh giữ im lặng, sắc mặt như thường, tiếp tục đi về phía trước.

Người lính canh ngục phía trước thỉnh thoảng quay lại nhìn Hứa Thanh, sau khi chú ý thấy Hứa Thanh thong dong, trong thần sắc cũng dần dần nhiều hơn một chút hứng thú.

Đồng thời theo hai người không ngừng đi về nơi sâu hơn, Hứa Thanh cũng nhìn thấy càng nhiều lính canh ngục hơn nữa.

Tuổi của những lính canh ngục nơi đây cũng không nhỏ, vả lại quanh năm ở trong địa phương âm u, cho nên trên thân từng người đều mang theo một loại sát khí và âm lãnh khó có thể tản ra, một vài người thậm chí còn cầm theo thi thể tàn phế trong tay, máu tươi vẫn còn nhỏ xuống.

Cái loại hung ác bạo ngược lộ ra từ thực chất bên trong này, khiến cho ánh mắt Hứa Thanh nheo lại.

Mặt khác, hắn phát hiện khi lính canh ngục nơi đây đang nhìn đến mình, có người lạnh lùng không quan tâm, có người mang theo suy nghĩ tàn nhẫn, có người nhíu mày nhìn kỹ.

Chương 884: Đệ nhất ngục của Phong Hải Quận (2)

Hứa Thanh không quan tâm tới những ánh mắt này, hắn có thể cảm giác được từng người lính canh ngục ở nơi này tu vi đều rất cường hãn, nếu thả bất kỳ một người nào ở trong này ra bên ngoài, có lẽ cũng đều không phải là hạng người vô danh.

Bọn họ cho Hứa Thanh một cảm giác, giống như đàn sói.

Chấp Kiếm Cung phía ngoài cũng là sói, nhưng đàn sói bên trong Hình Ngục Ti càng hung tàn hơn, càng máu tanh hơn, cũng hiện ra sự bài ngoại hơn.

Bọn họ bài xích hết thảy những người không phải lính canh ngục, hình như trong thời gian lâu dài ở nơi đây, trong lòng của bọn họ, nơi đây chỉ có hai cái thân phận, đó là đồng loại, cùng với phạm nhân.

Hứa Thanh đến, không phải là phạm nhân, cũng không phải lính canh ngục, mà tính chất bên ngoài của hắn lại được ẩn lấp cực kỳ cẩn thận, khiến cho những binh sĩ này cảm giác giống như bên trong đêm tối đột nhiên xuất hiện một ngọn đèn dầu, như trong đàn sói bỗng có một con dê nhỏ lạc đường đi vào.

Vì vậy, dưới loại ánh mắt này, Hứa Thanh một đường trầm mặc, trước sau như một, bình tĩnh đi theo lính canh ngục phía trước, đi tới tầng thứ 89.

Đây là nơi duy nhất nằm ở giữa toàn bộ tòa ngục giam này, phía trên có 88 tầng, phía dưới cũng là 88 tầng.

Tầng này không có lao ngục, chỉ có một tòa đại điện màu đen, bốn phía là 21 cây cột cực lớn chống đỡ, đồng thời trên những cây cột này cũng quấn lấy từng con Tích Long màu đen.

Chúng nó dựng thẳng đồng tử, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, tràn ra âm lãnh, đồng thời những ngọn đèn dầu bốn phía cũng vô cùng lờ mờ, không thấy rõ quá xa, chỉ có thể nhìn thấy chỗ sâu bên trong đại điện kia, giống như có một người đang khoanh chân ngồi.

Sau khi tới nơi này, thần sắc của người lính canh ngục dẫn đường biến thành cung kính, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt, cung kính mở miệng.

“Cung chủ, đã mang người đến.”

Nói xong, tên lính canh ngục này liền đứng dậy, đi lui về phía sau, cho đến khi rời khỏi tầng 89 này, đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Hứa Thanh hít sâu, tương tự chắp tay và cúi đầu về phía thân ảnh ở sâu trong đại điện.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, bái kiến Cung chủ.”

Hầu như ngay khi lời nói của Hứa Thanh truyền ra, bên trong đại điện đen nhánh đột nhiên mở ra một con mắt thật to, con mắt này cao hơn mười trượng, bên trong dựng thẳng một cái đồng tử ố vàng, trong đó có không ít điểm đen tản mát, biên giới chính giữa con ngươi giống như có sương mù không quy tắc chập chờn lắc lư.

Mà phía dưới con mắt này là một bóng dáng cao lớn đang khoanh chân ngồi, thoạt nhìn là một người trung niên, trên người mặc một bộ áo giáp màu đen, trước mặt để một cây trường thương, một đầu tóc đen dựng thẳng, tung bay phía trước đồng tử, chấn động kinh khủng khiến cho bốn phía vặn vẹo.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn, tâm thần liền lập tức nổ vang, mơ hồ có một loại cảm giác giống như trông thấy Thần Linh.

Đối phương không hề có dị chất, nhưng uy áp bản thân tràn ra lại giống như có thể ảnh hưởng hết thảy, dường như người ngồi ở chỗ kia, chính là vị Thần của tòa ngục giam này!

Chính là, Cung chủ đương đại của Chấp Kiếm Cung!

Gã chậm rãi mở mắt ra, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh.

Ánh mắt như điện, một khắc rơi vào trên người Hứa Thanh, mỗi một tấc máu thịt trên toàn thân Hứa Thanh cũng đều trở nên run rẩy, dường như thân thể và linh hồn không cách nào thừa nhận, sắp tan vỡ.

Cũng may ánh mắt này rất nhanh liền thu hồi, sắc mặt Hứa Thanh trắng bệch, tâm thần chấn động, lúc này Cung chủ Chấp Kiếm Cung bên trên cũng trầm giọng mở miệng, nói ra câu đầu tiên khi gặp mặt cùng Hứa Thanh.

“Thân là Chấp Kiếm Giả, mỗi người đều là một thanh lợi kiếm của nhân tộc, phải thời khắc làm tốt chuẩn bị chịu chết cho nhân tộc.”

Giọng nói của Cung chủ hùng hậu hữu lực, vô cùng uy nghiêm, truyền khắp bốn phương, cũng vang vọng bên trong tâm thần Hứa Thanh, tổng cộng 28 chữ, từng lời giống như là thiên lôi, không ngừng nổ vang.

“Tuy tu vi và chức vị của Chấp Kiếm Giả có phân chia cao thấp, nhưng vô luận là ngươi hay là ta, bản chất đều là hộ vệ nhân tộc, là một trong những thanh lợi kiếm của nhân tộc!”

“Ta vốn không muốn đối đãi đặc thù với bất kỳ người nào, nhưng ngươi đã được Đại Đế khâm điểm, người ngoài cũng đang nhìn vào, cho nên ta mới truyền xuống pháp chỉ, cho ngươi trở thành thư lệnh đi theo bên cạnh ta.”

“Nhưng việc này chỉ là làm cho người bên ngoài nhìn xem mà thôi, cũng là vì tôn trọng Đại Đế, chứ không phải bởi vì Hứa Thanh ngươi, một tên Chấp Kiếm Giả mới chưa hề lập công, chưa thật sự đáng giá.”

“Trong mắt của ta, ngươi và những Chấp Kiếm Giả mới khác không có gì khác nhau, càng không bằng những Chấp Kiếp giả đã lập nhiều công lao hiển hách.”

Giọng nói Cung chủ vô cùng bình tĩnh, chậm rãi mở miệng, theo lời nói vang vọng, uy áp càng mãnh liệt hơn, toàn bộ 89 tầng giam đều rung động trong những lời này.

“Ngươi có thể hiểu rõ điểm này hay không?”

Hứa Thanh gật đầu, hắn cảm thấy Cung chủ nói có đạo lý, trên thực tế hắn cũng không phải rất thích cái chức vụ thư lệnh đi theo này.

“Chấp Kiếm Cung không phải là nơi làm vườn, nếu như ngươi cho rằng có thể dựa vào Đại Đế khâm điểm, có thể ở chỗ này kê gối ngủ không cần lo lắng, vậy ngươi không bằng chạy trở về Nghênh Hoàng Châu đi, ở đó hưởng thụ vinh quang ánh sáng vạn trượng của ngươi.”

Cung chủ nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc mấy hơi, cố chịu đựng uy áp và cảm giác không khỏe, ngẩng đầu trầm giọng nói ra.

“Cung chủ, thế gian này, có nơi có thể an gối không cần lo lắng sao?”

Cung chủ nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh lại nói tiếp.

“Ta không biết có thật sự tồn tại một nơi có thể an gối không cần lo lắng hay không, nhưng ta nghĩ có người an gối không cần lo lắng, bởi vì có người khác đã nhận lấy hết thẩy mưa gió cho kẻ đó.”

“Mà còn có một loại an gối không cần lo lắng, đó là biến toàn bộ địch nhân có thể quấy nhiễu tới mình, giết chết toàn bộ, như vậy tự nhiên cũng có thể an gối không cần lo lắng.”

“Ta không muốn nợ người khác, cho nên làm không được vế phía trước.”

“Ta muốn làm theo vế phía sau, cũng một mực làm theo vế phía sau.” Hứa Thanh rất ít khi nói nhiều lời như vậy, sau khi nói xong liền cúi đầu thật sâu, không lên tiếng nữa.

Cung chủ nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt mơ hồ lộ ra tinh mang, trầm mặc hồi lâu, sau đó truyền ra lời nói.

“Chức vị thư lệnh đi theo này, có thể treo ở trên người của ngươi, nhưng bây giờ ta không cần ngươi làm những việc liên quan tới nó, trước tiên ngươi kiêm nhiệm một cái chức binh sĩ Hình Ngục Ti đi, để ta nhìn xem ngươi làm như thế nào để trở thành cái loại an gối không cần lo lắng thứ hai mà ngươi vừa nói.”

Hứa Thanh tuân mệnh, cúi đầu, dưới cái nhìn chăm chú của Cung chủ, rời khỏi tầng này.

Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng của Hứa Thanh tan biến, Cung chủ khoanh chân ngồi ở chỗ sâu trong đại điện nhàn nhạt mở miệng.

“Người này thế nào?”

“Từng câu đều là chân tâm.” Âm thanh vù vù vang vọng khắp 89 tầng giam, tựa như đại thú gầm nhẹ, càng dấy lên từng trận phong bạo, khuếch tán ra tầng này.

Từng con Tích Long quấn trên hai mươi mốt cây cột cũng lạnh run, cúi đầu xuống.

“Ta cũng cho rằng như thế.” Cung chủ bình tĩnh truyền ra lời nói, tay phải nhấc lên, trong tay bỗng hiện ra một khối ngọc giản.

Ngọc giản này là Chấp Kiếm Đình bên Nghênh Hoàng Châu gửi tới, bên trong ghi chép về tin tức cơ bản của Hứa Thanh, rất kỹ càng.

Nhưng điểm khởi đầu là Vô Song thành, là nơi đã tan biến sau khi Thần Linh mở mắt.

“Hai lần Thần Linh mở mắt mà không chết, một đường quật khởi đi ra từ trong giết chóc, người như vậy, đáng giá để ta bồi tài.” Cung chủ nhắm hai mắt lại.

Chương 885: Hắn đến từ Địa Ngục (1)

Khi Hứa Thanh vừa ra ngoài, liền nhìn thấy người lính canh ngục đang đứng ngoài tầng 89 chờ đợi.

Người lính canh ngục có vết sẹo trên mặt này hiển nhiên đã nhận được pháp chỉ, biết rõ tiếp theo Hứa Thanh sẽ nhậm chức trong này, vì vậy liền ôm cánh tay tựa ở vách tường, quan sát Hứa Thanh từ trên xuống dưới.

Mặc dù lúc trước khi ở bên ngoài gã cũng đã từng tra xét qua, nhưng lúc đó là dùng thái độ nhìn người ngoài để quan sát, bây giờ không giống, sau khi nhìn lướt qua Hứa Thanh một vòng, lại nhìn tới gương mặt thanh tú tuyệt luân của hắn một chút.

“Tiểu tử, vẻ ngoài của ngươi trông đẹp mắt như vậy, sẽ phải chịu thua thiệt ở nơi này đấy, đối với những tên tội phạm cùng hung cực ác kia mà nói, bộ dáng của ngươi quả thật không có lực uy hiếp, sẽ trở thành trò vui để cho bọn họ trào phúng giải buồn.”

Người lính canh ngục trung niên kia vẫn dùng bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười để nói với Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn về phía lính canh ngục.

Tiếp xúc với ánh mắt của Hứa Thanh, vị lính canh ngục trung niên này nhìn ra sự bình tĩnh trong mắt Hứa Thanh, vì vậy lần nữa nở nụ cười.

“Có chút ý tứ, đi theo ta.” Lính canh ngục không dựa lưng vào vách tường sau lưng nữa, đứng thẳng người lên, nhìn theo từng bậc thang trong Hình Ngục Ti âm u, đi lên bên trên.

Lúc đi ngang qua những cánh cửa lớn màu xanh đen của nhà tù, chốc chốc gã lại liếc mắt vào bên trong một vòng, sau đó chửi bới vài tiếng.

Mà những tên tội phạm ở trong lao ngục kia bất kể đang huyên náo cỡ nào, sau khi bị lính canh ngục chửi bới, đều lập tức an tĩnh lại.

Hứa Thanh giống như có điều suy nghĩ, đồng thời cũng chú ý tới từng không gian cực lớn trong phòng giam, bên trong mỗi phòng giam cơ bản đều có mấy trăm cái lao lồng nhỏ, giam giữ đủ loại tội phạm, đủ loại tộc quần.

Không ít người có bộ dạng kỳ lạ, có rất nhiều người còn không phải hình người, sau khi Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua mấy cái nhà tù, thậm chí còn chứng kiến cả Hải Thi tộc.

Quan sát xong nhà tù, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống phía dưới bậc thang, nhìn tới một mảnh vực sâu đen nhánh kia.

Từng trận khí tức âm hàn từ phía dưới bay lên, còn có tiếng gầm nhẹ xa xa truyền đến.

“Không cần nhìn nữa, 89 tầng phía dưới là khu Bính, chỗ đó không phải là nơi ngươi có thể đi, coi như là ta cũng không có tư cách này.” Lính canh ngục phía trước nhàn nhạt mở miệng.

“Nơi đây đã từng là một cái Quỷ Động?” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Kiến thức không ít, không sai, nơi đây đã từng là một cái Quỷ Động, lúc kiến tạo Hình Ngục Ti, đã có người từ Hoàng Đô tới đây trấn áp.”

“Hả?”

Lính canh ngục đang nói, sắc mặt bỗng nhiên biến thành âm trầm, đá một bước vào trên nhà tù bên cạnh, trực tiếp đá văng cửa lớn, sau khi đi vào liền phịch một tiếng đóng cửa lớn lại.

Lúc này cánh cửa lớn kia liền biến thành mơ hồ, không thấy rõ.

Hứa Thanh đứng ở bên ngoài chờ đợi, thần sắc bình tĩnh.

Một lát sau cửa nhà tù mở ra, người lính canh ngục trung niên kia vừa nhe răng cười, vừa lau mặt đầy máu tươi của tội phạm đi ra.

“Có một tên phạm nhân Giác Thương Tộc, nó đã từng giết chỗ tiểu tông của ta, về sau ta trở thành lính canh ngục xin phép ra ngoài nghỉ phép, liền đi qua bắt nó lại, thi thoảng nó lại không thành thật, mỗi lần ta nhìn thấy đều nhịn không được đi vào chỉnh đốn nó một hồi, nhưng cũng phải cẩn thận một chút, không nhỡ may giết chết, về sau sẽ không còn thú vui nữa.”

Không giống như lúc mới tới, giờ phút này người lính canh ngục này rõ ràng đã buông lỏng hơn rất nhiều, sau khi nói một câu với Hứa Thanh liền huýt sáo, tiếp tục đi về phía trước.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn cái nhà tù kia, giờ phút này bên trong lặng ngắt như tờ, bên trong tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, hiển nhiên đây chắc chắn không phải chỉ là chỉnh đốn đơn giản một chút giống như đối phương vừa nói.

Nhưng mà đối với Bộ Hung ti lúc trước thì như này cũng chỉ là bình thường, Hứa Thanh không có để ý, tiếp tục đi theo đối phương tiến về phía trước.

Trên đường đi, Hứa Thanh thấy được càng nhiều lính canh ngục hơn nữa, trong đó phần lớn đều là ở trong phòng giam, hiển nhiên là mỗi một người đều có lao ngục trấn thủ riêng của mình, không nhiều người ra ngoài lắm.

Nhưng cũng không giống thời điểm vừa đến, lần này khi trung niên lính canh ngục trông thấy từng người đồng liêu, đều mở miệng giới thiệu.

“Có người mới đến.”

Mỗi lần nghe chuyện đó, những lính canh ngục toàn thân tràn ngập máu tanh và sát khí mãnh liệt kia cũng sẽ lộ ra cảm giác hứng thú, sau khi quan sát Hứa Thanh, lại có một chút người đi theo đằng sau bọn hắn.

Cho đến một lát sau, ở phía sau hắn đã có hơn ba mươi người lính canh ngục theo sau, có người thúc giục.

“Lão Lý, không sai biệt lắm đủ rồi đi, đây đã là khu Đinh tầng số 17 rồi, tiếp tục đi lên thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi, tất cả mọi người còn có việc, xem náo nhiệt mà thôi, không cần thiết phải lôi kéo nhiều như vậy chứ.”

Vị lính canh ngục trung niên nghe vậy liền nhếch miệng cười một cái, dậm chân trước một chỗ nhà tù.

“Được, vậy chọn nơi này đi.”

Nói xong gã đá phịch một cái, một bước sút văng cửa lớn nhà tù, vẫy vẫy tay về phía Hứa Thanh, đi vào.

Hứa Thanh quay lại nhìn hơn ba mươi lính canh ngục sau lưng.

Ánh mắt từng người đều sáng lên, như đàn sói trong đêm tối vậy, toàn bộ nhìn về phía hắn.

Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Các ngươi có muốn đánh cuộc không?”

Lời hắn vừa nói ra, những người lính canh ngục bên ngoài này liền nở nụ cười.

“Ta tự đặt chính mình.” Hứa Thanh nói xong, lấy ra một cái túi, bên trong không sai biệt lắm là một trăm linh thạch, đặt ở một bên.

Sau đó xoay người, cất bước đi vào nhà tù.

“Rất thú vị.” Hơn mười vị lính canh ngục phía ngoài nhìn nhau một cái, sau đó hứng thú càng đậm, nhao nhao đi vào.

Một khắc Hứa Thanh bước vào nhà tù, liền cảm thấy hoa mắt, tựa như tiến vào một không gian khác, xuất hiện ở trên một mảnh đất trống, bốn phía vờn quanh trên 100 chiếc lao lồng cực lớn.

Tội phạm bên trong có tên dữ tợn, có tên âm trầm, có tên cười đùa tí tửng, có tên trong mắt lộ ra quang mang kỳ lạ, nhưng lại không có kẻ nào nói chuyện, toàn bộ đều ở trong lồng giam nhìn kỹ một đoàn người Hứa Thanh.

Giờ phút này vị lính canh ngục trung niên bước vào đầu tiên kia đảo mắt nhìn qua bốn phương.

“Việc vui của các ngươi đã đến, lần này vận khí của các ngươi rất tốt.”

“Tiếp theo phải nhìn biểu hiện của các ngươi rồi, quy củ như cũ, ai kéo xuống một miếng thịt của hắn, 1 tháng sau không chỉ có thể ra khỏi cửa lồng, còn có thể tự do hoạt động trong phòng giam khu Đinh tầng số 17, vả lại sẽ không bị trả thù, đây là quy tắc.”

Lời của vị lính canh ngục trung niên vừa ra, toàn bộ lồng giam bốn phía liền truyền ra từng âm thanh hô hấp ồ ồ, theo đó là từng đạo ánh mắt mang theo tàn nhẫn cùng điên cuồng, đồng loạt nhìn về phía Hứa Thanh, giống như muốn dùng ánh mắt để chia năm xẻ bảy Hứa Thanh.

Chương 886: Hắn đến từ Địa Ngục (2)

Trong mắt bọn họ, Hứa Thanh da mịn thịt mềm, thật giống một món điểm tâm ngon miệng, khiến cho bọn họ từ đáy lòng lộ ra khát vọng muốn hành hạ, dẫu sao thì phần thưởng là 1 tháng không bị nhốt trong lồng này, loại cảm giác tự do đó khiến bọn họ vô cùng khát vọng.

Dù biết rõ những người có thể tới nơi này đảm nhiệm chức vị lính canh ngục đều không phải là người đơn giản, nhưng bọn họ người đông thế mạnh, dũng khí cũng tự nhiên theo đó mà tăng lên.

Với cả bọn họ đều là những người tội lỗi sâu nặng, bất kỳ một người nào cũng đã tàn sát đã qua rất nhiều nhân tộc, bị giam trong này ngày đêm chịu dày vò, nhưng lệ khí vẫn không hoàn toàn bị phai mờ.

Mà bộ dáng đẹp mắt của Hứa Thanh lại càng khiến cho bọn họ hưng phấn hơn nữa, lại tăng thêm oán hận của bọn họ đối với Chấp Kiếm Giả, hết thảy những thứ này cộng lại, lập tức khiến cho bầu không khí ở nơi đây trở nên tràn ngập sự hung hăng, nương theo đó là tiếng hô hấp càng lúc càng dồn dập sôi trào.

Mắt thấy như thế, vị lính canh ngục trung niên tươi cười nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu tử, đây chính là quy củ của Hình Ngục Ti chúng ta, binh sĩ mới tới phải đi trấn áp một cái khu vực, nếu như ngươi thất bại vậy chỉ có thể làm trợ thủ của những người khác, không cách nào đảm nhiệm công việc của binh sĩ.”

“Chỉ có người thành công mới có tư cách trấn thủ một cái nhà tù, chúc ngươi chơi vui vẻ, để cho chúng ta nhìn xem ngươi có thể giết mấy tên.”

Nói xong, vị lính canh ngục trung niên kia đi đến bên cạnh cửa lớn của nhà tù, cùng với những binh sĩ khác đứng chung một chỗ, sau đó vung tay phải lên, một tiếng ken két lập tức vang vọng, toàn bộ lao lồng trong phòng giam lập tức được mở ra.

Cùng nhau bị mở ra, còn có gông xiềng áp chế tu vi trên người những tên tội phạm này.

Vào thời khắc này, từng đạo khí tức Kim Đan lập tức ầm ầm bộc phát.

Trong khu Đinh, phần lớn là giam giữ tu sĩ Kim Đan.

Mặc dù quanh năm phong ấn khiến cho linh khí của bọn họ suy yếu, nhưng số lượng trên trăm cùng với thủ đoạn của từng kẻ, còn có khí ức hung ác và bạo ngược từ trên người bọn họ, khiến cho giờ khắc này trừ phi là Chấp Kiếm Giả cảnh giới Kim Đan đã mở nhiều Cung, còn cần phải có tâm chí kiên định, nếu không sẽ bị hung tính của bọn họ chấn nhiếp.

Nhất là bên trong còn có đủ loại chủng tộc, không ít tộc am hiểu luyện thể, việc này khiến cho trận chiến này từ ý nghĩa thông thường mà nói, rất là khó khăn.

Giờ phút này theo những tên tội phạm này ra ngoài, từng tên hoặc là nhe răng cười hoặc là âm trầm hoặc là gào thét, nhao nhao lao ra.

Có kẻ tốc độ nhanh, có tên tốc độ chậm, có gã lỗ mãng vừa ra liền muốn động thủ, có người thì am hiểu quan sát, có người thân thể kinh khủng, có người pháp thuật cao minh.

Như là quần ma loạn vũ, như mãnh thú thoát ra khỏi lồng, lao thẳng đến Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh đứng ở chính giữa quảng trường liền giống như một chú cừu non nhỏ vậy, giống như trong nháy mắt tiếp theo sẽ bị bọn họ tươi sống xé nát, đùa bỡn cắn xé.

Một màn này, khiến cho trên mặt từng người lính canh ngục đang đứng ở chỗ cửa nhà tù hiện lên vẻ suy nghĩ.

Từng người bọn họ đều đã từng trải qua việc này, cho nên bọn họ cũng rất chờ mong nhìn người mới trải qua hết thảy, đương nhiên nếu như Hứa Thanh gặp phải nguy hiểm sinh tử, tự nhiên bọn họ cũng sẽ ra tay trợ giúp.

Đây chỉ là một truyền thống, không phải là cố tình khi dễ hay tàn sát giữa những binh sĩ.

“Tiểu tử, nhớ kỹ, lúc không địch lại có thể yêu cầu xin tha, nếu kêu muộn có thể chúng ta sẽ không kịp cứu ngươi đâu đấy.” Vị lính canh ngục trung niên tươi cười mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, thân thể xông về phía trước, đi thẳng đến một tên dị tộc toàn thân mọc đầy gai giáp trước mặt.

Nháy mắt tới gần, trong khi tên dị tộc kia nhe răng cười, Hứa Thanh dùng thân thể hung hăng đụng tới.

Oanh một tiếng, nụ cười của tên dị tộc kia cứng lại, chỉ cảm thấy có một cổ lực lượng cuồng bạo đập thẳng vào mặt, thân thể rung động lắc lư, phun máu tươi ra, thần sắc hoảng sợ vừa hiện, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong tay Hứa Thanh bỗng xuất hiện một con dao găm, hung hăng cắt một đường ở trên cổ của gã.

Lực đạo cực lớn, đầu lâu bay lên, máu tươi phun ra như suối.

Sau một khắc thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên lui về phía sau, trực tiếp đâm vào trên người một tên dị tộc khác, không đợi tên dị tộc kịp phản ứng, dao găm trong tay Hứa Thanh liền liên tục đâm về phía sau lưng.

Sau đó liền vạch thẳng một đường lên trên, trực tiếp cắt từ phần bụng kéo thẳng đến mi tâm.

Tiếp theo thân thể của hắn trầm xuống, tránh đi một đạo pháp thuật gào thét bay tới đỉnh đầu, cong lưng vọt tới trước mặt tên dị tộc thứ ba, đầu gối cong lại bắn vọt lên, trực tiếp đâm vào trên mặt của đối phương.

Dưới tiếng kêu thảm thiết thê lương, đầu của đối phương tan vỡ.

Bốn phía truyền ra âm thanh ồ ồ, máu tươi phun ra, thi thể ngã xuống đất vang ra từng tiếng phanh phanh, hết thảy những âm thanh này tựa như tiếng gõ vào cánh cửa Tu La, phóng xuất ra một ác ma giết chóc.

Hứa Thanh ra tay quá nhanh, giờ phút này không đợi mọi người kịp phản ứng, Hứa Thanh bỗng nhiên bộc phát tốc độ, xuất hiện ở trước mặt một tên dị tộc bốn tay có một viên tinh thạch mọc ra trên mi tâm.

Biểu cảm của tên dị tộc này vô cùng tàn bạo, thân thể cường hãn, giờ phút này bốn cánh tay đều nắm chặt lại, riêng phần mình oanh kích về phía Hứa Thanh.

Nhưng tốc độ Hứa Thanh nhanh hơn, một phát bắt được một cái cánh tay của tên dị tộc này, sức mạnh thân thể cường hãn bộc phát, thần sắc của tên dị tộc biến hóa, cánh tay của nó bị một cỗ lực lượng cực lớn oanh tới, trực tiếp nổ ầm ở trên người.

Máu tươi phun ra, thần sắc hiện lên vẻ hoảng sợ, tay phải của Hứa Thanh bỗng trở nên hơi mờ, một tay đâm vào ngực của đại hán dị tộc này, một đường phá vỡ bốn cái Thiên Cung của gã.

Trước mắt mọi người ở bốn phía, bốn viên Kim Đan ảm đạm cùng với máu thịt, bị Hứa Thanh cưỡng ép lôi ra, sau đó bóp nát toàn bộ, hút vào trong cơ thể.

Theo tiếng kêu thảm thiết thê lương của vị đại hán dị tộc này phát ra, thân thể bị Hứa Thanh vung ra, ném qua một bên, sau đó hắn lại triển khai tốc độ kinh người, lần nữa phóng tới phía tên dị tộc khác.

Hai ngón tay như châm, trực tiếp đâm vào cổ họng của đối phương, xuyên thấu một cái lổ thủng, đồng thời Kim Đan của tên đó cũng tương tự bị Hứa Thanh lấy ra bóp nát hấp thu.

Tiếp theo là tên thứ tám, tên thứ mười hai, thứ mười bảy…

Đám tội phạm bốn phía cảm nhận được sự kinh khủng của Hứa Thanh, đã nhận ra hắn khó chơi, từng tên trở nên âm trầm, bắt đầu phối hợp lại lẫn nhau, có kẻ áp sát, có người đứng ngoài thi pháp.

Hình thành thiên la địa võng, muốn tuyệt sát Hứa Thanh.

Chương 887: Hắn đến từ Địa Ngục (3)

Nhưng tốc độ của Hứa Thanh quá nhanh, thân thể lại cường hãn kinh người, mắt thấy pháp thuật bốn phía vọt tới người, sau lưng lập tức biến ảo hiện ra Kim Ô, há miệng gào thét về khắp bốn phía, đối kháng hơn mười đạo pháp thuật tới từ đám tội phạm.

Mà thân thể của Hứa Thanh dưới ánh sáng đủ mọi màu sắc của pháp thuật, xông thẳng lên lao đến trước mặt một tên dị tộc khác.

Tên này chính là một trong những gã tu sĩ dị tộc vừa ra tay triển khai pháp thuật, trên thân thể gã cũng có cánh, nhưng không phải là Cận Tiên tộc, mà giống người quạ hơn.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh đã đến, ánh mắt của tên người quạ này co rút lại, lập tức lui về phía sau, nhưng vẫn đã chậm, Hứa Thanh một phát bắt được cổ của đối phương, thuận thế kéo theo thân thể tên này, trực tiếp đâm vào bên trên vách tường.

Vách tường nổ vang, cổ tên người quạ này nổ tung, đầu lâu toái diệt, thi thể cứng lại.

“Đáng tiếc.”

Hứa Thanh tiếc nuối trong lòng, hắn còn chưa kịp túm lấy Kim Đan của đối phương.

Giờ phút này hất lên, thi thể của tên người quạ này bắn về phía xa xa.

Nhìn từng tên tội phạm dị tộc bốn phía vẫn dữ tợn như cũ, Hứa Thanh liếm liếm bờ môi, lần nữa lao ra.

Hứa Thanh không có dùng độc, hắn cảm thấy dùng đòn sát thủ này ở đây không đáng, thậm chí pháp thuật hắn cũng vô cùng ít dùng, giờ phút này thân thể của hắn hơi nhoáng một cái, liền xuất hiện tới sau lưng một tên tội phạm, thần sắc đối phương đại biến, vừa muốn lao về phía trước né tránh, nhưng vẫn không kịp nữa rồi.

Tay phải Hứa Thanh trực tiếp xuyên thấu qua phía sau đối phương, một phát bắt được trái tim của tên dị tộc này, trong lúc bóp nát, cũng thăm dò tiến vào Thiên Cung đối phương, một đường phá vỡ, bắt được bốn cái Kim Đan ảm đạm.

Cứ như vậy, tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng truyền ra trong phòng giam khu Đinh tầng 17.

Từ đầu đến cuối, chưa hề gián đoạn, vả lại càng ngày càng bén nhọn, càng ngày càng thê lương.

Kẻ thứ 30, 40, 50…

Hứa Thanh càng giết tốc độ càng nhanh, xuất thủ càng hung tàn, tiếng hoảng sợ càng lớn, vả lại động tác của hắn vô cùng linh hoạt, giờ phút này cả người giống như một đạo huyết ảnh, trực tiếp bắt lấy cổ một tên dị tộc, trong tiếng kêu rên tuyệt vọng của đối phương, túm ra Kim Đan.

Phía sau vừa vặn có tội phạm tập kích đến, nhưng ngay một khắc khi tới gần Hứa Thanh, Ảnh Tử lập tức nhoáng một cái, trong nháy mắt tiếp theo… Nửa người của tên dị tộc tập kích biến mất, giống như bị một cái miệng vô hình trực tiếp nuốt hết.

Giết chóc, vẫn còn tiếp tục.

Ngắn ngủi thời gian một nén hương, trong lồng giam tràn ngập một mùi máu tanh nồng đậm, trên mặt đất đều là thi thể, bên trong phần lớn đều là Thiên Cung vỡ tan, Kim Đan bị móc ra, bản thân hóa thành thây khô, bị Kim Ô của Hứa Thanh thôn phệ khí huyết, trạng thái tử vong cực kỳ thê thảm.

Còn có một chút hoặc là đầu người toái diệt, hoặc là thi thể chia lìa, vô cùng thảm khốc.

Còn có mấy cái tộc quần đặc thù, thân thể đều bị Hứa Thanh cứng rắn xé lột, máu tươi đầy đất.

Đến lúc này, nơi đây chỉ còn lại hơn mười tên tội phạm dị tộc, dù lấy hung tính của bọn họ cũng không đè nén được cảm giác hoảng sợ đang dâng lên.

Bọn họ có thể rõ ràng nhìn thấy, từ đầu đến cuối biểu cảm của Hứa Thanh không hề có bất kỳ biến hóa nào, nhưng cảm giác trong lòng bọn họ đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc trước Hứa Thanh bị đám người bọn họ nhìn tựa như một con cừu non, nhưng bây giờ, hắn là một con cừu kéo xuống lớp da, biến thành một con sói hung hăng, thậm chí cái hình dung này cũng có chút không thỏa đáng, phải là một người hành tẩu trong Địa Ngục!

Hết thảy những thứ này khiến cho tâm thần bọn họ dâng lên sóng lớn ngập trời, thân thể cũng đang run rẩy, sự sợ hãi tràn ngập toàn bộ tâm thần.

“Hắn tuyệt đối không phải là lính canh ngục khu Đinh!”

“Lính canh ngục khu Đinh khi ra tay cũng sẽ có chấn động cảm xúc, hắn… Hắn không hề có!”

“Đó là một tên sát tinh, rõ ràng hắn cũng bị thương, nhưng từ đầu đến cuối lông mày của hắn đều không nhăn một chút, loại người này… Ta bỏ cuộc, binh sĩ đại nhân, chúng ta bỏ cuộc!!”

Không phải Hứa Thanh không có bị thương, trong khi một đám tội phạm liên thủ mà Hứa Thanh lại không có sử dụng đòn sát thủ, tự nhiên cũng sẽ bị thương.

Nhưng hắn càng bị thương lại càng hung tàn, nhất là vào giờ phút này khi đám tội phạm hoảng sợ chạy tứ tán, hắn đuổi theo một tên đằng trước, nện thẳng đầu vào trên mặt kẻ này, cứng rắn đập đầu tên đó vỡ nát chia năm xẻ bảy.

Một màn này, liền khiến cho đám tội phạm còn sót lại không ngừng tỏa ra hơi lạnh từ đáy lòng, bọn họ là loại người cùng hung cực ác, nhưng ánh mắt khi nhìn Hứa Thanh dần dần hiện lên sự sợ hãi đến cực hạn, trong mắt bọn họ, Hứa Thanh này còn hung tàn vượt qua bọn họ.

Nhất là mấy tên phạm nhân bị Hứa Thanh giết chóc chấn nhiếp tâm thần, giờ phút này trông thấy khuôn mặt đầy máu tươi của Hứa Thanh quay đầu, sau khi ánh mắt nhìn nhau, lòng của bọn họ không cách nào khống chế sụp xuống, toàn thân run rẩy, điên cuồng chạy về lính canh ngục ở trước cửa nhà lao.

Tương tự bị chấn động, còn có lính canh ngục ở trước cửa phòng giam, một màn hôm nay khiến cho bọn họ cả đời khó quên.

Bọn họ nhìn thi thể khắp nơi, nhìn máu tươi sền sệt hội tụ trên mặt đất, nhìn đám tội phạm hoảng sợ bỏ chạy tứ tán, nhìn Hứa Thanh vô cùng bình tĩnh.

Tất cả mọi người hít sâu vào một hơi, tâm thần dấy lên từng trận sóng kịch liệt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Bọn họ gặp qua kẻ giết người, gặp quả hạng người bản thân đều là giết chóc, cho nên bọn họ chấn động không phải hành động giết chóc của Hứa Thanh, mà vẻ mặt trong lúc giết chóc của Hứa Thanh.

Cho dù bọn họ đều là hạng người hung lệ, nhưng cũng không làm giống như Hứa Thanh lúc này được, biểu cảm từ đầu đến cuối đều giống như mặt giếng cổ, không nổi lên một chút chấn động nào.

Dẫu sao vô luận là giết chóc hay bị giết chóc, cũng rất khó khống chế cảm xúc, sẽ tự nhiên mà sinh ra chấn động.

Kẻ bị giết sẽ hoảng sợ tuyệt vọng, kẻ giết người thì hưng phấn hưởng thụ, theo lẽ thường thì những thứ này hầu như đều không thể nào khống chế.

Dù biểu cảm rất nhỏ, nhưng chung quy sẽ có.

Toàn bộ binh sĩ khu Đinh đều là như thế.

Chỉ có loại người sát phạt đến cực hạn, hoặc là đã trải qua địa ngục nhân gian, biến sát phạt trở thành bản năng, mới có thể khống chế cảm xúc trong loại trạng thái này, khiến bản thân không mảy may nổi lên gợn sóng.

Mà người như vậy, bọn họ đã gặp qua.

Đó là những binh sĩ nhậm chức ở khu Bính 89 tầng bên dưới trở xuống, những người cấp bậc cao hơn so với bọn họ.

Bất kỳ một binh sĩ nào ở nơi đó, đều là loại người này!

“Khu Bính!”

Những lính canh ngục theo bản năng nhìn nhau một chút, sau đó ngưng trọng nhìn về phía Hứa Thanh, ánh mắt sớm đã không còn suy nghĩ như lúc trước, mà dâng lên sự tôn trọng nồng đậm, cũng lộ ra từng tia ánh sáng mãnh liệt.

Chương 888: Khu thần bí (1)

Màn giết chóc của Hứa Thanh vẫn còn đang tiến hành, cảnh ở Địa Ngục vẫn đang tiếp diễn như cũ.

Thật ra những điều mà lính canh ngục khu Đinh nhìn thấy, vừa chính xác cũng vừa không chính xác.

Chính xác đó là, đúng là từ đầu đến cuối của màn giết chóc, vẻ mặt Hứa Thanh đều không có chút gợn sóng.

Không chính xác chính là… Hắn không hề cố khống chế cảm xúc.

Hắn lần lượt leo ra từ trong xác người chết, lần lượt chạy qua bên cạnh cái chết, hai lần trông thấy Thần Linh mở mắt, vùng vẫy mà sống sót, bây giờ hắn không cần phải khống chế tâm tình của mình.

Sát phạt, đã là bản năng của hắn.

Ngươi muốn hại ta, ta liền giết ngươi.

Ngay từ khi những tên phạm nhân này lộ ra ác ý và hung tàn, bọn chúng đã được định trước kết cục rồi, vô luận là ở trong nơi này hay là ở bên ngoài kia, đều tương tự như vậy.

Mà Hứa Thanh ra tay, cũng không bởi vì tâm chí đám tội phạm tan vỡ mà nương tay, cũng không bởi vì đối phương kêu rên mà dừng lại.

Hắn vừa đi, vừa ra tay.

Đuổi theo một tên phạm nhân đang hoảng sợ bỏ chạy, tìm được chỗ trí mạng của gã, dựa theo tri thức bên trong mật huấn, một chiêu chém giết.

Đương nhiên là hắn vẫn cần Kim Đan, cho nên ở trong quá trình này, tiếng kêu thảm thiết thê lương vẫn không ngừng vang vọng.

Cho đến khi lại trôi qua nửa nén hương, tay trái Hứa Thanh cầm theo đầu lâu của một tên tu sĩ Song Diện tộc, đứng ở giữa đống thi hài bốn phía.

Dưới máu tanh nồng đậm tràn ngập, biểu cảm của hắn bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn tới lính canh ngục lao thần sắc ngưng trọng ở trước cửa phòng.

“Hết rồi.”

Hứa Thanh ném đầu người trong tay ra, nhẹ giọng mở miệng.

Đám lính canh ngục biểu cảm nghiêm túc, sau một lúc lâu không hẹn mà cùng đồng loạt cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Người lính canh ngục trung niên đứng ở phía trước kia cũng trầm giọng mở miệng.

“Hoan nghênh Hứa Thanh huynh đệ gia nhập vào Hình Ngục Ti!”

Toàn bộ lính canh ngục phía sau cũng đồng loạt hô lên.

“Hoan nghênh Hứa Thanh huynh đệ gia nhập vào Hình Ngục Ti!”

Trong bất kỳ địa phương nào, cường giả đều sẽ được tôn trọng.

Hình Ngục Ti cũng là như thế, nhưng mà nơi đây ngoại trừ sự cường hãn của bản thân ra, ngươi còn cần phải để cho bọn họ cảm thấy, chúng ta cùng là một đồng loại.

Nếu như làm được điểm này, tự nhiên sẽ lấy được sự công nhận của bọn họ.

Mà nếu như vượt xa người thường, vậy tất nhiên sẽ nhận được sự tôn kính.

Giống như Hứa Thanh lúc này vậy.

Hứa Thanh cúi đầu đáp lễ, cảm nhận được tòa Thiên Cung thứ năm trong cơ thể đang nhanh chóng hóa thực, hắn hỏi một câu.

“Có thể đi tới những nhà tù khác giết thêm không?”

Lính canh ngục khu Đinh nghe vậy, thần sắc nhao nhao lộ ra vẻ cảm khái.

“Hứa Thanh, mặc dù chúng ta có thể xử lý phạm nhân Hình Ngục Ti, nhưng… . . Giết quá nhiều vẫn không tốt, danh ngạch tháng này của mọi người, đều đã bị ngươi dùng hết rồi.”

Vị lính canh ngục trung niên cười khổ mở miệng.

“Nhưng mà ngươi cũng không cần phải gấp, mỗi tháng cũng có không ít tội phạm bị bắt bổ sung đưa tới, dựa theo mọi người ăn ý, trên cơ bản bắn tới bao nhiêu phạm nhân, vậy chúng ta cũng có thể xử lý bấy nhiêu.”

Nói xong, vị lính canh ngục trung niên đẩy cửa nhà tù lớn ra, lúc mọi người đi ra, Hứa Thanh đưa mắt nhìn nơi hắn bỏ túi trữ vật xuống lúc nãy.

Lính canh ngục bốn phía vội ho một tiếng, nhìn nhau một cái, riêng phần mình lấy ra một ít linh thạch, đưa cho lính canh ngục trung niên.

Sau khi vị lính canh ngục trung niên nhận lấy liền thở dài.

“Thật vất vả mới được dẫn theo người mới, vốn tưởng rằng có thể kiếm được một khoản, không ngờ… . .” Gã lắc đầu, phân phối linh thạch cho ba 5 vị lính canh ngục.

Những lính canh ngục này cười ha hả tiếp nhận, bọn họ là người đặt cược Hứa Thanh thắng.

Sau đó tu sĩ trung niên đưa số linh thạch còn dư lại kia, lưu lại một bộ phận, dựa theo tỉ lệ đặt cược, đưa một phần cho Hứa Thanh.

Lúc trước Hứa Thanh phán đoán không sai, những người này cùng tới một chỗ, chính là vì đánh bạc.

Trong bọn họ phần lớn cược Hứa Thanh không kiên trì được quá lâu, mà người làm cái chính là vị lính canh ngục trung niên kia, hiển nhiên cũng có người đặt Hứa Thanh thành công, từ đó thu hoạch được tiền lời, nhưng Hứa Thanh cũng thu được không ít.

Dẫu sao tỉ lệ đặt cược của hắn cũng rất cao.

Giờ phút này cầm lấy linh thạch, Hứa Thanh rất vừa lòng thoả ý.

Những lính canh ngục khác đều có nhà tù trấn thủ riêng của mình, giờ phút này đã đặt cược xong liền chắp tay lần lượt rời đi, còn vị lính canh ngục trung niên thì dẫn theo Hứa Thanh đi đến chỗ ghi danh.

Trên đường, thái độ của gã hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

“Hứa Thanh huynh đệ, thường ngày ta trấn thủ ở tầng 35, về sau ngươi có cái gì không hiểu thì có thể tới đó tìm ta, bây giờ ta dẫn ngươi đi đăng ký, nhận lấy một nhà tù cùng với đạo bào của binh sĩ, còn cả lưu lại khí tức của ngươi, như vậy về sau ngươi đi tới nơi này, liền có thể tự động đi vào.”

Hứa Thanh gật đầu, một đường đi về phía trước, đi qua từng nhà tù, khi ánh mắt nhìn vào, đáy lòng không khỏi vẫn còn có chút tiếc nuối.

Vị lính canh ngục trung niên lưu ý đến vẻ mặt này của hắn, tươi cười mở miệng.

“Thật ra còn có một biện pháp, đó chính là khi ngươi trấn áp tầng thứ 88 của khu Đinh, vậy ngươi có thể lựa chọn tấn thăng làm binh sĩ khu Bính.”

Lần này gã hoàn toàn cười thật, không phải vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, mà cười mang theo sự chân thành.

“Khi trở thành binh sĩ khu Bính, ngươi sẽ không bị hạn chế xử lý phạm nhân, mà quân công cũng được tăng nhiều hơn nữa.”

“Là 89 tầng phía dưới à?” Hứa Thanh hỏi một câu, lúc trước hắn đã nghe đối phương đề cập một câu tới khu Bính này.

“Không sai, Hình Ngục Ti chia làm bốn cái khu vực, Giáp Ất Bính Đinh, toàn bộ 89 tầng bên trên đều là khu Đinh.”

“89 tầng phía dưới thì là khu Bính, về phần khu Ất cùng với khu Giáp thì không phải là cấp bậc chúng ta có thể biết được rồi, trên thực tế thì khu Bính cũng đã rất thần bí, cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng đi qua, cũng không biết cụ thể có bao nhiêu tầng.”

“Ta chỉ biết là phạm nhân giam giữ ở chỗ đó, tu vi yếu nhất cũng đều là Nguyên Anh, mà trình độ hung tàn cũng vượt xa khu Đinh.”

Trong lúc giới thiệu, vị lính canh ngục trung niên này đã mang theo Hứa Thanh đi tới chỗ ghi danh nằm ở tầng thứ 9, Hứa Thanh thu được đạo bào Hình Ngục Ti có uẩn hỏa diễm màu đen, đồng thời cũng lưu lại khí tức của mình ở đó.

Nhà tù hắn cần canh giữ cũng được an bài.

“Nhà tù số 132 khu Đinh.” Sau khi thấy nhà tù mà Hứa Thanh cần trấn thủ, thần sắc của người lính canh ngục trung niên kia có chút giật mình, nhìn nhiều Hứa Thanh vài lần.

Hứa Thanh khó hiểu, nhìn về phía đối phương.

“Có vấn đề gì không?”

“Nhà tù số 132 khu Đinh, nói như thế nào nhỉ, nó vừa là đại cát cũng là đại hung, nó nằm ở tầng thứ 57.” Lính canh ngục trung niên lắc đầu, ánh mắt nhìn Hứa Thanh có chút phức tạp.

Hứa Thanh nhíu mày.

“Không liên quan tới phạm nhân, tuy rằng lệ khí của phạm nhân bên trong hoàn toàn là không giống so với khu khác, nhưng dẫu sao cũng là khu Đinh.”

“Nói nó đại hung, là bởi vì đã có khá nhiều người đảm nhiệm trấn thủ, nhưng có hơn phân nửa không hiểu mà đột tử bên ngoài, có chút điềm xấu.”

“Nhưng mà cũng không phải toàn bộ người từng trấn thủ cũng đều tử vong, vẫn có một số người không có chuyện gì, mà nói đại cát, là bởi vì Cung chủ chúng ta, lúc còn tu vi Kim Đan, chính là trấn thủ nhà tù số 132 khu Đinh.”

“Mà nhà tù số 132 khu Đinh …đã sắp 100 năm không có người mới tới trấn thủ rồi.”

Chương 889: Khu thần bí (2)

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, dần tập trung chú ý vào việc này.

Vì vậy hắn lập tức lấy ra ngọc giản tài liệu ghi chép về phạm nhân của nhà tù số 132 khu Đinh mà mình vừa nhận được, quét thần niệm qua, thô sơ giản lược nhìn qua một chút.

Nhà tù số 132 khu Đinh có rất ít người, Hứa Thanh chợt nhìn cũng không phát hiện ra vấn đề gì, nhưng hắn không có ý định lập tức liền đi tới nhà tù số 132 khu Đinh, mà chuẩn bị trở về sau đó mới lại nghiên cứu.

Cứ như vậy, Hứa Thanh lại hỏi thêm một chút kiến thức về Hình Ngục Ti, sau đó liền rời khỏi tòa ngục giam đệ nhất trong Phong Hải Quận này.

Khi ra đến bên ngoài, đã là hoàng hôn.

Hứa Thanh cảm thấy những gì trải qua hôm nay rất phong phú, từ bái kiến Cung chủ cho đến kiêm nhiệm binh sĩ, sau đó là giết chóc phạm nhân, bản thân tòa Thiên Cung thứ năm cũng sắp hoàn toàn thực hóa.

“Tiếp theo phải xây dựng Kiếm Các.” Sau khi đi ra Hình Ngục Ti, Hứa Thanh nhìn qua vùng đất có từng vòng Kiếm Các cao thấp khác biệt, đi tới tầng ngoài cùng, ở vị trí cuối cùng cạnh một cái Kiếm Các ngoài ngàn trượng, lấy ra Kiếm Lệnh, đâm xuống mặt đất.

Trong nháy mắt tiếp theo, Kiếm Lệnh lập lòe phát ra ánh sáng rực rỡ, trong đó truyền ra từng tiếng oanh oanh, một tòa Kiếm Các cao mười trượng sừng sững hiện ra trước mắt hắn, tạo hình nhất trí cùng những cái Kiếm Các bốn phía khác.

Kiếm Các cao mười trượng, cũng là độ cao căn bản.

Theo Kiếm Các hình thành, Kiếm Lệnh trở về, được Hứa Thanh thu hồi rồi hắn đi vào bên trong Kiếm Các.

Từ bên ngoài nhìn tới thì tòa Kiếm Các này chỉ có mười trượng, nhưng bên trong không phải như thế, kết cấu không sai biệt lắm với một cái động phủ, được chia làm mấy gian phòng, có thể luyện đan luyện khí, bế quan nghỉ ngơi, cũng có thể tiếp đãi khách.

Còn có cả tụ linh trận, cho nên linh khí bên trong Kiếm Các rất sung túc, nếu so với bên ngoài thì thổ nạp trong này thoải mái hơn không ít.

Vì vậy Hứa Thanh chưa trở về phân tông, mà lựa chọn nghỉ ngơi ở trong nơi này.

Về phần phòng hộ cần thiết, ví dụ như trận pháp cùng với độc dược, tự nhiên Hứa Thanh sẽ không sơ sẩy.

Mặc dù lớp phòng hộ của bản thân Kiếm Các cũng không kém, nhưng Hứa Thanh vẫn dựa theo thói quen của mình, bố trí lại một phen, lúc này mới an tâm.

Tiếp theo hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt đả tọa.

Thời gian trôi qua.

Lúc này hắn cũng nhận được ngọc giản truyền âm của đội trưởng, báo cho hắn biết là khảo hạch của toàn bộ Chấp Kiếm Giả mới đều đã kết thúc, hơn nữa còn dùng ngữ khí rất khoe khoang nói về chức vị mà mình mới nhận được cho Hứa Thanh.

“Chấp Kiếm Cung vẫn rất coi trọng đại sư huynh của ngươi, an bài cho ta việc ghi chép công sổ!”

“Cô nàng Thanh Thu được an bài làm người kiểm tra, Khổng Tường Long là chuyên môn chịu trách nhiệm đuổi bắt hung đồ ở bên ngoài, toàn thể Chấp Kiếm Giả mới, kể cả ngươi ở trong, có năm người làm văn chức, ta chính là một người trong đó.”

Đội trưởng vô cùng đắc ý, bên trong ngọc giản còn truyền ra âm thanh đang gặm táo.

“Còn ngươi thì sao Hứa Thanh, làm thư lệnh đi theo Cung chủ có bận rộn hay không?”

“Cũng được.” Hứa Thanh có chút kinh ngạc tại sao đội trưởng đắc ý.

“Tiểu Thanh, ngươi không rõ phải không, ta nói với ngươi nhé, người khác thấy ta lấy được chức vị này đều xì mũi coi thường, nhưng bọn chúng rất ngốc, ta lại không giống vậy, ta vừa đến nhận việc liền nhìn ra nơi này không hề đơn giản."

"Đây chính là chỗ ghi chép công sổ, cũng chính là nơi xét duyệt quân công, nếu ta dùng tốt quyền lợi này, liền có chỗ tốt cực lớn."

"Đồng thời ta cũng có thể nhìn thấy quân công của ai tăng nhiều nhất, sau đó trù tính chung toàn thể biên độ gia tăng quân công của Chấp Kiếm Giả, phối hợp với tu vi và nhiệm vụ mà bọn họ hoàn thành, ta có thể nhìn ra nhiệm vụ gì là đơn giản nhất lại nhiều quân công hơn."

"Mặt khác, chỉ cần công tác thống kê của ta đầy đủ, ta còn có thể nhìn ra khu vực nào thích hợp để kiếm quân công nhất, vị trí này quá mấu chốt, thậm chí nếu nghiên cứu cẩn thận, thậm chí ta có thể từ những dấu vết để lại, nhìn ra rất nhiều tình báo."

Giọng nói của đội trưởng mang theo sự phấn khởi, cực kỳ thoả mãn đối với cái chức vị này.

Sau khi Hứa Thanh nghe xong liền lộ ra thần sắc cổ quái, hắn cảm thấy có lẽ Chấp Kiếm Cung khi an bài chức vị này cho đội trưởng, đã không nghĩ sâu xa như vậy… .

"Không nói nữa, ta phải tiếp tục đào xới tìm kiếm thêm một chút chỗ ghi chép công sổ này, tiểu Thanh ngươi chờ xem, không qua bao lâu, ta sẽ tìm được phương pháp và khu vực dễ kiếm quân công, lúc đó ta sẽ dẫn ngươi đi kiếm quân công!"

Đội trưởng hào hứng bừng bừng kết thúc cuộc nói chuyện, toàn tâm đắm chìm trong quá trình nghiên cứu, tựu như nghiên cứu sinh đang trong quá trình làm đồ án, cực kỳ tập trung.

Hứa Thanh mắt thấy như thế, cũng có một chút chờ mong.

"Quân công!" Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía thiên địa xa xa, đó là phương hướng Triêu Hà Châu, cũng là nơi đặt Triêu Hà Sơn.

"Còn có Đế kiếm, bây giờ ta vẫn còn có một lần cơ hội cảm ngộ, phải nhanh chóng đi cảm ngộ một chút." Hứa Thanh thở sâu, xuất ra Kiếm Lệnh.

Cảm ngộ Đế kiếm cần phải hẹn lịch trước, dẫu sao cũng có rất nhiều Chấp Kiếm Giả, mỗi ngày số lượng có hạn, vì vậy Hứa

Thanh dùng Kiếm Lệnh đặt lịch trước, thời gian là hoàng hôn ngày hôm sau.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh nghĩ đến nhà tù số 132 khu Đinh, vì vậy lấy ra ngọc giản tài liệu phạm nhân, cẩn thận xem xét.

Phạm nhân của nhà tù số 132 khu Đinh không nhiều lắm, chỉ có 14 người, vả lại thời gian giam giữ đều đã hơn 500 năm, thậm chí còn có người trên 1000 năm, hiện giờ tạm thời không hề có phạm nhân mới bị giam vào đó, bên trong cũng không có phạm nhân tử vong.

Chỉ bởi vì 100 năm qua thiếu khuyết người trấn thủ, cho nên bọn họ cũng không có thời gian trông chừng, 100 năm qua đều ở trong lồng giam chưa từng ra ngoài, chỉ có cố định thời gian sẽ được thả một chút linh khí đi vào, để cho đám phạm nhân duy trì sinh tồn cơ bản.

Hứa Thanh nghiên cứu thật lâu, cho đến khi trời hừng sáng, cũng không hề nhìn ra được quá nhiều chỗ đặc thù.

Nếu quả thật nói có, vậy chính là phạm nhân trong cái nhà tù số 132 khu Đinh này, sống lâu hơn so với khu khác.

Mang theo sự trầm ngâm, Hứa Thanh quyết định đi xem một cái.

Vì vậy ngay khi trời sáng, hắn liền đi tới Hình Ngục Ti, trực tiếp đi đến tầng 57, đứng ở trước cửa lớn của nhà tù số 132 khu Đinh.

Cửa nhà lao màu xanh đen, phong cách cổ xưa và tang thương.

Hứa Thanh lặng lẽ đứng một hồi, trong mắt lộ ra quyết đoán, giơ tay lên trước mặt, chậm rãi đẩy ra cái cửa nhà lao trăm năm qua chưa từng được mở…

Một cỗ khí tức mục nát từ sau cánh cửa chậm rãi tràn ra theo khe hở, tràn ngập khắp bốn phương.

Cùng lúc đó, không ít lính canh ngục từ các tầng khác cũng đều đứng trên bậc thang thò người ra, nhìn tới chỗ Hứa Thanh.

“Nhà tù số 132 khu Đinh, lại mở ra.”

Chương 890: Mười bốn tù nhân trong nhà giam 132 (1)

Hiện giờ nhà giam số 132 khu Đinh có tổng cộng 14 tên phạm nhân.

Đối với những nhà tù có hơn trăm thậm chí hơn nghìn tội phạm khác của khu Đinh mà nói, số lượng phạm nhân nơi đây quả thực quá ít.

Ít đến mức Hứa Thanh không cần suy tư quá nhiều, trong đầu liền hiện lên toàn bộ tư liệu thông tin về phạm nhân trong đó.

Giờ phút này theo cánh cửa lớn của nhà tù khu Đinh 132 mở ra, khí tức mục nát lan tràn, Hứa Thanh đứng trước cửa, bình tĩnh nhìn chăm chú.

Sau cửa lớn, là một mảnh không gian đen nhánh.

Hứa Thanh suy tư thời gian mấy hơi thở, sau đó liền cất bước đi đến.

Từng bước đi vào bên trong nhà lao, tiến vào trong bóng tối, sau đó phất tay một cái, cánh cửa lớn của nhà tù phịch một tiếng đóng lại.

Âm thanh vang ra, truyền vào trong tai toàn bộ lính canh ngục chú ý tới nơi này, hóa thành gợn sóng trong lòng bọn họ.

Trong phòng giam 132 khu Đinh vẫn là một màu đen nhánh như cũ, chỉ có tiếng bước chân vang vọng.

Đó là bước chân của Hứa Thanh, hắn không dùng quyền hạn của lính canh ngục để thắp những ngọn đèn dầu ở nơi đây lên, bởi vì thay vì ánh sáng, Hứa Thanh cảm thấy màu tối đen nơi đây ... lại thích hợp với mình hơn.

Hắn vốn là người thích hoạt động trong bóng tối.

Nhất là sau khi thích ứng với bóng tối, hết thảy mọi thứ nơi đây mặc dù vẫn còn lờ mờ, nhưng cũng không phải là không thể nhìn rõ.

Cũng giống với cái nhà tù mà hắn đã giết chóc qua kia, chính giữa nhà tù 132 khu Đinh là quảng trường cực lớn, bốn phía là từng gian lồng giam.

Hứa Thanh đi trên hành lang, đi ngang qua từng gian lồng trống trơn, cho đến khi đi tới chiếc lồng giam thứ 19, bước chân của hắn mới dừng lại.

Bên trong lồng giam này, có phạm nhân.

Đó là một bóng người khoanh chân ngồi, đưa lưng về phía Hứa Thanh, dáng người rất cao lớn, đầu sắp tiếp cận tới đỉnh lồng giam.

Toàn thân trần trụi không có bất kỳ mảnh quần áo gì, nhưng lại có xúc tu chập chờn, có dài có ngắn, rối tung ở trên người, tựa như những sợi quần áo.

Hứa Thanh xuất hiện, nhưng người khổng lồ này không hề quan tâm, hình như đang ăn uống gì đó, theo từng tiếng nhấm nuốt vang vọng, đầu của gã không ngừng lắc lư, dường như đang cắn xé thứ gì đó.

Ngoài lao lồng, Hứa Thanh đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, lạnh lùng nhìn chăm chú.

Thông qua Ảnh Tử, hắn có thể thấy rõ ràng vật mà đối phương đang ăn, đó là những cái xúc tu của chính nó, giờ phút này từng đám xúc tu đang không ngừng bị chính nó cắn xé.

Đồng thời Hứa Thanh cũng nhìn thấy bộ dáng tên của phạm nhân này.

Theo trong tư liệu ghi chép, đối phương là một con Vân Thú.

Trên đường tới Quận Đô, Hứa Thanh đã từng thấy Vân Thú ở Vân Phong Châu, chúng nó không hề có linh trí, thân thể khoảng 100 trượng trở lên, trước mắt thì cái thân ảnh này nhỏ hơn so với những con Vân Thú kia rất nhiều, vả lại bộ dạng cũng hơi khác biệt.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, tiếp tục cất bước đi đến, rất nhanh, sau khi hắn đi qua khoảng bảy tám cái lao lồng nữa, hắn lại nhìn thấy người phạm nhân thứ hai.

Đây là một nữ phạm nhân.

Ả là nhân tộc.

Trên người tràn đầy vết dơ bẩn, tràn ngập từng đạo vết thương do cắn xé hình thành.

Có thể lờ mờ nhìn ra tướng mạo của ả coi như là tú lệ, nhất là tư thái lại càng tuyệt mỹ, giờ phút này nàng đang ngồi xổm trong góc nhà lao, trong tay ôm một con búp bê hình người, dường như đang dỗ nó ngủ.

Hứa Thanh vừa đi ngang qua, ả liền phát hiện, lập tức giơ tay trái lên, đặt ngón trỏ ở bên môi, nhẹ suỵt một tiếng.

Giống như đang nhắc nhở Hứa Thanh không nên quấy rầy hài tử nghỉ ngơi.

Trên mặt đất trong căn nhà lao của ả tràn đầy cỏ dại, có thể lờ mờ nhìn thấy trên mặt đất là vô số con búp bê bị xé nát.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn qua, trong đầu hiện ra tư liệu về nữ nhân này, ả đã từng là một thiên kiêu, đến từ Thái Hư Hóa Yêu tông.

Trước kia có kỳ ngộ, ăn qua một loại thiên tài địa bảo tương tự như Trường Sinh Quả, vốn dĩ là người được ký thác kỳ vọng, nhưng lại điều tra ra ả là một người tàn nhẫn tột cùng, đã lén lút nấu những đứa trẻ đồng tộc mới sinh để ăn.

Năm đó việc này cũng đã dâng lên một trận phong ba không nhỏ.

Ả vốn nên bị xử tử, nhưng hơn phân nửa thân nhân của người bị hại đều muốn cầu để cho ả sống không bằng chết, thừa nhận vô tận hành hạ.

Vì vậy ả liền bị giam giữ ở nơi này.

Giờ phút này trong khi Hứa Thanh ngóng nhìn, những con búp bê tàn phá trên mặt đất trong lao lồng bỗng nhiên từng con mở mắt ra, gắt gao nhìn chằm chằm về phía nữ tử, sau đó mở to miệng phát ra tiếng gào thét, chợt đánh về phía nữ tử.

Bao gồm cả người bù nhìn ở trong ngực ả cũng là như thế, điên cuồng cắn xé về phía ả.

Ả run rẩy, mặc kệ những con bù nhìn này cắn xé bản thân, ngẩng đầu cười về phía Hứa Thanh, nụ cười vô cùng quỷ dị, dường như đang chào hỏi cùng Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn một hồi, thu hồi ánh mắt và cất bước rời khỏi, đi về phía phòng giam phạm nhân kế tiếp.

Cứ như vậy hắn đã đi qua hơn phân nửa hành lang, so sánh từng phạm nhân bên trong với thông tin mà mình có được, đồng thời cũng quan sát xem bọn họ có tồn tại vấn đề gì hay không.

Hứa Thanh không có quá nhiều lòng hiếu kỳ về lý do tại sao nhà giam 132 khu Đinh lại là nơi đại hung, nhưng nếu như hắn đã trở thành người trấn thủ của cái nhà tù này, vậy hắn phải nắm giữ hết thảy mọi thứ ở nơi đây như trong lòng bàn tay của mình.

Thông qua quan sát, cảm nhận trực quan nhất của Hứa Thanh chính là, phạm nhân trong nhà giam 132 này, rõ ràng quái dị hơn hẳn những tên hắn đã đồ sát lúc trước rất nhiều.

Thậm chí tên phạm nhân thứ bảy còn không phải là sinh vật có máu thịt.

Nó là một cái cối xay tự mình xoay tròn.

Nó không ngừng chuyển động, tràn ra hấp lực, dường như muốn hút tất cả vật chất trong lồng giam vào trong sau đó nghiền nát.

Chủng tộc này ngay cả Quỷ Thủ cũng chưa từng giới thiệu, trong tư liệu phạm nhân ghi đây là Ma Thạch.

Là một tộc quần thưa thớt sinh ra sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến.

Chương 891: Mười bốn tù nhân trong nhà giam 132 (2)

Hoặc là như lúc này, Hứa Thanh đứng ở trước lồng giam thứ 237, bên trong giam giữ vị phạm nhân thứ 13 ở nơi này.

Đối phương không có thân hình, chỉ có một cái đầu lâu, lăn qua lăn lại trên mặt đất trong lao lồng, sau khi chú ý tới Hứa Thanh, nó bỗng nhiên dừng lại, con mắt màu đỏ nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, khóe miệng càng lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Quá thú vị, ngươi rõ ràng đã chết, nhưng ngươi lại không biết, thật thú vị, tiếp theo ngươi sẽ chết trong tay một tu sĩ đội mũ rơm, nhưng ngươi rõ ràng đã chết, làm sao còn có thể lại chết thêm một lần nữa chứ?”

“Ngươi chết rất thảm, thân thể cũng hỏng mất, nhưng cái đầu lâu của ngươi vẫn còn nói với đối phương phải mang đầu của ngươi đi một nơi.”

“Thật thê thảm, thật thê thảm.”

“Tất cả mọi người đang tìm ngươi, nhưng không tìm được… Ha ha, bọn họ không biết ngươi được chôn cất ở địa phương nào, nhưng ta biết rõ, ta đã nhìn thấy.”

“Ngươi muốn hóa giải không, chỉ cần ngươi ném ta tới chỗ lồng giam của con Vân Thú kia, để cho ta ở lại trong đó, ta sẽ hóa giải giúp ngươi, thế nào?”

“Ngươi phải tin tưởng ta, ta là người duy nhất ở nơi đây trợ giúp những người trấn thủ, những người trấn thủ không tử vong kia thật ra đều có công lao của ta.”

Hứa Thanh không nói gì, đánh giá cẩn thận cái đầu người này vài lần, sau đó cất bước rời khỏi, đi tới lao lồng giam giữ tên phạm nhân cuối cùng.

Nơi đây lại càng đặc thù.

Trong lồng giam không có tu sĩ, chỉ có một bức tranh.

Một bức tranh trôi nổi giữa không trung.

Bên trong là một gia đình bốn thế hệ, một nhà già trẻ ngồi cùng một chỗ, tất cả đều đang mỉm cười, tổng cộng hai mươi ba vị.

Chính giữa chính là một lão nhân, đám tôn tử đang túm tụm quanh lão, lão cười rất vui vẻ, vẻ mặt cũng được họa sĩ thể hiện hoàn mỹ ra ngoài.

Nhìn qua bức họa kia, trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra từng tia quang mang kỳ lạ, đây cũng là một cái chủng tộc sinh ra sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến thế giới này, tên là Đan Thanh Tộc.

Tộc này không tồn tại ở trong hiện thực, chúng nó cả đời đều ở bên trong bức tranh.

Nhưng bọn họ lại nói, thế nhân đang ở trong tranh vẽ, bọn họ mới là người ở bên ngoài.

Sau khi nhìn hồi lâu, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, quay người rời khỏi, trở lại cái lồng giam giữ tên phạm nhân thứ nhất, con Vân Thú bên trong đang không ngừng ăn uống đột nhiên ngừng lại, truyền ra một giọng nói trầm thấp.

“Không nên tin 237, bất kể nó nói cái gì, cũng không nên tin.”

237, chính là cái lồng giam nhốt cái đầu người nói nhảm kia.

Hứa Thanh không có để ý tới, đi tới bên cạnh cửa lớn của nhà tù 132 khu Đinh, khoanh chân ngồi xuống, nhìn qua ngục giam trong bóng tối, trong mắt lộ ra trầm ngâm.

Hắn cảm thấy những phạm nhân này rất thú vị.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngoại trừ âm thanh cá biệt ra, bên trong nhà giam 132 tương đối im lặng.

Không có sự tình bí hiểm nào xuất hiện, cũng không có tình huống tà dị nào phát sinh.

Hứa Thanh vẫn khoanh chân như trước, từ khi đến đây, hắn không hề đụng chạm với bất luận vật phẩm gì, cũng không nói một câu.

Thậm chí vô luận là lúc hắn đi về phía trước, hay là khi hắn khoanh chân ngồi ở đây lúc này, bên ngoài thân thể của hắn đều tràn ngập lực lượng độc cấm.

Nhưng hắn cũng chưa từng tản chúng ra ngoài, chỉ để chúng vờn quanh trên người mình, dùng cái này để ngăn cách hết thảy mọi thứ bên ngoài.

Đây là sự cẩn thận trước sau như một của hắn.

Về phần lời đồn đại hung của nhà giam 132 này, giờ phút này Hứa Thanh vẫn không cảm nhận được.

Hắn chuẩn bị chậm rãi dò xét.

Khi thấy một ngày sắp kết thúc, vào lúc đã hết thời gian trực, Hứa Thanh đứng dậy dự định rời khỏi.

Hôm qua hắn đã đặt lịch trước để cảm ngộ Đế Kiếm, thời gian hẹn trước chính là sau khi hết giờ trực hôm nay.

Nhưng nháy mắt khi Hứa Thanh đứng dậy, hắn chợt quay đầu nhìn về phía lồng giam giữ nữ tử nhân tộc.

Bên trong con mắt của hắn, nơi đó bỗng xuất hiện một bóng người.

Bóng của một bé trai.

Nó đứng trước lao lồng của nữ tử, giống như đang nói cái gì đó cùng đối phương.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự lăng lệ ác liệt, tay phải giơ lên vung về phía trước, que sắt màu đen nháy mắt bắn đi, từng trận lôi điện màu đỏ lập lòe hiện lên, lập tức bay đến trước lao lồng của nữ tử, trực tiếp đâm vào trên vách tường.

Thế nhưng bóng dáng của tiểu nam hài kia lại biến mất quỷ dị một cách quỷ dị.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc cất bước đi đến phụ cận, lão tổ Kim Cương Tông trong que sắt màu đen cũng nhanh chóng trở về, kinh ngạc mở miệng trong tâm thần Hứa Thanh.

“Chủ tử, nơi đây…không còn có cái gì cả.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về nữ tử trong lồng giam, nữ tử này vẫn co lại trong góc như trước, tươi cười nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm ả ta một lát, quay người trở về cửa lớn nhà tù, mở cửa nhà giam số 132 khu Đinh.

Một khắc cánh cửa nhà giam số 132 khu Định phịch một tiếng đóng lại, lúc này Hứa Thanh mới truyền ra thần niệm về phía lão tổ Kim Cương Tông.

“Ngươi cũng không nhìn thấy?”

“Hả? Chủ tử, nhìn thấy cái gì, vừa rồi trong cảm giác của ta, chỗ đó không có cái gì cả.” Lão tổ Kim Cương Tông vội vàng cẩn thận mở miệng, đồng thời đáy lòng cũng có lo lắng không yên.

Lão cảm thấy mình đã bị thất sủng… Cho nên rất quý trọng cơ hội lần này, nhưng lão thật sự không hề cảm thấy trong đó có thứ gì cả.

Hứa Thanh nhíu mày, lại hỏi hỏi ý kiến Ảnh Tử.

“… . . Không… . .” Tiểu Ảnh run rẩy run rẩy trả lời, cũng tương tự như lão tổ Kim Cương Tông, nó cũng cảm thấy mình đang bị thất sủng.

Mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, quay lại đưa mắt nhìn khu Đinh 132.

Giờ phút này hắn phải đi cảm ngộ Đế kiếm, thời gian hẹn trước sắp tới rồi, cho nên hắn đè xuống ý nghĩ trở lại bên trong kiểm tra, lựa chọn rời khỏi Hình Ngục Ti.

Chương 892: Mười bốn tù nhân trong nhà giam 132 (3)

Lúc đi ra ngoài Hình Ngục Ti, bên ngoài đã sắp tới gần hoàng hôn, tầng mây trên bầu trời hơi đen, hiển nhiên tối nay sẽ có mưa.

Hứa Thanh không tiếp tục suy nghĩ về nhà giam 132 nữa, thân thể của hắn bay lên không trung, đang muốn đi tới Chấp Kiếm Cung, nhưng vào lúc này bên trong một tòa kiếm các 100 trượng phía dưới đột nhiên tuôn ra một luồng ánh sáng rực rỡ, tiếng nổ vang lên, vài chục đạo kiếm quang bắn ra từ bên trong kiếm các, bắn tứ tán ra ngoài.

Từ trong kiếm các còn có một lão giả Chấp Kiếm Giả mặc đạo bào vội vội vàng vàng bay ra, hai tay bấm niệm pháp quyết, muốn chặn lại những đạo kiếm quang này, nhưng thật vừa đúng lúc, một đạo kiếm quang trong đó bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, khí rất tức mạnh, đã vượt qua tu vi Kim Đan, đó là một kích của Nguyên Anh, nháy mắt tới gần.

Sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, chợt lui lại, Tử Thiên Vô Cực Quan trên đỉnh đầu cũng phát ra ánh sáng lập lòe, trong tiếng nổ vang tránh ra phía sau.

Kiếm quang gào thét bay qua trước mặt hắn.

“Tiểu hữu thật có lỗi, vô cùng xin lỗi!!” Sau khi Hứa Thanh tránh đi, lão giả kia đã chặn lại được những đạo kiếm khí khác, sau đó liền bay tới, vẻ mặt áy náy nhìn Hứa Thanh.

“Lão phu vừa nãy đang nghiên cứu công pháp, xảy ra ngoài ý muốn.” Lão giả cười khổ, tuy một thân tu vi Nguyên Anh, nhưng rõ ràng rất áy náy, liên tục chắp tay xin lỗi Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhíu mày liếc mắt nhìn lão giả, lại lướt qua bốn phía, hắn cảm thấy việc này không giống như đối phương cố ý làm ra, dẫu sao nếu muốn giết hắn, một đạo kiếm khí của Nguyên Anh là không đủ.

Huống hồ nơi này là Quận Đô, vả lại hắn vừa mới đi ra khỏi Hình Ngục Ti, nếu muốn giết người vào lúc này, tất nhiên phải tuân theo phương pháp một kích chí mạng, đây mới là phương pháp hợp lý nhất.

Sau khi suy tư, Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Mặc dù việc này đại khái khả năng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng Hứa Thanh lại càng cảnh giác cao hơn, triển khai tốc độ cao nhất, bay thẳng đến Chấp Kiếm Cung.

Rất nhanh liền đến, đưa ra cơ hội một lần cảm ngộ của Chấp Kiếm Giả mới, sau đó theo trận pháp bên trong Chấp Kiếm Cung mở ra, thân ảnh Hứa Thanh tan biến, xuất hiện ở nơi cảm ngộ Đế kiếm của Chấp Kiếm Cung.

Nơi đây cũng không quá khác chỗ cảm ngộ ở Chấp Kiếm Đình bên Nghênh Hoàng Châu, đều là một viên đá cực lớn, bên trên khắc một thanh kiếm, mặt đất bốn phía đều là trận pháp, từng sợi xiềng xích quấn quanh tảng đá lớn.

Lúc Hứa Thanh đến, nơi đây đã có bảy tám người đang cảm ngộ, hắn đưa tầm mắt nhìn qua, liền thấy bên trong có ba người là Chấp Kiếm Giả mới cùng gia nhập với hắn lần này.

Giờ phút này tất cả đều đang nhắm mắt, bên ngoài thân thể tồn tại một lớp phòng hộ.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, tìm nơi hẻo lánh khoanh chân ngồi xuống.

Lúc trước ở bên Chấp Kiếm Đình, hắn chỉ thiếu chút nữa liền có thể thành công, mặc dù lúc ấy vị Chấp Kiếm Giả của Chấp Kiếm Đình nói rằng mỗi người vào trong cảm ngộ đều có cảm thụ như vậy, nhưng Hứa Thanh lại cảm thấy mình không giống như thế.

Bởi vì trong thức hải của hắn, hư ảnh Đế Kiếm vẫn còn tồn tại như trước, thậm chí bây giờ vẫn còn hoàn toàn chưa tiêu tán, còn có hơn phân nửa.

Hơn nữa lúc trước Khổng Tường Long còn chia sẻ kinh nghiệm cảm ngộ cùng với tất cả bọn họ, cho nên Hứa Thanh cảm thấy lần này hắn có nắm chắc thành công rất lớn.

Trong lòng của hắn dâng lên chờ mong, khoanh chân nhắm hai mắt lại, tản ra cảm giác dung nhập vào trên tảng đá lớn phía trước.

Nháy mắt khi đụng chạm, cái loại cảm giác mơ hồ mông lung hôm ấy lần nữa hiện lại trước mắt hắn.

Nhưng lần này Hứa Thanh không tốn thời gian quá lâu, liền đi thông qua tầng tầng sương mù này, thấy được đạo kiếm ảnh chất phác tự nhiên kia.

Nhìn qua Đế Kiếm, Hứa Thanh không ngừng tới gần, thanh kiếm trong mắt hắn cũng càng lúc càng rõ ràng hơn, trong lúc này hắn tựa như đã nghe được âm thanh kiếm reo mơ hồ, càng thấy được từng đạo thân ảnh biến ảo bốn phía quanh thân kiếm.

Những thân ảnh kia đều không thấy rõ bộ dạng, nhưng động tác của bọn họ lại rất nhất trí với nhau.

Rút kiếm, chém!

Vô cùng đơn giản.

Nhưng Hứa Thanh lại cảm giác không phải như thế, mỗi một đạo thân ảnh chém xuống, trong lòng của hắn lại dấy lên một gợn sóng, hóa thành gió bão, ầm ầm nổ vang.

Dưới cơn bão táp và tiếng nổ vang càng lúc càng mãnh liệt, trong lúc mơ hồ, hắn thấy có người cầm kiếm chém xuống một cái, biển khơi bên dưới lập tức bị phân cách, đáy biển hình thành một khe nứt thật sâu, mà đạo kiếm khí kia vẫn trường tồn, khiến cho khe nứt không thể hợp lại.

Hắn còn nhìn thấy có người chém một kiếm khiến mặt đất sụp đổ, mặt đất của non nửa một Châu trở thành tro bụi, phiêu tán ngay trước mắt, vô cùng kinh thiên động địa.

Hắn càng thấy có người chém ra một kiếm, một mảnh cấm khu trực tiếp bị cuốn ngược lại, toái diệt, phong vân biến sắc.

Trừ bên ngoài những thứ này, còn có rất nhiều kiếm là chém về phía dị tộc, vô số dị tộc chết dưới thân một kiếm này, âm thanh thê lương trước lúc tử vong hình như vẫn còn vang vọng tới tận giờ phút này.

Cho đến khi hắn nhìn đến một cái thân ảnh không cách nào nhìn thẳng mặt.

Người này mặc một bộ Đế bào, uy vũ phi phàm đến tột cùng, y đứng bên trên bầu trời, chém một kiếm về phía một tồn tại tỏa ra vô tận dị chất vừa đứng lên từ trong biển sâu.

Sau một kiếm, tồn tại đi ra từ bên trong biển sâu phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, thân thể chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số máu thịt, dung nhập vào trên biển.

Người mặc Đế bào, là Đại Đế của Chấp Kiếm Cung.

Tồn tại bên trong biển sâu… Tựa hồ là một Thần Linh.

Một màn này, dường như là hình ảnh khắc ở bên trong dòng sông năm tháng, giờ phút này không ngừng hiện ra, không ngừng tạo thành chấn động trong tâm thần Hứa Thanh, cuối cùng, tất cả thân ảnh chém kiếm lần nữa chồng lên lại với nhau.

Hóa thành một kiếm!

Đế Kiếm.

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên từng trận sóng lớn ngập trời, vô cùng chấn động.

Ba canh giờ sau, thân ảnh của hắn tan biến khỏi nơi cảm ngộ.

Một khắc đôi mắt Hứa Thanh mở ra, trong mắt hắn bỗng có kiếm ảnh rực rỡ lóe lên rồi biến mất.

Chấn động vẫn còn lưu lại trong lòng của hắn, thật lâu sau hắn mới hít vào một hơi, nội thị thức hải bản thân.

Tại đó, hắn thấy một thanh Đế Kiếm rõ ràng đang phát ra tia sáng lập lòe.

Cảm ngộ Đế Kiếm, thành công!

Chương 893: Gần nhau trong gang tấc (1)

Hứa Thanh thở sâu, lặng lẽ cảm thụ Đế Kiếm trong thức hải, hắn có một loại cảm giác, giờ khắc này Đế Kiếm và bản thân hắn đã hoàn toàn dung hợp lại với nhau.

Đã thành một bộ phận không thể phân khai.

Loại cảm ứng này, sẽ khiến cho tâm linh người ta dâng lên một loại cảm giác cường đại.

Đây chính là sự gia trì mà công pháp Hoàng cấp mang lại, còn có một loại cảm giác quen thuộc hiện ra ở trong lòng Hứa Thanh, đồng dạng là biến hóa từ cảm ngộ Đế Kiếm mang đến.

Hắn đã quen thuộc mỗi một bộ phận kết cấu của thân kiếm, quen thuộc mỗi một tấc mỗi một mũi nhọn mũi kiếm, quen thuộc mỗi một vòng lưu quang trên kiếm.

Nhưng cảm giác quen thuộc này cuối cùng vẫn còn có chút hư vô mờ mịt, tựa như nhìn trăng trong nước, còn cần hắn phải không ngừng cân nhắc và nhận thức, cho đến cuối cùng biến hư thành thật, biến trăng trên mặt nước trở thành thực, hóa thành bản năng, khắc vào linh hồn bản thân.

“Nếu làm được như thế, vậy nó có thể tấn thăng thành công công pháp Hoàng cấp lên cấp hai, từ đó giúp ta tăng thêm nguyên vẹn chiến lực của một Cung.” Hứa Thanh thì thào.

Hồi lâu sau hắn cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, theo tâm niệm vừa động, trong thời gian ngắn, một mảnh ánh sang chói mắt từ kia bên trong vân tay tràn ra, nhanh chóng hội tụ, từng tia lượn lờ trên lòng bàn tay, cuối cùng hình thành một đạo kiếm ảnh.

Kiếm ảnh ẩn chứa kiếm ý sắc bén, giống như muốn sát phạt vạn vật chúng sinh.

Còn có uy áp mênh mông như muốn nghiền ép thần ma trong thiên hạ.

Hứa Thanh cảm nhận ra được, công pháp Hoàng cấp nhân tộc của Chấp Kiếm Giả, từ bản chất mà nói, nó không phải là thủ hộ, mà là sát phạt, sát khí rất nặng.

Đây là một thanh kiếm dùng giết chóc …để thủ hộ.

Hứa Thanh hiểu ra, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng sắc bén, hô ứng cùng kiếm quang trong lòng bàn tay, giao hòa lại với nhau.

Trong mơ hồ, hắn tựa như đã nghe được tiếng kiếm kêu, bên trong âm thanh ẩn chứa sự thân thiết, ẩn chứa một tia nhận thức.

Trong lúc mơ hồ, hắn dường như nhìn thấy lúc vô số thân ảnh lúc hắn cảm ngộ, từng người đều cầm Đế Kiếm trong tay, mỉm cười về phía hắn, chứng kiến kẻ đến sau đang đi theo đại đạo tương tự như bọn họ.

Hứa Thanh ngẩng đầu, đứng thẳng người lên rồi cúi đầu về phía hư vô.

Bái một kiếm này, chính là bái đồng đạo.

Bắt đầu từ giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng có được hai loại công pháp Hoàng cấp.

Kim Ô Luyện Vạn Linh, có thể nuốt thiên địa vạn vật.

Đế Kiếm của nhân tộc, có thể trảm chúng sinh dưới Hoàng.

Mặc dù cái sau có thể bộc phát ra lực lượng siêu việt bản thân, nhưng phải cần uẩn dưỡng qua năm tháng, nhưng kiếm chủng đã thành, hết thảy đều ở trong tầm tay.

Nhìn qua Đế Kiếm do kiếm khí hình thành, Hứa Thanh đè xuống gợn sóng trong đáy lòng, sau một lúc lâu rốt cuộc bình phục lại nỗi lòng, trong mắt lộ ra sự suy tư.

“Đế Kiếm, phải uẩn dưỡng trên người nhiều năm, đối với ta mà nói, hóa thành đòn sát thủ trong mỗi một trận chiến mới là quan trọng nhất. Cho nên phải nhanh chóng khiến cảm giác quen thuộc đối với kiếm và cảm hóa để biến hư thành thật, tăng công pháp lên đến cấp hai để tăng thêm chiến lực một cung cho ta, như vậy mới ổn thỏa nhất.”

“Gia tăng cảm giác quen thuộc, cần một thanh kiếm… .“Hứa Thanh bỗng nhiên có chút hiểu ra, cúi đầu lấy ra Kiếm Lệnh của Chấp Kiếm Giả.

Nhìn thanh kiếm này, hắn có chút hoảng hốt, rốt cuộc hiểu rõ hiệu dụng khác của thanh Kiếm Lệnh này.

Kiếm này ngoại trừ để xây dựng Kiếm Các mà Chấp Kiếm Giả cần thiết hằng ngày, còn có một hiệu dụng ẩn, đó chính là để cho người cảm ngộ Đế Kiếm thành công, gia tăng sự quen thuộc đối với kiếm.

Bởi vì bộ dáng của nó…Giống Đế Kiếm như đúc.

“Không hổ là Chấp Kiếm Bộ, truyền thừa của nhân tộc đến tận bây giờ, từng khâu trong đó đều ẩn chứa thâm ý và nội tình.” Hứa Thanh cảm khái trong lòng.

“Nội tình như thế, có lẽ vô số năm tới, Chấp Kiếm Bộ sẽ có rất nhiều Chấp Kiếm Giả cảm ngộ Đế kiếm, mặc dù không có người một lần liền thành công, nhưng hai lần có thể thành công hẳn không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.”

Hứa Thanh nhắc nhở mình không thể bởi vì hai lần thành công liền tự mãn, dẫu sao Khổng Tường Long cũng là hai lần thành công.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh thở sâu cất bước đi ra ngoài.

Nhưng hắn không biết, một khắc ngay khi hắn cảm ngộ thành công, ở tầng 89 trong Hình Ngục Ti dưới mặt đất, Cung chủ đang khoanh chân đả tọa chậm rãi mở hai mắt ra.

Giờ phút này, chiếc đồng tử cực lớn dựng thẳng ở sau lưng y cũng bỗng nhiên mở ra.

“Đế Kiếm lại nhiều thêm một vị hai lần cảm ngộ thành công, tên là Hứa Thanh.”

Giọng nói trầm thấp vang vọng, dấy lên gió bão trong tầng 89.

Giọng nói này, chính là giọng đã đối thoại với Cung chủ sau khi Hứa Thanh rời khỏi nơi đây lần trước.

Cung chủ như có điều suy nghĩ, một lát sau nhàn nhạt mở miệng.

“Nhà giam 132 khu Đinh như thế nào?”

“Chỗ đó đặc thù, tuy ta là khí linh của Hình Ngục Ti, nhưng cũng không có quyền nhìn, mà trên người Hứa Thanh đã có vận rủi quấn quanh. Mặt khác, bí mật nhà giam 132 khu Đinh chỉ có ngươi biết được, đại khái ngươi có thể trực tiếp nói cho hắn biết, mà ta cũng tò mò, chỗ đó đến cùng có mấy cái bí mật.” Trong gió lốc bên ngoài, giọng nói hóa thành tiếng nổ vang, truyền khắp bốn phương.

“Nhà giam 132 khu Đinh… . .” Trong mắt Cung chủ lộ ra hồi ức.

“Bí mật ở chỗ đó cũng không phải chỉ có một cái.”

“Nhưng ta không thích làm việc tư, hết thảy đều xem cơ duyên đi, bảy ngày sau nếu như trên người của hắn vẫn còn vận rủi, ngươi hãy đi xóa tên hắn khỏi người trấn thủ nhà giam 132 khu Đinh, tùy ý đổi cho hắn một cái nhà tù khác là được, điều này nói rõ hắn vô duyên với cái tạo hóa này.”

Cung chủ bình tĩnh truyền ra lời nói, hai mắt khép kín.

Cùng lúc đó bên trong Chấp Kiếm Cung, Hứa Thanh đang cất bước đi ra.

“Nếu như đã đến nơi đây, vậy phải đi tới tiệm thuốc trong Quận Đô mua sắm một chút độc thảo, không thể bỏ độc đạo hoang phế được, mặt khác, cũng phải mua một số Tố Đan để nghiên cứu một chút.”

Thân thể Hứa Thanh lập tức sáng ngời, bay lên không, phi thẳng đến Quận Đô.

Giờ phút này đã là đêm khuya, bầu trời tràn ngập mây đen, từng tiếng sấm sét oanh oanh vang vọng, mưa to nổi lên.

Nhưng bất kể ban ngày hay là ban đêm, phần lớn cửa hàng của Quận Đô vẫn mở cửa buôn bán, dẫu sao khách nhân chủ yếu là tu sĩ, mua sắm vật phẩm không phân chia thời gian.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh bay lên trên không trung ngoài Chấp Kiếm Cung, một khắc muốn bước vào Quận Đô, bầu trời lập tức vang lên tiếng sấm rền, bên trong tầng mây trên cao bỗng nhiên đánh xuống một đạo sấm sét, nháy mắt đánh thẳng đến Hứa Thanh đang bay giữa không trung.

Hình dáng tia chớp giống như một cái chạc cây, lúc đánh xuống khiến khắp nơi hiện ra vô số vết nứt, nhìn thấy mà giật mình.

Tốc độ cực nhanh, uy lực càng vô cùng kinh người, âm thanh vang động ngập trời tựa như thiên kiếp phủ xuống.

Tuy việc rất đột ngột, nhưng sự cảnh giác của Hứa Thanh đã khắc sâu ở trong linh hồn, hầu như ngay khi đạo thiểm điện này đánh đến, thân thể của hắn lập tức lui lại, bỗng nhiên tránh đi.

Mắt thấy tia chớp đảo qua trước mặt mình, đánh thẳng đến mặt đất, sắc mặt Hứa Thanh khó coi nhìn về phía bầu trời.

Thân ở trên không trung, hai mắt bị ánh sáng tia chớp trên bầu trời chiếu rọi, phản chiếu ra ánh mắt sắc bén.

Bầu trời tràn ngập mây đen, từng tiếng sấm vang vọng, hình như hết thảy không có gì vô cùng dị thường, chỉ có những tia chớp không ngừng chạy loạn, tựa hồ tất cả đều chỉ là trùng hợp.

“Không bình thường!”

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, vô luận là kiếm quang của vị Chấp Kiếm Giả bay tứ tán lúc trước, hay là sấm sét đánh xuống lần này, đều quá trùng hợp.

Tất cả việc này, khiến cho hắn theo bản năng nghĩ tới nhà giam 132 khu Đinh, cũng nhớ tới lời lão Lý, người lính canh ngục trung niên nói.

“Trong những người từng trấn thủ chỗ đó, có hơn phân nửa không hiểu tại sao lại đột tử ở bên ngoài.”

Chương 894: Gần nhau trong gang tấc (2)

Thần sắc Hứa Thanh âm trầm hạ một bước xuống, đi tới biên giới thành trì Quận Đô, cũng thu hồi ánh mắt khỏi bầu trời, cúi đầu nhìn về đại địa phía dưới.

Tuy là đêm tối, mây đen tràn ngập, nhưng mượn nhờ ánh sáng do tia chớp đảo qua bầu trời cùng với tu vi của bản thân, Hứa Thanh vẫn có thể thấy rõ Hình Ngục Ti dưới mặt đất.

Hai lần trùng hợp khiến cho hắn lâm vào trầm tư.

Trong khi suy tư, Hứa Thanh đi vào bên trong Quận Đô, cũng tản cảm giác ra bốn phía.

“Cũng không phải là toàn bộ những người trấn thủ nhà giam 132 khu Đinh đều đột tử một cách không rõ.”

“Chỉ có một bộ phận ngoài ý muốn vẫn lạc.”

“Cung chủ hẳn là biết rõ bí mật bên trong việc này.”

“Vậy tại sao y lại phải an bài ta ở đó… Là khảo nghiệm, hay là lý do nào khác?”

Trong đầu Hứa Thanh hiện lên nghi vấn, đi đến tiệm thuốc trong Quận Đô.

Trên bầu trời vẫn không ngừng có từng đạo sấm sét truyền ra, nước mưa giống như tích góp lực lượng phủ xuống, trên đầu đường có rất ít bách tính xuất hiện, trong đêm khuya thì phần lớn là những tu sĩ qua lại.

Cho đến nửa canh giờ sau, Hứa Thanh thấy được một gian tiệm thuốc, thân thể nhoáng một cái bay nhanh tới gần, lúc bước vào Hứa Thanh bỗng nhướng mày.

Trong tiệm thuốc có bảy tám tu sĩ đang mua sắm dược thảo cùng với đan dược, trong đó có một nữ tử mặc đạo bào Chấp Kiếm Giả, Hứa Thanh biết người này.

Chính là Thanh Thu vác theo liêm đao ác quỷ.

Thanh Thu thân là người đảm nhiệm chức vụ tra xét, hôm nay khi hết ca trực, trong khi chuẩn bị trở về Kiếm Các thì nàng cũng dự định mua một chút đan dược ở đây, giờ phút này chú ý tới Hứa Thanh, đôi mi thanh tú dưới mặt nạ của nàng hơi nhíu lại, trong đầu cũng có giọng của ác quỷ vang vọng.

“Tên Hứa Thanh này quả là âm hồn bất tán, ta nghĩ rằng hắn đang theo dõi chúng ta, về sau chúng ta hết ca trực thì không đi đường này nữa, ta nghĩ rằng Hứa Thanh này quá nguy hiểm, chúng ta phải tránh hắn đi, nếu không ta sợ ngươi không nhịn được mà đồng quy vu tận cùng hắn!”

“Đồng quy vu tận cùng hắn là không có lợi nhất, phương pháp đồng quy vu tận của chúng ta, dùng trên thân người khác thì tốt hơn, ví dụ như Chó Điên.”

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua Thanh Thu, không quan tâm nhiều, lúc trực tiếp đi về phía quầy hàng, trong đầu truyền đến giọng nói của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử, tiểu nhân có một việc…Đã muốn báo cáo với ngài từ trước.”

Hứa Thanh thần sắc như thường, sau khi nói thảo dược mà mình muốn mua cùng chủ quán tiệm thuốc, liền nhàn nhạt mở miệng trong lòng với lão tổ Kim Cương Tông.

“Nói.”

“Chủ tử, liêm đao của thiếu nữ, cũng có khí linh.”

“Cái khí linh đó không phát hiện ra ta, cho nên mỗi một lần nó trông thấy chủ tử thì đều đang mắng ngài, nó cho rằng chủ tử không nghe được, nhưng nó không biết ta thân là Lôi Hồn đẳng cấp cao, ta có thể cảm giác được.”

Thật ra lão tổ Kim Cương Tông đã sớm nghe được bên người thiếu nữ có thần niệm của ác quỷ, nhưng lão một mực chưa nói, vốn là dự định tìm thời khắc mấu chốt mà biểu lộ, để biểu hiện lập công.

Nhưng vừa xong lão xuất thủ trong nhà tù lại không thành công, cho nên đáy lòng lo lắng không yên, sợ mình bị cho là vô dụng, vì vậy liền tranh thủ nói chuyện này ra.

“Ta nghe lén tiểu quỷ kia nói, hình như bọn họ có một thủ đoạn có thể đồng quy vu tận cùng người khác, về sau khi chủ tử diệt thiếu nữ này phải lưu ý.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, liếc mắt nhìn thanh liêm đao của Thanh Thu.

“Hắn đang nhìn ta! Ánh mắt của hắn không đúng, vô cùng không đúng!” Trong đầu Thanh Thu truyền tới tiếng thét của ác quỷ.

“Chúng ta đi mau, ta có loại dự cảm không ổn, Hứa Thanh này hình như đã phát hiện ra cái gì, dù sao hắn cũng là người được Đại Đế khâm điểm, bây giờ lại là thư lệnh đi theo Cung chủ. Chúng ta không thể trêu vào, hơn nữa ta nghĩ rằng trên người hắn có điểm gì đó là lạ, khiến cho ta cảm giác thấy vô cùng không khỏe.”

Trong lúc ác quỷ thét lên, trong đầu Hứa Thanh lần nữa vang vọng giọng của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử uy vũ, người vừa nhìn qua là khí linh nho nhỏ của đối phương lập tức sợ hãi rồi, chủ tử yên tâm, về sau ta giúp ngài nhìn chằm chằm tiểu quỷ này. Hừ, có ác niệm đối với chủ nhân của Du Linh Tử ta, tiểu quỷ này muốn chết, có ta ở đây, bất luận là tà sùng quái quỷ gì cũng đều khó có khả năng hại đến chủ của ta, trước hết phải vượt qua ải của ta!”

“Còn nữa chủ tử, ta nghĩ rằng thật ra thỉnh thoảng ngài cũng có thể bộc lộ ra một chút khí thế Bá Vương của bản thân. Ặc, trong sách cổ đều nói như vậy, Vương khí của Vương giả, Bá khí của Bá chủ, ta nghĩ rằng chủ tử cũng có được năng lực này, có thể khiến cho đám tiểu quỷ khí linh này phải hoảng sợ vô cùng.”

“Sau đó tiểu nhân sẽ tìm một cơ hội xúi giục, nói như vậy khi chúng ta giết thiếu nữ kia, thì nhất định không có bất kỳ khó khăn trắc trở nào.”

Lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng mở miệng, thể hiện ra giá trị của mình.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Giờ phút này chủ quán đã đưa dược thảo mà hắn cần lấy ra, lúc kết toán Hứa Thanh nghĩ tới Tố Đan, hỏi một câu.

“Có Tố Đan hay không?”

Chủ quán gật đầu cười, từ dưới quầy lấy ra một cái bình thuốc, đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

"Một khối linh tệ, mười khỏa Tố Đan."

Hứa Thanh có chút kinh ngạc, cái giá tiền này quả là rẻ đến cực hạn, phải biết rằng ở Nghênh Hoàng Châu, chỉ là Bạch Đan cũng đã vượt qua cái giá tiền này.

"Quận Thừa đại nhân là người đại đức đại thiện, nghiên cứu chế tạo ra loại đan dược công đức vô lượng này, vì để toàn bộ trăm họ trong Quận Đô đều có thể tránh khỏi dị chất xâm nhập, cho nên giá tiền này trên cơ bản chính là phí tổn bảo tồn cơ bản nhất mà đan dược cần thiết của từng tiệm thuốc, không quá khác tặng không cho lắm."

Hứa Thanh kính nể từ tận đáy lòng, lấy ra linh tệ và thu hồi bình thuốc, hắn dự định trở về nghiên cứu một chút, học tập phương pháp luyện đan của Quận Thừa từ trong đó.

Sau khi mua xong, Hứa Thanh quay người rời khỏi tiệm thuốc.

Mà Thanh Thu một bên đứng nhìn một màn mua đan dược của Hứa Thanh, trong trí nhớ không khỏi dâng lên một chút chuyện xưa, nàng nghĩ tới doanh địa thập hoang giả bên Nam Hoàng Châu.

Nghĩ tới lúc mình còn làm tiểu nhị ở một tiệm tạp hóa bên trong doanh địa, nhớ tới cảnh tượng một thân ảnh gầy nhỏ mặc một cái áo da thật lớn, vẻ mặt đầy vết bẩn thỉu, mang theo sự cẩn thận cùng với sự xa lánh với tất cả người bên ngoài, đi đến trước mặt mình mua Bạch Đan.

Thanh Thu nhíu mày.

Nàng có chút không hiểu, tại sao khi mình nhìn Quỷ Thủ khiến người ta chán ghét mua đan dược, trong trí nhớ lại hiện ra tiểu hài tử ca ca đại biểu điều tốt đẹp nhất trong sinh mệnh của nàng.

Trong suy nghĩ của nàng, đây là một loại không tôn trọng.

Vì vậy nàng càng thêm chán ghét đưa mắt nhìn bóng lưng Hứa Thanh, cầm lấy đan dược mua trong cửa hàng rồi rời khỏi nơi này, bay ra khỏi Quận Đô, hướng về phía mặt đất.

Nàng cũng không ở trong phân giáo của Ly Đồ Giáo trong Quận Đô, đối với nàng thì Ly Đồ Giáo cũng không hề có cảm tình gì, cho nên trong tình huống bình thường, nàng càng thích Kiếm Các hơn.

Chỉ là giờ phút này không đợi nàng tới gần Kiếm Các, ngay giữa không trung, nàng lần nữa nhăn lông mày lại.

“Lại là Quỷ Thủ, quả là âm hồn bất tán, chẳng lẽ hắn muốn hại chúng ta!” Trong đầu nàng truyền đến tiếng hét của ác quỷ, trong giọng nói còn mang theo cơn hoảng sợ.

“Ta biết rồi, vừa rồi hắn liếc mắt nhìn ta, hắn đã phát hiện ra ta, hắn muốn tới đồng quy vu tận cùng chúng ta đấy!”

“Câm miệng!” Thanh Thu nghiến răng, trong lòng khó chịu và quay đầu lại, trong mắt hiện ra vẻ hung ác, nhìn Hứa Thanh bay tới từ xa xa.

Chương 895: Một manh mối thần bí (1)

Hứa Thanh bay ở trên không trung, hắn cũng đang phản hồi Kiếm Các, một đường vô cùng cảnh giác, tự nhiên cũng chú ý tới Thanh Thu.

Hắn cũng đã đoán được lý do, cho nên tuy trong mắt hơi lóe lên hàn mang, nhưng cũng không dừng lại mà vẫn bay thẳng đến mặt đất.

Giờ phút này Thanh Thu cũng đoán được lý do, nhưng ác quỷ bên trong tâm thần vẫn không ngừng hét lên, khiến cho nàng càng thêm khó chịu, quát khẽ một tiếng về phía ác quỷ đang lẩm bẩm trong lòng.

“Ngươi còn nói nữa, ta đồng quy vu tận cùng với ngươi!”

Ác quỷ lập tức im tiếng.

Cứ như vậy, Thanh Thu và Hứa Thanh trước sau hạ xuống Kiếm Các ở tầng ngoài cùng, cả hai cách nhau ngàn trượng, lại đụng chạm ánh mắt với nhau, sau đó cả hai đều nhíu mày, bước vào Kiếm Các của riêng mình.

Kiếm Các của bọn hắn, là láng giềng.

Việc này cũng không thể nói là vô cùng trùng hợp, dẫu sao lần này có tổng cộng 51 Chấp Kiếm Giả mới, vả lại đều là cùng một cái thời gian lần lượt xây dựng Kiếm Các, gần nhau cũng là bình thường.

Đương nhiên trọng điểm là tính cách Hứa Thanh không thích náo nhiệt, cho nên vài ngày đầu hắn không có đi xây dựng Kiếm Các, mà tới tận hôm qua mới bắt đầu kiến tạo Kiếm Các của mình.

Mà Thanh Thu tính tình quái gở cũng tương tự như vậy, cho nên khả năng bọn họ trở thành hàng xóm tự nhiên cũng tăng cao.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, đây chỉ là một cái việc nhỏ, giờ phút này trước khi trở lại Kiếm Các, hắn vẫn theo thói quen kiểm tra bốn phía một chút, sau khi xác định không có gì đáng ngại, mới khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu Đế Kiếm mà mình vừa cảm ngộ.

Thanh Đế Kiếm trong thức hải này, có chút không giống với thanh lúc hắn vừa mới cảm ngộ thành công, giờ phút này nó không hề tỏa ra tia sáng rực rỡ, sau khi có được căn cơ, liền lộ ra một cảm giác rất trầm nặng.

Còn tràn ra một tia kiếm khí.

Kiếm khí không hề phân tán mà vờn quanh bốn phía bên trên Đế Kiếm, tựa như từng sợi tơ, một vòng lại một vòng.

Tổng cộng mười một vòng.

Hứa Thanh nhìn thấy bên trên còn có cả vòng thứ mười hai cũng tồn tại, nhưng chỉ mới có một nửa.

Hiển nhiên theo thời gian trôi qua, không cần quá lâu nó cũng có thể trở nên trọn vẹn.

“Đây là uẩn dưỡng Đế Kiếm.”

Hứa Thanh tính toán thời gian, nếu dựa theo từ lúc hắn cảm ngộ thành công Đế Kiếm cho đến bây giờ, sau đó nhân lên thành một ngày, vậy có lẽ mỗi ngày có thể hình thành hơn 100 vòng kiếm khí.

Kiếm khí càng nhiều, uy lực một kiếm này lại càng lớn.

“Một năm trôi qua, có thể hình thành 3-4 vạn vòng, 10 năm là 30-40 vạn vòng, trăm năm sau…” Hứa Thanh tính toán một chút trong lòng, cảm thấy quá mức xa xôi.

“Nhưng mà coi như là không uẩn dưỡng lâu như vậy, bình thường triển khai Đế Kiếm này cũng đã rất sắc bén.”

Hứa Thanh cảm thụ mũi nhọn của Đế Kiếm trong thức hải một chút, bỗng nhiên nghĩ đến công pháp Hoàng cấp biến ảo ra Kim Long của Khổng Tường Long mà mình từng thấy.

Lúc ấy trong miệng con Kim Long kia có ẩn chứa Đế Kiếm.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đồ đằng phía sau lập tức được thôi phát nóng lên, bốn phía trong Kiếm Các tràn ngập tia sáng, bóng dáng của Kim Ô từ phía sau hắn huyễn hóa ra ngoài, bay múa vờn quanh bốn phía.

Từng đám lông Phượng bốc cháy bay múa, vẻ đẹp tuyệt luân, Hứa Thanh dẫn dắt Đế Kiếm trong thức hải, khiến nó dần dần bay lên thiên linh trên đỉnh đầu.

Cho đến khi nó hoàn toàn xuất hiện, Kim Ô phát ra một tiếng Hi..i…iiii vui sướng, bỗng nhiên bay tới, mở to miệng trực tiếp ngậm lấy Đế Kiếm, sau đó toàn thân chấn động, thân hình như được cải biến, xuất hiện thêm từng tia kiếm khí.

Những cái đuôi của nó lại càng là như vậy, trong khi bay múa hình như cũng có cảm giác ẩn chứa kiếm khí.

Uy lực cũng trở nên cường hãn hơn không ít.

“Nguyên lai giữa công pháp Hoàng cấp, có thể dùng loại phương thức này để dung hợp với nhau… .” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhưng hắn cảm thấy giống như là do bản thân Đế Kiếm ẩn chứa đặc tính nào đó.

Hứa Thanh nghiên cứu một phen, không xác định suy đoán của mình cho lắm, nhưng sau khi cảm giác thấy Kim Ô càng thêm sắc bén, mà Đế Kiếm uẩn dưỡng cũng không chịu ảnh hưởng, hắn liền thu hồi suy nghĩ, lấy Tố Đan mua được từ tiệm thuốc ra, tiếp tục nghiên cứu.

Thời gian trôi qua, bên ngoài rất nhanh có mưa to hạ xuống, trong tiếng mưa rơi rào rào, Hứa Thanh cũng càng lúc càng nghiên cứu thấu triệt hơn về Tố Đan.

Hắn phân tích mấy khỏa Tố Đan, rốt cuộc nhìn ra phương pháp luyện chế đan dược này.

“Thủ pháp rất tinh diệu, nhưng đây không phải là mấu chốt khiến cho đan dược này có thể khiến dị chất tiêu tán nhiều hơn, nguyên nhân chính là có một ít dược thảo vô cùng kỳ lạ.”

Hứa Thanh không phân biệt ra đó là cái gì, cái này khiến cho hắn nghĩ tới câu vạn vật chuyển biến theo hoàn cảnh của Quận Thừa đại nhân, hiển nhiên những loại dược thảo không biết trong khỏa đan dược này, chính là dược thảo đã được Quận Thừa đại nhân dùng phương pháp kia chuyển hóa.

Hứa Thanh lấy ra một khỏa, để vào trong miệng nuốt xuống, sau khi lần nữa cẩn thận cảm thụ, xác định hiệu quả đan này phi phàm, đáy lòng vô cùng kính nể, nhưng hắn mơ hồ cảm giác Tố Đan này tồn tại một chút khuyết điểm nhỏ nhặt, cũng không phải là hoàn mỹ.

Nhưng hắn cũng vô lực cải biến, từ trình độ nào đó mà nói, đan dược này đã coi như đã khai sáng khơi dòng một nhánh dược đạo rồi.

Cảm khái một tiếng, sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng, trời vẫn còn mưa như trước, nhìn lại có chút lờ mờ, rõ ràng là sáng sớm nhưng lại có ý cảnh của buổi chiều tà.

Hứa Thanh ngẩng đầu ngắm nhìn, nhắm mắt đả tọa, nghỉ ngơi một lát sau đó đứng dậy đi ra khỏi Kiếm Các, bước vào màn mưa đi tới Hình Ngục Ti.

Trong màn mưa, theo hắn tiếp cận Hình Ngục Ti, Hứa Thanh nhớ tới hai lần ngoài ý muốn hôm qua, hai mắt hiện lên từng đạo ánh sáng sắc bén.

“Hôm nay phải tìm ra bí ẩn của nhà tù 132 khu Đinh, nếu không…Vậy liền chém hết phạm nhân của khu Đinh 132!”

Trong nước mưa, Hứa Thanh bước đi trên mặt đất tràn đầy bọt nước, giẫm phải một bãi vũng nước đọng, bước vào đến bích chướng vô hình của Hình Ngục Ti, đi vào Hình Ngục Ti.

Mặc dù bên ngoài mưa to nhưng lại không cách nào xuyên thấu lớp bích chướng, không rơi được vào trong Hình Ngục Ti, nhưng vẫn mang tới cho người ta một loại cảm giác ẩm ướt.

Trong không khí ẩm ướt đập vào mặt, Hứa Thanh bình tĩnh nhìn theo từng vòng bậc thang đi xuống phía dưới.

Trên đường đi hắn thấy được mấy vị lính canh ngục khác, chào hỏi lẫn nhau, sau đó Hứa Thanh cũng không lập tức đi đến nhà tù 132 khu Đinh.

Hắn đi tới nhà tù nằm ở tầng 35, tìm được lão Lý đang xử lý một cỗ thi thể phạm nhân.

Lão Lý, chính là vị lính canh ngục trung niên dẫn đường và giới thiệu cho Hứa Thanh về Hình Ngục Ti ngày đầu tiên kia.

“Tiền bối, ta có việc muốn xin cố vấn một chút.” Trông thấy lão Lý, Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

Chương 896: Một manh mối thần bí (2)

Đối với người mới như Hứa Thanh, lão Lý cũng rất nguyện ý kết giao, vì vậy sau khi quăng thi thể trong tay về hố sâu ngoài bậc thang, liền quay đầu cười nhìn Hứa Thanh.

“Chuyện gì?”

Hứa Thanh trầm ngâm một chút, hỏi thăm về những người từng trấn thủ nhà tù 132 khi Đinh nhưng không đột tử, phải chăng có người vẫn còn ở bên trong Hình Ngục Ti.

“Có!”

Lão Lý nhớ lại một chút, nhẹ gật đầu.

“Nhà tù 132 khu Đinh kia quả thực tà môn, ta nhớ Trần Ba Lực là người trấn thủ cuối cùng vào trăm năm trước, 3 năm sau lão đã đổi nhà tù khác, bây giờ đang ở tầng 77.”

“Nhưng mà từ sau khi Trần Ba Lực trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, tính cách của lão đã biến thành cổ quái, ngày bình thường cũng không muốn câu thông hay giao tiếp cùng người khác, nếu muốn tìm lão hỏi thăm thì phải có thứ gì đó, Hứa Thanh ngươi có vật phẩm nào cứng rắn một chút, có thể dùng để mài đao được không?”

Hứa Thanh mở ra túi trữ vật, tìm được cái bàn mà hắn thu được ở trong động phủ của U Tinh Linh Tôn, hắn cảm thấy cái này đủ cứng, vì vậy gật đầu.

“Vậy dễ xử lý rồi, ta dẫn ngươi đi.”

Lão Lý nở nụ cười, mang theo Hứa Thanh đi tới tầng 77, tìm được một lão giả mặt rỗ ở đó.

Lão giả này ngồi xổm trong một ngóc, phía sau và hai bên đều là vách tường, hình như chỉ có thế này mới có thể khiến cho lão cảm thấy có cảm giác an toàn, mà khi lão ngồi ở bên trong âm u, thoạt nhìn có chút dữ tợn đáng sợ.

Giờ phút này lão đang dùng sức mài đao.

Theo lưỡi dao cọ qua cọ lại trên ma thạch, từng âm thanh chói tai vang vọng bốn phía, truyền vào tâm thần khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Sau khi chú ý thấy hai người Hứa Thanh đi tới, lão giả ngẩng đầu, đôi mắt âm trầm nhìn tới, bộ dáng người lạ chớ vào.

“Trần huynh, đây là Hứa Thanh, người mới, vừa tiếp nhận trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, hắn có chút việc muốn xin ngươi cố vấn.” Lão Lý giới thiệu, sau đó lên tiếng chào về phía Hứa Thanh, hình như hắn cũng không muốn ở chỗ này lâu.

Lão già mài đao cũng không nói gì, ánh mắt vẫn âm trầm như trước, dịch chuyển tầm nhìn từ bóng lưng lão Lý, rơi vào trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu, sau đó lấy ra cái bàn của U Tinh từ trong túi trữ vật, để ở một bên.

“Tiền bối, vật phẩm này rất cứng.”

Hắn có thể cảm nhận được tu vi của lão giả này, không đơn giản.

Lão giả quét mắt nhìn cái bàn, tay phải giơ lên cầm lấy, sau khi sờ lên lại lấy đao trong tay ma sát ở phía trên, thần sắc lộ ra vẻ thoả mãn.

“Muốn hỏi điều gì? Làm như thế nào để tránh đột tử ngoài ý muốn sao?”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, thông qua những lời này của đối phương, hắn cảm giác phán đoán lúc trước của mình không sai, vì vậy chắp tay cúi đầu.

“Kính xin tiền bối giải thích nghi hoặc.”

“Ngươi đã cảm nhận được vận rủi rồi đúng không?” Lão giả cẩn thận quan sát trên người Hứa Thanh, sau đó hỏi một câu.

Hứa Thanh gật đầu.

Thần sắc lão giả hơi động, để đao trong tay qua một bên.

“Xem ra những thứ không rõ tích lũy bên trong nhà tù 132 khu Đinh đã vô cùng nồng đậm rồi, rõ ràng lại phản ứng nhanh như vậy, mới đó đã xuất hiện ở trên người của ngươi.”

“Thật ra cách tránh phát sinh đột tử ngoài ý muốn rất đơn giản, chỉ cần ngươi không ly khai Hình Ngục Ti là được, hoặc là mạng của ngươi đủ cứng, ta không phải dạng người sau, cho nên từ khi ta trấn thủ nó, chưa từng rời khỏi Hình Ngục Ti, đây cũng là người trấn thủ lúc trước nói cho ta biết.”

Lão giả nhìn Hứa Thanh, ánh mắt như nhìn người chết.

“Ngươi phải cẩn thận, thông thường người nào xuất hiện đen đủi không rõ trên người, sống không quá 1 tháng.”

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu chậm rãi mở miệng.

“Tiền bối, thứ không rõ theo như lời ngài nói, là đến từ phạm nhân bên trong nhà tù 132 khu đinh sao? Chẳng lẽ bọn họ có chỗ đặc thù nào đó? Nhưng nơi này là khu Đinh của Hình Ngục Ti, nếu như những phạm nhân này thật sự có loại này bổn sự, đáng lẽ phải bị giam giữ ở dưới nhà tù càng sâu hơn mới đúng.”

Lão giả gật đầu, lại lắc đầu.

“Không phải bản thân phạm nhân nhà tù 132 khu Đinh kỳ lạ, mà sau khi bị giam vào, sau đó thành công còn sống, vì vậy mới biến thành những thứ kỳ lạ, đương nhiên, đây chỉ là phán đoán của ta, ta nghĩ rằng bọn họ đã biến thành một bộ phận không rõ.”

“Còn chân chính là cái gì không rõ, có thể là bản thân của nhà tù 132, cũng có thể là phạm nhân nào đó đảo khách thành chủ, nhưng Cung chủ vẫn luôn không để ý tới, cho nên ta nghĩ khả năng phía trước càng lớn hơn.”

“Có phải cái đầu người 237 đã yêu cầu ngươi đưa đầu của nó vào gian phòng của Vân Thú hay không?”

“Không cần nghe theo nó, đã từng có người thử qua, nhưng không có tác dụng.”

Lão giả nói xong, bắt đầu kể về từng phạm nhân bên trong nhà tù 132 khu Đinh cho Hứa Thanh, từng người đều được nói vô cùng kỹ càng.

“Phạm nhân thứ mười ba chính là cái đầu người kia, nó thật sự có chút bản lãnh, nhưng không nhiều lắm, ngươi không nên nghe nó nói chuyện quá lâu, nếu không sẽ bị ảnh hưởng.”

“Phạm nhân cuối cùng là Đan Thanh Tộc, 22 thân ảnh bên trong bức vẽ đều là một bộ phận của nó, đây cũng chính là kẻ bị giam giữ lâu nhất trong đó, nhưng mà cũng là kẻ an tĩnh nhất, khi ta nhậm chức tới nay, chưa bao giờ thấy qua nó ra ngoài.”

Lão giả vừa nói đến đây, ánh mắt Hứa Thanh bỗng nhiên ngưng tụ.

“Tiền bối, bên trong bức tranh vẽ Đan Thanh Tộc kia, không phải vẽ một nhà bốn thế hệ 23 người cùng sống sao?”

“23 ...không thể nào, là 22.” Lão giả nghe đến đó, ánh mắt tương tự co rút lại.

Hứa Thanh trầm mặc một lát, nhẹ gật đầu, lại hỏi thăm thêm một chút chi tiết, sau đó xuất ra một ít linh thạch để ở một bên, cáo từ rời đi.

Nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, lão giả bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh, toàn bộ những người đi tới nhà tù 132 khu Đinh trấn thủ, đều là người mà Cung chủ coi trọng, là người được lão nhân gia khảo nghiệm, ta nghe người ta nói, chỗ đó ngoại trừ rất nhiều bí mật ra, còn ẩn tàng một cái tạo hóa thật lớn, đáng tiếc, ta không có tìm được.”

“Nếu như ngươi không muốn đột tử ngoài ý muốn, vậy có thể đi tới tầng thứ chín đăng ký đổi một cái nhà tù khác để trấn thủ, mỗi một người mới đều có một lần cơ hội đổi nhà lao khác.”

“Sau khi đổi, nếu ngươi không ngại, danh sách trấn thủ ghi chép trong các thời kỳ của nhà tù 132 khu Đinh cũng sẽ không lưu lại dấu vết của ngươi.”

“Mà ta đã từng nghe một vị trấn thủ nơi đó nói qua một câu về sự bí hiểm của nhà tù 132 khu Đinh, bây giờ ta cũng sẽ tặng lại nó cho ngươi.”

“Khi ngươi cho rằng mình đã phát hiện ra hết thảy, trên thực tế vẫn còn càng nhiều thứ hơn nữa đang đợi ngươi.”

Chương 897: Ảnh Tử nổ tung (1)

Hứa Thanh nghe vậy liền trầm mặc, hai mắt ngưng lại, trầm ngâm hồi lâu rồi chắp tay cúi đầu.

Lão giả không lên tiếng nữa, tiếp tục mài đao.

Dưới âm thanh xoẹt xẹt xoẹt xẹt, Hứa Thanh đi xa, về tới khu trước cửa nhà lao 132 khu Đinh, hắn nhìn lên cánh cửa nhà lao màu xanh đen trước mặt, giơ tay lên đẩy ra, đi vào.

Mới vừa bước vào, hắn chợt nghe thây cái đầu người trong lồng giam 237 truyền ra tiếng hô hoán.

“Binh sĩ binh sĩ, ngươi trở về rồi sao?”

“Thế nào, phải chăng vừa ra ngoài liền gặp xui xẻo, mau ném ta tới chỗ con Vân Thú, ta sẽ giúp ngươi hóa giải.”

“Tin ta, không sai đâu.”

“Nếu như ngươi không tin ta, vậy ngươi liền thật sự xong đời rồi, ta đã nhìn thấy ngươi chết vô cùng thảm, nhưng ngươi không hề biết, ngươi không biết là ngươi đã chết bao nhiêu lần.”

“Hơn nữa…Ngươi thật sự cho rằng, ngươi là người đầu tiên trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh sao?”

“Ta không thể nói nhiều hơn được nữa, ngươi mau ném ta tới chỗ Vân Thú, ném ta qua đó, ta liền dám tiếp tục tố cáo chân tướng cho ngươi biết.”

Hứa Thanh bình tĩnh tiêu sái đi trên hành lang, đi ngang qua từng lồng giam của các phạm nhân, đi tới chỗ đầu người, cách cách một tiếng mở lao cửa ra, trong khi đầu người hiện lên vẻ mặt hưng phấn, Hứa Thanh xách nó vào trong tay.

“Đúng đúng, chính là như này, ha ha, Tiểu Vân Vân, ta tới đây.”

Trong khi cái đầu người đang hưng phấn, Hứa Thanh mang theo nó đi tới chỗ lồng giam nhốt cối xay, trực tiếp ném cái đầu vào trong.

Cái cối xay chấn động, giống như rất bất ngờ, sau đó lại tràn ra một chút cảm xúc vui vẻ.

Mà vẻ hưng phấn của cái đầu lâu kia lập tức hóa thành hoảng sợ, phát ra tiếng thét thê lương.

“Thả ta ra ngoài, ta không muốn ở chỗ này.”

“Binh sĩ đại nhân, ta sai rồi, ta nói, nơi đây bị nguyền rủa rồi, nhà tù 132 khu Đinh bị nguyền rủa rồi, ta có thể đơn giản hóa giải cái này vì ngươi.”

“Nhưng những gì ta nói lúc trước cũng không phải lừa ngươi, ta thật sự nhìn thấy, ngươi thật đã chết rồi, chết rất nhiều lần, ta không hề lừa ngươi.”

Hứa Thanh không có quan tâm tới nó, quay người rời khỏi, đi tới chỗ lồng giam phạm nhân cuối cùng, nhìn bức tranh vẽ trôi lơ lửng ở, nhìn qua hai mươi ba thân ảnh ở, bỗng nhiên mở miệng với Ảnh Tử.

“Ăn nó đi.”

Trong nháy mắt tiếp theo, Ảnh Tử lộ ra cảm xúc tham lam, từ dưới chân Hứa Thanh tản ra, lan tràn vào trong lồng giam.

Theo nó lan tràn vào trong, một cỗ khí tức tà ác từ trên người Ảnh Tử sinh sôi tràn ra, bao phủ bát phương, đồng thời, trong một tích tắc, toàn bộ nhà tù 132 khu Đinh ...đột nhiên an tĩnh lại.

Đầu người không còn kêu thảm thiết, cối xay không hề chuyển động, Vân Thú không còn nhấm nuốt, người bù nhìn không gào thét...Giờ phút này chỉ có bức vẽ Đan Thanh Tộc kia đang run rẩy.

Theo Ảnh Tử tới gần, khí tức tà ác càng lúc càng mãnh liệt, cho đến khi Ảnh Tử tới cách bức tranh chưa tới ba thước, lúc này lão giả bên trong bức tranh đột nhiên mở miệng.

“Trấn thủ đại nhân, kẻ ở dưới mép bên phải, không phải là bộ tộc của ta.”

Hứa Thanh lập tức nhìn lại, chú ý đến dưới mép phải của bức tranh.

Chỗ đó vẽ một đứa bé trai, nó đang cười hì hì đứng ở nơi đó, thoạt nhìn không hề khác với những thân ảnh còn lại bên trong bức tranh, tựu như là người cùng một nhà vậy.

Nhưng sau khi lão giả mở miệng, tiểu nam hài vẽ trong liền nhíu mày, mà trong chốc lát Ảnh Tử cũng trực tiếp đánh tới chỗ tiểu nam hài, rặc rặc một tiếng, tựa như cắn được thứ gì.

Sau đó trở về đến bên Hứa Thanh, mà bức tranh kia cũng không hề hư hỏng, chỉ là tiểu nam hài bên trong đó đã không còn nữa, nó đã bị Ảnh Tử cắn nuốt.

Nhưng ngay khi Ảnh Tử trở về, lập tức xuất hiện một màn trước đó chưa từng có.

Thân hình Ảnh Tử đột nhiên run rẩy, dưới ánh mắt của Hứa Thanh, chỉ trong chốc lát liền tan vỡ, chia năm xẻ bảy, đồng thời Ảnh Tử cũng truyền ra một tiếng kêu rên.

Thân thể của nó, nổ tung!

Một đạo thân ảnh mơ hồ chui ra từ trong người nó, mang theo tiếng cười, dung nhập bốn phía trong bóng tối, dù là que sắt màu đen vào thời khắc này cấp tốc phóng tới, nhưng vẫn vồ hụt, tiểu nam hài kia đã biến mất không thấy gì nữa.

Mà Ảnh Tử hiển nhiên cũng không thể nào cứ như vậy liền tử vong, mặc dù thân hình của nó bị nổ tung hóa thành nhiều mảnh, nhưng rất nhanh liền dung hợp lại vào một chỗ, sau khi khôi phục, rõ ràng cũng đã trở nên suy yếu, nhưng lại dồn dập truyền cảm xúc chấn động về phía Hứa Thanh.

“Vận khí… Nuốt… Bùm bùm bùm…”

Nó hình như rất sợ Hứa Thanh cho rằng nó vô năng, lần này coi như miêu tả vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Hứa Thanh chợt ngưng tụ, quay đầu nhìn về địa phương tiểu nam hài vừa tan biến.

“Vận khí?” Hứa Thanh thì thào.

Giờ phút này que sắt màu đen cũng đã trở về, thân ảnh lão tổ Kim Cương Tông hiện ra, lão nhanh chóng quét mắt nhìn Ảnh Tử suy yếu, sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh, lập tức cảm thấy căng thẳng.

Mình hai lần đều thất bại, mà Ảnh Tử mặc dù cũng thất bại, nhưng lại nói bậy bạ cái vận khí gì đó.

“Tiểu Ảnh học xấu rồi, đáng giận!”

Lão tổ Kim Cương Tông hừ lạnh trong lòng, lão cảm thấy việc này tám phần là do Ảnh Tử không muốn thể hiện bản thân vô năng cho nên đã nói bừa ra, vì vậy cũng thầm nghĩ trong lòng, riêng về nói bậy, Tiểu Ảnh ngươi không thể sánh bằng gia gia ta được.

Nếu ngươi nói bậy nói bạ, ta liền tăng thêm chút nguyên liệu cho ngươi, như vậy khi sát tinh kia phát hiện không đúng, vậy người sẽ gặp phiền toái lớn, mà ta chỉ cần chối bỏ hết trách nhiệm, sẽ không liên quan đến nữa.

Lão đã đọc qua quá nhiều sách cổ, bên trong cũng có một chút thứ miêu tả đối với vận khí, vả lại phần lớn đều là vật thiết yếu của nhân vật chính, hình như rất nhiều người viết sách cổ đều dùng tới thứ này.

“Vận khí? Chủ tử, ta không nhìn ra vận khí, điểm này tri thức của ta không uyên bác bằng Tiểu Ảnh, nhưng nếu như nó đã nói như vậy…”

“Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng chủ nhân, chủ nhân quả nhiên là được thiên mệnh chiếu cố, cho nên mới có thể gặp được vận khí ở trong nơi này!”

Lão tổ Kim Cương Tông vội vàng mở miệng.

Hứa Thanh nhíu mày, nhìn sang.

Chương 898: Ảnh Tử nổ tung (2)

Tinh thần lão tổ Kim Cương Tông chấn động, nhanh chóng nhớ lại những nội dung trong sách cổ, nhanh chóng mở miệng.

“Chủ tử, dựa theo lời nói và mạch suy nghĩ của Tiểu Ảnh, nếu như nó nói không sai, vậy có lẽ tiểu nhân đã đoán được lý do tại sao mà những người trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh này lại có người ra ngoài liền gặp ngoài ý muốn, không hiểu được vẫn lạc.”

“Nếu như Tiểu Ảnh nói không sai, vậy ta cũng biết về bí mật của cái nhà tù 132 khu Đinh này.”

“Nơi đây ẩn chứa một đám vận khí, đoán chừng hẳn là lực lượng một bộ phận vận khí của Phong Hải Quận, chẳng biết tại sao lại tồn tại ở nơi đây, từ vô hình biến thành hữu hình.”

“Mà những người đã từng trấn thủ nơi này gặp ngoài ý muốn tử vong, là bởi vì vận khí không phải là thứ mà hạng người tầm thường có thể gia thân, nhiều quá lại hoá dở, cực thịnh nhất định sẽ phản suy, cho nên mới có vận rủi không hiểu được xuất hiện.”

Nói đến đây, lão tổ Kim Cương Tông cũng trở nên sững sờ, đáy lòng của lão cũng nổi lên nghi ngờ, bởi vì lão cảm thấy, giải thích như vậy, hình như… Cực kỳ hợp lý.

“Những lời tiểu Ảnh nói không phải là sự thật chứ?”

Trong lúc tâm thần lão tổ Kim Cương Tông chấn động, Hứa Thanh lại càng nhíu mày thêm nữa, lần đầu tiên mà hắn nghe nói về thứ vận khí này, là lúc sư tôn giới thiệu về Thái Tử của Tử Thanh, nói gã tựa hồ là do vận khí đại lục Vọng Cổ tập hợp mà sinh.

Trong lúc Hứa Thanh đang suy tư, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, mạnh mẽ mà nhìn về phía bên phải xa xa, trong bóng tối chỗ đó có một thân ảnh nổi lên, chính là tiểu nam hài biến mất trước kia.

Nó đứng ở nơi đó, tò mò nhìn Hứa Thanh.

Lão tổ Kim Cương Tông chợt lao ra, tiểu nam hài liền tan biến, nhưng rất nhanh lại xuất hiện ở một bên khác, vẫn tò mò nhìn

Hứa Thanh như cũ.

Mà lần này Hứa Thanh chú ý tới ánh mắt của đối phương, nơi mà nó đang nhìn, là vị trí cổ tay phải của hắn!

Tâm thần Hứa Thanh khẽ động, giơ tay phải lên.

Tầm nhìn của tiểu nam hài kia cũng theo đó cải biến.

Hứa Thanh trầm mặc, thoạt nhìn cổ tay phải của hắn nhìn như bình thường, nhưng hắn biết rõ chỗ đó có ẩn giấu một sợi tơ màu vàng, năm đó lúc hắn dung nhập độc đan cửu tử nhất sinh, sợi tơ màu vàng này liền lập lòe, sau đó liền liên tiếp xuất hiện những việc trùng hợp không hiểu được.

“Đây là cái gì?” Hứa Thanh giơ tay phải lên, bỗng nhiên mở miệng, hỏi tiểu nam hài.

Trong nhà tù 132, theo lời Hứa Thanh vang vọng, toàn bộ phạm nhân đều cực kỳ im lặng.

Vân Thú xoay người qua, nữ tử bò tới bên cạnh lồng giam, đường vân của chiếc cối xay đá tạo thành con mắt, đầu người trong góc cũng từ xa nhìn qua…

Ngay cả bức tranh Đan Thanh Tộc kia cũng biến thành mơ hồ, một cái bóng dáng hư ảo của một lão giả dán vào trên lan can lồng giam, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không có quan tâm tới những phạm nhân này, hắn nhìn qua tiểu nam hài, quơ quơ tay phải của mình.

Ánh mắt của tiểu nam hài cũng chuyển động theo tay phải Hứa Thanh, hình như trong mắt của nó, tay phải của Hứa Thanh đã trở thành thứ duy nhất trong thế giới này, mà nét mặt của nó cũng rất kỳ quái, mang theo một chút khó hiểu, càng mang theo một chút mờ mịt.

Lời Hứa Thanh vừa nói, nó đã nghe được, vì vậy ánh mắt dịch chuyển khỏi cổ tay Hứa Thanh, đối mặt cùng với Hứa Thanh.

Một lát sau nó mở to miệng, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng lại không có bất kỳ âm thanh hoặc là thần niệm nào tràn ra, ngay cả miệng cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Hứa Thanh nhíu mày.

Nhưng mà biểu hiện của tiểu nam hài lại rất kỳ quái, sau khi nó nói xong, lỗ tai của nó lại cử động rất nhiều, tựa hồ nghe thấy tiếng đáp lại, ánh mắt càng phát sáng lên, sau đó lần nữa mở miệng.

Tiếp theo lại lắng nghe.

Cuối cùng tựa hồ nghe thấy thứ gì đó khiến cho nó rất vui vẻ, vì vậy liền nhảy nhót, còn liếc mắt nhìn Hứa Thanh, sau đó vỗ vỗ ngực, thân thể lui ra phía sau, lại dung nhập vào trong bóng tối.

Cùng lúc đó, trong phạm vi thế lực của Quận Đô, một nơi cách Đô Thành không sai biệt lắm 1 tháng lộ trình, tới gần biên giới U Minh Châu, chỗ đó có một mảnh sơn mạch liên miên.

Một mặt xâm nhập U Minh châu, một mặt thì là khu vực của Quận Đô.

Cái mảnh sơn mạch này rất kỳ lạ, bùn đất và núi đá đều là màu tím.

Loại địa chất có màu sắc này rất hiếm thấy, mà tên của nó, gọi là Tử Linh sơn mạch.

Giờ phút này, bộ phận nằm ở trong phạm vi Quận Đô của Tử Linh sơn mạch, bên trong dãy núi có một tòa vực sâu.

Tòa vực sâu này rất lớn, phía dưới là một mảnh đen nhánh, không nhìn thấy cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy từng trận sương mù màu tím từ trong vực sâu tràn ra, chậm rãi bay lên không trung, ngoài vực sâu có hai bóng người đang từ từ tiến lại gần.

Hai bóng người một già một trẻ, người già chính là lão đầu đường Bản Tuyền, thiếu nữ tự nhiên là Linh Nhi toàn thân áo trắng mỹ lệ thanh thuần.

Lúc trước bọn họ ngồi trên người khổng lồ đã có ước định trước cùng tộc của họ, sau khi đưa họ đến khu vực Quận Đô thì đối phương liền rời đi, cho nên bọn họ phải tự mình đi đến Tử Linh sơn mạch.

Bây giờ rốt cuộc cũng đã tiếp cận gần mục đích chuyến đi lần này.

“Linh Nhi, sắp tới Mộc Linh Tộc rồi, dựa theo ước định cổ xưa, ngươi có thể thu được một phần truyền thừa ở trong này, nhưng mà việc này cũng tồn tại mạo hiểm, ngươi cần phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, đợi huyết mạch bản thân ổn định, mới có thể thử nghiệm.”

“Trong khoảng thời gian này, ngươi không được phân tâm, ngươi… . .”

Lão đầu đường Bản Tuyền đang nói, bỗng nhiên chú ý thấy Linh Nhi có chút thất thần, có chút sững sờ.

“Ngươi đang làm gì thế?”

“A đa, có một tiểu hài tử đang nói chuyện cùng ta.” Trong ánh Linh Nhi lộ ra một tia ánh sang vui mừng.

“Tiểu hài tử nào nói chuyện?” Lão đầu đường Bản Tuyền kinh ngạc, nhìn khắp nơi một chút.

“Không có gì, có thể là Mộc Linh Tộc.” Linh Nhi trừng mắt nhìn, lần đầu tiên nói dối a đa, nàng biết đối phương không thích Hứa Thanh, vì vậy cảm thấy vẫn không nên nói chuyện này cho đối phương biết thì tốt hơn.

Đồng thời nàng cũng nhanh chóng trả lời lại giọng nói của tiểu hài tử đột nhiên xuất vang vọng bên trong tâm thần của mình.

“Đúng vậy nha, cái sợi ti bổn mạng vận khí này là do ta buộc, ngươi là ai thế, ngươi nhìn thấy Hứa Thanh ca ca của ta rồi hả? Các ngươi đang ở nơi nào?”

“Trong Quận Đô?!” Ánh sáng trong mắt Linh Nhi càng sáng hơn nữa.

“Ừ ừ, ngươi vậy mà không có một người bạn nào hả?

Được rồi, đương nhiên ta có thể làm bằng hữu cùng ngươi, nhưng mà ngươi phải giúp ta chiếu cố Hứa Thanh ca ca của ta đấy, qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ đi tìm các ngươi.”

Lão đầu đường Bản Tuyền nghi ngờ, cẩn thận đánh giá Linh Nhi vài lần.

“A đa, chúng ta nhanh đi thôi.” Linh Nhi cười mở miệng, bộ dáng rất là vui vẻ, nụ cười tràn đầy hồn nhiên, mang theo niềm tốt đẹp.

Lão đầu đường Bản Tuyền càng thêm nghi ngờ, nhưng lão cũng không biết chuyện gì xảy ra, vì vậy sau khi suy tư một hồi liền lắc đầu, sau đó lại tiếp tục dặn dò.

“Ngươi nhất thiết đừng giả vờ ngớ ngẩn, truyền thừa lần này rất trọng yếu, tuyệt đối không thể thất bại, đây chính là một cửa quan thử thách tính mạng. Còn nữa, một lát sau khi tới Mộc Linh Tộc, ngươi trước hết phải bế quan ổn định huyết mạch, ta đi tới Quận Đô một chuyến, mua sắm một chút vật phụ trợ cho ngươi.”

“Biết rồi a đa.” Linh Nhi lôi kéo cánh tay lão đầu, ngây thơ nói.

Giờ phút này bỗng có một cơn gió núi thổi qua, thổi bay những sợi tóc của nàng, khẽ vuốt qua trên gương mặt vô cùng mịn màng tuyệt mỹ của nàng.

Linh Nhi giơ tay lên vén sợi tóc ra sau tai, mượn nhờ động tác này, nàng nhanh chóng nghiêng đầu, đưa mắt nhìn về phía Quận Đô, nhếch miệng lên nở ra một nụ cười.

Chương 899: Vạn sơn vân vũ khuất thiên thanh (1)

Cùng lúc đó, bên trong Quận Đô, trong nhà tù 132 khu Đinh của Hình Ngục Ti.

Hứa Thanh nhăn mày lại, nhìn nơi tiểu nam hài biến mất, sau một lúc lâu hắn liền cất bước đi về phía lồng giam Đan Thanh Tộc.

Có lẽ là do Ảnh Tử uy hiếp lúc trước, cho nên lần này lão đầu của Đan Thanh Tộc cũng không ẩn thân nữa, mà sau khi thấy Hứa Thanh đi tới, liền vội vàng tới gần lan can, vẻ mặt cung kính chắp tay bái kiến.

“Tội nhân Thủy Mặc Tử của Đan Thanh Tộc, bái kiến trấn thủ đại nhân.”

“Nó là cái gì?” Hứa Thanh nhìn qua lão giả thân thể hư ảo trước mắt, trầm giọng mở miệng.

“Xin trả lời trấn thủ đại nhân, nó là vận khí!” Lão giả không chần chờ chút nào, thấp giọng đáp lại.

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt liền trở nên sắc bén.

Dưới ánh mắt của hắn, thân thể lão giả có chút run rẩy, lão cảm thấy người trấn thủ trước mắt này hoàn toàn không giống với những người trấn thủ mà lão đã từng gặp lúc trước.

Mà trên thực tế thì lão cũng không thèm để ý tới những người trấn thủ kia, dẫu sao thì tộc quần của lão đặc thù, lão cảm thấy coi như là những người bên trong hình vẽ kia có hủy vật dẫn của lão đi, cũng không có gì cả, tất cả đều là hư ảo mà thôi.

Nhưng mà một cái chớp mắt vừa rồi kia, khi Ảnh Tử tràn ra từ trên người vị trấn thủ trước mắt này, thế mà lại mang đến cho lão một cảm giác nguy cơ sinh tử, khiến cho lão có một loại cảm giác mãnh liệt, đó là đối phương có thể ăn được mình.

Việc này khiến cho lão rất căng thẳng, dẫu sao bị ăn, sẽ rất đau đớn.

Vì vậy sau khi chú ý thấy ánh mắt Hứa Thanh cải biến, lão liền nhanh chóng mở miệng.

“Trấn thủ đại nhân, tiểu lão nhân cũng không biết tại sao vận khí kia lại ở trong đây, từ lúc ta bị giam vào đây, nó đã tồn tại rồi.

“Còn phải đa tạ trấn thủ đại nhân hỗ trợ, bởi vì thứ vận khí kia luôn thích biến ảo xuất hiện ở trong thế giới của bộ tộc chúng ta, có nó ở đây thì ta không dám hiện thân, ta có một loại cảm giác, nó cũng muốn ăn ta.”

“Cho nên lúc trước ta không cách nào nhắc nhở trấn thủ đại nhân, mong rằng trấn thủ đại nhân thứ lỗi.”

Lão giả nhanh chóng giải thích, lão cũng biết lời này nói ra chắc chắn không có ai tin cả, bởi vì lão hiểu rõ, từ đầu đến cuối, lão đều không có ý định nhắc nhở những người lính canh ngục này.

Nhưng lời vẫn phải nói ra.

Dẫu sao có chút thời điểm, giải thích và không giải thích, trên ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác nhau.

Tối thiểu nhất thì điều này cũng sẽ đại biểu là lão đang thể hiện ra một thái độ nghiêm túc.

Hứa Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn lão giả Đan Thanh Tộc này, hắn cũng không tin tưởng bao nhiêu về lời của đối phương, cũng lười tra hỏi.

Hứa Thanh quay người ly khai, đi về đến cửa nhà lao, sau đó tản Ảnh Tử ra, hạ lệnh cho nó trông giữ nơi đây.

Đây coi như là phần thưởng đối với nó.

Ảnh Tử lập tức kích động, tựa như đã có món đồ chơi mới vậy, lộ ra cảm xúc chấn động vui vẻ, nhanh chóng tản ra, hóa thành mười bốn phần và lan tràn vào mười bốn lồng giam.

Vân Thú ngưng không ăn nữa, bởi vì Ảnh Tử hiếu kỳ nên … đang ăn giúp nó.

Nữ tử càng lúc càng run rẩy, không có đi dỗ mấy con búp bê ngủ nữa, bởi vì sau khi Ảnh Tử xuất hiện, từng búp bê kia liền run rẩy đứng lên, đứng vòng quanh nó, vô cùng nghe lệnh.

Thậm chí cuối cùng bọn nó còn cùng nhau vờn quanh bốn phía nữ tử, nhìn chằm chằm vào ả.

Cối xay vẫn chuyển động như trước, chỉ là không phải do nó tự di chuyển, mà là do cái đầu người đang toàn lực đẩy nó đi.

Song phương đều đang hoảng sợ, bởi vì trong lồng giam chúng nó có một cái bóng hiện ra hình cây roi, đang không ngừng quất xuống.

Bên trong bức tranh của Đan Thanh Tộc, biểu cảm của hơn hai mươi thân ảnh cũng từ mỉm cười lúc trước biến thành sợ hãi, bởi vì bản thể của Ảnh Tử đang nằm sấp ở phía trên, liếm tới liếm lui.

Vào thời khắc này, toàn bộ nhà giam trở nên vô cùng bình yên.

Chỉ có tiểu nam hài kia thỉnh thoảng sẽ xuất hiện nhìn Hứa Thanh, ánh mắt luôn nhìn vào trên cổ tay phải của hắn, dần dần vẻ tò mò không còn mãnh liệt như lúc trước nữa, đến cuối cùng nó dứt khoát khoanh chân ngồi đối diện Hứa Thanh, chống cằm nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nhìn qua nó.

Hắn biết tiểu nam hài này, chính là bí mật của nhà tù 132 khu Đinh.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, rất nhanh liền trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, khi Hứa Thanh ra ngoài thì không còn gặp phải những việc không hiểu được nữa, mà dưới sự trấn thủ của hắn, nhà tù 132 khu Đinh cũng trở nên vô cùng bình thường.

Chỉ là mỗi lần phạm nhân bên trong nhìn tới Hứa Thanh, trong mắt sẽ lộ ra một chút hoảng sợ.

Bởi vì là trên người của bọn nó, đã lần lượt thiếu khuyết một chút gì đó.

Những cái này đều là do Ảnh Tử gây ra.

Lòng hiếu kỳ của nó quá mạnh mẽ, thi thoảng lại bên này ăn một miếng, bên kia cũng gặm một ngụm, chỗ khác lại liếm một chút, cũng may những phạm nhân này quỷ dị, qua một đêm lại có thể mọc trở lại.

Mà cái đầu người trong này cũng không còn liên tục nói nữa, chỉ thỉnh thoảng khi Hứa Thanh đi ngang qua, sẽ thấy nó thở dài.

“Không nên giết ta, ta không nên bị giết chết, đau quá.”

Mà tiểu nam hài cũng đã quen thuộc với Hứa Thanh hơn, trên cơ bản mỗi ngày khi Hứa Thanh đến, nó liền sẽ lập tức biến ảo ngồi ở một bên.

Bộ dang giống như đang tuân theo một cái ước định nào đó, đi theo bảo hộ hắn vậy.

Có một chút thời điểm nó còn chủ động đi tìm Ảnh Tử, nhìn Ảnh Tử đe dọa phạm nhân.

Về phần lão tổ Kim Cương Tông, dưới vẻ mặt đáng thương của lão, Hứa Thanh cũng không thu lão vào túi trữ vật nữa, vì vậy trong nhà tù 132 khu Đinh này, ngoại trừ Ảnh Tử ra còn có thêm lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tựa hồ rất hứng thú đối với cái cối xay kia, không biết đã dùng cách nào để thương lượng cùng Ảnh Tử, cuối cùng thì cái lồng giam cối xay đã được lão quản lý.

Còn thứ Ảnh Tử cảm thấy hứng thú nhất vẫn là Đan Thanh Tộc, nó đặc biệt thích nằm sấp ở phía trên bức tranh, thi thoảng lại liếm một cái.

Thời gian lâu dài, bức tranh kia cũng bắt đầu mơ hồ.

Chương 900: Vạn sơn vân vũ khuất thiên thanh (2)

Nhìn qua hết thảy, đáy lòng Hứa Thanh lặng lẽ tính toán thời gian, căn cứ theo thông tin mà hắn câu thông cùng với những lính canh ngục khác trong nửa tháng này, hắn biết được lính canh ngục trong Hình Ngục Ti, mỗi tháng đều có thể xử lý số lượng phạm nhân theo định mức.

Nhưng phải căn cứ theo số lượng phạm nhân nhà tù để phân phối, Hứa Thanh tính một cái, định mức của hắn chỉ có hai.

Hắn có chút tiếc nuối.

“Phạm nhân của nhà tù 132 khu Đinh, hơi ít.”

Ngay khi Hứa Thanh đang cân nhắc bổ sung phạm nhân như thế nào, lão giả Đan Thanh Tộc kia liền run rẩy run rẩy truyền ra giọng nói cầu khẩn.

“Trấn thủ đại nhân, lão hủ có một bí mật muốn báo cho ngài biết, ta không cầu những cái khác, chỉ cầu sau khi trấn thủ đại nhân nghe xong, nếu như cảm thấy bí mật này của lão hủ có tác dụng, liền…liền thu cái bóng đen này lại là được.”

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không quan tâm.

“Trấn thủ đại nhân, nhà tù 132 khu Đinh này, tổng cộng nhốt bao nhiêu phạm nhân?”

Lão giả run giọng mở miệng.

Bên trong những lời này ẩn chứa hoảng sợ thật sâu, hình như nó cũng vạn bất đắc dĩ, mới đi báo tin này cho Hứa Thanh biết.

Hứa Thanh nghe vậy liền nhíu mày, lạnh lùng nhìn lại.

Nơi đây có 14 phạm nhân, việc này vào thời điểm đến hắn đã biết rõ, cũng đã đối chiếu kỹ càng từng kẻ, vả lại bí mật về nhà tù 132 khu Đinh này, hắn cũng đã điều tra ra.

Mà bây giờ lão giả Đan Thanh Tộc này đột nhiên hỏi như vậy, có cảm giác giống như đang cố làm ra vẻ huyền bí.

Hứa Thanh lạnh lùng, vừa muốn thu hồi ánh mắt.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, cẩn thận nhớ lại.

“Trấn thủ đại nhân, có phải ngài cũng phát hiện ra rồi đúng không…”

Lão giả Đan Thanh Tộc nhìn thấy như thế, liền run giọng mở miệng.

“Trấn thủ đại nhân, nơi này của chúng ta, thật sự là mười bốn phạm nhân sao?”

“Trấn thủ đại nhân, ngài cẩn thận nhớ lại, cẩn thận suy tư một chút.”

“Trong trí nhớ của ngài, đến cùng…Nơi đây có mấy phạm nhân?”

“Ngài, thật sự đã phát hiện ra bí mật của nhà tù 132 khu Đinh sao?”

Giọng nói của lão giả càng lúc càng yếu ớt, cho đến câu cuối cùng liền biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh nhìn vào lồng giam của đối phương, tinh mang trong mắt lóe lên.

Lời nói của đối phương mang theo một chút hướng dẫn, điểm này Hứa Thanh đã nhìn ra.

Nhưng vô luận như thế nào, hắn vẫn còn phải xác định trong đáy lòng một chút, nhớ lại cảnh tượng ký ức ở trong đầu mình.

Ngày đầu tiên tới nơi đây, hắn đã kiểm tra từng phạm nhân ở nơi này.

Tổng cộng 14 tên, kẻ thứ nhất là Vân Thú, thứ hai là nữ tử nhân tộc, thứ ba là cái cối xay…Thứ 13 là cái đầu người, thứ 14 là Đan Thanh Tộc.

“14, không sai.” Hứa Thanh cẩn thận suy tư, sau đó lấy ra ngọc giản tài liệu để xem xét cẩn thận, vẫn là 14 như cũ.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lúc Hứa Thanh nhớ lại và suy tư, hắn mơ hồ cảm giác trong này có chút không đúng.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không nói ra được là chỗ nào có vấn đề, vì vậy Hứa Thanh đứng lên, đi về phía chỗ lồng giam của con Vân Thú.

Sau khi đứng đó nhìn một chút, hắn đi theo hành lang, đi một vòng lớn cho đến khi lại đến chỗ của lão giả Đan Thanh Tộc, hắn đếm tới đếm lui, đều là 14 phạm nhân.

Giờ phút này ngoài lồng giam Đan Thanh Tộc, sắc mặt Hứa Thanh âm trầm ngóng nhìn bức tranh mơ hồ kia, hạ lệnh cho lão tổ Kim Cương Tông ở trong đáy lòng.

Trong thời gian ngắn, que sắt màu đen bay ra, bay một vòng chung quanh toàn bộ nhà tù, bay vào trong từng cái lồng giam dò xét, cuối cùng trở về báo cho Hứa Thanh biết, hết thảy bình thường.

Hứa Thanh trầm mặc, lại kêu Ảnh Tử tràn ra, tương tự dò xét một lần, Ảnh Tử còn lướt qua trên người từng tên phạm nhân, cuối cùng truyền đi thần niệm chấn động.

Tương tự như lúc trước hắn đã điều tra, không có bất kỳ khác biệt.

Phạm nhân, chuẩn xác là 14 người.

Sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, khống chế Ảnh Tử, dịch chuyển một bộ phận khỏi bức tranh trước mặt, khiến cho lão giả bên trong bức tranh hiển lộ nguyên vẹn.

Lúc này lão giả Đan Thanh Tộc cũng nhìn qua Hứa Thanh, trong thần sắc mang theo vẻ bối rối, mở miệng khóc lóc kể lể.

“Đại nhân, ta cũng vì không có biện pháp nào khác mới làm như vậy, vừa rồi bóng đen kia đã sắp ăn hết ta rồi, ta rơi vào đường cùng cho nên chỉ có thể nói thế, tranh thủ một chút thời gian cho mình, nếu không ta cũng không còn ở đây nữa rồi, mong đại nhân rộng lượng, tha thứ cho ta một lần, chỉ một lần!”

Hứa Thanh không nói chuyện, ánh mắt càng lạnh hơn.

Lão giả run rẩy, bối rối biến thành sợ hãi, sau đó nhanh chóng mở miệng.

“Những gì ta sắp nói tiếp theo, thật sự là bí mật, trấn thủ đại nhân, thật ra phạm nhân chân chính mà Hình Ngục Ti trấn áp ở nơi này, là…một vị Thần!”

“Nói rõ ràng một chút.” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

“Trấn thủ đại nhân, ta cũng không biết quá mức cụ thể, ta từng nghe một vị phạm nhân còn cổ xưa hơn ta ở nơi đây nói, lúc xây dựng Hình Ngục Ti, đã từng phong ấn một cái phân thân Thần Linh ở dưới, đây cũng là lý do Cung chủ các thời kỳ đều phải trấn thủ nơi đây.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn nghĩ tới lần đầu tiên mình đến, nghe được tiếng gào thét đến từ trong hố sâu, nghĩ tới thi thoảng bên trong Hình Ngục Ti bỗng truyền đến chấn động từ sâu trong lòng đất.

Cũng nghĩ đến sau khi xử lý thi thể phạm nhân ở nơi đây, đều sẽ trực tiếp ném xuống hố sâu, tựa như đang nuôi nấng thứ gì.

Những thứ này tràn ngập trong đầu óc của hắn, dần mở rộng, cuối cùng chiếm cứ toàn bộ phạm vi, hòa tan nghi ngờ của hắn đối với hành vi cố ra vẻ huyền bí của lão giả Đan Thanh Tộc lúc trước.

Hồi lâu sau Hứa Thanh liếc mắt nhìn lão giả Đan Thanh tộc, hoàn toàn triệu hồi Ảnh Tử khỏi bức tranh.

Mặc dù Ảnh Tử cũng không tình nguyện, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể chuyển lực chú ý tới trên người những phạm nhân khác, tiếp tục chơi đùa.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng là như vậy, đi tới bên cối xay.

Nhà tù 132 khu Đinh lại khôi phục như thường, hết thảy như lúc ban đầu.

Mà tiểu nam hài vận khí cũng xuất hiện lần nữa, nhìn vị trí của nó, hình như nó một mực đi theo bên người Hứa Thanh, bảo trì khoảng cách nhất định, chưa bao giờ rời khỏi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lại trôi qua mấy ngày.

Hết thảy mọi thứ vẫn như bình thường, mặc dù Hứa Thanh thỉnh thoảng cũng sẽ suy tư về lời của lão giả Đan Thanh Tộc, nhưng trong bất tri bất giác, những lời này đã dần dần tản đi khỏi đầu của hắn.

Cho đến ngày hôm nay, khi đến thời gian hết phiên trực, chuẩn bị rời khỏi nhà tù 132 khu Đinh trở về Kiếm Các, hắn bỗng nhìn thấy người quen ở trong Hình Ngục Ti.

Là Khổng Tường Long.

Chương 901: Thiên lâm tùng vụ thủy diêu phong (1)

Khổng Tường Long nhậm chức làm công việc bên ngoài, chuyên môn chịu trách nhiệm đuổi bắt hung đồ.

Hôm nay y bắt được tội phạm truy nã liền đưa tới nhà tù, lúc Hứa Thanh nhìn thấy, y đang đàm tiếu cùng với mấy vị lính cai ngục quen thuộc ở tầng thứ chín, bên cạnh còn có một tên Song Diện tộc tình trạng hấp hối đang nằm.

Tu vi của tên Song Diện tộc này cũng không tầm thường, tuy bị thương nặng nằm một chỗ, nhưng toàn thân vẫn tràn ra một cỗ chấn động Kim Đan bảy cung rất mãnh liệt, hiển nhiên cũng là hạng người không tầm thường trong Song Diện tộc, nếu không thì cũng không thể nào có được bảy tòa Thiên Cung.

Chỉ là tình trạng bây giờ thê thảm, trên người đều là vết thương, giống như bị người ta hành hạ, vả lại đã mất đi một chân, nhìn miệng vết thương hình như là bị sờ sờ xé đứt.

Mà Khổng Tường Long cũng có thương thế, nhưng y không thèm để ý, sau khi chú ý tới Hứa Thanh thì ánh mắt lại càng sáng ngời, tươi cười mở miệng.

“Hứa Thanh!”

“Khổng đại ca.”

Hứa Thanh đáp lễ, lính canh ngục bốn phía cũng đều tươi cười chào hỏi Hứa Thanh, trong khoảng thời gian này Hứa Thanh thành công trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, từ đầu đến cuối đều không đổi nhà tù, khiến cho không ít lính canh ngục đều chú ý tin tức.

Nhất là mỗi ngày hắn đều vừa hết ca là ra ngoài, nhưng lại không có bất luận dấu hiệu đột tử ngoài ý muốn nào, việc này tự nhiên nhận được rất nhiều sự bội phục của những lính canh ở nơi đây.

Vừa thấy Khổng Tường Long, Hứa Thanh cũng nở nụ cười, sau đó liền chú ý đến vết thương trên người đối phương.

“Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ, Hứa Thanh ngươi đã trở thành binh sĩ rồi hả? Ha ha, quả nhiên như ta sở liệu.”

Khổng Tường Long đảo qua chiếc đạo bào uẩn đường vân ám lửa màu đen trên người Hứa Thanh, cũng chú ý tới thần thái của lính canh ngục bốn phía, trừng mắt nhìn hắn, hình như cũng không có quá nhiều ngạc nhiên đối với việc Hứa Thanh trở thành binh sĩ.

“Thật ra lúc trước khi vừa nghe thấy ngươi đi làm thư lệnh theo Cung chủ, ta liền đoán… . .”

“Ngươi đoán được cái gì?” Lời của Khổng Tường Long còn chưa nói xong, một giọng nói lạnh như băng mang theo uy nghiêm, từ bậc thang của tầng thứ chín truyền đến.

Theo tiếng nói vang vọng, bóng dáng lạnh lùng của Cung chủ xuất hiện ở đó, từng bước bước tới, mang theo uy áp đi về phía mọi người.

Toàn bộ lính canh ngục lập tức trở nên nghiêm túc, đồng loạt cúi đầu.

“Bái kiến Cung chủ.”

Hứa Thanh cũng là như thế, Khổng Tường Long càng là như vậy, thân thể còn run lên, vội vàng cúi đầu bái kiến.

Hứa Thanh chú ý thấy bộ dạng của Khổng Tường Long hình như cực kỳ sợ hãi, thậm chí trán cũng đã đổ mồ hôi.

Mà cảm giác áp bách trên người Cung chủ cũng rất lớn, theo người tới gần, áp lực lập tức tràn ngập toàn bộ tầng thứ chín.

Trong lúc bốn phía rơi vào im lặng, thân ảnh Cung chủ đi tới trước mặt mọi người.

Cung chủ đưa mắt nhìn tên tội phạm truy nã Song Diện tộc nằm trên mặt đất, sau đó chú ý đến trên người Khổng Tường Long, lãnh đạm mở miệng.

“Lấy tu vi của ngươi, rõ ràng một kiếm có thể bắt giữ trấn áp loại tu sĩ này, tại sao ra hai kiếm, được người bên ngoài khen là thiên kiêu đệ nhất thế hệ này của nhân tộc, liền bắt đầu tự mãn rồi hả, cái khác không chịu học, nhưng kiêu ngạo thì học vô cùng nhanh nhỉ?”

Nói xong, Cung chủ cũng nhìn về phía Hứa Thanh, đồng dạng lãnh đạm.

“Còn ngươi nữa, hết giờ trực không quay về tu luyện, đứng ở đây xem náo nhiệt cái gì, vừa trấn áp được nhà tù 132 khu Đinh liền bắt đầu tự mãn rồi đúng không, huống hồ ngươi đã thật sự trấn áp được sao, nếu như có bản lĩnh, ngươi đi trấn áp nhà tù số 1 khu Đinh rồi tấn thăng lên khu Bính!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, lời của Cung chủ khiến hắn lâm vào trầm tư.

Về phần tính khí của Cung chủ thì Hứa Thanh cũng đã biết trước, trong khoảng thời gian này theo hắn dần dần quen thuộc cùng với những lính canh khác, cũng đã nghe mọi người nói đến sự nghiêm khắc của Cung chủ Chấp Kiếm Cung đối với mọi người.

Kết hợp với lần đầu tiên gặp mặt, đối phương liền quở mắng một trận, đổ thẳng xuống đầu, Hứa Thanh biết rõ giờ phút này có nói cái gì cũng không có tác dụng.

Về phần Khổng Tường Long, giờ phút này y cũng là cúi đầu không nói chuyện.

“Tại sao không nói, hỏi ngươi đấy!” Ánh mắt Cung chủ đảo qua trên người Hứa Thanh và Khổng Tường Long, cuối cùng nhìn Khổng Tường Long.

Khổng Tường Long do dự, thấp giọng mở miệng.

“Lúc ấy bên cạnh tên tu sĩ Song Diện tộc này còn có mấy người thị nữ Cận Nhân, các nàng là người đáng thương, ta sợ ra tay uy lực quá lớn liền tổn thương đến người vô tội, cho nên…”

Cận Nhân, không phải là bộ tộc, bọn họ là con lai của nhân tộc và ngoại tộc sinh ra, có chút thời điểm vận mệnh của bọn lại càng thê thảm hơn so với những tộc khác.

Cung chủ trầm mặc, sau một lúc lâu mới truyền ra lời nói.

“Cho dù như thế, ngươi giết một tên Kim Đan bảy cung thì tại sao lại bị thương, đã làm việc riêng gì!”

Khổng Tường Long đổ mồ hôi trán, nhưng bị Cung chủ nhìn chằm chằm nên không thể không nói, vì vậy cứng đầu mở miệng.

“Tên tội phạm truy nã này còn có một số đồng lõa, bọn chúng chạy, mặc dù không phải trong danh sách truy nã, nhưng ta nhìn thấy những việc làm táng tận thiên lương mà bọn chúng đã làm thì có chút nhịn không được, vì vậy đuổi theo giết chết toàn bộ, lúc sau còn có một tên hơi cứng cựa tới, ta cũng giết chết cho nên mới bị thương.”

Cung chủ lạnh lùng liếc mắt nhìn Khổng Tường Long, quay người đi về phía bậc thang, nhưng lại có âm thanh lạnh như băng vang vọng.

“Về tình có thể lý giải, nhưng ngươi không tuân thủ quy củ nhiệm vụ của Chấp Kiếm Giả, gây thêm chuyện, phạt ngươi bị nhốt bảy ngày, dẫn đi!”

Nói xong, Cung chủ đi xa.

Hứa Thanh đồng cảm nhìn Khổng Tường Long.

Hắn cảm thấy chuyện này Cung chủ vô cùng bảo thủ, bất cận nhân tình.

Chương 902: Thiên lâm tùng vụ thủy diêu phong (2)

Khổng Tường Long thở dài, liếc mắt nhìn Hứa Thanh rồi nở nụ cười khổ.

“Sớm biết như vậy, ta đưa người tới nơi này liền đi, đã chậm một bước, thật đen.”

Trong lúc nói, một lính canh ngục bên cạnh nghiêm túc đi tới, trói buộc tên phạm nhân Song Diện tộc trên mặt đất, sau đó lại đi tới trước mặt Khổng Tường Long.

Khổng Tường Long cam chịu số phận, giơ hai tay lên và bị đeo gông xiềng lên, trực tiếp bị mang đi.

Trước khi đi y còn quay lại phất phất tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn một màn này, cho đến khi thân ảnh Khổng Tường Long tan biến, hắn mới rời khỏi Hình Ngục Ti để về Kiếm Các.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Hứa Thanh nhìn qua đêm tối có thể dùng mắt nhìn ở bên ngoài, trong đầu hiện ra một màn Khổng Tường Long vừa bị giáo huấn khiển trách trong ngục.

Thông qua chuyện này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được sự nghiêm khắc cùng với sự tuân thủ quy củ của Cung Chủ Chấp Kiếm Cung, việc này tựa như là đang răn dạy hắn vậy, hiển nhiên thiên kiêu như Khổng Tường Long cũng là như thế.

“Một Chấp Kiếm Cung thế này… . .” Ánh mắt Hứa Thanh xuyên thẳng qua đêm tối.

Đột nhiên hắn cảm thấy rất tốt, quy tắc của nơi này càng đơn giản, hết thảy mặc dù đều dùng thực lực nói chuyện, nhưng công lao và quy củ cũng tương tự trọng yếu.

“Cho nên lúc ban đầu sau khi Trần đại ca báo cho ta biết, sư tổ Trương Ti Vận là một trong bốn đại chấp sự, liền nói đối phương không phải là người làm việc tư, có một vị Cung chủ như vậy, nếu như thực sự có người muốn làm việc tư, chắc chắn là không thể tha thứ được.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, sau khi trải qua việc nhỏ này, cảm giác của hắn đối với Chấp Kiếm Cung, bất tri bất giác đã có chút nhận thức sơ bộ.

Đồng thời hắn cũng nghĩ tới lời mà lão giả Thanh Đan tộc nói.

“Chỗ sâu trong Hình Ngục Ti, có nhốt phân thân Thần Linh!”

Hứa Thanh lắc đầu, hắn cảm thấy việc này biết tới đây là được, đó không phải là chuyện mà bây giờ hắn có thể dò xét và nghiệm chứng.

Vì vậy hắn liền vùi việc này vào dưới đáy lòng, nhắm hai mắt lại cảm thụ tòa Thiên cung thứ năm.

Tòa Thiên Cung thứ năm của hắn sắp thành hình, dựa theo Hứa Thanh phán đoán, không sai biệt lắm còn khoảng năm sáu ngày, sẽ hoàn thành thực hóa.

“Càng là về sau, thời gian để hóa thực lại càng chậm.”

Cho nên dạo gần đây Hứa Thanh một mực suy tư, có nên đặt Thương Long bổn mạng vào hay không…

Hắn cảm thấy bốn tòa Thiên Cung trước đó của mình cũng không tồi, nếu so sánh ra thì Thương Long hơi tầm thường.

Mà Kim Đan mở Thiên Cung, ngoại trừ dung nhập ngoại vật, còn có thể lấy công pháp bản thân để hình thành, cho nên Hứa Thanh đang cân nhắc, nếu như hắn lấy công pháp Hoàng cấp để dung nhập thì sẽ như thế nào.

Trên lý luận thì việc này cũng được, nhưng Hứa Thanh thấy mình thiếu một ít thông tin, vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền cắn răng lấy ra ngọc giản truyền âm, truyền âm cho Tử Huyền Thượng Tiên.

“Tiền bối, có ở đấy không?”

“Không có.” Hầu như giọng của Tử Huyền Thượng Tiên ngay lập tức truyền ra khỏi ngọc giản truyền âm.

Hứa Thanh trầm mặc, mà bên trong ngọc giản cũng không truyền tới câu thứ hai.

Hắn nghe ra ngữ khí của Tử Huyền Thượng Tiên có vẻ không đúng, đáy lòng có chút mờ mịt, không biết mình trêu chọc đối phương lúc nào, vì vậy lại truyền âm hỏi Ngũ gia về việc dung nhập công pháp Hoàng cấp vào Thiên Cung.

“Hả? Tử Huyền Thượng Tiên không nói cho ngươi biết sao, trước khi chúng ta tới Quận Đô, sư phụ của ngươi và nàng đã đặc biệc nói chuyện với nhau về việc dung nhập công pháp Hoàng cấp vào Kim Đan của ngươi.”

“Mấy ngày hôm trước ta còn trông thấy Tử Huyền tiền bối mời một vài vị hảo hữu của nàng tới tông môn, cũng là để hỏi qua về việc này, dẫu sao mỗi một loại công pháp Hoàng cấp đều không giống nhau, phương pháp dung nhập cũng cần phải chú ý, nàng còn chuyên môn bái phỏng tam đại tông, bỏ ra một chút đại giới, đi tới Kinh Pháp các của bọn họ để điều tra.”

“Nếu dung nhập lung tung, mặc dù cũng không hại nhưng sẽ không thành công.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn không biết Tử Huyền đã làm nhiều chuyện vì mình như vậy, đáy lòng dâng lên gợn sóng, vì vậy liền cầm lấy ngọc giản truyền âm cho Tử Huyền.

“Tiền bối.. . .”

“Hả, ngươi là ai?” Bên trong ngọc giản truyền ra giọng của Tử Huyền.

“Ta là Hứa Thanh.. . .”

“À, chính là cái vị Hứa Thanh vì trốn ta cho nên vừa đi liền không trở về, lựa chọn ở lại Kiếm Các đấy hõ?”

Hứa Thanh không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể nhẹ giọng mở miệng.

“Ta đã nghe Ngũ gia nói… Đa tạ tiền bối!”

Bên trong ngọc giản truyền ra tiếng hừ nhẹ.

“Tòa Thiên Cung thứ năm của ngươi không sai biệt lắm sắp thành hình rồi đúng không, ngày nào thành hình thì trở về gặp ta, đúng rồi, ta thích ăn bánh hoa quế ở thành nam.”

“Tốt.” Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi, vội vàng thu hồi ngọc giản, cũng nhớ kỹ bánh hoa quế trong lòng.

“Về sau phải tìm một cơ hội báo đáp Tử Huyền Thượng Tiên.”

Hứa Thanh không giỏi biểu đạt tình cảm trong lòng, vì vậy xuất ra tấm thẻ tre để khắc tên Tử Huyền vào một mặt khác, chỗ đó đều là ghi chép người có ân với hắn.

“Mặt khác, ta cũng phải nhanh chóng nắm bắt và tranh thủ thời gian, kiếm cho đủ quân công.” Nghĩ đến quân công, Hứa Thanh nhíu mày.

Sau khi trở thành binh sĩ, hắn đã có nhận thức rõ ràng hơn đối với việc thu hoạch quân công, bình thường mà nói, thân là binh sĩ thì mỗi tháng hắn đều có số quân công cố định.

Không phải rất nhiều, nhưng cách mục tiêu của hắn quá xa, nếu muốn thu hoạch nhiều thêm, nhất định phải ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng cho dù là ra ngoài làm nhiệm vụ cũng không kiếm được nhiều, những nhiệm vụ ban thưởng nhiều hơn, thường thường đều là hành động đoàn đội, hoặc là cần cấp độ Nguyên Anh.

Nhưng mà nếu cứ tích lũy liên tục, chung quy cũng có một ngày đạt tới đủ số lượng, cho nên Hứa Thanh dự định trong những ngày tiếp theo, ngoại trừ thời gian ca trực, hắn muốn tới những nơi gần Quận Đô hoàn thành các loại nhiệm vụ.

Sau khi quyết định thì Hứa Thanh nhắm mắt lại, bắt đầu đả tọa.

Chương 903: Thiên lâm tùng vụ thủy diêu phong (3)

Thời gian trôi qua, lúc, khi sắp hừng đông Hứa Thanh bỗng nhiên mở mắt ra.

“Ta giống như đã quên mất chuyện gì… .” Hứa Thanh nhíu mày suy tư, một lát sau ánh mắt của hắn liền ngưng tụ lại.”

“Hôm nay Cung chủ chất vấn ta đã thật sự đã trấn áp nhà tù 132 khu Đinh sao.”

Hứa Thanh thì thào, nghĩ lại những lời này thì hắn cảm thấy có điểm gì đó là lạ, mà điểm không bình thường nhất, đó là hắn cảm thấy tại sao ký ức của mình lại kém như vậy, sau khi trở về chỉ thiếu chút nữa đã quên.

“Không đúng!” Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, hắn vốn rất tự tin về trí nhớ của mình, loại việc này đáng lẽ không nên quên mới đúng.

“Từ lúc nào, ký ức của ta bắt đầu kém đi?”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, nhớ lại kinh nghiệm của mình, sau đó ánh mắt hắn dần dần co rút lại.

“Ta chỉ bất tri bất giác vừa gặp liền quên đối những ký ức về nhà tù 132 khu Đinh, những việc khác thì không.”

“Mà tình huống này, cũng bắt đầu từ khi ta trở thành người trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh!”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới người trấn thủ trước đó, vị lão giả mài đao kia, ngày đó lão đã nói với hắn một câu.

“Lúc ngươi cho rằng mình đã phát hiện hết thảy lúc, trên thực tế vẫn còn càng nhiều thứ hơn nữa đang đợi ngươi.”

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu sau ánh mắt của hắn trở nên lạnh lùng, thì thào nói nhỏ.

“Ta bị nhà tù 132 khu Đinh ảnh hưởng tới.”

Giờ phút này, trời bên ngoài đã sáng.

Nhưng không có bao nhiêu ánh mặt trời rực rỡ cả, bầu trời là một mảnh tối tăm mờ mịt, từng giọt nước mưa tung bay.

Đây là mùa mưa ở Quận Đô, mưa suốt liên tục mấy tháng.

Hứa Thanh đứng lên, trong ánh mắt ẩn giấu hàn ý, đẩy ra cửa Kiếm Các đi vào trong mưa gió, bước về phía Hình Ngục Ti.

Một cái chớp mắt khi hắn bước vào Hình Ngục Ti, hắn liền đồng thời truyền niệm trong lòng cùng với lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử.

“Từ giờ khắc này, các ngươi lấy ngọc giản lưu ảnh ra, ghi chép lại tất cả những gì mà ta trải qua, toàn bộ hành trình đều không được ngừng.”

Lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử cũng sững sờ, vội vàng tuân mệnh.

“Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì?” Lão tổ Kim Cương Tông cẩn thận hỏi.

“Ta hoài nghi có lực lượng nào đó quấy nhiễu nhận thức của ta, làm giảm bớt một ít ký ức của ta đối với nơi này.”

Trong mắt Hứa Thanh càng lúc càng lạnh như băng, đi vào Hình Ngục Ti, đi tới tầng 57, đi vào… Nhà tù 132 khu Đinh!

Không biết bắt đầu từ khi nào, nhà tù 132 khu Đinh đã trở nên không còn đen nhánh và lạnh băng như trước nữa.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, cái đầu người không còn nói chuyện nhiều như trước nữa, Vân Thú cũng không còn ăn xúc tu của chính nó, chuyển động của cái cối xay cũng biến thành không lưu loát, lão giả Đan Thanh Tộc thì lại liên tiếp xuất hiện.

Ở phương diện này, có lẽ là có công lao của Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông.

Sau khi Hứa Thanh đi vào nhà tù 132 khu Đinh, cảm thụ hết thảy nơi đây thì đáy lòng dâng lên cái ý nghĩ này.

Tiểu nam hài cũng xuất hiện và đứng cách hắn không xa, trong ánh mắt mang theo một chút bất đắc dĩ, sau khi Hứa Thanh nhìn thấy thì trong lòng liền trầm xuống, sau đó bất động thanh sắc, như thường ngày đi trên hành lang quen thuộc, đi về phía trước, bước qua từng cái lồng giam giữ phạm nhân.

Khi đi đến chỗ cối xay, hắn nhìn đến cái đầu người ngốc nghếch, hiếm khi thấy nó không có lăn qua lăn lại ở trên mặt đất, mà lại xuất hiện ở trên cối xay, đang nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, trên mặt lộ ra biểu cảm kỳ quái.

Nó nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng nhìn nó.

Nó không nói chuyện.

“Hôm nay tại sao lại an tĩnh như vậy?” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ta không muốn bị giết chết, huống hồ ngươi đã nhìn thấy kẻ nào nói chuyện với người chết chưa?” Đầu người nở nụ cười, cười vô cùng quỷ dị.

“Đã gặp qua.” Hứa Thanh trả lời.

Đầu người sững sờ.

“Chẳng những đã gặp qua, ta còn từng nói chuyện.” Hứa Thanh nghiêm túc nói.

Đầu người lộ ra thần sắc kỳ dị, sau đó lắc lư trái phải một nhịp rồi xoay cái gáy về phía Hứa Thanh, không nhìn hắn nữa.

Hứa Thanh đi thẳng về phía trước, cho đến khi đi tới chỗ lồng giam Đan Thanh Tộc, nhìn lão giả toàn thân sạch sẽ, hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Ngươi lập lại những câu lần trước ngươi nói cùng ta một lần, thiếu một chữ, ta sẽ giết chết ngươi.”

Lão giả sững sờ.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, phất tay tản Ảnh Tử ra, lại lan tràn vào lồng giam của đối phương.

Lão giả Thanh Đan tộc lập tức vội vã mở miệng, trí nhớ của lão rất tốt, bắt đầu nói lại toàn bộ những gì mình nói từ sau khi Hứa Thanh trở thành người trấn thủ.

Hứa Thanh nghe xong liền gật nhẹ đầu, quay người trở lại cửa nhà lao, nhắm mắt đả tọa.

Một ngày trôi qua, ngày hôm nay không có bất cứ chuyện gì phát sinh, cũng không khác gì thường ngày cả, cho đến khi đến thời gian hết giờ trực, Hứa Thanh đi ra khỏi nhà tù 132 khu Đinh.

Hắn đi thẳng một đường không dừng lại chỗ nào, về tới Kiếm Các của mình.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Hứa Thanh lập tức mở miệng.

“Du Linh Tử, ngươi tới trước.”

Que sắt màu đen bay ra, lão tổ Kim Cương Tông ở bên trong nhanh chóng hiện ra, thần sắc vô cùng ngưng trọng, phất tay, một khối ngọc giản lưu niệm xuất hiện, phía trên hiện lên cảnh tượng.

Trong cảnh tượng chính là Hứa Thanh.

Trong đó ghi chép tất cả những việc bắt đầu ngày hôm nay, một màn từ khi hắn bước vào Hình Ngục Ti, cho đến khi vào nhà tù 132 khu Đinh, cuối cùng lại rời khỏi, rất kỹ càng, rất rõ ràng, không có bất kỳ điểm thiếu khuyết nào.

Nhất là lời nói của lão giả Đan Thanh Tộc, cũng đều được ghi chép toàn bộ lại.

Hứa Thanh nhìn hồi lâu, nhưng cũng không nhìn ra được cái gì dị thường trong đó, vì vậy lại kêu Ảnh Tử truyền ra thần niệm, rất nhanh Ảnh Tử cũng chiếu ra cảnh tượng mà nó ghi chép.

Sau khi so sánh với nhau, hết thảy như thường.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, một cái ý niệm không tự chủ được dâng lên trong đầu.

“Chẳng lẽ là do ta suy nghĩ nhiều?”

Hứa Thanh trầm ngâm, đè xuống ý nghĩ này xuống, tiếp tục xem xét ngọc giản lưu ảnh, cuối cùng ánh mắt của hắn chợt ngưng tụ lại, chú ý chỗ lão giả Đan Thanh Tộc bên trong ngọc giản.

Giọng nói của đối phương từ bên trong ngọc giản lưu niệm truyền ra.

“Trấn thủ đại nhân… Nhà tù 132 khu Đinh của chúng ta, tổng cộng nhốt bao nhiêu phạm nhân?”

“Trong trí nhớ của ngài, nơi đây đến cùng… Có mấy phạm nhân?”

“Đại nhân, ta cũng vì không có biện pháp nào khác mới làm như vậy, vừa rồi bóng đen kia đã sắp ăn hết ta rồi, ta rơi vào đường cùng cho nên chỉ có thể nói thế, tranh thủ một chút thời gian cho mình, nếu không ta cũng không còn ở đây nữa rồi, mong đại nhân rộng lượng, tha thứ cho ta một lần, chỉ một lần!”

Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào ngọc giản, nghe lại lời nói của lão giả Thanh Đan tộc, nghe xong lại nghe lại một lần, cuối cùng hắn bấm niệm pháp quyết, khiến câu nói cầu xin tha thứ của lão giả Thanh Đan tộc bên trong ngọc giản lưu niệm tuần hoàn lập lại, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Du Linh Tử, Tiểu Ảnh, các ngươi thử nghe câu này, cái tên lão tổ Thanh Đan này… . . Có phải đang nói với ta hay không?”

Chương 904: Chỉ có quên đi, mới có thể đoạn nhân quả (1)

Lão tổ Kim Cương Tông sững sờ, Ảnh Tử cũng là lộ ra vô số ánh mắt.

“Những lời này, có khi nào…Là đang giải thích với một tồn tại mà ta không chú ý tới không… .” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Huống hồ từ đầu đến cuối, lão tổ Đan Thanh này đều xưng hô với ta bốn chữ là trấn thủ đại nhân, duy chỉ có câu giải thích này, lại xưng hô hai chữ, là đại nhân.”

“Một điểm rõ ràng như vậy, nhưng quỷ dị là hết lần này tới lần khác ta lại không để ý đến.” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra cảm xúc lạnh như băng.

“Như vậy, nhà tù 132 khu Đinh, đến cùng có mấy phạm nhân?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhớ lại trong đầu.

“Kẻ thứ nhất là Vân Thú.”

“Thứ hai là nữ tử nhân tộc.”

“Thứ ba là Thạch Ma.”

“Thứ mười ba…” Giọng nói của Hứa Thanh dừng lại, vào thời khắc này, toàn thân hắn dâng lên một cỗ khí tức băng hàn.

“Thứ tư, là ai?” Hứa Thanh thì thào, con ngươi bắt đầu co rút lại.

Lão tổ Kim Cương Tông một bên vừa muốn mở miệng, thế nhưng lại sửng sốt, lão cũng không nhớ nổi, sau đó cả người cũng run rẩy, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Ảnh Tử bên đó cũng lộ ra cảm xúc mờ mịt.

“Thứ năm là ai? Hoặc là nói, bắt đầu từ người thứ tư, cho đến người thứ 12, là ai? Tại sao ta lại không nhớ được.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, lấy ra ngọc giản ghi chép phạm nhân ở trên người, xem xét xong, hắn đếm kiểu gì cũng đều là mười bốn người.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn không nhớ được chín người ở giữa.

Vô cùng quỷ dị.

Bên trong ngọc giản có thông tin, Hứa Thanh cảm thấy mình thấy được, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại không nhớ được.

“Vị trấn thủ một đời trước cũng đã từng giới thiệu qua phạm nhân, hình như gã cũng không nói chín số ở giữa, nhưng lúc ấy ta vẫn luôn cảm thấy bình thường.”

“Thú vị.” Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, mở ra túi trữ vật, muốn ghi chép lại hết thảy những gì mình đã hiểu ra vào đây, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn không dùng ngọc giản, mà cầm ra ra một chiếc thẻ tre.

Trong túi trữ vật của hắn có rất nhiều thẻ tre.

Hắn khắc lại hết thảy suy nghĩ bây giờ của mình xuống tấm thẻ tre, từng chữ từng chữ khắc xuống.

Một dòng cuối cùng, Hứa Thanh đã khắc xuống năm chữ cùng với một dấu hỏi.

Sức mạnh của Thần Linh?

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh đứng lên, trong đêm tối rời khỏi Kiếm Các.

Bên ngoài vẫn mưa như trước, từng giọt nước mưa tung bay khắp đại địa, trên mặt đất xuất hiện từng vũng nước, trong bóng đêm, Hứa Thanh bước lên bên trên, một đường đi tới Hình Ngục Ti.

Đi tới bậc thang trong Hình Ngục Ti, tiếng bước chân truyền ra rất xa, tạo thành từng trận hồi âm vang vọng.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh đi đến Hình Ngục Ti vào ban đêm, bốn phía nơi này càng thêm tăm tối, chỉ có trên vách tường cứ cách một khoảng lại có ngọn đèn dầu phát sáng, tràn ra ánh sáng nhạt lờ mờ.

Trong không gian bốn phía đen nhánh này, ánh lửa không có ý nghĩa.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, bước từng bước một đi xuống bậc thang, hắn không muốn đợi đến lúc hừng đông, bởi vì đối với hắn mà nói, ban ngày và đêm tối không khác gì nhau.

Nhưng một khi thời gian kéo dài, hắn sợ ký ức của mình sẽ lại trở nên mơ hồ, cho nên hắn dự định thừa dịp bây giờ kịp phản ứng, liền lập tức đi xử lý.

Hắn nhanh chóng đi đến để xem phạm nhân thứ tư đến thứ 12.

Cứ như vậy, trong không khí im lặng cùng bóng tối đen nhánh, Hứa Thanh đi tới tầng 57 của Hình Ngục Ti, đi tới trước cửa nhà lao màu xanh đen của nhà tù 132 khu Đinh, giơ tay lên, đẩy ra.

“Phạm nhân thứ tư đến thứ 12, đến cùng là có hay không!”

Âm thanh cọt kẹt..t..tttt vang vọng trong không gian yên tĩnh, mặt Hứa Thanh không cảm xúc tiêu sái bước vào, phanh một cái cửa lớn đóng lại, nhà tù 132 khu Đinh vẫn là một mảnh đen nhánh như cũ.

Một khắc đi vào, Hứa Thanh mơ hồ cảm giác trong lồng giam có ánh mắt đang nhìn mình, đồng thời thân ảnh tiểu nam hài cũng xuất hiện ở bên cạnh hắn, trong mắt mang theo bất đắc dĩ cùng chăm nom.

Hứa Thanh chú ý tới, nhíu mày.

Lần này hắn đến, chính là vì ánh mắt này!

Lúc trước hắn kiểm tra ngọc giản lưu niệm liền phát hiện bên trong không hề có bóng dáng của tiểu nam hài, nhưng hắn nhớ kỹ ánh mắt bất đắc dĩ này của đối phương.

Thế nên hắn mới tới đây vào đêm khuya, mục đích là muốn tìm hiểu tại sao ánh mắt của tiểu nam lại như vậy.

Đây là mục đích duy nhất của hắn.

“Nơi đây, có cái gì?” Hứa Thanh giơ cổ tay phải của mình lên, nhìn qua tiểu nam hài.

Tiểu nam hài mở to miệng muốn nói điều gì, nhưng vô luận nó nói như thế nào, Hứa Thanh đều nghe không được, dường như song phương cách một cái thời không.

Dù Hứa Thanh dùng rất nhiều biện pháp, ví dụ như viết chữ, nhưng vẫn không cách nào tiến hành câu thông cùng tiểu nam hài, cho đến cuối cùng, hắn cảm giác sắc trời bên ngoài hình như cũng sắp sáng rồi, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, chỉ có thể bỏ qua.

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua nhà tù 132 khu Đinh này, đảo mắt nhìn qua trên người mười bốn phạm nhân ở đây, hết thảy như thường.

Thế nên hắn chuẩn bị xoay người rời khỏi, nhưng ngay khi bàn tay của hắn chạm vào chiếc cửa lớn của nhà tù, trong thần sắc của Hứa Thanh bỗng nhiên lộ ra một tia mờ mịt.

“Ta giữa đêm tới đây, chỉ là vì câu thông cùng với vận khí sao? Điều này không phù hợp với tính cách của ta!”

“Ta đại khái có thể làm việc này vào ca trực ban ngày, vì sao phải đến đây vào lúc giữa đêm?”

“Ta…Hình như quên mất một ít chuyện.”

Hứa Thanh thì thào, quay người nhìn lại nhà tù 132 khu Đinh, tất cả tương tự với trí nhớ của hắn, không có bất cứ biến hóa nào.

Chương 905: Chỉ có quên đi, mới có thể đoạn nhân quả (2)

“Không đúng!” Trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng sắc bén.

“Trí nhớ của ta không kém như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác lại không nghĩ ra…”

“Chẳng lẽ là do lực lượng nào đó ảnh hưởng tới ta?”

“Trước khi ta tới, có lẽ không bị ảnh hưởng, cho nên nửa đêm ta mới đến đây, nhưng khi bước vào nơi đây, ta liền quên mất mục đích…Vậy thì, ta hẳn là đã phát hiện ra một chút manh mối.”

Hắn nhìn một chút, bỗng nhiên giơ tay phải lên, mở túi trữ vật ra, tìm kiếm ở, cẩn thận kiểm tra từng cái vật phẩm, sau đó lấy ra một tấm thẻ tre.

Trên chiếc thẻ tre này khắc rất nhiều chữ viết.

Hứa Thanh nhíu mày, tấm thẻ tre này hắn quen thuộc, nhưng hắn lại không nhớ là bên trên có chữ viết, vì vậy cẩn thận đọc qua, sau khi nhìn một chút, thần sắc của hắn lập tức có biến hóa.

“Lồng giam thứ tư tới 12, nhốt cái gì?”

“Sức mạnh của Thần Linh?”

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng kịch liệt, chữ viết hắn quen thuộc, đó chính là chữ viết của hắn, nhưng nội dung lại vô cùng lạ lẫm, cuối cùng hắn chợt ngẩng đầu, nhìn qua bốn phía.

“Ảnh hưởng tới trí nhớ của ta?!” Trong mắt Hứa Thanh lập lòe sát cơ, tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể bỗng nhiên chấn động, khí tức độc cấm trong đó lập tức tản ra, bao phủ toàn thân, sau đó hắn càng thở sâu, lần đầu tiên vận dụng lực lượng của tòa Thiên Cung thứ tư.

Đó là Tử Nguyệt Thiên Cung.

Theo tâm niệm của Hứa Thanh, tòa Thiên Cung thứ tư rung động lắc lư, một chùm ánh trăng màu tím tỏa ra trong thức hải

Hứa Thanh, bao phủ toàn thân, đồng thời vào thời khắc này, trong lúc vô hình, vị cách trên người hắn bỗng nhiên tăng trưởng.

Nét mặt của hắn biến thành lạnh lùng, trong mắt mang theo linh hoạt kỳ ảo, mặc dù bộ dạng không có biến hóa, nhưng lại làm cho người ta cảm giác dường như không còn là nhân tộc có đủ cảm xúc, mà là một Thần Linh bao quát chúng sinh.

Lấy loại thái độ này, Hứa Thanh lại nhìn qua nhà tù 132 khu Đinh.

Vừa nhìn qua một cái, trong mắt của hắn, bộ dáng nhà tù 132 khu Đinh lập tức đại biến.

Nơi đây căn bản cũng không phải là màu đen, mà là màu đỏ, một màu đỏ thẫm tươi đẹp, mặt đất đều là máu tươi, vách tường cũng vậy, lồng giam cũng thế, đều là một màu máu tươi.

Chỉ có một cái khu vực là tràn ra tia sáng, đó là tiểu nam hài trên mặt đất bên cạnh hắn.

Bởi vì đứng rất gần, cho nên cũng có rất nhiều tia sáng tràn ra từ trên người tiểu nam hài bao phủ hắn vào.

Hắn đứng bên trong tia sáng, tia sáng quét sạch những tia huyết sắc bám trên người hắn, còn có huyết vụ nồng đậm, dường như muốn tới tập kích hắn, nhưng lại bị tia sáng ngăn cản.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn mạnh mẽ nhìn về phía lồng giam Vân Thú, trong đó…không phải Vân Thú, mà là một con sư tử bằng đá không đầu!

Toàn thân là một màu xanh đen, tràn ra nồng đậm vẻ bí ẩn không rõ.

Sau đó hắn tiếp tục nhìn về phía lồng giam nữ tử nhân tộc, chỗ đó cũng có cải biến, tựa như nhấc lên tấm khăn che, lộ ra bộ dáng chân chính, nữ tử bên trong không còn kiều diễm nữa, mà là một bộ hài cốt.

Trong lồng giam nhiều hơn một con búp bê thật lớn, toàn thân tràn ngập huyết sắc, không ngừng lắc lư rơi xuống vô số rơm rạ, biến thành những con búp bê nhỏ, không ngừng thôn phệ bộ hài cốt của nữ tử kia, sau khi ăn xong lại phun ra, rồi lại chắp vá.

Tựa như đời đời kiếp kiếp, không ngừng cắn xé.

Chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, con búp bê cực lớn còn quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nhếch miệng cười một cái.

Mà lồng giam cối xay và đầu người cũng tương tự khác biệt với lúc trước, cối xay tan biến, vị trí kia thình lình xuất hiện một cái vạc nước thật lớn, tràn ra khí tức cổ xưa, trong vạc nước còn có chất lỏng đục ngầu, cùng với một cây Hắc Liên mọc ra vô số cành lá, tràn ngập bốn phía lồng giam.

Có không ít cành lá trực tiếp đâm vào bên trong đầu người, khiến cho biểu cảm của cái đầu người vô cùng đau khổ.

Giờ phút này cái đầu người chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, nhưng biểu cảm của nó lại rất kỳ quái, mang theo bất đắc dĩ, truyền ra giọng nói suy yếu “Chỉ có ta không hề thay đổi, ta đã nói với ngươi rồi, ta là người tốt…”

Hứa Thanh trầm mặc, quét mắt về phía những cái lồng giam khác, mà thứ hắn nhìn thấy, lập tức khiến cho tâm thần hắn dấy lên sóng lớn ngập trời.

Hắn không nhìn thấy phạm nhân thứ tư tới phạm nhân thứ 12.

Hắn thấy được một cái ngón tay cực lớn quán xuyên trên 100 chiếc lồng giam, ngón tay này tràn ra thần uy khó có thể hình dung, máu tươi chảy xuôi, khiến nhà tù này chiếu rọi thành từng màu đỏ bừng.

Huyết vụ, huyết dịch, đều bởi vì Thần mà sinh.

Đó là ngón tay của Thần Linh.

Mà kẻ cuối cùng trong lồng giam, là lão giả Đan Thanh Tộc, giờ phút này bộ mặt của lão biến thành dữ tợn, thân thể gầy còm, nửa người trần trụi, phía trên đều là dấu vết cắn xé, đang dùng ngón tay vẽ tranh.

Trong lồng giam của lão lơ lững vô số bức tranh, rập rạp vô số vết mực, mặt đất cũng đều là những nét vẽ, mà nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy bên trong mỗi một bức tranh, rõ ràng đều là Hứa Thanh!

Chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, lão giả quay đầu lại nhếch miệng cười một cái.

“Buổi sáng tốt lành, trấn thủ đại nhân.”

Chương 906: Chỉ có quên đi, mới có thể đoạn nhân quả (3)

Những thứ này, chính là bộ dáng chân chính của nhà tù 132 khu Đinh.

Phạm nhân nơi này, không phải mười bốn, mà là sáu.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, ngóng nhìn qua hết thảy, sau đó đi đến chỗ con sư tử bằng đá không đầu, tay phải giơ lên, trận pháp lồng giam mở ra, tiếng nổ vang lên, con sư tử bằng đá nổ tung, toái diệt.

Tiếp theo là con búp bê cũng tương tự chia năm xẻ bảy trong trận pháp, sau đó là vạc nước chứa Hắc Liên và đầu người.

Đầu người bị Hứa Thanh một cước đạp vỡ, trong khi tiêu tán truyền ra tiếng thở dài.

“Tại sao ngươi lại không tin ta chứ!”

Cuối cùng là bộ tộc Đan Thanh, trong khi lão giả kia tươi cười quỷ dị, Hứa Thanh hất tay áo lên, một đoàn hỏa diễm gào thét bay qua, đốt cháy toàn bộ.

Làm xong những thứ này, hắn nhìn về phía cái ngón tay kia, trầm mặc hồi lâu, quay người đi ra ngoài.

Cái ngón tay này, mới là bí mật chân chính của nhà tù 132 khu Đinh.

Thứ cuối cùng bị giam giữ ở nơi này, thật ra chính là ngón tay của Thần Linh, chỉ là Hứa Thanh không hiểu, một thứ như thế này, tại sao lại được đặt ở khu Đinh.

Hứa Thanh nhìn tiểu nam hài, nhìn tia sáng bên ngoài thân thể của nó đang đối kháng cùng với từng tia huyết khí tản ra bốn phía từ ngón tay Thần Linh, hắn bỗng nhiên hiểu ra.

“Lão tổ Kim Cương Tông nói không đúng, không phải là do không cách nào thừa nhận vận khí gia trì mới dẫn tới vận rủi, mà là đến từ nguyền rủa, nguyền rủa của Thần Linh, mà vận khí xuất hiện ở nơi này, là vì trấn áp nguyền rủa.”

“Cho nên những người đảm nhiệm trấn thủ trước kia, liền bị nguyền rủa gián tiếp ảnh hưởng, xuất hiện vận rủi.”

“Đây là một cái nhận thức nguyền rủa, phương pháp bài trừ rất đơn giản, nhìn thấu hết thảy mọi thứ ở đây là được.”

“Cho nên, ngươi, mới là người trấn thủ chân chính ở nơi đây.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Tiểu nam hài nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh im lặng, đi tới cánh cửa lớn của nhà tù, cúi đầu nhìn thẻ tre trong tay một chút, bóp chặt một cái, rơi lả tả xuống mặt đất.

Vật này đã không còn có tác dụng nữa, hắn dự định không trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh nữa, nơi đây rất quỷ dị, dù hắn đã nhìn thấu nhân quả, nhưng hắn cũng không muốn ở đây lâu.

Vì vậy sau khi thu liễm Tử Nguyệt và độc cấm trên người, hắn đẩy cửa nhà lao ra.

Một khắc cửa lớn đóng lại, Hứa Thanh thở sâu, nhíu mày.

“Đáng tiếc, không cách nào câu thông cùng với tiểu nam hài kia, nhưng mà hình như nó cũng không có ác ý gì với ta, mà có vẻ hiếu kỳ nhiều hơn.”

“Cũng được, nhưng mà nhà tù 132 khu Đinh chỉ có mười bốn phạm nhân, có chút thiếu đi.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cảm thấy có lẽ nên nghĩ biện pháp tăng thêm nhiều một chút, mang theo suy nghĩ như vậy, Hứa Thanh dần dần đi xa, hắn muốn đi thăm Khổng Tường Long bị giam ở trong nơi này.

Mà sau khi Hứa Thanh đi rồi, hết thảy mọi thứ trong nhà tù 132 khu Đinh, lại trở lại như thường.

Vân Thú vẫn nhấm nuốt như trước, nữ tử nhân tộc lại đang dỗ bù búp bê, cối xay vẫn còn quay đều, bức tranh Đan Thanh Tộc cũng không tan biến, lão đầu đứng ở, thở dài.

“Tại sao lần này lại tới một tên gia hỏa khủng bố như vậy chứ, mỗi ngày đều thức tỉnh, không biết tới khi nào mới kết thúc, nhắc nhở cũng không được, hắn vừa tỉnh liền giết chúng ta, không nhắc nhở cũng không được, sau mỗi lần phân tích hắn cũng có thể thức tỉnh."

Đầu người trong chỗ cối xay nghe vậy hét rầm lên.

"Ta càng phiền hơn so với ngươi, người này ngoại trừ lần đầu tiên đến hết thảy bình thường, sau lần thứ hai tới liền thức tỉnh, từ đó về sau mỗi ngày đến đều có thể thức tỉnh, hơn nữa mỗi lần thức tỉnh đều giết chết ta, chưa bao giờ thay đổi!"

"Tại sao ta lại là người bị giẫm đạp như vậy, ta đã nói vô số lần với hắn là không nên đạp ta, chết tiệt, ta muốn giết hắn, không đúng, mũ rơm sẽ giết hắn, hắn đã định trước là phải chết!"

Trong tiếng vang ồn ào, thân ảnh tiểu nam hài xuất hiện ở trước cửa lớn nhà tù, nó cúi đầu nhặt lên từng mảnh thẻ tre vỡ vụn trên mặt đất, sau khi cầm lấy liền đi tới một nơi hẻo lánh bí ẩn không thể phát hiện trong nhà tù, ném thẻ tre vào đó.

Chỗ đó....Có một đống mảnh vỡ thẻ tre.

Trên từng mảnh vỡ, đều có chữ viết, đều là chữ viết của Hứa Thanh.

Mà nếu cẩn thận tính toán, có thể phát hiện số lượng những thẻ tre này, chỉ thiếu một cái so với số lần Hứa Thanh tới đây trực.

Có lẽ ngày mai, có thể sẽ lại gia tăng thêm một cái.

Tiểu nam hài thở dài, thân thể nhoáng một cái, tan biến vô ảnh, lúc xuất hiện...Đã ở bên ngoài nhà tù 132 khu Đinh, xuất hiện ở sau lưng Hứa Thanh.

Không người nào có thể nhìn thấy nó, Hứa Thanh cũng không nhìn thấy.

Nó lặng lẽ đi theo, hình như một mực tuân theo một cái ước định, bảo hộ Hứa Thanh trong Quận Đô, cho đến khi tiểu tỷ tỷ nguyện ý làm bằng hữu cùng mình đến.

Đây là ước định.

Nhưng mà nó cũng có chút buồn phiền, bởi vì nó phát hiện cái người được mình bảo hộ này, từ trước cho tới bây giờ, ngay từ ngày thứ 2 đã không cần nó tới bảo vệ nữa rồi.

Ngày hôm đó hắn đã xem thấu hết thảy nhà tù 132 khu Đinh, cũng nhìn thấu tất cả của nó, vận rủi của hắn cũng không phải là nó hóa giải, là chính bản thân hắn tự phá vỡ.

Cho nên, mỗi ngày hắn đều sẽ thức tỉnh, cũng đều hiểu ra, sau đó lại giết chóc ở chỗ này.

Lại bởi vì lực lượng Thần Linh cùng với bản thân Hình Ngục Ti trấn áp ảnh hưởng, cho nên mỗi ngày hắn đều sẽ quên đi.

Vòng đi vòng lại.

Đây, chính là sức mạnh của nhà tù 132 khu Đinh, cũng là sức mạnh hạch tâm của Hình Ngục Ti.

Vận rủi, hoàn toàn chính xác không phải đến từ vận khí, nó đến từ nguyền rủa, Thần Linh nguyền rủa.

Không ai có thể thừa nhận, chỉ có quên đi, mới có thể đoạn nhân quả.

Chương 907: Thần Linh thảm nhất trong lịch sử (1)

Đãi ngộ của Khổng Tường Long khá tốt, y bị giam giữ trong nhà tù số 3 khu Đinh.

Chỗ đó thuộc về tầng thứ nhất, cho nên coi như cũng có tia sáng, mặt khác, trong khu nhà giam này cũng không hề có những người khác.

Sau khi Hứa Thanh chú ý hỏi tới mới biết được, 10 tầng đầu là khu chuẩn bị cho người mình, ngày bình thường những Chấp Kiếm Giả phạm sai lầm đều sẽ bị giam vào trong đây, mà Khổng Tường Long càng là khách quen của Hình Ngục Ti.

“Đáng tiếc, lần này bị bắt quá đột ngột, không kịp chuẩn bị rượu…” Giờ phút này Khổng Tường Long ngồi trong lồng giam nhà tù số 3 khu Đinh, chẹp miệng một chút, bộ mặt đáng thương nhìn Hứa Thanh, liếm liếm bờ môi.

Y thật sự rất thèm.

Hứa Thanh nhìn khắp nơi một chút, sau khi xác định hôm nay nơi này chỉ nhốt một mình Khổng Tường Long, liền lấy ra một bầu rượu từ trong túy trữ vật, đưa vào trong.

Con mắt của Khổng Tường Long sáng lên, nhanh chóng nắm lấy mở ra, uống một ngụm lớn, sau đó nấc lên một tiếng, vẻ mặt thoải mái cười ha hả.

“Sảng khoái! Bình thường mỗi ngày đều uống cho nên không cảm thấy gì, thỉnh thoảng không uống quả là tưởng niệm.”

“Tới nào Hứa Thanh, cùng ta uống một chút.” Nói xong, Khổng Tường Long giơ bầu rượu lên, cách lan can kính rượu về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, cửa lớn nhà tù số 3 khu Đinh khóa trái lại, sau đó hắn lấy ra một bầu rượu, tương tự uống xuống.

Khổng Tường Long càng thêm vui vẻ, hai người ngươi một ngụm ta một ngụm, uống rất là thoải mái, lúc này Hứa Thanh còn lấy ra mấy quả táo đưa cho Khổng Tường Long.

Nhưng sau khi Khổng Tường Long cắn một cái liền cảm thấy không có tư vị gì, lại tiếp tục uống rượu.

Hứa Thanh thì tốt hơn, vừa ăn táo vừa uống rượu, mà sau khi Khổng Tường Long uống rượu, lại càng nói nhiều hơn so với thường ngày, ngồi đó không ngừng mở miệng.

“Mấy khu trong tầng thứ nhất này ta đều đã ngồi qua, có đôi khi vận khí tốt không bị bắt lại, có đôi khi vận khí kém bị người khác báo cáo, lần này vận khí càng kém, trực tiếp gặp phải Cung chủ.”

Nhắc tới Cung chủ, Khổng Tường Long liên tục thở dài.

“Đúng rồi Hứa Thanh, trong khoảng thời gian này ngươi bận cái gì thế, ta thấy tu vi của ngươi giống như sắp đột phá, tại sao thủy chung vẫn không đột phá? Ngươi nhanh đột phá tu vi lên, về sau có cái nhiệm vụ nào nhiều quân công, mọi người có thể cùng nhau hành động.”

Hứa Thanh trầm ngâm một chút, hắn nghĩ đối phương cũng có công pháp Hoàng cấp, vả lại còn là mười tòa Thiên Cung, vì vậy liền đơn giản kể về lựa chọn tòa Thiên Cung thứ năm của mình, đồng thời cũng dự định thỉnh giáo một ít.

“Cái này ta có kinh nghiệm, dung nhập công pháp Hoàng cấp vào Thiên Cung không hề giống với công pháp tầm thường, cần có nghi thức đặc biệt, vả lại còn cần có người hộ pháp, lúc ấy ta dùng quân công để đổi công pháp Hoàng cấp, cũng là dùng quân công để mời chấp sự hỗ trợ hộ pháp, được rồi, nói như vậy có chút không rõ ràng, ta cho ngươi nhìn xem là được.”

Khổng Tường Long nói xong, vung tay phải lên, thân thể của y lập tức trở nên trong suốt một chút, mười tòa Thiên Cung hiển lộ rõ ràng trong mắt Hứa Thanh.

Sáu tòa phía dưới Mệnh Vụ, bốn tòa ở trong Mệnh Vụ.

Bên trong bốn tòa phía sau có ba tòa là do mệnh đăng hình thành, tia sáng lập lòe rực rỡ, tạo hình kỳ dị riêng phần mình, từng cái đều tràn ra chấn động kinh người.

Những tòa Thiên Cung còn lại cũng đều bất phàm, nhất là hai tòa trong đó lại càng đặc thù.

Một tòa có Kim Long quấn quanh, toàn thân tràn ra ánh sáng màu vàng, làm cho người ta có một loại cảm giác phi phàm, lúc Hứa Thanh đang xem xét, Kim Long quấn ở bên trên chợt ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú Hứa Thanh.

Vào thời khắc này, Kim Ô sau lưng Hứa Thanh cũng huyễn hóa ra ngoài, quanh quẩn trong vùng nhà tù, nhìn vào Kim Long.

Song phương đều có khí cơ của riêng mình, đều mang theo vẻ xem xét đối phương.

Mà một tòa Thiên Cung Hoàng cấp khác, là một tòa Kiếm Cung, bộ dạng tương tự cùng chủ điện của Chấp Kiếm Cung, tràn ra vô thượng kiếm uy, khí tức sắc bén tột cùng.

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy, tâm thần lập tức chấn động, hắn vốn định mở miệng thỉnh giáo, không ngờ Khổng Tường Long lại trực tiếp hoàn toàn rộng mở Thiên Cung cho hắn xem.

Nên biết rằng Thiên Cung cũng là một đạo bí mật của một người, trừ phi đặc biệt tín nhiệm, nếu không sẽ không dễ dàng hiển lộ.

Nhưng Khổng Tường Long thì lại hình như không có chút cố kỵ nào, trực tiếp liền biểu lộ cho Hứa Thanh xem.

“Thất thần cái gì thế, cái đồ chơi này không chỉ có mỗi mình ngươi xem qua, đám tiểu Hà tiểu Thần cũng đều xem qua rồi.”

Khổng Tường Long cười ha ha, mặc dù có gông xiềng trên người, không cách nào tản tu vi ra ngoài, nhưng vẫn có thể hiển lộ Thiên Cung trong thức hải của bản thân ra ngoài được.

“Nhìn thấy chưa, đây chính là hai tòa Thiên Cung do hai cái công pháp Hoàng cấp hình thành của ta, có lẽ ngươi cũng cảm ngộ ra Đế Kiếm rồi đi, ta mới vừa có khí cơ cảm ứng, khi nào Đế Kiếm của ngươi tăng đến cấp hai, cũng có thể dung nhập hình thành một tòa Kiếm Cung.”

Khổng Tường Long dứt khoát lộ ra trọng điểm về hai tòa Thiên Cung Hoàng cấp của bản thân, giảng giải cho Hứa Thanh, khiến cho Hứa Thanh có thể nhìn rõ ràng hơn.

Tận mắt nhìn thấy Thiên Cung của Khổng Tường Long, Hứa

Thanh có chút thay đổi sắc mặt, thần sắc hiện lên vẻ nghiêm nghị, đứng dậy cúi đầu thật sâu về phía Khổng Tường Long.

“Đa tạ Khổng đại ca.”

“Giữa huynh đệ không cần cám ơn.” Khổng Tường Long tiêu tán Thiên Cung của bản thân đi, uống một hớp rượu lớn, nở nụ cười.

“Sau khi ngươi dung nhập công pháp Hoàng cấp, mở ra tòa Thiên Cung thứ năm, ta sẽ tìm xem có nhiệm vụ nào nhiều quân công hơn một chút hay không, gọi ngươi đi theo, chúng ta làm việc bên ngoài có không ít nhiệm vụ như vậy, đám tiểu Hà tiểu Thần cũng nhiều lần nói với ta, kêu ta tìm cho những nhiệm vụ như thế, bọn họ cũng thiếu quân công để đổi truyền thừa.”

Hứa Thanh nghiêm túc nói cảm tạ, lại ngồi uống cùng Khổng Tường Long một hồi, đến khi hết giờ trực rời đi, cũng không có trở về Kiếm Các, mà là đi tới thành nam mua bánh ngọt hoa quế.

Đêm nay hắn phải về phân tông tìm Tử Huyền Thượng Tiên.

Ngày hôm qua Hứa Thanh đã hoàn toàn thực hóa tòa Thiên Cung thứ năm, thế nên hắn dự định tối nay liền đưa Kim Ô Luyện Vạn Linh vào trong đó, hình thành Thiên Cung Hoàng cấp đầu tiên của mình.

“Bổn mạng Thương Long… Lại lùi lại một chút vậy, lần sau sẽ dùng nó!”

Hứa Thanh nội thị Thương Long quấn lấy bên trong bổn mạng pháp khiếu của mình một chút.

Dưới khí tức dẫn động, Thương Long cũng tự ngẩng đầu, nhìn qua Hứa Thanh.

“Lần sau nhất định!” Hứa Thanh thì thào trong lòng, đi tới thành nam Quận Đô, tìm được cửa hàng bán bánh ngọt hoa quế.

Chương 908: Thần Linh thảm nhất trong lịch sử (2)

Cùng lúc đó, sau khi Hứa Thanh rời khỏi Hình Ngục Ti, Cung chủ khoanh chân ngồi trong đại điện tầng 89 mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên bên trên, nhíu mày một cái, hừ lạnh một tiếng.

“Lính canh ngục và phạm nhân uống rượu trong phòng giam Hình Ngục Ti, còn thể thống gì nữa!”

“Vừa rồi lúc hai người bọn họ uống rượu, ngươi ra vẻ không phát hiện, giờ phút này cũng uống xong rồi, một tên rời đi một tên đang ngủ, bây giờ ngươi mở mắt giả vờ giả vịt hừ lạnh, ngươi làm cho ai nhìn chứ, cho ta xem sao?”

Hư vô sau lưng Cung chủ truyền đến giọng nói trầm thấp, cái đồng tử dựng thẳng cực lớn chợt mở ra, con ngươi trong đó giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, càng khiến cho trong tầng 89 dấy lên từng trận gió bão.

Bị khí linh trào phúng, Cung chủ không có để vào trong lòng, thần sắc lạnh lùng thu hồi ánh mắt, sau khi trầm ngâm một phen liền chậm rãi mở miệng.

“Nếu như hai người bọn họ ước định ra ngoài… . Ngươi lấy danh nghĩa của ta, truyền cho Diêu gia một phần tin tức.”

“Nội dung như cũ hả, Diêu Vân Tuệ ngươi muốn chết sao?” Trong gió lốc truyền tới giọng nói cực lớn, giống như là chuông lớn, không ngừng vang vọng.

“Chín chữ.” Giọng của Cung chủ lạnh như băng.

“Hứa Thanh, là thư lệnh đi theo bổn cung.”

“Vì một Chấp Kiếm Giả truyền ra hai lần pháp chỉ, chẳng lẽ điều này không vi phạm nguyên tắc của ngươi? Hay là bởi vì vận rủi trên người Hứa Thanh không còn? Ồ, đúng rồi, đoạn thời gian trước trên người hắn đột nhiên không còn vận rủi, ta nghĩ lại xem, hình như sau lần thứ hai hắn đi tới nhà tù 132 khu Đinh, đã không có.”

“Thật kỳ quái, vận rủi đột nhiên liền không còn, lần thứ hai là vào hơn một tháng trước, khi Hứa Thanh đi tới nhà tù 132 khu Đinh đã xảy ra chuyện gì? Đáng tiếc ta không có quyền hạn nên không nhìn thấy, ài phiền quá, ta là khí linh, nhưng lại không có quyền hạn xem nhà tù 132 khu Đinh.”

Trong gió lốc, giọng nói trầm muộn giống như sấm sét nổ vang.

“Không truyền như thế, Diêu Vân Tuệ nghe không hiểu.” Cung chủ nhàn nhạt mở miệng, không đi để ý tới việc đối phương đề cập vận rủi của Hứa Thanh và việc trong nhà tù 132 khu Đinh.

“Chấp Kiếm Giả có thể chết ở trong trận chiến giết địch, đó là kết cục, cũng là vinh quang.”

“Nhưng không thể chết bởi tay tiểu nhân, đây là sỉ nhục, một ngày ta còn tại chức, thì không thể tiếp nhận việc này phát sinh ở trên người bất kỳ một Chấp Kiếm Giả nào.”

Gió bão nổ vang hơi dừng một chút, lại tiếp tục lần nữa gào thét.

“Cũng bao gồm cả Trương Ti Vận? Chấp Kiếm Đình bên Nghênh Hoàng Châu truyền đến mật thư, trong cơ thể Trương Ti Vận có Thần Linh ký thân, Hoàng Đô thông qua tượng Thần Đại Đế biết được việc này, có người cảm thấy rất hứng thú đối với gã.”

Cung chủ trầm mặc, sau một lúc lâu lắc đầu.

“Chỉ cần gã vẫn là Chấp Kiếm Giả, thì ta không cho phép gã bị dùng làm mồi dụ, về Thần Linh trong cơ thể gã, ta sẽ nghĩ biện pháp!”

“Vậy Trần Nhị Ngưu thì sao?”

Trong gió lốc, giọng nói đột nhiên mãnh liệt lên, hiện ra bén nhọn.

“Ta không tin ngươi không nhìn ra vấn đề của y, hơn nữa nếu như ta không cảm thụ sai, ta hẳn đã gặp qua y ở kiếp trước, nhưng ta có chút không nghĩ ra được, thật kỳ quái, tại sao ta lại không nghĩ ra được.”

Giọng nói trong gió lốc hiện ra vẻ khó chịu, sau cùng hóa thành tiếng gào thét, đồng thời vào giờ phút này, dưới tầng chót nhất trong hố sâu của Hình Ngục Ti cũng có tiếng gào thét truyền ra, giống như đang đáp lại, dường như muốn cùng giọng nói của khí linh lần nữa chồng lên nhau “Ta không nghĩ ra, không nghĩ ra, ta đã quên… Ta là ai, ta muốn suy nghĩ thật kỹ, ta là ai, ta là… . .”

Thần sắc Cung chủ như thường, chậm rãi giơ tay phải lên, cách không hơi nhấn một cái.

Một nhấn xuống dưới, toàn bộ 177 tầng của Hình Ngục Ti đồng thời chấn động, tràn ra ánh sáng rực rỡ, đồng loạt hội tụ tới trung tâm các tầng, cũng chính là hố sâu ở giữa.

Sau đó tạo thành 177 cái phù văn thật lớn, đồng thời hướng về hố sâu ở dưới đáy, ập xuống.

Tiếng oanh oanh không ngừng vang vọng, tiếng gào thét dưới đáy hố sâu chậm rãi yếu ớt, cuối cùng tiêu tán.

Mà tiếng gào thét trong tầng 89 cũng đồng bộ tản đi, đồng tử cực lớn dựng thẳng phía sau Cung chủ cũng chậm rãi khép kín.

Trước khi hoàn toàn khép kín, bên trong cái đồng tử dựng thẳng lộ ra vẻ mờ mịt, truyền ra thanh âm yếu ớt.

“Ta là ai… . .”

“Ngươi là khí linh của Hình Ngục Ti chúng ta!” Chấp Kiếm Cung Cung chủ trầm giọng mở miệng.

Đồng tử dựng thẳng nghe vậy hiện lên vẻ hiểu ra, an ổn lại.

“Đúng, ta nhớ ra rồi, ta là khí linh, ta là khí linh của Hình Ngục Ti, sứ mạng của ta chính là trấn áp hết thảy phạm nhân.”

Đồng tử dựng thẳng hoàn toàn khép kín.

Chấp Kiếm Cung Cung chủ nhìn qua đồng tử dựng thẳng khép kín, nhăn mày lại, trên mặt hiện ra một tia lo lắng, thì thào trong lòng.

“Những năm này Thần tỉnh ngộ hơi nhiều…”

Giờ phút này, nếu như có người có thể nghe thấy tiếng nói nội tâm của Cung chủ, nhất định hoảng sợ vô cùng đối với chữ Thần này.

Đây là xưng hô đối với Thần Linh.

Hiển nhiên, đồng tử dựng thẳng kia căn bản cũng không phải là khí linh của Hình Ngục Ti gì cả.

Cho tới nay, đồng tử dựng thẳng đối thoại cùng Cung chủ, tự cho mình là khí linh, nhưng trên thực tế, Thần, mới là nguyên nhân duy nhất mà nhiều đời Cung chủ của Chấp Kiếm Cung phải đảm nhiệm trấn thủ Hình Ngục Ti.

Thân phận chân chính của Thần, là một cỗ phân thân cuối cùng của Thần Linh không biết, đã ngủ say ở giới bên ngoài của Tiên Cấm!

Nhìn qua đồng tử dựng thẳng nhắm mắt, Cung chủ Chấp Kiếm Cung nghĩ tới những lời đối phương nói.

“Có thể làm cho Thần cảm thấy quen thuộc, Trần Nhị Ngưu nhất định là có vấn đề, nhưng Đại Đế đã nhận thức y, cho y cơ hội trở thành Chấp Kiếm Giả, như vậy y chính là Chấp Kiếm Giả.”

“Chấp Kiếm Giả, chính là người dưới trướng của ta.”

“Người dưới trướng của ta, chỉ có thể chết trận trên sa trường, không thể chết bởi mưu mô xấu xa!”

Cung chủ thì thào trong lòng, đây là nguyên tắc của lão.

Chương 909: Kim Ô lạc Thiên Cung (1)

Bánh hoa quế bên trong Quận Đô cũng không rẻ.

Một phần năm miếng, giá một linh tệ.

Sở dĩ như vậy, hình như là do bên trong bánh hoa quế có thêm vào một ít linh thảo, mà bản thân hoa quế thì chủ quán nói là được vận chuyển từ Lâm Lan Châu tới.

Hứa Thanh mua ba phần.

Hắn vừa đi về phân tông vừa bắt đầu ăn.

Không thể không nói, vị bánh hoa quế ở Quận Đô hoàn toàn chính xác không tệ, lúc Hứa Thanh đi đến phân tông, hắn đã ăn xong một phần của mình, sau khi hít sâu một hơi, liền cất bước đi vào trong phân tông.

Một đường đi tới, cũng nhìn thấy mấy người đệ tử của Liên Minh Bát Tông, sau khi từng người nhìn thấy Hứa Thanh, đều rất cung kính, cho dù là Hoàng Nhất Khôn cũng đều bất đắc dĩ bái kiến về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, đi về phía khu giáp của phân tông.

Sau khi tới gần nơi này, hắn có chút căng thẳng, vừa nghĩ tới Tử Huyền Thượng Tiên, Hứa Thanh liền có chút không biết ứng đối như thế nào, bởi vì bất kể là tu vi, hay là các loại biến hóa cảm xúc của đối phương, Hứa Thanh đều không theo kịp.

Nhưng lại không thể không đi.

Vì vậy Hứa Thanh thở sâu, bước vào khu giáp, sau khi đi xuyên thấu mấy gian phòng, đi đến hiên đình của một gian phòng.

Nơi đây có một cái sân rộng, bên trong không ít hòn non bộ, cỏ cây tươi tốt, cũng không thiếu thị nữ.

Hiển nhiên cho dù đến Quận Đô, Tử Huyền Thượng Tiên vẫn có yêu cầu rất cao đối với chất lượng sinh hoạt của mình.

Sau khi những người thị nữ này trông thấy Hứa Thanh, ánh mắt cũng sáng lên, hạ thấp người bái kiến, trong thần sắc mang theo vẻ hiếu kỳ, cho đến khi Hứa Thanh đi xa, các nàng nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh, nhịn không được xì xào bàn tán với nhau, thi thoảng còn truyền ra tiếng cười như nhõng nhẽo.

Nhưng mà vô luận là Hứa Thanh hay là các nàng, đều không nhìn thấy, cùng nhau đi vào tòa đình viện này còn có một tiểu nam hài, nó đang tò mò đứng ở bên người nhóm thị nữ, dựng thẳng lỗ tai lắng nghe các nàng thảo luận.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh cũng đã đi đến bên ngoài phòng giáp một, thần sắc nghiêm túc đứng ở đó, chắp tay trầm thấp mở miệng.

“Đệ tử Hứa Thanh, cầu kiến Tử Huyền Thượng Tiên.”

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Tử Huyền Thượng Tiên bước ra từ, dáng người cao gầy, hôm nay nàng mặc một bộ váy dài cung trang màu tím, mái tóc đen khoác thêm áo choàng, vừa cao quý đồng thời cũng mang theo vẻ trang nhã, tựa như thiên tiên xuất trần, toàn thân tràn ra linh vận.

Nhưng mắt phượng hơi giận, ẩn chứa cảm xúc, khiến cho dung nhan tuyệt mỹ của nàng tăng thêm vài phần linh động, giống như tiên tử đi vào thế gian.

Sự xuất hiện của nàng, càng làm cho hoàng hôn trước đêm cũng nhiều hơn một tia hào quang, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, biến thành cái bóng không thể xua tan, càng lúc càng sâu, càng lúc càng rõ ràng.

Tử Huyền đi tới trước mặt Hứa Thanh.

Thấy trong tay Hứa Thanh mang theo bọc giấy, ý giận trong mắt nàng hóa thành vui vẻ.

“Ta còn đang nghĩ xem tại sao ngươi tới muộn như vậy, nguyên lai tiểu bằng hữu vẫn còn nhớ rõ lời nói của ta.”

“Lời của tiền bối, vãn bối không dám quên.” Hứa Thanh cố gắng làm cho mình không khẩn trương nữa, nghiêm nghị mở miệng, nói xong liền đưa bánh hoa quế trong tay lên.

Tử Huyền tươi cười tiếp nhận, vừa muốn mở miệng.

Hứa Thanh lại lần lượt lấy thêm vật phẩm từ trong túi trữ vật ra.

Bánh đậu xanh, bánh tiên lộ, phụng lê tô, bánh đậu đỏ, bánh hạnh nhân, bánh ngọt chín tầng…

Tổng cộng hơn năm mươi loại, mỗi loại đều có hai phần.

Thị nữ bên cạnh nhìn thấy một màn này, nhanh chóng tiến lên dùng khay tiếp nhận, rất nhanh, bánh ngọt trên khay đã chồng chất thành một tòa núi nhỏ.

Tử Huyền ngây ngốc một chút, cổ quái nhìn Hứa Thanh, thị nữ kia cầm khay cũng là như thế.

Sau khi lấy ra toàn bộ, Hứa Thanh hít sâu một hơi, rất nghiêm túc mở miệng nói với Tử Huyền Thượng Tiên.

“Vãn bối không biết tiền bối trừ bánh hoa quế ra còn thích thứ gì, vì vậy liền mua hết những thứ có thể mua được mang về.”

Lời này của Hứa Thanh hoàn toàn là chân tâm thật ý, hắn cực kỳ tôn trọng tri thức, cũng biết tiếp theo Tử Huyền Thượng Tiên chẳng những những sẽ tự nói cách dung nhập công pháp Hoàng cấp vào Thiên Cung như thế nào, mà còn hộ pháp vì hắn.

Phần ân tình này hắn ghi nhớ trong lòng, cho nên mới tốn thời gian đi mua nhiều bánh ngọt như vậy, đây cũng là nguyên nhân mà hắn tới muộn.

Tử Huyền nghe vậy, mắt phượng rơi vào trên ánh mắt Hứa Thanh, sau khi ngóng nhìn một lát, trong lòng của nàng cũng dâng lên rung động, cảm xúc không vui trong khoảng thời gian này cũng hoàn toàn tiêu tán, quay đầu nhẹ giọng căn dặn với thị nữ.

“Đưa những chiếc bánh này vào trong phòng của ta, cẩn thận một chút, đừng làm nát.”

Thị nữ vội vàng hô vâng, sau khi đưa vào giữa phòng, liền đưa mắt nhìn Hứa Thanh cùng Tử Huyền hai mắt nhìn nhau, sau đó rời khỏi nơi đây.

Nàng cảm thấy bây giờ mình không thích hợp lưu lại chỗ này.

Không để ý tới người thị nữ, Tử Huyền Thượng Tiên nhếch miệng lên, trên khuôn mặt đẹp không tỳ vết hiện lên một nụ cười ôn nhu, phất tay biến đổi hết thảy mọi thứ ở bốn phía, bàn đá xanh đã thành bãi cỏ, hòn non bộ đã thành núi lớn, hoa cỏ đã biến thành đại thụ, cũng hiện ra một tòa đình nghỉ mát ở một bên.

“Hứa Thanh, tới đây.”

Tử Huyền đi vào đình nghỉ mát, ngồi xuống ghế đá, giờ phút này bỗng có trận gió nhu hòa thổi tới, dấy lên mái tóc của nàng, khiến cho quần áo của nàng phất phới, kề sát vào thân hình, làm cho những đường cong đặc thù của nữ tử lúc ngồi xuống trở nên cực kỳ nổi bật.

Mà thân thể của nàng, lại càng là hoàn mỹ.

Hứa Thanh do dự, cất bước đi đến, ngồi ở đối diện Tử Huyền.

Ngồi ở chỗ này, hắn càng nhìn rõ ràng mọi thứ hơn, cũng có một mùi hương quen thuộc thấm vào trong mũi.

Mùi hương kia, rất dễ chịu.

Mà hắn cũng chỉ có thể ngồi ở đây, bởi vì chiếc ghế đá còn lại ngay ở đây.

“Ngươi kể một chút về chuyện trong Hình Ngục Ti trong hơn một tháng này cho ta nghe xem.” Tử Huyền để một tay lên trên bàn đá, chống cằm, lông mi rung rung nhìn Hứa Thanh.

Giờ khắc này, nàng không còn vẻ trưởng thành trang nhã từ khi bước ra khỏi cửa phòng, cũng không phải điềm đạm đoan trang khi thấy được bánh hoa quế, mà mang theo một chút vẻ điệu đà của thiếu nữ, vả lại dung mạo của nàng cũng căn bản không thể nhìn ra tuổi, đẹp đến mức tuyệt luân.

Loại chuyển hóa phong cách này, dù là Hứa Thanh lúc trước đã từng trải qua mấy lần, nhưng vẫn còn có chút không chống đỡ được, hắn thừa nhận, Tử Huyền Thượng Tiên trước mắt, toàn thân tản mát ra một cỗ sức hút kinh người.

Loại sức hút này, khiến cho hắn không cách nào dâng lên mảy may ác cảm, hết thảy tất cả mọi thứ của đối phương, đều làm cho hắn chỉ có thể dâng lên hảo cảm.

Chương 910: Kim Ô lạc Thiên Cung (2)

Hứa Thanh cố gắng bình phục lại cõi lòng, nhẹ giọng kể lại chuyện mình đã trải qua trong Hình Ngục Ti, bao gồm cả quen biết cùng Khổng Tường Long, bao gồm cả cách nhìn không cận nhân tình của Cung chủ….

Hết thảy đều rất đơn giản, nhưng vô luận là hắn hay là Tử Huyền, đều không chú ý tới bên ngoài đình nghỉ mát không xa, có một tiểu nam hài đang đứng đợi ở đó, tò mò nhìn bọn họ.

Nó nghiêng cái đầu nhỏ, trong thần sắc mang theo một chút khó hiểu, cẩn thận đánh giá Tử Huyền, giống như đang phán đoán đối phương có ác ý hay không.

Cảm giác đầu tiên của nó là đối phương không có ác ý, nhưng hết lần này tới lần khác lại cảm thấy nàng hình như có một chút ham muốn chiếm giữ, nhưng sẽ không dám tiếp xúc quá gần.

Điều này khiến cho nó có chút buồn rầu vì khó phán đoán, cuối cùng nó dứt khoát ngồi xuống, không quan tâm nữa.

Tử Huyền nhìn qua Hứa Thanh, cẩn thận nghe từng chữ hắn nói, cho đến khi mặt trăng treo lên trên cao thì Hứa Thanh mới nói xong việc từ khi mình nhậm chức, thần sắc Tử Huyền cũng mang theo nhu hòa, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta có thể nghe ra được, ngươi có chút mờ mịt đối với Chấp Kiếm Giả .”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua Tử Huyền.

“Ngươi rất khó tiếp nhận một tổ chức như vậy, cũng chưa từng gặp phải việc giống như thế, cho nên tâm tư của ngươi xuất hiện sự chất vấn, nỗi hoài nghi, từ bản năng bảo vệ bản thân nên muốn rời xa, bởi vì ngươi không muốn có ràng buộc.”

Tử Huyền cười điềm đạm.

“Ngươi có thể dựa theo lòng của mình mà đi, không nên nghĩ quá nhiều, cứ tiếp tục tỉnh táo quan sát, tới lúc nào ngươi cảm thấy tôn trọng đối với người ở trong tổ chức này, sau đó tiến tới tôn kính, thì có lẽ ngươi sẽ rõ được đáp án.”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, giống như có điều nghĩ ra, sau đó đứng dậy cúi đầu về phía Tử Huyền.

“Tiểu bằng hữu, nhắm mắt lại.”

Hứa Thanh do dự một chút, sau đó nhắm hai mắt lại.

Khi hai mắt của hắn khép kín, Tử Huyền lập tức nhẹ nhàng tới gần Hứa Thanh.

Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, hắn cảm nhận được mùi hương có chút nồng nặc hơn, tựa như có hơi thở phả vào trên mặt.

Ngay khi hắn muốn mở đôi mắt ra, ngón tay Tử Huyền lập tức nhẹ nhàng điểm vào mi tâm của hắn.

Giọng nói linh động ẩn chứa hấp dẫn vang vọng vào lỗ tai của hắn.

“Tiểu bằng hữu, tâm phải yên tĩnh, tưởng tượng tòa Thiên cung thứ năm của ngươi biến thành nó, có lẽ ngươi đã thấy qua nó, nhưng ta không biết ngươi có nhìn thấy rõ ràng như vậy hay không… .”

Theo giọng nói của Tử Huyền, một bức tranh chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, đó là một cỗ long liễn!

Chính là cỗ long liễn mà người khổng lồ kéo trong biển sâu.

Đồng thời cũng là tọa giá của mặt trời.

“Đây, chính là phương thức dung nhập công pháp Hoàng cấp, phương pháp dung nhập từng công pháp Hoàng cấp vào Thiên Cung đều không giống nhau, mà Kim Ô Luyện Vạn Linh cần… Chính là long liễn.”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, lập tức hiểu ra, mặc dù long liễn hiện ra trong đầu óc của hắn do Tử Huyền truyền vào cũng rất rõ ràng, nhưng cuối cùng vẫn còn kém một chút.

Bởi vì Hứa Thanh đã chân chính bước lên cỗ long liễn kia.

Thậm chí thời gian hắn đứng ở đó cũng dài hơn so với người thường, cho nên hắn mới lấy được truyền thừa nguyên vẹn của Kim Ô Luyện Vạn Linh.

Nhưng hình ảnh này cũng có tác dụng rất trọng yếu, nó có thể kết hợp cùng với cỗ long liễn trong trí nhớ của Hứa Thanh, khiến cho long liễn bên trong hồi ức của hắn càng trở nên rõ nét hơn, cũng làm cho nó càng trở nên rõ ràng hơn trong cảm giác của hắn.

Trong nháy mắt tiếp theo thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, ghế đá hắn ngồi hóa thành bồ đoàn, đình nghỉ mát hóa thành bảo tháp, thủ hộ hắn ở.

Bãi cỏ bốn phía biến thành vô số tiểu nhân, thần sắc từng người đều rất ngưng trọng, đưa lưng về phía Hứa Thanh, mặt hướng về xa xa, thề sống chết hộ vệ.

Mà những tòa núi lớn kia lại càng biến thành người khổng lồ, từ mặt đất đứng lên, sau đó tràn ra uy áp mênh mông.

Đại thụ cũng giống như thế.

Hết thảy mọi thứ ở đây, trong một cái nháy mắt đã trực tiếp biến thành nơi che chở tốt nhất mà Tử Huyền đã chuẩn bị cho Hứa Thanh, mặc dù khả năng việc ngoài ý muốn xuất hiện là cực kỳ bé nhỏ, nhưng nàng cũng rất lo lắng.

Cho nên nàng liền khoanh chân ngồi ở bên người Hứa Thanh, đích thân thủ hộ cho hắn.

Cứ như vậy, Hứa Thanh bắt đầu đột phá.

Tòa Thiên Cung thứ năm của hắn bắt đầu cải biến bộ dáng, dần dần hóa thành bộ dạng long liễn, thời điểm này hình vẽ mà Tử Huyền tiêu hao không ít đại giới đổi lấy trong đầu hắn, cùng với long liễn mà hắn đã từng tự thân thể nghiệm trong ký ức, đã mang lại tác dụng mấu chốt.

Tòa Thiên Cung thứ năm của hắn nhanh chóng cải biến, cuối cùng hoàn toàn hóa thành long liễn, lại còn chân thật hơn cả so với bức họa kia, tản mát ra từng trận khí tức kinh người.

Sau khi cảm giác tòa Thiên Cung thứ năm của bản thân, tâm của Hứa Thanh lập tức khẽ động, nhẹ giọng mở miệng.

“Kim Ô hồi liễn, mặt trăng lặn xuống!”

Đồ đằng phía sau lưng Hứa Thanh bỗng nhiên lập lòe ánh sáng, Kim Ô huyễn hóa ra bên ngoài, bay thẳng lên bầu trời, giương cánh phát ra tiếng kêu vui sướng, vờn quanh bát phương mấy vòng, sau đó bay thẳng về phía Hứa Thanh.

Lập tức hạ xuống, thẳng theo thiên linh trực tiếp nhảy vào trong cơ thể Hứa Thanh, bay vào trong thức hải, bay vào tòa long liễn do tòa Thiên Cung thứ năm biến thành, sau khi bay đến chỗ này, Kim Ô phát ra tia sáng lập lòe, lại hóa thành một bóng dáng thiếu niên mơ hồ.

Bộ dáng của thiếu niên này, thình lình là bộ dáng Hứa Thanh.

Hắn mặc Đế bào hắc kim, đỉnh đầu là Đế quan cùng màu, trên người tràn đầy vẻ tôn quý, ẩn chứa uy vũ, ngồi ngay ngắn ở bên trong long liễn do tòa Thiên Cung thứ năm biến thành.

Tòa Thiên Cung thứ năm, nháy mắt lập lòe tràn ra ngọn lửa bảy màu, bên ngoài biến ảo ra hư ảnh Kim Ô.

Tiếng nổ vang vọng bát phương, đồng thời uy lực của Kim Ô Luyện Vạn Linh cũng được tăng vọt, cái đuôi từ mười chín cái lúc trước, trực tiếp tăng nhiều hơn gấp đôi, trở thành bốn mươi hai cái.

Nhìn qua những cái đuôi, Hứa Thanh bỗng nhiên có loại hiểu ra.

Sau khi đạt tới trăm cái, thì Kim Ô Luyện Vạn Linh có thể tấn cấp trở thành tam giai!

Đôi mắt Hứa Thanh bỗng nhiên mở ra, hết thảy mọi thứ ở bốn phía tan biến, bảo tháp cũng tốt, tiểu nhân cũng được, còn cả người khổng lồ ở nơi xa, trong một cái chớp mắt khi hắn mở mắt ra, tất cả đều tan biến vô ảnh.

Nơi đây, vẫn là bên ngoài của tòa đình viện giáp một, Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên mặt đất, lúc hắn ngẩng đầu thì nhìn thấy bóng lưng của Tử Huyền ở trước cửa phòng.

“Trời cũng sáng rồi, hôm nay chẳng lẽ không đi trực à!” Tử Huyền đứng ở trước cửa, quay người cười nhìn Hứa Thanh.

Bầu trời đã tờ mờ sáng, một đêm đã qua.

Hứa Thanh nhìn qua Tử Huyền, trong mắt lộ ra cảm kích, đứng dậy chắp tay, cúi đầu thật sâu.

“Đa tạ…”

“Không được gọi tiền bối, gọi tên của ta.” Tử Huyền nói khẽ.

Hứa Thanh do dự.

“Đa tạ Tử Huyền.”

“Tại sao lại nghe giọng điệu kỳ quái như vậy…” Tử Huyền bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đến, để ta dạy cho ngươi, ngươi phải nói, Tử Huyền, cám ơn ngươi, giọng phải nhu hòa một chút.” Tử Huyền nhìn Hứa Thanh, thần sắc lộ ra một chút chờ mong.

Hứa Thanh im lặng, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Tử Huyền, cám ơn ngươi.”

Nghe được câu này, ánh mắt Tử Huyền sáng lên, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xinh đẹp, khẽ gật đầu, tương tự nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, không cần cám ơn.”

Theo hai người nói hai câu này, bầu không khí ở bên ngoài giáp một cũng trở nên có chút không giống bình thường.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh hít sâu lần nữa cúi đầu.

“Đệ tử cáo lui trước.”

Hứa Thanh nói xong đi ra bên ngoài, cho đến khi sắp rời khỏi đình viện giáp một, phía sau hắn truyền đến giọng nói lười biếng kèm theo mị hoặc của Tử Huyền.

“Qua một đoạn thời gian ngắn, ngươi hãy cùng ta đi gặp mấy vị khuê mật của ta trong Quận Đô một lần, đây chính là chuyện thứ hai ngươi đáp ứng ta đấy.”

Trong giọng nói kiều mị của Tử Huyền mang theo vài phần yêu dị, trong nhu hòa pha lẫn vài phần quyến rũ, giống như phượng hót, rồi lại dịu dàng nhu hòa.

Giống như một loại lực lượng kỳ diệu, có thể thấm vào nội tâm, hóa thành dòng nước, dần dần ấm lên…

Chương 911: Diêu Vân Tuệ, nghĩ tốt cho hắn (1)

Mặt trời xuất hiện ở phía chân trời, từ từ bay lên, ánh mặt trời chiếu vào đại địa, những nơi đi qua, hết thảy bóng tối lập tức hòa tan, ánh sáng phân tán khắp nơi.

Đầu đường Quận Đô cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Trên đường đi tới nhà ngục, Hứa Thanh vừa đi về phía trước, vừa cảm thụ tòa Thiên Cung thứ năm trong cơ thể.

Đồ đằng công pháp Hoàng cấp trên người hắn vẫn còn, chiến lực gia trì cũng không bởi vì Kim Ô Luyện Vạn Linh dung nhập vào tòa Thiên Cung thứ năm mà tan biến.

Bản thân công pháp Hoàng cấp này vẫn cung cấp đủ lực lượng một Cung như cũ.

Nhưng uy lực rõ ràng càng lớn hơn, tòa Thiên Cung thứ năm cũng là như thế.

Thậm chí có thể nói, nếu hắn gặp phải người đồng dạng cũng có đủ năm tòa Thiên Cung, dưới tình huống không tính tới bất luận công pháp và pháp bảo, chỉ nhìn từ căn bản sau cùng, như vậy thì dù đối phương là hạng người kinh diễm tuyệt luân, nhân tài kiệt xuất nhất vạn tộc, Hứa Thanh so sánh cùng bọn họ, cũng không kém chút nào.

Nếu so sánh với người phía dưới nhân tài kiệt xuất mà nói, năm tòa Thiên Cung của Hứa Thanh đã vượt xa đối phương.

Bởi vì bất luận một tòa Thiên Cung nào của hắn đều kinh thiên động địa, không nói độc nhất vô nhị, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Hai ngọn mệnh đăng biến thành Mệnh Cung, độc đan hình thành một Cung, Tử Nguyệt Thiên Cung, còn có Kim Ô Long Liễn Cung hôm nay nữa.

Đây, chính là tất cả nội tình mà một đường Hứa Thanh đi đến bây giờ tạo thành.

Từng thứ, đều là do hắn liều mạng mới đoạt được.

Mà một người cường hãn, sẽ rất hiếm khi đột nhiên mà có, phần lớn đều là góp tiểu thành đại, không ngừng tích lũy mà thành.

Hứa Thanh, chính là như vậy.

Cho nên, hắn mới có thể chiến đấu vượt Cung.

Trong lúc cảm giác Thiên Cung, giờ phút này tâm tình Hứa Thanh rất tốt, lúc đi ngang qua một cửa hàng ăn sáng, ý vị của nơi này không khỏi khiến hắn bỗng nhớ tới cửa hàng bán bánh quẩy trong Thất Huyết Đồng.

“Cũng không biết lúc nào có thể trở về.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, nhìn về phía Nghênh Hoàng Châu, hắn có chút nhớ Thất gia cùng với lão tổ Huyết Luyện Tử, còn có cái cửa hàng ăn sáng từ Thất Huyết Đồng cùng nhau đi tới Liên Minh Bát Tông.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đi về phía cửa hàng ăn sáng kia, ngồi xuống gọi một phần, sau khi ăn vào, trên mặt của hắn lộ ra vẻ thỏa mãn, mặc dù ý vị không bằng cửa hàng trong trí nhớ, nhưng vẫn tạm được.

Mà trong lúc hắn ăn bữa sáng ở đây, tiểu nam hài cũng ngồi xổm cách đó không xa, trơ mắt nhìn Hứa Thanh.

Hình như nó cảm thấy rất nhàm chán, nó quan sát trái phải, nhìn qua đường phố hối hả, nhìn một chút, bỗng nhiên ánh mắt của nó ngưng tụ lại, rơi vào trong một căn phòng trên tầng hai cách đó không xa.

Trên cửa sổ lầu các, hình như vừa có một bóng người đứng ở nơi đó, dùng một loại ánh mắt oán độc nhìn về phía Hứa Thanh.

Tiểu nam hài hiếu kỳ, thân thể nhoáng một cái tan biến.

Lúc nó xuất hiện đã ở trong lầu các, cũng nhìn thấy một nữ tử tướng mạo rất đẹp, đang răn dạy một vị thanh niên.

“Phế vật, Hứa Thanh chẳng những là thư lệnh đi theo Cung chủ, càng đã trở thành binh sĩ của Hình Ngục Ti, mà ngươi lại chỉ là một tên văn chức, sửa sang lại văn thư!”

“Ngươi rõ ràng còn bình tĩnh tiếp nhận, ngạo khí của ngươi đâu, thân là đệ nhất nhân thế hệ này của Nghênh Hoàng Châu, tôn nghiêm của ngươi đâu, vì sao ngươi không đi tìm sư tổ của ngươi!”

Người bị giáo huấn khiển trách, là Trương Ti Vận.

Mà nữ tử trong mắt tiểu nam hài, tự nhiên là mẫu thân của Trương Ti Vận, Diêu Vân Tuệ.

Bởi vì thân phận của mình, cho nên khi ả đi đến Chấp Kiếm Cung sẽ vô cùng mẫn cảm, mà có mấy lời cũng không thể dùng ngọc giản để nói, cho nên hôm nay ả mới hẹn sư tổ Trương Ti Vận gặp mặt ở đây, nhưng trên đường lại nhận được gia tộc truyền âm cho mình, thông báo về lời cảnh cáo của Cung chủ Chấp Kiếm Cung.

Mà gia tộc cũng nghiêm túc cảnh cáo ả, không nên gây sự với Chấp Kiếm Cung.

Điều này khiến cho đáy lòng Diêu Vân Tuệ rất không thoải mái, vừa rồi lại bỗng nhìn thấy Hứa Thanh, khiến cho ả lại càng thêm chán ghét, vì vậy khi nhìn tới nhi tử của mình, đáy lòng liền dâng lên lửa giận.

Trương Ti Vận cúi đầu, trong lòng càng hận Hứa Thanh hơn, mỗi một lần mẫu thân cầm Hứa Thanh ra so với gã, lại càng khiến cho lệ khí trong nội tâm gã càng lúc càng nồng đậm thêm.

Mà trên thực tế thì gã đã đi tìm sư tổ, nhưng ánh mắt đối phương nhìn gã rất kỳ quái, gã cũng không biết là vì sao, nhưng giờ phút này đối mặt với lửa giận của mẫu thân, gã cũng không dám giải thích, chỉ có thể lặng lẽ thừa nhận.

Mặt khác, gã cảm thấy thật ra mình làm công việc sửa sang lại văn thư cũng không phải không có chỗ tốt, tối thiểu nhất một tháng này gã cũng đã tìm ra mấy chỗ người khác sơ sẩy nhớ lầm, còn được bên trong Ti khen ngợi.

Nhưng gã biết rõ, mình không thể nói điều này ra.

“Thật ra, ở bên Nghênh Hoàng Châu vẫn tốt hơn một chút.” Trương Ti Vận than nhẹ trong lòng.

Mẫu thân của gã mắng chửi một hồi, đột nhiên lấy ra ngọc giản truyền âm, rất nhanh sắc mặt liền biến thành càng thêm âm trầm, cuối cùng rặc rặc một cái, trực tiếp bóp nát ngọc giản.

“Có công chuyện bận rộn? Rõ ràng đã hẹn từ mấy ngày hôm trước rồi, hết lần này tới lần khác tới lúc này lại từ chối, là do pháp chỉ mà Cung chủ Chấp Kiếm Cung phát ra sao!”

“Người Thái Ti Tiên Môn, cả đám đều không có tâm huyết, thật quá ngu xuẩn!” Sắc mặt Diêu Vân Tuệ vô cùng khó coi, giận dữ mắng mỏ.

Trương Ti Vận thầm than trong lòng, nhẹ giọng mở miệng.

“Mẫu thân… . .”

“Cút!” Diêu Vân Tuệ lạnh giọng nói.

Trương Ti Vận trầm mặc hồi lâu, đứng lên cúi đầu về phía mẫu thân, quay người rời khỏi, thần sắc càng ngày càng cô đơn, nội tâm lại càng hận Hứa Thanh.

Cho đến khi đi tới đầu đường rất xa, thân thể của gã bỗng nhiên run rẩy, cảm thấy giống như trời đất quay cuồng, lập tức chống một tay vào bên vách tường.

Trong mắt bỗng lập lòe xuất hiện một tia hư ảnh Hồng Nguyệt, trên mặt xuất hiện vẻ dữ tợn, nhưng chỉ chợt hiện một cái liền lập tức trôi qua.

Sau một lúc lâu gã mới khôi phục lại.

“Là công pháp xảy ra vấn đề sao? Đây đã là lần thứ bảy ta có loại cảm giác mê muội này rồi.” Sắc mặt Trương Ti Vận khó coi, trầm ngâm một phen rồi tiếp tục đi xa.

Mà bên trong tòa lầu các, tiểu nam hài không có quan tâm Trương Ti Vận vừa rời đi.

Nó đứng bên người Diêu Vân Tuệ, lực chú ý đều đặt ở trên người đối phương, tò mò quan sát và trong mắt lộ ra vẻ suy tư, hình như nó đang phân tích xem ả có ác ý đối với Hứa Thanh hay không.

Diêu Vân Tuệ ngồi ở trên ghế, giờ phút này toàn bộ phẫn nộ trên mặt của ả lại toàn bộ tan biến, thậm chí còn bưng bát canh hạt sen trên bàn uống một ngụm.

Động tác rất ưu nhã, giống như người tức giận thất thố lúc trước với Trương Ti Vận không phải là ả.

“Vận nhi, mẫu thân cay nghiệt hung ác, là vì muốn kích thích ra sự cố chấp và tâm huyết của ngươi, hy vọng ngươi có thể thành tài, năm đó phụ thân ngươi chưa đủ quyết đoán, không biết dụng tâm lương khổ của ta.”

Diêu Vân Tuệ thì thào trong lòng, trong mắt lộ ra một tia âm lãnh.

“Hứa Thanh, ngươi chiếm tạo hóa của Vận nhi, làm hỏng mất triển vọng của nó, đương nhiên ta sẽ không bỏ qua việc này, bên trong Quận Đô ta không làm gì được ngươi, nhưng chỉ cần ngươi rời khỏi Quận Đô, ta có rất nhiều biện pháp để cho ngươi có tội danh trên lưng, ta cũng không cần giết ngươi, ta muốn để cho Vận nhi trông thấy kết quả của ngươi, từ đó dâng lên sự tin tưởng.”

Chương 912: Diêu Vân Tuệ, nghĩ tốt cho hắn (2)

Cảm nhận được ý nghĩ của nữ tử trước mắt này, trên mặt tiểu nam hài lại hiện ra vẻ buồn rầu.

Nó đã đáp ứng tiểu tỷ tỷ, phải bảo hộ Hứa Thanh.

Nhưng nó không thể giết người, vì vậy sau khi nghĩ ngợi một chút, nó dứt khoát thổi ra một hơi về phía Diêu Vân Tuệ.

Một hơi này rơi vào trên mặt Diêu Vân Tuệ.

Tay cầm muỗng canh của Diêu Vân Tuệ bỗng dừng lại, chẳng biết tại sao ý niệm trong đầu bỗng có một chút cải biến, hình như bên trong tối tăm có một cái suy nghĩ tản ra trong tâm thần của ả, khiến cho ả bỗng nghĩ tới chỗ tốt của người khác.

“Hứa Thanh kia cũng không phải là cực kỳ đáng ghét.”

Diêu Vân Tuệ thì thào nói nhỏ, sau khi nói xong chính ả cũng cảm thấy sửng sốt một chút, hồ nghi nhìn chung quanh, đứng lên.

“Không bình thường!” Sắc mặt ả khó coi, lập tức bấm niệm pháp quyết dò xét, nhưng hết thảy mọi thứ chung quanh vẫn như thường.

Mắt thấy hiệu quả không phải đặc biệt tốt, tiểu nam hài đứng bên người ả càng buồn rầu, vì vậy lại thổi ra một hơi.

Một hơi này lại bay tới trên mặt Diêu Vân Tuệ.

Tay cầm muỗng canh của Diêu Vân Tuệ lại dừng lại, chẳng biết tại sao ý niệm trong đầu bỗng có một chút cải biến, hình như bên trong tối tăm có một cái suy nghĩ tản ra trong tâm thần của ả, khiến cho ả bỗng nghĩ tới chỗ tốt của người khác.

“Hứa Thanh đó cũng không hẳn cực kỳ đáng ghét.”

Diêu Vân Tuệ tự thì thào, sau khi nói xong chính ả cũng cảm thấy hơi sửng sốt, vẻ hồ nghi nhìn chung quanh rồi đứng lên.

“Không bình thường!” Sắc mặt ả khó coi, lập tức bấm niệm pháp quyết dò xét, nhưng hết thảy mọi thứ chung quanh vẫn như thường.

Mắt thấy hiệu quả không phải đặc biệt tốt, tiểu nam hài đứng bên người ả càng buồn rầu, vì vậy lại thổi ra một hơi nữa.

Thân thể Diêu Vân Tuệ run lên, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, sau một lúc lâu thì thào.

“Hứa Thanh hình như cũng không phải quá phận như vậy.”

Ánh mắt Diêu Vân Tuệ trợn to, ả cảm thấy ý nghĩ bây giờ của mình có chút không thể tưởng tượng, giờ phút này không chần chờ chút nào, lập tức bấm niệm pháp quyết, phòng hộ bản thân, đồng thời kiểm tra tâm thần và thần hồn của mình.

Hết thảy như thường.

Nhưng ả vẫn nhoáng một cái, lập tức rời khỏi nơi đây, lúc xuất hiện đã ở trong ngõ hẻm phía xa, vừa đi về phía trước vừa nhớ lại những chuyện trước đó.

“Mặc dù Hứa Thanh cũng không phải khiến người ta đặc biệt chán ghét, nhưng ta vẫn sẽ trừng phạt hắn một chút.”

Chớp mắt khi ý nghĩ này hiện ra, tiểu nam hài đi theo bên người ả hình như có chút tức giận, vì vậy lần này nó liên tiếp thổi ra chín hơi.

Toàn thân Diêu Vân Tuệ run rẩy mãnh liệt, hô hấp dồn dập, cảm giác chán ghét đối với Hứa Thanh cấp tốc giảm bớt, thậm chí còn dâng lên một tia hảo cảm.

Sau một lúc lâu liền thì thào nói nhỏ.

“Hứa Thanh cũng có chỗ vô tội, mà cách làm của Vận nhi cũng có chỗ không ổn…”

Mắt thấy như thế, tiểu nam hài vừa lòng thoả ý phủi tay, nó cảm thấy mình đã lập công, vì vậy liền vui vẻ rời đi.

Giờ phút này Hứa Thanh đã ăn xong bữa sáng, đi tới Hình Ngục Ti, bước lên bậc thang thường ngày, đi từng vòng đến tầng 57, bước vào nhà tù 132 khi Đinh.

Bên trong đen nhánh, một khắc hắn bước vào hơi thoáng đã có một chút ánh sáng, trừ bên ngoài thứ này ra, tất cả không có gì thay đổi.

Vân Thú vẫn đưa lưng về phía hắn, nữ tử nhân tộc vẫn đang dỗ búp bê ngủ như cũ, cối xay vẫn đang chuyển động.

Về phần đầu lâu kia, giờ phút này bộ dạng của nó giống như không còn lưu luyến gì nữa, mỗi ngày đều lặp lại một câu.

“Không nên đạp ta, ta không muốn bị đạp… . .”

Hứa Thanh đi trên hành lang, xem xét từng phạm nhân, sau khi xem qua toàn bộ 13 phạm nhân phía trước, đi tới chỗ đó lão giả Đan Thanh Tộc.

Lão giả cung kính cúi đầu về phía Hứa Thanh.

“Buổi sáng tốt lành, trấn thủ đại nhân.”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lạnh lùng nhìn lão một cái, quay người rời khỏi, khoanh chân ngồi đả tọa ở chỗ thường ngày, Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông cũng đều bay ra, bắt đầu việc vui một ngày của mình.

Thân ảnh tiểu nam hài cũng hiển lộ ra, ngồi ở bên cạnh, để Hứa Thanh có thể trông thấy.

Trong mắt nó lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nó biết rõ, không cần quá lâu Hứa Thanh sẽ lại kịp phản ứng, sau đó bắt đầu thức tỉnh.

Sự thật đúng là như thế, theo Hứa Thanh đả tọa, hắn nhìn hết thảy bốn phía, trong lòng chậm rãi dâng lên cảm giác nghi ngờ.

“Ta hình như đã quên một ít chuyện, nơi đây cho ta cảm giác có chút, quá an bình…”

“Tại sao ta mơ hồ cảm thấy, nơi đây hẳn là màu đỏ mới đúng.”

“Cung chủ giống như đã nói cái gì đó với ta, còn có tiểu nam hài, tại sao nó lại dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn ta, cái đầu người tại sao lại lặp lại nhiều lần bị giết?”

“Trí nhớ của ta không phải đột nhiên trở nên kém đi, là do từ khi trở thành người trấn thủ nơi đây bắt đầu…”

“Chẳng lẽ ta bị nơi này ảnh hưởng rồi sao?” Hứa Thanh mở ra túi trữ vật, tìm kiếm một vòng, cẩn thận kiểm tra toàn bộ vật phẩm, hết thảy như thường.

Hắn nhíu mày, một lát sau liền ngẩng đầu nhìn qua nhà tù, sắc mặt dần dần khó coi, hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác mãnh liệt, hình như những thứ trước mắt mà hắn nhìn thấy, đã bị che lấp bởi một cái khăn che mặt, mà cái khăn che này ở ngay trước mặt của hắn.

Ánh mắt Hứa Thanh càng dần càng lạnh như băng, lực lượng độc cấm trong cơ thể bỗng nhiên tản ra, lực lượng của Tử Nguyệt Thiên Cung đồng thời bộc phát, trong nháy mắt tiếp theo, khí tức trực tiếp cải biến, vị cách tăng lên.

Cùng lúc đó, trong lồng giam truyền ra tiếng kêu rên, đó là tiếng của cái đầu người.

“Lại tỉnh lại tỉnh, van ngươi không nên đạp ta, ngươi có thể đổi phương pháp khác được không!”

Lão đầu Đan Thanh Tộc thở dài, nhắm mắt lại, chuẩn bị xong việc bị đốt chết.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, đứng lên đi tới.

Một lát sau nơi đây liền an tĩnh lại, ngoại trừ ngón tay Thần Linh chưa bị hủy diệt, Hứa Thanh nhìn qua ngón tay kia, hắn cảm nhận được trong đó tràn ra từng trận chấn động kinh khủng.

Hắn biết rõ mình không thể đụng chạm với đối phương, chênh lệch giữa song phương cực lớn, có thể khiến cho một khắc hắn đụng chạm với ngón tay này, bản thân sẽ trực tiếp tan vỡ mà chết.

Loại nhận thức này, hắn vẫn có.

Vì vậy sau một lúc lâu, Hứa Thanh cầm ra ra một tấm thẻ tre, khắc hết thảy xuống, toàn thân âm lãnh, đi tới cửa nhà lao, cũng không quay đầu, đứng ở nơi đó hồi lâu rồi bình tĩnh mở miệng.

“Có phải mỗi ngày ta đều sẽ thức tỉnh? Mỗi ngày ta đều sẽ biết nơi đây không phải chỉ giam giữ mười bốn phạm nhân, mà là sáu người? Có phải ngoại trừ ngón tay Thần Linh kia, năm người khác trong này thật ra cũng không chết, bất kể ta giết bao nhiêu lần.”

Tiểu nam hài bất đắc dĩ xuất hiện, nhẹ gật đầu.

“Có phải ta đã từng khắc qua một số chữ nhắc nhở chính mình, hoặc là những biện pháp khác nhắc nhở, nhưng một khi ta rời đi, chúng nó sẽ bị sức mạnh Thần Linh xóa đi, cho dù ta có dùng ngoại vật ghi chép, nhưng một khắc mang ra cũng sẽ tan biến.”

Tiểu nam hài tiếp tục gật đầu.

“Ta đẩy cửa ra, sẽ quên hết mọi thứ, đúng không? Còn nữa, Cung chủ biết không?”

“Đây là tạo hóa, cũng chính là khảo nghiệm?”

Tiểu nam hài gật đầu như cũ.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn biết rõ Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông cũng giống như thế, đều không nhớ được những thứ xảy ra trong nơi này.

Sau một lúc lâu, hắn bỗng nhiên nở nụ cười.

“Thế thì, cứ tiếp tục như vậy đi, ta nghĩ, nếu có một ngày ta đẩy cửa ra, mà không quên đi hết thảy mọi thứ trong này, vậy một khắc đó, ta sẽ chân chính lấy được tạo hóa trong này.”

Tiểu nam hài bất đắc dĩ gật đầu.

“Những lời này, ta cũng đã nói rất nhiều lần rồi đúng không?”

Hứa Thanh nở nụ cười, cúi đầu nhìn thẻ tre ghi chép hết thảy trong tay mình, trong mắt lộ ra một tia ánh sáng âm u, giống như thiểm điện, vụt cái mà qua, đáy lòng thì thào.

“Thật ra còn có một phương pháp, đó chính là ta cũng ở lại nơi đây, gieo xuống nhân quả, đợi một khắc nó thành thục…”

Hứa Thanh trầm mặc, bóp chặt tấm thẻ tre, ném xuống đất.

“Phiền ngươi một chuyện, giúp ta bảo tồn những mảnh vụn này, để tới chỗ đặt những mảnh thẻ tre khác đi, ta nghĩ chắc mình đã khắc rất nhiều cái.”

Tiểu nam hài gật đầu, giơ hai tay lên giống như đang đếm, muốn nói cho Hứa Thanh có bao nhiêu cái. .

Hứa Thanh nở nụ cười, hít sâu, đẩy ra cửa nhà tù, đi ra ngoài.

Trên bậc thang Hình Ngục Ti , Hứa Thanh vừa đi về phía trước, vừa cân nhắc việc kiếm quân công trong lòng.

“Nhà tù 132 khu Đinh có mười bốn phạm nhân, không có gì thay đổi, mỗi người đều bình thường, vậy thì ta phải đặt thêm tinh lực của mình vào trên quân công.”

Cứ như vậy, mấy ngày trôi qua.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Hứa Thanh đã có một chút cải biến, ban ngày vẫn tới trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh như cũ, nhưng ban đêm hắn bắt đầu hoàn thành các loại nhiệm vụ có quân công, ví dụ như bắt giữ, ví dụ như tìm kiếm, ví dụ như hiệp trợ những Ti khác, nhiều vô số.

Cho đến khi Khổng Tường Long ra tù ngày thứ ba, sau khi hết giờ trực đi ra Hình Ngục Ti, Hứa Thanh liền nhận được truyền âm của y.

“Hứa Thanh, có một nhiệm vụ lớn, rất nhiều quân công, có làm hay không?”

Chương 913: Hắc Y Vệ! (1)

Hứa Thanh đồng ý.

Nhiệm vụ lớn theo như lời của Khổng Tường Long, chính là Ti bên ngoài ban cho y một đạo mật lệnh.

Nguyên bản nhiệm vụ từ mật lệnh, là không cho phép người Ti khác tới tham dự.

Nhưng Khổng Tường Long thấy Hứa Thanh cần quân công, những tiểu đồng bọn khác cũng cần, vì vậy đã kiên trì quấy rầy bên trên, mới tranh thủ được cơ hội này, để cho những Chấp Kiếm Giả của Ti khác lấy thân phận hiệp trợ tham dự.

Vả lại y cũng cam nguyện làm người bảo đảm chuyện này.

Người tham dự ngoại trừ một số Chấp Kiếm Giả của bản thân Ti bên ngoài, còn có Hứa Thanh, Sơn Hà Tử, Vương Thần cùng với Dạ Linh.

Về phần nhiệm vụ.. . . .

“Đây là một cái nhiệm vụ tiếp ứng.”

Đêm khuya, trong Ti bên ngoài của Chấp Kiếm Cung, xung quanh người Hứa Thanh nhao nhao có người đến, tổng cộng 17 vị Chấp Kiếm Giả, giờ phút này đều đã hội tụ nơi đây, nhìn Khổng Tường Long sắc mặt nghiêm nghị ở chính giữa.

“Trước khi chúng ta xuất phát, ta sẽ nói rõ chi tiết một chút qui trình nhiệm vụ cho các ngươi, nhưng dựa theo quy củ, bất luận những thứ giống như ngọc giản truyền âm ra bên ngoài trên người các ngươi, đều phải bị phong ấn.”

“Cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành trở về, còn trong lúc này, các ngươi không cách nào dùng ngọc giản truyền âm với bên ngoài chút nào, chỉ có ta, thân là người phụ trách nhiệm vụ lần này mới có thể.”

Khổng Tường Long nói nghiêm túc, sau đó liền vung tay lên, lập tức có Chấp Kiếm Giả của Ti bên ngoài chuyên môn chịu trách nhiệm làm việc này đi ra, chắp tay về phía tất cả mọi người, sau tiến lên phong ấn.

Phương pháp phong ấn rất đơn giản, dùng cấm chế để phong.

Theo những người này bấm niệm pháp quyết, từng đạo cấm chế phân biệt bay về phía mọi người.

Hứa Thanh nhìn những người khác, phát hiện tất cả mọi người đều không có bất kỳ phản đối gì, đồng thời hắn cũng biết đây là việc cần thiết khi làm nhiệm vụ, vì vậy sau khi cẩn thận kiểm tra cấm chế, cũng ngầm đồng ý việc ngọc giản truyền âm đối ngoại của bản thân mất đi hiệu quả.

Cấm chế này, hoàn toàn chính xác chỉ có một cái hiệu dụng đó, không hề có những tác dụng gì khác.

Mà trước khi hắn tới đây, cũng đã truyền âm báo cho Tử Huyền Thượng Tiên biết là có lẽ mình ra ngoài, đồng thời cũng đã xin nghỉ bên Hình Ngục Ti.

Giờ phút này cấm chế phong ấn hoàn thành, Khổng Tường Long phất tay, mọi người xuất phát đi tới truyền tống điện của Chấp Kiếm Cung, lần lượt bước vào sau đó cùng nhau truyền tống.

Theo tia sáng trận pháp lập lòe, thân ảnh 17 người bọn họ tan biến.

Lúc xuất hiện đã ở một nơi cách Quận Đô rất là xa xôi, nơi này là biên giới Thiên Vân Châu cùng Quận Đô.

“Ba ngày sau, chúng ta sẽ tới một điểm truyền tống khác, nhưng từ giờ trở đi, một đường đi tới thì chúng ta phải ẩn nấp tung tích bản thân, mọi người thay y phục Chấp Kiếm Giả ra, chúng ta xuất phát.”

Dưới bầu trời đêm đen nhánh, Khổng Tường Long nhìn mọi người bên cạnh, thấp giọng mở miệng.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, hắn đã nhìn ra nhiệm vụ lần này không giống tầm thường, dẫu sao quân công phong phú, tự nhiên phải có nguy hiểm nhất định, vì vậy liền lập tức thay đạo bạo của Chấp Kiếm Giả ra.

Một đoàn người không có bất kỳ ai nói chuyện, nhanh chóng thay y phục, sau khi làm xong, dưới sự dẫn dắt của Khổng Tường Long, bay nhanh trong bóng đêm.

“Bây giờ ta nói về nhiệm vụ với các ngươi.”

“Nhiệm vụ lần này là tiếp ứng một vị ám tử của Chấp Kiếm Cung tiềm phục tại Thánh Lan tộc!”

“Vị ám tử này đã tiềm phục ở Thánh Lan tộc nhiều năm, gần đây trở về, nhiệm vụ của chúng ta chính là tới biên giới tiếp ứng, sau đó một đường bảo hộ quay về Chấp Kiếm Cung.”

Khổng Tường Long vừa di chuyển vừa mở miệng giới thiệu nhiệm vụ cho mọi người.

“Về phần người này cụ thể đã bại lộ thân phận hay không, phải chăng tra được manh mối không giống tầm thường gì, hay tại sao lại không cách nào thông qua những phương thức khác truyền đi, chỉ có thể đích thân trốn về, trong lòng các ngươi khả năng đều đang nghĩ về những thứ này, nhưng ta nói rõ cho các ngươi biết trước, không cần nghĩ, vì đây không phải là thứ chúng ta nên biết.”

Khổng Tường Long nhìn đám người Hứa Thanh cùng với Sơn Hà Tử, những lời nói y hiển nhiên không phải nói với Chấp Kiếm Giả ở Ti bên ngoài, mà là nhắc nhở mấy người Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, hắn thân là lão thành viên của Bộ Hung ti, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Đám người Sơn Hà Tử cũng hô biết rõ.

“Nhưng có một việc ta tin tưởng các người cũng hiểu, vị này cam nguyện làm ám tử tiềm phục trong Thánh Lan tộc, thân phận khẳng định không có vấn đề gì, cũng tuyệt đối không phản bội Chấp Kiếm Giả.”

“Mặt khác theo cá nhân ta phân tích, vị ám tử này trở về, có lẽ cũng có những hàng động che lấp, chúng ta đi tiếp ứng cũng chưa hẳn là bản thân của y, khả năng chỉ là công dã tràng.”

“Nhiệm vụ lần này đại khái có khả năng còn có những tiểu đội khác cũng đang thi hành, nhưng có lẽ phương hướng khác biệt với chúng ta.”

“Bên trong Chấp Kiếm Cung nhất định cũng an bài cường giả, nhưng có phải ở bên chúng ta hay không thì ta không biết.” Khổng Tường Long nhìn đám người Hứa Thanh, thấp giọng truyền ra lời nói.

“Khổng đại ca lần này hà tất nói tỉ mỉ như vậy.” Ánh mắt Sơn Hà Tử hơi lướt qua Hứa Thanh.

Dạ Linh nhíu mày, tương tự liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Trên thực tế, trong lòng bọn họ cũng có chút bài xích đối với việc Khổng Tường Long kêu thêm cả Hứa Thanh tham dự lần này, cũng không phải là ghét hắn, mà là không thích ứng.

Dẫu sao thì tiểu đội mấy người bọn họ từ trước tới nay vẫn chưa từng có bất luận người ngoài nào tham dự.

Hứa Thanh là một người duy nhất trong những năm này.

Vương Thần lại là một bộ không quan tâm, hà hơi ngồi trên quan tài.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không nói chuyện.

“Hứa Thanh lần đầu tham dự nhiệm vụ cùng chúng ta, có phần không hiểu, tự nhiên phải nói rõ ràng từ đầu.” Khổng Tường Long cười mở miệng.

Mắt thấy Khổng Tường Long nói như vậy, Dạ Linh và Sơn Hà Tử cũng không nói gì.

Những Chấp Kiếm Giả khác trong Ti bên ngoài cũng giả bộ như không phát hiện việc này, trên thực tế bọn họ rất quen thuộc đám người Sơn Hà Tử, dẫu sao mỗi lần Khổng Tường Long làm nhiệm vụ của Ti bên ngoài, ba vị này phần lớn cũng sẽ tới.

Cứ như vậy, một đoàn người bay nhanh trong đêm, thời gian chậm rãi trôi qua.

Tốc độ Hứa Thanh không phải nhanh nhất, nhưng cũng không phải chậm nhất, vừa đi theo vừa phân tích nhiệm vụ trong lòng, đồng thời cũng nhớ lại lịch sử vạn tộc được Quận Thừa giảng giải lúc mật huấn.

Thánh Lan tộc, chính là Thánh Lan đại công tước mưu phản nhân tộc năm đó, sau đó tự thành một tộc, thân là phản đồ của nhân tộc, thế trận cùng nhân tộc tự nhiên như nước với lửa, là kẻ địch sinh tử.

Bọn họ phụ thuộc Hắc Thiên tộc, tức thì được Hắc Thiên tộc ban thưởng máu huyết, dung nhập vào trong bản thân tộc nhân, đời đời kiếp kiếp làm thuộc hạ, khiến cho máu trong cơ thể tộc nhân Thánh Lan tộc nhiều hơn một tia máu đen.

Vả lại trong xung đột những năm qua, nếu so với Hắc Thiên tộc, Thánh Lan tộc lại càng chém giết nhân tộc hung tàn hơn nhiều, giống như bọn chúng càng tàn nhẫn đối với nhân tộc, lại càng có thể chứng minh chính mình.

Đồng thời cũng luôn nhìn chằm chằm vào Phong Hải Quận, nơi duy nhất chưa bị thứ thống nhất trong Thánh Lan đại vực.

Nếu không phải do vẫn còn cố kỵ nhân tộc Hoàng vực, sợ là sớm đã thôn phệ Phong Hải Quận rồi.

Nhưng nhân tộc hiểu rõ, Phong Hải Quận càng hiểu rõ, tương lai song phương nhất định sẽ có một trận chiến.

Sự cân bằng bây giờ yếu ớt vô cùng, hơi chút chuyện liền có thể bị đánh vỡ.

Trên thực tế không chỉ Phong Hải Quận như thế, sau khi tham dự mật huấn Hứa Thanh mới biết được, sáu Quận Đô khác đều có cùng loại tình huống như thế này, thậm chí có Quận đã mất đi mấy Châu.

“Bấp bênh, vô vọng.” Đây là những gì mà Quận Thừa với giọng nói tang thương cùng một ngữ điệu bất đắc dĩ nói ra ngày hôm ấy.

Chương 914: Hắc Y Vệ! (2)

Trong lúc Hứa Thanh suy nghĩ, thời gian ba ngày thoáng một cái đã qua, lúc này Khổng Tường Long còn nói cho hắn biết về danh hiệu.

Mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ, mọi người sẽ không gọi tên, bọn họ đều có một cái danh hiệu tạm thời riêng.

“Tiểu hài tử.”

Hứa Thanh nói khẽ, đây là danh hiệu nhiệm vụ lần này của hắn, hắn dự định về sau cũng sẽ một mực dùng cái danh hiệu này.

“Tốt, lần này ta là Long ca, ha ha, các ngươi cũng xưng hô như vậy ta là được.” Khổng Tường Long cười mở miệng.

Rất nhanh, mọi người đã tới điểm truyền tống thứ hai, thông qua nơi đây di chuyển qua một chỗ khác, lại trải qua hành trình mấy ngày, rốt cuộc đã Lâm Lan Châu.

Nơi này là một trong biên giới của Phong Hải Quận và Thánh Lan tộc.

“Còn có một lần truyền tống cuối cùng nữa, chúng ta có thể đạt tới khu vực biên giới.”

Sau khi đến nơi này, mọi người đều vô cùng cảnh giác, mặc dù nơi đây vẫn là phạm vi của Phong Hải Quận, nhưng dù sao cũng là nơi giáp giới với Thánh Lan.

Dù giữa hai tộc đều có quy định, tu sĩ Nguyên Anh dám bước ra biên giới của mình nửa bước, sẽ lập tức bị pháp bảo Cấm Kỵ gạt bỏ, nhưng cũng không thể không phòng.

Huống hồ tu sĩ Kim Đan mở Thiên Cung đẳng cấp cao, phân phối thêm một chút vật sát thương lớn, uy lực tương tự kinh người.

Lúc này cũng đã là đêm khuya, bầu trời không thấy ánh trăng, bị mây đen che đậy, chỉ có từng đạo tia chớp chạy ngang dọc, truyền ra âm thanh nổ vang, mà ngay tại lúc này, một trận mưa như trút nước ập xuống.

Trong mưa to, 17 thân ảnh không dừng lại chút nào, đi thẳng đến truyền tống trận.

Không lâu sau, trong khi nước mưa càng lúc càng nặng hạt hơn, xa xa có một tòa thành lũy thạch thành đơn giản xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn, trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, hắn ngửi thấy được mùi máu tươi.

Cùng lúc đó, Sơn Hà Tử và Vương Thần còn có Dạ Linh, thần sắc cũng đều hơi động.

Khổng Tường Long càng đã sớm nheo mắt lại, giơ tay phải lên, mọi người lập tức dậm chân ngồi xổm xuống, thần sắc biến thành nghiêm túc. “Địa điểm truyền tống không dựa theo quy định thời gian quy định, phóng thích tín hiệu chỉ có Chấp Kiếm Giả có thể thấy, bên trong đã xảy ra vấn đề.”

“Tiểu hài tử, Yêu Nữ, Dương Linh, Hà Đạo, bốn người các ngươi mang theo ba người, ta một mình là được, chúng ta chia làm năm phương hướng, đồng thời tiến vào, gặp phải bất cứ ngoại tộc nào, đánh chết hết thảy!”

“Nếu như gặp phải Kim Đan cao Cung, kéo dài thời gian chờ ta.” Khổng Tường Long cũng là người quyết đoán, lập tức mở miệng.

Nói xong chợt lao ra, phi thẳng đến tòa thành lũy phía trước, Hứa Thanh quay lại nhìn những người Chấp Kiếm Giả của Ti bên ngoài, những người này lập tức liền phân chia xong, đầu tiên lựa chọn đều là ba người Sơn Hà Tử.

Còn ba người lựa chọn chậm, nhìn Hứa Thanh.

“Ba vị đạo hữu, không nên đi theo quá gần.” Hứa Thanh ném ra ba bình thuốc, bên trong chứa giải độc đan chuyên dụng.

Sau khi Hứa Thanh gia nhập Chấp Kiếm Giả, vì ngăn ngừa việc trong Học Thức Điện hôm ấy phát sinh lần nữa, cho nên hắn đã chuẩn bị một chút giải dược đơn giản có thể hóa giải độc không phải độc cấm của mình.

Nhưng mà độc của hắn hỗn hợp rất nhiều loại, mặc dù giải dược vẫn có hiệu dụng, nhưng nếu như trực diện hút vào, vẫn không thể giải.

Nhưng nếu như cách xa một chút, đợi độc tiêu tán hơn phân nửa thì vẫn còn có thể giải được.

Sau đó Hứa Thanh xông lên, những người khác cũng đều như vậy, ba người kia nhìn nhau một cái, đi theo sau lưng Hứa Thanh.

Rất nhanh, 17 vị Chấp Kiếm Giả chia làm năm phương hướng, tới gần thành lũy phía trước.

Hứa Thanh không hề dừng lại chút nào, thân thể lập tức phóng đi, độc đan trong cơ thể chấn động, độc ý tràn ngập toàn thân, không hề tản ra bên ngoài mà tạo thành một tầng phòng hộ, đồng thời tay phải giơ lên vung ra bên ngoài, lập tức rất nhiều phấn độc tràn ngập không khí.

Khi làm xong những thứ này, hắn đã bước vào bên trong thành lũy, mới vừa bước vào đã nghe được xa xa truyền đến tiếng pháp thuật nổ vang, đồng thời phía trước cũng có tiếng hừ lạnh truyền đến, trong nháy mắt tiếp theo, một bóng người tốc độ cực nhanh phục kích tới gần.

Đối phương là một người trung niên, mặc hắc bào, hình dạng không chút khác biệt với nhân tộc, duy chỉ có trên mi tâm xuất hiện một đạo hắc tuyến, toàn thân bộc phát tu vi Kim Đan năm Cung, nhưng không đợi gã tới gần Hứa Thanh đã liền biến sắc, trong ánh mắt lộ ra hoảng sợ, phun ra một đám máu tươi màu đen.

“Đây là loại độc gì!”

Độc, gã không có gì bất ngờ, gã bất ngờ chính là loại độc này quá mạnh, gã mới chỉ tới gần hít vào một hơi, đã cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đang thiêu đốt, trước mắt biến thành màu đen.

Một cái chớp mắt hạ xuống, gã đã không có tư cách tiếp tục hoảng sợ, bởi vì tốc độ Hứa Thanh quá nhanh, nháy mắt liền tới gần, con dao găm đội trưởng tặng cho xuất hiện trong tay, hắn cầm chặt chiếc vải quấn xác chết quấn quanh tay nắm, từ trên người gã trung niên thoáng cắt qua một cái.

Dao găm lướt qua một vòng trên cổ, đầu người bay lên.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, khom người bước vào đêm tối, đổi vị trí từ con mồi trở thành thợ săn, một đường đi vào trong những góc tối âm u, trong lúc nhanh chóng đi về phía trước, hắn bỗng nhiên tăng tốc, dao găm vung lên phía trước.

Một đạo bóng người đột nhiên lao ra, nhưng không đợi người kia ra tay, đầu người giống như tự đưa đến trước mặt Hứa Thanh, trên mặt mang theo vẻ không cách nào tin, bay lên thật cao.

Hứa Thanh cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua, nhoáng một cái phía dưới, lần nữa biến mất.

Rất nhanh, một tên tu sĩ Thánh Lan tộc ẩn thân trong một nơi bí mật gần đó, đang ngóng nhìn bốn phía, chuẩn bị chờ đám người tiến đến liền xuất thủ, khi ánh mắt của gã đang nhìn xa xa, thần sắc bỗng nhiên biến hóa, vừa định phản kích nhưng đã chậm.

Thân ảnh Hứa Thanh quỷ dị xuất hiện ở phía sau gã, dao găm không chút dừng lại, từ trên cổ vẽ qua một đường.

Sau đó Hứa Thanh nhướng mày, phía sau truyền ra tiếng rít, theo tia chớp màu đỏ và Ảnh Tử mở ra những con mắt, thân thể người đánh lén phía sau Hứa Thanh chấn động, que sắt trực tiếp xuyên thấu qua mi tâm của gã.

Mà giờ khắc này, bên trong thành lũy vẫn không ngừng truyền ra tiếng chém giết và pháp thuật nổ vang, không trung càng truyền đến tiếng gầm nhẹ của Khổng Tường Long, chung quanh y thình lình có bốn tên tu sĩ chiến lực tám Cung của Thánh Lan tộc.

Có thể có chiến lực tám Cung, có thể thấy bốn tên này có lẽ cũng không phải hạng người tầm thường trong Thánh Lan tộc, riêng phần mình đều có được công pháp Hoàng cấp.

Công pháp Hoàng cấp của bọn họ có tiêu chuẩn rất rõ ràng, riêng phần mình huyễn hóa ra một cái đại thủ ma quái màu đen, điệp gia lẫn nhau, tràn ra uy áp kinh người, lại còn tạo thành trận thế với nhau, thậm chí còn vận dụng bốn kiện mảnh vỡ pháp bảo.

Tất cả mọi thứ đều không phải vì đánh chết kẻ địch, bởi vì muốn đánh chết Khổng Tường Long rất khó, cho nên mục đích của bọn họ chỉ là tạo thành khốn trận, muốn vây khốn Khổng Tường Long.

Đồng thời bầu trời thời khắc này tràn ngập sấm sét, giống như bị thu hút không ngừng hội tụ, sắp hạ xuống phía dưới, mục tiêu chính là Khổng Tường Long.

Hứa Thanh nhìn thấy hết thảy, trong mắt càng thêm lạnh như băng, nhưng không có tiến đến mà quay đầu nhìn về bóng tối phía trước.

Chỗ đó có một đạo bóng dáng, đang từng bước một đi tới.

“Rất thú vị, Chấp Kiếm Giả của nhân tộc lần này có chút không giống với người mà Hắc Y Vệ chúng ta gặp thường ngày.”

Thánh Lan tộc cũng có tổ chức cùng loại với Chấp Kiếm Cung, tên là Hắc Y Vệ.

Mà giờ khắc này sau lưng Hứa Thanh truyền đến tiếng rít, ba Chấp Kiếm Giả của Ti bên ngoài chạy đến, bọn họ một đường cảm nhận có độc, đã ăn thật nhiều giải độc đan.

Đây là Hứa Thanh sau khi giết người xong sau đã có thu liễm, thu hồi bộ phận chất độc, nếu không giải độc đan cũng vô dụng.

Trên đường đi bọn họ đã nhìn thấy được vô số cỗ thi thể Thánh Lan tộc mất đầu, đều là một kích toi mạng.

Trong đó từng người, đều có chiến lực năm Cung tương tự bọn họ.

Vì vậy đáy lòng bọn họ đã sớm vô cùng chấn động đối với Hứa Thanh.

Bọn họ đã nghe nói nhóm Chấp Kiếm Giả mới lần này không hề tương tự với trước kia, bên trong có mấy người rất yêu nghiệt, Hứa Thanh cũng ở trong đó, nhưng dù sao bọn họ cũng chưa từng thấy hắn ra tay.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy, bọn họ liền cảm thụ rất là sâu sắc về sự kinh khủng của Hứa Thanh.

Trên thực tế bản thân bọn họ cũng không phải là hạng người tầm thường, bất kỳ một người nào một mình chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, cũng đều có chiến tích đồ sộ, nhưng nếu so sánh cùng hắn thì vẫn không bằng.

“Lại thêm ba tên.” Ngay khi ba Chấp Kiếm Giả Ti bên ngoài xuất hiện, thân ảnh trong bóng tối cũng đi ra, toàn thân mặc đạo bào màu đen, phía trên thêu hỏa diễm màu vàng, trong đêm tối giống như có Thánh Hỏa thiêu đốt, lộ ra chấn động không tầm thường.

Phía sau hiện lên công pháp Hoàng cấp, biến thành thủ ấn cực lớn, phía trên nâng lên sáu tòa Thiên Cung, uy áp tràn ra tứ phía, đồng thời cũng lộ ra chiến lực bảy Cung của người này.

Chương 915: Mạnh nhất một đời (1)

Thể hiện ra thực lực.

Chú ý tới ba vị Chấp Kiếm Giả đã đến sau lưng, Hứa Thanh quyết định tốc chiến tốc thắng.

Tu vi ba người đều là năm tòa Thiên Cung, có lẽ cũng có thủ đoạn riêng, nhưng hiển nhiên, đối mặt với loại Hắc Y Vệ chiến lực bảy cung của Thánh Lan tộc này, bọn họ đều không phải là đối thủ.

Mà ba vị Chấp Kiếm Giả vừa tới, sau khi cảm nhận được thực lực của tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc đi ra từ bóng tối, thần sắc cũng trở lên ngưng trọng.

Nhưng thân là Chấp Kiếm Giả, vinh quang cùng với quy định khiến cho bọn họ không hề lựa chọn bỏ chạy, mà lập tức tới gần cùng một chỗ, tự mình vận hành tu vi, một người trong đó nhanh chóng mở miệng.

“Tiểu hài tử, chúng ta cùng nhau ngăn cản người này lại.”

“Các ngươi không cản ta được.” Tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc bước lên, thần sắc mang theo vẻ khinh miệt, ẩn chứa tàn nhẫn, nhoáng một cái liền muốn ra tay, lúc này trong mắt Hứa Thanh dâng lên chiến ý mãnh liệt.

“Ảnh tù chi cấm, quỷ tử sắc lệnh.”

“Tiên pháp chiết linh, thiên địa ngô mệnh.”

Mười sáu chữ này, là lúc trước Hứa Thanh kêu lão tổ Kim Cương Tông nghĩ ra, khi gặp phải tình huống có người ngoài, hắn có thể dung hợp Ảnh Tử mà không sợ bị hoài nghi.

Theo câu nói này truyền ra, tâm niệm Hứa Thanh vừa động, Ảnh Tử bỗng nhiên tràn ra từ trong chiếc chủy thủ trên tay hắn, tạo thành một cái quan tài, lập tức bao phủ về phía Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân Hứa Thanh hóa thành màu đen, tràn ra dị chất nồng đậm, dù lúc này bốn phía đều là bóng tối đen nhánh, nhưng mượn nhờ tia chớp đảo qua trên bầu trời, vẫn có thể nhìn thấy hư không bốn phía chung quanh Hứa Thanh đang vặn vẹo.

Còn có một cỗ cảm giác kinh khủng theo bản năng dâng lên ở trong lòng toàn bộ người xem, dường như cấp độ sinh mệnh đang bị rung chuyển

Nhưng mà bởi vì những lời mà Hứa Thanh vừa nói lúc trước, khiến cho bọn họ cảm giác một màn này giống như một loại bí thuật kỳ dị nào đó.

Mặc dù là dị chất làm cho lòng người kinh hãi, nhưng cũng sẽ cho rằng môn bí pháp này càng thêm bí hiểm.

Giờ phút này trong khi ba vị Chấp Kiếm Giả kia còn đang kinh hãi, Hứa Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu, một luồng lực lượng thân thể cuồng bạo bộc phát ra từ trên người hắn.

Phương pháp hợp thân của Ảnh Tử, là hi sinh pháp thuật và lực lượng tu vi, đổi lấy một thân thể mạnh mẽ tới cực hạn.

Lúc Hứa Thanh bốn tòa Thiên Cung, dưới bí pháp này hắn có thể bộc phát ra lực lượng thân thể sáu Cung, bây giờ hắn đã năm tòa Thiên Cung, chiến lực thân thể bộc phát ra, đã đạt tới bảy Cung.

Chiến lực thân thể bảy Cung, nếu như so với pháp thuật thì lại càng thêm cường hãn hơn nhiều, lực sát thương cùng lực bộc phát cũng cực kỳ kinh người

Theo bí pháp triển khai, theo từng trận khí tức cuồng bạo bộc phát trên người, bốn phía quanh hứa Thanh trực tiếp dấy lên phong bạo, nổ vang ra khắp bát phương.

Sóng khí vô hình cuộn mình ập ra bốn phía, tâm thần của ba Chấp Kiếm Giả của Ti bên ngoài nhao nhao chấn động, đồng loạt lui về phía sau, trong thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh hành động.

Tốc độ giống như bôn lôi, cực kỳ nhanh khiến người ngoài rất khó nhìn thấy rõ ràng, trong âm thanh kịch liệt vang vọng, thân ảnh của Hứa Thanh bỗng trực tiếp xuất hiện trước mặt tên Hắc Y Vệ bảy Cung Thánh Lan tộc kia, đấm ra một quyền.

Quyền thứ nhất, hội tụ toàn bộ lực lượng thân thể Hứa Thanh, phá thạch động thiên.

Con ngươi tên tu sĩ Thánh Lan tộc co rút lại, biến hóa trước sau của tên nhân tộc trước mặt này quá lớn, toàn thân lại càng tràn ngập dị chất, trong lòng của gã trầm xuống, lập tức bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân thể hình thành một lớp phòng hộ, càng lấy ra pháp khí để ngăn cản.

Trong chớp mắt, song phương va chạm.

Tiếng nổ động trời vang lên, thân thể tên tu sĩ Thánh Lan tộc chấn động, giờ khắc này gã chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình giống như đang cuộn trào, hô hấp dồn dập, bàn chân đạp đạp đạp xuống dưới lùi về phía sau.

Hứa Thanh không hề dừng lại, bước ra một bước, bỗng nhiên đuổi theo tiếp tục xuất quyền.

Quyền thứ hai, quyền thứ ba.

Vang động núi sông.

Lúc này tên tu sĩ Thánh Lan tộc không dám khinh thường nữa, bấm niệm pháp quyết, công pháp Hoàng cấp sau lưng lập tức biến thành một cái độc thủ ma quái, mang theo chấn động kinh khủng, bỗng nhiên hạ xuống, lấy thế lôi đình vạn quân đánh về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không có bất kỳ né tránh, một kích toàn lực.

Quyền Thứ tư, quyền thứ năm, quyền thứ sáu.

Từng tiếng oanh oanh vang vọng khắp nơi, tên tu sĩ Thánh Lan tộc liên tiếp bại lui, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, giờ phút này toàn bộ màn phòng hộ ngoài thân thể của gã nhao nhao tan vỡ, cái độc thủ cực lớn kia cũng khó có thể ngăn cản mũi nhọn lúc này của Hứa Thanh.

Tốc độ của Hứa Thanh càng nhanh hơn, đánh ra quyền thứ bảy, quyền thứ tám, cho đến quyền thứ chín hạ xuống.

Rặc rặc một tiếng, tên tu sĩ Thánh Lan tộc điên cuồng phun máu tươi, một cái pháp khiếu trong cơ thể trực tiếp tan vỡ, ngay tiếp theo là một tòa Thiên Cung cũng ầm ầm sụp xuống, thân hình cuốn ngược trở ra, thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ, la thất thanh.

"Đây là cái công pháp gì!"

Chính là Hạ Cửu Tuyền.

Một chiêu này nhìn như pháp thuật, nhưng trên thực tế chính là bí kỹ sử dụng cơ thể!

Trúc Cơ có thể diệt pháp khiếu, còn Kim Đan có thể đánh vỡ Thiên Cung.

Vào lúc này theo một tòa Thiên Cung sụp đổ, tên tu sĩ Thánh Lan tộc này đã cảm nhận được sự kinh khủng của Hứa Thanh, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt ập đến, muốn bỏ chạy tránh chiến.

Nhiệm vụ của gã là không cho Chấp Kiếm Giả từ phương hướng này nhảy vào, kém nhất cũng phải kéo dài thời gian.

Nhưng sinh mệnh quan trọng hơn so với nhiệm vụ.

Lúc này gã đang cấp tốc lui ra phía sau, nhưng… Gã tỉnh ngộ đã chậm.

Chớp mắt khi đang lui ra phía sau, gã không hề chú ý tới cơ thể của mình, bên trong đã tràn ngập vô số tiểu hắc trùng, chúng nó đang điên cuồng cắn xé, sau khi phát tác thì thần sắc của tên tu sĩ Thánh Lan tộc hoàn toàn đại biến, phát ra âm thanh thê thảm.

Máu tươi màu đen không nhịn được phun ra, sắc mặt cũng biến thành màu xanh đen, trong mắt tràn ngập hoảng sợ và kinh hoảng, Hứa Thanh như âm binh cướp mạng, áp sát tiến đến.

Hứa Thanh không hề vì tham lam Kim Đan của đối phương mà trì hoãn sát thế của mình, đây không phải là tính cách của hắn, dao găm trong tay không chút dừng lại, trực tiếp đâm về ngực tên tu sĩ Thánh Lan tộc này.

Nhưng tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc cũng không hề tầm thường, thân thể cưỡng ép rút lui tránh đi, hai tay bấm niệm pháp quyết, lấy ra một mảnh vỡ pháp bảo, hình thành một thứ giống như phòng hộ mai rùa để toàn lực ngăn cản, đồng thời điểm đen trên mi tâm cũng vỡ ra, bên trong tràn ra từng đạo chỉ đen, giống như là kim châm, bắn thẳng đến phía Hứa Thanh.

Đối phương tránh đi vô cùng kịp thời, giờ phút này dư lực của Hứa Thanh đã tiêu tán, khó có thể tiếp tục đâm tới, nhưng hắn phản ứng cũng cực kỳ nhanh.

Thân thể chợt cuộn lại, nhoáng một cái đổ về phía trước, hai tay chống xuống đất, thuận thế nhảy dựng lên, nháy mắt hai chân hội tụ lực lượng toàn thân, trực tiếp đạp vào trên ngực tên Hắc Y Vệ kia.

Mai rùa lập lòe tia sáng, nơi va chạm với Hứa Thanh trực tiếp lõm xuống, xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, nhưng cuối cùng vẫn phòng thủ được. Chỉ là lực lượng Hứa Thanh đánh vào quá lớn, khiến cho thân thể của tên Hắc Y Vệ kia bay lên trên không, những sợi chỉ đen tràn ra từ mi tâm cũng tán loạn một chút.

Mượn nhờ cơ hội này, Hứa Thanh tương tự nhảy lên trên không, lần nữa kéo gần khoảng cách, dao găm trong tay lóe lên hàn quang, đâm về phía chỗ lõm của mai rùa, lại phối hợp với lực lượng bỏ qua phòng hộ của chiếc vải quấn xác chết, song trọng bảo đảm, trực tiếp xuyên thấu.

Tên Hắc Y Vệ phát ra tiếng kêu thê lương, muốn lui ra phía sau nhưng đã không kịp, dao găm Hứa Thanh nháy mắt đâm vào, thuận thế rạch lên phía trên.

Trực tiếp từ ngực tên tu sĩ Thánh Lan tộc này, thông suốt đến cổ, thông suốt đến miệng, tới thẳng mi tâm!

Máu tươi phun ra, nửa người trên tên tu sĩ bảy Cung Thánh Lan tộc chia ra làm hai, một khắc đổ ra hai bên, khí tuyệt bỏ mình.

Một loạt động tác ra tay với tốc độ kinh người, cũng biểu hiện ra phong cách chiến đấu của Hứa Thanh.

Nhìn qua thi thể, thần sắc Hứa Thanh khẽ động, hắn cảm thụ thấy một tia khí tức quen thuộc từ trong thi thể của tên Thánh Lan tộc này.

Vào thời khắc này, Tử Nguyệt trong cơ thể hắn cũng hơi lắc lư một chút.

Chương 916: Mạnh nhất một đời (2)

“Khí tức Hồng Nguyệt?”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ kỳ dị, nhưng rất nhanh liền tiêu tán, hắn biết rõ bây giờ không phải thời gian để suy tư việc này, vì vậy liền thu hồi túi trữ vật cùng mảnh vỡ mai rùa của đối phương, sau đó cảm thụ Thiên Cung ảm đạm trong thi thể một chút.

“Trạng thái dung hợp với Ảnh Tử, không cách nào triển khai Quỷ U Đoạt Đạo Công, mà sau khi tu sĩ tử vong, thức hải sụp xuống, Thiên Cung tan vỡ, Kim Đan bị ô nhiễm, không thể sử dụng.”

Hứa Thanh không có gì tiếc nuối.

Nếu như nơi đây không có người ngoài, cũng không phải đang chấp hành nhiệm vụ, vậy thì vô luận là phóng thích độc cấm hay là triển khai những cái thủ đoạn khác, kéo dài xuống dưới, tổng sẽ có cơ hội chậm rãi cướp lấy Kim Đan của đối phương.

Nhưng ở đây có người bên ngoài, mặc dù kéo dài xong cũng có thể lấy Kim Đan, nhưng ba người Chấp Kiếm Giả Ti bên ngoài cũng nhất định gặp phải nguy cơ tử vong, nếu như lại có những Hắc Y Vệ khác tới cứu viện, kết quả cuối cùng cũng không biết thế nào.

Cân nhắc các phương diện cuối cùng không bằng tốc chiến tốc thắng, dẫu sao cơ hội cướp Kim Đan vẫn còn rất nhiều.

Sau khi giết xong, Ảnh Tử bao vây quanh thân thể Hứa Thanh nhanh chóng hội tụ lại vào mi tâm, hóa thành một con mắt, sau đó hắn gật đầu một cái về phía ba Chấp Kiếm Giả đang tràn đầy chấn động, nhoáng một cái tan biến vào trong đêm tối.

Ba người này nhìn tên tu sĩ Thánh Lan tộc chết thảm trên mặt đất, lại nhìn phía Hứa Thanh vừa rời đi một chút, cả ba đưa mắt nhìn nhau, riêng phần mình hít sâu.

Bọn họ đã từng là thiên kiêu của riêng trong Châu của mình, chỉ là khi đến Quận Đô liền phát hiện người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, còn có khối người càng mạnh, càng có tư chất hơn chính mình.

Vô luận là Khổng Tường Long hay là đám người Sơn Hà Tử, hay là Hứa Thanh bây giờ, cũng khiến cho trong lòng ba người bọn họ dâng lên cảm khái.

“Nghe nói Chấp Kiếm Giả mới lần này vượt qua trước kia, bên trong xuất hiện một tên yêu nghiệt, quả nhiên là thế!”

Nhưng ba người này cũng không bởi vậy mất đi niềm tin, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, nhanh chóng bay về phía trước, nhưng mà phương hướng mà bọn họ lựa chọn không còn phía Hứa Thanh vừa đi, mà là một chỗ khác.

Cùng lúc đó trong khi bay nhanh, thân ảnh Hứa Thanh đã đến được trung tâm của thành lũy.

Chiến đấu nơi đây cũng vô cùng kịch liệt.

Trong đây có không ít Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc đang mai phục, giờ phút này Sơn Hà Tử với danh hiệu là Hà Đạo đang ra tay, toàn thân bộc phát huyết khí, còn có cả hàn ý bao phủ, những nơi đi qua bát phương nổ vang, sát phạt kinh người.

Vả lại gã càng giết chóc, huyết ý lại càng dày đặc, chiến lực lại càng liên tục tăng lên.

Đây là bí pháp của Huyết Hàn Môn, tu chính là sát khí, sát khí không tiêu tan thì càng giết càng mạnh.

Tới lúc cuối cùng gã thậm chí còn cười ha hả, tựa như đã rơi vào điên cuồng, không hề giống với vẻ âm trầm thường ngày của gã.

Về phần Dạ Linh danh hiệu là Yêu Nữ đồng dạng cũng không tầm thường.

Nàng đến từ Thái Hư Hóa Yêu tông, lúc này đã nhanh chóng biến hóa, biến thành một con yêu quái da xanh cao ba trượng, toàn thân tràn ra sương mù màu xanh, thân hình tựa như hơi mờ, những nơi đi qua, xuyên thẳng qua hết thảy, chỉ lấy bộ não, vô cùng hung ác.

Công pháp của nàng rất đặc thù, khiến cho nàng có thể bỏ qua hết thảy công kích thực chất, ra tay lại càng hung tàn, thỉnh thoảng còn há miệng trực tiếp thôn phệ.

Mà từng người đối địch cùng nàng, trên thân thể đều mọc ra đầy những hạt dưa bằng máu thịt.

Còn có Vương Thần danh hiệu là Dương Linh cũng rất hung mãnh, bản thể của gã cũng không xuất hiện khỏi quan tài, mà dùng bộ phân thân Yên Miểu Tộc bị khống chế kia.

Cỗ phân thân kia chính là một thích khách trời sinh, có thể dung nhập vào trong hết thảy khí tức, xuất quỷ nhập thần.

Thỉnh thoảng còn có thể tiêu tán, sau đó hình thành trong cơ thể địch, trực tiếp xé rách thân hình đối phương mà ra, máu tươi nhiễm khắp toàn thân, nhưng chỉ cần hơi nhoáng một cái sẽ văng máu tươi ra khắp nơi, thân thể mịt mù khói lửa, tiếp tục đi về phía trước.

Còn có từng đạo thiên lôi từ bầu trời đưa tới, phủ xuống bốn phương, cuồng oanh loạn tạc.

Thân là đệ tử Thái Cổ Lôi Mạch, trong thời tiết tràn ngập sấm sét, chiến lực của gã còn cường hãn hơn so với bình thường còn ba phần.

Ba vị này, bất kỳ một người nào, sau khi Hứa Thanh nhìn thấy bọn họ xuất thủ cũng đều cảm nhận được sự cường hãn.

Đồng dạng, giờ phút này ba người cũng chú ý tới thân ảnh Hứa Thanh vừa đến, cũng thấy con mắt quỷ dị trên mi tâm của hắn, cảm nhận được chấn động thân thể bảy Cung đến từ trên người Hứa Thanh, tâm thần riêng mỗi người đều lâm vào chấn động.

Mà để cho Hứa Thanh cảm giác mãnh liệt nhất, chính là Khổng Tường Long trên bầu trời.

Dù là bốn vị Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc chiến lực tám Cung dùng công pháp Hoàng cấp và mảnh vỡ pháp bảo vây khốn, thậm chí dẫn dắt lôi kiếp trên bầu trời đến, lần lượt nổ vang hạ xuống, nhưng vẫn không biết đối phó thế nào với y như cũ.

Mà sau khi chú ý thấy từng người đồng bạn của mình đều giết tới đây, Khổng Tường Long giống như cảm thấy thể diện của mình có chút không nhịn được, trừng mắt một cái, phát ra một tiếng rống to.

Mười tòa Thiên Cung trong thân thể đồng loạt bộc phát, Kim

Long gào thét phóng lên trời cao, xé rách bầu trời, tầng mây chia năm xẻ bảy, đồng thời y vỗ trán một cái, một kiện áo bào huyết sắc lập tức bay ra từ thiên linh, biến ảo bên ngoài sau đó trực tiếp choàng vào trên người.

Một khắc huyết bào mặc vào trên người, một luồng huyết vụ ngập trời bộc phát, đêm tối đã biến thành đêm máu.

Vào thời khắc này, chiến lực của Khổng Tường Long lập tức được kéo lên trên phạm vi lớn, một cỗ sát khí dữ dội kinh thiên động địa dựng lên từ trên người y, sau đó chợt cuốn ra phía ngoài.

Trong tiếng nổ vang, toàn bộ bốn tên Hắc Y Vệ tám Cung của Thánh Lan tộc phun ra máu tươi, công pháp Hoàng cấp biến thành đại thủ tan vỡ, mảnh vỡ pháp bảo của bản thân cuốn ngược lại, từng tên cấp tốc lui ra phía sau, muốn ly khai.

Nhưng đã chậm, thân thể Khổng Tường Long nhoáng một cái, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt một người, thần sắc mang theo hung tàn, vỗ một chưởng vào trên đầu đối phương, oanh một tiếng, đầu tên Hắc Y Vệ nổ tung, nửa người trên cũng theo đó mà tan nát.

Khổng Tường Long lần nữa nhoáng một cái, hiện ra trước mặt tên Hắc Y Vệ thứ hai, trong lúc đối phương hoảng sợ, hai tay giơ lên, trực tiếp đâm vào ngực đối phương, sau đó hung hăng xé ra phía ngoài một cái, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, người này bị y tươi sống xé thành hai nửa.

Mà hai tên còn lại cũng không cách nào bỏ chạy, một người bị Kim Long gào thét thôn phệ, một người trực tiếp bị huyết vụ bao phủ, trong tiếng kêu gào thê thảm bao phủ, bị ăn mòn thành vũng máu loãng, trở thành một bộ phận của huyết vụ.

Nhìn một màn này, Hứa Thanh nghĩ tới lời đội trưởng từng nói, Khổng Tường Long cực kỳ tàn bạo đối với ngoại tộc.

Về phần kiện huyết bào đó, Hứa Thanh cảm nhận chấn động của Y Tộc ở trên đó.

“Đó là mảnh vỡ pháp bảo Cấm Kỵ năm lần tế luyện của Long ca.” Thân thể khói lửa mịt mù của Vương Thần huyễn hóa ra bên người Hứa Thanh, trong mắt mang theo ánh sáng âm u, nhìn vào Hứa Thanh.

“Tiểu hài tử, bí kỹ này của ngươi… Rất mạnh! Quay lại tìm thời gian, chúng ta so tài một chút?”

“Ngươi tốt nhất đứng cách ta xa một chút.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Nếu không thì sao?” Vương Thần nhướn lông mi lên.

“Vậy ta không thể khắc chế độc của bản thân, có khả năng ngươi phải đổi một cỗ phân thân khác.” Hứa Thanh thản nhiên nói.

Trong nháy mắt tiếp theo Vương Thần tan biến, lúc xuất hiện đã ở phía xa, lúng túng ho khan một tiếng về phía Hứa Thanh.

Mà giờ khắc này Khổng Tường Long cũng từ trên bầu trời trở về, oanh một tiếng rơi xuống trên mặt đất, ánh mắt đảo qua mọi người, phát hiện Chấp Kiếm Giả của Ti bên ngoài tuy có thương thế, còn có chút người thương thế không nhẹ, nhưng chung quy không có tử vong, vì vậy cũng yên lòng.

Vừa nhìn về phía chỗ Hứa Thanh liền nhẹ gật đầu, rống một câu về phía Vương Thần.

“Dương Linh ngươi được quá nhỉ, tạo ra một cái phân thân Yên Miểu Tộc liền tự mãn rồi hả? Hừ, cái khác không học được, kiêu ngạo lại học rất nhanh, ngươi có muốn so tài với ta một chút hay không!”

“Long ca ta sai rồi.” Vương Thần vội vàng mở miệng.

“Còn không mau đi sửa chữa khôi phục lại truyền tống trận!”

“Tuân lệnh.” Vương Thần nhanh chóng chạy đi, bắt đầu sửa chữa hồi phục lại trận pháp.

Hứa Thanh nhìn qua một màn này, hắn đột nhiên cảm giác giờ khắc này lời phê bình của Khổng Tường Long …mơ hồ có chút tương tự lúc Cung chủ mắng bọn hắn.

Chương 917: Mộng tưởng vĩnh viễn không biến mất (1)

Trận mưa to vẫn tầm tã rơi xuống như cũ, xối tới đại địa, rơi vào thành lũy.

Truyền tống trận là một nơi lộ thiên, cho nên máu tanh trên mặt đất rất nhanh liền bị nước mưa rửa sạch.

Trong khi tia chớp thi thoảng lóe sáng, sấm sét nổ vang, phân thân mịt mù của Vương Thần đang nhanh chóng sửa chữa khôi phục lại trận pháp, cũng sửa đổi lại mục đích.

Dẫu sao nơi đây lúc trước đã bị Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc lẻn vào Phong Hải Quận chiếm cứ qua, dù truyền tống trận được chữa trị, rất khó có thể đảm bảo mục đích trong kế hoạch vẫn còn an toàn.

Cho nên phương thức ổn thỏa hơn, chính là đổi một cái địa điểm truyền tống khác.

Trong quá trình chữa trị, Khổng Tường Long cũng liên tiếp ngẩng đầu nhìn về phía biên giới Thánh Lan tộc, trong thần sắc mang theo một chút mơ hồ.

“Người mai phục nơi này, không giống như chuyên môn thiết lập nhắm vào ta, bọn họ không thể nào biết rõ hành tung của ta, mà nếu như nhằm vào ta mà nói …cũng sẽ không chọn những người như vậy để ra tay.”

“Cho nên tất cả giống như là muốn ngăn cản hết thảy những người tới gần biên giới, hơn nữa có lẽ không chỉ truyền tống trận nơi này có vấn đề.” Hứa Thanh ở bên, trầm giọng mở miệng.

“Thánh Lan tộc biết người chúng ta muốn tìm và tiếp ứng ở bên trong khu vực phía trước.” Sơn Hà Tử đi tới, chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ tuyến đường này của chúng ta, là thật?” Dạ Linh kinh ngạc nói, sau đó theo bản năng nhìn về bốn phía, bởi vì dựa theo lúc trước bọn họ phân tích, lộ tuyến tiếp ứng chân chính đại khái sẽ có khả năng có cường giả bí mật đi theo.

“Chưa hẳn, biểu hiện của Thánh Lan tộc cũng đã lộ ra rằng đến bây giờ bọn chúng mới biết, còn không nắm giữ tuyến đường chân chính của ám tử bên ta, cho nên mới đang tìm kiếm các Châu ở khắp khu vực biên giới.”

Trong mắt Khổng Tường Long lộ ra tinh mang.

Hứa Thanh âm thầm gật đầu.

Mọi người đại khái đều hiểu rõ về nhiệm vụ lần này, rất có khả năng mục tiêu mà bọn họ tiếp ứng là giả, vị ám tử tiềm phục trong Thánh Lan tộc trở về, nhất định là dùng loại phương thức chín giả một thật.

Việc này khiến cho Thánh Lan tộc rất khó có thể khóa chuẩn xác vị trí của người kia để đánh chết, mà bên trong Phong Hải Quận tự nhiên cũng có ám tử của Thánh Lan tộc, vì vậy hướng đi của Chấp Kiếm Cung cũng có thể đại biểu lộ tuyến chuẩn xác nhất định của ám tử.

Đây cũng là lý do tại sao Ti bên ngoài phân tán ra nhiều tiểu đội.

Thậm chí Hứa Thanh cảm thấy có khả năng là toàn bộ tiểu đội tiếp ứng mặt ngoài đều là sương mù để mê hoặc Thánh Lan tộc, có lẽ còn có ám đội đang hành động.

Mặt khác, vị ám tử chân chính trở về từ Thánh Lan tộc, cũng có khả năng không cần bất luận sự tiếp ứng gì.

Đây là một trận đánh cờ giữa song phương.

Nhưng mà thông qua việc này, Hứa Thanh lần nữa cảm nhận được sự suy thoái của nhân tộc.

Ví dụ địa phương biên giới này, tuy có hạn chế Nguyên Anh bước vào, nhưng dưới Nguyên Anh lại có thể đến nhiều tu sĩ Thánh Lan tộc như vậy, cũng đủ để nói rõ phòng tuyến của Phong Hải Quận yếu ớt.

Đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu, nhao nhao trầm mặc.

Không lâu sau, dưới những tiếng sấm sét liên tiếp nổ vang trên trời, truyền tống trận đã hoàn thành sửa chữa khôi phục.

Bất kể tiếp ứng lần này là thật là giả, một đoàn người bọn họ nhất định phải tiếp tục đi về phía trước, giờ phút này tất cả nhanh chóng bước vào truyền tống trận, theo trận pháp tràn ra tia sáng lập lòe, trong cơn mưa to, thân ảnh mọi người tan biến.

Lúc xuất hiện đã ở phạm vi biên giới của Lâm Lan Châu, bên trong một chỗ sơn cốc bí ẩn.

“Mọi người bảo trì sự cảnh giác, có lẽ nơi đây đã có không ít người Thánh Lan tộc lẻn vào, ta đi trước, dò xét điều tra chỗ ẩn thân mà ám tử chúng ta cần tiếp ứng, hy vọng y còn sống.”

Một khắc đi ra, Khổng Tường Long liền trầm thấp mở miệng, đồng thời lấy ra một cái la bàn.

Giữa Chấp Kiếm Giả có một loạt phương pháp liên hệ bí ẩn, vả lại mỗi một lần làm nhiệm vụ đều sử dụng phương pháp không giống nhau, chỉ có người phụ trách nhiệm vụ mới biết được.

Ví dụ như cái la bàn này, chính là pháp khí đặc thù phân phối cho nhiệm vụ lần này, nó sẽ chỉ dẫn tới chỗ tiếp ứng ám tử.

Nhiệm vụ của bọn hắn, đó là thông qua la bàn tìm được đối phương, sau đó tiếp ứng rời đi.

Những chuyện này Hứa Thanh hiểu rõ, lúc mật huấn Chấp Kiếm Cung cũng đã có phổ cập và truyền thụ về việc này.

Khổng Tường Long bấm niệm pháp quyết ngay trước mặt mọi người, chỉ một ngón tay vào la bàn, kim đồng hồ bên trên lập tức chuyển động, cũng không phải chỉ ra phương hướng đơn giản, mà là trong khi chuyển động liền huyễn hóa ra một cảnh tượng.

Trong tấm hình có một cái điểm đỏ, vị trí cách nơi này một phạm vi, giờ phút này đang chớp động yếu ớt.

Trông thấy điểm đỏ lóe lên, đáy lòng tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Điều này đại biểu đối phương còn sống.

Tinh thần của Khổng Tường Long cũng chấn động, bắt đầu an bài mọi người.

Việc tiếp ứng không thể lỗ mãng, nếu như trực tiếp đi qua, rất có thể sẽ khiến vị trí đối phương đang trốn bị lộ ra.

Cho nên việc đầu tiên phải làm chính là thu hút tu sĩ Thánh

Lan tộc nơi đây đi, đồng bộ triển khai quét sạch, đồng thời tiến hành tiếp ứng, ba bước này phải cùng nhau tiến hành.

Việc Hứa Thanh phải làm đó là dùng hết khả năng quét sạch phiến khu vực này, người phối hợp với hắn chính là Dạ Linh.

Về phần thu hút Thánh Lan tộc là do đám người Sơn Hà Tử cùng Vương Thần.

Tiếp ứng thì do Khổng Tường Long một mình hoàn thành.

Nghe Khổng Tường Long an bài, Hứa Thanh nhẹ gật đầu, nhiệm vụ bên hắn rất thông thường, cũng là thích hợp với sở trường, cho nên rất nhanh bọn họ liền chia làm ba phía, riêng phần mình hành động.

Thân thể Hứa Thanh hơi nhoáng một cái, dung nhập vào trong đêm tối, bắt đầu tìm kiếm Thánh Lan tộc bốn phía.

Dạ Linh cũng là như thế, một đội Chấp Kiếm Giả Ti bên ngoài đi theo bọn họ cũng đồng dạng tản ra.

Thời gian trôi qua, sau nửa canh giờ, theo tiếng nổ vang vang vọng, chấn động pháp thuật từ đằng xa truyền đến.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, đó là bên phía Sơn Hà Tử cùng Vương Thần, bọn họ chịu trách nhiệm thu hút sự chú ý của Thánh Lan tộc.

Nhưng Hứa Thanh rất nhanh liền nhăn mày lại.

Bởi vì một đường đi về phía trước, hắn không hề phát hiện bất luận tung tích Thánh Lan tộc nào trong phiến khu vực này, đối phương giống như không hề tồn tại vậy, như này không hợp với phán đoán đối phương đang tìm kiếm ám tử mà bọn họ nói lúc trước.

“Có chút không đúng!” Hứa Thanh cảnh giác cao hơn.

Tương tự phát hiện không bình thường, còn có Sơn Hà Tử và Vương Thần, bọn họ hành động thu hút đối phương, nhưng lại không hề dẫn tới bất luận tên tu sĩ Thánh Lan tộc nào.

Một màn quỷ dị này, khiến cho đáy lòng tất cả mọi người trầm xuống.

Không lâu về sau, một đạo pháp thuật hình thành tín hiệu ánh sáng phóng lên trời, lập lòe trên bầu trời, đây là tín hiệu tập hợp khẩn cấp.

Nhìn tín hiệu thì đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống, hắn biết rõ thật sự đã xảy ra vấn đề.

Bởi vì nơi truyền đến tín hiệu, là nơi Khổng Tường Long đi tiếp ứng.

Nếu dựa theo kế hoạch, Khổng Tường Long không thể nào phóng thích tín hiệu ở chỗ đó, y phải dẫn người đi xa sau đó mới thông báo cho mọi người.

Hứa Thanh lập tức cải biến phương hướng, đi thẳng đến nơi truyền ra tín hiệu, một nén nhang sau rốt cuộc hắn đã đi tới, xa xa thấy được Khổng Tường Long và đám người Sơn Hà Tử.

Nơi này là một khu bình nguyên, mà phía trước bọn hắn trăm trượng, trên mặt đất thình lình nằm một người đang hấp hối.

Chương 918: Mộng tưởng vĩnh viễn không biến mất (2)

Phía trước là một thiếu niên tầm 15-16 tuổi, toàn thân đều là máu tươi, tràn ngập vô số miệng vết thương, có vết thương sâu tới thấy cả xương, thậm chí nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy ngoại trừ làn da trên mặt bình thường ra, da chỗ khác hầu như đã bị người ta tươi sống lột bỏ!

Hiển nhiên đã phải chịu sự hành hạ và đau khổ không cách nào tưởng tượng.

Xương cốt lại càng vỡ hơn phân nửa, toàn thân không còn một đạo pháp khiếu, toàn bộ tan vỡ.

Từ điểm tan vỡ có thể thấy được, thiếu niên này đúng là một thiên kiêu 120 đạo pháp khiếu.

Bây giờ một con mắt của gã cũng đã mù, con mắt bị móc ra được đặt ở trong miệng của gã, hai cái lỗ tai cũng đã biến mất.

Thậm chí thân thể còn bị hạ độc, đang không ngừng hư thối.

Không thể sống nổi, giờ phút này chỉ còn lại một hơi tàn.

Nhìn thấy thôi liền giật mình.

Hứa Thanh thần sắc ngưng trọng, trong mắt lóe lên hàn mang bước nhanh đi tới, lúc tới thiếu niên kia bốn phía 100 trượng, mặt đất thình lình bị bố trí trận pháp.

Hắn không hiểu về trận pháp, nhưng có thể cảm nhận được sát ý động trời ở nơi này, trận pháp này rất phi phàm, thuộc về trận tuyệt sát.

Thiếu niên kia, chính là bị đặt ở trung tâm của trận tuyệt sát này.

“Thiếu niên này không phải là ám tử mà chúng ta cần tiếp ứng, nhưng có lẽ cũng có liên quan, lúc ta tới đây đã là tình trạng như vậy, còn có một ngọc giản Thánh Lan tộc lưu lại!”

Con mắt Khổng Tường Long đỏ thẫm, nghiến răng gầm nhẹ, mở khối ngọc giản phát hiện ở nơi này ra.

Bên trong ngọc giản lập tức truyền ra một giọng nói bình tĩnh, vang vọng bốn phía.

“Xin chào chư vị Chấp Kiếm Giả.”

“Thật tiếc là không thể gặp được các ngươi, nhưng Hắc Y Vệ chúng ta đã lưu lại một lễ vật nhỏ cho Chấp Kiếm Giả các ngươi, hy vọng các ngươi thích, tán thưởng thật tốt.”

Giọng nói mang theo âm lãnh, càng hiện ra tàn ngược, sau cùng còn nở nụ cười.

Đây là một đoạn âm thanh mà ngọc giản lưu lại.

Một bên là Sơn Hà Tử cùng Vương Thần, giờ phút này còn có Dạ Linh cùng với Chấp Kiếm Giả khác cũng chạy tới, khi nhìn qua hết thảy, nghe giọng nói lưu lại trong ngọc giản, thần sắc đều lộ ra sự phẫn nộ.

Sự tình rất rõ ràng, không cần suy tư quá nhiều, mọi người liền có thể hiểu rõ toàn bộ.

Thánh Lan tộc mượn nhờ thành lũy, trì hoãn thời gian cứu viện của đoàn người bọn họ, đồng thời đã tìm được mục tiêu Chấp Kiếm Giả muốn tiếp ứng.

Nhưng hiển nhiên mục tiêu này không phải ám tử chân chính, cho nên bọn họ đã dùng cực hình tàn nhẫn, hành hạ đối phương chỉ còn lại một hơi thở, sau đó bố trí cái trận tuyệt sát này, rồi rời đi.

Mục đích của Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc, đó chính là muốn để cho Chấp Kiếm Giả tận mắt thấy mục tiêu nhiệm vụ tử vong.

Một khi có người bước vào, trận pháp này sẽ lập tức khởi động, người ở bên trong sẽ chết, người bước vào cũng sẽ chết, thậm chí rất có khả năng, phương pháp khởi động cũng không phải chỉ nằm ở việc bước vào, còn có những cái hành vi không biết khác, cũng có thể khiến cho trận pháp bộc phát.

Huống hồ coi như là trận pháp không bộc phát, thiếu niên bên trong cũng đã bị diệt sạch sinh cơ, giờ phút này chỉ còn một hơi tàn, tùy thời sẽ tắt.

Đây, chính là chỗ ngoan độc của Thánh Lan tộc.

Mọi người trầm mặc.

Giờ phút này Vương Thần am hiểu trận pháp ngồi xổm xuống, cảm ứng trận pháp, sau đó vẻ đắng chát ngẩng đầu nhìn về phía Khổng Tường Long, nhẹ giọng mở miệng.

“Là Linh Tâm Tuyệt Sát Trận đặc thù của Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc, nghe nói trận này truyền từ Hắc Thiên tộc, lấy người làm hạch tâm trận pháp, thiếu niên kia và trận này hoàn toàn dung hợp, dùng bất kỳ phương pháp nào bước vào đều sẽ khởi động, dù là điều khiển quỷ dị cũng vô dụng, đến tận bây giờ, nguyên lý của trận pháp này vẫn đang được Quận Thừa đại nhân nghiên cứu, đáng tiếc chưa có kết quả.”

“Nó là trận pháp kích hoạt một lần duy nhất, rất khó phá giải, vả lại thiếu niên kia cũng đã dầu hết đèn tắt.”

Con mắt Khổng Tường Long đỏ lên, hô hấp dồn dập.

Hứa Thanh nhìn qua thiếu niên hôn mê trong trận pháp, lặng lẽ đi đến biên giới trận pháp, hắn không biết Ảnh Tử có thể làm được hay không, vì vậy nhẹ giọng mở miệng.

“Ta có thể thử một lần, nhưng không xác định có thành công hay không…”

Khổng Tường Long nắm chặt nắm đấm, nghiến răng vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, mí mắt thiếu niên trong trận pháp khẽ run, suy yếu mở mắt ra.

Trong mắt của gã lưu lại cơn đau khổ, mờ mịt nhìn đám người Hứa Thanh.

“Các ngươi là Chấp Kiếm Giả?” Giọng nói của thiếu niên vô cùng yếu ớt, thì thào, mang theo một tia không tín nhiệm.

Mọi người lập tức nhìn lại.

Hứa Thanh lấy ra Kiếm Lệnh của mình, đám người Khổng Tường Long tương tự lấy ra, theo từng thanh Kiếm Lệnh lập lòe ánh sáng, trong đôi mắt lờ mờ của thiếu niên hấp hối ở nơi đó, chiếu ra một tia sụp xuống.

“Phụ thân đã khắc ấn ký ở trong linh hồn của ta, để cho ta có thể cảm nhận được Chấp Kiếm Giả các ngươi… .”

“Thực xin lỗi, để cho các ngươi thấy bộ dạng này của ta.” Thiếu niên hình như rất để ý tới Chấp Kiếm Giả, gã cố gắng nghĩ làm cho mình có thể diện một chút, nhưng lại không làm được.

“Phụ thân ta là nhân tộc, mẫu thân là Thánh Lan tộc, ta không phải Chấp Kiếm Giả.”

“Nhưng ta sẽ cho các ngươi đồ trong bí pháp tàng vật, là phụ thân ta dạy ta.”

“Ta cũng không nói với những tên Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc kia, dù cho bọn họ ép hỏi như thế nào, ta cũng không nói ra!” Thiếu niên dường như hồi quang phản chiếu, giọng nói đã có một chút khí lực, trên mặt cố gắng nở ra nụ cười, nhưng đau đớn khiến cho nụ cười của y mất đi vẻ đẹp.

“Phụ thân kêu ta mang một thứ tới nơi này, giao cho Chấp Kiếm Giả, y nói rằng cái vật phẩm này sẽ không bị hủy hoại, một hồi ta chết rồi, các ngươi cầm đi là được.”

“Ta đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Thiếu niên vẫn đang cố gắng cười như trước, dường như đây là thể diện cuối cùng của y, mà nhiệm vụ hoàn thành, rốt cuộc cũng khiến cho trên mặt y lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, chỉ là thương thế nghiêm trọng, khiến cho nụ cười của y chậm rãi ảm đạm, khí tức càng lúc càng yếu.

Mà thân thể đau nhức, cũng làm cho lời của y, mang theo một chút rung động.

“Phụ thân ta là Chấp Kiếm Giả, một mực lấy Chấp Kiếm Giả làm vẻ vang, ta cũng muốn trở thành Chấp Kiếm Giả, nhưng ta không phải là nhân tộc, phụ thân nói chỉ cần ta hoàn thành nhiệm vụ lần này, ta có thể ở lại Phong Hải Quận, trở thành Chấp Kiếm Giả!”

“Ta đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ta lại không thể trở thành Chấp Kiếm Giả…”

Lời nói này, khiến cho Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

Tâm thần đám người Khổng Tường Long cũng đều nhao nhao chấn động.

“Thật muốn…Giống như phụ thân, trở thành Chấp Kiếm Giả … .”

Thiếu niên thì thào, hình như y không còn đủ khí lực mở mắt nữa, dần dần muốn khép kín, mà ngay trước khi khép kín, y cố gắng bấm niệm pháp quyết, mở ra không gian tàng vật của mình.

Một cái bao xuất hiện ở bên cạnh của y.

Một màn này, khiến cho đáy lòng của mọi người dâng lên suy nghĩ không cách nào hình dung, cảm xúc như dời sông lấp biển nhồi vào thể xác và tinh thần, rất trầm, rất trọng.

“Ngươi là Chấp Kiếm Giả!” Khổng Tường Long nhìn qua thiếu niên, lớn tiếng mở miệng, giơ Kiếm Lệnh trong tay lên.

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, trung với cương vị công tác, không sợ hi sinh.”

Khổng Tường Long gào thét lời thề Chấp Kiếm Giả, mọi người bốn phía cũng đồng loạt truyền ra thanh âm, Hứa Thanh cũng tương tự như thế, tim của hắn nhấc lên gợn sóng mãnh liệt.

Thân thể thiếu niên kia run rẩy, hai mắt vốn muốn khép kín bỗng nhiên mở ra, nhìn qua mọi người, thì thào nói ra lời tương tự.

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, tuyệt không bội phản nhân tộc, thời khắc chuẩn bị chiến đấu.”

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, vì nhân tộc mà chiến, thủ hộ nhân tộc.”

“Ta nguyện trở thành Chấp Kiếm Giả, trảm bình minh ách mệnh, tách ánh sáng thiên địa.”

Giọng nói của thiếu niên hòa hợp lại với giọng của mọi người.

Trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt của thiếu niên nhắm lại, nhưng nụ cười thỏa mãn trên mặt đã thành vĩnh hằng, cho đến một tiếng nổ vang kinh thiên động địa từ trên trận pháp bộc phát.

Thiếu niên đã chết, trận pháp nổ tung.

Sóng sung kích cuồng bạo quét ngang về bốn phía, hất tung quần áo và tóc mọi người, cho đến hồi lâu khi phong bạo tiêu tán, thiếu niên hài cốt không còn, tan thành mây khói.

Chỉ có một cái hộp, xuất hiện ở nơi y tử vong.

Đó là một cái hộp nguyện vọng.

Một cái hộp nguyện vọng đã bị mở ra.

Đó là tình báo mà thiếu niên dùng tính mạng để đưa về.

Chương 919: Ác mộng của Hắc Y Vệ (1)

Chấp Kiếm Giả là cái gì?

Hứa Thanh thì thào nhỏ trong lòng.

Đúng là lúc trước hắn đã từng không biết gì về điều này, không biết cái gì là Chấp Kiếm Giả, thậm chí dự tính ban đầu khi trở thành Chấp Kiếm Giả của hắn cũng không phải vĩ đại như là hộ vệ nhân tộc gì đó.

Dù sao từ nhỏ hắn đã trải qua đau khổ của nhân gian, căn bản cũng không sinh ra bao nhiêu tình cảm đối với nhân tộc.

Ý nghĩ chân thật nhất của hắn, đó là hy vọng mình có thể sống sót, sống tốt một chút, sống đến khi chém được Ô Nha, chém được Lão Ưng.

Về phần tại sao trở thành Chấp Kiếm Giả, một là đội trưởng muốn trở thành Chấp Kiếm Giả, hai là sau khi trở thành Chấp Kiếm Giả, hắn có thể có thêm một tầng bảo hộ, ba là dự định dùng quyền lợi của Chấp Kiếm Giả để tìm tung tích của Ô Nha.

Thậm chí thời khắc mấu chốt, thân phận Chấp Kiếm Giả cũng có thể trở thành vũ khí chém giết Ô Nha.

Thật ra những ý nghĩ này đều là tự tư, nhưng không chỉ có một mình Hứa Thanh nghĩ như thế, trên thực tế thì mỗi một đợt Chấp Kiếm Giả mới của từng Châu, đều có cùng loại ý niệm này trong đầu.

Ngoại trừ những người từ nhỏ đã ở trong Chấp Kiếm Cung, mưa dầm thấm đất, những tu sĩ ngoài Châu khác, không có bao nhiêu người có cảm xúc hộ vệ đối với nhân tộc cả.

Nhưng chút ít, theo nghi thức Chấp Kiếm Giả bên Nghênh Hoàng Châu, theo Đại Đế tự vấn lương tâm, tâm tư của hắn đã có hơi chút biến hóa.

Nhưng cũng chỉ là một chút, không nhiều lắm, chỉ khiến cho Hứa Thanh hiểu được khái niệm về Chấp Kiếm Giả.

Cho đến khi hắn đi tới Quận Đô, đến khi nhìn thấy Khổng

Tường Long không hề giống với những người khác, nhìn thấy mấy người thiên kiêu có địch ý với mình nhưng lại không hề có ác ý, nhìn thấy Cung chủ Chấp Kiếm Giả nghiêm khắc nhưng rõ ràng là đang bảo vệ.

Lại trải qua thêm lời thề của Chấp Kiếm Giả, nghe được lịch sử của nhân tộc.

Tất cả những thứ này, đã khắc xuống một dấu vết không thể thổi tan ở trên người hắn.

Cuối cùng, lưu lại từng chút một, lắng đọng vào trong lòng.

Giống như lúc này, khi hắn thấy một cảnh tượng khiến để cho tâm thần dấy lên gợn sóng.

Một người thiếu niên Cận tộc có 120 đạo pháp khiếu, khát vọng trở thành Chấp Kiếm Giả, dưới sự tra tấn tàn bạo của Thánh Lan tộc vẫn không hề lộ ra tin tức.

Đối phương cùng bọn họ nhớ kỹ lời thề Chấp Kiếm Giả, mỉm cười, nhắm mắt, tiêu tán cùng với trận pháp.

Hứa Thanh không biết người này, cũng lần đầu tiên nhìn thấy, Hứa Thanh cũng đã gặp qua quá nhiều người chết, cho nên thứ tạo thành gợn sóng trong lòng hắn không phải là cái chết của thiếu niên.

Mà là mộng tưởng và lựa chọn của đối phương.

Người này rõ ràng có thể có tương lai tốt hơn, nhưng y lại lựa chọn con đường không lối về này.

Hứa Thanh có chút không hiểu, nhưng hắn biết rõ, bản thân hắn thật ra cũng có lý giải.

Nhưng đạo phong ấn bên trong nội tâm, khiến cho bất luận người ngoài hay là thế lực nào, hắn cũng sẽ không đơn giản tiếp thu như vậy, lại càng không cần phải nói nhận thức cùng với đặt sâu ở trong nội tâm.

Cho dù là bây giờ, vẫn là như vậy.

Chỉ là chính bản thân hắn cũng biết rõ, trong lúc bất tri bất giác, Chấp Kiếm Giả trong mắt của hắn, đã trở nên không còn giống nhau nữa.

Nhiều thêm sự tôn trọng.

Có thể hắn cũng không thuộc về thế lực này, nhưng hắn tôn trọng sự chân thành của Khổng Tường Long, tôn trọng sự nghiêm khắc của Cung chủ, tôn trọng lời thề của Chấp Kiếm Giả, cũng tôn trọng thiếu niên chịu chết này.

Cho nên Hứa Thanh chắp tay, cúi đầu thật sâu về phía thiếu niên tiêu tán.

Giờ phút này có gió thổi tới, cuốn bụi bặm trên mặt đất do trận pháp tan vỡ hình thành bay lên, khiến thiếu niên hóa thành tro bụi tiêu tán, cũng thổi khí tức ẩn chứa trong hộp nguyện vọng đã mở ra trên mặt đất kia tới trước mặt mọi người.

Hơi thở này có chút đặc biệt, mang theo một cỗ mùi hương hoa quế.

Trong mắt Khổng Tường Long mang theo bi phẫn, chạy về phía trước một bước, đi tới mặt đất nơi thi thể thiếu niên tản đi, ngồi xổm người xuống, cầm lên một nhúm đất, trân trọng để vào trong một cái bình nhỏ, sau khi cất kỹ mới cầm hộp nguyện vọng bị mở ra kia lên.

“Nhiệm vụ của chúng ta, hoàn thành.” Khổng Tường Long cầm lấy hộp nguyện vọng, đưa lưng về phía mọi người, nhẹ giọng mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc, những người khác cũng không hề mở miệng.

Nhiệm vụ tiếp ứng đã thất bại, nhưng đã cầm được tình báo, mặc kệ thành công hay không, đều tính là đã hoàn thành.

“Tiểu hài tử, ngươi quay về Quận Đô đi, giúp ta giao vật này cho Ti bên ngoài.” Khổng Tường Long truyền ra lời nói trầm thấp, tay phải giơ lên vung lên, hộp nguyện vọng bay thẳng đến Hứa Thanh, Hứa Thanh một tay tiếp được.

Cầm ra nơi tay, mùi hoa quế bên trong lại càng đậm thêm một chút.

“Các ngươi cùng tiểu hài tử trở về đi, tâm tình của ta không tốt, chuẩn bị tìm một chỗ đi dạo, một mình giải sầu.”

Khổng Tường Long không hề quay người, bình tĩnh mở

miệng.

“Được Long ca, ngươi một mình đi giải sầu cũng tốt, tiểu hài tử các ngươi trở về đi, ta có chút việc riêng muốn đi xử lý, không đi cùng các ngươi nữa.” Sơn Hà Tử nắm chặt nắm đấm, phía trên khua lên gân xanh, đột nhiên mở miệng.

“Đúng dịp, ta cũng vậy, ta cũng muốn quay về quê một chuyến, cũng tạm thời không quay về.” Sắc mặt Vương Thần âm trầm, nhàn nhạt truyền ra lời nói, nói xong nhìn về chân trời xa một chút.

“Ta phụng bồi Long ca.” Dạ Linh nhìn Khổng Tường Long, ánh mắt kiên định.

Hứa Thanh nhìn qua bọn họ, trầm mặc mấy hơi thở, sau đó ném hộp nguyện vọng trong tay cho một cái Chấp Kiếm Giả Ti bên ngoài, đối phương giơ tay lên tiếp được, muốn nói lại thôi.

“Ta có việc tư phải xử lý, các ngươi quay về đi.” Hứa Thanh mặt không cảm xúc, chậm rãi mở miệng.

Ngay khi lời này vừa ra, Sơn Hà Tử, Vương Thần, còn có Dạ Linh, ba người đồng loạt nhìn lại phía hắn, thần sắc lộ ra một chút ngoài ý muốn.

Khổng Tường Long cũng xoay người, đồng dạng nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu hài tử, ngươi không cần làm như thế.”

“Ta đi hoàn lễ.” Hứa Thanh nhìn qua Khổng Tường Long, nghiêm túc mở miệng.

Khổng Tường Long trầm mặc, sau một lúc lâu liền nhẹ gật đầu, quay người nhoáng một cái thẳng đến xa xa.

Ba người Sơn Hà Tử cũng đều nhanh chóng đi theo, phương hướng bọn họ đi, chính là phía biên giới của Phong Hải Quận.

Cũng là biên giới của Thánh Lan tộc.

Hứa Thanh tương tự cất bước, như mũi tên rời cung, bay thẳng đến phía bốn người.

Hắn tự nhiên biết rõ, bọn họ muốn đi làm gì.

Khổng Tường Long ra ngoài làm nhiệm vụ không tuân thủ quy củ, vốn cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên, bây giờ lại tận mắt nhìn thấy thiếu niên kia bị Hắc Y Vệ hành hạ thê thảm, lấy tính cách của Khổng Tường Long, tự nhiên không thể nào nhẫn nhịn.

Mặt khác, giờ phút này, giọng nói lạnh lùng của tên Hắc Y Vệ lưu lại bên trong ngọc giản vẫn còn đang vang vọng trong trí nhớ của Hứa Thanh.

Hứa Thanh cảm thấy, nếu như đối phương đã đưa cho Chấp Kiếm Giả lễ vật, vậy bọn họ tự nhiên cũng phải đi hoàn lễ, như vậy mới có lễ phép.

Theo thân ảnh năm người nhanh chóng bay xa, từng Chấp Kiếm Giả của Ti bên ngoài ở nơi đây cũng trầm mặc ngóng nhìn.

Trong mắt bọn họ có hâm mộ, cũng có cảm khái, cuối cùng bọn họ cầm kiếm cúi đầu về phía đám người Hứa Thanh, sau đó vẫn lựa chọn trở về.

Không phải tất cả Chấp Kiếm Giả, đều không tuân thủ quy củ.

Bọn họ không thể đi, bởi vì lúc này bọn họ có sứ mạng càng trọng yếu.

Đó là đưa tình báo an toàn trở về Quận Đô.

Đây là hạch tâm nhiệm vụ của bọn họ.

Vì vậy sau khi cầm kiếm hành lễ, những Chấp Kiếm Giả của Ti bên ngoài lập tức rời đi trong bóng đêm.

Chương 920: Ác mộng của Hắc Y Vệ (2)

Giờ phút này từng cơn gió kèm theo cái lạnh ban đêm, tựa như sứ giả tử vong vác theo liêm đao đi thu hoạch sinh mệnh, từ bốn phía thổi tới năm người Hứa Thanh.

Gào thét tới trước mặt bọn họ, thổi tới trên quần áo, truyền đến âm thanh phần phật, thổi tới trên tóc, dấy lên từng sợi sợi tóc.

Nhưng sau khi rơi vào trên mặt, rót vào trong tâm, lại không thể tạo thành cái lạnh trong tâm bọn họ.

Sát cơ, bốc lên trên thân từng người bọn họ.

Theo tốc độ nhanh hơn, sát cơ cũng càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Đêm nay không trăng, gió lớn, cũng là một đêm thích hợp giết người.

Bọn họ đều khai tốc độ đến cực hạn, không hề giữ lại nữa, từ một khắc Hứa Thanh lựa chọn hoàn lễ, Sơn Hà Tử cũng tốt, Vương Thần cũng thế, còn có Dạ Linh, ánh mắt nhìn hắn đã hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Càng nhận thức thêm nhiều hơn nữa.

Toàn thân Sơn Hà Tử tràn ra huyết vụ, đặt cả người mình vào trong sương mù, tựa như một đoàn huyết ảnh đến từ Hoàng Tuyền.

Dạ Linh cũng lại hóa yêu, lần này không hóa thành lệ quỷ mặt xanh nữa, mà là một đầu Xích Xương Hỏa Điểu tỏa đầy sự tử vong.

Vương Thần thu hồi bộ phân thân khói lửa mịt mù của mình, lần đầu mở quan tài ra, một người lùn mặc áo bào xa hoa bước ra từ.

Sau khi nở nụ cười về phía Hứa Thanh, gã liếm môi, toàn thân tràn ra băng hàn, những nơi đi qua mặt đất đều bị đóng băng.

Khổng Tường Long càng là xuất hiện Kim Long quấn quanh bốn phía, toàn thân tràn ra chấn động đáng sợ, một bước phóng ra chính là mấy trăm trượng, uy vũ phi phàm.

Mà Hứa Thanh bên này, so sánh cùng bọn họ cũng không kém quá nhiều.

Ảnh Tử bao phủ toàn thân, lực lượng thân thể bảy Cung cuồng bạo, tốc độ giống như bôn lôi, như là Ám Dạ chi linh, kinh tâm động phách.

Bọn họ bay nhanh trong đêm tối, như năm tôn m La đoạt mạng, không ngừng tiếp cận tới gần đám Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc đang trên đường trở về, vẫn chưa rời khỏi Lâm Lan Châu.

Trong lúc bay bọn họ cũng đã câu thông phương án tác chiến rõ ràng, mặc dù không biết nhân số cụ thể của địch nhân, vậy nên lấy kinh nghiệm cùng am hiểu của từng người, cũng có thể đơn giản phân phối mục tiêu ra tay.

Rốt cuộc trước khi bình minh tảng sáng, trong đêm mờ tối, một cái chớp mắt khi chỉ còn cách khu vực biên giới lộ trình chưa tới một nén nhang, bọn họ đã nhìn thấy phía trước có mấy chục đạo bóng dáng đang bay nhanh.

Từng người đều mặc đạo bào màu đen, tổng cộng hơn sáu mươi tên!

Tốc độ của bọn chúng không nhanh, hiển nhiên là do hoàn thành nhiệm vụ nên tâm tình sung sướng, giờ phút này vừa bay, còn thi thoảng truyền ra tiếng đàm tiếu.

Nhưng không ít người vẫn cảnh giác như trước, hầu như ngay khi năm người Hứa Thanh vọt tới, những tên Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc này lập tức phát hiện, không ít người chợt quay lại, thần sắc biến hóa.

Nhưng phát hiện cũng vô dụng.

Khổng Tường Long là người thứ nhất phóng tới, gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp giết vào.

Hứa Thanh là người thứ hai, hắn như một đạo tia chớp màu đen, trực tiếp đâm vào trên người một tên Hắc Y Vệ năm Cung, tiếng nổ vang lên, máu thịt mơ hồ, tên Hắc Y Vệ kia vừa truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương liền im bặt dừng lại.

Trong khi máu tươi phun trào, ba người Sơn Hà Tử cũng tương tự vọt tới.

Trong một cái chớp mắt, chém giết bỗng nhiên bộc phát.

Trong Hắc Y Vệ có tiếng gào thét truyền ra, từng người lập tức phản kháng.

Tư cách là tiểu đội xâm nhập Phong Hải Quận của nhân tộc, chiến lực và kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ tự nhiên đều rất phong phú.

Trong đó có hơn 40 tên chiến lực năm sáu Cung, bảy Cung có 12 người.

Những tên bảy Cung phần lớn đều có được công pháp Hoàng cấp đặc thù của Hắc Y Vệ.

Mà chiến lực tám Cung có hai người.

Hai người này không phải là Trúc Cơ năm đoàn mệnh hỏa mở ra Thiên Cung, bản thân chỉ đạt tới bốn đoàn mệnh hỏa, bảy Cung là cực hạn, sau đó phối hợp với công pháp Hoàng cấp, hình thành chiến lực tám Cung, không hề tầm thường.

Trừ bên ngoài những cái này ra, còn có ba người dẫn đội.

Ba tên này thế mà đều là nửa bước Nguyên Anh.

Thực lực như thế, đặt ở bất kỳ một cái tông môn nào, đều là lực lượng trung kiên, nhưng đối với Thánh Lan tộc chiếm cứ Thánh Lan đại vực mà nói, đây chỉ là một cái tiểu đội mà thôi.

Mà nếu tính cả những người mai phục Hứa Thanh lúc trước kia, có thể thấy được nhân số tiểu đội và cường giả của Thánh Lan tộc chẳng những nhiều, mà tu vi cũng tương tự rất mạnh.

Dẫu sao… . Thánh Lan tộc bọn chúng, là Chúa Tể của Thánh Lan đại vực, một vực hình thành nội tình của một tộc, khiến cho bọn họ có thêm càng nhiều cường giả hơn nữa.

So sánh xuống dưới, đất đai một Quận thì tự nhiên không thể sánh bằng.

Nhưng lần này tiểu đội của Chấp Kiếm Giả, không hề giống những Chấp Kiếm Giả trước kia bọn họ gặp phải!

Theo song phương đụng chạm, đại chiến ầm ầm bộc phát, ba tên nửa bước Nguyên Anh bay thẳng đến phía Khổng Tường Long, hai tên Hắc Y Vệ tám Cung vừa muốn đi theo, nhưng một cái quan tài trực tiếp hạ xuống, ngăn cản trước mặt bọn họ, người lùn Vương Thần nhe răng cười bước ra, phân thân Yên Miểu Tộc xuất hiện bên người.

Dạ Linh cũng đồng thời lộ ra bên cạnh, Sơn Hà Tử cũng tương tự đã đến, ba người liên thủ đánh cùng hai tên này một trận, kéo dài thời gian, chờ đợi Khổng Tường Long và chờ đợi Hứa Thanh.

Người trước chiến với ba vị nửa bước Nguyên Anh mạnh nhất nơi đây.

Người sau chiến đấu cùng tất cả những tên còn lại trừ những người này, đối đầu với số lượng đông đảo nhất.

Đây chính là phân công mà bọn họ đã bàn sẵn ở trên đường đến.

Lúc đó, Hứa Thanh nói một câu.

“Ta sở trường quần chiến.”

Giờ phút này Hứa Thanh thở sâu, lấy dao găm ra.

Vào thời khắc này độc đan trong tòa Thiên Cung thứ ba được hắn toàn diện vận hành, độc cấm từ trong thân thể ầm ầm bộc phát ra phía ngoài.

Vô số tiểu hắc trùng từ trên người Hứa Thanh khuếch tán ra, hình thành một mảnh khói đen kinh người, tỏa ra khí tức kinh khủng, mang theo kịch độc chí mạng, bao phủ khắp bát phương.

Loại độc này bộc phát rất nhanh.

Theo từng tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng những tên Hắc Y Vệ truyền ra, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, hơi cúi đầu, chợt phóng về phía đám người.

Bên cạnh còn có lão tổ Kim Cương Tông, trong một cái chớp mắt thì que sắt màu đen lập tức hóa thành tia chớp màu đỏ, điên cuồng bắn đi.

Còn có con mắt của Ảnh Tử ở trên mi tâm Hứa Thanh, lúc này nó cũng đang nhanh chóng chớp động, đồng thời lan tràn bóng ra bên ngoài, dung nhập vào bên trong bóng của Hắc Y Vệ bốn phía, bắt đầu thôn phệ.

Giờ khắc này…

Ác mộng, phủ xuống.

Chương 921: Độc khắp tứ hải (1)

Hứa Thanh không có nói sai, hắn thật sự rất giỏi quần chiến.

Một khi độc trong tòa Thiên Cung thứ ba bộc phát, lực sát thương của nó vô cùng khinh khủng, mà từ sau khi Hứa Thanh lấy được độc đan, hắn chưa từng hoàn toàn tản nó ra ngoài.

Dù là bây giờ hắn cũng phải kiềm chế lại.

Dẫu sao một khi độc của tòa Thiên Cung thứ ba hoàn toàn phát tác, địch ta không phân, trừ bản thân hắn ra, đoán chừng vô luận là Ảnh Tử hay là lão tổ Kim Cương Tông, đều sẽ tan vỡ.

Nhưng cho dù hắn đã kiềm chế lại, uy lực của nó vẫn khiến cho tâm thần của các Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc vô cùng chấn động.

Hầu như lập tức có ba Hắc Y Vệ năm Cung phát ra tiếng hoảng sợ la lên, thân thể đang nhanh chóng hư thối, thịt trên mặt đang rơi xuống, trên người nhỏ xuống máu loãng, có người hốc mắt đã không chứa nổi con mắt của mình nữa, con mắt cứ thế rơi xuống bên dưới.

Nhưng từ đầu đến cuối bọn họ đều không cảm giác được đau đớn.

Đây chính là chỗ kinh khủng của độc cấm, trong lúc im hơi lặng tiếng, liền có thể ăn mòn hết thảy, đợi khi phát hiện có cảm giác đau đớn thì độc đã ăn vào tận trong xương tủy.

Trong tiếng sợ hãi kinh hô vang vọng, thân ảnh Hứa Thanh giống như làn gió tử thần, xuất hiện ở trước mặt một tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc sáu Cung, nháy mắt giơ lên dao găm trong tay, một đao đảo qua trên cổ đối phương.

Xoạt một tiếng, máu tươi phun trào.

Đầu người lăn xuống, bị Hứa Thanh một cước đá lên, trong tiếng rít gào, tạo thành một đạo tàn ảnh bay thẳng đến một tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc khác, sau khi tới trước mặt đối phương, liền ầm ầm nổ tung, máu độc văng khắp nơi.

Sắc mặt tên tu sĩ Thánh Lan tộc biến hóa, nhanh chóng lùi lại, nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh tử vong.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, một bước đạp đi, thân thể tiến về phía trước, vào thời khắc này lực lượng thân thể bảy Cung toàn diện bộc phát, phong bạo dấy lên, ầm ầm cuộn trào về bốn phía, từ xa nhìn lại giống như một cái vòi rồng kinh khủng đột nhiên xuất hiện.

Tốc độ cực nhanh, toàn bộ thân thể Hứa Thanh đã trở thành vũ khí, hung hăng đâm vào trên người Hắc Y Vệ nơi này.

Huyết nhục văng tung tóe.

Mà giờ khắc này trong số những người trúng độc bốn phía, lại có ba tên Hắc Y Vệ bị phát độc, thân thể hư thối, truyền ra tiếng kêu thê lương, thân thể nhanh chóng hòa thành máu loãng, rơi vãi trên mặt đất.

Một màn này khiến cho toàn bộ tu sĩ bốn phía nhìn thấy, đều bị dọa khiếp vía, vô cùng hoảng sợ.

“Độc này quá mạnh!”

“Mọi người tản ra!”

Không chỉ những Hắc Y Vệ quyết đấu với Hứa Thanh tản ra, Khổng Tường Long cùng với đám người Sơn Hà Tử cách đó không xa cũng đều biến sắc, không hẹn mà cùng bay nhanh, vừa giao chiến cùng đối thủ vừa dịch chuyển khỏi phiến khu vực này.

Rời xa Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, càng ở trong phạm vi độc cấm thì hắn càng cảm thấy tất cả đều do mình nắm quyền, giờ phút này hơi nhoáng một cái, thân thể liền giống như quỷ ảnh, xuất hiện ở trước mặt tên Hắc Y Vệ bảy Cung thứ chín của Thánh Lan tộc.

Ngay một khắc tới gần, hắn lập tức dùng sức vung dao găm trong tay lên, tên Hắc Y Vệ kia cũng không hề tầm thường, vào trong thời khắc này cũng bộc phát ra lực lượng thân thể, một phát bắt được dao găm, muốn cản hắn lại.

Nhưng ngay khi đối phương bắt lấy dao găm, lực lượng xuyên thấu đến từ vải quấn xác chết cấp tốc bộc phát, thần sắc tên Hắc Y Vệ biến đổi, cảm thấy bàn tay vô cùng đau đớn, tâm thần và linh hồn giống như bị vạn châm đâm xuyên.

Khi gã theo bản năng buông tay, thế của dao găm đã không thể đỡ, trực tiếp đâm vào yết hầu của gã, dễ như trở bàn tay, hung hăng cắt một cái.

Đây là hậu chiêu Hứa Thanh chuẩn bị cho con dao găm của mình, cũng là lực lượng mà tấm vải quấn xác chết ẩn chứa.

Mà đại giới là mỗi lần hắn cầm lấy dao găm, bản thân đều phải thừa nhận cái loại cảm giác toàn tâm đau đớn này, toàn thân giống như bị vô số gai sắc đâm xuyên.

Nhưng hết thảy những thứ này thì Hứa Thanh đã sớm quen rồi, cũng không để ý chút nào.

Hắn rút dao găm ra, vừa muốn tiếp tục nhưng thần sắc hơi động, chợt bước một bước qua bên cạnh, tránh được một đạo phi kiếm gào thét bắn qua.

Lúc quay đầu lại, Hứa Thanh nhìn thấy sau lưng có Hắc Y Vệ bảy Cung khác đang triển khai công pháp Hoàng cấp, hình thành độc thủ cực lớn, tấn công đến phía hắn.

Nhưng lúc này không cần Hứa Thanh ra tay, khóe miệng hai tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc sáu Cung bên cạnh bỗng nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, đồng loạt quay người, phóng thẳng đến đồng bạn bảy Cung kia, bắt đầu tự bạo.

Mà lúc lao ra, bọn họ còn rống to một câu.

“Chủ nhân nhà ta gửi lời vấn an tới ngươi!”

Một màn vô cùng quỷ dị, khiến cho thần sắc của toàn bộ Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc nơi đây đều đại biến.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình hai tên Hắc Y Vệ tên sáu Cung truyền ra tiếng nổ triệt vang mây xanh, thân thể đồng loạt tan vỡ, hình thành trùng kích cuốn về phía bảy Cung Thánh Lan tộc.

Sau tiếng nổ vang, tên tu sĩ bảy Cung Thánh Lan tộc phun ra máu tươi, thần sắc kinh sợ, tay phải mạnh mẽ nâng lên bắt được que sắt màu đen tập kích đến.

Nhưng gã không cách nào kiềm chế được tia chớp màu đỏ nhảy dựng lên trên que sắt, giờ phút này tia chớp bay thẳng đến đầu của gã, lập tức chui vào khiến cho toàn thân tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc này không ngừng chấn động.

Vào thời khắc này con dao găm của Hứa Thanh cũng nhanh chóng phóng đến, một dao đâm thẳng vào trái tim người này, sau đó nhanh chóng rút ra, lần nữa đâm tới, đâm liên tiếp bảy nhát, từng nhát đâm xuyên qua đều cực kỳ hung tàn.

Tiếng kêu thảm thiết lại tiếp tục truyền ra, Hứa Thanh chú ý tới độc của mình đã khuếch tán không sai biệt lắm, phần lớn Hắc Y Vệ bốn phía đều đang hư thối, từng người đều đang hoảng sợ, đều không thể khống chế tu vi, liên tục suy yếu.

Chương 922: Độc khắp tứ hải (2)

“Không sai biệt lắm.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, con mắt trên mi tâm trực tiếp khuếch tán, biến thành một cái quan tài màu đen, theo cái nắp mở ra, thân thể Hứa Thanh bước ra bên ngoài.

Đương nhiên bên trong quá trình này, hắn không hề quên hô lên chú ngữ, giống như thủ tục giải khai bí pháp để kết thúc trạng thái dung hợp với Ảnh Tử.

Nháy mắt khi xuất hiện, Hứa Thanh triển khai Quỷ U Đoạt Đạo Công, tay phải lập tức hơi mờ, thân thể nhoáng một cái, hung hăng đâm vào ngực một tên Hắc Y Vệ sáu Cung của Thánh Lan tộc.

Mặc kệ đối phương vùng vẫy phản kháng, tất cả đều vô ích, lập tức bị hắn xâm nhập vào trong Thiên Cung, bắt lấy Kim Đan, hung hăng kéo ra.

Tươi sống lấy đan, từng sợi tơ máu tương liên bị kéo đứt.

Trong âm thanh kêu gào thê thảm vang vọng, Kim Ô biến ảo hiện ra phía sau Hứa Thanh, bốn mươi hai cái đuôi thật dài tràn ngập lửa, khiến cho bình minh đen nhánh cũng phải sáng lên.

Hai mắt Kim Ô tràn ra ánh sáng mãnh liệt, một khắc khi Hứa Thanh lấy ra Kim Đan, nó liền trực tiếp lao về phía độc thủ do công pháp Hoàng cấp của Hắc Y Vệ biến thành, trực tiếp thôn phệ.

Ảnh Tử cũng không cam chịu yếu thế, nhanh chóng lan tràn ra.

Ba phương đồng thời hấp thụ.

Trong nháy mắt tiếp theo, công pháp Hoàng cấp của tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc này tan vỡ, bản thân khô quắt, Thiên Cung toái diệt.

Hết thảy mọi thứ, khiến cho bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng đều hoảng sợ vô cùng, bởi vì Hứa Thanh ra tay …quả thực vô cùng hung ác.

Nhưng mà ba người Sơn Hà Tử cũng không kém là bao nhiêu, Dạ Linh hóa thành cự nhân độc nhãn, toàn thân mọc đầy lông xanh, đó là Độc Mục Thiên Yêu, đặc thù của Thái Hư Hóa Yêu tông, trong mắt tràn ra ánh sáng ẩn hồn hỏa.

Nửa người trên càng thêm yêu dị, mọc ra bốn đoàn máu thịt tạo thành bốn cái ngón tay cực lớn, đầu ngón tay còn xuất hiện gương mặt dữ tợn, thôn phệ cắn xé về phía quân địch, cho dù là tan vỡ nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại có thể dài ra.

Sơn Hà Tử thì toàn thân tràn ngập huyết vụ, thương thế rất nặng, gã chủ yếu là người chống đỡ tổn thương cho đồng bọn, nhưng công pháp và huyết mạch của gã rõ ràng rất đặc thù, thương thế càng nặng lại càng cường hãn.

Bây giờ gã không thèm để ý thương thế, cả người giống như đã hoàn toàn điên cuồng, vô cùng cuồng bạo, trong ánh mắt chỉ có chém giết chứ không còn cái gì khác.

Người lùn Vương Thần cũng đang liều mạng, toàn thân tràn ngập sấm sét, đỉnh đầu là mệnh đăng lôi hình thành cái ô, tốc độ cực nhanh, vô cùng kinh người, thậm chí thân hình cũng đang nhanh chóng cải biến dần dần không còn là người lùn, mà lớn lên hóa thành bộ dáng một thanh niên.

Nhưng toàn thân đều là đồ đằng màu đen, dường như giờ phút này từng đạo phong ấn lần lượt được cởi bỏ, khiến cho khí tức và chấn động càng thêm kinh khủng.

Mỗi khi mở ra một cái đồ đằng phong ấn, bên cạnh gã liền có thêm một đạo thân ảnh ngoại tộc.

Quang Tộc, Thạch Ma tộc, Bố Pháp tộc ...trọn vẹn hơn mười đạo.

Còn có phân thân khói lửa mịt mù hiệp trợ, phối hợp bọn họ chiến đấu sinh tử cùng kia hai tên Hắc Y Vệ tám Cung của Thánh Lan tộc.

Bọn họ còn lấy ra mảnh vỡ pháp bảo của mình, mặc dù vẫn không phải đối thủ của kia hai tên Hắc Y Vệ tám Cung, nhưng ba người bọn họ không tiếc đại giới, liều mạng bị thương nặng, cuối cùng vẫn có thể ngăn chặn lại hai tên tám Cung của Thánh Lan tộc này.

Khổng Tường Long thì lại càng thêm tập trung, Kim Long gào thét sau lưng, cả người giống như thiên thần hạ phàm, bên người còn có bộ quần áo dính máu hiện ra, bao phủ bốn phương, đang ra tay cùng ba tên nửa bước Nguyên Anh kia, kinh thiên động địa.

Rõ ràng chỉ là Kim Đan, nhưng dưới ba tên nửa bước Nguyên Anh vây công, y chẳng những không có yếu thế, ngược lại càng làm cho người ta có một cảm giác vô cùng cường thế.

“Đây chính là tiểu đội yêu nghiệt thế hệ này của Chấp Kiếm Cung!”

Trong Hắc Y Vệ có người kinh hô, cơn sợ hãi nổi lên, bắt đầu phân tán muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng không đợi bọn chúng chạy xa, từng tên liền phun ra máu tươi màu đen, thân thể nhanh chóng hư thối hóa thành máu loãng.

Hứa Thanh vẫn đang tiếp tục ra tay, Kim Ô truyền ra tiếng kêu vui sướng và không ngừng thôn phệ, Quỷ Thủ của Hứa Thanh cũng liên tục lấy ta từng cái Thiên Cung.

Nhưng đáng tiếc, tốc độ ra tay của hắn không sánh bằng độc của bản thân hắn.

Khi hắn chém giết mười chín tên Hắc Y Vệ, Hắc Y Vệ nơi đây chỉ còn lại có bảy tên.

Ba tên đang chiến cùng Khổng Tường Long, hai tên đang chiến cùng bọn Sơn Hà Tử.

Còn có hai tên thân thể đã mục nát hơn phân nửa, đang từng bước một đi đến bên người Hứa Thanh, phù phù một tiếng quỳ xuống, trong mắt mang theo tuyệt vọng cùng hoảng sợ, trong miệng lại truyền ra âm thanh cuồng nhiệt.

“Chủ nhân Chấp Kiếm Giả vĩ đại, mời thu nhận lễ vật Hắc Y Vệ chúng ta dâng cho ngài!”

Nói xong, bọn họ tự đâm xuyên qua Khai Thiên cung, lấy ra Kim Đan, hai tay dâng lên.

Hứa Thanh vung Quỷ U Thủ lên, hấp thu một cái, trong khi hai tên Hắc Y Vệ tại hoảng sợ vô hạn, từng tên giơ tay lên, cực kỳ chỉnh tề cầm đầu của bản thân, dùng sức vặn.

Âm thanh rặc rặc vang vọng, đầu của hai tên đó toàn bộ chuyển hướng, trực tiếp bị vặn xuống dưới, khí tuyệt bỏ mình.

Cho đến chết, khóe miệng hai tên đó vẫn lưu lại nụ cười quỷ dị như trước.

Giết người không đáng sợ, bất kỳ một người nào ở đây đều là người giết chóc vô số, nhưng vô luận là hư thối tuyệt vọng mà chết, hay là hoảng sợ tự sát, đều kinh khủng cùng quỷ dị hơn xa so với giết chóc đơn thuần rất nhiều.

Cho nên một màn này, lập tức khiến cho tâm thần của toàn bộ cả phe địch lẫn phe ta còn sống đều chấn động, nhìn Hứa Thanh.

Chương 923: Độc khắp tứ hải (3)

Mà giờ khắc này Hứa Thanh đứng trên bùn máu màu đen, bốn phía không có bao nhiêu thi hài, phần lớn đều đã biến thành máu loãng.

Kim Ô lập lòe phát ra âm thanh to rõ phía sau hắn, đuôi Phượng mang theo ánh lửa biến thành từng mảnh phiêu lưu, đẹp hoán tuyệt luân, đồng thời còn có gió thổi tới, dấy lên sợi tóc Hứa Thanh, lộ ra cặp mắt bình tĩnh không có bất kỳ gợn sóng.

Hứa Thanh giẫm lên bùn máu, đi về phía hai tên Hắc Y Vệ tám Cung bị ba người Sơn Hà Tử dây dưa.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể nhanh chóng chấn động, tràn ra hấp lực khiến cho toàn bộ độc cấm tản ra nhanh chóng hội tụ lại ở bên cạnh mình.

Dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy chung quanh hắn đã thành màu đen, bị vô số khói đen bao phủ, bên trong ẩn chứa vô số tiểu hắc trùng.

Trong khi sắc mặt ba người Sơn Hà Tử biến hóa, hai tên Hắc Y Vệ tám Cung kinh hãi, Hứa Thanh mang theo khói đen ngập trời, bỗng nhiên đã đến.

Thân ảnh của hắn cũng được bao phủ bên trong khói đen, nháy mắt tới gần liền phân cách chiến trường ra, bao phủ trên người một tên Hắc Y Vệ tám Cung, giống như bản thân cùng nhau bị sương mù màu đen bao phủ vào trong.

Trong sương mù, hết thảy người ngoài đều không nhìn thấy, cũng không cách nào đưa cảm giác thăm dò vào, chỉ có thể nghe bên trong truyền ra tiếng nổ vang cùng gào thét, chấn động kinh người.

Kể từ đó, đối thủ của đám người Sơn Hà Tử liền không còn là hai Hắc Y Vệ tám Cung nữa, mà biến thành một người, cục diện lập tức nghịch chuyển.

Sau một nén nhang, trong khi Khổng Tường Long bên đó hét lên dữ tợn, sinh sôi trực tiếp xé xác một tên nửa bước Nguyên Anh thành mảnh nhỏ, ba người Sơn Hà Tử cũng hoàn thành đánh chết tên Hắc Y Vệ tám Cung.

Bọn họ thân là yêu nghiệt, mặc dù không bằng Khổng Tường Long, nhưng cũng có đủ chiến lực bảy Cung đỉnh phong.

Ba người liên thủ, sau khi ra hết đòn sát thủ, liều mạng bản thân bị trọng thương, cuối cùng cũng chém được cái tên Hắc Y Vệ tám cung của Thánh Lan tộc.

Theo tên này tử vong, đám khói đen bên Hứa Thanh cũng truyền ra một tiếng thê lương, tiếp theo liền có tiếng bước chân truyền đến, thân ảnh Hứa Thanh bước từng trong đi ra.

Trong mắt hắn hiện lên một chút ánh sáng kỳ dị, giống như đang suy tư.

Mà giờ phút này toàn thân của hắn, đều là thương thế.

Vị trí trái tim trên ngực đã là máu thịt mơ hồ, phần bụng có một cái lổ thủng, một chân vặn vẹo, trên cổ còn thiếu một miếng thịt thật to, giống như bị người ta cắn xuống.

Khóe miệng cũng mang theo máu tươi, cánh tay cầm dao găm cũng mất tự nhiên rủ xuống.

Giờ phút này vừa đi vừa phun ra máu loãng, đồng thời còn ném một con mắt bị bóp nát trong tay xuống đất.

Khói độc sau lưng cuộn mình, lập tức vọt về phía hắn, toàn bộ chui vào trong cơ thể.

Theo khói độc tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cuối cùng lộ ra mặt đất vừa giao chiến sau lưng Hứa Thanh, bây giờ chỗ đó có một bóng người đang đứng thẳng.

Chính là tên Hắc Y Vệ tám Cung của Thánh Lan tộc bị Hứa Thanh cuốn vào trong sương mù.

Thân hình của gã mục nát hơn phân nửa, bụng bị chém đứt, tất cả Kim Đan đều bị lấy ra, Thiên Cung sụp đổ.

Trong con mắt còn sót lại, lưu lại biểu cảm không cách nào tin trước khi tử vong.

Đám người Sơn Hà Tử nhao nhao nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra quang mang sáng ngời.

Hứa Thanh cũng nhìn bọn họ, lại phun ra một bụm máu, nhẹ giọng mở miệng.

“Để các ngươi đợi lâu, giết gã có chút khó khăn.”

Theo lời Hứa Thanh truyền ra, thi thể Hắc Y Vệ tám Cung phía sau ngã ngược lại, đập trên mặt đất.

Lấy chiến lực bây giờ của Hứa Thanh, hắn muốn đánh chết một tên Hắc Y Vệ tám Cung tự nhiên rất khó khăn.

Mà trong một cuộc chiến sinh tử, các loại thủ đoạn vẫn phải có, thịt trên cổ hắn, chính là bị đối phương cực kỳ hung cực cắn xé mất.

Nhưng mà một trận chiến này hắn cũng thu hoạch cực lớn.

Mặt khác, Hứa Thanh lần nữa cảm nhận được khí tức Hồng Nguyệt trên người của đối phương, đây cũng là đầu nguồn của sự kỳ dị trong mắt hắn khi đi ra.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc để suy tư việc này, hầu như ngay một cái chớp mắt khi Hứa Thanh đi ra, trên bầu trời truyền đến tiếng kêu thê lương.

Một tên nửa bước Nguyên Anh thứ hai, bị Khổng Tường Long vặn gãy cổ.

Tên nửa bước Nguyên Anh cuối cùng kia, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ nồng đậm.

Gã không chỉ sợ Khổng Tường Long trước mặt, còn có những tên Chấp Kiếm Giả hung tàn phía dưới nữa, giờ phút này gã không hề chần chờ chút nào, triển khai tốc độ cao nhất, chợt xoay người bỏ chạy.

Khổng Tường Long nhe răng cười, nhoáng một cái đuổi theo, Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh giơ tay lên, đánh một quyền vào trên cái đùi vặn vẹo của mình, rặc rặc một tiếng, sau khi chỉnh lại xương cốt của mình, tương tự đuổi theo.

Một màn này cũng khiến cho nhận thức trong mắt ba người Sơn Hà Tử càng nhiều thêm nữa, bọn họ đều dính thương thế nghiêm trọng, nhưng bây giờ không ai quan tâm cả, đồng thời lao ra, sát ý còn mãnh liệt hơn so với lúc trước.

Nếu như cho Hắc Y Vệ hoàn lễ, như vậy tự nhiên phải chém giết toàn bộ, như vậy mới phù hợp lễ nghi.

Nơi đây vốn cách biên giới không xa, vì vậy rất nhanh tên tu sĩ nửa bước Nguyên Anh cuối cùng cũng đã nhìn thấy biên giới, mà thời khắc này gã cũng bị đoàn người Hứa Thanh đuổi theo.

Năm người đồng thời ra tay, lại có Khổng Tường Long trấn áp, không có bất luận lo lắng nào cả… . .

Sau một tiếng nổ vang động trời, thân thể tên nửa bước Nguyên Anh trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy hóa thành mây máu, rơi vãi vào trên biên giới.

Mà nháy mắt khi tên này tử vong, một đạo khí tức cuồng bạo từ trong khu vực Thánh Lan tộc ngoài biên giới truyền đến, một thân ảnh nhanh chóng tới gần, còn có một tiếng gào thét vang vọng.

“Chấp Kiếm Giả!”

Khổng Tường Long nhìn thấy như thế, bỗng nhiên rống to.

“Gọi phụ thân của ngươi làm gì đấy?”

“Nơi đây là khu vực Phong Hải Quận của nhân tộc, bất luận Nguyên Anh ngoại tộc Thánh Lan vực bước vào nửa bước, pháp bảo Cấm Kỵ của Phong Hải Quận sẽ triệt hạ tại chỗ!”

“Bà mụ ngươi, ngươi giỏi thì tới đây!”

Nói xong Khổng Tường Long quay người bỏ chạy, về phần ba người Sơn Hà Tử, trong khi y nói chuyện đã sớm liền chạy xa hơn mười trượng.

Mà động tác của Hứa Thanh so với bọn họ còn nhanh hơn vài phần, đã ở ngoài trăm trượng…

Mọi người chạy nhanh như điên.

Ngoài biên giới, bóng người vừa đến bỗng nhiên dừng lại, hóa thành một người tu sĩ trung niên mặc đạo bào Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc.

Sắc mặt của gã cực kỳ khó coi, nghiến răng thật chặt, âm lãnh nhìn chằm chằm bóng lưng Khổng Tường Long và đám người Hứa Thanh, trong mắt bốc lên sát cơ mãnh liệt, nhưng đúng là vẫn không dám bước vào biên giới trước mặt!

Chương 924: Một chén rượu đục, đối ẩm thành đoàn (1)

Hứa Thanh chạy rất nhanh.

Gần như ngay khi phát hiện bên ngoài biên giới xuất hiện khí tức kinh người thì hắn không chút chần chờ, quay người bỏ chạy.

Sau khi làm rất nhiều chuyện lớn cùng với đội trưởng, cái này hầu như đã là phản ứng bản năng của hắn.

Đám người Sơn Hà Tử cũng không chậm hơn bao nhiêu, hiển nhiên bọn họ cũng là người có đủ bản năng nhận biết.

Chỉ có Khổng Tường Long là hơi chậm một chút, bởi vì y còn đứng lại nói ra những lời kia.

Từ trình độ nào đó mà nói, Hứa Thanh cảm thấy Khổng Tường Long thật ra cũng có chút tương tự với đội trưởng, chỉ là bất quá đội trưởng chậm là vì lòng tham, mà Khổng Tường Long là vì tỏ rõ ràng thái độ.

Hứa Thanh âm thầm cảm khái, hắn cảm thấy nếu như đội trưởng có thể cùng gia nhập vào thì tốt rồi, nhưng mà việc này cũng không có biện pháp, có thể nhìn thấy những người này rõ ràng không hề tín nhiệm đội trưởng.

Cứ như vậy một đoàn người bọn họ nhanh chóng chạy như điên, cho đến khi sắc trời sáng rõ bọn họ đã chạy ra rất xa, sau khi xác định địch nhân xác thực không liều chết đuổi theo, bọn họ cũng riêng phần mình kiệt lực, nằm xuống trên một đám cỏ trên mặt đất, nhao nhao thở hổn hển.

Một đêm này, bọn họ đã làm quá nhiều việc.

Nhất là giao chiến cùng Hắc Y Vệ, càng làm cho pháp lực và thể lực của từng người bọn họ gần như tiêu hao hết sạch.

Giờ phút này sau khi nằm thẳng xuống, theo tâm tình buông lỏng, từng người chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không muốn đứng lên.

Hứa Thanh cũng là như thế, mặc dù thương thế toàn thân đang khôi phục, nhưng tinh thần rất là mệt mỏi.

Sơn Hà Tử mắng nhiếc, khí huyết khắp toàn thân tiêu tán, cảm giác suy yếu dâng lên.

Dạ Linh không hóa yêu nữa, giờ phút này nằm ở nơi đó, bộ dạng tựa như không có hả giận nhiều lắm.

Vương Thần thì là ở một bên kêu rên, tự vẽ phong ấn cho mình, tựa hồ sợ vẽ chậm mình liền xảy ra vấn đề lớn.

Về phần Khổng Tường Long, y đang ở đây thở hổn hển, nhưng mà so với những người khác thì y rõ ràng nhẹ nhõm hơn, giờ phút này nhìn đám người Hứa Thanh, y bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Ba người Sơn Hà Tử nhìn nhau một cái, cũng đều cất tiếng cười to, một cỗ cảm giác thoải mái tràn ngập trong lòng bọn họ, nhưng cười xong liền bắt đầu nhe răng, bởi vị chạm đến miệng vết thương.

Hứa Thanh tương tự nở nụ cười.

“Lần này giết thoải mái!” Khổng Tường Long vung tay lên, lấy ra năm bình rượu, ném cho một người một bình, giơ lên cao.

Hứa Thanh mở chai rượu, Sơn Hà Tử, Vương Thần cùng với Dạ Linh nhao nhao làm theo, ánh mắt nhìn Hứa Thanh cũng không có bất hòa như lúc đầu nữa, ngược lại là lộ ra thân thiết.

“Cạn!”

Mọi người giơ lên cổ uống một ngụm lớn, sau khi bỏ xuống lại lần truyền ra tiếng cười.

Nhưng càng uống vào, bọn họ lại nghĩ tới thiếu niên với giấc mộng trở thành Chấp Kiếm Giả kia, vì vậy riêng phần mình thổn thức.

Thời gian, cứ như vậy trôi qua.

Vô luận là rượu hay là tiếng cười, hoặc là tiếng thổn thức, đều nhanh chóng kéo gần lại khoảng cách, mà tình bạn hữu giữa người với người, thường thường đều sinh ra sau khi cùng trải qua một ít chuyện, sau đó càng ngày càng hình thành.

Nhất là việc phạm luật…

“Lần này chúng ta trở về, đoán chừng xong đời, nhất định sẽ bị Cung chủ bắt bế quan, thậm chí những tên thân thiết với Thánh Lan tộc còn sẽ đưa ra chút tin đồn, nhất là Diêu gia.”

“Haiz, sau khi trở về, trong khoảng thời gian này mọi người điệu thấp một chút.” Khổng Tường Long đứng lên, giãn người một chút, mở miệng về phía mọi người, nhất là nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ngươi có lẽ là thảm nhất, ta hiểu rõ Cung chủ, ngươi thân là binh sĩ Hình Ngục Ti, Cung chủ nhất định sẽ trách phạt ngươi nhiều hơn.” Khổng Tường Long trừng mắt nhìn.

“Không sai, Hứa Thanh ngươi xong đời rồi.”

“Haiz, nhưng mà Hứa Thanh ngươi phải nghĩ như thế này, ngươi là binh sĩ nhưng lại bị giam trong Hình Ngục Ti, loại thể nghiệm này nhất định rất tuyệt.”

Đám người Sơn Hà Tử ngươi một câu ta một câu, trêu đùa Hứa Thanh, đồng thời cũng nhìn Hứa Thanh phản ứng về việc này.

Bọn họ không hề có ác ý, đây chỉ là phương thức nhận thức lẫn nhau giữa bọn họ, cũng là cách những huynh đệ chung sống với nhau.

Hứa Thanh bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng.

“Lính canh ngục khu Đinh đều là đồng liêu của ta, ta rất quen thuộc bọn họ, nếu chúng ta thật bị giam giữ…”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đám người Khổng Tường Long, rất nghiêm túc nói.

“Ta là về nhà, hoan nghênh các ngươi bị giam trong nhà của ta.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, Khổng Tường Long lặng lẽ uống một hớp rượu, đám người Sơn Hà Tử nở nụ cười khổ, phiền muộn thở dài, nhưng ánh mắt nhìn Hứa Thanh lại càng thêm thân thiết, nhất là Sơn Hà Tử, ho khan một tiếng thấp giọng nói.

“Vậy Hứa Thanh à, đến lúc đó có thể cho ta nhốt vào nhà tù nào có nữ canh ngục được không…”

Lời còn không nói xong, đã bị Vương Thần đạp một cước.

“Không cần để ý tới gã, trong đầu tên này đều là huyết khí, có bệnh, nữ canh ngục có cái gì tốt, Hứa Thanh… Đến lúc đó ngươi dàn xếp một chút, an bài cho ta một nhà giam nhiều nữ phạm nhân một chút nhé.”

Ánh mắt Vương Thần mang theo ánh sáng, vẻ mặt chờ mong.

Sơn Hà Tử bên cạnh không phục, nói lại một câu, hai người rất nhanh liền tranh luận với nhau.

Một màn này không giống với những gì Hứa Thanh từng nhìn thấy lúc trước, hiển nhiên mỗi người đều có nhiều mặt, ở trước người xa lạ cùng bằng hữu quen thuộc, tất nhiên sẽ cử xử khác biệt.

Dạ Linh lạnh lùng lướt qua bọn họ, trong mắt lộ ra vẻ xem thường, xuất ra một hạt dưa máu thịt, bắt đầu ăn.

Khổng Tường Long hướng về phía Hứa Thanh, nở nụ cười, hỏi về thần thông của Hứa Thanh.

“Độc của Hứa Thanh rất lợi hại, nhưng mà ta càng cảm thấy hứng thú với cái cánh tay có thể biến trong suốt kia của ngươi hơn, có thể mạnh mẽ thăm dò vào Thiên Cung đối phương, sau đó túm Kim Đan ra, công pháp này… Vô cùng quỷ dị!”

Khổng Tường Long vừa nói, ba người Sơn Hà Tử cũng đều nhìn về Hứa Thanh, đáy lòng của bọn họ cũng đều rất tò mò.

Hứa Thanh nghe vậy cũng không giấu giếm, vung tay giơ lên, cánh tay phải của hắn lập tức biến thành trong suốt, hiện ra ở trước mặt Khổng Tường Long.

“Đây là công pháp sư phó truyền thụ cho ta, có quan hệ nhất định cùng với Quỷ U tộc.”

Khổng Tường Long cảm thụ một chút, mắt lộ ra tán thưởng.

“Một khi tu công pháp này đến đại thành, sợ là toàn thân ngươi đều hóa thành loại trạng thái này đúng không.” Nói xong liền suy nghĩ một chút.

“Quỷ U tộc à, trở về ta tặng ngươi một món lễ vật, năm đó ta đã chém giết một tên Quỷ U tộc, lưu lại thứ gì đó.”

Nói xong liền thấy Hứa Thanh như muốn nói gì, vì vậy liền cười khoát tay chặn lại.

“Giữa huynh đệ, không cần cự tuyệt.”

Hứa Thanh nghe vậy liền liếc mắt nhìn qia Khổng Tường Long, nhẹ gật đầu, sau đó đám Sơn Hà Tử cùng Vương Thần cũng gia nhập vào thảo luận về thần thông, bọn họ cũng không giấu giếm, thể hiện công pháp của bản thân ra.

Việc này tạo cho Hứa Thanh linh cảm rất lớn, khiến cho hắn hiểu rõ nhiều thêm về pháp thuật của Tam đại tông, nhất là thuật hóa yêu của Dạ Linh, Hứa Thanh càng hứng thú nồng đậm.

“Thuật Hóa Yêu là phương pháp đặc thù của tông môn, nghe nói lai lịch của nó cực kỳ lâu đời, nhưng trở ngại môn quy nên ta không thể nói nhiều, ngươi có thể tự mình đi học.” Chú ý thấy Hứa Thanh rất hiếu kỳ với cái thuật này, Dạ Linh vừa ăn hạt dưa máu thịt, vừa mở miệng.

“Ta có thể nói sơ đơn giản cho ngươi biết, thật ra tu luyện pháp thuật này không khó, khó khăn là cần cảm ngộ vật tổ đại yêu của tông môn, vận chuyển vào trong thức hải, đợi đạt đến trình độ nhất định, sau đó liền có thể dùng Hóa Yêu Quyết, huyễn hóa ra ngoài, biến bản thân thành đại yêu.”

Nói xong, Dạ Linh còn thể hiện ra một chút.

Chương 925: Một chén rượu đục, đối ẩm thành đoàn (2)

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn đang nghĩ tới Quỷ Đế Sơn của mình, nhìn từ trình độ nhất định mà nói, Quỷ Đế Sơn của hắn cũng có thể nhìn thành một cái đại yêu.

Như vậy nếu như hắn nắm giữ Hóa Yêu Quyết, phải chăng có thể mượn nhờ môn công pháp này để huyễn hóa Quỷ Đế Sơn ra ngoài.

Phương pháp này, so với những gì sư tôn nói, hình như đơn giản hơn rất nhiều.

Hứa Thanh lập tức động tâm.

“Nếu thích liền học thôi.” Khổng Tường Long tươi cười mở miệng.

“Quan hệ giữa tam đại tông và Chấp Kiếm Cung rất mật thiết, cho nên đã có ước định với nhau, bất kỳ một Chấp Kiếm Giả nào, cũng có thể tiêu hao quân công nhất định để học tập pháp thuật của tam đại tông.”

Hứa Thanh cũng lần đầu tiên biết về việc này, nghe xong liền gật đầu, hắn dự định sau khi trở về sẽ thử đi học cái Hóa Yêu Quyết này.

Giờ phút này sắc trời đã nhanh chóng đến trưa, sau khi mọi người nghỉ ngơi, cũng đều riêng phần mình khôi phục không ít, vì vậy lúc này đứng dậy bắt đầu di chuyển.

Đường trở về rất thuận lợi, không có gì khó khăn trắc trở nào cả, mà đám người Khổng Tường Long cùng với Hứa Thanh chung sống cũng đã quen thân hơn, cho đến trước một lần truyền tống cuối cùng, Khổng Tường Long thấp giọng mở miệng cùng Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ta không phải châm ngòi, nhưng ta nhắc nhở ngươi một câu, cẩn thận đại sư huynh của ngươi, ta nghĩ rằng y không giống người tốt.”

“Không sai, bộ dạng Trần Nhị Ngưu lấm la lấm lét, ánh sáng một trượng, coi như là có một ngày làm phản, ta cũng cảm thấy rất bình thường.” Sơn Hà Tử ở một bên cũng hiện ra bộ dạng không có gì ngạc nhiên.

Hứa Thanh nghe vậy, mở miệng rất nghiêm túc.

“Đại sư huynh của ta, đã cùng ta trải qua rất nhiều lần sinh tử, y là một trong những người mà ta tín nhiệm nhất.”

Khổng Tường Long không nói thêm lời, vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, theo tia sáng trong truyền tống lập lòe, thân ảnh mọi người tan biến.

Lúc xuất hiện, không phải trực tiếp tới Chấp Kiếm Cung, mà là ở một chỗ sơn cốc cách Quận Đô không xa.

Chỗ này có một cái truyền tống trận loại nhỏ, ngày bình thường bị che giấu, là trụ sở bí mật của Khổng Tường Long.

Đây là chủ ý của Khổng Tường Long, cũng là kinh nghiệm của y.

Khổng Tường Long cảm thấy lúc trở về, nếu như xuất hiện ở bên trong Truyền Tống Trận của Chấp Kiếm Cung, tất nhiên sẽ có ghi chép.

Cho nên lựa chọn truyền tống tới sơn cốc này, sau đó lặng lẽ trở về, vậy thì tỉ lệ bị phát hiện có thể sẽ nhỏ hơn một chút, vả lại mấy ngày thoáng qua một cái, đại khái có thể không thừa nhận là mình mới trở về.

“Nơi này là ta lén lút bố trí, đến bây giờ… . .” Trong tòa Truyền Tống Trận trong sơn cốc, Khổng Tường Long tươi cười mở miệng với đám người Hứa Thanh, nhưng không đợi lời y nói xong, trong lúc thần sắc mọi người biến đổi, chỉ trong nháy mắt tòa truyền tống trận này bỗng được mở ra.

Trong nháy mắt tiếp theo thân ảnh mọi người tan biến, lúc xuất hiện đã ở trong Chấp Kiếm Cung, trên truyền tống trận trong quảng trường.

Theo từng người xuất hiện, đáy lòng của mọi người hoảng hốt, nhìn thấy Cung chủ đứng ngoài trận pháp, vẻ mặt nghiêm túc tựa như ẩn chứa hơi mù, lạnh lùng nhìn qua bọn hắn.

Hiển nhiên trận pháp mà Khổng Tường Long tưởng rằng bí mật, đã sớm bị Cung chủ sửa đổi rồi, còn cố đứng ý ở chỗ này chờ đợi bọn họ.

Thân thể Khổng Tường Long có chút run rẩy, đám người Sơn Hà Tử cũng đều chột dạ, Hứa Thanh cúi đầu xuống, đã làm xong chuẩn bị giáo huấn và trách phạt.

Thân là Chấp Kiếm Giả, lúc ra ngoài làm nhiệm vụ lại không tuân thủ quy định, việc này không nhỏ.

Nhưng đợi hồi lâu, lại không thấy Cung chủ nói chuyện, vì vậy Hứa Thanh khẽ ngẩng đầu, chú ý tới ánh mắt Cung chủ đang cẩn thận quan sát trên thân mỗi người bọn hắn, giống như đang điều tra thương thế của xem bọn họ.

Người ngẩng đầu không chỉ có Hứa Thanh, những người khác cũng đều kinh ngạc ngẩng đầu.

Nhìn vào ánh mắt của năm người trước mặt này, Cung chủ hừ lạnh một tiếng.

“Đứng ở chỗ này làm gì, không cho những người khác truyền tống sao, còn không mau đi ra!”

Nói xong, Cung chủ lạnh mặt, quay người rời đi.

Hình như lần này gã đến, chính là muốn xem thương thế của bọn hắn có nghiêm trọng hay không, giờ phút này phát hiện từng người sinh khí dồi dào, cho nên đã yên lòng.

“Hiếm lạ!”

“Thế mà lại không trách phạt!”

“Lại còn quan tâm chúng ta?” Mọi người nhìn nhau một cái, đều có vui mừng, giờ phút này vội vàng đi ra khỏi trận pháp, sau đó riêng mình tản đi.

Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra, nhìn qua phía Cung chủ đi xa, đột nhiên cảm giác được đối phương cũng không phải bất cận nhân tình như thế, vì vậy thân thể hơi nhoáng một cái, rời khỏi Chấp Kiếm Cung.

Mà giờ khắc này bên trong Chấp Kiếm Cung, Diêu Vân Tuệ và Trương Ti Vận đang ra ngoài.

Diêu Vân Tuệ rất bất mãn đối với chức vị của nhi tử mình, cho nên nhiều lần xin gặp sư tổ của Trương Ti Vận, cũng chính là vị Tư Mã chấp sự kia, nhưng đối phương đều từ chối.

Cho nên hôm nay ả muốn đích thân đến đây nói chuyện cùng lão.

Bây giờ vừa nói xong, ả đang dẫn theo Trương Ti Vận rời khỏi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Thanh đang đi ở xa.

Trương Ti Vận cũng nhìn thấy Hứa Thanh, trong mắt lộ ra chán ghét, nhưng gã không chú ý tới vẻ mặt của mẫu thân bên cạnh, lúc ả nhìn tới bóng lưng của Hứa Thanh, trong mắt xuất hiện một chút hoảng hốt.

Diêu Vân Tuệ dừng chân lại, dạo gần đây ả không biết mình bị làm sao, mỗi lần nhớ tới Hứa Thanh, muốn tính kế đối phương thì trong đầu đều sẽ dâng lên một cái ý niệm, làm cho suy nghĩ của ả về Hứa Thanh trở nên tốt hơn một chút.

Ý niệm này không ngừng nổi lên trong đầu, dây dưa cùng một chỗ với sự chán ghét, càng ngày càng sâu, cuối cùng hóa thành một thứ vô cùng phức tạp.

Chú ý thấy bước chân mẫu thân dừng lại, Trương Ti Vận không khỏi nhìn sang, phát hiện thần sắc mẫu thân đang không ngừng biến hóa, vì vậy có chút bận tâm.

“Mẫu thân…”

Hôm nay Diêu Vân Tuệ mặc một thân váy lụa đen La Vân, làm nổi bật làn da thịt trắng như tuyết của ả, cũng càng hiện ra vóc dáng động lòng người.

Nhất là bộ ngực sữa cao ngất, cùng với đôi chân dài thẳng tắp như ẩn như hiện bên trong chiếc váy ôm bó sát, thoạt nhìn đặc biệt trơn nhẵn.

Lại thêm eo nhỏ một khúc, đùi ngọc tách nhẹ, dù là dậm chân một chỗ không bước, nhưng vẫn hiện ra một cỗ hấp dẫn không nói ra được.

Hơn nữa mông và eo kết hợp ra đường cong duyên dáng, hết thảy những thứ này, khiến cho phía dưới gương mặt lạnh lùng như băng của ả, lại ẩn giấu vẻ xinh đẹp vô tận, tựa như một ngọn lửa đóng băng.

Giờ phút này ả nhìn qua Hứa Thanh đi xa, trong khi tâm thần phức tạp không ngừng cuộn trào, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, lại thì thào nói nhỏ.

“Vận nhi, ngươi nhìn Hứa Thanh kia xem, phải chăng có vài phần giống như phụ thân ngươi?”

Toàn thân Trương Ti Vận chấn động, sắc mặt hoàn toàn đại biến.

Ánh mắt của gã trợn to trước đó chưa từng có, tâm thần dấy lên sóng thần không cách nào hình dung, trong đầu phảng phất có 100 vạn đạo thiên lôi ầm ầm đồng loạt nổ tung, vang tận mây xanh, thất thanh la lên.

“Ngươi nói cái gì?”

Sau khi Diêu Vân Tuệ nói xong liền phát hiện không đúng, sắc mặt lạnh lẽo âm trầm mở miệng.

“Đều là phế vật.”

Nói xong Diêu Vân Tuệ hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt khuynh thành hiện ra vẻ chán ghét, rời đi rất nhanh.

Một thân váy dài bó sát thân, buộc vòng quanh dáng vẻ thướt tha mềm mại, vòng eo vặn vẹo tác động khiến cho không ít ánh mắt và tâm hồn Chấp Kiếm Giả bốn phía rung động.

Trương Ti Vận nghe vậy hoàn toàn thở ra một hơi, trán cũng đổ mồ hôi.

Đây cũng là lần đầu tiên trong nhân sinh của gã, khi nghe được mẫu thân mắng phụ thân của mình, lại cảm thấy một trận nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó giữa không trung trên Quận Đô, còn có một người cũng nhìn thấy thân ảnh rời đi của Hứa Thanh.

Đó là một lão đầu.

Lão già trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Hứa Thanh đi xa, dùng sức dụi dụi mắt sau đó hai mắt trợn to, xác định một phen, tâm thần không khỏi rung động.

“Đây… Đây là…”

“Ta cũng quá đen đủi rồi!”

“Tại sao lại gặp cái tên khốn khiếp này ở chỗ này được chứ, định mệnh!!”

Người này chính là lão đầu đường Bản Tuyền, lần này lão tới Quận Đô là để mua sắm một chút vật cần thiết phụ trợ cho truyền thừa của Linh Nhi, lão không muốn tiếp xúc nhiều với bên ngoài, bây giờ mua xong liền muốn rời đi, lại nhìn thấy Hứa Thanh.

Sau khi cảm thấy không cách nào tin, lão đầu cũng giật mình một cái, đáy lòng dâng lên cảm giác may mắn vô cùng.

“Cũng may không cho Linh Nhi đi cùng!”

“Tuyệt đối không thể để cho Linh Nhi biết là tên Hứa tiểu tử vạn ác đang ở trong này!”

Lão đầu đường Bản Tuyền hung hăng nghiến răng, sợ bị Hứa Thanh chú ý tới, cấp tốc rời đi.

“Ta không bao giờ tới Quận Đô nữa!”

Chương 926: Quỷ U biến đổi (1)

Hứa Thanh trở về, trước tiên mở ra ngọc giản truyền âm của mình để thông báo cho Tử Huyền Thượng Tiên biết.

Trên đường từ Liên Minh Bát Tông tới Quận Đô, Tử Huyền đã đưa ra yêu cầu này với hắn và Trần Nhị Ngưu.

Dẫu sao thân ở địa phương khác, thời khắc đều có nguy hiểm phủ xuống, mà nhiệm vụ chân chính của Tử Huyền khi tới đây, đó chính là cho Chấp Kiếm Giả của Liên Minh Bát Tông thêm một tầng thủ hộ.

Giờ phút này sau khi kết thúc truyền âm, Hứa Thanh trở lại Kiếm Các của mình, cũng không lập tức bước vào mà xem xét ở bốn phía một phen, xác định những bố trí trước khi mình đi không có dấu vết bị động qua, sau đó mới đi vào.

Đây là thói quen của hắn, đã khắc vào tận sâu bên trong bản năng.

Sau khi vào trong Kiếm Các thì Hứa Thanh thở sâu, nhớ lại toàn bộ quá trình nhiệm vụ lần này, phân tích xem mình có chỗ nào làm không ổn, cho đến khi cảnh ban đêm bên ngoài phủ xuống, hắn mới kết thúc quá trình hồi tưởng.

Chỉ là bóng dáng của người thiếu niên nằm hấp hối ở trong trận tuyệt sát kia, đã khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn.

“Phụ thân của y, hẳn là vị ám tử kia… . .” Hứa Thanh thì thào.

Hắn không biết vị ám tử thần bí kia có phải đã coi như bỏ vị thiếu niên này, biến thiếu niên trở thành một trong những miếng mồi để che lấp tung tích bản thân.

Hay là phải chăng còn có thêm càng nhiều những người cũng giống như thiếu niên.

Hoặc là, người ám tử kia lựa chọn dùng chính bản thân mình làm bia ngắm, giấu tình báo ở trên người những người khác, để bảo đảm tình báo có thể chân chính truyền về.

Tất cả đều không biết rõ.

Hứa Thanh trầm mặc một lát rồi lắc đầu, sau đó nhớ tới tên Hắc Y Vệ tám Cung bị chính mình giết chết.

“Với chiến lực bây giờ của ta, không tiếc đại giới, có thể đánh chết tu sĩ tám Cung, nhưng mà nếu là chín Cung mà nói…rất khó.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn biết rõ, trên cơ bản thì chiến lực tám Cung đã là cực hạn của tuyệt đại đa số tu sĩ tư chất bốn đoàn mệnh hỏa.

Đương nhiên trong đó có lẽ còn tồn tại càng thêm yêu nghiệt, mặc dù không mở ra đạo pháp khiếu thứ 121, nhưng lại nắm giữ hai loại công pháp Hoàng cấp, hoặc là có được mệnh đăng.

Loại người này, sẽ có khả năng có chiến lực chín Cung.

“Trừ bên ngoài cái này ra, những tu sĩ đạt tới số Thiên Cung cực hạn kia, đại khái có khả năng cũng sẽ thử nghiệm đột phá, từ Kim Đan bước vào Nguyên Anh.” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm ngâm.

Nguyên Anh cũng không phải dễ đột phá như vậy, cho nên rất nhiều người tu đến cực hạn của Kim Đan, cũng đều ở vào trạng thái hóa Anh, quá trình này có chút huyền diệu, cho nên phần lớn tu sĩ bên ngoài xưng hô cái này là nửa bước Nguyên Anh, hoặc là Giả Anh.

Thông qua nhiệm vụ lần này, Hứa Thanh cũng đã có được chút phán đoán về loại chiến lực Giả Anh đó.

“Siêu việt tám Cung và chín Cung, đến gần vô hạn mười Cung!”

“Ta còn quá yếu, phải tăng tốc tu hành, mặt khác cũng phải nhanh chóng đi một chuyến tới Hóa Yêu tông, học tập Hóa Yêu Quyết.” Hứa Thanh cảm thấy nếu như mình phân tích không sai, vậy Hóa Yêu Quyết nhất định có thể huyễn hóa trình độ nào đó của Quỷ Đế trong thức hải của hắn ra ngoài.

“Không biết sau khi Quỷ Đế huyễn hóa ra, có thể tăng thêm cho ta bao nhiêu lực lượng.” Hứa Thanh dâng lên chờ mong trong lòng.

“Hy vọng hết thảy đều thuận lợi, nếu như vậy có lẽ trong tương lai, Thiên Cung của ta có thể sẽ nhiều thêm một tòa …Quỷ

Đế Cung!”

Cực hạn của ta là mười ngọn Thiên Cung, bây giờ đã hoàn thành năm cái, còn lại năm, Kiếm Cung có thể tính một cái, nếu như Quỷ Đế Cung cũng có thể tạo ra, vậy chỉ còn thiếu ba lựa chọn.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút.

“Đúng rồi, còn có bổn mạng Thương Long.”

Hứa Thanh thở sâu, kết thúc phân tích và suy nghĩ của mình.

“Như vậy thì trước mắt, việc cấp bách và cần thiết bây giờ chính là quân công, lúc trước ta xin nghỉ nửa tháng, bây giờ vẫn còn hạn bảy ngày, trở về sớm cũng không có ý nghĩa.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ khát vọng, hắn cần quân công để học tập Hóa Yêu Quyết, đi Triêu Hà Sơn cũng cần quân công.

Hết thảy đều không thoát khỏi liên quan tới quân công.

“Có lẽ quân công của nhiệm vụ lần này sẽ không ít, nhưng còn chưa đủ…” Hứa Thanh xuất ra Kiếm Lệnh, bắt đầu tìm kiếm nhiệm vụ trong đó, rất nhanh liền tìm được một cái nhiệm vụ truy bắt trong Quận Đô.

Hắn kiểm tra một chút thương thế bản thân, sau đó ra khỏi Kiếm Các, đi kiếm quân công.

Thời gian một ngày lại một ngày, cứ như vậy trôi qua.

Sau khi bọn họ làm xong nhiệm vụ kia, Hứa Thanh không nghe thấy ai đề cập lại việc này nữa.

Hắn không biết ám tử chân chính là ai, cũng không biết đối phương có thuận lợi tiếp ứng trở về hay không.

Hết thảy theo nhiệm vụ kết thúc, là chấm dứt.

Bảy ngày sau, Hứa Thanh đang đắm chìm trong việc kiếm quân công, nhận được tin báo của Hình Ngục Ti, thời gian xin nghỉ phép của hắn đã kết thúc.

Vì vậy hắn chỉ có thể dừng lại hành động kiếm quân công vào ban ngày, sáng sớm ngày hôm nay liền đi tới Hình Ngục Ti trực ban.

Đi trên bậc thang của Hình Ngục Ti, Hứa Thanh cảm thụ được sự âm lãnh quen thuộc, cũng chào hỏi với mấy vị lính canh ngục khu Đinh, đáy lòng vẫn còn cân nhắc về quân công.

Cho đến khi đi đến cửa nhà lao 132 khu Đinh, hắn đẩy cửa ra, bước vào nhà lao.

Nửa tháng không tới, phạm nhân nơi đây và cũng không khác gì lúc trước cả.

Vân Thú vẫn đang ăn xúc tu, nữ tử nhân tộc vẫn đang dỗ búp bê ngủ trong ngục, trong mắt lão giả Đan Thanh Tộc mang theo vẻ thân thiết, hô to chào buổi sáng, cối xay vẫn đang chuyển động, chỉ có cái đầu người là mí mắt khẽ đảo, thở dài.

“Mới yên tĩnh được nửa tháng, tại sao ngươi lại trở về rồi?”

Chương 927: Quỷ U biến đổi (2)

Hứa Thanh không khác thường ngày, mặt không cảm xúc, sau khi kiểm tra từng tên phạm nhân, liền về tới nơi một mực đả tọa, vừa mới ngồi xuống hắn bỗng nhiên nhướng mày, nhìn khắp nơi một chút.

Hôm nay, hắn không nhìn thấy tiểu nam hài.

Tình huống này có chút khác với ký ức của hắn, mỗi lần hắn đến, tiểu nam hài đều là người đầu tiên xuất hiện.

“Vận khí đâu rồi?” Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía lồng giam lão tổ Đan Thanh Tộc.

Lão giả Đan Thanh Tộc nghe vậy cúi đầu, thấp giọng mở miệng.

“Hình như vận khí xảy ra chút vấn đề, đã vài ngày không thấy.”

Hứa Thanh nhíu mày, tản cảm giác ra khắp lồng giam, đứng dậy tìm kiếm trong từng cái lồng giam.

Cuối cùng hắn dừng bước trước một cái góc nhỏ, nhìn thấy tiểu nam hài đang nằm như hấp hối ở đó.

Trên người tiểu nam hài dính đầy vết dơ bẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vô cùng bẩn, thân thể mơ hồ đồng thời cũng hiện ra vẻ suy yếu trước đó chưa từng có.

Trạng thái của nó thật không tốt, hình như rất đau đớn, đau tới mức thân thể liên tục run rẩy.

Nhìn thấy Hứa Thanh đi tới, nó miễn cưỡng ngẩng đầu, vẻ mặt cực kỳ uể oải và đôi mắt cũng khó khăn lắm mới hé ra được. Nhưng vẫn lộ ra một nụ cười về phía Hứa Thanh, cố gắng muốn đứng lên, đi theo hắn để tiếp tục thủ hộ.

Nhưng nó không làm được, cuối cùng chỉ có thể bất lực nhìn qua Hứa Thanh, hé miệng như muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

So sánh với tiểu nam hài hoạt bát ngày xưa, lúc này nó quả thực khiến cho người ta theo bản năng dâng lên cảm giác thương cảm mãnh liệt.

Sắc mặt Hứa Thanh thay đổi, ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát tiểu nam hài.

Hắn dần dần nhìn ra, thứ khiến cho tiểu nam hài thống khổ, chính là một đám hắc khí đang chạy trong cơ thể nó.

Những tia hắc khí kia ảnh hưởng tới tiểu nam hài, cũng đang thay đổi nó.

Lúc này Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông cũng đều huyễn hóa ra ngoài, kẻ trước tò mò quan sát tiểu nam hài, kẻ sau thì lộ ra thần sắc ngưng trọng.

“Chủ tử, căn cứ phán đoán của ta từ trong sách cổ, ta đại khái có thể đoán ra tình huống của nó.”

Lão tổ Kim Cương Tông thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh nhìn sang.

“Nó đang bị ô nhiễm, chắc nó đã đi tới địa phương không biết nào đó, gặp một thứ đồ vật không sạch sẽ.”

Tiểu nam hài nghe vậy, suy yếu gật đầu.

Lão tổ Kim Cương Tông thấy suy đoán của mình trở thành sự thật, biết thời điểm biểu hiện của mình đã đến, vì vậy thần sắc nghiêm nghị, cúi đầu về phía Hứa Thanh.

“Chủ tử, căn cứ kinh nghiệm của ta, hết thảy những thứ không sạch sẽ và tà vật, đều có thể dùng sấm sét khắc chế, nếu như chủ tử cho phép, tiểu nhân có thể thử dùng lôi kiếp của bản thân, để tinh lọc ô nhiễm của nó.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cũng không biết gì về vận khí, cũng không biết làm như thế nào để có thể giúp đỡ tiểu nam hài giảm bớt đau đớn, nhưng hắn nghĩ tới Cung chủ.

“Cung chủ có biết ngươi tồn tại ở đây không?” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Tiểu nam hài gật đầu.

“Có biết trạng thái bây giờ của ngươi không?” Hứa Thanh hỏi.

Tiểu nam hài suy yếu, giơ tay lên múa máy một chút, Hứa Thanh nhíu mày, hắn nhìn không hiểu.

Ảnh Tử đột nhiên mở miệng.

“Hình như nó nói… Cung chủ biết…đã giảm bớt đau khổ cho nó…nghỉ ngơi, rất nhanh….Khỏi.”

Ảnh Tử hiển nhiên từng có kinh nghiệm tương tự ở phương diện này, cho nên mơ hồ xem hiểu một chút.

Tiểu nam hài nhẹ nhàng gật đầu, thân thể càng thêm vô lực, ánh mắt cũng chầm chậm muốn nhắm lại.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn vẻ mặt khó chịu của tiểu nam hài, hắn cho phép lão tổ Kim Cương Tông đi thử nghiệm một chút.

Lão tổ Kim Cương Tông nghe vậy lập tức giơ tay lên, lòng bàn tay lập tức xuất hiện tia chớp màu đỏ, cẩn thận tới gần tiểu nam hài, dẫn một tia lôi kiếp tràn ra.

Theo tia sấm sét dung nhập, toàn thân tiểu nam hài chấn động, hắc khí trong cơ thể đúng là đã thiếu đi một tia.

Mắt thấy hữu hiệu, lão tổ Kim Cương Tông gia tăng thêm sấm sét, rất nhanh, hắc khí trong cơ thể tiểu nam hài không ngừng giảm bớt, mà sự suy yếu của nó cũng chầm chậm tiêu tán, bắt đầu khôi phục.

Chỉ là phương pháp này cũng không cách nào diệt sạch hắc khí, cho nên trong cơ thể tiểu nam hài vẫn có một đám hắc khí, không cách nào bị đuổi hết, vẫn còn đang tràn ra thêm như cũ.

Nhưng cuối cùng đã có thể hóa giải đau đớn cho nó, cho nên rất nhanh tiểu nam hài liền vui sướng đứng lên, xoay vòng quanh Hứa Thanh, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nhưng nhìn một tia hắc khí trong cơ thể tiểu nam hài, Hứa Thanh cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Nhưng nếu như Cung chủ cũng đã phát hiện việc này, vậy đây không phải là việc mà hắn có thể xử lý.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, vào ngày hôm sau khi Hứa Thanh lần nữa đến nhà tù 132 khu Đinh, tiểu nam hài đã hoàn toàn khôi phục, hắc khí trong cơ thể đã hoàn toàn tiêu tán, lại trở lên vui vẻ như thường ngày.

Hết thảy đều khôi phục như lúc ban đầu, Hứa Thanh cũng bắt đầu như ngày trước, ban ngày trực nhà tù, đêm muộn thì đi kiếm quân công.

Chỉ là mặc dù quân công không ngừng tăng thêm, nhưng vẫn chênh lệch không ít với số lượng mà Hứa Thanh cần, cho đến trong đêm ngày hôm nay khi hắn vừa muốn ra ngoài kiếm quân công, bỗng nhận được truyền âm của Khổng Tường Long.

“Hứa Thanh, ngươi tới Kiếm Các đi, ta tới đó tìm ngươi, quân công nhiệm vụ lần trước đã được phát rồi.”

Tinh thần Hứa Thanh chấn động.

Rất nhanh hắn đứng ở cửa Kiếm Các, nhìn thấy Khổng Tường Long bay tới từ Chấp Kiếm Cung.

Trông thấy Hứa Thanh, Khổng Tường Long cười ha ha, trực tiếp ném cho Hứa Thanh một túi trữ vật.

“Bên trong có hai vật phẩm, một cái là chứng minh quân công, ta đã giúp ngươi ghi chép nghiệm chứng xong rồi, ngươi chỉ cần dung nhập vào bên trong Lệnh Kiếm của bản thân, là có thể gia tăng quân công tương ứng.”

“Một cái khác là lễ vật ta đã đáp ứng tặng cho ngươi, còn nữa, trong khoảng thời gian này ta đã suy nghĩ một chút về cách xuất thủ của ngươi, ta nghĩ rằng nếu như ngươi hấp thụ dị chất vào bên trong Quỷ U Thủ, vậy thì uy lực ủa nó sẽ càng lớn hơn nữa, mà bản thân Quỷ U chính là dị tộc, cho nên làm như vậy ngươi cần cân bằng dị chất trong cơ thể, đây là một cái đề nghị của ta, ngươi trở về có thể thử xem.”

“Không nói nữa, ta có việc phải đi tới Hình Ngục Ti một chuyến, haiz, Cung chủ triệu kiến nên cần phải đi ngay.” Khổng Tường Long thở dài và chắp tay về phía Hứa Thanh, sau đó không đợi Hứa Thanh nói cái gì, liền vội vàng rời đi.

Chương 928: Quỷ U biến đổi (3)

Nhìn qua bóng lưng Khổng Tường Long, đáy lòng Hứa Thanh nói cảm tạ, chắp tay cúi đầu.

Sau khi trở lại Kiếm Các, hắn mở túi trữ vật ra, bên trong hoàn toàn chính xác có hai cái vật phẩm, ngoại trừ ngọc giản chứng minh quân công, còn có một khối băng màu lam.

Khối băng này là do pháp thuật hệ băng tạo thành, trong đó vậy mà phong ấn một quả tim!

Quả tim kia hơi mờ, nếu không cẩn thận quan sát, rất khó phát hiện, vả lại cũng không phải là vật chết, nó mang theo một tia sinh cơ.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn nhận ra thứ này, đây là quả tim của Quỷ U tộc.

Hứa Thanh cũng không xa lạ gì Quỷ U tộc, năm đó hắn đã từng bắt giữ qua một tên, cuối cùng tên đó còn bị hắn luyện hóa.

Thực tế thì cũng chính là việc này mới khiến cho Thất gia có linh cảm, sau đó tạo ra Quỷ U Đoạt Đạo Công.

Mà lần luyện hóa đó, cũng khiến cho thân thể Hứa Thanh có đủ căn bản để tu luyện Quỷ U Đoạt Đạo Công.

Sau đó Thất gia thông qua ngón tay của Hoàng Nhất Khôn Huyền U tông, linh cảm đã có khả năng thực hiện, hơn nữa còn có khỏa Quỷ U Tâm trong cơ thể của Tư Mã Như Liệp Dị Môn, cùng với phương pháp đoạt đạo của vô số tông môn, cuối cùng mới tạo thành công pháp Quỷ U Đoạt Đạo này.

Cho nên từ trên lý luận mà nói, trái tim của Quỷ U tộc có thể cường hóa cho Quỷ U Đoạt Đạo Công.

Chỉ là số lượng Quỷ U tộc quá ít, vả lại lấy tu vi bây giờ của Hứa Thanh, Quỷ U tộc cảnh giới Trúc Cơ không có ý nghĩa lớn lắm, hắn cần Quỷ U Tâm của Kim Đan cảnh.

Quả tim bị phong ấn trong khối băng này, chính là đến từ Quỷ U tộc Kim Đan cảnh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía Khổng Tường Long rời đi.

Với hắn mà nói, lễ vật này, rất trọng.

Hồi lâu sau Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn qua khối băng và trong mắt lộ ra quyết đoán, nhanh chóng vận hành Quỷ U Đoạt Đạo trong người, rất nhanh cánh tay liền trở nên hơi mờ.

Không chần chờ chút nào, Hứa Thanh giơ tay phải hơi mờ lên, đưa vào trong khối hàn băng.

Ngay lập tức xuyên thấu, túm tới Quỷ U Tâm ở bên trong!

Một khắc đụng tới, thân thể Hứa Thanh chấn động.

Quỷ U Tâm bị phong ấn trong khối hàn băng màu lam truyền ra sự vùng vẫy mãnh liệt, trong mơ hồ còn phảng phất có tiếng gào thét vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh, lộ ra sự điên cuồng, nhưng theo đôi mắt Hứa Thanh chớp động ánh sáng âm u, tay phải hung hăng túm lấy, luồng lực lượng bài xích của quả tim kia bị hắn mạnh mẽ trấn áp.

Mắt thường cũng có thể thấy Quỷ U Tâm tiêu tán, một lát sau liền hoàn toàn tan biến, bị Hứa Thanh dung nhập vào bên trong công pháp bản thân.

Sau một khắc trong đầu Hứa Thanh hiện ra rất nhiều mảnh vỡ ký ức hỗn tạp, như gió bão nổ vang trong tâm thần của hắn.

Đây là ký ức còn sót lại từ chủ nhân của quả Quỷ U Tâm kia.

Trong đó ẩn chứa rất nhiều cảm xúc điên cuồng, dường như không cam lòng bị cắn nuốt, muốn tách ra khỏi thức hải Hứa Thanh, nhưng theo Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng, Quỷ Đế trong thức hải liền tràn ra tia sáng mãnh liệt.

Nháy mắt tiếp theo những mảnh vỡ ký ức này bị nghiền ép dễ như trở bàn tay, tan thành mây khói, sau đó Quỷ U Đoạt Đạo Công của Hứa Thanh cũng tự động vận hành.

Dần dần không chỉ là tay phải trở thành hơi mờ, vào thời khắc này…Tay trái của hắn cũng bắt đầu cải biến.

Cho đến sau nửa canh giờ sau, Hứa Thanh thở sâu giơ hai tay lên.

Hai cánh tay của hắn, đều đã trở thành hơi mờ.

Kể từ đó về sau, khi hắn triển khai Quỷ U Đoạt Đạo đối địch, sẽ càng thêm linh hoạt, vả lại tốc độ hấp thu cũng sẽ nhanh hơn.

Nhìn qua hai tay, trên mặt Hứa Thanh lộ ra vẻ thoả mãn, nghĩ đến việc ngưng tụ dị chất như lời Khổng Tường Long vừa nói.

“Có lẽ cũng có thể dùng…Độc.” Hứa Thanh thì thào.

“Cũng không ổn, như vậy chẳng khác gì nói rõ với địch nhân là ta có sở trường dùng độc, vả lại độc của ta phân chia tứ tán thì hiệu quả càng tốt hơn. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng có thể dùng như thế, như vậy có thể tạo thành một loại mê hoặc, khiến lực chú ý của người khác tập trung lại trên hai tay của ta, từ đó không để ý tới độc tràn ngập bốn phía.”

Trong khi Hứa Thanh đang muốn cải biến mạch suy nghĩ, ngọc giản truyền âm của hắn đột nhiên chấn động, tiếng đầu tiên truyền đến, là một tiếng thở rất dài.

Sau tiếng thở dài, là giọng nói mang theo vẻ u oán của đội trưởng truyền ra.

“Tiểu Thanh à, ngươi thay lòng rồi.”

Hứa Thanh sững sờ.

“Ngươi có thể bội tình bạc nghĩa với những nữ tu kia, nhưng ta là đại sư huynh của ngươi, ngươi không thể làm như vậy.”

“Chúng ta từng nói là huynh đệ, cùng nhau đồng hành ở kiếp này, nhưng cuối cùng lại là ta một thân một mình gánh vác toàn bộ… . .”

Sự u oán của Đội trưởng hình như có thể xuyên thấu qua ngọc giản, tràn ngập vào trong Kiếm Các của Hứa Thanh, thật lâu không tiêu tan.

“Đại sư huynh…”

Hứa Thanh chần chờ một chút, vừa mới truyền âm thì tiếng thở dài thứ hai của đội trưởng lại vang vọng.

“Nếu không phải ta làm việc trong Công Bạc ti, nhìn thấy quân công của tiểu Thanh ngươi đột nhiên nhiều hơn một con số lớn, ta cũng không biết…”

“Không có việc gì đâu tiểu sư đệ à, đại sư huynh chúc phúc ngươi, hy vọng ngươi và Khổng Tường Long có thể 100 năm hòa hợp… . .”

Hứa Thanh cảm thấy đại sư huynh càng nói càng hồ đồ rồi, bắt đầu nói nhảm. Mà cái giọng nói này của đại sư huynh, nhất định là đang có chỗ cầu hắn, vì vậy liền nhàn nhạt mở miệng.

“Đại sư huynh, ngươi thiếu là linh thạch à?”

“Tiểu Thanh, trong mắt ngươi, đại sư huynh là hạng người như vậy sao!” Bên trong ngọc giản truyền tới tiếng hừ lạnh của đội trưởng.

“Được, đại sư huynh, nếu như ngươi không thiếu thì thôi vậy.” Hứa Thanh bất vi sở động, bình tĩnh mở miệng.

“Khụ khụ…đừng đừng đừng, thật ra thì …ta cũng không thiếu nhiều lắm.” Bên trong ngọc giản truyền tới tiếng ho khan vội vàng của đội trưởng, y thật sự đang thiếu linh thạch.

Chương 929: Thái Hư Giới thần bí (1)

“Chủ yếu là do ta mua tình báo tiêu hao khá lớn, nhưng mà tiểu Thanh ngươi yên tâm, tất cả tiền đều hao phí đều là xứng đáng!”

Bên trong ngọc giản truyền đến tiếng cười lúng túng của đội trưởng.

“Ta nói với ngươi, nếu như lần này ta thành công, chúng ta sẽ hoàn toàn phát tài, ngươi ra ngoài liều sống liều chết làm nhiệm vụ 10 năm, cũng kém hơn lần này của ta!”

“Cho nên… Ta cần tiểu sư đệ tài trợ một chút.”

Giọng nói của đội trưởng mang theo sự đắc ý, càng thể hiện ước mơ và khát vọng đối với tương lai.

Hứa Thanh nghe vậy cũng có chút hiếu kỳ, lấy hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, quả thật có khả năng đúng như y nói, nhưng mà trình độ điên cuồng nhất định cũng cực lớn.

Cho nên sau khi Hứa Thanh suy nghĩ một chút, liền đồng ý tài trợ linh thạch.

Bây giờ linh thạch của hắn cũng còn nhiều, chủ yếu là thiếu quân công, vì vậy sau khi nói vài câu cùng đội trưởng, vốn định đi đưa cho đội trưởng hoặc là đối phương tới lấy, nhưng không biết đội trưởng đang bận rộn cái gì, nói tối nay không có thời gian.

Vì vậy hai người ước định ngày mai gặp mặt ở Hóa Yêu tông.

Đồng thời Hứa Thanh cũng nói cho đội trưởng về việc có thể dùng quân công của Chấp Kiếm Cung để học tập công pháp của Tam đại tông, sau khi đội trưởng nghe được cũng thấy hứng thú không nhỏ.

“Còn có việc này? Sao ta không nghe thấy nhỉ.”

“Ta biết rồi, đây là tiểu tâm tư của Tam đại tông, nếu đứng trên lập trường của Chấp Kiếm Cung, vậy Chấp Kiếm Cung tất nhiên không quá hy vọng Chấp Kiếm Giả dưới trướng đều đến từ Tam đại tông, bây giờ tạm thời không có gì, nhưng nếu cứ trường kỳ như vậy, tương lai sẽ lưu lại một ít tai hoạ ngầm, cho nên không hề tuyên truyền công khai về việc có thể dùng quân công học tập công pháp của Tam đại tông, mà xuất phát từ ý chí tự nguyện riêng, cũng sẽ không ngăn cản việc này.”

“Nhưng nếu đứng trên lập trường của Tam đại tông, dĩ nhiên họ sẽ hy vọng toàn bộ Chấp Kiếm Giả đều có liên quan với mình, cho nên liền có việc truyền công pháp ra bên ngoài.”

“Về tổng thể mà nói, Chấp Kiếm Cung cường thế, vậy nên Tam đại tông phải buộc chặt cùng Chấp Kiếm Cung, đây cũng đạo là sinh tồn của Tam đại tông.”

Đội trưởng phân tích rất hoàn chỉnh, Hứa Thanh nghe xong cũng gật đầu, hắn cảm thấy đội trưởng nói có đạo lý.

Sau khi hai người ước định thời gian gặp mặt ngày mai, dưới sự chờ mong của đội trưởng, cả hai kết thúc truyền âm.

Để ngọc giản truyền âm xuống, Hứa Thanh tiếp tục cân nhắc tới việc tăng cường hai tay khi dùng Quỷ U Đoạt Đạo Công.

“Về phần dung nhập dị chất… Thật ra ta cũng không nhất thiết chỉ dung nhập dị chất hoặc là độc.” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, theo tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể chấn động, lực lượng độc cấm tản ra và dung nhập vào hai tay.

Hai tay lập tức tràn ra nồng đậm chất độc, tiếp theo độc lại tan biến, tạo thành loại dị chất thuộc về riêng hắn.

Tiếp theo là toà Thiên Cung thứ tư chấn động, hai tay Hứa Thanh lại biến thành màu tím, lực lượng Tử Nguyệt tràn ngập trong hai tay hắn.

“Biến hóa thế này, trong cuộc chiến sinh tử có thể khiến cho địch nhân khó lòng phòng bị, vào thời khắc mấu chốt có thể tạo thành một kích trí mạng.”

Hứa Thanh suy nghĩ về phương thức sử dụng, từ trước cho tới bây giờ khi xuất thủ hắn đều ẩn giấu, cùng với xuất kỳ bất ý, cái này liên quan tới quá trình phát triển từ khi còn bé của hắn, cũng có liên quan tới phong cách đệ thất phong của Thất Huyết Đồng.

Thời gian cả đêm Hứa Thanh đều đắm chìm trong việc điều chỉnh Quỷ U Đoạt Đạo Công, ngày hôm sau hắn không đi Hình Ngục Ti mà lại xin nghỉ ba ngày, đi tới Thái Hư Hóa Yêu tông.

Tư cách là Tam đại tông môn của Phong Hải Quận, vị trí của Thái Hư Hóa Yêu tông nằm ở phía Tây Nam của Quận Đô, chiếm diện tích không nhỏ.

Bên đó quanh năm mở ra rất nhiều đại trận truyền tống, khiến cho những sơn môn mặc dù cách Quận Đô một chút phạm vi, nhưng vẫn có thể bảo trì liên quan mật thiết cùng Quận Đô.

Mà sứ mạng của phân tông ở trong đó chỉ có một, đó chính là phục vụ Chấp Kiếm Giả.

Lúc Hứa Thanh đến thì nhìn thấy rất nhiều Chấp Kiếm Giả ra ra vào vào, mà đội trưởng đã tới từ sớm rồi, y ngồi xổm cách đó không xa, vừa ăn táo vừa vẫy tay về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, bên này.”

Hứa Thanh đi tới.

Đội trưởng ném một quả táo tới.

Hứa Thanh tiếp lấy và cắn một miếng, đưa linh phiếu cho đội trưởng.

Sau khi nhận linh phiếu, đội trưởng vô cùng phấn khởi, dùng sức cắn quả táo một cái, thần thần bí bí mở miệng.

“Tiểu sư đệ ngươi yên tâm, dựa theo tính toán của ta, thời gian làm đại sự không xa nữa.”

“Mạo hiểm cỡ nào?” Hứa Thanh hỏi.

“Không có bất kỳ mạo hiểm gì!” Bộ dạng đội trưởng giống như ta đã tính trước tất cả.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, hắn hiểu rồi, thế này có nghĩa là nguy hiểm vô cùng lớn.

“Không nói nữa, ta muốn đi tìm Ngô Kiếm Vu, tên này tốn không ít linh thạch, thông qua quan hệ của ta mà được tham gia một cái khảo hạch dự khuyết Chấp Kiếm Giả, hôm nay phải tiến hành nghi lễ Đại Đế tự vấn lương tâm, đêm qua ta đã cho gã những tài liệu trong đầu ta lúc trước, để cho gã cảm thấy phần tiền này có giá trị.”

Đội trưởng đứng lên.

“Ta đi nhìn kết quả một cái, xem xem gã có phải cũng có một trượng như ta hay không!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ chờ mong, hào hứng bừng bừng rời đi.

Hứa Thanh lặng lẽ liếc mắt nhìn bóng lưng đội trưởng, hắn cảm thấy đội trưởng nhất định là có cừu oán cùng với Ngô Kiếm Vu, nếu không tại sao lại liên tục lừa một người tận hai lần.

Sau khi đưa mắt nhìn bóng dáng đội trưởng đi xa, Hứa Thanh đi vào trong Thái Hư Hóa Yêu tông.

Phân tông của Thái Hư Hóa Yêu tông thành lập trong Quận Đô có tạo hình tổng thể là vòng tròn, từng vòng kiến trúc vờn quanh, tạo thành một trận pháp đặc thù bậc cao thuộc về Kỳ Tông.

Mà trên từng cái kiến trúc đều điêu khắc bộ dạng một con hung thú quái dị, có con dữ tợn hung tàn, có con bình yên hiền lành, chúng nó phần lớn là sinh ra trong cấm khu, cũng có một số là dị tộc.

Nhưng trong lý giải của Thái Hư Hóa Yêu tông, những thứ này đều là một loại yêu quái.

Mà nơi học tập Hóa Yêu Quyết, là bên trong nội bộ Truyền Pháp điện.

Điện này không phải là đại điện ý nghĩa thông thường kia, mà là một cái phòng kết cấu bằng đá, từng gian độc lập không hề can thiệp lẫn nhau.

Số lượng không sai biệt lắm trên trăm.

Sau khi tiêu hao quân công nhất định, Hứa Thanh được đệ tử của Thái Hư Hóa Yêu tông khách khí dẫn đi tới đây, sau đó lựa chọn một phòng đi vào.

Trong phòng, Hứa Thanh nhìn thấy trên mặt đất có khắc trận pháp, cùng với một tấm bia đá.

Tấm bia đá không phải rất cũ kỹ, không ẩn chứa quá nhiều nét tang thương, cũng không có bao nhiêu dấu vết năm tháng trôi qua, nhưng phù văn phía trên lại hiện ra vẻ cổ xưa.

Hiển nhiên tấm bia đá này là thác ấn mà thành, không phải là tấm bia đá bản gốc chân chính.

Nhưng nếu nó đã có thể được để ở chỗ này, vậy thì cho dù là bản thác ấn hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới việc cảm ngộ công pháp, cho nên sau khi Hứa Thanh xem xét qua liền khoanh chân ngồi xuống, nhìn qua tấm bia đá, hít sâu một hơi và trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

“Cảm ngộ cần tốn quân công quá nhiều, thời gian cảm ngộ tổng cộng là ba ngày, tốt nhất có thể chỉ một lần duy nhất nên thành công!”

“Hy vọng Hóa Yêu Quyết này đúng với phán đoán của ta, có thể khiến Quỷ Đế Sơn của ta.. . . . Huyễn hóa ra ngoài.”

Hứa Thanh không chần chờ, nhắm mắt một cái, lập tức tản cảm giác ra dung nhập vào tấm bia đá phía trước.

Nháy mắt khi đụng vào tấm bia đá, hắn dường như nghe thấy từng tiếng gào thét tới từ năm tháng viễn cổ vang vọng ở trong tâm thần.

Những tiếng gào thét này càng lúc càng mãnh liệt, tựa như phong bạo vậy, lập tức bao phủ lấy hắn, thân thể Hứa Thanh chấn động mạnh một cái, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng truyền tống bộc phát.

Cái này hoàn toàn khác với những lần cảm ngộ trước giờ của hắn, Hứa Thanh chợt mở mắt ra, phát hiện bây giờ trước mắt hắn rõ ràng là một mảnh hư vô.

Chương 930: Thái Hư Giới thần bí (2)

Mà chỗ của Hứa Thanh đã không phải là gian phòng cảm ngộ của Thái Hư Hóa Yêu tông nữa, hắn đã bị truyền tống đến trong cơ thể một con cá hơi mờ.

Con cá này to khoảng mười trượng, một số bộ vị có dán phù văn màu đen, phía trên vẽ một gương mặt đang thút thít nỉ non, trong mơ hồ đó còn có tiếng khóc vang vọng, đang trôi nổi dạo chơi trong hư vô phía trước.

Trước con cá còn có một cái đèn lồng màu lục, tràn ra ánh sáng U Minh, tựa như một đoàn Quỷ Hỏa giữa hư vô, chỉ dẫn phương hướng.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, một màn này vượt quá dự liệu của hắn, mà ngay khi sắc mặt hắn biến hóa, tràn ngập cảnh giác và đứng lên trong cơ thể con cá, bỗng có một giọng nói tang thương vang vọng bên trong cơ thể con cá.

“Thí luyện giả Hóa Yêu Quyết.”

“Nơi mà ngươi đi tới lúc này, chính là địa phương cảm ngộ Hóa Yêu Quyết chân chính.”

“Chỗ đó… Tên là Thái Hư Giới.”

“Thái Hư Giới, là một mảnh vỡ thế giới thần bí khó lường, được Thủy tổ tông môn chúng ta phát hiện trong lúc vô tình, một khắc ngươi hoàn thành khế ước cùng Thái Hư Giới, một khi thành công, từ đó về sau ngươi liền có thể có được khả năng hóa yêu.”

“Hóa Yêu Quyết không cần cảm ngộ, chỉ nhìn khế ước.”

“Cảm ngộ chân chính, phải nhìn sau khi ngươi ký khế ước thành công, tương lai vận chuyển hư ảnh yêu quái tới trong thức hải, trên thực tế thì nguyên lý hóa yêu chính là mượn nhờ lực lượng của Thái Hư Giới, giúp ngươi huyễn hóa yêu quái trong thức hải ra ngoài, cho nên… Mới có loại khế ước này.”

“Ký kết khế ước này, cũng không phải là nhất định thành công, nó còn tồn tại xác suất thất bại rất lớn, với cả Thái Hư Giới rất xảo trá, cuối cùng có thể thuận lợi tạo thành khế ước hay không, phải xem tạo hóa của ngươi.”

“Nhưng hãy nhớ lấy, đây là tuyệt mật của tông ta, không thể truyền ra bên ngoài, người vi phạm nhất định bị trừng phạt!”

“Bất kể thành công hay thất bại, sau khi ngươi vào Thái Hư Giới, mặc niệm Quy Ngư là có thể trở về nơi này, chúc ngươi may mắn.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe ra tinh mang, hắn nghe ra giọng nói tang thương này thực sự không phải đang truyền lại cho hắn, từ ngữ khí của đối phương có thể nhìn thấy, đây hẳn là âm thanh được lưu lại từ trước.

Ngay khi trong lòng Hứa Thanh đang suy tư, con mắt của hắn bỗng ngưng tụ lại, hắn nhìn thấy phía xa trong hư vô xuất hiện một cái tượng đá một mắt vô cùng lớn.

Ngực tượng đá có một lỗ thủng quy tắc, xuyên suốt thân hình.

Về phần mặt tượng đá thì là một mảnh mơ hồ, chỉ có cái miệng lớn mở ra coi như rõ ràng, từ xa nhìn tới tựa như một cái cửa vào thế giới.

Cùng lúc đó, con cá chở Hứa Thanh trực tiếp nhảy lên, lướt đến trước mặt tượng đá.

Sau khi tới đây thì thân thể con cá hơi mờ và co quắp một chút, sau đó phun một cái bong bóng ra phía ngoài, thân thể Hứa Thanh ở bên trong cái bong bóng này, đi vào trong miệng tượng đá.

Trong nháy mắt tiếp theo, trước mặt Hứa Thanh liền hiện ra một thế giới vượt qua hắn tưởng tượng.

Phiến thế giới này tràn ngập sương mù mỏng manh, trong sương mù truyền đến từng trận xì xào bàn tán, còn có một thứ làm cho người ta cảm thấy âm u quỷ dị, đó là một vật màu trắng thật lớn, chậm rãi trôi nổi qua trước mặt Hứa Thanh.

Thứ đầu tiên chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, là một mảnh nếp uốn như từng trận sóng, tiếp theo càng lúc càng lớn, cuối cùng hiện ra trọn vẹn hình dáng.

Thế mà lại là một cái đại não thật lớn!

Ở trên chẳng những tồn tại những nếp uốn, ở giữa rõ ràng còn có một cái rãnh mương, đồng thời bên cạnh cái đại não còn có hai cái tiểu não hơi nhỏ màu nâu.

Thoạt nhìn thôi cũng thấy mà giật mình.

Nó trôi lơ lửng ở trong sương mù, có thể thấy phía dưới đại não còn có một mảnh những tơ mạch, tựa như mạch máu lại như dây thần kinh, như là đám nhánh cây đâm lộn xộn.

Trong thế giới sương mù này, không phải chỉ có một cái đại não lớn như vậy.

Con ngươi Hứa Thanh co rút lại, thả mắt nhìn đi, số lượng đại não trong sương mù rất nhiều, chúng nó trôi lơ lửng ở trong sương mù, phập phồng liên miên, giờ phút này ở chung quanh hắn có đến mấy trăm cái xuất hiện, mà chỗ sâu trong sương mù còn có càng nhiều thêm nữa.

Số lượng tổng thể, không cách nào thống kê đếm hết được.

Mà những cái đại não này đều đang ngọ nguậy, giọng xì xào bàn tán kia, chính là do chúng nó truyền ra.

“Lại một người nữa tới.”

“Suỵt, nói nhỏ thôi, không nên dọa hắn.”

“Xa xa còn có một người, không biết bọn họ có biết hay không.”

“Không biết, nhưng ta thấy bộ dạng thứ này hình như ăn rất ngon, nghe nói Hư Vô tộc đang muốn khai chiến, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

“Đến đây đi, lựa chọn ta đi, chúng ta cùng ký kết khế ước.”

“Ngươi muốn hóa yêu đúng không, ta có thể thực hiện giúp ngươi, chỉ cần ngươi… . . Đưa một đoạn ký ức cho ta.”

“Bất luận một đoạn ký ức nào đều có thể hiến tế cho ta, chỉ cần ta thoả mãn, sẽ ký kết khế ước cùng ngươi.”

Tất cả giọng nói, giống như đều mở miệng ở sát ngay bên tai, vô cùng quỷ dị.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, cũng là lần đầu hắn gặp phải loại cảm ngộ công pháp như thế này, trong khi hắn lạnh nhạt nhìn bốn phía, một cái đại não bỗng bay tới phía hắn.

“Chúng nó đều đang lừa ngươi, thậm chí muốn ăn không của ngươi, ngươi ký kết khế ước cùng ta đi, ngươi chỉ cần giơ tay lên để cho ta chạm tới là được, ta chỉ muốn một đoạn ngắn ký ức của ngươi, cho ta đi, ta rất đói, nhanh cho ta, nhanh cho ta… . .”

Đại não kia truyền ra giọng nói từ trong tâm thần, hiện ra sự khát vọng và vẻ tham lam, trong lúc nói chuyện thì đại não còn đang nhanh chóng nhúc nhích, nhìn cực kỳ buồn nôn.

“Đừng có tin nó, nó đã lừa gạt rất nhiều người rồi, lúc trước nó nuốt tươi khiến một vị đồng bạn của ngươi thành người không có bất cứ trí nhớ gì, đừng ký kết khế ước cùng với nó.”

“Đúng vậy, nó rất giảo hoạt, ngươi chọn ta đây này, ta chỉ ăn một chút, cho ta cho ta.”

“Chọn ta… . . Ta thật đói, ta muốn ăn, nếu như ngươi không cho ta, ta sẽ không cho ngươi rời khỏi!”

Bốn phía thoáng cái rất nhiều giọng nói, hơn mười cái đại não bay thẳng đến phía Hứa Thanh và bao vây chung quanh hắn, lộ ra khát vọng, đồng thời cũng không thèm che giấu ác ý và vẻ tham lam.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nghĩ đến nội dung mà giọng nói tang thương kể trên đường đến.

Nơi này là một mảnh vỡ thế giới kỳ dị, tên là Thái Hư Giới, ký kết khế ước cùng nơi đây liền có thể triển khai thuật hóa yêu, mà bây giờ nhìn phương pháp ký kết khế ước, chính là để cho một trong những cái đại não này, ăn tươi một đoạn ký ức của mình, lại còn phải cần thỏa mãn.

Đây chính là chỗ xảo trá, bởi vì thoả mãn hay là không hài lòng, đều là do chúng nó nói.

“Ký ức à… .“Hứa Thanh nheo mắt lại, bỗng nhiên nhìn cái đại não lộ ra ác ý cường liệt nhất, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta chọn ngươi.”

Nói xong, Hứa Thanh giơ tay lên.

Cái đại não kia không ngừng nhúc nhích, nháy mắt đã đến, chạm với bàn tay Hứa Thanh.

“Như vậy, ngươi muốn cho ta một đoạn ký ức nào của ngươi… . .”

Theo lời nói của nó truyền ra, một cỗ ý thức tà ác và tham lam bay thẳng đến tâm thần Hứa Thanh, nhưng hình như nó không thể chủ động lựa chọn, phải cần Hứa Thanh tự cho đi ký ức.

“Ký ức ta cho ngươi, chính là ký ức liên quan tới nhà tù 132 khu Đinh, thứ mà ta không thể nhớ được, để xem ngươi có thể lưu nhớ được hay không, thưởng thức thật tốt.” Trong mắt Hứa Thanh mang theo cảm giác lạnh như băng, nhẹ giọng mở miệng.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo đại não đang đụng chạm với bàn tay của Hứa Thanh để cảm ứng, nó đột nhiên run rẩy lên.

Chương 931: Quỷ Đế hàng lâm! (1)

Trong thế giới quỷ dị đó, có một màn còn quỷ dị hơn cả nơi này đang diễn ra.

Trong vô tận sương mù, cái đại não mang theo tham lam và ác ý muốn thôn phệ ký ức Hứa Thanh, nhưng khi Hứa Thanh tản ký ức về nhà tù 132 khu Đinh ra, cho phép đối phương có thể cắn nuốt…

Cái đại não này lập tức trở lên run rẩy.

Nó nhìn thấy tồn tại không thể nhìn, nơi đây cũng không có lực lượng trấn áp của Hình Ngục Ti, có lẽ cũng do nguyên nhân này dẫn đến, cho nên sau khi nó nhìn thấy liền không cách nào quên.

Những cái đại não này rất đặc thù, chúng nó chuyên môn thôn phệ ký ức để tồn tại, mà tất cả những thứ này, khiến cho cái đại não vừa lấy được ký ức kia vô cùng thống khổ, cuối cùng thậm chí còn truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Những đại não bốn phía quanh Hứa Thanh hình như rất ít khi gặp phải chuyện gì giống như thế này, hoặc là đã thật lâu không trải qua, giờ phút này từng tên đều tràn ra cảm xúc tò mò.

“Làm sao đấy, làm sao đấy?”

“Ăn ngon như vậy hả?”

“Ta cũng muốn nếm thử xem.”

Những lời này khiến cho Hứa Thanh lập tức hiểu rõ, những đại não trong Thái Hư Giới này, từ trình độ nào đó mà nói, vẫn còn có chút đơn thuần.

Trong khi những đại não còn lại đang rất hiếu kỳ, tiếng kêu gào thảm thiết của cái đại não trước mặt Hứa Thanh đã trở thành tiếng kêu thê lương.

Vô luận là đại não hay là tiểu não, đều đang kịch liệt nhúc nhích, toàn bộ thân nó không ngừng run rẩy, thậm chí còn tràn ra vùng vẫy mãnh liệt, muốn lui về phía sau.

Nhưng tay phải Hứa Thanh chợt trảo một cái, gắt gao túm lấy đối phương, ngón tay lõm thật sâu vào trong, khiến cho nó không cách nào giãy giụa, sau đó bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Ăn ngon không?”

“Ta… .” Đại não kia càng lúc càng truyền ra tiếng kêu thảm thiết kinh khủng, truyền khắp bốn phương, trong nháy mắt tiếp theo liền oanh một tiếng, trực tiếp liền nổ tung, chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số dịch nhờn, văng ra bốn phía.

Hình thần câu diệt.

Cái chết của nó khiến cho bốn phía nháy mắt trở nên yên tĩnh, cho dù đầu óc của những cái đại não này có đơn thuần hơn nữa, bây giờ cũng đều kịp phản ứng, từng cái lập tức rút lui, còn có con truyền ra tiếng thét.

“Tại sao nó lại nổ tung!”

“Nó ăn phải ký ức gì vậy!”

“Ngươi cho nó ăn cái gì!”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, vẩy vẩy dịch nhờn trên tay, giống như có điều suy nghĩ.

Đây là phương pháp tạm thời mà hắn mới nghĩ đến, cũng là một lần thăm dò và khảo thí về nhà tù 132 khu Đinh, trên thực tế, Hứa Thanh cũng không phải mờ mịt không biết đối với nhà tù 132 khu Đinh như hắn biểu hiện ra ngoài.

Hắn mặc dù không biết được cụ thể, nhưng số lượng thẻ tre giảm bớt cùng với những gì mà tên phạm nhân là cái đầu người nói, khiến hắn đã sớm phân tích ra một bộ phận đáp án.

Nhà tù 132 khu Đinh có một tồn tại rất kinh khủng, có lẽ mình đã thức tỉnh rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều không nhớ được, Hứa Thanh thì thào trong lòng.

“Nhất định là có liên quan cùng Thần Linh.”

“Có lẽ đó là một tồn tại có thể khiến toàn bộ những người trông thấy, đều sẽ bị nguyền rủa mà chết?”

“Cho nên Hình Ngục Ti trấn áp nó, khả năng đại khái chính là khiến cho toàn bộ người trông thấy nó đều quên đi, lấy quên đi để trảm đoạn nhân quả?”

“Đây chính là nguyên nhân ta không nghĩ ra được đoạn ký ức kia sao?”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn mơ hồ nhớ kỹ, một đời lính canh ngục trước cũng đã từng nói qua, lúc ngươi cho rằng ngươi đã biết đáp án, trên thực tế còn có thêm càng nhiều thứ nữa đang đợi ngươi.

“Như vậy mỗi một lần ta quên đi, đáp án ta biết được đến cùng có phải là như thế hay không? Hoặc là nói, phía sau còn có càng nhiều bí ẩn hơn nữa, làm cho ta không biết? Mà đáp án của ta, lại có bao nhiêu chính xác?”

Hứa Thanh trầm ngâm, chú ý tới những cái đại não khác.

Hắn cảm thấy cái Thái Hư Giới quỷ dị này rất thú vị, nơi đây chẳng những có thể giúp hắn thu được Hóa Yêu Quyết, còn có thể để hắn dùng để thăm dò nhà tù 132 khu Đinh.

Hứa Thanh lại chuẩn bị thử một lần nữa, vì vậy thân thể tiến về phía trước, một bước đi ra, trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt một cái đại não, thân thể đối phương run lên, vừa muốn né tránh, Hứa Thanh giơ tay phải lên.

“Ăn rất ngon, tới đây ăn đi.”

Cái đại não kia giống như đang vùng vẫy, nhưng khát vọng đối với ký ức vẫn khiến nó cẩn thận tới gần, đụng vào bàn tay Hứa Thanh, mà những cái đại não khác ở quanh Hứa Thanh cũng đều nhao nhao quan sát.

Chỉ là trong nháy mắt tiếp theo, thân thể của đại não đụng chạm với bàn tay Hứa Thanh liền kịch liệt run rẩy, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, tất cả nếp uốn mãnh liệt vặn vẹo, như muốn bạo khai, lúc này Hứa Thanh nhanh chóng hỏi nó.

“Ngươi nhìn thấy cái gì!”

“Ta nhìn thấy… . .”

Oanh một tiếng, không đợi nó nói xong, cái đại não này liền chia năm xẻ bảy, tan vỡ.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, quay đầu nhìn tới cái đại não kế tiếp.

Toàn bộ đại não ở bốn phía lập tức rút lui, từng con thậm chí còn tràn ra chấn động hoảng sợ, điên cuồng vọt đi xa.

Hứa Thanh có chút không cam lòng, vì vậy nhoáng một cái đuổi theo, rất nhanh liền đuổi theo một cái đằng trước, trong khi đối phương gào thét, hắn tiến tới đụng vào nó, ôn nhu mở miệng.

“Đến, ăn rất ngon.”

Thời gian cứ như vậy trôi qua, ba ngày sau, khi thời hạn thí luyện Thái Hư Hóa Yêu tông đã đến, con mắt lớn chờ đợi trước mặt pho tượng dùng sức khẽ hút, thân ảnh Hứa Thanh lập tức xuất hiện ở trong cơ thể con cá lớn.

Sau khi thân thể con cá lớn nhoáng một cái, Hứa Thanh quay đầu trở về, xuất hiện ở trong thân thể của nó, hắn quay lại nhìn về phía pho tượng, trong mắt mang theo tiếc nuối, càng có một chút lưu luyến.

“Đáng tiếc, ta vẫn chưa hoàn toàn thăm dò ra đáp án, mới chỉ là tìm kiếm ra bộ phận, nếu như cho ta một ít thời gian nữa…” Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn cảm thấy nơi đây sẽ trở thành cơ hội để mình cởi bỏ bí mật của nhà tù 132 khu Đinh.

“Nhưng mà mỗi một lần đến, cần quá nhiều quân công.”

Hứa Thanh lắc đầu, sau đó giơ tay lên, một cái phù văn bộ dạng tương tự với những cái đại não kia đang trôi lơ lửng ở trên lòng bàn tay của hắn.

Đây là khế ước cùng Thái Hư Giới.

Từng thí luyện giả tới đây, sau khi thành công để cho một cái đại não thôn phệ ký ức thoả mãn, đều sẽ nhận được một cái phù văn như vậy để làm khế ước, khiến cho họ về sau có thể hóa yêu.

Vả lại tiêu hao hóa yêu, ngoại trừ bản thân tu sĩ gánh vác, Thái Hư Giới cũng sẽ chia sẻ một bộ phận.

Tỉ lệ cụ thể như thế nào thì phải xem mỗi người, ai cũng không giống nhau, phải xem những cái đại não trong Thái Hư Giới ký kết khế ước quyết định như thế nào.

Hứa Thanh đè xuống tiếc nuối trong lòng, lại vung tay lên, lòng bàn tay hắn xuất hiện đạo phù văn thứ hai, thứ ba, thứ tư, cuối cùng tổng cộng ba mươi hai đạo phù văn trôi nổi ở trước mặt hắn.

Mỗi một đạo đều là một phần khế ước, có thể khiến hắn huyễn hóa hình ảnh trong thức hải ra bên ngoài, về phần gánh vác, đối phương sẽ thừa nhận hơn phân nửa tiêu hao, Hứa Thanh chỉ cần trả giá rất ít.

Hứa Thanh biết rõ lý do tại sao lại như vậy.

Đây là nhận thức và thiện ý tới từ những cái đại não trong Thái Hư Giới.

Số lượng nhiều như vậy, bởi vì phân lượng của phần nhận thức này rất nặng.

Hứa Thanh cảm khái trong lòng, hất tay áo lên thu hồi ba mươi hai cái phù văn, sau đó nhắm mắt đả tọa.

Thời gian trôi qua, trong lúc bất tri bất giác, thân thể của hắn lần nữa chấn động, cảm giác truyền tống hiện ra, thân ảnh của hắn tan biến khỏi cơ thể con cá lớn, trở về trong phòng cảm ngộ của phân tông Thái Hư Hóa Yêu tông trong Quận Đô.

Theo truyền tống kết thúc, Hứa Thanh mở mắt, nhớ lại những gì trải qua trong ba ngày này, cuối cùng hít sâu và đứng lên rời khỏi phòng cảm ngộ.

Hắn chuẩn bị trở về phòng tu hành trong Kiếm Các, thử nghiệm Hóa Yêu Quyết một chút, xem hiệu quả có phải giống như hắn suy nghĩ hay không, có thể giúp hắn huyễn hóa Quỷ Đế ra ngoài.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh nhoáng một cái bay khỏi phân tông Thái Hư Hóa Yêu tông, thẳng đến đại địa, sau khi đến Kiếm Các lập tức bước vào, sau đó mở ra trận pháp phòng hộ bốn phía.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh xem xét bốn phía trong phòng tu hành.

Chương 932: Quỷ Đế hàng lâm! (2)

Phòng tu hành của Kiếm Các là một không gian tự thành, phạm vi rất lớn.

Sau khi xác định nơi đây có thể miễn cưỡng dung nạp bóng dáng của Quỷ Đế, trong mắt Hứa Thanh hiện ra vẻ chờ mong, lấy ra một phù văn khế ước với đại não, chậm rãi dung nhập vào Quỷ Đế Sơn trong thức hải.

Theo phù văn tới gần, trên người nó lập tức tràn ra từng đạo ánh sáng rực rỡ.

Tia sáng càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành biển ảnh sáng, bao phủ Quỷ Đế Sơn vào.

Cùng lúc đó ở phía ngoài thân thể Hứa Thanh, một đạo hình ảnh ngọn núi mơ hồ thình lình xuất hiện ở trên người của hắn, dần dần thay thế thân ảnh của hắn.

Mặc dù thật sự nhỏ hơn Quỷ Đế Sơn chân chính rất nhiều, nhưng vẫn kinh người như trước, nếu mà cẩn thận nhìn tới, có thể nhìn thấy trên đỉnh núi có một bóng người khoanh chân đả tọa!

Mặc dù tổng thể vẫn là hơi mờ, nhưng trong mơ hồ vẫn khó nén sự hung ác ngập trời, lờ mờ có thể thấy được thân ảnh hình người này mặc áo giáp đen nhánh, cầm một lưỡi dao khổng lồ trong tay, trên vai vác hai tòa thế giới.

Tựa như một vị Tà Thần khoanh chân ngồi đó.

Mỗi một tấc áo giáp trên người vị ấy đều ẩn chứa lực lượng hủy diệt bát phương, lưỡi dao khổng lồ kia lại càng giống như có thể cắt đứt thế giới.

Trên người vị ấy tràn ra chấn động kinh người, mang theo sự tàn bạo, mang theo nỗi điên cuồng, càng mang theo cơn phẫn nộ đối với thiên địa, thanh thế động trời, khí thôn muôn đời.

Trong mơ hồ còn có một cây gậy, không ngừng biến ảo trên đầu gối của bóng vị ấy này, tràn ra uy áp kinh khủng.

Vị ấy, chính là Quỷ Đế!

Về phần tướng mạo …lại có tám phần tương tự Hứa Thanh!

Chẳng qua hiện nay tất cả dung mạo của nó chỉ mới hiện một thành ra ngoài, cũng không phải là thực chất, mà thời khắc này Kiếm Các đã khó có thể thừa nhận, truyền ra từng tiếng nổ vang, dường như muốn vỡ vụn.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, theo tiếng rặc rặc vang vọng, khối phù văn khế ước trong thức hải Hứa Thanh trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Biển ánh sáng tiêu tán, hư ảnh Quỷ Đế ngoài thân thể Hứa Thanh cũng lập tức tiêu tán, hết thảy không còn tồn tại.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, mở mắt và phun ra một ngụm máu tươi lớn, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia phấn khởi mãnh liệt.

“Có thể!”

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, hắn khát vọng có thể biến ảo Quỷ Đế Sơn đã lâu, nhưng thủy chung không cách nào làm được, cho đến một cái chớp mắt vừa rồi, rốt cuộc hắn đã cảm nhận được hy vọng thành công.

Mặc dù cuối cùng vẫn còn thất bại, nhưng đây là bởi vì do đạo phù văn khế ước kia đã thừa nhận đến cực hạn.

“Mười đạo phù văn, có lẽ có thể hoàn thành một lần hóa thân đầy đủ!” Hứa Thanh động tâm, thở sâu và đè xuống ý niệm tiếp tục thử nghiệm trong đầu.

Bây giờ phù văn khế ước của hắn chỉ còn lại ba mươi mốt đạo, nếu lãng phí vì thử nghiệm, Hứa Thanh có chút đau lòng.

“Có thể dùng nó làm đòn sát thủ của ta, tính toán đại khái, ta có lẽ có thể sử dụng ba lượt biến thân Quỷ Đế.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, đồng thời đáy lòng cũng cân nhắc tiếp tục tích lũy quân công, tranh thủ sau khi dùng xong ba lượt, lại có thể kiếm đủ quân công để đi vào Thái Hư Giới một chuyến nữa.

Mà trong khi hắn đang tính toán việc này, ngọc giản truyền âm của hắn bỗng chấn động, trong đó truyền ra giọng nói mờ mịt không còn lưu luyến gì của đội trưởng.

“Tiểu sư đệ…”

Hứa Thanh sững sờ, xuất ra ngọc giản truyền âm.

“Lại xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu sư đệ, ngươi nói xem tại sao, dựa vào cái gì chứ?”

Bên trong truyền tới giọng nói mang theo đắng chát của đội trưởng, còn có mờ mịt thật sâu.

“Tên đần Ngô Kiếm Vu tự vấn lương tâm, tất cả đáp án đều là ta cho, lúc đầu ta mua tài liệu giá cao bán cho gã, ta đã nhìn gã đọc thuộc lòng xong toàn bộ, thậm chí lo lắng gã quên mất, ta còn khảo hạch gã nhiều lần, ta còn đích thân đi xem gã tự vấn lương tâm, cuối cùng ta thấy gã nhận được…Ánh sáng tới 5000 trượng!”

“5000 trượng!!”

“Tài liệu tương tự, đáp án tương tự, vì sao ta chỉ có một trượng chứ, ta vốn định để cho gã cũng một trượng giống ta, vậy thì ta sẽ có một người bạn… . .”

Hứa Thanh im lặng, sau một lúc lâu an ủi một câu.

“Một trượng cũng có chỗ tốt của một trượng, ít nhất …đây là duy nhất.”

Bên trong ngọc giản truyền âm trầm mặc, sau một lúc lâu truyền đến giọng nói thất hồn lạc phách của đội trưởng.

“Tiểu sư đệ, ngươi thật sự không biết an ủi người khác.”

“Ngươi nói xem Ngô Kiếm Vu kia lúc tự vấn lương tâm có bắt chước Huyền U Cổ Hoàng hay không, sau đó ngâm thơ trước mặt Đại Đế?”

“Không được, ta phải đi hỏi gã!”

Hứa Thanh cầm lấy ngọc giản, đáy lòng rất là đồng tình với những gì đội trưởng trải qua, cân nhắc đến tình nghĩa sư huynh đệ, cho nên Hứa Thanh mặc niệm mấy hơi…

Sau đó nhanh chóng thu hồi ngọc giản, đứng dậy bước ra ngoài, bắt đầu nhận nhiệm vụ kiếm quân công.

Thời gian trôi qua, cuối cùng đội trưởng có hỏi ra đáp án hay không thì Hứa Thanh cũng không biết rõ, mấy ngày này tinh lực của hắn đều được đặt vào trên quân công.

Hắn nhận rất nhiều các loại nhiệm vụ như tuần tra, tìm kiếm, bắt giữ cùng với giúp đỡ.

Mà Sơn Hà Tử cùng với Vương Thần còn có Dạ Linh cũng đã giúp không ít, bọn họ thuộc các ngành khác biệt, mỗi lần chỉ cần có nhiệm vụ, bất kể lớn nhỏ đều hô hào tất cả mọi người cùng nhau làm.

Thỉnh thoảng Khổng Tường Long cũng sẽ chạy tới, mọi người cùng nhau đi hoàn thành nhiệm vụ, kể từ đó quân công tuy bị chia ra, nhưng tốc độ hoàn thành lại vô cùng kinh người.

Nhất là bên phía Tử Huyền, sau khi nghe thấy Hứa Thanh rất cần quân công, liền trực tiếp lấy thân phận quản sự phân tông Liên Minh Bát Tông hạ lệnh, vì vậy Chấp Kiếm Giả đi ra từ Liên Minh Bát Tông trong những năm qua cũng đều có chỗ hỗ trợ cho Hứa Thanh.

Dẫu sao chức vị của Hứa Thanh là thư lệnh đi theo Cung chủ, thân phận này cùng với ánh sáng vạn trượng, khiến cho rất nhiều người nguyện ý kết giao.

Lại càng không nói tới mọi người đều chính là từ trong cùng một cái liên minh đi ra.

Lúc trước là do Hứa Thanh quá mức điệu thấp, rất ít tiếp xúc cùng mọi người cho nên mọi người cũng không có cơ hội này.

Bây giờ Tử Huyền hạ lệnh, đáy lòng của mọi người cũng đều nguyện ý, tiện tay mà thôi, rất ít người bài xích việc kết thiện duyên này.

Vì vậy đến cuối cùng, hầu như mỗi lúc trời tối, Hứa Thanh cũng có thể hoàn thành 6 - 7 nhiệm vụ.

Quân công tự nhiên cũng theo đó bắt đầu tăng trưởng, dù là không cao nhưng có thể nhìn ra con số quân công không ngừng gia tăng, một loại cảm giác thỏa mãn dưới đáy lòng cũng theo đó mà dâng lên.

Điên cuồng nhận nhiệm vụ, cũng khiến cho danh khí của Hứa Thanh trong Quận Đô cũng càng ngày càng khuếch tán ra.

Mà bên Hình Ngục Ti, Hứa Thanh ban ngày vẫn sẽ đi qua, hết thảy vẫn như thường, tiểu nam hài cũng không xảy ra vấn đề gì nữa.

Cho đến nửa tháng sau, vào ngày hôm nay khi Hứa Thanh vừa mới đi ra nhà tù 132 khu Đinh, đang định tiếp tục đi nhận nhiệm vụ, nhưng không đợi hắn rời khỏi Hình Ngục Ti, Kiếm Lệnh của Chấp Kiếm Giả bỗng truyền đến lệnh của Chấp Kiếm Cung.

“Hứa Thanh, lập tức đến Chấp Kiếm Cung!”

Giọng nói bên trong Kiếm Lệnh rất uy nghiêm, hiện ra một cỗ cảm giác lạnh lùng, càng mang theo một sự nghiêm túc.

Chương 933: Kẻ đến không có ý tốt (1)

Hứa Thanh dừng chân lại, cúi đầu nhìn Kiếm Lệnh trong tay, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Đạo chỉ lệnh này tới vô cùng đột nhiên, càng không hề nói tới bất luận nguyên nhân nào, về phần giọng nói thì hắn nghe có chút quen thuộc, sau khi cẩn thận nhớ lại, chính là vị Tư Mã chấp sự xuất thân từ Thái Ti Tiên Môn kia.

Ánh mắt Hứa Thanh hiện lên vẻ thâm sâu, hắn nghĩ tới Trương Ti Vận, sau đó nghĩ tới Diêu gia, dâng lên sự cảnh giác.

“Tư Mã chấp sự tìm ta có chuyện gì?”

Hứa Thanh suy tư, Kiếm Lệnh của hắn lần nữa chấn động, lần này là Khổng Tường Long truyền âm.

“Hứa Thanh, ngươi cũng nhận được chỉ lệnh rồi à?”

“Đúng vậy.” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, mơ hồ đã có đáp án trong lòng.

“Vậy không sai, đám tiểu Hà tiểu Thần cũng đều nhận được, haiz, hẳn là do chúng ta đánh chết Thánh Lan tộc lúc trước mà đến.”

Sau khi biết được Hứa Thanh cũng nhận được chỉ lệnh, Khổng Tường Long vội vàng kết thúc truyền âm, y đang trên đường chạy tới Chấp Kiếm Cung.

Hứa Thanh trầm tư một phen, rời khỏi Hình Ngục Ti.

Giờ phút này sắc trời đang là hoàng hôn, bầu trời giống như bôi son, mượn nhờ ánh chiều tà trải khắp đại địa, dường như muốn biến lục địa thành một màu huyết sắc.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn, nhún người bay lên, phóng về phía Chấp Kiếm Cung.

Chấp sự trong Chấp Kiếm Cung là một thân phận có quyền cao chức trọng, cũng có trách nhiệm chủ yếu riêng, việc mà Tư Mã chấp sự phụ trách phần lớn là liên quan tới chấp pháp, cũng bao hàm giới luật nội bộ của Chấp Kiếm Giả.

Cho nên chỉ lệnh của lão, bất kể là Khổng Tường Long hay là Hứa Thanh, đều không thể bỏ qua.

Không lâu sau, trong khi Hứa Thanh đang suy nghĩ xem nên ứng đối như thế nào, hắn đã đi tới Chấp Kiếm Cung, vừa đến đã nhìn thấy bóng dáng của Khổng Tường Long và Dạ Linh.

“Chúng ta dù chết cũng không thừa nhận!” Thấy Hứa Thanh bay tới, Khổng Tường Long lập tức truyền âm.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, không lâu sau Sơn Hà Tử và Vương Thần cũng đồng thời chạy đến, sắc mặt hai người âm trầm, có chút khó coi.

Sau khi đi tới bên cạnh Hứa Thanh và Khổng Tường Long, Sơn Hà Tử trực tiếp liền mắng.

“Khổng đại ca, Hứa Thanh, Chấp Kiếm Cung đang muốn làm gì vậy? Chúng ta có làm sai sao?”

“Tiểu Hà!” Khổng Tường Long trừng mắt.

Sơn Hà Tử hừ một tiếng, không lên tiếng nữa.

“Việc có phải như chúng ta nghĩ hay không vẫn chưa biết, chúng ta đi thôi, đừng để cho Tư Mã chấp sự đợi lâu.” Khổng Tường Long chậm rãi mở miệng, dẫn đầu đi tiến về phía trước.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Sơn Hà Tử đang ẩn nhẫn tức giận cùng với phân thân khói lửa mịt mù của Vương Thần, nhẹ giọng mở miệng.

“Thêm nhiều người thấy một chút, có lẽ sẽ càng tốt hơn.”

Sơn Hà Tử và Vương Thần lập tức hiểu ra, riêng phần mình lấy ra ngọc giản, Dạ Linh cũng tương tự như vậy.

Khổng Tường Long không ngăn cản, bước đi cũng hơi cải biến, biến thành bước từng bước nhỏ để đi chậm lại một chút.

Một đoàn người cứ như vậy bước vào cửa lớn Chấp Kiếm Cung, sau khi đi về phía trước một nén nhang, rốt cuộc cũng đi tới chỗ của Tư Mã chấp sự, cũng là Giới Luật Cung.

Giờ phút này có vài chục người đang đứng trang nghiêm ngoài

Giới Luật Cung.

Vẻ mặt từng người âm lãnh, tu vi không tầm thường, quần áo không phải đạo bào của Chấp Kiếm Cung mà là màu vàng, ống tay áo còn thêu lên một chữ ‘đạo’.

Ngay khi Hứa Thanh nhìn thấy đám người này, bọn họ cũng quét ánh mắt về phía hắn.

Khổng Tường Long nhướn mi lên, nhịn xuống không mở miệng, đứng ngoài Giới Luật điện, chắp tay về phía đại điện.

“Ty chức Khổng Tường Long, đến theo chỉ lệnh của Tư Mã chấp sự.”

“Bọn họ là tu sĩ Diêu gia.” Phân thân khói lửa mịt mù của Vương Thần nhẹ giọng nhắc nhở Hứa Thanh bên cạnh, sau đó cũng chắp tay, nói tương tự Khổng Tường Long.

Hứa Thanh cùng Sơn Hà Tử, còn có Dạ Linh, cũng nhao nhao bái kiến.

Theo mọi người mở miệng, một tiếng hừ lạnh từ trong Giới Luật điện truyền ra, sau đó từ trong đại điện có ba người đi ra.

Người chính giữa, chính là sư tổ của Trương Ti Vận, Tư Mã chấp sự.

Bên trái có một lão giả, mặc đạo bào tương tự tu sĩ Diêu gia, nhưng toàn thân lại tràn ra chấn động Linh Tàng cực kỳ rõ ràng, trong mắt tựa như ẩn chứa tia chớp, mặt không cảm xúc đảo qua đám người Hứa Thanh.

Mà phía bên phải Tư Mã chấp sự, còn có một người.

Nháy mắt khi nhìn thấy vị này, con ngươi của Hứa Thanh và tất cả mọi người đều co rụt lại.

Vị này, không phải là nhân tộc.

Mà là Thánh Lan tộc.

Cũng chính là cái gã trung niên Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc gào thét bay đến sau khi bọn Hứa Thanh giết chóc hôm ấy, cuối cùng không dám bước qua biên giới.

Người này nhất định cũng có được địa vị không kém ở trong

Thánh Lan tộc, tu vi cũng là Linh Tàng, trong khi tản khí tức ra, sau lưng mơ hồ hiện ra bốn tòa bí tàng, khí thế rất mạnh.

Gã đứng bên phải Tư Mã chấp sự, lạnh lùng đảo mắt qua đám người Hứa Thanh.

Trong Chấp Kiếm Cung lại nhìn thấy Thánh Lan tộc, việc này khiến Hứa Thanh cảm thấy giống như trò cười vậy, cực kỳ châm chọc, đồng thời hắn cũng chú ý tới đám người Khổng Tường Long, hô hấp từng người đều dồn dập.

Đúng lúc này, Tư Mã chấp sự nhàn nhạt mở miệng với lão giả Diêu gia đứng phía bên trái.

“Tôn quản sự, mọi người đã đến, ngươi có thể hỏi.”

Vị lão giả Diêu gia nghe vậy nhẹ gật đầu, đầu tiên là chắp tay cúi đầu về phía Tư Mã chấp sự, sau đó quay đầu lạnh lùng nhìn đám người Hứa Thanh, sắc mặt vô cùng âm trầm, giọng nói hiện ra vẻ nghiêm túc, trầm giọng mở miệng.

“Các ngươi thật to gan!”

“Rõ ràng không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng, cũng không có bất kỳ nguyên nhân nào, cứ thế liền hành hạ tàn nhẫn giết chết tùy tùng của sứ giả Thánh Lan tộc đi tới Phong Hải Quận chúng ta!”

“Dám ngang nhiên phá hư mối quan hệ ngoại giao giữa hai tộc chúng ta, tội này đáng giết!”

Hứa Thanh nhíu mày, những lời đối phương nói có chút vấn đề, trọng điểm không phải tàn nhẫn giết chết, mà là không hỏi rõ xanh đỏ đen trắng, cùng với không có bất kỳ nguyên nhân.

Phương thức chụp mũ như vậy, cho Hứa Thanh cảm giác, tựa hồ đối phương muốn để cho nhóm bọn họ tự nói ra nguyên nhân.

Nhưng… Căn cứ Hứa Thanh tham gia mật huấn và hiểu rõ về Chấp Kiếm Cung, hắn biết việc tiếp ứng ám tử là không thể nói ra ngoài sáng, ám tử giữa hai tộc đều là ngầm hiểu lẫn nhau, cả hai đều có.

Nếu như nói thẳng ra ngoài sáng thì vô cùng không ổn, sẽ bị bắt chặt điểm này để chất vấn.

Mặt khác, từ câu trả lời của bọn hắn, cũng có khả năng bị đối phương tìm ra một chút manh mối.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, mà đám người Sơn Hà Tử tự nhiên cũng nhanh chóng hiểu ra đạo lý này, tất cả mọi người không ngốc, không ai mở miệng, Khổng Tường Long càng hiện ra bộ dạng mờ mịt.

“Hành hạ tàn nhẫn giết chết tùy tùng của sứ giả Thánh Lan tộc? Không thể nào, trong khoảng thời gian này chúng ta một mực tu hành, mọi người đều có thể làm chứng cho nhau.”

Chương 934: Kẻ đến không có ý tốt (2)

Lão giả Diêu gia hừ lạnh một tiếng, hình như không muốn tranh luận với loại tiểu bối như Khổng Tường Long, thần sắc hiện ra vẻ cung kính, chắp tay về phía tên tu sĩ Thánh Lan tộc kia.

“Trần đạo hữu, ngươi xem?”

Tên Hắc Y Vệ trung niên Thánh Lan tộc nghe vậy liền liếc mắt nhìn đám người Hứa Thanh, bỗng nhiên nở nụ cười và quay người về phía Tư Mã chấp sự truyền ra lời nói.

“Tư Mã chấp sự, nguyên do của việc này thật ra là do trên đường nhóm sứ giả Thánh Lan tộc tới đây, phát hiện trong đoàn sứ giả tồn tại một tên ám tử không biết lai lịch, tên này đánh cắp vật phẩm trọng yếu của tộc ta.”

“Vì vậy đặc phái viên hạ lệnh truy nã bắt lại, nhưng cuối cùng chẳng những không tìm được ám tử, mà tùy tùng của đoàn sứ giả đặc phái viên lại bị người của Chấp Kiếm Cung bố trí mai phục tàn nhẫn giết chết.”

“Chẳng lẽ cái tên ám tử trộm cướp vật phẩm trọng yếu của tộc ta, chính là người Chấp Kiếm Cung phái ra? Cố ý tới tộc chúng ta để đánh cắp? Hai tộc ta đã giao hảo qua nhiều thế hệ, hành vi như thế, là ý tứ của Chấp Kiếm Cung ngươi, hay là ý tứ của Phong Hải Quận, hoặc là, gợi ý của nhân tộc các ngươi?”

Nói đến đây, trong mắt gã trung niên Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc lộ ra tinh mang, vung tay phải lên, một khối ngọc giản lập tức xuất hiện, từ trong lập lòe chiếu ra một cảnh tượng.

Cảnh tượng, chính là đám người Hứa Thanh chém giết cái tên nửa bước Nguyên Anh cùng với một màn bỏ chạy, cũng bao hàm cả ba câu nói sau cùng của Khổng Tường Long, rất là rõ ràng.

Trong mắt đám người Khổng Tường Long lộ ra hàn mang.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhưng ánh mắt tương tự lạnh như băng.

Sắc mặt Tư Mã chấp sự từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ biến hóa nào, sau khi quét mắt nhìn qua cảnh tượng trong ngọc giản, lắc đầu.

“Chấp Kiếm Cung chúng ta chưa từng có ý chỉ này, cũng chưa từng tồn tại ám tử.”

Giờ phút này lão giả Diêu gia bên cạnh nghe vậy, liền truyền ra giọng nói âm lãnh.

“Đã không có ám tử, lại không phải đi chấp hành nhiệm vụ, vậy cách làm của mấy người kia hoàn toàn là hành vi cá nhân, thế mà lại dám hành hạ giết chết tu sĩ Thánh Lan tộc, ý đồ khiến cho hai tộc giao chiến, mấy người này tội không thể tha!”

“Người đâu, áp giải bọn chúng lại, đưa tới Thánh Lan tộc, dùng để an ủi anh linh những vị tu sĩ chết thảm của hữu quốc (nước bạn)!”

Lời lão giả Diêu gia vừa thốt ra, mấy chục người của Diêu gia trên quảng trường lập tức tản ra tu vi, đè áp về phía đám người Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, Khổng Tường Long chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ bất thiện, ngay lúc này, quảng trường phía sau bỗng nhiên xuất hiện từng đạo cầu vồng, gào thét mà đến.

Thanh thế cực lớn, dấy lên từng tiếng xé gió, bay thẳng đến quảng trường.

Theo tiếng nổ vang truyền ra, từng đạo thân ảnh nháy mắt phủ xuống, đều là Chấp Kiếm Giả!

Chính là Chấp Kiếm Giả xuất thân từ Liên Minh Bát Tông qua các thời kỳ.

Những năm gần đây phần lớn Chấp Kiếm Giả của Liên Minh Bát Tông đều được an bài ra Châu bên ngoài nhậm chức, hôm nay những người còn ở lại bên trong Quận Đô đều đã đến.

Trên đường trước khi tới, Hứa Thanh đã truyền âm cho bọn họ.

Giờ phút này theo bọn họ phủ xuống, những Chấp Kiếm Giả tới từ Liên Minh Bát Tông, từng người tản ra sát khí, hộ vệ bốn phía đám người Hứa Thanh, nhe răng cười khinh miệt và nhìn về phía đám người Diêu gia.

“Rất thú vị, dám bắt Chấp Kiếm Giả ngay trong chính Chấp Kiếm Cung của chúng ta?”

“Đến đến đến, đưa hết các gia gia cùng qua bên Thánh Lan tộc đi này!”

“Dùng để an ủi anh linh của những tu sĩ Thánh Lan tộc?”

“Ta an ủi cái mẫu thân nhà ngươi đấy!”

(Tao an ủi con mẹ mày đấy!)

“Bọn ngươi thật biết cách sủa tiếng cẩu, haha.”

Trong lúc nói ra những lời này, những Chấp Kiếm Giả mới tới liền vận hành toàn bộ tu vi, khí thế như phóng thẳng lên trời, tràn ngập vẻ sát phạt.

Bước chân của đám tu sĩ Diêu gia dừng lại.

Tôn quản sự của Diêu gia hừ lạnh, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này xa xa lại có tiếng gào thét truyền tới!

Lại có thêm một đám Chấp Kiếm Giả dấy lên tiếng xé gió bén nhọn cấp tốc vọt tới.

Trọn vẹn hơn trăm người, từng người đều tràn ngập sát khí, bọn họ đều Chấp Kiếm Giả xuất phát từ Thái Cổ Lôi Mạch, sau khi nhận được thông báo của Vương Thần liền nhanh chóng vọt đến.

Giờ phút này theo họ tới gần, từng tiếng sấm sét nổ vang, kinh thiên động địa.

Trần Đình Hào cũng ở trong đó, đứng giữa không trung, cười lạnh gầm nhẹ.

“Ai dám động đến Chấp Kiếm Giả chúng ta?”

Những Chấp Kiếm Giả khác của Thái Cổ Lôi Mạch cũng lần lượt quát tháo.

“Giết tu sĩ Thánh Lan tộc thì như thế nào, làm sao, lão tử ta thậm chí còn đã từng ăn thịt rồi đây này!”

“Diêu gia các ngươi còn cần mặt mũi nữa không?”

Mắt thấy một màn này, tâm thần toàn bộ đám tu sĩ Diêu gia chấn động.

Nhưng hết thảy vẫn chưa kết thúc, trong thời gian ngắn, bên trong Chấp Kiếm Cung lại xuất hiện tiếng gào thét!

Bộ phận Chấp Kiếm Giả của Thái Hư Hóa Yêu tông cùng với Huyết Hàn Môn đều nhanh chóng bay đến, nhân số đông đảo, trọn vẹn mấy trăm, khí thế như cầu vồng.

Chấp Kiếm Giả bên phía Thái Hư Hóa Yêu tông đã hóa yêu, biến thành từng thân đại yêu, như quần ma loạn vũ, khiến thiên địa biến sắc.

Chấp Kiếm Giả của Huyết Hàn Môn cũng tràn ra từng trận huyết khí ngập trời, bát phương nổ vang, gió giục mây vần, càng truyền ra từng trận âm thanh âm lãnh, vang vọng bát phương.

“Làm người tốt không làm, lại muốn làm chó!”

“Nói các ngươi là chó cũng vũ nhục con chó!”

“Đám súc sinh còn không bằng cả heo chó!”

“Chúng ta muốn xem, ai dám động đến Chấp Kiếm Giả chúng ta!”

Các phương hội tụ, gần nghìn vị Chấp Kiếm Giả với khí thế dồi dào, vang tận mây xanh, bao bọc vây quanh nơi đây, mang theo huyết sát nồng đậm, nhìn chằm chằm vào Diêu gia, nhìn chằm chằm vào Thánh Lan tộc.

Sát cơ mãnh liệt vút thẳng tới trời cao, ngút thiên chấn địa.

Tựa hồ chỉ cần Diêu gia dám động thủ một chút, là toàn bộ bọn họ liền bộc phát, dễ như trở bàn tay, một tên cũng không để lại.

Đối mặt sát khí như thế, thần sắc các tu sĩ Diêu gia hoàn toàn đại biến.

Nhất là giờ phút này ở xa hơn vẫn còn có từng đạo bóng người Chấp Kiếm Giả đằng đằng sát khí nhanh chóng tới gần, khiến cho Chấp Kiếm Giả nơi đây càng lúc càng nhiều.

Quản sự Diêu gia đứng bên cạnh Tư Mã chấp sự đưa mắt nhìn qua hết thảy, tâm thần không tự chủ mà chấn động mãnh liệt, hô hấp có chút dồn dập, hai mắt cũng đều co rút lại.

Hình như nơi này sắp xuất hiện một trận nổi loạn.

“Tư Mã chấp sự!” Quản sự Diêu gia chợt quay đầu nhìn về phía Tư Mã chấp sự, sắc mặt gã Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc bên cạnh cũng vô cùng âm trầm.

Vẻ mặt Tư Mã chấp sự vẫn không có bất kỳ biến hóa nào như cũ, vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng.

“Tôn quản sự, ngươi xem, theo phân thượng của Diêu phủ nên ta đã gọi người tới cho ngươi rồi, lời ngươi cũng hỏi xong rồi, câu trả lời của bọn hắn ngươi cũng đã nghe được.”

“Hết thảy rất rõ ràng, ám tử không phải do chúng ta phái ra, tùy tùng của sứ giả Thánh Lan tộc cũng không phải chúng ta giết, về phần thứ đồ chơi như ngọc giản lưu giữ hình ảnh kia, chúng ta có thể tùy ý tự tạo rất nhiều, ngươi thích thì một hồi ta sẽ tặng thêm cho ngươi vài chục cái để xem cho vui mắt.”

Tư Mã chấp sự vuốt râu và mỉm cười, nhẹ giọng mở miệng.

“Lễ nghi, Chấp Kiếm Cung chúng ta đã làm, nhưng Diêu gia ngươi có chút không hiểu chuyện, dám ở trong Chấp Kiếm Cung chúng ta mở miệng nói như vậy.”

“Ngươi nói sai, khiến cho rất nhiều người của Chấp Kiếm Cung tức giận, chuyện này, ta cũng không giúp ngươi được.”

Chương 935: Đơn độc bước trong bóng tối (1)

“Ngươi!”

Sắc mặt của Tôn quản sự lập tức trở nên khó coi, nhìn qua từng vị Chấp Kiếm Giả tràn ngập sát khí giống như một đàn sói bách chiến ở bốn phía, lại nhìn sứ giả Thánh Lan tộc bên người một chút.

Sắc mặt lão biến đổi, đáy lòng kêu khổ.

Trên thực tế lần này lão cũng không muốn tới, dẫu sao thì loại việc mang người của Thánh Lan tộc đi tới Chấp Kiếm Cung để bắt Chấp Kiếm Giả, nghe thấy thôi là biết không hợp thói thường rồi, nhưng Hầu Gia lại hạ lệnh cho lão, kêu lão nhất định phải khiến cho người mà Thánh Lan tộc phái tới phải thoả mãn, thế nên giờ phút này lão cũng chỉ có thể hung hăng nghiến răng, trong mắt lộ ra tia sáng hung ác.

“Hầu Gia có lệnh, bắt năm người Khổng Tường Long lại!”

Tư Mã chấp sự nhíu mày, trên mặt tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc thì tiêu tan một chút âm trầm, mỉm cười, thật sâu trong mắt bỗng có một tia sáng thâm sâu lóe lên.

Lần này gã đi theo đoàn sứ giả đặc phái viên tới đây, mục đích bên ngoài giống như là tìm đám người Khổng Tường Long gây phiền phức, nhưng trên thực tế thì nhiệm vụ chân chính của gã, đó là quan sát Diêu gia.

Mà từ đầu đến cuối, gã đều tập trung quan sát biểu cảm của toàn bộ tu sĩ Diêu gia, mỗi một người đều không buông tha, còn lấy cả bí pháp để nghiệm chứng xem bọn họ có cố ý diễn trò hay không.

Mà giờ khắc này, mấy chục vị tu sĩ Diêu gia trên quảng trường nghe Tôn quản sự nói xong cũng đều âm thầm kêu khổ, nhưng dưới mệnh lệnh không thể không đi, vì vậy bộc phát tu vi, khí thế bốc lên, muốn phóng tới đám người Hứa Thanh.

Mắt thấy một trận nổi loạn sẽ phải xuất hiện, đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trên bầu trời truyền đến.

“Còn có thể thống gì!”

Trong nháy mắt tiếp theo, một cỗ lực lượng lay động thiên địa, bài sơn đảo hải từ trên trời giáng xuống, trấn áp bát phương.

Toàn bộ Giới Luật điện lập tức chấn động, tâm thần chúng tu bốn phía cuồn cuộn dâng trào, nhất là mấy chục tu sĩ Diêu gia, càng là từng người không cách nào nhúc nhích, như bị vạn sơn áp đỉnh.

Ngay sau đó, một thân ảnh từ trên bầu trời cất bước đi tới.

Người này là một lão giả, trong mắt ẩn chứa nghìn đạo vận, đó là biểu hiện của Quy Hư đệ nhất giai, Toái Không Thiên Đạo.

Lão mặc một bộ đạo bào Chấp Kiếm Giả, trong khi bước tới thì màn trời sau lưng vặn vẹo, xuất hiện vô số thân thể hư ảo, tràn vào chỗ sâu trong bầu trời, khiến cho toàn bộ Chấp Kiếm Cung đều rung động lắc lư, đó là biểu hiện của Quy Hư đệ nhị giai, Vạn Hóa Hư Thực.

Mà càng đi tới gần, chung quanh lão còn hiện ra một màn không gian toái diệt hư ảo, dường như ở chung quanh của lão sẽ tự động sinh ra từng thế giới, mà những thế giới này lại như là bong bóng khí, hình thành trong thời gian thật ngắn, lại toái diệt trong thời gian ngắn.

Đây là tiêu chí của Quy Hư đệ tam giai, Ức Tưởng Thiên Khai!

Nhưng mà số lượng thế giới quanh bốn phía lão giả không có nhiều, lão vẫn không chân chính bước vào đệ tam giai, chỉ có thể nói là bước một chân vào.

Nhưng cho dù là như thế, cũng vẫn cường hãn vô cùng, cực kỳ kinh người, giờ phút này theo lão xuất hiện, toàn bộ Chấp Kiếm Cung liền an tĩnh lại.

Hứa Thanh lập tức nhận ra, đối phương chính là phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung xuất hiện lúc Chấp Kiếm Giả mới hô to lời thề.

“Bái kiến phó Cung chủ!” Tư Mã chấp sự là người thứ nhất chắp tay, cung kính cúi đầu.

Hứa Thanh và đám người Khổng Tường Long cũng đều nhanh chóng chắp tay, toàn bộ Chấp Kiếm Giả bốn phía cũng bái kiến rất nhanh.

“Bái kiến phó Cung chủ!”

Phó Cung chủ mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nhìn qua sắc mặt Tôn quản sự đang đại biến, nhàn nhạt mở miệng.

“Cút!”

Thân thể Tôn quản sự run lên, muốn nói chuyện nhưng cũng không dám, chỉ có thể cúi đầu về phía gã Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc, sau đó mang theo một đám tu sĩ Diêu gia run rẩy, cấp tốc rời đi.

Không để ý tới Diêu gia, phó Cung chủ cũng lạnh nhạt nhìn Thánh Lan tộc.

“Còn ngươi nữa, bởi vì ngươi là sứ giả đặc phái viên của Thánh Lan tộc, cho nên ta cho ngươi thời gian một nén nhang trốn chạy để khỏi chết, để bày ra lễ tiết của nhân tộc chúng ta, nhưng sau một nén nhang, nếu như ngươi không trốn được trở về Thánh Lan, ta liền chém ngươi.”

Sắc mặt tên Hắc Y Vệ Thánh Lan tộc biến hóa, lập tức bay đi, phóng thẳng đến truyền tống trận xa xa.

Làm xong những thứ này, phó Cung chủ nhìn về phía đám người Hứa Thanh, hừ lạnh một tiếng.

“Lá gan của đám người các ngươi cũng không nhỏ, ta tiếp nhận mệnh lệnh của Cung chủ, phạt năm người các ngươi bị giam giữ 1 tháng trong Hình Ngục Ti!”

“Tư Mã chấp sự, ngươi đích thân áp giải bọn chúng đi Hình Ngục Ti!”

Hứa Thanh cúi đầu, đám người Sơn Hà Tử thầm than, cũng đều cúi thấp đầu.

Nhưng mà Khổng Tường Long không run rẩy, y chỉ sợ khi đối mặt với Cung chủ, chỉ là cảm xúc bây giờ không tốt cho lắm, y cảm thấy mình đã trốn lâu như thế, vậy mà vẫn không tránh được khỏi kiếp lao ngục.

“Tuân pháp chỉ!” Tư Mã chấp sự nghe xong, thần sắc nghiêm nghị, ngưng trọng mở miệng.

Lão tự nhiên nghe ra ý tứ nơi đây, vừa áp giải mà lại càng là hộ tống, để ngăn ngừa độc thủ của Diêu gia hoặc là Thánh Lan tộc.

“Tất cả giải tán đi, ồn ồn ào ào, nhớ kỹ, các ngươi là Chấp Kiếm Giả!”

Phó Cung chủ nói xong, lạnh mặt rời đi.

Tư Mã chấp sự ngẩng đầu nhìn về đám người Khổng Tường Long, cất bước đi tới, ánh mắt đảo qua từng người, rơi vào trên người Hứa Thanh, chậm rãi mở miệng.

“Ta đầu tiên là chấp sự của Chấp Kiếm Cung, tiếp theo mới là tu sĩ của Thái Ti Tiên Môn.” Tư Mã chấp sự nói ra lời này, người ngoài có lẽ cần phải cân nhắc một chút mới nghĩ ra hàm nghĩa.

Nhưng Hứa Thanh là người trong cuộc, hắn lập tức hiểu rõ ý nghĩa của nó, vì vậy chắp tay cúi đầu, nhưng mà đáy lòng cũng không tin hoàn toàn, việc này còn cần nghiệm chứng.

“Đi thôi, ta đưa các ngươi đi Hình Ngục Ti.” Tư Mã chấp sự đi đầu bước đi.

Khổng Tường Long thở dài một cái với Hứa Thanh, Sơn Hà Tử và Vương Thần thì trừng mắt nhìn, nhích tới gần Hứa Thanh một chút, thấp giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, quay về nhà của ngươi, tất cả nhờ vào ngươi đấy.”

Hứa Thanh lặng lẽ gật đầu, mọi người riêng phần mình thở dài, đi theo sau lưng Tư Mã chấp sự, rời khỏi Chấp Kiếm Cung.

Theo đám bọn hắn đi đến Hình Ngục Ti, giờ phút này chính giữa Quận Đô, có một kiến trúc tế đàn hình tròn.

Tế đàn này rất lớn, chính giữa lại trống không.

Trong đó tồn tại ba tòa Chủ Điện, theo thứ tự là đen đỏ trắng, bốn phía còn có thêm nhiều Thiên Điện, tầng lầu cao ngất, sùng các nguy nga.

Đỉnh ba tòa chủ cung được lợp ngói màu sắc khác biệt, vẻ ngoài khí thế phi phàm, có một phong cách riêng.

Mà nơi đây kỳ dị, nhìn như tồn tại ở bên trong tế đàn, nhưng trên thực tế lại không tồn tại.

Bởi vì lúc đứng ở trong mảnh cung điện này nhìn ra phía ngoài, thứ nhìn thấy không phải là Quận Đô, mà là một mảnh hư vô, bên trong hư vô không có cái gì, chỉ có những cung điện này tồn tại.

Giờ phút này, trong giữa cung điện màu trắng đang có ba người.

Hai người ngồi đối diện đang đánh cờ, một người đứng ở chính giữa ngóng nhìn bàn cờ.

Người đánh cờ chính là Cung chủ Chấp Kiếm Cung, người ngồi đối diện là một văn sĩ trung niên mặc cẩm bào.

Sắc mặt người này trắng nõn, mơ hồ mang theo một chút âm nhu, bây giờ đang mỉm cười, cầm lấy một quân cờ màu đen đạt xuống trên bàn, còn dùng ngón tay chọc chọc vào quân cờ.

“Cung chủ, ngươi công phạt quá mạnh, hơi không cẩn thận một chút sẽ biến thành rồng bay quá cao, không cách nào trở về.”

“Vừa nãy ở trong Chấp Kiếm Cung có một câu nói không hề sai.” Cung chủ nhìn bàn cờ một chút, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Nói cái gì?” Văn sĩ mặc cẩm bào mỉm cười hỏi.

Chương 936: Đơn độc bước trong bóng tối (2)

“Hầu Gia, đ*t mẹ ngươi!” Cung chủ mặt không cảm xúc, ngẩng đầu lạnh lẽo nhìn văn sĩ mặc cẩm bào.

Người văn sĩ mặc cẩm bào này, chính là gia chủ Diêu gia, Diêu Hầu của thế hệ này.

Gã nghe Cung chủ Chấp Kiếm Cung nói vậy cũng không hề phẫn nộ, ngược lại nở nụ cười, sau đó đứng lên, chắp tay cúi đầu về phía người đứng bên cạnh nhìn bọn họ đánh cờ.

“Quận Trưởng, cuộc đã định, không cần hạ xuống nữa. Thánh Lan tộc tới chơi là muốn tìm hiểu rõ ràng chúng ta, Diêu mỗ cáo lui trước một bước, đi tiếp đãi một phen.”

Nói xong, Diêu Hầu rời đi, bóng lưng trong hư vô âm u hơi có vẻ đìu hiu, hiện ra một tia cô tịch.

Người quan sát hai bọn họ đánh cờ là một lão giả mặc một bộ trường sam thô, thoạt nhìn dung mạo có vẻ xấu xí, khuôn mặt mang theo vẻ nhu hòa, không có chút uy áp và khí thế nào, giờ phút này nghe vậy liền gật đầu cười.

Lão, chính là Quận Trưởng của Phong Hải Quận.

“Quận Trưởng đại nhân, ta vẫn không tin gã được.” Nhìn qua Diêu Hầu rời đi, Cung chủ bình tĩnh mở miệng.

“Lượng Tu huynh.” Quận Trưởng nở nụ cười, ngồi xuống đối diện Cung chủ, vừa chỉnh đốn bàn cờ, vừa nhẹ giọng mở miệng.

“Ta biết vừa rồi ngươi cố ý bày ra thế kháng long, muốn nhắc nhở Diêu Thiên Yến, chớ để hí giả thành thật, cuối cùng biến thành kháng long.”

“Nhưng ngươi sát phạt quá cường thế, Thiên Yến huynh chủ động bày thế liên hoành hợp tung, lẫn nhau bày ra thế như nước với lửa, đây vốn là kế sách tuyệt mật mà ba người chúng ta cùng định ra năm đó.”

“Những năm này người ngoài mặt đều mắng Diêu gia, mắng bọn họ không biết cảm thấy hổ thẹn, mắng bọn họ không não hồ đồ, mắng bọn họ là kẻ phản bội nhân tộc, mắng bọn họ thông hôn hòa thân cùng ngoại tộc, mắng bọn họ ngang ngược càn rỡ, toàn tộc không bằng heo chó.”

“Mà bên trong Diêu gia, người biết được kế sách này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho dù biết rõ cũng không thể nói, chỉ có thể đau khổ thừa nhận hết thảy, Diêu Thiên Yên năm đó danh chấn Hoàng Đô, là thiên kiêu kiệt xuất, tài tử phong lưu khắp Đại Vực, bây giờ cam nguyện lưng đeo bêu danh, gã khổ hơn so với ngươi nhiều.”

“Hết thảy …đều bởi vì ta vô năng, bởi vì Phong Hải Quận lung lay, bởi vì sự suy thoái của nhân tộc chúng ta, cho nên mới cần bày ra cục diện như thế này.”

Cung chủ Chấp Kiếm Cung trầm mặc, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Quận Trưởng không cần tự coi nhẹ mình, nếu như ngươi không như khổ tâm điều phối, sợ là Phong Hải Quận đã bị Thánh Lan xâm chiếm từ sớm.”

“Đạo lý ngươi nói ta cũng hiểu, ta cũng biết gã khó hơn so với ta, biết được sự hi sinh của gã, nhưng ta lo lắng Diêu gia có một số người đi tới đi lui, sẽ thật sự biến thành một đám kháng long.”

“Dù người dẫn đầu có lòng với nhân tộc, cũng không quay đầu về được, dần quên mất tâm ý ban đầu, cũng như Thánh Lan đại công tước ngày trước.”

Quận Trưởng trầm mặc, hồi lâu sau liền nhẹ giọng mở miệng.

“Có thể khiến cho người hiểu rõ tình hình là ngươi cũng phải nghi ngờ rồi, nói rõ Diêu huynh còn cách hoàn toàn giấu giếm được Thánh Lan tộc không xa.”

Giờ phút này đã qua hoàng hôn, bầu trời hơi lờ mờ, cũng may trăng sáng đã hiện lên, có ánh trăng chiếu sáng nhân gian, cũng đã rơi vào hố sâu trong Hình Ngục Ti.

Sau khi áp giải một đoàn người Hứa Thanh đến nơi này, Tư Mã chấp sự liền rời đi.

Khổng Tường Long nhìn qua Hình Ngục Ti quen thuộc, thở dài một tiếng, đám người Sơn Hà Tử cũng ủ rũ, chỉ có Hứa Thanh đi ở phía trước và chào hỏi cùng mấy người lính canh ngục tới đón bọn họ, nhìn bọn họ lạnh mặt đeo gông xiềng cho đám người Sơn Hà Tử.

Nhưng hắn thì không sao cả.

Thậm chí một người lính canh ngục quen thuộc còn đưa cho Hứa Thanh một cái gông xiềng, để hắn hỗ trợ bọn họ.

Vì vậy gông xiềng của Khổng Tường Long, chính là do Hứa Thanh đích thân đeo lên.

“Quả nhiên không giống nhau ...” Đám người Khổng Tường Long trơ mắt nhìn một màn này, chú ý thấy khi những lính canh ngục này nói chuyện cùng Hứa Thanh, trên mặt sẽ có nụ cười, một bộ dạng chúng ta là người một nhà.

Nhưng khi nói với bọn họ, đều là bộ dáng không chút cảm xúc.

Vì vậy tất cả mọi người để lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Lão Lý cũng ở trong số lính canh ngục này, sau khi nhìn đám người Khổng Tường Long, liền thấp giọng mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Chúng ta đã nghe nói về việc ngoài Giới Luật điện của các ngươi, đi thôi, nhà tù của các ngươi đã được chuẩn bị xong.”

Lão Lý nói xong, đi lên trừng mắt với Hứa Thanh, sau đó dẫn đường phía trước.

Cứ như vậy, một đoàn người Hứa Thanh áp giải bốn người Khổng Tường Long, đi vào Hình Ngục Ti.

Một đường đi đến nhà tù số 10 Khu Đinh, một khắc đẩy cửa lớn của nhà tù ra, Hứa Thanh nhìn thấy bố trí, mỉm cười.

Mặc dù nhà tù số 10 khu Đinh vẫn là lồng giam, nhưng bên trong lại đặt sẵn 30 vò rượu, cũng không ít loại thức ăn cần tốn linh thạch mới có khả năng mua được.

Thậm chí còn có năm chiếc lồng giam được chuyên môn chỉnh sửa, bên trong còn có bồ đoàn để bọn họ khoanh chân đả tọa.

Mặc dù vẫn rất đơn giản, nhưng so với những phạm nhân kia thì tốt hơn rất nhiều rồi.

Sau khi đám người Khổng Tường Long nhìn thấy, tinh thần cũng đều chấn động, nhìn về phía những vị lính canh ngục lạnh mặt kia.

Lão Lý nhàn nhạt mở miệng.

“Ta đã nghe nói về chuyện của các ngươi, các ngươi bị phạt giam giữ, với tư cách là binh sĩ, chúng ta tự nhiên phải canh giữ các ngươi, nhưng với tư cách là Chấp Kiếm Giả, tất cả mọi người đều cảm giác được việc các ngươi làm rất gọn gàng, giết rất đúng!”

“Các ngươi cứ coi trong đây là nhà của mình, một tháng này coi như là nghỉ ngơi, cần gì cứ nói cùng Hứa Thanh, Hứa Thanh, nhà tù số 132 khu Đinh của ngươi không thể không có ai trấn thủ được, cửa nhà lao chỗ này thì tự ngươi cũng có thể mở, quay lại cũng đừng quên ghi công trực.”

Nói xong, đám người lão Lý nhìn qua Hứa Thanh, thần sắc ngưng trọng.

“Cuối cùng, chúng ta vẫn muốn lặp lại lần nữa, các ngươi giết rất tốt!” Nói xong, toàn bộ lính canh ngục nơi đây đồng loạt lấy ra Kiếm Lệnh, cầm kiếm lễ về phía đám người Hứa Thanh.

Sau khi bái một cái, những lính canh ngục quay người rời đi.

Nhà tù số 10 khu Đinh lập tức an tĩnh lại.

Hứa Thanh lặng lẽ đi đến chỗ, phất tay trên những vò rượu, có bốn hũ bay về phía đám người Khổng Tường Long, sau khi từng người tiếp được, mọi người nhìn nhau một cái, đều nở nụ cười.

“Cạn!” Tiếng cười của Khổng Tường Long càng lúc càng lớn, trực tiếp cầm uống một miệng lớn.

Hứa Thanh tươi cười, cũng uống một ngụm lớn.

Sau đó hắn lấy gông xiềng trên người bọn họ xuống, vật này dùng bên ngoài để làm ý tứ một chút là được, vào trong này thì không cần thiết.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, mà năm người bị giam chung một chỗ, tựa như lại trở về thời điểm sau khi năm người đánh chết đám Hắc Y của Vệ Thánh Lan tộc rồi nằm ở trên bình nguyên, vả lại bây giờ giữa bọn họ cũng không xa lạ gì nhau, vì vậy chủ đề để chém gió cũng nhiều hơn hẳn.

Sơn Hà Tử và Vương Thần thường xuyên đấu võ mồm.

Dạ Linh thì mỗi ngày đều ở bên cạnh Khổng Tường Long, việc nàng thích Khổng Tường Long, dù là người mù cũng có thể cảm thụ được.

Về phần Hứa Thanh, hắn thỉnh thoảng sẽ rời khỏi nhà tù, đi một chuyến tới nhà tù 132 khu Đinh.

Ngoại trừ không thể rời khỏi Hình Ngục Ti, không thể đi làm nhiệm vụ bên ngoài, hết thảy cũng không có gì khác biệt so với ngày bình thường của Hứa Thanh.

Mà mỗi lần Hứa Thanh rời khỏi nhà tù số 10 khu Đinh đều rất thản nhiên, thân là người trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, cũng không thể để nhà tù 132 khu Đinh trống không được, đó là không làm tròn trách nhiệm.

Loại việc không làm tròn trách nhiệm này, Hứa Thanh cảm thấy mình tuyệt đối không thể làm.

Thời gian nhoáng cái liền trôi qua nửa tháng.

Đối với phàm tục mà nói, giam giữ nửa tháng có lẽ sẽ rất nhàm chán, nhưng đối với tu sĩ mà nói, một lần bế quan có lẽ so với thời gian này còn lâu hơn rất nhiều, nhất là còn có rượu có thịt, thỉnh thoảng còn có thể đàm tiếu cùng với nhau, vì vậy thời gian qua bọn họ cũng rất thoải mái.

Cho đến ngày hôm nay, khi Hứa Thanh hết giờ trực trở về, vừa mới bước vào nhà tù số 10 khu Đinh, hắn liền cảm thấy hết thảy không bình thường.

Hôm nay, nhà tù số 10 này quá an tĩnh.

–

Chương 937: Gặp đám khuê mật (1)

Tâm thần Hứa Thanh khẽ động.

Trước kia, mỗi khi hết giờ trực trở về nhà tù số 10 khu Đinh, bên trong đều rất náo nhiệt, Sơn Hà Tử và Vương Thần không ngừng cãi vả, nhưng hôm nay Sơn Hà Tử lại yên tĩnh khác thường, tất cả ngồi khoanh chân trên quảng trường.

Thế mà đều đang tu hành.

Vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, thậm chí còn mang theo cố chấp, tựa hồ đang dùng hành động để nói với tất cả mọi người rằng, Sơn Hà Tử gã là người tâm chí kiên định, dù thân có ở trong lao ngục, vẫn không quên tu luyện như trước.

Cho dù ở bất kỳ địa phương nào, Sơn Hà Tử cũng có thể ma luyện tâm tính bản thân.

Về phần Vương Thần, bản thể cũng đã xuất hiện khỏi cỗ quan tài, giờ phút này đang khoanh chân trong lồng giam, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, hai tay gắt gao nắm chặt, dường như đang ăn năn cho sai lầm của mình.

Còn khống chế phân thân Yên Miểu Tộc của mình đứng ở bên ngoài cầm bút, viết từng dòng chữ lên trên vách tường lồng giam.

Văn chương lưu loát, nội dung của những chữ bên trên đều là đã biết bản thân sai rồi, phối hợp với vẻ mặt kia gã, làm cho người ta có một loại cảm giác cầm bút viết ra tiếng lòng, kiểm nghiệm khắc khổ.

Bất cứ ai nhìn thấy, đều sẽ cảm giác gã đang dùng tâm để hối lỗi.

Còn có Khổng Tường Long.

Y thì lại càng khoa trương, giờ phút này mặc dù cũng ngồi khoanh chân ở trong lồng giam, nhưng lại là diện bích suy nghĩ, đưa lưng về phía ngoài, trong miệng lớn tiếng nói ra những câu ăn năn hối lỗi.

“Dạ Linh, ta nghĩ rằng lần này ta quá sai rồi, mặc dù Cung chủ giam giữ ta 1 tháng, nhưng ta nghĩ như vậy còn chưa đủ, ta muốn tự phạt chính mình, không để cho lão nhân gia ngài phải thất vọng nữa.”

“Đến, Dạ Linh, ngươi thay Cung chủ đánh ta đi, chỉ có như vậy, cõi lòng ta mới có thể khá hơn một chút.”

Trong lúc nói lời này, biểu cảm Khổng Tường Long không ngừng biến hóa, khi thì ăn năn, lúc thì bi phẫn, lát thì thổn thức, chốc lại xúc động.

Loại cảm xúc dùng đau đớn để biểu đạt suy nghĩ trong nội tâm này, vô cùng phát huy tác dụng.

Dạ Linh cầm một cây gậy, đứng sau lưng Khổng Tường Long, khuôn mặt nhỏ nhắn gật đầu nghiêm túc.

“Có thể nhận thức được sai lầm của mình, nói rõ Khổng đại ca đã trưởng thành rồi, Khổng đại ca, ngươi ngày xưa quá vọng động, mà ta cũng có chỗ không đúng, chúng ta cùng giám sát và phê bình lẫn nhau.”

Nói xong, Dạ Linh dùng cây gậy trong tay hung hăng quất vào lưng Khổng Tường Long, âm thanh cực lớn, truyền khắp cả quảng trường.

Sau khi nhìn thấy một màn này, Hứa Thanh liền lặng lẽ cúi đầu, đi đến bên trong lồng giam của mình, lấy ra một thẻ tre cùng với que sắt, sau đó cầm ra gông xiềng, rất tự nhiên đeo vào trên người.

Động tác rất thuần thục, giống như mỗi lần trở về hắn đều sẽ làm như thế.

Sau khi đeo gông xiềng lên, thần sắc Hứa Thanh lộ ra vẻ nghiêm túc, cầm lấy que sắt để khắc giới luật của Chấp Kiếm Giả lên thẻ tre.

Một lần lại một lần, giống như mỗi ngày đều lặp lại quá trình này, dùng cách đó để thể hiện rằng mình đã biết sai rồi.

Làm cho người ta có một loại cảm giác nhìn như khắc vào thẻ tre, nhưng thực ra lại là khắc vào tâm thần.

Nhất là chung quanh chỉ có hắn đeo theo gông xiềng trên người, cái này lại càng khiến thể hiện ra sự nghiêm khắc với chính bản thân mình của hắn.

Cứ như vậy thời gian dần trôi qua, một lúc lâu sau, một tiếng hừ lạnh vang vọng trong phòng giam.

“Mỗi người đều không khác gì lũ khỉ con, rất lanh lợi nha.”

Theo giọng nói vang vọng, bóng dáng của Cung chủ xuất hiện ở trên quảng trường, Sơn Hà Tử mờ mịt ngẩng đầu, sau khi thấy rõ Cung chủ trước mắt, vội vàng bái kiến, vẻ mặt tràn ngập sự ăn năn.

Vương Thần cũng nhanh chóng đứng lên, từ trong lồng giam cúi đầu về phía Cung chủ, mở to miệng hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng toàn bộ đều hóa thành biểu cảm hối hận.

Khổng Tường Long và Dạ Linh cũng là như thế, Hứa Thanh đồng dạng như vậy.

Theo mọi người bái kiến, Cung chủ chắp tay sau lưng, ánh mắt đảo qua trên người bọn họ.

“Các ngươi rất có bản lĩnh đấy chứ.”

“Hoàn thành xong một nhiệm vụ tiếp ứng, lại còn truy sát Hắc Y Vệ đến tận biên giới!”

“Nếu như các ngươi dồi dào tinh lực như thế, vậy ta sẽ cho các ngươi thêm nhiều trọng trách hơn nữa là được rồi, Sơn Hà Tử, sau khi ra tù, ngươi sẽ kiêm nhiệm thêm việc bên chấp pháp, đi bắt người đi.”

“Vương Thần, ngươi không phải rất thích ngủ trong quan tài sao, sau khi ra tù lại kiêm nhiệm thêm việc tuần tra ban đêm.”

“Dạ Linh ngươi cũng vậy, đoạn thời gian trước Kê Tra ti cần người, ngươi đi kiêm nhiệm thêm việc này.”

“Khổng Tường Long, chẳng phải ngươi không nhớ được quy định của Chấp Kiếm Giả sao, sau khi rời khỏi đây thì kiêm nhiệm thêm chức vị Hành Giả ở Giới Luật điện, chuyên môn chịu trách nhiệm răn dạy những người không tuân thủ quy củ.”

“Còn có Hứa Thanh, nếu như ngươi tinh lực nhiều như vậy, khi nào thi hành lần phạt này xong, thì đi trấn áp nhà gian số 1 khu Đinh, sau đó kiêm nhiệm binh sĩ khu Bính.”

Cung chủ nhàn nhạt mở miệng, giọng nói vang vọng khắp nhà tù.

Mọi người cúi đầu, hiện ra vẻ mặt đã khắc sâu sai lầm của mình.

“Mặt khác, giao cho các ngươi một cái nhiệm vụ bí mật, sau khi ra tù các ngươi liền đi điều tra về nó.”

“Có thám tử truyền đến tin tức, dạo gần đây bên trong Thánh Lan tộc xuất hiện không ít Tiên Khôi của Cận Tiên tộc, ta hoài nghi Cận Tiên tộc đang bí mật giao dịch vũ khí chiến tranh cùng Thánh Lan tộc, chuyện này rất mẫn cảm, các người tách riêng ra đi điều tra, dựa vào phương pháp của bản thân, bí mật điều tra bên trong Quận Đô.”

“Ai có thể tra ra chứng cứ, ta thưởng cho người đó một cái chiến công nhị đẳng, cộng thêm 50 vạn quân công.”

Ánh mắt Hứa Thanh lập tức sáng ngời, đám người Khổng Tường Long và Sơn Hà Tử cũng là như vậy, trong mắt từng người lập lòe tia sáng.

50 vạn quân công, đây đã là một cái phần thưởng cực lớn rồi, lại càng không cần phải nói tới còn có cả chiến công!

Muốn nhận được chiến công rất khó, bình thường căn bản không có khả năng thu được, trừ phi là loại nhiệm vụ cửu tử nhất sinh.

Mà cho đến tận bây giờ, cũng chỉ có Khổng Tường Long có được một cái chiến công tam đẳng mà thôi, đây còn là do y đã từng liều chết lẻn vào Thánh Lan tộc, sau đó lại dùng hơn nửa cái mạng để đổi lấy.

Nhưng bây giờ chỉ cần tra ra được chứng cứ giao dịch giữa Cận Tiên tộc và Thánh Lan tộc, là có thể thu được một cái chiến công nhị đẳng, mọi người lập tức vô cùng động tâm.

Thấy tia sáng trong mắt đám người Hứa Thanh, Cung chủ khẽ gật đầu, không lên tiếng nữa và quay người rời đi.

Sau khi Cung chủ rời đi, trong nhà tù lâm vào im lặng.

Mọi người nhìn nhau một cái, cũng nhìn ra khát vọng đối với chiến công của nhau, sau đó từng người thở sâu, riêng phần mình trở lại tại chỗ, tiếp tục đả tọa, tiếp tục ăn năn, tiếp tục khắc chữ.

Chương 938: Gặp đám khuê mật (2)

Cho đến khi lại trôi qua một canh giờ, Khổng Tường Long ho khan một tiếng.

“Rời đi rồi.”

Sơn Hà Tử thở phào một hơi, trực tiếp nằm xuống.

Phân thân Yên Miểu Tộc của Vương Thần cũng tiêu tán, bản thể thở dài một tiếng, giả vờ lâu như vậy, gã cảm thấy biểu cảm của mình sắp cứng ngắc lại rồi.

Dạ Linh cũng thu cây gậy lại, đau lòng đi lên bôi thuốc cho Khổng Tường Long, Khổng Tường Long không để ý một chút vết thương nhỏ này, lấy ra một vò rượu và uống một ngụm lớn, thần sắc có chút đắc ý.

“Cũng may ta phản ứng nhanh, nếu không lần này chúng ta liền xui xẻo, ta đã đoán trước Cung chủ nhất định sẽ tập kích như thế này mà.”

“Hứa Thanh phản ứng cũng rất nhanh, tuy rằng Cung chủ đã sớm biết chúng ta là dạng gì, nhưng ngài ấy quả thật quá cứng nhắc, hết thảy đều giảng quy củ, cho nên chúng ta vẫn phải biểu hiện ra một chút ý tứ.”

Khổng Tường Long theo bản năng nhìn chung quanh, mỗi lần y nói xấu Cung chủ, đều có chút lo sợ.

Hứa Thanh gỡ gông xiềng trên người mình xuống, đi ra khỏi lồng giam, nhìn mọi người và suy tư về việc Cận Tiên tộc trong lòng.

Vương Thần cũng chạy tới, thấp giọng mở miệng.

“Khổng đại ca, tại sao ngươi lại biết Cung chủ đến?”

“Ta tự nhiên có phương pháp của mình, giữ bí mật.” Khổng Tường Long cười ha ha.

“Giữ bí mật? Vậy bỏ đi, đúng rồi, Khổng đại ca, ngươi có hiểu biết về Cận Tiên tộc không?” Vương Thần không quá để ý lý do, hỏi về Cận Tiên tộc.

“Ta cũng không biết quá nhiều về Cận Tiên tộc, việc Tiên Khôi ta nghĩ rằng có thể làm, nhưng mà việc này khó khăn không nhỏ.” Khổng Tường Long lắc đầu.

“Có khi nào nhiệm vụ này là có liên quan với nhiệm vụ lần trước của chúng ta hay không, chẳng lẽ tình báo lần trước chúng ta tiếp ứng truyền về, chính là việc này?” Sơn Hà Tử bò dậy, kinh ngạc nói.

“Chắc có lẽ không đơn giản như vậy.” Hứa Thanh nghe vậy, nhẹ giọng mở miệng.

“Vô luận có phải là tình báo đó hay không, Cận Tiên tộc đều có chút dính dáng, Tiên Khôi chính là tài nguyên chiến tranh, thế mà lại dám lén lút bán cho Thánh Lan tộc!” Trong mắt Dạ Linh lộ ra hàn mang.

“Bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, chờ sau khi chúng ta rời khỏi đây, sẽ tự triển khai thủ đoạn của mình để điều tra xem sao đã.” Khổng Tường Long suy tư một phen, mọi người lại thương nghị một chút, lúc này mới riêng phần mình nghỉ ngơi.

Nửa tháng, thoáng một cái đã qua.

Buổi trưa ngày hôm nay, bầu trời bên ngoài lờ mờ, mưa to như trút nước, cũng là thời gian bọn hắn được ra tù.

Theo cửa nhà tù được mở ra, Sơn Hà Tử mang theo khát vọng đối với ngoại giới, là người đầu tiên lao ra, tiếp theo là Vương Thần.

Khổng Tường Long và Dạ Linh không vội, Hứa Thanh thì càng là không quan trọng, dù sao một tháng này, cuộc sống của hắn trên cơ bản không có gì khác biệt.

“Hy vọng lần sau đi vào, mọi người vẫn còn có thể cùng nhau.” Bên ngoài Hình Ngục, Khổng Tường Long cảm khái nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn xa xa.

Chỗ đó có một thân ảnh nữ tử, đang cầm một cây dù đứng thẳng bên trong màn mưa, một thân váy dài màu tím lay động theo gió, giống như một đóa hoa Tử La Lan (hoa violet) trong mưa.

Trên người còn toát ra cảm giác trang nhã, bao hàm vẻ dịu dàng, đang vẫy tay với Hứa Thanh.

Là Tử Huyền Thượng Tiên.

Chú ý thấy có người đến đón Hứa Thanh, Khổng Tường Long dẫn theo Dạ Linh rời đi, trước khi đi còn nhìn Tử Huyền thêm vài lần, sau đó lại nhìn qua Hứa Thanh, hình như nhìn ra được điều gì, vì vậy liền nháy mắt ra hiệu, giống như muốn nói gì đó nhưng đã bị Dạ Linh túm đi.

Hứa Thanh chần chờ một chút, cất bước đi về phía Tử Huyền, vừa mới tới gần liền có thị nữ bên cạnh Tử Huyền bung dù nghênh đón, đưa hắn đến trước mặt Tử Huyền, sau đó cầm dù rời đi.

“Thượng tiên.”

Hứa Thanh cúi đầu, hắn biết đối phương không thích bị gọi tiền bối, nhưng chỉ gọi tên lại khiến hắn cảm thấy là lạ, dứt khoát thay đổi bằng xưng hô.

Dưới chiếc dù, Tử Huyền nhìn qua Hứa Thanh, dịu dàng cười một cái và đưa cây dù trong tay cho Hứa Thanh.

Chớp mắt khi Hứa Thanh tiếp nhận, Tử Huyền cũng tự nhiên mà nhích tới gần hắn, khiến cho thân ảnh hai người có thể cùng đứng dưới một chiếc dù.

Hôm nay nàng rõ ràng đã có trang điểm một chút, tóc hơi co lại, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn không chút tì vết, gương mặt vốn đã xinh đẹp bỗng có nhiều thêm vài phần sắc màu so với ngày xưa, khiến cho cả người thoạt nhìn tự nhiên hào phóng, tư thế hiên ngang hơn nhiều.

“Đi thôi.” Tử Huyền cười nói.

Bởi vì Tử Huyền cách quá gần, thân thể Hứa Thanh theo bản năng có chút hơi cương cứng, hắn nhìn sắc trời một chút, không biết đối phương muốn dẫn mình đi đâu.

“Theo ta đi gặp hai người khuê mật, không phải lúc trước đã nói với ngươi rồi sao, ngươi quên rồi hử?”

Nhìn thấy Hứa Thanh nghi ngờ, Tử Huyền khẽ cười một tiếng, đôi mắt đẹp mang theo tia sáng khác thường.

Đôi mắt phượng hấp dẫn như vậy, rơi vào trên thân bất cứ người nào, cũng sẽ khiến cho tim người ta không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Hứa Thanh vội vàng cúi đầu, theo Tử Huyền đi thẳng về phía trước.

Hai người cùng đi dưới một chiếc dù, một người mặc váy tím, một người mặc áo bào trắng.

Mặc dù màu sắc riêng biệt rõ nét, nhưng khi ở trong mưa gió, tay áo hết lần này tới lần khác lại trùng lặp bay lên cùng nhau, hình như đã tạo thành một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Một đường đi xa, đạp không bay lên đi tới Quận Đô, đi vào Hạnh Hoa các trong thành.

Hạnh Hoa các không phải là quán rượu, mà là một đình viện cá nhân rất khác biệt, bên trong là đình đài lầu các, đình trên mặt nước, chiếu vào bên trong thanh tùng thúy bách, từ trong màn mưa nhìn lại, có một phen hàm súc thú vị khác.

Bên trong có những hòn non bộ, bồn cây cảnh, cây tử đằng thúy trúc để tô điểm, tràn đầy vẻ độc đáo.

Giờ phút này, bên ngoài đình đài tứ giác ở giữa đình viện, hơn mười thị nữ đang cầm dù mà đứng, tướng mạo mỗi một vị đều rất tú lệ, dào dạt khí tức thanh xuân, cũng làm cho ba người nữ tử ngồi bên trong đình đài nổi bật hơn nữa.

Ba người mỗi người mỗi vẻ, từng người đều là tuyệt sắc giai nhân thế gian hiếm thấy.

Một người nữ tử mặc đạo bào màu xanh, mắt ngọc mày ngài, giờ phút này đang đặt ống sáo tới gần đôi môi, lúc sau liền có từng trận tiếng sáo du dương vang vọng, tung bay trong cơn mưa gió này, nét mặt ưu mỹ, tràn đầy vẻ tự tại.

Một người khác thì mặc váy dài màu thủy lam, thắt tóc cùng màu, ánh sấn trứ thanh tao thoát tục, đang cẩn thận ngồi ở bên cạnh.

Nhìn từ cử chỉ, giống như thuộc hàng vãn bối.

Ngón tay nàng khẽ gẩy nhẹ dây đàn, phối hợp cùng tiếng sáo, cầm sáo cùng vang, như huân như trì.

Còn có một người nữa, mặc một thân cung trang hoa lệ, hiện ra vẻ ung dung, khuôn mặt đẹp giống như đóa hoa sen, nhưng vẻ mặt lại hiện ra sự lạnh nhạt, giống như hồng trần trong thế tục không dính nhuộm một tia bụi bặm.

Nàng ngồi ở ngay chính vị, nhếch miệng lên lộ ra nụ cười nhè nhẹ, giờ phút này khẽ nga một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn về bóng người ở phía xa xa, nhẹ giọng mở miệng.

“Tử Huyền muội muội, đã lâu không gặp.”

Nơi ánh mắt nhìn tới, dưới chiếc dù, bóng dáng Tử Huyền và Hứa Thanh đang từ từ gần đến.

Mà khi người nữ tử cung trang truyền ra lời nói, hai nữ tử bên cạnh cũng lần lượt dừng bản tấu nhạc lại, nữ tu mặc đạo bào thổi sáo mỉm cười, lúc nhìn về phía Tử Huyền, trong mắt lộ ra vẻ thân thiết.

Thế nhưng người giống như vãn bối mặc váy lam vừa đánh đàn kia, khi thấy hai người đi tới, nhất là khi đôi mắt đẹp rơi vào trên người Hứa Thanh, ngón tay dừng lại và thần sắc không khỏi hiện ra một tia phức tạp.

Ả, là Diêu Vân Tuệ.

Chương 939: Chịu Nhị Ngưu hay không? (1)

Hứa Thanh cũng nhìn thấy Diêu Vân Tuệ thì khẽ cau mày, nhưng hôm nay hắn đi cùng Tử Huyền Thượng Tiên tới đây, cho nên cũng không tiện nhiều lời.

Giờ khắc này khi hắn đến gần đình đài, nữ tử mặc cung trang cùng với nữ tu mặc đạo bào trong đó không hẹn mà cùng chú ý đến Hứa Thanh.

Nhất là khi chú ý thấy hai người đều đứng chung dưới một chiếc dù, thần sắc các nàng lại không khỏi dâng lên một chút hiếu kỳ, cường điệu đánh giá Hứa Thanh đang đi tới, trong mắt có tia thần thái chợt lóe lên, cười mà không nói.

Hứa Thanh trầm mặc, đồng thời cảm nhận được tu vi của hai vị nữ tử khác bên trong đình đài.

Các nàng đều tương tự Tử Huyền, trong mắt như có nghìn sợi tinh quang chảy xuôi, là Quy Hư nhất giai.

“Phi Hà tỷ tỷ, Thi Đào muội muội, đã lâu không gặp.”

Nữ tử mặc cung trang và nữ tử mặc đạo bào nghe vậy cười tươi, trông vô cùng đẹp mắt, người phía trước cười nhìn Tử Huyền, người sau vẫn đưa đôi mắt đẹp quan sát Hứa Thanh như cũ, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, truyền ra nụ cười xinh đẹp.

“Huyền tỷ tỷ, vị tiểu bằng hữu này là?”

“Hắn là Hứa Thanh, người mà lòng ta hướng về.” Tử Huyền nói tự nhiên thoải mái, lời nói vừa ra khiến Hứa Thanh có chút không biết mở miệng như thế nào, hắn không ngờ Tử Huyền thế mà lại trực tiếp nói như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh có chút chống đỡ không được.

Không chỉ là hắn, mà thần sắc nữ tử mặc cung trang cùng nữ tử mặc đạo bào kia cũng đều hơi động, thần thái trong mắt càng nhiều thêm mấy phần.

Duy chỉ có Diêu Vân Tuệ chỗ đó, sau khi nghe được câu này thì có chút thất thần.

Tử Huyền đảo đôi mắt đẹp nhìn qua hai vị khuê mật, dịu dàng cười một cái, ý bảo Hứa Thanh ngồi bên cạnh mình, sau đó đưa một ngón tay về phía nữ tử mặc đạo bào, dịu dàng mở miệng giới thiệu với Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, đây là Lý tỷ tỷ, Lý Thi Đào, một trong ba đại chấp sự của Phụng Hành Cung.”

“Vị này chính là Diêu tỷ tỷ, Diêu Phi Hà, nàng là muội muội của Diêu Hầu.”

Từ đầu đến cuối, Tử Huyền không hề liếc mắt nhìn Diêu Vân Tuệ, không thèm nhìn.

Tâm Hứa Thanh có chút loạn, nhưng thần sắc vẫn nghiêm nghị, chắp tay bái kiến.

Lý Thi Đào chớp chớp mắt, che miệng cười một cái, sau đó hài hước mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Hóa ra ngươi chính là Hứa Thanh, ngươi biết không, từ khi ta ở bên cạnh Huyền tỷ tỷ, ngươi là người đầu tiên được nàng giới thiệu như thế, mau nói cho chúng ta biết, ngươi làm thế nào để cho Huyền tỷ tỷ động tâm vậy.”

Diêu Phi Hà mặc cung trang, tính tình rõ ràng ổn trọng hơn so với Lý Thi Đào, giờ phút này cũng không trêu đùa Hứa Thanh, mà phát ra một giọng nói nhu hòa.

“Lúc trước chợt nghe nói trong tông môn của Tử Huyền muội muội xuất hiện một vị thiên kiêu tuyệt thế, hôm nay nhìn qua, càng hơn lời đồn.”

Tử Huyền giới thiệu trực tiếp như thế, khiến cho hai vị nữ tử này lập tức có hứng thú không nhỏ đối với Hứa Thanh, đồng thời cũng không bày ra thái độ tu sĩ đẳng cấp cao với hắn, mà coi là người cùng thế hệ, nhưng nói thế nào vẫn không thể tránh khỏi trêu đùa.

“Mấy ngày trước chúng ta mời Huyền tỷ tỷ, nàng vẫn luôn cự tuyệt, hôm nay mới biết nguyên do, thì ra là muốn cho chúng ta một bất ngờ.”

“Bây giờ suy nghĩ một chút, một tháng trước nàng tìm chúng ta hỏi về cách dung nhập công pháp Hoàng cấp vào Thiên Cung, nghĩ lại có lẽ cũng là chuẩn bị cho Hứa Thanh ngươi rồi.”

Hứa Thanh nghe vậy chỉ có thể gật đầu, biểu cảm ngưng trọng, khó có thể trầm tĩnh lại, như ngồi trên đống lửa.

Thật sự là một mình Tử Huyền cũng đã để cho hắn có chỗ căng thẳng, bây giờ đối mặt với khuê mật hài hước của nàng, hắn vốn không giỏi ăn nói, lại còn chưa bao giờ trải qua việc như thế này, càng không biết đối đáp ra sao.

Mà hắn càng như vậy, vị Lý tỷ tỷ của Phụng Hành Cung lại càng thích trêu đùa hơn.

“Ồ, tại sao tiểu đệ đệ ngươi không nói chuyện thế?”

“Ai nha Huyền tỷ tỷ, Hứa Thanh nhà ngươi còn rất ngại ngùng nha.”

Phát hiện Hứa Thanh có chút không biết mở miệng như thế nào, vì vậy Tử Huyền đảo đôi mắt đẹp, gián tiếp đổi chủ đề qua phía khuê mật.

“Những năm này ngươi thế nào, cùng Trần sư huynh Thái Cổ Lôi Mạch thế nào rồi?”

“Đừng nhắc tới y!” Lý Thi Đào thở dài, ánh mắt lại rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Tiểu đệ đệ, bên cạnh ngươi có vị hảo hữu nào hay không, giới thiệu cho tỷ tỷ một chút.”

Hứa Thanh nghe vậy suy nghĩ một chút, gật đầu.

“Ta có một vị sư huynh… . .”

Tử Huyền nghe vậy lập tức ho khan, nói sang chuyện khác, đảo mắt qua Diêu Vân Tuệ.

“Vị này chính là?”

Nếu như đổi thành lúc khác, Diêu Vân Tuệ nhất định sẽ không trầm mặc như thế, nhưng hôm nay ả được cô cô gọi tới đây, ả cũng biết nguyên do, nhưng càng không nghĩ tới, vị cô cô mà ngay cả phụ thân nhà mình cũng phải lịch thiệp ba phần, thế mà lại là khuê mật của Tử Huyền Thượng Tiên.

Vì vậy đáy lòng thở dài, đè xuống phức tạp, đứng dậy hạ thấp người, cúi đầu về phía Tử Huyền.

“Vân Tuệ bái kiến Tử Huyền Thượng Tiên.”

Tử Huyền nhàn nhạt gật đầu, nhìn Diêu Phi Hà.

“Diêu tỷ tỷ, này là ý gì?”

“Vân Tuệ làm việc lỗ mãng, lúc trước có chút chỗ không đúng, nên hôm nay ta cố ý gọi nàng tới để xin lỗi ngươi và Hứa Thanh.”

Diêu Phi Hà chú ý nghe tông giọng xưng hô của Tử Huyền với mình có chỗ cải biến, biết rõ Tử Huyền không thích, vì vậy nhẹ giọng giải thích.

Mục đích từ đầu của nàng là để cho chất nữ nhà mình xin lỗi Tử Huyền, nhưng hôm nay trông thấy đối phương giới thiệu Hứa Thanh như thế, nàng lập tức hiểu rõ toàn bộ nguyên do, vì vậy lời nói cũng có cải biến.

Nàng khác Lý Thi Đào, tính cách Lý Thi Đào luôn luôn khiêu thoát nhanh nhẹn, kết giao đủ loại nhân vật khác biệt, nhưng nàng thân là muội muội của Diêu Hầu, rất để ý đối tới chất lượng của bằng hữu.

Giống như Tử Huyền, mặc dù tông môn xa xôi, thế lực cũng không coi vào đâu, nhưng bất kể tâm trí hay là tư chất thì đều là thượng giai, mà người như vậy, tương lai sẽ thay đổi, ngươi vĩnh viễn không nên chỉ vì xuất thân mà xem thường họ, có lẽ một ngày nào đó đối phương sẽ đi tới trình độ mà mình cũng phải nhìn lên.

Nhất là nàng cũng biết rõ việc ca ca của mình vì Phong Hải Quận mà hy sinh thanh danh, việc này lại không thể nói với người bên ngoài, cho nên nhìn Diêu gia giống như khổng lồ, nhưng trên thực tế cũng rất bấp bênh.

Cho nên nàng không thể để cho Diêu gia tiếp tục gây thù hằn, đây cũng là lý do căn bản vì sao nàng phải biến chiến tranh thành tơ lụa.

Hứa Thanh nơi đây, nàng cũng phán đoán như vậy, nhưng đối phương dẫu sao vẫn còn chưa có chân chính thành thục, tương lai như thế nào còn cần quan sát.

Cho nên khi nàng giải thích xong, trong mắt mang theo vẻ tàn khốc, nhìn về phía Diêu Vân Tuệ.

Chương 940: Chịu Nhị Ngưu hay không? (2)

Diêu Vân Tuệ cúi đầu, trong thoáng chốc nghe lời cô cô nói, ả cúi đầu về phía Tử Huyền cùng Hứa Thanh.

“Vân Tuệ cũng là người đáng thương, gia phu mất sớm, cô nhi quả mẫu sống không dễ dàng.” Diêu Phi Hà nhìn qua Tử Huyền, nói khẽ.

Tử Huyền thần sắc như thường, cũng không biểu lộ là đồng ý hay không đồng ý, mà tiếp tục nói cười cùng với Diêu Phi Hà cùng với Lý Thi Đào, ba người rất nhanh liền không ngừng truyền ra tiếng cười.

Về phần Diêu Vân Tuệ, thì dưới sự an bài của cô cô, ả ngồi ở một bên gảy cầm, khúc nhạc vang vọng, phối hợp mưa gió, có một phen hàm súc thú vị khác.

Hứa Thanh từ đầu tới cuối đều không tỏ thái độ đối với chuyện này, hắn không biết quan hệ chân chính của Tử Huyền Thượng Tiên và muội muội của Diêu Hầu, cho nên hắn tạm thời không biểu lộ bất luận khuynh hướng gì về chuyện đó.

Mà trên thực tế đối với hắn mà nói, bất kể hiểu rõ hay không đều không trọng yếu, cũng không ảnh hưởng tới lựa chọn của bản thân mình.

Khi có cơ hội, hắn vẫn sẽ ra tay giải quyết hai người mẫu tử này, kết thúc mọi chuyện.

Nghĩ tới đây thì ánh mắt Hứa Thanh lạnh lẽo, quét mắt qua Diêu Vân Tuệ, vừa đúng lúc Diêu Vân Tuệ cũng ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

Thoáng chốc khi bốn mắt nhìn nhau, Diêu Vân Tuệ theo bản năng tránh ánh mắt của hắn, tiếng đàn cầm hơi loạn.

Hứa Thanh nhíu mày, đáy lòng càng kinh ngạc hơn, đồng thời cũng nổi lên sự cảnh giác.

Hắn cảm giác đối phương nhất định lại có cái ý định tính kế nào đó, nên mới đột nhiên có vẻ tránh né. Vì vậy sát ý trong đáy lòng của Hứa Thạn lại hơi dâng lên, nhưng hắn khống chế rất tốt, không để lộ ra chút nào.

Cứ như vậy theo thời gian trôi qua, lúc đến hoàng hôn, Tử Huyền và hai vị khuê mật cũng kết thúc cuộc nói chuyện, lựa chọn cáo từ.

Trước khi đi, Lý Thi Đào cũng rời đi cùng, nàng ở ngoài Hạnh Hoa các, mỉm cười nhìn Hứa Thanh và tiếp tục trêu ghẹo.

“Tiểu đệ đệ, lúc trước ngươi nói muốn giới thiệu sư huynh của ngươi cho ta, ta vẫn nhớ kỹ đó nha.”

Hứa Thanh chăm chú nhìn đối phương, nhẹ gật đầu.

Lý Thi Đào vừa lòng thoả ý, phất tay cùng Tử Huyền, liên tục bước chậm rời đi.

Giờ phút này cơn mưa bên ngoài cũng đã ngừng lại, trên đường quay về phân tông, Tử Huyền và Hứa Thanh song song đi về phía trước, nàng hơi mở miệng.

“Hai vị này là khuê mật mà ta quen ở trong Quận Đô, cũng không tệ lắm, Lý Thi Đào nhìn như tính cách khiêu thoát nhanh nhẹn, nhưng trên thực tế tâm cơ rất sâu, nàng là người làm việc có đảm đương, thời khắc mấu chốt có thể tín nhiệm.”

“Về phần Diêu Phi Hà, nàng tâm chí rộng lớn, không phải Phong Hải Quận có thể vây khốn, vả lại bằng hữu rất ít. Nàng tuy có tâm hướng về công danh, nhưng làm người cũng có nguyên tắc, hôm nay nàng chủ động gọi Diêu Vân Tuệ tới thì có thể thấy rõ nàng là người vì đại cục. Nhưng ngươi cũng không cần bởi vậy mà băn khoăn, cứ dựa theo nguyên tắc của mình mà làm là được rồi.”

Hứa Thanh gật đầu, đây cũng là suy nghĩ trong đáy lòng của hắn.

Tử Huyền không nói nữa, bước chân nhẹ nhàng, tâm trạng không tồi.

Hứa Thanh đi cùng bên cạnh, dưới ánh trăng, bóng hai người kéo dài ra sau lưng, cho đến khi đi đến cửa phân tông, gió nổi lên.

Gió hơi kèm theo chút lạnh, đó là dấu hiệu mùa đông sắp tới.

“Mùa đông chuẩn bị tới rồi, mưa mùa thu cũng trôi qua thật nhanh ...” Tử Huyền quay người, đôi mắt sáng chiết xạ ánh trăng, giờ khắc này đứng dưới ánh trăng, nàng đặc biệt xinh đẹp lộng lẫy.

Lúc nhìn Hứa Thanh, nàng giơ tay lên, cử chỉ ôn nhu giúp Hứa Thanh sửa sang lại một chút vạt áo bị gió thổi, trong khi thân thể Hứa Thanh đang cương cứng, nàng dịu dàng cười một cái.

“Hứa Thanh, ngươi phải tu luyện nhanh một chút…”

Nàng nhẹ giọng mở miệng, liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, rồi quay người đi vào trong phân tông, bóng lưng thướt tha và váy tím xa dần, làn gió thơm cũng không còn ở đây nữa.

Những thị nữ một đường đi theo đằng sau cũng riêng phần mình hạ thấp người hành lễ về phía Hứa Thanh, sau đó đi theo phía sau Tử Huyền.

Hứa Thanh đứng trước cửa phân tông, nhìn Tử Huyền đi xa, tâm thần vang vọng câu nói cuối cùng của đối phương.

Hồi lâu sau hắn nhẹ gật đầu, chắp tay cúi đầu rồi quay người rời đi.

Cũng không trở về Kiếm Các, mà đi nhận nhiệm vụ để kiếm quân công.

Sau mấy ngày, Hứa Thanh một mực cố gắng tích lũy quân công, mà trong nhiệm vụ hằng ngày, bắt tội phạm truy nã là thu được quân công nhiều nhất, cho nên Hứa Thanh nhớ hết phần lớn danh sách tội phạm truy nã, trong đó có một kẻ khiến hắn ấn tượng tương đối sâu khắc.

Bởi vì ngoại hiệu của tên tội phạm truy nã này cùng một dạng với hắn, cũng gọi là tiểu hài tử.

Cho đến bảy ngày sau, sau khi tích lũy quân công đến trình độ nhất định, Hứa Thanh đi tới tầng thứ chín Hình Ngục Ti, dùng quân công xa xỉ, thân thỉnh khảo hạch trấn thủ đối với nhà tù số 1 khu Đinh.

Cái khảo hạch này, đồng thời cũng là con đường duy nhất để binh sĩ khu Đinh tấn chức lên khu Bính.

Chỉ có trấn áp phạm nhân trong nhà tù số 1 khu Đinh, mới có thể tấn chức tới khu Bính, có được tư cách đi đến tám mươi chín tầng bên dưới của Hình Ngục Ti.

Đối với Hình Ngục Ti mà nói, khu Đinh và khu Bính là hai địa phương hoàn toàn bất đồng.

Lính canh ngục chỗ khu Bính càng thêm hung tàn, tu vi phần lớn là Nguyên Anh, thân phận cùng địa của bất kỳ một vị nào cũng đều siêu việt binh sĩ khu Đinh rất nhiều.

Cho nên trở thành lính canh ngục khu Bính, là khát vọng duy nhất của toàn bộ binh sĩ khu Đinh.

Vì vậy Hứa Thanh thân thỉnh khảo hạch, lập tức liền được binh sĩ khu Đinh chú ý.

Cứ như vậy, trong đông đảo lính canh ngục khu Đinh nhìn chăm chú, Hứa Thanh bước vào nhà tù số 1 nằm ở tầng 88 khu Đinh!

Một lúc lâu sau, nhà tù số 1 khu Đinh mở cửa ra, một thân ảnh toàn thân đầy máu tươi bước từng bước tập tễnh đi ra, chính là Hứa Thanh.

Hắn thở hổn hển, một chân cà nhắc, trên đường đi qua, máu tươi kéo dài thành một đường.

Tay cũng đã trật khớp, thương thế trên người cực kỳ nghiêm trọng, có vô số miệng vết thương.

Có không ít nơi sâu thấy cả xương, nhất là phía sau có một cái vết thương khổng lồ từ cổ đến tận phần eo, nhìn thấy mà giật mình.

Càng có một đạo vết thương kéo từ mi tâm đến khóe miệng bên phải, máu thịt mơ hồ, giờ phút này còn có máu tươi chảy ra.

Nhà tù số 1 khu Đinh là nơi giam giữ tu sĩ vạn tộc có được chiến lực Kim Đan chín Cung.

Mặc dù nhiều năm trấn áp khiến cho bản thân bọn họ cực kỳ suy yếu, nhưng từng người đều đã từng là thiên kiêu kiệt xuất trong tộc quần của mình, cho dù Hứa Thanh triển khai toàn bộ độc cấm, nhưng muốn trấn áp bọn họ, vẫn phải trả một cái giá rất cao.

Sau khi đi ra bên ngoài, Hứa Thanh phun ra một khối máu thịt cắn xuống trong miệng, ngẩng đầu, nhìn mọi người đang chờ đợi bên ngoài, nhếch miệng cười một cái.

“Đều đã chết.”

Bên trong cửa nhà lao số 1 mở rộng ở phía sau hắn, mặt đất tràn đầy máu tươi, giống như ao máu, bên trong không còn thi hài.

Dưới tác dụng của độc cấm, toàn bộ thi thể đều bị hòa tan, hóa thành một bộ phận của ao máu.

Nhìn thấy mà giật mình.

Chương 941: Thế giới trong tranh (1)

Thật ra mùa thu và mùa đông, chỉ cách một trận tuyết rơi.

Tháng thứ năm sau khi Hứa Thanh đi đến Quận Đô, trận tuyết đầu mùa của mùa đông im hơi lặng tiếng hạ xuống Quận Đô.

Bầu trời là một màu trắng, bông tuyết tung bay trên đỉnh từng tòa kiến trúc, trên từng ngã tư đường, từng đầu tóc của những người đi đường.

Giống như tô điểm cho toàn bộ đại địa, đồng thời cũng khiến cho ánh mắt của người ta nhìn qua, sẽ thấy giống như toàn bộ thành trì bỗng nhiều người đầu bạc hơn một chút.

Trận tuyết đầu mùa tới rất đột nhiên, cũng rất lớn.

Rơi ngoài Hình Ngục Ti, rơi trên từng tòa Kiếm Các.

Trong gió tuyết, Hứa Thanh mặc một thân đạo bào Chấp Kiếm Giả màu trắng, đứng trong thế giới tràn ngập tuyết, đi đến Hình Ngục Ti.

Hôm nay, là ngày hắn đi trực ở khu Bính.

Mấy ngày trước hắn đã hoàn thành việc trấn áp nhà tù số 1 khu Đinh, thông qua được khảo hạch thăng chức, từ một khắc đó, hắn không còn là binh sĩ khu Đinh nữa, mà đã thành binh sĩ khu Bính.

Về phần chức vị trấn giữ nhà tù 132 khu Đinh, Hứa Thanh cũng không từ bỏ, hắn kiêm nhiệm cả nhà tù 132 khu Đinh.

Mà quần áo của lính canh ngục khu Bính cũng không khác gì khu Đinh, chỉ là trên vị trí cổ áo, có thêm một cái huy chương màu đen.

Chiếc huy chương này có hình dạng một cái nhánh cây.

Nếu như ví von Hình Ngục Ti thành một cây đại thụ, như vậy lính canh ngục khu Đinh chính là lá cây, khu Bính thì là nhánh cây.

Giờ phút này, trong khi đi theo bậc thang Hình Ngục Ti xuống phía dưới, Hứa Thanh đã cảm nhận rõ ràng vinh quang mà chiếc huy chương kia mang lại, bởi vì một đường hắn đi tới, toàn bộ lính canh ngục khu Đinh nhìn thấy hắn đều hiện ra thần sắc cung kính bái kiến.

Hứa Thanh đáp lễ, đi tới tầng 88, đi ngang qua tầng 89, vào một khắc đạp tới bậc thang đi xuống tầng 90 bên dưới, hắn hít sâu, thần sắc lộ ra vẻ nghiêm nghị.

"Tầng 90… ." Hứa Thanh thì thào trong lòng, bước chân kiên định, chậm rãi đi xuống.

Một âm thanh rầu rĩ từ dưới chân Hứa Thanh truyền ra.

Đó là tiếng bước chân của hắn đặt xuống bậc thang, giờ phút này trong hoàn cảnh im lặng, tiếng bước chân của hắn đặc biệt rõ ràng, vang vọng khắp bốn phía.

Tia sáng đến từ trên đỉnh Hình Ngục Ti không cách nào chiếu vào chỗ sâu như tầng 90, cho nên thế giới hiện ra trong mắt Hứa Thanh càng dần càng lờ mờ.

Cho đến khi hắn đi đến bậc thang cuối cùng thông tới tầng 90, bước chân Hứa Thanh dừng lại, ngẩng đầu nhìn tầng 90 của Hình Ngục Ti.

Nơi đây hoàn toàn bất đồng với khu Đinh.

Mặt đất ẩm ướt mọc đầy rêu xanh, rõ ràng chỉ cách phía trên có một tầng, nhưng khi Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, đáy lòng bỗng dâng lên một loại hình cảm giác giống như mình và khu Đinh đã cách biệt một thế giới.

Bởi vì nơi đây mặc dù cũng là vòng tròn, nhưng lại không có nhà tù, càng không có cửa nhà lao!

Toàn bộ vách tường vòng tròn, đều là bích hoạ.

Những bích hoạ này tràn ngập toàn bộ mặt tường, trong đó vẽ nhật nguyệt vân vụ, vẽ sơn hà kiến trúc, vẽ chúng sinh vạn vật!

Như một thế giới nguyên vẹn!

Chỉ là sắc thái đơn điệu, đều là một màu ám.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nhìn bức họa này, hắn nghĩ tới lão giả Đan Thanh Tộc nhà tù số 132 khu Đinh.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh đi về phía bích hoạ, sau khi cẩn thận quan sát, con ngươi của hắn co rụt lại.

Những thứ trong bích hoạ này tựa như còn sống vậy, hết thảy mọi thứ trong đó đều đang biến hóa, mây mù đang trôi nổi, núi sông đang biến hóa.

Dường như trong đó thật sự là một thế giới màu ám, mà Hứa Thanh thì đứng ở ngoài thế giới bao quát toàn bộ.

“Tầng 90 chỉ có một nhà tù.”

Trong giọng nói âm lãnh mang theo một tia quen thuộc, vô cùng đột ngột truyền đến từ sau lưng Hứa Thanh.

Hứa Thanh bỗng nhiên quay người, thấy được một thân ảnh đi tới từ trong bóng tối.

Đó là một lão giả cao lớn, trên người tràn ngập uy áp, ánh mắt lạnh như băng, toàn thân tràn ra nồng đậm sát khí, nếu nhìn chằm chằm với lão lâu, tâm thần sẽ hiện ra từng trận gào khóc thảm thiết.

Hình như trong tay lão có vô số sinh linh bị giết, khiến cho vô số oan hồn quanh năm vờn chung quanh người lão, tràn ra ác ý tới hết thảy những kẻ còn sống.

“Bái kiến Quỷ Thủ tiền bối!”

Hứa Thanh lập tức nhận ra, đối phương chính là vị lão sư dạy những điểm trí mạng của sinh linh vạn tộc trong đợt mật huấn Chấp Kiếm Giả.

Hôm ấy Hứa Thanh với tư cách là trợ thủ, tận mắt nhìn thấy lão giả này lấy ra vô số thi thể, thậm chí có một vài kẻ còn bị đánh chết tại chỗ.

Lúc trước hắn đã từng nghe Khổng Tường Long nói qua, đối phương là lính canh ngục, nhưng mấy tháng Hứa Thanh ở trong Hình Ngục Ti đều không gặp được, khi đó hắn đã suy đoán đối phương có lẽ ở tầng càng sâu hơn.

Cho nên giờ phút này nhìn thấy, Hứa Thanh cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, thần sắc cung kính cúi đầu.

Lão giả liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng.

“Ta nhớ ngươi, ngươi chính là tiểu tử hạ độc tên Bệnh Quỷ kia.”

“Nhanh như vậy liền tấn chức từ khu Đinh lên rồi, không tệ.”

Lão giả nở nụ cười, chỉ là toàn thân lão sát khí quá nặng, giờ phút này nở nụ cười cũng mang theo một cảm giác u ám, đổi thành hạng người tầm thường có lẽ sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng Hứa Thanh đã tập mãi thành thói quen, ngược lại cảm thấy đây mới là bình thường.

Chú ý thấy vẻ mặt Hứa Thanh không chút biến hóa, trong lòng lão giả càng thêm thoả mãn, trên thực tế, lúc trước lão chọn Hứa Thanh làm trợ thủ, đã cảm thấy hắn rất ổn rồi.

Giờ phút này lão đi đến phụ cận Hứa Thanh, nhìn về phía bích hoạ, nhàn nhạt mở miệng.

“Binh sĩ khu Bính, tu vi phần lớn là Nguyên Anh, ngươi biết tại sao không?”

“Bởi vì phương pháp trấn áp phạm nhân khu Bính khác biệt với khu Đinh?” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, hồi đáp.

“Ta còn tưởng là ngươi sẽ nói tu vi phạm nhân càng cao.” Lão giả nở nụ cười.

“Tu vi của phạm nhân khu Bính hoàn toàn càng cao hơn, phạm nhân Nguyên Anh và Linh Tàng đều có, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là… Chỉ có binh sĩ Nguyên Anh, mới có thể thừa nhận quy tắc của một cái tiểu thế giới mà toàn thân không bị đè sập.”

Ánh mắt lão già vẫn rơi vào trên bích hoạ như cũ, giọng nói vang vọng bốn phương.

“Quy tắc của tiểu thế giới?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, tương tự nhìn bích hoạ.

“Từ tầng thứ 90 cho đến một tầng 122, đều là khu Bính, tổng cộng 33 tầng.” Lão giả chậm rãi mở miệng.

“Khu Bính không có bất kỳ nhà tù nào như khu Đinh, mỗi một tầng đều là loại bích hoạ thế này.”

“Từng bích hoạ, đều là một cái tiểu thế giới!

“Ba mươi ba tiểu thế giới này, chính là nhà tù khu Bính!”

Chương 942: Thế giới trong tranh (2)

Lời Quỷ Thủ vừa ra, hai mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng kỳ dị, lúc trước hắn thấy bích hoạ thì đã có suy đoán, nhất là khi trải qua việc trong Thái Hư Giới, cho nên đối với việc các loại tiểu thế giới tồn tại, cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng hắn vẫn bị thủ bút của Hình Ngục Ti làm cho chấn động như cũ.

“Lấy ba mươi ba tiểu thế giới tạo thành lao ngục của khu Bính, vậy thì khu Ất và khu Giáp phía dưới… Sẽ là dạng gì đây?” Hứa Thanh thở sâu.

Mà lời của lão Quỷ Thủ vẫn còn đang vang vọng.

“Lão phu chính là ngục chủ của giới thứ nhất trong 33 giới khu Bính, dẫn dắt một đám lính canh ngục của đệ nhất giới khu Bính, trấn thủ giới này!”

“Ngươi nhậm chức, chính là được an bài tới trong đệ nhất giới, nhưng tu vi ngươi chưa tới Nguyên Anh, khó có thể tự thừa nhận lực lượng quy tắc thế giới, ta sẽ dẫn ngươi đi vào giới này một chuyến trước, cho ngươi cảm thụ một phen.”

Lão giả nói xong, nhổ ngụm sương mù màu đen về bích họa.

Theo sương mù hạ xuống và khuếch tán ra bốn phía, những nơi sương mù đi qua, màu sắc của bích hoạ lại sống động hơn.

Không còn là màu ám, mà nhiều hơn sắc thái, cuối cùng các loại màu sắc đều đủ, trông rất sống động.

“Đi thôi.”

Lão giả chắp tay sau lưng, một bước đi đến bích họa khôi phục sắc thái.

Hứa Thanh nối gót đi theo, trong thời gian ngắn liền cùng lão giả bước vào bên trong bích hoạ, đi tới đệ nhất giới trong 33 giới.

Thứ hiện ra trước mặt Hứa Thanh, là một mảnh hư vô vô biên vô hạn.

Ở sâu trong hư vô, có một tòa đại lục màu xám, bên ngoài phủ bằng vỏ bọc màu đỏ giống như vỏ trứng.

Phía trên tràn ngập vô số trận pháp và cấm chế do phù văn tạo thành, số lượng không dưới hàng tỉ, hợp thành phong ấn kinh người, bao phủ trọn vẹn đại lục vào, phong ấn chặt chẽ.

Vả lại những đạo phù văn kia còn không ngừng lập lòe lẫn nhau, giống như tuần hoàn theo quy luật nào đó, khiến cho mỗi thời mỗi khắc đều có chí ít trăm vạn phù văn trở lên đồng thời chớp động, vận hành vĩnh hằng.

Mà theo trận pháp phong ấn chuyển động, bốn phía đại lục còn hiện ra bốn pho tượng hư ảo.

Bốn tòa pho tượng này vô cùng to lớn, bộ dạng khác biệt nhân tộc cực lớn, trông giống như là hung thú hơn.

Đầu của bọn nó to như một cái đại lục vậy, giờ phút này đứng ở bốn vị trí Đông Nam Tây Bắc, đều đồng thời cúi đầu ngóng nhìn đại lục.

Ánh mắt hội tụ, hóa thành nhật nguyệt.

Theo trận pháp bằng phù văn lập lòe, bốn tôn thân ảnh này cũng chậm rãi cải biến phương hướng, giống như là nhật nguyệt luân chuyển.

Hứa Thanh nhìn qua một màn cực kỳ mênh mông này, tâm thần lập tức dâng lên từng gợn sóng mãnh liệt.

“Nơi này chính là đệ nhất giới, hư vô nơi này chính là Cung chủ đời thứ nhất thu từ Hư Vô Giới đến, sau đó dung nhập vào đây, để che giấu khí tức của đệ nhất giới.”

Bên trong hư vô, lão giả đi phía trước, trầm giọng mở miệng.

“Vỏ ngoài của phù văn phong ấn, ngươi có thể coi là pháp tắc của giới này, được Chấp Kiếm Cung chúng ta luyện ra, mà bốn pho tượng kia, chính là bốn tôn thân thể thiên đạo sinh ra từ khi thế giới này mới bắt đầu.”

“Bây giờ ngươi lưu lại lạc ấn trong trận pháp, như vậy sau khi ngươi bước vào liền có thể không bị quy tắc áp chế.”

Trong lúc nói chuyện, lão giả bước một bước đi đến, bước vào trong trận pháp phong ấn, xuyên thẳng mà qua, trực tiếp phủ xuống phiến đại lục kia.

Hứa Thanh nghe vậy bấm niệm pháp quyết, đánh ấn ký của mình vào trong trận pháp, sau đó đi đến.

Theo đại lục trong mắt hắn càng lúc càng rõ ràng, thân ảnh của bọn hắn xuyên qua hết thảy, xuất hiện ở trong mây mù trên bầu trời.

Phía dưới, chính là đại địa sơn mạch của tiểu thế giới này.

“Một khắc khi giới này bị đổi thành ngục giam, liền đã định ra pháp tắc, sinh linh tới từ bên ngoài, không thể sinh sôi nảy nở.”

Lão giả chậm rãi mở miệng, tiếp tục đi đến.

Hứa Thanh vừa đi theo, vừa chú ý chung quanh, phạm vi của phiến thế giới này không hề nhỏ, hình dạng tổng thể lấy sa mạc hoang dã là chủ yếu, linh khí cực kỳ mỏng manh, thậm chí khi mới vừa đến hắn còn có một loại cảm giác hít thở không thông.

Giống như là cao thấp toàn thân đều bị lực lượng vô hình ràng buộc, bị một ngọn núi lớn vô cùng trấn áp, 10 thành lực lượng thì một thành cũng đều khó có thể phát huy, bị hạn chế nghiêm trọng.

Cũng may rất nhanh, theo trận pháp bên ngoài vận hành, trong thời gian ngắn Hứa Thanh liền khôi phục như thường, thân thể nhẹ nhõm trở lại.

Thể nghiệm này, để cho hắn càng nhận thức nhiều hơn đối với cái lao ngục nơi đây.

Đồng thời bên trong khí hậu cực kỳ ác liệt, đứng ở chỗ cao nhất có thể thấy, có nơi bị bão cát quét ngang, lực lượng của gió trong đó có thể gọt đứt cả xương.

Có nơi lại có mưa độc rơi như trút nước, vạn vật ở bên trong chỉ có thể kêu rên.

Còn có nơi tràn ngập bão điện từ, từng đạo thiên lôi hạ xuống, đánh giết hết thảy.

“Trong 33 giới ngục, nhốt vô số vạn tộc và quỷ dị, bọn họ bị dày vò trong tiểu thế giới, sinh tử không do bản thân, mà hết thảy quy tắc nơi đây, đều do Hình Ngục Ti chúng ta nắm giữ."

Lão giả vung tay lên, đại địa sa mạc lập tức cải biến, từng tòa núi lớn đột ngột mọc lên từ mặt đất, hình dạng mặt đất lập tức cải biến thành sơn mạch kéo dài khắp nơi.

Vẫn không kết thúc, lão lần nữa phất tay, sơn mạch nơi đây lập tức bị xóa đi, vô số hơi nước nháy mắt hội tụ, rất nhiều nước biển từ mặt đất chảy ra, sau một khắc nơi đây lại hóa thành biển khơi.

Di sơn đảo hải, hết thảy biến hóa đều ở trong lòng bàn tay.

Hứa Thanh nhìn một màn này, thần sắc lộ ra sự ngưng trọng.

"Hứa Thanh, ngươi biết tại sao bản thân lao ngục lại khiến người ta sợ hãi không." Lão giả nhìn về phía Hứa Thanh.

"Bởi vì cướp đoạt." Hứa Thanh nghiêm nghị trả lời.

"Không sai, cướp đoạt lấy thứ lúc đầu vốn thuộc về bọn họ, biến những thứ tập mãi thành thói quen trong những ngày bình thường, thành những thứ bọn họ tha thiết ước mơ, nhưng lại không cách nào nữa lần có lại được, loại đau khổ do tương phản tạo thành này, chính là thứ đáng sợ nhất."

Lão giả nhìn qua mặt biển phía dưới, thanh âm vang vọng.

"Nguyên lý của 33 giới ngục, chính là lấy bản thân pháp tắc tiểu thế giới hóa thành lồng giam, để cho toàn bộ tu sĩ Nguyên Anh bị giam giữ vào trong đệ nhất giới ngục này, sẽ bị quy tắc thế giới này xâm nhập."

"Chúng ta không có hạn chế tu vi của bọn chúng, tất cả vẫn là Nguyên Anh như cũ, nhưng là Nguyên Anh của tiểu thế giới."

"Trúc Cơ bốn đoàn mệnh hỏa của đại lục Vọng Cổ, không sai biệt lắm là có thể so với Nguyên Anh sơ kỳ của tiểu thế giới, lực lượng Kim Đan một cung, không kém Nguyên Anh trung kỳ bao nhiêu."

"Kể từ đó, liền khiến cho những phạm nhân đã quen dùng pháp thuật hô phong hoán vũ trên đại lục Vọng Cổ, nhưng bây giờ thân ở trong giới ngục, uy lực giảm mạnh, cái loại cảm giác bị thiên địa ràng buộc này, sẽ khiến cho bọn họ biết được sự tốt đẹp của thế giới bên ngoài, sẽ càng thêm khát vọng, lại càng thêm đau khổ."

“Đoạt đi thứ đã từng có, thứ đã từng thuộc về bọn họ, thứ vô cùng đơn giản, nhưng bây giờ lại trở thành một thứ khát vọng vô cùng xa hoa khó chạm.”

“Đây, chính là nhà ngục khu Bính của Hình Ngục Ti.” Lão giả nhìn Hứa Thanh, trầm giọng mở miệng.

Chương 943: Tại giới duy tốt độc tôn (1)

Trong đệ nhất giới của ba mươi ba giới trong Hình Ngục Ti.

Phía trên bầu trời, mặt trời đỏ treo trên cao, tràn ra nhiệt độ nóng vô cùng, nướng cháy đại địa.

Bầu trời nơi này không có nửa khuôn mặt Thần Linh, nhưng dị chất nơi đây vẫn vô cùng nồng đậm.

Dị chất tràn ngập đại lục Vọng Cổ, không chỉ ảnh hưởng bản thân đại lục Vọng Cổ, còn có tiểu thế giới có liên quan cùng nó, chỉ là ở trong nhật nguyệt nơi này không có thần linh cư trú ở, chúng là do ánh mắt của bốn tôn thú nguyên thủy của giới này biến thành, sau khi bị Chấp Kiếm Cung cải tạo, đã biến thành lợi khí của họ.

Lúc này, dưới thái dương do con mắt hình thành, sóng nhiệt cuộn mình, mây mù mỏng manh, khiến cho hai thân ảnh một già một trẻ bước ở trên trời đặc biệt tươi sáng rõ nét.

Lão giả, là Quỷ Thủ.

Thanh niên, là Hứa Thanh.

“Thật ra công việc của binh sĩ Khu Bính rất đơn giản, chính là tuần tra giới này.”

“Ngươi không phải là binh sĩ duy nhất của giới, tính cả ngươi vào, bên trong có tổng cộng 67 người, phạm vi và thời gian tuần tra thì chờ đến khi ngươi có thể tự mình phủ xuống giới này, dựa vào tình hình đặc biệt lúc ấy để sắp xếp.”

“Từ giờ cho đến thời điểm đó, việc ngươi cần phải làm là đi cùng ta, ta sẽ dẫn ngươi đi làm quen hết thảy mọi thứ nơi đây.”

Quỷ Thủ vừa đi về phía trước, vừa mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy cung kính hô vâng.

“Mặt khác Hứa Thanh, khi trở thành binh sĩ khu Bính, còn có hai cái phúc lợi.” Quỷ Thủ nở nụ cười, từ trên người lấy ra một bình rượu cũ, uống một ngụm lớn.

“Cái phúc lợi thứ nhất, chính là mỗi tháng không có hạn ngạch giết chóc, nhưng ngươi cũng không thể giết chóc quá nhiều, tự mình cân nhắc là được.”

“Phúc lợi thứ hai, mới là thứ toàn bộ binh sĩ khu Bính để ý nhất, đó chính là cảm ngộ về tiểu thế giới này.”

“Bởi vì hết thảy quy tắc và pháp tắc nơi này đều bị chúng ta nắm quyền, cho nên rất thích hợp để tu sĩ cảm ngộ thiên địa vận hành, cùng nghiên cứu thiên đạo hình thành như thế nào.”

“Đây là mấu chốt cần thiết để tấn cấp Linh Tàng, bí tàng bên trong tu sĩ Linh Tàng, phải có thiên đạo trấn giữ.”

“Mặc dù bây giờ ngươi còn chưa tới Nguyên Anh, nhưng cảm ngộ sớm cũng có chỗ tốt của nó, chờ khi tu vi của ngươi đầy đủ, có thể tự mình tuần tra, ngươi sẽ phát hiện chỗ tốt của nó là gì, đương nhiên, thu hoạch bao nhiêu thì phải nhìn vận khí của ngươi.”

Hứa Thanh nghe vậy nhớ kỹ.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được việc về Linh Tàng, mặc dù những vấn đề này hỏi sư tôn và Tử Huyền Thượng Tiên cũng đều có thể nhận được đáp án, nhưng đối với Quỷ Thủ báo cho biết, hắn vẫn biểu lộ cảm tạ, vì vậy chắp tay cúi đầu.

Quỷ Thủ nở nụ cười, lần nữa uống một ngụm rượu, khi đi ngang qua một chỗ hoang dã, lão cúi đầu đưa mắt nhìn, cười hắc hắc.

“Đúng rồi, vừa nãy đã quên nói, thân là binh sĩ khu Bính, lúc tuần tra thỉnh thoảng cũng phải cho thức ăn.”

Nói xong Quỷ Thủ vung tay lên, lập tức liền có một khỏa phế đan ẩn chứa rất nhiều dị chất, chỉ có chút điểm linh khí, bị lão ném xuống dưới.

“Nhìn cho kỹ, trò vui đến rồi.” Quỷ Thủ liếm liếm bờ môi, nhìn về phía đại địa.

Hứa Thanh cũng đưa ánh mắt nhìn tới.

Ngay khi bọn họ nhìn lại, mặt đất hoang dã lập tức đột nhiên nổ tung, từng đạo thân ảnh gầy trơ xương từ trong tảng đá lởm chởm cấp tốc lao ra.

Những thân ảnh này có đủ loại hình dạng, nhưng đa số đều là ngoại tộc, bộ dạng khác nhau, thậm chí linh thực cũng có.

Giờ phút này tất cả đồng loạt lao ra, trong mắt từng tên đều lộ ra vẻ điên cuồng và khát vọng, phóng về chút phế đan vừa rơi xuống, hung tàn ra tay với nhau, ngươi chết ta sống.

Tựa hồ đối với bọn họ mà nói, những thứ phế đan này giống như là trân bảo vô thượng, khiến cho bọn họ điên cuồng.

Hứa Thanh thấy một tên dị tộc lam lân mọc ra sáu cánh tay, vì cầm được một khỏa phế đan, không tiếc bị phá huỷ một nửa cánh tay của mình, sau khi thôn phệ được đan dược, thần sắc lộ ra vẻ thỏa mãn, điên cuồng bỏ chạy.

Nhưng vẫn đã chậm, gã lập tức bị một đám dị tộc xông lên, trực tiếp cắn xé phân thây, dùng cách này để hấp thu dược lực chưa phân giải tiêu hóa.

Càng có một khu vực có mấy trăm phạm nhân đỏ mắt, không ngừng chém giết tranh đoạt, tên tu sĩ cuối cùng thành công cướp được, cả người đầy máu tươi, trong thần sắc lộ ra khát vọng, nuốt vào đan dược dính đầy máu thịt.

Những việc thế này thì khắp nơi đều có, theo đan dược hạ xuống, hầu như mỗi một khỏa đan dược, đều dẫn tới tranh đoạt vô cùng thê thảm.

Rất nhanh, khắp mảnh đất hoang dã này đều là thi hài, mà những phạm nhân còn sống kia cũng chú ý tới Hứa Thanh và Quỷ Thủ trên bầu trời, nhao nhao quỳ bái, thần sắc lộ ra vẻ kính sợ, như nhìn Thần Linh.

“Phạm nhân của phiến khu vực này đều là bị bắt tới trong 100 năm gần đây, cho nên còn có thể vui vẻ, chơi tương đối vui một chút.”

“Tên dị tộc sáu tay bị phanh thây kia, trước khi bị bắt đã lấy lực lượng thất Anh, giết chóc tu sĩ của Phụng Hành Cung, khi gã còn ở bên ngoài cũng có hung danh không nhỏ, nhưng mà ở bên trong đây, gã mặc dù vẫn là Nguyên Anh, nhưng sau khi bị tiểu thế giới này đồng hóa, khiến yếu ớt vô cùng.”

“Còn có cái tên Phi Dực tộc phía sau có cánh kia, là do ta bắt tới, nó càng lợi hại hơn, tu vi bát Anh, tàn phá bừa bãi khắp Triêu Hà Châu, ngươi nói xem khi bọn họ nhớ lại thời gian hô phong hoán vũ ở bên ngoài, giờ phút này lại thê thảm như vậy, tâm tình sẽ như thế nào.”

Quỷ Thủ nhếch miệng cười một cái.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn xuống đại địa, nhìn ra tu vi của những phạm nhân này từng người yếu ớt vô cùng, rõ ràng là Nguyên Anh, khí tức cũng là như vậy, nhưng lại cho hắn cảm giác, mình chỉ cần một ngón tay là có thể nghiền chết.

“Về phần những khỏa phế đan kia, sở dĩ bọn họ khát vọng, là bởi vì nơi đây linh khí khô kiệt, bọn họ vì sống sót, vì không chết nên nhất định phải giữ vững tu vi của mình, cho nên mặc dù có nguy hiểm chết đi, cũng phải lao ra tranh đoạt.”

Hứa Thanh nhướng mày, hắn cảm thấy lời nói của Quỷ Thủ có chút vấn đề, vì không chết cho nên phải chấp nhận đại giới có thể chết đi, cái này có chút mâu thuẫn.

Quỷ Thủ nở nụ cười, không lập tức giải thích mà mang theo Hứa Thanh đi thẳng về phía trước.

Bọn họ đi ngang qua từng cái sơn mạch, từng mảnh sa mạc, cho đến cuối cùng, đi đến một bình nguyên phạm vi cực lớn.

Sau khi tới đây, con ngươi của Hứa Thanh co rụt lại.

Hắn nhìn thấy trên mặt đất tồn tại vô số thân ảnh đang khoanh chân đả tọa.

Những người của vạn tộc này khoanh chân đả tọa, từng người đều không nhúc nhích, hai mắt khép kín lặng lẽ tu hành.

Trên người tuy có sinh cơ nhưng lại vô cùng ảm đạm, mà toàn bộ bình nguyên này tồn tại một cái trận pháp kinh người, đang không ngừng rút đi sinh mệnh và tu vi từ trên người bọn họ.

“Giới này còn có một quy tắc, đó chính là phục sinh.”

“Trừ lính canh ngục ban thưởng giết ra, những phạm nhân khác tử vong trong này, mỗi tháng đều trải qua một lần trọng sinh, lần nữa được sống lại, nhưng sẽ bị xóa đi vĩnh viễn một bộ phận ký ức cùng với toàn bộ ghi chép.”

“Sau khi tử vong nhiều lần, bọn họ liền biến thành một đám người ngu ngốc, không có bất cứ trí nhớ gì, mơ mơ màng màng xuất hiện ở nơi đây, trở thành nguồn động lực cung cấp cho pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô vận hành.”

“Ngươi biết không Hứa Thanh, đối với một phạm nhân mà nói, sự thống khổ của họ là có ký ức, bởi vì hết thảy những thứ trong trí nhớ, so sánh với bây giờ, đã thành thống khổ.”

“Nhưng đồng dạng, ký ức cũng là thứ duy nhất mà bọn chúng còn có thể sở hữu, vô cùng trân quý, là tất cả của bọn họ sau khi mất đi tự do, cho nên khi ký ức bị cướp đoạt từng chút, sẽ khiến cho bọn họ càng vô cùng sợ hãi.”

“Vì vậy nếu không đi tranh đoạt đan dược, không cách nào bổ sung linh khí, sẽ chết nhanh hơn, cho nên mới có việc không tiếc đại giới chết một lần, cũng muốn đổi lấy một lần cơ hội nhỏ nhoi để không chết.”

“Cũng giống uống rượu độc giải khát, ý vị nhất định rất tốt.” Quỷ Thủ cười tàn nhẫn một cái.

Chương 944: Tại giới duy tốt độc tôn (2)

Hứa Thanh gật đầu, ngay hôm mật huấn hắn đã hiểu rõ tính cách của lão lính canh ngục trước mắt này.

Giờ phút này đảo mắt nhìn qua, Hứa Thanh bỗng nhiên nhìn thấy trong đám người có một chút khu vực không cùng một dạng.

Mặt đất chỗ đó là một màu đỏ thẫm, khác biệt cùng màu nền của bình nguyên, đứng từ trên bầu trời nhìn, một phiến địa phương này trở nên rõ ràng nhất, trong đó có hơn bốn mươi phạm nhân khoanh chân, đều là Cận Tiên tộc.

Bên trong có một tên mà Hứa Thanh đã gặp qua.

Chính là vật mẫu hôm ấy Quỷ Thủ lấy ra giảng giải chỗ trí mạng của vạn tộc.

“Ba tộc có minh ước, cho nên không có biện pháp, những tên Cận Tiên tộc này nhiều nhất chỉ có thể bị giam giữ 10 năm, sau đó phải trục xuất trả về.” Chú ý thấy ánh mắt của Hứa Thanh, Quỷ Thủ lần nữa uống một ngụm rượu, có chút bất đắc dĩ mở miệng.

“Mặc dù thời gian ngắn như vậy rất khó biến mất quá nhiều ký ức, nhưng vẫn có chút hiệu dụng, nhưng mà ba trăm năm trước, Quận Trưởng mềm lòng, không muốn phá hư tình nghĩa cùng Cận Tiên tộc, hạ lệnh ngăn chặn việc xóa ký ức đối với những phạm nhân Cận Tiên tộc này.”

“Cho nên từ đó về sau, Cận Tiên tộc trong này liền được ném tới nơi đó, biến thành linh thạch ngắn hạn.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, hắn nghĩ tới nhiệm vụ bí mật mà Cung chủ nói về Tiên Khôi của Cận Tiên tộc, vì vậy để ý thêm vài lần.

“Quỷ Thủ tiền bối, ngài đã giao chiến qua với Tiên Khôi của Cận Tiên tộc hay chưa?” Hứa Thanh hỏi.

“Tiên Khôi? Đã đánh qua, thế nhưng đồ chơi kia quá tà môn, toàn thân đều là dị chất, lại rất khó hư hao, còn có thể tự mình khôi phục.” Quỷ Thủ nói xong, liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi cảm thấy hứng thú đối với Tiên Khôi?”

Hứa Thanh gật đầu.

“Vậy ta đề nghị ngươi đi thỉnh giáo Quận Thừa đại nhân, lão nhân gia ngài tri thức uyên bác, nghe nói đã từng nghiên cứu đối với Tiên Khôi của Cận Tiên tộc.”

“Không nói cái này nữa, chúng ta đi tiếp nào, phía trước còn có nhiều chỗ nữa, ta mang ngươi đi làm quen hết thảy.”

Quỷ Thủ đi thẳng về phía trước.

Hứa Thanh nối gót đi theo.

Hai người bay qua cái bình nguyên phạm vi kinh người phạm vi này kinh người, nhìn thấy biển khơi, nhìn thấy rừng rậm héo rũ.

Trong khi Quỷ Thủ thỉnh thoảng ném đan dược xuống, Hứa Thanh cũng nhiều lần nhìn thấy tràng cảnh sinh tử tương tàn như lúc trước, mà trận pháp hấp thụ sinh cơ cũng đồng dạng có không ít.

Đồng thời dọc theo con đường này, Hứa Thanh cũng nhìn thấy một số lính canh ngục khu Bính, những người này chịu trách nhiệm khu vực khác biệt, sau khi nhìn thấy Quỷ Thủ đều cung kính bái kiến.

Dưới Quỷ Thủ giới thiệu, những lính canh ngục khu Bính cũng đều quét qua Hứa Thanh vài lần, khẽ gật đầu, nhưng thần sắc phần lớn đều lãnh đạm.

“Khi nào bản thân ngươi có thể thừa nhận quy tắc nơi đây, có thể tự một mình tuần tra, bọn họ tự nhiên sẽ tiếp nhận ngươi, bây giờ ngươi còn không được.”

“Mặt khác, ngươi biết tại sao bọn họ cung kính với ta hay không, không phải bởi vì ta là đội trưởng của giới ngục này, thực chất từng người bên trong đám người kia đều rất cao ngạo, cũng có người tu vi còn cao hơn ta.”

Quỷ Thủ uống một hớp rượu, trong thần sắc lộ ra một tia đắc ý, vẻ mặt này không thấy nhiều trên người lão.

Hứa Thanh nghe vậy trên mặt vừa lộ ra vẻ hiếu kỳ, nhìn Quỷ

Thủ.

Quỷ Thủ cười ha ha, dùng ngón tay chỉ vào cái trán của mình một cái.

“Lão già ta ấy à, tư chất bình thường, bước vào Nguyên Anh hơn tám trăm năm, thủy chung không cách nào đột phá đến Linh Tàng, nhưng cả đời này ta chưa bao giờ chém ra Đế Kiếm!”

“Ta đã uẩn dưỡng Đế Kiếm tám trăm năm! Kiếm này vừa ra, kinh thiên động địa!”

“Tám trăm năm?” Hứa Thanh có chút thay đổi sắc mặt, hắn biết rõ uy lực của Đế Kiếm, uẩn dưỡng càng lâu thì uy lực càng lớn, đã từng có người Nguyên Anh dưỡng kiếm 2000 năm, chém chết Quy Hư.

Nhưng đây dù sao cũng là ghi chép trên công pháp, không phải tận mắt nhìn thấy.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn biết được, tận mắt nhìn thấy có người uẩn dưỡng Đế Kiếm gần ngàn năm.

Việc này rất khó khăn, dẫu sao tu sĩ chém giết, trải qua sinh tử, vào một chút thời khắc mấu chốt, không cách nào không vận dụng Đế Kiếm đang uẩn dưỡng.

Muốn uẩn dưỡng lâu như vậy, cần cơ duyên và vận khí cực lớn.

Chú ý tới vẻ mặt của Hứa Thanh, thần sắc Quỷ Thủ càng đắc ý hơn.

“Lão già ta thân là lính canh ngục, một kiếm này chính là chuẩn bị vì chăm sóc giới này.”

“Ta đã nghĩ kỹ rồi, chờ thọ nguyên của gần hết, tới khi ta không làm được lính canh ngục nữa, ta sẽ đi ra bên ngoài một chuyến, tìm một tên dị tộc cường hãn nhìn không vừa mắt, ta đi chém nó, trừ đi một mối hại vì nhân tộc chúng ta, như vậy lão già ta cũng không tính sống uổng phí một đời, chết cũng có chút giá trị.”

Hứa Thanh nghe thấy chuyện này, trên mặt lộ ra vẻ kính nể, dậm chân cúi đầu về phía Quỷ Thủ, bày ra sự tôn kính.

Hiển nhiên có một kiếm uẩn dưỡng tám trăm năm này, là việc mà Quỷ Thủ có phần đắc ý, mắt thấy Hứa Thanh tôn trọng đối với lời nói của mình như vậy, lão cười ha ha, lần nữa uống một ngụm rượu lớn, khuây khoả đi thẳng về phía trước.

Cứ như vậy, thoáng một cái đã qua mấy canh giờ, dưới Quỷ Thủ dẫn đầu, Hứa Thanh cũng càng lúc càng quen thuộc đối với giới ngục này hơn, mà theo thời gian trôi qua, hai người cũng kết thúc hành trình, chuẩn bị ly khai trở về Hình Ngục Ti.

Nhưng vào lúc này Quỷ Thủ bỗng nhiên quay đầu, nhìn về đại địa phía dưới rồi sắc mặt trầm xuống.

Ánh mắt nhìn tới, là một mảnh rừng héo rũ, bên trông rất nhiều gốc cây khô có một cây đại thụ che trời, thân cây mặc dù cũng héo rũ nhưng lại vừa thô vừa to, ở trên còn mọc ra một gương mặt già nua.

Giờ phút này hai lỗ mắt của gương mặt kia bỗng chậm rãi mở ra, lộ ra con mắt màu xanh, nhìn qua Hứa Thanh và Quỷ Thủ trên bầu trời, lộ ra một tia sợ hãi.

“Bái kiến Quỷ Thủ đại nhân.”

“Ta không phải đã nói với ngươi, không cho phép ngươi rời khỏi nơi ở, ngươi lại không tuân thủ, di chuyển đến nơi này.” Trên bầu trời, biểu cảm Quỷ Thủ âm trầm, lạnh lùng mở miệng.

Sau đó chỉ một ngón tay về cái cây này, giới thiệu cho Hứa Thanh.

“Ngươi nhớ kỹ tên này, nó cũng không phải là thụ nhân bình thường, mà là một người của Mộc Linh tộc duy nhất trong cả Hình Ngục Ti.”

“Mặc dù bây giờ tộc quần của nó khá bình thường, nhưng đã từng có thời đại rất là khó lường.”

Quỷ Thủ chậm rãi truyền ra lời nói.

Hứa Thanh đưa mắt ngóng nhìn, quan sát tên Mộc Linh Tộc kia.

“Trước lúc Huyền U Cổ Hoàng xuất hiện, Linh Hạ Cổ Hoàng xuất thân từ Cổ Linh tộc đã thống nhất đại lục Vọng Cổ, lúc đó Cổ Linh tộc chính là tộc chí cao trong Vọng Cổ, thậm chí được gọi là

Thiên Mệnh tộc.”

“Dưới trướng có Ngũ Hành Linh Tộc, tạo thành nhất mạch.”

Quỷ Thủ nhàn nhạt mở miệng.

“Nhưng về sau bị suy tàn, huyết mạch của Cổ Linh tộc gần như diệt sạch, ngũ linh dưới trướng sụp đổ, trong Phong Hải Quận chúng ta chỉ có một chi của Mộc Linh Tộc còn sót lại, bởi vì tính tình ôn hòa, cho nên bình an vô sự.”

“Vị này chính là tộc nhân trong đó, nhưng tính cách của gã khác biệt với tộc nhân của mình, nó rất là khát máu, vào 300 năm trước, nó đã làm loạn trên đại lục, bị ta bắt lại trấn giữ ở trong này.”

Chương 945: Xiên trúc kết liễu (1)

Trong lúc nói chuyện, Quỷ Thủ hất tay áo lên, lập tức có từng đạo thiên lôi hình thành, ầm ầm hạ xuống.

Sau khi không ngừng oanh kích xuống bên dưới, lão hừ lạnh một tiếng, rời khỏi nơi đây.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn thân hình tên Mộc Linh Tộc vỡ vụn hơn phân nửa trên mặt đất, thu hồi ánh mắt và đi theo rời đi.

Trên mặt đất, gương mặt lớn của tên Mộc Linh tộc kia lộ ra biểu cảm đắng chát, thân hình run rẩy, chú ý theo bóng lưng Hứa Thanh đi xa trên bầu trời, thì thào trong lòng.

“Cổ tay phải của hắn, thế mà lại có linh vận tuyến… . .”

Sau mấy canh giờ, trong nơi cuối cùng của tiểu thế giới, Quỷ Thủ và Hứa Thanh đã kết thúc chuyến đi giới ngục lần này.

Trước khi rời đi, Hứa Thanh thành khẩn xin Quỷ Thủ để cho mình có thể tự thân cảm thụ quy tắc của tiểu thế giới này một chút.

Dẫu sao tương lai hắn cũng nhất định phải tự thân hoàn thành việc này, nếu không thủy chung không thể tự mình tuần tra, mỗi lần đều phải đi theo người khác, nếu như vậy, trở thành binh sĩ khu Bính cũng không có ý nghĩa gì nữa.

“Ngươi xác định?” Quỷ Thủ liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Thừa nhận quy tắc thế giới phủ xuống, dùng đôi vai của mình gánh vác quy tắc, việc này chỉ có Nguyên Anh mới có thể làm được, mặc dù Kim Đan cũng có thể, nhưng cũng có rất ít, vả lại phần lớn là thời gian 3-5 hơi thở bản thân sẽ tan vỡ.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó liền hiện ra biểu cảm nghiêm nghị, gật đầu cúi xuống.

“Tốt.” Quỷ Thủ không hề hai lời, trực tiếp tản lực lượng chia sẻ của bản thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân Hứa Thanh nổ vang, tựa như vô số núi lớn áp ở trên người, thân hình truyền ra âm thanh ken két, thậm chí linh hồn cũng đang run rẩy, một cỗ cảm giác xé rách vô cùng mãnh liệt nổi lên ở trên người hắn.

Giống như lúc này cũng có thể bị chia năm xẻ bảy, tan vỡ mà chết.

Quỷ Thủ lắc đầu, vừa muốn thu hồi cỗ lực lượng này, nhưng vào thời khắc này, Kim Ô Luyện Vạn Linh của Hứa Thanh bốc lên, toàn diện bộc phát lực lượng thân thể, cứng rắn chống đỡ xuống dưới.

Chỉ là vẫn khó khăn như trước, thân hình kịch liệt run rẩy, nhưng thời gian từng hơi thở một trôi qua, thần sắc Quỷ Thủ cũng dần dần biến hóa.

Cho đến hơn trăm hơi thở, Hứa Thanh miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn Quỷ Thủ.

“Tiền bối, có lẽ ta có thể thừa nhận được quy tắc phủ xuống.”

Quỷ Thủ thay đổi sắc mặt, trong mắt chậm rãi lộ ra quang mang sáng ngời.

“Tiểu tử ngươi rất được, chẳng những thân thể cường hãn, thần hồn cũng tương tự kinh người, tuyệt đại đa số người ở cái tu vi như ngươi, đều không làm được điểm này.”

Quỷ Thủ nói xong hất tay áo lên, sức ép trên thân thể Hứa Thanh lập tức chợt nhẹ, quy tắc được Quỷ Thủ chia sẻ lại.

Từ áp bách cực hạn đến lập tức nhẹ nhõm, trong lúc vừa lên vừa xuống, thân thể Hứa Thanh chấn động, hắn rõ ràng cảm giác lực lượng nhục thể của mình trong một trăm hơi thở ngắn ngủi, đã có một chút tăng lên.

Thật giống như được rèn luyện vậy.

Khiến cho tinh thần Hứa Thanh chấn động.

“Nhưng ngươi cũng chớ tự đắc, mặc dù rất ít Kim Đan làm được điểm này, nhưng lại không phải là không có.” Quỷ Thủ nở nụ cười, cũng không nhiều lời, bấm niệm pháp quyết, mang theo Hứa Thanh rời khỏi tiểu thế giới này.

Lúc xuất hiện đã ở bên ngoài thế giới, bên trong hư vô.

Trên đường trở về, Hứa Thanh cũng không bởi vì giữ vững được một trăm hơi thở mà tự mãn, hắn nghĩ đến lời nói về Cổ Linh tộc lúc trước, vì vậy có chỗ hỏi thăm.

“Cổ Linh tộc?” Quỷ Thủ nhớ lại một chút.

“Đây là một cái tộc quần kỳ dị, tuy thân ở đời sau, nhưng nếu nhìn từ lịch sử, ta nghĩ rằng cái tộc quần này được gọi là thiên mệnh tộc, cũng có đạo lý của nó.”

“Nghe nói bổn mạng thiên phú của tộc này cực kỳ kinh người, có liên quan cùng vận khí, có thể gia trì vì bản thân, cũng có thể gia trì cho người ngoài, cụ thể thì ta cũng không rõ ràng cho lắm.”

“Nhưng có lời đồn, Linh Hoàng của tộc kia đã mượn vận khí của đại lục Vọng Cổ, muốn đột phá cảnh giới Cổ Hoàng để bước vào tầng cao hơn, nhưng lại thất bại, khiến cho vận khí của đại lục Vọng Cổ tiêu hao, huyết mạch toàn tộc trong vòng một đêm biến mất chín thành, kết thúc thời đại Cổ Linh tộc thuộc về bọn họ.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra từ trong bích hoạ, về tới tầng thứ 90 trong Hình Ngục Ti.

“Hôm nay tạm thời đến đây, ngươi đã có thể miễn cưỡng thừa nhận quy tắc phủ xuống, về sau còn cần không ngừng thích ứng thêm, nhìn xem ngươi cần bao lâu mới có thể chân chính thừa nhận quy tắc phủ xuống của giới ngục, có thể tự mình hoàn thành tuần tra.”

Sau khi Quỷ Thủ động viên vài câu, liền uống ngụm rượu rồi quay người rời đi.

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu về phía bóng lưng của Quỷ Thủ, sau đó mang theo tâm thần mỏi mệt, rời khỏi Hình Ngục Ti rồi trở về Kiếm Các.

Trên đường trở về, hắn nhớ lại từng màn mình trải qua ở giới ngục do tiểu thế giới biến thành kia, vẫn còn có chút chấn động đối với thủ bút của Chấp Kiếm Cung, đồng thời cũng nghĩ đến hơn bốn mươi Cận Tiên tộc bên trong tiểu thế giới kia.

“Cận Tiên tộc. . . .”

“Muốn điều tra về Tiên Khôi, trừ phi có thể đi đến Cận Tiên tộc hoặc là Thánh Lan tộc, nếu không, khó khăn quá lớn.”

Hứa Thanh đè xuống mệt mỏi trong nội tâm.

Muốn tìm hiểu rõ ràng việc này, trở ngại rất lớn, vả lại rất khó có thể tránh đi, nhưng Hứa Thanh rất khát vọng với 50 vạn quân công, nhất là đối với cái chiến công nhị đẳng kia lại càng muốn có.

Dẫu sao nếu muốn đi tới Triêu Hà Sơn, không chỉ cần có quân công, đồng dạng cũng cần chiến công.

Vì vậy trong mắt Hứa Thanh lộ ra thâm sâu, sau khi phân tích trong đầu, tâm thần hắn bỗng nhiên khẽ động.

“Thật ra còn có một phương hướng, đó chính là bắt tay vào từ bản thân của Tiên Khôi, điều này cần phải hiểu rõ Tiên Khôi được chế tạo như thế nào.”

Trong khi thì thào, Hứa Thanh nhớ đến lời của Quỷ Thủ, Quận Thừa đại nhân có chỗ nghiên cứu đối với Tiên Khôi, vì vậy liền xuất ra Kiếm Lệnh của Chấp Kiếm Giả, lấy quân công bản thân, xin một lần cơ hội gặp mặt Quận Thừa đại nhân để học tập.

Toàn bộ Quận Đô đều công nhận Quận Thừa đại nhân tri thức uyên bác, cho nên lúc bình thường có nghi vấn hay nhu cầu gì, đều tìm tới Quận Thừa để thỉnh giáo.

Chỉ là ngày bình thường Quận Thừa còn phải hiệp trợ Quận Trưởng quản lý đất đai một quận, công vụ bề bộn, cho nên sau khi xin phép, khi nào được thông qua thì phải xem thời gian của Quận Thừa.

Chương 946: Xiên trúc kết liễu (2)

Vận khí của Hứa Thanh không tệ, vừa trở lại Kiếm Các khoanh chân đả tọa nửa canh giờ, đã nhận được Quận Thừa trả lời.

“Hứa Thanh?”

“Quận Thừa đại nhân.” Hứa Thanh lấy ra ngọc giản, cung kính mở miệng.

“Ngươi có chuyện gì?” Giọng nói của Quận Thừa mang theo một chút mệt mỏi, hiển nhiên là vừa mới hết bận công vụ xong.

Hứa Thanh cũng biết không nên làm phiền Quận Thừa nhiều, vì vậy chỉ đơn giản nói rằng mình muốn hiểu rõ Tiên Khôi.

“Tiên Khôi à, nếu bây giờ ngươi có thời gian, tới đây một chuyến là được, ta dẫn ngươi tận mắt đi nhìn.”

Nghe Quận Thừa trả lời, tinh thần Hứa Thanh chấn động, rời khỏi Kiếm Các và đi thẳng đến Quận Đô.

Giờ phút này đêm vẫn chưa quá khuya, bên trong Quận Đô đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều cửa hàng đều đang buôn bán, cũng có không ít phàm tục, thậm chí có một chút quán đồ ăn vẫn đang buôn bán, thi thoảng cũng có thể thấy được Chấp Kiếm Giả tuần tra trên đầu đường của Quận Đô.

Hứa Thanh một đường đi thẳng đến phủ Quận Thừa nằm ở thành Đông, sau khi tới gần liền nói rõ ý đồ đến với thị vệ phủ Quận Thừa, cuối cùng được dẫn tới bên ngoài thư phòng của Quận Thừa.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, cầu kiến Quận Thừa đại nhân.” Hứa Thanh thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

“Vào đi.” Trong thư phòng truyền ra giọng nói mỏi mệt của Quận Thừa.

Hứa Thanh cung kính đi đến, đẩy cửa thư phòng, nhìn thấy Quận Thừa đang điều phối nước thuốc cùng với mấy người trợ thủ của mình.

Bên trong còn có một vị là Chấp Kiếm Giả mới cùng gia nhập với Hứa Thanh.

Sau khi người Chấp Kiếm Giả này nhìn thấy Hứa Thanh liền nhẹ gật đầu, sau đó dựa theo Quận Thừa căn dặn, chuẩn bị nước thuốc.

Hứa Thanh không quấy rầy, đứng ở một bên, ánh mắt đảo qua thư phòng, trông thấy cách đó không xa để rất nhiều hoa cỏ cây cảnh, bên trong có rất nhiều dược thảo, cũng có rất nhiều đóa hoa tầm thường.

Giờ phút này thần sắc Quận Thừa mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại rất sáng, vả lại rõ ràng đang điều phối đến thời khắc mấu chốt.

Lão hết sức chăm chú, pha trộn từng lọ dịch thể cùng một chỗ, cuối cùng sau khi hoàn thành, lão bước nhanh đi đến trước một chậu Nham Quế, nhẹ nhàng nhỏ nước thuốc vào trong bùn đất.

Nhưng lọ nước thuốc này rõ ràng tồn tại sai lệch, mắt thường cũng có thể thấy được bồn cây cảnh kia trở nên héo rũ, cho đến tàn lụi.

“Ài.”

Quận Thừa than nhẹ một tiếng, vuốt vuốt mi tâm sau đó quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, đang muốn mở miệng, nhưng giờ phút này, ngọc giản truyền âm bỗng chấn động, sau khi lão lấy ra xem xét, thần sắc bỗng trở nên ngưng trọng hơn một chút.

“Hứa Thanh, Quận Trưởng gọi ta qua đó, hôm nay ta không thể giảng giải Tiên Khôi cho ngươi rồi, đây là một chút tài liệu ta ghi chép Tiên Khôi lúc trước, ngươi từ từ tìm hiểu, có gì không hiểu thì hỏi lại ta.”

Hình như việc có chút nghiêm trọng, cho nên Quận Thừa cũng không nhiều lời, sau khi đưa cho Hứa Thanh một khối ngọc giản ghi chép, sửa sang lại áo bào một chút.

Trước khi đi còn áy náy gật đầu nhẹ với Hứa Thanh, sau đó lại kêu trợ thủ trong này tiếp tục điều phối dược tề, rồi vội vàng đạp không đi xa.

Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản, chắp tay cúi đầu.

Mắt thấy trợ thủ trong thư phòng của Quận Thừa lại bắt đầu điều phối nước thuốc, Hứa Thanh biết mình cũng không tiện nhìn nhiều, vì vậy liền cáo từ, rời khỏi Quận Thừa phủ.

Trên đường trở về Kiếm Các, Quận Đô náo nhiệt đã dần dần trầm lặng xuống, mặc dù vẫn còn rất nhiều cửa hàng buôn bán, nhưng một chút quán bán đồ ăn đã dọn quán.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua, trông thấy một chỗ bán kẹo hồ lô đang dọn dẹp, nhìn qua những xiên kẹo hồ lô đỏ rực, hắn suy nghĩ một chút, đi đến phụ cận mua một xiên hồ lô.

Cầm trong tay, Hứa Thanh ăn một cái, lông mi khẽ nhướn lên, cúi đầu nhìn xiên kẹo hồ lô trong tay.

Mùi vị của kẹo hồ lô này không hề tồi, ngon hơn nhiều so với Thất Huyết Đồng.

Trong hỗn hợp chua ngọt có cảm giác mát lạnh vừa đủ, khiến cho Hứa Thanh nhớ tới ký ức khi còn bé ở Vô Song thành.

Vì vậy hắn quay lại, đưa mắt nhìn quầy hàng bán kẹo hồ lô, nhưng người bán hàng rong chỗ đó đã đi rồi.

"Nếu mua thêm được mấy xiên thì tốt rồi." Hứa Thanh thì thào, lại ăn một cái.

Mùi vị vẫn không tệ như trước.

Cứ như vậy dưới ánh trăng, hắn vừa ăn xiên kẹo hồ lô, vừa cảm giác ngọc giản Quận Thừa cho, xem xét tin tức về Tiên Khôi.

Ghi chép bên trong ngọc giản rất kỹ càng, còn có rất nhiều hình ảnh, hiển nhiên Quận Thừa nghiên cứu cái này rất sâu.

Hứa Thanh thô sơ giản lược quét qua, rất là khâm phục đối với tri thức uyên bác của Quận Thừa, vào lúc thấy mình sắp đi ra Quận Đô, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Trên một tòa lầu các xa xa, một người tu sĩ trung niên mặc áo đen đang bay nhanh, tốc độ người này rất nhanh, càng không ngừng phất tay ném ra từng mảnh phấn độc, khuếch tán theo gió.

Độc ý rất mãnh liệt, chỉ rơi một chút trên cỏ cây sẽ lập tức liền khiến chúng nó héo rũ, tràn ra mùi thối.

Phía sau gã còn có một người đang gào thét truy kích.

Người truy kích là một nữ tử, mặc đạo bào Chấp Kiếm Giả, mang mặt nạ trên mặt, vác một thanh liêm đao ác quỷ khổng lồ, chính là Thanh Thu.

Sát cơ trong mắt nàng cực kỳ mãnh liệt, toàn thân tràn ngập sát khí, muốn đuổi kịp vị tu sĩ trung niên kia.

Nhưng đối phương một thân chiến lực năm Cung, tương tự với Thanh Thu, phối hợp với chất độc tản ra theo gió, khiến cho Thanh Thu nhất thời nửa khắc không cách nào thu hẹp khoảng cách.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, trong khoảng thời gian này hắn cũng thường xuyên làm nhiệm vụ, cho nên lập tức nhận ra tên hắc y nhân kia là một tên tội phạm truy nã, trong trí nhớ của hắn, đối phương có một cái ngoại hiệu, cũng gọi là tiểu hài tử.

Cho nên Hứa Thanh có chút ấn tượng.

Nhưng mà nếu như Thanh Thu đang đuổi theo, hắn cũng không có ý định tham dự, đang lúc hắn muốn rời khỏi.

Trong nháy mắt theo có một cơn gió thổi tới, có một chút độc trôi nổi bay trước mặt Hứa Thanh.

Đối với Hứa Thanh mà nói, chút độc này không coi là cái gì, nhưng một nửa xiên kẹo hồ lô còn thừa trong tay hắn thì không may mắn như vậy, sau khi cơn gió thổi qua, nhiên viên kẹo hồ lô lập tức trở thành đen nháy, tràn ra một mùi tanh tưởi.

Sắc mặt Hứa Thanh lập tức trầm xuống, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nơi hắc y nhân trốn xa, tay phải bỗng nhiên vung lên, cây xiên trúc xỏ hồ lô trong tay lập tức bay ra.

Tốc độ cực nhanh, dấy lên âm thanh phá không bén nhọn, phóng thẳng đến phía hắc y nhân.

Trong chốc lát, phù một tiếng, cây xiên bằng trúc ngay lập tức đâm vào đầu tên hắc y nhân kia, xuyên thấu mà qua.

Theo sau là từng viên kẹo hồ lô màu đen rơi trên mặt đất, hắc y nhân kia trợn to mắt, khí tuyệt bỏ mình, thi thể phịch một tiếng rơi vào trên mặt đất.

Chương 947: Kẻ dám xưng tiểu hài tử, chết! (1)

Hứa Thanh có chút không vui.

Kẹo hồ lô ăn thật ngon, tương tự cái mùi vị kia, khiến hắn nhớ lại một chút về Vô Song thành, cho nên đoạn đường này hắn ăn rất từ tốn, chậm rãi nhai nuốt từng viên một.

Thế nhưng một trận gió độc thổi đến, đã biến xiên kẹo hồ lô thành màu đen, tràn ra từng trận tanh tưởi.

Giờ phút này sau khi giết chết tên tội phạm, Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn Thanh Thu đi tới, mặc dù trong lòng hắn không có bất kỳ hảo cảm nào với nàng, nhưng dù sao đối phương cũng đang thi hành nhiệm vụ, vì vậy hắn lãnh đạm mở miệng.

“Ta không đoạt quân công của ngươi.”

Sau khi nói lời này, Hứa Thanh quay người rời đi, mà giọng nói mang theo cảm giác lạnh như băng của Thanh Thu cũng lập tức truyền đến.

“Ai mà thèm quân công này của ngươi!”

Theo giọng nói vang vọng, Thanh Thu cất bước đi tới, không thèm để ý tới Hứa Thanh, nàng bước vài bước đã đến trước mặt hắc y nhân kia.

Trước tiên không phải cầm túi trữ vật, mà giẫm một bước lên trên đầu của cỗ thi thể này.

Cây xiên bằng trúc kia chỉ xuyên thấu đầu của đối phương, nhưng một giẫm của Thanh Thu, phịch một tiếng, đầu tên tội phạm kia lập tức bị tươi sống đạp bạo.

Âm thanh truyền ra, Hứa Thanh đang đi đến nơi xa cũng đều nghe thấy, quay lại nhìn.

Thanh Thu đứng bên cạnh thi thể hình như vẫn còn chưa hết giận, lại nhấc chân lên tiếp tục đạp, một giẫm lại một giẫm, cứ thế đạp nát hoàn toàn cỗ thi thể này.

Một màn vô cùng hung tàn, khiến cho Hứa Thanh nhìn qua cũng có chút kinh ngạc, hắn đoán người này hẳn là đắc tội Thanh Thu, vả lại đắc tội vô cùng sâu, vì vậy thu hồi ánh mắt, rời khỏi Quận Đô, đi thẳng đến Kiếm Các.

Từ đầu đến cuối, Thanh Thu đều không liếc mắt nhìn Hứa Thanh, giờ phút này sau khi giẫm nát bấy thi thể hắc y nhân, nàng từ máu thịt bên trong nhặt lên túi trữ vật, nhìn chằm chằm thịt nát trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét.

“Ngươi cũng xứng gọi là tiểu hài tử ư, dám làm bẩn ba chữ này, ta cho ngươi chết không toàn thây!” Thanh Thu hừ lạnh trong lòng.

Lúc đầu cái tên tội phạm truy nã này vốn không phải là mục tiêu nhiệm vụ của nàng, nhưng từ khi nàng nhìn thấy ngoại hiệu của đối phương ở trong danh sách truy nã là tiểu hài tử, nàng liền nhìn chằm chằm vào tên này, muốn giết chết gã cho bằng được.

Trong lòng Thanh Thu, tiểu hài tử là một xưng hô vô cùng thần thánh, đại biểu sự tốt đẹp, cho nên nàng không cho phép bất luận kẻ nào vấy bẩn.

“Đúng vậy đúng vậy, giết chết gã, đồng quy vu tận cùng gã!” Cho đến khi ác quỷ hoàn toàn không nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh, mới rút cuộc dám truyền ra lời nói, kêu gào trong đầu Thanh Thu.

“Được rồi, việc ta kêu ngươi điều tra, ngươi đã điều tra xong chưa!” Thanh Thu lạnh giọng mở miệng trong tâm thần.

“Đã tra rõ, bốn tháng sau sẽ có đoàn xe Thánh Lan tộc tới đây mua sắm Vân Mẫu Thạch, khả năng đại khái sẽ đi ngang qua Thiên Nguyệt hạp cốc, từ nơi ấy quay về tộc quần kia, nhưng vị trí đó không phải rất thích hợp để phục kích cướp bóc, ngươi nhất định phải đi làm một chuyến này?”

Ác quỷ nhanh chóng mở miệng.

Thanh Thu không nói chuyện, quay người đi về phía xa trong ánh trăng.

“Nếu ngươi thật sự muốn làm vụ này, ta nghĩ rằng chúng ta phải làm tốt chuẩn bị đồng quy vu tận cùng bọn họ rồi, tuy rằng chúng ta đã chờ ngày hôm nay thật lâu, nhưng ta nghĩ rằng ngươi vẫn cần cân nhắc nhiều hơn một chút.”

Ác quỷ có chút do dự.

“Ta cần đầy đủ quân công để giảm bớt thời gian nhậm chức, nhất định phải chém giết và cướp hàng hóa của bọn chúng, để đổi lấy quân công!” Thanh Thu bình tĩnh truyền ra tiếng lòng của mình.

“Đáng giá sao, không phải là ba năm sao? Bây giờ mới trôi qua nửa năm.” Ác quỷ thở dài, nó muốn đồng quy vu tận, nhưng lại không muốn chết cùng với một chút thể loại tầm thường.

“Thật ra kẻ thích hợp để đồng quy vu tận nhất, chính là Chó Điên…”

Thanh Thu tự động bỏ qua một số lời nói nhảm của ác quỷ, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta không đợi được ba năm, ta muốn trong vòng một năm đi về Nam Hoàng Châu.”

“Ngươi có muốn cân nhắc lại một chút hay không, thật ra ba năm liền ba năm, cũng đã lâu như vậy rồi, cũng không thiếu vài năm.” Ác quỷ vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên bảo.

“Không được!”

“Dạo gần đây ta thường xuyên hoảng hốt, luôn cảm giác tiểu hài tử ca ca ở bên Nam Hoàng Châu sắp gặp phải nguy cơ sinh tử, ta không đợi được.”

“Hiện giờ ta đã có năng lực bảo hộ hắn, ta muốn đi tìm hắn, ta thiếu nợ hắn một cái mạng!”

Thanh Thu đi trong bóng đêm, đưa tay sờ lên hòn đá nhỏ đặt ở trong ngực, trong mắt lộ ra vẻ kiên định, càng đi càng xa.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh đã về tới Kiếm Các.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, hắn lấy ra ngọc giản của Quận Thừa, nghiên cứu cẩn thận.

Thời gian trôi qua, vào lúc sắc trời sắp tờ mờ sáng, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

“Tiên Khôi là phải tế luyện người sống, vả lại nhất định phải cam tâm tình nguyện…”

Hắn đã nhìn hoàn chỉnh nội dung bên trong ngọc giản này nhiều lần, cũng cẩn thận nghiên cứu một phen, đã có càng nhiều hiểu biết hơn nữa đối với việc Cận Tiên tộc chế tạo Tiên Khôi.

Chỉ là cái này dù sao cũng là Cận Tiên tộc mà không phải là nhân tộc, cho nên chỗ Quận Thừa Không thể nào nghiên cứu ra hạch tâm chân chính.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, nội dung ghi chép trong ngọc giản đã đủ rồi.

“Vô luận là bí pháp hay là phương pháp chuyển hóa, cùng với Cận Tiên Cửu Luyện theo như lời trong đó, những thứ này thật ra cũng không trọng yếu… Quan trọng là Cận Tiên tộc lựa chọn tộc nhân nào để trở thành tài liệu.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, trong đầu hiện ra những tên Cận Tiên tộc bị nhốt trong giới ngục kia.

“Có khả năng nào ước định trục xuất phạm nhân bị nhốt 10 năm của ba tộc, đối với Cận Tiên tộc mà nói, bản thân cái ước định này còn có mục đích và ý nghĩa riêng của nó, ví dụ như.. . “

“Dùng phạm nhân bị trục xuất về, luyện chế thành Tiên Khôi?”

“Mà bình thường mà nói, phạm nhân ở trong giới ngục trải qua nhiều lần tử vong, sẽ đánh mất toàn bộ ký ức, như vậy thì từ trình độ nào đó, càng dễ thỏa mãn điều kiện cam tâm tình nguyện.”

Trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, hắn nghĩ tới lời Quỷ Thủ tiền bối nói về đạo lệnh mà Quận Trưởng hạ xuống ba trăm năm trước.

“Quận Trưởng vì không muốn ảnh hưởng tới tình nghĩa cùng Cận Tiên tộc, đã hạ lệnh không được xóa đi ký ức của phạm nhân Cận Tiên tộc? Chuyện này… “

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, việc này nhìn như là Quận Trưởng mềm lòng, nhưng bây giờ dựa theo những thông tin mà Hứa Thanh nắm giữ nhìn vào, rõ ràng là Quận Trưởng đã biết qui trình chế tạo Tiên Khôi, cho nên mới có đạo lệnh này để áp chế phần nào.

Lại luôn dùng cách nói ôn hòa, hết thảy đều vì tình nghĩa hai tộc, điều này khiến cho Cận Tiên tộc cũng chỉ có thể cam chịu.

“Bất cứ chuyện gì, cũng không thể chỉ nhìn mặt ngoài.”

Hứa Thanh cảm khái trong lòng, lúc ở Thất Huyết Đồng hắn đã có cái cảm thụ này rồi, qua Liên Minh Bát Tông hơi khá hơn một chút, mà trong Quận Đô này, cái cảm giác này lại càng cường liệt.

“Như vậy nhìn vào, ta có thể nghĩ biện pháp làm chút gì đó trên người những tên phạm nhân Cận Tiên tộc sắp bị trục xuất trở về, Hứa Thanh suy tư về khả năng việc này có thể thực hiện.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài sáng rõ, trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia ánh sáng, đứng dậy đi về phía Hình Ngục Ti, cũng không đi đến nhà tù 132 khu Đinh, cũng chưa từng đi tới khu Bính, hắn đầu tiên đi tới tầng thứ chín.

Khi tới đó liền lấy quyền hạn cùng thân phận của lính canh ngục khu Bính, xem xét toàn bộ thông tin về phạm nhân khu Đinh, cuối cùng đã tìm được manh mối ở.

Tất cả phạm nhân Cận Tiên tộc, không phải đều bị giam giữ ở khu Bính.

Bên trong khu Đinh cũng có phạm nhân Cận Tiên tộc, số lượng vào khoảng 300.

Mà bên trong có 17 tên rất nhanh liền tới kỳ hạn 10 năm, không lâu sau sẽ bị trục xuất quay về Cận Tiên tộc.

“Bên trong hơn bốn mươi người của khu Bính kia, nhất định cũng có.”

“Tuy nói chế tạo Tiên Khôi cần tu vi Nguyên Anh mới có thể, những người bị giam giữ ở khu Đinh này tu vi chưa đủ, nhưng kết quả cuối cùng như thế nào cũng không nói trước được.”

Sau khi xem xét tài liệu phạm nhân, trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm tư, quay người rời đi, tới nhà tù số 27 khu Đinh, tìm được lính canh ngục chỗ đó, chào hỏi với nhau sau đó bắt đầu thẩm vấn.

Vô luận là lính canh ngục khu Bính có quyền hạn, hay là danh khí của Hứa Thanh trong khu Đinh, cũng đều khiến cho lần thẩm vấn này rất thuận lợi.

Chương 948: Kẻ dám xưng tiểu hài tử, chết! (2)

Vì vậy trong một chỗ lồng giam của nhà tù số 27 khu Đinh, Hứa Thanh kêu lính canh ngục khu Đinh dẫn dắt, thấy được Cận Tiên tộc mà hắn muốn gặp.

Đối phương là một người trung niên, toàn thân đều là màu trắng, dù đang ở trong lao ngục nhưng vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh như trước, bây giờ đang khoanh chân đả tọa, dù phát hiện lính canh ngục đã đến nhưng thần sắc vẫn như thường, mang theo một cỗ cao ngạo thực chất ở.

“Hứa Thanh, tên Cận Tiên tộc này liền giao cho ngươi rồi, nhưng đừng giết chết ...” Lính canh ngục nhà tù 27 đã từng trông thấy qua ao máu của nhà tù số 1 khu Đinh, vì vậy mới nhắc nhở hắn trước một câu.

Hứa Thanh gật đầu, ôm quyền nói đa tạ.

“Ngươi chơi đi.” Tên lính canh ngục này nở nụ cười đáp lễ, quay người rời đi.

Hứa Thanh quay đầu, mở ra cửa lồng giam, một khắc hắn đi vào thì vị Cận Tiên tộc kia ngẩng đầu, trong mắt mang theo một tia khinh miệt, nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi...”

Ngay khi tên Cận Tiên tộc này mở miệng, Hứa Thanh mặt không cảm xúc một bước đi đến, tay phải lập tức giơ lên, trực tiếp vỗ vào thiên linh tên Cận Tiên tộc, một chưởng hạ xuống, tu vi tràn ra, toàn thân tên Cận Tiên tộc chấn động, phun ra máu tươi, cả người trực tiếp liền ngất đi.

Hứa Thanh không thích nói nhảm, cũng không muốn nhiều lời cùng tên Cận Tiên tộc này, cho nên một chưởng đập ngất là thích hợp nhất.

Giờ phút này sau khi đối phương hôn mê, Hứa Thanh liền ngồi xổm xuống, nghiên cứu kết cấu thân thể của đối phương.

Sau khi tra xét rõ ràng, trong mắt hắn lộ ra vẻ suy tư, cân nhắc nên xuống tay như thế nào, đồng thời cũng đang tiếp tục nghiên cứu Cận Tiên tộc, thi thoảng còn cắt mấy đao kiểm tra máu thịt.

Không lâu sau, trong lúc Hứa Thanh vẫn còn phân tích, thân thể tên tu sĩ Cận Tiên tộc kia run lên, liên tục đau đớn khiến cho gã có chỗ thức tỉnh, ánh mắt vừa muốn mở ra, Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Cái vị ngươi giết kia, là hảo hữu của ta!” Nói xong, hắn lần nữa đập xuống.

Phịch một tiếng, ánh mắt tên Cận Tiên tộc này còn chưa kịp mở ra, lần nữa ngất đi.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, sau khi tên tu sĩ Cận Tiên tộc bởi vì đau nhức kịch liệt thức tỉnh mười hai lần, sau đó lại nhiều lần đều bị đập ngất đi, cảm xúc bi phẫn tột cùng, Hứa Thanh rốt cuộc cũng đã nghiên cứu xong thân thể của gã.

Giờ phút này vị Cận Tiên tộc này, đã mình đầy thương tích.

“Phương pháp tốt nhất, chính là dùng cho dị chất tồn tại ở trong cơ thể của gã, như vậy mới ẩn nấp nhất, vả lại sẽ không bị phát hiện, dạng như tiểu hắc trùng cũng đã bị suy tính qua rồi, không thể xem thường Cận Tiên tộc.”

“Nhưng nếu là dị chất, vậy sẽ không bị phát hiện.”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, tay phải giơ lên vung lên, bốn phía lập tức tràn ngập sương mù, bao phủ cảm giác, Cung thứ ba trong cơ thể hắn chấn động, lần này không phải tràn ra độc, mà là một tia dị chất thuộc về riêng hắn.

Loại dị chất này có thể xâm nhập vạn vật, mà toàn bộ những tồn tại bị nó xâm nhập, sẽ lấy hắn làm đầu nguồn.

Cẩn thận điều khiển một tia dị chất này, khiến cho nó chui vào trong cơ thể tên Cận Tiên tộc kia, tiềm phục ở vị trí thận của đối phương.

Hắn không lựa chọn trái tim, bởi vì Cận Tiên tộc có năm quả tim, đồng thời năng lực khôi phục rất mạnh, phá hủy bốn quả cũng sẽ không chết.

Mà lần mật huấn lúc trước Quỷ Thủ đã từng nói qua, thận mới là chỗ trí mạng của bọn họ.

Vì vậy sau khi cẩn thận giấu dị chất của mình ở thận của tên này Cận Tiên tộc, Hứa Thanh tản sương mù che lấp thân ảnh ở bốn phía đi, quay người rời khỏi, đi tới nhà tù giam giữ tên Cận Tiên tộc thứ hai.

Sau khi hắn rời đi, tên Cận Tiên tộc mình đầy thương tích gần hấp hối thức tỉnh, thần sắc lộ ra tức giận mãnh liệt, càng cẩn thận kiểm tra bản thân, xác định tuy thương thế rất nặng, nhưng không lo lắng đến tính mạng, sau đó gã hung hăng nghiến răng, trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

Gã nhớ từng câu nói của đối phương, biết rõ người này là chuyên môn đến để đến báo thù mình.

“Ta giết bao nhiêu người, tên nào là hảo hữu của hắn?”

“Nhưng mà điều này cũng không trọng yếu, ta sắp đến thời gian bị đuổi về trong tộc rồi, chờ sau khi ta rời khỏi đây, hành hạ hôm nay nhất định phải hoàn trả gấp mấy lần!”

Trong khi đáy lòng Cận Tiên tộc oán độc mãnh liệt, Hứa Thanh rập khuôn làm theo, lôi toàn bộ Cận Tiên tộc khác trong khu Đinh chuẩn bị trục xuất, khiến tất cả đều dính dị chất của hắn.

Mỗi một lần, hắn cũng có chỗ cải biến dung mạo của bản thân, mà mỗi một vị, hắn cũng đều căn cứ tội nghiệt đối phương phạm phải, nói ra những lời nói ‘giống như mà không phải giống như’.

Tất cả, là vì phòng ngừa những tên Cận Tiên tộc này phát hiện mình động tay chân ở trong cơ thể của bọn họ.

Để cho bọn họ không cách nào tiếp xúc, thiếu khuyết tin tức câu thông, tưởng lầm chỉ là ân oán riêng.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh rời khỏi khu Đinh, đi tới khu Bính.

Khu Bính còn có hai tên Cận Tiên tộc, nhưng mà tuy Hứa Thanh có thể tự mình gánh vác được quy tắc của tiểu thế giới phủ xuống, nhưng cất bước rất khó khăn, không cách nào tự nhiên, vả lại thời gian cũng có hạn.

Cho nên hai tên Cận Tiên tộc này, hắn chỉ có thể tạm thời bỏ qua trước.

Thời gian kế tiếp, hắn dùng toàn bộ tinh lực vào việc thích ứng quy tắc tiểu thế giới phủ xuống khu Bính, lần lượt bước vào tiểu thế giới, lần lượt thừa nhận thân hình kịch liệt đau nhức như muốn tan vỡ.

Chỉ bất quá tối đa cũng chỉ là 300 hơi thở, xa xa chưa đủ thời gian cần thiết để đi tìm được Cận Tiên tộc, sau đó lại cắm dị chất của mình vào.

“Ta ít nhất phải có thể thừa nhận 2000 hơi thở, mới miễn cưỡng đủ.”

Sau khi Hứa Thanh ước tính ra kết quả trong lòng, lại càng thêm cố gắng.

Mặt khác, trong gian đoạn mỗi ngày hắn đều tới trực, đều mang cho lão giả Quỷ Thủ một bầu rượu, hắn biết đối phương thích uống rượu.

Sau khi chuyển nhiều lần, Hứa Thanh liền thừa dịp lúc đối phương uống rượu, cung kính hỏi thăm kỹ năng nâng lên quy tắc của tiểu thế giới, hắn tin tưởng nhất định là có loại kỹ năng này.

Quỷ Thủ ngay từ đầu chưa nói, về sau uống mấy lần rượu của Hứa Thanh, đối với Hứa Thanh càng ngày càng tán thưởng, cũng mở miệng nói cho hắn biết.

Hứa Thanh nghe rất nghiêm túc, sau đó thử nghiệm trong tiểu thế giới, nhiều lần ma luyện rồi tự mình tổng kết.

Cứ như vậy tiến bộ của hắn rất nhanh, thời gian thừa nhận quy tắc phủ xuống cũng càng ngày càng dài, một tháng sau, thời gian kiên trì của hắn đã từ 300 hơi thở tăng lên tới 1000 hơi thở.

Trong quá trình này, bên trong Phong Hải Quận cũng đã xảy ra một sự kiện không lớn không nhỏ.

Có tu sĩ Hắc Thiên tộc qua lại tại Phong Hải Quận, bị Chấp Kiếm Cung xuất động cường giả bí mật bắt, nghiêm hình bức cung, cuối cùng bí mật đưa vào khu Bính trấn áp.

Việc này rất bí ẩn, người ngoài không biết, Hứa Thanh thân là lính canh ngục khu Bính cho nên mới biết được.

Ngày tên kia bị đưa tới ngục, đúng lúc hắn đang trong giờ trực, vừa đi vào tầng 90, Hứa Thanh đã nhìn thấy Quỷ Thủ cùng với không ít lính canh ngục của đệ nhất giới ngục, đang bàn giao cùng người tới.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hắc Thiên tộc.

Nếu như nói bước ngoặt khiến nhân tộc đi về phía suy bại, là một trận đã từng đánh cùng Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc. Sau đó nhân tộc thật vất vả mới khôi phục một chút sinh cơ, Thiên Tộc chính là vào thời điểm đó mà động, giống như thích khách, hung hăng cắt lấy nửa giang sơn của nhân tộc.

Thánh Lan tộc cũng vào lúc đó, lựa chọn trở thành tộc phụ thuộc Hắc Thiên tộc.

Thậm chí nhìn từ góc độ lịch sử, năm đó Đại Công Tước của Thánh Lan đào ngũ, càng giống như là một trận trù hoạch sẵn vô cùng kinh tâm, chỉ chẳng qua hiện nay thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, đã ít có người biết được chân tướng cụ thể.

Hứa Thanh không hiểu rõ cái này nhiều, tất cả lịch sử, đều được Quận Thừa giới thiệu cho biết khi tham gia mật huấn Chấp Kiếm Giả.

Nhưng Hứa Thanh biết rõ Hắc Thiên tộc không thích ánh mặt trời, cho nên tộc này đã kiên quyết tiêu diệt mặt trời tồn tại ở phía trên bọn họ, khiến cho nó vẫn lạc.

Từ đó về sau, toàn cảnh Hắc Thiên tộc ...chỉ có ánh trăng.

Chương 949: Lá chắn bằng thịt (1)

Từ đó cũng có thể nhìn ra sự cường hãn của Hắc Thiên tộc.

Hôm nay, rốt cuộc hắn có thể nhìn thấy Hắc Thiên tộc.

Tổng cộng có bốn tên Hắc Thiên tộc bị đưa vào khu Bính.

Bộ dáng của bọn họ khác biệt với nhân tộc.

Thân thể tộc nhân của Hắc Thiên tộc có chút nhỏ gầy, không khác biệt lắm với đứa trẻ 12-13 tuổi của nhân tộc.

Toàn thân màu xám, đầu người rất lớn, không có mí mắt, tựa như vĩnh viễn cũng sẽ không nhắm mắt.

Mà con mắt cũng không nhỏ, bên trong là một mảnh đen nhánh.

Tóc giống như kim, dựng thẳng lên tựa như lợi khí.

Dù là trong tầng 90 tối om, vẫn có thể thấy trên những sợi tóc ẩn chứa những tia sắc bén truyền ra.

Giờ phút này trên người của bọn họ cũng đeo trùng trùng điệp điệp khóa, thần sắc cực kỳ uể oải, toàn thân tràn đầy vết thương do bị nghiêm hình tra hỏi, sâu thấy cả xương.

Nhất là đầu của bọn họ, mỗi người đều bị đâm vào một cây kim dài màu đen có khắc vô số phù văn thật nhỏ.

Trong lúc Hứa Thanh quan sát, Quỷ Thủ đã trao đổi xong với Chấp Kiếm Giả đưa Hắc Thiên tộc tới, sau khi chú ý thấy ánh mắt Hứa Thanh, lão quét mắt nhìn bốn tên Hắc Thiên tộc kia, trong mắt lộ ra sát cơ.

“Trong Phong Hải Quận chúng ta, quả thật không thấy nhiều Hắc Thiên tộc.”

Nói xong, lão chào hỏi với lính canh ngục khu Bính bên cạnh, để bọn họ giải ba tên Hắc Thiên tộc vào trong tiểu thế giới.

Lúc những lính canh ngục khu Bính nhìn qua từng tên Hắc Thiên tộc liền nhe răng cười, trong mắt còn có một tia hung tàn, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, loại vật hiếm lạ này, nhất định sẽ chơi rất vui.

“Các ngươi nhớ kỹ, không nên giết chết bọn họ, lưu lại cho phép người sau luyện tay một chút, đừng có ăn mảnh.” Quỷ Thủ mắng một câu, những người lính canh ngục khu Bính cũng không để ý, từng người nở nụ cười, mang theo ba tên Hắc Thiên tộc rời đi.

Rất nhanh, trong tầng 90, chỉ còn lại Hứa Thanh cùng Quỷ Thủ, và một tên Hắc Thiên tộc bị lưu lại.

“Đến đây Hứa Thanh, mật huấn lúc trước thiếu khuyết vật mẫu, hôm nay ta sẽ tiếp tục giảng dạy cho ngươi một chuyến.”

Quỷ Thủ liếm liếm bờ môi, nhìn tên Hắc Thiên tộc hấp hối bị lưu lại kia, cười dữ tợn một tiếng, sau đó liền đi tới một tay nhắc lên.

“Hắc Thiên tộc không thích ánh mặt trời, đây là chỗ trí mạng của bọn chúng, nhưng ngươi không nên bị cái kiến giải này lừa gạt, việc này không có nghĩa rằng bọn họ một chút cũng không thể thừa nhận tia sáng, dẫu sao trong Hắc Thiên tộc cũng có ánh trăng.”

“Trên thực tế, muốn đạt tới hiệu quả chí tử, phải cần ánh mặt trời phải cực kỳ nồng đậm mới có hiệu quả, bằng không mà nói, nhiều nhất chỉ khiến cho bọn họ cảm thấy không khỏe.”

Trong mắt Quỷ Thủ mang theo vẻ tàn ngược, cẩn thận giới thiệu cho Hứa Thanh.

“Chú ý tới con mắt của Hắc Thiên tộc, nơi đây hội tụ vô số lạc ấn, phần lớn phương pháp tu hành của Hắc Thiên tộc đều có liên quan cùng con mắt, chúng nó am hiểu nhất là thuật nô dịch.”

Nói xong, Quỷ Thủ đưa tới trước mặt Hứa Thanh, tay trái túm lấy con mắt phải của tên Hắc Thiên tộc kia, trong khi tên kia kêu gào thê lương thảm thiết, tươi sống móc con mắt của gã ra.

Máu tươi màu đen văng khắp nơi, Quỷ Thủ đưa con mắt trong tay lên, ném cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh thần sắc như thường, giơ tay lên tiếp nhận, sau khi cẩn thận quan sát, liền nhìn thấy trong con ngươi màu đen này rõ ràng tồn tại vô số ấn ký phù văn, rập rạp vô số, tựa như được xếp đặt thành một loại trận pháp nào đó.

“Cái đồ chơi này có thể làm thành pháp khí, tặng cho ngươi để lưu lại làm kỷ niệm.”

Hứa Thanh biết vật này nhất định rất trân quý, cảm kích trong lòng, chắp tay cúi đầu và cẩn thận thu hồi con mắt này.

“Bây giờ lại tiếp tục tiết học, cũng chính bởi vì thiên phú và tu hành của Hắc Thiên tộc đặc thù, cho nên thần thức của tu sĩ Hắc Thiên tộc coi như cũng là xếp hạng trước ở trong vạn tộc, thần niệm rất mạnh, có thể giết người trong vô hình, điều khiển vạn vật, nô dịch vô số tộc quần.”

“Mà cường giả Hắc Thiên tộc, càng có thể giữa không sinh có, huyễn hóa ra thứ tồn tại chân thật, cường hãn vô cùng.”

Quỷ Thủ hành hạ tên Hắc Thiên tộc trong tay, trong khi đối phương liên tục kêu gào thê lương thảm thiết, giới thiệu kỹ càng cho Hứa Thanh.

“Cho nên trong não Hắc Thiên tộc, sẽ tồn tại một chút não tinh, giá trị rất lớn.”

“Não tinh này cũng là thứ tu sĩ bộ tộc này dùng để hấp thu dị chất, là mấu chốt để tu hành, đã từng có nhân tộc lấy ra thử dung nhập vào bản thân mình, nhưng lại thất bại.”

“Những thứ mà ta nói, chỉ là lực lượng căn bản của tộc này, dẫu sao thì Hắc Thiên tộc cũng vô cùng to lớn, bên trong tông môn như rừng, gia tộc đông đảo, lưu phái như biển, có đủ các loại pháp thuật.”

“Mặt khác, còn có tóc của bọn họ, đây cũng là thứ vũ khí cơ bản nhất của tộc nhân Hắc Thiên tộc, trong đó ẩn chứa độc có thể diệt sát thần hồn, về sau nếu như ngươi gặp phải, nhất định phải cẩn thận.”

Quỷ Thủ đang muốn tiếp tục giới thiệu, Hứa Thanh bỗng có chút chần chờ, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, có thể cho ta một cọng lưu lại làm kỷ niệm không?”

Quỷ Thủ nghe vậy cười ha ha, trực tiếp tách ra ba cọng tóc của Hắc Thiên tộc, ném cho Hứa Thanh, sau đó tiếp tục giảng giải Hắc Thiên tộc với Hứa Thanh, từ đầu đến chân, nói cực kỳ cẩn thận.

Đến đằng sau, lão dứt khoát vừa nói vừa động thủ, mổ tươi xẻ sống tên Hắc Thiên tộc kia để hiểu rõ, tràng cảnh vô cùng hung tàn.

Thần sắc Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều như bình thường, một mực nhìn kỹ, hắn không có chút cảm xúc thương cảm nào cả, bởi vì hắn biết rõ, nếu như mình bị Hắc Thiên tộc bắt lại, thứ đợi chờ hắn, tám chín phần mười cũng là loại việc giống như thế này.

Hai tộc là tử thù, cả Vọng Cổ đều biết.

Nhưng đáy lòng của hắn cảm giác lần này Quỷ Thủ tiền bối không giống như đang dạy khóa học, càng giống như muốn nhờ lý do dạy học, để thỏa mãn ham mê của mình.

Nhưng mà Hứa Thanh giả bộ như không nhìn ra, rất cẩn thận lắng nghe và nghiêm túc nhìn.

Cứ như vậy qua một lúc lâu sau, khi Quỷ Thủ vẫn chưa thỏa mãn, chương trình học lần này kết thúc.

“Đáng tiếc, vật mẫu quá ít, đợi lần sau ta sẽ giảng giải thêm thật kỹ cho ngươi.” Quỷ Thủ liếm liếm bờ môi, xuất ra bầu rượu uống một ngụm lớn, thoải mái ngâm nga khúc hát, cất bước đi vào tiểu thế giới.

Hắc Thiên tộc khu Bính không phải là bốn người, đã thành ba người.

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu, đưa mắt nhìn đối phương đi xa.

Mà cuộc sống sinh hoạt tiếp theo của hắn, cũng không bởi vì phạm nhân Hắc Thiên tộc đến mà thay đổi, hết thảy vẫn tiếp diễn như thường, mỗi ngày hắn đều tới trực, ngoại trừ thỉnh thoảng đi tới nhà tù 132 khu Đinh, phần lớn thời gian đều dùng để tới giới ngục để thừa nhận quy tắc của tiểu thế giới.

Thời gian kiên trì cũng đã từ 1000 hơi thở gia tăng đến hơn 1500 hơi thở rồi, cách mục tiêu hắn tự định ra càng ngày càng gần, vào ngày hôm nay, đội trưởng biến mất hồi lâu đột nhiên truyền âm.

“Tiểu sư đệ, gặp nhau ở Kiếm Các nhé.”

Chương 950: Lá chắn bằng thịt (2)

Lúc này Hứa Thanh vừa hết giờ trực trở lại Kiếm Các, nghe đội trưởng truyền âm liền hô được, biết rõ có thể còn có người ngoài, có việc gì đó cần bàn, vì vậy liền truyền âm trả lời.

Sau một nén nhang, đội trưởng mang theo Ninh Viêm vẻ mặt lo lắng không yên đi đến.

Vừa mới đi vào Kiếm Các của Hứa Thanh, đội trưởng liền đẩy Ninh Viêm một cái, liếc mắt ra hiệu về phía Hứa Thanh, cười ha ha.

“Tiểu sư đệ, tiểu tử này có chuyện tìm ngươi, nhưng bản thân gã lại không dám tới, vì vậy liền năn nỉ ta làm người trung gian.”

Hứa Thanh đứng dậy chắp tay cúi đầu về phía đội trưởng, sau đó lạnh nhạt nhìn Ninh Viêm.

Bị ánh mắt Hứa Thanh nhìn qua, Ninh Viêm theo bản năng rùng mình một cái, trên mặt đã hơi trắng, trên thực tế gã cũng không có những biện pháp khác, cho nên mới tìm Trần Nhị Ngưu, kêu y hỗ trợ liên lạc Hứa Thanh một chút.

“Hứa Thanh sư huynh…” Ninh Viêm vội vàng bái kiến.

Hứa Thanh không quan tâm, mà nhìn qua phía đội trưởng.

Đội trưởng tâm tình sung sướng, lần nữa cảm khái ở cùng một chỗ với Hứa Thanh rất là thoải mái, mình nói một câu là đối phương liền biết ý nghĩ của mình, vừa rồi cúi đầu rõ ràng là cấp mặt mũi cho mình trước mặt người ngoài.

“Tiểu tử này ban đầu ở Nghênh Hoàng Châu không thể trở thành Chấp Kiếm Giả chính thức, cho nên tới Quận Đô tham gia khảo hạch thêm, cũng đã thông qua hết thảy, nhưng mà còn một khâu cuối cùng, đó là cần một vị Chấp Kiếm Giả ở bổn Châu tấn thăng lần này tiến cử.”

“Nhưng nhân duyên của gã cũng không được tốt, Thanh Thu không để ý tới gã, ta vốn dĩ cũng nhìn trên tình cảm tất cả mọi người đều là người Nghênh Hoàng Châu, tiến cử gã, nhưng lại bị gã cự tuyệt.”

“Ngươi nhìn một chút xem có thể giúp gã hay không?” Đội trưởng trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn qua liền biết rõ, đội trưởng hoặc là đã lấy được chỗ tốt của người ta, hoặc là việc lần này cần có Ninh Viêm đi làm, nói cách khác là không có lợi đội trưởng sẽ không dậy sớm, cũng không ôm chuyện này vào lòng.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nếu như chỉ một mình Ninh Viêm tới đây, hắn tự nhiên sẽ một hơi cự tuyệt, nhưng sư huynh đã mở miệng như vậy, vì vậy hắn chỉ hơi trầm ngâm một chút, sau đó liền nhẹ gật đầu.

Mắt thấy Hứa Thanh đồng ý, Ninh Viêm lập tức hiện lên vẻ vui mừng, thầm nghĩ người ngoài đồn đại Trần Nhị Ngưu không đáng tin cậy, hôm nay nhìn qua, lời đồn đại quả là có chỗ sai sót, đối phương nói có thể khiến cho Hứa Thanh đồng ý, mà Hứa Thanh lại thật sự đồng ý, quả thực lợi hại.

Vì vậy vội vàng tạ ơn, cuối cùng ước định bảy ngày sau gặp mặt Hứa Thanh ở chỗ ghi chép của Chấp Kiếm Cung, sau đó mới cúi đầu rời đi.

Đội trưởng chưa đi, đợi sau khi Ninh Viêm rời đi thì y ngồi ở đối diện Hứa Thanh, lấy ra một quả táo, vừa ăn vừa cười mở miệng.

“Tiểu Thanh à, phẩm tính của tên Ninh Viêm này cũng tạm được, không có vấn đề lớn, cứ yên tâm tiến cử là được.”

“Đội trưởng, ngươi cần gã?” Hứa Thanh hỏi một câu.

“Công pháp của Ninh Viêm này rất đặc thù, ban đầu bị chơi ở trong miệng Thanh Cầm lâu như vậy, rõ ràng lông tóc không tổn hao gì…” Trong mắt đội trưởng lộ ra một tia quang mang kỳ lạ, thấp giọng mở miệng.

“Về sau ta còn lén lút cắn gã một cái, thế mà không cắn được, thứ có thể làm cho ta cắn xuống cũng khó, nhất định có vấn đề lớn!”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, liếc mắt nhìn đội trưởng.

Đội trưởng giả bộ như không nhìn thấy gì, tiếp tục mở miệng.

“Gã nói là do huyết mạch phản tổ, nhưng ta không tin, cho nên trên người tên Ninh Viêm này nhất định có bí mật, nhưng cụ thể là cái gì thì ta cũng không quan tâm lắm, bất quá ưu điểm của gã là da dày thịt béo, nếu như chúng ta sử dùng tốt cái ưu điểm này, về sau lúc làm đại sự sẽ có tác dụng rất lớn.”

“Ngươi suy nghĩ một chút, trước kia chúng ta gặp phải nguy hiểm chỉ có thể trốn chạy để khỏi chết, gặp phải pháp thuật mạnh mẽ nào đánh tới thì đều là cửu tử nhất sinh, ngay cả đồ vật che chắn cũng không có, tên Ninh Viêm này…Chính là rất giỏi chịu đánh!”

Đội trưởng trừng mắt nhìn.

Hứa Thanh tương tự trừng mắt nhìn.

“Tin tưởng ta đi nào tiểu Thanh, sẽ không sai đâu, Ninh Viêm này là người mới, cho nên chúng ta phải bố cục từ sớm, không thể đợi lúc cần đối phương vững chắc mới đi lấy lòng.”

Đội trưởng bày ra một bộ bày mưu nghĩ kế, Hứa Thanh nghe vậy trả lời một câu.

“Ngô Kiếm Vu cũng vậy?”

“Đừng nhắc tới tên đó… . .” Đội trưởng hung hăng cắn quả táo một cái, phiền muộn mở miệng, sau đó nói sang chuyện khác, trên mặt bày ra biểu cảm thần thần bí bí.

“Tiểu Thanh à, dạo gần đây trong Hình Ngục Ti các ngươi có phải mới bắt giam được mấy tên tu sĩ Hắc Thiên tộc đúng không?”

Sau khi hỏi xong, ánh mắt đội trưởng sáng lên, mang theo vẻ chờ mong nhìn Hứa Thanh.

Tuy đã biết tin tức của đội trưởng luôn luôn linh thông, nhưng chuyện này vốn rất bí ẩn, Hứa Thanh cũng thân là lính canh ngục mới biết được, vì vậy rất là kinh ngạc liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Ngươi trở về nghĩ biện pháp đi nhà tù giam giữ mấy tên Hắc Thiên tộc này quan sát nhiều một chút, tốt nhất là dùng ngọc giản lưu ảnh, ghi chép lại cử chỉ lời nói của bọn chúng, kết cấu thân thể bên ngoài, ghi chép tất cả mọi thứ lại, càng kỹ càng càng tốt.”

“Ngươi ghi chép xong đưa cho ta, ta có chỗ trọng dụng!” Chú ý tới biểu cảm Hứa Thanh, đội trưởng liền biết thông tin không sai, vì vậy tia sáng trong mắt càng sáng hơn, liếm môi, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, thời gian chúng ta làm đại sự sắp đến rồi.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Bây giờ hắn cực kỳ khát vọng quân công, mà những năm gần đây đội trưởng mặc dù bình thường làm việc không đáng tin cậy, nhưng mỗi một lần làm đại sự… Thu hoạch vẫn rất khá.

Ngoài việc có mạo hiểm sinh tử ra.

Nhưng mà Hứa Thanh cảm thấy sinh hoạt trong cái thế đạo này, thật ra bản thân chính là một loại mạo hiểm.

Nếu đã như thế… Vậy thì chỉ cần có thể thu hoạch đầy đủ, vậy mạo hiểm chính là có lợi nhất.

Nhất là lần này hắn còn đầu nhập vào không ít linh thạch.

“Có liên quan với Hắc Thiên tộc?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn đội trưởng.

Đội trưởng bày làm ra một bộ dạng cao thâm mạt trắc, ngồi ở chỗ kia ăn táo, đắc ý cười nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, lúc trước ta nói với ngươi rồi, Chấp Kiếm Cung cực kỳ coi trọng ta, nếu không cũng sẽ không đưa cái vị trí trọng yếu Công Bạc ti này giao cho ta.”

“Trong khoảng thời gian này, ta đã sớm nghiên cứu triệt triệt để Công Bạc ti rồi, phóng tầm mắt toàn bộ Chấp Kiếm Cung, từ trên xuống dưới, bất kỳ sự điều động và an bài một Chấp Kiếm Giả nào, ta cũng rõ như lòng bàn tay.”

“Trừ phi người này không ghi chép quân công, nếu không ở dưới đôi mắt của ta, liền giống như thấy rõ vật nhỏ phát sáng như tuyết, hết thảy đều không có chỗ ẩn trốn.”

Đội trưởng ngạo nghễ, một bộ đứng chỉ điểm núi sông.

Hứa Thanh cảm khái, đáy lòng cũng dâng lên một chút kính nể, hắn thật sự rất bội phục đội trưởng, bởi vì…Một cái công việc văn phòng tầm thường, nhưng trong tay đội trưởng, thế mà lại có thể đào móc ra nhiều giá trị như vậy.

Có thể làm đến điểm này, đủ để nói rõ đội trưởng vo sới Ninh Viêm, càng giỏi hơn nhiều.

“Cho nên tiểu Thanh, ngươi còn quá non rồi, phải học tập ta nhiều một chút biết không, đừng cứ ngày ngày muốn ra ngoài lang bạt cùng những cái tiểu tử hư hỏng kia, có tác dụng cái chó gì đâu.”

“Đi ra ngoài một chuyến liền có nguy hiểm tới sinh mạng, quân công thì không cầm được bao nhiêu.”

“Nói tới điểm này, ta lại cần phải phê bình ngươi, trong khoảng thời gian này, cuối cùng vẫn là ta một mình gánh vác xuống toàn bộ.”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, nghe ra đội trưởng đang bất mãn, đây đã là lần thứ ba đội trưởng biểu đạt ra loại tâm tình như thế trong khoảng thời gian này rồi.

Vì vậy thần sắc kính nể từ trong nội tâm của Hứa Thanh, rõ ràng lại tăng lên nhiều thêm một chút.

Đồng thời còn lấy ra một quả táo lớn đưa cho đội trưởng.

Đội trưởng vốn không muốn tiếp đón, nhưng theo bản năng bắt được, liếc mắt nhìn Hứa Thanh, vừa muốn mở miệng nhưng Hứa Thanh nhẹ giọng truyền ra một câu.

“Đại sư huynh, đoạn trước thời gian, Tử Huyền Thượng Tiên dẫn ta đi gặp mấy vị khuê mật của nàng trong Quận Đô, có một người tên là Lý Thi Đào, nàng…”

Chương 951: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục (1)

“Hả?” Đội trưởng sững sờ, không hiểu Hứa Thanh đột nhiên nói như vậy là có ý gì, vì vậy kinh ngạc nói.

“Có liên quan gì tới ta, có chuyện gì? Tiểu Thanh, ngươi đang khoe khoang với ta à? Nếu không phải bức thư kia của ta… . .”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

Đội trưởng ho khan một tiếng.

“Nếu không phải bức thư của ngươi… . .”

Sau đó liền nghiêm mặt, nghiêm nghị mở miệng.

“Nói tới cái này, ta phải phê bình ngươi, thật ra ta đã muốn nói với ngươi từ sớm rồi, đời tu sĩ chúng ta cần một thân một mình, duy chỉ như thế mới có được ý chí cứng rắn như sắt, mới có thể khiến cho tín niệm của bản thân nguyên vẹn, mới có thể thong dong đối mặt hết thảy nghi hoặc!”

“Nữ nhân ư, có ăn ngon bằng táo không?” Đội trưởng hung hăng cắn quả táo một cái, lộ ra một tia biểu cảm khinh thường.

“Đó là ngọn núi và tảng đá ngăn cản chúng ta đi về phía trước, ảnh hưởng tới chúng ta rút kiếm, ràng buộc chúng ta với địa ngục, ngươi phải thận trọng, chớ học theo lão Tam, lúc trước những khi ta khuyên ngươi và Tử Huyền Thượng Tiên, đa số đều là nói giỡn.”

Hứa Thanh nghe vậy thay đổi sắc mặt, cẩn thận suy tư, hắn cảm thấy đội trưởng nói có đạo lý, giống như có điều suy nghĩ, sau đó nhận thức nhẹ gật đầu.

“Đại sư huynh nói cũng đúng, vậy ta sẽ không giới thiệu khuê mật của Tử Huyền Thượng Tiên cho ngươi nữa vậy.”

Đội trưởng sững sờ, ánh mắt trợn to, táo cũng không cắn nữa.

“Ngươi nói cái gì? Giới thiệu cho ta?”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, vẻ mặt có chút xấu hổ.

“Đại sư huynh à, ta sai rồi, nguyên bản vị Lý tiền bối Lý Thi Đào của Phụng Hành Cung kêu ta giới thiệu bằng hữu bên cạnh cho nàng, là ta không nghĩ kỹ rồi, cái này sẽ ảnh hưởng tới ý chí và tín niệm của đại sư huynh.”

“Lý Thi Đào? Nghe tên hình như cũng không tệ, người kia…Có xinh đẹp không?” Đội trưởng bỗng nhiên mở miệng.

“Coi như cũng được.” Hứa Thanh kinh ngạc, nhẹ gật đầu.

Tinh thần đội trưởng chấn động, nhưng cố gắng kiềm chế, đứng lên, chắp tay sau lưng, thở dài một tiếng, tràn đầy thổn thức.

“Tiểu sư đệ…đại sư huynh của ngươi ấy mà, đã giữ thân 26 năm, có chút lâu.”

Đội trưởng quay đầu, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Nhưng đời tu sĩ chúng ta cần một thân một mình.” Hứa Thanh do dự.

“Đời tu sĩ chúng ta, lữ pháp tài địa, lữ xếp thứ nhất!” Đội trưởng nghiêm túc nói.

“Nhưng nó là ngọn núi và tảng đá ngăn cản chúng ta đi về phía trước.” Hứa Thanh do dự.

“Không hiểu rõ núi, làm sao có thể bước qua!” Đội trưởng đoan chính nghiêm khắc nói.

“Ảnh hưởng tới chúng ta rút kiếm, ràng buộc với địa ngục?” Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng thần sắc đau buồn, nhìn qua thế giới bên ngoài cửa sổ Kiếm Các, than nhẹ một tiếng.

“Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?”

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn đội trưởng, đội trưởng không chút lúng túng, mặt dày mày dạn nhìn về phía Hứa Thanh.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thở dài, nhẹ gật đầu.

“Đội trưởng, lần sau vẫn nên ăn nhiều bưởi một chút.”

Đội trưởng vô cùng phấn khởi, không chút ngại khi Hứa Thanh nhắc lại vụ bưởi, chạy đến bên người Hứa Thanh, tay phải giơ lên, lấy ra ba quả táo thật lớn, đưa cho Hứa Thanh, mặt mày hớn hở.

“Tiểu sư đệ, không uổng công đại sư huynh yêu thương ngươi, khục, ta chờ tin tức tốt của ngươi nhé!!!” Nói xong, đội trưởng vui vẻ rời khỏi.

Nhìn qua bóng lưng đại sư huynh rời đi, trong mắt Hứa Thanh lộ ra trầm tư, mặc dù ngôn từ của đại sư huynh trước sau không đồng nhất, nhưng Hứa Thanh vẫn cảm thấy lời nói lúc trước của đối phương, có chút đạo lý.

“Tâm yên tĩnh, mới có thể kiên định.” Hứa Thanh thì thào nhắm hai mắt lại, không phân tâm, trầm niệm đả tọa.

Trong nháy mắt, bốn ngày trôi qua.

Trong bốn ngày này, Hứa Thanh tản hết thảy tạp niệm đi, bình phục tất cả gợn sóng dâng lên trong đáy lòng, khôi phục tâm cảnh ban đầu ở Nghênh Hoàng Châu, toàn tâm đắm chìm vào việc thích ứng quy tắc tiểu thế giới phủ xuống.

Rốt cuộc vào đêm ngày thứ tư, hắn đã thành công ma luyện thời gian thừa nhận quy tắc đến 2000 hơi thở.

“Có thể thử rồi.”

Sau khi tạm thời nghỉ ngơi, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, nhưng không lập tức đi trực, mà là lần nữa bước vào thế giới bích họa ở trong tầng 90.

Đi vào trong hư vô, Hứa Thanh quen việc dễ làm, đi đến màn sáng như vỏ trứng bên ngoài, tiến về phía trước và đi xuống phía dưới, xuyên thẳng mà qua, xuất hiện ở trong mây mù của mảnh tiểu thế giới kia.

Uy áp cực lớn lập tức phủ xuống, tựa như có một dãy núi ập xuống, cảm giác ràng buộc vô hình quấn quanh cứ thế hiện lên.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, thân hình truyền ra âm thanh ken két, nhưng thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào.

Nơi đây, chính là nơi hắn ma luyện bản thân hàng ngày.

Mà loại quy tắc này phủ xuống, cảm giác dãy núi trấn áp, hắn đã vô cùng quen thuộc.

Trước kia hắn đều dừng lại ở đây, nhưng hôm nay hắn không hề lưu lại chút nào, thân thể lập tức tiến về phía trước, một bước đi đến.

Như gánh cả ngọn núi đi về phía trước.

Mỗi một bước hạ xuống, giữa thiên địa đều truyền đến tiếng nổ vang rất mạnh, tựa như núi đá rơi xuống đất, thanh thế to lớn, thiên địa cũng biến sắc, gió giục mây vần.

Một màn này nhìn như kinh người, nhưng trên thực tế là bởi vì Hứa Thanh không cách nào thể hiện ra cử trọng nhược khinh, hắn thừa nhận quy tắc thế giới, cho nên mỗi khi đi ra một bước, đều sẽ khiến thiên địa kịch biến.

Những nơi đi qua, sấm sét vang dội, mây mù bốn phía cuộn mình, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Theo Hứa Thanh tiêu sái đi tới, những tên dị tộc ẩn nấp trên cả vùng đất, từng kẻ khi nhìn đến Hứa Thanh thì thần sắc đều biến hóa.

Mặc dù cũng biết biểu hiện của Hứa Thanh đúng là chưa đạt tới trạng thái cử trọng nhược khinh, nhưng bọn họ hiểu rõ, càng như vậy, liền đại biểu càng nguy hiểm.

Bởi vì không cách nào hoàn toàn khống chế thừa nhận quy tắc, như vậy khó tránh khỏi tản ra bên ngoài…

Sự thật đúng là như thế, thân thể Hứa Thanh vừa mới phủ xuống không trung, chung quanh hắn liền xuất hiện bảy tám loại khí hậu, khi thì mưa a xít, khi thì lôi bạo, khi thì cuồng phong…

Đại địa dưới chân cũng bị ảnh hưởng, bình nguyên cải biến thành dãy núi, dãy núi biến thành hồ nước, không ngừng biến hóa, không cách nào ổn định, chỉ có sau khi hắn rời đi, mới có thể ổn định lại.

Mà trong quá trình này, phạm nhân tồn tại trong đó …cực kỳ hỏng bét.

Cho nên lúc Hứa Thanh cúi đầu, lần đầu tiên nhìn thấy đúng là rất nhiều phạm nhân giấu kín khắp chỗ trên mặt đất lao ra, từng người mang theo vẻ hoảng sợ, chạy trối chết.

Đương nhiên cũng có một vài tên phạm nhân đã chết nhiều lần, sắp hoàn toàn mất đi ký ức, trong ánh mắt lại mang theo tia sáng, lao thẳng đến Hứa Thanh, muốn nhờ quy tắc hắn tản ra ngoài để tự sát.

Sau khi tự sát, bọn họ sẽ không bị trọng sinh nữa, đây cũng coi như là một loại giải thoát.

Hứa Thanh nhíu mày, giơ tay phải lên nhấn một cái về phía dưới, trong miệng nhàn nhạt truyền ra lời nói.

“Ta khống chế bốn phía thế giới này, cấm bay cấm gần!”

Lời hắn vừa ra, quy tắc vô hình của tiểu thế giới mà hắn vác trên người bỗng nhiên rung động lắc lư, trong nháy mắt tiếp theo thiên địa truyền đến âm thanh ken két, từng sợi tơ vô hình từ phía trên vạn vật chúng sinh tràn ra, lan tràn từ bên trong hết thảy mọi vật trong thiên địa, cuối cùng hội tụ tới bên người Hứa Thanh.

Quy tắc mới đã được lập ra.

Thân hình những phạm nhân muốn tự sát vừa muốn tới gần, liền lập tức bị bài xích ra ngoài, không thể tiếp cận chút nào, càng không thể phi hành.

Phải đợi sau khi Hứa Thanh rời đi, mới có thể khôi phục lại.

Chương 952: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục (2)

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh tính toán thời gian một cái, biết không thể trì hoãn quá lâu, vì vậy nghiến răng giơ chân bước lên, cấp tốc phóng về phía trước.

Trên đường đi, thân thể của hắn không ngừng vang lên tiếng ken két, hắn còn vận hành pháp tắc khiến cho đại địa dưới chân như thu nhỏ lại, khiến cho tốc độ của mình nhanh hơn.

Cuối cùng hắn đã đến chỗ bình nguyên có đám phạm nhân Cận Tiên tộc kia.

Đây là chuyện thứ nhất hắn muốn làm trong lần phủ xuống này.

Sau khi đến chỗ này, hắn lập tức biến hóa quy tắc, tay phải giơ lên, trảo một cái xuống dưới, thân thể hai tên phạm nhân Cận Tiên tộc bên trong lập tức bay lên không trung, bị Hứa Thanh quấn lấy, trực tiếp đi xa.

Đến một nơi không người, hắn dựa theo phương pháp xử lý phạm nhân Cận Tiên tộc khu Đinh, cứ thế áp dụng đối với hai tên Cận Tiên tộc tu vi Nguyên Anh này, thành công gieo dị chất của mình vào, sau đó trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm ngâm.

“Nếu ký ức bọn họ không bị xóa đi, vậy thì khi quay về khả năng trở thành Tiên Khôi cũng sẽ giảm thiểu, nhưng Cận Tiên tộc cũng không ngốc, ba trăm năm qua đột nhiên xuất hiện một tên phạm nhân Cận Tiên tộc bị xóa đi ký ức, chắc chắn sẽ hoài nghi, cho nên không thể quá mức, cũng không thể làm quá tuyệt đối.”

Hứa Thanh suy tư một phen, dứt khoát ném một tên Cận Tiên tộc hôn mê về chỗ cũ, tên khác thì là ném vào bên ngoài.

“Trong khoảng thời gian này ta sẽ thường xuyên tới đây quan sát, trước khi cái tên Cận Tiên tộc ở bên ngoài này hoàn toàn mất đi ký ức sẽ được đưa trở về, chỉ làm cho ký ức của gã bị biến mất bộ phận.”

Hứa Thanh vừa mới làm xong, ném tên Cận Tiên tộc kia vào hoang dã, vừa muốn đi tiến hành chuyện thứ hai, nhưng vào lúc này thần sắc hắn khẽ động, bỗng nhiên quay đầu lại.

Chẳng biết từ lúc nào, ngoài năm trăm trượng phía sau hắn bỗng xuất hiện một người!

Người này tương tự mặc đạo bào lính canh ngục khu Bính, là một trong binh sĩ, gã đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Thanh, lại nhìn tên Cận Tiên tộc trên hoang dã một chút, trong mắt lộ ra ánh sáng âm u.

“Ngươi đang làm gì?”

Hứa Thanh nhìn vị lính canh ngục khu Bính đột nhiên xuất hiện này, cảm thụ tu vi chấn động của đối phương là Nguyên Anh.

Hắn đã gặp qua đối phương, nhưng chưa từng nói chuyện lần nào.

Đối với câu hỏi của người trước mặt này, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn phiến khu vực này một chút, thần sắc lộ ra một tia áy náy.

“Ta đang làm một cái thực nghiệm.”

Vị lính canh ngục kia lạnh nhạt nhìn qua Hứa Thanh, lại quét mắt nhìn tên Cận Tiên tộc trên mặt đất đang gần thức tỉnh, lạnh giọng truyền ra lời nói.

“Nơi này là địa phận ta trông coi, đáng ra ngươi phải nói trước cùng ta nói một tiếng, mà Quận Trưởng cũng đã có lệnh, phạm nhân Cận Tiên tộc miễn đi nỗi khổ mất trí nhớ…Chuyện hôm nay, chỉ cho phép một lần.”

Nói xong, gã quay người nhoáng một cái, rời khỏi nơi đây, không có ngăn cản.

Mọi người dẫu sao đều là lính canh ngục, mặc dù tu vi của Hứa Thanh không phải Nguyên Anh, nhưng hắn vẫn có quyền lợi xử lý phạm nhân, tuy việc này có chút vi phạm quy định, nhưng hai bên cũng không có đụng chạm gì với nhau, đối phương cũng đã lộ ra thần sắc áy náy, cho nên gã cũng chẳng muốn tiến thêm.

Hứa Thanh cũng biết do mình chủ quan, hành động lần này có chỗ không đúng, chưa để ý toàn cục.

Thật ra hắn vốn sẽ không phạm phải cái sai lầm này, dẫu sao ở khu Đinh hắn cũng làm như vậy.

Nhưng hôm nay hắn vừa mới thử nghiệm đi tuần tra, cho nên còn chưa được phân chia khu vực và thời gian, thế nên không biết được là người nào chịu trách nhiệm phiến khu vực này, khó tránh khỏi sơ sẩy.

“Xin lỗi.” Hứa Thanh thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu về vị lính canh ngục đã đi xa kia.

Vị lính canh ngục đưa lưng về phía Hứa Thanh đi xa phất phất tay, một chút không vui trong lòng cũng đã tản ra hơn phân nửa.

Cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh của đối phương nữa, Hứa Thanh quay người rời đi, nguyên bản hắn còn có chuyện thứ hai muốn làm, đó chính là tìm kiếm ba tên Hắc Thiên tộc kia, lưu lại ký hiệu trên người bọn họ để quan sát.

Nhưng giờ phút này hắn đã cải biến chủ ý, không đi tìm nữa mà bay lên trên không, trong khi phiến thiên địa này không ngừng bộc phát tiếng nổ, rời khỏi mảnh tiểu thế giới này.

Theo quy tắc phủ xuống trên người tiêu tán, Hứa Thanh thở ra một hơi, cất bước trở về Hình Ngục Ti.

Sau khi xuất hiện ở Hình Ngục Ti, Hứa Thanh lập tức tìm được Quỷ Thủ, báo cáo lại việc mình có thể thừa nhận pháp tắc, có thể độc lập đi tuần cho lão biết.

Trong một góc của tầng thứ 90, Quỷ Thủ đang nằm trên một cái xích đu uống rượu, nghe hắn nói như vậy liền ngẩng đầu, đánh giá Hứa Thanh một chút.

“Nhanh như vậy?” Quỷ Thủ hiện ra biểu cảm kinh ngạc, bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay về phía bích hoạ, bên trong bích hoạ lập tức tràn ra một luồng ánh sáng nhu hòa, tranh vẽ nguyên bản mơ hồ, tạo thành cảnh tượng mới.

Trong tấm hình chính là một màn Hứa Thanh tuần tra ở, nhưng chỉ hiện ra cảnh vừa mới phủ xuống, không hiện ra việc hắn xử lý Cận Tiên tộc sau đó.

“Tiểu tử ngươi không tệ nha, cũng được.” Quỷ Thủ cũng không nhìn nhiều, phất tay xóa cảnh tượng đi, ném cho Hứa Thanh một cái lệnh bài.

“Ngươi chịu trách nhiệm trông coi khu vực đông 13.”

Hứa Thanh tiếp nhận lệnh bài, nghiêm nghị hô vâng, sau đó suy nghĩ một chút, nhẹ giọng mở miệng.

“Ty chức đã thả một tên Cận Tiên tộc ở trong tiểu thế giới, chuẩn bị làm một cái thực nghiệm… . .”

“Việc nhỏ.” Quỷ Thủ ha ha cười một cái, chuyện này lão tự nhiên biết rõ, thân là ngục chủ, sự tình xảy ra trong giới ngục lão tất nhiên rất rõ ràng, càng hiểu rõ thủ hạ chính là những lính canh ngục, trên thực tế thì từng người đều không thành thật, đều kẹp việc riêng của mình.

Nhưng cuối cùng đều là Chấp Kiếm Giả, đều không có ác ý, nhiều nhất chính là tự tư cho mình mà thôi.

Loại sự tình này, lão coi như mở một con mắt nhắm một con mắt.

Dẫu sao coi như là lão, thi thoảng cũng sẽ làm như vậy.

Mà Hứa Thanh có thể chủ động nói ra, điểm này khiến lão rất vui vẻ.

Hứa Thanh mắt thấy như thế, biết mình làm đúng rồi.

Có một số việc ẩn giấu cũng không có ý nghĩa, ngược lại sẽ khiến nảy sinh một chút ngờ vực vô căn cứ không cần thiết, vì vậy sau khi hắn trầm ngâm, liền lần nữa mở miệng.

“Tiền bối, ta muốn đi xem mấy tên Hắc Thiên tộc.”

Quỷ Thủ cười ha ha, đưa một ngón tay chỉ về ngọc giản trong tay Hứa Thanh.

“Lúc giảng giải cho ngươi lần trước, liền nhìn ra ngươi hứng thú không nhỏ với bọn họ, ngươi tự mình đi tới nơi trấn thủ của mình nhìn là được.”

Hứa Thanh nghe vậy khẽ giật mình, cúi đầu thật sâu về phía Quỷ Thủ, quay người rời đi.

Nhìn qua Hứa Thanh đi xa, Quỷ Thủ uống một hớp rượu, trong mắt lộ ra sự tán thưởng.

Lão thật sự rất tán thưởng Hứa Thanh, vô luận là ngay từ đầu hạ độc Bệnh Quỷ, hay là ngộ tính cùng với thời khắc đều bảo trì sự lễ độ, những thứ này đều rất khó có được.

Bây giờ tu vi Kim Đan lại có thể độc lập tuần tra, toàn bộ việc này cũng đã nói rõ Hứa Thanh không tầm thường.

Càng trọng yếu chính là ánh sáng vạn trượng cùng với được an bài trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, lão cũng biết rõ ý nghĩa bên trong của những việc này.

Cho nên lão đã an bài mấy tên Hắc Thiên tộc vào nơi Hứa Thanh trấn thủ, bởi vì cho dù bất luận lão nhân nào, tất cả mọi người đều có ý nghĩ, dẫu sao Hắc Thiên tộc đều rất hiếm thấy, ai cũng đều hứng thú rất lớn.

Mà cho người mới tự vấn lương tâm vạn trượng, mọi người cũng khó mà nói cái gì, huống hồ điều này cũng có lợi cho Hứa Thanh quen thuộc với những đồng liêu khác trong khu Bính.

“Tiểu tử, ngươi phải cố gắng lên, hôm nay khu đông 13 có một trận tạo hóa không nhỏ.” Quỷ Thủ uống một hớp rượu lớn, nằm trên xích đu, ngâm nhẹ một tiểu khúc.

Chương 953: Tổ đao Thái Thương nguyên thủy (1)

Giờ khắc này Hứa Thanh lại lần nữa bước vào trong thế giới bích hoạ, phủ xuống tiểu thế giới.

Theo pháp tắc của tiểu thế giới áp vào trên người, hắn hít sâu và lấy ra lệnh bài, dựa theo chỉ dẫn, đi tới khu vực đông 13 mà mình cần trông coi sau này.

Phiến khu vực này rất lớn, lúc trước Quỷ Thủ đã đưa hắn đi qua, Hứa Thanh rất nhanh liền tìm được, sau đó đưa mắt nhìn lại.

Hình dạng mặt đất nơi đây lấy núi lửa là chủ yếu, đại địa đỏ thẫm, nham thạch nóng chảy cuồn cuộn.

Ba tên Hắc Thiên tộc kia bị phân biệt trấn áp trong ba ngọn núi lửa.

Lấy nhiệt độ và ánh sáng của núi lửa, bắt chước lực lượng của mặt trời, từ đó tiến hành hành hạ cả ngày lẫn đêm đối với bọn chúng.

Hứa Thanh bay một vòng xem xét, sau đó nhiếp một tên tu sĩ Hắc Thiên tộc ra ngoài, cẩn thận điều tra, theo thời gian trôi qua, sau 500 hơi thở, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang.

“Khí tức Hồng Nguyệt, nồng đậm hơn rất nhiều so với Thánh Lan tộc… . .” Hứa Thanh thì thào.

Trên thực tế hôm ấy ở trước mặt Quỷ Thủ, lúc lão giảng giải và giải phẩu tên Hắc Thiên tộc kia, Hứa Thanh cũng đã cảm nhận được khí tức của Hồng Nguyệt ở trong cơ thể Hắc Thiên tộc.

Hơi thở này đến từ máu đen của Hắc Thiên tộc.

Hôm nay hắn đến, cũng vì dò xét và xác định điểm này.

“Đây cũng là lý do tại sao ta cảm thụ được khí tức Hồng Nguyệt trên người Thánh Lan tộc, bởi vì trong cơ thể mỗi tên tu sĩ Thánh Lan tộc đều dung nhập một tia huyết mạch của Hắc Thiên tộc.”

“Như vậy xem ra, Hắc Thiên tộc chẳng lẽ tương tự với cái lạc ấn đại biểu tu sĩ Thần Vực bên trên Thái Sơ Ly U Trụ trong Nghênh Hoàng Châu, đều tín ngưỡng vị Thần Linh tà ác che hai mắt trong Hồng Nguyệt kia?”

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên cảnh giác, hắn biết rõ, Tử Nguyệt bên trong Thiên Cung thứ tư của mình, chính là do một đám khí tức cướp đoạt được từ Hồng Nguyệt tạo thành.

“Hắc Thiên tộc… . .” Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cảm thấy phán đoán của mình hẳn là chân tướng, điều này cũng phù hợp với lý do trong nơi ở của Hắc Thiên tộc không có mặt trời, chỉ có mặt trăng.

Hồi lâu sau, Hứa Thanh đè suy nghĩ này xuống, truyền thần niệm với Ảnh Tử, kêu nó lưu lại ảnh nhãn trên người ba tên Hắc Thiên tộc này để quan sát.

Đồng thời còn đặt cả ngọc giản ghi chép hình ảnh.

Tiếp theo Hứa Thanh suy nghĩ một chút, vì để cho bọn họ có thể câu thông lẫn nhau, tìm kiếm ra càng nhiều chi tiết hơn nữa, hắn dứt khoát nhốt ba tên Hắc Thiên tộc này vào trong một ngọn núi lửa.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh lại thử bắt tới một tên phạm nhân dị tộc, hắn muốn thử xem Quỷ U Đoạt Đạo Công của mình có thể thôn phệ đối phương hay không, từ đó tăng tu vi lên.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù Hứa Thanh có thể nghiền ép phạm nhân trên chiến lực, nhưng cảnh giới tu vi khác biệt, khiến cho hiệu quả của Quỷ U Đoạt Đạo không quá tốt.

Hứa Thanh suy tư một phen, hắn cảm thấy nếu như ví von thôn phệ Kim Đan thành ăn kẹo hồ lô, bất kể kẹo hồ lô cứng rắn thế nào, hắn đều có thể ăn, dẫu sao thì bên ngoài nó cũng chỉ bọc một tầng kẹo, vào miệng liền có thể tan ra, nhập thể liền có thể tiêu hóa.

Mà thôn phệ Nguyên Anh, lại giống như bề ngoài của viên kẹo hồ lô đã được bao bọc một tầng sắt, đã thành cục sắt, không dễ tiêu hóa.

Lý do thì Hứa Thanh cũng có thể hiểu được, dù cho đối phương có yếu ớt, nhưng cảnh giới thực sự vẫn là Nguyên Anh, cấp độ khác biệt, công pháp Kim Đan cảnh khó có thể phát huy bình thường được.

Đương nhiên cũng không phải là không có biện pháp, nhưng phải phiền phức rất nhiều, không nhanh và tiện bằng thôn phệ Kim Đan.

Hứa Thanh cảm thấy có thể là phương pháp của mình không đúng, vì vậy tính toán khi bản thân có thể thừa nhận quy tắc ở nơi đây lâu hơn một chút, lại thử tìm kiếm biện pháp khác sau, dưới mắt tính thời gian một cái, hắn chuẩn bị rời khỏi.

Hôm nay hắn đã là hai lần đến đây, bây giờ thân thể gánh chịu quy tắc tiểu thế giới cũng đã sắp đến cực hạn.

Mà ngay khi Hứa Thanh dự định rời khỏi, thiên địa xa xa bỗng nhiên biến sắc, mây mù trên bầu trời tự động biến ảo, tạo thành một mảnh đông nghịt, từng đạo tia chớp không ngừng chạy ở.

Tựa như thiên kiếp.

Còn có không ít sấm sét tràn ra, hướng về đại địa, âm thanh ầm ầm liên tiếp vang lên, khiến cho mặt đất chỗ đó sụp đổ, đá vụn văng khắp nơi, mà phạm vi vẫn còn đang khuếch đại.

Hứa Thanh ngưng mắt nhìn tới, hắn không có sử dụng quy tắc để tạo thành một màn này.

“Chẳng lẽ có những lính canh ngục khác đến?”

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, đi tới gần phía trước, những nơi đi qua, bốn phía gió giục mây vần.

Từ xa nhìn lại, tựa như một đoàn thiên thể bị lực lượng cuồng bạo vờn quanh, vội vã mà đi.

Mà ngay khi Hứa Thanh tiến gần, một thân ảnh từ mặt đất phía dưới thiên kiếp đột nhiên lao ra, đó là một tên dị tộc thân hình cao lớn, làn da toàn thân màu lam, đầu có độc giác.

Tên dị tộc này chỉ có một con mắt, hai tay vừa thô vừa to, có chín ngón tay, giờ phút này thần sắc mang theo lo lắng, càng có điên cuồng, cấp tốc phóng tới lôi vân ở trên bầu trời.

Gã đang độ kiếp!

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy lập tức hiểu ra, nơi đây không hề có những lính canh ngục khác, lý do thiên địa xuất hiện biến hóa, chính là do tên dị tộc này.

Người này cực kỳ không tầm thường, thân thể ở trong tiểu thế giới thế mà lại có thể đột phá tu vi, do đó khiến cho pháp tắc tiểu thế giới hóa thành thiên kiếp trấn áp.

Việc này rất ít khi thấy ở trong tiểu thế giới, trong khoảng thời gian này, theo Hứa Thanh hiểu rõ hơn về cái giới ngục này, hắn biết rõ… Đối phương không thể nào thành công.

Nếu như pháp tắc giới này không bị Chấp Kiếm Cung nắm giữ, đối phương có lẽ có khả năng thành công, nhưng bây giờ, theo thiên kiếp trấn áp nơi đây, mặc dù Hứa Thanh không tận mắt nhìn thấy, nhưng dựa theo hiểu biết của hắn, uy lực thiên kiếp vẫn rất kinh thiên động địa.

Mà lúc đầu nơi đây vốn không có người trấn thủ, có lẽ đây cũng là nguyên nhân tên dị tộc kia lựa chọn nơi này.

Nhưng tên phạm nhân này hiển nhiên cũng không dự liệu được là hôm nay Hứa Thanh vừa đến.

“Quỷ Thủ tiền bối an bài ta tới đây, có phải đã biết trước được việc này hay không?” Hứa Thanh giật mình một cái, đồng thời mảnh kiếp vân kia cũng đột nhiên truyền ra một tiếng nổ mạnh động trời.

Sấm sét nổ vang, bầu trời biến sắc, từng đạo tia chớp từ bên trong tầng mây đồng loạt hạ xuống, cũng không phải là trực tiếp ầm ầm vọt về phía dị tộc kia, mà nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ.

Sau đó tạo thành một kiện trường đao bằng sấm sét ở phía dưới tầng mây.

Đao này kèm theo vô tận lôi quang, rực rỡ chói mắt, vừa ra liền khiến toàn bộ thiên địa nổ vang.

Một cỗ sức mạnh cực kỳ to lớn phủ xuống thế gian, trong đó ẩn chứa quy tắc khiến mảnh tiểu thế giới này vận hành, ẩn chứa thiên địa pháp tắc, càng ẩn chứa lực lượng thiên đạo.

Rõ ràng còn tràn ra đạo vận!

Chương 954: Tổ đao Thái Thương nguyên thủy (2)

Vào thời khắc này, đao mang càng chói mắt tột cùng, khiến cho thiên địa biến sắc, dường như một cái chớp mắt này, thế giới cũng hoàn toàn ảm đạm xuống, mà đạo đao mang này đã trở thành ánh sáng duy nhất của thiên địa!

Lấy uy áp vô thượng, hiện ra lực lượng vô cùng, dấy lên tiếng xé gió triệt vang vân tiêu, chém ra một đao về phía tên dị tộc kia!

Đây, mới thật sự là Thiên Đao!

Không trảm thân thể, mà là đạo!

Một đao hạ xuống, lập tức xuyên thấu qua người tên dị tộc kia.

Toàn thân tên dị tộc da lam run lên, trong miệng truyền ra tiếng kêu thê lương bi thảm, toàn thân run rẩy, không nhịn được điên cuồng bắn máu tươi ra.

Thân thể lung lay sắp đổ, đồng thời tu vi Nguyên Anh cũng không cách nào chống đỡ, trong chớp mắt trực tiếp sụp đổ!

Nguyên Anh trong cơ thể ngay lập tức hóa thành xám tro bay đi, toàn bộ Thiên Cung nháy mắt bị phá hủy, ngọn lửa Trúc Cơ phút chóc tiêu tán, đạo cơ ầm ầm tan vỡ, hết thảy tu vi, sụp đổ!

“Ta không cam lòng!!”

Giọng của tên dị tộc thê thảm vô cùng, nhưng hiển nhiên thân ở cái tiểu thế giới này, dưới quy tắc pháp tắc của tiểu thế giới, gã căn bản là bất lực, chỉ có thể nuốt hận, thân thể oanh một tiếng rơi xuống mặt đất, hóa thành phàm nhân, mất đi toàn bộ, hấp hối.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh không hề quan tâm tới tên phạm nhân kia, cũng không nghe tiếng gào thét không cam lòng của đối phương, hắn rơi vào trên một ngọn núi, hai mắt trợn to, bên trong nội tâm như có thiên lôi vang vọng, trong đầu càng dấy lên từng trận sóng lớn ngập trời.

Hắn gắt gao nhìn vào Thiên Đao do vô số tia chớp sấm sét hình thành trên bầu trời.

Một đao kia, không ngừng hiện ra trong đầu của hắn, đã trở thành thứ duy nhất lúc này.

“Một đao kia… Một đao kia… . .” Hứa Thanh thì thào, thân thể rung động lắc lư, tâm thần hình như có gió bão quét ngang.

Tâm cảnh biến hóa, cũng khiến cho quy tắc thiên địa bốn phía biến ảo, phía trên hắn xuất hiện vô số mây mù, khi thì hóa thành mưa a xít, khi thì hình thành sấm sét, thi thoảng lại xuất hiện tia chớp.

Ngay tiếp theo, ngọn núi chung quanh chỗ hắn đứng cũng là như thế.

Hết thảy mọi thứ bên ngoài thân núi đều trở nên mơ hồ, một hồi là biển khơi, một hồi là bình nguyên, một hồi là sa mạc, một hồi lại khôi phục thành núi lửa.

Thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược lại.

Về phần tên tu sĩ dị tộc độ kiếp thất bại, giờ phút này ở dưới quy tắc thiên địa biến hóa, đã tan biến vô ảnh, có lẽ đã chết, hoặc là đã chạy.

Hứa Thanh không rảnh quan tâm tên đó, bây giờ toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt ở trên thanh đao do thiên kiếp tạo ra.

Dù cái thanh thiên kiếp đao đang chậm rãi tiêu tán ở phía xa kia, nhưng trong đầu Hứa Thanh lại càng lúc càng rõ ràng.

Hắn cảm giác một đao kia, rất giống với một đao mà mình chứng kiến ở trong tòa đạo miếu Thái Thương năm đó ở cấm khu cạnh thập hoang giả Nghênh Hoàng Châu, khi bức tượng Thần bổ xuống một đao Thái Thương.

Nghĩ tới đây, thân thể Hứa Thanh chấn động.

“Chẳng lẽ… . .”

Hắn mơ hồ có một phán đoán, tuyệt thế cường giả sáng tạo ra một đao Thái Thương năm đó, có lẽ… Đã từng trông thấy cùng loại với Thiên Đao trảm đạo hôm nay.

Nhưng cẩn thận nhìn cũng có chỗ không giống.

Một đao Thái Thương của đạo miếu, là đao của tu sĩ, mà một đao bây giờ, là thiên kiếp đao.

Cả hai tương tự gần như là đồng nguyên, chỗ bất đồng là ẩn chứa đạo vận khác nhau, cho nên phương hướng trảm cũng không giống nhau.

Đao trước trảm thân, đao sau trảm đạo.

“Nếu ta có thể cảm ngộ nó, sau đó dung hợp cùng một chỗ với một đao Thái Thương mà nói… . .”

Trong ánh mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, hô hấp có chút dồn dập.

Hắn theo bản năng giơ tay phải lên, theo bên trong tâm thần vẽ một đao kia, tay phải cũng theo đó mà vung vẩy, muốn đem quy tắc thiên địa thế giới hội tụ lại, tạo thành một đao trảm đạo thi triển ra ngoài.

Nhưng cho dù Hứa Thanh có ngộ tính kinh người, cũng không thể nào vừa liếc mắt nhìn liền thành công.

Vì vậy sau hơn mười hơi thở, theo hư ảnh thanh Thiên Đao do sấm sét trên bầu trời tạo thành chậm rãi tản đi, đao ảnh hiện ra trong tâm thần Hứa Thanh cũng không cách nào lưu lại, bắt đầu trở nên mơ hồ.

Cho đến cuối cùng, dù Hứa Thanh không cam tâm, nhưng vẫn khó có thể lưu nó lại, dần dần tiêu tán.

Hắn cũng thử nghiệm vận dụng quyền hạn của mình, lần nữa hình thành một đao ở trên trời, nhưng lại không có hiệu quả.

Hiển nhiên một đao thiên kiếp kia, nằm ngoài quyền hạn của hắn.

Nhưng Hứa Thanh cũng không bỏ qua, hai mắt lập tức khép kín, bắt đầu minh tưởng.

Giống như lúc đi tới trước Quỷ Đế Sơn cảm ngộ, cố gắng để cho đao ảnh trong đầu chậm chạp tiêu tán, cố gắng nhớ kỹ nó lại.

Thời gian mấy trăm hơi thở thoáng một cái đã qua.

Hứa Thanh mở mắt ra, trong mắt tràn đầy tơ máu, hắn ngẩng đầu nhìn qua bầu trời đã khôi phục như thường, than nhẹ một tiếng.

Hắn đã… Cảm ngộ thất bại.

Một mặt là thời gian Thiên Đao xuất hiện quá ngắn, một mặt là thân thể của hắn đã gần đạt tới thừa nhận cực hạn trong tiểu thế giới, khiến cho trạng thái của hắn không tốt.

Còn có một điều chính là vị cách của Thiên Đao cực cao, từ trình độ nào đó mà nói thì có thể coi nó thành là một đao Thái Thương bản nguyên thủy.

Tất cả những thứ này khiến cho Hứa Thanh rất khó thành công.

“Còn nữa, ta quá nóng lòng.”

Hứa Thanh thì thào, sau khi phân tích ra nguyên nhân thất bại, hắn cần phải nhanh chóng điều khiển thân thể bay lên trên không, rời khỏi mảnh tiểu thế giới này.

Một khắc ra ngoài, theo thân thể buông lỏng, cảm giác mỏi mệt lập tức hiện ra toàn thân.

Mỗi lần rời khỏi tiểu thế giới, hắn đều có loại cảm giác này, đây là bởi vì tu vi của hắn chưa đủ, thừa nhận quy tắc của thế giới có phụ tải cực lớn đối với thân thể.

Nhưng mà Hứa Thanh không đặt những thứ này vào trong lòng, trong mắt hắn lộ ra vẻ suy tư, tâm thần đang phân tích.

“Muốn cảm ngộ một đao kia, cần phải cho nó hiện thêm mấy lần… Bản thân còn phải buông lỏng vào, hoàn toàn không được phân tâm.”

“Như vậy mới có khả năng hiểu ra Thiên Đao trảm đạo này.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, cúi đầu nhìn qua tiểu thế giới phía dưới một chút, đáy lòng đã có phương hướng.

“Một đao Thái Thương, bây giờ ta đã nắm giữ hai đao, nếu như Thiên Đao trảm đạo này có thể thành công, như vậy một đao kia liền có thể làm đao thứ ba của ta.”

Sau khi Hứa Thanh đi đến Quận Đô, một mực không rời khỏi nơi đây, chưa từng ra ngoài tìm kiếm đạo miếu Thái Thương, cho nên một đao Thái Thương không hề gia tăng.

Mặt khác, hắn cũng hiểu rõ, lấy điều kiện cảm ngộ một đao Thái Thương, thật ra tuyệt đại đa số đạo miếu đều đã là thứ bỏ đi.

Dẫu sao chỉ cần có người thành công một lần, đạo miếu sẽ liền mất đi hiệu lực.

Điều này cũng đã định trước muốn tích lũy một đao Thái Thương sẽ gặp phải khó khăn cực lớn, cần có cơ duyên mới có thể tìm được loại đạo miếu chưa được cảm ngộ thành công hoặc là vừa đúng lúc người cảm ngộ đạo miếu tử vong.

Trong lúc Hứa Thanh trầm ngâm, hắn đã về tới Hình Ngục Ti.

“Tạm không cần trở về Kiếm Các!”

Một khắc đi ra khỏi bích hoạ, Hứa Thanh quay lại nhìn cảnh tượng của tiểu thế giới.

Trong mắt lộ ra quyết đoán, dứt khoát tìm một nơi hẻo lánh ở tầng 90, khoanh chân thổ nạp tu dưỡng một phen.

Hai canh giờ sau, lúc tiểu thế giới lần lượt có lính canh ngục ra vào, dưới thủy tinh màu tím vận hành, thân thể Hứa Thanh lại khôi phục như thường.

Hắn không có chút do dự, đứng dậy bước một bước vào bên trong bích hoạ, thừa nhận quy tắc phủ xuống, lần nữa vào tiểu thế giới.

Chương 955: Một mai đắc đạo Thương Long khởi (1)

Lần này Hứa Thanh triển khai lực lượng quy tắc của bản thân, phi hành bên trong khu vực mình trấn thủ, tìm kiếm phạm nhân thích hợp trong này, đồng thời cũng xuất ra ngọc giản, sàng lọc tuyển chọn danh sách.

Mục tiêu tìm kiếm, đều là những tu sĩ lúc bị bắt tới đã là cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn, loại phạm nhân này, cách thiên kiếp phủ xuống chỉ kém một bước.

Rất nhanh, Hứa Thanh đã tập trung vào bốn tên, hắn lập tức bấm niệm pháp quyết, mượn nhờ lực lượng quy tắc tìm kiếm, không bao lâu sau liền tìm được một tên tu sĩ Phi Dực tộc.

Tên phạm nhân này đang khoanh chân đả tọa, ẩn thân trong một chỗ động quật dưới lòng đất.

Chớp mắt khi hạ xuống, theo nơi ẩn nấp nổ tung, đại địa tan vỡ, hiện ra một lỗ hổng cực lớn, trong tiếng nổ vang, tên phạm nhân Phi Dực tộc biến sắc.

Mặc dù gã phản ứng rất nhanh, nhưng dưới thực lực tuyệt đối thì vẫn không có bất kỳ tác dụng nào.

Một cỗ lực lượng cực lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp kéo thân hình của gã ra ngoài, cưỡng ép lôi lên không trung.

Không để cho gã cự tuyệt, cũng không để cho gã chút cơ hội vùng vẫy nào.

Dưới quy tắc, lấy tu vi và chiến lực của Hứa Thanh, hắn có thể nghiền ép hết thảy phạm nhân ở trong này.

Cho nên chỉ trong chốc lát, tên Nguyên Anh Phi Dực tộc vốn phong vân một cõi ở bên ngoài, khi ấy một tay liền có thể chụp chết Hứa Thanh, lại bị Hứa Thanh một phát túm được cổ.

“Đại nhân.”

Tuy đáy lòng rất nghẹn khuất, nhưng tên tu sĩ Phi Dực tộc vẫn cẩn thận mở miệng, trên mặt lộ ra biểu cảm nịnh nọt.

Hứa Thanh không nói chuyện, ánh mắt lạnh như băng, cẩn thận xem xét, sau đó ném tên Phi Dực tộc này ở một bên, tiếp theo liền lấy ra mấy khối đan dược ném tới.

Những đan dược này ẩn chứa nồng đậm linh khí, thả ở bên ngoài cũng là đan dược không tệ, đưa vào bên trong này thì lại càng là đan dược trân quý đến cực hạn, sau khi tên phạm nhân Phi Dực tộc thấy liền sững sờ, nhưng trong mắt lại không lộ ra vui sướng, mà là do dự.

Gã biết rõ, sự việc khác thường tất có điều kỳ lạ, vì vậy lo lắng không yên nhìn Hứa Thanh.

“Đại nhân, cái này…”

“Ngươi tự ăn, hay để ta đánh cho tàn phế sau đó nhét vào?” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Đáy lòng tên phạm nhân Phi Dực tộc dâng lên lệ khí, nhưng lại cưỡng ép đè xuống, gã biết rõ hậu quả nếu như không tuân theo, vì vậy hung hăng nghiến răng, nhặt đan dược lên, ăn toàn bộ.

Nhưng gã lại giữ ở trong đầu, khống chế tốc độ hấp thu.

Hứa Thanh nhíu mày, trực tiếp hạ xuống một chưởng, tiếng nổ vang lên, tên tu sĩ Phi Dực tộc này phát ra kêu thê lương thảm thiết, thân thể xém chút nữa tan vỡ, ngã xuống liền hấp hối.

Nhưng cũng chỉ là thân thể suy yếu, theo linh khí trong đan dược dung nhập vào cơ thể, rất nhanh liền khôi phục, sau khi Hứa Thanh xem xét cảm thấy còn chưa đủ, lại đẩy miệng gã ra, vứt xuống dưới thêm mấy viên.

Trong nháy mắt tiếp theo, khi những đan dược này hòa tan, một cỗ chấn động sắp đột phá từ trên người tên tu sĩ Phi Dực tộc tràn ra.

Lúc bị bắt tới, gã đã là Nguyên Anh viên mãn cực hạn, trải qua nhiều năm như vậy, đã đến trình độ đột phá, nhưng mà tấn chức Linh Tàng cần có thiên đạo, hiển nhiên là gã chưa có chuẩn bị, cho nên đột phá nhất định thất bại.

Nhưng…Bất kể là thất bại hay không, cũng không ảnh hưởng tới quy tắc thiên địa nơi đây khởi động, hình thành thiên kiếp đao.

Loại chấn động này, lập tức khiến cho tên tu sĩ Phi Dực tộc kia hoảng sợ, gã đã biết Hứa Thanh muốn làm gì rồi, gã vừa muốn mở miệng, nhưng đã chậm, trong thời gian ngắn bầu trời gió giục mây vần, tràn ngập kiếp vân.

Tên tu sĩ Phi Dực tộc này phát ra một tiếng bén nhọn, chợt nhảy lên bay nhanh về xa xa, càng không ngừng ra tay oanh kích bản thân, muốn đè tu vi của mình xuống, muốn để thiên kiếp tản đi.

Nhưng không đợi gã ra tay mấy lần, toàn thân gã run lên và thân thể dừng lại, biểu cảm lộ ra vẻ khoa trương cuồng nhiệt, nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ hoảng sợ.

Thân hình giống như bị khống chế, cưỡng ép quay người quỳ bái về phía Hứa Thanh, lớn tiếng mở miệng.

“Chủ…Ta nguyện…Đi…Chết!”

Lời nói không lưu loát, đại biểu Ảnh Tử khống chế gã cũng không quá ổn định, giờ phút này trong lúc tên Phi Dực tộc đang nói, thần sắc của gã không ngừng sắc liền cải biến, mãnh liệt giằng co, biểu cảm cuồng nhiệt cũng nhanh chóng tản đi mà biến thành vặn vẹo, mắt thấy liền muốn tránh thoát.

Đúng lúc này sấm sét trên bầu trời nổ vang, vô số tia chớp tạo thành Thiên Đao trảm đạo, bỗng nhiên hạ xuống tên Phi Dực tộc phía dưới, một khắc phủ xuống, Ảnh Tử liền rời đi, tên Phi Dực tộc khôi phục như thường nhưng đã không có khả năng né tránh, trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, bị Thiên Đao chém xuống.

Tiếng nổ vang vọng, truyền khắp bốn phương.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi tại chỗ, không quan tâm tên phạm nhân Phi Dực tộc đã bị chém đứt đạo cơ và hấp hối, hắn ngẩng đầu nhìn Thiên Đao, lần nữa cảm ngộ.

Thời gian 300 hơi thở thoáng một cái liền qua.

Theo kiếp vân chậm rãi tản đi, Thiên Đao cũng đã tiêu tán, trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư.

Một lát sau hắn đứng người lên, cất bước đi về phía trước, đi tới khu vực khác, tìm kiếm mẫu thử nghiệm thích hợp khác.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, chớp mắt liền qua mấy ngày.

Dưới Hứa Thanh lần lượt thử nghiệm cảm ngộ, đã đến thời gian hắn ước định cùng Ninh Viêm.

Ngày hôm nay vào lúc hoàng hôn, bầu trời hình thành từng đạo ánh sáng rực rỡ tươi đẹp, giống như nước chảy xuôi xuống khắp vùng đất, cũng rơi xuống nóc nhà và quảng trường ghi chép của Chấp Kiếm Cung.

Trong đó, có không ít Chấp Kiếm Giả đang xếp thành hàng dài.

Bọn họ đều là dự khuyết đến từ các Châu.

Trong đó có một chút người mang theo vẻ mặt lo lắng, đang đau khổ chờ đợi, Ninh Viêm chính là một người trong số đó.

Gã thỉnh thoảng lại nhìn xa xa, đáy lòng lo lắng không yên, lo được lo mất, gã đã đợi được nửa ngày rồi.

Phía sau là một cái bàn, có một vị Chấp Kiếm Giả trung niên thần sắc nghiêm nghị đang ngồi ở đó, tu vi người này là Kim Đan, trong mắt mơ hồ có tia chớp đảo qua, hiển nhiên là xuất thân từ Thái Cổ Lôi Mạch, chấn động tu vi không hề tầm thường.

Giờ phút này gã ngẩng đầu nhìn tới bảy tám người dự khuyết đang liên tiếp nhìn về nơi xa, nhàn nhạt mở miệng.

“Phần lớn tiến cử ghi chép dự khuyết đều đã hoàn thành, chỉ còn có các ngươi.”

“Các ngươi cuối cùng có tìm được người đồng Châu tiến cử hay không?”

Chương 956: Một mai đắc đạo Thương Long khởi (2)

Bảy tám người dự khuyết đều hiện ra vẻ mặt đắng chát, có người mở miệng giải thích, có người trầm mặc không nói.

Ninh Viêm nhanh chóng gật đầu, cúi đầu về phía vị Chấp Kiếm Giả trung niên.

“Làm phiền chờ một chút, người tiến cử của ta đáp ứng sẽ tới.”

“Người ngươi tìm là ai?” Vị trung niên Chấp Kiếm Giả này nhăn mày lại, chậm rãi truyền ra lời nói.

Ninh Viêm do dự, cũng không nói tên Hứa Thanh, bây giờ gã cũng không xác định đối phương có phải sẽ thật sự sẽ đến hay không, nếu như gã nói ra nhưng người lại không tới, vậy gã liền biến thành trò cười.

Mặt khác, trong những người dự khuyết lần này, lúc trước gã và những người thân phận tương tự của Châu khác đồng thời khảo hạch, vì tranh đoạt vị trí dự khuyết thứ nhất, cạnh tranh với nhau rất kịch liệt, khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn.

Giờ phút này trong đám người có ba thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh, đây cũng chính là người từng có xung đột cùng gã.

Ba người này thấy Ninh Viêm lo lắng, lại không mở miệng nói ra người tiến cử, thần sắc liền hiện lên vẻ trào phúng, mặc dù không rõ ràng như vậy, nhưng vẫn bị Ninh Viêm nhìn thấy.

Vẻ mặt của bọn họ, khiến cho đáy lòng Ninh Viêm có chút khó chịu.

Một người trong đó còn thậm trí cười nhẹ một tiếng.

“Người đứng nhất của khảo hạch dự khuyết lại không có người đến tiến cử, có thể thấy được nhân phẩm của người này như thế nào.”

Ninh Viêm trầm mặc.

Vị Chấp Kiếm Giả trung niên mặt không cảm xúc, gã không quan tâm tới những thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh này nói chuyện, người như vậy rất nhiều, dẫu sao mỗi người tính cách khác biệt, có âm trầm, có người trực tiếp.

Nhưng sau khi trở thành Chấp Kiếm Giả, phần lớn đều sẽ có cải biến.

Vì vậy gã lật nhìn sơ lược lý lịch của Ninh Viêm một chút, sau khi chú ý thấy người này đến từ Nghênh Hoàng Châu liền có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu, đảo mắt nhìn qua Ninh Viêm.

“Ngươi và đồng Châu cùng với Hứa Thanh huynh đệ?”

Ninh Viêm nghe vậy gật đầu.

Một người trong ba tên dự khuyết có mâu thuẫn cùng Ninh Viêm cười khẽ.

“Hứa Thanh đại ca là người có ánh sáng vạn trượng, cũng không muốn tiến cử cho người nào đó, vậy thật sự đó có thể thấy được người nào đó nhất định là có chút vấn đề.”

“Khổ cực vất vả tranh đoạt vị trí dự khuyết thứ nhất, cũng có tác dụng gì đâu cơ chứ.”

“Các ngươi muốn chết!” Sắc mặt Ninh Viêm âm trầm, chợt nhìn lại, đối phương mấy lần khiêu khích, hơn nữa giờ phút này tâm trạng của gã đang lo lắng, vì vậy lệ khí trong đáy lòng khó tránh khỏi bay lên.

“Làm sao, ở trong nơi này còn muốn tái đấu một trận cùng chúng ta hay sao!” Ánh mắt của ba thiếu niên trở nên bất thiện, nhìn Ninh Viêm, bọn họ chính là muốn chọc giận Ninh Viêm.

Ninh Viêm nghiến răng, lệ khí trong mắt dần dần tăng lên.

Về phần người trung niên Chấp Kiếm Giả ngồi chỗ ghi chép, gã lạnh nhạt nhìn qua một màn này, mỗi một lần dự khuyết mới, đều có những loại việc giống như thế này phát sinh, dẫu sao nhiều người tự nhiên sẽ có mâu thuẫn, vì vậy nhàn nhạt mở miệng.

“Có mâu thuẫn, cút ra bên ngoài giải quyết xong rồi trở lại.”

Ba tên thiếu niên nghe vậy, lập tức bay lên không, một người trong đó chỉ một ngón tay vào Ninh Viêm.

“Không phải ngươi đoạt vị trí đứng đầu dự khuyết của chúng ta sao, có dám lại tới đánh một trận hay không?”

“Lời này của ngươi không đúng, Ninh Viêm làm sao lại không dám chứ, nhưng gã phải đợi người tiến cử của mình, cho nên không thể giao thủ cùng chúng ta, đúng không Ninh Viêm, lý do cự tuyệt ta cũng đã nghĩ kỹ cho ngươi rồi.”

Một thiếu niên khác trong ba người tươi cười mở miệng.

Hàn mang trong mắt Ninh Viêm lóe lên, đang muốn bay ra, nhưng vào lúc này, một giọng nói bình tĩnh từ đằng xa truyền đến.

“Ninh Viêm, ta có việc nên chậm trễ thời gian, tới hơi trễ.”

Theo giọng nói truyền đến, một tiếng rít vang vọng ập đến, trên bầu trời xa xa, một bóng người đang nhanh chóng bay tới gần.

Trong ánh hào quang, người này tóc dài phấp phới, toàn thân là đạo bào màu trắng như tuyết, phối hợp với dung nhan tuấn lãng, khiến toàn bộ người thấy thì ánh mắt đều bị hấp dẫn.

Chính là Hứa Thanh.

Hứa Thanh không dễ dàng đáp ứng người khác, nhưng một khi đáp ứng là hắn chắc chắn sẽ làm.

Nếu như đã đồng ý tiến cử Ninh Viêm, hắn sẽ không cố ý kéo dài thời gian, thật sự là đoạn này thời gian này hắn bận cảm ngộ một đao trảm đạo, cho nên hôm nay mới tới chậm.

Về phần nhìn Ninh Viêm không vừa mắt thì vẫn có, nhưng nếu như đội trưởng đã cảm thấy người này hữu dụng, Hứa Thanh cũng liền chuẩn bị sẽ quan sát gã nhiều thêm một chút.

Giờ phút này hắn vừa đến, tâm thần của toàn bộ đệ tử dự khuyết trong nơi ghi chép liền chấn động, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ cung kính, đồng loạt bái kiến, tâm thần ba người thiếu niên có mâu thuẫn cùng Ninh Viêm cũng run lên, vội vàng cúi đầu không dám tiếp tục lỗ mãng.

Thật sự là bây giờ danh khí của Hứa Thanh ở trong Chấp Kiếm Cung quả thực không nhỏ, được gọi là một trong những yêu nghiệt của kỳ này, nhất là nghe nói quan hệ cá nhân của mấy người yêu nghiệt lần này rất tốt, còn hợp thành một đoàn với nhau, trêu chọc một người chẳng khác nào trêu chọc toàn bộ.

Huống hồ bây giờ từng người đều có chức vị cố định quan trọng, tạo thành thế lực, thì lại càng không có người nào nguyện ý đắc tội.

Vị Chấp Kiếm Giả trung niên ở chỗ ghi chép cũng cười ha ha, đứng dậy nghênh đón.

Hôm ấy Hứa Thanh và đám người Khổng Tường Long tới Chấp Kiếm Cung giằng co với Diêu gia, trong đông đảo Chấp Kiếm Giả tới tham dự, người này cũng ở trong đó, đã từng có cơ hội gặp mặt Hứa Thanh một lần, biết được những chuyện mà nhóm Hứa Thanh làm, đáy lòng cũng rất là kính nể.

Ninh Viêm lại càng vô cùng kích động, bước nhanh về phía trước, đối với gã mà nói, giọng của Hứa Thanh ngay lúc này chính là âm thanh của thiên đạo, bóng người càng là cầu vồng, loại tâm tình lên xuống này, khiến cho gã vô cùng cảm kích khi Hứa Thanh đến.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu về phía Ninh Viêm, sau đó chắp tay đáp lễ kia với vị Chấp Kiếm Giả trung niên đón tiếp.

“Làm phiền Chu đại ca, ta làm người tiến cử cho Ninh Viêm.”

Vị Chấp Kiếm Giả họ Chu nghe thấy Hứa Thanh hô một cái đúng họ của mình, trong mắt liền lập tức lộ ra tia sáng sáng ngời, thầm nghĩ người này có thể làm cho đám người Khổng Tường Long tiếp nhận, ánh sáng vạn trượng là một mặt, cách xử sự làm người càng là một mặt ưu khác.

Phải biết rằng lúc ấy có không ít Chấp Kiếm Giả đi tới Giới Luật điện, mặc dù sau đó mọi người đều chạm mặt với nhau, đám người Vương Thần cũng có giới thiệu, nhưng dẫu sao thời gian vẫn rất vội vàng.

Tình huống như vậy, còn có thể nhớ kỹ họ của gã, đây cũng là một loại bổn sự.

Vì vậy gã lập tức cười ha ha, truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh huynh đệ tiến cử, nói rõ tâm tính Ninh Viêm chính trực, phẩm tính thuần lương.” Nói xong, gã lập tức ghi chép cho Ninh Viêm thông qua, sau đó trong mắt mang theo vẻ nghiêm khắc, nhìn về phía Ninh Viêm.

“Ninh Viêm, sau khi ngươi trở thành Chấp Kiếm Giả, phải tận trung cương vị công tác, chớ để cho Hứa Thanh huynh đệ mất mặt!”

Ninh Viêm vội vàng hô vâng.

Hứa Thanh cũng không ở lâu, sau khi nói mấy câu cùng với vị Chấp Kiếm Giả họ Chu, dưới ánh mắt cung kính của mọi người bốn phía, cáo từ rời đi.

Hắn muốn quay về Hình Ngục Ti, tiếp tục đi cảm ngộ.

Chương 957: Một mai đắc đạo Thương Long khởi (3)

Ngay khi Hứa Thanh trở về, lúc đi ngang qua Hình Ngục Ti tầng thứ chín, khi bóng người Hứa Thanh vừa mới xuất hiện ở trên bậc thang, là đã nghe được giọng nói nghiêm nghị của Cung chủ từ xa xa truyền đến.

“Đừng tưởng rằng được người khác xưng vài câu thiên kiêu, ngươi liền tự cho mình là siêu phàm, trong mắt ta, Khổng Tường Long ngươi chính là một tên Chấp Kiếm Giả mới, non nớt vô cùng!”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, nhìn sang, chú ý thấy Khổng Tường Long đang cúi đầu đứng ở nơi giao tiếp của tầng này.

Cung chủ đang đứng đối diện, thần sắc uy nghiêm, lạnh mặt răn dạy y.

“Dù người khác nhìn thấy ngươi kinh diễm tuyệt luân, nhưng ngươi không tuân thủ quy củ của Chấp Kiếm Giả, nhiều lần lấy việc riêng làm công, sớm muộn gì cũng có một ngày nhất định làm ra đại họa, ngươi có hiểu rõ điểm này hay không?”

Thần sắc Cung chủ uy nghiêm, trong giọng nói còn mang theo một chút nộ khí.

“Chấp Kiếm Cung không phải là nơi làm vườn, cũng không cần người không tuân thủ quy củ, nếu như ngươi cho rằng có thể dựa vào tiểu thông minh, làm xằng làm bậy trong này… .”

Hứa Thanh thấy một màn như vậy, hiểu rõ nhất định là khi Khổng Tường Long đưa phạm nhân tới đây, liền bị phát hiện đã làm việc tư gì, khiến cho Cung chủ răn dạy, sợ là không thể thiếu bị bắt vào lồng giam chịu phạt.

“Tại sao Cung chủ lại cứ nhìn chằm chằm vào Khổng đại ca nhỉ?”

Đáy lòng Hứa Thanh có chút kinh ngạc, nhưng hắn biết rõ giờ phút này đối phương đang nổi nóng, vì vậy lập tức cúi đầu, đi về phía tầng thứ mười.

Nhưng hắn còn không đi xuống bậc thang, bên Khổng Tường Long hiếm thấy bỗng phản bác lại một câu.

“Ta không làm xằng làm bậy, ta đã hoàn thành nhiệm vụ, vật phẩm nhiệm vụ ta cũng lấy được, chỉ là trả lại muộn hai ngày mà thôi, sinh mệnh của những người bị hại kia đều chỉ còn hơi thở cuối cùng, chẳng lẽ ta thấy chết mà không cứu sao?”

“Càn rỡ!” Cung chủ hừ lạnh một tiếng, giọng nói như là thiên lôi nổ vang bát phương, khiến cho lính canh ngục bốn phía nhao nhao kinh hãi, Hứa Thanh cũng hít vào một hơi, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Khổng Tường Long ngẩng đầu, vẻ mặt không phục, mà Cung chủ chỗ đó rõ ràng rất là tức giận, trong mắt tràn ra ánh sáng lạnh như băng.

“Có bản lãnh rồi đúng không, học được cả cách tranh luận với ta rồi, nếu như ngươi cứ tiếp tục như thế, không bằng cút ra khỏi Quận Đô, đi tìm một địa phương nhỏ nào đó mà hưởng thụ hư vinh anh hùng của ngươi đi.”

Thân thể Khổng Tường Long run rẩy, sau một lúc lâu liền cúi đầu xuống.

“Nhớ cho kỹ, khi ngươi tấn thăng thành Chấp Kiếm Giả, câu đầu tiên ta nói với ngươi là gì?” Cung chủ nhìn qua Khổng Tường Long, vẻ mặt uy nghiêm.

“Thân là Chấp Kiếm Giả, mỗi một người đều là thanh lợi kiếm của nhân tộc, phải thời khắc làm tốt chuẩn bị chịu chết vì nhân tộc.” Khổng Tường Long nghe vậy, lớn tiếng mở miệng.

Hứa Thanh quen thuộc những lời này, ban đầu ở tầng 89, khi hắn lần đầu tiên trông thấy Cung chủ, câu nói đầu tiên của đối phương cũng là như vậy, giống như đúc.

Giờ phút này giọng nói Cung chủ mang theo sự nghiêm khắc, tiếp tục vang vọng.

“Hy vọng tương lai ngươi vẫn lạc trên chiến trường chiến vì nhân tộc, mà không phải trong là trong một chút âm mưu ti tiện!”

“Với tính cách của ngươi, muốn sắp đặt hay bố cục để đối phó với ngươi không khó, người đâu, nhốt y lại, lần này cấm túc 2 tháng, không cho phép bất luận kẻ nào tới thăm!”

Cung chủ hất tay áo lên, quay người rời đi, lúc đi ngang qua Hứa Thanh liền trừng mắt.

“Nhìn náo nhiệt cái gì, đã phát hiện bí mật nhà tù 132 khu Đinh rồi hả? Hay là đã cảm ngộ khu Bính hoàn thành rồi? Còn không mau đi!”

“Vâng!” Hứa Thanh vội vàng cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi.

Trước khi đi hắn liếc mắt nhìn qua bên Khổng Tường Long, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, ánh mắt hai người nhìn nhau, đều có vẻ bất đắc dĩ.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhanh chóng đi xuống tầng 90, đáy lòng cảm khái Cung chủ nghiêm khắc, đồng thời trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ suy tư.

“Cung chủ biết rõ ta đang cảm ngộ?”

Hứa Thanh hiểu rõ, thân là Cung chủ, nắm quyền toàn bộ Hình Ngục Ti, thì chuyện biết mình đang cảm ngộ cũng không khó.

Nhưng toàn bộ Hình Ngục Ti có nhiều việc như vậy, còn có thể biết được hướng đi của mình, điều này nói rõ Cung chủ cũng đang chú ý tới mình.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, rất nhanh liền đi đến tầng 90, vừa mới đi vào liền đã nhìn thấy Quỷ Thủ ngồi ở chỗ kia uống rượu, sau khi lão nhìn thấy Hứa Thanh liền nở nụ cười.

“Bị Cung chủ khiển trách rồi đúng không, ta ngồi ở đây cũng có thể nghe được tiếng vang từ bên trên.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, đáy lòng cũng phiền muộn, lần này bị giáo huấn đúng là tai bay vạ gió.

“Tính cách của Cung chủ chính là như vậy, rất nghiêm khắc đối với mọi người, đối với người dưới quyền lại càng là như vậy.” Quỷ Thủ ném một bầu rượu hắn, tươi cười mở miệng.

“Nhưng Cung chủ càng chửi, càng mắng, nói rõ trong lòng càng để ý tới ngươi.”

Hứa Thanh nhớ tới suy đoán của mình lúc trước.

“Cung chủ không có đệ tử, con nối dõi cũng đã chết trận, cho nên rất là chú ý đối với những Chấp Kiếm Giả có tư chất, ngươi là như thế, mà Khổng Tường Long cũng là như vậy.”

Quỷ Thủ cảm khái, uống một hớp rượu.

“Con nối dõi chết trận?” Hứa Thanh nhìn Quỷ Thủ.

“Đúng vậy, việc này người mới không biết, phần lớn lão nhân mới biết được, Cung chủ có hai đứa con trai, đều là Chấp Kiếm Giả, tư chất kinh người.”

“Nhưng một người chết khi lẻn vào Thánh Lan tộc làm nhiệm vụ, vì không muốn bị bắt giữ nên đã tự sát, người khác thì là bị người ta tính kế thiết lập bố cục nhắm vào tính cách mà chết.”

Quỷ Thủ thổn thức, không cần phải nhiều lời nữa.

Hứa Thanh trầm mặc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn tầng 89 bên trên, sau một lúc lâu liền cúi đầu về phía Quỷ Thủ, đi về phía bích hoạ, bước vào tiểu thế giới.

Chương 958: Một mai đắc đạo Thương Long khởi (4)

Bên trong khu đông 13 mà Hứa Thanh phụ trách, có bốn tên phạm nhân phù hợp tiêu chuẩn, tất cả đều đã bị trảm đạo, nhưng mà ba ngày trước Hứa Thanh đã đi tìm tới những binh lính canh ngục của khu khác, lấy phạm nhân khu vực mình chịu trách nhiệm, đổi lấy mấy người phù hợp yêu cầu tới đây.

Giờ phút này hắn khoanh chân ngồi trên núi lửa, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời, theo thiên địa nổ vang, Thiên Đao lại hiện ra.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, hôm nay hắn đã không còn nóng vội giống như ngay đầu tiên nữa rồi, mà cả người chìm vào trong an bình, lặng lẽ ngóng nhìn, lặng lẽ cảm ngộ, lặng lẽ khắc Thiên Đao vào trong tâm thần.

Bên trong tinh thần của hắn, lần lượt tạo thành đao ảnh.

Nhưng lại lần lượt tan vỡ tiêu tán.

Mặc dù như thế, Hứa Thanh vẫn kiên trì như trước.

Cho đến nửa tháng sau, dưới sự lần lượt cảm ngộ của hắn, những phạm nhân dị tộc được trao đổi cũng không còn thừa mấy người.

Thời điểm này, Hứa Thanh cũng không tiếp tục lấy phạm nhân gần đột phá để dẫn dắt thiên kiếp đao nữa, mà khoanh chân ngồi một chỗ, không ngừng khắc xuống và nhớ lại trong đầu, tay phải cũng nhiều lần giơ lên, lần lượt chém xuống.

Bên trong tâm thần rốt cuộc đã xuất hiện một cái đao ảnh coi như ổn định, được hắn cẩn thận che chở, chậm rãi khiến nó trở nên sâu sắc hơn.

Quá trình này rất buồn tẻ, giống như kiên trì rèn đúc một thanh đao sắc bén tuyệt thế vậy.

Mũi nhọn dần dần xuất hiện, trên thực tế, đến lúc này Hứa Thanh biết mình có thể kết thúc.

Nhưng lúc này hắn lại phát hiện đao mà mình cảm ngộ, mặc dù uy lực rất là kinh người, nhưng lại không phải trảm đạo mà hắn suy nghĩ, mà là trảm tất cả thân hồn.

“Không giống với ta nghĩ…”

Hứa Thanh trầm ngâm, dứt khoát không kết thúc, mà là tiếp tục khắc xuống, làm cho đao ảnh trong thức hải trở nên sâu sắc hơn, hắn muốn nhìn một chút xem tiếp tục cảm ngộ tiếp nữa sẽ như thế nào.

Chỉ là có chút thời điểm, phương pháp không đúng, thời gian rèn đúc không lâu còn tốt, nhưng nếu như đã mài giũa lâu rồi, thứ đạt được không phải là lưỡi đao sắc bén, mà là sắt vụn.

Cho nên sau nửa tháng, sau khi nhiều lần liên tục cảm ngộ, tâm thần của hắn đột nhiên chấn động, một đao được hắn vẽ ra trong thức hải, bỗng nhiên hỏng mất.

Bởi vì ký thác tâm huyết trong thời gian dài, cho nên theo đao ảnh chia năm xẻ bảy, thân thể Hứa Thanh cũng kịch liệt run rẩy, phun ra một ngụm lớn máu tươi.

“Sao lại như thế … .”

Vẻ mặt Hứa Thanh uể oải, không cam lòng, thì thào nói nhỏ.

Vô luận là một đao Thái Thương, hay là hư ảnh Quỷ Đế Sơn, hắn đều không cảm thụ khó khăn giống như thế này, nhất là lúc trước hắn rõ ràng đã cảm ngộ nó thành hình, nhưng cuối cùng chẳng biết tại sao, lại lần nữa tan vỡ.

Giống như có thể lưu lại đường nét của đao này ở trong tâm thần, nhưng nếu muốn lạc ấn sâu hơn, vậy thì không phải là hắn có thể làm được.

“Là phương pháp của ta không đúng sao?”

Hứa Thanh trầm mặc, nhắm mắt lại khoanh chân ngồi ở một chỗ, lâm vào trầm tư.

Cho đến hồi lâu, hắn bỏ qua việc cảm ngộ một đao của bản thân, mà nhớ lại những phạm nhân bị trảm đạo kia, nhớ lại từng màn khi bọn họ bị một đao chém xuống, sau đó đạo cơ sụp xuống.

Theo những hình ảnh không ngừng hiện ra ở trong đầu óc của hắn, hồi lâu sau thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên run lên, chợt mở mắt ra.

“Phương hướng của ta không đúng!”

“Tất cả những thứ ta cảm ngộ trước kia, đều lấy phương pháp trước kia, thế nhưng tất cả đều lấy thân hồn là chủ yếu, ví dụ như một đao Thái Thương, trảm chính là thân, Quỷ Đế Sơn trấn chính là hồn.”

“Đây không phải là cảm ngộ, đó là vẽ, còn lần này mới thật sự là cần cảm ngộ.”

“Bởi vì đây là quy tắc biến thành trảm đạo đao, nó không phải là thiên kiếp đao, nó là thiên đạo đao!”

“Nhìn vào cấp độ sâu hơn, phương pháp nó dùng chính là chém ra linh khí trong cơ thể của tu sĩ, một khắc đao hạ xuống, linh khí ở trong cơ thể sẽ bị ảnh hưởng, tựa như không còn thuộc về bản thân tu sĩ nữa!”

“Trọng điểm của một đao kia không phải là trảm, mà là để cho bản thân linh khí của tu sĩ bài xích người tu hành, tự động sụp đổ!

“Một đao kia, hoặc là nói một đạo này, càng giống như là…Một đạo pháp chỉ!”

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, trong mắt sộ ra ánh sáng mãnh liệt.

“Pháp chỉ hiệu lệnh linh khí, để cho nó bài xích tu sĩ?”

“Cái này …làm thế nào mới được như vậy?”

Trong đầu của hắn lập tức bay lên một đáp án.

Linh khí là bản chất, vậy nếu như coi linh khí thành tồn tại tương tự như dị chất, như vậy linh khí là khí tức của ai, Hứa Thanh nghĩ tới bốn con thú thiên đạo nguyên thủy ở bên ngoài của cái tiểu thế giới này, con mắt của bọn nó hội tụ tạo thành Nhật Nguyệt, huyễn hóa ra pháp tắc.

“Linh khí đến từ pháp tắc, pháp tắc đến từ thiên đạo?”

Hứa Thanh thì thào, trong mắt lộ ra kỳ mang.

Sau khi phạm nhân bị giam giữ vào trong tiểu thế giới này, bọn họ sẽ bị tiểu thế giới xâm nhập và đồng hóa, cuối cùng dung hợp thành một thể với giới này, cho nên pháp tắc của cái tiểu thế giới này, mới có thể tiêu tán tu vi của bọn họ.

“Cho nên, một đao kia, là lấy pháp tắc của thiên đạo hóa thành pháp chỉ, sau đó chém xuống!”

“Như vậy thiên đạo, là cái gì?”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ suy tư, sau một lúc lâu hắn thở sâu, đứng người lên cất bước rời khỏi mảnh tiểu thế giới này, khi đi đến bên ngoài tiểu thế giới, hắn đứng ở bên trong hư vô, cúi đầu nhìn về phía bốn tôn thú nguyên thủy thiên đạo cực lớn bên ngoài kia.

Hắn nhìn rất nghiêm túc, rất cẩn thận, thậm chí khoanh chân ngồi trong hư vô và tản cảm giác ra ngoài, toàn tâm đắm chìm.

Thời gian trôi qua, bảy ngày sau, trong lòng Hứa Thanh dâng lên từng trận cảm giác hiểu ra.

“Bốn tôn thiên đạo này, không phải là vật thực chất, mà giống như một loại sinh không phải sinh, giống như tồn tại chết mà không chết.”

“Loại tồn tại này, không có ý chí của bản thân.”

Đây là đáp án sau khi Hứa Thanh quan sát, đồng thời cũng là đáp án mà hắn hỏi thăm Tử Huyền Thượng Tiên trong bảy ngày này.

Đáp án này, khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới đại lục Vọng Cổ.

Dựa theo hắn lý giải, cường giả nắm giữ pháp tắc của đại lục Vọng Cổ, cũng có thể làm được một đao thiên đạo này trong đại lục Vọng Cổ, chỉ là điểm này vô cùng khó khăn.

Bởi vì thiên đạo của tiểu thế giới, là bị Chấp Kiếm Cung khống chế được, cho nên có thể sử dụng.

Nhưng thiên đạo ngoài đại lục Vọng Cổ, hẳn là không tồn tại nào có thể khống chế.

Mà không có người nắm quyền, thiên đạo cũng sẽ không có ý thức của mình, chỉ có biến pháp tắc thành bản năng.

Thời điểm này, Hứa Thanh bỗng nhiên hiểu rõ cái gì gọi là Linh Tàng cảnh.

Cũng hiểu rõ nguyên nhân mà Quỷ Thủ từng nói Linh Tàng cảnh cần phải cảm ngộ thiên đạo, bên trong bí tàng của bản thân phải có thiên đạo trấn giữ.

Đó là bởi vì, chỉ có thiên đạo mới có thể thừa nhận pháp tắc, tiến tới hiệu lệnh pháp tắc.

Cường giả Linh Tàng cảnh, đã có thể lấy thiên đạo pháp tắc của bản thân, hiệu dụng trên đại lục Vọng Cổ, mặc dù không thể lâu dài, nhưng có thể cải biến trong thời gian ngắn, hình thành trạng thái chí cường của bản thân.

Cũng giống như là Huyền Diệu Thái của Trúc Cơ vậy.

Sau khi hiểu rõ những thứ này, Hứa Thanh đã có lý giải càng sâu hơn đối với đối với một đao thiên đạo này.

Rốt cuộc hắn cũng biết, tại sao lúc trước mình một mực thất bại.

Bởi vì, một đao kia ẩn chứa pháp tắc, mà pháp tắc thì chỉ có Linh Tàng mới có thể nắm giữ, vả lại Linh Tàng nắm giữ cũng là dựa vào thiên đạo bên trong bí tàng làm vật trung gian.

Cho nên hắn mới thất bại, do đó vô luận hắn vẽ như thế nào, cũng đều khó có thể thành công.

Hắn thiếu khuyết một cái vật dẫn thừa nhận pháp tắc!

“Thì ra là như vậy!”

Hứa Thanh hoàn toàn hiểu ra.

“Vật dẫn…”

Hắn nghĩ tới độc đan, nghĩ tới mệnh đăng, nghĩ tới công pháp Hoàng cấp, nghĩ tới Tử Nguyệt…

Cuối cùng, hắn bỏ qua.

Bởi vì rốt cuộc thì những thứ này, đều là ngoại vật.

Duy chỉ có một thứ là thích hợp nhất.

Đó chính là…Thương Long.

Bổn mạng Thương Long!

“Thiên đạo bên trong bí tàng tương lai của ta!”

Đây mới là thứ thực sự thuộc về bản thân hắn!

Mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng.

Chương 959: Thương Long hóa thiên đạo! (1)

Hứa Thanh nghĩ tới đây thì không hề chần chờ chút nào, lập tức bước vào tiểu thế giới, khoanh chân ngồi trên núi lửa của khu đông 13.

Hắn ngẩng đầu nhìn qua bầu trời, hồi lâu sau chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm giác bổn mạng Thương Long trong cơ thể mình.

Dưới khí cơ dẫn dắt, bổn mạng Thương Long trong tâm thần Hứa Thanh biến ảo, tương tự nhìn chăm chú Hứa Thanh.

Bổn mạng Thương Long, là lúc Hứa Thanh tu vi Ngưng Khí kỳ, từ tầng thứ tám của công pháp Hóa Hải Kinh biến thành, lúc ấy tên là Long Kình biển cấm, nhưng sau đó hắn nhiều lần cảm ngộ sinh vật biển cấm, khiến cho hình thái của nó biến hóa hoàn toàn, cuối cùng hình thành bộ dáng của Thương Long.

Từ đó về sau, lúc hắn Trúc Cơ dùng cái này hóa thành pháp khiếu bổn mạng của bản thân, cho đến khi mở Thiên Cung, bởi vì độc đan cho nên Thương Long phải nhượng vị, lại bởi vì Tử Nguyệt xuất hiện mà Thương Long lần nữa thoái vị, sau đó là công pháp Hoàng cấp dung hợp thành một Cung, nó lại lần nữa thoát vị đĩa đệm.

...Đến tận bây giờ.

“Vậy thì, lấy bổn mạng Thương Long để thừa nhận pháp tắc trảm đạo.”

Hứa Thanh quyết đoán, giơ tay phải lên rồi vung xuống phía dưới, ngọn núi xa xa lập tức nổ vang, một tên phạm nhân dị tộc bị hắn cách không lôi tới.

Đây là mẫu vật cuối cùng mà hắn trao đổi với những vị lính canh ngục khác, dù hắn muốn nhiều hơn nữa...Thì những người khác cũng không muốn tiếp tục trao đổi nữa.

“Có lẽ đã đủ rồi.” Hứa Thanh nhìn vào tên phạm nhân dị tộc trước mặt này, thì thào trong lòng...

Giờ phút này thân thể tên phạm nhân run rẩy nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra tia bi thương, gã biết vận mệnh của mình, vì vậy nhanh chóng mở miệng.

“Đại nhân, ta tự nguyện dẫn thiên kiếp đao tới cho ngài, ta nghiệp chướng nặng nề, tự biết bản thân không thể được phóng thích, chỉ hy vọng sau khi đại nhân có thu hoạch, hãy xóa ta đi, để ta không phải chịu nỗi khổ mất đi ký ức.”

Ánh mắt tên dị tộc lộ ra vẻ cầu khẩn.

Hứa Thanh không nói chuyện, buông tay bỏ xuống, ném đan dược ra.

Tên phạm nhân dị tộc hung hăng nghiến răng, cầm lấy đan dược và bay đến xa xa, trong mắt lộ ra vẻ quyết đoán và kiên quyết, một hơi nuốt vào, sau đó toàn lực ứng phó, vận hành tu vi muốn đột phá.

Trong nháy mắt tiếp theo, bầu trời truyền tới tiếng nổ vang, mây mù nhanh chóng bay đến, rất nhiều tia chớp tràn ngập, rất nhanh, Thiên Đao trảm đạo nhìn như do vô số tia chớp tạo thành, trên thực tế lại chính là pháp tắc biến thành, lần nữa xuất hiện ở trên bầu trời, xuất hiện ở trong ánh mắt Hứa Thanh.

Theo ánh đao rực rỡ chiếu vào tâm thần, thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, bắt đầu lạc ấn.

Lần này hắn không khắc Thiên Đao trảm đạo vào trong tâm thần, mà khắc nó vào trên người bổn mạng Thương Long, trong chốc lát, một tiếng gào thét từ trong cơ thể Hứa Thanh truyền ra, bổn mạng Thương Long bỗng nhiên biến ảo hiện ra bên ngoài.

Hứa Thanh không phân tâm, tay phải giơ lên và nhanh chóng khắc xuống.

Lấy Thương Long làm bàn vẽ, lấy trí nhớ của mình là thuốc màu, lấy cảm giác bản thân là bút vẽ, một đạo lại một đạo, vẽ từng đao trảm đạo vào trên người Thương Long.

Thời gian trôi qua, một đao trảm đạo ở trên bầu trời hạ xuống, tên phạm nhân dị tộc cười thảm, tu vi tan vỡ, thân thể rơi xuống đất, hấp hối.

Mà Hứa Thanh vẫn không kết thúc, hắn vẫn đang vẽ như trước.

Chỉ là bổn mạng Thương Long tư cách là bàn vẽ, sau khi nhận từng đạo pháp tắc mà Hứa Thanh vẽ vào, bản thân nó dần dần khó có thể chống đỡ, xuất hiện dấu hiệu muốn tan vỡ, bên trong hình thành từng đạo khe hở khuếch tán ra toàn thân, mắt thấy sẽ phải chia năm xẻ bảy.

Trong miệng càng truyền ra từng tiếng gào thét.

Hứa Thanh nhăn mày lại, đưa mắt nhìn bổn mạng Thương Long, hắn biết thế này là bởi vì cấp độ của Thương Long chưa đủ dẫn đến, nhưng nếu lại đổi vật gánh chịu khác, lại không phù hợp với suy nghĩ của Hứa Thanh.

Vì vậy sau khi trầm ngâm, hai ngọn mệnh đăng trong cơ thể Hứa Thanh lập tức xuất hiện, bao phủ phía trên bổn mạng Thương Long, hung hăng trấn áp xuống phía dưới.

Toàn thân bổn mạng Thương Long run lên, dưới mệnh đăng thủ hộ, nó miễn cưỡng vững vàng một chút.

Nhưng còn chưa đủ.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, tòa Thiên Cung thứ ba rung động lắc lư, độc đan tràn ra dị chất rồi dung nhập vào bên trong bổn mạng Thương Long, gia trì cho nó.

Dị chất của độc đan do Hứa Thanh điều khiển, cho nên không làm hại Thương Long.

Cứ như vậy, một ngày, hai ngày, ba ngày…

Cả người Hứa Thanh đắm chìm vào bên trong việc này, giống như quên mất cả bản thân vậy, trong mắt của hắn chỉ có một đao trảm đạo, thời gian đã sớm vượt qua 2000 hơi thở từ rất lâu rồi, nhưng hắn cũng không có chú ý.

Trên người hắn cõng theo lực lượng quy tắc, nhưng lại không áp bách khiến thân hình hắn tan vỡ, bởi vì theo Hứa Thanh lần lượt khắc xuống, pháp tắc và quy tắc trên người hắn đang không ngừng rơi vào trên người bổn mạng Thương Long.

Bổn mạng Thương Long đang chia sẻ pháp tắc cho hắn.

Đồng thời kinh nghiệm thất bại thu được trong hai tháng này, cũng đã phát huy ra hiệu dụng.

Thật giống chất dinh dưỡng vậy, khiến cho Hứa Thanh càng thêm thành thạo đối với lạc ấn một đao trảm đạo này.

Lúc Thương Long lần nữa không chịu nổi, Hứa Thanh liền tản công pháp Hoàng cấp, gia trì cho nó.

Bảy ngày, 10 ngày…

Thương Long kêu rên, thân thể càng ngày càng run rẩy, mỗi một lần Hứa Thanh khắc xuống là nó đều trở lên mơ hồ, dù đã gia trì rất nhiều nhưng hôm nay nó cũng đã tới cực hạn.

Hứa Thanh cũng biết rõ, nếu như bổn mạng Thương Long huỷ diệt, hắn cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Nhưng tính cách Hứa Thanh tàn nhẫn, giờ phút này trong mắt hắn lộ ra tinh mang, Thiên Cung thứ tư bỗng nhiên chấn động, lực lượng Tử Nguyệt tràn ra, lấy một đám lực lượng Thần Linh dung nhập vào trong cơ thể Thương Long, lần nữa gia trì cho Thương Long.

Toàn thân Thương Long chấn động, Hứa Thanh lần nữa khắc xuống.

Cho đến nửa tháng sau, khi sức chống đỡ của Thương Long đã đạt đến cực hạn, rốt cuộc Hứa Thanh hoàn thành một nét vẽ sau cùng.

Theo một nét vẽ này hạ xuống, Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, rơi vào trên người Thương Long, tựa như vẽ rồng điểm mắt vậy, toàn thân Thương Long chấn động và xuất hiện huyết quang, như được phú linh.

Giờ phút này thân thể Hứa Thanh cũng lập tức uể oải, lộ ra sự suy yếu.

Nửa tháng này hắn đã hao tổn rất nhiều tâm thần, phải nói là trước đó chưa từng có, nhưng vào lúc này thần thái trong mắt hắn lại vô cùng sáng ngời.

Bộ dáng của bổn mạng Thương Long trước mặt đã hoàn toàn đại biến, trên người của nó xuất hiện từng sợi tơ phát ra tia sáng lập lòe sáng ngời, những sợi tơ này tràn ngập toàn thân, lập lòe tựa như ẩn chứa quy luật nào đó.

Mỗi một hơi thở, đều có số lượng ánh sáng cố định đồng thời chớp động, trừ bên ngoài cái này ra, còn có vô số ấn ký phù văn, tràn ra khí tức cổ xưa, trồi lên trên toàn thân Thương Long.

Có lớn có nhỏ, có sáng có tối, hình dạng khác biệt với nhau.

Tất cả những thứ này, khiến cho Thương Long lúc này rốt cuộc xuất hiện một tia khí tức giống như bốn tôn thiên đạo nguyên thủy mà Hứa Thanh nhìn thấy ở bên ngoài tiểu thế giới.

Tuy chỉ là một tia, nhưng cũng đủ nghe mà rợn người rồi.

Chương 960: Thương Long hóa thiên đạo! (2)

“Rốt cuộc cũng miễn cưỡng thành công!”

Hứa Thanh thở sâu, pháp tắc ẩn chứa bên trong một đao trảm đạo quá nhiều, bản thân hắn coi như là ngộ tính kinh người, nhưng dẫu sao tu vi có hạn, giờ phút này cũng chỉ lạc ấn hạ xuống được một thành của một đao kia.

Tuy chỉ là một thành, nhưng uy lực của nó vẫn vượt qua hết thảy pháp thuật thần thông mà Hứa Thanh nắm giữ, bởi vì đây là do pháp tắc biến thành.

“Đây chính là Thái Thương đao thứ ba, cũng là một đao thiên đạo của ta!” Hứa Thanh vịn vào núi đá bên người, đứng lên, chỉ một ngón tay lên bổn mạng Thương Long trước mặt.

Thương Long lập tức ngửa mặt lên trời gào thét, thân hình bay thẳng đến bầu trời, bay lượn trên bầu trời, những nơi lướt qua thì bốn phía vô số tia chớp hình thành, tràn ngập bát phương, pháp tắc trên người nó lại càng rõ ràng hơn.

Thậm chí thiên địa vào thời khắc này cũng xuất hiện biến hóa, trong mơ hồ trên bầu trời, có nhật nguyệt đồng thời xuất hiện.

Đó là bốn tôn thiên đạo nguyên thủy ở bên ngoài tiểu thế giới, ánh mắt của chúng hội tụ vào.

Từ xa nhìn Thương Long.

Giống như lão nhân đang ngóng nhìn đứa trẻ mới sinh ra.

Thương Long cũng có phát hiện, ngẩng đầu nhìn qua vô tận trên không, trong miệng truyền ra tiếng kêu triệt vang vân tiêu.

Thế giới chấn động.

Trời hiện tường vân, rặng mây đỏ vô tận xuất hiện.

Vào thời khắc này, bầu trời toàn bộ tiểu thế giới tràn ngập hào quang, khiến cho toàn bộ lính canh ngục cùng với phạm nhân giới này nhìn thấy một màn này chấn động.

“Điềm lành hiện ra!”

“Đây là dấu hiệu quy tắc biến hóa!”

“Đã xảy ra chuyện gì!”

Nơi ở Hứa Thanh, tên phạm nhân dị tộc mất đi tu vi nằm ở một bên kia, nhìn một màn này từ đầu tới đuôi, đáy lòng đã sớm hoảng sợ tột cùng, dấy lên gió bão ngập trời, hoàn toàn cảm thấy không cách nào tin.

Gã nhìn Thương Long, lại nhìn Hứa Thanh, trong lòng giống như có thiên lôi oanh kích, hóa thành sóng to gió lớn.

“Tu vi Kim Đan…Ngưng tụ ra hình thức ban đầu của thiên đạo!? Dù chỉ là một tia, nhưng đây cũng là hình thức ban đầu của thiên đạo nha!!”

Không chỉ là gã như thế, tâm thần của toàn bộ lính canh ngục nơi đây cũng đều nhao nhao dấy lên chấn động cực lớn, từ bát phương gào thét bay đến nơi đây, muốn xem xét nguyên do của dị tượng.

Thậm chí bên ngoài tiểu thế giới, trong Hình Ngục Ti tầng 90, giờ phút này Quỷ Thủ đang uống rượu, xém chút nữa không nuốt được một ngụm rượu, ánh mắt trợn to, mang theo cảm giác không cách nào tin nhìn vào trong tiểu thế giới.

“Chuyện gì xảy ra!”

“Ta cho hắn đi tới khu đông 13, là bởi vì chỗ đó sẽ xuất hiện thiên kiếp đao, để cho hắn cảm ngộ một chút đao ý kia, từ đó hiểu ra một thức Thiên Đao trảm thân hồn, nhưng hắn, hắn thế mà… . .”

Lúc này vẻ mặt Quỷ Thủ giống như gặp quỷ rồi vậy, rượu trong tay đổ ra cũng không chú ý.

“Hắn rõ ràng làm ra hình thức ban đầu của thiên đạo!!”

“Điều này làm sao có thể, tu vi Kim Đan, có được hình thức ban đầu của thiên đạo? Cái con Thương Long kia là cái quái quỷ gì thế!!”

Trong tiểu thế giới, khu đông 13, khi tất cả mọi người bởi vì trời giáng điềm lành, theo hào quang vô tận mà chạy đến, Hứa

Thanh trong lòng cảnh giác, phất tay trực tiếp thu hồi Thương Long.

Thương Long biến mất, thiên địa phục hồi như thường.

Sau đó Hứa Thanh nhìn tên phạm nhân kia, tên phạm nhân mắt thấy một màn này, lòng dạ biết rõ, trong mắt lộ ra một tia cầu khẩn, không phải cầu sống, mà muốn được chết.

Hứa Thanh gật đầu, phất tay phủ quy tắc xuống, gạt bỏ tên phạm nhân này, cho gã được giải thoát.

Sau đó hắn nhanh chóng bay tới nơi ở của ba tên Hắc Thiên tộc, thu hồi ảnh nhãn cùng với ngọc giản thu ảnh lưu niệm, quay người bay thẳng đến bầu trời, trong chốc lát rời khỏi mảnh tiểu thế giới này, trở về Hình Ngục Ti.

Một khắc xuất hiện ở tầng 90, hắn liền nhìn thấy Quỷ Thủ.

Hôm nay Quỷ Thủ không ngồi trên xích đu, mà đứng trước bích hoạ, giống như đang chuyên môn đợi Hứa Thanh.

“Bên trong đã xảy ra chuyện gì?” Quỷ Thủ đè xuống kinh ngạc trong lòng, cố gắng làm cho mình thong dong một chút, cười tủm tỉm nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, mặc dù không cần phải giữ lại và che giấu, nhưng hắn hiểu được mọi chuyện cũng không phải là tuyệt đối, có một số việc dù mọi người đại khái khả năng đều biết rồi, nhưng vẫn cần phải giả bộ hồ đồ.

Vì vậy hắn liền lộ ra thần sắc mờ mịt, lắc đầu.

Quỷ Thủ liếc mắt nhìn Hứa Thanh, cười nhạt, sau một lúc lâu cười mắng một câu.

“Tiểu tử ngươi rất khá, phần cảnh giác này cũng không tệ lắm.”

Nói xong Quỷ Thủ xuất ra một bầu rượu, uống một ngụm thật lớn, ngâm nga khúc hát đi về phía xích đu, tâm tình rõ ràng rất không tồi, cho đến khi ngồi trên xích đu, liền ung dung mở miệng.

“Nhưng như vậy quá giả, ngươi nhớ cho kỹ, về sau nếu như lại gặp phải loại việc giống như thế này, không nên trực tiếp phủ nhận, mà hãy cấp ra một cái đáp án giả dối, ví dụ như người khác hỏi tới, ngươi nói muốn cảm ngộ một đao, có thể trảm thân hồn."

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn cảm thấy tiền bối Quỷ Thủ nói có đạo lý, vì vậy liền ghi tạc lời này vào trong lòng, rất nghiêm túc cúi đầu về phía đối phương, rồi quay người rời đi.

Rời khỏi Hình Ngục Ti, hắn trực tiếp truyền âm cho đội trưởng.

"Đại sư huynh, ngọc giản lưu hình ảnh Hắc Thiên tộc đã đầy đủ hết rồi, dạo gần đây ta cũng có không có việc gì, khi nào chúng ta xuất phát?"

"Ngươi rốt cuộc cũng đã trả lời ta, tiểu Thanh, đã qua 2 tháng rồi, Đào Đào của ta đâu?" Bên trong ngọc giản truyền đến tiếng thở dài u oán của đội trưởng.

"Đào Đào?" Hứa Thanh sững sờ.

"Đúng vậy, không phải ngươi nói sẽ giới thiệu lý Đào Đào cho ta sao."

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nhớ đối phương gọi là Lý Thi Đào… . .

"Ngươi học xấu rồi, rõ ràng vẽ một cái bánh cho đại sư huynh của ngươi, để cho ta khổ sở chờ đợi 2 tháng." Đội trưởng than thở một tiếng.

"Khoảng thời gian này hơi bận…"

Nghe ra đội trưởng đang u oán, lúc này Hứa Thanh mới nhớ tới việc mình muốn giới thiệu hai người bọn họ với nhau, lúc trước hắn đã hoàn toàn quên mất việc này.

"Tiểu Thanh, hạnh phúc cả đời này của đại sư huynh liền nằm ở trong tay của ngươi rồi, đoạn thời gian trước ta đã đi tới Phụng Hành Cung lén nhìn trộm Đào Đào của ta, khục khục, cũng không tệ lắm."

Đội trưởng ho khan một tiếng.

Hứa Thanh cũng đặt việc này ở trong lòng, sau đó mở miệng.

"Được, đợi chuyện lớn lần này làm xong, ta sẽ giới thiệu cho ngươi, đại sư huynh, ngọc giản lưu hình ảnh của Hắc Thiên tộc ở đây, ngươi có thể tới lấy."

Nghe Hứa Thanh cam đoan, nội tâm đội trưởng cồn cào, tràn đầy chờ mong, nhưng cũng biết đại sự trọng yếu, vì vậy ngay trong đêm y liền hấp tấp chạy đến, sau khi cầm lấy ngọc giản lưu hình của Hắc Thiên tộc, còn lưu lại một câu nói.

“Tiểu Thanh, hết thảy đều đã đầy đủ, chỉ kém cái này, chờ ta ba ngày, ba ngày sau ta tới tìm ngươi, khi đó sẽ nói rõ chi tiết kế hoạch của ta với ngươi!”

Chương 961: Chân Tiên Thập Tràng (1)

Đưa mắt nhìn đội trưởng rời đi, Hứa Thanh rơi vào trầm ngâm.

Mặc dù không viết gì về đại sự theo như lời đội trưởng nói, nhưng đáy lòng của hắn cũng đã suy đoán ra bảy tám phần, biết rõ lần này thời gian ra ngoài sợ là sẽ không ngắn.

Vì vậy hắn dứt khoát đi xin một lần nghỉ phép dài hạn trước, trong ba ngày còn lại thì đi mua sắm các loại đồ vật cần thiết, sau khi chuẩn bị đầy đủ hết thảy mọi thứ, Hứa Thanh về tới Kiếm Các, lấy ra con mắt của Hắc Thiên tộc mà Quỷ Thủ cho hắn nghiên cứu.

Vật này rất kỳ diệu, có được một chút hiệu quả tăng trưởng về phương diện tinh thần, nhưng lúc Hứa Thanh lấy lực lượng của Tử Nguyệt Thiên Cung ra sử dụng, vật này lại xuất hiện biến hóa dị thường.

Thời gian ba ngày thoáng một cái liền qua.

Ba ngày này, mỗi khi hoàng hôn phủ xuống trên bầu trời Quận Đô, đều có chút khác biệt với ngày thường, có lẽ là do mùa, bầu trời không còn là một màu mờ nhạt, mà là một mảnh đỏ thẫm.

Nhuộm đỏ hết thảy đại địa cùng với tất cả kiến trúc thành màu đỏ rực, giống như màu máu vậy.

Không biết đây là điềm lành, hay là điềm xấu.

Liên tiếp ba ngày, đều là như thế.

Hứa Thanh đứng bên trong Kiếm Các nhìn lên bầu trời, không hiểu sao mà dưới đáy lòng của hắn đột nhiên dâng lên một chút bất an, cảm giác này tới vô cùng đột nhiên, cũng tản đi rất nhanh.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự nghi ngờ, trước giờ hắn chưa bao giờ có loại cảm ứng này, hắn suy tư cặn kẽ, hình như loại cảm giác bất an này, đến từ chỗ bổn mạng Thương Long.

Ngay lúc Hứa Thanh đang trầm ngâm, trong rặng mây đỏ đi tới một người.

Chính là đội trưởng.

Y kích động đi đến, sau khi trông thấy Hứa Thanh liền cười hắc hắc, lập tức bấm niệm pháp quyết, bố trí trận pháp ở bốn phía, lại kêu Hứa Thanh mở ra trận pháp của Kiếm Các để che đậy bốn phía, sau đó mới thần thần bí bí mở miệng.

“Tiểu Thanh, hết thảy đều đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi, lần này chỉ có hai người ta và ngươi, không gọi những người khác.”

“Lúc đầu ta vốn định gọi Ninh Viêm, nhưng sau khi tiểu tử này thông qua khảo hạch, thế mà liền mất tích luôn, ta đi tìm hồi lâu cũng không tìm được gã, chẳng lẽ gã biết được ta định lấy gã làm khiên thịt?”

Đội trưởng tiếc nuối thở dài, bộ dạng giống như con vịt đã đun sôi còn bay mất.

Hứa Thanh nghe vậy cũng có chút ngoài ý muốn, sau khi suy nghĩ một chút liền hỏi một câu.

“Gã không tham dự liệu có ảnh hưởng lớn không?”

“Vốn dĩ ảnh hưởng rất lớn, nhưng đã có ngọc giản lưu ảnh Hắc Thiên tộc ngươi cho, Ninh Viêm tham dự hay không cũng không quan trọng nữa.” Ánh mắt đội trưởng lộ ra tia sáng, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, lần này chúng ta không hành động lỗ mãng đâu, chúng ta dùng trí, ta dẫn ngươi đi… Thánh Lan tộc!”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Chúng ta đóng giả thành Hắc Thiên tộc, sau đó đi tới Thánh Lan tộc đúng không?”

Đội trưởng cười ha ha, mặt mày hớn hở.

“Vẫn là tiểu Thanh ngươi hiểu ta, không sai, lần này chúng ta cải trang thành Hắc Thiên tộc để đi đến Thánh Lan tộc, ngươi nghĩ đi, Thánh Lan tộc là nô tài của Hắc Thiên tộc, chúng ta cải trang thành chủ nhân của bọn chúng, sau khi đi tới, hết thảy kế hoạch đều có thể làm như ý nguyện.”

Hứa Thanh gật đầu, cái này còn có rất nhiều thứ chi tiết cần giải quyết, nhưng mà đội trưởng hiển nhiên rất có thiên phú trên việc cải trang, cho nên Hứa Thanh không hề lo lắng về những chi tiết này.

Hắn phân tích đại khái phương hướng, cảm thấy việc này có thể làm.

“Đi tới địa phương nào của Thánh Lan tộc?” Hứa Thanh hỏi.

“Đại Hoang Đông Quận của Thánh Lan tộc!” Đội trưởng thấp giọng nói.

“Bên trong Thánh Lan đại vực, có mười bốn Quận địa, mà Đại Hoang Đông Quận lại giáp giới cùng Phong Hải Quận, bên trong tồn tại một chỗ dị địa, tên là Chân Tiên Thập Tràng!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, hắn không biết nhiều về Thánh Lan tộc, nhưng sau khi nghe đến cái tên này, bản năng vẫn có chút cảm giác quái dị, cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Chú ý tới vẻ mặt Hứa Thanh, đội trưởng thấp giọng mở miệng

“Có phải cảm thấy cái danh tự này rất quái dị đúng không, Chân Tiên Thập Tràng chính là nói 10 cái cây kỳ lạ giống như là ruột, uốn lượn sinh trưởng đâm thẳng vào bầu trời.”

“Cây Chân Tiên Thập Tràng đã tồn tại trong năm tháng cực lâu, trước khi Thần Linh đến đây, phạm vi của nó lan tràn hơn phân nửa địa vực, được vạn tộc của vực này cúng bái, tế hiến.”

“Nghe nói lúc đó, đưa mắt nhìn toàn bộ vực này, tất cả tầm mắt đều là phân nhánh của cái cây kia, phía trên treo vô số thi hài, đều là tế tự cho Thần, nghe nói như vậy có thể thu được chúc phúc, coi như là Huyền U Cổ Hoàng cũng không thể ngăn cản được cái tập tục của vực này.”

“Đương nhiên đây là bởi vì này Chân Tiên Thập Tràng còn có một truyền thuyết.” Trong mắt Đội trưởng lộ ra một tia âm u.

“Theo truyền thuyết, vào vô tận năm tháng trước, vị Chân Tiên Thập Tràng này là do tộc nhân cuối cùng của Ách Tiên Tộc thành tiên biến thành!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại.

“Ách Tiên Tộc thần bí khó lường, bọn họ cho rằng tràng là thứ chạy xuyên suốt sinh mệnh, là bản nguyên của hết thảy điểm bắt đầu, một khắc thành tiên cần mổ bụng, lấy bản thân làm phụ, phóng thích linh tràng dung nhập vào thiên địa, có thể hấp thu chất dinh dưỡng của thế giới.”

“Trong truyền thuyết, vị Ách Tiên Tộc cuối cùng này đã thành công, gã hóa thành Chân Tiên của đại lục Vọng Cổ, mà cái Chân Tiên Thập Tràng này, chính là bản thể của vị kia... Nhưng Thần Linh đến, đã giam cầm vị kia lại, bây giờ đang ngủ say.”

Đội trưởng nói qua, lấy ra một quả táo và một cái quả đào, đưa quả táo cho Hứa Thanh, còn mình thì gặm quả đào một cái, tiếp tục nói.

“Thế mà cũng là Chân Tiên?” Hứa Thanh thở sâu, cái này không giống với tiên trong trong tưởng tượng của hắn.

“Không ngờ tới đúng không, Chân Tiên chính là như vậy đấy, tiểu Thanh à, ngươi vẫn chưa hiểu rõ về thế giới này đâu, về sau phải học tập đại sư huynh ta nhiều một chút.”

Đội trưởng cắn quả đào, thần sắc mang theo một tia đắc ý.

Hứa Thanh cảm thấy có đạo lý, gật đầu rất nghiêm túc, ánh mắt đội trưởng mang theo thâm ý, nhẹ giọng mở miệng.

“Ngươi cho rằng tiên là cái dạng gì? Nhân tộc chúng ta thì cho rằng là tiên phong đạo cốt, xuất trần cách thế, phong dật phiếu miểu.”

“Nhưng nhận thức của mỗi tộc đều không giống nhau, Ách Tiên Tộc cho rằng tiên chính là thập tràng, mà còn có càng nhiều dị tộc, thần thoại trong tộc quần của bọn họ lại càng có rất nhiều bộ dáng khác biệt, dị dạng.”

“Về sau nơi chúng ta phải đi rất nhiều, ngươi sẽ gặp được vô số những việc kỳ quái.”

“Thế giới này, quả thực rất thú vị.” Đội trưởng nở nụ cười.

Đáy lòng Hứa Thanh dâng lên gợn sóng, nhìn về phương xa.

Chương 962: Chân Tiên Thập Tràng (2)

Giọng nói của đội trưởng vẫn tiếp tục truyền ra.

“Bốn phía xung quanh cây Chân Tiên Thập Tràng lan tràn ra những khu rừng rậm vô tận, mục tiêu lần này của chúng ta, chính là đi vào trong đó!”

“Mảnh rừng rậm Chân Tiên Thập Tràng kia, cách mỗi 100 năm sẽ mọc ra rất nhiều Chân Tiên đạo quả, đương nhiên bộ dạng của trái cây kia vô cùng quỷ dị, giống con mắt như đúc.”

“Loại trái cây này không thể ăn, ăn sẽ nổi điên, sinh ra nhiều nhân cách, ngay cả đám người Thái Ti Tiên Môn kia tu luyện công pháp cần nhân cách rất nặng, nhưng cũng không dám ăn vào.”

“Nhưng Chân Tiên đạo quả lại là một loại tài liệu luyện khí trân quý, có thể sử dụng để cho pháp khí tăng cao uy lực, cho nên giá trị rất xa xỉ.”

“Mà Quận Đô chúng ta, bởi vì không tiến hành lai vãng mậu dịch cùng với Thánh Lan tộc, cho nên quanh năm tuyên bố nhiệm vụ thu mua loại đạo quả này, một đạo quả liền đổi được một vạn quân công!”

“Lần này, nếu chúng ta kiếm được mấy trăm đạo quả, chẳng phải là có mấy trăm vạn quân công rồi sao.”

“Thế nào tiểu Thanh, đại sư huynh của ngươi có lợi hại hay không, đây chính là một cái đại sự mà ta đã đào bới tìm kiếm rất lâu trong Công Bạc ti mới tìm được, đương nhiên, đây chỉ là mục tiêu thứ nhất, sau này còn có những cái khác… .”

Thần sắc đội trưởng mang theo một chút đắc ý, ăn xong một quả đào, lại lấy ra một quả đào, gặm một cái.

Hứa Thanh theo bản năng bày ra vẻ mặt bội phục, trong mắt lộ ra suy tư.

“Tiểu sư đệ, ngươi đừng qua loa như vậy có được hay không, năng lực biến hóa nét mặt của ngươi, vẫn là ta dạy cho ngươi đấy… .” Đội trưởng nói xong trông mong nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, ánh mắt trợn to, trên mặt hiện lên vẻ không cách nào tin, sau đó bình tĩnh mở miệng.

“Đại sư huynh, bốn phía Chân Tiên Thập Tràng ngoại trừ bản thân cái cây này ra, còn có bố trí và nguy hiểm gì không? Với cả vật trọng yếu như thế, Thánh Lan tộc có lẽ cũng sẽ phải hái mới đúng.”

Đội trưởng nhìn biểu cảm Hứa Thanh biến hóa, miễn cưỡng tiếp nhận, vừa ăn đào vừa tiếp tục giảng giải kế hoạch của mình.

“Bản thân Chân Tiên Thập Tràng đã có đủ nguy hiểm, nhưng dẫu sao cũng là Thần ngủ say.”

“Mà rừng rậm bốn phía do Chân Tiên Thập Tràng biến thành, vô số năm qua bởi vì sự tồn tại của đạo quả, cho nên trong này đã tạo thành một số tiểu vương quốc, những nước nhỏ này phần lớn là phụ thuộc vào bốn đại vương triều bên trong Thánh Lan đại vực.”

“Mỗi một lần đạo quả trưởng thành, những tiểu vương quốc này sẽ chịu trách nhiệm thu thập, sau đó cống nạp riêng lên đại vương triều mình phụ thuộc.”

“Nguy hiểm đích xác là có, nhưng chúng ta lấy thân phận Hắc Thiên tộc, chỉ cần xử lý tốt chi tiết, tuyệt đối có thể hoàn thành chuyện lớn!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra điên cuồng.

“Mấu chốt chuyện này, là chúng ta làm sao đi qua đó, trực tiếp lấy thân phận Hắc Thiên tộc thì có chút đột ngột.” Hứa Thanh nói khẽ.

Đội trưởng đã tính trước, một bộ dạng tất cả đều nằm trong sự bày mưu nghĩ kế của mình.

“Mỗi lần đạo quả của Chân Tiên Thập Tràng tới gần lúc trưởng thành, cũng cần một loại chất dinh dưỡng đặc thù, tên là Vân Mẫu Thạch, mặc dù loại chất dinh dưỡng này chỗ khác cũng có, nhưng sản lượng không nhiều lắm, duy bên trong Triêu Hà Châu của Phong Hải Quận chúng ta là thừa thãi.”

“Cho nên mỗi khi cái đạo quả này tới gần thời điểm thành thục, sẽ có rất nhiều thương đội Thánh Lan tộc lén lút lẻn vào, vận chuyển Vân Mẫu Thạch, mặc dù quan phương không mậu dịch cùng Thánh Lan tộc, nhưng Diêu gia lại hỗ trợ Thánh Lan tộc."

"Đây cũng chính là một chỗ thu vào trọng yếu của Diêu gia."

Nói đến đây, đội trưởng liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh.

"Ngươi hiểu ý tứ của ta chưa tiểu Thanh?"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra áng sáng kỳ lạ, nhẹ giọng mở miệng.

"Để cho một đoàn xe trong đó, chủ động đưa chúng ta vào Thánh Lan tộc!"

Đội trưởng cười ha ha, hai mắt sáng lên.

"Không sai!"

"Ta đã tính toán kế hoạch hết rồi, lúc ấy ta kêu ngươi dùng ngọc giản lưu ảnh quan sát mấy tên Hắc Thiên tộc, chính là vì việc này, chúng ta ngụy trang thành Hắc Thiên tộc, việc này ta có nắm chắc, cũng đã có chuẩn bị."

"Mặc dù tin tức Hắc Thiên tộc bị Chấp Kiếm Cung bắt rất là bí ẩn, nhưng ta đã bí mật truyền việc này ra cho một đoàn xe, khiến cho bọn họ biết được có một việc như vậy, nhưng bọn họ lại không biết chúng ta đã bắt mấy tên Hắc Thiên tộc."

"Tiếp theo, chúng ta cần phải diễn một tuồng kịch, việc này cần phải có Chấp Kiếm Giả tới phối hợp… . ."

"Ngươi quen thuộc với Khổng Tường Long như vậy, chuyện này liền giao cho ngươi, thế nào." Đội trưởng thấp giọng nói.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu.

"Vậy thì cứ quyết định như thế nhé, buổi sáng ngày mai chúng ta xuất phát!" Đội trưởng hít sâu, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, nuốt nốt quả đào trong tay vào miệng.

"Tiểu Thanh, lần này chúng ta sẽ phát đạt, hơn nữa tuyệt đối không có nguy hiểm, chúng ta sẽ lấy thân phận chủ nhân đi qua đó!"

Hứa Thanh nghe xong liền hiểu, lần này nguy hiểm cực lớn, bất quá hắn cũng đã chuẩn bị rất đầy đủ, vả lại một khi thành công, quân công hoàn toàn vô cùng kinh người, vì vậy trong mắt tương tự lộ ra vẻ chờ mong, hắn vô cùng khát vọng đối với quân công.

Về phần sau khi việc này hoàn thành, hai người trở về như thế nào, Hứa Thanh không hỏi, hắn và đội trưởng đã nhiều lần làm chuyện lớn, tiết tấu của hai người chính là giai đoạn trước đồng tâm hiệp lực, cố hết sức liều cho tới bến, sau khi làm thành thì … dựa theo thiên mệnh.

Giờ phút này đưa mắt nhìn đội trưởng rời đi, Hứa Thanh xuất ra ngọc giản để truyền âm cho Khổng Tường Long, cũng không nói toàn bộ, chỉ là nói nhu cầu ra, sau khi Khổng Tường Long nghe xong liền cười ha ha.

“Cải trang thành Hắc Thiên tộc sao, rất thú vị, dẫn ta theo cùng!”

“Ta và đại sư huynh của ta… . .” Hứa Thanh do dự.

“Ách… Vậy ta không đi nữa, Hứa Thanh…Ta biết rõ ngươi không thích nghe, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở ngươi, cẩn thận đại sư huynh của ngươi, y chỉ có ánh sáng một trượng, không đáng tin cậy, đừng để y lừa.”

Hứa Thanh cười khổ, lại nói chuyện vài câu cùng Khổng Tường Long, sau khi ước định chi tiết ngày mai, liền kết thúc truyền âm.

Mắt thấy sắc trời đã tối, Hứa Thanh sửa sang lại túi trữ vật một chút, nghĩ thời gian ra ngoài lần này không xác định, vì vậy truyền âm báo cho Tử Huyền Thượng Tiên biết việc mình muốn đi ra ngoài.

Làm xong những thứ này, hắn khoanh chân đả tọa, chờ đợi hừng đông.

Chỉ là… Còn chưa đợi tới hừng đông, bên ngoài Kiếm Các của hắn đã có một người đến.

Chính là Tử Huyền Thượng Tiên.

Nàng đi vào trong Kiếm Các, mùi hương trên người lập tức tràn ngập Kiếm Các, nàng nhìn qua Hứa Thanh, ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng mở miệng.

“Ngươi đi ra ngoài làm việc, ta sẽ không ngăn cản, nhưng vật bảo vệ trên người ngươi vẫn chưa đủ, ta tới đưa cho ngươi một thứ.”

Ánh trăng bên ngoài cửa chiếu vào bóng hình xinh đẹp của nàng, chảy xuôi trên quần áo của nàng, chiếu vào trên mặt đất.

Dưới ánh trăng, Tử Huyền tựa như đứng ở bên trong nguyệt hà, vẻ mặt thanh nhã cùng với ánh mắt ôn nhu, tựa như một đóa hoa sen nở rộ trong nguyệt hà, giữ vững phần bình yên thuộc về bản thân.

Chương 963: Trần Nhị Ngưu: Mắt ta mù rồi (1)

Nhìn qua Tử Huyền, Hứa Thanh chần chờ một chút, trong đầu hiện ra ngọn núi và ràng buộc mà đội trưởng đã từng nói qua.

Lúc trước hắn cảm thấy đội trưởng nói có đạo lý, mà trong khoảng thời gian này lại bận rộn cảm ngộ, cho nên thi thoảng cũng chỉ truyền âm hỏi Tử Huyền Thượng Tiên về thiên đạo, cũng không nói chuyện nhiều, cũng không hề gặp mặt.

Giờ phút này nhìn Tử Huyền Thượng Tiên, Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến tiền bối.”

Nghe xưng hô của Hứa Thanh, Tử Huyền Thượng Tiên hơi nhướn mày, sau khi đánh giá Hứa Thanh vài lần, trong lòng nổi lên rất nhiều suy đoán, nàng cảm thấy không bình thường.

Từ hai tháng trước, nàng cũng cảm thấy cảm xúc Hứa Thanh hình như có chỗ biến hóa, mà hiện giờ cái cảm giác này lại càng thêm rõ ràng, dẫu sao so với nam nhân, nữ nhân nhạy cảm và để ý tới từng chi tiết hơn nhiều.

“Chẳng lẽ là cái tên chết tiệt Trần Nhị Ngưu kia lại ngứa da?”

Tử Huyền lập tức đoán được mấu chốt, nhưng vẫn bất động thanh sắc, cất bước đi vào Kiếm Các, bàn tay trắng như ngọc giơ lên và nhẹ nhàng hạ xuống.

Cánh cửa Kiếm Các sau lưng lập tức phịch một tiếng khép kín lại.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, biểu cảm Tử Huyền dịu dàng, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một cái bình thuốc.

“Hứa Thanh, lúc trước ngươi truyền âm nói có việc phải đi ra ngoài, chính là đi xa, rời khỏi Phong Hải Quận đúng không?”

Hứa Thanh gật đầu.

“Như thế, che chở ở trên người của ngươi sẽ chưa đầy đủ rồi, tới đây ngồi xuống.” Tử Huyền nhìn qua Hứa Thanh, ôn nhu mở miệng.

Ánh mắt này khiến cho đáy lòng Hứa Thanh thở dài, lặng lẽ đi tới và khoanh chân ngồi đối diện Tử Huyền.

Khoảng cách gần như thế, mùi hương quen thuộc lại lần nữa đập vào mặt, thấm vào Hứa Thanh trong mũi, lượn lờ ở trong tâm thần của hắn.

“Trên người của ngươi đã có vật che chở mà sư tôn ngươi cho, nhưng nếu như ngươi rời khỏi Phong Hải Quận, ngươi còn thiếu phương pháp ẩn nấp.” Tử Huyền đưa bình thuốc trong tay ra, để ở một bên.

“Bên trong bình này, là máu của Kiếm Hoàng trong Linh m cấm địa ra ngoài làm loạn Nghênh Hoàng Châu năm đó, bị các tông môn Nghênh Hoàng Châu liên thủ phối hợp với Chấp Kiếm Đình trấn áp, cũng là phần mà ta được phân đến từ trong trận chiến ấy.”

“Nhiều năm qua, ta thông qua cảm ngộ giọt máu này, cũng có một chút sở thành, cho nên bây giờ cũng còn thừa không nhiều lắm, hôm nay ta lấy máu của Kiếm Hoàng, phối hợp với đạo của ta, vẽ cho ngươi một đạo phù ẩn nấp.”

“Bởi vì tài liệu họa phù là máu của Kiếm Hoàng, cho nên một khi phù hình thành liền có vị cách cực cao, trong thời gian ngắn, có thể giúp ngươi che lấp hết thảy khí tức, khiến người ngoài không nhìn ra thân phận nhân tộc của ngươi, cũng không nhìn ra hình dáng của ngươi.”

Hứa Thanh nghe vậy tâm thần chấn động, nhìn cái bình Tử Huyền Thượng Tiên để ở một bên, hắn biết rõ vật này giá trị cực lớn, đáy lòng cũng dâng lên gợn sóng đối với lời nói của Tử Huyền Thượng Tiên.

“Trừ phi ngươi trêu chọc tồn tại Quy Hư tứ giai, nhưng mà loại tồn tại này bất kể ở địa phương nào, đều là hạng người rất cao cấp, khả năng ngươi gặp phải cũng không lớn lắm.”

“Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, huyết phù này thời khắc phát huy, rất khó có thể duy trì lâu dài, nhiều nhất 3 tháng sẽ tản đi.” Giọng của Tử Huyền Thượng Tiên dịu dàng, tràn đầy dặn dò.

Hứa Thanh mở to miệng muốn nói cái gì đó, nhưng không đợi lời nói truyền ra, Tử Huyền nhếch miệng lên, lộ ra vui vẻ.

“Không cần phải nói những lời khách khí nữa, cởi áo ra đi.”

Hứa Thanh sững sờ.

“Sững sờ cái gì, họa phù tất nhiên phải vẽ ở trên người của ngươi rồi.” Tử Huyền trừng mắt nhìn, trong mắt mang theo vẻ hài hước.

Nếu như đổi thành người khác thì Hứa Thanh sẽ không do dự, nhưng khi đối mặt với Tử Huyền Thượng Tiên hắn rất là căng thẳng, nhưng hắn cũng hiểu sự trọng yếu của phù ẩn nấp, vì vậy liền hít sâu một hơi, cởi đạo bào ra, lộ ra thân thể tinh luyện.

Tử Huyền đảo mắt nhìn qua, khuôn mặt ửng đỏ, tay phải giơ lên chạm một ngón tay vào bờ vai Hứa Thanh.

Hứa Thanh lập tức khoanh chân xoay người, đưa lưng về phía Tử Huyền.

“Phải tĩnh tâm.”

Tử Huyền thổ khí như lan, giọng nói giống như một cọng lông vũ rơi vào trong lòng Hứa Thanh, đảo qua tâm thần, dấy lên từng trận rung động…

Hứa Thanh rất khẩn trương, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng trải qua loại chuyện này, trái tim theo bản năng đập nhanh hơn, thân thể cương cứng, lúc này Tử Huyền Thượng Tiên ở phía sau hắn cầm lấy bình thuốc, đổ ra một giọt máu tươi màu vàng, thần sắc biến thành nghiêm nghị.

“Hứa Thanh, phù này rất phức tạp, cần làm liền một mạch, không thể gián đoạn.”

Trong lúc nói, Tử Huyền bình tĩnh giơ tay lên, ngón tay dính máu của Kiếm Hoàng ở Linh m cấm khu chạm vào da thịt trên phần lưng của Hứa Thanh, nhẹ nhàng vẽ một vòng, bắt đầu vẽ phù văn.

Ngón tay của nàng khi thì chậm chạp, khi thì nhanh chóng, lướt khắp phần lưng Hứa Thanh, những nơi đi qua, ngoại trừ vẽ ra dấu vết màu vàng, còn khiến làn da Hứa Thanh run rẩy.

Vào thời khắc này, tất cả tóc gáy của hắn đều dựng lên.

Mà loại cảm giác ngón tay lướt qua trên người người khác, tựa như tóc khẽ lượn lờ lướt qua, từ làn da thấm vào trong lòng, hóa thành càng nhiều gợn sóng hơn nữa, càng lúc càng nhiều, về sau da đầu Hứa Thanh cũng không nhịn được mà run lên.

Tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng không khống chế được mà trở nên dồn dập.

Cuối cùng Hứa Thanh hung hăng nghiến răng, nhiều lần hít sâu, trong đầu hiện ra Thảo Mộc Kinh, lặng lẽ đọc thuộc trong lòng.

Phương pháp này đúng là cũng có tác dụng, nội tâm của hắn dần dần bình tĩnh trở lại.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Sau khi đọc thuộc lòng ba lần Thảo Mộc Kinh, theo sắc trời bên ngoài đã là bình minh, trán Hứa Thanh mơ hồ xuất hiện mồ hôi, mà phù ẩn nấp Tử Huyền vẽ cho hắn rốt cuộc cũng đã được hơn phân nửa.

“Tiếp đến chính là đằng trước.” Giọng nói của Tử Huyền cũng có một chút cảm xúc không cùng một dạng với lúc trước, không đợi Hứa Thanh cẩn thận phân biệt, trong nháy mắt tiếp theo, dưới một ngón tay nhẹ nhàng của Tử Huyền, thân thể của hắn lập tức quay nửa vòng.

Biến thành đối mặt với Tử Huyền.

Chương 964: Trần Nhị Ngưu: Mắt ta mù rồi (2)

Hơi thở thơm tho không thể tránh khỏi rơi vào trên mặt Hứa Thanh, hắn thậm chí thấy rõ lông mi khẽ run cùng với lông tơ thật nhỏ trên mặt Tử Huyền, còn có rặng mây đỏ nhanh chóng hiện lên trên làn da của nàng.

“Nàng cũng khẩn trương?”

Hứa Thanh sững sờ.

Hắn chưa bao giờ thấy qua biểu cảm này của Tử Huyền, trong khi hắn đang suy nghĩ, Tử Huyền ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt ửng đỏ và lông mi run rẩy, nhưng ánh mắt lại rất sáng, ngón tay chỉ vào ngực Hứa Thanh.

Bắt đầu vẽ họa phù.

Một khắc bị chạm vào, tâm thần Hứa Thanh chấn động, sau đó hai mắt khép kín, định khí ngưng thần, tiếp tục đọc thuộc lòng Thảo Mộc Kinh trong lòng, cố gắng làm cho mình bình tĩnh.

Ngón tay của Tử Huyền tựa như nước chảy, nhẹ nhàng mơn trớn trên người của hắn, đã trở thành sự trở ngại hắn đọc thuộc lòng kinh văn, theo từng đạo phù văn màu vàng xuất hiện ở trên người Hứa Thanh, cái loại cảm giác mãnh liệt này càng khiến cho trong đầu Hứa Thanh tựa như nổi lên sóng biển, một luồng lại một luồng, không ngừng dâng lên.

Cho đến sau một nén nhang, lúc sắc trời bên ngoài đã sáng ngời, ngón tay của Tử Huyền vẽ trên ngực Hứa Thanh mới có chút dừng lại.

“Hứa Thanh, tim của ngươi đập thật nhanh.” Giọng của Tử Huyền rất nhẹ, nhưng trong Kiếm Các im lặng này vẫn rất rõ ràng vang vọng vào bên tai Hứa Thanh.

Hứa Thanh hít sâu và mở hai mắt ra, nhìn thấy Tử Huyền cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Không nên cử động, đây là một nét vẽ cuối cùng.” Bốn mắt nhìn nhau, giọng của Tử Huyền có chút run rẩy.

Ngón tay của nàng hơi di động, đảo qua từ ngực Hứa Thanh vẽ đến phần cổ, đến cằm, cho đến sau tai.

Thân thể nàng cũng ở trong động tác này, chậm rãi tới gần phía hắn hơn.

Toàn thân Hứa Thanh vô cùng cứng ngắc, Thảo Mộc Kinh không cách nào thành hình trong đầu nữa, trong mắt là một mảnh mờ mịt.

Mắt thấy Tử Huyền càng lúc càng gần, nhưng vào lúc này, bên ngoài Kiếm Các đột nhiên truyền đến giọng nói hào hứng bừng bừng của đội trưởng.

“Tiểu Thanh, ngươi thế nào rồi, ra ngoài thôi, chúng ta xuất phát, đi làm đại sự.”

“Ồ, tại sao nơi này lại nhiều thêm một tầng phòng hộ?”

“Tiểu Thanh, ngươi đang làm gì thế?”

Theo giọng nói của đội trưởng truyền đến, Tử Huyền nhanh chóng thu ngón tay lại, có chút khẩn trương đứng lên, mặc dù ngày bình thường nàng hay trêu chọc Hứa Thanh, bộ dạng như là đại tỷ tỷ từng trải, nhưng việc Hứa Thanh chưa trải qua, nàng tương tự cũng chưa trải qua.

Giờ phút này sửa sang lại mặt đỏ một chút, lấy tóc đen để che giấu tâm thần hoảng loạn, sau đó nàng ho khan một tiếng, không dám nhìn tới Hứa Thanh, nhanh chóng mở miệng.

“Hứa Thanh, chú ý an toàn trên đường.”

Nói xong Tử Huyền quay người, bóng lưng thướt tha mang theo một chút vội vàng, đi về phía cửa Kiếm Các, phất tay, đại môn mở ra, lộ ra đội trưởng vẻ mặt kinh ngạc bên ngoài.

Một cái chớp mắt, biểu cảm đội trưởng liền chuyển từ kinh ngạc biến thành chấn động, đôi mắt trợn to, ngơ ngác nhìn Tử Huyền, lại quét mắt nhìn Hứa Thanh đang mặc quần áo ở bên trong cánh cửa.

“Ta không thấy gì, ta không nhìn thấy gì hết!”

Đội trưởng nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, nhắm mắt lại, đáy lòng giống như có sóng biển cuộn mình, thầm nghĩ không phải hai người này đã xảy ra chuyện gì không thể miêu tả rồi chứ.

“Trần Nhị Ngưu.” Không đợi đội trưởng tiếp tục suy tư, Tử Huyền nhàn nhạt mở miệng.

“Đệ tử nghe!” Đội trưởng từ từ nhắm hai mắt, lớn tiếng đáp lại.

“Tháng trước, Liên Minh Bát Tông truyền đến tin, nói là hài cốt Cổ Xà bên trong bí địa lại có một chút dơ bẩn.”

Đáy lòng đội trưởng run lên, nghe được bên trong những lời này ẩn chứa ý tứ gõ mình, vì vậy nhanh chóng cân nhắc xem mình đã phạm vào lỗi sai gì, rất nhanh liền tìm được nguyên nhân, thầm nghĩ nhất định là chính mình phá hỏng chuyện tốt của đối phương… . Nhìn một màn không nên nhìn, vì vậy ngay lập tức mở miệng.

“Thượng Tiên, hôm qua ta tu hành xảy ra chút vấn đề, không biết vì sao mắt bị hỏng mất rồi.”

Tử Huyền hừ lạnh một tiếng, tiếp tục truyền ra lời nói.

“Còn có, ta có một người khuê trung mật hữu tên là Lý Thi Đào, mấy ngày hôm trước nàng nói với ta, rằng nàng nhìn thấy một tên dáo dác vừa ăn đào vừa lén lút nhìn mình ở Phụng Hành Cung, có phải là ngươi không?”

“Chắc chắn không phải là đệ tử, đệ tử tuyệt đối sẽ không nhìn lén, vả lại chỉ ăn táo!” Thần sắc đội trưởng nghiêm nghị, không cần nghĩ ngợi mở miệng.

“À.” Tử Huyền cũng không nhiều lời, chỉ đơn giản nói hai câu, sau đó tim đập rộn lên, cất bước rời đi.

Cho đến khi Tử Huyền rời đi, đội trưởng mới mở mắt ra quan sát khắp nơi, sau đó nhanh chóng bước vào bên trong Kiếm Các, bất khả tư nghị nhìn Hứa Thanh.

“Xảy ra chuyện gì vậy!”

Lúc này Hứa Thanh đã mặc đạo bào vào, thần sắc như thường, nghe vậy kinh ngạc.

“Gì cơ?”

"Ặc?" Đội trưởng sững sờ, cẩn thận đánh giá Hứa Thanh vài lần, lén lút tới gần hỏi.

"Ngươi và Tử Huyền Thượng Tiên… . ."

"Đại sư huynh, chúng ta nên xuất phát rồi." Hứa Thanh nói xong, rời khỏi Kiếm Các.

Đội trưởng đi theo sau, nhìn bóng lưng rời đi mơ hồ của Tử Huyền Thượng Tiên, lại đưa mắt nhìn Hứa Thanh, lấy ra một quả đào cắn một cái, cười hắc hắc, bước nhanh đuổi theo.

Hôm nay không có tuyết, nhưng có gió nhỏ, điều này cũng không ảnh hưởng tới nắng ráo sáng sủa trên bầu trời, càng bởi vì tầng mây mỏng manh, khiến cho bầu trời là một mảnh xanh thẳm.

Vì vậy tia nắng ban mai cũng trở nên đặc biệt chói mắt.

Ánh nắng chiếu xuống cả vùng đất, rơi vào trên người hai người đi xa, kéo thân ảnh của bọn hắn trở nên vô cùng dài.

Gió nhẹ quét tới, truyền tới giọng nói.

"Tiểu sư đệ, ngươi nói với đại sư huynh, tối hôm qua ngươi … có phải đã trưởng thành, làm chuyện người lớn rồi phải không?"

"… . ."

"Tiểu sư đệ, tại sao ngươi không nói chuyện thế? Vẫn còn ngại ngùng à."

"… . ."

"Ai nha, mà thôi mà thôi, sư huynh không trêu chọc ngươi nữa, tiểu sư đệ thân ái của ta, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, lúc chúng ta trở lại, ngươi phải giới thiệu Đào Đào của ta cho ta đấy, ta cũng muốn trưởng thành, muốn làm chuyện người lớn rồi."

"…"

Câu nói cười đùa mang theo tiếng cười vang vọng ra, theo thân ảnh hai người càng đi càng xa, tiếng cười cũng chầm chậm biến thành tiếng vang nhỏ nhẹ.

Chương 965: Làm đại sự, chúng ta rất nghiêm túc (1)

Sau giờ ngọ.

Vào thời khắc này, trên bầu trời không mây, ánh mặt trời thỏa thích phóng ánh sáng chói mắt nhất trong một ngày của mình, chiếu vào trên Thủy Mặc sơn mạch cách thành trì Quận Đô một phạm vi.

Sở dĩ gọi cái tên này, bởi vì địa chất nơi đây rất đặc biệt, lấy hai màu đen trắng là chủ yếu, không có bất kỳ cây cối nào tồn tại, chỉ có duy nhất một loại rắn tên là tên là Thủy Mặc sống quần cư ở đây.

Mà núi đá hai màu chồng chất lên nhau, từ xa nhìn tới, tựa như có người trải ra một bức tranh thuỷ mặc ở nơi đây vậy.

Giờ phút này, trên một chỗ đỉnh núi như bức tranh thủy mặc có sáu người đang ngồi.

Sáu người này phân biệt rõ ràng, một người ngồi một mình, sau đó là một người ngồi ở giữa bốn người.

Người ngồi một mình dĩ nhiên là đội trưởng, vẻ mặt đắc ý, ngồi khoanh chân ở chỗ cao nhất, ánh mắt phóng qua Hứa Thanh, bao quát bốn người phía sau.

Bốn người phía sau theo thứ tự là Khổng Tường Long, Sơn Hà Tử, Vương Thần cùng với Dạ Linh, bọn họ hầu như là không quan tâm tới đội trưởng, giờ phút này mọi người ngồi nhìn Hứa Thanh ở, tất cả đều rất hiếu kỳ.

Nơi đây, chính là địa điểm mà Hứa Thanh ước định trước với Khổng Tường Long, cả hai sẽ phối hợp với nhau để diễn một tuồng kịch.

“Như vậy, chúng ta bắt đầu?” Trong khi đám người Khổng Tường Long chờ mong, đội trưởng nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu.

Đội trưởng hất cằm lên, bày ra thái độ siêu nhiên, lấy ra hai bình thuốc và ném cho Hứa Thanh một bình.

“Bên trong mỗi bình, đều có một viên Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan, sau khi chúng ta ăn vào thì có thể cải biến kết cấu thân thể, khiến cho máu thịt có thể biến hóa chân chính, như thế sau khi hóa thành Hắc Thiên tộc, có thể dùng giả tráo thật.”

Lời đội trưởng vừa ra, Khổng Tường Long liền nhướn lông mi lên cao, có chút ngoài ý muốn, Sơn Hà Tử bên cạnh cũng hít vào một hơi, thần sắc thay đổi.

“Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan? Đây chính là đan dược tuyệt mật của Y Tộc, giá trị xa xỉ, vả lại rất hiếm thấy, nghe nói mỗi một tài liệu của đan dược đều từ biến hóa của tộc nhân!”

Vương Thần và Dạ Linh cũng đều giật mình, nhìn Trần Nhị Ngưu.

Đội trưởng thể hiện bộ dạng không đáng nhắc tới, phong khinh vân đạm mở miệng.

“Đan này cũng bình thường thôi, vốn dĩ có lựa chọn tốt hơn, nhưng Y Tộc thiếu nợ ta một cái nhân tình, sau khi biết được ta có nhu cầu về mặt này, liền bay qua mấy Châu, đích thân đưa đến Quận Đô cho ta, quỳ bảy ngày bảy đêm khẩn cầu, haiz, thịnh tình không thể từ chối, ta cũng chỉ có thể thu lại.”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, cầm lấy bình thuốc và quét mắt nhìn đội trưởng, lại nhìn đám người Khổng Tường Long đang nhíu mày, hiển nhiên là mọi người đều không tin những lời này của đội trưởng.

Đội trưởng lắc đầu thở dài, bày ra bộ dạng không muốn nói nhiều về việc này, lấy đan dược bên trong bình thuốc ra.

Đan dược vừa hiện, liền tỏa ra ánh sáng màu đỏ rực rỡ, chói mắt lập lòe, càng có mùi hương kỳ dị từ trong khuếch tán ra, Hứa Thanh ngửi một cái liền cảm thấy máu thịt bản thân giống như đang tự động nhúc nhích, từ đây liền có thể thấy được sự bất phàm của nó.

Ngay trước mặt mọi người, đội trưởng một hơi nuốt viên thuốc này vào, sau đó thân hình chấn động, mắt thường cũng có thể nhìn thấy bên ngoài thân thể của y được tạo thành một bộ y phục.

Bộ y phục này toàn thân màu xám, không ngừng bao trùm, cuối cùng bao phủ toàn thân đội trưởng.

Sau đó chúng nó chợt co rụt lại, thân thể đội trưởng ở dưới tác dụng của lớp y phục này lập tức cải biến, tứ chi biến thành hết sức nhỏ, thân hình biến thành nhỏ gầy, đầu người lại lớn hơn một chút, mí mắt cũng biến mất, hai mắt phóng đại.

Dưới bộ quần áo kia bao bọc lại, tóc của y cũng cải biến, tạo thành từng đám gai sóc giống như con nhím.

Một tên Hắc Thiên tộc, cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Một màn thần kỳ này, khiến đôi mắt của đám người Khổng Tường Long lộ ra ánh sáng, mặc dù bọn họ phần lớn nghe qua Y Tộc có viên đan được kỳ diệu đó, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Thanh nhìn thấy đội trưởng hoàn thành biến hóa, không chần chờ chút nào, lấy đan dược ra và một hơi nuốt vào, sau đó liền cảm nhận được máu thịt của mình trong một cái chớp mắt nhanh chóng bị cải biến, tựa như phân ra một bộ phận bị đưa đến bên ngoài thân thể, tạo thành quần áo bộ dạng Hắc Thiên tộc.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt của đám người Khổng Tường Long, bộ dạng của Hứa Thanh cũng biến hóa, cũng đã trở thành Hắc Thiên tộc.

Làn da màu xám, thân thể nhỏ gầy, đầu người rất lớn và tràn đầy gai sắc.

Mà quần áo trên người hắn cũng theo đó hình thành.

Quần áo không phải đạo bào, mà là áo giáp màu đỏ sậm, bao trùm toàn thân, thoạt nhìn rất là kỳ dị.

“Máu của Hắc Thiên tộc là màu đen, mặt khác, mặc dù khí tức của các ngươi không có sơ hở, nhưng hành vi cử chỉ cùng với pháp thuật của Hắc Thiên tộc cũng khác biệt với nhân tộc chúng ta.” Nhìn qua Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu, Khổng Tường Long đè xuống kích động muốn tham dự trong lòng, nhắc nhở một câu.

“Việc này tự nhiên đều nằm trong tính toán của Trần mỗ.” Đội trưởng cười ngạo nghễ, ném cho Hứa Thanh một viên đá màu đen.

“Đây là Hắc Huyết Thạch, sau khi ăn vào, màu sắc của máu trong người sẽ cải biến trong thời gian ngắn.”

Nói xong, đội trưởng một hơi nuốt vào, tiếp theo liền cắn mình một cái, nghiến thủng máu thịt, bên trong tràn ra máu tươi màu đen, phối hợp khí tức trên thân, giống Hắc Thiên tộc như đúc.

“Về phần pháp thuật…” Hai mắt màu đen âm u của đội trưởng hóa thành Hắc Thiên tộc lóe lên, hư vô trước mặt lập tức vặn vẹo, thế mà lại có một thanh trường mâu mơ hồ nhanh chóng hình thành.

Sau đó đội trưởng liền giơ tay phải lên, vung ra phía ngoài một cái, thân thể lập tức chấn động, trong nháy mắt tiếp theo, vô số Thủy Mặc Xà trong ngọn núi này liền truyền ra âm thanh sàn sạt, từ bát phương chui ra hội tụ đến, ngẩng đầu về phía đội trưởng, giống như đang nghe lệnh y.

Chương 966: Làm đại sự, chúng ta rất nghiêm túc (2)

Một màn này lập tức khiến đám Sơn Hà Tử chợt đứng lên, Vương Thần và Dạ Linh cũng hít vào một ngụm, lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt Khổng Tường Long cũng lập lòe ánh sáng.

Thật sự là hết thảy mọi thứ, đều giống như đúc với Hắc Thiên tộc trong trí nhớ của bọn họ, nô dịch vạn tộc, từ không sinh có.

Thậm chí nếu không phải tận mắt nhìn thấy quá trình đối phương biến hóa, giờ phút này bọn họ cũng sẽ cho rằng Trần Nhị Ngưu chính là Hắc Thiên tộc.

Hứa Thanh cũng lắp bắp kinh hãi.

Thấy phản ứng của mọi người, đội trưởng cao thâm mạt trắc cười cười, phất tay lệnh bầy rắn tản đi, trường mâu tan biến, tiếp tục đắc ý mở miệng.

“Tiểu sư đệ, lần này đại sư huynh tất nhiên sẽ dẫn ngươi đi làm một chuyến lớn, về sau đừng đi lung tung ra ngoài nhận nhiệm vụ cùng người khác nữa, những cái nhiệm vụ kia quá ít quân công, loại việc nhận nhiệm vụ này còn phải xem ai dẫn theo ngươi ra ngoài.”

Khổng Tường Long hừ lạnh một tiếng.

Hứa Thanh cười khổ, nuốt hòn đá màu đen trong tay vào miệng, khiến huyết dịch bản thân cải biến, sau đó hắn cũng tò mò đội trưởng làm như thế nào để triển khai được pháp thuật của Hắc Thiên tộc, nhưng khi hắn nghĩ đến sự thần bí trên người đội trưởng, liền cảm thấy việc này hình như cũng không có gì thần kỳ.

“Có lẽ ta cũng có thể.” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhớ tới con mắt của Hắc Thiên tộc mà mình đã nghiên cứu ba ngày kia.

“Như vậy thì, tiểu sư đệ, quy củ vẫn như lúc xưa chứ nhỉ?” Đội trưởng đảo qua đám người Khổng Tường Long, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh, liếm liếm bờ môi.

Hứa Thanh vừa nghe liền hiểu, trong mắt to màu đen lộ ra một tia do dự, nhẹ gật đầu.

Đám người Khổng Tường Long nghe vậy liền kinh ngạc, không biết quy củ lúc xưa của hai người trước mắt là cái gì.

Ngay khi bọn họ đang cân nhắc, đội trưởng bỗng nhiên bước một bước ra, tay phải giơ lên, một cây thương bằng hàn băng xuất hiện, một thương đâm thẳng vào ngực Hứa Thanh, xuyên suốt qua người, sau đó băng mâu nổ tung, hóa thành vô số mũi băng sắc bén, trực tiếp bộc phát trên người Hứa Thanh.

Trong chốc lát, toàn thân Hứa Thanh tràn ngập máu tươi màu đen, mà đội trưởng vẫn không kết thúc, tay phải nắm lại, đấm một quyền vào trên cánh tay phải Hứa Thanh, rặc rặc một tiếng bẻ ngang, sau đó trong khi Hứa Thanh hít sâu, đội trưởng nhanh chóng mở to miệng muốn cắn.

Hứa Thanh trừng mắt, lập tức rút lui, truyền ra lời nói.

“Tới phiên ta!”

“Ha ha, thói quen thói quen, không phải cố ý, tới ngươi tới ngươi.” Đội trường có chút lúng túng.

Hứa Thanh nhịn đau, ánh mắt bất thiện, lập tức tới gần, tay phải vừa lật liền xuất hiện một thanh dao găm màu đen, lập tức đâm xuyên thẳng qua bụng đội trưởng.

Đội trưởng kêu rên một tiếng.

Máu tươi phun trào, Hứa Thanh vẫn không ngừng lại, dao găm cắt thẳng lên trên sau đó lại rút ra, thay đổi phương hướng, tiếp tục chọc tới, liên tiếp bảy tám đao, trên người đội trưởng tràn đầy thương tích, Hứa Thanh theo bản năng ngẩng đầu, lại lướt qua trên cổ đội trưởng.

Một đao lướt qua, đầu người xém chút nữa rớt xuống.

Đội trưởng trợn mắt thật to, cấp tốc rút lui, không phục mở miệng.

“Chấp Kiếm Giả đuổi giết chúng ta thật lâu, cho nên phải có vết thương do kiếm!” Nói xong, y liền rút ra Kiếm Lệnh, đâm bảy tám lần về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhịn đau, máu tươi chảy xuống càng nhiều thêm nữa, cũng trầm giọng truyền ra lời nói.

“Nếu như truy sát rất lâu, chúng ta cũng không có đủ thời gian nghỉ ngơi, miệng vết thương sẽ phải hư thối.” Trong lúc nói, hắn bắt đầu phóng độc,

Trong nháy mắt tiếp theo, đội trưởng liền kêu gào thảm thiết, vết thương trên người lập tức hư thối.

“Chúng ta trốn đông trốn tây, linh khí nơi này không đủ, sẽ rất suy yếu!” Đội trưởng tiếp tục động thủ.

“Hắc Thiên tộc không thích ánh mặt trời, trải qua thời gian dài thân trên sẽ bị ăn mòn!” Hứa Thanh hít vào một hơi, lần nữa ra tay.

Cứ như vậy, bọn họ ngươi tới ta đi, một màn này khiến bốn người Khổng Tường Long đứng nhìn bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, trực tiếp ngây ngốc đứng tại chỗ, sau một lúc lâu bốn người cùng hít vào một hơi, theo bản năng nhìn nhau một chút.

“Nghiêm túc như vậy sao?”

“Hứa Thanh từng nói qua, hắn đã trải qua nhiều lần sinh tử cùng với đại sư huynh của mình… . .” Sơn Hà Tử thấp giọng nói.

Mọi người sâu sắc chấp nhận.

Giờ phút này, cách nơi đây khoảng hơn trăm dặm, có một đoàn xe đang trùng trùng điệp điệp đi về phía trước.

Bên trong không dưới mấy trăm cỗ xe, mỗi một xe không sai biệt lắm đều là lớn khoảng 100 trượng, phía trên đang đắp màu đen vải bạt, do một con thú lớn bốn chân toàn thân màu đỏ kéo xe, đang đi tới phía trước.

Trên từng con thú lớn bốn chân, đều có một tu sĩ Thánh Lan tộc, trong bọn họ cũng không có tu vi Nguyên Anh, phần lớn đều là Trúc Cơ, về phần Kim Đan không sai biệt lắm có mười tên.

Đều là khoảng hai ba Cung.

Chỉ có ba vị bốn Cung, về phần người mạnh nhất là một vị thanh niên, trên người mặc cẩm bào, tướng mạo bất phàm, mi tâm có một đạo hắc tuyến đặc biệt rõ ràng, hiển nhiên là huyết mạch không tầm thường, có được chiến lực sáu Cung.

Bọn họ chính là những đội vận chuyển đến từ Thiên Đính Quốc, một trong ba mươi sáu cái tiểu vương quốc bốn phía quanh cây Chân Tiên Thập Tràng nằm ở Đại Hoang Đông Quận Thánh Lan đại vực.

Lần này đi đến Phong Hải Quận, là nắm lấy thư lệnh qua cửa Diêu gia cho, tới đây để vận chuyển Vân Mẫu Thạch.

Đá này rất đặc thù, không cách nào để vào trong túi trữ vật, cho nên phải sử dụng đoàn xe mới có thể vận chuyển.

Mà thư lệnh của Diêu gia, cũng khiến cho bọn họ có thể đi thông suốt trình độ nhất định trong Phong Hải Quận, nhưng bọn họ cũng biết mình có mâu thuẫn cùng nhân tộc, cho nên nếu người tới thực lực rất cao, sẽ khiến quá nhiều chú ý.

Không bằng cử một người tầm thường một chút, không thể hiện ra sự uy hiếp.

Dẫu sao bọn họ là tới vận chuyển chứ không phải giết chóc, bây giờ thu thập Vân Mẫu Thạch xong, đoàn xe một đường chạy nhanh không dừng lại chút nào, vội vàng đi về phía biên giới.

Mắt thấy sắp đến Thủy Mặc sơn mạch, theo bầu trời nổ vang, tín hiệu Chấp Kiếm Giả hiện ra, đoàn xe lập tức xuất hiện một chút bạo động.

Người thanh niên tướng mạo và khí chất không bình thường trong đó bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn lên bầu trời.

“Chấp Kiếm Giả?”

Chương 967: Phấn khích bỏ trốn (1)

Phía trên bầu trời của Thủy Mặc sơn mạch, Hứa Thanh và đội trưởng đang cấp tốc bỏ chạy.

Giờ phút này bộ áo giáp huyết sắc trên người bọn họ đã vỡ vụn hơn phân nửa, trên người đều là vết thương, nhìn thôi cũng thấy giật mình.

Còn có không ít miệng vết thương đã hư thối, khí tức cả hai đều vô cùng suy yếu.

Nhất là trên thân thể hai người còn có một chút vết thương trí mệnh, một cánh tay của Hứa Thanh đã tê liệt, bụng có mấy cái lỗ thủng, vị trí trái tim máu thịt mơ hồ, hình như đã từng bị nổ tung, miễn cưỡng còn sống.

Mà đội trưởng cũng giống như thế, ngoại trừ bộ vị miệng vết thương trên thận, còn có vết thương nơi cổ là nghiêm trọng nhất, dường như chỉ thiếu chút nữa là sẽ bị cắt đứt.

Nhưng không thể không nói, sinh mệnh lực của Hắc Thiên tộc cực kỳ ương ngạnh, coi như là chịu loại thương thế này, bọn họ vẫn có thể toàn lực chạy nhanh như trước, mặc kệ máu đen rơi vãi, trong mắt hai người đều mang theo vẻ cố chấp và lạnh lùng.

Dường như đối với bọn họ mà nói, tử vong cũng đều không coi vào đâu.

Phía sau bọn họ, đám người Sơn Hà Tử gấp rút truy kích tới gần.

Khổng Tường Long không có ở đây, lúc này y đang dùng tốc độ cao nhất bay nhanh về một phương hướng khác, bay về phía nơi tín hiệu truyền đến.

Vừa truy kích, trên người đám Sơn Hà Tử cũng đồng thời tràn ngập sát khí, sát ý vô cùng mãnh liệt, thi thoảng lại bấm niệm pháp quyết ra tay, pháp thuật chấn động, huyết khí rất đậm.

m thanh nổ tung không ngừng vang vọng, mà Hứa Thanh và đội trưởng cũng đồng dạng không tầm thường, giờ phút này trong mắt đội trưởng lóe lên hàn mang, sau lưng lập tức huyễn hóa ra rất nhiều trường mâu, gào thét bắn về phía sau.

Đây không phải pháp thuật của nhân tộc, mà là thuật Huyễn Hóa của Hắc Thiên tộc, uy lực cực kinh người.

Hứa Thanh thì phản kích càng thêm sắc bén, hai mắt của hắn tràn ngập hắc mang, chợt quay lại, hắc quang trong mắt lập tức sáng rõ, càng khiến một khu vực sau lưng hóa thành màu đen, bầu trời lập xuất hiện một khối màu đen lốm đốm, cấp tốc mở rộng, sau đó hình thành một hình bàn tay, chụp về phía đám người Sơn Hà Tử.

Màu đen trong đó giống như có thể thôn phệ ánh mặt trời, trong chớp mắt liền đạt đến mấy trăm trượng, thoạt nhìn rất là kinh người.

Một màn này khiến cho tâm thần đám người Sơn Hà Tử cực kỳ chấn động, suýt nữa tưởng rằng mình đã gặp Hắc Thiên tộc chân chính.

Đội trưởng bên cạnh cũng nhảy dựng lên, bởi vì loại thủ đoạn này, đúng là pháp thuật cực kỳ chính tông của Hắc Thiên tộc.

Trong lúc pháp thuật nổ vang, đám người Sơn Hà Tử cũng phải tạm thời tránh đi, toàn lực ra tay xua tán đám hắc quang kia, trong khi tâm thần mỗi người đều dâng lên suy nghĩ riêng, Hứa Thanh vẫn chưa kết thúc lần ra tay của mình.

Thân thể của hắn bỗng nhiên dừng lại, quay mặt về phía đám người Sơn Hà Tử, hô hấp dồn dập, vào thời khắc này hắc mang trong mắt hắn lần nữa lập lòe, tràn ra một màu đen cực hạn.

Tay phải chậm rãi giơ lên, hung hăng trảo một cái về phía ba người Sơn Hà Tử.

Một trảo xuống dưới, một luồng tinh thần lực cường hãn ngập trời bộc phát, khiến cho một trảo đơn giản này của Hứa Thanh lại có được lực lượng thực chất, không phải biến ảo ra độc thủ lớn như lúc trước, mà là… Điều khiển!

Trong thời gian ngắn, thân thể Sơn Hà Tử đi đầu run lên, trong mắt lộ ra một tia vùng vẫy, nhưng rất nhanh tia vùng vẫy này liền tiêu tán, chợt quay đầu nhìn Vương Thần, trong mắt lộ ra ánh sáng hung ác.

Toàn thân Sơn Hà Tử trực tiếp bộc phát ra huyết khí, thân hình tựa như không bị khống chế, nhanh chóng phóng tới phía Vương Thần, thế mà lại ra tay đối phó với Vương Thần.

Biến hóa bất thình lình của Sơn Hà Tử khiến cho sắc mặt Vương Thần đại biến, trong lòng Dạ Linh cũng vô cùng kinh ngạc.

Hai người không kịp truy kích, nhanh chóng ra tay ngăn Sơn Hà Tử lại, Dạ Linh càng không tiếc phun ra một ngụm máu tươi tiến vào trạng thái hóa yêu, hóa thành một thanh huyết kiếm trảm tới trước người Sơn Hà Tử.

Đây là pháp thuật chuyên môn đối phó loại thuật điều khiển tinh thần, giờ khắc này Dạ Linh theo bản năng nghĩ tới phương pháp đối phó thiên phú Hắc Thiên tộc mà Khổng Tường Long dạy cho.

Dưới một chém, oanh một tiếng, tựa như chặt đứt một sợi tơ vô hình.

Toàn thân Sơn Hà Tử run lên và khôi phục lại, nhưng vẻ mặt lại vô cùng uể oải, trong mắt càng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong đầu Hứa Thanh vang lên một tiếng ô…ô…n…g, phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc cũng hiện ra vẻ mỏi mệt, không hề quay đầu lại mà cấp tốc bỏ chạy.

Lúc đi ngang qua đoàn xe Thánh Lan tộc phía dưới, hắn không có chút do dự, thần sắc mang theo vẻ lạnh lùng, tay phải giơ lên, trảo một cái xuống mặt đất.

Toàn thân một con thú vật bốn chân lập tức chấn động, trực tiếp bị khống chế bay lên không trung, thân hình như bị hư vô nghiền ép, mắt thường có thể thấy được vặn vẹo, trong chớp mắt máu thịt mơ hồ tan vỡ, lực lượng sinh cơ bị tươi sống rút ra, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ hấp một cái, dung nhập sinh cơ vào trong cơ thể, vẻ mỏi mệt trong thần sắc rõ ràng tiêu tán một chút, đúng lúc đang muốn tiếp tục, đám người Sơn Hà Tử đã lần nữa đuổi theo tới sau lưng.

Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng, chợt phất tay, lại có vài chục tu sĩ Thánh Lan tộc kèm theo vẻ mặt hoảng sợ, thân thể tự bay lên không, tương tự bảy tám con thú vật bốn chân, bị Hứa Thanh khống chế, bay thẳng đến phía đám Sơn Hà Tử.

Bọn họ tương tự chỉ trong mắt lập tức lộ ra cừu hận, tựa như đám người Sơn Hà Tử là kẻ thù không đội trời chung của bọn họ, gào thét bay đi.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh gào thét chạy về xa xa.

Đội trưởng bên cạnh có chút há hốc mồm, biểu hiện của Hứa Thanh khiến cho y cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, vả lại có chút không hợp cùng với kế hoạch của mình, nhưng y cũng phản ứng rất nhanh, đè xuống gợn sóng trong lòng, bay nhanh cùng với Hứa Thanh.

Nhanh chóng chạy xa.

Giữa không trung, đám người Sơn Hà Tử tràn ngập tức giận, lập tức ra tay, tiếng nổ vang lên, thân thể những tên Thánh Lan tộc lao tới lập tức tan vỡ, bị ba người Sơn Hà Tử giết dễ như trở bàn tay.

Nhưng quỷ dị là những tên Thánh Lan tộc này rõ ràng không một ai truyền ra tiếng kêu thảm thiết, dù là một giây trước khi tử vong, cũng đều tràn đầy hận ý như trước.

Mà cả vùng đất, theo Hứa Thanh ra tay, đoàn xe Thánh Lan tộc dĩ nhiên đại loạn, những tu sĩ Thánh Lan tộc kia cũng trở nên hoảng sợ, dù là tu sĩ Kim Đan bên trong cũng đều vô cùng lo lắng, thần sắc cấp tốc biến hóa.

Cùng lúc đó, vị thanh niên chiến lực sáu Cung kia bỗng nhiên bay lên trên không.

“Chư vị Chấp Kiếm Cung nhân tộc, chúng ta là đoàn xe Thiên Đính Quốc của Thánh Lan tộc, có được thư lệnh của Diêu Hầu ở Phong Hải Quận!” Trong lúc nói chuyện, thanh niên nhanh chóng lấy ra một khỏa ngọc giản, trực tiếp ấn, một đạo phù văn lập tức huyễn hóa ra ngoài.

Đó là phù văn Diêu gia, đại biểu che chở!

Làm xong những thứ này, gã vẻ mặt âm trầm nhìn về phía ba người Sơn Hà Tử.

Biểu cảm ba người Sơn Hà Tử khó coi, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới đoàn xe Thánh Lan tộc này, trực tiếp phóng qua, tiếp tục truy kích về phía Hứa Thanh và đội trưởng bỏ chạy.

Vừa đuổi theo, ba người theo bản năng nhìn nhau một cái, đều thấy sự nghi ngờ cùng chấn động trong nội tâm của nhau.

Trần Nhị Ngưu ra tay, theo bọn họ nhận định cũng coi như bình thường, nhưng còn Hứa Thanh… Lại khiến cho đáy lòng bọn họ dấy lên sóng lớn.

Thật sự là Hứa Thanh hai lần ra tay, chẳng những đều là thủ đoạn chính tông của Hắc Thiên tộc, uy lực lại còn cực kỳ kinh khủng, làm cho người ta có một loại cảm giác tuyệt không phải là Hắc Thiên tộc tầm thường.

Thậm chí nếu không phải lúc trước tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh chuyển hóa, vả lại Hứa Thanh tự vấn lương tâm còn là ánh sáng vạn trượng, bọn họ cũng có một loại cảm giác đối phương thật sự đúng là Hắc Thiên tộc.

Nhất là một màn nhìn như chỉ là khống chế thân thể đối với Sơn Hà Tử, nhưng Dạ Linh và Vương Thần đều nhìn rất rõ ràng, một khắc đó, Sơn Hà Tử tuyệt đối không phải chỉ là bị khống chế thân thể, mà thần trí cũng đều bị ảnh hưởng.

Còn có những người Thánh Lan tộc kia cũng tương tự là như thế.

Về phần cụ thể, bởi vì hiểu biết của bọn họ đối với Hắc Thiên tộc cũng có hạn, cho nên không nói rõ rệt được, nhưng theo bản năng dâng lên sự kiêng kị.

“Rõ ràng là diễn kịch, tại sao ta lại cảm giác giống như là thật vậy nhỉ…“Sơn Hà Tử cười khổ trong lòng, thở dài một tiếng.

Dạ Linh và Vương Thần cũng tương tự cười khổ, tiếp tục truy kích, mà lúc này tung tích Hứa Thanh và đội trưởng cũng đã tiêu tán, mà Khổng Tường Long rất nhanh liền đến, sắc mặt âm trầm hạ lệnh tìm kiếm.

Chương 968: Phấn khích bỏ trốn (2)

Thời gian cứ như vậy trôi qua, đêm khuya rất nhanh phủ xuống.

Bên trong Thủy Mặc sơn mạch, trong một chỗ động quật bí ẩn, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa, thi thoảng lại phun ra máu tươi màu đen, toàn lực chữa thương.

Đội trưởng ngồi ở bên cạnh, sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

Cho đến một lúc lâu sau, trong mắt Hứa Thanh chớp lên hắc mang, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trong đêm tối xa xa, trầm thấp mở miệng.

“Trăng Thánh Lan vực, không có linh.”

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, trầm mặc, một lát sau tương tự nhìn qua mặt trăng phía ngoài, than nhẹ một tiếng.

“Đại nhân, ta cũng nhớ nhà.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, xưng hô đại nhân này, không phải là kế hoạch lúc trước của bọn hắn, nhưng hắn cũng không lộ ra chút dị thường nào, bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi liên hệ thế nào với bên Y Tộc rồi, chúng ta phải nhanh chóng mua sắm Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan để biến thành nhân tộc.”

“Y Tộc… Hả?” Đội trưởng vừa mới mở miệng, nhưng thần sắc lập tức biến đổi, lạnh lùng đưa mắt nhìn tới phía cửa của động quật, đôi mắt nhìn chăm chú, bên ngoài động quật truyền tới một giọng nói trầm muộn.

Sau đó là dồn dập âm thanh từ bên ngoài truyền tới.

“Tiểu tu Thiên Đính Quốc hạ tộc Thánh Lan, cầu kiến hai vị đại nhân thượng tộc.”

Trong mắt đội trưởng lóe lên hàn mang, vừa muốn ra tay, Hứa Thanh hơi nhấc tay phải, nhàn nhạt mở miệng.

“Vào đi.”

Theo lời hắn truyền ra, một bóng người tiêu sái cẩn thận rất nhanh đi tới trước cửa động quật, chính là vị thanh niên chiến lực sáu Cung trong đội xe Thánh Lan tộc.

Đội trưởng nheo mắt lại, bất động thanh sắc tới gần Hứa Thanh, đứng ở vị trí giữa Hứa Thanh và thanh niên này.

Sau khi người thanh niên Thánh Lan tộc đi tới, nhìn thấy Hứa Thanh cùng Trần Nhị Ngưu, gã hít sâu một hơi, lập tức liền quỳ xuống, thần sắc lộ ra vẻ cung kính.

“Bái kiến thượng tộc!”

“Tại sao ngươi có thể tìm được chúng ta?” Hai mắt đen nhánh của đội trưởng lộ ra ánh sáng âm u, chậm rãi nói.

“Bẩm báo thượng tộc, tiểu tu có một con linh sủng hiếm thấy, có thể căn cứ theo khí tức huyết dịch để tìm kiếm tung tích… Buổi sáng tiểu tu trông thấy hai vị thượng tộc, liền bí mật tìm kiếm huyết dịch trên đường, cho nên mới tìm đến được đây.”

Thanh niên Thánh Lan tộc thấp giọng trả lời.

Hứa Thanh không nói chuyện, bình tĩnh nhìn chăm chú.

“Tới đây có chuyện gì!” Đội trưởng nghe vậy, trầm thấp mở miệng.

“Hai vị thượng tộc, bây giờ bên ngoài Chấp Kiếm Giả đang lục soát, bất kể thượng tộc có kế hoạch gì cũng sẽ rất khó thi hành, không bằng… . Để ta hộ tống hai vị thượng tộc, về Thánh Lan tộc chúng ta trước?”

“Nếu như thượng tộc có bất kỳ nhu cầu nào, Thiên Đính Quốc chúng ta nhất định toàn lực đáp ứng.”

“Chỉ cầu sau khi thượng tộc thoả mãn, có thể ban thưởng Hắc Thiên Phúc cho ta!” Thanh niên Thánh Lan tộc ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt, nhìn qua Hứa Thanh và đội trưởng.

…

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, ngoài Thủy Mặc sơn mạch, mấy trăm con thú vật bốn chân màu đỏ của Thánh Lan tộc vẫn cất bước đi nhanh như thường ngày, trong khi mặt đất không ngừng truyền ra âm thanh oanh oanh chấn động, nhanh chóng đi về phía xa.

Phần xe hàng phía sau con thú bốn chân kéo nảy dựng lên, nhưng Vân Mẫu Thạch chứa bên trong lại một viên cũng không bị nẩy văng ra.

Chỉ có tu sĩ Thánh Lan tộc quát tháo cùng với cây roi cầm đặc thù trong tay, không ngừng vung vẩy, quất trên người lũ thú vật bốn chân, khiến cho bọn chúng bị đau, tốc độ lại càng nhanh hơn.

Trong khi không ngừng di chuyển, bụi bặm đầy đất bốc lên, sau đó lại bị gió thổi tản ra.

Từ xa nhìn lại, bụi bặm nơi đây không ngừng bốc lên, tựa như gió bão nổi lên, biến cả một đoạn đường thành một mảnh mù mịt.

Cho đến buổi trưa, khi ánh mặt trời chói chang hạ xuống, như muốn xuyên thấu qua đám bụi mù này, nhưng vẫn bất lực.

Nhưng mà rất nhanh… Theo từng trận tiếng roi dồn dập đột khởi, từng tiếng hung thú gào thét lập tức mãnh liệt lên, tiếng bước chân lần lượt dừng lại, thật giống như bị cứng rắn áp chế thân hình.

Cơn bão bụi mù, cũng theo đó mà ngừng lại.

Lúc bụi bặm dần dần tản đi, bên trong lộ ra mấy trăm con thú vật bốn chân, cùng với phía trên đứng đầy tu sĩ Thánh Lan tộc tràn đầy cảnh giác.

“Chấp Kiếm Giả nhân tộc, xin hỏi có ý gì?” Một giọng nói kèm theo chút tức giận từ trên đỉnh đầu con thú vật bốn chân thứ chín truyền ra.

Ngay sau đó, bóng người vị thanh niên Thánh Lan tộc huyết mạch không tầm thường chiến lực sáu Cung đứng lên, nhìn xa xa phía trước.

Chỗ ánh mắt nhìn tới, hư vô vặn vẹo, rất nhanh có bốn thân ảnh hình thành.

Người trước mắt chính là Khổng Tường Long, sắc mặt của y âm lãnh, trong mắt mang theo ánh sáng hung ác, đảo qua trên tất cả đám thú vật bốn chân, giống như đang tìm kiếm.

Ba người bên cạnh lần lượt là Sơn Hà Tử, Vương Thần cùng với Dạ Linh, giờ phút này bọn họ tản ra, tương tự chú ý tới những con thú vật bốn chân kia.

“Chúng ta có thư lệnh của Diêu Hầu!” Sắc mặt tên thanh niên Thánh Lan tộc biến hóa, lần nữa mở miệng.

“Om sòm!” Khổng Tường Long vung tay, một tiếng bộp vang lên, tên thanh niên Thánh Lan tộc trực tiếp phun ra máu tươi, má phải lập tức sưng lên thật cao, thân thể cuốn ra mấy trăm trượng bên trái, đâm vào trên một chỗ núi đá.

“Điều tra cẩn thận!” Khổng Tường Long cũng không thèm nhìn tên thanh niên Thánh Lan tộc, bình tĩnh mở miệng.

Ba người Sơn Hà Tử lập tức bay vào đoàn xe, điều tra từng con thú bốn chân, từng người tu sĩ cũng đều bị bọn họ kiểm tra, cho đến khi tìm khắp toàn bộ, vẫn không tìm thấy được gì bất thường.

Khổng Tường Long hừ lạnh một tiếng, cất bước rời đi, ba Sơn Hà Tử cũng bay nhanh theo sau, cùng nhau đi tìm kiếm khu vực khác.

Cho đến khi bọn họ đi xa, tên thanh niên Thánh Lan tộc kia mới đứng lên, đi về phía con thú vật bốn chân thứ chín, lau đi máu tươi bên khóe miệng, điềm nhiên như không có việc gì mở miệng.

“Tiếp tục di chuyển về phía trước.”

Rất nhanh, đại địa lại vang lên tiếng nổ, đám bụi mù lại hiện lên, đoàn xe nhắm về phía biên giới, chạy thẳng về phía trước mà đi.

Cho đến một lúc lâu sau, thanh niên này đứng người lên, tay phải bấm niệm pháp quyết, thân thể lại nhanh chóng nhỏ đi, trong chớp mắt giống như biến mất vậy, hóa thành bụi bặm cực kỳ nhỏ.

Làn da màu đỏ trên người con thú vật bốn chân cũng theo đó phóng đại không giới hạn trong mắt của gã, đã trở thành một mảnh đại địa màu đỏ không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Bên trên tràn đầy những khe rãnh, còn có vô số cọng lông cực lớn, giống như những cây cột, nhưng lại rất mềm mại.

Giờ phút này, ở trong một bộ lông khổng lồ uốn lượn che chắn, trong bóng râm do cọng lông che ánh mặt trời, Hứa Thanh và đội trưởng đang khoanh chân ngồi thổ nạp ở trong đó.

“Bái kiến thượng tộc, xin hai vị đại nhân an tâm, Chấp Kiếm Giả đã đi xa.” Thanh niên Thánh Lan tộc nhanh chóng đi đến, quỳ một chân về phía Hứa Thanh và đội trưởng, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Chương 969: Không hẹn mà gặp (1)

Hứa Thanh liếc mắt nhìn thanh niên quỳ ở phía trước, khẽ gật đầu.

Trong đêm hôm qua, dưới vị thanh niên Thánh Lan tộc này khẩn cầu, sau khi hắn và đội trưởng trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng đồng ý với biện pháp của đối phương, dự định mượn đoàn xe Thánh Lan tộc này để rời khỏi khu vực lục soát của Chấp Kiếm Giả.

Về phần sau khi vào Thánh Lan tộc có đi tới Thiên Đính Quốc của đối phương hay không, Hứa Thanh tạm chưa đưa ra kết luận.

Mà nơi ẩn thân bọn họ được an bài, chính là chỗ này, ở trên làn da của một con thú bốn chân, phương pháp này rất xảo diệu, còn che lấp được cả khí tức, hiển nhiên Thánh Lan tộc rất am hiểu với loại thuật che giấu này.

“Tiểu tu đã không phụ sự kỳ vọng của thượng tộc, đã thành công giấu giếm Chấp Kiếm Giả, lộ trình tiếp theo sẽ không có quá nhiều ngoài ý muốn, một tháng sau chúng ta sẽ đặt chân tới Thánh Lan tộc.”

Nói xong, vị thanh niên Thánh Lan tộc giơ tay phải lên, lấy ra hai mảnh lá sen từ trong túi trữ vật, cung kính đưa qua đầu.

“Tiểu tu sinh ra ở vùng quê, chỉ thấy qua thượng tộc hai lần, đều là đứng từ xa xa để nhìn, mặc dù đã nghe gia phụ nhiều lần ngưỡng vọng kể về phong thổ của thượng tộc, nhưng quả thực không hiểu rõ nhiều lắm, chỉ nghe thấy thượng tộc thích uống nguyệt lộ vào trước bình minh tảng sáng, cho nên đã sai người thu thập đến.”

Thần sắc Hứa Thanh như thường, nhưng trong lòng khẽ động, tuy hắn đã tìm hiểu về Hắc Thiên tộc, nhưng cũng không cẩn thận tới như thế, cũng không biết được việc bọn họ còn thích uống nguyệt lộ.

Vả lại trong lời của thanh niên Thánh Lan tộc này cũng mang theo cảm giác lập lờ nước đôi, nhìn như bình thường, nhưng lại cũng ẩn chứa một tia thăm dò.

Cho nên hắn cũng không biết là Hắc Thiên tộc có phải thật sự thích uống nguyệt lộ hay không.

Vì vậy hắn cũng trầm mặc không nói.

Đội trưởng thì cười nhạt một tiếng, giơ tay phải lên, cách không trảo một cái, hai cái lá sen kia lập tức bay tới phía y, không phải trực tiếp dùng để uống nguyệt lộ trong đó, mà giơ lên ngón tay thật nhỏ, nhẹ nhàng hơi điểm chút vào bên trên, sau đó bôi sương sớm dính trên tay lên trên con mắt.

Chỉ thấy nguyệt lộ nhanh chóng phát huy, mà hai mắt màu đen của đội trưởng cũng xuất hiện một lớp màng, dường như phủ lên hai mắt, thần sắc cũng lộ ra một chút thoải mái.

“Ngươi có lòng rồi, lui ra đi.”

Thần sắc tên thanh niên Thánh Lan tộc kia từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ chút khác thường nào, vẫn luôn cuồng nhiệt, nghe vậy liền cung kính rút lui, cho đến khi thối lui ra khỏi chín bước mới nhấc chân rời đi.

Theo gã bay lên không, thân ảnh cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành thân hình bình thường, xuất hiện ở trên con thú bốn chân, ngồi ở chỗ cũ, vẻ mặt không có chút nào dị thường.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh liền trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, vị thanh niên Thánh Lan tộc đó rất có chừng mực, chưa từng quấy rầy Hứa Thanh và đội trưởng quá nhiều, thỉnh thoảng đi đến cũng đều đứng từ xa xa cầu kiến, sau khi được cho phép mới dám tiến tới gần.

Tất cả hành vi cử chỉ đều không biểu lộ ra chỗ khác thường nào, thật giống như thật sự coi hai người bọn họ trở thành thượng tộc.

Nhưng mà bên trong lời nói cung kính của gã thi thoảng lại xảo diệu hỏi thăm một chút về phong thổ Hắc Thiên tộc, mà mỗi lần như vậy, trên mặt gã đều mang theo vẻ mê mẩn.

Hứa Thanh cũng không hiểu rõ nhiều lắm về những cái này, cho nên cũng không mở miệng, hết thảy đều do đội trưởng ứng phó.

Mà đội trưởng lần này hiển nhiên đã chuẩn bị trước vô cùng tốt, trình độ hiểu biết về Hắc Thiên tộc cực cao, thậm chí còn có hai lần chỉ ra chỗ sai lầm cho đối phương.

“Ai nói cho ngươi biết là Hắc Thiên Thần Sơn được dùng để tế tự? Đó là nơi nguyệt hoa đua nở, cũng đã từng là chỗ Thần hàng, bây giờ là chỗ đặt Thần Cung.”

“Ở dưới Thần Sơn là Ô Lân Thành? Đáng tiếc tòa thành kia 60 năm trước đã bị nửa khuôn mặt Thần Linh nhìn tới, cho nên đã tan biến, việc này người bên ngoài không biết nhiều lắm.”

Trong lúc nói, vô luận là vẻ mặt hay là ngữ khí của đội trưởng, đều cực kỳ chân thật, khiến cho Hứa Thanh có cảm giác, tựa như đội trưởng đã thật sự sinh hoạt ở trong Hắc Thiên tộc rồi vậy.

Điều này cũng khiến cho vị vẻ cuồng nhiệt trong mắt thanh niên Thánh Lan tộc kia càng đậm.

Nhưng mà người này cũng không hoàn toàn từ bỏ thăm dò, còn có một lần buổi trưa, vào lúc ánh mặt trời chói chang nhất, mặc dù gã không xuất hiện, nhưng lại khiến bộ lông che chắn ánh mặt trời trên người con thú bốn chân hơi nhích một tí xíu không thể điều tra, khiến cho ánh nắng mặt trời trực tiếp chiếu vào trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhăn mày lại và hơi phất tay, bộ lông che nắng lập tức khôi phục góc độ nguyên bản.

Từng việc nhỏ như thế, mặc dù số lần không phải rất nhiều, nhưng mỗi lần Hứa Thanh và đội trưởng đều xử lý rất tốt, vì vậy sau hơn nửa tháng, rốt cuộc không còn tái xuất hiện sự thăm dò nữa.

Cho đến ngày hôm nay, bên trong Lâm Lan Châu, đoàn xe Thánh Lan tộc đã nhích tới gần Thiên Nguyệt hạp cốc.

Thiên Nguyệt hạp cốc rất lớn, dựa theo tốc độ đoàn xe, muốn xuyên thẳng qua nơi đây cũng cần mất thời gian ba ngày mới có thể, mà sau khi rời khỏi hạp cốc lại đi một tuần, là có thể tới biên giới.

Bởi vì Lâm Lan Châu là nơi giáp giới cùng với Thánh Lan tộc, cho nên sau khi đoàn xe đến nơi này, các tu sĩ Thánh Lan tộc nhao nhao thở ra một hơi, sợi dây cung căng thẳng cũng buông lỏng một chút.

Sau khi qua đêm ở bên ngoài hạp cốc, sáng sớm ngày thứ hai, đoàn xe trùng trùng điệp điệp chạy vào bên trong hạp cốc, gào thét lao nhanh vượt qua.

Theo đoàn xe đi về phía trước, thời gian một ngày rất nhanh liền trôi qua, vào lúc hoàng hôn đã sắp đến, đoàn xe bọn họ đã tiếp cận tới vị trí giữa của hạp cốc.

Hai bên là những núi đá đá lởm chởm cao ngất, che đậy bộ phận ánh nắng mặt trời, khiến cho hạp cốc thoạt nhìn có chút tối tăm.

Xa xa, trong một tòa động quật ẩn nấp ở trên cao, giờ phút này có một người nữ tử mặc áo đỏ đang khoanh chân từ từ mở mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Trên mặt thiếu nữ này đeo một chiếc mặt nạ, bên người đeo theo một thanh liêm đao ác quỷ khổng lồ, chính là Thanh Thu.

Nàng đã tới nơi này được nửa tháng rồi, mục tiêu chính là đoàn xe chở Vân Mẫu Thạch này.

Những đoàn xe trở Vân Mẫu Thạch có lớn có nhỏ, vì để không đánh rắn động cỏ, cho nên Thanh Thu đã buông tha những đoàn xe nhỏ, nàng chuẩn bị không ra tay thì thôi, một khi ra tay sẽ phải cướp đoạt đoàn xe lớn nhất.

“Đã đến rồi!!” Lúc đoàn xe Thánh Lan tộc của Hứa Thanh và đội trưởng tới gần phiến khu vực này, trong đầu Thanh Thu lập tức liền truyền đến giọng nói của ác quỷ.

“Đoàn xe này chính là một trong mục tiêu mà ngươi kêu ta điều tra lúc trước, bọn họ đến từ Thiên Đính Quốc của Đại Hoang Đông Quận, tuy là tiểu quốc nhưng số lượng vận chuyển Vân Mẫu Thạch lần này lại không ít.”

“Ta mới cảm ứng một vòng, bên trong có trên trăm tu sĩ Thánh Lan tộc, Kim Đan không nhiều lắm, mạnh nhất là sáu Cung!”

“Chính là bọn họ rồi, sáu Cung cũng rất thích hợp để chúng ta đồng quy vu tận!”

Theo giọng nói của ác quỷ vang lên, trong mắt Thanh Thu lóe lên lãnh mang, lập tức vận hành tu vi trong cơ thể, toàn thân tràn ra ánh sáng màu đỏ, dưới bí pháp triển khai, lại có chấn động chiến lực sáu Cung.

Hiển nhiên mấy tháng này, tu vi của nàng rốt cuộc cũng có chỗ đột phá, tạo thành bốn tòa Thiên Cung, phối hợp cùng với công pháp Hoàng cấp và bí pháp, chiến lực của nàng đã đạt sáu Cung.

“Dựa theo tốc độ của bọn họ, sau một nén nhang sẽ đi tới vị trí của chúng ta!”

Giọng nói của ác quỷ mang theo hưng phấn, chỉ là hiển nhiên nó cũng không phát hiện đội trưởng và Hứa Thanh che lấp ở, mà Thanh Thu vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới hai người Hứa Thanh sẽ ở trong đội xe này.

Chương 970: Không hẹn mà gặp (2)

Vì vậy Thanh Thu hơi liếm liếm bờ môi, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt càng lúc càng mãnh liệt, lặng lẽ chờ đợi.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh trong đội xe ngẩng đầu nhìn xa xa, bên trong tâm thần của hắn vừa mới truyền đến giọng của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử, ta vừa mới phát hiện có thần niệm khí linh quét tới, chính là cái liêm đao ác quỷ của thiếu nữ áo đỏ.”

Hứa Thanh nhướn mi lên.

Đội trưởng bên cạnh cũng bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về xa xa, thần sắc có chút ngoài ý muốn, hiển nhiên y cũng có phương pháp phát hiện của riêng mình.

“Có chút ý tứ, ngươi cũng cảm nhận được rồi à?” Đội trưởng nở nụ cười, quay đầu truyền âm với Hứa Thanh.

Đối với việc đội trưởng có thể dò xét, Hứa Thanh cũng không có quá nhiều bất ngờ, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, sau đó liền truyền âm đáp lại.

“Nếu như mục tiêu của nàng không phải đoàn xe này, vậy chúng ta cũng không cần làm phức tạp.”

“Nếu đúng thì sao?” Đội trưởng cười nhạt.

“Giết chóc trong Phong Hải Quận sẽ bị điều tra, bắt giữ đến Thánh Lan tộc, sau đó giết.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Thật sự muốn giết? Ha ha, được, trước khi giết chết liền thử nhìn xem dung mạo của nàng thế nào, mỗi ngày đều mang mặt nạ.” Đội trưởng nheo mắt lại, nhìn Hứa Thanh một chút, trong mắt mang theo một chút hài hước.

Hứa Thanh kinh ngạc, nhíu mày.

Chập tối.

Ánh chiều tà chiếu vào bên trên đại địa, hơi có chút mờ nhạt, khi rơi vào bên trong hạp cốc lại càng thêm ảm đạm, khiến cho hạp cốc tiến vào đêm tối sớm hơn.

Theo mấy trăm đầu thú vật bốn chân màu đỏ đi về phía trước, mặt đất liên tục truyền đến chấn động, bỗng có một tiếng nổ vang thật mạnh vang lên, trực tiếp từ phía trước đoàn xe truyền đến.

Mặt đất chỗ đó đột nhiên nổ tung, vô số đá vụn văng khắp nơi, bên trong còn có từng đạo phù văn trận pháp từ trên trời giáng xuống, như một cái lưới lớn bao phủ bát phương.

Còn có một đạo ánh sáng màu máu, giống như biển máu hạ xuống, tràn ngập toàn bộ khu vực, khiến cho bên trong hạp cốc chỉ chốc lát liền tràn ngập một màu máu.

Một màn kinh hô và náo động vang lên, một đạo bóng dáng nhỏ gầy từ hoàng hôn trên bầu trời bay ra, trên người mặc một bộ trường bào màu đỏ rộng thùng thình, đeo một chiếc mặt nạ tinh xảo màu trắng, cầm theo một thanh liêm đao ác quỷ khổng lồ.

Theo bóng người xuất hiện, một âm điệu cổ xưa tựa như ngâm xướng cũng lập tức vang vọng khắp thiên địa.

“Ly Đồ thừa vận, đạo ngân nan tầm, Huyền U Ngô Hoàng, tiếp dẫn chúc phúc, chiến hồn lâm thân, trợ giúp giáo chúng, khải trình Ly Đồ!”

Khi âm điệu ngâm xướng cổ xưa này khuếch tán bát phương, thiên địa liền bị lực lượng nào đó tạo thành ảnh hưởng, bên trong hạp cốc bỗng xuất hiện từng trận gió lạnh.

Trận gió lạnh quét sạch hết thảy, những nơi đi qua, toàn bộ những tu sĩ Thánh Lan tộc cảm thụ được thì thân thể đều lập tức run lên, thật giống như bị băng hàn xâm nhập, tâm thần cũng dấy lên từng trận hoảng sợ.

Mà trận gió lạnh kia gào thét từ bát phương đến, trong nháy mắt liền từ khắp bốn phía hội tụ vào thanh liêm đao ác quỷ trong tay thiếu nữ mặc hồng y.

Con mắt ác quỷ chợt lập lòe, tràn ra ánh sáng màu đỏ tươi, tiếp theo đột nhiên mở cái miệng rộng, táp một cái về phía cánh tay thiếu nữ.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân thiếu nữ mặc hồng y chấn động, bên ngoài thân thể lập tức tạo thành hư ảnh trùng lặp, giống như chiến hồn ở giữa thiên địa được tiếp dẫn đến, dung nhập vào trong thân hình của nàng.

Mơ hồ có thể nhìn thấy đạo chiến hồn kia là một người nữ tướng mặc áo giáp, biến ảo ở phía sau lưng thiếu nữ, gia trì tu vi và sức mạnh cho nàng, mà một màn đó khiến cho vào lúc này, vị thiếu nữ kia tựa như là sứ giả tử vong, muốn thu cắt hết thảy sinh mệnh.

Chẳng những như thế, càng có vô tận ánh sáng màu đỏ tràn ra ở trên người thiếu nữ, khiến nàng trở thành đầu nguồn phát ra ánh sáng màu máu của hạp cốc này.

Đó là Huyết Ý Cảnh của Thái Ti Tiên Môn!

Một khắc triển khai, sẽ có một loại nhân cách khác xuất hiện, thay thế Thanh Thu, chiếm cứ chủ đạo.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, một nụ cười quỷ dị bỗng phủ xuống nơi này, tùy ý truyền ra từ trong miệng Thanh Thu.

“Ha ha ha.”

Tiếng cười phối hợp với biểu cảm, khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng điên cuồng, trong nháy mắt tiếp theo, nàng lập tức bộc phát tốc độ của mình, hòa hợp cùng một chỗ với ánh sáng màu máu, gào thét về phía đám người Thánh Lan tộc, theo biển máu vòng quanh mà đến.

Liêm đao ác quỷ trong tay phá vỡ bầu trời, lưỡi đao sắc bén giống như có thể cắt đứt cả hư vô, những nơi đi qua, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Không ai có thể ngăn cản nàng dù chỉ một chút.

Dù là vị thanh niên huyết mạch không tầm thường của Thánh Lan tộc kia, giờ phút này thần sắc của gã đại biến, cấp tốc lao ra muốn ngăn cản, mặc dù gã cũng là chiến lực sáu Cung, nhưng trên phương diện tốc độ lại không bằng Thanh Thu.

Dẫu sao bọn họ là đoàn xe vận chuyển, không phải Hắc Y Vệ chuyên chịu trách nhiệm giết chóc.

Thanh Thu hơi nhoáng một cái, trực tiếp tránh đi, liên tiếp truyền ra tiếng cười yêu dị, sát ý vô cùng mãnh liệt, lao thẳng đến đám người.

“Ha ha ha ha.”

Từng tu sĩ Thánh Lan tộc căn bản là không cách nào né tránh, theo liêm đao quét ngang, ngay lập tức đã bị cắt đôi, vô cùng thê thảm.

Thiếu nữ ra tay rất tàn nhẫn, nghiền ép chấn nát, hiển nhiên là muốn chém giết hết tất cả mọi người ở nơi này.

Trong khi giết chóc, máu tươi văng tới khắp nơi trên cơ thể của nàng, rơi cả vào trên mặt, khiến cho màu máu trong mắt nàng càng đậm.

Nhất là cái loại cảm giác khi liếm đi máu tươi kia, lại trực tiếp đẩy sự điên cuồng của nàng lên đỉnh phong.

Bộ dáng lúc này của Thanh Thu, mới là hình tượng ở trong trí nhớ của Hứa Thanh khi lần đầu tiên gặp nàng.

Cũng là lý do hai chữ ‘hồng nữ’ tồn tại!

Thậm chí có thể nói, nếu không có Hứa Thanh và đội trưởng, nếu cái đoàn xe này cũng không có đòn sát thủ gì khác, đại khái lần này Thanh Thu phục kích là có khả năng thành công.

Dù là đội xe này đã ẩn tàng đòn sát thủ, lấy chiến lực và tốc độ bây giờ của Thanh Thu, nàng vẫn có thể cướp đoạt một phần Vân Mẫu Thạch như trước.

Chỉ là Hứa Thanh và đội trưởng không thể nào trơ mắt nhìn Thanh Thu ra tay như vậy được, bọn họ không quan tâm Thánh Lan tộc có chết hay không, nhưng không thể để bọn họ tử vong trước khi đưa hai người bọn hắn đến Thánh Lan tộc.

Vì vậy, sau khi Thanh Thu một đao bức lui vị thanh niên Thánh Lan tộc kia, lại cắt đôi một tên tu sĩ Kim Đan của Thánh Lan tộc, tới gần trong đội xe chém giết ba con thú bốn chân, ngay khi nàng muốn tiếp tục vung vẩy liêm đao, đội trưởng nháy mắt ra tay.

Bóng người từ trong con thú bốn chân thứ chín bay ra, tựa như trống rỗng xuất hiện, lập tức từ rất nhỏ biến thành thân thể bình thường, lộ ra bộ dáng Hắc Thiên tộc, trong mắt còn theo theo ánh sáng lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng.

“Nhân tộc càn rỡ!”

Chương 971: Xóa khỏi thẻ trúc (1)

"Nhân tộc." Trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ khinh miệt, giơ cánh tay phải dài nhỏ màu xám lên, cách không nhấn một cái về phía Thanh Thu.

Một nhấn xuống dưới, hư vô bốn phía Thanh Thu lập tức trở nên vặn vẹo, sau đó bỗng sụp xuống, trực tiếp trấn áp về phía nàng.

"Hắc Thiên tộc!"

Ánh mắt Thanh Thu chợt co rút lại, thân thể rút lui về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước.

Theo đội trưởng ra tay, chiến hồn tiếp dẫn tới ngoài thân thể nàng trực tiếp vặn vẹo, như muốn tan vỡ.

Mà Thanh Thu cũng không hề tầm thường, nguy cơ trước mắt, trong mắt lập lòe ánh sáng màu đỏ, trực tiếp đưa liêm đao trong tay lên, bỗng nhiên hất về phía đội trưởng.

Liêm đao dấy lên tiếng xé gió bén nhọn, như bánh xe xoay tròn tốc độ cao, lấy thế nghiền nát tất cả, cắt đứt hư vô, chém thẳng đến phía đội trưởng với tốc độ kinh người.

Cũng vào thời khắc này, Thanh Thu lui về phía sau, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong mắt lộ ra điên cuồng, phát ra một tiếng hét bén nhọn về phía đội trưởng, chiến hồn đang muốn tan vỡ ở phía sau nàng lập tức thoát ly khỏi thân hình, phốc một cái bay về phía đội trưởng, mở ra cái miệng lớn muốn thôn phệ y.

Đội trưởng nheo mắt lại, không chút né tránh, mặc kệ liêm đao ác quỷ tới gần rồi trực tiếp chém qua mi tâm, máu tươi màu đen phun ra, thân thể của y cũng bị chém thành hai nửa.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, theo liêm đao xuyên qua trên người đội trưởng, chém vào trên người con thú bốn chân phía dưới, thân thể bị cắt đôi của đội trưởng thế mà lại dung hợp lại với nhau rất quỷ dị.

Thậm chí còn mở cái miệng rộng, chợp táp tới chiến hồn muốn thôn phệ ngay trước mặt mình.

Rặc rặc một tiếng, một cái miệng lớn cỡ 100 trượng của Hắc Thiên tộc biến ảo hiện ra trước mặt đội trưởng, so sánh với cái miệng lớn này, chiến hồn lao đến kia tựu như một khối thịt mỡ, bị đội trưởng một hơi nuốt vào.

Trong lúc nhấm nuốt, thân thể bước một bước ra, trực tiếp đi đến trước mặt Thanh Thu đang biến sắc cấp tốc lui ra phía sau, vung tay phải lên, trên trăm đạo trường mâu lăng không hiện ra, mắt thấy sẽ lập tức chém giết Thanh Thu.

Đúng lúc này, giọng nói của Hứa Thanh truyền đến.

“Bắt sống.”

“Tuân pháp chỉ!” Đội trưởng lớn tiếng mở miệng, đây cũng là kế hoạch y đã thương lượng cùng Hứa Thanh trước khi ra tay.

Giờ phút này đội trưởng phất tay, trên trăm chiếc trường mâu vặn vẹo, hóa thành những sợi dây thừng dài, lập tức liền quấn quanh trên người Thanh Thu, trói nàng lại.

Thanh Thu vùng vẫy, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng, vừa muốn triển khai bí pháp, lại bị đội trưởng một quyền đấm vào trên mặt nạ, choáng váng và trực tiếp hôn mê.

Một quyền này không hề yếu, mặt nạ trực tiếp chia năm xẻ bảy, lộ ra một khuôn mặt thanh tú.

Không quan tâm tới bộ dạng của nàng, đội trưởng giơ tay lên, một phát bắt được dây thừng trên người Thanh Thu, quay đầu lạnh lùng nhìn Thánh Lan tộc bốn phía, thần sắc hiện ra vẻ không vui.

Tên thanh niên Thánh Lan tộc kia liền vội vàng tiến lên, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích, lập tức quỳ xuống.

“Đa tạ thượng tộc ra tay.”

“Lập tức xuất phát, trong ba ngày phải rời khỏi Phong Hải Quận!” Đội trưởng lạnh giọng mở miệng, nói xong mang theo Thanh Thu trở lại con thú bốn chân thứ chín, thân thể thu nhỏ trở lại.

Tên thanh niên Thánh Lan tộc đưa mắt nhìn đội trưởng rời khỏi, đứng người lên, thần sắc cảm kích và cuồng nhiệt tiêu tán, quát tháo tộc nhân chưa tỉnh hồn ở bốn phía.

Rất nhanh, đoàn xe của bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước, mà tốc độ rõ ràng trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Mà giờ khắc này, đội trưởng đã trở về trên lớp da con thú bốn chân, ném Thanh Thu hôn mê trong tay qua một bên, lúc rơi xuống đất, mảnh vỡ mặt nạ trên mặt Thanh Thu lại rơi xuống một chút, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn tàng ở phía dưới lại lộ ra thêm nhiều hơn.

“Ngươi đã nhìn nàng không vừa mắt, vậy đưa nàng cho ngươi xử lý.” Đội trưởng cười truyền âm, ngồi ở một bên vuốt vuốt liêm đao trong tay, giờ phút này thanh liêm đao kia run rẩy, ác quỷ phía trên lộ ra biểu cảm nịnh nọt.

Hứa Thanh gật đầu, ánh mắt lạnh như băng quét về phía Thanh Thu, sau đó nhìn mặt Thanh Thu.

Đó là một gương mặt cực kỳ tú lệ, làn da trắng nõn, chiếc mũi khéo léo, miệng anh đào nhỏ nhắn, thoạt nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Làm cho người ta có một loại cảm giác giống như một cô con gái rượu, nhất là giờ phút này lại đang nhắm mắt, cho nên lại càng hiện ra một cỗ cảm giác rất non nớt.

Dung mạo như vậy, không có bất kỳ vẻ hung hăng nào, mang theo sự nhu nhược trời sinh, thật giống một tiểu muội nhà bên, khác biệt cực lớn với hành vi cử chỉ thường ngày của Thanh Thu.

Mà trong thế giới tàn khốc này, loại nhu nhược của nàng, nếu như không có gì ràng buộc, sẽ khiến cho người khác theo bản năng muốn ức hiếp nàng.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, ngay lúc vừa muốn thu hồi ánh mắt, hắn đột nhiên cảm giác được bộ dáng của đối phương nhìn có chút quen mắt, vì vậy cẩn thận đánh giá lại, dần dần nhíu mày, bỗng nhiên đứng dậy, đi tới.

Đội trưởng cười nhạt, trong thần sắc mang theo một tia hài hước muốn xem náo nhiệt, thuận tay gảy nhẹ liêm đao, ác quỷ ở trên lập tức kêu thảm một tiếng, đã hôn mê.

Hứa Thanh không quan tâm tới đội trưởng, hắn bước nhanh đến trước mặt Thanh Thu, cẩn thận xem xét tường tận, sau trong mắt lộ ra một tia hoảng hốt, nhưng cũng không phải rất xác định, vì vậy giơ tay lên lấy túi trữ vật Thanh Thu xuống, sau khi lục soát một lần, liền lấy ra một hòn đá nhỏ từ vị trí ...ngực của Thanh Thu.

Nhìn hòn đá nhỏ này, tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng, có chút thất thần.

Giờ phút này một chút cảnh tượng chôn ở trong trí nhớ lại hiện ra trong những gợn sóng này.

Đó là một căn nhà gỗ, một tiểu cô nương có vết sẹo cực lớn trên mặt ngồi trong góc, nàng lạnh run, cảnh giác hết thảy mọi người tới gần.

Cảnh tượng biến hóa, tiểu cô nương xuất hiện ở Đấu Thú Tràng, cầm cây thăm bằng trúc trong tay, phía trên có khắc bốn chữ cự giác mãng xà, giờ khắc này trong mắt của tiểu cô nương rõ ràng hiện lên sự tuyệt vọng.

Cảnh tượng lại một lần cải biến, dưới ánh trăng, ngoài cửa lớn, tiểu cô nương quật cường truyền ra giọng nói, nàng nói nàng sẽ báo đáp hắn, sau đó tập tễnh rời đi trong đêm trăng.

Cảnh tượng tiếp sau còn có rất nhiều, vô luận là Bạch Đan trong tiệm tạp hóa, hay là thân ảnh biến mất trong gió tuyết, hay là đối phương đuổi theo đưa kẹo cho hắn.

Cho đến cuối cùng, cảnh tượng trong ký ức tựa như ngừng lại dưới hoàng hôn, tiểu cô nương nắm tay ca ca, vừa quay đầu lại, vừa chậm rãi đi xa.

Nương theo cảnh tượng, còn có một chút giọng nói từ bên trong thời gian truyền đến, vang vọng bên tai Hứa Thanh.

“Tiểu hài tử ca ca, mỗi lần ta không vui, mẫu thân đều cho ta kẹo ăn, ta ăn xong, liền vui vẻ.”

“Đây là một viên kẹo cuối cùng của ta, tặng cho ngươi.”

“Tiểu hài tử ca ca phải vui vẻ nhé!”

“Ca ca ta tới đón ta rồi, tiểu hài tử ca ca, ngươi có muốn cùng nhau rời khỏi với ta không?”

“Không sao, chờ ta trưởng thành, chúng ta còn có thể nhìn thấy nhau, tiểu hài tử ca ca, ta nói rồi, ta sẽ báo đáp ơn cứu mệnh của ngươi, ta nhất định có thể làm được!”

“Ta phải đi…Tiểu hài tử ca ca.”

Giọng nói trong trí nhớ không ngừng vang vọng trong đầu Hứa Thanh, cho đến hồi lâu, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, tiếng thở dài kèm theo quá khứ, mang theo cảm khái, mang theo thổn thức.

Chương 972: Xóa khỏi thẻ trúc (2)

Hứa Thanh cúi đầu xuống, nhìn qua gương mặt Thanh Thu, khuôn mặt thanh tú của đối phương dần dần trùng với lặp tiểu cô nương trong trí nhớ.

“Đúng rồi, nàng đến từ Ly Đồ Giáo, nàng cũng không nhận ra ta, bởi vì ta… biến hóa quá lớn.”

Hứa Thanh than nhẹ, vô luận là những vết bẩn qua nhiều năm tháng không tẩy rửa trên mặt trong doanh địa thập hoang giả, hay là bản thân hắn tự phát triển trong những năm này này, khiến cho thiếu niên nhỏ gầy kia, đã trưởng thành.

Trong khi tâm thần chấn động, Hứa Thanh chú ý đến hòn đá nhỏ trên tay, khối đá trừ sẹo này đã bị mài mòn rất nhiều, cho thấy rõ ràng thường xuyên bị người cầm ở trong tay vuốt ve.

Một lát về sau, Hứa Thanh đưa hòn đá nhỏ trong tay lại chỗ cũ, cũng đưa túi trữ vật trả về chỗ cũ, khoanh chân ngồi xuống.

Bây giờ hắn đang dùng thân phận Hắc Thiên tộc nên không thích hợp báo cho nàng biết, mà nhiều năm không gặp, đối phương có phải vẫn là tiểu cô nương đã từng quen biết ngày xưa hay không cũng chưa rõ được, hết thảy mọi thứ khiến cho Hứa Thanh cảm thấy tạm thời không cần thiết nói thân phận của mình.

Quen biết nhau hay không, theo hắn xem ra cũng không phải rất trọng yếu, tựu như cùng năm đó trước khi tiểu cô nương rời đi, hắn nói ra ba chữ chúc bình an.

“Bình an là tốt rồi.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, lấy ra thẻ tre, xóa tên hồng nữ đi. Sau đó nhìn về phía đội trưởng, giờ phút này hắn bỗng nhớ lại những hành động lúc trước của đội trưởng, rõ ràng y đã biết trước được việc này.

“Lão đầu tử đã nói cho ta biết, tự ta cũng đã điều tra một chút, ha ha, cũng là trước khi xuất phát mới biết được đáp án, vốn định cho ngươi một cái kinh hỷ.” Đội trưởng vội ho một tiếng, trừng mắt nhìn.

Hứa Thanh nhắm mắt lại, không để ý.

Một ngày sau, Thanh Thu tỉnh lại.

Sau khi nàng tỉnh lại, cũng không lập tức mở mắt mà khống chế nhịp tim và khí tức của mình, khiến cho bản thân bảo trì bộ dạng giống như vẫn còn đang hôn mê, ý đồ cảm giác bốn phía.

Thứ đầu tiên nàng phát hiện đó là tu vi của mình đã bị phong bế rồi, không cách nào tản ra.

Việc này khiến cho đáy lòng nàng trầm xuống, đồng thời trong đầu cũng không có giọng nói của ác quỷ, biết rõ liêm đao ác quỷ hoặc là đã bị cầm đi, hoặc là cũng đã bị phong ấn giống nàng.

Hai phát hiện này, khiến nàng biết rõ tình cảnh bây giờ của mình cực kỳ hung hiểm, vả lại túi trữ vật cũng đã không còn.

Cũng may là trên người không có thương thế gì, vả lại cũng không bị trói buộc, mặt khác, nàng cũng cảm nhận được hòn đá nhỏ trên ngực vẫn còn, đây là vạn hạnh trong bất hạnh.

“Tỉnh rồi thì không cần phải giả bộ đâu.” Ngay khi Thanh Thu định thử phá giải phong ấn tu vi trên người, bên tai của nàng liền truyền đến giọng nói lạnh như băng của Hứa Thanh.

Thanh Thu bất động thanh sắc càng thêm cẩn thận.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Thanh Thu, không nói tiếp.

Đội trưởng bên cạnh nhìn qua một màn này, tinh thần chấn động, vẻ mặt suy nghĩ quan sát hai người.

Cho đến ngày hôm sau, Thanh Thu bất đắc dĩ mở mắt ra, nàng cảm nhận được phong ấn trong cơ thể cực kỳ kinh người, đó không phải thủ đoạn của nhân tộc, mà là một loại tinh thần lạc ấn biến thành, có lẽ là phương pháp giam cầm của Hắc Thiên tộc.

Lấy năng lực bây giờ của nàng không cách nào xua tán, về phần vị trí, nàng cũng đã đoán được, biết rõ đây là bản thân bị đối phương dùng phương pháp đặc thù thu nhỏ lại, sau đó giấu kín ở bên trên làn da của con thú bốn chân.

Mà nếu không thức tỉnh thì không khỏi quá giả, vì vậy giờ phút này sau khi mở mắt ra, nàng lập tức đứng dậy, trong mắt mang theo băng hàn nhìn hai tên Hắc Thiên tộc trước mặt.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hắc Thiên tộc, càng hiểu rõ trong đội xe Thánh Lan tộc lại tồn tại Hắc Thiên tộc, chuyện này quá lớn.

Trong lúc đáy lòng cấp bách, nàng cũng nhìn thấy liêm đao ác quỷ của mình đang ở trong tay tên Hắc Thiên tộc bắt giữ mình, ác quỷ phía trên đã nhắm mắt, lâm vào ngủ say.

"Tại sao không giết ta?" Thanh Thu bỗng nhiên mở miệng.

Đội trưởng cười nhạt, liếc mắt quét qua Thanh Thu, không nói chuyện, Hứa Thanh trầm mặc một lát rồi nhàn nhạt mở miệng.

"Trong khoảng thời gian này ngươi im lặng một chút, 3 tháng sau sẽ thả ngươi rời khỏi."

Thanh Thu cười lạnh, nàng không tin lời này.

"Ta và Ly Đồ Giáo các ngươi, có chút vãng lai, đây cũng là nguyên nhân không giết ngươi." Người nói không phải Hứa Thanh, mà là đội trưởng, y thấy Hứa Thanh muốn há miệng, vì vậy nói ra câu này trước.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, trầm mặc không nói.

Thanh Thu tương tự nhìn đội trưởng, bày ra vẻ trầm ngâm, nàng hiểu rõ giờ phút này mình cũng không cần phải mạnh miệng, không bằng giả bộ như phối hợp, nhìn xem đối phương rốt cuộc muốn như thế nào, đồng thời tìm cơ hội chạy trốn.

"Hòn đá nhỏ trong ngực của ngươi, chắc là vật ngươi cực kỳ quan tâm đúng không, cho nên ta đã không lấy đi." Thần sắc đội trưởng lộ ra vẻ âm lãnh, lạnh giọng mở miệng, mang theo một chút uy hiếp.

Hứa Thanh nghe vậy nhăn mày lại.

Thần sắc Thanh Thu vẫn như thường, nhưng đáy lòng lại run lên, nàng cố gắng không để cho mình lộ ra chút nào, bởi vì một khi lộ ra rằng mình thật sự để trong lòng, chẳng khác nào là nói cho đối phương biết đáp án.

"Sau 3 tháng sẽ thả ngươi rời khỏi, đến lúc đó thanh này liêm đao này cũng sẽ trả cho ngươi, đương nhiên nếu như ngươi đùa nghịch một chút hay dám dùng tiểu xảo, ta sẽ bóp nát hòn đá nhỏ của ngươi trước, bóp nát từng chút từng chút một cho đến khi vỡ vụn.” Giọng của đội trưởng khàn khàn, ngữ khí tựa như một tên ác nhân, còn giơ ngón tay lên gõ vào trên liêm đao.

Ác quỷ đang hôn mê, lần nữa run lên.

Thanh Thu trầm mặc, nhìn chằm chằm vào đội trưởng, sau một lúc lâu nghiến răng, nhẹ gật đầu.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh lại qua một ngày, theo đoàn xe đi tới biên giới Lâm Lan Châu, sau khi tiến nhập vào phạm vi của Đại Hoang Đông Quận của Thánh Lan tộc, vị thanh niên Thánh Lan tộc kia rõ ràng thở ra một hơi thật dài.

Tất cả tộc nhân trong đội xe cũng đều nhao nhao trầm tĩnh lại, sau khi đi tới nơi này, bọn họ sẽ không gặp phải nguy hiểm đến từ nhân tộc nữa.

Mà Hứa Thanh và đội trưởng, cũng được thanh niên Thánh Lan tộc mời không cần ẩn nấp nữa, xuất hiện ở bên ngoài.

Nhìn qua hết thảy mọi thứ lạ lẫm xung quanh, lại nhìn về phía Phong Hải Quận, đáy lòng Thanh Thu âm trầm, càng có một tia bi thương, nàng biết rằng trong một thời gian ngắn mình không có cách nào chạy trốn.

“Hai vị thượng tộc, đến nơi này là chúng ta an toàn rồi.” Thanh niên Thánh Lan tộc mang theo nụ cười trên mặt, trong mắt hiện ra sự cuồng nhiệt như cũ, chắp tay về phía Hứa Thanh và đội trưởng.

Chương 973: Một quỳ động trời (1)

Giờ phút này đang là buổi trưa, là lúc ánh mặt trời rực rỡ nhất, từng trận gió thổi từ phương Bắc tới, hất bay sợi tóc của mọi người.

Hứa Thanh đứng ở trên vùng đất lạ lẫm, tương tự như Thanh Thu, quay lại nhìn về phía Phong Hải Quận, sau một lúc lâu liền thu hồi ánh mắt, biểu cảm bình tĩnh quan sát bốn phía.

Đây là bản năng của hắn, cho dù đi tới bất kỳ một địa phương lạ lẫm nào, việc đầu tiên hắn làm đó là làm quen hoàn cảnh nơi đó.

Trong ánh mắt của hắn, khu vực phía trước là một đại địa màu nâu đậm tràn đầy cát sỏi, xa xa là những dãy núi lên xuống, nhưng ít có màu xanh, thỉnh thoảng còn có thể trông thấy một chút tuyết trắng đang hòa tan.

Thật ra thiên địa nơi đây cũng không có chỗ nào bất đồng, dẫu sao Thánh Lan tộc cùng là nhân tộc, từ bản chất mà nói thì khác nhau rất nhỏ, ngoại trừ bên trong máu của bọn họ có máu đến từ Hắc Thiên tộc.

Lúc Hứa Thanh quan sát hoàn cảnh, đội trưởng lại đưa mắt nhìn vị thanh niên Thánh Lan tộc kia, nhẹ gật đầu với đối phương, coi như là đáp lại lời nói của gã.

Lúc này vẻ cuồng nhiệt trong mắt của thanh niên Thánh Lan tộc này lại càng đậm, vẻ mặt cũng mang theo sự chân thành, lần nữa mở miệng nói với Hứa Thanh và đội trưởng.

“Đoạn đường này may mắn có hai vị đại nhân tương trợ, nếu không đội xe của tiểu tu sợ là khó có thể nguyên vẹn trở về, tiểu tu khẩn cầu hai vị đại nhân thượng tộc hạ mình đến Thiên Đính Quốc của ta, để cho toàn bộ hạ tộc của tiểu tu thể hiện tình hữu nghị.”

“Đồng thời trong quê quán của tiểu tu, đạo quả từ cây Chân Tiên Thập Tràng cũng sắp hình thành, mấy tháng tiếp theo sẽ rất náo nhiệt, còn xuất hiện một chút dị tượng, mặc dù không bằng thượng tộc, nhưng cũng có thể coi là một trong những kỳ cảnh của Thánh Lan vực.”

“Về phần vật các đại nhân thượng tộc cần thiết, sau khi Thiên Đính Quốc chúng ta chú ý, Quốc Chủ nhà ta chắc chắn sẽ gom góp giúp đại nhân.”

Thanh niên Thánh Lan tộc nói xong, lui ra phía sau vài bước, cung kính cúi đầu với Hứa Thanh và đội trưởng.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn đội trưởng.

Đội trưởng nheo mắt lại, trong mắt mang theo một chút thâm ý, sau khi trao đổi ánh mắt cùng Hứa Thanh, lại nhìn về tên thanh niên Thánh Lan tộc, nhàn nhạt mở miệng.

“Cũng tốt.”

Thanh niên Thánh Lan tộc nghe vậy liền lộ ra thần sắc vui sướng, trên mặt tràn ngập vẻ kích động, hạ lệnh cho đoàn xe đi về phía trước.

Rất nhanh, theo tiếng roi vang vọng, đoàn xe nhanh chóng chạy đi.

Đội trưởng và Hứa Thanh cũng không cần quay về nơi ẩn núp nữa, lúc này cả hai ngồi trên con thú bốn chân, vì ngăn ngừa ánh mặt trời chiếu thẳng, trên người bọn họ đều phủ thêm một kiện trường bào màu đen.

Mà Thanh Thu thì như là tôi tớ, cúi đầu sau lưng hai người, đè xuống sát cơ trong lòng.

Khi còn bên trong khu vực của nhân tộc, Thánh Lan tộc không có tư cách sử dụng truyền tống trận, cho nên phải di chuyển trên đường trong thời gian thật dài, nhưng sau khi tới nơi này thì lại không giống nữa, đoàn xe bọn họ rất nhanh liền đi đến một tòa truyền tống trận công cộng của Thánh Lan tộc.

Sau khi tới nơi này, đoàn xe đến từ Thiên Đính Quốc rất nhanh liền bước vào truyền tống trận, theo trận pháp nổ vang, tất cả thú bốn chân tan biến, chỉ trọn vẹn nửa canh giờ, nguyên vẹn cả đoàn xe đã được truyền tống đến khu vực Tây Bộ của Đại Hoang Đông Quận.

Nơi đây, chính là địa phận của Chân Tiên Thập Tràng, càng là lãnh địa của ba mươi sáu cái tiểu vương quốc.

Ngay khi vừa mới xuất hiện, ánh mắt Hứa Thanh liền trở nên ngưng tụ, nhìn về phương tây.

Chỗ đó tương đối đen nhánh.

Trong mơ hồ hình như thấy rõ một cây đại thụ giống như dạ tràng uốn lượn xông thẳng lên trời, quấn quanh lẫn nhau cùng một chỗ trên bầu trời, tạo thành một thứ tương tự như một cái ô cực lớn.

Trải ra khắp nửa bầu trời, cực kỳ mênh mông.

Dưới cái ô, toàn bộ khu vực bị bao phủ là một mảnh lờ mờ, ánh mặt trời khó có thể chiếu vào, bên trong trôi nổi vô số đèn lồng hình người tạo thành nguồn sáng, khiến cho nơi đây có thể sinh hoạt bình thường.

Một màn này rất là kinh người.

Mà bên trong cái mảnh khu vực lớn tràn ngập đèn lồng này, ngoại trừ khu rừng rậm rạp, còn có những tiểu vương quốc ở khắp nơi, lấy cây đại thụ kia làm trung tâm, xây dựng thành vòng tròn quanh nó.

Mỗi một tòa thành trì đều có sắc thái thuộc về bản thân, có cái màu sắc đơn lẻ, có cái nhiều màu sắc.

Tất cả những thứ này, đều tràn đầy phong tình của dị quốc, đồng thời uy áp kinh người giống như biển đến từ cây đại thụ xa xa cũng khuếch tán khắp bát phương, khiến cho toàn bộ người tới đây, dù là cảm giác hay là ánh mắt, đều dấy lên từng cơn sóng lớn.

“Hai vị đại nhân, nơi này chính là Thiên Đính Quốc trong Chân Tiên Thập Tràng rồi, tòa thành trì toàn thân màu trắng phía trước, chính là Thiên Đính Quốc của ta.”

“Ta đã cáo tri cho Quốc Chủ, có lẽ bọn họ đang vui mừng chuẩn bị tiệc nghênh đón, đại nhân, mời.”

Trong mắt thanh niên Thánh Lan tộc vẫn tràn ngập cuồng nhiệt như trước, không hề tiêu tán và cải biến chút nào, vừa dẫn theo Hứa Thanh và đội trưởng đi về phía trước, vừa nhiệt tình mở miệng giới thiệu.

“Hai vị đại nhân, theo truyền thuyết, cây Chân Tiên Thập Tràng này chính là một vị tộc nhân Ách Tiên tộc thuần huyết cuối cùng biến thành tiên hóa thành, đã tồn tại năm tháng cực kỳ lâu… . .”

“Cách mỗi 100 năm, cây này đều nở rộ kết ra trái cây, đây cũng là lý do vì sao chúng ta phải vận chuyển Vân Mẫu Thạch.”

“Những trái cây này rất là thần kỳ, thuộc về loại vật cực kỳ hi hữu trong luyện khí…”

Trong khi giới thiệu, một tòa thành trì màu trắng dần dần xuất hiện ở phía trước đoàn xe, hiện ra ở trong mắt mọi người.

Tuy chỉ là tiểu quốc, nhưng phạm vi thành trì rất lớn, quy mô không sai biệt lắm với chủ thành của Thất Huyết Đồng.

Giờ phút này bên ngoài thành trì đã có không ít tu sĩ chờ đợi.

Số lượng trọn vẹn mấy trăm, trong đó cũng không ít Kim Đan cao Cung, Nguyên Anh cũng có rất nhiều, nhất là người trung niên mặc vương bào đứng đầu, sau lưng biến ảo ra ba tòa bí tàng, tràn ra chấn động tu vi kinh người.

Thấy một màn như vậy, hô hấp của Thanh Thu có chút dồn dập, tâm tình càng thêm ảm đạm, nàng biết hy vọng chạy trốn của mình đã không còn lại bao nhiêu.

Chương 974: Một quỳ động trời (2)

Hứa Thanh và đội trưởng bất động thanh sắc, mà giờ khắc này vị thanh niên Thánh Lan tộc kia, nhìn thấy quê hương của mình, thần sắc mang theo vẻ cảm khái, càng có sự thân thiết, vừa đi về phía trước vừa tiếp tục cung kính truyền ra lời nói.

“Hai vị đại nhân, chính bởi vì giá trị đạo quả của quê nhà chúng ta cực lớn, cho nên mỗi khi tới thời điểm này, sẽ có không ít hạng người ngoại tộc ti tiện dùng đủ loại phương pháp để xâm nhập vào nơi đây.”

“Trong đó thì nhân tộc là nhiều nhất, bọn họ trước kia hoặc là lén lút lẻn vào, hoặc là cải trang thành dị tộc tới đây giao dịch, có đôi khi còn có thể hóa thân thành Thánh Lan tộc chúng ta.”

“Ba mươi sáu vương quốc chúng ta đều đã có tổng kết lại, trong đó, đám người cải trang thành Thánh Lan tộc chúng ta đã xuất hiện hơn 900 lần, lén lút lẻn vào hơn 700 lần, những tên ngoại tộc kia vì thu hoạch trái cây, đã vận dụng đủ các loại phương pháp.”

“Đúng rồi, hai vị đại nhân, các ngươi có biết không, từ xưa đến nay, kẻ cải trang thành Hắc Thiên tộc tới ba mươi sáu vương quốc Chân Tiên Thập Tràng chúng ta cũng đã không sai biệt lắm xuất hiện hơn 30 lần.”

Thanh niên Thánh Lan tộc tươi cười mở miệng, bóp nát một khối ngọc giản, thân thể lập tức tan biến, lúc xuất hiện đã ở nơi xa, đứng ở trước mặt vị Quốc Chủ cảnh giới Linh Tàng kia.

Nụ cười của gã vẫn như trước, duy chỉ có vẻ mặt cuồng nhiệt bị trào phúng nồng đậm thay thế, đứng ở nơi đó ung dung cười về phía Hứa Thanh cùng đội trưởng, sau đó mở miệng.

“Hai vị đại nhân thượng tộc, hoan nghênh đi đến Thiên Đính Quốc chúng ta, vậy... Các ngươi là nhân tộc cải trang, hay là tộc khác cải trang đây?”

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy các ngươi, ta liền phát hiện các ngươi có vấn đề, chuyện này quá xảo hợp, vừa trùng hợp với việc ta biết rõ có Hắc Thiên tộc hoạt động bên trong nhân tộc, lại vừa trùng hợp gặp phải các ngươi đang bị đuổi giết.”

"Các ngươi muốn gạt ta, muốn để ta đưa bọn ngươi tới Thánh Lan tộc, ta thân là hạ tộc, tự nhiên sẽ đồng ý, một đường tuy có khó khăn trắc trở, nhưng cuối cùng thuận lợi lừa gạt đưa các ngươi đến đây."

"Như vậy cũng không có uổng công vương tử của tiểu bang như ta đi ra ngoài một chuyến, phụ vương, việc này phải chăng có thể coi là ta đã lập công?"

Tên thanh niên Thánh Lan tộc này lộ ra nụ cười chân thành, trong lúc nói chuyện, không ít tu sĩ Thánh Lan tộc của Thiên Đính Quốc bên cạnh cũng nở nụ cười, vẻ mỉa mai nhìn Hứa Thanh và đội trưởng.

Vị Quốc Chủ tu vi Linh Tàng kia càng cười ha ha, tán thưởng nhìn nhi tử của mình.

Một màn bất thình lình khiến cho Thanh Thu cực kỳ ngoài ý muốn, ánh mắt của nàng co rút lại, kinh ngạc nhìn kỹ hai tên Hắc Thiên tộc trước mặt.

Nàng vốn tưởng rằng hai tên này thật sự là Hắc Thiên tộc, nhưng hôm nay hết thảy nghịch chuyển, để cho rất nàng bất ngờ.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện thần sắc của hai tên Hắc Thiên tộc này cũng không biến hóa quá lớn, vì vậy tâm thần khẽ động.

Thanh Thu nhìn không sai, giờ phút này thần sắc Hứa Thanh rất bình tĩnh, không có bất kỳ biến hóa nào.

Mặc dù sắc mặt của đội trưởng hơi âm trầm, nhưng cũng chưa từng có phản ứng lớn, chỉ là lạnh lùng nhìn Thiên Đính Quốc phía trước, nhàn nhạt mở miệng.

"Lá gan của Thánh Lan tộc không nhỏ, gọi quốc sư tế tự của các ngươi tới."

Lời đội trưởng vừa ra, mọi người Thiên Đính Quốc vẫn cười lạnh như trước, ánh mắt của vị Quốc Chủ kia nheo lại, Vương tử lừa gạt hai người Hứa Thanh tới nghe xong cũng nở nụ cười.

"Hai vị đại nhân, các ngươi có chút quên nhanh, vừa nãy không phải đã nói với các ngươi rồi sao, từ xưa đến nay, ba mươi sáu vương quốc chúng ta đã ghi chép lại hơn 30 lần có người cải trang thành Hắc Thiên tộc, các ngươi cho là chúng ta phát hiện như thế nào, nếu như bây giờ còn mạnh miệng, vậy ta liền cho các ngươi lộ ra nguyên hình là được rồi.”

“Ta vốn định nhìn trên tình cảm chúng ta đi cùng một đoạn đường, muốn để cho các ngươi lưu lại một chút thể diện, bây giờ thì thôi vậy.”

Thanh niên này thể hiện bộ dạng rất thích chơi đùa, nói xong liền vung tay lên, thành trì màu trắng phía sau lập tức ầm ầm chấn động, một bức tượng thần màu đen cực lớn từ bên trong thành trì lăng không dựng lên.

Thân ảnh này cao hơn ba mươi trượng, tạo hình chính là bộ dạng Hắc Thiên tộc.

Trên người mặc áo giáp, hai tay ôm ngực, mi tâm điêu khắc đồ đằng hình mặt trăng, tản mát ra khí tức kinh người.

Giờ phút này, sau khi bay lên từ trong thành trì, lập tức bay tới bên ngoài thành trì, đứng sừng sững ở trên bầu trời, tản ra từng trận uy áp bao phủ bát phương.

“Kính thỉnh tượng thần Hắc Thiên kiểm tra thực hư thân phận của người này!”

Vương tử Thiên Đính Quốc Thánh của Lan tộc cười to, thần sắc lộ ra vẻ dữ tợn, chỉ một ngón tay về phía đội trưởng.

Theo ngón tay hạ xuống, toàn thân pho tượng thần Hắc Thiên tộc tràn ra hắc mang chói mắt, chậm rãi quay đầu, lấy thái độ lạnh lùng bao quát nhìn về phía đội trưởng.

Sau khi liếc mắt, trong khi thân thể đội trưởng chấn động, trong miệng pho tượng truyền ra giọng nói giống như thiên lôi oanh oanh nổ tung.

“Tín ngưỡng pha tạp, hỗn tạp, chủng tộc hỗn loạn, không phải Hắc Thiên nhất tộc.”

Giọng của pho tượng vừa ra, toàn bộ tu sĩ Thánh Lan tộc của Thiên Đính Quốc ầm ầm bộc phát sát cơ, tiếng cười của Vương tử Thánh Lan tộc càng đắc ý hơn, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

“Ngươi còn dám cứng rắn cãi nữa không hả?”

“Còn ngươi nữa!”

“Kính thỉnh tượng thần Hắc Thiên, kiểm tra thực hư người này!” Tên Vương tử của Thánh Lan tộc miệt thị, giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, tượng thần Hắc Thiên cao cao tại thượng mang theo vô thượng uy nghiêm, bao hàm vô tận lạnh lùng, đứng trên không trung, bao quát về phía Hứa Thanh, nhưng sau khi liếc mắt… . . Trong khi tất cả mọi người kinh ngạc, nó rõ ràng run rẩy lên.

Nó run rẩy cực kỳ kịch liệt, thậm chí còn ảnh hưởng tới cả hắc quang tràn ra ngoài thân thể của nó, khiến cho tia sáng vào thời khắc này lại càng chấn động mãnh liệt hơn nữa.

Chỉ trong chốc lát, mảnh hắc quang này đột nhiên tăng vọt, lập tức bộc phát về bát phương, giống như tạo thành một biển ánh sáng màu đen điên cuồng bao phủ khắp nơi.

Những nơi đi qua, thiên địa đều trở nên vặn vẹo.

Ngay sau đó, pho tượng tôn quý đứng sừng sững trên bầu trời lại lập tức hạ xuống đại địa.

Trong khi những người Thánh Lan tộc bốn phía trợn mắt há hốc mồm và không thể nào tin, pho tượng kia kích động vô cùng, cất bước đi nhanh, mau lẹ đi đến trước mặt Hứa Thanh, sau khi tới liền trực tiếp oanh một tiếng …quỳ xuống.

Trong mắt nó lộ ra vẻ cuồng nhiệt trước đó chưa từng có, phát ra tiếng hò hét giống như động trời.

“Tham kiến chủ thượng!!”

Chương 975: Vị cách Thần Linh (1)

Ngoài cửa thành Thiên Đính Quốc lập tức trở nên yên tĩnh.

Tất cả người Thánh Lan tộc, từng người đều trợn mắt thật to, đầu tiên là mờ mịt, sau đó là hoảng sợ.

Mặc kệ bọn họ có tu vi gì, mặc kệ bọn họ lúc trước hoài nghi Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu như thế nào, nhưng giờ khắc này, sau khi nhìn thấy tượng thần Hắc Thiên run rẩy kích động quỳ bái ở đó, nghe nó hò hét.

Trong lòng từng người giống như có sóng lớn cuộn trào, hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm.

Dù là vị Quốc Chủ cảnh giới Linh Tàng, trong đầu cũng oanh một tiếng, tâm thần dấy lên một trận gió bão trước đó chưa từng có, quét ngang toàn bộ thức hải, ba tòa bí tàng sau lưng cũng bắt đầu vặn vẹo.

Mà người chấn động nhất, chính là vị thanh niên Thánh Lan tộc một đường hộ tống Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu đến đây.

Gã là Vương tử của Thiên Đính Quốc, trước giờ luôn luôn tự phụ vào tâm trí của bản thân, đoạn đường này gã cũng cố tình tỏ ra vẻ ngu dốt, vốn cho là mình tương kế tựu kế thành công, lừa gạt được hai tên tiểu tặc muốn xâm nhập vào Thánh Lan tộc, nhưng lúc này hết thảy lập tức nghịch chuyển, khiến cho gã có chút không kịp phản ứng.

Giờ phút này gã trợn mắt to nhất, tâm thần nổ vang, nội tâm càng dấy lên sóng to gió lớn, trong đầu như có 100 vạn đạo sấm sét nổ tung, trong khi nổ vang, thần sắc của gã cũng trở nên vô cùng hoảng hốt.

“Này…này…”

“Điều này sao có thể!”

“Đây chính là…Tượng Thần Hắc Thiên nha!”

Thân thể của gã run rẩy, hô hấp dồn dập, vô cùng hoảng sợ đồng thời lại có một loại cảm giác không chân thật mãnh liệt.

Trong ba mươi sáu vương quốc, không phải mỗi một vương quốc đều có tư cách thỉnh được tượng thần của thượng quốc tới vương triều, chỉ có bốn vương quốc có tư cách này, điều này đại biểu bốn quốc gia bọn họ, đều thuộc thế lực trực hệ của bốn đại vương triều bên trên của Thánh Lan tộc.

Cho nên vị Vương tử tiểu quốc này, rất rõ ràng tượng thần Hắc Thiên biểu tượng cái gì.

Nó đại biểu, chính là Hắc Thiên tộc!

Mà tượng thần đại biểu cho Hắc Thiên tộc, vậy mà lại quỳ bái đối phương, việc này vốn là trái với lẽ thường, lại càng không cần phải nói hai chữ mà nó hô lên kia .. . . .

Hai chữ này, tựu thật giống như pháp tắc thiên đạo vậy, dư âm vang vọng khắp bát phương, dường như thiên địa cũng bị nó làm cho biến sắc.

Tâm thần chấn động còn có Thanh Thu, giờ khắc này nàng cảm thấy suy nghĩ của mình bắt đầu xuất hiện hỗn loạn.

Vốn dĩ ngay từ đầu khi nàng thấy hai tên Hắc Thiên tộc này bị vạch trần, bản năng cho rằng hai người này là giả, điều này cũng giải thích lý do tại sao họ không giết mình, trong lòng cũng nhận định tám chín phần mười là nhân tộc.

Nhưng không đợi ý nghĩ này cắm rễ, trong nháy mắt tiếp theo đã bị cải biến, vả lại còn không phải nghịch chuyển đơn giản, mà giống như dời sông lấp biển, kinh thiên động địa vậy.

Bởi vì hai chữ chủ thượng này, đại biểu ý nghĩa quá lớn, nếu như nghĩ sâu hơn, sẽ khiến cho tất cả mọi người hoàn toàn chấn động.

Trong thời gian ngắn, mọi ánh mắt nơi đây, tức khắc hội tụ tới trên người Hứa Thanh mặt không cảm xúc, trong những ánh mắt này ẩn chứa hoảng sợ, phức tạp, kinh ngạc, không cách nào tin cùng với không thể tưởng tượng nổi.

Dù là đội trưởng ở một bên đã từng lên kế hoạch và câu thông cùng Hứa Thanh trên đường đi tới, nhưng hiển nhiên y cũng không ngờ hiệu quả rõ ràng khoa trương đến trình độ như vậy.

Chỉ có Hứa Thanh vẻ mặt từ đầu đến cuối đều là bình tĩnh, về phần trong lòng thế nào, người ngoài sẽ không thể biết được.

Dù sao bình tĩnh, cũng chính là biểu cảm nhiều nhất khi ngày thường của hắn, hắn cũng rất am hiểu duy trì cái biểu cảm này.

Lúc trước tại dọc đường, hắn và đội trưởng đã phát hiện ra tên thanh niên Thánh Lan tộc này có vấn đề.

Đầu tiên là tu vi đối phương rất yếu, bình thường sẽ không dám thử, bởi vì kết quả một khi thử thành công, thứ chờ đợi đối phương chỉ có tử vong.

Tiếp theo thân là hạ tộc, thăm dò thượng tộc như vậy vốn cũng không hợp lý, cho dù có xảo diệu bao nhiêu cũng là không đúng.

Nhưng hiển nhiên nếu không thử dò xét, trực tiếp liền tin tưởng thì như vậy cũng quá giả.

Đây cũng là lý do tại sao mà tên thanh niên Thánh Lan tộc kia đã tìm cách thử bọn họ trên đường, gã không muốn thăm dò ra chân tướng, mà sợ bị người khác nhìn ra ý nghĩ của mình cho nên phải cố ý thăm dò.

Một loại phương thức hành động nghịch hướng tư duy.

Nhưng cũng chính hành động này của gã, đã khiến cho Hứa Thanh và đội trưởng nhìn ra manh mối, về phần phương pháp ứng đối, Hứa Thanh đã nghĩ đến khi còn trên đường đi rồi.

Lúc còn ở Quận Đô hắn đã nghiên cứu con mắt của Hắc Thiên tộc trong ba ngày, thứ hắn thu được không chỉ là pháp thuật, còn có ảnh hưởng của Tử Nguyệt Thiên Cung đối với con mắt này.

Một khắc đó hắn mơ hồ hiểu ra, sau khi bản thân cải trang thành Hắc Thiên tộc, từ trình độ nào đó mà nói, có lẽ thật sự còn càng tôn quý hơn Hắc Thiên tộc.

Bởi vì Hắc Thiên tộc tín ngưỡng Hồng Nguyệt, mà Tử Nguyệt bên trong Thiên Cung thứ tư của hắn, chính là một tia khí tức cướp đoạt từ Hồng Nguyệt mà đến, sau đó biến thành của hắn, đồng dạng có đủ vị cách Thần Linh.

Từ trên trình độ nhất định, hắn cũng tương tự như là Hồng Nguyệt.

Đây cũng là lý do tại sao tượng thần Hắc Thiên hô lên hai chữ chủ thượng.

Dù là tu sĩ quanh năm tiếp xúc gần gũi thành kính với Hồng Nguyệt đến cực hạn cũng rất khó nhìn ra vấn đề, bởi vì thứ này vốn là lực lượng đồng nguyên, thuộc về vị cách Thần Linh.

Chỉ có bản thân Hồng Nguyệt mới có khả năng nhìn ra.

Giờ phút này trong khi tất cả mọi người ở đây đang chấn động, khắp mọi nơi hoàn toàn yên tĩnh, đội trưởng lộ ra thần sắc tức giận, giọng nói lạnh như băng vang vọng bát phương.

“Thánh Lan tộc thật to gan!”

“Các ngươi có loại thân phận gì, có tư cách gì điều tra Thần tử của Hắc Thiên tộc chúng ta!”

“Nếu như làm hỏng mất chuyện lớn của tộc ta, bọn ngươi chết không có gì đáng tiếc!”

Lời của đội trưởng vừa truyền ra, tượng thần Hắc Thiên quỳ bái trước mặt Hứa Thanh bỗng nhiên bộc phát hắc quang, toàn thân tản mát ra sát khí kinh người, chợt quay đầu nhìn về mọi người phía Thiên Đính Quốc.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn có thể cảm nhận mình có thể hạ lệnh được với cái vị tượng thần Hắc Thiên này.

Cùng lúc đó, theo giọng nói của đội trưởng và sát khí của tượng thần Hắc Thiên, chúng tu bên Thiên Đính Quốc truyền đến từng trận âm thanh hít sâu, vị Quốc chủ của Thiên Đính Quốc càng nhanh chóng bước về phía trước, cúi đầu thật sâu về phía Hứa Thanh.

“Tu sĩ hạ tộc bái kiến thượng tộc!”

Sau khi gã cúi đầu, tâm thần của toàn bộ Thánh Lan tộc bên ngoài cửa thành nhao nhao rung động lắc lư, đồng loạt tiến lên bái kiến về phía Hứa Thanh.

“Bái kiến thượng tộc!”

Vị Vương tử của Thiên Đính Quốc kia thì trực tiếp phù phù một tiếng quỳ xuống, run rẩy hô to.

“Bái kiến thượng tộc!”

Tâm gã rất loạn, bởi vì chuyện này giống như nằm mơ vậy.

Chương 976: Vị cách Thần Linh (2)

Thanh Thu sau lưng Hứa Thanh nhìn một màn này, trong đầu vù vù một tiếng, đồng thời trong lòng cũng có sát ý mãnh liệt, nàng hiểu rõ, thân phận và địa vị của tên Hắc Thiên tộc trước mắt này cực cao.

“Nếu chém giết hắn…” Thanh Thu cúi đầu, che giấu sát ý trong lòng đi.

Trong khi tâm thần nhiều người đang lên xuống, Hứa Thanh cất bước đi thẳng về phía trước, từng bước một đạp trên người tượng thần Hắc Thiên trước mặt, trực tiếp đứng ở đỉnh đầu của nó, khoanh chân ngồi xuống rồi nhàn nhạt mở miệng.

“Các ngươi đoán không sai, ta đích xác là đang ngụy trang.”

Lời hắn truyền ra, mọi người bốn phía nhao nhao cúi đầu.

“Ta ngụy trang chính là Hắc Thiên tộc bình thường.”

Nói xong những lời này, theo tòa Thiên Cung thứ tư Hứa Thanh trong cơ thể chấn động, bức tượng thần Hắc Thiên quỳ bái dưới người hắn từ từ đứng lên, tản mát ra uy áp động trời về khắp bốn phương, hắc mang khuếch tán, gió giục mây vần, thiên địa biến sắc.

Bước chân đội trưởng khẽ động, cũng đạp lên trên, đứng ở đỉnh đầu tượng thần, y đứng sau lưng Hứa Thanh, dáng vẻ khinh thường nhìn xuống đại địa.

Sau đó bức tượng thần Hắc Thiên này bay lên trên không, đứng ở giữa thiên địa, lấy thái độ bá đạo bao quát nhìn về phía dưới.

Thân ảnh hai người Hứa Thanh trên đỉnh đầu dường như dung nhập vào bóng đêm bên dưới chiếc ô lớn trên bầu trời, tản mát ra khí tức thần bí khó lường.

Toàn bộ tu sĩ Thánh Lan tộc của cả vùng đất chấn động, thần sắc Quốc Chủ có chút do dự, nhưng gã cũng hiểu được giờ phút này nhất định phải bái.

“Bái kiến thần tử!”

Tiếp theo toàn bộ Thánh Lan tộc đều đồng loạt cúi đầu.

Giờ phút này trong mắt vị Vương tử kia càng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, giọng hô lớn nhất.

Gã là Thánh Lan tộc, vốn dĩ tộc này vẫn là nhân tộc, cho nên trên người vị Vương tử Thiên Đính Quốc này cũng có ẩn chứa bản tính của nhân loại, mà thường thường nhân tính sau khi chất vấn đổi lấy được vững tin, sẽ càng kiên định hơn so với bình thường rất nhiều.

Dưới nhiều người Thánh Lan tộc cúng bái, Hứa Thanh và đội trưởng cũng không rời đi mà được Quốc Chủ mời tiến vào Thiên Đính Quốc, bọn họ suy nghĩ như thế nào, không cần nói rõ cùng Thiên Đính Quốc, mà Thiên Đính Quốc cũng không dám hỏi.

Nhưng lúc tiến vào thành trì, đội trưởng mở miệng hỏi ý kiến về việc Chân Tiên Thập Tràng kia, biết được thời gian cách Thập Tràng kết trái còn có 9 ngày nữa.

Sau đó Hứa Thanh và đội trưởng bình an bước xuống trong hoàng cung Thiên Đính Quốc, bức tượng thần Hắc Thiên kia cũng không rời đi, mà trôi lơ lửng ở phía trên cung điện mà Hứa Thanh cư trú, thủ hộ bốn phương.

Về phần Thanh Thu thì bị đội trưởng yêu cầu đổi lại trang phục thị nữ, làm hầu nữ trong khoảng thời gian này.

Thanh Thu nghiến răng, chỉ có thể đồng ý.

Mà sự tình Thần tử của Hắc Thiên tộc đã đến cũng không thể nào bị giấu giếm, dẫu sao việc này liên quan quá lớn, cho nên rất nhanh ba mươi sáu tiểu vương quốc toàn bộ đều nghe nói tới việc này, tâm thần từng người đều rung động, nhưng cũng khó tránh khỏi vẫn có hoài nghi.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh chủ yếu đặt tinh lực ở việc nghiên cứu tượng thần Hắc Thiên, mặt khác đội trưởng cũng không nhịn được hiếu kỳ đi lên hỏi hắn về việc tượng thần quỳ bái.

Lúc trước trên đường hai người đã từng giao lưu qua, nhưng

Hứa Thanh chưa nói về Tử Nguyệt, chỉ nói đến khí tức của Hồng Nguyệt.

“Khí tức Hồng Nguyệt ta cũng có mà, không sai nha, đồ chơi kia tại sao lại không quỳ bái ta, còn nói ta tin ngưỡng pha tạp, hỗn tạp, huyết mạch hỗn loạn, thật là vớ vẩn.” Đội trường có chút ít không vui.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nói việc Tử Huyền Thượng Tiên tạo thành phù ẩn nấp cho đội trưởng biết.

Đội trưởng vẻ mặt hâm mộ, thở dài một tiếng, nhịn không được lấy ra quả đào bắt đầu ăn.

Hai người truyền âm thì Thanh Thu không nghe được, nhưng nhìn đội trưởng ăn quả đào, nàng sửng sốt một chút, lúc vừa muốn cẩn thận quan sát thì quả đào của đội trưởng đã biến mất, thần sắc nghiêm nghị nhìn ra ngoài điện.

Ngoài đại điện, Quốc Chủ dẫn theo nhi tử của gã đến bái kiến, rất cung kính.

“Thần tử đại nhân, ba mươi sáu vương quốc khẩn cầu có thể tổ chức một lần thịnh yến vì đại nhân.”

“Thần tử đại nhân không có hứng thú đối với việc này!” Trong đại điện, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa không nói gì, đội trưởng bên cạnh nhàn nhạt mở miệng.

Quốc chủ của Thiên Đỉnh Quốc nghe vậy cúi đầu, không nhìn thấy thần sắc biến hóa, lại tiếp tục cung kính truyền ra lời nói.

“Là hạ tu lỗ mãng, ta sẽ thông cáo cho những vương quốc khác, mặt khác quốc sư Thiên Đính Quốc ta cũng đã trở về, muốn cầu kiến đại nhân.”

“Không gặp!” Đội trưởng tiếp tục mở miệng.

Quốc chủ Thiên Đính Quốc đứng bên ngoài vẫn cúi đầu, sau khi đứng ở nơi đó một lúc lâu, gã lần nữa truyền ra lời nói.

“Khuyển tử Mộc Nghiệp, lần này mạo phạm đại nhân, tại hạ đã nghiêm trị đối với nó, đại nhân còn có phân phó nào khác hay không?”

Trong đại điện, đội trưởng nheo mắt lại, y nghe được những cái hàm nghĩa khác trong những lời này, vì vậy nhìn qua Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, nhìn qua Vương tử đang quỳ bái bên cạnh Quốc Chủ, thủy chung chưa từng ngẩng đầu, bỗng nhiên mở miệng

“Mộc Nghiệp? Ngươi từng nói khát vọng được ban cho Hắc Thiên Phúc.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, vị thanh niên Thánh Lan tộc kia lập tức ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, trùng trùng điệp điệp dập đầu.

Quốc chủ của Thiên Đính Quốc vẫn cúi đầu như trước, không lộ ra chút nỗi lòng.

“Hai khỏa Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan, cùng với mười vạn đạo quả Chân Tiên Thập Tràng.” Hứa Thanh không có dài dòng, nói thẳng ra vật cần thiết để chúc phúc.

Hắn biết rõ mặc dù muốn bày tỏ thái độ, nhưng hăng quá sẽ hoá dở, cuối cùng sẽ khó khống chế khó khăn trắc trở.

Nhất là không thể xem thường bất luận kẻ nào, một người Vương tử còn có được tâm cơ như thế kia, vậy càng không cần phải nói tới vị Quốc chủ trước mặt cùng với chúng tu của Thiên Đính Quốc.

Về phần sau khi mở miệng như vậy bại lộ thứ bản thân cần thiết, cộng thêm lúc trước nhiều lần cự tuyệt, sẽ khiến bọn họ càng thêm ngờ vực vô căn cứ, nhưng đây chính là kết quả Hứa Thanh mong muốn.

Bởi vì Quỷ Thủ đã dạy hắn, bất cứ chuyện gì cũng không thể phủ nhận thẳng thừng, phải đưa ra một cái đáp án hư giả, như vậy mới càng chân thật.

Cho nên khi lời nói của hắn truyền ra, lúc ánh mắt của vị Quốc chủ hơi ngưng tụ khẽ cau mày, Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Mộc Nghiệp, ngươi tiến lên đây.”

Quốc chủ khẽ giật mình, tên thanh niên Thánh Lan tộc bên cạnh nghe vậy hô hấp dồn dập, trong mắt càng thêm cuồng nhiệt, đứng dậy cung kính bước vào đại điện, quỳ bái trước mặt Hứa

Thanh, lớn tiếng mở miệng.

“Thần tử!”

Hứa Thanh giơ tay phải lên, Thiên Cung thứ tư trong cơ thể chấn động, một đám dị chất đặc thù do Tử Nguyệt hình thành hội tụ tại ngón trỏ Hứa Thanh, trực tiếp điểm vào mi tâm của tên Vương tử Thiên Đính Quốc này.

Sau một chạm này, toàn thân Vương tử Thiên Đính Quốc run lên, tu vi trong cơ thể ầm ầm bộc phát, trong mắt chợt lóe lên một tia tử mang sau đó lập tức trôi qua, trên người còn có một cỗ khí tức Hồng Nguyệt đến gần vô hạn bộc phát ra.

Mơ hồ trong đó, thậm chí đã có một loại cảm giác thần thánh, ánh mắt nhìn Hứa Thanh không còn là cuồng nhiệt, mà là thành kính, trực tiếp rạp đầu xuống đất, làm ra đại lễ.

“Chủ thượng!”

Một màn này khiến cho tâm thần Quốc chủ lần nữa dấy lên sóng lớn động trời, thần sắc cấp tốc biến hóa, hô hấp cũng đều trở nên dồn dập.

Lấy tu vi của gã, mặc dù không nhìn thấu Hứa Thanh, nhưng có thể nhìn thấu nhi tử của mình, gã cảm nhận được rõ ràng vào thời khắc này, trên người nhi tử của mình đã nhiều hơn một tia khí tức của Hắc Thiên tộc, tinh thần lực cũng có chỗ cải biến.

Khí tức này dung nhập vào trong máu thịt, dung nhập tu vi, thành làm một thể, cũng khiến cho người thu được chúc phúc có thể vận dụng một bộ phận thiên phú của Hắc Thiên tộc.

Cái này giống như đúc với những vương công quý tử được chúc phúc mà gã từng thấy bên trong vương triều thượng quốc, thậm chí…Còn có điều siêu việt hơn.

Mà đối với Thánh Lan tộc có khái niệm thân phận sâm nghiêm, loại khí tức này đại biểu chính là thân phận cùng địa vị, từ đây về sau sẽ hoàn toàn khác biệt, giống nhau nâng cấp quốc tịch vậy!

Trong khi tâm thần dâng lên từng gợn sóng cực lớn, Quốc chủ nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng nhìn lại phía gã.

Hứa Thanh không nói gì, hắn dùng hành động để biểu đạt tư thái của mình.

Lúc trước mấy lần cự tuyệt, là thái độ, đưa ra yêu cầu cũng không phải là giao dịch, mà là phân phó!

Đây, mới phù hợp với thân phận của Hắc Thiên tộc.

Cũng không có trở thành hăng quá hoá dở.

Chương 977: Tha hương tương ngộ cố tri (1)

Thánh Lan tộc, chính là từ năm đó đại công tước Thánh Lan mưu phản nhân tộc sau đó tự lập thành bộ tộc riêng, sau đó bảo lưu lại một chút tư tưởng vốn có của nhân tộc.

Ví dụ như đẳng cấp.

Trên thực tế thì đẳng cấp bên trong Phong Hải Quận còn đỡ, mà những quận khác cũng giống như thế, bởi vì đều thuộc về thuộc địa, cho nên cảm giác đẳng cấp trong đó không có rõ ràng và có uy dụng giống như Thánh Lan tộc, nhưng trong Hoàng Đô Đại Vực thì lại không phải như thế.

Thánh Lan tộc cũng bởi vì giữ được tổng thể coi như nguyên vẹn, vả lại chung sống lẫn nhau, cho nên cảm giác đẳng cấp rất mãnh liệt, đã là nhận thức thâm căn cố đế ở trong tâm của từng tộc nhân.

Tộc nhân của Thánh Lan tộc được phân theo tịch, chia làm sáu cấp độ, hai tịch trên được gọi là quý tử, hai tịch giữa làm binh tử, về phần hai tịch dưới thì là nô.

Như Quốc chủ của Thiên Đính Quốc nơi đây, gã thân là đệ tứ tịch, con gã cũng là như thế.

Trong Thánh Lan tộc, tầm quan trọng của thân tịch cực lớn, trừ phi là tu vi đạt đến trình độ nghịch thiên, bằng không mà nói rất khó cải biến, dẫu sao huyết mạch trên tịch càng thêm ưu tú thì tài nguyên cung cấp sẽ càng nhiều thêm nữa, khả năng xuất hiện cường giả tự nhiên sẽ càng lớn.

Mà trong Thánh Lan tộc, người có quyền lợi được tăng tịch lên, chẳng khác nào nắm giữ hạch tâm Thánh Lan tộc, mà cái quyền lợi này… . Chỉ có Hắc Thiên Thần Điện mới có.

Trong từng cái vương triều, đều tồn tại Hắc Thiên Thần Điện.

Tượng thần Hắc Thiên chính là được Thần Điện ban cho.

Loại tăng lên tịch này, chính là Hắc Thiên chúc phúc.

Người được ban phúc cho sẽ khiến khí tức càng tiếp cận gần với Hắc Thiên tộc hơn.

Cho nên trong vô số năm, dưới Hắc Thiên tộc thay đổi một cách vô tri vô giác, tộc nhân Thánh Lan tộc đều vô cùng khát vọng đối với việc tăng lên thân tịch của mình.

Đây cũng là lý do tại sao lúc này tâm thần của vị này Quốc chủ Thiên Đính Quốc dấy lên gợn sóng cực lớn.

Dù lúc trước có rất nhiều hoài nghi, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy con nối dõi của mình nhận được ban phúc, tinh thần của gã cũng trở nên dao động.

Cái loại cải biến khí tức này vô cùng chân thật, mà gã biết rõ không phải mỗi một vị Hắc Thiên tộc đều có thể chúc phúc vì người khác.

Có thể làm đến điểm này, hoặc là cường giả trong Hắc Thiên tộc, hoặc là người được… Thần Điện thu nhận.

Hắc Thiên tộc có Thần Linh, điểm này Thánh Lan tộc rất rõ ràng, tộc khác cũng đều biết rõ, tuy phần lớn đều không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy.

Thần Linh của Hắc Thiên tộc ngủ say trong Hồng Nguyệt, được bọn họ đời đời kiếp kiếp cúng bái.

Cũng bởi vì có Thần Linh che chở, cho nên trong Hắc Thiên tộc liền xuất hiện tùy tùng thần giả, cũng sẽ có Thần Điện, bọn họ mới là Chúa Tể của Hắc Thiên tộc, cũng là tầng cao nhất trong Hắc Thiên tộc.

Sau khi suy nghĩ những thứ này, nội tâm Quốc Chủ Thiên Đính Quốc bốc lên, gã thở sâu và cung kính cúi đầu.

Sau khi rời đi thì lập tức hạ lệnh, sưu tập Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan, đồng thời liên hệ những vương quốc khác, phân chia lại trái cây Chân Tiên Thập Tràng lần này.

Nhưng quá trình này, cũng không phải rất thuận lợi.

Bởi vì ba mươi lăm vương quốc khác cũng không phải vững tin việc này giống như gã, dẫu sao chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy quá mức không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng trong vô số năm qua, đã có rất nhiều lần Hắc Thiên tộc đi đến nơi đây, nhưng không có một lần nào là thật.

Có thể xét thấy, Quốc chủ của Thiên Đính Quốc cũng không lập tức báo cáo việc này cho đại vương triều, gã chuẩn bị đợi các vương quốc khác cũng xác nhận sau đó mới lại đi báo cáo.

Dẫu sao… Dù là vững tin 9 phần 10, nhưng nếu như vạn nhất thật sự có vấn đề, chính mình không báo cáo thì cũng thôi, như vậy còn có thể tự giải quyết, nếu như sau khi báo cáo xảy ra vấn đề, vậy sợ là bản thân cũng phải bị liên quan đến, dính vào tội thiếu trách nhiệm.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền trôi qua bảy ngày.

Mặc dù còn hai ngày nữa mới có nhiều Chân Tiên đạo quả trưởng thành, nhưng trên thực tế mấy ngày nay khu rừng rậm bên ngoài Chân Tiên Thập Tràng đã có lẻ tẻ vài đạo quả có thể ngắt được rồi.

Đồng thời cũng có những tên ngoại tộc lấy đủ loại phương pháp lần lượt hành động lẻn vào, có thành công cũng có thất bại, mà mỗi ngày ba mươi sáu vương quốc đều tạo thành đội tuần tra, bắt được không ít người ngoại tộc trà trộn tới.

Kết cục những người này cũng không đồng nhất, có số người thì bị xử tử treo lên trên Thập Tràng trên bầu trời để làm cảnh cáo, còn có người thì bởi các loại nguyên nhân, hoặc là khiển trách một phen rồi xua đuổi, hoặc là giam giữ.

Mặc dù như thế, nhưng bởi vì giá trị đạo quả rất xa xỉ, cho nên vẫn có không ít tu sĩ lẻn vào.

Mà sau khi đội trưởng phát hiện ra bộ phận đạo quả phía ngoài đã trưởng thành, cũng không kìm nén được khát vọng trong lòng, thương lượng cùng Hứa Thanh, quyết định ra tay.

Hứa Thanh cũng nghĩ như vậy.

Những ngày này bọn họ ở trong hoàng cung, nhìn như an toàn nhưng trên thực tế nguy cơ cực lớn, mặc dù hắn tự tin thân phận của mình không có vấn đề, nhưng hắn vẫn lo khi gặp phải cường giả, phải chăng có thể thật sự giấu giếm được, dẫu sao thì cũng không có sự tình nào là tuyệt đối cả.

Nhất là phù ẩn nấp* trên người hắn có thể thời khắc tiêu tán.

(*phù ẩn nấp = hư ẩn phù)

Cho nên thời gian rất trọng yếu.

Vì vậy vào sáng sớm ngày thứ tám, Hứa Thanh và đội trưởng rời khỏi hoàng cung, dưới Vương tử Mộc Nghiệp đích thân dẫn dắt, dẫn theo một bầy hộ vệ đi cùng bọn hắn tới bên ngoài Chân Tiên Thập Tràng.

“Chủ thượng, nơi đây chính là Chân Tiên Thập Tràng của Thánh Lan tộc chúng ta, trái cây trong chỗ sâu hơn vẫn chưa thành thục, giờ phút này tạm thời không cách nào đi vào.” Rìa ngoài của rừng rậm, trong mắt Mộc Nghiệp mang theo vẻ thành kính, cung kính mở miệng.

“Bên trong rừng rậm Chân Tiên Thập Tràng quanh năm tràn ngập uy áp kinh khủng, rất khó bước vào, chỉ có mỗi lần trái cây hoàn toàn thành thục, uy áp trong đó mới có thể tiêu tán.”

Trong khoảng thời gian này, hầu như ngày nào Mộc Nghiệp cũng tới quỳ bái ở trước cung điện chỗ Hứa Thanh đang cư trú, bộ dạng chuẩn bị thời khắc được triệu hoán, có thể nói bây giờ trong toàn bộ Thiên Đính Quốc, gã chính là người trung thành nhất đối với Hứa Thanh.

Một mặt là Hứa Thanh đã tăng thân tịch lên cho gã, một phương diện khác cũng bởi vì dị chất dung nhập trong cơ thể gã, đầu nguồn là Hứa Thanh, cho nên gã xưng hô chủ thượng cũng là không sai.

Hứa Thanh cảm thụ một chút dị chất quen thuộc trong cơ thể đối phương, khẽ gật đầu sau đó nhìn qua mảnh rừng rậm đen nhánh không nhìn thấy cuối cùng phía trước, lại ngẩng đầu nhìn chủ cây uốn lượn phóng lên trời tạo thành cái ô cực lớn ở xa xa.

Cho đến giờ phút này, hắn vẫn không thể tưởng tượng ra đây là ruột của tộc nhân Ách Tiên Tộc thành tiên biến thành.

Chương 978: Tha hương tương ngộ cố tri (2)

“Chủ thượng, vài ngày sau khi vào ban đêm ngài chớ cảm giác tới nơi đây, sau đoạn thời gian Chân Tiên Thập Tràng hình thành trái cây, nơi đây đều sẽ hình thành một loại khí tức đặc thù.”

“Sau khi cảm giác, sẽ bị nó xâm nhập, có hại đối với bản thân.”

Nghe lời nói của Mộc Nghiệp, đội trưởng đi ở phía trước bỗng tò mò hỏi một câu.

“Có hại, hại như thế nào?”

“Bẩm đại nhân, sẽ sinh ra ảo giác, có ghi chép nói rằng từng có người nhìn thấy một màn Ách Tiên Tộc thành tiên, sau đó liền phát điên, bắt chước tự mình mổ bụng, tuyệt khí bỏ mình.”

Mộc Nghiệp cung kính mở miệng.

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, rõ ràng cảm thấy hứng thú, giờ phút này tới gần một cái cây, giơ tay lên túm một trái cây giống như con mắt phía trên hái xuống, để vào trong túi trữ vật.

Nơi đây thuộc về bên ngoài Chân Tiên Thập Tràng, trên cây cối treo không ít trái cây hình con mắt, có trái mở ra, có trái khép kín.

“Trái cây đã mở mắt ra đại biểu có thể hái.” Mộc Nghiệp ở bên giới thiệu.

Đội trưởng đang không ngừng thu ngắt, Hứa Thanh chắp tay sau lưng, bình tĩnh mở miệng.

“Nơi đây tổng cộng có bao nhiêu đạo quả?”

“Chủ thượng, mỗi 100 năm đạo quả lại kết trái một lần, tổng số đại khái vào khoảng ba mươi vạn quả.” Mộc Nghiệp vội vàng trả lời.

Sau khi Hứa Thanh nghe được, tâm thần liền nhảy dựng lên, tính đi tính lại thì suy nghĩ càng lúc càng lung lay, dẫu sao một quả chính là một vạn quân công, giờ phút này Thanh Thu đi ở bên cạnh cũng không ngừng dâng lên hạ xuống ý niệm trong đầu, dĩ nhiên nàng cũng biết giá trị của vật này.

“Mộc Nghiệp, kêu người của ngươi đi hái cho ta.” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Mộc Nghiệp lập tức hô vâng, quay người gọi toàn bộ tùy tùng, tiến về những trái cây đã mở mắt ra, phân tán để thu hoạch.

Bọn họ chẳng những nhiều người, động tác lại rất thành thạo, hái vô cùng nhanh, không bao lâu liền hái được mười quả, Hứa Thanh mắt thấy một màn này, xém chút nữa không khống chế không nổi nhịp tim đập.

Đây là hơn mười vạn quân công nha!

Chú ý thấy trong mắt Thanh Thu bên cạnh cũng lộ ra khát vọng, Hứa Thanh đè xuống phấn khởi trong nội tâm, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi cũng đi hái đi.”

Thanh Thu lập tức lao ra, phi thẳng đến phía trái cây.

Mấy ngày trước Hứa Thanh đã cởi bỏ giam cầm tu vi của nàng, nhưng mà lo lắng xảy ra chuyện xấu, cho nên vẫn không đưa lại túi trữ vật cho nàng, mà đưa một cho cái túi trống để làm túi trữ vật tạm thời.

Nhìn qua bóng lưng Thanh Thu, khóe miệng Hứa Thanh lộ ra một tia vui vẻ, nhưng rất nhanh liền thu hồi, nhìn qua bên phía đội trưởng.

Giờ phút này ánh mắt đội trưởng không khống chế nổi lại phát sáng lên, động tác cực nhanh, cầm lấy một đạo quả, trong miệng nói thầm những lời người ngoài không nghe được, nhanh chóng hái xuống.

Hứa Thanh quét mắt liền đoán được, đội trưởng nhất định đang đếm quân công.

“Đại sư huynh định lực chưa đủ, cái này có cái gì để đếm đâu chứ.” Hứa Thanh chắp tay sau lưng, âm thầm lắc đầu.

Rời đi không bao lâu, Mộc Nghiệp đã ngắt được 25 đạo quả cung kính đưa tới, Hứa Thanh cầm lấy để vào túi trữ vật, đáy lòng thì thào.

“Hai mươi lăm vạn tới tay!”

Sau đó hắn nhìn những tu sĩ đi theo tiếp tục trở về đưa cho Mộc Nghiệp, nhìn qua những đạo quả kia, lặng lẽ tính toán trong lòng.

“Hai mươi sáu, hai mươi tám, ba mươi mốt…”

Về phần hành vi hiện giờ của đội trưởng có khiến bọn họ lộ ra hay không, Hứa Thanh cũng bất chấp không quan tâm nhiều như vậy, cứ như thế đến gần nửa canh giờ sau, trái cây trưởng thành trong phiến khu vực này hầu như đã trống rỗng.

Không sai biệt lắm hái được hơn 100 quả, trong lúc đang định đi tới khu vực khác tiếp tục, rừng rậm xa xa bỗng truyền đến tiếng rối loạn.

Mộc Nghiệp lập tức cảnh giác, tiến đến phía trước Hứa Thanh với bộ dạng hộ giá, hạ lệnh hộ vệ Thánh Lan tộc bốn phía đi qua xem xét tình huống, không bao lâu sau liền có người trở về báo cáo.

“Hồi bẩm đại nhân, là đội tuần tra của Vân Tòng Quốc, bọn họ bắt được mấy tên ngoại tộc đầu đường xó chợ, bên trong có một hậu duệ của Ách Tiên Tộc không may bị bắt, vừa rồi bọn họ phải vây công mới bắt được người kia.”

“Hậu duệ Ách Tiên Tộc?” Hứa Thanh nhớ kỹ đội trưởng và người bên ngoài đều nói Chân Tiên Thập Tràng là do một vị tộc nhân sau cùng của Ách Tiên Tộc thành tiên biến thành.

“Chủ thượng, Ách Tiên Tộc thuần huyết đã không còn tồn tại, nhưng mà hậu duệ với dòng máu hỗn tạp thì vẫn có không ít trong Thánh Lan vực, loại tu sĩ này thì chúng ta cũng không tiện chém giết, đa số là giam giữ đến lúc kết thúc thu hoạch, sau đó phóng thích.”

Trong lúc Mộc Nghiệp đang giải thích, xa xa truyền đến tiếng bước chân, còn có tiếng gầm nhẹ vang vọng.

“Các ngươi dựa vào cái gì bắt ta, ta là hậu duệ của Ách Tiên Tộc, đây chính là nơi lão tổ tộc ta thành tiên!”

“Ta tới nơi này chỉ muốn cầm lấy mấy đạo quả của lão tổ, các ngươi có lý do gì ngăn cản ta hả, ta cũng lấy không nhiều lắm, ta chỉ muốn ba mươi quả!"

"Các ngươi dám đụng vào ta ở chỗ này, ta sẽ chết cho các ngươi xem, để cho máu của ta chảy vào trên người lão tổ, lão tổ thức tỉnh nhất định sẽ tức giận các ngươi!"

Trong lúc giọng nói truyền ra, ánh mắt đội trưởng ngưng tụ lại, mắt Hứa Thanh cũng lóe lên tia sáng.

Rất nhanh, một đám tu sĩ Thánh Lan tộc không phải người Thiên Đính Quốc áp giải bảy tám tên tu sĩ lẻn vào nơi đây đi ngang qua đám người Hứa Thanh.

Sau khi trông thấy Hứa Thanh và đội trưởng, những tu sĩ Thánh Lan tộc này liền biến sắc, bọn họ cũng đã nghe nói tới hai người bọn hắn, cho nên vội vàng bái kiến.

Mà trong bảy tám tu sĩ bị bọn họ áp giải, có một thiếu niên toàn thân tràn ra khí tức không giống người thường, nhất là vị trí mi tâm, chỗ đó tồn tại một cái vật tổ uốn lượn vặn vẹo giống như con rắn lại giống như thực tràng.

Giờ phút này gã đang mở to miệng kêu gào, khuôn mặt không cam lòng, sau khi đảo mắt nhìn qua đám người Hứa Thanh, nhận ra họ là Hắc Thiên tộc, liền sửng sốt một chút.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khi gã nhìn thấy Thanh Thu một bên thì thân thể lại khẽ run, nhưng mà rất nhanh lại khôi phục như thường, tiếp tục mắng to, chỉ là bước chân có chút nhanh hơn.

Thanh Thu thu hồi ánh mắt, thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, tựa như không biết.

Đội trưởng hừ lạnh trong lòng, nheo mắt lại.

Hứa Thanh quét mắt nhìn tới, thì thào trong lòng.

"Ninh Viêm thế mà lại chạy đến nơi này?"

Chương 979: Càng diễn càng lớn (1)

Kẻ tự xưng hậu duệ của Ách Tiên Tộc chính là Ninh Viêm.

Hứa Thanh vẫn nhớ lời đội trưởng nói, sau khi Ninh Viêm thông qua khảo hạch Chấp Kiếm Giả dự khuyết liền lập tức mất tích, đội trưởng tìm kiếm hồi lâu cũng không tìm được.

Bọn họ vốn dĩ định mang theo gã cùng làm đại sự trong lần hành động này, vào lúc nguy cấp sẽ dùng gã để làm tấm thuẫn.

Bây giờ lại nhìn thấy tên tiểu tử này lén lút đi tới Chân Tiên Thập Tràng…

“Chẳng lẽ huyết mạch thức tỉnh theo như lời gã nói, chính là Ách Tiên Tộc? Hoặc là cái thân phận này cũng chỉ là giả?” Hứa Thanh suy nghĩ trong lòng, nhưng thần sắc vẫn không lộ ra chút nào, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng trước sau như một, nhàn nhạt quét về phía Ninh Viêm.

Về phần Trần Nhị Ngưu một bên, giờ phút này khóe miệng lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Thanh Thu vẫn giả bộ không hề quen biết như trước.

Mà lúc này tâm thần Ninh Viêm khẽ run, gã không biết hai người Hắc Thiên tộc đó.

Nhưng gã theo bản năng cảm giác cột sống của mình bốc lên khí lạnh, nhất là cái tên Hắc Thiên tộc mang theo nụ cười ý vị thâm trường kia, nụ cười khiến cho gã cảm thấy rất đáng sợ.

“Tên Hắc Thiên tộc kia tại sao lại nhìn ta rồi cười vậy?”

Ninh Viêm căng thẳng, ánh mắt nhanh chóng đảo qua Thanh Thu, tuy đối phương không đeo mặt nạ, quần áo cũng đã thay đổi, nhưng khí tức lại không hề có bất kỳ biến hóa nào, tự nhiên gã chỉ cần liếc mắt là nhìn ra thân phận.

Dẫu sao tất cả mọi người đều đến từ Nghênh Hoàng Châu, lúc đầu còn là người cạnh tranh, cho nên Ninh Viêm đã chú ý Thanh Thu rất kỹ.

Giờ phút này gã cũng không quan tâm vì sao Thanh Thu lại ở đó, mà âm thầm kêu khổ, bởi vì gã biết rõ trên thực tế mình có một cái sơ hở rất lớn, đó chính là không cải biến dung mạo.

Nhưng mà đây cũng không phải là việc mà gã mong muốn, bởi vì một chút nguyên nhân đặc thù, căn bản gã không thể cải biến tướng mạo và khí tức, cho nên chỉ có thể dùng pháp khí che lấp, nhưng sau khi bị bắt lại, pháp khí gì đó cũng đều đã bị đối phương tịch thu rồi.

Cho nên bây giờ gã chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác bất an nồng đậm.

Sự thật đúng là như thế, không đợi Ninh Viêm đi xa, trong khi đám người Thánh Lan tộc áp giải đứng dậy, đội trưởng bỗng nhiên mở miệng.

“Ách Tiên Tộc? Rất thú vị, ta muốn người này.”

Đội trưởng giơ tay lên, chỉ một ngón vào Ninh Viêm.

Da đầu Ninh Viêm gần như muốn nổ tung, hô hấp dồn dập, tâm thần run lên bần bật.

“Chẳng lẽ gã đã nhìn ra thân phận của ta? Không thể nào!” Ninh Viêm lo lắng, càng vô cùng hoảng sợ, trong đầu dâng lên rất nhiều lời đồn về Hắc Thiên tộc.

Nhưng việc này không tới lượt gã quyết định, những tu sĩ Thánh Lan tộc kia nghe vậy, không chần chờ chút nào mà nhanh chóng hô vâng, lập tức đưa Ninh Viêm tới trước mặt Trần Nhị Ngưu, càng trói chặt Ninh Viêm lại hơn, sau đó cung kính dùng hai tay dâng lên.

Trần Nhị Ngưu khẽ gật đầu, nhận lấy dây thừng, dắt một chút, Ninh Viêm run rẩy bị kéo tiến lên vài bước, nhìn qua nụ cười có chút dọa người của Trần Nhị Ngưu, trên mặt Ninh Viêm nhanh chóng lộ ra một tia nịnh nọt.

“Tiểu nhân bái kiến đại nhân.”

“Không biết ruột của Ách Tiên Tộc có vị như thế nào!” Đội trưởng nhe răng về phía Ninh Viêm, sau đó liếm liếm bờ môi.

Trong tâm thần Ninh Viêm dâng lên sóng lớn cuồn cuộn, thần sắc cấp tốc biến hóa, vừa muốn lui ra phía sau, nhưng bị đội trưởng kéo dây thừng một cái, lập tức gã không giãy giụa được, cả người kịch liệt run rẩy, run giọng mở miệng.

“Đại nhân đừng trêu đùa tiểu nhân, toàn thân máu thịt của tiểu nhân toàn là mùi thối, không thể ăn được đâu.”

Mắt thấy một màn này, Thanh Thu thở dài một tiếng, vốn dĩ nàng cũng không có cảm giác ưa hay ghét gì đối với Ninh Viêm này, thuần túy là người qua đường mà thôi, nhưng hôm nay đang tha hương ở nơi khác, trông thấy đồng hương thê thảm như vậy, gặp phải nguy cơ bị ăn thịt, trong lòng vẫn dâng lên gợn sóng, thần sắc không khỏi hiện ra vẻ bi thương.

Chú ý tới biểu cảm của Thanh Thu, ánh mắt Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng, bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi muốn tên Ách Tiên Tộc này làm gì? Cảm thấy hứng thú với ruột của Ách Tiên Tộc?”

“Thần tử đại nhân, tất nhiên không phải việc này.” Đội trưởng cúi đầu về phía Hứa Thanh, cung kính mở miệng.

Ninh Viêm nghe vậy, lập tức thầm thở ra một hơi, nhưng rất nhanh đội trưởng lại tiếp tục truyền ra lời nói.

“Đoạn thời gian gần đây thuộc hạ nghiên cứu ra Huyết Mạch đan, đã dùng qua phần lớn tộc quần, duy chỉ có Ách Tiên Tộc vẫn chưa có thử nghiệm qua, cho nên dự định mang gã về để tươi sống luyện chế.”

Nói xong, đội trưởng còn quan sát Ninh Viêm, tiến lên vạch miệng của gã ra, nhìn hàm răng một chút, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, giống như đang nhìn tỉ lệ đan dược vậy, thậm chí còn liếm liếm bờ môi.

Trong đầu Ninh Viêm vang lên tiếng vù vù, khi nghe đối phương mở miệng giải thích, tâm thần của gã vừa mới buông lỏng một hơi, bây giờ lại nghe nói như thế này, thân thể lập tức càng thêm run rẩy, thể xác và tinh thần bị vô tận sợ hãi chiếm cứ, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

“Đại nhân, ta…Ta biết nơi có rất nhiều đồng tộc sinh sống, bên trong có không ít người huyết mạch còn nồng đậm hơn ta, ta dùng bọn họ đổi được không?”

Đội trưởng sờ lên cái cằm, cười nhạt và không nói chuyện, không ngừng quan sát cao thấp toàn thân Ninh Viêm.

Ninh Viêm càng lúc càng sợ hãi, trong mắt lộ ra nỗi bi thương.

Hứa Thanh không để ý tới đội trưởng và Ninh Viêm nữa, giờ phút này hắn nhìn sắc trời một chút, lại nhìn về chỗ sâu trong rừng rậm.

Hắn phát hiện chín thành trái cây bên trong đều chưa thành thục, vả lại có không ít quả còn lộ rõ ra sự chênh lệch về kích thước, bộ dạng không giống một ngày liền có thể hoàn toàn thành thục.

Vì vậy liền chậm rãi mở miệng nói với Mộc Nghiệp cung kính đứng bên cạnh mình.

“Ngày mai tất cả trái cây đều có thể thành thục sao?”

Mộc Nghiệp do dự, sau khi suy nghĩ một chút liền thấp giọng truyền ra lời nói.

“Chủ thượng, bình thường mà nói thì là ngày mai, nhưng căn cứ điển tịch ghi chép, trên thực tế thì mỗi một lần đạo quả thành thục, thời gian chỉ là đại khái, cũng không phải tinh chuẩn, nhưng mà dù ngày mai không cách nào thành thục, tối đa cũng chỉ trong vòng bảy ngày, nhất định có thể.”

Hứa Thanh khẽ nhíu mày, hắn không muốn lưu lại trong Thánh Lan tộc quá lâu, hắn lo sẽ có biến cố không thể khống chế, nhưng nếu cứ rời đi như vậy lại có chút không cam lòng.

“Bảy ngày sao…Cũng có thể kiên trì thêm một chút nữa!” Hứa Thanh thì thào trong lòng, quay người đi về phía Thiên Đính Quốc, Mộc Nghiệp vội vàng đi theo phía sau, những người xung quanh cũng rời đi.

Biểu cảm của đội trưởng vẫn như bình thường, kéo sợi dây thừng trong tay một cái, thân hình Ninh Viêm bị kéo đi, run rẩy đi theo, trong lòng tràn ngập mờ mịt, bi phẫn, sợ hãi, hối hận, ngũ vị tạp trần…

Thật sự là tất cả mọi thứ đều hoàn toàn không giống với kế hoạch của gã, dựa theo kế hoạch của gã, lần này cho dù thất bại thì gã cũng sẽ không gặp nguy hiểm, với thân phận Ách Tiên Tộc này, nặng nhất là gã chỉ bị giam giữ một đoạn thời gian, sau đó sẽ được phóng thích.

Dẫu sao nơi này là do một vị Ách Tiên Tộc thuần huyết cuối cùng thành tiên biến thành, mà bên trong Thánh Lan vực, Ách Tiên Tộc mới là dân bản địa, cho nên cũng có không ít hậu duệ.

Thánh Lan tộc chỉ là là kẻ đến sau, cho nên cũng không muốn tuỳ tiện khiến cho hai tộc mâu thuẫn.

Thậm chí từ chỗ nào đó mà nói, thời điểm gã rời đi có khi còn có thể mang theo một hai đạo quả, đây chính là mua bán có lợi nhất, cho nên gã mới đến đây.

Nhưng gã không ngờ tới, thế mà lại gặp Hắc Thiên tộc ở nơi này…

Ninh Viêm bị kéo đi về phía trước, đáy lòng bi ai nghẹn khuất, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thanh Thu, phát hiện vẻ mặt Thanh Thu cũng tương tự như mình.

Cứ như vậy, hai người nghẹn khuất đi theo Hứa Thanh và đội trưởng, theo một đám thị vệ Thánh Lan tộc hộ tống, trở về Hoàng Cung Thiên Đính Quốc.

Chương 980: Càng diễn càng lớn (2)

Sau khi đến nơi này, Hứa Thanh vẫn khoanh chân ngồi đả tọa trong đại điện như thường ngày, Thanh Thu ngồi bên cạnh hắn, đáy lòng cực kỳ phẫn nộ, nàng cũng không hoàn toàn khuất tùng thân phận thị nữ này, mà vẫn thời khắc tìm kiếm cơ hội đào tẩu.

Mà đội trưởng thì khác biệt với thường ngày, sau khi kéo Ninh Viêm trở về, trong mắt lập tức lộ ra vẻ chờ mong mãnh liệt, đi tới Thiên Điện, Ninh Viêm không cách nào chống cự, chỉ có thể hiện ra thần sắc lo lắng hoảng sợ, vẻ mặt cầu khẩn, trong miệng không ngừng nói cầu xin tha thứ, bị đội trưởng cứng rắn dắt vào.

Rất nhanh, bên trong Thiên Điện bỗng truyền ra tiếng kêu thê lương của Ninh Viêm.

“Đại nhân, ngươi ngươi ngươi…Ngươi muốn làm gì?”

“Aaaa…!”

Tiếng kêu rên rất nhanh liền biến thành âm thanh thảm thiết.

Thân thể Thanh Thu run lên, nàng không biết bên Thiên Điện xảy ra chuyện gì, dùng cảm giác cũng không cách nào dò xét được, nhưng nàng có thể từ trong tiếng kêu thê lương thảm thiết kia, tưởng tượng ra vô số cảnh tượng kinh tâm động phách.

Vì vậy liền đưa mắt nhìn Hứa Thanh thần sắc như thường, đáy lòng cũng càng hiểu rõ nhiều hơn đối với sự tàn nhẫn của Hắc Thiên tộc.

“Hắc Thiên tộc thật đáng chết, nhất là hai tên này!” Nội tâm Thanh Thu hiện lên suy nghĩ.

Hứa Thanh không có đặt những thứ này vào trong lòng, hắn vừa nghe tiếng kêu thảm thiết kia, liền biết Ninh Viêm chính là bị đội trưởng cắn.

“Đoán chừng lúc trước thân là Chấp Kiếm Giả, cho nên ngại mở miệng muốn cắn gã, nhưng hôm nay thân phận đã thay đổi, lấy tính cách của đội trưởng, nhất định sẽ cẩn thận nghiên cứu máu thịt của Ninh Viêm.”

Hứa Thanh tản cảm giác ra, lần nữa dung nhập vào trên người tượng thần Hắc Thiên đang trôi lơ lửng ở bên trên cung điện, tiếp tục nghiên cứu của mình, đây chính là việc hắn cảm thấy hứng thú nhất trong khoảng thời gian chờ đợi này.

“Nếu như có thể mang nó về Phong Hải Quận… . .”

Hứa Thanh dâng lên chờ mong trong lòng.

Bức tượng thần Hắc Thiên này không hề tầm thường, trong đó ẩn chứa lực lượng Hồng Nguyệt nồng đậm, thời khắc đều tràn ra dị chất, mặc dù Hứa Thanh có thể hạ lệnh đối với nó, nhưng nếu muốn mang đi cuối cùng thì có chút không ổn.

Đầu tiên là bức tượng thần này không thể dung nhập vào túi trữ vật, vả lại còn quá mức bắt mắt, tiếp theo nếu như thật sự đối mặt với Hồng Nguyệt, sợ là bức tượng thần này sẽ lập tức đào ngũ.

Mang đi, không thể nghi ngờ chính là một đạo sấm sét tùy thời bộc phát, một quả bom nổ chậm.

“Trừ phi ta có thể dùng lực lượng Tử Nguyệt của mình, hoàn toàn thay thế Hồng Nguyệt bên trong cơ thể của nó.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, đây chính là phương hướng nghiên cứu trong khoảng thời gian này của hắn.

Theo Hứa Thanh nghiên cứu thì hoàng hôn đã đến, sắc trời bên ngoài chiếc ô khổng lồ chậm rãi hạ xuống, phạm vi khu vực bên trong cái ô, những chiếc đèn lồng hình người trôi nổi chầm chậm dùng mệnh hỏa tràn ra ánh sáng hỏa diễm yếu ớt.

Trong thiên địa lờ mờ, bên ngoài hoàng cung Thiên Đính Quốc, ngay trên thần đàn, chỗ nguyên bản của tượng thần Hắc Thiên, bây giờ có vài chục tu sĩ Thánh Lan tộc đang nghiêm túc đứng.

Bốn phía sớm đã bị phong tỏa, vả lại còn bố trí trận pháp, khiến cho người ngoài bên ngoài không thể cảm giác.

Bên trên tế đàn này có hơn mười người, bên trong phần lớn là tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, chỉ có 5 vị tu vi siêu việt mọi người, đạt đến cảnh giới Linh Tàng.

Quốc chủ Thiên Đính Quốc chính là người thứ nhất.

Phía trước đứng một lão giả mặc trường bào màu đen, lão giả này có màu da đỏ thẫm, thoạt nhìn rất là quái dị, sau lưng càng là bốn tòa bí tàng tràn ra uy áp kinh khủng.

Lão chính là quốc sư của Thiên Đính Quốc, giờ phút này sắc mặt vô cùng âm trầm, ngẩng đầu nhìn về hoàng cung xa xa, lại nhìn mọi người một chút, hừ lạnh một tiếng.

“Việc này vô cùng vớ vẩn!”

“Từng người các ngươi đều là chủ nhân của một quốc gia, lão phu không tin các ngươi ngu ngốc như vậy, ngay cả phán đoán cơ bản nhất cũng không có ư?”

“Hắc Thiên thượng tộc có thân phận bực nào, làm sao có thể thông qua một đoàn xe để đi tới nơi này!”

“Còn vừa đúng lúc đạo quả thành thục?”

“Lại càng không cần phải nói, một trong hai tên giả trang đó, chẳng những tín ngưỡng hỗn tạp, càng là huyết mạch hỗn loạn, tại sao có thể là Hắc Thiên thượng tộc!”

“Mặt khác, cái người thị nữ của bọn họ, chính là Chấp Kiếm Giả mới của nhân tộc lần này, tên là Thanh Thu, việc này các ngươi cũng tra được, còn do dự cái gì?”

Lão giả răn dạy, mọi người lặng lẽ cúi đầu không mở miệng, nhưng ánh mắt đều đảo qua vị Quốc chủ Thiên Đính Quốc kia.

Trên thực tế, về thân phận Hứa Thanh và đội trưởng, cho dù tới bây giờ bọn họ đều không tin chiếm đa số, nhưng hết lần này tới lần khác, tượng thần lại quỳ bái bọn hắn, hết lần này tới lần khác, khí tức chúc phúc lại là chân thật.

Việc này khiến cho bọn họ sinh ra một tia mờ mịt.

“Còn nữa Quốc chủ, con nối dõi của ngươi được ban cho phúc, lúc trước ta đã dò xét qua rồi, đó chính là một cái thủ thuật che mắt mà thôi, nếu ngươi không tin, đưa nó đến vương triều thượng quốc, bên trên liếc mắt là nhìn ra được.” Lão giả lạnh giọng mở miệng, sau đó nhìn về phía hoàng cung.

“Thực tế buồn cười chính là hai vị này, tuy có chút ít thủ đoạn lừa gạt các ngươi, nhưng sơ hở lớn nhất của bọn hắn chính là… Cải trang thành cái gì không cải trang, lại đi cải trang thành Thần tử của Hắc Thiên tộc?”

“Hừ, lão phu tu nghiệp ở bên trong Hắc Thiên tộc nhiều năm, đạo hữu trong Hắc Thiên tộc đông đảo, chưa từng nghe nói qua Hắc Thiên Thần Điện có Thần tử gì đó!”

“Mà tượng thần Hắc Thiên dù sao cũng là vật chết, các ngươi chưa từng đi Hắc Thiên tộc, cho nên không biết được, trên thực tế thì tượng thần Hắc Thiên đã từng có rất nhiều lần làm ra loại việc giống như thế này, phần lớn là bởi vì lực lượng Thần Linh bên trong cơ thể xuất hiện chu kỳ thuỷ triều lên xuống mới dẫn đến như vậy.”

“Hai cái tên cải trang này, hiểu rất rõ Hắc Thiên tộc, nắm bắt thời cơ cũng rất là xảo diệu.”

Hàn mang trong mắt lão giả lóe lên.

“Nhưng mà bọn họ cuối cùng vẫn tính sai, bởi vì lão phu từ ban đầu đã được tu nghiệp ở trong Hắc Thiên tộc, đã được Thần Điện ban cho một con Hắc Thiên linh quỷ!”

“Linh quỷ của Hắc Thiên Thần Điện đã có đủ thần trí, trình độ nhạy cảm cao hơn vật chết như tượng thần nhiều, nó chỉ cần cảm giác một chút là có thể làm rõ hết thảy!”

Trong lúc nói ra lời này, lão giả giơ tay phải lên, điểm một ngón vào mi tâm, toàn thân rung động lắc lư, sau đó phun ra một ngụm máu tươi lớn, mi tâm lập tức tự động vỡ ra, một đạo u ảnh màu đen nhanh chóng bay ra từ trong máu thịt.

Ngay khi nó vừa mới xuất hiện, liền dấy lên từng trận gió lạnh tỏa ngang ra bốn phía, càng làm cho toàn bộ tâm thần Thánh Lan tộc nơi đây chấn động, huyết mạch thuộc về Hắc Thiên trong cơ thể cũng đều bị dẫn dắt, hắc tuyến trên mi tâm từng người đều càng lúc càng rõ ràng.

Chương 981: Càng diễn càng lớn (3)

“Mời linh quỷ kiểm tra thực hư!”

Lão giả thở sâu, cung kính mở miệng, theo con linh quỷ phát ra tiếng kêu kiệt kiệt, thân thể của nó bỗng lăng không bay lên, nhìn về phía hoàng cung, lúc này sắc mặt của lão giả cũng vô cùng âm trầm, truyền ra lời nói đối với mọi người bốn phía.

“Đợi sau khi linh quỷ kiểm tra thực hư, Quốc chủ Thiên Đính Quốc, ngươi hãy đích thân ra tay bắt giữ hai tên tiểu tặc to gan lớn mật kia, ta sẽ…”

Nhưng khi lời lão giả vừa nói đến đây, không đợi lão nói rõ, thân thể đầu lệ quỷ bầu trời trên đột nhiên run rẩy, toàn thân lập tức bộc phát ra hắc quang như biển, khuếch tán ra khắp bát phương, trong mắt càng lộ ra tia sáng mãnh liệt trước đó chưa từng có, thân thể cũng càng lúc càng kịch liệt run rẩy.

Đến cuối cùng nó thậm chí còn kêu thảm lên một tiếng, mắt quỷ nổ tung.

Thân hình cũng bị hất ngược lại, trực tiếp rơi vào trên tế đàn, sau đó nó lập tức quỳ xuống cúng bái về phía hoàng cung, liên tục dập đầu.

“Chủ thượng!”

“Đó là khí tức của chủ thượng!”

“Phàm tục chúng ta không thể nhìn thẳng!!”

Con mắt của linh quỷ đã mù, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng giọng nói lại mang theo kích động và cuồng nhiệt đến cực hạn, một màn này lập tức khiến cho trong đầu toàn bộ tu sĩ Thánh Lan tộc bốn phía hoàn toàn nổ vang.

Hô hấp của Quốc chủ Thiên Đính Quốc trở nên dồn dập, dù cho gã đa nghi hơn nữa, giờ phút này cũng đã chân chính tin tưởng.

Da đầu của những vị Quốc chủ khác cũng đều nhao nhao run lên, tâm thần dấy lên sóng lớn ngập trời, cũng không có bất luận lý do gì đi hoài nghi, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Mà lão giả phóng ra linh quỷ kia cũng tương tự run rẩy, ánh mắt trợn to, lộ ra vẻ không cách nào tin.

"Này này… . ."

Ngay khi tâm thần những người nơi đây riêng phần mình dấy lên gợn sóng, một cái chớp mắt, bức tượng thần Hắc Thiên đang trôi lơ lửng ở bên trên hoàng cung đột nhiên mở mắt ra, đứng cách ngàn trượng bên trên không trung, trong mắt lộ ra hắc mang nhìn về phía tế đàn.

Giờ phút này trên đỉnh đầu của nó mơ hồ hiển lộ ra bóng dáng của Hứa Thanh và đội trưởng.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, mang theo vẻ không vui nhìn về phía đại địa.

Đội trưởng đứng ở bên cạnh lại lộ ra thần sắc vô cùng phẫn nộ, cảm giác tức giận khi trông thấy Thần tử nhà mình bị mạo phạm lộ ra trong mắt của y, càng truyền ra giọng nói lạnh như băng, mang theo tức giận, vang vọng bốn phương.

"Bọn ngươi đa nghi, vốn dĩ cũng không phải là khuyết điểm, có thể cho qua, nhưng mà bọn ngươi làm lố chính là đại bất kính."

Trong lúc đội trưởng nói, bầu trời truyền đến tiếng sấm rền, thiên địa biến sắc.

Trong một cái chớp mắt, mi tâm Hứa Thanh lập lòe hiện ra đồ đằng mặt trăng, trên người càng tràn ra chấn động vị cách siêu việt phàm tục đến từ Tử Nguyệt bên trong Thiên Cung.

Trong chốc lát, một tia máu thuộc về Hắc Thiên bên trong huyết mạch của toàn bộ tộc nhân Thánh Lan tộc trong Thiên Đính Quốc không bị khống chế, nhao nhao sôi trào.

Quốc chủ của ba mươi sáu vương quốc cũng đều chấn động, cúi đầu về phía bức tượng thần trên bầu trời.

Tâm thần vị quốc sư Thiên Đính Quốc cũng không ngừng lay động, đưa mắt nhìn Hắc Thiên linh quỷ một bên vẫn đang không ngừng cúng bái dập đầu, hô hấp của lão dồn dập, cuối cùng cúi đầu xuống, bái kiến về phía bầu trời.

Trong bọn họ, tu vi của bất luận người nào cũng đều siêu việt Hứa Thanh, đối mặt với tu sĩ Hắc Thiên tộc tầm thường có lẽ còn có thể dùng tu vi để miễn cưỡng san bằng thân phận, nhưng bây giờ cảm thụ uy nghiêm đến từ Thần tử cùng với trấn áp trên huyết mạch, tâm thần của tất cả bọn họ đều nhao nhao hiện lên gợn sóng.

Nhưng lại không hề có chút cảm giác khuất nhục nào, bởi vì từ đầu đến cuối, hai vị Hắc Thiên tộc mới đến này đều không hề tự kiềm chế thân phận, ngược lại là do bọn họ vẫn luôn liên tục thăm dò.

“Bọn ngươi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.” Trên bầu trời, Hứa Thanh lần đầu mở miệng.

Giọng nói bình tĩnh vang vọng, hắn đưa mắt nhìn mọi người thật sâu, vung tay lên, bóng người liền biến mất.

Mà tượng thần cũng quay về, rơi xuống độ cao bình thường, trôi lơ lửng ở trên đại điện, hai mắt lại khép kín.

Toàn bộ thành trì hoàn toàn yên tĩnh.

Chỗ tế đàn, Quốc sư Thiên Đính Quốc thở sâu, đè xuống chấn động trong lòng, lập tức truyền âm hạ lệnh về phía Quốc chủ Thiên Đính Quốc.

“Lập tức bí mật báo cáo việc này lên vương triều, Chân Tiên Thập Tràng có Hắc Thiên tộc đến, dường như huyết mạch chí cao, chúng ta không có tư cách tiếp đón. Mặt khác, cũng đưa cả đứa con nối dõi được Thần tử chúc phúc của ngươi đến vương triều!”

“Chuyện này bất kể thiệt giả…đều là chuyện lớn động trời!”

“Một khi là thật.” Lão giả thở sâu.

“Sợ là cả Hắc Thiên Thần Điện của bốn đại vương triều Thánh Lan tộc, đều sẽ chấn động, mà địa vị trong tương lai của đứa con nối dõi của ngươi cũng sẽ trở thành chí cao vô cùng!”

Trong lúc Quốc sư nói ra lời này, bên trong thiên địa bỗng có một trận gió thổi tới, Chân Tiên Thập Tràng trên bầu trời lắc lư, cái ô trên cao truyền đến từng trận xôn xao ồn ào.

Gió nổi lên.

Tối nay, gió vô cùng lớn.

Cái ô do Chân Tiên Thập Tràng tạo thành trên bầu trời không ngừng lắc lư, âm thanh truyền khắp bát phương, cơn gió đồng thời thổi qua thiên địa, cuốn theo bụi bặm đầy đất, gào thét quét qua mọi tòa kiến trúc bên trong Thiên Đính Quốc.

Những chiếc chuông lục lạc treo ở dưới mái hiên của mọi nhà cũng truyền ra từng trận âm thanh thanh thúy, nhất là trong hoàng cung lại càng là như thế.

m thanh liên tiếp vang lên, trong hoàng cung, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn tới đêm tối bên ngoài, quay đầu nhìn về phía đội trưởng ở một bên.

“Đại sư huynh, chúng ta không thể tiếp tục đợi quá lâu nữa, nhiều nhất hai ngày, nếu như Chân Tiên Thập Tràng không hoàn toàn hình thành đạo quả, chúng ta sẽ phải rời đi.” Hứa Thanh trầm giọng truyền âm.

Đội trưởng thở dài, có chút buồn rầu.

Lúc trước đối phương thăm dò bị bọn họ phát hiện, mặc dù đã hóa giải nhưng đội trưởng cũng hiểu rõ, điều này cũng đại biểu tình thế nhất định đang phát triển về phía không thể khống chế.

“Ta nghĩ rằng ...thật ra cũng không có gì.” Đội trưởng trầm ngâm, liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Bất kể đội trưởng cảm thụ Hứa Thanh như thế nào, đều thật sự không khác Hắc Thiên tộc chân chính chút nào.

Chẳng những tượng thần quỳ bái, càng có thể chúc phúc cho Thánh Lan tộc, bây giờ ngay cả Hắc Thiên linh quỷ có thần trí cũng đều quỳ.

Đặt cả ba việc này vào chung một chỗ, khiến cho tâm tư của đội trưởng cũng phải lung lay.

“Tiểu Thanh, rốt cuộc tại sao ngươi lại làm được như vậy? Cái này không có khả năng là khí tức của Hồng Nguyệt nha.” Lòng hiếu kỳ của đội trưởng vô cùng mãnh liệt, lần nữa hỏi một câu.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lần này cũng không giấu giếm nữa, truyền âm trả lời.

“Là vị Thần Linh mà Hắc Thiên tộc thờ phụng, ban đầu khi ở Thái Sơ Ly U Trụ, ta đã cướp đoạt được một tia quyền hành từ nó, cho nên bọn họ hẳn tưởng lầm là Hồng Nguyệt.”

Lời này vừa ra, ánh mắt đội trưởng trợn to, hít vào một hơi, tuy lúc trước y đã có suy đoán, nhưng hôm nay nghe Hứa Thanh trả lời thì tâm thần vẫn dấy lên sóng lớn.

Sau một lúc lâu đội trưởng chợt đứng lên, đi vài vòng xung quanh sau đó quay đầu nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, chúng ta có nên làm lớn một lần hay không!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ điên cuồng.

Hứa Thanh thở dài, hắn biết đội trưởng muốn làm cái gì, đây cũng chính là lý do mà lúc trước hắn phải giấu giếm Tử Nguyệt.

“Bây giờ ngươi đã chân thật không thể nào chân thật hơn nữa, không bằng chúng ta đi tới Hắc Thiên Thần Điện, sau đó để cho Hắc Thiên Thần Điện đưa chúng ta tới Hắc Thiên tộc...”

“Hư ẩn phù trên người ta nhiều nhất chỉ có hiệu quả nửa tháng nữa, một khi tan biến, mặc dù khí tức của ta không sai, nhưng vẫn có thể bị tra ra, nhất là... Chỉ cần vị Thần Linh ở bên trong Hồng Nguyệt kia liếc ta một cái, ta liền cái gì cũng không còn nữa.”

Hứa Thanh kiên quyết lắc đầu.

Đội trưởng phiền muộn, nhưng cũng biết làm như vậy không phải điên cuồng, mà là muốn chết, vì vậy sau khi trầm ngâm rồi nghiến răng.

“Ngày mai chúng ta tiếp tục dẫn người đi sưu tập đạo quả, tuy phần lớn đều không thành thục, nhưng cũng không thể ngồi yên mà đợi, phải đi khu vực khác sưu tập đạo quả đã thành thục.”

“Sau đó lại đợi vài ngày, tiểu Thanh, đạo quả chỉ là thứ nhất, thứ tốt chân chính chính là Chân Tiên Thập Tràng kia, bây giờ chúng ta đang có một cơ hội khó tìm!”

Hứa Thanh do dự, nghiến răng nói.

“Nhiều nhất ba ngày!”

Đội trưởng nghe vậy, trong mắt lộ ra điên cuồng, nhẹ gật đầu.

“Được, nhiều nhất năm ngày!”

“Mặt khác, ngày mai ta sẽ ra ngoài hóng gió một chút, nếu như đã như thế này rồi, bọn họ nguyện ý hoài nghi thì cứ hoài nghi, dù sao ngươi thật sự có thể chúc phúc, ta đi thông khí báo cho những vương quốc kia biết, chúng ta có thể chúc phúc cho các ngươi, nhưng phải dùng bảo bối để đổi!”

Con mắt đội trưởng có chút đỏ lên.

Hai ngày sau, Hứa Thanh và đội trưởng chia nhau, một người toàn lực thu thập đạo quả, một người thì ra ngoài giao tiếp cùng những vương quốc khác.

Trong Đô thành Thiên Phong vương triều của bốn đại vương triều của Thánh Lan tộc, một đoàn người Thiên Đính Quốc đã truyền tống đến đây.

Người dẫn đầu chính là vị Quốc sư của Thiên Đính Quốc, Mộc Nghiệp cũng ở trong đó, sau khi bọn họ đi đến Thiên Phong vương triều, trước tiên liền thượng tấu việc về Hắc Thiên tộc lên trên.

Lúc đầu việc này vốn không có khiến cho Thiên Phong vương triều chú ý, dẫu sao đối với bốn đại vương triều có thân tịch Vương Công trong Thánh Lan tộc mà nói, Hắc Thiên tộc tầm thường thì bọn họ cũng không có đặt vào trong lòng, nhưng theo Thiên Đính Quốc thượng tấu, sau đó cử các ngành tương ứng kiểm tra thực hư Mộc Nghiệp, sau tầng tầng kiểm tra, một cái kết quả khiến cho người ta không ngừng chấn động được thượng tấu lên trên, chuyện này dần dần nhấc lên gợn sóng bên trong vương triều.

“Khí tức Hắc Thiên nồng đậm đạt đến đệ nhất tịch, thậm chí còn hơi vượt qua!”

“Hết thảy công cụ kiểm tra huyết mạch đều chân thật vô cùng, đích đích xác xác là được chúc phúc!”

“Coi như là Hắc Thiên Thần Điện, cũng không cách nào khiến một người từ đệ tứ tịch trực tiếp tăng lên đệ nhất tịch!”

“Đây không phải là chúc phúc đơn giản, đây là Thần ban!”

Sau khi những kết quả điều tra này tầng tầng báo cáo lên trên, cao tầng và hoàng tộc của Thiên Phong vương triều suy nghĩ như thế nào thì người ngoài không biết, nhưng rất nhanh liền truyền đạt ra ngoài hai đạo pháp chỉ.

Đạo pháp chỉ thứ nhất là sai người đưa Mộc Nghiệp đi tới Hắc Thiên Thần Điện, mời Thần Điện kiểm tra thực hư cùng với đưa chỉ thị.

Đạo pháp chỉ thứ hai là lập tức an bài Hắc Y Vệ đi đến Thiên Đính Quốc, mặt ngoài là hộ giá, mặt khác là bí mật giám sát và điều khiển, phải tức khắc không thể chậm trễ.

–

Cầu đề cử Ngọc Phiếu, tuần này truyện rớt top đề cử, mong các đại lão và đạo hữu tất tay ủng hộ và đề cử.

Cảm ơn mọi người.

Chương 982: Đoạt! (1)

Hứa Thanh rất sốt ruột.

Sau lần linh quỷ kiểm tra thực hư kia, bây giờ đã trôi qua bốn ngày rồi.

Trong bốn ngày này, mặc dù tổng số lượng đạo quả mà bọn hắn thu được đã đến hơn một nghìn quả, vả lại đội trưởng còn thả tin đồn đổi chúc phúc ra bên ngoài, đưa tới không ít Thánh Lan tộc khẩn cầu muốn được chúc phúc.

Nhờ đội trưởng hoạt động, bọn hắn cũng thu hoạch không ít kỳ trân dị bảo.

Nhưng cây Chân Tiên Thập Tràng, mục tiêu chân chính của bọn hắn vẫn chưa hoàn toàn thành thục.

Mà theo thời gian trôi qua, trong lòng Hứa Thanh cũng chầm chậm dâng lên cảm giác bất an, cảm giác bất an này tương tự như lúc ở trong Quận Đô vậy, đều tới từ thiên đạo Thương Long, mặt khác, Mộc Nghiệp cũng đã mất tích thật lâu.

Hắn có thể mơ hồ cảm nhận được, Mộc Nghiệp đang ở một nơi cách chỗ này thật xa.

“Hẳn là bị đưa đi tới vương triều Thánh Lan tộc rồi… . .“Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn một chút đạo quả chính mình thu được, sau khi tính toán quân công một cái, ý niệm rời khỏi trong đầu hắn càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng đội trưởng lại không cam lòng.

“Tiểu Thanh, chúng ta lưu lại thêm một ngày nữa!”

“Ngày mai có một khách hàng lớn muốn chúc phúc, huống hồ ta nghe người ta nói gần đây có người đang tu hành bỗng cảm nhận được Chân Tiên Thập Tràng đang biến hóa, điều này nói rõ nó sắp thành thục rồi.”

“Chúng ta chờ thêm chút nữa, dẫu sao cơ hội này rất khó có được, nếu như có thể đi vào bên trong Chân Tiên Thập Tràng, chuyến này của chúng ta liền thật sự đại viên mãn, ta đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.” Trong mắt đội trưởng mang theo khát vọng và điên cuồng, liếm liếm môi, nhanh chóng truyền âm.

“Đạo quả phía ngoài chúng ta không thể ăn, nhưng tiểu Thanh à, ta đã nghiên cứu qua, chân tướng ...bản thể của cây Thập Tràng hẳn là có thể ăn, vả lại không giống tầm thường, mỗi một quả đều nhất định là chứa đầy linh khí.”

“Ngươi cũng muốn tu vi của mình tăng nhanh hơn đúng không, lần này ta cam đoan, chúng ta nhất định có thể.”

“Quan trọng nhất là… Tiểu Thanh à, lần này đại sư huynh muốn tặng cho ngươi một trận tạo hóa kinh thiên động địa, tuyệt luân thế gian, siêu cấp lớn! Bây giờ ta không thể nói, việc này rất huyền diệu, chỉ có thể làm chứ không thể nói, ngươi phải tin ta!”

“Về phần phương pháp rời khỏi, ta cũng có biện pháp, ta đã chuẩn bị bảo vật rất lợi hại, có thể lập tức truyền tống chúng ta về Phong Hải Quận, nhưng muốn dùng vật ấy cần tiêu hao cực kỳ kinh người, cho nên vẫn cần bản thể của cây Chân Tiên Thập Tràng.”

Hứa Thanh trầm ngâm, liếc mắt nhìn đội trưởng, sau đó nhớ lại đủ loại quá khứ trước kia, cuối cùng hung hăng nghiến răng, đồng ý đợi thêm một ngày.

Cứ như vậy, đêm ngày thứ tư đã đến.

Đêm khuya, trong lúc Hứa Thanh đang nghiên cứu tượng thần Hắc Thiên, tâm thần của hắn bỗng nhiên khẽ động, trong thức hải dấy lên gợn sóng.

Trong lúc mơ hồ, bên trong cảm giác của hắn, bên phía cây Chân Tiên Thập Tràng đột ngột dâng lên một ngọn lửa ngập trời, ngọn lửa này đang hừng hực thiêu đốt, cực kỳ kinh thiên động địa.

Nhưng hết lần này tới lần khác, khi hắn mở mắt ra nhìn thì tất cả lại toàn bộ tan biến.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

“Đây là chấn động dị tượng của cây Chân Tiên Thập Tràng mà Mộc Nghiệp và đội trưởng đã nhắc tới?”

Hứa Thanh thì thào, nhìn qua bóng tối xa xa, lần nữa nhắm mắt.

Hồi lâu sau, trong cảm ứng của hắn, ngọn lửa mơ hồ kia lần nữa hình thành, không ngừng thiêu đốt, lúc này Hứa Thanh tựa như nhìn thấy một đạo thân ảnh mặc áo bào trắng trong ngọn lửa, đứng trên thân cây Tiên Thập Tràng, nhảy múa cùng với bầu trời.

Không phải một mình, bốn phía dần dần huyễn hóa ra vô số bóng người, đều cùng nhau nhảy múa.

Điệu nhảy của những bóng người này rất quỷ dị, mang theo cảm giác thần bí nào đó, như là tế tự và lấy lòng trời xanh vậy.

Giờ phút này theo bọn họ nhảy múa, ngọn lửa bốn phía càng bốc lên cao hơn, cùng nhau lên xuống, thanh thế càng lúc càng lớn.

Còn có từng trận tiếng trống vang vọng từ nơi ấy, từng tiếng rơi vào tâm thần Hứa Thanh, dường như muốn thay thế nhịp tim đập của hắn.

Còn có tiếng ngâm xướng cổ xưa, dùng âm điệu chú ngữ mà Hứa Thanh chưa từng nghe qua, không thể hiểu được.

Dần dần, huyễn cảnh trong cảm giác trên bầu trời, trong một cái chớp mắt bỗng nhiên nứt ra một đạo khẽ hở thật lớn, bên trong khe hở mơ hồ tựa như có một tồn tại không cách nào tưởng tượng đang ngóng nhìn đại địa, dường như đang chờ đợi.

Không biết trôi qua bao lâu, một âm thanh ẩn chứa phấn khích từ trong bóng người nhảy múa ở chính giữa truyền ra, gã giơ tay phải lên chém xuống phía dưới, phần bụng lập tức bị cắt thủng, từng khúc ruột lớn bay ra từ trong bụng, giống như con rắn, vặn vẹo bay lên không trung.

Theo họ nhảy múa và tiếng trống, khúc ruột này cũng không ngừng vặn vẹo.

Sau đó những bóng người ở bốn phía cũng đều giơ tay lên tự mổ bụng, khiến ruột bay múa, từ xa xa nhìn lại, vô số khúc ruột bay lên trên không, nhìn thấy mà giật mình.

Một màn này giống như có thêm loại lực lượng kỳ dị nào đó, ảnh hưởng tới cảm giác Hứa Thanh, khiến cho Hứa Thanh cũng không nhịn được mà xuất hiện cảm giác kích động không cách nào khống chế, muốn học theo bọn họ, cùng mổ bụng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tòa Thiên Cung thứ tư và thứ ba trong cơ thể hắn chấn động, lực lượng độc đan và Tử Nguyệt khuếch tán làm tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng, cái loại kích động muốn mổ bụng này cũng chậm rãi yếu ớt xuống.

Mà trong cảm giác, vào lúc này biển lửa bên cây Chân Tiên Thập Tràng lập tức phóng đại, tràn ra huyết quang động trời, tràn ngập toàn bộ thế giới, lúc này thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, mở mắt ra, thức tỉnh khỏi huyễn cảnh.

Bầu trời bên ngoài, đã sáng.

Những chiếc đèn lồng hình người trôi lơ lửng ở dưới cái ô trong thiên địa, theo bầu trời bên ngoài cái ô cải biến, chúng nó lại thắp sáng, tràn ra từng tia sáng chiếu rọi bát phương.

Nhát mắt hừng đông, lấy Chân Tiên Thập Tràng làm trung tâm, một cỗ ý vị đốt trụi mọi thứ lập tức tràn ngập về bát phương, bao phủ mỗi một khu vực dưới cái ô, cũng chui vào trong mũi Hứa Thanh.

Chợt ngửi mùi vị kia một cái, máu thịt trên người liền tựa như bị thiêu đốt, một mùi gay mũi đồng thời mang theo một chút tanh hôi, nhưng khi ngửi đến hơi thứ hai, lại hoàn toàn ngửi được một loại kỳ hương đập vào mặt, thấm vào tâm thần.

Bởi vì lần giết chóc trong khu Bính lần trước, tòa Thiên Cung thứ sáu của Hứa Thanh đã thành hình một nửa, bây giờ bởi mùi thơm này lại khẽ run lên, tựa như nhận phải kích thích và ảnh hưởng, tốc bộ thực hóa tăng lên.

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên.

Giờ phút này đội trưởng cũng phát hiện kỳ lạ, lao ra từ bên trong Thiên Điện, trong mắt lộ ra điên cuồng và khát vọng, vù vù dồn dập nhìn qua phía Chân Tiên Thập Tràng.

“Chân Tiên Thập Tràng nở rộ rồi!”

Hầu như ngay khi lời đội trưởng truyền ra, bên phía Chân Tiên Thập Tràng lập tức truyền đến tiếng nổ vang, tổng cộng 12 tiếng, một tiếng mãnh liệt hơn một tiếng, cho đến tiếng cuối cùng liền giống như có thể khai thiên tích địa vậy.

Chấn động bát phương.

Chương 983: Đoạt! (2)

Ngay sau đó, trong âm thanh kịch liệt, Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy cái ô cực lớn ở trên phiến khu vực này đã bắt đầu chậm rãi co rút lại, khiến cho ánh mặt trời bên ngoài không ngừng chiếu xuống cái mảnh đất trăm năm qua không có ánh sáng chiếu tới này.

Nếu như cẩn thận nhìn thì có thể thấy, thực tế thì không phải là cái ô đang co rút lại, mà là những thân cây quấn quanh cùng một chỗ trong đó đang tách riêng từng phần ra.

Quá trình này liên tục tiếp diễn trong nửa canh giờ, sau đó, theo bên ngoài hoàn toàn sáng rõ, ánh mặt trời toàn bộ chiếu vào, cái ô lớn… Biến mất.

Mười thân cây cực lớn đơn độc không hề đụng chạm vào nhau uốn lượn dựng thẳng về các phía khác biệt, trực tiếp xuất hiện ở trong ánh mắt toàn bộ những người đang nhìn nơi đây.

Mười thân cây, tựa như là mười khúc ruột, chập chờn giữa thiên địa!

Vô số trái cây nhanh chóng hình thành trên cây, hóa thành vô số con mắt, nhìn về đại địa xa xa.

Hứa Thanh bỗng nhiên đứng dậy, rốt cuộc hắn cũng đã chờ đến lúc Chân Tiên Thập Tràng nở rộ, sau khi nhìn về phía đội trưởng, cả hai đều thấy được sự phấn khởi trong mắt của nhau, hai người không chút do dự, lập tức đi ra khỏi đại điện.

Về phần Thanh Thu và Ninh Viêm cũng đều bị biến hóa của cây Thập Tràng làm cho chấn động, nhưng bọn họ không được phép tiếp tục xem xét, sau khi Hứa Thanh phất tay liền phải đi theo phía sau hắn.

Một đoàn người nhanh chóng rời khỏi đại điện, ngay lúc vừa muốn bay ra khỏi Thiên Đính Quốc, chạy tới Chân Tiên Thập Tràng, nhưng vào lúc này bên trong truyền tống trận của Thiên Đính Quốc bỗng truyền ra tia sáng lập lòe, âm thanh nổ vang truyền tới, một khắc sau, bên trong trực tiếp huyễn hóa ra từng đạo bóng người mặc hắc y.

Dẫn đầu là một người trung niên, tu vi tương tự cùng Quốc chủ Thiên Đính Quốc, đều là Linh Tàng, sau khi xuất hiện gã liền chú ý tới Hứa Thanh và đội trưởng, bóng người khẽ nhoáng một cái, bay thẳng đến phía hai người.

Từng bóng người mặc áo đen bay theo sau lưng, động tác chỉnh tề thống nhất, trong thần sắc càng mang theo vẻ nghiêm túc, gào thét bay ra.

Số lượng trọn vẹn 300 người, vả lại bên trong yếu nhất cũng đều là chiến lực bốn tòa Thiên Cung, trong đó 7-8 tòa Thiên Cung cũng có hơn bốn mươi vị, còn có mười vị Nguyên Anh.

Sự xuất hiện của bọn họ, khiến cho tâm thần của Hứa Thanh và đội trưởng cũng trầm xuống, Thanh Thu và Ninh Viêm càng hít vào một hơi.

Loại quần áo cùng với khí chất nghiêm túc này, còn cả hình lá cây Ngân Hạnh được thêu lên trên áo bào, tất vả đều là thứ Chấp Kiếm Giả không xa lạ gì, đúng là đối thủ một mất một còn của bọn hắn ở Thánh Lan tộc… . Hắc Y Vệ.

Vả lại nhìn số lượng biên chế kia, đây rõ ràng là cả một cái trung đội nguyên vẹn.

Nhất là vị trung niên tu vi Linh Tàng dẫn đâu kia, đội trưởng chưa từng thấy qua, nhưng Hứa Thanh đã gặp qua, thậm chí còn không chỉ một lần.

Lần đầu tiên thấy gã, chính là lúc Khổng Tường Long đánh chết tên chuẩn Nguyên Anh ở biên giới, đối phương tức giận ngập trời xuất hiện.

Lần thứ hai thấy là trong Chấp Kiếm Cung, người này được Diêu gia mang đến, chất vấn đối với đám người Hứa Thanh.

Bây giờ, là lần thứ ba!

“Lại là gã!” Sát cơ trong lòng Hứa Thanh lóe lên, tên trung niên này đã dẫn theo Hắc Y Vệ phía dưới nhanh chóng bay đến.

Theo họ tiếp cận, chẳng những bóng dáng người này trở nên rõ ràng trong mắt Hứa Thanh, những người Hắc Y Vệ sau lưng kia cũng chiếu toàn bộ vào trong mắt Hứa Thanh.

Hứa Thanh quét qua qua phía dưới, bỗng nhiên khóa chặt một người.

Người này là một thanh niên, tướng mạo tuấn lãng, khí chất không tầm thường, một thân tu vi lại càng kinh người, mặc dù không phải Nguyên Anh nhưng cũng có chiến lực chín Cung, mặc đạo bào Hắc Y Vệ, hai mảnh lá cây màu bạc nhiều hơn những người Kim Đan khác một cái, tương đồng với 10 người Nguyên Anh.

Mà thứ để cho Hứa Thanh chú ý tới người này, đó là trong cơ thể thanh niên này, thình lình tồn tại một chiếc mệnh đăng.

Bởi vì hóa thành mệnh cung, cho nên người ngoài cảm thụ không rõ ràng cho lắm, nhưng Hứa Thanh lại cảm giác rất rõ ràng, đó là một chiếc đèn thạch điêu màu lam, hình dạng điêu khắc chính là một cái đèn lồng.

Hầu như ngay khi ánh mắt Hứa Thanh đảo qua thanh niên này, trung niên Hắc Y Vệ dẫn đầu lập tức tới gần, sau đó chắp tay cúi đầu về phía Hứa Thanh, trầm giọng mở miệng.

“Chu Hành Vu, Đô Ti Hắc Y Vệ ở Thiên Phong Quốc, phụng mệnh tới đây nghênh giá, hộ tống đại nhân đi đến Thiên Phong Quốc!”

Chu Hành Vu cúi đầu, những Hắc Y Vệ bốn phía lập tức tản ra chung quanh, tạo thành hình cung vây quanh, đồng loạt cúi đầu về phía Hứa Thanh và đội trưởng.

Thanh Thu và Ninh Viêm nhìn thấy một màn này, hô hấp có chút dồn dập.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, không hề mở miệng, đội trưởng bên cạnh hất cằm lên, nhíu mày và truyền ra lời nói.

“Đều lui ra đi, có đi Thiên Phong Quốc hay không, không phải do các ngươi quyết định.”

Mặt Chu Hành Vu không chút cảm xúc, không liếc mắt nhìn đội trưởng, mà ngẩng đầu nhìn qua Hứa Thanh, trầm giọng nói.

“Thân mang hoàng mệnh, trong người có chỗ chức trách, mong rằng đại nhân không khiến cho ta khó xử.”

Gã biết rõ, vị này mới chính là Thần tử huyết mạch chí cao, mặc dù hoàng chỉ yêu cầu không thể chậm trễ, nhưng thân là Hắc

Y Vệ, gã tự nhiên có phương pháp xử sự của mình.

Giờ phút này theo gã giơ tay lên, Hắc Y Vệ bốn phía lập tức lần nữa khuếch tán, từ trạng thái nửa vây quanh biến thành hoàn toàn vây quanh, nhưng từng người đều không tản ra chút sát khí nào, toàn bộ đều cung kính cúi đầu, cũng chưa từng vận hành tu vi, nhưng thái độ lại rất là kiên quyết.

Đội trưởng nhìn thấy một màn này, ánh mắt nheo lại, vừa muốn nói chuyện, Hứa Thanh bỗng nhiên nhẹ giọng truyền ra lời nói.

“Ngươi tên là gì?”

Lời hắn vừa ra, ánh mắt Chu Hành Vu hơi trầm xuống, chú ý tới nơi ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, là nhi tử của vị Đô đốc đại nhân ở sau lưng mình.

“Đại nhân, ty chức tên Lâm Viễn Đông.” Bị ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, nhi tử của Đô đốc lập tức tiến lên một bước, thần sắc lạnh lùng, chắp tay mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, nhàn nhạt mở miệng.

“Chu Hành Vu, lấy mệnh đăng của gã ra, ta muốn.”

Chương 984: Thần tử xuất hành (1)

Những lời này của Hứa Thanh rất là tự nhiên, không phải truyền lệnh, mà là căn dặn của thượng tộc đối với hạ tộc.

Sau khi đội trưởng nghe được, trong lòng cũng dâng lên một tia kinh diễm, thật sự là thời điểm Hứa Thanh mở miệng rất là tuyệt diệu, giống như là một vị tướng quân vậy!

Vừa nãy Hắc Y Vệ còn có hành vi bức vua thoái vị, vốn là tướng quân, Hứa Thanh lật tay trả lại một câu này, đồng dạng cũng là tướng quân.

Sự thật đúng là như thế, lời Hứa Thanh vừa ra thì sắc mặt toàn bộ Hắc Y Vệ bốn phía đều đại biến, người tên Lâm Viễn Đông lại càng toàn thân chấn động, hô hấp cũng không thể khống chế mà dồn dập lên.

Mệnh đăng trong cơ thể gã đã hóa thành Thiên Cung, đã trở thành một bộ phận của bản thân gã, thời điểm này lấy ra…Trên cơ bản chính là phá hủy một cung, vả lại cũng coi như mất nửa cái mạng, thậm chí còn là một lần trọng thương không thể nghịch chuyển đối với căn cơ của gã.

Loại hành vi này, nếu đặt ở chỗ khác, trên cơ bản chính là cục diện không chết không thôi.

Mà Lâm Viễn Đông từ nhỏ đến lớn, vô luận là trước khi trở thành Hắc Y Vệ hay là sau này, vẫn luôn là hạng người thiên kiêu, phụ thân lại còn là người quyền cao chức trọng, đồng thời bản thân gã cũng có tư chất kinh người, một bước lên mây trong Hắc Y Vệ, liên tiếp thăng chức.

Vả lại đệ nhị tịch trên thân cũng khiến cho gã có được huyết mạch cao quý ở trong Thánh Lan tộc, đứng ở phía trên rất nhiều người, thực chất bên trong nội tâm luôn có một loại cảm giác ưu việt thuộc về bản thân.

Nhưng hôm nay gã cảm thấy mình thật giống một con chó vậy, nhận phải nhục nhã cực lớn, quan trọng nhất là loại nhục nhã này, đối phương nói cực kỳ tự nhiên, hết lần này tới lần khác gã cũng thấy hoàn toàn chính xác tự nhiên như vậy.

Bất kể Lâm Viễn Đông gã có thân phận thế nào ở trong Thánh Lan tộc, trước mặt Hắc Thiên tộc đều không có tác dụng, trừ phi là hoàng tộc, như vậy còn có quyền nói chuyện một chút, nhưng nếu người trước mắt này thật sự là Thần tử, có lẽ hoàng tộc cũng không có tác dụng gì.

Dẫu sao Thánh Lan tộc bọn họ cũng là tộc phụ thuộc vào Hắc Thiên tộc mà tồn tại, quan hệ không phải ngang hàng, mà là chủ và tớ!

Thần sắc đồng dạng biến hóa, còn có Chu Hành Vu!

Gã ta không còn cách nào bảo trì vẻ lạnh lùng ngay từ đầu nữa, giờ phút này ánh mắt co rút lại nhìn qua Hứa Thanh, trong đầu cấp tốc chuyển động đủ loại ý niệm.

Trên thực tế thì hoàng chỉ không yêu cầu nhất định phải mời hai người Hắc Thiên tộc này về Đô thành, cái này chỉ là cách làm của chính gã mà thôi.

Nhưng gã thật sự không ngờ đối phương rõ ràng mở miệng như vậy, việc này tạo thành một cái cục diện không cách nào giải quyết.

Gã không thể nghe theo căn dặn đi lấy mệnh đăng của Lâm Viễn Đông ra, nếu làm như vậy, về sau hắn sẽ không cách nào có chỗ đứng trong Hắc Y Vệ nữa, đồng thời cũng đắc tội Đô đốc đại nhân.

Đối phương không dám làm Hắc Thiên tộc tức giận, nhưng lại có thể dễ dàng trừng trị gã.

Nhưng nếu không nghe…Cục diện cường thế mới vừa nãy gã bày ra sẽ rất khó duy trì tiếp nữa.

Ngay khi gã cảm giác khó giải quyết, hai mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng.

“Làm sao?”

Chu Hành Vu chau mày, hô hấp của toàn bộ Hắc Y Vệ cũng trở nên dồn dập, nhìn về phía gã.

Trong nhận thức của bọn họ, nếu như Đô ti đại nhân thật sự có thể bởi vì những lời này mà lấy ra mệnh đăng của Lâm Viễn Đông, như vậy tính mạng của bọn họ trên thực tế cũng chính là nắm giữ ở trong tay vị Hắc Thiên tộc kia.

Ánh mắt Lâm Viễn Đông cũng đỏ lên, nhìn Chu Hành Vu.

Mắt thấy cục diện đến trình độ như vậy, xa xa bỗng nhiên truyền đến giọng nói ôn hòa.

“Thần tử đại nhân.”

Theo giọng nói truyền đến, Quốc chủ Thiên Đính Quốc bước nhanh tiến đến, cung kính cúi đầu về phía Hứa Thanh, sau đó lạnh lùng quét mắt nhìn Chu Hành Vu.

Với gã ta mà nói, thần tử Hắc Thiên tộc tự nhiên là thật, cũng nhất định là thật, vả lại phải là chân thật.

Nói như vậy thì đệ nhất tịch mà đứa con nối dõi được chúc phúc cho tự nhiên cũng là thật, cho nên…Bất kể như thế nào, trước khi Hắc Thiên Thần Điện không kết luận chuyện này, tất cả đều là chân thật.

Vì vậy gã tất nhiên cực kỳ không đồng tình đối với hành vi của Chu Hành Vu, nhưng thân là đồng liêu với nhau, vẫn phải đi ra giảng hòa một chút.

“Thần tử đại nhân, chiếc mệnh đăng ở trong cơ thể người này đã bị vấy bẩn, có chút ô uế, nhưng ta biết rõ bên trong Thiên Phong thượng quốc còn có mệnh đăng chưa bị phân phối, không bằng đổi một cái khác tốt hơn?”

Chu Hành Vu nghe vậy lập tức gật đầu, chắp tay về phía Hứa Thanh.

“Đại nhân, ta lập tức liên hệ với bên trên, một khắc ngài bước vào Thiên Phong Quốc chúng ta, sẽ trình mệnh đăng lên cho ngài.”

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, không buồn không vui, nhưng hắn càng như thế, một cỗ cảm giác uy nghiêm lại càng hiển lộ ra.

Giờ phút này đội trưởng ở bên cạnh bỗng lộ ra thần sắc tức giận, khẽ quát một tiếng.

“Bọn ngươi thật càn rỡ, chỉ là một cái mệnh đăng, cũng phải để cho Thần tử tộc ta dời bước đi lấy!”

Hứa Thanh tán thưởng trong lòng, những lời này của đội trưởng chính là lặng yên không một tiếng động thay đổi khái niệm đi đến Thiên Phong Quốc.

Quốc chủ Thiên Đính Quốc nghe vậy, tương tự nhìn Chu Hành Vu, cố ý biểu lộ không vui trong lòng trên mặt.

Chu Hành Vu thầm than, cũng biết việc mình muốn cường thế mời đối phương đi Thiên Phong Quốc đã không thể nào tiếp tục được nữa, trừ phi thật sự trực tiếp lấy ra mệnh đăng của Lâm Viễn Đông.

Bằng không mà nói, nếu vẫn mạnh mẽ mời như ngay từ đầu, đó chính là chậm trễ đối với Hắc Thiên tộc, vả lại vị Quốc chủ Thiên Đính Quốc trước mắt này, cũng sẽ không cho phép mình làm như thế.

Nhưng đáy lòng của gã cũng nổi lên nghi ngờ, đó chính là hai vị này tại sao lại bài xích đi Thiên Phong Quốc, theo sau ý nghĩ này, chính là hoài nghi.

Nhưng mà gã biết rõ, đây không phải là việc mà mình có thể quan tâm, người phía trên sẽ tự biết phân biệt, nếu như giả dối thì cũng đành, nhưng một khi là thật, chính mình can dự quá nhiều vào, sẽ không có kết cục gì hay.

Vì vậy lại chấp tay cúi đầu.

“Là ty chức sơ sẩy, ty chức sẽ truyền lại việc đưa mệnh đăng tới này về thượng quốc.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Lâm Viễn Đông, lắc đầu.

“Mệnh đăng, ta có rất nhiều, không thiếu như Thánh Lan tộc ngươi, nhưng mà cái thạch điêu màu lam này có chút đặc biệt, ta muốn chính là cái này.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, thân thể Lâm Viễn Đông bị hắn nhìn chằm chằm run rẩy, thần sắc lộ ra vẻ bi phẫn, gắt gao nắm chặt tay, căng thẳng phẫn nộ… Cảm xúc cấp tốc tràn ngập tâm thần, nhưng cũng không dám bộc phát, cũng không dám mở miệng phản bác.

Gã biết rõ, hễ mình là nói ra một câu bất kính, việc hôm nay sẽ không phải đơn giản chỉ là lấy mệnh đăng nữa.

Cái loại cảm giác khuất nhục bị thượng tộc áp chế này khiến cho nội tâm của gã tựa như có lửa độc lan tràn, vô cùng mãnh liệt.

Chu Hành Vu cũng là nhíu mày, thần sắc dần dần âm trầm.

Đội trưởng bên đó cũng âm thầm nuốt xuống một ngụm nước bọt, thầm nghĩ Hứa Thanh ngươi cũng quá điên cuồng đi, nếu như bức bách đối phương quá, vạn nhất thật sự động thủ, vậy liền xong đời.

“Trương Tam nói không sai, thực chất bên trong tiểu Thanh còn điên hơn cả ta!”

Trong khi trái tim mọi người nơi đây cấp tốc chuyển động, Hứa Thanh cất bước đi về phía Lâm Viễn Đông.

Theo hắn tới gần, uy áp đến từ ba chữ Hắc Thiên tộc mãnh liệt dâng lên ở trong lòng từng tên tu sĩ Thánh Lan tộc nơi này.

Chương 985: Thần tử xuất hành (2)

Mắt thấy Hứa Thanh đi tới trước mặt Lâm Viễn Đông, hàn mang trong mắt Chu Hành Vu lập lòe, không ai biết gã đang suy nghĩ như thế nào.

Mà Lâm Viễn Đông đã xuất ra mồ hôi trán, thân thể kịch liệt run rẩy, bi phẫn nghẹn khuất trong mắt tăng đến cực hạn, vào lúc hóa thành tuyệt vọng, Hứa Thanh đứng ở trước mặt bỗng nhiên nở nụ cười.

Nụ cười này, trong chốc lát lập tức tiêu tán tất cả áp lực nơi đây.

Trong tươi cười, Hứa Thanh giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ trên bờ vai Lâm Viễn Đông, ôn hòa nói.

“Đừng sợ, ta nói đùa thôi.”

Toàn thân Lâm Viễn Đông chấn động, ngẩn người.

Hứa Thanh lắc đầu cười một cái, quay người đi về phía Chân Tiên Thập Tràng nơi xa.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, lập tức nối gót đi theo, mà Thanh Thu và Ninh Viêm tận mắt nhìn thấy một màn này, trái tim đều không ngừng hiện lên gợn sóng, đuổi sát theo đằng sau.

Về phần những Hắc Y Vệ ngăn đường phía trước, từng người theo bản năng tản ra, nhượng một con đường, cung kính cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Theo Hứa Thanh tiêu sái đi xa, từng Hắc Y Vệ cũng thở ra một hơi , thần sắc riêng phần mình phức tạp.

Nhất là Lâm Viễn Đông chỗ đó, hô hấp của gã vẫn còn dồn dập, tâm thần từ căng thẳng tuyệt vọng mãnh liệt, cuối cùng lại lập tức nghịch chuyển, loại biến hóa cảm xúc này, lại khiến cho đáy lòng của gã dâng lên cảm kích đối với Hứa Thanh.

Bên trong sự cảm kích này, cũng ẩn chứa một tia kính sợ đối với sự hỉ nộ vô thường của Hứa Thanh.

Thế nào là đại nhân vật?

Định nghĩa của mỗi người đối với đại nhân vật đều không quá giống nhau, nhưng chi cần người có thể từ trong hỉ nộ của bản thân mình tác động tâm tình của ngươi, hắn vui thì ngươi liền xả hơi, hắn phẫn nộ là ngươi liền sợ hãi, có thể một lời quyết định cảm xúc của ngươi, quyết định sinh tử của ngươi.

Đây, chính là đại nhân vật.

Giờ khắc này, những Hắc Y Vệ nhìn qua Hứa Thanh đi xa, trong đầu không khỏi nổi lên câu nói uy nghiêm Hắc Thiên tộc không thể xúc phạm nhắc nhở đời đời.

Cho đến trước thời điểm này, bọn họ đều biết rõ những chuyện này, nhưng khi tự mình trải qua lại không cùng một dạng.

Dẫu sao ngày bình thường Hắc Thiên Thần Điện đều ở trong không ra, cao cao tại thượng, bọn họ không cách nào tiếp xúc.

Nhưng lúc này, bọn họ nhìn ánh mắt Hứa Thanh, cũng xuất hiện sự kính sợ tương tự Lâm Viễn Đông.

Xa xa, giọng nói của Hứa Thanh lần nữa truyền đến.

“Chu Hành Vu, hôm nay trước lúc mặt trời lặn, ta muốn trông thấy một chiếc mệnh đăng, mặt khác, các ngươi thất thần làm cái gì, theo ta đi vào chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng, còn Quốc chủ Thiên Đính Quốc, ngươi cũng theo tới đi.”

Quốc chủ Thiên Đính Quốc vội vàng hô vâng, gã cực kỳ kiên định đối với thân phận Hắc Thiên tộc của Hứa Thanh, cũng nhất định phải kiên định, điều này cũng đại biểu một tương lai huy hoàng của nhi tử gã.

Mà Hứa Thanh tự nhiên cũng hiểu điều này, đây cũng là một nguyên nhân ngầm mà lúc trước hắn chúc phúc cho Mộc Nghiệp, có chút thời điểm, buộc chặt quang vinh và tổn hại vào cùng một chỗ, có thể khiến cho người bình thường cam tâm tình nguyện lựa chọn bị mù.

“Tuân pháp chỉ.” Chu Hành Vu tương tự cúi đầu, chuyện này không có áp lực quá lớn, gã chỉ cần truyền lời là được, có cho mệnh đăng hay không là phía trên quyết định.

Chỉ là hết thảy hành vi cử chỉ của vị Hắc Thiên tộc này, khiến cho đáy lòng của gã cảm khái không nhỏ.

Giờ phút này gã lấy ra ngọc giản lưu lại lời nhắn, giao cho thủ hạ đi truyền tống về Thiên Phong Quốc, sau đó liền mang theo một nhóm Hắc Y Vệ, đuổi theo bốn người Hứa Thanh để hộ vệ bốn phía, Lâm Viễn Đông trong đó càng thêm ra sức, bảo hộ chung quanh Hứa Thanh, cảnh giác bốn phương.

Tinh thần đội trưởng vô cùng phấn chấn, thỉnh thoảng đảo qua Hắc Y Vệ bốn phía, vừa nhìn về phía Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, đáy lòng vô cùng kích thích, cảm thấy lần này quả thực rất đã ghiền, thân là Chấp Kiếm Giả, thế mà lại để cho Hắc Y Vệ đi tới thủ hộ và mở đường.

“Sau khi đi đến chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng, mấy kiếp tiếp sau còn đỡ, duy chỉ có đệ nhất kiếp sau khi bị nghịch chuyển liền có nguy cơ cực lớn, nhưng có những Hắc Y Vệ này mở đường, tất cả sẽ dễ làm hơn nhiều.”

Cứ như vậy, một đoàn người bọn họ chậm rãi nhích tới gần rừng cây Chân Tiên Thập Tràng, nơi đây so với lúc trước đã có biến hóa thay đổi, giờ phút này toàn bộ trái cây đều đã mở mắt ra, dưới ánh mặt trời, những con mắt này tràn ra ánh sáng âm u, lạnh lùng nhìn mọi người đang tiến tới gần.

Mà xa xa, 10 thân cây màu nâu đen cực lớn uốn lượn ngút trời, tràn ra khí tức kinh khủng, càng có cảm giác áp bách vô hình mãnh liệt phủ xuống thế gian, so sánh với nó, đám người đang đi tới bên trên đại địa tựa như con sâu cái kiến.

Khí thế của cây Chân Tiên Thập Tràng vô cùng rộng rãi, đồng thời cũng ảnh hưởng tới khí huyết mọi người, quấy nhiễu tinh thần của bọn họ, khiến cho đáy lòng toàn bộ người tới gần đều theo bản năng dâng lên cảm giác sợ hãi.

“Thần tử đại nhân, thời điểm Chân Tiên Thập Tràng nở rộ, bên trong tồn tại rất nhiều quỷ dị, thân phận ngài cao quý vô cùng, vẫn xin bảo trọng thân thể, chớ tùy tiện đi vào chỗ sâu, nếu thật sự cần gì, ty chức cùng với Đô ti Chu Hành Vu sẽ giúp ngài mang tới.”

Quốc chủ Thiên Đính Quốc đi theo sau lưng Hứa Thanh, ngưng trọng nhìn qua chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng, trầm giọng mở miệng.

“Dạng quỷ dị gì, nói một chút đi.” Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, nhìn về phương xa.

Nghe thấy Hứa Thanh hiếu kỳ, Quốc chủ Thiên Đính Quốc chắp tay, cung kính mở miệng.

“Thần tử đại nhân, căn cứ ghi chép của ba mươi sáu vương quốc chúng ta, Chân Tiên Thập Tràng cứ 100 năm hình thành đạo quả một lần, thời điểm cây Thập Tràng nở rộ, bên trong sẽ xuất hiện thời không hỗn loạn.”

“Người đi vào thì phần lớn sẽ bị lạc ở, khó có thể trở về, thỉnh thoảng có người cưỡng ép xông ra, nói thời không bên trong khác biệt trước khi đi vào, thậm chí còn có người còn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vị Ách Tiên Tộc này thành tiên.”

Quốc chủ Thiên Đính Quốc cung kính mở miệng, gã có thể hiểu được nguyên nhân Thần tử không biết được những điều này, dù sao đối với Hắc Thiên tộc sinh hoạt trong những vực khác mà nói, Đại Hoang Đông Quận trong Thánh Lan vực chỉ là một khu vực nhỏ vắng vẻ mà thôi.

Cho dù tri thức đối phương uyên bác, nhưng không biết được chi tiết nơi đây cũng là hợp lý.

“Trừ thứ này, càng là chỗ sâu bên trong lại càng tồn tại nguyền rủa, từng có ghi chép đại tu Quy Hư cũng vẫn lạc ở nơi này.” Thần sắc Quốc chủ Thiên Đính Quốc lộ ra vẻ kiêng kị.

Chương 986: Đại nhân, đây là mệnh đăng của ngài! (1)

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Giọng nói của Quốc chủ Thiên Đính Quốc vẫn tiếp tục truyền đến.

“Đồng thời chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng còn tồn tại lực lượng khiến người ta phát điên, toàn bộ người xâm nhập đều sẽ trở nên điên cuồng, không phân chia địch ta, hình như nhận thức của bọn họ đã bị cải biến, cho rằng mình là Ách Tiên Tộc.”

“Nhưng mà càng thêm quỷ dị đó là, những người đi qua chỗ sâu tìm được đường sống trong chỗ chết trở về, trong ghi chép của ba mươi sáu vương quốc, không có một người nào chết già, vả lại phương pháp tử vong đều là bị mở bụng, ruột bay múa.”

“Có người thì tự mình mổ, nhưng có người là bị ruột ở bên trong cắt da, cho nên trong ghi chép có một loại kiến giải đối với cái này, đó là chỗ càng sâu bên trong Thập Tràng, có một loại lực lượng có thể khiến cho ruột có sinh mệnh.”

“Những thứ này vẫn chỉ là một bộ phận, còn có thêm rất nhiều biến hóa khác, vả lại mỗi một lần Chân Tiên Thập Tràng nở rộ, cũng sẽ xuất hiện nhiều quỷ dị hơn cùng với một chút nơi không giống trước kia, không hề cố định vị trí, cho nên càng thêm hung hiểm.”

“Bình thường mà nói, ba mươi sáu vương quốc chúng ta cũng sẽ không bước vào chỗ sâu, chỉ thu thập đạo quả ở phạm vi bên ngoài. Đúng rồi, thật ra còn có một lời đồn nữa về Chân Tiên Thập Tràng…”

Quốc chủ Thiên Đính Quốc liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trầm thấp mở miệng.

“Đây là lời đồn bên trong hậu duệ của Ách Tiên Tộc, nói rằng rất nhiều nguy hiểm của Chân Tiên Thập Tràng, trên thực tế cũng là vì ngăn cản người bên ngoài tới quấy rầy, ví von nơi đây thành lăng mộ, những nguy hiểm kia đều là để chuẩn bị cho kẻ trộm mộ.”

“Bọn họ không biết phương pháp đi vào chính xác, cho nên mới đột tử, dường như tất cả nguy hiểm nơi đây hợp lại thành một trò chơi ghép hình, chỉ có nắm giữ phương thức chính xác, mới có thể bình yên, thuận lợi bước vào.”

“Nhưng mà coi như là hậu duệ Ách Tiên Tộc bản địa của vực này cũng chưa từng biết được phương pháp chính xác, cho nên lời đồn liền thật sự biến thành lời đồn.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ánh mắt giống như tùy ý quét qua người đội trưởng, hắn nghĩ tới một trận tạo hóa kinh thiên động địa siêu cấp lớp không gì sánh kịp mà đội trưởng muốn cho mình kia.

“Đại sư huynh rất quen thuộc đối với nơi này, hình như không phải tất cả đều thu hoạch được trong tình báo từ Quận Đô.”

Hứa Thanh trầm ngâm trong lòng, đi thẳng về phía trước.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, một ngày qua đi, bầu trời cũng đã trở nên ảm đạm, ánh nắng hoàng hôn bao phủ bầu trời, trong một ngày này, một đoàn người Hứa Thanh đã đi từ bên ngoài tới biên giới chỗ sâu của Chân Tiên Thập Tràng.

Biên giới là do người hình thành, trên mặt đất được dùng một loại nước sơn đặc thù vẽ lên một cái vòng tròn vờn quanh toàn bộ Chân Tiên Thập Tràng.

Sau khi đi tới đây, mọi người dừng lại.

Đối với Hứa Thanh mà nói, thu hoạch ngày hôm nay cũng không hề nhỏ.

Có Quốc chủ Thiên Đính Quốc dẫn đường, có Hắc Y Vệ đi ngắt lấy đạo quả, tất cả khiến cho bây giờ số lượng đạo quả của Hứa Thanh đã đến hơn ba nghìn quả.

Về phần nguy hiểm cũng không gặp phải bao nhiêu, thỉnh thoảng xuất hiện một chút sự tình quỷ dị lẻ tẻ, đều bị Hắc Y Vệ hóa giải dễ như trở bàn tay.

Nhất là Lâm Viễn Đông dũng cảm quên mình, nhiều lần hộ vệ ở trước người Hứa Thanh, bộ dạng thuần chất trung thành hộ chủ, mỗi lần Hứa Thanh gật đầu với gã, đều khiến cho gã rất phấn khởi.

Giờ phút này Hứa Thanh đứng ở bên cạnh biên giới, ngóng về nơi xa xăm, Quốc chủ Thiên Đính Quốc bên cạnh cung kính truyền ra lời nói.

“Thần tử đại nhân, chúng ta đến nơi này là được rồi, vạch giới hạn này là do ba mươi sáu vương quốc đời đời vạch ra, bên trong chính là đại biểu hung hiểm và nguy cơ vô tận.”

“Ty chức cũng đã liên hệ tìm kiếm Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan được rồi, đang trên đường đưa tới Thiên Đính Quốc, đạo quả đại nhân cần thiết ta cũng đã câu thông cùng với các vương quốc khác, đợi sau nửa tháng các vương quốc sẽ lần lượt hái xong, tương tự sẽ đưa tới cho đại nhân.”

Hứa Thanh và đội trưởng nhìn nhau một cái, sau một lúc lâu bình tĩnh mở miệng.

“Chu Hành Vu, mệnh đăng của ta đã đưa đến chưa?”

Lâm Viễn Đông nghe vậy thân thể run lên, Chu Hành Vu một đường trầm mặc bên cạnh liền truyền ra lời nói trầm thấp.

“Đại nhân, nơi đây không thể truyền âm, ty chức không biết việc này tiến triển như thế nào, có lẽ sau khi chúng ta trở về sẽ có kết luận.

“Ngươi trở về điều tra nhìn một chút, đưa mệnh đăng mang tới, ta ở chỗ này chờ.” Hứa Thanh khoanh chân đả tọa, bình tĩnh truyền ra lời nói.

Chu Hành Vu nhướng mày, lời nói của đối phương, khiến cho gã cảm giác rằng người này không hề có ý định quay về Thiên Đính Quốc, muốn đi tới chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng.

“Vị Thần tử này vội vã cần mệnh đăng như vậy?” Chu Hành Vu nheo mắt lại, trầm ngâm một chút, Quốc chủ Thiên Đính Quốc bên cạnh liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, sau đó bỗng nhiên mở miệng.

“Thần tử đại nhân chẳng lẽ có bí pháp, có thể thôi phát huyết mạch héo rũ ẩn chứa bên trong mệnh đăng, sau đó triệt tiêu một chút nguyền rủa của Chân Tiên Thập Tràng, muốn bước vào chỗ sâu?”

Nghe Quốc chủ Thiên Đính Quốc mở miệng như vậy, Hứa Thanh đáy lòng có chút ngoài ý muốn, lúc nhìn Quốc chủ Thiên

Đính Quốc, đối phương nghiêng đầu không nhìn ánh mắt của hắn, mà trầm thấp truyền ra lời nói về phía Chu Hành Vu.

“Chu đại nhân, Thần tử căn dặn, còn không mau đi!”

Chu Hành Vu suy nghĩ một chút, đè xuống nghi ngờ trong lòng, chuyện này vô luận như thế nào cũng không quan hệ quá nhiều với gã, gã chỉ cần làm tốt bản chức của mình là được, vì vậy lưu lại bộ phận Hắc Y Vệ, chính mình mang theo người còn lại rời khỏi, bay thẳng đến Thiên Đính Quốc.

Theo bọn gã rời đi, nơi đây cũng an tĩnh lại, rặng mây đỏ từ bầu trời hoàng hôn cũng chầm chậm tối đi, toàn bộ rừng rậm dần dần trở nên tăm tối, Quốc chủ Thiên Đính Quốc đứng ở nơi đó, quay đầu nhìn Thiên Đính Quốc xa xa, vừa nhìn về phía xa hơn.

Nơi gã nhìn, là phương hướng Thiên Phong thượng quốc, cũng là vị trí nhi tử của gã bây giờ, vào thời khắc này vẻ mặt của gã bỗng hiện lên một tia phức tạp.

Chương 987: Đại nhân, đây là mệnh đăng của ngài! (2)

Đội trưởng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, bất động thanh sắc, mà Hứa Thanh cũng đã tràn cảm giác ra, rặng mây đỏ ảm đạm trên bầu trời mơ hồ tràn ra một tia uy áp, đó là tượng thần Hắc Thiên .

Tới Chân Tiên Thập Tràng, tất nhiên Hứa Thanh sẽ có chuẩn bị, tượng thần Hắc Thiên…Hắn mặc dù vẫn chưa hoàn toàn thay thế thành lực lượng Tử Nguyệt, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc hắn truyền đạt mệnh lệnh.

Sau một lúc lâu, trong khi từng người Hắc Y Vệ bốn phía khoanh chân chờ đợi, Quốc chủ Thiên Đính Quốc ngóng về nơi xa xăm bỗng nhiên quay người nhìn Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Thần tử đại nhân, tư chất của nhi tử ta như thế nào?”

“Mộc Nghiệp tâm trí không tầm thường, tư chất thượng giai, nhưng Thánh Lan tịch hạn chế tương lai của gã.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Ánh chiều tà chiếu vào trong mắt Quốc chủ Thiên Đính Quốc, phủ lên thần thái, khiến cho người ngoài không thấy rõ biểu cảm và ánh mắt biến hóa của gã, chỉ có thể nghe gã thì thào nói nhỏ.

“Ta là binh tử tịch đệ tứ giai, thân tịch như vậy đã định trước trừ phi trong hậu bối tử tôn xuất hiện người nghịch thiên, nếu không sẽ không thể thay đổi tịch này…May mắn nhi tử ta được Thần tử đại nhân coi trọng, khiến tịch của nó tăng lên tới tịch đệ nhất giai cao nhất.”

“Thần tử đại nhân, từ đầu đến cuối…Mục đích của ngài chính là chỗ sâu của Chân Tiên Thập Tràng đúng không, ngài là Thần tử của Hắc Thiên tộc, dựa theo đạo lý mà nói, ngài nhìn trúng cái gì thì tự nhiên sẽ có Thần Điện hạ lệnh, để cho Thánh Lan tộc giúp ngài mang tới là được.”

“Hoặc nói theo cách khác, nơi nguy hiểm như thế này, sẽ có người đi theo vệ đạo mới phải…”

Tâm thần Hứa Thanh trầm xuống, đội trưởng nhích tới gần Hứa Thanh vài bước, nhưng bọn hắn rất nhanh phát hiện, cả đám Hắc Y Vệ bốn phía rõ ràng đều nhắm nghiền hai mắt, trong bất tri bất giác, rõ ràng lâm vào ngủ say.

“Ta hiểu rồi, Thần tử đại nhân, ngài nhất định có kẻ địch trong Hắc Thiên tộc, thế lực ngài đối đầu rất lớn, mà Thần tử cũng không phải là một vị, mà là cạnh tranh lẫn nhau?”

“Thế nên, lần này ngài chỉ có thể một mình đi tới đây, làm như vậy là để nơi đây không biết tạo hóa, tựu như đoạt cùng Thiên Phong vương triều vậy, tuy ngài có đối đầu, nhưng đối với lũ tiểu nhân vật như chúng ta mà nói, nhất là người được ngài tăng lên tịch mà nói, sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Dẫu sao như vậy không phù hợp thân phận, dựa theo suy luận mà nói, chính là như vậy.”

Quốc chủ Thiên Đính Quốc thì thào, sau đó quay đầu lại nhìn Hứa Thanh, trong mắt mang theo sự thâm sâu.

“Đại nhân, sau khi bước vào chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng…Ngài còn trở lại hay không?”

“Ngài sẽ không trở về nữa đúng không?” Trong mắt Quốc chủ Thiên Đính Quốc lộ ra thâm ý.

Hứa Thanh nhìn mắt của gã, những lời thì thào nói nhỏ đối phương vừa nói, thấy thế nào cũng đều là tự mình an ủi.

Dẫu sao người có thể trở thành chủ một quốc, cho dù là tiểu quốc, thì tâm trí cũng tuyệt không phải hạng người tầm thường.

Có thể đi đến một bước này, hoài nghi hay không hoài nghi đã không trọng yếu, việc tăng lên thân tịch, đã buộc chặt bọn họ lại với nhau.

“Ta có chuyện khác phải xử lý, sẽ không trở về.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, mặc dù trả lời đối phương, những bản thân lời này cũng không có vấn đề gì.

Quốc chủ Thiên Đính Quốc nghe vậy, cũng không mở miệng mà khoanh chân ngồi xuống, trầm mặc không nói.

Mà lúc này Hắc Y Vệ bốn phía cũng lập tức thức tỉnh, vẻ mặt không có bất cứ dị thường nào, hiển nhiên bọn họ căn bản là không ý thức được mình vừa ngủ say.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, cho đến khi cảnh ban đêm phủ xuống, bên cánh rừng truyền đến tiếng thét, trong ánh mắt Quốc chủ Thiên Đính Quốc lóe lên hàn mang nhìn chỗ đó, Chu Hành Vu mang theo thủ hạ nhanh chóng tiếp cận.

Biểu cảm Chu Hành Vu như thường, nhưng trong lòng có gợn sóng không nhỏ, thứ khiến cho gã dâng lên gợn sóng chính là mệnh đăng, gã thật sự mang tới một chiếc mệnh đăng!

Thiên Phong vương triều, lại thật sự truyền tống mệnh đăng tới, việc này khiến cho đáy lòng của gã cũng xác định ba phần đối với thân phận Hứa Thanh, sau khi đi đến gã liền chắp tay cúi đầu, phất tay một cái, một chiếc mệnh đăng màu đỏ xuất hiện ở trên tay của gã, đưa cho Hứa Thanh.

Lấy lực khống chế của Hứa Thanh, lúc nhìn đến chiếc mệnh đăng này cõi lòng vẫn dâng lên gợn sóng như cũ, giơ tay lên cách không một trảo, mệnh đăng màu đỏ kia liền bay tới, rơi vào trong tay.

Bộ dạng chiếc mệnh đăng này là một cái cánh huyết sắc, không phải là một đôi, chỉ có một cánh.

Cái cánh lông vũ điêu khắc trông rất sống động, tản ra từng trận khí tức huyết sát, nhìn qua liền biết chính là loại mệnh đăng chủ sát phạt, cực kỳ không tầm thường, chấn động bên trên lại càng kinh người.

Cầm lấy mệnh đăng, trong lòng Hứa Thanh cũng đã có tia hoảng hốt, hắn thật sự cũng không ngờ, thế mà mình thật sự cứ như vậy liền lấy được mệnh đăng.

Đây chính là mệnh đăng, mà hai chiếc mệnh đăng trong cơ thể hắn đều phải liều mạng mới nhận được.

“Mệnh đăng thứ ba!” Hứa Thanh đè xuống chấn động trong lòng, hắn biết rõ mệnh đăng không thể đưa vào túi trữ vật, giờ phút này cũng không thích hợp để hấp thu, còn cần trở về kiểm tra một chút rồi mới có thể, vì vậy liền để mệnh đăng này vào trong ngực.

Mà Thanh Thu và Ninh Viêm một bên nhìn Hứa Thanh để mệnh đăng vào trong ngực, tâm thần cũng kịch liệt rung động lắc lư.

“Đồ chó hoang Hắc Thiên tộc, ta vất vả khổ cực cũng không có được một cái mệnh đăng, tên khốn kiếp Hắc Thiên tộc này chỉ nói một câu là có.” Thanh Thu nghiến răng.

Ninh Viêm cũng hít vào một hơi, nỗi lòng khó có thể bình tĩnh.

“Thần tử đại nhân, mệnh đăng đã tới, như vậy tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?” Quốc chủ Thiên Đính Quốc cung kính cúi đầu với Hứa Thanh, mở miệng xin chỉ thị.

“Đi vào chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng!” Hứa Thanh trầm thấp mở miệng, một bước đạp qua cái vạch giới tuyến phía trước.

Đội trưởng đi theo sát phía sau, trong mắt lộ ra ánh sáng âm u, mà Thanh Thu và Ninh Viêm cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo.

Chu Hành Vu do dự.

“Chu đại nhân, chức trách của ngươi là hộ vệ Thần tử, trên đường tiếp theo sẽ có nguy hiểm, ngươi và ta phối hợp, chúng ta cần phải thủ hộ an toàn cho Thần tử.” Quốc chủ Thiên Đính Quốc nghiêm nghị mở miệng, bước qua giới tuyến.

Chu Hành Vu nhíu mày, không nói chuyện, sau khi trầm ngâm liền mang theo Hắc Y Vệ, tương tự bước vào.

Mà sau khi toàn bộ bọn họ bước vào giới tuyến, chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng lập tức nổi lên dị biến!

Vào thời khắc này, những đạo hư ảnh ảo giác nhảy múa từng xuất hiện trong cảm giác Hứa Thanh lại xuất hiện trên Chân Tiên Thập Tràng nơi xa.

Bốn phía cũng theo đó tạo thành biển lửa hư ảo bao phủ, khiến cho những bóng người nhảy múa cũng lay động theo ngọn lửa.

Trong mơ hồ, lại có càng nhiều bóng người huyễn hóa ra hơn, thậm chí tiếng ngâm xướng cổ xưa cũng bắt đầu lại vang vọng.

Một màn này, khiến cho tâm thần Hứa Thanh trầm xuống.

Mắt đội trưởng thì lộ ra kỳ mang, không người phát hiện, vào thời khắc này, chỗ sâu trong mắt của y bỗng nổi lên gương mặt nhất trí cùng với bộ dáng của đội trưởng.

Gương mặt trong con mắt đang mở to miệng, truyền ra tiếng nói không ai có thể nghe thấy, mà nếu nhìn vào khẩu hình…Thế mà lại không khác gì tiếng ngâm xướng cổ xưa bị gió thổi tới.

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, gương mặt trong mắt đội trưởng liền biến mất không thấy gì nữa, y trừng mắt nhìn, khóe miệng lộ ra một nụ cười kỳ dị.

Cùng lúc đó, Hắc Y Vệ và cả Quốc chủ Thiên Đính Quốc nơi đây cũng đều hiện lên thần sắc ngưng trọng, ngóng nhìn về biến hóa vừa xuất hiện ở nơi xa xăm.

“Thần tử đại nhân cẩn thận, nơi đây có điểm lạ, không hề giống với trước kia, vô luận là bản thân ta đã từng trải qua hay là ghi chép trong điển tịch, đáng lẽ phải đi đến nơi rất sâu thì loại huyễn cảnh này mới xuất hiện.”

Chương 988: Xa Bỉ Thi và A La Ngạc (1)

Hứa Thanh khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng âm u, quét mắt nhìn đội trưởng, sau đó bắt đầu xem xét bốn phía.

Chỗ sâu Chân Tiên Thập Tràng và bên ngoài, ngoại trừ vạch giới hạn được ba mươi sáu vương quốc vẽ ở dưới mặt đất, còn có mấy thứ rất dễ dàng nhận ra.

Thứ nhất là cây cối trong chỗ sâu càng thêm dày đặc, đan xen khắp nơi, trong đêm tối tựa như hóa thành yêu ma quỷ quái, tràn đầy cảm giác lành lạnh, thỉnh thoảng còn có thể loáng thoáng nghe đến tiếng xì xào bàn tán, vô cùng quỷ dị.

Thứ hai là số lượng đạo quả thành thục càng nhiều hơn nữa, mà vô số con mắt cũng không phải là một mực mở ra, mà không ngừng nháy động, lại còn có thể riêng phần mình chuyển động, cải biến phương hướng mà con mắt nhìn tới.

Thứ ba chính là trên mặt đất trong chỗ sâu không có bất kỳ chiếc lá khô nào, cũng không có bất luận nhánh cây tróc ra nào.

Mặt đất nơi này, rất sạch sẽ, chỉ có bùn đất.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đợi Hắc Y Vệ đi về phía trước dò xét, sau đó dưới sự hộ vệ của Lâm Viễn Đông, mới đi thẳng về phía trước.

Theo họ đi vào, những con mắt treo ở trên nhánh cây bốn phía không ngừng quan sát, tầm nhìn dần dần cải biến, cuối cùng toàn bộ chuyển động, trực tiếp nhìn chằm chằm mọi người.

Một tia ác ý từ trong những con mắt này tràn ra, theo những con mắt dung nhập vào tâm thần nhiều người.

Bước chân mọi người dừng lại, từng người cảnh giác tản tu vi của mình ra ngoài, chờ đợi một lát không phát hiện những con mắt này có những biến hóa khác, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Mà đạo quả chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng không cách nào bị hái, thường thường sau khi chúng nó bị đụng vào, sẽ hóa thành một đám nước tràn ra một mùi tanh hôi.

Về phần nguy hiểm, lúc bọn họ đi vào chỗ sâu cũng gặp phải một chút, nhưng mà Chu Hành Vu cùng với Quốc chủ Thiên Đính Quốc có tu vi Linh Tàng, ở chỗ này có tác dụng cực lớn, hơn nữa còn có những Hắc Y Vệ kia, cho nên Hứa Thanh trên đường đi tới coi như là hữu kinh vô hiểm.

Cho đến một lúc lâu sau, bọn hắn dần dần càng xâm nhập sâu hơn, có một người Hắc Y Vệ dò đường phía trước đột nhiên truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Thân hình người này bị một đạo hắc ảnh quấn quanh, trực tiếp đột ngột mọc lên từ mặt đất, đổi chiều xâu lấy người giữa không trung, không đợi người khác xuất thủ cứu giúp, trong lúc vô số máu loãng tung tóe, mắt thường có thể thấy toàn thân người Hắc Y Vệ này không ngừng héo rũ xuống.

Trong thời gian nháy mắt, liền biến thành một cỗ thây khô.

Còn có từng nốt mụn lớn như quả trứng gà mọc ra từ trên thân thể khô héo của gã, rập rạp nhiều đến mấy chục nốt, cuối cùng toàn bộ vỡ tan, theo nước vàng tràn ra, bên trong lộ ra từng con mắt dữ tợn nhìn mọi người.

Hết thảy những thứ này, khiến cho thần sắc mọi người nơi đây đều nhao nhao trở nên ngưng trọng, phần lớn cũng đều nhìn thấy bên trong rừng cây rậm rạp phía sau cỗ thây khô kia, vô số cỗ thi hài đồng dạng bị treo lên!

Số lượng rất nhiều, không dưới mấy vạn, trong tầm mắt nhìn tới toàn bộ đều là những thứ này.

Hầu như trên mỗi nhánh cây đều có thây khô, thậm chí còn có một chút thây khô còn dính lại cả với nhau, nhìn qua cũng thấy mà giật mình.

Những thứ thi hài này phần lớn đều hong gió hư thối, quần áo trên người cũng đều tàn phá, không còn thừa nhiều lắm.

Lờ mờ có thể nhìn ra quần áo mỗi người đều lộn xộn, thậm chí chủng tộc cũng không giống nhau.

Trừ bên ngoài cái này, trên người những cỗ thi hài này còn tràn ngập vô số những cục mụn to như trứng gà, có trên mấy chục cũng có trên trăm, gió thổi tới khiến đại thụ lắc lư, cũng khiến vô số thi hài theo đó mà lay động.

Sau một khắc, trong lúc lay động có một vài nốt mụn trên người thi hài vỡ vụn ra, nước vàng chảy xuôi, bên trong hiện ra con mắt dữ tợn, mang theo ác ý nồng đậm, nhìn tất cả mọi người nơi đây.

Còn có một chút thi hài thì trong lúc lắc lư, thân hình dường như trái cây đã thành thục vậy, rụng khỏi thân cây, rớt xuống mặt đất.

Rất nhanh theo vô số cỗ thi hài rơi xuống, khắp nơi đều có thi hài.

Sắc mặt Quốc chủ Thiên Đính Quốc biến hóa, một màn này chưa từng xuất hiện trong ghi chép của ba mươi sáu vương quốc.

“Chân Tiên Thập Tràng lần này, rất không bình thường.” Con mắt Quốc chủ Thiên Đính Quốc co rút lại, nhanh chóng quét mắt liếc qua bên Hứa Thanh, lại nhìn những Hắc Y Vệ kia, cũng không mở miệng báo cho họ biết.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, lui ra phía sau vài bước, mà đúng lúc này, một cỗ thi hài rơi xuống đất bỗng nhiên hành động.

Đầu nó đong đưa giống như máy móc, từng chút từng chút quay cổ một vòng, rất nhiều con mắt mọc khắp toàn bộ trên mặt nhìn qua đám người Hứa Thanh, sau đó liền xông ra, tựa như dã thú vậy, lao thẳng đến mọi người.

Có Hắc Y Vệ ở đó ra tay, lập tức chém này con thi hài lao tới thành hai nửa.

Nhưng vào lúc này, lại có vài chục bộ thi hài trên mặt đất bắt đầu chuyển động, tiếp theo là mấy trăm, trong chớp mắt toàn bộ thi hài trên mặt đất đều nhảy lên, trong miệng truyền ra tiếng gào thét không thành tiếng, điên cuồng tấn công về phía mọi người.

Vào thời khắc này gió lại lần nữa thổi lên, không ít thân thể thi hài trên cành cây cũng nhúc nhích, vùng vẫy thoát ly, phát ra tiếng gào thét quái dị, công kích tới mọi người.

Sắc mặt Chu Hành Vu âm trầm, phất tay, rất nhiều thi hài phía trước tan vỡ, giờ phút này tất cả Hắc Y Vệ cũng nhao nhao ra tay ngăn cản, trong khoảng thời gian ngắn âm thanh nổ vang truyền ra, pháp thuật chấn động vang vọng bốn phương.

Hứa Thanh không có động thủ, hắn lạnh lùng nhìn qua tất cả, mà đội trưởng đứng ở bên cạnh hắn cũng nheo mắt lại.

Nhưng mà nguy cơ nơi đây cũng không phải chỉ có như thế, rất nhanh từ chỗ sâu trong rừng rậm, liền có thêm càng nhiều cỗ thi hài nhanh chóng xuất hiện.

Thậm chí trong đó còn có một chút cỗ thân thể dữ tợn do rất nhiều thi hài dung hợp vào một chỗ, tản mát ra chiến lực có thể so với Kim Đan cao Cung, từ bên trong nhảy dựng lên.

Số lượng loại thi thể dung hợp như thế cũng không ít.

Nơi đây lập tức đại loạn.

Cũng không lâu lắm, chỗ sâu bên trong rừng rậm truyền ra tiếng gào thét chấn nhiếp tâm thần, trong chốc lát lại có vài chục đạo thi thể xuất hiện, toàn thân toả ra chấn động có thể so với Nguyên Anh.

Theo đại địa chấn động, xa xa thậm chí còn xuất hiện một con thú lớn do trên trăm thi hài tạo thành, chấn động kinh thiên động địa có thể so với Linh Tàng, khiến cho thần sắc mọi người đại biến.

Càng làm cho lòng người rung động lắc lư, đó là loại thi hài Linh Tàng này không phải chỉ có một con, mà là mấy con.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, nhanh chóng lui ra phía sau.

Ánh mắt đội trưởng bỗng lộ ra ánh sáng kỳ lạ, truyền âm về phía Hứa Thanh.

“Quả nhiên xuất hiện Xa Bỉ Thi kiếp, tiểu Thanh, tạo hóa động trời ta nói cùng ngươi lần trước, lần này nhất định có thể thành!”

“Đại sư huynh, ngươi đã từng đã tới nơi đây?” Thần niệm Hứa Thanh chấn động.

“Ở kiếp này chưa từng tới.” Đội trưởng ngẩng đầu nhìn qua Thập Tràng che trời xa xa, thì thào nói nhỏ.

Chương 989: Xa Bỉ Thi và A La Ngạc (2)

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, vừa muốn tiếp tục hỏi thêm, thần sắc đội trưởng bỗng nhiên biến đổi, một phát bắt được Ninh Viêm bên người đang hoảng sợ nhìn qua những cỗ thi hài, thân thể bay nhanh về phía xa xa, vừa bay nhanh vừa truyền âm.

“Tiểu Thanh, đi cùng ta!”

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, tay phải giơ lên trảo một cái về phía Thanh Thu, trong lúc tâm thần Thanh Thu đang chấn động, Hứa Thanh chụp lấy bờ vai của nàng, đuổi theo phía đội trưởng.

Lúc bốn người nhanh chóng bay đi xa, Chu Hành Vu đang chém giết cùng những cỗ thi hài kia bỗng nhiên quay đầu, nhìn qua bóng lưng đám Hứa Thanh rời đi, vừa muốn đuổi theo.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Quốc chủ Thiên Đính Quốc đang giao thủ cùng hai cỗ thi hài Linh Tàng bỗng phun ra một ngụm máu tươi, bày ra vẻ không địch lại, rút lui ra.

Mà không có gã ngăn trở, hai cỗ thi hài kia bay thẳng đến phía Chu Hành Vu.

Cùng lúc đó vị Quốc chủ Thiên Đính Quốc này, cũng lập tức ra tay, đồng dạng ngăn trở Chu Hành Vu.

Chu Hành Vu biến sắc, phải lập tức bỏ qua truy kích, cấp tốc tránh đi, đồng thời hiện ra sắc mặt khó coi nhìn về phía Quốc chủ Thiên Đính Quốc.

“Chu đại nhân, thật ngại quá, Thần tử có việc riêng của Hắc Thiên tộc cần xử lý, chúng ta không tiện đi theo, chớ có cưỡng cầu.” Quốc chủ Thiên Đính Quốc nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi xác định bọn họ thật sự là Hắc Thiên tộc? Gấp gáp như thế, lại còn không cho chúng ta đi theo, việc này chắc chắn có vấn đề!” Thần sắc Chu Hành Vu âm trầm.

“Vậy Chu đại nhân, ngươi lại có thể xác định bọn họ thật sự không phải Hắc Thiên tộc sao?” Quốc chủ Thiên Đính Quốc bình tĩnh nói, sau đó lại nói khẽ.

"Huống hồ, trong ý chỉ mà ngươi lĩnh, cũng không bao hàm việc điều tra thiệt giả, hết thảy đều có phía trên quyết định, ngươi hà tất cứ ôm chức trách vào người?"

Chu Hành Vu không lên tiếng nữa, dĩ nhiên gã cũng hiểu đạo lý đó, mà thật ra gã cũng cần đối phương nói ra những lời như vậy để ngăn cản, kể từ đó cho dù thật sự xảy ra vấn đề gì, gã cũng có thể giải thích.

Cùng lúc đó, mượn nhờ thời cơ Hắc Y Vệ bị đám thi hài thu hút, bốn người Hứa Thanh bay nhanh trong rừng, đội trưởng dẫn đường phía trước, toàn diện bộc phát tốc độ, mang theo Ninh Viêm run rẩy hoảng sợ, không ngừng lên xuống.

Ninh Viêm cũng muốn khóc, gã không biết tại sao đối phương đến lúc này còn muốn mang theo mình, điều này hiển nhiên không thể nào là hảo ý, nhất định là muốn lấy mình để làm chút việc gì đó, ví dụ như đem mình đi hiến tế.

Cùng chung ý nghĩ này, còn có Thanh Thu.

Nàng bị Hứa Thanh mang theo, đi sau lưng đội trưởng, nhanh chóng nhảy lên xuyên thẳng rừng cây, tiến về phía trước.

Thanh Thu bi phẫn, có lòng muốn vùng vẫy nhưng cũng biết làm như vậy không thực tế.

Mà toàn bộ hành trình Hứa Thanh không nói một lời, cảnh giác bốn phía đồng thời cũng thi thoảng quan sát đội trưởng.

Hắn cũng không tiếp tục mở miệng hỏi nguyên do cụ thể.

Hứa Thanh cảm thấy nếu như mình lựa chọn tín nhiệm đối với đại sư huynh, vậy thì cũng không cần thiết lập tức hỏi đến cùng.

Nhất là câu nói lúc trước đó của đội trưởng, cũng đã giải thích bộ phận nghi ngờ khó hiểu của hắn.

"Ở kiếp này chưa từng tới, không có nghĩa rằng mấy kiếp trước chưa từng tới… ." Hứa Thanh thì thào trong lòng, thân thể nhoáng một cái tránh đi nhánh cây phía trước, cùng đội trưởng lao về phía trước, cách chỗ sâu càng lúc càng gần.

Đồng thời hắn cũng nhìn ra đội trưởng không phải dẫn đường thẳng tắp, mà đang chạy tới chạy lui bên trong phiến khu vực này, dường như đang tìm kiếm cái gì.

“Đại sư huynh, ngươi đang tìm cái gì?” Hứa Thanh truyền âm hỏi.

Đội trưởng vù vù rõ ràng dồn dập, trong mắt bắn ra tia sáng mãnh liệt, lộ ra không phải điên cuồng mà là khát vọng trước đó chưa từng có.

“Ta đang tìm A La Ngạc, tại sao còn không ra, có lẽ không sai, đầu tiên là Xa Bỉ Thi kiếp, về sau hẳn là A La Ngạc kiếp…”

Đội trưởng đáp lại, bỗng nhiên xa xa lập tức có tiếng vang truyền đến.

Soạt!

Soạt soạt!

Soạt soạt soạt!

Tiếng vang này lập tức liền khiến hai người chú ý, một khắc nhìn tới, chỉ thấy trên một cây đại thụ xa xa có một con chim to ba thước đang đứng, toàn thân con chim này không có lông vũ, thân thể trụi lủi, đồng thời còn có bộ phận khu vực máu thịt mơ hồ, máu tươi nhỏ xuống.

Con mắt của nó đã bị mù, chỉ có hai cái hắc động tối om, nó chỉ có một hành động, đó là mổ xuống cây.

Mà phiến khu vực chỗ này làm cho người ta có một loại cảm giác rất quái đản, nếu như ví von cái phạm vi này thành một bức tranh, như vậy bức tranh trước mắt này tồn tại rất nhiều lỗ thủng.

Trái một lỗ phải một lỗ, rất nhiều bộ phận biến mất, thoạt nhìn giống như là tổ ong.

Mà những địa phương biến mất kia là một mảnh đen nhánh, giống như là hư vô.

Khi một màn quái dị này rơi vào trong mắt đám người Hứa Thanh, thanh âm mổ cây lần nữa vang vọng.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng lại, hắn chú ý tới âm thanh con chim mổ xuống cây phát ra, giờ phút này thế mà lại rõ ràng quỷ dị như cụ thể hóa, biến thành một khối âm phù vặn vẹo, phiêu hướng về một bên.

Sau khi truyền xuống mặt đất liền nhanh chóng mơ hồ, như bị cắn nuốt.

Bùn đất cũng tốt, cây cối cũng được, một cái chớp mắt khi bị âm phù đụng chạm liền tan biến, biến thành một hắc động.

“Chính là trong chỗ này!”

Đội trưởng nhìn qua đây hết thảy, trong giọng nói truyền ra sự vui mừng, khi con chim gõ kiến tiếp tục truyền ra âm thanh, khi âm phù mới hình thành bay xuống một bên, y lập tức ra hiệu về phía Hứa Thanh, sau đó mang theo Ninh Viêm bay thẳng đến âm phù.

Hứa Thanh thở sâu, kéo theo Thanh Thu tương tự lao đến.

Trong nháy mắt, bốn người bọn họ đến gần âm phù đó, một nháy mắt đụng chạm cùng nó, lực lượng âm phù bộc phát, bóng người bốn người cùng với không gian ba thước chung quanh phịch một tiếng, biến mất không thấy gì nữa, hóa thành hắc động.

Chim gõ kiến trên cây vẫn mổ cây như trước, liên tục truyền ra âm thanh.

Dần dần toàn bộ khu vực bốn phía không ngừng tan biến, cuối cùng toàn bộ cũng mất đi, con chim gõ kiến này ngẩng đầu, vỗ đôi cánh không có một cọng lông nào, thân hình bay lên, trong khi bay lại truyền ra từng trận chim hót khó nghe, bay tới một phía khác.

Không bao lâu sau, nó lại tìm được một cây đại thụ, đứng trên cành cây tiếp tục mổ xuống, âm phù lần nữa xuất hiện, bốn phía lại tan biến, lập đi lập lại….

Dưới bầu trời huyết sắc, từng sơn mạch màu tím giăng khắp nơi, bầu trời cũng không có nhật nguyệt, nguồn sáng là từ đại địa màu đỏ sậm chiếu lên, rọi ngược lên bầu trời.

Đây chính là nơi sau khi Hứa Thanh chạm vào âm phù xuất hiện.

Bốn phía không có bất kỳ hoa cỏ cây cối nào, mà bất kể mặt đất hay là sơn mạch, đều không phải là núi đá hay bùn đất tạo thành, khi dẫm lên trên thì cảm nhận trong sự mềm còn mang theo cứng rắn, tạo cho Hứa Thanh cảm giác giống như là máu thịt

vậy.

Trong ánh sáng màu đỏ tản ra, hô hấp của Thanh Thu có chút dồn dập, tương tự cùng Hứa Thanh, cũng đang quan sát bốn phía, cả người Ninh Viêm run rẩy sờ lên mặt đất, sau đó lập tức kêu rên lên.

“Xong đời, chúng ta bị ác mộng Ách Tiên Tộc thôn phệ rồi, nơi đây không ra được… . .”

“Câm miệng!” Đội trưởng liếc qua Ninh Viêm.

Ninh Viêm lập tức im tiếng, vẻ mặt buồn rười rượi cưỡng ép hiện ra một tia nịnh nọt, nhìn tên Hắc Thiên tộc kinh khủng trước mắt này.

Chương 990: Không sao? Không sao! (1)

“Ngươi cũng biết được không ít nhỉ, ngươi nói xem, cái gì gọi là ác mộng của Ách Tiên Tộc?” Đội trưởng hiện ra biểu cảm hứng thú nói.

Ninh Viêm co rụt đầu lại, không dám không nói.

“Theo lời đồn, sau khi Ách Tiên Tộc thuần huyết tử vong, xương trong cơ thể sẽ hóa thành ác mộng, như một thế giới phong bế, khiến cho người quấy rầy thi thể bị vây khốn ở, vĩnh viễn không cách nào đào thoát, máu thịt sẽ dần dần tan biến, cho đến cuối cùng chỉ còn lại trái tim vẫn còn, hòa hợp cùng một chỗ với ác mộng.”

Theo Ninh Viêm run giọng mở miệng, ánh mắt Thanh Thu nheo lại, nhanh chóng nhìn bốn phía.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không có quá nhiều biến hóa, chú ý đến xa xa, tiếp tục quan sát, lúc này đội trưởng khẽ cười một tiếng.

“Quả nhiên là hậu duệ Ách Tiên Tộc, thế mà lại biết rõ A La Ngạc kiếp, không tệ không tệ.”

Một cái chớp mắt khi đội trưởng đang nói chuyện, giữa đại địa đột nhiên truyền đến âm thanh phanh phanh, giống như là tiếng tim đập vậy, sau khi vang vọng ra ngoài, sơn mạch đại địa liền không ngừng lay động, trong đó dường như còn có huyết dịch chảy xuôi, tràn ra càng nhiều huyết quang hơn nữa.

Bầu trời càng lúc càng đỏ thẫm, đồng thời đám người Hứa Thanh cũng bị những đạo huyết quang này bao phủ toàn thân, rất nhanh Hứa Thanh liền nhíu mày, hắn phát hiện thân thể của mình đang thiếu mất.

Đùi phải của hắn thiếu đi một khối máu thịt lớn chừng quả đấm.

Không có máu tươi chảy xuống, cũng không có bất luận cái cảm giác đau đớn gì, tất cả đều im hơi lặng tiếng mà tan biến.

Hứa Thanh cũng không hoảng loạn, kiểm tra miệng vết thương một chút, sau đó trong cơ thể hắn tỏa ra độc cấm trong tòa Thiên Cung thứ ba, độc ý nháy mắt tràn ngập toàn thân.

Giờ phút này những người khác cũng đều lần lượt xuất hiện dấu hiệu máu thịt tiêu tán, Thanh Thu biến mất nửa bàn tay, trong một cái chớp mắt Ninh Viêm cũng mất đi lỗ tai và một phần nhỏ gương mặt bên phải.

“Đã bắt đầu, xong đời rồi!”

Ninh Viêm kêu thảm một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng, nhưng hầu như ngay khi tiếng kêu của gã vừa mới truyền ra, đội trưởng liền nhanh chóng tới gần, không biết tay nắm thứ gì, tát một cái rồi nhanh chóng nhét vào trong cái miệng đang há lớn của Ninh Viêm.

Sau đó vỗ vào bụng Ninh Viêm một cái, Ninh Viêm trợn to mắt, không tự chủ được nuốt vật trong miệng xuống, thần sắc hoảng sợ mở miệng.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi vừa cho ta ăn cái gì?”

“Ngoan, tý nữa sẽ biết.” Đội trưởng cười nhạt, nói xong nhìn về phía Hứa Thanh.

Chú ý tới ánh mắt đội trưởng, Hứa Thanh nghiêng đầu nhìn y, từ lúc cùng nhau đi tới, đủ loại biểu hiện của đội trưởng, đã xác nhận suy đoán của hắn.

“Tiểu sư đệ, ngươi tin tưởng ta đúng không?” Đội trưởng cười truyền âm.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, vung tay phải lên, Tử Nguyệt Thiên Cung trong cơ thể lay động, khí tức thuộc về Tử Nguyệt tản ra, dung nhập vào trong cơ thể Thanh Thu bên cạnh.

Nhưng không hề xâm nhập vào trong cơ thể nàng, mà trôi nổi khuếch tán ra toàn thân, lấy vị cách Tử Nguyệt, giúp nàng chống cự lực lượng tiêu tán của nơi đây, sau đó dưới ánh mắt phức tạp cùng khó hiểu của Thanh Thu, Hứa Thanh bình tĩnh truyền âm về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh, ý của ngươi là chúng ta cần phải chờ một ít thời gian mới có thể rời đi đúng không? Cần phải chờ bao lâu?”

Đội trưởng nghe vậy nở nụ cười, mình chỉ cần nói một câu, Hứa Thanh liền biết mình muốn biểu đạt cái gì, loại cảm giác ăn ý này, khiến cho đội trưởng rất là vui vẻ, vì vậy lại truyền ra thần niệm.

“Tiểu sư đệ, ta biết tâm của ngươi chắc chắn có rất nhiều nghi vấn, nhưng trước mắt thì chuyện này không thể nói mà chỉ có thể làm, ngươi có lòng tin ta là tốt rồi, Quốc chủ Thiên Đính Quốc kia nói không sai, phương pháp bước vào Chân Tiên Thập Tràng giống như là chơi trò chơi ghép hình vậy, không thể cứ thế xông vào, lúc trước Xa Bỉ Thi là khối hình ghép thứ nhất, bây giờ A La Ngạc chính là khối thứ hai.”

“Chúng ta cần ở trong này chừng nửa canh giờ, tối đa cũng chỉ một canh giờ, sau đó là có thể rời khỏi.”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ chờ đợi, ngoài ra cũng truyền thêm khí tức Tử Nguyệt tới trên người Thanh Thu.

Trong lòng Thanh Thu càng lúc càng phức tạp, đây không phải là lần đầu tiên nàng cảm thụ cái tên Hắc Thiên tộc trước mắt này đối xử với mình không giống bình thường.

“Tên Hắc Thiên tộc tà ác này nhất định có dụng tâm kín đáo nào đó!”

Thanh Thu thở sâu, lặng lẽ tự nói trong lòng mình.

Cứ như vậy thời gian dần trôi qua, thân thể đội trưởng cũng đang tiêu tán, bất quá y hiển nhiên có phương pháp đối kháng, tốc độ tiêu tán không nhanh, về phần Hứa Thanh và Thanh Thu lại càng thêm chậm chạp.

Duy chỉ có Ninh Viêm không có người hỗ trợ, nhưng quỷ dị là gã rõ ràng không hề tiếp tục tiêu tán.

Chỉ là trong lòng Ninh Viêm không hề vui mừng, ngược lại càng lúc càng hãi hùng khiếp vía, bởi vì gã phát hiện tuy rằng mình không bị tiêu tán nữa, nhưng bụng lại dần dần phình to lên.

Dường như trong bụng mình đoan uẩn dưỡng cái gì đó… . .

Nhìn bụng của mình, sắc mặt Ninh Viêm trắng bệch, đôi mắt trợn to, theo bản năng nhìn qua phía đội trưởng, cầu khẩn.

“Đại nhân, thứ mà ngươi cho ta ăn là cái gì vậy, tại sao ta lại cảm thấy bụng mình có điểm gì là lạ… . .”

Đang nói, bụng Ninh Viêm chợt nhô ra phía ngoài một cái, càng lớn hơn, cả người gã lập tức trở nên căng thẳng đến cực hạn.

Thanh Thu hít vào một hơi, thần sắc Hứa Thanh cũng trở nên cổ quái, hắn chợt nhớ tới những con thú mà khi trước Ngô Kiếm Vu quan tâm chăm sóc.

“Bên trong bụng của ngươi có cảm giác gì?” Đội trưởng nhanh chóng đi đến bên cạnh Ninh Viêm, trong mắt mang theo vẻ chờ mong, ôn nhu mở miệng.

“Ta cảm giác trong bụng có cái gì đang đá ta.” Ninh Viêm thật sự muốn khóc.

“An tâm dưỡng thai!” Đội trưởng ho khan một tiếng.

Chương 991: Không sao? Không sao! (2)

Ninh Viêm muốn mắng người, nhưng gã không dám, giờ phút này không ngừng chảy mồ hôi trán, trong lúc đáy lòng bi phẫn, bỗng nhiên gã cảm giác đồ vật trong bụng bắt đầu di chuyển, hình như chỉa vào vị trí rốn, đang muốn chui ra phía ngoài.

“Đại nhân, nó nó nó… . .”

Ninh Viêm hoảng sợ, trong nháy mắt tiếp theo, qua cái đạo bào bọc bụng, nơi rốn của gã bỗng lộ ra một cái mũi nhọn.

Ánh mắt ba người Hứa Thanh lập tức liền nhìn sang.

So với ánh mắt chờ mong của đội trưởng, ánh mắt Hứa Thanh phần nhiều là hiếu kỳ.

Về phần Thanh Thu, nàng nhìn qua một màn này, tâm thần cũng run lên một cái, vô cùng kiêng kị đối với thủ đoạn tà ác của Hắc Thiên tộc.

Mà Ninh Viêm bên đó đã bị vô tận hoảng sợ tràn ngập, trực tiếp liền hét ầm lên, ngay sau đó đạo bào vang lên một tiếng xoạt rách ra, từng đám nhánh mây xanh nhạt từ bên trong uốn lượn đâm ra.

Những nhánh mây này rất nhỏ, nhanh chóng quấn quanh với nhau cùng một chỗ, không ngừng lan tràn sinh trưởng, càng lúc càng cao, rất nhanh đã dài đến ba trượng, màu sắc cũng biến thành màu nâu, tràn ra khí tức cổ xưa.

“Dậu Linh Đằng!!” Ninh Viêm nhìn qua nhánh mây, la thất thanh.

Trong mắt đội trưởng lộ ra một tia ngoài ý muốn, nhìn về Ninh Viêm thêm vài lần.

“Rất thú vị, ta phát hiện ra tiểu tử ngươi thật sự biết được không ít thứ.”

Trong lúc nói, nhánh mây dài ra từ trên bụng Ninh Viêm uốn lượn tới trình độ cao ba trượng, trong thời gian ngắn ngủi hơn 10 hơi thở, lại uốn lượn thành một vòng tròn.

Đầu đuôi lập tức kết nối lẫn nhau, bên trong vòng tròn xuất hiện chấn động, tương tự dấy lên gợn sóng như mặt nước, tựa như hóa thành một đạo cửa hình tròn.

“Đi thôi!” Đội trưởng trừng mắt về phía Hứa Thanh, thân thể sáng ngời, trực tiếp chui vào bên trong vòng tròn.

Hứa Thanh không chần chờ, kéo theo Thanh Thu đi thẳng đến vòng tròn, nháy mắt sau liền biến mất, Ninh Viêm cấp bách, vừa muốn cầu cứu, bên trong vòng tròn duỗi ra một cánh tay, kéo lấy nhánh mây kết nối bộ phận bụng với Ninh Viêm, một kéo, liền kéo cả thân hình Ninh Viêm vào trong vòng tròn.

Trong nháy mắt tiếp theo, vòng tròn nhánh mây theo Ninh Viêm rời đi, nhanh chóng lùi về, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Lúc mọi người xuất hiện, vẫn là rừng cây trong Chân Tiên Thập Tràng như trước, nhưng lại không phải là khu vực con chim gõ kiến lúc trước, mà đã…Trực tiếp đi đến chỗ sâu nhất của cây Chân Tiên Thập Tràng.

Cũng chính là dưới cây Thập Tràng!

Một khắc xuất hiện, tâm tình Hứa Thanh liền dâng lên gợn sóng mãnh liệt, đây là khoảnh khắc hắn cách cây Chân Tiên Thập Tràng gần nhất.

Trước mặt, mỗi một gốc cây Thập Tràng đều có kích thước 100 trượng, cùng nhau tụm quanh cùng một chỗ, chiếm phạm vi diện tích ngàn trượng, uốn lượn về phương hướng khác biệt tới mấy trăm trượng cao giữa không trung, cho đến khi lên tới tầng mây cao phía trên, chập chờn trong đó.

Vô số lá cây dài nhỏ sinh trưởng ở bên trên, mỗi mảnh đường vân đều giống như ẩn chứa pháp tắc, tản mát ra chấn động linh khí nồng đậm, có thể tưởng tượng, bất luận một mảnh nào xuất ra bên ngoài cũng đều có giá trị kinh người.

Càng có vô số nhánh cây lan tràn, giá trị những nhánh cây kia hiển nhiên là vượt qua lá cây quá nhiều, bên trên còn ẩn chứa bảo quang lưu chuyển, không chỉ có ánh sáng lực lượng pháp tắc, còn có cả hoa văn đạo vận.

Bất luận một nhánh nào, đều là chí bảo.

Mà toàn thân cái cây màu nâu đen, ngoại trừ nhánh cây cùng với lá cây, trên cành cây còn mọc đầy những con mắt nhô lên, giờ phút này tất cả đều nhìn chằm chằm đám người Hứa Thanh, tràn ngập hơi thở tanh hôi, đồng thời cũng tràn ra uy áp kinh người.

Làm cho người ta cảm giác rằng cây Thập Tràng này... Là còn sống!

Hoặc là nói, Chân Tiên này, vẫn còn sống!

Dưới uy áp này, mắt Hứa Thanh bỗng xuất hiện dấu hiệu mơ hồ.

Dường như cây Thập Tràng kia đã hóa thành một đạo thân ảnh động trời, đang nhảy múa tế tự phía trước hắn, bốn phía còn xuất hiện biển lửa cùng với vô số tu sĩ cũng đang nhảy múa.

Loại mơ hồ này khiến cho Hứa Thanh cực kỳ không khỏe, thế giới trước mắt không ngừng biến hóa, khi thì cây Chân Tiên Thập Tràng, khi thì là hư ảnh biển lửa nhảy múa, dần dần trùng lặp lẫn nhau.

Thân thể của hắn hình như cũng tùy theo đó mà vặn vẹo, ruột trong cơ thể rung rung dường như muốn ly thể mà ra.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, độc đan của tòa Thiên Cung thứ ba và Tử Nguyệt của Thiên Cung thứ tư, hai tòa Thiên Cung đồng thời bộc phát lực lượng, khuếch tán toàn thân, lại gia trì qua chỗ Thanh Thu, lúc này mới xua tán đi mơ hồ trong mắt một chút.

Sắc mặt Thanh Thu trắng bệch, cắn chặt răng, trong mắt xuất hiện tơ máu, miễn cưỡng chống đỡ.

Về phần bên đội trưởng, giờ phút này y đồng dạng bộc phát tu vi, trong con mắt xuất hiện gương mặt, trong con ngươi của gương mặt kia lại còn có gương mặt nữa, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, giúp đội trưởng chia sẻ uy áp đến từ cây Thập Tràng.

Chỉ có Ninh Viêm hết thảy như thường, toàn thân tràn ra màu thiết sắc, đồng thời nhánh mây trên bụng cũng chập chờn lên xuống, đồng bộ cùng cây Thập Tràng.

Gã vốn muốn chạy trốn, nhưng một đầu khác của nhánh mây bị đội trưởng chụp lấy, dù cho gã làm thế nào đi nữa cũng không thể đoạn được nhánh mây, chỉ có thể bày ra vẻ mặt buồn rười rượi ngẩn người ở chỗ kia.

Hứa Thanh hít sâu, tâm thần khôi phục, sau đó lập tức quan sát bốn phía.

Dưới cây Chân Tiên Thập Tràng, bùn đất màu sắc đỏ sậm, đồng dạng cũng không hề tồn tại lá khô, vì vậy Hứa Thanh theo bản năng chú ý đến những lá cây trên nhánh cây Thập Tràng phía trước.

"Nhiều nhánh cây như vậy, tách ra một nhánh có lẽ không sao!" Hứa Thanh liếm liếm bờ môi nhìn qua đội trưởng, mà giờ khắc này đội trưởng cũng nhìn về phía hắn, hai người đều thấy ý động trong mắt lẫn nhau.

Thân thể Hứa Thanh chợt xông lên về phía trước.

Đội trưởng kéo theo Ninh Viêm lòng tràn đầy không tình nguyện lao ra, nháy mắt đã đến dưới cây, trước sau ra tay cùng Hứa Thanh.

Đội trưởng vặt xuống ba chiếc lá cây, nhét vào trong miệng nuốt xuống.

Hứa Thanh tách nhánh cây ra, nhanh chóng để vào trong ngực.

Sau khi hai người làm xong, liền liếc mắt nhìn lẫn nhau.

"Không có vấn đề gì?"

"Không có vấn đề gì!"

Ngay lúc hai người nói ra lời này, cây Chân Tiên Thập Tràng bỗng nhiên chấn động, chập chờn vô cùng kịch liệt, một cỗ chấn động thức tỉnh lan ra ở bên trên.

Một màn này lập tức khiến cho Ninh Viêm hít vào một hơi, ánh mắt nhìn Hứa Thanh và đội trưởng chính là như nhìn người chết, giờ khắc này gã rõ ràng cảm nhận được hai người này điên cuồng không bình thường.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Thanh Thu cũng hành động, nàng đứng dậy túm lấy một mảnh lá cây, hung hăng giật xuống rồi nhét vào trong miệng bắt đầu ăn.

"Vãi chưởng, tại sao ngươi cũng làm như vậy!"

Mắt thấy cây Thập Tràng càng lúc càng chấn động, trong mắt

Ninh Viêm càng lộ ra vẻ hoảng sợ.

–

Chúc mừng năm mới 2023!

Cầu ủng hộ (donate) lấy lộc năm mới. :D

Chương 992: Thân phận Thần tử, kinh động Thần Điện (1)

Ăn xong lá cây, đáy lòng Thanh Thu bỗng nhiên dâng lên nghi ngờ, hồ nghi nhìn về phía Hứa Thanh và đội trưởng.

Nàng cảm thấy một màn này có chút quen thuộc, bỗng nhiên nghĩ tới Quỷ Thủ và Chó Điên đáng ghét.

Nhưng mà nhớ lại thái độ của tên Thần tử Hắc Thiên tộc đối với mình, nàng nhận ra chuyện này là không thể nào, dẫu sao mình và Quỷ Thủ đều không vừa mắt lẫn nhau, lúc có thể ra tay giết chết nhất định sẽ không mềm lòng.

Trong lúc Thanh Thu đang suy tư trong lòng, Hứa Thanh một bên ngẩng đầu liếc mắt nhìn lá cây, liếm liếm bờ môi, vừa muốn túm mảnh tiếp theo, nhưng cây Thập Tràng này bây giờ rung động lắc lư quá mức kịch liệt, lan tràn đến thân cây trên bầu trời cũng chập chờn lắc lư, nhấc lên gió lớn, quét ngang bát phương.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh chỉ có thể tiếc nuối thu hồi ý nghĩ này.

Mà đội trưởng giờ phút này quay đầu, nhìn Thanh Thu và nở nụ cười.

“Ngươi cũng muốn cái tạo hóa này? Được, nhìn trên…Khục, một hồi coi như cho ngươi một cái.” Nói xong, đội trưởng phất tay lấy liêm đao ác quỷ ra, trực tiếp ném cho Thanh Thu.

Tâm thần Thanh Thu chấn động, giơ tay tiếp được, sau đó cảm thụ âm thanh khóc lóc kể lể đến từ ác quỷ trong đầu, sau đó nhìn về phía đội trưởng và Hứa Thanh.

Hứa Thanh vung tay phải lên, ném túi trữ vật của Thanh Thu tới.

Hô hấp Thanh Thu có chút dồn dập, bắt được túi trữ vật lập tức lấy ra mặt nạ, lại đeo lên trên mặt, tâm thần cũng an ổn xuống, đồng thời lại càng hồ nghi đối với thân phận Hứa Thanh và đội trưởng, sau khi hỏi ác quỷ trong lòng không có kết quả, nàng bỗng nhiên mở miệng.

“Các ngươi rốt cuộc là ai?”

“Lớn mật, dám nói như vậy cùng Thần tử nhà chúng ta.” Đội trưởng vừa trừng mắt.

Hứa Thanh bất đắc dĩ, ho khan một tiếng, nhắc nhở đội trưởng đừng đùa nữa.

Đội trưởng cười hắc hắc, không lên tiếng nữa mà nhảy lên cây Thập Tràng trước mặt, quay lại vẫy tay về phía Hứa Thanh, sau đó nhảy lên.

Ninh Viêm bên cạnh sửng sốt một chút, trong mắt đồng dạng dâng lên nghi ngờ, nhìn thân ảnh đội trưởng cùng Hứa Thanh, lâm vào trầm tư.

Nhưng không chờ gã suy nghĩ bao lâu, nhánh mây trên bụng bỗng bị kéo một cái, thân thể không tự chủ được bị lôi theo đội trưởng.

Bi phẫn lập tức tràn ngập trong tâm thần gã, cắt đứt đi những suy nghĩ nghi ngờ.

Hứa Thanh thần sắc như thường, nhoáng một cái lao ra, bước lên cây Thập Tràng, bay nhanh về phía trên.

Thanh Thu nghiến răng, bay nhanh theo.

Cứ như vậy, trong khi cây Chân Tiên Thập Tràng đang thức tỉnh, khí tức không ngừng trở nên mãnh liệt, càng lúc càng chập chờn kịch liệt hơn, tốc độ bốn người bay nhanh, theo một cái thân cây, trực tiếp chạy lên trên 100 trượng.

Từ vị trí này, cúi đầu có thể thấy cả rừng rậm dưới vùng đất, nhưng mà độ cao hiển nhiên vẫn còn kém một chút, cho nên không nhìn thấy biên giới rừng rậm càng xa.

Ngay lúc đang quan sát, Hứa Thanh đột nhiên cảm giác được mu bàn tay phải hơi ngứa, quét mắt nhìn tới, con ngươi lập tức co rụt lại.

Giờ phút này trên mu tay phải của hắn lại mọc lên một cái bọc nhỏ, phía trên xuất hiện một đường nhỏ, hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn lại, cái khe hở nháy mắt liền mở ra.

Đó là một con mắt!

Con mắt mang theo vẻ thâm sâu, cũng nhìn về Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, trên người Thanh Thu phía sau cũng xuất hiện cùng loại biến hóa, cánh tay của nàng cũng mọc ra một con mắt.

Đội trưởng cũng là như vậy, nhất thời giữa trán cũng xuất hiện con mắt.

Ninh Viêm hơi tốt hơn một chút, có thể toàn thân cao thấp đều xuất hiện nổi mụt, hình như không được bao lâu cũng sẽ hóa thành con mắt.

“Không sai, quả nhiên xuất hiện Bỉ Tư Mục kiếp!”

Đội trưởng cười to, lúc quay lại nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

“Tiểu Thanh, tạo hóa đại sư huynh nói cùng ngươi lúc trước, rất nhanh liền xuất hiện!”

Lúc truyền âm, đội trưởng giơ tay lên, một hơi cắn vào con mắt mới mọc ra bên trên cánh tay, rặc rặc một tiếng nuốt vào trong miệng, nhấm nháp xong cứ thế nuốt xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Một màn này khiến Ninh Viêm cảm thấy cực kỳ không khỏe, hình như nghĩ tới một chút ký ức không tốt, bi phẫn càng nhiều.

Hứa Thanh nhìn con mắt trên mu bàn tay, lực lượng độc cấm trong cơ thể tản ra, con mắt kia lập tức liền hóa thành màu đen, trực tiếp hư thối.

Tiếp theo hắn mặt không cảm xúc, giơ tay trái lên, dao găm xuất hiện, đâm trên máu thịt hư thối.

Dao găm vạch một cái, tươi sống móc khối thịt kia ra, đề phòng lại phát sinh càng thêm nhiều sự tình quỷ dị, vì vậy cũng không ném đi mà thu vào trữ vật lớn.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh tiếp tục đi về phía trước, trên người không ngừng mọc ra những con mắt, lại dưới độc đan lần lượt tử vong rồi bị hắn móc ra từng cái.

Dần dần, số lượng con mắt mọc ra xuất hiện với tốc độ nhanh hơn, mà vết thương trên người hắn cũng càng lúc càng nhiều.

Hứa Thanh nhăn mày lại, cảm nhận được tốc độ và số lượng con mắt xuất hiện, trình tự bộc phát đang tăng trưởng.

Giờ phút này chỉ trong một thời gian ngắn, trên thân thể hắn liền xuất hiện hơn 100 cái mụn, tiếp theo những con mắt cũng nhanh chóng hình thành, cũng chính là thời gian cỡ 7-8 hơi thở, cánh tay, đùi, ngực, phía sau lưng, cổ, thậm chí trên mặt Hứa Thanh, đều mọc đầy những con mắt.

Theo những con mắt xuất hiện, thức hải của hắn cũng có chút hỗn loạn, nhiều hơn một chút hồn không hiểu được, những thứ hồn này giống bản thân hắn như đúc, tựa như vốn là một bộ phận thân hình của hắn.

Nhưng ánh mắt của bọn nó lại riêng phần mình khác biệt, có dữ tợn, có thút thít nỉ non, có cười to, có kêu rên, có quyết đoán, có nhu nhược.

Cảm thụ những đạo hồn trong thức hải này, sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, hắn phát hiện mỗi hiện một con mắt, trong thức hải của mình sẽ nhiều ra một hồn.

Những hồn này cũng không có khả năng đoạt xá, ẩn chứa tính cách khác biệt, thật giống như từng cái nhân cách độc lập, đang mưu đồ dung nhập trong linh hồn để ảnh hưởng linh hồn của hắn.

Một khi chúng nó thành công, Hứa Thanh sẽ biến thành một người điên có vô số nhân cách.

Giờ phút này bên đội trưởng cũng đồng dạng mọc con mắt khắp toàn thân, Thanh Thu cũng là như vậy.

Chỉ có Ninh Viêm coi như bình thường, từ đầu đến cuối, trên người gã đều không xuất hiện bất kỳ con mắt nào, chỉ có những cái nốt mụn như mọc thành phiến dài ra, phía trên mặc dù xuất hiện khe hở, nhưng da của gã quá cứng, con mắt rõ ràng không mở ra được.

Thậm chí đến đằng sau, vô số mụn lần nữa chồng lên nhau, vẫn không cách nào căng ra để mở, không ít con mắt cứ thế bị kìm nén tự dồn ép nhau mà chết, tự động tiêu tán.

Chương 993: Thân phận Thần tử, kinh động Thần Điện (2)

Sau khi cảm thụ những thứ hồn đặc biệt này, Hứa Thanh không chần chờ, Quỷ Đế Sơn trong thức hải lập tức tràn ra lực lượng trấn áp, ầm ầm trấn áp về những đạo hồn vừa xuất hiện kia.

Lúc Quỷ U Đoạt Đạo Công của Hứa Thanh thu hoạch Kim Đan địch nhân, vốn cũng sẽ gặp nguy cơ bị động hấp thụ một chút tạp niệm từ thần hồn của địch nhân, mà hiệu dụng của Quỷ Đế Sơn chính là trấn áp những thứ này.

Giờ phút này theo tia sáng lập lòe, toàn bộ những hồn đủ nhân cách xuất hiện trong thức hải Hứa Thanh, từng đám lập tức tan vỡ.

Sau khi chúng nó tan vỡ, cũng lập tức cấp cho Hứa Thanh chỗ tốt không nhỏ, khiến cho hồn của hắn nhanh chóng được bồi dưỡng, trở nên lớn mạnh hơn.

Phát hiện này khiến cho ánh mắt Hứa Thanh cũng sáng lên một cái, hắn dứt khoát đình chỉ giết bằng thuốc độc, mà mặc kệ cho những cái con mắt kia sinh trưởng.

Phương pháp xử lý của những người khác cũng không giống vậy, đều có sự xảo diệu của riêng mình.

Đội trưởng ngay từ đầu là trực tiếp cắn nuốt, nhưng theo những con mắt ngày lúc càng nhiều phủ kín thân, không biết y triển khai thủ đoạn gì mà toàn thân cũng mọc ra vô số miệng rộng, không ngừng trượt khắp thân hình, thôn phệ từng con mắt một.

Ninh Viêm hết thảy như thường, đám mụn trên người phần lớn tự mình kìm nén mà chết, hình như không hình thành được hồn nhân cách, khiến cho đội trưởng rất cảm thấy rất hứng thú với gã, túm lấy nhánh mây trong tay, kéo Ninh Viêm run rẩy đến bên cạnh, vừa đi vừa nghiên cứu.

Về phần Thanh Thu. . . . . Nàng không xử lý.

Đối với nàng mà nói, nhân cách là tạo hóa cực lớn, ý cảnh bản thân nàng chính là cần có những loại nhân cách khác, giờ phút này đôi mắt nàng lộ ra ánh sáng kỳ dị, hô hấp cũng hơi dồn dập, hiển nhiên thu được chỗ tốt kinh người.

Thậm chí trên người nàng cũng dần dần tràn ra khí tức khiến cho Hứa Thanh cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà sự xuất hiện của những con mắt này cũng có cực hạn, sau một nén nhang, khi bọn họ đi tới độ cao hơn tám trăm trượng, những con mắt đó không còn hình thành nữa.

Đáy lòng Hứa Thanh có chút tiếc nuối, tản độc đạo ra, lập tức liền biến thành huyết nhân.

Mấy trăm con mắt hư thối, hóa thành nước đen chảy xuống.

Cũng chính vào thời điểm này, đội trưởng đi phía trước bỗng dừng bước chân lại.

Đội trưởng nhìn chung quanh, lại bấm ngón tay tính toán một cái, sau đó trong lúc thần sắc mọi người biến hóa, y giơ tay lên trực tiếp mổ bụng của mình, lấy ra một cái ruột, xé đứt một đoạn rồi ném vào trên cành cây dưới chân.

Chớp mắt khi đụng chạm, ruột đội trưởng liền dung nhập vào bên trong thân cây, tiếp theo y quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, ánh mắt rất sáng.

Hứa Thanh trầm mặc hai hô hấp, một đao cắt đứt bụng của mình, bình tĩnh cắt đứt một đoạn ruột, cũng ném vào trên cành cây.

Theo ruột bị hấp thu, đội trưởng quay đầu với vẻ chờ mong nhìn Thanh Thu.

Dưới chiếc mặt nạ, người khác không nhìn thấy biểu cảm Thanh Thu biến hóa, nhưng cuối cùng Thanh Thu quay đầu, không có cắt ruột của mình.

Đội trường có chút tiếc nuối, Ninh Viêm bên cạnh lần nữa hít sâu, cho dù trên đoạn đường này gã đã trải qua không ít việc hoang đường, nhưng hôm nay gã vẫn cảm thấy hai tên Hắc Thiên tộc này đều là những tên điên.

Bởi vì tại tiếp đến trên đường đến, gã thấy hai tên Hắc Thiên tộc này hầu như cách mỗi 100 trượng sẽ cắt lấy một đoạn ruột dung nhập vào thân cây, mà gã nhìn qua nhánh cây không thấy cuối cùng này, đáy lòng dâng lên từng trận ý niệm vớ vẩn.

“Ruột bọn họ, có đủ không? Có khi nào tới lúc không đủ, sẽ tới cắt ta không? Cũng không có gì, có lẽ bọn họ không cắt được ta… Không đúng, cái tên Hắc Thiên tộc kia quá nguy hiểm, nói không chừng lại có những biện pháp khác để cắt ruột của ta!”

Trong đầu Ninh Viêm có chút loạn, càng lúc càng buồn rầu.

Cứ như vậy, mọi người đi theo một tràng của cây Chân Tiên Thập Tràng, một đường đi lên bên trên.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, bình minh đã đến, lúc ánh nắng ban mai tung bay khắp thiên địa, từ xa xa nhìn qua, chân trời tựa như đang có từng trận hỏa diễm thiêu đốt đầy trời.

Nhưng tại khoảng trời bên kia, một nơi cách nơi này rất là xa xôi, bên trong thủ đô Thiên Phong vương triều của Thánh Lan tộc, giờ phút này có gió thổi động, lướt qua đại địa.

Bầu trời bên đó cũng không phải là mặt trời mọc, mà là mặt trời lặn, khắp nơi tràn ngập rặng mây đỏ.

Vào lúc rặng mây đỏ trên trời đang rực rỡ, đột nhiên có một đạo hắc quang khuếch tán toàn bộ Đô thành, từ trung tâm tế đàn tòa thành này bộc phát ra, bắn thẳng đến bầu trời.

Mảnh hắc quang này ẩn chứa lực lượng vô thượng, có thể thôn phệ hết thảy tia sáng, thôn phệ hết thảy pháp tắc, luyện hóa hết thảy quang minh.

Bầu trời vốn dĩ coi như sáng ngời, bỗng bị cái mảnh hắc quang này phủ lên một mảng khu vực lớn.

Từ xa nhìn lại, dường như ở trên bầu trời sinh ra màu đen lốm đốm, trong đó còn có rặng mây đỏ lưu lại.

Dưới khu vực màu đen lốm đốm, chỗ vị trí tế đàn có một tòa thần miếu.

Đây là Hắc Thiên Thần Điện!

Trong thần điện có tiếng chuông vang truyền ra, hiện ra cảm giác viễn cổ, tựa như vang vọng trong năm tháng, cùng lúc đó, màu đen lốm đốm trên bầu trời chậm rãi hóa thành một gương mặt Hắc Thiên tộc cực lớn.

Đây là một lão giả Hắc Thiên tộc, tóc của lão đã hóa thành màu trắng, làn da tràn đầy nếp uốn, mà rặng mây đỏ còn lưu lại bên trên, bị người kia nhiếp tay tới cầm biến thành mí mắt.

Sự xuất hiện của lão, khiến cho tâm thần toàn bộ tu sĩ Thánh Lan tộc trong vương thành Thiên Phong nhao nhao rung động lắc lư, lần lượt quỳ xuống, trên mặt dâng lên sự kính sợ.

Toàn bộ Vương Công đại thần cùng với hoàng tộc trong hoàng cung của Thiên Phong cũng giống như thế, toàn bộ cúi đầu, cung kính quỳ bái về bầu trời.

Một khắc đám người bọn họ quỳ bái, gương mặt hình thành trên bầu trời lốm đốm màu đen, theo rặng mây đỏ cuộn mình, chậm rãi mở mắt ra.

Trong đôi mắt kia mang theo sự thâm sâu, mơ hồ có thể thấy được vô số đạo ngân trôi qua, màu đen lốm đốm cũng theo đó mà mơ hồ, từng đạo hư ảnh dường như đến từ vô số dòng thời gian khác biệt trùng lặp, hội tụ ở trên một cái khuôn mặt này.

Mà bốn phía trên bầu trời, lại càng có vô số tiểu thế giới cứ hình thành rồi lại tiêu tán, hóa thành từng màn dị tượng động trời.

Mà cuối cùng những tiểu thế giới này dường như biến thành chất dinh dưỡng, hóa thành từng sợi hắc khí, số lượng đạt tới hàng triệu, vô biên vô hạn, chạy quanh bốn phía đám lốm đốm màu đen, khuếch tán và thôn phệ tia sáng, hình thành núi sông mơ hồ, hình thành đại địa hư ảo, còn tạo thành chúng sinh.

Từ xa nhìn lại, hết thảy toàn bộ, giống như hóa thành một cái đại thế giới chân chính tồn tại ở trên trời.

Chỉ là cái đại thế giới này vẫn là hình thức ban đầu, chưa được củng cố.

Có thể tưởng tượng, nếu như thật sự có một ngày cái đại thế giới này được củng cố, vậy nó sẽ được người khác vác trên vai.

Tồn tại như vậy phủ xuống thế gian, sẽ không còn là Quy Hư, mà là... . . Uẩn Thần còn sống!

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, chúng sinh Đô thành cúi đầu, hồi lâu sau giọng nói tang thương truyền khắp Hoàng Thành.

“Người Thiên Phong.”

“Có!” Trong hoàng cung, Hoàng của Thiên Phong, cung kính lên đáp lại.

“Đi nghênh đón Thần tử!”

“Tôn Hắc Thiên thần chỉ!”

Tâm thần Hoàng của Thiên Phong dấy lên gợn sóng, trầm giọng mở miệng.

Giờ khắc này, gió ở giữa thiên địa… Càng lớn.

—

Lời tác giả Nhĩ Căn: Chúc mọi người năm mới vui vẻ, thân thể cả nhà già trẻ giống như cây gậy, khỏe mạnh cường tráng!

Chương 994: Tế Thiên! (1)

Giờ phút này, bên Đại Hoang Đông Quận, trên cây Chân Tiên Thập Tràng.

Theo mặt trời xuất hiện, trong khi những ánh nắng ban mai tung bay, một đoàn người Hứa Thanh ra sức đi về phía trước.

Đội trưởng vẫn còn đang cắt ruột, trong thần sắc lộ ra vẻ cố chấp và sự điên cuồng.

Hứa Thanh nghiến răng, cũng tương tự như thế, lần lượt cắt từng đoạn ruột của mình rồi dung nhập trên cây Thập Tràng.

Mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể tại sao đội trưởng lại làm như vậy, nhưng từ khi bắt đầu tu hành cho đến bây giờ, sau khi trải qua vô vàn khó khăn, hắn đã nhìn ra từ sớm, trước khi bước vào chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng, tất cả hành động của đội trưởng đều giống như đang tiến hành một loại nghi thức.

Nhất là khi bọn họ đi đến nơi này, cũng không hề gặp phải những thứ gọi là thời không loạn lưu cùng với các loại hung hiểm như nguyền rủa trong lời Quốc chủ Thiên Đính Quốc nói lúc đầu.

Hết thảy việc này, khiến cho trong đầu Hứa Thanh nhiều lần hiện ra truyền lưu về hậu duệ Ách Tiên Tộc.

“Chân Tiên Thập Tràng có vô số nguy hiểm, giống như từng mảnh vỡ của trò chơi ghép hình, nếu như xâm nhập sai phương pháp, sẽ gặp phải nguy hiểm ở khắp nơi, chỉ có nắm giữ phương pháp chính xác, mới có thể thuận lợi bước vào.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn đội trưởng đi đầu phía trước.

“Ngay khi bước chân vào chỗ sâu của Chân Tiên Thập Tràng, đội trưởng hẳn là đã tiến hành một chút thao tác người ngoài không biết, cho nên mới xuất hiện cái gọi là Xa Bỉ Thi kiếp, đây có lẽ chính là mảnh ghép thứ nhất của bức hình.”

“Sau khi mảnh ghép thứ nhất của trò chơi ghép hình xuất hiện, mới có mảnh ghép thứ hai, cũng chính là con chim gõ kiến không có da lông kia, A La Ngạc kiếp.”

“Sau đó chúng ta trực tiếp đi đến dưới cây, tiếp đó xuất hiện mảnh ghép thứ ba vừa rồi, Bỉ Tư Mục kiếp.”

“Sau khi trải qua ba kiếp, đội trưởng bắt đầu cắt ruột, dung nhập vào trong cây cối.”

“Như vậy tiếp theo, có lẽ còn có những kiếp khác.”

Trong lòng Hứa Thanh trầm tư, vừa khó khăn đi về phía trước, vừa nhìn về đại địa phía dưới.

Giờ phút này hắn đã ở độ cao hơn 2000 trượng, nơi đây tràn ngập cuồng phong, mặt đất phía dưới cũng đã thu nhỏ rất nhiều, chẳng những toàn bộ rừng rậm đều chiếu vào trong tầm mắt, ngay cả ba mươi sáu vương quốc trên mặt đất hóa thành lấm tấm đủ mọi màu sắc cũng có thể trông thấy.

“Tạo hóa theo như lời đội trưởng nói, rốt cuộc là cái gì?”

Ngóng nhìn đại địa, trong đầu Hứa Thanh dâng lên nghi vấn, nhưng không đợi hắn tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước.

Không chỉ thần sắc của hắn biến hóa, đội trưởng bên đó cũng dừng bước chân lại, nhìn về thân cây phía xa.

Chỉ thấy trên thân cây màu nâu đen phía trước, giờ phút này đột nhiên có từng mảnh vỏ cây không ngừng nhúc nhích, trong chớp mắt, những vỏ cây này nhao nhao nhấc lên, lại hóa thành từng khúc thịt lồi.

Mỗi một khúc thịt lồi không sai biệt lắm có chiều dài nửa trượng, đường kính cỡ một xích, giống như những con rắn sinh trưởng ở trên thân cây, màu sắc và thân thể không khác gì thân cây cả, vị trí đầu tựa như bông hoa nở rộ, vỡ ra năm phần, lộ ra máu thịt cùng với răng nanh màu đỏ trong đó.

Còn có rất nhiều dịch nhờn từ bên trong những cái miệng đang mở ra nhỏ xuống.

Nhìn thấy mà giật mình.

Ánh mắt Hứa Thanh co lại, nhìn qua liền biết những thứ thịt lồi này tuyệt không tầm thường.

Thần sắc của Ninh Viêm và Thanh Thu cũng đều ngưng trọng lên, chỉ có đội trưởng bên đó, sự điên cuồng trong mắt càng nhiều thêm mấy phần, trong miệng truyền ra tiếng cười to.

“Phương hướng không sai, chính là trong chỗ này.”

“Trời sắp mở rồi!”

Hầu như ngay khi lời của đội trưởng truyền ra, trong nháy mắt, rập rạp vô số đám thịt lồi trên thân cây phía trước, không sai biệt lắm có khoảng hơn 10 vạn cái mở ra miệng rộng, giờ phút này thân hình đồng loạt nhoáng một cái, toàn bộ dựng thẳng lên, há miệng lớn đối với bầu trời phía trên, thân hình kịch liệt chấn động.

Dường như chúng nó đang dùng toàn lực phát ra tiếng hò hét, gào thét về phía bầu trời, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có bất luận âm thanh gì truyền ra.

Hình như âm thanh mà chúng nó phát ra khác biệt với tần sóng của tu sĩ có thể nghe được, cho nên trong mắt Hứa Thanh nhìn lại, chúng nó đang gào thét nhưng lại không hề phát ra âm thanh.

Không chỉ một thân cây Thập Tràng ở chỗ này là như thế, trên thân của chín cây Thập Tràng khác ở bốn phía cũng đang tiến hành một màn đồng dạng như vậy.

Tất cả đều rất quỷ dị.

Mà càng thêm quỷ dị là, dưới 100 vạn khúc thịt lồi trên cây Thập Tràng im lặng gào thét, giờ khắc này bầu trời bỗng biến sắc!

Nơi cuối cùng chỗ bầu trời, trong đó tựa như mơ hồ có một đạo khe hở muốn hình thành.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn đã từng gặp một màn này ở trong nhận thức.

Lúc ấy bầu trời tương tự cũng có một đạo khe hở như vậy.

Hắn còn nhớ rõ, cảm giác khi nhìn vào trong tấm hình, bên trong khe hở có một tồn tại không cách nào tưởng tượng.

Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, mà đúng lúc này, thiên địa bốn phía lập tức xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo, tiếp theo toàn thân đội trưởng bỗng chấn động, giống như bị một vật nào đó không thấy nhìn oanh kích, bị đẩy lùi ngược lại mấy bước.

Không chỉ mỗi mình đội trưởng như thế, thân thể Ninh Viêm tương tự run lên, liêm đao ác quỷ trong tay Thanh Thu cũng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

Tiếp theo là Hứa Thanh, hắn cũng cảm nhận được thứ không nhìn thấy này.

Hắn không biết được đó là cái gì, chỉ cảm thấy dường như có đồ vật gì đó đã đập vào trên người, trong nháy mắt tiếp theo trong đầu hắn vang lên tiếng nổ, thân thể truyền đến từng trận đau nhức kịch liệt, chỉ trong chốc lát máu thịt liền chết lặng, một cỗ cảm giác hủy diệt khuếch tán ra toàn thân, ảm diệt sinh cơ.

“Lôi kiếp?” Tuy nhìn không thấy, nhưng có thể cảm giác, Hứa Thanh lập tức có phán đoán.

Loại cảm giác này, giống như đúc khi bị thiên lôi đánh xuống.

Lão tổ Kim Cương Tông thét lên, cũng đã chứng minh điểm này.

“Chủ tử, là lôi điện, đây là lôi kiếp, nhưng thật kỳ quái, rõ ràng không nhìn thấy, cũng không cách nào cảm giác, đây là lôi kiếp dạng gì?”

Chương 995: Tế Thiên! (2)

Thần sắc Hứa Thanh biến hóa, trong đầu lần nữa vang vọng tiếng nổ, phía trước tựa như tồn tại vô số lôi kiếp, dưới tình cảnh hắn không cách nào cảm giác hay phát hiện, không ngừng bị đánh trút xuống bên dưới, ngăn cản người đi về phía trước.

Mọi người cần phải rút lui, trên mặt đội trưởng lộ ra nụ cười điên cuồng.

“Đây là Đà Già m kiếp!”

“Trong nhận thức của Ách Tiên Tộc, phương pháp thành tiên chính là mổ bụng, đưa ruột của bản thân vào trong thiên địa, quán thông hết thảy.”

“Đồng dạng, ở trong nhận thức của bọn họ, bộ dạng và bản chất của lôi kiếp cũng khác biệt với cùng rất nhiều tộc.”

“Bọn họ cho rằng, lúc thiên địa vừa mới sinh ra, có một người tên là Đà Già tồn tại, người này muốn phá vỡ thiên đạo, cuối cùng thất bại, bị thiên đạo phong ấn bên trong hư vô của thế gian, khiến cho thế nhân không thể nhớ được, không cách nào cảm giác, cũng không thể biết đến, do đó từ trên cấp độ nào đó, xem như xóa bỏ sự tồn tại của người này đi.”

“Mà tồn tại này không cam lòng tiêu tán, cho nên thường xuyên gào thét bên trong hư vô, tiếng gào thét kia… Liền hóa thành Đà Già m, trong thiên địa này ở bất kỳ một nơi hẻo lánh nào, bất kỳ một khu vực nào đều có thể truyền tới.”

“Theo nhận thức của Ách Tiên Tộc, cái này, chính là bộ dạng của lôi kiếp.”

“Nhưng vì bị thiên đạo che lấp, cho nên thứ Đà Già m trao cho chỉ là pháp tắc, khiến cho nó từ không nhìn thấy biến thành có thể nhìn thấy, càng được mệnh danh là lôi kiếp, tia chớp, sấm sét, lôi điện, đủ loại xưng hô.”

“Vì vậy, chúng sinh chỉ biết sấm sét, tự cho là đã biết được bản chất của nó, nhưng đối với người Ách Tiên Tộc nhìn vào, đây là Đà Già m.”

Đội trưởng cười to, giải thích hết thảy.

Hứa Thanh nghe vậy, trong lòng liền dấy lên gợn sóng, đây là lần đầu tiên hắn nghe được giải thích kiểu này về sấm sét.

Giờ phút này vừa muốn mở miệng, nhưng đội trưởng bên đó đã giơ tay phải lên, kéo nhánh mây một cái, Ninh Viêm thét lên, thân thể lại bay đi, giống như tấm thuẫn bị đội trưởng giơ lên, đỡ lên bên trên.

Đáy lòng Ninh Viêm đã xuất hiện vô tận tiếng mắng, nhưng trong miệng thì không dám truyền ra chút nào, bi ai và phẫn nộ trong nội tâm không ngừng bốc lên, sau đó được đội trưởng vác lên một đường gào thét vọt về phía trước.

Toàn bộ sấm sét không nhìn thấy, trực tiếp liền ầm ầm đánh vào trên người Ninh Viêm.

Ninh Viêm oa oa kêu loạn, không ngừng rên rỉ, bất quá da của gã cứng cỏi, khiến cho Hứa Thanh nhìn thôi cũng thay đổi sắc mặt.

Sau khi trúng một kích lôi kiếp, thế mà lại lông tóc không tổn hao gì.

“Đại sư huynh nói đúng, tên Ninh Viêm này tuyệt đối có vấn đề!”

Rất nhanh, dưới tấm thuẫn là Ninh Viêm, đội trưởng liền vượt qua cái mảnh khu vực tràn ngập thịt lồi này.

Sau khi đến xa xa, đội trưởng vung vẩy Ninh Viêm trong tay phải, quăng xuống phía dưới, trong miệng quát khẽ.

“Tiếp lấy!”

Ninh Viêm kêu thảm thiết, sau khi thân thể bay qua cái phạm vi này, bị Hứa Thanh một phát bắt được.

“Thần tử đại nhân, ta… .” Khóe mắt Ninh Viêm đã có một vòng nước mắt đảo quanh, buồn rầu nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh học theo bộ dạng đội trưởng, giơ gã lên để làm tấm thuẫn và xông về phía trước. Ninh Viêm lại kêu rên.

Rất nhanh, Hứa Thanh cũng thuận lợi vượt qua phiến khu vực này, trong lòng cảm khái Ninh Viêm cứng cỏi, sau đó lại bắt chước đội trưởng, ném về phía sau cho Thanh Thu.

“Không nên, đau quá.” Ninh Viêm khóc, gã bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hối hận đối với lớp phòng hộ của mình.

Mắt lộ Thanh Thu ra kỳ mang, giống như bắt được chí bảo vậy, túm lấy nhánh mây dài ra trên bụng Ninh Viêm, tương tự giơ lên làm làm lá chắn và lao ra.

Cứ như vậy sau hơn mười hơi thở, Thanh Thu rốt cuộc cũng chạy ra khỏi khu vực thịt lồi có sấm sét, đưa Ninh Viêm với vẻ mặt không còn gì lưu luyến thế gian cho đội trưởng.

“Không cần.” Đội trưởng lắc đầu.

Ninh Viêm nghe vậy, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác sống sót sau tai nạn, nhưng rất nhanh, trong cảm giác có chút hơi hồi hộp bất an, đội trưởng nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, tạo hóa lúc trước ta nói, là ở chỗ đó.” Đội trưởng giơ tay lên, chỉ một ngón tay vào khe hở trên bầu trời.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng sáng ngời.

Bây giờ bọn họ đã ở độ cao hơn ba nghìn trượng, cách bầu trời còn có một chút phạm vi, nhưng đứng ở chỗ này ngẩng đầu, đã có thể rõ ràng nhìn thấy khe hở trên bầu trời.

“Hiện giờ vẫn chưa thể nói như trước, nhưng rất nhanh, ta sắp có thể nói rõ ràng cho ngươi biết hết thảy!”

Đội trưởng nói xong, một bước đi ra, vào thời khắc này áo bào trên người từ màu đen cải biến, hóa thành màu trắng.

Thoạt nhìn không còn là đạo bào, càng giống như là một loại thần bào đặc thù.

Theo gió trời thổi tới, đội trưởng đi về phía trước chín bước, hai tay bỗng nhiên vung lên, lại nhảy múa ở trên thân cây phía trước.

Điệu nhảy múa kia, thế mà lại có vài phần tương tự như lúc Hứa Thanh nhìn thấy cây Thập Tràng biến ra những ảo ảnh, trong khi Hứa Thanh thay đổi sắc mặt nhìn một màn này, trong miệng đội trưởng truyền ra âm thanh ngâm xướng.

Khác với tiếng ngâm xướng cổ xưa lại mịt mờ khó hiểu bên trong huyễn cảnh, giọng của đội trưởng rất rõ ràng.

“Hoàng hoàng thượng thiên, chiếu lâm hạ thổ, tập cổ chi linh, tứ kiếp duyệt tổ.”

“Xa Bỉ Thi kiếp, mi kim mi cổ.”

“A La Ngạc kiếp, bạc bạc chi đồ.”

“Bỉ Tư Mục kiếp, bàng tố mục mục.”

“Đà Già m kiếp, tàng pháp cụ khô.”

Tiếp theo bốn phía liền vang lên tiếng nổ, hỏa diễm huyễn hóa ra, dâng lên ngọn lửa ngập trời, càng tạo thành vô số thân ảnh nhảy múa, tràn ngập bát phương, hiện ra trên toàn bộ cây Thập Tràng.

Từ xa nhìn lại, khí thế hoành tráng, tựa như hơn mười vạn Ách Tiên Tộc cùng nhau nhảy múa để lấy lòng trời xanh, cùng nhau tế Thiên.

Bầu trời biến sắc, phong vân cuốn ngược lại, sấm sét nổ vang, mây xanh triệt tiêu.

Đội trưởng múa máy, lộ ra vận luật quỷ dị, vào thời khắc này giọng nói càng biến thành sục sôi lên, cuối cùng cúi đầu với bầu trời, giọng ngâm xướng vang vọng rung trời.

“Tứ kiếp hoàn thành, trời mở một tia, thiên đạo Vọng Cổ, phục duy thượng hưởng!”

Hơn mười vạn thân ảnh Ách Tiên Tộc bốn phía đồng loạt cúi đầu.

Ầm!

Ầm!!

Ầm!!!

Bầu trời truyền đến âm thanh khai thiên tích địa, trong thời gian ngắn, trong âm thanh đinh tai nhức óc truyền khắp thiên địa, khe hở trên bầu trời …chợt mở ra!

Chương 996: Tạo hóa siêu cấp!! (1)

Bầu trời, vỡ ra!

Vào thời khắc này, đạo khe hở đó đã trực tiếp mở ra, từ xa nhìn tới, nó trông giống như là một Thiên Nhãn đang mở ra vậy!

Bên trong mơ hồ, không nhìn rõ nhưng vẫn có từng đạo lực lượng pháp tắc kinh thiên động địa, dồi dào vô thượng, không ngừng bộc lộ ra thế gian bên ngoài.

Thân là lính canh ngục khu Bính, lại cõng pháp tắc thế giới của tiểu thế giới trên lưng mấy tháng, cho nên Hứa Thanh rất nhạy cảm đối với pháp tắc, nhất là giờ phút này Thương Long Thiên Đạo trong cơ thể còn đang rung động lắc lư, thậm chí còn tản mát ra một tia thân thiết.

Tựa như tồn tại ở bên trong Thiên Nhãn kia đồng nguyên với nó vậy!

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nhìn qua đội trưởng đang nhảy múa, mặc dù đạo bào màu trắng đã che đậy thân hình, nhưng những vũ điệu đó, giống như đúc với những bóng người Ách Tiên Tộc hắn thấy trong ảo giác.

“Chẳng lẽ đại sư huynh đã từng có kiếp là Ách Tiên tộc?”

“Chân Tiên Thập Tràng lần này… Hoàn toàn khác với những lần đi làm chuyện lớn lúc trước với đại sư huynh!” Trong đầu Hứa Thanh dâng lên đông đảo ý niệm.

Mà Thanh Thu một bên đã sớm trợn mắt há hốc mồm, nàng hoảng sợ nhìn qua tất cả, thật sự là những gì trải qua lần này, chính là những việc lớn nhất trong nhân sinh hơn mười năm này của nàng.

Bị Hắc Thiên tộc bắt giữ, bị ép trở thành thị nữ, tận mắt nhìn thấy hai tên Hắc Thiên tộc kia từ bị hoài nghi cho đến trở thành khách quý, sau đó lại trơ mắt nhìn bọn họ đi vào chỗ sâu trong Chân Tiên Thập Tràng, cuối cùng ở trong nơi này… Nàng nhìn thấy bọn họ Tế Thiên.

Không phải người nào, cũng có thể Tế Thiên.

Nhất là những hư ảnh Ách Tiên tộc hiện ra bốn phía này, rõ ràng còn lấy tên Hắc Thiên tộc kia làm hạch tâm.

Trong lúc nội tâm Thanh Thu chấn động, Ninh Viêm đã hoàn toàn há hốc mồm và hô hấp dồn dập, nhìn qua tất cả với thần sắc hiện ra vẻ không cách nào tin.

Mà đúng lúc này theo đội trưởng đang nhảy múa, cùng với hơn mười vạn thân ảnh Ách Tiên tộc bốn phía nhảy cùng, theo cây Thập Tràng kịch liệt chập chờn, trong thời khắc mấu chốt này, phía cuối thân cây mà nhóm người bọn họ đang đứng bỗng truyền đến một tiếng gào thét lạnh lẽo mãnh liệt.

“Tiểu sư đệ, giúp ta ngăn nó lại!” Đội trưởng cấp tốc mở miệng.

Hứa Thanh không chần chờ, thân thể lập tức sáng ngời, trực tiếp vượt qua đội trưởng, đứng ở phía trước, thần sắc ngưng trọng, kêu gọi tượng thần Hắc Thiên trong đáy lòng, tượng thần Hắc Thiên trên bầu trời cấp tốc đáp xuống dưới.

“Nhược điểm của nó là con mắt, đánh vào mắt của nó!”

Giọng của đội trưởng mang theo một tia lo lắng, nhanh chóng truyền ra, vào lúc này điểm cuối cùng của thân cây liền có một thân ảnh vọt tới, tốc độ vượt qua nhận thức của con người, cũng rõ ràng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh này, trong đầu Hứa Thanh không ngừng vang lên tiếng nổ.

Thân ảnh này không phải là người sống, mà là một cỗ thi hài Ách Tiên tộc, khác biệt với nhân tộc, mi tâm của nó có ấn ký đồ đằng, giống như ruột lại như con rắn, uốn lượn vặn vẹo, tổ hợp cùng một chỗ, tạo thành một hình tựa như con mắt.

Nhưng đây không phải trọng điểm, thứ khiến cho trong đầu Hứa Thanh nổ vang, là bộ dạng của cỗ thi thể Ách Tiên tộc này.

Tuy thân thể của cỗ thi hài Ách Tiên tộc này đã khô héo, toàn thân tràn ra mùi tử vong, bụng cũng đã bị mổ, lộ ra một mảnh thịt hư thối đang bay múa. Nhưng dựa vào sự quen thuộc của Hứa Thanh đối với đội trưởng, hắn vẫn nhìn ra gương mặt lõm vào của cỗ thi thể Ách Tiên tộc này, thế mà …lại cực kỳ tương tự cùng đội trưởng!

Nhất là trên người cỗ thi thể này còn tản mát ra một cỗ khí lạnh nồng đậm, những nơi đi qua, bát phương đều bị đóng băng.

Hứa Thanh cũng không xa lạ gì loại khí lạnh này, giống y hệt với khí lạnh của đội trưởng.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nhưng trước mắt không rảnh suy nghĩ quá nhiều, cỗ thi hài phía trước vọt tới với tốc độ quá nhanh, chỉ nhoáng một cái thân hình nó liền nháy mắt tan biến, dường như hóa thành một trận gió lớn, đập thẳng vào mặt Hứa Thanh.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt nháy mắt bộc phát trong tâm thần Hứa Thanh, giờ khắc này tượng thần Hắc Thiên bỗng nhiên phủ xuống, ngăn cản ở phía trước.

Âm thanh nổ vang lập tức truyền ra, vang vọng khắp bát phương.

Từng trận chấn động cuồng bạo dấy lên, quét ngang trước sau.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, há miệng phun ra máu tươi, trong khi thân thể cuốn ngược lại, hắn nhìn thấy tượng thần Hắc Thiên tới ngăn cản phía trước cỗ thi thể, chống đỡ một kích sinh tử cho hắn.

Thân thể tượng thần Hắc Thiên chấn động, như một ngọn núi, chặn đường hết thảy!

Cỗ thi thể Ách Tiên tộc giống đội trưởng truyền ra tiếng gào thét vang vọng bát phương, trên người dâng lên chấn động Linh Tàng, ý đồ lao ra, nhưng lúc này những tia hắc quang toàn thân tượng thần Hắc Thiên kịch liệt lập lòe, dùng hai tay cứng rắn chụp lấy, không hề buông tay ra chút nào.

Trong lúc cả hai giằng co, không đợi Hứa Thanh thở ra một hơi, xa xa, trên thân cây của chín cây Thập Tràng khác cũng tương tự truyền đến tiếng gào thét, từng đạo thân ảnh từ điểm cuối cùng xuất hiện, mục tiêu cũng là nơi đây.

Mắt thấy như thế, sắc mặt Hứa Thanh biến hóa, nhanh chóng bấm bí quyết, bầu trời lập tức truyền đến tiếng rít bén nhọn, cỗ tượng thần Hắc Thiên thứ hai, thứ ba, thứ tư, đồng loạt phủ xuống.

Ba cỗ tượng thần này, đến từ ba cái quốc gia trực hệ thuộc vương triều thượng quốc khác trong ba mươi sáu vương quốc nơi đây, lúc ở trong Thiên Đính Quốc, mặc dù Hứa Thanh không đi đến những vương quốc khác, nhưng thông qua tượng thần của Thiên Đính Quốc, hắn đã sớm tạo ra liên hệ cùng với ba cỗ tượng thần còn lại, cũng có thể hạ lệnh cho chúng nó.

Trong lần đi đến Chân Tiên Thập Tràng, bốn cỗ tượng thần Hắc Thiên này, chính là chỗ dựa và đòn sát thủ cuối cùng của hắn.

Trước mắt, có thêm ba cỗ tượng thần xuất hiện, toàn lực chặn đường, nhưng rõ ràng không cách nào kiên trì quá lâu, cũng may đội trưởng tế tự cũng đang đến khâu cuối cùng.

Theo đội trưởng ngẩng đầu, trong mắt lộ ra điên cuồng, một màn khiến cho tâm thần Hứa Thanh nổi lên cuồn cuộn gợn sóng xuất hiện.

Chỉ thấy đội trưởng vung tay lên, lại lấy ra từng khối máu thịt lớn nhỏ màu sắc bất đồng từ trên người mình, mà trên mỗi một khối máu thịt này đều tản mát ra chấn động Thần Tính cực kỳ kinh người.

Hứa Thanh liếc mắt liền nhận ra một khối trong đó chính là thịt Câu Anh của nhân ngư tộc khi trước.

Tổng cộng có ba mươi ba khối máu thịt Thần Tính, khí tức tất cả đều không giống nhau, điều này đại biểu chúng nó đều đến từ những sinh vật có Thần Tính khác biệt, chẳng những như thế, đội trưởng còn lấy ra chín cái bình nhỏ màu đen, giờ phút này toàn bộ bóp nát, sau đó chín giọt máu tươi ẩn chứa Thần Tính từ bên trong bay ra.

Theo Hứa Thanh cảm thụ, một giọt trong đó ẩn chứa khí tức của U Tinh Linh Tôn.

Sau đó đội trưởng vỗ trán một cái, phun ra một mảnh bùn đất màu đen, những thứ bùn đất này nhanh chóng hội tụ tại cùng nhau, tạo thành một cái pho tượng nhỏ cỡ lòng bàn tay.

Đó là…Tượng thần tổ thi của Hải Thi tộc!

Chương 997: Tạo hóa siêu cấp!! (2)

Vẫn không kết thúc, đội trưởng tiếp tục ói ra, rất nhanh lại có tám pho tượng nhỏ bị y phun ra, bộ dạng không giống nhau, khí tức cũng không phải là Hải Thi tộc.

Ba mươi ba khối máu thịt có Thần Tính, chín giọt máu Thần Tính, chín bức tượng thần.

Sau khi đội trưởng lấy ra toàn bộ những thứ này, trong mắt y liền mang theo một tia cuồng nhiệt, hô to một tiếng.

“Nhi tử, tỉnh dậy, ăn thức ăn nào!”

Nói xong, đội trưởng chợt vung tay lên, toàn bộ những vật phẩm này bay lên trên không, dung hợp cùng một chỗ trên bầu trời, tạo thành một viên thịt, bay thẳng đến khe hở trên bầu trời.

Tiếp theo đội trưởng xoay người, lần nữa cúi bái, hơn mười vạn thân ảnh Ách Tiên tộc bốn phía cũng đồng thời cúng bái, viên thịt rơi vào khe hở trên bầu trời, xâm nhập vào.

Theo tiếng nhấm nuốt truyền ra, khe hở nổ vang, âm thanh khai thiên tích địa lại lần nữa truyền ra.

Khe hở lần nữa nứt ra!

Lần này trực tiếp nứt ra mấy ngàn trượng!!

Cũng lộ ra bộ phận cảnh tượng.

Bên trong khe hở là một mảnh hư vô, mà bên trong hư vô mơ hồ tồn tại một con quái vật khổng lồ, không thấy rõ bộ phận thân thể, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dường như là một tồn tại có hình người cực lớn.

Bụng của người này, tựa hồ đã bị mổ ra.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn, hai mắt liền đau đớn như muốn sụp đổ, cũng may lực lượng của độc đan và Tử Nguyệt đồng thời tuôn ra, mới miễn cưỡng không mù mất, nhưng cũng đã có máu tươi chảy ra.

Ngay sau đó, những cỗ thi thể bốn phía đang giao thủ với tượng thần Hắc Thiên cũng đều nhìn qua bầu trời, sau đó liền quỳ bái.

Trong lúc đáy lòng Hứa Thanh hoảng sợ, đội trưởng đang quỳ bái chợt ngẩng đầu, nhìn qua khe hở trên bầu trời, nhìn tồn tại hình như đang di động, trong mắt mang theo điên cuồng trước giờ chưa từng có, cười rộ lên.

“Tiểu sư đệ, ở kiếp này ta rốt cuộc đã làm được một trong vài việc đã từng muốn làm, may mắn mà có ngươi!”

“Nếu không phải lần này có thêm sự xuất hiện của ngươi, ta muốn làm đến một bước này cũng sẽ gặp khó khăn cực lớn, thậm chí dưới sự bảo vệ của Thánh Lan tộc, ta căn bản là không thể tiến vào nơi đây, mà một khi thất bại, lại phải tích lũy mấy trăm năm, thậm chí càng lâu hơn.”

“Hiện giờ, ta có thể nói cho ngươi biết hết thảy!”

“Ngươi biết đó là cái gì không?” Đội trưởng giơ một ngón tay chỉ lên bầu trời.

“Đó là thiên đạo!”

“Đại lục Vọng Cổ có mười vạn thiên đạo, mỗi một đạo đều chấp chưởng vận hành một phương, mà phía trên chúng nó, là chín mươi chín tôn Viễn Cổ thiên đạo trường tồn từ xưa tới nay!”

“Mà thứ ngươi nhìn bây giờ, không phải là mười vạn thiên đạo tầm thường của đại lục Vọng Cổ, cũng không phải chín mươi chín tôn Viễn Cổ thiên đạo!”

“Ách Tiên tộc, là một bộ tộc động trời, khoáng cổ tuyệt kim, sở dĩ phương pháp thành tiên của bọn họ lại phải lấy ruột ra bên ngoài, là bởi vì bọn họ cũng giống như 3173 tộc khác xuất hiện bên trong lịch sử của đại lục Vọng Cổ, trong những năm tháng khác biệt, tất cả đều một mực cùng làm một chuyện!”

“Đó chính là..... Tạo ra thiên đạo.”

“Hơn 3000 tộc quần này, phân tán trong những năm tháng khác biệt, muốn sáng tạo ra tôn Viễn Cổ thiên đạo thứ 100 của đại lục Vọng Cổ!”

“Kế hoạch này đã kéo dài không biết bao nhiêu kỷ nguyên, trước Ách Tiên tộc, bên trong hơn 3000 tộc quần có một chủng tộc cũng làm như vậy, là Cổ Linh tộc, Hoàng của Cổ Linh tộc đã thành công hơn phân nửa, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, còn khiến cho gã nhận phải cắn trả cực lớn, toàn tộc gần như diệt sạch."

"Mà sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, hạo kiếp phủ xuống, khiến cho kế hoạch kéo dài vô số năm tháng của hơn 3000 tộc này xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nhưng với tư cách là người kế nhiệm cuối cùng, Ách Tiên tộc liền dựa vào cơ sở mà Cổ Linh tộc đã thực hiện được, hoàn thành nốt một bước cuối cùng là có thể thành công!"

"Một bước này, chính là dùng Thập Tràng do một tộc nhân thuần huyết cuối cùng của Ách Tiên tộc thành tiên biến thành, đưa vào trong cơ thể tôn thiên đạo được sáng tạo kia, trở thành khúc ruột kết nối thiên đạo với đại lục Vọng Cổ, sau khi trên dưới quán thông, khiến cho nó thức tỉnh!"

"Lúc trước Ách Tiên tộc chỉ thiếu chút nữa, mà việc hôm nay ta muốn làm, chính là bổ sung một bước này!"

"Đại lục Vọng Cổ có chín mươi chín tôn Viễn Cổ thiên đạo, chúng nó không có cảm giác, cũng không có ý thức của mình, thuộc về một mảnh hỗn loạn, mà tôn Viễn Cổ thiên đạo thứ một trăm này, cũng tương tự như thế, nhưng mà sau khi nó thức tỉnh, ý thức tiềm ẩn của nó, sẽ bị người sáng tạo nắm giữ!"

"Từ xưa đến nay, hơn ba nghìn tộc quần tham dự việc này, đều xem như phụ mẫu của nó, nhưng bọn họ đều đã không sai biệt lắm gần như chết hết rồi, mà vừa nãy chúng ta... Cũng đã chia ruột của mình ra, dung nhập vào bên trong cây Thập Tràng này, sau khi Thập Tràng được thiên đạo dung nhập vào phần bụng của nó, trở thành cùng một với thân thể của nó, chúng ta chẳng khác nào vào một khắc cuối cùng, trở thành một trong những vị phụ thân của thiên đạo!"

"Tiểu sư đệ, ngươi nói xem, đây có phải là một trận tạo hóa siêu cấp lớn, kinh thiên động địa hay không!"

Đội trưởng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, tâm thần Hứa Thanh dấy lên sóng lớn động trời, lúc này bầu trời truyền đến âm thanh cực lớn, một cái đại thủ trắng như ngọc, tràn ra chấn động kinh người, từ bên trong khe nứt đưa ra bên ngoài.

Sự xuất hiện của nó khiến cho bầu trời biến sắc, đại địa nổ vang.

Vô số pháp tắc từ trên tay nó tràn ra, khuếch tán vô tận phạm vi, trong chớp mắt liền bao phủ Đại Hoang Đông Quận, trong nháy mắt liền bao trùm Thánh Lan đại vực.

Núi sông, cỏ cây, đại địa, chúng sinh, tất cả mọi thứ, toàn bộ trong đó.

Trong khi tâm thần của vô số vạn vật sinh linh đang kịch liệt chấn động, cái đại thủ này chậm rãi hạ xuống, một phát bắt được cây Thập Tràng, chầm chậm túm và kéo lên!

Cây Thập Tràng rung chuyển, thân thể Hứa Thanh lay động, nhưng so với những thứ xảy ra trước mặt, sóng gió trong lòng của Hứa Thanh càng lớn hơn nhiều.

Giọng nói của đội trưởng không ngừng vang vọng trong đầu của hắn.

“Nhập cổ thiên đạo? Trở thành phụ thân của thiên đạo?”

Hứa Thanh thì thào, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Giờ phú này, trong đầu Thanh Thu và Ninh Viêm ở một bên cũng đều triệt để nổ vang, dấy lên sóng to gió lớn chưa bao giờ có, trong nháy mắt tiếp theo, hai người đồng thời động thủ, mổ bụng của mình, muốn dung nhập ruột vào trong thân cây.

“Đã chậm, ha ha, lúc trước các ngươi không nghe lời ta, bây giờ đã muộn.”

Đội trưởng cười to, trong thần sắc tràn ngập vẻ phấn khởi.

“Tiểu sư đệ, mặc dù tôn Viễn Cổ thiên đạo thứ một trăm này còn cần một chút năm tháng mới có thể hoàn toàn thức tỉnh và nhập chủ với đại lục Vọng Cổ, nhưng trong quá trình này, ngươi rất nhanh liền phát hiện ra chỗ tốt khi thân làm phụ thân của thiên đạo!”

“So với đám Khổng Tường Long kia mà nói, chút việc bọn họ làm chỉ là cộng lông, mỗi ngày chăm chỉ làm nhiệm vụ kiếm chút quân công, một chuyến này của chúng ta, để y làm cả đời cũng không thể nào so được!”

Đội trưởng truyền âm, giọng nói vô cùng ngạo nghễ, tràn ngập sự đắc ý.

Chương 998: Giấy chứng nhận từ Thiên Đạo (1)

Thiên đạo, phủ xuống!

Giờ khắc này, theo bàn tay trắng như tuyết đến từ trong khe nứt vươn ra, ma sát với biên giới của khe hở, tạo thành từng đạo âm thanh kinh thiên động địa, mà âm thanh này phủ xuống thế gian, càng khiến may xanh triệt tiêu, vang vọng khắp bầu trời.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Đại địa cũng tương tự như thế, theo cánh tay thiên đạo bắt lấy cây Thập Tràng giữa không trung, sau đó dần dần kéo lên, lực lượng đến từ thiên đạo theo thân cây Thập Tràng lan tràn đến cả vùng đất.

Sau một túm kéo lên, mặt đất phía dưới nổ vang, bùn đất đỏ sậm bên dưới bạo khai tan vỡ, mặt đất nơi cây Thập Tràng sinh trưởng liền xuất hiện từng đạo khe hở, khuếch tán ra khắp bát phương, tựa như vô số những con địa long chui ra, bùn đất trồi lên khiến cho mặt đất dấy lên chấn động kịch liệt, những ngọn núi xa xa cũng không ngừng sụp xuống.

Rừng rậm bốn phía cây Thập Tràng không ngừng truyền ra âm thanh ken két, từng thân cây ngã xuống, từng mảnh bùn đất sụp đổ, từng đoạn rễ cây thuộc về cây Chân Tiên Thập Tràng dính theo đầy đất, không ngừng bị kéo ra bên ngoài.

m thanh oanh oanh đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi.

Phạm vi ảnh hướng không chỉ là khu rừng Chân Tiên Thập Tràng, còn có cả ba mươi sáu vương quốc ở bốn phía.

Đối với những vương quốc ở trong này mà nói, đây chính là một trận hạo kiếp trước đó chưa từng có.

Thần sắc của từng tu sĩ Thánh Lan tộc bên trong những vương quốc này đều đại biến, hoảng sợ đến cực hạn, nhưng cũng không dám đi ngăn cản và tới gần nơi này chút nào.

Không dám ngăn cản, là bởi vì thân phận Hắc Thiên tộc.

Không dám tới gần, là bởi vì phía dưới khe nứt khai thiên, trong khi cánh tay thiên đạo không gì sánh kịp phủ xuống, người ngoài không thể tiếp cận chút nào, mà thiên địa pháp tắc ở bên trong đó lại vô cùng hỗn loạn.

Từng đạo tia chớp hạ xuống, còn hình thành từng khu vực mưa a xít, từng đoàn từng đoàn khói độc khuếch tán, từng vòng lôi điện từ bộc phát.

Đất rung núi chuyển, gió bão gào thét.

Quốc chủ Thiên Đính Quốc và Chu Hành Vu, còn có mấy trăm Hắc Y Vệ, giờ phút này thần sắc của tất cả mọi người đều đại biến, kinh hồn bạt vía, giờ khắc này ngay cả nội tâm Quốc chủ Thiên Đính Quốc cũng đều dao động lên.

“Thiên… Thiên đạo!!”

“Chẳng lẽ vị này thật sự là Thần tử của Hắc Thiên tộc!”

Thật sự là một màn trước mắt này quả thực quá mức rợn người, hình như cũng chỉ có thân phận Thần tử của Hắc Thiên mới có thể miễn cưỡng xứng đôi một chút.

Tâm thần Chu Hành Vu cũng chấn động mãnh liệt, không cách nào tin, trong mắt Lâm Viễn Đông bên cạnh cũng lộ ra sự cuồng nhiệt trước đó chưa từng có, ví như nếu giờ khắc này Thần tử phủ xuống, kêu gã móc mệnh đăng ra, gã tuyệt sẽ không bi phẫn giống như lúc trước, mà cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Cảm xúc chuyển biến chỉ là một phương diện, một mặt khác là gã cảm thấy đại nhân vật như Thần tử muốn mệnh đăng của mình, tuyệt đối sẽ không để bản thân gã chịu thiệt, dẫu sao… Đó là nhân vật lớn!

Thiên địa chấn động, vẫn còn đang tiếp tục, vẫn còn đang rất mãnh liệt.

Không chỉ nơi đây như vậy, giờ khắc này toàn bộ Thánh Lan đại vực đều chấn động vô cùng kịch liệt, mà từng tộc nhân hậu duệ Ách Tiên tộc phân tán ra trong các Quận, huyết mạch trong cơ thể của bọn họ xuất hiện dấu hiệu sôi trào, mặc kệ ở nơi nào, tất cả đều nhao nhao quay về phía Chân Tiên Thập Tràng, quỳ bái.

Cùng lúc đó trên bầu trời, trong liên tiếp những tiếng nổ vang ngập trời, theo đại địa hoàn toàn tan vỡ, theo vô số bùn đất như từ trên trời hạ xuống, Chân Tiên Thập Tràng với đống rễ cây vô cùng vô tận rốt cuộc cũng bị cánh tay thiên đạo nhổ tận gốc.

Cuối cùng, trong lúc mặt đất hoàn toàn nổ tung, cây Chân Tiên Thập Tràng thoát ly khỏi mặt đất, lăng không dựng lên.

Từ xa nhìn lại, vô tận rễ cây rắc rối phức tạp, có thô có mảnh, tất cả đều tập trung cùng một chỗ, tựa như là một mảnh lưới do pháp tắc thiên địa kết thành, bất luận một đạo nào trong đó, tựa hồ cũng ẩn chứa đạo vận.

Giờ phút này, trong lúc cây Thập Tràng bị kéo bay lên không trung, ở trên một đầu cuối của thân cây ngay gần trên trời, Thanh Thu gắt gao túm lấy nhánh cây bên người, bên trong tâm thần như có trăm vạn đạo thiên lôi nổ tung.

Dù là cho tới tận bây giờ, nàng thân là người tự mình trải qua tất cả mọi thứ, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong lòng dâng lên hoảng sợ ngập trời.

Về phần Ninh Viêm, cả người đã trở nên ngơ ngơ ngác ngác, giờ phút này đang lơ lửng trên không trung, trong lòng dâng lên vô tận gợn sóng.

Sau khi muốn mổ bụng lấy ruột thất bại, gã cũng không nắm lấy nhánh cây mà cả người đã rơi khỏi cây Thập Tràng.

Bất quá nhánh mây trên bụng gã vẫn bị đội trưởng thủy chung bắt lấy, cho nên cũng không rơi xuống, mà lúc ẩn lúc hiện treo giữa không trung.

Về phần Hứa Thanh, giờ phút này cũng đang vô cùng hoảng hốt, theo bản năng chụp lấy một nhánh cây bên cạnh, thân thể lay động kịch liệt theo cây Thập Tràng, nhìn đội trưởng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, trong đầu tràn ngập từng trận sóng lớn dữ dội.

Hắn biết mỗi lần ra ngoài làm đại sự cùng đội trưởng, đều không phải là việc nhỏ.

Như lần bên Nhân Ngư Đảo, đối phương liều mạng mất nửa người cũng muốn đi cướp máu thịt của Câu Anh, lại ví dụ như lần bên Hải Thi tộc, đối phương liều mạng hết thảy đi hấp thu tượng thần, trước khi đi còn muốn gặm một miếng.

Lại ví dụ như Tam Linh Trấn Đạo Sơn…

Mỗi một lần đều rất lớn, nhưng so với lần này, Hứa Thanh cảm thấy những lần kia đều giống như là trò đùa vậy, căn bản không cách nào so sánh với nhau.

“Trở thành phụ thân của thiên đạo!”

Trong lúc tâm thần Hứa Thanh chấn động kịch liệt, cánh tay thiên đạo trong khe nứt trên bầu trời liền túm lấy ngọn của cây Thập Tràng kéo vào bên trong cái khe, nhét vào trong bụng, nhanh chóng dung hợp.

Sau đó bàn tay này buông ra, lại nhanh chóng chộp tới vị trí phía dưới thân cây.

Oanh một tiếng, cây Thập Tràng chấn động mãnh liệt, cánh tay thiên đạo lần nữa cầm cây Thập Tràng, tiếp tục giơ lên và nhét vào trong bụng.

Mà theo cây Thập Tràng dung hợp cùng một chỗ với bụng của nó, cây Thập Tràng liền phát ra tia sáng lập lòe, bắt đầu trở nên mềm hơn, dường như muốn từ cây hóa thành ruột.

Chương 999: Giấy chứng nhận từ Thiên Đạo (2)

Cùng lúc đó, đội trưởng bên đó cười lớn một tiếng.

“Tiểu sư đệ, chỗ tốt thứ nhất khi trở thành phụ thân của thiên đạo đến rồi!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra khát vọng, theo lời nói truyền ra, một cái chớp mắt sau trong khe hở trên bầu trời bỗng xuất hiện hai đạo ánh sáng bảy màu, bỗng nhiên kích xạ ra, một đạo bay về phía đội trưởng, một đạo bay về phía Hứa Thanh.

Trong chốc lát, hai đạo ánh sáng bảy màu này đồng thời hạ xuống, bao phủ cả đội trưởng cùng Hứa Thanh.

Hô hấp Hứa Thanh trở nên dồn dập, hắn không rõ ràng đạo ánh sáng bảy màu này là cái gì, nhưng hắn cảm nhận được bên trong ánh sáng bảy màu ẩn chứa pháp tắc thiên địa, ẩn chứa đạo vận vô thượng, càng ẩn chứa một tia nhận thức nào đó.

“Đây chính là bằng chứng đóng góp của chúng ta, ha ha, cũng có thể coi là nhi tử của chúng ta đưa ra chứng nhận, phía trên lạc ấn khí tức của chúng ta, ngươi coi nó là giấy nhận phụ thân cũng không sai.”

Đội trưởng hoa chân múa tay vui sướng và cuồng tiếu, thiên địa lần nữa nổ vang, trong một cái nháy mắt, vô cùng vô tận linh khí từ thiên địa bát phương điên cuồng vọt tới.

Đây là linh khí cực kỳ thuần túy, không ẩn chứa mảy may chút dị chất nào, tựa như quán đỉnh, mãnh liệt bay về phía Hứa Thanh và đội trưởng.

“Công đức thiên đạo!!” Ninh Viêm treo lơ lửng, la thất thanh, sau đó vẻ mặt vô cùng đau đớn, hối hận trong lòng đã không cách nào hình dung.

Nếu có thể trở lại thời điểm lúc trước, gã cảm thấy đừng nói là ruột, coi như là toàn bộ lục phủ ngũ tạng, chỉ cần gã còn một hơi thở, vậy thì gã có thể tống xuất tất cả, gã cũng muốn trở thành phụ thân của thiên đạo.

"Ai mà ngờ được rằng hai tên Hắc Thiên tộc này, lại có thể làm ra việc điên cuồng như thế cơ chứ!!"

Loại cảm giác bỏ lỡ này, khiến cho đáy lòng của gã gần như phát điên, giờ phút này ánh mắt trở nên đỏ thẫm, chợt mở cái miệng rộng muốn hấp thu, tuy rằng người được ban tặng không phải là gã, nhưng khoảng cách gần như vậy, gã hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể hấp thu được một chút.

Thanh Thu cũng không biết ánh sáng bảy màu này là thế nào, nhưng cảm thụ linh khí bốn phía cùng với nghe được Ninh Viêm kinh hô, hô hấp cũng trở nên dồn dập, đồng dạng đi đến hấp thu.

Mà hưởng chỗ tốt lớn nhất, dĩ nhiên là đội trưởng cùng Hứa Thanh.

Giờ phút này đội trưởng bên đó thân thể run rẩy, cấp tốc hấp thu sức mạnh của thiên địa đang hội tu tới, để hóa thành lực lượng cởi bỏ phong ấn của bản thân, rất nhanh khí tức trên thân y liền tăng lên, càng lúc càng cường hãn.

Hứa Thanh cũng tương tự như thế, trong sức mạnh thiên địa nồng đậm trước đó chưa từng có, chỉ trong 10 cái hô hấp, tòa Thiên Cung thứ sáu trong cơ thể hắn đã lập tức thành hình.

Tiếp theo trong đầu có âm thanh ầm ầm vang vọng, Hứa Thanh không kịp suy tư quá nhiều, cái thứ nhất hiện ra trong tâm thần chính là nhánh cây thu được lúc trước.

Nhánh cây trên cây Thập Tràng vốn giá trị nhất chính là sánh như chí bảo, nhưng theo cây Thập Tràng được thiên đạo dung nhập, vị cách của nó tự nhiên cũng sẽ được kéo lên.

Hứa Thanh vừa muốn đặt nhánh cây Thập Tràng mình thu được lúc trước vào bên trong nội cung của tòa Thiên Cung thứ sáu.

Nhưng một cái chớp mắt trước khi để vào, động tác của hắn bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn cánh tay từ trong khe hở trên bầu trời, cũng nhìn cây Thập Tràng bốn phía, trong mắt lóe lên ánh sáng âm u.

"Thương Long!"

Hứa Thanh gầm nhẹ trong lòng.

Trong nháy mắt tiếp theo, Thương Long đã đợi từ lâu tràn ngập cảm xúc khát vọng mãnh liệt, lập tức gào thét một tiếng to rõ, từ trong cơ thể Hứa Thanh phóng lên trời.

Hứa Thanh không chút do dự, lập tức phất tay, ném nhánh cây tới Thương Long.

Hai mắt Thương Long tuôn ra tinh mang, mở cái miệng rộng nuốt một cái, sau khi nuốt nhánh cây vào trong, thân thể của nó lập tức lay động, theo thần niệm Hứa Thanh truyền đạt, nó dứt khoát phóng tới khe hở trên bầu trời!

Đội trưởng bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt lập tức trợn to, đây cũng là lần đầu tiên đội trưởng truyền ra âm thanh nghẹn ngào kinh ngạc sau khi đi tới cây Chân Tiên Thập Tràng này.

“Hình thức ban đầu của thiên đạo!”

“Ngươi ngươi ngươi…Tại sao ngươi làm được, những năm nay ta nghĩ hết biện pháp cũng không cách nào làm được nó!”

“Hình thức ban đầu của thiên đạo gặp phải ngay lúc Viễn Cổ thiên đạo được sáng tạo ra… Một màn này, một màn này… Là việc mà ta nằm mộng cũng muốn thấy.” Đội trưởng hô hấp dồn dập, tâm thần chấn động vô cùng kịch liệt, đây chính là việc mà y tha thiết ước mơ, vô cùng khát vọng.

Trong lúc đội trưởng nói, Thương Long gào thét bay thẳng vào trong khe hở trên bầu trời, trực tiếp vọt tới bên cạnh Viễn Cổ thiên đạo trong khe hở.

Lúc này động tác túm cây thập tràng của Viễn Cổ thiên đạo cũng hơi dừng một chút.

Trong lúc mơ hồ, bên trong khe hở, hình như hai thiên đạo đang nhìn lẫn nhau, sau một cái chớp mắt, toàn thân Viễn Cổ thiên đạo chấn động, lại tràn ra một tia khí tức màu vàng, tặng cho Thương Long.

“Bản nguyên của thiên đạo, đây là Viễn Cổ thiên đạo đã nhận hình thức ban đầu của thiên đạo thành nghĩa tử của mình rồi sao?”

Trong khi đội trưởng kinh hô, Thương Long bên kia liền phát ra tiếng gào thét động trời, thân hình ở bên trong khe hở không ngừng bành trướng, chấn động thiên đạo bộc phát ra trên người cũng càng nồng đậm hơn.

Cuối cùng sau khi hấp thu hết cực hạn, toàn thân Thương Long liền lập lòe ánh sáng vàng rực rỡ, trong mắt rõ ràng lộ ra vẻ linh động, truyền ra một tia quấn quít về phía Viễn Cổ thiên đạo, sau đó vẫy đuôi một cái, bay ra khỏi khe hở, trở về với Hứa Thanh.

Dưới một trời lập lòe ánh sáng kim quang, trong ánh mắt hâm mộ mãnh liệt của đội trưởng, Thương Long màu vàng tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh, bay thẳng đến tòa Thiên Cung thứ sáu!

Sau một khắc, tòa Thiên Cung thứ sáu lập tức xuất hiện ánh sáng lập lòe màu ánh kim.

Đây là ánh sáng thiên đạo, đây là Thiên Đạo Cung!

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, tu vi lập tức tăng vọt, mà giờ khắc này trên người hắn rõ ràng xuất hiện một tia đạo vận, dung hợp cùng thiên địa, chấn động bát phương.

Cùng lúc đó, Thiên Cung của hắn giống như vẫn còn đang tiếp tục tăng trưởng, tòa Thiên Cung thứ bảy đang nhanh chóng hình thành.

“Chúng ta là phụ thân của Viễn Cổ thiên đạo, Thương Long của ngươi là nghĩa tử của thiên đạo, như vậy nó sẽ là tôn nhi của ngươi, cũng là tôn nhi của ta?”

Đội trưởng ở bên cạnh nhìn qua hết thảy, đáy lòng ê ẩm nói nhỏ.

Chương 1000: Minh Linh Huyết Sí Đăng (1)

Giờ khắc này, sức mạnh thiên địa nồng đậm giống như thủy triều không ngừng vọt tới, bầu trời cũng trở nên vặn vẹo, giống như hóa thành một biển linh khí.

Mà cánh tay của Viễn Cổ Thiên Đạo bên trong khe hở cũng lại lần nữa chuyển động, từng chút từng chút kéo cây Thập Tràng vào bên trong khe hở, không ngừng hấp thu.

Thân ảnh đám người Hứa Thanh và đội trưởng cũng chầm chậm tiếp cận khe hở.

Mà người lấy được chỗ tốt không chỉ là Hứa Thanh và đội trưởng, Ninh Viêm và Thanh Thu một bên mặc dù không bằng hai người bọn họ, nhưng cũng nhận được lợi ích không nhỏ, tu vi trong cơ thể đều đang chấn động.

Về phần Hứa Thanh, giờ phút này trong lòng giống như có sóng lớn, tập trung cảm thụ tòa Thiên Cung thứ sáu của mình.

Toàn thân tòa Thiên Cung thứ sáu đều là màu vàng, Thiên Đạo tọa trấn trong chỗ sâu, bên trong Thiên Cung tạo thành biển khơi, Thương Long bơi lượn ở, không ngừng tản ra từng trận đạo vận chấn động.

Cực kỳ bất phàm!

Sức mạnh thiên địa vẫn đang vọt tới từ bốn phía, trái tim Hứa Thanh đập vô cùng cực nhanh, trong lòng dâng lên khát vọng, lập tức hấp thu, đắp nặn tòa Thiên Cung thứ bảy của mình.

Sau hơn 10 hơi thở, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng rực rỡ, sau khi tòa Thiên Cung thứ sáu thành hình trong cơ thể, bây giờ tòa Thiên Cung thứ bảy của hắn cũng đã thành hình được hơn phân nửa.

Bảy thành, tám thành, chín thành… .

Sau một khắc, theo Hứa Thanh thở sâu, tòa Thiên Cung thứ bảy trực tiếp liền thực hóa đến 9 phần 10.

“Vật tọa trấn tòa Thiên Cung thứ bảy…” Trong đầu Hứa Thanh nhanh chóng chuyển động, Đế Kiếm chỉ mới tu hành được một thời gian khá ngắn nên tạm thời không thích hợp, một đao Thái Thương cũng chưa đủ tư cách.

Quỷ U Đoạt Đạo Công đặc thù, tuy nói là công pháp nhưng thật ra lại giống như là một loại thần thông hơn, khác biệt với Kim Ô Luyện Vạn Linh, cũng không thích hợp.

Về phần que sắt màu đen cùng với Ảnh Tử, ngay khi ý niệm này bay lên trong đầu Hứa Thanh, hắn đã lập tức bác bỏ.

Dưới thủ đoạn của hắn, hai tên này đã trở nên vô cùng nhu thuận, nhưng ở sâu bên trong nội tâm, Hứa Thanh vẫn không hoàn toàn tín nhiệm bọn chúng như cũ, lại càng không nói tới việc dùng để tọa trấn Thiên Cung.

Mặc dù trong túi trữ vật có mảnh vỡ pháp bảo, nhưng nếu dùng để làm vật tọa trấn Thiên Cung thì vẫn còn kém một chút.

“Thủy tinh màu tím cũng có thể, nhưng đây là vật trọng yếu nhất trên người ta, bây giờ hiểu rõ của ta về nó vẫn còn quá ít, không thể tuỳ tiện liền quyết định sử dụng.”

“Trừ bên ngoài những cái này, thật ra còn có một vật, cũng có thể tọa trấn!” Ý niệm trong đầu Hứa Thanh không ngừng xoay chuyển, cuối cùng hắn không do dự nữa, lập tức thôi phát Quỷ Đế Sơn trong thức hải.

Di dời nó vào tòa Thiên Cung thứ bảy.

Chớp mắt khi dung nhập, tòa Thiên Cung thứ bảy lập tức ầm ầm rung động lắc lư, kịch liệt lay động, Quỷ Đế Sơn phủ xuống lại khiến cho Thiên Cung thứ bảy xuất hiện bài xích.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn đã từng trải qua việc bài xích giống như thế này.

Đó là khi dung nhập độc đan vào trong Thiên Cung.

Lúc trước bởi vì độc của độc đan vô cùng hung mãnh, cần có thời gian dung hợp, việc hắn cần làm chính là không được chết trước khi hoàn thành dung hợp.

Sau khi trải qua đủ loại hành hạ đau khổ, rốt cuộc mới thành công đặt độc đan vào trong Thiên Cung.

Về phần Tử Nguyệt, Kim Ô cùng với Thương Long, lại không hề xuất hiện loại bài xích này.

Hứa Thanh hiểu rõ, mặc dù Tử Nguyệt có vị cách cực cao, nhưng dù sao cũng là do chính hắn cướp đoạt được, cuối cùng cũng là đồ vật hoàn toàn thuộc về bản thân hắn, Kim Ô cùng với Thương Long cũng tương tự như vậy, cho nên sẽ không bài xích.

Nhưng Quỷ Đế Sơn này mặc dù cũng là do hắn cảm ngộ mà ra, nhưng cuối cùng vẫn là đồ vật vẽ ra, trên trình độ nào đó thì nó vẫn có một nửa thuộc về ngoại vật, không phải hoàn toàn thuộc về bản thân hắn.

Kể từ đó, nếu như muốn đặt nó vào trong Thiên Cung, hoàn toàn dung hợp cùng với bản thân, xuất hiện sự bài xích cũng không kỳ quái.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, mở miệng thật lớn, sau đó chợt hít một hơi thật sâu, lực lượng của thiên địa dồi dào từ bốn phía lập tức điên cuồng vọt tới, bay vào bên trong tòa Thiên Cung thứ bảy, gia tăng sức mạnh để dung nhập Quỷ Đế Sơn.

Trong nháy mắt tiếp theo Quỷ Đế Sơn rung động lắc lư, chậm rãi trùng lặp cùng tòa Thiên Cung thứ bảy.

Quá trình này tuy không nhanh, nhưng cũng không chậm giống như lần dung nhập độc đan, nhất là bây giờ bốn phía Hứa Thanh lại đang có lực lượng của thiên địa vô cùng nồng đậm, việc này khiến cho hắn có một nguồn trợ lực cuồn cuộn không dứt.

Thời gian trôi qua, theo cây Thập Tràng không ngừng dung nhập vào khe hở trên bầu trời, Quỷ Đế Sơn cũng đang tiến hành dung hợp.

Ba thành, năm thành, bảy thành… .

Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, tay phải vẫn giơ lên, gắt gao túm lấy nhánh cây bên cạnh để cố định thân hình, sau đó điều khiển lỗ chân lông toàn thân mở ra và phần bụng co lại, lần nữa hút một hơi, sức mạnh thiên địa bốn phía lập tức như một luồng sóng ập tới.

Rốt cuộc sau ba mươi lần hút, Quỷ Đế Sơn đã hoàn toàn dung hợp lại cùng với tòa Thiên Cung thứ bảy, theo một âm thanh nổ vang vọng lên trong đầu Hứa Thanh, tòa Thiên Cung thứ bảy hoàn toàn thành hình.

Ngoại hình cũng không phải là cung điện, mà trông giống một tòa miếu thờ hơn.

Bên trong miếu thờ, Quỷ Đế khoanh chân đả tọa, sau lưng là hai thanh trường đao, trên gối là một cây Thái Sơ Ly U Trụ, toàn thân tản mát ra thần vận động trời, ánh mắt khép kín, nhưng nếu nhìn vào bộ dáng, lúc này nó đã giống Hứa Thanh như đúc!

Ngay khi tòa Thiên Cung thứ bảy thành hình, chấn động tản mát ra trên người Hứa Thanh cũng liền trở nên càng thêm cường hãn, trong khi khí tức dâng lên, Hứa Thanh cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự cường hãn của mình.

So với thời điểm chưa đi đến Chân Tiên Thập Tràng, chênh lệch trước sau quả là giống như giữa trời và vực vậy.

“Tạo hóa lần này, hoàn toàn rất lớn!”

“Nhưng, vẫn còn chưa kết thúc!”

Chương 1001: Minh Linh Huyết Sí Đăng (2)

Hứa Thanh mở mắt ra, cảm nhận được sức mạnh thiên địa bốn phía đã xuất hiện dấu hiệu suy kiệt, hắn cũng biết rõ phần thưởng cho việc mình giúp đỡ Thiên Đạo trở nên hoàn thiện cũng sắp kết thúc.

Vì vậy hắn giơ tay phải lên, lấy chiếc mệnh đăng hình huyết sí từ trong ngực ra.

Tay trái bấm niệm pháp quyết, lực lượng thiên địa quanh bốn phía lập tức ầm ầm vọt tới, nhưng không phải dung nhập bản thân hắn, mà là xông vào bên trong chiếc mệnh đăng này.

Hắn muốn nhờ sức mạnh thiên địa ở nơi này, để tẩy rửa chiếc mệnh đăng.

Dù sao thì vật này cũng là do Thánh Lan tộc đưa tới, cho nên Hứa Thanh không hề yên tâm.

Mà không cần biết chiếc mệnh đăng này có phải tồn tại một chút khuyết điểm nhỏ nhặt hoặc có ẩn tàng thủ đoạn bí mật nào hay không, trước mắt dùng lực lượng thiên địa để tẩy rửa, là việc cực kỳ thích hợp.

Trong chớp mắt, dưới lực lượng thiên địa dung nhập, chiếc mệnh đăng liền tràn ra ánh sáng lóng lánh, càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng trở nên cực kỳ rực rỡ chói mắt, ánh sáng bùng lên.

Sau khi liên tiếp tẩy rửa mấy lần, Hứa Thanh nheo mắt lại, tay trái bấm niệm pháp quyết, bảy tòa Thiên Cung trong cơ thể đồng thời vận hành, lực lượng Quỷ Đế phủ xuống, lần nữa tẩy rửa cho nó.

Tiếp theo là lực lượng Kim Ô tràn vào, sau đó là lực lượng Tử Nguyệt cùng khí tức độc cấm, cuối cùng là Thương Long biến ảo, phun ra kim quang.

Dùng nhiều phương thức như vậy, sau khi tẩy trừ mệnh đăng từ trong ra ngoài, lúc này Hứa Thanh mới thả lỏng một hơi trong lòng, không chần chừ nữa mà bắt đầu dung nhập nó vào trong cơ thể.

Theo mệnh đăng trong tay hắn tan biến, rất nhanh bên trong Mệnh Vụ trong thức hải, phía sau hai tòa mệnh đăng Thiên Cung, lúc này lại có thêm một tòa Thiên Cung nữa đang ầm ầm huyễn hóa cụ hiện ra.

Mệnh Vụ cuộn mình, thức hải Hứa Thanh chấn động, rất nhanh từ trong tòa Thiên Cung đang dần dần hình thành bỗng bộc phát ra huyết quang, xuyên thấu qua Mệnh Vụ, đồng thời tòa Thiên Cung nhờ chiếc mệnh đăng thứ ba dung nhập cũng đột nhiên thành hình.

Trong đầu Hứa Thanh lập tức hiện ra cảm giác hiểu rõ về chiếc mệnh đăng thứ ba này.

Đăng này, tên là Minh Linh Huyết Sí Đăng.

Nó hoàn toàn khác biệt với hai ngọn mệnh đăng gia trì lực lượng của Hứa Thanh lúc trước, nó không phải phòng hộ, cũng không phải tràn ngập sát phạt giống như hắn thấy bề ngoài, tác dụng của nó chỉ có một, đó chính là tăng tốc độ!

Người có chiếc mệnh đăng này, trên phương diện tốc độ sẽ trở nên cực kỳ kinh người, có thể bộc phát ra tốc độ gấp mấy lần bản thân.

Mà nó vốn dĩ là có một đôi, nếu như đồng thời có được, chẳng những tốc độ càng thêm kinh khủng, còn có thể hình thành lực sát thương vô cùng đáng sợ.

Mặc dù bây giờ chỉ có một cánh, nhưng trong lòng Hứa Thanh vẫn thoả mãn, nhất là sau khi cảm thụ chiếc mệnh đăng này có thể tăng thêm tốc độ, tâm tình của hắn cũng sục sôi lên.

Lần thu hoạch này, quả thực không gì sánh kịp.

Vô luận là quân công hay trở thành phụ thân của Thiên Đạo, cũng đều đủ để khiến cho người khác đỏ mắt vô cùng, mà tu vi của hắn cũng từ tòa Thiên Cung thứ năm tăng vọt đến tòa Thiên Cung thứ tám.

Mà bởi vì tòa Thiên Cung thứ tám là do mệnh đăng hình thành, cho nên cũng sẽ gia tăng số lượng Thiên Cung cực hạn của hắn, khiến cho tương lai Thiên Cung của hắn đại thành, sẽ từ mười tòa Thiên Cung, lên tới mười một tòa.

Mà giờ khắc này, sức mạnh thiên địa cũng dần dần tản đi, mặc dù tòa Thiên Cung thứ chín cũng không toàn bộ thực hóa, thế nhưng cũng đã hoàn thành non nửa, hết thảy đều rất hoàn mỹ, lúc này trên cây Thập Tràng, đám người bọn họ đứng cách khe hở trên bầu trời chưa tới ngàn trượng.

Mắt thấy cây Thập Tràng này đang không ngừng bị dung hợp, trong lòng Hứa Thanh dự tính rời đi, vì vậy nhìn về phía đội trưởng.

So sánh với lúc trước mà nói, khí tức trên người đội trưởng rõ ràng đã kéo lên rất nhiều, dù bây giờ Hứa Thanh cũng đã trở nên cường hãn, nhưng vẫn không nhìn ra sâu cạn như cũ.

Nếu nói chính xác, thì đội trưởng là mở phong ấn tu vi dần dần, chứ không phải đơn thuần là tăng tu vi lên.

Nhưng Hứa Thanh cũng đã quen với việc này rồi.

“Đại sư huynh, chúng ta phải đi rồi.”

Sau khi Thanh Thu và Ninh Viêm nghe được câu này, liền nhanh chóng mở mắt ra.

Ninh Viêm rõ ràng lộ ra một chút cảm giác căng thẳng, chỉ bất quá so sánh với Ninh Viêm ngây thơ, Thanh Thu hoặc nhiều hoặc ít đã có một phần đáp án đối với thân phận của Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu rồi, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ hiện lên vẻ phức tạp.

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, nhìn cánh tay Thiên Đạo bên trên.

“Chờ một chút.”

Hứa Thanh nhìn theo ánh mắt đội trưởng, nhìn tới cánh tay Thiên Đạo trắng như tuyết, lấy hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, lập tức liền hiểu rõ đối phương muốn làm gì.

Nhưng Hứa Thanh cũng không có bất ngờ, dẫu sao mỗi lần làm đại sự kết thúc, đội trưởng đều muốn làm một việc như vậy.

Chú ý tới vẻ mặt Hứa Thanh, đội trưởng trừng mắt nhìn hắn.

“Tiểu sư đệ, sự tình lần này náo loạn quá lớn, chúng ta dùng phương pháp tầm thường sợ là khó có thể rời khỏi, nhưng lúc trước ta đã nói với ngươi rồi, ta có một cái đại bảo bối.”

“Sau khi triển khai vật ấy, mặc dù không cách nào xác định địa điểm, nhưng nó có thể khiến cho chúng ta truyền tống cự ly xa, ta cũng đã điều chỉnh sẵn phương hướng rồi, mục tiêu là Phong Hải Quận.”

“Nhưng mà muốn vận hành vật ấy, cần có nguồn động lực cực lớn, không có biện pháp, vì để chúng ta có thể thuận lợi rời khỏi, ta dự định đi tới chào hỏi với nhi tử của chúng ta.”

“À.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Đội trưởng ho khan cười một cái.

“Vậy thì, tý nữa nếu ta gặp cái gì ngoài ý muốn, tiểu sư đệ ngươi nhất định phải lên trợ ra một cước, đạp ta văng vào.”

Lời đội trưởng vừa ra, Thanh Thu trầm mặc và quay đầu, vẻ mặt ta không biết gì hết.

Nhưng thần sắc Ninh Viêm bỗng biến đổi, gã nghe được câu Phong Hải Quận, mạnh mẽ nhìn về phía Hứa Thanh và đội trưởng, mặc dù lúc trước gã có phần ngây thơ không kịp phản ứng, nhưng thật ra trong lòng cũng đã nghi ngờ rồi, chỉ bất quá về sau mọi chuyện liên tiếp xảy ra quá nhanh, lại quá mức chấn động, cho nên gã không kịp suy tư quá nhiều.

Bây giờ mọi việc đã gần an ổn, lúc nhìn hai người Hứa Thanh, nghi ngờ trong lòng Ninh Viêm càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng trong khi ánh mắt của gã nhìn về phía Hứa Thanh và đội trưởng, trong mắt đội trưởng lập tức lộ ra vẻ điên cuồng, trong lúc cánh tay Thiên Đạo buông ra, bắt lấy thân cây Thập Tràng ngoài trăm trượng, thân thể của y giống như linh cẩu, chợt lao lên.

“Thiên Đạo… . Không biết có mùi vị gì.”

Hai mắt đội trưởng hiện ra tia sáng mãnh liệt, tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã đến bên cạnh cánh tay trắng như tuyết của nhi tử Thiên Đạo, sau khi đến liền lập tức ôm lấy cánh tay Thiên Đạo, ngước cổ lên và đầu hơi ngả về phía sau, miệng há lớn nhất có thể, sau đó chợt hạ xuống, táp một cái về cánh tay kia.

Rặc rặc!

Chương 1002: Hoàng của Thiên Phong (1)

Cánh tay trắng như tuyết của Thiên Đạo tản ra mùi hương kỳ dị, tựa như một khúc thịt vô cùng mỹ vị thơm ngon.

Hứa Thanh nhìn qua bàn tay, liếm liếm bờ môi, nhanh chóng nhìn về phía đội trưởng.

Trong mắt đội trưởng tràn ngập điên cuồng, động tác vô cùng thành thạo, giờ phút này, theo tứ chi ôm lấy cánh tay Thiên Đạo, miệng lớn chợt hạ xuống, trực tiếp cắn vào trên cánh tay Thiên Đạo, dùng toàn lực hung hăng cắn một cái.

Có lẽ bởi vì bản thân là phụ thân của Thiên Đạo, lại thêm công đức lúc trước, khiến cho đội trưởng hình như thật sự cắn xuống được thứ gì đó, sau khi dùng sức cưỡng ép nuốt xuống, thần sắc lộ ra vẻ điên cuồng cười ha hả.

"Đáng… . ."

Nhưng không đợi y nói xong, trong lúc Thanh Thu và Ninh Viêm trợn mắt há hốc mồm, giọng của đội trưởng đột biến, hóa thành tiếng kêu rên.

Giống như ăn phải thức ăn không cách nào tiêu hoá vậy, bụng của đội trưởng lập tức phồng lên, phanh một cái …trực tiếp nổ tung.

Trong lúc máu thịt văng khắp nơi, khí tức Thiên Đạo vô cùng nồng đậm từ lỗ thủng trên bụng y tuôn ra bên ngoài, có thể nhìn thấy một khối da màu vàng.

Ánh mắt đội trưởng trợn to, buông hai tay ra muốn che đi lỗ thủng, nhưng vẫn đã chậm, lực lượng tan vỡ không hề đình chỉ, giờ phút này nhanh chóng ảnh hưởng tới khắp toàn thân của y.

Trong chớp mắt, hai tay đội trưởng tan nát, nửa người dưới ầm ầm nổ tung, ruột cũng được, hai chân cũng thế, hoàn toàn tan vỡ tứ tán, hóa thành vô số thịt nát.

Máu tươi đầy trời, nửa người trên của đội trưởng cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị ảnh hướng đến và tương tự nổ tung.

Bụng chia năm xẻ bảy, ngực trực tiếp tan nát, lục phủ ngũ tạng văng khắp nơi và nhanh chóng tiêu tán, cuối cùng máu thịt mơ hồ, chỉ có cái đầu người cứng nhất vẫn còn.

Cũng không biết đầu của đội trưởng đã phát triển thế nào, thế mà vẫn miễn cưỡng bảo trì nguyên vẹn, tiếng kêu rên trong miệng vẫn rất rõ ràng, giờ phút này thậm chí còn lao thẳng xuống đống huyết nhục phía dưới của mình, mở cái miệng rộng, cắn vào mẩu da màu vàng kia.

Lần này không nuốt xuống mà ngậm vào trong miệng, trong mắt lần nữa lộ ra vẻ điên cuồng, cố gắng hất đầu mình treo ở trên nhánh cây, cũng vào trong lúc này, ra sức bổ sung nốt lời nói lúc nãy.

"… giá!!"

Thanh Thu hít vào một hơi, Ninh Viêm ngây ngốc tại chỗ, gã đã thấy qua người tìm chết, nhưng người tìm chết như vị trước mắt này thì quả thực hiếm thấy, so sánh với nhau, gã cảm thấy mình lúc trước bị cắn mấy cái cũng không coi vào đâu.

Mà Thiên Đạo cũng phát hiện mình bị cắn, cánh tay hơi dừng lại, sau đó dùng ánh mắt khó hiểu từ trong khe hở nhìn xuống, hình như không biết cái đầu người kia đang định làm gì.

Mà tay của nó không có chút vết thương, hiển nhiên thứ đội trưởng cắn xuống, chỉ là một mảnh da mỏng mà thôi.

Sau khi suy nghĩ không có kết quả, Thiên Đạo tiếp tục bắt lấy cây Thập Tràng, giơ lên nhét vào trong bụng của mình.

Mắt thấy một màn này, Hứa Thanh lập tức bỏ ý niệm vọt lên cắn một cái trong đầu, cùng lúc đó, tiếng cuồng tiếu của đội trưởng vang vọng bốn phương.

"Ha ha, rốt cuộc ta cũng ăn được Thiên Đạo!"

"Té thôi, té thôi."

"Tiểu sư đệ, ta cũng không biết chúng ta riêng phần mình sẽ bị truyền tống tới đâu, dù sao phạm vi đại khái không sai, mọi người… Dựa theo thiên mệnh!"

Đội trưởng cười to, mi tâm lập lòe ánh sáng màu vàng, khuếch tán ra phía ngoài hóa thành từng đạo phù văn màu vàng, số lượng ngay lập tức đến hơn mười vạn, bao phủ bốn phương, hợp thành bốn cái truyền tống trận thật lớn.

Bốn cái truyền tống trận này đều hơi mờ, phạm vi ngàn trượng, tràn ngập khí tức Thiên Đạo.

Hiển nhiên khối da đội trưởng gặm được kia, vào thời khắc này đã có tác dụng.

Một khắc bốn tòa trận pháp hình thành, bên trong liền dâng lên một cỗ lực lượng truyền tống kinh thiên động địa, sau đó liền hóa thành bốn đạo ánh sáng, một trong hai đạo nồng đậm nhất bao phủ bản thân đội trưởng, đạo còn lại bay về phía Hứa Thanh.

Hai đạo khác thì hướng về phía Ninh Viêm và Thanh Thu.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh biết mình không cần đi đạp đội trưởng vào.

Rất nhanh, trong lúc Thanh Thu và Ninh Viêm thở hổn hển, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, bốn tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang vọng, truyền tống đã mở ra!

Trong chốc lát, thân ảnh mọi người trên thân cây Thập Tràng bỗng nhiên tan biến.

Mà sau khi bọn họ biến mất, cánh tay duỗi ra từ khe hở trên bầu trời cũng không dừng lại chút nào, vẫn túm lấy cây Thập Tràng tiếp tục kéo lên để dung hợp, rất nhanh, liền nhét nốt thân cây hơn ba nghìn trượng cùng với vô số rễ cây còn dư lại, đưa vào bên trong khe hở.

Khi một đám rễ cây cuối cùng tiêu tán trên bầu trời, khe hở kia cũng chậm rãi khép lại, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Hết thảy khôi phục lại bình thường.

Chỉ là… Mặt đất đã trở thành một mảnh bừa bộn.

Cây Chân Tiên Thập Tràng sừng sững qua vô tận năm tháng, bây giờ đã không còn nữa.

Trên mặt đất chỉ có một cái hố sâu cực lớn cùng với từng cái khe rãnh từ hố sâu lan tràn ra phía ngoài, tựa như mạng nhện, khiến cho toàn bộ người nhìn thấy đều phải giật mình.

Về phần ba mươi sáu vương quốc, bây giờ thành trì cũng đều sụp xuống hơn phân nửa, toàn bộ Thánh Lan tộc trong đó đã sớm bị một màn như vậy chấn động, lúc này tâm thần vẫn còn đang vù vù ầm ầm như trước.

Quốc chủ Thiên Đính Quốc đứng trên mặt đất nhìn lên bầu trời xa xa, trong đầu có vô tận gợn sóng, hô hấp cũng trở nên dồn dập, tay phải khi thì nắm chặt lúc thì buông ra, hiển nhiên nội tâm cũng đang vùng vẫy.

Chu Hành Vu bên cạnh cũng vô cùng chấn động, trầm mặc, nhưng Lâm Viễn Đông đứng ở phía sau gã bỗng nhiên lớn tiếng hét lên.

“Thần tử uy vũ!”

Chu Hành Vu muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng, về phần Quốc chủ Thiên Đính Quốc, giờ phút này tay phải của gã hoàn toàn buông ra, trong mắt lộ ra quyết đoán, chắp tay cúi đầu về phía bầu trời.

“Cung kính Thần tử!”

Theo Quốc chủ Thiên Đính Quốc mở miệng, một đám tu sĩ Thiên Đính Quốc sau lưng, toàn bộ cùng cúi đầu về phía bầu trời.

Cuối cùng Chu Hành Vu cũng phải cúi đầu.

Mà đúng lúc này, bầu trời khôi phục như thường đột nhiên lần nữa xuất hiện biến hóa, chỉ thấy trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một biển ánh sáng vô tận, khuếch tán vô hạn về khắp bát phương, bên trong mây mù huyễn hóa ra một bóng người mặc Đế bào cực lớn.

Chương 1003: Hoàng của Thiên Phong (2)

Trên thân vị ấy mặc một chiếc Đế bào màu vàng rộng thùng thình, hiển lộ ra uy áp thần thánh, hoa văn cửu long thêu bên trên giống như tồn tại chân thật, nhưng bị phong ấn ở trên chiếc áo bào này, du tẩu qua lại ở, tràn ra vẻ tôn quý.

Đỉnh đầu là Đế quan màu đỏ, giống như một mặt trời đỏ vậy, tạo thành một khe hở đỏ thẫm cực lớn sau lưng.

Mà thứ làm cho người ta chú ý nhất, đó là chuỗi ngọc trên mũ miện Đế quan rủ xuống, trước sau tổng cộng hai mươi tư chuỗi ngọc, mỗi chuỗi ngọc xỏ 12 viên châu ngọc, che phủ gương mặt kia, đồng thời từng viên châu ngọc còn tràn ra ánh sáng rực rỡ, khiến cho người ta càng không thể nhìn thẳng.

Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy người mặc Đế bào này, là một người trung niên.

Một khắc người này vừa xuất hiện, thiên địa lập tức biến sắc, đại địa nổ vang, uy áp mãnh liệt như bài sơn đảo hải từ trên người bao phủ khắp bát phương.

Sau khi nhìn thấy bóng người này, Chu Hành Vu lập tức quỳ bái xuống.

“Hoàng!”

Toàn thân Quốc chủ Thiên Đính Quốc cũng run lên, tương tự quỳ bái xuống, tất cả Hắc Y Vệ cùng với toàn bộ thành trì của ba mươi sáu vương quốc trong Thánh Lan tộc, trong một cái nháy mắt, đều lập tức quỳ xuống với bóng người trên bầu trời.

“Hoàng!”

Thiên Phong vương triều, cái gọi là Hoàng, thật ra từ trình độ nào đó mà nói cũng chính là Vương.

Mà bên trong toàn bộ Thánh Lan tộc, áp đảo bốn đại vương triều, Tổ Hoàng trên nội đình, mới là Tổ Hoàng duy nhất của cả Thánh Lan tộc!

Người tới, dĩ nhiên không phải Tổ Hoàng vạn năm chưa từng xuất hiện, mà là Hoàng của Thiên Phong vương triều nhận được ý chỉ của Hắc Thiên Thần Điện, tự mình đến nơi này nghênh đón Thần tử.

Hoàng đứng ở giữa thiên địa, mặt không cảm xúc, đầu tiên là nhìn thoáng qua hố sâu Chân Tiên Thập Tràng dưới mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn qua nơi bầu trời đã từng có khe hở xuất hiện, sau khi trầm mặc hồi lâu, liền bình tĩnh mở miệng.

“Mộc Thiên Chính.”

“Có thần!” Quốc chủ Thiên Đính Quốc lớn tiếng đáp lại.

“Nhi tử Mộc Nghiệp của ngươi, có công nghênh đón Thần tử, Thần Điện ban thưởng tư cách Thần bộc.”

Quốc chủ Thiên Đính Quốc nghe vậy, tâm thần dấy lên vô tận kích động, thân thể cũng run rẩy lên, liên tục dập đầu về phía bầu trời.

“Mộc Thiên Chính, tạ Hoàng thiên ân!”

Hoàng của Thiên Phong nghe tạ ơn như vậy, ánh mắt thâm thúy nhìn Quốc chủ Thiên Đính Quốc đang quỳ bái, sau đó nhìn về phía xa xa, nhàn nhạt mở miệng.

“Thần tử vi tôn, đã cố ý tránh trẫm, vậy liền do bọn ngươi truy tung đi, báo cho Thần tử biết có chỉ thị của Hắc Thiên triệu hoán.”

Nói xong, Hoàng của Thiên Phong quay người, bước một bước về phía hư vô, trước khi bóng người tan biến bỗng hơi dừng lại một chút, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng trào một cái về phía nơi đám người Hứa Thanh truyền tống biến mất lúc trước.

Khu vực này lập tức nổ vang rồi sụp xuống, hết thảy dấu vết đều hoàn toàn tiêu tán trong không gian tan vỡ, không thể bị truy tung, không thể bị dò xét.

Làm xong những thứ này, Hoàng của Thiên Phong mặt không cảm xúc, bóng người tan biến ở trong thiên địa.

Chu Hành Vu ở trên mặt đất như có điều suy nghĩ, thì thào trong lòng.

“Hoàng tới thật đúng lúc… . .”

Quốc chủ Thiên Đính Quốc bên cạnh thần sắc như thường, giả bộ như không phát hiện một màn trên bầu trời, sau khi đứng dậy lập tức hạ lệnh, an bài người phía dưới phân tán để tìm kiếm Thần tử.

Cuộc tìm tòi này, cũng không phải là chỉ ở nơi đây, dần dần toàn bộ Thiên Phong vương triều, từng ngành cùng với toàn bộ thế lực chi nhánh, dưới ý chỉ từ Hoàng của Thiên Phong, hình thành một khí thế mênh mông cuồn cuộn, tản ra tìm kiếm tung tích Thần tử trong phạm vi toàn cảnh.

Chỉ bất quá thanh thế cuộc tìm kiếm Thần tử mênh mông cuồn cuộn, bởi vì ý chỉ truyền đạt và tản rộng ra cũng cần có thời gian, cho nên …đã chậm trễ ba ngày.

Cũng không phải chỉ có một mình Hắc Thiên Thần Điện tọa trấn bên trong Thiên Phong vương triều hạ ý chỉ, rất nhanh, Thần Điện tọa trấn trong ba đại vương triều khác của Thánh Lan tộc cũng tương tự truyền ra pháp chỉ, nhao nhao triển khai tìm kiếm.

Trong đó, Hồng Linh vương triều cùng với Nguyệt Vụ vương triều là điên cuồng nhất, bọn họ khuếch tán lực lượng cả nước, đồng thời Hắc Thiên Thần Điện tọa trấn chỗ bọn họ, sau nhiều năm cũng lần đầu rời khỏi vương thành, đích thân tham dự cuộc tìm kiếm.

Thậm chí vô số tộc quần phụ thuộc vào Hắc Thiên tộc cùng Thánh Lan tộc cũng đều nhận được pháp chỉ tìm kiếm nghiêm túc từ Thần Điện và các đại vương triều, gia nhập vào bên trong cuộc tìm kiếm này.

Cứ như vậy, sự kiện tìm kiếm Thần tử đó dần dần hoàn toàn oanh động toàn bộ Thánh Lan đại vực.

Phía biên giới Thánh Lan vực cũng đồng dạng như thế, bắt đầu giới nghiêm và càng diễn càng ác liệt.

Một màn này, tự nhiên cũng dẫn tới Phong Hải Quận cực kỳ coi trọng, sau khi bọn họ dùng phương pháp của mình tra xét được bộ phận nguyên do, cả Quận Đô liền chấn động, bao gồm cả Thượng Huyền Tam Cung ở bên trong Chấp Kiếm Cung, tất cả đều dấy lên gợn sóng cực lớn.

“Thần tử của Hắc Thiên?”

“Cây Chân Tiên Thập Tràng sừng sững vô số năm …không còn nữa?

“Từ nay về sau Thánh Lan tộc mất đi một nơi kỳ tích?”

“Hắc Thiên Thần Điện hạ pháp chỉ xuống bốn đại vương triều?”

“Đại Tế Ti của Hắc Thiên Thần Điện ở Hồng Linh vương triều cùng với Nguyệt Vụ vương triều đích thân ra ngoài?”

“Tại sao Đại Tế Ti của Thần Điện ở Thiên Phong vương triều cũng chỉ hạ lệnh, mà không ra ngoài, vả lại còn ngầm đồng ý Hoàng của Thiên Phong chậm trễ thời gian ba ngày?”

Cao tầng ở Phong Hải Quận triệu khai hội nghị khẩn cấp, đồng thời có rất nhiều Chấp Kiếm Giả đều nhận được nhiệm vụ, đi đến biên giới chịu trách nhiệm giới nghiêm, đề phòng Thánh Lan tộc thừa cơ chất vấn.

Mà đám người Khổng Tường Long cũng nhận được loại nhiệm vụ này, lúc bọn họ ra ngoài liền nhìn nhau một cái, cũng chú ý tới vẻ ngạc nhiên nồng đậm trong mắt nhau.

“Có lẽ không phải là bọn họ đâu… . .” Sơn Hà Tử thì thào.

“Không thể nào, dù sao người kia cũng là Thần tử, ngươi không nên nói bậy dọa người khác!” Tâm thần Vương Thần run lên, dùng sức lắc đầu.

“Đúng, ha ha, là ta suy nghĩ nhiều, chuyện này khiến cho Thánh Lan tộc tạo thành phong bạo lớn như vậy, làm sao có thể là hai người bọn họ được!” Sơn Hà Tử miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Nhưng mà ta nhớ là trước khi Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu rời đi, bọn họ đã đề cập rằng nơi muốn đi chính là Chân Tiên Thập Tràng, còn nói muốn làm đại sự gì đó… . .” Dạ Linh ở một bên nghi hoặc nói ra một câu.

Mọi người trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Khổng Tường Long đè xuống rung động lắc lư trong lòng, nghiêm túc mở miệng.

“Nói không chừng chỗ đó có hai nhóm Hắc Thiên tộc khác nhau.”

“Không sai, chính là như vậy!” Đám người Sơn Hà Tử nghe vậy, vội vàng gật đầu sau đó toàn bộ tiếp tục trầm mặc, vùi đầu chạy trên đường, ngoài ra vẻ mặt mỗi người hoặc nhiều hoặc ít cũng mang theo một chút hoảng hốt.

Chương 1004: Tu sĩ mũ rơm xuất hiện! (1)

Phong Hải Quận, Khuất Triệu Châu.

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng tươi sáng, bình nguyên phía dưới giống như do một đống những màu sắc lớn nhỏ bất đồng lốm đốm chắp vá, thoạt nhìn rất nhiều màu sắc, như một bức tranh, vô cùng rực rỡ tươi đẹp.

Nếu như cẩn thận nhìn tới, có thể thấy lốm đốm những thứ phủ bên trên bình nguyên, đều là từng kiện từng kiện quần áo, nam nữ già trẻ, các loại kiểu dáng, đầy đủ hết, còn có rất nhiều các loại như mũ và bao tay.

Đây là nơi ở của Y Tộc.

Thỉnh thoảng, có thể nhìn thấy rất nhiều quần áo trẻ con từ trên mặt đất bay lên không trung, trong lúc bay lên liền tạo thành từng đàn chơi đùa, bay tới bay lui, một mảnh tường hòa rất là tươi đẹp.

Nhưng rất nhanh, từ trong hư vô của mảnh thiên địa rực rỡ huyễn lệ và tươi đẹp này, bỗng xuất hiện một đạo khe hở.

Ngay sau đó từ bên trong có một âm thanh ~NGAO... truyền ra, trong nháy mắt tiếp theo, một cái đầu lâu từ trong lăn ra ngoài, phịch một tiếng ngã trên mặt đất, sau khi lăn lộn vài vòng, bộ mặt liền cúi xuống phía dưới.

Trong khi rất nhiều quần áo bốn phía bay nhanh bay tới, cái đầu lâu kia cố gắng muốn điều chỉnh đầu mình ngược lại, nhưng hình như quá mức suy yếu, không cách nào làm được.

Nhưng mà chút việc nhỏ ấy tự nhiên không làm khó được phụ thân của Thiên Đạo, cái đầu người này lè lưỡi ra, hung hăng đẩy một cái, mượn lực trực tiếp lật thẳng đầu lên, biến thành bộ dạng dựng đứng, kinh ngạc nhìn bốn phía.

“Y Tộc?”

Đầu người này, chính là đội trưởng.

Một khắc nhìn thấy bốn phía là Y Tộc, trong lòng đội trưởng dâng lên niềm vui mừng, y biết mình đã thành công về tới Phong Hải Quận.

“Ta có một vị hảo hữu trong Y Tộc.”

Đội trưởng thì thào, dưới khí cơ dẫn dắt, xa xa, một cái bao tay kiểu nữ liền nhanh chóng bay đến, không ngừng tung tăng bay múa chung quanh y, bộ dạng hình như rất vui vẻ.

Đội trưởng cười ha ha, nhận ra cái bao tay này chính là hảo hữu của mình, vừa muốn nói chuyện, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, xa xa bay tới một đám mũ, chúng nó trước sau nối tiếp mà đến khiến cho đội trưởng biến sắc, cũng may bạn tốt của y vội vàng bay tới chỗ đám mũ đó, không biết giữa Y Tộc câu thông như thế nào, nhưng sau khi đám mũ kia bay vài vòng bốn phía quanh đội trưởng, liền với vẻ lưu luyến không rời mà bỏ đi.

Nhìn qua đám mũ đi xa, đội trưởng nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo dưới sự trợ giúp của bao tay, bay lên trên không, nhìn bốn phương xa xa, sau đó lộ ra thần sắc đắc ý.

“Lần này vô cùng thuận lợi, ha ha.”

“Không biết tiểu Thanh thế nào, tiểu tử kia không đơn giản, có lẽ không sao, trước tiên ta cứ ở nơi đây khôi phục xong thân thể lại rồi tính.”

Nghĩ tới đây, đội trưởng cố gắng ngẩng đầu, nhìn về phía bao tay đang túm lấy tóc của mình, liếm liếm bờ môi, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Hữu Hữu, Y Tộc các ngươi có cái gì ăn ngon không? Dẫn ta đi nếm thử đi…Còn nữa, có nơi nào thú vị không, cho ta đi mở rộng tầm mắt đi.”

Cái bao tay kiểu nữ nghe vậy, giơ ngón trỏ lên, nhiều lần uốn lượn, giống như đang gật đầu vậy, hai mắt đội trưởng sáng lên, tràn đầy chờ mong, càng bay càng xa.

Mấy ngày sau, trong một nơi cách chỗ này mấy Châu, trên một mảnh sa mạc mà phi chu Thất Huyết Đồng đã từng đi ngang qua, ánh nắng ở nơi này giống như lửa đốt, mặt đất không có bất kỳ cây cối nào, chỉ có nồng đậm từng luồng sóng nhiệt, vặn vẹo ở giữa thiên địa, tràn ngập khắp bốn phương.

Thả mắt nhìn đi, toàn bộ sa mạc không thấy một chút bóng dáng của nhân tộc, chỉ thỉnh thoảng lại có đám Quang Quái lập lòe trong ánh nắng cùng với đám sương mù tạo thành Yên Miểu Tộc như ẩn như hiện.

Một lát sau, một chiếc Pháp Hạm 100 trượng gào thét bay qua trên bầu trời.

Pháp Hạm này có hình bầu dục, bộ dạng rất kỳ lạ, có hơn 10 cánh buồm hơi mờ, tựa như trường đao, lại như đôi cánh, tràn ra rậm rạp hàn mang, đồng thời toàn bộ thân tàu đều là một mảnh màu tím.

Về phần mũi tàu, là một đồ đằng gương mặt ác quỷ, đó chính là hồn do sát hỏa trấn áp trong pháp khiếu, sau đó dung nhập vào trong Pháp Hạm hình thành hồn thể.

Hết thảy những thứ này, liền khiến cho chiếc Pháp Hạm này tản mát ra khí tức Kim Đan mở Thiên Cung.

Giờ phút này, bên trong khoang thuyền của Pháp Hạm, Hứa Thanh đã khôi phục lại thân hình nhân tộc, đang khoanh chân đả tọa.

Hắn đã truyền tống trở về được ba ngày rồi, lúc hắn xuất hiện chính là ở trên mảnh sa mạc này.

Mặc dù khí hậu nơi đây rất ác liệt, nhiệt độ cao cực hạn, coi như là tu sĩ cũng không muốn thừa nhận quá lâu, nhưng cuối cùng không rơi vào những nơi hung địa cực đoan, cũng khiến cho Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi trong lòng, vì vậy sau khi rơi xuống, hắn lập tức lấy ra Pháp Hạm của mình, khoanh chân ở bên trong để tránh nhiệt độ cao bên ngoài, đồng thời cũng kiểm kê lại thu hoạch của bản thân qua lần hành động này.

“Tu vi của ta từ năm tòa Thiên Cung trực tiếp tấn thăng đến tám tòa Thiên Cung, tòa Thiên Cung thứ chín cũng đã tạo thành non nửa!”

“Lúc Khổng đại ca chiến lực Cửu Cung liền có thể chém giết Nguyên Anh sơ kỳ, hiện giờ ta cũng có thể làm được việc này, nếu như toàn lực ứng phó .. .” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang.

“Nguyên Anh tầm thường, cho dù là tu vi hơi thâm sâu một chút, ta cũng không phải là không thể giết!”

“Tiếp theo, chỉ còn lại ba tòa Thiên Cung thứ chín, mười và mười một, một khi hoàn thành toàn bộ, ta có thể thử đột phá, tấn cấp Nguyên Anh!”

Hứa Thanh thì thào, lại nghĩ tới những thu hoạch khác, tâm tình có chút chấn động.

“3142 đạo quả!”

“Một chiếc mệnh đăng!”

“Các loại tài liệu luyện khí luyện đan ẩn chứa linh vận!”

“Nhập cổ phần tạo ra Thiên Đạo!”

Hứa Thanh hít sâu, sau khi kiểm kê lại toàn bộ thu hoạch, liền cảm thấy rất thoả mãn đối với một lần ra ngoài này.

“Không biết bên chỗ Thanh Thu thế nào.”

Hứa Thanh nhớ lại trước khi truyền tống, sau khi trầm ngâm thoáng có chút lo lắng, nhưng mà Hứa Thanh biết rõ đối phương cũng không phải là cái loại nhi nữ yếu ớt, người có thể sống sót từ nơi ánh mắt của nửa khuôn mặt Thần Linh chiếu tới, nhất định không đơn giản.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, liền cảm thấy mình không cần quá lo lắng.

Mà Ninh Viêm bên đó, hắn càng không lo lắng, về phần đội trưởng… . .

Hứa Thanh cảm thấy có lẽ dù mình chết, đội trưởng cũng sẽ không chết được, dù là chỉ còn lại cái đầu, nhưng đoán chừng không cần bao lâu, sẽ lại vui vẻ gặp lại.

“Mặc kệ đại sư huynh, y sẽ tự quay về Quận Đô, việc ta muốn làm hiện giờ, chính là nắm chắc thời gian quay trở về.”

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn hư ẩn phù do Tử Huyền vẽ ở trên thân thể mình, đạo phù văn này đã biến hóa rất lớn, lúc mới bắt đầu là đỏ thẫm, bây giờ màu sắc đã cực kỳ ảm đạm, thậm chí nếu không cẩn thận dò xét, căn bản là không nhìn ra.

“Còn chưa tới ba tháng…” Hứa Thanh thở dài, nhưng hắn cũng có thể hiểu được, dẫu sao Thiên Đạo xuất hiện, công đức hạ xuống cùng với sức mạnh thiên địa dung nhập, tất cả đều vô tình khiến cho hư ẩn phù bị rửa sạch.

Bây giờ còn có thể tồn tại một chút như vậy, cũng đã rất không dễ dàng.

Chương 1005: Tu sĩ mũ rơm xuất hiện! (2)

“Phải nhanh chóng trở về!” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn ra thiên địa ngoài Pháp Hạm, hắn biết rõ lần này việc bọn họ làm ở Thánh Lan tộc có thể nói là kinh thiên động địa.

Tất nhiên sẽ kéo theo một loạt hành động tìm kiếm truy tung.

Mặc dù bây giờ hắn ở trong Phong Hải Quận, nhưng hư ẩn phù che giấu trên người vừa vặn sắp tiêu tán, việc này khiến cho trong lòng Hứa Thanh dâng lên bất an, Thương Long bên trong nội cung thứ sáu cũng cho hắn loại cảm giác này.

Cỗ cảm giác bất an đó khiến cho Hứa Thanh nhíu mày, mà bởi vì khoảng cách cùng với hoàn cảnh, lúc này hắn rất khó dùng Kiếm Lệnh để truyền âm, vì vậy hai tay của hắn bấm niệm pháp quyết, nhấn một cái về phía Pháp Hạm, khiến cho tốc độ Pháp Hạm phóng đại, thậm chí còn hóa thành trong suốt, ẩn nấp trên bầu trời.

Làm xong những thứ này, đáy lòng Hứa Thanh thoáng yên ổn hơn một chút, hai mắt khép kín và điều chỉnh hơi thở.

Cứ như vậy, lại trôi qua ba ngày.

Một tia hư ẩn phù cuối cùng trên người Hứa Thanh đã tiêu tán.

Một khắc tản đi, bên ngoài đang là đêm tối, mặc dù không hề có ánh mặt trời nhưng nhiệt độ vẫn cao như trước, sóng nhiệt tràn ngập bên ngoài Pháp Hạm.

Ánh mắt Hứa Thanh chậm rãi mở ra, cúi đầu xem xét bản thân, sau đó hiện ra biểu cảm nghi ngờ, trầm ngâm đi ra ngoài khoang thuyền.

Vừa đi ra, sóng nhiệt lập tức đập thẳng vào mặt, chỉ trong chốc lát trán của hắn liền xuất hiện mồ hôi, toàn thân trực tiếp ướt đẫm mồ hôi, nhưng Hứa Thanh không hề quan tâm những thứ này, hắn đứng ở đầu thuyền nhìn bốn phía xa xa, thần sắc chậm rãi âm trầm.

“Không bình thường.”

"Mấy ngày này cảm giác bất an bên trong lòng ta chẳng những không có tiêu tán, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt, nhất là một khắc vừa rồi khi hư ẩn phù mất đi hiệu lực, gần như là cảm thấy hãi hùng khiếp vía."

Hứa Thanh cảm thụ tòa Thiên Cung thứ sáu trong cơ thể, chú ý tới Thương Long Thiên Đạo bên trong đang không ngừng lượn khắp, lộ ra vẻ lo lắng, vì vậy sắc mặt trở nên khó chịu, đây cũng không phải lần đầu tiên Thương Long Thiên Đạo xuất hiện báo động trước, Hứa Thanh nhớ kỹ, lần đầu xuất hiện cảnh báo chính là trước khi hắn cùng đội trưởng muốn đi làm đại sự, khi còn ở bên trong Quận Đô.

Từ đó về sau vẫn một mực tồn tại, nhưng không có quá mức mãnh liệt, chỉ là mơ hồ.

Mà một cái chớp mắt vừa rồi, cảm giác bất an này nháy mắt tăng vọt.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hải Quận xa xa, từ nơi này đến Phong Hải Quận đã không phải rất xa, lấy tốc độ bây giờ của hắn, cần chừng khoảng một tháng, sau khi đến Phong Hải Quận là có thể mượn nhờ truyền tống trận trong các thành trì.

Nếu không phải dựa vào Pháp Hạm, mà dùng tốc độ của bản thân hắn, có thể rút ngắn thời gian lại một chút.

"10 ngày!" Hứa Thanh thì thào, vừa nhìn về những cái phương hướng khác.

Phạm vi của mảnh sa mạc này cực kỳ bao la, trong đầu Hứa Thanh hiện ra thông tin được biết lúc tham gia mật huấn của Chấp Kiếm Giả, bởi vì Khuất Triệu Châu đều là do sa mạc tạo thành, nhiệt độ rất cao, không thích hợp với nhân tộc cho nên cực ít thế lực của nhân tộc, tuy cũng có Chấp Kiếm Đình, thế nhưng lại ở ốc đảo nơi biên giới xa xôi.

Nếu đi đến đó, thời gian còn lâu hơn khi đi về phía Quận Đô.

Hứa Thanh nheo mắt lại, sau khi suy tư liền đi một bước tiến về phía trước, vung tay phải lên thu Pháp Hạm lại, nhưng không phải bay về phía chân trời, mà là bay thẳng đến mặt đất.

Nếu như địa điểm có thể truyền tống cách quá xa, mà loại cảm giác bất an hãi hùng khiếp vía này lại mãnh liệt như thế, Hứa Thanh tất nhiên không có ý định tiếp tục ngu ngốc bay đi, hoặc là đổi con đường khác.

Hành vi phía trước quá nguy hiểm, mà hành vi phía sau thì ý nghĩa không lớn.

Hắn chuẩn bị kiếm tẩu thiên phong, thử đi tới điểm truyền tống của ngoại tộc.

Dù sao nơi đây cũng là Phong Hải Quận, là lãnh địa của nhân tộc, như vậy Yên Miểu Tộc sinh sống ở nơi này, dựa theo đạo lý mà nói, cũng sẽ không quá làm khó dễ.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh bộc phát tốc độ để bay thẳng đến mặt sa mạc phía dưới, sau đó liền tìm kiếm.

Vào lúc cách hừng đông không xa, rốt cuộc Hứa Thanh tìm được một tòa thành trì của Yên Miểu Tộc, một cái chớp mắt tiến gần, sương mù bên trong tộc bốc lên, từng đạo thần thức bất thiện lập tức khóa chặt hắn.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, lập tức lấy ra Kiếm Lệnh củacChấp Kiếm Giả, chắp tay khách khí mở miệng.

“Tại hạ là Chấp Kiếm Giả trong Hình Ngục Ti của nhân tộc, có nhiệm vụ trọng yếu bên người, quân vụ khẩn yếu không dám trì hoãn, thế nên khẩn cầu mượn nhờ truyền tống trận của Yên Miểu Tộc dùng một lát, tất cả phí tổn theo đó mà tính, tại hạ khắc ghi ân này, vả lại cũng sẽ báo cáo và ghi chép trong Chấp Kiếm Cung, kính xin Yên Miểu Tộc dàn xếp!”

Những Yên Miểu Tộc bên trong thành trì tràn ra thần thức, sau khi đảo qua Kiếm Lệnh trong tay Hứa Thanh, một lúc lâu mới truyền ra hồi âm.

“Đợi ở đấy!”

Hứa Thanh cung kính cúi đầu, lặng lẽ chờ đợi.

Một lần đợi, chính là hơn một canh giờ, Hứa Thanh nhìn sắc trời dĩ nhiên đã sáng ngời, lần nữa cung kính mở miệng dò hỏi.

“Tiếp tục chờ!” Giọng nói Yên Miểu Tộc lãnh đạm.

“Xin hỏi cần phải chờ bao lâu, thật sự là thời gian rất cấp bách, tại hạ không dám trì hoãn.” Hứa Thanh khách khí nói lại.

“Không biết.”

Hứa Thanh nghe vậy quay người, không hề đợi nữa, nhanh chóng bay về phía trước, đáy lòng dâng lên lãnh ý, đối phương có thể không đồng ý, điều này rất bình thường, nếu như trực tiếp cự tuyệt thì hắn cũng có thể hiểu được.

Nhưng kêu mình đợi như thế, rõ ràng là tồn tại một chút ác ý.

Hứa Thanh thở sâu, bộc phát toàn bộ tu vi, nhất là Huyết Sí Đăng trong người lập tức tràn ra ánh sáng màu đỏ, dưới sự gia trì của nó, tốc độ của hắn đột nhiên tăng vọt, trực tiếp liền hóa thành một đạo cầu vồng, trong chớp mắt tan biến ở chân trời.

Thời gian trôi qua, sáu ngày qua đi.

Dưới sự triển khai Minh Linh Huyết Sí Đăng, lại không tiếc linh lực trong cơ thể tiêu hao số lượng lớn, rốt cuộc Hứa Thanh đã rút ngắn được thời gian bốn ngày, giờ phút này cũng đã tới gần khu vực Quận Đô của Phong Hải Quận, nội tình sâu dày của hắn cũng lộ ra trong sáu ngày này, bây giờ, trạng thái bản thân của hắn vẫn đang ở trong đỉnh phong như cũ, duy chỉ có tinh thần do nhiều ngày cảnh giác cao độ cho nên có một chút mỏi mệt.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh cũng đã từng nghĩ tới việc có nên thử tìm một chỗ để trốn hay không, xem xem đến cùng thì cảm giác bất an đến từ nơi nào, nhưng khi ý nghĩ này hiện lên, Thương Long Thiên Đạo báo động trước chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng tràn ra lo lắng đậm đặc hơn nữa.

Giờ phút này, lúc hắn còn cách giới Châu phía trước chỉ còn lại lộ trình chừng một canh giờ, tâm thần Hứa Thanh cũng không buông lỏng chút nào, lần nữa bộc phát tốc độ, nhưng vào lúc này nơi cuối cùng trong ánh mắt của hắn, đột ngột hiện ra một bóng người.

Ngăn cản ở phía trước!

Trên người mặc mộ bộ áo tơi, đội mũ rơm, khí tức lạnh như băng.

“Suýt nữa thì để cho ngươi tìm được đường sống.”

Giọng nói trầm thấp, mang theo sát ý nồng đậm, vang vọng khắp bát phương.

Chương 1006: Phản ứng mạnh mẽ (1)

Hầu như nháy mắt khi lời nói của tên tu sĩ đội mũ rơm truyền ra, Hứa Thanh phản ứng nhanh đến cực hạn.

Hắn không chút do dự, giống như bản thân đã muốn làm như thế từ trước rồi vậy, thân thể cấp tốc rút lui, đồng thời chợt bóp Vô Tự Truyện Tống Phù nắm ở trong tay đã chuẩn bị sẵn từ sáu ngày trước đến tận bây giờ.

Nhưng một bóp xuống dưới, lại không có bất kỳ chấn động truyền tống nào tràn ra, vào thời khắc này thiên địa bốn phía dường như trở nên vô cùng ngưng kết, khiến cho hết thảy lực lượng truyền tống đều bị ngăn cấm!

Mà phẩm giai Vô Tự Truyện Tống Phù của Hứa Thanh cũng khá cao, dưới tình huống bình thường còn có thể bỏ qua ngăn cấm bình thường, trừ phi... Đối phương vì phòng ngừa hắn truyền tống, đã chuyên môn sưu tập tình báo, sau đó cố ý nhằm vào và thiết kế chuẩn bị từ hồi lâu, dùng vật trấn áp có phẩm giai cao hơn.

Nhưng mà trong lòng Hứa Thanh cũng không hề dâng lên chút gợn sóng nào, không bị việc không truyền tống được làm ảnh hưởng tới suy nghĩ, động tác chưa từng dừng lại chút nào, tiếp tục rút lui.

Trong lúc lui ra phía sau, tám tòa Thiên Cung trong cơ thể hắn ầm ầm bộc phát, trên đỉnh đầu hiển lộ ra ba cái ô, cái ô bảy màu thủ hộ thân thể, cái ô màu đen đen bảo vệ thần hồn, Minh Linh Huyết Sí thì gia trì tốc độ.

Hết thảy tất cả, khiến cho tốc độ lui ra phía sau của hắn toàn diện tăng vọt, nhất là hai con ngươi còn hiện ra hư ảnh Tử Nguyệt, toàn thân cao thấp bộc phát ra độc cấm, sau lưng biến ảo hiện ra hư ảnh Quỷ Đế Sơn, tràn ra uy thế ngập trời.

Còn có Thương Long Thiên Đạo xuất hiện trên bầu trời, du tẩu bốn phương sau đó gào thét với bầu trời.

Sau một rống của nó, lực lượng thiên đạo khuếch tán, khiến cho lực lượng giam cầm của phiến khu vực này xuất hiện dấu hiệu buông lỏng nghiêm trọng.

Hứa Thanh phản ứng cực nhanh, từ khi phát hiện địch nhân xuất hiện cho đến giờ phút này, tất cả đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, liền sử dụng ra hết thủ đoạn của mình.

Giờ phút này thân thể của hắn khẽ nhoáng một cái, nháy mắt bay lên trên không, muốn tranh thủ nhờ lực lượng của Thương Long Thiên Đạo khiến phong ấn của khu vực này buông lỏng, chạy ra bên ngoài.

Một màn này, khiến cho sắc mặt của tên tu sĩ mặc áo tơi đội mũ rơm lập tức biến hóa, gã hừ lạnh một tiếng, thân thể chợt bước ra, đi thẳng đến trên bầu trời, tay phải bấm niệm pháp quyết, nhấn một cái lên bầu trời.

Vô số ấn ký lập tức hiện ra ở bốn phía, lạc ấn trên bầu trời, cắt ngang đường chạy trốn của Hứa Thanh.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, thân thể lay động để cải biến phương hướng, thử cưỡng ép truyền tống.

Nhưng tên tu sĩ đội mũ rơm lấy ra một nắm cát, ném ra bốn phía, bên trong khu vực giam cầm vang lên tiếng nổ, sau đó liền được gia trì, trở nên càng thêm ngưng kết, ngăn cản Hứa Thanh truyền tống.

Vẫn không kết thúc, tên tu sĩ đội mũ rơm này hiển nhiên đã chuẩn bị thật lâu, sát cơ cực kỳ mãnh liệt, để đề phòng ngừa có ngoài ý muốn xuất hiện, giờ phút này gã trực tiếp cắn vào chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi màu vàng.

Ngụm máu tươi kia lập tức bay lên trên không, hóa thành một mảnh màu vàng che trên bầu trời, bỗng nhiên phủ xuống phía dưới.

Tất cả thứ này khiến cho bầu trời nổ vang, mà giam cầm vốn dĩ bị Thương Long Thiên Đạo làm cho buông lỏng nghiêm trọng cũng lập tức ổn định lại, giống như chưa từng tan vỡ.

Làm xong những thứ này, gã quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, trong miệng truyền ra giọng nói khàn khàn.

“Hứa Thanh, đã lâu không gặp.”

“Hiện giờ, ngươi trốn không thoát, trong một thời gian ngắn sẽ không có ai tới quấy rầy chúng ta.”

Trong lúc nói chuyện, người này tháo cái mũ rơm trên đầu xuống, lộ ra một gương mặt trung niên tang thương, mà thứ làm cho người ta chú ý nhất chính là con mắt của gã, vô luận là con ngươi hay là tròng mắt, toàn bộ đều hóa thành màu vàng nhạt.

Hai mắt màu vàng, làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, mà một cái chớp mắt này, trên người của gã cũng tương tự có khí tức Thần Tính khuếch tán ra.

Chính là phụ thân của Thánh Quân Tử, Sở Thiên Quần!

Cũng chính là một cỗ thân thể thử nghiệm Thần Linh* sau cùng mà Tử Thanh Thái Tử để lại bên trong Nghênh Hoàng Châu!

(*thân thể thử nghiệm Thần Linh = Thần Linh Thí Thể)

Lúc một đoàn người Hứa Thanh rời khỏi Liên Minh Bát Tông, Sở Thiên Quần đã hạ lời thề trước mộ ái tử, muốn chém giết Hứa Thanh để tế tự Thánh Quân Tử.

Chỉ là sau đó Hứa Thanh thủy chung ở trong Quận Đô không ra bên ngoài, gã không tìm được cơ hội, mà lẻn vào bên trong Chấp Kiếm Cung thì lại mạo hiểm cực lớn.

Cho nên gã một mực chờ đợi trong phạm vi khu vực Quận Đô, trong đó lần Hứa Thanh và Khổng Tường Long ra ngoài kia, gã vốn định ra tay, nhưng chẳng biết tại sao con đại điểu Thanh Cầm kinh khủng của Phong Hải Quận lại đột nhiên xuất hiện, lại không hiểu sao đi tới tấn công gã trọng thương.

Mặc dù gã chạy trốn được, nhưng thương thế cũng cực kỳ nghiêm trọng, cho đến bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn.

Từ đó về sau gã không cam lòng, bí mật hao phí không ít đại giới, mật thiết chú ý tới hành tung của Hứa Thanh, cho đến khi gần đây khi dò xét thấy Hứa Thanh đã ra ngoài, vì vậy gã không tiếc tiêu hao Thần Tính của bản thân, triển khai Thần Thuật, dùng tên Hứa Thanh cùng với huyết dịch, sợi tóc và các vật tư mà gã đã từng sưu tập được để làm chất môi giới riêng, từ đó tính toán phương hướng của Hứa Thanh.

Gã kiên trì tính toán liên tục, trừ phi Hứa Thanh thủy chung dùng thủ đoạn ẩn nấp che đậy, nếu không chung quy sẽ bị gã trong vô số lần xem bói tìm được phương hướng.

Giờ phút này nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt Sở Thiên Quần mang theo nồng đậm căm hận, sát cơ mãnh liệt vô cùng, gã cảm thấy sở dĩ Thánh Quân Tử thê thảm như thế, trừ nguyên nhân là do phụ thân gã ra, thì tên Hứa Thanh này cũng chiếm cứ không ít trách nhiệm.

Quan trọng nhất là, Hứa Thanh chính là người giết ái tử của gã.

Loại cừu hận vô cùng mãnh liệt này, ngày đêm dày vò nội tâm của gã, khiến cho giờ phút này gã chỉ nhìn qua Hứa Thanh liền cười lên dữ tợn.

Nghĩ đến việc mình sắp báo thù cho ái tử, nghĩ tới Hứa Thanh chết tiệt sắp sửa bị chính mình tàn nhẫn hành hạ đến chết, trong lòng của gã liền dâng lên một cảm giác thoải mái.

Sắc mặt Hứa Thanh biến hóa, nhìn chằm chằm Sở Thiên Quần phía trước, liếc mắt liền nhận ra thân phận của gã, cũng nhìn thấy con mắt màu vàng cùng với khí tức Thần Tính ở bốn phía.

Lúc trước Thánh Quân Tử cũng là một cỗ thân thể thử nghiệm Thần Linh, thể hiện ra lực lượng vô cùng cường hãn, tới giờ Hứa Thanh cũng không có quên, giờ phút này hắn không chần chờ chút nào, thân thể lần nữa rút lui, hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn bộ Thiên Cung trong cơ thể đều bộc phát.

Chương 1007: Phản ứng mạnh mẽ (2)

Mắt thấy Hứa Thanh còn muốn bỏ chạy, Sở Thiên Quần cười ha hả.

“Chỉ là Kim Đan, dưới sự giam cầm được Thần Tính gia trì, ngươi có thể trốn đi đâu?”

Trong lúc nói ra lời này, Sở Thiên Quần vung hai tay lên, tu vi trong cơ thể vận hành, một cỗ chấn động Nguyên Anh sơ kỳ đột nhiên bộc phát khuếch tán ra từ trên người gã.

Bốn phía nổ vang, cát sỏi trên mặt đất rung động lắc lư, khí thế không tầm thường.

Sau đó cả người giống như một con hùng ưng, gào thét bay về phía Hứa Thanh, tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, nhưng sau khi cảm thụ tu vi đối phương, lại so sánh với lính canh ngục khu Bính, đáy lòng hắn không khỏi sững sờ.

“Nguyên Anh sơ kỳ?”

Hứa Thanh nghi ngờ, nhưng lập tức liền hóa thành cảnh giác, hắn cảm thấy việc này có lừa dối, đối phương không thể nào chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ.

Dẫu sao lúc trước Thánh Quân Tử với tư cách là bán thành phẩm của việc thân thể thử nghiệm Thần Linh, vậy mà đã thể hiện ra lực lượng cực kỳ kinh người, Sở Thiên Quần tư cách là phụ thân của Thánh Quân Tử, từ đạo lý mà nói, tự nhiên càng mạnh hơn mới đúng, mà trong trí nhớ của hắn, hai năm trước đối phương đã từng là Nguyên Anh đỉnh phong.

Hứa Thanh trầm ngâm trong lòng, trong mắt bốc lên điên cuồng.

“Thiên Đạo Thương Long có thể phá vỡ giam cầm nơi đây, nhưng cần có thời gian!”

“Mặc dù ta không phải đối thủ của gã, nhưng… Chỉ có thể liều mạng!”

Trong mắt Hứa Thanh lập tức lộ ra sự điên cuồng, đến lúc này hắn cũng biết, mình nhất định phải liều mạng, tranh thủ kéo dài thời gian, vì vậy nháy mắt khi Sở Thiên Quần vọt tới, khí huyết trong cơ thể Hứa Thanh cuộn trào, tám tòa Thiên Cung bộc phát, Kim Ô bộc phát, sau khi hình thành chiến lực Cửu Cung vẫn còn tiếp tục bộc phát.

Cuối cùng tới khi chiến lực đến gần vô hạn mười cung, trên người Hứa Thanh dâng lên khí thế ngập trời.

Lúc này Sở Thiên Quần cũng đã tới gần.

Song phương trực tiếp đụng chạm với nhau ở trên không trung.

Âm thanh nổ vang động trời, vô cùng kịch liệt vang lên, thân thể Hứa Thanh lại lùi mấy bước, mà Sở Thiên Quần cũng tương tự rút lui, trong mắt lộ ra vẻ không cách nào tin.

“Vẫn còn giả vờ!” Hứa Thanh càng cảnh giác cao độ, hoàn toàn tuôn ra đòn sát thủ.

Độc từ tòa Thiên Cung thứ ba, lấy phương thức trước đó chưa từng có, từ trong thân thể phóng xuất ra, điên cuồng tràn ra về bát phương, những nơi đi qua, bầu trời và đại địa bốn phía nháy mắt mơ hồ vặn vẹo.

Lực lượng độc cấm tràn ngập khắp nơi, đồng thời ở bên trong cái phạm vi này, cũng đã đản sinh ra dị chất thuộc về Hứa Thanh, tạo thành xâm nhập, phối hợp lực lượng độc đan, độc xâm giết hết thảy.

Sở Thiên Quần đứng mũi chịu sào, lập tức bị mảnh lực lượng độc cấm này bao phủ, bị dị chất bốn phía xâm nhập, trên người lập tức xuất hiện hư thối.

Một màn này khiến cho thần sắc Sở Thiên Quần biến đổi, hai tay cấp tốc bấm niệm pháp quyết, trong mắt lóng lánh kim quang, trong cơ thể tản ra chấn động Thần Tính, toàn lực chống cự.

“Đến lúc này, mà vẫn còn đang giả vờ!” Trong lòng Hứa Thanh trầm xuống, hắn cảm giác đối phương nhất định đang chuẩn bị phương pháp động trời nào đó, hoặc là đang muốn trêu đùa hí lộng chính mình.

Vì vậy trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, nghiến răng một cái, không hề dừng lại chút nào, tiếp tục toàn lực triển khai hạ đòn sát thủ ra toàn bộ phạm vi.

Hắn phất tay, Kim Ô lập tức biến ảo hiện ra ở sau lưng, hơn mười cái đuôi quét ngang, hỏa diễm bốc lên.

Vào thời khắc này Kim Ô cũng liều mạng dốc ra toàn lực, phát ra tiếng gào thét thê lương, mang theo ý dứt khoát, mang theo điên cuồng, bay thẳng đến Sở Thiên Quần!

Vẫn không kết thúc, que sắt màu đen cũng bay ra, trong mắt lão tổ Kim Cương Tông lộ ra vẻ mặc kệ sống chết, lão cảm nhận được Hứa Thanh điên cuồng, vì vậy cũng nghiến răng, hoàn toàn liều mạng.

Không tiếc đại giới, tuôn ra vô tận lôi kiếp màu đỏ, bay thẳng đến Sở Thiên Quần.

Cùng liều mạng còn có Ảnh Tử.

Nó từ dưới chân Hứa Thanh, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, bao phủ khắp phạm vi 500 trượng, khiến cho nơi đây vừa tràn ngập độc cấm, đồng thời cũng hóa thành ảnh vực, vô số con mắt đồng loạt mở ra, những con mắt bên trong lộ ra màu đỏ thẫm cùng sự điên cuồng, gắt gao nhìn vào Sở Thiên Quần.

“Chết! Chết! Chết!!”

Vô số tiếng gào thét từ bên trong ảnh vực truyền ra, hóa thành nguyền rủa mãnh liệt, bao phủ Sở Thiên Quần.

Tất cả giống như mưa to gió lớn, mang theo một tia quyết tuyệt, tuôn về phía Sở Thiên Quần.

Vào thời khắc này thần sắc của Sở Thiên Quần hoàn toàn đại biến, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hiện ra thần thông, không ngừng ngăn cản, nhưng độc bốn phía quá mạnh mẽ, thủ đoạn của Hứa Thanh lại quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn gã cũng bắt đầu rút lui.

“Không đúng, gã mạnh như vậy nhưng lại vẫn lui ra phía sau, gã là muốn bạo phát tung ra đòn sát thủ!”

Hứa Thanh cảnh giác cao đến cực hạn, hung hăng nghiến răng, giơ tay phải lên rồi thả ở sau lưng, hơi nắm hư không một cái, theo nội tâm đọc bí quyết, mãnh liệt kéo một cái, tựa như cầm một kiện chuôi kiếm không nhìn thấy, bỗng nhiên chém về phía Sở Thiên Quần đang hiện ra vẻ chật vật phía trước!

Một chém xuống dưới, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động, một đạo kiếm quang lập lòe rực rỡ kèm theo vô thượng uy áp bộc phát từ trong tay Hứa Thanh, lấy khí thế nghiền ép tất cả, chém về phía Sở Thiên Quần.

Từ xa nhìn lại, kiếm quang trước mặt Hứa Thanh hợp thành một thanh kiếm động trời, kiếm này tràn ra Hoàng khí, mang theo bá đạo, giống như Đế Vương đích thân tới, trảm tà ác trong của thiên địa.

Đó là Đế Kiếm!

Vẫn không kết thúc, không đợi Đế Kiếm hạ xuống, Tử Nguyệt Thiên Cung trong cơ thể Hứa Thanh lắc lư rung động mãnh liệt, trong chốc lát, Tử Nguyệt hình thành bên trong con ngươi của hắn lại hóa thành một đạo ánh sáng tím, chiếu ở trên mặt Sở Thiên Quần không ngừng lui ra phía sau.

Hội tụ thành một hình mặt trăng!

Hứa Thanh đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón đối phương triển khai đòn sát thủ, giờ phút này gân xanh trên trán khua lên, hai tay vung vẩy, một ngón tay bỗng hạ xuống, lực lượng Tử Nguyệt lập tức hiện trên mặt Sở Thiên Quần, đồng thời bộc phát cùng Đế Kiếm đang phủ xuống.

Trong miệng Sở Thiên Quần truyền ra âm thanh thê lương, thân thể nổ vang, gần như muốn tan vỡ.

Ánh mắt Hứa Thanh co rút lại, thân thể nháy mắt mơ hồ, lại trực tiếp dung nhập vào bên trong Ảnh Tử, đổi lấy một lực lượng thân thể cực hạn.

Giờ phút này với thân thể kinh khủng có chiến lực vượt qua mười cung, tốc độ mà hắn thể hiện ra có thể chân chính so với tia chớp, dao găm xuất hiện, Hứa Thanh phóng thẳng tới Sở Thiên Quần, đã làm xong chuẩn bị đối mặt với đòn sát thủ của đối phương, như một tia chớp chợt lóe qua trước mặt đối phương.

Dao găm của Hứa Thanh, trực tiếp cắt đứt cổ Sở Thiên Quần.

Ngay lập tức đầu Sở Thiên Quần bay lên, thân hình tàn phá chịu đủ các loại hành hạ oanh một tiếng, ngã xuống.

Hứa Thanh thở hồng hộc, vô cùng cảnh giác đứng ở nơi đó, sau khi thấy một màn như vậy, hắn cũng sửng sốt một chút.

“Chết rồi?”

Chương 1008: Lực lượng Thần Linh, phục sinh vô hạn! (1)

Sau khi sững sờ, sắc mặt Hứa Thanh lập tức âm trầm.

Sự việc khác thường tất có chỗ kỳ lạ, mà vừa nãy sở dĩ hắn ra tay toàn lực, là bởi vì lúc trước Thương Long Thiên Đạo báo động vô cùng mãnh liệt, đến mức độ hãi hùng khiếp vía.

Hứa Thanh không cho rằng loại mức độ kiếp nạn sinh tử như vậy, sẽ đơn giản như thế liền vượt qua.

Hắn bỗng nhiên giơ tay phải lên, tâm niệm vừa động, độc cấm tràn ngập bốn phía ập thẳng đến thi thể Sở Thiên Quần, nháy mắt bao phủ đầu người và thân hình, sau đó mắt thường cũng có thể thấy thi thể Sở Thiên Quần hư thối.

Cho đến hơn 10 hơi thở, đã hoàn toàn trở thành nước đen, chìm vào bên trong cát sỏi.

Nhưng lực lượng giam cầm trên bầu trời vẫn còn như cũ.

Cảm giác bất an cũng không hề tan biến.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến bầu trời, toàn lực oanh kích, ý đồ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nhưng vào lúc hắn đang oanh kích, cảm giác nguy cơ mãnh liệt bỗng nhiên bộc phát bên trong tâm thần hắn.

Hứa Thanh chợt quay đầu, nhìn xuống mặt đất.

Chỉ thấy khu vực Sở Thiên Quần tử vong, giờ phút này nơi đó bỗng tuôn ra một đạo ánh sáng màu vàng, mảnh ánh sáng màu vàng này bóp méo hư vô, cải biến pháp tắc, hình như ảnh hưởng tới cả thời không, sau đó liền xuất hiện một màn bất khả tư nghị.

Thời gian chỗ đó vậy mà đang đảo ngược lại!

Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy nước đen do thi thể Sở Thiên Quần hư thối biến thành, từ bên trong cát sỏi bay lên trên không, hòa hợp cùng một chỗ, sau đó lại tạo thành thân thể Sở Thiên Quần, tiếp theo đầu gã cũng cuốn ngược lại về trên thân thể.

Sau một khắc, hết thảy thương thế trên người gã tan biến toàn bộ, cũng trong một cái chớp mắt này, ánh mắt của gã bỗng nhiên mở ra, nhìn Hứa Thanh vẻ mặt âm trầm đứng giữa không trung.

“Xem thường ngươi rồi!” Sở Thiên Quần phục sinh, trong mắt tràn ngập kim quang, khàn khàn mở miệng.

“Không ngờ, ngươi rõ ràng cũng có thần lực…” Sở Thiên Quần lắc lư thân hình một cái, một bước đi ra, tiến về phía trước, tu vi trong người ầm ầm bộc phát, lần này không còn là Nguyên Anh sơ kỳ nữa, mà kéo lên quá nhiều, trực tiếp đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, tuy là chỉ tăng lên giữa hai tiểu cảnh giới, nhưng Hứa Thanh rất rõ ràng, từ sau Trúc Cơ, từng tiểu cảnh giới thật ra cũng giống như là đại cảnh giới vậy, chênh lệch hai bên cực lớn, thậm chí giữa hai cảnh giới còn có thể thuấn sát.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt bốc lên bên trong tâm thần Hứa Thanh, đồng thời cũng vô cùng cảnh giác đối với cái loại năng lực phục sinh này.

Đây không phải là thần thông pháp thuật gì, càng không phải là pháp bảo thế mạng, thứ này cho Hứa Thanh cảm giác…Là lực lượng của Thần Linh!

“Với tư cách là thân thể thử nghiệm Thần Linh, ta khác với mấy cỗ thân thể thử nghiệm khác, cũng càng không giống Quân nhi.” Sở Thiên Quần nhàn nhạt mở miệng.

“Lực lượng Thần Linh của ta là phục sinh, phục sinh vô hạn.”

Sở Thiên Quần nhìn qua Hứa Thanh, trên thực tế nếu không phải mấy tháng trước bị con đại điểu Thanh Cầm không hiểu sao đánh trọng thương, tu vi của gã đã đến gần vô hạn Nguyên Anh đỉnh phong.

Mà con đại điểu Thanh Cầm kia là một dị chủng Hồng Hoang, càng là tồn tại Thần Thánh có sẵn Thần Tính thuộc về tầng thứ cực cao, bổn mạng thần quang của nó mặc dù không cách nào cắt ngang Thần Tính phục sinh của gã, nhưng cũng lưu lại thương thế và khiếm gã giảm tu vi xuống, cho dù phục sinh cũng còn bị ảnh hưởng.

Khôi phục cực kỳ chậm chạp, lúc vận hành tu vi trên cường độ cao sẽ lại càng chịu ảnh hưởng lớn hơn.

Cho nên ngày bình thường gã chỉ hiển lộ ra tu vi Nguyên Anh sơ kỳ.

Giờ phút này nhìn qua Hứa Thanh, Sở Thiên Quần nheo mắt lại, lộ ra ánh sáng âm u.

“Ta đã nói với ngươi những thứ này, như vậy…Thần lực của ngươi là gì?”

Hứa Thanh không nói một lời, sát cơ trong mắt lóe lên, dưới trạng thái Ảnh Tử dung hợp, thân thể lực lượng cực hạn lần nữa bộc phát, bằng tốc độ kinh người bay thẳng đến Sở Thiên Quần.

Nháy mắt tới gần.

Nhưng giờ khắc này tốc độ của Sở Thiên Quần nhanh hơn lúc trước rất nhiều, thân thể bước một cái trực tiếp ra ngoài trăm trượng, thần sắc bình tĩnh giơ tay phải lên, nhấn một cái về phía mặt đất và lạnh lùng mở miệng.

“Kiếm chiêu mà Quân nhi đã từng thể hiện ra, nhưng do tu vi chưa đủ cho nên không thể hiện được hoàn chỉnh, bây giờ thời gian đầy đủ, ta sẽ cho ngươi nhìn xem một chút bí pháp của Lăng Vân Kiếm tông…Thiên Địa Thập Nhị Kiếm!”

Lời nói vang vọng, đồng thời tay phải đè lại cát sỏi trên mặt đất của Sở Thiên Quần bỗng mạnh mẽ nâng lên, vẩy lên phía trên, mặt đất sa mạc vòng quanh phạm vi mấy ngàn trượng lập tức ầm ầm chấn động, tựa như địa long cuộn mình, giống như hóa thành mặt biển, tạo thành từng gợn sóng.

Càng là ở trong chấn động này, số lượng lớn cát sỏi bay lên trên không, rập rạp vô số, khí thế rung trời hám địa, bao phủ cả bầu trời, ánh sáng mặt trời cũng khó có thể chiếu vào, mặt đất lập tức xuất hiện bóng râm.

Sau đó nhanh chóng tạo thành từng thanh đại kiếm ở bốn phía quanh Sở Thiên Quần.

Mỗi một thanh đại kiếm đều có kích thước khoảng ngàn trượng, tản mát ra lực lượng kinh khủng, khiến cho hư vô rung động lắc lư, bốn phương vỡ vụn, càng có kiếm khí động trời bộc phát ra từ, sát ý quét ngang thiên địa, khiến cho sa mạc nóng bức trong một cái chớp mắt liền xuất hiện cảm giác lạnh như băng.

Sau đó chỉ về phía Hứa Thanh, bỗng nhiên chém ra.

Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, theo cảm giác của hắn, thì 12 thanh kiếm này đã hoàn toàn vượt qua kiếm chiêu Thánh Quân Tử thể hiện ra lúc trước, không chỉ là uy lực mà bản chất cũng không hề giống.

Giờ phút này hắn không kịp nghĩ nhiều, thân thể nhoáng một cái vừa muốn tránh đi, nhưng 12 thanh đại kiếm gào thét, từ các phương hướng khác nhau phóng đến, ngăn cản hết thảy đường lui, trong chốc lát liền chém vào trên người hắn.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, cái ô trên đỉnh đầu lập lòe tia sáng, ngăn cản bốn phương, đồng thời Vô Cực Quan cũng huyễn hóa ra, dưới sự gia trì của Minh Linh Huyết Sí, phía sau hắn liền xuất hiện một cái cánh.

Theo cánh vỗ, tốc độ của Hứa Thanh dưới trạng thái thân thể cực hạn được gia trì nhanh hơn, dường như có thể xé rách hư vô, biến thành thuấn di.

Nháy mắt tránh đi, đấm ra một quyền vào trên một thanh đại kiếm.

Lực lượng thân thể siêu việt mười tòa Thiên Cung, tuyệt thiên diệt địa, ầm ầm bộc phát, dù là thanh kiếm do bí pháp tu vi Nguyên Anh triển khai không tầm thường, sau khi nắm đấm của Hứa Thanh hạ xuống, cũng xuất hiện khe hở.

Thật sự là loại thân thể cực hạn này, đương thời ít có.

Chương 1009: Lực lượng Thần Linh, phục sinh vô hạn! (2)

Mắt Sở Thiên Quần lộ ra ánh sáng kỳ dị, giơ tay phải lên chỉ một ngón tay.

“Phong!”

Trong nháy mắt tiếp theo, không đợi Hứa Thanh đập vỡ từng thanh đại kiếm, 12 thanh đại kiếm này lập tức tự phân giải ra, tạo thành vô số cát sỏi, vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, tạo thành một cơn phong bạo ngập trời.

Từ xa xa nhìn qua, bộ dạng của cơn bão táp này cũng là hình dạng kiếm, nhưng mà tốc độ xoay tròn của nó cực kỳ kinh người, tạo thành xoắn giết, không ngừng co rút về phía Hứa Thanh, toàn thân Hứa Thanh nhanh chóng hiện ra từng miệng vết thương thật nhỏ, giống như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Mắt thấy nguy cơ ập đến, thân thể Hứa Thanh chợt nhảy lên, chiếc cánh sau lưng cấp tốc vỗ, lấy tốc độ kinh người để vọt tới phần dưới cùng của phong bạo.

Vô số cát sỏi bao phủ đầy trời truy kích theo, nhưng tốc độ lại dần dần không bằng.

Sở Thiên Quần nhíu mày, bỗng nhiên vung tay phải lên, trong miệng truyền ra tiếng nguyền rủa.

“Luyện!”

Lời gã vừa ra, đám cát sỏi kia lần nữa cải biến hình dạng, từng viên rung động lắc lư sau đó kích xạ ra khắp bốn phương, phạm vi bao vây mấy ngàn trượng, lần nữa bao phủ Hứa Thanh vào trong đó, sau đó chợt co rút lại, hóa thành một cái hồ lô kiếm thật lớn!

Mà thân thể Hứa Thanh, đã bị bao phủ ở bên trong hồ lô.

Lực lượng luyện hóa ở bên trong ầm ầm bộc phát, bên trong phong hỏa lượn lờ, che đậy bóng người Hứa Thanh, lúc này bỗng có một tiếng Kim Ô Hi..i…iiii lên, truyền ra từ bên trong hồ lô, vang vọng khắp trời cao.

Ngay sau đó thân ảnh Kim Ô biến ảo, không ngừng bành trướng ra phía ngoài, 100 trượng, 500 trượng, 1000 trượng, 3000 trượng cuối cùng đến 5000 trượng.

Che khuất bầu trời, cái hồ lô kia cũng bị nó làm căng ra, theo tiếng nổ vang, Kim Ô phóng thẳng lên trời, Hứa Thanh đã cởi bỏ dung hợp với Ảnh Tử, xuất hiện ở trên người Kim Ô.

Toàn thân hắn đều là máu tươi, nhưng sát ý trong mắt rất là mãnh liệt, càng tràn ngập cảm giác hung ác, thoạt nhìn cả người như là một con hung thú tuyệt thế, nhoáng một cái phía dưới, Kim Ô gào thét dấy lên biển lửa mấy ngàn trượng, từ thiên xuống địa, từ trên xuống dưới, xông về phía Sở Thiên Quần.

Lực lượng độc cấm đồng thời bộc phát, từ bốn phương nổ vang, trong lúc dị chất nồng đậm tràn ngập, Ảnh Tử cũng theo đó hiện ra, còn có lão tổ Kim Cương Tông trong que sắt màu đen.

Càng có Đế Kiếm từ trong miệng Kim Ô bay ra, bắn thẳng đến Sở Thiên Quần.

m thanh nổ vang giống như thiên lôi, trực tiếp ầm ầm vang lên bên trong phiến khu vực này.

Mặt đất chấn động, bầu trời biến sắc, một đạo ánh sáng màu vàng xuất hiện ở bốn phía Sở Thiên Quần, chợt tản ra phía ngoài, giống như hóa thành một cái lồng, bảo hộ Sở Thiên Quần ở.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, phun ra máu tươi và lùi ra phía sau, Kim Ô phát ra tiếng kêu rên, thân thể lão tổ Kim Cương Tông gần như tán loạn, Ảnh Tử cũng trở nên ảm đạm rất nhiều, Đế Kiếm đồng dạng ảm đạm.

Nhưng mà đạo kim quang hình thành cái lồng kia cũng xuất hiện chấn động kịch liệt, âm thanh ken két vang lên, xuất hiện vô số đạo khe nứt.

Dưới sự điều khiển của Hứa Thanh, toàn bộ lực lượng độc cấm bao trùm nơi này, dựa theo khe hở nhanh chóng chui vào, chỉ trong chớp mắt, bên trong cái lồng màu vàng biến thành một mảnh đục ngầu, Sở Thiên Quần nhăn mày lại, thân thể lần nữa hư thối.

Dù gã có được Thần Tính, nắm giữ thần lực, nhưng hiển nhiên vẫn không thể tránh né được việc bị độc tổn thương!

“Loại thần trớ này, chính là thứ ngươi gieo xuống trên người Quân Nhi lúc trước đúng không…Ta mới tự mình cảm thụ một chút, bên trong ẩn chứa lực lượng rất đáng sợ!”

“Nhưng đáng tiếc, hình như ngươi vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được nó, chỉ dùng được lực lượng bề ngoài, cho nên lúc trước ta đã chuẩn bị thủ đoạn, có thể chống cự!” Sở Thiên Quần liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, một khắc kim quang tan vỡ, gã một tay bấm niệm pháp quyết, chỉ hai ngón tay lên trên, trong miệng truyền ra hai chữ.

“Họa nan!”

Bên trên không trung lập tức mơ hồ xuất hiện chín vòng xoáy, ầm ầm chuyển động, bên trong lộ ra từng cỗ quan tài màu đen.

Tổng cộng có chín cỗ quan tài, oanh một tiếng, trực tiếp từ trên không trung hạ xuống, đập trên mặt đất.

Tất cả lập tức chia năm xẻ bảy, bên trong đi ra chín bộ thi hài.

Chín bộ thi hài này, toàn thân cao thấp đều là một mảnh máu thịt mơ hồ, kiểu chết của mỗi một bộ thi hài đều không giống nhau, có người chết chìm, có người bị đốt chết, có người mổ bụng, có người ngũ tạng vỡ vụn mà chết, có người huyết dịch chảy khô mà chết, có người mạch máu toàn thân nổ tung mà chết… . .

Từng cỗ thi thể đều vô cùng thê thảm, hình như khi còn sống cũng đã phải chịu sự hành hà vô tận, mà nếu như cẩn thận nhìn khuôn mặt của bọn nó, không khó phát hiện đều là Sở Thiên Quần.

Đồng thời trên chín bộ thi hài máu thịt mơ hồ này, lại sinh trưởng vô số linh hồn.

Số lượng cực nhiều, nhìn thấy mà giật mình.

Những đạo linh hồn kia hoặc là thút thít nỉ non hoặc là kêu rên, âm thanh truyền khắp bốn phương, cực kỳ thê lương.

Trong đó nam nữ già trẻ đều có.

Đây là Sở Thiên Quần đã tiêu diệt chín tiểu quốc của nhân tộc, luyện hóa tất cả mọi người trong đó hình thành chín bộ thi thể họa nan.

Giờ phút này sau khi chín bộ thi hài xuất hiện, bọn nó đồng loạt quay đầu, khẽ hút về phía Sở Thiên Quần, toàn bộ độc cấm ở trong cơ thể Sở Thiên Quần đều cuốn ngược lại, bị bọn nó chia sẻ.

"Lấy vô tận huyết mạch đồng tộc của ngươi để dung thi, ngưng vô số hồn của đồng tộc ngươi với đầu, lại phối hợp với chín bộ thi hài thần kỳ của ta, có thể hình thành họa nan giúp ta chia sẻ thần trớ."

"Hứa Thanh, ngươi tuyệt đối không biết, vì để giết ngươi mà ta đến cùng đã tiến hành chuẩn bị như thế nào đâu."

Sở Thiên Quần đứng chính giữa chín bộ thi hài, nhìn qua Hứa Thanh và lạnh lùng mở miệng, sau đó tay phải bấm niệm pháp quyết, chỉ hai ngón tay lên trên, tay trái bấm niệm pháp quyết, chỉ hai ngón tay xuống dưới, sau đó đẩy về phía Hứa Thanh.

"Đi!"

Chín bộ thi thể họa nan bốn phía chợt quay đầu, gắt gao nhìn về phía Hứa Thanh, xông lên, hóa thành chín đạo tàn ảnh, bay thẳng đến Hứa Thanh!

Chương 1010: Hóa thân thành Thần (1)

Âm thanh nổ vang truyền khắp bốn phương.

Hứa Thanh phun ra máu tươi, sắc mặt khó coi, thân thể không ngừng lui ra phía sau.

Vẫn tiếp tục không ngừng lui lại!

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được người có thể hóa giải lực lượng độc cấm của mình, thực ra cũng không thể nói là hóa giải, mà là trì hoãn, lại phối hợp thêm khả năng phục sinh vô hạn, trình độ trì hoãn này đã được phóng đại rất lớn.

Nhưng Hứa Thanh có thể cảm giác, độc của hắn… . Vẫn còn tồn tại!

Cho dù đối phương nghịch chuyển thời không sống lại, nhưng độc của hắn giống như đã ăn vào tận xương tủy vậy, vẫn còn tồn tại như cũ, đây cũng chính là chỗ kinh khủng từ độc cấm của hắn.

Chỉ là sau khi bị trì hoãn, mặc dù độc kinh khủng, nhưng nếu cứ tiếp diễn như vậy, Hứa Thanh biết có lẽ mình không có cơ hội để chờ đối phương phát độc.

Nhất là chín bộ thi hài này, mỗi một bộ đều có thân thể bất tử, Hứa Thanh ra tay đánh vào trên người bọn nó, nhưng lại không thấy một chút hiệu quả nào, tựa như những đạo linh hồn trên người bọn nó, đã thay thế bọn nó thừa nhận tất cả.

Đây cũng là phương pháp trì hoãn chất độc của Sở Thiên Quần.

Gã tản độc của bản thân qua chín phân thân, lại tản vào vô số linh hồn.

Mà vô số linh hồn kia, mặc dù bọn họ không ngừng kêu rên, không ngừng kêu khóc, nhưng Hứa Thanh lại cảm giác bọn họ giống như cam tâm tình nguyện.

Giống như Sở Thiên Quần chính là tín ngưỡng của bọn họ, là Thần Linh của bọn họ vậy!

Trên thực tế thì cái này cũng chính là một trong những năng lực của Thần Linh!

Kể từ đó sẽ khiến cho chín bộ thi hài kia nhận được bảo vệ, có được năng lực bất tử bất diệt, mà toàn thân bọn nó còn tràn ra chấn động Nguyên Anh sơ kỳ, một con còn đỡ, chín con cùng nhau tấn công, đối với Hứa Thanh mà nói chính là ẩn chứa nguy cơ chí mạng.

Mắt thấy tình thế càng lúc càng hung hiểm, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, hắn còn có hai đòn sát thủ nữa chưa sử dụng, nhưng hai đòn sát thủ này đều là lần đầu bộc phát uy lực lớn nhất, nhất là Quỷ Đế Sơn, hắn chỉ có một cơ hội để huyễn hóa nó ra ngoài.

“Mấu chốt là linh hồn, những thứ linh hồn này không thể trấn áp, hoặc là phá hủy, hoặc là… Hàng phục!”

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Thanh hiện lên sự quyết đoán, đột nhiên giơ tay phải lên, lập tức vận hành Quỷ U Đoạt Đạo Công, tay phải trực tiếp trở nên hơi mờ, sau đó đưa về phía lồng ngực của mình, hung hăng xuyên thấu.

Bàn tay lạnh như băng xuyên thấu thân hình, trực tiếp tiến vào bên trong thức hải, vươn vào đến bên trong tòa Thiên Cung thứ tư, một phát bắt được Tử Nguyệt ở bên trong!

Bình thường lấy Thiên Cung thôi phát để vận dụng lực lượng Tử Nguyệt, giống như là dùng ngựa con kéo xe ngựa lớn vậy, mặc dù nó đồng nguyên cùng với Hứa Thanh, nhưng thực lực của hắn còn hạn chế, cho nên khó có thể phát huy nó với trình độ lớn nhất.

Muốn phát huy nó, cách xử lý tốt nhất chỉ có thể dùng phương thức trực tiếp, lấy ra trực tiếp sử dụng.

Giờ phút này, theo Hứa Thanh bắt lấy Tử Nguyệt, trên trán của hắn lập tức nổi lên gân xanh, đau đớn kịch liệt tràn ngập toàn thân, nhưng hắn lại không nhăn mày chút nào, trong mắt vẫn tỉnh táo, mang theo sát ý, hung hăng kéo một cái.

Tòa Thiên Cung thứ tư lập tức chấn động, Tử Nguyệt bị tay phải Hứa Thanh cứng rắn kéo ra, giơ lên thật cao.

Trong chốc lát, vô cùng vô tận ánh sáng màu tím trực tiếp bộc phát ra từ bên trong khe hở bàn tay phải đang giơ lên của Hứa

Thanh, sau đó liền hóa thành biển ánh sáng màu tím mênh mông vô tận, phóng thích về khắp bốn phía.

Những nơi đi qua, khắp cả thiên địa biến thành màu tím, dường như cả phiến khu vực này đã phân cách cùng thế giới, ngay cả hư vô cũng đoạn tuyệt, từ trình độ nào đó mà nói…Nơi này đã trở thành Thần Vực.

Trong Thần Vực, ánh sáng màu tím chính là Thần lực, mà đầu nguồn Tử Nguyệt, chính là Thần Linh!

Trong nháy mắt tiếp theo, theo ánh sáng tím bộc phát, thần sắc bản thể Sở Thiên Quần đại biến, tâm thần dấy lên tiếng nổ vang, thất thanh la lên.

“Thần quyền!”

“Không có khả năng!!”

Trong lúc gã la lớn, cả người liền há miệng phun ra máu tươi màu vàng, hai mắt trực tiếp chảy máu, ánh mắt tựa như sắp bị mù, thân thể kịch liệt run rẩy, hai tay không cách nào khống chế giơ lên, như muốn che mắt cúng bái.

Cùng lúc đó, thân thể của gã cũng đang trở nên vặn vẹo, tất cả máu thịt tựa hồ đều sinh ra ý thức của riêng mình, muốn chia lìa khỏi thân thể, nhưng dù sao gã cũng là thân thể thử nghiệm Thần Linh, vào thời khắc này liền mạnh mẽ dùng Thần lực của bản thân để trấn áp, khiến cho bản thân bảo trì trạng thái cân bằng.

Ngay cả gã cũng như vậy, thì càng không cần phải nói tới những bộ thi hài họa nan của gã.

Mắt của những bộ thi hài kia toàn bộ đều mù, thân thể run rẩy, từng con quỳ bái xuống, trong miệng phát ra tiếng kêu rên thê lương, dị chất trên người trực tiếp trở nên vô cùng nồng đậm, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu dị hoá.

Mà những linh hồn nhân tộc trên người bọn họ bị xâm nhập lại không hề kêu rên, không hề thút thít nỉ non, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ thành kính trước đó chưa từng có, ẩn chứa cuồng nhiệt, cải biến tín ngưỡng.

Từng linh hồn thoát ly thân hình những bộ thi hài, bay tới phía Tử Nguyệt trong tay phải Hứa Thanh.

Trong chốc lát, những đạo linh hồn này liền bay vào trong Tử Nguyệt, mà không có linh hồn chống đỡ nên thân thể chín bộ thi hài liền run rẩy, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Bên Sở Thiên Quần cũng tương tự không cách nào tiếp tục trì hoãn lực lượng độc cấm, độc trong toàn thân ầm ầm bộc phát, nhanh chóng hư thối.

Trong mắt Hứa Thanh lập lòe sát cơ, vừa muốn tiếp tục, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, theo bầu trời xuất hiện gợn sóng, bên trong tâm thần của hắn bỗng hiện lên một cỗ cảm giác nguy cơ cực lớn, cảm giác nguy cơ này đã siêu việt hết thảy những cảm giác trước kia, cực kỳ kinh tâm động phách, mang theo không rõ, tựa như rất đáng sợ.

Thần sắc Hứa Thanh bỗng nhiên đại biến.

Trong một cái chớp mắt, Thương Long Thiên Đạo ở trên đầu trời cũng lập tức dồn dập phát ra tiếng kêu thê lương.

Mơ hồ trong đó, phảng phất có một tồn tại không cách nào hình dung đang từ một nơi không biết nhận ra khí tức của Tử Nguyệt, như muốn thức tỉnh, giống như đang tìm kiếm.

Giờ khắc này, trên bầu trời cũng mơ hồ lộ ra màu sắc đỏ thẫm.

Trong đầu Hứa Thanh lập tức liền nổi lên Hồng Nguyệt cùng với pho tượng Thần Linh kinh khủng kia, còn cả tiếng hít thở hắn từng nghe được trên Thái Sơ Ly U Trụ.

Thật ra thì đây chính là việc mà Hứa Thanh lo lắng nhất, hắn biết rõ Tử Nguyệt của mình được đoạt tới như thế nào.

Chương 1011: Hóa thân thành Thần (2)

Giờ phút này Hứa Thanh không chút do dự, trong lúc Thương Long Thiên Đạo không ngừng lo lắng kêu lên, hắn lập tức đưa Tử Nguyệt vào Thiên Cung bên trong cơ thể, độc đan cũng thu hồi phạm vi lớn, dùng lực lượng Thần Linh ẩn chứa, toàn lực che đậy hắn lại.

Làm xong những thứ này, thân thể Hứa Thanh khẽ động, với tốc độ kinh người bay thẳng đến Sở Thiên Quần, trong chớp mắt liền tới gần, tay phải xuất hiện dao găm, lần nữa cắt về cổ Sở Thiên Quần còn đang run rẩy chưa có khôi phục!

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một đạo ánh sáng màu vàng bộc phát từ trên làn da của Sở Thiên Quần, ánh sáng rực rỡ chói mắt ngăn cản dao găm của Hứa Thanh, hình thành lực lượng ngăn cản và phản chấn, thân thể Hứa Thanh rung động lắc lư, tràn ra máu tươi, nhanh chóng rút lui.

Mà ngay một khắc hắn rút lui, Sở Thiên Quần đang hư thối dưới ánh sáng màu vàng chợt giương đôi mắt, liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, sau đó gã lại ngẩng đầu, trực tiếp dùng một chưởng đánh vào mi tâm của mình.

Oanh một tiếng, đầu người tan vỡ, lập tức tử vong.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, liên tục lui về phía sau, cũng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Giờ phút này ánh sáng màu đỏ ẩn trên bầu trời đã tiêu tán, Thương Long Thiên Đạo không còn lo lắng kêu lên nữa, khiến cho Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, biết rằng lực lượng độc cấm của mình đã thành công che đậy khí tức Tử Nguyệt.

Vì vậy nhoáng một cái liền bay lên bầu trời, hai tay dùng sức xé ra, muốn cưỡng ép xé mở lực lượng giam cầm nơi đây.

Mặc dù giam cầm nơi đây có uy lực cực kỳ kinh người, nhưng Thương Long Thiên Đạo có vị cách cao hơn, hiện giờ đã khiến lực lượng giam cầm tan rã hơn phân nửa.

Nhưng trong lòng Hứa Thanh thật ra không hài lòng lắm, hắn cảm thấy Thương Long Thiên Đạo có lẽ phải rất không tầm thường mới đúng, tại sao bây giờ giải khai một cái giam cầm, lại chậm chạp như thế.

Cho dù giam cầm này là do Sở Thiên Quần toàn lực chuẩn bị, vả lại còn ẩn chứa thần lực của gã.

Nhưng tốc độ vẫn là quá chậm.

Thương Long ủy khuất.

Hứa Thanh không quan tâm tới, toàn lực ra tay, xé mở ra một đạo khe hở của giam cầm, vừa muốn truyền tống, nhưng sau khi ánh mắt nhìn xuyên qua khe hở, thấy được bên ngoài, tâm thần của hắn liền trầm xuống, dừng động tác lại.

Bên ngoài… Không phải là sa mạc giống như bên trong!

Bên ngoài giam cầm, thế mà lại là một thế giới tràn ngập sương mù.

Thương Long ở một bên truyền ra tiếng kêu tựa như giải thích, giống như đang nói với Hứa Thanh, nơi đây không phải sân nhà của nó.

Ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại.

“Thế mà thật sự bị ngươi xé rách, nhưng đáng tiếc… Ta đã sớm có dự phòng trước rồi, ngươi thật sự cho rằng nơi đây vẫn là đại lục Vọng Cổ sao?”

“Nơi này đã bị Yên Miểu Tộc hoàn toàn luyện hóa nắm giữ, không phải tiểu thế giới, mà là một cái mảnh vỡ của đại thế giới Viễn Cổ gần với đại lục Vọng Cổ sau khi vỡ vụn còn sót lại.”

“Đây chính là Chí Bảo Cấm Ky, cấp bậc đã vượt trên pháp bảo!”

“Ta dùng 100 giọt thần huyết, đổi lấy cơ hội mở ra một lần, ngươi muốn đi ra ngoài, thì hoặc là ta chết, hoặc là ngươi chết, hôm nay ta và ngươi chỉ có một người có thể còn sống rời khỏi.”

Theo thời gian nghịch chuyển, thân ảnh của Sở Thiên Quần lại xuất hiện trở lại, tất cả khôi phục như thường, chỉ là một chút khu vực trên mặt cho dù là phục sinh sống lại, nhưng vẫn ở trong trạng thái hư thối.

Còn có một chút khu vực tràn ra ánh sáng màu tím.

Đó là do Thần lực của Hứa Thanh tạo thành, cho dù gã phục sinh, nhưng cũng không cách nào xóa đi.

Vì vậy, sau lần phục sinh này, Sở Thiên Quần thoạt nhìn rất là dữ tợn.

Hứa Thanh đứng ở trên không trung, cúi đầu nhìn Sở Thiên Quần.

“Vậy ta sẽ giết ngươi!”

Hứa Thanh nhoáng một cái, bay thẳng đến phía Sở Thiên Quần.

“Giết ta?” Sở Thiên Quần nhe răng cười, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, bốn phía lập tức hiện ra ánh sáng màu vàng, bao phủ bản thân gã, đồng thời trong mắt của gã cũng ầm ầm bộc phát ánh sáng màu vàng, vào thời khắc này toàn thân của gã đã trở thành màu vàng.

Ngay cả tóc cũng đều như thế.

Một cỗ cảm giác Thần Thánh nồng đậm ầm ầm hiện ra từ trên người gã, biểu cảm cũng không còn là dữ tợn, mà hóa thành lạnh lùng, giống như một cái chớp mắt khi cấp độ sinh mệnh tăng lên, đã khiến cho hết thảy cảm xúc trong lòng của gã đều trở thành thứ dư thừa.

Trong cảm xúc lạnh lùng, gã nhắm mắt lại, bỏ qua Hứa Thanh đang vọt tới, trong miệng truyền ra từng trận rù rì giống như là kinh văn.

“Tuân minh hắc sóc đạo minh siêu thần thủ kỳ chí linh ám minh vọng… . .”

Giọng nói vừa truyền ra, mảnh thế giới bị giam cầm này lập tức rung động lắc lư, kịch liệt lay động lên.

Đây không phải là kinh văn, đây là tiếng lẩm bẩm của Thần Linh!

Bản thân Sở Thiên Quần là thân thể thử nghiệm Thần Linh, cho nên gã biến tiếng lẩm bẩm mà bản thân nghe được, lấy Thần lực bản thân để mô phỏng, sau đó truyền vào thế gian.

Bát phương vặn vẹo, trở thành một mảnh mơ hồ, trong một cái chớp mắt, toàn bộ khu vực liền hiện ra vô tận dị chất, xâm nhập hết thảy và dị hoá toàn bộ, thậm chí bốn phía còn từ không sinh có, xuất hiện ra hư ảnh dị thú.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, thân thể tương tự cảm thấy ảnh hưởng, xuất hiện dị chất không thuộc về hắn.

“Âm hối dương cao tinh đức trấn phan hoàng khuyết…”

Thân thể Hứa Thanh oanh một tiếng, từ trên bầu trời hạ xuống, đôi mắt đỏ thẫm ngẩng đầu nhìn chằm chằm Sở Thiên Quần đang lẩm bẩm, trong mắt hắn, thân ảnh đối phương đã trở thành một mảnh mơ hồ, bị vô số cảnh tượng trùng lặp, trong mơ hồ hình như tồn tại một hư ảnh Thần Linh biến ảo khó có thể nhìn thẳng.

Vào thời khắc này, trong đầu của hắn vô cùng hỗn loạn, hô hấp dồn dập, thân hình có chút không thể khống chế, giọng nói của của đối phương tựa như hóa thành thực chất, xâm nhập vào bên trong thức hải của hắn, vào trong tâm thần, bên trong pháp lực, bên trong máu thịt, không chỗ nào không có.

Cảm giác đau đớn xé rách tràn ngập khắp toàn thân.

Một màn từng gặp do nhìn thấy con mắt của Thần Linh trong Quỷ Động dưới Thái Sơ Ly U Trụ, lần nữa xuất hiện.

Chương 1012: Cái hộp trong trái tim (1)

Nhưng lần này cũng có chỗ không giống như trong Quỷ Động!

Ban đầu ở bên trong Quỷ Động, Hứa Thanh nhìn thấy Thần Linh chân chính, sau khi đối phương mở mắt ra liền hình thành một cỗ lực lượng xâm nhập, ảnh hưởng tới hết thảy tồn tại bên trong Quỷ Động.

Cái loại uy lực đó là không thể chống cự, không thể thừa nhận, không thể nắm lấy.

Thậm chí thứ phân giải cũng không phải chỉ có thân thể, ngay cả pháp lực trong cơ thể cùng với ý niệm hiện ra trong đầu tựa hồ cũng bị phân giải và hoạt hoá tự thành thân thể.

Một khắc đó hắn có cảm giác là hết thảy mọi thứ đều muốn tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Nếu không phải nữ Ngô Công kia xuất hiện, sợ là lúc đó hắn đã gặp phải nguy cơ không cách nào tưởng tượng được rồi, nhưng cho dù dựa vào bản thân miễn cưỡng đợi đến lúc căn nhà gỗ ngũ giác truyền ra tiếng ca trấn an Thần Linh, khoảng thời gian trì hoãn lúc giữa, cũng đã khiến cho Hứa Thanh nhận lãnh thương tổn cực lớn.

Dù là không chết, cũng sẽ dị hoá trở thành những sinh mệnh giống như dị quỷ bên trong Quỷ Động.

Nhưng hôm nay đối mặt với Sở Thiên Quần, mặc dù phương thức cùng loại, nhưng chênh lệch giữa cả hai lại tựa như trời và vực vậy.

Sở Thiên Quần lẩm bẩm, tuy là lấy Thần thể của bản thân làm chất môi giới, mô phỏng tiếng lẩm bẩm của Thần Linh, nhưng sự thật thì đây cũng không phải là Thần Linh chân chính phủ xuống, cuối cùng cũng chỉ là mô phỏng mà thôi.

Dù là phía sau xuất hiện hư ảnh Thần Linh, nhưng từ bản chất thì vẫn không cùng một dạng với tất cả những gì Hứa Thanh trải qua ở bên trong Quỷ Động, vả lại bây giờ Hứa Thanh cũng đã không giống với khi ở trong Quỷ Động lúc trước.

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Hắn nhìn chằm chằm Sở Thiên Quần đang khoanh chân đả tọa phía trước, toàn thân gã tràn ra kim quang rực rỡ, giờ phút này hắn không quan tâm tới thân thể trong lúc thiên địa vặn vẹo mọc ra vô số thịt lồi, mặc kệ những thứ thịt lồi không ngừng hình thành, sau đó kéo dài ra.

Hắn biết rõ, muốn đối kháng loại Thần lực này của Sở Thiên Quần, không phải là không có phương pháp.

Vô luận là Thiên Đạo Thương Long hay là Quỷ Đế Sơn, hoặc chính cái Bắt m Bình ẩn chứa tiếng hí khúc nữ tử mà hắn mua được từ bên trong quỷ phường, cũng có thể thử sử dụng, về phần lực lượng độc cấm và Tử Nguyệt, cũng có thể sử dụng lên bản thân để đối kháng loại lực lượng lẩm bẩm này.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, thứ hắn muốn không phải là đối kháng, mà là trấn áp!

Lấy Thần lực, trấn áp Thần lực!

Hứa Thanh muốn nếm thử một chút.

Bởi vì cách vận dụng lực lượng Thần Linh của Sở Thiên Quần, đã khiến hắn có một linh cảm.

“Hình như ta cũng có thể làm được?”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Thân ở trong mảnh vỡ thế giới của Yên Miểu Tộc, nhìn như nguy cơ nhưng cũng là một loại cơ duyên, ít nhất nơi đây tương đối bí ẩn.

Mặc dù lúc trước có lực lượng của Hồng Nguyệt cố ý tìm kiếm, nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, nếu như là ở bên ngoài, sợ là chớp mắt khi lấy Tử Nguyệt ra ngoài, hắn cũng sẽ lập tức bị Hồng Nguyệt phát hiện.

“Như vậy, nếu ta không vận dụng quá nhiều, phối hợp thêm độc cấm che đậy, thêm mảnh vỡ thế giới của Yên Miểu Tộc... . .” Trong mắt Hứa Thanh hiện lên quyết đoán, khó khăn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn khe hở trên bầu trời.

Theo tâm niệm của hắn vừa động, trên bầu trời, Thương Long Thiên Đạo cũng bị Sở Thiên Quần lẩm bẩm ảnh hưởng, nhưng nó rõ ràng vẫn còn có thể hoạt động tự nhiên, lập tức bỗng nhiên hất cái đuôi lên, vỗ vào trên khe hở.

Oanh một tiếng, cái khe hở bị Hứa Thanh xé mở lúc trước lập tức mơ hồ, khép kín lại, khôi phục trạng thái giam cầm như cũ.

Ngay sau đó Hứa Thanh chú ý đến trên người Sở Thiên Quần phía trước, tòa Thiên Cung thứ ba và Thiên Cung thứ tư trong cơ thể, đồng thời bộc phát.

Độc cấm thần bí khó lường đến từ Thần Vực lập tức khuếch tán trong cơ thể Hứa Thanh, tràn ngập toàn bộ máu thịt, đồng thời những cái thịt lồi ra trên thân thể hắn cũng đều lập tức hư thối, hóa thành máu đen tung bay bốn phương.

Tương tự bị độc sát còn có những âm thanh chui vào bên trong máu thịt của hắn, chúng nó không cách nào bỏ chạy, trực tiếp tiêu tán, hết thảy phản kháng, đều bị hóa giải, hết thảy tách rời, đều bị xóa đi.

Sau đó độc cấm từ trong thân thể liền lan tràn ra bên ngoài, dung nhập hư vô bốn phía, khiến cho không gian hỗn loạn vặn vẹo cùng mơ hồ chung quanh hắn càng mãnh liệt hơn, đồng thời lực lượng độc cấm tạo thành dị chất thuộc về hắn cũng vào thời khắc này sinh sôi xuất hiện, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, không ngừng vờn quanh, dường như trong một cái nháy mắt này, Hứa Thanh đã trở thành sinh mệnh có đủ đặc tính của Thần Linh.

Vẫn không kết thúc, sau một khắc Tử Nguyệt trong cơ thể Hứa Thanh bỗng nhiên lan tràn, những nơi đi qua huyết nhục của hắn liền biến thành màu tím, cuối cùng toàn bộ thân hình cũng giống như vậy, đã trở thành một người màu tím.

Toàn thân tràn ra ánh sáng tím, ảnh hưởng tới bên ngoài, khiến cho phạm vi chung quanh trong chốc lát tràn ra ánh sáng màu tím rực rỡ.

Bên trong tia sáng màu tím bao phủ xuống, một loại dị chất khác thuộc về Hứa Thanh sinh sôi ra từ trong hư vô.

Đó là dị chất do Tử Nguyệt tạo thành, sau khi xâm nhập vạn vật, tất cả đều sẽ lấy Hứa Thanh làm đầu nguồn.

Giờ phút này, chúng nó cùng dị chất độc cấm nhanh chóng quấn quanh cùng một chỗ, cùng nhau vờn quanh bên người Hứa Thanh, không ngừng xoay tròn, trong chớp mắt liền tạo thành phong bạo kết nối cùng bầu trời, ầm ầm quét ngang bát phương.

Trong gió lốc, có thể thấy được trên bầu trời mơ hồ có một hình Tử Nguyệt hư ảo.

Đó là quyền hành Thần Linh biến thành, là lực lượng của Thần chân chính.

Mà sau Tử Nguyệt, là một đôi mắt màu đen không thể bị xâm nhập nhuộm màu trong thế giới màu tím này.

Bên trong ánh mắt này ẩn chứa vô cùng vô tận độc cấm.

Hai loại thần quyền khác biệt, cùng bộc phát trên người Hứa Thanh, không hề giao hòa lẫn nhau và cũng không trùng lặp, mà đối kháng lẫn nhau, đồng thời cũng cùng tồn tại với nhau.

Bây giờ, tản mát ra toàn bộ thần uy thuộc về Thần của bọn chúng!

Giờ khắc này Hứa Thanh tràn ngập thần uy, biểu cảm xuất hiện vẻ lạnh lùng, trên người tản mát ra một cỗ khí chất tôn quý vô thượng, mà trong khi thiên địa nổ vang, hư vô run rẩy, vị cách lại càng mãnh liệt kéo lên!

Cuối cùng dưới hai loại thần quyền cùng lúc gia trì, đạt đến một cái trình độ kinh người, tựa như đã trở thành một hình thức ban đầu nhưng chưa hoàn chỉnh của tân Thần.

Ảnh Tử run rẩy, lão tổ Kim Cương Tông run động kịch liệt, bọn họ không chần chờ chút nào mà lập tức liền huyễn hóa ra ngoài, quỳ bái trước mặt Hứa Thanh, so với việc lão tổ Kim Cương Tông kính sợ, Ảnh Tử bên đó lại tràn ra cuồng nhiệt và thành kính không gì sánh kịp.

Chương 1013: Cái hộp trong trái tim (2)

Hứa Thanh chậm rãi mở mắt ra, trong mắt có quang mang màu vàng khuếch tán, cuối cùng bao phủ toàn thân, thoạt nhìn tràn đầy thần thánh, nhàn nhạt mở miệng,

“Ảnh tù chi cấm, quỷ tử sắc lệnh, tiên pháp chiết linh, thiên địa ngô mệnh.”

Đoạn văn tựa như khẩu quyết mà lại không phải là khẩu quyết này, là Hứa Thanh kêu lão tổ Kim Cương Tông bịa ra, vì để che giấu Bí Thuật Dung Ảnh, giờ phút này lại được hắn đọc lên, không có hàm nghĩa đặc biệt gì cả, chỉ đơn giản là tùy ý mở miệng.

Nhưng lại khiến cho Ảnh Tử đang quỳ sững sờ, cảm xúc càng thêm kích động.

Cùng lúc đó, đoạn văn truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh này, âm điệu tự nhiên mà sinh ra cảm giác thâm sâu mơ hồ, tựa như từng lời đều bị vô số tin tức bám vào, trùng lặp gia trì, ẩn chứa mặt hàm nghĩa khác, vang vọng bốn phương, khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Trong chốc lát, tất cả mọi thứ liền bắt đầu trở nên vặn vẹo vô tận, cái loại lực lượng Thần Linh lẩm bẩm ẩn chứa hết thảy biến hóa phủ xuống, sau khi Hứa Thanh mở miệng, lại lần nữa xuất hiện.

Mặt đất run rẩy, tất cả cát sỏi cũng bắt đầu tan vỡ, vô số dị tượng biến ảo quanh bốn phía Hứa Thanh, trong một cái chớp mắt, từng tiếng gào thét thê lương tựa như truyền đến từ trong năm tháng truyền ra.

Mặt đất nứt toái ra, từng cái xúc tu máu thịt mơ hồ bay lên, trong một cái chớp mắt, bộ dáng toàn bộ thế giới đại biến, tràn đầy quỷ dị và không rõ.

Vạn vật bị xâm nhập, toàn bộ đều hỗn loạn, thế giới lắc lư, vặn vẹo quỷ dị.

Mà đầu nguồn của tất cả thứ này, chính là Hứa Thanh.

Dưới hai loại thần quyền đồng thời gia trì, mặc dù hắn chưa hoàn chỉnh, tuy chỉ là hình thức ban đầu, nhưng một cái chớp mắt này, quả thực hắn đã đạt đến một cái trình độ không thể tưởng tượng trên phương diện vị cách.

Cho nên từ trình độ nào đó mà nói, giọng của hắn, chính là Thần âm.

Sở Thiên Quần chỉ là mô phỏng, mà Hứa Thanh lại không phải, từ bản chất mà nói, lời của hắn nói ra mới chân chính là Thần lẩm bẩm!

Mặc dù không bằng những Thần Linh khác, nhưng vẫn có thể trấn áp Sở Thiên Quần.

Quá trình lẩm bẩm của Sở Thiên Quần lập tức bị "loạn" lên, từ nghe không hiểu biến thành hình như có thể nghe hiểu.

"Thần đầu theo hắc đạo, minh minh vượt qua chí linh.......Dương đức hối âm tinh..."

Lồng ngực của gã phập phồng lên xuống, ánh mắt cũng từ khép kín mở ra, hoảng sợ nhìn về phía Hứa Thanh, vừa muốn tiếp tục mở miệng, nhưng giờ khắc này vòng kim quang bên ngoài thân thể của gã bỗng ầm ầm tan vỡ.

Theo nó tan vỡ, vô số dị biến liền trực tiếp bộc phát ở trên người gã, thân thể của gã bắt đầu phân giải, ý nghĩ và những bộ phận của gã đang tự độc lập, giờ phút này trong lúc Hứa Thanh đang mở miệng, tất cả mọi thứ trên người gã đều dị hoá nghiêm trọng, tiếng lẩm bẩm trong miệng đã trở thành tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nguy cơ ở ngay trước mắt, Sở Thiên Quần giơ tay phải lên, trực tiếp đâm vào bên trong một con mắt của bản thân, sau khi hung hăng đâm xuống, con mắt nổ tung, máu tươi màu vàng hóa thành huyết vụ, mãnh liệt khuếch tán về bốn phía, chống cự Thần âm đến từ Hứa Thanh.

Mà giờ phút này Hứa Thanh cũng không chịu nổi, sức mạnh mà hắn bộc phát ra lúc này, không phải thứ mà thân thể hắn có thể thừa nhận, trong khi truyền ra âm thanh kia, thân hình của hắn cũng đã bắt đầu tan vỡ.

Nhưng mà lần thử nghiệm này, khiến cho Hứa Thanh rõ ràng ý thức được, hai loại Thần lực trên người mình còn rất nhiều chỗ có thể khai phát ra nữa, nhưng đồng dạng, đám Thần lực này cũng tồn tại nguy hiểm cực hạn.

Trừ phi hắn trở nên càng mạnh hơn, nếu không lúc sử dụng chỉ cần hơi không cẩn thận một cái, liền sẽ khiến bản thân vẫn lạc.

Cho nên Hứa Thanh không chút do dự, sau khi trấn áp lực lượng lẩm bẩm của Sở Thiên Quần, liền lập tức thu hồi độc cấm và Tử Nguyệt.

Phong bạo tiêu tán, thiên địa khôi phục như thường.

Mà Sở Thiên Quần bên đó, trong lúc máu màu vàng tản ra, trong miệng truyền ra tiếng hét thê lương bén nhọn, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng trấn áp bản thân dị hoá, giờ phút này thần sắc của gã dữ tợn, xông lên trên trời, phát ra tiếng gào thét không cam lòng.

“Ngươi rõ ràng là tu sĩ, rõ ràng chỉ là tu sĩ!”

“Sao lại như thế, tại sao ngươi có thể khắc chế ta như vậy được!!”

“Ta không tin!”

Trên mặt Sở Thiên Quần toàn là máu tươi màu vàng, vẻ mặt điên cuồng vặn vẹo, một con mắt còn dư lại gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh đang đứng dưới mặt đất. Gã giơ tay phải lên, trực tiếp chọc xuyên ngực mình, túm lấy trái tim, chợt kéo ra.

Máu tươi phun trào, gã bóp nát trái tim màu vàng trong tay.

Máu thịt rơi lả tả, bên trong trái tim này lại xuất hiện một cái hộp!

Nếu như Thất gia ở trong nơi này, chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra, vật này khá tương tự như là cái hộp hôm đó Tử Thanh Thái Tử cầm, nhưng nếu cẩn thận nhìn, sẽ phát hiện cái hộp này tồn tại một chút chỗ khác biệt, cũng không phải là tương tự, mà hình như đơn sơ hơn rất nhiều.

Bây giờ được Sở Thiên Quần cầm ở trong tay, sau khi gã bóp chặt một cái, bên trong cái hộp liền tràn ra một đạo ánh sáng!

Đó là ánh mắt Thần Linh! Nháy mắt khi cảm thụ đạo ánh sáng này, tâm thần của Hứa Thanh liền chấn động mạnh một cái, trong một cái nháy mắt, độc cấm và Tử Nguyệt trong cơ thể rõ ràng xuất hiện dấu hiệu bị áp chế.

Mà đạo ánh sáng này không hề bắn ra bốn phía, nó hóa thành thực chất và dung nhập vào tay phải Sở Thiên Quần, khiến cho bàn tay của gã trở nên vô cùng rực rỡ, giơ lên cách không nhấn một cái về phía Hứa Thanh, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Thần Thuật, tương lai, lưu phi!”

Hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, lúc giao chiến cùng Sở Thiên Quần, trong lòng hắn liền biết rõ thân thể thử nghiệm Thần Linh sẽ nắm giữ pháp thuật thần bí khó lường, giống như Thánh Quân Tử cũng đã triển khai ra một thuật pháp cực kỳ kinh người lúc trước, mặc dù cuối cùng thất bại, không có thành công, nhưng vẫn khiến cho Hứa Thanh ấn tượng cực kỳ sâu.

Giờ phút này ngay khi Sở Thiên Quần mở miệng, Hứa Thanh lập tức cảm giác được bốn phía quanh mình biến hóa.

Chung quanh hắn xuất hiện từng bức họa, hơn mấy trăm ngàn bức họa, bên trong từng tấm hình đều có thân ảnh của hắn.

Có bình yên đả tọa, có hốt hoảng chạy nhanh, có khí tuyệt tử vong, có kêu rên vô tận…

Vô số cảnh tượng.

Những cảnh tượng kia đều là tương lai của Hứa Thanh.

Những cảnh tượng này lần nữa chồng lên nhau, đã trở thành một quyển tranh, trong khi Sở Thiên Quần phất tay, liền nhanh chóng lật qua lật lại.

Hình như gã đang muốn tìm một cảnh tượng Hứa Thanh tử vong, sau đó kéo ra từ trong tương lai, biến nó trở thành thực tế.

Đây là Thần Thuật, tương lai, lưu phi!

Một màn tương tự như lúc Hứa Thanh đối mặt với Thánh Quân Tử đã từng trải qua.

Lúc đó phương pháp phá giải chính là quấy nhiễu tương lai, nắm giữ lại vận mệnh của mình.

Nhưng mà lúc đó Thánh Quân Tử chỉ là bán thành phẩm, Thần Thuật cũng không có hoàn toàn thành công, thậm chí còn chưa từng xuất hiện cái hộp kia.

Nhưng hiện giờ Sở Thiên Quần rõ ràng liều mạng hết thảy, cái hộp kia xuất hiện, ánh mắt trong đó dung nhập vào bàn tay gã, khiến cho tâm thần Hứa Thanh không ngừng dâng lên sóng lớn mãnh liệt.

Nhưng bất cứ chuyện gì cũng có hai mặt, tự thân thể nghiệm loại Thần Thuật kinh khủng vả lại tương đối nguyên vẹn này, từ trình độ nào đó mà nói, cũng coi như là một loại thu hoạch, là cơ duyên đối với Hứa Thanh.

Ít nhất trong giờ khắc này, cảm giác của hắn đối với loại Thần Thuật này đã trở nên toàn diện hơn rất nhiều so với trước kia, cũng ở trong một cái chớp mắt đó, trong đầu của hắn hiện ra vô số tin tức.

Chương 1014: Quỷ Đế hàng lâm (1)

Hắn cũng không phải là muốn tiếp thu những tin tức này, mà vào lúc hắn nhìn thấy đạo ánh sáng kia cùng với Thần Thuật, chúng nó liền tự động hiện ra bên trong tâm thần của hắn, dường như chúng nó vốn đã ẩn chứa ở trong ánh sáng của Thần cùng với bên trong Thần Thuật rồi vậy.

Bị động thu nhận, khiến cho trán của Hứa Thanh không ngừng nổi lên gân xanh, trong đầu giống như có một luồng sóng đâm xuyên qua, truyền đến đau nhức kịch liệt, ánh mắt cũng lập tức sung huyết, mơ hồ nhô ra phía ngoài, dường như muốn nổ tung.

Trong lúc thừa nhận loại đau đớn kịch liệt này, theo những tin tức hiện ra trong đầu, hắn đồng thời bỗng nhiên hiểu một chút hiện tượng của thế gian này.

Trong mắt Thần Linh, mỗi một đời của một sinh mạng, đều là một quyển tranh vô cùng rõ ràng.

Lúc Thần nhìn thấy ngươi, quá khứ và tương lai, tất cả của ngươi đều tạo thành vô số cảnh tượng, trùng lập lên nhau, giao hòa lẫn nhau, cải biến lẫn nhau.

Từng hành động, thậm chí nhiều khi đi thêm một bước về phía trước, đi nhanh hơn trong chốc lát, hay là chỉ dừng lại một chút, đều có thể ảnh hưởng tương lai, trở thành một cái biến số, sinh ra một nhánh tương lai khác biệt.

Cho nên, cảnh tượng trong tương lai là vô số biến hóa, chúng nó hội tụ thành một cái dòng sông mênh mông, trùng lặp thành một tập tranh sinh mệnh.

Tập tranh này rất dầy, phàm tục tất nhiên không cách nào cảm giác, cũng không thể thừa nhận, coi như là tu sĩ, cũng chỉ có khi tu vi đạt đến trình độ nhất định, có lẽ mới có thể nhìn thấy một bộ phận.

Chỉ có đạt đến đỉnh phong, mới có khả năng nhìn nguyên vẹn.

Bởi vì sau khi nhìn thấy tập tranh nguyên vẹn, luồng tin tức trong nháy mắt truyền tới, tuyệt không phải người có vị cách tầm thường có thể thừa nhận, lại càng không cần phải nói đây chỉ là tin tức tập tranh của một người mà thôi.

Nếu như nhìn chúng sinh trên toàn bộ thế giới, nhìn bản thân thế giới này, như vậy "sức nặng" kia sẽ đạt đến một cái trình độ không thể tưởng tượng được.

Trong thời gian ngắn, vô cùng vô tận tin tức bộc phát, sau đó căn cứ tu vi người thừa nhận, hình thành trình độ phá hủy khác biệt.

Trên thực tế thì đây cũng là một trong những nguyên nhân không thể nhìn thẳng vào Thần Linh.

Bởi vì trên người Thần Linh cũng tồn tại một loại tập tranh như vậy, bao hàm không chỉ là tương lai, còn có rất nhiều thông tin không cách nào miêu tả.

Số lượng càng nhiều, càng thêm nặng nề.

Cho nên có chút thời điểm, có lẽ Thần Linh cũng không sinh ra ý niệm hủy diệt trong đầu, nhưng sau khi sinh mệnh nhìn thấy Thần, bị động tiếp thụ một chút tin tức không bị giới hạn, bản thân không chịu nổi, hoặc là thân thể bị ảnh hưởng dị hoá, hoặc là lập tức diệt vong.

Chỉ có nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời là không giống vậy.

Lúc nó đang nhắm mắt, có thể ngóng nhìn.

Chỉ có một khắc mở mắt ra, mới có thể bộc phát toàn bộ.

Đối với những Thần Linh khác mà nói, đây tựa hồ là một loại thể hiện nhỏ yếu, nhưng hết lần này tới lần khác, đó lại là Thần linh đầu tiên có thể xâm nhập, bao phủ toàn bộ đại lục Vọng Cổ.

Hình như ngay cả những Thần Linh khác, cũng đều ở trong phạm vi xâm nhập của nó, bởi vì nơi mà Thần nhìn tới ba lần, liền được xưng là Thần Vực.

Rất mâu thuẫn.

Không cách nào giải thích.

Những tin tức này tràn ngập trong đầu Hứa Thanh, tương tự hóa thành mâu thuẫn, khiến cho thất khiếu của hắn lập tức đổ máu, thân thể kịch liệt run rẩy, thậm chí máu thịt trên người cũng bắt đầu tan vỡ.

Hắn mãnh liệt cảm nhận được sự kinh khủng đến từ đạo ánh sáng dung hợp với bàn tay kia.

Đó là Thần quyền hoàn toàn khác biệt với độc cấm và Tử Nguyệt, vả lại càng thêm thuần túy.

Cảm giác nguy cơ sinh tử không ngăn được bộc phát ra trong tâm thần Hứa Thanh.

Hô hấp Hứa Thanh dồn dập, lập tức vận hành lực lượng độc cấm và Tử Nguyệt trong cơ thể, khiến chúng nó khuếch tán ra toàn thân, ra sức bảo vệ thân thể của mình, đối kháng với cái Thần Thuật đáng sợ kia.

Dần dần cảnh tượng tương lai chung quanh hắn không ngừng mơ hồ, đã có dấu hiệu ảm đạm.

Tốc độ lật qua lật lại của từng tờ cũng hạ thấp xuống.

Nhưng lại không tiêu tán, song phương xuất hiện giằng co, không ngừng đối kháng.

Sở Thiên Quần trên bầu trời nhìn qua một màn này, biểu cảm càng thêm dữ tợn.

Vì giết Hứa Thanh mà gã đã liều mạng, vận dụng cả hạch tâm bản nguyên của chính cỗ thân thể này.

Ánh mắt bên trong cái hộp kia, là hạch tâm của thân thể thử nghiệm Thần Linh này, thân hình của gã được cải tạo cũng là bởi vì có cái hộp này.

Thậm chí căn cứ những tin tức mà gã nắm giữ bên trong đầu óc, bao gồm cả nhi tử của gã, bốn bộ thân thể thử nghiệm khác, mặc dù phương pháp cải tạo là giống nhau, nhưng không có thân thể nào có được cái hộp này bên trong người cả.

Chỉ có gã là có, đây cũng chính là nguyên nhân mà gã có thể giữ lại thần trí.

Mà bộc phát bản nguyên, cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới khả năng phục sinh của gã.

Nhưng bây giờ gã đã không còn quan tâm tới việc này nữa, gã đã trả ra đại giới như thế, triển khai Thần Thuật tạo thành vô số cảnh tượng tương lai, vậy mà rõ ràng lại đang bắt đầu mơ hồ.

Chẳng những như thế, liền ngay cả việc lật qua lật lại cũng càng dần càng trở nên cố hết sức, tất cả những thứ này, mới khiến cho gã để ý nhất, giờ phút này vẻ điên cuồng trong mắt của gã càng đậm thêm vài phần.

Gã không cách nào chấp nhận kết quả như vậy, vì vậy liền mở cái miệng rộng ra chợt khẽ hấp.

Vừa hấp một cái, thân hình từ bộ phận hông trở xuống liền lập tức héo rũ, tất cả máu thịt đều mất đi, xương cốt cũng bị hòa tan, chỉ trong chốc lát, nửa người dưới của gã liền trực tiếp trở thành tro bụi.

Theo nửa người dưới tiêu tán, Thần lực bản nguyên ẩn chứa bên trong chảy trở về nửa người trên Sở Thiên Quần, cuối cùng hội tụ vào yết hầu của gã, trở thành đạo ánh sáng thứ hai, bỗng nhiên kích xạ ra từ trong miệng, dung nhập vào Thần Thuật triển khai trên tay phải.

Trong thời gian ngắn, ánh sáng trên tay phải của gã chợt phóng đại, rực rỡ tột cùng, đồng thời cũng bạo phát ra Thần uy mênh mông trước đó chưa từng có, khiến cho toàn bộ thiên địa cũng ảm đạm, chỉ còn lại có bàn tay này của gã, trở thành nguồn sáng duy nhất.

Trong lúc trời rung đất chuyển, thế giới mơ hồ, toàn bộ không gian vặn vẹo, Sở Thiên Quần giơ tay lên, lần nữa trảo một cái về phía Hứa Thanh.

“Chết! Chết! Chết!”

Chương 1015: Quỷ Đế hàng lâm (2)

Trong khoảnh khắc, Hứa Thanh vừa mới ổn định lại thân hình, lại lần nữa không khống chế nổi, chấn động mãnh liệt.

Vô số cảnh tượng khắp bốn phía cũng từ ảm đạm biến thành rõ ràng.

Thần sắc Sở Thiên Quần lộ ra cừu hận sâu sắc cùng với điên cuồng, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, tay phải nhanh chóng huy động, cấp tốc đảo qua cảnh tượng bốn phía quanh Hứa Thanh.

Không ngừng tìm kiếm một cảnh mà mình muốn nhất ở trong đó.

Con ngươi Hứa Thanh co rút lại, lục phủ ngũ tạng, mỗi một tấc máu thịt, mỗi một khối xương cốt, thậm chí cũng bao hàm cả linh hồn vào, trong một cái chớp mắt này, truyền đến đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung.

Như có từng que thép nung nóng đỏ thẫm đâm vào trong bụng, hung ác khuấy đảo.

Toàn thân Hứa Thanh run lên, mở to miệng phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, sắc mặt trắng bệch và thân thể lảo đảo rút lui.

Cảm giác tử vong bao phủ sinh mệnh, đồng thời hắn nhìn thấy trong những tấm hình chung quanh mình, có một bộ ảnh trong vô số tương lai đang càng lúc càng rõ ràng, như muốn bị nhiếp ra ngoài.

Cảnh tượng kia, là thân thể của hắn tan vỡ, tất cả sự chống cự đều thất bại, cuối cùng chỉ còn lại một cái đầu lâu, nuốt hận mà chết, mà Sở Thiên Quần cầm theo đầu lâu của hắn, đi tới Thái Ti Độ Ách Sơn.

Đi tới một tòa phần mộ trong đó, sau đó gã đặt đầu lâu của Hứa Thanh ở trước mộ phần, tế bái.

Có thể nhìn rõ ràng dòng chữ ở trước bia mộ.

Đó là mộ của Thánh Quân Tử.

Một màn tương lai này, vẫn tồn tại một loạt chi nhánh khác biệt sau đó, có tương lai là Sở Thiên Quần tử vong, chết ở trong tay Tử Huyền, chết ở trong tay lão tổ Huyết Luyện Tử, chết ở trong tay sư tôn, hoặc là chết ở trong việc bản thân tan vỡ, thậm chí còn có một bức bị chết ở trong tay Tử Thanh Thái Tử.

Nguy cơ ở ngay trước mắt, trong mắt Hứa Thanh tràn ngập tơ máu, đối phương bóp nát ánh mắt trong hộp, thần uy mênh mông, hơn nữa Sở Thiên Quần này rõ ràng đang liều mạng.

Cái này đã tạo thành một cái sát cục, về phần cách hóa giải, trước mắt Hứa Thanh chỉ có thể nghĩ đến phương pháp xử lý trực tiếp nhất, đó chính là trấn áp tương lai của bản thân, làm cho đối phương không cách nào thành công cải biến cảnh tượng.

“Nếu như độc cấm và Tử Nguyệt còn chưa đủ, như vậy ta cho ngươi thêm một cái hư ảnh Uẩn Thần vai vác hai cái đại thế giới, để xem ngươi chấn động tương lai của ta kiểu gì!”

Hứa Thanh nghiến răng, bỗng giơ tay phải lên, ba mươi phù văn hóa yêu của Thái Hư Giới lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trong khi đám phù văn nhanh chóng thiêu đốt, một ngọn núi cự đại huyễn hóa ra từ sau lưng Hứa Thanh.

Ngay từ đầu ngọn núi này vẫn là mơ hồ, nhưng theo ba mươi khối phù văn hóa yêu thiêu đốt, mắt thường cũng có thể nhìn thấy nó dần trở nên rõ ràng.

Một cái chớp mắt liền che đậy và thay thế thân ảnh Hứa Thanh, bộ dạng của ngọn núi này, thình lình hóa thành hình người khoanh chân đả tọa!

Thân mặc áo giáp đen nhánh, cầm trong tay lưỡi dao khổng lồ, khoanh chân mà ngồi, trên đầu gối là Thái Sơ Ly U Trụ, trên vai vác hai tòa đại thế giới, như một vị Tà Thần.

Mỗi một tấc áo giáp trên người đều ẩn chứa lực lượng hủy diệt bát phương, lưỡi dao khổng lồ càng giống như có thể cắt đứt thế giới.

Vẻ hung ác vô tận truyền ra từ trên người, hóa thành chấn động kinh thiên, mang theo tàn bạo, mang theo điên cuồng, càng mang theo phẫn nộ đối với thiên địa, thanh thế động trời, khí thôn muôn đời.

Khiến cho thế giới rung động lắc lư, sa mạc vỡ vụn, hư vô cũng theo đó xuất hiện khe hở.

Sau khi cải biến bộ dạng, Quỷ Đế đã có tám phần tương tự Hứa Thanh!

Thân ảnh Hứa Thanh đã hoàn toàn tan biến, sau khi hoàn toàn dung hợp lại cùng với Quỷ Đế, Quỷ Đế Sơn lăng không bay lên, hai mắt bỗng nhiên mở ra, nhìn về Sở Thiên Quần phía dưới.

Hai đạo thần quang tựa như nhật nguyệt vậy, tản mát ra ánh sáng rực rỡ, khiến cho khắp thế giới này trở nên sáng ngời, càng làm cho tâm thần Sở Thiên Quần dấy lên sóng lớn ngập trời, phát ra một tiếng hoảng sợ không cách nào tin.

"Cái này… Cái này… . ."

"Cái này còn là Kim Đan sao??"

Dù Sở Thiên Quần đang ở trạng thái điên cuồng, cũng bị chấn động từ một màn này làm cho thanh tỉnh một chút, trên mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, vô luận như thế nào gã cũng không ngờ được, trên người Hứa Thanh lại có nhiều vật kinh khủng như vậy.

"Hai đạo Thần quyền… . Còn có hư ảnh của một Uẩn Thần vác lưỡng giới có thể huyễn hóa ra, đây là Quỷ Đế?!"

Trong khi tâm thần Sở Thiên Quần nổ vang, Quỷ Đế do Hứa Thanh huyễn hóa ra hướng về đại địa, hướng về phía Sở Thiên Quần, hung hăng ngồi nện xuống!

Khí tức bễ nghễ từ trên Thần thể lập tức bộc phát, quét sạch bát hoang, theo Quỷ Đế ngồi xuống, mặt đất tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ tứ tán, Sở Thiên Quần trong đó cũng há miệng phun ra máu tươi, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, một nửa thân hình cấp tốc hạ xuống.

Mà vô số cảnh tượng tương lai xuất hiện bốn phía Hứa Thanh lúc trước, cũng theo Quỷ Đế hạ xuống, theo Sở Thiên Quần phun ra máu tươi, lập tức từ rõ ràng biến thành mơ hồ, lại từ mơ hồ biến thành ảm đạm, cho đến tiêu tán.

Trong khoảng thời gian ngắn, phong vân biến sắc, toàn bộ thế giới mảnh vỡ cũng đều lay động, Sở Thiên Quần cười thảm một tiếng, nhìn qua thân ảnh kinh thiên động địa không ngừng hạ xuống trên đỉnh đầu, nhìn qua chỗ sâu trong đó mơ hồ tồn tại bóng dáng Hứa Thanh, liền phát ra một tiếng thê lương.

“Dùng hai đạo Thần quyền, một cái hư ảnh Quỷ Đế để trấn áp tương lai… . Thủ bút thật lớn!”

“Hứa Thanh, nếu như ta không trảm được tương lai của ngươi, như vậy quá khứ của ngươi thì sao, ta muốn cho quá khứ của ngươi biến mất, cho ngươi bị tất cả mọi người quên lãng!”

Sở Thiên Quần gào thét, thân hình không trọn vẹn lại có một nửa héo rũ trở thành tro bụi, gã có thể cảm giác được nếu như cứ dùng Thần lực bản nguyên như thế, vậy thì gã sẽ mất đi khả năng phục sinh vô hạn, nhưng hôm nay vì giết Hứa Thanh, gã đã liều mạng.

Đổi lấy Thần quang dung nhập vào trong tay, hung hăng chỉ một ngón tay về phía trên.

“Thần Thuật, hồi ức, lưu bạch!”

—

Trời lạnh quá, tại hạ bị bệnh nên hôm qua uống thuốc và ngủ sớm, nay mới dịch và lên chương kịp, mong các vị đạo hữu thông cảm.

Đang đoạn quá hay, rất gây cấn!

Chương 1016: Ta đã nhìn thấy gì… (1)

Tương lai, tồn tại ở trong tưởng tượng, mà quá khứ, thì tồn tại ở trong trí nhớ.

Như vậy, khi một người bị xóa đi hết thảy dấu vết trên thế gian này, khi thân nhân của hắn, bằng hữu của hắn, toàn bộ mọi người đều lựa chọn quên đi, trong sinh mạng của toàn bộ mọi người, hắn sẽ chưa từng xuất hiện qua.

Tựa như khoảng trống.

Lúc đó, hắn thật sự còn tồn tại sao?

Có lẽ, vẫn còn tồn tại như cũ, chỉ là không người biết tới, không người nhớ kỹ, toàn bộ đều đã quên mất.

Nhưng cũng có lẽ, sau khi xóa đi, liền thật sự sẽ tiêu tán ở bên trong hư vô, không có tên, chưa từng có quá khứ, cũng sẽ không có tương lai, không có gì cả.

Đây, chính là năng lực khác của Thần Linh, năng lực đối với quá khứ.

Quên lãng, xóa sạch hết thảy, thành trắng rỗng. (lưu bạch)

Giờ phút này, theo Sở Thiên Quần lần nữa tiêu hao lực lượng bản nguyên để triển khai, dường như hết thảy mọi thứ vận hành trong thế giới mảnh vỡ cổ xưa của Yên Miểu Tộc này cũng đều dừng lại, trở nên bất động.

Cùng nhau bị bất động, còn có thân thể Sở Thiên Quần, cùng với thân ảnh Quỷ Đế Sơn hạ xuống trên đỉnh đầu gã.

Toàn bộ thế giới bỗng trở nên im lặng, toàn bộ ngưng kết, chỉ có thần hồn có thần quang lượn lờ của Sở Thiên Quần, bay ra từ mi tâm, trở thành tồn tại duy nhất có thể chuyển động trong thế giới này.

Gã ngẩng đầu nhìn qua bốn phía, lộ ra thần sắc kính sợ.

“Đây…Chính là lưu bạch sao?”

Sở Thiên Quần thì thào, đây cũng là lần đầu tiên trong đời gã triển khai loại Thần Thuật cực hạn này, trong mắt của gã, phiến thiên địa này đã không cùng một dạng cùng với thực tế.

Bầu trời không tồn tại, đại địa cũng không tồn tại, hết thảy bốn phía hầu như cũng không tồn tại, Quỷ Đế Sơn cũng là như thế, toàn bộ đều là hư vô.

Giống như toàn bộ thân thể lúc trước, đều là giả dối.

Chỉ có một đoàn sương mù, trôi nổi ở bên trong hư vô, đó là chỗ Hứa Thanh lúc trước, nhìn qua đoàn sương mù này, Sở Thiên Quần biết rõ chỗ đó chính là nơi mình muốn đi, gã chỉ cần có thể vào bên trong đám sương mù kia, sau đó đóng kín toàn bộ ký ức những người nhớ kỹ Hứa Thanh lại, lúc đó Thần Thuật lưu bạch này, liền có thể thành công.

Không chần chờ, thần hồn Sở Thiên Quần nhoáng một cái bay thẳng đến sương mù, ngay lập tức chui vào trong đó, xâm nhập vào trong.

Ở trong vô tận sương mù, trước mặt Sở Thiên Quần xuất hiện vô số cánh cửa, những cánh cửa này có lớn có nhỏ, có tròn có vuông, bộ dạng khác nhau, có mới tinh có xưa cũ, chất liệu cũng tương tự khác biệt.

Rập rạp vô số, tạo thành một cái lối đi.

“Chính là trong chỗ này!” Sở Thiên Quần bỗng nhiên vung hai tay lên, thần quang trên thần hồn lập tức bộc phát, hình thành từng đạo phong ấn, nhanh chóng lạc ấn về phía những cái cửa phía trước.

Rất nhanh vô số cánh cửa bị phong ấn trở nên ảm đạm, sau đó bắt đầu mơ hồ, dù có cánh cửa không muốn bị phong ấn, từ trong mơ hồ nhanh chóng trở nên rõ ràng, nhưng cuối cùng dưới lực lượng của Thần Linh, vẫn trở lên ảm đạm.

Từng cánh cửa, đều đại biểu ký ức của một sinh mệnh đối với Hứa Thanh.

Trong khi những cánh cửa liên tục mơ hồ, thần hồn Sở Thiên Quần cũng bay nhanh hơn, nhìn theo thông đạo không ngừng hiện ra phía trước, thần quang càng lúc càng tứ tán ra, từng cánh cửa bốn phía liền nhao nhao bị phong ấn.

Mắt thấy hết thảy thuận lợi, trong mắt Sở Thiên Quần liền lộ ra vẻ phấn khởi.

Nhưng vào lúc này, trong đông đảo cánh cửa có một cánh cửa hình tròn, theo thần quang của Sở Thiên Quần phong ấn, thế mà lại không hề mơ hồ chút nào, ngược lại sau khi bị thần quang đụng chạm, lại còn không một tiếng động mở ra.

Một con mắt huyết sắc đột nhiên xuất hiện ở phía sau cánh cửa, gắt gao nhìn chằm chằm vào Sở Thiên Quần.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, toàn bộ thông đạo cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo, trong thời gian ngắn, một cỗ lực lượng của Thần Linh bộc phát, thần hồn Sở Thiên Quần phát ra một tiếng hét thảm, trong lúc nguy cấp tay phải của thần hồn trực tiếp nổ tung, hình thành một đạo thần quang rực rỡ ngăn cản, sau đó cấp tốc bay ra khỏi cái phạm vi này.

Sau khi đến chỗ an toàn, trong mắt của gã vẫn lưu lại cảm giác tim đập nhanh.

Gã biết rõ, con mắt kia là một Thần Linh.

Thật ra đó cũng là nguyên nhân nếu chưa tới bước đường cùng, thì gã sẽ không triển khai cái Thần Thuật lưu bạch này.

Phạm vi ảnh hưởng của cái thuật này rất lớn, có người có lẽ rất dễ dàng liền lựa chọn quên đi, nhưng có người thì không muốn quên đi, người sau…Sẽ trở thành trở ngại của Sở Thiên Quần.

Đồng thời cũng dễ dàng khiến cho người bên ngoài chú ý, khiến cho trận khốn cục lần này, tồn tại tình tiết gay cấn cực lớn, mặt khác còn có thể đưa tới mầm tai vạ kinh thiên động địa, dẫu sao gã cũng không phải là người hiểu tỉ mỉ về Hứa Thanh, nếu như gặp phải tồn tại đáng sợ nào đó trong này, sẽ tạo thành cắn trả kịch liệt đối với Sở Thiên Quần.

Gã chỉ có thể mong đợi dựa vào bản nguyên Thần Linh của bản thân, cho dù bên trong những người nhớ kỹ Hứa Thanh có tồn tại kinh khủng, gã cũng không phải là không thể thông qua lực lượng Thần Linh, tạm ảnh hưởng trong thời gian ngắn.

Thứ gã cần, cũng không phải là quên đi vĩnh viễn, gã chỉ cần một cái chớp mắt thế giới bất động này, không có ai trong khoảnh khắc này còn nhớ tới Hứa Thanh là được rồi.

Một cái chớp mắt đó, gã có thể chân chính tuyệt sát Hứa Thanh ở trong này.

“Dẫu sau Hứa Thanh cũng có Thần Thuật, trong cánh cửa ký ức có Thần Linh cũng có thể lý giải, cũng may thần quang của ta có thể giúp ta triệt tiêu một chút.”

“Mà ta cũng không cần phong ấn toàn bộ cánh cửa, chỉ cần không thất bại hơn mười lần, đợi một khắc Thần Thuật của ta hoàn thành, cũng có thể khiến họ trọng thương.”

Sở Thiên Quần lộ ra thần sắc kiên định, nhoáng một cái lại tiếp tục lao ra, lần nữa tràn ra thần quang, phong ấn cánh cửa bốn phía, lần này cũng mới phong ấn chưa tới ba mươi cánh cửa, đột nhiên lại có một cánh cửa oanh một tiếng mở ra.

Bên trong bỗng nhiên truyền ra âm thanh nhấm nuốt.

Âm thanh này tựa như ác mộng vậy, người nghe liền nhịn không được mà phát cuồng, dường như thân thể của mình cũng đang bị cắn nuốt, Sở Thiên Quần bên đó trực tiếp liền kêu thảm một tiếng, trong chốc lát liền tự bạo một chân, hóa thành thần quang ngăn cản tránh đi.

“Không sao, hắn có hai loại lực lượng Thần quyền, cho nên trong ký ức có hai cánh cửa Thần Linh cũng là việc bình thường!”

Thân thể Sở Thiên Quần có chút run rẩy, nhưng cuối cùng gã vẫn tiếp tục lao ra, nhưng sau năm mươi cánh cửa, một cánh cửa màu máu ầm ầm mở ra.

Một màu đỏ vô tận từ bên trong cánh cửa bộc phát ra.

“Tại sao lại vẫn còn!!”

Sở Thiên Quần hoảng sợ, một chân khác cũng theo đó nổ tung, tâm thần dấy lên sóng lớn, đang lúc do dự không muốn tiếp tục đi về phía trước, trong thời gian ngắn phía trên gã có một đạo khe hở, cũng như cánh cửa, trực tiếp mở ra.

Một khắc khi bên trong khe hở truyền ra tiếng hít thở, thần hồn Sở Thiên Quần liền truyền ra âm thanh nổ vang, ánh mắt trợn to, gã nhìn thấy bên trong khe hở tồn tại một thân hình to lớn không thể tưởng tượng, uy áp tràn ra từ trên người nó khiến cho gã lần nữa hét thảm lên, cần phải tự bạo một cánh tay cuối cùng để ngăn cản.

“Thiên…Thiên Đạo!”

Giờ phút này thần hồn của Sở Thiên Quần chỉ còn lại có nửa người, không có tứ chi, gã hoảng sợ đưa mắt nhìn cái thông đạo này, giờ này gã mới chỉ đi được chưa tới một thành con đường.

Phía sau, còn có vô tận cánh cửa.

Không thấy rõ cụ thể, chỉ có thể trong lúc mơ hồ nhìn thấy ở chỗ sâu nhất, hình như có tồn tại một cái ghế khổng lồ.

Chương 1017: Ta đã nhìn thấy gì… (2)

“Tại sao lại có cái ghế?”

Sở Thiên Quần run rẩy, gã không dám tiếp tục đi về phía trước.

“Tên Hứa Thanh này không bình thường, hắn có vấn đề!!”

Ngay khi tâm thần Sở Thiên Quần dấy lên chấn động ngập trời, một cánh cửa phía trước vẫn được mở ra, một cái cánh tay máu thịt mơ hồ, mang theo vặn vẹo, từ bên trong cánh cửa duỗi ra.

Sở Thiên Quần kêu thảm thiết, thân thể tiếp tục tự bạo tránh đi, nhưng lại có một màn xuất hiện khiến cho gã hoàn toàn hoảng sợ, tâm thần dấy lên sóng gió ngập trời.

Vào thời khắc này từ bên trong vô số cánh cửa ở thông đạo phía trước bỗng nhiên truyền ra vô số âm thanh phanh phanh, đó là tiếng đập cửa từ bên trong cánh cửa!

Dường như phía sau những cánh cửa đó có những tồn tại kinh khủng, sau khi từng người ngửi thấy được vị ngọt liền nhao nhao phát cuồng, muốn phá tan cửa lớn để xuất hiện.

“Cái này…Cái này.”

Thần hồn Sở Thiên Quần run rẩy, chợt quay đầu muốn chạy trốn.

Nhưng gã vẫn đã chậm một bước, vô số cánh cửa oanh một tiếng, đồng loạt mở ra.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết từ bên trong thần hồn Sở Thiên Quần truyền ra, trong nháy mắt liền bắt đầu tự bạo!

Trong nháy mắt tiếp theo, Sở Thiên Quần trở về thực tế, khi tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ trong miệng, một nửa thân thể của gã liền trực tiếp tan vỡ, dù là thần quang cũng không thể ngăn cản hay duy trì, lập tức chỉ còn lại có một cái đầu lâu rơi trên mặt đất.

Biểu cảm mang theo hoảng sợ, mang theo kinh hoảng, mang theo không cách nào tin, trong khi kêu thảm thiết vẫn còn đang tiếp tục tan vỡ, mà lực lượng bất động lúc trước, giờ phút này theo gã trở về, cũng đã khôi phục lại.

Thân thể Hứa Thanh ở giữa không trung chấn động, tương tự khôi phục, sắc mặt hắn lập tức âm trầm, hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, một khắc nhìn qua Sở Thiên Quần chỉ còn lại một cái đầu lâu kêu gào thảm thiết, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, điều khiển Quỷ Đế Sơn tăng tốc trấn áp về phía Sở Thiên Quần, trong tiếng nổ vang lên, theo Quỷ Đế Sơn phủ xuống, Sở Thiên Quần cười thảm một tiếng.

Gã biết mình đã thất bại, gã đã mất đi năng lực phục sinh, đã mất đi sinh cơ, đã mất đi hết thảy, dưới cắn trả, những cánh cửa dùng Thần Thuật lưu bạch phong ấn lúc trước kia cũng đều khôi phục lại, gã không rung chuyển được chút nào.

“Không cách nào chống cự, không cách nào chiến thắng sao … .” Tầm mắt của Sở Thiên Quần đã mơ hồ, trong tiếng cười thảm, gã bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi biết không, thật ra ta chỉ là một cái vật chứa, nếu Thần xuất hiện, ngươi tương tự cũng phải chết.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, trong lúc Quỷ Đế Sơn ầm ầm, mắt thấy sẽ lập tức hạ xuống, nhưng vào lúc này trên cái đầu héo rũ của Sở Thiên Quần, mi tâm của gã đột nhiên vỡ ra, một cánh tay hơi mờ không thuộc về gã chậm rãi đưa ra ngoài.

Cánh tay này trắng như tuyết, không có bất kỳ lông tơ, tựa như chế tạo từ bạch ngọc, tràn đầy thần thánh, cũng tràn đầy quỷ dị, hai loại cảm giác này giao hòa cùng một chỗ, liền khiến cho thiên địa biến sắc, thế giới rung động lắc lư.

Cánh tay này nhẹ nhàng vung vẩy ba cái về phía Hứa Thanh, nhấc lên ba cơn gió.

“Thần Thuật, kiếp này, tâm nguyện!”

Giọng nói bình tĩnh lạ lẫm, mang theo uy áp vô thượng, vang vọng từ mi tâm Sở Thiên Quần, sau ba cái phất tay, cánh tay này hóa thành tro bụi, tiêu tán ra.

Đầu Sở Thiên Quần trực tiếp vẹo đi, hấp hối.

Giờ phút này, ba cái phất tay kia liền bạo phát ra một uy thế kinh thiên động địa khó có thể hình dung!

Đợt gió thứ nhất, trong lúc im hơi lặng tiếng đụng chạm với Quỷ Đế Sơn của Hứa Thanh.

Quỷ Đế Sơn nổ vang, hóa hình tiêu hao trong một nháy mắt vô cùng kịch liệt, chỉ trong thời gian một hơi thở liền khiến lực lượng phù văn hóa yêu tiêu tán hầu như không còn, trong mơ hồ tan biến, lộ ra thân ảnh Hứa Thanh khoanh chân trong đó.

Đợt gió thứ hai đập vào mặt, thân thể Hứa Thanh run lên, độc cấm và Tử Nguyệt trong cơ thể lập tức chậm chạp lại, thân thể bị đợt gió này tràn ngập, đã mất đi huyết sắc, đã trở thành hai màu đen trắng.

Không chỉ nơi đây của hắn như thế, phạm vi bốn phía cũng ở trong một cái chớp mắt này mất đi sắc thái, chỉ còn lại màu đen trắng.

Dường như đã trở thành một bức tranh.

Thậm chí thân hình Hứa Thanh cũng trong thời khắc này, dung nhập vào trong tranh vẽ, trở thành người trong bức tranh.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt ầm ầm bộc phát trong tâm thần Hứa Thanh, cái loại cảm giác hãi hùng khiếp vía này khiến cho hắn rõ ràng cảm nhận được tử vong đang phủ xuống.

Mà thân thể của hắn sau khi trở thành người trong bức tranh liền cấp tốc héo rũ, chỉ trong chớp mắt, toàn bộ người liền biến thành da bọc xương, sinh cơ bắt đầu ảm diệt.

Giờ khắc này Quỷ Đế Sơn khó có thể hình thành, độc cấm và Tử Nguyệt bị trì hoãn, mệnh đăng cùng với toàn bộ những thứ khác cũng đã trở thành một bộ phận của bức tranh này, chỉ có Thiên Đạo Thương Long lo lắng trên bầu trời miễn cưỡng hóa thành một đao hạ xuống.

Nhưng dẫu sao nó vẫn chưa trưởng thành, lực lượng không đủ, kêu thảm thiết mà rút lui ra.

Mà đợt gió thứ ba cũng trực tiếp cuốn vào bức tranh, thổi vào trên người Hứa Thanh.

Giống như ngâm một tờ họa quyển vào trong nước, dần dần phai mờ hóa thành mực đen, chậm rãi mơ hồ.

Thân thể Hứa Thanh cứng ngắc, vào thời khắc này đầu hắn trở nên chậm chạp, hắn khó khăn cúi đầu, nhìn thấy thân thể của mình vào lúc đợt gió thứ ba thổi và khuếch tán, chậm rãi tan ra.

Ngọc giản thế mạng sư tôn cho hắn năm đó cũng đã vỡ vụn, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản thân hình đã thành người mực của hắn, cảm giác tử vong bao phủ tâm thần Hứa Thanh.

Hứa Thanh im lặng.

Hắn đã sử dụng hết toàn bộ thủ đoạn, trận chém giết này thoạt nhìn cũng không phải là vô cùng thê thảm, nhưng trên thực tế lại hiển thị rõ uy thế của Thần Thuật, mà sinh tử thường thường vô cùng yếu ớt dưới loại thần thông cấp độ này.

Trên thực tế có thể quần chiến với nhau đến hiện tại, khiến đối phương phải đồng quy vu tận, cũng đã nói rõ nội tình của Hứa Thanh rồi.

“Phải chết rồi sao!” Hứa Thanh thì thào trong lòng, ý thức dần dần mơ hồ, nhưng ngay khi thân hình tranh vẽ của hắn mơ hồ hơn phân nửa, nhanh chóng tiêu tán, đột nhiên trên cổ tay phải của hắn, bên trong bức tranh đen trắng, bỗng nhiên tản mát ra một tia ánh sáng màu vàng.

Đạo ánh sáng màu vàng này không ngừng lập lòe, càng lúc càng mãnh liệt lên.

Nguyên bản nó sẽ không rực rỡ như thế, mà ẩn nấp cực sâu, nhưng hôm nay bên trong bức tranh chỉ có đen trắng này, màu sắc của nó rõ ràng quá nổi bật, đã trở thành loại sắc thái thứ ba.

Theo nó xuất hiện, toàn bộ bức tranh lập tức rung động lắc lư, tia kim quang này nhanh chóng từ tay phải Hứa Thanh lan tràn ra, trong chớp mắt liền bao phủ toàn thân, giúp hắn vào trong giây phút nguy cấp nhất, nhận lấy đợt gió đến từ cánh tay tiêu tán vung ra.

Oanh một tiếng, kim quang ảm đạm, vào thời khắc này tất cả những thứ trong bức tranh Hứa Thanh ở bắt đầu vỡ vụn ra ngoài, thân ảnh gầy yếu của hắn lảo đảo ngã xuống, từ trong tranh vẽ trở về, phun ra máu tươi.

Mà ánh sáng màu vàng cũng trở nên ảm đạm, trong một cái chớp mắt tiêu tán từ trên người hắn, trở về đến cổ tay phải.

Màu sắc đã mờ đến cực hạn, giống như tùy thời có thể tiêu tán, thậm chí nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy trên tơ vàng rập rạp vô số vô số khe hở.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, dù bây giờ thương thế của hắn nghiêm trọng, cực kỳ suy yếu, nhưng vẫn là cúi đầu nhìn cổ tay phải, tâm thần dấy lên sóng lớn vang trời, thần sắc càng có nồng đậm mờ mịt và khó hiểu.

Cho đến một lúc lâu sau, thần sắc của hắn mang theo hàn ý, ngẩng đầu nhìn kỹ phía Sở Thiên Quần.

Giờ phút này Sở Thiên Quần đã là dầu hết đèn tắt, gã đã bên trong ranh giới tử vong miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn qua Hứa Thanh.

“Ngươi còn chưa chết sao…”

Hứa Thanh cất bước, đi từng bước một về phía Sở Thiên Quần, cho đến khi đến trước đầu người, hắn có thể cảm nhận được đối phương đã mất đi năng lực phục sinh vô hạn, trong đôi mắt mệt mỏi dâng lên hàn ý, giơ chân lên, giẫm xuống một cái!

Chương 1018: Tương tư khắc trong cốt tủy, có biết chăng? (1)

Sở Thiên Quần đắng chát nhắm nghiền hai mắt.

“Kết thúc…”

Nhưng sự vĩnh hằng trong tưởng tượng hình như đến hơi chậm, sau mấy hơi thở, bên tai Sở Thiên Quần truyền đến giọng nói khàn khàn của Hứa Thanh.

“Ngươi có hận Tử Thanh Thái Tử và Dạ Cưu không?” Hứa Thanh nhìn Sở Thiên Quần, thu hồi bàn chân muốn đạp xuống dưới.

Sở Thiên Quần dường như không nghe được, nhắm mắt như trước.

“Tuy rằng ngươi đã sắp chết rồi, cũng không chém giết được ta, như vậy ngươi có muốn nhìn thấy ta tìm được bọn họ không?”

Hứa Thanh nhàn nhạt truyền ra lời nói.

“Vậy thì bất kể là bọn họ chết, hay là ta chết, đối với ngươi mà nói, đều là báo thù.”

Sở Thiên Quần chậm rãi mở mắt ra, nhìn Hứa Thanh, giờ phút này sinh mệnh của gã đã đi đến điểm cuối cùng, cho dù Hứa Thanh không đạp xuống một cước kia, gã cũng không tồn tại được bao lâu, sinh mệnh chi hỏa đã bắt đầu dập tắt.

“Cho nên, ngươi có thể nói cho ta biết, Tử Thanh và Dạ Cưu ở nơi nào sao?” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về hư vô xa xa, bình tĩnh mở miệng.

Sở Thiên Quần trầm mặc, không nói gì, ánh sáng trong mắt chậm rãi ảm đạm, cái đầu càng lúc càng héo rũ, đã bắt đầu tiêu tán thành từng mảnh.

Sau mấy hơi thở, Hứa Thanh lắc đầu, nếu như đối phương không nói, hắn hỏi nhiều cũng vô dụng, ngay khi hắn đang muốn hoàn toàn giết chết, nhưng vào lúc này Sở Thiên Quần bỗng nhiên nhẹ giọng truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh, ngươi biết làm thế nào để thay đổi màu sắc của biển không?”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhìn Sở Thiên Quần.

Sở Thiên Quần nhìn qua Hứa Thanh, giờ phút này hơn phân nửa khuôn mặt của gã đều đã tiêu tán, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Lúc ngươi hiểu rõ làm như thế nào để làm được việc này, ngươi sẽ biết rõ đáp án.”

Sở Thiên Quần nói xong liền nhắm hai mắt lại, đầu người liền hóa thành tro bụi, tiêu tán ở trước mặt Hứa Thanh, hoàn toàn diệt vong, thân thể của gã, linh hồn của gã, hết thảy của gã, vào tại thời điểm này, dung nhập vào trong tro bụi, tiêu tán ở bên trong cái mảnh vỡ đại thế giới này, không còn tồn tại.

Cùng lúc đó, phiến thế giới này cũng theo đó mà vặn vẹo, dần dần mơ hồ, cho đến ba cái hô hấp sau liền tan biến, tựa như vật đổi sao dời vậy, bốn phía quanh Hứa Thanh lại xuất hiện sa mạc, xuất hiện nhiệt độ cực nóng, xuất hiện khí tức thiên địa quen thuộc.

Đại lục Vọng Cổ.

Sở Thiên Quần lấy 100 giọt thần huyết của bản thân để làm một lần giao dịch cùng Yên Miểu Tộc, lấy một cơ hội mở ra mảnh vỡ đại thế giới, phương pháp rời khỏi rất đơn giản, hoặc là Hứa Thanh chết, hoặc là gã chết.

Khi đó người duy nhất còn lại, sẽ có thể rời khỏi.

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn cát sỏi dưới chân, hồi lâu sau liền quay người nhìn về phía Yên Miểu Tộc, giờ phút này, nơi cuối cùng trong ánh mắt của hắn lượn lờ một đám sương mù, đám sương mù mơ hồ tạo thành một đạo thân ảnh Yên Miểu Tộc.

Nó đứng ở giữa thiên địa, ngóng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lạnh lùng nhìn nó.

Một lát sau, thân ảnh Yên Miểu Tộc một câu cũng không nói, rất nhanh liền tiêu tán.

Hứa Thanh quay người, thần sắc không có chút biến hóa nào, cất bước đi về biên giới phía trước, so sánh tốc độ cùng lúc trước, không giảm chút nào, một lúc lâu sau rốt cuộc hắn đi ra khỏi cái mảnh sa mạc này, bước vào đến khu vực Quận Đô.

Khi nhìn thấy một màu thanh sơn lục thủy, Hứa Thanh rút cuộc không áp chế nổi nữa, thân thể tinh thần uể oải, lập tức phun ra ba ngụm máu tươi, trong lúc lảo đảo, nhanh tay lấy ra Pháp Hạm, sau đó miễn cưỡng đạp lên, sắc mặt trắng bệch, mượn nhờ Pháp Hạm gào thét bay nhanh về phía trước.

Rời xa sa mạc.

Lúc trông thấy tên tu sĩ Yên Miểu Tộc kia, Hứa Thanh hoàn toàn dựa vào ý chí kiên định, không lộ ra chút chấn động nào, cưỡng ép kiên trì.

Trên thực tế thì thương thế của hắn cực kỳ nghiêm trọng, vô luận là linh hồn hay là thân thể, một trận chiến với Sở Thiên Quần đã khiến hắn tiêu hao cực lớn, nhất là cánh tay bạch ngọc cuối cùng thò ra từ mi tâm của Sở Thiên Quần vung vẩy ba cái, càng là mang theo tuyệt sát.

Ngọc giản thế mạng của hắn cũng đã tan vỡ, cuối cùng nếu không phải nhờ có kim quang trên cổ tay, hắn đã vẫn lạc.

“Phải nhanh chóng chạy về Quận Đô mới được!” Hứa Thanh lau đi vết máu bên khóe miệng, cảm thụ thân thể tràn ra suy yếu từ trong ra ngoài, nhớ lại một trận đánh cùng với Sở Thiên Quần, đáy lòng của hắn nổi lên từng hồi tim đập nhanh.

“Cuối cùng thì kim quang trên cổ tay của ta là cái gì!” Sau một lúc lâu, Hứa Thanh ra sức giữ tinh thần không bị hôn mê, cúi đầu nhìn qua cổ tay, trong mắt có chút mờ mịt.

Sợi tơ vàng trên cổ tay đã không chỉ một lần trợ giúp hắn rồi, mà mỗi một lần đều là vào thời khắc nguy cơ sinh tử, nếu là nhân tình, thì nhân tình này quả thực quá lớn, rất lớn rồi.

Hồi lâu sau, Hứa Thanh chôn nghi ngờ xuống dưới, hắn chuẩn bị lần này quay về Quận Đô, nhất định phải điều tra một chút xem xem, rốt cuộc sợi kim quang trên cổ tay là cái gì.

“Còn có Yên Miểu Tộc…” Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía sa mạc xa xa, tâm thần dâng lên sương mù.

Chuyện này, có chút không hợp với suy luận.

“Yên Miểu Tộc thân ở trong Phong Hải Quận, lại giúp đỡ Sở Thiên Quần, cung cấp chiến trường để chém giết Chấp Kiếm Giả, chuyện này không phải không thể, nhưng tất nhiên sẽ tạo ra mạo hiểm nhất định… . .”

“Đáng giá không?”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, thương thế trong cơ thể lần nữa cuồn cuộn, lại phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác suy yếu mãnh liệt hơn hiện lên, nhắm hai mắt lại bắt đầu chữa thương.

Hai canh giờ sau liền đi đến truyền tống trận của một tòa thành trì, Hứa Thanh miễn cưỡng giương đôi mắt, sắc mặt vẫn không có một màu huyết sắc như cũ, mạnh mẽ chống đỡ thân hình, đi xuống Pháp Hạm sau đó thu hồi, tiếp theo là đi vào trong truyền tống trận.

Theo truyền tống xuất hiện chấn động, tại tia sáng lập lòe, thân ảnh Hứa Thanh tan biến.

Chương 1019: Tương tư khắc trong cốt tủy, có biết chăng? (2)

Cùng lúc đó, bên trong khu vực Quận Đô Phong Hải Quận, bên trong một khu rừng nguyên thủy liên miên không dứt, bên trong vô tận sơn mạch thâm sâu, có một cái thung lũng thật lớn.

Nếu từ trên bầu trời nhìn lại, có thể phát hiện bên trong thung lũng tồn tại vô số cây cối, từng đám nhánh mây nối liền tạo thành cầu treo kết nối.

Vô số những ngôi nhà gỗ được xây dựng ở trên cây, tạo thành một cái thôn trang thật lớn.

Có từng đám tiểu nhân lớn cỡ lòng bài tay, thân thể giống như thủy tinh, xuyên thẳng qua ở, giống như đang chơi đùa nghịch ngợm với nhau.

Dưới ánh mặt trời, thân thể của bọn họ tản mát ra từng trận ánh sáng rực rỡ, lại bởi vì không ngừng bay múa, liền làm cho người ta có một loại cảm giác ánh sáng lưu động, có phần xinh đẹp, truyền ra tiếng cười nói hoan hô, đồng thời có thể mơ hồ trông thấy trên vô số cây cối lớn, đều hiện ra những gương mặt, từ trên người chúng nó tản ra từng trận khí tức nhu hòa, tràn ngập khắp nơi này, tạo thành sương mù mỏng manh.

Những gương mặt này có cái ngủ say, có cái mở hai mắt ra, ôn hòa nhìn qua đám tiểu nhân kia.

Mà mỗi khi có gương mặt đại thụ mở mắt ra, cũng sẽ khiến cho không ít tiểu nhân thủy tinh đi đến, tung tăng bên cạnh cái cây này, trong thần sắc phần lớn mang theo vẻ quấn quýt.

Nơi đây, chính là nơi ở của Mộc Linh Tộc trong Phong Hải Quận.

Mộc Linh Tộc là một cái chủng tộc rất đặc thù.

Tộc nhân chia làm hai cái hình thái, khi còn nhỏ thân thể chỉ có như lòng bài tay, toàn thân tràn ra ánh sáng long lanh, vô cùng đẹp đẽ, đồng thời cái trạng thái này của Mộc Linh Tộc, cũng là một loại dược liệu quý báu.

Mà sau khi trưởng thành, bọn họ chọn một cây đại thụ để dung nhập vào đó, trở thành một thể, hóa thành thụ nhân.

Mặc dù phần lớn toàn bộ Mộc Linh Tộc đều có tính cách ôn hòa, nhưng bởi vì trạng thái khi còn nhỏ của bọn họ chính là một loại thuốc có giá trị không nhỏ đối với rất nhiều tộc quần, cho nên Mộc Linh Tộc phần lớn không tiếp xúc quá nhiều với bên ngoài, đây cũng là phương pháp bảo vệ tiểu nhi của bọn họ.

Bên trong trung tâm của thôn xóm Mộc Linh Tộc này, chỗ đó có một cây đại thụ che trời, mặc dù không cách nào so sánh cùng Chân Tiên Thập Tràng, nhưng tán cây cực lớn, phạm vi che đậy đến ngàn trượng, thủ hộ nơi đây.

Cẩn thận nhìn, có thể thấy bên trong cây này, thế mà lại tồn tại một tòa Thần miếu.

Chuẩn xác mà nói, là cây đại thụ này sinh trưởng ở trên Thần miếu, bao phủ nó vào, biến nó trở thành một bộ phận của thân thể.

Bên trong Thần miếu thờ phụng một pho tượng.

Bộ dạng pho tượng là một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ mặc chiến giáp, bên người là long xà vờn quanh, trong tay cầm trường thương, toàn thân tản ra từng trận chiến ý mãnh liệt.

Phía sau pho tượng là một mật đạo bậc thang, đi theo cái mật đạo bậc thang này, có thể đi vào trong lòng đất.

Ở nơi cuối cùng của bậc thang, trong chỗ sâu nhất dưới lòng đất, có một tòa tế đàn cổ xưa.

Tòa tế đàn này có hình bát giác, toàn thân đen nhánh, ở trên một mảnh động quật sâu thẳm, bốn phía chỉ có con đường bậc thang kết nối tới, từ xa nhìn lại giống như treo ở trong không trung vậy, giờ phút này ở trên tế đàn, lão đầu đường Bản Tuyền đứng ở biên giới, ánh mắt đỏ thẫm tựa như mới vừa khóc, vẻ mặt mang theo lo lắng trước đó chưa từng có, thân thể run rẩy.

“Linh Nhi!”

“Linh Nhi ngươi tỉnh lại!”

“Đừng làm ta sợ nha, ngươi tỉnh lại đi Linh Nhi…”

Nơi ánh mắt của lão nhìn lại, không phải là tế đàn bên cạnh, mà là trên vách đá dựng đứng ở biên giới vực sâu cách tế đàn mấy ngàn trượng, có thể mơ hồ nhìn thấy bên đó tồn tại vô số thạch động lõm xuống, trong vô số thạch động, có rất nhiều hài cốt khoanh chân đả tọa, trên người mang theo dấu vết năm tháng trôi qua, không biết đã chết bao nhiêu năm.

Trong một tòa thạch động trong đó, Linh Nhi mặc váy dài màu trắng đang khoanh chân ngồi.

Sắc mặt của nàng trắng bệch, khóe miệng mang theo máu tươi, trên quần áo màu trắng có những vết máu nhìn thấy mà giật mình.

Rất nhiều, rất nhiều.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích.

“Linh Nhi!!” Biên giới tế đàn xa xa, giọng của lão đầu đường Bản Tuyền càng lúc càng run rẩy, không ngừng vang vọng, lúc này lông mi của Linh Nhi run nhè nhẹ, chậm rãi mở ra.

Đối với nàng mà nói, hình như ngay cả khí lực mở mắt ra cũng phải cố hết sức, giờ phút này nàng miễn cưỡng nhìn qua A Đa ở nơi xa, nàng mất thật lâu mới từ bên trong suy yếu, lộ ra một nụ cười.

“A Đa, ta không sao đâu…”

Nội tâm của lão đầu đường Bản Tuyền cũng run rẩy, lão nhìn qua Linh Nhi, trong mắt lộ ra bi thương nồng đậm.

“Nhất định là do tên Hứa Thanh kia!!” Lão mang Linh Nhi tới đây, là vì tiếp nhận truyền thừa, đây cũng là truyền thừa mà bộ tộc Linh Nhi nhất định phải trải qua ở thời điểm này, thành công thì có thể nhận được tạo hóa kéo dài tánh mạng, mà thất bại … chính là bộc phát nguyền rủa mà chết.

Mà thời gian truyền thừa này cần thật lâu, cho nên lão vô cùng cẩn thận, tận sức che chở, hết thảy vốn dĩ đều rất tốt, cho đến ngày hôm qua, Linh Nhi bên đó đột nhiên phun ra máu tươi, lập tức liền xuất hiện tổn thương chí mạng.

“A Đa…Không nên nói lung tung, không liên quan tới…Hứa Thanh ca ca…”

“Là tự ta vô dụng… .”

Nghe A Đa mở miệng như vậy, Linh Nhi hình như có chút gấp, ngẩng đầu khó khăn truyền ra lời nói.

“Đúng đúng đúng, không liên quan cùng Hứa Thanh, không liên quan, A Đa biết rồi Linh Nhi, là A Đa trách oan Hứa Thanh ca ca của ngươi rồi, ngươi không cần khẩn trương, chậm rãi chữa thương đi, không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu, chờ ngươi kết thúc truyền thừa, A Đa dẫn ngươi đi tìm Hứa Thanh ca ca của ngươi.”

Lão đầu đường Bản Tuyền vội vàng mở miệng, giọng nói càng lúc càng run rẩy.

Linh Nhi nghe lời A Đa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Thật sự sao A Đa….”

“Thật sự, là thật, A Đa thề, là thật!” Lão đầu đường Bản Tuyền dùng sức gật đầu.

Nụ cười của Linh Nhi càng thêm vui vẻ, nhẹ giọng mở miệng.

“A Đa, ngươi không nên lo lắng, ta sẽ cố gắng…Ta nhất định sẽ cố gắng…Nhất định có thể truyền thừa thành công.”

Chương 1020: Đó là bổn mạng ti của Linh Nhi! (1)

Phong Hải Quận, ở một chỗ truyền tống trận cách Quận Đô chút phạm vi, theo tia sáng lập lòe, thân ảnh Hứa Thanh đi ra từ.

Sắc mặt của hắn trắng bệch, cảm giác thân thể suy yếu càng lúc càng mãnh liệt, sau khi xuất hiện liền không chần chờ chút nào, lao thẳng đến nơi xa, dùng tốc độ nhanh nhất bước vào trong một khu núi hoang, tìm một cái động quật để ẩn nấp.

Một khắc bước vào, Hứa Thanh lại lần nữa phun ra máu tươi, tầm nhìn trước mắt hắn có chút biến thành màu đen, sau khi khoanh chân ngồi xuống liền thở hồng hộc, nhưng vẫn nghiến răng bấm niệm pháp quyết, phong tỏa bốn phía.

Dựa theo những gì hắn trải qua trước kia, thời gian một ngày đáng lẽ thương thế phải khôi phục được ít nhất một nửa mới đúng.

Nhưng hôm nay ngay cả một thành cũng không đến.

Trong lúc lục phủ ngũ tạng không ngừng truyền tới cảm giác đau đớn, Hứa Thanh cũng cảm nhận được nguyên nhân tại sao thương thế lần này của mình lại khôi phục chậm rãi như vậy.

Trong cơ thể của hắn, lục phủ ngũ tạng đều đã vỡ vụn, máu thịt trên thân thể khô gầy cũng đều héo rũ, trên xương cốt lại càng tràn ngập vô số vết nứt.

Những thứ này, chính là đầu nguồn của những trận đau nhức kịch liệt.

Về phần uể oải, là bởi vì bây giờ thức hải của hắn rất là ảm đạm, ánh sáng linh hồn lập lòe xa xa không bằng trước kia.

Nhưng thật ra đối với Hứa Thanh mà nói, thì những thứ này vẫn không đáng là cái gì, trước kia hắn không phải là chưa từng trải qua thương thế càng thê thảm càng nghiêm trọng hơn thế này, nhưng hiện giờ thứ để cho hắn ngưng trọng, là ngoại trừ những thương thế trong cơ thể này, còn có vô số cây châm nhiều như lông trâu!

Những cây châm này không có hình thái thực chất, giống như là vô số ánh sáng vỡ vụn biến thành, tràn ngập trong thân thể cùng với thức hải của Hứa Thanh, không ngừng nhấp nháy.

Cũng chính là chúng nó, khiến cho thương thế của Hứa Thanh khôi phục chậm chạp.

Cũng may dưới Hứa Thanh áp chế, trên xương cốt của hắn chỉ có một chút khu vực không tồn tại quá nhiều châm, phần lớn xương cốt không có bị ảnh hướng đến.

“Lực lượng Thần Linh…” Hứa Thanh thì thào, sắc mặt âm trầm, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, trên thực tế thì lúc trên đường trở về, hắn đã thử qua rất nhiều phương pháp để xua tán những cây châm này, mặc dù không phải là không có hiệu quả, nhưng mà rất chậm.

Hứa Thanh không thể đợi lâu như vậy.

Bởi vì hắn cảm nhận rõ ràng được báo động từ Thương Long Thiên Đạo của mình, không hề bởi vì Sở Thiên Quần tử vong mà giảm xuống chút nào, ngược lại càng mãnh liệt hơn!

Phát hiện này khiến cho hắn ở trên đường trở về, tâm thần một mực đặt trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Nhất là càng đến gần Quận Đô, loại cảm giác nguy cơ này lại càng lúc càng kinh người.

Việc này khiến cho Hứa Thanh lập tức ý thức được, nguy cơ đến từ Quận Đô!

Mà hắn nhớ lại, lúc cảm giác nguy cơ lần đầu tiên xuất hiện, cũng là ở trong Quận Đô, sau đó chính mình rời xa đi tới Thánh Lan tộc, cảm giác nguy cơ mặc dù vẫn còn, nhưng lại không mãnh liệt.

Cho đến khi trở lại Phong Hải Quận, cảm giác nguy cơ này lại một lần nữa bốc lên.

“Như vậy xem ra, lúc trước ở sa mạc, nguy cơ của ta không hẳn là bởi vì Sở Thiên Quần, mà bởi vì phương hướng của ta không ngừng tiếp cận Quận Đô…”

“Đây là vì sao!”

Hứa Thanh im lặng, hắn nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng hắn biết rõ một điều, vô luận như thế nào, hắn cũng phải nhanh chóng khôi phục thương thế, duy trì chiến lực bản thân ở trạng thái đỉnh phong, cho nên hắn không thể chờ đợi, vả lại vào giờ phút này, trước khi thương thế chưa khôi phục, hắn liền tràn đầy cảnh giác đối với Quận Đô.

Đây cũng là nguyên nhân hắn cũng không lập tức liền chạy về Quận Đô.

“Muốn khôi phục nhanh hơn, chỉ có thể dùng phương pháp đặc thù rồi!”

Hứa Thanh thở sâu, trong mắt hiện ra tia quyết đoán, lập tức vận hành tòa Thiên Cung thứ ba trong cơ thể, lực lượng độc cấm bộc phát, khuếch tán ra mỗi một tấc máu thịt trên thân thể.

Không phải đối kháng và hóa giải những cây châm do lực lượng Thần Linh của Sở Thiên Quần biến thành, mà xâm nhập vào toàn bộ máu thịt, khiến cho thân thể của mình như bị độc phát, không ngừng hư thối.

Sau đó hắn không chút do dự, ánh mắt lạnh như băng, lấy dao găm ra, gọt những khối thịt thối trên người mình.

Đầu tiên là bắt đầu từ một cái cánh tay, hắn cạo xuống từng khối máu thịt hư thối do độc phát, kể cả quang châm ở trong đó, dao găm ma sát với xương cốt tạo ra âm thanh chói tai, vang vọng khắp bốn phía, đau nhức kịch liệt hơn so với lúc trước quá nhiều, thân thể Hứa Thanh run rẩy, toàn thân lập tức ướt nhẹp mồ hôi, trên trán càng là không ngừng có từng giọt mồ hôi rơi xuống.

Đây chính là phương pháp xử lý mà hắn có thể nghĩ đến, nếu như quang châm bên trong máu thịt tiêu tán chậm chạp, như vậy hắn liền trực tiếp cạo xuống là được, mà hiệu dụng của lực lượng độc cấm ngoại trừ để cho huyết nhục của hắn càng dễ bị xử lý, còn có tác dụng ngăn cản quang châm di chuyển.

Hứa Thanh là loại người hung ác, hung ác đối với địch nhân, lại càng hung ác đối với bản thân mình.

Theo thời gian trôi qua, hắn không hề dừng lại việc xử lý thân thể chút nào, từng khối máu thịt bị hắn cạo xuống, cho đến khi thân thể của hắn thừa nhận tới cực hạn, hắn lập tức dừng lại, nhìn vào kim quang trên cổ tay.

Hắn theo bản năng không muốn lại khởi động lực lượng của kim quang, cho nên hắn không thể làm cho mình rơi vào trạng thái gần chết.

Phát hiện kim quang không đáng lo, hắn vận hành thủy tinh màu tím, khôi phục chỗ máu thịt bị chính mình cạo xuống, sau khi có lại khí lực, lại tiếp tục cạo thịt của mình.

Cứ như vậy, vòng đi vòng lại, bốn ngày sau, Hứa Thanh rốt cuộc đã lấy toàn bộ những quang châm ra.

Lúc này hắn không ngừng lấy ra đan dược nuốt vào, thủy tinh màu tím cũng toàn lực vận hành, khiến cho lực lượng khôi phục tăng lên càng lớn hơn.

Giờ đến quang châm tồn tại ở trong thức hải, Hứa Thanh nghiến răng một cái, dựa vào lực lượng Tử Nguyệt và độc cấm, cả hai tràn ngập, dồn đám quang châm đến bên trong máu thịt, sau đó lại bị hắn cứng rắn móc ra.

Làm xong những thứ này, mí mắt Hứa Thanh cũng không mở ra được, toàn bộ quá trình tràn ngập đau đớn khó có thể diễn tả bằng ngôn từ, mà dưới đại giới như thế, thân thể của hắn rốt cuộc cũng đã không ngừng khôi phục, thương thế cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp hơn.

Cho đến khi lại trôi qua thêm ba ngày, thương thế Hứa Thanh đã hoàn toàn khôi phục lại.

Hắn đi ra từ trong động quật, nhìn ánh nắng chiều trên bầu trời, thở ra một hơi thật dài, sau đó trầm ngâm, một lúc lâu sau thần sắc Hứa Thanh lộ ra một tia quyết đoán.

Thân thể nhoáng một cái rời khỏi nơi đây, đi đến truyền tống trận.

Hắn quả thực vẫn còn muốn trở về Quận Đô một chuyến, một mặt là cần phải đổi đạo quả thành quân công, một phương diện khác cũng muốn đi vào Thái Hư Giới tiếp tục thu thập hóa yêu phù, cứ như vậy ban đêm cùng ngày, bóng dáng của Hứa Thanh đã xuất hiện ở trong truyền tống trận của Quận Đô, một khắc đi ra, hắn nhìn qua Quận Đô quen thuộc, nhìn pho tượng Huyền U Cổ Hoàng khổng lồ, đè xuống cảm giác hãi hùng khiếp vía trong lòng, về tới Kiếm Các.

Chương 1021: Đó là bổn mạng ti của Linh Nhi! (2)

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, trước tiên Hứa Thanh truyền âm cho đội trưởng, nhưng không có bất kỳ đáp lại nào.

Hứa Thanh biết đội trưởng hẳn là chưa trở lại, vì vậy lại truyền âm cho Tử Huyền, báo cho nàng biết mình đã bình an.

Tử Huyền lập tức trả lời, giọng nói mang theo ân cần, thậm chí không đợi bao lâu, nàng đã xuất hiện ở ngoài Kiếm Các của Hứa Thanh.

Dưới ánh trăng, Tử Huyền mặc một bộ váy lam, nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt mang theo sự ân cần.

“Tại sao lần này ra ngoài lâu như vậy?” Trong lúc nói, Tử Huyền chú ý đến trên người Hứa Thanh, cẩn thận xem xét, phát hiện hoàn toàn chính xác không đáng ngại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

“Trên đường gặp phải một chút sự tình, có chút trì hoãn.” Cảm nhận được sự quan tâm của Tử Huyền, Hứa Thanh nói khẽ.

Tử Huyền gật đầu, giống như nàng còn có việc xử lý, phát hiện Hứa Thanh không ngại, vì vậy dặn dò vài câu rồi vội vàng rời khỏi.

Nhìn qua thân ảnh Tử Huyền rời đi, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Thượng Tiên, mấy ngày gần đây ta luôn có cảm giác hãi hùng khiếp vía, ngươi phải bảo trọng.”

Bước chân Tử Huyền dừng lại, quay đầu nhìn qua Hứa Thanh, tự nhiên cười nói, nhẹ gật đầu và rời đi.

Sau khi trở lại Kiếm Các, Hứa Thanh trầm ngâm, lại truyền âm cho Khổng Tường Long, hỏi thăm Quận Đô gần đây phải chăng xảy ra chuyện gì, sau đó liền biết được là ngoại trừ Thánh Lan tộc bởi vì Hắc Thiên Thần tử mà chấn động ra, tất cả mọi thứ bên trong Quận vẫn như bình thường.

Vả lại Khổng Tường Long cũng không có ở trong Quận Đô, y đang chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, giờ phút này vội vàng truy vấn Hứa Thanh về việc của Thánh Lan tộc.

"Ừ, đúng vậy, là có hai nhóm Hắc Thiên tộc ở đó… . ." Hứa Thanh ho khan một tiếng, không có cách nào giải thích việc này.

"Kiếm được mấy nghìn quả…" Đối mặt với câu hỏi của Khổng Tường Long, Hứa Thanh không giấu giếm số lượng, cho nên trong nháy mắt tiếp theo, hắn liền đã nghe được bên trong Kiếm Lệnh truyền ra âm thanh hít sâu của Khổng Tường Long.

"Mấy nghìn quả?"

"Ừ, bên trong cũng có một phần thuộc về các ngươi." Hứa Thanh đáp lại nói.

"Hảo huynh đệ!! Hứa Thanh, trước đừng bán đạo quả gấp, cây Thập Tràng không còn, giá cả của món đồ chơi này nhất định sẽ tăng vọt, khục khục, tuy rằng chúng ta đều là Chấp Kiếm Giả, nhưng có chút thời điểm, nên kiếm lời vẫn phải kiếm!" Khổng Tường Long ho khan một tiếng, nhanh chóng đáp lại.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, mặc dù Khổng Tường Long trung thành và rất tín ngưỡng Chấp Kiếm Giả, nhưng thứ như quân công này, không ai cảm thấy mình có quá nhiều cả, vì vậy sau khi hai người lại nói thêm vài câu thì kết thúc truyền âm.

"Hết thảy mọi thứ trong Quận Đô bình thường, nhưng mà cảm giác đầu nguồn của nguy cơ của ta lại ở trong nơi này, như vậy không phải nói, cảm giác nguy cơ trong Quận Đô chỉ nhằm vào một mình ta?" Hứa Thanh đặt Kiếm Lệnh xuống, trầm ngâm.

Hắn cảm thấy không phải là mình nghĩ nhiều, cho nên chưa từng giảm bớt cảnh giác.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh luôn giữ sự đề phòng rời khỏi Kiếm Các từ sớm, đi lên Đô thành ở bên trên, mua sắm lại đan dược tiêu hao, sau đó hắn đi tới phân tông của Hóa Yêu tông ở nơi này.

Nộp số lượng quân công nhất định, Hứa Thanh lần nữa đi tới Thái Hư Giới.

Mặc kệ nguy cơ đến từ phương nào, Hứa Thanh cảm thấy Quỷ Đế Sơn chính là đòn sát thủ của mình, phải nhanh chóng bổ sung một chút, mặc dù đã dung nhập nó vào bên trong Thiên Cung, nhưng muốn biến ảo vẫn cần phải dùng hóa yêu phù để chia sẻ tiêu hao.

Mà sau khi dung nhập vào Thiên Cung, hắn điều khiển Quỷ Đế Sơn lại càng thêm thuận lợi hơn trước.

Còn chuyến đi tới Thái Hư Giới lần này, Hứa Thanh quen việc dễ làm, trong thế giới âm u tràn đầy những đại não xì xào bàn tán, sự xuất hiện của hắn, lập tức đưa tới chấn động.

Những nơi đi qua, vô số đại não run rẩy và thét lên tránh đi.

Thật sự là lần thứ nhất trước đó Hứa Thanh làm quá độc ác, thế cho nên trong khoảng thời gian này, mặc dù hắn không tới, nhưng chuyện của hắn đã sớm được truyền ra ở giữa những cái đại não trong nơi này.

Nhưng mà tu vi của Hứa Thanh cũng không phải giống như lúc trước, mặc dù những cái đại não kia đã tránh lui, nhưng Hứa Thanh đuổi theo rất nhanh, cứ như vậy lúc hạn thời gian đã đến, Hứa Thanh vừa lòng thoả ý truyền ra bên ngoài.

“Bảy mươi lăm cái!” Khi đi ra khỏi phân tông, Hứa Thanh sờ lên túi trữ vật, đi tới tàng thư điện của Chấp Kiếm Cung, hắn muốn tìm lai lịch của kim quang trên cổ tay.

Nhưng đáng tiếc, thư tịch trong tàng thư điện nhiều như biển, Hứa Thanh thấy đã khuya cũng không tìm được, vì vậy trở về Kiếm Các.

“Ngày mai tiếp tục đi tàng thư điện tìm kiếm, nhất định phải tìm được!”

“Nếu như vẫn chưa được, thì đi tới Hình Ngục Ti để hỏi thăm Cung chủ một chút, sau đó thời gian ngắn ta sẽ không ra ngoài.”

Hứa Thanh cảm thấy nếu như bên trong Quận Đô có nguy hiểm đối với mình mà nói, như vậy chỗ an toàn nhất, nhất định chính là Hình Ngục Ti.

Dẫu sao trong đó cũng có Cung chủ tọa trấn.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép kín.

Bên ngoài đen nhánh, mây mù không thể nhìn xuyên, lúc đêm khuya, khi Hứa Thanh kết thúc chu thiên thổ nạp, hắn mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn cổ tay phải của mình, giơ tay trái lên nhẹ nhàng vuốt ve ở phía trên.

“Sợi tơ vàng này…Rốt cuộc là cái gì?”

Một tiếng sấm sét từ trên trời truyền đến, âm thanh ầm ầm vang vọng, gió lớn nổi lên, hóa thành từng tiếng sào sạc như thút thít nỉ non, vang vọng ở bên ngoài Kiếm Các.

Mưa lớn, sắp đến.

Đêm hôm nay, vẫn đen nhánh như trước kia.

Trên bầu trời không thấy ánh trăng, đã bị vô tận mây mù che kín, chỉ có từng tiếng sấm rền không ngừng vang vọng ở giữa thiên địa, phảng phất như có Thần Linh đang gầm thét.

Tiếp theo là từng đạo tia chớp, tràn ra từng đạo ánh sáng chiếu sáng ngời khắp trời đất.

Chiếu rọi Quận Đô, cũng chiếu rọi mảnh sơn mạch rừng rậm của Mộc Linh Tộc.

Gió, thổi tới trong thiên địa, lay động vô số cây cối, phát ra âm thanh sàn sạt, đồng thời mưa to cũng từng giọt từng giọt một rơi xuống, trong chớp mắt liền hóa thành mưa như trút nước, trải dài khắp khắp nhân gian, trong mưa gió, từ bên trong thung lũng Mộc Linh Tộc, một tiếng gào thét thê lương ngập trời dựng lên, đánh thủng trời cao, đủ để cho toàn bộ da đầu người nghe phải run lên.

Âm thanh này mang theo vô tận bi thương, mang theo tê tâm liệt phế, truyền khắp bát phương, truyền vang thiên địa, sấm sét cũng không cách nào áp xuống, mưa gió không thể che lấp.

Theo tia chớp đảo qua, một bóng người tóc tai bù xù giống như điên rồi, lao ra từ bên trong Mộc Linh Tộc.

Bóng người này, là một lão giả.

Con mắt của lão đỏ thẫm, mặt đầy nước mắt, trong tiếng cười thảm, biểu cảm cũng bắt đầu vặn vẹo, thân thể không khống chế nổi, không ngừng run rẩy, liều mạng toàn lực bay nhanh về phía Quận Đô.

Mưa gió càng lớn, trút xuống suốt cả đêm.

Cho đến khi bình minh tới mới chậm rãi nhỏ bớt đi, khắp giữa thiên địa bị hơi nước mông lung tràn ngập, xa xa, những đám mây mù hơi tản ra, ánh nắng ban mai giống như mắc bệnh, tràn ra ánh sáng mờ nhạt, miễn cưỡng chiếu sáng thế giới.

Ngoài Hình Ngục Ti, trong Kiếm Các, Hứa Thanh mở mắt ra, sau khi kết thúc cả đêm tu hành, hắn đứng dậy rời khỏi Kiếm Các.

Đi vào trong cơn mưa nhỏ.

“Tiếp tục đi tới tàng thư điện Chấp Kiếm Cung, tìm kiếm lai lịch của kim quang, tiếc là không cách nào câu thông cùng tiểu nam hài của nhà tù 132 khu Đinh, nó hẳn là biết rõ một chút manh mối về sợi tơ vàng này.”

“Nhưng cũng không sao, chờ sau khi ta tìm được manh mối, lại có thể đi xác nhận.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, lăng không dựng lên, bay thẳng đến Chấp Kiếm Cung.

Trong mưa gió, thân ảnh của hắn bay nhanh trên không trung, rất nhanh liền bước tới đài đá xanh ướt sũng ở biên giới Chấp Kiếm Cung, một khắc đang muốn đi đến tàng thư điện, thần sắc Hứa Thanh bỗng nhiên khẽ động, chợt quay đầu nhìn thiên địa xa xa.

Trong thiên địa, giờ phút này có một lão giả với đôi mắt tràn ngập tơ máu, vẻ mặt bi ai đến mức tận cùng, đang điên cuồng bay tới phía Chấp Kiếm Cung.

Vừa bay, trong miệng lão còn không ngừng địa truyền ra tiếng gào thét đau lòng.

“Hứa Thanh, Hứa Thanh, Hứa Thanh!”

Giọng của lão cực lớn, không chỉ là ẩn chứa tu vi, càng giống như dùng toàn bộ khí lực của toàn thân để kêu lên, tê tâm liệt phế gào thét.

Chính là lão đầu đường Bản Tuyền, lão không biết vị trí cụ thể của Hứa Thanh, nhưng lão biết rõ Hứa Thanh là Chấp Kiếm Giả, cho nên khi tới gần lão chỉ có thể gào thét như vậy, nhưng nơi này là Quận Đô, nội tâm lão đại loạn đã sớm mất đi chừng mực, không đợi lão tới gần thì lập tức bị từng đạo thần niệm khóa chặt, không cách nào tiếp tục đi về phía trước.

Lão đầu đường Bản Tuyền tóc tai bù xù, lão không thấy được Hứa Thanh đứng xa xa bên trong Chấp Kiếm Cung, giờ phút này lão đứng ở bên trong mưa gió, nhìn qua Quận Đô lạ lẫm, giọng nói mang theo bi phẫn, mang theo vô cùng đau đớn, càng lúc càng thê lương.

“Hứa Thanh! Ngươi đi ra đây cho ta!”

Lão gào thét, giọng nói truyền khắp bát phương, cũng đưa tới không ít Chấp Kiếm Giả nhíu mày, người tuần tra Chấp Kiếm Cung nghiêm nghị đi đến phía lão.

“Người phương nào huyên náo!”

Chương 1022: Đó là bổn mạng ti của Linh Nhi! (3)

“Ta muốn tìm Hứa Thanh, van cầu các ngươi tìm hắn giúp ta, ta có việc đại sự cực quan trọng muốn tìm Hứa Thanh!!”

“Ngươi không cần sốt ruột, đứng ở bậc này đợi, sẽ có người thông báo cho ngươi.” Chấp Kiếm Giả đi đến ngăn cản phía trước lão đầu đường Bản Tuyền, chú ý tới trong mắt đối phương điên cuồng, vừa cảnh giác đồng thời cũng mở miệng trấn an.

Bên trong Chấp Kiếm Cung, Hứa Thanh nhìn qua lão đầu bị ngăn lại xa xa, nhận ra thân phận của lão, đối phương xuất hiện rất đột ngột, vả lại gút mắc giữa hai người cũng không sâu.

Ngay khi Hứa Thanh đang suy tư, lão đầu đường Bản Tuyền bị ngăn trở xa xa lại lần nữa gào lên giọng nói xé rách tâm can.

“Không đủ thời gian nữa rồi, không đủ thời gian nữa.” Trong lúc nói lúc, lão đã hoàn toàn rối loạn tâm thần, mất đi lý trí, lão đầu chợt lao ra.

“Hứa Thanh, Hứa Thanh, ngươi đang ở đâu, cứu mạng, thật sự cần cứu mạng!!! Sợi tơ vàng trên người của ngươi…”

Thân thể lão đầu đường Bản Tuyền run rẩy, con mắt tựa hồ cũng muốn nhỏ xuống máu tươi, phát cuồng hò hét về bốn phía, nhưng lần này ngay khi giọng nói vừa mới truyền ra, không đợi lão nói xong, chỉ trong chốc lát, một đạo cuồng phong từ bên trong Chấp Kiếm Cung bỗng nhiên quét tới.

Thân ảnh Hứa Thanh lập tức liền xuất hiện ở ngay trước mặt lão đầu đường Bản Tuyền, giơ tay phải lên, trực tiếp ngăn cản Chấp Kiếm Giả bốn phía.

Thần sắc của những Chấp Kiếm Giả ở bốn phía lập tức cung kính, cúi đầu về phía Hứa Thanh, sau đó riêng phần mình tách ra, mà giờ phút này Hứa Thanh cũng không rảnh để đáp lễ, hắn nhìn chằm chằm lão đầu đường Bản Tuyền phía trước, cấp tốc mở miệng.

“Sợi tơ vàng trên người ta?”

Nhìn thấy Hứa Thanh nháy mắt xuất hiện, lão đầu đường Bản Tuyền chợt tiến lên bắt lấy đi, trong miệng gấp gáp nói.

"Hứa Thanh, Hứa Thanh, đi cùng ta nhanh, chúng ta đi cứu Linh Nhi!"

Thân thể Hứa Thanh tránh đi, lạnh lùng nhìn lão đầu điên trước mắt này.

"Nói rõ ràng!"

Lão đầu vẻ mặt tiều tụy, thần sắc lo lắng, nhưng giờ phút này lão cũng khôi phục một chút lý trí, biết rõ mặc dù Linh Nhi làm những chuyện như vậy, nhưng Hứa Thanh này không biết chút nào, lấy sự cẩn thận của đối phương, không thể nào cứ như vậy rời đi cùng mình.

"Hứa Thanh, sợi tơ vàng trên người của ngươi, là bổn mạng ti của Linh Nhi, nàng vì cứu ngươi, tính mạng của mình đã ở trong giới hạn sớm tối!!"

"Không đủ thời gian lãng phí nữa rồi, ngươi đi cùng ta, trên đường đi ta sẽ nói cho ngươi!"

Nói xong, lão đầu đường Bản Tuyền cấp tốc bay về phía trước.

Hứa Thanh nghe vậy, tâm thần chấn động.

Sợi tơ vàng trên cổ tay là bí mật của hắn, cũng chỉ có hắn biết rõ sợi tơ vàng kia đã có đại ân với mình, hắn chưa từng nói tới việc này với người bên ngoài, giờ phút này hô hấp của hắn có chút dồn dập, mặc kệ đối phương làm thế nào biết được, cho dù là chuyện này tồn tại một chút không rõ, nhưng giờ phút này tâm thần của hắn cũng không cách nào bình tĩnh nữa.

Một bước xuống dưới, thân ảnh Hứa Thanh lao ra đuổi theo lão đầu đường Bản Tuyền, vừa bay nhanh cùng đối phương, vừa nhanh chóng mở miệng.

"Bổn mạng ti của Linh Nhi? Linh Nhi? Là người xuất hiện ở Nhân Ngư Đảo kia?"

Ấn tượng của Hứa Thanh đối với cái tên Linh Nhi này không nhiều lắm, lúc ở Nhân Ngư Đảo có một thiếu nữ cho hắn rất nhiều dị chất hoạt hoá, nhưng cũng chỉ là gặp mặt một lần, từ đó về sau liền chưa từng gặp qua.

“Ngươi ngay cả Linh Nhi là ai cũng không biết ...” Lão đầu đường Bản Tuyền cười thảm một tiếng, thần sắc lộ ra vô tận bi thương, trong lòng càng dâng lên một cỗ cảm giác hoang đường.

“Nha đầu ngốc, đúng là một nha đầu ngốc, trong thiên địa này, tại sao lại có người ngu như nha đầu ngươi chứ…”

Hứa Thanh chẳng biết tại sao, nhưng khi hắn nghe được câu này, trong lòng có chút đau đớn, hắn đang muốn mở miệng, nhưng lão đầu đường Bản Tuyền trong cười thảm chợt quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh, vào thời khắc này tơ máu trong mắt lão đã bao trùm khắp cả hai mắt, khiến cho hai mắt của lão cũng lộ ra huyết quang.

“Linh Nhi, là nữ nhi của ta, cũng chính là con bạch xà mà ngươi đã thấy, người ngươi nhìn thấy trên Nhân Ngư Đảo, chính là lần đầu tiên nàng hóa hình!”

“Sợi tơ vàng trên người của ngươi, chính là bổn mạng ti của nàng, nó có thể gia trì vận khí cho ngươi, giúp ngươi ngăn cản tai hoạ, ngươi chết nàng liền chết, mà nàng chết…Ngươi không sao cả!!”

Lão đầu đường Bản Tuyền cực kỳ phẫn nộ.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động.

“Linh Nhi vì ngươi, đã bị thương ba lần! Ba lần!”

“Nếu ngươi không tin, cứ tự mình nhớ lại đi, lần đầu tiên là hơn hai năm trước!”

“Lần thứ hai và lần đầu tiên chênh lệch không bao lâu!”

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng cực lớn, hô hấp vô cùng dồn dập, trong đầu nổ vang, trên thực tế hắn đã nhớ lại tất cả những việc đã qua, lần đầu tiên sợi tơ vàng xuất hiện là hơn hai năm trước, khi hắn ở bên trong tổ địa của Hải Thi tộc, mượn nhờ pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, từ sinh đến chết, lại từ chết hướng sinh.

Nhờ vào thời khắc sinh tử này, mở ra đạo pháp khiếu thứ 121.

Lúc ấy, vào một khắc hung hiểm nhất, sợi tơ vàng này liền xuất hiện tia sáng, hóa giải nguy cơ cho hắn.

Tiếp theo cũng không lâu lắm, hắn cùng với đội trưởng rời khỏi Tam Linh Trấn Đạo Sơn, trên đường hắn thử đưa độc cấm vào tòa Thiên Cung thứ ba, cuối cùng dưới tình cảnh hung hiểm cửu tử nhất sinh, cổ tay lần nữa xuất hiện kim quang, liên tiếp sinh ra cơ duyên xảo hợp, lần nữa hóa giải nguy cơ cho hắn.

"Còn có lần thứ ba!" Trong mắt lão đầu đường Bản Tuyền tràn ngập bi thương, rống to về phía Hứa Thanh.

"Lần thứ ba liền ngay gần đây, cũng không bao lâu, ta không biết ngươi gặp cái gì, nhưng nhất định là nguy cơ sinh tử, ngươi cho rằng ngươi làm sao sống được? Hả?"

"Là Linh Nhi, Linh Nhi đang trong quá trình tiếp nhận truyền thừa, lần nữa giúp ngươi thế mạng đấy!!"

"Mà đêm qua, nàng đã nhận truyền thừa thất bại."

Lão đầu khóc, giọng nói nức nở nghẹn ngào.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, trong tích tắc, trong đầu hắn dấy lên tiếng nổ vang ngập trời, như có mười vạn trăm vạn đạo thiên lôi, toàn bộ nổ tung trong tâm thần.

Hắn đau khổ từ nhỏ, vùng vẫy sinh tồn trong thế gian tàn khốc, đối với cừu nhân, không giết chết toàn bộ thì hắn sẽ không an lòng, là người có thù tất báo.

Đồng dạng, đối với ân tình, trình độ nhìn nhận của hắn lại càng cực cao, Lôi đội là như thế, Bách đại sư là như vậy, Thất gia cũng phải, mà Lục gia cũng là tương tự.

Nhưng bây giờ trong lúc vô tình, hắn rõ ràng lại thiếu nợ nhiều như vậy.

"Nàng…Thế mạng giúp ta…" Vào thời khắc này, huyết dịch toàn thân Hứa Thanh cũng cấp tốc lưu động trước đó chưa từng có, hắn chợt quay đầu, một phát bắt được lão đầu đang rơi lệ, trong ánh mắt lộ ra tinh mang.

"Hiện giờ nàng như thế nào?"

Hứa Thanh túm vô cùng mạnh, cánh tay lão đầu cũng truyền đến âm thanh ken két, nhưng lão đầu cũng đã sớm quên mất đau đớn, thậm chí với lão mà nói, Hứa Thanh càng dùng sức, lão lại càng cảm thấy hy vọng cứu mạng lớn hơn.

Bởi vì việc này đại biểu, đối phương rất để trong lòng.

“Truyền thừa thất bại, hồn rơi vào vực sâu…”

Hứa Thanh trầm mặc, trong tích tắc cái ô trên đỉnh đầu ầm ầm bộc phát, phía sau bỗng nhiên biến ảo ra Minh Linh Huyết Sí, Thương Long Thiên Đạo gào thét hiện ra dưới chân, Ảnh Tử ngay lập tức bốc lên bao phủ, sau khi bao trùm thì lực lượng thân thể siêu việt mười Cung ngập trời dựng lên trên người Hứa Thanh.

“Ngươi chỉ phương hướng cho ta!” Giọng Hứa Thanh khàn khàn, trong mắt lộ ra kiên quyết, một khắc truyền ra, hắn kéo lấy lão đầu đường Bản Tuyền, cấp tốc phóng tới phía trước với tốc độ cực nhanh, có thể so với thuấn di, dấy lên tiếng xé gió đinh tai nhức óc, đây chính là tốc độ nhanh nhất của Hứa Thanh!

Những nơi đi qua thì bầu trời nổ vang, mặt đất chấn động, hư vô vang vọng vô tận rung động.

Mộc Linh Tộc đoạn tuyệt với nhân thế, cho nên không kiến tạo truyền tống trận, nhưng chỗ bọn họ cũng cách Quận Đô không xa, cho nên lão đầu dùng thời gian nửa đêm, liền nhanh chóng chạy đến Quận Đô.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, dưới tốc độ cực hạn này của hắn, chỉ dùng gần nửa canh giờ, thung lũng Mộc Linh Tộc đã hiện ra ở xa xa!

Chương 1023: Đại thế giới của Cổ Linh Hoàng (1)

Bên trong thung lũng, giờ phút này những người Mộc Linh Tộc đã dung nhập vào đại thụ đều mở mắt ra, ngóng nhìn Hứa Thanh vừa đến.

Trên từng chiếc lá cây, phần lớn những tộc nhân còn nhỏ đều hiện ra vẻ bi thương, trong mưa gió, không khí bi thương tràn ngập, bao phủ khắp toàn bộ thung lũng.

Bọn họ không ngăn cản Hứa Thanh, mặc kệ Hứa Thanh mang theo lão đầu, bay nhanh đến cây đại thụ che trời ở trung tâm.

Trong đó, cửa lớn thần miếu đã mở ra vì hắn.

Một khắc đi vào thần miếu, Hứa Thanh thấy được pho tượng cung phụng ở, nhưng giờ phút này Hứa Thanh cũng không có tinh lực để cẩn thận quan sát, lão đầu dẫn đường và bọn họ đi thẳng theo bậc thang đến mật đạo.

Trong thông đạo đen nhánh vang vọng tiếng thở hổn hển của lão đầu đường Bản Tuyền, lão đã toàn lực chạy nhanh, nhưng Hứa Thanh cảm thấy tốc độ quá chậm, hắn túm lấy lão đầu đường Bản Tuyền xông lên về phía trước, dưới tốc độ bộc phát, hắn tựa như xuyên thẳng qua hư vô, trực tiếp phóng thẳng đến điểm cuối cùng của bậc thang, đến tế đàn giống như treo ở trên vực sâu.

Một khắc xuất hiện ở tế đàn, Hứa Thanh nhìn qua bốn phía, liếc mắt liền thấy được ngoài mấy ngàn trượng phía trước, trong vô số động khẩu, có một thân ảnh màu trắng khoanh chân đả tọa.

Đó là một nữ tử rất xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút tỳ vết, mang theo một tia an bình và ngây thơ, chỉ là giờ khắc này nàng nhắm chặt hai mắt, sắc mặt vô cùng trắng bệch, không hề nhúc nhích.

Thế nhưng máu khô trên khóe miệng cùng với trên quần áo của nàng, lại khiến cho tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng trước đó chưa từng có, thần sắc của hắn lộ ra cảm giác phức tạp nồng đậm đến cực hạn.

Hắn nhận ra, đối phương đúng là thiếu nữ ngây ngô khờ khạo xuất hiện ở trên Nhân Ngư đảo kia.

Hắn nhớ kỹ, lúc trước đối phương rất hoạt bát lanh lợi, vẻ mặt tràn đầy vui sướng, đi đến trước mặt mình hỏi một vấn đề.

"Sư huynh, ngươi là thích rắn, hay là thích ăn túi mật của rắn vậy?"

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nghĩ tới lời nói của lão đầu đường Bản Tuyền trên đường đi tới, dựa theo kiến giải của đối phương, thiếu nữ này chính là con bạch xà mà mình đã từng nhìn thấy kia…Hứa Thanh nhớ kỹ, lần cuối cùng mình trông thấy đối phương, là lúc còn đang ở Thất Huyết Đồng, ở bên dưới một cái tửu lâu, con tiểu bạch xà kia bỗng bay ra, quấn quanh ở trên cổ tay phải của mình.

"Cổ tay phải…Tơ vàng…Bổn mạng ti… . ." Hứa Thanh thì thào, nhìn qua thiếu nữ áo trắng không có bất kỳ sinh cơ, tim của hắn đầu tiên là cảm động vì những gì đối phương bỏ ra cho mình, tiếp theo lại dâng lên cảm giác áy náy nồng đậm.

Ân này, quá lớn.

Nhưng hắn không rõ, mình và đối phương chưa từng gặp qua mấy lần, thậm chí cũng không có bao nhiêu tiếp xúc, vì sao nàng có thể vì mình mà làm tới trình độ như vậy.

Cả đời này của hắn, tất cả những điều tốt đẹp mà hắn nhận được, mặc dù đều là chân thật, nhưng cũng tồn tại nguyên nhân.

Lôi đội đối tốt với hắn, là vì thấy được một tia ấm áp của thế gian bên trong ngọn lửa hoả táng thi hài, về sau là theo ân cứu mạng, xem hắn như nghĩa tử.

Bách đại sư tốt với hắn, là bởi vì sự cố chấp cùng với khát vọng, và cả sự nghiêm túc của hắn đối với tri thức thảo mộc, khiến cho đại sư có ý niệm truyền nghiệp.

Thất gia chỗ đó, là bởi vì hành vi của hắn, với cả tán thưởng, cộng với cho hắn cơ hội, cho đến khi hắn tự đi tới trước mặt của mình, đạt được nhận thức.

Nhưng Linh Nhi nơi đây, Hứa Thanh có chút không hiểu.

Người như vậy, hắn một đời này cho tới bây giờ, chưa bao giờ gặp qua.

“Vì sao?” Hứa Thanh nhìn qua thiếu nữ mặc quần áo trắng, nhẹ giọng thì thào.

Lão đầu đường Bản Tuyền đứng bên cạnh Hứa Thanh, bi ai nhìn về Linh Nhi, truyền ra lời nói.

“Bởi vì, nàng thích ngươi.”

Hứa Thanh trầm mặc.

Lão đầu đường Bản Tuyền thở dài một tiếng, nếp nhăn trên mặt chồng chất cùng một chỗ, tạo thành vẻ đắng chát.

“Hứa Thanh, nhân sinh có rất nhiều việc không phải chỉ có một đáp án hay một cái tiêu chuẩn, ta biết ngươi thấy khó hiểu, nhưng nếu ngươi vẫn cho rằng tất cả những điều tốt đẹp mà ngươi gặp được bên trong sinh mệnh của mình đều phải có nguyên nhân, như vậy thì Hứa Thanh, suy nghĩ của ngươi đã tiến vào ngõ cụt.”

“Thật ra quan tâm có rất nhiều loại, cũng không có tiêu chuẩn và phương thức cố định, có yêu là kính dâng, có yêu là che chở, có yêu là quấn quít, có yêu là hành hạ lưu luyến, có yêu là thu hút, có yêu là hồi ức.”

“Trên thế giới này, người kiểu gì cũng có, dạng sự tình gì cũng có, một người nếu chỉ có thể tiếp nhận một con đường mà mình nhận thức, vậy thì quá hẹp rồi, chỉ có người tiếp nhận con đường đến từ những phương hướng khác biệt, mới gọi là trưởng thành.”

Lão đầu đường Bản Tuyền nhẹ giọng nói nhỏ, cho dù lão đang rất gấp, cũng nhất định phải nói hết thảy rõ ràng, lão muốn cho Hứa Thanh hiểu rõ, trên thế gian này có rất nhiều chuyện không vì cái gì cả, cũng không phải nhất định phải có nguyên do.

Mà việc này cũng liên quan đến đặc thù bên trong linh uyên, ảnh hưởng tới việc cuối cùng có thể thật sự thành công cứu Linh Nhi hay không.

Chương 1024: Đại thế giới của Cổ Linh Hoàng (2)

Hứa Thanh nghe những lời này, một sợi dây cung ở chỗ sâu nhất trong nội tâm bỗng bắt đầu run rẩy, dấy lên chấn động, khuếch tán toàn bộ thể xác và tinh thần.

“Nói cho ta biết, làm sao cứu?” Hứa Thanh hít sâu, ngưng thần nhìn Linh Nhi ở chỗ xa, nhẹ giọng mở miệng.

“Ngươi chỉ có thời gian bảy ngày!” Lão đầu đường Bản Tuyền đè xuống lo lắng trong lòng, chú ý đến trên người Hứa Thanh.

“Sau khi Linh Nhi truyền thừa thất bại, linh hồn của nàng liền rơi vào linh uyên, thân hình máu thịt nguyên bản sẽ héo rũ, trở thành hài cốt, ta lấy đạo phong ấn của bản thân để phong bế thân thể của nàng không tiêu tan, nhưng cũng chỉ có thể phong ấn bảy ngày.”

“Trong bảy ngày này, ngươi phải tìm được linh hồn của Linh Nhi từ bên trong linh uyên!” Lão đầu đường Bản Tuyền chú ý đến vực sâu dưới tế đàn.

“Cái mảnh linh uyên này, trừ phi có được linh uyên phù, nếu không người ngoài không thể vào được, nhưng một khối phù cuối cùng, đã bị người khác lấy đi từ nhiều năm trước, đối phương cũng không bước ra.”

“Mà ta không phải phụ thân chân chính của Linh Nhi, cũng không phải Cổ Linh tộc, cho nên ta không vào được, nơi đây chỉ có Cổ Linh tộc cùng với người có sinh mệnh tuyến quấn quanh mới có thể bước vào.”

“Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta tìm ngươi.” Lão đầu đường Bản Tuyền khàn khàn mở miệng.

“Cổ Linh tộc? Linh uyên?” Đáy lòng Hứa Thanh dâng lên gợn sóng, hắn nghe nói qua Cổ Linh tộc, nhưng giờ phút này cũng không hỏi rõ ràng.

Bởi vì thời gian bảy ngày, bây giờ đã sắp hết một ngày, vì vậy hắn ngẩng đầu nhìn lão đầu đường Bản Tuyền.

“Có ngọc giản thông tin về phía dưới không?”

“Đưa cho ta, sau đó ta tự mình xem.”

Lão đầu lập tức lấy ra mấy khối ngọc giản, đưa cho Hứa Thanh, sau đó lộ ra thần sắc khẩn cầu.

“Xin ngươi nhìn trên phân thượng Linh Nhi thế mạng vì ngươi, nhất định nhất định…Phải cứu nàng trở về.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua Linh Nhi ở nơi xa, trong trí nhớ hiện ra ba lượt sinh tử của mình, hắn lặng lẽ gật đầu, thân thể đứng ở biên giới tế đàn, không có chút do dự, bước ra một bước về phía vực sâu.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của hắn liền rớt xuống, nhanh chóng rơi xuống vực sâu bên dưới.

Khí lưu băng hàn gào thét ở bên cạnh hắn, xâm nhập toàn thân, hình như máu thịt cùng với linh hồn vào thời khắc này đều muốn bị đóng băng lại.

Hứa Thanh cúi đầu, ngóng nhìn vực sâu phía dưới, tản tu vi ra, đồng thời Ảnh Tử cũng khuếch tán ra bát phương, càng có lực lượng độc cấm tràn ngập, sau đó cảm giác của hắn dung nhập vào bên trong ngọc giản lão đầu đường Bản Tuyền đưa cho.

Theo một đoạn tin tức tràn vào trong đầu, trong quá trình Hứa Thanh không ngừng hạ xuống bên dưới, hắn đã có hiểu biết rõ ràng hơn đối với Linh Nhi cùng với linh uyên bên dưới.

Vào vô tận năm tháng trước kia, bên trong niên đại còn lâu đời hơn so với Huyền U Cổ Hoàng, có một tộc cũng đã thống nhất qua đại lục Vọng Cổ.

Đó chính là Cổ Linh tộc.

Linh Hoàng của tộc kia vào lúc tuổi già đã tập hợp lực lượng toàn tộc, hội tụ vận khí, làm ra một sự kiện vang động toàn bộ đại lục Vọng Cổ.

Việc này có tương quan cùng Thiên Đạo.

Nhưng Linh Hoàng lại khác với Ách Tiên Tộc phía sau, cũng không giống với hơn ba nghìn tộc ở phía trước, Linh Hoàng không muốn tạo ra Thiên Đạo, mà muốn thay thế, lấy bản thân đoạt xá

Thiên Đạo.

Sáng tạo, là công đức.

Đoạt xá, là đại nghịch.

Cuối cùng Linh Hoàng thất bại, bị toàn bộ Thiên Đạo của Vọng Cổ cắn trả, huyết mạch tộc quần bị nguyền rủa, trong lúc nguy cấp, Linh hoàng dựa vào tu vi kinh khủng của bản thân, dẫn phần lớn tộc nhân của mình vào trong đại thế giới.

Ý đồ dùng việc này tránh đi hạo kiếp cho toàn tộc, nhưng cho dù là như vậy, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi nguyền rủa.

Linh Hoàng, vẫn lạc.

Đại thế giới của gã héo rũ, hóa thành tử giới, toàn bộ Cổ Linh tộc trong đó lập tức diệt vong, mà chỗ đáng sợ của nguyền rủa này, cũng không phải chỉ là diệt đi đơn giản như vậy.

Dưới nguyền rủa, toàn bộ Cổ Linh tộc tử vong, đều hóa thành vong hồn, ngày đêm kêu rên thống khổ.

Vì vậy cái tử giới héo rũ này, liền biến thành vong quốc Cổ Linh, vĩnh viễn thừa nhận nguyền rủa hành hạ, vĩnh viễn chôn xuống sâu trong lòng đất của đại lục Vọng Cổ.

Linh uyên của Mộc Linh Tộc này, chính là một trong cửa vào đi thông đại thế giới của Cổ Linh Hoàng.

Cửa vào như vậy, trên đại lục Vọng Cổ có rất nhiều chỗ.

Mà mặc dù Cổ Linh tộc bị nguyền rủa, nhưng đúng là vẫn còn có một chút huyết mạch lưu lạc trong đại lục Vọng Cổ, lẻ tẻ tiếp diễn, trong những năm tháng lâu đời, bọn họ thỉnh thoảng sẽ lại xuất hiện.

Như những bộ hài cốt mà Hứa Thanh thấy trong thạch bích trước vực sâu, đó chính là những hậu duệ Cổ Linh tộc đã từng tới đây, muốn tiếp nhận truyền thừa, nhưng lại thất bại và tử vong.

Sở dĩ bọn họ tới nơi này, là bởi vì Cổ Linh tộc sau khi từ rắn hóa thành người, bởi vì huyết mạch nguyền rủa, cho nên rất khó có thể duy trì hình người, bản thân cũng thời khắc sẽ rơi vào trạng thái huyết mạch tan vỡ.

Cho nên nhất định phải đi tới gần cửa vào thế giới vong quốc

Cổ Linh, mượn nhờ lực lượng đại thế giới của vong quốc Cổ Linh, áp chế huyết mạch bị nguyền rủa trong cơ thể.

Như thế, mới có thể chân chính hóa thành hình người.

Nhưng tộc nhân Cổ Linh tộc rất đáng thương, bọn họ cả đời này, cứ cách một đoạn thời gian, đều phải nhờ lực lượng đại thế giới Cổ Linh áp chế nguyền rủa, đồng thời quá trình áp chế cũng tồn tại nguy hiểm cực kỳ lớn, giống như là một hạo kiếp vậy.

Một khi thất bại, hồn của bọn họ sẽ bị vong quốc Cổ Linh thôn phệ, trở thành một bộ phận vong hồn trong đó.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ngọc giản, trong khi thân thể không ngừng trầm xuống, nhìn thoáng qua cổ tay phải, than nhẹ một tiếng, sau đó thần sắc lộ ra quyết đoán, thân thể lần nữa bộc phát tốc độ.

Cả người như một đạo sao băng, trong tiếng gào thét vang lên, tốc độ càng lúc càng nhanh, lao về phía đầu nguồn lạnh như băng phía dưới, càng lúc càng gần.

Chương 1025: Đại thế giới của Cổ Linh Hoàng (3)

Vào thời khắc này, từng trận lực lượng bài xích cũng từ linh uyên phía dưới truyền đến, nhưng thân là kẻ có được bổn mạng ti của Cổ Linh tộc, loại bài xích này sau khi xuất hiện bên người Hứa Thanh, rất nhanh liền tiêu tán ra.

Mà Hứa Thanh cũng ở dưới tốc độ cực hạn này, xâm nhập vào bên trong một mảnh đen nhánh.

Cho đến hồi lâu, bên trong sương mù xuất hiện một con quái vật khổng lồ.

Đó là một con cự xà hư thối, toàn thân lượn lờ khí tức tử vong nồng đậm.

Con cự xà này táng thân ở trong sương mù, thân thể tràn ngập hư thối, đồng thời cũng có một cái đại thế giới được vác ở trên đầu.

Đại thế giới này là một mảnh mơ hồ, bên trong tràn ra từng trận âm thanh kêu rên, tê tâm liệt phế, vang vọng trong hư vô cùng sương mù, rơi vào trong tai Hứa Thanh, thân thể của hắn bị một cỗ hấp lực cực lớn chợt hút tới, kéo thẳng đến đại thế giới.

Càng lúc càng gần, thân thể cự xà cũng càng lúc càng lớn, rất nhanh Hứa Thanh liền không cách nào thấy rõ toàn thân cự xà nữa, chỉ có tiếng kêu rên từ mảnh đại thế giới mơ hồ truyền đến là càng lúc càng rõ ràng.

Cho đến cuối cùng, một tiếng nổ vang vọng, thân thể Hứa Thanh trùng trùng điệp điệp đập vào bên trong cái mảnh đại thế giới này.

Tiếng nổ mạnh truyền khắp bốn phương, trên mặt đất như máu thịt hư thối xuất hiện một cái hố.

Thân ảnh Hứa Thanh bước từng bước đi ra từ, lập tức xem xét bốn phía.

Bầu trời nơi đây bị sương mù lượn lờ che phủ, không có nhật nguyệt, chỉ có quỷ hỏa như sao, như ẩn như hiện trong sương mù, ánh sáng lờ mờ trắng bệch, khiến cho thiên địa trở thành một mảnh mông lung.

Mặt đất nơi đây đều là máu thịt hư thối, không có sơn mạch, cũng không có cây cối, chỉ có một mảnh hoang vu, đồng thời tản mát ra vô tận khí tức tử vong.

Khí tức này cực kỳ lạnh, giờ phút này đang không ngừng xâm nhập vào thân hình Hứa Thanh, tựa hồ muốn ăn mòn huyết nhục của hắn, hiển nhiên đối với hết thảy người sống, nơi đây sẽ ẩn chứa ác ý cực kỳ nồng đậm, trong chớp mắt khí tức tử vong của nơi này bao phủ xuống, thân thể Hứa Thanh xuất hiện rất nhiều điểm lấm tấm màu đen.

“Đại thế giới của Cổ Linh Hoàng.” Hứa Thanh nhìn qua bốn phía, lực lượng độc cấm trong cơ thể lập tức tản ra.

Thân thể lập tức truyền đến âm thanh xì xì, từng cái đầu quỷ dữ tợn có thân hình dài nhỏ mọc ra, giống như là giòi bọ thật nhỏ, bị buộc chui ra từ bên trong những điểm lấm tấm màu đen trên người hắn, rơi vào trên mặt đất, trong lúc vặn vẹo liền hóa thành khói đen, tiêu tán.

Sau khi chúng nó tản đi, những điểm lấm tấm cũng không hề hình thành nữa, dần dần khôi phục.

“Nhưng nên tìm kiếm như thế nào ở trong nơi này?” Hứa Thanh cảm nhận được ác ý của đại thế giới này, trong mắt hắn lộ ra trầm ngâm, cúi đầu nhìn về cổ tay phải của mình.

“Cổ Linh tộc có tương quan cùng vận khí… .”

Tâm niệm Hứa Thanh vừa động, tòa Thiên Cung thứ sáu trong cơ thể lập tức chấn động, Thương Long Thiên Đạo bên trong tràn ra một tia khí tức, tràn vào bên trong cổ tay.

Cổ tay không có bất kỳ biến hóa nào.

Hứa Thanh vẫn không bỏ qua, liên tục dung nhập khí tức Thiên Đạo của bản thân, cho đến một lát, cổ tay phải của hắn đột nhiên hơi nóng lên, sợi tơ vàng nguyên bản xâm nhập trong xương cốt, lại chậm rãi nổi lên trên máu thịt.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Nhìn qua sợi tơ vàng tràn ngập vô số khe hở, đáy lòng của hắn thở dài, cảm giác áy náy càng sâu hơn.

Giờ phút này hắn giơ tay lên, cảm ứng khắp bốn phía một phen, sau đó rất nhanh liền quay người, mạnh mẽ nhìn về phía bên phải.

Lúc cổ tay chuyển đến phương vị này, nhiệt độ rõ ràng mãnh liệt hơn một chút.

“Ngay cái phương hướng này!” Hứa Thanh lộ ra vẻ quyết đoán, dù là cái mảnh đại thế giới này tồn tại nguy hiểm, nhưng hôm nay hắn cũng bất chấp, thân thể nhoáng một cái chợt lao ra.

Toàn diện bộc phát tu vi, toàn lực vận hành tốc độ, lực lượng độc cấm càng là khuếch tán ra, những nơi đi qua, thiên địa nổ vang, dấy lên từng trận xé gió.

Một nén nhang sau Hứa Thanh đang bay nhanh bỗng nhiên giơ tay trái lên, nhấn một cái về phía dưới, phía sau lập tức xuất hiện Kim Ô, phát ra tiếng gào thét, tràn ra hỏa diễm chiếu rọi bốn phía sáng ngời, đồng thời cũng bay thẳng đến mặt đất phía dưới.

Ngay khi Kim Ô phóng đi, một cái tay quỷ cực lớn đột nhiên hình thành từ phía dưới Hứa Thanh, vốn muốn chộp tới phía hắn, nhưng giờ phút này lại va chạm cùng với Kim Ô.

Toàn thân cánh tay quỷ này đều là một màu thanh hắc, trên người mọc đầy những bọc mủ, bên trong từng cái bọc mủ đều tràn ngập vô số vong hồn đang gào thét thê lương, chúng nó gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh, lộ ra vẻ điên cuồng và tham lam.

Theo âm thanh nổ tung vang vọng, dưới sự trùng kích của Kim Ô, cánh tay quỷ này trực tiếp tan vỡ, sau khi tan ra tứ tán, đám linh hồn bên trong hội tụ cùng một chỗ, rập rạp vô số đánh về phía Hứa Thanh.

Nhưng không đợi bọn chúng tới gần, sau khi Kim Ô quét ngang, tạo thành từng mảnh hỏa diễm khuếch tán, từng tiếng thê lương truyền ra từ trong miệng những đạo linh hồn kia, như là lửa dập bươm bướm, toàn bộ tiêu tán ra.

Hứa Thanh không quan tâm, hắn dựa theo sợi tơ vàng trên cổ tay chỉ dẫn, tiếp tục bay nhanh.

Nhưng cũng không lâu lắm, một cái mặt quỷ dữ tợn thật lớn đột nhiên ra hiện ở trước mặt Hứa Thanh, mở cái miệng rộng muốn thôn phệ hắn.

Hứa Thanh sốt ruột tìm kiếm Linh Nhi, nhoáng một cái tránh đi, phía sau hắn, Ảnh Tử vặn vẹo xuất hiện ở bên cạnh cái mặt quỷ kia, mang theo tham lam chợt nuốt xuống, nhưng rất nhanh toàn thân Ảnh Tử liền chấn động, nôn ọe phun ra.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn có thể cảm nhận được, sở dĩ như vậy là bởi vì bản thân vong hồn nơi đây có nguyền rủa, nhưng bây giờ không phải là thời điểm suy tư, tốc độ Hứa Thanh không giảm, nhanh chóng lao ra.

Cho đến sau nửa canh giờ, nhiệt độ của sợi tơ vàng trên cổ tay hắn càng lúc càng mãnh liệt hơn, một việc khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động xuất hiện.

Trên cổ tay của hắn truyền đến âm thanh đứt gãy!

Hứa Thanh chợt biến sắc cúi đầu.

Vào thời khắc này, sợi tơ vàng bỗng nhiên vỡ vụn, tróc ra từ trên cổ tay Hứa Thanh.

Một cỗ cảm giác mất mác lập tức dâng lên trong lòng hắn.

Sau đó hóa thành bất an mãnh liệt, trở thành đau đớn toàn tâm.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, giơ tay lên muốn túm lại những tơ vàng đã tứ tán kia, nhưng sau khi tơ vàng vỡ vụn, lại gấp rút tiêu tán, không cách nào lưu lại.

Trong lúc mơ hồ, phảng phất có một đạo thân ảnh mơ hồ, đang đi xa trong ký ức của hắn.. . . .

Trong lúc nguy cấp, trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, Thương Long trong tòa Thiên Cung thứ sáu ầm ầm xuất hiện ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh, phun ra rất nhiều lực lượng Thiên Đạo, tuôn về phía mảnh tơ vàng kia.

Thương Long cũng cảm nhận được Hứa Thanh lo lắng, liều mạng dốc toàn lực, điên cuồng tràn ra lực lượng Thiên Đạo của bản thân.

Phương pháp kia hoàn toàn chính xác có hữu dụng, nhưng có một số việc, muốn nghịch chuyển cũng không phải là đơn giản như vậy, dù là lực lượng Thiên Đạo của Thương Long dung nhập, khiến cho sợi tơ vàng trở nên tiêu tán chậm chạp hơn, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản nó tiêu tán như trước.

Hiển nhiên, chỉ là lực lượng của Thương Long, vẫn còn chưa đủ để đình chỉ sợi tơ vàng tản đi.

Chương 1026: Đại thế giới của Cổ Linh Hoàng (4)

Nhìn qua tơ vàng không ngừng tản đi, đáy lòng Hứa Thanh đau đớn mãnh liệt, lúc này hắn nhắm nghiền hai mắt, sau ba hơi thở, khi hắn mở mắt ra, mắt trái của hắn đã trở thành màu tím, mặt trăng màu tím bên trong con mắt vô cùng mãnh liệt.

Mà mắt phải tương tự biến hóa, đã trở thành màu đen, ẩn chứa vô tận chất độc, đồng thời phía sau của hắn còn biến ảo ra Tử Nguyệt, sau Tử Nguyệt là một đôi mắt màu đen lạnh lùng mơ hồ hiện ra.

Bốn phía lập tức mơ hồ, thiên địa vặn vẹo, lực lượng Thần quyền bộc phát ra từ trên người Hứa Thanh, khiến cho vị cách của hắn không ngừng tăng lên, sau đó Hứa Thanh ngóng nhìn sợi tơ vàng đang tiêu tán, truyền ra lời nói.

“Lưu lại!”

Câu này vừa ra, bầu trời vang vọng nổ vang, mặt đất liền rung động lắc lư.

Đây là phương pháp sử dụng lực lượng Thần Linh mà Hứa Thanh học được từ sau một trận đánh cùng với Sở Thiên Quần, mượn nhờ hai loại Thần quyền, khiến cho bản thân như là tân Thần, lời nói chính là Thần âm.

Hứa Thanh cảm thấy, nếu như lực lượng Thiên Đạo còn chưa đủ, như vậy thì tăng thêm Thần âm…

Giờ phút này Thần âm vừa ra, sợi tơ vàng đang tiêu tán ầm ầm chấn động, nhờ hai loại lực lượng Thần âm cùng với Thương Long, mức độ tiêu tán theo thời gian cũng dần ngừng lại!

Mặc dù đã tản đi hơn phân nửa, nhưng cuối cùng vẫn có thể giữ lại một bộ phận.

Hứa Thanh căng thẳng giơ tay lên nắm chặt, sau đó cảm thụ nhiệt độ nóng rực tràn ra trong đó, trong lòng của hắn dâng lên vô tận lo lắng, dùng tốc độ cao nhất bay nhanh về phía nhiệt độ nóng rực chỉ dẫn.

Hắn phải tìm được hồn của Linh Nhi ở trong nơi này, về phần sau khi tìm được thì rời khỏi như thế nào, lão đầu đường Bản Tuyền đã báo cho hắn biết rồi, bên trong mấy khối ngọc giản đối phương đưa cho, có một khối tương đối đặc thù.

Một khi bóp nát khối ngọc giản này, lão đầu đường Bản Tuyền ở bên ngoài sẽ mượn nhờ lực lượng của toàn bộ Mộc Linh Tộc triển khai pháp thuật, có thể phụ trợ đưa bọn họ trở về.

“Còn lại sáu ngày… . .”

Tốc độ Hứa Thanh nhanh hơn, trong khi bay nhanh, những nơi hắn đi qua, thiên địa nổ vang, mà đối với thế giới tử vong này, đối với những cái vong hồn kia mà nói, sự hiện hữu của hắn thật giống như một cái bó đuốc vô cùng sáng ngời.

Vì vậy rất nhanh, từng đạo vong hồn từ bát phương sinh sôi xuất hiện, mang theo vô tận ác ý, gào thét tấn công về phía Hứa Thanh.

Mặt đất càng là nổ tung, từng cánh tay héo rũ duỗi ra, lộ ra vô số cỗ thi hài hư thối, mang theo tham lam và điên cuồng, phóng về phía Hứa Thanh.

“Cút ngay!”

Giờ phút này vị cách của Hứa Thanh cực cao, Thần âm vừa ra là bát phương vặn vẹo, rất nhiều vong hồn truyền ra âm thanh thê lương rồi tiêu tán.

Những thứ linh hồn tử vong này, bởi vì ẩn chứa nguyền rủa, cho nên dị chất xâm nhập chỉ có thể khiến cho chúng nó toái diệt, không cách nào làm cho chúng nó cúng bái, mà bây giờ lại có càng nhiều hồn không ngừng hình thành, rất nhanh trong khi Hứa Thanh bay ra, phía trước hắn đã tạo thành một khu vực như biển hồn.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, hắn không cách nào bảo trì lực lượng hai loại thần quyền điệp gia hình thành vị cách trong thời gian dài, giờ phút này tạm thời tản đi Tử Nguyệt, toàn lực thôi phát độc đan trong cơ thể khuếch tán.

Giờ khắc này độc đan của hắn phóng thích so với lúc đối mặt Sở Thiên Quần còn mãnh liệt hơn nhiều.

Mà nơi đây tư cách một cái đại thế giới phong bế, cũng thích hợp để Hứa Thanh bộc phát độc cấm.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, dưới độc cấm khuếch tán, bốn phía Hứa Thanh liền tạo thành phong bạo, ầm ầm tản ra về bát phương, 10 trượng, 100 trượng, 500 trượng, cho đến cuối cùng đạt đến ngàn trượng!

Trong phạm vi ngàn trượng đều là lực lượng độc cấm của Hứa Thanh, nơi mà độc cấm bao trùm, thì toàn bộ những vong hồn lệ quỷ xuất hiện liền phát ra tiếng kêu rên càng thêm thê lương, hồn thể trong chốc lát liền không ngừng bị ăn mòn.

Những cái thi hài lao ra từ trên mặt đất cũng là như thế, bọn chúng đều không phải kẻ sống, nhưng độc của Hứa Thanh vẫn có thể khiến cho chúng nó hóa thành tro bụi, dẫu sao thì đây cũng là sức mạnh tới từ Thần Vực, là một loại Thần trớ!

Trong ánh mắt Hứa Thanh tràn ngập sát ý, tốc độ không có nửa điểm giảm bớt, độc cấm khuếch tán trước đó chưa từng có, bay thẳng đến phía trước, mà phía sau của hắn trừ vô số tiếng kêu rên, còn có từng trận dị chất thuộc về hắn sinh sôi ra, trở về cùng hắn đang bay nhanh, vờn quanh khắp bốn phía, khiến uy lực của độc cấm càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Phạm vi khuếch tán cũng từ ngàn trượng lúc trước, lan tràn đến một nghìn ba trăm trượng.

Chỉ là vong hồn ở nơi đây quá nhiều, không ngừng xuất hiện, dường như vong hồn trong thế giới chết tiệt này, chớp mắt một cái liền sống lại.

Mặc dù lực sát thương của một linh hồn rất bình thường, nhưng sau khi hội tụ đông đảo, vẫn tạo thành uy áp rất kinh khủng.

Mắt thấy bị ngăn đón cản trở, Hứa Thanh hung hăng nghiến răng, lực lượng Tử Nguyệt đè xuống trong cơ thể lần nữa bộc phát, vô tận sương mù tím từ trên thân thể của hắn khuếch tán ra, sau khi Hứa Thanh nhấn một cái, mảnh sương mù màu tím này rơi vào mặt đất, ầm ầm lan tràn về bốn phía, hóa mặt đất thành màu tím!

Trên mặt đất, vô số cỗ thi hài vừa mới leo ra thì thân thể liền rung động lắc lư, bị sương mù tím xâm nhập, trở thành tro bụi, số lượng quá nhiều, thế cho nên đến cuối cùng, mặt đất trở thành một đám bụi sương mù kinh người.

Sau đó Hứa Thanh nhoáng một cái, Kim Ô lần nữa biến ảo, thân thể của hắn đạp trên lưng Kim Ô, Kim Ô ngửa mặt lên trời gào thét, biển lửa trên đuôi tràn ngập, mang theo Hứa Thanh cấp tốc phóng đi về phía trước.

Từ xa nhìn lại, một màn này quả thực nhìn thấy mà giật mình.

Sương mù màu tím bao phủ trên mặt đất di chuyển theo Hứa Thanh, không ngừng tiêu hủy vô số cỗ thi hài, nhưng ở bên ngoài sương mù màu tím, bốn phía bên ngoài thì số lượng thi hài dữ tợn gần như là vô hạn.

Mà trên bầu trời đều là ác hồn điên cuồng, cho dù độc của Hứa Thanh tạo thành phong bạo khuếch tán, khiến cho vô số ác hồn tiêu tán, nhưng lại có thêm càng nhiều ác hồn hơn nữa điên cuồng bổ sung tiến đến.

Vô biên vô hạn, trong thế giới lờ mờ, chỉ có Kim Ô tràn ra lửa trên bầu trời cực kỳ chói mắt, trong lúc biển lửa bốc lên, không ngừng lao ra.

Như một đạo ánh sáng.

Bốn phía đạo ánh sáng, ác hồn và thi hài phô thiên cái địa, bọn nó gào thét và kêu rên thê lương, mang theo điên cuồng, mang theo tham lam, mang theo cừu hận đối với sinh mạng, ý đồ dập tắt hỏa diễm, che phủ đạo ánh sáng kia.

Thời gian trôi qua.

Đạo ánh sáng này trong thế giới lờ mờ, một mực cấp tốc phóng đi về phía trước, đảo qua phía chân trời.

Cho đến một ngày sau đó, khóe miệng Hứa Thanh tràn ra máu tươi, đạo bào sũng nước đều là máu tươi, hắn kéo lấy thân hình chồng chất vết thương của mình, rốt cuộc chạy ra khỏi cái mảnh biển hồn này, hai mắt tràn ngập tơ máu cùng sự mệt mỏi, thấy được phía trước có một con sông lớn màu đen.

Nước sông mênh mông bốc lên, tựa như Minh Hà.

Bên trong nổi lơ lửng vô số hài cốt, càng có từng cái gương mặt đang khóc lần lượt lên xuống bên trong nước sông.

Mà điểm cuối cùng của con sông, Hứa Thanh trông thấy một cái kiệu lớn màu đỏ có thanh nâng.

Trước sau thanh nâng của cỗ kiệu có đặt từng cái bình với màu sắc khác biệt, trong khi cỗ kiệu phập phồng, chúng nó dường như là mọc ra ở phía trên cỗ kiệu vậy, không hề nhúc nhích.

Đồng thời, bốn phía cỗ kiệu còn có đội ngũ thật dài, phần lớn thân ảnh bên trong đều có đầu rắn thân người, bọn họ mặc áo bào màu đỏ chót, đang đi tới phía trước.

Càng có âm thanh chói tai từ những tiếng kèn bên trong đội ngũ phía trước truyền đến.

Giờ phút này gió lạnh thổi tới trên Minh Hà, nhấc lên gợn sóng, đồng thời cũng thổi lên một góc nắp trên cỗ kiệu, lộ ra thân ảnh một vị thiếu nữ mặc một bộ đồ mai mối, sắc mặt trắng bệch, ngồi yên ở.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng tụ, ánh mắt cũng không phải nhìn thiếu nữ bên trong kiệu kia, mà nhìn qua cái cán giơ lên trước cỗ kiệu, nhìn vào một cái bình màu trắng bên trong bốn cái kia!

Giờ phút này sợi tơ vàng vỡ vụn trong lòng bàn tay hắn đang truyền ra nhiệt độ cao trước đó chưa từng có!

Chương 1027: Ọt ọt ọt ọt (1)

Trên Minh Hà, một đội đưa tiễn thật dài đang không ngừng đi về phía trước, tiếng kèn chói tai tựa như khúc nhạc tử vong, liên tục vang vọng.

Về phần bốn cái bình bên trên cỗ kiệu, theo thứ tự là xanh đen đỏ trắng, bốn loại màu sắc, chúng nó được đặt ở bên trên cán của cỗ kiệu, dường như là cống phẩm nào đó.

Hứa Thanh đứng ở trên trời nhìn qua hết thảy, trong mắt nổi lên ánh sáng lạnh lẽo, nhoáng một cái phía dưới, liền cất bước đi về phía cỗ kiệu.

Sự xuất hiện của hắn, lập tức dẫn tới sự chú ý của đội ngũ đưa tiễn, bảy tám hồn ảnh đầu rắn thân người bên trong bỗng nhiên quay đầu, mang theo vẻ hung hăng tà ác, nhìn thẳng đến Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn cất bước đi về phía trước như cũ, trong mắt của hắn chỉ có cỗ kiệu kia, bất luận thứ gì khác đều không nằm trong tầm mắt của hắn.

Mỗi một bước hạ xuống, Minh Hà đều nổ vang, từng đạo khí tức như lưỡi dao sắc bén không ngừng xuất hiện ở trên người của hắn.

Về phần bảy tám đạo hồn ảnh kia, giờ phút này đã nhanh chóng bay đến, nhưng nháy mắt khi chúng nó tiến tới gần, một cơn gió độc cấm thổi qua, từng đạo hồn thể lập tức hư thối, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương.

Mắt thấy sẽ lập tức tiêu tán, nhưng chúng nó lại dung hợp quỷ dị lại với nhau, hóa thành hồn ảnh cao lớn hơn một trượng, hai tay mở ra, gào thét đánh tới phía Hứa Thanh.

Oanh một tiếng, đạo hồn ảnh này dừng lại ở trước mặt Hứa Thanh, thân hình tiếp tục xuất hiện vết nứt, sau đó nhanh chóng lan tràn ra khắp toàn thân, không thể khống chế mà tan vỡ nổ tung, vô số hồn thể vỡ vụn hóa thành bụi bặm, tung bay trên Minh Hà.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, thu hồi nắm đấm và tiếp tục bay nhanh về phía trước, mắt thấy sẽ tới gần cỗ kiệu, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đội đưa tiễn thật dài trước mặt này tựa như là bong bóng khí vậy, vỡ tan tiêu tán.

Trong một mảnh mơ hồ xa xa ở phía trước, đội ngũ đưa tiễn lần nữa xuất hiện, cũng không hề dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước như cũ.

Duy chỉ có nắp kiệu bị một cánh tay như bạch ngọc nhấc lên, người thiếu nữ ngồi ở bên trong vươn cái cổ thật dài ra, giống như một con rắn, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh.

Đây là thân ảnh đầu tiên không hề điên cuồng mà Hứa Thanh gặp phải sau khi đến chỗ này, nhưng thiếu nữ này rõ ràng cũng không hoàn toàn bình thường, thần sắc tựa hồ chỉ có lạnh lùng, vừa nhìn Hứa Thanh, đồng thời trong đội ngũ của ả, vài chục cái linh hồn đầu rắn ở bốn phía tràn ra vẻ hung ác, phóng tới Hứa Thanh, Hứa Thanh không để ý tới những linh hồn vọt tới này, hắn nhìn qua cỗ kiệu, tay phải giơ lên, chỉ một ngón tay lên bầu trời.

Bầu trời lập tức nổ vang, phong bạo bằng khói độc phủ xuống phía trước cỗ kiệu, ngăn cản hướng đi của nó.

Tiếp theo hắn nhấc chân đạp mạnh trên Minh Hà, trong khoảnh khắc, một mảnh sương mù tím từ trên người Hứa Thanh tản ra, nhanh chóng dung nhập vào trong Minh Hà, cải biến màu sắc nước sông, nhanh chóng khuếch tán về phía trước.

Hóa thành giam cầm.

Toàn bộ đội ngũ đưa tiễn lần nữa mơ hồ, giống như lại muốn tan biến, nhưng dưới sự bao phủ của độc cấm và Tử Nguyệt, đội ngũ dịch chuyển thất bại.

Theo một tiếng thê lương truyền ra, đội ngũ đưa tiễn dừng lại, tất cả thân ảnh lập tức quay đầu, nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh, nhoáng một cái phía dưới, nhao nhao vọt tới phía hắn.

Vào thời khắc này Minh Hà bốn phía bỗng dâng lên, rất nhiều thi hài leo ra, vô số ác hồn bay lên trên không.

Hứa Thanh không hề quan tâm tới những thứ này, tốc độ của hắn không hề giảm, vẫn bay nhanh về phía trước như cũ, bên cạnh xuất hiện que sắt màu đen, lập lòe lôi quang, dấy lên từng đạo tia chớp, nhanh chóng đâm tới những cái linh hồn đang bay kia.

Nháy mắt tiếp cận, trực tiếp xuyên thấu qua mi tâm đối phương, sau đó bộc phát lôi quang để hủy diệt đối phương.

Tiếp theo lại lần nữa xuyên thẳng qua.

Còn có cả Ảnh Tử khuếch tán, dù là chán ghét nhưng nó vẫn điên cuồng lướt qua, sau đó thôn phệ những linh hồn kia.

Theo lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử ra tay, những đạo linh hồn vọt về phía Hứa Thanh, từng đạo từng đạo phát ra tiếng kêu thê lương, hoặc là tan vỡ, hoặc là phát độc, hoặc là bị cắn nuốt.

Mà bước chân Hứa Thanh không dừng lại chút nào, dưới rất nhiều linh hồn diệt vong, hắn cách cỗ kiệu càng lúc càng gần, thi thoảng lại giơ tay phải lên, cách không trảo một cái, bắt lấy từng đạo linh hồn vọt tới bên người, sau đó bóp chặt.

Trong khi tiến về phía trước, khí tức trên thân hắn cũng càng lúc càng kinh khủng, cùng lúc đó tiếng kèn chói tai từ đằng xa bỗng nhiên truyền đến.

Tạo thành lực lượng xuyên thấu linh hồn, trùng kích về phía Hứa Thanh.

Nhưng chút sức mạnh này, đối với Hứa Thanh đã thừa nhận qua Thần Linh lẩm bẩm mà nói, không tính là gì cả, theo cái ô màu đen biến ảo, hắn không thèm để tâm tới tiếng kèn, cứ thế tiến bước về phía trước, sau khi hạ xuống, tiếng kèn thay đổi âm điệu hóa thành vỡ vụn tan vỡ, cùng với tiếng kêu thảm thiết, linh hồn bốn phía không ngừng tan vỡ tử vong, thân ảnh Hứa Thanh như là Ma Thần vậy, không thể bị ngăn cản chút nào.

Mắt thấy sẽ lập tức tiếp cận cỗ kiệu, đúng lúc này nắp kiệu nhanh chóng dấy lên, thiếu nữ mặc đồ mai mối ở bên trong nhanh chóng bay ra, vẻ mặt vẫn lạnh như băng, đồng thời một cỗ chấn động vô hạn gần với Nguyên Anh cũng khuếch tán ra từ trên người ả.

Vào thời khắc này, bộ móng trên hai tay của ả mọc ra thật dài, vô cùng sắc bén, đồng thời trong mắt cũng lộ ra hai cái đồng tử, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Sau đó trên mặt nổi lên màu đen, tạo thành lân phiến hư thối, cấp tốc bay về phía Hứa Thanh.

Chương 1028: Ọt ọt ọt ọt (2)

Tốc độ không hề chậm, thậm chí còn dấy lên từng trận khí tức tử vong nồng đậm, nhưng vào lúc nàng tới gần Hứa Thanh, thân ảnh Hứa Thanh trong mắt của ả lại biến mất cực kỳ đột ngột.

Không đợi xà nữ này kịp phản ứng, một cánh tay giống như kìm sắt từ bên người ả vọt đến, một phát bắt được cổ của ả.

Đó là tay của Hứa Thanh.

Toàn thân xà nữ chấn động, cánh tay này nháy mắt truyền đến một cỗ lực lượng động trời, rặc rặc một tiếng, cổ của ả lập tức bị bóp nát.

Hứa Thanh phất tay hất lên, ném thân hình xà nữ ra xa.

Nhưng xà nữ vẫn không tiêu tán, giờ phút này ả ở giữa không trung phát ra tiếng kêu thê lương, vừa muốn vùng vẫy nhưng không đợi ả hạ xuống, phong bạo độc cấm bỗng nhiên phủ xuống, trong tiếng nổ vang, bao phủ ả vào.

Ngay sau đó sương mù màu tím cũng nhanh chóng bay đến, nháy mắt vờn quanh, hình thành lực lượng giam cầm, phong ấn ả lại.

Hết thảy nói ra chậm chạp, nhưng trên thực tế đều chỉ phát sinh trong một cái chớp mắt ngay khi xà nữ tới gần Hứa Thanh.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lúc này hắn không rảnh để chú ý tới xà nữ gào thét, hắn cất bước đi tới bên cạnh cỗ kiệu, đi tới bên cạnh cái bình màu trắng kia.

Tơ vàng vỡ vụn trong lòng bàn tay của hắn tràn ra nhiệt độ nóng rực, chỗ nó chỉ dẫn chính là cái bình này.

Hứa Thanh cẩn thận cầm cái bình màu trắng này lên, nhẹ nhàng mở ra.

Một đám hồn như sương từ bên trong cái bình bay lên, chậm rãi hội tụ trên không trung, cuối cùng hóa thành một con tiểu xà màu trắng, cũng không hề rõ ràng, có chút mơ hồ, hình như không hoàn chỉnh.

Hứa Thanh nhìn qua con bạch xà này, trước mắt hiện ra thiếu nữ mặc đồ trắng đả tọa bên trong hang đá.

Nàng rất suy yếu, hình như muốn mở mắt ra, nhưng lại không có khí lực, đang hấp hối, Hứa Thanh giơ tay phải lên, nhích tới gần tiểu bạch xà.

Hình như cảm nhận được khí tức của Hứa Thanh, tiểu bạch xà dù không có khí lực mở mắt ra, nhưng vẫn khẽ run lên, theo bản năng rơi vào trên tay Hứa Thanh, nhẹ nhàng vuốt ve, lộ ra vẻ thân thiết.

Trong lòng Hứa Thanh mềm nhũn, tay phải nhẹ nhàng khép lại, sau đó ánh mắt của hắn đảo qua trên ba cái bình khác.

Bên trong ba cái bình này cũng có hồn, nhưng không phải là Linh Nhi.

Bọn họ hẳn đều là người Cổ Linh tộc, trải qua tình cảnh tương tự như Linh Nhi, từ những linh uyên khác rơi vào cái mảnh đại thế giới này, truyền thừa thất bại, cho nên linh hồn rơi xuống giới này.

Nhưng để tránh sai sót, Hứa Thanh vẫn phất tay một cái, ba cái bình lập tức bị mở ra, hiện ra linh hồn khác biệt, riêng phần mình thành hình, Hứa Thanh cẩn thận kiểm tra, sau khi xác định không có hồn của Linh Nhi, hắn thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về chỗ xà nữ bị độc cấm và sương mù tím giam cầm.

Trong đầu hiện ra một màn xà nữ ngồi trong kiệu kia.

“Có thể là ả đang hấp thu…”

Đây cũng là nguyên nhân trước đó Hứa Thanh không hoàn toàn xóa bỏ ả, bởi vì hắm cảm thấy phương thức đặt bốn chiếc bình ở trên cỗ kiệu này, giống như là đặt cống phẩm để chờ đợi được hưởng dụng vậy.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra cảm xúc lạnh như băng, cất bước đi tới.

Ảnh Tử tràn ngập phía sau hắn, que sắt màu đen đi theo bên phải, độc cấm tản ra ở trước mặt hắn, sương mù màu tím cũng phân ra một con đường, để Hứa Thanh đi tới chỗ xà nữ kia.

Hồn thể xà nữ đang dần tan vỡ, nhưng biểu cảm vẫn lạnh lùng như cũ, hình như ngoại trừ một loại cảm xúc này, trên người của ả không có bất luận cái suy nghĩ chấn động nào khác.

Hứa Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn xà nữ, phía sau lập tức biến ảo hiện ra Kim Ô, hỏa diễm tràn ngập, tiếp theo Kim Ô cực lớn khẽ hấp một cái về phía xà nữ, hồn thể xà nữ lập tức run rẩy, tán loạn ra, hóa thành một đám sương mù linh hồn.

Bên trong sương mù pha vài tia linh hồn màu sắc bất đồng, trong đó có một đám là màu trắng.

Hứa Thanh giơ tay trái lên, hóa thành trạng thái Quỷ U, đưa vào bên trong đám linh hồn sương mù, nhẹ nhàng lấy ra sợi linh hồn màu trắng kia, đưa đến trên người tiểu bạch xà.

Thân thể tiểu bạch xà chấn động, từ trạng thái mơ hồ trở nên rõ ràng hơn một chút, chậm rãi mở mắt ra, trong mắt có chút mờ mịt, truyền ra âm thanh.

“Ọt ọt ọt ọt…”

Trong lòng Hứa Thanh đau xót, hắn phát hiện hai mắt Linh Nhi vẫn tràn ngập mờ mịt như cũ, không có quá nhiều thần thái, cái loại cảm giác không hoàn chỉnh vẫn còn tồn tại, giờ phút này theo thời gian dần trôi qua, hình như lại muốn ngủ say.

Mà Hứa Thanh thông qua những mảnh tơ vàng vỡ vụn, cảm nhận được phương hướng Minh Hà chảy tới, ở trong chỗ sâu cuối Minh Hà, có tồn tại chỉ dẫn.

Chỗ đó, chính là nơi chứa một bộ phận hồn khác của Linh Nhi.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn tới chỗ sâu của Minh Hà xa xa.

Trong một cái chớp mắt, từ điểm cuối cùng của Minh Hà liền vang vọng truyền ra từng trận âm thanh gào thét trầm thấp, tiếng gào này có thể chấn nhiếp linh hồn, khiến cho Minh Hà cũng bắt đầu run rẩy, thiên địa dấy lên chấn động, phảng phất như có một vị Thần Linh ở trong tận cùng chỗ sâu đang thở dốc.

Cảm giác nguy hiểm vô tận không ngừng dâng lên ở trong lòng Hứa Thanh, càng lúc càng đậm, càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng liền trở thành một loại run rẩy, khuếch tán ra khắp toàn thân.

Dường như mỗi một tấc máu thịt cũng đang nhắc nhở Hứa

Thanh, chỗ đó…Rất nguy hiểm.

Loại cảm giác này dần dần đã trở thành hơi mù, bao phủ tâm thần hắn.

Hứa Thanh trầm mặc, cúi đầu nhìn tiểu bạch xà đang ngủ say trong lòng bàn tay, lại ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu của Minh Hà.

Hồi lâu sau, hắn khép tay phải lại, theo Quỷ U Đoạt Đạo Công vận hành, sau khi toàn bộ cánh tay biến thành hơi mờ, tay phải của hắn vươn vào bên trong lồng ngực của mình, cho đến khi đưa vào đến bên trong thức hải, liền nhẹ nhàng buông ra, để hồn ngủ say của Linh Nhi xuống.

Trước mắt thì nơi đây chính là chỗ an toàn nhất trên người Hứa Thanh, làm xong những thứ này, Hứa Thanh nhấc chân lên, từng bước đi về điểm cuối cùng của con sông này.

Có một số việc, dù là nguy hiểm nhưng vẫn phải làm, hắn sẽ không phụ lòng bất kỳ một người nào đối tốt với hắn.

Theo hắn đi về phía trước, tiếng gào thét đến từ chỗ sâu của Minh Hà càng lúc càng vang vọng.

Hứa Thanh nghe ngóng, bỗng nhiên giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay lên bầu trời, bên trong đại thế giới lờ mờ này lập tức có một mặt trăng màu tím mang theo độc hình thành sương mù, chậm rãi lăng không hiện lên.

Tia sáng tung bay, ánh sáng màu tím phủ xuống mặt đất.

Trong vô số năm qua, đây là một lần duy nhất bên trong đại thế giới ngay từ đầu đã không có ánh trăng này, xuất hiện mặt trăng!

Chương 1029: Con mắt ẩn sau màn trời (1)

Nước Minh Hà đen nhánh, không ngừng sôi trào mãnh liệt, bên trên trôi nổi vô số gương mặt, vĩnh hằng phát ra tiếng kêu rên.

Khi còn sống bọn họ đều là tộc nhân của Cổ Linh tộc, đã nhận lấy nguyền rủa, dù là tử vong cũng không thể nghỉ ngơi, trầm luân trong sự thống khổ vô tận.

Dù bọn họ đã sớm không còn thần trí, chỉ còn lại bản năng, nhưng loại hành hạ này vẫn tồn tại như trước.

Thanh âm thê lương, vô cùng chói tai.

Đối với người lần đầu nghe sẽ cảm giác rất khó chịu, thậm chí tâm thần cũng sẽ bị ảnh hưởng mà xuất hiện xé rách, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn đã nghe suốt xong một ngày, cũng đã thành quen rồi.

Giờ phút này hắn đứng trên nước sông, ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa.

Trên bầu trời tràn ngập sương mù lờ mờ, Tử Nguyệt của hắn không ngừng luân phiên tràn ra ánh trăng màu tím, mà khói độc lượn lờ trước mặt trăng tựa như một tầng vải mảnh bao phủ mặt trăng.

Ngóng nhìn Tử Nguyệt, Tử Nguyệt Thiên Cung trong cơ thể Hứa Thanh tăng tốc vận hành, trong mắt tương tự lộ ra màu tím nồng đậm, tương giao cùng với mặt trăng trên bầu trời.

Cho đến một lát sau Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về chỗ sâu của Minh Hà, cảm thụ được chấn động kinh khủng mơ hồ từ nơi ấy truyền đến.

Dù cách xa xôi như thế, cảm giác kinh hãi vẫn không ngừng hóa thành từng gợn sóng dâng lên trong tâm thần của hắn.

Trong cảm giác của Hứa Thanh, duy chỉ có Thần Linh mới có thể làm được điểm này.

“Cổ Linh Hoàng… Thật sự vẫn lạc sao?” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm tư, hắn nhớ tới con rắn mà mình nhìn thấy lúc phủ xuống cái đại thế giới này.

Trên người của đối phương, nhìn như chỉ có một cái đại thế giới này, nhưng Hứa Thanh cũng rất rõ ràng, điều này không có nghĩa rằng đối phương ở thời kỳ đỉnh phong cũng chỉ là Uẩn Thần nhất giai.

Dẫu sao nếu thực sự như vậy, đối phương cũng không thể nào thống nhất Vọng Cổ được.

Nhưng bước đi của hắn cũng không hề dừng lại, vẫn tiến về phía trước như cũ, càng lúc càng nhanh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, bầu trời của phiến thế giới đã có gần một thành khu vực hoàn toàn trở thành màu tím, mà tử ý trên mặt đất cũng càng lúc càng nồng nặc hơn, theo Hứa Thanh đi về phía trước, từng trận dị chất thuộc về hắn cũng theo đó không ngừng từ bốn phía hội tụ lại.

Chậm rãi tới gần chung quanh hắn, hóa thành sương mù màu tím nồng đậm, phạm vi bao phủ cũng càng lúc càng lớn, từ xa nhìn lại, tựa như một tồn tại không rõ phủ xuống tạo thành đám quỷ vụ.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh phóng thích lực lượng Tử Nguyệt đến trình độ như vậy, cũng bởi vì Tử Nguyệt đến, vong hồn của mảnh đại thế giới này cũng xuất hiện một chút biến hóa, càng lúc càng luống cuống và điên cuồng hơn.

Sự xâm nhập đến từ Tử Nguyệt, hình như đã kích thích nguyền rủa trong cơ thể của bọn họ.

Mà trong ba ngày này, Hứa Thanh cũng gặp phải rất nhiều thi hài và ác hồn cường hãn ở trên Minh Hà, chỉ là những đạo hồn bên trong Minh Hà không quá giống những con Hứa Thanh gặp trên hoang dã.

Chúng nó có đủ loại đặc tính, cũng không phải không có chừng mực đến độ không chết không thôi, chỉ cần Hứa Thanh rời đi một khoảng cách, phần lớn chúng nó đều sẽ dừng truy kích lại.

Sau khi Hứa Thanh phát hiện điểm này, hắn cũng sẽ không dây dưa cùng chúng nó, thường thường gặp phải đều sẽ lập tức lao ra tránh đi.

Cứ như vậy, hắn cách chỗ sâu của Minh Hà càng lúc càng gần.

Cho đến khi ngày thứ tư sắp đến, Hứa Thanh đang bay nhanh trên hư không Minh Hà, thần sắc bỗng nhiên khẽ động.

Một phạm vi lớn mặt nước của khúc sông phía trước đột nhiên cuộn trào lên, một cỗ khí tức Nguyên Anh bộc phát, tràn ngập về bốn phía, một khuôn mặt cực lớn từ trong nước sông bay lên.

Khuôn mặt này lớn khoảng mười trượng, rất nhiều bộ vị hư thối, vị trí còn lại mọc đầy lân phiến màu xám, giờ phút này trong khi rất nhiều nước sông chảy xuống, ánh mắt của nó đã chú ý trên người Hứa Thanh, giống như đang cảm ứng.

Trong nháy mắt tiếp theo, dường như đã nhận ra cái gì, gương mặt đầy lỗ bắt đầu vặn vẹo, trong miệng phát ra tiếng gào thét bi phẫn, thanh âm vừa ra thì sóng âm trực tiếp khiến mặt nước sông ở dưới oanh oanh nổ tung.

Mang theo cuồng phong tanh hôi đập thẳng vào mặt Hứa Thanh, thổi đạo bào Hứa Thanh bay phất phới, Hứa Thanh nhăn mày lại và nhoáng một cái tránh đi, vừa muốn ly khai, nhưng vào lúc này trong nước sông phía bên phải của khuôn mặt kia, mặt nước lần nữa cuộn mình, cái khuôn mặt thứ hai xuất hiện.

Giống nhau, đều là to khoảng mười trượng, bộ dạng cũng không sai biệt nhiều, bị một đám sương màu đen kết nối, dâng lên thật cao giữa không trung, ngăn cản đường đi của Hứa Thanh.

Vẫn không kết thúc, rất nhanh có khuôn mặt thứ ba, thứ tư… Cho đến mười một cái khuôn mặt, bay nhanh lên trên không trên Minh Hà, tạo thành hình quạt, toàn bộ đều quay về phía Hứa Thanh, phát ra tiếng gào thét bi phẫn.

Mười một cái khuôn mặt truyền ra tiếng gào thét kinh thiên động địa, thân thể Hứa Thanh dưới âm bạo nhanh chóng rút lui, cho đến khi tránh đi tầm hơn mười trượng trên không trung, nước sông phía dưới lần nữa nổ tung.

Một cái đầu chim hư thối thật lớn từ bên trong hiện lên, càng có đôi cánh tàn phá từ hai bên mặt sông vạch nước ra.

Sau khi bay lên không, liền gào thét phóng về phía Hứa Thanh.

Chương 1030: Con mắt ẩn sau màn trời (2)

Con ngươi Hứa Thanh co rút lại, thấy rõ toàn bộ cỗ thi hài trước mắt.

Đây là một con chim hung ác cực lớn, thân hình lớn hơn ba trăm trượng, bộ dạng có chút tương tự với Phượng, phân nửa thân thể hư thối và cắm đầy vũ khí dơ bẩn, vẻ hung hăng cực kỳ kinh người.

Mà mười một cái khuôn mặt kia, là do lông đuôi của nó biến thành.

Thứ để cho nhất thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, đó là dưới cổ con hung cầm này buông thỏng vô số sợi dây bằng máu thịt màu đen tựa như dây thừng, kết nối với một bộ hài cốt hình người!

Dường như con chim Phượng này, là do máu thịt từ trên người bộ hài cốt hình người kia tràn ra biến thành.

Bộ hài cốt kia là một nhân tộc, mặc trường bào tàn phá màu đỏ thẫm, mặc dù bộ mặt mục nát không ít, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra là một thanh niên, gã nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, thần sắc vặn vẹo và lộ ra bi phẫn cực hạn.

Trong tiếng gào thét, gã nhoáng một cái lao ra với tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã đến trước mặt Hứa Thanh, phất tay bộc phát tu vi, hình thành vô số tuyết màu đen gào thét bay về phía Hứa Thanh.

Mà trong khi ra tay, con chim Phượng ở bên trên cũng phát ra tiếng gào thét chói tai, mở ra cái miệng rộng tràn ra mùi tanh tưởi, nuốt về phía Hứa Thanh.

Còn có lông đuôi lắc lư, mười một khuôn mặt đồng loạt phun ra sương mù kịch độc, trong sương mù bốc lên rập rạp vô số những con giòi bọ, nhìn thấy mà giật mình.

Hứa Thanh híp hai mắt lại, chuyển người không ngừng lui ra phía sau, giơ tay phải lên và oanh ra một quyền, nháy mắt dấy lên cuồng phong quét ngang tuyết bay, đồng thời cũng có biển lửa hình thành ở phía trên hắn.

Kim Ô biến ảo hiện ra ở trong ngọn lửa, sau đó liên xông ra, bay thẳng đến thôn phệ con chim Phượng kia.

Ngay sau đó, Ảnh Tử của Hứa Thanh xuất hiện ở sau lưng nó, hóa thành đại thụ mọc đầy những con mắt, công kích về phía những khuôn mặt phun ra khói độc kia.

Hết thảy nói đến chậm chạp, nhưng đều phát sinh trong khoảnh khắc, song phương nháy mắt ra tay lẫn nhau, liên tiếp nhấc lên những tiếng nổ vang đinh tai nhức óc trên bầu trời.

Trong thời gian ngắn ngủi, ngươi tới ta đi oanh kích mấy mươi chiêu.

Lúc này Hứa Thanh tản độc cấm ra, nhưng thanh niên kia lại sớm phát hiện nên trảo một cái về phía Minh Hà, nước sông Minh Hà lập tức nhanh chóng xoắn tới, vờn quanh bốn phía người thanh niên, lấy vô số vong hồn bên trong Minh Hà để đối kháng với độc của Hứa Thanh.

Phương pháp đó cùng loại với Sở Thiên Quần, nhưng so sánh lại thì số lượng linh hồn bên trong Minh Hà vô tận, nhất là cái mảnh nước sông này hình như còn đồng nguyên cùng với người thanh niên, giờ phút này bởi gã phất tay, càng nhiều nước sông không ngừng phóng lên trời, tựa như từng con thủy xà màu đen, từ bát phương xoắn giết đến phía Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Hứa Thanh đạp đạp rút lui hơn mười trượng, con ngươi hơi co rút lại.

Hắn cảm nhận được tu vi của thanh niên này có phần quỷ dị, giao chiến được một lúc thì không ngừng tăng lên, hình như đối phương có thể hấp thụ sức mạnh từ bên trong Minh Hà, ngay từ đầu vốn chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng giờ phút này lại cho Hứa Thanh cảm giác không sai biệt nhiều với Sở Thiên Quần.

Giờ phút này sau khi lui ra phía sau, Minh Linh Huyết Sí liền xuất hiện ở sau lưng Hứa Thanh, tốc độ của hắn bỗng nhiên tăng vọt, cấp tốc bay ra như muốn lách qua.

Tu vi đối phương rất mạnh, pháp thuật cũng có vẻ quỷ dị, hắn không muốn tiếp tục giao chiến, không muốn lãng phí thời gian cùng thanh niên này.

Mà lực lượng Tử Nguyệt thì về sau hắn có trọng dụng, không thích hợp sớm triển khai và hao phí ở nơi đây.

Nhưng vào lúc Hứa Thanh gào thét bay tới phía trước, thanh niên kia chợt quay đầu, con Phượng kết nối cùng gã bỗng nhiên vung vẩy đôi cánh dấy lên cuồng phong, tốc độ tương tự kinh người, như một tia chớp bay thẳng đến phía Hứa Thanh, càng là như thuấn di, trực tiếp liền xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhíu mày và lần nữa lách qua, tiếp tục bay vọt, nhưng rất nhanh thi hài thanh niên kia liền bay tới gần, trong miệng truyền ra tiếng gào thét, lần nữa đánh tới.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, thân hình dứt khoát dừng lại, sau đó mạnh mẽ xoay người, phất tay, ba mươi khối hóa yêu phù xuất hiện, tòa Thiên Cung thứ bảy trong cơ thể lập tức ầm ầm bộc phát, hóa yêu phù cấp tốc thiêu đốt, thời khắc này thân ảnh Quỷ Đế liền ầm ầm chấn động kinh thiên, huyễn hóa ra bên ngoài.

Quỷ Đế vừa ra thì thiên địa biến sắc, hư vô bốn phía rung động lắc lư, nước sông tan vỡ, hình thành uy hiếp cực lớn bao phủ bát phương.

“Cút!” Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, nếu như đối phương tiếp tục dây dưa, vậy thì cho dù đây không phải điều Hứa Thanh mong muốn, nhưng hắn cũng chỉ có thể tiêu hao một ít thời gian, hoàn toàn chém giết gã.

Thi hài thanh niên kia rõ ràng cảm nhận được nguy hiểm, thân hình truy kích bỗng nhiên dừng lại, thân thể cũng nhanh chóng hạ xuống Minh Hà, ngẩng đầu ở bên trên nước sông, nhìn chằm chằm Hứa Thanh và trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

Nước sông bốn phía cuộn mình, dấy lên từng trận gợn sóng, từng cái thủy tuyến bay ra, vờn quanh bốn phía.

Hứa Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn qua thi hài thanh niên này, quay người bộc phát tốc độ, nhanh chóng bay về phía xa xa.

Trên Minh Hà, thi hài thanh niên kia nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, chần chờ một chút rồi cuối cùng vẫn bỏ qua truy kích, trong miệng phát ra tiếng gào thét và chìm vào bên trong Minh Hà, biến mất không thấy gì nữa.

“Cỗ thi hài này khi còn sống nhất định là một thiên kiêu!” Trên bầu trời xa xa, Hứa Thanh thu hồi Quỷ Đế Sơn, quay lại quét mắt nhìn Minh Hà sau lưng, chiếc cánh sau lưng khẽ vỗ, tiếp tục bay về phía trước, cách chỗ sâu Minh Hà càng lúc càng gần.

Cho đến một ngày sau, vào ngày thứ năm phủ xuống đại thế giới này, rốt cuộc Hứa Thanh đã tới điểm cuối cùng của con sông, một tòa cung điện mông lung màu đen chiếu vào trong mắt của hắn.

Diện tích của nó có thể so với Quận Đô!

Mặc dù như tổ ong, tràn đầy tàn phá, nhưng bên trong lại có uy áp ngập trời truyền ra, mênh mông vô cùng, đồng thời càng tràn ngập cảm giác năm tháng nồng đậm, hiện ra vẻ cổ xưa vô tận.

Giống như một tòa hoàng cung di vong trong tuế nguyệt.

Bên trong có linh hồn chấn động vô biên vô hạn, mùi tử vong càng là nồng đậm đến cực hạn, nhất là chỗ sâu trong hoàng cung, chỗ đó mọc đầy máu thịt màu đen, chồng chất tạo thành một tòa núi cao ngất như mây.

Đỉnh núi máu thịt này lơ lững mấy trăm linh hồn, tựa như tế phẩm.

Bởi vì ở phía sau những linh hồn này, ở phía chân trời có một đạo khe hở chiều dài mấy ngàn trượng, hình như… Chỗ đó tồn tại một con mắt ẩn nấp trong màn trời.

Giờ phút này dù là khép kín không mở ra, nhưng thần uy vô thượng đang thổ lộ ra ngoài, khiến cho khu vực bát phương vặn vẹo, hết thảy đều rơi vào trong mơ hồ.

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng cực lớn, nhìn tới ngọn núi máu thịt ở điểm cuối của Hoàng Cung, nhìn qua mấy trăm cái hồn ở bên trên, dù là cách rất xa nhưng chỉ dẫn đến từ sợi tơ vàng vỡ vụn vẫn giúp hắn có thể cảm giác rất rõ ràng… Bộ phận linh hồn thiếu khuyết của Linh Nhi, là ở chỗ đó!

Chương 1031: Hứa Thanh điên cuồng! (1)

Bầu trời u ám, mây mù bốc lên, uy áp đến từ Thần Linh như từng luồng sóng, giống như ngọn núi đè trên người Hứa Thanh.

Trong đầu liên tục nổ vang, thân thể Hứa Thanh không cách nào áp chế rung động lắc lư, đã mất đi khả năng phi hành, rơi xuống vùng đất hư thối.

Một khắc hạ xuống, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn trở nên cuồn cuộn, lập tức phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Còn có cả những dòng huyết dịch từ bên trong thất khiếu của hắn chảy xuống, thậm chí thân thể vào thời khắc này cũng bởi vì không cách nào thừa nhận, xuất hiện từng đạo khe hở.

Máu thịt bắt đầu sụp đổ.

Trong chớp mắt, một thân đạo bào Chấp Kiếm Giả màu trắng bị nhuộm thành màu máu từ trong tới ngoài.

Đau đớn kịch liệt truyền khắp toàn thân, Hứa Thanh khó khăn ngẩng đầu, ngưng trọng nhìn qua nơi chân trời xa.

Nơi cuối cùng của ánh mắt, ở giữa thiên địa ngoại trừ mấy trăm linh hồn giống như tế phẩm, còn có hơn 10 đầu sương mù màu xanh như ẩn như hiện chạy khắp bát phương, tựa như từng con long xà, truyền ra trận trận vang vọng, gào thét khắp bốn phương.

Theo Hứa Thanh nhìn thấy, tất cả thật giống như là một cái nghi thức.

“Tế tự Thần Linh … .”

Đây không phải là lần đầu hắn trông thấy Thần Linh, thế nhưng loại cảm giác không cách nào rung chuyển cùng với run rẩy đến từ cấp độ sinh mệnh, vẫn không ngừng dâng lên trên người hắn.

Cuối cùng hóa thành ý chí vô thượng không thể chống cự, tạo thành Thần uy.

Trấn áp trong đầu Hứa Thanh, khiến cho linh hồn hắn cũng đều xuất hiện xé rách đau khổ.

Dù là độc cấm bao phủ toàn thân, cũng không cách nào ngăn cản hết thảy.

Lần này không giống với lần hắn thấy con mắt Thần Linh bên trong Quỷ Động, cũng bất đồng với Thần lực trên người Sở Thiên Quần.

Uy áp của bọn họ là khiến thế giới bốn phía vặn vẹo lẫn lộn, khiến cho máu thịt tất cả mọi người hoạt hoá, tựa như chia làm vô số thân thể, sau đó sụp đổ, nhưng con mắt trên bầu trời hôm nay này, lực lượng nó toả ra lại khiến cho người ta sinh ra đau nhức vô cùng mãnh liệt cùng với thân hồn xé rách kịch liệt.

“Giống như Thần Linh, lại không quá giống Thần Linh… . .”

Cùng lúc đó theo Thần uy bao phủ, đám máu thịt trong hoàng cung dưới núi truyền ra vô số tiếng gào thét thê lương vang vọng khắp thiên địa, dường như yêu quái đang gầm thét.

Sau khi khuếch tán ra bát phương, vô số ác quỷ mang theo khí tức đáng sợ, từ trong hoàng cung lao ra.

Chúng nó dữ tợn vô cùng, từng con khổng lồ đến mấy trăm trượng, nhỏ nhất cũng phải tầm hơn mười trượng.

Có thân rắn, có thân người, chấn động của bất kỳ một con nào cũng đều vượt qua con Phượng lúc trước Hứa Thanh gặp phải.

Hiển nhiên hạng người có tư cách vào trong hoàng cung tế bái Thần Linh, tự nhiên đều là những người có tu vi kinh khủng khi còn sống.

Mà trong lúc đại địa nhúc nhích, vô số cỗ hài cốt nanh ác tràn ngập Thần Tính cũng bò ra bên ngoài.

Số lượng rất nhiều, vô biên vô hạn!

Dù sao nơi đây cũng là đại thế giới của Cổ Linh Hoàng, là chỗ táng thân của một bộ tộc, thậm chí trong cảm giác của Hứa Thanh, phiến thế giới này cũng không phải chỉ có một tòa hoàng cung dạng này, mà còn nhiều chỗ nữa.

Mắt thấy vô số ác hồn và thi hài từ bát phương hội tụ, bao trùm mặt đất, nhanh chóng tiếp cận về phía mình, trong mắt Hứa Thanh lộ ra điên cuồng.

Tay phải hắn nháy mắt biến thành hơi mờ, không chần chờ chút nào, trực tiếp xuyên thấu ngực, xâm nhập vào tòa Thiên Cung thứ tư, một phát bắt được Thần nguyên của Tử Nguyệt ở.

Hung hăng kéo ra bên ngoài!

Ánh sáng tím từ ngực Hứa Thanh bộc phát ra, như lần đối kháng Sở Thiên Quần lúc trước, Hứa Thanh cầm lấy Thần nguyên của Tử Nguyệt, giơ tay lên cao và khẽ quát một tiếng.

“Lui ra!!”

Lần này hắn không phải muốn lấy lực lượng Tử Nguyệt đối kháng Thần uy, ngay một khắc giơ lên thì hắn cũng không chút giữ lại, toàn lực thôi phát, khiến cho Thần nguyên của Tử Nguyệt triệt để bộc phát ra.

Vào thời khắc này, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động, ánh sáng tím rực rỡ chói mắt từ trong khe hở của tay phải Hứa Thanh chảy ra rồi hội tụ phía dưới, sau đó phóng lên trên trời hình thành một cái cột sáng màu tím, một khắc bay thẳng đến bầu trời, từ trong mây mù kích động ra một vòng tròn gợn sóng.

Như gợn sóng tràn ra bốn phía, lộ ra Tử Nguyệt treo ở trên cao.

Trong một cái chớp mắt liền sinh ra tia sáng tương hợp với nhau!

Vô tận sương mù màu tím ở chung quanh Hứa Thanh tạo thành vòi rồng, vờn quanh cột sáng màu tím, kết nối thiên địa.

Nếu như nói ngày bình thường Hứa Thanh vận dụng lực lượng Tử Nguyệt, bởi sự cẩn thận nên chỉ tràn ra chấn động là một.

Lúc trước đánh một trận cùng Sở Thiên Quần, hắn tràn ra chấn động là 10.

Như vậy thì bây giờ, là 100!

Toàn lực phóng thích như thế, tự nhiên liền tạo thành một cái tín hiệu mãnh liệt!

Tác dụng của nó chỉ có một, thu hút Hồng Nguyệt!

Trong thời gian ngắn, một cỗ Thần uy vô thượng rung trời hám địa từ bên ngoài đại thế giới này ầm ầm bộc phát, quét ngang hư vô, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Những nơi đi qua, hư vô tan vỡ, từng cái tiểu thế giới run rẩy xuất hiện vỡ vụn.

Mà đại thế giới Cổ Linh Hoàng này cũng tương tự rung động, thậm chí còn hơn thế, giờ khắc này bầu trời cũng nổi lên màu đỏ kinh tâm động phách.

Một cỗ ý chí cao cao tại thượng, vô cùng lạnh lùng đối với sinh mệnh, hình như tùy thời có thể tìm được nơi đây, giáng lâm.

Một màn này khiến cho những bộ thi hài ác quỷ vọt tới bốn phía Hứa Thanh dừng lại trong nháy mắt.

Vẻ mặt dữ tợn bị sự hoảng sợ vô tận thay thế!

Nơi xa, hoàng cung cùng với ngọn núi máu thịt cũng ở trong một cái chớp mắt lay động, khe hở trên bầu trời thậm chí chợt co rụt lại.

Nhìn qua hết thảy, trong mắt Hứa Thanh dâng lên điên cuồng trước đó chưa từng có, hắn giơ Tử Nguyệt lên cao, nhìn khe hở trên bầu trời xa xa, chậm rãi mở miệng, truyền ra âm thanh trầm thấp.

“Ta không biết ngươi có phải là Cổ Linh Hoàng hay không, ta cứ coi đúng là như vậy đi.”

“Nếu như ngươi có thể tiếp nhận tế phẩm, có thể làm cho những linh hồn vô trật tự ở nơi này tế tự mình, ta không tin ngươi không có bất kỳ ý thức nào, ngươi cũng nên biết, trong tay của ta là cái gì!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, giữa thiên địa liên tiếp truyền đến tiếng sấm sét, âm thanh cực lớn nổ vang bát phương, càng có từng đạo tia chớp đảo qua chiếu rọi mặt đất.

Thần uy so với lúc trước còn nồng đậm hơn nhiều.

Chương 1032: Hứa Thanh điên cuồng! (2)

“Chỉ cần ta tử vong, hoặc là tâm niệm vừa động, liền có thể tiếp dẫn mẫu Thần của ta phủ xuống nơi đây.” Dưới luồng Thần uy này, thân thể Hứa Thanh run rẩy, nhưng điên cuồng trong mắt vẫn không giảm chút nào, lớn tiếng mở miệng.

“Nếu như Thần trông thấy tồn tại như ngươi, nhất định sẽ rất vui vẻ, đến lúc đó, ngươi chính là thức ăn!”

Giọng nói Hứa Thanh vang vọng, vào thời khắc này Thần uy càng mãnh liệt hơn, thiên địa rung động lắc lư, những thi hài ác hồn hoảng sợ chung quanh hắn nhao nhao phát ra tiếng gào thét bén nhọn.

“Lui ra! Nếu dám tiến lên nửa bước, ta liền tiếp dẫn mẫu Thần phủ xuống giới này!”

Hai mắt Hứa Thanh tràn ngập tơ máu, gắt gao nhìn chằm chằm khe hở trên bầu trời, hung hăng nắm Thần nguyên trong tay, tạo thành tín hiệu, Tử Nguyệt trên bầu trời chiếu rọi mãnh liệt hơn.

Đây, chính là đòn sát thủ của Hứa Thanh!

Cũng là sự kiên quyết trong lòng khi hắn quyết định tới nơi này để tìm kiếm một phần hồn khác của Linh Nhi.

Đó là lý do mà lúc trước hắn đã tràn ra lực lượng Tử Nguyệt, để cho nó bay lên trên không.

Sau đó trên đoạn đường này, hắn đã không ngừng thôi phát Tử Nguyệt, khiến cho nó càng ngày càng đậm.

Tất cả mọi việc, cũng là vì giờ khắc này!

Lấy cớ Hồng Nguyệt phủ xuống, uy hiếp Cổ Linh Hoàng!

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng một màn này vô cùng chấn nhiếp tâm thần.

Bốn phía Hứa Thanh tràn ngập vô cùng vô tận thi hài ác hồn, cung điện màu đen ngay phía trước giống như một cái đầu lâu ác

Thần.

Mà khe hở trên bầu trời là đầu nguồn của Thần uy!

Giờ phút này, theo lời nói của Hứa Thanh vang vọng, theo Tử Nguyệt chấn động khuếch tán sinh ra tín hiệu, cái khe bầu trời trong, truyền ra tiếng gầm giận dữ.

Không giống với tiếng thiên lôi vang vọng sinh ra gào thét lúc trước, đây chính là tiếng gào thét đầu tiên chân chính của con mắt trên bầu trời sau khi Hứa Thanh xuất hiện.

Trong tiếng gào to vang vọng, toàn bộ thi hài ác hồn bốn phía chung quanh Hứa Thanh dạt ra một con đường!

Đi thông hoàng cung, đi thông núi máu thịt!

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, giơ Tử Nguyệt lên cao, nhìn qua con đường phía trước, cất bước đi đến.

Hai bên hắn là thi hài ác hồn bộ dạng dữ tợn, hung tàn tột cùng.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh đã không để trong lòng những thứ này, nhìn theo con đường này, hắn đi qua tất cả ác quỷ, đi qua vô số cỗ thi hài, thối lui trước mặt Thần uy, cuối cùng hắn từ trong rập rạp vô số bao vây đi ra, đi đến trước hoàng cung.

Đứng ở nơi đó, Hứa Thanh trầm mặc một hơi, bỗng nhiên bước vào, một đường đi tới nơi cuối cùng của hoàng cung, đi trên bậc thang núi máu thịt.

Từ đầu đến cuối, tay của hắn cũng không bỏ xuống chút nào, sự kiên quyết cùng điên cuồng mà hắn biểu lộ không có giảm bớt nửa điểm.

Cứ như vậy Hứa Thanh giẫm lên bậc thang, từng bước trèo lên đỉnh ngọn núi máu thịt, đứng ở phía trên đỉnh núi.

Từ đó, nhìn thiên địa xa xa.

Cuối cùng hắn đã có thể nhìn càng rõ ràng hơn nữa.

Giờ phút này bầu trời tồn tại hai loại màu sắc.

Một loại là màu mờ nhạt vốn có ở bên trong mảnh đại thế giới này, nó tràn ngập gần như chín thành của bầu trời, mơ hồ có thể thấy được vô số sương mù cuộn mình, huyễn hóa ra một cái mặt quỷ đầu rồng dữ tợn.

Chúng nó gào thét ở trên trời, liên tiếp tạo thành sấm rền, thỉnh thoảng hiện lên sấm sét chiếu sáng mặt đất, chiếu sáng dưới núi máu thịt, chiếu sáng vô biên vô hạn thi hài và biển hồn.

Còn có từng con phi cầm hư thối quanh quẩn gào thét ở trên trời, mang theo vẻ hung hăng khóa chặt Hứa Thanh, rõ ràng hai mắt nâu đen của chúng nó lộ ra tử khí nồng đậm, nhưng trên thân thể mục nát vẫn tràn ra chấn động Thần Tính, hiển nhiên bất luận một con nào, khi còn sống đều là Thánh Thú.

Mà hơn nữa là long xà, long trong mây mù trên bầu trời, xà trong mặt đất thịt thối, toàn bộ hiển lộ ra.

Giờ phút này Minh Hà ở nơi xa sôi trào, tất cả tồn tại cổ xưa chôn xuống trong nước sông, trong một cái chớp mắt đều bị kích thích thức tỉnh, nhao nhao từ trong sông bay ra.

Có thể thấy sương mù ngàn trượng, có thể thấy máu thịt thi tướng…

Thậm chí chỗ xa hơn, ở giữa thiên địa huyễn hóa ra vô số chiến xa cùng ngọn cờ sương mù, sát khí bốc lên, phô thiên cái địa.

Một màn này, nhìn thấy mà giật mình.

Mà nơi đây, chỉ là một trong đông đảo tế đàn bằng máu thịt trong mảnh đại thế giới này mà thôi, bởi vậy cũng có thể tưởng tượng ra, Cổ Linh tộc đã từng cường thịnh và giàu có như thế nào.

Về phần một loại màu sắc khác trên bầu trời, là màu tím đến từ bên ngoài.

Màu tím này chiếm cứ phạm vi rất nhỏ, nhưng vô cùng nồng đậm, giống như một cây đinh ghim chặt vào nơi đây, dù là bị đám màu u ám quay chung quanh nhưng vẫn tràn ra phong mang thuộc về mình như cũ.

Tia sáng hóa thành một nhúm, toàn bộ hội tụ tới đỉnh núi máu thịt, không ngừng chiếu rọi cùng với Tử Nguyệt mà Hứa Thanh giơ lên cao cao trong tay phải.

Bây giờ tâm thần Hứa Thanh là một mảnh bình tĩnh.

Mặc dù trong mắt hắn là điên cuồng, tuy hai mắt có tơ máu, nhưng trên thực tế thì hắn đã không xa lạ gì loại cử chỉ điên cuồng.

Sau khi làm nhiều chuyện lớn cùng đội trưởng như vậy, Hứa Thanh đã quen với việc thế này.

Giờ phút này hắn nhìn qua con mắt đang nhắm trên bầu trời!

Con mắt này quá lớn, bộ phận ẩn ở bên trong bầu trời, tản mát ra khí tức cổ xưa.

Mà phía trước con mắt thật to này, trong mấy trăm hồn trôi lơ lửng ở đỉnh núi, có một đám hồn, chính là hình thái thiếu nữ của Linh Nhi!

Bên trong quang hồn màu đen, Linh Nhi cúi đầu dùng hai tay ôm đầu gối, đang không ngừng run rẩy.

Hình như nàng rất sợ hãi, không dám ngẩng đầu nhìn mọi thứ ở bốn phía, mà ánh sáng bao phủ linh hồn, dường như cũng che đậy thế giới của nàng, khiến nàng không cách nào cảm giác hết thảy bên ngoài.

Nhìn Linh Nhi run rẩy, bàn tay cầm Tử Nguyệt của Hứa Thanh hơi xiết chặt.

Chương 1033: Linh Nhi đừng sợ, ta đưa ngươi về nhà (1)

Dưới bầu trời u ám, thân ảnh Hứa Thanh đứng sừng sững trên đỉnh núi máu thịt tràn ngập Thần uy, ngóng nhìn lên bầu trời.

Ánh mắt của hắn chú ý tới hồn thể Linh Nhi, tiểu bạch xà trong thức hải cũng mở mắt ra, có được cảm ứng và truyền ra âm thanh.

“Ọt ọt ọt ọt… . .”

Theo âm thanh của linh hồn đồng nguyên triệu hoán, hồn thể Linh Nhi ở giữa không trung run lên, muốn ngẩng đầu để cảm giác.

Nhưng mười tám đầu long xà sương mù màu xanh vờn quanh bốn phía đột nhiên di chuyển, tràn ra nồng đậm vận khí, hình thành lực lượng giam cầm, ngăn cách Linh Nhi cảm ứng.

Một khắc khi đám vận khí này xuất hiện, tiểu bạch xà trong thức hải Hứa Thanh theo bản năng tràn ra một tia khát vọng.

Những con long xà này, là vận khí của Cổ Linh tộc biến thành.

Bộ dạng của chúng nó rất rõ ràng, lân phiến cũng tràn ra màu xanh, trông rất sống động.

Dù bị Thiên Đạo nguyền rủa, nhưng Cổ Linh tộc trong truyền thuyết được gọi là Thiên Mệnh tộc, hội tụ vận khí đại lục Vọng Cổ, cho nên dù là đến hôm nay, bọn họ vẫn có thiên mệnh thuộc về mình như cũ.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia lăng lệ ác liệt, nếu như không cách nào triệu hoán hồn Linh Nhi trở về, vậy hắn dứt khoát xông lên, từ trên núi máu thịt lao thẳng đến phía hồn của Linh Nhi.

Những con long xà màu xanh do vận khí biến thành, lập tức phát ra tiếng gào thét kèm theo uy hiếp.

Dường như chỉ cần Cổ Hoàng ra lệnh một tiếng, chúng nó có thể lập tức thôn phệ Hứa Thanh.

Hứa Thanh bất vi sở động, bay nhanh tới gần hồn Linh Nhi, lực lượng Tử Nguyệt tùy theo tản ra, những con long xà vận khí nhao nhao xao động, nhưng lại không thể không lùi lại tránh ra.

Theo chúng nó lui về phía sau, lực lượng giam cầm cũng có chỗ tiêu tán.

Hồn thể Linh Nhi không ngừng run rẩy, vào lúc cảm giác bản nguyên trở nên mãnh liệt, thân ảnh Hứa Thanh liền xuất hiện ở trước hồn thể Linh Nhi.

Hắn không chần chờ chút nào, giơ tay trái lên, lập tức đưa tới phía hồn Linh Nhi.

Một cái chớp mắt đụng tới, hắc quang ngoài hồn Linh Nhi liền tiêu tán, mà tiểu bạch xà trong thức hải Hứa Thanh dưới sự thu hút bởi đồng nguyên, trực tiếp liền xuất hiện ở ngoài thân thể Hứa Thanh, bay vào trong mi tâm Linh Nhi kia.

Thân thể Linh Nhi chấn động, lông mi khẽ run, thời gian dần qua liền ngẩng đầu, thứ đầu tiên nhìn thấy là thân ảnh Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca… Đây là mơ sao… . .”

Trên mặt Linh Nhi mang vẻ mờ mịt, thì thào nói nhỏ, sau đó hồn thể nổi lên từng trận suy yếu, hiển nhiên do thời gian rời khỏi thân thể quá lâu, nàng có chút không chống đỡ nổi.

“Linh Nhi đừng sợ, ta đưa ngươi về nhà.”

Nhìn qua Linh Nhi suy yếu, Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, phất tay bao phủ nàng vào trong ngực, cấp tốc lui ra phía sau, cũng bóp chặt ngọc giản lão đầu đường Bản Tuyền đưa cho.

Một khắc ngọc giản vỡ vụn, ở ngoài đại thế giới của Cổ Linh Hoàng, bên trong Mộc Linh Tộc ở Phong Hải Quận, ngay biên giới tế đàn phía trên linh uyên, lão đầu đường Bản Tuyền lo lắng chờ đợi suốt mấy ngày, thân thể bỗng nhiên chấn động mạnh một cái.

Khuôn mặt vô cùng tiều tụy, tất cả nếp nhăn đều run rẩy lên, hình như có một loại sức mạnh tên là hy vọng dâng lên từ khắp toàn thân lão, hai mắt tràn ngập tơ máu cũng trong một thoáng lộ ra ánh sáng trước đó chưa từng có.

Lão không chút do dự, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thân thể run rẩy và tim đập rộn lên, vào thời khắc này huyết dịch toàn thân lập tức cấp tốc lưu động, kích phát ra lực lượng phong ấn trong huyết mạch.

Còn có từng đạo linh khí đặc biệt thuộc về Mộc Linh Tộc, từ trên tế đàn và từ bên trong rễ cây của từng khỏa đại thụ trong thung lũng tản ra, nhanh chóng hội tụ về phía lão đầu.

Toàn thân lão đầu đường Bản Tuyền run run, đôi mắt đỏ thẫm, mạch máu toàn thân lập tức khua lên, đầu người oanh một tiếng vỡ ra, vô số xúc tu bay múa, nhao nhao tự động tách ra!

Một lượng lớn máu tươi từ trên những xúc tu phun ra ngoài, hợp tới phía trước lão đầu đường Bản Tuyền, tạo thành một đoàn máu khoảng ba trượng không ngừng nhúc nhích.

“Mở!!”

Tiếng nổ vang lên, đoàn máu kia cấp tốc chuyển động, khóa chặt chỉ dẫn của ngọc giản, kéo ra một cái khe hở chật hẹp thật nhỏ!

Kết nối với vị trí của ngọc giản!

Từ trong khe hở lập tức khuếch tán ra vô tận tử khí, tràn ngập bát phương, đồng thời khi nhìn xuyên thấu qua cái khe hở này, lão đầu đường Bản Tuyền kích động khi nhìn thấy Linh Nhi đang được Hứa Thanh che chở trong ngực!

Mà khe hở này cực kỳ bất ổn, sau khi xuất hiện khó có thể duy trì bao lâu, giờ phút này vừa mới hình thành cũng sắp phải khép kín.

Nhưng mà vào thời điểm này, khu vực bên trong khe hở, nơi Hứa Thanh đang đứng thì bầu trời phía trước bỗng nhiên rung động, con mắt của Cổ Linh Hoàng như muốn mở ra.

Trên núi máu thịt trong đại thế giới, thần sắc của Hứa Thanh biến đổi, giờ phút này hắn bỗng cảm nhận được Thần uy kinh người còn muốn kinh khủng hơn so với trước, bỗng nhiên bộc phát từ khắp bốn phía.

Thiên địa mơ hồ, vạn vật vặn vẹo, lực lượng xé rách đến từ Cổ Linh Hoàng theo con mắt chầm chậm mở ra, phủ xuống thế giới, một cỗ chấn động thức tỉnh, nổ vang truyền khắp mặt đất.

Toàn bộ ác hồn thi hài, đều quỳ bái.

Mà Hứa Thanh lúc này cũng truyền đến đau nhức kịch liệt trước đó chưa từng có, dựa vào lực lượng Tử Nguyệt mới miễn cưỡng chống cự.

Tất cả đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, thân thể Hứa Thanh run rẩy, không có chút do dự mà cấp tốc rút lui, tới gần khe hở do lão đầu đường Bản Tuyền mở ra sau lưng.

Khe hở này trong một cái chớp mắt trở nên vô cùng bất ổn, đang nhanh chóng biến mất, lão đầu đường Bản Tuyền trong đó truyền ra tiếng gào vô cùng lo lắng.

“Linh Nhi!!”

Hứa Thanh không cần nghĩ ngợi, vung hồn Linh Nhi đang hôn mê lên, trực tiếp đưa nàng vào trong khe hở.

Sau đó bản thân đứng ở trước khe hở, đứng ở trước Linh Nhi, dùng thân thể của mình để ngăn cản Thần uy ngập trời đến từ con mắt Linh Hoàng đang dần dần mở ra trên bầu trời.

Chương 1034: Linh Nhi đừng sợ, ta đưa ngươi về nhà (2)

Oanh một tiếng, cảm giác thân thể bị xé rách càng mãnh liệt hơn, thương thế bộc phát, cả người Hứa Thanh tràn ngập máu tươi, tung bay theo đạo bào, nhưng hắn ngăn cản, đã làm ra hiệu dụng mấu chốt.

Lão đầu đường Bản Tuyền đưa tay vào trong khe hở, bắt được hồn Linh Nhi, hình như lão cũng muốn cứu Hứa Thanh, nhưng hiện giờ đã không kịp nên chỉ có thể thu hồi, hầu như ngay khi lão trở về, khe hở này liền không cách nào duy trì, tan vỡ tiêu tán.

Hứa Thanh nở nụ cười.

Mặt hắn tái nhợt, từ sau khi đi tới đại thế giới tràn ngập tử vong này, lần đầu tiên hắn lộ ra nụ cười.

Hắn biết khe hở này quá nhỏ, bản thân không cách nào thông qua, nhưng không sao cả, vì hắn đã thành công.

Thành công tìm được hồn Linh Nhi, bình yên vô sự đưa nàng ra ngoài.

Mà giờ khắc này, khe hở trên bầu trời hoàn toàn mở ra!

Một cái đồng tử dựng thẳng cực lớn, vô cùng mờ nhạt, xuất hiện trên bầu trời, như là thiên nhãn nhìn về phía Hứa Thanh.

Một cái chớp mắt, vô biên vô hạn thi hài và vong hồn ở bốn phương tám hướng, toàn bộ cúi đầu phát ra tiếng gầm cuồng nhiệt.

“Hoàng!”

Âm thanh cực lớn, đinh tai nhức óc, truyền khắp vòm trời.

Không chỉ chúng nó như thế, đầu rồng trong sương mù trên bầu trời, cự xà lên xuống dưới mặt đất, còn cả từng thân ảnh kinh khủng bên trong Minh Hà, cùng với vô số chiến xa và sát binh nơi xa, ở trong một cái nháy mắt khi con mắt mở ra, cũng đều phát ra âm thanh trầm thấp.

“Hoàng!!”

Trên bầu trời, con mắt thật to hiện ra vẻ lạnh lùng, bốn phía trong con ngươi mờ nhạt thiêu đốt lên hỏa diễm màu đen.

Một cỗ uy áp có thể so với Thần Linh bao phủ đại thế giới.

Thương thế trên người Hứa Thanh không cách nào khống chế, bộc phát ra.

Hình như năng lực của Cổ Linh Hoàng có thể khiến cho hết thảy thương thế trong nháy mắt bị phóng đại lên gấp mấy lần, trên thực tế thì cái này cũng là bản nguyên bị xé rách.

Đối mặt với Thần, thương thế bản thân càng nặng thì phản ứng lại càng lớn, mà dưới tác dụng của lực lượng kỳ dị này, dù là vết thương nhẹ cũng sẽ trong chớp mắt trở thành trọng thương.

Càng bởi vì liên tục bị xé rách, cho nên chẳng khác nào là không ngừng tầng tầng mở rộng.

Có thể tưởng tượng, dựa vào loại năng lực này, trong thời kỳ Cổ Linh Hoàng toàn thịnh, những người đối địch cùng gã nhất định cũng sẽ cực kỳ khó khăn, không thể có chút thương thế, chỉ cần có một chút xíu tổn thương, cũng sẽ lập tức bị phóng đại đến mức tận cùng.

Mà giờ phút này thân thể Hứa Thanh không ngừng xé rách và vỡ vụn, từng khối máu thịt thoát ly rơi xuống, lại được lực lượng Tử Nguyệt cưỡng ép hợp lại cùng một chỗ.

Quá trình này truyền đến một cảm giác đau nhức kịch liệt giống như sóng lớn vậy, nhất là cái loại cảm giác huyết nhục của mình đè ép lên trên miệng vết thương, hóa thành toàn tâm thần đều run rẩy, nhưng tay phải đang giơ lên của Hứa Thanh vẫn không buông lỏng chút nào, nắm càng chặt.

Hắn khó khăn ngẩng đầu đối mắt với Cổ Linh Hoàng!

Trong thời gian ngắn, vô tận tin tức trực tiếp nhảy vào trong đầu Hứa Thanh, không ngừng tràn ngập, không ngừng nổ tung và không ngừng bốc lên.

Những tin tức lộn xộn, ẩn chứa tàn ngược, ẩn chứa điên cuồng, khiến cho đầu Hứa Thanh vỡ vụn trầm trọng hơn, đầu trướng lên như muốn nổ tung.

Càng có ý chí kinh khủng ầm ầm đảo qua bên trong tâm thần Hứa Thanh, chấn động thức hải, dường như muốn nghiền ép linh hồn, mà thời khắc này lực lượng độc cấm cũng dâng lên chống cự.

Thương Long càng phát ra tiếng gào thét, từ trong Thiên Cung thứ sáu bay ra, cũng chống đỡ ngăn cản.

Theo Thương Long xuất hiện, ý chí cường đại tột cùng này bỗng có chút dừng lại, hiển nhiên nhận ra khí tức Thiên Đạo trên người Thương Long.

Thần niệm như thiên lôi lạnh lùng vang vọng ở bên trong lòng Hứa Thanh.

“Thần nguyên xích mẫu trong tay của ngươi, hẳn là cướp đoạt mà có.”

Lúc này tơ máu trong mắt Hứa Thanh đã trở thành vết rách, máu tươi theo khóe mắt chảy xuôi, hắn nhìn qua cặp mắt vĩ đại mơ hồ phía trên, giọng nói khàn khàn.

“Vậy thì sao?”

Trong lúc nói, Tử Nguyệt trong tay phải Hứa Thanh lần nữa bộc phát tia sáng, tòa Thiên Cung thứ tư trong cơ thể kịch liệt chấn động, Tử Nguyệt trên bầu trời cũng tràn ra nguyệt quang lóng lánh, giờ phút này vị trí biên giới…Bắt đầu phiếm hồng.

Màu đỏ này đang khuếch tán.

Dường như phía sau Tử Nguyệt, có một mảnh huyết sắc vô cùng nồng đậm, đang từ thế giới bên ngoài bao phủ xuống nơi này.

“Hoặc là để cho ta đi, hoặc là cùng chết!” Hứa Thanh khó khăn mở miệng nói ra từng chữ.

Hắn đối mắt cùng cặp mắt vĩ đại, bị động thu nhận vô số tin tức, mặc dù khiến cho đầu hắn như muốn nổ tung, nổi lên cảm giác điên cuồng mãnh liệt, nhưng bên trong những tin tức này, hắn hoặc ít hoặc nhiều cũng thu hoạch một chút nhận thức.

Thần Linh, có thể thôn phệ lẫn nhau.

Một khi Hồng Nguyệt phủ xuống, lấy trạng thái bây giờ của Cổ Linh Hoàng, đích xác sẽ trở thành thức ăn.

Cái nhận thức này, khiến cho Hứa Thanh kiên định tin rằng uy hiếp của mình nhất định sẽ hữu hiệu.

Mà giờ khắc này hắn cũng đã sắp kiên trì không nổi, thân thể đau nhức kịch liệt cùng vô số tin tức lộn xộn trong đầu khiến cho hắn cảm thấy như trời quay đất cuồng, nếu không phải bởi vì bây giờ lực lượng của Tử Nguyệt đã trở thành tín hiệu, bị tối tăm dẫn dắt tăng vọt trước đó chưa từng có, lúc này hắn đã sớm hình thần câu diệt.

Nhưng sau khi lời nói truyền ra, cặp mắt vĩ đại trên bầu trời vẫn nhìn hắn mãnh liệt như cũ, trong lòng Hứa Thanh bất chấp, trầm thấp mở miệng.

“Hồng Nguyệt, Hồng Nguyệt…”

Theo Hứa Thanh hô hoán, bầu trời biến sắc, mảng lớn những chấm đỏ trực tiếp hình thành trên bầu trời, càng lúc càng nhiều, trong lúc này chúng nó thậm chí còn bắt đầu lan tràn, muốn kết nối cùng một chỗ với nhau.

Đây là Hứa Thanh chủ động triệu hoán Hồng Nguyệt!

Lấy quyền hành bản thân chủ động hô hoán, hoàn toàn bất đồng với bị động thu hút như lần trước, chênh lệch cực lớn.

Bầu trời, đỏ thẫm.

Cặp mắt vĩ đại lập tức co rút lại, hình như có tiếng thở hào hển vang vọng khắp thiên địa, còn có cả cảm giác kinh sợ truyền ra, cuối cùng liền hóa thành một tiếng gào bao hàm cảm xúc áp lực vang vọng ra.

“Cút!”

Chương 1035: Gió giật trước bão giông (1)

Mặc dù giọng nói đến từ Cổ Linh Hoàng vô cùng kinh thiên động địa, nhưng dường như cũng lo lắng cảm xúc chấn động của mình sẽ khiến cho Hứa Thanh không chịu nổi tan vỡ mà chết, từ đó hóa thành một cái tọa độ cố định khó bị phai mờ, thế là rõ ràng thu liễm cả Thần uy cùng với lực lượng xé rách của mình xuống.

Hứa Thanh sắp không kiên trì nổi, rốt cuộc chậm rãi thở ra một hơi.

Thân thể của hắn lảo đảo lui ra phía sau, vốn muốn ly khai, nhưng khi ngẩng đầu liếc mắt nhìn những con long xà màu xanh do vận khí biến thành, đang trôi lơ lửng ở phía trước cặp mắt vĩ đại kia, nghĩ đến vẻ khát vọng của Linh Nhi tràn ra khi ở trong thức hải, vì vậy nội tâm Hứa Thanh khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên chỉ một ngón tay lên trên, mở miệng.

“Cổ Hoàng Tôn kính, ta mượn một đạo vận khí, về sau sẽ dùng vật đồng giá trả lại!”

Lời nói vừa ra, Thần uy bốn phía bị Cổ Linh Hoàng thu hồi lần nữa vù vù nổi lên, cặp mắt vĩ đại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, uy nghiêm mãnh liệt hơn so với trước rất nhiều.

“Ta không phải xin hay đòi, mà là mượn.” Hứa Thanh rất nghiêm túc giải thích một câu.

Con mắt vĩ đại chú ý đến chấm đỏ trên bầu trời, tiếp theo đảo qua Hứa Thanh, ngóng nhìn Thương Long Thiên Đạo của hắn.

Sau một lúc lâu, một đám sương mù vận khí màu xanh bỗng lay động, bay thẳng đến Hứa Thanh, được Hứa Thanh một phát tiếp được, sau đó long xà màu xanh liền hóa thành một khối tinh thạch màu xanh.

Óng ánh sáng long lanh, vô cùng đẹp, nhìn qua liền biết là chí bảo.

Ngay sau đó, một tiếng gầm nhẹ từ bên trong con mắt vĩ đại truyền ra.

“Lập tức, cút!”

Nói xong, con mắt vĩ đại khép kín, không hề nhìn Hứa Thanh nữa.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, thân thể nhanh chóng bay xa, rời khỏi núi máu thịt, rời khỏi hoàng cung, hóa thành một đạo cầu vồng ở trên trời, sau lưng xuất hiện chiếc cánh, triển khai tốc độ đến cực hạn.

Đề phòng ngoài ý muốn lại nổi lên, Hứa Thanh cũng không đặt Tử Nguyệt trở về Thiên Cung thứ tư, mà toàn lực tản ra khói độc che lấp tín hiệu, thỉnh thoảng lại nhìn lên bầu trời.

Hắn lo lắng Hồng Nguyệt phủ xuống, cũng lo lắng Cổ Linh Hoàng lần nữa mở mắt ra, dưới hai sự băn khoăn, Hứa Thanh chỉ có thể toàn diện bộc phát tốc độ, nhanh chóng bay theo con đường lúc đến.

Cứ như vậy, mấy ngày trôi qua, toàn bộ hành trình trở về, Hứa Thanh không hề gặp phải bất luận ác hồn nào ngăn trở, cho đến khi trở lại địa phương hạ xuống, có lẽ là do ký hiệu truyền tín hiệu đã bị che lấp, cũng có lẽ là bản thân Cổ Linh Hoàng cố gắng, Tử Nguyệt trên bầu trời dĩ nhiên ảm đạm hơn nhiều, chấm đỏ cũng biến thành mơ hồ.

Hứa Thanh không dám dừng lại, xông lên trên không.

Theo mặt đất càng lúc càng thu nhỏ, một cỗ lực hút từ dưới mặt đất truyền đến, cuối cùng, dưới sự nỗ lực của Hứa Thanh, ngay một khắc hắn hoàn toàn lao ra, hắn liền nhanh chóng thu hồi Tử Nguyệt vào trong Thiên Cung, dùng độc cấm toàn lực che lấp.

Sau một lát hãi hùng khiếp vía, xác định không có gì đáng ngại, thân thể của hắn nhoáng một cái xuất hiện ở bên trong Linh Uyên, gắt gao bám vào vách đá một bên, khiến cho thân hình cố định lại, không bị phía dưới hút xuống.

Vách đá lạnh như băng tản ra từng trận hàn ý, xâm nhập toàn thân của hắn, Hứa Thanh vừa vận hành thủy tinh màu tím khôi phục thương thế, vừa leo lên phía trên.

Thời điểm lao xuống rất thuận lợi, nhưng thời điểm đi lên, lực hút truyền ra từ Linh Uyên bên dưới cực lớn, Hứa Thanh lại có thương thế bên người, giờ phút này lại không dám lấy Tử Nguyệt chống cự, vì vậy bám sát vách đá leo lên tự nhiên an toàn hơn nhiều so với phi hành.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Hứa Thanh thi thoảng dừng lại nghỉ ngơi, sau ba canh giờ, rốt cuộc hắn thấy được tế đàn phía trên, cũng nhìn thấy lão đầu đường Bản Tuyền khoanh chân ngồi ở chỗ kia, sắc mặt của lão đang rất âu sầu, không ngừng bấm niệm pháp quyết, ý đồ lần nữa mở ra một đạo khe hở.

Hứa Thanh không có chú ý quá nhiều, quay đầu nhìn về phía thạch động trên vách đá, cho đến khi nhìn thấy được thiếu nữ áo trắng khoanh chân ngồi ở chỗ kia, đáy lòng của hắn nhẹ nhàng thở ra.

Giờ phút này sắc mặt của Linh Nhi đã không còn không có chút máu nữa, nàng đã có hô hấp, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, rõ ràng đã khôi phục sinh cơ.

Chỉ là thời gian linh hồn ly thể quá lâu, cho nên bây giờ vẫn còn đang ở bên trong uẩn dưỡng, thời gian ngắn không cách nào thức tỉnh, bốn phía có pháp thuật đến từ lão đầu đường Bản Tuyền thủ hộ cho nàng.

Ngay khi Hứa Thanh nhìn Linh Nhi, lão đầu lần lượt thi pháp thất bại trên tế đàn cũng bỗng nhiên sững sờ, chợt cúi đầu nhìn xuống Linh Uyên phía dưới, sau khi chú ý thấy Hứa Thanh đang bám trên vách đá leo lên từng chút, ánh mắt của lão trợn to, la thất thanh.

“Ngươi…ngươi thế mà tự mình trở về?”

Ánh mắt lão đầu đường Bản Tuyền giống như nhìn thấy quỷ vậy, thật sự là mấy ngày nay lão đã nhiều lần thi pháp, thậm chí còn mời cả Mộc Linh Tộc tới để lần nữa mở ra khe hở, nhưng mỗi lần đều thất bại.

Mà trong lòng của lão cũng hiểu rõ, coi như thật sự thành công, sợ là cũng không cách nào cứu Hứa Thanh trở về rồi, dẫu sao tình huống lúc đó, là Cổ Linh Hoàng mở mắt ra.

Cho nên nội tâm của lão rất là âu sầu, một phương diện lão cảm thấy Hứa Thanh là vì cứu Linh Nhi mà hy sinh, đáy lòng có chút phức tạp, một phương diện khác là lo lắng sau khi Linh Nhi tỉnh dậy, biết được những tin này sẽ không chịu nổi.

Nhưng hôm nay, trong khi khuôn mặt của lão đang vô vàn âu sầu, thế mà lại nhìn thấy Hứa Thanh tự mình bò về.

“Đó là Cổ Linh Hoàng đấy… .” Lão đầu đường Bản Tuyền thì thào, cả người cũng trở nên ngây ngốc.

Cho đến khi Hứa Thanh nhảy lên, đặt chân xuống tế đàn xuất hiện ở trước mặt của lão, lúc này lão đầu đường Bản Tuyền mới hít vào một hơi, vừa muốn mở miệng, Hứa Thanh không kịp thở mà phất tay, đưa tinh thạch vận khí màu xanh hắn cầm được từ Cổ Linh Hoàng ra.

“Cái này là cho Linh Nhi.”

Chương 1036: Gió giật trước bão giông (2)

Lão đầu đường Bản Tuyền giơ tay tiếp nhận theo bản năng, hơi mờ mịt nhìn thoáng qua thì đôi mắt lần nữa trợn to, trong đầu cũng vang lên tiếng nổ, thân thể càng trực tiếp nhảy dựng lên, lần nữa nghẹn ngào.

“Tổ Vận Hoàng Khí!!”

Hô hấp của lão vô cùng dồn dập, gắt gao cầm chặt, tâm thần cũng đang run rẩy, giá trị của vật này cực lớn, nhất là đối với hậu duệ Cổ Linh tộc mà nói, càng là vô giá.

Nếu như Linh Nhi hấp thu Tổ Vận Hoàng Khí này, huyết mạch chẳng những sẽ càng thêm nồng đậm, nguyền rủa trên người cũng nhờ có Tổ Vận Hoàng Khí mà hòa hoãn tới trình độ nhất định.

Mà vật này, đặt ở thời đại Cổ Linh tộc năm đó, cũng chỉ có hoàng tộc mới có thể có đủ vận khí cộng sinh.

Nó có thể giúp cho Linh Nhi tu luyện tăng nhanh vượt bậc.

Thấy đối phương lộ ra biểu cảm như thế, Hứa Thanh yên lòng, ngẩng đầu nhìn qua Linh Nhi đang đả tọa trong thạch động, trước mắt hiện ra từng màn ở trong Linh Uyên phía dưới.

“Lần này huyết mạch bản nguyên của Linh Nhi bị hao tổn, khả năng phải cần 1 tháng mới thức tỉnh, nhưng mà có Tổ Vận Hoàng Khí này, huyết mạch của nàng chẳng những có thể khôi phục, còn có thể nâng cao hơn một tầng.”

Lão đầu đường Bản Tuyền vội vàng mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, trong lòng dâng lên từng trận cảm giác mỏi mệt, sau đó lại lấy ra một cái lệnh bài hắc thiết.

“Ngươi biết cái này không?”

Lệnh bài kia có hình bầu dục, có khắc phù văn phức tạp, tràn ra ánh sang màu đen, toàn thân băng hàn, bên trong còn mơ hồ tràn ra chấn động truyền tống, là lúc Hứa Thanh chạy theo trên đường tới đại thế giới Cổ Linh Hoàng, thu được từ trên người một cái thi hài bị hắn đánh chết.

Lúc ấy hắn cảm thấy vật này có chút không tầm thường, vì vậy liền giữ lại.

“Đây là Linh Uyên phù!”

“Vật này ở bên ngoài rất thưa thớt, nhưng bên trong đại thế giới có rất nhiều, sau khi dùng thủ pháp đặc thù mở ra, dung nhập pháp lực vào, có thể khiến cho người ngoài tùy thời truyền tống vào trong Linh Uyên, đồng thời vị trí truyền tống hầu như lập tức hiện ra trong đầu, còn có thể định hướng truyền tống.”

Lão đầu đường Bản Tuyền nhanh chóng giải thích, bây giờ trong mắt của lão, Hứa Thanh đã hoàn toàn khác so với trước kia, cho đến bây giờ lão cũng không thể giải thích được đối phương đến cùng làm sao có thể hóa giải được cái nguy cơ trí mạng kia.

Hứa Thanh gật đầu, suy tư một phen, thu hồi vật ấy sau đó liếc mắt nhìn Linh Nhi đang đả tọa thật sâu, quay người liền muốn ly khai.

“Ngươi…ngươi không ở lại chờ Linh Nhi một chút sao?”

Lão đầu đường Bản Tuyền do dự hỏi một câu.

“Trên người ta có một chút phiền toái, không thích hợp lưu lại lâu, về sau sẽ gặp nhau.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, đi về phía bậc thang, dần dần đi xa.

Nhìn qua thân ảnh Hứa Thanh rời đi, lão đầu đường Bản Tuyền đứng tại chỗ, trong đầu hiện ra một màn lúc lão mở ra khe hở, đối phương dùng thân thể ngăn cản Thần uy, bảo hộ Linh Nhi.

“Xú tiểu tử, mặc dù có rất nhiều khuyết điểm, cũng không khiến người khác thích nổi, nhưng cuối cùng cũng là một người ân oán rõ ràng, trọng tình trọng nghĩa.”

Lão đầu thì thào.

Giờ phút này bên ngoài Mộc Linh Tộc đang là lúc hoàng hôn, trên bầu trời tràn ngập những rặng mây đỏ, giống như là máu vậy.

Thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở trên trời, gió đêm thổi qua khiến tay áo của hắn bay phất phới, trong mắt của hắn xuất hiện vẻ lo lắng, nhìn về phía Quận Đô xa xa.

Sở dĩ hắn rời khỏi tế đàn, một mặt là Hứa Thanh không biết sau khi chủ động triệu hoán Hồng Nguyệt ở trong đại thế giới của Cổ Linh tộc, sẽ có tồn tại hậu hoạn gì hay không.

Mà một nguyên nhân khác là…Một khắc hắn rời khỏi Linh Uyên, cái cảm giác nguy cơ hắn cảm thấy từ mấy tháng trước, bỗng nhiên trở nên vô cùng kịch liệt.

“Chẳng lẽ, là Hồng Nguyệt?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, trong lòng hiện ra rất nhiều suy nghĩ, thân thể nhoáng một cái đang muốn đi về phía trước, nhưng vào lúc này, mặt đất đột nhiên rung động!

Vô số cây cối kịch liệt lay động, tựa như có một đạo gợn sóng vô hình hóa thành cuồng phong, từ đằng xa quét ngang đến.

Thậm chí sơn mạch khắp nơi, giờ phút này đều vang lên âm thanh ken két, xuất hiện khe hở, sau đó nhanh chóng lan tràn, mặt đất nơi xa tương tự trồi lên, đất rung núi chuyển.

Bầu trời bỗng nhiên biến sắc, từ phía Quận Đô bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang cực lớn, vang vọng khắp non nửa Phong Hải Quận, dường như chỗ đó có nơi nào đang tan vỡ bạo khai.

Dư âm động trời, hóa thành thiên lôi, làm vỡ nát rặng mây đỏ.

Bầu trời lập tức hiện ra mây đen, như là thủy triều, mãnh liệt khuếch tán ra khắp bát phương, trong một cái chớp mắt, hoàng hôn đã bị xóa đi, vào thời khắc này toàn bộ thiên địa đã trở thành đêm tối!

Tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, hắn cảm nhận được cuồng phong, cảm nhận được trùng kích, thân thể trong không trung không cách nào điều khiển mà tự động lui lại, lúc này hắn nhìn thấy được nơi cuối cùng trên bầu trời, phía Quận Đô cách nơi này rất là xa xôi, xuất hiện một cái thân ảnh cực lớn lập lòe ra những đạo bạch quang.

Thân ảnh này là một lão giả, đội trời đạp đất, toả ra uy áp kinh khủng, bốn phía còn có vô số tiểu thế giới nhanh chóng hình thành, lại nhanh chóng sụp xuống, tản mát ra uy áp mênh mông.

Mặc dù so ra kém Thần Linh, nhưng cho Hứa Thanh cảm giác đã vượt qua Cung chủ.

Giờ phút này trong mắt của lão giả lộ ra vẻ lưu luyến, cúi đầu nhìn qua Phong Hải Quận, trong thần sắc lộ ra một tia không muốn, dần dần từng điểm đen hiện ra khắp toàn thân lão, càng lúc càng nhiều, thành đàn thành mảnh, nhanh chóng bao phủ toàn bộ thân hình, sau đó lão giả mở to miệng hình như muốn nói cái gì đó…Nhưng cuối cùng, một câu lão cũng nói không nên lời, thân thể bị đêm tối thôn phệ, thời gian dần qua liền tiêu tán ra, hoàn toàn hòa tan ở trong bóng tối.

Im lặng…vẫn lạc!

Vào thời khắc này, thiên lôi ngập trời trước đó chưa từng có hiện lên.

Trong tiếng nổ vang, từng giọt nước mưa từ trên trời giáng xuống, mưa như trút nước đổ xuống khắp đại địa, rơi vào trên sơn mạch, rơi vào trên bùn đất, rơi vào trên cỏ cây, rơi vào trên vô số tộc quần trong Phong Hải Quận.

Cũng rơi vào trên người Hứa Thanh, bên trong mưa gió, trong đầu của hắn dấy lên vô tận phong bạo.

Hắn đã mấy lần nhìn thấy thân ảnh kia từ xa xa trong Quận Đô.

“Quận Trưởng … . .” Hứa Thanh thì thào, thần sắc hiện lên vẻ không cách nào tin.

Chương 1037: Kinh biến (1)

Bầu trời là một mảnh đen nhánh.

Chỉ có từng đạo tia chớp xuất hiện bên trong cuồn cuộn sấm sét nổ vang, xé rách bầu trời màu đen.

Nước mưa lạnh như băng liên tục trút xuống, xối tới tất cả vùng đất trên Phong Hải Quận.

Hứa Thanh kinh ngạc nhìn qua phía Quận Đô, tâm thần dấy lên gợn sóng cực lớn.

“Quận Trưởng, vẫn lạc...”

Đối với Quận Trưởng, Hứa Thanh chỉ thỉnh thoảng gặp qua mấy lần bên trong Chấp Kiếm Cung, không có bất kỳ tiếp xúc nào, hiểu biết về người này đều là được nghe từ trong miệng người khác.

Nhưng hắn biết rõ, Phong Hải Quận còn có thể nguyên vẹn tới bây giờ, không bị Thánh Lan tộc dùng các loại biện pháp xâm chiếm và phân liệt, trong này có công lao cực lớn của Quận Trưởng các thời kỳ.

Quận Trưởng vì trách nhiệm này, tọa trấn Phong Hải Quận tám trăm năm, mặc dù không có công sức mở rộng bờ cõi biên cương, nhưng lại có thể cân bằng trong ngoài, cẩn trọng giúp cho Phong Hải Quận vẫn do nhân tộc nắm quyền như trước, 13 Châu vẫn giữ được hoàn thiện, so với sáu Quận trong vòng nghìn năm từng bước mất đi châu thổ mà nói, quả thực là rất hiếm thấy.

Hôm nay, lão nhân này ...vẫn lạc.

Hứa Thanh không biết được cụ thể, cũng không biết bên trong Quận Đô đến cùng xảy ra chuyện gì, giờ phút này trong lúc tâm hắn tự chấn động, nghĩ tới Tử Huyền cùng với đám người Khổng Tường Long.

Vì vậy hắn lập tức xuất ra Kiếm Lệnh cùng với ngọc giản truyền âm, nhưng không đợi hắn dò hỏi tin tức, Kiếm Lệnh và ngọc giản đồng thời truyền đến chấn động mãnh liệt, vô số tin tức từ bên trong bộc phát ra.

“Hứa Thanh, ngươi có ở trong Hình Ngục Ti không! Ngươi sao rồi!!”

“Hứa Thanh, Quận Trưởng đã vẫn lạc, không có bất kỳ dấu hiệu nào, bất thình lình liền vẫn lạc, quá đột ngột rồi!”

“Hứa Thanh, ngươi ở đâu, Hình Ngục Ti tan vỡ rồi!!”

“Vô số phạm nhân chạy trốn, Quận Đô đại loạn!”

Ngay khi Hứa Thanh dung nhập cảm giác vào trong Kiếm Lệnh và ngọc giản, những tin tức này lập tức ào ào nổi lên bên trong đầu óc của hắn, bên trong có Khổng Tường Long cùng với đám người Sơn Hà Tử truyền âm, còn có một chút Chấp Kiếm Giả cùng với binh sĩ Hình Ngục Ti mà Hứa Thanh biết.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, vào thời khắc này, một cỗ run rẩy từ trong đáy lòng dâng lên, cấp tốc khuếch tán toàn thân, cuối cùng hóa thành một tiếng nổ vang trong đầu.

“Hình Ngục Ti tan vỡ?” Trong lòng Hứa Thanh dâng lên sóng lớn, có chút khó có thể tin, cầm lấy Kiếm Lệnh, lập tức dò hỏi về phía Khổng Tường Long.

Sau khi nhận được câu trả lời của Hứa Thanh, giọng nói của Khổng Tường Long mang theo bi phẫn, cấp tốc mở miệng.

“Hứa Thanh, Hình Ngục Ti đã nổ tung! Hiện giờ rất nhiều phạm nhân đang chạy trốn, rất nhiều rất nhiều, khu Đinh, khu Bính, khu Ất… Cung chủ cùng với phó Cung chủ còn có chấp sự, đang dựa vào pháp bảo cấm kỵ của Quận Đô giao chiến cùng với phân thân Thần Linh mà Hình Ngục Ti giam giữ.”

Hứa Thanh vừa muốn tiếp tục truy vấn, bên trong ngọc giản truyền âm truyền ra giọng nói run rẩy của Tử Huyền.

“Hứa Thanh, ngươi… . . Ngươi đang ở đâu? Ngươi có ổn không… . . Ta đang ở Hình Ngục Ti, ta không tìm thấy ngươi… . .”

Giọng nói của Tử Huyền run rẩy, sau khi Hứa Thanh nghe được lập tức hồi đáp trở lại, sau khi biết được Hứa Thanh không đáng ngại, Tử Huyền rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, đang muốn hỏi tiếp hỏi thăm, nhưng trái tim Hứa Thanh cực loạn, sau vài câu lập tức vội vàng truyền âm cho Khổng Tường Long.

“Khổng đại ca, trước mắt…” Hứa Thanh còn chưa có truyền âm hết, giọng nói lo lắng của Khổng Tường Long liền truyền đến.

“Hứa Thanh, nếu như ngươi không có ở trong Quận Đô, vậy lập tức tìm một chỗ ẩn núp đi, trước tiên không nên trở về, đợi vài ngày lại quay về.”

“Rất nhiều phạm nhân Hình Ngục Ti chạy trốn, ngươi là binh sĩ, một khi trên đường gặp phải, sẽ vô cùng hung hiểm, mặt khác… Xảy ra chuyện lớn!”

“Ta vừa mới nhận đến tin tức, biên giới Phong Hải Quận xuất hiện đại quân của Thánh Lan tộc, đây là việc đã có dự mưu từ trước! Hứa Thanh, chiến tranh …sắp bắt đầu rồi!”

Giọng nói của Khổng Tường Long dồn dập, câu nói sau cùng, lộ ra vẻ kiên quyết.

Tâm thân Hứa Thanh không ngừng xuất hiện gợn sóng, những chuyện này xảy ra quá nhanh, hắn chỉ có thể nhanh chóng tỉnh táo lại, hít sâu, không chút chần chờ, nhoáng một cái bay thẳng đến đại địa, trốn vào lòng đất và ẩn giấu khí tức.

Hắn biết rõ, vị trí của mình cũng không cách Quận Đô quá xa, lấy tu vi của hắn, dùng nửa canh giờ liền có thể đạt tới, như vậy đối với phạm nhân trong Hình Ngục Ti mà nói, muốn tới nơi đây cũng sẽ không quá chậm.

Mặc dù phần lớn phạm nhân bị giam giữ trong Hình Ngục Ti đều sẽ suy yếu, nhưng một khi những tên phạm nhân khu Bính trở về đại lục Vọng Cổ, không có Thiên Đạo tiểu thế giới trấn áp, chiến lực bọn họ sẽ lập tức cường hãn trở lại.

Cho nên Khổng Tường Long nói không sai, hắn trước tiên cần phải ẩn nấp bản thân, đợi mấy ngày sau hết thảy ổn định lại trở về, mới là lựa chọn chính xác nhất.

“Phong Hải Quận, đại loạn rồi!” Ở sâu dưới lòng đất, trong mắt Hứa Thanh dần dần lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt.

Cho đến hồi lâu, hắn lấy ra ngọc giản, đầu tiên là truyền âm báo cho lão đầu đường Bản Tuyền biết hết thảy thông tin, kêu lão thông báo Mộc Linh Tộc đề phòng, sau đó lại truyền âm cho đội trưởng.

Nhưng đội trưởng vẫn chưa hề đáp lại như trước.

Hứa Thanh nhíu mày, sau khi suy tư liền truyền âm cho Thanh Thu, nhưng cũng không có kết quả.

Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, thu hồi ngọc giản truyền âm rồi khoanh chân đả tọa, bình phục lại suy nghĩ đang không ngừng lên xuống trong nội tâm.

Thời gian trôi qua, một ngày đi qua.

Kiếm Lệnh của Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, giọng nói mệt mỏi của Cung chủ vang vọng ở.

“Trong phạm vi khu vực Quận Đô, một khắc thu được thông cáo này, toàn bộ Chấp Kiếm Giả ở bên ngoài, lập tức trở về, thời hạn giờ Tý tối nay!”

“Ta báo cho biết các ngươi biết ba sự kiện.”

“Một, Quận Trưởng vẫn lạc.”

“Hai, phạm nhân Hình Ngục Ti vượt ngục, trên đường trở về các ngươi có thể sử dụng hết thảy thủ đoạn để bảo vệ an toàn của bản thân.”

“Ba, Thánh Lan tộc xâm lấn Phong Hải Quận chúng ta, đại quân tiến tới, căn cứ tình báo, Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc thức tỉnh, đã hạ lệnh cho tộc nhân khởi xướng chiến tranh.”

“Các Chấp Kiếm Giả. . . . . Chiến tranh, đã đến.”

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi Kiếm Lệnh, cúi đầu sửa sang lại túi trữ vật, cảm giác trạng thái bản thân một chút, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, nhoáng một cái thoát khỏi mặt đất phía dưới, bay lên trên không.

Giờ phút này là buổi trưa, bầu trời có chút khác biệt với hôm qua, có thể thấy toàn bộ bầu trời tràn ngập một mạng lưới lớn.

Mạng lưới này lập lòe tinh quang, bao trùm khắp màn trời, phạm vi bao phủ vô tận.

Từng trận uy áp tản ra từ trên mảnh tinh võng này, hầu như một cái chớp mắt khi Hứa Thanh xuất hiện, mạng lưới trên bầu trời chợt bỗng nhúc nhích, giống như đang ghi chép về hắn.

Chương 1038: Kinh biến (2)

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, bay nhanh về phía Quận Đô.

Trên đường đi sự cảnh giác cùng với đề phòng của hắn đậm hơn so với trước kia vài phần, cho đến lúc sắp tiếp cận Quận Đô, hắn nhận được truyền âm của Khổng Tường Long.

Bên trong truyền âm, Khổng Tường Long báo cho Hứa Thanh biết, nhờ ba vị Cung chủ của Tam Huyền cùng Quận Thừa cùng nhau cố gắng, đã tạm thời đè xuống hỗn loạn trong Quận Đô, đồng thời bởi vì chiến tranh đã đến, Cung chủ Chấp Kiếm Cung nắm chủ chiến sự, tạm thời chấp chính chức vị Quận Trưởng.

Hôm nay đã truyền ra hai đạo pháp chỉ.

Một đạo là triệu tập Chấp Kiếm Giả trở về, một đạo là phong tỏa toàn cảnh, vả lại toàn diện mở ra pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô.

Mạng lưới lớn trên bầu trời, chính là pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn tinh võng xa xa, thu hồi Kiếm Lệnh và đạp không đi xa, không lâu về sau, Quận Đô... . Ở ngay trước mặt.

So với lúc Hứa Thanh rời đi, toàn bộ hình dáng của Quận Đô đã đại biến.

Đô thành trôi nổi trên bầu trời xuất hiện rất nhiều chỗ vỡ vụn, thoạt nhìn giống như tổ ong, ba tòa Huyền Cung chung quanh cũng đều xuất hiện không trọn vẹn khác biệt.

Mà cuối cùng thứ khiến người ta nhìn thấy giật mình nhất, là mặt đất.

Hố sâu đã từng là Hình Ngục Ti sụp đổ xuống, cửa động bị vô số đá vụn lấp kín.

Lấy chỗ đó làm trung tâm, từng đạo khe nứt cực lớn lan tràn ra khắp bốn phương, nhìn thấy mà giật mình.

Toàn bộ Hình Ngục Ti, không còn tồn tại.

Trừ bên ngoài những cái này, Chấp Kiếm Giả và tu sĩ tuần tra Quận Đô so với trước kia nhiều hơn gấp mấy lần phân tán ra khắp bốn phương, đề phòng sâm nghiêm, biểu cảm từng người phần lớn đều trong bi phẫn mang theo nghiêm túc.

Lại còn có dị chất cùng với chấn động pháp thuật chưa có hoàn toàn bị xua tán còn sót lại ở trên nơi này, khiến cho rất nhiều nơi thoạt nhìn mơ hồ vặn vẹo.

Trong lòng Hứa Thanh trầm xuống, một khắc tiến tới gần, không ít Chấp Kiếm Giả tuần tra nhao nhao đề phòng bay đến, càng có một chút thần niệm từ bốn phương bao phủ, sau khi phát hiện thân phận Hứa Thanh, mới chậm rãi tản đi.

Hứa Thanh trầm mặc, đi đến phía Hình Ngục Ti.

Chỗ động khẩu bị lấp kín, một chút binh sĩ Hình Ngục Ti đang thi pháp, khiến cho nơi đó được đào ra một cái thông đạo chật hẹp, sau khi phát hiện Hứa Thanh đã đến, những binh sĩ này nhao nhao nghiêng đầu.

Không có ai nói chuyện, nét mặt của bọn họ đều hiện lên vẻ âm lãnh, giống như hung thú nhắm người mà cắn, nhìn đồng loại đi tới.

Hứa Thanh lặng lẽ tiến đến rồi nhìn qua khe hở được tạo ra, cất bước đi vào, bước theo thông đạo tiến vào chỗ sâu, nguyên bản từng gian nhà tù ở bốn phía bây giờ là những bức tường đổ.

Nhìn qua những thứ này, trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ âm lãnh, cho đến khi hắn đi tới chỗ đã từng là nhà tù số 132 khu Đinh.

Cửa lớn nhà tù 132 khu Đinh đã chia năm xẻ bảy, một nửa khu vực bên trong bị cự thạch nghiền ép, những cái lồng giam còn lại cũng đã vỡ vụn, toàn bộ phạm nhân bên trong đã biến mất.

Cùng nhau biến mất, còn có tiểu nam hài.

Không thấy đâu nữa.

Hứa Thanh im lặng đi đến một ngóc ngách, hắn nhìn thấy ở đó có một đống mảnh vỡ thẻ tre tạo thành một ngọn núi nhỏ.

Bên trong từng chiếc thẻ tre, đều ghi chép nội dung tương tự.

Một lát sau Hứa Thanh rời đi, mang đi những mảnh thẻ tre vỡ, đi tới nơi đã từng là tầng 89.

Ở bên trong khu Bính, Hứa Thanh nhìn qua bích hoạ bốn phía đã vỡ vụn, tiểu thế giới… . Đã tan vỡ.

“Ngươi đã đến rồi.”

Giọng nói khàn khàn truyền đến từ đống đá vụn sụp xuống đằng xa.

Trong bóng tối, Quỷ Thủ mình đầy vết thương ngồi ở chỗ kia, bốn phía rải rác đều là bầu rượu, trong tay lão vẫn còn một bình, giờ phút này nhìn qua Hứa Thanh, cười thảm một tiếng.

“Đều chạy hết rồi, chạy rất là sạch sẽ.”

“Ta đã giết rất nhiều, nhưng giết không hết… . .”

Hứa Thanh đi tới, nhìn Quỷ Thủ thương thế rất nặng, thậm chí căn cơ cũng xuất hiện vỡ vụn, cảm nhận được trên người đối phương tràn ngập tử ý nồng đậm, hắn lặng lẽ lấy ra một chút đan dược, đặt ở một bên.

“Lão già như ta còn chưa có chết, Hứa Thanh, ngươi có rượu không?” Quỷ Thủ ném bình rượu trống không trong tay xuống đất, liên tiếp truyền ra âm thanh tan vỡ.

Hứa Thanh gật đầu, lấy ra một bình từ túi trữ vật, đưa tới.

Quỷ Thủ run rẩy giơ lên tay, sau khi tiếp lấy uống một ngụm lớn, sau đó kịch liệt ho khan, sắc mặt nổi lên một mảnh mây đỏ không bình thường, sau đó lão thở hồng hộc, nhìn qua bích hoạ vỡ vụn, thì thào nói nhỏ.

“Sao ta có thể tuỳ tiện chết như thế được, ngươi biết không Hứa Thanh, ta còn có một kiếm, đã uẩn dưỡng mấy trăm năm, nhưng vừa nãy ta vẫn chưa có chém ra… . Rất nhiều phạm nhân chạy trốn mà một kiếm này của ta chỉ có thể trảm một tên, ta không muốn lãng phí như vậy.”

“Đây là thứ ta chuẩn bị vì thủ hộ khu Bính, ta muốn trảm vào trên người súc sinh đã hủy Hình Ngục Ti… . .”

“Trước lúc chém xuống, ta sẽ không chết.” Quỷ Thủ thì thào, giọng nói kiên định.

Hứa Thanh trầm mặc, chắp tay cúi đầu, trong lòng phức tạp, rời khỏi nơi đây.

Mà giờ khắc này, bên trong Thánh Lan đại vực cách Phong Hải Quận rất xa xôi, trong một mảnh bình nguyên cực kỳ đặc thù, nơi đây không thuộc về bất luận Quận nào, nó nằm ở chính trung tâm Thánh Lan đại vực, là Thánh địa của cả Thánh Lan tộc.

Thả mắt nhìn tới, nơi đây là một mảnh màu trắng.

Không phải là băng tuyết bao phủ, mà là cát sỏi.

Bất luận một viên cát sói nào, cũng đều ẩn chứa linh khí nồng đậm, thậm chí ở bốn phương trong bình nguyên này còn tồn tại vô số pho tượng hình người, tràn ra khí tức cổ xưa.

Bọn họ là quân đoàn Thân Vệ dưới trướng Đại Công Tước của Thánh Lan phản bội nhân tộc năm đó.

Bây giờ năm tháng trôi qua, toàn bộ quân đoàn cũng đã hóa thành pho tượng, sừng sững đứng ở bên trên bình nguyên màu trắng này, giờ phút này từ xa nhìn lại, lại làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh.

Mà đầu nguồn của cỗ cảm giác thần thánh này, là một tòa miếu thờ màu trắng duy nhất bên trong bình nguyên.

Đây là tổ miếu của Thánh Lan tộc, cũng là nơi Tổ Hoàng của của bọn họ ngủ say.

Lúc này ở bên ngoài miếu thờ đang có bốn đạo thân ảnh cao lớn không hề nhúc nhích quỳ bái ở đó.

Bốn người này, toàn bộ đều mặc Đế bào, đội Đế quan, bọn họ chính là Hoàng của bốn đại vương triều Thánh Lan tộc, trong đó vị Hoàng của Thiên Phong, quỳ ở chính giữa.

“Tổ tiên, chúng ta đã hành động theo kế hoạch.” Hoàng của Thiên Phong, cung kính mở miệng.

“Tổ tiên, đại quân của Hồng Linh đã tiến vào Phong Hải Quận, mặt khác, việc về Thần tử Hắc Thiên, bây giờ cũng đã tra được một chút manh mối, kính xin định đoạt.” Bên cạnh Hoàng của Thiên Phong, Hoàng của Hồng Linh trầm giọng truyền ra lời nói.

Miếu thờ một mảnh im lặng, cho đến hồi lâu, một giọng nói tang thương cổ xưa phảng phất từ bên trong dòng sông năm tháng truyền ra, vang vọng ở phía trên bạch nguyên.

“Trước để việc Thần tử qua một bên, hết thảy lấy chuyện lớn làm trọng!”

“Tôn pháp chỉ Tổ Hoàng!” Ngoài miếu thờ, tứ hoàng cúi đầu, cung kính bái.

Chương 1039: Thư lệnh tùy hành (1)

Phong Hải Quận, bên ngoài Hình Ngục Ti sụp xuống phía dưới Quận Đô, Hứa Thanh sắc mặt âm trầm bước ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên Quận Đô tàn phá bên trên, thân thể nhoáng một cái bay đi, rất nhanh liền đến Đô thành Quận Đô, bay thẳng đến nơi trú đóng của Liên Minh Bát Tông.

Trên đường, từng tòa kiến trúc đổ vỡ không ngừng chiếu vào trong tầm mắt Hứa Thanh, hiển nhiên kịch biến hôm qua đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn cho Đô thành phồn hoa.

Mà con đường ngày thường hối hả người qua lại cũng trở nên vắng lặng rất nhiều, Hứa Thanh nhìn thấy vẻ bàng hoàng, mờ mịt, căng thẳng cùng với sợ hãi trong thần thái vội vàng của những người đi đường thưa thớt.

Quận Trưởng tử vong một cách ly kỳ, vốn cũng đủ khiến cho người ta hoảng loạn, mà Hình Ngục Ti tan vỡ càng làm cho nhân tâm kinh sợ, hơn nữa tin tức Thánh Lan tộc xâm lấn truyền ra, càng khiến cho trái tim những người này cũng dâng lên lo lắng cực lớn.

Trong này thậm chí còn có một chút tu sĩ cũng khó giấu thần sắc sợ hãi, dẫu sao không phải tất cả mọi người đều là Chấp Kiếm Giả.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, một đường bay nhanh.

Rất nhanh liền đi tới phân tông của Liên Minh Bát Tông.

Có Tử Huyền tọa trấn, phân tông coi như hoàn hảo, chỉ là giờ phút này phần lớn đệ tử liên minh bên trong đang sửa sang lại hành lý, giống như đang chuẩn bị xuất hành.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, cũng không hề dừng lại, mà đi thẳng đến chỗ ở Tử Huyền Thượng Tiên, khi tới liền thấy Tử Huyền đang ở cùng với khuê mật Lý Thi Đào của nàng.

Thần sắc hai người nghiêm nghị, đang thương thảo chuyện quan trọng, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng của Tử Huyền lộ ra một tia nhu hòa.

“Hứa Thanh, ta đang định tý nữa sẽ đi tìm ngươi, ta nhận được triệu hoán khẩn cấp của tông môn, không thể ở chỗ này nữa, hôm nay sẽ phải truyền tống trở về.”

“Thi Cấm bạo phát, Chấp Kiếm Cung đã hạ lệnh đối với Nghênh Hoàng Châu, để cho tất cả mọi người và tông môn bên trong Nghênh Hoàng Châu cần phải kháng trụ họa Thi Cấm.” Giọng nói của Tử Huyền mang theo ngưng trọng.

Hứa Thanh nghe vậy, trong lòng trầm xuống, hắn chính là người đầu tiên phát hiện ra việc bên Thi Cấm, tự nhiên biết rõ trong đó xảy ra chuyện gì.

“Trên thực tế lúc trước Liên Minh Bát Tông cùng với Chấp Kiếm Đình đã biết được kẻ đứng phía sau họa Thi Cấm chính là Thánh Lan tộc, cũng đã làm đề phòng rồi, cho nên ngươi không cần quá lo lắng về bên sư phụ của ngươi.”

“Mà mục đích Thánh Lan tộc làm nổ Thi Cấm bây giờ cũng đã lộ ra rồi, bọn chúng muốn dùng việc này để kiềm chế bớt bộ phận thế lực Châu khác của Phong Hải Quận.”

“Hứa Thanh, trong khoảng thời gian này thời thế sẽ rất hỗn loạn, trước mắt ngươi ở bên cạnh Cung chủ Chấp Kiếm Cung có lẽ an toàn hơn so với bên ngoài, cho nên lần này ta cũng không gọi ngươi cùng nhau trở về, ngươi ở nơi này…Nhất định phải cảnh giác nhiều hơn.”

Trong mắt Tử Huyền lộ ra ân cần, lấy ra ba khối ngọc giản đưa cho Hứa Thanh.

“Một khối là ẩn nấp, tương tự với hình vẽ ẩn nấp ta vẽ cho ngươi lần trước, còn có một khối là truyền tống phù phạm vi lớn, thời khắc mấu chốt ngươi có thể dùng để tránh đi hung hiểm.”

“Một khối cuối cùng ẩn chứa một đám thần niệm của ta, có thể chống cự một kích trí mạng cho ngươi.”

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên gợn sóng, sau khi nhận lấy cũng lặng lẽ lấy ra một chút đạo quả của cây Thập Tràng đưa tới, dẫu sao vật này cũng có hiệu quả khi luyện khí và luyện đan, Chấp Kiếm Cung vật chất phong phú cũng không vội cần, nhưng đối với Liên Minh Bát Tông mà nói, những thứ đạo quả này có hiệu dụng không nhỏ.

Sau khi Tử Huyền nhìn thấy cũng thay đổi sắc mặt, không khách sáo với Hứa Thanh, sau khi thu hồi lại dặn dò một phen, cho đến một lúc lâu sau, theo toàn bộ phân tông chỉnh lý xong, trong ánh mắt đưa tiễn của Hứa Thanh, phân tông Liên Minh Bát Tông rời khỏi.

Trước khi đi, Tử Huyền nhiều lần quay lại nhìn Hứa Thanh, ánh mắt hai người nhìn nhau, cho đến khi đi tới bên cạnh truyền tống trận, lần cuối cùng nhìn thoáng qua nhau, theo tia sáng tản ra, Tử Huyền cùng với đệ tử phân tông, biến mất.

Tâm tình của Lý Thi Đào rõ ràng cũng rất nặng nề, sau khi Tử Huyền đi, nàng nhẹ gật đầu với Hứa Thanh và vội vàng rời khỏi.

Nhìn qua truyền tống trận trống trơn, vẻ mặt Hứa Thanh chậm rãi đờ đẫn, hắn đã từng rất quen thuộc loại cảm giác này, lúc này hắn bỗng như trở về thời điểm một người ở trong xóm nghèo năm đó.

“Nên đi Chấp Kiếm Cung báo cáo rồi.” Hứa Thanh thì thào, lúc hắn quay người rời đi, ánh nắng hoàng hôn chiếu vào trên đạo bào, tạo thành một màu huyết sắc, cũng kéo thân ảnh của hắn trở nên vô cùng dài.

Hoàng hôn trôi qua, một cái chớp mắt khi đêm tối phủ xuống, Hứa Thanh đã đi tới Chấp Kiếm Cung.

Ngay khi xuất hiện, Khổng Tường Long nhận được truyền âm của Hứa Thanh, lập tức từ trong Chấp Kiếm Cung dùng tốc độ cao nhất bay ra, sau khi tới gần và nhìn đến Hứa Thanh, trong mắt Khổng Tường Long bỗng lộ ra vẻ giật mình.

Hiển nhiên biến hóa tu vi của Hứa Thanh đã bị Khổng Tường Long phát hiện, dẫu sao nếu so sánh cùng trước lúc rời đi thì bây giờ Hứa Thanh biến hóa quá lớn, thậm chí Khổng Tường Long còn có một loại cảm giác giống như đối mặt với Nguyên Anh.

Nếu như đổi thành lúc khác thì Khổng Tường Long nhất định sẽ tò mò hỏi, nhưng bây giờ Quận Đô kịch biến khiến cho y cũng không có tâm tình này, sau khi tới gần liền trầm thấp mở miệng.

“Hứa Thanh, từ bên biên giới vừa mới truyền đến tin tức, lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ không cách nào hoàn toàn ngăn cản đại quân Thánh Lan tộc, chỉ thoáng trì hoãn cước bộ của bọn chúng.”

“Đi thôi, Chấp Kiếm Giả cũng lần lượt trở về, tối nay Cung chủ sẽ an bài kế hoạch tác chiến cho toàn bộ Chấp Kiếm Giả trong

Quận Đô.”

“Hiện giờ…Ngươi chân chính là thư lệnh tùy hành, đi theo Cung chủ.” Khổng Tường Long ngóng nhìn Hứa Thanh, nhẹ giọng truyền ra lời nói.

Hứa Thanh bình tĩnh nhẹ gật đầu, hắn như nhớ rõ ngoài thân phận binh sĩ, chức vị nguyên bản của hắn là thư lệnh tùy hành đi theo Cung chủ.

Sự thật cũng đúng như là Khổng Tường Long nói, Hứa Thanh bước vào Chấp Kiếm Cung không lâu, hắn liền được Cung chủ triệu hoán.

Chỗ sâu trong Chấp Kiếm Cung, trong Chấp Kiếm đại điện, Hứa Thanh không có bất kỳ trì hoãn nào, lập tức đi đến và nhìn thấy Cung chủ Chấp Kiếm Cung trong mắt tràn ngập tơ máu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc đứng trước một tấm địa đồ quang ảnh cực lớn.

Trên người Cung chủ mang theo một chút máu tanh, vẻ mỏi mệt trên người vô cùng nồng đậm, hiển nhiên từ lúc Quận Đô xuất hiện kịch biến cho đến bây giờ, Cung chủ không hề nghỉ ngơi chút nào.

Bốn phía có bảy tám vị Chấp Kiếm Giả, bốn đại chấp sự cùng phó Cung chủ cũng ở đó, trên thân mỗi người đều có thương thế không giống nhau, nặng nhất chính là hai vị phó Cung chủ.

Đây là do hôm qua bọn họ trấn áp phân thân Thần Linh ở Hình Ngục Ti cùng Cung chủ mà bị thương, bây giờ không đủ thời gian đi khôi phục, đang tiếp nhận điều phối và an bài của Cung chủ.

Theo Cung chủ căn dặn, thần sắc của bốn đại Chấp sự cùng hai vị phó Cung chủ nhao nhao ngưng trọng hô vâng, riêng phần mình lần lượt rời đi, lúc đi ngang qua Hứa Thanh, phần lớn đều gật đầu về phía hắn, trong mắt có thâm ý.

Cho đến một lát, sau khi trong đại điện không có người nào khác, ánh mắt Cung chủ dời khỏi bản đồ quang ảnh, quay người với biểu cảm nghiêm khắc nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, tới đây báo cáo.” Hứa Thanh thần sắc nghiêm túc, chắp tay cúi đầu.

Chương 1040: Thư lệnh tùy hành (2)

“Hứa Thanh, chỉnh lý kiểm tra lại danh sách Chấp Kiếm Giả trở về, tìm ra người nào chưa trở về, tra ra nguyên nhân cùng với an bài thời gian hội nghị tối nay, có vấn đề gì không?”

Cung chủ trầm giọng mở miệng.

“Tuân pháp chỉ.” Hứa Thanh nghiêm mắt nói.

Cung chủ gật đầu, không để ý tới Hứa Thanh nữa, y có quá nhiều chuyện phải đi xử lý, bây giờ Phong Hải Quận loạn trong giặc ngoài, một khắc Quận Trưởng vẫn lạc, hết thảy trọng trách đều đặt ở trên người của y.

Hứa Thanh cũng rất đúng mực, cúi đầu rời đi, sau khi đi ra đại điện hắn lấy ra Kiếm Lệnh, dựa theo Cung chủ căn dặn, bắt đầu lu bù xử lý công việc.

Vào thời khắc này, thân phận thư lệnh đi theo đã danh xứng với thực, hắn có quyền hạn điều tra bất luận ghi chép gì, toàn bộ Chấp Kiếm Giả cũng cần phải phối hợp cùng hắn, nhưng một mình hắn có chút không đủ sức lực, cho nên sau khi trầm ngâm, Hứa Thanh liền truyền âm cho Khổng Tường Long.

Rất nhanh, Khổng Tường Long, Sơn Hà Tử cùng với Vương Thần còn có Dạ Linh cùng nhau đi tới vị trí của Hứa Thanh, dưới sự phối hợp của bọn họ, Hứa Thanh rất nhanh liền sửa sang lại danh sách người tham dự cùng với nguyên nhân những người chưa về mà Cung chủ cần.

Cuối cùng định ra hội nghị vào giờ Tý và chuẩn bị sân bãi, trước giờ hội nghị một canh giờ, lấy quyền hạn của bản thân thông báo cho toàn thể Chấp Kiếm Giả.

“Tiếp nhận mệnh lệnh Cung chủ, thông báo cho toàn bộ Chấp Kiếm Giả biết, tối nay giờ Tý, tại quảng trường số 1 ở khu Đông của Chấp Kiếm Cung, tham gia hội nghị!” Vào thời khắc này, giọng nói của Hứa Thanh vang vọng bên trong toàn bộ Kiếm Lệnh của Chấp Kiếm Giả.

Đây là lần đầu tiên hắn chân chính truyền ra giọng nói từ khi có thân phận thư lệnh đi theo.

Rất nhanh, giờ Tý tới gần.

Trên quảng trường số 1 ở khu Đông, toàn thể Chấp Kiếm Giả nhanh chóng bay đến, không cần tổ chức trật tự, Chấp Kiếm Cung vốn đã có kỷ luật sâm nghiêm, giờ phút này gần mười vạn Chấp Kiếm Giả đứng ở nơi đó, rập rạp vô số, đồng thời cũng rất ngay ngắn trật tự, dựa theo tu vi nhóm ra từng đội, tự có trưởng của đội.

Không có người nói chuyện, chỉ có sự nghiêm túc bốc lên trong tim của mỗi người, trong mắt của bọn họ phần lớn ẩn chứa tức giận, còn có cố chấp.

Quận Trưởng vẫn lạc, Hình Ngục Ti sụp đổ, chiến tranh hàng lâm, một loạt sự tình sẽ không khiến cho Chấp Kiếm Giả sợ hãi, sẽ chỉ làm sát ý của bọn họ càng mạnh hơn.

Giờ phút này khí tức hội tụ cùng một chỗ, tràn ngập bát phương, dưới sự dẫn dắt, bầu trời xuất hiện vòng xoáy, ầm ầm chuyển động lên.

Khí thế kinh người, lúc bốn đại chấp sự cùng với phó Cung chủ nhao nhao phủ xuống, cuối cùng xuất hiện ở phía trước toàn bộ Chấp Kiếm Giả, là Cung chủ thần sắc nghiêm túc, không giận mà uy.

Mà Hứa Thanh, đi theo sau lưng Cung chủ.

Theo toàn thể ánh mắt Chấp Kiếm Giả hội tụ tới, thân ảnh Hứa Thanh cũng chiếu vào trong mắt mọi người, mặt hắn không cảm xúc, dừng lại ngoài ba trượng sau Cung chủ, lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhìn về phía Cung chủ.

Ánh mắt Cung chủ đảo qua mọi người phía dưới, sau một lát liền truyền ra giọng nói trầm thấp, vang vọng khắp bát phương.

“Các Chấp Kiếm Giả, chiến tranh, đã đến rồi.”

“Trong vô số năm thắng, dã tâm của Thánh Lan tộc đối với Phong Hải Quận nhân tộc chúng ta không hề giảm bớt chút nào, bây giờ cũng không phải là lần đầu tiên khởi xướng chiến tranh, nhưng không ngoài dự tính, toàn bộ bọn họ đều sẽ thất bại!”

“Mà 1000 năm gần đây, ta cùng với Quận Trưởng vừa vẫn lạc, bao gồm toàn bộ Chấp Chính Giả, đã làm xong chuẩn bị đối mặt với một trận chiến này từ lâu.”

“Cho dù bây giờ nhóm quân địch đầu tiên của Thánh Lan tộc do Hồng Linh vương triều cùng với Nguyệt Vụ vương triều tạo thành đã tiến vào Phong Hải Quận, nhưng bản thân ta vẫn tràn đầy tin tưởng.”

“Nếu như tất cả mọi người tận trung với cương vị công tác, không xảy ra chỗ sơ suất, mọi việc đều an bài tỉ mỉ cẩn thận, chúng ta có thể giống như tiên liệt Phong Hải Quận các thời kỳ, chứng minh rằng chúng ta cũng có thể thủ hộ Phong Hải Quận, có thể giành được chiến thắng trong góp lốc chiến tranh, sống sót trong uy hiếp của Thánh Lan tộc.”

“Vả lại dưới Phụng Hành Cung phụ trợ, bao hàm cả Thánh Ma tộc ở, cả 379 minh tộc cũng sẽ cùng nhau tham dự vào trận chiến tranh này, còn Cận Tiên tộc vào sáng hôm nay ta đã đích thân câu thông, bọn họ đã lựa chọn phong tỏa Tổ Địa, toàn tộc không ra ngoài nửa bước.”

“Cho nên trận chiến tranh ngày, trên thực tế chúng ta không hề yếu ớt.” Cung chủ bình tĩnh mở miệng, không có ngữ điệu sục sôi gì cả, mà chỉ chậm rãi kể rõ.

“Nhưng mà có một ít chuyện, các ngươi cần biết được.”

“Hôm nay, tại nơi cách Phong Hải Quận cực kỳ xa xôi, trong Hoàng vực tộc ta, đã xảy ra hai chuyện.”

“Một, Nhân Hoàng bổ nhiệm tân Quận Trưởng cùng với viện quân, lấy phương thức truyền tống vực giới, vốn ngài mai sẽ đến, nhưng vào buổi trưa hôm nay đã bị Hắc Thiên tộc chặn ở trên đường, sinh tử không biết.”

“Hai, đại quân Hắc Thiên tộc tới gần Hoàng vực nhân tộc, mưa gió phủ xuống, cho nên trong thời gian ngắn, Phong Hải Quận cần tự mình đối mặt với kẻ thù xâm lấn bên ngoài.”

“Thế nên đây có thể sẽ là một trận đánh lâu dài.”

“Thế nên đây có thể sẽ là một trận chiến đấu anh dũng một mình.”

“Vô luận như thế nào, đây chính là tình huống chúng ta cần phải đối mặt, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới quyết tâm thề sống chết bảo vệ của chúng ta, bởi vì chúng ta không thể lui được nữa.”

“Giờ phút này, 13 Châu đã bị đại quân Thánh Lan tộc chiếm cứ ba Châu, nhưng pháp bảo Cấm Kỵ của Phong Hải Quận toàn diện mở ra lực lượng ngăn cản, hình thành cục diện giằng co, tranh thủ đến một ít thời gian.”

“Trong khoảng thời gian này, chúng ta phải giải quyết mấy vấn đề.”

“Thi Cấm cùng với Y Cấm, hai địa phương đang làm loạn, phân tán bộ phận lực lượng các Châu, đây là mục đích của Thánh Lan tộc.”

“Hình Ngục Ti tan vỡ, phạm nhân vượt ngục, tất cả đều để làm loạn Phong Hải Quận, khiến cho chúng ta rơi vào tình trạng loạn trong giặc ngoài, đây cũng là mục đích của Thánh Lan tộc.”

Tiếng hít thở ồ ồ từ trong miệng mười vạn Chấp Kiếm Giả truyền ra, lời nói của Cung chủ khiến cho tất cả mọi người, bao gồm Hứa Thanh, chân chính ý thức được bây giờ Phong Hải Quận nguy cấp giống như sóng dữ phong bạo vậy.

Nhưng giọng nói bình tĩnh của Cung chủ tựa như định hải thần châm, khiến cho tâm của tất cả mọi người lại từ từ bình tĩnh dần lại, chỉ có nghiêm túc và quyết tâm, không ngừng bốc lên.

Nhìn qua mọi người, giọng nói của Cung chủ dừng lại một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Không phải sợ, trời có sập, ta tới gánh!”

Chương 1041: Chiến sự ở Phong Hải Quận (1)

Cung chủ là một người mạnh mẽ cứng rắn, không thích dùng quá nhiều lời nói để biểu đạt, chỉ một câu này thôi là đủ.

Toàn bộ Chấp Kiếm Giả ngẩng đầu, ánh mắt hội tụ trên người Cung chủ, trong mắt hiện lên cố chấp, mang theo tôn kính, mang theo tín nhiệm.

“Tất cả các ngươi, một khắc trở thành Chấp Kiếm Giả đều đã thề qua, vả lại bên trong nghi thức các ngươi tham dự, cũng đều có một câu.”

“Hộ vệ nhân tộc, trảm bình minh ách tính mệnh, tách ra ánh sáng thiên địa.”

“Những lời này không phải là khẩu hiệu, các ngươi đã từng hô qua, ta cũng đã từng hô qua, mà bây giờ… Chính là lúc chúng ta cần làm như vậy.” Cung chủ bình tĩnh nói.

“Cho nên tiếp theo, các ngươi phải tình như thủ túc, tận lực hỗ trợ, quyết không lay động, tuyệt không nói bại!”

“Chúng ta sẽ tồn vong tới cùng với Phong Hải Quận, chiến đấu đến cùng!”

“Cho dù tương lai toàn bộ Phong Hải Quận lâm vào chiến loạn và tan vỡ… . Đại quân nhân tộc chúng ta cũng sẽ ở dưới Thánh mệnh của Nhân Hoàng, tiếp tục chiến đấu.”

“Thẳng đến khi thời cơ thích hợp, dập tắt ngọn lửa truyền thừa của Thánh Lan tộc!”

Cung chủ ngóng nhìn mười vạn Chấp Kiếm Giả phía trước.

“Hiện giờ, ta hạ lệnh xuống dưới!”

“Hứa Thanh, ghi chép.”

Giọng nói của Cung chủ hiện ra một cỗ lạnh lùng.

Hứa Thanh tiến lên ba bước, lấy ra ngọc giản, vẻ mặt nghiêm túc chuẩn bị ghi chép.

“Chiêu mộ toàn bộ tông môn thế lực nhân tộc trong Nghênh Hoàng Châu và Khuất Triệu Châu của Phong Hải Quận, để đối kháng Thi Cấm và Y cấm!”

“Thánh Lan tộc xâm lấn, là vì diệt tộc mà đến, nếu như những tông môn kia không nghe lệnh, tương lai cho dù không chết trong tay Thánh Lan tộc, cũng sẽ trở thành phản đồ nhân tộc chúng ta.”

“Thông cáo Chấp Kiếm Đình các Châu, để cho bọn họ thống lĩnh tu sĩ nhân tộc các Châu, thống nhất nghe hiệu lệnh, hội tụ thành quân đội, lập tức đi đến chiến trường Tây Bộ, chuẩn bị nghênh chiến.”

“Thông cáo Phụng Hành Cung, tổ chức đội quân liên minh ngoại tộc, phối hợp với Diêu gia, trấn thủ chiến tuyến phía bắc Phong Hải Quận!”

“Thông cáo Hình Luật Cung tổ chức ba đại tông môn trong Quận Đô, lấy hai đại chiến khu Tây Bắc làm cây cầu, phối hợp vận chuyển hậu cần!”

“Thông cáo Quận Thừa, lấy lực lượng Quận Chế để canh giữ Quận Đô, bảo vệ trị an Phong Hải Quận.”

“Ngoài ra… . Thông cáo toàn bộ ngoại tộc cùng với thế lực Phong Hải Quận không tham chiến, vô luận là tà ma hay là quỷ quái, để đề phòng bọn họ làm loạn bên trong thời kỳ chiến tranh, toàn bộ tu sĩ cảnh giới Linh Tàng và Quy Hư, nhất định phải tham chiến, không một ai được lưu lại, người cãi lời diệt tộc!”

“Thông cáo toàn bộ thế lực nhân tộc mở ra toàn bộ pháp bảo Cấm Ky, trong lúc này trừ Nghênh Hoàng Châu và Khuất Triệu Châu ra, cấm kỵ Quận Đô sẽ tiếp quản tất cả quyền hạn pháp bảo Cấm Ky.”

“Bốn vị chấp sự.”

Tư Nam Đạo Nhân ở trong bốn vị chấp sự Chấp Kiếm Cung nghe vậy lập tức đi ra, nghiêm nghị cúi đầu về phía Cung chủ.

“Bốn người các ngươi chịu trách nhiệm giám sát, nếu có người không nghe lệnh, trảm!”

“Tuân pháp chỉ!” Thần sắc bốn vị chấp sự mang theo ngưng trọng, trầm giọng mở miệng.

Từng đạo mệnh lệnh truyền đạt, Hứa Thanh ghi chép lại toàn bộ, đây là chức trách của hắn, sau khi hội nghị hoàn thành phải lập tức đi an bài thông cáo chấp hành, xong lại ghi chép tình hình hoàn thành.

"Vân Phàm huynh, Thân Đồ huynh!" Cung chủ quay đầu, nhìn một hai vị phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung bên cạnh, hai vị lão giả này tiến lên một bước, thần sắc cung kính.

"Cần mau chóng giải quyết phạm nhân Hình Ngục Ti vượt ngục, ba thành Chấp Kiếm Giả sẽ lưu thủ ở Quận Đô, bảy thành chia làm bảy trăm trung đội, một đội trăm người, lại phân ra thành các tiểu đội, hóa thành ít nhất bảy nghìn đội."

"Các đội tản ra bên ngoài, chịu trách nhiệm từng bộ phận khu vực, phân phối mấy vị binh sĩ, đánh giết đào phạm!"

"Có thể bắt liền bắt, nếu như không tiện bắt, vậy liền chém tận giết tuyệt, một tên cũng không để lại."

"Mời hai vị phó Cung chủ dẫn theo người xử lý việc này, cần phải hoàn thành truy nã trong vòng mười ngày, sau mười ngày tụ họp ở Quận Đô, đi đến chiến trường!"

Hai vị phó Cung chủ nghe vậy, lập tức gật đầu.

Mà toàn bộ mười vạn Chấp Kiếm Giả phía dưới, cũng đều dang lên sát ý, đồng loạt đồng ý nghe lệnh.

Nhất là binh sĩ của Hình Ngục Ti, vẻ mặt mỗi người đều tràn ngập âm lãnh, sát ý nồng đậm, dẫu sao chức trách của bọn họ chính là trấn áp phạm nhân, vô cùng quen thuộc đối với phạm nhân, có những Chấp Kiếm Giả khác phối hợp thì hiệu suất sẽ càng cao hơn.

Trên thực tế, đối với binh sĩ Hình Ngục Ti mà nói, coi như là Cung chủ không ra đạo mệnh lệnh này, bọn họ cũng đã sớm có chung một nhận thức riêng, đó chính là… Tự mình đi bắt phạm nhân nhà tù mình trấn thủ.

Hứa Thanh cũng có chung nhận thức một cái nhận thức này!

Giờ phút này theo Cung chủ hạ lệnh, toàn bộ Chấp Kiếm Giả lập tức bắt đầu hành động, phần lớn đều ở dưới hai vị phó Cung chủ an bài, trong đêm rời khỏi Quận Đô.

Mặc dù Hứa Thanh không có ra ngoài, nhưng tiếp theo công việc của hắn cực kỳ rườm rà, hầu như không có bất kỳ thời gian nghỉ ngơi, hắn phải hiệp trợ Cung chủ xử lý chính vụ phức tạp, cùng với tổng hợp lại chiến báo truyền đến từ bát phương.

Cho nên sau khi hội nghị kết thúc, trong lúc Cung chủ triệu tập Phụng Hành Cung và Hình Luật Cung tỉ mỉ xem xét lại, Hứa Thanh tương tự đứng ở bên cạnh, ghi chép hết thảy, đồng thời cũng đang nhanh chóng tuyên bố thông cáo của Cung chủ ra ngoài.

Rất nhanh, giọng của Hứa Thanh liền thông qua lực lượng bên trong Chấp Kiếm Cung, truyền khắp các Châu của Phong Hải Quận, sau khi truyền đạt từng đạo pháp chỉ, thời gian cả đêm, thế lực khắp nơi trong Phong Hải Quận cũng biết tới bị thư lệnh tùy hành đi theo bên cạnh Cung chủ.

Mà đi theo Cung chủ với khoảng cách gần như vậy, vài ngày sau Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy Cung chủ dưới tinh thần mỏi mệt không ngủ không nghỉ, hầu như mỗi ngày Cung chủ đều bảo trì câu thông cùng với Quận Thừa cùng với hai vị Cung chủ khác.

Trong quá trình này có thêm càng nhiều pháp chỉ nữa được truyền đạt ra, trong khoảng thời gian ngắn, Phong Hải Quận gió giục mây vần.

Mà chiến báo Hứa Thanh cần phải tổng hợp cũng càng ngày càng nhiều, thế cho nên cuối cùng hắn dứt khoát chiêu mộ thêm một số Chấp Kiếm Giả đến dưới trướng của mình, thành lập Thư Lệnh ti.

Thanh Thu cũng ở trong đó.

Hai ngày trước nàng đã trở về, Hứa Thanh thông qua chức vụ nên biết được đầu tiên, lập tức chiêu mộ nàng.

Mà sau khi trông thấy Hứa Thanh, biểu cảm của Thanh Thu rõ ràng mang theo phức tạp cùng cổ quái, nhưng giờ phút này Hứa Thanh cũng không đủ thời gian nhiều lời, nhanh chóng an bài rất nhiều sự tình.

“Nếu như đội trưởng ở đây thì tốt rồi…” Trong lúc bận rộn, Hứa Thanh nhiều lần nghĩ tới đội trưởng, nhưng đáng tiếc đội trưởng không có chút tin tức nào.

Trừ bên ngoài cái này ra, thỉnh thoảng còn có dị tộc tới, vào thời điểm này Hứa Thanh thường thường thay mặt đi tiếp đãi.

Chương 1042: Chiến sự ở Phong Hải Quận (2)

Giờ phút này, trong điện đón khách của Chấp Kiếm Cung, Hứa Thanh vừa xoa xoa mi tâm, vừa nhìn về phía tu sĩ ngoại tộc vẻ mặt phẫn nộ phía trước.

Đây là sứ giả của Linh Nhĩ tộc, bộ dáng tộc này tương tự như nhân tộc, chỉ có lỗ tai dài hơn và trong mắt có hai cái đồng tử, màu da chuyển thành màu xám tro, vả lại còn không có tóc.

“Hứa đại nhân, không phải là tộc của ta không tham chiến, mà đám người lão tổ thật sự không cách nào rời khỏi, một khi rời đi thì đại địch của tộc ta là Tử Thủy tộc nhất định sẽ thừa dịp hỗn loạn mà đến.”

Hứa Thanh cầm ngọc giản trong tay, trong khoảng thời gian này, hầu như toàn bộ ngoại tộc đến đây đều là vì một chuyện, đó chính là Cung chủ yêu cầu tu sĩ Linh Tàng và Quy Hư các tộc nhất định phải tham chiến.

Việc này đưa tới rất nhiều thế lực không nguyện ý, nhưng lại không dám phản kháng, vì vậy chỉ có thể tới đây tố khổ và kháng nghị.

“Tộc của ngươi có chín vị Nguyên Anh hậu kỳ, 37 vị trung kỳ, 145 vị sơ kỳ, Kết Đan trọn vẹn hơn 300, thực lực tương đương cùng với Tử Thủy Tộc… . Làm sao có chuyện thừa dịp loạn mà tập kích được?”

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, nhìn chằm chằm tên ngoại tộc phía trước, lời hắn vừa ra, tên sứ giả Linh Nhĩ tộc liền biến sắc, con số Hứa Thanh nói vô cùng tinh chuẩn, mà trên thực tế thì đây chính là bí ẩn của tộc bọn họ, bên trong có ba thành tộc nhân bí mật tu luyện vẫn chưa từng để lộ ra bên ngoài.

Giờ phút này lại bị một câu nói toạc ra, gã hơi do dự và vừa muốn mở miệng, thì Hứa Thanh đã nhận đến lệnh triệu hoán của Cung chủ, vì vậy liền đứng dậy, nhàn nhạt truyền ra lời nói.

“Hoặc là tuân theo, hoặc là diệt tộc, Thanh Thu ngươi tới xử lý, nếu như không tuân theo, báo cho Tư Nam chấp sự biết.”

Thanh Thu bên cạnh nghe vậy hô vâng, đi đến phía trước tên tu sĩ Linh Nhĩ tộc, Hứa Thanh không để ý nữa, đi tới Chấp Kiếm đại điện.

Chuyện như Linh Nhĩ tộc có quá nhiều, thật ra tâm tư của bọn họ rất đơn giản, một phương diện là cường giả trong tộc không muốn đi chiến trường, không muốn buộc chặt cùng một chỗ với Phong Hải Quận.

Một phương diện khác cũng chưa hẳn không có tâm tư khác, ví dụ như một khi Phong Hải Quận thất bại, tộc quần và thế lực có cường giả lưu lại sẽ có thể tiện lén lút đi kiếm một chén canh hơn, chú ý hơn một chút trong chiến loạn, bọn họ cũng sẽ không lo lắng tương lai bị thanh toán.

Thật ra thì đây cũng là chỗ mà Cung chủ lo lắng, vì vậy mới có cái pháp chỉ cưỡng chế này.

Mà gần đây bốn đại chấp sự cũng đã tiến hành qua mấy lần diệt tộc.

“Loạn trong giặc ngoài.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, bây giờ trạng thái của toàn bộ Phong Hải Quận là cái dạng gì, có thể nói là Thư Lệnh ti chính là nơi biết rõ hết thảy.

Toàn bộ chiến báo đến từ bát phương đều hội tụ tới nơi của hắn, sau khi được hắn sửa sang và phân biệt điều tra lại, liền lập tức báo cáo cho Cung chủ.

Đây là trách nhiệm Cung chủ phải gánh vác, trong thời kỳ chiến tranh, hết thảy giản lược, đồng thời trách nhiệm của Hứa Thanh cũng vô cùng nặng nề.

Hắn chẳng những phải sửa sang lại, còn phải nghĩ biện pháp xác định độ chuẩn xác của thông tin.

Giờ phút này trong lúc suy tư, Hứa Thanh rất nhanh liền đi đến Chấp Kiếm đại điện.

Thân là Thư lệnh đi theo duy nhất của Cung chủ, hắn có được quyền lợi không cần thông báo, trong khi Chấp Kiếm Giả ngoài đại điện cung kính cúi đầu, Hứa Thanh bước nhanh đi vào.

Giờ phút này bên trong đại điện cũng không phải chỉ có một mình Cung chủ, Quận Thừa cùng với Cung chủ hai tòa Huyền cung khác cũng ở trong đó, thậm chí còn có một vị tu sĩ trung niên ăn mặc kiểu văn sĩ.

Mấy ngày nay Hứa Thanh cũng đã gặp qua người này, biết rõ đây là Diêu Hầu.

Dưới mắt thì năm người này đang tranh chấp.

“Lượng Tu huynh, thời khắc thế này, sao có thể áp bách quá nhiều các tộc trong Quận được, nếu không có cách giải quyết việc này trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ riêng phần mình bạo loạn, đợi đến lúc lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ tiêu tán, cũng sẽ khiến việc chuẩn bị quân đội của chúng ta bị trì hoãn!”

Người nói chuyện, là Diêu Hầu.

“Thiên Yến nói cũng có đạo lý, Lượng Tu, chuyện này có phải có chút không ổn không? Thật ra cường giả bên trong những thứ ngoại tộc này, chúng ta có thể dùng những phương pháp khác để sử dụng.”

Quận Thừa than nhẹ, ở bên cạnh mở miệng.

Về phần Cung chủ Phụng Hành Cung cùng với Hình Luật Cung, hai vị đại năng một nam một nữ, giờ phút này mặt không cảm xúc, lạnh nhạt lắng nghe.

Hứa Thanh cúi đầu, đi đến sau lưng Cung chủ, trông thấy sắc mặt Cung chủ âm lãnh không nói một lời, đứng nghe Diêu Hầu cùng Quận Thừa nói, vì vậy hắn cũng đứng ở nơi đó, không có quấy rầy.

Cho đến sau một lúc lâu, Cung chủ Chấp Kiếm Cung nhàn nhạt mở miệng.

“Hứa Thanh, đọc chiến báo hôm nay ra đi.”

Hứa Thanh gật đầu, tiến lên một bước rồi bình tĩnh đọc ra tình báo.

“Y Cấm và Thi Cấm bộc phát phạm vi lớn, trong đó hoạ Thi Cấm lớn nhất, Y Cấm thứ hai, cuối cùng dưới sự nỗ lực của Nghênh Hoàng Châu cùng Khuất Triệu Châu, thành công riêng phần mình ngăn chặn họa Cấm, bây giờ đang ở vào trạng thái giằng co, căn cứ Chấp Kiếm Đình hai Châu báo cáo, bọn họ có thể kiên trì một tháng."

"Trong đó Thất Huyết Đồng bên trong Liên Minh Bát Tông của Nghênh Hoàng Châu, đã mời đến 93 ngoại tộc ở biển cấm cùng với Nam Hoàng Châu hiệp trợ."

"Đến ngày hôm nay Chấp Kiếm Đình tám Châu còn lại cũng đã hoàn thành toàn bộ việc chiêu mộ binh lính của mình, hội tụ 37 đại tông, 975 tông môn trung đẳng cùng với 7831 tiểu tông, đã lần lượt đi đến chiến trường Tây Bộ."

"Tổng cộng có 39 tông môn nhân tộc lớn nhỏ cự tuyệt nghe lệnh, dựa theo lệnh Chấp Kiếm Cung truyền đạt, đã bị các Chấp Kiếm Đình riêng biệt xử lý, răn đe."

"Phụng Hành Cung và Diêu gia tổ chức liên quân ngoại tộc, ba thành đã tới chiến trường phía Bắc, bảy thành còn lại là ngoại tộc, yêu cầu có trợ cấp kếch xù, vẫn chưa hoạt động."

"Hình Luật Cung tổ chức ba đại tông môn ở Quận Đô, đã chuẩn bị đầy đủ vũ khí, nhất là ba đại tông môn đã dốc toàn bộ lực lượng của tông, đưa nhóm vật tư chiến lược đầu tiên cho đến nhóm thứ sáu tới chiến trường."

"Mặt khác, trong những ngoại tộc cùng thế lực chưa từng tham chiến, có 421 nơi cự tuyệt phái ra cường giả, chỉ có 215 tộc hưởng ứng pháp chỉ, hôm nay bốn đại Chấp sự đã diệt 13 tộc, có hiệu quả chấn nhiếp cực lớn, thỉnh tấu tiếp tục."

"Vào nửa canh giờ trước, quyền tiếp quản pháp bảo Cấm Kỵ thế lực nhân tộc, toàn bộ hoàn thành."

"Hôm nay Phong Hải Quận có 49513 vị Chấp Kiếm Giả ra ngoài chém giết phạm nhân, tăng cao hơn so với hôm qua một thành, nhưng có 971 vị Chấp Kiếm Giả hi sinh."

"Chiến trường phía Tây tràn đầy nguy hiểm, Thánh Lan tộc xuất hiện mấy vị cường giả Quy Hư tam giai, vả lại có thêm Địa Thổ vương triều tham chiến, mạng lưới pháp bảo Cấm Kỵ Quận Đô lui ra phía sau bảy vạn dặm."

"Chiến trường phía Bắc, hôm nay Thiên Phong vương triều đã đến, do Hoàng thân chinh."

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, nói xong liền lui ra phía sau một bước.

Chương 1043: Sấm gió rền vang dịch thủy hàn (1)

Trong đại điện an tĩnh lại.

Vô luận là Quận Thừa hay là Diêu Hầu, hay là hai vị Cung chủ Phụng Hành Cung và Hình Luật Cung, đều riêng phần mình biết được một chút chiến báo, nhưng bọn họ đều xa xa không biết được toàn diện như Chấp Kiếm Cung.

Dẫu sao thì Cung chủ Chấp Kiếm Cung cũng đang tạm làm đại Quận Trưởng, vả lại trong thời kỳ chiến tranh, hết thảy tình báo đều do Chấp Kiếm Cung tiếp quản, tất nhiên thông tin cũng sẽ đầy đủ nhất.

“Các ngươi nghe thấy chưa?” Mặt Cung chủ Chấp Kiếm Cung không chút cảm xúc, chậm rãi mở miệng.

“Quận Thừa, không phải ta không muốn dùng thủ đoạn khác để cho những cái ngoại tộc kia phái ra cường giả, nhưng ta không có thời gian.”

Quận Thừa trầm mặc.

“Diêu Hầu, tại sao bảy thành quan đội liên minh không xuất động? Yêu cầu vật tư kếch xù, thật to gan!” Giọng Cung chủ Chấp Kiếm Cung lộ ra một tia nghiêm túc.

“Mà hơn 400 tộc quần thế lực cự tuyệt phái ra cường giả, ở thời điểm này một khi Phong Hải Quận đại loạn, bọn họ sẽ lại như thế nào? Diêu Hầu, ngươi từng nghĩ tới chưa!”

“Bây giờ hai đại chiến trường đã tràn đầy nguy cơ, Phong Hải Quận cũng đã đến mức độ như thế này rồi, Khổng mỗ giết một chút ngoại tộc, không cần ngươi tới thút thít méo mó!”

Ngữ khí của Cung chủ Chấp Kiếm Cung lạnh như băng, toàn bộ đại điện cũng trở nên lạnh lẽo.

“Nếu như những ngoại tộc kia liên thủ phản kháng thì sao?” Diêu Hầu nhíu mày, sắc mặt âm trầm, nhìn Cung chủ Chấp Kiếm Cung.

“Giết.” Cung chủ Chấp Kiếm Cung nhàn nhạt truyền ra một chữ.

“Nếu như cường giả phái ra đào ngũ làm loạn trên chiến trường? Ngươi giết hết sao!”

“Hứa Thanh, thông báo cho bốn đại chấp sự, tiếp tục diệt tộc, ta xem ai dám bất tuân.” Cung chủ Chấp Kiếm Cung chậm rãi mở miệng, không để ý tới Diêu Hầu.

Hứa Thanh gật đầu, ghi chép lại.

“Khổng Lượng Tu, ngươi cố chấp, cách làm như thế thì không cách nào giữ vững được Phong Hải Quận, đến lúc đó những cái ngoại tộc kia…” Diêu Hầu đứng lên, nhìn Cung chủ Chấp Kiếm Cung.

Cung chủ Chấp Kiếm Cung lạnh nhạt nhìn Diêu Hầu.

“Nếu như Phong Hải Quận đã hủy, ta còn cần cân nhắc tới những thứ ngoại tộc này làm gì?”

Diêu Hầu nhìn chằm chằm Cung chủ Chấp Kiếm Cung, hất tay áo lên quay người rời đi.

“Diêu Thiên Yến, liên minh ngoại tộc, khi nào khởi động?” Hai mắt Cung chủ Chấp Kiếm Cung thu nhỏ, nhàn nhạt mở miệng.

“Một ngày!” Ngoài đại điện truyền tới tiếng hừ lạnh của Diêu Hầu.

Quận Thừa thở dài, đứng dậy cúi đầu về phía Cung chủ Chấp Kiếm Cung, tương tự rời đi, về phần hai vị Cung chủ khác, cũng riêng phần mình đứng dậy, mặt không cảm xúc rời khỏi đại điện.

Rất nhanh, toàn bộ đại điện yên tĩnh lại, chỉ còn hai người Hứa Thanh và Cung chủ.

“Cung chủ, thuộc hạ cáo lui.” Đợi một hồi không thấy Cung chủ có phân phó khác, Hứa Thanh trầm thấp cúi đầu, rời khỏi đại điện.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Cung chủ trầm mặc hồi lâu, lấy ra một khối ngọc giản, nhẹ nhàng nhéo nhéo ở phía trên, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu phủ, lông mày chậm rãi nhăn lại.

“Là gã sao?”

Cùng lúc đó, Diêu Hầu rời khỏi Chấp Kiếm Cung, thần sắc tràn ngập tức giận, cho đến khi về tới phủ của mình, ở trong mật thất, vẻ tức giận trên mặt gã tan biến, hóa thành âm trầm thật sâu, thì thào nói nhỏ.

“Hẳn không phải là Khổng Lượng Tu, như vậy rốt cuộc là ai mưu sát Quận Trưởng…”

Thời gian chậm rãi trôi, 10 ngày qua đi.

Trong 10 ngày này, Hứa Thanh căn bản không có bất luận thời gian nghỉ ngơi nào, mỗi ngày chiến báo hội tụ đến từ các phương càng lúc càng nhiều, nhất là theo đại quân lần lượt đến trên hai đại chiến trường Tây Bắc, từng trận giao chiến vô cùng thê thảm cùng Thánh Lan tộc cũng bắt đầu tiến hành.

Mỗi một thời khắc đều có chiến báo truyền đến.

Trong đó chỗ Diêu Hầu thật sự làm được lời gã nói hôm ấy, chỉ dùng một ngày, không biết câu thông như thế nào, khiến cho những liên minh ngoại tộc kia xuất động.

Mà bản thân gã, kể cả hơn phân nửa tộc nhân của Diêu phủ, cũng đi tới chiến trường phía Bắc.

Trước khi xuất phát, Diêu hầu không gặp ai cả.

Nhưng mà Hứa Thanh trông thấy Cung chủ đi ra đại điện, nhìn về phía Diêu Hầu đi xa.

Mà bốn đại chấp sự cũng ra tay, thậm chí còn có hai vị phó Cung chủ phủ xuống, cưỡng ép thúc đẩy phía dưới, rốt cuộc cũng chấn nhiếp toàn bộ ngoại tộc không tham chiến, khiến cho cường giả trong tộc bọn họ phải tuân theo pháp chỉ của Chấp Kiếm Cung, phân tán tới trong đại quân khác biệt của các Châu.

Vì vậy bây giờ bên trong Phong Hải Quận, ngoại trừ chiến trường bên ngoài, không hề tồn tại tu sĩ Linh Tàng và Quy Hư.

Dù là phạm nhân cũng là như thế.

Hành động truy nã của Chấp Kiếm Cung là triển khai từ trên xuống dưới, tu vi càng cao lại càng bị truy nã đầu tiên, về phần những phạm nhân nhỏ yếu một chút, mặc dù vẫn có không ít tránh thoát, nhưng đa số kẻ cường đại đều đã bị chém giết.

Cho nên rất nhanh, Chấp Kiếm Giả ra ngoài bắt đầu trở về, cuối cùng vào ngày thứ mười, toàn bộ đều về tới Quận Đô.

Mà ở thời điểm này, bên phía chiến trường, cũng đến thời khắc nguy cấp mấu chốt.

Chiến báo Hứa Thanh nhận được hiện ra vô cùng vô tận thê thảm, con số tử thương mỗi ngày đều nhìn thấy mà giật mình, vả lại càng ngày càng nhiều, cho đến đêm khuya ngày thứ mười, Hứa Thanh nhận được tin báo chiến trường phía Tây cùng phía Bắc đồng thời nguy cấp.

Pháp bảo Cấm Kỵ phong tỏa toàn cảnh Phong Hải Quận sắp tan vỡ, không cách nào kiên trì quá lâu, mà một khi tan vỡ, đại quân Thánh Lan tộc sẽ bộc phát như lũ quét, tiến vào trong Phong Hải Quận.

Nhưng viện quân của nhân tộc vẫn không thấy đến.

Thậm chí Hứa Thanh thông qua chiến báo biết được, giờ phút này ở chỗ cách nơi này cực kỳ xa xôi, Hoàng vực cùng với các Quận khác cũng gặp cùng loại cục diện như vậy, Hắc Thiên tộc xuất động tấn công quy mô lớn.

Từng tộc phụ thuộc dưới trướng cũng đều bộc phát, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ lãnh thổ của nhân tộc đều ở trong tình trạng nguy cấp.

Lúc Hứa Thanh đưa phần chiến báo này cho Cung chủ, Cung chủ rõ ràng đã biết trước, y đang một mình mặc chiến giáp bên trong đại điện.

Một bộ chiến giáp màu đen, do trên trăm khối giáp ghép thành, bất luận một khối nào cũng tản mát ra uy áp cực kinh khủng.

Sau khi trông thấy Hứa Thanh, biểu cảm của Cung chủ vẫn nghiêm túc trước sau như một, vẫy vẫy tay một cái về phía hắn.

“Đến đây, giúp ta mặc chiến giáp.”

Chương 1044: Sấm gió rền vang dịch thủy hàn (2)

Hứa Thanh lặng lẽ đi đến, cầm lấy chiến giáp, giúp Cung chủ mặc lên, Cung chủ đứng ở nơi đó ngóng nhìn về nơi xa xăm, trong ánh nắng hoàng hôn, y bỗng nhiên nở nụ cười.

“Lần mặc chiến giáp trước, là nhi tử lớn nhất của ta mặc cho, đã rất nhiều năm rồi.”

Nhìn qua Cung chủ trong khoảng thời gian này rõ ràng già đi rất nhiều, Hứa Thanh nhớ tới việc nhi tử nối dõi của Cung chủ đã chết trận mà Quỷ Thủ từng nói qua với hắn.

“Nhi tử lớn nhất của ta là tự sát, năm đó ta an bài nó lẻn vào Thánh Lan tộc, sau khi nhiệm vụ của nó hoàn thành thì bại lộ thân phận, để không ảnh hưởng tới lựa chọn của ta, đứa nhỏ này, đã tự sát.” Cung chủ bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc, cầm lấy một khối chiến giáp khác, tiếp tục mặc cho Cung chủ.

“Ta còn có một nhi tử thứ hai, tính cách rất thẳng thắn, trọng tình trọng nghĩa, nhưng lại phong lưu, rất mâu thuẫn, cho nên rất dễ dàng bị người ta tính kế, chết rồi.”

“Nhưng không có ai biết, nó còn lưu lại một đứa nhi tử nối dõi, tôn nhi kia của ta…Rất tốt rất tốt.” Cung chủ nở nụ cười, cho tới bây giờ Hứa Thanh chưa từng thấy qua trên mặt Cung chủ có nụ cười, đây là lần đầu tiên.

Mà tôn nhi theo như lời Cung chủ nói, sau khi Hứa Thanh biết được Cung chủ họ Khổng, đáy lòng của hắn đã sớm có suy đoán.

Nhưng mà sau khi Hứa Thanh mặc một khối chiến giáp sau cùng, nụ cười này cũng tản đi khỏi trên mặt Cung chủ.

Nét mặt của Cung chủ lại trở nên nghiêm túc, làm cho người ta có một loại cảm giác tính tình cứng nhắc, vô cùng hà khắc, sau khi tiếp nhận mũ giáp Hứa Thanh đưa tới, liền trầm giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, truyền lệnh cho Phụng Hành Cung và Hình Luật Cung, mời hai vị Cung chủ đi đến chiến khu phía Bắc, nhất định phải giữ vững vị trí!”

“Mà ta, sẽ dẫn dắt mười vạn Chấp Kiếm Giả, đi đến chiến trường phía Tây, ta muốn đi nhìn xem những lão gia hỏa của Thánh Lan tộc kia tăng trưởng tu vi thế nào.”

Hứa Thanh nghiêm nghị tuân mệnh.

“Cung chủ, khi nào chúng ta xuất phát, ta đi chuẩn bị một chút.”

“Ngươi không cần đi chiến trường, ta sẽ an bài một cái thế thân của ngươi, thay thế vị trí của ngươi để cho người khác nhìn.” Cung chủ quay đầu, ánh mắt thâm sâu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh sững sờ, nhìn lên người Cung chủ trước mắt, sau khi đối phương mặc một thân chiến giáp đen nhánh lên trên người, sát khí nồng đậm ngập trời dựng lên, trong đó mơ hồ tựa như có vô số hung thú gào thét vang vọng bên người, mà ở trên chiến giáp lại còn hiện ra vô số linh hồn dữ tợn.

“Ta còn có một cái an bài khác cho ngươi, ngươi phải đi chấp hành một cái nhiệm vụ cơ mật.” Cung chủ nhìn vào mắt Hứa Thanh, như muốn cẩn thận nhìn hắn.

“Một nén nhang sau ngươi xuất phát, đi đến Triêu Hà Châu, đi vào bí địa Chấp Kiếm Cung trong đó, bí mật điều tra một chuyện cho ta!”

Nói xong, Cung chủ giơ tay lên, đưa một khối ngọc giản cho Hứa Thanh.

Ngọc giản này, đúng là khối ngọc giản mà y tự mình nắn nhẹ trong tay trong đại điện mấy ngày trước.

Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản, biểu cảm ngưng trọng, không nói gì.

Cung chủ quay đầu nhìn về phía bầu trời chiều ngoài đại điện, hồi lâu sau chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

“Nửa tháng trước, cũng vào lúc bầu trời như thế này, Quận Trưởng…vẫn lạc.”

“Hứa Thanh, nếu như lần này ta chết trận, ngươi đưa ngọc giản này giao cho tân Quận Trưởng được bổ nhiệm bên trong viện quân nhân tộc đi đến.”

“Bên trong ngọc giản là manh mối ta điều tra ra về việc lão Quận Trưởng đột nhiên vẫn lạc trong khoảng thời gian này…”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nhìn qua Cung chủ.

Cung chủ vẫn nhìn bầu trời chiều bên ngoài như trước, bình tĩnh truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Lão Quận Trưởng tử vong vô cùng quỷ dị, việc này vượt xa Thánh Lan tộc ra tay ám sát đơn giản như vậy, lão Quận Trưởng có tu vi nửa bước Uẩn Thần, làm sao có thể trong lúc im hơi lặng tiếng liền vẫn lạc được, thậm chí còn không có bất kỳ phản kháng, nếu không phải ta hiểu rõ lão nhân gia người, ta cũng cho rằng đây là lão Quận Trưởng cố ý như thế!”

“Nhưng lão Quận Trưởng hết lần này tới lần khác lại thật sự vẫn lạc, cái chết của Quận Trưởng…Có vấn đề rất lớn.”

“Nhưng lúc này ta không có thời gian để tiếp tục điều tra nữa.”

“Ta không biết Nhân Hoàng phái ai tới Phong Hải Quận, nhưng ngươi cứ đưa cho người đó là được.”

“Mà ta sở dĩ giao cho ngươi, là bởi vì ta không tin bất luận người nào ở nơi đây, tôn nhi kia của ta lại càng là người dễ kích động, không thích hợp làm việc này!”

“Diêu Thiên Yến, Quận Thừa, Cung chủ của Hình Luật Cung và Phụng Hành Cung, bọn họ đều có thể là hung thủ phía sau màn, lão Quận Trưởng tử vong và Hình Ngục Ti tan vỡ, nhất định là người một nhà bên trong Quận Đô làm ra, thậm chí tại trong mắt một số người, ta chính là người có hiềm nghi lớn nhất!”

“Người giật dây này quả thật ẩn tàng quá sâu, nếu không đào ra, Phong Hải Quận bấp bênh. Hứa Thanh, ta tin tưởng ngươi không phải người của đối phương, không phải là bởi vì xuất thân của ngươi, mà bởi vì ánh sáng vạn trượng của ngươi.”

Cung chủ nhẹ giọng mở miệng.

Hô hấp Hứa Thanh dồn dập, những lời này của Cung chủ, khiến cho tâm thần của hắn dâng lên gợn sóng cực lớn.

“Ta cho ngươi thêm một khối lệnh bài, khối lệnh bài này có thể để ngươi đi đến bất luận bí địa nào của Chấp Kiếm Cung trong Phong Hải Quận, không cần chiến công, cũng sẽ không khiến cho trận pháp bí địa chấn động, ngươi có thể lén lút lẻn vào điều tra.”

“Mặt khác, bên trong lệnh bài còn ẩn chứa một lần trấn giết của pháp bảo Cấm Kỵ ở Quận Đô, dùng để bảo vệ an toàn cho ngươi khi điều tra “

Cung chủ lấy ra một khối lệnh bài màu lam, sau khi đưa cho Hứa Thanh, y liền quay người đi ra ngoài đại điện, cho đến khi đi tới cửa, y đưa lưng về phía Hứa Thanh, bỗng nhiên truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Hứa Thanh, còn nhớ câu nói đầu tiên ta nói ra khi nhìn thấy ngươi trong Hình Ngục Ti một năm trước không?”

“Nhớ kỹ!” Hứa Thanh nhìn qua Cung chủ.

“Nói đi.”

“Thân là Chấp Kiếm Giả, mỗi một vị đều là lợi kiếm của nhân tộc, phải làm tốt chuẩn bị thời khắc chịu chết vì nhân tộc.” Hứa Thanh lớn tiếng mở miệng.

Cung chủ nghe vậy, cười ha ha, đội mũ giáp lên trên đầu, một khắc bước ra đại điện, giọng của y vang vọng bên tai Hứa Thanh.

“Ta, cũng là Chấp Kiếm Giả!”

Chương 1045: Manh mối Cung chủ lưu lại (1)

Trong đêm của ngày hôm đó, sau khi hai vị Cung chủ Phụng Hành Cung cùng Hình Luật Cung rời khỏi Quận Đô, đi đến chiến khu phía Bắc, dưới sự dẫn dắt của Cung chủ, mười vạn Chấp Kiếm Giả của Chấp Kiếm Cung cũng trùng trùng điệp điệp xuất phát.

Mười vạn người này, là tất cả lực lượng tinh nhuệ mà Phong Hải Quận tích lũy mấy trăm năm qua.

Bất kỳ một người nào trong đó, cũng từng là hạng người nhân tài kiệt xuất của các Châu, lại trải qua tầng tầng khảo hạch, cuối cùng mới trở thành Chấp Kiếm Giả.

Mỗi một người đều chấp hành qua rất nhiều nhiệm vụ, vô luận là sát phạt hay là độ cứng cỏi, đều đã trải qua rất nhiều ma luyện.

Thậm chí có thể nói, bọn họ mới là hạch tâm của phải Phong Hải Quận, cũng ký thác cả tương lai của Phong Hải Quận.

Nhưng hôm nay, mười vạn Chấp Kiếm Giả cùng nhau xuất động.

Bọn họ mang theo sự kiên quyết, mang theo quyết tâm thề sống chết, mang theo lời thề cùng với lời nói bên trong nghi thức ngày trước, hướng về chiến khu phía Tây, tiến về phía trước.

Hứa Thanh đứng trên một ngọn núi bên ngoài Quận Đô, ẩn nấp bản thân đứng trong đêm tối, nhìn về phía đại quân đi xa, trong gió lạnh, tay áo của hắn bị thổi bay truyền đến âm thanh phần phật, mái tóc dài của hắn tung bay ở sau lưng.

Sau khi lặng lẽ ngóng nhìn hồi lâu, trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, quay người nhoáng một cái dung nhập vào bên trong bóng tối, bước lên con đường đi đến Triêu Hà Châu.

Như một đầu sói đơn độc hành tẩu trong đêm tối.

“Triêu Hà Châu … .” Trong bóng tối, Hứa Thanh triển khai tốc độ cao nhất bay đi, trong cảnh giác cùng đề phòng, đáy lòng cũng không ngừng dâng lên gợn sóng.

Bởi vì Triêu Hà Sơn, chính là ở bên trong Triêu Hà Châu.

Sau khi đi đến Quận Đô, việc mà hắn khát vọng nhất chính là đi đến Triêu Hà Sơn, chỉ là hắn vô luận làm như thế nào cũng không ngờ tới, hôm nay hắn lại lấy phương thức này để hoàn thành mục tiêu.

Trong khi đi về phía trước, Hứa Thanh lấy ra khối ngọc giản Cung chủ đưa cho, cầm ở trong tay bắt đầu xem xét.

Trước khi Cung chủ xuất phát, đã nói với hắn rất nhiều, cũng biểu lộ suy nghĩ rất rõ ràng.

Quận Trưởng đột nhiên vẫn lạc, vô cùng quỷ dị, bất luận người nào cũng có thể là hung thủ phía sau màn.

Mà nội dung bên trong ngọc giản, cũng làm cho Hứa Thanh mới đi được một chút thì bỗng chợt dừng bước chân lại, hô hấp có chút dồn dập.

“Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan?”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn nghiên cứu dược đạo rất sâu, nhưng chưa từng nghe nói qua loại đan dược này.

Bên trong ngọc giản, Cung chủ cường điệu giới thiệu loại đan này, đây là một loại cấm đan bị nghiêm cấm luyện chế trong thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, đã được thống nhất tiêu hủy, vả lại cũng đã thất truyền từ lâu.

Thậm chí lúc ra lệnh cấm loại đan này, cũng nhận được vạn tộc hưởng ứng, cao tầng các tộc quần cũng đều căm thù đến tận xương tuỷ với cái đan dược này.

Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, không có bất cứ tác dụng gì đối với tu sĩ tầm thường, nhưng đối với người chấp chính của các tộc mà nói, nó chính là kiếp đan không thể hóa giải, thậm chí sẽ chết ngay lập tức.

Bởi vì nguyên lý của nó, liên quan cùng vận khí.

Đan này, có thể làm bùng nổ lực lượng vận khí trên thân của một người, khiến cho ngươi kia lập tức chết bất đắc kỳ tử, mà vận khí của bản thân hội tụ càng nhiều, uy lực của nó lại càng lớn.

Trong lịch sử, đan này xuất hiện sớm nhất là vì đối kháng với sự thống trị của Cổ Linh tộc, dùng ánh sáng trong mặt trời vẫn lạc để tạo ra.

Về sau trong thời đại Huyền U Cổ Hoàng, đan này lần nữa xuất hiện, độc chết không ít người hội tụ vận khí của nhân tộc, cũng đầu độc rất nhiều chấp chính giả của ngoại tộc, thậm chí có ba vị Hoàng của ngoại tộc chết bởi loại đan dược này.

Vô luận là nhân tộc hay là ngoại tộc, chỉ cần ở trong đại lục Vọng Cổ, người có chức vị cao trên thân, tự nhiên đều sẽ hội tụ vận khí tộc quần quanh người.

Vận khí này có thể khiến cho bản thân người này có được thiên mệnh với trình độ nhất định, nhưng đồng thời nếu những thứ vận khí này hóa thành kiếp nạn, vậy thì lực lượng cắn trả cũng sẽ cực kỳ kinh người.

Trong nửa tháng này, theo Cung chủ Chấp Kiếm Cung điều tra, hết thảy manh mối đều chỉ dẫn tới cái Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan đó.

Con ngươi Hứa Thanh co rút lại, trong đầu hiện ra tin tức Cung chủ lưu lại bên trong ngọc giản.

“Căn cứ ta điều tra trong khoảng thời gian này, lão Quận Trưởng vẫn lạc, tồn tại rất nhiều khả năng, nhưng trong đông đảo các khả năng, chỉ có một vài loại có thể đồng thời ảnh hướng đến Hình Ngục Ti mà Khổng mỗ trấn thủ.”

“Bên trong Hình Ngục Ti trấn áp một cỗ phân thân cuối cùng ở bên ngoài của Thần Linh ngủ say trong Tiên Cấm, phương pháp trấn áp liên quan cùng vận khí, hóa thành lực lượng quên lãng, khiến cho phân thân của Thần Linh cho rằng bản thân là khí linh của Hình Ngục Ti.”

“Người điều tra tiếp theo có thể lật hồ sơ tra cứu nhà tù 132 khu Đinh về Hình Ngục Ti, nhà tù 132 chính là hình ảnh thu nhỏ, cũng là đại biểu, cũng có thể hỏi thư lệnh Hứa Thanh của ta, người này là người cuối cùng trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, cũng là một trong người ta chuẩn bị bồi dưỡng thành người nối nghiệp tương lai, có thể tin.”

“Nhà tù 132 khu Định của Hình Ngục Ti, là do lực lượng trấn áp tản ra ngoài hình thành, trong đó có một ngón tay của phân thân Thần Linh, càng có linh hồn do vận khí của Phong Hải Quận biến thành ở đó.”

“Lực lượng của phân thân Thần Linh tới từ Tiên Cấm có thể khiến cho hết thảy người nhớ kỹ Thần lâm vào bên trong vô tận vận rủi, căn cứ ghi chép trước kia, loại vận rủi này một lần đáng sợ hơn một lần, cho đến khi chết.”

“Về phần hiệu dụng của linh hồn vận khí trong nhà tù 132 khu Đinh, đó là sẽ xóa đi ký ức của người nhìn thấy Thần Linh, để cho người kia quên đi, do đó cắt đứt nhân quả.”

“Cho nên, bình thường mà nói, bất kể chuyện gì xảy ra trong Quận Đô, dù là lão Quận Trưởng vẫn lạc cũng không thể nào ảnh hưởng đến Hình Ngục Ti, bởi vì thời gian Hình Ngục Ti tồn tại đã quá mức xa xưa rồi, đã trải qua đông đảo các đời Quận Trưởng tiền nhiệm nhận chức.”

“Mà sau khi ta loại bỏ từng cái khả năng ít ỏi một, cuối cùng là đặt mục tiêu tới trên Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, về phần tại sao lại liên tưởng đến đan này, người đến điều tra tiếp theo có thể đi xem xét hồ sơ bí mật số mười chín.”

“Nhưng mà hết thảy những thứ này, đều là ta căn cứ manh mối có hạn điều tra ra được, mà thời gian không đợi ta, lại bởi vì địch tối ta sáng, ta không thể lộ ra sự hoài nghi của bản thân, vả lại bây giờ chiến khu tràn đầy nguy cơ, an nguy của Phong Hải Quận quan trọng hơn, ta rất khó có thể lặng yên không một tiếng động đi thăm dò.”

“Vì vậy ta đã phái thư lệnh Hứa Thanh bí mật đi kiểm tra thực hư, chứng nhận một cái manh mối.”

“Đó chính là Triêu Hà Quang.”

Chương 1046: Manh mối Cung chủ lưu lại (2)

“Bởi vì nếu như muốn kích phát Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, vậy phải cần một cái điều kiện, đó chính là ánh sáng trước khi mặt trời vẫn lạc, mà thời gian lưu giữ loại ánh sáng này cực kỳ ngắn ngủi.”

“Hết lần này tới lần khác loại ánh sáng này, sẽ thỉnh thoảng hình thành ở trên Triêu Hà Sơn.”

“Vốn lấy tâm cơ cùng thủ đoạn của người làm ra bố cục này, điều tra đại khái khả năng sẽ không có hiệu quả, nhưng cũng không thể không điều tra, về phần kết quả như thế nào…Nếu như Khổng mỗ chết trận, mời người điều tra tiếp sau đến hỏi Hứa Thanh.”

Hứa Thanh đứng bên trên bình nguyên tăm tối, lặng lẽ thu hồi ngọc giản, quay lại nhìn về phía chiến khu phía Tây, một lát sau thân thể của hắn nhoáng một cái, bay nhanh về phía Triêu Hà Châu.

Cứ như vậy, mấy ngày trôi qua.

Trong lúc tất cả mọi người vẫn cho là hắn đang đi theo bên cạnh Cung chủ, đã đi đến chiến trường, Hứa Thanh một đường mở ra ngọc giản ẩn nấp mà Tử Huyền Thượng Tiên đưa cho, lặng yên không một tiếng động, đi tới giới Châu ở giữa Quận Đô và Triêu Hà Châu.

Mảnh khu vực giới Châu này không nhỏ, ở giữa thiên địa thỉnh thoảng sẽ có một loại gió đặc thù thổi lên.

Nhưng nơi ngọn gió này thổi qua, không trung sẽ xuất hiện vô số vết nứt không gian pha tạp, khiến cho người ta khó có thể phi hành, chỉ có thể chạy nhanh ở trên mặt đất, vả lại loại gió này chỉ thổi trên bầu trời, không ảnh hưởng tới mặt đất.

Trong truyền thuyết, loại gió này là khi mặt trời vẫn lạc ảnh hưởng đến bát phương của Triêu Hà Châu, hình thành một loại khí hậu đặc biệt, được dân bản xứ xưng là Thái Dương Phong.

Lúc Thái Dương Phong thổi qua, trừ phi là người có tu vi cường hãn đến trình độ kinh người, bằng không mà nói sẽ rất khó chống cự.

Chỉ có đợi khi gió kết thúc, mới có thể phi hành.

Cũng chỉ có đi qua phiến khu vực này, mới tính là chân chính bước vào Triêu Hà Châu.

Trong nơi này, Hứa Thanh một đường bay nhanh, khi gió bắt đầu thổi liền hạ xuống đất, gió tản ra lại bay lên trên không, trong khi di chuyển theo cách này, hắn cũng nhìn thấy ảnh hưởng cực lớn của chiến tranh đối với Phong Hải Quận.

Nhân tộc trong các tiểu quốc vô cùng bàng hoàng.

Từng mảnh thôn trấn đồng không mông quạnh, càng ngày càng hoang vu.

Trên thân từng người mà Hứa Thanh nhìn thấy, đều mang theo cảm giác sợ hãi đối với chiến tranh, mờ mịt đối với tương lai.

Về phần ngoại tộc, mặc dù cũng là như vậy, nhưng khi Hứa Thanh thay bộ đạo bào Chấp Kiếm Giả ra, mặc vào trường sam tầm thường, liền có thể thấy trên người ngoại tộc hiện ra tham lam và dã tâm.

Có thể tưởng tượng, một khi chiến khu Phong Hải Quận thất thủ, một khắc đại quân Thánh Lan tộc nhảy vào, những thứ ngoại tộc bên trong Phong Hải Quận này sợ là sẽ lập tức đào ngũ, thừa dịp hỗn loạn vơ vét hết thảy.

“Pháp chỉ của Cung chủ là chính xác, nếu những cường giả bên trong đám ngoại tộc này không bị chiêu mộ ra ngoài, vậy thì nguy hiểm sẽ càng lớn.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra cảm xúc lạnh như băng, trong khi tiếp tục chạy theo trên đường, hắn còn chứng kiến những chỗ nguyên bản có tông môn nhân tộc, giờ phút này toàn bộ đều mở ra trận pháp phong sơn, tuyệt đại đa số tu sĩ trong đó đều đã bị chiêu mộ đi đến chiến trường.

Trừ bên ngoài những thứ này, pháp bảo Cấm Kỵ đến từ các đại tông cũng đều hiện ra ở giữa thiên địa, bị pháp bảo Cấm Kỵ trong Quận Đô tiếp quản quyền hạn, thống nhất thi triển.

Trong mấy ngày này, bầu trời biến hóa hơn trăm lần, mỗi một lần đều là thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, bát phương nổ vang.

Hứa Thanh biết rõ, đây là do pháp bảo Cấm Kỵ bị dẫn động tạo thành.

Giờ phút này trong lúc buổi trưa, bầu trời lần nữa nổ vang, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên từng đạo ánh sáng rực rỡ tràn ra uy áp kinh người đang cấp tốc lưu động trên lưới lớn, chúng nó chia ra làm hai bộ phân, đi đến phía Tây cùng phía Bắc.

Tại đó, lực lượng đến từ những pháp bảo Cấm Kỵ của tông môn nhân tộc hình thành bộc phát ra, tạo thành sát thương cực lớn.

Cứ cách một lát màn trời liền xuất hiện tiếng nổ vang, không ngừng nhắc nhở Hứa Thanh rằng chiến tranh vô cùng thê thảm vẫn đang tiến hành.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Lại trôi qua hai ngày.

Khi cách biên giới Triêu Hà Châu chỉ còn lại lộ trình một đêm, ngày hôm nay lúc hoàng hôn phủ xuống, khi bầu trời xuất hiện Thái Dương Phong, trong lúc Hứa Thanh đang chạy nhanh ở dưới mặt đất, hắn bỗng nhìn thấy một cái thôn xóm.

Thôn này rất không bình thường.

Tất cả mọi thứ bên trong đều cực kỳ không hợp lý, hoàn toàn bất đồng cùng với thôn xóm trong nhận thức của hắn.

Ví dụ như cây trong thôn, không phải mọc ra ở trên mặt đất, mà mọc ra ở giữa không trung.

Còn có một bầy phi điểu trôi nổi trên trời, mặc dù đang vỗ cánh nhưng lại không cách nào bay về phía trước, như bị hạn chế ở chỗ đó.

Dưới Thái Dương Phong, chúng nó đang dần dần không trọn vẹn.

Mà trên mặt đất lại càng quái đản, phòng trong thôn rõ ràng đều xây dựng theo kiểu trồng cây chuối, thậm chí có rất nhiều khu vực khi thì tan biến rồi lúc sau lại xuất hiện, dường như bị kẹt vậy, nơi cửa thôn còn có một con chó đất trọc lông mọc ra mặt người, đang nhe răng phát ra tiếng gầm nhẹ về phía Hứa Thanh.

Lúc ánh mắt Hứa Thanh đảo qua, hoàng hôn vào thời khắc này tiêu tán, đêm tối phủ xuống.

Trong chốc lát, hết thảy mọi thứ trong nơi này lần nữa biến hóa, theo trời tối thì mọi thứ cũng khôi phục lại bình thường, đã trở thành một cái tiểu thôn rất tầm thường.

Về phần con chó ở cửa thôn kia, cũng biến thành một người ngốc thật cao, đang không ngừng vẫy tay về phía Hứa Thanh, lộ ra hàm răng màu đen vàng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, hắn không đủ thời gian lãng phí ở nơi này, giờ phút này hắn khẽ nhoáng một cái vượt qua thôn, đang muốn đi xa.

Nhưng vào lúc này thôn xóm phía sau hắn đột nhiên chấn động, tất cả kiến trúc đều mọc ra đôi chân dài nhỏ, đứng lên khỏi mặt đất, truy kích về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh dừng bước chân lại, lúc quay người nhìn lại, tất cả kiến trúc bên trong thôn kia cũng ngồi chồm hổm xuống, tên ngốc ở đầu thôn vẫn nhe ra bộ răng vàng như trước, vẫy tay về phía Hứa Thanh.

Nụ cười quỷ dị, đồng thời toàn bộ thôn cũng đều tản mát ra một cỗ ác ý.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, cất bước đi tới.

Phía sau hắn, Ảnh Tử nấp trong đêm tối truyền ra chấn động cảm xúc hưng phấn, không ngừng khuếch tán ra, thậm chí còn có tiếng nuốt nước miếng vang vọng trong đêm tối yên lặng.

“Đói đói…”

Nghe tiếng nuốt nước miếng của Ảnh Tử, Hứa Thanh cảm nhận được cảm xúc chấn động của Ảnh Tử, không khỏi nghĩ đến lúc ở trong đại thế giới của Cổ Linh hoàng, Ảnh Tử một đường cố nén cảm giác chán ghét, ăn không ít ác hồn sau đó lại phun ra.

Loại biểu hiện trung thành này, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy có lẽ nên ban thưởng cho nó một chút, vì vậy bước chân cũng nhanh hơn.

Trong chốc lát Hứa Thanh đã đến trong thôn chủ động gọi hắn đến này, đứng ở trước mặt tên ngốc ở cửa thôn lộ ra nụ cười quỷ dị về phía hắn.

Mắt thấy Hứa Thanh đã đến, tên ngốc vừa muốn mở miệng, nhưng Ảnh Tử phía sau Hứa Thanh đã không chịu nổi nữa, chợt chụp một cái ra ngoài.

Bóng đen bao phủ, tên ngốc biến mất.

Theo tiếng nhấm nuốt truyền ra từ bên trong Ảnh Tử, vang vọng đến khắp toàn bộ thôn, tất cả kiến trúc bên trong thôn liền nhao nhao run lên.

Trên những căn nhà và cây cối mọc ra từng con mắt, lúc nhìn tới phía Hứa Thanh đều nhanh chóng co rút lại.

“Đi ăn đi.” Hứa Thanh đứng tại chỗ, mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

Chương 1047: Hồn Thiên lão tổ và Trấn Hải Thạch Ma (1)

Sau khi nuốt tên ngốc trong miệng xuống, Ảnh Tử liền nghe được lời nói của Hứa Thanh.

Nó lập tức trở lên kích động, tràn ra cảm giác phấn khởi mãnh liệt.

Giống như một con chó dữ vô cùng trung thành, trong vô hạn khát vọng, rốt cuộc đã nhận được sự cho phép của chủ nhân, vì vậy toàn thân lập tức tràn ra chấn động kinh khủng, điên cuồng lao ra.

Mà những cái kiến trúc trong thôn này hiển nhiên cũng đã nhận ra Hứa Thanh không dễ chọc, chân của bọn nó lập tức lộ ra, muốn bỏ chạy về phía xa xa, nhưng vẫn đã chậm.

Trong chớp mắt, Ảnh Tử từ dưới chân Hứa Thanh cấp tốc khuếch tán, nháy mắt lan tràn về khắp bát phương, những nơi đi qua, những ngôi nhà muốn chạy trốn kia liền phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Mà tiếng kêu thảm thiết này thường thường cũng không truyền ra quá lâu, theo Ảnh Tử bao trùm, bị tiếng nhấm nuốt thay thế.

“Ăn…Ngon… . Ăn…”

Ảnh Tử cực kỳ vui vẻ, hết sức hưng phấn, thậm chí thân hình cũng bắt đầu vặn vẹo, trên mặt đất dâng lên vô số xúc tu màu đen, lần nữa đuổi theo những ngôi nhà bỏ chạy về bốn phía.

Xa xa nhìn qua, một màn này cực kỳ quỷ dị, nếu như có ngoại nhân đứng ở nơi đây, trong lòng nhất định sẽ dâng lên cảm giác hoảng sợ, thật sự là giờ khắc này cách Hứa Thanh sử dụng quỷ dị, so với quỷ dị thì còn quỷ dị hơn.

Cứ như vậy, từng gốc cây cây cối tan biến, từng ngôi nhà chia năm xẻ bảy, bị Ảnh Tử thôn phệ cả da lẫn xương.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng huyễn hóa ra ngoài, đứng ở một bên trừng mắt nhìn, kích phát ra lôi quang, hình như đang nhắc nhở Hứa Thanh, mình cũng đã từng xuất lực.

Hứa Thanh không hề để ý tới.

Vào thời khắc này, trong lòng Lão tổ Kim Cương Tông liền dâng lên sự cảnh giác mãnh liệt, lão cảm thấy sự hiện hữu của mình càng ngày càng thấp.

Dựa theo bên trong sách cổ mà lão đã từng đọc, rất nhiều sủng thú bên người nhân vật chính, cuối cùng đều bởi vì nguyên nhân cảm giác tồn tại, bất tri bất giác biến mất.

Lão đã từng cho rằng là do tác giả viết sách cổ viết một hồi liền quên mất chính mình, nhưng giờ phút này sau khi tự thân trải nghiệm, lão đã biết không phải là như vậy, mà là do những con sủng vật kia chưa đủ cố gắng, không có liên quan gì tới tác giả.

“Ta phải nhanh chóng đột phá, tranh thủ khiến mình có được lực lượng Nguyên Anh nhanh hơn so với Hứa ma đầu, như vậy cảm giác hiện hữu của ta nhất định sẽ vô cùng mãnh liệt!”

Lúc lão tổ Kim Cương Tông đang bất chấp trong lòng, Ảnh Tử bên đó càng ăn càng vui vẻ.

Có lẽ thật sự là rất mỹ vị, cho nên Ảnh Tử còn huyễn hóa ra cả đầu lưỡi, sau khi hút trên mặt đất lại liếm tới liếm lui, cho đến khi ba thước sâu trong lòng đất truyền đến một tiếng gầm đầy giận dữ.

“Khinh người quá đáng!”

Từng cái xúc tu tương tự như Ảnh Tử, nhưng lại có máu thịt thực chất lập tức chui ra từ trong lòng đất, kích xạ về bát phương, đánh tới Ảnh Tử đang hưng phấn.

Không biết những thứ xúc tu này triển khai thủ đoạn gì, đột nhiên phun ra rất nhiều khói đen, ngăn cản Ảnh Tử.

Ảnh Tử vốn không kị ăn mặn, chợt khẽ hấp, nuốt toàn bộ những cái sương mù kia vào, sau đó lại tràn ra hưng phấn mãnh liệt hơn, giống như nhìn thấy thứ đồ chơi gì tốt vậy, nhanh chóng tới gần những cái xúc tu kia.

Trong nháy mắt tiếp theo liền đụng chạm lẫn nhau, từng trận nhấm nuốt và âm thanh thê lương truyền ra, những cái xúc tu kia nhanh chóng bị cắn xé, lập tức tràn ngập vẻ hoảng sợ, trong nháy mắt, đám xúc tu này liền tự bạo hơn phân nửa, hình thành một cỗ chấn động mãnh liệt, cứng rắn bức lui Ảnh Tử.

Sau đó vô số máu thịt từ lòng đất bay ra, hội tụ ở phía xa, hình thành một con cự thú có bề ngoài như Kỳ Lân, toàn thân còn mọc ra đống xúc tu bằng thịt.

Con cự thú này dùng ánh mắt âm trầm nhìn Ảnh Tử trong chấn động vỡ vụn nhanh chóng chắp vá lại, lúc sau liền nguyên vẹn lông tóc không tổn hao gì.

“Đây là thứ quỷ dị gì!”

“Ăn nhanh lên.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, hắn đang vội di chuyển.

Sau khi Ảnh Tử nghe được, lập tức tràn ra vẻ hung ác tới con cự thú máu thịt kia, nhoáng một cái phía dưới, trực tiếp từ bốn phía trên mặt đất bay lên, hóa thành một cái quan tài cực lớn, vô số con mắt phía trên mở ra, phóng về phía cự thú.

“Sai khiến quỷ dị? Có chút ý tứ.”

“Xem ra lão tử bị giam trong Hình Ngục Ti hơn hai trăm năm, bên ngoài đã xuất hiện không ít biến hóa và pháp thuật kỳ dị, vậy thì… Lão tử liền ăn ngươi trước!”

Cự thú máu thịt gào thét, thân thể oanh một tiếng, lần nữa nổ tung hóa thành vô số khối vụn máu thịt, gào thét về phía trước.

Trong chốc lát chợt tụ tập đến bốn phía trước mặt Hứa Thanh, như muốn bao phủ Hứa Thanh vào.

“Hình Ngục Ti?”

Hứa Thanh nghe lời nói của đối phương, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, giơ tay phải lên, bỏ qua những khối vụn máu thịt bao phủ từ bốn phía, trực tiếp đưa về một bên, trong vô số máu thịt, bắt được một vật trắng nõn, hung hăng kéo một cái.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương mãnh liệt hơn nhiều so với lúc trước truyền ra, toàn bộ những khối máu thịt vụn ở bốn phía hóa thành tro bụi tiêu tán, duy chỉ có một cái tiểu nhân màu đen bị Hứa Thanh cầm trong tay là đang kịch liệt run rẩy.

Tiểu nhân màu đen này toàn thân ướt sũng, chỉ có một con mắt, vả lại thiếu nữa cái đầu, vị trí đầu trống không, giống như bị người ta đào ra, không có bao nhiêu óc cả.

Miệng vết thương đến bây giờ cũng không có khôi phục.

Hứa Thanh không cảm thấy kỳ quái, hắn biết không phải tất cả binh sĩ trong Hình Ngục Ti đều thích giết chóc, vẫn có một chút người yêu thích nghiên cứu.

Bọn họ thường thường đều là hạng người có lý tưởng và khát vọng, thường xuyên đào móc mổ xẻ dị tộc để nghiên cứu.

Chắc lúc tiểu nhân màu đen này trốn ra ngoài, đúng ngay lúc vừa bị nghiên cứu xong.

Giờ phút này Ảnh Tử rất nhanh liền chạy đến, vờn quanh bên người Hứa Thanh, tò mò nhìn tiểu nhân màu sắc tương tự cùng mình ở trong tay Hứa Thanh.

“Ngươi dám giết ta, lão đại nhà ta là Hồn Thiên lão tổ và Trấn Hải Thạch Ma, bọn họ từ trong nhà tù 132 khu Đinh ra ngoài, ngươi đã từng nghe nói tới nhà tù 132 khu Đinh chưa! Đó là chỗ thần bí tàn khốc nhất của Hình Ngục Ti, nếu như ngươi dám đụng đến ta, bọn họ nhất định sẽ giết chết ngươi!”

Tiểu nhân màu đen run rẩy, phát ra âm thanh hoảng sợ thê lương, nó không biết Hứa Thanh…

Dẫu sao phạm nhân trong Hình Ngục Ti cũng quá nhiều, Hứa Thanh cũng không có đi qua toàn bộ nhà tù, mà đa số phạm nhân gặp qua hắn, đều bị hắn giết chết.

Chương 1048: Hồn Thiên lão tổ và Trấn Hải Thạch Ma (2)

Hứa Thanh vốn muốn bóp chết nó, nhưng sau khi nghe xong lời tiểu nhân màu đen nói, trong mắt hắn liền lộ ra một tia sáng kỳ dị, ném cho lão tổ Kim Cương Tông bên cạnh.

“Tra hỏi ra địa điểm.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Lão tổ Kim Cương Tông vội vàng hô vâng, nhìn tiểu nhân run rẩy, nhìn qua màu sắc tương tự cùng Ảnh Tử, lão tổ nhe răng lộ ra nụ cười, chậm rãi nhích tới gần.

Rất nhanh, từng trận kêu gào càng thêm thảm thiết thê lương truyền khắp bốn phương.

Mà sau khi tiếng kêu thảm thiết này không kéo dài bao lâu, cũng chính là trong thời gian nửa nén hương, trong khi lão tổ Kim Cương Tông cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, tên tiểu nhân đã nói ra hết toàn bộ.

Sau khi biết được phương hướng, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, bay thẳng đến vị trí kia.

Sau nửa canh giờ, một ngọn núi hư ảo do sương mù màu đen hình thành chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Núi này tràn ngập sương mù màu đen, khuếch tán khắp bát phương, đồng thời cũng toát ra từng trận tà ác, hạng người bình thường sau khi nhìn thấy, đáy lòng sẽ không khỏi dâng lên kiêng kị, không dám tới gần.

“Chủ tử, dựa theo tiểu hắc vừa nãy nói rõ, trên núi này tồn tại không ít quỷ dị, đều bị hai người lão đại trong miệng nó, sau khi Chấp Kiếm Giả đi đến chiến trường, mời chào đến trong thời gian gần đây.”

Lão tổ Kim Cương Tông cầm lấy tiểu nhân màu đen hấp hối trong tay, cung kính mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Không bằng để ta và tiểu hắc… Ảnh, hai ta đi trước, đợi lão đại đối phương ra ngoài, chúng ta lại… .”

“Không cần như thế.” Hứa Thanh không đủ thời gian để lãng phí, nhanh chóng bay tới gần ngọn núi sương mù kia.

Mà dưới tác dụng của ẩn nấp phù, chẳng những khí tức của hắn không cách nào bị cảm giác ra, ngay cả tu vi cũng đều được ẩn nấp.

Giờ phút này, trong lúc xông vào bên trong sương mù, Hứa Thanh liền phất tay tản ra lực lượng độc cấm, khuếch tán về bốn phía.

Rất nhanh, bên trong ngọn núi sương mù này truyền ra trận trận gào thét, tất cả quỷ ảnh biến ảo, nhưng không đợi chúng cảm giác đến Hứa Thanh, từng cái liền lập tức truyền ra âm thanh thê lương, trực tiếp độc phát tan vỡ.

Nhìn qua những thứ này, vẻ hoảng sợ trong mắt tiểu hắc trong tay lão tổ Kim Cương Tông càng lúc càng đậm.

Hứa Thanh không có bất kỳ dừng lại nào, không ngừng đi về phía trước, đi vào bên trong ngọn núi sương mù, những nơi đi qua, hễ là quỷ dị tồn tại, toàn bộ đều ở bên ngoài hơn mười trượng, tự động kêu gào vô cùng thê thảm xong biến mất.

Cứ như vậy, thân ảnh Hứa Thanh cách đỉnh núi càng lúc càng gần.

Mà đúng lúc này, sau khi phát hiện nhà mình xuất hiện dị thường, một âm thanh bén nhọn mang theo cuồng ngạo từ trên đỉnh núi truyền ra.

“Cẩu vật đui mù nào dám đến địa bàn của lão tử giương oai!”

Theo giọng nói quen thuộc truyền ra, một cái đầu lâu trên đỉnh núi trực tiếp bay lên trên không, dưới thân nó là một con thạch sư uy vũ bất phàm cực lớn.

Thoạt nhìn song phương mặc dù rất không cân đối, nhưng uy áp tràn ra có phần không tầm thường, bao phủ bốn phương, vẻ hung hăng tràn ngập bầu trời.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ngẩng đầu nhìn sang.

Giờ phút này tiểu nhân màu đen trong tay lão tổ Kim Cương Tông bỗng kích động lên, cấp tốc phát ra tiếng cầu cứu.

“Lão đại, lão đại cứu ta!!”

Cái đầu người giữa không trung kia tràn ra ánh mắt hung hăng, thần sắc mang theo dữ tợn, hất lên nhìn xuống phía dưới, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Ai dám động đến người dưới trướng của ta, tìm… . . Hả?”

Đầu người hung dữ mở miệng, nhưng không đợi lời nói xong hết, nó thấy được Hứa Thanh mặt không cảm xúc đứng ở nơi đó.

“Hả? Hả?”

Chỉ là liếc mắt, đôi mắt của cái đầu người này lập tức trợn to, con ngươi trong đó nháy mắt co rút lại, đầu người kịch liệt run rẩy lên.

Nó hình như cảm thấy có chút không cách nào tin, ánh mắt còn nhanh chóng nhấp nháy bảy tám lần để xác định sự chân thật.

Mà lúc này tiểu nhân trong tay lão tổ Kim Cương Tông vẫn còn đang hô to.

“Lão đại, chính là cái cái tên này, giết chết hắn!”

Lời của tiểu nhân màu đen vừa truyền ra, đầu người giữa không trung liền phát ra một tiếng thét sợ hãi đến cực hạn, âm thanh kinh thiên động địa, vang tận mây xanh.

“Vãi lìn!!”

Trong đầu nó lập tức vang lên tiếng vù vù, dấy lên sóng lớn ngập trời, thần sắc hoàn toàn đại biến, quay đầu bỏ chạy.

Mà tốc độ của con sư tử bằng đá còn nhanh hơn cả nó, giờ phút này bốn cái chân liều mạng dùng toàn lực, ngay cả cái đuôi cũng đều cấp tốc lay động, điên cuồng bỏ chạy, đánh rơi cái đầu người ở trên người xuống, liều mạng chạy như điên.

Sau khi cái đầu người bị bỏ rơi, lăn lộn vài vòng, cũng bất chấp chật vật, cấp tốc bỏ chạy, trong miệng càng là không nhịn được liên tục kêu thảm thiết.

“Ngươi ngươi ngươi, tại sao lại là ngươi, không phải ngươi đã đi đến chiến trường rồi sao, không phải tất cả Chấp Kiếm Giả đều đã đi đến chiến trường rồi sao! Trời đánh, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây!!”

Hứa Thanh bình tĩnh, bước ra một bước, trực tiếp bay đến không trung, đuổi theo bọn họ.

Lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng bay theo phía sau, về phần tiểu nhân màu đen trong tay lão bây giờ đã hoàn toàn há hốc mồm, ngơ ngác nhìn hai vị lão đại hiển hách uy phong lẫm lẫm trong ấn tượng của mình, thế mà hôm nay lại điên cuồng bỏ chạy.

“Lão đại. . . . . Các ngươi. . . . .”

“Câm miệng, hắn mới là lão đại, hắn cmn chính là người trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh đấy!”

Cái đầu người nơi xa cũng muốn khóc rồi, nếu lúc này nó không phải đang sốt ruột chạy trốn để khỏi chết, nó thậm chí còn muốn quay lại nuốt cái tên tiểu nhân màu đen kia một cái.

“Ta vừa mới được tự do… Tên chết tiệt này thế mà lại mang tên đáng chém ngàn đao qua đây! Hắn đã giết chết ta không biết bao nhiêu lần rồi đấy!”

Chương 1049: Một tên cũng không thể thiếu! (1)

Nghĩ đến mình mới tự do không bao lâu, thế mà lại gặp phải binh sĩ… Cái đầu người vô cùng bi phẫn.

Nếu như gặp phải binh sĩ tầm thường thì nó cũng chấp nhận, ít nhất nó còn có thể bùng nổ một chút, dù sao đối phương cũng không biết gì về nó, nhưng đối mặt với Hứa Thanh, nó ngay cả nửa cái cọng lông cũng không dám dựng thẳng lên, chỉ có thể toàn lực bỏ chạy.

Thật sự là nó đã bị Hứa Thanh giết chết không biết bao nhiêu lần, mà trong lòng của nó cũng rõ ràng thủ đoạn của Hứa Thanh tàn nhẫn cỡ nào, những thứ khác không nói, riêng chấn động Thần quyền quanh toàn thân cũng đã đủ khiến nó hoảng sợ, còn có cái bóng đen thôn phệ… . .

Nhất là lúc trước đối phương mỗi ngày đều thức tỉnh, mỗi lần thức tỉnh đều một cước giẫm chết chính mình, sau khi trải qua vô số lần, nó cũng đã tạo thành thói quen, sinh ra sợ hãi nồng đậm đối với Hứa Thanh.

Giờ phút này trong khi run rẩy, nó cuộn đầu bỏ chạy nhanh nhất có thể, mà con sư tử bằng đá ở phía trước lại càng là như vậy.

Hứa Thanh không nhanh không chậm, tiêu sái đuổi theo, lạnh lẽo nhìn cái đầu người và con sư tử bằng đá bỏ chạy phía trước, không có nhà tù 132 khu Đinh ảnh hưởng, trong khoảng thời gian này, rất nhiều ký ức về Đinh 132 liền hiện ra ở trong đầu hắn.

Nhất là… . . Hắn nghĩ tới việc tại sao mỗi lần mình đều phải bóp nát thẻ tre.

Những thẻ tre bị hắn lấy ra từ nhà tù 132 khu Đinh sớm đã biến thành bất thường, phía trên hội tụ lực lượng Thần Linh, đồng thời cũng tràn ngập vận khí quên lãng kia.

Hỗn hợp cùng một chỗ, lần lượt chồng chất, sau đó bản chất những cái thẻ tre kia đã hoàn toàn cải biến.

“Hẳn là mỗi một lần sau khi thức tỉnh, ta cũng đều nghĩ đến điểm này, cho nên muốn mượn nhờ sức mạnh của nhà tù 132 khu Đinh, sáng tạo ra một cái bảo vật đặc biệt.”

Trong lúc Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, phía sau hắn liền biến ảo hiện ra Minh Linh Huyết Sí, một cánh đập xuống, tốc độ của hắn ầm ầm bộc phát, trực tiếp liền vượt qua mấy trăm trượng, xuất hiện ở bên cạnh cái đầu người.

Tốc độ của hắn quá nhanh, cái đầu người chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, chớp mắt sau đã nhìn thấy Hứa Thanh đột nhiên xuất hiện, nó lập tức hét ầm lên, trong khi sợ hãi vô hạn bộc phát, nó nhìn thấy Hứa Thanh giơ chân lên.

“A a a, lại là như vậy!” Đầu người kêu rên, theo bản năng nhắm nghiền hai mắt, trong nháy mắt tiếp theo, phịch một tiếng.

Chân phải Hứa Thanh hạ xuống, trực tiếp đạp vỡ cái đầu người, sau đó mặt không cảm xúc nhìn sư tử bằng đá ở xa, nhàn nhạt mở miệng.

“Cút về đây!”

Sư tử bằng đá ở xa dừng lại, run rẩy kịch liệt, có lòng tiếp tục trốn nhưng cũng không dám, nhớ tới việc mình trải qua vô số lần bị đốt chết, cuối cùng nó ngoan ngoãn xoay người, như tiểu cẩu quơ quơ cái đuôi, nhảy nhảy đáp đáp trở về bên cạnh Hứa Thanh, phù phù một tiếng quỳ xuống.

Hứa Thanh lạnh lùng quét mắt con sư tử bằng đá này, bất kể là trong ký ức chậm rãi hiện ra của hắn, hay là trong những nội dung gom góp được khắc từ trên những mảnh thẻ tre tàn phá kia, đều khiến hắn hiểu được, con sư tử bằng đá này, chính là Phong Thú của nhà tù 132 khu Đinh.

Chuẩn xác mà nói là Phong Thú dưới trạng thái vận khí trấn áp, mà bộ dạng chân chính của nó, chính là sư tử bằng đá không đầu này.

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước cái đầu lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Thanh, liền bày ra thái độ, kêu Hứa Thanh đưa nó qua chỗ của Phong Thú, bởi vì nó muốn trở thành đầu của sư tử bằng đá.

Giờ phút này, trong khi trong lòng Hứa Thanh đang suy nghĩ, những khối thịt nát của cái đầu ở dưới chân hắn nhanh chóng dung hợp lại, cái đầu người rất nhanh liền khôi phục, sau khi xuất hiện nó liền vội vàng mở miệng.

“Trấn thủ đại nhân, ta… . .” Hứa Thanh nhấc chân, lần nữa hạ xuống.

Phịch một tiếng, lại vỡ nát.

Thân thể sư tử bằng đá run lên, càng dùng sức lắc lư cái đuôi.

Rất nhanh, đầu người lần nữa khôi phục, kêu rên vô tận.

“Xong đời xong đời, không có nhà tù 132 khu Đinh quên lãng, ta… . .”

Phanh, lại lần nữa vỡ ra.

Cứ như vậy nửa canh giờ trôi qua, sau khi đạp vỡ mười bảy mười tám lần, Hứa Thanh rời đi.

Chỉ là sau khi rời khỏi, lần này hắn không đi bộ đi về phía trước nữa, mà ngồi ở trên người sư tử bằng đá không đầu, về phần cái đầu người… Bị buộc trên đuôi của con sư tử bằng đá.

Theo bốn chân sư tử bằng đá đi về phía trước, hai cái chân sau của nó không ngừng đá vào cái đầu người, cái đầu người bi phẫn, nhưng lại không dám xông lên nổi giận với Hứa Thanh, vì vậy liền không ngừng chửi bới sư tử bằng đá.

Sau khi sư tử bằng đá nghe được, trong khi lắc lư đuôi, chân sau càng đá ác hơn.

Hứa Thanh vốn là dự định giết chết hai tên phạm nhân nhà tù 132 khu Đinh này, nhưng hiển nhiên phạm nhân trong Đinh 132 bị giam giữ cùng một chỗ với Thần Linh trong thời gian dài, dưới sự ảnh hưởng nên lần lượt đã có được một chút biến hóa kỳ dị, cũng có thể nói là một loại nguyền rủa đặc thù, đại giới là gì thì không biết.

Nguyền rủa này, khiến cho bọn nó mỗi lần tử vong, đều rất nhanh liền phục sinh.

Điểm này cũng giống như lúc Hứa Thanh trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh.

Mà nếu như giết không chết, lại không thể thả chạy, vậy thì Hứa Thanh dứt khoát đưa bọn chúng theo bên người.

Chỉ là cảnh tượng một màn này, rất là tà dị.

Tốc độ chạy của sư tử bằng đá không đầu rất nhanh, chân sau đá cũng rất mạnh, cái đầu người bị buộc trên cái đuôi oa oa kêu gào mắng chửi, mà Hứa Thanh mặt không cảm xúc ngồi trên lưng sư tử bằng đá, thi thoảng lại giơ một ngón tay chỉ đường, sư tử bằng đá liền chạy như bay về bên đó.

Cứ như vậy vào lúc sắc trời sắp sáng, Triêu Hà Châu dần dần chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

“Triêu Hà Châu?”

Cái đầu mặt mũi bầm dập phun ra một chút hòn đá cắn từ trên đùi sư tử bằng đá, ngẩng đầu nhìn qua Triêu Hà Châu phía trước, trừng mắt nhìn, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại nhân đại nhân, ta muốn tố cáo!”

“Ta tố cáo lão bất tử của Đan Thanh Tộc kia, lão ở ngay trong Triêu Hà Châu, không chỉ có lão, cái ngón tay Thần Linh của nhà tù 132 khu Đinh chúng ta cũng ở trong đó!”

Hứa Thanh nhướn lông mi lên, quay đầu nhìn cái đầu người.

Cái đầu vội vàng lộ ra biểu cảm nịnh nọt, trong ngữ khí mang theo chính nghĩa.

“Những tên phạm nhân này quả thật là quá phận, không hề có chút tâm ý cảm ơn nào, Hình Ngục Ti đối tốt với chúng ta như vậy, có ăn có uống, không những không giết chúng ta, còn cung cấp cho chúng ta nơi trú ngụ, nơi tốt như thế thì đi đâu tìm được trong loạn thế này cơ chứ, nhưng bọn nó thì sao, thế mà lại đi vượt ngục!”

“Đại nhân, thật ra trong khoảng thời gian ở bên ngoài, ta đặc biệt tưởng niệm sinh hoạt trong Hình Ngục Ti, mỗi lần nhớ lại là trong lòng ta đều rất cảm khái, rất là hoài niệm, thế nên một cái đầu đầy chính trực như ta đây, phải đứng ra tố cáo bọn chúng!”

“Đại nhân, trên thực tế chính là lão bất tử Đan Thanh Tộc, chính lão dẫn đầu vượt ngục!”

Chương 1050: Một tên cũng không thể thiếu! (2)

Hứa Thanh nghe vậy, như có điều suy nghĩ, nhìn về phía Triêu Hà Châu.

Hắn thân là thư lệnh tùy hành của Cung chủ, đoạn thời gian trước không chỉ là nắm giữ tin tức chiến báo của toàn bộ Phong Hải Quận, đồng thời cũng hiểu biết vô cùng kỹ càng về việc Hình Ngục Ti tan vỡ vào hôm ấy.

Hình Ngục Ti tan vỡ, là bởi vì lực lượng trấn áp đột nhiên tiêu tán, sau đó ký ức của phân thân Thần Linh biến thành khí linh trong Hình Ngục Ti thức tỉnh, cho nên liền bùng nổ, ý đồ từ trạng thái tách rời chắp vá lại thành nguyên vẹn.

Cũng may lúc ấy Cung chủ đang ngồi trấn giữ Hình Ngục Ti, dưới sự xuất thủ của Cung chủ cùng với chấp sự và phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung hiệp trợ, khúc cuối còn vận dụng lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô, cuối cùng mới lại phong ấn lại đại não cùng với hơn phân nửa thân hình của phân thân Thần Linh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Nhưng mà trong quá trình này, bởi vì Quận Trưởng tử vong cùng với Hình Ngục Ti đồng thời xuất hiện nổ tung, cho nên toàn bộ Quận Đô đại loạn, vì vậy rất nhiều phạm nhân thừa cơ chạy trốn, bên trong cũng bao hàm một phần nhỏ thân thể của phân thân Thần Linh.

Sau công tác thống kê, có hai ngón tay cùng với một con mắt biến mất không thấy nữa, nhưng mà những bộ phận thân thể này vì lẩn trốn, cũng đều bỏ ra đại giới, nhận lấy trọng thương.

Trước hành động truy nã của Chấp Kiếm Giả, bọn họ đã tìm được một ngón tay, sau đó dưới hai vị phó Cung chủ ra tay, đã phong ấn bắt lại.

Về phần một ngón tay cùng một con mắt còn lại thì không có bất luận manh mối gì, không biết ẩn thân ở nơi nào, thật ra truy nã thời gian lâu dài một chút, cũng là có thể tìm được, nhưng mà hiện giờ chiến tranh nguy cấp, khiến cho Chấp Kiếm Giả không có thời gian.

Giờ phút này nghe thấy như vậy, nếu như cái đầu này nói thật, vậy thì ngón tay trong nhà tù 132 khu Đinh chính là trốn ở bên trong Triêu Hà Châu.

Lúc Hứa Thanh đang trầm ngâm trong lòng, cái đầu người nhanh chóng nháy mắt, mừng thầm trong lòng, nó cảm thấy nếu Hứa Thanh đi tìm lão đầu Đan Thanh Tộc, hoặc là Hứa Thanh bị lộng chết, mình liền được tự do, hoặc là Hứa Thanh cũng bắt giữ lão đầu lại, như vậy thì thành viên của nhà tù 132 khu Đinh liền đoàn viên hơn phân nửa rồi.

Nói cách khác, khi nó nghĩ đến việc mình bị bắt, mà những tên bạn tù khác của nhà tù 132 khu Đinh vẫn đang tự do tự tại ở bên ngoài, nó cảm thấy đặc biệt không công bằng, nó muốn một người cũng không thể thiếu.

Nghĩ tới đây, cái đầu tiếp tục nhanh chóng truyền ra thông tin.

“Đại nhân, hôm ấy sau khi Hình Ngục Ti nổ tung, lão bất tử Đan Thanh Tộc liền mang theo ngón tay Thần Linh, cùng nhau chạy trốn…”

Hứa Thanh lạnh lùng quét mắt nhìn cái đầu, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta không thích nghe nói dối.”

Cái đầu run lên, vội vàng cải biến lời nói.

“Là ngón tay Thần Linh, Thần rõ ràng đã có ý thức độc lập của bản thân, lúc ấy không hề hưởng ứng những bộ phận thân hình Thần Linh khác triệu hoán, mà mang theo lão đầu Đan Thanh Tộc chạy trốn, lúc ấy ta và sư tử cũng không thể không đi theo.”

“Với lại… Trên đường chạy trốn, ta nghe lão bất tử Đan Thanh Tộc câu thông cùng ngón tay, tựa hồ là ngón tay muốn lão đầu vẽ cho nó một cái thân hình Thần.”

“Nhưng Thần là Thần Linh, khác biệt cùng bọn ta, vì vậy lão đầu nói bức vẽ này cần một chút nước sơn đặc thù mới có thể vẽ ra, cho nên bọn họ liền đi tới Triêu Hà Châu, muốn tìm đến nơi di hài mặt trời vẫn lạc trong truyền thuyết, lấy di hài kia làm nước sơn để vẽ tranh.”

Lần này cái đầu không dám giấu giếm, nó biết rõ sự đáng sợ của Hứa Thanh, nhất định phải tránh cho hăng quá hoá dở, nếu như đối phương cảm thấy mình nói dối, vậy người chịu tội chính là nó.

Cho nên giờ phút này nó không có chút giấu giếm, nói ra toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn tin tức mà mình biết được.

Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm ngâm, vỗ vỗ sư tử bằng đá đang ngồi, sư tử bằng đá vội vàng thi pháp, bốn phía nổi gió lên, tốc độ đề cao rất nhiều, phóng thẳng đến Triêu Hà Châu.

Theo họ tới gần, tin tức kỹ càng về Triêu Hà Châu cũng lơ lửng hiện ra trong đầu của hắn.

Triêu Hà Châu không giống những Châu khác trong Phong Hải Quận.

Nơi đây không có lục địa, chỉ có một hố sâu vô cùng khổng lồ, chiếm cứ gần như toàn bộ chín thành phạm vi Triêu Hà Châu.

Trong truyền thuyết, vào vô số năm trước lúc nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời đến, sau khi một mặt trời vẫn lạc, di hài của nó nện xuống dưới đất, liền tạo thành hố sâu kinh khủng này.

Bởi vậy toàn bộ Triêu Hà Châu, thoạt nhìn chính là một cái đại uyên sâu không thấy đáy, vực sâu như biển, bên dưới là một mảnh đen nhánh, chỉ có thể thỉnh thoảng trông thấy một chút ngọn núi sừng sững trên uyên hải.

Gần như tám phần khu vực của những ngọn núi này đều bị chìm ngập bên trong uyên hải, chỉ lộ ra một phần đỉnh núi nhỏ, dưới năm tháng trôi qua, đã trở thành địa phương nghỉ lại của ngoại tộc cùng với nhân tộc trong Triêu Hà Châu.

Địa chất của ngọn núi rất đặc thù, màu sắc đen nhánh ẩn chứa kết tinh, nghe nói là năm đó sau khi mặt trời vẫn lạc, nhiệt độ cao từ mặt trời tràn ra đã đốt cháy mặt đất nơi đây mà thành.

Cũng chính là hình dạng mặt đất đặc biệt này, khiến cho Châu này thừa thãi một loại tài liệu tên là Vân Mẫu Thạch.

Mà trong đông đảo ngọn núi bên trong uyên hải, chính giữa Triêu Hà Châu, chỗ đó tồn tại một tòa cự phong, được gọi là Triêu Hà Sơn, đồng thời cũng là vị trí của Chấp Kiếm Đình Triêu Hà Châu.

Trừ bên ngoài những cái này ra, nếu so với giới địa bốn phía, Thái Dương Phong ở bên trong Triêu Hà Châu mãnh liệt hơn nhiều, thậm chí chỗ sâu trong Châu còn quanh năm tồn tại Thái Dương Phong, chưa bao giờ tiêu tán.

Hết thảy mọi thứ, khiến cho Triêu Hà Châu trở thành một Châu không cách nào truyền tống, vả lại phi hành cũng bị ảnh hưởng rất lớn, vì vậy nhằm vào điểm này, vô số năm qua, nơi này liền mở ra một loại thuyền cỡ lớn chuyên môn đi lại trên uyên hải, chở tu sĩ các tộc di chuyển.

Đồng thời, cũng bởi vì loại pháp khí cỡ lớn này tồn tại, cho nên biên giới Triêu Hà Châu liền tồn tại từng cái bến cảng.

Giờ phút này Hứa Thanh đang đi đến một chỗ bến cảng cỡ trung, đã cải biến bộ dáng, khí tức cũng là như thế, về phần sư tử bằng đá và đầu người, dưới ánh mắt của hắn thì cả hai đều nhu thuận tự mình cải biến tạo hình.

Mà bến cảng nơi xa, bộ dạng và kiến trúc cơ bản giống với Thất Huyết Đồng, dẫu sao cái mảnh uyên hải này, từ trình độ nào đó mà nói, cũng không có gì khác với biển khơi, thoạt nhìn màu sắc cũng là một dạng.

Có thể nhìn thấy từ bến cảng lan tràn ra từng cây cầu dài thẳng tắp, xâm nhập vào uyên hải đen nhánh, tạo thành bến tàu, nhưng bốn phía không có bất kỳ bến đỗ thuyền nào.

Thế nhưng trên bến tàu đã có không ít tu sĩ đang đợi, bên trong những tu sĩ này rất ít nhân tộc, tuyệt đại đa số đều là dị tộc bộ dạng khác nhau.

Theo Hứa Thanh tiêu sái tới gần, âm thanh huyên náo hối hả cũng truyền vào trong tai của hắn.

Chương 1051: Cực lạc Hoan Hỉ Hoa (1)

Hiện giờ trong Phong Hải Quận nhìn thấy rất ít tu sĩ nhân tộc, dưới Chấp Kiếm Đình thống nhất hiệu lệnh từng Châu, tu sĩ nhân tộc phần lớn đều đã đi tới hai chiến trường Tây Bắc xa xa, chiến đấu thủ hộ Phong Hải Quận.

Đối với thế lực tông môn nhân tộc mà nói, không phải chỉ có Linh Tàng và Quy Hư đi, mà ngoại trừ một chút ít hy vọng của tông môn lưu lại, các tông môn hầu như đều xuất động toàn bộ lực lượng.

Cho nên lúc này bên trong tầm mắt của Hứa Thanh, hơn phân nửa người trên bến cảng Triêu Hà Châu đều là ngoại tộc.

Ngày bình thường những ngoại tộc này sinh hoạt trong Phong Hải Quận, vô số năm qua đều được nhân tộc che chở trong trình độ nhất định.

Tuy việc che chở này không phải rất lớn, nhưng cuối cùng cũng không bị trục xuất khỏi Quận, coi như cũng đã có nơi nghỉ chân.

Nhưng nghĩ đến lúc Chấp Kiếm Cung kêu gọi bọn họ phái cường giả trong tộc ra tham chiến, từng tộc dùng đủ mọi cách cự tuyệt, Hứa Thanh liền lắc đầu.

Mặc dù hắn có thể hiểu được các nghĩ của những ngoại tộc này, biết rõ bọn họ cho rằng chiến tranh này không liên quan gì tới tộc bọn họ, vô luận là ai chấp chính Phong Hải Quận, đối với bọn họ mà nói đều không khác nhau quá lớn.

Nếu như thế, cần gì phải xuất lực.

Đứng ở góc độ của bọn có lẽ không sai, nhưng Hứa Thanh không phải Thánh Nhân đau buồn vì vạn tộc, mà là lập trường của hắn, khiến hắn không có bất kỳ hảo cảm nào đối với những thứ ngoại tộc này.

Nhất là Hứa Thanh còn nhìn thấy Yên Miểu Tộc bên trong những ngoại tộc này.

Yên Miểu Tộc cũng không phải chỉ tồn tại trong sa mạc, trong uyên hải Triêu Hà Châu có sương mù, mà nơi tồn tại sương mù cũng rất thích hợp cho bộ tộc này ở lại.

Thân thể của bọn nó là sương mù tạo thành, cho nên trừ phi đặc biệt hiểu rõ, nếu không rất khó phân chia giới tính, cũng không nhìn ra được bộ dáng cụ thể của bọn họ.

Chỉ có thể nhìn thấy từng đoàn từng đoàn sương mù phiêu đãng bốn phía trên bến cảng, bay qua bay lại và xuyên thẳng qua, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Đồng thời còn có một loại con rối đặc thù màu đen cũng xuất hiện ở bên trong Yên Miểu Tộc, ở trên tràn ngập rất nhiều khe hở, có thể để cho Yên Miểu Tộc ký sinh cùng với sử dụng.

Hứa Thanh ngồi ở trên lưng Ô Quy tự nhiên cũng dẫn tới Yên Miểu Tộc dò xét, mà nhìn qua chỗ Hứa Thanh cũng sẽ thấy có chút quỷ dị, dẫu sao hắn đang ngồi trên một con Ô Quy không đầu, vả lại cái đuôi còn ký sinh một cái Đằng Hồ lớn chừng quả đấm.

Nhưng ở bên trong quần thể tu sĩ trên cái bến cảnh này, nếu so hắn với những cái dị tộc hình thù kỳ quái kia, Hứa Thanh nơi đây cũng sẽ không hề quá khác lạ, thậm chí trong những dị tộc bên cạnh hắn còn có người ngồi trên thi hài.

Mà Hứa Thanh cũng tồn tại ác cảm rất sâu đối với Yên Miểu Tộc, lúc ở bên trong sa mạc, thái độ của tộc này tràn đầy ác ý với hắn, vả lại mảnh vỡ đại thế giới mà Sở Thiên Quần dùng để đánh một trận cùng hắn cũng là do tộc này cho mượn.

Sau đó Hứa Thanh tính thời gian một cái, lúc hắn gặp phải Sở Thiên Quần, cách thời gian bước vào khu vực Quận Đô chỉ kém lộ trình một canh giờ, một canh giờ này chính là bị Yên Miểu Tộc kéo dài.

Nhưng hắn biết mình lần này là bí mật điều tra, cho nên sau khi đảo ánh mắt nhìn qua liền đè xuống sát ý, không quan tâm tới nữa, mà ngồi trên lưng Ô Quy do sư tử bằng đá biến thành, lặng lẽ chờ đợi thuyền ở trên bến tàu.

Rất nhanh, sau khi những Yên Miểu Tộc kia tìm kiếm dò xét không có kết quả, cả đám liền bay nhanh đi xa, tiếp tục tìm kiếm ở các mặt bến tàu khác.

Hứa Thanh không quan tâm chúng nó đang tìm cái gì, nhưng sau khi đám Yên Miểu Tộc kia rời đi, hắn liền nghe thấy không ít tu sĩ ngoại tộc ở trong bến tàu thấp giọng nghị luận.

“Đám Yên Miểu Tộc này đã tìm kiếm mấy ngày rồi, cũng không biết cuối cùng là đang tìm cái gì, nghe nói bọn họ không chỉ tìm trên bến cảng, còn tìm kiếm ở trên cả uyên hải nữa.”

“Đối ngoại nói là tìm kiếm di hài mặt trời sau khi vẫn lạc tan vỡ ở trong toàn bộ Triêu Hà Châu, nhưng trong vô số năm tháng qua, di hài mặt trời đã sớm bị nhân tộc cùng với thế tộc quần lực khác tìm được và lấy đi rồi, nghìn năm qua chưa hề thấy có ghi chép máu thịt tan vỡ mới bị phát hiện nha.”

“Hẳn không phải là tìm kiếm di hài mặt trời đã sớm tuyệt tích kia, tại sao ta lại cảm giác hình như là bọn họ đang tìm kiếm và ngăn cản người muốn đi vào Triêu Hà Châu?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu quét mắt nhìn Yên Miểu Tộc nơi xa.

Cho đến một lúc lâu sau, dị tộc đợi thuyền ở trên bến tàu tăng thêm không ít, rất xa, bên trong sương mù trên uyên hải bỗng truyền đến âm thanh rít gào.

Dị tộc trên bến tàu nhao nhao nhìn lại.

Theo âm thanh là từng trận gió âm lãnh ập đến.

Bến tàu đón lấy gió từ uyên hải thổi tới, dần dần, bên trong sương mù dần dần xuất hiện một chút thuyền lớn bộ dạng kỳ dị bay ra, chậm rãi rõ ràng.

Tạo hình của chúng nó chia làm hai loại.

Một loại thuyền tựa như chim yến, lớn nhỏ mấy ngàn trượng, phần lưng được xây dựng lầu các đẹp đẽ xa hoa, cũng không thiếu thị nữ mọc ra tai thỏ, tướng mạo từng người đều rất ngọt ngào, dáng người uyển chuyển.

Hứa Thanh đảo ánh mắt nhìn qua, nhận ra đây chính là bộ tộc Linh Thỏ, tộc quần này rất lớn nhưng không có tộc địa của bản thân, toàn bộ tộc nhân phân tán ra khắp mấy Châu, phụ thuộc cường giả đại tộc để sinh tồn.

Về phần một loại thuyền lớn khác, có lẽ không nên xưng là thuyền, bởi vì chúng nó thoạt nhìn càng giống như là một cái lá cây cực lớn, phía dưới mọc ra bốn cái cán dài nhỏ như là chân, xâm nhập đến dưới đáy sương mù uyên hải.

Những chiếc thuyền lá này lớn khoảng 100 trượng, chẳng những đơn giản hơn nhiều so với loại thuyền hình chim yến kia, mà số lượng cũng vượt xa, chiếm cứ khoảng chín thành.

Giờ phút này theo những con thuyền này đến, từng tu sĩ trên bến tàu cũng nhao nhao nhảy lên, dựa theo nhu cầu khác biệt, lựa chọn thuyền lớn đi lên.

Hứa Thanh thấy mấy người tu sĩ có chấn động Nguyên Anh trong này đi tới mấy chiếc thuyền hình chim yến kia, mà những người còn lại đều đi tới thuyền hình lá cây, đáy lòng của hắn liền hiểu rõ, hai loại thuyền này là chuẩn bị cho tu vi khác biệt.

Vì vậy sau khi hắn quan sát một chút, đã tìm được một chiếc thuyền hình là cây chuyên đi đến Thanh Vụ Sơn, đạp đi lên.

Thanh Vụ Sơn, cũng thuộc về khu vực trung tâm Triêu Hà Châu, cách Triêu Hà Sơn không phải rất xa.

Hứa Thanh cảm thấy nếu trực tiếp đến Triêu Hà Sơn thì có chút không ổn, nếu đã là bí mật điều tra, vậy thì hắn dự định đi đến Thanh Vụ Sơn trước, sau đó dựa vào tu vi bản thân để vượt qua khoảng cách, đi đến Triêu Hà Sơn.

Mặc dù Hứa Thanh cảm thấy mình không cách nào dựa vào tu vi bản thân để vượt biển đường dài, nhưng nếu như trong thời gian ngắn, trong phán đoán riêng của hắn, hẳn là cũng được.

Chương 1052: Cực lạc Hoan Hỉ Hoa (2)

Giờ phút này sau khi bước lên thuyền lá, Hứa Thanh liền đảo mắt nhìn qua bốn phía.

Chiếc thuyền lá này cực kỳ đơn giản, không có bất kỳ kiến trúc gì, cũng không có thị nữ, chỉ có mấy người đeo mặt nạ quỷ mặc áo xanh lục ngồi khoanh chân ở phía trước nhất, chịu trách nhiệm lái thuyền.

Về phần tu sĩ lên thuyền, số lượng khoảng hơn ba mươi người, ngoại trừ có bảy tám vị ngồi cùng một chỗ, những người khác đều là độc hành, riêng phần mình tản ra.

Phạm vi 100 trượng, dung nạp những người bọn họ, cũng coi như là rộng rãi.

Hứa Thanh tìm một nơi hẻo lánh khoanh chân ngồi xuống, sau đó chú ý đến trên người ba tu sĩ áo xanh lục xa xa kia.

Hắn hiểu rất rõ về Triêu Hà Châu, phần lớn hiểu biết là thông qua hồ sơ Chấp Kiếm Giả, ví dụ như thế lực chịu trách nhiệm lái thuyền ở nơi đây, chính là Thự Quang Thương Minh.

Thương Minh này là do rất nhiều thế lực Triêu Hà Châu tạo thành, bên trong tự nhiên cũng có Chấp Kiếm Đình, dẫu sao Triêu Hà Châu đặc thù, khiến cho thuyền ở nơi đây kiếm được lợi ích cực lớn.

Quần áo của Thự Quang Thương Minh chính là loại áo màu xanh lục này.

Sau khi quan sát cẩn thận, ánh mắt Hứa Thanh đảo qua những tu sĩ khác trên thuyền lá, lúc này mới nhắm mắt lại và lặng lẽ đả tọa.

Không lâu sau, khoảng thời gian một nén nhang, bộ phận thuyền lớn trên bến cảng bắt đầu lên đường.

Chiếc thuyền lá Hứa Thanh ngồi chính là chiếc thứ nhất, sau khi bọn hắn nộp phí tổn, theo lá cây chấn động, bốn cái chân mảnh khảnh phía dưới chậm rãi bước đi về phía trước, gió lớn thổi tới, không có bất kỳ ngăn cản nào, trực tiếp liền thổi vào trên thân mọi người trên phiến lá.

Theo thuyền lá không ngừng tiến về phía trước, dần dần rời xa bến tàu, gió thổi tới cũng càng lớn hơn, lúc này bỗng có một màn hào quang mỏng manh từ trên phiến lá tràn ra, bao phủ bốn phía, khiến những cơn gió bị ngăn cách ở bên ngoài.

Nhưng cảm giác lắc lư lay động lại càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Hứa Thanh không có quan tâm tới những thứ này, nhắm mắt nghỉ ngơi, cứ như vậy ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này Hứa Thanh thỉnh thoảng mở mắt ra, nhìn xa bốn phương, trong tầm mắt đều là uyên hải vô tận, khí tức âm lãnh tràn ngập thiên địa, đồng thời cũng có một chút tồn tại kỳ dị xuất hiện bên trong uyên hải.

Ví dụ như Kình Ngư mọc ra cánh, ví dụ như vô số đèn lồng màu đỏ bay múa, lại ví dụ như con dơi thân thể khổng lồ mọc ra hai đầu, nhưng những thứ dị thú này hiển nhiên cũng có ước định cùng Thự Quang Thương Minh, mặc dù hiện ra khắp bốn phía, nhưng cũng không phát động công kích đối với thuyền lá.

Trừ bên ngoài những cái này ra, Hứa Thanh còn nhìn thấy dưới một chỗ uyên hải tương đối thấp, có một đóa hoa khổng lồ tới ngàn trượng đang nở rộ.

Đóa hoa màu đỏ, hiện ra rất rõ ràng bên dưới uyên hải, còn có từng nhị hoa từ trong bông hoa bay lên, trôi lơ lửng ở phía trên uyên hải, tràn ngập bát phương.

Sự xuất hiện của bọn nó, cũng khiến cho rất nhiều tu sĩ dị tộc tu sĩ trên thuyền lá chú ý, biểu cảm nhao nhao xuất hiện cổ quái.

Bởi vì những nhị hoa chập chờn kia, cuối cùng thế mà lại trở thành những giống cái của các tộc quần khác biệt, thậm chí Hứa Thanh còn nhìn thấy cả nhân tộc.

Dáng vẻ các nàng thướt tha mềm mại, phù hợp thẩm mỹ của từng tộc, trên người không có chút quần áo che lấp nào, sau khi xuất hiện liền bày ra tư thế phóng đãng, liên tiếp vẫy tay về chúng tu trên thuyền lá.

“Đại nhân, vận khí chúng ta không tệ nha.”

Lúc Hứa Thanh nhìn về phía những nhị hoa kia, bên tai liền truyền đến giọng nói của Đằng Hồ ở trên đuôi của Ô Quy, cái Đằng Hồ này là do đầu người biến thành, giờ phút này phía trên lộ ra con mắt, si mê nhìn ra bên ngoài.

"Đây là Hoan Hỉ Hoa, cũng là đóa hoa ta thích nhất năm đó."

Hứa Thanh nhíu mày, hắn không biết về loại hoa này.

"Hoan Hỉ Hoa là một loại quỷ thực đặc thù bên trong Triêu Hà Châu, lúc loại quỷ thực này nở rộ, nhị hoa sẽ biến ảo hóa thành bộ dáng của nữ tử các tộc bầy khác biệt, mị hoặc những người qua đường."

"Một khi bị các nàng mị hoặc thành công, liền sẽ bị kéo xuống dưới đáy uyên hải, hút thành thây khô, tu sĩ Trúc Cơ tầm thường chỉ mất ba đến năm cái hô hấp liền không còn gì, Kim Đan có thể lâu một chút, nhưng cũng không kiên trì được quá dài."

"Chỉ có hạng người thiên phú dị bẩm như ta, năm đó mới có thể đảo điên ở trong đó, chân chính thưởng thức cực lạc vô thượng mà Hoan Hỉ Hoa mang đến."

Cái đầu thì thào nói nhỏ, trong mắt lộ ra hồi ức.

"Cũng bởi vì như vậy mà ngươi không còn thân thể nữa đúng không?" Đáp lại cái đầu không phải Hứa Thanh, mà là con Ô Quy dưới người hắn.

Cái đầu trừng mắt, vừa muốn mở miệng, Hứa Thanh bỗng nhiên truyền ra giọng nói trầm thấp.

"Câm miệng."

Ô Quy và Đằng Hồ Lập tức không truyền ra âm thanh gì nữa, Hứa Thanh khoanh chân tản cảm giác ra, tràn ngập tới nơi bảy tám dị tộc hội tụ ở phía xa kia, vừa nãy hắn loáng thoáng nghe thấy bọn họ hình như đang đàm luận về Chấp Kiếm Đình.

Giờ phút này sau khi lưu ý, âm thanh bên đó cũng dần dần trở nên rõ ràng.

"Đúng là loạn thế, nghe nói chỉ khi nào nhân số tộc quần trong Triêu Hà Châu giảm bớt trên phạm vi lớn, loại quỷ thực tà ác như Hoan Hỉ Hoa này mới có thể nở rộ . . . . ."

“Lần này nhân tộc lành ít dữ nhiều, Chấp Kiếm Cung cũng nguy trong sớm tối rồi, các ngươi nghe nói chưa, hình như có không ít tộc quần cùng với tán tu hung ác tàn bạo đang muốn đánh chủ ý tới Chấp Kiếm Đình trên Triêu Hà Sơn.”

“Ta cũng mơ hồ nghe thấy, hình như có người nào đó hiệu triệu tán tu các tộc, cùng với đám đạo tặc và hung đồ, gần đây muốn đánh lên Triêu Hà Sơn, chiếm Chấp Kiếm Đình.”

“Mưa gió bão bùng, những ngày này ta cũng đích xác thấy được rất nhiều gương mặt lạ hoắc, có lẽ cũng không phải tu sĩ bản thổ Triêu Hà Châu.”

“Việc này không liên quan gì tới chúng ta, chúng ta nhanh chóng quay về trong tộc, nhân tộc chết sống chúng ta không quản được, nếu cuối cùng nhân tộc bị thua, vậy chúng ta cũng chưa hẳn là không thể đi kiếm một chén canh.”

“Không sai, nghe nói Chấp Kiếm Đình rất giàu có…”

Hứa Thanh nghe đến đó thì chân mày hơi nhíu lại, ngay khi trong mắt lộ ra một tia lãnh ý, thần sắc của hắn bỗng nhiên hơi động, ngẩng đầu nhìn sương mù trên uyên hải xa xa.

Bên trong sương mù mơ hồ có bảy tám con rối màu đen cao mười trượng xuất hiện, chúng nó đi trên uyên hải, trong mắt lộ ra ánh sáng màu đỏ, mang theo vẻ bất thiện nhìn về chiếc thuyền lá.

Chính là Yên Miểu Tộc.

Trong mắt Hứa Thanh chợt lóe lên một tia hàn quang sau đó lập tức trôi qua, nhìn về phía những Yên Miểu Tộc và con rối màu đen đang tiến tới gần, phán đoán tu vi chiến lực của chúng nó.

Theo chúng nó tới gần, có thể thấy từng sợi sương mù từ trong khe hở trên người những con rối màu đen chui ra, biến ảo ra bên ngoài, trở thành từng đạo thân ảnh mơ hồ, nhìn kỹ chiếc thuyền lá, đồng thời những thứ sương mù này cũng phần lớn phiêu tán, vờn quanh bốn phía thuyền lá.

Mà bảy tám con rối màu đen cực lớn giờ phút này cũng đứng sừng sững ở phía trước con thuyền lá, ngăn cản đường đi.

Bốn đầu chân bên dưới thuyền lá khẽ run lên, không dám tái cử động, tâm thần tu sĩ trên thuyền lá nhao nhao chấn động, rõ ràng có thể thấy rất nhiều người đều lộ ra vẻ cảnh giác và đề phòng.

Lúc này ba người tu sĩ áo lục đeo mặt nạ quỷ cũng nhanh chóng đứng lên, nhìn tới Yên Miểu Tộc, một vị trong đó chắp tay, trầm giọng mở miệng.

“Không biết chư vị đạo hữu Yên Miểu Tộc tới đây có chuyện gì?”

Chương 1053: Chớ kêu gào trước mặt Diêm Vương (1)

Đối với câu hỏi của vị tu sĩ áo lục, đám Yên Miểu Tộc vờn quanh thuyền lá không cho bất luận câu trả lời nào, chúng nó bỏ qua lớp phòng hộ của thuyền lá, ngay lập tức xuyên thấu vào trong, lao tới bên cạnh những tu sĩ trên thuyền lá.

Trong lúc các tu sĩ nhao nhao biến sắc, cũng có vài thân ảnh sương khói mịt mù bay đến phía Hứa Thanh, vờn vài vòng ở bên cạnh hắn, bên trong sương mù lộ ra gương mặt dữ tợn, không ngừng thẩm tra.

Cho đến một lúc lâu sau, những tên Yên Miểu Tộc này nhanh chóng rời khỏi chiếc thuyền lá, tiến về phía con rối ở chính giữa phía trước, quỳ bái xuống.

“Đại nhân, trong ba mươi lăm tu sĩ này, trên người sáu tên có mùi vị không đúng.”

Trong khi giọng nói ông ông của thân ảnh Yên Miểu Tộc từ bên trong sương mù truyền ra, thần sắc từng tu sĩ trên phiến lá lần nữa biến hóa.

Nhưng không chờ bọn họ có hành động, sau một khắc, trong mắt bảy con rối phía trước liền lộ ra ánh sáng màu đỏ, nhất là con rối ở giữa, ánh sáng rõ ràng siêu việt hơn những con khác, khiến cho toàn bộ chiếc thuyền lá đều bị chiếu rọi thành một màu huyết sắc.

“Giết.”

Giọng nói lạnh như băng lập tức truyền ra từ trong miệng con rối, những thân ảnh Yên Miểu Tộc quỳ bái phía trước cũng nhanh chóng bay lên đến không trung, hội tụ thành sáu cái gương mặt cực lớn, mang theo dữ tợn, nhanh chóng phóng về chiếc thuyền lá.

Lực lượng có thể so với Kim Đan mở ra sáu tòa Thiên Cung cũng bộc phát ra từ trên sáu gương mặt này.

Loại Kim Đan cao Cung này, vô luận là thời điểm nào cũng đều là lực lượng trung kiên của các tộc, lại càng không cần phải nói tới bây giờ, khi mà toàn bộ đất liền trong Phong Hải Quận không còn Linh Tàng và Quy Hư, lúc này Nguyên Anh thân là chiến lực cao nhất, bên trong chiến loạn thường thường đều sẽ ở lại trấn tộc, cho nên Kim Đan cao Cung, đã là chiến lực rất mạnh.

Trong chốc lát, sáu gương mặt kia liền nhảy vào bên trong thuyền lá, bay thẳng đến sáu vị tu sĩ, trong đó có ba vị là độc hành, còn có hai vị là quần tụ cùng một chỗ, người cuối cùng lại là một vị Thương Minh mặc áo lục.

m thanh nổ vang lập tức bộc phát, dù sáu vị này ra tay chống cự, nhưng dưới con rối màu đen chiếu ánh sáng màu đỏ xuống, bọn họ rõ ràng nhận phải ảnh hưởng, bị sáu gương mặt Yên Miểu Tộc trực tiếp cắn nuốt năm vị.

Chỉ có một vị chạy ra ngoài, thần sắc mang theo ngạc nhiên, nhưng không đợi gã bỏ chạy đi xa, con rối ở giữa bỗng nhiên mơ hồ, trực tiếp đuổi theo, một chưởng đè xuống khiến bát phương rung động lắc lư, tu sĩ bỏ chạy kia liền phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

“Giả Anh.” Hứa Thanh nhíu mày nhìn một màn này, như có điều suy nghĩ.

Hắn đã đoán được, sáu khuôn mặt Yên Miểu Tộc kia cũng không phải là một thân thể, mà là một đám tộc nhân Yên Miểu Tộc tạo thành, về phần bảy con rối kia, ngoại trừ một cỗ ở giữa có chiến lực Giả Anh ra, những con khác đại khái đều có chiến lực khoảng bảy tám Cung.

Loại lực lượng trình độ này, không khác gì một đội Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc cả.

“Hẳn là tinh nhuệ của Yên Miểu Tộc.”

Hứa Thanh đè xuống sát ý, hắn không muốn vừa mới đến đây liền bộc lộ, vì vậy liền yên lặng ngồi ở đó, nhưng mà độc cấm đã được hắn tản ra bốn phía từ sớm, tùy thời có thể bộc phát.

Mà ngay khi Hứa Thanh chuẩn bị tiếp tục ẩn nấp, sáu gương mặt Yên Miểu Tộc trôi lơ lửng ở trên không trung lần nữa quét về phía mọi người còn lại trên thuyền lá.

Những tu sĩ còn lại trên chiếc thuyền lá hô hấp dồn dập, vô cùng kinh sợ, mà hai vị tu sĩ áo lục của Thự Quang Thương Minh càng là như vậy, bọn họ trơ mắt nhìn đồng bạn bị chém giết, giờ phút này trong mắt lộ ra tức giận, nhưng cũng không dám mở miệng nói thêm cái gì, chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Đại nhân, pháp khí nhắc nhở vẫn không hề yếu bớt, nơi đây… Còn có người dị thường.”

Giữa không trung, sáu gương mặt truyền ra giọng nói, con rối có chiến lực Giả Anh trầm mặc mấy hơi thở, sau đó liền nhàn nhạt mở miệng.

“Vậy giết toàn bộ.”

“Tuân lệnh!”

Chúng tu trên thuyền lá nghe thấy như thế, thần sắc hoàn toàn đại biến, lập tức riêng phần mình lao ra khắp bốn phía, hai người áo lục kia cũng là như thế, lập tức rút lui, mắt thấy sẽ bỏ chạy.

Nhưng vẫn đã chậm, tộc nhân Yên Miểu Tộc tạo thành sáu khuôn mặt nhoáng một cái, hóa thành 12 phần, mỗi một phần đều có chiến lực năm Cung, đuổi theo đám tu sĩ bỏ chạy, đồng thời ngoại trừ con rối Giả Anh, sáu con rối khác cũng nhoáng một cái bay ra, lao thẳng đến phía chúng tu.

Lấy con rối có chiến lực bảy tám tòa Thiên Cung, giết chóc những tu sĩ phân ra tứ tán này rất dễ dàng, chỉ trong chớp mắt, tiếng kêu thảm thiết thê lương từ bốn phía truyền đến.

Kẻ xuất thủ về phía Hứa Thanh, là một trong 12 gương mặt Yên Miểu Tộc, gương mặt này là do rất nhiều tộc nhân Yên Miểu Tộc hội tụ tạo thành, bộ dạng thoạt nhìn tương tự nhân tộc, trong lúc mơ hồ dường như có bộ dáng của một nữ tử trung niên, sau khi tới trước mặt Hứa Thanh liền mở ra cái miệng rộng, dữ tợn nuốt tới, còn có rất nhiều sương mù tản ra bên ngoài, hình thành từng cánh tay bấm niệm pháp quyết, thi pháp về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lạnh lẽo nhìn gương mặt bay đến.

Một cái chớp mắt khi hắn nhìn tới, thân hình của cái gương mặt kia đột nhiên run lên, tiếp theo liền phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, mặc dù thân hình là do sương mù hình thành, nhưng vẫn không tránh thoát được lực lượng của độc cấm, nháy mắt bắt đầu tiêu tán, thật giống như bị ăn mòn vậy.

Gương mặt này hoảng sợ, cấp tốc rút lui, thậm chí còn tự động tan vỡ hóa thành rất nhiều đoàn sương mù tứ tán ra ngoài, ý đồ triệt tiêu độc cấm, nhưng vẫn không có hiệu quả gì như cũ, vẫn bị chất độc kịch liệt ăn mòn, tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê lương.

Chỉ trong chớp mắt liền tan thành mây khói, hình thần câu diệt.

Trong chiến trường, một màn này lập tức liền dẫn tới toàn bộ Yên Miểu Tộc kinh sợ, có hai con rối nhanh chóng bay đến, ra tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh hơi nhíu chân mày lại, nhiệm vụ của hắn là bí mật điều tra, cho nên ngay từ đầu đã không có ý định ra tay, bây giờ nếu như đã động thủ, dựa theo tính cách của hắn, chỉ có ...thể giết toàn bộ.

“Nếu không có ai biết, như vậy vẫn là bí mật điều tra.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, lấy ra dao găm, nhoáng một cái liền biến mất, hai con rối vừa đến vồ hụt, thân thể chấn động, biết được không ổn, vừa muốn né tránh, nhưng thân ảnh Hứa Thanh như là quỷ mị, im hơi lặng tiếng liền xuất hiện ở sau lưng một con rối, dao găm cắt thẳng một đường qua cổ con rối.

Còn có lực lượng tu vi cuồng bạo bộc phát ở, trong thời gian ngắn thân thể con rối run rẩy, oanh một tiếng tan vỡ chia năm xẻ bảy, từ bên trong con rối bay ra một đoàn sương mù xám, muốn bỏ chạy.

Nhưng Ảnh Tử đã không một tiếng động xuất hiện, một hơi nuốt xuống.

Chương 1054: Chớ kêu gào trước mặt Diêm Vương (2)

“Ta muốn sống.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, thân thể xông lên, trực tiếp đâm vào trên một con rối khác, con rối kia tương tự run rẩy nổ tung, sương mù màu xám bên trong không cách nào bỏ chạy, bị lão tổ Kim Cương Tông toàn thân bộc phát lôi quang bao phủ.

Tất cả nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, thời gian một cái nháy mắt, hai con rối cùng với một gương mặt tiêu tán, việc này lập tức khiến cho thần sắc của những Yên Miểu Tộc khác vừa giết chóc xong tu sĩ ở bốn phía trở về toàn bộ biến sắc.

Nhất là con rối Giả Anh kia, ánh sáng màu đỏ trong mắt của nó lại càng mãnh liệt, vừa muốn hạ lệnh, nhưng vào lúc này, những tộc nhân hình thành gương mặt ở bốn phía quanh nó bỗng truyền ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mười một gương mặt, tất cả đều phát ra âm thanh cực kỳ bi thảm thê lương, thân thể ầm ầm nổ tung, tự động tan vỡ, không ngừng bị ăn mòn, Yên Miểu Tộc ở bên trong lộ ra vẻ mặt đau khổ, hoảng sợ kêu rên và phân tách tứ tán.

Nhưng không có bất kỳ tác dụng nào, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thân thể sương mù của chúng nó đã mất đi sinh cơ, đã trở thành đám khói tàn phế.

“Ngươi!!” Thân thể con rối Giả Anh run lên, quay đầu liền chạy, bốn bộ con rối khác bên cạnh cũng đều hãi hùng khiếp vía, nháy mắt bỏ chạy.

Nhưng đã chậm.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, tốc độ kinh người, lập tức liền xuất hiện ở trước mặt con rối Giả Anh.

Nguyên Anh thật sự hắn cũng có thể giết chết, thế nên càng không cần phải nói tới cảnh giới Giả Anh.

Tám tòa Thiên Cung trong cơ thể Hứa Thanh bộc phát, lực lượng độc cấm tràn ngập, mặc dù lực lượng Tử Nguyệt không tản ra ngoài, nhưng sau khi hội tụ về ngón tay, phối hợp Hứa Thanh ra tay, trực tiếp liền nổ trên người con rối Giả Anh.

Toàn thân con rối rung động lắc lư, Ảnh Tử đã đến và lập tức bao phủ Hứa Thanh, chỉ trong chốc lát lực lượng thân thể của Hứa Thanh liền siêu việt 10 Cung, loại thân thể cực hạn này, coi như là Nguyên Anh sơ kỳ sau khi thừa nhận cũng phải bị thương, mà Giả Anh… Hứa Thanh một quyền đánh xuống, con rối Giả Anh này liền tan vỡ nổ tung, tay phải Hứa Thanh xâm nhập vào bên trong con rối, cầm ra một đoàn sương mù màu trắng.

Đoàn sương mù này cấp tốc vặn vẹo, huyễn hóa ra một gương mặt thiếu nữ, lộ ra vẻ kinh hoảng và sợ hãi, vừa muốn mở miệng liền bị Hứa Thanh hung hăng bóp, trực tiếp liền hỏng mất non nửa, đã hôn mê.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh quay đầu chú ý đến bốn bộ con rối sau cùng, bây giờ chúng nó cũng đều chật vật, bị Ảnh Tử cùng với lão tổ Kim Cương Tông và còn có cái đầu cùng với sư tử bằng đá kiềm chế.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc đi đến, dưới hắn ra tay, bốn bộ con rối toàn bộ tan vỡ, thân hình sương mù màu xám bên trong cũng khó có thể chạy trốn, toàn bộ đều bị bắt giữ.

Sở dĩ không giết, là bởi vì Hứa Thanh dự định hỏi một chút tình huống, hắn muốn biết đối phương đến cùng đang tìm cái gì, lại làm cách nào để phát hiện ra dị thường.

Chuyện này, từ lúc Hứa Thanh đi tới bến cảng đã cảm thấy không bình thường.

“Yên Miểu Tộc các ngươi đang muốn tìm cái gì?” Hứa Thanh khoanh chân ngồi trên thuyền lá, cầm một đoàn sương mù màu xám trong tay, bình tĩnh mở miệng.

Chiếc thuyền lá phía dưới hiển nhiên là vật còn sống, giờ phút này đang run rẩy.

Về phần đoàn sương mù màu xám trong tay Hứa Thanh, lúc này nó nhanh chóng vặn vẹo, huyễn hóa ra một gương mặt, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh, không nói một lời.

Hứa Thanh không đủ thời gian để nói nhảm cùng nó, trong cơ thể tràn ra độc cấm, gương mặt sương mù này lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, âm thanh lạnh lẽo, khiến cho những Yên Miểu Tộc khác bị Hứa Thanh bắt giữ ở bốn phía càng lúc càng run rẩy.

Cho đến một lát sau, gương mặt sương mù hình thần câu diệt, Hứa Thanh chộp Yên Miểu Tộc thứ hai tới, bình tĩnh hỏi ra vấn đề tương tự.

Đối phương do dự.

Hứa Thanh hất lên, ném cho Ảnh Tử.

“Ăn.”

Ảnh Tử hưng phấn mở cái miệng rộng ra, hung hăng nuốt một cái, còn cố ý phát ra tiếng hàm răng ma sát chói tai, nương theo nó nhấm nuốt cùng với âm thanh thê thảm của tên Yên Miểu Tộc kia, lúc này ánh mắt của những Yên Miểu Tộc khác nhìn về phía Hứa Thanh như nhìn Diêm Vương dưới Hoàng Tuyền.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, chộp tên Yên Miểu Tộc thứ ba tới, lần này không đợi hắn mở miệng, đoàn Yên Miểu Tộc màu xám liền vội vàng mở miệng.

“Là nhiệm vụ cao tầng trong tộc nhắn nhủ, kêu chúng ta tìm tòi trong ngoài Triêu Hà Châu, khi tìm thấy người có phản ứng dị thường liền chém giết, trong khoảng thời gian này không cho phép những người này tới gần chỗ sâu trong Triêu Hà Châu.”

“Mà phương pháp dò xét người dị thường của chúng ta, là khí tức… Chúng ta có thể ngửi thấy được khí tức huyết mạch trên thân nhân tộc, dù là chỉ có một chút, chúng ta cũng có thể ngửi thấy được.”

Hứa Thanh khẽ giật mình, sư tử bằng đá cùng cái đầu bên cạnh, còn có lão tổ Kim Cương Tông đều theo bản năng nhìn tới Hứa Thanh, bọn họ nhớ kỹ lúc trước Yên Miểu Tộc hình như không lập tức ngửi thấy được Hứa Thanh.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, lại tra hỏi mấy cái Yên Miểu Tộc màu xám khác, đáp án lấy được đều giống như vậy, đều là chỉ biết đây là nhiệm vụ cao tầng trong tộc truyền đạt, về phần tại sao như vậy thì lại không biết được.

Dù là Hứa Thanh ra tay hành hạ, đáp án cũng là như thế.

Vì vậy Hứa Thanh nhìn tên Yên Miểu Tộc cuối cùng, cũng chính là thiếu nữ sương trắng bên trong con rối Giả Anh.

Giờ phút này thiếu nữ đã thức tỉnh, sau khi bị ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, liền run rẩy mở mắt ra.

“Thông tin ta biết cũng chỉ giống như vậy…”

Hứa Thanh vung tay lên, vừa muốn ném cho lão tổ Kim Cương Tông tra hỏi, nhưng Ảnh Tử bên cạnh lại nhanh chóng lộ ra một cỗ khát vọng, hình như đang nói với Hứa Thanh, nó cũng làm được.

Vì vậy Hứa Thanh suy nghĩ một chút, ném cho Ảnh Tử.

“Tra hỏi.”

Ảnh Tử phấn khởi, trong khi tâm thần lão tổ Kim Cương Tông chấn động, cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt, nó mở cái miệng rộng ra, nuốt thiếu nữ sương trắng xuống.

Không biết nó triển khai hành hạ như thế nào, nhưng cũng chỉ trong thời gian nửa nén hương, lúc Ảnh Tử lại phun thiếu nữ sương trắng ra ngoài, trong mắt nữ tử Yên Miểu Tộc này liền lộ ra sợ hãi trước đó chưa từng có, thậm chí thần trí còn có chút mơ hồ, thân hình sương mù kịch liệt run rẩy, trong miệng càng dồn dập phát ra âm thanh thê thảm.

“Ta nói, ta nói, Diêu Hầu nhân tộc tìm tộc của ta, ủy thác tộc của ta… . .”

Thiếu nữ sương mù vừa nói đến đây, hình như đã dẫn phát cấm chế gì đó trong thân thể, không đợi ả nói xong liền oanh một tiếng, hồn sương mù tan vỡ nổ tung, hình thần câu diệt, trở thành tro bụi tiêu tán ra bốn phương.

Hứa Thanh nghe vậy, trong lòng dâng lên gợn sóng cực lớn.

Cho đến hơn 10 hơi thở sau, hắn bình phục nỗi lòng, nhìn qua nơi thiếu nữ sương mù tiêu tán, trong mắt lộ ra trầm tư.

“Diêu Hầu?”

Một lát sau, Hứa Thanh dằn việc này xuống đáy lòng, vỗ vỗ chiếc thuyền lá ở dưới thân.

“Đi tới Triêu Hà Sơn, thời gian của ta đang gấp.”

Chiếc thuyền lá run lên, bốn chân mảnh khảnh run rẩy đi thẳng về phía trước.

Chương 1055: Một bước cô nhạn một bước ma (1)

Trên uyên hải đen nhánh, tốc độ của thuyền lá cực nhanh, gần như vượt qua lúc trước gấp mười lần, nó điên cuồng cất bước bên trong uyên hải, bộ dạng giống như rất sợ làm trễ nải thời gian của Hứa Thanh.

Nhất là khi phát hiện sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, nó lại lần nữa tăng nhanh tốc độ.

Sau khi biết được tin của Yên Miểu Tộc, Hứa Thanh bỏ qua ý nghĩ đi đến trạm trung chuyển là Thanh Vụ Sơn, hắn dự định lập tức chạy tới Triêu Hà Sơn, đồng thời trong lòng cũng dâng lên lo lắng cực lớn.

Một phương diện là lo lắng về chiến sự hai đại chiến khu Tây và Bắc, một phương diện khác là tin tức lấy được từ Yên Miểu Tộc, tin này khiến hắn không thể không liên tưởng tới hung thủ phía sau màn mà Cung chủ phán đoán bên trong ngọc giản.

“Ta không thể tham dự vào việc bên chiến trường… Việc duy nhất ta có thể làm, chính là hoàn thành nhiệm vụ Cung chủ giao phó.” Hồi lâu sau Hứa Thanh thì thào.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, mấy ngày qua đi, trong mấy ngày này lưới lớn trên bầu trời càng lúc càng xuất hiện nhiều lưu quang hơn so với trước kia, thông qua điểm này, Hứa Thanh có thể đoán được, chiến sự hai địa phương Tây và Bắc hẳn là đã đến mức độ vô cùng kịch liệt.

Đáy lòng của hắn than nhẹ, ngẩng đầu nhìn về phía thiên địa xa xa.

Cuối cùng vào ban đêm ngày thứ tư, Triêu Hà Sơn đã chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Núi này rất đặc biệt, màu sắc của nó không phải màu đen, mà là bảy màu.

Chợt nhìn tựa như chắp vá mà thành, nhưng trên thực tế lại là một khối tổng thể.

Vả lại diện tích của nó cũng vượt qua bất luận thân núi nào Hứa Thanh chứng kiến trên đường đi, nó đứng sừng sững trên uyên hải, đâm thẳng vào bầu trời, bộ phận lộ ra trên mặt biển ít cũng phải cao tới vạn trượng.

Dưới ánh trăng, bảy màu của Triêu Hà Sơn chiếu ra khắp bốn phương, hình thành vầng sáng, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng rực rỡ tươi đẹp.

Trong mơ hồ có thể nhìn thấy phía dưới uyên hải còn có một thân núi càng kinh người hơn, phạm vi lan tràn vô cùng rộng lớn.

Nhất là khi tới gần, Hứa Thanh còn cảm nhận được từng trận uy áp từ thân núi tản ra, bao phủ bốn phía, đồng thời Thái Dương Phong ở chỗ này cũng vô cùng kịch liệt, những nơi đi qua, chẳng những có tiếng gió nghẹn ngào rít gào vang vọng, còn có vô số vết nứt không gian xuất hiện, nhanh chóng khép lại, rồi nhanh chóng hình thành, lập đi lập lại.

Nhìn qua ngọn núi này, trong lòng Hứa Thanh có chút phức tạp, càng có từng trận cảm giác lo lắng không yên, hai loại cảm xúc này giao hòa cùng một chỗ, cuối cùng biến thành lo được lo mất.

Một mặt là nhiệm vụ Cung chủ nhắn nhủ, một phần nữa là… . Nơi này có phần mộ phụ mẫu của hắn.

Hứa Thanh đứng trên thuyền lá, ngưng mắt nhìn Triêu Hà Sơn xa xa, hồi lâu sau mới đè xuống hết thảy suy nghĩ, hít sâu một hơi và bước ra khỏi thuyền lá, bay nhanh tới gần Triêu Hà Sơn bên trong uyên hải.

Về phần thuyền lá… . Hầu như ngay khi Hứa Thanh rời khỏi, nó liền lập tức trầm xuống, sợ rời đi chậm chễ quấy rầy tới Hứa Thanh, trong chớp mắt liền lẻn vào chỗ sâu trong uyên hải, lặn xuống dưới đáy, cấp tốc rời đi.

Cái đầu trên đuôi sư tử bằng đá nhìn một màn này, trong thần sắc lộ ra vẻ hâm mộ mãnh liệt…

Sau một nén nhang, Hứa Thanh nhích tới gần Triêu Hà Sơn, sau khi tới gần hắn liền cảm nhận được một tầng bích chướng vô hình vờn quanh bốn phía Triêu Hà Sơn, dường như có một cái lồng thật lớn, từ trên phủ xuống, bao phủ cả ngọn núi vào.

Đây là đại trận của Chấp Kiếm Đình trên Triêu Hà Sơn.

Trận này ngăn cản hết thảy người không được phép bước vào, coi như là Chấp Kiếm Giả Châu khác muốn đến, cũng phải có đủ quyền hạn mới có thể đi vào, chỉ có Chấp Kiếm Giả bổn Châu mới có thể thuận lợi đi vào.

Bởi vì nơi đây cũng là mật địa của Chấp Kiếm Cung, cho nên kể cả những Chấp Kiếm Giả bổn Châu sau khi đi vào, cũng có rất nhiều nơi không thể xâm nhập.

Chỉ có tiêu hao chiến công đổi lấy tư cách tiến vào bí địa, mới có thể chân chính đi thông suốt.

Nhưng mà đối với Hứa Thanh hiện giờ mà nói, tất cả những thứ này đều không tồn tại, bởi vì quyền hạn của khối ngọc giản Cung chủ đưa cho hắn cực cao, tương tự như Cung chủ đích thân tới vậy.

Cho nên khi hắn đến, sẽ không khiến cho trận pháp có bất luận chấn động gì cả, cũng sẽ không có bất luận ngăn cấm gì tới từ bí địa.

“Trước tiên đi hoàn thành điều tra, sau đó lại đi tới mộ phụ mẫu.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, lấy ra ngọc bội Cung chủ đưa cho, dưới tình huống không khiến cho bất cứ ba động nào hiện lên, đi vào trong trận pháp Triêu Hà Sơn, bước lên thân núi.

Chớp mắt khi bước chân Hứa Thanh đạt lên trên Triêu Hà Sơn, nội tâm của hắn liền dâng lên từng trận rung động, một cỗ cảm ứng tối tăm từ trong huyết mạch hiện lên, khiến cho hô hấp của hắn dồn dập, trái tim cũng truyền đến một cảm giác đau đớn.

Đó là cảm ứng về phụ mẫu.

Sau khi tu vi đạt đến trình độ này, hắn đã có thể cảm giác được huyết mạch, cũng chính là loại cảm giác này khiến cho Hứa Thanh bản năng giơ tay lên, đặt vào trên ngực.

“Phụ thân... Mẫu thân...” Hứa Thanh thì thào, đôi mắt hơi đỏ lên.

Dù ở trong mắt người ngoài, Hứa Thanh là một người sát phạt quyết đoán, ra tay tàn nhẫn, vả lại cảm xúc chấn động cũng không hề rõ ràng, nhưng những thứ này đều là do cuộc sống bức bách, không phải bản tính của hắn.

Mà bây giờ khi đặt chân lên trên Triêu Hà Sơn, trong đầu của hắn không tự chủ hiện ra từng màn trong Vô Song thành.

Hồi lâu sau Hứa Thanh cúi đầu xuống, hoàn toàn ẩn nấp khí tức của mình lại, cũng đè rung động trong lòng xuống, hắn biết rõ bây giờ điều đầu tiên mình phải làm, đó là đi hoàn thành nhiệm vụ Cung chủ giao cho.

Vì vậy hắn lặng lẽ nhìn theo ngọn núi rồi đi lên phía trên.

Chương 1056: Một bước cô nhạn một bước ma (2)

Xa xa, Hứa Thanh nhìn đến vị trí gần đỉnh núi, bên trên có xây dựng khoảng 100 cung điện lớn nhỏ.

Vật liệu xây lên những cung điện này đều được làm bằng đá trên Triêu Hà Sơn, cho nên màu sắc cũng là bảy màu, vả lại xây dựng trông rất đại khí, dưới ánh trăng chiếu xuống, thoạt nhìn tràn đầy một cỗ cảm giác thần thánh.

Rất là xinh đẹp.

Mà so với Nghênh Hoàng Châu, quy mô Chấp Kiếm Đình nơi đây lớn hơn rất nhiều, ngày bình thường số lượng Chấp Kiếm Giả trấn thủ ở đây cũng vượt qua Nghênh Hoàng Châu.

Chẳng qua hiện giờ đang trong thời kỳ chiến tranh, 9 phần 10 Chấp Kiếm Giả bên trong Chấp Kiếm Đình ở Triêu Hà Sơn đều đã đi đến chiến trường, Hứa Thanh một đường đi thẳng tới, cảm nhận được bên trong Chấp Kiếm Đình to lớn vô cùng yên ắng.

Số lượng Chấp Kiếm Giả bên trong chưa tới ba mươi người, trong lúc Hứa Thanh ẩn nấp quan sát, những Chấp Kiếm Giả này phần lớn đang tuần tra, vẻ mặt cực kỳ cảnh giác, hiển nhiên bọn họ cũng đã nghe thấy tin tức có người bên ngoài muốn đánh chiếm Chấp Kiếm Đình.

Những tu sĩ lưu thủ ở nơi này phần lớn là Kim Đan cấp thấp, Chấp Kiếm Giả có tu vi cao nhất là Nguyên Anh, khí tức không sai biệt lắm cùng Sở Thiên Quần, cũng là Nguyên Anh trung kỳ.

Hứa Thanh đứng từ xa nhìn về chỗ đối phương, sau đó lại điều tra trận pháp Chấp Kiếm Đình một chút.

Muốn phá vỡ trận pháp này tuyệt không phải dễ dàng, phối hợp với võng Cấm Kỵ trên bầu trời, có thể cam đoan bất luận Chấp Kiếm Đình nào bên trong Phong Hải Quận đều ở vào trạng thái an toàn.

Sau khi có chỗ phán đoán, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đi trong Chấp Kiếm Đình vô cùng yên tĩnh, tránh khỏi Chấp Kiếm

Giả tuần tra, bí mật đi về phía đỉnh núi.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, hắn muốn đi tới Hồ Sơ các của Chấp Kiếm Đình.

Ngọc bội của Cung chủ cùng với ẩn nấp của bản thân khiến cho đoạn đường này Hứa Thanh rất là thuận lợi, sau một nén nhang liền tìm được lầu các để hồ sơ.

Nơi đây cũng có cấm chế, không cho phép Chấp Kiếm Giả tùy ý bước vào, nhưng theo ngọc bội trong tay Hứa Thanh tràn ra ánh sáng nhu hòa, cấm chế ở trước mặt hắn liền mơ hồ.

Trước khi bước vào, Hứa Thanh truyền ra thần niệm về Ảnh Tử, Ảnh Tử rất nhanh liền khuếch tán, giống như một cái túi, bao phủ sư tử bằng đá cùng cái đầu.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn tới, sau khi xác định không có gì cần lo, lúc này mới bước đi vào, sau khi cẩn thận cảm thụ một phen, xác định trong Hồ Sơ các không có Chấp Kiếm Giả trông giữ, mới cất bước đi vào phía trong, bắt đầu lật xem hồ sơ nơi đây.

Lầu các này có tổng cộng bốn tầng, số lượng hồ sơ rất nhiều, Hứa Thanh không cách nào đọc toàn bộ trong thời gian ngắn, vì vậy hắn chỉ muốn tìm ghi chép về Triêu Hà Quang.

Cứ như vậy, sau khi vào bên trong tầng thứ ba, hắn đã tìm được một phần hồ sơ cần có quyền hạn xem xét cực cao.

Sau khi mở cấm chế phía trên ra, Hứa Thanh liền bắt đầu tra cứu.

Một lát sau, hắn nhăn mày lại.

Nội dung ghi chép bên trong hồ sơ đích xác là Triêu Hà Quang, căn cứ ghi chép, Triêu Hà Quang là ánh sáng tràn ra trước khi mặt trời vẫn lạc, cũng không phải là vật chết, mà có được linh trí.

Những năm qua tổng cộng liên tiếp xuất hiện 752 lần.

Nhưng thật ra việc này cũng có chút mâu thuẫn, bởi vì nếu như Triêu Hà Quang thật sự là do mặt trời vẫn lạc hình thành, vậy thì chỉ có một lần bộc phát duy nhất năm đó mới đúng, không thể nào cứ cách vô số năm tháng lại thi thoảng xuất hiện được.

Vì vậy Chấp Kiếm Cung từ quá trình nghiên cứu đã phát hiện, trên trình độ nhất định nào đó, mặc dù Triêu Hà Quang liên quan với mặt trời vẫn lạc, nhưng cũng không phải toàn bộ đều hình thành như vậy.

Nó giống như là sau khi mặt trời vẫn lạc, liền cải biến pháp tắc thiên địa của một bộ phận khu vực, từ đó trong phiến khu vực này tự nhiên hình thành một loại sinh mạng thể.

Cho nên nó mới có thể thỉnh thoảng lại xuất hiện trong vô số năm qua.

Vả lại chỉ xuất hiện ở trên Triêu Hà Sơn.

Điểm này hồ sơ cũng có ghi chép, trong lời đồn, trước khi mặt trời vẫn lạc đã phun một ngụm máu tươi xối rơi vãi lên Triêu Hà Sơn, máu mặt trời là bảy màu, vì vậy ngọn núi này cũng trở thành bảy màu.

Khí tức mặt trời tồn tại ở nơi này, cũng là một trong điều kiện cần thiết để hình thành Triêu Hà Quang.

Thật ra Triêu Hà Quang cũng không có tác dụng hay trợ giúp gì lớn đối với tu vi của tu sĩ, tác dụng nhiều nhất của nó là để cho tu sĩ có thể cảm ngộ lực lượng mặt trời, cùng với nghịch chuyển huyết mạch bản thân.

Nhưng đồng thời trên lĩnh vực luyện khí, lại có tác dụng không gì sánh kịp.

Mặt khác, theo nghiên cứu của Chấp Kiếm Cung trong rất nhiều năm qua cho thấy, Triêu Hà Quang còn có hiệu quả cường hãn trên việc đối kháng lực lượng Thần Linh, vì vậy dưới loại nguyên nhân này, lại bởi vì số lượng thưa thớt, cho nên đến tận bây giờ, mỗi khi một đạo Triêu Hà Quang xuất hiện, Chấp Kiếm Đình đều ghi chép rất kỹ càng.

Những ghi chép này cũng bao hàm cả thời gian xuất hiện cùng với hướng đi cuối cùng của Triêu Hà Quang.

Hứa Thanh xem xét một phen, không có tìm được quá nhiều vấn đề, mỗi một đạo Triêu Hà Quang bên trong cũng đều có dấu vết để lần theo, trong đó hơn phân nửa là bị đưa đến Chấp Kiếm Cung, một phần nhỏ là bị các thế lực khác lấy vật đổi vật giao dịch đi.

Những đạo bị giao dịch kia cũng được Chấp Kiếm Đình ghi chép đầy đủ hướng đi.

Hứa Thanh tìm kiếm hồi lâu, chỉ tra được những thứ này.

“Trừ phi là đi truy xét tung tích của từng đạo một, bằng không rất khó tìm kiếm được manh mối.” Hứa Thanh nhíu mày, nhìn hồ sơ to đùng, hai mắt của hắn có chút thâm sâu.

…

Chương 1057: Một bước cô nhạn một bước ma (3)

Cùng lúc đó bên trong Triêu Hà Châu, một chỗ sâu trong uyên hải… .Nơi này tràn ngập vô tận dị chất, càng có uy áp mang theo ý chí tử vong kinh khủng tột cùng bao phủ bát phương.

Toàn bộ không gian bốn phía đều mơ hồ, hết thảy đều vặn vẹo, giống như là một thế giới do Thần Linh mở ra tạo thành.

Hình như bất luận tu sĩ nào đến nơi này, đều sẽ bị ảnh hưởng, hoặc là chết bất đắc kỳ tử, hoặc là dị hoá.

Nơi đây, là cấm khu của sinh mệnh.

Mà đầu nguồn của tất cả, chính là một khối di hài mặt trời đã sớm tuyệt tích với bên ngoài.

Trên khối máu thịt di hài lớn khoảng ngàn trượng, lão đầu Đan Thanh Tộc đang lạnh run đứng ở nơi đó, nhìn qua cái ngón tay khoảng 100 trượng toả ra thần uy kinh khủng lơ lửng ở phía trước.

“Đại nhân uy vũ, nghe nói trong vô số năm qua, các tộc đều điên cuồng tìm kiếm di hài mặt trời ở khắp nơi nhưng đều không tìm thấy, thế mà đại nhân vừa đến một lần đã tìm được, đại nhân quả nhiên là Thần do trời chọn!”

“Chỉ là khối di hài mặt trời này bởi vì thời gian vẫn lạc quá lâu dài, cho nên bây giờ thiếu khuyết hoạt tính, rất khó để dùng nó làm nước sơn.”

Lão đầu Đan Thanh Tộc run giọng mở miệng.

“Chỉ có cách tìm thêm thật nhiều những sinh mệnh còn sống, đưa vào, bổ sung hoạt tính cho nó, như vậy mới có khả năng trở thành nước sơn…”

Ngón tay Thần Linh nghe xong, khẽ quay về một phương hướng, theo bốn phía mơ hồ cùng vặn vẹo, thân ảnh của nó nháy mắt tan biến.

Mắt thấy ngón tay đi xa, lão đầu Đan Thanh Tộc lập tức mặt mày ủ rũ.

“Lần này phải làm như thế nào đây… Vẽ xong, Thần nhất định sẽ giết chết ta, nhưng không vẽ cũng sẽ bị giết chết…”

Mà giờ khắc này, chính là tảng sáng trước bình minh.

Bầu trời một mảnh đen nhánh, mặc dù trăng sáng treo trên cao, nhưng ánh trăng trên Triêu Hà Châu không cách nào xuyên thấu qua sương mù, cho nên toàn bộ uyên hải vẫn là một mảnh đen nhánh như cũ.

Chỉ có những đỉnh núi sừng sững xuyên thấu sương mù trên uyên hải, mới có thể thấy được trăng sáng trên bầu trời.

Chỉ là phần lớn ngọn núi trên uyên hải không hề cao ngất, cho nên toàn bộ Triêu Hà Châu, nơi cuối cùng sáng ngời chỉ có Triêu Hà Sơn.

Trên Triêu Hà Sơn, Hứa Thanh đứng trong tầng thứ ba của Hồ Sơ các, nhìn màn trời qua cửa sổ, gió núi thổi qua, thổi bay mái tóc dài của hắn, cũng lộ ra hai con ngươi chiếu đến ánh trăng.

“Muốn truy xét manh mối, vẻn vẹn dựa vào sức lực một mình ta, cần thời gian rất dài.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, lông mày chậm rãi nhăn lại.

Hắn không thể báo chuyện này cho những người khác biết, coi như là Chấp Kiếm Giả lưu lại trấn thủ ở Chấp Kiếm Đình này cũng không thể, bởi vì một khi Cung chủ phán đoán chính xác, người giật dây giết chết Quận Trưởng, nhất định có quyền thế ngập trời.

Cho nên dù là Chấp Kiếm Giả nơi đây… Hứa Thanh cũng không dám tin tưởng.

Bởi vì đối với hắn mà nói, đại giới của việc tin sai người, chính là nguy cơ sinh tử.

Sau khi trầm ngâm một lát, Hứa Thanh lần nữa dò xét một chút hồ sơ, cuối cùng rời khỏi Hồ Sơ các, ẩn nấp khí tức và lặng lẽ hành tẩu trong Chấp Kiếm Đình trống trải.

Càng là tới gần hừng đông, theo ánh trăng ảm đạm, thiên địa càng lúc càng đen nhánh, đây cũng là việc nhất định phải trải qua trước khi bình minh đến.

Mà thường thường vào thời điểm này, những cơn gió cũng sẽ âm hàn hơn một chút so với bình thường, khi thổi tới trên người Hứa Thanh, dấy ống tay đạo bào của hắn lên.

Hứa Thanh lặng lẽ tiêu sái đi trong Triêu Hà Sơn, hắn chuẩn bị đi tìm kiếm mộ phụ mẫu của mình, muốn đi tế bái.

Hắn đã đợi ngày hôm nay cực kỳ lâu.

Tâm tình lên xuống, suy nghĩ chấn động, tất cả đã trở thành rung động, không ngừng tạo thành gợn sóng trong lòng Hứa Thanh.

Áp không xuống, vùi không hết.

Càng lúc càng lớn, lúc sau thân thể của Hứa Thanh có chút không cách nào điều khiển, tự động run rẩy, tình huống này rất ít thấy ở trên người hắn.

Hứa Thanh cũng không khống chế cảm giác này, hắn từ từ nhắm hai mắt, tuần hoàn khuếch tán cảm giác ra, theo chỉ dẫn tối tăm trong huyết mạch, lặng lẽ đi thẳng về phía trước, đi qua một căn phòng, nơi đây có huyết mạch chỉ dẫn.

Đi qua một chỗ núi đá, nơi đây cũng có huyết mạch chỉ dẫn.

Đi qua một tòa tháp cao, nơi đây đồng dạng cũng có huyết mạch chỉ dẫn.

Hứa Thanh rời đi thật lâu, hắn đi qua mọi khu vực, đi hết non nửa Triêu Hà Sơn lộ ra bên trên uyên hải.

Cho đến cuối cùng, trên vị trí đỉnh núi, hắn ngừng lại, kinh ngạc đứng ở nơi đó.

Giờ khắc này gió núi càng lớn, theo mặt trời mọc, màn trời đen nhánh cũng chậm rãi biến thành màu đỏ giống như lửa đốt, dần dần có ánh sáng xuyên thấu tầng mây, rơi vào trên uyên hải, rơi vào khắp mọi chỗ trên ngọn núi, cũng chiếu rọi trên Triêu Hà Sơn.

Ánh sáng bảy màu từ mỗi một tảng đá trong Triêu Hà Sơn tràn ra, chiếu rọi cùng ánh mặt trời, tạo thành vầng sáng hoa mỹ, đã trở thành thứ duy nhất trong thiên địa vào thời khắc này.

Từ xa nhìn lại, trên uyên hải màu đen, một tòa núi bảy màu sáng lạn rực rỡ, dường như đã trở thành đầu nguồn hết thảy ánh sáng, muốn tranh nhau phát sáng cùng mặt trời.

Ánh sáng của nó bao phủ khắp bát phương, theo màn trời càng lúc càng sáng ngời, theo mặt trời hiện lên, ánh sáng bảy màu của Triêu Hà Sơn cũng ở trong một cái chớp mắt này sáng rực lên, không ngừng tràn ra hào quang lóe mắt mỹ lệ về bốn phía.

Đẹp hoán tuyệt luân.

Trong một màn tuyệt mỹ này, Hứa Thanh mở mắt ra, hắn cúi đầu nhìn qua núi đá dưới chân, hắn hiểu rồi.

Hắn đã hiểu tại sao tất cả khu vực mà hắn đi qua, mỗi một vị trí đều có huyết mạch chỉ dẫn.

Tại sao mà hắn tìm kiếm tới tận bây giờ, rõ ràng cảm giác ở ngay bên người, nhưng lại thủy chung không tìm được vị trí phần mộ.

“Ta đưa phụ mẫu, chôn cất trên Triêu Hà Sơn.” Đây là lời Tử Thanh Thái Tử nói cho Hứa Thanh biết lúc trước.

Giờ khắc này, Hứa Thanh đã biết nguyên do.

“Mộ phụ mẫu, chính là trên tòa Triêu Hà Sơn này... Bọn họ được chôn cất ở trung tâm sâu nhất của ngọn núi này, cho nên một khắc ta bước lên núi, liền cảm giác được huyết mạch chỉ dẫn.”

Hứa Thanh thì thào, nhìn qua Triêu Hà Sơn dưới chân, hắn muốn tiến vào bên trong ngọn núi này, nhưng Triêu Hà Sơn đặc thù, lấy tu vi của hắn không cách nào làm được điểm này.

Hồi lâu, khá lâu sau.

Hứa Thanh lặng lẽ quỳ bái xuống, hai tay vuốt núi đá, cúi đầu.

Nơi đây không có bất cứ ai có thể cảm giác tới sự hiện hữu của hắn, cũng tự nhiên không có người thấy Hứa Thanh cúi đầu trên núi đá, từng giọt từng giọt nước mắt trượt theo gương mặt và chóp mũi của hắn hạ xuống, rơi xuống núi đá, tựa như là mực.

Chỉ có bảy màu của Triêu Hà Sơn không ngừng khuếch tán, dường như hóa thành một cánh tay ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình run rẩy, vuốt ve gương mặt khóc không ra tiếng của Hứa Thanh.

Không biết trôi qua bao lâu, trán của Hứa Thanh, đụng vào núi đá.

“Phụ thân… Mẫu thân, an nghỉ…”

Hứa Thanh thì thào, giọng nói có chút mơ hồ, chỉ mình hắn có thể nghe.

Cuối cùng hắn ngẩng đầu lên, không nhìn thấy nước mắt.

Hắn đứng lên, tràn ngập cảm giác đìu hiu, lặng lẽ đi xuống dưới núi.

Chương 1058: Một bước cô nhạn một bước ma (4)

Vào thời khắc này, sắc trời đã sáng.

Vô tận ánh sáng mặt trời tung bay, chiếu rọi trên bóng lưng Hứa Thanh, cũng hoàn toàn chiếu rọi trên Triêu Hà Sơn.

Hào quang rực rỡ mỹ lệ, rất đẹp, rất tuyệt.

Hứa Thanh rời đi.

Từ trước tới nay, thật ra khát vọng của hắn cũng không quá phức tạp, hắn chỉ muốn đi đến Triêu Hà Sơn, tế bái trước mộ phụ mẫu.

Cho đến hồi lâu, Hứa Thanh đi đến dưới núi, quay lại nhìn ngọn núi tràn ra hào quang bảy màu trong thiên địa, chăm chú nhìn thật lâu.

“Về sau, nếu không còn bất cứ tiếc nuối nào, ta muốn sống ở chỗ này.”

Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào, nhắm mắt lại.

Mấy hơi thở sau, khi lần nữa mở ra, hắn thu tất cả suy nghĩ trong lòng lại, trong mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng, quay người đi xa, bước chân càng lúc càng kiên định.

Hứa Thanh muốn đi tới một chỗ hạp cốc ở dưới uyên hải ngoài Triêu Hà Sơn, chỗ đó cách Triêu Hà Sơn không xa, cũng là nơi hình thành một đạo Triêu Hà Quang sau cùng trong ghi chép.

Hắn chuẩn bị đi qua điều tra một lần, xem có tồn tại manh mối gì hay không.

Phía dưới uyên hải giống như là hai thế giới khác biệt so với phía trên, sương mù ngăn cách ánh mặt trời, âm hàn ngăn cách ấm áp.

Hứa Thanh đi theo thân núi Triêu Hà Sơn đi vào bên trong bóng tối, tốc độ càng lúc càng nhanh, hóa thành một đạo tàn ảnh, trong bóng tối càng lúc càng đậm, cho đến khi đi đến tận cùng của

Triêu Hà Sơn.

Cũng là dưới đáy cái mảnh uyên hải này.

Nơi đây tràn ngập dị chất, tràn đầy âm tà, bốn phía đen nhánh, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một chút quỷ hỏa màu xanh lục bay tới bay lui, đồng thời cũng hoàn toàn yên tĩnh.

“Sau khi mặt trời vẫn lạc, cũng tràn ra dị chất…”

Sau khi cảm giác, Hứa Thanh giống như có điều suy nghĩ, hắn mang theo cảnh giác cùng đề phòng, bay nhanh về phía trước.

Hắn biết rõ, uyên hải nồng đậm dị chất như vậy, nhất định tồn tại nguy hiểm, nơi đây nhất định sẽ đản sinh ra rất nhiều hung tà, trên thực tế thì đây cũng là lý do tại sao các tu sĩ Triêu Hà Châu không di chuyển ở khu vực này.

Đồng dạng giống như biển cấm, không ai biết được phía dưới đáy uyên hải đến cùng có bao nhiêu tồn tại kinh khủng.

Trường kỳ lưu lại dưới này, sẽ khiến nguy hiểm tăng vọt.

Ngoài càng thêm cảnh giác, Hứa Thanh cũng tăng mạnh ẩn nấp trên người mình, thân ảnh của hắn giống như u linh, bay nhanh tới gần hạp cốc mà hắn muốn tới.

Hai canh giờ sau, sau khi rời khỏi phạm vi trận pháp của Triêu Hà Sơn, Hứa Thanh đã đi tới mục đích của mình.

Cái gọi là hạp cốc, thật ra chính là một cái khe nứt thật lớn ở dưới đáy uyên hải, rộng trọn vẹn 100 trượng, chiều dài lan tràn đạt đến mấy ngàn trượng.

Từng trận khói đen từ bên trong khe nứt phiêu tán ra bên ngoài, dung nhập bốn phía.

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy từ xa xa, ngay lúc vừa muốn phóng tới, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, chợt ngồi chồm hổm xuống, ẩn thân sau một tảng nham thạch, hắn nheo mắt lại, nhìn về hạp cốc tràn ra sương mù xa xa.

Trong chút ít sương mù, Hứa Thanh cảm giác đến một chút chấn động quen thuộc.

“Ăn ngon… . Yên…” Hầu như ngay khi Hứa Thanh có chỗ dò xét, Ảnh Tử đồng thời cũng nhanh chóng truyền đến thần niệm, đồng thời khuếch tán ra ngoài, khiến cho sư tử bằng đá cùng cái đầu bị bao bọc cả một đường cũng run rẩy lộ ra.

Sau khi xuất hiện, hai người bọn nó cũng không dám phát ra chút cử động nhỏ, thật sự là sau khi bị Ảnh Tử bao phủ, cái loại cảm giác giống như muốn bị ăn sạch này, khiến cho trong lòng chúng nó vô cùng sợ hãi.

Hứa Thanh không có quan tâm tới sư tử cùng cái đầu, sau khi ngóng nhìn một lát, chú ý thấy bên trong sương mù đích xác tồn tại thân ảnh Yên Miểu Tộc, hắn cũng không hành động thiếu suy nghĩ mà hạ lệnh cho Ảnh Tử, để nó lan tràn qua đó dò xét.

Ảnh Tử ở trên mặt đất rất nhanh liền tràn ra về phía trước, chui vào trong hạp cốc, không lâu sau liền trở về, biểu lộ cảm xúc về phía Hứa Thanh, nhưng loại biểu lộ này rất mơ hồ, hình như vật mà nó chứng kiến quá mức phức tạp.

Dù là lão tổ Kim Cương Tông cũng đều có chút mờ mịt.

Hứa Thanh nhíu mày, phất tay lấy cái đầu trên đuôi sư tử bằng đá xuống, ném cho Ảnh Tử.

“Mang nó đi qua.”

Trong khi cái đầu hoảng sợ, Ảnh Tử một hơi nuốt vào, lao thẳng đến hạp cốc, lúc một lần nữa trở về, cái đầu vội vàng mở miệng.

“Đại nhân, ta nhìn thấy rồi, bên trong đều là Yên Miểu Tộc, không sai biệt lắm có mấy trăm tên, trong đó còn có mấy tên tu vi Nguyên Anh!”

“Bọn họ đang lắp ráp một cái pháp bảo, trải qua sự cẩn thận quan sát và nghiên cứu của ta, phối hợp với tri thức phong phú, ta liếc mắt liền nhận ra, đó là loại pháp bảo Cấm Kỵ bộc phát một lần duy nhất, công dụng dùng để quấy nhiễu.”

Lão tổ Kim Cương Tông ở bên cạnh nhíu mày, ánh mắt đảo qua cái đầu, trong tối tăm lại có thêm càng nhiều cảm giác nguy cơ.

Hứa Thanh nghe xong, nhìn qua hạp cốc, trong mắt hiện lên hàn mang.

Lắp ráp pháp bảo này cách Triêu Hà Sơn gần như vậy, mục đích của Yên Miểu Tộc không khó đoán được, mục tiêu đối phương muốn quấy nhiễu, đại khái là có liên quan cùng Triêu Hà Sơn.

Mặc dù suy đoán như vậy có chút qua loa, dù sao vẫn có khả năng tồn tại xác suất dùng cho chỗ khác.

Nhưng… . Sai liền sai, đối với Hứa Thanh mà nói, đều không trọng yếu, hắn vốn tràn đầy ác cảm đối với Yên Miểu Tộc, mặt khác bây giờ ở trong lòng Hứa Thanh, Triêu Hà Sơn đã không giống như trước.

Cho nên, với đám Yên Miểu Tộc trong chỗ hạp cốc này, phá hủy và diệt là được.

“Bên trong có Nguyên Anh, không tiện trực tiếp giết vào.”

Hứa Thanh giơ tay phải lên, vung xuống phía dưới, tòa Thiên Cung thứ ba lập tức chấn động, lực lượng độc cấm tràn ra, theo thân thể của hắn, nhanh chóng lan tràn về bốn phương.

Sau đó hắn cảm giác một chút hướng gió âm lãnh thổi ở nơi này, lặng yên không một tiếng động đi đến chỗ thuận gió, lần nữa phóng độc.

Cứ như vậy, hắn dùng thời gian nửa canh giờ, không ngừng tản lực lượng độc cấm ra khắp bốn phương, cuối cùng tính toán một chút, xác định mọi thứ đầy đủ, hắn ngồi ở phía xa, trong mắt lộ ra sát ý, giơ tay phải lên chỉ một ngón ra.

Độc cấm tràn ngập ở bốn phía lập tức dũng mãnh cuộn lên, trong đó ẩn chứa vô số tiểu hắc trùng, tất cả gào thét lao về phía khe hở hạp cốc.

Thời gian nháy mắt, tất cả độc đều tiến vào bên trong hạp cốc.

Rất nhanh, bên trong hạp cốc bỗng nhiên truyền ra từng tiếng gào thét thê lương.

Cùng lúc đó, một chỗ sâu trong uyên hải cách nơi này một chút phạm vi, một ngón tay lớn nhỏ khoảng 100 trượng hoành hành không chút cố kỵ đang bay nhanh, những nơi nó đi qua, hết thảy sinh linh còn sống đều bị nó buộc ở sau lưng.

Thả mắt nhìn đi, phía sau nó thình lình có mấy trăm tu sĩ các tộc, từng người bị kéo theo phía sau, không cách nào thoát ra, vẻ mặt tuyệt vọng.

Chương 1059: Kim Ô nuốt mặt trời (1)

Ngoài Triêu Hà Sơn, bên cạnh hạp cốc, Hứa Thanh ngồi ở đó nhìn thoáng qua, sau đó liền xoay người rời đi.

Phía sau hắn truyền đến từng trận âm thanh thê lương, theo sau là tiếng gào thét vang vọng, trong đó còn có âm thanh nổ vang truyền khắp bốn phương.

Rất nhanh, từng đạo thân ảnh con rối Yên Miểu Tộc lao ra khỏi hạp cốc, sau đó liền toàn diện bộc phát thần thức, mang theo bi phẫn và cuồng nộ, tỏa thần niệm ra khắp bốn phía.

Giờ phút này trong hạp cốc là một mảnh hỗn độn, nguyên bản mấy trăm tộc nhân Yên Miểu Tộc, bây giờ còn thừa không có mấy, dưới lực lượng độc cấm của Hứa Thanh, hơn phân nửa đều đã hình thần câu diệt.

Thật sự là độc của Hứa Thanh, quá mức hung tàn.

Mà những tộc nhân Yên Miểu Tộc chưa bị chết kia, cũng đều đang thống khổ kêu rên, dùng hết mọi biện pháp đều không thể cải biến tình trạng hư thối của bản thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể sương mù của mình bị ăn mòn, dần dần trở thành tàn khói, hình thần câu diệt mà chết.

Về phần pháp bảo bọn họ đang bố trí, cũng bởi vì trận biến cố này, sau khi bị khói độc bao phủ, dị chất bên trong pháp bảo nhanh chóng tăng thêm, khiến nó không cách nào trường tồn.

“Là ai!”

Một giọng gào thét từ trong hạp cốc truyền ra bên ngoài, bảy tám Nguyên Anh Yên Miểu Tộc sử dụng con rối, riêng phần mình tản mát ra chấn động kinh khủng, vẻ lo lắng tìm kiếm hung thủ.

Dưới độc cấm, con rối của bọn họ cũng đang nhanh chóng hư thối, thậm chí chân thân ẩn ở bên trong cũng khó có thể đào thoát, cho dù có làm biện pháp nào cũng đều không thể ngăn cản.

Cho nên đáy lòng bọn họ vô cùng lo lắng, muốn tìm được hung phạm để lấy thuốc giải, dù là dựa theo kế hoạch cần phải ẩn nấp chấn động, nhưng lúc này bọn họ cũng bất chấp tất cả, nhao

nhao bộc phát, phân tán ra tứ phía tìm kiếm.

Nhưng ngọc giản ẩn nấp của Hứa Thanh là Tử Huyền Thượng Tiên cho, không phải là thứ mà những Nguyên Anh này có thể tìm được, vả lại vừa rồi sau khi phóng độc xong, hắn chỉ nhìn thoáng qua liền lập tức rời đi, bây giờ đã tiếp cận Triêu Hà Sơn.

Sau khi cảm thụ chấn động phía hạp cốc, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, hắn chuẩn bị đợi đám Yên Miểu Tộc chỗ đó chết sạch sẽ, sau đó mới lại đi qua dò xét.

“Bình thường mà nói, một canh giờ bọn họ hẳn phải chết, như vậy ta chờ ba canh giờ, có lẽ sẽ không có gì đáng ngại nữa.” Hứa Thanh trầm ngâm, cấp tốc đi về phía trước, nhưng ngay vào lúc này, một cỗ cảm giác tim đập vô cùng mãnh liệt đột nhiên bộc phát bên trong tâm thần của hắn.

Thần sắc Hứa Thanh biến đổi, chợt quay lại, hô hấp có chút dồn dập, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức kinh người từ phía hạp cốc truyền đến, khí tức này tràn đầy kinh khủng, hết lần này tới lần khác hắn lại có chút ít quen thuộc.

Mà theo khí tức xuất hiện, hoàn cảnh dưới uyên hải cũng bị ảnh hưởng, dị chất rõ ràng trở nên càng mãnh liệt hơn.

Càng làm cho tâm thần Hứa Thanh chấn động là, hết thảy mọi thứ ở nơi đây cũng bắt đầu vặn vẹo, xuất hiện cảm giác mơ hồ.

“Thần Linh!”

Hứa Thanh liên tưởng tới những lời cái đầu nói về lão đầu Đan Thanh Tộc, hắn ngay lập tức đoán được nguồn gốc của cỗ khí tức này, sắc mặt không khỏi âm trầm, tốc độ đi về phía trước trở nên nhanh hơn.

Hắn có thể cảm nhận được, cỗ khí tức này hình như cũng không phải bộc phát từ trong hạp cốc, mà từ hướng khác nhảy vào trong hạp cốc.

“Hẳn là bị chấn động chỗ đó hấp dẫn!”

“Ngón tay Thần Linh không phải dẫn theo lão đầu Đan Thanh Tộc đi tìm di hài mặt trời sao, tại sao lại bị chấn động như thế hấp dẫn tới…Chẳng lẽ, trong hạp cốc có di hài mặt trời?”

Hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, sau khi biết được việc này từ chỗ cái đầu, hắn vốn không quá coi trọng cho lắm, bởi vì hắn biết rất rõ, mình và ngón tay Thần Linh chênh lệch quá lớn, cho nên hắn cũng không có ý định đi tìm nó.

Mà là chuẩn bị ẩn nấp bản thân hoàn thành nhiệm vụ, sau đó báo cáo việc này cho Chấp Kiếm Cung.

Vả lại Triêu Hà Châu lớn như vậy, khả năng gặp phải cũng không phải rất lớn.

Dẫu sao sau khi mặt trời vẫn lạc, di hài của nó cũng đã chia năm xẻ bảy, lại trôi qua vô tận năm tháng dài dòng buồn chán, đã sớm bị nhân tộc và thế lực khắp nơi tìm kiếm lấy đi.

Về phần nơi gần Triêu Hà Sơn lại càng là như vậy, không thể nào tồn tại di hài mặt trời.

Cho nên Triêu Hà Châu lớn như vậy, xác suất gặp phải ngón tay Thần Linh không lớn.

“Chẳng lẽ là do cái đầu và sư tử bằng đá đưa tới?” Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, chợt cúi đầu nhìn sư tử bằng đá.

Sư tử bằng đá lập tức run rẩy, không ngừng lay động thân thể, giống như muốn nói cho Hứa Thanh, tất cả không liên quan với nó, mà cái đầu cũng nhanh chóng mở miệng.

“Đại nhân, không phải ta, thật sự không phải là ta, ta cũng không có bổn sự gọi ngón tay Thần Linh tới nha.”

Cái đầu muốn khóc, nó thật sự là người vô tội.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, hạ quyết tâm trong lòng, đợi sau khi bản thân an toàn, nhất định phải chỉnh đốn sư tử bằng đá cùng cái đầu thật tốt, vì vậy liền thu hồi ánh mắt, sắc mặt âm trầm, cấp tốc đi về phía trước.

Hắn không dám vận dụng lực lượng độc cấm, toàn bộ nội liễm, mặc dù lực lượng độc cấm cũng có thể che lấp, điểm này rất rõ ràng trên Tử Nguyệt, nhưng đó là tùy huống khi Hồng Nguyệt không có ở gần đó, cho nên độc cấm cũng chỉ có tác dụng ngăn cản tín hiệu bình thường.

Bây giờ, hắn cũng không biết là khi mình vận dụng, có thể sinh ra phản hiệu quả hay không.

Hứa Thanh lo lắng trong lòng, toàn lực thôi phát ngọc giản ẩn nấp, nhưng cũng chỉ trong thời gian hơn 10 hơi thở, chấn động phía sau hắn đột nhiên trở nên kịch liệt, mơ hồ và sự vặn vẹo bốn phía đồng dạng trở nên nồng đậm hơn so với trước.

Cái loại cảm giác tim đập nhanh trong chốc lát bộc phát đến cực hạn, lúc này một đạo thần niệm kinh khủng, từ sương mù sau lưng Hứa Thanh tản ra, bao trùm bát phương.

Bao phủ Hứa Thanh ở.

Ngay sau đó, bát phương nổ vang, hết thảy đều trở nên vô cùng mơ hồ, một cái ngón tay kinh người khoảng 100 trượng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Chương 1060: Kim Ô nuốt mặt trời (2)

Thân thể Hứa Thanh chấn động, mọi bộ vị trên thân thể của hắn run rẩy mãnh liệt, truyền ra cảm giác nguy cấp ngập trời.

Thậm chí còn xuất hiện dấu hiệu muốn chia lìa độc lập, không ngừng vặn vẹo như muốn tróc ra, bỏ chạy tứ tán.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, lực lượng độc cấm và lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể đồng thời bộc phát, bao phủ toàn thân, đồng thời thân thể cấp tốc rút lui.

Nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

Lần này không giống với bên trong Hình Ngục Ti, bên trong Hình Ngục Ti ngón tay này ở trong trạng thái bị trấn áp, nhưng hôm nay nó tự do, mặc dù lúc vượt ngục cũng bị trọng thương, nhưng coi như là thương thế nhiều hơn, cũng không phải Hứa Thanh có thể chống cự.

Trong cơ thể Hứa Thanh tản ra Thần quyền, vị cách bản thân lập tức tăng lên, đầu óc của hắn mãnh liệt nổ vang, dưới thần niệm của ngón tay Thần Linh bộc phát, thân hình của không bị khống chế, trực tiếp bị lôi kéo đi qua.

Lực lượng đến từ ngón tay Thần Linh bỏ qua hết thảy chống cự của Hứa Thanh, hút thân thể của hắn đến phía sau, chồng chất cùng với một đống dị tộc tuyệt vọng trên đó.

Sư tử bằng đá và cái đầu cũng ở trong đó.

Cái đầu lập tức phát ra tiếng thét.

“Lão đại lão đại, là ta, là ta nha, ta là cái đầu đây, chúng ta là bạn tù…”

Ngón tay không hề quan tâm tới cái đầu, nó không chút đáp lại tiếng thét kia, giờ phút này ngón tay Thần Linh giơ đầu ngón tay lên, hình như cảm giác bên phía Triêu Hà Sơn một chút, có chỗ do dự.

Cuối cùng nó vẫn không tới gần, mà hơi nhoáng một cái tan biến ngay tại chỗ, lúc xuất hiện đã ở một nơi cực xa, lần nữa dịch chuyển, đi về phía những địa phương tồn tại sinh linh khác.

Giờ phút này, sau lưng ngón tay Thần Linh đã có hơn năm trăm tu sĩ bị bắt, bên trong cũng không thiếu Yên Miểu Tộc.

Hứa Thanh đến cũng không khiến cho bất luận ai chú ý, suy nghĩ của toàn bộ tu sĩ đều bị tuyệt vọng và hoảng sợ bao phủ.

Mà thân thể của bọn họ cũng vô cùng quỷ dị.

Hầu như là không trọn vẹn.

Cũng chia làm vô số phần, có con mắt, mũi, lỗ tai, lục phủ ngũ tạng cùng với tứ chi, riêng phần mình độc lập.

Coi như là Yên Miểu Tộc cũng là như thế, sương mù bị chia làm vô số phần.

Chỉ bất quá dưới sức mạnh của ngón tay Thần Linh, chúng nó đều bị chồng chất cùng một chỗ, không cách nào rời khỏi, vì vậy từng cái bộ vị thân thể này đều thác loạn dựa vào cùng một chỗ lẫn nhau.

Một màn này rất là quái đản, rất khó tưởng.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, giờ phút này trong đầu của hắn vẫn đang nổ vang, nhưng hắn cũng không hề bỏ cuộc, mà nhanh chóng vận hành hai loại Thần quyền trong cơ thể, toàn lực trấn áp bộ phận bộ vị muốn chia lìa độc lập trong cơ thể.

Dưới hai loại Thần quyền trấn áp, hắn mới miễn cưỡng khiến cho bản thân giữ vững nguyên vẹn, sau đó liền khó khăn ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mông lung cùng với vô số sương mù cấp tốc trôi qua.

Hứa Thanh rất rõ ràng, lúc này hắn đang bị ngón tay Thần Linh kéo theo với tốc độ cao.

“Ngón tay Thần Linh này, đến cùng là muốn làm gì?” Hứa Thanh cưỡng ép để cho bản thân tỉnh táo lại, nhanh chóng tìm kiếm phương pháp thoát khốn.

“Lúc ấy phương pháp trấn áp của Hình Ngục Ti, là dựa vào vận khí… .” Trong lòng Hứa Thanh cấp tốc chuyển động, hiện ra các loại ý niệm, bỗng nhiên một tiếng nổ vang từ bốn phương truyền ra, trong chớp mắt, ngón tay Thần Linh dừng lại.

Di động và bất động tạo thành tương phản cực lớn, quán tính trực tiếp khiến cho không ít bộ phận tu sĩ tan vỡ nổ tung, Hứa Thanh cũng lập tức phun ra máu tươi.

Cũng may hắn có Thần nguyên cộng với thân thể không tầm thường, cho nên lúc này mặc dù thân thể tuôn ra rất nhiều khe hở, nhưng coi như vẫn còn nguyên vẹn.

Mà hắn cũng miễn cưỡng thấy rõ bốn phía.

Một khối thịt hư thối khoảng ngàn trượng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Trên khối thịt này, có một lão giả vẻ mặt u sầu đang đứng, chính là lão đầu Đan Thanh Tộc.

Không đợi Hứa Thanh tiếp tục xem xét, thân thể của hắn, bao gồm cả rất nhiều bộ phận của toàn bộ tu sĩ bốn phía đều bị hất lên, trực tiếp ném tới khối máu thịt ngàn trượng.

Một khắc chạm tới, khối thịt này nhúc nhích vỡ ra, bao bọc toàn bộ những bộ phận thân thể bay đến vào, có bộ phận lộ ra, có cái thì hoàn toàn bị thôn phệ.

Rất nhanh liền hòa làm một thể.

Sư tử bằng đá và cái đầu cũng ở trong đó.

Từng trận kêu rên từ trên thân tu sĩ bị bao bọc bên trong truyền ra, có rất nhiều âm thanh, có rất nhiều thần niệm, ẩn chứa vô tận đau khổ.

Hơn nửa người của Hứa Thanh cũng bị khối thịt này bao phủ, dưới âm thanh thê lương vang vọng khắp bốn phía, tâm thần hắn dấy lên sóng lớn.

Bởi vì hắn không cảm nhận được bất luận sự ăn mòn hay đau đớn gì cả, thậm chí là ngược lại, chớp mắt ngay khi thân thể của hắn bị khối thịt cực lớn này bao bọc, hắn liền cảm nhận được Kim Ô sau lưng mình tràn ra vui mừng cùng với khát vọng vô cùng mãnh liệt.

“Đây là…Di hài mặt trời?!”

Ánh mắt Hứa Thanh trợn to, trong đầu nổ vang, chợt quay đầu nhìn lão đầu Đan Thanh Tộc cách đó không xa.

Mà giờ khắc này lão đầu Đan Thanh Tộc cũng đã chú ý tới cái đầu cùng sư tử bằng đá.

Đồng dạng cũng chú ý tới Hứa Thanh.

Bốn mắt, nhìn nhau.

“Ha ha, đoàn viên…” Giờ phút này cái đầu chỉ còn có khuôn mặt lộ ra bên ngoài, nó liếc mắt nhìn về phía lão đầu Đan Thanh Tộc.

Lão đầu Đan Thanh không quan tâm tới cái đầu, lão nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra quang mang kỳ lạ, muốn tới gần.

“Trấn thủ đại nhân?”

“Chuyến này, ngươi lập công!” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Lão đầu Đan Thanh Tộc dừng bước chân lại.

Lời của Hứa Thanh khiến cho trong mắt lão đầu Đan Thanh Tộc lóe ra ánh sáng âm u.

Lão cẩn thận dò xét Hứa Thanh vài lần, trong mắt của lão, thần sắc của vị trấn thủ đại nhân trước mắt không chút hoảng sợ, cái loại vẻ mặt bình tĩnh này, thật giống như không phải là tù nhân của nơi đây, mà giống như trở về nhà tù 132 khu Đinh vậy.

Một màn này, khiến cho lão đầu Đan Thanh Tộc đa nghi cần phải tạm thời đè xuống ý niệm trong đầu lại, lão cảm thấy việc này có điểm gì là lạ, vì vậy liền quét ánh mắt về phía chỗ cái đầu.

Nhưng không đợi lão mở miệng, trong rất nhiều tiếng kêu rên vang vọng, ngón tay Thần Linh trên không trung ô…ô…n…g một tiếng, trực tiếp liền xuất hiện ở trước mặt lão đầu Đan Thanh Tộc, thần niệm kinh khủng khóa chặt lấy lão.

Chương 1061: Kim Ô nuốt mặt trời (3)

Lão đầu Đan Thanh Tộc tận lực bảo trì thân thể không run rẩy, nặn ra nụ cười nịnh nọt trên mặt.

“Chủ nhân vĩ đại được trời chọn, ngài là vị Thần bầu trời khôi phục trên xương cốt của mặt trời, ngài nhất định nhất thống Vọng Cổ, thành vị cách chí cao.”

Uy áp trên ngón tay Thần Linh rõ ràng có chút giảm bớt, tràn ra một tiếng gào thét vang vọng bên trong thức hải chúng tu.

Thân thể lão đầu Đan Thanh Tộc không thể khống chế, run rẩy một chút nhưng thần sắc của lão không lộ ra chút nào, vẫn vô cùng cúc cung tận tụy như cũ, trong miệng truyền ra lời nói giống như ngâm xướng.

“Chủ nhân được trời chọn, ngày ngài khôi phục đã sắp tới gần, nước sơn hoạt tính dùng để đắp nặn thân thể cho ngài đã hoàn thành non nửa, nếu đổi thành những Thần Linh tầm thường khác, giờ phút này đã đủ để vẽ thân hình rồi, nhưng ngài là Thần được trời chọn, tiểu nhân nhất định phải vẽ ra một thân thể hoàn mỹ nhất thiên địa này cho ngài.”

“Ngài, không thể bị khinh nhờn.”

“Cho nên...Còn cần thêm một chút sinh mệnh, mới có thể khiến cho hoạt tính của khối máu thịt này xứng với vị cách của Thần vĩ đại được trời chọn.”

Ngón tay Thần Linh tràn ra âm thanh vù vù, hình như có chút khó chịu, trong lúc nó chấn động, một chút miệng vết thương trên người nó liền rạn nứt ra.

Nhưng ngón tay Thần Linh không thèm để ý chút nào, sau khi quay vài vòng trên không, trong khi bốn phía vặn vẹo và mơ hồ, nó bỗng nhiên tan biến, lần nữa đi xa.

Nhìn một màn này, ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, nhanh chóng chuyển động ý niệm trong đầu, hắn biết rõ bây giờ bản thân đang trong tình trạng nguy hiểm vô cùng, nhưng đồng dạng cũng là cơ duyên cực lớn.

Giờ phút này hắn có thể cảm nhận được đồ đằng Kim Ô sau lưng mình đang không ngừng nóng lên, phát nhiệt lộ ra khát vọng mãnh liệt, nhưng bị Hứa Thanh gắt gao áp chế, không cho nó tản ra ngoài chút nào.

Vẫn chưa tới thời điểm.

Mà sau khi thấy lão đầu Đan Thanh Tộc và ngón tay Thần Linh đối thoại, cảm giác đầu tiên của Hứa Thanh là trạng thái của ngón tay Thần Linh này có chút không đúng… . .

“Hình như thần trí có chút mơ hồ?”

Hứa Thanh nhanh chóng phân tích trong đầu, sau đó thử thay thế bản thân thành lão già Đan Thanh Tộc, lấy góc độ của đối phương để xử lý hết thảy vấn đề khó khăn trước mặt.

“Cái đầu, tại sao ngươi cũng ở nơi này? Chẳng lẽ không trốn kỹ, bị trấn thủ đại nhân tìm được?” Sau khi ngón tay Thần Linh rời đi, lão đầu Đan Thanh Tộc nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhìn cái đầu chỉ còn khuôn mặt lộ ra ở bên ngoài, đi qua vỗ vỗ.

“Dựa vào cái gì mà lão tử phải trả lời ngươi, ngươi có bản lĩnh thì giết chết ta đi, tất cả mọi người đều bị đánh dấu như nhau, lão tử sợ ngươi chắc?” Cái đầu trừng mắt, cũng không thấy lão đầu Đan Thanh Tộc có bất kỳ biểu cảm tức giận nào, lão cười tủm tỉm giơ tay lên, hung hăng vỗ.

Oanh một tiếng, cái đầu liền tan vỡ.

Lão đầu Đan Thanh Tộc ngồi ở đó, nụ cười không thay đổi, quay đầu nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra thâm ý.

“Trấn thủ đại nhân, vừa rồi ngài còn chưa nói xong đâu đấy, vì sao ta lại lập công vậy?”

“Ta đang suy nghĩ, có phải trấn thủ đại nhân đang muốn nói, ngài cố ý bị Thần Linh bắt được, sau đó ngài cũng không phải là một thân một mình đến đây, bên trong Triêu Hà Châu còn có rất nhiều cường giả Phong Hải Quận, nào là Cung chủ, Diêu Hầu, Quận Thừa, mục tiêu của bọn họ thật ra chính là bắt ngón tay Thần Linh?”

“Mà ngươi ở nơi đây, là để trở thành tọa độ, cho nên bây giờ những đại nhân vật kia đều đã phát hiện ra nơi đây, mà ngươi nói ta lập công, là bởi vì ta đã tranh thủ thời gian, kéo dài ngón tay

Thần Linh, để cho các ngươi có thời gian quý giá để tìm tới nơi này?”

“Nhưng mà, trấn thủ đại nhân, ta cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, ngươi cho rằng ta sẽ tin những lời này sao?” Lão đầu Đan Thanh Tộc liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra vẻ bất thiện, đồng thời giơ tay phải lên, sờ mó chỗ máu thịt do cái đầu vỡ vụn.

Rất nhanh, cái đầu lại phục sinh, ngay khi nó vừa muốn chửi bới, lão đầu Đan Thanh Tộc cười mở miệng.

“Cái đầu, mọi người đều là người một nhà, ta giết chết ngươi cũng là vì cứu ngươi, đừng làm rộn, mặt khác, cám ơn ngươi giúp ta đưa trấn thủ đại nhân tới đây, ngươi nói rất đúng, nhà tù 132 khu Đinh chúng ta sắp đoàn viên.”

Cái đầu cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra mỉa mai, không thừa nhận cũng không phủ nhận, cuộn đầu lăn đi tìm sư tử bằng đá.

Lão đầu Đan Thanh Tộc cũng không đi để ý tới cái đầu, lão đi đến bên người Hứa Thanh, ngồi chồm hổm xuống, lè lưỡi liếm môi.

“Trấn thủ đại nhân, sao thế, bị ta nói trúng rồi đúng không?”

Hứa Thanh không có quan tâm tới lão đầu Đan Thanh Tộc, hắn mặt không cảm xúc đảo qua bốn phía, phát giác được ở chỗ này còn có lực lượng cấm chế để phòng ngừa chạy trốn.

Cấm chế này hẳn là ngón tay Thần Linh bố trí xuống, rất khó phá vỡ.

Sau khi xem xét xong, Hứa Thanh chú ý đến trên người lão đầu Đan Thanh Tộc, bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Ngươi không cần thăm dò như vậy, muốn sống, thì nhanh chóng báo toàn bộ tình huống cho ta biết.”

Lão đầu Đan Thanh Tộc nhướn lông mi lên.

Nơi xa, cái đầu vừa tìm được sư tử bằng đá, liền chế nhạo cười rộ lên.

“Lão đầu, ngày bình thường ngươi khôn khéo như vậy, tại sao bây giờ lại ngu thế chứ, tất cả mọi người đặc biệt đoàn viên trong này rồi, hoặc là ngươi vẽ thân hình ngón tay xong, sau đó chúng ta cùng nhau bị nó giết chết, hoặc là mọi người nhanh chóng nghĩ biện pháp làm sao để cứu mạng, còn ở chỗ này thăm dò với cả dò xét cái gì, lãng phí thời gian, có mệt hay không?”

Lời của cái đầu khiến cho đáy lòng lão đầu Đan Thanh Tộc thầm than, trên thực tế thì đây cũng là việc lão phát sầu nhất, trên người lão có dấu ấn không cách nào chạy thoát, bốn phía lại có cấm chế, mà những lời lão vừa nói, thật sự lão muốn biến tất cả thành sự thật…

Nhưng lão cũng biết việc đó là không thể, cho dù Hứa Thanh thừa nhận, lão cũng sẽ cảm thấy mình bị lừa gạt, vì vậy sau khi tâm tính phức tạp xoắn xuýt, lão liền thở dài một hơi.

“Các ngươi có thể có biện pháp gì, tất cả mọi người đều sẽ chết … .”

“Lui ra phía sau!” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Chương 1062: Kim Ô nuốt mặt trời (4)

Lão đầu Đan Thanh Tộc nhìn Hứa Thanh, đang muốn nói chuyện, nhưng Hứa Thanh không quan tâm tới lão, hắn đã sớm nhìn ra hết thảy, cũng thông qua cuộc đối thoại của đối phương cùng với ngón tay Thần Linh, nghiệm chứng suy nghĩ của mình.

Đối với người sắp chết chìm mà nói, cho dù ngươi ném ra một cọng rơm rạ, đối phương cũng sẽ lập tức túm lấy, chỉ là cọng rơm rạ này phải chân thật một chút, không thể quá mức qua loa.

Mà bây giờ hỏa hầu đã không sai biệt lắm, nhất là theo Hình Ngục Ti tan vỡ, ký ức của Hứa Thanh đối với nhà tù 132 khu Đinh cũng đã khôi phục rất nhiều, hắn chắc chắn là mình chưa bao giờ vận dụng qua lực lượng của Kim Ô ở trước mặt những phạm nhân của nhà tù 132 khu Đinh.

Hắn đa số đều vận dụng vị cách Thần Linh.

Cho nên, lão đầu Đan Thanh Tộc này không biết được hắn có được Kim Ô.

Mà lúc bọn họ vượt ngục cũng gấp gáp, cho nên cũng không thể nào biết được quá nhiều thông tin của Hứa Thanh, cái đầu quỷ dị mặc dù có khả năng biết được, nhưng lão đầu Đan Thanh Tộc này đại khái là không biết.

Nhưng mà điều này cũng không quan trọng.

Không biết mà nói, hiệu quả tự nhiên tốt nhất, nhưng coi như là biết rõ, Hứa Thanh cũng có phương pháp khác để xử lý.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh không hề áp chế Kim Ô phía sau nữa, trong thời gian ngắn lực lượng nhiệt độ cực cao ở phía sau toàn bộ bộc phát, Kim Ô bỗng nhiên tản ra bên trong khối máu thịt di hài mặt trời.

Vào thời khắc này, toàn bộ di hài mặt trời đột nhiên rung động lắc lư, dường như muốn sống dậy vậy.

Bốn phía xuất hiện tiếng nổ vang, mơ hồ và vặn vẹo càng thêm rõ ràng, một cỗ sóng nhiệt kinh thiên động địa bộc phát ra từ trên người Hứa Thanh, ầm ầm khuếch tán về bát phương, sắc mặt lão đầu Đan Thanh Tộc đại biến, cấp tốc rút lui, kinh nghi bất định nhìn Hứa Thanh.

Giờ phút này thần sắc của Hứa Thanh không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng trên mặt lại xuất hiện rất nhiều hoa văn màu vàng.

Những hoa văn này là từ đồ đằng sau lưng hắn lan tràn khuếch tán ra khắp toàn thân.

Giờ khắc này theo Kim Ô điên cuồng hấp thu, lực lượng kinh người đến từ bên trong di hài mặt trời đang không ngừng hội tụ về phía Hứa Thanh.

Thiên địa rung động lắc lư, đại địa xuất hiện dấu hiệu cuộn mình, trong một cái chớp mắt, sương mù ở phía trên cũng hóa thành vòng xoáy, khí thế động trời.

Tim đập Hứa Thanh rộn lên, thông qua phấn khởi và khát vọng mà Kim Ô truyền tới, hắn biết rõ đối với mình mà nói, lần này chính là một trận cơ duyên cực lớn.

Nhưng hắn cần có thời gian, đây chính này là một trận thịnh yến cực lớn đối với Kim Ô, cho nên rất khó hoàn thành trong thời gian ngắn, khối máu thịt di hài mặt trời này quá lớn.

Một màn này, cũng làm cho lão đầu Đan Thanh Tộc cùng với cái đầu thật vất vả lắm mới kéo sư tử bằng đá ra nhao nhao hít sâu một hơi, nhưng mà cái đầu có chút ngơ ngác.

“Hấp thu máu thịt mặt trời…” Lão đầu Đan Thanh Tộc thì thào, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

“Ban đầu ở trong nhà tù 132 khu Đinh ta đã cảm giác trên thân trấn thủ đại nhân có chấn động không tầm thường, không ngờ lại là có liên quan cùng mặt trời!!”

“Ta biết rồi, sau khi đại nhân ngài nghe ngóng được ngón tay Thần Linh tìm kiếm di hài mặt trời ở nơi này, thế nên đã cố ý đi tới nơi đây, chính là muốn để cho ngón tay Thần Linh chủ động mang ngươi tới đây đúng hay không?”

“Nhưng làm sao ngài biết ta sẽ lừa dối ngón tay Thần Linh đi bắt người? Đúng rồi, cái này rất dễ giải thích, trôi qua nhiều năm như vậy, di hài mặt trời nhất định đã mất đi hoạt tính, mà phương pháp bổ sung hoạt tính, tất nhiên là sinh mệnh!”

“Không sai, chính là như vậy!”

“Cao minh, thật sự là quá cao minh!”

“Đại nhân, bổn sự tính toán của ngài đúng như là Thần Linh, lão phu bội phục, ta hiểu rồi, thế nên vừa nãy ngài mới nói ta lập công, đúng vậy, ta đích xác là lập công!”

“Mà đại nhân ngài có thể tính toán đến điểm này, nhất định là có biện pháp chạy trốn, không sai!”

Lão đầu Đan Thanh càng nói càng là kích động.

Cái đầu chỗ đó trừng mắt nhìn, trong mắt cũng lộ ra tia mờ mịt.

Từ sau khi Hứa Thanh lên Triêu Hà Sơn, nó và sư tử bằng đá bị Ảnh Tử bao phủ, lúc sau xuất hiện đã là giúp Hứa Thanh dùng độc xâm nhập hạp cốc, tiếp theo ngón tay Thần Linh đã đến, cho nên nó không biết được giữa lúc kia đã xảy ra chuyện gì.

Giờ phút này nghe lời nói của lão đầu, cái đầu run run một chút, nó đột nhiên cảm giác được lão đầu nói rất hay, rất có đạo lý, nếu không tại sao Hứa Thanh vào thời kỳ chiến tranh lại không đi chiến trường, ngược lại chạy tới Triêu Hà Châu này chứ?

Nhưng nó lại mơ hồ cảm giác giống như có chỗ nào đó không đúng.

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, không lộ ra chút cảm xúc chấn động nào, vừa toàn lực hấp thu lực lượng từ di hài mặt trời, ánh mắt vừa đảo qua lão đầu Đan Thanh Tộc cùng cái đầu.

Về phần cái đầu hắn tự động bỏ qua, nhưng đối với lão đầu Đan Thanh Tộc mà nói, đáy lòng của hắn có chút nghi ngờ, đối phương phối hợp quá hoàn mỹ, thậm chí từ đầu tới đuôi, tựa hồ cũng đang tự hợp tác với mình.

Coi như là người bị ngâm nước nóng lòng cứu mạng, cũng rất khó làm được điểm này.

Trong lúc Hứa Thanh đang suy nghĩ trong lòng, lão đầu Đan Thanh Tộc đã kích động, phù phù một tiếng quỳ xuống.

“Trấn thủ đại nhân, xin ngài nhìn trên phân thượng lão nô cẩn trọng nhắc nhở ngài trong nhà tù 132 khu Đinh, còn có lập công lần này, cứu mạng ta đi.”

“Cái ngón tay vạn ác kia kêu ta vẽ thân hình cho nó, ta không dám vẽ, ta vẽ xong nó nhất định sẽ ăn ta, ta có thể cảm giác được sự đói khát của nó, cho nên ta lấy lý do thiếu khuyết hoạt tính không cách nào trở thành nước sơn, đã trì hoãn rất lâu, cuối cùng cũng chờ được ngài tới.”

Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn lão đầu Đan Thanh Tộc, không cách nào nhìn ra manh mối gì từ vẻ mặt đối phương, hết thảy biểu cảm và ngôn từ của lão không hề có vấn đề gì.

Nhưng mà đáy lòng Hứa Thanh không tin việc này chỉ đơn giản như thế.

Nhất là khi hắn đảo qua máu thịt bốn phía trên di hài mặt trời, những ngoại tộc kia đã không còn kêu rên nữa, mà đã hoàn toàn hòa tan, bị di hài mặt trời hấp thu.

Tất cả những người này, đều bị lão đầu Đan Thanh Tộc vì sống sót mà gài bẫy.

Nhưng nếu như đối phương phối hợp như vậy, Hứa Thanh cũng không cần vạch trần ra, hắn cần thời gian, một mặt là hấp thu di hài mặt trời, một phương diện khác là hắn phải đợi ngón tay lần nữa trở về.

Bất kể lão đầu Đan Thanh Tộc có vấn đề hay không, hắn cũng không thể để cho đối phương nắm giữ quyền chủ động ở chỗ này, mà cơ hội cướp lấy quyền chủ động, chính là một khắc ngón tay lần nữa trở về.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ta cần thời gian.”

Chương 1063: Đạo Anh Kim Ô hợp Triêu Hà Quang (1)

“Trấn thủ đại nhân, ta có một kế có thể giúp ngài kéo dài thời gian, đây cũng là phương pháp giúp bản thân thoát khốn mà ta nghĩ ra lúc trước, vốn dĩ nắm chắc không lớn, nhưng nếu như có đại nhân ngài ở đây, cộng thêm ta phối hợp, như vậy thì không vấn đề gì nữa.”

Lão đầu Đan Thanh Tộc kích động nói ra một câu.

“Trấn thủ đại nhân, tý nữa đợi ngón tay trở về, ta sẽ nói với nó rằng ngài có được thân thể Kim Ô, cho nên sự xuất hiện của ngài sẽ khiến cho bộ hài cốt này đã hoàn toàn có đủ hoạt tính, không cần những sinh linh khác sáp nhập vào nữa.”

“Tiếp theo ta sẽ vẽ thân hình cho ngón tay, ta có thể khống chế tốc độ để trì hoãn quá trình này, vẽ chậm một chút, đợi đến khi ngài cho ta một cái tín hiệu, ta mới hoàn toàn vẽ xong.”

“Ta cũng đã nghĩ kỹ, ta sẽ làm giống như đang vẽ thân hình, nhưng trên thực tế sẽ chuẩn bị vẽ một cái lồng giam bằng máu thịt, lúc trước ngón tay Thần Linh bị Hình Ngục Ti làm trọng thương, thần trí có chút không rõ ràng, huống hồ loại việc vẽ tranh này thì người ngoài nhìn không hiểu, ta có nắm chắc khiến nó không thể phát hiện ra sớm.”

“Sau đó đợi nó dung nhập vào trong đó, phát hiện ra đó là lồng giam, lúc này chính là thời điểm chúng ta bỏ chạy!”

“Bởi vì chúng ta dùng di hài của mặt trời để làm mực vẽ, cho nên uy lực của lồng giam này cũng sẽ không nhỏ, ta vốn dự tính có thể vây khốn nó trong mấy ngày, nhưng nếu có Kim Ô của đại nhân ngài tăng hoạt tính, ta nghĩ rằng có thể vây khốn nó nửa tháng trở lên.”

“Mà khoảng thời gian này, cũng đã đủ để chúng ta chạy trốn, ngài xem, ngài có kế hoạch gì nữa không, ta có thể phối hợp hoàn thành.”

Lão đầu Đan Thanh một hơi nói ra cả một tràng dài, cuối cùng lại bổ sung thêm một câu.

"Đúng rồi trấn thủ đại nhân, có lẽ ngài còn không biết, trong khoảng thời gian này ta phát hiện ra, sau khi ngón tay này vượt ngục, bị Cung chủ dùng lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ đả thương, suy nghĩ của nó xảy ra chút vấn đề, có chút dễ quên, hình như không nhớ được việc..."

Hứa Thanh liếc mắt nhìn lão đầu Đan Thanh Tộc, nhẹ gật đầu rồi nhắm mắt không nói, toàn lực hấp thu lực lượng di hài mặt trời, giờ phút này Kim Ô đang khoan khái lan tràn ra bên trong thân hình di hài mặt trời.

Trong cảm giác của Hứa Thanh, theo Kim Ô điên cuồng hấp thu, nó đang không ngừng mọc ra thêm từng chiếc đuôi dài, chỉ trong một thời gian thật ngắn, nó đã mọc ra hơn sáu mươi chiếc đuôi.

Dựa theo Hứa Thanh từng phán đoán, sau khi đuôi của Kim Ô đột phá 99 chiếc, Kim Ô Luyện Vạn Linh của hắn sẽ tiến giai đến đệ tam giai.

Uy lực của đệ tam giai, chính là Nguyên Anh!

Lại bởi vì Kim Ô đã nhập vào bên trong tòa Thiên Cung thứ năm, thế nên một khi Kim Ô tiến giai, tòa Thiên Cung thứ năm của Hứa Thanh cũng sẽ xuất hiện thuế biến nghiêng trời lệch đất, hình thành Giả Anh của Thiên Cung thứ năm.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Thanh nhất thời có chút chờ đợi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, theo Kim Ô hấp thu, khí tức trên thân Hứa Thanh cũng không ngừng kéo lên, càng lúc càng kinh người, tràn ra từng trận chấn động khiến cho cái đầu và lão đầu Đan Thanh Tộc cảm thấy kinh hoảng.

Đồng thời di hài mặt trời cũng càng dần càng có đủ hoạt tính, bên trong cũng truyền ra một cỗ cảm giác khôi phục, phóng thẳng lên trời.

Đúng lúc này bên trong uyên hải xa xa, thần niệm kinh khủng của ngón tay Thần Linh ầm ầm tràn đến, chỉ trong chốc lát ngón tay Thần Linh liền xuất hiện ở nơi này, sau lưng kéo theo rất nhiều tu sĩ ngoại tộc, bên trong nhiều nhất chính là Yên Miểu Tộc.

Từng tên Yên Miểu Tộc đều không còn trọn vẹn, tràn ngập cảm xúc tuyệt vọng, bị ngón tay hất lên một cái, toàn bộ bay về phía di hài mặt trời.

Tộc quần chúng nó có thể sinh hoạt trong sa mạc, bản thân nhất định có liên quan cùng với mặt trời, cho nên giờ phút này rất nhanh liền bị di hài hấp thu, bổ sung chất dinh dưỡng cho di hài, sau đó đưa tới trợ giúp không nhỏ cho Hứa Thanh tu hành.

Mặc dù như thế, nhưng ngón tay trở về vẫn khiến cho trong lòng Hứa Thanh có chút căng thẳng, lúc hắn mở mắt ra nhìn ngón tay, hiển nhiên ngón tay cũng đã nhận ra máu thịt di hài mặt trời dị thường, quét ngang thần niệm đến.

Giờ phút này lão đầu Đan Thanh Tộc ở bên cạnh bỗng lộ ra biểu cảm kích động, lớn tiếng mở miệng.

“Chủ nhân vĩ đại, ngài quả nhiên là Thần do trời chọn, trong khoảng thời gian ngài rời khỏi, ta phát hiện ra ngài đã bắt được một tên không thể ngờ.”

“Chính là hắn!” Lão đầu Đan Thanh giơ một ngón tay lên chỉ về phía Hứa Thanh.

“Đại nhân, có lẽ ngài không nhớ rõ người này, hắn chính là người trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh chúng ta, vừa nãy ta đã kiểm tra tỉ mỉ, người này có được thân thể Kim Ô, hắn chính là hậu duệ của mặt trời.”

“Sự xuất hiện của hắn, chính là thiên địa chúc phúc cho đại nhân ngài, một mình hắn là có thể làm cho khối di hài mặt trời này có đủ mức độ hoạt tính nhất định.”

“Kể từ đó, hiện giờ tiểu nhân đã có thể vẽ thân thể Thần cho ngài rồi!”

“Vừa nghĩ tới việc mình có được vinh hạnh tự tay vẽ thân thể cho vị Thần vĩ đại được trời chọn, là tiểu nhân vô cùng kích động!” Biểu cảm của lão đầu Đan Thanh vô cùng thành kính, quỳ bái phía dưới ngón tay, phấn khởi mở miệng.

Ngón tay Thần Linh truyền ra âm thanh vù vù, chợt vòng một chút, khóa chặt di hài mặt trời, rõ ràng tản ra trận trận chấn động khát vọng.

Chấn động này vừa ra, không gian bốn phía liền trở nên rung động lắc lư, hư vô bắt đầu vỡ vụn, đại địa tan vỡ xuất hiện khe nứt.

Chương 1064: Đạo Anh Kim Ô hợp Triêu Hà Quang (2)

Lão đầu Đan Thanh Tộc kinh hãi, vừa muốn giơ tay lên để vẽ, nhưng vào lúc này Hứa Thanh cố nén loại cảm giác không khỏe khi đối mặt với Thần Linh, trầm giọng mở miệng.

“Thần Linh đại nhân, thật ra bây giờ hoạt tính của di hài mặt trời vẫn chưa hề đủ, ngài có thể kiểm tra thử.”

“Ngài cho ta một chút thời gian, ta có thể khiến cho hoạt tính của khối di hài mặt trời này trở nên càng cao hơn, mà khi dùng máu thịt mặt trời đã hoàn toàn kích hoạt hoạt tính, thân hình được vẽ ra sẽ càng thêm hoàn mỹ hơn, vả lại xác xuất thành công cũng sẽ cao hơn.”

“Dẫu sao di hài mặt trời cũng rất thưa thớt, thất bại một lần là ít đi một lần.”

“Thần Linh đại nhân, sao ngài không chờ thêm chút nữa?”

Trong lúc Hứa Thanh nói chuyện, Kim Ô trong cơ thể tản ra phạm vi lớn, khiến cho khí tức khôi phục của khối máu thịt di hài mặt trời này trở nên càng đậm hơn, giờ phút này ngón tay Thần Linh đảo thần niệm kinh khủng qua, sau đó có chút hỗn loạn, giống như đang suy tư.

Trong mắt lão đầu Đan Thanh Tộc bên cạnh lóe lên một tia sáng nhỏ không thể phát hiện, Hứa Thanh mở miệng hoàn toàn không giống với kế hoạch mà bọn họ đã thương nghị lúc trước.

Hứa Thanh không quan tâm tới lão đầu, hắn nhìn qua ngón tay Thần Linh, đè xuống căng thẳng trong đáy lòng, lần nữa mở miệng.

“Thần Linh đại nhân, như những tên Yên Miểu Tộc ngài mang về lần này, kết cấu thân thể của chúng nó đặc thù, vô cùng thích hợp gia tăng hoạt tính, ngài cũng thấy rồi đấy, chúng nó rất hữu dụng, cho nên nếu như có nhiều thêm nữa, hoạt tính sẽ càng tốt hơn.”

“Mặt khác, nếu như có thể có một đạo Triêu Hà Quang mà nói, cũng có thể khiến cho hoạt tính của khối di hài mặt trời này, lập tức đạt đến mức cao nhất!”

Hứa Thanh nghiến răng một cái, chậm rãi mở miệng.

Hắn đã nhìn qua ghi chép trên Triêu Hà Sơn, đạo Triêu Hà Quang cuối cùng xuất hiện là vào hơn 70 năm trước, đã bị Chấp Kiếm Cung lấy đi, bây giờ Triêu Hà Quang đã rất lâu không xuất hiện lại.

Mà từ đầu đến cuối Hứa Thanh cũng không nói bất luận câu nói dối nào, tất cả những gì hắn nói đều là chân thật.

Hắn thật sự có thể khiến cho hoạt tính gia tăng càng nhiều hơn, đặc thù của Yên Miểu Tộc cũng đúng là có thể cung cấp phụ trợ rất tốt, về phần Triêu Hà Quang, nó vốn có liên quan với mặt trời vẫn lạc, nếu có thể dung nhập thì dĩ nhiên là hoàn mỹ nhất.

Ngón tay Thần Linh đảo thần niệm qua, sau đó trên người nó tràn ra chấn động khó chịu, sau mấy hơi thở bỗng nhiên tan biến khỏi nơi đây, bay thẳng đến phương xa.

Nhìn qua ngón tay rời khỏi, đáy lòng Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, vừa nãy hắn đã đánh cược một lần, hắn đánh cược chấp niệm đối với thân hình vượt qua hết thảy của ngón tay Thần Linh.

Hơn nữa nếu như lão đầu Đan Thanh Tộc có thể dùng cái phương thức đơn giản này để lừa ngón tay Thần Linh, vậy Hứa Thanh cảm thấy hắn cũng có thể làm được, vả lại càng chuẩn bị sức thuyết phục lớn hơn, sau đó cướp lấy quyền chủ động.

“Thủ đoạn của đại nhân thật cao minh!” Lão đầu Đan Thanh nở nụ cười, trong mắt hơi chớp động.

Hứa Thanh không để ý tới lão, mượn nhờ cơ hội ngón tay rời khỏi, lập tức thôi phát Kim Ô, tăng mạnh cường độ hấp thu, vả lại lần này nếu ngón tay Thần Linh quả thật đi tìm Triêu Hà Quang, thời gian trở về nhất định sẽ rất chậm.

Bởi vì Triêu Hà Quang chẳng những thưa thớt, cũng đã rất lâu không xuất hiện, cho nên trong sự phán đoán của Hứa Thanh, ngón tay Thần Linh sẽ không thể nào tìm được.

Mà lúc này, đuôi của Kim Ô đã bạo tăng lên tới hơn 80 chiếc.

Đã cách thời điểm đột phá không xa.

Tâm tình Hứa Thanh kích động, hắn rất có nắm chắc, một khắc Kim Ô đột phá trở thành đệ tam giai, bản thân mình liền có thể thoát khốn ra, đồng thời mượn nhờ lực lượng một kích của pháp bảo Cấm Kỵ mà Cung chủ ban cho, hắn có sự tin tưởng rất lớn có thể chạy thoát khỏi nơi đây.

Về phần cái đầu nơi xa, nó đã sớm nhìn ra Hứa Thanh và lão đầu Đan Thanh Tộc âm thầm đấu cờ với nhau, vì vậy liền lén lút lăn tới trên lưng sư tử bằng đá, xì xào bàn tán cùng nó, chuẩn bị đợi hai vị này làm ra kết quả, sau đó thừa cơ chạy trốn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Khí tức trên thân Hứa Thanh càng dần càng đậm, đuôi của Kim Ô cũng tăng đến 90 chiếc.

Vẫn đang tiếp tục tăng lên.

94, 95, 96 chiếc…

Mà ngay khi đuôi của Kim Ô tăng đến 97 chiếc, uyên hải xa xa đột nhiên truyền đến chấn động kịch liệt, trong nháy mắt tiếp theo …vậy mà ngón tay Thần Linh đã trở về!

Lần này phía sau của nó rõ ràng vòng quanh hơn mấy nghìn tộc nhân Yên Miểu Tộc, cả đám đều đang tràn ngập sự tuyệt vọng, phát ra tiếng kêu rên thê thảm.

Vẻn vẹn như thế thì cũng đành, nhưng còn một điều càng làm cho đáy lòng Hứa Thanh dâng lên chấn động mãnh liệt, đó là trên ngón tay Thần Linh, thế lại có một đạo ánh sáng bảy màu rực rỡ tươi đẹp bị nó buộc lại!

Đạo ánh sáng này hình như có được sinh mệnh, làm cho người ta có một loại cảm giác mới sinh ra, càng hiện ra cảm giác thần thánh thuần khiết, dường như nó mặc dù sinh ra vào thời điểm mặt trời vẫn lạc, nhưng lại đại biểu cho hy vọng, đại biểu cho tân sinh!

Bây giờ nó đang không ngừng lập lòe, tràn ra những tia sáng vô cùng rực rỡ, tràn ra uy áp vô cùng kinh người, khiến cho Hứa Thanh cảm giác nó còn trân quý hơn nhiều so với nhánh cây Thập Tràng.

Khi nhìn về phía đạo ánh sáng kia, hô hấp của Hứa Thanh lập tức trở nên dồn dập, đôi mắt trợn to, trong đầu trực tiếp nổi lên một chữ.

“Triêu Hà Quang!!”

Giờ khắc này, Kim Ô sau lưng đang hấp thu di hài mặt trời cũng lập tức tràn ra khát vọng mãnh liệt, hình như cả di hài và ánh sáng này, nó đều muốn.

“Thế mà thật sự tìm được?” Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng cực lớn, hắn cảm thấy việc này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hắn không biết ngón tay Thần Linh đến cùng đã làm việc này như thế nào, Triêu Hà Quang rõ ràng cực kỳ thưa thớt, vả lại đã thật lâu không xuất hiện, nhưng hôm nay ngón tay Thần Linh lại thật sự mang về một đạo.

Về phần mấy nghìn Yên Miểu Tộc kia, hắn không hề đặt vào trong lòng, giờ phút này toàn bộ lực chú ý của hắn đều bị đạo Triêu Hà Quang kia hấp dẫn.

Đổi thành bất cứ lúc nào, khi Hứa Thanh nhìn thấy tạo hóa như vậy, tâm thần sẽ đều chấn động mãnh liệt, nhưng hôm nay … Đáy lòng của hắn có chút xoắn xuýt.

Chương 1065: Đạo Anh Kim Ô hợp Triêu Hà Quang (3)

Hứa Thanh đang rất cần thời gian, cho nên hắn mới nói với ngón tay Thần Linh rằng Yên Miểu Tộc có thể phụ trợ, mà Triêu Hà Quang liền có thể khiến hoạt tính đạt đến mức cao nhất.

Vốn tưởng rằng ngón tay Thần Linh phải đi tìm rất lâu, như vậy là hắn sẽ có đầy đủ thời gian để Kim Ô hoàn thành tiến giai, từ đó thoát khốn phá vỡ cấm chế bốn phía.

Chỉ là hắn không thể nghĩ tới, thế mà ngón tay Thần Linh lại trở về nhanh như vậy, còn mang về cả Triêu Hà Quang.

Trong khi tâm thần Hứa Thanh chấn động, ngón tay Thần Linh vừa trở về liền hất một cái, mấy nghìn Yên Miểu Tộc lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, bay thẳng đến Hứa Thanh, dung nhập vào bên trong máu thịt di hài mặt trời chung quanh hắn.

Trong chốc lát, đám Yên Miểu Tộc này liền trở thành chất dinh dưỡng, nhanh chóng bị máu thịt di hài mặt trời hòa tan hấp thu, tới bồi dưỡng Hứa Thanh.

Mà đạo Triêu Hà Quang giống như chí bảo kia, cũng được ngón tay Thần Linh bắn ra, bay thẳng đến Hứa Thanh ...Hứa Thanh im lặng.

Đạo ánh sáng này ngay lập tức tới gần, chui vào bên trong máu thịt chung quanh hắn, sau một khắc lại bị Kim Ô hút tới, không ngừng bộc phát ra từ trong cơ thể của nó, hình thành ánh sáng bảy màu, tản đi khắp nơi trong di hài máu thịt mặt trời.

Từ xa nhìn lại, giờ khắc này di hài mặt trời dường như thật sự xuất hiện khôi phục.

Từng trận chấn động mạnh mẽ tản ra từ, ầm ầm vờn quanh bốn phía, nguồn dinh dưỡng đến từ mấy nghìn Yên Miểu Tộc cũng nhanh chóng biến thành hoạt tính bên trong máu thịt.

Đuôi của Kim Ô, trực tiếp tăng đến 99 chiếc.

Chiếc đuôi thứ 100 cũng đang nhanh chóng xuất hiện, thời khắc này tu vi của Hứa Thanh cũng nhanh chóng tăng vọt, một cỗ khí tức Nguyên Anh không ngừng hình thành từ trên người Kim Ô.

Cùng lúc đó, ngón tay Thần Linh truyền ra âm thanh vù vù, sau khi đảo thần niệm qua máu thịt mặt trời, nó bỏ qua Kim Ô của Hứa Thanh đang tăng tu vi lên, bay thẳng đến lão đầu Đan Thanh, chỉa vào trán của lão.

Thần thức tàn bạo bộc phát, hình như nó đã hoàn toàn không còn kiên nhẫn nữa, cái loại cảm giác điên cuồng và thèm giết chóc này đã sắp không khống chế nổi, giống như nếu vẫn không có cách nào vẽ ra thân hình, lửa giận của nó sẽ lập tức bộc phát, khiến bốn phía tan biến dễ như trở bàn tay.

Lão đầu Đan Thanh Tộc run rẩy, cảm nhận được tử vong tới gần, lớn tiếng mở miệng.

“Không thành vấn đề, đại nhân được trời chọn, tiểu nhân lập tức vẽ thân hình cho ngài!”

Trong lúc nói, lão đầu Đan Thanh Tộc vội vàng lấy bút vẽ ra, vẩy một cái về di hài mặt trời chỗ Hứa Thanh, bên trong máu thịt lập tức tràn ra một đám khí huyết, hội tụ trước ngòi bút của lão đầu, tựa như đã trở thành nước sơn và mực nước, sau khi lão điểm vài cái, liền nhanh chóng đứng ở một bên vẽ.

Lác đác vài nét bút, đường nét một thân hình đã đại khái thành hình.

Sau khi nhìn thấy một màn này, cảm xúc nóng nảy của ngón tay Thần Linh giảm đi một chút, truyền ra khát vọng mãnh liệt, không quan tâm tới bốn phía, hội tụ toàn bộ thần niệm lên trên đường nét thân hình mà lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ ra.

“Đại nhân được trời chọn, ngài có thể dung nhập thần niệm vào trong, theo quá trình ta vẽ thì ngay từ khi bắt đầu ngài đã dần dần sinh ra sự dung hợp cùng với thân hình này, đây chính là phương pháp xử lý tiểu nhân chuyên môn nghĩ đến cho đại nhân ngài trong khoảng thời giờ này, có thể đề cao xác suất thành công thật lớn, giảm thiểu sự bài xích.”

Lão đầu Đan Thanh Tộc nhanh chóng mở miệng, không biết bởi vì vẽ tranh tiêu hao, hay là vì để nổi bật sự cố gắng của mình, giờ phút này thân thể của lão kịch liệt biến hóa, không còn bộ dạng nho nhã trước nữa, mà trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, tóc tai bù xù, hiển ra chân thân.

Ngón tay Thần Linh lập tức dung hợp thần niệm vào trong đường nét thân hình, theo lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ tranh, càng lúc càng dung hợp chặt chẽ, đồng thời thân hình cũng chầm chậm rõ ràng.

Mắt thấy một màn này, đáy lòng Hứa Thanh vô cùng lo lắng, hắn biết thời gian của mình không nhiều lắm, một khi lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ xong thân hình, kết quả đằng sau sẽ hoàn toàn không thể khống chế được.

Nhất là hắn không tin bất luận lời nào mà lão đầu Đan Thanh Tộc nói, màn phối hợp lúc trước của đối phương rõ ràng là cố ý làm ra, mặc dù không biết được mục đích cụ thể, nhưng chung quy vẫn là không có ý tốt.

“Trước khi lão đầu này vẽ xong, Kim Ô phải hoàn thành tiến giai… .” Hứa Thanh nghiến răng, xem xét chiếc đuôi thứ 100 của Kim Ô.

Chiếc đuôi cuối cùng này rất quan trọng, giờ phút này tốc độ hình thành không phải rất nhanh, bây giờ mới chỉ tạo thành một nửa bộ dạng.

“Nhanh thêm một chút!” Hứa Thanh gầm nhẹ trong lòng.

Kim Ô cũng cảm nhận được sự lo lắng của Hứa Thanh, đồng dạng trở nên cấp bách hơn, điên cuồng hấp thu di hài máu thịt mặt trời, cũng nhanh chóng luyện hóa thôn phệ những tộc nhân Yên Miểu Tộc bị dung nhập vào bên trong máu thịt nhưng chưa triệt để hòa tan.

Cứ như vậy, thời gian một nén nhang trôi qua.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng nơi đây cực kỳ quỷ dị.

Một lão đầu mắt đỏ, tóc tai bù xù, toàn thân đều là dấu vết cắn xé đang điên cuồng vẽ tranh, thứ đang vẽ rõ ràng là một thân hình lớn vài trăm trượng.

Bây giờ thân hình này đã được vẽ xong, máu thịt đang hình thành, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị, nhìn thấy mà giật mình.

Bên trên thân hình này còn tản mát ra chấn động mặt trời, nhất là theo ngón tay Thần Linh dung nhập thần niệm vào trong, bên trong còn có cả thần uy khuếch tán, dấu hiệu khôi phục ngập trời dựng lên.

Xa xa, trên di hài mặt trời, Hứa Thanh nhắm chặt hai mắt không hề nhúc nhích, nhưng máu thịt mặt trời quanh hắn lại héo rũ trên phạm vi lớn.

Loại héo rũ này, một mặt là do Hứa Thanh hấp thu, một phương diện khác thì là lão đầu Đan Thanh Tộc dùng để vẽ tranh.

Chỗ xa hơn, sư tử bằng đá kéo theo cái đầu đang cẩn thận lùi ra phía ngoài, rất nhanh liền đụng phải cấm chế, không cách nào lao ra, trong lòng dâng lên một trận hoảng sợ.

“Hai người này đang tiêu hao lẫn nhau, đây rõ ràng là tiết tấu muốn đổ hết oan ức cho đối phương, ta nhìn thấy rồi… Trời ạ, thật là đáng sợ, mắt của ta mù rồi!”

Trong mắt của cái đầu lộ ra ánh sáng kỳ lạ, nó đang phát động năng lực của mình để nhìn tương lai, nhưng nó mới chỉ liếc mắt, đáy lòng liền kêu gào lên.

“Toàn bộ đều chết, toàn bộ chết hết.” Cái đầu muốn khóc, nó cảm thấy tại sao mình lại xui xẻo như vậy, thậm chí cũng bắt đầu hoài niệm lúc còn trong Hình Ngục Ti, mà vào thời khắc này, Kim Ô của Hứa Thanh rốt cuộc đã hoàn toàn hình thành chiếc đuôi thứ 100.

Chương 1066: Đạo Anh Kim Ô hợp Triêu Hà Quang (4)

Trong chốc lát, Kim Ô rõ ràng truyền ra phấn khởi, muốn tràn hỏa diễm ra ngoài thân thể, muốn mở rộng đôi cánh, muốn phóng tới bầu trời kêu một tiếng, nhưng lại bị Hứa Thanh lập tức ngăn chặn!

Như bị người bóp chặt cổ, Kim Ô chỉ có thể nhu thuận trở về cơ thể Hứa Thanh, vào đến bên trong tòa Thiên Cung thứ năm.

Tòa Thiên Cung thứ năm của Hứa Thanh là do Kim Ô Luyện Vạn Linh tạo thành, giờ phút này theo Kim Ô trở về, hình dạng của nó bỗng nhiên cải biến, không còn là bộ dạng Kim Ô nữa, mà hóa thành thân ảnh một thiếu niên.

Thiếu niên này mặc Đế bào, đội Đế quan, bộ dạng chính là Hứa Thanh, chỉ là thân hình không phải là do máu thịt tạo thành, mà tràn ngập vô tận pháp lực và Đạo Anh của Kim Ô.

Mặc dù vẫn là mơ hồ, chỉ là hình thức ban đầu, nhưng ngay một khắc xuất hiện, một cỗ chấn động vượt xa qua Kim Đan mở Thiên Cung liền ầm ầm bộc phát từ bên trong tòa Thiên Cung thứ năm.

Chấn động cuồng bạo tràn ngập thức hải Hứa Thanh, theo Kim Ô tấn cấp thành công lên đệ tam giai, tòa Thiên Cung thứ năm đã không thể xưng là Thiên Cung nữa.

Nó đã hóa thành vùng nền ấm để bao bọc uẩn dưỡng Đạo Anh!

Từ trình độ nào đó, một Cung này đã là cảnh giới Nguyên Anh, nhưng bởi vì những tòa Thiên Cung khác của Hứa Thanh còn chưa đạt tới một bước này, cho nên thời điểm này cảnh giới của hắn chính là Giả Anh!

Mà chiến lực tăng lên cũng là nghiêng trời lệch đất, Hứa Thanh cảm nhận được cấm chế từ hư vô do vô số xiềng xích trong suốt tạo thành, hắn cảm nhận được Thần lực bốn phía đang biến hóa rất nhỏ, đó là vô số những hư ảnh nhuyễn trùng thật nhỏ.

Hắn còn cảm nhận được khí tức ẩn chứa bên trong thân hình mà lão đầu Đan Thanh Tộc đang vẽ, bên trong ẩn chứa khí tức tân sinh.

Lúc trước hắn không cách nào cảm giác tỉ mỉ, nhưng bây giờ chỉ vừa quét qua, hắn liền có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Đây là bởi vì bản chất cảm giác của hắn đã xuất hiện thuế biến, sinh ra thần thức!

Thần thức, là thứ mà tu sĩ Nguyên Anh mới có thể có được, đó là lực lượng sau khi Đạo Anh dung hợp cùng linh hồn biến thành, là căn bản để thi triển thần thông.

Trước khi đạt tới Nguyên Anh, pháp thuật ...Chỉ là pháp thuật.

Sau khi đạt tới Nguyên Anh, bên trên pháp thuật ...Còn có thần thông.

Không chỉ như thế, theo Kim Ô thành công tấn cấp lên đệ tam giai, một cỗ lực lượng bồi dưỡng dồi dào, cũng từ trong tòa Thiên Cung thứ năm bạo phát đi ra, chuyển hướng bồi dưỡng cho Hứa Thanh.

Đây là bản thân Kim Ô Luyện Vạn Linh trả lại, sau mỗi một lần thôn phệ, nó đều sẽ chuyển hướng bồi dưỡng lại cho Hứa Thanh.

Nhưng lần này, mức độ lực lượng chuyển lại để bồi dưỡng quả thật trước đó chưa từng có, siêu việt tất cả mọi lần trong quá khứ.

Trong tiếng nổ vang, thân thể Hứa Thanh lại được tinh luyện, càng lúc càng cường hãn hơn, đồng thời bởi vì lực lượng chuyển để bồi dưỡng này quá lớn, vì vậy liền dung nhập tới những tòa Thiên Cung khác ở trong thân thể, ngay tiếp theo, tòa Thiên Cung thứ chín của hắn cũng nhanh chóng trở nên thực hóa.

Cho đến thời điểm này, tòa Thiên Cung đầu tiên của Hứa Thanh là mệnh đăng màu đen, Thiên Cung thứ hai là mệnh đăng bảy màu, Thiên Cung thứ ba là độc đan, Thiên Cung thứ tư là Tử Nguyệt, Thiên Cung thứ năm là công pháp Hoàng cấp, Thiên Cung thứ sáu là Thương Long Thiên Đạo, Thiên Cung thứ bảy là Quỷ Đế Sơn, Thiên Cung thứ tám là Minh Linh Huyết Sí Đăng.

Tòa Thiên Cung thứ chín này, vốn đã hoàn thành một nửa khi ở chỗ cây Thập Tràng, bây giờ dưới lực lượng chuyển hướng bồi dưỡng trả lại từ Kim Ô, nó liền nhanh chóng thực hóa đến bảy thành, tám thành, chín thành… . .

Cho đến một nén nhang sau, tòa Thiên Cung thứ chín đã hoàn thành đến 9 phần 10, chỉ kém vật trấn áp.

“Vật trấn áp… Kim Ô, nhả ánh sáng ra!”

Trong đầu Hứa Thanh nhanh chóng chuyển động, thần thức lập tức phủ xuống tòa Thiên Cung thứ năm, Đạo Anh Kim Ô trong đó mở mắt ra, lộ ra ánh sáng bảy màu, trong nháy mắt tiếp theo nó mở to miệng trực tiếp phun ra một đạo ánh sáng.

Chính là Triêu Hà Quang.

Đạo ánh sáng lóng lánh này lập tức bay thẳng đến tòa Thiên Cung thứ chín.

Một khắc dung nhập, tòa Thiên Cung thứ chín lập tức trở thành Thiên Cung bảy màu, tổng thể tràn ngập ánh sáng long lanh óng ánh, tràn ra hào quang vạn trượng, có thể rõ ràng nhìn thấy Triêu Hà Quang dung nhập vào bên trong đã hóa thành một đạo quang cầu, trong mơ hồ hình như tồn tại một sinh linh cực lớn giống như Phượng lại giống như Hoàng, ngủ say ở.

Mặt trời vẫn lạc ở nơi đây, không phải là Kim Ô, mà là một loại sinh mạng thể khác, về phần tại sao Kim Ô của Hứa Thanh có thể thôn phệ, đó là bởi vì chúng nó đồng nguyên về bản chất.

Giờ phút này theo tòa Thiên Cung thứ chín hình thành, một khắc Triêu Hà Quang trấn giữ, tu vi Hứa Thanh …đột phá!

Chiến lực của hắn điên cuồng tăng vọt, đồng thời hắn phát hiện quá trình chuyển lại bồi dưỡng đến từ Kim Ô vẫn không hề kết thúc, tòa Thiên Cung thứ mười của hắn lại đang hình thành!

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nội tâm bay lên vô tận khát vọng, mở mắt ra nhìn lão đầu Đan Thanh Tộc và ngón tay Thần Linh.

Đối với chấn động từ bản thân Hứa Thanh mà nói, có thể nói là biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng đây là chuyện của hắn, đối với ngón tay Thần Linh mà nói, thứ nó quan tâm nhất lúc này chính là thân hình, thế nên cho dù có phát hiện Hứa Thanh bên này cũng coi như là không thấy, mà toàn tâm không ngừng dung nhập thần niệm vào trong thân hình.

Lão đầu Đan Thanh Tộc cũng chú ý tới biến hóa của Hứa Thanh, ánh mắt chớp lên nhưng giả bộ như không phát hiện, tiếp tục vẽ tranh.

Giờ phút này thân hình mà lão vẽ đã thành hình một nửa, thần uy ở bên trong càng lúc càng kinh người, không ngừng khuếch tán bát phương, khiến cho cảm giác vặn vẹo và mơ hồ ở nơi này càng mãnh liệt hơn nữa, thậm chí còn tạo thành gió bão, ầm ầm khuếch tán về bốn phía.

Mắt thấy một màn này, trong lòng Hứa Thanh liền có quyết đoán.

“Nếu như bây giờ chạy trốn, một khi lão đầu Đan Thanh Tộc dừng việc vẽ tranh, lấy lý do ta chạy trốn khiến cho nước sơn thiếu khuyết, đại khái có thể sai khiến ngón tay Thần Linh… . .”

“Cho nên bây giờ vẫn không phải là thời cơ bỏ chạy, phải đợi một cái chớp mắt khi ngón tay dung nhập!”

Hứa Thanh bất động thanh sắc, khiến cho bản thân bình tĩnh trở lại, vừa chờ đợi lại vừa vận hành lực lượng bồi dưỡng mà Kim Ô trả lại trong cơ thể, tràn toàn bộ vào tòa Thiên Cung thứ mười.

Về phần vật tọa trấn khi tòa Thiên Cung thứ mười hoàn toàn thực hóa, hắn cũng đã nghĩ tới.

“Lần này liều mạng một lần, dung nhập thủy tinh màu tím!”

–

Chương 1067: Ánh sáng Tử Thủy Tinh, Thiên Cung run rẩy (1)

(Tử Thủy Tinh = thủy tinh màu tím)

Thấy Hứa Thanh không thừa cơ chạy trốn, trong lòng lão đầu Đan Thanh Tộc đang vẽ tranh hơi trầm xuống.

“Tiểu tử này quá cẩn thận, như vậy, chỉ có thể dùng một cái kế hoạch khác rồi!”

Lão đầu Đan Thanh Tộc hừ lạnh trong lòng, tiếp tục vẽ tranh.

Mà giờ khắc này, lực lượng chuyển bồi dưỡng đến từ Kim Ô trong cơ thể Hứa Thanh vẫn đang cấp tốc tràn vào tòa Thiên Cung thứ mười, truyền ra từng trận nổ vang vang vọng trong thức hải, tòa Thiên Cung thứ mười cũng nhanh chóng thực hóa lên.

“Sau khi Trúc Cơ mở ra năm đoàn mệnh hỏa, không tính thêm mệnh đăng, cực hạn của Thiên Cung là tám tòa.”

“Mà bên trong mười tòa Thiên Cung của ta, có ba tòa là do mệnh đăng hình thành, hiện giờ đang tiến hành thực hóa tòa Thiên Cung thứ bảy trong tám tòa Thiên Cung cực hạn.”

“Một khi Cung này hình thành, ta sẽ chỉ cách Kim Đan đại viên mãn một Cung!”

Trong lúc Hứa Thanh suy nghĩ, lực lượng chuyển bồi dưỡng từ Kim Ô vẫn liên tục bộc phát, thời gian cũng cứ như vậy dần trôi qua, lúc này thân hình Thần Linh mà lão đầu Đan Thanh vẽ cũng đã đạt tới bảy thành, theo di hài mặt trời héo rũ nghiêm trọng, tòa Thiên Cung thứ mười trong cơ thể Hứa Thanh cũng thực hóa hơn phân nửa.

“Nhanh.”

Tâm thần Hứa Thanh dâng lên chờ mong, hắn rất muốn biết khi mình để thủy tinh màu tím vào Thiên Cung thứ mười, sẽ phát sinh biến hóa gì.

Vì vậy hắn vừa chú ý lão đầu Đan Thanh Tộc tìm kiếm thời cơ bỏ chạy, vừa tăng tốc thực hóa Thiên Cung.

Rất nhanh, tòa Thiên Cung thứ mười của hắn đã thực hóa đến chín thành.

Cho đến hơn mười hơi thở sau, lúc thân hình Thần Linh do lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ chỉ còn kém một cái đầu, dưới từng trận nổ vang kinh thiên động địa trong thức hải, tòa Thiên Cung thứ mười trong cơ thể Hứa Thanh rốt cuộc đã thực hóa đến 9 phần 10.

“Thủy tinh màu tím!” Hứa Thanh không chút do dự, lập tức giơ tay phải lên, tay phải nhanh chóng hóa thành Quỷ U hơi mờ, sau đó hung hăng đưa vào trong ngực mình, cố nén cảm giác khó chịu cùng với đau nhức kịch liệt, một phát túm được thủy tinh màu tím ở trong ngực.

Cũng không lấy ra, mà đẩy vào phía trong, đưa tới thức hải.

“Hòa hợp!” Vào thời khắc này, trong lòng Hứa Thanh dâng lên chờ mong vô cùng mãnh liệt.

Nhưng ngay khi thủy tinh màu tím tới gần thức hải, không đợi nó hoàn toàn tiến vào, một cỗ bài xích mãnh liệt đột nhiên từ trong thức hải Hứa Thanh trực tiếp bạo phát ra.

Cỗ bài xích này không phải tới từ một Cung, mà trong một cái chớp mắt này, toàn bộ Thiên Cung trong cơ thể Hứa Thanh, tất cả chúng nó đều theo bản năng tràn ra chấn động kịch liệt.

Hứa Thanh khẽ giật mình.

Cùng lúc đó, sự bài xích của Thiên Cung trong thức hải dường như đã kích thích thủy tinh màu tím, thủy tinh màu tím theo bản năng tràn ra một tia lực lượng vô thượng không gì sánh kịp, siêu việt thiên uy, giống như không thể bị mạo phạm.

Một tia này ẩn chứa sự bá đạo cực hạn, mênh mông tột cùng, chí cao vô thượng, dường như có thể trấn áp thế giới, trấn áp hết thảy.

Lực lượng nghiền áp tất cả, khiến cho toàn bộ thức hải Hứa Thanh nổ vang, khiến cho toàn thân của hắn dâng lên vô tận run rẩy.

Trong một cái chớp mắt này, thủy tinh màu tím tựa như hóa thành một tòa Thần Sơn kinh thiên động địa, ẩn chứa vô tận khí tức Thái Cổ xa xưa.

Mà thức hải Hứa Thanh so với nó, chỉ giống như chỉ là một cái túi nho nhỏ.

Lấy một cái túi nhỏ để dung nạp vật khổng lồ, điều này căn bản là không thể.

Thức hải Hứa Thanh mãnh liệt rung chuyển lay động, dưới âm thanh ken két, từng đạo khe hở xuất hiện, trong một cái chớp mắt, mười tòa Thiên Cung của hắn kịch liệt run rẩy.

Ba chiếc mệnh đăng hình thành Thiên Cung, vô luận là mệnh đăng màu đen hay là mênh đăng bảy màu, hoặc là Minh Linh Huyết Sí Đăng, giờ phút này, ngọn lửa giống như vĩnh viễn đốt cháy không tắt phía trên chúng nó rõ ràng xuất hiện dấu hiệu muốn dập tắt!

Giống như cho dù chúng nó được sinh ra từ trong huyết mạch Cổ Hoàng Chúa Tể, nhưng ở trong một cái chớp mắt này, chúng nó cũng không cách nào thừa nhận vẻn vẹn một tia lực lượng trấn áp đến từ thủy tinh màu tím.

Giờ phút này thậm chí cũng xuất hiện dấu hiệu sắp sửa tan vỡ.

Một màn này khiến Hứa Thanh vô cùng bất ngờ, thần sắc của hắn đại biến trước đó chưa từng có, tiếp theo hắn hoảng sợ phát hiện, ngay cả độc đan trong Thiên Cung cũng hiển lộ ra một màn để cho hắn không cách nào tin.

Độc đan này là lực lượng Thần trớ đến từ Thần Vực, lần đầu tiên hắn thấy nó không toả ra chấn động mà run rẩy kịch liệt, rúc vào một chỗ, thậm chí rõ ràng xuất hiện mơ hồ, dường như sắp bị xóa đi, vì vậy vùng vẫy trong không cam lòng, trở nên cực kỳ bất ổn, hình như tùy thời có thể bị kích thích tan vỡ nổ tung.

Còn có Tử Nguyệt Thiên Cung, bản nguyên của nó đến từ xích mẫu, bây giờ ở trong nội cung, thật giống như một tiểu cô nương chân yếu tay mềm đang run rẩy khi đối mặt với kẻ bắt cóc hung bạo, không ngừng run cầm cập bên trong Thiên Cung, như lâm đại địch, đồng thời bản thân vậy mà cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Những tình huống này, đều chưa từng xuất hiện qua!

“Cái này… . .” Hô hấp Hứa Thanh dồn dập, tâm thần dấy lên gợn sóng vô cùng lớn, hắn không nghĩ rằng tình huống sẽ như thế này.

Thực tế hắn còn chú ý tới cả Thiên Đạo Thương Long cùng với Quỷ Đế Sơn, giờ phút này cả hai cũng đều run rẩy mãnh liệt, Thương Long truyền ra cảm xúc ẩn chứa hoảng sợ không gì sánh kịp, tựu thật giống như nhìn thấy tồn tại kinh khủng khiến cho tâm thần của nó cũng muốn sụp xuống.

Mà hư ảnh Quỷ Đế Sơn lại chậm rãi cúi đầu với thủy tinh màu tím, lộ ra vẻ thần phục.

Kim Ô chỗ đó, dù đã trở thành tam giai, hóa thành Đạo Anh, nhưng hôm nay cũng vô cùng khẩn trương, phát ra từng trận tiếng kêu ô ô.

Tất cả những thứ này, khiến cho trong lòng Hứa Thanh giống như là mưa bão ở trên mặt biển, có từng trận sóng lớn ngập trời, sấm sét lập lòe.

Hắn biết thủy tinh màu tím của mình không tầm thường, dẫu sao Ảnh Tử cũng bị nó trấn áp, nhưng hắn cũng không dự liệu được, thủy tinh màu tím thế mà lại kinh khủng đến mức thế này, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, đạt tới trình độ nghe nói thôi đã thấy hoảng sợ.

Hắn chỉ thoáng đưa thủy tinh màu tím tới gần thức hải, còn không chân chính để vào, nhưng những tòa Thiên Cung bên trong thức hải liền giống như là tiểu nữ hài còn trinh nhìn thấy ác bá hái hoa tặc vậy, xuất hiện kịch biến kinh tâm động phách, bộ dáng tuyệt đối không muốn thủy tinh màu tím tới gần.

Dưới sự kích thích bản năng, bọn nó cũng chỉ tràn ra một chút bài xích, vậy mà lại dẫn tới thủy tinh màu tím trấn áp một cách bá đạo.

Có thể tưởng tượng, nếu như Hứa Thanh cố chấp, tiếp tục đưa thủy tinh màu tím tới gần thức hải, vậy thì một khắc hắn để nó vào, thức hải của hắn sẽ không chịu nổi, lập tức chia năm xẻ bảy, tất cả Thiên Cung bên trong cũng sẽ tức khắc tan vỡ sụp đổ.

Chương 1068: Ánh sáng Tử Thủy Tinh, Thiên Cung run rẩy (2)

Tay Hứa Thanh run lên, hắn cảm giác thứ mình đang cầm không phải thủy tinh màu tím, mà là một đạo Diệt Thế Lôi, thế là hắn không chần chờ chút nào, nhẹ nhàng chuyển nó khỏi thức hải, cẩn thận đặt lại bên trong vùng máu thịt trong ngực.

Mà thức hải của hắn, theo thủy tinh màu tím rời xa, rốt cuộc không hề rung động lắc lư nữa, khôi phục bình thường.

“Đây rốt cuộc là cái gì?!”

Trên trán và toàn thân Hứa Thanh đều là mồ hôi lạnh, hắn cảm giác hiểu biết của mình đối với thủy tinh màu tím thật sự là quá ít, nhưng hắn hiểu được, giờ phút này không phải thời điểm suy tư những điều này, vì vậy cưỡng ép đè xuống cảm giác tim đập nhanh do chuyện này phát sinh.

“Nếu như không cách nào dung nạp thủy tinh màu tím... . .” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, lấy ra đống thẻ tre ẩn chứa lực lượng nhà tù 132 khu Đinh cùng với lực lượng của ngón tay Thần Linh mà hắn cầm theo từ lúc rời khỏi Hình Ngục Ti.

Trên vô số thẻ tre vỡ vụn, là những ghi chép về nhận thức của Hứa Thanh sau mỗi một lần thức tỉnh, vật này là hắn mượn nhờ lực lượng của nhà tù 132 Khu Đinh tự mình sáng tạo ra.

Phía trên tràn ngập hai loại lực lượng khác biệt là hồi tưởng cùng với quên đi, sau khi Hứa Thanh lấy ra, liền đưa vào bên trong thức hải, đưa đến bên trong tòa Thiên Cung thứ mười.

Chớp mắt khi đặt vào, tất cả mảnh vỡ thẻ tre ầm ầm nghiền nát trở thành tro bụi, sau đó lại hội tụ vào cùng một chỗ trong tòa Thiên Cung thứ mười, cuối cùng…Tạo thành một khối thẻ tre lập lòe huyết quang.

Trên thẻ tre có khắc rập rạp vô số chữ viết, đó là chữ viết của chính Hứa Thanh.

Những chữ viết này khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, khi thì lại hoàn toàn tan biến, khi thì toàn bộ khôi phục, vô cùng quỷ dị, đồng thời ở bên trên còn có nồng đậm huyết quang chiếu ra bốn phía, chiếu rọi tòa Thiên Cung thứ mười thành một màu đỏ bừng.

Bộ dạng của tòa Thiên Cung thứ mười cũng xuất hiện biến hóa, nó rõ ràng đã trở thành nhà tù 132 khu Đinh!

Huyết quang phía trên giống ánh sáng trên ngón tay Thần Linh như đúc.

Nhưng nếu như cẩn thận nhìn, có thể phát hiện bên trong huyết quang còn hỗn hợp một chút tia sáng trắng, giao thoa lẫn nhau hòa làm một thể, đồng thời tấm thẻ tre trôi lơ lửng ở bên trong Thiên Cung bộ dạng nhà tù 132 khu Đinh, dưới tia sáng đỏ trắng, tràn ra vẻ vô cùng tà dị.

Một khắc thành hình, tu vi Hứa Thanh bỗng nhiên tăng vọt, thậm chí có thể nói, giờ khắc này Hứa Thanh trên cơ bản đã đi tới cảnh giới đỉnh phong nhất của Kim Đan mở Thiên Cung.

Từ xưa đến nay, trên khắp toàn bộ đại lục Vọng Cổ, không phải là không có người giống như hắn, nhưng nhất định là phượng mao lân giác, hiếm thấy vô cùng.

Bên trong Thiên Cung của hắn có Thần trớ độc cấm, có Thần nguyên Tử Nguyệt, có Thần lực vận rủi.

Vẻn vẹn ba loại này cũng đủ chấn nhiếp bát phương, lại càng không cần phải nói tới Thiên Đạo Thương Long, còn có hư ảnh Quỷ Đế Sơn, còn có Triêu Hà Quang do mặt trời vẫn lạc hình thành.

Cho nên Kim Đan như vậy, căn bản không thể xem như Kim Đan bình thường được, giờ phút này nếu Hứa Thanh gặp lại Sở Thiên Quần, hắn có thể lập tức trấn áp lão trong thời gian cực ngắn.

Thậm chí nếu hắn muốn, hiện giờ hắn cũng có thể thử đột phá đại cảnh giới, để cho bản thân tấn cấp từ cảnh giới Kim Đan mở Thiên Cung, trở thành cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh, cũng chính là Nguyên Anh.

Nhưng trên thực tế, bây giờ Hứa Thanh còn chưa đạt tới cực hạn, tám Cung do năm đoàn mệnh hỏa tạo thành vẫn còn lại một Cung cuối cùng chưa có hoàn thành.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh thở sâu, ánh mắt bỗng nhiên lập lòe, lộ ra ánh sáng sắc bén, nhìn về phía lão đầu Đan Thanh Tộc.

Giờ phút này, thân hình Thần linh mà lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ đã đại khái hình thành, mà trên tay phải thân hình kia, cũng không có ngón út.

Trừ bên ngoài cái này ra, đầu của thân hình này cũng đã được vẽ ra hơn phân nửa, chỉ kém đường nét khuôn mặt.

Hứa Thanh nhìn lão đầu Đan Thanh Tộc, lão nhân này cũng đồng thời nhìn Hứa Thanh, sau khi cười một cái quỷ dị về phía Hứa Thanh, lão nắm lấy bút giơ tay phải lên vẽ, nhanh chóng phác hoạ, vẽ ra gương mặt của thân hình này.

Đó là… gương mặt Hứa Thanh!

Lãnh ý trong mắt Hứa Thanh càng đậm, trong một cái chớp mắt, lão đầu Đan Thanh Tộc nhanh chóng điểm hai cái vào hai mắt của thân hình kia, thân hình cực lớn mà lão vẽ ra lập tức tản mát ra chấn động khôi phục kịch liệt.

“Thần Linh đại nhân, đây chính là thân hình ta vẽ cho ngài, đã hoàn toàn hoàn thành!”

Lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ xong một bút cuối cùng, thân thể lập tức rút lui, vào thời khắc này liền liều mạng bộc phát tốc độ, chợt chạy trốn.

Ngón tay Thần Linh truyền ra chấn động phấn khởi mừng như điên, nhanh chóng phóng đi về phía thân hình, dung nhập vào, cấm chế bốn phía cũng theo đó mà kịch liệt lay động, xuất hiện buông lỏng.

Vào thời khắc này Hứa Thanh cũng hành động.

Thân thể của hắn oanh một tiếng bay ra khỏi di hài mặt trời héo rũ, dùng tốc độ cao nhất phóng như điên về một phía khác, tranh thủ lúc cấm chế buông lỏng, toàn lực bộc phát để trực tiếp xuyên thấu.

Lão đầu Đan Thanh Tộc cũng tương tự như vậy, hai người bỏ chạy nhanh như sét đánh, cái đầu và sư tử bằng đá cũng nhanh chóng lao ra chạy trối chết.

Mà giờ phút này ngón tay Thần Linh cũng không rảnh quan tâm tới bọn họ, nó đang toàn lực ứng phó với việc dung nhập thân hình, bản thân cũng càng lúc càng nhỏ.

Có thể nhìn thấy trên ngón tay Thần Linh mọc ra vô số thịt lồi, sau đó hình thành vô số thịt vụn như thịt băm, nhanh chóng chui vào bên trong thân hình.

Dưới sự nỗ lực của ngón tay Thần Linh, mí mắt của thân hình này bắt đầu co rúm, hình như muốn mở ra.

Sự vặn vẹo và mơ hồ bốn phía càng lúc càng mãnh liệt, gió bão nổ vang ngập trời, theo một đám thịt băm cuối cùng chui vào bên trong thân hình lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ thành, cặp mí mắt kia rốt cuộc mở ra.

Nhưng ngay một khắc khi đôi mắt của thân hình này mở ra, trên người nó bỗng xuất hiện từng đạo khe hở, nhanh chóng lan tràn, cho đến khi bao trùm toàn bộ khu vực, theo một tiếng nổ vang kinh thiên động địa triệt vang vân tiêu vang lên… Thân hình này, thế mà lại chia năm xẻ bảy, tan vỡ nổ tung!

Chấn động cực lớn quét ngang về bốn phía.

Từ trong đám bụi bặm đang dâng lên truyền ra một tiếng gào thét thê lương, tiếng gào mang theo điên cuồng, mang theo phẫn nộ, khuếch tán ra phạm vi vô tận.

Những nơi đi qua, cái đầu và sư tử bằng đá phịch một tiếng nổ tung.

Lão đầu Đan Thanh Tộc ở nơi xa cũng bị xung kích khiến cho thân thể mơ hồ, xuất hiện dấu hiệu tiêu tán, nhưng lão không hề hoảng sợ mà lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, thì thào trong lòng.

“Vẫn không cách nào khống chế Thần Linh sao, thật đáng tiếc, đây chính là một cái cơ hội tốt, mà thôi mà thôi, bây giờ chạy trốn để khỏi chết vẫn là quan trọng hơn.”

Lão đầu Đan Thanh Tộc thầm than, sau đó liền truyền ra một tiếng rống to mạnh mẽ.

“Thần Linh đại nhân chớ lo, tiểu nhân không chỉ chuẩn bị một cỗ thân hình cho ngài, mà là hai cỗ!”

“Một cỗ là vẽ, một cỗ là thật, cho nên bọn họ giống nhau như đúc, ngài… Có thể đi thử một cỗ khác!”

Chương 1069: Thần Linh đoạt xá (1)

Chỗ sâu trong uyên hải, tiếng gào thét ngập trời.

Theo thân hình tan vỡ, ngón tay Thần Linh xông ra từ trong đám máu thịt nhanh chóng tiêu tán, tràn ra uy áp mang theo sự hủy diệt, cuồng bạo khuếch tán ra khắp bát phương.

Cái đầu cùng sư tử bằng đá đã tan vỡ từ sớm, lão đầu Đan Thanh Tộc hiển nhiên là có phương pháp đặc biệt, giờ phút này vẫn còn kiên trì, mà lời lão hô lên rõ ràng đã có hiệu quả.

Thế nên chỉ trong chốc lát, ngón tay Thần Linh đang vô cùng tức giận bên kia liền chợt cải biến phương hướng, đầu ngón tay phóng thẳng tới chỗ Hứa Thanh đang bỏ chạy.

Mặc dù thần trí của nó có chút mơ hồ, lại bởi vì bị thương cho nên có chút dễ quên, nhưng vẫn có thể phân biệt ra bộ dạng của Hứa Thanh và thân hình mình vừa dung nhập giống nhau như đúc.

Vì vậy trong thời gian ngắn, ngón tay Thần Linh liền buông tha việc truy sát lão đầu Đan Thanh Tộc, bay thẳng về phía Hứa Thanh.

Lúc này Hứa Thanh đã lao ra được một chút phạm vi, cảm giác biến hóa sau lưng, sắc mặt của hắn âm trầm, thực tế thì ngay khi thấy lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ thân hình Thần Linh thành bộ dáng của mình, hắn đã đoán được ý niệm trong đầu đối phương rồi.

Nhưng bút ở trong tay đối phương, lại liên quan tới ngón tay Thần Linh, cho nên Hứa Thanh không có biện pháp nào để cưỡng ép cải biến ý niệm của Thần Linh cả, nhưng hắn có thể khiến cho lão đầu Đan Thanh Tộc không thể thuận lợi bỏ chạy.

Thấy ngón tay Thần Linh đuổi về phía Hứa Thanh, tốc độ bỏ chạy của lão đầu Đan Thanh Tộc tăng nhanh, khuôn mặt lộ ra một tia đắc ý, nhưng mà trong lòng vẫn còn có chút tiếc nuối.

“Thật đáng tiếc, vẫn không cách nào khống chế Thần Linh, cho dù chỉ là một cái ngón út của phân thân Thần Linh, nhưng đẳng cấp vị cách, vẫn không phải thứ ta có thể nhúng chàm.”

“Nhưng mà sau khi có kinh nghiệm lần này, về sau lại cẩn thận tính toán một phen, khả năng thành công vẫn có, thế giới bên trong bức tranh này, thế mà lại thú vị như vậy, nếu như ta có thể khống chế được Thần Linh ở nơi đây, như vậy ở bên ngoài… .”

Lão đầu Đan Thanh Tộc nghĩ tới đây, trái tim liền trở nên nồng cháy.

“Nhưng mà thật tiếc cái ngón tay Thần Linh này… .”

Lão đầu Đan Thanh Tộc cảm khái trong lòng, nhanh chóng quét mắt về phía Hứa Thanh cũng đang bỏ chạy xa xa.

“Nhưng mà cũng nhờ trấn thủ đại nhân tới kịp thời, coi như đã cung cấp sự giúp đỡ không ít để ta có thể chạy trốn, hắn là một trong số những người tốt vốn không nhiều lắm trong thế giới bức họa này, thật là có chút không nỡ bỏ, thôi thì chúc hắn bình an vậy.”

Lão đầu Đan Thanh Tộc nở nụ cười, đang muốn tăng tốc, nhưng vào lúc này sau lưng lão bỗng nhiên truyền đến một cỗ ác ý một mực khóa chặt vào lão.

Chớp mắt khi cảm nhận được đạo ác ý này, sắc mặt lão đầu Đan Thanh Tộc bỗng nhiên biến hóa, chợt quay lại thì đôi mắt lão lập tức trợn to, con ngươi kịch liệt co rút lại.

Chẳng biết từ lúc nào, phía sau của lão bỗng xuất hiện một con Thương Long cực lớn.

Thân thể màu xám đen với từng mảnh lân phiến sắc bén bao phủ, bên trong long nhãn to lớn lộ ra ánh sáng lạnh lùng, gắt gao khóa chặt lão, mà thân hình Thương Long to tới mấy trăm trượng, nếu như so sánh lão đầu Đan Thanh Tộc cùng với nó, quả thực trông lão tựa như con sâu cái kiến vậy.

Một màn này khiến cho thân thể lão đầu Đan Thanh Tộc lập tức run lên, tâm thần chấn động mãnh liệt, la lớn thất thanh.

“Thiên Đạo!”

Hô hấp của lão đầu Đan Thanh Tộc vô cùng dồn dập, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời, trong đầu tràn ngập tiếng nổ vang, bởi vì thứ mà lão sợ nhất chính là ngón tay Thần Linh, thứ hai chính là vận khí!

Mà nhà tù 132 khu Đinh lúc trước chính là chỗ hai loại sức mạnh này giao thoa, vận khí trấn áp Thần Linh, đoạn đi hết thảy nhân quả, đồng thời cũng đang trấn áp bọn họ, những phạm nhân bởi vì ngón tay Thần Linh mà biến thành một dạng cộng sinh.

Cho nên mặc dù lão sợ ngón tay Thần Linh, nhưng kỳ thật lại cảm thấy còn tốt, bởi vì loại trạng thái cộng sinh này, khiến cho giữa lão và ngón tay Thần Linh có tồn tại đại nhân quả.

Nhưng mà vận khí…Lại có thể trấn áp ngón tay Thần Linh, cho nên đối với những tồn tại cộng sinh như bọn họ mà nói, nó chính là thiên khắc!

Mà Thiên Đạo, là lực lượng đầu nguồn của vận khí.

Thế nên lúc này, sau khi trợn mắt thật to, lão đầu Đan Thanh Tộc theo bản năng phát ra một tiếng hét thảm, thật giống như nhìn thấy một thứ tuyệt thế hung ác, thân thể cấp tốc rút lui, muốn rời xa khỏi con Thương Long sau lưng này.

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết.”

“Nơi này…Tại sao lại có thể có Thiên Đạo, con Thương Long này là ở đâu ra, chẳng lẽ nó là một tồn tại cổ xưa ra đời do di hài mặt trời ở bên trong mảnh vỡ uyên hải này?”

Da đầu lão giả Đan Thanh Tộc run lên, trong lúc cấp tốc rút lui, lão phát hiện ra con Thương Long kia đang mở ra cái miệng rộng, tâm thần dấy lên gợn sóng cực lớn.

“Tại sao nó lại nhắm vào ta?”

Lão đầu Đan Thanh Tộc kêu rên, hết thảy thủ đoạn của lão đều không có hiệu quả gì trước mặt thiên khắc là Thiên Đạo cả, dưới mắt cho dù lão chống cự như thế nào cũng đều vô ích, trong lúc lo lắng, thân thể của lão nhoáng một cái, trực tiếp bay vào thế giới bên trong bức tranh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Thương Long trực tiếp xông lên, theo đó cũng bay vào bên trong bức tranh, sống chết truy sát.

Bức tranh lão tổ Đan Thanh Tộc rơi trên mặt đất, một nhà bốn thế hệ bên trong tranh vẽ, từng người lộ ra vẻ hoảng sợ, một người tiếp một người biến mất, thật giống như bị thôn phệ.

Cảm giác sợ hãi tràn ngập bên trong bức tranh, càng lúc càng đậm.

Nhưng mà lão nhân này hiển nhiên bổn sự không nhỏ, mặc dù đối mặt với thiên khắc là Thiên Đạo, không cách nào chính diện chống cự, nhưng vẫn có biện pháp kéo dài thời gian.

Thật ra đây cũng là một trong những nguyên nhân mà lúc Hứa Thanh hấp thu di hài mặt trời không lập tức triển khai thủ đoạn này, lúc đó lão đầu đang vẽ tranh, vả lại có ngón tay Thần Linh ở bên cạnh, sau khi hắn dùng chiêu này sẽ rất dễ gặp phải cắn trả.

Mà bây giờ ngón tay Thần Linh đang truy sát Hứa Thanh, lão đầu Đan Thanh Tộc tự nhận là đã tính kế được Hứa Thanh, nhưng trên thực tế là Hứa Thanh cũng tính kế lão.

Từ trình độ nhất định nhìn vào, thật ra hai người bọn họ không có ai thắng cả.

Lão đầu Đan Thanh Tộc lâm vào nguy cơ, Hứa Thanh cũng lâm vào nguy cơ không kém.

Giờ phút này Hứa Thanh đang gấp rút chạy trốn thật nhanh, nhưng Thần uy đến từ ngón tay Thần Linh giống như là biển vậy, dưới tốc độ dịch chuyển của nó, Hứa Thanh rất khó có thể chạy trốn, cũng chỉ mất ba đến năm cái hô hấp, bốn phía chung quanh hắn liền trở nên mơ hồ cùng vặn vẹo nghiêm trọng.

Ngón tay Thần Linh mang theo vẻ điên cuồng cùng cố chấp, xông ra từ trong sương mù của uyên hải.

Chương 1070: Thần Linh đoạt xá (2)

Hứa Thanh chợt quay đầu, lực lượng độc cấm trong cơ thể bộc phát, Thần nguyên Tử Nguyệt trong người nhanh chóng khuếch tán, đồng thời hư ảnh Quỷ Đế Sơn cũng biến ảo hiện ra sau lưng, Kim Ô hình thành ngay phía trên, Đạo Anh ngồi ngay ngắn, trong mắt lộ ra tinh mang.

Càng có một đám hào quang bảy màu lấy Hứa Thanh làm đầu nguồn, khuếch tán về bốn phía, khiến cho lúc này Hứa Thanh tràn đầy cảm giác thần thánh.

Mặt khác còn có một khối thẻ tre trôi nổi ở trước mặt của hắn, ở bên trên tràn ra chấn động tương tự cùng ngón tay Thần Linh, lại còn ẩn chứa hiệu quả trấn áp.

Càng có một khối lệnh bài, bị Hứa Thanh giơ lên cao cao, một khắc quay người liền hét lớn một tiếng.

“Cấm kỵ!”

Trong chốc lát, tấm lưới lớn bao phủ toàn bộ Phong Hải Quận bên trên uyên hải chợt lập lòe, vô số lưu quang từ bát phương hội tụ đến ngay phía trên nơi Hứa Thanh đang đứng, tràn ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Pháp bảo Cấm Kỵ, không phải người nào cũng có thể sử dụng, nó cần có hiểu biết đầy đủ đối với Cấm Kỵ mới có thể sử dụng, cho nên nhiều khi dù đã có quyền hạn, nhưng nếu như cưỡng ép triển khai, thường thường cũng rất khó phát huy ra uy lực quá lớn.

Bởi vì họ không quen vận hành pháp bảo Cấm Kỵ.

Dẫu sao đối với bất kỳ một thế lực nào mà nói, pháp bảo Cấm Kỵ đều là mệnh môn, tự nhiên sẽ không dễ dàng để cho người ta nghiên cứu và nhận thức.

Nhưng mà Hứa Thanh thì lại tốt hơn một chút, Thất gia ưu ái với hắn, cho nên lúc trước hắn đã từng đảm nhiệm vai trò làm người chưởng bảo của pháp bảo Cấm Kỵ ở Thất Huyết Đồng, đã từng nghiên cứu qua pháp bảo Cấm Kỵ, từ đó mà suy ra, đã cung cấp cho hắn kinh nghiệm và trợ giúp thật lớn trong lần triển khai pháp bảo Cấm Kỵ lần này.

Cho nên tia sáng hội tụ trên bầu trời vô cùng rực rỡ, tỏa ra tia sáng lập lòe động trời.

Mà hầu như ngay khi Hứa Thanh bộc phát toàn diện, ngón tay Thần Linh cũng nháy mắt xuất hiện, lập tức bay đến ngoài mười trượng phía trước Hứa Thanh, đứng đó tràn ra thần niệm cuồng bạo, gắt gao khóa chặt Hứa Thanh, sau đó trong đầu Hứa Thanh liền vang lên một tiếng rống to mơ hồ không rõ, nhưng lại lộ ra phẫn nộ mãnh liệt.

“Ngươi…chiếm…thân thể của ta, trả lại cho ta!”

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, vừa cẩn thận lui về phía sau, vừa toàn lực bộc phát toàn bộ đòn sát thủ của mình, cố nén sóng lớn trong nội tâm, trầm thấp mở miệng.

“Ta chưa từng cướp đi thân thể của ngươi, là lão quỷ Đan Thanh Tộc vì chạy trốn khỏi chết đã cố ý vẽ thành bộ dáng của ta, đáng lẽ ngươi nên đi tìm lão ta!”

“Trả…cho…ta!” Theo Hứa Thanh lui ra phía sau, ngón tay Thần Linh chợt lao ra ba trượng, cảm xúc trong tia thần niệm tràn ra càng thêm nóng nảy.

“Bên trong thân thể ta dung hợp rất nhiều đồ ngổn ngang tạp nhạp, thật sự không thích hợp với ngươi, ngươi có thể cảm giác thấy.” Hứa Thanh hô hấp dồn dập, cũng tản Ảnh Tử ra bốn phía.

Ảnh Tử run rẩy xuất hiện, núp ở dưới chân Hứa Thanh.

“Trả lại cho…ta!” Ngón tay Thần Linh căn bản không nghe lời Hứa Thanh nói, cơn điên cuồng trong thần niệm càng đậm hơn, lập tức tới gần phía Hứa Thanh.

Mắt thấy như thế, trong mắt Hứa Thanh cũng lộ ra điên cuồng.

Tay phải của hắn bỗng nhiên hạ xuống, toàn diện bộc phát lực lượng độc cấm trong cơ thể, hư ảnh Tử Nguyệt cấp tốc lao ra, bay thẳng đến phía trước ngón tay Thần Linh, Triêu Hà Quang trên người lập tức trở nên chói mắt, hình thành một biển ánh sáng bao phủ ngón tay.

Giờ khắc này Kim Ô trên đỉnh đầu cũng toàn lực ứng phó, hơn 100 cái đuôi bay múa, lực lượng Đạo Anh dâng lên, gào thét hướng về ngón tay Thần Linh.

Vẫn không có kết thúc, Hứa Thanh hoàn toàn liều mạng, lấy ra rất nhiều hóa yêu phù bậc cao để trợ lực thôi phát Quỷ Đế Sơn.

Sau một khắc Quỷ Đế Sơn trực tiếp tràn ra uy áp ngập trời, biến hình ra bên ngoài, dưới Hứa Thanh chỉ một cái, gào thét xông về phía ngón tay Thần Linh.

Tiếp theo Hứa Thanh hung hăng bóp lệnh bài của Cung chủ.

Triệu hoán lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ phủ xuống.

Ánh sáng rực rỡ hội tụ trên tấm lưới lớn trên bầu trời chấn động, sau đó kịch liệt lao về phía dưới, tạo thành một cái quang thủ cực lớn tới mấy ngàn trượng, trấn áp xuống nơi đây.

Trong tiếng nổ vang, theo quang thủ cực lớn hạ xuống thẳng đến ngón tay Thần Linh bên dưới, phiến khu vực uyên hải này liền tan vỡ, ầm ầm khuếch tán về bốn phía.

Giờ khắc này Hứa Thanh đã bạo phát ra toàn bộ chiến lực của bản thân.

Âm thanh nổ mạnh triệt vang vân tiêu, chỉ là…Địch nhân của hắn không phải là tu sĩ, mà là Thần Linh.

Dù chỉ là một ngón tay nhỏ của phân thân Thần Linh, nhưng lực lượng bên trong thể hiện ra vẫn cực kỳ kinh khủng, vẫn rung chuyển trời đất.

Độc cấm của hắn không có tác dụng lớn đối với ngón tay Thần Linh, giờ phút này nó đang ở trong trạng thái điên cuồng, căn bản không quan tâm tới sự ăn mòn trong lòng, nhất là bản thân là Thần thể, cũng khiến cho nó hoàn toàn có thể đối kháng với khói độc.

Mà bản nguyên Tử Nguyệt trên người Hứa Thanh cũng quá ít, đối với tu sĩ mà nói thì bản nguyên này vô cùng cường hãn, nhưng đối với ngón tay Thần Linh mà nói, một chút bản nguyên này thì nó có thể chống cự nhẹ nhàng.

Lại càng không cần phải nói tới ngón tay Thần Linh đang ở trong trạng thái thần trí hỗn loạn, chỉ còn sự khát vọng và cơn cuồng bạo.

Cho nên chỉ trong thời gian ngắn, ngón tay Thần Linh liền gào thét xuyên thẳng qua độc cấm và Tử Nguyệt, tới gần phía Hứa

Thanh, nhưng bị Triêu Hà Quang tạm ngăn cản.

Mặc dù Triêu Hà Quang có hiệu quả đối kháng với Thần Linh, nhưng cũng không cách nào kiên trì quá lâu.

Bắt lấy cơ hội này, Kim Ô gào thét tới gần, Quỷ Đế Sơn bị Hứa Thanh hất lên một cái, ầm ầm hạ xuống, thêm cả quang thủ trên bầu trời, bỗng nhiên trấn thẳng xuống.

Trong lúc hạ xuống, quang thủ Cấm Kỵ càng lúc càng lớn, hình thành lực lượng diệt sạch, cùng với những thủ đoạn khác của Hứa Thanh, ầm ầm đập vào trên ngón tay Thần Linh.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ tất cả thủ đoạn của Hứa Thanh cùng phủ xuống.

Hứa Thanh không nhìn kết quả, toàn lực bộc phát tốc độ, hóa thành một đạo tàn ảnh bỏ chạy thẳng đến xa xa.

Giờ phút này phía sau của hắn lập tức truyền ra tiếng nổ vang vô cùng đinh tai nhức óc, thiên địa biến sắc, lòng đất uyên hải trong phạm vi này hoàn toàn nổ tung, chia năm xẻ bảy, vô số đá vụn bắn văng ra khắp nơi, dấy lên chấn động cuồng bạo nghiền nát tất cả, quét ngang hết thảy phạm vi.

Hứa Thanh cũng bị ảnh hưởng đến, hắn há miệng phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, sắc mặt trắng bệch và thân thể lảo đảo, nhưng tốc độ vẫn không hề giảm, liều mạng chạy như điên.

Nhưng cũng chỉ trong thời gian hơn mười hô hấp, một tiếng gào thét kinh thiên động địa khiến quỷ thần khiếp sợ, từ trong phạm vi Hứa Thanh xuất thủ lúc trước truyền ra, ngay sau đó, một đoàn máu thịt như trường hà bị trọng thương vỡ vụn nhưng lại không ngừng nhúc nhích, dùng một tốc độ cực hạn, bỗng nhiên lao ra.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát liền đuổi theo Hứa Thanh, Hứa Thanh biết mình không cách nào vùng vẫy, trong giây phút sinh tử, mắt hắn lộ ra vẻ điên cuồng, toàn lực thôi phát thủy tinh màu tím trong cơ thể!

Trong nháy mắt tiếp theo, mảnh trường hà máu thịt nhúc nhích mang theo cơn điên cuồng cực hạn ngay lập tức bao phủ Hứa Thanh vào.

“Của ta…của ta…”

“Trả…cho ta!”

Ngón tay Thần Linh điên cuồng lẩm bẩm, bên trong uyên hải, thân ảnh của Hứa Thanh đã biến mất không thấy gì nữa, vị trí lúc trước của hắn hoàn toàn bị một đống núi máu thịt không ngừng nhúc nhích thay thế.

Một cỗ cảm giác tràn ngập tà ác và kinh khủng từ trên đống núi máu thịt hơn mười trượng tràn ra.

Chương 1071: Không muốn đoạt xá nữa... (1)

Giờ khắc này bên trong uyên hải hoàn toàn yên tĩnh.

Nơi đây là một chỗ sâu vắng vẻ bên trong Triêu Hà Châu, rất ít người đến, hơn nữa lúc trước vì để khiến di hài mặt trời tăng cường hoạt tính, ngón tay Thần Linh đã đi khắp bốn phía bắt tu sĩ các tộc, vì vậy phạm vi bao la chung quanh nơi này, đã sớm trở nên hoang tàn vắng vẻ.

Lại càng không cần phải nói vô luận là di hài mặt trời bộc phát, hay là sự tồn tại của ngón tay Thần Linh, đều khiến cho dị chất nơi đây nồng đậm vô hạn, thậm chí còn mơ hồ có dấu hiệu chuyển hóa thành cấm khu.

Coi như là cái đầu cùng với sư tử bằng đá, dưới chấn động của ngón tay Thần Linh, cũng đều khôi phục cực kỳ chậm chạp, bây giờ vẫn đang trong trạng thái máu thịt, vẫn không khôi phục được.

Về phần lão đầu Đan Thanh Tộc trong bức tranh, bây giờ một nhà bốn thế hệ bên trong đã chỉ còn thừa lại chưa tới năm người.

Mà quá trình thôn phệ, vẫn còn đang tiếp tục.

Cho nên giờ phút này không có bất kỳ người nào biết rõ, bên trong núi máu thịt đang phát sinh một sự tình vô cùng quỷ dị.

Núi máu thịt do ngón tay Thần Linh hóa thành đang cấp tốc nhúc nhích, mà Hứa Thanh biến mất đang ở ngay bên trong núi máu thịt đó.

Bao bọc khắp bên ngoài thân thể của hắn đều là máu thịt của ngón tay Thần Linh, bây giờ đám máu thịt này không ngừng theo từng lỗ chân lông trên thân thể của hắn, chui vào, đau đớn kịch liệt như thủy triều bộc phát ra khắp toàn thân Hứa Thanh.

Cái loại cảm giác cường ngạnh bị chui vào này, giống như là phanh thây xé xác vậy.

Thân thể Hứa Thanh liên tục run rẩy, nhưng cho dù hắn chống cự như thế nào, cũng đều vô ích, không cách nào ngăn cản máu thịt ngoài thân thể chui vào, thời gian cứ như vậy trôi qua, núi máu thịt bao phủ Hứa Thanh cũng bắt đầu thu nhỏ lại.

Cho đến một nén nhang sau, núi máu thịt đã biến mất hơn phân nửa, lộ ra đường nét thân ảnh Hứa Thanh, vẻ mặt của hắn nhăn nhó, cơn đau khổ vô tận hiển lộ rất rõ ràng ở bên trên vẻ mặt này.

Mà lúc này núi máu thịt vẫn còn chưa kết thúc việc chui vào, những máu thịt còn dư lại vẫn đang nhanh chóng nhúc nhích, vẫn chui theo lỗ chân lông trên toàn thân Hứa Thanh, điên cuồng dung nhập vào trong thân thể của hắn.

Cuối cùng lại trôi qua thêm một nén nhang, thân ảnh Hứa Thanh càng dần càng trở nên rõ ràng, một núi máu thịt tầm hơn mười trượng, giờ phút này chỉ còn lại một ít, hóa thành vô số sợi tơ, chậm rãi nhúc nhích tiến vào từ mi tâm của Hứa Thanh.

Rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh vẫn không nhúc nhích, biểu cảm ngưng kết vẻ đau khổ, mất đi hết thảy cảm giác đối với ngoại giới, thân thể của hắn đã bị máu thịt của ngón tay Thần Linh hoàn toàn thẩm thấu, đối phương hóa thành vô số sợi tơ máu thịt, quán xuyên khắp toàn thân Hứa Thanh.

Ở trong kinh mạch của hắn, ở trong huyết nhục của hắn, ở bên trong xương cốt của hắn, những sợi tơ máu thịt này không chỗ nào không có, chúng nó kết nối lẫn nhau cùng một chỗ, tản mát ra dị chất kinh khủng, không ngừng muốn cải biến thân hình Hứa Thanh, cố gắng tạo ra một cái hoàn cảnh thích hợp cho mình tồn tại.

Mặc dù thủy tinh màu tím bên trong ngực Hứa Thanh vẫn tràn ra ánh sáng màu tím, nhưng hiệu dụng của ánh sáng này chỉ để cho thân thể của hắn không ngừng được chữa trị, chứ không hề chống cự việc cải tạo tới từ máu thịt của ngón tay Thần Linh.

Thậm chí từ trình độ nào đó, lực lượng khôi phục của thủy tinh màu tím, lại khiến cho việc cải tạo của ngón tay Thần Linh trở nên thuận lợi hơn một chút.

Bất kể hư hao như thế nào, đều được nó khôi phục rất nhanh.

Cho nên những sợi tơ máu thịt từ chỗ ngón tay Thần Linh cũng không hề quan tâm tới cái khối thủy tinh màu tím này, trong lúc đám máu thịt không ngừng tràn ngập khắp cơ thể, ngoại hình của Hứa Thanh cũng xuất hiện một chút biến hóa.

Từng khúc thịt lồi mọc ra từ trên người hắn, lan tràn khuếch tán về bốn phía, càng lúc càng dài, chập chờn lẫn nhau.

Cảnh này cực kỳ quỷ dị, mà quỷ dị hơn chính là sau khi những thứ thịt lồi này lan tràn ra, chúng liền nhanh chóng đan dệt ở bên ngoài thân thể Hứa Thanh.

Mơ hồ trong đó là từng cái kinh mạch và mạch máu, cuối cùng bị những sợi tơ máu thịt này đan dệt ra ngoài, quá trình này giống như đúc với một màn lão đầu Đan Thanh Tộc vẽ tranh lúc trước.

Hình như thông qua một màn quan sát vừa rồi, ngón tay Thần Linh đã học xong cách vẽ tranh để tự họa thân thể, bây giờ mỗi một khúc thịt lồi đều là một nét bút, mà bản thân cũng là nước sơn để vẽ tranh.

Cứ như vậy, một cỗ thân hình lớn mấy trăm trượng đang từ từ bị những khúc thịt lồi này phác hoạ hoàn thành.

Hiển nhiên, ngón tay Thần Linh đã coi thân hình Hứa Thanh làm hạch tâm, muốn đắp nặn một cái vỏ ở bên ngoài.

Thời gian trôi qua, cái vỏ ngoài này dần dần càng đầy đủ, có thể thấy xương cốt hình thành sau đó bị máu thịt bao phủ, đồng thời vô số thịt lồi cũng bay múa hội tụ tạo thành tứ chi, lại như hoa nở tản ra ở phía trên, sau đó lại quấn quanh một chỗ hóa thành một cái cổ.

Tiếp theo là đầu người, mà xuyên thấu qua cái vỏ ngoài chạm rỗng này, có thể thấy trên thân thể Hứa Thanh ở bên trong đang tràn ra càng lúc càng nhiều thịt lồi.

Cho đến cuối cùng, những khúc thịt lồi này nhúc nhích tràn lên trên cổ, tạo thành đầu người.

Ngũ quan cũng bắt đầu xuất hiện, nhìn bộ dáng kia, thình lình chính là bộ dáng Hứa Thanh.

Sau nửa canh giờ, vỏ ngoài này đã hoàn toàn được đắp nặn xong, mà trên thân thể trần trụi, mọi chỗ máu thịt rỗng cũng theo đó nhúc nhích, xuất hiện làn da, nhanh chóng bao phủ khắp người.

Khi một khe hở cuối cùng bị làn da che phủ, một cỗ thân hình hoàn mỹ cao hơn ba trăm trượng xuất hiện ở bên trong uyên hải.

Thân thể thon dài, bờ vai rộng rãi, lồng ngực rắn chắc, tỉ lệ phù hợp, lại còn ẩn chứa lực lượng cơ bắp kinh khủng, phối hợp tướng mạo yêu dị, khiến cho thân hình này tràn đầy vẻ tà dị đến cực hạn.

Nhất là tóc của thân hình này, màu sắc không phải màu đen, mà là màu tím.

Giờ phút này một đầu tóc tím phấp phới, càng lộ ra vẻ tà mị, theo Thần uy khuếch tán, một cỗ cảm giác thần thánh cũng đồng thời tản ra từ bên trong thân hình, khí chất giao hòa, đủ để cho hết thảy người thấy đều phải kinh tâm động phách.

Đây là, thân thể Thần Linh!

Chỉ là giờ khắc này thân hình ngoại trừ mái tóc tím phấp phới theo gió uyên hải thổi tới, những bộ vị khác, bất luận cái gì đều không cách nào chuyển động, ngay cả mí mắt cũng không thể mở ra.

Bởi vì Thần còn thiếu khuyết hồn.

Chương 1072: Không muốn đoạt xá nữa... (2)

Sau khi ngón tay Thần Linh xây dựng đắp nặn thân thể thích hợp của mình, phải tiến hành một bước cuối cùng, đó chính là... Đoạt xá.

Thần phải thôn phệ hồn của Hứa Thanh, lấy Thần Tính bản thân hóa thành thần hồn của thân thể này, từ đó hoàn toàn trở thành một vị Thần chân chính độc lập trên ý nghĩa!

Một khi thành công, Thần có thể từ trạng thái là một đầu ngón tay út của phân thân Thần Linh, trở thành một tôn Thần Linh mới, có được tương lai vô hạn.

Đây là mộng tưởng của nó, đồng thời cũng là mộng tưởng khát vọng thay thế của lão đầu Đan Thanh Tộc.

Bây giờ nó đã hoàn thành hơn phân nửa cái mộng tưởng này, chỉ kém một bước cuối cùng, cũng là bước đơn giản nhất, chính là thôn phệ linh hồn, dẫu sao bản chất của nó là Thần Linh, Thần Linh thôn phệ linh hồn của con người phàm trần, chỉ cần trong tích tắc, dễ như ăn kẹo.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, ý thức ẩn chứa bên trong thân hình của ngón tay Thần Linh liền từ bốn phía thân thể bỗng nhiên bộc phát, hội tụ vào cùng một chỗ, lao thẳng đến linh hồn nằm ở chỗ sâu trong thức hải của Hứa Thanh.

Linh hồn hôn mê của Hứa Thanh cảm thấy một cỗ khí tức tà ác lạnh như băng, tuy hắn không có vùng vẫy, nhưng ý chí chiến đấu vẫn còn tồn tại như cũ.

Dù đã mất đi quyền khống chế thân thể, mất đi quyền nắm giữ thần thức, cũng mất đi cảm giác đối với ngoại giới, nhưng trong lòng của hắn vẫn có một cái ý niệm điên cuồng.

“Đối với ta mà nói, năm đó Ảnh Tử cũng chính là một tồn tại vô cùng cường đại, lúc nó khởi xướng muốn đoạt xá ta, ta cũng không có cách nào phản kháng, giống như lúc này, khi ta đối diện với ngón tay Thần Linh đoạt xá, cũng không cách nào phản kháng.”

“Như vậy thì, thủy tinh màu tím có thể làm cho mười tòa Thiên Cung trong thức hải của ta cũng run rẩy, lúc trước nó có thể ngăn cản Ảnh Tử đoạt xá, hôm nay phải chăng cũng có thể ngăn cản ngón tay Thần Linh đoạt xá!”

Bên trong linh hồn Hứa Thanh tràn ra ý niệm điên cuồng, trên thực tế thì đây cũng là nguyên nhân hắn bỏ qua sự chống cự, trơ mắt nhìn lực lượng Thần Linh đắp nặn lớp vỏ bên ngoài thân thể của mình, trơ mắt nhìn đối phương ra sức làm tất cả mọi thứ, hắn đang đợi… . . Đợi đối phương tới thôn phệ linh hồn của mình.

Mà giờ phút này, hắn đã chờ đến thời điểm đó.

Trong thời gian ngắn ngủi, theo khí tức tà ác lạnh như băng xâm phạm, theo nguy cơ tử vong phủ xuống, thủy tinh màu tím bên trong ngực Hứa Thanh, tựa như nhận thấy sự mạo phạm nên ầm ầm bộc phát.

Bên trong thủy tinh màu tím trực tiếp khuếch tán ra cỗ lực lượng mênh mông động trời, tạo thành một mảnh ánh sáng màu tím chí cao vô thượng, có thể trấn áp thiên cổ, mang theo bá đạo, bay thẳng đến ý thức của ngón tay Thần Linh, hung hăng chạm vào.

Trong đầu Hứa Thanh truyền ra âm thanh nổ vang, tựa như vô số thiên lôi nổ tung, vào thời khắc này dưới cơn bạo phát kinh thiên động địa, thần trí vốn mơ hồ của ngón tay Thần Linh dường như bị kích thích, dần tỉnh táo trở lại, sau đó liền truyền ra một tiếng gào thét vừa thê lương lại vừa hoảng sợ.

“Đây…Đây là cái gì!!”

“Tại sao bên trong thân thể này lại có thể có tồn tại như thế này!!”

“Lực lượng này…Sức mạnh này…”

Trong ý thức của ngón tay Thần Linh truyền ra hoảng sợ mãnh liệt, ẩn chứa sự mơ hồ không rõ cùng với hoảng sợ không cách nào hình dung đối với thủy tinh màu tím, giờ phút này trong lúc tiếng gào vang vọng, ý thức của ngón tay Thần Linh lập tức điên cuồng rút lui, nó…Không muốn đoạt xá nữa.

Hứa Thanh cược đúng rồi!

Hắn nhớ từ sau khi hắn thu được thủy tinh màu tím, trên cơ bản thủy tinh màu tím đều kích phát bị động, cho dù hắn nhiều lần gặp nguy hiểm sinh tử cũng không thấy nó lộ ra tác dụng gì, có thể khẳng định một việc, cho dù hắn có chết nó cũng mặc kệ.

Duy chỉ có một lần năm đó, lúc Ảnh Tử tiến hành đoạt xá hắn, nó mới bạo phát một lần.

Điều này đủ để nói rõ, thủy tinh màu tím không hề có hứng thú đối với thân thể, cũng không thèm để ý tới nguy cơ sinh tử của Hứa Thanh, nó chỉ dâng lên hứng thú đối với những tồn tại muốn đoạt xá.

Năm đó Ảnh Tử là như thế, mà bây giờ ý thức Thần Linh cũng là như vậy.

Giờ phút này ý thức Thần Linh truyền ra sự hoảng sợ vô tận, thần trí khôi phục khiến cho nó đã có được năng lực suy tư và cân nhắc, vì vậy nó lập tức quyết đoán bỏ qua đoạt xá, như thuỷ triều rút xuống, cấp tốc rút lui.

Nhưng đã chậm!

Lúc trước Ảnh Tử cũng đã từng làm như vậy, nhưng không có thành công.

Trong nháy mắt tiếp theo, thủy tinh màu tím trong ngực Hứa Thanh tràn ra chấn động kinh khủng, biển ánh sáng màu tím ầm ầm bộc phát, bỗng nhiên bao trùm tới ý thức của ngón tay Thần Linh.

Trong khi ý thức Thần Linh phát ra âm thanh thê thảm, một cỗ lực lượng phong ấn, trực tiếp từ bên trong thủy tinh màu tím khuếch tán ra ngoài.

“Không!!” Ngón tay Thần Linh vùng vẫy kịch liệt, truyền ra tiếng gầm ngập trời, vang vọng trong đầu Hứa Thanh.

Hiển nhiên giờ khắc này đối với ngón tay Thần Linh mà nói, nguy cơ sinh tử của nó còn mãnh liệt hơn nhiều so với Hứa Thanh trải nghiệm vừa nãy.

Trong khi nó cấp tốc vùng vẫy và phản kháng, bộ thân hình hơn ba trăm trượng bên trong uyên hải kia cũng kịch liệt run rẩy lên, trên ngực thân thể mơ hồ hiện ra một gương mặt quỷ dữ tợn, lồi ra bên ngoài, tản ra một trượng muốn lao ra.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một mảnh ánh sáng tím giống như đại thủ khuếch tán bao phủ, hung hăng kéo một cái, mặt quỷ kêu rên thảm thiết, bị đại thủ kéo trở về.

Cảm giác tuyệt vọng trước đó chưa từng có dâng lên trong ý thức ngón tay Thần Linh.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Đây rốt cuộc là cái gì!!”

Tiếng gào thét kèm theo bi phẫn, điên cuồng cũng trở nên càng mãnh liệt hơn, theo thân hình Hứa Thanh rung động lắc lư mãnh liệt, ý thức ngón tay Thần Linh không ngừng vùng vẫy, muốn chạy trốn.

Nhưng lại không làm được.

Mà giờ phút này Hứa Thanh cũng đã nhận ra không đúng, hắn phát hiện ra sức mạnh của thủy tinh màu tím cũng không phải là không có cực hạn, giờ phút này thế mà lại không có cách nào lập tức hoàn thành phong ấn giống như Ảnh Tử lúc trước, mà xuất hiện dấu hiệu lôi kéo giằng co cùng với ý thức của ngón tay Thần Linh.

Vả lại linh hồn của hắn cũng truyền đến tiếng xé rách đau khổ, dường như muốn héo rũ.

“Không phải lực lượng của thủy tinh màu tím chưa đủ, mà là ta không cách nào chèo chống để nó bộc phát ra toàn lực…”

Hứa Thanh như có chỗ hiểu ra, trong mắt lập tức lóe lên hàn mang.

Chương 1073: Săn sóc Thần Linh là truyền thống của Hình Ngục Ti (1)

“Phong ấn, chỉ hoàn thành một nửa.” Đôi mắt Hứa Thanh chớp động hàn mang, sau đó nhanh chóng trở nên trầm ngâm.

Mà thần trí của ngón tay Thần Linh không còn mơ hồ nữa cũng trở nên cực kỳ khó chơi, giờ phút này nó đang vùng vẫy kịch liệt, nó cũng đã nhận ra lực đạo phong ấn của thủy tinh màu tím trong cơ thể Hứa Thanh hình như không hề tiếp tục gia tăng nữa.

Cho nên chỉ trong một thời gian ngắn, nó đã lập tức kịp phản ứng lại.

“Năng lực của ngươi, không đủ để chèo chống cho cái bảo vật này!”

Ý thức của ngón tay Thần Linh truyền ra cảm xúc vui mừng, chỉ trong nháy mắt lực lượng vùng vẫy liền trở nên cuồng bạo hơn, liều mạng toàn lực giãy giụa, ngón tay Thần Linh có thể cảm giác được, bởi vì nhiều lần bị trọng thương, cho nên ý thức của nó cũng không thanh tỉnh được bao lâu.

Cho nên nó muốn nhanh chóng rời khỏi cái thân hình quỷ dị đáng sợ này, muốn trốn càng xa càng tốt.

Nhưng mặc dù bởi vì Hứa Thanh nhỏ yếu không cách nào phát huy được lực lượng chân chính của thủy tinh màu tím, nhưng biển ánh sáng màu tím mà nó tràn ra kia vẫn vô cùng kinh khủng và kinh người như cũ, dù ngón tay Thần Linh vùng vẫy thế nào đi nữa, vẫn không cách nào đột phá ra ngoài, khó có thể chạy trốn.

Kể từ đó liền hình thành một màn giằng co lôi kéo, ngón tay Thần Linh vô cùng sốt ruột, dưới ý thức kịch liệt chấn động, cảm giác khó chịu mãnh liệt dâng lên, càng lúc càng điên cuồng, không ngừng nổ vang trong cơ thể Hứa Thanh.

Thoạt nhìn khá là tương tự với những Thiên Cung trong cơ thể Hứa Thanh lúc trước, đều giống như là tiểu cô nương đối mặt với ác bá, chỉ là ngón tay Thần Linh càng thêm cương liệt, càng không muốn khuất phục hơn nhiều.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh nhíu mày, hắn phát hiện theo đối phương vùng vẫy, linh hồn của hắn cũng đang xuất hiện dấu hiệu héo rũ, nếu tiếp theo vẫn cứ như vậy mà nói, nếu hắn không buông tha cho đối phương rời khỏi, vậy thì cuối cùng thủy tinh màu tím không sao, nhưng bản thân hắn sẽ bị tiêu hao đến mức hình thần câu diệt.

Hứa Thanh thở dài trong lòng, cảm thấy thủy tinh màu tím có chút không có tác dụng.

Nhưng thật ra hắn cũng hiểu, thứ không đủ khả năng chính là bản thân hắn…Dẫu sao đây không phải là phong ấn Ảnh Tử, mà là phong ấn Thần Linh, khó khăn và lực lượng cần thiết chênh lệch giống như là giữa thiên và địa vậy.

Nhưng mà nếu như cứ thế thả ngón tay Thần Linh rời khỏi, Hứa Thanh liền cảm thấy không cam lòng.

Vì vậy hắn liền truyền ra một tiếng gầm nhẹ từ trong linh hồn.

“Bây giờ năng lực của ta đúng là hoàn toàn không thể chèo chống và nắm quyền khối Thiên Mệnh Thần Tinh này, nhưng không quan trọng, điều quan trọng là…Nếu như ta liều mạng, cho dù là ta tử vong vẫn có thể phong ấn ngươi lại!”

“Cho nên, ngươi không nên ép ta!”

Giọng nói của Hứa Thanh lộ ra vẻ kiên quyết.

“Thiên Mệnh Thần Tinh?” Ý thức của ngón tay Thần Linh bỗng nhiên dừng lại.

Thần có thể cảm nhận được lời Hứa Thanh không phải giả, nếu đối phương liều mạng, đúng là vẫn có thể phong ấn nó, nhưng mà đại giới sẽ là tử vong.

“Không sai, ngay một khắc ta sinh ra, đại lục Vọng Cổ liền hội tụ vận khí, sinh ra một vật ẩn chứa Thiên Mệnh ở bên trong cơ thể ta!” Hứa Thanh rất nghiêm túc giải thích.

Ngón tay Thần Linh kinh nghi bất định, nếu như đổi thành lúc khác thì dĩ nhiên nó sẽ không tin, nhưng hôm nay…Nó có chút nhìn không thấu thiệt giả.

“Để cho ta rời khỏi, ta bỏ qua đoạt xá, nếu không cho dù ngươi thật sự phong ấn ta, ngươi cũng phải hình thần câu diệt, mà ta mặc dù bị phong ấn mất đi tự do, nhưng ta vẫn còn sống!”

Giờ phút này ngón tay Thần Linh không muốn suy tư thiệt giả nữa rồi, nó cảm giác được ý thức của mình đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mơ hồ, vì vậy liền vội vàng điên cuồng hét lên.

Hứa Thanh nhíu mày, có chút phát sầu, hắn đúng là có thể thả đối phương rời khỏi, chỉ cần tâm niệm vừa động là hắn có thể để cho thủy tinh màu tím nội liễm ánh sáng một chút, phóng xuất ra một đạo lỗ hổng.

Nhưng hắn không muốn như vậy.

Đầu tiên là với tính cách có thù tất báo của hắn, hắn không thể cho phép đối phương cứ thế rời khỏi như vậy, nhất là đối phương lại là ngón tay Thần Linh, giờ phút này nhìn thế nào cũng thấy đây là một lần cơ duyên tạo hóa và hung hiểm cùng tồn tại.

Còn nữa, hắn cũng không dám thả đối phương rời khỏi, một khi đối phương rời khỏi, sau đó lựa chọn bóp chết chính mình, dưới tình huống không đoạt xá, Hứa Thanh biết mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Với cả cho dù đối phương không lập tức bóp chết mình, sau khi đối phương rời đi, nói không chừng về sau cũng sẽ tìm cơ hội tìm đến, giết chết chính mình.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh càng không thể để cho đối phương chạy trốn.

Còn có một điều nữa, đó là thủy tinh màu tím chính là bí mật tầng sâu nhất của hắn, không có khả năng bộc lộ ra ngoài.

Mặt khác, Hứa Thanh cũng nhìn ra, lúc này ngón tay Thần Linh ngoại trừ phản kháng bằng cách vùng vẫy kịch liệt ra, hình như dưới trạng thái phong ấn của thủy tinh màu tím, nó không có bất cứ biện pháp nào để gây tổn thương tới hắn cả.

Vì vậy sau khi trầm mặc mấy hơi thở, Hứa Thanh liền bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Ta đã nói, bây giờ năng lực của ta còn không cách nào chèo chống và nắm quyền Thiên Mệnh Thần Tinh, mà trước khi ngươi đoạt xá ta, ta cũng đã nói cho ngươi biết rồi, bên trong thân thể ta có tương đối nhiều đồ vật ngổn ngang.”

“Ta không muốn để ngươi đi vào, bởi vì ta không khống chế nổi!”

“Thả ta rời khỏi!!” Ý thức của ngón tay Thần Linh cắt ngang lời nói của Hứa Thanh, tiếng gào thét cực nặng, mà nó càng vùng vẫy thì linh hồn của Hứa Thanh cũng càng lúc càng héo rũ.

Mắt thấy nguy cơ không hết, Hứa Thanh cũng bất chấp trong lòng.

“Câm miệng, nếu như ta có biện pháp cho ngươi rời khỏi, ta đã sớm cho ngươi cút ra ngoài rồi!”

Thần thức Hứa Thanh truyền ra chấn động kịch liệt, hóa thành tiếng gầm nhẹ vang vọng trong thức hải, khiến cho tiếng gào thét của ngón tay Thần Linh cũng phải dừng lại một chút.

“Ngươi không cho ta đi, ta liền cho ngươi chết, ngươi chết còn ta bị phong ấn, một ngày nào đó vẫn còn có cơ hội khôi phục!” Ý thức của ngón tay Thần Linh lần nữa vùng vẫy, biểu hiện ra ý định đồng quy vu tận.

“Một ngày nào đó khôi phục?” Hứa Thanh cười lạnh.

“Có lẽ lúc trước ngươi đã cảm nhận được rồi, là ngươi nhanh quên hay là cố ý không nhớ tới? Không sao, vậy thì ngươi hãy cẩn thận cảm giác lại một chút xem, đây là cái gì!”

Bản nguyên Thần Linh ở bên trong Tử Nguyệt Thiên Cung của Hứa Thanh ầm ầm bộc phát, khuếch tán ra toàn bộ thức hải, đồng thời cũng tạo thành tín hiệu đánh dấu mãnh liệt.

Đối với Hứa Thanh mà nói, việc này quen tay dễ làm, hắn cũng không phải lần đầu tiên dùng Tử Nguyệt để uy hiếp.

Bây giờ chẳng qua là hắn làm lại một lần giống như khi gặp Cổ Linh Hoàng.

Nhưng mà bởi vì nơi này là đại lục Vọng Cổ, cho nên Hứa Thanh cũng không hoàn toàn tản ra, mà bao phủ trong thân thể, nhưng chỉ cần hắn tử vong, vậy thì sẽ không còn khống chế nữa, dưới cảm giác đồng nguyên, lực lượng thần nguyên Tử Nguyệt sẽ tự động tràn ra chấn động, khiến cho Hồng Nguyệt lập tức phát hiện.

Chương 1074: Săn sóc Thần Linh là truyền thống của Hình Ngục Ti (2)

Ý thức của ngón tay Thần Linh run lên, sau một lúc lâu nghiến răng mở miệng.

“Bản nguyên của Xích Mẫu Thượng Thần!”

Một khắc ngón tay Thần Linh tràn vào thức hải Hứa Thanh, thời điểm đó bản thân nó vẫn còn trong trạng thái thần trí mơ hồ, tuy có phát hiện, nhưng vẫn theo bản năng phải đi đoạt xá hồn Hứa Thanh.

Sau đó thủy tinh màu tím xuất hiện, lúc này nó mới bị kích thích mà thanh tỉnh lại, sau khi cảm thụ sự kinh khủng của thủy tinh màu tím, toàn bộ suy nghĩ của nó đều là muốn chạy trốn.

“Thế nên, ta không những có thể dùng Thiên Mệnh Thần Tinh phong ấn ngươi, ta còn có những biện pháp khác để giết chết ngươi, Xích Mẫu phủ xuống, nhất định sẽ nuốt ngươi, ta chết, ngươi cũng không sống được!”

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên băng hàn, mở miệng nói từng chữ từng chữ, ý thức của ngón tay Thần Linh tràn ra cảm giác vô cùng nôn nóng, thần trí không cách nào khống chế, lại xuất hiện dấu hiệu mơ hồ không rõ.

Mắt thấy hữu hiệu, Hứa Thanh lần nữa quát khẽ.

“Còn có cái này!” Hứa Thanh thôi phát lực lượng Thiên Đạo trong tòa Thiên Cung thứ sáu, mặc dù Thương Long đang ở bên ngoài, nhưng khí tức Thiên Đạo bên trong Thiên Cung thứ sáu vẫn còn tồn tại.

“Thiên Đạo!” Ý thức của ngón tay Thần Linh lại chấn động.

“Còn có Thần trớ!” Tòa Thiên Cung thứ ba của Hứa Thanh nhoáng một cái, độc cấm tràn ra, bao phủ bát phương.

Ý thức của ngón tay Thần Linh đã không biết nên nói cái gì, giờ phút này thần trí đang cấp tốc tiêu tán, dần dần bị cảm giác hỗn loạn thay thế.

“Cho nên ngươi không cần cảm thấy ủy khuất, ta cũng không muốn cho ngươi lưu lại, nhưng bây giờ ta không làm được, nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng về sau ta không làm được.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ta... Không tin...Ngươi . .” Ý thức ngón tay Thần Linh lần nữa gầm nhẹ.

Hứa Thanh phát hiện ý thức đối phương lại bắt đầu mơ hồ, vì vậy giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn một chút.

“Ta có thể đáp ứng ngươi, chờ sau khi tu vi của ta tăng lên, ta nhất định sẽ để ngươi rời khỏi, thậm chí nếu như chúng ta phối hợp tốt, ta có thể đắp nặn riêng cho ngươi một cái thân hình...”

“Ngươi cũng biết, lúc ta sinh ra đã có vận khí đại lục Vọng Cổ hội tụ, sau đó hóa thành Thiên Mệnh Thần Tinh cộng sinh, cho nên ngươi ở chỗ này của ta, cũng sẽ không làm nhục thân phận Thần Linh của mình, hơn nữa tương lai ta đích xác cũng có tư cách này, đắp nặn thân hình cho ngươi.”

Giọng của Hứa Thanh cũng càng lúc càng điềm đạm.

“Không nên vùng vẫy, ngươi cứ tiếp tục giãy giụa, ta chết và ngươi cũng sẽ bị nuốt, tư cách là Thần Linh, bị một Thần Linh khác cường ngạnh nuốt mất, ngươi nên biết loại đau khổ này, bị kẻ khác tươi sống cắn xé, nghiền nát, sau đó nuốt xuống, ngươi muốn trở thành thức ăn sao?”

“Không...Ta...”

“Đúng vậy, ta biết rõ ngươi không muốn, cho nên không nên vùng vẫy, an tâm lưu lại ở chỗ này của ta, về sau chúng ta còn có vô vàng cơ hội.”

“Ngươi muốn sống, hay là muốn chết?” Cuối cùng Hứa Thanh lại hỏi thêm một câu.

“Sống...ta . .” Ý thức ngón tay Thần Linh, tràn ra mờ mịt.

“Ta đáp ứng ngươi!” Giọng nói của Hứa Thanh hiện ra kiên định.

“Nhanh nghỉ ngơi đi, hết thảy cứ giao cho ta, ta sẽ giúp ngươi.” Thần thức Hứa Thanh tràn ngập vẻ ôn hòa, thức hải tản ra một đạo khe hở, Thiên Cung thứ mười hóa thành nhà tù 132 khu Đinh rộng mở.

“Đi thôi, ngươi rất quen thuộc chỗ này, đi vào nghỉ ngơi một chút… . .”

Ý thức của ngón tay Thần Linh càng thêm mờ mịt, theo bản năng quét về nhà tù 132 khu Đinh, chỗ này quả thực để cho ngón tay Thần Linh cảm thấy rất quen thuộc, vì vậy nó hơi do dự rồi chậm rãi bay qua, cho đến khi tới trước nhà tù 132 khu Đinh liền dừng lại một chút, dâng lên vẻ khó chịu.

“Không nên nghĩ quá nhiều, suy nghĩ nhiều sẽ tự mình cảm thấy khó chịu, tin tưởng ta…Ta sẽ đắp nặn thân hình cho ngươi, ta sẽ tiễn ngươi rời khỏi!” Hứa Thanh kiên định nói.

Ý thức ngón tay Thần Linh chấn động vài cái, cuối cùng chậm rãi tràn vào trong Thiên Cung giống nhà tù 132 khu Đinh, đi tới hơn mười cái lồng giam đã được mở ra, hóa thành một ngón tay huyết sắc cực lớn, dần dần ngủ say xuống.

Nhưng Hứa Thanh vừa mới nhẹ nhàng thở ra, nhà tù trong Thiên Cung bỗng nhiên chấn động.

Ngón tay Thần Linh truyền ra thần niệm.

“Thiếu…Người…”

“Rất nhanh bọn họ sẽ đến đoàn tụ cùng ngươi.” Hứa Thanh trịnh trọng cam đoan nói.

Cùng lúc đó, bên ngoài đang là hoàng hôn, từng rặng mây đỏ tràn ngập, giờ phút này, Triêu Hà Sơn cách thân hình Hứa Thanh sừng sững cao lớn 300 trượng một chút phạm vi đang chân chính lâm vào trong nguy cơ cực lớn.

Bên trong Triêu Hà Sơn là một bầu không khí áp lực, trận pháp bên ngoài đang kịch liệt vặn vẹo, bên trên trận pháp có hơn mười điểm đang vỡ vụn, bị từng cây gai sắc màu đen từ bên ngoài xuyên thấu vào.

Ngoài trận pháp, có thể nhìn thấy vô số tu sĩ ngoại tộc, thần sắc từng tên đều mang theo nét dữ tợn và tham lam, bên trong thình lình có không ít phạm nhân Hình Ngục Ti.

Bọn họ đều người được hiệu triệu đến trong khoảng thời gian này, từ khắp bát phương hội tụ tới nơi đây, cùng nhau vây công

Triêu Hà Sơn.

“Triêu Hà Sơn này nhất định có rất nhiều bảo bối, bây giờ Chấp Kiếm Giả đều ở trên tiền tuyến, không rảnh bận tâm nơi đây, các đạo hữu, đây chính là cơ hội báo thù của chúng ta!”

“Phá vỡ trận pháp, giết lên Chấp Kiếm Đình, chém giết Chấp Kiếm Giả, cướp đoạt mọi thứ ở nơi này, mặt khác, bản thân ta cảm thấy rất hứng thú đối với ngọn núi này, mọi người có thể cùng thử xem có thể đánh vỡ nó hay không!”

“Không sai, để cho từ nay về sau trong Triêu Hà Châu không còn Triêu Hà Sơn nữa, như vậy mới tính là sự kiện lớn, ha ha ha!”

“Mọi người không cần lo lắng bị trả thù, lần này nhân tộc Phong Hải Quận…Đã định trước sẽ bị tiêu diệt!”

“Chấp Kiếm Đình chỗ khác cũng đều đang bị vây công, mặt khác, ta nói cho các người biết một tin tốt, ta có thông tin xác thực, hai đại chiến trường phía Tây và phía Bắc của nhân tộc Phong Hải Quận đã hoàn toàn nguy cấp, thời khắc sẽ sụp đổ toàn bộ!”

“Phá vỡ trận pháp, chém giết toàn bộ Chấp Kiếm Giả, hủy diệt Triêu Hà Sơn!”

Từng trận gào thét giống như yêu ma quỷ quái không ngừng vang vọng bên ngoài trận pháp, sát ý ngập trời từ trên người vô số dị tộc ở nơi này dựng lên.

m thanh nổ vang không ngừng bộc phát, từng đạo ánh sáng pháp thuật nương theo một chút pháp khí cực lớn oanh kích vào trên trận pháp của Triêu Hà Sơn, khiến cho trận pháp càng lúc càng vặn vẹo, chấn động mãnh liệt.

Mà bên trong Triêu Hà Sơn, có hơn mười Chấp Kiếm Giả bảo vệ nơi này, thần sắc từng người đều mang theo ý chí thề sống chết bảo vệ, phía trước bọn họ là vị Chấp Kiếm Giả tu vi Nguyên Anh duy nhất kia.

“Thủ vững, chúng ta cùng tồn vong với nơi đây!” Vị Chấp Kiếm Giả tu vi Nguyên Anh kia ngẩng đầu, nhìn về phía chiến trường Phong Hải Quận xa xôi, nhẹ giọng mở miệng.

Mặc dù giọng nói yếu ớt, nhưng lại mang theo sự kiên quyết.

Chúc các vị đạo hữu năm mới phát tài phát lộc, các kế hoạch hay dự định đều thành công!

Chương 1075: Không làm mà cũng có ăn... (1)

Bên trong uyên hải, khu vực ngón tay Thần Linh đoạt xá trở thành một mảnh tĩnh lặng.

Dị chất trong nơi này vô cùng nồng đậm, cảm giác mơ hồ và vặn vẹo ở bốn phía cũng rất mãnh liệt, khiến cho phiến khu vực này dần dần thật sự trở thành cấm khu.

Mà đầu nguồn của cấm khu, chính là một cỗ thân hình sừng sững chống trời bên trong chỗ sâu.

Thân thể này cao tới 300 trượng, tựa như là một Ma Thần.

Trên người không có bất kỳ quần áo nào, cả người trần trụi đứng đó, mây mù lưu động khắp bốn phía, dường như là một vật chết, chỉ có phù văn lập lòe bất định không nhìn rõ, tràn ra từng trận khí tức cổ xưa bên trên làn da, mới khiến cho thân hình này tăng thêm một chút hoạt tính.

Mà xuyên thấu qua sương mù, có thể mơ hồ nhìn thấy một thân thể cường tráng, làm cho người ta có một loại cảm giác như đối mặt với cự sơn, bờ vai rộng rãi tựa như có thể nâng lên cả bầu trời, tỉ lệ thân thể hoàn mỹ cùng với khí tức hùng hậu, còn có gương mặt tuấn mỹ yêu dị kia, tạo ra một cảm giác tràn đầy tà dị bên trong khu vực sương mù do dị chất hóa thành này.

Cũng lộ ra lực hấp dẫn chí mạng.

Nhất là theo thời gian trôi qua, trên thân hình giống như Ma Thần này chậm rãi tràn ra những tia thất thải hào quang.

Lúc đầu ánh sáng này cũng rất yếu ớt, nhưng dần dần càng lúc càng trở nên sáng ngời rực rỡ, cho đến cuối cùng, hào quang bảy màu khuếch tán khắp bát phương, khiến cho thân thể Thần Ma này dâng lên một cỗ cảm giác thần thánh.

Hết thảy mọi thứ, khiến cho thân hình vừa tà mị lại vừa thần thánh này dung hợp hoàn mỹ lại với nhau.

Cho đến hồi lâu, thân thể khổng lồ này khẽ chấn động nhỏ, bắt đầu chậm rãi phân giải.

Đầu tiên là phần đầu, theo sau là gáy, tiếp theo là thân hình và tứ chi, giống như cởi mũ giáp vậy, hóa thành vô số sợi tơ máu thịt, trở về đến bên trong thân hình, cũng chính là trong thân thể Hứa Thanh.

Sau một lúc lâu, khi tất cả sợi tơ máu thịt dung nhập vào thân thể Hứa Thanh, thân hình Thần Ma 300 trượng tan biến, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra một tia mờ mịt, hết thảy mọi thứ lúc trước đều phát sinh ở bên trong thức hải, cho nên sau khi khôi phục, liền giống như vừa tỉnh một giấc mộng vậy.

Hai mắt Hứa Thanh vừa mở, lập tức há miệng phun ra một ngụm máu tươi màu đen.

Nhưng lại không hề có biểu hiện bị thương nào cả, ngược lại còn cảm thấy một cỗ cảm giác toàn thân thông thấu dào dạt khắp nơi trên cơ thể, còn có một luồng lực lượng thân thể vượt qua lúc trước rất nhiều, trong một cái chớp mắt, tràn ngập khắp toàn thân Hứa Thanh.

Dưới lực lượng thân thể không ngừng hiện ra, hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, vẻ mờ mịt trong mắt cũng rất nhanh biến thành rõ ràng.

“Thân thể của ta...” Hứa Thanh cúi đầu cảm thụ thân hình của mình một chút, sau đó tâm thần của hắn liền chấn động vài cái.

Cỗ thân thể này khiến cho hắn vừa quen thuộc lại vừa cảm thấy lạ lẫm, sau khi trầm mặc mấy hơi thở, trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, chợt nhoáng một cái lao về phía trước, nhanh chóng di chuyển, thế mà lại trực tiếp dấy lên tiếng xé gió bén nhọn, trong chớp mắt đã xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng.

Loại tốc độ này, cực kỳ kinh người.

Mà nơi hắn đứng lúc trước, lúc này vẫn còn có một đạo tàn ảnh đang từ từ tản đi.

“Tốc độ của ta... .” Hứa Thanh hít sâu, bị chính tốc độ của mình làm cho thay đổi sắc mặt.

Hắn cảm giác tốc độ thân thể lúc này của mình, đã nhanh hơn lúc trước ba lần trở lên.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, nắm tay phải lại, đấm về phía trước một cái.

Một quyền hạ xuống, rõ ràng không sử dụng bất luận pháp thuật gì, chỉ là lực lượng thân thể, liền khiến cho hư vô trước mặt xuất hiện vòng xoáy, âm thanh ầm ầm bộc phát, một cơn gió bão hình thành ở phía trước mặt hắn, cuốn về bốn phía, những nơi đi qua, tất cả mọi thứ đều bị bẻ gẫy nghiền nát.

Con ngươi Hứa Thanh co rút lại, trong lòng dâng lên gợn sóng cực lớn, hắn có thể cảm nhận được, thân thể của hắn bất đồng rất lớn với lúc trước.

Chẳng những tốc độ và sức mạnh tăng lên quá nhiều, ngay cả trình độ bền bỉ cũng là như thế, năng lực chống đỡ công kích hình như cũng không giống với lúc trước.

Dường như chỉ trong một khoảng thời gian thật ngắn, toàn bộ thân hình của hắn đã trải qua một trận thuế biến nghiêng trời lệch đất.

Đó là cải biến cấp độ thân thể.

Tim Hứa Thanh đập rộn lên, từng trận âm thanh thình thịch truyền ra từ bộ ngực của hắn, vang vọng khắp bát phương, đồng thời hắn cũng tản ra độc cấm của mình, khiến nó tràn ngập khắp toàn thân, kiểm tra trình độ thừa nhận Thần lực của thân thể mới.

Rất nhanh, Hứa Thanh liền phát hiện độc cấm cùng với thân hình của mình có một loại hòa hợp thông suốt trước đó chưa từng có.

Trước kia lúc hắn triển khai độc cấm, thật ra bản thân của hắn cũng sẽ bị ăn mòn, chỉ là dựa vào kháng tính và sự khống chế của hắn, cho nên ăn mòn mới không nghiêm trọng như vậy, hơn nữa thêm cả sự khôi phục của thủy tinh màu tím, mới tạo thành sự cân bằng.

Trong khoảng thời gian ngắn thì không sao, nhưng nếu như chống chịu trong thời gian dài mà nói, cuối cùng vẫn là một tai hoạ ngầm.

Nhưng hiện giờ, sau khi Hứa Thanh cảm thụ thân hình của mình, hắn rõ ràng phát hiện điểm này hầu như đã biến mất.

Bây giờ thân hình của hắn, rất thích hợp để hắn triển khai lực lượng độc cấm.

Tâm tình Hứa Thanh lên xuống, lại thử Tử Nguyệt, phát hiện hiện giờ thân hình của hắn cũng có chỗ tăng thêm trên việc thừa nhận lực lượng của Tử Nguyệt.

Giống như cái thân hình này, vốn chính là chuẩn bị để thích ứng lực lượng Thần Linh.

“Thân thể của Thần…” Hứa Thanh thì thào, trong đầu hiện ra từ ngữ này.

Tiếp theo hắn lần lượt triển khai những pháp thuật khác nhau, sau khi xác minh từng cái, Hứa Thanh rốt cuộc xác định, lần này thân thể của hắn đã có biến hóa toàn bộ mọi mặt.

Loại tạo hóa này, khiến cho tâm thần của hắn vô cùng phấn khởi, nhưng lại cảm thấy hình như có chút không làm mà hưởng.

Hứa Thanh chợt nhớ tới lời một vị đại năng từng nói: “Không làm mà cũng có ăn, chỉ có thể ăn c*t ăn đ*u bu*i.”

Hắn cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng hắn rất nhanh liền bỏ đi cái ý nghĩ này, thì thào nói nhỏ.

“Tất cả đều do ta vượt qua phong hiểm cực lớn mới có được!”

“Hơn nữa cái trạng thái này, có lẽ vẫn chưa phải là thân thể Thần Linh chân chính…“Hứa Thanh nhớ lại ký ức trước lúc hắn thức tỉnh, nhớ lại cảm giác về cái thân hình vỏ ngoài tới 300 trượng kia, lại nội thị thân hình lúc này của mình, hắn phát hiện bên trong máu thịt của mình tồn tại rất nhiều sợi tơ màu vàng.

Số lượng những sợi tơ màu vàng này vô cùng nhiều, tràn ngập khắp toàn bộ thân thể, bất luận một đạo nào đều ẩn chứa cảm giác thần thánh, sau khi Hứa Thanh cảm ứng, liền biết chúng nó vô hại và cũng có thể điều khiển.

Chỉ là nguồn để điều khiển chúng nó không phải là pháp thuật và tu vi, chỉ khi vận dụng lực lượng độc cấm và Thần nguyên của Tử Nguyệt mới có thể sử dụng chúng nó.

Nhưng cho dù như vậy vẫn không thể khiến cho những sợi tơ màu vàng này rời khỏi thân thể, tạo thành vỏ ngoài 300 trượng như trước kia.

“Như vậy xem ra, thân thể vỏ ngoài 300 trượng lúc trước kia mới thật sự là thân thể Thần Linh, nhưng tiếc là bây giờ ta không cách nào hình thành được…“Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn biết rõ, tình huống này là do Thần lực trong cơ thể của hắn còn chưa đủ.

Chương 1076: Không làm mà cũng có ăn… (2)

“Đây là thân hình mà ngón tay Thần Linh chuẩn bị cho nó.” Thần thức Hứa Thanh đảo qua Thiên Cung thứ mười trong thức hải.

Trong lồng giam giống ở nhà tù 132 khu Đinh, một ngón tay huyết sắc lẻ loi trơ trọi nằm đó, đang ngủ say.

Hình như bởi vì bên trong quá mức cô độc, cho nên nó ngủ cũng không hề an ổn, thỉnh thoảng lại rung người lắc lư vài cái.

“Tiếc là không thể khống chế, nhưng sẽ có một ngày, ta có thể sử dụng được thủy tinh màu tím, hoàn toàn phong ấn nó, sau đó lấy ra sử dụng giống như là Ảnh Tử.”

Hứa Thanh cũng không bị lời mà ngón tay nói lúc trước ràng buộc suy nghĩ, điểm này sư phó của hắn đã từng nói qua, lúc trước bọn họ đi tới rất nhiều tông môn để trộm bí tịch pháp thuật, lúc rời đi, Thất gia đã kêu Hứa Thanh vái một cái, sau đó nói cho hắn biết rằng như vậy đã là hoàn lễ rồi, về sau nếu mà đối địch, có thể yên tâm mà đánh giết.

Giờ phút này, cũng là như thế.

Hứa Thanh cảm thấy lời sư phó nói rất có đạo lý, cho nên liền chắp tay vái về phía trước một bái.

Mặc dù phía trước không có cái gì, chỉ là sương mù, nhưng Hứa Thanh biết rõ, có một số việc tâm thành lại linh, chủ yếu nhìn ở việc thành tâm.

Bản thân mình thành tâm, vậy thì cho dù phía trước không có gì, nhưng cũng tương tự như là bái tạ ngón tay Thần Linh vậy.

Cái suy luận này, chính là Thất gia truyền thụ cho Hứa Thanh, Hứa Thanh cảm thấy rất đúng.

Nhưng mà vì để cho đối phương có thể yên tâm ngủ say, sau khi vái xong, Hứa Thanh liền nhìn quanh bốn phía.

Sau khi cảm giác một chút, thân thể của hắn nhoáng một cái, tan biến ngay tại chỗ, hóa thành một đạo tàn ảnh xuất hiện ở một nơi xa xa.

Trên mặt đất nơi này, có một bức tranh ố vàng.

Một nhà bốn thế hệ bên trong bây giờ chỉ còn lại có một mình lão đầu, biểu cảm của lão vô cùng hoảng sợ, nhưng lão không hề cô độc, bởi vì tuy rằng nhân số chỉ có một mình lão, nhưng bên người còn có một con Thương Long dữ tợn đang mở cái miệng rộng về phía lão.

Nhìn qua bức tranh này, ánh mắt Hứa Thanh trở nên lạnh lẽo, giơ tay phải lên, cách không trảo một cái, bức tranh lập tức từ mặt đất bay lên, rơi vào trong tay Hứa Thanh, lúc này Thương Long ở bên trong cũng có cảm giác, nhanh chóng bay ra từ bên trong bức vẽ.

Sau khi truyền ra một tiếng kêu về phía Hứa Thanh, nó liền nấc một cái, chui vào trong cơ thể Hứa Thanh, quay về nội cung của tòa Thiên Cung thứ sáu.

“Cút ra đây!” Hứa Thanh lạnh nhạt nhìn bức tranh trước mặt, nhàn nhạt mở miệng.

Thương Long trong Thiên Cung thứ sáu run lên, nhưng rất nhanh liền phát hiện những lời này không phải nói với mình, vì vậy liền yên tâm lại.

Về phần lão đầu trong bức tranh, giờ phút này càng thêm run rẩy, không dám ngỗ nghịch, nhanh chóng chui ra từ bên trong bức tranh, sau khi biến ảo thành hình người, liền trôi lơ lửng ở phía trước Hứa Thanh, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hứa Thanh.

Thân thể của lão không khống chế nổi mà run rẩy, mồ hôi lạnh tràn ngập trên trán, trong mắt lộ ra kinh nghi bất định.

“Ngài… Ngài là Thần do trời trọn hay vẫn là trấn thủ đại nhân?” Lão đầu Đan Thanh Tộc run rẩy, cẩn thận mở miệng.

Lão có chút không rõ người trước mắt này rốt cuộc là ai.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, truyền ra một đạo thần niệm về phía Ảnh Tử.

Ảnh Tử lập tức bay lên khỏi mặt đất, tràn ra khí tức kinh khủng, bày ra tạo hình dữ tợn, giương nanh múa vuốt.

Bề ngoài như thế, nhưng trên thực tế hiện giờ đáy lòng Ảnh Tử cũng sợ hãi muôn phần, lúc trước Hứa Thanh bị đoạt xá nó liền trốn đi, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít mang theo một chút chờ mong, nó chờ mong thủy tinh màu tím bị Thần Linh phá hỏng… Nói như vậy, nó không chừng có thể thừa cơ hội có được tự do.

Nhưng theo thủy tinh màu tím cường hãn bộc phát, theo ngón tay Thần Linh kêu rên, sợ hãi của Ảnh Tử cũng ngay lập tức tăng đến cực hạn, trong đó cũng có một tia tuyệt vọng.

Nhưng vô luận như thế nào, nó cũng không muốn chết, vì vậy giờ phút này vì biểu lộ trung thành, nó vội vàng truyền ra âm thanh nuốt nước miếng, trên thân hiện ra vô số con mắt, toàn bộ đều gắt gao nhìn chằm chằm lão đầu Đan Thanh Tộc, giống như chó dữ phát ra tiếng gâu gâu uy hiếp vậy.

Mà chớp mắt khi nhìn thấy Ảnh Tử, thần sắc của lão đầu Đan Thanh Tộc hoàn toàn đại biến, nghẹn ngào kêu rên.

“Ngài ngài ngài… Ngài là trấn thủ đại nhân!!”

“Điều này sao có thể, không phải ngài đã bị ngón tay Thần Linh đoạt xá rồi sao, Thần Linh đoạt xá, còn có thể thất bại?”

Thân thể của lão đầu Đan Thanh Tộc chấn động mãnh liệt, tự nhiên lão biết Ảnh Tử, dẫu sao lúc ban đầu ở trong nhà tù 132 khu Đinh, Ảnh Tử cực kỳ hứng thú với lão.

Hứa Thanh lạnh nhạt quét qua, Ảnh Tử lập tức hiểu ra, hóa thân chân chính chó dữ, trực tiếp nhào tới, điên cuồng cắn xé.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng lão đầu Đan Thanh Tộc truyền ra.

Hứa Thanh không đi để ý tới, đi về phía cái đầu và sư tử bằng đá.

Lúc này cái đầu cùng với sư tử bằng đá vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục, cho nên dù là chúng nó có lòng chạy trốn, nhưng cũng không cách nào làm được.

Chân của sư tử bằng đá chưa mọc hết, cái đầu cũng mới chỉ khôi phục có một nửa.

Lúc nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh, cả hai bọn nó đều kịch liệt run rẩy.

Cũng giống như lão đầu Đan Thanh Tộc, bọn nó vốn không biết Hứa Thanh có còn là Hứa Thanh nữa hay không, nhưng âm thanh truyền ra từ trong sương mù của lão đầu Đan Thanh Tộc cũng khiến cho bọn nó có chỗ phán đoán.

Nhưng phán đoán này, lại càng mang đến cảm giác sợ hãi mãnh liệt hơn.

“Thần Linh cũng không thể đoạt xá? Trời ạ…” Cái đầu khóc, nhất là khi thấy Ảnh Tử một bên không ngừng cắn xé bức tranh kêu rên, thân thể của nó run rẩy, vội vàng mở miệng.

“Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, lúc trước tiểu nhân đã đoán ra tên Thần Linh vị cách hèn mọn kia làm sao có thể là đối thủ của đại nhân ngài được, còn có lão bất tử Đan Thanh Tộc này nữa, cho dù lão giảo hoạt như thế nào, đại nhân hơi động ngón tay chút, liền khiến cho lão vạn kiếp bất phục!”

“Giờ phút này tiểu nhân vô cùng kích động, nhà tù 132 khu Đinh chúng ta, rốt cuộc sắp đại đoàn viên rồi!” Cái đầu hiện ra vẻ mặt nịnh nọt, nhanh chóng mở miệng.

Lão tổ Kim Cương Tông quét một chút, bay ra từ trong trữ vật của Hứa Thanh, ở một bên nhắc nhở.

“Chủ tử, cái đầu tà ác này nghĩ một đằng nói một nẻo, nhìn như đang nịnh nọt, nhưng tròng mắt lại chuyển động, nói rõ nó đang cân nhắc chạy trốn như thế nào, giống như Tiểu Ảnh, đám này đều là lũ phản cốt đâm sâu vào trong xương tủy, một khi chủ tử gặp chuyện không may, bọn nó sẽ không phải nhất thể cùng ngài, nhất định sẽ hả hê đứng nhìn, tiểu nhân đề nghị nên hoàn toàn trấn áp!”

Cái đầu biến sắc, mở to hai mắt nhìn que sắt màu đen, hít sâu một hơi, vừa định muốn phản bác.

Hứa Thanh dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn cái đầu một chút, vung lên tay phải lên, tòa Thiên Cung thứ mười của hắn lập tức ầm ầm huyễn hóa ra ngoài, ở bên trên tràn ngập một tầng ánh sáng màu tím, phong ấn ánh sáng màu đỏ trên thân tòa Thiên Cung thứ mười.

Một khắc nhà tù 132 khu Đinh xuất hiện, cái đầu ngây ngốc một chút, đôi mắt trợn to, lộ ra cảm giác mờ mịt và không cách nào tin.

“Không phải ngươi muốn đoàn viên sao, lăn vào trong đi.” Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Chương 1077: Thân ảnh trên Hoan Hỉ Hoa (1)

Sau khi cái đầu nghe thấy giọng nói không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào của Hứa Thanh, nó càng run rẩy mãnh liệt hơn.

Nó không ngờ rằng mình chỉ thuận miệng nói đoàn viên, thế mà Hứa Thanh thật sự thực hiện được.

Một màn này, khiến nó trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này lão tổ Kim Cương Tông ở bên cạnh cũng vô cùng phấn khởi thúc giục.

“Còn không đi vào!”

Lần này cái đầu thật sự muốn khóc, vừa muốn nói gì đó, nhưng Hứa Thanh đã vung tay lên, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, nó bị cưỡng ép đưa vào trong nhà tù 132 khu Đinh.

Đưa tới phòng giam vốn thuộc về nó từ lúc đầu.

Một cái nháy mắt khi vào trong nhà tù, cái đầu liền lập tức cảm nhận được sự tồn tại của ngón tay Thần Linh, tiếng kêu rên thảm thiết cũng hóa thành hoảng sợ.

“Cái này… này…này…”

Không đợi nó kịp phản ứng, một tia sáng lập lòe hiện ra, sư tử bằng đá cũng bị đưa vào trong nhà tù, rơi vào trong phòng giam đã từng thuộc về nó, nằm sấp ở trong đó, thân thể của nó phịch một tiếng, hóa thành bộ dạng Vân Thú.

Sau khi mờ mịt cảm giác khắp bốn phía, nó lặng yên xoay người, lại tự ăn xúc tu của mình, giống như chỉ có như vậy, mới có thể để cho đáy lòng của nó an ổn một chút.

Chỉ là, trước mỗi lần ăn tươi xúc tu, xúc tu của nó đều biến thành bộ dạng của cái đầu.

Từ đây cũng có thể thấy được mối hận của nó với lời đoàn viên của cái đầu.

Sau khi chú ý tới một màn này, cái đầu thật sự khóc.

Nhưng không đợi nó nhỏ bao nhiêu nước mắt xuống, bên trong nhà tù 132 khu Đinh lại lần nữa lập lòe phát ra tia sáng, lão đầu Đan Thanh Tộc, xuất hiện.

Vì để cho ngón tay Thần Linh có cảm giác quen thuộc thân thiết, Hứa Thanh không nghĩ biện pháp giết chết lão già này, mà đưa vào trong nhà tù và trấn áp lại.

Khắp người lão đầu Đan Thanh Tộc đều là vết cắn xé, bộ dạng giống như tổ ong, chớp mắt khi nhìn thấy nhà tù 132, lão tương tự há hốc mồm, nhất là nhìn qua nhà tù quen thuộc, nghe cái đầu kêu rên, nhìn qua ngón tay Thần Linh ngủ say, biểu cảm của lão cũng xuất hiện vẻ hoảng hốt.

“Nhà tù 132 khu Đinh, sắp đoàn viên rồi.” Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng vào bên trong nội cung của tòa Thiên Cung thứ mười.

Cái đầu thút thít nỉ non, sư tử bằng đá cắn nuốt xúc tu, lão đầu Đan Thanh Tộc run rẩy.

Nhưng ngón tay Thần Linh hiển nhiên đã tìm được cảm giác quen thuộc trước kia, đã ngủ an ổn hơn rất nhiều.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh không để ý tới Thiên Cung thứ mười của mình nữa, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Triêu Hà Sơn, thân thể nhoáng một cái, vội vã rời đi.

Lúc trước hắn không cách nào chạy đường dài ở phía dưới uyên hải này, nhưng thân thể bây giờ của hắn, đã có thể làm được điểm này.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Một ngày sau, khi còn cách Triêu Hà Sơn hai ngày lộ trình, phía dưới uyên hải, trong lúc đang gấp rút đi về phía trước, bước chân Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, trong mơ hồ, hắn tựa như nghe được xa xa có tiếng cầu cứu truyền đến.

Nếu như đổi thành thân thể lúc trước, ngũ giác của hắn sẽ không nhạy cảm như thế, sau khi lần nữa xác minh thân thể hiện giờ của mình không giống người thường, Hứa Thanh cũng cẩn thận chú ý tới tiếng kêu cứu truyền đến này.

Sau khi hắn ngưng thần chú ý, tiếng kêu cứu cũng chậm rãi trở nên rõ ràng hơn.

“Cứu mạng… . Có ai không, cứu mạng với… Cứu ta… . .”

Giọng nói rất yếu ớt rơi vào trong tai Hứa Thanh, hắn nhướn mày lên, cảm thấy giọng nói có chút quen thuộc.

Sau khi suy nghĩ một chút, Hứa Thanh lập tức nhận ra.

“Ninh Viêm?”

Hứa Thanh kinh ngạc, nhìn uyên hải đen nhánh chung quanh, nhớ tới lúc đối phương truyền tống rời đi ở trên cây Thập Tràng, đến bây giờ chưa về.

“Chẳng lẽ bởi vì nơi đây tương đối nhiều Thái Dương Phong, cho nên lúc gã truyền tống đến nơi này, gặp phải ngoài ý muốn, thế nên không trở về được?”

Hứa Thanh hiếu kỳ, men theo âm thanh tìm tới, sau nửa canh giờ, hắn nhìn thấy ở dưới đáy uyên hải này, có một đóa cực lớn, bông hoa đẹp đẽ nở rộ ở xa xa.

Đó là Hoan Hỉ Hoa.

Trên đóa hòa tầm hơn mười trượng, mọc ra rất nhiều cánh hoa nhiều màu sắc, trong lúc bọn chúng không ngừng nhúc nhích, có mấy trăm cái nhị hoa phiêu tán ra khắp bốn phía, huyễn hóa thành nữ tử của từng dị tộc.

Chúng nó cũng không lan tràn ra ngoài uyên hải, mà túm tụm lại một chỗ, thần sắc từng người đều mang theo vẻ vui thích, đang không ngừng hấp thụ trên mặt hoa.

Trong lúc vô số cánh hoa chập chờn, có thể nhìn thấy bên trên mặt hoa mơ hồ có một người đang nằm.

Chính là Ninh Viêm.

Gã quần áo không chỉnh tề, trạng thái gần như hấp hối, thân thể khô gầy giống như một bộ hài cốt.

Hai mắt vô thần lộ ra mờ mịt và ngây ngốc, theo những yêu nữ dị tộc bốn phía hấp thụ, thân hình của gã cũng không ngừng run rẩy, càng lúc càng suy yếu, đồng thời trong miệng cũng không ngừng truyền ra tiếng cầu cứu yếu ớt.

"Cứu mạng… Cứu mạng…"

Hoan Hỉ Hoa, là một loại quỷ thực đặc thù của Triêu Hà Châu, trên đường đi đến Hứa Thanh đã nhìn thấy một đóa, cũng lần đầu nghe nói về nó, hình như đàn ông cường tráng bình thường cũng chỉ mất ba đến năm hô hấp liền bị Hoan Hỉ Hoa này hút cạn sinh mệnh tinh huyết, trở thành một cỗ thây khô.

Coi như là cường giả Kết Đan, cũng không kiên trì được quá lâu.

Mà đặc điểm của loại hoa này, là lúc nở rộ, nhị hoa của nó sẽ biến ảo trở thành nữ tử của từng tộc quần khác nhau, vả lại từng người đều phù hợp với thẩm mỹ chủ yếu của tộc đó, dùng cách này để thu hút người đi qua.

Thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái, nhìn đóa Hoan Hỉ Hoa cực lớn trước mặt này.

So với đóa hoa hắn nhìn thấy trên đường lúc trước, đóa hoa này nhỏ hơn một chút, nhưng vẻ đẹp của nó lại hoa mỹ hơn nhiều.

Nhất là những nữ nhân đủ chủng tộc mà nó huyễn hóa ra, màu da từng người đều hồng nhuận phơn phớt, thân thể sung mãn, vô cùng kiều mị, hiển nhiên là Ninh Viêm đã cung cấp bồi dưỡng cho các nàng vô cùng phong phú.

"Nếu như… . Ninh Viêm thật sự bị truyền tống đến đây, như vậy thì đã trải qua bao lâu rồi, thế mà gã vẫn còn sống!" Sắc mặt Hứa Thanh có chút biến đổi, sau khi nhớ lại một màn trên cây Thập Tràng, hắn càng lúc càng cảm thấy phán đoán của đội trưởng không sai.

"Trên người kẻ này, có vấn đề lớn."

Chương 1078: Thân ảnh trên Hoan Hỉ Hoa (2)

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đảo qua Ninh Viêm gầy như que củi, chuẩn bị cứu gã một lần.

Dù sao đối phương thân là vũ khí của hắn và đội trưởng, lúc sử dụng cũng tương đối thuận tay, nếu thấy chết mà không cứu, có chút đáng tiếc.

Hứa Thanh biểu cảm bình tĩnh, cất bước đi đến.

Vừa mới tới gần, đóa Hoan Hỉ Hoa kia lập tức nhận ra nguy hiểm, dưới sự chấn động, những nhị hoa vờn quanh bên người Ninh Viêm đồng loạt chuyển động, nhìn về phía Hứa Thanh đang đi tới.

Khác với khi gặp phải những người lữ hành khác, lần này những nhị hoa dị tộc này rõ ràng cảm thấy nguy cơ, nhe răng về phía Hứa Thanh, phát ra âm thanh uy hiếp để bảo vệ đồ ăn.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, bước từng bước tới gần.

Mắt thấy như thế, chỗ nhị hoa của Hoan Hỉ Hoa chấn động, phun ra mảng lớn sương mù màu hồng nhạt, trong lúc sương mù bay về bốn phía, đóa hoa này thế mà lại di chuyển trên mặt đất, giống như muốn chạy trốn.

Mà trong sương mù này, những nhị hoa khác phái kia cũng nhao nhao vặn vẹo rời khỏi thân thể Ninh Viêm, bay thẳng đến phía Hứa Thanh, muốn ngăn cản hắn.

Nhưng không đợi chúng tới gần, trong thời gian ngắn, mấy nhị hoa dị tộc khác tiến tới gần nhất lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, mắt thường cũng có thể nhìn thấy thân thể của chúng trở nên hư thối, hóa thành nước đen, rơi vãi trên mặt đất.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn cảm thấy dùng thân hình bây giờ của mình triển khai độc cấm, tốc độ bộc phát hình như cũng nhanh hơn một chút.

Trong lúc suy tư, Hứa Thanh tiếp tục đi đến.

Những nơi đi qua, toàn bộ nhị hoa bốn phía tiến tới gần đều trở nên hư thối, nhao nhao héo rũ, trên gương mặt những dị tộc xinh đẹp do nhị hoa huyễn hóa ra đều lộ ra sự sợ hãi, sau khi thét lên liền nhao nhao rút lui, run rẩy.

Bộ dạng biểu cảm rằng ngươi đừng có tới đây.

Một màn này, không khỏi khiến Hứa Thanh cảm thấy có chút quen thuộc.

Hắn nghĩ tới tràng cảnh khi Thiên Cung của mình đối mặt với thủy tinh màu tím, cũng nghĩ đến cảnh tượng cùng loại trên người ngón tay Thần Linh.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn không thích cảnh tượng này, vì vậy giơ chân lên bước một cái, đại địa lập tức nổ vang, những nhị hoa khác của Hoan Hỉ Hoa đồng loạt tan vỡ, toàn bộ đều vỡ vụn.

Chỉ còn lại một cây Hoan Hỉ Hoa không có nhị hoa đang hoảng sợ run rẩy.

Hứa Thanh vừa lòng thoả ý, đi tới trên mặt hoa, từ trong rất nhiều cánh hoa, kéo thân hình khô gầy run rẩy của Ninh Viêm ra ngoài.

Toàn thân Ninh Viêm trần trụi, suy yếu nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ cầu cứu.

“Hứa Thanh sư huynh, tại sao ngươi lại ở chỗ này… Cứu mạng… . Cứu ta…”

Hứa Thanh thấy thiếu niên trước mắt bị hành hạ đến trình độ như vậy, đáy lòng cũng có chút cảm khái, cũng có thêm càng nhiều nhận thức hơn đối với thế giới đáng sợ này.

Vì vậy hắn lấy ra đan dược cho Ninh Viêm ăn… Tiếp theo lại lấy ra một bộ y phục, phủ lên trên người gã, vịn Ninh Viêm suy yếu, rời khỏi Hoan Hỉ Hoa.

Theo hắn rời khỏi, Hoan Hỉ Hoa phía sau hắn lập tức bị sương độc tràn ngập, nhanh chóng hư thối, cho đến lúc cuối cùng, theo một âm thanh thê lương vang vọng ra, cả cây hoa sụp đổ xuống, trở thành một mảng nước đen lớn.

Một khắc Hoan Hỉ Hoa diệt vong, thân thể Ninh Viêm được Hứa Thanh đỡ cũng dừng lại, trong mắt khôi phục một chút thần thái, quay đầu nhìn về phía Hoan Hỉ Hoa, thần sắc mang theo phức tạp.

“Không nỡ?” Mắt thấy Ninh Viêm sau khi thanh tỉnh hiện ra biểu cảm như thế, Hứa Thanh kinh ngạc.

“Không… .” Ninh Viêm run rẩy, vội vàng nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra cảm kích mãnh liệt.

“Hứa Thanh sư huynh, ân cứu mạng, kiếp này Ninh Viêm không quên! Tại sao ngươi biết ta đang ở… .”

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Hứa Thanh bất động thanh sắc, hỏi một câu.

Hắn muốn biết đối phương có nhận ra thân phận của mình lúc ở trên cây Thập Tràng hay không.

Nhưng mà bất kể có nhận ra hay không, thật ra cũng không quan trọng, dẫu sao bốn người bọn họ đã làm một chuyện lớn, một khi truyền đi, kết cục sẽ khó mà nói.

“A?” Ninh Viêm chần chờ một chút, thấp giọng mở miệng.

“Hứa Thanh sư huynh, ta ra ngoài Triêu Hà Châu chấp hành nhiệm vụ, bị những thứ Hoan Hỉ Hoa chết tiệt này bắt được, vất vả hồi lâu… .”

“Cho nên ngươi không biết được tình trạng bây giờ của Phong Hải Quận?” Hứa Thanh nhìn Ninh Viêm.

Ninh Viêm sững sờ, gã không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, trên thực tế thì phán đoán lúc trước của Hứa Thanh không hề sai, lúc gã truyền tống quả thật đã bị lạc đến nơi này, vốn định rời khỏi nhưng lại gặp phải Hoan Hỉ Hoa.

Lúc đầu, gốc Hoan Hỉ Hoa này cũng chỉ là một đóa hoa nhỏ, uy lực tầm thường, nhưng gã cũng chẳng biết tại sao, theo thời gian trôi qua, đóa hoa này rõ ràng càng lúc càng lớn, hấp lực cũng càng lúc càng mạnh… . Vì vậy gã liền không cách nào giãy giụa, bị hút cho đến tận bây giờ.

Hứa Thanh đã nhìn ra đáp án từ trên vẻ mặt Ninh Viêm.

“Xem ra gã cũng không đoán được là ta… .” Hứa Thanh cũng không nhiều lời, đi thẳng về phía trước.

Đáy lòng Ninh Viêm lo lắng không thôi, gã vốn dĩ đã sợ hãi Hứa Thanh, bây giờ sau khi nhìn thấy, chẳng biết tại sao trong bản năng lại càng sợ hơn, gã có thể mơ hồ cảm nhận được, so với trong trí nhớ của gã, Hứa Thanh lúc này hình như càng trở nên cường hãn và đáng sợ hơn rất nhiều, vì vậy vội vàng cẩn thận đi theo sau lưng Hứa Thanh.

“Hứa Thanh sư huynh… Chúng ta đi đâu?” Ninh Viêm lo lắng không yên hỏi.

“Đi Triêu Hà Sơn một chuyến.” Phía trước Ninh Viêm truyền đến giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, theo Hứa Thanh và Ninh Viêm đi về phía trước, bọn họ cũng càng lúc càng cách Triêu Hà Sơn gần hơn.

Cùng lúc đó, nguy cơ trên Triêu Hà Sơn cũng đã đến thời khắc mấu chốt.

Thiên địa truyền ra từng trận gào thét, từng cây gai sắc nhọn màu đen từ bát phương bắn đến Triêu Hà Sơn, oanh kích vào trên trận pháp của Triêu Hà Sơn.

Trùng kích mạnh mẽ khiến cho trận pháp rung động mãnh liệt, liên tiếp truyền ra âm thanh nổ vang.

Thả mắt nhìn đi, giờ phút này bên trên trận pháp của Triêu Hà Sơn có rất nhiều những cây gai sắc nhọn màu đen như vừa rồi, số lượng trọn vẹn tới mấy nghìn.

Mà bọn chúng đâm vào, cũng khiến cho dấu hiệu vỡ vụn của trận pháp Triêu Hà Sơn càng lúc càng thêm rõ ràng.

Hình như, sắp không kiên trì được bao lâu nữa.

Chương 1079: Một đạo hào quang chấn nghìn ma (1)

Phía ngoài Triêu Hà Sơn, mỗi một cây gai sắc gào thét phóng đến đều bộc phát ra lực lượng hủy diệt.

Nhất là những cây gai này còn có hiệu quả giam cầm đối với trận pháp.

Đưa mắt nhìn tới, sau khi chúng nó xuyên thấu lớp phòng hộ của trận pháp Triêu Hà Sơn, liền tạo thành từng đạo tia chớp màu đen ở bên trên, sau đó kết nối vào một chỗ với nhau, phát ra tia điện sáng lóng lánh, cho dù trận pháp của Triêu Hà Sơn cường hãn, cuối cùng cũng bị nó làm cho trở nên suy yếu xuống.

“Trập pháp sắp bị phá rồi!”

“Ha ha, mọi người tăng thêm chút sức!”

“Sau khi trận pháp bị phá, chúng ta liền toàn lực xông vào, giết tất cả mọi người, đoạt toàn bộ đồ vật, phá hủy ngọn núi này!”

Trận vây công Triêu Hà Sơn lần này, là có dự mưu và chuẩn bị từ trước, hiện giờ có tới hơn 1000 tu sĩ đang vây quanh Triêu Hà Sơn.

Trong này lấy hơn tám mươi phạm nhân Hình Ngục Ti làm hạch tâm, còn lại phần lớn là tán tu ác độc được bọn họ hiệu triệu tới.

Thậm chí sau lưng của bọn họ còn có một chút đại tộc của Triêu Hà Châu ẩn giấu danh tính.

Nếu nhìn lên những cây gai sắc trên trận pháp sắp tan vỡ của Triêu Hà Sơn, cùng với đủ loại bố trí, liền biết tu sĩ tầm thường chắc chắn không thể làm được điều này, thường thường chỉ có đại tộc mới có.

Về phần tu vi, bên trong hơn 1000 tu sĩ đa số là tu sĩ Trúc Cơ và Kết Đan, mặc dù trong đó cũng có Nguyên Anh, nhưng cũng không nhiều, tựa hồ chỉ có ba vị.

Ba vị Nguyên Anh, hai nam một nữ, đều là tu sĩ dị tộc, trong đó một tên nam nhân trên mặt có mọc lân phiến, một tên có bốn cánh tay, còn người nữ kia nhìn như trung niên, nhưng trên mi tâm lại có một gương mặt quyến rũ nhỏ nhắn, có phần quái dị.

Về phần tu vi, từ trên khí tức tràn ra từ thân thể của bọn họ mà đoán, ngoại trừ người nữ tử trung niên là Nguyên Anh trung kỳ, hai người còn lại đều là Nguyên Anh sơ kỳ.

Bọn họ đều là phạm nhân chạy trốn từ khu Bính của Hình Ngục Ti, nhìn từ mặt ngoài thì bọn họ cũng là người đề xuất trận vây công Triêu Hà Sơn lần này.

Giờ phút này ánh mắt của ba người đều hiện lên vẻ lạnh lẽo, nhìn chằm chằm tới Triêu Hà Sơn phía trên màn trời.

“Chấp Kiếm Đình thế mà không hề cầu viện, ngược lại còn khiến tông môn các tộc khác đừng tới! Như thế này, có chút không giống với tình huống chúng ta dự đoán.. . .”

“Là mấy đại tộc dự đoán, không phải chúng ta dự đoán, lại nói, lần này chúng ta coi như cũng đã phối hợp vô cùng tốt rồi, tình huống hiện giờ đã như thế này... Không bằng trực tiếp cướp đoạt xong lại tính!”

“Không sai, ta đã muốn ăn thịt Chấp Kiếm Giả từ rất lâu rồi.”

Ba tên dị tộc Nguyên Anh này nhe răng cười, sau đó lập tức hạ lệnh kích hoạt vũ khí phá trận ở bốn phía, rất nhanh lại có thêm càng nhiều những cây gai sắc nhọn màu đen được bắn ra, oanh kích tới trận pháp.

Trận pháp chấn động kịch liệt, toàn bộ Triêu Hà Sơn cũng dấy lên gợn sóng.

Hơn mười Chấp Kiếm Giả lưu thủ bên trong Triêu Hà Sơn cũng cảm thụ được đất rung núi chuyển, giờ phút này trên mặt từng người đều lộ ra vẻ bi phẫn, bọn họ rất rõ ràng đây là một trận phòng thủ không có phần thắng.

Bởi vì bọn họ sẽ không có viện quân, cũng không thể có viện quân.

Toàn bộ Chấp Kiếm Đình cùng với nhân tộc chủ lực trên Triêu Hà Sơn đều đã đi tới chiến trường, tất cả lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ cũng đều bị Quận Đô tiếp quản, tất cả đều vì thủ hộ Phong Hải Quận, giao chiến sinh tử cùng Thánh Lan tộc rất khó có thể chạy về, cũng rất khó có thể cứu viện.

Khả năng viện quân duy nhất, thật ra chính là những tông môn và các tộc đã phong sơn của Triêu Hà Châu.

Mặt khác, loạn tặc nơi đây còn có cả pháp khí quấy nhiễu, liên tục mở ra nhưng mà thỉnh thoảng sẽ bởi vì một chút chấn động mà xuất hiện buông lỏng, dường như cố ý lưu lại một đoạn thời gian, để cho Triêu Hà Sơn cầu viện.

“Lần này loạn tặc vây công Triêu Hà Sơn, mục đích không phải chỉ là Chấp Kiếm Đình chúng ta, còn có những tông môn nhân tộc bên trong Triêu Hà Châu, bọn họ muốn chúng ta đi cầu viện, từ đó khiến cho toàn bộ thế lực nhân tộc bên trong Triêu Hà Châu chủ động mở trận pháp bảo vệ tông môn đi ra ngoài.”

“Lấy Triêu Hà Sơn làm mồi nhử!”

Trong hơn mười Chấp Kiếm Giả, trên mặt vị Chấp Kiếm Giả tu vi Nguyên Anh mang theo vẻ kiên quyết thề sống chết, nghiến răng mở miệng.

“Cho nên từ đầu đến cuối, ta không hề cầu viện nửa câu, thậm chí ta còn mượn nhờ thời gian đối phương cố ý buông lỏng, báo cho tất cả tông môn nhân tộc trong Triêu Hà Châu biết, tuyệt đối không được tới cứu viện Chấp Kiếm Đình dù chỉ một người nào!”

“Lần này, chúng ta sẽ chiến đấu một mình.”

“Mà pháp bảo Cấm Kỵ lưới lớn, chúng ta cũng không có quyền hạn vận dụng, bây giờ chiến trường bên ngoài đang nguy cấp, nhân tộc bấp bênh… .”

“Nhưng ta tin tưởng Cung chủ, trận đại chiến này của Phong Hải Quận, nhân tộc chúng ta nhất định có thể chiến thắng, cho dù chúng ta chết trận, một khắc đại quân chiến thắng trở về, toàn bộ loạn tặc phía ngoài, toàn bộ ngoại tộc tham dự phía sau của trận vây công lần này.”

“Đều phải trả giá bằng việc diệt tộc!”

Vị Chấp Kiếm Giả tu vi Nguyên Anh Chấp gầm nhẹ một tiếng, hai mắt đỏ thẫm, hô hấp của hơn mười vị Chấp Kiếm Giả bên cạnh cũng trở nên dồn dập, đã làm xong chuẩn bị chịu chết.

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang vọng khắp bát phương.

Uyên hải cuộn mình, thân núi lay động.

Đại trận của Triêu Hà Sơn, đã bị phá.

Theo trận pháp chia năm xẻ bảy, đám hung thần yêu ma quỷ quái bên ngoài lập tức phát ra tiếng gào thét tham lam và hưng phấn, từ khắp bát phương bay vọt đến Triêu Hà Sơn.

Trên Triêu Hà Sơn, những Chấp Kiếm Giả lưu thủ nhao nhao lao ra, còn có từng đạo pháp khí bố trí trên Triêu Hà Sơn cũng đều được mở ra, tràn ra ánh sáng oanh kích về bốn phương.

Đại chiến lập tức bắt đầu.

Pháp khí đến từ Triêu Hà Sơn bộc phát ra uy lực rất kinh người, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, liền khiến cho luồng tán tu đầu tiên vọt tới từ khắp bốn phía không thể tới quá gần.

Nhưng địch nhân cũng đã chuẩn bị đầy đủ mới tới, trong nháy mắt tiếp theo, theo ba tên dị tộc tu vi Nguyên Anh ra tay, trên trời lập tức giáng xuống từng đạo màn sáng.

Đó là giam cầm đến từ pháp bảo của đại tộc hình thành, sau khi xuất hiện liền hóa thành từng đạo thủ ấn thật lớn, bao phủ Triêu Hà Sơn, trấn áp pháp khí bố trí trên Triêu Hà Sơn.

Âm thanh phanh phanh vang vọng, có không ít pháp khí trên Triêu Hà Sơn lập tức vỡ vụn.

Thiên địa nổ vang, đám phạm nhân và tán tu cùng hung cực ác thứ hai thứ ba đỏ mắt vọt tới.

Nguy cơ trước đó chưa từng có hiện ra.

Mắt thấy như thế, trong mắt vị Chấp Kiếm Giả tu vi Nguyên Anh lộ ra điên cuồng, hét lớn một tiếng, cùng hơn mười vị Chấp Kiếm Giả bên cạnh, toàn lực phản kích.

Nhưng loại phản kích này, thật giống như thuyền nhỏ ở dưới con đê bị vỡ vậy, không hề có ý nghĩa.

Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ đều riêng phần mình bị thương, máu tươi phun ra, vô cùng thê thảm.

Nhất là vị Chấp Kiếm Giả tu vi Nguyên Anh kia, lập tức bị ba tên phạm nhân tu vi Nguyên Anh đồng thời ra tay đánh tới, nháy mắt liền trọng thương.

Nhưng trên mặt của y không hề lộ ra bất kỳ vẻ thê thảm nào, ngược lại trong mắt còn lộ ra sự điên cuồng, rút lui cùng với những vị Chấp Kiếm Giả khác, sau đó tụm lại cùng một chỗ, cả đám nhìn lẫn nhau, thấy thương thế nghiêm trọng của mọi người, thấy vẻ mặt bi phẫn của tất cả mọi người, mặt y lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, lấy ra một khối ngọc giản truyền âm.

“Tất cả tông môn nhân tộc trong Triêu Hà Châu, nơi này là Chấp Kiếm Đình ở Triêu Hà Sơn, lão phu Tôn Hải, đây là lần cuối cùng ta thông báo cho mọi người biết… Tuyệt đối không được đi ra ngoài viện trợ!”

“Việc các ngươi phải làm bây giờ, là toàn lực mở ra đại trận hộ tông, phong sơn chờ đợi… Nhân tộc chúng ta chiến thắng trở về!”

“Sau đó báo cáo lại chuyện đã xảy ra ở nơi này cho Cung chủ Chấp Kiếm Cung chúng ta biết!”

“Các tộc xâm phạm, bất kể tán tu hay không, còn cả đại tộc đứng phía sau bọn chúng, Tôn mỗ cùng với những Chấp Kiếm Giả bên cạnh ở dưới Hoàng Tuyền Địa ngục chờ trước, đợi các ngươi và toàn bộ gia tộc đến cùng!”

“Chấp Kiếm Giả, hộ vệ nhân tộc, chết thì có làm sao!”

Tôn Hải cười to, giờ phút này toàn bộ Chấp Kiếm Giả bên cạnh mặc dù bi phẫn nhưng cũng không còn lo lắng quá nhiều nữa, tất cả nhao nhao cười ha hả trong cơn tuyệt vọng.

Chương 1080: Một đạo hào quang chấn nghìn ma (2)

Tiếng cười của bọn họ, khiến cho đám tán tu xâm phạm bốn phía cảm thấy vô cùng chói tai, từng người tràn ngập hung ác, đang muốn đánh tới.

Mắt thấy tình cảnh đã lâm vào vô vọng, nhưng vào lúc này… Bên phía uyên hải bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim gáy kinh thiên động địa.

Theo sương mù uyên hải cuộn mình, một con Kim Ô mấy trăm trượng dấy lên một biển lửa vô cùng to lớn, mang theo khí tức kinh người, bay thẳng đến Triêu Hà Sơn.

Toàn thân Kim Ô tràn ra ánh sáng màu đen chói lọi, bốn phía còn có biển lửa vô cùng lớn, 100 cái đuôi tản ra phía sau, tràn ra chấn động kinh khủng.

Mà phía trên đỉnh đầu của nó, còn có một tiểu nhân đội Đế quan, mặc trên người Đế bào, đang khoanh chân ngồi.

Trong mắt người này tràn ra cảm xúc lạnh như băng, không giận mà uy, đồng thời trên người cũng ẩn chứa sát ý ngập trời, tản ra chấn động Nguyên Anh, mang theo biển lửa phô thiên cái địa bay đến.

Theo Kim Ô gào thét, theo người nọ đứng dậy, một cỗ khí thế thôn sơn nuốt hà vang tận mây xanh truyền tới!

Sự xuất hiện của người này, lập tức khiến cho thần sắc của những tu sĩ ngoại tộc trên Triêu Hà Sơn biến đổi, nhất là ba tên phạm nhân tu vi Nguyên Anh kia, trong mắt càng là co rút lại.

Vị nữ tử trung niên tu vi Nguyên Anh trung kỳ kia lập tức nheo mắt lại, hàn mang lóe lên, lạnh giọng mở miệng.

“Giao Lâm, ngươi đi lên chém con Kim Ô kia!”

Theo lời ả truyền ra, trong mắt tên dị tộc tu vi Nguyên Anh có lân phiến trên mặt ở bên phải lóe lên sát cơ, triệu hoán một đám tu sĩ lao ra, phóng thẳng đến phía Kim Ô.

Lúc này toàn bộ thần sắc của Chấp Kiếm Giả trên Triêu Hà Sơn đều biến đổi, nhất là vị Chấp Kiếm Giả tu vi Nguyên Anh kia, càng lo lắng rống to lên.

“Không được qua đây cứu viện, bất kể ngươi là ai, mau rời đi!”

Nhưng trong lúc y lo lắng mở miệng, khi đám ngoại tộc xâm phạm tàn phá bừa bãi nơi đây lập tức phân ra một chút ngăn cản Kim Ô, mặt đất đột nhiên tối sầm lại.

Giờ khắc này, ánh nắng chiều trên bầu trời bỗng nhiên bị che lấp!

Toàn bộ bầu trời lập tức trở nên đen nhánh, dường như hóa thành một hải dương màu đen vậy, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có một con Thương Long đang di chuyển, gào thét về khắp bốn phương, thân hình cực lớn kéo dài rủ xuống, theo thân ảnh của nó uốn lượn bay nhanh, từng trận khí thế kinh thiên động địa cũng theo đó truyền ra.

Nó tràn ra uy áp kinh thiên động địa, lấy khí thế vô cùng dồi dào, ầm ầm phun ra nuốt vào về phía vô số tán tu xâm phạm bên dưới, nghiền nát mà qua.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ Triêu Hà Sơn rung động lắc lư mãnh liệt, bên trong những tán tu xâm phạm, những tên tu vi hơi yếu, chỉ trong một tích tắc thân thể liền lập tức tan vỡ, theo tiếng kêu thảm thiết thê lương, hình thần câu diệt.

Mà do màn trời trở thành đen nhánh, trên khắp mặt đất âm u bỗng mọc ra vô số con mắt, vô cùng quỷ dị, mỗi một lần chớp động đều khiến cho tâm thần tu sĩ dị tộc nơi đây run lên, mất đi cảm giác.

Còn có một đạo tia chớp màu đỏ lóe lên ở, di chuyển với tốc độ cao, lập tức xuyên thấu từng tên dị tộc đang mất đi cảm giác kia.

Trong lúc tâm thần của chúng tu vô cùng hoảng sợ, bên trong uyên hải bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng.

Một đạo Triêu Hà Quang …Nhanh chóng bay tới gần phía này, dấy lên tiếng xé gió bén nhọn!

Bên trong ánh sáng bảy màu tồn tại một thân ảnh.

Thân ảnh này không còn mặc quần áo tầm thường, mà là đạo bào Chấp Kiếm Giả màu trắng, trong mắt là vô tận băng hàn cùng với sát ý xuyên suốt trời cao.

Chính là Hứa Thanh.

Lúc Hứa Thanh từ rất xa nhìn thấy Triêu Hà Sơn, một khắc tận mắt nhìn thấy trận pháp Triêu Hà Sơn tan vỡ, nghe được tiếng nổ vang cực lớn kia.

Vô luận là chức trách bản thân, hay là sự trọng yếu của Triêu Hà Sơn đối với mình, Hứa Thanh đều không cho phép nơi đây bị vấy bẩn và khinh nhờn.

Cho nên, hắn lao ra.

Giờ phút này, Kim Ô trên bầu trời va chạm cùng với tên Nguyên Anh dị tộc có lân phiến trên mặt, biển lửa lập tức bộc phát, âm thanh nổ vang chấn động thiên địa, chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Hứa Thanh nhìn lướt qua, liền không có quan tâm quá nhiều nữa, sau khi Kim Ô của hắn tấn thăng lên đệ tam giai, bản thân nó đã có chiến lực Nguyên Anh, không cần hắn điều khiển, lấy linh tính của bản thân công pháp Hoàng cấp, Kim Ô đủ để ứng đối.

Vì vậy hắn dùng tốc độ nhanh hơn, dưới thân hình gần như Thần Linh gia trì, một khắc trước bóng người của hắn còn ở phía xa, nhưng trong nháy mắt tiếp theo hắn đã nhảy vào bên trong Triêu Hà Sơn, trực tiếp đâm vào trên người một tu sĩ Kim Đan ngoại tộc.

Tốc độ cực hạn mang đến trùng kích cực kỳ kinh khủng, cho dù bản thân tên tu sĩ Kim Đan ngoại tộc này không tầm thường, nhưng ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp truyền ra, thân thể oanh một tiếng liền tan vỡ nổ tung.

Hóa thành huyết vụ, đồng thời bóng dáng của Hứa Thanh cũng xông ra từ trong mưa máu.

Trong chớp mắt tiếp theo, Hứa Thanh đã đến trước mặt của một tu sĩ Kim Đan ngoại tộc khác, không đợi tu sĩ này kịp phản ứng, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, cầm dao găm trong tay, vẽ một đường qua trên cổ của gã.

Một đao kia cực kỳ dùng sức, đầu người lập tức chia lìa, một cột máu tươi phóng thẳng lên cao.

Một màn quen thuộc khiến cho trong mắt Hứa Thanh vô cùng lạnh lẽo, thân thể của hắn lao thẳng lên trên không trung, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, Triêu Hà Quang ở trên người hắn lập tức tràn ra một chút, bay về phía những Chấp Kiếm Giả đang trợn mắt há hốc mồm xa xa.

Nháy mắt tới gần, liền bao phủ bảo hộ bọn họ vào, sau đó Hứa Thanh không đủ thời gian để mở miệng, độc cấm trong tòa Thiên Cung thứ ba bỗng nhiên tản ra, ầm ầm khuếch tán về bát phương.

Toàn lực vận dụng!

Đối với Hứa Thanh mà nói, tình cảnh nơi đây đã không để cho hắn có thời gian lo lắng có bị bại lộ hay không.

Theo khói độc tản ra, những nơi đi qua, phàm là tu sĩ ngoại tộc bị bao phủ, lập tức liền phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, toàn thân nhao nhao hư thối, hóa thành máu màu đen, hóa thành vũng nước.

Nhìn thấy mà giật mình.

Lúc Hứa Thanh khuếch tán độc trong phạm vi lớn, Ảnh Tử bên đó cũng trở nên điên cuồng.

Vì lập công, vì chứng minh cho sự trung thành của mình, nó cũng toàn diện bộc phát, mượn nhờ bóng tối bốn phía, bắt đầu ký sinh trên phạm vi lớn.

Sau đó điều khiển từng tu sĩ dị tộc, trong khi các tu sĩ ngoại tộc hoảng sợ, thân hình của bọn họ không tự chủ được mà gào thét phóng về phía đồng bạn của mình, dùng lực lượng tự bạo, đồng quy vu tận.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng giết tới điên rồi, vì tăng lên giá trị của mình, vì lấy được nhiều cảm giác tồn tại hơn, lão cũng đã liều mạng hết thảy, bộc phát ra tia chớp màu đỏ xuyên thẳng qua bốn phương, không ngừng truyền ra những tiếng nổ vang.

Còn có Thiên Đạo Thương Long, giờ phút này nó há miệng phun về khắp bốn phía, lực lượng pháp bảo đến từ đại tộc trên Triêu Hà Sơn lập tức bị nó ảnh hưởng, xuất hiện vặn vẹo, đồng thời pháp khí phòng hộ bản thể của Triêu Hà Sơn cũng đều được trao cho vận khí, lần nữa khởi động lại, phát ra ánh sáng lập lòe, phóng ra từng đạo pháp thuật về bốn phía.

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc không ngừng vang vọng.

Theo Hứa Thanh đến, chiến trận lập tức xuất hiện chuyển biến!

Chương 1081: Là ngươi! Là ngươi!! (1)

Thân ảnh Hứa Thanh hòa cùng Triêu Hà Quang ầm ầm phủ xuống.

Vào thời khắc này hắn đã bộc phát ra toàn bộ thủ đoạn của mình, càng không hề tiết kiệm hóa yêu phù để thôi phát Quỷ Đế Thiên Cung trong cơ thể, trên bầu trời Triêu Hà Sơn lập tức huyễn hóa hiện ra một tòa Quỷ Đế Sơn kinh khủng tột cùng, mang theo uy áp vô cùng lớn.

Nhưng Quỷ Đế Sơn lại không hề hạ xuống, mà lơ lửng ở bên trên uy hiếp.

Sự hiện hữu của nó, khiến cho trong lòng hết thảy địch nhân ẩn thân từ các nơi bí mật gần đó đều dấy lên sóng lớn, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mặc dù không hạ xuống, nhưng sự xuất hiện của Quỷ Đế Sơn vẫn sinh ra áp bách cực lớn, còn khiến cho một số tu sĩ ngoại tộc phía dưới bị chấn nát.

Mà những thứ này, vẫn chưa đủ quỷ dị.

Chân chính quỷ dị, là sau khi Hứa Thanh tản khí tức của nhà tù 132 khu Đinh ra ngoài, trên người toàn bộ tu sĩ xâm phạm Triêu Hà Sơn liền lập tức xuất hiện vận rủi.

Trên chiến trường, sự xuất hiện của vận rủi cực kỳ đáng sợ, những đòn pháp thuật công kích đến mục tiêu chỗ khác lại bởi vì đủ loại ngoài ý mà muốn đột nhiên phủ xuống, nguy hiểm vốn không nên xuất hiện, cũng im hơi lặng tiếng mà đến.

Có người trực tiếp bị đồng bạn bên cạnh lỡ tay làm cho tàn phế, có người trong lúc rút lui ngoài ý muốn vấp ngã, không đợi gã đứng lên đã bị độc chết.

Còn có người triển khai pháp thuật đến một nửa, cuối cùng lại bị cắn trả.

Một màn này khiến cho bát phương chấn động, khiến cho thần sắc của tán tu các tộc xâm phạm Triêu Hà Sơn không khỏi đại biến, mà bên trong cũng có một số phạm nhân, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh liền cảm thấy quen mắt, rất nhanh liền nhận ra, la lên thất thanh.

“Hắn là binh sĩ khu Đinh, là Hứa ma đầu!!”

Cùng lúc đó, trong hai người tu sĩ Nguyên Anh ở giữa không trung kia, thân thể tên dị tộc mọc ra bốn cánh tay theo bản năng run rẩy một chút, nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh.

“Hắn là Hứa Thanh! Là binh sĩ Hình Ngục Ti khu Bính!!”

Tên dị tộc này, chính là một trong những phạm nhân ở bên trong khu Bính, cũng là tu sĩ trong khu Đông mà Hứa Thanh chịu trách nhiệm trấn thủ.

“Cho dù là binh sĩ thì lại như thế nào, coi như là có chút bổn sự, cũng cuối cùng không lật nổi sóng lớn, bây giờ phía Tây và phía Bắc đang lâm vào nguy cơ, cao thủ Chấp Kiếm Giả hoàn toàn không có thời gian trở về, cũng sẽ không trở về với số lượng lớn, cho nên ta và ngươi đồng loạt ra tay, cùng nhau giết chết hắn! Trên người tên này có không ít bí mật, sau khi giết hắn, tất cả đều là của chúng ta!”

Nữ tử trung niên bên cạnh đánh giá Hứa Thanh vài lần, trong mắt lộ ra sát ý, lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Tên tu sĩ bốn tay nghiến răng, thần sắc lộ ra vẻ hung ác, cũng theo sau lao ra, trong khi bay giữa không trung, bên ngoài thân thể của gã trong chốc lát hiện ra một bộ áo giáp dữ tợn, áo giáp này là do bổn mạng của gã biến thành, cứng cỏi vô cùng, từ xa nhìn lại, trông tựa như một chiếc mai rùa.

Trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh ầm ầm lần nữa bộc phát, hai tu sĩ Nguyên Anh này bay nhanh tới gần, ngăn cản Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, thời điểm đến hắn đã từng cảm thụ qua, Nguyên Anh nơi đây nhìn như chỉ có ba vị, tu vi cao nhất chỉ là trung kỳ, nhưng nguy cơ lớn nhất không phải đến từ đám người này.

Mà là đến từ trên trời.

Chỗ đó có một đạo khí cơ khóa chặt chiến trường, khiến cho Hứa Thanh cũng cảm giác có chút áp lực.

“Không biết là tu sĩ, hay là một bố trí khác…”

Trong mắt Hứa Thanh tràn ngập lạnh lẽo, giơ chân phải lên đạp mạnh xuống mặt đất, tấm màn đen do Ảnh Tử hình thành dưới chân lập tức bốc lên, hóa thành quan tài bao phủ hắn lại, trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Hứa Thanh liền biến thành đen nhánh.

Lực lượng thân thể mạnh mẽ trước đó chưa từng có lập tức bộc phát.

Nhục thể của hắn vốn đã được ngón tay Thần Linh cải tạo, vượt hơn trước kia gấp mấy lần, mà bây giờ phối hợp với bí pháp Ảnh Tử, lại càng thể hiện ra lực lượng kinh khủng, đã vượt qua cực hạn của cảnh giới Kim Đan.

Giờ phút này chỉ nhoáng một cái phía dưới, liền trực tiếp tới trước mặt tên phạm nhân Nguyên Anh bốn tay, cho dù tên phạm nhân này dùng pháp thuật thần thông oanh kích, nhưng Hứa Thanh cũng không thèm quan tâm, lấy tốc độ nhanh hơn so với đối phương, bỗng nhiên tới gần, tay phải nắm lại, nháy mắt đấm tới.

Một quyền xuống dưới, mai rùa do tên dị tộc bốn tay dùng bổn mạng biến thành lại khó có thể chống đỡ, oanh một tiếng chia năm xẻ bảy, tu sĩ bốn tay điên cuồng phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ, thân thể cấp tốc rút lui.

Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, dựa theo hắn lý giải, một quyền của hắn, hẳn là có thể trấn giết đối phương mới đúng.

“Dị tộc có rất nhiều loại thiên phú bổn mạng, … Vỏ ngoài của tên này khá cứng rắn.”

Tên dị tộc bốn tay bay ngược lại giữa không trung, giờ phút này trong lòng của gã đang dấy lên sóng lớn ngập trời, lục phủ ngũ tạng xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, tâm thần hoảng sợ đến cực hạn, gã biết rõ áo giáp bổn mạng của mình cực kỳ cứng cỏi, nhưng gã không thể ngờ rằng, đối phương chỉ đấm một quyền là áo giáp bổn mạng của mình liền không cách nào thừa nhận mà tan vỡ.

“Ngươi…”

Không đợi gã nói xong, Hứa Thanh một bước đuổi theo, áp sát muốn đánh ra quyền thứ hai, nhưng nữ tử trung niên trên mi tâm có gương mặt quyến rũ đã nhanh chóng ngăn cản, ả bấm niệm pháp quyết, lập tức hình thành một cái dù sương mù cực lớn, bay đến bao phủ Hứa Thanh.

Trên dù huyễn hóa ra vô số gương mặt quyến rũ, tràn ra mị hoặc về phía Hứa Thanh, sau khi tới càng gần, toàn bộ những gương mặt quyến rũ bên trên liền hóa thành dữ tợn, lao đến thôn phệ.

Mặt Hứa Thanh không cảm xúc, Triêu Hà Quang trên người quét ra phía ngoài, như khổng tước xòe đuôi, một tiếng vù vù vang lên, trực tiếp khiến cái dù sương mù của nữ tử trung niên tan vỡ, những gương mặt dữ tợn ở bên trên cũng lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhao nhao vỡ tan, nữ tử trung niên cũng không thể không lùi ra.

Triêu Hà Quang này là ánh sáng có thể chống cự với lực lượng Thần Linh, đối với pháp thuật mà nói, nó quét qua một cái là có thể xóa đi.

Đây cũng là này đặc tính kinh khủng của ánh sáng.

Mà hết thảy diễn ra quá nhanh, quá đột ngột, lúc sắc mặt nữ tử trung niên biến hóa, thân ảnh của Hứa Thanh đã nhanh chóng lao ra, bay thẳng đến phía tên dị tộc bốn tay đang bay ngược lại.

Chương 1082: Là ngươi! Là ngươi!! (2)

Tên dị tộc bốn tay lập tức thuấn di, ý đồ kéo giãn khoảng cách, nhưng giam cầm nơi này không chỉ nhằm vào Triêu Hà Sơn, cả hai bên đối địch đều bị ảnh hưởng, không cách nào thuấn di quá xa, mà tốc độ của Hứa Thanh trong cự ly ngắn là cực kỳ kinh người, nháy mắt liền đuổi tới, đánh ra quyền thứ hai.

Nguy cơ ngay trước mắt, thần sắc của tên dị tộc bốn tay này cũng trở nên điên cuồng, không hề rút lui, quay người nắm bốn tay vào cùng một chỗ, hình thành quyền lớn, toàn lực chống cự.

Thiên phú tộc quần của gã là lực lượng thân thể, cho nên đòn sát thủ mạnh nhất của gã không phải là pháp thuật, mà là nhục thể của mình.

Giờ phút này trong lúc gào thét, liều mạng toàn lực, thậm chí phía sau còn tạo thành hai cái Nguyên Anh đang toàn lực trợ giúp.

Nhưng nếu so sánh nhục thể của gã cùng với Hứa Thanh, cả hai vẫn có chênh lệch quá lớn.

Một khắc cả hai đụng chạm với nhau, nắm đấm của tên dị tộc bốn tay không chịu nổi, máu thịt tán loạn, xương cốt nghiền nát, bị sức mạnh của Hứa Thanh phá hủy, bốn cánh tay vỡ tan, lan sang đến cả thân thể, khiến cho toàn bộ thân thể của tên dị tộc bốn tay này lập tức chia năm xẻ bảy, ầm ầm nổ tung.

Thậm chí một cái Nguyên Anh phía sau cũng bị ảnh hướng đến, trực tiếp toái diệt.

Chỉ còn lại một Nguyên Anh lẻ loi trơ trọi, mang theo vô tận sợ hãi, kêu gào thảm thiết, điên cuồng rút lui.

Hứa Thanh đang muốn đuổi theo, nhưng giờ phút này ả nữ tử trung niên bị hắn dùng Triêu Hà Quang quét lui đang nghiến chặt răng, hai tay bấm niệm pháp quyết, khuôn mặt và gương mặt quyến rũ trên mi tâm nháy mắt trở nên mơ hồ, lại trực tiếp thay đổi một chút, biến thành một nữ nhân kiều mị, sau đó trực tiếp hướng về phía Hứa Thanh, phun ra một ngụm sương mù màu đỏ.

Bên trong sương mù mang theo cảm xúc dục vọng mãnh liệt, một khi bị nhiễm, sẽ khiến cho cảm xúc bản thân hóa thành cắn trả, từ đó sinh ra khuất phục với ả ta.

Đây cũng là pháp thuật thành danh của ả, năm đó ả ỷ vào pháp thuật này, nô dịch không ít cường giả cùng cảnh giới.

Nhưng hôm nay ả gặp phải Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không thèm nhìn, giơ tay phải lên chỉ một ngón tay, phía trên đám sương đỏ lập tức hình thành một đạo hư ảnh Tử Nguyệt.

Trong nháy mắt tiếp theo, đám sương đỏ chợt cuộn trào lên, truyền ra chấn động kịch liệt đến cực hạn, sau đó oanh một tiếng tự động nổ tung, sắc mặt nữ tử trung niên đại biến, phun ra máu tươi, trên mặt cũng nổi lên tử ý, lộ ra vùng vẫy, giống như bị cắn trả.

Tốc độ của Hứa Thanh không có một chút dừng lại nào, chỉ trong chốc lát liền đuổi theo Nguyên Anh của tên tu sĩ bốn tay.

“Vì sao chỉ đánh mình ta?!” Nguyên Anh của tên bốn tay này vô vô cùng thê thảm, từ trong tiếng gào thét kèm theo cả sự tuyệt vọng.

Hứa Thanh không có thời gian để phân biệt trong giọng nói của đối phương phát ra có ẩn chứa pháp thuật sóng âm gì hay không, vì vậy liền bọc Triêu Hà Quang ngoài thân thể, đầu tiên cứ quét qua trước một phen, sau khi tới gần liền giơ tay lên vỗ một cái.

Tên dị tộc bốn tay trợn mắt thật to, thân thể Nguyên Anh không cách nào tránh né, oanh một tiếng …hình thần câu diệt.

Cùng lúc đó bên trên bầu trời, trong tiếng gào thét, Kim Ô một hơi nuốt vào tên Nguyên Anh dị tộc mặt lân phiến, theo tiếng nhấm nuốt truyền ra, toàn bộ tu sĩ nghe thấy, tâm thần đều rung động lắc lư.

Mà một màn hai vị tu vi Nguyên Anh tử vong tạo thành chấn nhiếp và sợ hãi cực lớn, tâm thần của đám hung đồ bốn phía hoàn toàn sụp đổ, mất đi chiến ý, điên cuồng bỏ chạy tứ tán.

Tất cả vốn chỉ là một đám ô hợp, giờ phút này lại không còn chiến ý, chạy trốn cũng là việc dễ hiểu.

Nhất là lúc này bên trong phạm vi độc của Hứa Thanh khuếch tán, những tu sĩ xâm phạm không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, vì vậy trong lòng của bọn họ, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, còn hung ác tàn nhẫn hơn nhiều so với bọn họ.

Về phần nữ tử trung niên nhiều lần ra tay đều bị Hứa Thanh hóa giải, giờ phút này ả cũng lùi lại, thần sắc ngưng trọng đến cực hạn.

Nội tâm lại càng là hoảng sợ.

Dĩ nhiên là ả nhìn ra người trước mắt không phải là Nguyên Anh, chỉ là cảnh giới Giả Anh, nhưng chiến lực thể hiện ra lại cực kỳ kinh khủng, đạt đến trình độ không thể tưởng tượng, cả đời này của ả, chưa bao giờ gặp cùng loại người như thế này.

Mà Ninh Viêm cũng đang hung ác ra tay ở trên chiến trường, sau khi thấy một màn như vậy, cũng đồng dạng run run một chút.

“Đây nào phải là Kim Đan… Quá mạnh mẽ rồi!!”

Cùng lúc đó, sau khi Hứa Thanh chém giết tên dị tộc bốn tay, liền quay đầu nhìn nữ tử trung niên, trong mắt lóe lên sát cơ, đang muốn đuổi theo, nhưng sắc mặt của hắn bỗng nhiên trầm xuống.

Thân thể oanh một tiếng cấp tốc rút lui, trực tiếp liền thối lui đến chỗ Ninh Viêm, không đợi Ninh Viêm kịp phản ứng, Hứa Thanh rất là tự nhiên vỗ vào trên bụng của y.

Đạo bào của Ninh Viêm lập tức vỡ ra, nhánh mây màu xanh biếc bị y cẩn thận giấu ở, từ vị trí chỗ rốn lộ ra và bị Hứa Thanh một phát bắt được.

Ninh Viêm sững sờ.

Cùng lúc đó, chỗ hư vô Hứa Thanh đứng lúc trước ngay lập tức sụp xuống, một bàn tay màu đen trống rỗng xuất hiện, trực tiếp đánh tới vị trí đó.

Mặc dù tập kích thất bại, nhưng chấn động mang theo uy áp kinh khủng vẫn khuếch tán ra khắp mọi nơi, một đạo thân ảnh mọc ra hai cánh màu đen đi ra từ, toàn thân tràn ra chấn động Nguyên Anh hậu kỳ động trời, tốc độ của gã cực nhanh, hóa thành một đạo tàn ảnh, nháy mắt đã phóng đến phía Hứa Thanh, lần nữa ra tay.

“Chết!”

Hầu như ngay khi thân ảnh màu đen này đến, trong mắt Hứa Thanh lập tức lóe lên hàn mang, cầm lấy nhánh mây, coi thân thể Ninh Viêm làm vũ khí, chợt hất lên, trực tiếp ngăn cản ở trước người.

Trong tiếng nổ vang, thân ảnh màu đen đứng mũi chịu sào, đụng chạm cùng Ninh Viêm, sau một tiếng kêu rên vang vọng, còn có cả ánh mắt hoảng sợ nhìn đến, thân ảnh màu đen này cấp tốc rút lui, cho đến khi lùi tới không trung, bất khả tư nghị nhìn Ninh Viêm.

Ninh Viêm, lông tóc không tổn hao gì.

Mà giờ khắc này Ninh Viêm cũng quên cả việc buồn bã.

Y gào rú quay đầu, ngây ngốc nhìn nhánh mây trên bụng mình, lại ngẩng đầu ngơ ngác nhìn qua Hứa Thanh, đôi mắt hoàn toàn trợn to.

Sau đó y liền phát ra tiếng hô kinh thiên động địa, cực kỳ bi thảm.

“Ngươi ngươi ngươi… Hóa ra thật sự là ngươi!!!”

Chương 1083: Hứa Thanh thay quyền Cung chủ! (1)

Hứa Thanh không để ý tới tiếng kinh hô thê thảm kèm theo cảm xúc bất khả tư nghị của Ninh Viêm, giờ phút này dưới tâm thần hô hoán, Kim Ô trên bầu trời lập tức phát ra một tiếng Hi..i… iiii, từ trên bầu trời gào thét đến.

Nháy mắt tới gần, liền dung nhập một nửa với thân thể Hứa Thanh, vừa phiêu tán bên ngoài, giương cao đôi cánh rộng tới trượng, lông đuôi chập chờn, khí thế kinh người.

Vào thời khắc này khí tức Hứa Thanh cũng tăng vọt, một cỗ khí thế thôn sơn phệ hải cực kỳ rõ ràng hiện ra.

Từ xa nhìn lại, Hứa Thanh được Kim Ô vờn quanh, tựa như một vị Hoàng giả chuyển thế, giáng lâm thế gian.

Lực lượng một Anh cửu Cung, tràn ngập toàn thân Hứa Thanh.

Mà cỗ chấn động từ trên thân thể hắn khuếch tán ra, cũng làm cho người ta có cảm giác giống như Nguyên Anh, khiến cho chiến lực Hứa Thanh đạt đến hai Anh cửu Cung.

Loại chiến lực này, trước đó chưa từng xuất hiện trên người một vị tu sĩ Kim Đan nào.

Bát phương nổ vang, vào thời khắc này bởi vì chấn động song phương tạo ra trước đó, khiến cho thiên địa rung động, hình thành từng gợn sóng cực lớn, không ngừng tạo thành từng vòng từng vòng, khiến cho khói độc của Hứa Thanh càng lúc càng khuếch tán ra phía ngoài.

Những tán tu bỏ chạy dù đã rời khỏi phạm vi của Triêu Hà Sơn, nhưng vẫn không cách nào tránh thoát được khói độc giết chết như trước.

Thả mắt nhìn đi, khắp nơi trên mặt đất đều là những vũng nước màu đen do tán tu bị giết bởi khói độc, xa xa còn có một chút tán tu ở trên trời kêu rên thảm thiết sau đó rơi xuống uyên hải.

Nơi này đã từng có hơn 1000 tên ác đồ, nhưng bây giờ chỉ còn lại chưa tới bốn thành, tâm thần của từng tên đều bị sợ hãi thay thế.

Mà lúc này pháp khí trên Triêu Hà Sơn cũng đã dần dần khôi phục, dưới pháp khí không ngừng bộc phát, thiên địa liên tục rung động lắc lư, toàn bộ tán tu xâm phạm cũng biết đại thế đã mất.

Hứa Thanh đến, nhìn như một người, nhưng hắn đánh chết hai tu sĩ tu vi Nguyên Anh sơ kỳ đã tạo thành chấn nhiếp rung chuyển tâm thần cực lớn.

Đồng thời không thể không nói, uy lực độc cấm của Hứa Thanh mới là thứ kinh khủng nhất trong trận chiến này.

Cũng ở trong một cái chớp mắt này, cái từ ‘độc tu’ cũng trở thành ác mộng trong lòng toàn bộ những tên tán tu còn sống.

Nhưng Hứa Thanh vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, thần sắc của hắn lạnh như băng, ngẩng đầu ngóng nhìn thân ảnh màu đen có cánh trên bầu trời kia, tay phải túm lấy nhánh mây trên bụng Ninh Viêm, đã làm xong chuẩn bị có thể toàn lực xuất thủ bất cứ lúc nào.

Người này không phải Nguyên Anh tầm thường, trên người tràn ra chấn động Nguyên Anh hậu kỳ, tràn ra từng trận lực lượng cường hãn, mà lần tập kích vừa nãy của đối phương, cũng cho Hứa Thanh một loại cảm giác rất sắc bén.

Vả lại đối phương rất giống với Tiên Khôi của Cận Tiên tộc, nhưng khi cẩn thận nhìn, lại thấy có tồn tại chút điểm khác nhau, không phải là ba đầu sáu tay.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, phất tay dùng ngọc bội của Cung chủ, tiếp quản những pháp khí trên Triêu Hà Sơn, khiến toàn bộ pháp khí thay đổi phương hướng, khóa chặt thân ảnh đó trên bầu trời.

Đáy lòng thì nhanh chóng cân nhắc chênh lệch giữa song phương.

Bây giờ Hứa Thanh có thể chém giết Nguyên Anh sơ kỳ dễ dàng.

Dẫu sao sau khi một tu sĩ Kim Đan có đủ chiến lực mười Cung, ngoại trừ việc không có thần thông, thần thức cùng với không cách nào thuấn di, cơ bản đã không khác quá nhiều so với tu sĩ một Anh.

Về phần thần thông, Hứa Thanh có Thần nguyên để đối kháng.

Về phần thần thức chấn nhiếp, Kim Ô đệ tam giai của hắn cùng với Thần nguyên, cũng có thể giúp hắn có đủ năng lực chống cự.

Về phần thuấn di, tốc độ thân thể của Hứa Thanh phối hợp với Minh Linh Huyết Sí, trong cự ly ngắn cũng chẳng kém gì Nguyên Anh.

Cho nên vừa rồi hắn đuổi giết tên Nguyên Anh bốn tay, một quyền liền đánh vỡ vỏ ngoài thiên phú của gã, quyền thứ hai liền đuổi giết thân thể cùng với một Nguyên Anh, dưới một vỗ thì Nguyên Anh cuối cùng cũng tan vỡ.

Nhưng mà giữa Nguyên Anh và Nguyên Anh cũng không phải đều giống nhau.

Tựu như cùng một cảnh giới Kim Đan mở Thiên Cung, có người viên mãn cực hạn mới mở được sáu Cung, mà có người thì là tám Cung, nếu có mệnh đăng, cực hạn có thể đạt tới 13 Cung.

Đối với Nguyên Anh tầm thường mà nói, một Anh chính là sơ kỳ, ba Anh chính là trung kỳ, năm Anh chính là hậu kỳ, cuối cùng sáu Anh là đại viên mãn.

Tên tu sĩ bốn tay có thể bị trấn áp trong Hình Ngục Ti, cực hạn tu vi tương lai có thể đạt tới có lẽ không phải là sáu Anh, nhưng bây giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa, gã không còn thời gian hay cơ hội để phát triển nữa rồi.

Cho nên, giết tên dị tộc bốn tay hai Anh, Hứa Thanh nhìn như vượt cấp mà chiến, nhưng trên thực tế cũng không phải là như thế, thực lực của hắn hoàn toàn có thể trấn áp hai Anh.

Về phần tu sĩ trung kỳ thông thường, nếu Hứa Thanh muốn giết chết cũng rất khó khăn.

Như khi đối mặt với Sở Thiên Quần sau khi bị thương miễn cưỡng còn lại ba Anh, Hứa Thanh cũng lâm vào cửu tử nhất sinh, mặc dù thắng nhưng bản thân hắn cũng bị trọng thương, thương thế nghiêm trọng đến mức trước đó chưa từng có, nếu không phải có Linh Nhi, nếu không phải có thủy tinh màu tím, hắn đã chết trận.

Nhưng hôm nay Hứa Thanh vừa được ngón tay Thần Linh cải tạo lại thân hình, bù đắp chỗ thiếu thốn này.

Dù hắn không cách nào chân chính triển khai thân thể của Thần, sức mạnh và tốc độ cũng chỉ tăng lên gấp ba từ trên trình độ thân thể nguyên bản, nhưng như vậy vẫn giúp hắn có được lực lượng một Anh, đây là lực lượng thân thể Nguyên Anh.

Cộng với thứ mà hắn mạnh nhất, chính là phòng hộ!

Bởi vì bên trong thân thể của hắn ẩn chứa vô số những sợi tơ màu vàng, cho nên giờ phút này lực lượng phòng hộ của thân thể Hứa Thanh cực kỳ khủng bố, phối hợp xuống dưới, trong trường hợp hắn không sử dụng Thần Thuật, có thể đánh một trận cùng với tu sĩ có đủ lực lượng ba Anh trung kỳ, nếu như triển khai thêm Thần Thuật, Hứa Thanh có thể chém giết tu sĩ trung kỳ có đủ lực lượng bốn Anh, vả lại bản thân cũng không tổn hao gì.

Nếu năm Anh, Hứa Thanh toàn lực bộc phát cũng có thể đánh một trận, thắng bại không biết, đại khái là hắn không biết làm gì đối phương, mà đối phương cũng không đánh xuyên được nhục thể của hắn.

“Bây giờ thân thể của ta công phạt có thể so với một Anh, Kim Ô cũng là một Anh, Cửu Cung bản thân cộng thêm phương pháp hợp nhất với Ảnh Tử cũng là một Anh, cũng chính là lực lượng ba Anh, phối hợp thêm Thần Thuật của ta, có thể đánh bốn Anh!”

“Mà thứ ta mạnh nhất, chính là lực phòng hộ của thân thể, cỗ thân thể hiện giờ của ta, tu sĩ cấp độ Nguyên Anh không cách nào rung chuyển được.”

Thông qua lần ra tay lúc trước, đáy lòng Hứa Thanh nhanh chóng tính toán cực hạn của mình, hàn mang trong mắt dần dần đậm lên, hắn có thể cảm giác được chiến lực của thân ảnh màu đen trên bầu trời kia hẳn là vào khoảng năm Anh.

Chương 1084: Hứa Thanh thay quyền Cung chủ! (2)

Mà giờ khắc này nữ tử trung niên kia cũng nhanh chóng bay lên trên không, đến gần bên người tên dị tộc hắc dực kia, trong thần sắc lộ ra kính sợ, thấp giọng mở miệng.

“Lão đại, tên binh sĩ này có vấn đề, những tộc giúp đỡ thúc đẩy việc này khi nào thì ra tay?”

Trong lúc nói, ả phun ra một ngụm máu tươi màu đen, thân thể rõ ràng có rất nhiều bộ vị xuất hiện hư thối, tuy ả toàn lực trấn áp nhưng vẫn không cách nào khống chế được.

Mà kết cục thê thảm của những người trúng độc, khiến cho nội tâm của ả cực kỳ hoảng sợ, bắt đầu sinh ra thoái ý.

“Thú vị.”

Tên dị tộc hắc dực đứng giữa không trung lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Gã chú ý thấy pháp khí trên Triêu Hà Sơn đang khóa chặt mình, cũng nhìn thấy rất nhiều tán tu tản ra như chim vỡ tổ, liền biết đại thế đã mất.

Mặt khác Hứa Thanh bên đó cho gã một cảm giác vô cùng quái dị, gã phát giác ra thân thể của Hứa Thanh không hề đơn giản, cộng với vũ khí quái dị là một tên tu sĩ bị cầm trong tay của Hứa Thanh, cũng làm cho gã cảm thấy không bình thường.

Còn có tòa núi hình người lơ lửng trên không trung, tòa núi này tỏa ra uy hiếp quá lớn, khiến cho tâm thần của gã cũng rất kiêng kị.

Mà Thương Long bên trong mây mù đang nhìn chằm chằm cũng làm cho gã cảm thấy có chút không dễ ứng phó, cuối cùng gã lại quét mắt nhìn qua khói độc tràn ngập phía dưới, con ngươi hơi co rút lại.

“Thủ đoạn quỷ dị như thế, còn có Triêu Hà Quang trên thân người này cũng rất khó ứng đối, mặt khác những ngoại tộc che giấu kia, trước khi chưa xác định chiến trường phía Tây và phía Bắc sụp đổ, bọn họ chỉ dám núp trong bóng tối giúp đỡ mà thôi, một đám chuột nhắt không dám lộ ra bên ngoài, bây giờ…”

Tất cả mọi thứ khiến cho đáy lòng của vị dị tộc hắc dực này kiêng kị càng lúc càng nhiều, vì vậy sau khi âm trầm liếc mắt nhìn Hứa Thanh, gã giơ tay lên phất một cái, đỡ lấy thân thể của nữ tử trung niên trúng độc lung lay sắp đổ, thân thể bỗng lui ra phía sau rồi nháy mắt bay vào bầu trời, hóa thành một cái chấm đen, thuấn di đi xa.

Gã rời khỏi, cũng khiến cho trận vây công Triêu Hà Sơn đặt lên một dấu chấm tròn.

Hứa Thanh không đuổi bắt tên dị tộc hắc dực bay về phía chân trời kia, thân thể của hắn nhoáng một cái mang theo Ninh Viêm, tiêu diệt những tên tán tu bỏ chạy bốn phía, tốc độ của hắn rất nhanh và ra tay rất ngoan độc, dần dần máu chảy thành sông, tiếng kêu thảm thiết thê lương cũng càng dần càng ít.

Lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử cũng đồng dạng khuếch tán ra ngoài truy kích, Thương Long trầm xuống, phun ra nuốt vào bát phương.

Cho đến khi toàn bộ tán tu trong tầm mắt có thể nhìn thấy đều bị Hứa Thanh giết sạch, hắn mới thu hồi tất cả, cũng thu hồi toàn bộ khói độc tràn ngập ở chỗ này, lúc này mới tản Triêu Hà Quang đang thủ hộ bên trên mười mấy người Chấp Kiếm Giả ra.

Mỗi người Chấp Kiếm Giả đều dính thương thế không nhẹ, nhưng lúc này trong mắt bọn họ đều mang theo sự chấn động, kích động cùng với cảm giác khó có thể tin, ánh mắt nhìn Hứa Thanh tràn đầy kính sợ và cuồng nhiệt, nhao nhao tiến lên bái kiến.

“Bái kiến Hứa thư lệnh!”

Trong đó lão giả tên Tôn Hải bước nhanh về phía trước, ngưng trọng cúi đầu về phía Hứa Thanh.

“Ty chức Tôn Hải, bái kiến Hứa thư lệnh!”

Lúc trước thông qua những phạm nhân kia bàn tán, bọn họ đã xác định được thân phận Hứa Thanh, nhất là đoạn thời gian trước Hứa Thanh dựa theo Cung chủ yêu cầu, ban bố rất nhiều pháp chỉ ra toàn bộ Phong Hải Quận.

Một khắc này, tên của hắn cũng đã truyền khắp các Chấp Kiếm Đình ở Phong Hải Quận.

Mà chức vị thư lệnh, tất nhiên cao hơn so với Chấp Kiếm Giả tầm thường, cho nên Tôn Hải tự xưng ty chức cũng là không sai.

Giờ phút này trong khi bái kiến, cõi lòng Tôn Hải vẫn liên tục nổi lên sóng lớn, lão mới tấn thăng Nguyên Anh, rất rõ ràng địch nhân xâm phạm lần này rất cường đại, chỉ nhìn ba tên tu vi Nguyên Anh dị tộc ở mặt ngoài kia, cũng đã đủ khiến bọn họ không cách nào chống cự, lại càng không cần phải nói phía sau còn xuất hiện thêm một cường giả năm Anh.

Tu vi năm Anh, thả trong tu sĩ Nguyên Anh tầm thường, đã thuộc về tồn tại tiếp cận đỉnh phong, thậm chí đặt ở trong bất kỳ một tông môn thế lực nào, cũng tuyệt đối là lực lượng trung kiên.

Dẫu sao đối với thiên kiêu nhân tài kiệt xuất mà nói, đa số tu sĩ tầm thường đều lấy ba đoàn mệnh hỏa và sáu Cung tấn cấp, sau khi bọn họ tấn cấp Nguyên Anh, cực hạn chính là sáu Anh, cho nên bất kỳ một Nguyên Anh năm Anh nào cũng không tính là yếu.

Mà Hứa Thanh nơi đây, chẳng những chém giết hai vị tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, càng làm cho tên tu sĩ năm Anh kia cũng phải lựa chọn tránh lui, chiến lực như thế lại thể hiện từ trên người một vị tu sĩ Kim Đan, càng thêm chấn động.

Sự thật cũng đúng là như thế, lần này nếu không phải Hứa Thanh tới Triêu Hà Sơn điều tra, sợ là lúc này Triêu Hà Sơn đã bị phá hủy, mà việc này nhìn như trùng hợp, nhưng trên thực tế trong toàn bộ phạm vi Phong Hải Quận, số lượng những việc giống như vậy đã phát sinh rất nhiều.

“Tin tức chỗ ta cũng không được linh thông cho lắm, chỉ biết những Chấp Kiếm Đình ở cả ba Châu, sau khi chiến trường phía Tây và phía Bắc có nguy cơ dấu hiệu thất thủ, bị một số tộc dụng tâm kín đáo bí mật giúp đỡ, bọn họ hỗ trợ cung cấp lợi khí phá trận, thúc đẩy rất nhiều tán tu công chiếm, nhưng cũng may những tông môn nhân tộc xuất chiến cũng không bị liên quan đến.”

Tôn Hải đắng chát mở miệng.

“Con số thực tế, chỉ sợ là sẽ càng nghiêm trọng hơn, bất quá bọn họ cũng chỉ dám núp ở trong bóng tối, chỉ cần chiến trường phía Tây và phía Bắc của nhân tộc chúng ta thủ vững một ngày không loạn, cũng là một ngày bọn họ không dám công khai xuất thủ mặt ngoài công kích Chấp Kiếm Đình, vả lại mục đích của những thứ ngoại tộc này cũng không khó suy đoán, bọn chúng đang làm chuẩn bị cho việc sau khi chiến trường phía Tây và phía Bắc thật sự thất bại, Thánh Lan tộc xâm nhập thì từ đó đưa danh trạng lên."

"Chỉ mong lần này sau khi nhân tộc chúng ta vượt qua kiếp nạn, sẽ diệt sạch hết thảy những thứ ngoại tộc lòng dạ khó lường này!"

Chương 1085: Hứa Thanh thay quyền Cung chủ! (3)

Hứa Thanh trầm mặc, giờ phút này chính là tảng sáng bình minh, màn đêm đang bị ánh nắng ban mai đầu tiên ở phía xa xua tán, ánh mặt trời vạn trượng xuất hiện, chiếu vào trên Triêu Hà Sơn, khiến cho ngọn núi này chiếu rọi ra hào quang, rực rỡ vô cùng.

Ngóng nhìn Triêu Hà Sơn sau cuộc chiến đấu, mặc dù nơi đây là một mảnh hỗn độn, nhưng khuyết điểm cũng không thể che lấp được ưu điểm, dưới ánh sáng bảy màu, tất cả đều đẹp đẽ như trước.

“Tất cả, rồi cũng sẽ tốt thôi.” Hứa Thanh được ánh sang bảy màu chiếu rọi, đứng bên trong ánh mặt trời, nhẹ giọng mở miệng,

Ba ngày sau trận pháp được chữa trị lại, sau khi trận pháp lại mở ra, Hứa Thanh rời khỏi Triêu Hà Sơn, thời điểm tới thì hắn đi một mình, thời điểm rời khỏi là có thêm Ninh Viêm đi theo bên cạnh.

Sở dĩ rời khỏi nhanh như vậy, ngoại trừ Hứa Thanh đã điều tra được thêm manh mối cần thiết, càng trọng yếu chính là…Vào ngày thứ ba, hắn đã nhận được pháp chỉ của Cung chủ.

“Hứa Thanh, bất kể điều tra có kết quả hay không, trước tiên đều phải hoãn lại, việc này có liên quan đến sự tình bên chiến trường, ngươi mau chóng trở về Quận Đô!”

“Chiến tuyến hai mặt phía Tây và phía Bắc đang nguy cấp, cần binh lực và cần vật tư, ta ở tiền tuyến không cách nào trở về, ngươi thay quyền ta để phối hợp với Quận Thừa, trở về Quận Đô xử lý việc này.”

“Giờ phút này, ngươi có toàn quyền sử dụng lệnh bài của ta!”

Giọng nói của Cung chủ thể hiện ra cảm giác mỏi mệt rất sâu, một khắc truyền ra, một đạo kim quang từ trên lưới lớn trên bầu trời hạ xuống, bay thẳng đến lệnh bài Cung chủ trên người Hứa Thanh, sau khi truyền ra từng trận tiếng ken két vang vọng, cái lệnh bài này, mở ra toàn bộ chức năng và quyền hạn.

"Tuân theo pháp chỉ!"

Hứa Thanh nghiêm nghị đáp lại, hắn không có hỏi thăm thêm bất cứ cái gì, hắn biết rõ lúc này chiến trường đang trong tình trạng nguy hiểm, cũng hiểu rõ tầm trọng yếu và khẩn cấp của đạo pháp chỉ này.

Hắn càng rõ ràng, chiến tranh nhất định đã đến mức độ lửa sém lông mày, nếu không Cung chủ sẽ không an bài như vậy, mà sẽ thong dong điều khiển binh lực và thu thập vật tư.

Cũng chỉ khi chiến tranh đang trong trình độ cực kỳ khẩn yếu, thì mới kêu hắn đình chỉ điều tra, thời điểm này đi chấp hành nhiệm vụ khác càng trọng yếu hơn.

"Cung chủ không tin hết thảy người ngoài, vô luận là Diêu Hầu cùng với hai vị Cung chủ Thi Hành Cung và Ti Luật Cung ở chiến khu, hay là Quận Thừa lưu thủ ở Quận Đô, Cung chủ đều không tin bất luận một ai, cho nên loại việc liên quan đến vận chuyển vật tư ra tiền tuyến cùng với trợ cấp binh lực, Cung chủ mới để cho ta tới phối hợp."

"Nhìn như phối hợp nhưng thực ra là giám sát, mặt khác với cách làm của Cung chủ, hẳn là sẽ tiến hành cùng lúc rất nhiều tuyến, nhất định còn có những Chấp Kiếm Giả ở các phương khác cùng chấp hành nhiệm vụ này, có lẽ ta chỉ là người thứ nhất."

Hứa Thanh hít sâu, trong lòng lo lắng cho chiến trường, vì vậy mang theo Ninh Viêm vội vàng rời khỏi Triêu Hà Sơn.

Nhưng cũng may lần này hắn không phải đến không công, trong ba ngày trước khi pháp chỉ của Cung chủ truyền đến, sau khi hắn câu thông cùng với Tôn Hải, dò hỏi ra một thông tin, bên cạnh mỗi một lần Triêu Hà Quang sinh ra, ở nơi nó xuất hiện sẽ chậm chạp vả lại liên tục hình thành một chút bột phấn bảy màu đặc thù.

Những bột phấn này thường thường sẽ xuất hiện trong khoảng thời gian 10 năm, lúc đầu sẽ ẩn chứa hào quang yếu ớt, nhưng đạo ánh sáng này không có tác dụng, cũng không cách nào bị thu lấy, vả lại theo thời gian trôi qua, sẽ dần dần tiêu tán.

Tính toán ra, những đạo ánh sáng này trong khoảng 10 năm sẽ hoàn toàn tản đi, thống nhất cùng với thời gian bột phấn liên tục xuất hiện, mà cuối cùng bột phấn hình thành, bản thân đã không còn ẩn chứa Triêu Hà Quang, đến lúc đó hiện tượng này mới tính kết thúc.

Chi tiết này, là một trợ lực giúp đỡ Hứa Thanh tra được manh mối.

Manh mối mà hắn tra được không phải là từ nguồn gốc bên trong ghi chép hướng đi chi tiết của hơn bảy trăm đạo Triêu Hà Quang trước đó, mà là tới từ ngón tay Thần Linh.

Hứa Thanh cảm thấy, nếu như đối phương có thể tìm được Triêu Hà Quang chưa bị ghi chép, như vậy người có lòng cố muốn cũng nhất định có thể làm được điểm này.

Vì vậy hắn thử nghiệm hô hoán ngón tay ngủ say trong nhà tù 132, sau khi khiến cho ý thức của nó tỉnh lại một chút, Hứa Thanh lập tức câu thông một cách ôn hòa dỗ dành, dưới đủ loại chấp nhận và hứa hẹn dụ dỗ, mới hỏi được vị trí đối phương tìm được Triêu Hà Quang.

Quá trình câu thông này không phải rất thuận lợi, bởi vì đối phương thật sự là quá mức dễ quên.

Cho nên dùng ba ngày, sau khi Hứa Thanh tìm kiếm rất nhiều khu vực, rốt cuộc hắn đã tìm được nơi mà ngón tay phát hiện ra Triêu Hà Quang, đó là một đạo khe nứt dưới lòng đất vắng vẻ.

Bên trong khe nứt, Hứa Thanh nhìn thấy một con rối mới bị phá hủy không lâu, ở bên trên vẫn còn lưu lại một chút khí tức ngón tay Thần Linh, bộ dạng đã hoàn toàn bị nghiền nát, chỉ có thể nhìn ra đại khái, không nhìn ra nguồn gốc cụ thể.

Đồng thời nơi đây còn có một chút bột phấn bảy màu ẩn chứa Triêu Hà Quang yếu ớt, vả lại những đạo ánh sáng kia đang hơi tiêu tán, Hứa Thanh phán đoán một chút, đúng là phải cần đại khái 10 năm mới có thể hoàn toàn tản đi.

Những thứ bột phấn này, là do Triêu Hà Quang hình thành tạo ra biến hóa đặc thù, hết thảy nói rõ Triêu Hà Quang của hắn chính là đản sinh ra từ nơi đây, mà sau khi Hứa Thanh tìm tòi ở chỗ này, tâm thần của hắn chấn động phát hiện, bột phấn nơi đây hình như không phải chỉ do một đạo ánh sáng sinh ra.

Bên trong có một chút bột phấn ẩn chứa hào quang càng thêm yếu ớt, nhìn bộ dạng giống như chỉ cần một hai năm nữa là sẽ hoàn toàn tiêu tán, nhất là trên người con rối trong đó, lại có càng nhiều bột phấn như vậy.

Hiển nhiên con rối này là do có người cố ý bố trí ở trong nơi này, mục đích là để xóa đi dấu vết của bột phấn.

Theo cái phán đoán này, không khó để biết được, hẳn là tầm 8-9 năm trước, nơi đây đã từng xuất hiện một đạo Triêu Hà Quang!

Chương 1086: Hứa Thanh thay quyền Cung chủ! (4)

Nhưng cũng giống với đạo của Hứa Thanh đang có, Chấp Kiếm Đình không có bất kỳ ghi chép nào về đạo Triêu Hà Quang đó, hiển nhiên là khi nó vừa mới xuất hiện, chưa kịp bay ra đã bị người khác trực tiếp lấy đi.

Phát hiện này khiến cho Hứa Thanh ý thức được, suy đoán của Cung chủ về Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan đại khái là chính xác.

Nói cách khác, Quận Trưởng tử vong, có khả năng liên quan rất lớn cùng loại đan này.

Mang theo manh mối này, Hứa Thanh cùng với Ninh Viêm rời khỏi Triêu Hà Sơn, bộ con rối nát bấy kia cũng bị Hứa Thanh lấy đi.

Bởi vì không thể truyền tống, Triêu Hà Sơn cũng tương tự như thế, cho nên hai người bọn họ một đường bay nhanh, hướng về phía Quận Đô.

Trên đường Ninh Viêm nhiều lần há miệng muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy sắc mặt Hứa Thanh luôn âm trầm, cho nên gã sợ hãi không dám hỏi gì, nhưng mà sự phức tạp trong đáy lòng, dù cho tới tận bây giờ vẫn nghiêng trời lệch đất như cũ.

Trên thực tế lúc ở trên cây Thập Tràng, Ninh Viêm cũng đã cảm thấy không được bình thường, trong lòng vô cùng nghi ngờ, mơ hồ có suy đoán, nhưng loại suy đoán này quá mức không thể tưởng tượng, cho nên cũng có chỗ do dự, nhưng lúc trước Hứa Thanh thuần thục túm tới đúng chỗ, khiến cho gã cảm thấy hồn của mình cũng đều bị vỗ ra tới.

“Tên cắn ta, nhất định là Trần Nhị Ngưu, chẳng lẽ tên này là chó điên biến thành ư, chẳng những cắn ta, cuối cùng còn đi cắn cả Thiên Đạo, đáng đời y bị nổ nát chỉ còn lại cái đầu người!”

Trong lòng Ninh Viêm có vô vàn bi phẫn, nhưng gã cũng không biết làm sao, cái nhánh mây ở trên bụng gã rõ ràng rất khó thanh trừ.

Mặt khác trong ba ngày này, sau khi câu thông cùng Chấp Kiếm Giả trên Triêu Hà Sơn, gã cũng đã biết được những chuyện như Quận Trưởng tử vong, Thánh Lan tộc xâm lấn, trong lòng cũng cuộn trào cực kỳ mãnh liệt, so sánh cùng việc này, gã bỗng cảm thấy chút chuyện của mình hình như không đáng coi vào đâu.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, ba ngày qua đi.

Ba ngày này Hứa Thanh bộc phát toàn diện tốc độ, rốt cuộc mang theo Ninh Viêm xuyên qua Triêu Hà Châu cùng với khu vực chính giữa Quận Đô, bước vào đến trong phạm vi Quận Đô.

Sau khi tới nơi này, Hứa Thanh cũng không cần tiếp tục che giấu tung tích nữa, hắn tìm một tòa truyền tống trận, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Quận Đô.

Lúc hắn rời đi, lòng người Quận Đô bàng hoàng, bên trong ẩn chứa cơn hỗn loạn.

Giờ phút này trở về, Hứa Thanh lập tức phát hiện có chỗ bất đồng, mặc dù chiến tuyến phía Tây và phía Bắc chưa hoàn toàn báo nguy, tình thế chỉ là một mảnh nguy cơ, phòng tuyến Phong Hải Quận thời khắc sẽ tan vỡ.

Nhưng nếu như so sánh với lúc trước, trạng thái của nhân tộc bên trong Quận Đô trên đã khá hơn rất nhiều, mặc dù vẫn mang theo nỗi lo lắng và sợ hãi đối với tương lai, nhưng bên trong lại có nhiều thêm một chút hy vọng.

Thậm chí những cửa hàng cũng gần như vẫn mở bán bình thường, hết thảy đều rất ngay ngắn trật tự, ít nhất nhìn từ biểu hiện ra bên ngoài như vậy, không hề thấy dấu hiệu tàn phá hay suy sụp từ chiến tranh mang đến.

Sau khi rời khỏi truyền tống trận, Hứa Thanh đi trên đường, thông qua đàm luận từ đám người bốn phía, cùng với cứ cách một đoạn lại có tu sĩ Quận Chế hô lên, đại khái biết được nguyên do.

“Mọi người không nên hoảng loạn, không nên tranh mua, Quận Thừa đại nhân đã nói, Chấp Kiếm Cung cùng với toàn bộ thế lực tông môn nhân tộc chúng ta đều đang ở tiền tuyến bảo vệ lãnh thổ, thủ hộ Phong Hải Quận chúng ta.”

“Hơn nữa Quận Thừa đại nhân cũng đã xác thực báo cho ta biết, viện quân nhân tộc chúng ta đang trên đường đến, không bao lâu nữa nguy cơ sẽ bị trấn áp hóa giải, hết thảy sẽ đều khôi phục như thường.”

“Trong lúc này, bất luận người nào làm loạn, bất luận hành vi nâng giá món hàng nào, đều sẽ bị nghiêm trị!”

“Không cần hoảng sợ, trời sẽ không đổi, cũng không tạo nên nhiễu loạn, mấy ngày nay những tên ngoại tộc ở bốn phía, không phải đã bị Quận Thừa trấn áp rồi đấy sao, huống hồ Quận Thừa cũng đã nói, Cung chủ đang ở trên tiền tuyến bảo vệ chúng ta, chúng ta không thể gây thêm phiền hà từ bên trong nội bộ!”

Theo Hứa Thanh đi về phía trước, tâm thần của hắn cũng dâng lên chấn động, trong khoảng thời gian này Quận Thừa lưu thủ trong Quận Đô hiển nhiên đã làm rất nhiều chuyện, mà Ninh Viêm sau lưng Hứa Thanh, sau khi ngóng nhìn bốn phía và nghe những lời nói chung quanh, trong lòng của gã cũng tương tự dâng lên gợn sóng vạn trượng.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh trở về chưa tới thời gian một nén nhang, hắn mới vừa tới Chấp Kiếm Cung, liền lập tức nhận được truyền âm của Quận Thừa.

“Hứa Thanh? Ta đã nhận được pháp chỉ của Cung chủ, kêu ngươi từ trên chiến trường trở về xử lý quân vụ, ngươi trước đến chỗ của ta một chuyến.”

Hứa Thanh hít sâu, hắn biết rõ việc quá khẩn cấp, vì vậy liền an bài Ninh Viêm lưu thủ cùng một chỗ với Chấp Kiếm Giả ở Chấp Kiếm Cung, cũng gọi đến Thư Lệnh ti của mình, sau đó một mình đi tới phủ Quận Thừa.

Trong ngoài phủ Quận Thừa, tu sĩ Quận Chế đông đảo, một mảnh giới nghiêm, đồng thời cũng có rất nhiều nhiệm vụ được Quận Thừa tuyên bố ra ngoài, do tu sĩ Quận Chế thi hành.

Hứa Thanh đến, lập tức liền có người thông báo, rất nhanh hắn nhìn thấy Quận Thừa từ trong điện.

So với lúc hắn rời đi, đối phương thoạt nhìn tiều tụy và tang thương hơn rất nhiều, trong mắt đều là tơ máu.

Giờ phút này Quận Thừa đang tiếp nhận đan dược từ trong tay của một lão nô bên cạnh, sau khi liếc mắt nhìn rồi để một bên, không hề lập tức nuốt vào.

Khi tu vi đạt đến trình độ như này, rất khó xuất hiện loại trình độ mỏi mệt như vậy, trừ phi là áp lực tâm thần quá lớn mới có thể bỏ qua tu vi, khiến cho một người tâm lực tiều tụy như vậy.

Chương 1087: Hứa Thanh thay quyền Cung chủ! (5)

“Trong khoảng thời gian này Quận Thừa đại nhân gánh vác nội vụ cả một quận, bên trong phải an ổn, bên ngoài cũng phải điều hòa, dưới tình trạng loạn trong giặc ngoài như thế, áp lực cực lớn, thậm chí vết thương thần hồn cũ cũng có dấu hiệu tái phát, hết lần này tới lần khác lại không thể ăn nhiều đan dược… hazz.”

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, lão nô bên cạnh Quận Thừa bèn than nhẹ một câu.

“Đừng vội nói bậy, ta không ăn là bởi vì dùng đan nhiều cũng vô ích, vết thương cũ của ta thì tự ta rõ ràng, không đáng lo.” Quận Thừa nhíu mày quát lên một tiếng, sau đó mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, gần đây ta nhận tin rất nhiều Chấp Kiếm Đình các Châu báo nguy, đã có Chấp Kiếm Đình năm Châu bởi một số đại tộc thúc đẩy, bị tán tu chiếm cứ, Cung chủ nói rất đúng, những thứ đại tộc này, đáng chết vạn lần!”

“Ta có thể cho mượn tu sĩ Quận Chế, phối hợp đi giải cứu trước.”

Quận Thừa nhìn về phía Hứa Thanh, trầm giọng mở miệng.

“Mặt khác, lúc trước ta nhận được pháp chỉ của Cung chủ, tiền tuyến vô cùng thê thảm, tử thương vô số, cần thiết binh lực và vật tư cực lớn, ta sẽ nghĩ biện pháp, nếu ngươi có phương pháp gì cũng có thể nói cùng ta, ta sẽ tìm cách lo liệu và chuẩn bị.”

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu, hắn biết trọng trách của đối phương rất nặng, dẫu sao toàn bộ mọi việc hậu cần đều đặt ở trên một thân của Quận Thừa, làm sao để đảm bảo phía sau không loạn trong thời kỳ chiến tranh như thế này, không phải là một việc dễ dàng.

“Đa tạ Quận Thừa đại nhân, ty chức chuẩn bị thu gom mua sắm tất cả vật tư cần thiết từ ngoại tộc ở Phong Hải Quận, kính xin Quận Thừa phê chuẩn.”

Quận Thừa nghe vậy gật đầu.

“Bây giờ đang trong thời khắc mấu chốt, nếu như cưỡng chế yêu cầu sẽ gặp khó khăn không nhỏ, vả lại sẽ tiêu tốn thời gian, nhưng dùng phương pháp mua sắm sẽ nhu hòa hơn rất nhiều, việc này không có vấn đề, coi như là tình hình tài chính của Quận Đô đang căng thẳng, nhưng vẫn đủ để phân ra một chút.”

Hứa Thanh nói lời cảm tạ và rời khỏi Quận Thừa phủ, cũng không lãng phí một chút thời gian nào, sau khi trở lại Thư Lệnh ti ở Chấp Kiếm Cung, hắn lập tức truyền ra pháp chỉ, thu mua toàn bộ vật tư trong Phong Hải Quận, mặt khác cũng an bài người đi đến Cận Tiên tộc đang phong bế không ra để trao đổi mua sắm vật tư.

Theo từng đạo pháp chỉ truyền ra, mấy trăm Chấp Kiếm Giả lưu thủ trong Chấp Kiếm Cung lập tức tuân mệnh.

Lúc Cung chủ vẫn còn, mỗi ngày Hứa Thanh đều xử lý công vụ như vậy, ra lệnh, cho nên giờ phút này cũng không có bất kỳ trở ngại nào, những Chấp Kiếm Giả lưu thủ nhao nhao lĩnh mệnh và chấp hành.

Nhưng Hứa Thanh vẫn lo lắng trong lòng, hắn biết tu vi của mình căn bản không đủ sức để hoàn thành nhiệm vụ này, nhất là sau chuyến đi tới Triêu Hà Châu, hắn cảm nhận sâu sắc được ác ý mà những ngoại tộc này đang ẩn giấu.

Hắn biết cho dù là dùng phương pháp mua sắm vật tư, chắc chắn cũng sẽ gặp phải một chút trở ngại, lại càng không cần nói tới việc cung cấp binh lực tới chiến trường.

“Muốn hoàn thành nhiệm vụ Cung chủ đưa ra, muốn cung cấp trợ giúp cho tiền tuyến đang nguy cấp, ta cần phải có một chiến lực cường đại để uy hiếp, bên phía Quận Thừa không thể tin hoàn toàn!” Hứa Thanh trầm mặc, đứng trong Thư Lệnh điện, nhìn ra bầu trời phía ngoài.

Giờ phút này bên ngoài đang là nửa đêm, cả bầu trời tràn ngập mây đen, không có sấm sét nhưng lại có từng giọt nước mưa dần dần hạ xuống, tí ta tí tách rơi vãi ở trên bàn đá xanh ngoài điện.

Theo nước mưa tung bay, khí tức âm lãnh từ trên mặt đất cuốn lên và khuếch tán ra phía ngoài, thổi tới trên hai chân Hứa Thanh.

“Sư phó và lão tổ, còn có Tử Huyền…Bọn họ đều đang đối kháng Thi Cấm, không rảnh chú ý hay quan tâm nhiều tới nơi đây.”

“Sư huynh cũng không biết đã đi nơi nào, đến bây giờ vẫn không có tin tức.”

Hứa Thanh trầm ngâm, cuối cùng quay đầu nhìn về phía sa mạc bên ngoài Quận Đô, trong đầu của hắn hiện lên thân ảnh của một con đại điểu ba đầu.

“Đại Điểu Thanh Cầm!” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang.

Ấn tượng của Hứa Thanh về Đại Điểu Thanh Cầm là lúc lần đầu tiên hắn tới Quận Đô, đối phương xuất hiện ở trên bầu trời, trong miệng đang ngậm Ninh Viêm, những nơi đi qua chung quanh liền nhấc lên phong bạo, hóa thành vòi rồng kết nối với thiên địa, khí thế như cầu vồng, có phần mênh mông.

Lúc ấy Trần Đình Hào ở bên cạnh cũng nói cho hắn biết, Đại Điểu Thanh Cầm là dị chủng Hồng Hoang, huyết mạch có thể ngược dòng tìm về Viễn Cổ, tổ tiên đã từng đi theo Cổ Hoàng quá cố.

Về phần thân phận, nó là bằng hữu của Quận Trưởng đại nhân đời trước đó, Quận Trưởng tiền nhiệm tám trăm năm trước trở về Hoàng Đô đã đưa lời mời đối với nó, nhưng Thanh Cầm không đi theo, chỉ nghỉ lại Phong Hải Quận.

Một trận chiến này, thân phận của Thanh Cầm rất siêu nhiên, coi như là Cung chủ cũng chưa từng mời được.

“Dựa theo lời Trần Đình Hào nói lúc trước, Đại Điểu Thanh Cầm tâm hướng nhân tộc, bây giờ nguy cơ ngay ở trước mắt, ta có thể đi thử xem.”

“Mặt khác…”

Trong ánh Hứa Thanh mắt lộ ra hàn mang.

“Nếu như Thanh Cầm cự tuyệt, không biết con đại điểu này, có sợ Hồng Nguyệt hay không!”

Hứa Thanh cũng đã hết biện pháp rồi, nhu cầu cung cấp binh lực cùng vật tư của tiền tuyến đã trong tình trang lửa sém lông mày, lúc này hắn chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong, cố gắng hết sức thậm chí làm liều.

Nghĩ vậy, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, tìm được Ninh Viêm đang bận rộn, không nói lời gì mà cầm theo gã rời đi.

“Hứa…Hứa Thanh sư huynh, chúng ta đi đâu vậy?” Thân thể Ninh Viêm run rẩy, nhìn qua biểu cảm của Hứa Thanh, trong lòng của gã bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất an.

“Dẫn ngươi đi gặp một vị cố nhân.”

“Cố nhân?” Ninh Viêm cả kinh, sau đó hít vào một hơi, cẩn thận hỏi một câu.

“Là Nhị Ngưu sư huynh sao?”

Chương 1088: Đại điểu nóng nảy! (1)

Hứa Thanh lắc đầu, túm cổ Ninh Viêm rồi bước vào truyền tống trận của Chấp Kiếm Cung, trong khi Ninh Viêm vẫn đang kinh nghi bất định, truyền tống trận lập tức phát ra tia sáng lập lòe, bao phủ thân ảnh hai người.

Trong nháy mắt tiếp theo, chỗ một khu vực sa mạc khá gần Quận Đô, trong một tòa truyền tống trận của Chấp Kiếm Cung xây dựng bên trên bình nguyên, bóng dáng của Hứa Thanh và Ninh Viêm đứng ở bên trong một mảnh ánh sáng phòng hộ, nhanh chóng lộ ra ở.

Trong Quận Đô có rất nhiều truyền tống trận của Chấp Kiếm Cung, không phải tất cả đều được xây dựng bên trong thành trì, còn có một ít được đặt bên trong hoang dã, cần phương pháp đặc thù mới có thể vận hành, vả lại còn kèm theo cả phòng hộ đặc biệt.

Tòa truyền tống trận này, chính là như thế.

Lúc thân ảnh hai người bọn họ hoàn toàn trở nên rõ ràng, Hứa Thanh cũng lập tức cảnh giác nhìn khắp bốn phía.

Tuy rằng trước khi truyền tống, hắn đã thông qua trận pháp của Chấp Kiếm Cung cảm ứng, xác định nơi đây an toàn, nhưng hắn vẫn hành động theo bản năng tiếp tục xác nhận chung quanh một phen.

Cho đến khi phát hiện không có gì đáng lo, Hứa Thanh mới đi ra khỏi màn phòng hộ của truyền tống trận, đứng trên phiến đá có không ít cỏ dại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Giờ phút này vẫn đang là nửa đêm, mây đen bao trùm hơn phân nửa Quận Đô cũng bao phủ cả nơi đây, nước mưa tí tách rơi xuống trên khắp bình nguyên, truyền tới cái rét lạnh thấu xương.

Bởi vì bốn phía không có kiến trúc cao lớn che chắn, cho nên từng cơn gió không kiêng nể gì gào thét tới, hất nước mưa lên, bên tai không ngừng vang vọng những tiếng gió thổi nức nở nghẹn ngào.

“Hứa Thanh sư huynh, chúng ta…Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Ninh Viêm vô cùng căng thẳng, nhìn qua bình nguyên hoang vu, đáy lòng tràn đầy lo lắng không yên.

“Ninh Viêm, lúc chúng ta tới Quận Đô để báo cáo, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi là ở khu vực này.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Hả?” Ninh Viêm sững sờ, vội vàng gật đầu.

“Lúc đó ngươi đang ở bên trong móng vuốt của Thanh Cầm tiền bối, hiện giờ ta mang ngươi đi tới nơi ở của Thanh Cầm tiền bối.”

Hứa Thanh quét mắt qua bầu trời tràn đầy mây đen, nhẹ giọng truyền nói.

“Cái này… . .” Toàn thân Ninh Viêm run lên.

Gã sợ Hứa Thanh, cũng sợ con đại điểu kia, bộ dạng một mực muốn ăn thịt gã của Thanh Cầm lúc trước khiến cho Ninh Viêm gặp phải ác mộng rất lâu.

Trong lúc gã theo bản năng nghĩ tới biện pháp uyển chuyển cự tuyệt, Hứa Thanh quay đầu, trong cơn mưa gió, ngóng nhìn Ninh Viêm với thần sắc nghiêm nghị.

“Ninh Viêm, việc này liên quan đến sinh tử an nguy của mười vạn Chấp Kiếm Giả trên tiền tuyến cùng với 100 vạn tu sĩ nhân tộc trong Phong Hải Quận, ngươi giúp ta tìm được Thanh Cầm tiền bối, ta sẽ báo cáo việc này với Cung chủ, ghi nhận đại công cho ngươi!”

“Nhưng mà… .” Ninh Viêm có chỗ do dự, Hứa Thanh nhìn thấy như thế nên nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu không thì, ta sẽ kêu người đưa ngươi đi đoàn tụ cùng với Hoan Hỉ Hoa trong Triêu Hà Châu.”

Nghe được câu này, thần sắc Ninh Viêm lập tức trở nên trang nghiêm, ngưng trọng nói.

“Hứa Thanh sư huynh, ngươi xem thường ta rồi, nếu là chuyện liên quan đến Phong Hải Quận, sư đệ nhất định sẽ toàn lực ứng phó việc này.”

“Lúc đầu ta phi hành trên bầu trời cách nơi này không phải rất xa, sau đó gặp phải Thanh Cầm tiền bối, Hứa Thanh sư huynh, để ta dẫn đường cho ngươi!” Vẻ mặt Ninh Viêm nghiêm túc, một bộ lo lắng cho an nguy của Phong Hải Quận, thân thể đứng ở bên trong cơn mưa, trực tiếp phi lên không trung, bay thẳng đến bầu trời.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đi theo phía sau.

Hai người cứ như vậy bay nhanh trên bầu trời, rất nhanh đã đến nơi Ninh Viêm gặp phải Thanh Cầm, thả mắt nhìn đi, chung quanh là một mảnh trống trải, không núi cũng không có rừng cây, quang cảnh chẳng hề giống như là nơi đại điểu nghỉ lại.

Thần sắc của Hứa Thanh hiện ra vẻ nghi ngờ.

Đáy lòng Ninh Viêm run lên, sợ Hứa Thanh phát hiện chân tướng, nhanh chóng mở miệng.

“Hứa Thanh sư huynh, thật sự là ở ngay nơi này, lúc ta bay qua nơi này bỗng nhìn thấy một mảnh phong bạo, sau đó liền bị bắt đi.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ninh Viêm, dưới ánh mắt của hắn, ánh mắt Ninh Viêm theo bản năng có chút né tránh.

Hứa Thanh trầm mặc, nguyên bản hắn mang theo Ninh Viêm tới đây chỉ là vì tìm được tung tích của Thanh Cầm, không hề có bất cứ ý nghĩ gì khác với Ninh Viêm nữa.

Nhưng lúc này hắn bỗng cảm thấy hình như mình hơi quá nhân từ rồi, vì vậy liền thu hồi ánh mắt, sau đó hít sâu một hơi rồi đột nhiên quát to về bốn phía.

“Thanh Cầm tiền bối, vãn bối Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, tới đây bái kiến!”

“Vì biểu đạt thành ý, vãn bối đặc biệt đưa Chấp Kiếm Giả Ninh Viêm trêu chọc ngài lần trước tới đây, để cho gã xin lỗi ở trước mặt ngài.”

Lời này vừa ra, thần sắc Ninh Viêm lập tức biến hóa, quả thật gã đang lừa gạt Hứa Thanh, không hề đưa Hứa Thanh đi tới nơi gã chân chính gặp phải Thanh Cầm, một mặt là gã sợ hãi Thanh Cầm, một phương diện khác thì liên quan đến bí ẩn của bản thân gã.

Trước đó lần thứ nhất Thanh Cầm xuất hiện bắt gã, gã nói với bên ngoài là mình không hiểu sao lại gặp phải Thanh Cầm, nhưng trên thực tế không phải như vậy...Nhưng khi nghĩ đến nơi này cách hang ổ của Thanh Cầm cực kỳ xa xôi, đáy lòng của Ninh Viêm cũng bình tĩnh lại, bắt đầu cân nhắc tý nữa sẽ phải tự bào chữa như thế nào.

Nhưng không đợi gã suy nghĩ nên giải thích ra sao, không biết là nguyên nhân từ gã hay là từ Hứa Thanh, trên màn trời màu đen đột nhiên truyền đến một tiếng kêu cực kỳ chói tai và khó nghe.

Tiếng kêu này vừa ra, thiên địa lập tức biến sắc, gió giục mây vần.

Màn trời trực tiếp nổ tung, vô số mây đen tan vỡ, ầm ầm khuếch tán ra khắp bát phương, trong lúc nước mưa thô bạo cuồng loạn như trút nước rơi xuống, một đầu chim lớn ngàn trượng từ bên trong tầng mây tan vỡ hiện ra.

Hai mắt màu đỏ lập lòe trong thiên không, ánh mắt tựa như hóa thành thực chất, tập trung vào vị trí của Hứa Thanh và Ninh Viêm.

Ngay sau đó, cái đầu thứ hai và cái đầu thứ ba cũng từ bên trong mây đen đằng xa thò ra, từng cái đầu đều to tới ngàn trượng, vô cùng kinh người.

Chính là Đại Điểu Thanh Cầm.

Nó thế mà lại đang nghỉ ngơi ở bên trong mây đen.

Bởi vì phương thức xuất hiện vô cùng kịch liệt, cho nên trong lúc mây mù ở bốn phía lập tức nổ tung, tạo thành vô số tia chớp, điên cuồng phóng về bát phương, tạo thành một vòng tròn vây quanh đám mây đen vạn trượng ở trong.

Quá khổng lồ.

Trong tầm mắt Hứa Thanh nhìn thấy, giờ phút này non nửa bầu trời tựa hồ đều bị con đại điểu kia bao phủ.

Có lẽ là trong lúc đang ngủ say bị quấy rầy, cho nên tính khí của Đại Điểu Thanh Cầm có chút nóng nảy, theo một tiếng hi..i... iiii truyền ra, nó khẽ hấp một cái, nước mưa bởi vì mây mù tan vỡ tung bay khắp bốn phía thế mà lập tức đảo ngược lại, hóa thành ba dòng sông, bị nó hút vào trong miệng.

Chương 1089: Đại điểu nóng nảy! (2)

Nhìn một màn này, tâm thần Hứa Thanh vô cùng chấn động, hắn phát hiện dường như lần này Thanh Cầm xuất hiện là chân thân, cho nên lần mức độ khổng lồ của nó so với lúc trước hắn từng nhìn thấy quá nhiều.

Nhất là hiện giờ tu vi của hắn so với lúc mới tới Quận Đô đã tăng lên, cũng đã trải qua rất nhiều việc, cũng đã có chỗ phán đoán đối với cường giả Quy Hư.

Giờ phút này Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy, Đại Điểu Thanh Cầm lộ ra bên trong mây đen, trong đôi mắt của cái đầu dữ tợn thứ ba tồn tại vô số đạo sợi tơ, thậm chí trên thân thể còn có hư ảnh trùng lặp, mà bên trong tia chớp bốn phía còn có một cái tiểu thế giới cứ hình thành lại hủy diệt.

Mặc dù còn chưa đạt tới trình độ triệu pháp quy nhất, nhưng uy áp kinh khủng phát tán ra từ thân hình gần vạn trượng, cũng đủ khiến cho thiên địa chấn động.

Trong lúc đáy lòng Hứa Thanh đang dâng lên gợn sóng cực lớn, Ninh Viêm bên cạnh đã vô cùng hãi hùng khiếp vía, trong mắt tràn ngập cảm giác không cách nào tin, bởi vì nơi này rõ ràng không phải là nơi gã phát hiện ra Thanh Cầm lúc trước.

Hang ổ của Thanh Cầm cách nơi này cực kỳ xa…

“Tại sao nó lại xuất hiện ở nơi này, không đúng nha, tính cách Thanh Cầm rất lười, ngày bình thường hầu như nó sẽ không ra ngoài! Chẳng lẽ… Nó để mắt tới ta!”

Toàn thân Ninh Viêm run rẩy, trong lúc nội tâm của gã đang không ngừng cuộn trào, Hứa Thanh hít sâu và chống đỡ áp lực thật lớn đến từ bầu trời, tiến lên vài bước, chắp tay cúi đầu với ba cái đầu thật lớn hiện ra từ đám mây tản ra trên bầu trời.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, bái kiến Thanh Cầm tiền bối.”

Theo Hứa Thanh mở miệng, ba cái đầu lộ ra bên trong mây đen đồng thời phát ra một tiếng ự…c, âm thanh này tựa như vô số thiên lôi nổ tung, bốn phương nổ vang, càng dấy lên mưa to gió lớn, khiến cho thân thể Hứa Thanh không tự chủ được rút lui ra, Ninh Viêm lập tức kêu rên.

“Xong đời rồi, Thanh Cầm ghét nhất là khi đang ngủ bị đánh thức, chúng ta xong đời rồi!!”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Hứa Thanh gầm nhẹ, sau khi miễn cưỡng đứng vững, hắn lần nữa cúi đầu về phía bầu trời.

“Thanh Cầm tiền bối, bây giờ Thánh Lan tộc đang xâm lấn nhân tộc, Phong Hải Quận đang ở trong nguy cơ, vãn bối khẩn cầu tiền bối xuất sơn, nếu như tiền bối không muốn đi tới chiến trường cũng được, không muốn ra tay cũng được, chỉ cần tạm thời theo bên cạnh ta, cho phép ta có thể dựa vào uy thế của ngài là được.”

Ngôn từ của Hứa Thanh rất thành khẩn, nói xong lại cúi đầu lần nữa.

Nhưng lúc này Ninh Viêm bên cạnh cũng sắp khóc rồi, gã cũng không quan tâm Hứa Thanh quát tháo, vội vàng nhắc nhở.

“Không có tác dụng đâu Hứa Thanh sư huynh, thật ra lúc tới ta đã đoán được ý nghĩ của ngươi rồi, nhưng trên thực tế thì không làm thế này được, mặc dù tổ tiên Thanh Cầm đã từng đi theo Huyền U Cổ Hoàng, vả lại cuối cùng còn chết trận vì người kia, nhưng đây chỉ là một câu truyện tốt đẹp để cho hậu nhân nghe mà thôi.”

“Chân tướng là tổ tiên của Thanh Cầm lúc đó chính là một con hung cầm tuyệt thế, vốn là đối địch cùng Cổ Hoàng, sau đó bởi vì tình thế bức bách cùng với Cổ Hoàng đã hứa hẹn sẽ che chở hậu duệ của tộc mình, cho nên nó mới xuất chiến mà chết vì Cổ Hoàng.”

“Sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, Cổ Hoàng rời khỏi đại lục Vọng Cổ, không hề thực hiện hứa hẹn lúc trước, tình cảm cũng theo đó mà đứt.”

“Mà Thanh Cầm ở nơi này, mặc dù cũng làm bạn cùng với Quận Trưởng đời trước, nhưng đây cũng là bởi vì vị Quận Trưởng kia từng có trợ giúp lớn với nó, sau khi Quận Trưởng đời trước rời khỏi, nhân quả giữa bọn họ cũng đã xong, đây cũng là lý do tại sao Thanh Cầm không thuận theo cùng rời khỏi.”

“Ta đã xem qua lịch sử tám trăm năm này của Phong Hải Quận, mặc dù Thanh Cầm không là địch cùng nhân tộc, nhưng cũng không hề tương trợ qua việc gì, hết thảy đều dựa vào yêu thích cá nhân.”

“Mà tính khí Thanh Cầm luôn rất nóng nảy, điểm này ai cũng công nhận, lão tổ của nó có huyết mạch Hồng Hoang dị chủng, năm đó chính là hung cầm nổi danh nuốt vạn tộc trong thiên địa!”

“Chúng ta quấy rầy nó ngủ say, đối với Thanh Cầm mà nói, đây chính là ngọn nguồn tức giận.”

“Mặt khác, lúc trước ngươi thấy ta ở bên trong móng vuốt của nó không chết, không phải bởi vì thân thể của ta mạnh như thế nào cả, mà là bởi vì huyết mạch trên người của ta khiến cho nó có chỗ kiêng kị mà thôi, ta… . .”

Ninh Viêm ở bên cạnh vội vàng nói những gì mình biết ra, giọng nói cũng đang run rẩy, thậm chí ngay cả một chút việc bình thường gã không thể nói, lúc này cũng nói ra một chút, từ đó cũng có thể thấy được sự hoảng loạn trong lòng của gã.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, hắn nghe ra bên trong lời nói của Ninh Viêm có rất nhiều vấn đề, nhưng giờ phút này không phải là thời điểm truy vấn hay cân nhắc, bởi vì lúc này bỗng có một cỗ cảm giác áp bách cực lớn từ trên bầu trời truyền đến.

Ba cái đầu dữ tợn thật lớn của Thanh Cầm rủ xuống ngoài mây mù, mang theo vẻ hung ác, nhích tới gần Hứa Thanh và Ninh Viêm.

Khoảng cách gần như vậy, Hứa Thanh có thể rõ ràng nhìn thấy phía trên ba cái đầu dữ tợn này không có bao nhiêu lông vũ, trên đầu tràn đầy nếp nhăn màu đỏ tím cùng với làn da khô nứt xấu xí, hai mắt màu đỏ hiện ra sự khó chịu khi bị quấy rầy, cái mỏ cực lớn tản ra uy áp cực kỳ kinh khủng.

Từ xa nhìn lại, so sánh cùng Thanh Cầm vạn trượng trên bầu trời, Hứa Thanh và Ninh Viêm thật giống như một cái chấm nhỏ, không có ý nghĩa, đồng thời một màn này cũng cực kỳ trùng kích thị giác người nhìn.

Ninh Viêm nhanh chóng bộc phát ra lực lượng huyết mạch của mình, ý đồ hóa giải nguy cơ của bản thân, về phần Hứa Thanh chỗ đó, hắn cũng đành phải làm vậy.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, không hề cử động nhưng Tử

Nguyệt ở bên trong Thiên Cung trong cơ thể cũng đã bay lên, ngay lúc hắn đang muốn mở miệng, sau khi ba cái đầu của Thanh Cầm nghe hắn nói, vẻ khó chịu trong mắt rõ ràng đã tiêu tán.

Thậm chí cái đầu phía bên phải bỗng nhiên lại trầm xuống, sau khi hạ đến dưới thân Hứa Thanh, liền hướng đỉnh đầu lên, nhu hòa đón thân thể Hứa Thanh lên trên đầu.

Hứa Thanh sững sờ.

Đôi mắt Ninh Viêm hoàn toàn trợn to, trong lòng dấy lên sóng lớn ngập trời, tràn ngập cảm giác không cách nào tin, không thể tưởng tượng nổi mà thất thanh la lên.

“Cái này cái này… .”

Tâm thần của Ninh Viêm chấn động long trời lở đất, hoàn toàn há hốc mồm, cả người ngây ngốc đứng ở một chỗ, đối với một màn trước mắt này, gã chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Trong thời khắc này, hình như năng lực suy nghĩ của gã đã bị đình trệ.

Thật sự là cảnh tượng trước mắt khiến cho gã quá mức chấn động, thậm chí còn đến trình độ nghe thôi cũng thấy rợn cả người.

Lai lịch của gã rất thần bí, cho nên từ lúc ở trên cây Thập Tràng, phần lớn đồ vật đội trưởng lấy ra gã đều biết, cũng biết rất nhiều việc mà Hứa Thanh không biết, mà gã lại càng hiểu rõ hung ý của Thanh Cầm cùng mối liên quan của nó cùng với nhân tộc.

Cho nên lúc trước gã mới báo cho Hứa Thanh biết rõ ràng, trong nhận thức của gã, đối với Thanh Cầm siêu nhiên mà nói, bất kể Phong Hải Quận có phải là nhân tộc nắm giữ hay không, thật ra nó cũng không hề cảm thấy khác nhau.

Coi như là Thánh Lan tộc chiếm cứ nơi đây, bọn họ cũng sẽ không dám dễ dàng đối phó với nó, trên cơ bản hiện giờ như thế nào, về sau vẫn sẽ là như thế.

Cho nên gã biết rõ Thanh Cầm sẽ không hỗ trợ mà cũng sẽ không xuất chiến.

Nhưng bây giờ … . .

Gã nhìn Thanh Cầm tính tình vốn cao ngạo, thế mà lại hạ cái đầu bên phải xuống để đội Hứa Thanh lên trên, chủ động để cho Hứa Thanh đứng ở trên đầu.

Chương 1090: Tộc này, đáng diệt! (1)

Trong đầu Ninh Viêm vang lên âm thanh vù vù, tâm thần giống như có sóng lớn cuộn mình, hóa thành gợn sóng động trời, toàn thân không ngừng nổ vang.

Gã biết ba cái đầu của Thanh Cầm đều vô cùng cao quý, đối với Thanh Cầm tâm cao khí ngạo mà nói, bất kỳ một cái đầu nào đều có ý nghĩa cực lớn.

Trong đó cái đầu ở giữa chính là bổn mạng của nó, về phần hai đầu hai bên cũng có hàm nghĩa khác biệt, nhưng nó thế mà lại lấy cái đầu bên phải đỡ Hứa Thanh lên, trong nhận thức của Ninh Viêm, điều này tuyệt đối không thể xảy ra.

Việc này không hề liên quan gì với tu vi, trong nhận thức tương quan của Thanh Cầm, cái đầu ở giữa chỉ nâng lên chủ nhân của nó, mà vô luận là Thanh Cầm bây giờ hay là tổ tiên năm đó của nó, tất cả đều chưa từng có thói quen nhận chủ.

Về phần cái đầu bên trái, chỉ có dòng dõi đời sau của nó mới có thể bước lên, nếu như ngoại tộc bước lên, chẳng khác gì vũ nhục cực lớn đối với nó, nhất định không chết không thôi.

Mà cái đầu phía bên phải, chính là đại biểu hạng người được Thanh Cầm nhận thức ngang hàng, thật giống như hảo hữu của nhân tộc vậy, Quận Trưởng một đời trước cũng đứng ở nơi đó.

"Thanh Cầm cho rằng Hứa Thanh là bằng hữu của nó sao?"

Ninh Viêm hít vào một hơi, nhìn Hứa Thanh đang đứng ở bên trên cái đầu bên phải của Thanh Cầm, như nhìn Thần nhân.

Đây không phải là lần đầu tiên gã nhìn Hứa Thanh như vậy, lúc trước sau khi biết được Hứa Thanh chính là cái tên Hắc Thiên Thần tử, trong lòng của gã cũng dâng lên sóng lớn ngập trời giống như lúc này.

Mà bây giờ, cũng giống như thế.

Gã thật sự không cách nào nghĩ ra tại sao lại như vậy, cho nên ý niệm đầu tiên trong đầu chính là nghĩ Thanh Cầm này thờ phụng Hồng Nguyệt, cũng coi Hứa Thanh trở thành Thần tử.

“Nhưng nếu như là như thế, thì cũng không phải là cái đầu bên phải nha.”

Ninh Viêm thấy mờ mịt.

Hứa Thanh cũng mơ hồ không rõ, vừa nãy hắn đã chuẩn bị tới việc dùng Hồng Nguyệt để uy hiếp, nhưng sự tình lại phát triển thuận lợi vượt qua tưởng tượng của hắn, không đợi hắn uy hiếp thì Đại Điểu Thanh Cầm đã sớm lộ ra thiện ý.

Giờ khắc này, dù Hứa Thanh không biết ba cái đầu của Thanh Cầm đại biểu hàm nghĩa gì, nhưng đối phương chủ động nâng hắn lên, ý nghĩa của một màn này tự nhiên đã vô cùng rõ ràng.

“Tại sao lại như vậy…”

Trong đầu Hứa Thanh có chút rối loạn, cũng không chờ hắn cẩn thận nhớ lại nguyên do, Đại Điểu Thanh Cầm bỗng phát ra một tiếng ụ…c khiến thiên địa nổ vang, thân thể to lớn từ trong mây mù xông ra.

Mây đen trên bầu trời hoàn toàn tan vỡ, bên trong một đám tia chớp giống như ao sấm khuếch tán phạm vi lớn ở phía chân trời, thân hình nguyên vẹn của Thanh Cầm lộ ra.

Cái đầu ngàn trượng, bụng to vạn trượng, toàn thân một màu đỏ tía, nhưng đôi cánh lại rất nhỏ.

Lông vũ trên người còn khiến cho người ta có một cảm giác lộn xộn, nhưng lại có chấn động Thần Tính cực kỳ kinh người tràn ngập bốn phía khắp thiên địa.

Giờ phút này sau khi lao ra khỏi mây mù, Thanh Cầm vờn quanh trên bầu trời, những nơi đi qua, thiên địa biến sắc, bát phương vân dũng, càng có tiếng gào thét chói tai vang tận mây xanh.

Hứa Thanh đứng trên cái đầu bên phải, nhìn bao quát khắp đại địa, bên trong tâm thần bỗng xuất hiện một loại cảm giác trước đó chưa từng có, sau đó hắn hít sâu thì trịnh trọng cúi đầu về phía hai cái đầu khác của Thanh Cầm.

“Đa tạ tiền bối!”

Cái đầu ở giữa của Đại Điểu Thanh Cầm tiến lên, khẽ gật đầu về phía Hứa Thanh, lại truyền ra một tiếng ụ…c, nhưng không có bao nhiêu hàm ý hung ác, ngược lại còn hiện ra một cỗ cảm giác vui vẻ.

Nhìn qua tất cả, trong lúc hoảng hốt, trong đầu Ninh Viêm bỗng nhiên hiện ra một cái ý niệm bất khả tư nghị.

“Sở dĩ Thanh Cầm xuất hiện ở nơi này, mà không phải ở hang ổ bên kia của nó, chẳng lẽ là vì… Hứa Thanh?”

“Đừng bảo rằng ngay từ đầu đến cuối nó đều ẩn giấu ở bên trong đám mây mù trên bầu trời, chỉ cần Hứa Thanh bước ra Quận Đô nó liền đi theo… . . Ha ha, điều này sao có thể?” Ninh Viêm bị ý nghĩ của mình làm cho càng thêm hoảng sợ.

Nhưng rất nhanh gã liền cảm thấy …hình như đáp án này đã giải thích hoàn mỹ hết thảy.

Nếu không thì tại sao lại trùng hợp như vậy, ở một nơi cách hang ổ của nó cực xa, Hứa Thanh vừa rống một tiếng là đối phương liền xuất hiện, Hứa Thanh mới mở miệng thì đối phương liền đồng ý.

“Bọn họ quen biết nhau? Không đúng, trước kia bọn họ không biết nhau, nhưng nếu không quen nhau thì tại sao lại có thể như vậy!!” Lúc Ninh Viêm hoàn toàn cảm thấy rối rắm, Hứa Thanh cũng đè xuống đủ loại nghi vấn trong lòng.

Vô luận việc này như thế nào, hiện giờ cũng không phải thời điểm suy tư, mặc dù hắn suy đoán Cung chủ nhất định sẽ có rất nhiều phương thức để giải quyết vấn đề căng thẳng trên tiền tuyến, nhưng Hứa Thanh hiểu rằng bản thân cũng phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của mình.

“Thanh Cầm tiền bối, mời theo ta quay về Quận Đô.” Hứa Thanh chắp tay mở miệng.

Thanh Cầm gật đầu, vừa muốn bay ra, Hứa Thanh bỗng nhớ tới Ninh Viêm, vì vậy vội vàng báo cho Đại Điểu Thanh Cầm biết.

Thanh Cầm quét mắt nhìn qua, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét, nhưng vẫn giơ móng vuốt lên trảo một cái, trong tiếng kêu thảm thiết của Ninh Viêm, chộp gã vào bên trong móng vuốt, khẽ vỗ cánh, giống như một đạo bôn lôi bay đi về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, khiến cho Hứa Thanh cảm nhận được cái gì gọi là ‘chỉ xích thiên nhai’.

(*Chỉ xích thiên nhai: Chân trời xa mà như chỉ cách trong gang tấc, có chút tương tự súc địa thành thốn.)

Nơi đây rõ ràng cách Quận Đô rất xa xôi, nhưng theo Thanh Cầm lao ra, hư vô liền trở nên mơ hồ, thiên địa vặn vẹo, dưới âm thanh thiên lôi liên tiếp nổ vang, chỉ trong thời gian một nén nhang, Quận Đô đã xuất hiện ngay trước mắt.

Hứa Thanh chưa bao giờ cảm thụ qua loại tốc độ này, lúc tâm thần của hắn dấy lên chấn động cực lớn, sự xuất hiện của Thanh Cầm cũng khiến cho Quận Đô vô cùng chú ý tới.

Chương 1091: Tộc này, đáng diệt! (2)

Theo trận pháp Quận Đô bộc phát, thân ảnh Quận Thừa lập tức hiện ra giữa không trung, lúc nhìn thấy Thanh Cầm thì thần sắc của lão khẽ động, nhưng sau khi chú ý thấy Hứa Thanh đứng trên đầu bên phải của Thanh Cầm, lão liền sửng sốt một chút, sau đó liền thở phào một hơi dài.

“Hứa Thanh, Quận Đô đang trong thời kỳ phòng hộ, cho nên… . .” Lời Quận Thừa chưa nói xong, cũng không hỏi Hứa Thanh tại sao ở cùng một chỗ với Thanh Cầm, lão biết mỗi người đều có bí mật riêng của mình, không cần phải thăm dò quá nhiều.

Nhưng lão cũng đã biểu lộ ý của mình, lão không cho phép Thanh Cầm vào bên trong Quận Đô, đây là chức trách của lão.

Việc này cũng có thể hiểu được, Hứa Thanh gật đầu, sau khi cung kính giải thích với Thanh Cầm, Thanh Cầm gào thét một tiếng bay vào trời cao, nghỉ lại ở bên trong mây, còn Hứa Thanh thì tự mình hạ xuống phía dưới, sau khi chắp tay cùng Quận Thừa, liền đi thẳng đến Chấp Kiếm Cung.

Sau khi đi đến Thư Lệnh ti, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, bây giờ hắn đã có được sự trợ giúp của Thanh Cầm, khiến hắn đã có chiến lực hóa giải hết thảy trở ngại, vì vậy sau khi trở về, hắn liền lập tức hỏi thăm sự tình thu thập vật tư từ ngoại tộc trong Phong Hải Quận lúc trước.

Rất nhanh từng tin tức được tổng hợp và đưa đến, Thanh Thu không bị an bài đến chiến trường, lưu thủ lại trong Chấp Kiếm Cung đích thân báo cáo với Hứa Thanh.

“Số lượng ngoại tộc trong Phong Hải Quận là 57.841 tộc, trong đó có bảy phần đưa ra câu trả lời, ba phần không có trả lời.”

“Bên trong ngoại tộc đưa ra câu trả lời, có một nửa tộc quần nguyện ý cung cấp vật tư với giá cả bình ổn.”

“Mà một nửa tộc quần ngoại tộc còn lại thì cho ra giá cao hơn, giá cả cao khoảng từ ba đến mười lần bình thường, nhất là… . .”

Nói đến đây, Thanh Thu chần chờ một chút, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, bình tĩnh mở miệng.

“Tiếp tục nói.”

“Nhất là những tộc quần phụ thuộc vào Cận Tiên tộc, càng là đưa ra cái giá trên trời, ví dụ như đan dược chữa thương, một khỏa đan dược vốn dĩ chỉ cần 20 khối linh thạch, bọn họ chào giá 1000! Về phần pháp khí vốn dĩ chỉ có hơn 10 vạn linh thạch, càng là một hơi tăng lên 1000 vạn linh thạch.”

“Còn giá của pháp khí chuyên phục vụ cho chiến tranh ...lại càng cao đến mức không hợp thói thường.”

“Mà Chấp Kiếm Giả phái đi Cận Tiên tộc vẫn luôn bị cự tuyệt, Cận Tiên tộc báo cho biết, bọn họ tuân theo yêu cầu của Cung chủ, lựa chọn phong bế tộc, kêu chúng ta chớ tới quấy rầy.”

Thanh Thu nói xong thì lặng lẽ đứng ở một bên, chưa bao giờ nàng cảm thấy chán ghét những thứ ngoại tộc này giống như bây giờ.

Nghe Thanh Thu báo cáo, trong mắt Hứa Thanh lộ ra lãnh ý, thật ra ý niệm của hắn cũng tương tự như Cung chủ, bên trong Phong Hải Quận không cần phải có nhiều ngoại tộc như vậy.

Bất quá hắn cũng có thể hiểu được, nhân tộc suy thoái, khiến cho biểu hiện cường thế vốn có của nhân tộc trước kia, rất khó có thể thể hiện ra trong thời đại bây giờ.

Mà qua nhiều năm như vậy, Thánh Lan tộc cũng không hy vọng thấy một cái Phong Hải Quận hoàn toàn nhất thống, cho nên chỉ có duy trì sự cân bằng này, mới có thể giảm thiểu xung đột chiến tranh.

Nhưng nhìn vào kết quả liền biết, có một số việc là không thể tránh khỏi.

Vì vậy sau khi Hứa Thanh trầm mặc một hồi, liền bình tĩnh mở miệng.

“Đưa thông tin về tộc quần chào giá vô lý nhất cho ta, mặt khác, mang tới hết thảy hồ sơ về tộc này, điều tra những vi phạm chiếu theo điều lệ mà tộc này đã phạm phải trong những năm qua, là những vi phạm mà Chấp Kiếm Cung bởi vì đủ loại nguyên nhân nên chỉ ghi chép nhưng không xử lý.”

Hứa Thanh nói xong liền khép kín hai mắt.

Giờ phút này màn trời bên ngoài cũng sắp không còn là một mảnh đen nhánh nữa, cũng chính là một khắc trước lúc bình minh.

Sự tối tăm bên ngoài dường như cũng hòa vào bên trong Thư Lệnh ti, Hứa Thanh ngồi ở chỗ kia, thoạt nhìn cả người giống như đều dung nhập vào trong bóng tối.

Nhìn qua Hứa Thanh, Thanh Thu cảm nhận được một cỗ sát ý từ trên người đối phương, chuẩn bị công tác, vì vậy cúi đầu hô vâng, sau khi rời đi, trước tiên liền sưu tập và tổng hợp hết thảy thông tin Hứa Thanh cần thiết.

Khoảng chừng thời gian nửa nén nhang, lúc tảng sáng sắp đến, Thanh Thu đã về tới Thư Lệnh ti, đưa cho Hứa Thanh một khối ngọc giản.

“Di Linh tộc, nằm ở Khải Linh Châu phía Tây Bắc của Quận Đô, ở bên trong một vùng núi cùng tên, tộc này không lớn, không phân chia tông môn, lấy tộc quần làm cơ chế cố định, có tổng cộng bốn chi nhánh, tự xưng là Tứ Mạch.”

“Tộc này am hiểu luyện đan và khí cụ, phụ thuộc vào gia tộc Thiên Âm bên trong Cận Tiên tộc, là một trong bát đại tộc quần dưới trướng tam đại gia tộc của Cận Tiên tộc, cùng hưởng bộ phận điều khoản minh ước như Cận Tiên tộc với nhân tộc, được miễn cống nộp, có thể mở linh sơn quanh mười vạn dặm bốn phía làm khu vực tự trị.”

“Trong 800 năm vừa qua, theo ghi chép trong hồ sơ, Tứ Mạch này đã vi phạm điều lệ 18.931 lần, trừ hơn 1300 lần xúc phạm điều lệ nhất giai bị cưỡng chế chấp hành ra, còn lại đều không bị xử lý.”

“Mặt khác, tộc này ỷ vào việc phụ thuộc Cận Tiên tộc, cũng không hề tuân theo yêu cầu đưa toàn bộ Linh Tàng và Quy Hư tham chiến của Cung chủ.” Thanh Thu liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nói rõ ràng với giọng điệu nhẹ nhàng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đứng lên đi ra ngoài.

“Hứa Thanh, cần phải báo cáo việc này với Quận Thừa, thân thỉnh Quận Nha phái người tới phối hợp?” Thanh Thu nhớ tới từng màn trên cây Thập Tràng, không khỏi mở miệng.

Hứa Thanh lắc đầu.

Một khắc hắn bước ra khỏi Thư Lệnh ti, mặt trời liền xuất hiện bên trên bầu trời, tràn ra tia sáng vạn trượng, nhanh chóng xua tán đêm tối.

“Việc này, ta đi xử lý.”

Dưới ánh mặt trời, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, giọng nói lạnh như băng truyền ra, nhảy thẳng lên trên trời.

Bầu trời nổ vang, uy áp phủ xuống, trong khi vô số tâm thần của mọi người trong Quận Đô chấn động, thân hình to lớn của Đại Điểu Thanh Cầm bỗng xuất hiện ở trên bầu trời.

Che khuất cả bầu trời.

Bóng râm che đậy ánh nắng ban mai, bao phủ Quận Đô, Hứa Thanh đứng ở trên đầu bên phải của Đại Điểu Thanh Cầm, ngồi xổm người xuống, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vuốt ve làn da màu đỏ tím của Thanh Cầm, sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, ngài có rảnh không, chúng ta đi một chuyến tới Khai Linh sơn, diệt một tộc thế nào?”

“Ự…c!”

Thanh Cầm nghe được lời của Hứa Thanh, hình như có chút hưng phấn, ba cái đầu đồng thời giơ lên, ngửa mặt lên trời gào thét.

Tiếng gào kia giống như xuyên kim liệt thạch, rung chuyển thiên khung, chấn tung đại địa!

Giờ khắc này đôi cánh không có bao nhiêu lông vũ chợt vỗ một cái, dấy lên một mảnh gió bão cực lớn, kết nối với thiên địa, bát phương nổ vang, tản mát ra một cỗ hung tàn mãnh liệt.

Thân thể khổng lồ lắc lư, phóng thẳng đến phía Tây Bắc, gào thét bay đi.

Tốc độ cực nhanh, dấy lên từng tiếng xé gió bén nhọn, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Chương 1092: Hắc vụ áp tiên, tiên kinh sợ (1)

Phía Tây Bắc của Quận Đô có tổng cộng bốn Châu.

Cực tây là Lâm Lan Châu, cũng chính là chiến trường Tây Bộ bây giờ, chính Bắc là cánh đồng tuyết Thái Hòa Châu, đồng dạng cũng là tiền tuyến chiến trường.

Giáp giữa hai Châu, địa phương bị bao bọc bên trong tên là Vũ Điền Châu.

Mặt đất ở Vũ Điền Châu luôn ẩm ướt, do băng nguyên cực bắc quanh năm hòa tan lan tràn đến, mà trong lòng đất lại tồn tại núi lửa, cho nên quanh năm có hơi nước bốc lên trên không, hóa thành nước mưa tung bay, cho nên liền có cái tên Vũ Điền Châu.

Gần phương hướng đô thành Quận Đô, sát Vũ Điều Châu, là châu thứ tư của Tây Bắc, tên là Khải Linh.

Tên này được lấy từ một vùng núi nổi danh ở bên trong Châu này.

Vùng núi và sơn mạch không hề giống nhau.

Sơn mạch là kéo dài xuôi theo một phương hướng nhất định, bao gồm một số đầu sơn lĩnh cùng với sơn cốc tạo thành thân núi đồ sộ, bởi vì hình dáng nhìn như gân mạch cho nên được gọi là sơn mạch, có nếp uốn rõ ràng và không ngừng kéo dài, do đó khác biệt với vùng núi.

Mà hiện tượng uốn nếp của vùng núi lại không hề rõ ràng, phân bố đa phần là do một số núi lửa xuất hiện, nó càng giống như là do vô số ngọn núi độc lập cùng tập hợp một chỗ hình thành một thân thể quy mô cực lớn, những dãy núi trùng điệp này quần cư cùng nhau, hình thành một dạng tựa như đại gia tộc vùng núi.

Di Linh tộc, chính là sống bên trong vùng núi phạm vi mười vạn dặm của Khải Linh sơn.

Tộc nhân của tộc này đều có thân thể cao lớn, tộc nhân bình quân đều cao 5 trượng, phương pháp tu hành thiên hướng về luyện thân thể, nhất là sau khi phụ thuộc vào Cận Tiên tộc, dựa theo truyền thống đại lục Vọng Cổ, bọn họ được ban cho huyết mạch của Cận Tiên tộc, khiến cho thân thể tộc quần có biến hóa, mọc ra thêm đôi cánh.

Nhưng bởi vì thân thể của Di Linh tộc rất to lớn, cho nên đôi cánh cũng rất khó cung cấp lực lượng phi hành đơn thuần cho bọn họ, mà chỉ là một loại biểu tượng mà thôi.

Sở dĩ bọn họ được Cận Tiên tộc coi trọng, là bởi vì bộ tộc Di Linh có chỗ độc đáo riêng trên việc luyện đan và luyện khí.

Thả mắt nhìn đi, toàn bộ vùng núi trên Khải Linh sơn tồn tại vô số tác phường luyện đan và luyện khí, có rất nhiều tộc nhân một mình chế tạo, cũng có rất nhiều chỗ có nhiều người cùng nhau hợp tác.

Số lượng rất nhiều, ít nhất phải hơn mười vạn.

Âm thanh đinh đinh đang đang cùng với mùi thuốc luyện đan tràn ra phảng phất xuất hiện quanh năm trong vùng núi này, còn có địa hỏa từ các khu vực không ngừng bị dẫn xuất tới, khiến cho khí hậu của vùng núi này cũng chủ yếu là nóng bức.

Nhưng mỗi thời mỗi khắc đều có rất nhiều đan dược và pháp khí được bọn họ chế tạo ra, chảy vào trong thị trường.

Còn có từng khu vực được canh phòng, đó là khố phòng chứa đan dược của bọn họ, số lượng cực nhiều, nhiều tới mức khiến người ta tặc lưỡi.

Mà mượn dùng lực lượng địa hỏa phối hợp với thiên phú chế tạo của tộc quần, khiến cho đan dược và pháp khí đến từ tộc bọn họ thường thường có một giá cả xa xỉ trên thị trường.

Nhưng cho dù có cao hơn đi nữa, cũng không thể nào bán một khỏa đan dược ngày bình thường có giá 20 linh thạch, tăng lên đến 1000 linh thạch.

Loại sự tình không hợp thói thường này, nếu như vào lúc không có chiến tranh, căn bản không có khả năng xuất hiện, đừng nói là mua, coi như là Chấp Kiếm Cung yêu cầu, cũng chỉ cần một đạo pháp chỉ.

Dù là phụ thuộc vào Cận Tiên tộc, nhưng Di Linh tộc cũng biết rõ đạo cân bằng, sẽ không vì chút việc nhỏ này mà đắc tội với nhân tộc, cho dù là bây giờ đối mặt với Chấp Kiếm Cung yêu cầu, trên thực tế bộ phận trong bọn họ, cũng có phán đoán của mình.

Giờ phút này, trên Thần điện trong tổ sơn của Di Linh tộc, bốn vị tộc trưởng của tứ đại mạch này đang ngồi ngay trên đó, tiến hành một cuộc hội nghị bí mật.

“Giá cao như vậy, là để biểu đạt lập trường của chúng ta với Cận Tiên tộc!”

“Bây giờ đang trong thời kỳ chiến tranh, diện tích thuộc địa của nhân tộc này đại khái là không cách nào bảo tồn nữa rồi.”

Trong thần điện, tộc trưởng tứ mạch mặc quần áo hoa lệ, trên người đeo không ít đồ trang trí và pháp khí xa hoa.

Mà trong Thần miếu của bọn họ cung phụng chính là hai cái pho tượng, một trước một sau, pho tượng phía trước có bộ dạng tương tự bọn họ, pho tượng phía sau lại càng tôn quý, chính là Phi Thiên Tiên.

Cũng là tổ tiên của Cận Tiên tộc.

Phía trước hai pho tượng để rất nhiều linh quả và đan dược cực phẩm, tràn ra chấn động linh khí nồng đậm, số lượng gần vạn.

Đây là sự tôn trọng của bọn họ đối với Thần miếu.

Bất kỳ một khỏa linh quả hoặc là đan dược nào ở nơi đây, đều là thứ đang cần gấp ở trên chiến trường lúc này.

Trận chiến bảo vệ Phong Hải Quận tiến hành cho tới bây giờ, người bị thương vô cùng đông đảo.

Cho nên những đan dược và linh quả này, nếu nói một khỏa có thể cứu một mạng người thì có chút khoa trương, nhưng nếu nói mười khỏa cứu một mạng người thì cũng không kém nhiều lắm.

Nhưng lúc này bốn vị tộc trưởng đang ngồi ở nơi đây, không ai để tâm tới chết sống của nhân tộc trên chiến trường cả, với lập trường của bọn họ, bọn họ chỉ để ý tới ảnh hưởng của thế cục tương lai đối với tộc quần của mình.

“Nhưng mà chúng ta vẫn phải cho Diêu Hầu một chút mặt mũi, dẫu sao mấy trăm năm qua Diêu Hầu cũng đã cung cấp cho chúng ta không ít trợ giúp, cũng vì dựng nên hình tượng có ân tất báo của Di Linh tộc chúng ta với tộc quần khác, chúng ta vẫn phải đưa ra một chút đan dược."

"Cũng được, chúng ta đầu tiên là đưa ra giá cao, dùng việc này biểu đạt lập trường với Cận Tiên tộc, sau đó lại cho ra một phần nhỏ để dựng nên hình tượng của tộc chúng ta, cuối cùng ổn định giá bán một phần nhỏ, đại biểu thái độ của chúng ta."

"Thật ra cái này cũng là ý nghĩ của toàn thể tộc nhân, trước khi tới đây ta đã làm một cuộc thăm dò ý kiến trong tộc quần, cũng đạt được nhận thức bán ra giá cao ở thời điểm này, dẫu sao... Nhân tộc cũng rất giàu có nha."

"Nhất mạch của ta cũng thấy vậy, có không ít tộc nhân còn gan lớn, đưa ra ý kiến dùng những đan dược thứ phẩm vốn đã sắp hết hiệu lực để bán, nhưng mà việc này rất dễ khiến cho chúng ta dính vào thị phi, đáng tiếc."

"Nếu như ý nghĩ của mọi người đã đều nhất trí, vậy thì cứ dựa theo lão Phương đi, nhất mạch ủng hộ nhân tộc, nhất mạch báo ân, nhất mạch đứng ngoài xem thế nào, bí mật liên hệ lấy lòng Thánh Lan tộc, nhất mạch liên tục biểu đạt lập trường với Cận Tiên tộc!"

"Vì để cho việc này thoạt nhìn càng thêm chân thật, chúng ta cũng phải diễn trò tranh luận vài ngày..."

Bốn vị tộc trưởng Di Linh tộc nhìn nhau nở nụ cười, nhao nhao đứng dậy, đang muốn kết thúc cuộc hội nghị bí mật lần này, nhưng vào lúc này, một cỗ uy áp kinh khủng động trời khiến cho người ta vô cùng hoảng sợ, thậm chí tim cũng dừng đập, xuất hiện cực kỳ đột ngột, từ trên bầu trời giáng xuống.

Chương 1093: Hắc vụ áp tiên, tiên kinh sợ (2)

Bốn vị tộc trưởng lập tức biến sắc, đất rung núi chuyển, vào thời khắc này một tiếng nổ vang thật lớn bỗng nhiên bộc phát, truyền khắp Khải Linh sơn.

Từ xa nhìn lại, bầu trời trên tổ sơn của Di Linh tộc tràn ra một mảnh ánh sáng đỏ tía lập lòe, một con quái điểu ba đầu lớn vạn trượng bỗng nhiên lao ra từ trong mây mù, hai cái móng vuốt thật lớn trực tiếp chụp lấy Thần điện trên đỉnh núi.

Nó trực tiếp bỏ qua màn phòng hộ của ngọn núi này, bỏ qua cấm chế của Thần điện, bỏ qua hết thảy mà trực tiếp xuyên suốt, trong một tiếng nổ vang cực lớn vang lên, toàn bộ Thần điện kể cả tượng Thần trong đó, lập tức liền chia năm xẻ bảy, tan vỡ nổ tung.

Thậm chí dưới móng vuốt xuyên suốt, bàn chân đại điểu giữ chặt thân núi, sau khi hung hăng vỗ đôi cánh một cái, tổ sơn của Di Linh tộc liền kịch liệt rung động lắc lư, đột ngột bị kéo lên khỏi mặt đất!

Rất nhiều đất đá từ trên núi lăn xuống, bụi đất như sương tứ tán, vô số cỏ cây vỡ vụn, rơi xuống phía dưới, cả tổ sơn bị kéo lên trên không trung.

Toàn bộ tộc nhân Di Linh tộc nhìn thấy một màn này, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, trong đầu hoàn toàn nổ vang.

Nhất là trên đầu của con quái điểu còn có một thân ảnh đang đứng, vào thời khắc này càng vô cùng bắt mắt.

Toàn thân người này mặc một bộ đạo bào màu trắng của Chấp Kiếm Giả, một đầu tóc dài giống như màu đen lại giống như màu tím, một khuôn mặt vô cùng tuấn lãng nhưng lại tràn ngập vẻ lạnh lùng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi hơn 10 hơi thở, bát phương rung chuyển.

Cho đến lúc Thanh Cầm cầm lấy tổ sơn của Di linh tộc bay lên trên không trung, dưới một tiếng kêu Hi..i…iiii triệt vang trời cao, bộ móng vuốt hung hăng dùng sức, toàn bộ tổ sơn lập tức xuất hiện vô số vết nứt, nhanh chóng lan tràn, sau đó liền hoàn toàn nổ tung, chia năm xẻ bảy ở giữa không trung.

Bốn vị tộc trưởng Di Linh tộc, từng người phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ và kinh sợ, miễn cưỡng tứ tán chạy ra.

Nhìn tổ sơn tan vỡ, nhìn quái điểu kinh khủng kia, nhìn Hứa Thanh đứng ở bên trên, trong miệng bọn họ điên cuồng rống lên từng trận tiếng kêu tê tâm liệt phế.

“Thanh Cầm!?”

“Chấp Kiếm Giả!!”

“Thanh Cầm tiền bối, tại sao ngươi lại hủy tổ sơn và Thần điện của tộc ta?”

Tu vi của các tộc trưởng tứ mạch đều là Linh Tàng, nhưng mà cũng không phải là Linh Tàng đã tạo thành Bí Tàng nguyên vẹn, mà là ở vào giai đoạn uẩn dưỡng Bí Tàng đầu tiên.

Cảnh giới Linh Tàng, uẩn dưỡng Bí Tàng cực kỳ chậm chạp và khó khăn, cho nên phần lớn Linh Tàng thật ra đều ở trong giai đoạn dưỡng đạo, chỉ có khi bên trong Bí Tàng tạo thành hình thức ban đầu của thế giới, vả lại có đủ Thiên Đạo, mới tính chân chính hoàn thành một tòa Bí Tàng.

Nhưng dù chỉ là giai đoạn uẩn dưỡng, tu vi của bọn họ cũng đủ để trấn áp hết thảy Nguyên Anh.

Giờ phút này dưới bốn vị tộc trưởng gầm nhẹ, hơn mười tòa kiếm phong xa xa đồng thời rung động lắc lư, nơi cuối cùng biên giới, hai bên thân thể của ngọn núi nguyên bản tồn tại một hồ nước, bây giờ hồ nước bỗng dấy lên sóng lớn.

Vô số nước hồ bị cuốn lên, hội tụ theo cùng một phương hướng, một đôi mắt lớn tương tự như hồ nước, từ bên trong hồ nước mở ra.

Đôi mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm Thanh Cầm trên không trung.

“Thanh Cầm đạo hữu, vì cớ gì mà ngươi tới đây?

Sau khi đôi mắt cực lớn này mở ra, một giọng nói giống như chuông lớn từ trong mặt đất truyền ra, ngay sau đó, một thân ảnh khổng lồ hơn tám nghìn trượng, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất.

Sau khi đứng lên, hơn mười tòa kiếm phong tồn tại trên người của nó lập tức liền trở thành những chiếc gai sắc.

Nhất là cái đầu, lại càng là như vậy.

Vị này, chính là lão tổ tu vi Quy Hư duy nhất của Di Linh tộc.

Trong mắt của lão có từng đạo ngân đang lưu chuyển, bên ngoài thân thể có vô số hư ảnh trùng lặp, còn có một số tiểu thế giới hình như đang muốn hình thành, nhưng vẫn không thể chân chính xuất hiện, chính là tu vi Quy Hư đệ nhị giai đại viên mãn, nửa bước đệ tam giai.

Giờ phút này lão nhìn như vô cùng bình tĩnh, nhưng bên trong lại vô cùng kiêng kị.

“Ự…c!” Thanh cầm ở giữa không trung truyền ra âm thanh khinh thường, Hứa Thanh đứng trên đỉnh đầu bên phải, đôi mắt lạnh lẽo nhìn qua hết thảy, âm trầm mở miệng.

“Trong tám trăm năm qua, Tứ Mạch Di Linh tộc vi phạm 18,931 lần điều lệ của nhân tộc, đều không bị xử phạt.”

“Lần gần đây nhất cũng không chấp hành yêu cầu đưa Linh Tàng và Quy Hư tham chiến của Cung chủ Chấp Kiếm Cung.”

“Hôm nay Hứa mỗ tới đây, xử lý hết thảy vi phạm quan trọng trong tám trăm năm này!”

Giọng nói Hứa Thanh vừa ra, toàn bộ mặt đất Khải Linh sơn vang động, hơn mười vạn tộc nhân từ bát phương đi ra, hằm hằm nhìn lên con đại điểu trên bầu trời.

Thả mắt nhìn đi, khắp nơi trên mặt đất đều là người khổng lồ, lực lượng khí huyết tràn ra từ trên người bọn họ vô cùng kinh người.

“Tộc của ta phụ thuộc Cận Tiên tộc, cũng không hề làm trái với minh ước cùng nhân tộc, hôm nay Chấp Kiếm Giả tới đây hủy núi, như vậy đồng nghĩa với việc phá hỏng minh ước!” Thân ảnh cực lớn trên mặt đất lần đầu tiên chú ý đến trên người Hứa Thanh.

“Lúc này tiền tuyến đang trong tình trạng nguy cơ cực lớn, ngươi muốn Phong Hải Quận lâm vào trạng thái nội loạn trong thời điểm này sao?”

Mặt Hứa Thanh không chút cảm xúc, quay người về phía cái đầu ở giữa của Thanh Cầm.

“Thanh Cầm tiền bối, xin ngài ra tay, diệt tộc này.”

Trong mắt Thanh Cầm lộ ra thần thái hưng phấn, thân thể cũng bởi vì hưng phấn mà rung động lắc lư, nó đã rất lâu rất lâu không đi diệt tộc rồi, sau nhiều lần tỉnh ngủ nó cũng có chút cảm khái, cảm thấy bản thân mình chính là một tồn tại đại hung đại ác, nếu không đi diệt tộc là sẽ phụ lòng một thân huyết mạch của mình.

Mặt khác nó cũng thật lâu không có ăn huyết thực rồi, cả ngày nuốt gió với mây, phong vị cả người đã sớm nhạt như nước ốc.

Nhưng trước giờ nó vẫn là lựa chọn kiềm chế, dẫu sao Phong Hải Quận này là do nhân tộc duy trì đại cục, mặc dù nó không quan tâm, nhưng cũng lười phá hư.

Mà lão đại nó tôn kính nhất ở Nam Hoàng Châu cũng đã khuyên bảo nó, kêu nó thu liễm tính khí hung hăng lại, không nên giết chóc các tộc, nhất là nhân tộc, tránh đi theo con đường xưa của tổ tiên.

Lão đại còn kêu nó kết giao bằng hữu nhiều chút, đây mới là con đường lâu dài.

Nhưng hôm nay, nếu như Hứa huynh đệ mà đại ca kêu mình chiếu cố đã đưa ra yêu cầu như thế, vả lại còn là Chấp Kiếm Giả, nó cảm thấy loại chuyện tốt này, bản thân mình không có đạo lý nào để cự tuyệt cả.

Về phần tại sao vị nhân tộc này là huynh đệ với đại ca mình, việc này không liên quan gì tới nó, nó chỉ biết là đại ca đối xử tốt với chính mình, chính mình cả đời này cũng khó có thể báo đáp, cho nên yêu cầu của đại ca, nó nhất định không thể để cho đại ca mất mặt được.

Vì vậy, sau một tiếng ự…c đầy hưng phấn, toàn thân Thanh Cầm lập tức tràn ngập vẻ hung ác, thân hình nhoáng một cái, bỗng nhiên phóng về Di Linh tộc phía dưới.

“Chờ một chút!!” Dưới vùng đất, tâm thần của lão tổ Di Linh tộc chấn động, vội vàng mở miệng.

Chương 1094: Hắc vụ áp tiên, tiên kinh sợ (3)

Nhưng, không có tác dụng.

Tốc độ của Thanh Cầm cực nhanh, chỉ trong chốc lát liền từ trên bầu trời hạ xuống.

Mặt đất oanh một tiếng, kịch liệt rung động, sau khi thân hình vạn trượng của Thanh Cầm hạ xuống, vô số thân núi hoặc là lay động kịch liệt, hoặc là trực tiếp nổ tung sụp xuống.

Một khắc Thanh Cầm hạ xuống, gió bão do nó dấy lên liền ầm ầm khuếch tán về bốn phía, khí tức đến từ Quy Hư tam giai đại viên mãn cũng theo đó mà bộc phát.

Những nơi đi qua, phần lớn tộc nhân Di Linh tộc phạm vi bốn vạn dặm, thậm chí ngay cả tư cách phản kháng đều không có, thân thể run lên một cái, trực tiếp tan vỡ, huyết nhục văng tung tóe, tràn ngập bát phương.

Từ trên bầu trời nhìn xuống phía dưới, có thể thấy khắp nơi đều là một màn này, tạo thành một luồng sóng thủy triều máu, nhuộm đỏ hết thảy, theo Thanh Cầm hưng phấn hút một cái, thủy triều máu thịt vô tận này lập tức điên cuồng chảy ngược trở về, chảy đến miệng lớn của ba cái đầu.

Chỉ trong chốc lát liền bị nó thôn phệ, giống như húp cháo vậy, chỉ nhai nhai vài cái, liền nuốt trôi xuống bụng.

Nhìn thấy mà giật mình.

Da đầu của bốn vị tộc trưởng giống như đều muốn nổ tung, từng người hoảng sợ điên cuồng phun máu tươi, riêng phần mình bị trọng thương trong cơn bão táp này.

Trong đó hai người trốn chậm, thương thế quá nặng, chỉ thấy hoa mắt một cái, trước mặt riêng phần mình bỗng xuất hiện một cái mỏ cực lớn, một hơi sau bị Thanh Cầm nuốt xuống.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, sau một âm thanh rặc rặc, liền im bặt mà dừng.

Dường như đối với Thanh Cầm mà nói, hai vị tộc trưởng này tựa như là củ lạc vậy, có chút tư vị hơn so với chút cháo vừa xong.

Một màn này, khiến cho tộc nhân Di Linh tộc bốn phía lập tức hoảng sợ đến cực hạn, về phần hai vị tộc trưởng may mắn không chết, giờ phút này trên mặt không còn chút máu, kinh hãi và sợ hãi tràn ngập khắp toàn bộ tâm thần, điên cuồng trốn chạy để khỏi chết.

Trong mắt vị lão tổ Di Linh tộc kia cũng lộ ra sự kinh sợ, hét lớn một tiếng, thân hình hơn tám nghìn trượng cất bước lao về phía Thanh Cầm, muốn ngăn cản nó lại.

Nhưng mà sau khi cắn nuốt được huyết thực, Thanh Cầm rõ ràng càng trở nên hưng phấn hơn, ánh mắt trên ba cái đầu cũng biến thành một mảnh đỏ thẫm, những cái lông vũ lộn xộn trên thân thể cũng đều rung rung lên, dấy lên cuồng phong ra phía ngoài, ba cái miệng lớn của nó đồng thời mở ra, ngẩng đầu lên trời phát ra âm thanh phấn khởi.

Cạc cạc cạc!

Sau khi gào thét, nó không thèm quan tâm tới Di Linh lão tổ đang vọt tới, mà dùng tốc độ cực nhanh tránh đi, hai cái móng vuốt thật lớn nhanh chóng di chuyển trên mặt đất, mỗi một lần hạ xuống, đều đạp cho mặt đất nổ vang, dù là giẫm lên trên ngọn núi cũng là như thế.

Thân núi bị giẫm phải lập tức tan vỡ sụp xuống, bị lực lượng đến từ chân Thanh Cầm giẫm bẹp cùng với mặt đất.

Theo Thanh Cầm đi về phía trước, thân thể Hứa Thanh cũng nhanh chóng rút lui, rời khỏi đầu nó, đứng ở trên thân thể Thanh Cầm.

Bởi vì tốc độ của ba cái đầu Thanh Cầm quá nhanh, không ngừng mổ xuống liên tục, tựa như gà trống mổ thức ăn vậy, nhanh chóng mổ tới từng người Di Linh tộc đang kêu rên trên mặt đất.

Đối với Thanh Cầm mà nói, những thứ này đều là thức ăn.

“Tiền bối, nếu như có Thiên Cung mà nói, thời điểm thuận tiện có thể lưu lại cho ta một chút hay không? Nhưng mà… Không có cũng không sao.”

Hứa Thanh có chút động tâm, nhanh chóng mở miệng.

Nhưng khi lời của hắn vừa ra, trên người Thanh Cầm lập tức hiện ra vẻ hung ác, toàn bộ lông vũ trên người dựng thẳng lên, giống như lời nói của Hứa Thanh khiến nó theo bản năng liền có ý bảo vệ đồ ăn.

Nhưng rất nhanh nó thu liễm lại, nhớ tới năm đó sau khi gặp phải lão đại Nam Hoàng Châu, bị đối phương nhiều lần giáo dục không thể ăn mảnh, vì vậy liền ự…c một tiếng, hất lên một cái, từ trong đông đảo đồ ăn lấy ra một tên Di Linh tộc Kim Đan một cung đang hấp hối, đưa cho Hứa Thanh.

Còn lại Kim Đan cao Cung cùng với Nguyên Anh, nó lo lắng bọn họ bỏ chạy, vì vậy một hơi nuốt vào toàn bộ.

Tay phải Hứa Thanh lập tức hóa thành trạng thái Quỷ U, tiến vào trong cơ thể tên Di Linh tộc bị vứt tới, túm lấy Thiên Cung kéo ra hấp thu.

Hắn đã nhìn ra, Thanh Cầm không muốn phân chia thức ăn… . Mà với loại tồn tại này, hắn chỉ có thể thương nghị, không thể nào khống chế, mà Hứa Thanh cũng không muốn khống chế, cho nên giờ phút này hắn khoanh chân ngồi xuống, mặc kệ Thanh Cầm chạy như điên bên trong Di Linh tộc để thôn phệ.

Nhưng rất nhanh, vị lão tổ Di Linh tộc kia liền đuổi tới, trong tiếng gào thét liền trực tiếp tung một quyền đánh về phía Thanh Cầm.

Lão tổ Di Linh tộc biết được chênh lệch giữa mình và đối phương, cho nên trong khi xuất thủ, toàn bộ Khải Linh sơn cũng đồng thời chấn động, từng đạo pháp thuật lăng không dựng lên, hội tụ giữa không trung, biến thành một cây Chùy Phương Trượng.

Đây là pháp bảo Cấm Kỵ của bộ tộc bọn họ, giờ phút này dưới bạo phát, kiện pháp bảo này liền hung hăng đập về phía Thanh Cầm.

Trong mắt Thanh Cầm lộ ra vẻ hung ác, cái đầu bên phải bỗng nhiên giơ lên, dùng đỉnh đầu hướng về phía cái chùy đang hạ xuống kia, hung hăng va chạm.

Oanh một tiếng, pháp bảo Cấm Kỵ cái chùy vạn trượng kia bỗng bay ngược trở ra, về phần Thanh Cầm, cái đầu bên phải lắc lư vài cái, lông tóc không tổn hao gì.

Nhưng hình như một chùy này, đã kích phát sự hung ác của Thanh Cầm, trong mắt nó lộ ra khát máu và điên cuồng, phát ra tiếng kêu chói tai, cái cổ nhanh chóng kéo dài, đuổi theo cái chùy kia, điên cuồng húc tới.

Về phần cái đầu bên trái, giờ phút này cũng nhoáng một cái, hung hăng đánh tới lão tổ Di Linh tộc.

Âm thanh nổ vang định tai nhức óc truyền ra, thân thể khổng lồ của lão tổ Di Linh cũng không cách nào thừa nhận cái đầu của Thanh Cầm, bị nó đụng cho phun ra máu tươi, lảo đảo rút lui.

Nhưng cái đầu bên trái hiển nhiên cũng đã bị kích thích trở nên hung ác, nhanh chóng đuổi theo, giống như trở nên điên cuồng, hoặc là va chạm, hoặc là cắn xé, hoặc là há mồm phun ra vô số thần thông kinh khủng.

Song phương giao thủ, huyễn hóa ra phong vũ lôi điện, ảnh hưởng tới khí hậu bốn phía, khiến cho thiên địa trở nên vặn vẹo và mơ hồ.

Đây đã là biểu hiện tiếp cận Thần Linh.

Đó là lấy Thiên Đạo bản thân thay thế trạng thái Thiên Đạo bên ngoài.

Duy chỉ có đầu ở chính giữa là bỏ qua tất cả, trong mắt lộ ra tham lam, cái cổ kéo ra rất dài, đang không ngừng thôn phệ tộc nhân Di Linh tộc đang bỏ chạy tứ tán trên mặt đất, mở miệng một cái, đồ ăn liền chui vào miệng, từng đám lông vũ trên người cũng đang nhanh chóng rung động.

Hứa Thanh nhìn qua hết thảy, tính cách của hắn cũng không phải là thánh mẫu, tự nhiên sẽ không thương cảm cho Di Linh tộc, nhưng mà giờ phút này thông qua Thanh Cầm giết chóc, hắn cũng đã có thêm nhiều lý giải hơn về hàm nghĩa của chữ hung cầm.

Hắn có thể cảm nhận được, Thanh Cầm càng nuốt càng điên, sự hung ác trên người cũng đang không ngừng bộc phát, thậm chí đã sắp áp chế lý trí của nó.

Mà trong khi mặt đất đang rung động lắc lư, theo pháp thuật bốc lên, một cái lò đan cực lớn mơ hồ bao trùm toàn bộ Khải Linh sơn bỗng xuất hiện.

Đó là pháp bảo Cấm Kỵ của Di Linh tộc, là do một tộc nhân Quy Hư chết đi, lấy bản thân biến thành.

Chương 1095: Hắc vụ áp tiên, tiên kinh sợ (4)

Từ xa nhìn lại, cái lò đan này vô cùng mênh mông, sau khi hạ xuống núi lửa khắp địa mạch liền bộc phát, hình thành nhiệt độ cực nóng, đồng thời phạm vi trong mười vạn dặm đều ở trong lò đan, đang bị luyện hóa.

Nhìn thấy như thế, đôi mắt ở cái đầu chính giữa của Thanh Cầm liền lộ ra vẻ khinh thường, toàn thân run lên, một đạo ánh sáng màu đỏ tím thình lình từ toàn thân Thanh Cầm khuếch tán ra.

Mảnh ánh sáng này tự động tránh đi Hứa Thanh trên thân thể Thanh Cầm, lan tràn ra khắp nơi, không ngừng tản về bốn phía, theo cái đầu Thanh Cầm ở giữa phát ra tiếng kêu chói tai vang tận mây xanh, ánh sáng đỏ tím này lập tức quét ra phía ngoài.

Ồ một tiếng, chỗ mà ánh sáng đỏ tím chiếu tới, núi đá mục nát, tộc nhân Di Linh tộc lập tức già yếu, tựa như toàn bộ sinh cơ đã bị quét mất, mà lò đan cực lớn kia cũng vào thời khắc này lắc lư.

Mắt thấy lò đan rõ ràng chịu được bổn mạng thần quang của mình, Thanh Cầm có chút nổi giận, lại quét một lần nữa.

Lần này lò đan không cách nào thừa nhận, trực tiếp liền hóa thành màu đỏ tím, phịch một tiếng tan vỡ nổ tung, ngay cả cái chùy ở trên trời cũng lại một lần tán loạn, lão tổ Di Linh tộc cũng truyền ra tiếng kêu bi thương tuyệt vọng.

“Đây là bổn mạng Thần quang chỉ có trên Thần Tính loại cầm, ngươi vậy mà huyết mạch phản tổ đến tận trình độ hình thành Thần quang!”

Trong mắt Thanh Cầm tràn ngập vẻ hung ác, hình như phát ra Thần quang, khiến cho lý trí của nó lần nữa giảm bớt, thậm chí Hứa Thanh đang ở trên người nó cũng cảm nhận được nguy hiểm, hắn không nói hai lời, lập tức huyễn hóa Kim Ô của bản thân ra ngoài.

Đồng thời Thiên Cung Triêu Hà Quang trong cơ thể cũng lập tức lập lòe, hình thành hào quang bảy màu bao phủ trên người Kim Ô và mình, sau đó tương tự chợt quét một cái ra phía ngoài.

Mặc dù không có ý nghĩa gì so với Thần quang của Thanh Cầm, nhưng nếu như thoạt nhìn liền thấy cực kỳ giống nhau.

Theo hào quang bảy màu khuếch tán, cái đầu chính giữa của Thanh Cầm bỗng nhiên nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, còn có thêm vẻ thân thiết, lý trí cũng bởi vì loại quen thuộc này quét qua mà trở về một chút.

“Ự…c!”

Thanh Cầm vui vẻ quát to một tiếng, lông vũ trên lưng nhanh chóng nghiêng qua, bảo hộ Hứa Thanh ở, sau đó ba cái đầu của nó lại trở nên hung hăng, đồng loạt nhìn chăm chăm về phía lão tổ Di Linh tộc.

Tựa hồ là đồ ăn điểm tâm đã không sai biệt lắm, muốn ăn tới bữa chính rồi.

Nhưng vào lúc này, ba cái đầu của Thanh Cầm bỗng nhiên mạnh mẽ ngẩng lên, nhìn lên bầu trời xa xa, vị lão tổ Di Linh tộc cũng nhanh chóng rút lui, thần sắc lộ ra vẻ kích động, cúi đầu về phía bầu trời.

Sau một cái cúi đầu này, bầu trời lập tức nổ vang, trực tiếp nứt ra một đạo khẽ hở thật lớn, bên trong đạo khe hở lập tức phủ xuống ba đạo thân ảnh khổng lồ.

Ba thân ảnh này, sau lưng từng người đều tạo thành hình chiếu vạn trượng, bọn họ hai nam một nữ, mặc trường bào màu trắng, toàn thân trắng như tuyết, lông mi cùng tóc đều là màu trắng, phía sau còn có đôi cánh màu trắng.

Về phần tướng mạo đều là vô cùng tuyệt mỹ.

Chính là Cận Tiên tộc.

Vả lại trên khí tức, vậy mà cũng không kém Thanh Cầm nhiều.

Giờ phút này sau khi phủ xuống, nữ tử chính giữa lạnh nhạt nhìn Thanh Cầm trên đại địa, lạnh giọng mở miệng.

“Thanh Cầm, tại sao lại cắn nuốt bộ tộc phụ thuộc tộc ta!”

Thanh Cầm hung hăng đảo mắt nhìn qua ba người này, sau đó mở cánh phía sau, lộ ra Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc đi ra, theo cổ Thanh Cầm đi tới trên cái đầu bên phải của nó, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời.

Giờ phút này hắn được Thần quang của Thanh Cầm bao phủ, giúp hắn ngăn cản uy áp đến từ bầu trời.

Sự xuất hiện của hắn, rõ ràng khiến cho tất cả ánh mắt hội tụ, nhưng ba vị trên bầu trời kia nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn, giống như ở trong mắt của bọn họ, loại con sâu cái kiến như Hứa Thanh, căn bản không đáng để bọn họ liếc mắt nhìn tới.

“Thanh Cầm, chúng ta có thể không truy cứu việc này, ngươi cũng đã ăn xong, bây giờ, lập tức, rời khỏi.” Nữ tử Cận Tiên tộc đứng chính giữa trên bầu trời nhìn qua cái đầu ở giữa của Thanh Cầm, lạnh lẽo mở miệng.

Cái đầu Thanh Cầm ở giữa cùng cái đầu bên trái không thèm quan tâm, giờ phút này hai cái đầu đang quấn quanh với nhau cùng một chỗ, rỉa lông vũ trên cổ của nhau, duy chỉ có cái đầu bên phải là giơ lên thật cao, rất là chăm chú.

Bộ dạng các ngươi cứ nói, không hề liên quan với ta.

Một màn này khiến cho ba vị Cận Tiên tộc không thể không đảo mắt qua Hứa Thanh, nhưng cũng không thèm nhìn thẳng.

Vị nữ tử ở giữa kia trực tiếp lấy ra một khối ngọc giản, truyền ra thần niệm.

“Quận Thừa Phong Hải Quận, Chấp Kiếm Cung nhân tộc các ngươi xâm nhập hạ tộc của tộc ta, phá hư minh ước tám trăm năm của chúng ta, Cận Tiên tộc ta cũng không cần phải tuân theo yêu cầu bế tộc không ra của Cung chủ Chấp Kiếm Cung các ngươi nữa, lập tức giải trừ bích chướng đi ra bên ngoài.”

“Việc này là lỗi của nhân tộc các ngươi, không phải là tộc của ta, các ngươi chẳng những phải lập tức cho tộc ta một cái công đạo, giao ra hung thủ, mà Cung chủ Chấp Kiếm Cung nhân tộc các ngươi cũng phải lập tức cho tộc ta một câu giải thích rõ ràng!”

Theo thần niệm của vị nữ tử Cận Tiên tộc vang vọng, thiên địa liền trở nên biến sắc, ngọc giản truyền âm của Hứa Thanh cũng lập tức chấn động.

Hứa Thanh không thèm quan tâm tới, trên đường đi đến, hắn đã nghĩ kỹ hết thảy, giờ phút này hắn rất bình tĩnh mở miệng.

“Ta có thể cho các ngươi câu trả lời.”

“Không biết việc phóng xuất Thần Linh đang bị giam giữ bên trong Hình Ngục Ti có đủ để cho các ngươi hiểu rõ hay không?”

“Quận Đô nhân tộc tập hợp toàn bộ vô số pháp bảo Cấm Ky, tạo thành lực lượng che chở Phong Hải Quận, muốn phá bỏ sẽ không hề đơn giản, vả lại bên trong đều là phàm nhân, ăn vào vô vị.”

“Nhưng ở bên trong tộc địa của Cận Tiên tộc các ngươi thì khác, trong đó cường giả như mây, đối với với Thần Linh đang đói khát mà nói, càng là mỹ vị.”

“Việc này đã đủ để nói rõ hay chưa?”

Lời của Hứa Thanh vừa ra, thần sắc của ba vị Cận Tiên tộc trên bầu trời lập tức trầm xuống, tu sĩ bên trái hừ lạnh một tiếng.

“Lớn mật!”

Theo tiếng quát tháo như lôi đình vang vọng, ánh mắt của nữ tử Cận Tiên tộc ở giữa lần đầu tiên chân chính chú ý nhìn đến Hứa Thanh.

“Thú vị, với chút tu vi này, lại dám tới đây mở miệng như vậy, ngươi biết mình đang nói cái gì không!”

“Đương nhiên ta biết rõ.” Trong mắt Hứa Thanh lập lộ ra một tia điên cuồng.

“Ta còn biết chiến trường phía Tây và Bắc đang thiếu khuyết vật tư đến trình độ nghiêm trọng, mỗi một thời khắc đều có rất nhiều người tử vong, tiền tuyến thời khắc sụp đổ, toàn bộ Phong Hải Quận giờ như mành chỉ treo chuông, nếu như vẫn không có vật tư để cung cấp, đại quân Thánh Lan tộc sẽ đột phá phòng tuyến, nếu đã như thế, ta còn có cái gì không dám?”

“Tiền tuyến thất thủ, Thánh Lan tộc xâm lấn vào trong Phong Hải Quận, nhân tộc hoặc là bị diệt hoặc là bị nô dịch không bằng heo chó, nếu như đều là chết, như vậy bây giờ Chấp Kiếm Cung còn cần phong ấn Thần Linh giúp cho ngoại tộc các ngươi trong Phong Hải Quận làm gì? Hoặc là chết ở trong tay Thánh Lan tộc, hoặc là chết ở trong tay Thần Linh, không có gì khác nhau."

"Về phần điều sau mà nói, còn có những thứ ngoại tộc như các ngươi cùng nhau chôn cùng, chính là có lợi nhất, cảm thấy sảng khoái hơn."

"Cho nên, ngươi dựa vào cái gì cho là ta không dám?" Trong lúc Hứa Thanh nói, hắn liền giơ tay phải lên, trong tay thình lình xuất hiện một khối lệnh bài lóng lánh kim quang.

Chính là lệnh bài Cung chủ.

Lệnh bài này, đã được Cung chủ ban cho toàn bộ quyền hạn của Chấp Kiếm Cung.

Giờ phút này Hứa Thanh cầm lệnh bài, nhìn ba vị Cận Tiên tộc trên bầu trời, rất nghiêm túc mở miệng.

"Ta chẳng những dám, còn có quyền hạn để làm việc này."

"Các ngươi… Dám sao?"

Lời Hứa Thanh vừa ra, Thanh Cầm dưới người hắn lập tức rung động, hai cái đầu đang rỉa lông vũ cho nhau cũng nhanh chóng ngẩng lên, ngạo nghễ nhìn lên bầu trời.

"Ự…c!"

Chương 1096: Hứa Thanh hiệp thương (1)

Lời nói của Hứa Thanh vang vọng khắp bốn phương.

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh, vẻ điên cuồng trong mắt của hắn cũng không hề nồng đậm, chỉ có một tia.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nhất là sau khi không chỉ một lần tiến hành loại chuyện hiệp thương hữu hảo này, Hứa Thanh đã rất quen thuộc với việc làm thế nào để dễ dàng thương thảo.

Ví dụ như thương thảo với Cổ Linh Hoàng và ngón tay Thần Linh, dưới sự thương thảo ôn hòa của hắn, cả hai đều đạt thành nhất trí, mà dựa theo những lần thành công như thế, khiến cho lúc này Hứa Thanh không hề có chút áp lực tâm lý nào đối với ba vị lão tổ Cận Tiên tộc trước mắt này.

Hắn biết rõ, muốn bàn bạc cân nhắc với người khác, cần dùng sự chân thành để làm vũ khí, như vậy mới có hiệu quả tốt nhất.

Trong lòng nhất định phải mang theo thành ý, mới có thể đả động đối phương.

Càng đơn giản và càng trực tiếp, thì hiệu quả lại càng tốt.

Vì vậy những lời hắn nói lúc trước, đều là sự thật.

Nếu như Phong Hải Quận cũng rơi vào tay giặc, như vậy Chấp Kiếm Cung còn phong ấn Thần Linh để làm gì nữa?

Thời điểm này thả Thần Linh ra, mặc kệ hết thảy chết sống, mới phù hợp với suy luận nhất.

Phù hợp suy luận, lợi và hại cũng vô cùng rõ ràng, như vậy liền có thể có đủ hiệu dụng xứng đáng cho trận thương nghị này.

Cho nên ngay sau khi Hứa Thanh nói xong, sắc mặt của ba vị tu sĩ Cận Tiên tộc trên bầu trời cũng đều trở nên khó coi.

Địa vị của bọn họ ở trong Cận Tiên tộc cực cao, đều là lão tổ, nhưng cho dù là như vậy thì bọn họ cũng cũng không phải không thừa nhận, một khi Hứa Thanh thật sự cởi bỏ phong ấn Thần

Linh, như vậy… . Cận Tiên tộc tồn tại cùng Quận Đô, nhất định là mục tiêu đầu tiên bị Thần Linh thôn phệ.

Bởi vì đích xác là nhân tộc bên trong Quận Đô có quá nhiều phàm nhân, lại còn có đông đảo pháp bảo Cấm Kỵ biến thành một màn võng thủ hộ, cho nên thay vì phải phí sức lực thật lớn để thôn phệ một chút điểm tâm nhỏ, so với tiêu hao lực lượng nhỏ hơn, dùng một bữa tiệc lớn thật phong phú, giữa hai lựa chọn này, lựa chọn thế nào thì không cần nói cũng biết.

Tuy rằng đại giới của việc này chính là Phong Hải Quận liền hoàn toàn thật sự hỏng mất.

Nhưng sự thật bây giờ cũng là như vậy, nếu như không đủ vật tư, tiền tuyến sụp đổ cũng là điều tất nhiên, kết quả cuối cùng cũng đều giống nhau.

Kể từ đó, một câu hỏi các ngươi dám sao của Hứa Thanh, liền biến thành một trận dư âm, không ngừng vang vọng bên trong thiên địa, và bên trong tâm thần của ba vị lão tổ Cận Tiên tộc này.

Hồi lâu sau, nữ tử Cận Tiên tộc ở giữa bỗng nhiên mở miệng.

“Ngươi là tu sĩ đầu tiên ta thấy dám dùng loại tu vi này để uy hiếp tộc của ta, thế nên ngươi mới tới Di Linh tộc trước, nhưng mục đích thực sự, chính là muốn dẫn chúng ta xuất hiện, thật giỏi tính toán, tâm cơ rất sâu.”

“Mà Phong Hải Quận bảo trì bộ dạng nguyên bản, tất nhiên là tốt nhất đối với chúng ta.”

“Như vậy, ngươi có yêu cầu gì?”

“Đây là hiệp thương.” Biểu cảm Hứa Thanh nghiêm túc, uốn nắn lời đối phương một chút.

Hắn không hề bất ngờ về việc đối phương chịu thỏa hiệp, chỉ cần là người có đầu óc suy luận, đều sẽ xử lý như vậy, mà hắn biết rõ, việc này thật ra vẫn còn chưa kết thúc.

Trong lúc này, còn phải xem tất cả mọi việc có đáng giá hay không, điểm này lúc hắn ở trong Thất Huyết Đồng đã hiểu rất rõ, nếu như yêu cầu hắn đưa ra khiến cho người ta cảm thấy không đáng, như vậy hết thảy náo loạn, sẽ lập tức bắt đầu.

“Hết thảy tài nguyên chiến trường cần thiết đều phải bán với giá ổn định, cho phép thiếu nợ!" Hứa Thanh nhìn lên ba vị tu sĩ Cận Tiên Tộc trên bầu trời, chậm rãi mở miệng.

"Ngươi đã để cho ta biết cái gì gọi là hiệp thương, về phần yêu cầu của ngươi… Phàm là hạ tộc của Cận Tiên tộc, có thể!"

Nữ tử Cận Tiên tộc mặt không cảm xúc, liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

"Tiếp tục minh ước, vả lại đề nghị phong tộc của Cung chủ vẫn tiếp tục như cũ." Hứa Thanh mở miệng lần nữa, yêu cầu này không quá phận, ba vị Cận Tiên tộc trên bầu trời trầm ngâm một lát, gật đầu.

"Nhưng ngươi cũng không thể tiếp tục giết chóc Di Linh tộc!"

Trên thực tế thì thế này mới có lợi đối với bọn họ, bọn họ không muốn tham chiến, đây cũng là lời Cung chủ nói lúc trước, bọn họ cũng đã đồng ý, bây giờ chẳng qua là có thêm một mối băn khoăn nữa là Hứa Thanh phóng thích Thần Linh mà thôi.

Nhưng không sao cả, cho bọn họ một chút thời gian để chuyên môn chuẩn bị nhằm vào điểm đó, như vậy sau này vẫn có thể né tránh nó trong trình độ tương đối, chỉ là nhất định cần thời gian lâu một chút.

Giờ phút này hai bên đã bàn xong, về phần chi tiết, hiện giờ đang trong thời kỳ chiến tranh, hết thảy đều giản lược, cả hai đều không câu thông, Hứa Thanh cũng không lo lắng đối phương đổi ý.

Những ngoại tộc khác chắc chắn cũng rất nhanh liền biết được việc Cận Tiên tộc thỏa hiệp cùng với Di Linh tộc bị diệt tộc hơn phân nửa, sau đó tự nhiên cũng sẽ không dám lỗ mãng.

Bây giờ hiệp thương kết thúc, sau lưng ba vị Cận Tiên tộc lần nữa hiện ra khe hở, vị nữ tử kia bỗng nhiên mở miệng.

"Ngươi tên là gì?"

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, thật ra hắn không cần thiết giấu giếm việc này, nếu đối phương muốn biết thì việc này quá dễ dàng, vì vậy hắn bình tĩnh mở miệng.

"Trương Ti Vận!"

Tính cách Hứa Thanh cẩn thận, dù là loại tin tức này đối phương rất dễ biết được, nhưng hắn cũng không muốn chính miệng mình nói ra, nhất là bây giờ nhìn như tất cả đã định đoạt xong, nhưng đây cũng là thời điểm thuận lợi nhất khiến cho người ta dễ dàng lơ là sơ suất.

Bởi vì hắn cũng không xác định được rằng pháp thuật hay thần thông của Quy Hư, có phương pháp nào sau khi hỏi tên thì trả lời, sẽ sinh ra một kích trí mạng hay không.

Mà sau khi Hứa Thanh mở miệng, bầu trời xa xa liền truyền đến một tiếng nổ vang, một thân ảnh từ phía Quận Đô nhanh chóng bay đến, tốc độ cực nhanh, có phần kinh người, thậm chí bầu trời cũng hình thành hư ảnh trùng lặp, chỉ trong chốc lát đã bay đến nơi này.

Chính là Quận Thừa.

Sắc mặt của lão rất khó coi, bên trong ẩn chứa cả lo lắng, sau khi xuất hiện liền lập tức đảo ánh mắt nhìn qua ba vị Cận Tiên tộc, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh, chú ý thấy Hứa Thanh không sao, thần sắc lão mới hơi thả lỏng một chút, khẽ quát một tiếng.

“Trương Ti Vận, ngươi thật to gan, sau này lão phu nhất định sẽ bẩm báo chuyện này với Cung chủ!”

Nói xong, lão lại chắp tay một cái với ba vị Cận Tiên tộc, trên mặt lộ ra vẻ áy náy.

“Ba vị, đây là một cái hiểu lầm, thật sự là bên phía chiến trường đang báo nguy, tên Trương Ti Vận này cũng là quá lo lắng trong lòng, cho nên mới làm ra tai họa bực này, sau khi chiến tranh kết thúc, lão phu nhất định sẽ cho các ngươi một lời giải thích hoàn mỹ về việc này!”

Ba vị Cận Tiên tộc ở giữa không trung hừ lạnh một tiếng.

“Quận Thừa, nhân tộc các ngươi cho ra một hạt giống rất tốt, dám uy hiếp chúng ta.”

“Trương Ti Vận ngươi còn không xin lỗi ba vị lão tổ Cận Tiên Tộc!” Thần sắc Quận Thừa nghiêm khắc, quát tháo về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, sau đó vội vàng cúi đầu, chắp tay về phía ba vị Cận Tiên tộc, thành khẩn mở miệng.

“Vãn bối nóng lòng cứu trợ chiến khu, cho nên có chỗ đắc tội, mong ba vị lão tổ thứ lỗi.”

Chương 1097: Hứa Thanh hiệp thương (2)

Ba vị Cận Tiên tộc không lên tiếng nữa, trong lòng mỗi người dâng lên suy nghĩ khác biệt, quay người đi về phía khe hở.

Nhưng vào lúc này, thần sắc vị nữ tử ở giữa kia bỗng nhiên biến đổi, thế mà lại trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi màu tím, chợt quay đầu nhìn Hứa Thanh, lại đảo qua Quận Thừa, sắc mặt âm trầm và trong mắt lộ ra thâm ý.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, hắn nhìn ra đối phương hẳn là đã triển khai pháp thuật hay thần thông gì đó, nhưng hiển nhiên… Đã thất bại.

Ánh mắt Quận Thừa trợn to, lộ ra chút do dự.

“Chuyện này, là như thế nào?”

Vị nữ tử Cận Tiên tộc kia nghiến răng, không trả lời mà cũng không tiện nói rõ, ả thân là lão tổ của một tộc, lại lấy phương pháp dùng tên người để ám toán, thành công thì cũng đành, nhưng bây giờ đã thất bại…

Mà đối với ả mà nói, loại tính kế này vốn là một bước chơi cờ rảnh rỗi, nguyên bản không có quan tâm có thành công hay không, nhưng khiến cho ả không ngờ tới là, cho dù thất bại thì cũng đành, vậy mà còn khiến ả dính phải cắn trả.

Nhất là một khắc vừa rồi, thậm chí ả còn có một loại cảm giác giống như bị một tồn tại bên trong tăm tối nhìn chăm chú.

Sắc mặt của ả khó coi, nhanh chóng đi vào trong khe hở trên không trung, biến mất không thấy gì nữa.

Cho đến khi bọn họ rời khỏi, Di Linh lão tổ nơi xa rút lui vài bước, vẻ đắng chát nhìn qua hết thảy, mà Quận Thừa đứng trên không trung, nhìn về phía Hứa Thanh, thở dài.

“Lần này ngươi quá mức mạo hiểm.”

“Ự…c!” Ánh mắt từ ba cái đầu Thanh Cầm lập tức khóa chặt Quận Thừa, giống như có chút không hiểu tại sao lão đầu này lại răn dạy người huynh đệ của đại ca mình, nhất là người tiểu huynh đệ này còn vừa cho nó ăn no nê một bữa, vả lại bản thân hắn cũng tương tự như mình và đại ca, đều quét ra ánh sáng.

Mắt thấy như thế, Quận Thừa cười khổ, chắp tay cúi đầu về phía Thanh Cầm.

Lúc này Thanh Cầm mới thu hồi ánh mắt.

“Đa tạ Quận Thừa đã đến, ta gây thêm phiền toái cho ngài rồi.”

Đáy lòng Hứa Thanh cũng có áy náy, hắn biết lần này mình hoàn toàn là quá điên cuồng, vì vậy liền chắp tay cúi đầu với Quận Thừa.

Mà một màn phối hợp vừa rồi của Quận Thừa, cũng khiến cho trong lòng của hắn dâng lên một chút cảm giác thân cận.

“Không phiền toái gì cả, đều là vì Phong Hải Quận, chỉ là lần sau ngươi... Trước tiên có thể nói trước với ta một chút.” Vẻ tiều tụy trên mặt Quận Thừa rõ ràng lại càng nhiều hơn một chút so với mấy ngày trước.

“Cung chủ cho ngươi trở về phối hợp xử lý việc này, là tín nhiệm ngươi, cũng là tín nhiệm đối với lão phu, đi thôi, chúng ta cùng nhau quay về Quận Đô.”

Quận Thừa nói xong, vẫy tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, Thanh Cầm khẽ vỗ cánh, lăng không bay lên, có chút tiếc nuối liếc mắt nhìn Di Linh tộc trong mảnh hỗn độn phía dưới.

Giờ phút này Di Linh tộc gần như tử vong mất bốn thành tộc nhân, đối với một cái tộc quần mà nói, đây là một lần đả kích cực kỳ trầm trọng, nhất là còn có hai vị tộc trưởng của hai mạch đã bị Thanh Cầm nuốt tươi.

Hứa Thanh cũng đảo qua bên dưới, không mở miệng, trong khi cả bộ tộc này trầm mặc và đắng chát, hắn cùng Thanh Cầm lại lưu luyến không muốn rời đi.

Trên đường quay về Phong Hải Quận, Hứa Thanh truyền âm hạ lệnh cho Thư Lệnh ti, kêu bọn họ lần nữa thông báo cho các tộc, lập tức bắt đầu giao dịch vật tư, đồng thời an bài người đến Di Linh tộc để tiếp thu vật tư.

Cứ như vậy, sau khi về tới Chấp Kiếm Cung ở Quận Đô, thời gian lại trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, toàn bộ ngoại tộc trong Phong Hải Quận, bất kể lớn nhỏ đều cảm thấy chấn động vô cùng mãnh liệt, bọn họ nghe nói tới việc xảy ra bên Di Linh tộc, cũng biết được việc Cận Tiên tộc thỏa hiệp.

Việc này dấy lên gợn sóng cực lớn với các tộc, đồng thời cái tên Hứa Thanh cũng tự nhiên bị điều tra ra, hết thảy chuyện xưa về hắn cũng đều lơ lửng hiện ra trước mặt cao tầng các tộc.

“Xuất thân cụ thể không biết, chỉ biết người này khi còn thiếu thời đã bái nhập Thất Huyết Đồng ở Nam Hoàng Châu, nhậm chức ở Bộ Hung ti, sau khi đảm nhiệm liền giết chóc vô số hung đồ, thủ đoạn tàn nhẫn, am hiểu dụng độc!”

“Thừa dịp Thất Huyết Đồng và Hải Thi tộc giao chiến, hắn cùng với sư huynh lấy tu vi Trúc Cơ, cả gan làm loạn, lẻn vào trong Hải Thi tộc trộm lấy mũi của tượng Thần, càng lấy thân phận đệ tử tiểu tông, chém giết Đạo Tử tiền nhiệm Thánh Quân Tử của Liên Minh Bát Tông, chiến lực áp toàn bộ đại thiên kiêu cùng thế hệ tám tông, cường thế trở thành Đạo Tử mới của Liên Minh Bát Tông!”

“Sau đó tham dự thí luyện Chấp Kiếm Giả của Nghênh Hoàng Châu, vượt qua Đạo Tử của Thái Ti Tiên Môn ở đồng Châu cùng với rất nhiều nhân tài kiệt xuất nhân tộc, lấy tư thái không gì sánh kịp đạt vị trí thứ nhất, còn ở dưới màn tự vấn lương tâm của Đại Đế nhân tộc, xuất hiện ánh sáng vạn trượng, mở ra truyền kỳ đầu tiên của Phong Hải Quận!”

“Sau khi bước vào Quận Đô, liền được bổ nhiệm làm Thư lệnh tùy hành duy nhất của Cung chủ Chấp Kiếm Cung, lấy tu vi Kim Đan kiêm nhiệm chức binh sĩ Hình Ngục Ti khu Đinh lẫn khu Bính!”

“Trước giai đoạn chiến tranh, người này phối hợp với Cung chủ Chấp Kiếm Cung xử lý công vụ, thành lập Thư Lệnh ti, danh vọng phóng đại, được rất nhiều người cho rằng là người kế nhiệm mà Cung chủ lựa chọn .”

“Trên Triêu Hà Sơn, người này như giống như thần binh trời giáng, giải cứu Triêu Hà Sơn trong cơn nguy cấp, chém giết hai vị Nguyên Anh sơ kỳ, khiến cho một vị Nguyên Anh trung kỳ và một vị Nguyên Anh hậu kỳ lựa chọn tránh lui. Trận chiến ấy hắn dùng độc giết chết mấy trăm tán tu, thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng, hễ là người trúng độc, đều bị hóa thành nước đen, hình thần câu diệt!"

"Người này am hiểu thôn phệ Thiên Cung của người khác, có thể tưởng tượng một khi tấn chức Nguyên Anh, nhất định sẽ lấy Nguyên Anh là thức ăn, rõ ràng là một ma đầu!"

"Từ những việc trên xem ra, việc người này đồng hành cùng hung thú như Thanh Cầm, thôn phệ Di Linh tộc, sau đó uy hiếp ba vị lão tổ Cận Tiên tộc, cũng là việc tương xứng, chuyện xưa người này trải qua, luôn luôn điên cuồng như vậy!"

Đủ loại tin tức không ngừng truyền ra từ bên trong Phong Hải Quận, danh tiếng Hứa Thanh triệt để danh chấn khắp Phong Hải Quận.

Sau khi Ninh Viêm biết được những thứ này, đáy lòng không khỏi cảm khái.

"Các ngươi còn không biết đâu, sự tình điên cuồng mà người này làm ra còn bao hàm cả việc ngụy trang thành Thần tử Hắc Thiên tộc, phá huỷ cây Thập Tràng, trở thành phụ thân của Thiên Đạo, còn thiếu chút nữa...Liền đi đến trình độ chí cao ngay ở trong Thánh Lan tộc."

Mà Thanh Thu bên đó, sau khi nghe được những thứ đồn đại này, đáy lòng có chút hoảng hốt, nàng bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, Hứa Thanh ...đến từ Nam Hoàng Châu.

Nàng nhớ lại ánh mắt đối phương nhìn mình trong chuyến đi tới cây Thập Tràng, một cái suy đoán để cho nàng có chút không dám tin tưởng vừa mới hiện lên trong đầu, lại lập tức bị nàng bóp tắt.

"Không thể nào, người này vô cùng đáng ghét, tuyệt đối không có khả năng đó!"

Thanh Thu hít sâu, một cái chớp mắt khi đè xuống ý niệm trong đầu, liền bị Hứa Thanh đang ngồi ở phía trước trong Thư Lệnh ti nghi ngờ nhìn thoáng qua.

"Ngươi làm sao vậy? Sao không tiếp tục báo cáo tình huống cung cấp vật tư của các tộc!"

Thanh Thu lúc này giống như khi hóa thân thành thị nữ ở cây Thập Tràng, theo thói quen vâng một tiếng, bản năng nhu thuận tiếp tục báo cáo, nhưng sau khi nói một câu, nàng bỗng nhiên kịp phản ứng, hừ lạnh một tiếng trong lòng, gương mặt dưới mặt nạ lần nữa hiện ra thái độ lãnh ngạo.

Chương 1098: Thân thể rất thành thật (1)

Việc Hứa Thanh trấn áp Di Linh tộc không ngừng được truyền ra khắp nơi, chẳng những thanh danh của Hứa Thanh càng thêm hiển hách, việc cung cấp vật tư của các tộc cũng trở nên thuận lợi hơn lúc trước rất nhiều, vả lại giờ phút này cũng không có tộc nào nhắc lại việc tăng giá cao nữa.

Dù gì thì nhân tộc vẫn còn chưa sụp đổ.

Dẫu sao thì Hứa Thanh cũng nắm giữ sức mạnh diệt tộc.

Kể từ đó, việc thu thập vật tư trở nên thuận lợi, cũng là việc tất nhiên.

“Thủy Minh tộc cung cấp mười tám vạn khỏa Hải Linh Liệu Thương Đan, ba bộ pháp khí chiến tranh.”

“Thính Nhĩ tộc bán ra 13 vạn giọt tinh huyết tộc nhân, tinh huyết của tộc này ẩn chứa dược tính, có thể trấn áp vết thương nặng trong thời gian ngắn, còn cung cấp thêm một bộ pháp khí chiến tranh.”

“Quỷ Phường cung cấp đan dược không cần trả phí, còn muốn cung cấp binh lính lệ quỷ đi tới chiến trường, yêu cầu đưa ra là mặc kệ chúng nó thu hồn của Thánh Lan tộc ở trên chiến trường.”

“Còn có Di Linh tộc, tộc này… . . Chủ động xuất ra một trăm vạn khỏa đan dược phẩm chất tốt, không cần một xu.”

Trong lòng Thanh Thu phức tạp, báo cáo tin tức tổng hợp trong ba ngày này với Hứa Thanh, nàng có thể cảm nhận được, lúc này các ngoại tộc trong Phong Hải Quận rất là kiêng kị đối với việc mà Hứa Thanh vừa làm.

Tư cách là một Chấp Kiếm Giả, lý niệm của Thanh Thu đối với Chấp Kiếm Cung rất là rõ ràng.

Nhất là sau khi chiến tranh nổ ra, nàng liền bị Hứa Thanh an bài vào trong Thư Lệnh ti, việc này cũng khiến cho cái nhìn về đại cục của nàng được khai mở không ít, nhận được một lần rèn luyện hiếm có.

Tất cả việc này khiến cho nàng hiểu rõ một điều, trên thực tế thì việc mà Hứa Thanh làm lần này, chính là việc mà Cung chủ lúc trước cũng muốn làm.

Chỉ là thời điểm khác biệt, khó khăn cũng không giống nhau, như lúc trước không có chiến tranh, các phương kiềm chế lẫn nhau, một khi làm như vậy thì nhất định sẽ gặp phải cản trả, mà Thánh Lan tộc lại luôn nhìn chằm chằm, cho nên không thể làm được.

Về phần giai đoạn động viên chiến tranh cũng giống vậy, chỉ cần dẫn một phát liền động toàn thân, tình huống phức tạp, nhiều loại nhân tố nhấp nhô nghiêm trọng phía trước, giống như là răng lược, lại như vũng bùn, một khi liều lĩnh sẽ gây ảnh hưởng tới chiến cuộc, có khi còn gặp phải đại họa.

Duy chỉ có tình huống như ngày hôm nay, trong lúc tiền tuyến đang căng thẳng, đồng thời cũng buộc chặt phần lớn cường giả của các tộc quần đều ở trên chiến trường, như vậy mới có thể làm được một lần chân chính bỏ qua hết thảy ràng buộc, đưa ra quyết định.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là cần có lực lượng nghiền ép hết thảy, có đủ tư cách và tu vi để đàm phán ngang hàng cùng với tộc mạnh.

“Loại cảm giác đứng trên vai người khổng lồ đánh cờ này, nhìn như đơn giản, nhưng lại có yêu cầu rất cao về người chấp hành, chẳng những phải có quyết tâm cứng cỏi, còn cần tàn nhẫn lớn mật, thêm cả sự điên cuồng, nhưng lại không thể đánh mất lý trí và sự tỉnh táo, phải biết xảo diệu đưa cho người khác bậc thang, lấy công thay thủ, đồng thời cũng phải biết vận dụng thuật lấy lui làm tiến… .” Thanh Thu liếc mắt nhìn Hứa Thanh, mặc dù nàng không thích hắn, nhưng trong lòng vẫn không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác kính nể.

“Sự đúng mực trong đó, không phải là người thường có thể làm được, nếu như đổi thành ta… Quyết tâm tàn nhẫn và điên cuồng đều có, nhưng làm như thế nào để nắm giữ đúng mực, tỉnh táo phán đoán, sau đó lý trí hiệp thương thì ta không bằng hắn.”

Hứa Thanh không biết Thanh Thu đang nghĩ gì trong lòng, lúc này trong mắt hắn hiện lên vẻ trầm ngâm, sau khi suy nghĩ trong lòng liền chậm rãi đáp lại.

“Đan dược Di Linh tộc đưa cho vẫn còn chưa đủ, ta đoán bên trong tộc của bọn chúng tuyệt đối không phải chỉ có một chút như vậy, để cho bọn họ lấy ra thêm một chút nữa, nhưng cũng không được nghiền ép bọn họ quá gắt, hiện giờ không phải lúc, cho nên tiếp theo chúng ta sẽ mua những đan dược này.”

“Về phần yêu cầu của Quỷ Phường… Trên nguyên tắc thì ta đồng ý việc này, nhưng nói cho bọn chúng biết, ta vẫn còn cần phải chờ Cung chủ xác nhận mới được, cho nên kêu bọn họ an bài lệ quỷ đi tới chiến trường trước, sau đó câu thông cùng Cung chủ.”

“Tiếp theo, toàn bộ vật tư của các tộc quần, cần phải đưa đến Quận Đô trong vòng ba ngày, do chúng ta thống nhất đưa tới chiến trận.”

“Phương diện thanh toán tiền, kêu bọn họ sau khi đưa vật tư xong, có thể đi tìm Quận Thừa đại nhân.”

Theo Hứa Thanh nói, Thanh Thu gật đầu hô vâng, lúc vừa muốn lui ra, Ninh Viêm bên ngoài Thư Lệnh ti nhanh chóng bay đến.

“Báo Thư Lệnh!”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Ninh Viêm, ngay khi nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thanh, Ninh Viêm theo bản năng run run một chút, sau đó đứng thẳng thân thể, lớn tiếng mở miệng.

“Mộc Linh Tộc phái đặc viên tới, cầu kiến Thư Lệnh đại nhân.”

Hầu như ngay khi Ninh Viêm mở miệng, ngọc giản truyền âm của Hứa Thanh cũng đồng thời chấn động, Hứa Thanh lấy ra quét thần thức vào, giọng nói của lão đầu đường Bản Tuyền lập tức vang vọng ở trong đầu của hắn.

“Hứa Thanh, ta mang theo đợt viện binh thứ hai của Mộc Linh Tộc tới tham chiến cùng với nhân tộc!”

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, đích thân nghênh đón.

Mộc Linh Tộc là minh hữu của nhân tộc, lúc trước Cung chủ kêu gọi bọn họ xuất binh hỗ trợ, bọn họ đã phái ra một đội tộc nhân tổ chức thành liên quân cùng với Diêu Hầu, đi tới chiến trường phía Bắc.

Tộc này vốn cũng không phải là một tộc quần lớn, thế mà bây giờ lại phái ra đợt viện quân thứ hai, việc này cũng là lần đầu tiên phát sinh trong những lần chiến đấu thủ hộ Phong Hải Quận.

Rất nhanh, Hứa Thanh nhìn thấy lão đầu đường Bản Tuyền đứng ở bên ngoài đại điện Chấp Kiếm Cung, phía sau còn có mấy nghìn tộc nhân Mộc Linh Tộc đang trôi nổi giữa không trung.

Bọn họ có thân hình giống như đại thụ, rất là cường tráng, lộ ra khí tức không tầm thường, hiển nhiên đều là tinh nhuệ.

Bên cạnh lão đầu đường Bản Tuyền còn có một lão giả đang đứng.

Lão giả này cũng là một thụ nhân, trên gương mặt tang thương lộ ra vẻ cơ trí, còn có chấn động không tầm thường tràn ra từ trên người, trong mắt có nghìn đại đạo, chính là Quy Hư nhất giai.

“Hứa Thanh, vị này chính là đại trưởng lão của Mộc Linh Tộc.”

Lão đầu đường Bản Tuyền nhìn thấy Hứa Thanh, liền vội vàng mở miệng.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, nhanh chóng đi tới, chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Mộc Linh đại trưởng lão, đa tạ sự trợ giúp của quý tộc!”

“Hứa Thư Lệnh không cần đa lễ, ngươi vốn là Linh Tôn của tộc ta, luận thân phận cũng ngang hàng với tộc trưởng tộc ta, huống hồ nhân tộc đã che chở tộc ta nhiều năm, Mộc Linh Tộc chúng ta tự nhiên cũng biết báo ân.”

“Lúc trước lão phu bế quan sắp đột phá, cho nên được Cung chủ Chấp Kiếm Cung cho phép không cần tham gia xuất chiến, bây giờ đã hoàn thành đột phá, lão phu làm sao có thể một mình lưu lại phía sau.”

Hứa Thanh không biết cái gì là Linh Tôn, nhưng nghĩ đến nhất định là có liên quan với Linh Nhi, vì vậy lần nữa cúi đầu, lập tức sai người tiếp đãi và dàn xếp, hẹn ba ngày sau cùng vận chuyển vật tư của các tộc đi đến chiến khu phía Tây, đưa đến trong tay Cung chủ.

Chương 1099: Thân thể rất thành thật (2)

Mộc Linh Tộc trời sinh tính ôn hòa, đại trưởng lão cũng chưa từng ỷ vào tu vi bản thân mà khinh thường Hứa Thanh, một mặt là nguyên nhân từ phía Linh Nhi, một phương diện là thân phận bây giờ của Hứa Thanh trong Chấp Kiếm Cung.

Càng trọng yếu chính là, lão biết rõ người trẻ tuổi trước mắt này chỉ có thể giao hảo, không thể trở mặt.

Mà trên đường đến, lão cũng đã nghe nói qua sự tình bên phía Di Linh tộc, biết được việc Hứa Thanh đàm phán cùng Cận Tiên tộc, cho nên lão nhìn rất rõ ràng, hiện giờ Hứa Thanh đã giải quyết xong sự tình vật tư, đây rõ ràng là một lần trợ giúp cực lớn đối với tiền tuyến.

Bản thân việc này chính là một chiến công cực lớn.

Về sau nếu như đối phương còn có thể giải quyết vấn đề binh lực, vậy thì sau khi hai chiến công điệp gia lại với nhau, công lao lớn cỡ này, có thể khiến cho đối phương có được quyền thế kinh người ở trong Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận.

Điều kiện tiên quyết là, nhân tộc phải là người chiến thắng cuối cùng.

Mà Mộc Linh Tộc bọn họ hai lần xuất thủ trợ giúp, có thể nói là đã dốc hết toàn tộc, đánh bạc cho lần này, đánh bạc trận chiến này nhân tộc sẽ giành chiến thắng, đánh bạc rằng tương lai Phong Hải Quận vẫn còn trong tay nhân tộc.

Một khi đánh bạc thành công, vậy thì có thể bảo vệ Mộc Linh Tộc 1000 năm tiếp theo không cần lo lắng.

Lại có thêm một tầng quan hệ với Hứa Thanh, vậy thì Mộc Linh Tộc có thể bước lên thêm một cái bậc thang cũng không phải là không thể nào.

Cho nên đối với an bài của Hứa Thanh, đại trưởng lão Mộc Linh Tộc không có bất kỳ dị nghị gì, lão biết hộ pháp Thánh Linh và Linh Tôn còn có việc trò chuyện với nhau, vì vậy liền cáo từ rời đi.

Sau khi lão rời đi, lão đầu đường Bản Tuyền đánh giá Hứa Thanh vài lần, trên mặt lộ ra thần sắc thoả mãn, nhưng hình như không muốn lộ ra suy nghĩ chân thật của mình, vì vậy rất nhanh liền thu hồi vẻ thoả mãn, sau đó ho khan một tiếng.

“Sở dĩ Mộc Linh Tộc tới đây, mặc dù cũng liên quan tới việc bọn họ muốn đánh cuộc một lần, nhưng vẫn có công lao rất lớn của Linh Nhi!”

“Linh Nhi vẫn còn đang bế quan?” Hứa Thanh gật đầu, xuất ra ngọc giản, căn dặn người an bài Mộc Linh Tộc, cũng trù tính vật tư các tộc đưa tới.

“Còn cần bế quan thêm một đoạn thời gian nữa, đối với Linh Nhi mà nói, nàng cần tiêu hóa tạo hóa lần này thật lâu.” Lão đầu đường Bản Tuyền nói xong, không biết nên nói gì, mà Hứa Thanh cũng không am hiểu hàn huyên cùng người khác, không ngừng xử lý công vụ.

Sau một lúc lâu, lão đầu đường Bản Tuyền ho khan một tiếng.

“Vậy, ngươi không có cái gì muốn hỏi sao?”

Hứa Thanh kinh ngạc, liếc mắt nhìn lão đầu.

“Ví dụ như quá khứ đã qua của Linh Nhi, ví dụ như tạo hóa nàng thu được có thể thay đổi gì, ví dụ như trong khoảng thời gian này nàng có thỉnh thoảng thức tỉnh hay không, ngươi không có gì để hỏi sao!!” Lão đầu đường Bản Tuyền hình như có chút không vừa ý.

Hứa Thanh nhíu mày.

“Ta hỏi ngươi những chuyện này làm gì, ta trực tiếp hỏi Linh Nhi là được rồi.”

“Ặc…” Lão đầu đường Bản Tuyền mở to miệng muốn phản bác, nhưng sau khi suy xét cẩn thận lại thấy hình như vậy càng hợp lý hơn, nhưng trong lòng của lão vẫn dâng lên một chút cảm xúc.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, phát hiện biểu cảm của đối phương.

Hắn rất quen thuộc với loại biểu cảm này, đội trưởng thường như vậy, vì thế hắn liền liếc mắt nhìn lão đầu, rất nghiêm túc mở

miệng.

“Thật ra ta cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Mộc Linh Tộc, áp giải vật tư là một việc rất quan trọng, mong rằng tiền bối đi theo có thể để ý nhiều hơn, bảo đảm không có gì đáng ngại, bây giờ ở bên trong Đô thành này, người ta có thể tín nhiệm, chỉ có tiền bối ngươi.

Lão đầu đường Bản Tuyền vừa nghe lời này, lập tức thoả mãn, cười ha ha ngạo nghễ mở miệng.

“Yên tâm, sau khi vật tư đưa đến, ta sẽ tự mình ra tay, triển khai pháp thuật bổn mạng, trùng trùng điệp điệp phong ấn lại, trên đường ta cũng sẽ toàn lực để ý, như vậy sẽ không có tý sơ hở nào!”

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu thật sâu.

Mắt thấy Hứa Thanh như vậy, trong lòng lão đầu vô cùng thoải mái, lão cảm thấy Hứa tiểu tử này rất biết tôn trọng mình, cũng không phải là loại người chỉ biết làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Vật tư ngoại tộc đúng hạn đưa tới, cuối cùng dưới mắt Hứa Thanh, Mộc Linh Tộc và lão đầu đường Bản Tuyền cùng với một đoàn vật tư, đi đến chiến trường phía Tây.

Đoạn đường này mặc dù phần lớn khu vực đều có thể mượn nhờ truyền tống trận, nhưng vẫn còn có chút phạm vi bởi vì đủ loại duyên cớ mà không cách nào truyền tống, tổng thể thời gian cần thiết đại khái phải mất năm sáu ngày gì đó.

Sau khi tống biệt Mộc Linh Tộc, Hứa Thanh đứng trên biên giới Chấp Kiếm Cung, ngắm nhìn thiên địa xa xa.

Phía sau của hắn là Ninh Viêm và Thanh Thu, còn có một số Chấp Kiếm Giả của Thư Lệnh ti, bọn họ nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt phần lớn đều là vẻ kính ý nồng đậm.

Nhất là Thanh Thu, trong lòng càng dâng lên các loại cảm xúc ý đồ áp chế sự tôn kính đối với Hứa Thanh, liêm đao trên bờ vai âm u thở dài trong tâm thần nàng.

“A Thu à, chớ phản kháng nữa… Ta cũng cảm nhận được nội tâm của ngươi xoắn xuýt rồi, ngươi còn có cái gì mà không phục, không cúi đầu với vị Hứa thư lệnh vĩ đại tuấn mỹ tuyệt thế nữa, đây là lựa chọn rất bình thường nha.”

“Câm miệng, kể từ khi ngươi biết bên cạnh Hứa Thanh cũng có khí linh, còn có thể nghe được lời của ngươi, vả lại sau khi bị bắt ở cây Thập Tràng, ngươi mới bắt đầu nói như vậy, có buồn nôn không hả!”

“Những câu đồng quy vu tận trước kia của ngươi đâu, chẳng lẽ chết hết rồi hay sao!” Thanh Thu hừ lạnh trong lòng.

“Hạng người buồn nôn như ngươi, sao có thể hiểu được suy nghĩ của ta, cả đời Thanh Thu ta sẽ không giống như ngươi, tuỳ tiện cúi đầu khuất phục đối với người khác!”

“Hứa Thanh này, cũng giống như thế!”

Dĩ nhiên Hứa Thanh không biết được ý nghĩ trong lòng Thanh Thu.

Giờ phút này đang là sáng sớm, gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi tới, thổi bay mái tóc Hứa Thanh, hắn đứng trên biên giới Chấp Kiếm Cung nhìn thiên địa xa xa hồi lâu, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Trong khoảng thời gian này, hắn thủy chung suy nghĩ một vấn đề.

Làm như thế nào để cung cấp binh lực cho chiến trường.

Chỉ với mấy nghìn người Mộc Linh Tộc, đối với tiền tuyến mà nói, là không đủ.

Đây là một trận đánh lâu dài, đối mặt với Thánh Lan đại vực có số lượng người vượt qua Phong Hải Quận rất nhiều mà nói, cho dù Phong Hải Quận có toàn bộ pháp bảo Cấm Kỵ cả Quận chống cự, nhưng thương vong vẫn thời khắc xuất hiện.

Mà vật tư cũng chỉ có thể giúp cho tiền tuyến trở nên đỡ căng thẳng hơn, có thể tưởng tượng, nếu như muốn tiếp tục duy trì, nhu cầu đối với binh lực sẽ lập tức hiện ra trước mặt.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Thanh Thu.”

“Ah, có!” Thanh Thu đang không ngừng răn dạy liêm đao trong lòng, trong lúc đang ngạo nghễ khinh bỉ liêm đao, bỗng nghe thấy giọng nói Hứa Thanh, thân thể không khỏi chấn động, vội vàng tiến lên một bước, đứng thẳng tắp.

“Trong một nén nhang, sửa sang lại tất cả tin tức về Y Cấm ở Khuất Triệu Châu cùng với Thi Cấm ở Nghênh Hoàng Châu đưa cho ta.” Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, nhìn về phía Nghênh Hoàng Châu xa xa, truyền ra lời nói.

“Tuân pháp chỉ! Cam đoan trong một nén nhang hoàn thành nhiệm vụ!!” Thanh Thu ưỡn ngực, theo bản năng lớn tiếng mở miệng, giọng nói tràn đầy cuồng nhiệt, giống như khi đối mặt với Cung chủ vậy.

“Ai vừa nói tuyệt đối không khuất phục ấy nhỉ?” Bên trong tâm thần, liêm đao âm u nói ra một câu.

“Câm miệng, ta đây là đang hư dữ ủy xà, ta đây là vì tiền tuyến chiến trường!” Thanh Thu kịp phản ứng, lập tức quát tháo ở trong đáy lòng.

“Còn không đi?” Hứa Thanh nhìn thấy Thanh Thu vẫn còn đứng ở nơi đó, liền nhìn thoáng qua.

“Vâng!” Thái độ Thanh Thu đoan chính, lần nữa theo bản năng lớn tiếng mở miệng, nhanh chóng rời đi.

Chương 1100: Ta, trở về rồi! (1)

Thời gian một nén nhang, Thanh Thu cực kỳ ra sức tổng hợp sắp xếp lại tin tức có liên quan với Khuất Triệu Châu và Nghênh Hoàng Châu từ lúc chiến tranh đến nay, còn rất có tâm chia làm hai ngọc giản đưa cho Hứa Thanh.

Sau đó liền đưa đến bên trong Thư Lệnh ti, đưa tới trước mặt Hứa Thanh đang nhắm mắt dưỡng thần.

Công việc này không phải một mình nàng tiến hành, còn có những Chấp Kiếm Giả khác phối hợp thẩm tra, sau khi bảo đảm không có sai lệch gì, còn cần đóng ấn ký của bản thân ở.

Như vậy là vì phòng ngừa xuất hiện chỗ sơ suất, từ đó thiết lập ra phương pháp truy ra đầu nguồn.

Hứa Thanh mở mắt ra, tiếp nhận ngọc giản xem xét.

Bây giờ Phong Hải Quận muốn thu được nguồn lính viện trợ, không thể dựa vào những ngoại tộc kia được nữa, cho nên địa phương Hứa Thanh có thể nghĩ đến chỉ có hai chỗ, đó chính là Khuất Triệu Châu và Nghênh Hoàng Châu.

Hai Châu này bởi vì Y Cấm và Thi Cấm bộc phát, cho nên lúc ban đầu được Cung chủ hạ lệnh không cần đi đến tiền tuyến, cần toàn lực trấn áp hai Cấm, không thể để cho hai Cấm bạo loạn trong thời kỳ chiến tranh.

Phong Hải Quận có tổng cộng 13 Châu.

Nếu như lực lượng của hai Châu này có thể phóng xuất ra, vậy chẳng khác nào cung cấp gần như hai thành lực lượng cho tiền tuyến trong lúc này.

Đối với tiền tuyến mà nói, đây chính là một lần viện binh lực cực kỳ to lớn.

Nhưng việc này khó khăn quá lớn, cho dù Hứa Thanh có thể mời Thanh Cầm ra tay, nhưng cũng tương tự khó khăn không nhỏ.

Cho nên giờ phút này hắn bắt đầu nghiên cứu tin tức về hai

Châu này.

“Họa Y Cấm cơ bản đã bị trấn áp, nhưng lúc này đang là thời điểm mấu chốt cuối cùng, bây giờ toàn bộ Khuất Triệu Châu dưới trù tính chung của Chấp Kiếm Đình, đang toàn lực phối hợp tiến hành một bước phong ấn cuối cùng, trong lúc này vì đề phòng Y Cấm phản công, không thể thiếu chiến lực, thời gian cần thiết còn cần 1 tháng.”

Hứa Thanh nhíu mày, thầm than một tiếng.

Một tháng quá dài, đối với tiền tuyến Phong Hải Quận bây giờ mà nói, thời gian dài như vậy không được.

Nhưng nếu như không phong ấn, một Châu đầu tiên sẽ bị cấm địa làm loạn, căn cơ của tất cả mọi người và tông môn trong Châu đó đều sẽ bị hủy diệt, vô số nhân tộc cũng sẽ biến thành khẩu phần lương thực của cấm địa, bị triệt để dị hoá.

Nếu cấm địa lan tràn, bên trong Phong Hải Quận nhất định sẽ đại loạn.

Vả lại phần lớn ngoại tộc trong hai châu này cũng đang tham dự phong ấn, dẫu sao tình huống hai Châu này cũng bất đồng với Châu khác, mảnh đất mình ở đang gặp nguy hiểm, khiến cho ngoại tộc của hai Châu này không thể không ra tay.

Cho nên Hứa Thanh rất khó truyền đạt ra mệnh lệnh như hủy bỏ phong ấn, lập tức đi đến tiền tuyến.

Nhất là đại bản doanh của Hứa Thanh ở Nghênh Hoàng Châu lại càng là như vậy, dù là có hơn 90 tộc quần trên biển cấm trợ giúp đồng thời đối kháng Thi Cấm, vả lại tập hợp hơn phân nửa lực lượng của Nghênh Hoàng Châu, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế Thi Cấm không làm loạn.

Bây giờ còn đang ở trong trạng thái giằng co.

Hứa Thanh im lặng, cẩn thận xem xét ngọc giản, hồi lâu sau trong lúc hắn đang tra xét tin tức Nghênh Hoàng Châu, ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngưng tụ lại, chú ý tới một cái tin tức được ghi chép trong báo cáo theo thông lệ của Chấp Kiếm Đình.

“Hơn phân nửa ngoại tộc cùng thế lực của Nghênh Hoàng Châu đều tham dự đối kháng cuộc chiến Thi Cấm, nhưng có một chút thế lực không tham dự, lấy Tam Linh Trấn Đạo Sơn cùng với

Quỷ Đế Sơn cầm đầu.”

“Nhưng trải qua câu thông, hai phe thế lực lớn này đã đồng ý tuyệt không ra ngoài phạm vi của mình nửa bước vào thời điểm này.”

“Tam linh trên Trấn Đạo Sơn cùng với bảy phách Quỷ Đế Sơn, đều là hồn phách của Quỷ Đế biến thành, mà Quỷ Đế Sơn còn sót lại ấn ký không phải Uẩn Thần không thể diệt, đó cũng là lý do mà bọn chúng đều có thân thể bất tử, bắt buộc xuất chiến tất có xung đột, vả lại nếu như bọn họ không thành tâm, cũng không giúp gì cho việc phong ấn Thi Cấm, ngược lại còn phải phân tâm để ý.”

“Cho nên để tránh phức tạp, lãng phí thời gian, Chấp Kiếm Đình ở Châu ta quyết định cho phép chúng nó không xuất chiến.”

Hứa Thanh nhìn thấy tin này, trầm ngâm thật lâu, sau đó đứng lên, dạo bước bên trong Thư Lệnh ti.

Trong mắt khi thì kiên quyết, khi thì do dự, giống như đang cân nhắc.

Thanh Thu cùng Ninh Viêm ở một bên rất ít khi trông thấy Hứa Thanh do dự như thế, coi như là lúc đóng giả Hắc Thiên Thần tử cũng không hề thấy Hứa Thanh như vậy, cho nên sau khi bọn họ nhìn nhau một cái, cả hai theo bản năng không dám thở gấp.

Cứ như vậy, sau khi Hứa Thanh nhíu mày đi lại hơn mười bước, cảm thụ Quỷ Đế Cung trong hạ thể một chút, hắn dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn ra bầu trời phía ngoài, thần sắc lộ ra quyết đoán.

“Thanh Thu, Ninh Viêm, hai ngươi tọa trấn Thư Lệnh ti, tổng hợp tin tức tiền tuyến, giám sát tiến trình vật tư, ban cho Thanh Thu quyền hạn, nếu như có chuyện quan trọng, có thể mượn nhờ trận pháp Chấp Kiếm Cung để truyền âm tới Kiếm Lệnh của ta.”

Thanh Thu vội vàng ưỡn ngực, vừa muốn lớn tiếng mở miệng, nhưng nghĩ đến kiêu ngạo của mình, vì vậy liền đè xuống cái bản năng này, ra vẻ bình tĩnh, nhẹ gật đầu.

Ninh Viêm lại không băn khoăn nhiều như vậy, lớn tiếng hô vâng, sau đó tò mò hỏi một câu.

“Hứa sư huynh, ngươi muốn ra ngoài sao?”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ninh Viêm, không trả lời vấn đề này, hắn không muốn trước khi xuất phát sẽ báo cho người khác biết hướng đi cụ thể của mình, vì vậy liền nhàn nhạt mở miệng.

“Ta đi tới Y Cấm một chuyến.”

Nói xong, Hứa Thanh cất bước đi ra khỏi Thư Lệnh ti, không chần chờ chút nào, giơ chân lên bay thẳng lên trên bầu trời, sau vài bước đã đến phía trên bầu trời.

Chương 1101: Ta, trở về rồi! (2)

Đại Điểu Thanh Cầm ự…c một tiếng, lộ ra ba cái đầu thật lớn từ trong mây mù, hưng phấn nhìn Hứa Thanh, lộ ra động tác nuốt nước bọt, giống như còn muốn tiếp tục đi diệt tộc.

Cái đầu bên phải lại càng nhanh chóng đưa đến phía dưới Hứa Thanh, đặt Hứa Thanh lên đỉnh đầu mình.

Theo thần niệm Hứa Thanh truyền ra, trong mắt Thanh Cầm lộ ra thần thái mãnh liệt, đôi cánh chợt vỗ, bầu trời Quận Đô lập tức nổ tung, trong tiếng nổ vang, Thanh Cầm mang theo Hứa Thanh tan biến khỏi khu vực này.

Tốc độ của Thanh Cầm cực nhanh, trên cự ly ngắn không chậm hơn bao nhiêu so với truyền tống trận, nhưng từ quãng đường dài nhìn, cuối vẫn không tiện lợi bằng truyền tống trận, nhưng mà Hứa Thanh không muốn bạo lộ hướng đi cụ thể của bản thân, mặc dù hắn cũng hiểu rõ, khả năng này không lớn, nhưng cẩn thận cần thiết vẫn phải có.

Vì vậy sau khi rời khỏi phạm vi Quận Đô, hắn mới đi tìm một chỗ truyền tống trận của Chấp Kiếm Cung, cùng với Thanh Cầm đã thu nhỏ rất nhiều, cùng nhau bước vào và tan biến ở.

Cứ như vậy sau nhiều lần gián tiếp truyền tống, vào ba ngày sau, Hứa Thanh cùng với Thanh Cầm đã xuất hiện ở biên giới Nghênh Hoàng Châu, ở bên ngoài mảnh bắc nguyên.

Giờ phút này tuy là buổi trưa, nhưng ánh mặt trời ở nơi đây hình như chỉ còn lại có ánh sáng, không có chút độ nóng nào, từng trận băng hàn gào thét thổi qua, dấy lên từng mảnh bông tuyết như biển, tràn ngập khắp thiên địa.

Gió lạnh rét thấu xương, mặt đất là một mảnh trắng xóa, chỉ có Thái Sơ Ly U Trụ kinh thiên động địa, đứng sừng sững ở giữa thiên địa xa xa, làm cho người ta có một loại cảm giác hùng tráng.

Chỉ là bất quá trong trí nhớ của Hứa Thanh, bốn phía chung quanh Thái Sơ Ly U Trụ có vô số lều vải vờn quanh, khiến cho nơi đây gần như trở thành một thành trấn bình thường của nhân tộc tụ tập.

Nhưng bây giờ phần lớn lều vải nơi đây đều trống rỗng, gió lạnh thổi qua, hất bay vô số cửa lều vải, truyền ra âm thanh rắc… rắc….

Chỉ có lẻ tẻ một chút thân ảnh già nua, thỉnh thoảng bao bọc bản thân cực kỳ chặt chẽ, xuất hiện ở trong gió rét.

Những người này không phải Chấp Kiếm Giả, mà là cư dân nơi đây.

Hiển nhiên là được Chấp Kiếm Đình lưu lại, không để cho những người tuổi già sức yếu như bọn họ đi tham chiến.

Hứa Thanh đứng ở trên trời, đưa mắt nhìn cung điện màu đen trên đỉnh Thái Sơ Ly U Trụ, hắn có thể cảm nhận được trong đó có tồn tại Chấp Kiếm Giả, nhưng số lượng cũng không nhiều.

“Thái Sơ Ly U Trụ … . .” Hứa Thanh ý bảo Thanh Cầm quanh quẩn ở chỗ này.

Mây mù bởi vì Thanh Cầm đến mà hội tụ lại, Hứa Thanh ở trong sương mù ngóng nhìn cây cột kinh thiên động địa này, muốn hoàn thành mục đích chuyến đi lần này của hắn, cần phải dùng Thái Sơ Ly U Trụ nghiệm chứng một chút.

Vì vậy tay phải Hứa Thanh bỗng nhiên giơ lên, cách không chộp một trảo.

Đồng thời cũng vận hành Quỷ Đế Cung trong cơ thể, thân ảnh Quỷ Đế khoanh chân đả tọa trong đó chợt mở mắt ra.

Thái Sơ Ly U Trụ bên dưới lập tức chấn động mãnh liệt lên, một màn này cũng lập tức đưa tới tán tu cùng với Chấp Kiếm Đình Nghênh Hoàng Châu chú ý, thần sắc nhao nhao biến hóa, bọn họ cũng đã nhận ra trong mây mù trên bầu trời như ẩn như hiện thân ảnh một con đại điểu.

“Người đến là ai!”

Sau khi đến Nghênh Hoàng Châu, ẩn giấu cũng đã mất đi ý nghĩa, Hứa Thanh đứng trên Thanh Cầm, lấy ra Kiếm Lệnh, bình tĩnh mở miệng.

“Hứa Thanh.”

Theo giọng nói Hứa Thanh truyền ra, Thanh Cầm phía dưới khẽ vỗ cánh, mây mù tràn ngập quanh người hắn tản ra, thân ảnh của hắn lập tức được Chấp Kiếm Giả lưu giữ lại ở bên trong Chấp Kiếm Đình Nghênh Hoàng Châu nhìn thấy.

Bên những Châu khác, có lẽ Chấp Kiếm Giả còn cần phải phân biệt tên trước, sau đó lại phân biệt bộ dạng Hứa Thanh, từ đó sơ bộ biết được thân phận, sau đó phối hợp với Kiếm Lệnh, cuối cùng mới xác định được thân phận cụ thể của hắn.

Nhưng trong Nghênh Hoàng Châu thì khác, đối với Chấp Kiếm Giả nơi này mà nói, ký ức về bộ dạng Hứa Thanh vô cùng rõ ràng.

Dẫu sao lúc hắn tấn chức cùng với vấn tâm tràn ra ánh sáng vạn trượng, toàn thể Chấp Kiếm Giả của Nghênh Hoàng Châu đều chứng kiến, cho nên sau khi trận pháp Chấp Kiếm Đình tản ra, xác định Kiếm Lệnh Hứa Thanh, từng đạo thân ảnh Chấp Kiếm Giả lưu thủ nơi này liền cấp tốc bay ra.

“Hứa Thanh!”

“Là Hứa thư lệnh!”

Hứa Thanh nhận ra phần lớn những Chấp Kiếm Giả này, sau khi bọn nhìn thấy Hứa Thanh, thần sắc cũng đều hiện lên vẻ thân thiết, lập tức bái kiến, một Chấp Kiếm Giả chịu trách nhiệm lưu thủ tiến lên một bước, cung kính mở miệng.

“Hứa thư lệnh, ngài muốn mở ra Thái Sơ Ly U Trụ sao? Có cần chúng ta phối hợp hay không?”

Hứa Thanh lắc đầu, hắn biết phía dưới Thái Sơ Ly U Trụ trấn áp Quỷ Động, không thể tùy tiện mở ra, mà hắn cũng chỉ tới đây để thử nghiệm mà thôi, vì vậy tay phải bỗng nhiên trảo một cái, Thái Sơ Ly U Trụ lập tức càng rung động lắc lư mãnh liệt hơn.

Nhưng hắn hiểu được, mình cũng chỉ có thể làm được điểm này, muốn chân chính từ rung chuyển rút ra, lấy tu vi bây giờ của hắn, căn bản không có khả năng hoàn thành.

Nhưng mà, mục đích của Hứa Thanh cũng không phải là lấy ra Thái Sơ Ly U Trụ, mà là…

“Khí linh!” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng, thanh âm như thiên lôi vang vọng, dưới hắn hô hoán, khí linh trên Thái Sơ Ly U Trụ, chính là mục đích lần này của hắn.

Hồi lâu, theo Thái Sơ Ly U Trụ chấn động, một tiếng rên nhẹ truyền khắp thiên địa từ trên Thái Sơ Ly U Trụ khuếch tán ra.

m thanh xuyên qua cửu tiêu, rung chuyển bát phương, đồng thời một đôi mắt thật to bỗng nổi lên trong Thái Sơ Ly U Trụ, tràn ra vẻ tang thương tràn ngập bát phương, lúc nhìn Hứa Thanh, bên trong đôi mắt này rõ ràng lộ ra một tia nghi ngờ.

Một màn này khiến cho Chấp Kiếm Giả nơi đây nhao nhao chấn động, bọn họ tự nhiên biết rõ Thái Sơ Ly U Trụ có khí linh, nhưng bình thường khí linh này luôn ở trong trạng thái ngủ say, toàn bộ Chấp Kiếm Đình chỉ có Đại Trưởng Lão mới có khả năng câu thông cùng nó.

Nhưng bây giờ, sau khi Hứa Thanh mở miệng, đối phương thế mà lại tỉnh lại.

Chương 1102: Ta, trở về rồi! (3)

Hứa Thanh ngóng nhìn hai mắt khí linh Thái Sơ Ly U Trụ, Quỷ Đế Cung trong cơ thể càng lúc càng chấn động, trong ánh mắt thân ảnh Quỷ Đế khoanh chân trong đó cũng lộ ra tinh mang.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cảm thấy còn chưa đủ, vì vậy phất tay mượn nhờ lực lượng Yêu Phù, thiên địa phía sau hắn biến sắc, bát phương vân dũng, một tòa Quỷ Đế Sơn mơ hồ thình lình phủ xuống.

“Quỷ Đế Sơn!”

“Cái này…này…”

Đối với người ngoài Châu mà nói, Quỷ Đế Sơn có lẽ sẽ không quen thuộc như vậy, cũng sẽ không lập tức hiểu rõ ý nghĩa của nó, nhưng đối với tu sĩ trong Nghênh Hoàng Châu mà nói, sự tồn tại của Quỷ Đế Sơn là vô cùng rõ ràng, giờ phút này bọn họ chỉ liếc mắt liền nhận ra, sau đó thần sắc mỗi người đều đại biến, hoảng sợ vô cùng.

Mà Thái Sơ Ly U Trụ vào thời khắc này cũng trở nên rung động lắc lư đến cực hạn, vẻ nghi ngờ bên trong ánh mắt của khí linh cũng lập tức hóa thành mờ mịt, càng mơ hồ ẩn chứa một tia kích động.

Mắt thấy như thế, đáy lòng Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, lần này trở lại Nghênh Hoàng Châu, toàn bộ mọi việc hắn muốn làm đều phải nhờ vào Quỷ Đế Cung, cho nên hắn nhất định phải nghiệm chứng trước một chút, xem suy nghĩ của mình có phải có thể thực hiện hay không.

“Khí linh, ngươi có thể nhận ra ta?” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Đế đang sống lại!” Sau khi trầm mặc mấy hơi thở, khí linh trên Thái Sơ Ly U Trụ truyền ra thần niệm mênh mông, nó không có trả lời vấn đề của Hứa Thanh, mà nói ra một câu ẩn chứa hàm nghĩa khác.

Cái này có chút không giống với phán đoán của Hứa Thanh trước khi đến, dựa theo phân tích của hắn, hẳn là truyền thừa mới đúng.

Nhưng không sao cả, khí linh thức tỉnh, phù hợp với bước đầu tiên trong kế hoạch của Hứa Thanh, vì vậy hắn nhẹ giọng mở miệng.

“Như vậy, ngươi có thể báo việc này cho ba hồn bảy phách biết hay không, nói cho đám chúng nó biết…Ta, đã đến.”

Một người thương nhân, muốn chứng minh hàng hóa của mình là đồ tốt, có hiệu quả tốt, như vậy phải cần có người mua nhận thức và tín nhiệm.

Nếu như thương nhân đi qua trực tiếp mở miệng chào hàng với người mua, như vậy hiệu quả sẽ rất kém, dù là lấy ra một chút chứng cứ, nhưng cũng chưa chắc có thể khống chế tốt hiệu quả.

Nhưng nếu như có được thư xác nhận có đủ sức nặng, vậy loại đề cử đến từ người bên ngoài này, tự nhiên sẽ không giống như trước nữa.

Đây, chính là nguyên nhân Hứa Thanh đi đến Thái Sơ Ly U Trụ, cũng là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn.

Rất trọng yếu.

Nhưng nếu như thật sự không có cách nào thành công, Hứa Thanh cũng có những phương pháp khác, chỉ là cần phải khúc chiết hơn rất nhiều.

Mà mục đích cuối cùng của hắn, chính là làm một người thương nhân, đi tiến hành một vụ mua bán cùng với ba hồn bảy phách của Quỷ Đế Sơn.

Khí linh Thái Sơ Ly U Trụ, chính là lá thư xác nhận của hắn.

Vì vậy sau một nén nhang, sau khi khí linh Thái Sơ Ly U Trụ dùng phương pháp đặc biệt, truyền tin này cho ba hồn bảy phách, Hứa Thanh cũng rời khỏi nơi đây.

Trên bầu trời, hắn đứng trên cái đầu bên phải của Thanh Cầm, vội vã bay về phía về Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Theo hướng nam, gió tuyết dần dần tiêu tán, mặt đất cũng dần dần không còn là một màu trắng, mà hóa thành xanh biếc, cho đến khi một mảnh Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà mênh mông xuất hiện ở trong tầm mắt Hứa Thanh, trong lòng của hắn cũng hiện lên ký ức trước kia.

Hứa Thanh không ngờ, sau khi mình rời khỏi mấy năm, lại lấy phương thức như vậy trở về, giờ phút này trong lúc hắn trầm mặc, Thanh Cầm liền phát ra một tiếng ự…c, gọi Hứa Thanh trở lại từ trong hồi ức.

“Tiền bối, hiện giờ không thể tuỳ tiện diệt tộc nữa rồi, nhưng ta sẽ tìm cơ hội.” Hứa Thanh vội vàng mở miệng.

Thanh Cầm có chút tiếc nuối, khẽ vỗ cánh, dựa theo Hứa Thanh chỉ dẫn, nhanh chóng bay về phía Tam Linh Trấn Đạo Sơn, dưới tốc độ cực hạn của nó, không mất bao lâu, Tam Linh Trấn Đạo Sơn liền xuất hiện ở đằng xa.

Nơi đây khô lâu như lĩnh, hài cốt như rừng, da người dính thành từng mảnh, tóc hóa thành chiên, làn gió nổi lên thổi qua, mặt đất bỗng trải thành một màu đen.

Từ trên không trung nhìn xuống càng thêm rõ ràng, khắp nơi là một mảnh núi thây biển máu, tràn ngập một mùi tanh hôi khó ngửi, như địa ngục nhân gian.

Trước kia Hứa Thanh không hiểu, tại sao Chấp Kiếm Đình lại cho phép một thế lực như vậy tồn tại, nhưng hôm nay hắn đã hiểu rõ, Quỷ Đế không có chân chính tử vong, vị cách của nó cực cao, khiến cho ba hồn bảy phách của nó cũng có được lực lượng không chết.

Điều này cũng làm cho chúng nó biến thành tồn tại cực kỳ đặc thù, Thần Tức Quỷ Đế còn tồn tại một ngày, chúng nó cũng một ngày không chết.

Cho nên không phải là không diệt, mà là không cách nào diệt được.

Thậm chí nếu như đè ép, chúng nó có thể bỏ qua việc độc lập của bản thân, khiến cho Quỷ Đế thức tỉnh.

Lúc đó, sinh tử của Phong Hải Quận, tất cả đều nằm trong mộit ý niệm của vị Quỷ Đế vừa khôi phục kia.

Việc này, không thể đánh bạc.

Mà dựa theo phán đoán của Chấp Kiếm Cung đối với vị Uẩn

Thần cổ xưa này, một khắc vị ấy thức tỉnh, nhất định sẽ đói khát đến cực hạn, thôn phệ một Châu hay một Quận cũng không phải là không thể nào.

Vì vậy mỗi một lần Quận Trưởng đảm nhiệm, đều đối đãi với Quỷ Đế giống như cấm địa vậy.

Nhưng cuối cùng vẫn là do nhân tộc suy thoái, nếu như ở thời đại Huyền U Cổ Hoàng, ba hồn bảy phách này nói trấn áp liền trấn áp, cho dù Quỷ Đế khôi phục cũng sẽ bị trấn áp như cũ.

Mà ba hồn bảy phách này cũng hiểu rằng mọi việc không thể làm quá, cho nên cũng không quá khuếch trương thế lực bản thân như là lướt đến tiểu quốc từng tộc trong cảnh nội đều có.

Đối với ba linh này, trong lòng Hứa Thanh không có chút hảo cảm gì, nhưng hôm nay tiền tuyến nguy cấp, có một số việc dù là trong lòng không thích, nhưng vẫn phải làm.

Giờ phút này theo Hứa Thanh đến, Tam Linh Trấn Đạo Sơn liền gió giục mây vần, đại địa chấn động, bầu trời xuất hiện từng đạo khe hở, nơi này vốn dĩ tồn tại ba ngọn núi cực lớn, nhưng bây giờ chỉ còn lại hai ngọn.

Chỗ ngọn núi U Tinh đã từng ở đã sớm sụp xuống, giờ phút này chỉ còn lại một mỏm núi thấp.

Nhưng hai ngọn núi khác biến ảo thành chỗ ngồi cực lớn vẫn còn tồn tại như cũ.

Ngọn núi phía bên phải, bốn phía chỗ ngồi do xương thú lớn chế tạo tràn ngập vô số vong hồn, một thân thể cực lớn khô gầy như củi đang ngồi ở chỗ kia.

Toàn thân của gã lởm chởm gầy trơ xương, phần lưng có một bướu thịt cực lớn tràn ngập mạch máu xanh hồng đang nhúc nhích có quy luật, bên trong truyền ra từng trận âm thanh oanh oanh giống như đánh trống, vang vọng thiên địa, rung chuyển tâm thần.

Thân ảnh này, chính là địa hồn trong ba linh, Quyết Dương Linh Tôn!

Lúc này gã đang ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Thanh Cầm bay nhanh mà đến trên bầu trời.

Về phần ngọn núi cao nhất bên cạnh, bị nồng đậm khói đen bao phủ, không thấy rõ thân ảnh, chỉ có từng trận tiếng thở dốc từ bên trong vang vọng ra.

Kia là chỗ hồn phách mạnh nhất Quỷ Đế Sơn, thiên hồn Thai Quang Linh Tôn!

Mà giờ phút này bốn phía thân núi, vô số tu sĩ Tam Linh Trấn Đạo Sơn cảm nhận được uy áp đến từ bầu trời, nhao nhao run rẩy, Quyết Dương Linh Tôn bỗng nhiên mở cái miệng rộng.

“Dừng lại!”

Chương 1103: Ta, trở về rồi! (4)

“Ự…c!”

Lấy hung tính của Thanh Cầm, làm sao có thể bởi vì câu nói đầu tiên của Quyết Dương Linh Tôn mà dừng lại, vì vậy nó liền truyền ra âm thanh hung tàn đáp lại, sau đó bay vòng quanh Tam Linh Trấn Đạo Sơn, không ngừng quanh quẩn ở bên trên.

Thậm chí cái đầu bên trái còn kéo dài ra, nhanh chóng quét ngang trên mặt đất, mở cái miệng rộng, thôn phệ tu sĩ nơi đây.

Âm thanh nhấm nuốt truyền ra, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng, hình như cảm thấy ý vị cũng không tệ lắm, Thanh Cầm oanh một tiếng, dứt khoát hạ xuống trên mặt đất.

Thân thể của nó còn to lớn hơn cả Tam Linh Sơn, đứng ở nơi đó không ngừng ăn bốn phía, đồ ăn vặt trước sau bỏ chạy kêu rên, khiêu khích nhìn địa hồn.

Nhưng mà nó cũng biết đại khái mục đích lần này của Hứa Thanh, cho nên sau khi nhìn lướt qua, liền giơ cái đầu bên phải lên, đưa đến phía trước Tam Linh Sơn, từ trên cao nhìn xuống.

Quyết Dương Linh Tôn trầm mặc, không quan tâm tới thủ hạ dưới trướng chạy thục mạng khắp nơi, mà ngóng nhìn Hứa Thanh đứng trên cái đầu bên phải của Thanh Cầm.

“Ta nhớ ngươi, loài bò sát nho nhỏ như ngươi, thế mà vẫn còn dám tới này!” Quyết Dương âm lãnh mở miệng.

Hứa Thanh đứng bên trong màn ánh sáng phòng hộ Thanh Cầm tràn ra, nhìn qua Quyết Dương Linh Tôn cực lớn, biểu cảm bình tĩnh, chậm rãi truyền ra lời nói.

“Nếu ta là loài bò sát, vậy thì ngươi là cái gì?” Hứa Thanh không nói nhảm, Quỷ Đế Cung trong cơ thể chấn động, cũng thôi phát cả Yêu Phù, sau lưng lập tức hiện ra hư ảnh Quỷ Đế Sơn, bỗng nhiên phủ xuống.

Thân hình to lớn, uy áp mênh mông, một khắc xuất hiện, hai mắt càng là mở ra, khiến cho thiên địa biến sắc, toàn bộ Tam Linh Trấn Đạo Sơn, cũng trở nên rung động lắc lư.

Nhưng thần sắc của Quyết Dương Linh Tôn lại vẫn bình thường như cũ.

“Cảm ngộ lưu ảnh mà thôi, lại dung nhập Thiên Cung, mượn nhờ lực lượng Yêu Phù bậc cao biến ảo, mặc dù cần phải có đủ loại hành động mới có thể hoàn thành việc này, nhưng cũng không phải là chỉ có ngươi có thể làm được, nhưng ba hồn bảy phách chúng ta vẫn còn, ngươi muốn nói cái gì, nói ngươi là Quỷ Đế chuyển thế? Quỷ Đế truyền thừa?”

Quyết Dương Linh Tôn nhìn Hứa Thanh.

“Buồn cười! Khí linh cuối cùng vẫn không phải là chúng ta, nó thân là tôi tớ, nó cảm giác có chút phiến diện rồi, còn đầu hàng với nhân tộc, ngươi kêu nó truyền tin tức, không có bất kỳ tác dụng nào.”

“Trận chiến này, là cuộc chiến của nhân tộc các ngươi cùng với Thánh Lan tộc, chúng ta sẽ không xuất thủ, ngầm để cho U Tinh bị các ngươi bức bách tham chiến, đã là điểm nhúng nhường của chúng ta.”

Nói xong, Quyết Dương nhắm hai mắt lại.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, hắn biết rõ lần này tới đây giao dịch sẽ không dễ dàng như vậy, lấy cảnh giới của đối phương, có thể hiểu rõ mục đích tới đây của hắn cũng rất bình thường, vì vậy liền bình tĩnh mở miệng.

“Nếu ta lấy Quỷ Đế Cung tấn chức Nguyên Anh thì sao?”

“Sau khi hình thành Nguyên Anh, hư ảnh Quỷ Đế có thể trở thành đạo anh của ta, mà nếu như ta càng tiến bộ hơn, ta tấn chức cảnh giới Linh Tàng, lấy Quỷ Đế làm nội tình của một tòa bí tàng, dung hợp cùng với Thiên Đạo.”

“Lúc đó ta dùng cách nào huyễn hóa ra ngoài có còn trọng yếu nữa hay không?” Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng.

Nhưng Quyết Dương vẫn nhắm mắt như trước, chỉ là nhàn nhạt mở miệng.

“Biến Quỷ Đế trở thành nội tình của ngươi? Bí Tàng của cảnh giới Linh Tàng cần cướp đoạt Thiên Đạo từ tiểu thế giới, luyện hóa ở bên trong mới có thể, nhưng mà Thiên Đạo cao ngạo, coi như là bị luyện hóa, cũng không thể cưỡng chế, vả lại cũng không phải là nhất thể cùng với Quỷ Đế, nói gì tới việc dung hợp!”

“Nếu như Thiên Đạo là bổn mạng của ta, lại còn nghe lệnh của ta thì sao?” Hứa Thanh phất tay, bầu trời biến sắc, Thương Long biến ảo hiện ra, tràn ra uy áp của Thiên Đạo, đồng thời cũng truyền ra liên hệ ẩn chứa bổn mạng, giống như trận trận thiên lôi gào thét, nổ vang khắp bát phương.

Quyết Dương Linh Tôn chợt mở hai mắt ra, lần đầu tiên biến đổi sắc mặt.

Thời khắc này khói đen trên ngọn núi thiên hồn bên cạnh cũng không còn cuộn mình nữa, tiếng thở dốc trong đó nháy mắt tan biến.

Hứa Thanh tiếp tục truyền ra lời nói.

“Nếu như tu vi của ta còn tiếp tục tấn cấp, trở thành Quy Hư, lấy lực lượng Quy Hư biến ảo thế giới, lại đưa Quỷ Đế Sơn chân chính vận chuyển trong đó trở thành Quỷ giới, phối hợp với lưu ảnh Quỷ Đế dung hợp với Bí Tàng bên trong Thiên Đạo lúc trước, trùng lặp lẫn nhau…”

“Lúc đó nếu ta nói ta đã lấy được truyền thừa của Quỷ Đế, các ngươi sẽ cảm thấy việc này là không thể nào sao?”

Giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh vang vọng khắp bốn phương.

“Thời gian quá lâu, vả lại ngươi có thể làm được hay không cũng là không biết!” Quyết Dương Linh Tôn trầm mặc một lát, trầm thấp mở miệng, ánh mắt nhìn Hứa Thanh cũng trở nên ngưng trọng hơn một chút.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ta không biết tại sao các ngươi lại không làm như vậy, có lẽ là bởi vì thân phận của các ngươi, khiến cho các ngươi không làm được điểm này, cũng có lẽ là tự ngăn cản lẫn nhau, khiến cho các ngươi không thể làm.”

“Việc này không quan trọng, về phần các ngươi nói thời gian quá lâu cũng không quan trọng.”

“Quan trọng là …Ta đưa ra một loại khả năng!”

"Một khi ta trưởng thành, có khả năng hoàn thành."

"Mà miễn là ta hoàn thành truyền thừa, cho dù ta không thể hoàn toàn điều khiển Quỷ Đế Sơn, nhưng vẫn có thể khiến cho các ngươi có thể thoát ly ra khỏi ràng buộc của Quỷ Đế Sơn, nhưng lại vẫn giữ lại đặc tính bản thân không chết, đồng thời hoàn toàn độc lập, thu được tự do chân chính trên ý nghĩa."

"Đây là một lần giao dịch, đối với các ngươi mà nói, chỉ là rảnh rỗi chơi cờ, khí linh chỗ đó, chắc hẳn cũng biết điểm này."

Hứa Thanh rất nghiêm túc mở miệng, đây là căn cứ hiểu biết trước kia của hắn, phối hợp với tin tức của Chấp Kiếm Cung, từ đó phân tích ra khát vọng của ba hồn bảy phách của Quỷ Đế.

Chúng nó khát vọng độc lập, khát vọng tự do, nhưng cũng không muốn mất đi vị cách không chết.

Quyết Dương trầm mặc, gã không thể không thừa nhận, giả thiết của tên Chấp Kiếm Giả trước mắt này đưa ra rất phù hợp với suy luận, lại có đủ tính khả thi, cũng đích xác giống như lời đối phương nói, chỉ là rảnh rỗi chơi cờ, thành công tự nhiên tốt nhất, thất bại, bọn họ cũng không tổn thất gì cả.

Vì vậy gã liền nhìn tới chỗ thiên hồn trong khói đen bên cạnh.

"Đã là rảnh rỗi chơi cờ, vì vậy mà xuất chiến với Thánh Lan tộc, không đáng." Bên trong khói đen, đột nhiên truyền ra âm thanh bén nhọn, tựa như tiếng xương cốt ma sát, cực kỳ chói tai.

Đáy lòng Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, giao dịch đã đến một bước này, giá trị hàng hóa của hắn đã được bộc lộ ra.

Thật ra Hứa Thanh cũng biết, hắn đây là đang kể chuyện sau này, bây giờ chỉ một cái bánh vẽ. Tất cả mọi người đều không phải kẻ ngu, nhưng chỉ cần câu chuyện mà hắn kể ra đủ tốt, cái bánh hắn vẽ ra trông có vẻ thơm ngon, lại có tính khả thi và phù hợp suy luận, như vậy có thể thu hút người đầu tư, đương nhiên điều kiện tiên quyết là có đáng giá hay không, cùng với đáng bỏ ra bao nhiêu.

Như vậy tiếp theo chính là nhìn giá tiền.

"Ta không cần các ngươi đi chiến trường tiền tuyến đối chiến với Thánh Lan tộc, ta chỉ cần các ngươi ra tay một lần với Thi Cấm!"

“Lấy một lần ra tay này, coi như rảnh rỗi chơi cờ, đổi lấy nhiều thêm một tuyến đường, nhiều thêm một loại khả năng thu được tự do trong tương lai.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Lần này Hứa Thanh không hề uy hiếp, thực sự chỉ là cầu thị, những câu hắn nói cũng là chân thật vả lại phù hợp với thực tế, đương nhiên điều kiện trước tiên là hắn có thể phát triển vả lại có thể lần lượt tấn cấp.

Cho nên cuối cùng, đây vẫn chỉ là một câu chuyện sau này, cái bánh vẽ trên giấy.

Nhưng câu chuyện này viên mãn, cái bánh đó nhìn hấp dẫn, vả lại trả giá cũng tương đối ít.

Đối với kẻ ngu dốt mà nói, có lẽ sẽ bị cảm xúc ảnh hưởng, từ đó mà xuất hiện những cái phán đoán khác nhau.

Nhưng hai hồn này hiển nhiên không phải, cho nên trừ phi có người cho ra giá trị tốt hơn, bằng không mà nói, khả năng không đồng ý rất nhỏ.

Tam Linh Trấn Đạo Sơn lâm vào trầm mặc.

Chương 1104: Nửa bước Uẩn Thần! (1)

Hứa Thanh cũng không thúc giục, sau khi chờ trong giây lát, không thấy thiên hồn và địa hồn trả lời, hắn cũng không nhiều lời, chỉ để lại một câu nói.

“Hai vị Linh Tôn có thể cân nhắc nhiều hơn, vào lúc hoàng hôn tối nay, Hứa mỗ sẽ chờ hai vị ở trên Vọng Hải Sơn ngoài Liên Minh Bát Tông.”

Hứa Thanh nói xong, truyền ra thần niệm với Thanh Cầm, Thanh Cầm nấc một cái, ngẩng đầu ự…c một tiếng, đôi cánh chợt động, thân thể trực tiếp bay lên trên không.

Mây mù từ trên bầu trời tự đến, bao phủ bốn phía Thanh Cầm, bốc lên hóa thành mây đen, hình thành vô số tia chớp, rất nhanh dưới âm thanh ầm ầm, Thanh Cầm bay lên, trong lúc mây mù bạo khai, thân ảnh khổng lồ của Thanh Cầm cũng gào thét bay về phía Quỷ Đế Sơn.

Một lúc lâu sau, Quỷ Đế Sơn liền xuất hiện ở xa xa phía trước.

Quỷ Đế khoanh chân ngồi biến thành tòa núi, uy vũ phi phàm, tuy rằng trên người tràn ngập cỏ cây khô héo mục nát, như phủ thêm một tầng địa y lên người, nhưng vẫn khó có thể che lấp bộ áo giáp dữ tợn cùng với hai lưỡi dao khổng lồ tràn ra nồng đậm sát khí như cũ.

Nó ngồi ở chỗ kia, mặt hướng về phía biển cấm, đầu hơi rủ xuống, tựa như đang chờ đợi… . .

Nhìn tới thân núi mênh mông, trong lòng Hứa Thanh cũng có gợn sóng.

Lúc trước hắn và Thất gia tới đây cảm ngộ, cũng không hề nhìn thấy bảy phách của Quỷ Đế Sơn, khi đó bọn họ chỉ cư trú trong một tòa trấn ở dưới chân núi.

Giờ phút này lần nữa đến nơi đây, ngóng nhìn Quỷ Đế Sơn, Quỷ Đế Cung trong cơ thể Hứa Thanh khẽ chấn động.

Hứa Thanh thở sâu, trong mắt lộ ra tinh mang, bóp nát Yêu Phù, theo Thanh Cầm gào thét tới gần, phía sau hắn cũng huyễn hóa hiện ra hư ảnh Quỷ Đế.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Từ xa nhìn lại, hai tòa Quỷ Đế Sơn, một lớn một nhỏ, một thực một hư ảo, dường như đang ngóng nhìn lẫn nhau.

Vào thời khắc này, âm thanh gào thét từ bên trong tòa Quỷ Đế Sơn chân chính truyền ra, ẩn chứa ý uy hiếp, đồng thời cũng có bảy đạo khói đen từ bên trong hai tòa đại thế giới mà Quỷ Đế Sơn vác trên vai phóng lên trời.

Mỗi một đạo đều có kích thước 100 trượng, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời cũng tản mát ra chấn động cực kỳ kinh khủng, cuối cùng hóa thành bảy gương mặt cực lớn bằng sương mù trên bầu trời, nhìn xuống đại địa.

Bộ dạng khác nhau, có người có thú vật, có nam có nữ, có già có trẻ, nhất là gương mặt sương mù chính giữa, gương mặt kia rõ ràng cực kỳ tương tự với Quỷ Đế.

Sự xuất hiện của bọn nó khiến cho hư vô bốn phương trở nên vặn vẹo, trong thời khắc này bầu trời trong xanh cũng trở nên tối tăm, từng trận cảm giác áp lực cũng theo đó phủ xuống.

Theo sắc trời biến hóa, một loại cảm giác dữ tợn và hung tàn nồng đậm xuất hiện ở trên mặt chúng nó, bên trong còn mang theo bất thiện, nhìn về phía Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, bên trong hai đại thế giới trên vai Quỷ Đế Sơn còn xuất hiện từng đạo quỷ ảnh, từ bên trong khuếch tán ra khắp bát phương, trong đó chẳng những tràn đầy lệ quỷ, còn có đông đảo quỷ dị.

Chúng nó chính là âm tà sau khi đại thế giới của Quỷ Đế Sơn ảm diệt đản sinh ra.

Giờ phút này cả đám phô thiên cái địa, tựa như Quỷ Môn mở cửa, vạn quỷ phủ xuống.

Nhưng đối với Thanh Cầm mà nói, những thứ này căn bản cũng không tính là cái gì, thậm chí sau khi nhìn thoáng qua, ba cái đầu còn lộ ra biểu cảm hứng thú, hình như muốn thử nhấm nháp tư vị của những thứ lệ quỷ này một chút.

Hứa Thanh đứng trên đầu bên phải của Thanh Cầm, nhìn qua bảy gương mặt sương mù cực lớn ở xa xa, thần sắc bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Ta đã nói hết cùng với khí linh và thiên hồn địa hồn rồi, sự tình cụ thể không cần nói nhiều thêm nữa, các ngươi cũng đã biết hết tất cả.”

“Hoàng hôn hôm nay, trên Vọng Hải Sơn ngoài Liên Minh Bát Tông, Hứa mỗ đợi ở đó.”

Hứa Thanh nói xong, chắp tay cúi đầu, liền muốn rời khỏi.

Thật ra hắn có thể không đến nơi đây, dẫu sao ba hồn bảy phách tuy là hai phe thế lực, nhưng cuối cùng vẫn là đồng nguyên với nhau, Hứa Thanh không tin đối phương không biết việc mình vừa làm ở Tam Linh Trấn Đạo Sơn.

Nhưng mà có chút thời điểm, coi như biết rõ đối phương đã biết được nhu cầu của mình, nhưng vẫn phải đưa ra thái độ.

Mà ngay khi Hứa Thanh quay người chuẩn bị rời đi, bên trong bảy gương mặt trên Quỷ Đế Sơn, nhất phách giống như đúc Quỷ Đế đột nhiên mở miệng, truyền ra giọng nói giống như thiên lôi.

“Cho ta nhìn Thiên Đạo của ngươi một cái!”

Thân ảnh Hứa Thanh dừng lại.

Hắn quay đầu nhìn qua đệ nhất phách, tay phải vung lên trên bầu trời, màn trời lập tức trở nên lờ mờ, truyền đến từng trận âm thanh gào thét.

Mây mù dường như hóa thành hải dương, Thương Long nhảy ra từ, hai bên râu đỏ thật dài rủ xuống, theo Thương Long chập chờn, khí thế kinh người đồng thời còn kèm theo khí tức Thiên Đạo rõ ràng khuếch tán ra từ trên người Thương Long.

Cả bảy phách đều trầm mặc.

Hứa Thanh đợi một hồi, triệu hồi lại Thương Long, sau đó chắp tay về phía cái đầu ở giữa của Thanh Cầm, Thanh Cầm hiểu rõ ý của Hứa Thanh, ực… một tiếng, mang theo Hứa Thanh bay một vòng quanh Quỷ Đế Sơn, sau đó khẽ vỗ cánh, giống như bôn lôi bay xa.

Chương 1105: Nửa bước Uẩn Thần! (2)

Theo thời gian trôi qua, sắc trời cũng chậm rãi chuyển đến hoàng hôn.

Hoàng hôn ngày hôm nay không có những rặng mây đỏ, bầu trời là một mảnh vàng như nến, tựa như một lão nhân độ tuổi xế chiều, đang giãy giụa lưu luyến nhân thế, không cam lòng biến mất.

Vì vậy ánh sáng hoàng hôn hôm nay cũng ẩn chứa theo chút cảm giác già nua yếu ớt, lúc chiếu vào Vọng Hải Sơn ngoài Liên Minh Bát Tông cũng trở nên mờ nhạt hơn.

Hứa Thanh đứng trên đỉnh núi, phía bên phải hắn chính là Liên Minh Bát Tông, bên đó đã mở ra trận pháp phòng hộ, cũng đã giới nghiêm toàn diện, đề phòng phong ấn Thi Cấm thất bại, cho nên bây giờ đang ở vào trạng thái nửa phong bế.

Pháp bảo Cấm Kỵ của các tông đều đã được mở ra hiện lên trên không từ sớm, thi thoảng lại bộc phát ra từng đạo ánh sáng kinh thiên động địa, phóng thẳng tới chỗ sâu trong biển cấm.

Phía trước hắn, chính là biển cấm màu đen.

Sóng biển cuộn trào, từng luồng sóng trùng kích đập vào chân núi đá, va chạm tạo thành từng mảnh bọt nước màu nâu, chồng chất ở rìa biển, thường thường ngay khi tiêu tán, sẽ lại hình thành một đám bọt nước khác.

Dị chất đến từ biển cấm cũng từ bên trong bọt nước tan vỡ, không ngừng tràn ngập và xâm nhập ra khắp bốn phía.

“Thi Cấm, ngay ở trong đó.” Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua chỗ sâu trong biển cấm, thì thào trong lòng.

Hắn đang đợi.

Sắc trời dần dần trôi qua, hoàng hôn chậm rãi bị thay thế, bóng tối đang nhanh chóng thôn phệ từng tia sáng một, cho đến khi màu đen đã trở thành màu sắc chính của thiên địa, bao phủ hết thảy mọi thứ, một thân ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở phía trên màn trời.

Thân hình khô gầy, cái đầu dữ tợn, lưng gù với cái bướu thịt thật cao, người đến chính là Quyết Dương Linh Tôn!

Không phải chỉ một mình gã đến, phía trên đỉnh đầu của gã thình lình còn có một người lùn đang đứng.

Người lùn này mặc một thân trường bào màu đen, đôi mắt rất nhỏ, thiên linh nhô ra phía ngoài, hai đạo lông mi rũ xuống tới vị trí đôi má, mà cái cằm thì lại lõm vào phía trong, khiến cho bộ râu tạo thành hình chữ bát gác qua một bên sau đó lại nhếch vào phía trong, giống như là một đôi răng nanh.

Thoạt nhìn rất là xấu xí quái dị, nhưng đã có thể đứng trên đỉnh đầu của Quyết Dương Linh Tôn, thân phận của gã không cần nói cũng biết.

Nhất là chung quanh gã còn có từng đám khói đen biến ảo thành bộ dạng những con rết, không ngừng quấn chung quanh, truyền ra tiếng kêu chói tai, nhìn về phía Hứa Thanh trên đỉnh núi.

“Chỉ ra tay một lần.” Người lùn bình tĩnh mở miệng, giọng nói khàn khàn, chính là giọng của thiên hồn.

Cùng lúc đó, trên màn trời màu đen truyền đến từng trận tiếng rống khó chịu, mây mù cuộn mình, bảy gương mặt cực lớn mông lung như ẩn như hiện, tương tự nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chỉ ra tay một lần!”

Bảy gương mặt thống nhất cùng nói, âm thanh vượt qua thiên lôi, nổ vang khắp bốn phương.

“Được.”

Hứa Thanh gật đầu, mọi người vốn chỉ làm một cuộc giao dịch, cho nên cũng không cần quan trọng lễ tiết, có ước định với nhau là được.

Mà bảy phách đều là Quy Hư nhất giai, trong đó đệ nhất phách, rõ ràng đã đạt đến trình độ nhị giai.

Địa hồn cũng tương tự tản mát ra trình độ Quy Hư nhị giai, về phần người lùn thiên hồn thì cho Hứa Thanh cảm giác sâu không lường được, nghĩ đến đối phương là kẻ đứng đầu ba hồn bảy phách, nhất định càng thêm không tầm thường.

Với chiến lực của những tên này, cho dù chỉ ra tay một lần, nhưng nếu dùng vào thời khắc mấu chốt, hiệu dụng cực lớn.

Lại càng không cần phải nói bọn họ cũng không phải là tự mình đến, Hứa Thanh còn cảm nhận được ở khắp bốn phía có không ít khí tức tà tu ở Tam Linh Trấn Đạo Sơn cùng với lệ quỷ của Quỷ Đế Sơn.

Đây gần như là nguyên vẹn hai phe thế lực lớn của Nghênh Hoàng Châu, phối hợp với Thanh Cầm, Hứa Thanh có thêm rất nhiều niềm tin đối với việc phong ấn Thi Cấm lần này, từ đó phóng thích bộ phận chiến lực của Nghênh Hoàng Châu.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh bước về phía trước một bước, thân ảnh Thanh Cầm xuất hiện từ hư vô, nâng Hứa Thanh lên, hung hăng quét mắt nhìn qua bốn phía, sau đó phát ra tiếng kêu chói tai, gào thét bay về phía biển cấm.

Sau lưng Thanh Cầm, địa hồn liếm liếm bờ môi, cất bước đuổi theo, thiên hồn đứng trên đỉnh đầu địa hồn, chắp tay sau lưng, mặt không cảm xúc.

Phía trên bọn họ, mây mù cuộn mình, bảy gương mặt thật lớn ở bên trên cũng cùng nhau bay đi.

Có thể thấy bên trong mây mù tồn tại vô số lệ quỷ, thanh thế to lớn, tựa như quần ma loạn vũ, khiến cho bầu trời biến sắc.

Bầu trời như thế, biển cấm tăm tối lại càng là như vậy.

Biển khơi nổi lên sóng lớn mãnh liệt, dị chất khuếch tán, không chỗ nào không có, dưới mặt biển còn có mạch nước ngầm dũng động, trong lúc sóng biển lên xuống, thỉnh thoảng có thể thấy được tung tích của một chút hải thú.

Chỉ là những con hải thú này có chút không giống như trong trí nhớ của Hứa Thanh.

Phần lớn bộ phận thân thể của chúng nó đều tồn tại mức độ hư thối khác biệt, thậm chí nếu như cẩn thận ngửi, có thể ngửi thấy trên đại dương bao la có một mùi tanh hôi từ thi thể hư thối.

Hiển nhiên là Thi Cấm bộc phát, khiến cho biển cấm bị ô nhiễm nghiêm trọng, dẫu sao vị trí chân chính của Thi Cấm là ở đáy biển, chỗ đó bộc phát, liền khiến cho hơn phân nửa biển cấm ảnh hưởng.

Cho nên trong khi tiến về phía trước, Hứa Thanh rất nhanh liền thấy được sóng gió động trời từ đằng xa đang cuồng bạo đánh về cùng một phương hướng, mà gió cũng càng lúc càng lớn.

Dưới những con sóng trùng điệp với nhau, tạo thành cơn sóng 10 trượng, 100 trượng, thậm chí còn lớn hơn, từ trên mặt biển nhấc thẳng lên, trùng trùng điệp điệp ập tới, sau đó bộc phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Toàn bộ biển cấm tựa như đã hóa thân thành một người khổng lồ nóng nảy, đang điên cuồng thổ lộ ra cơn đau nhức kịch liệt đến từ thân thể.

Còn có nồng đậm chấn động pháp thuật, nương theo âm thanh niệm kinh, từ phương hướng Thi Cấm truyền đến.

Mà theo bọn họ bay về phía trước, Hứa Thanh cũng nhìn thấy màu sắc biển khơi đang dần dần trở nên không giống như cũ, có một mảnh biển bên trong tràn ngập màu vàng, dường như phạm vi này đang bị Thi Cấm dần dần hóa thành kim hải.

Chương 1106: Nửa bước Uẩn Thần! (3)

Càng tới gần Thi Cấm, màu vàng cũng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đậm, cho đến cuối cùng, liền tràn ra ánh sáng màu vàng vô cùng lập lòe.

Mà âm thanh niệm kinh và chấn động pháp thuật cũng tương tự như vậy, càng lúc càng mênh mông, truyền vào trong tai người khác, giống như vô số người đang rống.

“Nhân thường thất đạo, phi đạo thất nhân. Nhân thường khứ sinh, phi sinh khứ đạo.”

“Thần dị vật, linh hữu tính. Được phi thiên dữ, thất phi nhân đoạt.”

Đoạn kinh văn này ẩn chứa hiệu quả rung chuyển thần hồn, Hứa Thanh nghe xong không khỏi biến sắc, chỉ cảm thấy trong đầu vù vù, linh hồn trong người giống như muốn ly thể.

Cũng may đầu Thanh Cầm hơi nhoáng một cái, tràn ra một tia ánh sáng đỏ tím, Triêu Hà Quang trong cơ thể Hứa Thanh cũng lập tức lập lòe, lúc này mới đè xuống xao động hồn phách ly thể.

Bên trong ánh mắt của hai hồn bảy phách phía sau Hứa Thanh cũng lộ ra kỳ mang, nhìn biển cấm xa xa.

Giờ khắc này trên biển cấm đang triển khai một trận pháp động trời.

Hứa Thanh ở trên trời quét mắt nhìn tới, nhìn thấy rất nhiều tu sĩ Nghênh Hoàng Châu, cũng nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Thi Cấm.

Đó là một cái gương mặt màu vàng cực lớn.

Gương mặt này bao phủ mảng lớn hải vực, phạm vi chính là Thi Cấm, nó nhô lên ở trên mặt biển, thoạt nhìn vô cùng khổng lồ, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời cũng đang toàn lực vùng vẫy, như muốn lao ra khỏi mặt biển.

Từng trận chấn động kinh khủng từ trên gương mặt nhắm hai mắt trên mặt biển không ngừng tản ra, tràn ngập bát phương.

Nơi đây cũng là đầu nguồn của thi xú, theo thi xú khuếch tán, xâm nhập chúng sinh.

Nhưng lại cho Hứa Thanh cảm giác khác nhau rất lớn cùng với Thần Linh, gương mặt màu vàng này không phải Thần Linh, lại giống như là do khí tức Thần Linh biến thành.

Mà hắn sở dĩ không lao ra, một mặt là bởi vì tấm lưới lớn huyết sắc do 999 đầu huyết tuyến chế thành, bao phủ chung quanh, gắt gao trấn áp xuống gương mặt màu vàng.

999 đầu huyết tuyến, mỗi một đầu và đuôi đều ghim ở trên biển, do tu sĩ đến từ các tộc Nghênh Hoàng Châu cùng nhau trấn áp.

Tổng cộng 1998 điểm, phân bố khắp bát phương.

Mỗi điểm đều là hạch tâm một cái trận pháp, vì vậy liền tạo thành 1998 đại trận.

Những đại trận này hội tụ cùng một chỗ, hợp thành một cái đại trận kinh thiên động địa.

Phạm vi đại trận này bao phủ toàn bộ Thi Cấm, một mực hạn chế gương mặt kia, nhìn từ bầu trời, có thể thấy trong từng trận có hơn ngàn tu sĩ đang ngồi.

Bên trong có một số là người Hứa Thanh quen.

Số lượng tổng thể đạt đến hơn hai trăm vạn.

Nơi đây hội tụ rất nhiều nhân tộc Nghênh Hoàng Châu và biển cấm, tạo thành số lượng kinh khủng.

Thậm chí trong đó còn tồn tại cả tu sĩ Ngưng Khí, từ đó có thể tưởng tượng ra, các tộc trong Nghênh Hoàng Châu đã hoàn toàn dốc toàn lực liều mạng đối với việc phong ấn Thi Cấm lần này.

Bọn họ, đều đang niệm kinh.

“Ta ngâm thiên địa khí, đạo chú phong quỷ phương.”

“Nguyền kim kim tự tiêu, nguyền mộc mộc tự gãy, nguyền thủy thủy tự kiệt, nguyền hỏa hỏa tự diệt, nguyền thổ thổ tự đổ.”

“Phong quỷ quỷ tự sát, phong đảo đảo tự đoạn, phong ung ung tự vỡ, phong thần thần tự trói.”

” m Dương đạo phong đến, không thể làm trái lệ.”

Giọng ngâm của hơn hai trăm vạn người hội tụ cùng một chỗ, tạo thành âm thanh kinh văn rung trời chấn đất, vang tận mây xanh, siêu việt chuông lớn, giống như vô số thiên lôi không ngừng nổ vang bên trong phiến khu vực này, càng giống như mở miệng thành phép, khiến cho thần uy ảm đạm.

Một màn này, khiến cho thần sắc của hai hồn bảy phách riêng phần mình biến sắc, Hứa Thanh cũng thay đổi sắc mặt.

Đồng thời trong thiên địa lúc này còn có hai khí tức khác càng cường đại hơn tồn tại ở bên trong trận, một cái ở trên trời, một cái dưới đáy biển.

Gia cố trận pháp trên bầu trời là lực lượng của hai mươi sáu pháp bảo Cấm Kỵ, có thể thấy hơn phân nửa pháp bảo Cấm Kỵ bên trong Nghênh Hoàng Châu đều hội tụ ra hình chiếu ở nơi đây.

Cũng có thể nhìn thấy rõ ràng cấp độ của những pháp bảo Cấm Kỵ này.

Trên tầng cao nhất tràn ra uy lực lớn nhất, chính là một cái chuông thanh đồng lớn tràn ra khí tức cổ xưa, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng,.

Mỗi một lần nó gõ vang, đều chấn ra tia sáng chiếu rọi thần hồn, khiến cho gương mặt phía dưới Thi Cấm nhíu mày.

Bên trên ẩn chứa lực lượng cảm xúc, có thể ảnh hưởng tâm thần vạn vật.

Đây rõ ràng là pháp bảo Cấm Kỵ đến từ Thái Ti Tiên Môn.

Mà phía dưới chuông lớn là ba kiện pháp bảo Cấm Kỵ nhất giai, bên trong có một cái pho tượng hai tay ôm ngực quỳ xuống đất, toàn thân cắm vô số thanh kiếm sắc bén, biểu cảm thống khổ nhưng lại ẩn chứa vẻ thành kính.

Còn có một thanh trường thương màu xanh, tràn ra cảm giác sắc bén cực hạn, bên trên còn tỏa sát khí nồng đậm.

Món cuối cùng bên trong tầng pháp bảo Cấm Kỵ này chính là cổ kính cực lớn của Thất Huyết Đồng, giờ phút này bảy con mắt phía trên cổ kính đã mở ra toàn bộ, lập lòe tràn ra ánh sáng quỷ dị.

Mà ở phía dưới pháp bảo Cấm Kỵ nhất giai, số lượng nhiều nhất, bên trong bao hàm pháp bảo Cấm Kỵ Liên Minh Bát Tông, cũng bao hàm cả những pháp bảo Cấm Kỵ khác của Thái Ti Tiên Môn và Ly Đồ Giáo.

Nhưng những thứ này, cũng không bằng bản thân trận pháp trên bầu trời.

Trận này giống như là pháp bảo Cấm Kỵ, đến từ Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, là lực lượng nội tình của Chấp Kiếm Đình ở Châu này, tổng cộng hai trận m Dương, bầu trời là dương, biển sâu là âm.

Hai trận gia trì lẫn nhau, không ngừng trấn áp.

Xuyên thấu qua mặt biển, có thể nhìn thấy bên trong âm trận trên gương mặt màu vàng, thình lình có hơn tám mươi đại tu Quy Hư ở Nghênh Hoàng Châu đang ngồi khoanh chân.

Trong đó ngoại trừ Liên Minh Bát Tông ra, còn có Thái Ti Tiên Môn, còn có Ly Đồ Giáo, còn có bộ phận lão tổ những tộc khác, đều lấy Chấp Kiếm Đình cầm đầu.

Mấy vị Quy Hư của Chấp Kiếm Đình mà Hứa Thanh từng gặp qua lúc trước cũng ở trong đó, nhất là vị đại trưởng lão kia lại càng tràn ra uy áp kinh khủng, một mình lão gần như trấn áp hơn một thành trận pháp.

U Tinh Linh Tôn ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không ra tay.

Huyết Luyện Tử, Thất gia cùng với Tử Huyền Thượng Tiên cũng ở trong đó.

Thất gia đã đột phá, thậm chí nhìn chỗ ngồi của lão, hình như còn trọng yếu hơn cả chỗ của lão tổ Huyết Luyện Tử.

Tất cả đều chứng minh trận này đang trấn áp Thi Cấm, song phương sau khi đối kháng một tháng, đã đến trạng thái giằng co.

Chương 1107: Nửa bước Uẩn Thần! (4)

Mặc dù sức mạnh của Thi Cấm kinh người, nhưng tập hợp lực lượng một Châu, vẫn có thể phong ấn nó lại, mà vẫn cần phải có thời gian.

Một đoàn người Hứa Thanh đến, cũng lập tức liền dẫn tới sự chú ý của mọi người nơi đây, chỉ trong chốc lát, vô số thần niệm từ bát phương hội tụ, bao phủ về phía Hứa Thanh.

Giờ khắc này, chẳng những hai hồn bảy phách thần sắc ngưng trọng, ngay cả Thanh Cầm cũng đều thu liễm một chút vẻ hung hăng của mình, hiển nhiên chúng nó đều là bị trận pháp Nghênh Hoàng Châu bày xuống chấn nhiếp.

Bên trong gương mặt màu vàng, các trưởng bối lão tổ khoanh chân ngồi trên âm trận riêng phần mình mở mắt ra, nhìn lên bầu trời.

Thất gia và Huyết Luyện Tử còn có Tử Huyền đều trước tiên chú ý đến trên người Hứa Thanh, hai người sau có chút ngoài ý muốn, nhưng Thất gia như có điều suy nghĩ.

Về phần vị Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình kia, sau khi nhìn đến Hứa Thanh, lại quét mắt nhìn qua Thanh Cầm cùng với hai thiên hồn và địa hồn cùng với bảy phách phía sau, trong mắt lộ ra kỳ mang, không có chút kinh ngạc nào.

Lão đã biết việc Hứa Thanh tới nơi này.

Trên thực tế lúc Hứa Thanh bước vào Nghênh Hoàng Châu, trên đường đi đến Tam Linh Trấn Đạo Sơn, cũng đã thử liên hệ với Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, nói ra kế hoạch của mình, cũng cáo tri về việc mình có Quỷ Đế Cung, đạt được sự đồng ý của đối phương.

Dẫu sao việc này tồn tại mạo hiểm nhất định, hai hồn bảy phách khi đến đây có xác suất phản bội nhất định.

Mặc dù từ suy luận mà xem thì xác suất này rất nhỏ, nhưng cũng không thể không phòng.

Cho nên Hứa Thanh mới câu thông cùng Đại Trưởng Lão.

Mà đối phương đã đưa ra câu trả lời khẳng định đối với việc này, kêu hắn cứ an tâm đưa người đến là được.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, bái kiến Đại Trưởng Lão!” Hứa Thanh đứng trên cái đầu bên phải Thanh Cầm, chắp tay cúi đầu.

“Ty chức mời thiên hồn và địa hồn cùng với bảy phách, chín vị tiền bối đến đây ra tay một lần, còn có Thanh Cầm tiền bối cũng nguyện ra tay, mời Đại Trưởng Lão định đoạt.”

Thanh Cầm ự…c một tiếng, biểu thị đồng ý.

Hứa Thanh nói xong, lại cung kính cúi đầu về phía Thất gia cùng lão tổ sau lưng Đại Trưởng Lão.

“Bái kiến sư tôn, bái kiến lão tổ.”

Sau đó hắn nhìn về phía Tử Huyền, Tử Huyền mỉm cười, trong mắt hiện lên thần thái.

Thất gia vuốt vuốt chòm râu, lão tổ thì mặt mày hớn hở, rất là đắc ý, nhưng giờ phút này bọn họ không tiện phân tâm, toàn lực trấn áp.

Mà Đại Trưởng Lão chỗ đó cũng không lãng phí thời gian, lập tức mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi hãy triển khai Quỷ Đế Sơn ra!”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu, lần trước hắn đi Thái Hư Giới đã lấy được rất nhiều Yêu Phù, đủ để cho hắn nhiều lần triển khai Quỷ Đế Sơn.

Giờ phút này theo hắn bóp nát Yêu Phù, Quỷ Đế Sơn cũng ầm ầm biến ảo hiện ra ở sau lưng hắn.

Hư ảnh Quỷ Đế kinh thiên động địa sừng sững xuất hiện ở trên bầu trời, trông rất sống động, đồng thời cũng tràn ra từng trận uy áp cuồng bạo, nhất là Thái Sơ Ly U Trụ trên hai đầu gối tràn ra ánh sáng lập lòe rực rỡ.

Càng kinh người hơn chính là gương mặt kia, thế mà lại là dung mạo của Hứa Thanh.

Quỷ Đế vừa ra, tâm thần của hơn hai trăm vạn tu sĩ Nghênh Hoàng Châu cùng tu sĩ hải ngoại ở nơi đây đều nhao nhao chấn động, thay đổi sắc mặt.

Bọn họ dĩ nhiên biết tới sự tồn tại của Quỷ Đế Sơn, cho nên giờ phút này sau khi nhìn thấy Hứa Thanh biến ảo ra Quỷ Đế Sơn, tự nhiên rất là kinh hãi.

Mà người thay đổi sắc mặt nhất trong đám người, Thất gia coi như là một cái.

Lão nhìn tới Quỷ Đế Sơn, có chút khó tin, trong đầu hiện ra cảnh trước khi Hứa Thanh đi đến Quận Đô, chính mình nói với hắn phương pháp biến ảo ra ngoài.

Thật ra thì lúc đó lão cũng chỉ dựa vào lý luận để nói mà thôi, đáy lòng cũng không nghĩ rằng có thể thật sự thành công, nhưng hiện giờ…Lão tận mắt nhìn thấy Quỷ Đế Sơn, thế mà thật sự bị Hứa Thanh huyễn hóa ra được.

Tuy phương pháp có chút khác biệt cùng với cách mình nói lúc trước, nhưng cuối cùng vẫn thật sự huyễn hóa ra ngoài.

“Thật sự làm được?” Thất gia mờ mịt.

Đúng lúc này, Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình bỗng nhiên mở miệng.

“Thai Quang Linh Tôn, Quyết Dương Linh Tôn, còn có bảy phách, các vị đạo hữu, lão phu đã biết giao dịch của các ngươi cùng với Hứa Thanh, hôm nay ở đây, lão phu có thể làm chứng, cho nên việc các ngươi rảnh rỗi chơi cờ, cứ an tâm là được.”

“Mà nếu như chỉ có thể ra tay một lần, như vậy nếu các ngươi tập hợp hội tụ vào bên trong hư ảnh Quỷ Đế Sơ này, làm một lần hai hồn bảy phách quy nhất trong thời gian ngắn, cũng coi như là ra tay một lần, xin mời!”

“Nghênh Hoàng Châu cùng toàn bộ các tộc tương trợ, tiếp theo chúng ta sẽ toàn lực gia trì hư ảnh Quỷ Đế khiến cho nó không sụp đổ, còn có Thanh Cầm tiền bối, xin tiền bối tràn ra Thần quang bổn mạng, chúng ta cùng nhau khiến cho hư ảnh Quỷ Đế không sụp đổ, ít nhất giúp nó kiên trì một hơi.”

“Hứa Thanh, cảm giác thật tốt, đây là cơ duyên tạo hóa do ngươi trợ giúp Nghênh Hoàng Châu!”

Giọng nói của Đại Trưởng Lão giống như hồng âm, truyền khắp thiên địa.

Hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, thấy Thất gia gật đầu với hắn, hắn không chút do dự, lập tức toàn diện cảm thụ.

Quyết Dương Linh Tôn trầm ngâm, người lùn thiên hồn trên đỉnh đầu nghe vậy liền liếc mắt nhìn Đại Trưởng Lão thật sâu, mặc dù yêu cầu đối phương đưa ra vượt qua dự liệu của gã, nhưng cũng là hợp lý.

Việc này chưa nói tới có âm mưu gì hay không, dẫu sao chúng nó cũng không muốn Quỷ Đế khôi phục, thế lực khắp Nghênh Hoàng Châu cũng không muốn, nhất là bây giờ chiến sự tiền tuyến đang trong tình trạng nguy cấp, vả lại phong ấn Thi Cấm cũng đang ở vào thời khắc mấu chốt.

Mặt khác, nếu như có lừa dối, gã cũng có biện pháp hóa giải, vì vậy người lùn thiên hồn nhẹ gật đầu, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chấp Kiếm Cung thật sự rất là coi trọng ngươi, cũng được, tuy là rảnh rỗi chơi cờ, nhưng ta cũng hy vọng tương lai ngươi có thể thật sự thành công!”

Lời nói vừa ra, thân thể của gã liền hóa thành một đạo bạch quang, bay thẳng đến trên hư ảnh Quỷ Đế do Hứa Thanh huyễn hóa ra, theo gã dung nhập, Quỷ Đế Sơn chấn động mạnh một cái, khí tức tăng vọt, trực tiếp đã đến trình độ Quy Khư tam giai, bốn phía tạo thành vô số tiểu thế giới.

Chương 1108: Nửa bước Uẩn Thần! (5)

Trong mắt Quyết Dương Linh Tôn lộ ra kỳ mang, trước giờ gã chưa bao giờ trải qua loại việc như thế này, giờ phút này cũng cũng cất bước, hóa thành đạo bạch quang thứ hai, bay thẳng tới hư ảnh Quỷ Đế Sơn.

Nháy mắt dung nhập, khí tức Quỷ Đế Sơn lần nữa bộc phát, những cái tiểu thế giới xuất hiện bốn phía bắt đầu toái diệt, lập đi lập lại, không ngừng tuần hoàn.

Ngay sau đó, bảy phách cũng hóa thành bảy đạo cầu vồng, lần lượt dung nhập vào bên trong hư ảnh Quỷ Đế Sơn.

Hư ảnh Quỷ Đế hiển nhiên không cách nào chống đỡ, mắt thấy sẽ phải tan vỡ, toàn thân Thanh Cầm lóe lên ánh sáng đỏ tím, gia trì cho nó.

Còn có hai trăm vạn tu sĩ nơi đây, mượn nhờ lực lượng trận pháp, hội tụ gia trì cho hư ảnh Quỷ Đế.

Hư ảnh Quỷ Đế lập tức trở nên rõ ràng trước đó chưa từng có, còn tràn ra uy áp kinh thiên động địa, hạ xuống bát phương.

Giống như Quỷ Đế phủ xuống!

Vô số tiểu thế giới liên tục hình thành và tan vỡ ở bốn phía bắt đầu quy nhất lại với nhau, hội tụ đến bên bên trong đại thế giới trên vai bên trái Quỷ Đế, khiến cho cái đại thế giới kia lập lòe tràn ra ánh sáng, từ màu sắc ảm diệt, dần dần khôi phục bộ phận Thần quang.

Vào thời khắc này, một cỗ khí tức đạt đến gần Uẩn Thần vô hạn trước đó chưa từng có, phủ xuống bên trên mảnh biển cấm này.

Bầu trời vỡ vụn, mây mù run rẩy, một hơi thở vô thượng giống như duy ngã độc tôn xuất hiện!

Mảng lớn biển cấm lập tức lõm xuống, từ bốn phía hội tụ, tựa như biển cấm đang cúi đầu!

Bất kể Nghênh Hoàng Châu hay là biển cấm, bất kể tu sĩ các tộc hay là những tồn tại kỳ dị bên trong đáy biển, giờ phút này tâm thần của toàn bộ mọi người đều chấn động, đến từ bản năng sinh mệnh, đến từ kính sợ sâu trong linh hồn, đồng loạt bộc phát.

Tiếp theo liền sinh ra run rẩy đến cực hạn, hóa thành hoảng sợ không cách nào khống chế, tràn ngập bát phương.

Vào thời khắc này, một cỗ ý chí làm cho người khác không cách nào có thể chống cự, không cách nào né tránh, chỉ có thể khuất phục, từ trên trời giáng xuống.

Hình như chúng sinh ở trước mặt kẻ đó, đều phải lập tức quỳ bái, giống như gặp Đế.

Hình như vạn tộc ở phía trước kẻ đó, đều phải cúi đầu khẩn cầu, giống như gặp Hoàng.

Bá đạo vô biên.

Ngay cả âm thanh niệm kinh cũng trong nháy mắt bị áp chế xuống, trận pháp bốn phía càng là không ngừng rung chuyển, thậm chí gương mặt màu vàng cũng đều ngừng vùng vẫy, cảm nhận được uy hiếp cực lớn, ánh mắt như muốn mở ra.

Đây, chính là nửa bước Uẩn Thần.

Chỉ kém một hồn U Tinh, liền có thể thành Uẩn Thần.

Nhưng một hồn này, Đại Trưởng Lão cũng không có ý phóng thích, đây là cố tình kiềm chế.

Mà Thần quang Thanh Cầm tản ra, trợ giúp Quỷ Đế không sụp đổ cũng là kiềm chế.

Hai trăm vạn tu sĩ gia trì nơi đây cũng là kiềm chế.

Vả lại Đế ảnh hư ảo này đến từ Hứa Thanh, cho nên Hứa Thanh cũng có liên hệ từ trong tối tăm với nó, đồng dạng cũng là kiềm chế.

“Quỷ Đế, ngươi chỉ có lực lượng một kích, còn không mau trấn áp Thi Cấm!” Đại Trưởng Lão hét lớn một tiếng.

Trên bầu trời, Quỷ Đế thời khắc có thể tan vỡ lộ ra một tia mờ mịt, nhưng vẫn giơ tay phải lên, đè xuống Thi Cấm phía dưới.

Một nhấn xuống dưới, trời long đất lở.

Vô số đạo vết tích biến ảo, vô số quy tắc hiển lộ.

Thậm trí trong hư vô còn tràn ra từng đạo khí tức Thiên Đạo, chúc phúc bồi trợ để tăng thêm uy lực cho một nhấn này!

Đủ loại dị tượng lập tức biến ảo xuất hiện ở giữa thiên địa, có hư ảnh hình người sừng sững, có thú lớn gào thét, có thiên nữ tán hoa, có hư ảnh Cổ Hoàng nhìn chăm chú.

Bàn tay hạ xuống, tựa như thay thế bầu trời, giáng xuống.

Âm thanh ầm ầm, tuyên truyền giác ngộ!

Lực lượng thiên uy mênh mông tột cùng.

Bát phương nổ vang, biển cấm tan vỡ.

Nước biển điên cuồng cuốn ngược ra chung quanh, ảnh hướng đến toàn bộ biển cấm, nhấc lên phong bạo vô cùng lớn, quét ngang hết thảy các hòn đảo, tổng thể mực nước biển dâng lên độ cao 100 trượng.

Gương mặt màu vàng lập tức bị dìm ngập, nhưng nó không cam lòng, chợt mở mắt ra, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, muốn vùng vẫy.

Nhưng lúc này võng phong ấn bốn phía lập tức toàn lực bộc phát, đạo kinh cũng chỉ hơi dừng, sau đó như sấm sét tái khởi, hình thành lực lượng trấn áp, một mực ràng buộc.

Cuối cùng, trong tiếng gào thét không cam lòng, gương mặt màu vàng cũng phải trầm xuống.

Tập hợp lực lượng một Châu cùng với gần trăm tộc quần trên biển cấm, phối hợp với rất nhiều cường giả cùng với pháp bảo Cấm Ky, hình thành trạng thái giằng co cùng với Thi Cấm, nguyên bản còn cần một ít thời gian nữa mới có thể dần dần hoàn thành phong ấn.

Nhưng giờ phút này, dưới Quỷ Đế Sơn nửa bước Uẩn Thần đánh ra một chưởng, quá trình này lập tức được tăng nhanh.

Nhưng mà trên thực tế, nếu chỉ là lực lượng nửa bước Uẩn Thần, muốn một kích phong ấn Thi Cấm là không thể nào.

Chỉ có lúc Nghênh Hoàng Châu hội tụ toàn bộ lực lượng hình thành thế giằng co, một kích này giống như đè xuống cán cân, cuối cùng mới khiến cục diện phong ấn tăng tốc nhanh hơn.

Hai việc này, thiếu một thứ cũng không được.

Giờ phút này, theo gương mặt màu vàng trên mặt biển càng lúc càng trầm xuống, lúc lưới lớn huyết sắc bao phủ che đậy toàn bộ nơi đây, hư ảnh Quỷ Đế trên bầu trời cũng không chống đỡ được nữa, tan vỡ ra.

Trước khi tiêu tán, trong mắt Quỷ Đế mờ mịt, không nhìn bất luận kẻ nào ở nơi đây, mà nhìn tới chỗ sâu trong biển cấm xa xa, mở to miệng hình như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không truyền ra được bất cứ lời nói gì.

Oanh một tiếng, hóa thành tro bụi, tiêu tán ra.

Bầu trời đổ mưa, giống như đang khóc.

Thiên Đạo đi xa, giống như đang thở dài.

Dị tượng bốn phía cũng nhao nhao vỡ ra, giống như đạo vỡ.

Chương 1109: Nửa bước Uẩn Thần! (6)

Chỉ có chín đạo ánh sáng từ bên trong cơ thể tan vỡ bay ra, hóa làm thiên hồn và địa hồn cùng với bảy phách, bọn họ cũng có chút mờ mịt, cảm xúc rõ ràng chấn động.

Trải qua một việc lần này, khiến cho trong lòng bọn họ xuất hiện gợn sóng rất lớn.

Nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, loại việc này rất khó có thể xuất hiện lần thứ hai, trừ phi bọn họ có thể làm cho Hứa Thanh cam tâm tình nguyện lần nữa hiện ra, vả lại còn cần Thần quang của Thanh Cầm thủ hộ, quan trọng nhất là Chấp Kiếm Đình phối hợp cùng với hội tụ lực lượng một Châu cùng với gần trăm ngoại tộc, tăng thêm hơn mười cái pháp bảo Cấm Kỵ cùng với gần trăm Quy Hư gia trì.

Điều này hiển nhiên là không thể nào.

Họa nạn Thi Cấm cuối cùng cũng đã được tạm thời giải quyết!

Không ai có thể xóa bỏ cấm địa, cho nên từ xưa đến nay, bất kỳ một tai hoạ cấm địa nào xuất hiện, biện pháp giải quyết đều là phong ấn.

Mà nhân tố chủ yếu của họa Thi Cấm là do người làm nên.

Thánh Lan tộc vì để cho chiến tranh thuận lợi hơn, vì để kiềm chế chiến lực của Phong Hải Quận, vì vậy đã bố cục từ sớm, phái người đến bên trong Thi Cấm, mở ra một đạo khe hở của Thanh Đồng Cổ Môn.

Khe hở này xuất hiện, khiến cho Thi Hoàng bị cắn nuốt.

Mà không có Hoàng, đủ loại tồn tại bên trong Thi Cấm mất đi chấn nhiếp, bắt đầu lan tràn.

Đây là một trong tai hoạ.

Về phần sau khi khe hở kia được mở ra, truyền ra khí tức Thần Linh thông qua Thanh Đồng Cổ Môn, là tai hoạ thứ hai.

Cho nên trận phong ấn này, ngoại trừ không cho đủ loại tồn tại tà ác tồn bên trong Thi Cấm ra ngoài làm loạn, còn lại chính là đóng lại một đạo khe hở do cánh cửa kia bị mở ra.

Đây cũng là chỗ mấu chốt và gian nan nhất lúc hội tụ hai trăm vạn người dùng trận pháp phong ấn.

Cánh cửa ngăn cách Thần Linh, dù là chỉ là một đạo khe hở, cũng không phải là dễ dàng khép lại như vậy.

Từ lúc giao chiến đến nay, Nghênh Hoàng Châu hao hết trăm cay nghìn đắng, rốt cuộc chỉ kém một tia là có thể phong ấn kín lại cánh cửa kia, mà nửa bước Uẩn Thần xuất hiện, liền giúp quá trình tăng nhanh, cuối cùng giúp cho phong ấn hoàn toàn hoàn thành.

Tiếp theo cũng tương đối dễ dàng một chút liền có thể kết thúc công việc.

Về phần Hứa Thanh, thu hoạch của hắn cũng tương tự cực lớn.

Giờ phút này thần sắc của hắn có chút hoảng hốt, thông qua liên hệ giữa hắn cùng với hư ảnh Quỷ Đế, một cái chớp mắt vừa rồi kia, tinh thần của hắn giống như đã trải qua một trận tẩy lễ kinh thiên động địa.

Trận tẩy lễ này mang đến cho hắn cảm ngộ cực kỳ sâu sắc.

Nửa bước Uẩn Thần xuất hiện, người ở bên ngoài nhìn vào, là một trận trùng kích thị giác cùng tâm thần kinh tâm động phách không gì sánh kịp, có thể ví von là một cảnh tượng khó quên.

Cho dù người bên ngoài có nhìn rõ ràng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là ‘nhìn’.

Nhưng Hứa Thanh lại không phải như vậy.

Hắn là một trong người sáng lập ra một màn trùng kích thị giác và tâm thần này, hắn là người tham dự vào trong đó, cũng chính là một khâu không thể thiếu, hắn không phải người đứng ở bên ngoài, mà là đứng ở bên trong cục.

Cảm ngộ mà hắn thu được, tự nhiên vượt qua người thường.

Đó dù sao cũng là lực lượng nửa bước Uẩn Thần, giống như một đạo ánh sánh chỉ dẫn phương hướng tương lai cho Hứa

Thanh, mở ra một cửa sổ đi thông Uẩn Thần trong lòng hắn.

Thể hiện chủ yếu, là trong nhận thức cùng với trên linh hồn.

Nhận thức của hắn, đã nhận được mở rộng kinh người, việc này sẽ khiến cho tương lai khi hắn đối mặt với cường giả, thể hiện trên tâm tính sẽ càng thêm thong dong, tâm thần cũng trở nên càng mạnh hơn!

Trình độ mềm dẻo bền dai của linh hồn cũng là như thế, được nửa bước Uẩn Thần chưa từng có đắp nặn, nhận được rèn luyện thật sâu.

Mặc dù thu hoạch này không trực tiếp, nhưng cũng đủ để cho Hứa Thanh hưởng thụ hồi lâu.

Hứa Thanh hít sâu, nhìn gương mặt màu vàng bị phong ấn trên biển cấm, sau đó nhìn đám người Đại Trưởng Lão trong âm trận dần dần xuất hiện.

Hắn biết rõ, mặc dù trong phong ấn, nhưng vô luận như thế nào, đây cũng là một trận đại cơ duyên cực lớn mà Đại Trưởng Lão cho hắn, vì vậy hắn liền chắp tay về phía Đại Trưởng Lão, trịnh trọng cúi đầu.

Đại Trưởng Lão khẽ gật đầu, trên gương mặt mệt mỏi lộ ra vẻ tán thưởng, lão rất coi trọng đối với Hứa Thanh đi ra từ Nghênh Hoàng Châu này.

Huyết Luyện Tử tự nhiên cũng là như thế, Thất gia bên đó lại càng không cần phải nói, giờ phút này đang vuốt chòm râu, thần sắc đắc ý đã đến trình độ người qua đường đều biết.

Tử Huyền ở một bên nhìn qua, đôi mắt đẹp dào dạt thần thái khác thường, giờ khắc này trong mắt của nàng, trên người Hứa Thanh giống như phát ra một đạo hào quang rực rỡ.

Cho đến khi một tiếng ự…c to rõ vang vọng khắp bát phương, khiến cho ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Thanh Cầm.

Thanh Cầm ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, giống như đang nhắc nhở các vị ở đây rằng tác dụng của nó cũng không nhỏ.

“Đa tạ Thanh Cầm tiền bối!” Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình lộ ra thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

Toàn bộ cường giả Quy Hư phía sau lão cũng đều bái tạ, còn có hai trăm vạn tu sĩ phía dưới cũng đều đồng loạt cúi đầu.

Thanh thế như thế, khiến cho Thanh Cầm có phần đắc ý, theo bản năng nhìn về phía Nam Hoàng Châu, thật ra nó cũng cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao đại ca không tới, nhưng mà nghĩ lại, nguyên tắc xử thế của đại ca rõ ràng không thích tham gia cùng các tộc quần giao chiến, vì vậy đáy lòng cũng có một chút phán đoán.

Chương 1110: Nửa bước Uẩn Thần! (7)

Cùng lúc đó, tâm thần của thiên hồn và địa hồn cùng với bảy phách nơi xa cũng đã khôi phục lại, người lùn thiên hồn cầm đầu lộ ra thần sắc âm lãnh, đưa mắt nhìn Đại Trưởng Lão, cuối cùng nhìn Hứa Thanh.

“Bên ta đã hoàn thành giao dịch, tiếp theo, chờ ngươi.”

Hứa Thanh thần sắc nghiêm nghị, ngưng trọng gật đầu.

Thiên hồn quay người nhoáng một cái, dung nhập hư vô đi xa, địa hồn cũng là như vậy, bảy phách hóa thành sương mù đồng dạng hòa hợp với không khí, bọn họ từ đầu đến cuối đều không chú ý tới U Tinh.

Dẫu sao người cũng đang ở trong tay Chấp Kiếm Đình, nếu như trở lại, Chấp Kiếm Đình liền lo lắng, đã như vậy không bằng tiếp tục làm vật thế chấp, như vậy tất cả mọi người đều thoải mái.

U Tinh có chút mất mác, nhưng ả cũng đành chịu, ả hiểu quá rõ những người đồng bạn này của mình, đối với tình cảnh đồng nguyên, bọn họ càng quan tâm tới sự tự do của bản thân mình hơn.

Theo thiên hồn và địa hồn cùng với bảy phách rời khỏi, sau khi an bài xong công việc, Đại Trưởng Lão triệu tập Hứa Thanh cùng với một đám lão tổ Quy Hư ở Nghênh Hoàng Châu, triển khai hội nghị.

Bên trong tu sĩ Quy Hư tham dự hội nghị, Tổng Minh của Liên Minh Bát Tông cũng ở trong đó, ánh mắt khi gã nhìn Hứa Thanh có chút không giống như trước kia, bên trong đã có nhiều hơn một chút ngưng trọng.

“Hứa Thanh, nói ý nghĩ của ngươi ra đi.” Đại Trưởng Lão vuốt vuốt mi tâm, khàn khàn mở miệng.

Lời lão vừa ra, ánh mắt của hơn mười tu sĩ Quy Hư nơi đây cũng đều rơi vào trên người Hứa Thanh, bị nhiều tu sĩ Quy Hư như vậy nhìn, đổi thành tu sĩ khác, sợ là tâm thần liền lập tức run rẩy mãnh liệt.

Nhưng Hứa Thanh đã trải qua quá nhiều việc, cũng đã thấy nhiều Thần Linh, đối với ánh mắt Quy Hư không phóng xuất uy áp mà nói, hắn vẫn có thể thừa nhận.

“Bây giờ chiến trường phía Tây và phía Bắc đang báo nguy, lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ không ngừng bị suy yếu, tiền tuyến trong tình trạng nguy cấp.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Cung chủ truyền pháp chỉ xuống, kêu ta nắm quyền Cung chủ, thu thập vật tư cùng với chiêu mộ binh lực bên trong Phong Hải Quận, về phần vật tư ta đã hoàn thành, tính toán thời gian, có lẽ đã đưa đến chiến trường.”

“Về phần binh lực, ta nghĩ tới Khuất Triệu Châu cùng với Nghênh Hoàng Châu.” Hứa Thanh nói đến đây, liền đưa mắt nhìn qua Đại Trưởng Lão.

Đại Trưởng Lão gật đầu, ánh mắt đảo qua mọi người bên cạnh, bình tĩnh nói.

“Ý các ngươi như thế nào?”

Huyết Luyện Tử là người thứ nhất đưa ra câu trả lời.

“Chiến là được!”

Thần sắc Thất gia như thường, đứng sau lưng Huyết Luyện Tử, ôn hòa nhẹ gật đầu.

Tử Huyền nhìn qua Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Huyền U tông có thể xuất chiến.”

Những lão tổ khác của Liên Minh Bát Tông cũng đều trầm ngâm, sau đó riêng phần mình đồng ý, vì vậy Tổng Minh mỉm cười nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra cổ vũ.

“Liên Minh Bát Tông ta tự nhiên sẽ hỗ trợ Đạo Tử bên ta, càng ủng hộ nhân tộc.”

“Như vậy Thái Ti Tiên Môn cùng với Ly Đồ Giáo, còn có những thế lực nhân tộc khác bên trong Nghênh Hoàng Châu thì sao?” Đại Trưởng Lão quay đầu, nhìn tới những tu sĩ Quy Hư khác.

Thái Ti Tiên Môn có hơn 10 vị Quy Hư, sau khi nhìn nhau một cái, bọn họ biết không có lý do cự tuyệt, vì vậy chỉ có thể gật đầu.

Về phần Ly Đồ Giáo, sau khi trầm ngâm cũng đều cam chịu việc này.

“Như vậy, mời Hứa thư lệnh, thay Cung chủ hạ lệnh!” Đại Trưởng Lão đảo mắt nhìn qua mọi người, cuối cùng nhìn Hứa Thanh, thần sắc nghiêm nghị.

Hứa Thanh biểu cảm ngưng trọng, lấy ra lệnh bài Cung chủ, giơ lên cao, sau đó trong khi lệnh bài lập lòe tia sáng, giọng nói của Hứa Thanh cũng mang theo một tia uy nghiêm từ lệnh bài ban cho, vang vọng bát phương.

“Chiêu mộ binh lính của các tộc và những thế lực ở Nghênh Hoàng Châu, do Chấp Kiếm Đình dẫn đầu, lập tức đi đến Khuất Triệu Châu trợ giúp hóa giải họa Y Cấm, cuối cùng tập hợp lực lượng hai Châu, trợ giúp tiền tuyến phía Tây!”

“Tuân pháp chỉ Cung chủ!” Đại Trưởng Lão nghiêm túc cúi đầu.

Toàn bộ Chấp Kiếm Giả sau lưng trở nên trang nghiêm, đồng loạt cúi đầu lĩnh chỉ, đồng thời cũng tràn ra một cỗ cảm giác nghiêm túc.

Những Quy Hư các tộc và tông khác vào thời khắc này cũng đều cúi đầu về phía lệnh bài.

Một lúc lâu sau, liên quân do Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu tổ chức hoàn tất hội tụ.

Về phần những tộc hỗ trợ trấn áp Thi Cấm tới từ biển cấm, bọn họ không muốn tham dự loại chiến tranh này, cho nên liền cáo từ rời đi, Chấp Kiếm Đình cũng không làm khó bọn họ, mà khách khí tống biệt.

Về phần bên trong Nghênh Hoàng Châu, cũng không phải là toàn bộ mọi người đều tham dự, ngoại trừ các tông và tộc đều có bộ phận lưu thủ bên ngoài, còn có một phần là được an bài tới trên Thi Cấm, tiến hành kết thúc việc phong ấn.

Trong đó, dưới Đại Trưởng Lão bổ nhiệm, Thất gia cùng với Tử Huyền được yêu cầu ở lại lưu thủ, tọa trấn Thi Cấm, không cần đi tới chiến trường.

Sau khi Hứa Thanh nghe thấy đạo bổ nhiệm này, liền liếc mắt nhìn Đại Trưởng Lão, đáy lòng của hắn hiểu rõ, việc này có lẽ có liên quan với mình, dẫu sao trên chiến trường cũng rất hung hiểm.

Hứa Thanh cũng ngầm chấp nhận việc này.

Còn lại đều gia nhập liên quân, mà đội ngũ Thất Huyết Đồng nơi đây, do Huyết Luyện Tử dẫn dắt.

Đồng thời dưới Đại Trưởng Lão thúc đẩy, quyền hạn pháp bảo Cấm Kỵ các tông Nghênh Hoàng Châu cũng bị dung nhập vào bên trong pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô, khiến cho bầu trời Nghênh Hoàng Châu cũng xuất hiện lưới lớn màu vàng, sau khi bao trùm toàn bộ phạm vi, lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô cũng trở nên mạnh hơn một chút, lưới lớn ở hai địa phương chiến trường phía Tây và phía Bắc cũng bởi vậy mà càng cứng cỏi hơn.

Cứ như vậy, liên quân Nghênh Hoàng Châu bắt đầu xuất phát về phía Khuất Triệu Châu.

Thả mắt nhìn tới, từng chiếc từng kiện pháp khí phi hành cực lớn gào thét ở trên bầu trời, trọn vẹn hơn mấy vạn, phía sau còn có rất nhiều pháp khí loại nhỏ, chở đầy đại quân Nghênh Hoàng Châu, trùng trùng điệp điệp phi hành giữa thiên địa.

Những nơi đi qua, tràn ra vô tận uy áp, che khuất bầu trời, khí thế như cầu vồng.

Chương 1111: Tiểu sư đệ, ta ở trong này!! (1)

Đại quân di chuyển qua, dấy lên khí thế thôn sơn nuốt hà, tất cả tà ma bên trong Phong Hải Quận đều phải tránh lui.

Bầu trời gào thét, đại địa nổ vang, còn có một bầu không khí nghiêm túc không ngừng dâng lên từ.

Trong lúc mấy vạn thuyền lớn rong ruổi trên trời cao, Hứa Thanh rời khỏi đầu bên phải của Thanh Cầm, đi tới Chấp Kiếm Đình trong con thuyền lớn nhất phía trước.

Huyết Luyện Tử cũng ở trong nơi này.

Hứa Thanh tới đây là để chuyên môn hỏi về việc xảy ra bên trong Thi Cấm, ban đầu chính hắn là người phát hiện ra việc này, cái đại thủ bên trong cánh cửa thanh đồng kia khắc rất sâu ở trong ký ức Hứa Thanh.

“Thi Cấm cũng giống như những cấm địa khác, đều do nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt nhìn tới hai lần mà hình thành.”

“Mà căn cứ theo sách cổ ghi chép cùng với nhiều năm tìm kiếm về Thi Cấm, vào vô số năm trước, lần đầu tiên Thần Linh nhìn tới nơi này, là một cái Thanh Đồng Cổ Môn nằm ở sâu trong biển cấm, khiến cho chỗ đó dị hóa thành cấm khu, lần thứ hai Thần Linh nhìn tới cũng là nhìn vào chiếc cổ môn này.”

“Trên thực tế không chỉ cấm địa như thế, rất nhiều cấm khu khác cũng là như vậy, đều lấy một chút vật phẩm đặc thù làm gốc, cho nên có người phân tích, hình như mỗi một lần nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt, đều đang tìm kiếm vật phẩm gì đó, đương nhiên cũng có người đoán rằng nửa khuôn mặt Thần Linh đang sàng lọc tuyển chọn, cụ thể cuối cùng như thế nào thì không ai biết.”

Nếu như người khác hỏi, Huyết Luyện Tử sẽ không nói kỹ càng như thế, nhưng người hỏi là Hứa Thanh thì lại không giống vậy.

Lão chậm rãi mở miệng, nói hết những gì bản thân biết cho đồ tôn mà mình thích nhất ở trước mắt này.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn nghĩ đến lúc mình mượn nhờ pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng, nhìn tới cấm khu cạnh doanh địa thập hoang giả Nam Hoàng Châu, bên trong có một cái đàn tranh tàn phá.

“Mà Hoàng của Thi Cấm, thật ra chính là một sinh mạng thể từ Thanh Đồng Cổ Môn trong cấm địa tràn khí tức ra ngoài vô số năm, sau đó dung nhập thêm dị chất mà thành.”

“Đây cũng là lý do tại sao khi Thanh Đồng Cổ Môn mở ra, nó liền không có bất kỳ sức phản kháng nào, liền bị cắn nuốt, thật ra nhìn từ trình độ nhất định mà nói, ngươi có thể coi cấm địa giống như một cái nông trường.”

Huyết Luyện Tử nhìn qua Hứa Thanh, khàn khàn mở miệng.

“Nếu chỉ nhìn từ mặt ngoài, chủ nông trường chỉ là người thay mặt quản lý mà thôi, nó tương tự cũng là cừu non, chủ nhân chân chính của nông trường thì đang ngủ say.”

“Bọn nó đều đang đợi, đợi nửa khuôn mặt Thần Linh nhìn tới lần thứ ba, vào lần thứ ba tắm gội bên trong ánh mắt, sẽ chân chính thức tỉnh, khiến cho khu vực đó hóa thành Thần Vực.”

Hứa Thanh lần đầu tiên nghe nói loại giải thích này, sau khi trầm mặc một lúc, hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Như vậy Hoàng Cấm thì sao?”

“Hoàng Cấm…Không giống vậy.” Huyết Luyện Tử lắc đầu.

“Đầu nguồn Hoàng Cấm không phải vật phẩm, mà là bản thân Viêm Hoàng, mà Viêm Hoàng không cần ngủ say, vốn là tỉnh.”

“Viêm Hoàng có thể đợi Thần Linh mở mắt lần thứ ba, cũng có thể không đợi, dựa vào bản thân tự tấn cấp.”

“Cho nên, Viêm Hoàng không giống như những địa phương khác.”

“Ự…c!” Ngoài thuyền lớn truyền đến tiếng kêu ngạo nghễ của Thanh Cầm.

Hứa Thanh kinh ngạc, quay đầu nhìn Thanh Cầm ngoài thuyền lớn.

Thanh Cầm không bay, nó có chút lười, vì vậy liền dùng hai cái móng vuốt của mình túm lấy một chiếc thuyền lớn, treo ở phía dưới, giống như đang trồng cây chuối vậy, ba cái đầu lúc ẩn lúc hiện, phun ra nuốt vào mây mù.

Nhìn thấy ánh mắt Hứa Thanh, cái đầu bên phải của nó giơ lên, trong mắt lộ ra chấn động cảm xúc bất mãn.

Hứa Thanh vừa nhìn liền hiểu ý nghĩa của vẻ mặt này.

Hắn biết Thanh Cầm muốn đi diệt tộc…

“Tiền bối, chúng ta không vội, sẽ có cơ hội.” Hứa Thanh vội vàng trấn an.

Lúc này cái đầu bên phải của Thanh Cầm mới rủ xuống, tiếp tục phun ra nuốt vào mây mù có thể làm mình nhạt nhẽo, bộ dạng vô cùng buồn chán.

Huyết Luyện Tử chú ý tới một màn này, như có điều suy nghĩ, cảm khái thở dài.

“Sư phụ ngươi là một người có bản lĩnh, trong đời này của y, việc thu nhận hai người đệ tử là ngươi cùng với Nhị sư tỷ của ngươi, chính là phúc khí của y, cũng là phúc khí của các ngươi, cho nên ngươi phải cố gắng sống thật tốt, phát triển thật tốt, cái khác không cần lo lắng, thừa dịp lão già ta còn có thể nhảy nhót, vệ đạo cho các ngươi!”

Huyết Luyện Tử liếc mắt nhìn Hứa Thanh, vẻ tán thưởng trong mắt càng đậm thêm vài phần.

“Ah? Ta và Nhị sư tỷ? Không phải còn có Đại sư huynh và Tam sư huynh sao?” Hứa Thanh sững sờ.

“Bọn họ? Ha ha, ta quên luôn rồi.” Huyết Luyện Tử hừ lạnh một tiếng.

“Cuộc đời tu sĩ chúng ta, không được để tình dục ảnh hưởng, vốn dĩ Tam sư huynh của ngươi cũng rất tốt, nhưng nó không nên cấu kết với Thánh Nữ của Thái Ti Tiên Môn, kết quả đào hôn không thành, còn để cho Thái Ti Tiên Môn nắm được nhược điểm, năm trước đã bị bọn họ bắt từ hải ngoại trở về.”

“Bây giờ đã thành nhân chủng bên trong Thái Ti Tiên Môn, ngươi nói xem nó có thảm hay không, đây chính là kết cục của việc không đủ tu vi!" Huyết Luyện Tử phẫn nộ vì bộ dạng không muốn đấu tranh của tam sư huynh.

"Nếu như tu vi của nó đầy đủ, giống như sư phụ ngươi vậy, vừa trừng mắt, đạo lữ cùng với đám người nhà của nàng còn dám nói một chữ sao?"

(Sẵn nhắc lại cho vị đạo hữu nào quên, Thất gia là con rể của lão tổ Huyết Luyện Tử :D)

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, liếc mắt nhìn lão tổ, không biết trong những lời nói của lão tổ có ẩn chứa những hàm nghĩa gì khác hay không.

"Như bây giờ mà xem, vô cùng thê thảm, sư phụ ngươi cũng chẳng muốn đi cứu, ta cũng lười đi đòi người."

"Về phần Đại sư huynh của ngươi…Chẳng biết tại sao cũng bắt đầu động dục rồi, nửa năm trước gửi thư về cho sư phụ ngươi, kêu sư phụ ngươi giúp y đi cầu hôn một người gọi là Đào cái gì đó, không chịu làm việc đàng hoàng, không chịu làm Chấp Kiếm Giả cho tốt, cũng không biết tu luyện cho thật tốt, chỉ biết động dục!"

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, không lên tiếng.

"Vẫn là lão Tứ ngươi không tệ, ngươi phải nhớ kỹ, đời tu sĩ chúng ta, tuy rằng không nói tu hành là phải đoạn tuyệt tình dục, nhưng loại việc này không phải trọng tâm, tu vi mới là quan trọng nhất."

"Đợi ngươi đến Quy Hư, dạng đạo lữ gì mà không tìm được, cao gầy thấp béo, đủ loại nữ tu đứng xếp hàng tùy ngươi lựa chọn, khẩu vị hơi mặn thì nữ tử dị tộc cũng rất đặc sắc đó nha, không nhất thiết phải là nhân tộc …khụ."

"…Sư tổ là người từng trải, ngươi cứ nghe ta chắc chắn không sai, ngươi phải cố gắng lên!"

Huyết Luyện Tử nói rất thành khẩn.

Chương 1112: Tiểu sư đệ, ta ở trong này!! (2)

Hứa Thanh chần chờ một chút, thấp giọng nói.

“Nhị sư tỷ và Hoàng Nham bên đó chẳng phải…”

“Hai người đó thì khác!” Huyết Luyện Tử lại ho khan một tiếng, quét mắt ra phía Thanh Cầm bên ngoài, cũng không nhiều lời.

Hứa Thanh có chút kinh ngạc, hắn chú ý tới ánh mắt Huyết Luyện Tử, trong đầu bỗng hiện ra một cảnh, lúc hắn dùng pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng nhìn về phía Hoàng Nham, đối phương thế mà lại phát hiện ra mình.

Lúc ấy hắn đã cảm thấy Hoàng Nham có chút không đơn giản.

“Hình như Hoàng Nham từng nói là y có một vị huynh đệ ở Quận Đô, kêu tên kia chiếu cố ta… . .” Hứa Thanh nghĩ tới đây, trong đầu bỗng nhiên dâng lên một cái ý niệm không thể tưởng tượng, tâm thần nhảy dựng lên, theo bản năng nhìn Thanh Cầm.

Lúc trước Thanh Cầm cứ đơn giản như vậy liền nhận thức hắn, Hứa Thanh thủy chung không biết lý do tại sao.

Sau khi trầm ngâm một hồi, Hứa Thanh dằn việc này xuống đáy lòng, hắn chuẩn bị tìm một cơ hội hỏi Thanh Cầm một chút.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Dưới sự an bài của Chấp Kiếm Đình, đại quân Nghênh Hoàng Châu triển khai truyền tống phạm vi lớn, khiến cho lộ trình đi đến Khuất Triệu Châu được rút ngắn lại, vì vậy vào ba ngày sau, đại quân chỉ còn cách Khuất Triệu Châu ba canh giờ.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh một mực ở lại bên cạnh Huyết Luyện Tử, cũng đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện xảy ra trong tông môn trong khoảng thời gian mình rời khỏi này.

Đồng thời hắn cũng nhiều lần đi đến bên chỗ Đại Trưởng Lão, thông báo tin tức trên tiền tuyến cùng với thông tin về Y Cấm mình thu được từ Thư Lệnh ti trong thời gian thực, từ đó bày ra chiến lược.

“Y Cấm ở Khuất Triệu Châu, nằm trong lãnh địa biên giới của Y Tộc, chỗ đó không phải rừng rậm, mà là một kiện áo liệm màu đen vô cùng lớn.”

“Kiện áo liệm này ẩn chứa nhiều sự không rõ, tràn ngập dị chất, toàn bộ sinh linh bước vào bên trong tựu như đi đến một cái dị giới hôn thiên ám địa, hoàn toàn cách ly với bên ngoài.”

“Từ bản chất mà nói, lần làm loạn này là do cái áo liệm màu đen này khôi phục.”

“Đứng mũi chịu sào, thật ra không phải Chấp Kiếm Đình cùng với nhân tộc Khuất Triệu Châu, mà là Y Tộc.”

“Y Tộc, trên thực tế cũng không phải là bộ tộc ngay lúc đầu ở Khuất Triệu Châu, chúng nó là bộ tộc sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, sau khi Y Cấm hình thành, từ đó đản sinh ra một tộc mới ở trong Khuất Triệu Châu.”

“Chúng nó bài xích tử vong, hướng tới sự tốt đẹp, không hề hợp với hoàn cảnh Y Cấm, cho nên đã phân liệt với Y Cấm, đi ra bên ngoài tự thành một tộc, cũng bởi vì điều này, trở nên thủy chung bất dung cùng với Y Cấm.”

“Cho nên ngày bình thường trấn thủ Y Cấm, chính là hành vi bản năng của Y Tộc.”

“Lần này Khuất Triệu Châu tập hợp lực lượng cả một Châu, đã sắp hoàn thành phong ấn Y Cấm, dựa theo tin tức Chấp Kiếm Đình Khuất Triệu Châu đưa ra, tình thế đã được khống chế trên phạm vi lớn.”

Những điều này, là tin tức Hứa Thanh nhận được sau khi Thanh Thu đã sửa sang tổng hợp và truyền lại, mà Đại Trưởng Lão tuy cũng hiểu rõ một chút đối với Y Cấm, nhưng cũng không toàn diện bằng tin tức mà Thư Lệnh ti tổng hợp được.

“Như vậy lần này có thêm sự trợ giúp của chúng ta, là có thể giống như Thi Cấm, tăng tốc hoàn thành việc phong ấn.” Đại Trưởng Lão nghe vậy liền trầm giọng mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, ánh mắt đảo qua trên người U Tinh Linh Tôn đã thu nhỏ lại thành kích cỡ một người thường sau lưng Đại Trưởng Lão.

Thân là kẻ tù tội, ả không có tự do, vì vậy cũng bị dẫn theo đại quân.

Giờ phút này phát hiện ánh mắt của Hứa Thanh, U Tinh hừ một tiếng, không thèm quan tâm tới.

Hứa Thanh quét mắt, không để trong lòng, lại trao đổi một phen cùng Đại Trưởng Lão, theo đại quân càng ngày càng tới gần Khuất Triệu Châu, hắn rời khỏi thuyền lớn, quay về bên trên cái đầu bên phải của Thanh Cầm.

Thừa dịp sắp tới Khuất Triệu Châu, Hứa Thanh nghĩ đến một chút suy đoán của mình lúc trước, vì vậy nhẹ giọng mở miệng.

“Thanh Cầm tiền bối, ngài…Có quen biết Hoàng Nham không?”

“Ự…c?” Ba cái đầu đang rỉa lông vũ cho nhau của Thanh Cầm đồng thời trừng mắt nhìn hắn.

Hứa Thanh nhìn nhau với Thanh Cầm, hỏi thử một câu.

“Thanh Cầm tiền bối, hay là chúng ta thử câu thông bằng thần niệm?”

“Ự…c!”

Trong mắt Thanh Cầm lộ ra vẻ bất mãn, hình như nó càng cố chấp thích dựa vào tiếng ự…c của mình để truyền đi ngôn ngữ hơn, vì vậy ba cái đầu đều lắc đầu, lúc đang muốn tiếp tục ự…c một tiếng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ba cái đầu của nó bỗng ngoái một cái, đồng loạt nhìn về phương xa.

Không chỉ Thanh Cầm như vậy, đại quân Nghênh Hoàng Châu trên bầu trời cũng lập tức tràn ra chấn động pháp thuật, khóa chặt về phía trước.

Bọn họ, đã đến Khuất Triệu Châu.

Sở dĩ khiến cho mọi người ngưng trọng như thế, là bởi vì khắp vùng đất Khuất Triệu Châu đang bay bốc từng đám khí tức tử vong nồng đậm tột cùng, cải biến sắc trời, cải biến hết thảy.

Trong trí nhớ của Hứa Thanh, hình dạng chủ yếu của mặt đất Khuất Triệu Châu đa số là bình nguyên, nhất là vị trí bây giờ của bọn họ, nơi thuộc về lãnh địa của Y Tộc.

Mà Y Tộc gần như chiếm cứ hai thành khu vực Khuất Triệu Châu, sự hiện hữu của Y Tộc, cũng khiến cho mặt đất nơi này biến thành một mảnh nhiều màu rực rỡ, rất là xinh đẹp.

Nhưng bây giờ nơi này lại bị một mảnh màu xám trắng bao phủ.

Đó là một tấm vải che thi thể cực lớn!

Cẩn thận nhìn tới, có thể thấy tấm vải che xác này do vô số tộc nhân Y Tộc tạo thành, chúng nó dung hợp vào một chỗ với nhau, tạo thành một tấm vải che thi thể vô cùng rộng lớn mênh mông.

Có áo, có quần, có mũ, có bao tay, đủ các loại quần áo và trang sức, nhưng màu sắc lại không phải rất nhiều màu, mà thống nhất là một màu xám trắng.

Chấn động kinh khủng từ trên tấm vải che thi thể này tràn ra, ảnh hưởng tới bầu trời, khiến cho bầu trời nơi đây cũng trở thành một mảnh u ám, như là thi thể mục nát, khiến cho người ta không khỏi dâng lên cảm giác áp lực.

Mà mặt đất xám trắng, hiện ra khô héo, tràn ra nồng đậm khí tức tử vong, thậm chí đảo thần thức qua có thể phát hiện, tấm vải che xác do Y Tộc tạo thành này cũng đã chết.

Đây là chúng nó dùng thi thể tộc nhân, tạo thành một tấm vải che.

Nhìn thấy mà giật mình.

Hứa Thanh trầm mặc.

Đại quân Nghênh Hoàng Châu tiến tới, không ngừng đi về phía trước, một đoàn người bọn họ rốt cuộc cũng nhìn thấy đại quân do các tông các tộc Khuất Triệu Châu tạo thành.

Số lượng đại quân Khuất Triệu Châu vượt qua 100 vạn, dưới sự chỉ huy của Chấp Kiếm Đình ở Khuất Triệu Châu, tất cả phân tán ra ở biên giới tấm vải che thi thể cực lớn kia, bên trong có đủ các tộc, phần lớn đều đang toàn lực ứng phó, dùng lực lượng tu vi giơ lên tấm vải che thi thể cực kỳ kinh người này, chậm rãi bao trùm về phía trước.

Còn có từng kiện pháp bảo Cấm Kỵ bộ dạng khác nhau vờn quanh trên bầu trời, tràn ra từng sợi tơ, kết nối cùng tấm vải che thi thể, toàn lực nhấc lên.

Mà thứ bị bọn họ bao trùm, chính là một kiện áo liệm màu đen cực lớn, so sánh với nó, tu sĩ chỉ tựa như những con sâu cái kiến, không có ý nghĩa.

Chỉ có tấm vải che thi thể cực lớn kia là rõ ràng nhất.

Chương 1113: Tiểu sư đệ, ta ở trong này!! (3)

Giờ phút này, trong khi chúng tu bao vây chung quanh, chiếc áo liệm kia đã bị che đến ngực, đồng thời còn có vài chục vị đại tu Quy Hư dưới sự dẫn dắt của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình ở Khuất Triệu Châu, đang triển khai pháp thuật thần thông, oanh kích tới áo liệm.

Thứ giao thủ với bọn họ, là từng đạo thân ảnh dữ tợn do hắc khí trên áo liệm màu đen tràn ra biến thành.

Bên trong có đủ các tộc, đồng dạng mặc áo liệm màu đen, tràn ra dị chất kinh người.

Mà phía dưới cùng, bản thân áo liệm màu đen giống như một cái vực sâu, khiến cho người ta có một loại cảm giác tà ác kinh khủng, bên trên là vô số hắc khí vặn vẹo, giống như đang toàn lực vùng vẫy.

Bên trong truyền ra từng trận gầm kinh thiên động địa, chấn nhiếp tâm thần, đồng thời còn kèm theo cả hơi thở.

Mỗi một lần thở, đều bộc phát ra một mảnh khói đen tử vong, những nơi đi qua, những tu sĩ Quy Hư kia đều không thể không tránh né, mà tấm vải che thi thể cũng vào thời điểm này lay động lên.

Cái này, chính là lực lượng phong ấn hội tụ cả một Châu tạo thành.

Mà Nghênh Hoàng Châu đến, cũng đưa tới sự chú ý của Khuất Triệu Châu, thần sắc tu sĩ các tộc nơi này đều hiện lên vẻ kích động.

Trên đường đến đây, Hứa Thanh đã dùng quyền hạn bản thân, liên hệ trước với Chấp Kiếm Đình ở Khuất Triệu Châu, cho nên bọn họ cũng không hề ngoài ý muốn, chỉ là chờ mong đã lâu.

“Đa tạ Hứa thư lệnh tương trợ! Đa tạ chư vị đạo hữu Nghênh Hoàng Châu tương trợ!”

"Kính xin mọi người triển khai lực lượng trấn áp, phối hợp chúng ta hoàn thành phong ấn!"

Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Khuất Triệu Châu là một tu sĩ trung niên, sau khi đảo mắt nhìn qua đại quân Nghênh Hoàng Châu, thần sắc của y liền trở nên phấn khởi.

Hứa Thanh gật đầu, hắn biết lúc này không phải thời điểm hàn huyên, vì vậy nhẹ nhàng vuốt ve Thanh Cầm một chút, sau đó Thanh Cầm gào thét một tiếng, lao ra đầu tiên, trực tiếp liền phóng xuất ra một đạo Thần quang của bản thân về phía áo liệm màu đen.

Thần quang hạ xuống, rất nhiều thân ảnh dữ tợn do hắc khí hình thành lập tức tan vỡ, áo liệm chấn động, truyền ra tiếng gào thét từ.

Cùng lúc đó, tu sĩ Nghênh Hoàng Châu cũng nhanh chóng lao ra, dưới sự chỉ huy của các tông, Chấp Kiếm Đình hạ xuống hai trận m Dương, bọn họ quen việc dễ làm, khoanh chân ngồi vào trận pháp, âm thanh niệm kinh lần nữa vang vọng.

"Ta ngậm thiên địa khí, đạo chú phong quỷ phương."

"Âm Dương đạo phong đến, không được làm trái lệ."

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, Nghênh Hoàng Châu trấn áp, hai trận pháp m Dương lập lòe, tiếng kinh vang vọng từ trên trời giáng xuống, ầm ầm trấn tới áo liệm màu đen.

Áo liệm màu đen trên mặt đất ầm ầm rung động lắc lư, mà sự gia nhập của Nghênh Hoàng Châu, cũng khiến cho chúng tu Khuất Triệu Châu mỏi mệt đã lâu kích phát ra dư lực, lấy tốc độ nhanh hơn kéo tấm vải che thi thể bao trùm áo liệm màu đen.

Mà đúng lúc này, trong khi Hứa Thanh đứng phía trên cái đầu bên phải Thanh Cầm quét ngang nhìn qua áo liệm màu đen, ngọc giản truyền âm của hắn đột nhiên rung động lắc lư, bên trong truyền ra một giọng nói đã lâu chưa nghe thấy.

"Tiểu sư đệ, ta ở trong này! Ta nhìn thấy ngươi rồi, rốt cuộc ngươi đã tới, nhanh tới đây giúp ta!"

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, từ sau khi hắn và đội trưởng tách ra khỏi cây Thập Tràng, đối phương thủy chung mù mịt không có tin tức, nếu không phải hắn có niềm tin vững chắc là đội trưởng cho dù chỉ còn lại cái đầu cũng sẽ không chết, Hứa Thanh cũng cho rằng đội trưởng đã….

Cho nên đáy lòng của hắn một mực có chút bận tâm.

Cho đến giờ phút này, bên trong Y Cấm, hắn thế mà lại nghe được giọng nói của đội trưởng.

Hứa Thanh chợt nhìn lại.

Bên trong áo liệm màu đen bị bao phủ hơn phân nửa phía dưới, trong đông đảo thân ảnh dữ tợn hình thành trong vô tận sương mù dày đặc, có một đạo thân ảnh đang phất tay về phía Hứa Thanh, bộ dạng lờ mờ có vài phần tương tự cùng với đội trưởng.

Bởi vì khoảng cách hơi xa, hơn nữa sương mù mông lung, cho nên Hứa Thanh chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ, vả lại đối phương cũng tràn ra hắc khí, chợt nhìn không quá khác biệt với những thân ảnh dữ tợn mà bản thân Y Cấm sinh ra.

Cho nên sau khi Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua, đáy lòng của hắn liền dâng lên hồ nghi.

“Chưa từng nghe nói lực lượng Y Cấm sẽ sinh ra ảo giác… . .”

“Không phải ảo giác! Tiểu Thanh, nhanh tới đây cứu ta!”

Hứa Thanh nhướn mi lên, đứng trên đầu bên phải Thanh Cầm, cúi đầu đánh giá cẩn thận, ánh mắt khóa chặt thân ảnh giống như đội trưởng kia, dần dần nhìn ra đám khói đen cuộn mình sau lưng đối phương đang hình thành tình cánh tay, dường như mang theo điên cuồng và phẫn nộ, giống như muốn bắt lấy y.

Một màn này, rõ ràng là đội trưởng đã làm ra điều gì khiến cho người người oán trách rồi.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh liền xác định thân phận của đối phương.

“Thanh Cầm tiền bối, người nọ là sư huynh của ta, làm phiền lão nhân gia ngài…” Hứa Thanh mở miệng về phía Thanh Cầm.

Thanh Cầm đang không ngừng tràn ra tia sáng đỏ tím của bản thân, mỗi lần một quét xuống, đều khiến cho không ít thân ảnh Y Cấm tan vỡ, mà nó cũng thừa cơ dùng ba cái đầu hút tới hút lui, giống như uống rượu vậy, sướng chết đi được.

Sau khi nghe lời Hứa Thanh nói, đầu Thanh Cầm nhoáng qua một cái.

“Ự…c!”

Thân thể khổng lồ truyền ra một tiếng oanh, bay thẳng đến trong sương mù dày đặc phía dưới Y Cấm, những nơi đi qua, hết thảy thân ảnh từ Y Cấm lao ra nhao nhao phát ra âm thanh thê lương, hoặc là bị ánh sáng quét tản ra, hoặc là trực tiếp bị đâm trúng chia năm xẻ bảy, hoặc là trực tiếp bị nuốt sống.

Trong chớp mắt, Thanh Cầm liền mang theo Hứa Thanh xâm nhập Y Cấm.

Một màn này cũng lập tức đưa tới sự chú ý của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu cùng Khuất Triệu Châu, thần sắc hai vị Đại Trưởng Lão biến đổi, đồng thời lao ra.

Bây giờ thân phận Hứa Thanh trong mắt bọn họ không hề tầm thường, không thể để xảy ra chuyện.

Còn có Huyết Luyện Tử chỗ đó cũng dùng tốc độ nhanh nhất, rõ ràng tu vi không bằng hai vị Đại Trưởng Lão, thế nhưng lão lại là người thứ nhất phóng tới cạnh Hứa Thanh.

Dù sao cũng là hài tử nhà mình, trong mắt của lão, trên chiến trường này, phong ấn cũng được, sinh tử của người bên ngoài cũng được, an nguy của người trong nhà là trọng yếu nhất, cho nên lão thủy chung không hề rời khỏi Hứa Thanh quá xa.

Giờ phút này trong lúc ba vị này lao ra, Thanh Cầm đã mang theo Hứa Thanh lần nữa xâm nhập vào trong Y Cấm, theo nó trầm xuống, mọi thứ ở bốn phía liền trở nên đen nhánh, dị chất nồng đậm từ bát phương hội tụ đến, đồng thời tiếng gào thét đến từ bên trong Y Cấm cũng càng lúc càng trở nên điếc tai.

Mà thân ảnh mơ hồ của đội trưởng ở phía trước cũng đã trở nên rõ ràng hơn không ít so với lúc trước, y đang toàn lực lao ra từ bên trong Y Cấm, nhưng giờ phút này vô số những đại thủ sau lưng cũng đã sắp đuổi kịp tới y.

Nguy cơ ngay ở trước mắt, đội trưởng cũng liều mạng, trong mắt y lộ ra điên cuồng, toàn thân nhoáng một cái, trên thân thể lập tức mọc ra vô số con mắt, toàn bộ thoát ly khỏi thân thể, bay thẳng đến những cái đại thủ kia, khảm nạm vào, sau đó tự bạo nổ tung.

Trong tiếng nổ vang, có không ít đại thủ trực tiếp bạo khai, nhân cơ hội này đội trưởng liền xông lên, phóng thẳng đến phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ!” Đội trưởng giơ tay phải lên, muốn chụp vào Thanh Cầm, nhưng mà giờ phút này khoảng cách của song phương còn có 100 trượng.

Chương 1114: Tiểu sư đệ, ta ở trong này!! (4)

Đối với Thanh Cầm mà nói, khoảng cách 100 trượng, thò đầu ra là có thể tới, nhưng ngay khi cái đầu bên phải của Thanh Cầm muốn đưa ra, thần sắc của ba cái đầu bỗng nhiên biến đổi, lông vũ toàn thân đồng loạt dựng đứng.

Cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt bỗng nhiên dâng lên bên trong tâm thần của nó.

Một cỗ uy áp kinh khủng từ chỗ sâu trong Y Cấm bạo phát ra, thiên địa nổ vang, bát phương chấn động, Hứa Thanh và Thanh Cầm đứng mũi chịu sào.

Thậm chí còn có một tiếng gầm nhẹ tựa như tiếng sấm rền từ Y Cấm sau lưng đội trưởng gào thét truyền ra.

“Ác tặc!!”

Trong tiếng gào thét, càng nhiều đại thủ hơn nữa xuất hiện, thậm chí trên đại thủ còn nổi lên gân màu đen, thoạt nhìn càng thêm dữ tợn, tốc độ cũng càng nhanh, chộp về phía đội trưởng.

Mà sau những cánh tay khá lớn này, ở chỗ sâu nhất trong Y Cấm đột nhiên mở ra một đôi mắt màu đỏ thẫm, vẻ điên cuồng và sắc thái phẫn nộ, gấp rút trở nên lớn hơn.

Hiển nhiên là gương mặt của đôi mắt kia đang nhanh chóng bay tới gần hơn.

Mắt thấy như thế, đội trưởng lập tức cảm thấy cấp bách, vẻ điên cuồng trong mắt càng lớn, giơ tay phải lên, trực tiếp huyễn hóa ra một thanh trường đao, một đao chém qua cái cổ của mình, chặt bỏ đầu lâu của mình.

Sau đó thân thể không đầu xoay tròn, nhấc chân phải lên, liều mạng dùng toàn lực, hung hăng đá vào trên đầu mình, giống như là đá bóng, trực tiếp đá một cái về phía Hứa Thanh.

Cái đầu vượt qua khoảng cách 100 trượng, bị Hứa Thanh một phát bắt được, sau đó đội trưởng rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, mà Thanh Cầm cũng lập tức rút lui.

Hầu như ngay khi cái đầu đội trưởng được Hứa Thanh bắt lấy, ngoài trăm trượng, bộ thân thể không đầu của đội trưởng lập tức bị một cái miệng lớn đột nhiên xuất hiện hung hăng nuốt hết, cùng lúc đó một gương mặt cũng xuất hiện ở chỗ đó.

Gương mặt này cực lớn, giống như bị ngâm ở trong nước quá lâu, vô cùng hư thối, dữ tợn và cực kỳ ghê tởm, tràn ra một mùi tanh tưởi nồng đậm, cái miệng đang toàn lực ngấu nghiến, cảm giác uất hận đến cực hạn.

Đôi mắt đỏ lòm mang theo điên cuồng, giờ phút này đang khóa chặt cái đầu người trong tay Hứa Thanh, lần nữa gào thét, dấy lên khói đen ngập trời, cuồng bạo phóng tới Hứa Thanh.

Thanh Cầm phát ra tiếng gào thét giống như xuyên kim liệt thạch, toàn lực vỗ cánh và bộc phát toàn bộ tu vi, khiến cho tốc độ bản thân nhanh hơn, trong chớp mắt liền bay ra khỏi Y Cấm.

Gương mặt cực lớn kia vừa muốn đuổi theo, hai vị Đại Trưởng Lão cùng với Huyết Luyện Tử đồng thời ra tay, ầm ầm đánh tới, còn có lực lượng trấn áp của Nghênh Hoàng Châu bộc phát, hung hăng trấn tới.

Oanh một tiếng, gương mặt kia phát ra tiếng gào thét động trời, thế xông tới bị dừng lại, nhưng mắt thấy cái đầu đội trưởng càng lúc càng cách xa hơn, nó giống như phát cuồng, kịch liệt vùng vẫy, vẫn muốn đuổi theo.

Nhưng giờ phút này tấm vải che thi thể Khuất Triệu Châu cũng đã nhanh chóng cuốn tới, một cái chớp mắt khi gương mặt vẫn đang giãy giụa muốn thoát khỏi ràng buộc để tiếp tục đuổi theo, tấm vải liền từ bên trên bao vây phủ qua.

Trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng gào thét mang theo vô tận nghẹn khuất và phẫn nộ từ dưới tấm vải che thi thể vừa phủ xuống truyền ra, rất nhanh, gương mặt này cũng từ trên tấm vải che thi thể nhô lên, hình như muốn phá tan tấm vải lao ra.

“Ác tặc, ta muốn giết ngươi!”

Tiếng gào to động trời, lộ ra hận ý cực hạn.

Nhưng lực lượng hai Châu hội tụ, tạo thành trấn áp cực kỳ kinh người, dưới kinh văn vang vọng, dưới tu sĩ các tộc Khuất

Triệu Châu phong ấn, tấm vải che thi thể tiếp tục bao trùm về phía trước, gương mặt nhô lên kia cuối cùng cũng không cách nào phá vỡ tấm vải, chỉ có thể bị trấn áp, nhưng nó vẫn còn gào to.

“Ác tặc! Vô sỉ! Ta nhất định sẽ ăn ngươi, cắn ngươi, nuốt ngươi!”

U Tinh ở xa nghe được tiếng kêu gào này, sắc mặt thay đổi, bỗng nhiên nhớ tới tràng cảnh bi thảm mà mình đã từng trải qua, có chút cộng tình, nhịn không được cũng nguyền rủa mắng chửi ở trong đáy lòng.

“Tiểu tặc, ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ giết chết ngươi, nuốt ngươi, ăn ngươi!”

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh trên đầu bên phải Thanh Cầm ở giữa không trung, nhìn qua một màn này, nghe hết thảy thì thần sắc hiện lên vẻ cổ quái, đồng thời tim cũng đập rất nhanh.

Hắn đưa mắt nhìn tới gương mặt bị tấm vài che thi thể trấn áp vẫn còn đang phát điên vùng vẫy như trước, lại quay đầu nhìn về cái đầu đội trưởng trong tay mình.

Cùng lúc đó, cái đầu bên trái và cái đầu ở giữa của Thanh Cầm cũng quay qua nhìn kỹ về phía đội trưởng, còn có hai vị Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình cùng với tu sĩ hai Châu, tất cả đều lần lượt nhìn qua cái đầu đội trưởng.

Một màn này, lập tức khiến cho đội trưởng hít vào một hơi thật dài, sau đó kịp phản ứng, vội vàng lớn tiếng mở miệng.

“Ta đã lập công!”

“Ta đã lập đại công cho Chấp Kiếm Cung, đã lập đại công cho Khuất Triệu Châu!”

“Các ngươi biết tại sao đại gia hỏa không có đầu óc bên trong Y Cấm này cuối cùng không thể hoàn toàn khôi phục hay không? Đó là bởi vì ta, ta mang theo nhận thức đối với thân phận của bản thân là Chấp Kiếm Giả, mang theo quyết tâm cứu vớt Khuất Triệu Châu, mang theo quan tâm đối với nhân tộc, chấp nhận gặp phải mạo hiểm sinh tử cực lớn, một mình đi đến chỗ sâu trong Y Cấm!”

“Rốt cuộc, trong một cái chớp mắt khi đại gia hỏa không đầu óc này khôi phục, ta đã thành công cắn hồn tâm của nó mấy cái, khiến cho nó không hoàn chỉnh!”

“Việc này cũng dẫn đến việc nó khôi phục xuất hiện ngoài ý muốn!”

Đội trường có chút sốt ruột, y biết rõ sự xuất hiện cùng với cách làm của mình, rất dễ khiến cho mọi người ở đây hiểu lầm, đây cũng là nguyên nhân mà y phải lập tức đưa ra lời giải thích.

Một khi bị mọi người cho rằng chính y là người dẫn tới họa Y Cấm, y sẽ gặp phải phiền toái cực lớn.

Chính đội trưởng cũng không ngờ, lúc trước y chỉ cùng với tiểu đồng bọn tiến vào đây chơi đùa, thế mà lại gặp phải biến cố kinh thiên động địa này, mà bây giờ y cửu tử nhất sinh chạy ra, nhìn thấy khắp trời đất hội tụ mấy trăm vạn tu sĩ hai Châu.

Ánh mắt từng người hình như đều có vẻ bất thiện, đối với người không biết được việc gì đã xảy ra bên ngoài như đội trưởng mà nói, mắt thấy một màn này, không cách nào không gấp gáp.

Đội trưởng cảm thấy trận chiến này, mọi người giống như muốn thuận tay đánh giết mình luôn vậy.

Nghĩ tới đây, đội trưởng run run một chút, càng có ủy khuất, đáy lòng bi thương, việc này xác thực không phải là do y dẫn tới đâu nha!

Mà sau khi những lời của đội trưởng rơi vào trong tai của những người bốn phía, thần sắc bọn họ khác nhau, người Khuất Triệu Châu hình như không tin lắm, dẫu sao giờ phút này gương mặt cực lớn phía dưới vẫn còn đang gào thét…

Vì vậy phần lớn người Khuất Triệu Châu đều quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh cùng Đại Trưởng Lão của Nghênh Hoàng Châu.

Đại Trưởng Lão của Nghênh Hoàng Châu hơi nhíu mày lại.

Lão có ấn tượng rất sâu đối với Trần Nhị Ngưu, giờ phút này cũng đang cân nhắc xem bên trong lời nói của đối phương có bao nhiêu tính chân thật, vì vậy liền nhìn Huyết Luyện Tử.

Dẫu sao Trần Nhị Ngưu này, là đệ tử Thất Huyết Đồng.

Huyết Luyện Tử nghiêm mặt, nghiêm nghị mở miệng.

“Trần Nhị Ngưu là một trong những đệ tử ưu tú nhất của Thất Huyết Đồng ta, nó từ nhỏ lớn lên trong Thất Huyết Đồng, làm người trung hậu thành thật, luôn luôn giữ gìn bổn phận, tính tình chất phác, không hề gây tai hoạ, từ nhỏ không biết nói dối, lão phu tin lời của nó.”

Chương 1115: Địa ngục trần gian (1)

Nghe thấy lời lão tổ nói, đội trưởng lập tức trở nên kích động, nước mắt lưng tròng nhìn qua Huyết Luyện Tử.

Trong lòng của đội trưởng, thân ảnh của lão tổ trở nên vô cùng hùng vĩ, tản mát ra từng trận tia sáng ấm áp.

Lần này y quả thật đã bị mấy trăm vạn tu sĩ của hai Châu dọa sợ, mà lão tổ động thân đứng ra, nói lời công chính, nhận thức vô cùng chính xác về mình, tất cả những thứ này, khiến cho vô hạn ủy khuất trong đáy lòng đội trưởng hóa thành cảm động thật sâu.

Đội trưởng bỗng cảm thấy nhân gian vẫn còn ấm ám, thiên địa vẫn còn có chân tình!

Mà sư tổ cuối cùng vẫn là yêu thích mình nhất, mình cũng vẫn là tiểu đồ tôn mà sư tổ thương nhất.

Vì vậy đội trưởng dùng sức nhướn mí mắt lên, muốn nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, cầm theo đầu đội trưởng, nhìn về phía hai vị Đại Trưởng Lão của Khuất Triệu Châu và Nghênh Hoàng Châu, bình tĩnh mở miệng.

“Căn cứ Thư Lệnh ti Giáp tự số 1379 tổng hợp tình báo, chiến loạn hai Châu đều có liên quan với Thánh Lan tộc, lại theo tình báo mật tự số 214 xác nhận, xác thực Y Cấm là do Thánh Lan tộc làm thức tỉnh.”

“Mặt khác, phong ấn bên Khuất Triệu Châu rõ ràng thuận lợi hơn so với Nghênh Hoàng Châu, kết hợp tin tức hai Châu truyền đến so sánh, dù Khuất Triệu Châu không có người viện trợ, nhiều nhất trong vòng một tháng là có thể giải trừ được họa Y Cấm, mà Nghênh Hoàng Châu lại cần thời gian càng lâu hơn.”

“Lúc trong Thư Lệnh ti ta đã từng có nghi ngờ về việc này, vốn tưởng rằng là do cánh cửa Thần Linh ở bên Thi Cấm khiến cho phong ấn bên đó trở nên khó khăn hơn, nhưng giờ phút này nhìn lại, xem ra cũng có liên quan với việc Trần Nhị Ngưu làm ra ở bên trong Y Cấm.”

Đội trưởng lần nữa kích động.

Y nhanh chóng chuyển động đầu, bày ra động tác gật đầu, mà bộ dáng tiều tụy của y, kèm theo râu ria xồm xàm, lộ ra vô tận thê thảm, bộ dáng này dù gì cũng có được một chút sức thuyết phục.

Mà giờ phút này, từ đằng xa bỗng nhiễn truyền đến một giọng nói càng có sức thuyết phục hơn.

“Loạn Y Cấm, không liên quan tới vị tiểu hữu nhân tộc này, ngược lại là y, đã giúp tộc ta một đại ân.”

Mọi người lập tức nhìn lại, chỉ thấy từng kiện từng kiện quần áo từ trên tấm vải che thi thể phía dưới bay ra, huyễn hóa ra các loại màu sắc trên không trung, chính là Y Tộc.

Chỉ là so với tộc nhân tử vong, những tộc nhân Y Tộc còn sống này chiếm số lượng không nhiều lắm.

Người cầm đầu mở miệng truyền ra lời nói, chính là một kiện đạo bào Nữ Đế, sau lưng nó hội tụ rất nhiều đạo bào thị vệ.

Sự xuất hiện của bọn nó, khiến cho tu sĩ nơi đây nhao nhao chắp tay, đối với việc phong ấn Y Cấm lần này, Y Tộc trả giá nhiều nhất, mà lời nói của bộ Đế bào kia, tự nhiên cũng có sức nặng rất lớn.

Mắt thấy Y Tộc xuất hiện, đội trưởng vội vàng nôn ọe vài cái, nhưng không được trôi chảy cho lắm, vì vậy nhanh chóng mở miệng.

“Tiểu Thanh, giúp ta một chút.”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, giơ tay lên đưa vào trong miệng đội trưởng, móc tới cổ một chút, sau đó túm ra một cái bao tay từ trong miệng đội trưởng.

Cũng không biết đội trưởng ẩn tàng kiểu gì, cái bao tay này bị gấp lại ép vào một chỗ, tràn đầy nếp uốn, giờ phút này sau khi bị lấy ra, dưới đội trưởng thổi một ngụm khí, chiếc bao tay liền đón gió tăng trưởng, trực tiếp phồng lên, khôi phục nguyên dạng.

Chính là bao tay năm ngón của nữ tử.

Nàng vừa mới thức tỉnh, hình như còn có chút mơ hồ, bay ra phía sau lảo đảo vòng quanh cái đầu đội trưởng vài vòng, sau đó thanh tỉnh, tràn ra cảm xúc vui vẻ, phất phất tay về phía đội trưởng rồi bay về phía tộc quần.

Hứa Thanh chú ý tới ánh mắt đội trưởng nhìn cái bao tay có chút không đúng, quá nhu hòa, Hứa Thanh trước giờ chưa từng thấy qua ánh mắt như vậy ở trên người đội trưởng.

Nhưng hắn biết rõ lúc này không phải thời điểm hỏi thăm, cho nên cũng không mở miệng.

Mà lúc này phong ấn Y Cấm cũng đã cơ bản thành hình, kiện áo liệm màu đen kia đã bị tấm vải che thi thể hoàn toàn bao phủ.

Thế là dựa theo kế hoạch, một lúc lâu sau, Chấp Kiếm Đình ở Khuất Triệu Châu trù tính cùng rất nhiều tu sĩ nhân tộc của bản Châu, cùng với đại quân Nghênh Hoàng Châu, bắt đầu chân chính đi trợ giúp tiền tuyến.

Đại quân gào thét, rời xa Y Cấm.

Trùng trùng điệp điệp, khí thế kinh người.

Về phần Thanh Cầm, sau khi đại quân Chấp Kiếm Đình ở Khuất Triệu Châu mở ra truyền tống trận phạm vi lớn, lần lượt truyền tống rời đi, nó quay đầu về phía Hứa Thanh ự…c một tiếng, trong mắt lộ ra ý muốn ly biệt.

Nó trợ giúp Hứa Thanh, là bởi vì lão đại nhắc nhở, nhưng việc này không có nghĩa rằng nó không có lập trường của riêng mình, không thể luôn hăng hái làm việc nghĩa, không hề chùn bước mà đi theo Hứa Thanh mãi được.

Mặc dù nó không có ác cảm đối với nhân tộc, nhưng cũng không có hảo cảm gì đáng nói, nhất là loại chuyện hai tộc đại chiến này, nó không muốn tham dự vào trong đó, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Cung chủ tới mời, bị nó cự tuyệt.

Cho nên, nếu là hỗ trợ cá nhân Hứa Thanh, nó rất nguyện ý, nhưng nếu vì tộc quần thì nó không muốn.

Tuy từ đầu tới cuối Thanh Cầm không hề truyền ra bất luận đạo thần niệm nào, chỉ dựa vào âm thanh, nhưng sau khi Hứa Thanh nhìn Thanh Cầm, hắn vẫn có thể hiểu được quyết định của đối phương.

“Đa tạ Thanh Cầm tiền bối!”

Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, đứng trên thuyền lớn, chắp tay trang trọng cúi đầu.

Thanh Cầm bay múa ở trên bầu trời, ba cái đầu nhìn về phía Hứa Thanh, cuối cùng xoay vài vòng, sau đó liên tiếp truyền ra tiếng kêu.

Cạc cạc cạc!

Dưới tiếng hi..i…iiii, nó khẽ vỗ cánh, thân thể oanh một tiếng, bay thẳng đến bầu trời, vọt về phía chân trời xa xa.

Chương 1116: Địa ngục trần gian (2)

Hứa Thanh ngóng nhìn bầu trời, cho đến khi thân ảnh Thanh Cầm hoàn toàn biến mất, đội trưởng thân cao chỉ tới đầu gối bên cạnh thở dài.

“Đúng là không ngờ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thế mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

Phía dưới đầu của đội trưởng đã mọc ra một bộ thân hình con nít, thân hình mập mạp ục ịch rất là đáng yêu, nhưng bên trên lại có một cái đầu người trưởng thành, khiến cho tạo hình đội trưởng thoạt nhìn rất quái dị.

Hứa Thanh lướt qua bốn phía, phát hiện mọi người nơi đây đang lần lượt đi vào truyền tống trận, vì vậy cúi đầu nhìn về phía đội trưởng, truyền âm hỏi.

“Đại sư huynh, đến cùng ngươi đã làm gì ở bên trong?”

Đội trưởng thở dài.

“Ta cũng rất ủy khuất nha, sau khi chúng ta tách ra từ chỗ cây Thập Tràng, nơi ta xuất hiện chính là bên trong Y Tộc, khi tới nơi này ta liền gặp bạn tốt là muội muội bao tay năm ngón kia, vì vậy ta liền đưa ra ý tương muốn đi dạo tới nơi thú vị trong tộc chúng nó, không ngờ đi tới đi lui, thế mà Y Cấm lại tự nhiên khôi phục!!”

“Khôi phục thì cũng thôi đi, còn nuốt mất muội muội bao tay năm ngón của ta!”

“Dám ở trước mặt của ta, nuốt muội muội đáng yêu của ta, vậy ta còn có thể làm gì nữa chứ? Thế là ta liền đuổi theo, tiến vào chỗ sâu trong Y Cấm, trải qua cửu tử nhất sinh ở, rốt cuộc cũng cứu được muội muội bao tay năm ngón trở về!”

“Nhưng ngươi cũng biết tính cách của ta rồi đấy, ta là loại người chịu thua thiệt sao!”

“Cho nên trong cơn tức giận, ta dứt khoát đi vào sâu hơn một chút, tiếp đó liền nhìn thấy một đại gia hỏa có trái tim bay ra ngoài trôi lơ lửng ở không trung, nó có lẽ đang khôi phục, toàn thân tràn ra mùi hương, vì vậy ta vì báo thù, đã nuốt mấy ngụm hồn tâm mà nó cần thiết để khôi phục.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, hai cái tay nhỏ nhắn vắt chéo ở sau lưng, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, sau đó nhớ lại tiếng mắng kèm theo phẫn nộ cực hạn của gương mặt kia, liền biết đội trưởng hẳn sẽ không chỉ nuốt mấy ngụm đơn giản như vậy.

Về phần lời nói của đội trưởng, Hứa Thanh chỉ có thể tin một nửa, do tin tức sai biệt, nhưng hắn biết rõ, việc Y Cấm làm loạn đúng là không phải do đội trưởng tạo thành.

Nhưng những lời mà đội trưởng nói, Hứa Thanh không tin.

Hắn cảm thấy lấy tính cách đội trưởng, nhất định là đã làm một việc kinh thiên động địa gì đó ở, nghĩ đến coi như là Thánh Lan tộc đã dự liệu kế hoạch vô cùng tỉ mỉ cẩn thận, cũng không ngờ rằng sẽ xuất hiện một cái biến số không thể dự đoán thế này.

Nhưng mà cuối cùng kết cục vẫn là rất tốt, lại còn gián tiếp khiến cho phong ấn thuận lợi hơn một chút.

Vì vậy Hứa Thanh nhẹ gật đầu, lướt qua đội trưởng, chậm rãi mở miệng.

“Nếu như vậy, sau khi quay lại ta sẽ ghi chép cho đại sư huynh một chút, cũng coi như là một cái công trạng.”

Đội trưởng nghe thấy chuyện đó, mặt mày hớn hở, cười ha ha.

“Đây mới đúng là tiểu sư đệ của ta, ha ha, cho ngươi.”

Sau khi vui vẻ, đội trưởng nhìn chung quanh một chút, nhanh chóng lấy ra một khối tinh thạch màu xanh như quả trứng gà, nhét vào trong tay Hứa Thanh.

Khối tinh thạch này rõ ràng đã bị phong ấn, chợt nhìn không có gì, chỉ có cầm ở trong tay mới cảm thụ được bên trong ẩn chứa chấn động kinh người, sau khi Hứa Thanh cầm lấy, linh hồn của hắn liền theo bản năng tràn ra cảm giác khát vọng.

Thậm chí ngay cả ngón tay Thần Linh trong nội cung nhà tù 132 cũng chấn động một cái.

Hứa Thanh biến đổi sắc mặt.

“Đây là cái gì?”

“Khục, biết rõ vì sao ta nói gia hỏa Y Cấm kia không có đầu óc không?” Đội trưởng cười nhạt, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh, bàn tay nhỏ bé mập ục ịch giơ lên, chỉ về phía khối tinh thạch màu xanh.

“Ở chỗ này này.”

Hứa Thanh hít vào khẩu khí, bất khả tư nghị nhìn qua đội trưởng.

“Đại sư huynh, ngươi còn ăn cái gì?”

“Không có gì không có gì, chỉ là non nửa bộ thân hình bán Thần mà đại gia hỏa kia đắp nặn cho bản thân mình mà thôi, coi như miễn miễn cưỡng cưỡng đi.” Đội trưởng nấc một cái, thần sắc vô cùng ngạo nghễ, nói xong liền nhanh chóng quét mắt về phía Hứa Thanh, muốn thấy biểu cảm hâm mộ của Hứa Thanh.

“Bán Thần?” Hứa Thanh hỏi một câu.

“Đương nhiên, hazz, nhưng cũng chỉ là đồ vật bình thường thôi, không phải thứ gì quá mức đặc biệt, tiểu Thanh à, ngươi đã tới chậm, nếu như ngươi tới sớm hơn một chút, sư huynh cũng sẽ không ăn quá no, chỉ thừa lại chút ít như vậy cho ngươi.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, mặc dù lời nói khiêm tốn, nhưng trên mặt tràn đầy cảm giác đắc ý khoe khoang.

“Nào, cho sư huynh một cái biểu cảm hâm mộ xem nào.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, khiến cho ánh mắt của mình cố định một chút, lại mở to miệng giống như giật mình, sau khi bày ra một bộ biểu cảm này, hắn liền yên tâm thoải mái thu hồi khối tinh thạch màu xanh, chuẩn bị trên đường liên tục hấp thu một chút.

“Hazz, tiểu Thanh à, vẻ mặt này của ngươi không đúng, nào, phải tặc lưỡi một cái, kèm thêm một tiếng hấp khí nữa.” Đội trưởng không hài lòng, lập tức uốn nắn.

Hứa Thanh cảm thấy có chút đạo lý, vì vậy liền thử một cái, nhưng hắn làm kiểu gì cũng không làm được.

Trông thấy Hứa Thanh nghe lời như thế, đội trưởng trong lòng đắc ý, nhưng lại lắc đầu.

“Ngươi, vẫn còn cần phải rèn luyện rất nhiều!”

Nói xong, đội trưởng cùng với Hứa Thanh rời khỏi thuyền lớn, lúc đi về phía truyền tống trận, y duỗi lưng một cái, tùy ý truyền âm hỏi một câu.

“Đúng rồi tiểu Thanh, trong khoảng thời gian này ngươi có thu hoạch gì không.”

Trong lúc nói, đội trưởng đã bước vào bên trong truyền tống trận.

“Cũng không có gì, cũng thu được một cỗ thân thể Thần Linh.”

Hứa Thanh nhàn nhạt truyền âm, tương tự bước vào.

Theo trận pháp nổ vang, đội trưởng chợt quay đầu, hình như hô mấy câu gì đó, Hứa Thanh không nghe rõ, chỉ thấy biểu cảm của đội trưởng hình như chính là hấp khí một hơi, tiếp theo tròng mắt liền trợn to, lộ ra cảm giác không thể tưởng tượng nổi, thậm chí đầu lưỡi trong lúc hít sâu còn bị hàm răng cắn một chút.

“Ah, hóa ra cái này chính là tặc lưỡi?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Trong nháy mắt tiếp theo, tia sáng của trận pháp bao phủ bốn phía, bao trùm hai người bọn họ cùng với tu sĩ hai Châu ở.

…

Chương 1117: Địa ngục trần gian (3)

Vũ Điền Châu.

Châu này có diện tích dài và hẹp, bên trái là chiến trường phía Tây ở Lâm Lan Châu, phía bên phải là tiền tuyến phía Bắc ở Thái Hòa Châu.

Khí hậu chủ yếu là ấm ướt, bốn mùa đều như thế.

Loại khí hậu này, cũng khiến cho thân thể của các tộc trong Vũ Điền Châu lớn hơn rất nhiều so với tu sĩ những Châu khác, ở đây thân hình cao 5 trượng tương tự như Di Linh tộc thì chỗ nào cũng có.

Toàn thể Châu tràn ngập rừng mưa nhiệt đới, ngẫu nhiên cũng có ngọn núi, trong 10 ngọn núi thường thường có một tòa là núi lửa, nhưng mà cũng không bộc phát nhiều.

Từ lúc chiến tranh đến nay, bởi vì vị trí địa lý, cho nên Vũ Điền Châu liền trở thành một địa phương hậu cần, trừ phi là vật tư tới từ Quận Đô cần đưa thẳng tới nơi đặc biệt, bằng không mà nói đều sẽ hội tụ tới nơi này trước, sau đó mới phân phối cho hai đại chiến khu phía Tây và phía Bắc.

Từ đó mà nói, ở trong một trình độ nhất định, nơi này cũng được coi như là bên trong phạm vi chiến khu, do Ti Luật Cung chịu trách nhiệm lưu thủ.

Tuy là tuyệt đại đa số đại quân Thánh Lan tộc đều một mực bị hạn chế trên biên giới, nhưng bởi vì khu vực phía Bắc trước khi khai chiến đã bị mất địa phận ba Châu, dù các tộc liên quân phối hợp pháp bảo Cấm Kỵ ở Quận Đô hình thành lưới lớn ngăn cản, nhưng vẫn có một chút tiểu thế lực của Thánh Lan tộc tiến vào bên trong ba Châu.

Bọn họ giỏi về ẩn nấp, còn có pháp bảo che đậy trong thời gian ngắn chuyên nhắm vào pháp bảo Cấm Kỵ lưới lớn, cho nên trừ phi dốc hết sức lực tìm kiếm, nếu không rất khó tiêu diệt.

Nhất là bọn họ cũng đã được trải qua huấn luyện chuyên môn, trong đó phần lớn là Hắc Y Vệ, sau khi xé lẻ ra, chia thành tốp nhỏ, lại càng rất khó để nhanh chóng tiêu diệt toàn bộ.

Mà mục đích chủ yếu của bọn họ, chính là phá hoại cùng với chặn đường vận chuyển bên trong chiến khu.

Dẫu sao không phải toàn bộ vật tư đều có thể để vào bên trong không gian trữ vật.

Cũng không phải toàn bộ vật phẩm đều thích hợp dùng truyền tống trận chuyển vào, vẫn cần rất nhiều vật tư cần dùng nhân lực để chuyển đi.

Giờ phút này bên trong Vũ Điền Châu, ngoài một điểm truyền tống cỡ lớn của Phong Hải Quận, có mấy ngàn Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc đang xâm nhập.

Tu vi từng người đều không hề tầm thường, chiến lực kinh người.

Dẫu sao có thể trở thành Hắc Y Vệ, cũng tương tự như Chấp Kiếm Giả vậy, đều là chọn ra từ người nổi bật nhất ở khắp mọi nơi.

Mặc dù không phải mỗi người đều có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng thường thường ở trong cùng cảnh giới bọn họ chiếm ưu thế rất lớn.

Bây giờ nhiệm vụ của bọn họ, chính là phá hỏng tòa truyền tống trận cỡ lớn này.

Phạm vi bao trùm của trận pháp truyền tống này lớn tới trăm dặm, từ trên bầu trời nhìn xuống rất là rộng lớn, trên lý luận, mỗi một lần truyền tống mở ra, có thể dung nạp hơn mười vạn tu sĩ nhân tộc đồng thời xuất hiện.

Giờ phút này ở bên ngoài biên giới của trận pháp này, đang không ngừng truyền ra từng trận âm thanh chém giết.

Tuy rằng tòa truyền tống trận cỡ lớn này có không ít tu sĩ thủ hộ, nhưng phần lớn đều là đệ tử của Ti Luật Cung, trình độ tinh nhuệ của bọn họ tự nhiên không bằng Chấp Kiếm Cung, cùng với Hắc Y Vệ, hai bên có chênh lệch không ít.

Cũng may bọn họ chiếm cứ được ưu thế nhất định trên số lượng, mà liên minh các tộc bên trong Vũ Điền Châu cùng với Chấp Kiếm Giả cũng có lưu lại người nhất định trấn thủ, theo truyền tống trận phát ra tia sáng lập lòe, đang truyền tống đến.

Nhưng mà quấy nhiễu đến từ mấy trăm cái pháp khí trôi lơ lửng trên bầu trời của Hắc Y Vệ, khiến cho truyền tống trận vận hành cũng không phải rất thuận lợi.

Còn có một chút tử sĩ Hắc Y Vệ phá tan phong tỏa, sau khi tới gần truyền tống trận lập tức tự bạo, dấy lên chấn động khiến cho truyền tống trận cũng bị rung chuyển.

Nhưng mà từ tổng thể nhìn lại, trận pháp vẫn coi như toàn vẹn, hết thảy vẫn có thể hoạt động.

Những tử sĩ liều mạng phá tan vòng ngoài lao tới, đều bị hạn chế không tới được khu vực trọng yếu.

Việc này cũng không thể tách khỏi sự liên quan cùng Diêu Vân Tuệ, người chịu trách nhiệm thủ hộ trận pháp truyền tống trận này.

Thân là Ti trưởng Giới Luật ti của Ti Luật Cung, Diêu Vân Tuệ lấy tu vi Linh Tàng trù tính thủ vững, đã nhiều lần chống cự Hắc Y Vệ xâm nhập tới nơi này.

Mà giờ khắc này nàng cũng không xinh đẹp như lúc còn ở Quận Đô, nàng mặc vào chiến giáp, mặc dù vẻ mặt tràn ngập mỏi mệt, nhưng sự nghiêm túc cũng cực kỳ rõ ràng.

Dưới sự bố trí của nàng, theo mọi người không ngừng vây quét, trận tập kích đến từ Hắc Y Vệ đã sắp không kiên trì được lâu nữa, cũng rất khó có thể thành công.

Mà mắt thấy công lâu vẫn không thể phá, Hắc Y Vệ tập kích nơi đây cũng đã xuất hiện ý niệm rút lui, trong mắt tên thủ lĩnh lộ ra vẻ tiếc nuối, lạnh lùng quét mắt nhìn Diêu Vân Tuệ xa xa đang chằm chằm nhìn vào mình.

Gã biết mình không thể lưu lại đây lâu, vì vậy liền hạ lệnh lui lại.

Nhưng trong khi mấy nghìn Hắc Y Vệ đang chuẩn bị rời đi, khi phần lớn tu sĩ nhân tộc cùng với liên quân thủ hộ nơi đây đang nhẹ nhàng thở ra, mặt đất bỗng nhiên truyền đến từng trận rung động lắc lư.

Trận rung động này xuất hiện cực kỳ đột ngột, dẫn tới song phương đều đồng thời giật mình, dưới trận rung động lắc lư, vô số cát sỏi trên mặt đất thế mà lại tự động bay lên không trung, phảng phất như có một cỗ lực lượng dẫn dắt cực lớn từ trên trời giáng xuống, khiến cho vô số bụi bặm và cát sỏi trôi nổi ở giữa không trung.

Chẳng những như thế, còn có một chút kiến trúc cùng với đá vụn rời rạc, thi hài, huyết dịch, cũng trong thời khắc này không cách nào điều khiển, tự động bay lên trên không.

Nhất là những đám máu tươi kia, lúc bay lên trên không hóa thành dòng máu chảy ngược, nhìn thấy mà giật mình.

Pháp khí của những tên Hắc Y Vệ trên bầu trời cũng không cách nào tiếp tục quấy nhiễu trận pháp truyền tống trận, ngược lại dưới chấn động này, nhao nhao nổ tung.

Một màn này cực kỳ chấn nhiếp tâm thần, khiến cho tâm thần của toàn bộ tu sĩ nơi đây đều run lên, tóc của bọn họ cũng đều bay phấp phới, làn da xuất hiện rất nhiều vết lõm, thậm chí một chút tu sĩ tu vi chưa đủ, thể nội cũng đã rỉ ra huyết dịch, trở thành huyết nhân.

Cũng may là không có xuất hiện tử vong.

Nhưng một màn này vẫn khiến cho tất cả mọi người ở nơi này hít vào một hơi thật sâu, cũng chú ý tới đầu nguồn gây ra hết thảy.

Một màn biến hóa này, không phải đến từ bầu trời, mà là đến từ mặt đất.

Tới từ tòa truyền tống trận lớn tràn ngập phương viên trăm dặm này.

Nó đang vận hành!

Chương 1118: Địa ngục trần gian (4)

Loại cường độ bộc phát này, khiến cho hô hấp của tất cả mọi người ở nơi đây đều trở nên dồn dập, thật sự là ngoại trừ lúc chiến tranh vừa mới bắt đầu, từ đó cho đến bây giờ, không hề xuất hiện qua lực lượng kinh tâm động phách như thế này.

Có thể khiến cho truyền tống trận phản ứng như vậy, chỉ có thể là truyền tống trận đã tiếp cận thừa nhận số lượng tới gần cực hạn!

Điều này đại biểu nhân số truyền tống đến, đã đạt tới số lượng hơn mấy chục vạn.

"Điều này sao có thể?!"

"Bây giờ tộc của ta cùng với nhân tộc ở trên tiền tuyến như là răng lược, nhân tộc không thể nào còn có dư lực để chiêu thêm mộ lính đến, chẳng lẽ là ngoại tộc?"

"Coi như là ngoại tộc, khả năng của việc này cũng rất nhỏ, tộc của ta đã thông báo cho toàn bộ những tộc không thuộc nhân tộc trong Phong Hải Quận, sau khi bên ta chiếm đóng, lợi ích của tất cả các tộc vẫn sẽ như cũ!"

"Trong tình huống như vậy, ngoại tộc nào có thể huy động đến số lượng như vậy!"

Mấy nghìn Hắc Y Vệ của Thánh Lan tộc bốn phía vốn đang muốn rút lui rời khỏi, thần sắc từng người đại biến, tâm thần chấn động, bọn họ thấy được trên tòa truyền tống trận trăm dặm kia bạo phát ra ánh sáng động trời.

Ánh sáng này cực kỳ chói mắt, rực rỡ vô cùng, lập tức chiếu rọi một mảnh sáng ngời trong bầu trời đêm tối này, khiến cho nơi này dường như đã trở thành ban ngày.

Càng trong tia sáng lập lòe này, những tiếng nổ vang đinh tai nhức óc lúc lớn lúc nhỏ, dựa theo quy luật giống nhau, từ trên trận pháp truyền ra khắp bát phương.

"Bất kể như thế nào, không thể để cho bọn họ thuận lợi vận hành lần truyền tống này!"

“Toàn bộ Hắc Y Vệ, toàn diện trùng kích, ngăn cản truyền tống!”

Theo tên thủ lĩnh Hắc Y Vệ hạ lệnh, mấy nghìn Hắc Y Vệ lập tức cấp tốc lao ra, phóng thẳng đến truyền tống trận.

“Toàn lực ngăn cản, hễ là người tới gần trận pháp, giết!” Diêu Vân Tuệ ngưng trọng, lớn tiếng hạ lệnh, bản thân càng đích thân lao ra, ngăn cản tên thủ lĩnh Hắc Y Vệ.

Mà lúc truyền tống trận cỡ lớn đang mở ra, nó cũng có được uy áp của bản thân, uy áp này ngoại trừ bản thân trận pháp tỏa bên ngoài, còn có thể mượn nhờ lực lượng bản thân truyền tống trận.

Kể từ đó, mới có thể bảo đảm truyền tống không đáng lo.

Hầu như ngay lúc những tên Hắc Y Vệ vọt tới, bị tu sĩ Ti Luật Cung nơi đây ngăn cản, trong trận pháp lập tức truyền ra âm thanh kinh thiên động địa, âm thanh oanh oanh bộc phát, hơn một trăm đạo thân ảnh, hiển lộ ra ở bên trong!

Phán đoán của Hắc Y Vệ là đúng, nhưng cũng rất sai.

Đúng là có vài chục vạn tu sĩ, thậm chí còn có càng nhiều hơn nữa đang truyền tống tới đây, mà sai chính là luồng truyền tống thứ nhất này, đều là tu sĩ Quy Hư!

Hơn 100 vị Quy Hư phủ xuống, lập tức khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, hư vô bát phương đều trở nên run rẩy, mặt đất cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Bất luận là Hắc Y Vệ hay là Ti Luật Cung, hay là liên quân ngoại tộc, tất cả mọi người nơi đây đều trợn mắt thật to, tâm thần dấy lên chấn động vô cùng lớn.

“Cái này, cái này…”

“Điều này sao có thể?”

“Viện quân nhân tộc!”

Da đầu của toàn bộ Hắc Y Vệ gần như muốn nổ tung, thần sắc từng người hoàn toàn đại biến, trong đầu vang lên tiếng vù vù, cấp tốc rút lui, mà so với bọn họ, tu sĩ Ti Luật Cung lại phấn khởi đến cực hạn.

“Viện quân nhân tộc!”

“Viện quân đã đến!”

“Viện quân cuối cùng đã tới!!”

Có thể nhìn ra gian khổ trong một tháng này từ trong sự kích động của những tu sĩ nhân tộc không phải ở ngoài tiền tuyến, chỉ là ở bên ngoài chiến khu, bọn họ cần phải không ngừng đè xuống tuyệt vọng dâng lên trong nội tâm, mới có thể kiên trì tới giờ.

Lúc này thậm chí có người đã khóc, phát ra tiếng gào thét kích động.

Diêu Vân Tuệ cũng thay đổi sắc mặt, thần sắc cũng xuất hiện một chút hoảng hốt.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ không có viện quân, nàng vốn tưởng rằng trận chiến tranh này, cuối cùng chỉ có tuyệt vọng.

Mà bọn họ ở ngoài chiên khu đã như vậy, có thể tưởng tượng, những chiến sĩ thời khắc ở bên trong sinh tử ngoài tiền tuyến, không lâu về sau, một khắc khi nhìn thấy viện quân tới, trình độ kích động của bọn họ nhất định sẽ hơn tu sĩ nơi đây gấp mười, gấp trăm lần.

Trong nháy mắt tiếp theo, trên truyền tống trận, nhóm các trưởng bối đến từ Khuất Triệu Châu cùng Nghênh Hoàng Châu trong chốc lát bay ra bát phương, có người phất tay quét qua, thiên địa sụp đổ, mấy nghìn Hắc Y Vệ thật giống như là tờ giấy, yếu ớt vô cùng, trực tiếp liền tan vỡ bạo khai, hóa thành vô số đóa hoa máu.

Tựa như dâng lên chúc phúc cho đoàn viện quân đến.

Sau đó, trên trăm vị Quy Hư này khuếch tán ra, kiểm tra truyền tống trận, sau khi bảo đảm bốn phía an toàn, trong sự kích động của tu sĩ đóng giữ bốn phía, trận pháp lần nữa nổ vang.

Rất nhanh, thân ảnh mấy chục vạn đại quân lần nữa phủ xuống.

Sự xuất hiện của bọn họ, kèm theo khí tức hội tụ cùng một chỗ, cuồng bạo tột cùng, khiến cho bầu trời cũng truyền đến những đạo sấm sét nổ mạnh, không ngừng nổ vang truyền ra khắp bốn phương, khiến cho thiên địa vang động.

Vẫn không kết thúc, trong lúc mấy chục vạn đại quân nhanh chóng hội tụ, theo trận pháp lập lòe, lại thêm một nhóm thân ảnh đại quân phủ xuống đến.

Rung thiên hám địa!

Cho đến khi trên trăm vạn đại quân hai Châu xuất hiện, thân ảnh đội trưởng và những người khác cũng phủ xuống nơi đây, mà giờ khắc này trận pháp vẫn còn đang lập lòe tia sáng, hội tụ ra một thân ảnh cuối cùng.

Trong khi thân ảnh ấy đang không ngừng hình thành, tất cả mọi người trên trận pháp đều bị yêu cầu rời khỏi, đội trưởng cũng ở trong đó.

Sau khi toàn bộ trận pháp trống rỗng, trên trăm vạn tu sĩ hai Châu trên bầu trời, dưới sự nghiêm túc của hai vị Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình, từng người theo bản năng ngưng trọng lên, bọn họ nhìn trận pháp, chờ đợi thân ảnh cuối cùng trong đó hội tụ.

Một màn này, cũng làm cho thần sắc của chúng tu Ti Luật Cung bốn phía trở nên nghiêm túc, Diêu Vân Tuệ vốn đang muốn tiến lên nghênh đón và bái kiến cũng dừng bước chân lại, không tự chủ được nhìn về thân ảnh duy nhất trong truyền tống trận kia.

Trong mơ hồ, nàng cảm thấy thân ảnh này có chút nhìn quen mắt.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, khi tia sáng trận pháp lập lòe tới cực hạn, thân ảnh kia cũng nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Hứa Thanh, xuất hiện ở chỗ đó!

Chương 1119: Địa ngục trần gian (5)

Hầu như ngay khi Hứa Thanh xuất hiện, trên trăm vạn tu sĩ bốn phía, lấy hai vị Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình dẫn đầu, chắp tay cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Không nói tiếng nào, chỉ đơn giản cúi đầu.

Nhưng khí thế do trăm vạn người đồng thời cùng cúi đầu hình thành vẫn cực mạnh, khiến cho kinh thiên động địa, khiến cho hoang dã nổ vang, thiên phong vang vọng, bốn phương truyền ra từng tiếng sấm nổ.

Thậm chí giữa vô hình còn có lực lượng vận khí hội tụ.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua hết thảy mọi thứ.

Hắn biết rõ, thân phận Thư lệnh tùy hành thật ra không đảm đương nổi cái cúi đầu này.

Nhưng giờ phút này, hắn đang đại biểu Cung chủ, cho nên hắn miễn cưỡng có thể nhận được những cái cúi đầu này.

Mà càng trọng yếu chính là, tu sĩ Nghênh Hoàng Châu cùng Khuất Triệu Châu, dưới sự trợ giúp của hắn mới được phóng xuất ra, xuất hiện ở nơi đây.

Cho nên, cái cúi đầu này, hắn có thể nhận được!

Hứa Thanh nghiêm nghị chắp tay, cúi đầu đáp lễ.

“Hứa thư lệnh, thay Cung chủ hạ lệnh!” Trên bầu trời, Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu trầm thấp mở miệng.

“Viện quân Nghênh Hoàng Châu và Khuất Triệu Châu, dùng tốc độ cao nhất, đi đến…Tiền tuyến phía Tây!” Hứa Thanh ngẩng đầu, giơ cao lệnh bài Cung chủ, lớn tiếng mở miệng.

“Tuân pháp chỉ!”

Trăm vạn người đồng loạt gầm nhẹ.

Diêu Vân Tuệ đứng yên ở nơi xa, trong đầu nổ vang, thần sắc hoảng hốt, hết thảy mọi thứ trước mắt tựa hồ đều tan biến, chỉ còn lại thân ảnh cao ngất được trên trăm vạn người cúi đầu ở trong trận pháp.

Khắc sâu vào tâm thần.

Viên quân Nghênh Hoàng Châu cùng Khuất Triệu Châu không có lưu lại ở Vũ Điền Châu, một khắc truyền tống ra ngoài, sau khi Hứa Thanh thay Cung chủ hạ lệnh, trăm vạn đại quân liền gào thét di chuyển.

Bay nhanh về tiền tuyến chiến khu phía Tây.

Diêu Vân Tuệ cùng với một đám tu sĩ Ti Luật Cung, bọn họ tự nhiên có chức trách của mình nên không thể đi theo, nhưng lúc này sau khi đại quân đi xa, gợn sóng trong lòng mọi người trong tòa truyền tống trận trăm dặm này vẫn cực lớn như trước, không cách nào tiêu tán.

Nhất là thân ảnh cuối cùng bước ra từ trong Truyền Tống Trận, được hơn trăm vạn tu sĩ mà trong đó có rất nhiều đại tu Quy Hư cúi đầu, đã khắc sâu vào trong lòng của tất cả mọi người ở nơi này.

“Đó chính là Thư lệnh tùy hành của Cung chủ Chấp Kiếm Cung…”

“Hứa Thanh!”

“Nghe nói Hứa Thanh này có chút mâu thuẫn với Diêu hầu.”

Mặc dù tu sĩ Ti Luật Cung không để ý tới Hứa Thanh bằng Chấp Kiếm Cung, nhưng cũng có nghe qua.

Nhất là giai đoạn trước chiến tranh, bởi vì Cung chủ Chấp Kiếm Cung thay chức Quận Trưởng, Hứa Thanh đứng bên cạnh Cung chủ, tự nhiên cũng sẽ được toàn bộ người trong Quận nhìn chăm chú.

Nhưng vô luận như thế nào, cũng xa xa không chấn động bằng một màn vừa xong.

Mà giờ khắc này, cũng có người nhớ tới lời đồn Hứa Thanh và Diêu Vân Tuệ không hợp, vì vậy liền lén lút nhìn Diêu Vân Tuệ.

Diêu Vân Tuệ trầm mặc.

Trong nội tâm của nàng dâng lên từng trận chấn động, từng màn quá khứ đã qua hiện ra rõ mồn một ngay ở trước mắt nàng, sau đó liền hóa thành phức tạp.

Cho đến một lát sau, nàng đè xuống gợn sóng trong lòng, hạ lệnh cho tu sĩ Ti Luật Cung bốn phía.

“Giữ nghiêm truyền tống trận nơi đây!”

Thân phận cùng tu vi, cùng với những gì trải qua trong khoảng thời gian này, khiến cho trên người của Diêu Vân Tuệ có nhiều hơn không ít sự uy nghiêm.

Giờ phút này theo nàng hạ lệnh, mọi người bốn phía riêng phần mình cúi đầu hô vâng, thu hồi gợn sóng dâng lên trong lòng vì viện quân đến.

Nhưng viện quân đến, vẫn khiến cho đáy lòng bọn họ dâng lên một cỗ hy vọng đối với cuộc chiến tranh này.

Hy vọng này giống như ngọn lửa, thiêu đốt Vũ Điền Châu, cũng bốc lên trong Lâm Lan Châu, càng là bắt đầu lập lòe đến bên trong tiền tuyến phía Tây.

Mà giờ khắc này ở tiền tuyến phía Tây, sau khi nhân tộc cùng với Thánh Lan tộc trải qua một trận chiến thông thường trong 13 ngày, song phương đều đang tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục.

Thả mắt nhìn tới, chiến trường lấy một đạo khe rãnh cực lớn ngoài vạn dặm dưới Thiên Lan sơn mạch làm giới hạn, phân cách thành hai bộ phận phân biệt rõ ràng.

Đầu cuối của khe rãnh vạn dặm là Thiên Lan sơn mạch, chỗ đó vốn là cửa vào thứ ba của Lâm Lan Châu.

Bên ngoài khu vực sơn mạch rộng lớn trước kia, lại cách thêm hố sâu Thiên Mục cùng với bình nguyên Cửu Châu, sau đó mới là địa phận của Thánh Lan tộc.

Nhưng giờ phút này đứng từ trên cao nhìn xuống, Thiên Lan sơn mạch giống như một con cự long không cách nào vùng vẫy, nằm ở nơi đó, không chịu khuất phục dốc chút hơi tàn.

Tổng thể có thể nhìn thấy rất nhiều khu vực bị tàn phá, có không ít thân núi sụp xuống, bốc lên từng đám khói đen nồng đậm.

Còn có rất nhiều mảnh vỡ pháp khí tràn ngập khắp bát phương.

Đó chính là dấu vết của chiến tranh.

Nơi đây, vốn là đạo phòng tuyến thứ ba nhân tộc đối kháng Thánh Lan tộc, nhưng vào nửa tháng trước, theo bộ phận pháp bảo Cấm Kỵ Phong Hải Quận tán loạn, nơi đây…Đã bị công phá.

Đại quân nhân tộc phải lui ra phía sau vạn dặm, mượn nhờ Cấm Kỵ võng hình thành lại, thủ vững đạo phòng tuyến thứ tư.

Cho nên giờ phút này trên Thiên Lan sơn mạch không có nhân tộc, có cũng đều là đại quân Thánh Lan tộc mặc áo giáp.

Số lượng cực nhiều, không dưới mấy trăm vạn, thậm chí ở phía sau sơn mạch, nơi mà tầm mắt không cách nào chạm đến, bên trong khu vực lớn như vậy, có thể nhìn thấy có rất nhiều lều vải hành quân.

Trong đó không chỉ là Thánh Lan tộc, còn có cả vô số tộc quần bị nô dịch bên trong Thánh Lan vực.

Chương 1120: Địa ngục trần gian (6)

Về phần bản thân Thiên Lan sơn mạch, đã bị Thánh Lan tộc tiến hành cải tạo trong nửa tháng này, xây dựng vô số công trình, mọc lên trên trăm vạn ngọn tháp nhọn thật cao.

Từng đạo tia chớp chạy từ ngọn tháp, tạo thành một tấm võng tia chớp cực lớn, bao phủ bát phương.

Trong đó thi thoảng lại có tia chớp bị dẫn dắt bay lên trên không, chui vào bên trong bầu trời, truyền ra từng trận thiên lôi nổ vang đinh tai nhức óc, cũng khiến cho mây mù đen nhánh ở bên trên phân rõ giới hạn, lộ ra những vật thật lớn như ẩn như hiện ở trong mây mù trên trời.

Những thứ quái vật khổng lồ này, từng cái đều lớn khoảng một trượng, bộ dạng thống nhất đều là hình thoi, ở giữa tồn tại một con mắt màu đỏ.

Số lượng không dưới mười vạn.

Chúng nó tồn tại ở bên trong đám mây mù vô biên vô hạn trên bầu trời, trải khắp ở trên tiền tuyến chiến trường, tản ra từng trận uy áp kinh khủng, đồng thời cũng có từng trận âm thanh ông ông vận hành giống như thú lớn gào thét, liên tục vang vọng.

Những nơi âm thanh đi qua, hư vô vặn vẹo, bát phương mơ hồ, tựa như Thần Linh lẩm bẩm.

Những thứ này, chính là pháp khí chiến tranh mà Hắc Thiên tộc cung cấp cho Thánh Lan tộc.

Âm thanh mà chúng nó phát ra có thể phá hủy tâm thần, uy áp chúng nó tràn ra có thể nghiền nát máu thịt, pháp thuật chúng nó phóng xuất ra có thể khiến bát phương tan vỡ.

Mà thứ nguy hiểm nhất, chính là Thu Cát Giả mà chúng nó tràn ra.

Đó là một loại tồn tại kỳ dị không nhìn thấy cũng không cách nào cảm giác được, chúng nó qua lại bên trên chiến trường, tựa như sứ giả tử vong vác theo liêm đao, tạo thành thương vong cực lớn đối với nhân tộc.

Bọn nó ra tay, không hề đơn giản chỉ là những binh sĩ chiến đấu, còn bao hàm thêm cả việc phóng thích xâm nhập.

Dị chất tràn ra từ trên người bọn chúng khác với cấm khu và cấm địa.

Đó là một loại ô nhiễm nghiêm trọng chuyên môn nhằm vào nhân tộc.

Nhân tộc trong phạm vi Thu Cát Giả thường thường không ra tay mấy lần, thân thể sẽ trở nên héo rũ, cuối cùng dị hoá trong cơ thể bộc phát, biến thành thú vật dị hoá đánh mất thần trí.

Mà những thứ này, chỉ là một trong thủ đoạn chiến tranh của Thánh Lan tộc.

Bầu trời chiến trường là màu đen, hiện ra âm trầm, hóa thành áp lực, còn có từng bông tuyết màu đen rơi xuống.

Những bông tuyết này, là một loại thủ đoạn khác của Thánh Lan tộc.

Chúng nó chợt nhìn là tuyết, nhưng nếu như cẩn thận nhìn kỹ liền có thể phát hiện, trên vô số những bông tuyết này, mỗi một bông đều mọc ra bàn tay bàn chân nho nhỏ, còn có gương mặt dữ tợn.

Chúng nó không chỗ nào không có, có thể tự mình tạo thành pháp thuật, cũng có thể tổ hợp với nhau cùng một chỗ hóa thành thần thông, bọn chúng lan tràn ở trên chiến trường, nếu như bị nhân tộc hô hấp hít vào, hay là nhiễm ở trên người, liền sẽ trở thành kịch độc.

Mà bọn nó còn có sự biến hóa vô tận, thậm chí còn có thể hóa thành vũ khí trong tay tu sĩ Thánh Lan tộc.

Rất khó lòng phòng bị.

Trong mây mù có pháp khí hình thoi, dưới mây mù trôi nổi vô số những bông tuyết màu đen.

Nhưng những thứ này vẫn không phải là toàn bộ.

Mặt đất, còn bị Thánh Lan tộc hoạt hoá.

Vô số bùn đất và thi hài hội tụ, tạo thành từng con Đoạn Thủ cực lớn, hành tẩu trên mặt đất.

Mà mỗi một con Đoạn Thủ xuất hiện, đại địa chỗ đó đều sẽ lõm xuống một bộ phận, bị bông tuyết màu đen nhanh chóng nhồi vào.

Những con Đoạn Thủ đứt tay trên đại địa, cũng cầm lấy khóa sắt màu đen.

Số lượng khóa sắt vô tận, lan tràn đến trên bầu trời, xuyên qua mây mù, hội tụ đến phía trên mây mù.

Nơi cuối cùng phía trên mây mù trên bầu trời, tồn tại một cái vòng xoáy màu đen thật lớn.

Vòng xoáy này thoạt nhìn tựa như là một mặt trời vậy, ầm ầm chuyển động, toàn bộ khóa sắt từ mặt đất lan tràn đến, đều xâm nhập vào bên trong vòng xoáy màu đen này.

Theo Đoạn Thủ trên mặt đất kéo, những sợi khóa sắt truyền ra âm thanh rào rào, tựa như có một tồn tại càng thêm kinh thêm khủng đang từ từ bị lôi ra.

Từng trận khí tức tanh tưởi khuếch tán ra từ bên trong cái vòng xoáy màu đen này, hợp thành càng nhiều mây đen hơn nữa, tạo thành bông tuyết màu đen càng đậm liên tục bay xuống.

Lúc này đại quân Nghênh Hoàng Châu cùng với Khuất Triệu Châu cũng đã tới gần khu vực tiền tuyến, bọn họ hướng về bộ chỉ huy tiền tuyến truyền chờ lệnh, trong lúc chờ đợi pháp chỉ cho phép tiến gần, chiến trường Thánh Lan tộc mà bọn họ nhìn thấy, chính là như thế này.

Hứa Thanh đang ở phía trước đại quân, nhìn hết thảy mọi thứ xa xa, trong lòng dâng lên gợn sóng cực lớn, đồng thời hắn cũng chú ý tới vô số thi hài trên chiến trường.

Núi thây biển máu, hài cốt như rừng.

Hứa Thanh cả đời này giết chóc vô số, nhưng coi như là hắn, sau khi nhìn thấy chiến trường, cũng bị tất cả mọi thứ ở nơi này khiến cho chấn động.

Rất nhiều, cực nhiều, thi hài….

Hầu như hơn phân nửa đều không thể hợp lại, khắp nơi trong tầm mắt đều là máu thịt, hơi ngửi liền có thể ngửi thấy một mùi tanh tưởi tràn ngập.

Chiến tranh, tựu như cối xay thiên địa, nghiền ép xuống dưới, vạn vật chúng sinh ở bên trong đều khó tránh khỏi số phận bị nghiền nát.

Trong trí nhớ của Hứa Thanh, Tam Linh Trấn Đạo Sơn đã là địa ngục nhân gian, nhưng nếu như so sánh nó với nơi đây, liền cảm thấy không hề có ý nghĩa.

Nơi đây, mới thật sự là địa ngục trần gian.

Đội trưởng và đám người bên cạnh cũng đang nhìn về chiến trường phía xa, tất cả đều nhao nhao trầm mặc.

Chương 1121: Đây là thế giới ăn thịt người (1)

Mãi đến hồi lâu, Hứa Thanh mới chuyển tầm nhìn của mình tới phòng tuyến của nhân tộc trên chiến trường.

Một đạo lưới lớn màu vàng kết nối giữa thiên với địa, tựa như một tấm màn lớn cắt ngang trên chiến trường.

Bất kể là bầu trời hay là đại địa, hay là hết thảy thủ đoạn của Thánh Lan tộc, đều bị tấm lưới lớn màu vàng này ngăn cản ở bên ngoài đạo phòng tuyến thứ tư của nhân tộc.

Tấm lưới lớn màu vàng vô cùng mênh mông rộng lớn, chẳng những kết nối thiên địa cao thấp, còn lan tràn đến vô tận phạm vi hai bên.

Nếu như có một đôi mắt có thể nhìn thấy toàn bộ biên giới Phong Hải Quận, liền có thể nhìn thấy phạm vi của nó lớn như thế nào, nối liên tiếp tới chiến trường phía Bắc, đồng thời cũng bao trùm toàn bộ Phong Hải Quận cùng với những địa phương giáp giới cùng Thánh Lan tộc.

Mà ở nơi đây, bên trong lưới lớn màu vàng, trên khe rãnh phòng tuyến thứ tư nhân tộc đã lập ra từ sớm, xây dựng vô số phòng ngự, rất nhiều lều vải hành quân, lan tràn ở khắp nơi này.

Vô số tu sĩ nhân tộc, trên người từng người đều mang theo vẻ cực kỳ mỏi mệt, đang không ngừng xây dựng và bảo vệ từng dãy gai sắc giống như pháp khí chiến tranh, vô biên vô hạn gai sắc dựng thẳng lên ở biên giới khe rãnh, chỉ về phía Thánh Lan tộc.

Số lượng hơn mấy chục vạn, bây giờ đều đang lập lòe, khiến cho hư vô phía trước trở nên vặn vẹo, thậm chí còn xuất hiện từng đạo vết nứt không gian, còn có âm thanh oanh oanh đinh tai nhức óc không ngừng vang vọng.

Đây không phải là âm thanh bộc phát, mà là âm thanh đang súc thế.

Khi chúng nó bộc phát, không phải là loại pháp thuật mà mắt thường có thể thấy được, mà là một loại lực lượng âm phù chuyên môn tạo thành đối kháng với những bông tuyết màu đen.

Một khi toàn diện mở ra, có thể trong trình độ lớn nhất khiến cho những bông tuyết màu đen của Thánh Lan tộc mất đi năng lực tổ hợp cùng một chỗ, cũng bị hòa tan từ sớm.

Mà trong đây không chỗ nào là không có nổ vang, đây cũng là trạng thái bình thường của tiền tuyến.

Mà ở bên trong tấm màn lớn màu vàng, có mấy trăm tu sĩ Quy Hư đang khoanh chân ngồi, bọn họ là người điều khiển pháp bảo Cấm Ky, mượn nhờ lực lượng của pháp bảo Cấm Kỵ để hình thành quấy nhiễu đối với pháp khí hình thoi của Thánh Lan tộc, có tính nhắm vào đối kháng với những pháp khí hình thoi kia.

Đồng thời cũng kiêm việc ký hiệu đánh dấu đám Thu Cát Giả kia, truyền nhiệm vụ cho tu sĩ đi trọng điểm chém giết.

Trừ bên ngoài những cái này ra, còn có thể nhìn thấy bên trên tất cả vùng đất, còn có vô số cỗ khôi lỗi chiến tranh cao lớn vô cùng.

Những cỗ khôi lỗi này mang đặc thù của nhân tộc, bất luận một cỗ nào cũng đều giống như một ngọn núi vậy, chúng nó đứng ở mọi chỗ trên trận pháp, muốn sử dụng một cỗ thì đều cần rất nhiều tu sĩ cùng nhau triển khai, tất nhiên uy lực không hề tầm thường.

Mà thứ kinh tâm động phách cuối cùng, chính là chín chuôi Đế Kiếm cực lớn!

Chín chuôi kiếm lớn cao cùng với trời, đứng sừng sững giữa thiên địa.

Chúng nó tràn ra uy nghiêm vô thượng, đồng thời cũng bộc phát ra uy hiếp kinh tâm động phách, nếu như cẩn thận nhìn, có thể thấy chín chuôi Đế Kiếm này rõ ràng là do vô số Đế Kiếm hội tụ mà thành.

Chúng nó có thể uy hiếp tổng thể, cũng có thể phân tán ra, chính là ngọn mâu sắc bén của nhân tộc trong trận chiến tranh này.

Mà ở trên bầu trời, còn có một đạo chuông cực lớn.

Đạo chuông này, là một khắc khi Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải

Quận xây dựng thành công, được tổng bộ Chấp Kiếm ở Hoàng Đô ban cho.

Vốn được treo ở bên trong Chấp Kiếm Cung, nhưng bây giờ lại được đặt trên chiến trường, bởi vì bản thân nó là chí bảo của Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận, đều là lực lượng nội tình của Chấp Kiếm Cung giống như Hình Ngục Ti.

Tác dụng của nó không những có thể đối kháng bên ngoài, mà còn có thể trợ giúp đối với bên trong phe mình.

Tiếng chuông vang ra bên ngoài, có thể công sát bát phương, còn đối với người bên trong thì có tác dụng khiến mọi người thức tỉnh.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy bốn phía đạo chuông cực lớn rõ ràng tồn tại hơn mười vạn chiếc quan tài thanh đồng, trên mỗi một chiếc quan tài, đều được vẽ tầng tầng phong ấn.

Nằm, không phải người chết.

Là người sống!

Trong bọn họ có nam có nữ, có già có trẻ, bọn họ chính là người dưỡng kiếm được Chấp Kiếm Cung chuyên môn chuẩn bị cho chiến tranh trong nhiều năm qua!

Phần lớn bọn họ đều là người từ trong năm tháng rất lâu trước kia, sinh sống trong thời điểm tương đối hòa bình, cho nên vào một khắc dầu hết đèn tắt vẫn không chém ra Đế Kiếm của mình, thế nên bọn họ thỉnh nguyện dùng bí pháp ngủ say, dung nhập Đế Kiếm vào sinh mệnh.

Chỉ chờ một khắc khi thức tỉnh, chém xuống một kiếm đã uẩn dưỡng bằng cả sinh mệnh của bản thân.

Còn có rất nhiều người tự biết tu vi của mình đã đến bước cuối cùng, cho nên cam nguyện ngủ say vì Phong Hải Quận, dung nhập sinh mệnh để dưỡng kiếm.

Mỗi người bọn họ đều biết, một khắc mình thức tỉnh, nhất định là thời điểm Phong Hải Quận gặp nguy hiểm nhất.

Mà bây giờ, bên trong hơn mười vạn chiếc quan tài này, đã có ba thành quan tài trống rỗng.

Chấp Kiếm giả trong đó, đã được thức tỉnh trong trận chiến lúc trước, khi xuất hiện liền không chút do dự, chém ra một kiếm cuối cùng do sinh mệnh bản thân dưỡng thành.

Giờ phút này, sau khi hết thảy mọi thứ ở đây chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, bên trong đạo phòng tuyến thứ tư của Phong Hải Quận bay ra hơn mười đạo thân ảnh, đi thẳng đến chỗ một đoàn người Hứa Thanh.

Không lâu sau đám người đến tới gần, người dẫn đầu chính là phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung.

Phó Cung chủ tự mình đến đây nghênh đón, cũng đã nói rõ thái độ.

Trên khuôn mặt của phó Cung chủ mang theo mệt mỏi và kích động, đối với đại tu cấp độ này mà nói, không hề thấy nhiều loại chấn động cảm xúc như thế này.

Khổng Tường Long cũng ở bên trong đám người, trên người của y cũng có thương tích, cảm xúc rất là sa sút, chỉ có lúc nhìn đến Hứa Thanh mới miễn cưỡng nở một nụ cười.

Chương 1122: Đây là thế giới ăn thịt người (2)

Hứa Thanh nhìn thấy một màn này, đáy lòng trầm xuống, dâng lên một dự cảm xấu.

Nhưng lúc này không phải thời điểm hỏi thăm, phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung nhanh chóng bay tới gần, sau đó truyền ra lời nói vang vọng.

“Minh Ất huynh, Cộng Trạch huynh!”

Đại trưởng lão Chấp Kiếm Đình của Nghênh Hoàng Châu cùng Khuất Triệu Châu cũng đều nhanh chóng đi ra, cúi đầu về phía phó Cung chủ.

“Các ngươi tới kịp thời, vô cùng kịp thời!” Phó Cung chủ hít sâu, đè xuống kích động trong lòng, lập tức mở miệng.

“Cung chủ có lệnh!”

“Toàn bộ tu sĩ Quy Hư ở Khuất Triệu Châu cùng Nghênh Hoàng Châu, cùng với người phụ trách các tông, lập tức đi đến lều lớn, Cung chủ triệu kiến!”

“Những người còn lại tản ra xung quanh, cắm trại ngay tại chỗ, chờ đợi an bài tiếp theo.”

“Mời!”

Phó Cung chủ chắp tay, trùng trùng điệp điệp cúi đầu về phía nhân tộc hai Châu, sau đó đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh, bên trong lộ ra quang mang kỳ dị, thần sắc hiện ra nồng đậm tán thưởng.

“Hứa thư lệnh, ngươi cũng theo ta tiến đến.”

Hứa Thanh nghiêm nghị hô vâng.

Một đoàn người không hề lãng phí thời gian, lập tức rời đi theo phó Cung chủ.

Trước khi đi, Hứa Thanh quay lại liếc mắt nhìn đội trưởng.

Bây giờ thân thể đội trưởng đã lớn đến trình độ giống như đứa trẻ bảy tám tuổi, đứng bên cạnh một vị chấp sự tu vi Linh Tàng của Chấp Kiếm Đình, tựa như một đồng tử.

Chú ý thấy ánh mắt Hứa Thanh, đội trưởng liền phất tay về phía Hứa Thanh, ý bảo sau đó sẽ đi tìm Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu rồi nhanh chóng bước theo mọi người, rất nhanh đã đến bên trong phòng tuyến Phong Hải Quận.

Một đường đi theo vào nơi đây, Hứa Thanh nhìn thấy vô số tu sĩ nhân tộc bị thương.

Chiến sĩ trên tiền tuyến hiển nhiên đều đã biết viện quân hai Châu đã đến, cho nên hầu như ngay khi một đoàn người Hứa Thanh bước vào khu vực phòng tuyến, một cái chớp mắt liền có vô số tu sĩ nhân tộc đi ra khỏi lều vải của mình, trong mắt mang theo vẻ kích động, đưa mắt nhìn về phía đám người Hứa Thanh.

Trong này có đệ tử các tông, có tán tu, cũng có Chấp Kiếm Giả, thương thế có nhẹ có nặng, nhưng một khắc nhìn tới, đều chắp tay cúi đầu về phía đám người Hứa Thanh.

Từ lúc giao chiến cho đến bây giờ, sự thê thảm của bọn họ, nỗi thống khổ trong lòng bọn họ, sự mỏi mệt của bọn họ, đã vô cùng nồng đậm, nhưng bọn họ vẫn không hề tuyệt vọng như trước, chỉ là bọn họ khát vọng muốn trông thấy hy vọng.

Mà giờ phút này, hy vọng …đã xuất hiện!

Từ trong ánh mắt của những tu sĩ nhân tộc này, Hứa Thanh có thể cảm nhận được tâm tình của bọn họ, mà trong khi liên tục đi về phía trước, hắn cũng thấy được càng nhiều chiến sĩ tiền tuyến hơn nữa.

Những người này ngay từ đầu có trầm mặc có lạnh lùng, có đắng chát có sát ý khó tiêu, trong mắt đỏ thẫm, nhưng sau khi chú ý thấy bọn họ, đều hóa thành kích động và phấn khởi.

Còn có một số vị Chấp Kiếm Giả của Chấp Kiếm Cung, hai người đạo lữ Trần Đình Hào cũng ở trong này.

Thương thế bọn họ không nhẹ, sau khi trông thấy Hứa Thanh, Trần Đình Hào nở nụ cười, đạo lữ của gã đang ôn nhu băng bó miệng vết thương cho gã, sau khi chú ý thấy Hứa Thanh cũng mỉm cười.

Nhưng bọn họ không nói lời nào, bởi vì càng tới gần phòng tuyến, tiếng nổ vang ở nơi đây cũng càng lúc càng lớn hơn, lực lượng sóng âm đinh tai nhức óc đến từ vô số pháp khí gai sắc cũng tràn ngập khắp bốn phương.

Hứa Thanh gật đầu, hắn nhìn thấy thương thế của Trần Đình Hào tuy nặng, nhưng cũng đang khôi phục, đáy lòng hơi thả lỏng.

Trong lòng Hứa Thanh rất có hảo cảm đối với hai người này, bởi vì lúc vừa tới Quận Đô, bọn họ chẳng những nhiệt tâm cáo tri cho hắn rất nhiều tin tức, vả lại lúc hắn trong Ti Luật Cung còn từng đứng về phía hắn.

Vì vậy Hứa Thanh cũng nhìn bọn họ lâu hơn một chút, sau đó mới thu hồi ánh mắt.

Trong khi đi về phía trước, dưới sự dẫn dắt của phó Cung chủ, một đoàn người bọn họ rất nhanh liền tới trước soái trướng nằm ở biên giới khe rãnh.

Nơi đây, chính là bộ chỉ huy của tiền tuyến.

Mấy trăm vị thân vệ thủ hộ, đồng thời còn có từng Chấp Kiếm Giả văn chức nghiêm túc chờ đợi, mỗi khi trong soái trướng truyền ra pháp chỉ, bọn họ cũng sẽ lập tức nghe lệnh, ghi chép và an bài cùng với giám sát chấp hành.

“Kêu quân đoàn thứ bảy lập tức đến trước tiền tuyến, tập trung chú ý bất luận cử động biến hóa nào của Thánh Lan tộc cho ta!”

“An bài quân đoàn thứ chín xé lẻ ra, chia thành tốp nhỏ, thử tiến vào khu vực chiến trường, sưu tập số liệu biến hóa của bông tuyết màu đen!”

“Mặt khác, an bài tiểu đội Hình Ngục Ti, ra ngoài tìm giết hết Hắc Y Vệ lẻn vào phía sau, xây dựng phòng tuyến thứ năm, không thể bị phá hư!”

Trong soái trướng không ngừng truyền ra giọng nói nghiêm túc của Cung chủ, ngoài trướng, mọi người tuân lệnh, sau đó lập tức bắt đầu chấp hành.

Trong mắt Hứa Thanh vẻ xem xét, bản năng đảo qua những văn chức Chấp Kiếm Giả này.

Mà những văn chức Chấp Kiếm Giả nơi đây, cũng đều chú ý tới Hứa Thanh, riêng phần mình sững sờ, sau đó trong mắt đều lộ ra vẻ tôn kính, trong lúc tiếp nhận pháp chỉ đi chấp hành, lúc đi ngang qua bên người Hứa Thanh, tất cả đều hơi xoay người về phía hắn.

Thân phận cùng chức trách của bọn họ, cùng với hiệu suất thi hành mệnh lệnh, cho phép bọn họ ở trong đa số khu vực tiền tuyến không cần phải làm như thế.

Nhưng mà lúc đối mặt với Hứa Thanh, bọn họ nhất định phải như vậy.

Bởi vì bọn họ đều là người của Thư Lệnh ti, vào lúc giai đoạn trù bị chiến tranh, sau khi Hứa Thanh thành lập Thư Lệnh ti, đã đưa nhóm người đầu tiên dưới trướng tới chiến trường.

Lúc trước mặc dù Hứa Thanh không tới chiến trường, nhưng phần lớn người của Thư Lệnh ti cũng đi theo đại quân.

Hứa Thanh khẽ gật đầu, ý bảo bọn họ nhanh chóng đi xử lý công việc, những đệ tử Thư Lệnh ti nhao nhao rời đi, phó Cung chủ bước nhanh về phía trước, sau khi tới ngoài trướng liền cung kính mở miệng.

“Cung chủ, toàn bộ Quy Hư cùng với những người phụ trách các tông của Nghênh Hoàng Châu cùng Khuất Triệu Châu đã đến.”

“Vào đi!” Trong đại trướng truyền ra giọng nói uy nghiêm của Cung chủ.

Chương 1123: Đây là thế giới ăn thịt người (3)

Ngoài trướng, thần sắc một đám Quy Hư đều trở nên nghiêm nghị, lần lượt đi vào bên trong lều vải.

Rất nhanh, ngoại trừ những thân vệ thủ hộ ngoài lều lớn, nơi này cũng chỉ còn lại có Hứa Thanh cùng với đám người Khổng Tường Long.

Trong lúc chờ đợi ở nơi này, Hứa Thanh nhìn qua Khổng Tường Long vẻ mặt tiều tụy có chút thất thần.

“Khổng đại ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hứa Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Dạ Linh...Chết rồi.” Khổng Tường Long trầm thấp mở miệng, trong giọng nói mang theo nỗi bi thương, còn có cơn đắng chát, khuôn mặt tiều tụy đã mất đi vẻ sáng bóng.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn biết rõ Dạ Linh rất thích Khổng Tường Long.

“Trước khi chết, nàng nói cho ta biết, nàng thích ta... . .”

Thân thể Khổng Tường Long có chút run rẩy, vươn tay túm bờ vai Hứa Thanh, đôi mắt đỏ lên, cánh tay run rẩy.

“Hứa Thanh, ta rất khó chịu.”

Khổng Tường Long nói, đôi mắt càng trở nên đỏ hơn, cuối cùng nhắm nghiền cả hai mắt lại.

Hứa Thanh trầm mặc, mặc kệ Khổng Tường Long nắm lấy bờ vai của mình.

Sinh ly tử biệt, hắn cũng không phải mới trải qua một lần, cho nên hắn có thể hiểu được loại cảm giác này, đó là một loại cảm thụ không chân thực, không cách nào quen thuộc, cũng không thể quen được.

Điều hắn có thể làm, chỉ là đứng bên cạnh Khổng Tường Long, trong lúc Khổng Tường Long run rẩy, đưa cho y một bầu rượu.

Khổng Tường Long tiếp nhận bầu rượu, uống một ngụm lớn, sau đó thì thào nói nhỏ.

“Hóa ra rượu, cũng có lúc không có tư vị.”

Khổng Tường Long buông lỏng bàn tay nắm lấy bờ vai Hứa Thanh, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau đó quay người rời đi.

Y tới đây, là vì áp lực trong lòng, nghe nói Hứa Thanh đến liền đi đến đây xem.

Hứa Thanh trầm mặc.

Trước mắt hắn hiện ra cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Linh trong Chấp Kiếm Cung.

Thiếu nữ ăn hạt dưa máu thịt kia nói cho hắn biết, có thể đi tới Thái Hư Hóa Yêu tông để học tập Hóa Yêu Quyết, bất cứ lúc nào, trong mắt thiếu nữ kia cũng đều chỉ có Khổng Tường Long.

Hồi lâu sau, Hứa Thanh than nhẹ.

“Đây là một thế giới ăn thịt người.” Hứa Thanh thì thào, tâm tình phức tạp.

Một lát sau, theo những tu sĩ Quy Hư liên tục đi ra khỏi lều vải, sau khi Huyết Luyện Tử cùng hai vị Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình cũng đều lần lượt tuân lệnh rời đi, lúc này bên trong lều vải lại truyền ra giọng nói của Cung chủ.

“Hứa Thanh, ngươi vào đi.”

Hứa Thanh giữ vững tinh thần, đi tới, bước vào trong lều lớn.

Một khắc đi vào, hắn nhìn thấy Cung chủ ngồi ngay ngắn phía trước, cũng nhìn thấy bên trong lều vải có một cái sa bàn thật lớn do pháp thuật hình thành.

Bản đồ sa bàn này, phác hoạ cực kỳ nguyên vẹn toàn bộ tiền tuyến phía Tây, có thể nhìn thấy Thiên Lan sơn mạch ở, chỉ là một bộ phận của đạo phòng tuyến này.

Đạo phòng tuyến này kéo dài từ trên dưới trái phải, lan tràn toàn bộ phía Tây, kết nối cùng tiền tuyến phía Bắc, phạm vi cực lớn.

Đây cũng là việc tất nhiên, dẫu sao đây cũng là một trận chiến tranh quy mô cực lớn.

Mà vị trí này tuy chỉ là tổng thể của một bộ phận phòng tuyến, nhưng Cung chủ lại lựa chọn đặt bộ chỉ huy ở đây, có thể nghĩ nơi này chính là hạch tâm của phòng tuyến.

Hứa Thanh hít sâu, dịch chuyển ánh mắt khỏi sa bàn, nhìn tới Cung chủ.

Cung chủ rõ ràng tiều tụy hơn nhiều so với lúc trước, trong mắt đều là tơ máu, vả lại trên người còn có thương thế, một thân áo giáp Hứa Thanh mặc giúp Cung chủ lúc trước vẫn còn ở trên người như cũ, giống như chưa bao giờ cởi ra.

Mà sát khí, lại càng nồng đậm hơn nhiều so với trước.

Giờ phút này Cung chủ ngồi ở chỗ kia, cho Hứa Thanh cảm giác tựa như một con hung thú tuyệt thế, hội tụ toàn bộ khí thế của đại quân trên thân, giống như thời khắc có thể cắn xé nuốt người, khiến cho người ta theo bản năng nổi lên cảm giác hãi hùng khiếp vía.

“Bái kiến Cung chủ.” Hứa Thanh biểu cảm nghiêm túc, chắp tay cúi đầu.

(Bản dịch này đăng duy nhất ở B.ạch Ng.ọc Sá.ch .vip , vui lòng không sao chép)

“Hứa Thanh, vật tư ngươi đưa tới lúc trước, ta đã nhận được.”

Cung chủ ngóng nhìn Hứa Thanh, hình như muốn thu liễm sát khí trên người, nhưng vận khí của đại quân hội tụ, khiến cho y không thể tùy tiện tản đi một thân huyết sát, cho nên y chỉ cố gắng làm cho biểu cảm của mình ôn hòa hơn một chút, trong mắt cũng lộ ra nồng đậm tán thưởng.

“Ta cũng đã biết nguyên nhân mà binh lực của hai Châu có thể hội tụ, lần này, ngươi lập rất nhiều đại công!”

Hứa Thanh cúi đầu, bình tĩnh mở miệng.

“Đây là việc ty chức phải làm, mặt khác, bên phía Triêu Hà Sơn, ta … .”

Hứa Thanh vừa nói đến đây, không đợi hắn nói xong, bầu trời bên ngoài đột nhiên biến sắc, tựa như vật đổi sao rời, địa phát sát cơ, kịch liệt rung động lắc lư, dường như long xà rời đất.

Càng có từng trận tiếng thét đến từ tu sĩ Thánh Lan tộc vang vọng bên trong thiên địa.

Sau khi tạm thời nghỉ ngơi và khôi phục, chiến tranh, lần nữa bộc phát!

Sát cơ như gió lớn từ phương hướng Thiên Lan sơn mạch thổi tới, oanh kích tới trên tấm lưới lớn Cấm Kỵ của Phong Hải Quận.

Lưới lớn màu vàng lập tức rung động lắc lư, phát ra từng đạo ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Gió lớn ẩn chứa cuồng bạo, quét ngang khe rãnh phòng tuyến, gào thét lướt qua khắp mọi căn lều bên ngoài của nhân tộc Phong Hải Quận, khiến cho vô số lều vải hành quân lắc lư kịch liệt.

Cũng thổi vào ngoài lều lớn của Cung chủ, thổi bay tấm vải che trước trướng, khiến cho tấm vải cấp tốc hất vào phía trong, lộ ra bầu trời tràn ngập mây đen cùng với vô số tia chớp xuất hiện ở phía chân trời bên ngoài.

Ầm!

Đại địa và bầu trời đồng thời truyền ra tiếng nổ mạnh.

Tóc Hứa Thanh theo gió bay lên, tâm thần đồng bộ cùng với tóc, đều mang theo gợn sóng kịch liệt.

Trên chiến trường, âm thanh gào thét giống như vô số thú lớn kêu gào, siêu việt thiên lôi, như là chuông lớn, vang vọng khắp bát phương.

Chương 1124: Đây là thế giới ăn thịt người (4)

Cung chủ mặt không cảm xúc, nhưng ngay thời khắc này sát khí trên người y càng thêm nồng đậm, dẫn động thiên địa biến sắc, cuối cùng đứng lên, ném cho Hứa Thanh một khối ngọc giản rồi đi ra ngoài lều lớn.

“Bên trong ngọc giản này ghi chép một chút tin tức về Thánh Lan tộc trên chiến trường, ngươi lui xuống cầm lấy nghiên cứu trước, cho ngươi thời gian một ngày, mau chóng quen thuộc chiến trường.”

“Đây chỉ là cuộc chiến thông thường, xa xa không đạt đến trình độ đại chiến, làm cách nào để quen thuộc và đúng mực trong đó, chính ngươi tự mình nắm chắc.”

“Tóm lại bắt đầu từ ngày mai, ngươi sẽ trở về bản chức của mình, tiếp nhận trách nhiệm thư lệnh!”

Nghe cung chủ nói xong, Hứa Thanh lập tức lớn tiếng hô vâng.

Cung chủ gật đầu rồi đi ra khỏi lều lớn, mà giờ phút này bên ngoài trướng, toàn bộ đệ tử Thư Lệnh ti đều đã trở về, nghiêm nghị mà đứng, chờ đợi truyền lệnh.

Hứa Thanh đứng sau lưng Cung chủ, ngóng nhìn về chiến trường nơi xa xăm, ngoại trừ vô số biến hóa kỳ dị trên bầu trời, hắn cũng nhìn thấy tu sĩ Thánh Lan tộc như biển đang không ngừng gào thét vọt tới giữa thiên địa.

Một bộ phận những tu sĩ này bay ở trên trời, bộ phận nhanh chóng chạy trên mặt đất, đều mặc áo giáp, trên người sát cơ mãnh liệt.

Mà trong đội hình của bọn họ cũng có từng con Đoạn Thủ cực lớn ở trung tâm, chia làm một số trận hình, phô thiên cái địa.

Rất nhanh từng đạo pháp chỉ từ trong miệng Cung chủ truyền ra, đại quân nhân tộc Phong Hải Quận tựu giống như một con hung thú từ trong chợp mắt thức tỉnh, vào thời khắc này bỗng mở mắt ra, bắt đầu phản kích.

Hứa Thanh cũng chắp tay rời đi, hắn biết rõ, đối với người vừa mới đến chiến trường như hắn mà nói, hắn không hề biết gì về ưu khuyết cùng với tiết tấu chiến tranh ở nơi này.

Mà chức vị thư lệnh cũng không phải đơn giản như vậy, tùy tiện liền có thể khống chế, dẫu sao ngoại trừ truyền lệnh ra bên ngoài, còn cần phải giám sát trình độ hoàn thành, cùng với phân tích tổng hợp tin tức từ sớm.

Điều này cần phải nắm giữ thật rõ đối với chiến trận mới có thể làm được.

Trên thực tế thì thời gian một ngày là không đủ.

Cho dù là bên trong ngọc giản Cung chủ cấp cho có ghi chép tin tức về Thánh Lan tộc trên chiến trường, nhưng vẫn là chưa đủ.

Cho nên, vì để cho chính mình mau chóng quen thuộc chiến trường, hắn phải tìm được một vị trí có thể quan sát rõ chiến trường, xem xét một trận chiến tranh này ở góc nhìn vĩ mô, đồng thời vị trí này cũng phải thời khắc khiến cho hắn có thể trực tiếp đạp tới chiến trường, nhận thức chi tiết của cả nhân tộc cùng Thánh Lan tộc ở cả góc độ vi mô.

Mặc dù ở lại bên cạnh Cung chủ phù hợp điều kiện thứ nhất, nhưng chỗ Cung chủ là vị trí hạch tâm, không thích hợp lập tức vào chiến trường, cho dù muốn đi cũng cần xin chỉ thị, vô cùng bị động và rườm rà.

Vì vậy trong lúc thiên địa đang nổ vang, chiến tranh kinh thiên động địa bộc phát, Hứa Thanh nhìn qua khắp bốn phương, tìm kiếm vị trí phù hợp với điều kiện, cuối cùng liền chú ý đến từng đống khôi lỗi cực lớn bỏ đi chồng chất như núi gần tiền tuyến.

Khôi lỗi chiến tranh của Phong Hải Quận, mỗi một cỗ đều là do rất nhiều tu sĩ khu động, ngày bình thường tồn tại ở mặt đất, bên trên bố trí từng tòa trận pháp, khiến cho chúng nó thời khắc bảo trì trạng thái đỉnh phong.

Nhưng cũng có rất nhiều khôi lỗi đã bị hỏng đến mức không cách nào tu sửa được nữa, chỉ có thể xếp chồng chất ở một chỗ, dùng để tách ra linh kiện để sửa chữa thay thế cho những khôi lỗi khác, đồng thời cũng có thể trở thành một bộ phận che chắn.

Mặt khác vào thời khắc mấu chốt, còn có thể làm đầu nguồn, ném ra bên ngoài để phát nổ.

Nhìn thân núi do đống khôi lỗi hỏng chồng chất hình thành, Hứa Thanh nhanh chóng tới gần.

Lúc này đang là thời điểm giao chiến, nơi đây không có nhiều người trông coi, chỉ có một lão đầu què chân đang ngồi ở chỗ kia, nhìn qua chiến trường với thần sắc chết lặng.

Hứa Thanh đến, mặc dù đưa tới sự chú ý của lão, nhưng lão chỉ có ánh mắt vô thần nhìn qua, không có để ý tới.

Hứa Thanh cũng không nhiều lời, sau khi đi đến, hắn liền nhảy dựng lên, đạp lên trên những cỗ khôi lỗi đã hỏng, trực tiếp đi đến trên đỉnh.

Đứng ở trên đỉnh, hắn lấy ra ngọc giản Cung chủ đưa cho, vừa tra xét vừa nhìn về phía chiến trường.

Vị trí này tương đối cao, có thể để cho Hứa Thanh nhìn toàn bộ chiến trường càng thêm rõ ràng.

Giờ phút này bên ngoài tấm lưới lớn màu vàng, từ chiến trường không ngừng truyền ra tiếng nổ vang ngập trời.

Trên màn trời, pháp khí hình thoi cực lớn đến từ Thánh Lan tộc đang không ngừng truyền ra âm thanh vù vù đinh tai nhức óc, vang vọng khắp bốn phương khiến cho hư vô vặn vẹo, bên trong bắn ra từng đạo tia chớp, thi thoảng hạ xuống đại địa tạo ra từng tiếng nổ vang.

Còn có uy áp đến từ bên trong con mắt huyết sắc trên pháp khí hình thoi tràn ra, phủ xuống chiến trường để gia trì giúp tu sĩ Thánh Lan tộc, đồng thời cũng hình thành xâm nhập đối với đại quân nhân tộc.

Thông qua ngọc giản, Hứa Thanh biết rõ pháp khí hình thoi này là cái gì, giờ phút này trong tầm mắt của hắn, rất nhiều tu sĩ nhân tộc toàn thân đều là máu tươi, một bộ phận đến từ địch nhân, một bộ khác phận thì là phản ứng sau khi thân thể bị dị chất nồng đậm ô nhiễm.

Những chiếc pháp khí hình thoi đến từ Hắc Thiên tộc này có công dụng rất quỷ dị và uy lực không tầm thường, chấn nhiếp bốn phương.

Nhưng nhân tộc cũng có phương pháp đối phó nhằm vào thứ này, theo lưới lớn màu vàng do pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô biến thành lập lòe tia sáng, Hứa Thanh nhìn thấy mấy trăm cường giả Quy Hư khoanh chân tọa trấn chịu trách nhiệm vận hành trận pháp, bọn họ tựa như hóa thành từng cái nguyên điểm ở bên trên trập pháp, tràn ra toàn bộ tu vi pháp lực để dung nhập vào trong lưới lớn màu vàng.

Trên tấm lưới lớn màu vàng lập tức nhô lên từng cái gương mặt màu vàng cực lớn, phát ra những tiếng gào thét im lặng, sau đó chợt lao ra phía ngoài, va chạm về phía pháp khí hình thoi trên bầu trời.

Thiên địa nổ mạnh, những chiếc pháp khí hình thoi kia cuối cùng cũng bị ảnh hưởng, ngăn cản lẫn nhau.

Nhưng giờ phút này ở trên chiến trường, thiên địa tràn ngập những bông tuyết màu đen, chỗ nào cũng có, rất khó bị ngăn chặn, không ngừng bay xuống.

Chúng nó khi thì hóa thành từng đạo pháp thuật oanh kích tu sĩ nhân tộc, khi thì hội tụ từng mảng từng đám lớn cùng một chỗ, biến ảo thành hình người hoặc hình thú, gầm thét nhảy vào bên trong đại quân.

Còn có một chút rơi tới trước mặt tu sĩ Thánh Lan tộc, tạo thành vũ khí, được bọn họ bấm niệm pháp quyết điều khiển, uy lực tăng lớn.

Còn có bông tuyết màu đen rơi vào trên người tu sĩ nhân tộc, cho dù tu sĩ Phong Hải Quận cố hết sức né tránh, nhưng tuyết màu đen nơi đây quá nhiều và quá dầy đặc, cuối cùng vẫn không cách nào tránh hết.

Những tu sĩ bị nhiễm, thân thể lập tức run rẩy, bông tuyết màu đen hóa thành kịch độc, khiến cho dị chất trong cơ thể bọn họ trực tiếp siêu việt tới giới hạn, trong khoảng thời gian ngắn liền truyền ra âm thanh kêu rên thê thảm, truyền khắp bốn phương, cũng có không ít người trực tiếp dị hoá, phát cuồng gào thét, không phân địch ta.

Vô cùng thê thảm.

Nhưng nhân tộc có thể giao chiến cùng Thánh Lan tộc cho đến bây giờ, tự nhiên cũng có phương pháp ứng đối.

Rất nhanh, trong lúc tâm thần Hứa Thanh chấn động, khe rãnh phòng tuyến truyền đến tiếng nổ vang cực lớn, từng cây pháp thứ kinh người dâng lên, chĩa mũi nhọn về phía chiến trường, dưới âm thanh đinh tai nhức óc kinh người, từng câu pháp thứ tràn ra sóng âm cuồng bạo bắn về chiến trường.

Nơi những sóng âm này đi qua, tuyết đen ở giữa thiên địa nhanh chóng run rẩy hòa tan, trở thành nước đen, sau đó không đợi rơi xuống đất, liền vội vàng bốc hơi, cuối cùng biến thành khói đen, bị đuổi tản ra.

Mượn nhờ cơ hội này, nhân tộc Phong Hải Quận trên chiến trường đã có thời gian thở dốc, quân đoàn xuất chiến nhanh chóng lui ra, những quân đoàn khác chuẩn bị chiến đấu hồi lâu rất nhanh liền tiến lên thay thế.

Chương 1125: Hoàng của Hồng Linh (1)

Hứa Thanh nhìn ra chiến trường, hô hấp trở nên dồn dập, bởi vì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, nhân số tử vong của cả hai bên quả thật khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Nhất là trong đó còn có rất nhiều tu sĩ nhân tộc có tình trạng tử vong vô cùng quỷ dị, rõ ràng địch nhân bốn phía còn cách xa, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một khu vực giống như bị một lưỡi đao không nhìn thấy quét ngang qua, toàn bộ tử vong.

Mà sau khi tử vong lại vẫn bị dị hoá, biến thành dị thú không có lý trí.

Tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết, âm thanh tự bạo, tiếng rống cuồng nộ, tiếng pháp khí vận hành, tiếng nổ vang cực lớn, tràn ngập hai lỗ tai Hứa Thanh.

Nhìn tổng thể, lực phản kích của nhân tộc Phong Hải Quận vẫn chưa đủ, chỉ có thể ở trong trạng thái phòng thủ.

“Phong Hải Quận nguyên bản có 13 châu, bởi vì lúc đầu mất đi ba Châu, Khuất Triệu Châu và Nghênh Hoàng Châu lại không thể tham chiến, cho nên lúc đầu chỉ còn lại lực lượng tám Châu, ta nhớ lúc chuẩn bị chiến tranh, tám Châu đã chia thành tám đại quân đoàn!”

Hứa Thanh đè xuống gợn sóng tới từ sự thê thảm trên chiến trường, nhanh chóng phân tích và xem xét.

“Vẫn không thống nhất cưỡng chế an bài kế hoạch được, dẫu sao thì đây cũng không phải là một cuộc chiến phàm tục, với cả các Châu đều có đặc điểm riêng của bản thân, không dễ cưỡng ép phá vỡ.”

“Cho nên… Tám đại quân đoàn này, mỗi quân đoàn đều có hệ thống nguyên vẹn của bản thân, bao hàm cả hậu cần, pháp khí, và trù tính chung….”

“Như lực lượng của những pháp thứ kia, là do quân đoàn thứ ba chịu trách nhiệm bảo vệ.”

“Mà nơi có toàn bộ tổng thể cả Quận tham dự, chỉ có ở trong pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô, mấy trăm vị Quy Hư trong đó đều được điều ra từ trong các quân đoàn, chỉ là một bộ phận Quy Hư trong đó là của Phong Hải Quận.”

“Trong đó thứ trực tiếp thuộc về Chấp Kiếm Cung, là khôi lỗi chiến tranh cùng đạo chuông trên bầu trời, còn cả Đế Kiếm của Chấp Kiếm Giả!”

Hứa Thanh hít sâu, nhìn hai phương hướng trái phải xa xa, hắn chú ý thấy quân đoàn của Khuất Triệu Châu cùng với Nghênh Hoàng Châu không có ở nơi này, mà số lượng quân đoàn nơi đây, hình như cũng có thiếu khuyết.

Điều này khiến Hứa Thanh nghĩ tới cái sa bàn nhìn thấy bên trong lều của Cung chủ.

“Phòng tuyến rất dài, tiền tuyến được chia làm rất nhiều chiến khu, cho nên lực lượng của Khuất Triệu Châu cùng Nghênh Hoàng Châu, còn có lực lượng hai Châu khác, cũng được an bài tới những phòng tuyến phía Tây khác.”

“Mà ở trong đó, bộ chỉ huy chính là hạch tâm của chiến khu!”

“Cung chủ thành lập bộ chỉ huy ở đây, chẳng lẽ là lấy bản thân làm mồi nhử? Muốn kiềm chế chủ lực của Thánh Lan tộc…”

“Có lẽ còn có những an bài khác.” Hứa Thanh thiếu khuyết tin tức liên quan, cho nên cũng không đặc biệt hiểu rõ kế hoạch và bố cục.”

Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới việc hắn làm quen chiến trường.

Sau khi phân biệt các chiến khu trên chiến trường trong lòng, Hứa Thanh lại phân chia khu vực rộng lớn chỗ mình thấy thành trăm phần.

Phân chia như vậy, sẽ giúp hắn có thể hiểu rõ chiến trường nhanh hơn rất nhiều.

“Phong Hải Quận thuộc về khu tây, Thánh Lan tộc thuộc về khu đông.”

“Giờ phút này khu tây một, tây ba, tây bốn cùng với tây tám, tới gần biên giới lưới lớn màu vàng, đang chờ lệnh, thời khắc chuẩn bị thay thế đại quân giao chiến khu đông năm, đông bảy và đông mười một.”

“Tây hai, tây năm, đang phát động khôi lỗi chiến tranh, còn có ba khu vực đang tiếp ứng.”

“Mà Thánh Lan tộc phía đông ba, đông sáu, đông mười bốn, mười bảy, hơn mười khu đang thay đổi vị trí trận hình, kể từ đó liền khiến hai khu đông nổi bật hiện ra bên ngoài…”

“Không đúng, Thánh Lan tộc đang hóa thành thế trận hình mũi tên, khu đông hai chính là đầu mũi tên!”

Hứa Thanh nhìn bao quát toàn bộ chiến trường, nhanh chóng đưa ra phán đoán trong lòng, sau đó mạnh mẽ nhìn về khu đông hai phía ngoài lưới lớn màu vàng trên chiến trường.

Sau khi trận hình Thánh Lan tộc biến hóa, nơi đó liền xuất hiện hơn vạn Đoạn Thủ do mặt đất hoạt hoá.

Từng con đều cầm lấy những sợi xích sắt cực lớn, giờ phút này chợt lao ra, những sợi xích sắt cũng bị chúng nó kéo đi, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang cực lớn, vòng xoáy lại bị xé ra lớn hơn một chút.

Lại có thêm rất nhiều bông tuyết màu đen bay ra từ, tựa như tuyết lở, lan tràn thẳng đến chiến trường.

Trong lúc Hứa Thanh biến sắc, trên bầu trời của phòng tuyến Phong Hải Quận, Đế Kiếm cực lớn trôi lơ lửng ở đó bỗng nhiên lập lòe, dường như đang chờ đợi thời khắc này.

Rất nhiều kiếm quang từ trong gào thét ra, hóa thành một biển kiếm quang, bay thẳng đến vòng xoáy trên bầu trời.

Ngay lập tức tới gần, ầm ầm nổ tung, khiến cho vòng xoáy trong lúc chuyển động, từ trong truyền ra tiếng gào thét thống khổ.

Mà rất nhiều những bông tuyết màu đen đang trút xuống, dưới biển kiếm ập đến, đều nhao nhao cuốn ngược lại.

Cùng lúc đó, chỗ cao nhất trên bầu trời của đại quân Phong Hải Quận, đạo chuông cực lớn được rất nhiều quan tài thanh đồng trôi lơ lửng vờn quanh, giờ phút này bỗng truyền ra tiếng chuông to lớn mênh mông.

Hiện ra cảm giác cổ xưa, lộ ra vẻ tang thương của năm tháng, truyền ra một cỗ khí thế nghiền nát hết thảy, vang vọng khắp bát phương.

Tiếng chuông vang vọng bảy lần, mỗi một lần hạ xuống đều khiến chiến trường vặn vẹo, vô số thân thể tu sĩ Thánh Lan tộc trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy, đồng thời cũng khiến vô số cỗ thân ảnh nguyên bản ở trong hư ảo, lộ ra trên chiến trường.

Những thân ảnh hư ảo kia, không phải bộ dáng Thánh Lan tộc, chúng nó thoạt nhìn giống như là một con bọ ngựa, mỗi con đều cao vài chục trượng, trên người tràn ra dị chất đặc thù, xâm nhập ở trên chiến trường, đồng thời ra tay với đại quân nhân tộc.

Chương 1126: Hoàng của Hồng Linh (2)

Hứa Thanh biết rõ những thứ này, chúng nó chính là Thu Cát Giả do pháp khí hình thoi của Hắc Thiên tộc tạo thành.

Mà trạng thái đặc thù của chúng nó, khiến cho chúng nó không cách nào bị người khác cảm giác, cực kỳ khó chơi, lúc bình thường cũng đều dựa vào lưới lớn màu vàng dùng lực lượng đánh ký hiệu lên trên.

Nhưng giờ phút này, dưới tiếng vang của đạo chuông truyền ra, trong khi tất cả mọi thứ đều bị áp chế, thân ảnh của chúng nó cũng theo đó lộ ra bên ngoài.

Trong nháy mắt tiếp theo, khôi lỗi chiến tranh chờ lệnh hồi lâu của nhân tộc lập tức lao ra.

Hơn vạn khôi lỗi, hóa thành hơn vạn người khổng lồ, tiến vào chiến trường, phóng thẳng đến những con Thu Cát Giả kia.

Chiến tranh, chính là đánh cờ.

Đơn thuần phòng thủ cũng sẽ thời khắc biến thành phản kích, thủ đoạn cũng không phải chỉ có một dạng.

Tổng thể nhìn như phức tạp, nhưng trên thực tế cũng rất đơn giản, cái cối xay chiến tranh này, mỗi khi vận hành một bước, đều phải trả giá cực lớn.

Bất kể đúng sai, nó đều cần có máu thịt để vận hành.

Bởi vì từ bên trong cối xay nghiền ra, ngoại trừ tiếng nổ vang, chỉ có tử vong, về phần thắng bại, chẳng qua chỉ là vật phụ thuộc.

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn chiến trường xa xa.

Bầu trời chiến trường không có biến hóa rõ ràng, trong tầm mắt đều là một màu u ám.

Cho dù đang là ban ngày cũng là như thế, ban đêm thì lại càng là như vậy.

Âm thanh, máu tanh, dị chất, là điểm chính ở nơi này, mà trận chiến tranh tàn khốc ăn thịt người này đến cùng kéo dài bao lâu, không ai biết được đáp án.

Có thể tưởng tượng, khi loại chém giết không có kết quả này cứ lập đi lập lại, sẽ mang đến cho người khác áp lực lớn đến bao nhiêu.

Dưới dạng áp lực này, sẽ dâng lên dạng tuyệt vọng gì.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ánh mắt, hắn đã quan sát không sai biệt lắm đối với tổng thể chiến trường, giờ phút này chém giết vẫn còn đang tiếp tục, các loại thủ đoạn của song phương vẫn không ngừng triển khai trên chiếc cối xay thịt chiến tranh này.

Tử vong, đã là việc rất bình thường.

Còn sống, mới là kỳ tích.

Nhưng ít ra đến tận bây giờ, Hứa Thanh cũng không nhìn thấy quá nhiều lính đào ngũ lui ra phía sau.

“Không thể lui được nữa.”

Hứa Thanh thì thào, đứng trên núi khôi lỗi bỏ đi, quay đầu nhìn lại Phong Hải Quận, dù hắn từ nhỏ đã trải qua vô số khổ nạn, một đường đi tới tận ngày hôm nay, cũng có lo lắng trong lòng, lại càng không cần phải nói tới những người khác.

Mà lo lắng, mới đúng là một con người nguyên vẹn phải có.

Hồi lâu sau, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn Phong Hải Quận, ngẩng đầu nhìn tới những cái pháp khí hình thoi không ngừng tràn ra lực lượng trên màn trời xa xa.

“Trên những thứ pháp khí này, mơ hồ có một chút lực lượng Hồng Nguyệt.”

Đây là thứ Hứa Thanh cảm nhận được sau khi quan sát ở cự ly xa, đồng thời những bông tuyết màu đen tràn ngập trên chiến trường cũng cho hắn một loại cảm giác như vậy.

Chỉ là khoảng cách hơi xa, cho nên cảm thụ không phải rất rõ ràng.

Vì vậy sau khi Hứa Thanh trầm ngâm một lát, thân thể của hắn bỗng nhoáng một cái, rời khỏi núi khôi lỗi vứt đi, muốn đi đến chiến trường.

Lúc đi ngang qua lão đầu thần sắc chết lặng đang ngồi, lão nhân này bỗng nói một câu với Hứa Thanh.

“Hãy còn sống trở về!”

Giọng nói khàn khàn, mơ hồ không rõ.

Hứa Thanh dừng bước chân lại, mơ hồ nghe rõ tiếng nói của đối phương, quay lại nhìn lão đầu.

Hắn không biết đối phương, sau khi đi tới nơi này, cả hai cũng không nói gì với nhau, đây cũng chính là câu đầu tiên.

Lão đầu không nói lời gì nữa, nhìn qua chiến trường, lộ ra thần sắc bi ai.

Hứa Thanh trầm mặc, nhẹ gật đầu, hóa thành một đạo cầu vồng xông lên lưới lớn màu vàng trên tiền phương.

Hắn muốn đi tới bên trong chiến trường, cảm thụ bông tuyết màu đen đến từ lực lượng pháp khí hình thoi trên màn trời một chút, nếu như hai thứ này thật sự là do lực lượng Hồng Nguyệt thúc giục, Hứa Thanh cảm thấy có lẽ mình có thể phát huy trợ giúp cực lớn đối với trận chiến tranh này.

Cho nên lúc này hắn liền triển khai tốc độ cao nhất, chỉ trong chốc lát liền xuyên thấu qua tấm lưới lớn màu vàng, đạp chân lên trên vùng đất do máu thịt chồng chất tạo thành.

So với bên trong lưới lớn, mùi máu tươi cùng với ẩm ướt do máu tươi phun ra hình thành ở bên ngoài nồng đậm hơn nhiều, không có bất kỳ thứ gì ngăn cản, ập thẳng vào mặt Hứa Thanh.

Ẩm ướt, khó ngửi.

Dù là hạng người ngày bình thường thích giết chóc, chợt ngửi thấy mùi vị này cũng sẽ có cảm giác buồn nôn, cảm thấy không khỏe.

Bởi vì số lượng người tử vong quá nhiều, thế cho nên không khí nơi đây ẩn chứa một loại cảm xúc tuyệt vọng đến cực hạn.

Dưới cảm xúc này tiêm nhiễm, hai mắt mọi người theo bản năng trở nên đỏ thẫm, vô luận là hoảng sợ hay là kích thích, ánh mắt màu đỏ vẫn không thay đổi, nhất là ở dưới hai loại cảm giác chấn động này giao thoa lại càng là như vậy.

Mà sau khi đi vào chiến trường, cũng hoàn toàn khác biệt cùng với khi đứng ở xa xa nhìn tới.

Trùng kích tới từ thị giác, thính giác, khứu giác đập thẳng vào mặt, hết thảy càng thêm trực quan hơn nhiều.

Vẻ mặt thống khổ, tàn nhẫn dữ tợn, truy kích và lui ra phía sau, điên cuồng và mờ mịt, tất cả mọi thứ tựa như có một họa sĩ ở trên bầu trời, phác họa tất cả những thứ này ra, vô cùng cẩn thận vẽ ra trước mắt Hứa Thanh.

Thậm chí trong lúc bất tri bất giác, đối phương cũng vẽ hắn vào, trở thành một điểm rất nhỏ không có ý nghĩa trong bức tranh chiến tranh này.

Mà bên cạnh điểm nhỏ này, một thân ảnh Thánh Lan tộc mang theo dữ tợn, mang theo tàn nhẫn, đang gào thét tới gần, đánh về phía về đầu Hứa Thanh.

Tuyết đen hình thành pháp khí giống như quỷ trảo, bộc phát ra uy thế không tầm thường, nhưng trong khi tu sĩ Thánh Lan tộc này đang lộ ra nụ cười tàn nhẫn, Hứa Thanh trước mắt gã bỗng dưng biến mất.

Trong nháy mắt tiếp theo, một thanh dao găm màu đen cắt qua cổ của gã.

Trong lúc máu tươi tung bay, trong lúc đầu lâu bay lên, vị tu sĩ Thánh Lan tộc này thấy được một thân ảnh đứng bên cạnh một cổ thi thể không đầu.

Hứa Thanh liếm đi máu tươi bắn tung tóe đến bên khóe miệng, mùi vị mặn mặn chát chát khiến cho hai mắt bị chiến tranh tiêm nhiễm thành màu đỏ của hắn bỗng tiết ra sát khí vốn che giấu bên trong thân thể.

Hứa Thanh cũng không lãng phí thời gian, cả người nháy mắt lao ra, khuếch tán lực lượng độc cấm, bao phủ ở bên ngoài bản thân.

Chương 1127: Hoàng của Hồng Linh (3)

Những nơi đi qua, hễ là tu sĩ Thánh Lan tộc bị Hứa Thanh tới gần, toàn bộ thân thể đều sẽ rung động lắc lư, dưới áo giáp truyền ra tiếng kêu thảm thiết mà hắn không nghe được, thân hình nhanh chóng hư thối.

Hứa Thanh cũng không lo lắng ngộ thương, bởi vì lúc này số lượng tu sĩ Thánh Lan tộc trên chiến trường rõ ràng rất nhiều, vả lại độc chỉ vờn quanh tầng ngoài thân thể của hắn, trình độ nhất định có thể thu phát tùy tâm, khả năng người phe mình bị độc ngộ thương không lớn.

Vì vậy trong khi đi về phía trước, hắn bắt đầu quan sát chiến trường trong khoảng cách gần.

Trên chiến trường, không chỗ nào không có những bông tuyết màu đen, hắn mặc kệ chúng nó rơi vào trên người, cẩn thận cảm nhận lực lượng Hồng Nguyệt ẩn chứa trong đó.

Nhưng theo hắn dò xét, những bông tuyết vừa rơi vào trên người hắn liền tràn ra chấn động bất ổn, bên trong đột nhiên sụp xuống, tự động tan vỡ.

“Đúng mà cũng không đúng…” Hứa Thanh cảm giác, đồng thời trong lòng cũng trở nên trầm ngâm.

Trong những bông tuyết này đúng là có một tia lực lượng của Hồng Nguyệt, nhưng hàm lượng rất ít, không có ý nghĩa chủ đạo.

Thứ nhiều nhất là một lực lượng hỗn loạn nào đó, mặc dù Hứa Thanh có thể ảnh hưởng nhưng lại không nhiều, thậm chí hơi không cẩn thận một chút, nó sẽ tự động tan vỡ.

Muốn chân chính điều khiển, cần phải quan sát và thí nghiệm nhiều hơn mới được.

Về phần độc ẩn chứa trong đó, dưới độc của bản thân mình, Hứa Thanh không hề đặt nó vào mắt.

Nhưng mà sau khi những bông tuyết màu đen này chuyển hóa thành từng đạo pháp thuật, uy lực rất mạnh, nhất là khi rất nhiều những bông tuyết tổ hợp cùng một chỗ, uy lực lại càng kinh người.

“Bên trong ẩn chứa nhiều nhất, là một loại lực lượng nào đó tràn đầy ác ý vả lại cực kỳ bất ổn hỗn loạn, dẫn dắt những bông tuyết này dung hợp lại với nhau…”

Hứa Thanh suy tư, thử thu một chút, sau đó rời khỏi chỗ đó đi đến khu vực khác.

Hắn muốn cảm thụ pháp khí hình thoi trên màn trời một chút, xem xem nó có phải cũng như bông tuyết màu đen hay không.

Nhưng nó ở trên bầu trời, mục tiêu lại quá lớn, vả lại mức độ nguy hiểm của nó cũng cao đến cực hạn.

Cho nên Hứa Thanh đặt mục tiêu ở trên người những Thu Cát Giả mà nó tạo ra.

Giờ phút này sau khi nhoáng một cái, hắn liền phóng về phía một con khôi lỗi chiến tranh Phong Hải Quận đang giao chiến cùng Thu Cát Giả ở xa xa.

Hắn cũng quan sát một chút dị chất ở trên chiến trường.

“Đây là dị chất hoạt tính, không phải do cấm địa tràn ra, mà là bị người chế tạo ra!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, Ảnh Tử tản ra, điên cuồng hấp thu dị chất đến từ bát phương.

Đối với Ảnh Tử mà nói, dị chất hoạt tính hiển nhiên càng thích hợp cho nó phát triển hơn.

Đồng thời lão tổ Kim Cương Tông cũng bay ra, vờn quanh bên người Hứa Thanh, hộ pháp cho hắn.

Theo họ đi về phía trước, giết chóc cũng đang không ngừng triển khai.

Trên chiến trường có quá nhiều tu sĩ Thánh Lan tộc, trong lúc Hứa Thanh cấp tốc xuyên thẳng qua, máu tươi dần dần xâm nhập đạo bào của hắn, còn có rất nhiều máu tươi từ mặt và tay của hắn chảy xuống mặt đất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, những nơi Hứa Thanh đi qua, vô số cỗ thi thể ngã xuống.

Hắn rất cẩn thận, dù giết đỏ mắt nhưng trong lòng vẫn rất tỉnh táo, chưa từng dừng lại ở một vị trí nào, phàm là chú ý thấy có Linh Tàng xuất hiện, hắn đều trước tiên tránh đi.

Cứ như vậy không lâu về sau, Hứa Thanh rốt cuộc tiếp cận khu vực khôi lỗi chiến tranh giao chiến cùng con Thu Cát Giả.

Mà sau khi ở trong chiến trường một thời gian dài, Hứa Thanh cũng đã cảm nhận được khó khăn của tu sĩ nhân tộc.

Bởi vì ở trong nơi này, tiếng nổ vang đinh tai nhức óc mãnh liệt hơn quá nhiều so với khi ở bên trong lưới lớn màu vàng, dưới những tiếng nổ vang liên tục vang vọng, toàn bộ âm thanh thê lương đều bị chậm rãi bao phủ.

Sau khi cả hai bên giao chiến hồi lâu, cũng theo bản năng biến thành những kẻ điếc không có thính giác.

Không nghe được tiếng kêu gào thảm thiết của người khác, cũng không nghe được tiếng kêu rên của chính mình.

Sau khi một người không còn thính giác, bên trong nhận thức sẽ xuất hiện hai loại nhận thức trùng lặp mâu thuẫn, một phương diện là chiến trường trong tầm mắt trở nên lớn vô hạn, thê thảm tới mức tột cùng.

Một bên còn lại là bên trong cảm giác của mình, trước mặt hình như lại trở nên nhỏ vô tận, bởi vì ngươi không nghe được bất luận âm thanh của kẻ nào.

Loại trạng thái này, sẽ khiến cho ngươi càng thêm chuyên chú giết chóc, nhưng đồng dạng, cũng sẽ làm cho tâm thần của ngươi ở vào biên giới bên bờ sụp đổ.

Hứa Thanh nhìn thấy rất nhiều loại người này ở trên đường đi tới, nhất là những cỗ thi thể, có một chút là một khắc trước khi tử vong, theo bản năng che lỗ tai lại, không muốn nghe tiếng nổ vang vô tận trên chiến trường này nữa.

Nhân tộc như thế, Thánh Lan tộc cũng là như vậy.

Giờ phút này, dưới chân Hứa Thanh chính là một cỗ thi thể tàn phế dạng đó.

Sau khi hắn nhìn thoáng qua liền lặng lẽ thu hồi ánh mắt, ngóng nhìn về phía Thu Cát Giả đang giao chiến cùng khôi lỗi chiến tranh, cuộc chiến của bọn nó, cũng đã đến khâu cuối cùng, khôi lỗi chiến tranh đang chiếm cứ ưu thế.

Song phương đều cao tầm hơn mười trượng, khôi lỗi của Phong Hải Quận là hình người, Thu Cát Giả thì có hình dạng bọ ngựa, cả hai đều ra tay cực kỳ hung tàn, mỗi một lần oanh kích tới, hoặc là huyết nhục văng tung tóe, hoặc là khôi lỗi tan vỡ bắn ra rất nhiều khối vụn.

Phạm vi ảnh hướng không nhỏ, chiến lực thể hiện ra đã vượt qua Nguyên Anh, đạt đến cấp độ Linh Tàng.

Mà phóng mắt nhìn tới trên chiến trường, hơn vạn khôi lỗi chiến tranh cùng với những con Thu Cát Giả, nửa này nửa nọ tử thương.

Rất nhanh, trận giao chiến đã tiến hành rất lâu này cũng đã kết thúc, khôi lỗi chiến tranh của Phong Hải Quận rốt cuộc xé nát Thu Cát Giả, chia năm xẻ bảy, sau đó không chút dừng lại, nhanh chóng rời đi.

Hứa Thanh lập tức tiến lên, đi tới gần con Thu Cát Giả tràn ngập máu thịt trước mặt, cảm giác khí tức lưu lại trong đó, rất nhanh liền phát giác được bên trong đích xác ẩn chứa lực lượng Hồng Nguyệt, vả lại rõ ràng đậm đặc hơn rất nhiều so với bông tuyết màu đen.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, vừa muốn cẩn thận cảm giác lại, nhưng vào lúc này, trên chiến trường bỗng nhiên xuất hiện kịch biến!

Giọng nói mang theo ngưng trọng trước đó chưa từng có của Cung chủ vang vọng tới khắp nơi trên chiến trường.

“Các quân đoàn Phong Hải Quận, lập tức trở về!!”

Chương 1128: Hoàng của Hồng Linh (4)

Hầu như ngay khi lời Cung chủ truyền ra, bầu trời lập tức biến sắc, pháp khí chiến tranh siêu việt vận hành, từ bên trong vòng xoáy trên bầu trời bỗng vang ra tiếng nổ mạnh động trời, truyền đến khắp nơi.

Âm thanh này quá lớn, áp chế toàn bộ mọi thứ, khiến cho tu sĩ hai bên trên chiến trường dường như khôi phục lại thính giác.

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!

Âm thanh tim đập hào hùng truyền ra từ bên trong vòng xoáy khổng lồ trên bầu trời, vang vọng khắp thiên địa, đồng thời, một con mắt thật to trực tiếp lộ ra từ bên trong vòng xoáy.

Con mắt này có màu xám trắng, không có sinh cơ, tràn ngập tử vong, chớp mắt khi nó xuất hiện, bên trong lập tức có một cỗ khí tức tử vong nồng đậm khuếch tán ra, bao phủ chiến trường.

Trong nháy mắt tiếp theo, con mắt thật to này chợt lao ra phía ngoài, vòng xoáy vốn cũng không nhỏ ở trên bầu trời trực tiếp căng ra, một cái đầu màu đỏ bay ra khỏi vòng xoáy!

Đây không phải là đầu người, mà là đầu của một con chim màu đỏ!

Chỉ có cái đầu, không có thân hình.

Cổ của con chim này cực kỳ chỉnh tề, giống như khi còn sống bị người khác lấy một con dao sắc bén, trực tiếp cắt từ cổ xuống.

Mà cái đầu chim này quá lớn, so sánh với nó, kể cả thân hình của Thanh Cầm cũng chênh lệch cực xa, tựa như đứa trẻ cùng với người trưởng thành vậy.

Ngay khi nó xuất hiện ở trên chiến trường, liền chiếm hơn nửa bầu trời, trong con mắt tử vong, thình lình có một chiếc đế tọa cực lớn!

Phía trên, ngồi một người.

Người này mặc hoàng bào, đội đế quan, gương mặt bị rèm châu che phủ, không thấy rõ bộ dạng, nhưng lại có uy áp rung thiên hám địa từ trên người như gió bão quét sạch bát phương.

Mà giờ phút này nhìn lại, cái đầu chim kinh khủng kia, thế mà chỉ là loan giá của người này.

Trên chiến trường, những tu sĩ Thánh Lan tộc nhìn thấy một màn này, nhao nhao kích động, quỳ bái về phía bầu trời.

“Hoàng!”

“Hoàng!!”

Thả mắt nhìn đi, vô số tu sĩ Thánh Lan tộc trên chiến trường đều đang quỳ bái, thần sắc toàn bộ mọi người đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Cùng lúc đó, trên đạo phòng tuyến thứ tư, thân ảnh hư ảo cao mấy vạn trượng của Cung chủ lăng không hiện ra, bước chân đạp trên mặt đất, đỉnh đầu chạm tới bầu trời, toàn thân toả ra sát khí kinh khủng, khiến cho bầu trời bốn phía biến sắc.

Bên trái trôi nổi đạo chuông, truyền ra từng trận chuông vang cổ xưa, bên phải biến ảo ra Đế Kiếm vạn trượng, tràn ra sát cơ động trời.

Hư vô sau lưng cũng vặn vẹo xoay tròn, hình thành một cặp mắt vĩ đại, nhìn về phía Hoàng vừa đến.

“Hồng Linh lão quỷ.”

Người đến chính là Hoàng của Hồng Linh vương triều, một trong bốn đại vương triều Thánh Lan tộc!

Theo Hoàng của Hồng Linh và thân ảnh Cung chủ Chấp Kiếm Cung phủ xuống, chiến trường liền phân biệt rõ ràng, xuất hiện giằng co.

Từ xa nhìn lại, cảm giác chia cắt do tấm lưới lớn màu vàng tạo ra càng thêm rõ ràng.

Ngoài lưới lớn màu vàng, hoàng uy mênh mông cuồn cuộn, thần hồn bao phủ thế giới.

Bên trong lưới lớn màu vàng, sát ý bốc lên, khí phách rung chuyển bầu trời.

Uy áp đến từ hai thân ảnh cực lớn này tràn ngập toàn bộ chiến trường, ảnh hưởng đến cả một Châu, khiến cho vô số sinh mệnh bên trong Lâm Lan Châu, trong một cái chớp mắt này trở nên run rẩy, từ sâu trong linh hồn truyền tới cảm giác sợ run.

Thật sự là Hoàng của Hồng Linh và Cung chủ Chấp Kiếm Cung quá mức cường hãn, bọn họ chỉ đụng chạm ánh mắt, đối kháng khí tức, cũng đủ kinh thiên động địa.

Thậm chí nếu như cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy hư vô ở giữa song phương, vào thời khắc này lại xuất hiện ra vô số hư ảnh tiểu thế giới.

Tựa như dị tượng thiên địa vậy.

Những thứ này tới từ tiểu thế giới của riêng bọn họ đang va chạm ở trên bầu trời, vô số thân ảnh hư ảo từ bên trong bay ra, chém giết lẫn nhau, cực kỳ kinh tâm động phách, thời khắc đều có tiểu thế giới sụp đổ.

Nhưng lại có càng nhiều tiểu thế giới vẫn còn tiếp tục hình thành, vả lại rõ ràng song phương rất nhiều tiểu thế giới, dưới tiếng nổ vang cũng đang nhanh chóng hướng về trình độ quy nhất.

Trong quá trình này, khí tức của hai người bọn họ cũng đang cấp tốc tăng lên, hiển nhiên cuối cùng hoàn thành quy nhất, hình thành đại thế giới hư ảo, vốn chính là phạm trù tu vi của bọn họ.

Mà có thể làm đến một bước này, thành tựu đại thế giới hư ảo, liền đại biểu cảnh giới Quy Hư đệ tứ giai.

Nếu như sau khi quy nhất, lại nâng đại thế giới hư ảo lên cao, khiến nó từ hư hóa thật, vác ở trên người, lại lấy thần hồn bản thân dung hợp, hoàn toàn thắp sáng hóa thành một giới.

Vậy thì đó chính là Uẩn Thần Nhất Giới chân chính!

Hiển nhiên, vô luận là Hoàng của Hồng Linh hay là Cung chủ, đều chưa đạt tới cấp độ này, dẫu sao giữa Quy Hư tứ giai và Uẩn Thần Nhất Giới cũng tồn tại một khe rãnh cực lớn, vạn không có một!

Mặc dù như thế, cấp độ Quy Hư tứ giai, cũng tương tự đã là bá chủ một phương.

Giờ phút này, dưới thế giới cả hai bên không ngừng va chạm, bầu trời vỡ vụn, mây đen tan vỡ, tia chớp hóa thành những đạo tinh quang rải rác.

Vào thời khắc này trên khắp cả mặt đất, chỉ có đại năng tu vi đạt đến Linh Tàng mới dám ngẩng đầu nhìn, tu vi dưới Linh Tàng không ai dám chú ý nhìn lên bầu trời.

Thỉnh thoảng có một chút người gan lớn, hay là tu sĩ không kịp thu hồi ánh mắt, ngay sau khi nhìn thấy, đôi mắt trực tiếp căng lên rồi nổ tung, thân thể run rẩy, máu thịt mơ hồ, hình thần câu diệt.

Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua, tâm thần liền dấy lên sóng lớn, không ngừng gợn sóng, linh hồn dường như muốn bị xé nứt, truyền đến từng trận đau nhức kịch liệt, nhưng đôi mắt của hắn lại hơi tốt hơn một chút.

Hứa Thanh thở sâu, hắn hiểu được lý do vì sao, bởi vì so với linh hồn, nhục thể của hắn cứng cỏi bền chắc hơn rất nhiều.

Vì vậy hắn lấy liền ra khối tinh thạch màu xanh mà đội trưởng đưa cho, vừa hấp thu vừa theo quân đoàn nhân tộc bốn phía, nhanh chóng lui lại về bên trong lưới lớn màu vàng.

Trong khi thiên địa vang vọng những tiếng nổ vang, giờ phút này, tất cả pháp khí chiến tranh siêu việt chiến trường truyền ra chấn động điếc cả tai.

Mà đại quân Thánh Lan tộc, rõ ràng chiến ý tăng cao, theo Thống Soái hạ lệnh, giống như thủy triều, rất nhanh đại quân Thánh Lan tộc liền phát khởi công kích về phía quân đoàn nhân tộc Phong Hải Quận.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, trong lúc quân đoàn nhân tộc không ngừng lui lại, trên bầu trời truyền đến giọng nói lạnh như băng của Hoàng của Hồng Linh.

“Khổng Lượng Tu, nếu như không có vận khí Phong Hải Quận gia trì, giúp ngươi hội tụ đại thế giới, ngươi không phải là đối thủ của ta.”

“Ngươi đường đường là một trong tứ hoàng của Thánh Lan tộc, nhưng lại không được vận khí Thánh Lan vực gia trì, nguyên nhân vì sao, chẳng lẽ ngươi không tự biết sao?”

Cung chủ nhàn nhạt mở miệng.

Chương 1129: Tin dữ!! (1)

Giờ phút này chém giết bên trên mặt đất càng thêm kịch liệt, mặc dù thế tiến công của Thánh Lan tộc hung mãnh, nhưng dưới lưới lớn màu vàng của Phong Hải Quận gia trì, trong vô số pháp khí nổ vang, các quân đoàn lui lại có thứ tự.

Càng có vô số cỗ khôi lỗi chiến tranh do rất nhiều tu sĩ hội tụ bản thân vào, lao ra tiếp ứng.

Những cỗ khôi lôi này có lớn có nhỏ, lớn tới ngàn trượng, nhỏ cũng tầm hơn mười trượng, mỗi một cỗ đều ẩn chứa rất nhiều trận pháp, số lượng tu sĩ hội tụ bên trong cũng bất đồng.

Nhiều có mấy ngàn người, ít cũng có gần trăm.

Khôi lỗi chém giết Thu Cát Giả lúc trước, cũng chính là một cỗ khôi lỗi chiến tranh.

Những tu sĩ ở, tu vi tất cả mọi người hóa thành nhất thể, có thể bộc phát ra chiến lực Linh Tàng, thả mắt nhìn đi, tất cả khôi lỗi lớn nhỏ có hơn mấy vạn.

Cho nên rất nhanh, quân đoàn nhân tộc trên chiến trường, dưới mọi người không ngừng lui lại, nhích tới gần lưới lớn màu vàng, nhanh chóng lui vào.

Cùng lúc đó, Hoàng của Hồng Linh trên bầu trời nhìn qua Cung chủ, lần nữa truyền ra giọng nói giống như thiên uy.

“Khổng Lượng Tu, giờ phút này Hắc Thiên tộc đang giao chiến cùng với nhân tộc ở vực giới, quy mô cuộc chiến vượt xa nơi đây, cho nên nhân tộc Hoàng Đô Đại Vực vô lực đến giúp, ngươi cũng không cần chờ đợi, các ngươi, không có viện quân.”

“Mà cuộc chiến của nhân tộc ở Hoàng Đô Đại Vực, từng đại tộc trên đại lục Vọng Cổ đều đang quan sát, chỉ cần nhân tộc các ngươi lộ ra một chút xu hướng suy tàn, các đại tộc sẽ nắm lấy cơ hội, diệt nhân tộc các ngươi.”

“Ngươi có biết tại sao lại như vậy không?” Hồng Linh bình tĩnh mở miệng.

“Bởi vì trong thượng tộc chí cao Vọng Cổ, Hoàng triều Viêm Nguyệt Huyền Thiên, đại điển kỷ niệm 40 vạn năm thành lập đất nước đã sắp đến rồi, ước định cổ xưa cũng đã sắp đến kỳ hạn, không có tộc nào muốn trở thành con mồi của tộc kia, vì vậy vào thời điểm này, dĩ nhiên nhân tộc các ngươi chính là tế phẩm tốt nhất, đưa bọn ngươi lên, các tộc liền có thể tiếp tục an ổn mười vạn năm.”

“Cho nên…Khổng Lượng Tu à, đại thế của nhân tộc các ngươi đã mất, thời gian của các ngươi không còn nhiều lắm, bổn Hoàng có thể cho các ngươi một lần cơ hội, quy hàng Thánh Lan tộc ta, đây chính là phương pháp duy nhất để bảo toàn Phong Hải Quận.”

Từng câu truyền ra từ trong miệng Hoàng của Hồng Linh, không phải nói riêng với Cung chủ Chấp Kiếm Cung, mà truyền khắp toàn bộ chiến trường, thậm chí còn xuyên thấu lưới lớn màu vàng, rơi vào trong tai toàn bộ tu sĩ nhân tộc ở nơi đây.

Hiển nhiên, đây là hành động có mục đích.

Trong thời gian ngắn, tâm thần toàn bộ người nghe đều bị chấn động, lời nói từ Hoàng của Hồng Linh có đủ lực lượng huyền diệu, khiến người nghe không thể điều khiển cảm xúc, tự động dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

“Bản thân là một Hoàng, lại nói ra loại lời nói vớ vẩn như thế để phá hủy tâm ý chống cự của Phong Hải Quận, Hoàng của Hồng Linh, ngươi sốt ruột rồi.”

Giọng nói của Cung chủ bình tĩnh như kể chuyện xưa, không có bất kỳ gợn sóng nào, tựa như bàn thạch, mặc kệ sóng to gió lớn trùng kích, vẫn trầm ổn như định hải thần châm.

Giờ phút này, theo lời nói của Cung chủ vang vọng, gợn sóng trong lòng tu sĩ nhân tộc Phong Hải Quận hình thành do lời nói từ Hoàng của Hồng Linh cũng nhanh chóng được trấn an xuống.

Cũng trong một cái chớp mắt này, thân ảnh Cung chủ trên bầu trời bước ra một bước, giơ tay phải lên, Đế Kiếm bên cạnh lập lòe phát ra ánh sáng rực rỡ, hình dạng cải biến, lại hóa thành một cây trường thương, được Cung chủ cầm chặt, đánh thẳng đến Hoàng của Hồng Linh.

Cải hai giao thoa lẫn nhau, thiên địa biến sắc, trực tiếp giết tới màn trời cao, mặc dù người ở chiến trường phía dưới rất nhanh liền không nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, nhưng chấn động truyền đến từ bầu trời vô cùng kịch liệt.

Chém giết trên chiến trường cũng đang tiếp tục.

Sau khi tất cả mọi quân đoàn nhân tộc lui về sau, pháp bảo Cấm Kỵ Quận Đô liền bắn ra ánh sáng lập lòe, từng đạo đến từ toàn bộ pháp bảo Cấm Kỵ các tông Phong Hải Quận, trên lưới lớn huyễn hóa ra khí linh, toàn diện bộc phát, gào thét lao đến bên ngoài, ý đồ ngăn cản thế tiến công của Thánh Lan tộc.

Nhưng Phong Hải Quận dù sao cũng là lực lượng một Quận, xa xa không bằng Thánh Lan tộc là cả một vực, cho nên từ đầu đến cuối, tiết tấu đều nằm trong tay của Thánh Lan tộc.

Mặc dù bây giờ chỉ đối mặt với một vương triều là Hồng Linh, nhưng vẫn khó có thể chống cự, chỉ có thể miễn cưỡng thủ vững, kéo dài thời gian tan vỡ, chờ đợi viện quân Hoàng Đô đến.

Thời gian, cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Rất nhanh trôi qua bảy ngày.

Trận chiến trận này, một mực kéo dài cho tới tận bây giờ, bất kể là đêm hay là ban ngày, tiếng nổ vang thời khắc vang vọng, chém giết không ngừng tiến hành.

Mặc dù Cung chủ vẫn chưa trở về, nhưng dưới sự an bài của phó Cung chủ và Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình các Châu, hết thảy mọi thứ vẫn tự động vận hành như cũ, sau khi phòng tuyến trải qua mấy lần gần như muốn tan vỡ, cuối cùng vẫn tạm thời thủ vững.

Phòng tuyến thứ năm phía sau vạn dặm cũng đã được xây dựng hơn phân nửa.

Về phần Hứa Thanh, hắn cũng không chỉ một lần tiến vào bên trong chiến trường, thích ứng tiết tấu chiến tranh, quen thuộc biến hóa của từng quân đoàn, bản thân cũng tự giết không ít kẻ địch, mà thương thế cũng không thể tránh được.

Tuy có thủy tinh màu tím khôi phục, nhưng cái loại mỏi mệt tâm thần này không cách nào tiêu tán, chỉ có thể không ngừng tích lũy trong lòng, giữ trong yết hầu, khiến người ta biến thành trầm mặc.

Hắn cũng có mấy lần gặp phải tu sĩ Linh Tàng của Thánh Lan tộc ở trên chiến trường.

Cũng may hắn chưa từng xâm nhập sâu, miễn cưỡng bảo vệ tính mạng, nhưng cũng có một lần bị thương nặng đến mức gần chết.

Cuối cùng hắn gặp Khổng Tường Long, gia nhập vào tiểu đội của Khổng Tường Long, cùng Sơn Hà Tử và mấy trăm người, khống chế một cỗ khôi lỗi chiến tranh, tham dự đến trình độ chiến trường càng sâu hơn.

Mà dưới Thánh Lan tộc điên cuồng tiến công, trong thời gian bảy ngày, bên phía Phong Hải Quận căn bản không có chút thời gian nghỉ ngơi nào, chiến tranh với cường độ mạnh như thế, khiến cho thần kinh của mỗi người đều bị kéo căng cực độ.

Chỉ có thời điểm luân chuyển quân đoàn, mới có thời gian tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục, mỗi lần tới giờ phút đó, Khổng Tường Long đều nằm bệt trên mặt đất, ngẩn người nhìn bầu trời, không nói một câu.

Sơn Hà Tử cũng là như thế, ngày bình thường gã không thích uống rượu, nhưng ở thời điểm này, cũng tựa lưng trên một cỗ khôi lỗi chồng chất vết thương, gương mặt hốc hác đầy râu ria … uống rượu.

Rõ ràng đang ở năm tháng thuộc về thời trẻ tuổi, nhưng trên mặt của y lại nhiều hơn vẻ tang thương.

Hứa Thanh nghe nói, vào nửa tháng trước, ngày thứ ba sau khi Dạ Linh chết, Vương Thần cũng đã chết trận.

Là vì giúp đỡ Sơn Hà Tử.

Trong thời kỳ chiến tranh, lúc song phương thu dọn chiến trường, bọn họ không tìm thấy thi cốt của Vương Thần, y đã hòa cùng một chỗ với vô số máu thịt trên chiến trường, chết không toàn thây.

Chương 1130: Tin dữ!! (2)

Hứa Thanh lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phương xa, thiên địa là một mảnh u ám, thi thoảng lập lòe ánh sáng màu đỏ, kèm theo tiếng nổ vang đinh tai nhức óc tràn ngập hết thảy những nơi tầm mắt có thể nhìn thấy.

Ở hướng kia, là một tiền tuyến khác của chiến khu phía Tây, cũng là nơi đại quân Nghênh Hoàng Châu trấn thủ.

Đội trưởng ở đó, lão tổ Huyết Luyện Tử cũng ở đó.

“Hy vọng bọn họ không sao.” Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng.

Hắn không cách nào dùng ngọc giản truyền âm, trên chiến trường hạn chế truyền âm, chỉ có thể truyền đi chiến báo.

Áp lực, trầm mặc, tất cả mọi thứ đều ngột ngạt, chính là không khí ở trên chiến trường.

Mà thời gian nghỉ ngơi và hồi phục của bọn họ cũng rất ngắn ngủi.

Theo mệnh lệnh xuất động đưa đến, Khổng Tường Long đứng dậy, không nói một lời, đi thẳng đến cỗ khôi lỗi chiến tranh tràn ngập máu thịt, tồn tại vô số chỗ tàn phá.

Đây đã là bộ khôi lỗi thứ bảy bọn họ thay thế trong bảy ngày qua.

Sơn Hà Tử cẩn thận cất kỹ bầu rượu, tương tự đi đến.

Hứa Thanh lặng lẽ đứng dậy, cùng mấy trăm tu sĩ hội tụ bốn phía mà đến, cùng nhau leo lên khôi lỗi, khoanh chân ngồi xuống ở.

Theo tu vi tản ra, toàn thân cỗ khôi lỗi này lập tức chấn động, chậm rãi tràn ra uy áp, trong khi mặt đất chấn động, cất bước về chiến trường.

Trong khi nó di chuyển, không ít thịt nát từ trong khe hở rơi ra, bên trong có kim loại, nhưng nhiều nhất là máu thịt tu sĩ

Thánh Lan tộc.

Sau khi rơi xuống trên mặt đất, liền bị cỗ khôi lỗi chiến tranh phía sau đi tới, lần nữa đạp nát.

Trong cỗ khôi lỗi chiến tranh Hứa Thanh tham gia, hắn phụ trách bộ phận tay trái, chỗ đó nắm giữ lực lượng hủy diệt.

Giờ phút này, trong lúc khoanh chân ngồi ở, Hứa Thanh thông qua màn sáng thủ hộ ở tầng ngoài, nhìn qua chiến trường càng lúc càng gần, trong lúc bất tri bất giác, vẻ mặt của hắn cũng đã tương tự như những người khác, nhiều hơn một chút chết lặng.

Cho đến lúc đi ngang qua núi khôi lỗi vứt đi, Hứa Thanh nhìn thấy nơi đó đã không còn người sống.

Lão đầu què chân bảo hắn hãy còn sống trở về kia đang nằm trên một cỗ khôi lỗi vứt đi, thi thể tràn ngập màu tím đen, đó là dấu vết bị dị chất bao phủ.

Lúc còn ở Nam Hoàng Châu, Hứa Thanh đã nhìn thấy rất nhiều thi thể như vậy.

Đối với chiến trường mà nói, một người tử vong, trừ chiến hữu trong tiểu đội cùng với bộ phận ghi chép ra, những người khác đều rất khó phát hiện.

Im hơi lặng tiếng mà chết.

Hứa Thanh im lặng, trong nháy mắt tiếp theo, cỗ khôi lỗi hắn tham gia lao ra khỏi lưới lớn màu vàng, cùng mấy vạn khôi lỗi giống như đúc, cùng nhau hội tụ thành đại quân, xung phong liều chết tiến lên.

Thời gian trôi qua.

Vào hoàng hôn ngày thứ mười, Cung chủ trở về.

Sự xuất hiện của Cung chủ, khiến cho sĩ khí nhân tộc Phong Hải Quận rõ ràng dâng lên, trong mắt tất cả mọi người tựa hồ cũng đã có một chút ánh sáng nhạt, theo Cung chủ trở về, trận chiến này cũng theo bên Thánh Lan tộc lựa chọn nghỉ ngơi và hồi phục, xuất hiện thời kỳ gián đoạn.

Trong lúc này, song phương sẽ phái đội ngũ quy mô nhỏ, đi tới chiến trường tận lực thu lại thi thể nguyên vẹn thuộc về một phương bên mình, mặc dù sau khi gặp phải cũng sẽ xung đột chém giết, nhưng tổng kết mà nói, đều theo bản năng lựa chọn tránh đi.

Hứa Thanh nơi đây, cũng rời khỏi chỗ tiểu đội Khổng Tường Long, hắn bị Cung chủ triệu hồi tới lều lớn.

Lúc lần nữa nhìn thấy Cung chủ, hắn không thấy ở trên người Cung chủ có bất luận dấu vết thương thế nào, thậm chí trong mắt còn lộ ra ngọn lửa sinh mệnh nồng đậm, sát khí trên người cũng là càng đậm.

Điều này không hợp lý.

Cuộc chiến giữa Cung chủ cùng Hoàng của Hồng Linh liên tục lâu như vậy, không thể không có bất luận thương thế nào được.

Hứa Thanh nhìn qua Cung chủ, chần chờ một chút, nhẹ giọng báo tin mình điều tra được ở Triêu Hà Châu, đồng thời lấy ra lệnh bài Cung chủ, hai tay đưa ra.

Cung chủ tiếp nhận, cầm trong tay đưa mắt nhìn, sau đó lại ném cho Hứa Thanh.

“Lệnh bài kia, có tổng cộng hai cái, ngươi cầm lấy một cái này đi, có lẽ về sau sẽ có thể cung cấp lực lượng bảo vệ cho ngươi, coi như là có tân Quận Trưởng đến, lệnh bài này sẽ bị thu hồi tất cả quyền hạn, nhưng quyền hạn một lần dẫn động lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ mà ta ban cho sẽ không thể bị thu hồi.”

“Cung chủ…” Hứa Thanh nhìn lão nhân trước mắt này, đáy lòng dâng lên gợn sóng.

“Hứa Thanh, mấy ngày nay ngươi đã có hiểu biết đối với chiến trận rồi chứ.” Cung chủ cắt đứt lời Hứa Thanh, ngẩng đầu, biểu cảm nghiêm túc, nhưng đáy lòng lại thở dài.

Đối với Hứa Thanh, lão thấy được, vốn là chuẩn bị trường kỳ chú ý bồi dưỡng thật tốt, để cho hắn trở thành một trong người nối nghiệp, nhưng chiến tranh đến đã cải biến hết thảy, không đủ thời gian.

“Đã có phần hiểu rõ.” Hứa Thanh cúi đầu, nhẹ giọng mở miệng.

“Như vậy tiếp theo, ngươi sẽ tiếp tục làm Thư lệnh tùy hành, bây giờ liền ghi chép!" Cung chủ đưa ánh mắt nhìn về bên ngoài lều lớn, bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh lập tức hô vâng, lấy ra ngọc giản ghi chép.

"Truyền lệnh quân đoàn thứ sáu cùng với quân đoàn thứ bảy, lui tới phòng tuyến thứ năm ở phía sau một vạn dặm, đóng quân ở đó."

"Truyền lệnh quân đoàn hai địa phương Nghênh Hoàng Châu và Khuất Triệu Châu lui ra phía sau ba vạn tám nghìn dặm, đóng quân ở Vũ Hằng sơn mạch."

"Truyền lệnh quân đoàn thứ tư, thứ năm, lui ra phía sau bảy vạn dặm, đóng quân ở biên giới Vũ Điền Châu."

"Truyền lệnh Hình Ngục Ti phân tán ra toàn bộ Lâm Lan Châu, tiêu diệt hết thảy toàn bộ Hắc Y Vệ, quét sạch lộ tuyến đi đến Vũ Điền Châu."

"Truyền lệnh Vũ Điền Châu, kêu bọn họ bắt đầu từ thời điểm này, thời khắc mở ra truyền tống trận phạm vi lớn!"

"Mật lệnh quân đoàn thứ nhất, đi đến địa mạch Vũ Điền cùng với Khải Linh Châu, kiểm tra tình huống địa hỏa thiêu đốt, tăng tốc đưa phàm nhân rút lui khỏi hai Châu."

Hứa Thanh nghe đến đó, ngẩng đầu nhìn về phía Cung chủ.

"Cung chủ, kể từ đó, nơi đây chỉ còn lại có Chấp Kiếm Cung cùng với quân đoàn thứ hai, thứ ba."

Cung chủ nhắm mắt lại, bình tĩnh truyền ra lời nói.

"Đi truyền lệnh đi!"

Hứa Thanh cúi đầu lui ra phía sau, lúc sắp đi ra khỏi lều lớn, hắn nhịn không được nhẹ giọng mở miệng.

"Cung chủ, dạo gần đây cảm xúc của Khổng đại ca có chút sa sút… . ."

Cung chủ không nói gì.

Hứa Thanh chờ giây lát, lặng lẽ rời đi.

Cho đến sau khi hắn rời đi, Cung chủ mở mắt ra, giờ phút này đôi mắt lộ ra tràn đầy ngọn lửa sinh mệnh lúc trước nhanh chóng ảm đạm, nhưng rất nhanh lại lần nữa nhen nhóm, mà đại giới là khóe miệng của Cung chủ tràn ra máu tươi.

Chương 1131: Tin dữ!! (3)

Ngoài lều lớn, Hứa Thanh nhìn thấy Khổng Tường Long đứng ở nơi đó.

Khổng Tường Long nhìn qua Hứa Thanh, nhẹ gật đầu, sau đó theo tiếng triệu kiến trong trướng truyền ra, Khổng Tường Long đi vào.

Nhìn Khổng Tường Long thần sắc cô đơn, Hứa Thanh than nhẹ trong lòng, nhưng cũng không khỏi không thu hồi tâm thần, triệu tập Thư Lệnh ti và bắt đầu truyền lệnh.

Cứ như vậy, thời gian trên chiến trường ngày từng ngày trôi qua.

Chiến tranh vẫn đang tiếp tục như trước, vả lại càng ngày càng kịch liệt, thương vong mỗi ngày đều gia tăng nhiều hơn, đồng thời theo từng quân đoàn bị điều chuyển đi, quân doanh cũng vắng vẻ hơn rất nhiều so với thường ngày.

Chỉ có vô số cỗ thi hài chồng chất tại đó, càng ngày càng nhiều.

Hứa Thanh đi ở bên trong quân doanh, lặng lẽ đi về phía trước, lúc này cách thời gian hắn đi đến chiến trường đã qua 23 ngày.

Trong 23 ngày này, hắn đã nhìn thấy quá nhiều tử vong, nhìn thấy vô số thê thảm, nhìn thấy địa ngục nhân gian, mà tiếng nổ vang bên tai, cũng sớm đã thành thói quen.

Hôm nay, lại là một lần song phương giao chiến như định kỳ, hắn dự định tới nơi này tìm một số người, gia nhập vào Thư Lệnh ti của mình.

Bởi vì Thư Lệnh ti còn có chức trách hộ tống xuất chiến, đến bây giờ đã chết trên trăm người.

Bây giờ số người còn lại đã không đủ.

Nghĩ đến con số chiến tranh tử vong mỗi ngày mình chứng kiến, bước chân Hứa Thanh có chút nặng nề, trong đầu của hắn hiện lên Cung chủ, đối phương rõ ràng càng ngày càng không bình thường.

Không ai có ngọn lửa sinh mệnh trong mắt nồng đậm đến trình độ như vậy cả, vả lại trên người tràn ra sát khí cũng bị ngọn lửa sinh mệnh dần dần che đậy.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra bi thương.

Thân là tu sĩ, cho dù ngay từ đầu hắn không nhìn ra, nhưng sau khi trải qua lâu như vậy, hắn tự nhiên đã hiểu rõ.

Cung chủ đang thiêu đốt tiềm lực của bản thân, không tiếc hết thảy mà thiêu đốt, mà lực lượng kinh khủng sau khi thiêu đốt cũng không bị Cung chủ phóng thích, mà lưu tại trong cơ thể, như đang súc thế tụ lực.

“Viện quân của Hoàng Đô, thật sự sẽ không đến sao?” Hứa Thanh thì thào trong lòng, vấn đề này, cũng là khát vọng chung của toàn bộ nhân tộc Phong Hải Quận trên chiến trường.

Dù Hứa Thanh là thư lệnh, biết được rất nhiều tin tức trên chiến trường, nhưng hắn cũng hoàn toàn không biết gì về tin tức đó.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh than nhẹ trong lòng, lúc đi qua vô số cỗ thi hài, bước chân của hắn bỗng dừng lại, chợt quay đầu nhìn cách đó không xa.

Chỗ đó có hai cỗ hài cốt, trước khi bọn họ tử vong đã ôm nhau, trên người cả hai có vô số vết thương, càng có nồng đậm dị chất, mà giờ khắc này dù đã hi sinh, nhưng vẫn không hề buông nhau ra.

Cho dù bọn họ chỉ còn lại có nửa người trên.

Hứa Thanh lặng lẽ đi tới, đứng ở nơi đó, nhìn qua hai cỗ thi hài này, thật lâu, thật lâu sau…

“Trần sư huynh … . .”

Hai cỗ thi hài ôm nhau này, là hai người đạo lữ Trần Đình Hào.

Hơn hai mươi ngày trước, lúc Hứa Thanh đi đến tiền tuyến còn nhìn thấy bọn họ, lúc ấy Trần Đình Hào bị thương, đạo lữ của y đang băng bó cho y, lúc trông thấy Hứa Thanh, bọn họ còn mỉm cười với hắn.

Nhưng hôm nay, thiên nhân vĩnh viễn cách xa.

Hứa Thanh phất tay lấy chính áo choàng đạo bào xuống, trùm lên trên hai cỗ thi thể này, sau hơn 10 hơi thở, hắn nhẹ giọng thì thào.

“An nghỉ.”

Hứa Thanh nhắm mắt lại, lúc lần nữa mở ra thì hắn rời khỏi nơi đây, lúc này tiếng kèn báo hiệu một vòng chiến tranh mới cũng từ trên chiến trường truyền đến, chiến tranh ...lại lần nữa bắt đầu.

Tiết tấu cùng tần suất, rõ ràng đã trở nên nhanh hơn.

“Toàn diện vận hành pháp bảo Cấm Kỵ, phóng thích bảy thành lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ của các tông!”

“Truyền lệnh khôi lỗi chiến tranh đã hỏng, trở thành vũ khí dùng một lần duy nhất, ném tới chiến trường!”

“Báo cho Chấp Kiếm Giả biết, chuẩn bị Đế Kiếm!”

“Pháp thứ bên trong phòng tuyến, triển khai lực lượng tam giai, phân năm đám, đâm cả gốc về phía chiến trường.”

“Thông báo toàn quân, làm tốt chuẩn bị rút lui, đi đến phòng tuyến thứ năm.”

Ngoài doanh trướng lớn, Cung chủ mặc áo giáp, đứng ở nơi đó ra lệnh, trong thời khắc giao chiến, thần niệm của lão truyền đi có thể khiến cho thiên địa biến sắc, đã không cần Thư Lệnh ti đi truyền pháp chỉ nữa, tất cả sắp xếp đều nằm trong một ý niệm trong tâm thần của Cung chủ, nhưng đây cũng chỉ là tổng thể, tinh lực không đủ, không thể nào cẩn thận tới từng chi tiết hay từng sự tình.

Cái này thì cần Hứa Thanh đồng bộ an bài cho người của Thư Lệnh ti, lập tức đi chiến trường hiệp đồng đốc chiến, tổng hợp tin tức đưa về, thuận tiện giúp Cung chủ xác minh và phán đoán chiến cuộc.

Rất nhanh, song phương liên tục bộc phát, chém giết trên chiến trường lần này so với trước kia càng thêm khó khăn và thê thảm, một mặt là tận mắt nhìn thấy, một mặt khác là từ tin tức tổng hợp từ các khu trên chiến trường, tất cả đều cho Hứa Thanh một loại cảm giác vô vọng.

“Cung chủ, phương diện mỏi mệt của tu sĩ Thánh Lan tộc không đúng! Số lượng bông tuyết màu đen cũng không đúng, rậm rạp dầy đặc hơn năm thành so với trước kia!”

“Căn cứ chiến báo tổn hại, căn cứ pháp khí bọn họ vận hành, cùng với trận hình khác biệt với trước kia…Thư Lệnh ti phân tích, Thánh Lan tộc có viện quân âm thầm gia nhập!”

Hầu như ngay khi Hứa Thanh mở miệng, trên bầu trời khu vực phía Bắc, một nơi xa xôi, một mảnh mưa to gió lớn quét sạch bầu trời, đổ xuống mặt đất, gào thét đổ về phía chiến trường bên này.

Trong chốc lát, nước mưa trong gió lốc, cuốn khắp thiên địa, đã rơi vào trên chiến trường.

Trận mưa này, là một màn mưa máu.

Nó từ phương Bắc xa xôi thổi tới.

Cùng lúc đó, Kiếm Lệnh của Hứa Thanh cũng truyền đến âm thanh vù vù dồn dập, một đạo chiến báo đến từ chiến khu phía Bắc, lấy trình độ kịch liệt trước đó chưa từng có, truyền tới nơi đây.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, sau khi xem qua, trong đầu của hắn lập tức nổ vang, lấy định lực của hắn, thần sắc trong chốc lát cũng đại biến, theo bản năng bắt gắt gao cầm chặt Kiếm Lệnh.

Ngoài lều lớn, ngoại trừ Cung chủ, còn có phó Cung chủ cùng với hai vị chấp sự cùng với Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình quân đoàn thứ hai và thứ ba.

Bọn họ cũng đã nhận ra không đúng, mạnh mẽ mà nhìn về phía Hứa Thanh cùng Cung chủ.

Thân thể Cung chủ run nhè nhẹ một chút, hiển nhiên tin tức mà Hứa Thanh nhận được, Cung chủ cũng thông qua quyền hạn pháp bảo của Quận Đô để cảm giác được.

Cho tới bây giờ, Cung chủ Chấp Kiếm Cung vốn giống như bàn thạch, vào thời điểm toàn bộ Phong Hải Quận nguy hiểm nhất, liền giống như định hải thần châm chống đỡ, nhưng vào lúc này, lần đầu tiên Cung chủ lộ ra thần sắc bi thương ở trước mặt mọi người.

Chương 1132: Tin dữ!! (4)

Trong cơn bi thương, Cung chủ nhìn về phương Bắc xa xa.

Nhưng vô luận là run rẩy hay là bi thương, đều chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt, nháy mắt tiếp theo, toàn bộ những thứ cảm xúc yếu ớt này, đều bị Cung chủ Chấp Kiếm Cung chém bỏ tất cả.

Thân thể của lão vẫn cao ngất như trước, sống lưng thẳng tắp như cũ, ánh mắt vẫn nghiêm túc như trước, vẫn luôn kiên định.

"Cung chủ … ." Giờ phút này Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở quân đoàn thứ hai và thứ ba có chút do dự.

"Hứa Thanh, nói đi!" Cung chủ bình tĩnh mở miệng, giọng nói vững vàng, cho tới tận bây giờ, lão vẫn là trụ chống trời như cũ.

Hứa Thanh cúi đầu, thở sâu.

"Tiền tuyến phía Bắc truyền đến chiến báo!"

"Lưới pháp bảo Cấm Kỵ phía Bắc tan vỡ, không cách nào tiếp tục hội tụ, liên quân các tộc đại bại, tử thương vô số."

"Thiên Phong vương triều cùng Địa Thổ vương triều của Thánh Lan tộc tiến quân thần tốc, đã xâm lấn Thái Hòa Châu!"

"Cung chủ Ti Luật Cung, chết trận!"

"Cung chủ Phụng Hành Cung, chết trận!"

"Mà Diêu gia…Toàn bộ tộc nhân tiến về phía Bắc đều đã chết trận, bản thân Diêu Hầu thì mất tích ở trên chiến trường, sinh tử không biết."

Lời của Hứa Thanh rơi vào trong tai phó Cung chủ cùng mọi người, như là tiếng sấm sét nổ, hô hấp của tất cả mọi người trì trệ, toàn bộ nhìn Cung chủ.

Cung chủ lại cười.

"Chuyện này, đến hôm nay, cuối cùng ta cũng đã nhìn thấu… Không sợ, các ngươi không cần phải sợ." Cung chủ ngẩng đầu, nhìn về phía chiến trường, nhẹ giọng mở miệng.

“Quyết chiến, tới rồi.”

Hầu như ngay khi lời Cung chủ truyền ra, trên chiến trường lập tức xuất hiện biến hóa cực lớn, tất cả tu sĩ Thánh Lan tộc hình như nhận được mệnh lệnh thống nhất, truyền ra những tiếng hoan hô sôi trào, sau đó đại quân đồng loạt lui ra phía sau.

Rất nhanh liền thối lui khỏi chiến trường, thối lui đến Thiên Lan sơn mạch, cùng nhau lui ra phía sau còn có toàn bộ pháp khí hình thoi trên bầu trời.

Chúng nó rời khỏi, khiến cho mây mù trên bầu trời mỏng manh hơn rất nhiều, lộ ra vòng xoáy cực lớn trên chỗ cao kia.

Bông tuyết màu đen từ trong bay xuống, giờ phút này vô số Đoạn Thủ cầm xích sắt trên mặt đất đang điên cuồng lôi kéo.

Hơi thở ẩn chứa vô tận tử vong tràn ra từ trong vòng xoáy trên bầu trời.

Chỉ một tia, liền khiến cho bầu trời có hoàng hôn mùa đông, trở nên vô cùng u ám.

Mặt đất nhanh chóng bốc lên sương mù màu xanh.

Lan tràn tiến vào những sợi xích sắt nối với vòng xoáy, mắt thường có thể thấy được những sợi xích nổi lên màu trắng, đã biến thành băng xích.

Tiếp theo, sau khi Thánh Lan tộc rút lui khỏi chiến trường, hai đạo thân ảnh cực lớn kinh thiên động địa trái phải sừng sững hiện ra trên Thiên Lan sơn mạch.

Bên trái, chính là Hoàng của Hồng Linh.

Bên phải tương tự mặc Đế bào, đội Đế quan, hiển nhiên cũng là một Hoàng trong bốn đại vương triều Thánh Lan tộc!

Bọn họ đứng ở giữa thiên địa, thân ảnh cao lớn như có thể chống đỡ bầu trời, ngóng nhìn về phía doanh trướng Cung chủ.

“Khổng Lượng Tu, chiến khu phía bắc đã sụp đổ, đại quân tộc của ta đã vào Phong Hải Quận, mà nơi này, chiến tranh vực bảo của Hắc Thiên đang phủ xuống, hết thảy, đều sắp kết thúc.”

"Ngươi biết cái gì gọi là chiến tranh vực bảo hay không, ngươi có thể thử ngăn cản, chúng ta sẽ không tham dự, nhưng trên thực tế…Ngươi, không ngăn cản được."

Giọng nói mênh mông, vang vọng thiên địa, toàn bộ Chấp Kiếm Giả ngoài doanh trướng đều lộ ra thần sắc kiên quyết, một bầu không khí nghiêm túc ngập trời dựng lên, vào thời điểm này, Cung chủ ngẩng đầu, nhìn qua hai vị Hoàng trên Thiên Lan sơn mạch, giọng nói bình tĩnh truyền khắp bốn phương.

"Đúng vậy, tất cả, sắp kết thúc."

Nói xong, Cung chủ quay lại, đưa mắt nhìn Phong Hải Quận, nhẹ giọng mở miệng.

"Truyền lệnh, quân đoàn thứ hai và thứ ba nơi đây, lập tức rời khỏi phòng tuyến, lui ra phía sau vạn dặm, không được xuất chiến."

"Truyền lệnh, toàn bộ tu sĩ Phong Hải Quận nơi đây, không được xuất chiến."

"Truyền lệnh, toàn bộ bát đại quân đoàn khác lui đến những vị trí tương ứng, đóng giữ tại chỗ, không được xuất chiến."

"Truyền lệnh, toàn bộ Chấp Kiếm Giả nơi đây, lui ra phía sau năm nghìn dặm, không được xuất chiến!"

Lời Cung chủ vừa ra, sắc mặt mọi người bốn phía nhao nhao biến đổi, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu nhìn về phía Cung chủ.

Phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung tiến lên một bước, trên gương mặt tang thương lộ ra một tia xế chiều, trầm thấp mở miệng.

"Không cho phép toàn bộ xuất chiến, chỉ còn lại có một mình ngươi sao Cung chủ, ta già rồi, ta sánh vai cùng với ngươi."

"Cung chủ, Tư Mã tu vi không đủ, nhưng máu trong người vẫn còn có chút nóng, không muốn sống phí, ta thấy cái vực bảo kia tràn ra khí băng hàn rất tốt, muốn đi tới đó mát mẻ một chút." Trong mắt Tư Mã chấp sự có tử ý, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười, tương tự tiến lên.

"Bên trong bốn đại chấp sự, lão Chu và lão Tống đều đã rời đi, chỉ còn thừa ta cùng Tư Mã, Cung chủ ngươi không thể thiên vị Tư Mã, ta tự nhiên cũng muốn đi cùng."

Vào lúc Hứa Thanh lần đầu tiên đi đến Chấp Kiếm Cung, vị Tôn chấp sự này chính là người chủ trì cho bọn hắn tuyên thệ Chấp Kiếm Giả, giờ phút này lão cũng nở nụ cười, tiến lên một bước.

Những người khác cũng đều lần lượt mở miệng, mà giờ khắc này, lực lượng băng hàn bên trong vòng xoáy trên bầu trời cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Bầu trời hoàn toàn bị phủ lên bởi màu sắc âm u, theo vòng xoáy chuyển động, từng trận khí lạnh kinh tâm động phách xoay tròn tản ra, bao phủ thiên địa, tất cả mọi thứ đều trở nên mông lung.

Trong lúc mơ hồ, hình như những nơi đi qua, mây mù cũng bị đóng băng, khói xanh bay lên từ mặt đất cũng bị đông lại ở giữa thiên địa, hóa thành từng đám cây bất quy tắc, nhìn thấy mà giật mình!

Nhìn qua những thứ này, Cung chủ nhàn nhạt mở miệng.

“Ta còn là Cung chủ không?”

Mọi người trầm mặc.

“Các ngươi từ bỏ Chấp Kiếm Cung sao?”

“Những người xuất chiến vì nhân tộc, đều chết vô ích rồi sao?”

“Các ngươi, lập tức chấp hành mệnh lệnh!”

Cung chủ truyền ra giọng nói lạnh như băng, đi về phía chiến trường, giơ tay phải lên vung xuống phía dưới, một cỗ phong bạo mênh mông ngập trời xuất hiện, quét ngang qua nơi đây, khiến cho vô số tu sĩ bên trong phòng tuyến, toàn bộ thân thể chấn động, bị đẩy phải rút lui, cho đến khi lui ra phía sau hơn vạn trượng.

Trong thiên địa u ám, trên toàn bộ phòng tuyến thứ tư, chỉ còn lại có một đạo thân ảnh cô độc chưa bao giờ cởi giáp.

Cát vàng trong gió bay lên, sương lạnh bốc lên từ mặt đất.

Hết thảy đều trở nên mông lung.

Chỉ có thân ảnh kia, càng đi càng xa, khí thế cũng càng lúc càng mạnh, càng là phất tay một cái, đạo chuông trôi lơ lửng ở trên bầu trời liền truyền ra âm thanh vù vù, thoát ly khỏi đống quan tài vây quanh, tự mình bay ra, bay thẳng đến vòng xoáy, trấn áp.

Tiếp theo, giọng nói khàn khàn của Cung chủ truyền khắp bát phương.

“Hồng Linh, Nguyệt Vụ, trong các ngươi có người nào dám đánh một trận cùng bổn cung chủ ta hay không?”

Chương 1133: Anh hùng thiên cổ (1)

Trên bầu trời, vòng xoáy nổ vang, lực lượng băng hàn tràn ra từ bên trong lạnh lẽo vô cùng, xích sắt đóng thành băng, khí lạnh từ vòng xoáy nhả ra khiến cho bầu trời trở nên âm u như tấm gương màu đen.

Tồn tại kinh khủng trong đó cũng đang dần dần xuất hiện.

Nhưng ở bề ngoài, một chiếc đạo chuông cực lớn treo lơ lửng ở phía trước, toàn thân hiện ra vô số phù văn cổ xưa, phát ra ánh sáng lập lòe, truyền ra tiếng chuông vang, hình thành lực lượng trấn áp.

Nhưng khí tức đến từ vòng xoáy quá mức kinh người, không cách nào hoàn toàn trấn áp, dù cho đạo chuông liều mạng dùng toàn bộ uy năng, hiện ra đến cực hạn, thậm chí bản thân cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, giống như dốc mệnh tiêu hao để ngăn cản, nhưng vẫn không có cách nào ngăn được vực bảo tiến đến như cũ.

Càng có gió bão diệt sạch hết thảy từ trong vòng xoáy khuếch tán ra ngoài, từ xa nhìn lại, tựa như một bánh xe gió, không ngừng chuyển động, thổi ra rét lạnh tới khắp bốn phương, phủ rét đậm xuống bên dưới.

Mặt đất bay lên càng nhiều sương màu trắng, vô số thi hài bị đông lạnh thành bụi phấn, gió thổi qua liền biến thành tro bụi.

Tiếp theo là thi thể tàn phế, sau đó là bông tuyết màu đen cùng với mặt đất, toàn bộ đều trở nên mơ hồ.

Chỉ có một thân ảnh còn tồn tại, bước từng bước, đang thiêu đốt tu vi, đi tới thiên địa mông lung phía trước, bước vào trong thế gian chí hàn vặn vẹo.

Thân ảnh này cũng chiếu vào trong mắt toàn bộ tu sĩ Phong Hải Quận nơi đây, chiếu vào trước mắt Hứa Thanh, biến thành một thân ảnh duy nhất.

Toàn thân mặc một bộ chiến giáp màu đen, một đầu tóc dài theo sinh mệnh thiêu đốt đã trở thành một màu trắng xám.

Trong gió lạnh, áo choàng sau lưng Cung chủ phất qua một bên, giống như lá cờ tung bay.

Trong u ám, cát màu trắng dấy lên, gào thét trên chiến trường thâm trầm, lan truyền vẻ tang thương ra xa.

“Cung chủ…”

Hứa Thanh bi phẫn, trong lòng cuộn trào gợn sóng cực lớn.

Thân ảnh phía dưới trời chiều kia, càng đi càng xa, mang theo khí thế quật khởi, chẳng những là tồn tại duy nhất trong mắt mọi người, càng là thứ hấp dẫn càn khôn, trở thành tâm điểm thiên địa chú ý.

Phía trước Cung chủ, là nghìn vạn đại quân Thánh Lan tộc, là hai đế ảnh động trời đứng trên Thiên Lan sơn mạch, một mảnh đông nghịt che khuất bầu trời, tràn ngập hung thần, vô tận u ám.

Phía sau Cung chủ, ngoài vạn trượng là quân đoàn thứ hai cùng quân đoàn thứ ba, cùng với mấy vạn Chấp Kiếm Giả của Quận Đô còn sống sót.

Một thân một mình!

Nhìn qua hết thảy, trong lòng của toàn bộ tu sĩ nhân tộc hiện lên bi thương, ánh mắt của bọn họ vốn đã bị chiến trường nhuộm đỏ, giờ phút này lại càng lộ ra càng nhiều màu đỏ hơn nữa.

Khổng Tường Long cũng ngẩng đầu lên, nhìn qua thân ảnh kia, vào thời khắc này trong ánh mắt ảm đạm kia lần nữa xuất hiện tia sáng, chỉ là trong tia sáng đó, thân thể của y không thể khống chế mà run rẩy liên hồi.

Trong lúc tâm thần của tất cả mọi người nhao nhao hiện lên từng trận sóng lớn mãnh liệt, giọng nói khàn khàn của phó Cung chủ, mang theo bi thống, vang vọng bốn phương.

“Tất cả mọi người!”

“Chúng ta…rút lui!!”

Mọi người trầm mặc, cho đến khi giọng nói của phó Cung chủ giống như lôi đình nổ vang truyền tới.

“Đây là lệnh của Cung chủ, chấp hành!”

Phó Cung chủ hét lớn một tiếng, chợt phất tay, gió lớn thổi tới, còn có chấp sự Chấp Kiếm Cung cùng với Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở hai đại quân đoàn, nhao nhao gầm nhẹ, cuối cùng mới khiến đại quân nhân tộc ở đây, dần dần di chuyển.

Nhưng mỗi người đều liên tiếp quay đầu lại, nhìn về phía xa đằng sau.

Chỉ là, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thân ảnh kia, đã dung nhập vào trong bóng tối, cho đến khi một đạo hỗn độn phá vỡ bầu trời, tràn ra ánh sáng rực rỡ, từ bên phía chiến trường phóng lên trời.

Bầu trời nổ vang, đại địa chấn động, vô tận kiếm ý cuốn động phong vân, xua tan đi bóng tối, khiến cho thiên địa biến sắc.

Đó là một đạo kiếm quang, đó là một thanh Đế Kiếm!

Đế Kiếm do Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận hội tụ, tổng cộng chín chuôi, lúc trước chiến tranh đã dùng bốn chuôi, đây là chuôi thứ năm.

Kiếm này vừa ra, liền tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt, thông suốt mông lung, hư không vỡ vụn vặn vẹo, từ bên trong chiến trường phóng thẳng lên trời, thẳng đến hai vị Hoàng của Thánh Lan tộc trên Thiên Lan sơn mạch.

Những nơi kiếm này đi qua, một cái khe rãnh cực lớn trực tiếp bị tách ra, tựa như một con cự long, nương theo tiếng kiếm rít đinh tai nhức óc, nghiền nát tất cả.

Đạo ánh sáng kia, chiếu rọi vô số gương mặt trắng bệch của tu sĩ Thánh Lan tộc, chấn nhiếp toàn bộ tâm thần của địch nhân xâm phạm phòng tuyến.

“Khổng Lượng Tu, đại thế đã mất, ngươi thiêu đốt sinh mệnh cũng có ý nghĩa gì?”

Trên Thiên Lan sơn mạch, Hoàng của Hồng Linh trầm thấp mở miệng, tiến về phía trước một bước, một khắc bước chân hạ xuống, thiên địa nổ vang.

Gã giơ tay phải lên, mấy nghìn vạn thậm chí càng nhiều tiểu thế giới biến ảo khắp bốn phía, cuối cùng hội tụ toàn bộ đến bên trong bàn tay của gã.

Ba tấc lòng bàn tay, đã tạo thành một cái đại thế giới hư ảo.

Đây là biểu hiện của Quy Hư đệ tứ giai.

Nhẹ nhàng nhấn một cái.

Thiên địa cộng chấn, hết thảy lần nữa trở nên mơ hồ.

Chỉ có gió bão trước đó chưa từng có bộc phát ra, quét ngang về bốn phía, khiến cho mặt đất bị đóng băng dấy lên vô số mẩu vụn, tựa như từng đạo sao băng cuốn tới khắp bát phương.

Thiên Lan sơn mạch kịch liệt rung động lắc lư, vô số đá vụn tróc ra.

Lúc mọi thứ lại rõ ràng, Hứa Thanh cùng với toàn bộ tu sĩ Phong Hải Quận nơi đây, nhìn thấy Thiên Lan sơn mạch xuất hiện một cái lỗ hổng rộng tới vạn trượng!

Một cái khe rãnh cực lớn, từ bên phía chiến trường lan tràn ra mấy trăm dặm, xuyên thấu qua Thiên Lan sơn mạch, nhìn thấy mà giật mình.

Giờ phút này thân ảnh Hoàng của Hồng Linh ngoài Thiên Lan sơn mạch, đang từng bước từng bước lùi lại.

Toàn bộ tu sĩ Thánh Lan tộc, đều cảm thấy hoảng sợ, tim đập nhanh.

Phía trước bọn họ, đại địa vặn vẹo, thân ảnh Cung chủ lộ ra giữa mông lung, toàn thân lão hiện lên ánh lửa thiêu đốt sinh mệnh và tu vi, bước chân kiên định, bước từng bước đến, theo tiếng bước chân vang vọng, giọng nói khàn khàn cũng được truyền ra.

“Chỉ cần núi sông Phong Hải vẫn còn, ta tiếc gì thân này.”

Những lời ấy truyền khắp chiến trường, truyền vào trong tai nhân tộc Phong Hải Quận đang lui lại, lúc này …đạo kiếm quang rực rỡ động trời thứ hai hiện lên.

Đây là kiếm thứ sáu.

Kiếm này vừa ra, mặt đất chiến trường toái nứt, trong thế giới giống như Cửu U, kiếm quang chói mắt động trời chém thẳng đến Hoàng của Hồng Linh.

Vẫn không kết thúc, theo Cung chủ đi thẳng về phía trước, theo toàn thân không ngừng thiêu đốt, kiếm thứ bảy, kiếm thứ tám, tương tự lập lòe khắp trời vút lên.

Lần này thần sắc Hoàng của Nguyệt Vụ cũng trở nên ngưng trọng, đứng ở bên cạnh Hoàng của Hồng Linh, đồng thời ra tay.

Bầu trời sụp xuống, mắt thường có thể nhìn thấy bầu trơi hơi nghiêng một chút, mặt đất tan vỡ, liên tục quét ngang bốn phương.

Long trời lở đất, kinh tâm động phách.

Mọi thứ lần nữa trở nên mơ hồ.

Lần này, nguyên nhân mơ hồ không phải bởi vì hỗn độn và vặn vẹo, không phải băng sương và trời sập, mà là đối với tuyệt đại đa số tu sĩ chú ý đến một trận chiến này mà nói, tu vi của bọn họ không đủ để chống đỡ, cho nên khó có thể nhìn thấy rõ.

Chương 1134: Anh hùng thiên cổ (2)

Coi như là Hứa Thanh, trong tầm mắt của hắn cũng là một mảnh mông lung, chỉ có thể nhìn thấy bên trong có ba thân ảnh đang giao chiến sinh tử, mỗi một lần va chạm đều khiến thiên địa nổ mạnh.

Âm thanh ầm ầm siêu việt thiên lôi, dưới từng trận nổ vang cực hạn, hình thành sóng âm tràn ngập tâm thần tất cả mọi người, khiến cho mọi người phải tiếp tục rút lui khỏi.

Bên phía Thánh Lan tộc cũng tương tự như thế.

Kiếm khí lăng lệ ác liệt quét ngang, trời sập đất sụt.

Cho đến nháy mắt tiếp theo, theo bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang mạnh, xen lẫn âm thanh vỡ vụn, vô số khối đất trôi lơ lửng ở trong không trung nổ tung, ba thân ảnh giao chiến cũng tách nhau ra.

Hết thảy, mới một lần nữa trở nên thông thoáng rõ ràng hơn một chút.

Bước chân Cung chủ đi về phía trước, cuối cùng bị cắt đứt, lão ngẩng đầu, nhìn bầu trời.

Mà bên phía Hoàng của Hồng Linh cùng Hoàng của Nguyệt Vụ, Thiên Lan sơn mạch phía sau bọn họ đã sụp xuống hơn phân nửa, có vài khe rãnh lan tràn xuyên suốt nơi ánh mắt nhìn thấy, giờ phút này hai người bọn họ tương tự ngẩng đầu, nhìn qua bầu trời.

Giờ khắc này toàn bộ tu sĩ Thánh Lan tộc, bao gồm nhân tộc Phong Hải Quận nơi đây, đều ngẩng đầu lên, tâm thần dâng lên sóng lớn vô cùng, nhìn bầu trời.

“Cửa của Hắc Thiên Cửu U, phủ xuống.” Sau khi giao chiến với Cung chủ, sắc mặt của Hoàng của Hồng Linh trắng bệch, khàn khàn mở miệng.

Đầu nguồn của tiếng nổ vang và âm thanh vỡ vụn trên bầu trời, chính là từ vòng xoáy cực lớn này.

Lực lượng cực hàn từ bên trong vòng xoáy đã đạt đến trình độ có thể đóng băng sinh mệnh, bản thân vòng xoáy cũng đang ngưng kết, mơ hồ có thể nhìn thấy đầu nhọn của một cái binh khí từ bên trong vòng xoáy, xuất hiện ở bên rìa!

Tầng ngoài màu đen, lộ ra sát cơ tuyệt thế, càng ẩn chứa nồng đậm tử vong.

Cực hàn bọc phát ra từ bên trong cực kỳ khủng khiếp, khiến cho tu sĩ Quy Hư cũng phải run rẩy.

Giờ phút này, đạo chuông trấn áp bên ngoài đang run rẩy và vỡ vụn, không ngừng hiện ra từng đạo khe hở, chiếc đạo chuông được Hoàng Đô ban tặng này, đã bắt đầu tan vỡ.

Bởi vì, thứ nó đối mặt, là một cái chí bảo chiến tranh.

Tài liệu của nó thần bí, được Hồng Nguyệt ban cho, theo lời đồn là do Hồng Nguyệt dùng binh khí Thần Linh biến thành.

Nó có thể tràn ra cực hàn, khiến cho thế gian trở thành tuyệt địa.

Đây là Vực Bảo chiến tranh.

Vực Bảo chiến tranh, là nội tình của bộ tộc, uy lực của nó vượt xa tưởng tượng, nó là tồn tại có thể chấn nhiếp Thần Linh.

Trình độ trọng yếu cũng tương tự như pháp bảo Cấm Kỵ của các tông môn trên đại lục Vọng Cổ.

Sự hiện hữu của nó, là một trong những căn cứ để chứng tỏ một cái tộc quần có cường đại hay không.

Thánh Lan tộc, cũng không có Vực Bảo.

Rất nhiều tộc quần, đều không có Vực Bảo.

Nhân tộc đã từng có, nhưng bây giờ cũng không còn.

Mà bất kỳ một cái tộc quần nào có Vực Bảo, cũng chẳng khác gì lấy được lực lượng có thể bảo vệ bản thân không bị xâm lấn ở trên đại lục Vọng Cổ, có thể uy hiếp bát phương, có thể chinh chiến.

Thứ xuất hiện ở nơi này, không phải là chân thân Vực Bảo của Hắc Thiên tộc, chỉ là hình chiếu của cái Vực Bảo chiến tranh đó.

Nhưng lực lượng tràn ra từ, vẫn khiến cho Quy Hư không thể chống cự hay ngăn cản.

Thiên địa khô héo, lạnh đến cực hạn, chính là diệt vong, hết thảy không còn, toàn bộ đều là bụi bặm.

Nơi xa, trên lưới lớn màu vàng, vô số khí linh hiện ra ở, phát ra âm thanh thê lương, muốn chống cự lại nhưng không cách nào làm được, đang không ngừng toái diệt.

Một màn này, rơi vào trong mắt đại quân nhân tộc Phong Hải Quận, tất cả bọn họ đều bị một màn này làm cho thất thần.

Trong đầu Hứa Thanh …trống rỗng.

Thế giới bọn họ, bị rét đậm thay thế.

Trên chiến trường, Hoàng của Hồng Linh cùng Hoàng của Nguyệt Vụ chú ý đến thân ảnh Cung chủ trong mảnh thiên địa tràn ngập sương lạnh, Hồng Linh chậm rãi mở miệng.

“Tướng sĩ nghe lệnh, tiến về phía Phong Hải Quận, mục tiêu Quận Đô, sát nhập thiên phong cùng địa thổ hai nước!”

Lời nói vừa truyền ra, vùng đất vô tận phía sau gã lập tức truyền đến ngàn vạn tiếng gầm nhẹ, hòa hợp cùng một chỗ, chấn động thiên địa.

“Rõ!”

Sau khi âm thanh này xuất hiện, vô số đại quân nương theo rất nhiều các tộc trong Thánh Lan vực, từng thân ảnh giống như thủy triều, phô thiên cái địa xuất hiện.

Sau đó, Hoàng của Hồng Linh cùng Hoàng Nguyệt Vụ đi đến phía Cung chủ Chấp Kiếm Cung.

Từng bước tới gần.

“Ta có một kiếm!” Cung chủ đứng trước ngàn vạn đại quân, nhìn vòng xoáy trên bầu trời, nhẹ giọng mở miệng, giơ tay phải lên, khẽ nắm hư vô ở phía sau lưng một cái.

Một thanh Đế Kiếm rực rỡ chậm rãi hình thành ở trong tay lão, đây là thanh Đế Kiếm thứ chín, cũng là một kiếm thuộc về bản thân Cung chủ.

Giờ phút này theo lời nói của Cung chủ truyền ra, bên trong lưới lớn màu vàng, hơn mười vạn quan tài thanh đồng trôi lơ lửng ở trên không trung, đồng thời mở ra!

Cũng có âm thanh đồng dạng, vang vọng khắp bát phương.

“Ta có một kiếm!”

“Ta có một kiếm!!”

“Ta có một kiếm!!!”

Từ lúc mở quan tài, từng câu ta có một kiếm truyền ra, vô số cỗ thân ảnh từ bên trong quan tài hiện ra ở giữa thiên địa.

Bọn họ, đều là những Chấp Kiếm Giả đạt đến tu vi cực hạn của bản thân từ xưa đến nay, những người này sống ở trong thời điểm tương đối hòa bình, cho nên vào thời khắc cuối cùng đã lựa chọn ngủ say, tính mệnh tương tu cùng Đế Kiếm, lựa chọn vào thời khắc mấu chốt nhất, trảm ra một kiếm vì Phong Hải Quận!

Từng đạo kiếm quang bộc phát ra từ trên người những Chấp Kiếm Giả thức tỉnh này.

Bầu trời lấp lánh hơn mười vạn kiếm quang, hội tụ thành một cái kiếm hà, lao thẳng đến Cung chủ, đồng thời thân hình những Chấp Kiếm Giả này cũng nhanh chóng héo rũ, cuối cùng giống như bị xóa đi vậy, tiêu tán khỏi thế gian.

Mỗi người, trước lúc tiêu tán đều nhìn về phía quê nhà bọn họ trong Phong Hải Quận.

Có lưu luyến, có chúc phúc, có thoải mái, có hồi ức, nhưng duy nhất là không hề hối hận.

“Ta có một kiếm!”

Cung chủ ngẩng đầu, hơn mười vạn kiếm quang hội tụ vào trong tay của lão, cùng với Đế Kiếm của lão dung hợp cùng vào một chỗ, bắn ra tia sáng rực rỡ, coi như là rét lạnh trên bầu trời, hình như cũng né tránh trong thời khắc này.

Kiếm ra trời chấn, tiếng vang muôn đời.

“Bảo vệ gia viên của ta!”

Trong lúc nói, Cung chủ rút kiếm ra, một kiếm chém xuống phía Hồng Linh và Nguyệt Vụ đã đến đằng trước.

Một kiếm này địa rung trời chấn, khí toái vạn quân.

Một kiếm này, thần binh mất đi ánh sáng, cực hàn tránh lui.

Hai vị Hoàng thay đổi sắc mặt, vạn tu kinh hãi, một kiếm hội tụ hơn mười vạn kiếm Chấp Kiếm Giả, biến khô gãy thành mục nát, trở thành ánh sáng rực rỡ duy nhất trong thiên địa, lấy Thiên Đạo hóa quy tắc, trảm ác niệm, giết xâm lăng.

Hoàng của Hồng Linh nhanh chóng thối lui, lấy loan giá hồng điểu đặt ở phía trước, chống đỡ tai kiếp đánh đến.

Kiếm khí toái diệt, tiếng kêu rên thê thảm tột cùng vang lên, xuyên qua mi tâm đầu chim.

Một phân thành hai.

Chương 1135: Anh hùng thiên cổ (3)

Hoàng của Hồng Linh phía sau lộ ra thần sắc hoảng sợ, hiển hóa đại thế giới để ngăn cản Đế Kiếm, tiếng nổ điếc tai vang ra, đại thế giới hư nhược lại hư nhược, cho đến mơ hồ rồi sụp đổ.

Hoàng của Hồng Linh phun ra máu tươi, tu vi sụp xuống, trong mắt kinh sợ vô cùng, kiếm quang chém qua mi tâm!

Hoàng của Nguyệt Vụ bên cạnh toàn lực ứng phó tương trợ, cũng khó bảo vệ nhục thân không khỏi vỡ vụn tan vỡ, từng khúc tan rã, chỉ có thể bảo vệ thần hồn, bản thân cũng bị trảm mất nửa người.

Trong lúc hốt hoảng, Đế bào vỡ vụn, Đế quan chia lìa, vô số mảnh vải văng tứ tán, chật vật vô cùng, lần nữa tránh lui.

Uy lực của một kiếm, đến lúc này mới tiêu tán.

Trời thanh một mảnh, đại địa yên tĩnh.

Chỉ có Cung chủ đứng tại chỗ, kiếm trong tay đã biến mất, phun ra một ngụm máu tươi hóa thành mây máu trên màn trời, bay về phía đại địa.

Nhưng mây máu này đã định trước không cách nào rơi xuống đất, kiếm uy tiêu tán, cực hàn từ trong vòng xoáy trên bầu trời lại xuất hiện, gió lạnh nồng đậm diệt sạch thiên địa bộc phát ra từ, quét ngang ra phía ngoài.

Những nơi đi qua, thiên địa bị đóng băng nứt vỡ, hiện ra hư vô, hư vô bị toái diệt hiện ra lỗ thủng.

Đạo chuông lúc Phong Hải Quận thành lập được tổng bộ Chấp Kiếm Cung ở Hoàng Đô ban cho, truyền ra một tiếng chuông vang sau cùng ...rồi hóa thành thất truyền.

Thân đạo chuông chia năm xẻ bảy, tan vỡ trên bầu trời.

Vực Bảo của Hắc Thiên tộc từ bên trong vòng xoáy trên bầu trời, lấy khí thế nghiền ép hết thảy, hiện ra hơn phân nửa.

Màu sắc đen nhánh, tràn ra vô tận tà ác, khiến cho bầu trời vô thiên.

Thân kích sắc bén, mang theo vô hạn dữ tợn, khiến cho đại địa vô lăng.

Võng lưới pháp bảo Cấm Kỵ của Phong Hải Quận vặn vẹo tột cùng, khí linh đến từ pháp bảo Cấm Kỵ các tông trong Phong Hải Quận hiện ra ở bên trên truyền ra âm thanh kêu rên thê lương, tử vong rất nhiều.

Võng lưới Cấm Kỵ …sắp sụp đổ.

Mắt thấy như thế, Hoàng của Nguyệt Vụ bay ngược ra ngoài mấy ngàn trượng, vẻ mặt chật vật và chỉ còn thân trên, giờ phút này trong lúc thân hình tràn ra rất nhiều sợi tơ máu thịt, không ngừng đan dệt hình thành lại phần thân hình bị mất, gã ngẩng đầu với thần sắc kiêng kị nhìn qua thân ảnh Cung chủ phía trước.

“Khổng Lượng Tu, ngươi còn kiếm nào nữa không!” Bên cạnh trôi nổi một đạo thần hồn, đó là hồn Hoàng của Hồng Linh, thân thể của gã đã hoàn toàn tan vỡ, không cách nào trùng tạo, thần hồn cũng bị trọng thương, đạo hồn của gã khác biệt cùng hồn ảnh bình thường, phía trên tồn tại vô số sợi chỉ đỏ, xâm nhập vào bên trong hồn, đan dệt thành mạng lưới, thủ hộ đạo hồn kia, đồng thời cũng xâm nhập và ràng buộc nó.

Đó là thủ đoạn của Hắc Thiên tộc, cũng là số mệnh của Thánh Lan tộc.

Nó gia trì giúp thần hồn, nhưng cũng hạn chế hết thảy.

Giờ phút này gã nhìn về phía Cung chủ, trịnh trọng mở miệng.

“Uy lực của Chấp Kiếm, đánh nát giới thân của ta, sụp đổ giới kiếp của ta, đoạn đạo cơ của ta, cũng hủy nửa người và rung chuyển thần hồn của Nguyệt Vụ. Khổng Lượng Tu, ngươi …tính là một nhân vật!”

Cung chủ ngẩng đầu, trong mắt hiện ra vẻ đáng tiếc, thản nhiên cười.

Trong vẻ tươi cười, trên mặt tràn ngập từng đạo khe hở, lan tràn toàn thân, bộ áo giáp kia càng là như vậy, khe hở đông đảo như là mạng nhện.

Cung chủ không hề quan tâm tới những thứ này, cũng không có trả lời câu nói từ Hoàng của Hồng Linh, giờ phút này lão xoay người, đi đến lưới lớn Phong Hải Quận đang ở trong trạng thái vỡ vụn, từng bước một hạ xuống, thân thể của lão cũng trở nên cao lớn lên.

Càng lúc càng lớn, mà dưới biến hóa này, áo giáp trên người lão cũng không cách nào chống đỡ được nữa, tự động vỡ vụn, giống như cởi giáp, không ngừng rơi xuống.

Từng khối từng khối.

Cho đến khi đi qua chiến trường, cuối cùng đi đến lưới lớn Phong Hải Quận đang bắt đầu tan vỡ, thân thể của lão đã biến thành độ cao mấy vạn trượng, ánh mắt của lão xuyên thấu qua mạng lưới tàn phá đóng băng trước mặt, nhìn về phía đại quân nhân tộc thối lui đến ngoài trăm dặm.

“Cung chủ… . .”

Đại quân nhân tộc, một mảnh đau buồn khóc than.

Khổng Tường Long đứng không vững nữa, được Hứa Thanh đỡ lấy thân thể, tròng mắt của y đỏ lên, từng màn lúc trước, cho dù y không nhìn đặc biệt rõ ràng, nhưng cũng nhìn thấy đại khái.

Những người khác cũng tương tự như thế.

Phía ngoài võng lưới cấm kỵ bị đóng băng, Cung chủ ngóng nhìn mọi người, nghiêm khắc mở miệng.

“Người, ai mà không chết, có cái gì mà phải khóc, toàn bộ đứng vững!” Đại quân nhân tộc ẩn đi đau buồn mà đứng, mỗi người đều đứng thẳng tắp!

Nhìn đám nhân thủ kia, Cung chủ khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua trên người mỗi người trong đại quân, hơi dừng lại một chút trên người Hứa Thanh, có chờ mong.

Khi nhìn tới trên người Khổng Tường Long, ánh mắt Cung chủ dừng lại hai hơi thở, có không nỡ, có vui mừng.

Dừng lại trên người phó Cung chủ ba hơi thở, người ngoài không hiểu, nhưng phó Cung chủ hiểu rõ hàm nghĩa của ánh mắt này, lão trùng trùng điệp điệp gật đầu, trong lòng dâng lên vô tận bi thương, lão biết rõ, đây là sự ủy thác.

Cuối cùng, trong lúc Khổng Tường Long càng lúc càng run rẩy, ánh mắt Cung chủ nhìn về phía Quận Đô, tiếp đó…Mảnh áo giáp cuối cùng trên người lão rơi xuống.

Trong vòng xoáy, Vực Bảo chiến tranh tràn ra lực lượng hủy diệt, trên chiến trường, đại quân Thánh Lan tộc lần nữa tiến bước.

Cung chủ xoay người qua, đưa lưng về phía Phong Hải Quận, dang hai tay ra, dung nhập vào bên trong lưới lớn tan vỡ phía sau.

Trong nháy mắt tiếp theo, từng tiểu thế giới xuất hiện ở trên lưới lớn, vô biên vô hạn tiểu thế giới, cuối cùng hội tụ thành đại thế giới của Cung chủ đang thiêu đốt.

Mà tất cả khí lạnh trên lưới lớn Cấm Ky, vào thời khắc này, nhanh chóng tuôn tới bên trong đại thế giới của Cung chủ, hội tụ tới trên người Cung chủ.

Cung chủ và tấm lưới Cấm Ky, đã hoàn toàn dung hợp!

Cung chủ thiêu đốt thọ nguyên của bản thân, thiêu đốt tu vi của mình, đánh một trận chiến này, sau khi chém xuống một kiếm kia, Cung chủ thật sự đã dầu hết đèn tắt, nhưng lão vẫn là lựa chọn thiêu đốt chính mình.

Dùng bản thân, hóa thành một bộ phận của lưới lớn Cấm Ky của Quận Đô, dùng nhiệt lượng của mình, để kéo dài thời gian bị đóng băng tan vỡ.

“Truyền lệnh… tất cả quân đoàn nhân tộc bên trong Lâm Lan Châu, lui đến Quận Đô.”

Cung chủ trầm giọng mở miệng, vô tận cực hàn từ bốn phía hội tụ tới, gào thét bay tới phía trước, toàn bộ vọt tới khiến cho Cung chủ vào thời khắc này, trở thành một bức tượng băng.

Nhưng lão vẫn có thể ra sức chống đỡ thiên địa như trước.

Lão vẫn có thể ngăn cản cực hàn cho Phong Hải Quận như cũ.

Cho dù tới tận lúc này, ngữ khí của lão hay ánh mắt của lão, đều không có nửa điểm yếu ớt.

Tấm lưới Cấm Ky, lần nữa xuất hiện một lớp màu vàng.

Chương 1136: Anh hùng thiên cổ (4)

Dưới sự dung nhập của Cung chủ, tấm lưới cấm kỵ này không chỉ có thể kiên trì nhiều hơn một chút, phạm vi bao trùm toàn bộ Phong Hải Quận, cũng nhận được trợ giúp.

Vô luận là phía Bắc hay là phía Tây, những quân đoàn tán loạn Phong Hải Quận, lưới lớn màu vàng phía sau bọn họ lần nữa xuất hiện, giúp bọn họ ngăn cản đại quân Thánh Lan tộc đuổi theo.

Mọi đại địa nguyên bản bị chiếm cứ, cũng vào thời khắc này lại dâng lên lưới lớn màu vàng, ý đồ ngăn cản từng màn bi kịch sinh tử sắp phát sinh ở.

Đầu nguồn của hết thảy những thứ này, là thân hình Cung chủ đang tiêu tán.

Cái lạnh đến từ Vực Bảo, thống khổ đến từ lực lượng diệt sạch tạo thành là không cách nào hình dung.

Nhưng đối với Cung chủ mà nói, hình như những thứ này không coi vào đâu, cho dù tứ chi của lão đã tiêu tán trở thành bụi bặm, thân thể của lão vẫn không buông lỏng, khuôn mặt của lão chậm rãi rủ xuống, cặp mắt của lão có chút không mở ra được.

Trên chiến trường, Hoàng của Hồng Linh cùng Hoàng của Nguyệt Vụ giơ tay lên, ngăn cản đại quân đi về phía trước, bọn họ đứng trước lưới lớn màu vàng, vô luận là hai người bọn họ, hay là vô tận đại quân sau lưng, giờ phút này đều trầm mặc.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thần sắc hai người này bỗng nhiên khẽ động, mạnh mẽ nhìn về phía hư vô phía bên phải Cung chủ.

Vào thời khắc này, một giọng nói đạm mạc, đột nhiên truyền ra từ hư vô bên phải Cung chủ.

“Khổng Lượng Tu, ta vốn có thể không hiện thân, nhưng nhìn ngươi vẫn lạc, ngươi đã chiếm được sự tôn trọng của ta, cho nên ta đến để hỏi thăm ngươi một câu, một ngụm khí không tản ra của ngươi, là đang chờ ta sao?”

Theo giọng nói vang vọng, một đạo sương mù biến thành bóng đen, lăng không xuất hiện ở trước gương mặt Cung chủ.

Thân ảnh ấy xuất hiện, khiến cho tâm thần của tất cả mọi người trên chiến trường đều chấn động.

Một phương Thánh Lan tộc là như thế, nhân tộc Phong Hải Quận bên này cũng tương tự như vậy.

Duy chỉ có ánh mắt hai vị Hoàng giống như không hề ngoài ý muốn.

Ánh mắt Hứa Thanh mạnh mẽ trợn to, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh kia, hắn nhớ tới sự tình Cung chủ kêu mình điều tra, hô hấp dồn dập, dùng cực hạn khả năng của mình, cố gắng nhớ kỹ bộ dáng của đối phương.

Nhưng đáng tiếc, bên đó là một mảnh sương mù, hoàn toàn mơ hồ không rõ.

Cung chủ vốn đã khép kín hai mắt, giờ phút này đột nhiên mở ra, nhìn hư ảnh sương mù trước mắt.

“Quận Trưởng, là do ngươi làm hại?” Giọng nói trầm thấp của Cung chủ, mang theo khàn khàn, vang vọng bốn phương.

“Là ta.” Bóng đen nhẹ gật đầu, nhẹ giọng mở miệng.

“Không phải ngươi đang an bài người điều tra sao, đáng tiếc, ngươi điều tra sai hướng rồi.”

Cung chủ trầm mặc.

“Ngươi không hỏi ta là ai sao?” Bóng đen bình tĩnh truyền ra lời nói.

“Ngươi sẽ nói ư?”

Bóng đen lắc đầu, thở dài.

“Vậy thì, hẹn gặp lại, Khổng Lượng Tu.” Bóng đen lui ra phía sau vài bước, chắp tay cúi đầu, tiêu tán giữa thiên địa.

Nhưng ngay khi thân ảnh kia sắp sửa hoàn toàn tản đi, hai mắt Cung chủ đột nhiên tràn ra ánh sáng rực rỡ, một thanh Đế Kiếm kinh tâm động phách, hội tụ từ trong đôi mắt của lão, cấp tốc lao ra, chém về phía bóng đen.

Tốc độ kinh người, không cho đối phương chút cơ hội trốn nào, mà thời cơ ra tay lại là lúc người kia chưa hoàn toàn tiêu tán, cho nên trong chớp mắt này, thanh Đế Kiếm này liền nháy mắt xuyên thấu qua mi tâm của người kia.

Một kiếm này còn ngược dòng tìm tới bản nguyên, truy đến vô tận hư vô, truy sát bản thể của hư ảnh này, trảm hết thảy mối liên hệ với gã, bất kể quá khứ, hiện tại, tương lai, toàn bộ đều ở trong phạm vi chém giết của một kiếm này.

Bóng đen vừa dừng lại, hoàn toàn tiêu tán ra, nhưng vẫn có tiếng lẩm bẩm vang vọng thiên địa.

“Quả nhiên ngươi vẫn còn có một kiếm.”

“Ta không có quá khứ, không có tương lai, cũng chưa từng có hiện tại, Khổng Lượng Tu, người ta bội phục không nhiều lắm, ngươi tính là một người, để ngươi trảm ta một kiếm, lưu lại trong nội tâm của ta, khiến ta không quên ngươi.”

Cung chủ ngóng nhìn, ánh mắt lạnh như băng, hóa thành vĩnh hằng, cho đến khi sương lạnh bao phủ gương mặt.

Hóa thành tro bay màu xám, tan mất.

“Cung chủ!!”

Quân đoàn nhân tộc đau đớn tận cùng, buồn bã thảm thiết vô tận, trong mắt từng tu sĩ chảy xuống nước mắt, bọn họ đỏ mắt, trong một cái chớp mắt này, tâm thần bị vô hạn bi thương bao phủ.

Cung chủ Chấp Kiếm Cung, vẫn lạc.

Bầu trời Phong Hải Quận, lần nữa sụp xuống.

Vào thời khắc này bầu trời nổ vang, giống như cảm nhận được cơn đau buồn, hóa thành mây máu, dấy lên gió bão, lúc quét tới đại địa liền biến thành máu băng.

Trong máu băng, thân thể Hứa Thanh run rẩy, nước mắt bi ai, trái tim thật giống như bị một bàn tay vô hình gắt gao túm lấy, rất đớn, rất đau.

Quá khứ đã trải qua cùng Cung chủ, như được vẽ ra, không ngừng hiện ra ở trước mắt hắn.

Tiếng khóc vang vọng chung quanh hắn, đau khổ tràn ngập bát phương quanh hắn.

Thân thể Khổng Tường Long đã không chống đỡ nổi, ngã xuống rồi quỳ trên mặt đất, nước mắt chảy xuống, bất lực và bi ai, tràn ngập trong lòng của y.

Cho đến khi cả người y rạp trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Mà tại lúc này, giữa thiên địa truyền đến một tiếng nổ vang vang vọng, pháp bảo Cấm Kỵ lưới lớn cũng tan nát chia năm xẻ bảy, hoàn toàn vỡ vụn.

Sau khi tiền tuyến phía Bắc tan vỡ, giờ phút này, tiền tuyến phía Tây cũng sụp đổ.

Một màn này, cũng tuyên cáo rằng ...Phong Hải Quận thất bại.

Vô tận cực hàn hóa thành phong bạo, từ phía trước gào thét đến, cuốn động bát phương, mặt đất cũng đồng thời kịch liệt rung động lắc lư.

Ở trong gió lốc, đại quân Thánh Lan tộc, đang bước tới trước.

Bầu trời bị khí lạnh tràn ngập, không biết là đêm tối hay là ban ngày, mà trên thực tế giờ phút này đang là tảng sáng bình minh.

Mặc dù sương lạnh bao trùm màn trời, nhưng cầu vồng vẫn sẽ xuất hiện, chỉ là phải sau khi mưa gió, vào lúc mặt trời ngẩng đầu mới xuất hiện.

Máu của Cung chủ, hóa thành mưa.

Tuyệt vọng cùng bi phẫn của Phong Hải Quận, khiến cho mặt đất vào thời khắc này, nổi gió lên.

Vì vậy, một khắc đại quân Thánh Lan tộc bước qua phòng tuyến thứ tư, trên màn trời nơi xa, nắng sớm xuất hiện.

Một mảnh ánh sáng màu vàng, hội tụ thành biển, từ bầu trời truyền đến.

Đó không chỉ là ánh nắng mặt trời.

Bên trong biển nắng, còn có vô số lá cờ như cầu vồng tung bay.

Còn có vô số thân ảnh mặc kim giáp, lập lòe như hồng quang.

Còn có vô số hắc long gào thét vang vọng, còn có vô số trận pháp chấn động bộc phát.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Phía trên bầu trời chí cao, một con kim long bốn móng lớn tới mười vạn trượng, xé rách hư vô, gào thét lao ra từ, tiếng gào chấn nhật nguyệt, vang vọng cuồn cuộn ập đến.

Đại địa chấn động mãnh liệt, đại quân Thánh Lan tộc đồng loạt dừng lại, hai vị Hoàng của Hồng Linh và Nguyệt Vụ chợt ngẩng đầu.

Bởi vì ở trên lưng kim long, còn có một tòa ghế dựa màu vàng, phía trên ngồi một thân ảnh không giận mà uy.

Người này mặc một bộ áo bào màu vàng, không phải Hoàng không phải Đế.

Mà kim long bốn móng, đã đại biểu thân phận của người này.

“Nhi tử thứ bảy của Nhân Hoàng!”

Lời của tác giả Nhĩ Căn:

Cho tới ngày hôm nay, miêu tả về trận chiến tranh này cũng đã kết thúc, những lời trong lòng rất khó viết ra, nếu so với bình thường thì khó hơn rất nhiều, vẫn không thể bộc lộ hết được, áp lực thật sự quá lớn.

Thời điểm viết ra, thời gian suy tư hơn xa thời gian bản thân sáng tác.

Thứ cần suy tính không chỉ là toàn cục, còn có chi tiết, còn có suy luận cùng với văn tự miêu tả, còn phải thêm vào từng phục bút ở, cùng với hoãn lại đến nội dung cốt truyện tiếp theo, cần tự động triển khai một thế giới tiểu thuyết rộng lớn, cùng với lập trường độc lập của từng phương.

Ta cố gắng để cho bọn họ không phải NPC, mà mỗi người đều có tư tưởng và máu thịt riêng.

Đồng thời bên trong chương này, ta đã chôn rất nhiều manh mối, có khả năng đã có độc giả nhìn ra, Cung chủ, tại sao muốn chết.

Cuối cùng, cầu Ngọc Phiếu ở Bạch Ngọc Sách, tiễn Cung chủ!

Chương 1137: Đoạt đỉnh Phong Hải, vịnh chí (1)

Lịch Huyền Chiến, tháng tư năm 2932, Quận Trưởng của Phong Hải Quận ngoài ý muốn vẫn lạc, Thánh Lan tộc dấy binh xâm lấn ba Châu, Hắc Thiên tộc xâm lấn quy mô lớn Hoàng Đô Đại Vực.

Phong Hải Quận cấp báo, nguy trong sớm tối.

Tháng sáu cùng năm, Phong Hải Quận lấy lực lượng một Quận, một mình thủ vững gần hai tháng, sau đó tiền tuyến phía Bắc Phong Hải Quận tan vỡ, Cung chủ Phụng Hành Cung là Lý Vinh Du chết trận, Cung chủ Ti Luật Cung là Trương Hằng Thư cũng chết trận, còn Diêu Thiên Yến mất tích, liên quân tử thương vô số, hai mươi vạn quân tan tác.

Một ngày sau khi tiền tuyến phía Bắc thất bại, chiến khu phía Tây sụp đổ, Cung chủ Chấp Kiếm Cung là Khổng Lượng Tu chiến tử trên sa trường.

Mười vạn nhân tộc Phong Hải Quận nguy cấp trong sớm tối, nhi tử thứ bảy của Nhân Hoàng bỏ qua dị nghị của quần chúng, trong lòng lo lắng cho Phong Hải Quận, sau khi đột phá trùng trùng điệp điệp phong tỏa của Hắc Thiên tộc, cuối cùng phủ xuống bên trong Phong Hải Quận.

Thất hoàng tử vượt qua khó khăn trở ngại, lấy thế lôi đình vạn quân, dẫn theo sáu nghìn vạn đại quân nhân tộc Hoàng Đô, từ uy của Thượng Huyền Ngũ Cung, lấy Đông Thắng bốn mươi chín chủ soái làm ngọn giáo, càn quét chiến khu phía Bắc.

Chém giết bảy trăm vạn địch tu Thánh Lan tộc xâm phạm, lấy máu thịt của Thánh Lan tộc dựng lên một đạo phòng tuyến không thể phá vỡ là trên chiến khu phía Bắc.

Càng là một nắng hai sương, đích thân thống lĩnh hai mươi bảy chủ soái, một trăm mười ba đại tướng, dẫn chiến tu nhân tộc Hoàng Đô, ngồi loan giá kim long bốn móng, đi đến tiền tuyến phía Tây.

Cuối cùng vào thời khắc ngay khi tiền tuyến phía Tây tan vỡ, sinh tử tồn vong của nhân tộc Phong Hải Quận ở ngay trước mắt, dùng lực lượng ngăn cản đại quân Hồng Linh và Nguyệt Vụ của Thánh Lan tộc, đích thân ra tay cùng với hai đại vương triều, đánh cho hai vị Hoàng trọng thương.

Thất hoàng tử khơi dòng cuộc chiến của nhân tộc, chẳng những đánh trọng thương hai vị Hoàng, còn trảm hơn sáu trăm vạn quân địch trên chiến khu phía Tây.

Máu Hoàng chảy xuống, nhuộm đỏ bầu trời, Thất hoàng tử không tiếc an nguy bản thân, cùng nhiều chủ soái hiệp đồng, thi triển cấm thuật bí mật của nhân tộc, phong ấn nửa Châu, hạn chế Vực Bảo của Hắc Thiên tộc lan tràn.

Dùng việc này, cứu vớt đại quân tan tác trong chiến khu phía Tây.

Sau đó chỉnh hợp tàn quân của hai chiến khu phía Tây và phía Bắc, thành lập mặt trận thống nhất, tụ họp ngàn vạn đại quân cùng tu sĩ nhân tộc Phong Hải Quận, thủ hộ cánh cửa biên giới Phong Hải Quận, còn phái ba soái thập tướng, lĩnh bộ phận chiến tu Hoàng Đô, tản ra toàn cảnh Phong Hải, tiêu diệt toàn bộ Hắc Y Vệ cùng với các thế lực các tộc làm loạn.

Toàn bộ Phong Hải Quận trở nên phấn khởi, trong khoảng thời gian ngắn, yêu quái lạnh gáy, tà ma lo sợ!

Các thế lực tà ác bên trong Phong Hải Quận bị thanh trừng, nhân tộc trong Quận nâng cao dấu hiệu thái bình.

Trăm minh hoan hô, nghìn tộc tuân theo.

Tháng bảy cùng năm, sau khi Thánh Lan tộc thất bại, liền khởi xướng tổng tiến công, hình thành quân đoàn kinh khủng, áp sát đến Phong Hải Quận.

Thất hoàng tử hùng tài đại lược, còn có phương pháp thống nhất mặt trận ưu tú, lấy lui làm tiến để dụ địch xâm nhập, làm nổ địa hỏa Vũ Điền Châu và Khải Linh Châu, khiến vô số núi lửa bộc phát, đất rung núi chuyển, lan ra cả Lâm Lan Châu và Thái Hòa Châu, đốt cháy bốn Châu.

Bên trong bốn Châu là vô biên vô tận u ám, địa hỏa bất diệt liên tục bốc cháy ngập trời, đốt hơn một tháng.

Thánh Lan tộc bên trong kêu rên vô tận, tử vong vô số, cuối cùng nhờ đó ngăn chặn thế xâm nhập của Thánh Lan tộc.

Trận chiến này nhân tộc đại thắng, sau khi tin tức truyền đến Phong Hải Quận, các tộc toàn cảnh đều vô cùng hoan hô.

Quận Thừa nhiều lần thượng biểu, khẩn cầu Thất hoàng tử tọa trấn Quận Đô, nhiều lần bị cự tuyệt, cho đến sau khi đại thắng, Thất hoàng tử lòng mang tướng sĩ, cuối cùng đồng ý dẫn ngàn vạn chiến tu, 7 ngày sau đi đến Quận Đô.

Hôm nay, là ngày thứ ba từ lúc Thất hoàng tử xuất phát.

Biên giới Khải Linh Châu, trên đạo phòng tuyến dựa theo xu thế sơn mạch lan tràn trăm mười vạn dặm hình thành, Hứa Thanh yên lặng ngồi trên một chỗ núi đá, nhìn qua thiên địa xa xa.

So sánh với trước kia, bộ dáng của hắn đã có khác biệt rất lớn.

Đạo bào Chấp Kiếm Giả đã được thay thành áo giáp tàn phá, tóc dài cũng đã sớm biến thành tóc ngắn, toàn thân vô cùng dơ bẩn, tràn ngập mùi máu tươi, đồng thời đôi môi của hắn cũng đã khô nứt không biết bao nhiêu lớp.

Trong hai mắt càng lộ ra vẻ mỏi mệt nồng đậm.

Trông theo nơi mà ánh mắt của Hứa Thanh nhìn tới, bầu trời u ám, khói đặc cuồn cuộn, địa phương đã từng thanh sơn lục thủy, mặt đất ấm áp, bây giờ chỉ còn một mảnh đen nhánh, thậm chí vẫn còn có lửa tàn đang thiêu đốt.

Có thể nhìn thấy vô số cỗ hài cốt cháy đen bên trong những thứ bừa bộn trước mắt… Hứa Thanh ngóng nhìn những thứ này, trầm mặc không nói.

Cho đến hồi lâu, phía sau của hắn truyền đến tiếng bước chân, là Khổng Tường Long.

Trang phục của gã không kém bao nhiêu với Hứa Thanh, tương tự mỏi mệt và cũng rất cô đơn, sau khi đi đến bên cạnh Hứa Thanh, y ngồi ở một bên nhìn qua thiên địa xa xa, trong miệng truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Hứa Thanh, ngươi đi nghỉ ngơi đi, tới lượt ta canh phòng, khi tới thì ta có thấy đại sư huynh của ngươi, y kêu ta gọi ngươi nhanh quay về.”

“Buổi sáng lúc phó Cung chủ tìm được ta, báo cho ta biết, ba ngày sau cùng nhau quay về Quận Đô, cũng kêu cả ngươi nữa.”

“Thư Lệnh ti đã không có ở đây, ngươi ở chỗ này không có ý nghĩa, cho nên ta đã đồng ý giúp ngươi.”

Khổng Tường Long bình tĩnh mở miệng, giọng nói có chút chết lặng, không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào.

Chương 1138: Đoạt đỉnh Phong Hải, vịnh chí (2)

Hứa Thanh lặng lẽ đứng dậy, nhìn phòng tuyến kéo dài bốn phía, người nơi này phần lớn là tu sĩ nhân tộc Phong Hải Quận, đại quân đến từ Hoàng Đô cắm trại ở đạo phòng tuyến thứ hai cách nơi này rất xa.

Hồi lâu, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, vỗ vỗ bờ vai Khổng Tường Long, lấy ra bầu rượu để ở một bên.

Sau khi hắn trấn thủ ở nơi đây một ngày một đêm, bầu rượu này cũng còn dư lại hơn phân nửa.

Khổng Tường Long cầm lấy bầu rượu, uống một ngụm lớn, vào một khắc Hứa Thanh quay người rời đi, bỗng nhiên y mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi có nhìn thấy, thân ảnh kia không…”

Hứa Thanh nhắm mắt, nhẹ gật đầu.

Khổng Tường Long trầm mặc, sau một lúc lâu truyền ra âm thanh trầm thấp

“Ngươi thấy vị Thất hoàng tử này thế nào?”

“Là một người hung ác.” Hứa Thanh khàn khàn mở miệng.

Trong đầu hắn hiện ra thân ảnh ngồi trên kim long bốn móng, vào lúc pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô tan vỡ, từ trên trời phủ xuống.

“Làm nổ địa hỏa hai Châu, lúc trước lão đầu tử và hai vị Cung chủ cũng đang tiến hành việc này, cho nên một mực dàn xếp nhân tộc hai Châu, nhưng vị Hoàng tử đại nhân này lại càng ngoan độc, trong mắt của gã chỉ có thắng lợi, chỉ có thanh danh, không có tính mạng của bất cứ ai!”

Hứa Thanh trầm mặc.

“Hứa Thanh, ngươi nhìn thấy chiến báo không, thấy những cái công lao to lớn bên trong không, cái gì mà đánh hai vị Hoàng bị thương nặng, giỏi cho một tin hai hoàng bị thương nặng!"

"Còn nữa, vị Thất hoàng tử này, nếu như hôm ấy gã tới sớm hơn một chút, dù chỉ sớm một nén nhang." Khổng Tường Long cười thảm một tiếng, không nói tiếp, dốc bầu rượu trong tay xuống, lại uống một ngụm lớn, phất phất tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh đứng im tại chỗ một lát, sau đó lặng lẽ rời đi.

Cách ngày Cung chủ chết trận, đã qua một tháng.

Mà theo Thất hoàng tử đến, cái ngành Thư Lệnh ti cũng đã không có ý nghĩa tồn tại, bị người ta quên lãng rồi, về phần Hứa Thanh cùng Chấp Kiếm Giả của Thư Lệnh ti lúc đầu, cũng được an bài tới chiến trường.

Nhiều lần gián tiếp, sau khi trải qua một loạt đại chiến cho đến bây giờ, Hứa Thanh cũng đã nhận ra phong cách hành sự của vị Thất hoàng tử này.

Chỉ cần thắng lợi, không tiếc đại giới.

Đích xác giống như lời Khổng Tường Long nói, trong mắt người đó thì tính mạng không coi vào đâu, cho dù bên trong Vũ Điền Châu và Khải Linh Châu còn có hơn phân nửa tộc quần cùng phàm tục nhân tộc chưa rút lui khỏi.

Nhưng nếu như thời cơ đến, gã vẫn sẽ lựa chọn làm nổ địa hỏa như cũ.

Một tháng này đúng là Thánh Lan tộc tử vong rất nhiều, nhưng nhân tộc cũng tương tự tử vong không hề ít.

Nhất là chiến khu phía Tây của Phong Hải Quận lại càng là như vậy.

Mỗi một trận chiến, bọn họ đều là tiên phong.

Bây giờ số lượng còn dư lại cũng không phải rất nhiều, lại không ngừng bị đánh tan, tàn quân lẫn vào những quân đoàn khác, mà từng người ở trong trận chiến tranh này, đã được tôi luyện trở thành tinh binh bách chiến.

Hứa Thanh cũng là như thế, hắn và Khổng Tường Long cũng đã nhiều lần tham dự trận chiến, cuối cùng dưới sự chiếu cố của phó Cung chủ và các lão nhân, bọn họ mới miễn cưỡng tránh được mấy lần nhiệm vụ hẳn phải chết trong trận chiến tranh tàn khốc này, bây giờ thuộc đại quân thứ 17 của nhân tộc Hoàng Đô, dưới trướng vị Tướng thứ ba của quân đoàn thứ tư.

Chịu trách nhiệm khu vực phòng tuyến này.

Giờ phút này sắc trời đang là hoàng hôn, dưới mây đen tiêm nhiễm, ánh chiều tà ở phía xa cũng trở thành màu nâu, chiếu xuống sơn đạo Hứa Thanh đang đi.

Hứa Thanh tịch mịch đi tới, cho đến khi trở lại quân doanh xây dựng trong sơn cốc cách đó không xa.

Nơi đây có mấy trăm tu sĩ, đều là nhân tộc chiến khu lúc đầu của tiền tuyến phía Tây, mặc dù nhân số không phải rất nhiều, nhưng cũng không ít, thế nhưng lại không có quá nhiều âm thanh truyền ra.

Trên người tất cả mọi người đều tràn ngập miệng vết thương, có người đang chữa thương, có người đang đả tọa, có người đang ngẩn người.

Còn có vô số cỗ thi thể chồng chất cùng một chỗ, còn chưa được xử lý.

Lúc Hứa Thanh đi tới, một số người trong bọn họ ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Thanh.

Bên trong có Chấp Kiếm Giả, có đệ tử các tông, cũng có tu sĩ đã từng là người của Thư Lệnh ti.

Hứa Thanh cũng nhìn qua của bọn họ, lẫn nhau trầm mặc.

Hứa Thanh nhìn thấy đội trưởng bên trong một căn lều vải ở biên giới quân doanh.

Mặc dù cũng chật vật, áo giáp trên người tràn ngập khe hở, nhưng tinh thần đội trưởng lại rất tốt, thân thể cũng đã sớm khôi phục hoàn toàn.

Giờ phút này y đang ngồi ở đó, cầm lấy một cái sừng màu đen, đặt ở trong miệng cắn tới cạp lui, giống như đang nghiệm chứng mức độ cứng rắn.

Một bên còn có một cái nồi đang được đun, bên trong hầm cách thủy một chút thịt, dưới âm thanh nước sôi sùng sục, từng trận mùi thịt tản ra.

“Đại sư huynh, ta đã trở về.” Hứa Thanh đi vào lều vải.

Lều vải này, chính là chỗ ở của hai bọn họ.

Mặc dù Thất hoàng tử rất nghiêm khắc đối với chiến khu, nhưng sau khi rất nhiều Chấp Kiếm Giả của Chấp Kiếm Cung chết trận, phó Cung chủ với toàn bộ Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình nhiều lần thượng tấu, cuối cùng Thất hoàng tử mới đồng ý cho những Chấp Kiếm Giả và tông môn đã giảm bớt quân số nghiêm trọng, có thể rời khỏi chiến trường, trở lại thuộc địa.

Nhưng chỉ đồng ý cho một bộ phận rời khỏi, còn cần tiến hành từng nhóm.

Vì vậy, dưới việc Huyết Luyện Tử bị thương nặng vả lại hơn phân nửa đệ tử đã tử thương, vào mười ngày trước, Thất Huyết Đồng là nhóm thế lực tông môn thứ tư, rời khỏi chiến trường.

Đội trưởng thân là Chấp Kiếm Giả, cũng không rời khỏi, vốn chịu trách nhiệm một khu vực khác gần đây, nhưng dưới thao tác của y, đã được an bài tới chỗ Hứa Thanh.

“Ta tính thời gian không sai biệt lắm, ngươi sẽ trở về vào thời điểm này, nào, mau tới đây tiểu sư đệ, chúng ta ăn cơm thôi.” Đội trưởng quay đầu nhìn Hứa Thanh, cười ha ha, vẫy vẫy kêu Hứa Thanh đi đến bên cạnh nồi.

“Sáng hôm nay ta đi tới quân doanh của những người Hoàng Đô, phát hiện bọn họ ăn thật ngon, vì vậy ta đã lấy một chút, mặt khác, ta nhìn thấy bọn họ còn đưa tới vài con chiến thú của Thánh Lan tộc.”

Đội trưởng chỉ một ngón tay vào trong nồi.

“Nếm thử?” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, trong lòng cực kỳ bội phục năng lực kết giao bằng hữu của đội trưởng.

Từ khi đại quân Hoàng Đô đến, đội trưởng cả ngày đi đến quân doanh đối phương, kết giao không ít bằng hữu, cũng tìm đến rất nhiều tin tức, thi thoảng còn có thể mang về những thứ vật bổ dưỡng như thế này, vì vậy Hứa Thanh liền giơ tay lên, xé một góc, đưa vào trong miệng.

Mùi vị quả thực không tệ, vả lại sau khi ăn xong còn có từng trận ấm áp dâng lên trong người, hóa thành một tia linh khí, khiến tu vi được bồi dưỡng.

Chương 1139: Đoạt đỉnh Phong Hải, vịnh chí (3)

“Không tệ đúng không!” Đội trưởng cười đắc ý, ngồi ở một bên, cũng túm một miếng bắt đầu ăn, vừa ăn vừa mở miệng nói.

“Ta nghe lão Khổng nói, ba ngày sau chúng ta trở về, cảm giác rất lâu không quay về Quận Đô rồi, những đạo quả chúng ta kiếm được kia, lần này trở về thì phải hảo hảo đổi một chút.”

“Ta đã nghe ngóng qua rồi, dù là bên trong Hoàng Đô, thứ đồ chơi kia cũng là một món đồ tốt.” Đội trưởng nói xong, nhìn khắp nơi một chút, thấp giọng nói.

“Ta còn thăm dò được, chiến tranh bên Hoàng Đô Đại Vực vẫn còn đang tiếp tục, lần này Hắc Thiên tộc xâm nhập toàn diện, càng có tộc quần khác rục rịch, Phong Hải Quận, là địa phương duy nhất của nhân tộc báo tin thắng lợi.”

“Nghe nói nơi đây báo tin thắng lợi, để cho các đại tộc có ý nghĩ không tốt ở quanh bốn phía Hoàng Đô Đại Vực có chỗ thu liễm, lựa chọn đứng ngoài quan sát… Mà vị Thất hoàng tử này, đánh một trận thiên hạ liền biết.”

“Mặt khác, ta thám thính biết được Nhân Hoàng có 12 người nhi tử 3 nhi nữ. Nhưng không hề tồn tại sự tình mưu đồ tranh vị, Nhân Hoàng thủ đoạn lôi đình vả lại vẫn còn tráng niên, tính cách lãnh khốc, thân tình lạnh lùng, tất cả mọi thứ đều chỉ nhìn xem có lợi đối với tộc quần hay không.”

“Điểm này có thể thấy được lốm đốm từ trên người nhi tử thứ bảy vừa tới lần này, mà Thất hoàng tử hình như cũng chưa có ý nghĩ trở về Hoàng Đô, vả lại ngươi nhớ lại một chút cách làm của gã sau khi đến đây xem, đây là tiết tấu muốn biến Phong Hải Quận thành thuộc địa của gã.”

Đội trưởng ý vị thâm trường nói.

“Đây là một bàn cờ lớn, mặc dù không biết tiếp theo sẽ như thế nào, nhưng trời của Phong Hải Quận, đổi rồi.”

“Cho nên tiểu sư đệ à, ngươi cũng đừng quá cố chấp, trong thế giới này thì tử vong chỉ là việc bình thường, còn sống mới là quan trọng nhất.”

“Cũng giống như nồi thịt này vậy, tuy rằng khó hầm, phải hấp cách thủy mới dễ mềm, nhưng nếu đầy đủ thời gian mà nói, vẫn vừa cho vào miệng liền nát.”

“Cho nên là, hết thảy tâm tình bi thương trên thế gian này, không có gì là thời gian không thể san bằng, nếu có, chẳng qua chỉ là thời gian chưa đủ mà thôi.”

“Trước khi trở về lão tổ cũng đã nói với ta, kêu ta cố gắng tu luyện, không nên nghĩ tới chuyện nữ nhi, đợi sau này tu vi cao, nữ tử dạng gì gì mà không có chứ? Sau khi ta cân nhắc những lời này, ta thấy rất có đạo lý.”

“Bên phía Phong Hải Quận cũng là cùng một ý như vậy, nếu như không thích hợp với chúng ta, chúng ta rời khỏi là được, đợi sau này chúng ta mạnh rồi, trở về quét ngang là được, từng tộc quần đều đứng xếp hàng tới tìm chúng ta để xin phụ thuộc.”

Đội trưởng lộ ra thần sắc ngạo nghễ, cầm một miếng thịt lớn, đặt vào trong tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh cầm lấy miếng thịt, lặng lẽ đút vào trong miệng, một miếng lại một miếng, vô cùng dùng sức cắn.

…

Cùng lúc đó, trong cuộc chiến giữa Thánh Lan tộc cùng Phong Hải Quận, đại quân Thánh Lan tộc bị ngọn lửa bốn Châu ngăn cản nên phải tạm hoãn xâm lấn, trong trung tâm Thánh Lan tộc, ở trong thánh địa cát trắng phủ kín, bên trong tòa miếu thờ Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc, bốn vị Hoàng của Thánh Lan tộc đang quỳ bái ở đó.

Phía trước bọn họ, là một tọa y đặc thù do huyết tinh chế tạo.

Ở bên trên có một người đang ngồi ngay ngắn, chìm vào bên trong bóng tối, toàn thân mơ hồ không nhìn rõ bộ dáng, chỉ có thể nhìn thấy một tia hắc khí tràn ra từ trên người, dung nhập vào bên trong những cái huyết tinh kia, dường như đang tinh lọc huyết mạch.

“Tổ tiên, tất cả đều hoàn thành dựa theo kế hoạch.”

“Nhưng hình như Hắc Thiên tộc có hoài nghi.”

Dưới tọa y, Hoàng của Hồng Linh đã có thân thể mới, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, giống như khí huyết vẫn còn trong trạng thái tan vỡ, giờ phút này trầm thấp mở miệng.

Ba vị Hoàng của Thiên Phong, Nguyệt Vụ và Địa Linh, bên cạnh đều riêng phần mình cúi đầu.

Sau một hồi lâu không thấy đáp lại, Hoàng của Thiên Phong truyền ra âm thanh trầm thấp nói.

“Tổ tiên, lần này Thánh Lan tộc chúng ta tổn thất hơn 3000 vạn, vả lại nhi tử thứ bảy này của Nhân Hoàng thủ đoạn tàn nhẫn, tâm tính kiên quyết, không phải hạng người tầm thường, nếu như người hợp tác cùng bên ta... Lừa chúng ta, hoặc là Thất hoàng tử bội ước...”

Hoàng của Thiên Phong không nói tiếp, bị Hoàng của Nguyệt Vụ cắt ngang.

“Thiên Phong, đây là kế mà Tổ Hoàng định ra, chúng ta chỉ cần hoàn thành là được, ngươi vẫn nên kiềm chế lại những tâm tư đó của mình đi.”

Vẻ mặt của hai Hoàng khác không nhìn ra chút nỗi lòng nào, đều trầm mặc.

Sau một lúc lâu, trên ghế ngồi huyết tinh, thân ảnh mơ hồ kia truyền ra giọng nói tang thương.

“Bốn người các ngươi không cần thăm dò nữa, ta biết các ngươi có tâm tư khác nhau, có người muốn độc lập ra ngoài, có người trong lòng vẫn còn cảm thấy mình là nhân tộc, có người còn nghĩ đến vị trí của lão phu, còn có người muốn đổi một vị chủ tử càng mạnh hơn, nếu là ngày xưa ta không để ý tới các ngươi, nhưng lần này ai dám làm hỏng việc của tộc ta, ta liền giết, đổi Hoàng khác.”

Bốn vị Hoàng cúi đầu.

“Hồng Linh.”

Hoàng của Hồng Linh hiện ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Lần này ngươi hi sinh rất lớn, tộc quần sẽ bù đắp đối với ngươi, mặc dù đạo của ngươi đã đoạn, nhưng lão phu cũng sẽ vì ngươi nối lại!”

Thân thể Hoàng của Hồng Linh run rẩy, trùng trùng điệp điệp cúi đầu.

“Về phần Hắc Thiên tộc hoài nghi mà ngươi nói, đây là lão phu cố tình báo cho Hắc Thiên tộc biết, dẫu sao chỉ có ẩn giấu chân tướng ở bên trong chân tướng khác, như vậy mới có thể ẩn tàng càng sâu.”

Thân thể trên ghế ngồi truyền ra âm thanh khàn khàn, bốn vị Hoàng nghe xong, thần sắc khác nhau.

“Thiên Phong.” Giọng nói khàn khàn lần nữa vang vọng.

Hoàng của Thiên Phong thở sâu, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Lão phu biết sự băn khoăn của ngươi, nhưng mà Thất hoàng tử kia, rõ ràng cho thấy bản thân muốn làm anh hùng, dẫu sao dưới ánh mắt của thế nhân, mặc kệ gã đã từng làm gì, cuối cùng vẫn khiến cho Thánh Lan tộc chúng ta chết 3000 vạn người, về phần nhân tộc đã chết bao nhiêu hay chết những ai, không người nào nào để ý cả.”

“Nhân tộc khát vọng anh hùng, thứ bọn họ nhìn thấy đều là quang huy trên người, về phần đen trắng, ngoại trừ người trong cuộc thì người ngoài sẽ không để ý, chẳng ai quan tâm bên trong chôn bao nhiêu xương người, ngoại trừ thân gia của người chết ra, sẽ không có ai để ý.”

“Mà dựa theo kế hoạch tương lai, gã còn có thể mở rộng biên cương lãnh thổ, khơi dòng mới cho nhân tộc trong vài vạn năm, hoạt động lớn như thế, cho dù có chết nhiều hơn nữa, ai dám nói một chữ không?”

“Nhất tướng công thành vạn cốt khô.”

“Cho nên, vì trở thành anh hùng của nhân tộc, ít nhất trước khi thành công, gã tuyệt đối sẽ không bội ước, cũng sẽ thuận lợi đưa vật chúng ta cần tới.”

“Mà các ngươi, vì tương lai của tộc ta, cũng phải như thế, nhất thời không thể tránh được hi sinh, chúng ta đã đã hoàn thành bước đầu tiên của kế hoạch, vả lại nhìn kẻ đứng giữa bắt cầu cho bên ta cùng Thất hoàng tử, đến tiếp sau sẽ làm như thế nào hạ bàn cờ lớn này.”

“Quan trọng nhất là, phương pháp của kẻ đó, hữu hiệu.”

“Tuân chỉ!” Bốn vị Hoàng bên dưới nghe vậy đều biểu hiệu ra sự kích động, cung kính dập đầu.

Chương 1140: Khải hoàn quay về (1)

Thời gian trôi qua.

Ba ngày thoáng một cái liền qua.

Vào sáng sớm ngày thứ tư, đại quân Thất hoàng tử đi đến Quận Đô cũng tập kết hoàn tất, bắt đầu xuất hành.

Hứa Thanh và đội trưởng, còn có Khổng Tường Long cũng trong đám người này.

Theo đại quân đi về phía trước, dần dần rời xa phòng tuyến, Hứa Thanh đứng bên trong đội quân, quay lại nhìn về phía Tây và phía Bắc xa xa.

Gần hai tháng này, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện ở nơi đây, cũng nhìn thấy quá nhiều sinh tử.

Giờ phút này trong trầm mặc, có không ít tu sĩ cùng một dạng như hắn, quay đầu nhìn về phía Tây và phía Bắc, những người này phần lớn là Chấp Kiếm Giả của Phong Hải Quận.

Hồi lâu sau Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn thiên địa xa xa phía trước, nơi đó có mấy trăm con hắc long túm tụm vờn quanh…. . Một con kim long bốn móng.

Trong mây mù, dù thân thể cao lớn kia chỉ lộ ra một điểm, cũng đều khiến cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, càng không cần phải nói tới thân ảnh ngồi trong loan giá.

Mọi người dưới mặt đất, kể cả Hứa Thanh, so sánh cùng vị tôn quý trên chín tầng trời này, giống như là bùn nhão, không có ý nghĩa.

Hứa Thanh nhớ tới một câu mà giáo thư tiên sinh đã từng nói với mình khi còn bé ở trong xóm nghèo.

“Thế nào gọi là đại nhân vật…Thật ra rất đơn giản, ngươi đứng trong đám người ngẩng đầu, liền có thể nhìn thấy người này rõ ràng, nhớ kỹ người đó, bởi vì trong mắt của ngươi, mặc kệ ngươi nguyện ý hay không nguyện ý, người này chính là thứ duy nhất.”

“Mà ánh mắt của người này đảo qua đám người, lại không thấy rõ ngươi, cũng không cách nào nhớ kỹ ngươi ở trong đoàn người mênh mông, như vậy, người này chính là đại nhân vật.”

“Cho nên, lúc nào ngươi làm được một điều, đó là khi thành chủ đi qua chỗ chúng ta, đặc biệt lưu ý đến ngươi, chú ý đến ngươi, như vậy tiểu tử ngươi cũng coi là một đại nhân vật.”

Lúc ấy, Hứa Thanh nhớ rất kỹ những lời này, từ đó về sau, lúc nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt, hắn lẻn vào phủ thành chủ tìm tòi công pháp tu luyện, cũng hoàn toàn chính xác làm được điều này, để cho thành chủ trở thành thi thể chết không nhắm mắt, bên trong con mắt vô thần lờ mờ kia, hiện ra thân ảnh của mình.

Giờ phút này, hắn đưa mắt nhìn Thất hoàng tử bên trên đám mây, sau đó thu hồi ánh mắt, mặt không cảm xúc đi theo quân đoàn tiến về phía trước.

Mấy canh giờ sau, đại quân đi tới trên truyền tống trận cỡ lớn đã xây dựng xong, trong đoàn người lần lượt truyền tống, thân ảnh Hứa Thanh cùng chiến hữu bốn phía, biến mất cùng với biển ánh sáng lập lòe.

Lúc xuất hiện, đã ở bên ngoài Quận Đô quen thuộc đã xa cách 2 tháng qua.

Không phải tất cả đại quân đều có thể vào bên trong Quận Đô.

Hứa Thanh và nhiều quân sĩ khác chỉ có thể chờ lệnh ở khu vực bốn phía quanh thành trì Quận Đô.

Chỉ có một chút không nhiều lắm người đi theo Thất hoàng tử, được truyền tống đến bên trong Quận Đô.

Đứng trên vùng đất Quận Đô, Hứa Thanh ngẩng đầu, lúc nhìn về phía Quận Đô bên trên, hắn đã nghe được tiếng hoan hô cực lớn truyền đến từ tòa Đô thành quen thuộc này.

Thanh âm đinh tai nhức óc, vang vọng thiên địa.

Bầu trời tràn ra điềm lành bảy màu, tràn ra tia sáng vạn trượng, tam đại Cung phóng xuất ra ánh sáng rực rỡ để tô điểm thêm.

Bên trong Quận Đô, nơi mà Hứa Thanh không nhìn thấy, giờ phút này toàn bộ mọi nhà đều treo dải lụa màu, một đường từ phủ Quận Trưởng nối thẳng đại lộ truyền tống trận, được đổi tên thành đường Thất Hoàng Tử.

Trên đường cái giăng đèn kết hoa, phủ kín hoa tươi, vô số nhân tộc hai bên đường chào đón, âm thanh hoan hô truyền khắp bát phương.

“Đắc thắng!”

“Đắc thắng!”

“Đắc thắng!”

Tiếng chiêng trống vang ngập trời, khắp chốn mừng vui, Quận Thừa dẫn theo đám người bên trong Quận Đô, bao hàm Cận Tiên tộc cùng Thánh Ma tộc, còn có rất nhiều lão tổ ngoại tộc, trong lúc trận pháp lập lòe, một khắc thân ảnh Thất hoàng tử xuất hiện, cung kính cúi đầu.

“Bái kiến Thất hoàng tử!”

Trên bầu trời, kim long bốn móng phun ra nuốt vào rặng mây đỏ, lập lòe tia sáng, cả vùng đất vô cùng rực rỡ, Thất hoàng tử mỉm cười đi ra, mặt hướng mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng gầm to đến cực hạn.

Nhưng tất cả thứ này, không liên quan gì tới Hứa Thanh.

Hứa Thanh lặng lẽ đứng trong đại quân ngoài Quận Đô, lắng nghe hết thảy.

Cho đến hồi lâu, một đạo pháp chỉ truyền vào trong quân, để cho đại quân Hoàng Đô hạ trại tại chỗ, tự hoạt động, mà Chấp Kiếm Giả chiến khu phía Tây lúc đầu, rốt cuộc cũng chờ được mệnh lệnh tự do trở về.

Lúc này bọn họ trừ phi vào thời khắc đặc biệt, nếu không thì không cần đi đến chiến trường.

Đây là khẩn cầu đến từ Quận Thừa cùng với phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung, Thất hoàng tử tâm niệm Chấp Kiếm Giả không dễ, cảm hoài ban cho giấy phép đặc biệt.

Hứa Thanh rời khỏi đại quân, không đi đâu hết mà trực tiếp trở về kiếm các của mình.

Một khắc bước vào, hắn không cởi áo giáp, cũng không đả tọa, mà nằm ở trên giường, lập tức ngủ.

Một giấc này, ngủ thẳng tới hoàng hôn ngày hôm sau.

Một khắc tỉnh lại, bên trong Kiếm Lệnh và ngọc giản truyền âm của hắn đã có rất nhiều tin tức.

Bởi vì trên chiến trường không cho phép ngọc giản truyền tin tức, tất cả đều bị phong tỏa, cho nên giờ phút sau khi trở lại Quận Đô, ngọc giản mới có thể câu thông lẫn nhau.

“Hứa Thanh, lúc trước ta không liên lạc được ngươi, thẳng đến ngày hôm nay trông thấy đại sư huynh của ngươi, mới nhẹ nhàng thở ra, biết được ngươi không sao. Lão già ta đi theo Mộc Linh Tộc rời đi trước, Quận Đô lúc này có chút không giống với chúng ta nghĩ trước kia, một trận chiến này Mộc Linh Tộc tổn hại nghiêm trọng, ta cũng cửu tử nhất sinh… . . Ngươi có rảnh quay về Mộc Linh Tộc một chuyến, Linh Nhi sắp tỉnh.”

Đây là truyền âm của lão đầu đường Bản Tuyền.

“Hứa Thanh, khi tỉnh lại đi uống rượu với ta.”

Đây là Khổng Tường Long.

“Tiểu sư đệ, lúc nào tỉnh dậy nói cho ta biết, ta tới tìm ngươi lấy đạo quả.”

Đây là đội trưởng.

“Hứa thư lệnh, ngươi phải cẩn thận, ta nhận được tin tức từ trong Quận Đô, những cái ngoại tộc bị ngươi chấn nhiếp lúc trước đã ký một lá thư, nói ngươi phá hư đoàn kết Phong Hải Quận, mặc dù việc này bị Quận Thừa toàn lực đè xuống, nhưng ngươi cũng phải lưu ý.”

Đây là Thanh Thu.

Chương 1141: Khải hoàn quay về (2)

Hứa Thanh trả lời đơn giản vài câu rồi bỏ ngọc giản xuống, duỗi lưng một cái sau đó cởi áo giáp trên người ra, phất tay liền có vô số mưa bụi hội tụ trên toàn thân, rất nhanh liền tắm rửa thân thể sạch sẽ.

Trên chiến trường sở dĩ không sửa sang lại, một phương diện là không có ý nghĩa, một phương diện khác là nồng đậm khí tức tử vong và sương mù xâm nhập, bên trong hoàn cảnh như vậy, trừ phi người có sở thích sạch sẽ, nếu không sẽ không ai thời khắc lặp lại động tác này.

Giờ phút này sau khi tẩy trừ xong, Hứa Thanh đổi lại đạo bào mới, đội trưởng cũng toàn thân sạch sẽ như hắn, mang theo chờ mong đi đến.

Lúc trước trên chiến trường, Hứa Thanh đã báo cho đội trưởng biết, hắn chỉ tùy thân mang theo một bộ phận đạo quả, còn lại đều đặt ở trong Quận Đô.

Giờ phút này vừa thấy mặt, không đợi đội trưởng mở miệng, Hứa Thanh lấy ra một cái túi trữ vật từ trong Kiếm Các, ném tới.

“Mỗi người một nửa.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Đội trưởng lập tức mặt mày hớn hở.

“Vậy là đủ rồi, ha ha, rốt cuộc ta có thể đi đổi Đạo Cổ Phong Chính Lệnh rồi, tiểu Thanh, ta nói với ngươi, ta tới Quận Đô dốc sức tính toán thu hoạch quân công, đều là vì cái này!”

Đội trưởng vừa lòng thoả ý, để túi trữ vật vào trong ngực, chú ý đến trên người Hứa Thanh, cười mở miệng.

“Tiểu Thanh, ngươi có muốn đi đổi một cái mệnh đăng hay không? Quân công từ đạo quả nhiêu đó là đủ rồi, phương diện chiến công cũng đều trao quyền cho cấp dưới, ngươi xem ngươi lấy được mấy cái chiến công? Ta lấy được bốn cái chiến công ngũ giai, hai cái tam giai!”

Hứa Thanh nghe vậy lấy ra Kiếm Lệnh của mình, điều tra một chút.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, dựa theo Chấp Kiếm Cung thượng biểu, cùng với Quân Kỷ ti xác minh, cuộc chiến Phong Hải Quận, lấy được một lần quân công nhị giai, bốn lần quân công tam giai, bảy lần quân công tứ giai, mười một lần quân công ngũ giai.”

Hứa Thanh sững sờ, hắn không ngờ lại nhiều như vậy.

“Ha ha, không ít đi, ta nghe nói đây là phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung đích thân thượng biểu, trên cơ bản tất cả mọi người đều có.” Đội trưởng cười mở miệng, sau đó nhìn khắp nơi một chút, thấp giọng nói.

“Ngươi trở về liền đi ngủ đúng không, ta nói nói ngươi nhé tiểu Thanh, từ ngày hôm qua đến bây giờ, đã xảy ra rất nhiều chuyện, sau khi Thất hoàng tử đến, bố cục của Quận Đô đã không giống lúc trước.”

“Chấp Kiếm Cung, Phụng Hành Cung, Ti Luật Cung do ba vị Đại Soái dưới trướng của gã kiêm nhiệm chức Cung chủ.”

“Còn có Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở bốn Châu bị ghi nhận khuyết điểm, Nghênh Hoàng Châu chúng ta cũng vậy, nguyên nhân có rất nhiều, bên trong còn có một tin là phạm nhân đã chạy mất, ả đàn bà U Tinh kia, rõ ràng không tiếc bị thương nặng trên chiến trường, dù tu vi ngã xuống cũng cưỡng ép giải khai gông xiềng, thừa dịp hỗn loạn mà bỏ chạy.”

“Còn có Cận Tiên tộc cùng Thánh Ma tộc, thân phận minh ước của hai tộc này cùng với nhân tộc đã chuyển đổi, không biết Thất hoàng tử này dùng thủ đoạn gì, thời gian một ngày, bọn họ tự nguyện nhận làm tộc phụ thuộc nhân tộc Phong Hải Quận.”

“Ngoài điều này ra, còn có hơn bốn trăm ngoại tộc lựa chọn gia tăng cống thuế, đồng thời giao ra quân quyền.”

“Không nói nữa, ta đi đổi đồ đây, đúng rồi tiểu Thanh, Quận Thừa đã thông tri, ngày mai tổ chức Quận tang, tế điện Quận Trưởng cùng với ba vị Cung chủ chết trận.”

Hứa Thanh đưa mắt nhìn đội trưởng đi xa, hắn đứng ngoài Kiếm Các nhìn qua bốn phía, Quận Đô rõ ràng quen thuộc, bây giờ lại trở nên có chút lờ mờ lạ lẫm.

Hết thảy đều không giống nhau.

Hứa Thanh bỗng nhiên có chút tưởng niệm Thất Huyết Đồng, tưởng niệm sư tôn.

Một lát sau, hắn mua mấy bầu rượu bên trong Quận Đô, đi tới Kiếm Các của Khổng Tường Long.

Khổng Tường Long một thân một mình uống rượu, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh thì y nhếch miệng muốn nở nụ cười, nhưng lại không cười nổi, cuối cùng cầm lấy bầu rượu, uống một hớp.

Hứa Thanh lặng lẽ ngồi ở một bên, cùng Khổng Tường Long uống chung, hai người đều không nói gì.

Cho đến qua một đêm, khi sắc trời bên ngoài xuất hiện ánh sáng nhạt, Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Khổng đại ca, sắp bắt đầu Quận tang.”

Khổng Tường Long lặng lẽ ngẩng đầu, hồi lâu sau y trầm thấp truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh, ngươi ở bên ngoài chờ ta.”

Hứa Thanh gật đầu, đi ra khỏi Kiếm Các.

Không lâu sau cửa Kiếm Các được mở ra, lúc Khổng Tường Long đi ra, trên mặt của y không còn râu ria, trên người cũng không có mùi rượu.

Một thân đạo bào Chấp Kiếm Giả màu trắng chỉnh tề, trong lúc mơ hồ, tựa như quay về thời điểm trước khi chiến tranh chưa tới.

“Lão đầu tử một mực không cho ta gọi tổ phụ, ta cũng lười gọi, từ nhỏ đến lớn ta cũng chỉ sống một mình.” Khổng Tường Long nhẹ giọng mở miệng.

“Nhưng mà… Lão nhân này là một người nghiêm khắc, nếu lão trên trời có thiêng, trông thấy ta say khướt như vậy, đoán chừng sẽ lại hiện ra bộ dáng nghiêm mặt mắng chửi ta, tuy rằng hiện giờ lão không cách nào khiển trách, nhưng vẫn để cho lão vui vẻ một chút đi.”

“Ngươi nói có đúng hay không, Hứa Thanh.” Khổng Tường Long nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ nhàng gật đầu.

Khổng Tường Long thở sâu, đi thẳng về phía trước.

Hứa Thanh cùng với y, hai người rời khỏi Kiếm Các, trong lúc tiếng chuông vang vọng từng trận giữa Quận Đô, trong thời điểm toàn bộ Quận Đô tràn ngập sự nghiêm túc, bọn họ đến bên trong Quận Đô, đến… ngay trước pho tượng Huyền U Cổ Hoàng.

Giờ phút này, chỗ đó đã có vài chục vạn tu sĩ đứng thẳng.

Chấp Kiếm Cung, Phụng Hành Cung, Ti Luật Cung, tu sĩ Quận nha, toàn bộ đều ở.

Còn có càng nhiều thân ảnh đang từ bát phương nhanh chóng bay đến, bên trong có người tứ chi không đầy đủ, có người thương thế chưa lành, có người đôi mắt đỏ thẫm, có người bi phẫn áp lực.

Bọn họ, đều là tu sĩ sống sót qua bách chiến trên chiến khu phía Tây.

Dưới vùng đất, đại quân Hoàng Đô đi ra, cúi đầu mặc niệm.

Bên trong Đô thành, từng nhà, cũng theo bản năng bước ra, nam nữ già trẻ, lặng lẽ nhìn về phía pho tượng Huyền U Cổ Hoàng.

Giờ khắc này, tiền tuyến phía Tây và phía Bắc, toàn bộ tu sĩ các Châu ở Phong Hải Quận chưa trở về, toàn bộ Chấp Kiếm Giả, tất cả đều buông xuống hết thảy mọi việc, hướng mặt về phía Quận Đô, vẻ mặt dâng lên vô hạn bi thương.

Những người thuộc tông môn ở các Châu từng là chiến sĩ từ chiến khu phía Tây trở về, giờ phút này toàn bộ cùng gõ vang chuông của tông môn, vang vọng từng Châu, vang vọng bát phương, vang vọng thiên địa.

Toàn Quận, cùng bi thương.

Chương 1142: Cổ Việt Chương Ngạn (1)

Đô thành Quận Đô, là được pho tượng Huyền U Cổ Hoàng dùng hai tay nâng lên ở trước ngực, trong nơi tiếp cận pho tượng Cổ Hoàng nhất, tồn tại một cái quảng trường cực lớn.

Quảng trường này, đủ để dung nạp 100 vạn người, những viên đá xanh trải đường, chín mươi chín bậc thang cao sừng sững, bát phương dựng đứng 999 cây trụ rồng điêu cực lớn.

Giờ phút này dưới tế đàn nơi đó, chỉ có vài chục vạn người được cho phép đến đây.

Vài chục vạn người này lặng lẽ đứng đấy, bên trong có Chấp Kiếm Giả, có tu sĩ Phụng Hành Cung, có Ti Luật Cung, còn có Quận Chế, quần áo từng người đều chỉnh tề, nhưng thần sắc lại mang theo thương tiếc.

Trước ngực của bọn họ, đều có một đóa hoa màu đen.

Hứa Thanh và Khổng Tường Long đến, đưa tới một chút ánh mắt nhìn chăm chú, trong những ánh mắt này có bi thương, có phức tạp, có hồi ức … .

Cho đến khi đi tới đội ngũ Chấp Kiếm Giả, Chấp Kiếm Giả phía trước bọn họ đồng loạt lui về phía sau, nhượng ra một đường đi thông tới phía trước, bước chân Hứa Thanh dừng lại.

Khổng Tường Long mặt không cảm xúc, đi thẳng về phía trước, cho đến khi đi tới phía trước nhất, cúi đầu, không nhúc nhích.

Hứa Thanh không hề đi lên đầu, hắn đi tới bên cạnh đội trưởng.

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, hai người trầm mặc, trong trang nghiêm cùng nghiêm túc, chờ đợi.

Bốn phía một mảnh im lặng, chỉ có ý thương tiếc hội tụ trên người hơn mười vạn tu sĩ nơi đây, khuếch tán bên trong Đô thành, bốc lên bên trong tam đại Cung, khuếch tán ra toàn bộ Phong Hải Quận.

Vào thời khắc này, mây mù trên bầu trời cuộn mình, bầu trời u ám cũng bởi vì bi thương dưới mặt đất, rơi xuống nước mưa.

Màn mưa tí tách, xối trên nền đá xanh, truyền ra âm thanh tách…tách…, cũng xối tới trên thân mọi người ở nơi đây, nhưng không ai dựa vào tu vi để tránh đi cả, mặc kệ nước mưa rơi xuống.

Cho đến thời gian một nén nhang sau, theo một tiếng thiên lôi nổ vang, thời điểm đám mây xuất hiện vô số tia chớp, có mấy đạo thân ảnh từ đằng xa đi tới, từng bước một đi đến quảng trường, từng bước một đi đến bậc thang.

Những người này xuất hiện, để cho hơn mười vạn tu sĩ nơi đây đều cúi đầu.

Trong đó có phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung, Ti Luật Cung cùng với Phụng Hành Cung, còn có ba vị trung niên đổi lại y phục thường ngày, nhưng sát khí vẫn tràn ngập như trước.

Ba vị này, chính là ba Thống Soái được Thất hoàng tử an bài tiếp quản tam đại Cung.

Trừ bọn họ ra, Quận Thừa cũng ở trong đó, vẻ mặt nặng nề.

Mà dẫn đầu đám người kia, chính là một người thanh niên mặc áo bào màu vàng.

Một đầu tóc dài màu đen, kèm theo áo choàng, màu da trắng nõn, gương mặt rõ ràng sắc sảo, cùng với dưới đôi lông mày như lợi kiếm là hai mắt giống như ngôi sao, hết thảy, đều khiến cho người này chẳng những dung nhan tuấn lãng, càng có một cỗ quý khí khó tả.

Gã đứng ở nơi đó, giống như thiên địa ở phía trước cũng đều muốn ảm đạm.

Gã đi ở phía trước, tựa như mọi người ở phía sau gã vốn là một việc tất nhiên.

Gã chính là nhi tử thứ bảy của Nhân Hoàng, người giải cứu nguy cơ cho Phong Hải Quận, trấn áp tà ma Phong Hải Quận, để cho thiên địa Phong Hải Quận lại nắng ráo sáng sủa, được vạn tộc ủng hộ!

Hôm nay Quận tang bên trong Phong Hải Quận, cũng chỉ có gã có đủ tư cách đích thân chủ trì.

Giờ phút này, dưới vạn chúng bên cạnh khom người, Thất hoàng tử bước lên bậc thang, từng bước đi tới chỗ cao nhất.

Chỗ đó, chỉ có một mình gã.

Nơi đây cũng chỉ có gã có đủ tư cách đứng ở nơi đó.

Độc lập với đài cao, Thất hoàng tử ngẩng đầu, ngóng nhìn pho tượng Huyền U Cổ Hoàng cực lớn trước mắt, trong mắt lộ ra một vòng thần thái sùng kính, sau đó cúi đầu, quỳ bái về phía pho tượng Huyền U Cổ Hoàng.

“Đồ tôn thế hệ thứ 3915, Cổ Việt Chương Ngạn, dập đầu mời Hoàng tổ Thánh an!”

Gã quỳ xuống dưới, Quận Thừa cùng với Thống Soái phía sau, còn có đám người phó Cung chủ ba Cung, đều nhao nhao xoay người cúi đầu.

Hơn mười vạn tu sĩ phía dưới cũng đều riêng phần mình cung kính, toàn bộ đều cúi bái.

Bọn họ không cần quỳ, bởi vì Thất hoàng tử trên kia, sau khi gã quỳ, người bên ngoài liền không có tư cách quỳ cùng gã.

Hồi lâu, Thất hoàng tử dập đầu chín cái, đứng lên quay người, bao quát mọi người phía dưới.

Bên trong màn mưa, thân ảnh của gã có chút mơ hồ, chỉ có pho tượng Huyền U Cổ Hoàng phía sau càng lúc càng rõ ràng, tràn đầy không khí trang nghiêm.

Một lát sau, âm thanh ẩn chứa bi ý, vang vọng thiên địa.

“Gió to cuồn cuộn, nước lớn tuôn trào, hồng thủy vật tổ, giao long liệt hỏa, phượng hoàng niết bàn.”

“Hôm nay thượng biểu Huyền U Tổ Hoàng, thượng tấu Huyền Chiến Nhân Hoàng, tộc chúng ta thủ Phong Hải, một Quận may mắn sinh tồn, bảo vệ 800 năm xuân thu, lập hơn 10 giáp thái bình.”

“Càng có vô số anh liệt, lấy ba Cung cầm đầu.”

“Cung chủ Phụng Hành Cung, chiêu hiền đãi sĩ; Cung chủ Ti Luật Cung, khiêm tốn nghĩa dũng; Cung chủ Chấp Kiếm Cung, tận trung cương vị.”

“Anh linh Phong Hải, khí thế cuồn cuộn, trăng sao không ánh sáng. Xã tắc thiên thu, tổ tông nghìn kiếp, bao nhiêu vinh nhục chìm nổi, bao nhiều lần thành suy hưng vong.”

“Thiên địa buồn bã thương hạ, sao trên bầu trời thương thẩm. Vật còn người vong, thấy di vật mà hồi tưởng tuyết thế, đau buồn từ, không kiềm chế được.”

Thất hoàng tử nói đến đây, trước mắt bi ai, vẻ mặt sa sút, lời nói dừng lại.

Mọi người dưới mặt đất là một mảnh bi ý, càng có tiếng khóc không nhịn được truyền ra, vang vọng bốn phương.

Chương 1143: Cổ Việt Chương Ngạn (2)

“Nhưng ngọn lửa nhân tộc muôn đời bất diệt, tâm thần nhân tộc khó vùi, ta hướng lên trên mời Nhân Hoàng, đưa anh liệt Phong Hải vào Hồn Miếu, lập bia thái bình, hưởng muôn đời hương khói!”

“Tộc ta, đời trước có cổ nhân, tinh quang rực rỡ, đời sau có người hùng, quần anh đường đường. Nam bền lòng, tinh thần không ngừng vươn lên, nữ bao dung, hậu đức khoan dung độ lượng.”

“Trước tông tộc, vạn chúng kính ngưỡng, cộng tương hoạt động, kiến từ lưu danh.”

“Khiến cho đời sau, trọn đời đừng quên.”

Thời khắc này, tiếng đau buồn của Thất hoàng tử truyền khắp bầu trời, tiếng chuông vang của từng Châu từng tông đến từ Phong Hải Quận cũng truyền tới nơi đây, vang vọng toàn bộ Phong Hải Quận.

Toàn Quận, cùng bi ai.

Phía dưới Quận Đô, tòa Kiếm Các cao nhất trên mặt đất đại biểu Cung chủ, giờ phút này ầm ầm tan vỡ, sụp xuống tan vỡ, trở thành tro bụi, phiêu tán trước cả vùng đất Quận Đô.

Tiếng khóc không cách nào ngăn chặn từ trong miệng hơn mười vạn tu sĩ nơi này truyền ra, nước mắt từ lâu cùng nước mưa giao hòa cùng một chỗ, không phân lẫn nhau.

Trước mắt Hứa Thanh có chút mơ hồ, không biết là tâm thần đau thương, hay là màn mưa mông lung, trong lúc mơ hồ hình như lại nhìn thấy thân ảnh Cung chủ đứng ở nơi đó.

Thân ảnh ấy cao lớn vô hạn, hùng vĩ, sau khi Quận Trưởng chết, ra sức chống trời Phong Hải Quận.

Trong lòng cuồn cuộn bi ai, Hứa Thanh chợt nhớ tới một câu Tử Huyền Thượng Tiên từng nói.

“Hứa Thanh, lúc nào cảm giác tôn trọng của ngươi đối với tổ chức này cùng với những người ở, tăng lên trở thành tôn kính, có lẽ ngươi có thể có được đáp án."

Lúc ấy, trong lòng Hứa Thanh có chút mờ mịt, thật ra nhận thức của hắn đối với Chấp Kiếm Giả cũng không phải như vậy, mà bây giờ ở trong màn mưa, trong sự bi ai, trong lòng hắn ẩn chứa nồng đậm sự tôn kính.

Đáng tiếc, thân ảnh bên trong màn mưa cuối cùng chỉ có thể lưu lại trong ký ức, thiên nhân vĩnh viễn cách xa, vật dụng thực tế còn lại trên người hắn, chỉ có khối lệnh bài Cung chủ kia.

Lệnh bài kia, theo Cung chủ tử vong, theo Chấp Kiếm Cung bị Thống Soái của Thất hoàng tử tiếp nhận, hết thảy quyền lợi đều bị lấy đi, duy chỉ có một đạo quyền sử dụng pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô khi Cung chủ còn sống lưu lại, có được một lần quyền hạn sử dụng.

Hồi lâu, trong bi ai bao phủ trời đất, Thất hoàng tử đứng trên đài cao, lại một lần nữa vang vọng truyền ra giọng nói.

Lần này không có bi ý, mà hiện ra vô cùng kiên quyết, hiện ra một cỗ sát cơ động trời, khiến cho bầu trời xuất hiện sấm sét, bát phương nổ vang, kim long bốn móng ở bên trong cũng hiện ra vô hạn hung ý, bốc lên thế gian.

"Báo toàn bộ Phong Hải Quận, Quận Trưởng chết, họa chiến tranh, ba Cung vẫn, máu anh liệt, người sau lưng gây ra hết thảy, đã được tra ra!"

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu.

"Hậu nhân của nhân tộc Thiên Hầu, Diêu Thiên Yến, táng tâm tận cùng, trước giờ luôn che chở ngoại tộc trong Phong Hải Quận, cấu kết với Thánh Lan, mưu sát Quận Trưởng, khiến cho Phong Hải lâm vào trong chiến hỏa, phản bội nhân tộc, hại vô số tính mạng người Phong Hải!"

"Vả lại đã điều tra ra, tiền tuyến phía Bắc tan vỡ, có liên quan cùng Diêu Thiên Yến. Người này tội ác tày trời, hôm nay bổn vương hạ chỉ, toàn cảnh Phong Hải truy nã Diêu tặc, cao hơn cũng tấu lên Nhân Hoàng, toàn cảnh nhân tộc, truy nã người kia!"

Lời này vừa ra, một cỗ tức giận ngập trời, trực tiếp bộc phát ra từ trên người hơn mười vạn tu sĩ phía dưới, mà những người phẫn nộ hơn nữa, là bộc phát từ trên người trăm họ trong Quận Đô nghe thấy mấy câu nói này.

Những chuyện Diêu Hầu làm những năm này, đã sớm khiến cho rất nhiều nhân tộc bất mãn, càng là thời khắc tồn tại tiếng mắng, như là nhiều lần che chở ngoại tộc, tộc nhân thông hôn cùng ngoại tộc, cấu kết với nhau làm việc xấu, heo chó không bằng, phản đồ nhân tộc, táng tận thiên lương, khúm núm đối với ngoại tộc.

Tất cả tiếng mắng này, vang vọng trong cả tám trăm năm.

Dưới thế nhân nhìn lại, hình như trong mắt Diêu Hầu, lợi ích ngoại tộc mới là cao nhất, vinh nhục ngoại tộc mới là trọng yếu nhất.

So sánh cùng cái này, nhân tộc không coi vào đâu.

Điểm này, đọng lại trong lòng tu sĩ Quận Đô tám trăm năm qua, sớm đã hóa thành một loại không cam lòng cực kỳ mãnh liệt, lúc Hứa Thanh vừa tới Quận Đô, nghe thấy người bên cạnh không chỉ một lần tự mình chửi bới Diêu Hầu.

Giờ phút này nhìn lại, sự phản bội của gã, cũng thuận lý thành chương!

Thậm chí lúc Quận Trưởng tử vong, cũng đã có không ít giọng nói truyền ra, hoài nghi Diêu Hầu.

Giờ khắc này, nhất là tu sĩ tam đại Cung, ánh mắt từng người đều vô cùng đỏ thẫm.

Trong một cái chớp mắt này, sát ý trước đó chưa từng có hiện lên.

Cung chủ vẫn lạc, đây là đau đớn kịch liệt trong lòng toàn bộ Chấp Kiếm Giả Phong Hải Quận, báo thù cho Cung chủ, cũng là sứ mạng của đám bọn họ.

“Giết Diêu Hầu!”

“Báo thù cho Cung chủ!”

“Báo thù cho Quận Trưởng!”

“Báo thù cho vô số người hi sinh vì Phong Hải Quận!!”

“Diêu gia, toàn tộc đáng chết!!!”

Cả vùng đất, trong quân doanh, giờ phút này đều truyền ra sát ý đậm đặc, vào thời khắc này, vô số tướng sĩ đồng loạt phát ra khí tức nghiêm túc, bốc lên thiên địa, khiến cho nước mưa trên bầu trời ngừng lại!

Bên trong đám người, giờ phút này thân thể của Diêu Vân Tuệ run rẩy, trong mắt lộ ra bi ai, mọi người bốn phía nhao nhao hầm hầm nhìn ả, từng người rời khỏi một chút phạm vi, giống như nếu tới gần một chút, liền cảm giác dơ bẩn.

Diêu Vân Tuệ mở miệng muốn nói, nhưng lại không phát ra tiếng.

Trương Ti Vận đứng ở chỗ đó cũng giống như thế, rất nhanh, trong một đám quân sĩ đến từ Hoàng Đô, mẫu tử hai người bọn họ bị toàn bộ mang đi.

Dị động trong đám người, Thất hoàng tử đứng trên đài cao nhìn rành mạch rõ ràng, ánh mắt của gã nhìn như tùy ý đảo qua Trương Ti Vận, lóe lên một tia nhỏ không thể nhận ra.

Mà giờ khắc này, bên trong Quận Đô, trong Diêu phủ, muội muội của Diêu Hầu, Diêu Phi Hà, nước mắt chảy dài, từng giọt rơi trên vạt áo chỉnh tề, lộ ra ám sắc.

“Ca… Đáng giá sao?”

Diêu Phi Hà nhắm nghiền hai mắt, chỗ phủ đệ nổ vang, người Thất hoàng tử an bài xâm nhập, toàn bộ phụ nữ và già trẻ lưu lại trong gia tộc, toàn bộ bị bắt.

Mà nàng nơi đây cũng không có bất luận phản kháng gì, mặc kệ đám tướng sĩ kia tới gần, bắt lại.

Thậm chí một khắc phụ nữ và trẻ em Diêu gia bị bắt ra khỏi Diêu phủ, bốn phía cũng không thiếu trăm họ Quận Đô phỉ nhổ đối với họ, tiếng mắng không ngừng truyền tới, trong mắt nổi lên hận thù, giống như muốn nuốt máu thịt bọn họ.

Xa xa, Lý Thi Đào tới chậm một bước, nàng đứng ở nơi đó, thần sắc bi phẫn, nhưng lại bất lực.

Phẫn nộ đến từ vô số người trong Quận Đô, có thể khiến cho hết thảy giọng nói đều bị dìm ngập trong lửa giận.

Chương 1144: Bí mật hồ sơ số mười chín (1)

Trên quảng trường Quận tang, Hứa Thanh quay đầu, nhìn Diêu Vân Tuệ cùng Trương Ti Vận bị đưa đi xa.

Hắn nghĩ tới trên Triêu Hà Sơn, Yên Miểu Tộc nói Diêu Hầu phái bọn chúng tới ngăn cản.

Lại liên tưởng đến hành vi trước kia của Diêu Hầu, cùng với việc mất tích trên chiến trường.

Nhìn từ hết thảy những dấu hiệu mặt ngoài, đích đích xác xác, vấn đề trên người Diêu Hầu cực lớn.

Thậm chí khi Cung chủ còn sống, cũng hoài nghi Diêu Hầu.

Nhưng Hứa Thanh không rõ, người như vậy, vì sao phải đưa toàn bộ tộc nhân bên người, ngoại trừ phụ nữ và trẻ em, toàn bộ đều đến chiến trường, vả lại chết trận toàn bộ.

Mà phụ nữ và trẻ em, vì sao phải lưu lại, chờ đợi thanh toán.

Vả lại lúc mới bắt đầu, sở dĩ liên minh bách tộc có thể thuận lợi đi đến chiến trường chiến khu phía Bắc, cũng đều là do Diêu Hầu tự mình xử lý, mới khiến cho hết thảy thuận lợi.

Sau khi dung hợp hết thảy mọi thứ cùng một chỗ, liền lộ ra điểm không hợp lý.

Nhưng Hứa Thanh biết rõ, người hiểu rõ những thứ không hợp lý này, tuyệt đối không chỉ có một mình hắn.

Nhưng bây giờ… Không ai có thể đứng ra nói cái gì.

Một phương diện là Diêu Hầu không được ưa thích, một phương diện khác cũng không có chứng cứ có thể chứng minh Diêu Hầu không phải phản bội nhân tộc.

Hứa Thanh trầm mặc.

Giờ phút này trong nhận thức của hắn, trận chiến tranh Phong Hải Quận này đã không phải là song phương chém giết đơn giản như trước nữa.

Trên thực tế, một khắc Cung chủ chết trận, Thất hoàng tử đi đến, Hứa Thanh đã ngửi thấy trước mặt ẩn chứa sự tình cấp độ sâu hơn rất nhiều.

“Vị Thất hoàng tử này không đơn giản, đùa bỡn nhân tâm trong lòng bàn tay!”

Bên cạnh Hứa Thanh truyền đến âm thanh nhỏ như muỗi kêu của đội trưởng.

“Giỏi cho một cái đích cho mọi người chỉ trích, giỏi cho một cái chiều hướng phát triển, giỏi cho một cái lấy lòng dân làm hướng!” Đội trưởng nheo mắt lại, nhẹ giọng mở miệng.

“Bây giờ, toàn bộ Phong Hải Quận, cơ hồ đã gần đến mức thuộc về quyền sở hữu của gã, mà gã chẳng những thân phận chí cao, càng mang theo đại công cứu vớt Phong Hải Quận, được vô số người ủng hộ, mà trên thực tế, nếu như hôm ấy gã đến chiến trường phía Tây sớm một chút, có lẽ Cung chủ cũng sẽ không chết trận.”

“Nhưng nếu Cung chủ không chết trận, thì quầng sáng của vị hoàng tử này, sẽ không có chói mắt như vậy, sẽ bị Cung chủ phân đi một phần.”

“Nhưng gã tới chậm, cho nên bây giờ liền một mình độc hưởng quầng sáng.”

“Ngăn cơn sóng dữ, thanh danh hiển hách, đánh một trận thiên hạ đều biết.”

“Những lời ta nói, ta biết ngươi đã sớm hoài nghi, tiểu sư đệ, mặc dù quan hệ giữa ngươi và Khổng Tường Long không tệ, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, đừng kích động, người này không dễ chọc.”

“Ngươi không thấy những vị phó Cung chủ cùng với Quận Thừa, cũng lựa chọn trầm mặc sao, Khổng Tường Long không phải đang trầm mặc sao, người biết chuyện rất nhiều, không chỉ có riêng chúng ta!”

“Nhân vật nhỏ giống như chúng ta, bảo vệ thân nhân cùng bằng hữu tương quan cho tốt, như vậy là đủ rồi, rất nhiều chuyện… Chúng ta tạm thời không quản được.”

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn bầu trời, tất cả những thứ này, tất nhiên hắn đã biết từ sớm, vả lại luôn chôn ở đáy lòng từ lâu.

“Đại sư huynh, ta hiểu rõ.”

“Cung chủ không chết, lưới pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô không sụp đổ, gã sẽ không phủ xuống, có lẽ, đây cũng là nguyên nhân Cung chủ muốn chết cùng với những an bài đại quân khi còn sống.”

Hứa Thanh nhắm mắt lại, nhớ lại mỗi một câu, mỗi một an bài khi Cung chủ còn sống, nhẹ giọng đáp lại.

Trời mưa, trọn vẹn nguyên một ngày.

Nhưng màn Quận tang lại không cách nào kéo dài lâu như vậy, chỉ là trong một canh giờ.

Theo Thất hoàng tử rời đi, hết thảy cũng kết thúc.

Mọi người thần sắc cô đơn tản đi, đội trưởng lo lắng Hứa Thanh nơi đây, lại nhiều lần dặn dò một phen, y đã đổi Đạo Cổ Phong Chính Lệnh, chuẩn bị tìm một chỗ cởi bỏ phong ấn.

Nhưng quá trình này, cần có thời gian.

“Tiểu sư đệ, ta phải bế quan khoảng nửa tháng, ngươi nhớ chớ có kích động, chờ sau khi ta xuất quan, chúng ta nhìn xem tình huống, không được liền từ bỏ Chấp Kiếm Giả.”

Đội trưởng thành khẩn nói, Hứa Thanh nghe vậy liền nhẹ gật đầu.

Sau khi xác định Hứa Thanh không lừa gạt mình, đội trưởng mới vội vàng rời khỏi.

Hứa Thanh hoàn toàn chính xác không có lừa đội trưởng, hắn biết rõ, thân nhân bên cạnh rất trọng yếu, cũng biết rõ bất kể thân phận, tu vi, hết thảy mọi phương diện lúc này của hắn, đều không đủ để phát ra hiệu dụng mấu chốt gì trong trận chiến tranh phức tạp rắc rối này.

Nhưng trong lòng của hắn, vẫn cứ hiện ra từng màn khi Cung chủ còn sống.

Hồi lâu sau Hứa Thanh than nhẹ, vào hoàng hôn ngày hôm nay, về tới Kiếm Các.

Nhìn qua bốn phía, Hứa Thanh thì thào.

“Nhớ Thất Huyết Đồng.”

Hứa Thanh nhắm mắt lại, lặng lẽ đả tọa.

Hoàng hôn trôi qua, trăng sáng treo trên cao, đêm tối phủ xuống, vào lúc canh ba… . Bên ngoài kiếm các của hắn, truyền đến âm thanh đắng chát.

“Hứa Thanh, có ở trong không?”

Hứa Thanh mở mắt ra, đó là giọng của Khổng Tường Long, hắn đứng dậy đẩy cửa Kiếm Các, nhìn thấy Khổng Tường Long đầy men say dưới ánh trăng.

Bên trong ánh trăng, mặt Khổng Tường Long lộ ra một cái nụ cười nhìn còn khó coi hơn so với khóc.

“Dạ Linh đã chết, Vương Thần cũng chết, Sơn Hà Tử bị thương nặng về tông môn để chữa thương, ta… Ta không tìm được người uống rượu.”

“Hứa Thanh, hôm nay, có thể cùng ta uống chút không?”

Hứa Thanh không nói chuyện, thối lui vài bước.

Khổng Tường Long nhếch miệng cười một cái, lung la lung lay đi đến, sau khi ngồi xuống liền ném cho Hứa Thanh một bầu rượu, chính mình cầm lấy cái bầu rượu khác, uống một ngụm lớn.

“Ngươi đoán xem buổi chiều ta nhìn thấy ai?” Khổng Tường Long lộ ra một nụ cười, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận bầu rượu, uống xong một cái, lắc đầu.

“Thất hoàng tử chứ sao.”

“Phó Cung chủ dẫn ta đi, vị hoàng tử đại nhân này nha, đã biết Cung chủ là lão đầu tử nhà ta, vì vậy ban đầu khen ngợi ta một chút, sau cùng giao cho ta một việc.”

“Kêu ta trọng chỉnh Hình Ngục Ti, ta nói ra chức trách đó vốn là của ngươi, mà gã cũng đồng ý để cho ta tự mình an bài, ha ha, ta phải mang ơn đó nha.”

Khổng Tường Long lớn tiếng mở miệng, nói xong tự mình nở nụ cười, giọng cười nhưng sắc mặt chẳng những khó coi, tiếng cười còn mang theo nồng đậm cảm xúc, cuối cùng phì một tiếng, nhổ một bãi nước bọt về một bên.

“Ta đi con mẹ nó!”

“Nhóm phạm nhân đầu tiên giam giữ đúng là người Diêu gia.”

“Đây là muốn để cho ta giết người Diêu gia sao, thật coi ta là kẻ khờ? Chẳng lẽ một trận cuối cùng kia, thân ảnh xuất hiện ở trước mặt lão đầu tử, cũng là Diêu Hầu?”

Khổng Tường Long cười ha hả, trong mắt lộ ra hàn mang, lần nữa uống một ngụm rượu lớn.

Chương 1145: Bí mật hồ sơ số mười chín (2)

“Về phần những người Diêu gia kia, ban ngày ta đã đi qua xem, một đám phụ nữ và trẻ em, vả lại Trương Ti Vận cũng không có ở trong, nghe nói bị Ti Nam chấp sự dâng tấu bảo lãnh.”

“Nhưng mà, ta nghĩ rằng ngốc một chút cũng rất tốt, nếu như giết mà nói, có lẽ có thể có càng nhiều cơ hội tiếp xúc vị Thất hoàng tử đó, hiểu rõ chân tướng của trận chiến tranh này.”

Khổng Tường Long cúi đầu xuống, giọng nói từ cuồng loạn, biến thành âm trầm, trong mắt cũng có một tia âm u hiện lên.

“Hứa Thanh, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Khổng Tường Long, sau chiến tranh, người bên cạnh đều tử vong, cho đến cả Cung chủ vẫn lạc, tính cách Khổng Tường Long cũng bởi vậy rõ ràng có hơi biến hóa.

Mà vào lúc này, lấy hiểu biết của Hứa Thanh đối với Khổng Tường Long, nghe qua ngữ khí của y, hắn hiểu, đối phương thật sự đã nổi lên sát ý.

Vì để hiểu rõ chân tướng, vì để tiếp cận Thất hoàng tử, Khổng Tường Long có thể làm ra việc vi phạm nguyên tắc trước kia của mình.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu nhẹ giọng mở miệng.

“Nếu như chúng ta có thể lựa chọn, ta đề nghị không nên giết.”

Khổng Tường Long ngẩng đầu nhìn qua Hứa Thanh.

“Tại sao?”

Hứa Thanh không có trả lời, mà nhìn qua ánh mắt Khổng Tường Long.

Dưới ánh mắt của hắn, hàn ý trong mắt Khổng Tường Long chậm rãi tiêu tán, cuối cùng cả người trở nên uể oải, cầm bầu rượu trong tay, một ngụm tiếp một ngụm uống xuống.

Hứa Thanh bồi ở một bên, hai người giống như đêm qua, lặng lẽ uống rượu.

Hồi lâu sau, Khổng Tường Long bỏ xuống bầu rượu, nằm xuống nhìn đỉnh Kiếm Các, thì thào nói nhỏ.

“Thật hoài niệm trước kia, Hứa Thanh ngươi còn nhớ thời điểm này vào năm trước không, mấy người chúng ta cùng nhau ra ngoài… . .”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, trước mắt hiện ra cảnh tượng trong hồi ức, lúc ấy hai người bọn họ cùng Dạ Linh, Vương Thần còn có Sơn Hà Tử, cả đám cùng nhau ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cứu viện mật thám Chấp Kiếm Giả trong Thánh Lan tộc, đã lấy được một cái hộp nguyện vọng trống không.

Về sau bọn họ đánh chết Hắc Y Vệ ở biên giới Thánh Lan tộc, báo thù vì thiếu niên kia, sau đó cùng nhau quay đầu chạy như điên, cuối cùng tới một chỗ bình nguyên, tất cả mọi người mệt mỏi đến mức tận cùng, cùng nhau nằm trên mặt đất.

Sau chuyện này quan hệ giữa bọn họ cũng thân hơn rất nhiều.

“Đáng tiếc…” Khổng Tường Long lắc đầu, lại cầm bầu rượu lên, nhưng bên trong đã không còn, giống như cái hộp nguyện vọng năm đó.

Hứa Thanh đưa bầu rượu của mình tới, Khổng Tường Long ngồi dậy tiếp nhận.

“Đúng rồi, người của Thất hoàng tử, nói muốn lấy hộp nguyện vọng trống không lúc chúng ta làm nhiệm vụ cầm được kia, nói đây là chứng cứ Diêu Hầu mưu đồ bí mật.”

Hứa Thanh nghe vậy ngẩng đầu, nhớ tới cái hộp nguyện vọng trống trơn lúc đó.

“Ở trong đó nguyên bản có cái gì? Bên trong nội cung có đáp án hay không?”

“Có, nhưng thuộc về tuyệt mật, bởi vì ta là người phụ trách nhiệm vụ này, mới có tư cách biết được, vả lại phần điều tra tình báo này, đến bây giờ vẫn không có tiết lộ… Mà thôi, cũng không có gì cần phải giấu giếm ngươi.”

Khổng Tường Long uống một hớp rượu.

“Thông qua khí tức lưu lại, chúng ta điều tra ra ở trong đó, tồn tại một khỏa đan dược cổ xưa, gọi là Mệnh Kiếp Đan.”

Khổng Tường Long vừa dứt lời, ánh mắt Hứa Thanh chợt ngưng tụ lại, một phát bắt được cánh tay Khổng Tường Long, nhìn chằm chằm vào mắt của y.

Khổng Tường Long sững sờ.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan?”

“Đúng, chính là loại đan này.” Nhìn thấy vẻ mặt Hứa Thanh như thế, Khổng Tường Long cũng nghiêm túc lên, tỉnh rượu hơn phân nửa.

“Hứa Thanh, xảy ra chuyện gì vậy?”

Hứa Thanh không nói gì, nhớ lại những gì bên trong ngọc giản điều tra Cung chủ đưa cho, sau một lúc lâu mới hỏi một câu.

“Khổng đại ca, ngươi nói cái tình báo không bị tiết lộ kia, là hồ sơ bí mật số 19 đúng không?”

Khổng Tường Long đang cảm giác say, nghe thấy Hứa Thanh chuẩn xác nói ra số của hồ sơ, hoàn toàn tỉnh táo, trong mắt lộ ra tinh mang, nhìn qua Hứa Thanh.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì!”

Hứa Thanh lấy ra ngọc giản điều tra Cung chủ đưa cho lúc trước, đưa cho Khổng Tường Long.

Mà cái mật quyển kia, sau khi hắn từ Triêu Hà Sơn quay về Quận Đô, bởi vì chiến trường thiếu khuyết tài nguyên và binh lực, bận rộn an bài nên có chỗ xem nhẹ.

Dẫu sao việc về mật quyển này, Cung chủ đã sớm biết được, mà nhiệm vụ của hắn chỉ là xác nhận Triêu Hà Quang, về phần điều tra như thế nào, đều có Cung chủ an bài.

Nhưng bây giờ, không giống nhau.

Khổng Tường Long một phát túm được ngọc giản, nhanh chóng xem xét, thân thể dần dần run rẩy, hô hấp dồn dập, cuối cùng gắt gao túm lấy ngọc giản, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Ta đã tra được, đúng là có một đạo Triêu Hà Quang cũng không bị ghi chép.”

Trong mắt Khổng Tường Long tràn ngập tơ máu, giọng nói có chút dồn dập.

“Thân ảnh xuất hiện sau cùng, tới trước mặt lão đầu tử!”

“Là gã giết Quận Trưởng, dùng cái đan này? Khó trách hôm ấy Quận Trưởng chết, không có bất kỳ dấu vết đánh nhau, cực kỳ ngoài ý muốn!”

Hứa Thanh gật đầu.

“Nhưng ta không hiểu, cho dù đan này thật sự uy lực kinh người, nhưng đối phương đã hạ độc như thế nào? Ta am hiểu dụng độc, biết được mặc dù có rất nhiều loại phương thức hạ độc, nhưng Quận Trưởng tu vi cực cao, muốn để Quận Trưởng không có bất kỳ phát hiện nào mà hạ độc, việc này rất khó khăn!”

“Nhất là Quận Trưởng cả đời trải qua nhiều lần bị ám sát, nhất định rất cẩn thận, coi như là người tín nhiệm, cũng sẽ không hoàn toàn không đề phòng, vả lại một màn tử vong kia lại vô cùng đột nhiên, nói rõ người dùng độc, đã dùng phương thức che giấu cực cao!”

“Giấu giếm được toàn bộ mọi người.”

Hứa Thanh nói xong, lâm vào trầm mặc.

Khổng Tường Long cũng trầm mặc.

Hồi lâu sau Khổng Tường Long đứng lên, chắp tay cúi đầu thật sâu về phía Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, việc này ngươi không cần tra xét, quá nguy hiểm, để ta tới!”

Hứa Thanh không nói chuyện.

Nhìn qua vẻ mặt Hứa Thanh, Khổng Tường Long muốn nói lại thôi, cuối cùng than nhẹ một tiếng, y biết rõ tính cách Hứa Thanh, chuyện này, đối phương dùng trầm mặc để cự tuyệt.

“Chúng ta cùng nhau tra!” Khổng Tường Long thở sâu, trầm

giọng nói.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Giờ phút này đã sắp hừng đông, rượu cũng không còn, mà sau khi trải qua chuyện vừa xong, Khổng Tường Long cũng không có ý nghĩ tiếp tục uống rượu nữa, y đứng lên chuẩn bị rời khỏi.

Trước khi đi đưa mắt nhìn nơi mình nhổ nước bọt, gãi gãi đầu, đi qua dùng tay áo lau khô, sau đó rời khỏi.

“Khổng đại ca, cái này cho ngươi, ngươi phân cho Sơn Hà Tử một chút, về phần Dạ Linh và Vương Thần… Ngươi cùng nhau xử lý đi.” Hứa Thanh lấy ra một cái túi trữ vật, đưa cho Khổng Tường Long.

“Đây là?” Khổng Tường Long khẽ giật mình.

“Đạo quả.” Hứa Thanh nói khẽ.

Chương 1146: Hồng Nguyệt Xích Mẫu! (1)

Khổng Tường Long lặng lẽ tiếp nhận túi trữ vật, sau đó rời khỏi Kiếm Các.

Lúc này bầu trời bên ngoài đã là tờ mờ sáng, sau khi đưa mắt nhìn Khổng Tường Long đi xa, Hứa Thanh đứng ở nơi đó nhìn thiên địa xa xa, trong đầu hiện ra hết thảy ký ức về hộp nguyện vọng trong nhiệm vụ ban đầu kia.

“Mùi thơm hoa quế.” Hứa Thanh thì thào.

Lúc ấy hắn đã kiểm tra cái hộp nguyện vọng đó, hắn nhớ kỹ bên trong có một mùi hoa quế nhàn nhạt.

Giờ phút này trên bầu trời có tiếng sấm rền vang vọng, mùa này Quận Đô thường xuyên có mưa, rất nhanh trong sáng sớm, nước mưa tí tách lần nữa tung bay khắp đại địa.

Tia nắng ban mai cũng bởi vì màn mưa che đậy, trở nên lờ mờ hơn một chút, khiến cho mọi người cảm thấy khoảng thời gian của sáng sớm trở nên ngắn tới hoảng hốt, dường như buổi trưa còn chưa qua, đã lại sắp tới hoàng hôn rồi.

Hứa Thanh trở về bên trong Kiếm Các, khoanh chân ngồi xuống, làm cho mình chậm rãi bình tĩnh trở lại, tiếp tục đả tọa.

Bây giờ tu vi của hắn đã sắp đến Kim Đan mở Thiên Cung đỉnh phong, chỉ kém một tòa Thiên Cung là có thể viên mãn.

Mà tòa Thiên Cung cuối cùng này, sau khi trải qua chiến trường, cũng đã sắp hình thành, không cần quá lâu, sẽ thực hóa đến trình độ 9 phần 10.

“Vật trấn áp trong tòa Thiên Cung này…”

Hứa Thanh trầm ngâm, cảm thụ Đế Kiếm của mình một chút.

“Nếu như cuối cùng không có những lựa chọn khác, liền lấy Đế Kiếm ra làm vật trấn vậy.”

Hứa Thanh thở sâu, bắt đầu thổ nạp.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, rất nhanh đã qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, dường như Hứa Thanh bị quên lãng.

Hắn không rời khỏi Kiếm Các, cũng không có nhiều người đến tìm hắn, theo Thất hoàng tử đi vào chủ Quận Đô, hết thảy đều có chỗ cải biến.

Bên trên đầu đường, chiến tu đến từ Hoàng Đô rõ ràng đã trở nên nhiều hơn, theo đó còn có chế độ quản chế quân sự dần dần biến hóa, cùng với các tộc Phong Hải Quận tới bái.

Mà tam đại Cung cũng đã khôi phục, sau khi Thất hoàng tử an bài ba vị Thống Soái nhậm chức Cung chủ, đã trở thành phụ thuộc của đại quân.

Đồng thời cũng có rất nhiều Chấp Kiếm Giả đến từ tổng bộ Chấp Kiếm đi theo quân Hoàng Đô vào Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận, tiếp quản từng ngành, hai Cung khác cũng tương tự như thế.

Đối với quân kỷ lại càng là như vậy.

Từ trên xuống dưới vô cùng nghiêm khắc, trong vòng nửa tháng, người vi phạm hay xúc phạm quân kỷ bị chém giết không ít.

Bên trong không chỉ có người Phong Hải Quận, còn có tướng sĩ Hoàng Đô!

Khổng Tường Long cũng đã nghiên cứu thảo luận qua việc này cùng với Hứa Thanh, ngữ khí có chút phức tạp.

Mặt khác, thông cáo đến từ Thất hoàng tử đối với toàn bộ tông môn Phong Hải Quận, cũng được truyền đạt ở trong nửa tháng này.

Từ ngữ bên trong thông cáo mang theo nghiêm khắc, mang theo nghiêm túc, yêu cầu toàn bộ tông môn đều phải phục vụ nghĩa vụ quân sự, đồng thời quyền hạn từng món pháp bảo Cấm Kỵ của các tông cũng không được trả lại.

Mặc dù việc này cũng đưa tới một chút gợn sóng, nhưng ở tình hình chung phía dưới, không ai có thể ngăn cản.

Về phần những cái ngoại tộc kia thì lại càng là như vậy, từng tộc run rẩy, nhưng vẫn khó tránh khỏi việc bị sờ đến, phải giao nộp lên một nửa vật tư của toàn tộc, vả lại phải gia nhập trong liên minh, xuất chiến vì nhân tộc.

Mà dưới sự chỉ đạo của Khổng Tường Long, Hình Ngục Ti cũng đã bắt đầu công việc xây dựng lại.

Nhưng mà vị trí không còn là địa điểm lúc trước, mà bị yêu cầu đổi tới trong Chấp Kiếm Cung.

Nhóm phạm nhân đầu tiên, đích xác là phụ nữ và trẻ em của Diêu gia, mặc dù bên ngoài tiếng hô chém giết cực cao, nhưng Khổng Tường Long không có động thủ, y lựa chọn tiếp thu đề nghị của Hứa Thanh.

Trong đó Trương Ti Vận, tuy có Tư Nam (Ti Nam) chấp sự đảm bảo, thế nhưng tránh khỏi điều tra, cuối cùng gã lựa chọn điểm chỉ vào chứng nhận tố giác vạch trần tộc của mẫu thân.

Hành động đó được cho rằng là tâm hướng nhân tộc, cho nên tránh được kiếp nạn này, không bị truy cứu trách nhiệm cùng Diêu gia.

Dẫu sao gã cũng không phải họ Diêu.

Cuối cùng thân phận Chấp Kiếm Giả cũng được bảo vệ giữ lại.

Đến lúc này, toàn bộ Phong Hải Quận chỉ có một tiếng nói duy nhất của Thất hoàng tử.

Người dưới trướng của gã chẳng những vào trú trong Quận Đô, càng khuếch tán ra từng Chấp Kiếm Đình trong các Châu ở Phong Hải Quận, đồng thời bởi vì sự tình giải cứu Phong Hải Quận, cho nên vô số nhân tộc cũng đều hoan hô chào đón.

Cùng lúc đó, có một cái tin đồn truyền ra ở bên trong khu vực Quận Đô, dần dần từng Châu cũng đều biết được.

Tiên Cấm, sắp mở ra.

Phong Hải Quận, bởi vì là trạm thứ nhất Huyền U Cổ Hoàng từ biển khơi đi đến, cho nên nơi đây tồn tại một cái khu vực đặc thù, tên là Tiên Cấm.

Trước kia tên của nó không phải như vậy, mà gọi là Tiên Cảnh.

Là một trong ba mươi sáu hành cung của Huyền U Cổ Hoàng.

Từng cái Tiên Cảnh đều là một thế giới, trước kia bên trong chẳng những có kỳ trân dị bảo, càng ẩn chứa nồng đậm tiên khí, đó là loại khí cao cấp hơn so với linh khí.

Cho nên, ba mươi sáu hành cung được gọi là Tiên Cảnh này, trong thời đại Huyền U Cổ Hoàng, chính là giới vực của Hoàng gia, đồng thời cũng nuôi nhốt rất nhiều dị thú, tư cách là vật săn bắn.

Nhưng sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, hết thảy đều đã cải biến.

Theo Huyền U Cổ Hoàng cùng một đám Hoàng và Chúa Tể các tộc nhao nhao rời đi, ba mươi sáu hành cung biến thành hoang vu, rất nhiều nơi đầu bị xao lãng, còn có một chút thì theo khu vực nhân tộc mất đi, đã trở thành địa phương của ngoại tộc.

Có mấy cái khác lại có thần linh tiến vào, nghỉ lại ở, khiến cho bên trong tràn ngập dị chất, nồng đậm đến mức tột cùng.

Hành cung Tiên Cảnh trong Phong Hải Quận, chính là như thế.

Ở trong đó có một Thần Linh ngủ say.

Khí tức của Thần Linh ô nhiễm toàn bộ Tiên Cảnh, khiến cho chỗ đó tràn đầy tử vong, trở thành cấm khu của sinh mệnh, vì vậy được gọi là Tiên Cấm.

Trong những năm tháng từ trước đến nay, nhân tộc chỉ mở ra Tiên Cấm một lần.

Lần mở ra đó đến từ cường giả Hoàng Đô Đại Vực, bọn họ định thu hoạch Thần Nguyên ở, nhưng thất bại, mặc dù không dẫn động Thần Linh thức tỉnh, nhưng Thần Linh trong lúc ngủ say tràn ra lực lượng, hóa thành một cỗ phân thân.

Chương 1147: Hồng Nguyệt Xích Mẫu! (2)

Cái phân thân Thần Linh này, suýt nữa đưa tới đại họa ngập trời cho Phong Hải Quận, cuối cùng dưới nhân tộc ra tay trấn áp, mặc dù vẫn không cách nào diệt đi, nhưng nhờ có Quốc Sư của nhân tộc ra tay, đã tách rời nó ra.

Bởi vì nguyên nhân đặc thù mà không cách nào mang đi, cho nên cuối cùng đã phong ấn ở nơi đây, hơn nữa di chuyển Quận Đô tới trấn áp ở bên trên, càng lấy cửa vào Tiên Cấm, xây dựng lên Hình Ngục Ti danh chấn Phong Hải Quận.

Dùng vận khí phong ấn, vả lại cũng lừa gạt thần hồn, khiến cho nó nghĩ bản thân mình là khí linh, tự mình phong ấn chính mình, đây cũng là sách lược lúc trước lưu lại.

Bây giờ, sau khi trải qua nhiều năm về sau, tin tức Tiên Cấm lại sắp mở ra, tác động vô số nhân tâm.

Dù cho vào thời điểm trước đây đã có một chút lời đồn đại lẻ tẻ về việc này, nhưng trên thực tế lúc ấy Quận Trưởng và Quận Thừa đều không tán thành việc đó, Cung chủ Chấp Kiếm Cung thì ở trong giai đoạn do dự.

Bởi vì quá nguy hiểm.

Hơi một chút ngoài ý muốn, liền có thể đưa tới hạo kiếp cho Phong Hải Quận, sinh linh đồ thán, trở thành khẩu phần lương thực cho Thần Linh.

Nhưng mệnh lệnh Hoàng thất ở Hoàng Đô khó vi phạm, vì vậy Phong Hải Quận cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mở ra.

Mà bây giờ, bên trong Phong Hải Quận, chỉ có Thất hoàng tử là người định đoạt.

Vì vậy sau khi lời đồn đại Tiên Cấm mở ra khuếch tán khắp bát phương, pháp chỉ của Thất hoàng tử cũng chính thức được truyền đạt ra.

Nửa tháng sau, mở ra Tiên Cấm.

Nhóm người đầu tiên tiến vào là Chấp Kiếm Giả, bọn họ phải hoàn thành một nhiệm vụ đặc biệt, đó là đắp xuống nền tảng cho nhóm tiến vào thứ hai.

Pháp chỉ này vừa ra, Phong Hải Quận càng thêm chấn động, nhất là Quận Đô, càng ngày càng mãnh liệt.

Lòng người bàng hoàng.

Nhưng từ tín nhiệm đối với Thất hoàng tử, xuất phát từ binh lực hùng hậu của người ấy, cho nên chấn động rất nhanh liền được vỗ yên xuống, công tác chuẩn bị mở ra Tiên Cấm cũng lần lượt tiến hành.

Vô số quân sĩ Hoàng Đô, không ngừng dọn dẹp chỗ Hình Ngục Ti lúc đầu, dưới sự đào móc liên tục của bọn họ, mở ra từng đạo phong ấn trước kia, càng là dưới tác dụng của pháp bảo Cấm Kỵ ở Quận Đô, sáng lập ra một cái con đi đường thông Tiên Cấm.

Hiểu biết của Hứa Thanh đối với Tiên Cấm cũng không phải rất nhiều, nhưng hắn thân là binh sĩ Hình Ngục Ti, cuối cùng cũng hiểu được nhiều hơn so với người bên ngoài một ít.

Nhất là sau khi Thiên Cung bản thân hóa thành nhà tù 132 khu Đinh, hắn biết rõ…Ngón tay Thần Linh bên trong Thiên Cung của mình, bản thể của nó chính là phân thân do khí tức Thần Linh tản ra tạo thành từ bên trong Tiên Cấm năm đó.

Ngón tay của một cái phân thân đã kinh người như thế, mà phân thân kia vào năm đó càng cần hội tụ lực lượng nhân tộc, cần Quốc Sư trấn áp mới chỉ có thể phong ấn, không cách nào giết chết.

Có thể nghĩ, Thần Linh trong đó kinh người đến cỡ nào.

Tuy là như vậy, Hứa Thanh thông qua ngón tay chính mình phong ấn lúc trước, từ phản ứng của đối phương khi nhìn thấy Thần Nguyên của Tử Nguyệt trong người mình phán đoán, xem ra đối phương rất sợ Hồng Nguyệt.

Hiển nhiên giữa Thần Linh, cũng phân chia cấp độ.

Hồng Nguyệt, rõ ràng mạnh hơn Thần Linh trong Tiên Cấm!

Nhưng có thể xưng là Thần Linh, đối với tu sĩ mà nói, vẫn là tồn tại khó có thể rung chuyển như cũ.

Mà Hứa Thanh nơi đây, ở trong danh sách nhóm Chấp Kiếm Giả đầu tiên tiến vào Tiên Cấm, Khổng Tường Long, đội trưởng cùng với phần lớn Chấp Kiếm Giả lúc đầu của Chấp Kiếm Cung Phong Hải Quận cũng đều ở trong nhóm này.

Cho nên giờ phút này Hứa Thanh đi trên đường trong Quận Đô, chuẩn bị đi mua một chút đan dược, đồng thời cũng thử nghiệm hô hoán ngón tay trong nhà tù 132.

Hắn muốn hiểu rõ tin tức về Tiên Cấm nhiều hơn một chút, bởi vì hắn cảm thấy ngay trong cái thời kỳ nơi đây có chiến tranh, lại mở ra Tiên Cấm thì có điểm gì là lạ.

Nhưng ngón tay Thần Linh luôn ngủ say, cực ít khi thức tỉnh, Hứa Thanh bình thường không cách nào hô hoán nó thức tỉnh, vì vậy sau khi mua xong đan dược, đáy lòng của hắn có chút do dự, trong lúc tính toán có nên lấy Tử Nguyệt kích thích một chút hay không, ngón tay Thần Linh sẽ run rẩy và tự thức tỉnh.

Bởi vì, Hứa Thanh nhìn thấy một người.

Trương Ti Vận.

Mặc dù đạo bào màu trắng của Chấp Kiếm Giả có kèm theo phong thái, nhưng người mặc lại đang hiện ra một vẻ mặt vô cùng tiều tụy, trong mắt tràn ngập tơ máu, chật vật đến cực hạn.

Trương Ti Vận lặng lẽ đi trên đường, gã nhìn thấy Hứa Thanh, nếu đổi thành trước kia gã nhất định là trong lòng mang theo hận ý, nhưng hôm nay gã chỉ đưa mắt nhìn, sau đó liền đắng chát cúi đầu xuống, bước nhanh đi xa.

Phía sau của gã, còn có mấy khuôn mặt xa lạ đang cùng đi theo, giống như đang giám thị hết thảy hành động của gã.

Hứa Thanh nhìn qua những thứ này, mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng lại có sóng biển động trời đang bộc phát.

Đầu nguồn của gợn sóng cực lớn đó, chính là lúc này bên trong tâm thần của hắn, vang vọng tiếng gầm nhẹ của ngón tay Thần Linh.

“Xích Mẫu ký sinh, đây là phân thân của Hồng Nguyệt!”

“Vả lại còn đang ở giai đoạn sắp thức tỉnh, ngươi còn không mau chạy!”

Ngón tay Thần Linh gầm nhẹ, mang theo căng thẳng mãnh liệt, hình như còn muốn hoảng sợ hơn cả Hứa Thanh.

Hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, nhưng vẫn bảo trì lý trí, hắn phát hiện giờ phút này sau khi ngón tay Thần Linh tỉnh dậy, suy nghĩ và tư duy của nó đã rất rõ ràng, không hỗn loạn giống như dĩ vãng.

Vì vậy Hứa Thanh đè xuống chấn động tâm thần đối với Trương Ti Vận, tận lực làm cho mình truyền ra thần niệm bình tĩnh.

“Không phải còn chưa tỉnh sao!”

“Sắp rồi sắp rồi, sắp thức tỉnh rồi, hả? Có chút không đúng... Trên người gã có trận pháp của nhân tộc các ngươi, tiểu tử, rõ ràng là nhân tộc các ngươi đang chủ động trợ giúp Hồng Nguyệt Xích Mẫu chiếm cứ cái thân thể này!”

“Nhiều nhất một tháng, Xích Mẫu nhất định sẽ thức tỉnh trên người kẻ kia!”

“Nhân tộc các ngươi ...đây là muốn làm gì? Đó chính là thượng Thần Xích Mẫu đấy!!”

Ngón tay Thần Linh gào thét, một cỗ thần thức mịt mờ tràn ra từ trên người nó, mượn nhờ Hứa Thanh xem xét bốn phía chung quanh, sau khi chú ý tới Hình Ngục Ti lúc đầu đang bị đào móc, thân thể nó bỗng nhiên run rẩy mãnh liệt, thất thanh la lên.

“Đó là Tiên Cảnh, sắp được mở ra!!”

“Phân thân Xích Mẫu, mở ra tiên cảnh, cả hai đồng thời xuất hiện...Ngươi ngươi ngươi...Chẳng lẽ nhân tộc các ngươi muốn cho Xích Mẫu thôn phệ bản thể của ta!!”

Ngón tay Thần Linh hét ầm lên.

Chương 1148: Thực lực chưa đủ, làm sao làm đại sự? (1)

Bước chân của Hứa Thanh dừng lại, trong lòng dâng lên gợn sóng cực lớn.

Trong giọng nói của ngón tay Thần Linh, mang theo sợ hãi đối với việc mà nó vừa suy đoán, dẫu sao đa số thời gian nó đều ngủ say, không biết được việc xảy ra bên ngoài, giờ phút này chỉ thông qua dò xét thấy được mặt ngoài.

Nhưng Hứa Thanh rất rõ ràng, việc mở ra Tiên Cấm, vào hơn một năm trước, lúc hắn vừa đến Quận Đô đã có lời đồn về việc này, nhưng cuối cùng lại không giải quyết được gì.

Cho nên đoạn thời gian gần đây, hắn có rất nhiều nghi ngờ về việc Tiên Cấm bị thúc đẩy mở ra ngay trong thời điểm chiến tranh này.

Mà bây giờ, lời của ngón tay Thần Linh khiến cho Hứa Thanh tựa như thể hồ quán đỉnh, từng sợi tơ trong đầu nháy mắt hợp lại với nhau, tạo thành một cái nhận thức tương đối rõ ràng.

Mà cái nhận thức này, khiến cho hô hấp của hắn trở nên dồn dập, vội vàng rời khỏi Quận Đô, sau khi trở lại Kiếm Các liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu sửa sang lại thông tin ở trong tâm thần.

Về phần ngón tay Thần Linh, vẫn còn thao thao bất tuyệt, hiển nhiên bị thủ bút của nhân tộc khiến cho chấn động thật sâu.

Theo Hứa Thanh không ngừng sửa sang lại thông tin trong đầu, một nén nhang sau, một đường nét nguyên vẹn hiện ra trong nhận thức của hắn.

“Đầu tuyến thứ nhất chính là Trương Ti Vận… Năm đó ở Thái Sơ Ly U Trụ, ta và đội trưởng cũng tới độ cao 3000 trượng, từ bên trong đạo ấn ký tu sĩ đến từ Thần Vực tử vong, trình độ khác biệt cảm nhận được Xích Mẫu Hồng Nguyệt.”

“Đội trưởng cầm được chính là khí tức, mà ta lấy được… . Chính là Thần Nguyên!”

Hứa Thanh thì thào, những chuyện này, là sau khi hắn thông qua lần lượt các sự tình xác minh sau này nhận được.

“Trương Ti Vận, cũng từng đi tới độ cao 3000 trượng, cho nên tự nhiên gã cũng có thể cảm thụ, mà hôm đó Trương Ti Vận bị thương nặng ngã xuống từ độ cao 3000 trượng, sau khi cửu tử nhất sinh được cứu, đêm hôm đó ta liền có cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt.”

“Từ một khắc này, ta liền ý thức được Hồng Nguyệt đang tìm ta, nhưng lúc ấy ta không xác định Trương Ti Vận có thay đổi gì, bây giờ nhìn lại, lúc đó Trương Ti Vận đã bị Hồng Nguyệt ký sinh!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u, nhớ lại hết thảy mọi thứ lúc trước, tiếp đó nghĩ tới việc tự vấn lương tâm trước Đại Đế.

“Trong trạng thái tự vấn lương tâm trước mặt Đại Đế, có khả năng giấu giếm bản thân được hay không? Nếu như lúc ấy Trương Ti Vận thật sự bị Hồng Nguyệt ký sinh, vậy tại sao vẫn tiến hành tự vấn lương tâm như thường, còn đi tới Quận Đô?”

Sau khi Hứa Thanh suy tư, kết hợp với lời nói của ngón tay Thần Linh, Hồng Nguyệt trong cơ thể Trương Ti Vận được nhân tộc trợ giúp tăng tốc thức tỉnh, vì vậy đáy lòng liền có chỗ hiểu ra.

“Đến lúc ấy, có lẽ sẽ biết rõ.”

“Việc này cũng rất dễ xác nhận!” Hứa Thanh lấy ra Kiếm Lệnh, muốn truyền âm hỏi Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, nhưng sau khi xuất ra Kiếm Lệnh, thần sắc của hắn liền có chút ảm đạm.

“Ta quên mất, sau khi Cung chủ rời đi, ta đã không còn quyền hạn tùy ý truyền âm vượt Châu.”

Hứa Thanh than nhẹ, nhưng cũng không sao cả, mặc dù hắn không có quyền hạn, nhưng loại truyền âm vượt Châu này có thể đổi bằng quân công. Mà quân công của Hứa Thanh rất nhiều, vì vậy rất nhanh liền đổi một lần tư cách trò chuyện, hỏi thăm Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu về việc Trương Ti Vận.

Nếu như người bên ngoài đến hỏi, có lẽ Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình sẽ không để ý tới, dù là Khổng Tường Long muốn hiểu rõ cũng là như vậy.

Nhưng Hứa Thanh lại có sức nặng trong lòng Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu, không thể phớt lờ hay qua loa với hắn được.

Cho nên rất nhanh Hứa Thanh liền biết được hết thảy.

“Về việc này, hôm ấy tự vấn lương tâm trước Đại Đế, lão phu đã biết việc Thần Linh ký sinh, nhưng không biết là vị Thần Linh nào, bởi vì việc này trọng đại, cho nên ta liền lập tức báo lên Cung chủ.”

“Sau đó cũng đã từng chú ý đến việc này, Cung chủ đã nói với ta một lần rồi, Cung chủ nói chỉ cần Trương Ti Vận vẫn là Chấp Kiếm Giả, thì không cho phép có người lấy gã để làm mồi!”

“Mặt khác, bản thể pho tượng Đại Đế là đang ở bên trong Hoàng Đô, cho nên sự tình về Trương Ti Vận, Hoàng Đô cũng biết.”

Giọng nói tang thương của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh, sau khi nói xong những lời này, ngữ khí của lão có chút ngưng trọng, càng ẩn chứa sự ân cần.

“Hứa Thanh, Phong Hải Quận không giống như trước kia nữa, ta cũng đã nghe nói việc Tiên Cấm sắp được mở ra, việc này lúc trước có rất nhiều người không đồng ý, Quận Trưởng và Quận Thừa đều phản đối, nhưng pháp chỉ đến từ Hoàng Đô không thể chống cự, chỉ có thể tạm trì hoãn, trên thực tế cũng không kéo dài được bao lâu, sau đó chiến tranh đã đến, mới không có ai để ý tới.”

“Ta không biết tại sao ngươi lại hỏi những thứ này, nhưng ngươi… . Hết thảy cẩn thận.”

Hứa Thanh có thể cảm nhận được sự quan tâm của Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình, vì vậy sau khi lên tiếng, lại hỏi thăm một chút về việc U Tinh Linh Tôn chạy trốn, việc này có ảnh hưởng gì đối với Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu hay không.

“Việc này là trách nhiệm của lão phu, lão phu không canh chừng tốt mới dẫn đến U Tinh chạy trốn, không thể đưa đến chỗ Thất hoàng tử dùng để ngăn chặn việc Quỷ Đế thức tỉnh, thế cho nên bây giờ U Tinh đã biến mất, hai hồn bảy phách cũng đều mất tích, thế cục Nghênh Hoàng Châu ẩn chứa hung hiểm cực lớn, cho nên Thất hoàng tử không dám tới đây…”

Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình ho khan một tiếng, thở dài tự trách.

Hứa Thanh nghe xong cảm thấy có điểm quái dị, sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy khả năng đại khái U Tinh là do Đại Trưởng Lão chủ động phóng thích, cũng có khả năng căn bản là không mất tích.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Hứa Thanh khẽ buông lỏng, kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó trong mắt của hắn lộ ra một tia tinh mang.

"Tiên Cấm mở ra, mang ý nghĩa trọng đại, cho nên một năm trước Quận Trưởng, Quận Thừa cùng với Cung chủ, đều không phải rất tán đồng, nhưng bây giờ Quận Trưởng vẫn lạc, Cung chủ chết trận, những người khác cũng đều hi sinh, chỉ có ...Quận Thừa vẫn còn."

"Mà Trương Ti Vận chỗ đó, cũng không có sự che chở của Cung chủ, cho nên có người muốn đưa gã vào trong Tiên Cấm, thức tỉnh Hồng Nguyệt trong cơ thể, khiến cho gã hóa thành phân thân Hồng Nguyệt, đi nuốt Thần Linh bên trong Tiên Cấm?"

"Nhưng vì sao phải làm như vậy, đối với Hoàng Đô mà nói, làm như vậy có chỗ tốt gì?" Hứa Thanh thiếu khuyết manh mối liên quan, không phân tích ra được đáp án.

Mà ngón tay Thần Linh bên đó, sau khi thao thao bất tuyệt một hồi liền thu liễm tất cả khí tức, gắt gao che giấu mình, chấn động ngủ say cũng tan biến, dường như tiến vào trạng thái tử vong.

Dù cho Hứa Thanh hô hoán kiểu gì, cũng không hề có chút phản ứng.

"Nhưng vô luận như thế nào, một khắc Hồng Nguyệt thức tỉnh, ta tất có đại họa!" Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, ý nghĩ đầu tiên trong lòng chính là rời khỏi Quận Đô, tránh vào trong Tiên Cấm.

Nhưng sau khi ý nghĩ này hiện lên, còn có một sợi suy nghĩ cũng theo đó lóe ra trong đầu.

"Sóng to gió lớn, tất có cá lớn!"

Chương 1149: Thực lực chưa đủ, làm sao làm đại sự? (2)

“Bên trong Tiên Cấm tồn tại vô số kỳ trân dị bảo, càng ẩn chứa vô tận tạo hóa, nó nguy hiểm là bởi vì có Thần Linh ngủ say ở, nhưng nếu Hồng Nguyệt nuốt Thần Linh, Tiên Cấm sẽ hoàn toàn rộng mở.”

“Hồng Nguyệt thuộc về Thần Linh của Hắc Thiên tộc, Thất hoàng tử dám để nó thức tỉnh ở chỗ này, tất có kế sách tiếp theo để bảo vệ an toàn bản thân, vả lại bây giờ bên trong Phong Hải Quận tập trung đông đảo thủ hạ dưới trướng của gã, chỉ cần gã không phải người hoàn toàn điên cuồng, sẽ không hiến tế trọn cả Phong Hải Quận cho Hồng Nguyệt… . .”

“Như vậy, nếu ta có biện pháp tránh đi sự dò xét Hồng Nguyệt, thì tiến vào Tiên Cấm chính là một hồi cơ duyên cực lớn.” Sau khi Hứa Thanh suy tư, theo bản năng truyền âm cho đội trưởng.

Dẫu sao loại việc liên quan cùng với Thần Linh, Hứa Thanh cảm thấy đội trưởng am hiểu hơn mình nhiều.

Nhưng đội trưởng còn đang bế quan, không có trả lời.

Hứa Thanh đè xuống suy nghĩ trong lòng, lựa chọn nhắm mắt đả tọa, chuyện này hắn cần đợi đội trưởng xuất quan, thương nghị cùng y một chút, bàn tính xem nên làm thế nào để tiến hành tốt nhất.

Việc này quá mức nguy hiểm.

Mà sau khi Hồng Nguyệt thức tỉnh, thì người gặp phiền toái không chỉ có mình hắn, đội trưởng bên đó cũng đã từng cướp đoạt khí tức của nó, mặc dù không bị nó chủ động tìm kiếm, nhưng nếu như bị nhìn thấy trong Tiên Cấm, đoán chừng cũng sẽ thuận tay chụp chết.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Cũng chầm chậm tới gần thời gian mở ra Tiên Cấm, vị trí Hình Ngục Ti lúc đầu cũng đã bị đào móc hoàn toàn, lộ ra một cái hắc động thật lớn, sâu không thấy đáy, đồng thời còn có dị chất nồng đậm bốc ra từ.

Mặc dù những thứ dị chất này bị tướng sĩ Hoàng Đô lấy trận pháp đặc thù xua tán, nhưng không che được từng trận tiếng kêu tựa như quỷ khóc sói tru từ trong hố sâu truyền ra.

Dường như dưới đáy hố sâu, tồn tại một cái địa ngục.

Âm thanh bên trong truyền khắp toàn bộ Đô thành Quận Đô, thiên gia vạn hộ, bất kể sáng hay tối đều có thể nghe thấy rõ ràng, tâm thần tất cả mọi người đều vô cùng chấn động, dâng lên cảm giác căng thẳng.

Hứa Thanh cũng một mực chú ý tới hố sâu, cho đến khi Tiên Cấm chỉ còn cách sáu ngày là mở ra, rốt cuộc hắn đã nhận được truyền âm của đội trưởng.

“Tiểu Thanh, ha ha ha ha, ta đã dùng Phong Chính Lệnh, an toàn cởi bỏ một đạo phong ấn rất trọng yếu, như vậy ta đã có thể thật sự đồng hành cùng ngươi trong kiếp này!”

Giọng nói của đội trưởng mang theo sự kích động và phấn khởi, truyền vào tâm thần Hứa Thanh, lúc này Hứa Thanh rõ ràng cảm nhận được sự vui vẻ của đội trưởng, vì vậy cũng cười chúc mừng, sau đó nhanh chóng báo lại tin tức mình đã sửa sang lại cho đối phương biết.

Đội trưởng nguyên bản vẫn còn đang cười to, nhưng tiếng cười rất nhanh liền bị âm thanh hô hấp ồ ồ thay thế.

Đợi Hứa Thanh nói xong toàn bộ, đội trưởng đùng một tiếng, trực tiếp tắt truyền âm, một câu cũng không nói.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, phất tay, mở cửa Kiếm Các ra, bắt đầu đếm trong lòng.

“Một, hai, ba… . . Bảy.” Đội trưởng tóc tai bù xù, thân hình khô gầy như hài cốt, xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh, tốc độ kia gần như là Nguyên Anh, gào thét bay thẳng đến Kiếm Các, dấy lên gió lớn ập tới, trong chớp mắt đã đến cửa Kiếm Các của Hứa Thanh.

Không chút dừng lại, đội trưởng trực tiếp đi vào, xoay tay đóng lại cửa lớn rồi trực tiếp nhìn qua Hứa Thanh, trong ánh mắt lộ ra cảm xúc mừng như điên.

“Tiểu sư đệ, ngươi cũng biết đại sư huynh vừa mới cởi bỏ phong ấn, đang ở trong trạng thái đói khát, cho nên đặc biệt chuẩn bị cho ta một phần đại lễ như vậy sao!"

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, giờ phút này mặc dù đội trưởng thoạt nhìn vô cùng gầy yếu, một bộ giống như quỷ chết đói, nhưng khí tức trên thân cực mạnh, vượt hơn trước kia rất nhiều.

Nguyên bản ở trong chiến khu phía Tây, thực lực đội trưởng biểu hiện ra chỉ là khoảng bảy tám tòa Thiên Cung, nhưng hôm nay trong nhận thức của Hứa Thanh, đối phương đã đạt đến gần vô hạn Nguyên Anh, tựa hồ chỉ kém nửa bước, liền có thể đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh.

Vả lại hình như không chỉ như thế, còn có cải biến cấp độ càng sâu.

Hiển nhiên Đạo Cổ Phong Chính Lệnh mà đội trưởng một mực chú ý, đã có hiệu dụng cực lớn đối với y.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng không thấy có điều gì quá ngoài ý muốn, đội trưởng vốn luôn như thế.

Cho nên giờ phút này hắn nhìn qua ánh mắt đội trưởng, rất nghiêm túc nhẹ gật đầu.

"Đúng vậy đại sư huynh, ta đoán lần này ngươi đột phá nhất định sẽ cực kỳ khác biệt, cho nên liền vắt óc nghĩ mưu kế, cân nhắc chuyện lớn giúp ngươi."

Đội trưởng cười ha ha, rất hài lòng về thái độ trong ngôn từ của Hứa Thanh, lời của Hứa Thanh khiến cho y cảm thấy mình vẫn là đại sư huynh, vì vậy giơ hai tay lên chà xát, đi qua đi lại trong Kiếm Các của Hứa Thanh.

"Tiểu sư đệ, đây chính là một cái cơ hội tuyệt thế trời ban, Hồng Nguyệt phủ xuống, thôn phệ Thần Linh trong Tiên Cấm, đám Thần chó cắn chó, sau đó chúng ta... ."

"Chúng ta có thể vơ vét nhiều thêm một chút ở trong Tiên Cấm." Hứa Thanh gật đầu.

Đội trưởng đang thỏa mãn liền lộ ra bất mãn, liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

"Tiểu Thanh, ngươi ở một chỗ cùng với con chim nhỏ kia quá lâu, không còn dã tâm nữa rồi sao, chút đồ bỏ đi trong Tiên Cấm sao có thể xứng được với thân phận phụ thân Thiên Đạo của ta và ngươi chứ!"

"Lần này, chúng ta phải tìm cách vào thời điểm hai Thần Linh đánh nhau, thừa cơ giành một khối máu thịt Thần Linh trong Tiên Cấm, mặc dù nghe ý của ngươi, Thần Linh trong Tiên Cấm có chút kém, nhưng đó cũng là Thần Linh nha, chúng ta lén lút đoạt một khối từ trong miệng Hồng Nguyệt, nếu như có thể thành công, vậy liền trâu bò!!"

Đôi mắt đội trưởng đỏ lên.

Hứa Thanh nghe nói như thế, hô hấp cũng trở nên dồn dập, đôi cũng tương tự đỏ lên, trên thực tế hắn cũng muốn làm như vậy, nhưng sự tình này không thực tế, vì vậy đè xuống gợn sóng trong lòng, bình tĩnh mở miệng.

"Đại sư huynh, chỉ dựa vào hai ta thì khả năng không lớn, huống hồ nếu chúng ta xử lý không tốt, không những góp chính mình đi vào, mà kế hoạch của Hoàng Đô cũng sẽ bị quấy nhiễu, ảnh hưởng tới Phong Hải Quận, cho nên không thể quá tham được."

Đội trưởng cũng là nhíu mày, trầm ngâm.

"Ngươi nói có đạo lý, cuối cùng vẫn là do chúng ta quá yếu, hazz, khối thịt mỡ ở ngay trước mắt lại không ăn được... . ." Đội trường có chút phát điên, cuối cùng ngồi xuống trước mặt Hứa Thanh, thở dài một tiếng, vừa muốn mở miệng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đôi mắt của y bỗng nhiên trợn to, chợt vỗ đùi một cái.

"Có rồi!"

"Tiểu sư đệ, chúng ta đi tìm sư tôn!"

"Ta nói cho ngươi biết, lúc lão đầu tử còn trẻ tuổi đã làm những việc như thế, lão chính là tổ nghề đó nha, tại sao ta lại biến thành dạng này chứ, không phải là do trước kia lão đã dẫn ta cùng nhau làm qua mấy lần sao, tuy rằng có đôi khi ta cũng kích động, nhưng ta nghĩ rằng nhất định đều là do lão đầu tử dạy hư!"

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Trong mắt đội trưởng cũng tương tự lộ ra ánh sáng sáng ngời, hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Sư tôn?”

“Không sai!”

“Đã một đoạn thời gian ta không nhìn thấy lão đầu tử rồi, lần trước nhìn thấy lão tổ Huyết Luyện Tử, ta có hỏi, tu vi lão đầu tử hình như lại đột phá, như thế không hợp lý!”

“Tu vi lão đầu tử đề thăng nhanh như vậy, nhất định là đã che giấu chúng ta ăn vụng thứ gì rồi!”

Đội trưởng lần nữa hung hăng vỗ đùi, một bộ dạng như phụ mẫu ăn đồ ngon mà cõng mình trên lưng, sau đó mình mới phản ứng lại.

Chương 1150: Nhưng ta là sư tôn của hắn! (1)

Nghe lời nói của đội trưởng, Hứa Thanh không khỏi nhớ lại lúc đi tới Thi Cấm, vị trí của sư tôn trong trận pháp hình như còn mấu chốt hơn so với lão tổ.

Vì vậy cũng sâu sắc chấp nhận, nhẹ gật đầu.

Mắt thấy Hứa Thanh nhận thức đề nghị của mình, đội trưởng mặt mày hớn hở, thấp giọng mở miệng.

“Chúng ta đi tìm sư tôn, việc này không cách nào truyền âm, cũng không tiện mượn nhờ tay của Chấp Kiếm Đình truyền đi… . .”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, sau đó đảo mắt qua trên người Hứa Thanh.

“Chuyện này chỉ có thể lừa gạt sư tôn tới, sau đó trực tiếp nói ở trước mặt.”

“Cho nên là?” Hứa Thanh hồ nghi, hắn cảm thấy ánh mắt đội trưởng có điểm gì là lạ.

“Cho nên…..Bây giờ chúng ta phải căn nhắc thật tốt, xem làm thế nào để sư tôn có thể cấp tốc ngựa không dừng vó vội vàng chạy đến đây mới được.”

Đội trưởng ho khan một tiếng.

“Tiểu sư đệ ngươi xem, việc này ấy à, chỉ có thể nói là ta hoặc ngươi, một trong hai người có một người sắp chết rồi mới được, vả lại nhất định phải chân thật, mặc dù nói ta sắp chết, sư tôn sẽ vô cùng lo lắng, lập tức liền đến, dẫu sao sư tôn cũng rất thương yêu ta, nhưng ta cho dù chỉ còn lại cái đầu cũng không có việc gì, đoán chừng sư tôn vừa suy nghĩ liền có thể đoán được chúng ta đang lừa gạt lão.”

“Chẳng lẽ không có mật hiệu gì sao?” Hứa Thanh mặt không cảm xúc, bình tĩnh mở miệng.

“Không có mật hiệu, quả thật không có cái đồ chơi này!!” Đội trưởng che mặt thán một tiếng, liếc mắt nhìn lén Hứa Thanh, sau đó tiếp tục nói.

“Chỉ có thể ủy khuất tiểu sư đệ ngươi rồi, để chân thật hơn, ngươi không nên phản kháng, ta cũng sẽ ra tay điềm đạm một chút, cố gắng để thương thế bảy ngày liền có thể chuyển biến tốt đẹp.”

“Ngươi yên tâm, tối đa cũng chính là cắt chân mà thôi, trên người nhiều thêm mấy cái lổ thủng, xương cốt vỡ khoảng trăm tám mươi khối, óc người lại rơi vãi ra một chút, trước kia chúng ta đã làm rất nhiều lần, ta có kinh nghiệm.”

“Chủ yếu nhất là, sau khi sư tôn đến trông thấy thương thế của ngươi, sẽ không cho rằng chúng ta lừa gạt lão, tiếp đó chúng ta liền thuận lý thành chương nói ra chuyện này, nhất định thuận buồm xuôi gió, an tâm, trước kia ta thường xuyên làm như vậy.”

Đội trưởng cười hắc hắc, nội tâm kích động, mỗi lần cởi bỏ phong ấn, y đều mơ tưởng dựng lên uy nghiêm của đại sư huynh trước mặt Hứa Thanh.

Nhất là lúc trước xém chút nữa không đuổi theo tốc độ tu luyện của Hứa Thanh, cho nên lần này tâm tình của đội trưởng rất nồng nhiệt, dự định lập uy thật tốt.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, lấy ra Kiếm Lệnh, đổi quyền hạn truyền âm cùng Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình, sau đó nhanh chóng truyền âm.

“Làm phiền Đại Trưởng Lão, giúp ta truyền đi cho ta sư tôn một lời nhắn.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, tiếp tục cầm lấy Kiếm Lệnh truyền âm, mà loại truyền âm này, người ngoài không nghe được.

“Xin báo cho sư tôn của ta, đại sư huynh của ta muốn thông hôn cùng một con Vân Thú trong Quận Đô, ta không cách nào khuyên can, hôn kỳ chính là ba ngày sau, y không dám báo cho sư tôn biết, nên ta mới báo cho biết, mời lão nhân gia người tới đây để tham gia hôn lễ.”

“...” Đại Trưởng Lão bên đó trầm mặc, sau đó nở nụ cười, hiển nhiên nghe ra tính chân thật bên trong lời nói này, vì vậy nhàn nhạt đáp lại.

“Ta nghĩ sư tôn ngươi nhất định rất vui vẻ khi nghe việc này.”

“Đa tạ Đại Trưởng Lão!” Hứa Thanh trịnh trọng nói, sau đó bỏ Kiếm Lệnh xuống, nhìn về phía đại sư huynh đang hiện lên vẻ mặt hồ nghi.

“Tiểu sư đệ, tại sao ta cứ cảm thấy có điểm gì là lạ, ngươi có nói theo lời chúng ta đã bàn lúc trước không đấy?” Đội trưởng cẩn thận quan sát Hứa Thanh.

“Đại sư huynh, ngươi phải tin tưởng ta.” Hứa Thanh vẻ mặt nghiêm túc, nhìn qua ánh mắt đội trưởng.

Đội trưởng tổng cảm thấy không đúng, nhưng vẫn xoa xoa đôi bàn tay, ánh mắt sáng lên.

“Được rồi, ta sẽ động thủ nhẹ nhàng một chút, tiểu sư đệ, đại sư huynh của ngươi vừa mới đột phá, hiện giờ rất là lợi hại, đúng lúc lấy ngươi luyện tay một chút.” Đội trưởng nói xong, liền muốn động thủ.

Hứa Thanh nhìn qua đại sư huynh, lắc đầu.

“Đại sư huynh, ta truyền tin nói là ta trúng độc, loại độc mà ta không giải được.”

Nói xong, Hứa Thanh lấy ra một chút độc thảo từ túi trữ vật, nuốt xuống.

Đội trưởng trợn mắt thật to, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh vẻ mặt vô tội, nhìn qua đội trưởng.

“Bị thương sư tôn cũng sẽ không tin, dẫu sao quá thường gặp, cho nên ta nói mình bị trúng độc, ngươi cũng biết ta hiểu rõ độc đạo, độc mà ta cũng không thể giải, nói rõ loại độc này cực kỳ nghiêm trọng.”

Hứa Thanh nói xong, lại lấy ra một chút phấn độc thành phẩm, nuốt xuống.

Đội trưởng nhìn thấy Hứa Thanh đang ăn độc, bản năng cảm giác trong này có lừa dối, nhưng hình như lại phù hợp suy luận, vả lại Hứa Thanh một hồi tiếp theo liền ăn rất nhiều độc.

Nhưng tưởng tượng đến những gì trải qua trước kia, đội trưởng lại trừng mắt nhìn, bày ra thần sắc cười nhạt.

“Tiểu sư đệ, một chiêu này của ngươi vẫn là quá non rồi, ngươi thật sự cho là ta sẽ tin tưởng sao, ha ha ha.” Đội trưởng nhàn nhạt mở miệng, sau đó duỗi lưng một cái.

“Từ Nghênh Hoàng Châu đến đây, coi như là truyền tống, nhanh nhất cũng phải ba ngày. Được rồi, ta không đánh ngươi nữa, ngươi tiếp tục ăn đi, ăn nhiều một chút, ta đi trước, tra xét tình báo về Tiên Cấm.”

Nói xong đội trưởng chắp tay ra sau lưng, mang theo thần sắc đắc ý, bộ dáng ta tuyệt đối sẽ không tin ngươi, rời đi.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn đội trưởng rời đi, lắc đầu, tiếp tục ăn độc.

Bên ngoài Kiếm Các, thần sắc đội trưởng vô cùng thong dong, nghênh ngang đi về phía trước, cho đến khi đi tới bên trong Quận Đô, y mới tìm một nơi hẻo lánh, nhanh chóng cúi đầu nhìn tay phải của mình.

Trong lòng bàn tay của y mọc ra một con mắt, bên trong chiết xạ ra cảnh tượng Hứa Thanh đang ăn độc.

“Vẫn còn ăn? Chẳng lẽ hắn phát giác được con mắt ta thả ra, không thể nào, hiện giờ ta đã cởi bỏ phong ấn, có lẽ tiểu Thanh không phát hiện được.” Đội trường có chút do dự.

“Lại quan sát thêm vậy.”

Cứ như vậy hai ngày trôi qua, vào lúc chỉ còn cách thời gian từ Nghênh Hoàng Châu chạy tới nơi này nhanh nhất là một đêm, đội trưởng lần nữa đi đến Kiếm Các của Hứa Thanh, sau khi đi vào, y vỗ vỗ bụng, ngồi trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, toàn thân xanh đen, một bộ dạng trúng độc cực kỳ nghiêm trọng.

“Cái kia….tiểu sư đệ à, không cần thiết phải tới mức như vậy chứ.”

Đội trưởng nhìn bộ dạng Hứa Thanh, trong lòng càng thêm do dự, hai ngày này y nhiều lần quan sát, phát hiện Hứa Thanh thật sự đang ăn độc, không ngừng ăn.

“Sau khi sư tôn đến, một khi phát hiện chúng ta lừa gạt, nhất định sẽ rất tức giận.” Hứa Thanh nói xong, tiếp tục cầm lấy một cây độc thảo, cho vào trong miệng rặc rặc rặc rặc cắn mấy cái.

“Cho nên, ta càng thê thảm một chút, sư tôn cũng sẽ không tức giận như vậy nữa.”

Đội trưởng hãi hùng khiếp vía, đồng thời cũng lo lắng kết quả mà Hứa Thanh phân tích, nếu như thật sự là như thế, vậy sau khi sư tôn đến, mặc dù sẽ sinh ra tức giận, dù sao cũng bị hai người bọn họ lừa gạt tới, nhưng thái độ của Hứa Thanh rất thành khẩn, diễn trò thì diễn nguyên bộ, điều này nói rõ hắn rất tôn trọng sư tôn.

Lừa gạt cũng có đạo của lừa gạt.

Nói như vậy, thật đúng là có khả năng sư tôn sẽ nguôi giận.

Mà nếu như mình chuyện gì cũng không làm, lấy hiểu biết của mình đối với sư tôn, sư tôn nhất định sẽ cho là mình không tôn sư trọng đạo.

Dẫu sao lừa gạt sư tôn, bất kể nguyên do gì, cũng phải có một cái thái độ tốt.

Nếu không có ai để so sánh thì cũng đành, bây giờ lại có người để so sánh.

Nghĩ tới đây, đội trưởng có chút xoắn xuýt, u oán liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Mắt thấy thời gian dần trôi qua, trời bên ngoài cũng đang bắt đầu tờ mờ sáng, đội trưởng hung hăng nghiến răng một cái, giơ tay lên vươn về phía Hứa Thanh.

“Cho ta chút độc dược!”

Hứa Thanh vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngươi cũng muốn?”

“Cho ta!” Đội trưởng hiện ra vẻ mặt bi phẫn nói.

Hứa Thanh lặng lẽ đưa độc dược ra.

Chương 1151: Nhưng ta là sư tôn của hắn! (2)

Đội trưởng tiếp nhận, từ từ nhắm hai mắt, một hơi nuốt vào, sắc mặt rất nhanh biến thành xanh đen, mắt thấy Hứa Thanh vẫn đang ăn, đáy lòng của y rên rỉ, cũng tiếp tục ăn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, một lúc lâu sau lúc sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn sáng rõ, ngọc giản truyền âm của Hứa Thanh đột nhiên chấn động, Hứa Thanh vội vàng cầm lấy, giọng nói trầm thấp của Thất gia truyền ra.

“Các ngươi ở đâu?!”

Nghe giọng nói của Thất gia, đội trưởng nhanh chóng đưa toàn bộ độc dược trong tay nuốt vào, sau đó bày ra bộ dạng hấp hối, nằm ở nơi đó cố gắng khiến toàn thân run rẩy.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, thông báo cho sư tôn biết vị trí Kiếm Các của mình, cũng giơ tay lên mở cửa Kiếm Các ra.

Không lâu sau, thân ảnh Thất gia im hơi lặng tiếng xuất hiện ở ngoài cửa Kiếm Các, tựa như có một cây bút không nhìn thấy, trực tiếp vẽ ra vậy.

Lão mặt không cảm xúc bước vào Kiếm Các, Hứa Thanh muốn đứng lên nhưng nhịn không được phun ra một ngụm máu độc, cúi đầu xuống, nhẹ giọng mở miệng.

“Sư tôn…”

“Giả bộ rất giống, biết lừa gạt sư tôn rồi đúng không? Nhìn độc của ngươi, đã ăn vài ngày rồi chứ gì, ừm, thái độ coi như còn tốt.” Thất gia quét mắt liếc qua Hứa Thanh, thần sắc hơi trì hoãn.

Đội trưởng nhìn thấy một màn này, nằm ở nơi đó cũng cố gắng vùng vẫy, bày ra bộ dạng muốn đứng lên, cũng phun ra một ngụm máu độc.

Thất gia cười lạnh, đi qua bên người đội trưởng, nhịn không được đá một cước, phịch một tiếng, đá đội trưởng từ trạng thái nằm thành ngồi, bờ mông đập xuống đất.

“Ngươi giả bộ không giống một chút nào, nhìn bộ dạng của ngươi, có lẽ mới ăn không bao lâu, học theo sư đệ của ngươi?”

“Sư tôn, ta rất nhớ người.” Đội trưởng cảm thấy bờ mông đau quá, vì vậy đáng thương nhìn qua Thất gia.

Hứa Thanh bên cạnh lộ ra biểu cảm đắng chát, muốn nói lại thôi.

Thất gia hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc đội trưởng, lúc ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh, lần nữa hòa hoãn xuống.

“Lão Tứ, đứa nhỏ này luôn luôn không thích nói dối, việc này ta biết rõ, nhất định là đại sư huynh của ngươi bức bách, đại sư huynh của ngươi ngựa quen đường cũ.”

Hứa Thanh nghe vậy liền cúi đầu, nhẹ giọng mở miệng.

“Sư tôn, là ta và đại sư huynh cùng nhau nghĩ đến.”

“Đến lúc này vẫn muốn nói đỡ cho đại sư huynh của ngươi.” Trong mắt Thất gia lộ ra một tia khen ngợi, nhanh chóng lấy ra mấy khỏa giải độc đan quý báu từ trên người, đưa cho Hứa Thanh.

“Nhanh ăn vào sau đó giải độc, cái đứa nhỏ này, chính là quá ngay thẳng.”

Nói xong, Thất gia quay đầu, lại hung hăng trừng mắt nhìn đội trưởng.

“Ngươi nhìn ngươi một chút xem, thân là đại sư huynh, lại đi bức bách sư đệ mình như thế, ngươi muốn gọi ta tới, sao không nói mật hiệu, sư đệ ngươi nhập môn muộn nên không biết, ngươi còn không biết mật hiệu hả? Trước kia lúc ta mang ngươi ra ngoài, không dạy ngươi sao?”

“Làm sao, cởi bỏ một đạo phong ấn đã liền đắc ý rồi? Lại ngứa da?”

Đội trưởng run một cái, vội vàng lắc đầu, phát hiện ra Hứa Thanh đang lặng lẽ nhìn mình, đội trường có chút lúng túng, vội ho một tiếng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đưa toàn bộ giải độc đan trong tay vào miệng, sau đó lấy ra vài cọng dược thảo nuốt vào, độc toàn thân trong chốc lát hóa giải toàn bộ.

Độc thảo hắn ăn trong hai ngày này, đều là tương sinh tương khắc, thuộc về một loại hỗn độc, chỉ cần nuốt vào thảo dược mấu chốt, liền có thể giải độc.

Mà đội trưởng bên kia, chỉ ăn vào một loại, vì vậy lúc này vẻ mặt xanh đen.

Chú ý thấy sắc mặt Hứa Thanh nhanh chóng khôi phục, đội trưởng trợn mắt thật to, vừa muốn mở miệng, nhưng lại bị Thất gia hừ lạnh cắt ngang.

“Được rồi, nói đi, các ngươi chọc phải phiền toái gì, phải lừa gạt vi sư từ xa tới đây.”

Đội trưởng nghe vậy, vừa muốn mở miệng, Thất gia trừng mắt.

“Ngươi câm miệng, nghe ngươi nói chuyện ta lại tức giận!”

Đội trưởng ủy khuất, đáy lòng phiền muộn, thầm nghĩ không phải là mình cởi bỏ phong ấn rồi dự định lập uy trước mặt tiểu Thanh thôi sao, làm sao lại biến thành bộ dáng như hiện giờ…

“Lão Tứ, ngươi nói.”

Hứa Thanh thần sắc cung kính, nói lại từ đầu tới cuối chuyện mình nói cùng đội trưởng lúc trước, cẩn thận cáo tri với sư tôn, cũng bao hàm cả việc mình thu được ngón tay Thần Linh, thân thể được cải tạo.

Đội trưởng cũng lần đầu biết được kỹ càng như vậy, đôi mắt cũng trợn lên.

Thất gia quét mắt nhìn đội trưởng, thần sắc thoạt nhìn như thường, một bộ dạng chuyện này không để cho lão sinh ra gợn sóng gì, chỉ là mí mắt thỉnh thoảng không khống chế tốt, hơi giật giật vài cái.

Cho đến khi Hứa Thanh nói xong, Thất gia phong khinh vân đạm, hừ một tiếng.

“Hai người các ngươi đều là Kim Đan mở Thiên Cung, nhưng lá gan cũng không nhỏ, lại dám tính kế Thần Linh, cũng may lão Tứ ngươi coi như nhu thuận, biết rõ nên nói việc này với vi sư.”

“Việc này vi sư đã biết, các ngươi không cần phải xen vào nữa, hết thảy cứ như bình thường, tiến vào Tiên Cấm là được.”

Nói xong, Thất gia quay người đi ra bên ngoài, trước khi đi lại hung hăng trừng mắt liếc đội trưởng, cuối cùng thân ảnh mới chậm rãi mơ hồ, tiêu tán tại trong thiên địa.

Lúc xuất hiện đã ở bên trong Quận Đô, che giấu khí tức, đồng thời hô hấp của lão cũng hơi có chút dồn dập, trong lòng sớm đã dấy lên gợn sóng ngập trời, thì thào nói nhỏ.

“Ta thu nhận một tên quái vật…”

Nói xong, lão lại nhịn không được cười đắc ý, thần sắc mang theo ngạo nghễ.

“Nhưng ta là sư tôn của hắn!”

Mà giờ khắc này, bên trong Kiếm Các, đội trưởng đang lộ ra vẻ mặt âm u nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, ngươi truyền cho sư tôn tin tức gì, tại sao khi lão nhìn thấy ta liền một bộ dạng rất là tức giận.”

“Đại sư huynh, nguyên lai thật sự có mật hiệu.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“E hèm, đều là việc nhỏ.” Đội trưởng bò dậy, ôm Hứa Thanh rồi móc ra một hòn đá màu xanh mà Hứa Thanh quen thuộc, nhét vào trên tay Hứa Thanh.

Sau đó nở một nụ cười chân thành, trong mắt có thân tình, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, đại sư huynh nói giỡn với ngươi thôi, bây giờ ngươi có cảm thấy đắng chát cùng bi thương trên chiến trường đã phai nhạt một chút hay không?”

“Sau khi chúng ta trở về, ta rất lo lắng cho trạng thái của ngươi.”

Hứa Thanh sững sờ, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng cười nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt mang theo ôn hòa, giờ phút này bên ngoài ánh nắng ban mai đầu tiên theo cánh cửa rộng mở chiếu vào, rơi vào trên người đội trưởng, khiến cả người đội trưởng trở nên thật ấm áp.

“Ngươi ấy, việc gì cũng thích giữ ở trong lòng, biểu cảm cũng không có lộ ra nhiều, nhất là bi thương lại càng là như vậy, thế thì không được.”

“Tiểu Thanh à, thật ra ngươi không cô độc, ngươi có lão tổ, có sư tôn, có ta, có Nhị sư tỷ cùng với cả lão Tam, chúng ta đều quan tâm ngươi, chúng ta là người một nhà, cho nên ngươi không cần phải giữ mọi chuyện trong lòng, có thể nói với chúng ta.”

“Ta đã từng nói qua với ngươi, kiếp này, chúng ta cùng nhau đồng hành, những lời này đều rất nghiêm túc, không chỉ chúng ta cùng nhau đồng hành, người một nhà chúng ta, đều cùng nhau đồng hành!”

Đội trưởng nói khẽ, giờ khắc này y tựa như một người đại ca.

Sắc mặt Hứa Thanh thay đổi, trong lòng dâng lên vô tận ấm áp, lúc này đội trưởng ho khan một tiếng.

“Cho nên, có thể giải độc cho ta trước hay không?”

Chương 1152: Đoạn Kiếm mệnh đăng! (1)

Cuối cùng Hứa Thanh vẫn đưa cho đội trưởng rất nhiều giải độc đan, giúp y thuận lợi hóa giải độc trên người.

Sau đó đội trưởng vui vẻ móc ra một quả đào, đặt ở trong miệng, vừa gặm vừa vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

“Chuyện này chúng ta không cần lo lắng nữa rồi, có sư tôn ở đây, lão nhân gia người kiến thức rộng rãi hơn so với chúng ta, cũng nắm giữ đúng mực tốt hơn, chúng ta cứ đợi lấy được chỗ tốt là được.”

“Đúng rồi tiểu Thanh, ngươi giúp ta nói cùng lão Khổng một chút, giúp ta một chuyện, hôm nay ta muốn đưa bạn tốt của mình đến chỗ của y.”

“Ngươi đi gặp Khổng đại ca, còn phải kêu ta chào hỏi trước?”

“Ngươi đưa ai đi?” Hứa Thanh đưa mắt nhìn quả đào trong miệng đội trưởng, như có điều suy nghĩ.

Đội trưởng ho khan một tiếng, nhìn chung quanh một chút, sau đó thấp giọng mở miệng.

“Ta ngày hôm qua đi… Lão Khổng kia quá keo kiệt, thiệt thòi lúc đầu ta vác Sơn Hà Tử về giúp y, ta nói thầm cho ngươi biết, nhất định là y ghen ghét chuyện ta là đại sư huynh của ngươi, cho nên không chào đón ta, hazz, ta cũng ủy khuất nha, y có bản lĩnh thì đi tìm sư tôn của chúng ta đi, có bản lĩnh cũng bái sư đi.”

“Về phần ta mang ai đi, còn có thể là ai nha, đương nhiên là Đào Đào ta yêu nhất trong lòng rồi.” Đội trưởng làm ra một bộ phong khinh vân đạm, nhưng trên mặt lại tràn đầy đắc ý.

“Các ngươi quen biết?” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Đương nhiên, mấy ngày nay trong lúc vô tình ta nhìn thấy Đào Đào, sau đó phát hiện nàng trong Diêu phủ, dáng dấp kia, thật lớn… Khục khục, vẻ mặt kia tràn đầy hậm hực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lại tràn đầy vẻ không vui, tiểu Thanh, lúc ấy trong nội tâm của ta liền cảm thấy đau đớn, vì vậy ta liền đi tới an ủi một chút, nói cho nàng biết, ta có biện pháp dẫn nàng đi gặp người Diêu gia."

Đội trưởng nói xong, dùng đôi mắt mong chờ nhìn Hứa Thanh, dùng sức cắn quả đào một cái.

"Tiểu sư đệ, ta cũng đã chém gió tới như vậy rồi… Cửa ải này chính là việc chung thân đại sự của đại sư huynh ngươi đó nha."

Hứa Thanh im lặng, lấy ra Kiếm Lệnh để truyền âm cho Khổng Tường Long một phen, sau đó mặt không cảm xúc nhẹ gật đầu với đội trưởng.

Đội trưởng phấn khởi, cười ha ha, không thể chờ đợi được nữa, nhanh chóng rời đi.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn thân ảnh đội trưởng dần dần tan biến ở phía xa, đủ loại cảm xúc đọng lại từ trên chiến trường cũng đã khá hơn nhiều so với thường ngày.

"Đại sư huynh nói, khiến cho bản thân mình trở nên càng mạnh hơn, mới là căn bản."

Hứa Thanh thì thào nhắm hai mắt lại, một lát sau lúc mở ra, ánh sáng trong mắt đã trở nên bình tĩnh giống như trước kia, đi ra khỏi Kiếm Các, bước tới Chấp Kiếm Cung.

Hắn chuẩn bị đổi một chiếc mệnh đăng.

Đối với hắn mà nói, hiện giờ phương pháp tăng lên tu vi cùng chiến lực nhanh nhất, chính là mệnh đăng.

"Bây giờ ta có mười tòa Thiên Cung, bên trong có bảy tòa là tự tu luyện đến, ba tòa là do mệnh đăng hình thành."

"Mà đối với tu sĩ mở Thiên Cung mà nói, mệnh đăng lấy số lượng mệnh hỏa làm căn cơ, ta đã từng có năm đoàn mệnh hỏa, như vậy nhiều nhất có thể dung nhập năm chiếc mệnh đăng."

Trong lúc trầm tư, Hứa Thanh đã đi tới Bảo Tàng điện của Chấp Kiếm Cung.

Điện này chuyên môn chịu trách nhiệm chứa vật dùng quân công đổi, bởi vì quân công trong trận chiến tranh đã được cấp, cho nên Chấp Kiếm Giả sống sót, phần lớn đều tới đây đổi vật cần thiết, thời điểm Hứa Thanh đi đến, liền nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc trên chiến trường.

Còn có một số tướng sĩ đến từ Hoàng Đô Đại Vực, mặc dù bọn họ không phải Chấp Kiếm Giả, nhưng cũng có tư cách trao đổi trong Tam đại cung, chỉ là tỉ lệ phải giảm bớt một ít.

Chi tiết này, là đám người phó Cung chủ thượng tấu với Thất hoàng tử, cuối cùng hình thành phương án.

Mà Bảo Tàng điện của Chấp Kiếm Cung không chỉ chịu trách nhiệm đổi vật, cũng chịu trách nhiệm thu vật, toàn bộ Chấp Kiếm Giả cũng có thể đưa chiến lợi phẩm của bản thân tới, đổi lấy quân công.

Việc này tạo thành một vòng tuần hoàn, bên trong không những có một chút tàn quyển thần bí, còn có công pháp đẳng cấp cao cùng với pháp khí cường hãn, mà mệnh đăng... Từng có hai ngọn!

Hai ngọn mệnh đăng này không có phân chia cao thấp tốt xấu, chỉ là có lực lượng khác biệt mà thôi, một chiếc trong đó đã bị người đổi đi, giờ phút này chỉ còn lại một chiếc.

Muốn đổi không chỉ cần quân công, còn cần có chiến công cấp hai, lấy quân công bây giờ của Hứa Thanh, cũng chỉ có thể đổi được một cái mà thôi.

Hứa Thanh trầm ngâm hồi lâu, quyết định đổi, một đường trở về rất cẩn thận, cho đến khi về tới Kiếm Các cũng không gặp phải trắc trở khó khăn gì, cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Chuyện này cũng khiến hắn nhớ tới việc Khổng Tường Long đã từng nói qua cùng hắn vài ngày trước đó, Thất hoàng tử đã sửa sang lại quân kỷ.

Trên thực tế vô luận là sau khi trở về dùng đạo quả đổi quân công, hay là những việc khác liên quan tới lợi ích cá nhân, Hứa Thanh cũng tốt, Khổng Tường Long cũng được, toàn bộ Chấp Kiếm Giả trước kia của Phong Hải Quận cũng vậy, đều không bị cố ý làm khó dễ, cũng không xuất hiện ác ý cướp đoạt.

Mặc kệ đổi cái gì, hay là bán cái gì, đều là việc cá nhân, Chấp Kiếm Cung trước kia sẽ không tham, về sau cũng sẽ không.

Thực tế những người đổi này, trên người từng người đều có chiến công, đều liều mạng đổ máu ở trên chiến trường đổi lấy công lao, sau đó đi đổi vật cần thiết tu hành, nếu như cuối cùng lại bị người khác cướp đoạt, loại chuyện đổ máu nhưng lại rơi lệ này, tuyệt đối không được cho phép xảy ra.

Đây là lời nói lúc đầu của Thất hoàng tử.

“Ân uy cùng thi, vị Thất hoàng tử này rất lợi hại, căn bản cũng là chướng mắt chút điểm lợi ích nhỏ này, chí hướng không nằm ở nơi đây.”

Ngay lúc Khổng Tường Long nói ra những lời này, trong thần sắc mang theo phức tạp.

Hứa Thanh nhớ lại từng sự kiện sau khi vị Thất hoàng tử này đến, đáy lòng cũng có cảm khái.

Nhìn từ góc độ cá nhân, hắn không thích vị Thất hoàng tử này, nhưng nếu nhìn từ lập trường của một tộc quần, tất cả những việc đối phương làm, kết quả cuối cùng đều là hữu ích đối với tộc quần.

Thị phi ưu khuyết, mỗi người một ý.

Hứa Thanh lắc đầu, thu hồi những ý niệm này lại, trong Kiếm Các bản thân, lấy ra mệnh đăng vừa đổi.

Đó là một thanh kiếm gãy màu đen.

Ở bên trên tràn ra khí tức lăng lệ ác liệt, ẩn chứa sát khí kinh người, hiển nhiên huyết mạch hình thành ngọn mệnh đăng này, đến từ một vị tu sĩ giết chóc cực hạn, cho nên huyết mạch biến thành mệnh đăng, hình thành sát ý như vậy, vả lại tạo hình cũng khác biệt cùng mệnh đăng khác.

Mà đổi từ Chấp Kiếm Cung, cũng có chỗ khác biệt cùng với mình tự tranh đoạt ở bên ngoài, mệnh đăng đổi từ Chấp Kiếm Cung sẽ có ghi chép lai lịch về chiếc mệnh đăng này.

Lúc Hứa Thanh đổi, có một khối ngọc giản ghi chép tin tức về chiếc mệnh đăng đó, cùng nhau được đưa đến trong tay hắn.

“Đăng này tên là Tàn Tiên Phệ Thần, huyết mạch đầu nguồn là Thiên Soái đệ cửu bên trong nhân tộc kỷ nguyên Huyền U, nhưng đây cũng không phải là mệnh đăng của bản thân Thiên Soái, mà là huyết mạch hậu nhân ở thời đại Đông Thắng Nhân Hoàng, từ một vị Đại Tướng chết trận sau đó phân ra.”

“Chủ sát phạt, phá vạn pháp, quy về hấp huyết.”

“Hoài nghi bên trong có ác niệm cư trú, trước đây nhiều người từng dung hợp vào thân thể, thần trí đều dần dần trở nên điên cuồng thích giết chóc, hạng người không thích giết chóc, cần phải thật cẩn thận.”

Hứa Thanh cảm giác nội dung bên trong ngọc giản một chút, vừa nhìn về thanh đoạn kiếm màu đen phía trước mặt này, sau khi suy nghĩ một chút, mặc kệ có hữu hiệu hay không, giống như lúc trước trấn áp Ảnh Tử, vận hành thủy tinh màu tím trong cơ thể, trấn đè xuống đoạn kiếm phía dưới.

Sau khi liên tiếp trấn áp hơn trăm lần, đáy lòng Hứa Thanh mới an ổn một chút.

Ảnh Tử bên cạnh nhìn thấy một màn này, lạnh run.

Chương 1153: Đoạn Kiếm mệnh đăng! (2)

Hứa Thanh không nhìn nó, lại cầm lấy đoạn kiếm màu đen, sau khi suy nghĩ một chút, tay phải hóa thành dạng quỷ u, biến thành hơi mờ rồi bao phủ thanh kiếm gãy này, trực tiếp đưa vào bộ ngực mình, tiến vào trong thức hải, nhích tới gần nhà tù 132 khu Đinh.

Dừng lại ở đó, sau đó chợt đưa thẳng vào bên trong nhà tù 132 khu Đinh.

Mặc dù ngón tay Thần Linh thu liễm khí tức ngủ say, nhưng Hứa Thanh vẫn đưa đoạn kiếm này đến trước mặt nó, cọ xát trên ngón tay vài cái, Hứa Thanh càng yên tâm thêm nữa.

Lúc trước trấn áp là vì thanh trừ, đồng thời nếu như vẫn không thanh trừ hoàn toàn, vậy thì có ngón tay Thần Linh ở nơi đây, chính là cảnh cáo.

Cảnh cáo ác niệm có lẽ tồn tại bên trong đoạn kiếm này, phải ngoan nghe lời.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lại vận hành Thiên Đạo Thương Long trong người biến ảo hiện ra, sau đó nuốt kiếm gãy một cái, dùng vị cách Thiên Đạo trong cơ thể lấy Thương Long, lần nữa luyện hóa.

Sau đó hắn lại dứt khoát đặt ở bên cạnh thủy tinh màu tím, tựa như vật cho ăn vậy, đưa tới bên miệng.

Sau khi làm một phen thao tác, Hứa Thanh không biết có phải ảo giác hay không, trong lúc mơ hồ hắn hình như đã nghe được một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, không đặt trong lòng, giờ phút này hắn đã hoàn toàn an tâm, chân chính dung nhập đoạn kiếm màu đen này vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt tiếp theo, Mệnh Vụ phía trên thức hải của hắn, vụ hải nổ vang và có sấm sét lập lòe, một tòa Thiên Cung cổ xưa hình kiếm bỗng nhiên hình thành ở.

Nhanh chóng thực hóa, toàn bộ quá trình chính là thời gian một nén nhang, tòa Thiên Cung này cũng hoàn toàn hình thành.

Đây là tòa Thiên Cung thứ mười một trong cơ thể Hứa Thanh.

Giờ phút này, một cái chớp mắt khi nó xuất hiện, một cỗ chấn động cường hãn từ trong cơ thể Hứa Thanh ầm ầm bộc phát, tràn ngập toàn bộ Kiếm Các, đồng thời khí tức trên thân của hắn cũng lăng lệ ác liệt hơn so với trước kia không ít, dường như hóa thành một thanh lợi kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sát ý càng đậm, như muốn trảm thiên diệt địa.

Nếu như có tu sĩ Nguyên Anh ở đây, sau khi cảm thụ chấn động trên người Hứa Thanh, thần sắc nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ, trợn mắt há hốc mồm, bởi trước đó Hứa Thanh mười ngọn Thiên Cung đã đầy đủ kinh người, mà bây giờ lại càng mạnh hơn nữa.

Dẫu sao vật mỗi người trấn áp trong Thiên Cung đều khác biệt, mà loại khác biệt này tổ hợp lại cũng tạo thành một loại chênh lệch cực lớn giữa những tu sĩ Kim Đan mở Thiên Cung, tất nhiên là ngoại trừ cảnh giới.

Mà người như Hứa Thanh, trên số lượng và chất lượng đều có đầu đủ Thiên Cung như vậy, phóng tầm mắt ra toàn bộ đại lục Vọng Cổ, không phải nói không có, nhưng bất kỳ một người nào, cũng đều phải có đủ vận khí rất lớn, đều là người nổi bật nhất trong tộc, phần lớn là vang danh toàn tộc.

“Tạm thời không cần lo lắng một chiếc mệnh đăng cuối cùng có thể nhận được hay không, giờ phút này ta còn cách bản thân đại viên mãn không sai biệt nhiều nữa rồi!”

Sau khi cảm thụ khí tức bản thân, Hứa Thanh thì thào nói nhỏ.

Bây giờ trong thức hải của hắn không chỉ là mười một tòa Thiên Cung nguyên vẹn, còn có một tòa đang trong giai đoạn giống như thực hóa, vả lại đã hoàn thành hơn phân nửa.

“Hy vọng chuyến đi Tiên Cấm lần này, có thể giúp ta hoàn thành một Cung cuối cùng trừ mệnh đăng này!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng sáng ngời, sau một lúc lâu liền nhắm mắt lại, uẩn dưỡng mệnh đăng biến thành Thiên Cung.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Cuối cùng ngày Tiên Cấm mở ra, đã đến.

Theo Kiếm Lệnh chấn động, Hứa Thanh từ trong nhập định mở mắt ra, trong mắt lập lòe ánh sáng lăng lệ ác liệt, sau đó lại từ từ nội liễm, cho đến khi hóa thành mặt giếng nước yên tĩnh, mặt hắn không chút cảm xúc đứng lên, rời khỏi Kiếm Các thì nhìn thấy Khổng Tường Long chờ hắn bên ngoài.

Hai người ánh mắt nhìn nhau, cùng nhau đi về phía vị trí ban đầu của Hình Ngục Ti.

Chỗ đó đã bị đào ra một cái hố sâu thật lớn, nồng đậm dị chất tràn ra, từng trận âm thanh gào khóc thảm thiết cũng từ trong hố sâu truyền khắp.

Tựa như chúng sinh đang khóc, vạn linh đang gầm thét, lọt vào trong tai, rung chuyển tâm thần.

Nếu như hạng người tính cách nhu nhược, sau khi nghe đến mấy tiếng gào thét đến từ hố sâu, chắc chắn khiếp đảm gấp bội, theo bản năng không dám tới gần.

Nhưng bên trong nhóm tu sĩ được an bài tiến vào Tiên Cấm đầu tiên, một nửa đều là Chấp Kiếm Giả của Phong Hải Quận sau khi tham gia chiến tranh còn sống sót.

Tuy có người tứ chi vẫn chưa toàn bộ hoàn toàn khôi phục, có người thương thế trên người cũng không hoàn toàn khỏi hẳn, có người tư chất bản thân không tầm thường, sau khi trải qua chiến hỏa tẩy lễ, những người đi ra dưới loại rèn luyện như địa ngục đó… Từng người, đều tràn ngập sát khí, giết chóc vô số.

Từng người bọn họ, đều đã thấy qua nhiều sinh tử, không sợ hết thảy.

Tâm tính của bọn họ, đã được rèn luyện đến cực hạn.

Cho nên trong lúc những người bốn phía Quận Đô cùng với các tộc quan sát, giờ phút này những tu sĩ lần lượt hội tụ đến biên giới hố sâu, những người này cực kỳ đặc biệt, khí chất trên người hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù nhân số bọn họ không phải rất nhiều, nhưng cho dù bọn họ đứng ở trong đám người, cũng đều có thể liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Nhất là bây giờ còn tụ họp cùng một chỗ, đã tạo thành khí thế một quân, càng phát tán rõ ràng.

Tướng sĩ đến từ Hoàng Đô Đại Vực, trình độ chiến sự thê thảm trải qua xa xa không bằng bọn họ, đứng ở một bên, đều trở thành phụ gia.

Không chỉ là tướng sĩ Hoàng Đô, vào thời khắc này hết thảy tu sĩ ở bốn phía, cũng đều trở thành phụ họa.

Giờ phút này bọn họ lặng lẽ đứng ở nơi đó, đã thành một đoàn quân độc lập, bất luận kẻ nào đi đến, cũng rất khó khiến bọn họ chú ý.

Cho đến khi Hứa Thanh và Khổng Tường Long xuất hiện.

Thân ảnh cao gầy của hai người từ đằng xa đi tới, đạo bào Chấp Kiếm Giả màu trắng dấy lên trong gió, tạo thành khí chất lạnh lùng.

Một khuôn mặt thô kệch mặt mọc đầy râu, còn một khuôn mặt ngọc phi phàm với ánh mắt bình tĩnh.

Một khắc xuất hiện, những Chấp Kiếm Giả đang trầm mặc toàn bộ quay đầu nhìn hai người, trong mắt nhao nhao lộ ra ánh sáng nhạt, hành quân lễ, tránh ra một lối đi, đây là lần đầu tiên bọn họ thống nhất như thế từ khi đến đây.

Bước chân của Hứa Thanh và Khổng Tường Long cũng không dừng lại, đi vào đám người, bước tới phía trước nhất, cùng hơn mười Chấp Kiếm Giả tu vi Linh Tàng nơi đây, cùng nhau đứng thẳng.

Mặc dù tu vi của Hai người bọn họ chưa đủ, nhưng công lao và thân phận, đủ để đứng ở chỗ đó.

Giờ phút này sau khi đã đến, khí tức hai người càng cùng chiến hữu nơi đây, không có bất kỳ trở ngại nào, dung nhập thành nhất thể, dường như vốn là một bộ phận.

Một màn này, khiến cho vô số khán giả quan sát bốn phía bay lên gợn sóng trong lòng, tướng sĩ Hoàng Đô hay tu sĩ các tộc cũng đều như thế.

Còn có giờ phút này Thất hoàng tử từ trên bầu trời bước tới, cũng lần đầu tiên đưa ánh mắt nhìn tới hai đạo thân ảnh đứng ở phía trước đám tu sĩ Chấp Kiếm Giả bách chiến nơi này.

"Hắn chính là người tên Hứa Thanh?" Giữa không trung, Thất hoàng tử nhẹ giọng mở miệng.

Quận Thừa nghe vậy đáp lại.

"Điện hạ, là hắn, Hứa Thanh từng nhậm chức Thư lệnh tùy hành của nguyên Cung chủ Chấp Kiếm Cung, cũng là người mở ra khơi dòng cho việc tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế của Phong Hải Quận ta. Tiền tuyến cần gấp vật tư, là hắn trù bị; binh lực hai Châu trợ giúp, là hắn trù tính, lập nhiều đại công cho Phong Hải Quận, cũng là một trong không nhiều lắm người có được chiến công cấp hai trong cuộc đại chiến lần này."

"Tự vấn lương tâm vạn trượng?" Thất hoàng tử không để trong lòng những cái công lao kia, duy chỉ có nghe sáu chữ này, ánh mắt ngưng tụ.

"Vâng." Quận Thừa mỉm cười.

Chương 1154: Tiên Cấm (1)

Khắp cả vùng đất, có thể đứng ở phía trước chúng tu bách chiến ở nơi này, đều là Chấp Kiếm Giả tu vi Linh Tàng, bọn họ với tư cách là tầng giữa Chấp Kiếm Cung, bên trong chiến tranh cũng là những người đứng đầu trong quân đoàn.

Sau chiến tranh, bất kỳ một người nào trong đó cũng không phải là hạng người tầm thường, dù là về sau bị đánh tan rồi chuyển vào những quân đoàn khác, cũng đều rất nhanh dựa vào bản lĩnh quyết sát cùng sự anh dũng của bản thân khiến người khác nhận thức.

Sau khi trải qua nhiều như vậy, người nhận thức bọn họ rất nhiều, nhưng người được bọn họ nhận thức, rất ít.

Chẳng những phải là người một nhà, còn phải có đủ đại công cùng với thân phận để cho bọn họ tôn kính.

Hứa Thanh có đủ công lao, Khổng Tường Long có đủ thân phận.

Đây cũng là lý do tại sao bọn họ chấp nhận Hứa Thanh và Khổng Tường Long đứng ở chỗ này.

Giờ phút này, sau khi Hứa Thanh cùng Khổng Tường Long đi đến, cùng chiến hữu bốn phía nhìn chăm chú lẫn nhau, sau đó lẫn nhau trầm mặc, chuyển sự chú ý của mình đến trong hố sâu phía trước.

Hố sâu phía trước là một mảnh đen nhánh, nhìn không thấy đáy.

Dị chất nơi đây rõ ràng càng thêm càng đậm, chỉ là lúc Hứa Thanh tới gần, thân hình của hắn theo bản năng có một loại cảm giác thoải mái, hình như có thể hấp thu, có chút cảm giác đồng nguyên.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn biết thân thể của mình đã được ngón tay Thần Linh cải tạo qua nên mới như thế, nhưng giờ phút này không phải thời điểm thử nghiệm, nơi đây cường giả đông đảo, hắn không muốn để lộ bản thân mình ra.

Cho nên hắn không có hấp thu, thậm chí còn tràn ra lực lượng của nhà tù 132 khu Đinh, hình thành trình độ ngăn cách nhất định.

Mà đứng ở nơi này, tiếng kêu thút thít nỉ non ở bên dưới cũng càng mãnh liệt hơn, trùng kích tâm thần, đồng thời xa xa cũng có Chấp Kiếm Giả lẻ tẻ tản ra, lần lượt đi đến.

Thanh Thu và Ninh Viêm, cũng ở trong đó.

Còn có đội trưởng.

Chỉ bất quá ba người bọn họ đến, không khiến cho Chấp Kiếm Giả nơi đây nhường đường, Thanh Thu cùng Ninh Viêm chỉ có thể đứng thẳng ở cạnh ngoài, nhưng đội trưởng không quan tâm tới những thứ này, y chào hỏi với người bốn phía, sau đó chui tới chui lui chen về phía trước.

Dưới màn chen chúc của đội trưởng, những tu sĩ mặt không cảm xúc rất khó giữ được cảm xúc như cũ, nhao nhao cười khổ.

Ấn tượng của bọn họ đối với Trần Nhị Ngưu rất sâu.

Mấy tháng ở trên tiền tuyến này, danh khí của Trần Nhị Ngưu thật ra cũng không nhỏ, dẫu sao tính cách của y cũng ưa thích kết giao, hầu như toàn bộ người sống sót đều biết y.

Nhất là có một đoạn thời gian y còn nhậm chức đi tới chiến trường vác thi thể trong chiến tranh trở về, một số người bị thương nặng hôn mê, cũng được y cứu trở về.

“Huynh đệ, nhường một chút, ta muốn đi qua.”

“Ha ha, lão Tào, đừng tưởng rằng ngươi tu vi cao là có thể không cho ta đi qua, lúc ấy chính ta đã lôi ngươi ra từ trong đống người chết đấy, ngươi đã quên khi đó ruột của ngươi cũng là ta nhét trở về cho sao.”

“Tiểu Lý, cánh tay này của ngươi mọc ra hơi chậm nha, quay lại ta lấy cho ngươi chút thuốc, ta có kinh nghiệm về việc này.”

Đội trưởng một đường thông suốt, thuận lợi mở ra một con đường trong đám người, đi tới bên cạnh Hứa Thanh cùng Khổng Tường Long, càng quen thuộc chào hỏi cùng với những Chấp Kiếm Giả tu vi Linh Tàng khác.

Những Chấp Kiếm Giả tu vi Linh Tàng kia tương tự cùng Hứa Thanh và Khổng Tường Long, đứng ở phía trước, sau khi từng người nhìn đến đội trưởng, thần sắc đều có chút cổ quái, trong đó có một ít cũng đồng dạng được Trần Nhị Ngưu vác ra khỏi chiến trường, mà từng người hầu như cũng đều nếm qua món thịt của Trần Nhị Ngưu đưa qua, đều được lấy lòng.

Khổng Tường Long khẽ đảo mí mắt, mặc dù sau khi tất cả mọi người đều là chiến hữu, cảm giác của y đối với Trần Nhị Ngưu cũng đã có chỗ cải biến, nhưng ấn tượng và thành kiến vốn có ban đầu, vẫn khiến cho gã có chút không chào đón Trần Nhị Ngưu.

Đội trưởng không thèm để ý những thứ này chút nào, đi lên chào hỏi cùng mọi người, sau đó kề vai cập cổ Khổng Tường Long, làm ra vẻ như họ cực kỳ thân thiết, trong lúc Khổng Tường Long cố hết sức kiềm chế mà cũng đội trưởng cũng không buông ra, đội trưởng cười hắc hắc.

“Lão Khổng à, biểu cảm này của ngươi là có ý gì, gặp ta liền không có kiên nhẫn rồi nữa à, ngươi đừng quên Sơn Hà Tử chính là ta cõng về đấy!”

Khổng Tường Long trầm mặc, không nói chuyện.

Đội trưởng mắt thấy như thế, trong lòng đắc ý, lại cập vai Hứa Thanh, nháy mắt ra hiệu sau đó thấp giọng truyền âm.

“Ngươi có nhìn thấy lão đầu tử không? Mấy ngày nay ta đều không tìm được lão, lão sẽ không chạy đi rồi chứ, chúng ta lừa gạt lão một lần, lão cũng dự định gạt chúng ta một lần sao?”

Sau khi truyền âm xong, đội trưởng còn quan sát khắp nơi, tìm kiếm thân ảnh sư tôn.

Hứa Thanh cũng kinh ngạc, trên đường đến đây hắn cũng đã bí mật điều tra bốn phía, nhưng cũng không tìm được tung tích của sư tôn.

Ngay khi toàn bộ tu sĩ bách chiến hình thành tiểu quân đoàn, bởi vì sự xuất hiện của đội trưởng đưa đến một chút cảm xúc chấn động, trên bầu trời, Thất hoàng tử cùng một đám cao tầng Quận Đô đã phủ xuống nơi này.

Thất hoàng tử mặc một thân áo bào màu vàng, tóc dài tự nhiên, tướng mạo phi phàm, hai mắt dài nhỏ, có quý khí hóa hư long tràn ngập toàn thân, bên cạnh còn có Quận Thừa cùng với

Thống Soái ba Cung, phó Cung chủ, cùng không ít Tướng Soái hộ tống.

Trong đó có một người mặc áo giáp huyết sắc, đội mũ sắt dữ tợn, không thấy rõ bộ dạng, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lạnh như băng, một người đứng ở nơi đó, bốc lên từng trận khí tức huyết sát.

Đám người kia vừa đến, bát phương liền xuất hiện dấu hiệu ngưng kết, ngay cả dị chất từ hố sâu của Hình Ngục Ti khi trước cũng đều bị ép xuống, tiếng gào thét truyền ra cũng bị làm cho dừng lại.

Thời điểm vạn chúng chuyển sự chú ý đến, ánh mắt Thất hoàng tử cũng hướng về phía đại địa.

Giờ phút này, tu sĩ đứng quanh bốn phía hố sâu không chỉ có Chấp Kiếm Giả của Phong Hải Quận, còn có tướng sĩ cùng với tu sĩ hai Cung khác của Hoàng Đô.

Bọn họ, đều là nhóm người đầu tiên được an bài đi vào trong Tiên Cấm.

Sau khi đảo mắt nhìn qua, Thất hoàng tử bình tĩnh mở miệng.

“Sự việc Tiên Cấm liên quan đến chiến trường nhân tộc, thân mang trọng đại.”

“Các ngươi là nhóm đầu tiên đi vào, cũng đều là tuấn kiệt của tộc ta, lệnh các ngươi trong vòng bốn ngày phải tạo ra một khu vực, quét sạch tà ma, cung cấp điều kiện ổn thỏa để nhóm người thứ hai tiến vào.”

“Lúc nhóm thứ hai phủ xuống, các ngươi liền có thể rút trở về.”

“Đây, chính là nhiệm vụ của các ngươi.”

“Huyết Yểm đại soái.”

Giọng nói trầm thấp của Thất hoàng tử vang vọng bát phương, thân ảnh mặc áo giáp huyết sắc bên cạnh nghe vậy liền cất bước tiến lên, quỳ bái phía trước Thất hoàng tử, trầm thấp mở miệng.

“Ty chức có mặt!”

Thất hoàng tử tiếp đến phối kiếm, đưa cho huyết ảnh quỳ bái phía trước.

“Chúc ngươi thắng ngay trận đầu.”

Chương 1155: Tiên Cấm (2)

“Tạ điện hạ!” Huyết Yểm truyền ra âm thanh nghiêm túc, hai tay tiếp kiếm, sau đó đứng lên nhìn đại địa, giọng nói như gió lạnh vang vọng.

“Tiên Cấm, mở ra!”

Theo lời nói truyền ra, một tiếng nổ vang cực lớn, từ dưới đáy hố sâu Hình Ngục Ti ngập trời truyền đến.

Bởi vì độ sâu kinh người, cho nên lúc âm thanh truyền ra, dư âm tiếng vang vô cùng lớn, chấn động khuếch tán ra khắp bốn phương.

Toàn bộ mặt đất rung động lắc lư, thậm chí không thiếu thân núi xa xa cũng bởi vậy mà chấn động, tựa như địa long trở mình, bắt đầu sụp xuống.

Thả mắt nhìn đi, phạm vi mặt đất mấy vạn dặm cũng xuất hiện từng đạo khe hở, từng trận khói xanh bốc lên, trong khoảng thời gian ngắn, nhật nguyệt vô quang, thiên địa u ám.

Mà đầu nguồn của hết thảy những thứ này, chính là phía trong hố sâu, giống như có một cánh của Địa Ngục bị mở ra, dị chất mãnh liệt trước đó chưa từng có phóng thích, bay thẳng lên trời, rậm rạp cuộn mình tràn ra bốn phía.

Mặc dù có từng đạo trận pháp chuẩn bị từ trước không ngừng vận hành, tinh lọc bốn phương, nhưng vẫn khó có thể xua tán dị chất tích lũy trong vô số năm tháng này.

Nhưng mà nếu như Thất hoàng tử đã quyết định mở ra Tiên Cấm, tự nhiên cũng có chuẩn bị đầy đủ, cho nên rất nhanh liền có rất nhiều quân sĩ đi đến, trên thân từng người đều có những chiếc lồng giam đã thu nhỏ lại cỡ chừng quả đấm.

Sau khi những chiếc lồng giam này được mở ra, lập tức có từng đạo thân ảnh bị những sợi dây xích buộc chặt từ trong bay ra, dần dần hóa thành một người có kích cỡ bình thường.

Đây đều là tù binh Thánh Lan tộc.

Những tù binh này hiển nhiên đều bị gieo xuống một chút vật đặc thù, sau khi xuất hiện thì bọn họ vẻ mặt hoảng sợ, bị ném tới bên trong dị chất, thân thể tựa như hóa thành hắc động, bắt đầu điên cuồng hấp thu dị chất.

Trong chớp mắt, từng tu sĩ Thánh Lan tộc phát ra âm thanh thê lương tột cùng, tiếng kêu cực kỳ bi thảm.

Bởi vì trong người bị gieo xuống đồ vật đặc thù, cho nên bọn họ không hề tan vỡ mà nhao nhao dị hoá, trở thành dị thú không có thần trí, sau đó lại bị tu sĩ Hoàng Đô túm xiềng xích, kéo quay trở về, lại phong ấn ở trong lồng giam.

Một nhóm lại tiếp một nhóm.

Một màn này khiến cho không ít người bốn phía nhìn thấy, tâm thần đều rung động lắc lư mãnh liệt.

Mà từ đầu đến cuối, Thất hoàng tử đứng giữa không trung đều không xuất hiện một chút cảm xúc nào, cho đến sau khi có hơn hai trăm vạn tù binh bị ném tới bên trong dị chất, toàn bộ hóa thành dị thú, rốt cuộc dị chất tràn ra từ hố sâu cũng đã tiêu tán tám chín thành.

“Đưa 200 vạn binh khí dị hoá này tới chiến trường, ném tới trên tiền tuyến Thánh Lan tộc, chuyển giao một phần lễ vật nhỏ cho bọn họ.”

“Lại đưa những tù binh còn lại lần lượt tới nơi đây, mỗi ngày không ngừng để cho bọn họ hấp thu.”

“Phải bảo đảm dị chất nơi đây không dao động nhân tộc Phong Hải Quận chúng ta.”

Thất hoàng tử nhàn nhạt mở miệng, nói xong liền quay người nhìn mọi người sau lưng.

“Như thế, được chứ?”

Quận Thừa trầm mặc, phó Cung chủ ba Cung cúi đầu, toàn bộ những người xung quanh cũng cam chịu.

Các tộc ở bốn phương cũng run sợ trong lòng, toàn bộ lộ ra thần sắc cung kính.

“Như vậy, nhóm người thứ nhất, tiến vào đi thôi.” Thất hoàng tử nói xong, trong sự cung kính của mọi người, quay người rời đi.

Quận Thừa cùng với Thống Soái ba Cung, đứng sừng sững ở trên trời mà không đi theo, bọn họ phải chịu trách nhiệm an toàn cùng với tiếp ứng bên ngoài.

Về phần người chịu trách nhiệm tìm kiếm cụ thể, chính là vị Huyết Yểm đại soái kia, vì vậy dưới sự sắp xếp của gã, những người xung quanh cũng nhao nhao đi vào.

Đoàn người Chấp Kiếm Cung tiến vào hố sâu, trừ quân đoàn ra thì còn có bốn vị chấp sự.

Bên trong bốn vị này, ngoại trừ Tư Nam đạo nhân cùng với Tôn chấp sự ra, hai vị khác là người đến từ Chấp Kiếm Giả đi theo quân dưới trướng Thất hoàng tử, tu vi cũng là Quy Hư nhị giai.

Còn có cả Ti Luật Cung cùng với Phụng Hành Cung, cũng đều do chấp sự riêng của họ dẫn theo người.

Đi theo bọn họ bay về phía hố sâu, dưới từng đạo mệnh lệnh, chúng tu trên mặt đất bao gồm cả tướng sĩ Hoàng Đô, bắt đầu lần lượt tiến vào khu vực Tiên Cấm.

Quân đoàn Chấp Kiếm Cung chỗ Hứa Thanh cũng tương tự hành động.

Rất nhanh, hơn mười vạn tu sĩ nhân tộc cũng theo hố sâu cực lớn bước vào, lúc này thân ảnh vị Huyết Yểm đại soái kia cũng tan biến ở trong hố sâu, sau đó trận pháp nơi đây lập lòe tia sáng, có càng nhiều quân sĩ Hoàng Đô hơn nữa, mở ra vô số trận pháp.

Từng tầng một bao phủ, khiến cho phòng thủ nơi đây rất kiên cố.

Cùng lúc đó trong hố sâu, từng đạo thân ảnh tu sĩ đang từng nhóm từng nhóm gào thét lao xuống.

Phía trước nhất chính là đoàn quân tiên phong, chịu trách nhiệm dò xét, mỗi lần tới khu vực nhất định, xác định không có gì đáng ngại thì phía sau sẽ lần lượt có người đến, hết thảy đều có trật tự.

Càng đi xuống, khí lạnh càng nặng, dị chất càng dày đặc.

Cho đến một lát, cuối cùng đã tới đáy, Hứa Thanh trông thấy ở đó có một cỗ trận pháp thạch trùy khổng lồ và tràn ra cảm giác cổ xưa.

Từng cây cột đá có khắc phù văn phức tạp cực lớn, sừng sững đứng ở chỗ này, mỗi một cây đều là đầu mối hạch tâm then chốt của trận pháp.

Mà bây giờ tâm trận pháp bên trong đã tan vỡ, bên trong biên giới có rất nhiều hòn đá vờn quanh, là một cái lổ thủng lớn bất quy tắc.

Nhìn theo lỗ thủng, có thể thấy bên dưới hình như tồn tại một thế giới.

Chỗ đó, chính là Tiên Cấm, cũng chính là nơi đã từng là một trong ba mươi sáu hành cung của Huyền U Cổ Hoàng.

Lúc đầu nó vốn không nằm ở trong lòng đất, nhưng sau đó bởi vì vỏ mặt đất biến hóa cùng với năm đó nhân tộc phong ấn, cho nên đã bị chôn xuống dưới vực sâu.

Lúc Hứa Thanh quét mắt tới, đội trưởng bên cạnh hắn cũng đang đánh giá nơi đây, giờ phút này cũng có lần lượt người đến, Thanh Thu và Ninh Viêm cũng ở trong đó.

Sau khi chú ý thấy Ninh Viêm, đội trưởng rất là vui sướng, chạy tới ôm cổ Ninh Viêm rồi túm đến bên cạnh Hứa Thanh, sau đó hai mắt sáng lên, nhưng lại cố gắng bày ra bộ dáng chân thành.

“Tiểu Ninh Ninh, ta rất nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta không?”

Ninh Viêm ngẩng đầu, liếc mắt nhìn đội trưởng, cười nhạt, chậm rãi mở miệng.

“Ta không nhớ ngươi.”

Cùng lúc đó bên trong Quận Đô, trong một chỗ dân cư, Ninh Viêm mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong mắt có chút mờ mịt, nhìn chung quanh, sau đó con mắt của gã bỗng nhiên trợn to, chợt lao ra.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến biên giới Quận Đô, sau đó nhìn xuống phía dưới, phát hiện chỗ đó tràn ngập trận pháp, không có nhiều người tồn tại, đáy lòng lập tức kêu rên.

“Xong đời, tại sao ta lại mê man ngủ như vậy chứ, đến trễ mất rồi, không thể như vậy được nha.”

Chương 1156: Sư mệnh khó phạm (1)

Giờ phút này trong hố sâu Hình Ngục Ti, quanh bốn phía trận pháp thạch trùy Tiên Cấm, từng đạo thân ảnh tu sĩ đang liên tục phủ xuống.

Phía trước, đám người Hứa Thanh đã đến, nhưng bọn họ cũng không tới gần lỗ thủng trận pháp vỡ vụn, mà đứng ở vào bên ngoài một chút, duy trì cảnh giác quan sát lỗ thủng.

Thế giới bên trong lỗ thủng, chính là Tiên Cấm, trong đó là một mảnh u ám, tràn ngập sương mù.

Đó là dị chất nồng đậm đến trình độ nhất định tạo thành.

Hết thảy đều rất mông lung và vặn vẹo, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy chỗ sâu bên trong giống như tồn tại rất nhiều kiến trúc cung điện, còn có từng trận gào thét thê lương từ trong vang vọng ra, giống như nơi đây chính là cánh cửa nối với Hoàng Tuyền.

Trong lúc Hứa Thanh quan sát hoàn cảnh nơi đây, đội trưởng bên cạnh có chút kinh ngạc nhìn Ninh Viêm bị chính mình ôm cổ.

Câu trả lời của đối phương khiến đội trưởng cảm thấy tên này nhất định là thiếu cắn.

Vì vậy liền lộ ra một nụ cười nhạt, sờ sờ lên đầu Ninh Viêm, liếm liếm bờ môi.

“Tiểu Ninh Ninh, ngươi rất ngoan đúng không!”

Ninh Viêm tương tự cười nhạt, nhìn về phía đội trưởng, tay phải hình như muốn giơ lên, giống như chuẩn bị đánh người, cũng giống như là đang vùng vẫy.

Nhưng sau khi nhìn qua chung quanh thì vẫn khắc chế lại, quay đầu không để ý tới đội trưởng nữa.

Mắt thấy Ninh Viêm như thế, đội trưởng liền hài lòng.

Đội trưởng tự nhiên không cho rằng Ninh Viêm có đảm lượng đánh mình, làm như vậy nhất định chính là muốn thoát khỏi cánh tay của mình, nhưng hiển nhiên cuối cùng đối phương nhớ tới điểm tốt của mình, vì vậy liền cảm động, quyết định bỏ qua chống cự.

"Như này mới đúng nha, tiểu Ninh Ninh, ta thật sự đặc biệt nhớ ngươi."

Đội trưởng cười hắc hắc, ôm Ninh Viêm đến trước mặt Hứa Thanh, nháy mắt ra hiệu về phía Hứa Thanh, vẻ mặt kia người ngoài nhìn không hiểu, Hứa Thanh quét mắt một cái đã biết rõ đối phương muốn biểu thị cái gì.

Đây là đang nói với Hứa Thanh, lần này chúng ta phải hảo hảo sử dụng cái vũ khí này.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, liếc mắt nhìn Ninh Viêm, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, sau khi rất nhiều tu sĩ phủ xuống nơi đây, bỗng có một đám tu sĩ mặc hắc bào, trên người tràn ra chấn động rất là mịt mờ, từ bên trên gào thét đến.

Khí tức trên thân đám người kia phần lớn đều âm lãnh, không giống với tu sĩ bình thường, hình như tu hành một bộ công pháp cực kỳ đặc biệt, nhìn như từng thân thể, nhưng lại giao hòa lẫn nhau vào cùng một chỗ.

Làm cho người ta có một cảm giác rất kỳ dị, đồng thời theo bản năng sẽ hiện lên cảm giác muốn cách xa.

Điểm này có thể nhìn ra từ trên người tướng sĩ Hoàng Đô bốn phía, sau khi nhìn thấy bọn họ, đám tướng sĩ này liền theo bản năng lui ra phía sau vài bước.

Mà thứ để cho Hứa Thanh trọng điểm chú ý là, những người này đều đội mũ trùm cả đầu, thân hình toàn bộ tu sĩ trong đó đều được bao phủ trong lớp hắc bào màu đen, mà bên trong bọn họ còn có một vị tu sĩ khí tức khác biệt.

Người này bị túm tụm vây ở giữa, nhìn như được bảo hộ, thế nhưng lại ẩn chứa hàm ý giam lỏng.

Bước chân lảo đảo, tu vi cấp độ Kim Đan mở Thiên Cung, lúc phủ xuống nơi đây, bị làn gió thổi ra dị chất từ lỗ thủng bên trong trận pháp nhấc lên một góc mũ bào, hé lộ ra chút gương mặt.

Chính là Trương Ti Vận.

Gã cũng có chỗ bất đồng cùng với lúc Hứa Thanh nhìn thấy vào nửa tháng trước.

Nửa tháng trước tuy khuôn mặt của Trương Ti Vận tiều tụy trắng bệch, cả người uể oải, nhưng hôm nay trên gương mặt của gã thình lình xuất hiện vô số mạch máu màu đỏ, tựa như một cái mạng nhện, thoạt nhìn rất là quỷ dị, đồng thời biểu cảm kia hình như cũng đang rất đau khổ.

Nhìn qua một màn này, Hứa Thanh lập tức thu hồi ánh mắt, hắn nhớ tới lời của ngón tay Thần Linh nói ngay lúc đó.

“Hồng Nguyệt, sắp thức tỉnh.”

Hứa Thanh bất động thanh sắc lui ra phía sau vài bước.

Đội trưởng bên cạnh cũng nhìn thấy hết thảy, nụ cười trên mặt tan biến, tương tự lui về phía sau một chút, Ninh Viêm bị ôm, cũng thuận thế lui ra phía sau.

Cũng không biết có phải Ninh Viêm cố ý hay không, giờ phút này trong lúc thuận thế lui ra phía sau, gã lựa chọn đứng ở phía trước Hứa Thanh cùng đội trưởng, cản trở một chút tầm nhìn đến từ đám người mặt hắc bào kia.

Mà sau khi đám người mặt hắc bào kia đến, đảo qua mắt nhìn qua bốn phía, sau đó chọn một nơi hẻo lánh đứng im.

Tu sĩ nguyên bản đứng ở chỗ đó cũng đều theo bản năng rời xa.

Cho đến một lát sau, thân ảnh Huyết Yểm đại soái chịu trách nhiệm thăm dò lần này từ bên trên phủ xuống, trôi lơ lửng ở trên lỗ thủng trận pháp, khí tức huyết sát trên người bộc phát, tràn ngập bốn phương, gã cúi đầu liếc mắt nhìn lỗ thủng, nhàn nhạt mở miệng.

“Quy Hư tiến vào trước nhất, Linh Tàng tiếp theo sau.”

Lời nói vừa ra, chấp sự ba Cung cùng với Đại Tướng Hoàng Đô lập tức đi ra, không chần chờ chút nào, nháy mắt chui thẳng vào trong lỗ thủng.

Sương mù bên trong lỗ thủng cuộn mình, mơ hồ truyền đến tiếng gào thét thê lương, một lát sau liền biến thành im lặng, lúc này liền có bạch quang từ chỗ sâu trong lỗ thủng sương mù lập lòe.

“Đại quân, tiến vào!”

Huyết Yểm đại soái khẽ quát một tiếng, thân thể bước một bước về phía trước, tiến vào lỗ thủng, những người khác cũng đều lần lượt đi theo.

Hứa Thanh cùng đội trưởng cũng ở trong đó, Thanh Thu cùng với Khổng Tường Long cũng đồng dạng ở.

Theo mọi người nhảy xuống, một thế giới mông lung lập tức chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Phiến thế giới này không nhìn thấy điểm cuối, mặt đất là một mảnh mơ hồ, có thể lờ mờ nhìn thấy kiến trúc ở khắp mọi nơi ẩn giấu ở trong sương mù, chỉ là bản thân ở trên không trung, cho nên nhìn thấy rất nhỏ, chỉ có thể đại khái cảm thụ được một cảm giác cổ xưa.

Cụ thể khó có thể thấy rõ.

Mà bốn phía đều đang vặn vẹo, ở giữa thiên địa chẳng những tràn ngập dị chất, trong thế giới sương mù phía dưới càng truyền đến vô số tiếng gào thét thê lương.

Về phần bầu trời, không phải tự nhiên hình thành, mà là do người tạo ra.

Thoạt nhìn tựa như một tấm gương cực lớn, nhưng không phải bằng phẳng, mà là đường cong hình cung, nhất là vị trí của bọn họ tiến vào lúc này, đường cong ở đây càng lớn.

Màn trời bốn phía ở đây cũng lõm xuống, tạo thành một cái lối đi, giống như một cái miệng bình thật lớn.

Nhìn qua tất cả mọi thứ, trong lòng Hứa Thanh chấn động, đồng thời cũng cảm nhận được cảm giác thoải mái từ thân thể truyền ra càng lúc càng mãnh liệt, giống như đang khát vọng muốn hấp thu.

Giờ phút này hắn không dám vọng động, lần nữa kiềm chế, lúc này bên cạnh liền truyền đến lời nói của đội trưởng.

“Tiểu sư đệ, ngươi nói xem, nơi đây sẽ không phải là một cái bình đó chứ.”

Đội trưởng kéo Ninh Viêm lại, đứng bên cạnh Hứa Thanh, nhìn bốn phía chung quanh và truyền ra âm thanh kinh ngạc, đồng thời Hứa Thanh cũng có điều xem xét, nhanh chóng quay đầu, trông thấy thân ảnh đám người mặc hắc bào vây quanh Trương Ti Vận đi xa.

Những người này sau khi tiến vào Tiên Cấm, hình như đã có mục đích chuẩn xác, giờ phút này dùng tốc độ bay nhanh, trong chốc lát liền tan biến ở sâu trong sương mù.

Chương 1157: Sư mệnh khó phạm (2)

Mắt thấy như thế, đáy lòng Hứa Thanh có chút nao nao, đội trưởng càng là bối rối.

Hai người nhìn nhau một cái, truyền âm với nhau.

“Không đúng nha, tiểu sư đệ, sư tôn đâu?”

“Có thể sư tôn đã dùng phương pháp đặc thù đến rồi hay không? Hay là thay đổi hình dạng, cho nên chúng ta không thể cảm giác ra cũng là bình thường.” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, truyền âm trả lời.

Đội trưởng nghe vậy nhẹ gật đầu.

“Có đạo lý, tính cách lão đầu tử luôn luôn nham hiểm, hẳn là lấy phương pháp chúng ta không biết được đi vào, huống hồ ta hiểu rất rõ lão già này, vừa nghe thấy Thần Linh, đoán chừng nước bọt cũng chảy ra, còn cần chúng ta phải tới giúp đỡ lau bớt ấy chứ, tuyệt đối sẽ không có chuyện làm như không nghe không thấy.”

“Cho nên bây giờ hai ta vẫn nên nhanh chóng hạ xuống, kiếm chút điểm tâm trước là được.” Ánh mắt đội trưởng sáng lên, Hứa Thanh suy tư sau đó nhẹ gật đầu.

Lúc hai người truyền âm, Ninh Viêm vẫn bị đội trưởng ôm cánh tay, một bộ dạng sợ gã chạy mất, vì vậy trong lúc sương mù chảy xuôi che khuất trước mặt, Ninh Viêm nhàn nhạt quét mắt liếc đội trưởng.

Hứa Thanh và đội trưởng không hề phát hiện ra việc này, giờ phút này câu thông xong, sau khi đạt thành chung nhận thức, cùng đại quân cùng nhau thẳng đến phía dưới.

Đội trưởng vẫn kéo Ninh Viêm lại như trước, hai người phía trước và Hứa Thanh phía sau.

Rất nhanh, bọn họ cùng tu sĩ bốn phía, cùng nhau phủ xuống dưới mặt đất sương mù, vừa mới rơi xuống liền có tiếng nổ vang truyền đến, trong sương mù vang vọng âm thanh chém giết.

Mơ hồ có thể nhìn thấy một chút thân hình dị thú khổng lồ đang xuất hiện từ trong sương mù, đang chém giết cùng với Quy Hư và Linh Tàng đã đến trước.

Mà theo bọn họ phủ xuống, kiến trúc khắp vùng đất cũng rõ ràng hơn lúc trước rất nhiều.

Một mảnh phạm vi cực lớn nơi đây bị một đoàn cung điện bao trùm khắp toàn bộ đại địa.

Vô số cung điện, miếu thờ, hợp thành một thành trì.

Tràn đầy cảm giác tang thương và cổ xưa, đồng thời cũng mang theo cực hạn quỷ dị.

Bởi vì những kiến trúc này đều bị máu thịt màu tím đen bao bọc, vả lại cũng đang ngọ nguậy.

Thả mắt nhìn đi, không chỉ kiến trúc như thế, đại địa cũng là như vậy, bị máu thịt phủ kín, nhìn thấy mà giật mình.

“Tất cả mọi người, để ý kỹ xung quanh, dọn dẹp để tạo ra khu vực an toàn!”

Trong sương mù truyền ra giọng nói lạnh như băng.

Đây là pháp chỉ của Huyết Yểm đại soái, ngay khi pháp chỉ vang vọng bát phương, hơn mười vạn tu sĩ phủ xuống nơi đây lập tức lu bù công việc.

Dựa theo phân công khác biệt, có người lấy khôi lỗi chiến tranh ra sử dụng, nhảy vào trong sương mù chém giết.

Có người thì nhanh chóng kiến tạo trận pháp ở nơi đây, khiến lực lượng trận pháp bao phủ bát phương.

Còn có người bắt đầu tinh lọc chung quanh, xua đuổi dị chất cùng máu thịt trong phiến khu vực tản về bốn phía.

Đa số người còn lại thì chia làm từng tiểu đội, khuếch tán ra khắp bốn phía.

Làm việc này, phần lớn là tu sĩ Chấp Kiếm Cung cùng tướng sĩ Hoàng Đô.

Hứa Thanh cùng đội trưởng cũng ở trong đó, về phần đám người Thanh Thu cùng Khổng Tường Long, bởi vì người ở đây quá đông người nên không tìm được, chẳng biết đã đi đâu.

Cứ như vậy, dựa theo kế hoạch, một khu vực rất nhanh liền được sáng lập ra, lại còn không ngừng mở rộng về bốn phía.

Bất kỳ một phương hướng nào nếu gặp phải trở ngại bản thân không cách nào giải quyết, sau khi báo cáo đều có cường giả rất nhanh đã đến, trấn áp mục tiêu.

Dưới sự an bài của vị Huyết Yểm đại soái, tất cả đều vô cùng ngay ngắn trật tự.

Trong lúc này, Hứa Thanh và đội trưởng cũng nhìn thấy dị thú trong sương mù, đó là một loại hung thú dữ tợn toàn thân đồng dạng một màu tím đen, chúng nó không có thần trí, toàn thân tràn ngập dị chất, chiến lực không tầm thường.

Vả lại thân thể càng cao lớn, thì chiến lực lại càng kinh người.

Cho đến sau khi phủ xuống nơi đây hơn nửa ngày, lúc mọi người sáng lập khu vực an toàn đến phạm vi nhất định, đã bắt đầu nghỉ ngơi và hồi phục.

Dẫu sao dị chất nơi đây quá nồng đậm, thường cách một đoạn thời gian sẽ phải toàn lực thanh trừ dị chất trong người, phòng ngừa bản thân bị dị hoá.

Trong lúc này, sau khi Hứa Thanh và đội trưởng câu thông, hai người tiếp nhận cái nhiệm vụ dò xét, lựa chọn rời khỏi, đương nhiên Ninh Viêm cũng ở trong đó.

“Ở lại chỗ này không có tác dụng, chúng ta không sợ dị chất, phải nhanh chóng đi tìm chút điểm tâm nếm thử, không thể đi một chuyến uổng công được, còn có vũ khí Ninh Viêm này nữa, chúng ta cũng phải sử dụng cho thật tốt.”

Đội trưởng kéo Ninh Viêm lại, vừa chạy nhanh về phía trước, vừa truyền âm nói với Hứa Thanh.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ninh Viêm, đáy lòng có chút đồng cảm, người này trong hơn nửa ngày đều không rời khỏi cánh tay của đội trưởng, rõ ràng đội trưởng lo lắng vũ khí chạy mất.

Mà Ninh Viêm bên đó giống như đã cam chịu số phận, thỉnh thoảng sẽ có một chút cảm xúc vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn là cam chịu.

Hứa Thanh nhìn ở trong mắt, nhịn không được mở miệng.

“Đại sư huynh, tay ngươi không mỏi sao, có cần buông Ninh Viêm ra một chút hay không.”

“Mỏi cái gì, ta phải bảo vệ tiểu Ninh Ninh của chúng ta!” Đại sư huynh đoan chính nghiêm khắc nói, sau đó chân thành nhìn Ninh Viêm.

“Tiểu Ninh Ninh, ngươi yên tâm, lần này đi cùng ta, ngươi nhất định có thịt ăn!”

Nói xong, đội trưởng nhịn không được giơ tay lên, lại sờ lên đầu Ninh Viêm.

Cũng không biết vì sao, từ sau lần đầu sờ đầu đối phương, y liền theo bản năng yêu thích động tác này, hình như sờ đầu Ninh Viêm khiến cho y có một loại khoái cảm kỳ dị.

Hô hấp của Ninh Viêm có chút dồn dập, liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu, sau đó bỗng nhiên mở miệng.

“Các ngươi muốn kiếm thứ tốt ư? Trước khi đi vào ta đã điều tra qua một chút tình báo, biết rõ một địa phương, có lẽ chỗ đó có chút đồ vật không tệ, ta đưa bọn ngươi đi qua.”

Đội trưởng nghe vậy liền trừng mắt nhìn Ninh Viêm, vẻ mặt vui mừng, nhưng lại bí mật truyền âm cho Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, Ninh Viêm này hình như có chút không đúng?”

Thần sắc Hứa Thanh vẫn như thường, nhưng trong lòng cũng dâng lên nghi ngờ.

Trên thực tế hắn mới từ trong phản ứng của Ninh Viêm phát hiện ra đối phương có điểm gì là lạ, dù sao Ninh Viêm cũng được hắn đưa về từ Triêu Hà Châu, lại an còn bài vào trong Thư Lệnh ti làm việc.

Cho nên hắn cũng có chút phán đoán đối với ngữ khí nói chuyện của Ninh Viêm, mà những lời đối phương nói vào giờ khắc này cũng có điểm là lạ, hình như không phải thuộc về ngữ khí của Ninh Viêm.

Nhưng ngay lúc Hứa Thanh đang muốn truyền âm báo cho đội trưởng biết nghi ngờ của mình, một tiếng hừ lạnh quen thuộc đột nhiên vang vọng trong tâm thần của hắn.

Tiếng hừ lạnh này ẩn chứa cảnh cáo, sau khi Hứa Thanh nghe được liền run một cái, thần sắc lập tức nghiêm nghị, lập tức truyền âm cho đội trưởng.

“Đại sư huynh, lúc trước Ninh Viêm được ta đưa về từ Triêu Hà Châu nên ta hiểu rõ, gã đã gặp chút chuyện ở Triêu Hà Châu, cho nên tính cách có chút cải biến, hết thảy ...Đều bình thường!”

Hứa Thanh nói xong, trong đầu lại vang vọng tiếng hắng giọng quen thuộc, trong đó bao hàm thoả mãn.

Chương 1158: Độc cấm điên cuồng (1)

Hứa Thanh cúi đầu, thở dài một tiếng trong lòng.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, sư tôn thế mà lại đang ở ngay trước mắt mình.

Tiếng hừ lạnh ẩn chứa cảnh cáo vừa rồi khiến cho Hứa Thanh hiểu rõ, sư tôn đây là đang muốn giáo huấn đại sư huynh.

Vì vậy hắn đồng cảm đưa mắt nhìn đội trưởng, có lòng nhắc nhở, nhưng tiếng hừ lạnh của sư tôn khiến cho hắn biết, mình vẫn không nên nhắc nhở thì tốt hơn.

Đội trưởng nghe lời Hứa Thanh nói, vẫn cứ hồ nghi lướt qua Ninh Viêm.

Trên mặt Ninh Viêm bày ra nụ cười thành khẩn.

“Đội trưởng, trước khi ta đến đã điều tra rất nhiều, huống hồ ngươi cũng biết ta có huyết mạch đặc biệt, nên ta cũng mới mơ hồ phát hiện, chỗ đó khả năng có thứ tốt.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn gã, sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh ho khan một tiếng, vừa muốn nhắc nhở một chút cho đội trưởng, lại phát hiện Ninh Viêm đang cười nhạt nhìn mình.

Vì vậy lập tức nghiêm sắc mặt lại.

“Đại sư huynh, chúng ta đi nhanh đi, ta tin tưởng Ninh Viêm.”

Đội trưởng tổng cảm thấy có điểm gì là lạ, vì vậy lại giơ tay sờ lên đầu Ninh Viêm.

“Tiểu Ninh Ninh, ngươi… . .”

“Đại sư huynh!”

Mắt thấy đại sư huynh vẫn còn tìm đường chết, đáy lòng Hứa Thanh run lên, nhanh chóng cắt ngang.

“Đại sư huynh, thật ra Ninh Viêm rất đáng thương, ngươi không nên cứ ôm gã hoài, thả gã ra đi. Ta biết rõ ngươi sở dĩ như vậy, là bởi vì Ninh Viêm đã từng nói rất nhiều lời nói bậy về sư tôn chúng ta, cho nên ngươi muốn trừng phạt gã.”

“Hả?” Đội trưởng khẽ giật mình, nhưng y là người nhanh nhạy, hầu như ngay lập tức liền kịp phản ứng, ánh mắt chợt trợn to, cánh tay định vuốt Ninh Viêm cũng trở nên cứng một chút.

Đồng thời cũng cảm thấy Hứa Thanh không bình thường, vì vậy liền cẩn thận nhìn Ninh Viêm, chậm rãi thu hồi tay phải định sờ bụng Ninh Viêm, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, muốn thử xác định một chút, vì vậy liền đưa tay tới vỗ vỗ.

Đùng!

Hai mắt Hứa Thanh nhắm nghiền.

Ninh Viêm mặt không cảm xúc, mặc kệ đội trưởng đập trên bụng mình.

Không có nhánh mây.

Đội trưởng hít vào một hơi, trong thế giới tràn ngập âm lãnh này, trán của y vẫn đổ mồ hôi như cũ, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Ninh Viêm bình tĩnh nhìn qua đội trưởng, ánh mắt ẩn chứa thâm ý, nhìn đến mức thân thể đội trưởng dần dần run rẩy, theo bản năng lui ra phía sau vài bước, đến bên cạnh Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu Thanh, lúc trước ở bên ngoài vì sao ngươi lại kêu ta đi vỗ bụng Ninh Viêm chứ, thật không có lễ độ, sư tôn đã dạy chúng ta thế nào, chẳng lẽ ngươi quên rồi sao, ta nói với ngươi, sư tôn đối tốt với chúng ta, giống như là phụ mẫu vậy, đời này chúng ta không cách nào báo đáp hết được!”

“Cho nên, lời sư tôn nói, chúng ta nhất định phải nghiêm túc nghe theo và nhớ kỹ trong lòng, bởi vì mỗi một khi chúng ta đi sai đường, chỉ cần nhớ tới lời sư tôn nói, liền có thể giúp chúng ta tìm được phương hướng chính xác!”

Lời lẽ đội trưởng đoan chính nghiêm khắc.

Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn đội trưởng một chút, ha ha cười một cái, quay đầu.

Hắn đã hết lòng lấy cứu giúp, đại sư huynh tự mình tìm đường chết, thật sự không cứu nổi, cũng không muốn đi cứu.

"Ngươi có muốn vỗ một cái nữa không?" Ninh Viêm nhàn nhạt mở miệng.

Đội trưởng run một cái, nhanh chóng lắc đầu, chú ý đến trên người Ninh Viêm, lại cảm thấy như vậy không tốt, sợ làm cho đối phương cảm thấy mình đang nhìn bụng, vì vậy cố nén run rẩy, nhìn mặt Ninh Viêm.

Nhưng lại cảm thấy không ổn, sợ bị cho là mình đang nhìn đầu đối phương, dẫu sao lúc trước y cũng đã sờ soạng nơi đó nhiều lần lắm.

Quả nhiên, Ninh Viêm chú ý tới ánh mắt đội trưởng, bình tĩnh truyền ra lời nói.

"Có muốn sờ đầu vài cái nữa hay không?"

Đội trưởng tựa như một cái trống lúc lắc, nhanh chóng lắc đầu, đáy lòng kêu rên, nhất là nghĩ đến xúc cảm thoải mái kia của mình, cả người y càng lúc càng run rẩy kịch liệt, vì vậy lập tức quay đầu răn dạy Hứa Thanh.

"Tiểu sư đệ, ta phải phê bình ngươi, lần trước lúc Ninh Viêm nói bậy về sư tôn, ta đã muốn đánh chết gã, đáng ra ngươi không nên ngăn cản!"

"Mà thôi mà thôi, lần này ta sẽ không làm khó Ninh Viêm ngươi nữa, ngươi cẩn thận cho ta một chút, về sau ai còn dám nói bậy về sư tôn ta, đừng trách ta vô tình!"

"Kiếp này của Trần Nhị Ngưu ta, hễ là trông thấy mảy may tồn tại nào dám bất kính đối với sư tôn của ta, dù xa gần gì cũng nhất định phải giết!"

"Cho nên tiểu sư đệ, về sau ngươi không nên ngăn cản ta nữa, nếu không ta sẽ trở mặt với ngươi, vì sư tôn, Trần Nhị Ngưu ta có thể liều mạng của mình!"

Đội trưởng lớn tiếng mở miệng.

Sắc mặt Ninh Viêm hơi trì hoãn.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, bỗng nhiên đưa một ngón tay chỉ vào đám sương mù xa xa.

“Đại sư huynh, ngươi xem chỗ sương mù đó, phải chăng có điểm giống Vân Thú gặp phải lúc trước?”

“Vân Thú? Nơi đây quá nguy hiểm!” Đội trưởng trừng mắt nhìn chỗ đó, lập tức kinh hô.

Sau đó bày ra một bộ dạng vô cùng cảnh giác, đứng ở bên cạnh Ninh Viêm, tựa hồ chỉ cần có một chút nguy hiểm, y sẽ dũng cảm quên mình để bảo hộ đối phương.

Mà những lời này, hình như kích thích Ninh Viêm, Ninh Viêm hừ lạnh một tiếng, hung hăng trợn mắt liếc nhìn đội trưởng.

Đội trưởng ủy khuất, vẻ nịnh nọt nhìn Ninh Viêm.

“Hai người các ngươi đi theo ta.” Ninh Viêm hừ một tiếng, thân thể nhoáng một cái, bay thẳng đến chỗ sâu trong sương mù.

Hứa Thanh lập tức theo kịp, không để ý tới đội trưởng.

Đội trưởng cắn răng, cũng nhanh chóng đi theo, lúc đến bên cạnh Hứa Thanh, bày ra bộ dáng người vô tội với Hứa Thanh, sau đó móc ra một viên đá màu xanh, nhanh chóng đưa tới.

Biểu cảm Hứa Thanh có chỗ hòa hoãn.

Ba người cứ như vậy bay nhanh, lấy Ninh Viêm cầm đầu, giữa đám cung điện tràn ngập máu thịt này, không ngừng đi về phía trước.

Mặc dù trên đường cũng gặp phải một chút quỷ dị cùng với dị thú, nhưng cũng không phải quá khó xử lý.

Những con dị thú cấp độ Kim Đan mở Thiên Cung đều bị đội trưởng tranh giành xuất thủ trước, nhanh chóng giết chết rất lưu loát.

Về phần thú vật dị hoá có chiến lực kinh khủng, hầu như chỉ cần vừa lộ ra khí tức, từng con liền lập tức run rẩy, thân hình bắt đầu già yếu cho đến khi hóa thành tro bụi.

Một màn này, khiến cho tâm thần Hứa Thanh cùng với đội trưởng cũng bay lên gợn sóng.

Cho đến khi một con dị thú mấy trăm trượng tràn ra khí tức Quy Hư nhất giai đại viên mãn xuất hiện ở phía xa …cũng tương tự như vậy, trong lúc nó rung động lắc lư và hóa thành tro bụi, tâm thần Hứa Thanh chấn động.

Ánh mắt đội trưởng cũng điên cuồng nháy, hai người nhịn không được đối mắt nhìn nhau một cái.

Mặc dù biết sư tôn mình giỏi về ẩn giấu, chiến lực chân thật đến cùng như thế nào, ngoại trừ chính mình thì người ngoài không biết được, nhưng có thể làm cho một dị thú Quy Hư nhất giai đại viên mãn trong khoảnh khắc tan vỡ, loại chiến lực này, ít nhất cũng là Quy Hư nhị giai.

“Nhất định vẫn chưa phải là cực hạn!” Đội trưởng truyền âm.

Hứa Thanh dùng sức gật đầu, cực kỳ tán thành ý này.

Chương 1159: Độc cấm điên cuồng (2)

Ninh Viêm phía trước quay lại, liếc mắt nhìn hai người, thần sắc cười ngạo nghễ.

Đội trưởng vội vàng nịnh nọt, Hứa Thanh trừng mắt nhìn, biểu cảm vô cùng nhu thuận.

Mà càng xâm nhập, theo dị chất nơi đây càng nồng đậm, Hứa Thanh cảm giác thân thể của mình xuất hiện dấu hiệu tự động run rẩy không thể điều khiển, cảm giác khát vọng mãnh liệt từ mỗi một tấc máu thịt toàn thân truyền ra, hội tụ bên trong tâm thần.

Hứa Thanh hiểu rõ, đây là bởi vì thân hình của hắn đã được ngón tay Thần Linh cải tạo, cho nên đồng nguyên cùng với nơi đây.

Lúc trước đông người nên Hứa Thanh không dám hấp thu, nhưng bây giờ tương đối an toàn, vì vậy Hứa Thanh chỉ chần chờ một chút, sau đó cũng tản bớt ràng buộc đối với thân hình, hơi hấp thu một chút dị chất ở nơi đây.

Theo dị chất nhanh chóng dung nhập, thân thể Hứa Thanh chấn động, một cỗ cảm giác thoải mái dễ chịu trước đó chưa từng có ngay lập tức tràn ngập toàn thân hắn.

Toàn bộ lỗ chân lông cũng theo bản năng mở ra, từng sợi dị chất nhanh chóng dung nhập, hắn có thể cảm thụ rõ ràng thân thể của mình đang được bồi dưỡng, đang trở nên mạnh mẽ!

Mà theo dị chất dung nhập, những sợi tơ màu vàng trong cơ thể của hắn cũng đều nhanh chóng trở nên dễ chịu vả lại bắt đầu chuyển động, sau đó càng lúc càng hoạt động mạnh hơn, đồng thời cũng hấp thu dị chất dung nhập bên trong máu thịt, tiếp theo liền sinh ra một chùm lực lượng màu vàng giống như linh lực.

Tựa như linh lực nhưng cũng không phải linh lực, Hứa Thanh đảo thần thức nhìn qua, trong mơ hồ cảm nhận được khí tức Thần Linh ở.

“Đây là…” Hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, tâm thần chấn động.

Mà thứ màu vàng giống như linh lực này tuy chỉ là một chùm, nhưng một khắc khi nó xuất hiện, Độc Đan, Tử Nguyệt, Quỷ Đế Sơn bên trong Thiên Cung của hắn đồng thời rung động lắc lư, chợt tràn ra lực hút, dường như muốn chia cắt cái lực lượng màu vàng này.

Nhất là Độc Đan, nó giống như là mặt đất khô héo thấy được cam lộ vậy, giống như một người đói bụng hồi lâu nhìn thấy mỹ thực, hoàn toàn phát cuồng, tràn ra khí tức kinh khủng.

Khí tức này rõ ràng để cho Tử Nguyệt cùng với Quỷ Đế Sơn cũng hơi dừng lại.

Vì vậy Độc Đan chia cắt được nhiều nhất, trọn vẹn năm thành bị nó hút đi, Tử Nguyệt nuốt hơn ba thành, mà Quỷ Đế chỉ cầm đi hơn một thành.

Mà sau khi hấp thu, cảm giác Độc Đan khôi phục lại càng thêm rõ ràng, ánh sáng tím của Tử Nguyệt cũng trở nên càng lúc càng rực rỡ hơn, như đã thoải mái, hình như đã rất lâu rồi, đến tận bây giờ, nó mới chính thức có được trợ cấp.

Quỷ Đế Sơn cũng là như vậy, đôi mắt lộ ra tinh mang.

Hết thảy những thứ này khiến cho trong lòng Hứa Thanh dâng lên gợn sóng cực lớn, đồng thời khát vọng đến từ thân hình cũng càng mãnh liệt hơn.

Vì vậy hắn nghiến răng một cái, lần nữa tản ra một bộ phận lực lượng áp chế thân thể, một cái vòng xoáy lập tức xuất hiện ở bốn phía Hứa Thanh, dị chất bát phương cũng nổ vang mà đến.

Thời điểm sương mù bốn phía đang nhanh chóng lưu động, vào thời khắc này tiếng kêu rên gào thét tràn ngập gần đó, im bặt mà dừng.

Tâm thần Hứa Thanh nhảy dựng, nhanh chóng áp chế.

Đội trưởng chợt quay đầu, bất khả tư nghị nhìn Hứa Thanh.

Bước chân Ninh Viêm cũng dừng lại, ánh mắt nhìn Hứa Thanh kèm theo nét vui mừng.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, vừa muốn giải thích, nhưng trong nháy mắt tiếp theo đại địa chấn động, mây mù bốn phía điên cuồng dũng động, từng bầy dị thú từ bát phương vọt tới nơi đây.

Tiếng gào thét ẩn chứa sự tham lam, tràn ngập cơn điên cuồng, tựa như đối với chúng nó mà nói, nơi đây xuất hiện mỹ vị không cách nào hình dung, muốn lao tới thôn phệ.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt, bộc phát trong lòng Hứa Thanh.

Thân thể Ninh Viêm nhoáng một cái, lập tức tới gần Hứa Thanh cùng đội trưởng, sau khi nắm lên chợt nhảy về phía trước, nháy mắt tan biến khỏi nơi này.

Rất nhanh, nơi bọn họ biến mất lập tức bị vô số dị thú dữ tợn nôn nóng hội tụ, càng có thêm từng trận gào thét thê lương không ngừng truyền ra, hình như đang tìm kiếm thứ gì, nhưng không có kết quả.

Cho đến một lát sau, cảm giác nôn nóng của chúng nó mới chậm rãi bình phục, riêng phần mình tản đi, lúc này, một nơi cách nơi đó ngoài trăm dặm, thân ảnh Ninh Viêm mang theo đội trưởng cùng Hứa Thanh lộ ra.

Mới vừa xuất hiện, đội trưởng liền lập tức nhìn Hứa Thanh, cấp tốc mở miệng.

“Tiểu sư đệ, ngươi ngươi ngươi.. . . .”

“Câm miệng!” Ninh Viêm vừa trừng mắt.

Đội trưởng vội vàng co đầu lại.

Ninh Viêm hừ lạnh một tiếng, lúc quay đầu nhìn Hứa Thanh, biểu cảm nghịch chuyển, vẻ mặt biến thành ôn hoà, trong mắt đều là tán thưởng, nhu hòa mở miệng.

“Lão Tứ, là do thân thể của ngươi tạo thành sao?”

Trong lòng Hứa Thanh cũng là run sợ, vừa rồi hắn cảm nhận được, những thứ dị thú kia rõ ràng rất nóng nảy, cái loại cảm giác muốn thôn phệ hắn cực kỳ mãnh liệt.

“Đúng vậy sư tôn, lúc trước ta cũng đã từng nói qua cùng với các ngươi rồi, thân hình này của ta đã từng được ngón tay Thần Linh cải tạo qua.” Hứa Thanh vội vàng mở miệng, giờ phút này cũng không cần thiết giả bộ như không nhận ra sư tôn nữa.

Mà khi ban đầu Thất gia đến, lúc Hứa Thanh miêu tả mưu đồ lần này, cũng đã cáo tri hết thảy với Thất gia, dẫu sao cũng phải giải thích tại sao mình biết được việc Hồng Nguyệt muốn cắn nuốt Thần Linh ở trong Tiên Cấm.

“Sư tôn, ta toàn lực kiềm chế một chút, cố gắng không dẫn động ý niệm thôn phệ của dị thú.”

Hứa Thanh thở sâu, giờ phút này vẫn còn có cảm giác tim đập nhanh.

“Ngươi sai rồi, những dị thú kia tới đây không phải là vì nuốt ngươi, mà là theo bản năng đưa mình ra để ngươi sử dụng, muốn cho ngươi thôn phệ chúng nó, bởi vì bản thân chúng nó, cũng là bởi vì đầu nguồn khí tức bản thể của thân hình này biến thành.”

“Nhưng bây giờ hoàn toàn chính xác không thích hợp, bởi vì... Đầu nguồn của ngón tay kia, cũng chính là cái vị Thần Linh ngủ say ở trong này, vẫn còn chưa có chết.”

“Đợi Thần Linh đó chết, là ngươi có thể yên tâm cắn nuốt, nếu không cuối cùng sẽ gặp tai hoạ ngầm có ý chí Thần Linh ở bên trên.”

“Còn nữa, có sinh ra Thần Nguyên hay không?”

Mắt Thất gia lộ ra kỳ mang.

“Đó là một thứ màu vàng cùng loại với linh lực.”

Thất gia nói xong, giơ tay phải lên, một chùm lực lượng màu vàng nhạt xuất hiện ở trong tay.

“Chính là cái này.”

Thất gia nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt có vẻ chờ mong nồng đậm.

Hứa Thanh giơ tay lên, thôi phát Thiên Cung trong cơ thể, sau một lúc lâu, một tia lực lượng màu vàng nhỏ hơn rất nhiều so với Thất gia, nhưng màu sắc càng thêm nồng đậm hơn xuất hiện.

Thất gia nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn Thất gia.

Sau một lúc lâu, Thất gia vô cùng thoải mái, cười ha hả.

“Tốt tốt tốt, không hổ là đại đệ tử y bát của ta, về sau hai người thầy trò chúng ta cùng nhau quát tháo thiên địa, ha ha ha.”

Một bên đội trưởng nghe vậy cũng giơ tay lên, cố gắng cả buổi, lại lặng lẽ thu hồi, ho khan một tiếng.

“Sư tôn, còn có ta, ta mới là đại đệ tử của ngài…”

Chương 1160: Tiên Thuật của nhân tộc (1)

“Ngươi? Nếu như còn không cố gắng, về sau ngươi chính là lão Tứ, để cho Hứa Thanh trở thành Đại sư huynh của ngươi!”

Thất gia hừ lạnh.

Lời này vừa ra, trong đầu đội trưởng tựa như có một đạo thiên lôi đánh xuống, vang lên tiếng ngập trời nổ tung, âm thanh ầm ầm khiến cho ánh mắt của y trợn to, hô hấp dồn dập, tâm thần vô cùng chấn động.

Nghĩ đến nếu quả thật có ngày như vậy... . Đội trưởng giật mình một cái, thần sắc nghiêm nghị.

“Sư tôn yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng, cái gì mà nhi nữ tư tình, về sau Trần Nhị Ngưu ta trảm đoạn toàn bộ, ta muốn một lòng tu luyện, cố gắng làm đại sự!”

Thất gia hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó nhìn Hứa Thanh, không nói gì.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, lập tức bày ra bộ dáng giật mình, nhìn qua lực lượng màu vàng trong lòng bàn tay sư tôn.

Mặc dù chậm chút, nhưng Hứa Thanh cảm thấy loại việc bày tỏ thái độ này, dù là muộn cũng tốt hơn so với không có.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy thái độ Hứa Thanh, Thất gia càng thêm thoả mãn.

“Lão Tứ, đây là Thần Nguyên, vi sư nghiên cứu bộ thân thể Thánh Quân Tử kia, lại cảm ngộ từ trên người rất nhiều quỷ thực Nghênh Hoàng Châu cùng với Nam Hoàng Châu, tiến tới chuyển nhập vào bên trong thân thể.”

“Không thể không nói, phương pháp mà Chúc Chiếu nắm giữ, quả thật có thể khiến cho người ta phải biến sắc.”

“Cái gọi là Thần Linh, cũng chỉ là một dạng tồn tại không cùng một cấp độ như tu sĩ chúng ta mà thôi, chỉ là đám Thần Linh cao giai hơn và cường đại hơn!”

“Cũng không phải là không thể bị thay thế, thậm chí ta còn có một cái suy đoán lớn mật, nhưng mà còn cần phải tìm kiếm những quyển sách cổ đã lạc mất kia, để tiến hành đối chiếu và nghiệm chứng.”

“Đáng tiếc, trải qua nhiều năm tháng kỷ nguyên như vậy, đến nay phần lớn sách cổ đều đã thất truyền, chỉ mong đợi bên trong những cái hộp nguyện vọng tản mạn khắp nơi trong thiên địa, hy vọng có thể có ghi chép lẻ tẻ.”

“Đợi sau khi ta tìm được bằng chứng, ta sẽ báo cho các ngươi biết.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng, một bộ dạng cao thâm mạt trắc.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, hắn luôn luôn vô cùng kính nể sư tôn, giờ phút này lại càng là như vậy, cúi đầu rồi lại cúi đầu thấp hơn chút nữa.

Đội trưởng cũng nhanh chóng làm như vậy.

Mắt thấy hai vị đệ tử đều rất nhu thuận, đáy lòng Thất gia vô cùng khoan khoái dễ chịu.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước, vi sư đưa bọn ngươi tới một địa phương tốt, trước kia ta đã đi qua một cái hành cung của Huyền U, biết rõ từng cái hành cung đều có một địa phương đặc thù.”

Thất gia nói xong, đi thẳng về phía trước.

Sau nửa canh giờ, ba người bọn họ không ngừng tiến lên, chậm rãi xâm nhập đến bên trong quần thể cung điện.

Chỉ là phạm vi của mảnh cung điện này quá lớn, dù rời đi xa như vậy, nhưng lúc này bọn họ vẫn còn ở khu đông, còn cách vùng bên trong phạm vi khá xa.

Nhưng cũng đã đến chỗ mục đích, theo như lời Thất gia nói lúc trước.

Đó là một tòa cung điện có chút đặc biệt.

Mặc dù ở trên cũng tràn ngập máu thịt, nhưng ngoại hình những thứ máu thịt này lại tạo thành một cái gương mặt thống khổ.

Gương mặt này không nhìn ra nam nữ, cũng không có tóc, toàn thân đỏ tía, tràn ngập mạch máu và toả ra dị chất nồng đậm, đồng thời cũng lộ ra một cỗ lực lượng có thể ảnh hưởng tới cảm xúc.

Toàn bộ sinh linh nhìn thấy nó, đều không cách nào điều khiển cảm xúc, trong lòng tự động dâng lên từng hồi cảm xúc vặn vẹo.

Ảnh hưởng đến tâm thần, khiến người ta phát cuồng.

Coi như là đội trưởng bản thân không tầm thường, giờ khắc này vẫn bị ảnh hưởng một chút, hô hấp dồn dập, thân thể xuất hiện rất nhiều cái miệng, không ngừng chạy khắp thân trông vô cùng quỷ dị.

Hứa Thanh thì tốt hơn.

Ngón tay Thần Linh là một trong phân thân của Thần Linh ngủ say nơi đây, thân hình mà nó chuyên môn chế tạo ra có thể giúp Hứa Thanh hấp thu dị chất chỗ này, còn sinh ra Thần Nguyên, như vậy tự nhiên cũng có thể bỏ qua lực lượng nơi đây, không hề bị ảnh hưởng hay tác động gì.

“Chính là ở trong chỗ này.” Ngoài đại điện có gương mặt máu thịt, ánh mắt Thất gia lộ ra hàn mang âm u.

“Đây là một chỗ tạo hóa, một hồi đi vào các ngươi sẽ biết.”

Thất gia nói xong, toàn thân tràn ra một mảnh kim quang, vào thời khắc này trên người lão rõ ràng khiến cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, nhưng lại không có bất luận khí tức gì tràn ra, dường như ẩn nấp đến cực hạn.

Coi như là nhìn bằng mắt thường cũng chỉ thấy một mảnh mơ hồ, thậm chí không cách nào ghi nhớ thân ảnh kia vào trong đầu.

Một màn này, khiến cho đội trưởng và Hứa Thanh lần nữa dâng lên từng trận sóng lớn trong lòng.

Mà Hứa Thanh đã thấy qua mấy vị Thần Linh, cho nên hắn biết rõ, dạng này đã giống với bộ phận năng lực của Thần Linh, không cách nào bị nhớ kỹ, thuộc về khả năng ẩn nấp cực hạn.

“Sư tôn … ngài…” Hứa Thanh nhịn không được mở miệng, thật sự là trùng kích của một màn này mang tới cho hắn, vượt qua một màn dị thú Quy Hư nhất giai viên mãn tử vong lúc trước rất nhiều.

“Vi sư nghiên cứu đánh cắp được Thần Nguyên, có được lực lượng tuế nguyệt (thời gian), cũng có được lực lượng ẩn nấp.”

Thất gia đi phía trước, truyền ra giọng nói bình tĩnh.

Mà theo lão tới gần đại điện phía trước, gương mặt máu thịt kia cũng càng lúc càng vặn vẹo, dường như muốn sống lại, vẻ đau khổ càng thêm rõ ràng, đồng thời mắt thường cũng có thể nhìn thấy nó đang già yếu đi.

Trong thời gian nháy mắt, liền tràn ngập nếp nhăn.

Nhưng hiển nhiên gương mặt trên đại điện này, cũng không giống với những con dị thú và quỷ dị mà bọn họ gặp được lúc trước, gương mặt này mạnh hơn, cho nên giờ phút này cũng xuất hiện ý đồ chống cự.

Nhưng dưới sư tôn đi về phía trước, sức chống cự này yếu ớt vô cùng, tốc độ già yếu trở nên nhanh hơn, thậm chí vị trí rìa cũng bắt đầu tiêu tán.

Mắt thấy như thế, gợn sóng trong lòng Hứa Thanh càng lớn, đội trưởng cũng dùng sức dụi dụi con mắt, bỗng nhiên truyền âm cho Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ngươi nói xem sư tôn mạnh như vậy, chúng ta còn cố gắng làm gì nữa, ở lại bên trong Thất Huyết Đồng, được đút cho ăn rất tốt nha, tiểu sư đệ, giờ khắc này ta có cảm giác thật an toàn… . .”

Không đợi Hứa Thanh trả lời, phía trước truyền đến tiếng hừ lạnh của Thất gia.

“An toàn cái rắm, nếu thật sự an toàn, vi sư còn phải mượn thân phận để lén lút lẻn vào sao, đã sớm đẩy ngang, mà vị Thất hoàng tử không đơn giản kia, bất kỳ một vị Đại Soái nào dưới trướng người này cũng đều không tầm thường. Hơn nữa vị Huyết Yểm kia, hình như ngay từ đầu cũng đã phát giác được ta!”

“Mặt khác, ta còn cảm nhận được nơi đây tồn tại những khí tức khác đến từ bên ngoài, lần này không chỉ có riêng một nhóm các ngươi đến.”

“Cho nên làm xong một chuyến này, vi sư cũng phải tìm một chỗ để tránh đầu gió, hai tên Kim Đan mở Thiên Cung nho nhỏ như các ngươi, rõ ràng tính kế mưu toan lúc hỗn loạn để hốt Thần Linh, lá gan cũng quá lớn, làm xong vụ này, các ngươi tìm thời cơ rời khỏi Quận Đô, quay về Thất Huyết Đồng chờ ta.”

Chương 1161: Tiên Thuật của nhân tộc (2)

Thần sắc Hứa Thanh ngưng tụ, đội trưởng nghe vậy nắm lấy cơ hội, nịnh nọt mở miệng.

“Sư tôn uy vũ, chúng ta cũng bởi vì có sư tôn lão nhân gia ngài, cho nên mới dám mưu đồ nha.”

“Cả ngày chỉ biết vuốt mông ngựa!” Thất gia vừa đi về phía trước, vừa nhàn nhạt mở miệng.

Đội trưởng nghe nói như thế, không có chút cảm giác bị giáo huấn khiển trách nào, ngược lại còn vô cùng đắc ý.

Mà giờ khắc này, theo Thất gia tiêu sái đi tới, gương mặt máu thịt kia cũng càng vùng vẫy vặn vẹo thêm kịch liệt.

Cho đến một lát sau, lúc Thất gia đi tới trước mặt gương mặt máu thịt, một đám sương mù xoắn tới, gương mặt to kia truyền ra một tiếng gào thét không cam lòng, hóa thành tro bụi trước mắt ba người, lộ ra một tòa miếu thờ màu đỏ bị vùi.

Tòa miếu thờ hiện ra một cỗ khí tức cổ xưa, cửa lớn đóng chặt, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Màu sắc bên trên ẩn chứa từng trận âm u, đồng thời còn chuyền tới một luồng cảm giác nhẹ nhàng.

Giống như mảnh huyết sắc này không phải là máu tươi, mà là quỳnh tương ngọc dịch.

Loại cảm giác mâu thuẫn này khơi gợi lên bản năng sinh mệnh, bụng Hứa Thanh bỗng truyền ra âm thanh xì xào, dâng lên cảm giác đói khát, mà ánh mắt đội trưởng cũng co lại, nước bọt chảy xuống.

“Các ngươi lui ra phía sau một chút.” Thất gia chậm rãi mở miệng.

Hứa Thanh nhanh chóng rút lui, mắt thấy đội trưởng trong lúc ép buộc bản năng lui lại có chút chậm, vì vậy Hứa Thanh liền đưa một tay ra túm lấy y, cho đến khi rời khỏi ngoài trăm trượng, Thất gia đi đến trước cửa lớn miếu thờ màu đỏ, thần sắc có chút ngưng trọng, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng nhấn một cái.

Oanh một tiếng, cửa lớn miếu thờ màu đỏ mở ra.

Một mảnh hồng mang từ trong tiết ra, hóa thành một gương mặt hư ảo thật lớn, nuốt về phía Thất gia.

Thất gia hừ lạnh một tiếng, toàn thân lóng lánh kim quang, tay phải giơ lên phía trước nhấn một cái, gương mặt hư ảo kia lập tức dừng lại ở phía trước, cuối cùng hóa thành vô số con hồ điệp màu đỏ, tiêu tán.

Nơi những con hồ điệp màu đỏ bay qua, bất kể chỗ nào thì hư vô đều bị ăn mòn, khí tức tràn ra khiến cho Hứa Thanh cùng đội trưởng riêng phần mình kinh hãi.

“Được rồi.” Thất gia bình tĩnh mở miệng, đi về phía trong miếu.

Hứa Thanh cùng đội trưởng vội vàng chạy tới, sau khi bước vào trong tòa miếu thờ này, liền nhìn thấy một tòa cung điện chấn động tâm thần.

Bên trong miếu thờ, tràn đầy cảm giác mênh mông rộng lớn.

Chính giữa là một cái pho tượng khổng lồ, không phải Huyền U Cổ Hoàng, mà một tồn tại lạ lẫm, hình như không được ghi chép bên trong lịch sử tiếp sau của nhân tộc.

Người này mặc một bộ đạo bào huyết sắc, đứng ở nơi đó giơ hai tay lên, tựa như muốn ôm toàn bộ miếu thờ.

Mà chung quanh gã, bên trong miếu thờ, thình lình tồn tại hơn mấy trăm ngàn gương mặt trông giống như mặt nạ.

Những gương mặt này lớn nhỏ không kém bao nhiêu, trong đó có già có trẻ, có nam có nữ, vẻ mặt hỉ nộ ái ố, dạng nào cũng có.

Chúng nó đều là bị áp vào bên trên vách tường, vờn quanh bốn phía, mà nếu như cẩn thận nhìn có thể phát hiện, những gương mặt này thật ra đều là từng bộ da người.

Rất nhiều da mặt, làm cho bầu không khí nơi này dĩ nhiên trở nên vô cùng quỷ dị, giờ phút này theo ba người Hứa Thanh đến, những chiếc mặt nạ da người này đồng loạt nhìn về phía bọn họ, vị trí lỗ thủng hai mắt tràn ra ánh sáng âm u.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, đội trưởng hít sâu.

“Nơi đây tên là Tiên Thuật điện, bên trong mỗi một tòa hành cung của Huyền U Cổ Hoàng đều tồn tại loại Tiên Thuật điện này, bên trong phong ẩn giấu rất nhiều tiên pháp đặc thù hồi đó.”

Thất gia thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng.

“Tiên Thuật mà các ngươi tưởng tượng là rất tốt, nhưng thật ra cũng không phải cùng một dạng như vậy, nó cũng không phải là tự nhiên rực rỡ tươi đẹp, mà ẩn chứa sự kinh khủng.”

“Mỗi một tờ da mặt ở nơi này, đều là một cái Tiên Thuật, không cần cảm ngộ, không cần tu luyện, chỉ cần áp vào trên mặt là có thể sử dụng.”

“Phương pháp như thế, tự nhiên cần phải trả đại giới nhất định, bất kỳ một cái Tiên Thuật nào, muốn triển khai cũng cần phải hấp thu sinh mệnh, người mang lên da mặt này, mỗi một lần vận dụng, sẽ càng ngày càng cần nhiều sinh mệnh hơn, cho đến cuối cùng nếu không cung cấp đủ, sinh mệnh máu thịt toàn thân sẽ bị hút vào trong đó, tiếp đó... Hóa thành một tờ mặt nạ da người mới.”

Ngữ khí Thất gia bình tĩnh, nhưng ý nghĩa bên trong lời nói lại khiến cho tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng, cũng có thêm càng nhiều nhận thức hơn nữa đối với Tiên Thuật.

Về phần đội trưởng, tựa hồ vốn đã có chút hiểu biết về việc này, cũng không ngoài ý muốn, chỉ là thần sắc hơi lộ ra một tia phức tạp, nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Các ngươi cũng không cần căng thẳng, tổng thể mà nói, Tiên Thuật uy lực lớn đều bất phàm, ẩn chứa các loại môn đạo khó lường, cho nên dùng một cách hợp lý thì có lợi đối với các ngươi. Mặt khác, mỗi người chỉ có thể cầm ra một chiếc mặt nạ Tiên Thuật trong Tiên Thuật điện, nhiều hơn sẽ có nguyền rủa, sau khi lấy ở nơi này, đi tới những Tiên Thuật điện của hành cung khác cũng không cách nào tiếp tục lấy nữa.”

Thất gia nói xong, ngẩng đầu nhìn qua pho tượng bên trong miếu thờ, trong giọng nói bình tĩnh, nhiều hơn một chút cảm khái.

“Về phần pho tượng kia, đây là một vị Đại Đế của nhân tộc bị lịch sử lựa chọn quên đi, người này cả đời sáng tạo ra rất nhiều

Tiên Thuật.”

“Vi sư căn cứ một chút dấu vết sách cổ để lại, mới biết được một vị tồn tại như vậy, có lẽ là vì để tô đẹp cho nhân tộc, tô đẹp cho Tiên Thuật, sau khi Huyền U Cổ Hoàng thống nhất, người này cũng bị ẩn giấu ở bên trong lịch sử.”

“Mà Tiên Thuật cũng bị giấu ở trong ba mươi sáu hành cung, bị hóa thành cấm thuật, không hề truyền ra bên ngoài, nhưng mà sách cổ ghi chép, vào thời đại kia, vị Đại Đế sáng tạo ra Tiên Thuật này, chính là người lập được công lao hiển hách cho nhân tộc, cứu vớt vô số quốc gia nhân tộc.”

“Bất luận bộ tộc nào quật khởi, đều có mặt sáng và mặt tối, đây cũng là điều bình thường.”

Thất gia nói xong, ánh mắt nhìn tới hai người đệ tử của mình, nhất là lúc nhìn Hứa Thanh, như có ngụ ý riêng.

Chương 1162: Chân tướng Tiên Cấm mở ra! (1)

“Lão Đại, lão Tứ, hai người các ngươi đi lên bái một cái đi.”

Thất gia nhìn qua pho tượng, chậm rãi mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy, vừa muốn đi bái, đội trưởng bên cạnh bỗng nhiên truyền ra lời nói.

“Đệ tử chắc không cần bái đâu.”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, dừng lại hành động đi lên cúi bái, về phần Thất gia bên đó, nghe vậy liền nhíu mày nhìn về phía đội trưởng.

“Ngươi lại muốn làm trò thiêu thân gì?”

Trong mắt đội trưởng lộ ra cuồng nhiệt, nhìn qua Thất gia.

“Sư tôn, trong thế giới của đệ tử, ngài chính là tồn tại vô thượng, là Chí Tôn siêu việt hết thảy, đối với người bên ngoài mà nói, gặp Đại Đế liền muốn bái, nhưng đệ tử thường xuyên trông thấy sư tôn, mỗi lần đều bái, đã là bái vị Đại Đế chí cao trong lòng nhiều lần lắm rồi.”

“Cho nên, đối với những Đại Đế khác mà nói, đệ tử tâm không thành, bái cũng vô dụng, bởi vì trong lòng đệ tử chỉ có sư tôn, cho nên tự nhiên không cần bái người khác!”

Đội trưởng nói những lời này vô cùng đương nhiên, không nhìn ra chút hư giả, giống như trong lòng của y vốn chính là nghĩ như vậy, giờ phút này nói xong, vẻ mặt sùng kính.

Dường như sư tôn, không chỉ là Đại Đế của y, còn là Thần Linh trong lòng y.

Nhất là bên trong vẻ mặt sùng kính kia, còn xen lẫn một chút nhụ mộ.

Vì vậy cái biểu cảm này, có thể nói là tuyệt đỉnh.

Thất gia nghe vậy hừ một tiếng, chợt nhìn biểu cảm vẫn lạnh băng như cũ, nhưng nếu cẩn thận quan sát có thể phát hiện lông mi của Thất gia hơi giãn ra, trong mắt nhiều hơn một chút thoả mãn.

Tiếp theo ánh mắt nhìn về phía đội trưởng cũng nhu hòa hơn không ít.

Hình như cảm thấy người đệ tử này mặc dù có rất nhiều vấn đề, nhưng cuối cùng thái độ cũng không tệ lắm, tôn sư trọng đạo, đây là đại phẩm chất, đại ưu điểm, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

Nghĩ tới đây, Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi cũng trưởng thành rồi, mỗi ngày chỉ biết miệng lưỡi ba hoa, cười đùa tí tửng, không làm việc đoan chính, được rồi, ta đã biết tâm ý của ngươi, ngươi đã không muốn bái, vậy thì thôi.”

Nói xong, Thất gia ngẩng đầu, nhìn về phía những cái mặt nạ da người bên trong miếu thờ, giống như đang tìm kiếm.

Tinh thần đội trưởng vô cùng phấn chấn, cúi đầu thật sâu về phía sư tôn, sau đó khẽ quét khóe mắt về phía Hứa Thanh, tràn đầy đắc ý.

Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy hết thảy, không khỏi lại kính nể đậm đặc thêm vài phần đối với đội trưởng, hắn coi như đã nhìn ra, trước khi mình bái nhập vào tông môn, đội trưởng nhất định là rất được sư tôn yêu thích.

Dẫu sao, đa số mọi người đều ưa thích cái loại có thể bịp bợm nịnh hót mình.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh vẫn chắp tay cúi đầu với pho tượng Đại Đế nọ như trước, sau đó lại xoay người bái về phía sư tôn ba bái.

Chắp tay cúi đầu, là tôn trọng người ngoài.

Xoay người ba bái, là đúng thân tình nhụ mộ.

Đội trưởng nhìn một màn này, cười hắc hắc về phía Hứa Thanh.

Thất gia nhếch miệng lên, tay phải giơ lên trảo một cái, một chiếc mặt nạ da người ở vị trí tương đối cao trong miếu thờ lập tức bị lão cách không thu lấy.

Trong chốc lát, chiếc mặt nạ da người này bay tới, rơi vào trong tay Thất gia.

Đây là một gương mặt thanh niên có bộ dạng dữ tợn, lộ ra vô tận hung tàn, lúc rơi vào trong tay Thất gia liền tản mát ra từng trận khát vọng đối với máu thịt, bao bọc tay Thất gia, dường như muốn thôn phệ.

"Lão Đại, cái này thích hợp ngươi nhất."

Thất gia vung tay phải ném đi, chiếc mặt nạ da người Tiên Thuật bay thẳng đến phía đội trưởng.

Đội trưởng một phát bắt được.

Tấm mặt nạ nọ lập tức chụp quanh, bao phủ tay phải đội trưởng, bên trong truyền ra âm thanh nhấm nuốt, dường như muốn gặm cắn.

Đội trưởng vẫy tay một cái, phát hiện không hất ra được.

Đối với người bên ngoài mà nói, giờ phút này có lẽ sẽ thần sắc đại biến, dẫu sao bàn tay cũng đang bị cắn xé, nhưng đội trưởng thì không, ngược lại là y lộ ra ý tò mò, mặc kệ tấm mặt nạ da người này bao phủ, không ngừng thôn phệ bàn tay.

"Rõ ràng còn muốn cắn ta?" Đội trưởng cảm thấy thú vị, dứt khoát đưa gần tới trước mặt.

Trong nháy mắt tiếp theo, tấm mặt nạ da người này như có cảm ứng, nhanh chóng từ trên bàn tay đội trưởng mở ra, lộ ra bàn tay tràn đầy dấu vết cắn xé tàn khốc, sau đó mang theo nồng đậm ác ý cùng tham lam, bổ nhào về phía trước, bay thẳng đến mặt đội trưởng.

Trong chớp mắt liền bọc trên mặt đội trưởng, nhanh chóng bao trùm, cuối cùng hóa thành một chiếc mặt nạ nguyên vẹn, hoàn toàn đeo trên mặt đội trưởng.

Khí tức toàn thân đội trưởng bỗng nhiên cải biến, bộ dạng cũng biến hóa, cả người lộ ra một cỗ cảm giác lạ lẫm.

Càng có một cảm giác âm lãnh tản ra bốn phía, dường như đổi thành một người khác.

Thân thể đội trưởng chấn động, hai mắt khép kín.

Hứa Thanh nhìn một màn này, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, cẩn thận cảm ứng một phen, thần sắc ngưng lại.

Hắn phát hiện cho dù lấy sự hiểu biết của mình đối với đội trưởng, giờ khắc này nhìn qua đội trưởng đeo mặt nạ, cũng không hề có chút cảm giác quen thuộc nào.

Thậm chí nếu như không phải tận mắt nhìn thấy bộ dạng biến hóa, đổi tới một địa phương khác gặp mặt, nhất định không cách nào nhận ra.

Dưới chiếc mặt nạ này, đội trưởng chẳng những khí tức cải biến, ngay cả chấn động linh hồn cũng đều không giống như lúc trước nữa.

“Bản thân của mặt nạ da người Tiên Thuật liền có được lực lượng ẩn nấp nhất định.” Thất gia nhìn đại đệ tử của mình một chút, sau đó mở miệng về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, lúc này ánh mắt đội trưởng bỗng nhiên mở ra, trong mắt lạ lẫm, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, sau đó lại lãnh đạm lướt qua Thất gia.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, Thất gia thì hừ lạnh một tiếng.

“Còn chơi! Ngứa da hả?”

Đội trưởng nghe vậy thì nở nụ cười, dưới nụ cười này mặc dù khí tức vẫn lạ lẫm, nhưng cảm giác quen thuộc đã trở về không ít.

“Sư tôn, tiểu sư đệ, chiếc mặt nạ này…Có chút ý tứ, ta có thể cảm giác được nó muốn dung hợp cùng một chỗ với mặt của ta, vả lại còn ẩn chứa ác ý thật sâu, đồng thời còn có vô số giọng nói nam nữ già trẻ hội tụ cùng một chỗ, la lên hai chữ trong đầu ta.”

“Thứ la lên trong đầu ngươi, chính là tên của Tiên Thuật, niệm ra, ngươi có thể triển khai Tiên Thuật, nhưng mà căn cứ tu vi khác biệt, uy lực cũng không giống nhau.”

Sau khi Thất gia cáo tri phương pháp sử dụng, dưới sự chú ý của Hứa Thanh, đội trưởng chuẩn bị một chút, sau đó trong miệng truyền ra hai chữ.

“Thiên Cẩu!”

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân đội trưởng chấn động, bên trong mặt nạ tràn ra rất nhiều sương mù màu đỏ, sau khi bao phủ toàn thân, theo một cỗ uy áp mênh mông phủ xuống, những cái sương mù kia rõ ràng hóa thành một cái con chó đỏ cực lớn.

Nước bọt rơi xuống, ý tham lam ngập trời, màu mắt giống như thân thể, vô cùng đỏ thẫm, hô hấp ồ ồ càng làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Bộ dạng giống như đói khát đến cực hạn, nhắm người liền cắn.

Chương 1163: Chân tướng Tiên Cấm mở ra! (2)

Hứa Thanh theo bản năng lui ra phía sau vài bước, Thiên Cẩu do đội trưởng huyễn hóa ra phát ra một tiếng gào thét, toàn bộ miếu thờ rung chuyển rung động lắc lư, lại nhanh chóng tiêu tán, cho đến khi thân ảnh đội trưởng lại hiển lộ ra, y dùng một tay gỡ chiếc mặt nạ xuống.

Quá trình lấy xuống cũng không phải quá thuận lợi, có thể trông thấy vô số tia màu đỏ nối giữa mặt nạ cùng với gương mặt đội trưởng.

Phải dùng khí lực nhất định, đội trưởng mới kéo được chiếc mặt nạ này ra được.

Nhưng y cũng không khẩn trương chút nào, ngược lại thần sắc lộ ra vẻ kích động cùng vui mừng.

“Sư tôn, Tiên Thuật này thật hoàn mỹ, kèm theo một cái không gian trữ vật, đồ vật nuốt vào nếu không thể tiêu hóa, còn có thể giữ lại, vô cùng thích hợp với ta!”

Hứa Thanh nghe vậy, sâu sắc chấp nhận nhẹ gật đầu.

Thất gia cũng cười.

“Hoàn toàn chính xác, rất thích hợp với ngươi.”

Nói xong, Thất gia giơ tay phải lên trảo một cái về phía trên miếu thờ, lại có một chiếc mặt nạ da người lập tức bị lão thu lấy.

Đây là một cái da mặt lão đầu, mang theo đau khổ và đầy nếp nhăn trên mặt, khác biệt cùng Tiên Thuật Thiên Cẩu lúc trước, chiếc mặt nạ da người này nằm ở trong tay cũng Thất gia không vùng vẫy hay tản ra chút ác niệm nào.

Nó im lặng, lờ mờ có một tiếng thở dài, vang vọng bốn phương.

Sau khi Thất gia cảm ứng một chút, khẽ lắc đầu.

“Lão Tứ, mặt nạ Thiên Cẩu của sư huynh ngươi cùng với chiếc mặt nạ này, là những mặt nạ bậc cao nhất ở nơi đây rồi, nhưng đáng tiếc chiếc mặt nạ này không phải rất thích hợp với ngươi, có chút tiếc nuối, ta có thể đổi cho ngươi một cái khác, nhưng những thứ khác, giai vị đều không cao bằng hai cái này."

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn tấm mặt nạ da người kia.

"Sư tôn, đạo Tiên Thuật này là?"

"Từ Bi."

Thất gia thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía những chiếc mặt nạ khác, vừa nghĩ tới lão Đại có chỗ tốt như vậy, mà lão Tứ nếu kém hơn thì lão tổng cảm thấy không ổn.

Đội trưởng nghe vậy, tiến lên đưa mặt nạ Thiên Cẩu trong tay cho Hứa Thanh.

"Cái này cho ngươi, ha ha, tiểu sư đệ, đạo Tiên Thuật này mặc dù không tệ, nhưng đối với sư huynh ta mà nói, cũng không có trọng dụng gì."

Hứa Thanh biết rõ đây chính là hảo ý của đội trưởng, đáy lòng ấm áp, nhã nhặn từ chối, sau đó nhìn về phía sư tôn, nhẹ giọng mở miệng.

"Sư tôn, hiệu dụng cụ thể của Tiên Thuật Từ Bi là gì?"

"Người đeo mặt nạ da người này lên, triển khai Tiên Thuật Từ Bi, có thể chia sẻ và thừa nhận một nửa tổn thương cùng đau khổ, giúp cho người trong tầm mắt của mình."

Thất gia giải thích xong, tiếp tục tìm kiếm những chiếc mặt nạ da người khác, muốn tìm một cái Tiên Thuật thích hợp với Hứa Thanh.

Đội trưởng nghe xong, nở nụ cười.

"Sư tôn, còn chọn cái gì nữa, cái mặt nạ Từ Bi này rất thích hợp ta đó nha, ta làm người cũng rất từ bi."

Thất gia không có nghe mấy lời này của đội trưởng, nhưng lão cũng biết tốc độ khôi phục thân thể của người đại đệ tử này, cũng biết sư huynh đệ bọn họ ngày bình thường mặc dù đào hầm chôn hố lẫn nhau, nhưng cảm tình rất sâu.

Vì vậy đang muốn mở miệng, nhưng Hứa Thanh bỗng nhiên truyền ra lời nói.

“Sư tôn, thật ra Tiên Thuật này thích hợp với ta hơn.”

“Tiểu Thanh, ngươi từ bi?” Đội trưởng kinh ngạc.

Thất gia cũng lộ ra tò mò.

“Ta có người bằng hữu, nó rất từ bi.” Biểu cảm Hứa Thanh nghiêm túc, lại bổ sung một câu.

“Bộ dáng của nó cũng rất thích hợp.” Hứa Thanh nói xong, nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể chấn động, cái đầu vô cùng buồn chán giống như kiếp này không con gì lưu luyến nháy mắt tan biến, bị Hứa Thanh chuyển ra ngoài Thiên Cung, ném xuống đất.

Đột nhiên bị lôi ra từ trong Thiên Cung, lại bị ném xuống đất, cái đầu lăn vài cái, có chút lờ mờ.

“Chuyện gì xảy ra?”

Không đợi nó nhìn rõ bốn phía, Hứa Thanh nhấc chân, rặc rặc một tiếng đạp lên, đạp vỡ nát.

Đội trưởng và Thất gia đều tương tự lờ mờ.

“Bằng hữu của ngươi?” Đội trưởng liếc mắt nhìn đống máu trên mặt đất.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, lúc này đống máu thịt kia liền nhanh hội tụ, cái đầu rất nhanh lần nữa xuất hiện, nó vẻ mặt buồn rười rượi, nhìn Hứa Thanh và kêu rên một tiếng.

“Đại nhân, đại nhân, ta đã sai ở đâu rồi ạ, hôm nay ta không chửi cũng không mắng ngươi cơ mà.”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, phất tay đưa vào bên trong Thiên Cung, sau đó ngẩng đầu nhìn đội trưởng và sư tôn thần sắc cổ quái, biểu cảm rất nghiêm túc mở miệng.

“Nó chính là bằng hữu của ta, rất từ bi.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, Thất gia ho khan một tiếng, đưa chiếc mặt nạ Từ Bi trong tay cho Hứa Thanh.

“Nếu như là bằng hữu của lão Tứ từ bi như vậy, vậy đích xác là rất thích hợp!”

Hứa Thanh tiếp nhận mặt nạ da người, suy nghĩ một chút rồi thấp giọng nói.

“Sư tôn, ta còn có mấy người bằng hữu, cũng đều từ bi, nếu như nơi đây một người chỉ có thể thu được một lần, như vậy phải chăng chúng nó cũng có thể thu được Tiên Thuật Từ Bi cùng loại cho riêng mình ở trong này?”

Đề nghị của Hứa Thanh, sau khi đội trưởng nghe thấy ánh mắt liền sáng lên.

Thất gia thì trầm ngâm, sau một lúc lâu hắn nhìn những gương mặt chung quanh, cuối cùng lắc đầu.

“Căn cứ kinh nghiệm mà vi sư đã trải qua trong nhiều năm, sau cùng tổng kết ra được, bất cứ chuyện gì, hăng quá hoá dở.”

“Nhất là Tiên Thuật này, mỗi một đạo đều ẩn chứa đại nhân quả, vả lại phương thức hình thành quỷ dị, phương pháp nguyền rủa khó lường, không nên tuỳ tiện thu quá nhiều.”

“Tuy những người bằng hữu kia của ngươi mỗi một vị đều bắt lại một cái, nhưng cuối cùng cũng đều hội tụ nhân quả ở trên người lão Tứ ngươi.”

“Nhất là những thứ kia cũng không phải là nhân tộc, sau khi thu được phải chăng có cho ngươi nhân quả càng lớn, hay là khởi động những nguyền rủa ẩn tàng khác hay không, hết thảy đều không biết.”

“Cho nên vi sư đề nghị, đợi đến khi đi địa phương đồng dạng, các ngươi có thể dẫn dắt người nhìn không vừa mắt, lấy phương pháp cùng loại nếm thử trước một chút, nếu như đối phương không chết, đằng sau cũng không có tai họa bất ngờ gì, các ngươi lại đi ra tay giành lấy, như vậy sẽ an toàn hơn.”

“Cho dù không đoạt, sau khi thử nghiệm thấy an toàn, các ngươi lấy phương pháp cùng loại cũng được, dẫu sao Tiên Thuật điện cũng sẽ không chạy mất, mà hành cung cũng không phải chỉ có một tòa này.”

Thất gia làm việc luôn luôn rất thận trọng, điểm này Hứa Thanh đã từng biết, giờ phút này nghe lời lão nói lại càng thêm nhận thức, cảm thấy mình lại học được thêm một chút.

Đội trường có chút tiếc nuối, không dám phản bác, nhưng mà đáy lòng lại có chút cảm thấy lão đầu tử tuổi tác càng lớn, lá gan càng nhỏ.

Chương 1164: Chân tướng Tiên Cấm mở ra! (3)

Giờ phút này, lấy xong Tiên Thuật, Thất gia không có lưu lại ở nơi đây, mà dẫn theo Hứa Thanh cùng đội trưởng rời khỏi Tiên Thuật điện, mà theo bọn họ rời khỏi, dưới dị chất tràn ngập, nơi đây lại lần nữa mọc ra máu thịt.

Trong chớp mắt, gương mặt máu thịt đau khổ vặn vẹo đã từng tiêu tán lại khôi phục lại, đứng sừng sững ở trong đó, mở cái miệng rộng, giống như đang phát ra tiếng kêu rên im lặng.

Nhìn qua gương mặt máu thịt, Thất gia ngẩng đầu nhìn về bầu trời đen nhánh giống như trong gương hình thành trước mặt, sau một lúc lâu chậm rãi mở miệng.

“Lúc này có lẽ cách thời điểm Hồng Nguyệt thức tỉnh không xa, đoán chừng hai người các ngươi cũng sẽ không ngoan ngoãn quay về nơi trú đóng của đại quân, cũng được, Tiên Cấm còn có rất nhiều tạo hóa kỳ dị, chính các ngươi cẩn thận một chút, đừng quá gấp hay quá tham.”

“Vi sư phải rời đi, làm một chút bố trí.”

“Chuyện này, sau khi các ngươi nói cùng ta lần trước, ta đã bí mật đã điều tra một chút, kết hợp phân tích, trong lòng đại khái đã có phán đoán và suy đoán.”

Hứa Thanh và đội trưởng nghe vậy, lập tức ngưng thần lắng nghe.

Nhất là Hứa Thanh, hắn rất muốn biết được nội tình về việc mở ra Tiên Cấm, hắn thật sự không thể giải thích vì sao lại mở Tiên Cấm ra vào thời điểm này, lại đưa Thần Linh ngủ say cho Hồng Nguyệt thôn phệ, dụng ý của việc này ở đâu.

Hồng Nguyệt là Thần Linh của Hắc Thiên tộc, bây giờ Hắc Thiên tộc đang giao chiến cùng nhân tộc, ở thời điểm này lại thực hiện hành vi tế tự cho Hồng Nguyệt, cho Hứa Thanh cảm giác trực quan như là muốn nịnh nọt Hồng Nguyệt.

Làm như vậy có ý nghĩa gì?

Nhưng do vấn đề nhận thức, hắn rất khó nhìn xuyên qua bản chất, trước mắt vẫn luôn có một lớp sương mù, che lấp hết thảy.

“Sư tôn suy đoán là?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Thất gia ngưng mắt nhìn phương hướng hạch tâm của quần thể cung điện xa xa, trong mắt mang theo thâm ý, trầm thấp mở miệng.

“Việc này, hẳn không phải là hành vi cá nhân của vị Thất hoàng tử kia. Tuy người này là hoàng tử, bên cạnh có vô số cường giả và nắm giữ đại quân, nhìn như phong quang, nhưng trên thực tế Nhân Hoàng vẫn tại vị, vả lại còn đang tráng niên, lời đồn thủ đoạn sấm sét, lòng có chí lớn, cho dù những thứ này đều là lời đồn, nhưng không có lửa thì không có khói, ít nhất nhân tộc trước mắt xa xa không tới thời điểm đoạt đích.”

Ánh mắt Thất gia càng lúc càng thâm sâu.

“Nhưng vị Thất hoàng tử này cũng là tâm tính tàn nhẫn quả quyết, mà không quản gã làm như thế nào, kết quả cuối cùng gã đã thành công đạt tin chiến thắng, hóa giải tình trạng bị Hắc Thiên tộc vây khốn của Hoàng Đô, cũng dũng động bọn đạo chích bát phương, khiến cho thế cục bên Hoàng Đô có chỗ hòa hoãn.”

“Kết quả này, đối với Nhân Hoàng mà nói, chính là có lợi đối với nhân tộc, dù là trong đó cũng có chỗ hi sinh, vả lại ẩn chứa rất nhiều manh mối, nhưng không trọng yếu, đại cục làm trọng!”

“Nhưng mà, hết thảy mọi việc đều cũng có điểm mấu chốt, như Tiên Cấm nơi đây, việc có liên quan đến Thần Linh, tuyệt đối không có khả năng Thất hoàng tử chỉ nói một câu liền có thể quyết định.”

“Cho nên, Tiên Cấm mở ra …là lệnh của Nhân Hoàng, Thất hoàng tử chỉ là đang thi hành mà thôi!”

“Sau khi có cái nhận thức này, thật ra như vậy có thể đẩy ra một chút sương mù.”

Giọng nói bình tĩnh của Thất gia vang vọng trong tai đội trưởng cùng Hứa Thanh, đội trưởng hình như có chỗ hiểu ra, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Đứng trên vị trí Nhân Hoàng bao quát toàn cục, các ngươi sẽ phát hiện việc Nhân Hoàng muốn làm nhất bây giờ, nhất định có liên quan cùng chiến tranh, vô luận là kết thúc chiến tranh, hay là thu được thắng lợi chiến tranh, tất cả mọi thứ đều xoay chung quanh chiến tranh.”

“Như vậy làm thế nào, có thể kết thúc hoặc là giành được thắng lợi chiến tranh?”

Trong mắt Thất gia lộ ra ánh sáng âm u, tựa như ẩn chứa vạn cổ.

“Đó chính là, khiến nhân tộc chúng ta có Vực Bảo chiến tranh uy hiếp bát phương!”

Giọng của Thất gia chém đinh chặt sắt.

“Nhưng chỉ là như vậy thì còn xa xa chưa đủ, phía sau Hắc Thiên tộc chính là Thần Linh Hồng Nguyệt, nếu toàn bộ Đại Tế Ti của Hắc Thiên tộc câu thông hô hoán, tế tự sinh mệnh để triển khai Thần Thuật, Hồng Nguyệt có xác suất phủ xuống hình chiếu.”

“Cho nên nghĩ biện pháp để có Vực Bảo chiến tranh rồi uy hiếp bát phương chỉ là việc thứ nhất, về phần việc thứ hai, chính là nghĩ biện pháp để cho Hồng Nguyệt không cách nào phủ xuống.”

“Như vậy, làm sao có thể để cho Hồng Nguyệt không thể phủ xuống?”

“Nhân tộc không cách nào điều khiển Hồng Nguyệt, cũng không thể giao vận mệnh bộ tộc cho một trận giao dịch bị động cùng Hồng Nguyệt, cho nên nếu không tồn tại giao dịch, như vậy phải làm gì, mới có thể khiến cho Hồng Nguyệt không đến, hoặc là trì hoãn khiến cho đến chậm?”

Thất gia nhìn Hứa Thanh cùng đội trưởng.

“Để cho Hồng Nguyệt bởi vì ngoài ý muốn không thể đến, ví dụ như ngủ say?” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Đội trưởng bên cạnh cũng đồng thời truyền ra lời nói.

“Mỗi lần ta ăn quá no, sẽ theo bản năng ngủ say hấp thu…”

Hai người nói xong, ánh mắt đồng thời trợn to, trong đầu tựa như có thiên lôi nổ vang, riêng phần mình hít vào một hơi thật sâu.

Thất gia nở nụ cười, trong mắt lộ ra sự cơ trí.

“Đây chỉ là một trong những bằng chứng, vẫn không thể xác định chính là như vậy, cho nên phải tiếp tục phân tích việc này từ góc độ khác.”

“Nói thí dụ như trong lúc Nhân Hoàng đang suy tư đáp án, trong lúc chiến cuộc vừa mới có chỗ hòa hoãn, lại mở ra Tiên Cấm, còn chủ động trợ giúp Hồng Nguyệt ký sinh trên người Trương Ti Vận thức tỉnh.”

“Đối với việc này, trước kia các ngươi chỉ thấy toàn là sương mù, ngón tay Thần Linh bởi vì nguyên nhân bản thân cùng nhận thức, cho nên nhận định là bản thể sắp bị cắn nuốt, thật ra những lời đó của nó, đã nói ra đáp án rồi.”

“Hứa Thanh, dẫu sao ngươi vẫn còn nhỏ, dù tâm tư kín đáo nhưng vẫn có chỗ sơ sẩy.”

Thất gia nhìn về phía Hứa Thanh, lời nói thành khẩn.

Hứa Thanh nghe đến đó, trong đầu dâng lên rất nhiều suy nghĩ, cẩn thận nhớ lại lời nói của ngón tay Thần Linh lúc trước, bỗng nhiên mở miệng.

“Sư tôn, ý của ngài là, tại sao ngón tay Thần Linh lại gần như chắc chắn rằng Hồng Nguyệt sẽ cắn nuốt bản thể của nó?”

Chương 1165: Chân tướng Tiên Cấm mở ra! (4)

Trong mắt Thất gia lộ ra tia vui mừng, nhẹ gật đầu.

“Không sai, nó đưa ra đáp án chắc chắn như thế, vậy câu trả lời chỉ có một, đó chính là nó tin tưởng vững chắc chỉ cần Hồng Nguyệt thấy bản thể của nó, thì nhất định sẽ thôn phệ, đây là nhận thức của nó, như vậy cái nhận thức này cũng đã làm lộ ra bản chất của nó, là giữa Thần Linh gặp nhau, nhất định là kẻ mạnh thôn phệ kẻ yếu.”

“Kết hợp với Thần Linh ngủ say nghỉ lại trong Tiên Cấm không hề ra ngoài, độ chuẩn xác của đáp án này cũng cao tới trên tám phần.”

“Giống như lúc trước ta cũng đã từng nói qua với các ngươi, sau khi ta nghiên cứu phát hiện, thật ra Thần Linh không có gì, chẳng qua chỉ là tồn tại cao giai hơn so với chúng ta mà thôi.”

“Phàm nhân ăn quá no sẽ buồn ngủ, lười biếng không muốn để ý tới cái gì. Tu sĩ lại càng như vậy, ví dụ như lão Đại ăn quá no, liền theo bản năng ngủ say, vi sư ăn quá no cũng vậy, ngươi cũng vậy, cho dù không phải là đều ngủ say, nhưng cũng phải bế quan hấp thu.”

“Về phần thời gian bế quan hoặc là ngủ say dài hay ngắn, là do thức ăn quyết định.”

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng cực lớn, đội trưởng không ngừng liếm môi, hiển nhiên từ hai cái bằng chứng này, phương hướng cuối cùng cũng chỉ về một đáp án cuối cùng.

“Như vậy hiện giờ, đáp án, phải chăng đã rõ ràng?” Thất gia nói khẽ.

“Nhân Hoàng chủ động trợ giúp Hồng Nguyệt thức tỉnh, đưa vào Tiên Cấm, là muốn để cho Hồng Nguyệt cắn nuốt Thần Linh trong Tiên Cấm, sau đó tiến vào giai đoạn hấp thu tiêu hóa!”

“Như vậy thời điểm này, Hắc Thiên tộc xảy ra vấn đề gì, Hồng Nguyệt cũng sẽ không thể để ý tới, bởi vì đối với Thần Linh mà nói, bọn chúng vốn chỉ là tôi tớ mà thôi, Thần Linh không thể nào vì tôi tớ mà không ăn, không ngủ!"

"Mà Hồng Nguyệt hấp thu tiêu hóa cần mất thời gian nhất định, lúc này Hắc Thiên tộc chẳng khác gì là không có Thần Linh che chở!"

"Nhân Hoàng, chính là đang đợi loại cơ hội này!"

Hứa Thanh sắp xếp lại mạch suy nghĩ, nhanh chóng mở miệng, một cỗ cảm giác sáng tỏ thông suốt bay lên bên trong tâm thần của hắn, giờ khắc này trong đầu hắn tựa như thiên địa nắng ráo sáng sủa, mây mù tiêu tán, nhận thức vô cùng rõ ràng.

Thậm chí dưới ý niệm trong đầu thông suốt hiểu rõ, tòa Thiên Cung thứ mười hai đang thực hóa trong cơ thể hắn chỉ trong chốc lát liền tăng tốc độ lên, càng dần càng tiếp cận viên mãn.

Đây chính là ý niệm thông thấu, niệm thông thì pháp thông!

Theo Thất gia dần dần dẫn dắt, nhãn quan của Hứa Thanh giống như được khai thiên tích địa mở ra, tâm thần cũng được mở rộng vô hạn, nhận thức và phương thức suy nghĩ không còn là cực hạn trước mắt, mà tăng lên càng nhiều vị giai, nhìn xuống toàn cục.

Thất gia vốn có thể không nói, cũng có thể trực tiếp nói ra đáp án, nhưng làm như vậy, sẽ khiến cho nhận thức của Hứa Thanh tăng lên có hạn.

Mà dưới sự dẫn dắt của lão, Hứa Thanh tự mình chậm rãi phân tích ra hết thảy, loại đột phá trên nhận thức này, không thể nghi ngờ giống như tạo hóa vậy!

Truyền đạo thụ nghiệp, lúc nào cũng có thể, vả lại phương thức rất đa dạng, linh động chứ không hề chỉ có một khuôn sáo, mà Thất gia đúng là đang dẫn dắt rất tốt.

Đích thị là phong cách, đẳng cấp của đại sư phụ có tầm nhìn và rất cơ trí, sư tôn lão luyện!

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ sùng kính, nhìn qua Thất gia và cúi đầu thật sâu.

Thất gia mỉm cười, mắt thấy Hứa Thanh thật lòng khâm phục như vậy, trong lòng dào dạt ngạo nghễ, càng có cảm giác khoan khoái dễ chịu.

“Như vậy, Vực Bảo chiến tranh thì sao? Sư tôn ngài thấy thế nào? Mưu đoạt?” Đội trưởng cũng chấn động thật lớn, sùng kính nhìn qua sư tôn.

Nụ cười của Thất gia trì trệ, vấn đề đội trưởng hỏi, cũng là đáp án lão không nghĩ ra, nhất là khi thấy Hứa Thanh đang dùng ánh mắt ham học hỏi nhìn mình, Thất gia có chút đau đầu.

Thầm nghĩ hình tượng đại sư tôn cơ trí không gì không thông vừa mới dựng nên, cho không thể nào nói rằng mình cũng không biết…

“Tại sao tên lão Đại này lại không có nhãn lực như vậy!” Thất gia không vui, nhưng mặt ngoài không lộ chút nào, nhàn nhạt mở miệng.

“Việc này vi sư đã sớm đoán được rồi.”

“Nhưng sự tình gì, dù sao cũng không thể cứ trực tiếp nói thẳng ra ràng ra cho các ngươi biết, việc này coi như là một bài tập cho các ngươi đi, đợi các ngươi quay lại cân nhắc thật tốt, ta nhìn đám hai người các ngươi, ai có ngộ tính hơn thì vi sư sẽ có ban thưởng.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, đáy lòng càng thêm kính nể đối với vị sư tôn của mình.

Đội trưởng thì có chút hồ nghi, nhìn lướt qua sư tôn.

Mắt thấy Trần Nhị Ngưu còn muốn mở miệng, Thất gia thầm hừ một tiếng, trong lòng ghi nhận điểm trừ cho y, sau đó xuất ra một cái mặt nạ da người đặc biệt hơi mờ, đưa cho Hứa Thanh.

“Vật này, là Tiên Thuật mà năm đó vi sư thu được ở một cái Tiên Thuật điện trong nơi khác, hiệu dụng chỉ có một, đó chính là ẩn nấp, ẩn nấp cực hạn.”

“Lão Tứ, một khắc Hồng Nguyệt thức tỉnh, ngươi lập tức đeo chiếc mặt nạ da người này lên, đây là tầng ẩn nấp thứ nhất, nhưng cũng không ổn thỏa, ngươi nhớ kỹ phải lập tức tìm nơi nhiều máu thịt trong nơi đây, đào hố vùi mình vào trong, cho thân hình của ngươi ẩn nấp dưới khí tức Thần Linh đang ngủ say, đây là tầng ẩn nấp thứ hai, mà chính ngươi cũng có một chút phương pháp, đây là tầng ẩn nấp thứ ba, còn có Thần Thuật ẩn nấp vi sư sẽ gia trì cho ngươi, đây là tầng ẩn nấp thứ tư!"

"Kể từ đó, chỉ cần Hồng Nguyệt không toàn lực chuyên môn tìm ngươi, thì trong thời gian ngắn có thể ngươi không đáng ngại, mà Hồng Nguyệt thức tỉnh nhất định sẽ bị Thần Linh ngủ say thu hút, cho nên ngươi cẩn thận một chút, có thể bảo đảm an toàn."

"Nhưng phải nhớ một điều, sau khi đeo mặt nạ lên, không thể di động, tu vi của ngươi chưa đủ, động đậy sẽ khiến tác dụng ẩn nấp xuất hiện chỗ sơ hở."

Nghe lời sư tôn nói, trong lòng Hứa Thanh dâng lên cảm giác ấm áp, cúi đầu và lại cúi đầu.

"Sư tôn, chính ngài cũng bảo trọng."

Thất gia nở nụ cười, trong mắt lộ ra vui mừng, lão rất là tán thưởng đối với người đệ tử trọng tình này.

Vì vậy giơ tay phải lên, vỗ vỗ vào bờ vai Hứa Thanh, gia trì tầng ẩn nấp cho hắn, sau đó quay người rời đi.

Đội trưởng vội vã mở miệng.

"Sư tôn, ta đâu, của ta đâu!"

Thất gia với vẻ ghét bỏ nhìn thoáng qua.

"Chút điểm khí tức của ngươi, so sánh cùng Thần Linh ngủ say, ai thèm để ý."

Tuy nói như thế, nhưng Thất gia vẫn phất tay, đánh ra một kích Thần Thuật ẩn nấp để gia trì, sau đó nhoáng một cái, tan biến khỏi nơi đây.

Mắt thấy sư tôn rời đi, đội trưởng thở phào một hơi, tiếp theo tinh thần vô cùng phấn chấn, ánh mắt sáng lên nhìn Hứa Thanh.

"Tiểu Thanh, trên đường đến đây ta đã thấy được một mốn đồ tốt, lúc ấy lão đầu tử đi quá nhanh nên ta không mở miệng, đi đi đi, chúng ta qua đó nhìn xem là thứ gì."

Chương 1166: Bàn tay có thể tạo vạn vật (1)

Nhìn bộ dạng hai mắt tỏa sáng của đội trưởng, Hứa Thanh vừa muốn gật đầu, nhưng lúc này bên cạnh hai người bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

“Thứ đồ chơi gì tốt? Còn nữa, từ lúc nào ta trở thành lão đầu tử rồi hả?”

Hứa Thanh hít vào một hơi, thần sắc đội trưởng cũng biến đổi, hai người theo bản năng nhìn đến nơi truyền ra giọng nói quen thuộc.

Hư vô chỗ đó vặn vẹo, thân ảnh sư tôn hiển lộ ra ngoài.

“Đây là bài học thứ hai cho các ngươi, có chút thời điểm, mắt không thấy thì không nhất định là thật, về sau làm gì cũng phải rời khỏi một phạm vi nhất định, mới lại thương lượng chuyện của mình.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh cúi đầu không nói chuyện, đội trưởng vẻ mặt buồn rười rượi, y cũng không ngờ rằng sư tôn rõ ràng đã rời đi, thế mà lại còn ẩn tàng ở một bên.

“Được rồi, ta nhớ tới tu vi của lão Tứ sắp đột phá, vì vậy mới quay lại dặn dò một chút.”

“Lão Tứ, đối với ngươi mà nói, Kim Đan đột phá Nguyên Anh cũng không phải việc gì khó, nhưng trong quá trình tu hành cảnh giới Thiên Mệnh Nguyên Anh, phải dẫn năm lần kiếp nạn thiên mệnh phủ xuống, mỗi một lần vượt qua, đều sẽ trở nên cường hãn hơn rất nhiều.”

Hứa Thanh gật đầu, lúc trước hắn cũng đã có chỗ hiểu biết về điểm này.

“Nhưng mà bên trong cảnh giới Nguyên Anh, chiến lực tăng lên chỉ là thứ yếu, trọng điểm là dựa vào thiên kiếp để tính toán có bao nhiêu thiên mệnh, việc này có liên quan đến Linh Tàng tương lai.”

“Mà căn cứ kinh nghiệm của vi sư, mỗi một lần thiên kiếp, nếu như nhiều Nguyên Anh cùng nhau triển khai, mặc dù sẽ khiến cho uy lực của thiên kiếp trở nên vô cùng lớn, nhưng một khi thành công, cũng sẽ thu được rất nhiều thiên mệnh.”

“Cho nên trong địa phương Tiên Cấm này, nếu như ngươi có tạo hóa, chớ có nóng lòng khai dẫn thiên kiếp, cụ thể khi nào quay về ta sẽ dặn dò một phen với ngươi.” Thất gia nói xong, trừng mắt liếc đội trưởng, sau đó quay người tan biến.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, những nội dung này, trước kia hắn không hề biết.

Giờ phút này trong lúc Hứa Thanh đang trầm tư, đội trưởng trừng mắt nhìn quanh, lôi kéo Hứa Thanh nhanh chóng rời khỏi, cho đến khi đi thật xa mới nhẹ nhàng thở ra.

“Sư tôn đối xử với chúng ta thật tốt, tiểu Thanh à, tiết học này, ta nghĩ rằng ta lại hiểu ra thêm càng nhiều điều hơn nữa.”

“Ta cũng có cảm giác này.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, sâu sắc đồng ý.

“Sự quan tâm của sư tôn, chúng ta đời này cũng không cách nào báo đáp hết.”

“Cho nên chúng ta phải càng cố gắng, tranh thủ về sau có thể bảo vệ sư tôn!” Hứa Thanh ngưng trọng nói.

“Đúng đấy, tiểu sư đệ, chúng ta sẽ coi đây là mục tiêu!” Trên mặt đội trưởng có ánh sáng, vừa đi cùng Hứa Thanh, vừa mở miệng.

Cho đến khi đi qua mấy canh giờ, bọn họ nhìn nhau một cái.

“Có lẽ không còn ở gần nữa đúng không?”

“Không sai biệt lắm.” Hứa Thanh quan sát khắp nơi.

“Lão đầu tử quả là xuất quỷ nhập thần!” Đội trưởng cười khổ, sau đó thấp giọng mở miệng.

“Đi đi đi, chúng ta đi tới cái chỗ ta nói lúc trước kia đi, chỗ đó nhất định có thứ tốt!”

Nói xong hai người nhanh chóng rời đi.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Thời gian từ lúc Tiên Cấm mở ra đã trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, nhóm hơn mười vạn tu sĩ nhân tộc đầu tiên phủ xuống đã sáng lập ra một cái khu vực an toàn trong vòng ngàn dặm.

So sánh cùng toàn bộ Tiên Cấm mà nói, cái phạm vi này thật giống như muối bỏ biển, không chút thu hút, dù là trong khu đông, cũng chưa chiếm được một phần một trăm.

Thật sự là Tiên Cấm trong ba mươi sáu Hành Cung của Huyền U Cổ Hoàng đời trước, quá lớn.

Nhưng điều này cũng có thể lý giải, bởi vì trên thực tế thì mỗi tòa Hành Cung của Huyền U Cổ Hoàng đều là một cái tiểu thế giới.

Mà nơi đây lại bởi vì Thần Linh ngủ say, cho nên từ xưa đến nay vẫn còn nguyên vẹn, không bị khai phá qua, bên trong đó tồn tại vô số kỳ trân dị bảo, cùng với đông đảo điển tịch cổ xưa, thậm chí cũng có khả năng tồn tại bộ phận nội tình của nhân tộc trước kia.

Dù bị dị chất xâm nhập, nhưng cũng không phải là không có vật nào có thể dùng, nhất là đại lục Vọng Cổ bây giờ cũng đã nghiên cứu tương đối sâu đối với dị chất, cũng đã có một chút phương pháp xua tán dị chất, ví dụ như các loại thuật khu trừ dị chất trong pháp bảo Cấm Ky, chỗ này cũng giống như vậy.

Cho nên, Hoàng Đô tự nhiên cực kỳ coi trọng đối với khu vực Tiên Cấm này, cũng biết không phải trong thời gian ngắn liền có thể hoàn toàn hoàn thành sáng lập.

Dựa theo kế hoạch, Tiên Cấm cần phải đào móc liên tục trong mấy tháng, cho đến cuối cùng xâm chiếm hết bốn phía, từng bước tiến tới Hoàng điện ở khu trung tâm.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là nơi đây không có Thần Linh.

Giờ phút này, đội trưởng và Hứa Thanh đang đứng ở trăm dặm bên ngoài khu vực an toàn, trên đỉnh một tòa cung điện cao lớn, cả hai đang nghỉ ngơi.

Thời gian ba ngày này, bọn họ đã tìm kiếm không ít nơi bên ngoài, cũng có một chút thu hoạch, đồng thời cũng thấy rất nhiều cung điện đang ở dần dần tiêu tán, hình như lý do là bởi vì hoàn cảnh phong bế nơi đây bị phá vỡ.

Về phần nguy hiểm tương tự cũng gặp phải không ít.

Ví dụ như nơi đội trưởng nói có thứ gì đó rất hay lúc trước, trên thực tế thì đó là một pho tượng khổng lồ đang bị dị chất xâm nhập tiêu tán, chỉ còn thừa lại phần đầu.

Pho tượng kia, sau khi hai người tiếp cận, thế mà lại sống lại.

Vô cùng hung hiểm, cửu tử nhất sinh.

Cũng may mà ẩn nấp Thất gia cho có hiệu quả không tầm thường, hai người mới hãi hùng khiếp vía tránh thoát khỏi.

Sau khi trải qua chuyện này, đội trưởng liên tục thở dài, cái loại cảm giác trông thấy thịt mỡ nhưng bản thân lại không cách nào cầm được này, khiến cho đôi mắt đội trưởng càng ngày càng đỏ hơn.

Mà một đường sau đó, bọn họ cũng đã nhiều lần gián tiếp, có tiến vào có lui ra, cho đến cuối cùng cũng nhìn thấy một số tòa cung điện đặc thù, nhưng lại không cách nào tiến vào.

Vì vậy sau nhiều lần thử nghiệm thất bại, giờ phút này hai người đang ở ngoài mười dặm của một tòa cung điện, đứng trên nóc nhà tương đối an toàn này nghỉ ngơi.

Chương 1167: Bàn tay có thể tạo vạn vật (2)

Đội trưởng vẫn còn nghiến răng, trong đầu chuyển động đủ loại suy nghĩ.

“Tiểu Thanh, nơi đây quá lớn, mà tình báo của chúng ta quá ít, nhưng ta nghĩ rằng bên trong tòa cung điện kia nhất định có bảo bối, nếu không bốn phía không thể nào tồn tại tận bốn pho tượng bị máu thịt ký sinh thủ hộ được.”

Lúc đội trưởng truyền ra lời này, Hứa Thanh đang nhìn về phía khu vực đại quân nhân tộc sáng lập ra ở phương xa.

Trong mảnh phạm vi kia, dị chất đã bị xua đuổi ra xa, do một cái trận pháp tạo thành cái chụp ngăn cách, thả mắt nhìn đi, trong mảnh thiên địa u ám này, nơi đó là chỗ duy nhất phát ra tia sáng rực rỡ lập lòe.

Mặc dù bốn phía biên giới có dị chất bao phủ, thời khắc xâm nhập, cái chụp kia khó có thể kiên trì quá lâu, nhưng trong thời gian ngắn vẫn là có thể.

Xuyên thấu qua màn hào quang, có thể nhìn thấy bên trong xây dựng không ít kiến trúc, bộ dạng có chút kỳ dị, thành hình tam giác, toàn thân đều chế tạo từ linh thạch, giống như từng tòa tháp cao san sát, tản ra từng trận chấn động kinh người, đồng thời tồn tại kết nối vô hình lẫn nhau.

Tựa như một cái trận pháp thật lớn.

Có thể thấy từng nhánh tiểu đội thi thoảng ra vào, những đội ngũ kia đều giống như Hứa Thanh cùng đội trưởng, tiếp nhận nhiệm vụ ra ngoài dò xét.

Trừ bên ngoài những cái này ra, trong phạm vi ngàn dặm, vật phẩm bên trong cung điện đều đã bị mang đi, ngoại hình cũng bị cải tạo, hóa thành một bộ phận của trận pháp.

Mà đối lập với những thứ này, thứ kinh người nhất, chính là chín khối tinh thạch màu trắng giống như tòa núi, lớn tới vạn trượng đang lơ lửng ở trên bầu trời.

Chín khối tinh thạch này là vị Huyết Yểm đại soái kia mang đến, lúc đầu vốn không có lớn như vậy, mà là trong thời gian ba ngày này, càng ngày càng trở nên kinh người.

Nó trôi lơ lửng ở trong không trung, giống như chín cái hắc động, đang hấp thu dị chất.

Chuẩn xác mà nói, cũng không phải hấp thu, mà là loại bỏ.

Dị chất bị hút đến và dung nhập vào trong đó, sau đó lại tiêu tán ra ngoài.

Quá trình này vòng đi vòng lại, bên trong tinh thạch màu trắng, mơ hồ có một chút sợi tơ màu vàng được tạo ra.

“Đang hấp thu Thần Nguyên trôi nổi bên trong dị chất?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Hắn không biết phương thức sử dụng cuối cùng của chín khối tinh thạch lớn như tòa núi này, nhưng dựa theo nhận thức sư tôn mở rộng cho hắn để phán đoán, có lẽ vật đó cũng để chuẩn bị cho chiến tranh ở tiền tuyến.

“Đừng nhìn mấy cái tinh thạch kia nữa, nó không liên quan gì tới chúng ta, tiểu Thanh, ta có một chủ ý!” Đội trưởng chợt ngồi dậy, lôi kéo Hứa Thanh và thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt quan sát thiên địa đằng xa, quay đầu về phía Hướng đội trưởng.

“Ngươi vẫn nghĩ đến cái đại điện kia?”

“Đương nhiên, trong mấy ngày nay, những tòa cung điện mà chúng ta nhìn qua đều là đồ bỏ đi không có pho tượng thủ hộ, một pho tượng còn đỡ, nhưng nơi có tới bốn pho tượng thủ hộ, chỉ có mỗi một tòa cung điện kia nha!”

“Tuy rằng so sánh cùng với Thần Linh ngủ say thì không coi vào đâu, nhưng nếu như chúng ta đã đến, kiểu gì cũng phải chuẩn bị cho mình một chút thứ tốt chứ đúng không.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra cái cung điện đặc thù mà đội trưởng nghĩ đến, bốn góc quanh nó, mỗi một góc đều có một pho tượng bị máu thịt ký sinh, chúng nó đều còn sống, vả lại mới chỉ tiêu tán non nửa, thân thể to lớn vẫn còn tồn tại như cũ.

Bên trên tràn ra chấn động rất là kinh người.

Về phần cung điện được chúng nó thủ hộ, tạo hình cũng không giống những cung điện bình thường, mà là hình vuông.

Hứa Thanh nhớ kỹ trên nóc nhà còn tồn tại vô số lỗ thông gió nhỏ cỡ ngón tay.

Những cái lỗ nhỏ kia rất kỳ dị, không bị máu thịt bao bọc, rõ ràng đã được tránh đi.

Về phần trong cái đại điện vuông vức này có cái gì, Hứa Thanh không biết, Ảnh Tử cũng không cách nào tới gần chỗ đó, Hứa Thanh đã thử qua, cái đại điện kia ngăn cản hết thảy dò xét.

“Thật ra đợi Hồng Nguyệt thức tỉnh, sau khi Thần Linh ngủ say nơi đây bị cắn nuốt, có thể dễ dàng đi vào bên trong hơn nhiều, nhất định phải đi vào ngay hiện giờ sao?” Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

“Lúc đó sẽ có thêm càng nhiều người tìm kiếm hơn nữa, cho dù chúng ta cầm được cũng không giữ được, vả lại những cung điện lớn nơi đây cũng đã bắt đầu mục nát tiêu tán, sợ là không đợi được nữa rồi, mặt khác, tiểu Thanh à, dựa vào trực giác của ta, bảo bối chỗ đó nhất định cực kỳ khủng khiếp!”

Đội trưởng liếm môi.

“Tiểu Thanh, kế hoạch của ta rất đơn giản, đợi lát nữa chúng ta lại đi tới đó một chuyến, phương pháp tương tự như lần trước, ngươi tới đó hấp thu dị chất bốn phía một chút, thu hút sự chú ý của những pho tượng, đợi bốn pho tượng rời đi thì ta lập tức đi vào cầm đồ vật ra!”

“Lần trước không phải là ngươi không thể mở được cửa sao?”

Hứa Thanh hỏi một câu, trên thực tế lúc trước bọn họ đã từng dùng qua phương pháp này, Hứa Thanh phải chịu mạo hiểm cực lớn, nhưng mà đội trưởng lại không đủ lực lượng, không mở cửa ra được.

“Lần này khác, ta có biện pháp, cùng lắm thì liều một lần!”

Đôi mắt đội trưởng đỏ thẫm, nghiến răng mở miệng.

Hứa Thanh trầm ngâm, mắt thấy đội trưởng vô cùng cố chấp, vì vậy nhẹ gật đầu.

“Nhiều nhất ba mươi hơi thở.”

“Không có vấn đề!” Đội trưởng phấn khởi, lôi kéo Hứa Thanh nhanh chóng đi qua đó, Hứa Thanh hít sâu một hơi, dứt khoát không nghỉ ngơi nữa, hắn cũng rất tò mò đối với thứ tồn tại bên trong tòa cung điện đặc thù đó.

Cứ như vậy, hai người nhanh chóng rời khỏi nóc nhà, bay nhanh về xa xa.

Một đường triển khai toàn bộ ẩn nấp, sau một nén nhang, một tòa cung điện hình vuông màu đen xuất hiện ở trong mắt của bọn hắn.

Nhìn qua bốn pho tượng máu thịt sừng sững ở bốn góc cung điện, cảm thụ được chấn động kinh khủng truyền đến từ bên trên, hô hấp của Hứa Thanh và đội trưởng cũng nhỏ hơn rất nhiều, hai người nhìn nhau một cái, sau đó chia nhau hành động.

Chương 1168: Bàn tay có thể tạo vạn vật (3)

Hứa Thanh cấp tốc lao ra, tản ra một bộ phận lực lượng áp chế hấp thu trong cơ thể, dị chất bốn phía liền lập tức bay thẳng đến phía hắn, theo lỗ chân lông toàn thân tràn vào trong cơ thể.

Cái loại cảm giác thư thái cực hạn này rất khiến người ta vô cùng si mê và đắm chìm, giống như linh hồn cũng muốn tung bay, cảm giác không ngừng cường đại đến từ thân thể càng làm cho người ta theo bản năng không muốn bài xích.

Người tâm chí không kiên định rất dễ dàng trong nháy mắt trầm mê trong đó, bỏ qua hết thảy mọi thứ.

Hứa Thanh cũng phải dùng nghị lực rất lớn, mới có thể duy trì tỉnh táo.

Giờ phút này theo Hứa Thanh hấp thu, tơ vàng trong cơ thể hắn cũng đang rung động lắc lư, tràn ra khát vọng mãnh liệt, không ngừng truyền ra cảm giác dễ chịu, thậm chí Hứa Thanh cảm thấy thân thể của mình tựa hồ cũng trở nên lớn hơn một chút.

Cùng lúc đó, những pho tượng ngoài cung điện màu đen bốn phương kia cũng nhao nhao ngẩng đầu, máu thịt bao phủ trên mặt, ngũ quan đều vặn vẹo, trong mắt hiện lên hồng mang.

Trong nháy mắt tiếp theo, chúng nó đồng thời di chuyển.

Hứa Thanh tâm thần run lên, lấy ra mặt nạ sư tôn đưa cho, cầm ở trong tay, vừa nhanh chóng hấp thu vừa lặng lẽ tính toán thời gian, cũng chính là hơn 10 hơi thở, một cỗ cảm giác đại họa lâm đầu lập tức từ trên trời giáng xuống.

Vào thời khắc này, một cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt bộc phát, Hứa Thanh không chút do dự, lập tức đeo mặt nạ sư tôn đưa cho lên mặt, chui vào trong lòng đất tràn ngập máu thịt, không nhúc nhích.

Chiếc mặt nạ kia xiết chặt, hết thảy dấu vết về Hứa Thanh đều bị che đậy.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng nổ vang vọng, bốn đạo chấn động kinh khủng từ chỗ cũ của hắn khuếch tán ra, giống như theo bản năng tìm kiếm thứ gì đó.

Nhưng mà sau khi Hứa Thanh đeo chiếc mặt nạ kia lên, chỉ cần hắn bất động là có thể duy trì trạng thái ẩn nấp cường độ cao, cho nên trong nhận thức bản năng còn lại của bốn pho tượng, Hứa Thanh không tồn tại.

Trên thực tế lúc trước hắn và đội trưởng cũng đã thử qua, phát hiện nếu đeo mặt nạ di chuyển, cách cự ly xa còn tốt, nếu như trong khoảng cách gần, bốn pho tượng kia vẫn có thể mơ hồ cảm ứng ra được.

Điểm này, không giống những pho tượng bọn họ gặp trong mấy cung điện lúc trước, điều này cũng càng nói rõ sự đặc thù của tòa cung điện hình vuông màu đen này.

“Hy vọng đội trưởng có thể thành công.”

Vào lúc Hứa Thanh thì thào trong lòng, đội trưởng bên đó cũng đang điên cuồng bay nhanh, thừa dịp bốn pho tượng bị thu hút đi, tốc độ của y cực kỳ kinh người, bay thẳng đến đại điện màu đen.

Lần này đội trưởng không có thử đi mở cửa nữa, sau khi tới gần thì y trực tiếp bay thẳng đến vô số lỗ nhỏ tràn ngập trên đỉnh đại điện, sau khi đến không chút do dự, trong mắt mang theo điên cuồng, thân thể chợt nhoáng một cái.

Thân thể của y thế mà lại vô cùng quỷ dị, trực tiếp phân giải, hóa thành mấy nghìn miếng thịt lớn cỡ ngón tay, theo những cái lỗ thông gió nhỏ kia, chui vào.

Những lỗ thông gió nhỏ này hiển nhiên không thể nào đơn giản như vậy, ở trên ẩn chứa lực lượng cấm chế kinh khủng, dưới cấm chế lập tức bộc phát, rất nhiều miếng thịt trực tiếp tan vỡ.

Những miếng thịt còn lại, theo phần thịt phía trước nhúc nhích, huyễn hóa ra gương mặt của đội trưởng, tựa như những con nhuyễn trùng mặt người, không ngừng há miệng cắn xé, ý đồ phá tan cấm chế.

Nhưng cấm chế nơi đây quá mạnh mẽ, rất nhanh những miếng thịt của đội trưởng liền hỏng mất hơn chín thành, cho đến khi chỉ còn lại chưa tới ba mươi con, trong miệng mỗi con nhuyễn trùng đều phun ra một khối lệnh bài không trọn vẹn, tràn ngập khí tức cổ xưa.

Chính là Đạo Cổ Phong Chính Lệnh.

Bên trên tràn ra một đạo ánh sáng mờ nhạt, khiến cho kết cấu thân thể của hơn ba mươi con nhuyễn trùng mặt người này cải biến, trở nên sáng bóng như thủy tinh, rực rỡ lập lòe hơn nữa, mặc dù vẫn bị chết mất hơn phân nửa, nhưng cuối cùng vẫn có bốn con thành công chui vào.

Sau khi hạ xuống từ lỗ nhỏ trên đỉnh đại điện, chúng nó nhìn kỹ hết thảy mọi thứ.

Toàn bộ đại điện, chỉ có một vật được đặt ở chính giữa, bốn phía là một mảnh trống trải.

Vật này, là một bàn tay bị chém đứt lìa khỏi cánh tay.

Lớn tới 100 trượng.

Mà vị trí bị chém đứt, chỗ đó giống như có máu thịt mọc thêm vậy, chồng chất ra một cái bướu thịt thật lớn, bốn phía tràn ngập vô số xúc tu chập chờn.

Về phần năm ngón tay, giờ phút này đang ở vào trạng thái mở rộng, có thể thấy bên trong lòng bàn tay có một cái miệng dữ tợn thật lớn, ẩn hiện vô số gai sắc xen kẽ.

“Đây là thứ đồ chơi gì!”

Trong đại điện, trong miệng bốn con nhuyễn trùng thủy tinh truyền ra tiếng kinh hô của đội trưởng, sau đó bốn con nhuyễn trùng thủy tinh này nhanh chóng dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một tiểu nhân thủy tinh.

Chính là thân hình đội trưởng.

Nhưng gương mặt lại không phải đội trưởng, mà nhiều hơn một phần dữ tợn cùng vẻ tham lam lộ ra bên ngoài.

Y không chút do dự, chợt mở cái miệng rộng, triển khai Tiên Thuật Thiên Cẩu.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cái đầu chó thật lớn huyễn hóa ra ở trong đại điện này, mang theo vô tận tham lam, chợt nuốt một cái về phía bàn tay đứt, trực tiếp liền nuốt bàn tay đứt vào trong miệng.

Sau đó tiểu nhân thủy tinh lần nữa chia lìa, hóa thành bốn con nhuyễn trùng rồi lao thẳng đến lỗ nhỏ phía trên, điên cuồng chui ra phía ngoài, nhưng giờ phút này thời gian đã qua ba mươi hơi thở.

Bốn pho tượng tìm kiếm Hứa Thanh không có kết quả đã chạy trở về.

Dưới uy áp phủ xuống, cấm chế của tòa cung điện màu đen này tựa hồ cũng được gia tăng thêm một chút.

Đội trưởng càng chui vào lại càng khó khăn, cuối cùng bị kẹt ở trong cấm chế của lỗ nhỏ, ra hay vào đều không được, mà theo cấm chế bộc phát, lực lượng hủy diệt cũng dần bao phủ, y lập tức cảm thấy gấp gáp.

Nhưng vào lúc này, xa xa đột nhiên lần nữa truyền đến chấn động dị chất bị hấp thu, bốn pho tượng kia lại chấn động mạnh một cái, nhanh chóng bay đi, trong tiếng nổ vang vọng, đội trưởng thừa cơ chợt xông lên.

Bốn con nhuyễn trùng thủy tinh rốt cuộc toàn bộ chui ra, lại hội tụ thành một tiểu nhân, nhanh chóng bỏ chạy.

Chương 1169: Bàn tay có thể tạo vạn vật (4)

Một nén nhang sau, hết thảy mọi thứ ở nơi này lại khôi phục bình thường, bốn pho tượng lại trở về vị trí cũ, lại đứng sừng sững ở phía xa, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này ở địa phương Hứa Thanh ước định trước cùng đội trưởng, Hứa Thanh vô cùng chật vật đợi ở nơi đó, há miệng phun ra máu tươi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lúc trước hắn thấy đội trưởng vẫn chưa trở về, liền biết đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy nghiến răng lần nữa thu hút những pho tượng, mặc dù kịp thời ẩn nấp, nhưng những pho tượng liên tục bị hấp dẫn tới, khiến cho bọn nó phát cuồng, oanh kích bốn phương.

Mặc dù Hứa Thanh đã né tránh, nhưng vẫn bị ảnh hưởng đến.

Giờ phút này trong lúc tim đập nhanh, Hứa Thanh chợt quay đầu lại, nhìn thấy một tiểu nhân thủy tinh đang cấp tốc lao đến, chú ý tới bên trên chính là gương mặt đội trưởng.

Không đợi Hứa Thanh hỏi, thân thể đội trưởng nhoáng một cái, lại nhanh chóng lớn lên, rất nhanh liền hóa thành một người thường, nhưng sắc mặt trắng bệch, cả người suy yếu vô cùng, trực tiếp liền nằm trên mặt đất, thở hồng hộc, nhưng trong mắt lại mang theo vẻ hưng phấn.

“Cũng may ta có Phong Chính Lệnh, nếu không thì lần này đã xong đời, nhưng mà… .Đáng giá!”

Mắt thấy đội trưởng không sao, Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Bên trong có cái gì?”

“Ta cũng không biết là cái gì, nhưng ta cảm giác là một cái đại bảo bối.” Đội trưởng thở hổn hển, thần sắc đắc ý, lấy mặt nạ da người ra, sau đó mang lên trên mặt, huyễn hóa ra Thiên Cẩu tham lam, nhổ ra phía ngoài.

Yết hầu Thiên Cẩu không ngừng nhúc nhích, rất nhiều nước bọt rơi vãi, một bàn tay đứt lớn 100 trượng bị nó trực tiếp phun ra, rơi trên mặt đất.

Không đợi Hứa Thanh cẩn thận nhìn, cái miệng lớn trong lòng bàn tay đứt chợt mở ra, trực tiếp một hơi nuốt lấy đội trưởng ở ngay gần.

Thân ảnh đội trưởng trong chốc lát liền bị nó nuốt xuống.

Hết thảy diễn ra quá nhanh, Hứa Thanh biến sắc, tay phải xuất hiện dao găm, lập tức cắt về phía bàn tay đứt.

Nhưng chiếc dao găm mọi lần đều thuận lợi cắt đứt, lần này lại không có chút hiệu quả nào, chẳng những không cách nào cắt được bàn tay này, lực phản chấn tràn ra ở bên trên còn khiến cho thân thể Hứa Thanh rung động lắc lư, cần phải rút lui.

Trong mắt Hứa Thanh âm trầm, lập tức triển khai độc đạo trong cơ thể, đang muốn xâm nhập về phía bàn tay, nhưng vào lúc này, năm ngón tay của bàn tay kia đột nhiên lập lòe phát ra những tia sáng màu sắc bất đồng, lưu chuyển lẫn nhau, trong đó còn vang vọng âm thanh ken két.

Mà ánh sáng năm màu này càng là theo ngón tay chiếu tới bàn tay, cho đến khi hội tụ đến trên viên thịt lồi kia, khiến cho chỗ đó tràn ngập ánh sáng, sau đó lại phản hồi về năm ngón tay.

Ngay sau đó, năm đạo quang mang từ bên trong năm ngón tay này tràn ra, trôi lơ lửng ở trong không trung, nhanh chóng lượn lờ với nhau, buộc vòng quanh một cái hình trái tim.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Mọi thứ vẫn không kết thúc, năm đầu quang mang này dường như đang dệt thứ gì đó, dưới Hứa Thanh trợn mắt há hốc mồm, trong thời gian ba tới năm hơi thở, một quả đào năm màu rõ ràng xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Ngay sau đó, tia sáng trên ngón tay tiêu tán, trở thành bình thường, sau đó cái miệng lớn trong lòng bàn tay mở rộng, phun ra phía ngoài, thân thể đội trưởng liền theo đó bị phun ra.

“Chí bảo! Tiểu Thanh, mau tới ăn!”

Sau khi đội trưởng bò lên, nhìn quả đào trôi lơ lửng ở trên không trung, thần sắc kích động đến cực hạn, truyền ra tiếng kinh hô, sau đó chợt phóng tới quả đào kia táp một cái.

Hứa Thanh do dự, không nhúc nhích.

Mà quả đào kia giờ phút này chấn động, ánh sáng ở trên trở nên ảm đạm, dưới đội trưởng táp một cái thì nó liền tan vỡ ra, hóa thành nước đen chảy xuống trên đất, truyền ra mùi hôi, rơi xuống đầy miệng đội trưởng.

Đội trưởng biến sắc, lập tức nôn ra một trận, trên mặt còn kèm theo vẻ không cách nào tin, càng có sự mờ mịt.

"Tại sao có thể như vậy? Chết tiệt, thứ đồ chơi này thật là gạt người, nó hỏi ta muốn cái gì, ta nói muốn một quả đào sau khi ăn có thể Uẩn Thần."

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, nhìn nước đen đầy đất một chút, lại nhìn bàn tay kia một hồi, cuối cùng chú ý đến trên người đội trưởng đang thất hồn lạc phách.

"Đội trưởng, rốt cuộc là như thế nào?"

"Tiểu Thanh, ta bị gạt!" Đội trưởng cực kỳ phẫn nộ.

"Sau khi thứ này nuốt ta, bên trong có một giọng nói, hỏi ta muốn tạo ra cái gì, nó nói cái gì mà có thể dùng sinh mệnh lực để tạo ra vạn vật, sau khi ta nói, nó liền làm ra thứ bỏ đi vừa xong."

Đội trưởng càng nói càng tức giận, trực tiếp đi lên đá một cước vào bàn tay, còn chưa hết giận, dứt khoát mở cái miệng rộng, hung hăng cắn một cái.

Vừa cắn một cái, y liền kêu thảm một tiếng, ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn nhìn thấy răng của đội trưởng rụng rơi văng tung tóe, hắn hít vào một hơi sâu.

"Cứng rắn như vậy!!"

Ánh mắt đội trưởng cũng trợn to, nhìn bàn tay đứt, bên trên chỉ có một vết dấu răng, cũng không hề rách da.

"Có thể làm cho hàm răng của ta gẫy, thứ này không đơn giản, chẳng lẽ là ta sử dụng sai cách sao, tiểu Thanh, ngươi đi thử một chút."

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đi lên nhìn kỹ, giơ tay lên đặt vào miệng lớn trong lòng bàn tay của bàn tay cụt, trong nháy mắt tiếp theo, cái miệng lớn mở rộng, một cỗ hấp lực cực lớn truyền ra, Hứa Thanh không né tránh, mặc kệ hấp lực bao phủ, bị nó nuốt xuống.

Một lát sau, năm ngón tay của cánh tay cụt lần nữa lập lòe tia sáng, ánh sáng năm màu chiếu ra và bắt đầu đan dệt, rất nhanh, một tấm gương hiện ra trong giữa không trung.

Là pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Vô luận là bộ dạng hay là khí tức, đều vô cùng chân thật.

Đội trưởng mắt thấy một màn này, trong mắt lộ ra chờ mong, mà giờ khắc này miệng lớn trong lòng bàn tay cũng mở, Hứa Thanh bị phun ra, một cái chớp mắt xuất hiện, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn tấm gương giữa không trung.

Sau khi bị nuốt vào, hắn liền xuất hiện ở trong một mảnh không gian huyết sắc, bên tai truyền đến giọng nói bình tĩnh, bảo hắn có thể dùng sinh mệnh lực, tạo ra vạn vật.

Vì vậy Hứa Thanh liền sáng tạo ra tấm gương này, đồng thời phát hiện, sinh mệnh của mình cũng không bị hút đi, dường như bàn tay đứt này đã hư hao, đã mất đi năng lực hấp thụ.

Giờ phút này nhìn tấm gương, Hứa Thanh giơ tay lên trảo một cái, tấm gương lập tức bay đến, chỉ là một cái chớp mắt khi đụng chạm, nó liền biến thành nước đen, rơi đầy trên đất.

Hứa Thanh nhíu mày, đội trưởng thở dài.

“Lừa đảo, lần này lỗ vốn rồi!”

Chương 1170: Bàn tay có thể tạo vạn vật (5)

“Đại sư huynh, ngươi nói bàn tay đứt này, có thể được đặt bên trong cái đại điện đó, có khi nào ở trong thời đại Huyền U Cổ Hoàng, nó… Thật sự có thể tạo ra vạn vật?”

Đội trưởng nghe vậy suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu.

“Hẳn là thời gian quá lâu, đã bị xâm nhập nghiêm trọng, cho nên đã bị hư, nhưng mà nếu như thực sự là như thế, cái đồ chơi này đích xác là chí bảo nha, không được, ta muốn thử lại lần nữa.”

Đội trưởng nói xong, lập tức tới gần bàn tay đứt, nhiều lần bị cắn nuốt, lần lượt thử nghiệm, chế tạo đủ loại vật phẩm, thậm chí còn chế tạo ra cả vật phàm tục, nhưng lại không có một cái nào có thể chân chính sử dụng, đều hóa thành nước đen.

Hứa Thanh cũng thử mấy lần, đều là như vậy.

Nhưng mà sau khi hai người nhiều lần thí nghiệm, đã nghĩ ra một loại phương pháp sử dụng khác của cái bàn tay đứt này, đó chính là chui vào ký sinh ở, nếu như không tạo ra vật phẩm, như vậy có thể biến nó trở thành một nơi để ẩn núp.

Trình độ bền chắc của nó vô cùng kinh người, hai người kiểm tra một phen, cuối cùng đã có phán đoán.

“Thứ này chắc hẳn đã đạt đến cấp độ Quy Hư!”

Đội trưởng lại cắn một cái, vô cùng xác định.

Hứa Thanh gật đầu, thấp giọng mở miệng.

“Chất liệu thứ này không giống như là máu thịt, càng giống như là dùng khí cụ đặc thù tạo ra, rất thích hợp để làm tấm thuẫn.” Ánh mắt đội trưởng lần nữa xuất hiện ánh sáng, đáy lòng của y cuối cùng cũng trở nên thăng bằng hơn một chút, cảm thấy lần này không thiệt thòi.

“Ha ha, dùng vật này làm tấm thuẫn cho sư huynh đệ chúng ta, lại dùng Ninh Viêm làm Lưu Tinh Chùy, hoàn mỹ!”

“Đi, tiểu sư đệ, chúng ta lấy bàn tay đỡ đòn này, đi chỗ khác nhìn xem.”

Hứa Thanh cũng biết dùng vật này làm tấm thuẫn thì rất ổn, hơn nữa hai người ẩn nấp, rất thích hợp ở trong nơi này.

Vì vậy rất nhanh liền có thể nhìn thấy một cái bàn tay đứt 100 trượng, nhanh chóng di chuyển về phía trước trên mặt đất bên trong Tiên Cấm tràn ngập sương mù này.

Năm ngón tay của bàn tay đứt đã bị Hứa Thanh và đội trưởng toàn lực uốn cong, thậm chí còn giơ lên đập xuống mặt đất nhiều lần, rốt cuộc đã bẻ thành bộ dạng như đang nắm đấm.

Kể từ đó, che đậy ở trên người, cũng khiến cho Hứa Thanh và đội trưởng cảm giác an toàn hơn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, dưới hai người liên tục tìm kiếm, ngày thứ tư đã đến.

Quân đoàn nhân tộc ở nơi đây đã mở ra thông đạo rút lui, cũng không phải là cưỡng chế, hết thảy đều là tự nguyện.

Có người rời đi, có người lựa chọn lưu lại tiếp tục thăm dò, mà vào đêm ngày thứ tư, nhóm quân đoàn thứ hai của nhân tộc cũng đã phủ xuống nơi đây.

Trong nhóm người thứ hai phủ xuống, đại quân của Hoàng Đô là chủ yếu, trong đó có càng nhiều người mặt hắc bào, sau khi bọn họ đến liền nhanh chóng tản ra, xâm nhập vào những khu vực không biết trong Tiên Cấm.

Hết thảy mọi thứ này, Hứa Thanh đã rời xa khu vực an toàn trong phạm vị năm trăm dặm của nhân tộc, nên không nhìn thấy được.

Nhưng bọn hắn dẫu sao cũng không phải cách quá xa, mặc dù không nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng tín hiệu tháp xây dựng bên trong khu vực an toàn vẫn có thể thông cáo một chút, trong phạm vi nhất định truyền tin đến trên Kiếm Lệnh.

Giờ phút này theo Kiếm Lệnh chấn động, Hứa Thanh và đội trưởng cũng biết về việc nhóm người thứ hai đã phủ xuống, cũng biết ba ngày sau sẽ có nhóm người thứ ba phủ xuống.

Đồng thời, trong đêm ngày hôm nay, bầu trời trong Tiên Cấm bỗng xuất hiện một chút màu đỏ nhạt quỷ dị.

Chậm rãi lan tràn.

Một cỗ cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt không ngừng dâng lên bên trong tâm thần Hứa Thanh.

Còn có cả báo động trước của Thiên Đạo mãnh liệt truyền tới bên trong thức hải.

“Đại sư huynh, chúng ta phải nhanh hơn một chút, ta có cảm giác, Hồng Nguyệt… .Sắp thức tỉnh rồi, hẳn là vào thời gian nhóm người thứ ba phủ xuống vào ba ngày sau.” Hứa Thanh ngồi xổm bên trong bàn tay đứt, ngưng trọng mở miệng.

Đội trưởng đợi ở một bên nghe vậy gật đầu, sau đó chỉ một ngón tay về phía trước, thấp giọng truyền ra lời nói.

“Tiểu sư đệ, ngươi nhìn chỗ đó xem, lúc trước ta không quá chú ý, vừa nãy mới phát hiện ra nơi đây thế mà lại còn có một địa phương như thế này.”

Hứa Thanh quay đầu lại nhìn, đó là một nhóm cung điện có tường thành máu thịt bao lại.

“Ngươi thấy bọn nó bảo trì coi như nguyên vẹn hay không, không giống những cung điện chúng ta gặp phải lúc trước, không hề bắt đầu tiêu tán mục nát, mặc dù bị máu thịt bao phủ, nhưng thoạt nhìn cung điện có chút hình thái Phượng Điểu, có khi nào đây là cung điện của vị nương nương nào đó trong hậu cung của Huyền U Cổ Hoàng, đã từng ở đó hay không.”

“Nữ tu thông thường đều thích sạch sẽ, thích tắm rửa, nếu như nơi này thật sự là cung điện trong hậu cung, ngươi nói bên trong có thể có nơi giống như là tiên trì hay không? Có thể còn có một chút quần áo giống như là U Tinh hay không? Còn có đồ trang sức gì gì đó…”

“Còn có một chút vật trang trí, thông thường chỗ cư trú của nữ tu, khẳng định có không ít những thứ đồ chơi này, ngươi xem U Tinh không phải là như vậy sao, những thứ đó cũng đều là bảo bối đó nha.”

Hô hấp đội trưởng dồn dập, ánh mắt sáng lên.

“Huống hồ nơi này là khu đông, ta ít đọc sách, không phải rất rõ ràng, nhưng ta nghĩ rằng lão muội tử ở trong Đông cung, có lẽ không đơn giản!”

Hứa Thanh nghe vậy ánh mắt cũng ngưng tụ lại, nhưng vào lúc này, bên trong tâm thần của hắn bỗng truyền đến tiếng ho khan của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử, cái kia….Căn cứ trong những sách cổ thể loại cung đấu mà tiểu nhân đọc qua ở Bạch Ngọc Sách, thông thường ở trong Đông cung, hình như phần lớn là Hoàng thái hậu cùng với Thái Tử, Công chúa … .”

Chương 1171: Tử Huyền Thượng Thanh đăng (1)

Nghe lão tổ Kim Cương Tông truyền âm, Hứa Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn tòa cung điện xa xa, như có điều suy nghĩ, sau đó lại nhìn qua đội trưởng, phát hiện vẻ hưng phấn trên mặt cùng trong mắt đội trưởng dường như sắp muốn tràn ra.

Cái này không giống sự điên cuồng khi đối mặt với bảo bối.

“Lần trước ở chỗ U Tinh đại sư huynh cũng giống như thế này, giống như có một loại cố chấp mãnh liệt với việc lấy vật phẩm của nữ tu.”

Hứa Thanh kinh ngạc, nhịn không được hỏi một câu.

Đội trưởng nghe vậy liền cười ngạo nghễ.

“Ngươi không hiểu, ta nói cho ngươi biết tiểu Thanh, cái này là kinh nghiệm của ta, bên người nữ tu có rất nhiều bảo bối, càng là nữ tu ưu tú xinh đẹp, lại càng là như thế, vô số người chen lấn tới tặng quà các nàng, mấy đời trước ta đã nhìn thấy rất nhiều màn như vậy.”

“Ngươi nhớ lại bên chỗ U Tinh một chút xem, có phải đúng là như vậy hay không, bên trong có vô số bảo bối.”

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra vô số bảo vật trong động phủ của U Tinh, sâu sắc chấp nhận lời của đội trưởng.

“Đó đều là hành vi nịnh nọt nữ tu mà tặng quà, ta thấy như vậy rất là trơ trẽn, cho nên trước kia ta đã âm thầm thề, nhất định phải giúp đỡ những nữ tu này, chia sẻ một chút áp lực từ lễ vật cho các nàng.”

“Tiểu Thanh à, chúng ta làm người quan trọng nhất là cái gì? Là lương thiện, giúp người làm vui! Cho nên hành vi của chúng ta, chính là đang làm việc thiện!”

Đội trưởng nói với thái độ vô cùng thành khẩn.

Hứa Thanh sửng sốt một chút, mặc dù cảm thấy có chút quái dị, nhưng vô luận là ngữ khí hay là vẻ mặt của đội trưởng cũng đều rất chắc chắn, hình như rất có đạo lý.

“Ngươi ấy nha, vẫn còn quá nhỏ, nghe ta chắc chắn không sai, ta là đại sư huynh của ngươi, ta còn có thể hại ngươi sao!”

Đội trưởng vỗ vỗ vai Hứa Thanh.

“Đi thôi, chúng ta ít nhất còn có thời gian ba ngày, đoán chừng lúc nhóm người thứ ba phủ xuống chính là lúc Hồng Nguyệt thức tỉnh, chúng ta tranh thủ ba ngày này kiếm một ít thứ tốt, bây giờ trước tiên đi xem trong tòa cung điện này có bảo bối gì đã.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, đồng ý với Hứa Thanh, hai người đỡ lấy bàn tay đứt, tới gần tòa cung điện hình Phượng Điểu phía trước.

Bởi vì Hồng Nguyệt có thể tùy thời thức tỉnh, cho nên Hứa Thanh cũng không tiếp tục hỏi thêm, dùng tốc độ cao nhất tiến về phía trước.

Cứ như vậy, bàn tay đứt kia cũng nhanh chóng di chuyển bên trên mặt đất máu thịt, cách tòa cung điện hình dáng Phượng Điểu phía trước càng lúc càng gần, cho đến một lát sau, bàn tay đứt đột nhiên dừng lại.

Hứa Thanh và đội trưởng đồng thời cảm nhận được một cỗ cảm giác nguy hiểm từ phía trước truyền đến.

Mà xuyên thấu qua khe hở của bàn tay đứt quan sát, có thể nhìn thấy phía trước là một mảnh tường thành máu thịt, vây quanh một vòng, tách bên trong và bên ngoài ra.

Phía trong bức tường thành máu thịt là một phạm vi không nhỏ, bên trong có tổng cộng chín tòa cung điện Phượng Điểu.

Không hề tồn tại những pho tượng hộ vệ, thậm chí ngay cả tiếng dị thú gào thét cũng đều yếu ớt hơn so với chỗ khác.

“Quá yên tĩnh.” Hứa Thanh thấp giọng mở miệng.

“Có điểm là lạ.” Đội trưởng nhẹ gật đầu.

Hai người nhìn nhau một chút, Hứa Thanh lập tức hạ lệnh cho Ảnh Tử, trong thời gian ngắn, Ảnh Tử dưới người hắn lập tức lan tràn về phía trước dò xét, đội trưởng cũng giơ tay lên trực tiếp cắn đứt một ngón tay.

Sau khi phun ra, ngón tay liền biến thành một con nhuyễn trùng thủy tinh, cấp tốc phóng đi về phía trước.

Hứa Thanh cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn với điều đó, dọc theo con đường này, hắn đã thấy đội trưởng làm như vậy rất nhiều lần.

Đây là pháp thuật dò xét riêng của hai người bọn họ, cả hai phối hợp lẫn nhau, có thể tìm được càng nhiều đầu nguồn của nguy hiểm hơn, giúp bọn họ tránh khỏi nguy hiểm.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, lúc Ảnh Tử càng lúc càng tới gần tường thành ngoài cung điện Phượng Điểu, con nhuyễn trùng từ ngón tay đội trưởng hóa ra đã từ một phương hướng khác, bò đến bên trên tường thành máu thịt.

Vừa mới phóng qua, lập tức, một mảnh ánh sáng tím lóng lánh lóe lên.

Thân thể con nhuyễn trùng thủy tinh dừng lại ở giữa không trung, tựa như có lưỡi dao sắc bén không nhìn thấy xuất hiện, trực tiếp chia nó làm mấy phần.

Nhưng sinh mệnh lực của con nhuyễn trùng này rất cường hãn, cho dù bị cắt đứt, nhưng lại nhanh chóng hóa thành thân thể riêng biệt, tiếp tục phóng đi, nhưng bố trí ở nơi đây cũng không phải chỉ có một đạo, rất nhanh từng trận lực lượng cấm chế bộc phát, chỉ trong chốc lát, nhuyễn trùng hóa thành mấy phần trực tiếp liền bị phá hủy, từng con trở thành tro bụi.

Sau đó lại bị một cỗ lực lượng loại bỏ xua tán ra bên ngoài.

Những thứ này vẫn còn không coi vào đâu, sau khi nhuyễn trùng của đội trưởng tan thành mây khói, lại có thêm một đạo lực lượng phong ấn từ bên trong bộc phát ra, trực tiếp bao phủ chỗ nhuyễn trùng vừa tiêu tán.

Hư vô chỗ đó vặn vẹo, một con mắt từ trong trạng thái trong suốt lộ ra, trong khoảnh khắc liền bị trấn áp nghiền nát.

Đội trưởng kêu lên một tiếng khó chịu, phun ra một ngụm máu tươi, nhíu mày.

“Tại sao nơi đây lại tồn tại lực lượng phong ấn kiềm chế, tiểu Thanh, tòa cung điện này không đơn giản!”

Mà giờ khắc này dò xét của Hứa Thanh cũng gặp phải trở ngại, cái bóng của hắn vừa mới lan tràn tiến vào bức tường thành máu thịt, bên phía Ảnh Tử liền truyền đến một tiếng hét thảm, thân thể của nó thế mà lại bị chém đứt.

Nhưng Ảnh Tử cũng là hung tàn, dù bị chém đứt, nhưng bộ phận ở lại bên trong tường thành máu thịt lại nhanh chóng tự bạo, hóa thành vô số phần, toàn lực khuếch tán về khắp bốn phương, muốn dò xét phạm vi lớn hơn một chút.

Nhưng hành động này hình như đã dẫn phát cấm chế cấp độ càng sâu ở nơi đây, trong nháy mắt tiếp theo, bên trong tường thành máu thịt, bát phương mơ hồ, một cỗ chấn động kinh khủng từ trong quét ngang, ầm ầm bộc phát ra chung quanh.

Càng có ánh sáng màu tím lập lòe ở, những nơi đi qua, Ảnh Tử bị chém đứt hóa thành vô số phần ở, toàn bộ truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, đồng loạt toái diệt, trực tiếp bị gạt bỏ.

Thậm chí còn khuếch tán ra phía ngoài, muốn ngược dòng truy đuổi bản nguyên.

Thả mắt nhìn đi, ánh sáng màu tím nháy mắt rực rỡ, kích xạ ra phía ngoài, càng có một luồng băng lãnh cường liệt và bộc phát ra nhanh hơn cả ánh sáng màu tím, phủ xuống và xâm nhập khắp bát phương.

Chương 1172: Tử Huyền Thượng Thanh đăng (2)

Hứa Thanh và đội trưởng biến sắc, sau khi cảm nhận được luồng băng lãnh này, mà ánh sáng tím trước mắt lại càng bao trùm hết thảy thế giới trong mắt bọn họ, trở thành một màu đen nồng đậm, khiến cho trước mắt bọn họ tối sầm.

Ngay lúc hai người đang muốn né tránh, nhưng vào lúc này, ánh sáng tím kia không biết vì sao lại dừng lại, sau đó cuốn ngược trở về, khiến cho thế giới trong mắt Hứa Thanh cùng đội trưởng tái hiện lại ánh sáng.

Ngoài tường thành máu thịt, bộ phận còn lại của Ảnh Tử tránh được một kiếp, nhanh chóng cuốn ngược lại, run rẩy trở về bên người Hứa Thanh, truyền cảm xúc ủy khuất và hoảng sợ về phía Hứa Thanh.

“Sợ… không vào… . được.”

Mà giờ phút này Hứa Thanh mang theo biểu cảm kỳ dị, gắt gao nhìn chằm chằm đại viện bị tường thành máu thịt bao phủ phía trước, đáy lòng dâng lên gợn sóng cực lớn, trong mắt mang theo một chút không thể tưởng tượng nổi.

Đội trưởng bên cạnh hô hấp ồ ồ.

“Tiểu sư đệ, có chút phiền phức, không biết năm đó người cư trú ở nơi này là ai, rất khắc ta, nhất là đạo ánh sáng tím vừa rồi kia…”

Không đợi đội trưởng nói xong, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng cắt ngang.

“Đại sư huynh, ta nghĩ rằng nơi này… Có chút quen mắt, còn nữa, vừa nãy ngươi có nghe thấy tiếng gì không?”

Đội trưởng sững sờ nhìn Hứa Thanh.

“Nhìn quen mắt? Nghe thấy cái gì?”

“Vừa nãy bên trong mảnh ánh sáng tím kia, có một tiếng thở dài.” Hứa Thanh nói khẽ.

Đội trưởng biến sắc, một phát bắt được cánh tay Hứa Thanh, ngưng trọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, trên thế giới này, từng tộc đều không thể hoàn toàn hiểu rõ, sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, xuất hiện quá nhiều vật quỷ dị và đáng sợ không rõ, Thần Linh là một bộ phận, còn có những tồn tại không thể miêu tả, ngươi đừng nhìn ta điên cuồng, trên thực tế trước kia mỗi một lần ta dẫn ngươi đi làm đại sự, ta đều đã sớm chuẩn bị tình báo và manh mối rất lâu, nhưng Tiên Cấm lần này thì không giống vậy.”

“Ta không biết gì đối với nơi này, cho nên nói như thế, nếu gặp phải loại chuyện mà chỉ có ngươi có thể nghe thấy, những người khác không nghe được, phần lớn đều đại biểu nguy hiểm cực hạn, nhất là ta lại tương đối đặc thù, đến ta cũng không nghe thấy, nơi này… Có vấn đề lớn.”

Thần sắc đội trưởng ngưng trọng.

“Chúng ta tạm thời không tiến vào nơi này nữa, chúng ta đợi ở bên ngoài, đợi Thần Linh tử vong, lại nhìn tình huống rồi quyết định có nên thăm dò hay không.”

Những lời này, cực kỳ ít thấy từ trong miệng đội trưởng nói ra.

Miếng thịt mỡ có thể làm cho đội trưởng cũng phải lựa chọn tạm thời bỏ qua, có thể từ đó nói rõ nơi đây không hề tầm thường.

Hứa Thanh gật đầu, vừa muốn rời đi cùng đội trưởng, nhưng khóe mắt đảo qua một khu vực, thân thể của hắn bỗng nhiên chấn động, trong ánh mắt của hắn, bên trong đại viện bị mảnh tường máu thịt bao phủ, ở giữa đám ánh sáng màu tím, mơ hồ xuất hiện một thân ảnh.

Đó là một nữ tử.

Nàng mặc một chiếc váy dàu màu tím, như một đóa tử la lan nở rộ bên trong ánh sáng nhạt, phong hoa tuyệt đại, đồng thời một người cô đơn đứng ở chỗ đó, lặng lẽ nhìn qua Hứa Thanh.

Ánh mắt quen thuộc khiến cho trong lòng Hứa Thanh dấy lên sóng lớn động trời.

“Tiểu sư đệ!”

Đội trưởng phát hiện Hứa Thanh ngây người, y biến sắc, dùng sức kéo Hứa Thanh một cái.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, nhìn về phía đội trưởng, lại quay đầu nhìn về phía thân ảnh quen thuộc kia, giờ phút này chỗ đó không còn có cái gì nữa, thân ảnh màu tím đã biến mất không thấy.

Thậm chí ngay cả toàn bộ khu vực tường thành máu thịt bao phủ, giờ phút này cũng cũng bắt đầu mơ hồ, trong mơ hồ hình như đang mục nát, sắp không còn tồn tại nữa.

Một màn này cũng không phải là trường hợp đặc biệt, trên thực tế không chỉ nơi đây như thế, theo Hứa Thanh và đội trưởng cùng nhau đi tới, bọn họ đã không chỉ một lần gặp qua loại việc như thế này.

Giống như sau khi phong ấn cổ xưa bị mở ra, khí tức bên ngoài tràn vào, khiến cho hoàn cảnh nơi này bị ảnh hưởng, hết thảy những vật vốn từ đầu không thể tồn tại lâu như vậy, cũng bắt đầu trở về bản nguyên, muốn hóa thành hư vô.

Thần sắc Hứa Thanh có chút mờ mịt, thấp giọng thì thào.

“Đại sư huynh, ngươi có nhìn thấy nàng không?”

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, đội trưởng càng gấp gáp, cái gì y cũng không phát hiện.

“Tiểu sư đệ, chúng ta không thăm dò nữa, chúng ta trở về, bây giờ liền trở về, ngươi không bình thường!”

“Đại sư huynh, ta không sao.”

Hứa Thanh nói khẽ.

Hắn nhìn qua kia khu vực đang mục nát dần dần mơ hồ kia, nhớ lại hết thảy mọi thứ nhận thấy nghe thấy nhìn thấy lúc trước, lại cảm giác Thiên Đạo của mình không hề xuất hiện báo động nguy cơ trước đối với nơi này, vì vậy bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, giúp ta một chuyện.”

“Ngươi muốn làm gì!” Đội trường như có cảm giác, thần sắc biến đổi.

“Chỗ đó sắp mục nát tiêu tán, đợi đến lúc Thần Linh vẫn lạc, có lẽ cũng đã hoàn toàn mục nát… Cho nên, bây giờ ta muốn tiến vào xem một cái, ngươi ở bên ngoài tiếp ứng cho ta.”

“Ta cự tuyệt!” Đội trưởng lắc đầu.

“Nếu không tiến vào bên trong xem một cái, nghi hoặc bên trong nội tâm của ta cực lớn, vả lại Thiên Đạo của ta cũng không hề phát ra báo động trước đối với trong đó, cho nên có lẽ cũng an toàn.” Hứa Thanh ngóng nhìn đội trưởng.

Sau một lúc lâu, đội trưởng thở dài một tiếng.

“Chúng ta cùng nhau tiến vào!”

“Đại sư huynh, lực lượng trong đó có chỗ kiềm chế ngươi, bây giờ mặc dù đang tiêu tán, nhưng vẫn ảnh hưởng không nhỏ đối với ngươi, huống hồ nếu chúng ta cùng đi với nhau mà nói, ta không vào được.”

Hứa Thanh khuyên bảo vài câu, sau khi đội trưởng miễn cưỡng đồng ý, Hứa Thanh hít sâu, thân thể sáng ngời, dung nhập vào trong bàn tay đứt.

Bên trong bức tường tồn tại cấm chế, bình thường không cách nào tiến vào, cho nên phương pháp mà Hứa Thanh nghĩ đến, chính là dung nhập bản thân vào bên trong bàn tay đứt, sau đó để cho đội trưởng ở bên ngoài ném vào.

Kể từ đó, Hứa Thanh ở bên trong bàn tay đứt cũng không khác gì là tiến vào.

Nếu như mảnh phạm vi kia không tiêu tán và mục nát, Hứa Thanh sẽ đợi tới thời điểm an toàn hơn rồi tiến vào, nhưng hôm nay không kịp, mà nghi ngờ trong lòng của hắn lại cực cao.

Bởi vì thân ảnh kia …là Tử Huyền Thượng Tiên, nàng tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây.

Chương 1173: Tử Huyền Thượng Thanh đăng (3)

Mắt thấy Hứa Thanh dung nhập vào trong bàn tay đứt, đội trưởng hung hăng nghiến răng, giơ hai tay lên túm lấy, toàn lực quay tròn lấy quán tính, sau đó trực tiếp ném về phía phạm vi mảnh tường thành máu thịt đang tiêu tán kia.

Trong chốc lát, bàn tay đứt gào thét, kéo lê thành một đường vòng cung, bay thẳng đến phía trước.

Một khắc tiến vào phạm vi tường thành máu thịt, cấm chế bên trong lần nữa bộc phát, quét ngang mấy phen, nhưng bản thân bàn tay đứt này vô cùng chắc chắn, mặc dù cũng da tróc thịt bong, có nơi lộ ra xương cốt, nhưng cuối cùng cũng coi như là nguyên vẹn, mắt thấy đã rơi vào trong sân, nhanh chóng khép lại.

Rất nhanh, cái miệng lớn của bàn tay đứt mở ra, Hứa Thanh từ bên trong đi ra.

Ngóng nhìn bốn phương.

Đúng lúc này, trong chín tòa cung điện Phượng Điểu đang tiêu tán, tòa cung điện ở giữa kia đột nhiên tràn ra hào quang màu tím.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng cùng loại, cũng từ trong túi trữ vật Hứa Thanh tản mát ra, ngay sau đó một khối ngọc giản tự động bay ra, trôi lơ lửng tới trước mặt Hứa Thanh.

Ngọc giản này, là Tử Huyền trước khi đi đã đưa cho Hứa Thanh, bên trong ẩn chứa lực lượng che chở của nàng.

Bây giờ sau khi xuất hiện, liền tràn ra tia sáng rực rỡ, chiếu rọi cùng với ánh sáng của cung điện ở giữa.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh mơ hồ xuất hiện bên trong ánh sáng tím, từ cung điện khuếch tán huyễn hóa ra ngoài, trôi lơ lửng ở trên không trung, ngóng nhìn phương xa.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên gợn sóng.

Thân ảnh kia, chính là Tử Huyền!

Nhưng lúc này đứng trong phạm vi, nhìn từ khoảng cách gần, đối phương và Tử Huyền trong trí nhớ của Hứa Thanh tồn tại một chút bất đồng, không phải là tướng mạo, mà là khí chất.

Hình như thân ảnh trước mắt, càng thêm lành lạnh, dường như không có bao nhiêu cảm xúc ẩn chứa ở.

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu sau hắn cất bước đi thẳng về phía trước.

Theo hắn tới gần, hết thảy cấm chế nơi đây tựa hồ cũng nhượng ra một con đường đối với hắn, khiến cho Hứa Thanh thuận lợi đi tới trước tòa cung điện Phượng Điểu ở giữa, đứng ở nơi đó, hắn hít sâu một hơi, giơ tay lên, đẩy ra cánh cửa lớn trải qua vô tận năm tháng không được mở ra phía trước.

Cánh cửa lớn im hơi lặng tiếng mở ra, một mảnh cung điện đen nhánh chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Trong đại điện không có ánh đèn, hết thảy mọi thứ đều là u ám, dù theo cửa lớn rộng mở, ánh sáng nhạt phía ngoài chiếu vào, cũng không cách nào tách ra màu sắc u ám bên trong đại điện này.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, một lúc lâu sau, sau khi thích ứng bóng tối ở nơi đây, đã nhìn thấy hoàn cảnh của đại điện này.

Toàn bộ đại điện đều là một mảnh trống trải, không có bất kỳ chỗ ngồi nào, chỉ có một pho tượng đứng ở giữa, bốn phía trống rỗng, lộ ra vô tận vắng lặng.

Có thể tưởng tượng, trước khi cánh cửa đại điện này được đóng lại, nơi đây cũng không khác gì một cái lồng giam cả.

Chỉ có pho tượng kia, đứng sừng sững vĩnh hằng ở đó.

Pho tượng nữ tử kia, không phải là Tử Huyền.

Nhưng tướng mạo của nàng cũng rất xinh đẹp, hiện ra vẻ ung dung, hình như có một chút tuổi tác, cũng không cố ý cải biến nét già yếu, cho nên có thể nhìn thấy khóe mắt có một chút nếp nhăn giống như đuôi cá.

Biểu cảm mỉm cười, ẩn chứa ôn hòa, hai mắt dường như bảo thạch chế tạo lộ ra vẻ từ bi, khiến cho người ta vừa nhìn, liền theo bản năng cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Trong tay nàng, nâng lên một chiếc đèn, để ở trong ngực, tựa như chí bảo trân quý nhất.

Chiếc đèn này rất đặc biệt, nó được chế tạo từ tử thạch, nhìn qua giống như là một đóa tử kinh hoa nở rộ, phía trên còn có một con chim Phượng màu tím nghỉ lại, cánh chim mở ra trông rất sống động.

Chớp mắt khi nhìn thấy chiếc đèn này, hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập.

Đây là một chiếc mệnh đăng, hoặc chuẩn xác mà nói, đây là một chiếc đăng điêu căn cứ theo mệnh đăng để chế tạo.

Cho tới bây giờ Hứa Thanh vẫn chưa từng thấy qua, nhưng lại có cảm giác quen thuộc trong lòng, đầu nguồn của sự quen thuộc kia, chính là đến từ cảnh trong mơ mà Tử Huyền Thượng Tiên từng kể cho hắn nghe.

“Ta thường xuyên mơ một giấc mơ, trong rất nhiều năm… Trong mơ, có một chiếc đèn trong một mảnh thế giới đen nhánh.”

“Nó đã dập tắt, không có ánh lửa, không đụng tới được, cũng không với đến được, hình như nó ở cực xa, lại dường như rất gần.”

“Nhưng ta nghĩ có lẽ nó giống như là một đóa tử kinh hoa nở rộ, phía trên có một con chim Phượng màu tím nghỉ lại, cánh chim mở ra.”

“Chiếc đèn này, một mực xuất hiện ở trong mộng của ta, mỗi một lần đều là dập tắt, mỗi một lần đều ở trong thế giới kia, không có ánh sáng.”

Thần sắc Hứa Thanh có chút hoảng hốt.

Trước kia hắn đã từng cho rằng đây chỉ là mộng cảnh bên trong giấc mơ của Tử Huyền Thượng Tiên, cho đến vừa nãy ở bên ngoài thấy được thân ảnh Tử Huyền, và bây giờ, lại thấy được chiếc đăng điêu này.

Chiếc mệnh đăng đó, đến cùng là ở phương nào thì Hứa Thanh không biết, có lẽ là trong Thánh địa, có lẽ đã tiêu tán trong năm tháng.

“Tử Huyền, tại sao lại mơ tới cái đăng điêu này, tại sao bên trong ánh sáng tím bên ngoài, lại xuất hiện thân ảnh của nàng… .

.”

“Nàng và cái đăng điêu này, tồn tại nhân quả gì… . .”

Trong lúc Hứa Thanh thì thào trong lòng, trong đại điện u tối này, thân ảnh Tử Huyền im hơi lặng tiếng xuất hiện ở bên cạnh pho tượng, nàng ngóng nhìn pho tượng, trong mắt lộ ra vẻ nhụ mộ, còn có đắng chát.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt lành lạnh xuất hiện một chút gợn sóng, mở to miệng giống như nói mấy thứ gì đó.

Hứa Thanh không nghe được, hắn chỉ thấy sau khi Tử Huyền nói xong, biểu cảm có chút biến hóa, hiện ra một chút bi ai, không ngừng lui về phía sau, mà lúc này một đạo thân ảnh mơ hồ, từ sau lưng Hứa Thanh đi tới, tiến vào đại điện, đi xuyên qua thân thể của hắn.

Một màn này, khiến cho Hứa Thanh chấn động, hắn chợt quay người, rồi lại nhanh chóng quay đầu nhìn tới thân ảnh đi xuyên thấu qua mình tiến đến phía trước.

Đó là một người thanh niên cao lớn, mặc Hoàng bào kim long bốn móng, đội Đế miện chín châu, không tràn ra bất kỳ khí tức nào, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn, liền giống như có thể nhìn thấy thiên uy nồng đậm.

Gã đưa lưng về phía Hứa Thanh, đứng trước mặt Tử Huyền, không biết đang nói gì.

Chương 1174: Tử Huyền Thượng Thanh đăng (4)

Tử Huyền khóc, ngẩng đầu nhìn xa bên ngoài, trong mắt bao hàm nồng đậm lưu luyến cùng bi thương, mà xuyên thấu qua con ngươi trong mắt nàng, Hứa Thanh mơ hồ trông thấy bên trong đó phản chiếu là bầu trời đang tan vỡ, cùng với một nửa gương mặt cực lớn trước mặt, đang ở trên trời phủ xuống.

Một màn này để cho Hứa Thanh lập tức ý thức được, thứ mình chứng kiến bây giờ cũng không phải là chân thật.

Càng giống như là cảnh tượng trước kia lưu lại!

Lúc trước Tử Huyền tựa như đang nhìn mình, nhưng trên thực tế là đang nhìn về phương hướng chỗ mình đang đứng.

Giờ phút này trong mắt Hứa Thanh, Tử Huyền đang không ngừng lắc đầu, mở miệng giống như đang răn dạy, mà từ đầu đến cuối, đạo thân ảnh mặc Hoàng bào kia đều trầm mặc, chỉ đưa tay ra, dường như kêu Tử Huyền cùng gã cùng nhau rời khỏi nơi đây.

Trong mắt Tử Huyền lộ ra sự kiên quyết, lần nữa lắc đầu.

Thanh niên mặc Hoàng bào kia trầm mặc hồi lâu, lấy ra một cái bình nhỏ màu tím từ trong lòng ngực, khẽ đi tới trước pho tượng, đổ vài giọt chất lỏng trong bình vào chiếc đèn màu tím kia.

Dịch thể này trong suốt, tựa như là dầu thắp vậy.

Làm xong những thứ này, gã đặt bình nhỏ không còn thừa nhiều dầu thắp lắm ở một bên, sau đó lặng lẽ xoay người, vẻ mặt tràn ngập bi thương, cũng có một tia đau khổ.

Lúc này, bộ dạng của gã cũng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, thình lình lại có bảy phần tương tự cùng với Tử Huyền, hai người dường như là huynh muội hoặc là tỷ đệ.

Gã cất bước đi về phía cửa đại điện, xuyên thấu qua trước mặt Hứa Thanh, càng đi càng xa… Theo người này tan biến, cửa đại điện cũng chậm rãi khép kín lại.

Tử Huyền bên cạnh pho tượng ngẩng đầu, vẻ mặt bi ai, ngồi xổm bên cạnh pho tượng, dần dần, toàn bộ đại điện cũng lâm vào trong bóng tối.

Ánh sáng đến từ chiếc đăng điêu trên pho tượng, dù có dầu thắp tồn tại, nhưng ở trong bóng tối này, cuối cùng cũng chậm rãi ảm đạm, cho đến khi hoàn toàn tan biến.

Băng lãnh, phủ xuống.

Bóng tối thay thế tất cả, chỉ có một tiếng thở dài vang vọng ra, thật lâu không tiêu tan.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, cái mảnh không gian màu đen này đột nhiên tan biến, hóa thành ánh sáng tím, dừng lại ở giữa không trung, sau đó nhanh chóng cuốn ngược về phía tường thành máu thịt xa xa.

Mà theo ánh sáng tím rời đi, băng lãnh cũng rất nhanh tiêu tán, hết thảy mọi thứ trước mắt Hứa Thanh cũng khôi phục bình thường.

Đội trưởng đứng bên cạnh Hứa Thanh, hô hấp dồn dập, kinh hô một tiếng.

“Tiểu sư đệ, có chút phiền phức, không biết năm đó người cư trú ở nơi này là ai, rất khắc ta, nhất là đạo ánh sáng tím vừa rồi kia…”

Cùng lúc đó, xa xa ngoài tường thành máu thịt, Ảnh Tử nhanh chóng cuốn ngược lại, sau khi trở về dưới chân Hứa Thanh liền run rẩy, truyền ra cảm xúc ủy khuất và hoảng sợ.

“Sợ… không vào… . được.”

Hứa Thanh nhíu mày, ngưng thần nhìn đại viện trong tường thành máu thịt chỗ xa, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, ta nghĩ rằng nơi này có chút nhìn quen mắt, còn nữa, vừa nãy ngươi có nghe thấy gì không?”

“Nhìn quen mắt? Nghe thấy cái gì?” Đội trưởng sững sờ.

“Bên trong mảnh ánh sáng tím, hình như có một tiếng thở dài.”

Hứa Thanh ngưng trọng nói.

Đội trưởng biến sắc, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, ngoài năm trăm dặm, khu vực an toàn quân đoàn nhân tộc sáng lập đột nhiên truyền đến âm thanh nổ vang.

Khoảng cách hơi xa, không cách nào nhìn rõ, chỉ có thể mơ hồ cảm thụ đại địa chấn động, cùng lúc đó, Kiếm Lệnh của hai người bọn họ cũng có thông cáo truyền tới.

“Nhóm thứ ba đã phủ xuống, tiếp nhận lệnh của Thất điện hạ, báo cho nhóm người đầu tiên đến nơi đây biết, trong bảy ngày này, các ngươi đã trả giá rất nhiều cho kế hoạch Tiên Cấm, tiếp theo nơi đây có lẽ sẽ có biến cố, nhóm người phủ xuống đầu tiên, trong vòng ba canh giờ tiếp theo, có thể tự nguyện rời đi, về phần nhóm người phủ xuống thứ hai, cần sau đủ bảy ngày mới có thể rời khỏi, cứ thế mà suy ra.”

Hứa Thanh và đội trưởng riêng phần mình xem xét Kiếm Lệnh, sau đó nhìn nhau một cái, dĩ nhiên là bọn họ sẽ không cứ như vậy rời khỏi, vì vậy liền thu hồi Kiếm Lệnh, ngồi xổm bên trong bàn tay đứt, tiếp tục nhìn về phía tường thành máu thịt kia.

Đội trưởng vừa muốn mở miệng hỏi Hứa Thanh xem tiếng thở dài mà hắn vừa nói là cái gì, nhưng không đợi nói ra, y bỗng nhiên sững sờ, mạnh mẽ nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng kịp phản ứng, ngay lập tức nhìn về phía đội trưởng.

“Nhóm thứ ba tới nhanh như vậy?”

“Ta nhớ nhóm thứ hai chỉ mới vừa đến… . .”

Con ngươi hai người đều co rút lại, nhanh chóng xuất ra Kiếm Lệnh, cẩn thận xem xét nội dung vừa rồi, cuối cùng nhìn đến trên hai chữ bảy ngày, tâm thần dấy lên gợn sóng cực lớn.

“Bảy ngày?” Đội trưởng nheo mắt lại.

“Trước lúc chúng ta tới gần nơi này, là ngày thứ tư, là ngày nhóm người thứ hai vừa phủ xuống.” Hứa Thanh vô cùng ngưng trọng.

“Mà bên trong cảm giác của chúng ta, thời điểm vừa nãy chỉ vào khoảng một nén nhang, nhưng nhìn từ trên Kiếm Lệnh, thời gian lại đã qua ba ngày!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra quang mang âm u.

“Ba ngày này, chúng ta đã làm những gì?”

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, nhìn qua tường thành máu thịt cùng chín tòa cung điện Phượng Điêu bên trong phía trước, hắn mơ hồ cảm thấy mình giống như đã quên mất cái gì, mà cảm giác quen thuộc về cái khu vực kia, vẫn trước sau như một.

Cùng loại trải nghiệm mà hắn đã từng trải qua ở nhà tù 132 khu Đinh, lúc này hình như cũng xảy ra ở nơi này.

Nhưng vô luận như thế nào, hắn vẫn lập tức vận hành lực lượng của Thiên Cung nhà tù 132, tràn ngập khắp toàn thân.

Đội trưởng cũng hiện ra thần sắc âm trầm, trong mắt xuất hiện gương mặt, trên người tràn ra khí tức âm lãnh, cùng Hứa Thanh nhìn về phía mảnh tường thành máu thịt kia.

Hai người trầm mặc một lát, không có tiếp tục tiếp cận, mà lựa chọn lui về phía sau.

Nhưng theo bọn hắn lui về phía sau, chín tòa đại điện Phượng Điêu bên trong mảnh tường thành máu thịt liền bắt đầu mục nát cùng tiêu tán, một màn này, khiến cho bước chân Hứa Thanh và đội trưởng dừng lại.

Mục nát và tiêu tán cũng dừng lại.

Trong mắt bọn họ lộ ra quang mang âm u, đi về phía trước vài bước, cung điện mục nát nghịch chuyển, mà tiếp tục lui về phía sau, cung điện lại tiếp tục mục nát.

Cho đến khi lui ra phía sau ngoài ngàn trượng, chín tòa đại điện Phượng Điêu bên trong mảnh tường thành máu thịt đã mục nát tiêu tán trong năm tháng, chỉ có vị trí cung điện chính giữa còn tồn tại một pho tượng tàn phá.

Năm tháng tàn phá nghiêm trọng, không còn thấy rõ bộ dáng, không nhìn ra nam nữ, không nhìn thấy cánh tay, chỉ có một cái tàn điêu.

Bên cạnh còn có một cái bình nhỏ màu tím, trong phế tích, rất dễ khiến người khác chú ý.

(Chương này tựa như mô tả vòng lặp thời gian, chứ không phải nội dung chương bị trùng nhau nhé!)

Chương 1175: Cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh (1)

Đội trưởng xoắn xuýt.

Hứa Thanh nhíu mày.

Sau khi bọn họ thử qua tiến lên và lùi lại, chín tòa cung điện Phượng Điểu bên trong khu vực tường thành máu thịt lộ ra một loại lực lượng vô cùng quỷ dị, tới gần thì sẽ hiện ra, mà lùi xa thì sẽ trở nên mục nát.

Biến hóa trong đó, căn cứ theo người đến quyết định.

Nhưng nếu như cách quá gần, sẽ xuất hiện sự tình khó lường, khiến cho người ta lâm vào một loại trạng thái vặn vẹo, trong lúc bất tri bất giác không biết rằng thời gian đã trôi qua.

“Tiểu Thanh, ngươi nhớ kỹ lại xem, vừa nãy ngươi nói nhìn thấy chỗ đó quen mắt đúng không? Có mãnh liệt hay không?”

Đội trưởng bỗng nhiên mở miệng.

“Rất mãnh liệt.” Hứa Thanh gật đầu.

“Nếu mà như vậy, ngươi thử nghĩ xem, có khi nào trong ba ngày này chúng ta đã thăm dò địa phương này rất nhiều lần rồi không?”

“Mặc dù ta cũng có cảm giác nhìn khá quen mắt, nhưng lại rất nhỏ, như vậy có khả năng nào mỗi một lần thăm dò, đều là ngươi đi vào? Cho nên cảm giác quen thuộc của ngươi sẽ nhiều hơn so với ta?”

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhẹ giọng mở miệng.

“Nếu thật là như vậy, vừa rồi nếu như chúng ta không thu được thông báo của Kiếm Lệnh, phát hiện thời gian trôi qua, như vậy dựa theo phát triển tiếp sau, ta sẽ yêu cầu đại sư huynh ngươi giúp ta, ta có thể sẽ dùng lớp phòng hộ của bàn tay đứt, dung nhập bản thân vào, sau đó kêu ngươi ném bàn tay đứt vào.”

“Nói như vậy, khả năng đại khái có thể thông qua cấm chế, mà sau khi ta vào bên trong tường thành máu thịt, sẽ đi ra từ bên trong bàn tay đứt, từ đó liền có thể đi thăm dò cung điện Phượng Điểu.”

Hứa Thanh nói xong thì nhìn bàn tay đứt, muốn tìm ra chứng cứ từ bên trên, nhưng bàn tay đứt này cũng có được năng lực khôi phục, giờ phút này nhìn qua, hình như không có biến hóa quá lớn.

Nhưng mà vẫn có thể nhìn thấy có chút dấu vết máu thịt mới mọc ra rất nhỏ, phát hiện này khiến cho ánh mắt của hai người lập tức ngưng tụ.

Trong mắt đội trưởng lộ ra ánh sáng âm u.

“Cho nên, ngươi thật sự đã thăm dò nơi này rất nhiều lần rồi, nhưng hiển nhiên ngươi không nhớ được đã nhìn thấy gì ở… . . Tiểu sư đệ, ngươi cẩn thận suy nghĩ lại một chút, xem xem có thể nhớ lại hay không.”

Hứa Thanh trầm ngâm, cẩn thận nhớ lại, nhưng ký ức trong đầu không có bất kỳ khuyết điểm nhỏ nhặt nào, hết thảy đều dính liền không chút thiếu sót, không tìm được bất luận chỗ sơ suất nào.

Hứa Thanh nhăn mày lại, cái này thật giống với những gì hắn đã trải qua trong nhà tù 132 khu Đinh lúc trước, nhưng cũng có chỗ khác nhau.

Nhà tù 132 khu Đinh tồn tại hai tầng hiện tượng, một ngoài một trong.

Bởi vì ảnh hưởng của lực lượng vận khí, nơi đó nằm trong một loại tương đối cân bằng, điều này khiến cho người bình thường nhìn vào, đều thấy biểu hiện bên ngoài.

Nhưng mà chân tướng lại thời khắc tồn tại ở, vả lại còn ở ngay trước mặt, chỉ là đa số người không nhìn thấy mà thôi, nhưng ảnh hưởng vẫn có, đây cũng là lý do tại sao rất nhiều người đảm nhiệm vai trò trấn thủ gặp phải vận rủi đột tử ở bên ngoài.

Mà một khi có người bởi vì các loại ngoài ý muốn thức tỉnh, nhìn thấy chân tướng ở dưới biểu hiện bên ngoài kia, như vậy nhận thức của người này cũng sẽ bị cải biến, quên đi hết thảy.

Về phần nguyên nhân vòng đi lặp lại, là bởi vì Hứa Thanh mỗi một ngày đều sẽ thức tỉnh ở, mỗi một ngày sau khi nhận thức đều sẽ mất đi ký ức.

Lúc này mới đưa tới cảm giác vòng đi lặp lại.

Mà mảnh cung điện Phượng Điểu trước mắt này, hình như không phải chia thành hai tầng biểu hiện trong ngoài, nó chính là một tầng, tự thành vòng tuần hoàn.

Hứa Thanh phân tích trong lòng một phen, sau đó im lặng vận hành lực lượng độc đan trong cơ thể, Quỷ Đế Sơn cũng tương tự bộc phát, lực lượng thiên đạo cũng đồng thời tràn ngập, càng có cả lực lượng của nhà tù 132 khu Đinh khuếch tán ra.

Trong thời gian ngắn, vị cách của hắn tăng lên, bốn phía gió giục mây vần, đội trưởng lần đầu thấy một màn như vậy, trong mắt cũng lộ ra kỳ mang, có chút tặc lưỡi.

Hứa Thanh không quan tâm tới đội trưởng, giờ phút này sau khi vị cách không ngừng tăng lên, hắn nhìn lại về phía mảnh cung điện Phượng Điểu kia.

Hết thảy như thường.

Hứa Thanh sững sờ, sau khi suy tư liền vận hành thân hình Thần Linh, cố gắng để cho những sợi tơ vàng trong đó nhúc nhích, trong mắt lập lòe hiện ra một tia kim mang, lần nữa nhìn tới.

Lần này, đã có một chút khác biệt.

Đại điện Phượng Điểu lộ ra, nhưng lại mơ hồ bị một mảnh ánh sáng màu tím bao phủ, mà mảnh ánh sáng kia tựa như hư ảo, làm cho người ta có một loại cảm giác ở giữa thiệt và giả, lại dường như tồn tại năm tháng trôi qua.

Tất cả mọi thứ, đều chỉ là cảm thụ, rất khó có thể nói rõ.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thu liễm hết thảy, than nhẹ một tiếng, nhìn đội trưởng một bên, lắc đầu.

“Nghĩ không ra.”

Đội trưởng thở dài.

“Nhưng mà đại sư huynh, ta có một biện pháp, đại khái có khả năng có thể lấy được cái bình nhỏ màu tím ở bên trong kia.” Hứa

Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Ánh mắt đội trưởng ngưng tụ lại.

Hứa Thanh giơ tay phải lên, nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể chấn động, sư tử bằng đá cùng với cái đầu đồng thời bị nhiếp ra, rơi trên mặt đất, lần này cái đầu đã khôn hơn rồi, sau khi xuất hiện liền nhanh chóng bày ra vẻ mặt nịnh nọt, lớn tiếng mở miệng.

“Bái kiến trấn thủ đại nhân tôn kính vĩ đại chí cao vô thượng!”

Sư tử bằng đá không có đầu, không cách nào mở miệng, nhưng lại nhanh chóng lắc lư cái đuôi, nằm rạp xuống mặt đất.

Đội trưởng đã từng nhìn thấy cái đầu, nhưng lại chưa từng nhìn thấy con sư tử bằng đá, giờ phút này sau khi nhìn thấy, lập tức lộ ra cảm thấy hứng thú, đánh giá vài lần.

“Tiểu sư đệ, đây đều là bằng hữu của ngươi đúng không, lúc trước ta đã gặp qua cái đầu, lúc ấy đã cảm thấy có chút ý tứ, còn con sư tử này thoạt nhìn cũng không tồi nha, ta ngửi thấy mùi vị của Vân Thú trên người nó, mặt khác… Hai người bằng hữu này của ngươi rất kỳ dị, chẳng những có được vận khí, cũng bị nguyền rủa, hai loại sức mạnh này hình như đạt thành cân bằng lẫn nhau.”

“Có thể đạt thành cân bằng cùng vận khí, nói rõ nguyền rủa này đại khái đến từ Thần Linh đi… Tiểu sư đệ, ngươi nghe qua một câu châm ngôn gọi là vi hổ tác trành (tiếp tay cho giặc) chưa, trành kia, ý tứ chính là trành quỷ, trong truyện xưa, người bị hổ cắn chết sẽ biến thành một loại quỷ đặc thù, vờn quanh ở bên cạnh con hổ kia, giúp nó làm việc xấu, hai vị bằng hữu này của ngươi, chính là dạng trành kia!”

Đội trưởng cười nhạt.

Chương 1176: Cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh (2)

Sư tử bằng đá nghe được câu này, bỗng nhiên run lên, ánh mắt của cái đầu cũng trợn to, nhanh chóng đưa mắt nhìn tới đội trưởng, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, đây là lần thứ hai bọn nó gặp phải người liếc mắt liền phát hiện ra sự dị thường của bọn nó.

Người thứ nhất là Hứa Thanh, người thứ hai chính là người trước mắt.

“Y gọi Hứa ma đầu là tiểu sư đệ, bọn họ là đồng môn, quả nhiên là người có quan hệ tốt cùng với tên ma đầu, cũng là yêu nghiệt!” Xúc cảm của cái đầu chập chờn, lúc trước nó bị Hứa Thanh triệu hoán ra thì lập tức bị đạp vỡ, sau khi khôi phục lại thì bị thu hồi lập tức.

Ngay lúc đó lực chú ý của nó đều đặt ở trên người của vị tồn tại đáng sợ kia, cho nên không cẩn thận chú ý tới người thứ hai này, giờ phút này nhịn không được phát động năng lực của mình, liếc mắt nhìn kỹ.

Sau khi nhìn tới, cái đầu đột nhiên hét thảm, con mắt lập tức nổ tung.

“Miệng, vô số miệng, khóa sắt, khóa sắt đến từ Cửu U… Phong ấn, vô cùng vô tận phong ấn, trời ạ, ta nhìn thấy cái gì đây, Thần cốt, vô số Thần cốt!”

Cái đầu phịch một tiếng, nổ tung.

Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, đội trưởng bày ra vẻ mặt ta vô tội.

Sư tử bằng đá càng run rẩy lợi hại hơn.

Sau một lúc lâu cái đầu lại phục sinh, run rẩy và nhanh chóng cúi đầu, vô cùng nhu thuận, tràn đầy nịnh nọt, không dám nhìn tới, đáy lòng vang vọng vô tận tiếng kêu rên.

Nó nhớ lúc trước bị Hứa Thanh triệu hoán đi ra, nhìn thấy người thứ ba kia.

Lúc ấy mặc dù Hứa Thanh thu lại rất nhanh, nhưng khi vào trong nhà tù 132 khu Đinh nó đã run rẩy rất lâu, thật sự là nó cảm thấy cái người thứ ba kia thật sự rất đáng sợ, đáng sợ đến mức nó không dám phát động năng lực của mình.

“Đây là ba người rất đáng sợ!”

Hứa Thanh cũng rất hiếu kỳ, dù hắn biết rõ đội trưởng có rất nhiều bí mật, nhưng phản ứng của cái đầu cũng không khỏi có chút quá mức, nhưng hắn biết lúc này không phải thời điểm hỏi kỹ, vì vậy lạnh nhạt nhìn về phía cái đầu, lạnh lẽo mở miệng.

“Hai người các ngươi, đi đến chỗ chiếc bình nhỏ màu tím kia, mang nó tới cho ta, nếu như biểu hiện tốt, ta sẽ xem xét giảm hình phạt cho các ngươi.”

“Trấn thủ đại nhân vĩ đại, thật ra giảm hình phạt hay không không trọng yếu, chỉ cần có thể...” Cái đầu vội vàng mở miệng, nhưng không đợi nó nói xong.

Sư tử bằng đá bên cạnh đã giơ hai cái chân trước lên, dùng sức đạp mạnh về phía mặt đất, quay người liền xông lên.

Cái đầu mắt thấy như thế, lập tức cấp bách, nhanh chóng nhảy lên, bay tới trên cổ con sư tử bằng đá, cùng nhau lao thẳng đến địa phương mục nát bị mảnh tường thành máu thịt bao phủ.

Hứa Thanh cẩn thận quan sát, đội trưởng cũng nheo mắt lại.

“Chúng nó có thể làm sao?”

“Chúng nó đều là phạm nhân của nhà tù 132 khu Đinh, đắm chìm lâu dài trong đó, có lẽ có thể.” Sau khi Hứa Thanh giải thích một chút nguyên lý của nhà tù 132 khu Đinh, trong mắt đội trưởng liền lộ ra dị sắc.

“Bên trong Hình Ngục Ti còn có chỗ thần kỳ như vậy!”

Nói xong câu đó, đội trưởng thấy thần sắc Hứa Thanh lộ ra một tia ảm đạm, biết hắn nhớ tới Hình Ngục Ti, nhớ tới Cung chủ, nhớ tới bình yên trước kia, vì vậy thở dài một hơi, giơ tay vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, sau đó chỉ một ngón tay ra xa.

“Thật đúng là được!”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, giờ phút này sư tử bằng đá đội cái đầu đang nhanh chóng chạy nhanh nhích tới gần tường thành máu thịt, sau khi nhảy lên, tựa hồ bởi vì sự hiện hữu đặc thù của bọn nó, khiến cho lực lượng cấm chế nơi đây lại không có hiệu quả gì đối với chúng nó.

Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy sư tử bằng đá nhanh chóng nhảy vào bên trong tường thành máu thịt, không ngừng vòng quanh ở, giống như đang tìm kiếm, cái bình nhỏ màu tím kia rõ ràng đang ở cách chúng nó không xa, nhưng chúng nó lại không tìm được.

Hứa Thanh nhíu mày.

Nhưng sự tình rất nhanh có chỗ chuyển biến tốt hơn, tựa hồ là chủ ý của cái đầu, chúng nó tách nhau ra, sau đó hung hăng đâm sầm vào nhau, riêng phần mình vỡ vụn rơi đầy đất.

Sau đó rất nhanh lại phục sinh, tinh thần vô cùng phấn chấn chạy vội một khoảng cách về phía trước, sau đó lại lần lượt va chạm với nhau để tử vong, lặp đi lặp lại, dần dần tiếp cận được cái bình nhỏ màu tím.

“Hai món đồ chơi này cũng rất thông minh, chúng nó mượn nhờ một cái chớp mắt khi tử vong rồi phục sinh, dùng vận khí cùng nguyền rủa giao hòa trong cơ thể để dò xét bốn phía.” Đội trưởng nở nụ cười.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Dưới con mắt của bọn hắn, sau khi sư tử bằng đá cùng cái đầu tử vong hơn mười lần, rốt cuộc chúng nó đã đi tới chỗ cái bình nhỏ màu tím, cái đầu không chần chờ chút nào, há to miệng nuốt cái bình nhỏ, sau đó cùng sư tử bằng đá nhanh chóng chạy trở về.

Mà theo chúng nó rời khỏi, nửa tôn pho tượng tồn tại bên trong mảnh khu vực mục nát kia liền bắt đầu trở nên mơ hồ, cho đến khi trở thành tro bụi, tiêu tán biến mất.

Sau đó mảnh tường thành máu thịt bốn phía một loạt tiến lên, hoàn toàn bao trùm chỗ đó.

Trong quá trình này, sư tử bằng đá cùng cái đầu cũng chạy như điên trở về, cho đến khi về tới bên cạnh Hứa Thanh, cái đầu nhả ra cái bình nhỏ màu tím trong miệng, đang muốn tiếp tục nịnh nọt, nhưng Hứa Thanh đã vung tay phải lên, thu hồi chúng nó.

Đội trưởng ngồi xổm xuống, cầm cái bình nhỏ màu tím lên, chớp mắt khi chạm tới, thân thể của đội trưởng mắt thường có thể thấy được chấn động, lúc Hứa Thanh ngưng thần chú ý tới, đội trưởng đã khôi phục lại, trên mặt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, hít vào một hơi.

“Đây là… Quang Âm bình!”

(Quang Âm bình = Quang Âm bình)

Sau khi nói xong, đội trưởng theo bản năng nhanh chóng nhìn bốn phía, sau đó một phát bắt được Hứa Thanh, cấp tốc rời khỏi.

Trong lòng Hứa Thanh tràn đầy nghi vấn, nhưng hắn cũng nhìn ra sự ngưng trọng từ trên người đội trưởng, vì vậy liền đè xuống nghi vấn mà không mở miệng, cho đến khi cùng đội trưởng hoàn toàn rời khỏi nơi đây, đi tới một chỗ tương đối an toàn, hai người ngồi xổm bên trong bàn tay đứt, đội trưởng hô hấp ồ ồ, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

“Đại sư huynh, Quang Âm bình là cái gì?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Đội trưởng hít sâu một hơi, lần nữa xem xét bốn phương, xác định không có gì đáng ngại, lại bấm niệm pháp quyết bố trí một chút phong ấn, sau khi phong ấn bao phủ, cả người y vô cùng kích động, lập tức mở miệng.

“Tiểu Thanh à, lần này chúng ta kiếm lớn!!”

“Quang Âm bình, ta từng nhìn thấy miêu tả về nó từ trên một chút sách cổ, đây là thứ ở thời đại của Huyền U Cổ Hoàng, chỉ có Hoàng gia mới có thể sử dụng, số lượng cực ít, bất kỳ một bình nào xuất thế, đều sẽ khiến Hoàng tộc trọng điểm chú ý, nếu những người không phải Hoàng gia dám tư tàng, sẽ bị diệt tộc, là tội lớn.”

“Nhưng theo chuyện xưa kể lại, lúc Huyền U Cổ Hoàng mang Hoàng tộc cùng với bộ phận tộc nhân rời khỏi phiến thế giới này, đã mang đi tất cả Quang Âm bình rồi, tại sao nơi đây vẫn còn có một bình như thế!”

Chương 1177: Cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh (3)

Mắt thấy Hứa Thanh nghi ngờ, đội trưởng thấp giọng mở miệng.

“Quang Âm bình có lai lịch khó lường, từ xưa đến nay cũng không có nhiều người biết được lai lịch chân chính của nó, nhưng mà đám Cổ Hoàng thống trị thế giới Vọng Cổ qua các thời kỳ đều sưu tập nó.

“Truyền thuyết, cũng chỉ là truyền thuyết, trong Quang Âm bình ẩn chứa đại bí mật thế giới Vọng Cổ hình thành, còn có người nói, trong đó tồn tại phương pháp mà Cổ Hoàng Chúa Tể đột phá gông cùm xiềng xích bản thân.”

“Càng có người nói, trong Quang Âm bình ẩn chứa một đạo truyền thừa chí cao vô thượng.”

“Đủ loại kiểu nói, cái gì đều có, mà số lượng Quang Âm bình, là cứ một cái kỷ nguyên sẽ tự động đản sinh ra một cái.”

“Tóm lại chính là thần bí khó lường, trở thành vật đặc biệt của Hoàng tộc.”

“Nhưng mà trong vô số năm qua, hình như không có ai chân chính phá giải được bí mật trong đó, nhưng cái bình này có thể tự động lưu giữ lại thời gian, đồng thời cũng có hiệu quả làm vật chứa, khiến cho vật phẩm không hủ hoại.”

“Tiểu sư đệ, ta đã biết tại sao lúc trước khu vực này lại huyền diệu như vậy rồi, bởi vì có một đoạn thời gian được Quang Âm bình giữ lại, không ngừng tản ra bên ngoài, tuần hoàn vòng đi lặp lại.”

Hứa Thanh lần đầu nghe nói về vật này, đáy lòng cũng rất giật mình, theo bản năng nghĩ tới hộp nguyện vọng cùng với Bắt Âm bình, vì vậy liền hỏi một chút.

“Hộp nguyện vọng và Bắt Âm bình? Thật ra hai thứ kia đều căn cứ theo Quang Âm bình để phỏng chế mà tạo ra, một cái bắt chước hiệu quả không hủ hoại, một cái bắt chước lực lượng lưu giữ lại thời gian!"

Đội trưởng giải thích xong, cầm lấy bình nhỏ màu tím trong tay, lắc lư một chút.

"Bên trong còn có cái gì, nghe âm thanh, hình như là chất lỏng!"

Ánh mắt đội trưởng sáng hơn, ngửi ngửi, vẻ mặt say mê.

"Rất thơm, không biết là cái gì, nhưng cảm giác uống rất ngon, tiểu sư đệ, chúng ta ăn chia như thế nào đây?"

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, liếm liếm bờ môi, đưa cái bình cho Hứa Thanh.

"Ngươi ngửi thử xem."

Hứa Thanh tiếp nhận, đặt ở trước mũi ngửi một chút, một cỗ mùi thơm lạ lùng chui vào trong mũi, hóa thành khí tức chảy xuôi toàn thân, cũng không khiến cho thân hình Thần Linh phản ứng, nhưng bốn chiếc mệnh đăng nhỏ trong thức hải của hắn lại rung động lắc lư kịch liệt.

Lộ ra vô tận khát vọng, thật giống như vật này đối với mệnh đăng mà nói, có tác dụng không hề tầm thường.

Còn có tòa Thiên Cung thứ mười hai chưa hoàn thành thực hóa cũng bỗng lay động lên, hiển nhiên vật trong Quang Âm bình cũng có trợ giúp cực lớn đối với việc thực hóa Thiên Cung.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

Nhưng đáy lòng của hắn vẫn còn có chút do dự, dẫu sao cái chất lỏng này không biết, vả lại đã tồn tại qua quá nhiều năm tháng, bất quá đối với việc có thể uống được hay không này, cuối cùng Hứa Thanh vẫn lựa chọn tin tưởng đội trưởng.

"Chúng ta uống!" Hứa Thanh liên tục gật đầu.

Đội trưởng cười hắc hắc, cầm cái bình qua, sau khi thoáng lắc rồi khẽ đổ vào trong miệng, một giọt chất lỏng trong suốt nhưng sền sệt lập tức theo miệng bình chảy xuống trong miệng y.

Đằng sau còn có một giọt, không đợi chảy xuống, đội trưởng đã đặt bình nhỏ ở trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh mở to miệng, trong nháy mắt tiếp theo, giọt chất lỏng sền sệt thứ hai rơi vào trong miệng của hắn.

Trong nháy mắt tiếp theo hai người riêng phần mình nhắm mắt, bắt đầu tiêu hóa.

Hứa Thanh chỉ cảm thấy ngay một tích tắc, trong cơ thể của hắn tựa như muốn nổ tung, một cỗ khí tức kinh thiên động địa bùng nổ trong miệng, sau đó theo yết hầu tràn vào trong cơ thể, tiến theo liền khuếch tán ra toàn thân, hội tụ ở thức hải.

Bốn chiếc mệnh đăng nhỏ biến thành Thiên Cung trong thức hải của hắn rung động lắc lư kịch liệt, giống như lúc độc đan cảm nhận được Thần Nguyên vậy, tản mát ra khát vọng cực hạn.

Hiển nhiên chúng nó ở trong năm tháng lâu dài, cũng đều trở nên vô cùng khô héo, cực kỳ khó gặp được loại đồ bổ dưỡng này, dẫu sao mặc dù chúng nó ở trong cơ thể Hứa Thanh, gia trì cho hắn, nhưng chúng nó cũng không phải là do huyết mạch Hứa Thanh hình thành.

Giờ phút này sau khi riêng phần mình hấp thu, mệnh hỏa thiêu đốt ở bên trên trở nên sáng rực trước đó chưa từng có, ánh lửa ngập trời chiếu rọi bốn phía, thậm chí ngay cả sương mù trong thức hải cũng đều trở nên rõ ràng bởi những tia sáng.

Mà bốn chiếc mệnh đăng nhỏ, phóng đại bên trong hỏa quang, khí tức cũng kéo lên một mảng lớn, hình thái mơ hồ có chỗ cải biến, hình như riêng phần mình đều có một hư ảnh tiểu nhân khoanh chân đả tọa, hình thành bên trong bấc đèn.

Hứa Thanh nhìn một màn này, tâm thần dấy lên gợn sóng cực lớn, hắn biết rõ tiểu nhân kia là cái gì.

Đó là Nguyên Anh!

Mặc dù bây giờ vẫn còn hư nhược, không có chân chính hình thành, nhưng nhìn trên tốc độ biến ảo, giống như có lẽ không xa sẽ thành.

Sự thật đúng là như thế.

Theo giọt chất lỏng trong Quang Âm bình cổ xưa liên tục bộc phát, mệnh hỏa của bốn chiếc mệnh đăng của Hứa Thanh càng lúc càng mãnh liệt, dường như được nhỏ vào dầu thắp vậy.

Tiểu nhân bên trong bấc đèn cũng càng dần càng rõ ràng, gương mặt giống Hứa Thanh như đúc.

Hơn 10 hơi thở sau, chiếc mệnh đăng đi theo Hứa Thanh sớm nhất, tia sáng bên trên chợt bộc phát ra phía ngoài, sau khi cỗ lực lượng cường hãn ở bên trong tăng vọt, tiểu nhân trong đó trực tiếp liền từ hư ảo hóa thành chân thật.

Trở nên vô cùng rõ ràng bên trong ngọn lửa, hai mắt cũng chợt mở ra, đụng chạm với thần thức của Hứa Thanh, tựa như đang nhìn lẫn nhau.

Trong đầu Hứa Thanh chấn động, khí tức tu vi cũng chấn động theo, tản mát ra lực lượng cường hãn siêu việt lúc trước.

Cùng lúc đó, một chiếc ô biến ảo hiện ra trên đỉnh đầu Hứa Thanh.

Khác biệt cùng với lúc trước, lần này cái ô xuất hiện, màu sắc và đường nét càng thêm rõ ràng, thoạt nhìn càng thêm chân thật, dưới nó chiếu rọi, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa đúng như một thiếu niên Cổ Hoàng.

Tràn đầy uy nghiêm.

Nhưng hết thảy vẫn còn chưa kết thúc, rất nhanh chiếc mệnh đăng bảy màu của hắn, dưới từng trận tiếng thét dễ nghe vang vọng, tiểu nhân bên trong bấc đèn mở đôi mắt ra.

Chiếc ô thứ hai, xuất hiện!

Tiếp theo là Minh Linh Huyết Sí Đăng, Nguyên Anh bên trong hình thành, sau đó là bên trong Tàn Tiên Phệ Thần Đăng, Nguyên Anh cũng lại thành!

Bốn cái ô hạ xuống chỗ Hứa Thanh đang đả tọa, khiến toàn thân hắn chảy xuôi những đạo ánh sáng rất nhiều màu, cái ô màu đen là đỉnh, bảy màu vờn quanh, huyết sí phía sau, khí tức lục sát.

Phối hợp với dung nhan tuấn mỹ, một màn này nếu xuất hiện bên ngoài, tất nhiên sẽ khiến cho tâm thần vô số người chấn động mãnh liệt, thậm chí nếu như không biết được thân phận của hắn, sợ là sẽ cho rằng hắn mới là vị Hoàng tử của nhân tộc phủ xuống.

Bốn Nguyên Anh lần lượt xuất hiện, khiến cho tu vi Hứa Thanh vừa tăng lên lại tăng lên tiếp nữa, giờ phút này chấn động kinh thiên, lực lượng kinh khủng lưu chuyển trong người, bao hàm cả Nguyên Anh Kim Ô ở bên trong hắn, năm cái Nguyên Anh bộc phát ra từ trên người hắn.

Cùng lúc đó, một cỗ cảm giác thiên kiếp muốn phủ xuống nổi lên ở tối tăm trong lòng Hứa Thanh, nhưng vẫn còn kém một chút, khi cảm giác này trở nên càng đậm hơn, mới có thể thu hút thiên kiếp.

Mà lực lượng chất lỏng trong Quang Âm bình giờ phút này vẫn còn thừa một ít, dưới Hứa Thanh dẫn dắt, bay thẳng đến tòa Thiên Cung thứ mười hai khát vọng đã lâu.

Bây giờ tòa Thiên Cung này đã thực hóa hơn phân nửa, dưới sự hấp thu, quá trình thực hóa tăng tốc đẩy lên, rất nhanh đã đến tám phần, cho đến chín thành, cuối cùng đến mức gần như hoàn thiện!

Tòa Thiên Cung thứ mười hai lập lòe ánh sáng, không ngừng lay động.

Chỉ kém một vật trấn áp, là sẽ hoàn toàn nguyên vẹn!

Chương 1178: Cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh (4)

Hứa Thanh mở mắt ra, thấy được đội trưởng trước mặt thần sắc có chút tiếc hận đang nhìn những cái ô của mình.

Nhưng mà khí tức của đội trưởng cũng lộ ra tăng vọt rất nhiều so với lúc trước, tương tự cùng Hứa Thanh, cũng tản mát ra chấn động Nguyên Anh, nhưng cụ thể lực lượng mấy Anh thì rất khó có thể nhìn ra.

“Tiểu Thanh, mệnh đăng trong cơ thể ngươi đã đản sinh ra Nguyên Anh, đã sắp tiếp cận trình độ thu hút lực lượng đệ nhất kiếp!”

Chú ý thấy Hứa Thanh thức tỉnh, đội trưởng thở sâu, thần sắc lộ ra một chút tiếc nuối.

“Mệnh đăng, là một thứ chí bảo, nhưng đáng tiếc chúng ta không có huyết mạch Cổ Hoàng Chúa Tể, bản thân không cách nào sinh ra mệnh đăng, mà mệnh đăng đến từ bên ngoài, cuối cùng cũng không cách nào hoàn toàn dung hợp cùng với huyết mạch của bản thân. Cũng không là làm được giống như những vị hậu nhân của Cổ Hoàng Chúa Tể trong truyền thuyết kia, biến mệnh đăng hóa thành hỏa lò của cảnh giới Linh Tàng, đặt năm tòa Bí Tàng vào, không ngừng đốt cháy, luyện hóa hết thảy thành căn cơ của Bí Tàng bản thân.”

“Đây cũng là lý do tại sao những đại tu có tu vi đến Linh Tàng, cũng không có khát vọng đối với mệnh đăng, không phải là mệnh đăng không tốt, mà là chúng ta không cách nào sử dụng đến giai đoạn tiếp sau, hazz.”

Hứa Thanh trầm mặc, mặc dù hắn không biết mệnh đăng có thể hóa thành hoả lò Linh Tàng, nhưng theo tu vi tăng lên, hắn cũng nhận ra gia trì của mệnh đăng đã sắp đạt tới điểm cuối.

“Không có cách nào để cho nó hoàn toàn dung hợp cùng huyết mạch bản thân sao?” Hứa Thanh hỏi một câu.

“Đây là việc mà tất cả mọi người từ xưa đến nay đều đang tìm biện pháp, nhưng đáng tiếc vẫn không làm được, trừ phi tu vi bản thân đạt đến cảnh giới Cổ Hoàng Chúa Tể, mới có thể nghịch chuyển hết thảy, khiến cho huyết mạch hình thành mệnh đăng, khiến cho huyết mạch đời sau cũng có được phúc trạch này."

Đội trưởng lắc đầu.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, ngược lại cũng không có quá nhiều tiếc nuối, dẫu sao bên trong cảnh giới Nguyên Anh này, mệnh đăng vẫn có thể gia trì cho hắn, vả lại Hứa Thanh cảm giác mệnh đăng trong cảnh giới Nguyên Anh, hẳn là thuộc về lúc thể hiện mạnh nhất.

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

"Cũng không có gì, đợi ta suy nghĩ biện pháp, nói không chừng chúng ta có thể mượn lực làm được, tạm không nói tới cái này nữa, lúc trước sư tôn đoán chừng cũng không ngờ rằng chúng ta có thể có được tạo hóa như là Quang Âm bình, cho nên lúc đi vội vàng mà không nói có tỉ mỉ, vậy thì để ta nói cho ngươi biết những việc về cảnh giới Nguyên Anh đi."

"Cảnh giới Nguyên Anh này, mỗi tộc đều có cách gọi khác biệt, có tộc gọi là Thiên Mệnh cảnh, có tộc gọi là Đạo Anh cảnh, cũng có tộc gọi là Thiên Mệnh Nguyên Anh cảnh, mỗi một chủng tộc một loại xưng hô, trên thực tế đều là căn cứ theo Cổ Hoàng nhất thống một đời trước quyết định và thay đổi."

"Sau khi Huyền U Cổ Hoàng nhất thống, liền cố định một cái xưng hô, gọi là Thiên Mệnh Đạo Anh, trên thực tế đều là một ý tứ, mà chữ đạo, là vì lúc trước thống nhất nhận thức các tộc mà thêm vào."

"Về phần Thiên Mệnh, là một loại thiên kiếp."

Theo đội trưởng mở miệng, Hứa Thanh kết hợp hiểu rõ lúc trước của mình về cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh, dần dần, một cái nhận thức toàn diện nổi lên bên trong tâm thần của hắn.

Cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh này, thực tế trong nhận thức của nhân tộc, ít nhất phải có một Đạo Anh trải qua thiên kiếp tẩy lễ, mới có thể xưng là Thiên Mệnh Đạo Anh.

Như vậy mới tính là chân chính bước vào cảnh giới này, mà người không có trải qua thiên kiếp, mặc kệ có bao nhiêu Đạo Anh, trên lý luận đều là Giả Anh.

Thời đại Huyền U Cổ Hoàng cũng là như thế, nhưng theo sự nhất thống của nhân tộc không còn, kiến giải cũng bị cải biến.

Căn cứ nhận thức khác biệt của các tộc, đã có nhiều loại lý giải, rất nhiều tộc cho rằng coi như là không trải qua thiên kiếp, chỉ cần Đạo Anh xuất hiện, chính là cảnh giới Nguyên Anh.

Về phần một cửa thiên kiếp cần thiết kia, thì lại giống như là gông cùm xiềng xích của bản thân cảnh giới Nguyên Anh, mỗi một lần tân Anh xuất hiện, tích lũy đối mặt với lực lượng thiên kiếp, sau khi được thiên kiếp tẩy lễ, chính là đánh vỡ một lần gông cùm xiềng xích.

Dẫu sao thế giới Vọng Cổ quá lớn, tộc quần đông đảo, thể chất cũng không giống nhau, ví dụ như Cận Tiên tộc, nhận thức của họ hoàn toàn khác biệt với những tộc khác, cho nên vào giai đoạn này, rất khó có nhận thức nhất thống với nhau.

Về phần phương pháp tấn thăng, căn cứ tộc quần khác biệt, cũng có rất nhiều loại chi nhánh, cũng bởi vậy mà tồn tại mạnh yếu khác biệt.

Nhưng cuối cùng đại khái chia làm hai loại cơ bản, một loại là lúc Nguyên Anh thứ hai trong cơ thể sinh ra, lựa chọn thu hút thiên kiếp tẩy lễ, từ đó tấn chức Thiên Mệnh.

Loại thứ hai có tương đối ít tu sĩ lựa chọn, đó chính là làm cho toàn bộ Thiên Cung của mình đều hóa thành Đạo Anh, sau đó cùng nhau trải qua thiên kiếp, duy nhất một lần xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Loại sau khó khăn hơn nhiều, nhưng một khi thành công, lực lượng Thiên Mệnh thu được sẽ càng nồng đậm, cũng có trợ giúp không nhỏ đối với Linh Tàng tiếp sau.

Mà sau khi bước vào cảnh giới Thiên Mệnh Đạo Anh này, phương thức tấn thăng cũng khác biệt cùng với Kim Đan mở Thiên Cung, cần vượt qua kiếp nạn Thiên Mệnh, toàn bộ Nguyên Anh đều phải trải qua một lần, chính là một lần tăng lên lớn.

Tổng cộng năm lần, sau khi trải qua toàn bộ, chính là đại viên mãn.

Trong đó ẩn chứa hung hiểm, cho nên cần phải khiến cho bản thân Nguyên Anh tăng cường độ lên, không ngừng phát triển mới có vốn liếng độ kiếp, bằng không mà nói, một khi độ kiếp thất bại, Nguyên Anh không thể nghịch chuyển mà tan vỡ, biến mất vĩnh viễn.

Mà trong giai đoạn này, mệnh đăng đích xác là thể hiện ra lực lượng trợ giúp cường đại, bởi vì mệnh đăng độ kiếp nạn không sợ thất bại, nó sẽ không tan biến, cho nên có thể nhiều lần thử nghiệm thất bại.

Hứa Thanh hiểu ra những thứ này, lúc hắn đang nội thị những tòa Thiên Cung trong người, đội trưởng bỗng nhiên giơ tay lên đưa Quang Âm bình cho Hứa Thanh.

“Đặt vật này ở trong nội cung tòa Thiên Cung thứ mười hai của ngươi, dùng nó làm vật trấn áp!”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn đội trưởng.

“Mặc dù cái đồ chơi này là bảo bối, nhưng ta không dùng được, cách tu luyện của ta là cởi bỏ phong ấn.” Đội trưởng cười hắc hắc, chớp mắt về phía Hứa Thanh.

“Cảm ơn đại sư huynh.” Trong lòng Hứa Thanh dâng lên cảm giác ấm áp, những năm gần đây, hắn đã sớm coi đội trưởng và Thất gia trở thành thân nhân không thể thiếu của chính mình.

Những gì Hứa Thanh trải qua lúc nhỏ, khiến cho tính cách của hắn lạnh như băng, nhưng sâu trong nội tâm của hắn thủy chung vẫn có khát vọng đối với thân nhân.

Mà đội trưởng nơi đây, đã cùng nhau tiến bước với hắn, hai người đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, nhiều lần cùng sinh tử, trong lúc bất tri bất giác, lòng Hứa Thanh đã sớm bổ sung đội trưởng vào vị trí ca ca.

Giờ phút này sau khi tiếp nhận Quang Âm bình, Hứa Thanh không chút chần chờ, để nó vào trong nội cung của tòa Thiên Cung thứ mười hai của mình.

Thiên Cung nổ vang, hoàn toàn hình thành, vả lại khác biệt cùng với Thiên Cung khác, tòa Thiên Cung thứ mười hai này tản phát ra từng trận lực lượng thời gian, trong mơ hồ, hình như Hứa Thanh còn nghe được một tiếng than nhẹ quen thuộc từ trong năm tháng vang vọng đến.

Tiếng thở dài này, khiến cho hắn sững sờ.

Đó là… . Giọng của Tử Huyền.

Hứa Thanh vừa muốn cẩn thận tìm kiếm, nhưng vào lúc này bầu trời bỗng truyền đến tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, càng có tiếng ken két vang vọng, phía chân trời đằng xa truyền đến từng đạo khe hở, sau đó nhanh chóng tràn ngập khắp toàn bộ bầu trời.

Bầu trời, tựa như hóa thành một cái mạng nhện.

Trên bầu trời bộc phát ra một mảnh màu đỏ thẫm!

Hứa Thanh và đội trưởng đồng thời biến sắc.

Chương 1179: Xích Mẫu phủ xuống (1)

Bầu trời Tiên Cấm bị một mảnh đỏ thẫm bao phủ, thoạt nhìn toàn bộ màn trời đều hóa thành một màu huyết sắc.

Bên trên tràn ngập chi chít vết rách.

Dưới màn trời màu đỏ phụ trợ, màu sắc của những vết rách kia trở nên càng thêm thâm sâu, mà nếu như cẩn thận nhìn có thể phát hiện, hình như chúng nó cũng không phải là tự nhiên hình thành.

Càng giống như là do người khác tạo ra.

Tạo hình kia tựa như một cái phù văn khuếch tán trên bầu trời!

Chỉ cần liếc mắt nhìn qua, liền khiến tâm thần người khác dâng lên cảm giác không khỏe, cảm xúc sợ hãi bị câu dẫn ra, không cách nào tự động điều khiển, giống như là hành vi bản năng của sinh mệnh vậy.

Cho nên cũng không phải chỉ có tâm thần Hứa Thanh và đội trưởng chấn động, giờ phút này bên trong Tiên Cấm, trong khu vực an toàn phạm vi hơn 2000 dặm do tu sĩ nhân tộc tạo ra, toàn bộ tu sĩ nhân tộc trong đó cũng đều như vậy.

Trong lòng mỗi người đều dấy lên gợn sóng cực lớn, một loại cảm giác đại họa đến nơi bỗng nhiên hiện lên.

Những tu sĩ này, đại đa số đều là người của nhóm thứ hai cùng nhóm thứ ba phủ xuống, về phần nhóm tu sĩ đầu tiên, đã có hơn phân nửa lựa chọn rời khỏi nơi này, giờ phút này thần sắc của tất cả đều nhao nhao biến hóa.

Mà đầu nguồn tạo ra biến hóa trên màn trời, nằm ở khu vực trung tâm của Tiên Cấm, chỗ này chính là trung tâm của Hành Cung Huyền U Cổ Hoàng, cũng chính là chánh điện của Hoàng Cung.

Hoàng Cung vô cùng rộng lớn, nhưng bây giờ bộ dáng đã đại biến, bị vô tận máu thịt bao vây, nhô lên một cái bướu thịt thật lớn, nó bọc quanh Hoàng Cung to lớn cùng với quảng trường bốn phía vào.

Từ xa xa nhìn qua, khối bướu thịt này vô cùng khổng lồ, phạm vi bao phủ trọn vẹn mấy vạn trượng, chung quanh lan tràn vô số mạch máu vừa thô vừa to, khuếch tán khắp bát phương, đồng thời khối máu thịt này cũng giống như là một trái tim vậy, còn đang truyền ra từng trận rung động.

Thình thịch, thình thịch.

Mỗi một lần chấn động, đều có âm thanh giống như như lôi đình vang lên, truyền khắp bốn phương.

Dưới âm thanh này, hư vô nơi đây đều trở nên vặn vẹo, biến thành một mảnh mông lung, dị chất nồng đậm tột cùng, đã không phải trình độ hóa thành sương mù, mà hội tụ thành từng đạo hư ảnh quỷ dị, trôi lơ lửng ở giữa thiên địa, triều bái về phía viên thịt to lớn kia.

Chỗ xa hơn, theo mạch máu lan tràn trên mặt đất, phía ngoài ngàn dặm, chỗ đó cũng có một màn tương tự xuất hiện, nhưng không phải là viên thịt, mà là một cây gai sắc hướng thẳng lên trời.

Cây gai sắc đen nhánh, tựa như mũi đao, tản ra ra từng trận khí tức âm lãnh, nó đứng sừng sững ở đó, tựa như một kiện binh khí tuyệt thế.

Thần binh như thế, không phải một kiện.

Đồng dạng là ngoài ngàn dặm, lại có một cây gai sắc giống như đúc, hướng lên trên trời, thậm chí cách ngàn dặm còn có cây thứ ba!

Nếu như đứng trên một vị trí cao có thể nhìn bao quát toàn bộ Tiên Cấm, như vậy một khi cúi đầu, có thể nhìn thấy rõ ràng, phía dưới có tổng cộng hai mươi bảy cây gai sắc, lấy Hoàng Cung là điểm khởi đầu, xuyên suốt trải về phía Tây.

Phảng phất như có một con thú lớn chôn dưới lòng đất của Hành Cung, những cây gai sắc lộ ra kia, chính là bối giáp trên người của nó.

Nhưng giờ phút này, trên bầu trời ngay phía trên vị trí trái tim trong Hoàng Cung của con thú lớn này, thình lình có một trận pháp hình bát giác, trận pháp tựa như khảm nạm trên màn trời, đang lập lòe phát ra từng đạo hồng mang.

Ẩn chứa quy luật nhất định, mỗi một lần lập lòe, đều khiến cho bầu trời đỏ thêm một phần.

Không biết chất liệu của trận pháp này là gì, phạm vi bao phủ vào khoảng ngàn trượng, so sánh với con thú lớn ở bên dưới, ngoại trừ những đạo hồng mang kia, nó tỏ ra không hề có chút thần kỳ.

Nhưng nơi đây, lại là đầu nguồn của tất cả những khe hở trên màn trời.

Có thể thấy rất nhiều khe hở, đều lấy nơi đây là trung tâm, sau đó lan tràn ra toàn bộ bầu trời.

Mà trong trận pháp hình bát giác này, trong phạm vi ngàn trượng, có tổng cộng ba trăm sáu mươi mốt người mặc hắc bào.

Ba trăm sáu mươi người đó đều đang khoanh chân đả tọa, trong miệng truyền ra từng trận chú ngữ phức tạp khó hiểu.

Đây không phải là ngôn ngữ của nhân tộc, từng âm thanh đều mang theo vẻ quỷ dị, thậm chí trong khi niệm chú ngữ, bọn họ thi thoảng lại cùng lúc giơ tay lên, không chút do dự, vô cùng chỉnh tề, vươn tay vào trong cơ thể, tươi sống móc ra một phần lục phủ ngũ tạng của bản thân.

Nâng trong tay và giơ lên cao, mặc kệ máu tươi nhỏ xuống, giống như đang tế hiến.

Những bộ phận kia nhanh chóng héo rũ, hóa thành một tia hắc khí, hội tụ tới trung tâm của trận pháp.

Chỗ đó, là vị trí người thứ ba trăm sáu mươi mốt.

Mặc dù cũng mặc áo đen, nhưng bởi vì thân thể run rẩy kịch liệt, mũ bào bên trên đã rơi ra, lộ ra một gương mặt dữ tợn tràn ngập mạch máu màu đỏ.

Chính là Trương Ti Vận.

Gã quỳ ở nơi đó, đầu người ngẩng lên thật cao, mặt hướng lên bầu trời, vẻ mặt đau khổ, mạch máu ở bên trên mặt vặn vẹo, trong lúc mơ hồ giống như muốn phác họa ra một hình trăng khuyết, càng có huyết lệ từ trong ánh mắt chảy xuống.

Mắt trái của gã đã mù, chỉ còn lại một lỗ thủng, nhưng lại có vô số tơ máu từ trong tràn ra, dung nhập trong trận pháp bốn phía, lại được trận pháp gia trì, tản ra bên ngoài.

Dựa theo những mạch máu này nhìn tới, vết rách trên ngập trên bầu trời, thình lình chính là do tơ máu từ trong mắt trái đã mù của Trương Ti Vận tản ra!

Theo chú ngữ vang vọng, mạch máu trên mặt gã nhúc nhích càng lúc càng nhanh, đường nét trăng khuyết màu đỏ cũng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Đồng thời hắc khí hội tụ ở trong đây, cũng bị thân thể của gã hấp thu, hóa thành huyết sắc, trở thành chất dinh dưỡng, tăng thêm sự hình thành của Hồng Nguyệt.

Mà hai tay của gã cũng chầm chậm giơ lên, đưa tới gần gương mặt, giống như cử động cuối cùng, muốn sau khi con mắt bên phải cũng mù, che phủ ở trên hai mắt chính mình.

Tạo hình này, chính là bộ dáng của pho tượng trên mặt trăng năm đó Hứa Thanh nhìn thấy bên trong thức hải.

Giờ phút này, bốn phía Trương Ti Vận, ba trăm sáu mươi người mặt hắc bào kia lầm rầm những tiếng chú ngữ, từng người riêng phần mình giơ tay lên, đồng loạt móc gan ra, giơ lên hiến tế.

Một màn này tràn ngập máu tanh, vô cùng quỷ dị, tràn đầy vô tận tà ác.

Chương 1180: Xích Mẫu phủ xuống (2)

Cùng lúc đó, Hứa Thanh và đội trưởng cũng đang hãi hùng khiếp vía, nhanh chóng rời khỏi vị trí lúc trước, cũng không tiếp tục tìm kiếm nơi có thể thăm dò nữa, mà là đi tìm chỗ có máu thịt nồng đậm.

Mặc dù khắp nơi đây đều có máu thịt đỏ tím, nhưng vì an toàn, chỗ càng nhiều máu thịt thì tự nhiên sẽ càng tốt.

Cứ như vậy một lúc lâu sau, trong lúc tim của Hứa Thanh đập càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng bọn hắn cũng nhìn thấy một mảnh phế tích sụp xuống, nơi đây nguyên bản phạm vi rất lớn, nhưng bây giờ lại bị rất nhiều máu thịt bao phủ, tựa như một tòa núi thịt.

Trong mơ hồ, có thể nhìn ra một chút dấu vết cổ xưa từ trên chút tường vỡ lộ ra bên ngoài đám máu thịt kia.

“Tiểu sư đệ, chúng ta lựa chọn trốn ở nơi này là tốt rồi.”

Đội trưởng nhìn khắp nơi một chút, sau đó thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh tương tự quan sát chung quanh, sau đó gật đầu, hai người cùng nhau đi vào bên trong khu vực mảnh máu thịt này.

Trên đường thấy trên một tấm bảng mục nát rơi ở một bên có một chữ ‘Đông’, đáy lòng Hứa Thanh cũng đã có suy đoán đối với ở nơi này.

“Đông cung? Bình thường chỗ ở của Thái Tử, cũng gọi là Đông cung.” Đội trưởng quét mắt, trong mắt có chút tiếc nuối.

“Đáng tiếc, nơi đây đã sụp xuống, vả lại bị xâm nhập nghiêm trọng, bằng không chỗ mà Thái Tử cư trú, nhất định có bảo bối.”

Hứa Thanh cũng có chút đáng tiếc, lần này bọn họ cùng nhau đi tới, thấy được rất nhiều cung điện, cũng có chút hiểu rõ về thời đại phú trạch Huyền U Cổ Hoàng năm đó.

Mà đây vẫn chỉ là khu Đông của mảnh Tiên Cấm này mà thôi, hơn nữa phạm vi mà bọn họ thăm dò cũng xa xa không bao quát toàn bộ khu Đông, tương đối mà nói, chỉ là một khu vực rất nhỏ.

Tiên Cấm quá lớn, muốn chân chính hoàn toàn thăm dò nơi đây, cần rất nhiều nhân lực, vả lại chỉ sợ thời gian không chỉ là mấy tháng.

“Cũng không biết về sau có cơ hội tiếp tục đi vào hay không.”

Đội trưởng cảm khái, hai người tìm bên ngoài một vòng, cuối cùng lựa chọn một chỗ Thiên Điện sụp xuống, dọn dẹp một phen, đào ra một cái lổ thủng trên máu thịt.

Máu thịt bên trong Tiên Cấm bất cứ lúc nào cũng đều không ngừng ngọ nguậy, lỗ thủng vừa mới đào ra, biên giới liền bắt đầu thu hẹp, như muốn khép lại, vì vậy Hứa Thanh và đội trưởng cũng không hề chần chờ, lập tức chui vào.

Rất nhanh, thân ảnh của bọn hắn liền chui vào bên trong lỗ thủng máu thịt này, vào lúc bộ phận phía ngoài dần dần khép lại, hai người vẫn tiếp tục đào móc vào sâu bên trong máu thịt.

Cho khi đến một chiều sâu nhất định, bên trong máu thịt nồng đậm dị chất bao phủ, bọn họ khoanh chân ngồi xuống.

“Cũng không biết sư tôn dự định lấy được lợi ích ở nơi đây như thế nào.” Hứa Thanh nhìn qua bốn phía một màu đen nhánh, nhẹ giọng mở miệng, trong đầu hiện ra tiếng thở dài vang vọng lúc dung hợp Quang m bình.

Tiếng thở dài kia vang vọng trong đầu, hình như câu dẫn ra một chút ký ức của hắn.

“Tiểu Thanh, có muốn xem đại chiến của Thần Linh một chút hay không?”

Đội trưởng cười hắc hắc, phất tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một con mắt, con mắt này nháy nháy chớp động vài cái, trong đó lập tức chiếu ra bầu trời huyết sắc bên ngoài.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

“Ta thả rất nhiều con mắt ở bên ngoài, chính là vì để tận mắt nhìn cuộc chiến của Thần Linh này, nhưng mà cũng có một chút mạo hiểm bị lộ ra, cho nên chúng ta đợi khi Hồng Nguyệt thức tỉnh, đợi lúc nó bận rộn nuốt Thần Linh rồi nhìn, có lẽ như thế sẽ an toàn hơn rất nhiều.”

Đội trưởng đắc ý mở miệng, nắm chặt tay phải, che lấp con mắt trong đó lại.

“Đợi đi, đoán chừng cách lúc Hồng Nguyệt thức tỉnh cũng không xa nữa.”

Hứa Thanh gật đầu, đeo mặt nạ da người ẩn chứa lực lượng ẩn nấp, đồng thời cũng tản lực lượng độc cấm trong cơ thể lan tràn tới thức hải, bao phủ bên trên Tử Nguyệt Thiên Cung, càng dùng cả Thiên Đạo gia trì, cùng với Quỷ Đế Sơn và Triêu Hà Quang, khiến cho bản thân Tử Nguyệt không lộ ra chút nào.

Làm xong những thứ này, hắn nhắm hai mắt lại, không chút nhúc nhích trong không gian đen nhánh này.

Trong đầu nhớ lại từng màn trong cung điện Phượng Điểu lúc trước, tìm kiếm gợn sóng dấy lên từ tiếng thở dài kia.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Ba canh giờ sau, bầu trời bên ngoài đột nhiên lần nữa vang vọng âm thanh nổ vang, tiếng nổ lần này cực lớn, khuếch tán bát phương, cũng truyền vào trong tai Hứa Thanh và đội trưởng bên trong đám máu thịt.

Tâm thần hai người chấn động, vào thời khắc này, một cảm giác tim đập nhanh trước đó chưa từng có lập tức bộc phát ra.

Không cần quan sát, trong lòng Hứa Thanh cũng biết rõ ràng một điều.

Hắn biết, Hồng Nguyệt… Sắp thức tỉnh.

Sự thật đúng là như thế, giờ phút này ánh sáng màu đỏ trên bầu trời trở nên nồng đậm đến tột cùng, ánh sáng màu đỏ chiếu khắp đại địa, khiến hết thảy kiến trúc cùng với máu thịt ở nơi này đều phủ lên một lớp màu đỏ.

Màu tím trong đó đang nhanh chóng bị dìm ngập, màu máu, dần dần trở thành thứ duy nhất ở nơi đây.

Thậm chí hai mươi bảy cây gai sắc kia cũng đều run lên nhè nhẹ, trái tim đang đập lần đầu xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn, một cỗ cảm giác thức tỉnh từ dưới đại địa hiện lên.

Cùng lúc đó trên màn trời, trong trận pháp bát giác, toàn bộ những người mặt hắc bào đã tế tự ngũ tạng cùng với mắt trái, giờ phút này đồng loạt giơ tay lên, móc xuống mắt phải của bản thân.

Một cái chớp mắt khi bọn họ giơ mắt phải lên thật cao, mắt phải của Trương Ti Vận cũng lập tức héo rũ, trở thành một cái lỗ thủng, đồng thời có rất nhiều tơ máu lan tràn ra ngoài.

Vết rách trên màn trời cũng càng trở nên nhiều hơn.

Mà hai tay Trương Ti Vận cũng chầm chậm giơ lên, một cái chớp mắt khi che phủ bên trên hai mắt, nét mặt của gã liền không có bất luận vẻ đau khổ gì nữa, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Chương 1181: Xích Mẫu phủ xuống (3)

Thiên địa biến sắc!

Một cỗ ý chí mênh mông kinh người, khủng bố đến tột cùng, bỗng nhiên bộc phát ra từ trên người Trương Ti Vận.

Bầu trời, mặt đất, tất cả mọi thứ, dưới cỗ ý chí này, đều biến thành màu đỏ.

Một vòng Hồng Nguyệt từ chỗ Trương Ti Vận, bay lên trên bầu trời Tiên Cấm!

Mặt đất lập tức rung chuyển, trong tích tắc có một tiếng gào thét động trời, ẩn chứa hoảng sợ, như thứ gì đó đang ngủ say bị kích thích thức tỉnh, từ sâu trong lòng đất truyền ra.

"Xích Mẫu!"

Mặt đất cuộn mình, vô số tòa cung điện sụp xuống, máu thịt tràn ngập toàn bộ Tiên Cấm đều run rẩy, mà hai mươi bảy chiếc gai sắc kia càng tản mát ra ánh sáng mãnh liệt.

Về phần vị trí trái tim, trong lúc máu thịt phía ngoài không ngừng nhúc nhích, một con mắt màu vàng lớn tới vạn trượng lập tức hình thành ở, bỗng nhiên mở ra.

Địa chấn trời kinh, bầu trời biến sắc, bát phương vặn vẹo, vào thời khắc này, dị chất lập tức bộc phát toàn diện.

Toàn bộ thế giới cũng trở nên mơ hồ, bắt đầu biến thành một mảnh mông lung, những thân ảnh cúng bái bốn phía nhao nhao thét lên rồi đồng loạt tiêu tán, trận pháp bát giác trên màn trời bị con mắt to này nhìn tới cũng lập tức tan rã, biến thành tro bụi.

Ba trăm sáu mươi người mặt hắc bào trong đó, thân thể nhao nhao dị hoá nổ tung, trở thành mưa máu tung bay.

Mà những giọt mưa máu kia, lại dị biến trong không trung, trở thành từng đôi mắt nhỏ màu vàng, vờn quanh bốn phía con mắt vạn trượng, toàn bộ mở ra, gắt gao nhìn chằm chằm lên màn trời, nhìn tới thân ảnh duy nhất còn tồn tại kia!

Vị trí bị những con mắt này nhìn tới, có một người đang trôi lơ lửng ở không trung, dáng dấp đang quỳ bái, hai tay che ở trước đôi mắt, giống như là pho tượng.

Chính là Trương Ti Vận.

Thân ảnh kia vô cùng tươi sáng rõ nét, cho dù bị con mắt của Thần Linh phía dưới mặt đất nhìn tới cũng không bị bất luận ảnh hưởng gì, dường như đối với người kia mà nói, chút ánh mắt này, không hề có ý nghĩa.

Hồng Nguyệt ở phía sau, vẫn lập lòe huyết quang như trước.

Trở thành thứ duy nhất rõ ràng bên trong toàn bộ Tiên Cấm.

Khóe miệng cũng càng lúc càng cong lên, rõ ràng hẳn là phải lộ ra ve âm u đáng sợ, nhưng hết lần này tới lần khác lại lộ ra một cỗ cảm giác ưu nhã khó tả, hai tay cũng từ trên mắt bỏ xuống, thân thể càng là chậm rãi đứng lên.

Một cỗ chấn động kinh khủng từ trên người Trương Ti Vận, bao phủ thiên địa.

Tóc dài màu đen ngay lập tức hóa thành huyết sắc, không ngừng lan tràn từ sau lưng, cuối cùng trở thành trời.

Trên đỉnh đầu càng huyễn hóa ra một cái quan hoàn (vương miện) mọc đầy gai sắc, có thể nhìn thấy bên trên rõ ràng có ba gương mặt dữ tợn đang bị phong ấn, không ngừng kêu rên.

Mà khí tức ba gương mặt này phát tán ra, rõ ràng cũng là Thần Linh.

Đám Thần, bị chế thành vương miện, đội ở trên đầu Trương Ti Vận.

Vào thời khắc này, tất cả mạch máu trên mặt Trương Ti Vận cũng chậm chạp hội tụ, chảy tới mi tâm, tạo thành một cái ấn ký Hồng Nguyệt ở đó.

Bên trong lỗ thủng hai mắt, tựa như ẩn chứa hai mảnh huyết hải, tràn ra hồng mang kinh tâm động phách.

Chiếc đạo bào màu đen đã trở thành tro bụi, thay thế là một kiện trường bào màu vàng, bao phủ khắp toàn thân.

Chiếc đạo bào này cực lớn, trong lúc góc áo dấy lên, lan tràn khắp bát phương, trải ra khắp đại địa.

Từ xa nhìn lại, một màn này vô cùng kinh người, rung chuyển tâm thần vạn vật.

Tóc là bầu trời, góc áo, là mặt đất.

Thần đứng giữa thiên địa, giống như chủ nhân của thế giới.

Phối hợp với gương mặt tuấn mỹ của Trương Ti Vận, một cảm giác thần thánh vô cùng lập tức tràn ngập khắp toàn thân.

Đủ để cho tất cả chúng sinh liếc mắt nhìn tới liền sụp đổ huyết mạch, nghe thấy một tiếng liền lâm vào vô tận khổ hải.

Muốn sống sót, chỉ có thể cúng bái.

Giờ khắc này, Thần uy ngập trời.

Trong chốc lát, hết thẩy vặn vẹo cùng mông lung do con mắt vĩ đại trên mặt đất mở ra tạo thành, đều bị thay thế, trấn ép xuống.

Về phần dị chất nơi đây cũng nhanh chóng bị cải biến đầu nguồn, trở thành sương đỏ, khắc ở trên áo bào màu vàng của Thần, tạo thành từng đạo đường vân màu đỏ.

“Thú vị.”

Xích Mẫu trên bầu trời nhẹ giọng mở miệng.

Một khắc khi Thần thức tỉnh, dĩ nhiên liền cảm nhận được hết thẩy kế hoạch của nhân tộc.

Đối với Thần Linh mà nói, không cần phân tích, không cần suy đoán, một khắc nhìn thấy, sẽ liền minh bạch hết tất cả.

Tất cả tin tức, đều chứa đựng trong thân thể, cũng nằm trong thiên địa, Thần Linh vừa nhìn tới, phàm tục không cách nào che lấp nửa điểm, giống như là trong suốt vậy.

Nhưng dương mưu của Nhân Hoàng, đích xác cũng có kỳ hiệu, đối với Xích Mẫu mà nói, một cái chớp mắt thức tỉnh, nhìn thấy Thần Linh trong Tiên Cấm, giống như đặt một khối thịt ngon ở bên miệng vậy, khiến cho Thần không nhịn được mà dâng lên bản năng muốn thôn phệ.

“Thân thể đặc thù, không tệ.”

Âm thanh truyền ra từ trong miệng Xích Mẫu cũng không phải là ngữ điệu nhân tộc, nhưng vạn tộc đều có thể nghe hiểu, đó chính là Thần âm.

Theo âm thanh kia vang vọng, Tiên Cấm lập tức xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, mặt đất toái nứt ra, khe hở trên bầu trời trực tiếp mở rộng trên phạm vi lớn, lộ ra bùn đất đen nhánh phía ngoài, mà giờ phút này, bùn đất cũng rất nhanh biến thành màu đỏ.

Hình như Tiên Cấm này, không cách nào thừa nhận âm thanh của Thần.

Mặt đất kịch liệt run rẩy, con mắt trong hoàng cung chảy xuống máu huyết màu vàng, hai mươi bảy chiếc gai sắc lập lòe chấn động đáng sợ, tiếng gầm vang vọng bốn phương.

“Xích Mẫu thượng thần, chủ ta Chuyên Ngục, trời sinh tàn ác và bạo ngược, dấy lên thần hỏa cùng với địa phương Hung Lê, cũng là thượng thần!”

Xích Mẫu cúi đầu, hai mắt huyết sắc nhìn xuống cặp mắt vĩ đại phía dưới, khóe miệng chảy ra nước bọt màu vàng, mỗi một giọt hạ xuống, đảo qua một cái liền trở thành sao băng màu vàng ở trong thiên địa, sau khi rơi xuống đất mặt đất liền nổ vang, ăn mòn ra một cái hố sâu.

Hết thảy vật chất trong đó, đều bị nước bọt hòa tan.

Chương 1182: Xích Mẫu phủ xuống (4)

Đối với tiếng gào thét mà cặp mắt vĩ đại trên mặt đất truyền ra, Xích Mẫu hình như không thèm quan tâm, giờ phút này trong lúc nước bọt hạ xuống, Xích Mẫu giơ tay phải lên, nhẹ nhàng trảo một cái về phía mặt đất.

Một trảo xuống dưới, toàn bộ mặt đất Tiên Cấm lập tức truyền đến chấn động kịch liệt trước đó chưa từng có, lấy Hoàng Cung làm trung tâm, trên mặt đất trực tiếp liền xuất hiện năm đầu khe rãnh cực lớn, độ rộng vào khoảng trăm dặm.

Chiều dài mỗi một khe rãnh đều khác biệt, ngắn nhất hai ba trăm dặm, dài nhất đạt đến hơn năm trăm dặm, chúng nó xếp thành hình quạt, chỉ về các phía tây bắc, chính bắc, nam bắc.

Giống như là năm ngón tay!

Càng là sau khi năm ngón tay hiện ra, mặt đất cũng lõm xuống sâu vạn trượng, càng có từng đạo khe rãnh mấy trượng tương đối nhỏ, từ trên mặt đất tây nam, chính nam cùng với phía đông nam lõm ra.

Từ trên bầu trời nhìn lại, cái này rõ ràng là một dấu của một bàn tay to lớn khoảng gần một nghìn trượng!

Phảng phất như có một cái bàn tay vô hình khổng lồ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống mặt đất cấm địa bên dưới.

Mà chỗ năm ngón tay lõm xuống, cũng chính là phía trên hai mươi bảy căn gai sắc trải dài.

Mặt đất nổ vang, long trời lở đất, theo tay phải Trương Ti Vận chậm rãi từ trạng thái mở ra biến thành cầm chặt, túm vào phía trong, chưởng ấn cực lớn trên mặt đất cũng từ vị trí đầu của năm ngón tay tương tự khép vào, mặt đất cũng càng lõm sâu hơn.

Rất nhiều bùn đất tan vỡ, trở thành tro bụi, toàn bộ Tiên Cấm đều rung chuyển, tiếng gào thét của Thần Linh trong Tiên Cấm vang vọng ngập trời, hai mươi bảy chiếc gai sắc đồng thời tràn ra kim mang chói mắt, trong chớp mắt này, hai mươi bảy đạo kim mang phóng thẳng lên trời.

Từ xa nhìn lại, mỗi một đạo kim mang đều ẩn chứa sắc bén có thể xuyên thấu thiên địa, như là hai mươi bảy Thần binh, phóng thẳng đến phía Xích Mẫu.

Hồng Nguyệt trên mi tâm Xích Mẫu lập lòe, Hồng Nguyệt phía sau lộ ra ánh sáng màu đỏ rực rỡ, chợt tản ra phía ngoài, hóa thành một cái biển máu kinh thiên kinh động địa trên màn trời, hai mươi bảy đạo kim quang đụng chạm cùng biển máu, trùng kích tạo ra hai mươi bảy vòng xoáy huyết sắc cực lớn.

Hai mươi bảy vòng xoáy không ngừng chuyển động, nhưng lại không cách nào xuyên thấu, mà hai mươi bảy đạo ánh sáng màu vàng kia, càng là mắt thường có thể thấy được bị đồng hóa, bị biển máu thôn phệ.

Thần niệm ẩn chứa cảm xúc hoảng sợ, kịch liệt truyền ra trong mặt đất, theo nước bọt Xích Mẫu càng lúc càng nhiều hơn nữa, huyết quang trong mắt cũng tràn ra chấn động tham lam đói khát đáng sợ, Xích Mẫu giơ tay phải lên, dùng sức trảo một cái.

Mặt đất truyền đến âm thanh rặc rặc, năm đạo khe rãnh lõm xuống trên phạm vi lớn, đụng chạm tới bản thể Thần Linh giấu ở trong lòng đất.

Màu vàng cùng màu đỏ va chạm lẫn nhau, vào thời khắc này, mặt đất cuốn lên vô số máu thịt cùng với cung điện phế tích, còn có cả khối vụn trên mặt đất, hiển nhiên vị Thần Linh nghỉ lại trong lòng đất kia đang điên cuồng vùng vẫy.

Âm thanh oanh oanh đinh tai nhức óc vang lên, theo mặt đất cuộn mình, khóe miệng Xích Mẫu tiếp tục cong lên, tay phải hung hăng kéo lên một cái.

Ngàn dặm mặt đất lập tức hoàn toàn sụp đổ, bàn tay to lớn không nhìn thấy kia hoàn toàn nắm lấy Thần Linh trong Tiên Cấm, túm nó ra khỏi đại địa.

Ngàn dặm mặt đất sụp xuống, một nhánh mây máu thịt cực lớn, giống như một con rắn, bị lôi ra từ bên trong mặt đất, thân hình kia dài mấy vạn dặm, trong lúc bị túm ra ngoài, mặt đất cũng bị vén lên.

Trong lúc âm thanh ầm ầm khuếch tán, một cái khe rãnh lan tràn mấy vạn dặm cũng theo đó hiện ra.

Bầu trời u ám, vô số tia chớp màu đỏ quét ngang khắp bát phương, không ngừng nổ vang, có thể thấy Thần Linh trong Tiên Cấm bị túm ra kia, giống như con rắn lại giống như rồng, nhưng thân thể lại không có lân phiến, như một miếng thịt cực lớn do máu thịt đỏ tím tạo thành.

Trong lúc vùng vẫy vặn vẹo, có thể thấy từng đám cây gai sắc trên thân thể Thần Linh, khoảng cách giữa mỗi hai cây vào khoảng ngàn dặm, tổng cộng hai mươi bảy căn.

Giống như một sợi chỉ thô, buộc hai mươi bảy cây kim.

Đây, chính là Thần Linh ngủ say bên trong Tiên Cấm, giờ phút này trong lúc nó vặn vẹo cùng gào thét, hai mươi bảy chiếc gai sắc nhanh chóng đâm về phía bàn tay không nhìn thấy kia, nhưng lại không cách nào xuyên thấu, nhưng mà chúng nó bao phủ, mơ hồ khiến cho bàn tay vô hình này lộ ra bộ phận đường nét, phác họa ra bên ngoài.

Một màn này, đủ để rung chuyển tâm thần chúng sinh.

Coi như là trong nhận thức của tu sĩ, cũng đều giống như là thần thoại truyền thuyết vậy, rất khó không dâng lên tâm ý kính sợ.

Mà cả vùng đất, dưới chấn động thật lớn như thế, rất nhiều khu vực cũng bị ảnh hưởng, nhưng nơi tổn thất nhỏ nhất chính là khu đông.

Hiển nhiên, đây cũng là lý do tại sao nhân tộc muốn lựa chọn khu đông để phủ xuống, hết thảy... Đều ở trong kế hoạch.

Giờ phút này tâm thần của Hứa Thanh và đội trưởng cũng tương tự chấn động mãnh liệt, một khắc Xích Mẫu động thủ, đội trưởng cũng đã mở bàn tay ra, lộ ra con mắt trong đó, lấy rất nhiều con mắt bố trí bên ngoài với góc nhìn khác biệt, hội tụ ra một màn cảnh tượng tương đối nguyên vẹn.

Trong tấm hình, Hứa Thanh và đội trưởng đại khái thấy rõ hết thảy những thứ vừa xảy ra.

Chỉ bất quá dưới lực lượng Thần Linh, những cái con mắt kia của đội trưởng cũng đang không ngừng tan vỡ, cho nên cảnh tượng cũng không phải rất rõ ràng, chỉ có con mắt trong phạm vi khu đông có thể nhìn càng lâu và rõ hơn một chút.

Nhưng dần cũng khó tránh khỏi có chút mơ hồ.

Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến cảm thụ cùng nhận thức của hai người, về sự kinh khủng của Xích Mẫu.

Đối với bọn hắn mà nói, Thần Linh trong Tiên Cấm đã như là thiên uy rồi, không thể bị rung chuyển, thậm chí tới gần liền diệt vong, nhưng đối với Xích Mẫu mà nói, nó giơ tay lên liền có thể túm Thần Linh trong Tiên Cấm ra.

Vả lại nhìn Thần Linh trong Tiên Cấm vùng vẫy, độ mạnh yếu ở giữa hai vị Thần Linh này vô cùng rõ ràng.

“Thần Linh ở đại lục Vọng Cổ, đã cường đại đến mức vượt qua nhận thức của rất nhiều sinh mệnh, mà tồn tại có thể làm cho tu sĩ đều xưng là Thần Linh, sợ là đối với phàm nhân mà nói, từng vị, đều là tạo vật!”

Đội trưởng hít sâu, trong mắt lộ ra quang mang kỳ lạ, thì thào nói nhỏ.

“Tiểu sư đệ, ta muốn ăn Hồng Nguyệt…”

Hứa Thanh ở bên cạnh đang hãi hùng khiếp vía, thu liễm hết thảy khí tức, không dám lộ ra chút nào, giờ phút này nghe thấy lời nói của đội trưởng, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, dẫu sao đối phương cũng đã nói quá nhiều những lời nói điên cuồng giống như vậy.

“Ừ, ngươi cố gắng lên.”

“Tiểu sư đệ, ngươi cũng ủng hộ ta đúng không, ta chuẩn bị lên kế hoạch một chút, thật ra thì… Trước kia ta cũng đã thử lên kế hoạch rồi, nhưng một kiếp đó đã thất bại.”

Trong mắt đội trưởng sáng lên, liếm liếm bờ môi.

Chương 1183: Đoạt thức ăn trước miệng cọp! (1)

Giờ phút này, ngoại trừ đội trưởng cùng Hứa Thanh đang che giấu và bất động ra, ở khu đông, bên trong khu vực nhân tộc sáng lập, hết thảy tu sĩ nhân tộc đều trong trạng thái tim đập vô cùng nhanh.

Bọn họ phần lớn đều đang khoanh chân đả tọa, không thể xem xét, không thể cảm giác với những chuyện đang xảy ra trong phiến thiên địa này, chỉ có thể mượn nhờ lực lượng mọi người cùng với trận pháp đã sớm bố trí trong phạm vi này để bảo hộ bản thân.

Bởi vì nếu như vị cách của bản thân chưa đủ, chỉ cần hơi liếc mắt nhìn tới cuộc chiến của Thần Linh, sẽ hình thần câu diệt, cho dù không nhìn trực tiếp mà dùng loại phương pháp tương tự như của đội trưởng, cũng cần phải có vị cách gia trì, hoặc là vật đặc thù.

Nhưng hiển nhiên trong đại quân nhân tộc trong phiến khu vực này, không có người nào có được vật đặc thù, cho nên cũng không có nhiều tu sĩ có thể thấy được trận chiến đó.

Mà lúc này ở bên ngoài Tiên Cấm, màn trời phía trên miệng bình, ngoài trận pháp vỡ vụn ở chỗ sâu nhất trong Hình Ngục Ti, có một nhóm người đang đứng đợi ở đấy.

Thân ảnh Thất hoàng tử thình lình cũng ở.

Quận Thừa, cùng với Thống Soái các Cung, còn có rất nhiều cường giả đại năng đến từ đại quân Hoàng Đô, thần sắc từng người đều vô cùng ngưng trọng, thậm chí trên bầu trời bên ngoài, con kim long bốn móng kia cũng là như vậy, hết sức chăm chú nhìn tới nơi này.

Bọn họ đều đang nhìn tới lỗ thủng trước mặt.

Chỗ đó đã bị phong kín, bị một mảnh màn sáng thay thế, một hình chiếu hiện ra bên trên, chính là hình ảnh Xích Mẫu cùng Thần Linh trong Tiên Cấm.

“Điện hạ, hết thảy vẫn còn ở trong kế hoạch.”

“Xích Mẫu thượng thần giống như thánh thượng và quốc sư đã phán đoán, sau khi thức tỉnh trước tiên liền muốn đi thôn phệ Thần Linh trong Tiên Cấm.”

“Nhưng mà không biết bước thứ hai của kế hoạch có thuận lợi hay không, dẫu sao chỉ nuốt một Thần Linh trong Tiên Cấm, Xích Mẫu sẽ không hấp thu quá lâu… Vả lại vạn nhất phủ xuống bên ngoài, sợ là cả Phong Hải Quận… . .”

Giờ phút này, một người mặc hắc bào đứng bên cạnh Thất hoàng tử thấp giọng mở miệng, lộ ra giọng nói bén nhọn, ẩn hàm âm lãnh.

Lời nói kia vừa ra, tu sĩ Phong Hải Quận bốn phía không khỏi cúi đầu, thần sắc có chút phức tạp.

Thất hoàng tử ngóng nhìn màn sáng, nhàn nhạt mở miệng.

“Trước khi ta đến, phụ hoàng hỏi ta có sợ chết ở chỗ này hay không, lúc ấy ta nói, ta nguyện táng thân vì nghiệp lớn của nhân tộc!”

“Xích Mẫu lao ra, mặc dù ta vô lực ngăn cản, nhưng cũng sẽ không bỏ trốn, cùng chôn với Phong Hải Quận là cùng, Khổng Lượng Tu có thể làm được, Cổ Việt Chương Ngạn ta, tương tự cũng có thể.”

“Khi đó phụ hoàng nhìn ta và nói một câu, Thần Linh chẳng qua là một tồn tại trên tầng thứ cao hơn vài lần so với chúng ta mà thôi, đối với đám Thần Linh mà nói, cái gọi là toàn trí toàn năng, cũng chỉ là so với đám sinh linh có cấp độ sinh mệnh kém hơn mà thôi.”

“Cho nên, Thần Linh cũng có thể bị tính toán như cũ, điều kiện tiên quyết là phải dùng dương mưu.”

“Xích Mẫu, nhất định sẽ không thỏa mãn… . .”

Thất hoàng tử nói khẽ.

Giờ phút này bên trong Tiên Cấm, vị Thần Linh giống như một sợi dây to vẫn đang vùng vẫy, thân hình vặn vẹo, hai mươi bảy cây gai sắc của nó cũng mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, bộc phát ra ánh sáng kim sắc rực rỡ chói mắt, hướng về phía đại thủ không nhìn thấy của Xích Mẫu, ý đồ đâm vào trong đó.

Hai mươi bảy cây gai sắc, bất luận một cây nào rơi vào bên trong tộc quần ở đại lục Vọng Cổ, đều sẽ xem như chí bảo, nhưng hôm nay đối mặt với Xích Mẫu, lại không cách nào hình thành phản kháng hữu hiệu, dù là xuyên thấu đâm tới, cũng vẫn khó có thể giãy giụa thoát ra ngoài.

Từng trận tiếng ma sát khiến thần hồn người ta như bị xé rách, nương theo Thần Linh trong Tiên Cấm gào thét, vang vọng khắp thiên địa.

Từ xa nhìn lại, vị Thần Linh trong Tiên Cấm này dường như một con rắn bị túm trong tay, từng chút bị lôi về phía Hồng Nguyệt.

Mỗi một lần Thần Linh vặn vẹo, hư vô đều sẽ vỡ vụn, mỗi một lần Thần Linh gào thét, bát phương đều sẽ sụp đổ.

Phạm vi ảnh hưởng đến bầu trời, đến mặt đất Tiên Cấm, khiến cho nơi đây tựa như biến thành chiến trường tràn đầy phế tích.

Mà lúc này trên màn trời, Xích Mẫu phủ xuống thân hình Trương Ti Vận, đã hoàn toàn mở miệng lớn ra, khóe miệng cũng đã nhếch đến tận vành tai, cực kỳ khoa trương, đồng thời cũng lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn cùng kinh khủng.

Trong hàm răng có rất nhiều chiếc răng sắc bén giao thoa, còn có vô số sợi tóc tạo thành đầu lưỡi, từ trong miệng Xích Mẫu duỗi ra.

Phần mũi nhọn của đầu lưỡi lại còn mọc ra một gương mặt mơ hồ, tựa như mặt của một nữ tử, mặc dù đang nhắm mắt, nhưng vẫn lộ ra vẻ mặt tham lam đói khát.

Rất nhiều nước bọt từ dưới lưỡi tiết ra, chảy xuôi xuống đại địa, khiến cho hố sâu trên mặt đất càng sâu thêm nữa.

Một màn này, vô cùng quỷ dị.

Nhìn từ góc độ vĩ mô, đó là lực lượng ở cấp độ vô thượng, vượt xa tu sĩ, không thể diễn tả, chỉ có thể lờ mờ thấy được chỗ đụng chạm với nhau, hư vô bên trong kim mang và ánh sáng màu máu lóng lánh, ẩn chứa hơn mấy trăm ngàn, thậm chí mấy trăm vạn đạo Thần Thuật đang hình thành.

Mà sau mỗi một lần hình thành, đều lập tức có riêng từng đạo sụp xuống, nhưng lại trong chớp mắt xuất hiện lần nữa.

Hình như đối với đám Thần Linh mà nói, Thần Thuật không cần triển khai, nhất cử nhất động sẽ tự nhiên hình thành ở bên ngoài thân thể.

Nhưng nhìn từ góc độ vi mô, hết thảy mọi thứ nơi đây, giống như hai sinh mệnh cực kỳ nguyên thủy, một bên muốn cắn nuốt, một bên sắp bị cắn nuốt nên vùng vẫy.

Không có bất kỳ cảm giác Thần Linh thánh khiết nào, nhưng hết lần này tới lần khác, những người thông qua đủ loại phương thức nhìn thấy một màn này, bên trong tâm thần vẫn không tự chủ được dâng lên cảm giác thần thánh.

Giống như cái từ ngữ thần thánh này, trong rất nhiều năm tháng trước kia, trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh phủ xuống, bất tri bất giác đã bị bóp méo hàm nghĩa trong lòng thế nhân.

Đồng thời, trong mắt những người quan khán cũng có thể cảm giác rõ ràng, lực lượng quên lãng mà Thần Linh ngủ say trong Tiên Cấm nắm giữ, hình như không có chút hiệu dụng nào trước mặt Thần quyền của Xích Mẫu.

So sánh cả hai với nhau, chênh lệch quá lớn, tựa như một đứa trẻ gặp người trưởng thành vậy.

Không phải Thần Linh bên trong Tiên Cấm không mạnh, mà vị cách của Xích Mẫu rất cao!

Chương 1184: Đoạt thức ăn trước miệng cọp! (2)

Mắt thấy Thần Linh trong Tiên Cấm không ngừng bị kéo tới gần, sắp bị thôn phệ, nhưng vào lúc này, Thần Linh trong Tiên Cấm giống như con rắn bỗng nhiên gào thét mãnh liệt, sau một khắc, thân hình bỗng lựa chọn tự tan vỡ.

m thanh ầm ầm nổ vang khắp thiên địa, thân hình hơn hai vạn trượng của Thần Linh trong Tiên Cấm lập tức nổ tung, vô số máu thịt hóa thành một cái trường hà lập lòe kim quang, vắt ngang ở trên màn trời.

Lấy loại phương pháp này, cuối cùng cũng giãy giụa thoát khỏi bàn tay của Xích Mẫu.

Sau đó đoàn trường hà bằng máu thịt này nhanh chóng hội tụ trên trời bầu, cũng không khôi phục lại hình dạng con rắn như lúc trước, mà biến hóa thành một loại hình thái khác.

Mơ hồ có thể thấy được đường nét của một con cá.

Về phần hai mươi bảy cây gai sắc kia, cũng bị bao phủ ở bên trong máu thịt, tạo thành xương cá.

Cùng lúc đó, mặt đất dấy lên chấn động, toàn bộ máu thịt màu đỏ tím bao trùm toàn bộ Tiên Cấm, bao phủ mỗi một tòa cung điện, đều rung động lắc lư hóa thành từng sợi máu thịt, nhanh chóng bay lên trên không, dung nhập vào bên trong thân thể con cá kia.

Từ xa nhìn lại, vô số sợi máu thịt, từng bó từng đám bốc lên từ dưới mặt đất, cuối cùng toàn bộ hội tụ vào trong đường nét hình cá ở trên trời, đan vào cùng một chỗ, sau đó nhanh chóng bổ sung.

Nơi Hứa Thanh và đội trưởng trốn cũng là như thế, theo máu thịt đỏ tím bay lên trên không, thân ảnh hai người bọn họ lập tức lộ ra tại chỗ.

Hứa Thanh vẫn không nhúc nhích, toàn lực ẩn nấp, đội trưởng cũng là như vậy.

Nhưng đối với Xích Mẫu lúc này mà nói, mùi thức ăn trên người con cá trước mặt rất thơm nồng, giống như phía dưới mặt trời không thấy ngôi sao vậy, đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của phân thân Xích Mẫu.

Nhất là sau khi hội tụ toàn bộ máu thịt, con quái vật khổng lồ trôi nổi giữa không trung kia, bộ dạng cũng xuất hiện cải biến cực lớn, hoàn toàn hóa thành một con cá lớn màu đỏ tím.

Không có vẩy cá, nhưng bên trong miệng lớn lại tồn tại vô số gai sắc, vô cùng dữ tợn, càng tản mát ra thần uy động trời, nhất là hai sợi râu chập chờn ở hai bên còn có màu sắc màu vàng.

Quỷ dị hơn chính là cái đuôi kia, thế mà lại không phải bằng phẳng như đuôi cá, mà lại giống như Khổng Tước nhếch lên, bên trên là vô số những chiếc gai rào rào lay động, trong lúc mơ hồ giống như hình thành một gương mặt hư ảo cực lớn.

Không nhìn ra gương mặt đó là nam hay nữ, cũng không phải là gương mặt nhân tộc, nó mọc ra bốn con mắt, cũng không có mũi, dưới những con mắt chỉ có một cái miệng thật lớn đóng chặt.

Đồng thời còn có một chút đường vân phức tạp, tràn ngập ở, khiến cho gương mặt vốn là mơ hồ, lại càng thêm mông lung.

Nhưng lại có lực lượng thần uy vô tận khuếch tán ra, một cảm giác thần thánh cũng xuất hiện ở trong tâm thần của toàn bộ những người nhìn thấy.

Mặt khác, trên thân thể đến từ Thần Linh này tản ra vô tận tin tức, theo ánh mắt nhìn chăm chú tràn vào trong đầu toàn bộ người thấy, khiến cho người ta nhịn không được phát cuồng, bất tri bất giác bắt đầu mất đi ký ức.

Nếu như nhìn lâu, ký ức sẽ toàn bộ tan biến, cuối cùng bị thay thế.

Mà đây, mới là bản thể của Thần Linh trong Tiên Cấm.

Ngóng nhìn thứ trước mắt, nước bọt của Xích Mẫu càng chảy ra nhiều hơn nữa, cất bước lao thẳng về phía trước, toàn thân tản ra rất nhiều hồng mang ra phía ngoài, vết rách trên màn trời càng lúc càng thâm sâu.

Theo Xích Mẫu tới gần, gương mặt trên đuôi Thần Linh trong Tiên Cấm, ánh mắt tuôn ra kim quang, mở cái miệng rộng ra, bỗng nhiên phun về phía trước.

Từng quả bong bóng màu vàng lập tức bay ra từ trong miệng của nó.

Bên trong những quả bong bóng khí này có ẩn chứa đại thế giới, càng có vô số sinh mệnh đời đời kiếp kiếp sinh sôi nảy nở ở, thậm chí rất có thể …bọn họ cũng không biết được thế giới của bản thân, chỉ là một cái bong bóng trong miệng Thần Linh.

Giờ phút này có rất nhiều bong bóng khí bay ra, riêng phần mình phá toái, kích phát ra lực lượng vô cùng vô tận, nghiền ép tất cả, bao phủ tới Xích Mẫu.

Mượn nhờ cơ hội này, thân thể Thần Linh hình cá nhanh chóng hóa thành trong suốt, hư vô bốn phía lõm xuống, dường như tạo thành một cái hắc động.

Nó muốn chạy trốn khỏi nơi đây.

Trong mắt Xích Mẫu lộ ra vẻ tham lam, làm sao có thể để miếng thịt ngay bên miệng chạy trốn, vì vậy lập tức nhoáng một cái tiến về phía trước, bát phương chấn động, hết thảy tất cả đều hóa thành màu đỏ.

Về phần những quả bong bóng khí phá toái kia thì bị khắc ở trên áo bào, trở thành hình vẽ.

Xích Mẫu giơ tay phải lên, vung về phía trước.

Hư vô lõm xuống, trong chốc lát đã thành huyết hải, bao phủ hết thảy, đồng thời Thần Linh hình cá đã hóa thành trong suốt cũng bị hiện ra, trong mắt nó lộ ra sự sợ hãi, vừa muốn lui ra phía sau, nhưng ở trước mặt Xích Mẫu, thức ăn, chính là thức ăn.

Từng chùm sáng huyết sắc từ bên trong Hồng Nguyệt trên không trung tràn ra, từ trong hư vô hóa thành Huyết Hải tràn ra, từ trong cái khe bầu trời màn trời tràn ra, vô số, nháy mắt phóng đi về phía Thần Linh cá.

Không cho Thần Linh hình cá kia có bất luận cơ hội bỏ chạy nào, những chùm sáng huyết sắc này giống như là băng, cấp tốc quấn quanh, ràng buộc Thần Linh hình cá giữa không trung.

Bất luận Thần Linh hình cá có vùng vẫy như thế nào, gào thét ra sao …cũng đều vô ích.

Một khắc Xích Mẫu xuất hiện, nó…thật sự chỉ là một con cá.

Giờ phút này, Xích Mẫu mang theo cảm giác đói khát, một bước đi tới, đến trước mặt Thần Linh hình cá, trong mắt Xích Mẫu lộ ra vẻ sung sướng, miệng lớn không ngừng rách ra, cuối cùng khoa trương đến trình độ khó có thể hình dung, sau đó đầu lưỡi Xích Mẫu thò ra phía ngoài, giống như một con rắn, hướng đến trước mặt Thần Linh hình cá đang run rẩy vùng vẫy.

Tiếp theo, gương mặt nữ tử trên đầu lưỡi mở mắt ra, lộ ra vô tận hồng mang.

Càng có một đạo thần âm hóa thành tiếng lẩm bẩm vô tận, vang vọng trong thiên địa.

“Khai môn.”

Ngay khi hai âm tiết này truyền ra, Thần Linh hình cá lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương trước đó chưa từng có, máu thịt thiêu đốt, xương cốt thiêu đốt, hỏa diễm màu vàng bị kéo bay lên giữa không trung, hợp thành đường nét một cái giếng.

Miệng giếng, trong chớp mắt liền từ hư ảo hóa thành chân thật.

Bên trong đen nhánh, đó là một cửa vào đi thông tới địa phương Hung Lê!

Một con cá, làm sao có thể để cho Xích Mẫu vui vẻ hưng phấn như thế được, cho dù thân thể nó đặc thù, nhưng đối với Xích Mẫu thượng thần mà nói, cũng chỉ là món điểm tâm nhỏ mà thôi, xem như khai vị.

Bữa ăn chân chính, chính là mượn nhờ liên hệ giữa Thần Linh hình cá này cùng với Chuyên Ngục hung tàn, mở ra cánh cửa đi thông với địa phương Hung Lê kia.

Xích Mẫu, muốn phủ bản thể xuống địa phương Hung Lê, đi nuốt… Chuyên Ngục thượng thần dấy lên thần hỏa ở chỗ đó!

Chương 1185: Đoạt thức ăn trước miệng cọp! (3)

Một màn này, chính là dương mưu của Nhân Hoàng, cũng là bước thứ hai trong kế hoạch trong miệng Thất hoàng tử!

Thứ quyết định thời gian ngủ say, là thức ăn.

Sau khi Hứa Thanh và đội trưởng từ bên trong một mảnh mơ hồ vặn vẹo, nhìn thấy hết thảy, tâm thần cả hai đều dấy lên gợn sóng cực lớn.

Toàn bộ ánh mắt, đều không tự chủ được hội tụ đến nơi đây, lúc này Trương Ti Vận bị ký sinh, đã trở thành phân thân Xích Mẫu thượng thần, thân thể Thần Linh vào thời khắc này, lập lòe ánh sáng trước đó chưa từng có.

Trên bầu trời Tiên Cấm, vô số khe hở hình thành phù văn lập lòe.

Vào thời khắc này, toàn bộ màn trời, đã trở thành một màu màu đỏ thẫm, tự động quay tròn.

Bầu trời xoay tròn càng lúc càng nhanh, cuối cùng hóa thành một cái vòng xoáy huyết sắc.

Thanh âm oanh oanh vang vọng, một vòng ánh trăng, ẩn ẩn hiện ra bên trong vòng xoáy.

Dường như vòng xoáy trên màn trời liên thông với một thiên địa nào đó không biết, mà bên trong phiến thiên địa kia, trên không trung treo một cái Huyết Nguyệt cực lớn.

Đó là Hồng Nguyệt chân chính!

Trên Hồng Nguyệt có một pho tượng che hai mắt với tư thế quỳ, giờ phút này pho tượng kia đang dần dần để hai tay xuống.

Khóe miệng nhướn lên, lộ ra vẻ tham lam.

Đây là bản thể của Xích Mẫu!

Hiển nhiên muốn tiến vào địa phương Hung Lê, thôn phệ một vị thượng thần khác, chỉ có phân thân là không đủ lực lượng, cho nên Xích Mẫu dự định đích thân phủ xuống nơi đó.

Thần Linh đứng lên trên Hồng Nguyệt, thiên địa thế giới đó liền biến sắc, bát phương nổ vang, đã bắt đầu hủy diệt, thân ảnh Thần Linh tiến về phía trước, bước ra một bước.

Một bước này vượt qua thời gian, vượt qua không gian, xuyên qua thời không vượt qua vòng xoáy, từ mảnh thiên địa không biết kia, xuất hiện ở… . Bên trong giếng cổ do Thần Linh hình cá dùng hỏa diễm kim sắc tạo thành.

Một khắc khi bản thể Xích Mẫu xuất hiện, phân thân thức tỉnh trên người Trương Ti Vận đã bắt đầu mơ hồ, hơn phân nửa lực lượng trong đó đã bị rút đi, vương miện trên đỉnh đầu cũng theo đó trở lên mông lung.

Sau khi phân thân bị thu hồi hơn phân nửa lực lượng, bản thể Xích Mẫu đi vào chỗ sâu nhất trong giếng cổ, phủ xuống khu vực Hung Lê kia!

Giếng cổ nổ vang, Thần Linh hình cá phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, lúc này bên trong giếng cổ bị ép hình thành cũng có tiếng gào thét phẫn nộ truyền ra.

Đến cùng bên trong địa phương gọi là Hung Lê kia đã xảy ra chuyện gì, không có ai biết được.

Nhưng có huyết dịch màu vàng từ bên trong giếng cổ hư ảo tràn ra, chảy xuôi ra phía ngoài, đồng thời còn có tiếng nhấm nuốt cùng với tiếng gào thét, từ không gian xa xôi, mơ hồ truyền đến.

Vang vọng khắp Tiên Cấm, vang vọng khắp Phong Hải Quận, vang vọng toàn bộ Thánh Lan đại vực, vang vọng Hắc Thiên đại vực, cũng vang vọng nhân tộc trong Hoàng Đô đại vực.

Càng vang vọng bên trong đại vực rất nhiều chủng tộc.

Vào thời khắc này, hư vô của hơn bốn mươi đại vực đều truyền đến tiếng này.

Một cái nháy mắt này, đại lục Vọng Cổ, một mảnh chấn động.

Cùng lúc đó, dưới Thái Sơ Ly U Trụ ở Nghênh Hoàng Châu, tương tự có máu tươi màu vàng bốc lên, cái động cùng loại ở phía dưới đáy biển cấm cũng đồng dạng như vậy.

Còn có những Châu khác, những Quận khác, những Vực khác, hơn tám nghìn Quỷ Động phân tán trên khắp đại lục Vọng Cổ, đều ở trong một cái chớp mắt này, Thần huyết động trời.

Vạn tộc hoảng sợ, chúng sinh run rẩy.

Chẳng những như thế, tất cả cấm khu và cấm địa, cũng vào khoảng thời gian này lâm vào tĩnh mịch, không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, hết thảy tồn tại trong đó đều nhao nhao trầm mặc.

Từng đạo ý niệm kinh khủng của Thần Linh từ rất nhiều khu vực trên đại lục Vọng Cổ, mờ mịt bốc lên, toàn bộ đều đang chú ý tới nơi này.

Ngay cả nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, hình như cũng đều hơi chuyển đầu một chút, nhưng cũng không có mở mắt.

Thứ đám Thần Linh chú ý không phải là một góc Phong Hải Quận, mà là nhìn tới địa phương Hung Lê nhìn như tồn tại ở lòng đất, nhưng hiển nhiên cũng không phải là đơn giản liền có thể tìm tới kia.

Về phần nguyên do của hết thảy mọi thứ là từ Tiên Cấm trong Phong Hải Quận, lại không có nhiều người để vào trong lòng, cho dù nơi đây trình diễn một màn thôn phệ Thần Linh, nhưng dù sao so sánh cùng bản thể Thượng Thần mà nói, chưa đủ để thu hút người khác.

Giờ phút này bên trong Tiên Cấm, sau khi bản thể Hồng Nguyệt đi đến địa phương Hung Lê, phân thân Xích Mẫu lấy thân thể Trương Ti Vận làm vật trung gian, trong trạng thái hư ảo quay đầu, trong lúc nước bọt chảy xuôi, chợt hướng về phía đầu Thần Linh hình cá, nuốt một cái.

Cái miệng kia cực lớn, thay thế thân hình, môi trên nâng trời, môi dưới miễn cưỡng chạm đất, một hơi liền nuốt một nửa Thần Linh hình cá, ngậm ở trong miệng, không ngừng phân giải và tiêu hóa, sau đó từng chút nuốt vào.

Vả lại sau khi cắn, phân thân Xích Mẫu bắt đầu trở về vòng xoáy màu đỏ trên bầu trời.

Giống như muốn kéo Thần Linh hình cá này vào bên trong vòng xoáy.

Tất cả hành động, đều sắp kết thúc.

Không người nào dám đi quấy rầy Hồng Nguyệt Xích Mẫu ăn uống, dù nơi đây chỉ là phân thân, hơn phân nửa lực lượng đều bị bản thể lấy đi để tiến đến địa phương Hung Lê, nhưng vẫn không có người nào dám quấy nhiễu.

Mà sau một loạt chấn động, phần lớn quân đoàn nhân tộc bên trong Tiên Cấm đều lâm vào hôn mê, toàn thân tràn ngập dị chất, cũng có không ít người tử vong, dĩ nhiên là bọn họ không ai dám vọng động.

Coi như là đám người Thất hoàng tử ngoài lối vào Tiên Cấm, cũng đều trầm mặc.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Trong lúc phân thân Xích Mẫu biến thành cái miệng lớn cắn nửa thân hình của Thần Linh hình cá, trong lúc hàm răng cắn thật sâu vào trong máu thịt, không ngừng kéo tới vòng xoáy kia, bên cạnh màn trời huyết sắc, nháy mắt đột nhiên xuất hiện một đạo khe hở.

Đạo khe hở này, đặc biệt dễ làm người khác chú ý, bởi vì màu sắc của nó, khác biệt cực lớn cùng với màn trời huyết sắc trên bầu trời!

Trong đó bộc phát ra ánh sáng màu trắng.

Tia sáng này trắng như tuyết, tỏa ra ánh sáng chói mắt rực rỡ, từ trong đó bỗng vươn ra một cánh tay!

Một cánh tay lớn tới ngàn trượng, trắng như tuyết.

Tựa như bạch ngọc điêu khắc thành, lộ ra vẻ thần thánh tương tự Thần Linh.

Theo cánh tay này xuất hiện, bốn phương lập tức vặn vẹo, một mảnh mơ hồ, dị chất thuộc về cánh tay bạch ngọc này khuếch tán ra khắp bốn phương, hướng về phía Thần Linh hình cá đang bị cỗ phân thân Xích Mẫu cắn, bắt lấy!

Chương 1186: Đoạt thức ăn trước miệng cọp! (4)

Xa xa, Hứa Thanh thông qua cảnh tượng mơ hồ từ con mắt trong lòng bàn tay đội trưởng, mơ hồ nhìn thấy hết thảy, tâm thần trong nháy mắt dâng lên gợn sóng vạn trượng, bởi vì... Hắn đã từng gặp qua cái cánh tay bạch ngọc kia!

Lúc trước khi hắn cùng với phụ thân Thánh Quân Tử là Sở Thiên Quần giao chiến bên trong tiểu thế giới của Yên Miểu Tộc, Thần Thuật kinh người cuối cùng mà đối phương thể hiện ra, chính là cánh tay bạch ngọc đó.

Hứa Thanh nhớ rất rõ, lúc ấy cánh tay bạch ngọc kia là duỗi ra từ trong thân thể Sở Thiên Quần, sau đó tiến về phía chính mình, nếu như không phải có Linh Nhi thủ hộ, hắn đã sớm diệt vong.

Mặc dù lúc trước bàn tay kia xa xa không có lớn như ngày hôm nay, nhưng trong cảm giác của hắn, cả hai giống nhau như đúc.

Tâm thần của hắn chấn động kịch liệt như sóng lớn cuộn mình, hai chữ Chúc Chiếu bỗng nhiên hiện lên trong đầu.

Trong lúc tâm thần Hứa Thanh lên xuống khó kiềm chế, cánh tay bạch ngọc kia giống như đoạt thức ăn trước miệng cọp vậy, trực tiếp liền xâm nhập đến trong cơ thể Thần Linh hình cá, bắt được xương cá trong đó, hung hăng kéo ra phía ngoài.

Oanh một tiếng, ba cây trong số hai mươi bảy cây gai sắc hóa thành xương cá trong cơ thể Thần Linh hình cá, bị cánh tay bạch ngọc kia kéo ra.

Mà hành vi của cánh tay bạch ngọc này, rõ ràng cũng không khiến cho phân thân Xích Mẫu có phản ứng quá khích.

Hình như sau khi đã có bữa ăn chính, đối với Thượng Thần mà nói, món khai vị nơi đây cũng không trọng yếu như vậy.

Mặt khác, mấu chốt là thời cơ mà cánh tay bạch ngọc kia lựa chọn!

Thời điểm này, chính là lúc bản thể Xích Mẫu không cách nào phân tâm, toàn lực thôn phệ ở địa phương Hung Lê, mà lực lượng phân thân lại bị rút đi rất nhiều, đang trong thời điểm suy yếu nhất.

Mặt khác, cũng có một loại khả năng, đó chính là… Xích Mẫu cũng cam chịu đối với hành động này.

Cụ thể như thế nào, không người biết được.

Tóm lại, mặc kệ bên trong việc này tồn tại dạng nhân quả gì, giờ phút này cánh tay bạch ngọc đã túm ba cây gai sắc ra ngoài hơn phân nửa.

Một màn này, khiến toàn bộ người thấy đều phải kinh hãi.

Bên ngoài cửa vào Tiên Cấm, phần lớn cũng đều như thế, thần sắc từng người biến hóa, duy chỉ có Thất hoàng tử, mí mắt hơi thu liễm lại.

Nhưng ngay lúc cánh tay bạch ngọc đang muốn kéo ba cây gai sắc ra, trên màn trời …lại có dị biến nổi lên!

Thế mà lại có một đạo khe hở khác, bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh Thần Linh hình cá.

Tiếng nổ vang vọng, bên trong cái khe hở thứ hai vừa xuất hiện này, vậy mà cũng có ánh sáng trắng như tuyết bộc phát ra.

Một cái cánh tay bạch ngọc khác, giống cánh tay trước đó như đúc, nhưng nhỏ hơn rất nhiều, chỉ có 100 trượng, nhanh chóng vươn ra từ.

Lựa chọn thời cơ, càng tinh chuẩn hơn.

Góc độ xuất hiện càng là xảo trá hơn, ở ngay bên dưới thân thể Thần Linh hình cá kia.

Chỗ đó có một đạo miệng vết thương không khép lại.

Bàn tay của cánh tay bạch ngọc này rất nhỏ bé, thật giống một đầu linh cẩu, theo đạo vết thương kia, lấy tốc độ nhanh nhất vươn vào, bắt lấy một cây xương cá, sau đó chợt kéo mạnh ra phía ngoài một cái.

Oanh một tiếng, khúc xương cá kia bị túm ra hơn phân nửa.

Hiển nhiên so sánh với những thứ khác, bàn tay bạch ngọc nhỏ bé này tương đối nhỏ yếu, cho nên giờ phút này trên cánh tay hiện ra rất nhiều khe hở, hình như muốn tan vỡ, nhưng bên trong mơ hồ có một cỗ điên cuồng bộc phát, không tiếc đại giới, không tiếc hết thảy.

Dường như cho dù chết, cũng phải túm được khúc xương cá này!

Trong chớp mắt, bàn tay bạch ngọc nhỏ bé liền cứng rắn dùng hết sức để kéo khúc xương cá kia ra, sau đó nhanh chóng trở về khe hở.

Trong quá trình này, bàn tay bạch ngọc nhỏ bé rốt cuộc không chống đỡ nổi, tan vỡ trên phạm vi lớn.

Nhưng sự điên cuồng trong đó cũng bộc phát càng mãnh liệt hơn, dựa vào đoạn cánh tay còn sót lại, trước khi toàn bộ tan vỡ, đoạt thức ăn trước miệng cọp, cố gắng đưa khúc xương cá vào đến trong khe hở.

Biến mất không thấy gì nữa!

Đến cũng nhanh và đi cũng nhanh, bất kể thời cơ hay góc độ, đều cực kỳ hoàn mỹ.

Mà giờ khắc này, cũng chính là lúc cánh tay bạch ngọc đầu tiên kia vừa rút ba cây xương cá ra, nó phát hiện một màn này, có chút dừng lại.

Trên cửa vào Tiên Cấm, thần sắc mọi người lại biến đổi, lần đầu tiên trong mắt Thất hoàng tử lộ ra một tia ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ chợt hiện liền lập tức trôi qua.

Hứa Thanh và đội trưởng cũng hít vào một hơi thật sâu.

Tiết tấu bàn tay bạch ngọc nhỏ bé xuất hiện cùng với cướp đoạt, khiến cho bọn họ có một loại cảm giác quen thuộc.

Dạng này rất phù hợp với phong cách của ...đệ thất phong. Ẩn nấp sâu, lặng lẽ chờ đợi cơ hội, một khi cơ hội đến, lập tức bạo phát tất cả, điên cuồng cực hạn, một kích cướp đoạt, rồi ...bỏ chạy ngàn dặm.

Vì vậy hai người theo bản năng nhìn nhau một cái, đều thấy được ngờ vực vô căn cứ cùng với hưng phấn không đè nén được trên vẻ mặt của nhau.

Mà trên bầu trời, cánh tay bạch ngọc hơi dừng lại, sau đó cũng không tiếp tục do dự, cầm lấy ba cây gai sắc rồi hanh chóng lùi về.

Một khắc tan biến sau khe hở, phân thân Xích Mẫu cắn một nửa vị Thần Linh hình cá cũng kéo Thần Linh hình cá lớn này, vào bên trong vòng xoáy huyết sắc trên bầu trời.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh cá lớn biến mất trong vòng xoáy.

Mà vòng xoáy này cũng nhanh chóng ảm đạm, từ đỏ thẫm biến thành màu hồng, cho đến khi hoàn toàn tản đi, toàn bộ bầu trời khôi phục như thường.

không có lực lượng Thần Linh trấn lại, vô số khe hở tràn ngập trên màn trời, giờ phút này đã bắt đầu tan vỡ, hóa thành từng mảnh tróc ra, rơi xuống khắp vùng đất.

Tiên Cấm, hình như đang muốn sụp đổ, mặt đất cũng là như thế, sau khi mất đi huyết quang bao phủ, lộ ra bộ dáng giống như tổ ong, vô cùng tàn phá.

Nhiều khu vực hóa thành hố sâu, mặt đất hoàn toàn biến thành phế tích.

Chỉ có nồng đậm dị chất không ngừng lan tràn ở khắp nơi, khiến cho hết thảy đều trở nên u ám tối tăm.

Mà cái loại cảm giác tim đập nhanh, cũng theo Xích Mẫu rời đi, tiêu tán khỏi trong lòng Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Hai người nhẹ nhàng thở ra, sau đó đội trưởng bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu sư đệ, nhanh hấp thu!”

“Thời gian của chúng ta có hạn, đoán chừng đám người Thất hoàng tử sẽ rất nhanh đánh đến nơi, tiếp theo hoặc là xu thế sụp đổ của nơi đây giảm bớt, nhưng đại khái có khả năng sẽ bị phong tỏa, người xung quanh đều sẽ bị mệnh lệnh rời khỏi, hoặc là nơi này đã vô lực xoay chuyển, trong lúc nơi này liên tục sụp xuống, bị dìm ngập vùi sâu dưới lòng đất.”

Hứa Thanh cũng không nói hai lời, hắn cũng đoán giống như vậy.

Vì vậy hắn lập tức mở rộng thân hình, bắt đầu hấp thu dị chất không ẩn chứa ý chí lưu lại ở nơi này!

Chương 1187: Chủ nhân mới của Tiên Cấm! (1)

Đối với dị chất trong Tiên Cấm mà nói, Hứa Thanh đã khát vọng từ rất lâu rồi.

Lúc trước khi có sư tôn bên cạnh hắn đã thử hấp thu, trong nháy mắt khi dị chất hội tụ, Hứa Thanh đã đạt được lợi ích không nhỏ, từ đó về sau phải một mực áp chế bản năng của bản thân, cố hết sức kiềm chế.

Giống như một người đói khát đối mặt với mỹ thực trước mắt, rõ ràng nội tâm vô cùng khát vọng, nhưng lại phải cố gắng nén sự kích động, chịu đựng nén nhịn cơn đói xuống.

Bởi vì hắn biết rõ, một khi mình mở rộng hấp thu, như vậy đầu tiên sẽ khiến dị thú nơi đây chú ý, tiếp theo còn có thể dẫn tới quân đoàn nhân tộc chú ý.

Mặt khác, trước khi Thần Linh trong Tiên Cấm tử vong, nếu như hấp thu quá nhiều dị chất ở nơi này, sẽ khiến cho thân thể của hắn cũng gặp phải ảnh hưởng.

Lại có cả nguy cơ Hồng Nguyệt tồn tại, hết thảy mọi thứ đều sẽ trở thành biến số, khiến cho rất nhiều chuyện không thể khống chế.

Cho dù có thủy tinh màu tím tồn tại, trên trình độ nhất định có thể bảo hộ bản thân Hứa Thanh, nhưng bất cứ chuyện gì đều không phải là tuyệt đối, trước mắt không phải là tình cảnh nguy cơ sinh tử, quá mức ỷ lại vào thủy tinh màu tím thì không phải là một thói quen tốt.

Nhưng bây giờ, hết thảy trở ngại đều đã không còn tồn tại nữa.

Lúc Thần Linh trong Tiên Cấm giao chiến cùng Xích Mẫu, vì hình thành bản thể cho nên đã lấy đi tất cả máu thịt đỏ tím, cũng bao gồm cả đám dị thú sinh ra từ những thứ máu thịt này.

Đồng thời lúc này Tiên Cấm cũng đang đứng ở bên bờ vực sụp đổ, quân đoàn nhân tộc cũng không rảnh chú ý tới toàn bộ khu vực.

Đây chính là một cái cơ hội tốt trước đó chưa từng có.

Vì vậy Hứa Thanh không chần chờ chút nào, lập tức hấp thu.

Trong thời gian ngắn, dị chất ở chỗ này lập tức tựa như thủy triều từ bát phương tràn tới, theo lỗ chân lông toàn thân hắn, cấp tốc chui vào.

Giờ khắc này thân thể của Hứa Thanh vô cùng dễ chịu, mỗi một tấc máu thịt trong cơ thể đều lộ ra khát vọng, toàn lực hấp thu.

Trong thời gian nháy mắt, dị chất ngoài thân thể Hứa Thanh lập tức bị hút tới, tạo thành một cái vòng xoáy.

Oanh oanh chuyển động xung quanh, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa ở, bên tai truyền đến giọng nói của đội trưởng.

“Tiểu sư đệ, ta thông qua khe hở trên màn trời, phát hiện bên ngoài có đại quân nhân tộc đang sửa chữa khôi phục lại màn trời, dựa theo tốc độ của bọn họ, ngươi nhiều nhất có thời gian một nén nhang, trong khoảng thời gian này ta sẽ hộ pháp, che giấu chấn động cho ngươi, ngươi phải nhanh chóng hấp thu!”

Hứa Thanh không cách nào đáp lại, giờ phút này trong cơ thể của hắn, những sợi tơ màu vàng kia đang ở trong giai đoạn mở ra, không ngừng lan tràn bên trong máu thịt, tựa như mảnh đất hạn hán đã lâu, đang điên cuồng hấp thu hết thảy chất dinh dưỡng.

Cho nên Hứa Thanh chỉ có thể khẽ gật đầu, ý bảo đã biết.

Mà dị chất nơi đây, trên thực tế cũng có một chút khác biệt so với lúc trước, ngoại trừ khí tức Thần Linh trong Tiên Cấm còn sót lại ra, còn hỗn hợp cả khí tức của Xích Mẫu.

Lúc trước bản thể Xích Mẫu đi ngang qua, khiến cho dị chất bên trong Tiên Cấm tương đối phong bế trở nên càng thêm đậm hơn.

Đối với người bên ngoài mà nói, đây là kịch độc, cần lập tức nuốt vào đan dược hoặc là dùng các loại phương pháp để hóa giải, để chậm sẽ dị biến.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, dị chất của những Thần Linh khác thì hắn còn cần phải cẩn thận cắn nuốt, nhưng đối với dị chất của Xích Mẫu mà nói, không cần.

Bởi vì hắn có Tử Nguyệt Thần Nguyên, từ trình độ nào đó mà nói, thật ra hắn mới là thân thể thích hợp nhất để Hồng Nguyệt phủ xuống.

Cho nên giờ phút này, dưới sự hấp thu của Hứa Thanh, bất kể là dị chất của Thần Linh trong Tiên Cấm hay là dị chất của Hồng Nguyệt, đều bị Hứa Thanh hút hết vào trong cơ thể, trong nháy mắt tiếp theo, liền có từng sợi Thần Nguyên màu vàng đản sinh ra trong cơ thể Hứa Thanh.

Độc đan, Tử Nguyệt Thiên Cung, còn có Quỷ Đế Sơn, ba thứ đều cần Thần Nguyên bồi dưỡng, lần lượt rung động lắc lư, tràn ra khát vọng vô cùng mãnh liệt, riêng phần mình hóa thành hắc động, cấp tốc hấp thụ.

Việc này cũng khiến trong cơ thể Hứa Thanh tự thành tuần hoàn.

Dị chất dung nhập là bước đầu tiên, sợi tơ màu vàng sinh ra Thần Nguyên là bước thứ hai, từng đám Thần Nguyên vừa mới xuất hiện đã bị chia cắt, đây là bước thứ ba.

Từng khâu bên trong vòng tuần hoàn này, đều quyết định tốc độ hấp thu dị chất.

Giờ phút này độc cấm, Tử Nguyệt cùng với Quỷ Đế Sơn, giống như ba chiếc hoả lò cực lớn, đang vận hành cực hạn, điên cuồng thiêu đốt, hình thành lực hút truyền tới trên sợi tơ màu vàng, tiếp theo liền truyền ra bên ngoài.

Dị chất bốn phía Hứa Thanh, lập tức hội tụ đến với tốc độ càng nhanh hơn.

Trong thời gian ngắn, vòng xoáy ngoài thân thể của hắn đã bạo tăng tới phạm vi 100 trượng, thậm chí vẫn còn đang tiếp tục, cho đến 500 trượng, 800 trượng, cuối cùng đạt đến 1000 trượng.

Khu vực ngàn trượng, đều hóa thành vòng xoáy.

Khí thế kinh người.

Vô tận dị chất, một đám tiếp một đám, liên tục tràn vào, khí thế hình thành cũng càng lúc càng mạnh.

Giờ khắc này, sau khi Tiên Cấm không còn Thần Linh, thì Hứa Thanh, giống như đã trở thành tân chủ nhân của Tiên Cấm.

Đội trưởng đứng bên cạnh giúp che lấp cũng hít vào một hơi, đôi mắt trợn lên.

“Phạm vi lớn như vậy!”

Đội trưởng cắn răng, giơ hai tay lên mạnh mẽ đặt vào trên trán, toàn thân lập tức bốc lên ánh sáng màu lam, khí tức băng hàn khuếch tán bốn phương, bao phủ phía trên vòng xoáy Hứa Thanh tản ra, gia trì che giấu giúp hắn.

Nếu như đổi thành chỗ khác, gia trì ẩn nấp như vậy, có lẽ hiệu quả cũng không phải là rất tốt, biến hóa nơi đây giống như bó đuốc trong đêm tối, rất dễ khiến người khác chú ý.

Nhưng nếu như đặt bó đuốc này vào trong biển lửa, như vậy thì sẽ không làm người khác dễ chú ý nữa rồi.

Mà giờ phút này, Tiên Cấm hỗn loạn, chính là biển lửa.

Cho nên thật sự đúng như lời đội trưởng nói, chỉ cần không phải hấp thu trong thời gian dài, trong khoảng thời gian ngắn mà nói, đại khái là an toàn.

Nhưng Hứa Thanh biết rõ rằng thời gian cấp bách, vì vậy hắn cũng toàn tâm đắm chìm bên trong việc hấp thu, mà theo hắn hấp thu, lại có càng nhiều Thần Nguyên hơn nữa đản sinh ra.

Thân thể của hắn cũng dưới những sợi tơ màu vàng dễ chịu, một vòng khổng lồ hơn so với trước, tiếp cận độ cao một trượng.

Cao thấp toàn thân chảy xuôi một màu kim quang, còn có vô số phù văn phức tạp lập lòe trên làn da, tràn đầy cảm giác thần thánh.

Dường như không còn là phàm tục, mà tràn ngập khí tức Thần Linh.

Chương 1188: Chủ nhân mới của Tiên Cấm! (2)

Sau khi chú ý tới biến hóa của Hứa Thanh, đội trưởng theo bản năng chảy nước bọt, cái mũi nhanh chóng nhúc nhích, ngửi ngửi mấy hơi.

“So với Ninh Viêm còn thơm hơn.”

Đội trưởng càng ngửi thì nước bọt càng nhiều, ánh mắt sáng lên.

“Thật muốn cắn một miếng, chỉ một miếng… . .”

Đội trưởng nuốt nước bọt, nhưng lại phát hiện nước bọt càng bài tiết nhiều hơn… .

Cùng lúc đó, trong khi nội tâm đội trưởng đang xoắn xuýt, độc đan trong cơ thể Hứa Thanh cũng đã hấp thu đầy đủ Thần Nguyên, là cái thứ nhất xuất hiện biến hóa, khối Kim Đan màu đen bên trong Thiên Cung phát ra tiếng ken két, sau đó xuất hiện khe hở, những khe hở này càng lúc càng nhiều, bên trong liên tục tản ra một cỗ chấn động khôi phục.

Tử Nguyệt Thiên Cung và Quỷ Đế Sơn bên cạnh tuy có chút chậm hơn, nhưng cũng đã bắt đầu xuất hiện biến đổi cùng loại.

Sau thời gian nửa nén hương, dưới Hứa Thanh hút tới cực hạn, những khe hở xuất hiện trên độc đan đã lan tràn ra toàn bộ phạm vi Kim Đan, cuối cùng két một tiếng, trực tiếp phá xác.

Một tiểu nhân màu đen từ trong xông ra, bộ dạng giống Hứa Thanh như đúc, chính là độc đan hình thành Đạo Anh.

Sau khi bay ra, tiểu nhân màu đen này liền mở cái miệng rộng, chợt nuốt về phía vỏ độc đan vỡ vụn chung quanh, sau khi thôn phệ toàn bộ, thân thể kia nhoáng một cái, toàn thân tràn ra lực lượng độc cấm đáng sợ, từ trình độ kinh khủng đó mà phán đoán, rõ ràng còn mạnh hơn so với trước kia một tầng.

Còn có hắc quang rực rỡ vô cùng bộc phát ra, chiếu rọi thức hải, khuếch tán toàn thân Hứa Thanh.

Đội trưởng thủy chung chú ý tới chỗ Hứa Thanh, bỗng có cảm giác và biến sắc.

“Ý vị thay đổi, mặc dù càng ngon hơn, nhưng cảm giác sau khi ăn xong thì kiếp này của ta sẽ phải chấm dứt, cái này cái này… . .Là loại độc gì?”

Đội trưởng trợn mắt thật to, nội tâm chấn động, vào lúc này khí tức trên thân Hứa Thanh lần nữa bộc phát.

Lần này, đầu nguồn bộc phát, chính là Tử Nguyệt Thiên Cung!

Tử Nguyệt, là lúc trước Hứa Thanh dùng lực lượng độc cấm trong cơ thể cùng với tác dụng của thủy tinh màu tím, cướp đoạt một tia Thần Nguyên từ hình chiếu Hồng Nguyệt trong thức hải, giữ lại mà thành.

Bởi vì đã trở thành vật của Hứa Thanh, cho nên đã bị phủ lên biến thành màu tím.

Loại chuyện này, từ xưa đến nay cực kỳ ít xuất hiện, tình huống bình thường đều là trên tầng cao hơn, hoặc là Thần Linh cùng một tầng thứ, mới có thể cướp đoạt lẫn nhau.

Cho nên, sau khi Hồng Nguyệt phát hiện mình có một tia Thần Nguyên biến mất, ngay khi nó tỉnh lại, đầu tiên là cảnh giác, bởi vì Thần Linh toàn năng biết toàn bộ, lại không tìm được bất cứ dấu vết gì.

Một tia Thần Nguyên kia, thế mà lại biến mất ở giữa hư không.

Vì vậy lúc ấy phản ứng đầu tiên của Hồng Nguyệt, đó là có những Thần Linh khác nổi lên ý đồ xấu đối với nó.

Giờ phút này, bên trong nội cung của Hứa Thanh, Tử Nguyệt lúc đầu vốn thuộc về lực lượng Thần Nguyên của Hồng Nguyệt, bây giờ đang nhanh chóng thuế biến, bên trong Tử Nguyệt mơ hồ tạo thành một thân ảnh, đang cất bước đi ra từ trong Tử Nguyệt, một thân trường bào màu tím, một đầu tóc tím, thoạt nhìn có vài phần rất giống cùng với Hồng Nguyệt, nhưng hình dáng, lại là bộ dạng của Hứa Thanh.

Đó là Đạo Anh Tử Nguyệt của Hứa Thanh!

Một khắc xuất hiện, tiểu nhân màu tím này liền nhếch miệng lên, tay phải ưu nhã giơ lên, câu về phía Tử Nguyệt một cái, biến

Tử Nguyệt thành một cái ấn ký, đặt trên mi tâm.

Sau đó đi tới bên trong Thiên Cung, ngồi ở trong tòa Thiên Cung, ngẩng đầu cách thức hải, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh đảo thần thức qua, cái loại cảm giác chính mình nhìn mình này, hắn đều cảm thụ qua trên từng Đạo Anh.

Mà sau khi cảm thụ lẫn nhau, khiến cho Hứa Thanh hiểu rõ, từ giờ khắc này, tia Bản Nguyên đã từng là của Hồng Nguyệt, đã chân chính trở thành một vật của chính mình, vả lại cũng đã bắt đầu sinh trưởng.

Nếu như có thể tiếp tục sinh trưởng, nếu như hết thảy đều phát triển bình thường, vậy thì sau khi năm tháng trôi qua, lúc Tử Nguyệt Đạo Anh của Hứa Thanh phát triển đến đỉnh phong, có lẽ nó có thể nhập chủ vị của Hồng Nguyệt, thay thế và trở thành Tử Nguyệt thượng thần.

Thậm chí đến lúc đó, hắn có thể cải biến nhận thức chúng sinh, khiến cho vạn vật vạn tộc đều quên đi Hồng Nguyệt trước kia, sẽ cho rằng ....Tử Nguyệt, mới là tồn tại từ xưa tới nay.

“Sư tôn nói đúng, Thần Linh....chỉ là tồn tại tầng thứ cao hơn so với chúng ta mà thôi, cho nên, không phải không thể thay thế.”

Hứa Thanh thì thào, tiếp tục hấp thu.

Sau khi độc đan cùng với Tử Nguyệt Thiên Cung đều hình thành Đạo Anh, Đạo Anh trong cơ thể hắn đã đạt đến con số bảy!

Bốn cái trong đó, đến từ bốn chiếc mệnh đăng.

Còn có một cái, là do công pháp Hoàng cấp Kim Ô Luyện Vạn Linh biến thành.

Hơn nữa độc cấm cùng với Tử Nguyệt, giờ khắc này, lực lượng bảy tôn Đạo Anh trong toàn thân Hứa Thanh, như nước cuộn trào dựng lên, khiến chiến lực của hắn cũng đề cao rất nhiều, so sánh cùng với lúc tiến vào Tiên Cấm mà nói, chênh lệch giống như trời và vực vậy.

Nhưng hết thảy, vẫn còn chưa kết thúc.

Rất nhanh, theo Quỷ Đế Sơn hấp thu lực lượng Thần Nguyên, nháy mắt khi thời gian một nén nhang sắp đến, Quỷ Đế Thiên

Cung cũng nổ vang, Quỷ Đế thân trong đó kịch liệt lay động.

Thân hình nguyên bản đã vỡ vụn toàn bộ, trong tan vỡ, có một cái Đạo Anh đi ra.

Giống như Phượng Hoàng niết bàn, tân sinh từ bên trong tử vong.

Đạo Anh thứ tám, hình thành!

Lực lượng tám Anh ầm ầm bộc phát, thân thể Hứa Thanh chấn động, khí tức động trời dựng lên, lúc này hắn mở mắt ra.

Thứ đầu tiên nhìn, là thiên địa Tiên Cấm tan vỡ trong phạm vi lớn.

Thứ tiếp theo, là vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt và tiếc nuối của đội trưởng trước mặt đang nhìn về phía mình.

“Đại sư huynh?”

Chú ý thấy biểu cảm của đội trưởng, Hứa Thanh sững sờ.

“Tiểu Thanh à, ngươi càng ngày càng thơm, nhưng độc tính cũng càng lớn hơn rồi, không thể ăn… .”

Đội trưởng thở dài.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, không quan tâm, từ trong trạng thái khoanh chân đứng lên, bình tĩnh mở miệng.

“Đại sư huynh đừng đùa nữa, chúng ta cần phải đi rồi.”

–

Chương 1189: Giống như đã từng (1)

Một khắc Hứa Thanh đứng dậy, dị chất bốn phía liền tản ra bên ngoài, thân hình cao hơn một trượng bên trong sương mù, lộ ra một cảm giác thần bí.

Càng có chấn động không tầm thường tản ra từ trên người hắn, khiến cho sương mù do dị chất hóa thành cuộn mình, tựa như nằm rạp xuống về phía hắn.

Thậm chí trong cảm ứng của Hứa Thanh, hắn có thể trong trình độ nhất định, lấy lực lượng của bản thân để dẫn động dị chất nơi đây bộc phát.

Sau khi Thần Linh trong Tiên Cấm vẫn lạc, tất cả mọi thứ nơi đây, cũng dần dần lấy hắn làm chủ.

“Đáng tiếc, bây giờ tu vi của ta không đủ để chống đỡ ta hấp thu quá nhiều dị chất nơi đây.” Hứa Thanh âm thầm lắc đầu, áp chế khát vọng đối với dị chất xuống.

Thật ra thân thể của hắn vẫn còn có thể hấp thu, nhưng thời gian đã không kịp nữa, nếu hắn tiếp tục hấp thu, nhất định sẽ lộ ra.

Còn một nguyên nhân quan trọng khác, cũng khiến cho Hứa Thanh phải bỏ qua hấp thu, đó chính là... ngón tay Thần Linh bên trong nhà tù 132 đang có dấu hiệu rục rịch muốn động.

“Thủy tinh màu tím quá yếu, cho nên không cách nào hoàn toàn phong ấn ngón tay Thần Linh, mà một khi để cho nó hấp thu dị chất ở trong nơi này, như vậy sợ là ngón tay sẽ rất nhanh thoát ra khỏi thân thể của ta...”

Hứa Thanh thở dài trong lòng, cảm thấy thủy tinh màu tím có chút không được tác dụng.

Mà trong lúc Hứa Thanh cảm khái, đội trưởng đứng bên cạnh nhìn thân hình cao hơn một trượng của Hứa Thanh một chút, rồi lại so sánh với thân thể mình một chút, nhướn lông mi lên.

Hứa Thanh hiểu rõ ý nghĩa của đội trưởng, vì vậy thân thể hơi nhoáng một cái, dưới âm thanh ầm ầm, từ độ cao hơn một trượng thu nhỏ lại, trong chớp mắt liền hóa thành bình thường, sau đó hắn liền cảm nhận được sự khác biệt của thân hình.

Cho đến trước thời điểm này, Hứa Thanh biết thân hình này của mình không đơn giản, nhưng hắn không cách nào khống chế những sợi tơ màu vàng trong cơ thể, cho nên khó có thể bày ra chân chính thân thể Thần Linh này.

Bây giờ, hắn phát hiện mình có thể thoáng nắm quyền một chút, có thể tự nhiên hóa thành độ cao một trượng.

Mà thân hình bình thường cùng với thân hình độ cao một trượng là hai trạng thái khác biệt, thân hình sau có thể khiến cho Hứa Thanh bộc phát lực lượng càng mạnh hơn.

Mắt thấy Hứa Thanh hóa thành kích cỡ người thường, lúc này đội trưởng mới thoả mãn, vừa rồi nhìn thấy Hứa Thanh biến lớn, xém chút nữa y không nhịn được mà cởi bỏ thêm một đạo phong ấn, để cho mình cũng biến lớn, vì vậy vừa muốn mở miệng nói.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời bỗng truyền đến tiếng nổ vang rất mạnh, càng nhiều khe hở hơn nữa tan vỡ rơi xuống, bên trên màn trời lộ ra một mảnh lưới lớn màu trắng ở bên ngoài.

Nếu như cẩn thận nhìn, có thể thấy bên trên sợi tơ của những cái lưới lớn kia cũng không thiếu tu sĩ của quân đoàn nhân tộc.

Tấm lưới này, chính là do bọn họ bố trí bên ngoài màn trời, bây giờ vẫn còn đang trong tiến hành, khiến cho lưới lớn đang không ngừng lan tràn ra.

Ngay sau đó, xa xa nơi khu vực cửa vào, nhóm đại quân nhân tộc thứ tư đang phủ xuống.

Từ xa nhìn lại, người dẫn đầu không phải là Thất hoàng tử, mà là Thống Soái của ba Cung.

Một khắc phủ xuống, rất nhiều tu sĩ quân đoàn Hoàng Đô phía sau bọn họ lập tức phân tán ra, vừa xua tán dị chất, vừa sửa chữa hồi phục lại khe hở trên bầu trời, trong ngoài cùng ra sức, củng cố màn trời nơi đây.

Hiển nhiên đây cũng là nguyên nhân tại sao đại quân nhân tộc đến chậm một chút.

Cùng lúc đó, Kiếm Lệnh trên người Hứa Thanh và đội trưởng cũng theo khe hở trên màn trời đang sửa chữa hồi phục lại, cùng với khu vực an toàn bên trong khôi phục, truyền đến chấn động.

Trong đó ẩn chứa pháp chỉ.

Yêu cầu ba nhóm tu sĩ nhân tộc từng tiến vào lúc trước, trong vòng một canh giờ, toàn bộ phải rời khỏi.

Sau một canh giờ, Tiên Cấm sẽ hóa thành khu vực đặc biệt, không phải người nhận được mệnh lệnh hay chức trách riêng, không thể bước vào nửa bước.

Đồng thời báo cho mọi người biết, người tự tiện lưu lại, sẽ bị xử lý theo ý chỉ.

“Dựa theo sư tôn phán đoán lúc trước, vị Thất hoàng tử này coi như là thuận lợi hoàn thành kế hoạch của Nhân Hoàng, thời điểm này, hết thảy mọi thứ nơi đây, đều bị gã coi thành phần thưởng của bản thân.”

Đội trưởng bĩu môi một cái, quét mắt nhìn bốn phía, trong mắt lộ ra một tia điên cuồng, trầm thấp mở miệng.

“Tiểu sư đệ, ngươi đi trước, ta ở trong đây đợi thêm tí nữa.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, chú ý thấy vẻ điên cuồng trong mắt của y, hắn biết rõ, sau khi đại sư huynh xuất hiện loại ánh mắt đó, rất khó khuyên bảo.

Nhưng ở lại trong này mạo hiểm lớn hơn tiền lời, dẫu sao thông đạo ra ngoài cũng đã bị vị Thất hoàng tử kia nắm giữ, một khi trong Tiên Cấm xảy ra vấn đề, có chạy đằng trời.

Vì vậy Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu.

“Được, ta đi trước, sư tôn đã lấy được vật tốt nhất, có lẽ đang ở bên ngoài chờ ta, ta đi phân một phần cùng lão nhân gia người, đại sư huynh ngươi không cần lo lắng, cứ ở trong này chơi thật vui đi.”

Hứa Thanh nói xong, đi thẳng về phía trước.

Đội trưởng sững sờ, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Hứa Thanh.

Hứa Thanh kinh ngạc.

“Đại sư huynh, ta phải trở về doanh địa, ngươi đây là?”

Đội trưởng cười ha ha, ôm bờ vai Hứa Thanh.

“Ta thay đổi chủ ý, lão đầu tử rất giảo hoạt, ta lo tiểu sư đệ ngươi không hiểu câu thông với lão, bỏ đi, vì tiểu sư đệ, ta không nghĩ đến những bảo bối trong này nữa!”

Hứa Thanh ồ một tiếng, nhìn vào đôi mắt đội trưởng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn lại, vẻ mặt chân thành, sau đó lại thúc giục ngược lại.

Cứ như vậy, hai người bọn họ một đường bay nhanh, sau nửa canh giờ liền riêng phần mình cố ý làm ra một chút dị chất che lấp, về tới khu vực an toàn do quân đoàn nhân tộc sáng lập ra.

Tuy nơi đây có pháp khí khu trừ dị chất, nhưng dị chất xâm nhập vẫn rất nghiêm trọng, có thể thấy rất nhiều máu thịt dị hoá tan vỡ trên mặt đất.

Hiển nhiên lúc trước Xích Mẫu phủ xuống cùng với Thần Linh trong Tiên Cấm vùng vẫy, khiến cho nơi đây cũng nhận phải một chút ảnh hưởng, trên cơ bản, từng vị tu sĩ còn sống sót đều tràn ngập dị chất, chỉ có thể tạm thời đè xuống, cần phải ra ngoài hoàn cảnh này mới có thể tiến hành thêm một bước khu trừ.

Giờ phút này không ít người đều đang bay lên trên không, bay về phía cửa ra.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua bốn phía, người quen không nhiều lắm, cũng không thấy được Thanh Thu cùng với Khổng Tường Long, vì vậy xuất ra Kiếm Lệnh để truyền âm, hỏi thăm một phen.

Lập tức biết được Thanh Thu sau bảy ngày liền rời đi, mà Khổng Tường Long thì vừa rời khỏi không lâu.

Sau khi nhận được truyền âm của Hứa Thanh, Khổng Tường Long báo y đang đợi ở bên ngoài.

Mắt thấy hết thảy không có gì đáng lo, đáy lòng Hứa Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lúc trước bởi vì nguyên nhân sư tôn, bọn họ không tiện báo cho người bên ngoài biết, cũng không thể dẫn người đi theo, dẫu sao lúc đó bản thân chỗ Hứa Thanh, thật ra lại càng là nơi nguy hiểm hơn.

Cho nên Hứa Thanh cùng đội trưởng bí mật rời đi, không rảnh bận tâm tới Khổng Tường Long cùng Thanh Thu, nhưng hắn cũng báo riêng cho đối phương biết nơi đây sẽ xuất hiện kịch biến, kêu bọn họ bảo trọng, cẩn thận một chút.

Hiển nhiên Thanh Thu đã nghe lời, mà Khổng Tường Long mặc dù không rời khỏi sớm như vậy, nhưng từ kết quả nhìn, coi như vẫn là an toàn.

Chương 1190: Giống như đã từng (2)

Vì vậy Hứa Thanh và đội trưởng đối mắt nhìn nhau, trong mắt hai người lộ ra quyết đoán, thân thể nhoáng một cái, bay thẳng đến bầu trời.

Tốc độ bay rất nhanh, trong lúc không ngừng bay lên không trung, Tiên Cấm cũng không ngừng thu nhỏ lại trong tầm mắt của bọn họ.

Cho đến khi tới trên trời màn, rốt cuộc Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy dấu bàn tay còn sót lại của Xích Mẫu ở xa xa trên đại địa, còn có một khe rãnh cực lớn có khí tức Thần Linh ở khu vực Hoàng Cung phía tây trong Tiên Cấm.

Dù là đứng ở trên không nhìn, dấu bàn tay kia vẫn vô cùng rõ ràng, tản ra trận trận uy áp kinh khủng, từ đó có thể tưởng tượng lực lượng kinh khủng của Xích Mẫu.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, trong lòng vẫn còn dâng lên nỗi khiếp sợ, đội trưởng ở bên cạnh thấp giọng mở miệng.

“Sau khi Xích Mẫu thôn phệ thành công, mặc dù sẽ ngủ say, nhưng một khi hoàn thành hấp thu tỉnh lại, nhất định sẽ càng thêm kinh khủng, cũng không biết Nhân Hoàng làm như thế, phía sau có an bài gì hay không.”

Vấn đề này thì Hứa Thanh cũng đã nghĩ qua, nhưng không có đáp án.

Giờ phút này trong trầm mặc, hai người thu hồi ánh mắt, tiến lên miệng bình trên màn trời, theo nơi đây bay ra bên ngoài, rời khỏi Tiên Cấm, đi đến chỗ sâu trong Hình Ngục Ti, nơi những mảnh trận pháp vỡ vụn.

Sau đó từ nơi này bay lên bên trên, bọn họ một đường bay nhanh, đi ngang qua hơn mười đạo lưới lớn do trận pháp hình thành, hiệu dụng của những lưới lớn này chính là cách ly dị chất nơi đây.

Hai người thuận lợi thông qua, dần dần thấy được cửa ra khỏi hố sâu Hình Ngục Ti trên đỉnh đầu, thấy được bầu trời đêm đen nhánh ở phía ngoài.

Giờ phút này, bên ngoài chính là ban đêm.

Sau hơn 10 hơi thở, thân ảnh của bọn họ gào thét, rốt cuộc bay ra khỏi hố sâu Hình Ngục Ti, đi ra bên ngoài.

Từng cơn gió mang theo cảm giác tươi mát, thổi tới trên người của bọn hắn, thổi bay tóc dài, hất tung góc áo.

So với Tiên Cấm phong bế mà nói, những cơn gió đập vào mặt này, làm cho tâm thần người ta theo bản năng mở rộng ra, sảng khoái hơn.

Trăng trên bầu trời cũng không phải màu đỏ.

Khiến cho Hứa Thanh và đội trưởng cũng theo bản năng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mà dưới ánh trăng, những quân doanh đã từng đóng trại ở xa xa, lại biến mất!

Những đại quân đến từ Hoàng Đô, từ số lượng nhất thiết, không thể nào toàn bộ đều tiến vào trong Tiên Cấm, vả lại một đường bọn họ trở về, cũng chứng kiến số lượng đại quân Hoàng Đô tiến vào Tiên Cấm nhiều nhất là 100 vạn.

Trong lúc Hứa Thanh đang nghi ngờ, hắn liền nhìn thấy Khổng Tường Long.

Khổng Tường Long nguyên bản đang khoanh chân ngồi ở biên giới hố sâu chờ đợi Hứa Thanh, chú ý thấy Hứa Thanh xuất hiện, lập tức đứng dậy nhanh chóng tới gần.

Dị chất trên người của gã nồng đậm chưa từng có, vả lại cũng đang tiêu tán, hiển nhiên sau khi ra ngoài đã sử dụng một chút phương pháp, rất nhanh xua tán đi dị chất.

Giờ phút này, sau khi tới gần phát hiện ánh mắt Hứa Thanh nhìn quân doanh, Khổng Tường Long liền giải thích một câu.

“Đều đã rời đi, nghe nói là rời khỏi vào 5 ngày trước, dùng đại trận truyền tống của Quận Đô, đi tới tiền tuyến.”

“Ta cũng tới khi ra ngoài mới biết được việc này, hẳn là chỗ tiền tuyến sẽ có đại động tác gì đó… Bởi vì vào nửa canh giờ trước, Thất hoàng tử cũng đã truyền tống rời đi, lần này, tu sĩ Phong Hải Quận, không có bất kỳ một vị nào bị chiêu mộ.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn nghĩ tới phán đoán của sư tôn, hết thảy mọi việc mà Nhân Hoàng làm, cũng là vì trận chiến tranh này, mà bây giờ dương mưu đối với Xích Mẫu vừa mới hoàn thành, đại quân liền khởi động đi đến tiền tuyến.

"Sắp có chuyện lớn xảy ra!" Hứa Thanh thở sâu, nhìn về phía đội trưởng, giờ phút này đội trưởng cũng đang nhìn về phía hắn.

Trong đầu hai người, đều dâng lên cùng một cái nghi ngờ.

Đó chính là, Vực Bảo chiến tranh của nhân tộc, có lẽ sắp được công bố.

"Hết thảy sương mù che đậy, có lẽ sẽ rất nhanh trở nên rõ ràng." Đội trưởng truyền âm.

Lúc Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, Khổng Tường Long than nhẹ.

"Hứa Thanh, ta nghĩ rằng bên trong chuyện này tồn tại rất nhiều chỗ không thể nghĩ ra được, nếu như ngươi đoán được một ít chuyện, nhớ nói cho ta biết một tiếng."

Nói xong, Khổng Tường Long lấy ra hai bình thuốc, đưa cho Hứa Thanh và đội trưởng.

"Cái này là Tố Đan, lần này Tiên Cấm mở ra, tuy có tầng tầng bố trí, nhưng vẫn có không ít dị chất tràn ra, hơn nữa người trở về phần lớn đều dính nồng đậm dị chất, vì vậy Tố Đan đều đã bán hết rồi, rất khó mua được."

"Chỗ này của ta là một chút hàng tồn trước kia, cho các ngươi đấy."

Đội trưởng cười hắc hắc, một hơi tiếp nhận, sau đó liền mở ra, nuốt hai khỏa Tố Đan bên trong xuống.

Bên trong quá trình này, có mùi thuốc tràn ra, tràn ngập bốn phía, khiến cho dị chất nơi đây cũng hơi có chút tản đi.

Hứa Thanh ở bên ngửi một cái, có loại cảm giác quen thuộc, hình như trong mùi thuốc hỗn hợp một chút những mùi khác, nhưng rất nhỏ, giống như đã từng ngửi được trước kia, vì vậy giơ tay lên tiếp nhận.

Cái Tố Đan này, chính là Quận Thừa nhiều năm trước cải tiến

Bạch Đan mà thành, công hiệu gấp đôi Bạch Đan, tạo phúc cho nhân tộc, là một phần đại công đức cho Phong Hải Quận.

Nhưng mà đáng tiếc, bởi vì nguyên vật liệu cùng với cách luyện chế khó khăn, cho nên số lượng vô pháp đạt đến trình độ phổ cập toàn bộ trong Quận, chỉ có thể ưu tiên cung cấp ở bên trong Quận Đô.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, thứ này vẫn giúp cho rất nhiều nhân tộc được lợi như cũ, mà giá cả thực tế còn tiện nghi hơn cả Bạch Đan, khiến cho người phàm tục cũng đều có thể ăn được.

Mặc dù bản thân mình cũng không cần, nhưng có một số việc thuộc về bí mật bản thân, cho nên sau khi Hứa Thanh nhận lấy liền nói lời cảm tạ, cũng truyền âm nói sự tình sư tôn đoán, báo cho Khổng Tường Long biết.

Lúc trước tồn tại biến số, rất nhiều chuyện không thể nói, nhưng bây giờ tất cả đều đã kết thúc, Khổng Tường Long cũng có tư cách biết được chân tướng.

Sau khi nghe lời của Hứa Thanh, thân thể Khổng Tường Long chấn động rõ ràng, hô hấp có chút dồn dập, trong ánh mắt xuất hiện tơ máu, hai tay vừa nắm vừa buông, sau đó lại lần nữa nắm chặt.

Hiển nhiên y nhớ tới cái chết của Cung chủ, mở to miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc.

Cho đến một lát sau, y buông lỏng nắm tay ra, khàn khàn mở miệng.

“Hy vọng nhân tộc ta, đại thắng!”

Khổng Tường Long lộ ra biểu cảm đìu hiu, phất tay về phía Hứa Thanh, quay người rời đi, bóng lưng cô đơn, rõ ràng tuổi không lớn lắm, nhưng đã có dáng vẻ già nua.

“Khổng Tường Long, là một nhân vật!”

Đội trưởng nhìn qua thân ảnh rời đi của Khổng Tường Long, nhẹ giọng mở miệng.

——-

Lời dịch giả: Tên chương này khá là khó hiểu, một số vị đạo hữu đọc bản convert thì nói 'giống như đã từng', tức là bóng dáng có phần già nua cô đơn của Khổng Tường Long có phần giống Cung chủ.

Riêng tại hạ thì dịch ra, thì đọc hiểu trong chương có phần 'giống như đã từng' là phần này:

"Hứa Thanh ở bên ngửi một cái, có loại cảm giác quen thuộc, hình như trong mùi thuốc hỗn hợp một chút những mùi khác, nhưng rất nhỏ, giống như đã từng ngửi được trước kia, vì vậy giơ tay lên tiếp nhận."

Có vẻ như, tác giả đang ngầm để chúng ta phỏng đoán, Quận Thừa có liên quan và nhúng tay vào những chuyện vừa qua, kẻ giết Quận Trưởng, chính là Quận Thừa.

Mời các vị đạo hữu cùng nhau thảo luận, với lại… Cầu Ngọc Phiếu, tuần này truyện rớt Top Ngọc Phiếu rồi.

Cảm ơn mọi người!

Chương 1191: Mùi hoa quế (1)

Hứa Thanh trầm mặc, hắn biết đầu nguồn của sự cô đơn và đìu hiu của Khổng Tường Long.

Lúc còn ở bên trong Tiên Cấm, sau khi Hứa Thanh nghe sư tôn phân tích, trong lòng hắn cũng có cùng loại cảm thụ như vậy, Cung chủ cũng tốt, Quận Trưởng cũng được, hay là toàn bộ Phong Hải Quận, thật ra đều là quân cờ.

Trước lúc Cung chủ chết trận, hiển nhiên cũng đã biết được hết thảy.

Nhưng Cung chủ cả đời thiết huyết, cầm kiếm vì nhân tộc, với những năm tháng tận tâm đã qua, cho nên nếu như chết trận vì nhân tộc, Cung chủ không hề hối hận.

Thứ duy nhất mà lão lo lắng, đó là lo lắng cho gia viên, lo lắng cho thân nhân, lo lắng cho những nhân thủ dưới trướng kia, cho nên sau khi đoán được một ít chuyện, lão dùng cái chết của mình, tận lực hết sức có thể, trong tình huống không ảnh hưởng tới đại cục, cứu vớt Phong Hải Quận.

“Chỉ cần núi sông Phong Hải vẫn còn, ta tiếc gì thân này đâu.”

Những lời này, Hứa Thanh nhiều lần nhớ lại, trong đó ẩn chứa kiên quyết trong lòng Cung chủ trước khi chết trận.

Sự thật cũng đúng là như thế, ngay sau khi Cung chủ chết thì đại quân Thất hoàng tử đến, thuận lợi hóa giải hết thảy, trở thành anh hùng của nhân tộc.

Khổng Tường Long cũng hiểu rõ những điều này, do đó trong lòng vừa phức tạp cùng trầm mặc.

Nhưng cuối cùng, lựa chọn của y cùng giống với vị tổ phụ kia của mình.

Y lựa chọn chúc phúc cho trận chiến tranh này của nhân tộc, có thể thu được đại thắng.

Nói như vậy, cái chết của tổ phụ y, cũng sẽ trở nên càng đáng giá hơn.

Hứa Thanh than nhẹ, lặng lẽ cùng đội trưởng rời khỏi nơi đây, trở về Kiếm Các.

Trên đường trở về, đội trưởng cũng không nói chuyện, cho đến khi về tới Kiếm Các, bọn họ khoanh chân ngồi ở chỗ kia, đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ngươi…”

Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia ánh sáng âm u, đột nhiên mở miệng.

“Không đúng!”

Ánh mắt đội trưởng ngưng tụ lại.

“Sư tôn phán đoán không sai, nhưng chuyện ở nơi đây, có lẽ không chỉ chừng này… . . Trước kia, ta đã từng gặp qua cái cánh tay bạch ngọc kia!” Hứa Thanh cẩn thận nhớ lại một phen, càng lúc càng xác định việc này.

Đội trưởng không nói gì.

Một màn hai cánh tay bạch ngọc một lớn một nhỏ xuất hiện bên trong Tiên Cấm, y cũng nhìn thấy, mà cánh tay bạch ngọc nhỏ hơn, là do sư tôn nghiên cứu thi hài thử nghiệm Thần Linh đoạt được, về phần cánh tay bạch ngọc lớn kia thuộc về ai, không cần nói cũng biết.

Nhưng từ đầu đến cuối y đều không nói, bởi vì y sợ sẽ kích thích đến Hứa Thanh.

Hứa Thanh cúi đầu xuống, cũng không tiếp tục mở miệng, không thấy trên mặt có bất luận biểu cảm gì.

Đội trưởng thở dài, y cũng biết rõ một số ít chuyện, là sư tôn nói cho biết, cho nên lúc này cũng có thể đoán được gợn sóng trong lòng Hứa Thanh, vì vậy cũng lặng lẽ ngồi im tại chỗ.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài dần sáng, mắt thấy Hứa Thanh vẫn còn trầm mặc, đội trưởng ho khan một tiếng, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, ngươi nói xem vì sao sư tôn còn chưa tới?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Tiểu sư đệ, lấy hiểu biết của ta đối với lão đầu tử, ta hoài nghi, lẽ lão đầu tử có ở ngay bên cạnh chúng ta.”

Đội trưởng vừa nói những lời này ra, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt đã có một chút chấn động.

“Tin tưởng ta đi tiểu Thanh, sư tôn rất thích rình coi, trước kia lúc ngươi không có ở sư môn, ta đã nhận thức cực kỳ sâu sắc việc này, ta đoán sư tôn khả năng đã sớm ở trong Kiếm Các này chờ chúng ta rồi, hay là dựa vào biện pháp gì đó, có thể cảm giác được chúng ta.”

Đội trưởng từ đầu vốn chỉ là muốn tìm một chủ đề, nhưng sau khi nói xong, đôi mắt của y cũng trợn to, mơ hồ cảm thấy chính mình giống như nói rất có lý, vì vậy liền hít vào một hơi, chợt đứng lên, nhìn khắp nơi.

“Sư tôn, sư tôn, ngài xuất hiện đi, ta nhìn thấy ngài rồi!” Đội trưởng kích động, cúi đầu về phía một cái góc nhỏ.

Hứa Thanh hồ nghi, tâm tình có chút gợn sóng cũng bị lời nói và hành động của đội trưởng ép xuống, nhìn về nơi hẻo lánh kia.

Nhưng cho dù đội trưởng bái như thế nào, hết thảy mọi thứ ở chỗ đó vẫn như bình thường.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, quay người về một phía khác, tiếp tục cúi đầu.

“Ha ha, sư tôn, thật ra ta không thấy được lão nhân gia ngài, ta chỉ cảm giác nơi đây nhiều hơn một đám khí tức mà thôi, ngài cũng biết rồi đấy, ta rất nhạy cảm đối với những việc này.”

Phía bị đội trưởng bái, tất cả vẫn bình thường như cũ.

Hứa Thanh thần sắc cổ quái, trong mắt đội trưởng lộ ra kinh ngạc, sau khi suy nghĩ một chút, y mạnh mẽ mà nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, mặt nạ sư tôn đưa cho ngươi, có còn ở đây không?”

Hứa Thanh hít vào một hơi, có chỗ suy đoán, lập tức lấy mặt nạ Tiên Thuật ẩn nấp hơi mờ từ trong túi trữ vật ra, cung kính để ở một bên, đứng dậy cúi đầu.

Đội trưởng cũng là thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

Sau đó bọn họ đợi một lát, cũng không thấy cái mặt nạ kia có gì thay đổi, vì vậy liền nhìn nhau một cái.

“Đại sư huynh, có phải ngươi nghĩ nhiều rồi không...”

“Tin tưởng ta, ta hiểu sư tôn rất rõ.”

Đội trưởng một bộ dạng vô cùng chắc chắn, nhưng theo thời gian trôi qua, theo sắc trời bên ngoài từ sáng sớm đến buổi trưa, lại đến hoàng hôn, mặt nạ vẫn không có bất kỳ biến hóa nào như trước, sư tôn vẫn chưa đến, bọn họ lại càng không nhận được bất cứ truyền âm nào.

Hứa Thanh do dự, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng nhìn qua chiếc mặt nạ, hung hăng cắn răng một cái.

“Tiểu sư đệ, không có biện pháp, ta chỉ có thể xuất ra đòn sát thủ!”

Nói xong, trong khi Hứa Thanh chăm chú để ý, đội trưởng ho khan một chút, lớn tiếng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, ta nói cho ngươi biết một cái bí mật, ngươi biết vì sao ta lại mưu cầu, luôn muốn trợ giúp nữ tu giải quyết vấn đề quá nhiều lễ vật như vậy hay không, đó là bởi vì nhiều năm trước, có một lão nhân gia mà ta và ngươi đều biết là ai, ta sẽ không nói ra nữa, tóm lại là, lão nhân này đi tặng quà cho một nữ tu, sau khi đưa tặng xong, đến nửa đêm, thế mà lại dẫn theo ta đi cầm lại lễ vật đã tặng… . .”

“Câm miệng!” Không đợi lời của đội trưởng nói xong, một tiếng gầm nhẹ hình như ẩn chứa chút cảm xúc thẹn quá hoá giận, từ trong chiếc mặt nạ hơi mờ truyền ra.

Chương 1192: Mùi hoa quế (2)

Hứa Thanh hít vào một hơi, đội trưởng nhanh chóng đắc ý nháy mắt với Hứa Thanh, tiếp theo liền hiện ra vẻ mặt buồn rười rượi, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt nạ.

“Sư tôn, hù chết đệ tử, đệ tử rất lo lắng cho an nguy của ngài, thật sự không có biện pháp, chỉ có thể ra hạ sách này, bây giờ biết ngài không sao, đệ tử liền an tâm.”

“Ngươi câm miệng cho ta, lão tử đang chạy trối chết!!”

Bên trong mặt nạ truyền ra tiếng gào thét của Thất gia.

Thần sắc Hứa Thanh cũng lập tức trở nên ngưng trọng, đội trưởng cũng biến sắc, lập tức im tiếng, trong lòng hai người không khỏi dâng lên cảm giác lo lắng, không nói một lời, lặng lẽ chờ đợi.

Quá trình này rất dày vò, trong lòng Hứa Thanh cũng vô cùng lo lắng, trên mặt đội trưởng bên cạnh cũng tràn ngập ngưng trọng, mơ hồ lộ ra một chút dữ tợn.

Cho đến qua một đêm, lúc sáng sớm ngày thứ hai vừa đến, chiếc mặt nạ kia hơi động một chút, trôi nổi từ mặt đất lên, trong lúc Hứa Thanh cùng đội trưởng căng thẳng, từ bên trong truyền ra giọng nói khàn khàn của Thất gia.

“Cuối cùng đã tránh thoát, không phải là lấy một cái xương thôi sao, cần phải tìm kiếm tới như vậy không?”

Nghe lời Thất gia nói, Hứa Thanh và đội trưởng mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Sắp tới thì hai người các ngươi sắp xếp thời gian quay về Thất Huyết Đồng một chuyến, lần này vi sư thu hoạch không nhỏ, luyện hóa cây gai sắc kia một chút, có thể chế tạo cho mỗi người các ngươi một cái đại bảo bối, đây chính là Thần Thứ, là vật của Thần Linh chân chân chính chính, hơn nữa còn là thân thể đặc thù!”

“Ừm… Cũng không nên trở lại quá nhanh, nếu không sẽ lộ ra chân tướng, bị người khác phát hiện, như vậy đi, một tháng sau các ngươi trở về, lúc đó cũng không sai biệt lắm, khi ấy vi sư sẽ kết thúc quá trình luyện hóa."

"Mặt khác, trong khoảng thời gian này ta khó có thể mất tập trung, cho nên các ngươi cũng chớ trêu chọc gây họa, còn có cái mặt nạ này nữa, lão đại ngươi nuốt vào, dùng bụng của ngươi che dấu khí tức!"

"Trước tiên cứ như vậy đã, ta phải tìm một chỗ bế quan, đợi quay trở về Thất Huyết Đồng lại nói."

Thất gia nói xong, cái mặt nạ kia lại bay xuống mặt đất, không nhúc nhích.

"Đại sư huynh, sư tôn chỗ đó… . ." Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng nở nụ cười, tiến lên trực tiếp nhặt mặt nạ lên nhét vào trong miệng, theo yết hầu nhúc nhích mà nuốt thẳng xuống, sau khi làm một cái nấc, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

"Lão đầu tử còn có thể bàn giao những thứ này, nói rõ còn nhảy múa rất tốt, không sao đâu."

"Yên tâm đi, sư tôn làm đại sự không bằng ta, nhưng nếu nói về chạy trốn… Ta chưa từng thấy qua người nào am hiểu hơn lão, ngươi suy nghĩ thử một chút coi, người nào nghiên cứu thi hài thử nghiệm ẩn chứa lực lượng Thần Linh, thế mà lại có thể lĩnh ngộ ra lực lượng ẩn nấp?"

Đội trưởng cũng cảm khái trong lòng, y không hề gạt Hứa Thanh, thật sự y nhận ra sư tôn không có gì đáng ngại.

Giờ phút này nói xong, y nhìn sắc trời bên ngoài một chút, vừa muốn mở miệng, ngọc giản truyền âm bỗng truyền ra chấn động.

Hứa Thanh lập tức nhìn lại, đội trưởng lấy ra, sau đó ánh mắt sáng lên, theo bản năng liếm liếm bờ môi, cười hắc hắc về phía Hứa Thanh.

"Tiểu Thanh, ta đi trước, đại Đào Đào muốn tìm ta."

Nói xong, đội trưởng không thể chờ đợi được, rời khỏi Kiếm Các, bay thẳng đến Phụng Hành Cung trong Quận Đô, trên đường còn lấy ra một quả đào, đặt ở trong miệng cắn, sau đó lại giơ tay lên nhìn con mắt mọc ra trong lòng bàn tay.

Giống như coi nó thành tấm gương, nhìn ngắm dáng vẻ của mình, sau khi xác định vẫn ưu tú như vậy, ánh mắt đội trưởng sáng lên, tốc độ cũng nhanh hơn.

Nhìn qua bóng lưng đội trưởng, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tia chúc phúc, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn Kiếm Các trống rỗng, gợn sóng bởi vì sự tình Chúc Chiếu dẫn tới lúc trước gợn lên, bây giờ cũng đã hóa thành bình tĩnh.

“Một tháng sau, lúc quay về Thất Huyết Đồng, phải nói chuyện cùng với Tử Huyền Thượng Tiên một chút.”

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra tiếng thở dài vang vọng tại tâm thần sau khi dung nhập Quang Âm Bình, sau một lúc lâu hắn liền nhắm mắt, đang muốn đả tọa củng cố tu vi bản thân, nhưng hắn rất nhanh lại mở mắt ra, từ trong túi trữ vật lấy ra bình thuốc Tố Đan mà Khổng Tường Long đưa cho.

Lúc trước bên ngoài hố sâu, lúc đội trưởng nuốt vào Tố Đan, trong mùi thuốc tràn ra một chút những thứ mùi hỗn hợp khác, lúc ấy Hứa Thanh cảm thấy có chút quen thuộc, dường như đã từng ngửi qua ở đâu đó.

Nhưng sau đó bận nói cho Khổng Tường Long biết chân tướng, không cẩn thận cảm thụ.

Giờ phút này sau khi bình tĩnh, hắn bỗng nhớ tới việc này, mặc dù không cảm thấy thế nào, nhưng xuất phát từ tính cách cẩn thận, hắn vẫn mở bình thuốc ra, đặt ở trước mặt ngửi ngửi, muốn xác định bên trong là dược thảo gì.

“Có rất nhiều loại dược thảo…” Hứa Thanh trầm ngâm, vì tìm kiếm cái mùi có phần quen thuộc kia, cho nên hắn lại cố ý ngửi thêm mấy lần, cẩn thận phân biệt.

Không lâu sau, Hứa Thanh cuối cùng từ bên trong đông đảo mùi, tập trung vào đạo mùi vị quen thuộc kia.

Cái mùi này cực kỳ nhạt, nếu như đổi thành trước lúc thu được thân thể Thần Linh, Hứa Thanh sẽ không phát hiện ra được, chỉ có lấy thân thể bây giờ, mới có thể mơ hồ ngửi thấy được.

“Đây là…. . Mùi hoa quế?”

Hứa Thanh thì thào, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, con ngươi của hắn bỗng nhiên co rút lại, bỗng nhiên cúi đầu gắt gao nhìn kỹ Tố Đan trong tay, trong thần sắc lộ ra vẻ không cách nào tin, hô hấp cũng trở nên dồn dập trước đó chưa từng có.

“Mùi hoa quế!”

Trong đầu Hứa Thanh mơ hồ như có thiên lôi vang vọng, vì xác định chính mình ngửi không sai, hắn dứt khoát trực tiếp bóp nát một khỏa Tố Đan, đặt bột phấn ở trước mũi, cẩn thận phân biệt.

Mùi hoa quế, càng lúc càng rõ ràng.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh đứng im ở chỗ đó, thuốc màu xám tro trên ngón tay rơi vãi xuống dưới.

“Đây chính là mùi tồn tại bên trong cái hộp nguyện vọng trống không kia… . .”

Tâm thần Hứa Thanh dâng lên gợn sóng kịch liệt, hắn đã tìm được đầu nguồn của sự quen thuộc, năm đó khi hắn và Khổng Tường Long làm nhiệm vụ, cái hộp nguyện vọng trống không kia đã từng bị hắn cầm trong tay.

Lúc đó, mùi tràn ra từ trong hộp, là mùi hoa quế, giống như đúc với mùi bên trong Tố Đan này!!

Mà Tố Đan, những năm gần đây, đã là vật thiết yếu của toàn bộ…..Tu sĩ cùng phàm nhân trong Quận Đô, hầu như tất cả mọi người đều dùng!

Tính ra có cả ức người, đã dùng qua nó!

Chương 1193: Chân tướng rõ ràng! (1)

Hứa Thanh trầm mặc.

Hồi lâu sau hắn ngẩng đầu, gợn sóng trong lòng hóa thành sóng to gió lớn, từng chút từng chút hợp lại với nhau, không ngừng chấn động.

“Quận Thừa… . .” Hứa Thanh thì thào nói nhỏ.

Hắn không tiếp xúc với Quận Thừa nhiều lắm, nhưng trên thực tế thì trong đáy lòng Hứa Thanh, hắn rất tôn kính Quận Thừa.

Nguồn gốc là ở phương diện luyện đan cùng với phong thái học giả trên người của lão cùng loại giống như Bách đại sư cùng với Đại Trưởng Lão Chấp Kiếm Đình.

Đến bây giờ Hứa Thanh vẫn nhớ kỹ, lúc hắn vừa tới Quận Đô, đối phương giảng bài ở bên trong Chấp Kiếm Cung, giọng nói và dáng điệu ôn hòa, còn có đại công đức tạo ra Tố Đan mà Tôn chấp sự nói.

Cho đến sau khi chiến tranh mở ra, Hứa Thanh cũng nhiều lần trông thấy vẻ mặt mệt mỏi của đối phương.

Hắn còn nhớ tới một màn lúc mình đối mặt với Cận Tiên tộc, đối phương chạy đến và ăn ý đào hầm cùng hắn.

Mặc dù sau khi Thất hoàng tử phủ xuống, Quận Thừa cực kỳ thuận lợi dung nhập vào trong đó, nhưng điều này cũng không nói rõ gì cả.

Tiếp theo rất nhiều sự tình có lợi đối với Phong Hải Quận, đều do Quận Thừa khởi xướng, cùng với phó Cung chủ tam đại Cung cùng nhau nhiều lần thỉnh tấu Thất hoàng tử, từ đó mới tranh thủ được.

Như lúc Hứa Thanh vừa mới trở về, những tộc quần bị hắn hạ lệnh cưỡng chế thảo phạt lúc trước liên hợp lại, chính là Quận Thừa dốc hết sức đè xuống giúp hắn.

Như sau chiến tranh, Chấp Kiếm Cung thay đổi quy tắc và bảo hộ, cũng là Quận Thừa nhiều lần tìm tới Thất hoàng tử thương nghị, tranh thủ vì Chấp Kiếm Giả.

Rất nhiều chuyện, đều có thân ảnh Quận Thừa.

Mà lão có thể được Cung chủ tin tưởng, lưu thủ ở bên trong Quận Đô, từ đó cũng có thể thấy được mặc dù Cung chủ cũng có hoài nghi nhất định, nhưng trong bản năng vẫn đa phần là tin tưởng lão.

Nhất là trong lúc chiến tranh, Quận Thừa cũng không có bất luận dấu hiệu kéo dài hay trì hoãn gì, toàn tâm toàn ý trả giá vì chiến trường ngoài tiền tuyến, khiến cho vô số phàm tục tín nhiệm, đã trở thành tâm phúc trong lòng mọi người.

Tiền tuyến có thể chống đỡ lâu như vậy, cũng có công lao của Quận Thừa.

Một người có đủ đại công đức như vậy.

Một người bảo vệ an toàn hậu phương phía sau trong thời kỳ chiến tranh như vậy.

Một người vào lúc chiến tranh báo kết thúc một giai đoạn, sau khi Thất hoàng tử làm chủ, vẫn nhiều lần tranh thủ ưu thế vì Phong Hải Quận như thế.

Giờ phút này, nói hết thảy đầu sỏ gây nên đều là do lão làm ra, Hứa Thanh cảm thấy có chút không chân thực.

Từ trước đó cho đến thời điểm này, hắn không nhìn thấy bất luận dấu hiệu hay vấn đề gì trên người Quận Thừa, cũng không thu được bất luận chứng cứ gì.

Hứa Thanh trầm mặc, đè xuống đủ loại gợn sóng trong lòng mình.

Chuyện này quá lớn, cho nên hắn không thể vọng động quyết đoán, mà coi việc này thành một cái manh mối, gia nhập vào bên trong phân tích của mình.

Sau đó hắn nhớ lại nội dung trong ngọc giản của Cung chủ, cũng nhớ lại kết quả điều tra của mình ở Triêu Hà Sơn.

“Dựa theo ghi chép trong hồ sơ bí mật số mười chín, bên trong cái hộp nguyện vọng trống không kia, đã từng được đặt Thượng

Quang Mệnh Kiếp Đan, Cung chủ cũng biết được việc này, cho nên sau khi Quận Trưởng vẫn lạc, Cung chủ mới khóa chặt nguyên nhân là do đan này tạo thành.”

“Bởi vì phương thức có thể làm cho người có tu vi cường hãn như là Quận Trưởng, trong lúc im hơi lặng tiếng chết đi, quá ít, trừ phi là cấp độ Uẩn Thần ra tay, nhưng nếu đúng là như vậy, cũng không cần thiết có trận chiến tranh này.”

“Cho nên, tất cả dấu hiệu, đều chỉ về phía Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan.”

Hứa Thanh thì thào, đặt toàn bộ manh mối mình thu hoạch được trong đầu ra, hóa thành một mạch suy nghĩ, vuốt thuận xuống.

“Nhưng muốn sử dụng Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, đầu tiên phải cần một đạo Triêu Hà Quang, đây cũng là nguyên nhân Cung chủ kêu ta đi điều tra, tiếp theo, chính là phương thức hạ độc.”

Điểm này, lúc trước Hứa Thanh đã từng nghiên cứu thảo luận qua cùng với Khổng Tường Long, thật sự hắn không cách nào nghĩ ra, đến cùng là phương pháp gì, có thể khiến cho Quận Trưởng có vận khí gia trì với cảnh giới nửa bước Uẩn Thần cũng không thể phát hiện, từ đó bị hạ độc.

“Về phía Triêu Hà Quang, ta đã tìm được manh mối, chứng minh đích xác là có một đạo không bị ghi chép, bằng chứng này, khiến cho Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan có khả năng bị sử dụng.”

“Phương thức hạ độc…”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn bột phấn Tố Đan rơi trên mặt đất, lấy một khỏa Tố Đan cuối cùng bên trong bình thuốc ra, cầm ở trong tay, tỉ mỉ quan sát.

Đối với Tố Đan này, trước kia Hứa Thanh đã nghiên cứu qua một lần, lúc đó hắn kết luận hiệu quả xua tán dị chất của đan này, đích đích xác xác vượt hơn Bạch Đan.

Mà phương pháp luyện chế rất kỳ lạ, lấy lý giải đối với đan đạo của Hứa Thanh cũng không cách nào phân tích ra.

Trong đó rất nhiều dược thảo, hình như cũng không phải là xứng đôi, mà bị bản thân dược lực cải biến sau đó mới hình thành.

Đây là phương pháp dược đạo đặc biệt của Quận Thừa, thông qua cải biến hoàn cảnh bên ngoài của thảo dược, khiến cho nó trong lúc bất tri bất giác, bị cải biến và ảnh hưởng, hóa thành hiệu quả mình cần.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn nghĩ tới điểm mấu chốt của chỗ này.

Giờ khắc này, trong đầu của hắn tựa như xuất hiện một cái bàn tay, nhanh chóng đẩy hết tất cả sương mù ra, khiến cho năm đó khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Quận Thừa, nội dung đối phương giảng giải trong giờ học cho đám Chấp Kiếm Giả mới bọn họ, nổi lên vô cùng rõ ràng bên dưới lớp sương mù.

“Muốn cải biến trạng thái một cây dược thảo, không cần dứt khoát hẳn hoi, cũng không cần ngắt lấy sau đó dùng âm dương điều hòa chuyển hóa bên ngoài, dưới lão phu xem ra, thứ cần làm chính là gọt giũa nó trong im lặng.”

“Trong lúc bất tri bất giác, ngươi cải biến hoàn cảnh và vị trí của nó, cải biến chất dinh dưỡng nó cần, khiến nó hồn nhiên không biết, chậm rãi đi hấp thu, từ đó ảnh hưởng đến.”

“Chuẩn xác mà nói, không phải ta cải biến trạng thái của nó, mà nó dùng lực lượng của mình tự cải biến trạng thái bản thân, thứ ta làm, chỉ là sáng tạo ra một cái phương hướng dẫn dắt, cộng thêm hoàn cảnh cùng với chất dinh dưỡng mà thôi.”

Đây là lời nói lúc đó của Quận Thừa.

Sau khi nghe những lời này, Hứa Thanh vô luận là như thế nào, đều cảm thấy dâng lên kính nể đối với biện pháp mà Quận Thừa có thể nghĩ đến này, rất là tôn kính.

Bởi vì đối phương xác thực đã thành công cải tiến Bạch Đan, lấy loại phương pháp đó để sáng tạo ra Tố Đan, tạo phúc cho nhân tộc Quận Đô.

Nhưng bây giờ nhìn lại những lời này, một đạo sấm sét động trời, ầm ầm đảo qua trong đầu Hứa Thanh.

Chương 1194: Chân tướng rõ ràng! (2)

“Thật ra, nếu như ví trường hợp cây dược thảo mà Quận Thừa nói lúc bọn hắn đi học, đổi thành trên người Quận Trưởng, như vậy thì tất cả… Liền thuận lý thành chương.”

“Muốn hạ độc Quận Trưởng, không cần dứt khoát hẳn hoi, chỉ cần gọt giũa dần dần trong im lặng.”

“Trong lúc Quận Trưởng bất tri bất giác, cải biến hoàn cảnh vị trí của lão… . Hoàn cảnh, chính là nhân tộc Quận Đô.”

“Dưới Quận Trưởng không hề phát hiện, tiếp theo lão liền cải biến chất dinh dưỡng mà Quận Trưởng cần… Chất dinh dưỡng, kết hợp trên nguyên lý của Mệnh Kiếp Đan, đó chẳng phải là vận khí à.”

“Để cho Quận Trưởng trong lúc hồn nhiên không biết, chậm rãi đi hấp thu, từ đó ảnh hưởng đến.”

“Không phải Quận Thừa cải biến trạng thái của Quận Trưởng, mà là Quận Trưởng dùng lực lượng của mình tự cải biến trạng thái bản thân, thứ Quận Thừa làm, chỉ là sáng tạo ra một cái phương hướng dẫn dắt hoàn cảnh cùng với chất dinh dưỡng mà thôi.”

Thân thể Hứa Thanh run nhè nhẹ, gợn sóng trong tâm thần càng lúc càng nhiều.

“Cho nên, Quận Thừa cũng không trực tiếp hạ độc Quận Trưởng, lão coi Quận Trưởng là một cây dược thảo, đối tượng lão hạ độc… Là hết thảy nhân tộc bên trong khu vực Quận Đô, cũng chính là hoàn cảnh của dược thảo!”

“Lấy Tố Đan vô hại lại tiện nghi làm vật trung gian, trong đó dung nhập chút lực lượng của Mệnh Kiếp Đan, trong nhiều năm qua, khiến cho mấy ức nhân tộc, không ngừng ăn vào, từ từ thay đổi vận khí của bọn họ, cải biến chất dinh dưỡng của Quận Trưởng.”

“Đây là mượn nhờ vận khí nhân tộc trong khu vực Quận Đô, cải biến và ảnh hưởng tới Quận Trưởng, từ đó đạt đến đạt mục đích hạ độc.”

"Thủ đoạn như thế…"

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, mạch suy nghĩ này phù hợp với suy luận, vào thời khắc này, hết thảy mọi thứ đã hoàn toàn thông thấu.

Bên trong cái hộp nguyện vọng trống không kia, đã từng chứa một khỏa Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, bởi vì chứa đựng bên trong hộp nguyện vọng quá lâu, cho nên dù Mệnh Kiếp Đan đã bị lấy ra nhiều năm, mà mùi hoa quế vẫn lưu lại bên trong như cũ, không có hoàn toàn tiêu tán mất.

Nhiệm vụ lúc trước, là do ám tử Thánh Lan tộc phát hiện một cái bí ẩn thật lớn, cho nên liều mạng trốn về.

Giờ phút này nhìn lại, ám tử chân chính hẳn là đã vẫn lạc, chỉ có bọn Hứa Thanh lấy được hộp nguyện vọng kia từ trong tay của vị thiếu niên, con nối dõi của người ám tử kia.

Vì vậy, đã có bí mật số mười chín, cung cấp căn cứ cho Cung chủ xác định phương thức Quận Trưởng tử vong.

Đã thông, hết thảy đều đã thông thấu.

Tiếp theo, Hứa Thanh nghĩ tới tiểu nam hài trong nhà tù 132 khu Đinh, đối phương là một đám vận khí Phong Hải Quận biến thành, sau khi hộp nguyện vọng bị thu hồi, nó liền xuất hiện trạng thái uể oải.

Lúc ấy Hứa Thanh thử cảm thụ, liền thấy đối phương trở nên suy yếu, trong cơ thể nhiều hơn một chút thứ không sạch sẽ.

Nhưng mà tiểu nam hài rất nhanh liền khôi phục, cho nên Hứa Thanh cũng không suy nghĩ nhiều, lấy thông tin mà hắn nắm giữ lúc ấy, cũng rất khó nghĩ đến quá nhiều.

Mà sau khi Quận Trưởng vẫn lạc, Hình Ngục Ti tan vỡ, tiểu nam hài mất tích.

Hứa Thanh cho rằng đó là bởi vì Hình Ngục Ti sụp xuống, do đó đã tạo thành ảnh hưởng, khiến cho nó tiêu tán, nhưng hôm nay nhìn lại liền thấy, cũng không phải là như thế!

Mà có lẽ sau khi Cung chủ hoàn thiện bí mật hồ sơ số mười chín xong, cũng đang điều tra việc này, nhưng đáng tiếc, cuối cùng lão cũng không phải người toàn trí toàn năng, trên phương diện thời gian cũng không còn kịp nữa, Quận Trưởng tử vong, chiến tranh đã đến.

Cuối cùng, chỉ có thể hoài nghi tất cả mọi người.

Da đầu Hứa Thanh run lên.

Nhất là hắn nghĩ đến vô số nhân tộc đều cho rằng Tố Đan của Quận Thừa là đại công đức, mà Quận Thừa còn công khai, quang minh chính đại đưa ra hết thảy đáp án, cáo tri với thế nhân.

Nhưng hết lần này tới lần khác... . Không ai có thể nhìn thấy được chân tướng từ trong đó.

Tố Đan, chỉ là một lời nói dối!

Quận Thừa, một mực cười nhạo tất cả mọi người ở Phong Hải Quận!

Trong lòng Hứa Thanh như có trăm vạn thiên lôi không ngừng nổ vang, trong đầu hắn hiện ra hình ảnh Quận Thừa lúc hắn đi học, hiện ra ánh mắt của lão nhìn mọi người.

Giờ phút này nhớ lại, ánh mắt ôn hòa lúc đó, rõ ràng ẩn chứa vẻ trào phúng, càng mang theo sự đùa bỡn, tựa như đối với người kia mà nói, đây chỉ là một trò chơi đoán câu đố mà thôi.

Ta nói cho các ngươi biết đáp án, nói cho tất cả mọi người đáp án, nhưng các ngươi... Tại sao vẫn không phát hiện ra nhỉ?

Chuyện này quá lớn, lớn đến mức khiến cho Hứa Thanh ở ngoài sáng ngộ ra hết thảy, sau một khắc chân tướng rõ ràng, không chỉ là thông thấu, còn có tim đập nhanh.

“Tại sao Quận Thừa lại làm như thế, lão cùng với Chúc Chiếu...”

Hứa Thanh thì thào, nhưng lời nói đến được một nửa, lại tạm ngưng.

“Thật ra, trước khi Sở Thiên Quần tử vong, đã nói cho ta biết đáp án.”

Hứa Thanh vẫn còn nhớ, lúc ấy hắn hỏi Sở Thiên Quần hấp hối sắp chết, hướng đi của Tử Thanh và Dạ Cưu, Sở Thiên Quần đã báo cho hắn biết một câu.

“Lúc ngươi biết làm thế nào để cải biến màu sắc của nước biển, ngươi sẽ hiểu ra hết thảy.”

Hứa Thanh lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Đô thành Quận Đô trong đêm tối bên ngoài.

“Nếu dựa theo phương pháp của Quận Thừa, rất dễ cải biến màu sắc của nước biển, chỉ cần cải biến màu sắc của từng con sông đầu nhập vào biển lớn, như vậy dần dần, liền có thể khiến cho biển khơi trong lúc bất tri bất giác, bị biến đổi màu sắc.”

“Đây, chính là đáp án.”

Hứa Thanh nhẹ giọng nói nhỏ.

“Quận Thừa, có thể là Tử Thanh, cũng có thể là Dạ Cưu.”

“Là lão, giết Quận Trưởng bằng thuốc độc.”

“Hôm ấy vị hắc y nhân thần bí xuất hiện trên chiến trường kia, không phải là Diêu Hầu, mà là Quận Thừa.”

Hứa Thanh đã hiểu rõ chân tướng.

Nhưng hắn không biết nên đi báo cáo chuyện này với ai.

Người kêu hắn điều tra hết thảy, đã vẫn lạc.

Mà giờ khắc này, Quận Thừa đã là tâm phúc duy nhất trong Phong Hải Quận, tất cả lão nhân trong Phong Hải Quận, đều lấy lão cầm đầu, lại phối hợp với đại công đức Tố Đan kia, có thể nói là trên được Hoàng tử coi trọng, dưới được tâm ý của bá tánh.

Như mặt trời ban trưa.

Lại liên tưởng đến cách làm của Thất hoàng tử sau khi đến đây, không khó nhìn ra, hai người bọn họ, rõ ràng là đang phối hợp với nhau.

“Sở dĩ Tiên Cấm xuất hiện cánh tay bạch ngọc, bởi vì đây vốn là một trận giao dịch…”

Hứa Thanh than nhẹ, đẩy cánh cửa Kiếm Các ra, đứng ở phía trước nhìn thiên địa trong đêm tối.

Hồi lâu, bên phía chân trời xa xa, xuất hiện một mảnh ánh sáng, vô cùng sáng ngời, chiếu rọi cả bầu trời.

Sự xuất hiện của nó, khiến cho bình minh ngày hôm nay, đến nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Mà theo bầu trời sáng tỏ, mặt đất cũng bị ảnh hưởng đến, mang theo sự ấm áp.

Cùng lúc đó, toàn bộ tu sĩ Phong Hải Quận, đều ở trong một cái chớp mắt này, nhận được một cái thông cáo đến từ Quận Thừa.

“Huyền Chiến Nhân Hoàng, vào mười canh giờ trước, bên trong Vực của Hắc Thiên tộc, tế xuất ra Vực Bảo chiến tranh thuộc về nhân tộc chúng ta!”

---

*Lời tác giả Nhĩ Căn:

Lúc trước ta đã từng nói qua, ta đang thử nghiệm một loại cấu từ mới (lối suy nghĩ), sẽ vùi rất nhiều phục bút của một sự kiện lớn vào sâu bên trong một chương, nhưng trước mắt nhìn ra, việc này cũng có chỗ tai hại, bởi vì thời gian khá lâu, vả lại nếu như là một số người đọc lướt qua hoặc là nhảy chương mà nói, có lẽ sẽ gặp không ít trở ngại về việc hiểu rõ.

Ta cũng không có biện pháp… .

Để thuận tiện lý giải, ta sẽ sửa sang sắp xếp lại cho mọi người một chút

1. Lúc cái hộp nguyện vọng trống rỗng lần đầu tiên xuất hiện, Hứa Thanh phát hiện bên trong có mùi hoa quế, đây là phục bút thứ nhất.

2. Phủ đệ của Quận Thừa xuất hiện Nham Quế (hoa quế, cũng có tên Nham Quế), đó là ta thả ra một cái che lấp, cũng là phục bút thứ hai.

3. Hứa Thanh biết được hộp nguyện vọng liên quan với cái chết của Quận Trưởng, vì vậy mùi đó liền biến thành một cái căn cứ manh mối thật lớn.

4. Mùi xuất hiện ở bên trong Tố Đan.

5. Quận Thừa nói vạn vật đều bị hoàn cảnh làm cho biến đổi. Đây là một cái phục bút lớn nhất bên trong tình tiết bên Quận Đô, lúc đó, đúng theo như lời Quận Thừa nói, thật ra chính là toàn bộ

đáp án của chương hôm nay.

6. Hứa Thanh hỏi Sở Thiên Quần về hướng đi của Tử Thanh và Dạ Cưu, Sở Thiên Quần nói, khi ngươi biết cách làm thế nào cải biến màu sắc của nước biển, ngươi sẽ hiểu ra hết thảy.

Chỗ này là bổ sung phục bút, cũng là một màn kịch nho nhỏ.

7. Khí vận trên người tiểu nam hài trong nhà tù 132, trên người nó có biến hóa, đây là phục bút trước khi Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan phát tác.

Bên trên, chính là toàn bộ phục bút ta chôn ở bên trong hơn 100 trước đó chương, còn có một chút nữa, tiếp theo ta sẽ công bố từng cái.

Chương 1195: Vực Bảo của nhân tộc, Thự Quang Chi Dương! (1)

Lịch Huyền Chiến năm 2932, cuối tháng mười.

Tử tôn Huyền U Cổ Hoàng thế hệ thứ 3915, đại đạo Hạo Thiên Huyền Chiến Khung Cao, nhi tử thứ bảy của Nhân Hoàng, Cổ Việt Chương Ngạn, tiếp nhận hoàng mệnh, giải cứu Phong Hải, mở ra Hành Cung thứ chín của Huyền U Cổ Hoàng trong Phong Hải Quận.

Thất hoàng tử dùng Hành Cung thứ chín thu hút Xích Mẫu của Hắc Thiên tộc phủ xuống, nuốt ác Thần đã chiếm đoạt Hành Cung, hóa giải tai hoạ ngầm của Phong Hải Quận, giúp Phong Hải Quận có thêm ngàn năm thái bình.

Càng hoàn thành pháp chỉ của đại đạo Hạo Thiên Huyền Chiến Khung Cao Nhân Hoàng, khiến cho con đường thắng lợi trong chiến tranh, tiến về phía nhân tộc.

Việc này chấn nhiếp khắp nơi, khiến cho bát phương rung chuyển, nhiều tộc trong Vọng Cổ đều hoảng sợ.

Vạn tộc trong Phong Hải Quận hoan hô, nhân tộc ngẩng đầu, Nhân Hoàng tán thưởng, khâm điểm đại công.

Trong cùng tháng này, sau khi Hành Cung thứ chín của Huyền U Cổ Hoàng trong Phong Hải Quận mở ra chín ngày, đại đạo Hạo Thiên Huyền Chiến Khung Cao Nhân Hoàng, Hoàng Đô Đại Vực bị Hắc Thiên tộc vây khốn, liên tục giao chiến mấy tháng, cuối cùng cũng đã triển lộ thiên uy.

Đưa lên một Thự Quang Chi Dương, ở bên trong Vực của Hắc Thiên tộc.

(*Thự Quang Chi Dương: Thự Quang Chi Dương)

Vầng mặt trời hình tròn, vô cùng to lớn, giống như Xích Nhật, đại biểu khí thế quật khởi của nhân tộc, tự bạo bên trong Vực địa đen nhánh của Hắc Thiên tộc, tràn ra vô tận ánh sáng, lửa cháy ngập trời.

Đốt cháy toàn bộ địa phận Vực của Hắc Thiên tộc, khiến cho bầu trời tan vỡ, khiến cho đại địa nứt khô, khiến cho vô số tộc nhân Hắc Thiên tộc tử vong, khiến cho toàn bộ tu sĩ Hắc Thiên tộc trọng thương.

Thậm chí còn hóa thành phong bạo, ảnh hưởng đến bát phương, khiến cho biển lửa hóa thành vĩnh hằng, khiến cho ánh sáng biến thành thứ mọi người nhìn chăm chú.

Vực vốn đen như mực của Hắc Thiên tộc bị bao phủ bên trong ánh sáng.

Thô sơ giản lược tính ra, ánh sáng cùng nhiệt độ này, sẽ duy trì liên tục trong 60 năm, mà ảnh hưởng thì lại càng lâu hơn nữa, trong vòng ngàn năm, trong Vực của Hắc Thiên tộc khó có đêm tối, tàn lửa thường xuyên tồn tại.

Khiến cho vô số sinh mệnh, hình thái của tộc nhân mới sau khi sinh ra cũng sẽ bị cải biến.

Việc này vừa phát sinh, Vọng Cổ chấn động, các tộc hoảng sợ, toàn bộ tộc tham dự vây công Hoàng Vực nhân tộc đều nhao nhao lui binh, phong tỏa biên giới, đều bị dọa sợ.

Càng có thượng tộc chú ý tới, thiên địa chấn động.

Việc này đã mở ra thịnh thế, bố cục vài vạn năm không thấy.

Huyền Chiến Nhân Hoàng, thanh danh hiển hách, thiên địa đều biết, vạn tộc đều hay.

Càng trong cùng ngày phóng thích Thự Quang Chi Dương, Nhân Hoàng thông cáo cho bát phương Vọng Cổ biết, bắt đầu từ ngày hôm nay, nhân tộc, cáo biệt phạm trù con mồi, chúng ta... Đã có năng lực bảo hộ của mình!

Bởi vì Thự Quang Chi Dương này, chính là Vực Bảo chiến tranh!

Vả lại cũng không phải là do Thần Linh hình thành, mà là do nhân tộc sáng tạo ra!

Cùng tháng, sau khi nhận phải trọng thương và uy hiếp, đại quân Hắc Thiên tộc vừa kinh vừa sợ, lửa giận ngập trời, nhưng vẫn không hề rút quân.

Ngược lại càng tăng lớn cường độ, đồng dạng hiện ra Vực Bảo chiến tranh, hủy ba thành Hoàng Vực.

Hắc Thiên tộc chấp mê bất ngộ, cuồng vọng nhận định nhân tộc chỉ nói miệng mà thôi, không phải là chân thật.

Lấy tầm mắt hạn hẹp, phán đoán Vực Bảo của nhân tộc không phải là tự tạo ra, nhận ra Thự Quang Chi Dương của nhân tộc, có rất nhiều điểm khác biệt cùng với Vực Bảo truyền thống.

Nó không có hình thái cố định, mà là pháp bảo dùng một lần duy nhất.

Hắc Thiên tộc tin tưởng vững chắc, đây hẳn là thứ sót lại từ thời cổ xưa, chỉ có một khối!

Kèn chiến tranh, tiếp tục thổi lên.

Lịch Huyền Chiến năm 2932, tháng 11.

Ngày thứ bảy sau khi Thự Quang Chi Dương lần thứ nhất đưa lên, Huyền Chiến Nhân Hoàng lại hiển lộ thiên uy, đưa thêm một khỏa tới một vực khác của Hắc Thiên tộc gần với biên giới Thánh Lan đại vực!

Khỏa Thự Quang Chi Dương thứ hai dấy lên biển lửa ngập trời, phóng thích ra ánh sáng vĩnh hằng, trong khoảng thời gian ngắn, Vực thứ hai của Hắc Thiên tộc tan vỡ, mặt đất thiêu đốt, bầu trời tràn ngập lửa đỏ.

Vô số tộc nhân kêu rên, mục nát trong ánh sáng, trở thành tro trong lửa, tu sĩ cũng tốt, phàm tục cũng được, bao hàm cả các tộc phụ thuộc trong đó, tất cả đều vô cùng thê thảm.

Tử vong vô cùng nhiều, khó có thể tính toán, giống như Thần uy phủ xuống.

Thánh Lan đại vực cũng bị ảnh hưởng đến, phong bạo hừng hực quét ngang, nghiền nát hết thảy, thiên địa nổ vang.

Việc này vừa ra, các tộc trên đại lục Vọng Cổ chú ý tới đây đều lâm vào trầm mặc.

Hắc Thiên tộc run rẩy, bên trong bi thương, hi sinh vô số tộc nhân, triển khai Thỉnh Thần Thuật, muốn thỉnh Xích Mẫu phủ xuống, Thần phạt nhân tộc.

Nhưng… Thất bại.

Ba lượt thỉnh Thần, ba lượt đều thất bại.

Tâm chí Hắc Thiên tộc tan vỡ, không thể không lui lại, mà lúc này đại quân Hoàng Đô nhân tộc cũng liền triển khai truy sát, trận chiến này máu nhuộm thiên địa, Hắc Thiên tộc… đại bại.

Chỉ có thể dựa vào Vực Bảo chiến tranh, lui lại phòng thủ trong tộc, hóa thành màn trời băng hàn, ngăn cản nhân tộc.

Trận chiến này, hoàn toàn vang động vô số tộc quần Vọng Cổ, uy thế hiển hách của nhân tộc lại lần nữa được hiển lộ rõ ràng, Huyền Chiến Nhân Hoàng, người cũng như tên.

Tuy nhân tộc đang có xu thế phát triển nhanh, nhưng Huyền Chiến Nhân Hoàng cũng không tham công, chưa từng tiến vào trong Hắc Thiên tộc, mà báo cho các phương Vọng Cổ biết, Thự Quang Chi Dương này, là do Kính Vân Nhân Hoàng từ mấy vạn năm trước đưa ra.

Bên trong trải qua rất nhiều khó khăn và trắc trở, cuối cùng đến bây giờ, mới hoàn thành được nó.

Về phần nguyên lý, Huyền Chiến Nhân Hoàng cũng không giữ bí mật, bởi vì một khi Thự Quang Chi Dương bộc phát, rất khó giữ kín việc này, nếu như sớm muộn gì cũng đều bị người khác biết được, không bằng đường đường chính chính, càng lộ ra khí phách của nhân tộc, càng có thể chấn nhiếp bọn đạo chích.

Thự Quang Chi Dương, có liên quan cùng với Mộ Quang Tộc!

Thế nhân đều biết, Mộ Quang Tộc là minh hữu nhân tộc, cặp mắt của bọn họ cực kỳ đặc biệt, có thể hấp thu ánh nắng, chứa đựng ánh sáng cùng nhiệt độ ở, tộc này buôn bán con mắt trên khắp đại lục Vọng Cổ.

Nhưng rất ít người biết được, vào mấy vạn năm trước, đại lục Vọng Cổ không hề có Mộ Quang Tộc, Mộ Quang Tộc… Là một chi nhánh của nhân tộc, được sáng tạo ra trong thời kỳ của Kính Vân Nhân Hoàng.

Con mắt của bọn họ, chính là Thự Quang Chi Dương cỡ nhỏ.

Tin tức này vừa được công bố, thiệt giả khó phân biệt, nhân tộc bày mưu vài vạn năm, khiến cho tim chúng sinh đập nhanh, nhất là một loạt bố trí ẩn chứa trong trận chiến này, lại càng khiến cho mọi người giật mình.

Chương 1196: Vực Bảo của nhân tộc, Thự Quang Chi Dương! (2)

Mà chiến tranh, vẫn chưa kết thúc.

Cùng tháng, sau khi Hắc Thiên tộc tan tác, nhi tử thứ bảy của Huyền Chiến Nhân Hoàng ở Phong Hải Quận, sau khi giải cứu Phong Hải Quận, lập nhiều đại công vì nhân tộc, đã tự mình dẫn theo sáu nghìn vạn đại quân, xuất chinh Thánh Lan tộc.

Đại quân mạnh mẽ nghiền nát mọi thứ, thu phục ba châu đã mất của Phong Hải Quận, xâm nhập vào trong Thánh Lan đại vực, một đường chinh chiến, máu chảy thành sông, thiên địa xuất hiện mây máu.

Thánh Lan tộc liên tiếp bại lui, tử vong vô số, mất đi quốc thổ.

Thất hoàng tử giống như được trời giáng thần lực, có sức mạnh thông thiên, lại thêm tâm ý anh dũng, không quan tâm tới an nguy của bản thân, anh dũng giết địch, mở rộng lãnh thổ biên cương, thu phục địa phận nửa vực!

Bốn vị Hoàng của Thánh Lan tộc kinh sợ, nguy cơ ngay trước mắt, Tổ Hoàng Thánh Lan tộc đột phá tu vi, trên vai vác một tòa đại thế giới, cuối cùng cũng đạp chân vào Uẩn Thần, thiên địa Thánh Lan đại vực đổi màu.

Càng trảm đoạn cả huyết mạch Hắc Thiên tộc của bản thân, khiến cho Thánh Lan tộc từ đây về sau thoát ly Hắc Thiên, lần nữa có được tự do.

Uẩn Thần vừa ra, bát phương dũng động, khí thế nhi tử thứ bảy của Nhân Hoàng cũng có chỗ đình chỉ, trong thời điểm giằng co, Thất hoàng tử thể hiện nhân đức của bản thân, cảm hóa Thánh Lan tộc, chiêu an đối với tộc này.

Thánh Lan tộc đã ghét chiến tranh tranh giành, mà Thất hoàng tử lại vô cùng thành khẩn, cuối cùng Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc cảm giác sâu sắc ý nghĩa, đồng ý quay lại quy về nhân tộc.

Việc này quá lớn, dẫn động cả triều đình và toàn thể nhân tộc chú ý, Nhân Hoàng mong đợi.

Nhưng việc trở về, không phải có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, tự nhiên cần song phương thương thảo chi tiết.

Mà Thất hoàng tử là người chủ đạo tất cả việc này, ở lại trong Thánh Lan đại vực để hoàn thành việc ấy.

Vì vậy, trận đại chiến kéo dài liên tục nửa năm này, cuối cùng cũng đã đến hồi kết.

Trận chiến này, Hắc Thiên tộc tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, nhân tộc đại thắng, chấn nhiếp vạn tộc.

Nhất là Thất hoàng tử, giải cứu Phong Hải, hoàn thành hoàng mệnh, mở rộng lãnh thổ biên cương, chủ đạo đưa Thánh Lan tộc trở về, một loạt những việc này đã khiến cho danh vọng của gã ngập trời, đã trở thành anh hùng của nhân tộc, được cho rằng là người được chọn làm Thái Tử tương lai.

Vô luận là Phong Hải Quận hay là nhân tộc trong mấy Quận khác, sau khi nhận được tất cả thông cáo cùng chiến báo, đều nhao nhao ủng hộ, vô cùng kích động, phấn khởi đến mức tận cùng.

Càng có nghìn nhà vạn vật, trên bàn thờ cung phụng Huyền Chiến Nhân Hoàng trường sinh, thêm vào một tấm bài Thất hoàng tử trường sinh.

Dẫu sao, đây là lần đầu tiên từ lịch Huyền Chiến đến nay, nhân tộc mở rộng biên cương lãnh thổ!

Thậm chí nếu như ngược dòng tìm hiểu, việc này đồng dạng cũng là chuyện đại hỉ từ sau khi nhân tộc thời Đông Thắng Nhân Hoàng đại bại, cũng là lần đầu nhân tộc thu phục lãnh địa!

Ý nghĩa to lớn của nó, có thể nghĩ.

Đồng thời trong lịch Đạo Thế, Thánh Lan tộc bội phản, việc này là đau khổ của Đạo Thế Nhân Hoàng lúc đó, càng là đau khổ của cả nhân tộc, nhưng bây giờ trong lịch Huyền Chiến, lại được Thất hoàng tử cảm hóa trở lại, việc này cũng thuộc về công trạng tuyệt thế!

Đến lúc này, trận chiến trên Vọng Cổ, cuối cùng cũng báo tạm kết một giai đoạn.

Người ngoài nhìn thấy đều là tầng ngoài, bên trong như thế nào, thị phi ưu khuyết thì mỗi người một ý, không phải một lời hai lời liền có thể nói rõ hoàn toàn được.

Mà cái này, chính là chiến tranh.

Chiến tranh, không phải đơn giản chỉ là đánh đánh giết giết, không phải chỉ có ngươi tới ta đi, những thứ đó đều là trò đùa, hoặc là người khác bịa ra mà thôi.

Trên thực tế, chiến tranh vô cùng tàn khốc, thế nhân nhìn thấy phần lớn đều là máu tanh trên chiến trường, mà không để ý thấy rất nhiều việc ở.

Kể cả là nhân tộc Phong Hải Quận, ngoại trừ những người tham dự, thật ra những người khác cũng đều không hiểu, cũng không cần thiết hiểu, bởi vì không hiểu, mới có thể hồn nhiên cảm thấy vui vẻ.

Như Hứa Thanh lúc này, hắn ngồi bên trong Kiếm Các, cầm Kiếm Lệnh trong tay, nhìn từng đạo chiến báo và tin tức truyền đến, hắn một mực trầm mặc.

Bên ngoài, là từng trận âm thanh hoan hô vang vọng, mỗi ngày đều sẽ vang vọng.

Từ lúc hắn phát hiện chân tướng cho đến bây giờ, đã qua hai mươi ngày.

Trong hai mươi ngày này, mỗi ngày đều có chiến báo, mỗi ngày đều có thông cáo, giống như tiếng hoan hô phía ngoài vậy.

Toàn bộ Quận Đô đều đang ở trong phấn khởi, tất cả phàm tục, trên mặt đều tràn ngập nụ cười dào dạt, ngay cả những Chấp Kiếm Giả của Phong Hải Quận tận mắt nhìn thấy Cung chủ chết trận, thần sắc cũng đều nhiều hơn một chút kính nể, nhiều hơn một chút thoải mái.

Khổng Tường Long, đã vài ngày không xuất hiện, y tự mình uống rượu, một mực uống.

Hứa Thanh cũng đang uống, hắn cầm lấy bầu rượu bên người, một ngụm lại một ngụm.

Cho đến mấy ngày sau.

Theo bụi bặm hoàn toàn lắng xuống, trước lúc Thất hoàng tử trao đổi cùng Thánh Lan tộc, gã đã trở về Phong Hải Quận.

Gã trở về, liền làm nhân tâm Quận Đô bùng nổ, điển lễ còn long trọng hơn so với trước, như đang tiếp đãi Nhân Hoàng.

Trận điển lễ này kéo dài cả ngày, sau đó vào đêm khuya, trong điện của Quận Trưởng, Thất hoàng tử một thân một mình đứng ở nơi đó, ngóng nhìn về phía thiên địa xa xăm.

Hồi lâu, gã bình tĩnh mở miệng.

“Việc này, đa tạ rồi.”

Trong lúc lời nói vang vọng, bên cạnh Thất hoàng tử bỗng không một tiếng động xuất hiện một thân ảnh, khuôn mặt không chút đường vân, ánh mắt ôn hòa, chính là Quận Thừa.

“Ta giúp ngươi, ngươi giúp ta, việc này hợp lý, không cần đa tạ.”

Quận Thừa nở nụ cười, cùng Thất hoàng tử nhìn thiên địa, trong thần sắc mang theo một chút cảm khái.

Thất hoàng tử trầm mặc, sau một lúc lâu nhàn nhạt mở miệng.

“Thứ ta muốn chính là công lao, Thánh Lan tộc muốn là phương pháp thanh trừ huyết mạch Hắc Thiên tộc cùng với khả năng thành tựu Uẩn Thần, những thứ này, bọn ta đều đã đạt được.”

“Như vậy thứ ngươi muốn, thật sự chỉ là món vật phẩm mà Kính Vân Nhân Hoàng lưu lại trong hoàng cung thôi sao?”

Quận Thừa nghe vậy, ôn hòa cười một cái.

“Đương nhiên, ta không gạt người, mặt khác, ngươi còn quên nói một điều, ta còn muốn trở thành Quận Trưởng của Phong Hải Quận.”

Nói xong, Quận Thừa lại nhẹ giọng nói.

“Còn nữa, Nhân Hoàng thế mà rõ ràng đã sớm có Vực Bảo, quả là hảo thủ đoạn, hảo tâm cơ, khó trách ngươi muốn hợp tác cùng với ta, bởi vì nhìn từ bên ngoài, trận chiến tranh này, ngươi không thể nào thu được quá nhiều công lao, tất cả đều là công sức của Nhân Hoàng.”

“Mà nhiệm vụ của ngươi, vốn chỉ là cứu viện Phong Hải Quận, và trọng điểm là mở ra Tiên Cấm để cho Xích Mẫu thôn phệ, cung cấp cơ hội cho nhân tộc vận dụng Vực Bảo.”

“Hội tụ vận khí Phong Hải Quận, quan trọng với ngươi như thế ư?” Thất hoàng tử giống như không nghe thấy, mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

“Vận khí trải qua Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan rửa tội, rất trọng yếu, mà lão Quận Trưởng là do ta lựa chọn một phen, là người thế mạng thích hợp nhất.”

“Sau khi độc tính bị lão hút đi, bây giờ vận khí của Phong Hải Quận đã biến thành vô hại, quả trái cây này, sắp chín, cũng là lễ vật để hiến cho người chủ trở về của ta.” Quận Thừa ấm giọng nói, không chút giấu giếm nào, cũng không lo đối phương đổi ý.

Chương 1197: Vực Bảo của nhân tộc, Thự Quang Chi Dương! (3)

Con ngươi của Thất hoàng tử co rụt lại, trầm thấp mở miệng.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta chỉ là hạng người vô danh.” Quận Trưởng mỉm cười.

Thất hoàng tử trầm mặc, sau một lúc lâu nhẹ gật đầu.

“Ba ngày sau tổ chức đại điển, ta sẽ tuyên bố chức Quận Trưởng. Từ nay về sau, Phong Hải Quận thuộc về vật của riêng ngươi, tùy ý ngươi xử lý.”

“Về phần di vật của Kính Vân Nhân Hoàng mà ngươi muốn, Thánh Lan tộc đã đặt nó ở trong điều kiện trở lại nhân tộc lần này, lý do cũng rất đầy đủ.”

“Cho nên cho dù phụ thân của ta phát hiện, cuối cùng vẫn sẽ lấy đại cục làm trọng mà đồng ý, từ đó mở Tổ Địa để lấy ra, cũng chỉ có phụ thân mới có thể làm được điểm này, trừ phụ thân ra, không người nào có thể.”

“Nhưng ta rất muốn biết, cái đó chỉ là một cái chén mà thôi, ngươi lại trù tính đến như thế… . .”

Thất hoàng tử quay đầu, nhìn Quận Thừa.

Quận Thừa nở nụ cười, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta có thể nói cho ngươi biết, nhưng ta cũng có một hiếu kỳ, nếu như nhân tộc Phong Hải Quận, kể cả vận khí, về sau đều sẽ bị ta tặng cho chủ của ta, sau đó cùng nhau bị cắn nuốt, ngươi sẽ phản ứng như thế nào?”

“Từ lập trường cá nhân, đó là vật riêng tư của ngươi, không liên quan với ta; còn từ lập trường tộc quần, ta sẽ tới thảo phạt các ngươi.” Thất hoàng tử bình tĩnh truyền ra lời nói.

Quận Thừa nghe vậy, nở nụ cười, quay người đi về phía xa xa.

“Ngươi vẫn không trả lời nghi vấn của ta.” Thất hoàng tử mặt không cảm xúc.

Quận Thừa không quay đầu lại, chỉ cười cười truyền ra một câu.

“Nếu như ta nói, cái chén đó là dùng xương đầu của chủ ta chế tạo, ngươi có tin không?”

Trong mắt Thất hoàng tử lập tức lộ ra tinh mang.

Gã biết rõ, Hoàng Cung nhân tộc trong Hoàng Đô Đại Vực, là do Kính Vân Nhân Hoàng xây dựng, chỗ đó cực kỳ cổ xưa, tồn tại rất nhiều thần bí, thậm chí nếu như ngược dòng tìm hiểu, ngay cả thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng cũng đều có thể dò xét tới.

Mà lúc Kính Vân Nhân Hoàng còn sống, có rất nhiều vật phẩm ưa thích, nhưng thứ cuối cùng được lão đưa vào mộ địa, chỉ có một cái chén.

Đó là một cái chén làm bằng xương, được chôn cất ở bên cạnh lão, bên trong một tòa quan tài quy cách tương tự cùng với Kính Vân Nhân Hoàng, toàn bộ mộ địa, tạo thành một bố cục đôi Hoàng đặt song song.

Về phần cái chén này dùng xương cốt gì chế tạo thành, lại thuộc về ai, chuyện này không có người biết được, cũng không có chút ghi chép nào.

Chân tướng, đã hoàn toàn bị xóa đi ở trong năm tháng, chỉ có những suy đoán còn sót lại, có rất nhiều người nói, đó là hảo hữu của Kính Vân Nhân Hoàng, xương đầu của Thái Tử Tử Thanh thượng quốc.

Thất hoàng tử trầm mặc, cũng không hỏi nhiều.

Quận Thừa tiếp tục đi xa, thân ảnh tiêu tán trong thiên địa.

Ngóng nhìn thân ảnh đối phương rời đi, bốn phía Thất hoàng tử hiện lên từng sợi khí tức, hóa thành từng người mặt hắc bào.

Giống những người đi theo Trương Ti Vận lúc trước như đúc.

Người dẫn đầu cúi đầu về phía Thất hoàng tử, truyền ra giọng nói bén nhọn âm lãnh.

“Điện hạ, chỉ cần ngài hạ lệnh một tiếng, lão liền phải chết ở nơi này, chúng ta cũng đã sớm điều tra rõ lai lịch của lão, là một tên thuộc tổ chức Chúc Chiếu, về phần thân phận kia… . .”

Thất hoàng tử lắc đầu.

“Thứ các ngươi tra được, đều là lão để cho các ngươi biết được.”

“Tất cả tiếp tục dựa theo ước định lúc trước với lão mà hoàn thành đi.”

“Còn nữa, đã tìm được tung tích của Thập Nhị đệ chưa?”

Thất hoàng tử vuốt vuốt mi tâm, chậm rãi mở miệng.

“Điện hạ, chúng ta đã tra xét tất cả Quận, nhưng vẫn không hề tìm được tung tích của Thập Nhị điện hạ, tuy lúc trước có manh mối chỉ dẫn trong Phong Hải Quận, nhưng nơi đây lại tương tự không có dấu vết.”

Người mặt hắc bào cúi đầu.

Trong mắt Thất hoàng tử lộ ra vẻ trầm ngâm, sau một lúc lâu lắc đầu, quay người rời đi.

Rất nhanh, theo Thất hoàng tử trở về, việc triển khai đại điển liền truyền khắp bát phương, vạn tộc biết được, các tông các thế lực nhân tộc đều phải biết việc này.

Bởi vì, đây là một màn đại điển lên ngôi.

Tân Quận Trưởng, cũng đăng cơ ở trong cuộc đại điển được đích thân Thất hoàng tử tham gia này.

Từ đó về sau, vị Quận Trưởng đại nhân của Phong Hải Quận này, sẽ trở thành tồn tại chí cao vô thượng ở Phong Hải Quận, mỗi một tiếng nói cử động, đều có thể quyết định vô số sinh tử, tam đại Cung, tất cả tu sĩ, toàn bộ Chấp Kiếm Giả, đều sẽ nghe theo lệnh người này.

13 Châu trong Phong Hải Quận, bất luận tông môn nào, bất luận thế lực gì, chỉ cần một đạo pháp chỉ của Quận Trưởng, liền có thể diệt.

Còn có vận khí Phong Hải Quận gia trì, bao phủ trên thân, khiến cho tu vi đột phá gông cùm xiềng xích nguyên bản, đạt tới một cái trình độ tương đối đỉnh phong.

Đỉnh của một Quận.

Mà có đủ quyền lợi như thế, đồng thời cũng cần trả giá tương ứng, đó chính là chức trách thủ hộ nhân tộc, thủ hộ Phong Hải Quận.

Về phần chọn lựa người làm tân Quận Trưởng, mặc dù không được công bố ra, nhưng hầu như mỗi một người bên trong Phong Hải Quận, đều có thể đoán ra được.

Bởi vì… Toàn bộ Phong Hải Quận, sau khi trải qua nhiều biến cố như vậy, người có đủ tư cách duy nhất còn sót lại, chỉ có Quận Thừa!

Mà bản thân Quận Thừa, có đại công đức Tố Đan, được vạn dân kính ngưỡng, càng cẩn trọng trong thời kỳ chiến tranh, thủ hộ ở phía sau, đồng thời sau khi Thất hoàng tử đến, càng tiến hành tranh thủ thêm rất nhiều quyền lợi cho Phong Hải Quận.

Những công lao đó đều lưu lại trong mắt thế nhân, được mọi người sâu sắc kính yêu.

Nếu như Cung chủ Chấp Kiếm Cung vẫn còn, như vậy Cung chủ dĩ nhiên là đệ nhất nhân, dù Cung chủ hai Cung khác cũng tương tự có đủ tư cách, nhưng bây giờ, chỉ còn lại có Quận Thừa.

Lão chẳng những là tâm phúc của mọi người, càng trở thành đại biểu của Phong Hải Quận.

Cho nên, lão trở thành Quận Trưởng, trong ánh mắt của tất cả mọi người, đều không hề thẹn, là chuyện đương nhiên.

Hứa Thanh ngồi ở bên trong Kiếm Các, cũng hiểu việc này, hắn vẫn uống rượu như trước, một bình tiếp một bình.

“Còn chín ngày nữa, chính là một tháng rồi, sau chín ngày này, ta có thể quay về Thất Huyết Đồng.”

“Ta phải đi về bái phỏng Tử Huyền Thượng Tiên một chút… Còn có bên Linh Nhi, trước khi ta đi phải mau mau đến đó, nhìn xem nàng đã tỉnh lại hay chưa.”

“Còn có bên sư tôn, cũng không biết sẽ luyện hóa ra vật gì, nhưng nhất định là bảo vật.”

Hứa Thanh nhẹ giọng nói nhỏ.

Chương 1198: Vực Bảo của nhân tộc, Thự Quang Chi Dương! (4)

“Đại sư huynh sau này còn có rất nhiều chuyện lớn muốn làm, cũng không biết sự kiện tiếp theo là gì, ta cũng phải tu luyện thật tốt, cố gắng tăng tu vi mình lên, nếu như đã nói cùng nhau đồng hành ở kiếp này, vậy tổng không thể để kém quá nhiều.”

“Cũng phải đi quét qua phần mộ của Lôi đội, đi bái mộ của Bách đại sư, còn có bia mộ của Lục gia cũng phải đi lau sạch.”

“Quá nhiều việc cần hoàn thành, còn cả Hoàng Nham nữa, không biết bây giờ y như thế nào, đến cùng y có thân phận gì, ta còn chưa có hoàn toàn xác định.”

“Tuổi của lão tổ Huyết Luyện Tử cũng đã lớn.”

“Còn có Trương Tam sư huynh, còn có Ngôn Ngôn cùng với Đinh Tuyết, đều đã rất lâu không gặp rồi.”

“Ta có nhiều chuyện muốn làm như vậy, thật sự không thể tiếp tục lưu lại ở Quận Đô, cũng không thể làm một chút việc kích động được.” Hứa Thanh uống xong một ngụm rượu lớn.

“Không sai, chính là như vậy.”

“Tu vi của ta quá yếu, không thể chống nổi núi lớn, ta cũng đã tham dự chiến tranh Phong Hải Quận, đối với nơi này, ta không có gì tiếc nuối nữa cả.”

“Có lẽ ta cũng không thích hợp làm… . Chấp Kiếm Giả, nhưng cũng không sao, ta vốn chỉ là một người nho nhỏ cố gắng vùng vẫy sống sót ở trong thế giới tàn khốc này, rất nhiều chuyện, ta không quản được.”

“Từ nhỏ đến lớn, lý tưởng của ta không phải là cố gắng sống sót, phải sống thật tốt sao… . .”

Hứa Thanh cúi đầu tiếp tục uống rượu, một mực uống, cách thời gian sư tôn yêu cầu quay về Thất Huyết Đồng, chỉ còn lại có bảy ngày.

Mà ngày hôm nay, cũng là ngày đại điển của Phong Hải Quận.

Hứa Thanh nguyên bản không có ý định đi, hắn muốn đợi đến bảy ngày sau, trực tiếp rời khỏi cùng với đội trưởng.

Nhưng cũng chẳng biết tại sao, lúc tiếng chuông Phong Hải Quận vang vọng, lúc Kiếm Lệnh của Chấp Kiếm Cung chấn động, hắn vẫn theo bản năng buông bầu rượu xuống, lặng lẽ đi ra khỏi Kiếm Các, đi đến Đô thành Quận Đô, đi tới trên quảng trường tế tự anh linh Phong Hải lúc trước.

Nơi đây có rất nhiều người, nhưng lại vô cùng chỉnh tề.

Toàn bộ tu sĩ Quận Đô và tam đại Cung của Phong Hải Quận, đều đã đi đến, trọn vẹn hơn mười vạn người hội tụ ở nơi đây, khí thế như cầu vồng, mà thần sắc từng người đều mang theo vẻ phấn khởi, quần áo mới tinh, trong mắt có vẻ mong chờ.

Phó Cung chủ ba Cung cũng là như thế, khuôn mặt u sầu đã tiêu tán, dù là những Chấp Kiếm Giả đã tham dự chiến tranh, trong mắt từng người cũng đều có vẻ kích động.

Nhân tộc trải qua đại thắng, có được Vực Bảo của tộc mình, từ nay về sau không còn là con mồi bị tộc khác săn bắt, một loạt những thông tin này, quả thực khiến cho tinh thần của người ta vô cùng phấn chấn, hưng phấn trong nội tâm đã sớm đạt đến mức tận cùng.

Nhất là bây giờ nửa vực Thánh Lan đại vực đã thuộc về nhân tộc, loại thịnh thế này, quả thật là trước đó chưa từng có.

Lại càng không cần phải nói tới sau khi kết thúc thương nghị trở về, Thánh Lan tộc sẽ nhập vào nhân tộc, chẳng khác gì nhân tộc từ đó nhiều hơn một vực, khơi dòng mở ra một thời đại vài vạn năm mới.

Những thứ này, đều khiến cho mọi người vô cùng kích động!

Mà Phong Hải Quận cũng nghênh đón Quận Trưởng mới, hết thảy mọi thứ, tựa hồ đều đang tiến về phía tốt đẹp.

Giờ phút này ở trong đám người, đội trưởng, Khổng Tường Long, Thanh Thu, cùng với Ninh Viêm, tất cả đều ở đây.

Sau khi gặp Hứa Thanh, đội trưởng tiến lên ôm cổ của hắn, ngửi một cái, biểu cảm kinh ngạc.

“Sao thế, lúc trước ta truyền âm cho ngươi, ngươi nói mình bế quan, tại sao bây giờ toàn thân lại tràn ngập mùi rượu thế này, uống nhiều như vậy!”

Hứa Thanh lắc đầu, nở nụ cười.

“Không sao.”

Đội trưởng nghi ngờ, vừa muốn tiếp tục hỏi tới, đúng lúc tiếng chuông vang vọng, kim long trên bầu trời nhả ra đám mây bảy màu lập lòe, Thất hoàng tử mặc áo bào màu vàng, đội ngọc quan cửu lưu, cao cao tại thượng, từ trên trời bước xuống.

Long hành hổ bộ, khí thế như cầu vồng, thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi, hiển thị phong thái rõ ràng.

Sự xuất hiện của gã, lập tức liền đưa tới hơn mười vạn người dưới mặt đất hoan hô.

“Vạn Thắng!”

“Vạn Thắng!”

“Vạn Thắng!”

Thất hoàng tử mỉm cười gật đầu, đi về phía tế đàn, phía sau gã còn cùng hơn mười người, từng người đều mặc quan bào.

Bên trong có Thống Soái của tam đại Cung, có Tướng Soái của Hoàng tộc đại quân, vị Huyết Yểm đại soái đeo mặt nạ chịu trách nhiệm Tiên Cấm cũng ở trong đó.

Trừ bên ngoài những người này ra, còn có Quận Thừa!

Lão vẫn trước sau như một, mang theo vẻ mặt ôn hòa, trong mắt hiện ra từ bi, còn có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong thần sắc còn có một chút cảm khái, giống như đối với lão mà nói, nhân tộc thu được thắng lớn như vậy, là việc rất vui mừng.

Bọn họ từ trên trời đi tới, tiến gần về phía tế đàn, cuối cùng đứng thẳng bên cạnh tế đàn, chỉ có Hoàng tử từng bước một đi đến đỉnh tế đàn, đưa lưng về phía pho tượng Huyền U Cổ Hoàng cực lớn và uy nghiêm kia, nhìn xuống đại địa.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ hơn mười vạn tu sĩ bên dưới tế đàn đều im lặng, vẻ mặt từng người đều trở nên nghiêm túc, nhìn qua Thất hoàng tử phía trên, nhìn qua pho tượng Huyền U Cổ Hoàng phía sau.

Hứa Thanh tương tự ngẩng đầu, ngóng nhìn một màn này, đồng thời trái tim của hắn cũng đang rung động lắc lư, đang vùng vẫy.

Hứa Thanh đã quen rồi, trong hai mươi ba ngày này, trạng thái của hắn một mực giống như vậy, giờ phút này hắn muốn uống rượu, nhưng bên người không có, vì vậy liền thì thào nói nhỏ dưới đáy lòng.

“Tý nữa sau khi đại điển kết thúc, phải đi mua nhiều thảo dược một chút.”

“Còn cả quân công còn dư lại, cũng phải mau chóng đổi xong trong mấy ngày này, tiếp theo đoán chừng phải thật lâu mới tới Quận Đô.”

“Ừm, còn cả các loại vật phẩm pháp khí, cũng phải mua một số.”

Hứa Thanh cố gắng suy tư, xem mình còn có chuyện gì muốn làm trước khi đi, dùng việc này để ép xuống cảm xúc nghiện rượu vùng vẫy bên trong nội tâm, mà lúc này, Thất hoàng tử đứng trên tế đàn, chắp tay cúi đầu về phía hơn mười vạn người dưới mặt đất.

“Phong Hải Quận hôm nay, là do ta thủ hộ, cũng là do các vị thủ hộ, là chúng ta cùng nhau thủ hộ mà có!”

“Vạn Thắng, thuộc về ta, nhưng càng là thuộc về các vị, thuộc về những tướng sĩ chiến đấu ở tiền tuyến!”

“Cho nên, hôm nay, trên đại điển, ta muốn bái các vị trước, tiếp đó các vị hãy theo ta, cùng nhau đi bái anh linh!”

Thất hoàng tử nghiêm túc, nói xong liền quay người, hướng mặt về phía chiến trường, cúi đầu thật sâu.

Lời của gã, khiến cho tất cả mọi người nơi đây nhao nhao dâng lên gợn sóng trong lòng, theo bản năng chắp tay bái.

“Hy vọng nhân tộc ta, trọn đời bình an, hy vọng nhân tộc ta, tái hiện huy hoàng!”

Giọng nói của Thất hoàng tử vang vọng, thiên địa nổ vang, đám mây ngũ sắc cuộn mình, điềm lành hiện ra!

—

*Lời tác giả Nhĩ Căn:

Bên trong chương này cũng đã vạch trần một cái phục bút trước kia, trong khoảng thời gian này ta thấy tất cả mọi người đều đang suy đoán về Vực Bảo của nhân tộc, thật ra trên đường Hứa Thanh đi tới Quận Đô, ta đã nghĩ đến tình tiết Vực Bảo nhân tộc sau này rồi.

Mộ Quang Tộc, lúc đương thời giới thiệu, ta cường điệu chỉ ra con mắt của Mộ Quang Tộc có quan hệ thân mật cùng với nhân tộc, đồng thời tiếp sau lúc miêu tả về Hắc Thiên tộc, ta cũng nói tới nhược điểm của Hắc Thiên tộc, bọn họ không thích ánh sáng và nhiệt độ.

—

*Lời dịch giả:

Trong chương này lại có tình tiết Thập Nhị hoàng tử mất tích, chắc nhiều vị đạo hữu cũng đoán đó là Tam sư huynh của Hứa Thanh đúng không?

Chương 1199: Nơi tâm hướng về, chuyện tâm muốn làm (1)

Trên bầu trời, một đám mây bảy màu lập lòe phát sáng, khiến cho phía chân trời thoạt nhìn tràn ngập một mảnh ánh sáng, đẹp hoán tuyệt luân.

Màu sắc của mây mù cũng bị cải biến, hiện ra màu vàng óng ánh, từ trên trời chiếu xuống, giống như đang chứng kiến màn đại điển bên dưới.

Kim long bốn móng truyền ra tiếng gào thét, khiến cho bát phương nổ vang, tỏa ra càng nhiều hào quang hơn nữa, trong lúc mơ hồ như có từng tôn thân ảnh hư ảo cao lớn, dường như là Quận Trưởng các thời kỳ của Phong Hải Quận đang chứng kiến hết thảy.

Đương nhiên, đó chỉ là hư ảnh do vận khí biến thành mà thôi.

Ngoại trừ những thứ này ra, còn có từng trận nước mưa do linh khí hội tụ, từ trên mây mù hạ xuống, tung bay giữa thiên địa, hoàn toàn tiêu tán dị chất còn sót lại từ trong Tiên Cấm tản ra.

Vô số thực vật sinh trưởng khỏe mạnh, chúng sinh Quận Đô, tu vi mỗi người đều được tăng lên, một chút bệnh và thương thế đều chuyển biến trở nên tốt đẹp hơn.

Giống như thịnh thế đã đến.

Một màn này, khiến cho hết thảy tu sĩ nơi đây, khiến cho tất cả mọi người trong Quận Đô, đều hoan hô.

Càng có đại biểu các tộc phái tới Phong Hải Quận, đứng ở phía xa tận mắt nhìn thấy những thứ này, cũng không tự chủ được mà sinh ra cảm giác kính sợ.

Dù là Cận Tiên tộc, cũng đều cung kính cúi đầu xuống.

Ngoài tế đàn, bộ phận Thống Soái đại quân Hoàng Đô đi theo Thất hoàng tử đến đây, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt, đối với bọn họ mà nói, vị Thất hoàng tử trước mặt này, đã dẫn dắt bọn họ đi về phía thắng lợi, khiến cho mỗi một người tướng sĩ đều lấy được chiến công bất thế.

Trong này cũng bao hàm cả Thống Soái ba Cung.

Còn có chính là Quận Thừa, lão đứng ở nơi đó nhìn bầu trời, vào thời khắc này, vẻ mặt bỗng lộ ra một tia thổn thức, ẩn chứa hồi ức, dường như trong năm tháng nào đó, lão đã từng nhìn thấy một người làm được việc này, thậm chí còn siêu việt vượt xa thế này.

“Không sao, hết thảy đều sẽ trở về, chủ của ta, sau khi Thánh Lan tộc hoàn thành xong giao dịch, nhiều nhất ba ngày, ta sẽ hiến tế toàn bộ chúng sinh Phong Hải Quận, ép toàn bộ vận khí, rót thành một quả Vô Thượng Mệnh, mang đến gặp ngài.”

Quận Trưởng mỉm cười, thì thào trong lòng, một người đa mưu túc trí như lão, giờ khắc này cũng khó tránh khỏi trong lòng có một chút gợn sóng, nhưng một tia hoảng hốt do hồi tưởng tạo thành kia rất nhanh liền biến mất khỏi mặt của Quận Thừa.

Lão vẫn lộ ra nụ cười ôn hòa như xưa, nếp nhăn nơi khoé mắt rõ ràng cũng càng nhiều hơn nữa.

Hứa Thanh đứng ở bên trong đám người, hắn cũng ngẩng đầu ngóng nhìn lên trên, nhưng trong ánh mắt của hắn không phải là Thất hoàng tử, mà là pho tượng Huyền U Cổ Hoàng cực lớn kia.

Trong trí óc của hắn, lần nữa vang vọng một câu nói.

“Chấp Kiếm Giả, phía dưới Hoàng, đều có thể trảm!”

Những lời này, vang vọng trong đầu hắn suốt hơn hai mươi ngày, cũng bị hắn đè xuống trong suốt hơn hai mươi ngày.

“Đại sư huynh, về sau chúng ta tìm lý do gì để rời khỏi?” Hứa Thanh nhẹ giọng truyền âm với đội trưởng bên cạnh.

“Đơn giản, ta đã nghĩ kỹ rồi, chúng ta tới đây cũng sắp được hai năm rồi, sử dụng thêm một chút quân công, có thể giảm ngắn quy định Chấp Kiếm Giả mới phải lưu thủ ở Quận Đô ba năm, đến lúc đó, chúng ta lựa chọn phóng ra bên ngoài, tiếp đó ta lại hoạt động một chút, để cho chúng ta có thể lại đi ra ngoài, quay về Nghênh Hoàng Châu.”

Đội trưởng đắc ý mở miệng.

“Đã hai năm rồi sao?” Hứa Thanh cảm thấy thời gian trải qua có chút nhanh.

“Đúng vậy, hai năm.”

Đội trưởng cũng có chút cảm khái.

“Vậy năm nay ta 20 tuổi rồi.”

“Đúng đấy, tiểu Thanh à, ngươi vẫn chưa có hoàn toàn trưởng thành.” Đội trưởng cười ha ha.

“20 tuổi rồi sao!” Hứa Thanh cũng cười.

Giờ phút này, trong tiếng hoan hô của bát phương, Thất hoàng tử trên tế đàn hơi giơ tay lên, trong thời gian ngắn, hơn mười vạn người trên quảng trường an tĩnh lại, dần dần, cả Quận Đô cũng an tĩnh.

“Nhân tộc Phong Hải Quận ta, nửa năm qua này, mọi người đã chịu khổ rồi.”

Thất hoàng tử nhẹ giọng mở miệng.

“Máu của các vị, ta đã nhìn thấy, sự hi sinh của các vị, Nhân Hoàng đã nhìn thấy, trả giá mà các vị bỏ ra, nhân tộc đã nhìn thấy.”

“Chiến tranh, đã kết thúc.”

“Nhân tộc ta, đại thắng!”

“Hắc Thiên tộc khi nhục nhân tộc ta vài vạn năm, bọn chúng đã phải trả đại giới vì điều đó, trên chiến trường Hoàng Đô, con số tử vong của Hắc Thiên tộc lấy đơn vị 100 triệu mà tính, mà bên trong hai Vực bộc phát Thự Quang Chi Dương, tộc nhân của Hắc Thiên tộc bị giết còn nhiều gấp mười!”

“Vực Bảo của nhân tộc ta, kinh thiên động địa, chỗ kinh khủng nhất của nó không phải là hiệu quả tạm thời, nó sẽ liên tục thiêu đốt trong suốt 60 năm bên trong Vực của Hắc Thiên tộc!”

“Trong 60 năm này, Hắc Thiên tộc sẽ tử vong gấp trăm lần, trong lúc này toàn bộ tộc nhân Hắc Thiên tộc sinh ra, đều sẽ bị cải biến hình thái, mặc dù bọn họ cũng có Vực Bảo chiến tranh, nhưng chỉ có một, lại không có quyết tâm đồng quy vu tận, cho nên chỉ có thể chấp nhận mà thôi, còn Xích Mẫu thượng thần mà chúng dựa vào, cũng đã lâm vào ngủ say!”

“Mà nhân tộc ta, trận chiến này phóng ra ba khỏa, vẫn còn nhiều hơn nữa.”

“Một trận chiến này, nhân tộc chúng ta đã mở ra khơi dòng vài vạn năm, Huyền Chiến Nhân Hoàng, thiên địa đều biết!”

Ngữ khí của Thất hoàng tử vô cùng sục sôi, giọng nói vang tận mây xanh.

“Mà Phong Hải Quận, dưới sự nỗ lực chung của chúng ta, vẫn được thủ vững!”

“Chẳng những như thế, ba Châu mất đi kia, ta… Đã đoạt trở về cho các vị!”

“Chẳng những đoạt lại ba Châu, nửa địa phận Thánh Lan đại vực cũng đều bị nhân tộc ta đoạt lại!”

“Nửa vực kia, có chín Quận, có trăm Châu.”

Từng trận kích động, lần nữa bốc lên từ khắp bát phương.

Thất hoàng tử ngóng nhìn đại địa, trong mắt mang theo một tia kiên nghị, giọng nói cũng trở nên trầm thấp hơn một chút.

“Nhưng ta biết rõ, khả năng có một số người, cho rằng cách làm của ta có phần tàn khốc, cho rằng hành vi của ta, là vì biến Phong Hải Quận trở thành lãnh địa của riêng mình.”

“Việc này, ta đã thượng tấu với Nhân Hoàng, cũng được Nhân Hoàng đồng ý, cho nên hôm nay, ta sẽ lựa chọn cho Phong Hải Quận các ngươi, một người các ngươi quen thuộc, trở thành Quận Trưởng của Phong Hải Quận.”

“Từ nay về sau, ta sẽ rời khỏi Phong Hải Quận, có khả năng sẽ không trở về nữa, ta đi đến Thánh Lan, thủ vững biên cương vì nhân tộc!”

Thất hoàng tử nói xong, không đợi mọi người phía dưới phản ứng, gã hướng mặt về phía pho tượng Huyền U Cổ Hoàng, cúi đầu sau đó xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía hư ảnh Quận Trưởng các thời kỳ trên bầu trời, lần nữa chắp tay cúi đầu.

“Phong Hải Quận, không thể không thủ, Quận Trưởng các thời kỳ, đều là anh hào.”

“Hôm nay, ta Cổ Việt Chương Ngạn, lấy thân phận nhi tử thứ bảy của Huyền Chiến Nhân Hoàng, đề cử một người làm Quận Trưởng mới, đợi sau khi tự vấn lương tâm với Thiên Địa Nhân, ta sẽ thượng tấu Nhân Hoàng, sắc chỉ tứ phong!”

“Quận Thừa!” Thất hoàng tử cúi đầu, nhìn xuống dưới tế đàn.

Chương 1200: Nơi tâm hướng về, chuyện tâm muốn làm (2)

Quận Thừa mỉm cười, hơi cúi đầu.

“Ngươi tạo ra Tố Đan, tạo phúc cho nhân tộc Quận Đô, khiến cho nhân tộc giảm bớt nổi khổ bị dị chất xâm nhập, đây là công thứ nhất!”

“Lúc ngươi làm Quận Thừa, làm việc cẩn trọng, trên phụ Quận Trưởng, dưới thương xót vạn dân, càng vất vả, công lao càng lớn, đây là công thứ hai!”

“Trong thời kỳ chiến tranh, ngươi bảo hộ hậu phương, khiến cho nhân tâm Phong Hải Quận không loạn, cống hiến lực lượng cho tiền tuyến chiến tranh, đây là công thứ ba!”

“Từ đó về sau, ngươi thống lĩnh tu sĩ Phong Hải Quận, khôi phục hết thảy mọi thứ trong Phong Hải Quận vận hành trở lại, xây dựng cơ cấu lại, khiến cho Phong Hải Quận khôi phục như lúc ban đầu, đây là công thứ tư!”

Theo Thất hoàng tử mở miệng, từng khoản công lao truyền khắp bát phương, hơn mười vạn người dưới tế đàn, mấy ngàn vạn người bên trong Quận Đô, tất cả đều nghe thấy được, từng đạo ánh mắt tôn kính, đồng loạt hội tụ đến trên người Quận Thừa.

Quận Thừa ôn hòa, vẻ mặt từ bi.

Hứa Thanh cúi đầu, hắn không muốn nhìn, giờ phút này hắn trầm mặc không nói, đáy lòng của hắn lại đang tự nói với mình, còn có bảy ngày, sau bảy ngày, hắn có thể quay về Thất Huyết Đồng.

“Màn nghi thức này, cũng sắp kết thúc rồi.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Giờ phút này, sau khi Thất hoàng tử nói xong tất cả công lao, dưới từng trận hoan hô, gã mỉm cười, gật đầu với Quận Thừa phía dưới.

Quận Thừa thong dong đi ra, bước từng bước một, dưới ánh mắt vạn chúng chăm chú, đi lên trên bậc thang, đi tới trên tế đàn, đến bên cạnh Thất hoàng tử.

Gió từ bát phương cũng bắt đầu thổi.

Đây không phải là do pháp thuật hình thành, mà là do vận khí vô hình đang hội tụ tới nơi đây.

Vận khí từ trên người toàn bộ phàm tục trong Quận Đô, từ trên người toàn bộ tu sĩ, từng tia vận khí không ngừng tăng lên.

Trong mơ hồ, đám mây ngũ sắc trên bầu trời cũng đều ảm đạm đi một chút, theo vận khí hội tụ, một cái vòng xoáy thật lớn biến ảo ở trên màn trời.

Dần dần trở nên rõ ràng.

“Đây là vận khí một quận gia trì nha, mặc dù không có tác dụng quá lớn đối với chúng ta, nhưng đối với tu sĩ Quy Hư mà nói, dưới vận khí một quận, có thể tăng lên lực lượng nhất giai, thậm chí tăng lên đến nửa bước Uẩn Thần cũng không phải là không được!”

“Dưới vận khí gia trì, bên trong Phong Hải Quận, vị này, có thể tính là chí cao vô thượng chân chính.”

Đội trưởng ở bên cạnh, hâm mộ thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh cúi đầu, trầm mặc không nói.

Giờ phút này trên tế đàn, Thất hoàng tử nhìn Quận Thừa một bên.

Quận Thừa ôn hòa, nhẹ giọng mở miệng.

“Vấn thiên, lão phu có thể đảm nhiệm chi chủ một Quận Phong Hải hay không?”

Nghi thức lên ngôi Quận Trưởng, trọng điểm chính là vấn thiên vấn địa vấn nhân, đây là truyền thống cùng lễ nghi Huyền U Cổ Hoàng năm đó định ra.

Thiên nơi đây, chính là chỉ Huyền U Cổ Hoàng, mà Thất hoàng tử thân là Hoàng tộc, giờ phút này ở nơi này, gã có thể thay thiên, vì vậy gã ngóng nhìn Quận Thừa, nhẹ gật đầu.

“Có thể!”

Lời gã vừa ra, bầu trời lập tức truyền đến âm thanh thiên lôi nổ vang, dường như trăm vạn thiên lôi cùng lúc nổ tung, tiếng nổ vang vọng, vòng xoáy do vận khí biến thành kia, càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, bên trong mơ hồ tạo thành một cái quan hoàn.

Đế quan 12 chuỗi ngọc, Vực quan 10 chuỗi ngọc, Hoàng tử quan 9 chuỗi ngọc, Quận quan 5 chuỗi ngọc.

Đây là quy định từ cổ xưa, vẫn được giữ lại cho đến bây giờ.

Giờ phút này, thứ biến ảo ở trên bầu trời, chính là một cái quan hoàn 5 chuỗi ngọc do vận khí hình thành.

Dưới sấm sét vang vọng, một khắc này, lực lượng vận khí Phong Hải Quận hội tụ trên bầu trời, bên trong quan hoàn do vận khí biến thành, đột nhiên mơ hồ giống như có một âm thanh của một đứa con nít đang thút thít nỉ non, vang vọng tới trong tâm thần Hứa Thanh.

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, nhìn qua bầu trời, tiếng khóc kia như ẩn như hiện, nhưng những người khác ở bốn phía lại không hề phản ứng, hình như không có ai phát hiện cả.

“Đại sư huynh, ngươi có nghe thấy gì không?” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Đội trưởng thần sắc như thường, liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, sau đó lắc đầu.

“Ta không nghe thấy, ngươi cũng không nghe thấy.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn biết rõ, đó là tiếng khóc của vận khí, là tiếng khóc của tiểu nam hài trong nhà tù 132 khu Đinh, ở trên thiên đạo thì sư huynh và hắn có vị cách bằng nhau, cho nên, y nhất định có thể nghe thấy.

Giờ phút này tiếng khóc kia vang vọng bên tai, hóa thành gợn sóng trong đáy lòng của Hứa Thanh.

“Ta còn có rất nhiều chuyện muốn đi làm, ta còn muốn quay về Thất Huyết Đồng… Tu vi của ta chưa đủ, ta muốn sống sót, tất cả mọi thứ, đợi sau này tu vi cao, lại đi giải quyết cũng không muộn.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn tự an ủi mình như vậy, nhưng đồng thời trong óc của hắn, cũng có một âm thanh thê lương đang nói cho hắn biết, người trước mắt, là hung thủ giết chết Quận Trưởng, cũng là người gián tiếp gây nên cái chết của Cung chủ.

Đại kiếp nạn của Phong Hải Quận, cũng là người này mưu đồ nhiều năm.

Giọng nói trong lòng của Hứa Thanh, lần nữa bị hắn ép xuống.

“Có quan hệ gì cùng với ta đâu, đúng vậy, không có liên quan gì tới ta… Ta chỉ là một tiểu nhân vật muốn sống sót, ta có sư tôn, có sư huynh, ta không thể liên lụy tới bọn họ.”

Hứa Thanh cúi đầu xuống, nắm chặt nắm đấm.

Mà trên tế đàn, biểu cảm Quận Thừa thong dong, tiếp tục mở miệng.

“Vấn địa, lão phu có thể đảm nhiệm chi chủ một Quận Phong Hải hay không?”

Địa nơi này, chính là chỉ khu vực Phong Hải Quận, là một bộ phận nghi thức, thân phận Thất hoàng tử, tương tự có thể trả lời thay.

“Có thể!”

Trong thời gian ngắn, sấm sét trên bầu trời lần nữa bộc phát, dường như trăm vạn lôi bạo cùng mở, hình thành sóng khí khuếch tán bát phương, bầu trời cuồn cuộn kinh động, càng nhiều vận khí hơn nữa hội tụ, chiếc quan hoàn kia càng thêm rõ ràng, thậm chí hạ xuống từ trên bầu trời, trôi lơ lửng ở trên tế đàn Quận Đô.

Tiếng khóc, càng đậm, dường như đã hóa thành cầu khẩn.

Lồng ngực Hứa Thanh lên xuống, nội tâm cuồn cuộn, ngẩng đầu lặng lẽ ngóng nhìn.

Từ góc độ của hắn nhìn lên, tựa như Huyền U Cổ Hoàng đang đưa hai tay bắt lấy quan hoàn vận khí kia, sau đó đội lên trên đầu Quận Trưởng.

Một khi quan hoàn kia được đội lên, Quận Thừa sẽ trở thành Quận Trưởng, dưới vận khí gia trì, toàn bộ Phong Hải Quận, đều sẽ nằm trong sự bao phủ của đối phương.

Từ đó, trời Phong Hải Quận, thuộc về Chúc Chiếu, đất Phong Hải Quận, thuộc về Chúc Chiếu, vận khí Phong Hải Quận, tương tự thuộc về Chúc Chiếu.

Một khi như thế, vậy thì cái chết của Lôi đội, cái của chết Bách đại sư, cái chết của Lục gia, tất cả hết thảy, đều sẽ trở thành tiếc nuối.

Mà Thất gia chỗ đó, bởi vì trước đó xuất thủ ra cánh tay bạch ngọc, có thể đào thoát hay không, lấy lực lượng một Quận điều tra, cũng là không rõ.

"Có lẽ cũng có thể thoát được, sư tôn nhất định không có gì đáng ngại, nhưng nếu vạn nhất…"

Mí mắt Hứa Thanh thu nhỏ lại, hai tay nắm chặt, lại buông ra, sau đó lại lần nữa nắm chặt, tay của đội trưởng, đặt trên bờ vai Hứa Thanh.

"Tiểu sư đệ, hay là tý nữa chúng ta liền quay trở về đi."

Đội trưởng nhẹ giọng mở miệng, bàn tay đè mạnh lên bờ vai Hứa Thanh, rất dùng sức.

Chương 1201: Nơi tâm hướng về, chuyện tâm muốn làm (3)

Cùng lúc đó trên tế đàn, khuôn mặt Quận Thừa hiện ra nụ cười ôn hòa, ánh mắt đảo qua hơn mười vạn người phía dưới, cũng nhìn qua trên người Hứa Thanh, cuối cùng nhìn về chỗ xa hơn, nhẹ nhàng mở miệng.

“Vấn nhân, người Phong Hải Quận, ta, có thể đảm nhiệm chi chủ một Quận Phong Hải hay không?”

Đây là một đạo nghi thức sau cùng, Thất hoàng tử không có thân phận đáp thay, người trả lời vấn đề này, hẳn là người Phong Hải Quận.

“Có thể!”

“Có thể!!”

“Có thể!!!”

Hầu như ngay khi Quận Thừa mở miệng, hơn mười vạn người dưới tế đàn lập tức truyền ra âm thanh, mà càng nhiều âm thanh hơn nữa, là từ trong miệng phàm tục trong Quận Đô truyền ra, vang vọng khắp thiên địa.

Đây là lòng dân hướng về!

Đây là vạn chúng quy nhất!

Đây là Thiên Địa Nhân nhận thức!

Vận khí trên bầu trời nổ vang, tiếng sấm sét vang vọng, quan hoàn 5 chuỗi ngọc đại biểu thủ hộ thiên địa một Quận lập tức thành hình, vận khí hội tụ, đại địa chấn động, bầu trời tràn ra gợn sóng vạn trượng.

Tiếng khóc cầu khẩn đã hóa thành tuyệt vọng, dần dần hư nhược bên tai Hứa Thanh.

Giờ phút này, chiếc quan hoàn kia đang từ trời rơi xuống, như được Huyền U Cổ Hoàng cầm lấy, chầm chậm đặt lên để hoàn thành nghi thức Quận Thừa lên ngôi.

Cũng trong một cái chớp mắt này, nội tâm của Hứa Thanh cũng vùng vẫy đến cực hạn, cuối cùng cũng hóa thành thiên lôi, ầm ầm nổ tung, nghiền nát toàn bộ ý niệm trong đầu, hắn ngẩng đầu lên, than nhẹ một tiếng.

Trong tiếng thở dài, cổ trọc khí bị đè nén trong người hơn hai mươi ngày này cũng được phun ra.

Hắn biết rõ, một số chuyện chính mình không nên làm, những ngày này hắn đã dùng vô số lý do, tự nói với mình phải làm như thế nào mới chính xác.

“Nhưng mà ta, cuối cùng vẫn không lừa được chính bản tâm của mình.”

“Ta, không nói ra được chữ có thể kia…”

“Đại sư huynh, ta không nhẫn ép được.”

Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào, trong lúc con ngươi của đội trưởng co rút lại, trong tiếng hấp khí của Khổng Tường Long, trong vẻ trợn mắt há hốc mồm của Thanh Thu, trong khi mọi người bốn phía vô cùng khó hiểu, thân thể của hắn, từ dưới mặt đất, bay lên thật cao!

Hơn mười vạn người trên mặt đất, một mình Hứa Thanh bay lên trên không!

Toàn thân bao phủ hào quang, đỉnh đầu biến ảo Thương Long, từng chiếc ô xuất hiện ở trên đỉnh đầu, vô cùng rực rỡ.

Đưa tới vô số người chú ý.

Thất hoàng tử nhìn lại.

Quận Thừa ngóng nhìn.

Hơn mười vạn tu sĩ, nhao nhao ngẩng đầu.

Trong lúc quan hoàn do vận khí đang muốn hạ xuống, vào một khắc tiếng khóc tuyệt vọng của đứa trẻ sắp tiêu tán, Hứa Thanh đứng trên không trung, nhìn trời đất.

Giờ khắc này, hắn không muốn cân nhắc cách làm của mình là đúng hay sai, sống hay chết, hắn muốn dựa theo bản tâm của mình để làm.

Trong hơn nửa tháng này, vô số lời nói hắn dùng để khuyên bảo bản thân mình cũng trở nên vô lực, làm sao cũng không ép được suy nghĩ dâng lên trong tâm thần từ sau khi biết được hết thảy mọi việc.

Có lẽ, ý nghĩ của hắn vào một cái chớp mắt nào đó có thể sẽ cải biến, có lẽ nếu làm lại một lần, có thể hắn sẽ không thế này.

Nhưng bây giờ, hắn không muốn đi cân nhắc nữa.

Giọng nói của hắn, vang vọng bát phương.

“Ta, Hứa Thanh, người tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế, phản đối!”

Hắn, rốt cuộc cũng nói ra những lời này, cũng nhất định phải tăng thêm mấy chữ tự vấn lương tâm vạn trượng, đó chính là tư cách.

Ngay khi nói ra những lời này, một loại cảm giác thông thấu cùng buông lỏng trước đó chưa từng có hiện ra toàn thân Hứa Thanh, hơi mù bị đè nén hơn hai mươi ngày, lập tức bị quét sạch.

Đệch mợ nó xoắn xuýt!

Đệch mợ nó cân nhắc!

Lòng dân, không vùi được tâm của hắn.

Tình hình chung, không áp được hồn của hắn.

Cái gì là đúng đắn, cái gì lại là sai lầm, những thứ này. Hết thảy cút hết con mợ nó đi!

Giờ khắc này, ánh mắt Hứa Thanh rất sáng, trên người của hắn hình như đang tràn ra tia sáng, lực lượng vận khí trên bầu trời cũng bắt đầu sôi trào, trong mơ hồ, chiếc quan hoàn rõ ràng thành hình trên bầu trời kia lại phân tán ra một tia, hội tụ tới trên đỉnh đầu Hứa Thanh!

Một chiếc quan hoàn 5 chuỗi ngọc hơi nhỏ một chút, thình lình tự động bay lên trên đỉnh đầu Hứa Thanh!

Đó là nhận thức của vận khí Phong Hải, đó là nhận thức một phương Thiên Đạo!

Mặc dù không phải rất nhiều người nhìn thấy, nhưng cũng có người thấy!

Giờ phút này, lời của Hứa Thanh như sấm sét động trời, lập tức khiến bát phương nổ tung, nổ vang bên trong tâm thần của toàn bộ người nghe, khiến cho hơn mười vạn người trong quảng trường, chốc lát liền trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, chính là âm thanh hít sâu, giống như cuồng phong gào thét khắp bốn phương.

Bầu trời biến sắc.

Ánh mắt Thất hoàng tử ngưng tụ, nhìn đỉnh đầu Hứa Thanh, trong lòng dâng lên gợn sóng cực lớn, gã biết rõ Hứa Thanh.

Thứ khiến gã nhớ kỹ tới Hứa Thanh chỉ có một, không phải công lao của Hứa Thanh, cũng không phải thân phận nho nhỏ Thư lệnh tùy hành bên cạnh Cung chủ Chấp Kiếm Cung lúc đầu, mà đó là… Tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế!

Trong Phong Hải Quận, cho tới bây giờ không hề xuất hiện qua người tự vấn lương tâm vạn trượng, cho nên những người khác chỉ biết là việc này không hề đơn giản, nhưng do tầm nhìn giới hạn, cũng chỉ biết là cùng loại với hạt giống đoan chính, có thể tín nhiệm, vả lại có chỗ tốt cực lớn đối với việc tấn chức ở tương lai.

Nhưng gã thân là Hoàng tử, gã biết nhiều hơn so người bên ngoài, gã hiểu được, tự vấn lương tâm trước Đại Đế, điều này đại biểu chính là, có thể lưu lại tên ở trên pho tượng Đại Đế ở Hoàng Đô!

Pho tượng Đại Đế, mặc dù không phải Vực Bảo, nhưng cũng là vật truyền thừa, nhiều lần thủ hộ nhân tộc, Nhân Hoàng các thời kỳ cũng phải cúng bái.

Mà người có thể lưu danh trên pho tượng Đại Đế, Nhân Hoàng gặp cũng đều phải coi trọng, người như vậy… . . Coi như là gã, cũng không thể tuỳ tiện động vào.

Giết một người tự vấn lương tâm vạn trượng, ảnh hưởng quá lớn tới thanh danh.

Cũng chính bởi vì tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế, giờ phút này sau khi giọng nói của Hứa Thanh vang vọng, khuếch tán ở nơi này, rơi vào trong tai từng người tu sĩ, gợn sóng dấy lên, cũng mãnh liệt tới mức tột cùng.

Nếu như hôm nay là ngày đầu tiên Hứa Thanh đi đến Quận Đô, như vậy cho dù hắn có được Đại Đế xác nhận, cũng tương tự sẽ không khiến cho mọi người chấn động như vậy.

Không có ai quen biết hắn, không có ai hiểu rõ hắn, đối với người bên cạnh mà nói, hắn chỉ là một cái tên mà thôi.

Tất cả mọi thứ đều chỉ là vẻ bề ngoài, người Phong Hải Quận chỉ biết hắn rất phi phàm, nhưng kỳ thật cũng không trọng yếu như thế.

Nhưng hôm nay, không giống vậy.

Trong lúc bất chi bất giác, Hứa Thanh đã sớm đi vào trong lòng nhân tộc Phong Hải Quận, hắn viện trợ, cung cấp trợ giúp to lớn cho tiền tuyến phía Tây, thân phận Thư lệnh tùy hành của Hứa Thanh, khiến cho vô số người biết được sự hiện hữu của hắn.

Về sau Hứa Thanh tới cuộc chiến ở tiền tuyến, cũng khiến cho những tu sĩ tham gia bách chiến kia, hiểu rõ và nhận thức hắn sâu hơn nữa.

Hứa Thanh, đối với Phong Hải Quận mà nói, là người một nhà, nhất là đối với Chấp Kiếm Giả mà nói, bọn họ đã cùng nhau trải qua sinh tử, là chiến hữu có thể phó thác phía sau lưng!

Chương 1202: Nơi tâm hướng về, chuyện tâm muốn làm (4)

Đã có căn bản như vậy, tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế của Hứa Thanh, mới chính thức trở thành thứ mọi người nhìn chăm chú, trở thành quầng sáng rực rỡ.

Khiến cho Hứa Thanh trổ hết tài năng, khiến cho hắn ở trong nhân tâm Phong Hải Quận, nhất là bên trong Chấp Kiếm Cung, được nhớ kỹ và nhận thức thật sâu, thậm chí khi nhìn thấy Hứa Thanh, sẽ theo bản năng nghĩ tới Cung chủ.

Điểm này, ngay cả Khổng Tường Long cũng đều không làm được.

Bởi vì thân phận của Khổng Tường Long, là sau khi Cung chủ chết mọi người mới biết, mà Hứa Thanh, trong lúc chiến tranh, ngoại trừ một giai đoạn chính giữa, những lúc khác đều thường ở bên cạnh Cung chủ.

Vì vậy giờ phút này lời Hứa Thanh nói, mới có thể khiến cho bát phương giống như thiên lôi nổ vang, khiến cho quảng trường im lặng, toàn bộ Quận Đô, tựa hồ cũng chấn động lên.

Nhưng sau khi Hứa Thanh trải qua những chuyện này, hắn đã sớm hiểu rõ lòng dân là thứ khó nắm lấy nhất trong giữa thiên địa này, cũng là thứ dễ dàng bị ảnh hưởng nhất.

Toàn bộ phàm tục Quận Đô, trong mắt của bọn họ, so sánh cùng Hứa Thanh, Quận Thừa mới là người tạo phúc hết thảy.

Mà Hứa Thanh, không bằng Quận Thừa.

Coi như là tu sĩ tam đại Cung, giờ phút này mặc dù chấn động, nhưng trong thần sắc đều lộ ra vẻ khó hiểu, kinh ngạc và mờ mịt, Hứa Thanh hiểu rõ tất cả những thứ này, cũng biết thứ mình phải đối mặt là cái gì.

Thanh tỉnh, là một loại tội.

Như là lúc này, trong lúc lời nói Hứa Thanh vang vọng, vị phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung kia rưng rưng, tựa như lúc đưa mắt nhìn Cung chủ vẫn lạc, chợt lao ra, gầm nhẹ về phía Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, có phải ngươi đã tu luyện công pháp ta cho ngươi nhiều hơn một tầng rồi hay không, ngươi thật hồ đồ, lúc trước ta đã khuyên ngươi chớ tham tăng tiến, tại sao ngươi lại không nghe!”

Vị phó Cung chủ này gào thét, nhưng trong mắt rõ ràng lại mang theo căng thẳng, nhanh chóng quay người cúi đầu về trên tế đàn, lớn tiếng mở miệng.

“Điện hạ, Quận Trưởng, Hứa Thanh tu hành xảy ra vấn đề, kính xin mọi người đừng trách, lão phu trở về sẽ trách phạt đối với hắn!”

Hầu như ngay khi lời nói của phó Cung chủ truyền ra, Tư Nam chấp sự cùng với Tôn chấp sự Chấp Kiếm Cung cũng đều đồng thời cấp tốc bay lên, bái về phía tế đàn.

Càng có từng đạo thân ảnh tu sĩ Chấp Kiếm Giả bách chiến, giờ phút này đều muốn bay lên trên không, số lượng rất nhiều, trọn vẹn hơn 10 vạn, Khổng Tường Long, đội trưởng, Thanh Thu, Ninh Viêm, cũng ở trong đó.

Vô luận như thế nào, mặc kệ Hứa Thanh phạm phải bao nhiêu sai lầm, giờ phút này bọn họ cũng theo bản năng phải đi bảo hộ, trái lại mà nói, Hứa Thanh cũng sẽ như thế, bọn họ chính là chiến hữu!

Nhất là đội trưởng, trên người càng tràn ra ánh sáng màu lam.

Trên bầu trời, phó Cung chủ mắt thấy như thế, lập tức quát khẽ, ngăn cản hành vi bay lên không của mọi người, sau đó tiếp tục cúi đầu về phía tế đàn.

Thất hoàng tử nheo mắt lại, chú ý đến trên đỉnh đầu Hứa Thanh, gợn sóng trong lòng vẫn như trước, sau đó lại rơi xuống trên thân hơn 10 vạn tu sĩ bách chiến phía dưới, gã hiểu, nếu như không xử lý tốt chuyện hôm nay, sẽ có đại loạn.

Mà cho dù xử lý tốt, việc Quận Thừa trở thành Quận Trưởng cũng sẽ tồn tại một chút vết đen, dẫu sao bị một người tự vấn lương tâm vạn trượng phản đối, vả lại còn hội tụ vận khí Phong Hải Quận nhận thức, người như vậy… Phụ hoàng của mình, cũng sẽ có chút suy tư.

Nhưng mà, việc này lại có quan hệ gì với mình đâu, mình đã hoàn thành ước định, nếu như chính Quận Thừa tiếp không được, không liên quan đến mình.

Vì vậy Thất hoàng tử không nói chuyện, gã muốn nhìn một chút, xem Quận Thừa xử lý như thế nào.

Quận Thừa đứng trên tế đàn, nhìn Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Không sao, ta cũng muốn nghe xem, tại sao ngươi lại phản đối? Hơn nữa, Hứa Thanh, ta nhớ ta còn từng đứng lớp dạy ngươi nữa cơ đấy.”

“Chỉ là tiểu hài tử ăn nói bậy bạ, Quận Trưởng đại nhân hà tất coi là thật.” Không đợi Hứa Thanh mở miệng, phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung lần nữa chắp tay, sau đó quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, quát tháo một tiếng.

“Còn không quay về chỗ!”

Nói xong, lão rút lui vài bước, muốn mang theo Hứa Thanh rời khỏi, toàn thân càng tản ra tu vi, phòng ngừa những vị Thống Soái đến từ Hoàng Đô cùng với Quận Thừa đột biến.

“Lý Vân Sơn, dừng lại!” Quận Thừa nhàn nhạt mở miệng.

Phó Cung chủ dừng bước chân lại, đây là tên của lão, nhưng lão vẫn lui về phía sau vài bước, đi đến bên cạnh Hứa Thanh, ngẩng đầu ngóng nhìn Quận Thừa, vẻ mặt đắng chát, nhưng vẫn kiên định mở miệng.

“Quận Trưởng đại nhân, Hứa Thanh là Thư Lệnh tùy hành của Cung chủ, là Chấp Kiếm Giả, hắn tuổi nhỏ ngu ngốc, nhưng không đến tội chết. Trước khi Cung chủ hi sinh, đã ủy thác hắn cho ta, cho nên… Ta muốn bảo vệ hắn!”

Lời lão vừa nói ra, Tư Nam chấp sự cùng Tôn chấp sự cũng riêng phần mình tản tu vi ra, hơn 10 vạn tu sĩ bách chiến phía dưới vùng đất càng lập tức bộc phát khí tức.

Thất hoàng tử khẽ liếc mắt, nhìn Quận Thừa.

Quận Thừa nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiến lên, cúi đầu về phó Cung chủ bên cạnh, lại cúi đầu về phía hai vị chấp sự, cúi đầu với hơn 10 vạn chiến hữu dưới mặt đất, sau đó ngẩng đầu, giọng nói bình tĩnh, nhẹ giọng mở miệng.

“Tháng tư năm nay, sau khi chiến tranh bộc phát, trước khi Cung chủ xuất quân đi tới tiền tuyến, đã giao cho ta một cái nhiệm vụ, để cho ta bí mật điều tra nguyên nhân cái chết của Quận Trưởng!”

Lời hắn vừa ra, phó Cung chủ nguyên bản muốn ngăn trở, bỗng dừng động tác lại, hơn mười vạn tu sĩ nơi đây, trong lòng từng người đều tái khởi gợn sóng, nhìn về phía Hứa Thanh.

Dưới ánh mắt của vạn chúng ngóng nhìn, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lấy ra ngọc giản Cung chủ đưa cho, đây là chứng cứ.

“Trải qua nửa năm, rốt cuộc ta đã hoàn thành điều tra, trong này ngoại trừ Diêu Hầu ra, có chỗ huyền nghi khác, giống như còn có hung thủ, nhưng Cung chủ đã hi sinh, ta không có người báo cáo, Quận Thừa… . Ta có thể tại nơi này, báo cáo với ngài không? Cung cấp thêm chân tướng cho việc Quận Trưởng vẫn lạc, khiến cho tất cả mọi người trong Phong Hải Quận, đều rõ ràng hơn về việc này.”

“Mời Quận Thừa chỉ ra chỗ sai!”

Cả vùng đất, đội trưởng thở dài, lam mang trong mắt càng tăng lên, chuẩn bị cởi bỏ phong ấn.

Thân thể Khổng Tường Long run rẩy, trong đôi mắt xuất hiện tơ máu, mạnh mẽ nhìn về phía Quận Thừa.

Ninh Viêm co đầu lại, lén lút quét mắt nhìn Thất hoàng tử, âm thầm thở dài.

Thanh Thu trầm mặc, nhưng bàn tay cầm liêm đao hơi dùng một chút lực lượng.

Còn có một Chấp Kiếm Giả lạ lẫm ẩn nấp trong đám người, nhìn qua Hứa Thanh, trong thần sắc lộ ra vẻ tán thưởng, càng có tự hào, nhưng đồng thời cũng có bất đắc dĩ, trong mắt có một tia kim quang chợt lóe lên.

Dưới tế đàn, bên trong những vị Thống Soái mà Thất hoàng tử dẫn theo, giờ phút này, vị Huyết Yểm đại soái đeo mặt nạ từng chịu trách nhiệm mở ra Tiên Cấm khẽ ngẩng đầu, trong mắt có ánh sáng lóe lên.

Bát phương yên tĩnh, tất cả mọi người sau khi nghe thấy lời Hứa Thanh nói, trong lòng không tự chủ mà nhìn về phía Quận Thừa, nguyên nhân cái chết Quận Trưởng, là đau nhức của cả Phong Hải Quận.

Lại càng không cần phải nói, đây là di lệnh của Cung chủ Chấp Kiếm Cung.

Ngay cả phàm tục Quận Đô, hễ là người nghe qua những thứ này, cũng đều trầm mặc, lòng dân lay động.

Nếu như so sánh Hứa Thanh với Quận Thừa, danh vọng của hắn không bằng.

Nhưng mà nếu so sánh Cung chủ cùng với Quận Trưởng, Quận Thừa cũng không bằng.

Trên tế đàn, Quận Thừa nhìn xuống Hứa Thanh, ánh nhìn rất nghiêm túc, tựa như muốn nhận thức lại hắn một lần nữa vậy, một lát sau, lão bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi nói.”

Chương 1203: Mời Quận Thừa chỉ ra chỗ sai! (1)

Trong hơn hai mươi ngày này, trong lúc Hứa Thanh dùng vô số lý do thuyết phục chính mình, kỳ thật hắn cũng không cách nào tự điều khiển suy nghĩ tìm kiếm một kết cục khác.

Nhưng hắn vẫn luôn hiểu rõ một điều, một khi hắn bước ra, thứ chờ đợi hắn chính là hạo kiếp, đại khái có phân loại ra làm ba khả năng.

Khả năng thứ nhất, sau khi hắn xuất hiện sẽ lập tức bị giết chết, mặc dù khả năng này có tồn tại, nhưng xác suất cũng không cao.

Dù sao vạn chúng đang chú mục, mặc dù hắn phản đối, nhưng phản đối cũng không phải là làm loạn.

Thế là sẽ có khả năng thứ hai, đó chính là hắn sẽ bị định tội giam giữ, sau đó sinh tử của hắn sẽ tùy theo một ý nghĩ của người khác.

Về phần khả năng thứ ba, đó là hết thẩy đều thuận lợi, nhưng tiếp theo sẽ có tai họa ngầm cực lớn, dẫn tới hạo kiếp vô biên.

Đương nhiên tiền đề của khả năng này là hắn thất bại.

Sở dĩ Hứa Thanh vừa bước ra, lập tức nói tới màn vấn tâm vạn trượng trước Đại Đế của mình, là muốn dùng điều này hóa giải khả năng thứ nhất, về phần đám người Phó Cung chủ xuất hiện để che chở, không có ở trong tính toán của hắn.

Điều này cũng khiến hắn thuận lợi vượt qua khả năng thứ nhất, sau đó hắn lại nói ra di lệnh của Cung chủ Chấp Kiếm Cung, lại lấy ngọc giản ra để chứng minh, một khắc hồi báo, hắn liền vượt qua giai đoạn thứ hai.

Cho dù trước đó đã có kết luận việc này, nhưng trong lời nói của Hứa Thanh cũng không lật đổ kết luận trước đó, cũng không phải che chở Diêu Hầu, mà là bổ sung thêm càng nhiều nghi vấn, giúp cho nhân tộc ở Phong Hải Quận có thể hiểu thêm càng nhiều chi tiết cụ thể hơn mà thôi.

Mặc dù nhân tâm của Quận Thừa có lớn, nhưng cuối cùng cũng không thể sánh bằng lão Quận Trưởng được.

Mà công lao hiển hách của Cung chủ, cũng không phải đơn giản như vậy liền bị lãng quên trong trí nhớ mọi người.

Hứa Thanh dùng cách nói của mình, đưa hai vị là hai tòa núi lớn ra, phối hợp thêm thân phận vấn tâm vạn trượng của mình, đổi lại cơ hội mở miệng lúc này.

Người phía trước, có thể dao động phàm tục trong Quận đô.

Người sau, có thể dao động tu sĩ tham chiến Phong Hải.

Đây cũng là lý do vì sao lúc đó Quận Thừa lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, tựa như muốn một lần nữa nhận thức lại hắn vậy.

Bởi vì, phàm là trong lời nói trước đó của Hứa Thanh, nếu lộ ra một tia che chở Diêu Hầu, lật đổ vết tích kết luận trước đó, vậy lão liền có thể đè xuống việc này trong nháy mắt.

Giờ phút này, thiên địa yên tĩnh.

Trong cơ hội tự mình sáng tạo ra, trong thời khắc vạn chúng chú mục này, dưới quan hoàn vận khí hội tụ trên đỉnh đầu, Hứa Thanh đứng ở giữa không trung, thở sâu.

Hắn hiểu rõ, giờ phút này mỗi một câu mà hắn nói ra, đều cực kỳ trọng yếu, không thể xuất hiện bất luận một chút sai lầm nào, một khi nói sai một câu, sẽ là vạn kiếp bất phục.

Thế là Hứa Thanh trầm mặc thời gian mấy cái hô hấp, sau đó ngóng nhìn Quận Thừa, trầm giọng mở miệng.

“Tháng tư năm nay, lão Quận Trưởng vẫn lạc một cách thần bí, Thánh Lan tộc cũng lập tức xâm lấn, tám trăm năm hòa bình của Phong Hải Quận cũng theo đó mà bị đánh vỡ, Hắc Thiên tộc xâm lấn Hoàng Vực nhân tộc, ngăn cản viện quân cùng với vị Quận Trưởng mới được phái tới, khiến cho Phong Hải Quận rơi vào tình cảnh cô lập, bấp bênh, không ai tới giúp, lòng người bàng hoàng.”

“Cung chủ Chấp Kiếm Cung vào lúc lâm nguy đứng ra nhận nhiệm vụ, dùng đại quân Chấp Kiếm Cung giữ vững trách nhiệm, hộ vệ Phong Hải Quận.”

"Cùng tháng, ta dùng thân phận Thư lệnh tùy hành, đi theo bên cạnh Cung chủ xử lý công vụ chiến báo, cuối tháng tư, tiền tuyến Phong Hải Quận báo nguy, Cung chủ thống soái đại quân Phong Hải Quận, vì thủ hộ nhân tộc Phong Hải, thực hiện lời thề Chấp Kiếm, tự mình đi đến tiền tuyến, lúc đó, chính ta là người mặc giáp cho Cung chủ."

Giọng nói của Hứa Thanh quanh quẩn khắp bát phương, những câu này cũng không phải là không có ý nghĩa, hắn muốn dẫn lên ký ức của mấy chục vạn người nơi đây, hắn phải để cho phàm tục bên trong Quận Đô nhớ lại hình tượng nửa năm trước.

Hắn muốn để cho mọi người biết rằng, vào lúc đó, là ai, đã bảo vệ hết thảy mọi thứ nơi đây.

"Trước khi Cung chủ rời đi, đã không cho ta đi theo hộ tống, mà dùng thế thân che lấp, để ta bí mật tiến về Triêu Hà Châu, điều tra nguyên nhân cái chết của lão Quận Trưởng."

"Cung chủ hoài nghi nguyên nhân cái chết của lão Quận Trưởng là do một loại đan dược tên là Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, đan này có tên từ xưa, có thể tra ra từ trong sử sách, nguyên lý phát tác của nó là dẫn nổ khí vận hội tụ trên thân người khác, khí vận càng dày, lực sát thương càng lớn."

"Lão Quận Trưởng, hội tụ khí vận của Phong Hải Quận, cái chết của lão, phù hợp với dấu hiệu độc phát của Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan."

"Về phần vì sao Cung chủ lại liên tưởng tới Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, bên trong hồ sơ bí mật số 19 của Chấp Kiếm Cung có ghi chép, ta không biết hồ sơ này có còn hay không, nhưng coi như là không còn, trước khi Quận Trưởng tử vong, Chấp Kiếm Cung đã có một đạo nhiệm vụ tiếp ứng ám tử trong Thánh Lan tộc, thu được một cái hộp nguyện vọng trống rỗng, người tham dự không ít, đều là chứng minh."

"Nhưng muốn sử dụng Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, cần thỏa mãn một điều kiện, đó chính là cần phải có một đạo Triêu Hà Quang, có lẽ ngoại vực cũng có, nhưng trong Triêu Hà Châu của Phong Hải Quận đồng dạng cũng có, thế là Cung chủ liền để ta tiến tới Triêu Hà Châu, điều tra xem có phải có đạo Triêu Hà Quang không bị ghi chép hay không."

"Tất cả những thứ ta nói, đều được ghi chép rõ ràng ở trên khối ngọc giản này!"

“Sau đó ta tuân theo lệnh của Cung chủ, tiến về Triêu Hà Châu, hóa giải nguy cơ của Chấp Kiếm Đình ở Triêu Hà Châu, cũng ở trong đó điều tra ra kết quả, việc này Chấp Kiếm Đình ở Triêu Hà Châu có thể làm chứng, vết tích một đường ta đi cũng có thể làm chứng, ta cũng có cả ngọc giản lưu ảnh có thể làm chứng.”

“Còn kết quả là, bên trong Triêu Hà Châu, hoàn toàn chính xác có một đạo Triêu Hà quang xuất hiện vào mấy năm trước, nhưng lại không được ghi chép lại.”

Lời của Hứa Thanh vừa ra, Khổng Tường Long đứng dưới mặt đất lập tức bay lên, lớn tiếng mở miệng.

“Ta từng tham gia nhiệm vụ tiếp ứng ám tử, ta có thể chứng minh trong hồ sơ bí mật số 19 tồn tại hộp nguyện vọng trống rỗng, nội dung không khác những lời Hứa Thanh nói!”

Trong nháy mắt, mấy chục vạn đại quân bên dưới tế đàn đều hít sâu, toàn bộ phàm tục Quận Đô cũng đều chấn động.

Ánh mắt Thất hoàng tử nội liễm, mặt Quận Thừa không có biểu tình.

Hứa Thanh hít sâu, tiếp tục mở miệng.

“Ta đã hồi báo tất cả thông tin cho Cung chủ, cùng tháng, Cung chủ chiến tử, ta tiếp tục âm thầm điều tra trong bóng tối.”

Hứa Thanh nói đến đây, Quận Thừa than nhẹ một tiếng.

“Lượng Tu huynh, có cùng suy nghĩ với ta.”

Đôi mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Chương 1204: Mời Quận Thừa chỉ ra chỗ sai! (2)

Ánh mắt Quận Thừa rời khỏi thân thể Hứa Thanh, nhìn về mấy chục vạn đại quân phía dưới, trong giọng nói mang theo một chút bi thương.

“Những lời Hứa Thanh nói, cũng là suy nghĩ trong lòng ta, mà hồ sơ bí mật số 19 kia, ta cũng đã xem qua.”

“Kỳ thật, từ đầu đến cuối, không chỉ một mình Lượng Tu huynh đang điều tra, ta cũng đang bí mật điều tra, nhưng việc này quá lớn, từ đầu đến cuối ta vẫn có một chút nghi hoặc, Quận Trưởng tu vi che trời, ai có thể trong lúc bất tri bất giác, hạ độc được lão?”

“Việc này liên quan đến nguyên nhân cái chết của Quận Trưởng, mà Quận Trưởng vừa là đồng liêu của ta, càng là chí hữu, cũng là anh liệt Phong Hải Quận, ta hi vọng nguyên nhân cái chết của Quận Trưởng là chính xác, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể chân chính phục thù vì Quận trưởng!”

“Cho đến trước đó khi chiến tranh báo kết thúc, rốt cục ta đã có một chút kết quả, cũng đã tuyên bố hết thảy, nhưng mà Hứa Thanh nói có đạo lý, phải để cho nhân tộc của Phong Hải Quận, biết được chân tướng.”

Quận Thừa nói xong thì vung tay phải lên, một cái bàn cờ lập tức xuất hiện trong giữa không trung.

Trên bàn cờ có một thế cờ vẫn chưa đánh xong, quân cờ đen trắng trên đó đang ở trong thế chém giết lẫn nhau.

“Đây là bàn cờ của Quận Trưởng, bình thường người hạ cờ trên đó, ngoại trừ Quận Trưởng ra, còn có ta, Lượng tu huynh cùng với Diêu Thiên Yến.”

“Chỉ có bốn người chúng ta, đụng qua bàn cờ này.”

Trong mắt Quận Thừa như có hồi ức, than nhẹ một tiếng, sau đó quay người ôm quyền với Thất hoàng tử một bên.

“Làm phiền điện hạ, giống như ngày đó chúng ta phát hiện loại độc che giấu này, dùng Hoàng huyết, hiển lộ thứ đã bị che dấu.”

Mặt Thất hoàng tử không thể hiện biểu tình gì, liếc mắt nhìn Quận Thừa, sau đó cắt đứt đầu ngón tay, một giọt máu đỏ hồng tươi mới theo ngón tay rơi xuống, bay về phía bàn cờ.

Giọt máu tươi kia ẩn chứa lực lượng huyết mạch kinh người, làm cho thân thể của tất cả nhân tộc đều theo đó mà chấn động, sau một khắc, giọt máu này liền rơi vào trên bàn cờ.

Bàn cờ giống như một lớp khăn che mặt, lập tức bị vén mở ra, bên trên tản ra từng trận hắc khí, nếu như tỉ mỉ nhìn xem có thể nhìn thấy ngọn nguồn của hắc khí kia, đến từ trên quân cờ.

“Những đạo hắc khí kia, chính là độc Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan, chúng ta không nhìn thấy, cũng không cảm giác được, Quận Trưởng cũng là như vậy, chỉ có thông qua huyết mạch Hoàng gia Huyền U của Vọng Cổ đại lục mới có thể khiến cho nó hiển lộ.”

“Người hạ độc, chính là dùng cái bàn cờ này.”

Lời Quận Thừa vừa ra, bát phương lập tức oanh động.

Tính chân thực của một màn này, cực kì mãnh liệt.

Giờ phút này Quận Thừa hiện ra vẻ khổ sở, lưu luyến nhìn thoáng qua thiên địa, nhẹ giọng mở miệng.

“Kỳ thật, người làm Quận Thừa như ta, vốn định sau khi tiếp nhận vị trí Quận Trưởng, sẽ đứng vững cương vị cuối cùng vì Phong Hải Quận, dùng thời gian sống không còn nhiều lắm, cùng Phó Cung chủ tam Cung, bồi dưỡng một vị nối nghiệp, Lý Vân Sơn, ngươi là lựa chọn hàng đầu của ta.”

Nói xong, Quận Thừa đưa tay, giọt máu của Thất hoàng tử còn thừa chưa có tiêu tán trên bàn cờ, huyết khí trên đó lập tức chạy theo ngón tay của lão, cấp tốc lan tràn, những nơi đi qua, hắc khí nồng đậm thình lình hiển lộ ra trên thân Quận Thừa.

Cho đến khi huyết khí hoàn toàn đảo qua, Quận Thừa đứng ở nơi đó, toàn thân mờ mịt khói đen, có thể nhìn thấy trên làn da có từng đạo hắc tuyến, bộ dáng này… Vô cùng giống với một màn hư ảo trước khi vẫn lạc của Quận Trưởng.

"Bởi vì, ta cũng đã trúng độc."

"Ta đã sờ qua quân cờ trên bàn cờ đó, lại còn không chỉ một lần, trong thời kỳ chiến tranh, ta vẫn một mực kiên trì."

"Hứa Thanh, có một lần ngươi đến bái kiến ta, không nhìn thấy ta rất mỏi mệt sao, ta biết rõ loại độc này không phải dùng dược có thể giải được, cho nên lúc đó ta đã nói cùng tôi tớ, ta không uống thuốc."

"Quận Trưởng vẫn lạc, Lượng Tu huynh vẫn lạc, ta cũng không sống nổi quá lâu, chỉ có Diêu Thiên Yến đào tẩu, vậy ai là hung thủ?"

Quận Thừa cười khổ.

Những câu nói của Quận Thừa quanh quẩn chung quanh, hắc khí hiển lộ trên thân thể, tất cả như là ngàn vạn đạo thiên lôi, từ trên tế đàn đánh xuống, nổ tung trên Quận Đô, oanh minh hết thảy.

Vô số người, vì đó mà động dung.

Ngay cả tâm thần Hứa Thanh cũng đều hiện ra gợn sóng cực lớn, giờ phút này tín niệm kiên định của hắn cũng có hơi dao động.

"Hứa Thanh, ngươi là một hài tử tốt, chuyện hôm nay càng chứng minh ngươi thật sự có tâm đức vạn trượng, rất tốt, rất tốt." Quận Thừa nhẹ giọng mở miệng, thần sắc ôn hòa.

"Vậy thì hiện giờ, tâm vạn trượng của ngươi, có đồng ý ta trở thành Quận Trưởng, từ đó thủ hộ các ngươi hay không?"

Hứa Thanh trầm mặc.

Câu nói này, trong đầu của tất cả mọi người nghe thấy, đều là nhân đức, chỉ có Thất hoàng tử một bên nghe xong, đáy lòng lại càng kiêng kị nhiều thêm ba phần đối với vị Quận Thừa này.

Bởi vì gã hiểu rõ, đây là muốn … Tru tâm!

Ngươi vấn tâm vạn trượng trước Đại Đế, lại như thế nào?

Ngươi có ngàn vạn người ủng hộ, lại như thế nào?

Ta không có thẹn quá hóa giận mà động thủ, cũng chưa từng tức giận hổn hển muốn giết ngươi, ta chỉ giảng đạo lý cùng ngươi, sau đó… Ta lại muốn từ trong chính miệng ngươi, nghe ngươi nói ra hai chữ ‘có thể’ kia.

Lấy dân tâm, tru tâm vạn trượng của ngươi.

Đại địa yên tĩnh, vô số ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Biểu cảm của đội trưởng có chút dữ tợn, Ninh Viêm co rụt đầu lại, trong mắt lộ ra một tia kiêng kị, Thanh Thu mặt không biểu tình, nhưng bàn tay nắm Liêm Đao lại càng chặt hơn.

Trong đám người, một người bề ngoài xấu xí từng lộ ra vẻ tự hào về Hứa Thanh, giờ phút này liền nhăn lông mày lại, nhìn chằm chằm Quận Thừa, trên thân lộ ra vẻ bất thiện.

Dưới tế đàn, Huyết Yểm đại soái đeo mặt nạ khẽ nhúc nhích chân phải, tựa như muốn bước ra…

Nhưng đúng lúc này, Hứa Thanh ngẩng đầu lên, nhẹ giọng mở miệng.

“Sau khi Cung chủ vẫn lạc, ta đã tiếp tục điều tra việc này, bởi vì ta cho rằng vẻn vẹn tìm thấy chứng cứ Triêu Hà Quang, vẫn chưa thể nói rõ nguyên nhân cái chết của lão Quận Trưởng chính là do Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan tạo thành, bởi vì lão Quận Trưởng là nửa bước Uẩn Thần, muốn hạ độc rất là khó khăn.”

Lời của Hứa Thanh, khiến cho lông mày của không ít người nhăn lại, giờ phút này Hứa Thanh tựa như quên đi hết thảy những gì Quận Thừa nói trước đó, cũng không nhìn thấy bộ dạng toàn thân của Quận Thừa, hắn vẫn tiếp tục nói từ nơi mình bị đối phương đánh gãy lúc trước.

Chương 1205: Mời Quận Thừa chỉ ra chỗ sai! (3)

“Ta bắt đầu suy nghĩ, làm như thế nào có thể trong lúc vô thanh vô tức hạ độc lão Quận Trưởng, sở trường của ta là dược đạo, nhưng ta cũng không có đáp án, nhưng ta nghĩ đến bên trong hộp nguyện vọng, tồn tại một mùi tương tự mùi hoa quế.”

Hứa Thanh nói đến đây, con ngươi của Quận Thừa hơi co rụt lại nhưng độ co rất nhỏ khó thể nhận ra, sắc mặt lão hơi trầm xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Chấp mê bất ngộ, Lý Vân Sơn, dẫn hắn đi, ngươi phải thay Lượng Tu huynh hảo hảo dạy bảo hắn một phen.”

Sự thật đã rõ ràng như thế, dưới cái nhìn của rất nhiều người, cách làm lúc này của Hứa Thanh, thuộc về phạm trù vượt quyền.

Vào lúc Phó Cung chủ Chấp Kiếm Cung chần chờ, Hứa Thanh mặt không biểu tình, tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

“Cho đến vào 23 ngày trước, sau khi ta từ trong Tiên Cấm trở về, ta bỗng từ trên một khỏa Tố Đan, ngửi thấy một mùi hương tương tự như vậy.”

Nháy mắt khi hai chữ Tố Đan truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh, không đợi chúng sinh kịp phản ứng, một cỗ khí tức nguy hiểm trong chớp mắt dâng lên từ trên thân Quận Thừa, lão nâng tay phải, hất tay áo lên.

“Hoang đường đến cực điểm!”

Lời này vừa ra, một cỗ lực lượng Quy Hư, theo tay áo Quận Thừa vung lên bộc phát ra, nháy mắt bao phủ về phía Hứa Thanh đứng.

Phó Cung chủ biến sắc, toàn lực ngăn cản, nhưng vẫn không địch lại Quận Thừa đã được vận khí gia trì nửa người, thân thể ngã lui, nhưng vào lúc này, tầng mây trên bầu trời đột nhiên nổ tung, một âm thanh xuyên kim liệt thạch bỗng nhiên truyền đến từ phía chân trời.

“Dát!”

Nháy mắt khi âm thanh này xuất hiện, một con chim lớn ba đầu trong nháy mắt lao đến.

Tốc độ vô cùng nhanh, trực tiếp xuất hiện dưới thân Hứa Thanh, đầu bên phải đưa tới lòng bàn chân Hứa Thanh, nâng hắn lên, sau đó ba cái đầu cùng nhau khóa chặt Quận Thừa, gai nhọn toàn thân xoạt xoạt chuyển động, tán ra hung ý ngập trời, trong miệng cũng truyền ra âm thanh dát dát chói tai!

Sóng âm nổ tung, tạo thành tiếng nổ vang, kinh động bát phương, khiến cho Quận Đô rung động, thiên địa biên sắc!

Giờ khắc này, toàn bộ phàm tục Quận Đô đều đang hít sâu, mấy chục vạn tu sĩ dưới mặt đất đều hiện lên vẻ kinh hãi, thần sắc của Thất hoàng tử ngưng lại, sắc mặt Quận Thừa khó coi, không còn thong dong nữa.

Trong toàn bộ thiên địa, chỉ có thân ảnh đại điểu Thanh Cầm, được vạn chúng chú mục.

Chỉ có tiếng dát mà nó truyền ra, vang tận mây xanh.

Thứ duy nhất có thể siêu việt nó lúc này, chỉ có một thân ảnh cao lớn, mặc một bộ đạo bào Chấp Kiếm Giả màu trắng, được nó nâng lên thật cao trên đầu bên phải, từng góc quần áo bay phất phới trong gió trời!

Bốn chiếc ô trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, Thương Long lượn lờ, Triêu Hà Quang bay ra bay vào, hình bóng Quỷ Đế Sơn to lớn ở sau lưng, trong mơ hồ còn có một đoạn trường hà quang âm, tựa như lượn lờ ở xung quanh người.

Trong khoảnh khắc này, phảng phất như Hứa thư lệnh của Cung chủ nửa năm trước lại quay về.

Một cái chớp mắt này, hết thấy các tộc ở bốn phía quan sát nơi đây, toàn bộ đều chấn động, ám ảnh lúc trước, lần nữa lơ lửng hiện ra.

Giờ khắc này, giọng nói của Hứa Thanh vẫn còn đang vang vọng.

“Tố Đan kia, chính là Tố Đan mà những năm gần đây hàng vạn hàng ức phàm tục Quận Đô đều từng ăn qua.”

"Lúc đó, ta bỗng hiểu ra phương pháp hạ độc."

"Hung thủ không phải trực tiếp hạ độc lão Quận Trưởng, trong những năm này, hung thủ đã pha loãng Thượng Quang Mệnh Kiếp Đan thành vô số phần, dung nhập vào trong từng khỏa Tố Đan, để tất cả nhân tộc trong Quận Đô, đều ăn nó."

Nháy mắt khi ba câu nói của Hứa Thanh truyền ra, tâm thần của toàn bộ tu sĩ nơi này đều nổ tung, giống như có một tia sét khai thiên tích địa đánh tới, nổ vang ở ngay bên tai.

Phân lượng của những lời này, quá nặng!

Tiếng hít vào, tiếng kinh hô, tiếng hỗn loạn xao động, trên cơ sở đại điểu Thanh Cầm xuất hiện dẫn động, càng bộc phát ra trình độ lớn hơn.

"Dùng ngàn vạn nhân tộc làm để dụng độc, cải biến toàn bộ khí vận chúng sinh Quận Đô, biến tất cả mọi người thành độc dẫn, vô số nhân tộc ẩn chứa độc vận, thời khắc hợp thành và truyền về phía Quận Trưởng, từ đó khiến Quận Trưởng trong lúc vô thanh vô tức, dính độc của Thượng Qunag Mệnh Kiếp Đan."

Hứa Thanh vẫn đang nói, nhưng toàn bộ Quận Đô đã triệt để nổ vang, mấy chục vạn người dưới tế đàn cùng thở hổn hển, tạo ra chấn động kinh thiên động địa, nhấc lên gió bão cực lớn.

"Tố Đan có độc?"

"Tố Đan, cái này sao có thể!!"

"Nhưng hết thảy lại rất hợp lý, phù hợp với logic."

"Tố Đan là do Quận Thừa sáng chế ra, cũng là nguồn cung cấp duy nhất của toàn bộ Quận Đô, tất cả hiệu thuốc trong Quận Đô đều tới phủ Quận Thừa để lấy!"

"Đến cùng cái gì là thật, cái gì là giả!"

"Chân tướng thật sự… Đến cùng là như thế nào!"

Bốn phía nổi lên tiếng xôn xao.

Thực ra đối với tất cả mọi người mà nói, câu chuyện mà Hứa Thanh nói ra, đáng sợ đến cực hạn, khiến cho mỗi một cá nhân, đều không tự chủ mà da đầu tê rần, nhấc lên sóng lớn động trời.

Khổng Tường Long trợn mắt há mồm, tất cả Chấp Kiếm Giả, toàn bộ tràn ngập rung động, thần sắc của Phó Cung chủ cũng phải đại biến.

Nhất là Quận Thừa, lão nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, lão quả thật là không nghĩ rằng đối phương có thể tra đến một bước này.

Hứa Thanh đứng ở trên đầu bên phải của Thanh Cầm, cúi đầu nhìn về phía đại địa Quận Đô, nhẹ giọng mở miệng.

“Toàn bộ tất cả mọi người trong Quận Đô, đều trúng độc, ta không biết cái độc này tiếp sau sẽ phát tác như thế nào… Một khi phát tác, lại sẽ tạo thành hạo kiếp gì.”

“Ta, Hứa Thanh, người vấn tâm vạn trượng trước Đại Đế, sẽ chịu trách nhiệm cho mỗi một chữ ta nói ra.”

“Quận Thừa đại nhân, báo cáo của ta, đã hoàn tất, mời chỉ ra chỗ sai!”

Giọng nói của Hứa Thanh không ngừng quanh quẩn, khuếch tán tứ phương, trên quảng trường tế đàn, mặc kệ là người tin tưởng hay là không tin tưởng, tất cả ánh mắt đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Quận Thừa.

Không chỉ là bọn họ, giờ phút này phàm tục bên trong Quận Đô cũng đều như vậy, trăm triệu mục quang kinh nộ từ bát phương hội tụ đến.

Bởi vì, việc này liên quan đến an nguy của mỗi một người bọn họ!

Bất cứ chuyện gì, một khi liên quan đến phạm trù cá nhân, cho dù là nhỏ, cũng đều là chuyện vô cùng lớn.

Lúc này, có rất ít người sẽ lo lắng tới cái khác, tất cả mọi người, trong một cái chớp mắt này đều chỉ muốn một đáp án!

Những khỏa Tố Đan ngươi cho chúng ta ăn những năm này, đến cùng có độc hay không?

Chương 1206: Mời Quận Thừa chỉ ra chỗ sai! (4)

Hứa Thanh, lần nữa đứng ở bên phía dân tâm!

Lần đầu tiên, hắn dùng dư uy của Quận Trưởng và Cung chủ, tách dân tâm của Quận Thừa ra, khiến mình có tư cách nói chuyện.

Sau đó bị Quận Thừa hóa giải.

Lần này, hắn dùng an nguy của mọi người làm dung môi, đứng ở phía của bọn họ, hội tụ đại thế, bức về phía Quận Thừa.

Tất cả, không phải Hứa Thanh vô sự tự thông, mà là sau khi hắn trải qua một loạt những chuyện ở Quận Đô, cũng học theo dựa trên cách làm của Thất hoàng tử, làm thế nào để dùng dân tâm.

Sau đó ở bên trong Tiên Cấm, Thất gia càng khiến cho cánh cửa nhận biết của hắn mở rộng ra, khiến cho hắn biết những việc mình làm cùng suy nghĩ của mình, cần đứng ở một cái tầng thứ cao hơn, bao quát hơn. Như vậy, mới có thể nhìn thấy toàn cục, mới có thể nhìn càng rõ ràng hơn, mới có thể chân chính đi đến đỉnh phong.

Bảy năm qua, Hứa Thanh từ một Thập Hoang giả trong khu ổ chuột, một đường đi đến hôm nay, tính cách và tâm tình của hắn trong bảy năm qua, như là một khối ngọc thô, không ngừng rèn giũa cùng học tập, cuối cùng tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Tiên sinh dạy học trong xóm nghèo dạy hắn biết chữ, dạy hắn vỡ lòng.

Lôi đội dạy hắn sự bao dung, khiến cho một con sói nguyên bản cô độc không tín nhiệm bất luận người nào, có gia quy chúc, có người ôn độ.

Bách đại sư dạy hắn về thảo mộc, người cũng như thảo mộc, hết thảy rõ ràng, đây là đạo làm người.

Thất gia dạy hắn cách cục, cách hành sự, mở rộng tầm mắt.

Đội trưởng dạy hắn điên cuồng, muốn có vạn vật phải tranh, nghịch thiên lại có làm sao.

Thất hoàng tử dạy hắn cách dùng dân tâm, không phải là công tội, hắc bạch đều có thể chuyển, ý niệm kiêu hùng, không đường quay đầu lại.

Cung chủ dạy hắn làm người chính trực, thề Chấp Kiếm, có một số việc dù chết cũng phải làm, có chút tín niệm dù chết cũng phải thủ hộ.

Quận Thừa dạy hắn mưu lược tính toán, vạn vật tùy cảnh mà chuyển, lật tay là thiên, lật tay là địa.

Quá nhiều người, hoặc là chủ động, hoặc là bị động, khiến cho Hứa Thanh trong bảy năm qua, một mực trưởng thành.

Cho đến, ngày hôm nay!

Trong chớp mắt, quan hoàn do vận khí hội tụ còn chưa hoàn toàn hạ xuống đỉnh đầu Quận Thừa ầm ầm rung động.

Bên trên khuếch tán ra lượng lớn khí vận, mang theo từng trận reo hò mà ngoại nhân không cảm giác được, bay thẳng đến đỉnh đầu Hứa Thanh, không ngừng hội tụ ở nơi đó, khiến cho quan hoàn một mực phiêu phù trên đỉnh đầu Hứa Thanh càng rõ ràng và nổi bật hơn.

Trong mắt người bên ngoài, có thể thấy giờ phút này Hứa Thanh đứng ở trên đầu bên phải đại điểu Thanh Cầm, toàn thân lấp lánh quang mang, quan hoàn phía trên cái ô ở đỉnh đầu càng tỏa ra khí vận ngập trời, tựa như đang gia trì.

Trong mơ hồ còn có thân nảh của một tiểu nam hài, nhảy cẫng ở bên trong quan hoàn.

Tựa như đang nói cho tất cả những người có thể nhìn thấy, lúc này, người nào mới là chính thông!

Người nào, mới hội tụ vận khí Phong Hải!

Người nào, mới thật sự là người Phong Hải!

Giờ khắc này, vận khí gia trì, vạn dân hợp ý, thiên địa biến sắc, phong khởi vân dũng, tạo thành đại thế hội tụ thiên địa, lấy Hứa Thanh dẫn đầu, chăm chú nhìn về phía Quận Thừa.

Quận Thừa biến sắc.

Trong mắt Thất hoàng tử lộ ra ánh sáng, ngóng nhìn Hứa Thanh, gã cũng giống như Quận Thừa, trong thời gian thật ngắn, gã một lần lại một lần nữa phải nhận định lại Hứa Thanh.

“Người này, không phải là vật trong ao!”

Thời khắc Thất hoàng tử như có điều suy nghĩ, Quận Thừa vừa muốn mở miệng, Hứa Thanh ôm quyền bái một cái, sau đó ngẩng đầu nhẹ giọng mở miệng.

“Một bái này, chính là bái Quận Thừa đại nhân ngài đã lên lớp dạy học cùng với ân giải thích nghi hoặc trước đó, sau bái này, tâm ta an ổn, cũng chỉ như thế mới có thể nói ra mấy lời sau đây.”

“Quận Thừa đại nhân, ta biết ngươi là Chúc Chiếu.”

“Mà tu sĩ Chúc Chiếu, khinh thường nói dối, giảng giải hết thảy hợp lý, giống như trước đó ngài lên lớp giải thích nghi hoặc, đồng dạng có khí phách đưa đáp án nói ra bên ngoài, bố cục hợp lý, như vậy vạch trần chỗ sai cũng đồng dạng hợp lý.”

“Quận Thừa đại nhân, mời chỉ ra chỗ sai.” Hứa Thanh ngóng nhìn.

Lời này vừa ra, ánh sáng trong mắt Thất hoàng tử càng mãnh liệt hơn nữa, trước đó Quận Thừa muốn tru sát tâm vạn trượng của Hứa Thanh, mà những lời Hứa Thanh đáp lại lúc này, cũng đồng dạng là tru tâm.

Dựa theo gã hợp tác cùng vị Quận Thừa này từ trước đến nay, tính cách đối phương quả thật là khinh thường nói dối, hết thảy đều dùng hợp lý làm căn cứ.

Ngươi hỏi cái gì, ta liền nói cái đó.

Nhưng hôm nay, thừa nhận, chẳng khác nào không có bất luận che giấu gì nữa, tất cả kế hoạch, cũng sẽ đều chảy xuôi về phía đông.

Nhưng không thừa nhận, lại vi phạm với nguyên tắc hành sự vốn có ở trong tâm, lòng không thông, niệm không thuận.

Quận Thừa, trầm mặc.

Sau một lúc lâu, lão liếc mắt nhìn chầm chầm Hứa Thanh, thở dài một tiếng, phảng phất càng thêm già nua, toàn thân tản ra vẻ mỏi mệt, sau đó lấy ra một khỏa Tố Đan, huyễn hóa ra thân ảnh cao lớn, khiến toàn bộ Quận có thể thấy được, nuốt xuống ở ngay trước mắt tất cả mọi người, nhẹ giọng mở miệng.

"Tố Đan, không có độc."

Tất cả mọi người ở bát phương đều rung một cái.

"Hứa Thanh, lão phu không biết ngươi vì cái gì lại nói xấu như vậy, nhưng niệm tình chiến công trước đây của ngươi, ta vẫn không đành lòng giết ngươi, đưa ngươi giam giữ trong Chấp Kiếm Cung, chờ tra hỏi, Lý Vân Sơn, đây là ranh giới cuối cùng của ta, ngươi phụ trách trông coi và thẩm vấn hắn."

"Người tới!"

Nói xong, mặt đất truyền đến từng trận truyền âm, từng thân ảnh lần lượt bay lên trên không, một người trong đó, chính là lão nô Hứa Thanh nhìn thấy bên cạnh Quận Thừa lúc trước.

Lão nhìn về phía Hứa Thanh với vẻ đáng tiếc, trên thân bộc phát ra ba động Quy Hư nhị giai.

Bên phía Quận Thừa, lão bỗng phất tay một cái, bên người xuất hiện một cái vòng xoáy, ầm ầm chuyển động,, một bộ khôi lỗi giáp đen không thấy rõ bộ dáng, mặt máu thịt be bét, từng bước đi ra từ bên trong vòng xoáy.

Tràn ngập tử khí, đôi mắt lãnh mang, một cỗ ba động Quy Hư tứ giai bộc phát ra từ trên thân khôi lỗi đó.

"Nguyên lai, ngươi không phải là Tử Thanh." Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Quận Thừa mặt không biểu tình, nhàn nhạt truyền ra lời nói.

"Bắt lại."

Chương 1207: Môn sinh của Thái Tử, Bạch Tiêu Trác (1)

Giờ khắc này, Quận Đô gió giục mây vần, bát phương nổ vang.

Trên bầu trời, trong mắt kim long bốn móng lộ ra kim mang, nhìn Quận Thừa, sau đó lại nhìn về phía Thất hoàng tử, Thất hoàng tử mặt không cảm xúc.

Vì vậy kim long trầm mặc, trong thần sắc lộ ra một tia ảm đạm, ẩn vào trong mây mù, chỉ truyền ra một tiếng rồng ngâm, vang khắp bát phương, khiến cho tầng mây chung quanh bùng nổ nứt ra, giống như muốn cố gắng để cho ánh mặt trời chiếu xuống nơi này, khiến cho càn khôn sáng rõ.

Nhưng đáng tiếc, cho dù giờ phút này là vào giữa trưa, nhưng gợn sóng đến từ Quận Đô vẫn bóp méo vặn vẹo bầu trời như cũ, khiến cho màn trời trở nên lờ mờ, khiến cho pho tượng Huyền U Cổ Hoàng cũng trở nên ảm đạm, giống bị bụi bặm che phủ.

Ngàn vạn phàm tục nhân tộc bên trong Đô thành Quận Đô được pho tượng dùng hai tay nâng lên, sắc mặt từng người đều mờ mịt, trong lòng sợ hãi.

Dị tộc các phương nhao nhao thối lui, ánh mắt từng người chớp động, đây là việc của nhân tộc, vào thời điểm này, bọn họ không muốn tham dự vào việc ấy chút nào.

Tất cả mọi người đều đang đợi.

Đợi bên phía quảng trường trong Quận Đô, xuất hiện kết luận.

Mà Quận Thừa, cũng cuối cũng không có khí phách của Tử Thanh Thái Tử, vào thời khắc cuối cùng, lão không cách nào, cũng không thể nào thừa nhận hết thảy mọi việc là mình làm ra, lão lựa chọn, trấn áp.

Chỉ là trong lòng của lão, đã lưu lại một đạo vết rách vỡ vụn, khiến đạo tâm không được trọn vẹn.

Đó là vết kiếm tru tâm mà Hứa Thanh lưu lại.

Dưới mắt, trong bầu trời lờ mờ, trong khi bát phương nổ vang, dưới pháp chỉ Quận Thừa truyền đạt, nháy mắt, khôi lỗi mà lão triệu hồi ra từ bên trong vòng xoáy, toàn thân bộc phát ra chiến lực Quy Hư tứ giai ngập trời, một bước lao về phía Hứa Thanh.

Quy Hư tứ giai, tuyệt không phải bình thường!

Loại tu vi trình độ này, phóng tầm mắt ra toàn bộ Phong Hải Quận, phải dùng một câu phượng mao lân giác để hình dung, bất kỳ một người nào, đều có thanh danh hiển hách.

Tồn tại như thế, vậy mà lại bị luyện thành khôi lỗi, việc này đại biểu cực kỳ kinh khủng, cực kỳ kinh người.

Nhất là gương mặt của khôi lỗi này máu thịt mơ hồ, căn bản là không nhìn ra chân dung, như vậy nó là ai… Cũng trở thành một bí ẩn không được phá giải.

Hầu như nháy mắt khi con khôi lỗi này tiến đến, thiên lôi lập tức nổ vang, vô số đạo ngân biến ảo phía trên đại điểu Thanh Linh, tạo thành vô số hư ảnh trùng lặp, hóa thành vô biên vô hạn tiểu thế giới, như những dãy núi trùng trùng điệp điệp.

(đại điểu Thanh Linh = Thanh Cầm)

Chính giữa nơi này, là thân ảnh con khôi lỗi kia.

Nó cúi đầu, hai mắt vô thần, không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào, nhìn về phía Hứa Thanh, giơ tay lên nhấn một cái, uy thế lay động kinh thiên động địa, bỏ qua đại điểu Thanh Linh, ngập trời bắn tới.

Toàn thân đại điểu Thanh Linh chấn động, vô số tiểu thế giới quanh nó trút xuống, dường như ẩn chứa lực lượng pháp tắc nào đó, có thể trấn áp ngoại tộc, khiến cho Thanh Linh xuất hiện sự đình trệ trong nháy mắt.

Phó Cung chủ Lý Vân Sơn cùng với Tư Nam và Tôn chấp sự ở bốn phía, đối mặt với loại lực lượng kinh khủng này, mặc dù không phải bị trấn áp, nhưng cũng không cách nào tới gần, kinh sợ lộ ra lo lắng.

Về phần Hứa Thanh, một khắc vòng xoáy xuất hiện, con khôi lỗi kia đi ra, tâm niệm của hắn đã tản vào bên trong túi trữ vật, giờ phút này, một bàn tay đứt cực lớn bỗng nhiên hiện ra ở trước mặt hắn.

Đây chính là vật mà Hứa Thanh và đội trưởng thu được ở bên trong Tiên Cấm, đây cũng là một trong những kết cục khác mà Hứa Thanh nghĩ ra trong hai mươi ngày mê mang kia, là một trong những thứ hắn chuẩn bị ở phía sau cho mình.

Uy áp phủ xuống.

Trong tiếng nổ vang, bàn tay đứt rung động lắc lư, da tróc thịt bong, năm ngón tay trực tiếp nổ tung, bàn tay hiện ra vô số vết rách, nhưng cuối cùng cũng không tan vỡ.

Mượn nhờ cơ hội này, Thanh Linh giãy giụa thoát khỏi ràng buộc, đầu bên phải hất lên một cái, hất bàn tay đứt ra phía sau lưng, ba cái đầu ngẩng lên, ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng kêu vang vọng mây xanh.

“Dát!”

m thanh này, trực tiếp nổ tung đông đảo hư ảnh tiểu thế giới, thân thể kia càng là lao ra, bay thẳng đến, đánh một trận cùng con khôi lỗi kia!

Nó đã đáp ứng với đại ca, phải bảo hộ Hứa Thanh trong khu vực Quận Đô, tiền tuyến nó không muốn đi, nhưng nơi này là ở bên trong Quận Đô, trong địa bàn của nó, mà tiểu tử này còn có đạo ánh sáng tương tự cùng nó, lại còn dẫn nó đi ăn no nê một bữa, nó rất ưa thích.

Nhất là, trong khi cả thiên địa cũng trầm mặc, tiểu tử này lại ngu ngốc bước ra, nó chưa từng thấy qua người như vậy, cho nên, dù là tu vi của nó không bằng con khôi lỗi kia, nó vẫn muốn bảo vệ tiểu tử này!

Âm thanh nổ vang, bộc phát trên bầu trời.

Lúc này, bàn tay đứt mà Hứa Thanh dung nhập vào bên trong cũng phịch một tiếng rơi xuống dưới đất.

Giữa không trung, thân thể lão nô của Quận Thừa nhoáng một cái, bay thẳng đến phía bàn tay đứt.

Phó Cung chủ một bước ngăn cản phía dưới, khẽ quát một tiếng.

“Lui ra! Đây là việc của Chấp Kiếm Cung chúng ta!”

Ánh mắt Lão nô nheo lại, Tư Nam chấp sự cùng với Tôn chấp sự đã nhanh chóng bay đến.

Cùng lúc đó, cả vùng đất, từng đạo thân ảnh tu sĩ Chấp Kiếm Giả bách chiến cũng rất nhanh hội tụ tới bốn phía bàn tay đứt.

Một màn này khiến cho bát phương rung chuyển, tu sĩ thuộc dòng chính của Quận Thừa cũng đều lập tức lao ra, tới gần phía bàn tay đứt, xuất hiện giằng co cùng với tu sĩ Chấp Kiếm Cung nơi đây.

Giờ phút này bầu trời nổ vang, không trung và mặt đất xuất hiện không khí giương cung bạt kiếm, trên tế đàn, Quận Thừa nhìn qua hết thảy, vẻ mặt thất vọng, nhẹ giọng mở miệng.

“Nếu như Chấp Kiếm Cung đã kháng chỉ, không muốn sửa sai, như vậy lão phu liền thay thế Lượng Tu huynh, chỉ ra chỗ sai cho Thư lệnh tùy hành là được rồi.”

Trong khi nói, lão bước một bước ra khỏi tế đàn, đi tới bầu trời, hất tay áo lên.

Vận khí hội tụ nửa người, không thể nghi ngờ có thể sánh cùng Quy Hư tứ giai, mặt đấm ầm ầm kêu vang, vô số tu sĩ không thể không lùi lại, đám người Phó cung chủ cũng tương tự như thế.

Lão nô của Quận Thừa không có ai ngăn cản nữa, thân thể nhoáng một cái, trong chốc lát liền xuất hiện phía trên bàn tay đứt, trong mắt lộ ra quang mang kỳ lạ, giơ tay phải lên, trảo một cái về phía bàn tay đứt.

Tâm thần mọi người cuộn trào, lo lắng đến cực điểm, toàn thân đội trưởng tràn ra ánh sáng lam lóng lánh, tay phải giơ lên đặt vào mi tâm, vừa muốn kéo xuống cái gì đó, đột nhiên, thần sắc lão nô biến đổi, con ngươi co rút lại, lại đổi biến phương hướng, không tới gần nữa mà cấp tốc lui về phía sau.

Một đạo lưới lớn màu vàng, đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Âm thanh oanh oanh thanh ngập trời, lưới lớn màu vàng, tràn ngập trên bầu trời, một cái lồng che đậy mặt đất, bên trên chiếu tia sáng lóng lánh, tràn ra ánh sáng rực rỡ.

Sau khi trải qua chiến tranh, toàn bộ Phong Hải Quận, không ai không biết vật này, đó là… … …Pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô.

Chương 1208: Môn sinh của Thái Tử, Bạch Tiêu Trác (2)

Hứa Thanh có một lần quyền hạn vận dụng thứ này, đây chính là Cung chủ trước khi chết đã chuyển cho hắn.

Giờ phút này, Cấm Kỵ vừa xuất hiện, toàn bộ phàm tục Quận Đô đều giật mình, tâm thần của tu sĩ bốn phía tế đàn dâng lên gợn sóng, mà mảnh lưới lớn màu vàng vừa xuất hiện là lập tức hạ xuống, không ngừng co rút lại, hướng về phía bàn tay đứt.

Thần sắc lão nô biến đổi, nhanh chóng lui người về phía sau.

Thế nhưng mảnh lưới lớn màu vàng cũng không triển khai lực sát thương đối với lão ta, bởi vì ở trong lòng Hứa Thanh, dùng lực lượng pháp bảo Cấm Kỵ một lần duy nhất vào trên người lão nô này, không đáng.

Trong chốc lát, dưới ánh mắt tất cả mọi người, lưới lớn màu vàng bao phủ bàn tay đứt.

Cũng vào thời khắc này, thân ảnh Hứa Thanh đi ra từ bên trong bàn tay đứt, sắc mặt của hắn trắng bệch, há miệng phun ra máu tươi, ngực lõm xuống, cảm giác đau nhức kịch liệt truyền khắp toàn thân, dù có bàn tay đứt phòng hộ, nhưng hắn vẫn bị thương rất nghiêm trọng.

Nhưng hắn vẫn đứng ở nơi đó, đứng bên trên bàn tay đứt, nghênh đón lưới lớn màu vàng ập đến.

Trong chớp mắt, lưới lớn màu vàng bao bọc thân ảnh của hắn, tạo thành một đoàn hỏa diễm màu vàng, thủ hộ hắn ở.

Từ xa nhìn lại, cùng thiên địa so sánh, ngọn lửa này tựa hồ chỉ là một đạo ánh sáng, như một đốm lửa nho nhỏ, rất khó thiêu đốt toàn bộ thế giới, không có ý nghĩa gì cả.

Hứa Thanh nhìn về phía bốn phương, chấn động trong lòng khó dừng lại.

Hắn biết rõ, từ lúc hắn bước ra khỏi đoàn người, đã xuyên phá bầu trời của Phong Hải Quận.

Mà người phá thiên, tự nhiên sẽ được tôn trọng.

Sự xuất hiện của Phó cung chủ và chấp sự, không phải do hắn dự đoán từ trước, mà đại điểu Thanh Linh cũng giống như vậy, Hứa Thanh cũng không hề triệu hoán nó.

Nhưng bọn họ, lại từng người đi ra.

Còn có hơn 10 vạn chiến hữu kia, giờ phút này bọn họ đều nhìn tới hắn, trong mắt mang theo kiên định, bọn họ…Tin tưởng hắn.

Hứa Thanh lau đi máu tươi bên khóe miệng, hắn đột nhiên cảm giác được mình có thêm càng nhiều dũng khí hơn nữa.

Tuy rằng trong hơn mười vạn tu sĩ nơi đây chỉ có ba thành là Chấp Kiếm Giả, còn lại bảy thành đến từ tu sĩ hai Cung khác cùng với phủ Quận Thừa, trên nét mặt của bọn họ đều hiện ra vẻ do dự.

Nhưng lúc này Hứa Thanh đã không còn sợ hãi.

Người, chính là như vậy, bất kể đã từng do dự và cân nhắc cỡ nào, nhưng sau khi không thèm đếm xỉa, ngược lại liền không thấy sợ hãi gì nữa.

Thứ duy nhất khiến hắn cảm thấy đáng tiếc là, người vừa nãy tiến tới gần mình lại không phải là Quận Thừa, mà là lão nô kia, khiến cho đòn sát thủ của hắn khó có thể triển khai, cũng khiến cho hết thảy cố gắng lúc trước, xuất hiện biến hóa.

Mà con khôi lỗi tứ giai kia, cũng nằm bên ngoài dự đoán của hắn.

“Ta chỉ có một lần cơ hội… … …”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn cần tạo ra thời cơ Quận Thừa nhích lại gần mình.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh thở sâu, nhìn Quận Thừa.

“Quận Thừa, ngươi đã không muốn thừa nhận thân phận Chúc Chiếu, như vậy ta vẫn gọi ngươi là Quận Thừa đi, thật ra nếu như ngươi muốn bắt ta, không cần tới người bên ngoài, mặc dù ngươi cao cao tại thượng, nhưng ngươi là đại năng Quy Hư, ta chỉ là một tu sĩ Giả Anh, đã dám đứng ra thì cũng không nghĩ có thể thuận lợi sống sót.”

Nói đến đây, khóe miệng Hứa Thanh lại tràn ra máu tươi, nhưng hắn vẫn tiếp tục nói.

“Quận Thừa, Chúc Chiếu hành động cực đoan, thích biểu diễn một màn huyết sắc, những thứ phát sinh ở nơi đây, là màn biểu diễn huyết sắc của ngươi sao?”

“Nhưng tại sao ta lại cảm thấy, hình như rất kém cỏi vậy.”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Kém cỏi không phải là màn biểu diễn này, mà là ngươi, ngay cả lòng của mình cũng đè xuống, vi phạm nguyên tắc của chính mình, ngươi, không xứng xưng là Chúc Chiếu.”

Quận Thừa bình tĩnh nhìn Hứa Thanh, thần sắc không có bất kỳ biến hóa, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta niệm tình ngươi có công đối với Phong Hải Quận, vả lại tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế, vẫn không đành lòng trảm ngươi, ngươi chớ đi từng bước về phía nghịch đồ không lối quay về, tự tìm đường chết.”

Hứa Thanh nghe vậy, nở nụ cười, trong mắt hiện lên vẻ thản nhiên.

“Mưu kế như ngài, có thể nói nhiều lời cùng ta như vậy, nghĩ đến cũng đã nhìn ra ngôn ngữ vụng về của ta chính là vì dụ ngài tới gần, ta mặc dù không phải Chúc Chiếu, nhưng ta nghĩ rằng tinh thần thản nhiên của Chúc Chiếu rất tốt, ta cũng thản nhiên, ta đúng là có một cái thủ đoạn để giết ngài, chỉ cần ngài dám tới gần ta.”

“Như vậy thì, Quận Thừa đại nhân, ngài sợ một người Giả Anh nho nhỏ như ta sao? Ngài dám tới gần ta hay không?”

“Ta biết rõ, ngươi không dám, bởi vì ngay cả thân phận thật sự cùng với tên của mình, ngươi cũng không dám nói ra.” Hứa Thanh lắc đầu, hơi đổi giọng.

“Mà màn biểu diễn này, là để cho ai xem? Tử Thanh Thái Tử sao, ta nghĩ gã sẽ lắc đầu, bởi vì ngươi dám làm không dám chịu, người của Tử Thanh Thái Tử, thì ra chính là cái dạng này, nghĩ đến bản thân Tử Thanh cũng là nhân vật như vậy, khó trách năm đó vẫn lạc, đúng là không đặt lên được mặt bàn.”

Hứa Thanh cười mở miệng, vẻ trào phúng.

“Hay là, ngươi, thật ra không xứng đi theo Tử Thanh Thái Tử?”

Tất cả lời nói lúc trước của Hứa Thanh, Quận Thừa đều bình tĩnh lắng nghe, duy chỉ có hai câu cuối cùng này, trong mắt Quận Thừa rốt cuộc đã lộ ra một tia hàn mang chợt hiện lên rồi lập tức trôi qua.

Giờ khắc này, vết nứt tru tâm kia, càng lớn hơn một chút.

Vì vậy Quận Thừa ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, truyền ra giọng nói khàn khàn.

“Trò khôi hài này cũng nên kết thúc rồi, Thất điện hạ, đã để ngài chê cười rồi.”

Thất hoàng tử không nói chuyện, mỉm cười nhìn qua hết thảy.

Quận Thừa nói xong, vung tay phải lên, bên cạnh lão lại lần nữa xuất hiện thêm một cái vòng xoáy, một cỗ lực lượng Quy Hư tứ giai ầm ầm bộc phát ra từ, theo tiếng bước chân truyền đến, bộ khôi lỗi thứ hai bước ra từ.

Áo giáp tương tự, tạo hình tương tự, kinh khủng tương tự, gương mặt cũng tương tự máu thịt mơ hồ.

Sự xuất hiện của nó, khiến cho tâm thần của tất cả mọi người nơi đây đều điên cuồng chấn động, hoảng sợ tột cùng.

Một con khôi lỗi đã rất kinh người, giờ phút này thế mà lại còn có thêm một khôi lỗi Quy Hư tứ giai thứ hai.

Không đợi tâm thần nhiều người hiện ra gợn sóng, giọng nói của Quận Thừa đã vang vọng trong tai vô số phàm tục trong Quận Đô.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, chấp mê bất ngộ, bịa đặt sinh sự, làm loạn Phong Hải Quận, đại nghịch bất đạo, không xứng tự vấn lương tâm vạn trượng, tước bỏ thân phận Chấp Kiếm Giả, hành quyết ngay tại chỗ, dẹp an lòng dân!”

Một khắc lời Quận Thừa truyền khắp bát phương, bộ khôi lỗi thứ hai đạp không đi ra.

Tiến thẳng đến phía Hứa Thanh!

Quận Thừa, đúng là vẫn không đích thân đi đến!

Mà đúng lúc này, một tiếng than nhẹ từ hư vô truyền đến.

Thanh âm này vừa ra, Thất hoàng tử cùng với những Thống Soái của gã, toàn bộ ngẩng đầu, ánh mắt của Quận Thừa cũng ngưng tụ lại.

Một thân ảnh, thật giống như được họa sĩ vẽ ra từ trong hư vô vậy, xuất hiện ở ngay trước mặt Hứa Thanh, giơ tay phải lên, theo phía con khôi lỗi đi tới.

Bầu trời nổ vang, đại địa chấn động.

Con khôi lỗi đang đi tới kia, dừng bước chân lại, ngẩng đầu chết lặng nhìn qua người phía trước Hứa Thanh.

Chương 1209: Môn sinh của Thái Tử, Bạch Tiêu Trác (3)

Trái tim Hứa Thanh cũng chấn động mãnh liệt, nhìn thân ảnh quen thuộc trước mắt này, vành mắt có chút đỏ lên, giống như hài tử làm sai vậy, cúi đầu xuống.

“Sư tôn!”

Người xuất hiện, chính là Thất gia, lão một mực ẩn nấp bên trong đám người.

Trong miệng lão nói với đệ tử là bản thân mình đã rời khỏi và ẩn nấp, nhưng trên thực tế, nơi ẩn nấp tốt nhất, đương nhiên chính là Quận Đô nguy hiểm nhất.

Mặt khác, sau đại sự Tiên Cấm lớn như thế, làm sao lão có thể yên tâm để hai người đệ tử của mình ở đây, tất cả mọi thứ đều khiến lão cảm thấy, ẩn nấp ở trong Quận Đô, mới là lựa chọn tốt nhất.

Cho nên lão báo cho Hứa Thanh và Trần Nhị Ngưu biết, để cho bọn họ một tháng sau rời khỏi, bởi vì lão cũng dự định bí mật rời đi cùng bọn họ.

Mà giờ khắc này, lão lựa chọn đi ra.

Chú ý tới đôi mắt Hứa Thanh đỏ lên, thấy được bộ dáng giống như làm sai của Hứa Thanh, Thất gia khẽ quát một tiếng.

“Ngẩng đầu!”

Thân thể Hứa Thanh chấn động, ngẩng đầu lên.

“Hứa Thanh, ngươi phải nhớ kỹ, chuyện này, sư tôn cho rằng ngươi không sai, lại càng tự hào vì có được người đệ tử như ngươi!”

“Ta không biết tiếp theo ngươi có chuẩn bị gì, nhưng ta là sư tôn của ngươi! Nào có đạo lý sư tôn đứng ở bên cạnh, nhìn đồ đệ của mình đi liều mạng, chính mình lại thờ ơ.”

“Ngươi đã dập đầu bái ta, kính trà ta, từ một khắc đó trở đi, ta liền tới bảo vệ ngươi.”

“Còn có ta!”

Trong đám người dưới mặt đất, một đạo ánh sáng màu lam lóng lánh lóe lên, thân ảnh đội trưởng xông ra, lúc trước y đã muốn ra tay, nhưng tiểu sư đệ một mực có thủ đoạn, cho nên y đã chuẩn bị xuất hiện vào thời khắc mấu chốt.

Giờ phút này nhìn thấy sư tôn đi ra, y không chần chờ chút nào, nháy mắt liền đến, đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, tươi cười mở miệng.

“Làm đại sự, sao có thể thiếu ta được!”

Giờ khắc này, vô số ánh mắt từ bát phương hội tụ đến, rơi vào trên thân ba vị sư đồ này, giờ khắc này vận khí trên đỉnh đầu Hứa Thanh cũng ầm ầm bộc phát, hội tụ càng nhiều thêm nữa.

Thậm chí dẫn dắt màn trời, khiến cho bầu trời xuất hiện vòng xoáy khổng lồ mà người phàm tục cũng có thể dùng mắt thường nhìn thấy, bên trong khuếch trương tản ra từng đạo tia chớp, từng tiếng thiên lôi gào thét.

Tác động ngàn vạn nhân tâm.

Hứa Thanh hít sâu, thức hải dâng lên vô biên vô hạn gợn sóng, lúc này Thất gia ngẩng đầu, nhìn Quận Thừa.

“Ta đã thấy Tử Thanh!”

Trong mắt Quận Thừa có chấn động.

“Lúc trước lão Tứ nhà ta nói không sai, ngươi, đích xác không xứng đi theo Tử Thanh Thái Tử, bởi vì ngươi đã âm u quá lâu rồi, không có khí phách.”

Quận Thừa nhắm mắt lại, sau mấy hơi thở liền mở ra, chấn động tiêu tán, truyền ra giọng nói bình tĩnh.

“Liên Minh Bát Tông ở Nghênh Hoàng Châu, phía dưới phạm thượng, nghịch mưu làm loạn, thông cáo toàn bộ Phong Hải Quận, diệt tông này!’

“Hù dọa lão tử hả, diệt con mẹ ngươi!” Thất gia cười ha ha, thân thể một bước đi ra, bay thẳng đến Quận Thừa, con khôi lỗi kia lập tức cất bước ngăn cản, nháy mắt này, song phương lập tức nổ vang chiến vào một chỗ ở trên trời.

Thất gia không phải là đối thủ, nhưng lão có rất nhiều thủ đoạn, càng có Thần Thuật bộc phát, nếu như đối mặt với Quy Hư tứ giai chân chính thì có lẽ lão sẽ không bằng, nhưng đấu với một con khôi lỗi Quy Hư tứ giai, lão có thể một đấu một trong thời gian ngắn.

Hết thảy, đều khiến cho tình thế xuất hiện chuyển biến cực lớn, sự tình ngày hôm nay, trải qua nhiều lần khó khăn trắc trở, gợn sóng trong tâm thần của tất cả mọi người không có nửa điểm an ổn.

Giờ phút này, vào lúc toàn bộ Quận Đô liên tục chấn động, trong mắt Quận Thừa lóe lên sát cơ, lão biết, việc này không thể tiếp tục trì hoãn được nữa, vì vậy một bước đi ra, đang muốn trấn áp hết thảy.

Nhưng vào lúc này, Thất gia đang giao chiến cùng con khôi lỗi, chợt hét lớn một tiếng.

“Đừng cho là ta không biết rằng ngươi đang ở đây, đệ tử của ta cũng coi như là vì ngươi mà bước ra, ngươi con mẹ nó vẫn còn không hiện thân!! Nhất định phải để cho hai người đệ tử của ta hợp lại liều mạng hay sao!!!”

Hầu như ngay khi giọng nói của Thất gia truyền ra, bỗng nhiên có một đạo thân ảnh huyết sắc nháy mắt lao lên từ dưới tế đàn, tốc độ cực nhanh, xuất hiện cực kỳ đột ngột, vượt qua mọi người bốn phía trên mặt đất.

Trong chớp mắt, thân ảnh huyết sắc này liền trực tiếp bay đến trên bầu trời, đến bên cạnh bộ khôi lỗi thứ nhất đang giao chiến cùng đại điểu Thanh Linh.

Một thân áo giáp huyết sắc, một chiếc mặt nạ huyết sắc, toàn thân tràn ngập ánh sáng huyết sắc, người đột nhiên lao ra này, chính là Huyết Yểm đại soái phụ trách Tiên Cấm dưới trướng của Thất hoàng tử!

Sự xuất hiện của gã, khiến cho thần sắc của những Thống Soái khác bên cạnh Thất hoàng tử đều biến đổi, duy chỉ có sắc mặt của Thất hoàng tử vẫn như bình thường, không có chút nào ngoài ý muốn.

Hứa Thanh cũng mạnh mẽ nhìn về phía huyết ảnh.

Bốn phía càng thêm xôn xao, Huyết Yểm đại soái vung hai tay bấm niệm pháp quyết, nhanh chóng nhấn một cái về phía bộ khôi lỗi đang giao chiến cùng với Thanh Cầm, trong miệng càng truyền ra một tiếng gầm nhẹ.

“Ti Luật Cung chủ, Hằng Tín huynh, tỉnh lại đi!!”

Lời của Huyết Yểm đại soái vừa ra, hơn mười vạn tu sĩ dưới tế đàn, toàn bộ chấn động, tâm thần như có sấm sét nổ vang.

Nội tâm Hứa Thanh cũng nổi lên gợn sóng vạn trượng.

Nhất là tu sĩ Ti Luật Cung, ngũ tạng từng người càng là gần như đều nứt ra, nội tâm kinh sợ tột cùng.

Phàm tục Quận Đô cũng là như thế.

Thiên lôi cuồn cuộn.

Bởi vì, Cung chủ Ti Luật Cung, Trương Hằng Tín, lúc trước đã được thông báo cho bốn phương biết, rằng đã chết trận ở tiền tuyến phía Bắc!

Giờ phút này theo tiếng gầm nhẹ của Huyết Yểm đại soái, thân thể con khôi lỗi kia bỗng nhiên chấn động, hai mắt vô thần xuất hiện gợn sóng, thân thể càng tràn ra dấu hiệu vùng vẫy mạnh liệt, hai tay lại càng vô ý thức giơ lên, rõ ràng bày ra ấn quyết tương tự cùng Huyết Yểm đại soái, theo bản năng phối hợp.

Một cái chớp mắt khi chưởng ấn của hai bên giao thoa, trong miệng con khôi lỗi kia liền phát ra tiếng gào thét thê lương chói tai, áo giáp trên người ầm ầm vỡ vụn, biểu lộ ra thân hình tràn ngập vô số miệng vết thương, giống như bị chắp vá lại mà thành.

Một đạo hư ảnh tàn hồn bay lên từ trên người, xuất hiện ở giữa thiên địa, vô cùng cao lớn.

Bộ dạng thân thể có thể bị hủy, nhưng bộ dáng linh hồn kia sẽ tồn tại vĩnh viễn.

Gương mặt của đạo linh hồn này... ... Chính là Cung chủ Ti Luật Cung, một trong ba vị Cung chủ của tam đại Cung ở Phong Hải Quận!

Trong thời gian ngắn, thần sắc của toàn bộ người trong Quận Đô nhìn thấy một màn này, đều hoàn toàn đại biến.

Mà tàn hồn kia cũng không cách nào trường tồn, giờ phút này đang tiêu tán, cũng không nói ra lời nào, chỉ dùng thần sắc lưu luyến ngóng nhìn Phong Hải Quận, giống như Quận Trưởng cùng với Khổng Lượng Tu đã từng.

Vào thời khắc này, một luồng cảm xúc phẫn nộ kinh thiên động địa, dấy lên từ trên người của tu sĩ Ti Luật Cung đang đứng dưới mặt đất, đồng loạt nhìn hằm hằm lên phía Quận Thừa.

Huyết Yểm đại soái quay người, nhìn Quận Thừa, giơ tay phải lên kéo mặt nạ của mình xuống, lộ ra một gương mặt mà tất cả mọi người đều quen thuộc.

“Quận Thừa, đã lâu không gặp!!

Chương 1210: Môn sinh của Thái Tử, Bạch Tiêu Trác (4)

“Diêu Thiên Yến, sao không tiếp tục trốn nữa đi!” Quận Thừa nhìn qua gương mặt đó, lại thở dài một tiếng, hôm nay, lão đã thở dài rất nhiều lần.

Cõi lòng của hơn mười vạn người dưới mặt đất nhao nhao lay động, Huyết Yểm đại soái này, thế mà lại là Diêu Hầu đã mất tích ở chiến trường, bị định đại tội mưu nghịch!

Quận Đô lần nữa nổ vang, một loạt biến hóa này khiến cho não của vô số người trống rỗng.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, lập tức quay đầu nhìn một cỗ khôi lỗi khác, ý đồ tìm được dấu vết quen thuộc, nhưng không có, không phải Cung chủ Chấp Kiếm Cung…

Giờ phút này trên bầu trời, Diêu Hầu nhẹ giọng mở miệng.

“Lúc đầu ta vốn không muốn xuất hiện, lão Quận Trưởng có ân đối với nhà ta, chuyện ta đáp ứng với lão năm đó vẫn chưa hoàn thành, nhưng cũng không có cách nào, thế sự khó liệu. “

“Ta đã lớn tuổi như vậy rồi, không thể nào để cho một hài tử tốt như vậy của nhân tộc vẫn lạc được, ta cả đời này đã trải qua quá nhiều, đã bước qua đỉnh phong, đã từng bị người truy cầu, cũng từng bị người thống mạ, đã trải qua huy hoàng, cũng đã từng mang tiếng xấu, chết thì chết đi, huống hồ… Người nhà không còn thừa nhiều lắm của ta cũng là do đứa nhỏ này mở miệng bảo vệ, nhân tình này quá lớn.”

Nói xong, lão cúi đầu nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt nhu hòa, sau đó nhìn về phía Quận Thừa.

“Mà ngươi, Quận Thừa, ngươi tính toán hoàn toàn chính xác động trời, giấu giếm được mọi người chúng ta, khiến chúng ta không tin bất luận ai, hoài nghi lẫn nhau, nhưng ngươi vẫn còn kém một bước, ta cùng với Hằng Tín huynh cùng Vinh Du huynh, lúc ở tiền tuyến đã riêng phần mình hạ xuống hồn cấm cho đối phương, vì có thể chân chính tín nhiệm lẫn nhau.”

“Mà ngươi tham lam thân thể hai người bọn họ, biến người đã chết trận thành khôi lỗi, vì vậy phương thức hồn cấm ba người chúng ta thực hiện lúc trước, liền trở thành phương thức đưa tàn hồn bọn họ thức tỉnh, tuy chỉ có thể hiển lộ một khắc, sắp tiêu tán, nhưng. … Cũng đã đủ để chứng minh.”

Theo lời Diêu Hầu truyền ra, mấy chục vạn người bên dưới tế đàn nghe thấy, vạn vạn người trong Quận Đô nghe được, bầu trời nghe được, mặt đất nghe được!

Giờ khắc này, vô tận phẫn nộ và lửa giận ngập trời, triệt để bộc phát trong toàn bộ Quận Đô.

Vô số ánh mắt hội tụ từ bát phương, sát khí động trời bốc lên từ trên thân mỗi người.

Toàn bộ Quận Đô, trước đó chưa từng có, cao thấp trên dưới một lòng, toàn bộ sát ý chỉ về phía Quận Thừa.

Hứa Thanh ngẩng đầu, cảm thụ được hết thảy, hắn biết rõ tuy mình chỉ là một ngọn lửa, nhưng giờ phút này, cuối cùng đã đốt lên một phiến thế giới.

Hết thảy, đều đã vô cùng rõ ràng, tất cả chứng cứ đều vô cùng xác thực, không thể nghi ngờ.

“Dùng một câu nói của Hứa Thanh, Quận Thừa, bố cục của ngươi hợp lý, bọn ta vạch trần hợp lý, ngươi dám thừa nhận sao?”

“Mời, chỉ ra chỗ sai.”

Diêu Hầu bình tĩnh mở miệng.

Quận Thừa trầm mặc, sau một lúc lâu lão phun ra một ngụm trọc khí giống như Hứa Thanh lúc trước, cả người dường như cũng trở lên trầm tĩnh lại, quay đầu nhìn Thất hoàng tử trên tế đàn.

Thất hoàng tử mặt không cảm xúc.

Diêu Hầu xuất hiện ở bên trong hàng Thống Soái của Thất hoàng tử, dĩ nhiên điều này là có sự xuất thủ của gã, trên thực tế, Diêu Hầu chính là do gã bí mật cứu trên chiến trường.

Một trong những mục đích của Thất hoàng tử, là vì lưu lại một thủ đoạn ngăn cản Quận Thừa.

Mục đích thứ hai, là vì một khi phụ hoàng mình phát hiện đầu mối, việc này sẽ rửa sạch điểm chất vấn đối với gã, bởi vì việc này có thể chứng minh mình cũng không phải là chân tâm hợp tác, hết thảy đều là vì nhân tộc, mà Nhân Hoàng, chỉ nhìn kết quả.

Với sự hiểu rõ của gã đối với phụ hoàng, chỉ cần chứng minh điểm này, gã sẽ không có gì đáng ngại, mà so sánh với tổn thất, thu hoạch sau khi thành công, chính là một thân chiến công: Anh hùng của nhân tộc, mở biên cương khai lãnh thổ, chủ đạo đưa Thánh Lan tộc quy trở về, đây đều là những chiến công bất thế.

Như thế, gã vĩnh viễn sẽ không thua.

Về phần Quận Thừa dưới mắt, ngược lại Thất hoàng tử cũng chờ mong lão vạch trần chính mình.

Bởi vì vào thời điểm này, bất kể đối phương nói cái gì cũng sẽ không có người tin, vết đen trên người gã, cũng sẽ theo đó mà vĩnh viễn tan biến.

Nhưng gã xác định đối phương sẽ không làm như vậy, bởi vì giao dịch Thánh Lan tộc quy trở về vẫn chưa hoàn thành, cái chén đối phương mong muốn vẫn chưa có cầm được.

Hơn nữa, từ căn bản mà nói, mình cũng không có ý định bội ước, là do đối phương không tiếp nổi mà thôi.

Tất cả, đều không liên quan đến Thất hoàng tử gã.

Cho nên từ đầu đến cuối, Thất hoàng tử không giúp Quận Thừa mà cũng không giúp Hứa Thanh, gã chỉ đứng nhìn trò vui, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh nhiều hơn, một mực ghi tạc hắn vào trong lòng.

Sau khi ngóng nhìn Thất hoàng tử, Quận Thừa quay đầu, trong vô số ánh mắt muốn giết chết mình, lão đảo qua tất cả mọi người bốn phía, cuối cùng nhìn về phía Hứa Thanh, nhìn rất nghiêm túc.

Chính là người mà lão một mực không để ý trước mắt này, cuối cùng đã dẫn nổ tất cả, càng là kẻ đã giết lòng tru tâm của mình.

Lão biết rõ Hứa Thanh, lần đầu tiên lão nhìn thấy hắn trong Chấp Kiếm Cung, lão đã nhận ra.

Lão từng nghe nói chủ thượng của mình ở kiếp này có một người đệ đệ, nhưng lão không có đặt ở trong lòng, người đã gặp qua cự long thì làm sao còn có thể để ý tới rắn và mãng xà cơ chứ!

Lão vốn cho là đối phương chỉ có túi da giống với chủ thượng, nhưng thực tế sẽ tựa như mây với bùn.

Nhưng hiện giờ, lão đã không cho là như vậy.

Lão thấy được bộ dạng của chủ nhân ở trên người Hứa Thanh.

Cho nên, lão nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, lúc trước ngươi hỏi thân phận cùng tên của ta, hiện giờ ta có thể nói cho ngươi biết.”

Trong mắt Quận Thừa lộ ra hồi ức.

“Ta là Quận Trưởng Phong Hải Quận của Tử Thanh thượng quốc, Bạch Tiêu Trác.”

“Vào mấy vạn năm trước, ta chính là Quận Trưởng của nơi này, nơi đây, vốn là của ta.”

Lời này vừa ra, cõi lòng mọi người trong Phong Hải Quận chấn động, riêng phần mình nổ vang, ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Thánh Lan đại vực, là sau khi Đại Công Tước của Thánh Lan mưu phản nhân tộc mới đổi tên lại, cho đến trước thời điểm đó, nó có tên là Tử Thanh đại vực, mà vào thời điểm càng cổ xưa hơn, trong thời Kính Vân Nhân Hoàng, nơi đây còn có tên là Tử Thanh thượng quốc.

Quốc này Hoàng suy, Thái Tử giám quốc.

Vào thời đó, Phong Hải Quận bây giờ cũng được gọi là Phong Hải Quận.

Lịch Tử Thanh năm 9315, mùa thu, Thái Tử vẫn lạc ở Nam Châu.

Cùng năm, Tử Thanh thượng quốc bị diệt.

Môn sinh của Thái Tử, Bạch Tiêu Trác, Quận Trưởng Phong Hải Quận đời cuối cùng, cười thảm thê lương, mắt thấy toàn bộ tu sĩ trong Quận chết trước mắt mình, lão đẫm máu tự mình hại mình, chỉ còn nửa gương mặt, nhất trí giống với nửa khuôn mặt

Thần Linh.

Trước khi chết từng nói:

“Ta truy theo Thái Tử mà đi, ngàn năm trước khi Thái Tử thức tỉnh, hộ đạo vì ngài.”

—

(Môn sinh ~ môn hạ ~ môn đệ: Tuy nghĩa không hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng tựa tựa, có nghĩa là dưới trướng/thuộc quyền/thuộc cấp/thuộc hạ/bề tôi/kẻ theo)

Chương 1211: Viễn Cổ trở về (1)

Theo giọng nói của Quận Thừa vang vọng, tâm thần hơn mười vạn tu sĩ dưới tế đàn dấy lên chấn động cực lớn, về phần phàm tục trong Quận Đô thì đa phần là mờ mịt, bởi vì rất nhiều lịch sử bọn họ đều không hề biết.

Hứa Thanh cũng phải sau khi trở thành Chấp Kiếm Giả, đi học trong lớp của Quận Thừa mới biết được sơ lược lịch sử của nhân tộc.

Đó cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy cuộn phim tóm tắt cả đời của Tử Thanh Thái Tử ở trong lịch sử.

Giờ phút này giữa không trung, đám người phó Cung chủ ba Cung bốn phía và Diêu Hầu, thần sắc mỗi người đều riêng phần mình hoảng hốt, ánh mắt nhìn Quận Thừa hiện ra một tia phức tạp.

Thân phận chân chính của Quận Thừa khiến cho tất cả mọi người ngoài ý muốn, nhưng hình như cũng là hợp tình hợp lý.

Những năm nay đối phương lấy thân phận Quận Thừa phụ trách chính vụ cùng với đưa ra đủ loại chính lệnh trong thời kỳ chiến tranh, tất cả đều lộ ra một cảm giác quen thuộc đối với chính vụ.

Thậm chí nếu như cẩn thận nhớ lại, trong lúc chiến tranh, hết thảy an bài của Quận Thừa đều vô cùng rõ ràng và trật tự, nếu như bỏ đi vẻ mệt mỏi lộ ra vì chuyện xưa, có thể thấy được sự thành thạo từ.

Lại càng không cần phải nói tới việc kiến thiết xây dựng và khôi phục lại sau khi trải qua chiến tranh.

Toàn bộ mọi việc, dưới từng đạo chính lệnh của Quận Thừa, đều được thực hành một cách thích đáng, hợp lý.

Thật sự là lão xử lý vô cùng tốt, thậm chí lúc trước trong lòng rất nhiều người, còn cảm thấy lão càng làm tốt hơn so với lão Quận Trưởng.

Loại năng lực này, không phải là người nào cũng có được, ngoại trừ cần bản thân quen thuộc đối với chính vụ ra, còn cần có một cái nhìn toàn cục về Phong Hải Quận.

Cho nên đối với lời nói của Quận Thừa, Hứa Thanh tin tưởng, nhưng cũng lại có những nghi ngờ khác, tại sao đối phương cũng có thể chuyển thế, lão đã hiến tế cái gì?

Nhưng, vô luận là như thế nào, những thứ này cũng không thể xóa đi tội nghiệt mà Quận Thừa phạm phải.

Vô luận là việc độc giết lão Quận Trưởng, hay là làm loạn Phong Hải Quận, cấu kết Thánh Lan tộc, gián tiếp dẫn đến Cung chủ tử vong, mỗi một việc đều là nợ máu.

Cho nên rất nhanh, sát cơ đến từ toàn bộ Quận Đô, lần nữa bốc lên.

“Hứa Thanh.”

Quận Thừa không có đi để ý tới vô số ánh mắt muốn giết người bốn phía, cũng không nhìn đám người Diêu Hầu, giờ phút này trong mắt của lão, toàn bộ Phong Hải Quận chỉ có một mình thân ảnh Hứa Thanh, người mà trước đó lão vốn dĩ không để ở trong lòng.

Đội trưởng đứng bên cạnh Hứa Thanh, giờ phút này lui ra phía sau vài bước, y biết rõ, hôm nay, nơi này, Hứa Thanh mới là nhân vật chính.

“Đán án ngươi muốn, ta đã cho ngươi biết rồi, mà ta cũng có một vấn đề, muốn hỏi ngươi một câu.”

Quận Thừa ngóng nhìn Hứa Thanh, bình tĩnh mở miệng.

“Nơi đây, vốn là lãnh địa của ta, ta quay về lấy lại lãnh địa của chính mình, không hợp lý sao?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Lãnh địa của ngươi, đã bị diệt theo Tử Thanh thượng quốc rồi.”

Nói xong, Hứa Thanh nhìn về hơn mười vạn người ở bên dưới tế đàn, nhìn về phía toàn bộ Quận Đô.

“Phong Hải Quận bây giờ, là nhà của tất cả mọi người ở nơi đây.”

Lời của hắn vang vọng thiên địa, trong mắt vô số người lộ ra ánh sáng, trong lòng vô số người dâng lên nhận thức nhất trí.

Quận Thừa nở nụ cười.

“Vậy tại sao lúc trước chỉ có một mình ngươi đứng ra vậy? Ta nhớ ngươi không phải là người Phong Hải Quận, ngươi tới từ Nam Hoàng Châu.”

Hứa Thanh trầm mặc, tất cả mọi người cũng đều trầm mặc, thiên địa trầm mặc.

Những lời này như một kích sấm sét, đánh vào tâm thần Hứa Thanh, hóa thành từng trận rung động, muốn bao phủ hết thảy, nhưng vẫn có một đạo thân ảnh nhuộm máu, làm thế nào cũng không thể bị che giấu.

“Có một vị lão nhân, ta rất tôn kính.”

“Lão đã chết trận, nhưng trong lòng ta, lão vẫn còn sống.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Chấp Kiếm Giả bách chiến trên mặt đất liền dâng lên cảm giác bi thương, bọn họ biết rõ người mà Hứa Thanh nói tới là ai, thân ảnh Cung chủ trước khi tử vong vẫn thủ hộ Phong Hải Quận, đã sớm trở thành vĩnh hằng trong đầu của bọn họ.

Thân ảnh kia dung hợp cùng mảnh lưới lớn của pháp bảo Cấm Ky, tan vỡ bên trong khung cảnh băng hàn, là đau đớn cả đời của tất cả tu sĩ sống sót trên tiền tuyến phía Tây.

Nhất là bốn chữ ‘hộ vệ gia viên’ Cung chủ nói ra trước khi chết, cũng khắc thật sâu ở trong lòng từng người Chấp Kiếm Giả.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Quận Thừa có chút ngoài ý muốn.

“Nếu không thì sao!” Hứa Thanh bình tĩnh nói.

“Ta cho là ngươi sẽ nói rất nhiều.“Quận Thừa nở nụ cười.

Hứa Thanh không nói gì, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thân ảnh vị lão nhân bên trong tâm thần của hắn cũng càng lúc càng rõ ràng.

Thật ra hắn vẫn còn một câu không nói, đó là vị lão nhân kia đã dùng lời nói và hành động cùng với cái chết để nói cho hắn biết, cái gì mới gọi là Chấp Kiếm Giả.

Vì vậy Hứa Thanh hít sâu, giọng nói trầm thấp vang vọng thiên địa.

“Chấp Kiếm Giả, chứng cứ vô cùng xác thực, phía dưới Hoàng, đều có thể trảm.”

Lời này vừa ra, thiên địa nổ vang, từng đạo sấm sét đảo qua trên bầu trời, giờ phút này từng sợi sát khí từ Quận Đô bốc lên, hơn 10 vạn Chấp Kiếm Giả bách chiến dưới tế đàn, tròng mắt từng người đều đỏ thẫm.

Bọn họ đều biết rõ một câu này.

Mặc dù tu sĩ Ti Luật Cung và Phụng Hành Cung không có lời thề Chấp Kiếm, nhưng bọn họ cũng đều biết được quyền lợi và chức trách của Chấp Kiếm Cung.

Không chỉ bọn họ biết rõ, phàm tục Quận Đô cũng tương tự biết rõ.

Giờ khắc này, gió nổi lên.

Gió lớn gào thét, thổi qua thiên địa, cũng thổi qua tất cả mọi người đi ra khỏi nhà, khiến quần áo mọi người bay phất phới ở trong gió, vận khí trên người bọn họ cũng bay lên, hợp lại bay về phía Hứa Thanh.

Giờ khắc này, nhân tâm hướng tới!

Giờ khắc này, thiên địa cộng chấn!

Giờ khắc này, vận khí từ bát phương hội tụ đến, ngưng tụ lại ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh, trở thành một cái quan hoàn huy hoàng vô cùng rõ ràng, đến cả phàm tục cũng có thể nhìn thấy.

Thừa nhận sức nặng của quan hoàn, thêm vận khí gia trì, Thương Long trong cơ thể Hứa Thanh truyền ra tiếng gào thét, trực tiếp hóa Anh.

Anh này vốn là một thân vận khí, sau khi xuất hiện lại càng tạo ra chấn động kinh thiên động địa, bầu trời nổ vang, vòng xoáy càng lớn.

Đây là Đạo Anh thứ chín của Hứa Thanh!

Càng có ánh sáng bình minh của Triêu Hà Quang tản ra từ trong cơ thể Hứa Thanh, rực rỡ bát phương, hình thành Nguyên Anh bảy màu ở bên trong ánh sáng!

Hào quang của Đạo Anh khiến cho thiên địa biến sắc, tỏa ra tia sáng vạn trượng.

Đây là Đạo Anh thứ mười!

Chương 1212: Viễn Cổ trở về (2)

Vẫn không kết thúc, vận khí phủ xuống, nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể Hứa Thanh cũng theo đó rung động lắc lư, trong đó nhanh chóng hội tụ thành một cái tiểu nhân, thân hình tương tự cùng tiểu nam hài lúc trước, nhưng bộ dạng lại là Hứa Thanh.

Sự xuất hiện của nó, khiến cho nhà tù 132 khu Đinh trở nên nguyên vẹn, cái đầu cùng với con sư tử bằng đá, lão đầu Đan Thanh tộc, tâm thần tất cả đều nhao nhao rung động lắc lư, quỳ bái về phía đạo Anh thứ mười này!

Cuối cùng, dòng sông thời gian bên ngoài thân thể Hứa Thanh thoáng trở nên rõ ràng hơn một chút, bên trong nước sông có một thân ảnh đi ra.

Hắn bước ra từ bên trong thời gian, càng lúc càng rõ ràng, trên người không có nhiều màu sắc, càng không có một thân huy hoàng, mà là một thân quần áo lam lũ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết bẩn, giống như một tiểu hài tử leo ra từ trong đống người chết.

Nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kiên nghị, giống như cho dù ở trong nhân sinh khổ nạn, cũng không cách nào làm cho hắn cúi đầu như trước, hắn phải đi tiếp, hắn muốn sống sót!

Đây là Đạo Anh thứ mười hai của Hứa Thanh!

Anh này vừa ra, núi sông cộng chấn, bên trong hơn mười vạn người dưới mặt đất, thân thể của Thanh Thu run rẩy trước đó chưa từng có, hô hấp dồn dập, thất thần nhìn qua Nguyên Anh của người kia.

“Tiểu hài tử ca ca…”

Hết thảy những thứ này, Hứa Thanh đều không biết được, giờ phút này tu vi toàn thân hắn đang nổ vang, bộc phát tăng lên, trong chớp mắt hình thành thêm bốn Anh, khiến cho tu vi của hắn tăng lên trên phạm vi lớn, đạt đến trạng thái toàn bộ 12 Đạo Anh.

Giờ phút này bầu trời như bị câu dẫn, bên trong bầu trời tối tăm hội tụ thiên lôi, đó là lực lượng của lôi kiếp.

12 Đạo Anh xuất hiện, khiến cho thiên kiếp thiên mệnh bỗng nhiên hình thành, mặc dù không đúng lúc nhưng cuối cùng cũng xuất hiện.

Trên màn trời tối tăm, tràn ngập tia chớp lượn lờ, tựa như những con rắn màu ngân quang, không ngừng hiện thân ở trên bầu trời.

Hơn mười vạn tu sĩ dưới tế đàn chấn động, cũng có vô số mấy phàm tục kinh hãi.

Mắt thấy thiên kiếp sẽ hạ xuống, nhưng trong thời gian ngắn này, tiểu nam hài bên trong quan hoàn Phong Hải Quận hội tụ trên đỉnh đầu Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, rống một tiếng lên bầu trời.

“Cút!”

Dưới một rống này, mười hai Nguyên Anh của Hứa Thanh đồng thời bay lên trên không, đồng loạt rống một tiếng về thiên kiếp trên bầu trời.

“Cút!”

Tiếng gào to hội tụ, thiên kinh địa động, lúc này hơn mười vạn người dưới tế đàn cũng đồng loạt rống to.

“Cút!”

Toàn bộ phàm tục trong Quận Đô cũng gào thét.

“Cút!”

Vận khí nhận thức, chúng sinh gia trì, sấm sét nổ vang, thiên kiếp tan vỡ, không thể không lui.

Theo sau đó là vô số thiên mệnh, cũng không khỏi theo đó phủ xuống, bao phủ 12 Anh, tẩy lễ cho chúng nó.

Thiên mệnh gia thân, Hứa Thanh giơ tay phải lên, nắm về phía sau lưng, giống như cầm một thanh kiếm không nhìn thấy.

“Ta có một kiếm!”

Bốn chữ này vừa ra, hơn 10 vạn Chấp Kiếm Giả dưới tế đàn, tròng mắt từng người đỏ thẫm, giờ phút này, thân ảnh nhuộm máu ở trong trí nhớ bọn họ, hình như lại xuất hiện trên người Hứa

Thanh, lần nữa cùng chồng lặp với nhau.

Vì vậy, từng tiếng gào thét mang theo huyết sát từ trong miệng bọn họ truyền ra.

“Ta có một kiếm!”

“Ta có một kiếm!”

Âm thanh liên tiếp hợp thành cùng một chỗ, siêu việt tiếng thiên lôi, thả mắt nhìn đi, từng vị Chấp Kiếm Giả nhao nhao rút kiếm.

Từng đạo kiếm quang bộc phát từ dưới mặt đất, bay thẳng đến Hứa Thanh, hội tụ trong tay Hứa Thanh, nhanh chóng tạo thành một thanh kiếm.

Đó là Đế Kiếm của Chấp Kiếm Giả.

Kiếm này rực rỡ, lòe loẹt lóa mắt.

Vẫn không kết thúc, bên trong Quận Đô, trong một chỗ cư dân, một lão giả què chân đi ra khỏi phòng, lão giả ăn mặc vô cùng chỉnh tề, trong mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt, lão chính là lính canh ngục khu Bính của Hình Ngục Ti, Quỷ Thủ!

Lão cũng có một kiếm, lúc Hình Ngục Ti tan vỡ, lão đã giữ lại, sau đó nói với Hứa Thanh, một ngày tìm được hung thủ làm Hình Ngục Ti tan vỡ, nhất định phải nói cho lão biết.

Lão đã đợi….ngày hôm nay, thật lâu.

Giờ phút này lão giơ tay phải lên, đưa ra phía sau cầm chặt, hét lớn một tiếng.

“Ta có một kiếm!”

Lời lão vừa ra, chợt rút kiếm, lập tức một đạo Đế Kiếm ngập trời được uẩn dưỡng suốt tám trăm năm từ phía sau lưng dựng lên, tạo thành một đạo cầu vồng, kinh thiên động địa, giống như không gì sánh kịp, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Chỉ một kiếm này, đã có thể tồi được Linh Tàng, lay động Quy Hư.

Kiếm này nháy mắt liền đến, nhanh chóng dung nhập vào trong Đế Kiếm của Hứa Thanh, khiến cho Đế Kiếm trong tay hắn trong nháy mắt tăng vọt gấp mấy lần, ánh mắt Hứa Thanh sáng ngời, nhìn Quận Thừa.

“Ta có một kiếm, hộ vệ gia viên!”

Một kiếm, chém xuống!

Kiếm quang ngập trời, kiếm khí nghiền nát tất cả, mang theo lời thề của Chấp Kiếm Giả, mang theo tưởng nhớ đối với Cung chủ, bay thẳng đến phía Quận Thừa.

Trên màn thời, thân thể Thất gia nhoáng một cái, bay thẳng đến phía Quận Thừa.

Trong mắt Diêu Hầu bộc phát sát cơ, huyết quang ngập trời, đồng dạng lao ra.

Thanh Cầm cũng gào thét một tiếng, đồng dạng phóng đi.

Còn có Phó cung chủ ba Cung, chấp sự, cùng với tu sĩ Ti Luật Cung cùng với Phụng Hành Cung bốn phía cũng bộc phát toàn bộ tu vi, ra tay về phía Quận Thừa.

Một kích tổng hợp toàn lực, thế không thể đỡ.

Quận Thừa cụp mắt xuống, không né tránh.

Giống như đại thế đã mất!

Cách đó không xa, giờ phút này sắc mặt lão nô của Quận Thừa biến hóa, cấp tốc lui về phía sau, nhưng ở dưới lực lượng bát phương nơi này, lão không có tư cách né tránh.

Kiếm quang lấp lánh, đầu lão nô bay lên, thân thể nổ tan, máu thịt văng khắp nơi, giờ phút này gương mặt trên đầu người bay lên kia giống như băng tuyết hòa tan, lộ ra chân dung.

Đúng là Dạ Cưu!

Không chỉ lão, toàn bộ người bốn phía Quận Thừa đều khó tránh khỏi tử kiếp, tất cả hình thần câu diệt, toàn bộ lực lượng ầm ầm công kích về phía Quận Thừa.

Quận Thừa đứng trên không trung, không hề né tránh chút nào, chỉ là một khắc lực lượng hủy thiên diệt địa ập đến, lão ngẩng đầu nhìn qua Hứa Thanh ở sau kiếm quang, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Trong nháy mắt tiếp theo, kiếm quang hội tụ lực lượng của mọi người, ẩn chứa toàn bộ ý chí của Quận Đô, mang theo vận khí, bỗng nhiên tới gần.

Trong chốc lát, ập vào trên người Quận Thừa.

Thân thể Quận Thừa chấn động, biểu cảm lộ ra vẻ đau khổ, đầu tiên là tóc trở thành tro bụi, sau đó quần áo và máu thịt cũng trong chớp mắt hòa tan cùng một chỗ, thân hình bị lực lượng bên ngoài nghiền ép, không ngừng lõm xuống.

Trong khoảnh khắc này, máu thịt lập tức bị xóa đi, phần ngực càng trở nên rõ ràng, có thể thấy rõ xương sườn, vả lại nó cũng không cách nào thừa nhận, từ bóng loáng biến thành thô ráp, sau đó liền tan vỡ, biến thành bụi bặm nhiễm vào ngũ tạng.

Tất cả quá trình này đều phát sinh với tốc độ ánh sáng.

Trong chớp mắt, thân ảnh Quận Thừa đã trở thành người tàn tật, hai chân cũng là như thế, máu thịt tiêu tán, xương cốt toái diệt, cho đến khi toàn bộ thân hình bắt đầu tan vỡ, tứ chi toàn bộ tiêu tán.

Chỉ có một cái xương sống lưng kết nối với đầu người.

Nhìn thấy mà giật mình, lúc này xương sống lưng cũng không cách nào kiên trì được nữa, mắt thường có thể thấy được biến mất, lan tràn ảnh hưởng đến đầu người.

Một nửa mặt người, tan biến ở trong thiên địa.

Nhưng lại có một tia kim mang từ trên một nửa khuôn mặt khác đột nhiên tràn ra, nhanh chóng bao trùm toàn bộ phạm vi, giống như một chiếc mặt nạ màu vàng không trọn vẹn.

Chiếc mặt nạ này tràn ra ánh sáng lóng lánh, không thể bị xuyên thủng hay phá hủy.

Diêu Hầu cùng Thanh Cầm, còn có Thất gia, còn có toàn bộ tu nơi đây sĩ, còn có lực lượng một kiếm của Hứa Thanh, vào thời khắc này đều đình trệ trước nửa khuôn mặt đó.

Cho dù bộc phát thế nào, cũng đều không thể phá toái dù chỉ một chút.

Chương 1213: Viễn Cổ trở về (3)

Từ xa nhìn lại, giữa không trung, nửa khuôn mặt màu vàng nhắm mắt khiến người ta theo bản năng cảm giác nhìn thấy quen mắt, thời điểm trái tim từng người dấy lên gợn sóng, Quận Thừa chỉ còn một nửa gương mặt, mở mắt ra.

Nhìn về phía Quận Đô.

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, bát phương dũng động, vận khí kêu rên, phàm tục khấp huyết.

Vào thời khắc này, vô tận dị chất ngập trời phủ xuống, từ trên cỏ cây, từ trên thân người, từ trên kiến trúc, từ hết thảy khu vực, từ trong vạn vật, bay lên!

Bầu trời mơ hồ, mặt đất vặn vẹo.

Tựa như tận thế phủ xuống.

Một màn quen thuộc này, khiến cho tất cả mọi người nhận ra, đầu nguồn quen thuộc của nửa khuôn mặt Quận Thừa bên trên không trung kia... Chính là trên hình thái, trên thương thế, giống với nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời như đúc!

Ngoại trừ tướng mạo khác biệt, những thứ khác đều không khác nhau.

Hơn mười vạn tu sĩ, toàn bộ hoảng sợ, hết thảy phàm tục cũng đều trở nên nghẹn ngào.

Bầu trời cuộn mình, mây mù ầm ầm tản ra bốn phía, tựa như có một đôi tay Thần Linh không nhìn thấy đang đẩy màn trời ra, lộ ra hoàng hôn ở phía chân trời, cũng lộ ra nửa khuôn mặt Thần Linh vĩnh viễn tồn tại ở phía trên bầu trời, xuất hiện từ sau thời đại Huyền U Cổ Hoàng kia.

Tóc của Thần Linh, tự nhiên rủ xuống, đầu của Thần Linh, siêu việt nhật nguyệt.

Thần Linh trôi lơ lửng ở bên ngoài đại lục Vọng Cổ, chúng sinh đại lục Vọng Cổ ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy.

Có lẽ chính là bởi vì thời khắc đều có thể nhìn thấy, cho nên nhiều khi, mọi người đã thành thói quen đối với Thần Linh, nhưng giờ khắc này, chúng sinh cần phải ngẩng đầu, trong thống khổ, nhìn về phía Thần Linh.

Mí mắt của Thần Linh khẽ nhúc nhích, nhưng đúng là vẫn không có mở mắt ra.

Nhưng ở phía dưới, con mắt trên nửa khuôn mặt Quận Thừa ở giữa không trung vẫn đang mở ra như cũ, đang lay động thiên địa.

Lúc trước Tử Thanh Thái Tử chỉ mở ra một cái hộp đối với Liên Minh Bát Tông.

Mà bây giờ, ánh mắt xuất hiện ở đây, càng kinh người hơn so với cái hộp lúc trước.

Thiên địa vặn vẹo, vạn vật mơ hồ, âm thanh kêu rên vang vọng khắp bát phương, ánh mắt nửa khuôn mặt Quận Thừa nhìn về phía Diêu Hầu.

Thân thể Diêu Hầu chấn động mãnh liệt, đỉnh đầu hiện ra một bông hoa ba màu, phía trên bông hoa có một đạo hư ảnh Thiên Hậu ngồi ngay ngắn, nhưng hình như huyết mạch Diêu Hầu không tinh, vì vậy hình ảnh không trọn vẹn, khó có thể hoàn toàn hình thành, sau khi tiêu tán trong thiên địa, bông hoa ba màu trực tiếp bị loại bỏ hai màu.

Mà bông hoa chỉ còn lại một màu cũng đang héo rũ, vị cách chưa đủ, chỉ có thể bị chế tài.

Trong tiếng nổ vang, Diêu Hầu phun máu, trọng thương rút lui, trong miệng gầm nhẹ.

“Ngươi thế mà lại hiến tế bản thân trở thành nửa kiện Vực Bảo!”

Biểu cảm của nửa khuôn mặt Quận Thừa không có bất kỳ biến hóa nào, nhìn qua Thanh Cầm.

Thanh Cầm phát ra âm thanh thê lương, thân thể mơ hồ, phía sau hiện lên thân ảnh Viễn Cổ, giống như có thể thôn phệ thiên địa, mặc dù huyết mạch đặc thù, nhưng vị cách vẫn còn chưa đủ.

Thanh Cầm nhuộm máu, lùi ra phía sau.

Tiếp tục, ánh mắt của nửa khuôn mặt Quận Thừa, nhìn về phía Thất gia.

Sau lưng Thất gia hiện ra cánh tay bạch ngọc, ánh sáng rực rỡ, mơ hồ có lực lượng đồng nguyên cùng với nửa khuôn mặt Quận Thừa, được miễn phán định, nhưng tu vi chưa đủ, giờ phút này thất khiếu đều chảy máu, không thể không lùi lại, lão nhìn chằm chằm về phía Quận Thừa, khàn khàn mở miệng.

“Lúc trước ta vẫn còn nghi ngờ, Tử Thanh chuyển thế là bởi vì kinh diễm tuyệt luân, mà Bạch Tiêu Trác ngươi tại sao cũng có thể, nhưng hiện giờ ta đã biết tại sao ngươi cũng có thể chuyển thế, ngươi, thật ác độc!”

Quận Thừa im lặng, đảo mắt nhìn qua Phó cung chủ ba Cung, hồn ba người nứt ra, trọng thương, đảo qua chấp sự ba Cung, toàn thân chấp sự nhao nhao trở nên xanh đen, bắt đầu dị hoá.

Toàn bộ Quy Hư, đều bị trấn áp.

Mà cả vùng đất, tu sĩ cũng được, phàm tục cũng tốt, đều không ngừng thống khổ kêu rên.

Toàn bộ Quận Đô đang nghịch chuyển, bắt đầu chuyển biến trở thành cấm khu.

Nương theo tiếng sấm ầm ầm, mưa máu tung bay trên đại địa, khiến Quận Đô vùi sâu vào trong màn mưa, khi chảy tới bên trên pho tượng Huyền U Cổ Hoàng, nhìn theo nước mưa từ trên trán trượt rơi xuống khóe mắt, giống như là huyết lệ.

Nó giống như có thể mở mắt, giờ phút này nhìn qua khu vực Quận Đô, giống như hóa thành Quỷ Vực.

Hết thảy đầu nguồn, chính là từ nửa khuôn mặt của Quận Thừa.

Về phần hai cỗ khôi lỗi Quận Thừa lấy ra lúc trước, bây giờ tàn hồn trong đó dĩ nhiên đã tiêu tán, bọn nó không hề chịu ảnh hưởng nên đã khôi phục hành động, tuân theo mệnh lệnh nguyên bản, bay thẳng đến phía Thất gia cùng Diêu Hầu, còn có cả Thanh Cầm.

Mà mưa máu xối qua, cũng khiến thứ nguyên bản tồn tại trên người chúng nó bị lộ ra, đó là một vật thuận theo chỗ khâu lại trên người bọn nó, tràn ra ánh sáng.

Bên trong thân thể của hai cỗ khôi lỗi, mỗi cỗ đều tồn tại một cái hộp.

Tương tự như Sở Thiên Quần, hai cỗ khôi lỗi này trên thực tế cũng là thi hài thử nghiệm Thần Linh, vả lại rõ ràng càng thêm tiến giai.

Nếu như nói Bạch Lệ là thi hài thử nghiệm Thần Linh phiên bản đời thứ nhất, Thánh Quân Tử là thi hài thử nghiệm Thần Linh phiên bản đời thứ hai, Sở Thiên Quần là phiên bản đời thứ hai đã hoàn thiện viên mãn, như vậy thì hai cỗ khôi lỗi này, chính là phiên bản nâng cấp lên đời thứ ba!

Đây cũng là lý do bọn nó vốn có tu vi Quy Hư tam giai đại viên mãn lại có thể bộc phát chiến lực so với tứ giai, nhưng bọn nó cũng không cách nào hình thành đại thế giới, chỉ có vô số tiểu thế giới.

Điểm này, lúc trước Thất gia đã phát hiện ra từ trên người cỗ khôi lỗi thứ nhất lúc ra tay đối với Thanh Cầm.

Giờ phút này, theo ánh mắt Quận Thừa đảo qua, âm thanh đuổi giết lần nữa vang vọng trên không trung.

Mặt đất lờ mờ, Hứa Thanh lặng lẽ đứng ở nơi đó, hắn thấy được sự thê thảm bốn phía, nghe được chúng sinh kêu rên, thế giới trong mắt là một mảnh mông lung, mỗi người đều đang đau khổ.

Tinh hỏa có thể cháy lan ra đồng cỏ, nhưng mưa máu cũng có thể giội tắt nó.

Ở trước mặt thực lực, lý tưởng, giống như chỉ là một trò cười.

Chỉ có đội trưởng, trên người tràn ra ánh sáng màu lam lóng lánh, giờ phút này quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, giống như đang cáo biệt hắn.

Ngay lúc y đang muốn đi ra.

“Đại sư huynh, đây là chuyện của ta, nếu như ngươi không còn, cho dù ta sống tạm thì cũng hối hận cả đời.”

Hứa Thanh đặt tay lên trên bờ vai đội trưởng, rất dùng sức, sau đó nhìn qua ánh mắt đội trưởng, nói khẽ.

Đội trưởng trầm mặc, hai mắt thu nhỏ lại, lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể Hứa Thanh bốc lên, độc đan bộc phát, lực lượng của nhà tù 132 khu Đinh hiện lên, hư ảnh Quỷ Đế Sơn hiện ra phía sau.

Tiếp theo, hắn than nhẹ trong lòng một cái.

Người xé trời, tự nhiên phải nhận sức nặng, nhưng sức nặng này, quá lớn.

Hứa Thanh lặng lẽ đi đến, thân thể cũng từ bộ dáng người thường lớn dần lên.

Tiếp tục tăng vọt, đạt đến hơn một trượng, gánh chịu nồng đậm dị chất nơi đây, ngẩng đầu nhìn nửa khuôn mặt Quận Thừa trên không trung.

Chương 1214: Viễn Cổ trở về (4)

Mắt Quận Thừa ngóng nhìn Hứa Thanh, âm thanh thần niệm vang vọng khắp bốn phương.

“Hứa Thanh, ngươi biết không, nơi đây… Chính là nơi ta tử vong năm đó, sau khi Thái Tử vẫn lạc ở Nam Châu, ta đã ở chỗ này vừa nhìn chằm chằm nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, vừa từng chút cạo huyết nhục của mình ra, biến bản thân thành bộ dáng Thần Linh.”

“Ta đã khẩn cầu có thể gặp lại chủ của ta trong tương lai.”

“Hứa Thanh, trước đó ngươi nói ta không xứng đi theo chủ của ta, ngươi nói không sai, năm đó cũng có người đã nói như vậy, rất nhiều, rất nhiều người nói như vậy.”

“Cho nên, đối mặt với một kích vừa rồi của các ngươi, ta chưa từng né tránh, dùng cái này để tự trừng phạt lòng ta.”

“Nhưng kế hoạch của ta vẫn chưa hoàn thành, ta vẫn không thể rời khỏi, cho nên ta lựa chọn hiển lộ bản thể Thần Linh ban cho, chủ động nhiễm khí tức Vọng Cổ, không hề thuần khiết, khiến cho ta chưa từng có quá khứ hiện tại cùng tương lai, không còn khả năng luân hồi chuyển thế, bị cố định hình thái.”

“Từ đó, một khắc trước liền là quá khứ của ta, một khắc này chính là hiện tại của ta, trong nháy mắt tiếp theo liền là tương lai của ta.”

“Bạch Tiêu Trác ta rất ít khi giải thích nhiều cùng người khác như vậy, nhưng ta cho rằng ngươi, đáng giá.”

Quận Thừa nhẹ giọng mở miệng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Quận Đô.

“Đáng tiếc không đợi được thời điểm thích hợp nhất, cuối cùng ta vẫn chưa trở thành Quận Trưởng của thời đại này, bây giờ không được vận khí của Phong Hải Quận gia trì, khiến cho rất nhiều chuyện… . . Chỉ có thể cưỡng ép thúc đẩy, hazz.”

Quận Thừa thở dài, lão lừa gạt chúng sinh, để mình được Thiên Địa Nhân nhận thức, trở thành Quận Trưởng để thu được toàn bộ vận khí Phong Hải Quận gia trì, đây chính là khát vọng của lão.

Bởi vì trong kế hoạch của lão, lúc trước mình trợ giúp nhân tộc như vậy, có thể khiến cho vận khí của nhân tộc từ thấp trở nên tràn đầy, dẫu sao việc mở rộng biên cương lãnh thổ, việc Thánh Lan quy trở về, có thể khiến lão lấy vận khí của cả Phong Hải Quận làm mồi, để dẫn dắt thêm càng nhiều vận khí của nhân tộc hơn nữa.

Đây là một bước mấu chốt trong toàn bộ kế hoạch của Quận Thừa.

Nhưng bây giờ, lão đã thất bại.

“Hứa Thanh, thật ra ngươi đã thành công, coi như ta giết tất cả mọi người nơi đây, vẫn khó có thể hoàn mỹ hoàn thành kế hoạch, chỉ có thể miễn cưỡng thúc đẩy.”

“Ngươi khiến cho ta vào lúc trái cây chưa hoàn toàn trưởng thành, phải hái nó đi, phá hỏng rất nhiều bố cục của ta, cũng khiến cho ta có thể sẽ thất tín với con dân của ta.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nhìn ra, Quận Thừa đang rất muốn nói chuyện.

“Năm đó ta hiến tế chính mình cho Thần Linh, ý đồ đổi lấy cơ hội đi theo Thái Tử, Thần Linh không để ý tới, vì vậy ta tự nguyện hóa bản thân thành pháp bảo, cam nguyện bỏ qua linh hồn cùng hết thảy, mà Thần Linh vẫn không để ý.”

“Ta không biết Thần Linh muốn cái gì, cuối cùng, vào lúc Tử Thanh thượng quốc bị diệt, ta đã biết Thần Linh muốn cái gì rồi, vì vậy ta rưng rưng chém giết toàn bộ con dân, bất kể tu sĩ, bất kể phàm tục, bất kể già trẻ, bọn họ cũng không phản kháng, mặc kệ ta ra tay, sau khi ta giết một đám chúng sinh, rốt cuộc Thần Linh cũng gật nhẹ đầu với ta.”

“Khi đó, ta hứa hẹn với con dân mà ta giết chết, ta sẽ dẫn bọn họ đồng thời trở về.”

“Hiện giờ, con dân của ta, các ngươi, từ địa phương Hung Lê, trở về đi.”

Giọng nói của lão, ẩn chứa cảm giác năm tháng, dường như là từ mấy vạn năm trước truyền đến, trôi nổi qua dòng sông thời gian, vào thời khắc này, vang vọng trong thiên địa.

Bên trong mây máu, trong dị chất, chúng sinh trong Quận Đô, thân thể mỗi người đều rung động lắc lư, biểu cảm từ nguyên bản đau khổ, biến thành chết lặng, đỉnh đầu tất cả mọi người đều dâng lên khí tức sinh mệnh, nương theo một tia vận khí, bị cưỡng ép hút ra bên ngoài.

Thân thể của bọn họ bắt đầu héo rũ, da của bọn họ bắt đầu lõm xuống, nhưng bọn họ không có tử vong.

Không chỉ là nhân tộc như thế, giờ khắc này núi sông bên trong khu vực Quận Đô cũng đều rung động lắc lư, từ cả vùng đất, từ trong nước sông, từ trong cỏ cây, từ bên trong ngọn núi.

Vô cùng vô tận sinh mệnh cùng vận khí, không ngừng bay lên, bị cưỡng ép hút ra, hội tụ đến phía Đô thành.

Cùng lúc đó, trong 13 Châu của Phong Hải Quận, ngoại trừ ba Châu mất đi cùng với đang bị đốt cháy ra, toàn bộ tông môn thế lực, tổ địa các tộc còn lại kia, đều đang rung động lắc lư.

Nghênh Hoàng Châu cũng tương tự như thế.

Toàn bộ mặt đất Phong Hải Quận chấn động, lúc này, từng tòa sơn mạch hình thành đời sau bỗng nhao nhao sụp xuống, từng tòa núi đã biến mất trong năm tháng Viễn Cổ, lại trồi lên từ dưới mặt đất.

Từ thời Tử Thanh thượng quốc tồn tại đến bây giờ, đã trôi qua mấy vạn năm, hình dạng mặt đất toàn bộ Phong Hải Quận đã biến hóa rất lớn, nhưng vô luận biến hóa lớn như thế nào, giờ phút này, tất cả đều đang nghịch chuyển.

Hình dạng mặt đất thuộc về Tử Thanh thượng quốc đang dần tái hiện.

Từng con sông hình thành, từng tòa sơn mạch hiện lên, nếu như lúc này có thể đứng ở một vị trí đủ cao, có thể bao quát toàn bộ Phong Hải Quận, như vậy liền có thể phát hiện, những thứ sơn mạch từ Viễn Cổ trở về này, hợp thành một cái phù văn vô cùng lớn.

Theo phù văn dần dần nguyên vẹn, theo trong lòng toàn bộ muôn dân trăm họ Phong Hải Quận nổi lên gợn sóng ngập trời, có ba cây xương lớn vô cùng, giống như xương cá lại giống như gai sắc của Thần Linh, từ ba phương vị Phong Hải Quận phóng lên, đâm thẳng đến bầu trời.

Sau khi đâm vào màn trời, liền tràn ra rung động, bao trùm toàn bộ bầu trời Phong Hải Quận, hóa thành màn trời thứ hai.

Màn trời ấy, tựa như …một bức tranh.

Thế giới được vẽ, không phải là đại lục Vọng Cổ, mà là một mảnh đen nhánh.

Khí tức quen thuộc khiến cho Hứa Thanh lập tức nhận ra, bên trong thế giới được vẽ kia, chính là địa phương có ác hồn mà mỗi một tu sĩ vào thời khắc Trúc Cơ đều phải đối mặt.

Trúc Cơ cần có mệnh đăng phỏng chế để thủ hộ, chỉ có ánh lửa mới có thể thủ hộ bản thân, Trúc Cơ không có thủ hộ, sẽ dẫn tới tồn tại rất đáng sợ.

Đây là việc mà bất kỳ một tu sĩ nào trước khi Trúc Cơ đều cần biết đến.

Nhưng không có ai biết, thế giới kia, là cái gì, là nơi đâu.

Năm đó tiểu tử câm, chính là lúc Trúc Cơ xảy ra ngoài ý muốn, bị ác hồn đoạt xá, sau đó được Hứa Thanh cứu.

Mà bây giờ Hứa Thanh đã biết, thế giới kia, gọi là Hung Lê.

Cũng là địa phương mà Xích Mẫu tiến đến!

Chương 1215: Đòn sát thủ của Hứa Thanh! (1)

Mấu chốt để mở ra địa phương Hung Lê, chính là ba cây gai sắc kia!

Ba cây gai sắc này, Hứa Thanh chỉ liếc mắt liền nhận ra, đây chính là thứ mà cánh tay bạch ngọc cực lớn kia cướp đi ở bên trong Tiên Cấm.

Giờ phút này, rốt cuộc hắn đã hiểu tác dụng của ba cây gai sắc đó là gì.

Bầu trời nổ vang, bên trong màn trời thứ hai do ba cây gai sắc hình thành rung động biến thành, sương mù màu đen cuộn mình, từng trận âm thanh gào khóc thảm thiết chấn nhiếp tâm hồn, truyền khắp bát phương.

Trong sương mù đen nhánh, vô số ác hồn ngẩng đầu nhao nhao nhìn ra phía ngoài, theo hô hoán trở về của Quận Thừa, hóa thành vô số tuyến nhân quả.

Một mặt kết nối với nửa khuôn mặt Quận Thừa, một mặt tràn vào Hung Lê, rơi vào trong hồn của những người chết đã từng là người của Phong Hải Quận thời Tử Thanh, hóa thành lực lượng tiếp dẫn.

Vì vậy, từng đạo ác hồn tiếp dẫn, nhìn theo tuyến nhân quả, chui ra từ bên trong màn trời thứ hai này, vẻ tham lam nhìn về phía mặt đất, nhìn qua người sống ở nơi đây.

Đây, mới là đại thủ bút của Quận Thừa.

Thứ lão muốn hiến cho chủ mình, không phải chỉ là một Sinh Mệnh Quả hội tụ vận khí sinh mệnh chúng sinh Phong Hải Quận, còn có… Đưa Phong Hải Quận ngày xưa trở về!

Dùng cái này, để chuộc tội.

Mà chúng sinh Phong Hải Quận, chính là những thân thể lão chuẩn bị cho con dân của mình từ Hung Lê trở về, ký sinh vào.

Chỉ là thời cơ vẫn chưa hoàn toàn đến, trái cây cũng chưa có hoàn toàn trưởng thành, lão vẫn chưa lừa gạt được chúng sinh để trở thành Quận Trưởng của Phong Hải Quận thời đại này, bản thân cũng chưa có được vận khí của Phong Hải Quận.

Cho nên, lão không làm được như trong kế hoạch, thủ hộ khiến cho con dân của mình có thể trở về thuận lợi.

Vì vậy, khi những vong hồn kia cưỡng ép phủ xuống, một khắc chúng nó xuất hiện, liền bị khí tức đại lục Vọng Cổ trùng kích, mười không còn một, thê lương mà chết.

Nhưng ác hồn quá nhiều.

Dù là đã tiêu vong không ít, nhưng vẫn có vô số ác hồn phủ xuống Phong Hải Quận.

Nhưng mà Quận Thừa là một người thủ tín, lão tuân theo ước định, người của Thất hoàng tử thì không hề bị ảnh hướng đến.

Mà giờ khắc này, trong lòng Thất hoàng tử cũng dấy lên vô vàn sóng lớn, gã không ngờ bố cục của Quận Thừa lại nhiều như vậy, gã vốn tưởng rằng lão chỉ là hiến tế, thậm chí ba cây xương cá kia, gã cũng không ngờ rằng lại chỉ dùng để làm việc này.

“Bạch Tiêu Trác!” Thất hoàng tử nheo mắt lại, đứng trên tế đàn, hô hấp có chút dồn dập, muốn nhấc bước chân lên.

Việc này quá lớn, lớn đến mức khiến cho gã thay đổi sắc mặt.

Trong mắt từng vị Thống Soái bốn phía lộ ra tinh mang, nhìn về phía Thất hoàng tử.

Trên bầu trời, kim long bốn móng gầm nhẹ, cũng nhìn về phía gã.

Cả vùng đất, trong đám người, ánh mắt run rẩy của Ninh Viêm có chút đỏ lên, đồng dạng nhìn về phía Thất hoàng tử.

Nhưng cuối cùng, Thất hoàng tử nhìn chằm chằm vào Quận Thừa, ánh mắt chớp động vài cái, vẫn… . Không hề động.

Thân là hoàng tử, cho nên gã biết được rất nhiều bí ẩn, mà nhận biết về mọi thứ đang phát triển, khiến cho gã có thể phán đoán rõ ràng tình thế trước mắt.

Gã hiểu được, giờ khắc này muốn trấn áp được Quận Thừa, cần có lực lượng phi phàm và cần có vị cách cực cao, mới có thể xua tán.

Ví dụ như Uẩn Thần đến, lại ví dụ như Trương Ti Vận vẫn còn.

Bởi vì trạng thái Quận Thừa lúc này, thật ra đối với Xích Mẫu mà nói, cũng là một loại mỹ vị.

Đáng tiếc, Xích Mẫu đã ngủ say.

Mà những Thần Linh khác, sau những động tác của Xích Mẫu lúc trước, phần lớn đều đã ẩn nấp.

Về phần nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, căn cứ mật quyển bên trong Hoàng Đô, gã biết được, thật ra trong vô số năm đều có các tộc giao dịch cùng với nửa khuôn mặt kia.

Nhưng cũng chỉ là giao dịch, nửa khuôn mặt kia sẽ không mở mắt ra vì ai cả.

Trong lịch sử, chỉ có một lần duy nhất nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt vì người khác, chính là Tử Thanh.

Cho nên, nếu như chính mình cưỡng ép ra tay, mặc dù có thể ngăn cản bi kịch phát sinh, nhưng đại giới phải trả quá lớn, rất nhiều, cần phải bốc lên nguy hiểm đến tính mạng, lại còn phải hoàn toàn tiêu hao hết nội tình lớn nhất của bản thân.

Chủ động bội ước, lại còn phải tiêu hao hết nội tình lớn nhất của mình, bản thân còn có mạo hiểm tử vong, so sánh tất cả những thứ này cùng với Phong Hải Quận, Thất hoàng tử cảm thấy hoàn toàn không đáng.

Lực lượng nội tình của gã, không nên lãng phí ở đây, lãng phí vào giờ phút này.

Cho nên gã không hề động, gã đang đợi… Đợi việc này phát triển đến tiếp sau, đồng thời trong đầu cũng đang nhanh chóng phán đoán xem giải quyết hậu quả như thế nào có lợi đối với mình nhất.

Về phần hạo kiếp của Phong Hải Quận… Nếu không có làm loạn, lại làm thế nào để có công?

Cho nên ánh mắt người từ bốn phía nhìn về phía gã, gã đều không để ý.

Mà Hứa Thanh, từ đầu đến cuối cũng không hề nhìn vị Thất hoàng tử kia chút nào, bởi vì từ trước hắn đã biết rõ, ký thác hy vọng vào trên người vị Thất hoàng tử này, chính là một loại suy nghĩ ngây thơ.

Kim long bốn móng trên bầu trời lần nữa bi thương, mắt rồng theo bản năng nhìn về Hứa Thanh trên mặt đất.

Hứa Thanh lặng lẽ giơ tay lên, ngọn lửa do pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô hình thành rời khỏi thân hình hắn, hóa thành lưới lớn màu vàng, bỗng nhiên khuếch tán ra tám phương, ngăn cản hồn trên màn trời, thủ hộ cho Phong Hải Quận.

“Vô dụng thôi, Xích Mẫu đã cắn nuốt Thần Linh của Hung Lê, khiến cho Hung Lê đã mất đi trấn áp, cho nên ta mới có thể thuận lợi như thế, ngươi cũng không ngăn cản được.”

Nửa khuôn mặt Quận Thừa nhẹ giọng mở miệng.

Hứa Thanh nhìn qua Quận Thừa, bỗng nhiên nói một câu.

“Vậy thì bây giờ, ngươi đã trở về bản tâm, có dám để cho ta tới gần hay không?”

Quận Thừa trầm lặng, liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu.

“Giờ khắc này, trừ phi Thần Linh phủ xuống, hoặc là Nhân Hoàng đến, nếu không trên phương diện vị cách, không người nào có thể trấn áp ta.”

“Nhưng ngươi đã nhiều lần hỏi ta vấn đề này, vậy thì ta sẽ cho ngươi cơ hội, để ta nhìn xem, đến cùng ngươi lấy ra đòn sát thủ gì.”

“Ngươi có thể tự mình đi tới.”

Quận Thừa bình tĩnh mở miệng.

Chương 1216: Đòn sát thủ của Hứa Thanh! (2)

Hứa Thanh giơ chân lên, bước đến phía Quận Thừa.

Mặt đất, vô tận mơ hồ.

Bầu trời, một mảnh vặn vẹo.

Lực lượng trấn áp khiến cho toàn bộ Quy Hư cũng đều vô cùng khó khăn chống đỡ, mà hai cỗ khôi lỗi thân thể Thần Linh kia, ở bên trong màn mây máu này, phát ra Thần uy ngập trời, bọn nó xuất thủ ngăn cản tất cả.

Đội trưởng trầm mặc, nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, bỗng nhiên nở nụ cười, truyền ra lời nói.

“Tiểu Thanh, nếu như ngươi và sư tôn đều tử vì đạo, ta sẽ tới cùng các ngươi.”

“Tốt!” Hứa Thanh không quay đầu lại, nhẹ giọng mở miệng.

Đội trưởng nở nụ cười, đáy lòng thì thào.

“Tiểu sư đệ làm việc, rất ít khi lỗ mãng, có lẽ hắn tự có đòn sát thủ của mình, nhưng mà làm một người sư đệ, thế mà lại bày ra bộ dạng sư huynh ngăn cản ta, hừ.”

“Bỏ đi, nhìn trên phần quan tâm của hắn với ta, ta sẽ không so đo việc này, nếu như hắn đã không muốn ta cởi bỏ phong ấn, vậy nếu như tý nữa hắn thất bại, sẽ không có đạo lý ngăn cản ta.”

“Ta phải suy nghĩ một chút, thời điểm ra tay, phải làm ra tạo hình gì, phải nói những lời gì, mới có thể khiến cho một kiếp này kết thúc sẽ càng thêm đặc sắc, càng khiến bát phương chấn động nhiều hơn.”

“Dẫu sao… Không biết lần này cởi bỏ phong ấn cuối cùng, lão tử còn có … Kiếp tiếp theo hay không… . Tính tính toán toán số lần, đại khái khả năng là …không có. Đáng tiếc, ta còn trẻ, Đào Đào vẫn còn đang chờ ta, muội muội năm ngón tay cũng đang trông mong ta, tương lai còn có thêm càng nhiều các muội muội nữa, ta còn chưa có…”

Đội trưởng giơ tay lên, đếm ngón tay, thở dài.

Giờ phút này, Hứa Thanh bước lên trên bầu trời, nhưng theo hắn tới gần, uy áp đến từ nửa khuôn mặt Quận Thừa khiến cho hắn càng đi càng khó khăn, khoảng cách 100 trượng, giống như khoảng cách giữa thiên với địa vậy.

Lúc đi thêm mười trượng, nhiều nơi trên thân thể Hứa Thanh liền máu thịt mơ hồ, trong miệng tràn ra máu tươi, bước chân lảo đảo, hắn vung tay lên, lực lượng 12 Nguyên Anh lập tức bộc phát để gia trì toàn thân, tiếp tục đi về phía trước.

Sau 13 trượng, Đạo Anh từ mệnh đăng cái ô màu đen ảm đạm, sau 16 trượng, Đạo Anh mệnh đăng bảy màu mơ hồ, sau 19 trượng, Đạo Anh từ Minh Linh Huyết Sí ẩn nấp, sau 22 trượng, Đạo Anh của Tàn Tiên Phệ Thần vặn vẹo.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, thở hồng hộc, hắn cố gắng ngẩng đầu nhìn tới nửa khuôn mặt Quận Thừa trước mặt.

Quận Thừa cũng nhìn về phía hắn.

“Còn bảy mươi tám trượng.”

Hứa Thanh gật đầu, Kim Ô biến ảo trên đỉnh đầu đã thành thân thể Nguyên Anh, gia trì toàn thân, giúp hắn đi về phía trước, tiếp theo là Triêu Hà Quang lập lòe, lần nữa tiến về phía trước.

Vẫn không kết thúc, Thương Long trong cơ thể Hứa Thanh biến ảo, ngửa mặt lên trời gào thét, hắn lại đi thêm được mấy trượng.

Cứ như vậy, Nguyên Anh trong cơ thể Hứa Thanh lần lượt phát lực, Độc Anh, Tử Nguyệt Anh, hư ảnh Quỷ Đế, liên tục gia trì khiến cho hắn không ngừng đi về phía trước, mỗi một lần đều là mấy trượng không đều.

Cho đến khi đi tới 30 trượng, 40 trượng, 50 trượng… . Cuối cùng, hư ảnh tiểu hài tử lộ ra, trùng lặp cùng với Hứa Thanh, hắn cũng đi tới 56 trượng!

“Cực hạn rồi sao?” Quận Thừa ngoài 44 trượng, khẽ lắc đầu.

Hứa Thanh trầm mặc, trong mắt lóe lên hàn mang, giơ tay phải lên, chợt nhấn một cái về mặt đất phía dưới, trong miệng truyền ra âm thanh trầm thấp.

"Tới!"

Quận đô bên dưới, mặt đất mơ hồ lập tức chấn động, vô số Kiếm Các sụp xuống, tựa như địa long trở mình, mà hết thảy đầu nguồn, đều đến từ chỗ sâu trong Hình Ngục Ti, đến từ. . vùng đất Tiên Cấm.

Lúc Hứa Thanh ở trong Tiên Cấm, hắn đã cảm nhận được sau khi Thần Linh trong Tiên Cấm rời đi, hắn có thể hấp thu dị chất còn sót lại, chỉ là năng lực của hắn có hạn, vả lại còn phải lo lắng ngón tay Thần Linh bên trong nhà tù 132 khu Đinh thức tỉnh, cho nên phải kiềm chế lại.

Nhưng bây giờ, hắn không có ý định kiềm chế nữa.

Bởi vì, hắn muốn làm cho ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 thức tỉnh!

Giờ phút này, theo hắn hút một cái, Tiên Cấm từ bên trong hố sâu Hình Ngục Ti nổ tung, vang vọng khắp thiên địa.

Lực lượng dị chất trong đó trực tiếp tràn ra cửa vào, phá tan tất cả trận pháp, hình thành một cỗ hắc khí nồng đậm ngập trời, lao ra từ bên trong hố sâu Hình Ngục Ti.

Từ xa nhìn lại, giống như một con hắc long bay lên trên không trung, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Trong chốc lát, những thứ dị chất này liền bao phủ Hứa Thanh ở, điên cuồng chui vào trong cơ thể hắn, biểu cảm Hứa Thanh đau khổ, thân thể truyền đến âm thanh ken két, sau khi đạt đến cực hạn liền bị cưỡng ép giải khai, thân hình từ một trượng, biến thành hai trượng, ba trượng…

Cho đến khi đạt tới độ cao mười trượng, giống như là một người khổng lồ.

Thanh thế to lớn, bốn phía xuất hiện vặn vẹo, khí tức Thần Linh dồi dào bộc phát từ trên người Hứa Thanh.

Cũng vào thời khắc này, theo tơ vàng bên trong máu thịt tươi nhuần, ngón tay Thần Linh ngủ say trong nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể Hứa Thanh, khi toàn thân Hứa Thanh tràn ngập dị chất đồng nguyên, bỗng nhiên thức tỉnh.

Một cái chớp mắt khi nó thức tỉnh, khí tức Thần Linh tản mát ra từ trên thân hình Hứa Thanh cũng càng đậm hơn, tiếng gào thét không giống tiếng người truyền ra từ trong cơ thể Hứa Thanh.

Đôi mắt của Hứa Thanh cải biến, xuất hiện vẻ mờ mịt, nét mặt của hắn lộ ra thần uy.

Mà thân thể của hắn, đang phóng về phía Quận Thừa.

“Ah, ngươi đang làm gì đó!”

Âm thanh gào thét nổ vang từ trong cơ thể Hứa Thanh, ngón tay Thần Linh bị kích thích, đã hoàn toàn tỉnh lại.

Chớp mắt khi vừa thanh tỉnh, nó liền nhìn thấy phía trước, chính là nửa khuôn mặt Quận Thừa.

Vị cách cùng với khí tức của đối phương, khiến cho nó chấn động, càng thấy được màn trời thứ hai, chính là do xương cá của bản thể hình thành.

Tiếp theo nó liền chú ý tới biến hóa của thế giới, bát phương vặn vẹo cùng mơ hồ, khiến cho nó theo bản năng kinh hoàng.

Tất cả mọi thứ, khiến cho tâm thần của nó dấy lên sóng lớn ngập trời, mà lúc này Hứa Thanh đã vượt qua hơn 30 trượng, hét lớn một tiếng.

“Còn không ra tay!”

Chương 1217: Đòn sát thủ của Hứa Thanh! (3)

Ngón tay Thần Linh sợ hãi, nó muốn chạy trốn nhưng lại bị thủy tinh màu tím hạn chế, không cách nào rời khỏi, nó muốn vùng vẫy, nhưng giờ phút này quyền khống chế thân thể đang ở chỗ Hứa Thanh.

Mặc dù có dị chất đồng nguyên dung nhập, khiến cho nó lấy được khả năng khiến cho Hứa Thanh bạo thể, nhưng theo Hứa Thanh trải qua đạo Mệnh Kiếp Nguyên Anh thứ nhất, tu vi phóng đại, thủy tinh màu tím rõ ràng cũng có thể tràn ra thêm càng nhiều lực lượng hơn nữa.

Tất cả, khiến cho ngón tay Thần Linh mặc dù có cơ hội giãy giụa, nhưng không thể làm được trong thời gian ngắn.

Nhưng nó cảm giác, chỉ cần một nén nhang, nó sẽ có thể hoàn toàn thoát ly khỏi thân thể Hứa Thanh, thậm chí đảo khách thành chủ, cũng không phải là không được.

Mà giờ phút này, sau khi nó tỉnh dậy cũng phát hiện ra bản thể đã chết, khiến cho nội tâm của nó nửa vui nửa sầu, sầu chính là hoảng sợ đối với ngoại giới, vui chính là từ nay về sau, nó đã có khả năng phát triển trở thành bản thể.

Giờ phút này nhìn thấy Hứa Thanh lao thẳng tới, nhìn thấy một nửa khuôn mặt phía trước đang dùng ánh mắt kỳ dị nhìn mình, ý thức của nó nhanh chóng chuyển động, nhưng cũng không có bất cứ tác dụng gì, nó cũng hiểu rõ, bây giờ nó cần phải hóa giải nguy cơ trước mắt trước.

“Tiểu tử này đã cho ta cơ hội! Vì tự do, đụng một cái, sau chuyện hôm nay, ta nhất định sẽ thôn phệ tiểu tử này!”

Ngón tay rống to, giờ phút này nó bất chấp bất cứ giá nào, Thần lực nổ vang tràn ra, khiến cho thân hình của Hứa Thanh từ độ cao hơn 10 trượng tăng vọt lên, đạt đến độ cao 30 trượng, sau đó tay phải Hứa Thanh giơ lên, ngón tay Thần Linh hòa nhập vào ngón trỏ của Hứa Thanh.

Trong chớp mắt, ngón trỏ Hứa Thanh biến thành màu vàng rực rỡ, hung hăng đâm về nửa khuôn mặt Quận Thừa phía trước.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, trong tích tắc này, ba người Thất gia đang giao chiến cùng hai con khôi lỗi cũng đều không tiếc bị thương, riêng phần mình ra tay.

Toàn thân Thanh Cầm bộc phát ra ánh sáng đỏ tím, hình thành một biển ánh sáng, quét tới nửa khuôn mặt Quận Thừa.

Sau lưng Thất gia biến ảo ra một cánh tay 100 trượng, phá vỡ vặn vẹo, vỗ tới.

Còn có Diêu Hầu, nơi đây lão là người có tu vi cao nhất, giờ phút này trong mắt lộ ra vẻ tuyệt nhiên, một đóa hoa huyết sắc biến ảo hiện ra trên đỉnh đầu, trong lúc lay động, cành hoa uốn lượn giống như một đại cung, theo bông hoa héo rũ, một mũi tên nhọn màu huyết sắc lập tức hình thành.

Kéo cung bắn một cái, máu tươi mang theo uy áp động trời, giống như cầu vồng, bài sơn đảo hải, bay thẳng đến nửa khuôn mặt Quận Thừa.

Quận Thừa không hè né tránh, lão nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, truyền ra thần niệm.

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, ngón tay Thần Linh trong cơ thể của ngươi, chính là đòn sát thủ của ngươi.”

“Hứa Thanh, tu vi của ngươi chưa đủ, ngươi cho rằng mình đã ẩn giấu, nhưng trong mắt của ta, tất cả đã sớm rõ ràng.”

“Nếu như bản thể ngón tay này xuất hiện, hoàn toàn chính xác có thể trấn áp ta, nhưng nó đã bị Xích Mẫu cắn nuốt, đáng tiếc, Hứa Thanh, ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi vẫn thất bại.”

Nửa khuôn mặt Quận Thừa khuếch tán ra kim quang, hình thành đường nét thân thể, giơ tay trái lên, vung về phía bầu trời, lập tức có một mảnh ánh sáng màu vàng nổ tung, đỉnh đầu hóa thành một cái dù lớn màu vàng, ngăn cản lực lượng đến từ ba người Diêu Hầu, đồng thời cũng giơ tay phải lên, nhấn một cái về phía ngón trỏ Hứa Thanh đâm đến.

Nháy mắt đụng chạm.

Âm thanh nổ tung vang vọng, theo ngón tay Hứa Thanh đâm vào, tay phải Quận Thừa khó có thể thừa nhận, lập tức tan vỡ.

Lực lượng của ngón tay Thần Linh rất kinh khủng, dễ như trở bàn tay đã lập tức đâm tới gần, nhưng trong lúc tay Quận Thừa mơ hồ tan vỡ, đồng thời lúc này, một cánh tay bạch ngọc từ trong cơ thể Quận Thừa duỗi ra, ngay từ đầu rất nhỏ, trong chốc lát liền trở nên cực lớn, một phát bắt được ngón tay Hứa Thanh.

Ngón tay Thần Linh lập tức chấn động, không cách nào tiến thêm về phía trước một chút nào, cũng không thể giãy giụa.

Một cỗ lực lượng kinh khủng bộc phát ra từ trên bàn tay bạch ngọc, theo ngón tay ảnh hưởng đến toàn thân Hứa Thanh.

Ngón tay Thần Linh kinh sợ, thân thể Thần Linh của Hứa Thanh lập tức máu thịt mơ hồ, đã bắt đầu mục nát, nhiều chỗ tan vỡ, máu tươi tràn ngập, không ít tơ vàng đứt gãy.

Không đợi Hứa Thanh đau lòng, ngón tay Thần Linh cũng đau lòng đến cực hạn, nó gào thét và bộc phát toàn lực, muốn bảo vệ cái thân hình này, nhưng nó cũng chỉ có thể trì hoãn chứ không cách nào hóa giải.

Hứa Thanh trầm mặc, không nói một lời.

Mắt thấy nguy cơ, dưới công kích của Diêu Hầu cùng Thất gia và Thanh Cầm, cái dù màu vàng trên đỉnh đầu Quận Thừa tương tự khó có thể thừa nhận, tan vỡ.

Nhưng lại có một cái bàn tay bạch ngọc thứ hai duỗi ra từ trong cơ thể Quận Thừa, lẫn nữa nhấn một cái về phía mũi tên của Diêu Hầu cùng Thần lực của Thất gia và ánh sáng của Thanh Cầm.

Âm thanh động trời vang lên, Quận Thừa không quan tâm tất cả, từ đầu đến cuối, trong mắt của lão chỉ có Hứa Thanh.

Giờ phút này lão lắc đầu, có chút tiếc nuối, vừa muốn mở miệng, nhưng Hứa Thanh lại lên tiếng cắt ngang.

“Rốt cuộc, đã tới gần được ngươi rồi.”

Quận Thừa sững sờ, con ngươi còn lại trên nửa khuôn mặt lập tức co rút lại, Hứa Thanh bóp nát khối lệnh bài cực kỳ đặc thù đang cầm trong lòng bàn tay trái!

Lệnh bài đó chỉ có một hiệu dụng, đó chính là truyền tống phạm vi chỉ định.

Bởi vì có liên quan đến địa phương truyền tống, cho nên vị cách của nó cực cao, vả lại bản thân lệnh bài đó cũng là bảo vật, cho nên cũng không tồn tại nhiều lắm trên thế giới.

Tên của nó, gọi là Linh Uyên Phù.

Nơi chỉ định truyền tống, gọi là Linh Uyên.

Chỗ đó không có Thần Linh, cũng không có Hoàng, nhưng… Tồn tại một vị có vị cách cao hơn Nhân Hoàng đương thời rất nhiều, đã vượt hơn tồn tại Chúa Tể.

Vị này, đã từng nhất thống qua toàn bộ đại lục Vọng Cổ, thời điểm vị này tại vị, Huyền U còn chưa đắc đạo, bầu trời cũng không có nửa khuôn mặt Thần Linh.

Cho đến sau khi vị này chết, đại lục Vọng Cổ lâm vào thời điểm vạn tộc loạn chiến, sau đó mới có nhân tộc quật khởi, có đời sau Huyền U Cổ Hoàng.

Vị này, chính là Cổ Linh Hoàng đã dẫn dắt Cổ Linh tộc nhất thống Vọng Cổ!

Linh Uyên giới, chính là nơi vị này mang theo tộc nhân tử vong, mà vị này… Đang khôi phục.

Hôm ấy Hứa Thanh chứng kiến con mắt thật lớn của Cổ Linh Hoàng, mặc dù uy áp từ nó mang đến cho hắn không có khủng bố bằng Xích Mẫu, nhưng cũng không kém gì Thần Linh trong Tiên Cấm, thậm chí mơ hồ còn cường hãn hơn một chút so với Thần Linh trong Tiên Cấm.

Đây, mới chính là đòn sát thủ của Hứa Thanh!

Chương 1218: Đòn sát thủ của Hứa Thanh! (4)

Tất cả mọi thứ Hứa Thanh làm lúc trước đều là để che lấp, hắn không tin tưởng lời của Quận Thừa, cho nên hắn nhất định phải để lộ ra ngón tay Thần Linh trước khi triển khai đòn sát thủ này, nhằm thu hút sự chú ý của Quận Thừa, vả lại cũng để kéo gần khoảng cách ở mức độ lớn nhất.

Chỉ có lúc đối phương cho rằng đó chính là át chủ bài của Hứa Thanh, như vậy thì đòn sát thủ của hắn, mới có thể triển khai.

Hắn chỉ có một lần cơ hội.

Hứa Thanh không phải tiên tri, hắn cũng không biết được sau khi mình đi ra, Quận Thừa sẽ có thủ đoạn thế nào, hắn chỉ có thể phân tích ra đại khái thực lực của đối phương, nhưng bất kể thực lực đối phương như thế nào, đòn sát thủ này, vẫn có thể sử dụng.

Mà Hứa Thanh, vốn định dùng đòn sát thủ này ở trên người Tử Thanh.

Nhưng Quận Thừa không phải Tử Thanh, cho nên hắn cũng có phần tiếc nuối.

Về phần cuối cùng có hiệu dụng chân chính hay không, Hứa Thanh không biết, lần nữa đi đến Linh Uyên, đối mặt Cổ Linh Hoàng, hắn cũng không chắc mình có thể không trở ngại gì như trước hay không.

Nhưng hắn cảm thấy, nếu như giữa Thần Linh có thể thôn phệ lẫn nhau, nếu như Xích Mẫu có thể nuốt Thần Linh trong Tiên Cấm, như vậy Cổ Linh Hoàng tương tự cùng Thần Linh, đang trong quá trình khôi phục, có lẽ cũng sẽ nguyện ý thôn phệ một chút tồn tại không bằng Thần Linh, từ đó tăng tốc độ khôi phục.

Dẫu sao, có lẽ Cổ Linh Hoàng cũng đã đói bụng cực kỳ lâu… Thỉnh thoảng mới có hồn tộc nhân tiến vào, căn bản là không cách nào ăn no, vả lại hiển nhiên cũng không có nhiều người tìm đến.

Tất cả những điều này, chính là suy nghĩ trong đầu Hứa

Thanh lúc trước, giờ phút này một khắc bóp nát linh phù, trong lòng bàn tay Hứa Thanh lập tức bộc phát ra một cỗ lực hút cực lớn.

Mà hắn cũng nhanh chóng nghĩ tới núi thịt trong hoàng cung, cùng với con mắt thật lớn của Cổ Linh Hoàng mà mình trông thấy lúc trước trong lòng.

Lúc trước lão đầu đường Bản Tuyền đã nói với hắn phương pháp sử dụng tấm Linh Uyên Phù này, từng nói qua nó có thể định vị truyền tống.

Bởi vì vị cách, cho nên Hứa Thanh không cách nào chống cự luồng lực hút này, mà Quận Thừa chỗ đó cũng tương tự không cách nào chống cự.

Nhất là lúc này bàn tay bạch ngọc của Quận Thừa lại đang cầm lấy ngón tay Thần Linh mà Hứa Thanh xuất ra làm mồi nhử.

Bọn họ đang đụng chạm dính cùng một chỗ.

Vì vậy trong chốc lát, lực hút này lấy hai người làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán ra phía ngoài, khí thế dồi dào, thiên địa biến sắc.

Dị chất bốn phía cũng bị xua tán ra, bầu trời tái hiện ánh sáng hoàng hôn, mặt đất vặn vẹo chiếu ra hư ảnh núi sông, trong lúc này lực hút cũng trùng trùng điệp điệp tăng lên, toàn diện bốc lên, bộc phát vô tận.

Sắc mặt Quận Thừa đại biến, muốn lui về phía sau nhưng đã không kịp nữa.

Lão, quá tự tin đối với bản thân.

Giờ phút này theo lực hút bao phủ, trong thời gian ngắn, thân ảnh hai người đứng ở trung tâm, lập tức tan biến khỏi không trung trên tế đàn!

Đội trưởng hô hấp dồn dập, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, giống như đang cảm ứng.

Sắc mặt Thất gia âm trầm, nhìn Thất hoàng tử từ đầu đến cuối đều không xuất thủ chút nào.

Thần sắc Diêu Hầu đồng dạng cả kinh, Thanh Cầm gào thét.

Mà nơi đây, theo Quận Thừa rời đi, không có đầu nguồn tràn ra dị chất, bầu trời vặn vẹo dần tiêu tán, mặt đất mơ hồ cũng biến hóa, kịch biến trong toàn bộ Phong Hải Quận, xuất hiện đình trệ.

Lưới lớn do pháp bảo Cấm Kỵ biến thành trên bầu trời không ngừng lập lòe, ngăn cản hết thảy ác hồn phủ xuống, càng có rất nhiều người bắt đầu thức tỉnh từ trong cơn thất thần, những sơn mạch Viễn Cổ xuất hiện ở trong Phong Hải Quận cũng nhao nhao rung động lắc lư.

Nhưng hết thảy vẫn còn chưa kết thúc, hai cỗ khôi lỗi kia vẫn là đại địch như cũ, trừ phi Quận Thừa tử vong, mối liên hệ tối tăm giữa bọn họ bị ngăn cách, vậy thì mới có thể yên lặng.

Thất hoàng tử ngẩng đầu, nhìn về phía hai cỗ khôi lỗi kia.

Nếu như hai cỗ khôi lỗi này đã mất đi hiệu lệnh và biến thành yên lặng, đó chính là thời điểm gã ra tay ngăn cơn sóng dữ.

“Đến cùng ai có thể thắng? Tấm linh phù truyền tống Hứa Thanh bóp nát kia có vị cách cực cao, không thể xem thường.” Thất hoàng tử thì thào trong lòng, tiếp tục chờ đợi.

Trước khi xuất hiện kết luận, gã sẽ không đứng ở bất kỳ bên nào.

Mà giờ khắc này, bên trong Linh Uyên giới tràn ngập vô số linh hồn Cổ Linh tộc, hết thảy yên tĩnh.

Bầu trời nơi đây u ám, mặt đất cũng là như thế.

Không có bất kỳ âm thanh gì, toàn bộ thế giới giống như chỉ có một cảnh tượng.

Trong thiên địa vô biên vô hạn, có thể nhìn thấy một tòa hoàng cung.

Bốn phía tồn tại vô số hung hồn đang bay múa vờn quanh.

Trong hoàng cung có một tòa núi thịt cao lớn, trên đỉnh núi sát bầu trời, một con mắt thật to đang trôi nổi lơ lửng.

Mắt Thần nhắm lại, dường như thế gian này không có chuyện gì có thể đánh vỡ sự an bình của Thần, quấy nhiễu Thần ngủ say.

Bốn phía cố một số hồn mới lạ đang thờ phụng, tản ra trận trận hồn ti để dung nhập vào trong con mắt lớn kia, đồng thời có từng con kim long đang lượn lờ bốn phía, hình thành một cái phù văn, nương theo những cái hồn ti kia, dưa vào con mắt lớn.

Những linh hồn ở bát phương thi thoảng lại toàn bộ dừng lại, quay đầu nhìn tới con mắt vĩ đại, trong lúc im hơi lặng tiếng, đồng loạt cúi đầu, sau đó lại lần nữa bay lượn.

Khắp vùng đất là vô số thi hài, từng cỗ thi hài đều vô cùng dữ tợn, tràn ra vẻ khát máu cùng sự điên cuồng, nhưng lại lặng lẽ đứng thẳng chứ không hề nhúc nhích, chỉ có lúc cùng bái mới lại cử động.

Nơi đây, thật ra cũng không phải là tòa hoàng cung duy nhất.

Ở chỗ xa hơn, cũng không thiếu những tòa hoàng cung cùng loại.

Bên trong từng tòa đều có một núi máu thịt, đều có con mắt vĩ đại giống như đúc.

Nhưng giờ phút này, trong đông đảo hoàng cung, một tòa Hứa Thanh đã từng đến tìm hiểu qua kia, con mắt vĩ đại trôi lơ lửng bên trên núi máu thịt bị vô số vong hồn vờn quanh kia, bỗng nhiên chấn động.

Tựa hồ giây phút an bình bị đánh vỡ, tựa hồ giấc ngủ say bị quấy nhiễu.

Thần chợt mở mắt ra, nhìn hằm hằm lên bầu trời, một đạo thần niệm thanh thế to lớn giống như có thể bao phủ thiên địa, làm cho cả Cổ Linh giới cũng rung động lắc lư, từ bên trong con mắt vĩ đại, ầm ầm bộc phát, quét ngang thế giới vô tận này.

“Thằng nhãi ranh, ngươi còn dám tới!!”

Chương 1219: Bạch Tiêu Trác ...hạ màn (1)

Tuy rằng nơi truyền ra thần niệm chỉ là hoàng cung mà Hứa Thanh từng đi qua lúc trước, nhưng trên thực tế, giờ khắc này bên trong toàn bộ Cổ Linh giới, con mắt vĩ đại trên toàn bộ hoàng cung đều khẽ nhúc nhích mí mắt.

Thật sự là... Từ khi bị vận khí đại lục Vọng Cổ cắn trả, tộc quần bị diệt, phải mang theo tộc nhân bị nguyền rủa ẩn núp ở nơi đây, từ đó về sau Cổ Linh Hoàng thời khắc luôn muốn khôi phục, chưa từng có lần nào nghẹn khuất tột cùng như lần trước.

Lấy vị cách của Thần, lấy huy hoàng trước kia của Thần, lúc trước cũng phải hô lên chữ cút, có thể tưởng tượng tâm thần của nó chấn động ra sao.

Dẫu sao trong mắt của nó, Hứa Thanh chỉ là con sâu cái kiến, mà con sâu cái kiến như vậy, lại dám dựa vào ký hiệu Xích Mẫu để uy hiếp mình, lấy đi linh hồn tế phẩm của mình không nói, lại còn vơ vét một đạo vận khí Cổ Linh.

Loại phạm thượng này, loại đại bất kính này, khiến cho sau khi Hứa Thanh rời đi, nó phải dùng mấy tháng mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Nhưng bây giờ, đối phương lại dám tiếp tục tới!

Cho dù Cổ Linh Hoàng bây giờ không còn cực thịnh giống như năm đó, thêm với sau khi khôi phục từ sau vẫn lạc khiến cho nó đã mất đi rất nhiều năng lực suy tư, tâm cơ cũng không còn sâu như trước, tư duy cũng bởi vì chậm chạp trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng kiêu ngạo của Thần vẫn tồn tại như trước, vị cách của Thần vẫn là Cổ Hoàng đã từng nhất thống Vọng Cổ như cũ.

Trước mặt Thần, Huyền U cũng chỉ là hậu bối.

Cho nên, đối với khí tức quen thuộc lại lần nữa đến, phản ứng đầu tiên của Thần chính là tức giận ngập trời, giờ phút này theo thần niệm bộc phát, mặt đất Cổ Linh Hoàng nổ vang, bầu trời biến đổi.

Trên bầu trời, tất cả linh hồn đều ngẩng đầu, cảm giác được Hoàng phẫn nộ, chúng nó đều gào thét, tạo thành sóng âm động trời dựng lên.

Trên mặt đất, hết thảy hài cốt đều tản mát ra cảm giác hung hăng đến cực hạn, giơ đao xương lên.

Minh Hà cuộn mình, một con quái vật khổng lồ lao lên từ, mây mù trên bầu trời giống như biển lớn cuộn mình, xuất hiện tinh kỳ màu đen, thiên quân vạn mã hiện ra từ trong hư vô.

Trong lúc toàn bộ Cổ Linh giới tràn ngập địch ý, trên núi máu thịt trong hoàng cung Hứa Thanh từng đi qua bỗng xuất hiện một cái vòng xoáy thật lớn.

Chỗ đó, đúng là nơi hắn đưa Linh Nhi đi lúc trước, cũng chính là nơi con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng mở ra lúc trước.

Bên trong vòng xoáy truyền ra một tiếng nổ mạnh, hai thân ảnh xuất hiện.

Một lớn một nhỏ, một trái một phải.

Lớn khoảng 30 trượng, nhỏ thì như một người thường, đang cầm chặt ngón tay của người lớn, hai người thoạt nhìn vô cùng thân mật, tay cầm tay, mơ hồ thành hình từ bên trong vòng xoáy!

“Còn dẫn theo kẻ giúp đỡ?”

Cổ Linh Hoàng vô cùng kinh sợ, con vĩ đại chợt trợn to, ánh mắt màu vàng khiến cho khắp cả thiên địa trở nên sáng rõ.

Bốn phương vặn vẹo, một mảnh mơ hồ, càng có dị chất đặc thù tràn ngập, khiến cho hết thảy lực lượng đến từ bên ngoài ở trong nơi này đều bị phân giải, đều bị trấn áp.

Càng có Thần quyền đến từ Cổ Linh Hoàng, bộc phát ra từ trong ánh mắt.

Lực lượng Thần quyền kia, khiến cho người đối địch cùng lão, sau khi bị thương vết thương sẽ chuyển biến xấu gấp mười lần!

Vết thương nhẹ biến thành thương nặng, bị thương nặng biến thành tử vong!

Hai thân ảnh bên trong vòng xoáy vừa xuất hiện, không đợi hoàn toàn rõ ràng, cả hai lập tức chấn động, hiển nhiên đều bị lực lượng Thần quyền kia ảnh hưởng.

Người bên trái, thân hình Thần Linh tan vỡ hơn phân nửa.

Người bên phải, thân thể mơ hồ, lại giống như bị tiêu tán gạt bỏ vậy, chỉ còn lộ ra một nửa khuôn mặt.

Sau khi cảm ứng bốn phía, thần sắc của nửa khuôn mặt lập tức đại biến trước đó chưa từng có, thậm chí biểu cảm cũng có chỗ vặn vẹo, mà loại trình độ thay đổi sắc mặt này, từ đầu đến cuối, vẫn là lần đầu tiên xuất hiện ở trên mặt Quận Thừa.

Cho dù là lúc bị vạch trần tất cả, sắc mặt của gã cũng không giống như bây giờ.

Gã không cách nào không động dung, không cách nào không hoảng sợ, bởi vì… . . Gã nhìn thấy con mắt vĩ đại, cũng cảm nhận được vị cách động trời tản mát ra trên người đối phương.

Mặc dù không bằng Xích Mẫu, nhưng đã vượt qua Thần Linh trong Tiên Cấm, thậm chí có thể nói, con mắt vĩ đại trước mắt này, chính là Thần Linh.

Gã cũng đã đoán được thân phận của đối phương thông qua hoàn cảnh nơi đây.

“Cổ Linh Hoàng?!”

Gã không thể nghĩ ra, đòn sát thủ của Hứa Thanh, vậy mà lại là Cổ Linh Hoàng!

Điều này đã vượt quá dự liệu của gã, vượt qua cảm giác của gã, thật sự là Cổ Linh Hoàng ẩn giấu quá sâu, nếu như không phải có Linh Nhi, Hứa Thanh cũng không biết được việc này.

Cho nên giờ phút này, tâm thần của Quận Thừa chấn động vô cùng mãnh liệt, gã không chút do dự mà lập tức lui về phía sau, toàn thân tràn ra kim quang, gã muốn nghịch chuyển truyền tống, rời khỏi nơi đáng sợ này.

Nhưng Hứa Thanh làm sao có thể để cho gã được như ý nguyện chứ!

Hầu như ngay khi nửa khuôn mặt Quận Thừa muốn chạy trốn, trong lúc thân hình Hứa Thanh tan vỡ hơn phân nửa, máu thịt mơ hồ, đau nhức kịch liệt giống như biển triều tràn ngập trong tâm thần, hắn bỗng xoay người, cung kính cúi đầu về phía Cổ Linh Hoàng.

“Cổ Linh Hoàng vĩ đại, vãn bối tới để tặng đồ ăn cho ngài, đây là khoản tiền lãi đầu tiên sau khi mượn vận khí Cổ Linh của ngài, đợi sau khi ngài tiêu hóa, ta sẽ lại tới đưa cho ngài khoản tiền lãi thứ hai!”

“Tiền lãi?”

Con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng sững sờ, sau đó chợt trợn to, dịch chuyển ánh mắt khỏi trên người Hứa Thanh, trọng điểm nhìn nửa khuôn mặt Quận Thừa đang muốn chạy trốn.

Lúc trước lực chú ý của Thần đều đặt ở trên người Hứa Thanh, giờ phút này sau khi nhìn tới Quận Thừa, tiếng tim đập tựa như thiên lôi ngay lập tức truyền ra từ dưới mặt đất của toàn bộ Cổ Linh giới.

Phanh phanh phanh phanh!

Minh Hà chấn động, phảng phất giống như là do nước bọt của Cổ Linh Hoàng biến thành, giờ phút này đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần, cuồn cuộn lan tràn ra bốn phía bên ngoài, sau đó lại biến mất trên phạm vi lớn.

Tiếng nuốt nước miếng, mang theo cảm giác kinh khủng, khiến da đầu người ta tê dại, tràn ngập khắp bát phương.

Quận Thừa kinh sợ, không tiếc đại giới, thậm chí nửa khuôn mặt cũng xuất hiện nhiều vết nứt, bạo phát ra vô tận kim quang, tăng tốc muốn thoát đi.

Chương 1220: Bạch Tiêu Trác ...hạ màn (2)

Hứa Thanh cũng bị kim quang tác động đến, thân thể lần nữa sụp đổ, ngón tay Thần Linh ở bên trong càng đau đớn, toàn lực ngăn cản, muốn chữa trị thân thể này!

Đồng thời lúc này, kim quang của Quận Thừa cũng hóa thành gai nhọn, xông vào trong vòng xoáy, muốn ngược dòng đánh mở một đạo lối ra, cấp tốc phóng đi.

Nhưng...Trạng thái bây giờ của Quận Thừa, đổi thành Xích Mẫu tới đây mà nói cũng là mỹ vị, lại càng không cần phải nói tới Cổ Linh Hoàng đã đói bụng không biết bao nhiêu năm tháng, ngày bình thường còn chỉ có thể hút một chút tộc nhân ngoài ý muốn rơi vào trong này.

Bên trên mặt đất, Minh Hà triệt để quay cuồng, tựa hồ đã bài tiết quá nhiều nước bọt, không cách nào nuốt toàn bộ xuống, khiến cho Minh Hà trở nên rộng lớn, thao thiên dâng lên, tiến thẳng đến vòng xoáy.

Cổ Linh Hoàng, quá đói.

Bên trong con mắt lớn của lão lộ ra tia sáng mãnh liệt, khiến cho thiên địa cũng đều biến sắc.

Về phần cửa ra mà Quận Thừa vừa đánh ra, dưới ánh mắt của Cổ Linh Hoàng, ngay lập tức sụp đổ, Minh Hà cuốn tới, bao phủ Quận Thừa vào trong nước sông.

Phần cuối của Minh Hà truyền đến âm thanh nuốt nước miếng, âm thanh này khiến cho người ta cảm thấy vô vàn kinh khủng, bên trong ẩn chứa tham lam, kích động, khát vọng, hóa thành lực hút, muốn thôn phệ món mỹ vị là Quận Thừa.

Mắt thấy bản thân sắp bị lực hút kéo vào chỗ sâu trong Minh Hà, nửa khuôn mặt Quận Thừa lóe lên quang mang, xuất hiện hai cái cánh tay bạch ngọc, mạnh mẽ xé bốn phương ra.

Dưới lực lượng thời gian trôi qua, lực hút của Minh Hà dừng lại, Quận Thừa cũng thừa cơ hội này muốn lần nữa chạy trốn.

Đúng lúc này, một đạo thần niệm mênh mông quanh quẩn vang lên trong Cổ Linh giới.

“Giới ta, không có thời gian.”

Đạo thần niệm này ẩn hàm Thần uy, càng có sự bá đạo không thể nghi ngờ, trong khoảnh khắc Minh Hà lại khôi phục như thường, lực hút lại hiện ra, nửa khuôn mặt Quận Thừa cũng khó có thể tiếp nhận, truyền ra âm thanh răng rắc, xuất hiện một vết nứt.

Hai cánh tay bạch ngọc Quận Thừa huyễn hóa ra cũng trở thành vô số khối vụn, rơi vào bên trong Minh Hà, như bị thôn phệ.

Mắt thấy như vậy, trong miệng Quận Thừa truyền ra một tiếng kêu to, cho dù nửa khuôn mặt lại lần nữa xuất hiện vết nứt, nhưng vẫn toàn lực thôi phát kim quang, khuếch tán ra phía ngoài.

Gã liều mạng tất cả, bên trong đám quang mang khuếch tán, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một cái hình xăm đồ đằng trên nửa khuôn mặt.

Kỳ thật cái đồ đằng này vẫn luôn tồn tại, chỉ là người bên ngoài không thể trông thấy, giờ phút này dưới Cổ Linh Hoàng trấn áp, nó liền lộ ra.

Hình xăm là một bức họa, bên trong miêu tả chính là Phong Hải Quận thời Viễn Cổ.

Hình dạng giống như đúc cùng với đại địa ngoại giới bị cải biến bên ngoài.

Đây, mới là chỗ hạch tâm Quận Thừa triển khai Viễn Cổ trở về.

Năm đó trước khi gã chết, sau khi giết tất cả con dân của mình, gã đã dùng máu của bọn họ để khắc xuống.

Bây giờ liền hiển hiện, chiếu vào bên trong quang hải.

Ầm ầm sóng dậy, Phong Hải Quận thời kỳ Tử Thanh thượng quốc, tựa như hình chiếu hóa thực.

Đây không đơn thuần chỉ là lực lượng thời gian, đây là Quận Thừa mượn nhờ hàng loạt kế hoạch trước đó, lôi ra một đoạn thời quang từ bên trong dòng sông tuế nguyệt, phối hợp với Phong Hải Quận ngoại giới, kích phát đồ đằng trên mặt mình, từ đó hình thành một màn Viễn Cổ trở về.

Gia trì cho gã, trấn về phía Minh Hà.

Minh Hà nhấc lên sóng lớn, xuất hiện dấu hiệu sông gãy hủy diệt, càng có cảm giác sẽ khô cạn, mắt thường cũng có thể nhìn thấy nước sông đang giảm bớt.

Phong Hải Quận thời kỳ Viễn Cổ, vào thời khắc này, theo kim quang xuất hiện, tựa hồ muốn hàng lâm tới Cổ Linh Giới, dùng cái này ngăn cản miệng lớn của Cổ Linh Hoàng, cung cấp cơ hội để Quận Thừa thoát đi.

“Nơi đây, đều là thức ăn.”

Thần niệm ung dung truyền khắp từ phương, càng mang theo một loại giống như chỉ lệnh, rơi xuống quang hải.

Sau một khắc, Phong Hải Quận thời Viễn Cổ bên trong quang hải không cách nào bảo trì vẻ rõ ràng, bắt đầu trở nên mơ hồ,

Đại hải bên trong đứt đoạn, sơn phong sụp đổ, tiếng nổ vang quanh quẩn, bốn phía có vô cùng vô tận ác hồn Cổ Linh mang theo tham lam, mang theo điên cuồng, gào thét lao tới.

Bọn nó giống như không sợ chết, bay thẳng đến quang hải, mặc cho Quận Thừa bộc phát như thế nào, tiêu diệt cỡ nào, cũng đều không có tác dụng gì, vì số lượng ác hồn quá nhiều.

Bọn chúng giống như phát điên lao tới, che phủ ánh sáng quang hải, tràn vào bên trong Phong Hải Quận thời Viễn Cổ sụp đổ, giống như một màn Phong Hải Quận ngoại giới bên ngoài gặp phải lúc trước.

Khoảnh khắc này, tựa như thiên đạo tuần hoàn, xoay chuyển một vòng.

Sau khi những đạo ác hồn Cổ Linh kia xông vào, liền bắt đầu thôn phệ.

Mặt đất cũng tốt, bầu trời cũng được, vạn vật chúng sinh đều là mục tiêu bọn chúng thôn phệ.

Bởi vì Hoàng đã nói cho bọn chúng biết, những thứ này, đều là đồ ăn!

Minh Hà cuồn cuộn, lực hút trở nên lớn hơn.

Quận Thừa nhìn qua tất cả mọi thứ, thở dài một tiếng.

Theo tiếng thở dài này, nửa khuôn mặt vỡ vụn một khối, hình dạng không quy tắc, sau khi rụng xuống liền hóa thành một đạo kim mang, bay thẳng tới bầu trời u ám.

Trong chớp mắt, đạo kim mang này phá không, biến mất trên bầu trời, sau đó thiên địa bỗng rung chuyển một cái, truyền đến âm thanh răng rắc, một đạo ánh sáng màu vàng lấp lánh xuất hiện ở phía chân trời, trên bầu trời xuất hiện một mũi kiếm.

Kiếm có màu vàng, tựa như xuyên thấu từ bên ngoài, trực tiếp đâm thủng bầu trời, ầm ầm đâm xuống mặt đất.

Rơi vào một ngọn núi trên mặt đất Cổ Linh giới.

Sơn phong sụp đổ, thanh kiếm màu vàng vạn trượng sừng sững hiện ra, vô cùng chói mắt.

Mặt đất nhấc lên phong bạo, vô số ác hồn phát ra tiếng gào thét, Cổ Linh Hoàng cũng không ngăn cản.

Rất nhanh, nửa khuôn mặt Quận Thừa tróc ra khối thứ hai, khối thứ ba, khối thứ tư… … . .

Toàn bộ chúng nó bay lên trên không, bầu trời liên tục vang lên âm thanh vỡ vụn, như là tiếng sấm sét nổ, đạo kiếm vạn trượng thứ hai từ trên trời rơi xuống, đâm vào mặt đất, sau đó là đạo thứ ba, thứ tư, thứ năm …toàn bộ hạ xuống.

Mà nửa khuôn mặt của Quận Thừa cũng không ngừng vỡ vụn tróc ra, càng dần càng ít, cho đến khi chia năm xẻ bảy, đồng loạt bay lên trên không.

Tổng cộng ba mươi ba khối, hình thành 33 thanh đại kiếm.

Màn trời rung động lắc lư, lần lượt phủ xuống mặt đất.

Chương 1221: Bạch Tiêu Trác ...hạ màn (3)

Tất cả mọi thứ, đều phát sinh trong mấy hơi thở, rất nhanh thiên địa biến sắc, 33 thanh đại kiếm thành vòng tròn, bao phủ phạm vi vạn dặm, vị trí chính giữa chính là khu vực nửa khuôn mặt Quận Thừa.

Giờ phút này, 33 thanh kiếm tràn ra kim quang lóng lánh lẫn nhau, hóa thành tơ vàng, kết nối lại với nhau.

Tạo thành một trận pháp tuyệt thế.

Trong trận pháp, ba mươi ba thanh kiếm nổ vang, tuế nguyệt trong phạm vi vạn dặm giống như lần nữa trở về, Minh Hà đình trệ, một thân ảnh từ trước lúc Quận Thừa tiêu tán, lại hình thành lại từ bên trong hư vô.

Không còn là bộ dạng nửa khuôn mặt, mà đã khôi phục thân người.

Vả lại thoạt nhìn trẻ ra rất nhiều, quần áo cũng không phải như bây giờ.

Hiện ra phong cách cổ xưa.

Dường như, giờ khắc này người đó xuất hiện, không phải là Quận Thừa, mà là Quận Trưởng của Phong Hải Quận thời Tử Thanh thượng quốc năm đó, chân thân Bạch Tiêu Trác.

Gã đứng giữa thiên địa, đứng bên trong 33 thanh kiếm, nhìn mặt đất xa xa, nhìn về phía con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng thủy chung nhìn chằm chằm vào mình, vẻ mặt có chút đìu hiu, cúi đầu về phía con mắt vĩ đại.

“Hậu bối của Tử Thanh thượng quốc, bái kiến Cổ Linh Hoàng.”

“Ngài đã không nguyện ý để cho ta rời khỏi, cố chấp muốn cắn nuốt ta, như vậy ta chỉ có thể dùng thủ đoạn bên ngoài, để ở chỗ này.”

Con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng vẫn như thường, nhưng trong chỗ sâu chợt lóe lên một tia âm u.

Bạch Tiêu Trác đưa một ngón tay chỉ về phía Hứa Thanh trên mặt đất.

“Cổ Linh Hoàng, ta mở ra cánh cửa Hung Lê, khiến Hung Lê quán thông cùng Cổ Linh giới của ngài, tất cả hậu quả, tất cả hạo kiếp, đều không phải là ý nguyện của ta, đều là người này dẫn phát.”

Hứa Thanh bên trong Minh Hà, đang được bảo hộ, đồng thời nguyên bản hắn cũng không tự chủ được bị lực hút kia kéo tới chỗ sâu trong Minh Hà, giờ phút này theo Minh Hà đình trệ, thân thể của hắn cũng ngưng lại.

Nhưng từ đầu đến cuối, hắn đều bảo trì tư thế xoay người cúng bái.

Không hề phản kháng, vô cùng cung kính.

Dù giờ phút này bị Bạch Tiêu Trác chỉ tới, hắn cũng không ngẩng đầu như trước, giữ vững tư thế cúng bái.

Cho dù bên trong lời nói của Bạch Tiêu Trác ẩn chứa hàm ý, tương tự như cách làm trước đây của gã, nhưng Hứa Thanh cũng chưa từng thay đổi sắc mặt chút nào, hắn dẫn đối phương vào nơi này, vả lại sau khi biểu lộ ý đồ đến, Hứa Thanh cũng hiểu rõ, hết thảy đều không phải do mình có thể khống chế được nữa rồi.

Hắn, đã tận lực.

Vì vậy Hứa Thanh cúi đầu và nhắm mắt, không để ý đến.

Cổ Linh Hoàng cũng tương tự không có quan tâm, lão chỉ nhìn qua Quận Thừa, âm thanh nuốt nước miếng như ẩn như hiện khắp bốn phương.

Bạch Tiêu Trác trầm mặc, trong lòng dâng lên bất an.

Nhưng vô luận như thế nào gã cũng phải thử nghiệm, vì vậy hai tay giơ lên bầu trời, trong miệng truyền ra âm thanh ngâm xướng.

“Lấy nhân quả của ta, dẫn dắt Hung Lê, con dân của ta… Trở về!”

Theo lời nói truyền ra ngoài Cổ Linh giới, màn thời thứ hai bên trên bầu trời Phong Hải Quận đang bị lưới lớn màu vàng miễn cưỡng ngăn trở đột nhiên lay động.

Trong lúc mặt đất sơn mạch Viễn Cổ càng lúc càng sụp xuống, trong lúc chúng sinh Phong Hải Quận hoảng sợ cùng bàng hoàng sau khi tỉnh dậy, màn trời kia đột nhiên tan biến, rất nhiều ác hồn lao ra từ trong đó cũng đã trở lại.

Trong chốc lát, màn trời thứ hai không còn nữa.

Ngay sau đó, chỗ sâu trong Linh Uyên, bên trong hư vô năm đó Hứa Thanh nhìn thấy thi thể cự xà tàn phế lớn vô cùng vác Cổ Linh giới trên đỉnh đầu, đột nhiên xuất hiện một cái vòng xoáy thật lớn.

Vòng xoáy này ầm ầm chuyển động, khí thế dồi dào, chính là màn trời thứ hai tựa như vẽ vừa tan biến ở bên ngoài.

Giờ phút này, nó lại trải ra ở trong nơi này.

Cự xà chấn động.

Bên trong màn trời thứ hai truyền ra vô số tiếng gào thét, rất nhiều hồn lao ra từ, mà nơi đây không có khí tức của đại lục Vọng Cổ quấy nhiễu, cho nên những vong hồn của Tử Thanh thượng quốc thuận lợi phủ xuống, bay thẳng đến phía cự xà.

Nhưng nháy mắt khi chúng nó hạ xuống.

Con cự xà kia đột nhiên mở mắt ra, trong mắt vô thần, một mầu trắng bệch, một cái chớp mắt, thân thể bỗng nhiên chuyển động, tràn ra uy áp kinh khủng, mang theo Cổ Linh giới trên đỉnh đầu, hung hăng đập tới vòng xoáy kia.

Song phương ngay lập tức đụng chạm cùng nhau, nhưng không có tiếng nổ vang, cũng không có chấn động.

Chỉ có sự hủy diệt vô thanh vô tức.

Cự xà, hỏng mất, Cổ Linh giới trên đỉnh đầu, sụp đổ.

Mà thứ cùng nhau sụp đổ, còn có vòng xoáy màn trời thứ hai cùng với vô số vong hồn Tử Thanh tràn ra từ trong đó, cũng bao quát bộ phận địa phương Hung Lê bên trong vòng xoáy.

Cùng nhau phá toái giống như bong bóng khí, phá hủy bên trong hư vô.

Không còn tồn tại.

Mà giờ khắc này bên trong Cổ Linh giới, trên khu vực vạn dặm do 33 thanh đại kiếm màu vàng hình thành, trong màn trời, không có cái gì xuất hiện cả.

Hứa Thanh cũng không thấy ngoài ý muốn.

Ánh sáng âm u bên trong con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng hơi lập lòe, không chút rung động.

Quận Thừa trầm mặc, gã ngẩng đầu nhìn bầu trời không có bất kỳ biến hóa nào, cảm nhận được mình triệu hoán thất bại, đồng thời cũng cảm nhận được cảm giác đau khổ trong tâm.

Trong lúc mơ hồ, gã hình như thấy được vô số con dân của mình đang kêu rên, đang toái diệt.

Sau mấy cái hô hấp, cả người của gã tựa như già nua hơn rất nhiều, cúi đầu xuống nhìn Hứa Thanh, than nhẹ một tiếng.

“Lúc trước ngươi đã từng dùng qua phương pháp tương tự thế này sao?”

Hứa Thanh nhìn Quận Thừa, nhẹ gật đầu.

Lúc đối phương triển khai phương pháp này, Hứa Thanh cũng đã dự liệu đến rồi, hắn không tin sau khi Cổ Linh Hoàng trải qua uy hiếp của mình, sẽ không tu bổ điểm sơ hở này.

Về phần dùng biện pháp gì để hóa giải, Hứa Thanh không rõ ràng, nhưng nhất định có liên quan cùng với việc ẩn nấp nơi đây.

Mà biểu cảm của Quận Thừa cũng làm cho Hứa Thanh đoán được, ngoại trừ thủ đoạn che giấu chân chính bên ngoài Cổ Linh giới ra, Cổ Linh Hoàng còn bố trí phương pháp phản kích.

Quận Thừa trầm mặc.

Giờ phút này, 33 thanh đại kiếm màu vàng bốn phía, tia sáng bắt đầu ảm đạm, Minh Hà bị trấn áp cũng lần nữa trào lên, lực cắn nuốt lần nữa bộc phát.

Nhìn qua những thứ này, biểu cảm Quận Thừa đắng chát.

Tất cả mọi tính toán của gã, tất cả chuẩn bị, bây giờ đều đã không còn hiệu dụng.

Bây giờ cảm thụ của gã, giống như là Thần Linh trong Tiên Cấm gặp phải Xích Mẫu vậy.

Mà đầu nguồn của tất cả biến số này… Đều là Hứa Thanh.

Vì vậy Quận Thừa quay đầu, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Hứa Thanh, biểu cảm từ đắng chát, biến thành thản nhiên.

Chương 1222: Bạch Tiêu Trác ...hạ màn (4)

“Ta, đã thất bại.”

Gã nhẹ giọng mở miệng, không có đi ý đồ triệu hoán nửa khuôn mặt Thần Linh, lão biết rõ việc này không có ý nghĩa, đối phương sẽ không mở mắt vì mình, một khắc gã thức tỉnh, giao dịch đã hoàn thành.

Gã cũng không định thử dùng phương thức của mình, cầu cứu Tử Thanh Thái Tử.

Bởi vì gã đã thất bại, thẹn với chủ thượng, không mặt mũi nào đi gặp chủ thượng nữa, cũng không thốt ra lời cầu cứu, lại càng không nguyện ý để chủ thượng vì mình mà giằng co cùng vị Cổ Linh Hoàng này.

“Cũng may, ta đã giúp đỡ chủ thượng lấy về phần xương đầu rồi, mà tên Thất hoàng tử ưa thích cân nhắc lợi hại kia, lúc trước không có ra tay đối với ta, như vậy sau khi thấy hết tất cả bố cục của ta, cũng sẽ không dám tuỳ tiện bội ước.”

Quận Thừa thở dài trong lòng, hai mắt nhắm nghiền.

Trong chốc lát, 33 thanh đại kiếm ở bốn phía ảm đạm xuống, bị vô tận Minh Hà bao phủ, thân ảnh kia cũng bị bao phủ ở, cuốn về chỗ sâu.

Chỗ sâu Minh Hà, có một miệng lớn như thiên địa, vô tận nước bọt chảy xuôi, càng lúc càng gần.

Mắt thấy thân hình Quận Thừa sẽ bị thôn phệ.

Đúng vào lúc này, một đạo tia chớp màu tím đột nhiên ầm ầm đảo qua bên trên màn trời, kinh thiên động địa, triệt vang vân tiêu, chiều dài của nó rất lớn, quán xuyên hơn phân nửa màn trời của Cổ Linh giới.

Bầu trời dường như muốn bị xé nứt, một phân thành hai.

Hứa Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu, thân thể Quận Thừa run lên.

Bên trong Cổ Linh giới, trong thời gian ngắn, toàn bộ con mắt vĩ đại trên Hoàng Cung đồng loạt mở ra, nhìn lên bầu trời.

Càng nhiều miệng lớn như thiên địa xuất hiện ở bát phương, càng nhiều đầu Minh Hà cuốn về phía thiên địa.

Toàn bộ Cổ Linh giới, một mảnh chấn động.

Số lượng ác hồn, hài cốt, tinh kỳ, nhiều gấp mấy chục lần so với lúc trước, trong một cái chớp mắt đã xuất hiện toàn bộ, từng thân ảnh trăm trượng, ngàn trượng, thậm chí cả thân ảnh khổng lồ vạn trượng, mang theo khí tức kinh khủng, cũng leo ra từ sâu trong lòng đất, gào thét về phía bầu trời.

Vào thời khắc này, Cổ Linh giới dường như sống lại.

Mặt đất cuộn mình, dường như một vật càng thêm khổng lồ nghỉ lại ở bên trong một đang hoạt động, dùng hành vi, dùng ánh mắt, dùng gào thét của mình, nói với tia chớp trên bầu trời.

Cái này, là thức ăn của ta, không ai có thể cướp đi!

Thiên địa, giằng co.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, nhìn chằm chằm bầu trời, trong mắt bốc lên sát cơ, giờ phút này ngón tay Thần Linh trong cơ thể vô cùng run rẩy.

Nó thật sự sợ.

Vốn tưởng rằng sau một nén nhang là mình có thể cướp đoạt được cái thân hình này, cho nên sau khi phát hiện nửa khuôn mặt Quận Thừa trước mặt có chút khó đối phó, nó cũng không dùng toàn lực, dự định giữ lại thực lực, đợi lúc Hứa Thanh tử vong, sau đó nó sẽ ký sinh và chạy trốn.

Nhưng nó không ngờ, thế mà Hứa Thanh lại đưa mình đến nơi đây.

Một khắc đến nơi này, con mắt của Cổ Linh Hoàng không chỉ làm cho Quận Thừa chấn động, còn khiến cho cả ngón tay Thần Linh cũng chấn động không kém.

Ánh mắt đói khát cùng với âm thanh nuốt nước miếng của Cổ Linh Hoàng khiến cho ngón tay Thần Linh vô cùng sợ hãi, nó nghĩ tới cái chết thảm của bản thể, nội tâm vô cùng kinh hoảng.

Mà bây giờ, lại tới thêm một cỗ khí tức.

"Tiểu tử này… Nếu như hôm nay ta có thể sống sót, không bị cắn nuốt, vào lúc ta đi ra ngoài, ta nhất định sẽ liều mạng hết thảy mà đoạt xá, tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp tục chạy loạn!!"

Trong lúc ngón tay Thần Linh run rẩy, biểu cảm Quận Thừa trở nên kích động, sau đó là hổ thẹn, quỳ bái với bầu trời, hô to chủ thượng.

Trên bầu trời, giờ phút này luồng thiểm điện màu tím sáng lên một chút, hồi lâu sau, một giọng nói quen thuộc vang vọng giới này.

"Tiền bối, ta muốn thời gian của hắn."

"Không cho!" Trong thiên địa, thần niệm của Cổ Linh Hoàng mang theo một cỗ bá đạo, ầm ầm truyền ra.

"Ta đã lấy được." Thiểm điện màu tím lập lòe trên màn trời.

Tất cả con mắt của Cổ Linh Hoàng đồng loạt trở nên lạnh lẽo.

"Vậy còn không cút!"

Thiểm điện màu tím lập tức hội tụ trên trời màn, cuối cùng hóa thành một nửa khuôn mặt tương tự như nửa khuôn mặt Thần Linh, ngóng nhìn đại địa, ngóng nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, gương mặt đó, hắn vô cùng quen thuộc.

"Đệ đệ, ngươi đã thật sự trưởng thành."

Lời này vừa ra, tất cả con mắt của Cổ Linh Hoàng đều chấn động, giờ phút này ngón tay Thần Linh trong cơ thể Hứa Thanh cũng run rẩy đến cực hạn, ngay cả kêu rên cũng không dám.

"Thân thể của ta, ta từ bỏ! Ta muốn rời xa hắn!"

Ngón tay Thần Linh run sợ vô cùng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ánh mắt bình tĩnh, không nói một lời.

Nửa khuôn mặt trên bầu trời cũng không tiếp tục nói chuyện, ánh mắt thâm thúy lưu lại trên người Hứa Thanh mấy hơi thở, cuối cùng tiêu tán trên màn trời.

Giờ phút này bên trong Minh Hà, Quận Thừa cung kính dập đầu.

“Thái Tử, Tiêu Trác không cách nào đi theo ngài rồi, hy vọng ngài… … . Bình an.”

Bạch Tiêu Trác nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong mắt đầy vẻ lưu luyến không nỡ, đầy hồi ức.

Sau đó đứng dậy, không quan tâm tới Minh Hà cuốn động, đi đến phía miệng lớn trước mặt, giống như nguyện tử vì đạo vậy, vẻ mặt hoàn toàn thản nhiên.

Một khắc tới gần, gã không quay đầu lại, nhưng có giọng nói truyền ra.

“Hứa Thanh, bây giờ Phong Hải Quận là của ngươi, đối đãi với nó thật tốt.”

Nói xong, Bạch Tiêu Trác tiến về phía trước một bước, chìm ngập vào bên trong miệng lớn.

Theo tiếng nhấm nuốt truyền ra, vị Quận Trưởng của Phong Hải Quận thời Tử Thanh thượng quốc này, hình thần câu diệt.

Bị Cổ Linh Hoàng thôn phệ.

Rất khó để nhận định hay phán xét về cuộc đời của gã, lập trường khác biệt cùng với tầm mắt không giống nhau, trung ác gian độc, một lời khó nói hết.

Rất nhanh, một tiếng thở thỏa mãn, vang vọng Cổ Linh giới.

Tựa hồ hương vị này quá mỹ hảo, hoặc là đã quá lâu không ăn loại thức ăn thế này, tất cả con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng trong giới đều thoải mái híp lại.

Rất nhanh, lại đồng loạt nhìn về phía Hứa Thanh.

“Cái ngón tay kia bên trong thân thể ngươi, chính là tiền lãi thứ hai ngươi chuẩn bị cho ta sao?”

(Ngón tay tè ra quần rồi @.@)

Chương 1223: San bằng chông gai, bước đến bảo tọa! (1)

Thần niệm của Cổ Linh Hoàng vang vọng khắp toàn bộ Cổ Linh giới, giống như sấm sét, lại như tiếng gào thét.

Chẳng những có thể nghe bằng lỗ tai, còn có thể cảm giác được bằng tâm thần, ngay cả linh hồn cũng đều theo bản năng run rẩy dưới đạo thần niệm này.

Đó chấn nhiếp từ cấp độ sinh mệnh, đó là áp chế tới từ vị cách.

Ngón tay Thần Linh chợt cứng đờ.

Cảm giác sợ hãi giống như thủy triều dâng lên, sau đó liền hóa thành bi phẫn và tuyệt vọng, nhồi nhét vào trong tâm.

Dưới thần niệm khóa chặt, máu thịt trên thân thể giập nát của Hứa Thanh cũng không ngừng run rẩy.

Cho dù thân thể này của Hứa Thanh bất phàm, nhưng vẫn nhanh chóng toái diệt, thương thế đang không ngừng mở rộng, Thần lực còn sót lại cũng không cách nào trì hoãn quá lâu.

Nhưng giờ phút này Hứa Thanh không đủ thời gian để chú ý đến thương thế, hắn phải cố gắng làm cho mình tỉnh táo.

Hắn biết rõ, vào thời điểm này, mình không thể làm ra hành động khiến cho đối phương tức giận.

Nhưng không đợi Hứa Thanh mở miệng, Cổ Linh Hoàng đã không còn kiên nhẫn, thần niệm nổ vang, bầu trời càng thêm u ám, Minh Hà trên mặt đất lần nữa cuộn trào, lộ ra rất nhiều hài cốt, nhìn thấy mà giật mình.

Trong nháy mắt, một cỗ hấp lực dồi dào lập tức bộc phát, như một vòng xoáy thật lớn, bao phủ về phía Hứa Thanh, bên trong lộ ra tham lam và khát vọng.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, thịt nát trên người nháy mắt bị hút đi, khí tức sinh mệnh cũng tương tự như vậy, nhanh chóng tràn ra, toàn bộ người dần dần lộ ra vẻ mục nát.

Ngón tay Thần Linh trong cơ thể càng phát ra tiếng kêu rên thê lương, dưới hấp lực, thần hồn của nó tán loạn, hóa thành từng sợi sương mù màu đen, bị rút ra từ trên toàn thân Hứa Thanh, hội tụ vào một chỗ ở giữa không trung, tạo thành hư ảnh một cái ngón tay.

Đối với ngón tay Thần Linh mà nói, quá trình này đau khổ đến cực hạn, còn có cả đau khổ tràn ngập toàn bộ cảm xúc, nó cảm thấy cả đời này của mình, thật sự là vô cùng thê thảm.

Mình rõ ràng cũng là Thần Linh... Nhưng bản thể thì bị Xích Mẫu cắn nuốt, bây giờ bản thân mình cũng khó tránh khỏi số phận bị thôn phệ, nó không biết đây rốt cuộc là thế nào, rõ ràng Thần quyền của mình là vận rủi, nhưng hết lần này tới lần khác vận rủi lại phủ xuống chính trên người của mình.

Vì vậy bên trong sự thê thảm này, ngón tay Thần Linh muốn vùng vẫy, nhưng cuối cùng cũng đều vô ích, giờ phút này, nó như con mồi bị cắn, càng giãy dụa thì đối phương càng cắn chặt.

Có thêm càng nhiều thần hồn hơn nữa, lần lượt tràn ra từ trên toàn thân Hứa Thanh.

Từ xa nhìn lại, những thần hồn này bốc lên, khiến cho bốn phương vặn vẹo, hư vô chung quanh Hứa Thanh cũng trở nên mơ hồ.

Càng có khí tức Thần Linh từ trong hư ảo trở thành thực chất, thay đổi ở trên ngón tay Thần Linh, tản mát ra ngoài.

Hứa Thanh trầm mặc, mục tiêu Cổ Linh Hoàng hấp thụ không chỉ là ngón tay Thần Linh trong cơ thể hắn, còn bao hàm cả tính mạng của hắn cùng với Thần nguyên bên trong thân thể hắn.

Theo đối phương hút ra, vị cách Thần Linh của hắn cũng đang từ từ ngã xuống, không thể nghi ngờ sẽ bằng với tu sĩ bình thường.

Hứa Thanh cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn nào đối với sự ác ý của Cổ Linh Hoàng.

Vốn dĩ giữa hắn và Cổ Linh Hoàng cũng không có gì là vui vẻ, thái độ đối phương đối xử với hắn, không thể bởi vì một món thức ăn, liền lập tức xuất hiện nghịch chuyển.

Đây cũng là lý do Hứa Thanh không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không muốn vận dụng Linh Uyên Phù.

Khu hổ nuốt lang, giống như đi ở trên mép vách núi vậy, hơi không cẩn thận một cái sẽ táng thân nơi đáy vực.

Nhưng thành ý lúc trước, ít nhất cũng có thể giúp hắn đổi được một cái cơ hội đối thoại vào lúc này.

Vì vậy Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Bệ hạ, tiền lãi lúc trước, có thoả mãn hay không?”

Cổ Linh Hoàng không quan tâm, hình như giờ phút này, toàn bộ lực chú ý của lão đều đã đặt vào trên Hứa Thanh càng lúc càng giống món điểm tâm.

Về phần việc rút ra sinh mệnh của Hứa Thanh, Cổ Linh Hoàng cũng không thèm quan tâm, đó là hạt vừng trên món điểm tâm, sẽ khiến cho hương vị của món điểm tâm càng thêm ngọt ngào hơn.

Mắt thấy như thế, ngón tay Thần Linh hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng vào lúc thân ảnh nó càng lúc càng trở nên rõ ràng, mắt thấy sẽ bị triệt để rút ra từ trong cơ thể Hứa Thanh, giọng nói không có bất cứ ba động gì của Hứa Thanh, lại lần nữa truyền ra.

“Bệ hạ, hiện giờ ngài hấp thụ, không phải là khoản tiền lãi thứ hai, đây là công cụ vãn bối tạm mượn từ ngài, nếu mà ngài muốn thu hồi nó về mà nói, về sau khả năng sẽ không có tiền lãi nữa.”

Những câu phía trước của Hứa Thanh giống như ném đá vào biển sâu, Cổ Linh Hoàng không có bất kỳ đáp lại, nhưng giờ phút này, sau những lời vừa xong truyền ra, con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng mạnh mẽ nhìn về phía Hứa Thanh, có chút ngoài ý muốn.

Cũng trong một cái chớp mắt này, vô số ác hồn hội tụ từ bát phương đến, trôi lơ lửng ở trên bầu trời, không ngừng vờn quanh, tương tự tràn ra khát vọng, một loại cảm giác thấy người liền cắn vô cùng mãnh liệt.

Toàn bộ mọi thứ hóa thành ác ý nồng đậm, khuếch tán ra khắp thiên địa, tạo thành uy áp mãnh liệt, phủ xuống trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh thản nhiên ngẩng đầu, ngóng nhìn con mắt vĩ đại kia, không quan tâm tới thân thể đang tan vỡ, máu tươi chảy xuôi, nguyên bản thân thể lớn hơn 30 trượng, bây giờ chỉ còn cỡ như người thường, vô số vết thương.

“Bệ hạ, bên ngoài có rất nhiều thức ăn, nhưng người nguyện ý đưa tới cho ngài, có lẽ chỉ có một mình ta mà thôi.”

“Ngài nuốt mất công cụ mà ta tạm mượn này, lại nuốt ta, như vậy sẽ không còn tiền lãi nữa.”

Ánh mắt Hứa Thanh bình thản, hắn không nói láo hay nói trái, hắn chỉ thay đổi kiến giải về quyền nắm giữ ngón tay Thần Linh, mà như vậy sẽ giúp hắn thuận lợi hơn câu thông với Cổ Linh Hoàng.

Hắn tin tưởng, tồn tại như Cổ Linh Hoàng, có thể cảm giác được thành ý của mình.

Sự thật cũng đúng là như thế, lần này nếu không phải ngón tay Thần Linh vào thời khắc mấu chốt ra tay, Hứa Thanh cũng không có cách nào tới gần nửa khuôn mặt Quận Thừa, cũng không cách nào có thể truyền tống được đến nơi đây.

Vì vậy, hấp lực đến từ Minh Hà, bỗng nhiên dừng lại.

Thời khắc này chỉ có âm thanh nuốt nước miếng không ngừng truyền ra, giống như đang kiềm chế, mà đói khát cùng với tham lam lộ ra trong đó, khiến cho da đầu người ta phải run lên.

Tất cả sinh mệnh sau khi nghe thấy, đều theo bản năng dâng lên vô tận sợ hãi, có một loại cảm giác bản thân trở thành thức ăn, sắp bị cắn nuốt.

Chương 1224: San bằng chông gai, bước đến bảo tọa! (2)

Ngón tay Thần Linh đã ngưng thực đến tám phần trên đỉnh đầu Hứa Thanh cũng tương tự như thế, vào thời khắc tuyệt vọng này nghe được lời nói của Hứa Thanh, nó ý thức được Hứa Thanh đây là đang bảo vệ mình, vì vậy trong nội tâm liền lộ ra kích động và căng thẳng, sau đó biến thành cảm giác thấp thỏm không cách nào hình dung.

Hy vọng và tuyệt vọng giao hòa, tạo thành cảm giác lo được lo mất, trong ý thức của ngón tay Thần Linh nhấc lên gợn sóng cực lớn, che mất hận ý của nó đối với Hứa Thanh.

Bởi vì ngón tay Thần Linh hiểu rõ, giờ phút này người duy nhất có thể cứu mình, chỉ có Hứa Thanh.

Cho nên ngón tay Thần Linh trôi lơ lửng trên không trung, cũng nhanh chóng tràn ra thần niệm xác nhận.

Con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng ngóng nhìn Hứa Thanh.

Thiên địa, chậm rãi yên tĩnh xuống.

Chỉ có âm thanh nuốt nước miếng cùng với tiếng hô hấp ồ ồ biến thành làn gió, vang vọng ở nơi này.

Sau một lúc lâu, hấp lực bao phủ trên người Hứa Thanh, trong khoảnh khắc tan biến, vòng xoáy bên trong Minh Hà cũng theo đó tản đi, mặt đất nổ vang, Minh Hà lại chảy xuôi giống như thường ngày.

Ngón tay Thần Linh trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Hứa Thanh đã mất đi ràng buộc, run rẩy bay nhanh trở về trong cơ thể Hứa Thanh.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, coi như nó đã cửu tử nhất sinh, tâm niệm không ngừng lên xuống, đồng thời bởi vì thân thể Hứa Thanh tan vỡ, Thần nguyên giảm bớt, khiến cho nó cũng không có cơ hội gây sóng gió, còn hiện lên cảm giác vô cùng mỏi mệt.

Rất khó duy trì suy nghĩ thanh tỉnh, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Đồng thời dưới sự kích thích liên tục, khiến cho ngón tay Thần Linh hiện lên cảm giác ngoại giới vô cùng nguy hiểm, cảm giác này rất mãnh liệt, đã hóa thành hạt giống, mọc rễ dưới đáy lòng của nó.

Vì vậy ngón tay Thần Linh theo bản năng muốn trở lại nhà tù 132 quen thuộc.

Bầu không khí ở đó khiến cho ngón tay Thần Linh thoải mái dễ chịu, dẫu sao cả đời này của nó, hầu như toàn bộ thời gian đều ở trong nhà tù 132 khu Đinh… Ở trong đó, nó rất an ổn, rất an tâm, chậm rãi ngủ say.

Đồng thời lúc này, thần niệm của Cổ Linh Hoàng lại từ bốn phương truyền ra.

“Tiền lãi lần tiếp theo, ta muốn một tên tàn Thần!”

“Nếu không có tàn Thần, giới này không tiếp tục mở ra đối với ngươi nữa.”

Thần niệm vang vọng, trên người đám ác hồn trên bầu trời bỗng tràn ra từng đạo hồn ti, ngàn vạn đạo hồn ti hội tụ tới trước mặt Hứa Thanh, cuối cùng đan xen vào nhau, tạo thành một khối lệnh bài.

Chính là Linh Uyên Phù mà Hứa Thanh bóp nát lúc trước.

“Hiện giờ, rời khỏi!”

Cổ Linh Hoàng nhàn nhạt mở miệng, một đạo vòng xoáy xuất hiện sau lưng Hứa Thanh.

Xuyên thấu qua đó, có thể nhìn thấy bên kia chính là vực sâu mà hắn tiến vào từ Mộc Linh Tộc lúc trước.

Hứa Thanh nhìn qua vòng xoáy, lại đưa mắt nhìn lệnh bài, cuối cùng ngẩng đầu nhìn con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng đang chậm rãi khép kín, có chút ngoài ý muốn.

Hắn vốn cho rằng lần này dù mình có khả năng rời khỏi, nhưng cũng phải bị lạc ấn một chút dấu vết hoặc là cấm chế.

Nhưng hắn không ngờ, đối phương lại không làm gì cả.

"Cổ Linh Hoàng khinh thường với ta như thế, cũng không lo lắng ta thu hút những Thần Linh khác bên ngoài đến… . Kết hợp một màn Quận Thừa tiếp dẫn Hung Lê thất bại lúc trước, vị Cổ Linh Hoàng này, hẳn là đã ẩn nấp Cổ Linh giới đến trình độ cực cao."

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn bốn phía, hắn đột nhiên cảm giác được, giờ phút này có lẽ nơi đây cũng không phải là Cổ Linh giới lúc trước nữa.

Cổ Linh giới chân chính, có lẽ không ai có thể lần nữa tìm được.

Nhưng vô luận như thế nào, Hứa Thanh vẫn cảm nhận được khí phách của người đã từng nhất thống Vọng Cổ là Cổ Linh Hoàng, vì vậy liền cúi đầu, thành tâm cung kính, hai tay tiếp nhận lệnh bài sau đó quay người đi về phía vòng xoáy.

Ngay khi hắn muốn bước vào vòng xoáy, thần niệm mang theo uy nghiêm của Cổ Linh Hoàng, lại lần nữa vang vọng.

"Nhìn trên phân thượng ngươi chuyển giao thức ăn không tồi, tiểu tử nhân tộc, ta nhắc nhở ngươi một câu."

"Mệnh đăng trong cơ thể ngươi, mặc dù chúng nó đã bộc lộ tác dụng ở cảnh giới cấp thấp, nhưng chúng nó pha tạp và hỗn loạn, không phải huyết mạch bản thân ngươi biến thành, vả lại mỗi một chiếc đều ẩn chứa nhân quả, tương lai khó có thể viên mãn."

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, quay đầu nhìn về phía con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng.

"Bệ hạ, có phương pháp hóa giải hay không?"

"Lúc ngươi mang thức ăn ta mong muốn tới, ta có thể nói cho ngươi biết."

Con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng hoàn toàn khép kín, không truyền ra thần niệm nữa.

Hứa Thanh gật đầu, như có điều suy nghĩ, lúc trước đại sư huynh cũng đã từng nói qua về vấn đề mệnh đăng, giờ phút này Cổ Linh Hoàng cũng nói ra cùng loại những câu như vậy.

Hứa Thanh trầm ngâm, cúi đầu về phía con mắt vĩ đại của Cổ Linh Hoàng, đi vào vòng xoáy.

Vòng xoáy ầm ầm, âm thanh truyền khắp bốn phương, trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Hứa Thanh đi xa ở bên trong vòng xoáy, vòng xoáy này cũng tan biến khỏi trong thiên địa.

Toàn bộ Cổ Linh giới, sau khi Hứa Thanh tan biến, hết thảy đột nhiên trở nên mơ hồ.

Mặt đất cũng tốt, bầu trời cũng được, hết thảy ác hồn và hài cốt, còn có Minh Hà, đều giống như bong bóng khí vậy, tan vỡ.

Cuối cùng, toàn bộ thế giới hội tụ thành một cái hạt châu, rơi xuống trong hư vô đen nhánh, không ngừng chìm xuống Linh Uyên vô tận.

Cho đến hồi lâu, đáy Linh Uyên đen nhánh, trong lúc im hơi lặng tiếng có một cái cánh tay héo rũ duỗi ra, tràn ngập lốm đốm màu đen, tràn ra khí tức tanh tưởi, tiếp lấy hạt châu này, để vào trong miệng, tiếp đó truyền ra âm thanh nhấm nuốt.

Sau một lúc lâu, vang vọng lên tiếng thở thỏa mãn.

“Mỹ vị.”

“Hy vọng lần tiếp theo, tiểu tử kia có thể đưa tới món ăn ngon hơn, mà tự thân hắn cũng là mỹ vị… . Chờ hắn lại phát triển thêm một chút, là có thể nuốt.”

“Còn có cái tên Tử Thanh kia… Có chút ý tứ.”

Giờ phút này bên trong tế đàn Mộc Linh Tộc, cửa vào Linh Uyên sâu trong lòng đất, trên vách đá dựng đứng, có một đạo thân ảnh đang từ từ bò lên… . Thương thế nghiêm trọng ảnh hưởng tới tốc độ trở về của Hứa Thanh, nhưng chạy trốn ra từ trong chỗ chết, hình như khiến cho hắn có thêm càng nhiều sức lực.

Hắn đang từng chút từng chút tiếp cận cửa ra, từng bước một trở về thế gian.

Theo thân ảnh của hắn bò lên, máu tươi thấm vào trên vách đá dựng đứng của Linh Uyên, tạo thành một cái vết máu.

Hứa Thanh nghiến răng, dưới hấp lực của Linh Uyên tràn ra, toàn lực leo lên, nhưng có rất nhiều chuyện không phải mình không muốn thì sẽ không xuất hiện, không phải hễ tâm ý muốn thì nhất định có thể đè xuống.

Thế nên vào lúc này, ý thức của Hứa Thanh bỗng không cách nào điều khiển, tự động chậm rãi tiêu tán.

Cho dù hắn không muốn, nhưng ý thức mỏi mệt cùng với thân thể suy yếu, vẫn như thủy triều dần dần ập đến, cuốn trôi thức hải của hắn, che phủ thế giới của hắn.

Trước mắt Hứa Thanh mơ hồ, một màu đen nhánh bắt đầu xâm nhập tất cả, cho đến trong lúc mơ hồ, hắn hình như nhìn thấy một đạo thân ảnh màu trắng, từ trên cửa vào phía trên, cấp tốc bay đến.

…

Chương 1225: San bằng chông gai, bước đến bảo tọa! (3)

Phong Hải Quận.

Một cái chớp mắt khi Bạch Tiêu Trác tử vong, từng đạo núi sông từ Viễn Cổ trở về đột ngột mọc lên ở các Châu trong Quận, đồng loạt chấn động.

Vốn dĩ lúc màn trời thứ hai biến mất, chúng nó đã ở vào thế sụp xuống, nhưng hình như vẫn còn có một luồng ý chí đang chống đỡ, cho nên không hoàn toàn tan rã.

Nhưng giờ phút này, trong âm thanh ầm ầm vang vọng, những núi sông Viễn Cổ này hoàn toàn tan vỡ, chia năm xẻ bảy, thành những khối vụn.

Sau đó lại tróc ra, hóa thành bụi bặm, tựu như đã trôi qua vài vạn năm tháng, toàn bộ đã trở thành tro bụi, tiêu tán.

Bầu trời trở nên sáng sủa, mặt đất chậm rãi trở về.

Chỉ là thả mắt nhìn đi, vẫn là tràn ngập bừa bộn như cũ.

Tổn hại của trận chiến này lưu lại, che kín toàn bộ Phong Hải Quận, nhìn thấy mà giật mình.

Các tộc tử vong vô số, nhất là tiểu quốc tiểu tông nhân tộc, bị diệt vô số.

Chiến tranh lúc trước vốn đã khiến cho Phong Hải Quận tổn thất cực lớn, bây giờ hạo kiếp Quận Thừa lại đến, khiến cho Phong Hải Quận đang ở trong quá trình khôi phục bỗng rơi vào tình cảnh đã rét vì tuyết lại thêm lạnh vì sương.

Trong khoảng thời gian ngắn, các Châu đều trở nên u ám, người người bi thương, mà rất nhiều người chết, thậm chí còn không biết nguyên nhân của hạo kiếp.

Âm thanh thương tiếc và thút thít, tràn ngập thiên địa.

Về phần hạch tâm của trận kịch biến này, Quận Đô trong Phong Hải Quận cũng là như thế.

Không khí bi thương lan tràn khắp Đô thành, dù thiên lôi cuồn cuộn trên bầu trời đã sa sút, cùng với mây máu ít dần, nhưng bi thương lại càng nhiều hơn nữa.

Trăng sáng chậm rãi xuất hiện ở trên màn trời bầu trời đêm, lặng lẽ nhìn xuống hết thảy.

Dưới ánh trăng chiếu xuống, trong cơ thể hai cỗ khôi lỗi thi hài thử nghiệm Thần Linh ở giữa không trung trên tế đàn, bỗng truyền ra âm thanh đứt gãy, dần dần ra tay chậm chạp, khí tức dần dần tiêu tán.

Quận Thừa tử vong khiến cho bọn nó mất đi đầu nguồn, vì vậy hai mắt vốn mở ra, cũng đang chậm rãi khép kín, mắt thấy sẽ mất đi hết thảy khí tức.

Đúng lúc này, Thất hoàng tử ngẩng đầu, giọng nói uy nghiêm truyền khắp toàn bộ Quận Đô, rơi vào trong tai toàn bộ phàm tục đang ở trong tuyệt vọng.

“Quận Thừa làm loạn, hủy Phong Hải ta, việc này thiên địa cùng phẫn nộ, tuyệt không thể dung!”

“Toàn bộ tướng sĩ nghe lệnh, trấn áp hết thảy loạn đảng Quận Thừa phủ, khiến thiên địa Phong Hải Quận nắng ấm chiếu rọi!”

Theo giọng nói Thất hoàng tử vang vọng, những Thống Soái chung quanh gã nháy mắt bay lên trên không, gã cũng tự thân bước ra một bước, đi thẳng đến hai con khôi lỗi sắp mất đi khí tức kia.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát hơn 10 vị Thống Soái tới gần, âm thanh kinh thiên động địa vang tận mây xanh.

Thất hoàng tử anh dũng vô cùng, giống như bộc phát phẫn nộ đè ép từ lâu, ầm ầm đánh tới một con khôi lỗi.

Bởi vì toàn lực ứng phó, thế nên đã tạo thành một thân ảnh hư ảo cực lớn, hiện ra trong thiên địa, khiến cho giờ khắc này phàm tục trong Quận Đô đều có thể thấy rõ.

Những Thống Soái kia lại càng ra tay như sét đánh, cho nên hai cỗ khôi lỗi kia rất nhanh liền mất đi chiến lực, rơi xuống mặt đất, không còn khí tức.

Cùng lúc đó, thân ảnh hư ảo của Thất hoàng tử mở hai tay ra, lấy thân ngăn cản mưa máu hạ xuống Quận Đô.

Mây máu rơi vào trên thân ảnh kia, tạo thành từng đạo dấu vết ăn mòn, nhưng cuối cùng vẫn bị Thất hoàng tử lấy bản thân ngăn cản, không tiếp tục rơi xuống nữa, cuối cùng dưới kim long rống một cái, mây máu trên bầu trời tiêu tán.

Đồng thời, quân sĩ bên ngoài Quận Đô cũng lăng không bay đến, riêng phần mình triển khai pháp thuật, tạo thành đại trận xua tán dị chất nơi đây.

Thất hoàng tử tâm nhân hậu, hạ lệnh toàn bộ tướng sĩ phân tán ra khắp Quận Đô, cứu vớt người phàm tục.

Dưới pháp chỉ của gã, vô số phàm tục vào thời khắc dị hoá mấu chốt được cứu viện trở lại, mà dị chất của Quận Đô, cũng bắt đầu tiêu tán phạm vi lớn.

Thỉnh thoảng còn có âm thanh kích động hoan hô cùng ca tụng, mang theo cảm kích đối với Thất hoàng tử, lẻ tẻ từ bát phương truyền đến, nhưng không phải tất cả mọi người đều sẽ trở thành người mù, trở thành kẻ điếc, trở thành kẻ đần, có thể bị tùy ý để tâm ý diễn trò lừa gạt bản thân, cho nên âm thanh hoan hô không phải rất nhiều, càng nhiều người đều đang trầm mặc.

Nhất là hơn mười vạn tu sĩ ba Cung bốn phía quanh tế đàn, tất cả bọn họ đều lạnh lùng nhìn những hành động Thất hoàng tử làm ra, trong mắt của bọn họ mang theo thất vọng, mang theo phẫn nộ, mang theo trào phúng.

Cũng có đắng chát.

Có người, nhớ tới Cung chủ.

Có người, nhớ tới sau khi Cung chủ chết trận, bên trong lời nói chỉ có một câu, tận trung cương vị công tác.

Mà tất cả công lao, hết thảy vinh quang, trong lúc bất tri bất giác, đã trở thành quầng sáng của vị Thất hoàng tử này.

Giờ phút này, hình như sự tình phát sinh ở trên người Cung chủ Chấp Kiếm Cung trước đó, lại tiếp tục tái diễn.

Bởi vì, người biết rõ chân tướng chỉ có bọn họ, nhưng lời nói của hơn mười vạn người, phóng tầm mắt ra toàn bộ Quận Đô, phóng tầm mắt tới toàn bộ nhân tộc, cũng là chỉ là một đạo sóng nhỏ mà thôi.

Về phần phàm tục, chướng ngại nhận thức khiến cho bọn họ rất dễ bị ảnh hưởng, mặt khác, bản chất nhân tính, thật ra cũng đã ẩn chứa cái thuộc tính dễ quên này.

Không cần quá lâu, trí nhớ bọn họ sẽ theo bản năng cảm thấy sự tình này trở nên mơ hồ, bị tân điểm hấp dẫn sự chú ý.

Chỉ cần Thất hoàng tử lấy Tố Đan là cửa khẩu đột phá, như vậy gã có thể tương đối hóa giải hết tất cả bất lợi.

Dẫu sao, đối với cái ác của Quận Thừa, đó chính là độc Tố Đan, đây mới là việc cùng nhịp thở với tất cả mọi người.

Mà những người bên ngoài Quận Đô không biết chân tướng, lại càng dễ bị ảnh hưởng, thứ bọn họ vĩnh viễn nghe được, là một đáp án khác.

Nhất là Thất hoàng tử còn vừa mới mở biên cương, khai lãnh thổ, chủ đạo đưa Thánh Lan tộc quy trở về, lại còn từng giải cứu nguy cơ của Phong Hải Quận, lập nhiều chiến công bất thế.

Quầng sáng của gã giống như là Kim Thân vậy, cho nên lời của gã càng có nhiều người tin hơn.

Thời gian dần qua, nhân tâm sẽ bị sóng lớn dập rửa qua, chậm rãi tản mất, cho đến khi chôn xuống trong góc lịch sử, không còn ý nghĩa.

Trừ phi, Hứa Thanh còn sống, vả lại lập tức trở về!

Nói như vậy, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác nhau.

Lúc nhân tâm chưa có dao động, đã có đầu nguồn hội tụ, vận khí cũng đã có chỗ quy nhất, thì tất cả mọi thứ sẽ khác biệt.

Nhưng trong nhận thức của mọi người đều rõ, loại khả năng này, rất thấp.

Trên màn trời, Diêu Hầu nhìn qua hết thảy, hai mắt nhắm nghiền, thầm than một tiếng.

Lão hiểu được, sự hiện hữu của mình, sắp là điểm để cho Thất hoàng tử cướp lấy hết thảy thành quả.

Bởi vì cuối cùng lão cũng là được Thất hoàng tử cứu, cũng đi ra từ bên trong hàng Thống Soái của Thất hoàng tử.

Phó Cung chủ ba Cung cũng chỉ có thể trầm mặc.

Thanh Cầm bi thương một tiếng, bất lực.

Chương 1226: San bằng chông gai, bước đến bảo tọa! (4)

Thất gia hạ xuống, đứng ở bên cạnh đại đệ tử của mình.

Đội trưởng há miệng muốn nói, Thất gia lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng.

“Đợi!”

“Trước lúc Hứa Thanh bước ra, hắn đã nói qua với ta, hắn nắm giữ phương pháp hóa giải cho tất cả mọi người đã ăn Tố Đan, có thể khiến cho nhân tộc toàn bộ Quận Đô, tránh khỏi việc bị Tố Đan làm hại!”

“Ta đã nếm qua Tố Đan, nếu như người khác nói ra phương pháp hóa giải thì ta sẽ không tin, ta chỉ tin tưởng phương pháp mà người hôm nay có thể đứng ra và lên tiếng, đã dám vạch trần hết thảy, chính là Hứa Thanh!”

Lời của Thất gia vô cùng cao minh, truyền khắp toàn bộ Quận Đô, lập tức liền dẫn động tâm thần vô số nhân tộc, con ngươi Thất hoàng tử càng co rút lại.

Trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang, thầm nghĩ quả nhiên là sư tôn, gừng càng già càng cay, vì vậy liền gật đầu, không nói chuyện.

Mà giọng nói của Thất gia, cũng làm hơn mười vạn người nơi đây nhao nhao nhìn về phía lão.

Trong mắt Diêu Hầu cũng lộ ra tinh mang, thần sắc Thanh Cầm cũng hiện ra hy vọng, phó Cung chủ ba Cung cũng ngẩng đầu nhìn Thất gia.

Nơi đây người hiểu rõ Hứa Thanh nhất, dĩ nhiên là sư tôn của hắn.

Cho nên giờ phút này, sức nặng từ lời nói của Thất gia ở trong lòng hơn mười vạn tu sĩ cũng không giống vậy.

Nhất là ẩn ý trong đó, có lẽ có người lúc trước không hiểu ra, nhưng giờ phút này cũng đã kịp phản ứng.

Trên bầu trời, Thất hoàng tử trấn an lại cõi lòng một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Thành kiến của các ngươi đối với ta quá sâu!”

“Chuyện hôm nay, các ngươi nhìn thấy ta không đích thân ra tay, nhưng thật sự ta không ra tay sao? Ta đã ra tay!”

“Diêu Thiên Yến là ta cứu, sự xuất hiện của lão thì ta cũng không ngăn trở, ngầm đồng ý đối với hành vi kia.”

“Nếu không có Diêu Thiên Yến đưa lên chứng cứ mấu chốt, dựa vào một lời nhiệt huyết của Hứa Thanh, thì có ích lợi gì?”

“Tất nhiên ta cũng phát hiện manh mối về thân phận của Quận Thừa, đây cũng là lý do tại sao lúc trước ta cứu Diêu Thiên Yến, ta vốn định đợi Thánh Lan tộc quy trở về, đại cục của nhân tộc đã ổn định, sau đó lại đến xử lý việc này.”

“Bởi vì ta không thể để cho vô số tu sĩ nhân tộc ta sau khi hy sinh, trong khi đông đảo anh linh trả giá, dưới khí thế Nhân Hoàng vất vả khổ cực tiêu hao Thự Quang Chi Dương mới đánh ra, bởi vì thời gian trôi qua, mà tiêu tán!”

“Quân quý thần tốc, thời điểm này là lúc chúng ta thu hồi quê hương, chúng ta nhất thiết không thể để phía sau làm loạn!”

“Cho nên, ta mới cưỡng ép nhịn xuống.”

“Mà các ngươi không biết, chỉ là một tên Bạch Tiêu Trác, làm sao có thể bố trí xuống cục diện lớn như thế, sau lưng của gã tất nhiên sẽ có liên kết càng sâu, cũng chính là chủ thượng trong miệng gã!”

“Cho nên, sau khi ta biết hết thảy, ta liền lựa chọn ở ngoài sáng chờ đợi, chờ vị chủ thượng kia xuất hiện. Mà một loại khả năng khác, là ta không ra tay thì kỳ chủ ở phía sau kia cũng sẽ không ra tay, ta… Là một loại uy hiếp, là sự đảm bảo của các ngươi!”

“Các ngươi có thể không hiểu, có thể chất vấn, nhưng không thể chối bỏ ý nghĩa của ta ở trong chuyện này.”

Dưới tế đàn, hơn mười vạn tu sĩ toàn bộ trầm mặc, không ai để ý tới.

Thất hoàng tử than nhẹ, sau đó trong mắt có nét nghiêm khắc.

“Các ngươi có thể đợi, nhưng xây dựng lại Phong Hải Quận không thể đợi, tất cả mọi người trong Quận Đô khôi phục không thể đợi, nhân tộc càng tuyệt đối không thể đợi cứu viện!”

“Thời khắc mấu chốt như thế, ngoại tộc tất có khả năng làm loạn, người nhà của các ngươi, tông môn của các ngươi, quê hương của các ngươi, đều đang trong tình trạng nguy cấp.”

“Diêu Hầu nghe lệnh, ba Cung nghe lệnh, tướng sĩ Phong Hải Quận nghe lệnh!”

“Các ngươi đi theo đại quân Hoàng Đô, lập tức đi đến các Châu trong Phong Hải Quận, trấn áp hết thảy kẻ làm loạn, giải cứu toàn bộ nhân tộc gặp tai hoạ, đây là chức trách của các ngươi!”

Dưới tế đàn, vẻ mặt của hơn mười vạn tu sĩ riêng phần mình phức tạp, lời của Thất hoàng tử không sai, bọn họ không thể phản bác chút nào, đây đúng là chức trách của bọn họ.

Nhưng một khi tản, liền thật sự tách rời.

Không phải không thể đoàn tụ, nhưng phải mất rất lâu sau, mà lúc đó, có lẽ hết thảy đều bị cải biến, đen trắng cũng sẽ bị điên đảo.

Xé chẵn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ, là một cây đao.

Thần sắc phó Cung chủ ba Cung ảm đạm, Diêu Hầu thở dài, vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, lão chợt quay đầu nhìn về phía xa xa.

Thân thể Thất gia chấn động, lập tức quay đầu nhìn về phương xa.

Đội trưởng cũng đồng dạng như vậy, hô hấp có chút dồn dập, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng màu lam, vẻ mặt mang theo vui mừng.

Còn cả Thanh Cầm, hưng phấn phát ra một tiếng gào thét.

“Dát!”

Dưới vùng đất, hơn mười vạn tu sĩ cũng đều có phát hiện.

Lông mày Thất hoàng tử nhíu một cái rất nhỏ khó thể nhận ra, nhìn về thiên địa xa xăm.

Giờ phút này, trên bầu trời bỗng có một đạo cầu vồng lấy tốc độ cực nhanh đang gào thét bay về phía Quận Đô.

Tốc độ này, tuyệt đối không phải Giả Anh có được, đó là tốc độ của Quy Hư.

Có thể thấy, tồn tại tràn ra tốc độ kinh người như thế, là một vị Mộc Linh Tộc thật lớn.

Mà trên bờ vai của vị này, thình lình có một thân ảnh cao ngất mặc một chiếc đạo bào máu tím nhuộm máu.

Đạo bào tung bay, mái tóc phất phới, ánh mắt kiên nghị như ẩn chứa tinh hà, tướng mạo tuấn mỹ, thiên địa cũng phải biến sắc.

Chính là Hứa Thanh.

Trên tay phải của hắn, còn có một con tiểu bạch xà quấn quanh, giờ phút này đang tò mò nhìn Quận Đô.

Sự xuất hiện của hắn, lập tức khiến cho tu sĩ Quận Đô trở nên kích động, truyền ra âm thanh hoan hô, sóng âm kinh thiên động địa, khiến cho bát phương nổ vang, thiên địa cộng hưởng.

Trên màn trời, con kim long bốn móng kia cũng tương tự gào thét, thân thể tràn ra quang mang kim sắc, gia trì cho Hứa Thanh, càng phun ra mây ngũ sắc, khiến cho thiên địa trở nên sặc sỡ loá mắt, khiến cho tất cả mọi người bên trong Quận Đô đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên, ngoại trừ Hoàng tử ra, nó tràn ra điềm lành cho nhân tộc bên ngoài.

Vì vậy, bên trong Quận Đô lại càng truyền ra nhiều tiếng hoan hô hơn nữa, vang tận mây xanh, so với lúc trước Cung chủ chết trận, so với lúc Thất hoàng tử từ Thánh Lan tộc đắc thắng trở về, càng thêm sôi nổi, sóng âm khiến cho thiên địa dấy lên gợn sóng cực lớn.

Pho tượng Huyền U Cổ Hoàng cũng đều rung động lắc lư.

Lúc trước, Hứa Thanh ở bên dưới Quận Đô, đứng trong vạn quân, ngẩng đầu nhìn qua Thất hoàng tử được vạn chúng chú mục đi xa, chỉ có thể trầm mặc.

Hôm nay, Thất hoàng tử ở bên trong Quận Đô, cùng với chúng tu phía trên tế đàn, nhìn qua Hứa Thanh được Quận Đô nhiệt liệt hoan hô trở về, tương tự cũng chỉ có thể trầm mặc.

Càng có vô tận vận khí, từ bát phương bay lên, hội tụ thẳng đến phía Hứa Thanh.

Trong quá trình hắn đến, vận khí nhanh chóng hội tụ tới trên đỉnh đầu của hắn, cho đến khi huyễn hóa ra một cái quan hoàn mà người thường cũng có thể thấy được!

——-

*Lời của tác giả Nhĩ Căn:

Những tình tiết cao trào dạo gần đây chỉ là khởi đầu bên trong ý tưởng của ta, coi như là món ăn khai vị, dựa theo mạch suy nghĩ của ta, phía sau còn có những món chính, đại tiệc càng lớn nữa.

Ta cảm giác mình chính là một người đầu bếp, ta cố gắng làm một bữa mỹ thực cho mọi người, các ngươi cũng có thể thấy ta suy nghĩ rất nghiêm túc.

Còn dịch giả là người cố gắng dịch sát nghĩa để mọi người đọc dễ hiểu, cũng như trau chuốt câu văn để dễ đọc và cảm nhận cái hay của quyển truyện này.

Do đó, Nhĩ Căn ta nhắn nhủ huynh đệ tỷ muội, cầu vé tháng Qidian, và hãy ủng hộ và đề cử Ngọc Phiếu ở Bạch Ngọc Sách.

Chương 1227: Nhân tâm sở quy, duy đạo cùng nghĩa (1)

Người xé trời, phải tự nhận sức nặng.

Sức nặng này cực lớn, có thể phá hủy hết thảy thân hồn, vạn kiếp bất phục.

Nhưng nếu như thành công thừa nhận, sẽ giống như trải qua niết bàn.

Lúc đó người niết bàn bay lượn trên chín tầng trời, trở thành thứ duy nhất cả thiên địa nhìn chăm chú.

Giờ khắc này, Hứa Thanh san bằng mọi chông gai mà trở về, chính là người niết bàn kia.

Sau khi trải qua tất cả kiếp nạn vừa xong, trong ánh mắt của vạn chúng Quận Đô, thân ảnh kia giống như là một đạo ánh sáng chói mắt nhất ở giữa thiên địa.

Đạo ánh sáng này có độ cao vạn trượng, đốt lên ngọn lửa cảm xúc của toàn bộ dân chúng Quận Đô, kích nổ áp lực tâm ý vì liên tục gặp khổ nạn của Phong Hải Quận.

Thiên địa trở nên sôi trào, bát phương tràn ngập âm thanh hoan hô vì người đó.

m sóng cuộn mình, gió giục mây vần.

Thật sự đối với mỗi người trong Phong Hải Quận mà nói, thời gian gần hai năm vừa qua, tất cả mọi người đều phải trải qua một cách vô cùng khó khăn.

Lão Quận Trưởng vẫn lạc, giống như một tầng sương mù bao phủ trong lòng chúng sinh, mà chiến tranh đột nhiên ập đến, sau đó Cung chủ chết trận, càng giống như là lôi kiếp phủ xuống bên trong sương mù, xé rách Phong Hải Quận, lưu lại vết thương cực lớn trong lòng toàn bộ người còn sống sót.

Mà chiến tranh kết thúc, khiến cho Phong Hải Quận bấp bênh vừa có chỗ khôi phục, nhưng kinh biến từ Quận Thừa, lại khiến cho người ta tuyệt vọng.

Tim của mỗi người đều trong trạng thái lo lắng tột cùng, bọn họ mờ mịt, bọn họ đắng chát, bọn họ bất lực, bọn họ cần có một người xuất hiện cải biến hết thảy, bọn họ cần một người mang theo bọn họ, phá tan tất cả.

Bọn họ cho rằng người này là Cung chủ, nhưng Cung chủ chết trận.

Bọn họ cho rằng người này là Thất hoàng tử, là Quận Thừa....

Nhưng hôm nay, bọn họ nhận ra rằng, người này, là Hứa Thanh!

Một cái chớp mắt này, bầu trời biến sắc, vô tận điềm lành, khắp cả vùng đất vang lên tiếng hoan hô vô biên vô hạn, sóng âm nổ vang khắp bát phương, bất kể nam nữ già trẻ, bất kể tu sĩ hay phàm tục, trong mắt của bọn họ, trong lòng của bọn họ, chỉ có thân ảnh một người Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh, cũng vào lúc này hội tụ ở trong mắt của chúng sinh Phong Hải Quận.

Kim long gào thét, Thanh Cầm hét vang, vận khí từ trên người mỗi nhân tộc, từ trên bầu trời, từ bên trong mặt đất nơi này, không ngừng hội tụ, khiến cho quan hoàn trên đỉnh đầu Hứa Thanh càng lúc càng rực rỡ chói mắt.

Vì vậy, trong đám người hoan hô, có người hô lên hai chữ Quận Trưởng!

Rất nhanh, xưng hô này liền đạt được nhận thức, không ít âm thanh lần lượt hô lên.

“Quận Trưởng!”

“Quận Trưởng!”

Trong khi chúng sinh hoan hô, trong bầu không khí của toàn bộ Phong Hải Quận, nhất là Quận Đô trở nên nhiệt liệt đến cực hạn, đại trưởng lão Mộc Linh Tộc hộ tống Hứa Thanh trở về, dưới ý của Hứa Thanh, dừng lại bên ngoài Đô thành Quận Đô trăm trượng.

Hứa Thanh đứng trên bờ vai đại trưởng lão, nhìn qua tất cả, trong lòng của hắn dâng lên gợn sóng cực lớn.

Dẫu sao hắn mới có hai mươi tuổi, dù là đi theo sư tôn và đội trưởng học được rất nhiều, nhưng vào thời khắc này, nỗi lòng Hứa Thanh cũng vô cùng chấn động, hắn chưa từng nghĩ tới việc trở thành Quận Trưởng.

Cho đến thời điểm này, cũng không có một chút ý nghĩ nào về việc này.

Hắn chỉ làm một việc, đó là làm theo những gì bản tâm của mình hướng về.

Vì vậy lúc này hắn đứng bên ngoài Quận Đô, trầm mặc mấy hơi thở.

Trong lòng dâng lên một tia mờ mịt.

Cho đến khi tiếng hô bên trong Quận Đô càng lúc càng lớn, Hứa Thanh hít sâu, đè xuống gợn sóng trong lòng, từng bước một tiến về phía trước.

Bước vào Quận Đô, đi thẳng đến tế đàn.

Những nơi đi qua, phàm tục cúng bái, tu sĩ cũng giống như thế, một đường đi tới, một đường như vậy.

Quan hoàn trên đỉnh đầu cũng càng lúc càng chói mắt.

Cho đến khi Hứa Thanh đi tới quảng trường tế đàn.

Nháy mắt khi đến chỗ này, trong mắt hơn mười vạn tu sĩ ba Cung trên mặt đất lộ ra ánh sáng mãnh liệt, nhao nhao chắp tay cúi đầu về phía Hứa Thanh!

Không có ai yêu cầu bọn họ làm như vậy, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy tất cả mọi thứ lúc trước, bọn họ theo bản năng muốn làm thế.

Vì Cung chủ, vì cái chết của lão Quận Trưởng, vì hóa giải đại kiếp nạn của Phong Hải Quận, vì dũng giả cô độc, bất kỳ một lý do nào, đều đủ để bọn họ thật lòng khâm phục cúi bái.

Hơn mười vạn người cúi đầu, khiến cho quan hoàn vận khí trên đỉnh đầu Hứa Thanh truyền đến âm thanh nổ vang, lần nữa tăng vọt, tràn ra tia sáng siêu việt vạn trượng.

Trên mặt Phó cung chủ ba Cung cũng riêng phần mình nở ra nụ cười, tương tự chắp tay.

Trong đó thần sắc của Lý Vân Sơn còn mang theo vẻ vui mừng.

Chấp sự ba Cung cũng đồng dạng cúi bái, ánh mắt nhìn Hứa Thanh, mang theo hoảng hốt.

Thất gia không bái, đội trưởng không bái, trong đám người Phong Hải Quận thì chỉ có thân phận hai người bọn họ, có tư cách không bái này, bởi vì bọn họ vốn là nhất mạch cùng Hứa Thanh.

Nhất là Thất gia, nét tự hào trong mắt đã không cách nào che lấp, vô cùng rõ ràng.

Đội trưởng ở bên cạnh cũng là như vậy, ưỡn ngực lên, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Thất hoàng tử trên bầu trời nhìn qua Hứa Thanh đi tới, nhìn qua hết thảy bốn phía, gã hiểu được, từ nay về sau, trong Phong Hải Quận, không ai có thể rung chuyển được Hứa Thanh chút nào.

Về phần Diêu Hầu, lão ngóng nhìn Hứa Thanh, trên mặt nở nụ cười, trong mắt mang theo thâm ý, càng có một tia quyết đoán.

Hôm nay lão muốn làm một việc khai thiên tích địa, muốn làm một việc mà toàn bộ nhân tộc chưa từng có!

Mà trong tất cả mọi người nơi đây, cũng chỉ có lão có đủ tư cách thúc đẩy chuyện này.

Tuy rằng khả năng việc này thành công gần như là không, bởi vì truyền thống từ cổ xưa, khó có thể bị rung chuyển.

Nhưng mà rất nhiều chuyện, không thể bởi vì không thể hoàn thành mà không làm.

Dù thất bại, nhưng chỉ cần dám làm, đó chính là thái độ của Phong Hải Quận, coi như là Nhân Hoàng cũng phải thận trọng cân nhắc.

Huống hồ thất bại cũng không sao cả, dưới mắt cho dù chuyện này không cách nào trực tiếp thành công, nhưng chỉ cần thật sự làm, như vậy tương lai liền nhất định có thể.

“Nghĩ đến anh linh của lão Quận Trưởng và Lượng Tu huynh trên trời, cũng sẽ đồng ý ta làm như vậy.”

Diêu Hầu thì thào trong lòng, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Đứa nhỏ này, về công hay về tư, ta đều muốn tạo cho hắn một cái kim thân bất diệt trong Phong Hải Quận!”

Nghĩ tới đây, Diêu Hầu chắp tay trùng trùng điệp điệp cúi đầu về phía Hứa Thanh, giọng nói của lão mang theo nghiêm túc, truyền khắp bát phương.

“Vấn thiên!”

Chương 1228: Nhân tâm sở quy, duy đạo cùng nghĩa (2)

Lời Diêu Hầu vừa ra, bốn phương như nổ vang, vào thời khắc này, cảm xúc của tất cả mọi người đều bị triệt để dẫn nổ, Thất hoàng tử cũng thở dài một tiếng trong lòng.

Lúc trước bên trong phàm tục có lẻ tẻ một vài người gọi, nhưng đó thật ra cũng không có gì, dẫu sao cho dù họ gọi như thế nào, cũng đều là cảm xúc kích động lên nói như vậy mà thôi, không đảm đương nổi sự thật.

Nhưng giờ phút này Diêu Hầu mở miệng, ý nghĩa đã không giống nhau, bởi vì hỏi là vấn thiên, đây chính là nghi thức lên ngôi Quận Trưởng!

Mà trong lịch sử nhân tộc, chưa từng xuất hiện qua tu sĩ Giả Anh đảm nhiệm chức vị Quận Trưởng, chuyện này, nhất định sẽ khiến cho Nhân Hoàng cao độ coi trọng.

Thực tế chuyện này là Diêu Thiên Yến thúc đẩy, tư cách một trong những người lập công trong sự kiện vạch trần Quận Thừa này, tư cách lão nhân duy nhất sống sót trong thời kỳ chiến tranh, tư cách người bị hàm oan, lại đã từng là một trong người dẫn đầu Phong Hải Quận, lão có tư cách này.

“Có lẽ đại khái phụ hoàng sẽ không đồng ý, nhưng ngài ấy cũng phải cân nhắc ý chí của Phong Hải Quận, vô luận như thế nào, hành động này của Diêu Thiên Yến là bất chấp bất cứ giá nào của bản thân, không tiếc hết thảy để nói với thế nhân, nói với toàn bộ nhân tộc, nói với Nhân Hoàng, Phong Hải Quận… Chỉ chấp nhận Hứa Thanh.”

“Lòng dân bị lão đốt lên, khó có thể rung chuyển, đã trở thành ngọn lửa vĩnh hằng.”

Thất hoàng tử trầm mặc, gã biết rõ, đại thế đã mất.

Giờ phút này bầu trời lập lòe, thân ảnh những người từng đảm nhiệm Quận Trưởng lần lượt biến ảo, hiện ra trong vận khí, lan tràn ở phía chân trời, đứng sừng sững khắp bát phương, giống như đang chứng kiến giờ khắc này.

Trên bầu trời, sấm sét nổ vang, mặc dù nói vấn thiên không có lời nói đáp lại, nhưng một tiếng sấm này, chính là âm thanh của thiên Phong Hải Quận.

“Vấn địa!”

Trong mắt Diêu Hầu lộ ra kỳ mang, lời nói vừa ra, đại địa nổ vang, giống như đang đáp lại.

“Vấn nhân!”

Diêu Hầu nhìn về phía Quận Đô.

Hơn mười vạn tu sĩ trên tế đàn, vô số phàm tục trong Đô thành, giờ phút này toàn bộ đều ở trong tích tắc, truyền ra tiếng hét.

“Có thể!”

“Có thể!”

Vô số âm thanh hội tụ cùng một chỗ, như là thiên uy phủ xuống thế gian.

Điều này đại biểu lòng dân, đại biểu ý chí của Phong Hải Quận.

Đây mới là lựa chọn của Phong Hải Quận!

Dưới vạn chúng nhìn chăm chú, dưới vận khí gia thân, nội tâm Hứa Thanh kích động, cảm xúc cũng chấn động kịch liệt.

Hắn ngưng mắt nhìn bốn phương, ngàn vạn nỗi lòng, cuối cùng liền hóa thành cúi đầu.

Cúi đầu về phía Diêu Hầu, về phía ba Cung, về phía toàn bộ Quận Đô, cúi đầu thật sâu.

Từ nay về sau, bất kể Nhân Hoàng có nhận thức hay không, trong Phong Hải Quận, cho dù hắn không có thân phận Quận Trưởng, nhưng lời của hắn vẫn có sức nặng vô cùng lớn.

Thân phận của hắn, đã đứng ở đỉnh phong Phong Hải Quận.

Dưới ánh trăng sáng ngời, không ai để ý tới Thất hoàng tử, sau khi Thất hoàng tử trầm mặc, bỗng nhiên nở nụ cười, ván này, gã thua rồi.

Trong lúc mỉm cười, gã lựa chọn rời đi, mang theo đại quân rời khỏi Phong Hải Quận, gã coi chiến trường Thánh Lan, mới là vũ đài của gã.

Trước khi đi, gã quay đầu ngắm nhìn Hứa Thanh ở xa, lần này hắn trở về và đại điển đó, thân ảnh Hứa Thanh đã trở nên vô cùng rõ ràng trong lòng của gã.

“Phong Hải Quận, ngoại trừ Diêu Thiên Yến, lại có thêm một người để cho ta nhớ kỹ.”

“Vì một người dũng giả cô độc như vậy, khiến ta bị phụ hoàng trách cứ, hình như cũng không phải là không thể tiếp nhận.”

Thất hoàng tử, thong dong rời đi.

Kinh biến từ Quận Thừa, cứ như vậy kết thúc.

Những lực lượng trong Phong Hải Quận cũng rất nhanh hành động, theo hơn mười vạn tu sĩ tản ra, bắt đầu xua tán dị chất, cứu vớt phàm tục, hết thảy đều rất ngay ngắn trật tự.

Dưới Quận Đô hạ lệnh, những biện pháp cứu viện các Châu trong Phong Hải Quận cũng nhao nhao được triển khai.

Đồng thời trận kinh biến từ Quận Thừa lần này, đủ loại nhân quả đều không có bất kỳ sự giấu giếm nào, được thông cáo ra toàn bộ Phong Hải Quận, khiến cho các phương biết được chân tướng sự thật.

Đại điển Quận Trưởng, hạ màn xuống sân khấu.

Lịch Huyền Chiến, năm 2932, cuối tháng mười một.

Phong Hải Quận kịch biến, Quận Thừa do thành viên Chúc Chiếu biến thành, tên thật là Bạch Tiêu Trác, từng là Quận Trưởng của Phong Hải Quận thời kỳ Tử Thanh thượng quốc, lấy phương pháp Thần Linh chuyển thế trở về, làm loạn Phong Hải Quận, muốn gọi Viễn Cổ phủ xuống, họa hại muôn dân trăm họ.

Nhân tộc tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế, Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, trong thời điểm đại điển Quận Trưởng vấn Thiên Địa Nhân để lên ngôi, một mình đi ra, không tiếc sống chết, không quên sơ tâm, ngăn cơn sóng dữ, vạch trần âm mưu, hóa giải nguy cơ của Phong Hải Quận, giải cứu hạo kiếp cho Phong Hải Quận.

Nhân Hoàng động dung.

Cùng tháng, Nhân Hoàng truyền bá năm đạo thánh chỉ, đạo chỉ thứ nhất là nghiêm khắc trách cứ Thất hoàng tử sơ xuất thiếu chu đáo, ghi tội một lần.

Đạo chỉ thứ hai, toàn bộ nhân tộc truy nã Chúc Chiếu, hiệu lệnh các Quận và Châu lập tức điều tra, vả lại lệnh Thượng Huyền Ngũ Cung thành lập ngành có liên quan, lập tức đi tuần tra các nơi, chém giết hết thảy liên quan tới Chúc Chiếu.

Đạo chỉ thứ ba là bổ nhiệm hậu nhân Thiên Hậu là Diêu Thiên Yến tạm thay thế chức Quận Trưởng của Phong Hải Quận, đặc biệt bổ nhiệm nghĩa tu nhân gian Trịnh Khải Dịch nhậm chức Quận Thừa, lại ban thưởng tư cách tự tiến cử Quận Trưởng kế nhiệm của Phong Hải Quận, hết thảy người tu vi Quy Hư phù hợp, Phong Hải Quận đều có thể tự động tiến cử.

Đạo chỉ thứ tư là thu lại chức vị Cung chủ của những Thống Soái đang tại vị ở ba đại cung trong Phong Hải Quận, Phó cung chủ hiện thời đều trở thành chính.

Đạo chỉ thứ năm là ban thưởng cho Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh kim bài, hoàng bào, tư cách Thái Học, chiến công nhân tộc nhất đẳng.

Năm đạo thánh chỉ, chiêu cáo thiên hạ.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Vực và Quận của nhân tộc đều chấn động, danh tiếng Hứa Thanh truyền khắp bát phương.

Mà bên trong thánh chỉ bổ nhiệm, có hai điểm rõ ràng lộ ra thông tin mấu chốt, một cái là bổ nhiệm Trịnh Khải Dịch, một cái là quyền tự mình tiến cử của Phong Hải Quận.

Hiển nhiên Nhân Hoàng rất xem trọng đối với việc này, nhưng quy củ trước giờ không thể thay đổi.

Nhưng cũng không thể không cân nhắc thái độ của Phong Hải Quận, vì vậy liền có sự bổ nhiệm đối với Thất gia.

Bởi vì quan hệ của Thất gia và Hứa Thanh, người người ở Phong Hải Quận đều biết.

Về phần ban thưởng quyền tự mình tiến cử, giống như chỉ rõ, chỉ cần tu vi Hứa Thanh đạt đến Quy Hư, như vậy, hắn… Chính là Quận Trưởng của Phong Hải Quận.

Kiếp nạn của Phong Hải Quận cũng cứ như vậy kết thúc, tất cả…Bắt đầu khôi phục.

Còn đối với Hứa Thanh mà nói, khởi đầu mới, cánh buồm mới, cũng đã bắt đầu.

Chương 1229: Hứa Thanh, ngươi có đạo lữ hay chưa? (1)

Lịch Huyền Chiến, năm 2932, tháng mười hai.

Gió mùa đông kẹp theo bông tuyết, thổi ngang qua khu vực Quận Đô, thổi ngang qua cây khô, thổi ngang qua hoang dã, như bụi phấn phấp phới bay về phía trước.

Giống như muốn cố hết sức nhồi vào từng đạo vết rách do Viễn Cổ phủ xuống hình thành.

Cho đến khi nó tới Đô thành, sau khi bay lượn trong thiên địa, dung nhập tới đường phố, tới trên nóc nhà, cùng với trong đám người hối hả, hóa thành sương trắng, lấy một loại hình thái khác mà cùng tồn tại với thế gian.

Kinh biến từ Quận Thừa, đã trôi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, gió tuyết như muốn hồi phục lấp kín lại cái khe lớn vậy, tu sĩ ba Cung trong Quận Đô, liên hợp Chấp Kiếm Đình của 10 Châu cùng với từng đại tông, đều cố gắng xây dựng lại Phong Hải Quận.

Rất nhiều Chấp Kiếm Giả bách chiến cũng đều đi ra ngoài các Châu, gia nhập vào việc cứu viện, trấn áp hết thảy các tộc làm loạn vào lúc này.

Thời gian dần trôi qua, ảnh hưởng ác liệt do kinh biến từ Quận Thừa cũng đã tiêu tán hơn phân nửa, hết thảy đều đã bắt đầu khôi phục.

Nhất là Diêu Hầu và Thất gia, giữa bọn họ có chung sợi dây là Hứa Thanh, cho nên dù cũng không phải quen thuộc lẫn nhau, nhưng sau khi tiếp xúc, đều có riêng phần tán thưởng về đối phương.

Hình như tính cách cũng có chút tương tự, cho nên phối hợp vô cùng tốt.

Mà sau những cơn gió tuyết, ánh rạng đông, rốt cuộc cũng chiếu tới khắp Phong Hải Quận.

Phó Cung chủ ba Cung lần lượt lên chấp chính, Chấp Kiếm Cung là Lý Vân Sơn, Tôn chấp sự với tư cách là chấp sự lão luyện nhất, thay chức vị phó Cung chủ.

Tư Nam Đạo Nhân, lão có sứ mạng khác.

Về phần Hứa Thanh, cuộc sống của hắn không có quá nhiều khác biệt với trước kia, ban thưởng bên trong pháp chỉ của Nhân Hoàng vẫn còn chưa có đưa tới, bất quá hắn cũng đã từ chỗ sư tôn cùng với Diêu Hầu, hiểu rõ được hàm nghĩa đối với những vật khen thưởng,.

Kim bài, là vật miễn tử, chỉ cần không phạm phải tội nghịch mưu, có thể miễn chết một lần.

Hoàng bào, là ban thưởng đặc biệt của Hoàng tộc, đó là thân phận gia trì.

Tư cách Thái Học, có cơ hội đi tới Thái Học Cung của nhân tộc học tập thêm, từ xưa đến nay, chỗ đó có tất cả truyền thừa của nhân tộc, có trợ giúp cực lớn đối với Linh Tàng đột phá Quy Hư.

Ngoại trừ những cái này ra, mỗi một nhóm học sinh Thái Học Cung nếu thông qua khảo hạch đạt đệ nhất, sẽ có một cơ hội tham gia khảo thí từ Thánh Địa, một khi thông qua khảo thí, liền có thể được tiếp dẫn đến Thánh Địa.

Thánh Địa, nằm ở bên ngoài đại lục Vọng Cổ, cao cao tại thượng.

Mà lịch Huyền Chiến gần ba nghìn năm, vẫn không có bất kỳ một người học sinh nào đã thành công thông qua khảo thí.

Về phần chiến công nhất đẳng của nhân tộc, đó là vinh dự cực lớn, trong nhiều năm qua, số người đạt được và đang còn sống thì chưa tới trăm vị.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, những thứ khen thưởng này đều không phải thứ nhất định phải có, cuộc sống của hắn vẫn như thường, chỉ là địa điểm cư trú đã thay đổi, không còn là Kiếm Các đã từng trên mặt đất nữa.

Bây giờ Hứa Thanh ở trong Chấp Kiếm Cung, trong điện của Thư Lệnh tùy hành lúc trước.

Thư Lệnh ti, dưới sự đề nghị của Diêu Hầu và Thất gia, được

Hứa Thanh gây dựng lại, trở thành một ngành cực kỳ đặc thù trong Phong Hải Quận, không còn chỉ phụ trách sự tình một Cung nữa, mà là cả Phong Hải Quận.

Địa vị cao cả.

Thân phận của Hứa Thanh ở Phong Hải Quận, vẫn là Thư Lệnh như cũ.

Chức trách là cung cấp và chỉnh lý lại toàn bộ tin tức trong Quận, trợ giúp cho Quận Trưởng tạm là Diêu Hầu cùng với tân Quận Thừa là Thất gia, cùng hiệp trợ quản lý Phong Hải Quận.

Thành viên Thư Lệnh ti cũng nhiều hơn không ít so với trước kia, ngoại trừ Chấp Kiếm Cung ra, hai Cung khác cũng đều thành lập Thư Lệnh ti, thậm chí theo Khổng Tường Long đề nghị, các Châu trong Phong Hải Quận cũng thành lập phân ti của Thư Lệnh ti, phối hợp Chấp Kiếm Đình các Châu, trấn thủ một Châu.

Việc này, do Khổng Tường Long chịu trách nhiệm.

Y cũng gia nhập vào Thư Lệnh ti, cùng nhau gia nhập còn có Sơn Hà Tử đã khôi phục thương thế.

Mắt thấy người ngoài như Khổng Tường Long lại có được quyền hành lớn như thế, đội trưởng có chút ê ẩm trong lòng, vì vậy liền giật dây Hứa Thanh, phát triểm Ám ti ở bên trong tông môn các Châu.

Người chịu trách nhiệm Ám ti, đội trưởng tự tiến cử mình đích thân đảm nhiệm, vả lại cực kỳ mưu cầu danh lợi, mang theo sứ mạng rời khỏi Đô thành Quận Đô.

Trước khi đi, y còn vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, trong thần sắc tràn đầy ngạo nghễ.

“Tiểu sư đệ, lão đầu tử đã thành Quận Thừa, thủ hộ phần gia nghiệp này cho chúng ta, đại sư huynh ta cũng không thể chơi bời lêu lổng, bộ phận Ám ti này, để ta xử lý!”

Hứa Thanh nhìn vẻ phấn khởi khó nén trên mặt đội trưởng, nghĩ tới một phần điều lệnh Lý Thi Đào về Phụng Hành Cung lúc trước, vì vậy nhìn khắp nơi một chút.

“Ngươi nhìn cái gì?” Đội trưởng sững sờ, y lý tưởng đoan chính hào hùng, nhưng Hứa Thanh lại quan sát khắp nơi, khiến cho y có chút lo lắng.

“Ta đang tìm Lý Thi Đào.” Hứa Thanh thẳng thắn thành khẩn nói.

“Tìm tẩu tẩu của ngươi à, nàng không muốn theo cùng ta, nội tâm của ta rất buồn, nhưng cũng không có biện pháp.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, không tiếp tục cái đề tài này nữa, mà ôm cổ Hứa Thanh, kề sát miệng vào tai, sau đó thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh à, ta nói cho ngươi biết, lần này ta ra ngoài cũng không phải là đi nói chuyện yêu đương, ta có hai việc, một cái là Ám ti, cái khác… Dạo gần đây ta vẫn luôn cân nhắc một cái đại sự!”

“Đợi làm thành cái đại sự này, hai huynh đệ chúng ta có thể trở nên lợi hại hơn, cho nên ta dự định ra ngoài sưu tập một chút tình báo về Tế Nguyệt đại vực, rất nhanh sẽ trở lại.”

“Tế Nguyệt đại vực?” Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, bây giờ hắn rất mẫn cảm đối với cái chữ nguyệt này.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, giơ tay lên đưa về phía Hứa Thanh, thở dài một chút, thấp giọng nói.

“Chờ ta trở lại, ta sẽ nói rõ chi tiết với ngươi, tóm lại là, tiểu sư đệ, ngươi phải làm tốt chuẩn bị ra ngoài, lần này đại sư huynh sẽ dẫn ngươi đi làm một việc động trời!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng mà Hứa Thanh quen thuộc, sau đó ngâm nga khúc hát, mang theo không ít người, trùng trùng điệp điệp rời khỏi.

Hứa Thanh đứng trên bệ đá xanh của Chấp Kiếm Cung, đưa mắt nhìn đội trưởng đi xa, sau đó nhàn nhạt mở miệng.

“Xuất hiện đi.”

Chương 1230: Hứa Thanh, ngươi có đạo lữ hay chưa? (2)

Theo giọng nói Hứa Thanh truyền ra, Ninh Viêm từ trong lầu các không xa thò đầu ra, ngượng ngập cười một tiếng, rất nhanh chạy đến bên cạnh Hứa Thanh.

Gã sợ đội trưởng, rất lo bị đội trưởng cùng nhau gọi đi, mà trốn tránh không có tác dụng, cho nên trong khoảng thời gian này luôn tới chỗ Hứa Thanh để cầu khẩn.

“Thư Lệnh đại nhân, ta nghĩ rằng, ta có thể làm thư lệnh cho ngài!”

Ninh Viêm lớn tiếng mở miệng.

“Đã tìm được Thanh Thu chưa?” Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ninh Viêm.

“Đã tìm được, nhưng nàng ấy…”

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lẽo.

Ninh Viêm lập tức run run một chút, nhanh chóng đổi giọng.

“Lúc trước Thanh Thu đại nhân nhận nhiệm vụ viện trợ Ly Đồ Giáo ở Nghênh Hoàng Châu, sau đó đi đến Nam Hoàng Châu…”

Hứa Thanh gật đầu, không có mở miệng.

Ninh Viêm nhanh chóng rời khỏi, sau khi đi được rất xa, gã mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó thầm nghĩ, trong nửa tháng này trên người Hứa Thanh rõ ràng nhiều hơn một chút khí thế, gã hiểu, đó chính là vận khí Phong Hải Quận vờn quanh tạo thành uy áp.

Loại uy áp này, khiến cho Hứa Thanh mặc dù chỉ là Nguyên Anh một kiếp, nhưng trên người của hắn có được vận khí một Quận, người bình thường rất khó đối kháng.

Không để ý tới Ninh Viêm, Hứa Thanh quay người đi đến Tàng Điển Các của Chấp Kiếm Cung.

Trong nửa tháng này Hứa Thanh thường xuyên đi vào trong đó, vả lại hắn đã thân thỉnh, Phụng Hành Cung và Ti Luật Cung, còn có điển tịch phủ Quận Trưởng, cũng đều được đưa tới.

Số lượng rất nhiều.

“Hứa Thanh ca ca, Thanh Thu là ai vậy?”

Trên đường đi đến Tàng Điển Các, bên trong ống tay áo bên phải Hứa Thanh lộ ra một con tiểu bạch xà, mở to đôi mắt thiên chân vô tà, tò mò hỏi một câu.

“Một người bạn khi còn nhỏ, về sau gặp thì ta sẽ giới thiệu cho ngươi một chút.”

Hứa Thanh cúi đầu, giơ tay trái lên nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu tiểu bạch xà, ôn nhu mở miệng.

Hứa Thanh vuốt ve khiến cho tiểu bạch xà rất thoải mái, ánh mắt cũng híp lên, truyền ra tiếng cười như chuông bạc.

“Ọt ọt ọt ọt.”

Hứa Thanh cũng cười, lúc trước dưới Linh Uyên, trước lúc hắn mất đi ý thức, Linh Nhi lại một lần nữa cứu được hắn.

Mà Linh Nhi tu hành và hấp thu vận khí Cổ Linh, trên thực tế vẫn chưa hoàn thành, quá trình này rất chậm chạp, cho nên hiện giờ nàng chỉ có thể lấy bộ dạng tiểu bạch xà, quấn quanh trên cổ tay phải của Hứa Thanh.

Cứ như vậy, Hứa Thanh về Tàng Điển Các, tiếp tục tra tìm tất cả điển tịch cùng tài liệu trong này, thời gian cứ thế trôi qua, ba ngày qua đi.

Hứa Thanh có chút tiếc nuối, tuy rằng cũng có thu hoạch nhưng cũng không phải rất nhiều.

Hắn muốn tìm, là giới thiệu cùng với làm thế nào để khiến mệnh đăng hoàn toàn dung nhập bản thân.

Đội trưởng cũng đã từng nói qua việc này, bao nhiêu năm qua đã có rất nhiều người đều đang thử nghiệm làm, nhưng không có tác dụng, không ai thành công.

Nhưng thông qua những ngày lật xem sách cổ, Hứa Thanh biết lời của đội trưởng cũng không hoàn toàn chính xác.

Trong lịch sử, đã có người thành công.

Đó là vào thời điểm nửa khuôn mặt Thần Linh còn chưa tới, thậm chí trước cả khi phía xa Cổ Linh Hoàng nhất thống, có một vị Viễn Cổ Chúa Tể, đã đi một con đường ngược chiều.

Nói như vậy, sau khi bản thân tu sĩ đạt đến cấp độ Chúa Tể, mới có thể cải biến huyết mạch bản thân, để cho trong cơ thể đản sinh ra mệnh đăng, thế hệ phía sau liền có thể hưởng thụ phúc trạch, hình thành mệnh đăng lúc Trúc Cơ.

Nhưng đường mà vị Chúa Tể kia đi, là ngược lại.

Vị này cùng đường với Hứa Thanh, là lúc Trúc Cơ chém giết người nối dõi của Chúa Tể Cổ Hoàng, lấy mệnh đăng ra và dung nhập bản thân, sau khi trải qua cửu tử nhất sinh, hết lần này tới lần khác lại thật sự làm được việc đưa mệnh đăng dung nhập vào trong huyết mạch của chính mình, hoàn toàn hóa thành vật của bản thân, từ đó về sau trải qua rất nhiều hạo kiếp sinh tử, một bước lên trời, trở thành Chúa Tể.

Bên trong điển tịch cổ của Quận Thừa, chỉ có đôi câu vài lời giới thiệu đối với vị Chúa Tể đó, dẫu sao cũng quá mức cổ xưa.

Thậm chí chút tin tức ấy, cũng là bởi vì trên người của vị ấy xuất hiện loại sự tình nghịch thiên như vậy, mới có thể được ghi chép lại.

Về phần thiệt giả, không dễ phân biệt.

“Thiên Ngoại Chi Quang?”

Hứa Thanh thì thào, bên trong ghi chép của vị Chúa Tể kia, có đề cập tới bốn chữ này, tựa hồ sở dĩ đối phương có thể dung hợp mệnh đăng, là bởi vì một loại vật thần bí tên là Thiên Ngoại Chi Quang.

Nhưng thông tin về Thiên Ngoại Chi Quang, chỉ đề cập qua ở trong ghi chép về vị Chúa Tể này, những ngày qua, Hứa Thanh không tìm được chút manh mối nào ở trong bất luận điển tịch nào khác.

Thậm chí mấy ngày trước Hứa Thanh còn hỏi ý kiến sư tôn, Thất gia cũng chưa từng nghe qua vật ấy, mà Hứa Thanh cũng đã hỏi bên chỗ Diêu Hầu, đối phương cũng đã báo cho bạn hữu trong Hoàng Đô để hỏi giúp hắn một câu.

Hứa Thanh mang theo tiếc nuối trở về Thư Lệnh ti, xử lý công văn các Châu đưa tới, cho đến sau buổi trưa hôm nay, hắn nhận được truyền âm của Diêu Hầu.

“Hứa Thanh, tin tức ngươi muốn tìm, ta đã tra được giúp ngươi một chút, vả lại cũng có một vật chuyển giao cho ngươi, ngươi tới phủ của ta một chuyến được chứ?” Mắt Hứa Thanh sáng lên, lập tức đứng dậy rời khỏi Chấp Kiếm Cung, đi thẳng đến Diêu phủ.

Trên đường hắn nhìn thấy Quận Đô hối hả, nụ cười trên mặt mọi người rõ ràng nhiều hơn không ít so với lúc trước.

Tố Đan bọn họ từng ăn, thật ra đã không còn độc, điểm này thì lúc trước Diêu Hầu cùng với sư tôn đã triệu tập toàn bộ đại sư đan đạo trong Phong Hải Quận, nghiên cứu tỉ mỉ qua.

Cũng tuyên bố rằng không có độc.

Nhưng việc cùng một nhịp thở cùng với bản thân của mình, dĩ nhiên mọi người đều sẽ đa nghi, cho nên có không ít người vẫn còn nghi vấn đối với việc này, vì vậy Diêu Hầu đề nghị lấy loại đan khác vô hại làm danh xưng hóa giải.

Cho nên, sẽ có một loại đan dược tên là Giải Tố Đan, không cần trả phí, cung cấp cho toàn bộ nhân tộc Quận Đô.

Thực tế hiệu dụng của đan đó, chỉ đơn giản là cường thân kiện thể.

Cuối cùng, tất cả đều vui vẻ.

Chương 1231: Hứa Thanh, ngươi có đạo lữ hay chưa? (3)

Việc này cũng dạy cho Hứa Thanh một bài học, để cho hắn hiểu sâu hơn một chút về bản tính của con người.

Nhưng vô luận như thế nào, quá trình và kết cục đều là tốt, vì vậy Hứa Thanh cũng thu hồi tâm thần, đi tới Diêu phủ.

Toàn bộ Diêu phủ, cực kỳ trọng thị đối với việc nghênh đón Hứa Thanh đến, những tộc nhân được phóng xuất ra từ Hình Ngục Ti, bọn họ cũng biết được bởi vì một câu của Hứa Thanh, mà mọi người mới tránh được tử kiếp.

Cho nên, một khắc khi Hứa Thanh đi đến Diêu phủ, người Diêu gia vô cùng cung kính, trong mắt càng có cảm kích, đứng ngoài cửa lớn đồng loạt cúi đầu.

“Cung nghênh Hứa thư lệnh.”

Trong đám người đều là lão ấu phụ nữ và trẻ em, Diêu Vân Tuệ cùng với Diêu Phi Hà cũng ở trong đó.

Thần sắc người phía trước mang theo phức tạp, khuôn mặt vốn kiều mị bây giờ cũng che kín bởi vẻ tiều tụy, thân thể mềm mại có lồi có lõm, bây giờ cũng đã gầy hơn rất nhiều, nhưng vẻ xinh đẹp tuyệt trần kia chẳng những không có giảm bớt, ngược lại bởi vì sự nhu nhược này, càng nhiều hơn một chút cảm giác khiến người ta thương tiếc.

Về phần Diêu Phi Hà, mặc dù vẫn mặc một thân cung trang, nhưng tai ương lao ngục cùng với gia tộc gặp họa, khiến cho nàng dung dạng cũng tiều tụy rất nhiều, không còn ung dung như lần đầu tiên gặp Hứa Thanh, mà nhiều hơn một tia khói lửa nhân gian.

Nàng nhìn qua Hứa Thanh, cùng với Diêu Vân Tuệ, cùng nhau hạ thấp người, cúi đầu.

Hứa Thanh tiến lên nâng lão nhân trong đám người lên, vừa nhìn về phía đám người Diêu Vân Tuệ, cuối cùng nhìn về phía Diêu Phi Hà.

“Diêu Hầu là tiền bối của ta, chư vị không cần như thế.”

“Ân của Hứa công tử, Diêu gia chúng ta khắc ghi.” Diêu Phi Hà khẽ nói, sau đó trong tộc nhân bốn phía cung kính, nàng và Diêu Vân Tuệ cùng nhau dẫn Hứa Thanh đi vào Diêu phủ.

Hai nữ thì một người đi sát bên cạnh, còn một người ở sát phía sau.

Làn gió thơm tràn ngập bốn phía, khiến Hứa Thanh …có chút không khỏe, tiểu bạch xà trên cổ tay lặng lẽ thò đầu ra, hiếu kỳ nhìn chung quanh.

Cứ như vậy, một đường đi đến sảnh chính của Diêu gia.

Diêu Hầu đứng ở nơi đó, mỉm cười nhìn hắn.

“Bái kiến Quận Trưởng.” Hứa Thanh nhanh đi tới vài bước, cung kính cúi đầu.

Diêu Hầu nở nụ cười, ý bảo Hứa Thanh ngồi xuống, bản thân cũng không ngồi ở chủ vị, mà ngồi lệch vị.

Hứa Thanh thấy vậy, tâm tình càng thêm tôn kính, cũng tương tự ngồi lệch vị trí.

Về phần Diêu Vân Tuệ và Diêu Phi Hà, làm hai người châm trà bên cạnh.

Bên phía Hứa Thanh, là Diêu Vân Tuệ.

Nàng cầm ấm trà, đổ nước vào chén, sau đó nhìn lên Hứa Thanh trước mặt, vẻ mặt không khỏi có chút hoảng hốt, những chuyện lúc xưa bỗng đảo qua trước mắt.

Kiểu gì nàng cũng không thể ngờ, thời gian chưa tới hai năm, người Chấp Kiếm Giả mới đến năm đó, vậy mà đã bước tới đỉnh phong của Phong Hải Quận như bây giờ.

Tia hoảng hốt này, khiến cho Diêu Vân Tuệ có vẻ thất thần không tập trung, nên làm cho nước trà tràn ra chảy lên mặt bàn, Hứa Thanh quay đầu nhìn nàng một cái.

Lúc này Diêu Vân Tuệ mới phản ứng lại, vội vàng lui ra phía sau vài bước.

Đồng dạng hoảng hốt, còn có Diêu Phi Hà.

Nhưng căn nguyên phức tạp trong lòng của nàng khác với Diêu Vân Tuệ, nhưng đồng dạng cũng rất sâu, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Thanh trước đó, là được khuê mật Tử Huyền dẫn đến.

Lúc ấy đáy lòng nàng thật ra cũng không quá mức để vào trong lòng, dẫu sao lúc ấy Hứa Thanh chỉ là một Chấp Kiếm Giả nho nhỏ, cho dù tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế, nhưng cuối cùng cũng chưa có trưởng thành.

Mà nàng là muội muội của Diêu Hầu, cũng có một chỗ cắm dùi trong Hoàng Đô.

Tất cả mọi câu nói đều bởi vì nàng coi trọng Tử Huyền, nàng cảm thấy tương lai của Tử Huyền là không thể hạn lượng, lấy sự tài tình của Tử Huyền, rất dễ dàng có thể đứng bên cạnh một cây đại thụ, được cây cao bóng cả che chở, khiến người ta không dám không tôn trọng đối với nàng.

Nhưng những sự tình phát triển tiếp sau đó giống như là thiên địa nghịch chuyển, lúc nàng lần nữa nhìn thấy Hứa Thanh, đối phương đã là Quận Trưởng tương lai được vạn dân Phong Hải Quận công nhận, ca ca của mình cũng bởi vì người này mà rửa sạch oan tình, tất cả tộc nhân của mình càng bởi vì đối phương mà tránh được tử kiếp.

Giờ phút này nhớ lại quá khứ đã qua, lúc đầu Hứa Thanh ở bên cạnh Tử Huyền, hắn vốn là một cây đại thụ che trời, chỉ là khi ấy nàng không nhận ra mà thôi.

Tất cả mọi thứ làm cho nàng không thể không hoảng hốt.

Mà trong lúc nàng hoảng hốt cùng phức tạp, bên trong nàng lại càng dâng lên sự hâm mộ đối với Tử Huyền, nàng cảm thấy Tử Huyền rất có tầm nhìn, biết chọn người trong lòng.

Diêu Hầu cũng chú ý tới biểu cảm của muội muội cùng nữ nhi của mình, lão có chút ngoài ý muốn, thần sắc không khỏi cổ quái mà nhìn Hứa Thanh một chút, lại nhìn nữ nhi của mình một chút, sau đó ánh mắt đảo qua muội muội.

Tiếp theo liền ho khan một tiếng.

Diêu Vân Tuệ và Diêu Phi Hà lập tức cúi đầu, rời khỏi sảnh chính.

Giờ phút này sảnh chính, chỉ còn lại có Diêu Hầu và Hứa Thanh.

Diêu Hầu nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh thần sắc như thường, nhìn Diêu Hầu.

Sau một lúc lâu, trên mặt Diêu Hầu nở nụ cười.

“Hứa Thanh, ngươi vẫn chưa có đạo lữ đúng không?”

Hứa Thanh sững sờ, không đợi hắn nói chuyện, tiểu bạch xà bên trong ống tay áo của hắn lập tức thò đầu ra, vẻ bất thiện nhìn chằm chằm về phía Diêu Hầu.

“Ọt ọt ọt ọt!”

Diêu Hầu đưa tầm mắt nhìn qua, mỉm cười và không tiếp tục nói về việc này, giơ tay phải lên hư không trảo một cái, lấy ra một vật, đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

Đây là một chiếc đèn huyết sắc, hình dạng chiếc cánh.

“Đèn này, tặng cho ngươi.”

Diêu Hầu ý vị thâm trường, chậm rãi mở miệng.

Chương 1232: Hôm qua vãn phong, tối nay tinh hà (1)

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Hắn biết cái đèn này, đây chính là Minh Linh Huyết Sí Đăng!

Lúc trước hắn lấy thân phận Thần tử Hắc Thiên tộc, đã yêu cầu được một chiếc ở trong Thánh Lan tộc, vả lại đã dung nhập vào trong cơ thể, bây giờ cũng đã thành một trong những Đạo Anh.

Nhưng chiếc mệnh đăng kia chỉ có một bên cánh, là cánh bên trái.

Chủ đạo của nó là tốc độ.

Mà chiếc mệnh đăng trước mắt này, là cánh phải.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Hầu.

Ánh mắt Diêu Hầu như có thâm ý, trên mặt nở nụ cười, cầm lấy chén trà một bên, nhấp một miếng, không nói gì.

Hứa Thanh trầm mặc, lúc trước hắn cũng đã rất rõ ràng, trong Phong Hải Quận, vô luận là Quận Trưởng hay là Cung chủ, đều không phải là hạng người đơn giản, về phần Diêu Hầu đã từng là một trong năm đầu sỏ cũng giống như thế.

Dẫu sao, không phải ai cũng có thể trở thành bằng hữu cùng những người ngoại tộc, lại còn thu được tín nhiệm của bọn họ.

Cũng không phải người nào cũng có thể ẩn nhẫn đến cuối cùng, sau đó mới tùy thời bộc phát.

Lại càng không cần phải nói, đối phương còn có quyết đoán mang theo toàn bộ tộc nhân có liên quan với dị tộc đến chiến trường, mượn cơ hội mà huyết tẩy toàn bộ.

Vô luận là tâm cơ hay thủ đoạn, Diêu Hầu đều thuộc hàng nhất lưu.

Mà việc tặng cho Hứa Thanh cái đèn này, dĩ nhiên cũng không phải là một sự trùng hợp.

“Trận chiến trên tế đàn lúc trước, lúc ta thể hiện ra mệnh đăng, đã trở thành một điểm sơ suất…” Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn ý thức được điểm này, nhưng lúc đó hắn cũng không có biện pháp che giấu.

Có lẽ cũng bởi vì như vậy, Diêu Hầu mới chú ý tới điểm ấy, từ đó tập trung vào thời điểm mình giả trang thân phận ở trong Thánh Lan tộc, thông qua nhân mạch và suy luận, lão đã lấy đèn này để tặng cho mình.

Chú ý thấy vẻ mặt Hứa Thanh suy tư, Diêu Hầu nở nụ cười, lão hy vọng Hứa Thanh có thể suy nghĩ nhiều thêm, chỉ có như vậy, mới có khả năng khiến cho tâm tính phát triển nhanh hơn.

Sau khi cảm thấy thấy không sai biệt lắm, Diêu Hầu để chén trà trong tay xuống, bình tĩnh mở miệng.

“Mặc dù Thánh Lan tộc chiến đấu cũng có mánh khóe khác, nhưng tổn thất vẫn tương tự rất lớn, ví dụ như cây Thập Tràng cùng với những tiểu quốc kia, còn có một số Hắc Y Vệ, đều đã vẫn lạc.”

Diêu Hầu nói đến đây, dừng lại một chút, chú ý đến ánh mắt Hứa Thanh, nói khẽ.

“Có người đã chết trước đó, có người là chết trong nửa tháng này, mà việc Thiên Phong di chuyển Hoàng Cung, cũng dẫn đến rất nhiều ghi chép đều không còn nữa, Hoàng của Thiên Phong cũng bày tỏ rất đáng tiếc về việc này.”

Ánh mắt của Hứa Thanh chấn động.

“Hứa Thanh, với thân phận của ngươi bây giờ, có thể biết được một ít chuyện, năm đó Quận Trưởng, Lượng Tu huynh và ta, từng có một cái kế hoạch, đó chính là để cho ta thủ tín với Thánh Lan tộc, từ đó tiếp xúc với Hoàng của Thiên Phong, xúi giục người kia để khiến Hoàng của Thiên Phong quy trở về nhân tộc!”

Lời Diêu Hầu vừa ra, tâm thần Hứa Thanh liền dấy lên gợn sóng.

Hắn nghĩ tới lúc trước hai vị Hoàng bên phía Thánh Lan tộc xuất hiện ở chiến trường phía Bắc, chính là Hoàng của Thiên

Phong cùng Hoàng của Nguyệt Vụ, điều này hiển nhiên cũng là một trong những nguyên nhân sau khi Diêu Hầu trọng thương mà có thể tránh được tử kiếp.

“Việc này ta đã làm được tám phần, chỉ cần cho ta thêm thời gian 10 năm… . Nhưng đáng tiếc, kế hoạch luôn không nhanh bằng biến hóa, lúc trước trên chiến trường phía Bắc, khí thế Hoàng của Nguyệt Vụ rất hung ác, thậm chí trong quân địch dường như còn có nhân tộc chúng ta tồn tại…”

Trong mắt Diêu Hầu lộ ra hàn mang.

“Hằng Tín huynh và Vinh Du huynh tử vong, cũng không phải là đơn giản như vậy, mà sau khi ta chạy thoát nhờ Hoàng của Thiên Phong lưu thủ, Thất hoàng tử liền phủ xuống để hóa giải hết thảy, lại vừa lúc xuất hiện ở trước mặt của ta, cứu ta ra, trong lòng ta biết rõ, nhưng cũng chỉ có thể cam chịu để mình trở thành lá bài tẩy của gã.”

Hứa Thanh trầm mặc, cầm lấy chén trà một bên, nhìn nước trong chén trà tản ra những gợn sóng lăn tăn.

Diêu Hầu nhìn qua Hứa Thanh, lần nữa mở miệng.

“Hứa Thanh, ta nói cho ngươi biết tất cả, là hy vọng ngươi có thể thấy rõ cục diện, mà ngươi bây giờ, đã không chỉ là Chấp Kiếm Giả.”

“Có chút thân phận, có chút quân cờ, nên dùng vẫn phải dùng, ta nghe nói gần đây Hoàng của Thiên Phong đại biểu Thánh Lan Tổ Hoàng, đang trao đổi chi tiết việc Thánh Lan tộc quy trở về cùng Thất hoàng tử, trong này cũng bao hàm một chút lãnh địa thuộc về.”

“Có mấy Quận đang bàn giao, mà Phong Hải Quận chúng ta cũng cần khuếch trương…”

“Nhìn từ mặt ngoài thì Thánh Lan tộc đã trảm đoạn quan hệ cùng Hắc Thiên tộc, nhưng lấy hiểu biết của ta sau những năm tiếp xúc cùng bọn họ để phán đoán, ta cho rằng dựa theo thiên tính của Thánh Lan tộc, bọn họ tuyệt sẽ không chỉ đặt cờ ở một phương, người bí mật giữ liên lạc cùng với Hắc Thiên tộc, cũng sẽ không ít.”

“Ví dụ như, bên trong đoàn thương nghị lần này của Thiên Phong Quốc, có một số người đã từng là quý tử trên hai tịch, nghe nói bên trong có một người, từng được đích thân Thần tử của Hắc Thiên tộc tăng tịch lên.”

Ánh mắt Diêu Hầu bình thản, nhìn qua Hứa Thanh.

Lão rất ít khi mở rộng lòng cùng với người ngoài như vậy.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đáy lòng lại đang suy tư, sau khi trải qua những chuyện này, trình độ tín nhiệm của hắn đối với Diêu Hầu vẫn phải có, vả lại đối phương đã nói đến mức độ này, hắn cũng không cần gì giấu giếm nữa cả.

Cho nên sau khi suy nghĩ, Hứa Thanh đặt chén trà trong tay xuống, cầm ra một khối ngọc giản, tràn ra một đám khí tức Tử Nguyệt của mình, đưa cho Diêu Hầu.

“Mộc Nghiệp.”

Sau khi Diêu Hầu tiếp nhận ngọc giản, suy tư một lát trầm thấp mở miệng.

“Hứa Thanh, mặc dù ta đoán được ngươi giả dạng thành Thần tử của Hắc Thiên tộc trong Thánh Lan tộc, cũng biết một chút đại khái, nhưng cũng không rõ ràng chi tiết trong đó, vậy nên, Mộc Nghiệp này, có thể tin hay không?”

“Một ý niệm của ta, có thể quyết định sinh tử của y.”

Hứa Thanh nói khẽ.

Chương 1233: Hôm qua vãn phong, tối nay tinh hà (2)

Diêu Hầu nghe vậy nở nụ cười, nhẹ gật đầu, lại nói cho Hứa Thanh thông tin về Thiên Ngoại Chi Quang.

“Thứ này ý nghĩa như tên, là một loại ánh sáng hư vô thần bí ngoài đại lục Vọng Cổ, không biết lai lịch, cực kỳ ít thấy, rơi vào đại lục Vọng Cổ đã ít lại càng ít, vả lại rất khó bảo tồn.”

“Trước khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến đã là như thế, mà sau khi nửa khuôn mặt Thần đến, cái ánh sáng này liền hoàn toàn tuyệt tích.”

“Nó thật sự có thể hòa tan mệnh đăng, nhưng đại giới rất lớn, đó là phải tiêu hao sinh cơ của bản thân.”

Hứa Thanh nghe vậy cũng có chút tiếc nuối, hắn biết muốn thu được Thiên Ngoại Chi Quang, thì không thể nghi ngờ rằng sẽ như mò kim đáy biển, gần như là không có khả năng.

Vì vậy sau khi hàn huyên một phen, Hứa Thanh liền cáo từ rời đi.

Một khắc đi ra khỏi Diêu phủ, bên ngoài đã là hoàng hôn, bên tai Hứa Thanh truyền đến giọng nói của Linh Nhi.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi phải cẩn thận hai người nữ tu kia!”

“Ánh mắt các nàng nhìn ngươi không đúng, nhất là cái người châm trà cho người, ta nghĩ rằng nàng có vấn đề lớn nhất, Hứa Thanh ca ca, ngươi nhất định phải cẩn thận, ta nghĩ rằng các nàng có khả năng muốn hại ngươi.”

Linh Nhi biểu cảm nghiêm túc.

Hứa Thanh nghe vậy, tâm thần ngưng tụ, cẩn thận nhớ lại một phen, nghĩ tới sự tình Trương Ti Vận, hắn cảm thấy nói không chừng Diêu Vân Tuệ vẫn còn tồn tại một chút tâm tư, vì vậy liền nhẹ gật đầu.

Về phần Diêu Phi Hà, Hứa Thanh có chút nghĩ mãi mà không rõ, nhưng cũng lưu ý việc này.

Thấy Hứa Thanh nhận thức lời mình nói, Linh Nhi rất là vui vẻ, nàng cảm thấy mình rất hữu dụng, có thể trợ giúp Hứa Thanh ca ca phát hiện rất nhiều nguy hiểm đến từ bên ngoài, vì vậy liền chui ra khỏi ống tay áo Hứa Thanh, bò đến bên tai Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, thật ra ta rất hữu dụng, chờ sau khi ta hóa hình, ta còn biết làm nội trợ nữa đấy.”

“Đúng rồi, ta còn biết ca hát, ta rất thông minh, những tỷ tỷ ở Mộc Linh Tộc dạy ta mấy lần, ta liền biết.”

“Ta hát cho ngươi nghe một bài nhé.”

Trong giọng nói của Linh Nhi tràn đầy hạnh phúc, sau khi Hứa Thanh nghe được cũng khẽ cười, nhẹ gật đầu.

Linh Nhi ngâm khẽ một tiếng, âm thanh giống như khói mưa vang vọng bên tai Hứa Thanh, giống như thanh tuyền, thấm vào trái tim.

“Ánh trăng hơi ấm, chảy qua Thanh Đằng Lan hôm qua, vết mưa chưa khô, đoạn đứt tương tư thành một chén… .”

“Không nói kết bạn đời sau, chỉ nói gặp lại là duyên.”

“Kiếp này không hối hận, nguyện trở thành hoa nở lưu qua bên cạnh người, chuyển thế ngoái đầu nhìn lại, cười một tiếng, đã qua ngàn vạn năm…”

Tiếng ca non nớt chảy xuôi trong tim Hứa Thanh.

Dưới ánh chiều tà, hắn đi trên đường trong Quận Đô, che đậy khí tức, dấu vết trở nên mơ hồ, đi qua đám người, đi qua tiếng vang ồn ào, đi vào yên tĩnh.

Gió đêm thổi qua chung quanh hắn, giống như nghe được tiếng ca này, thổi tóc hắn bay lên, phấp phới theo ca khúc.

Lúc này rặng mây đỏ cũng đã bay đến, chiếu vào trên người tiểu bạch xà, trong lúc mơ hồ, giống như chiết xạ ra thân ảnh một thiếu nữ đỏ mặt, đang nhẹ nhàng ca xướng.

Xa xa, trong phủ Quận Thừa, Thất gia đứng trên lầu các, nhìn đầu đường xa xa.

Sau khi chú ý đến trên người Hứa Thanh, trên mặt lão nở nụ cười.

Bên cạnh bỗng mơ hồ, thân ảnh Diêu Hầu từ hư vô đi ra, đứng cùng với nhau.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Thất gia cảm khái.

Diêu Hầu tương tự chú ý đến trên người Hứa Thanh xa xa, nở nụ cười.

“Đúng vậy, tuổi trẻ thật tốt.”

“Cho nên, tên đệ tử này của ta cứu được cả nhà ngươi, lại giúp ngươi rửa sạch oan khuất, ngươi phải tận lực bảo vệ hắn mới phải.”

Thất gia nhìn Diêu Hầu.

“Nói cách khác, nhân tâm rét lạnh, cho nên vào lúc kia, không ai đi ra nói một tiếng phản đối.”

“Ngươi vẫn không tin ta.” Diêu Hầu than nhẹ.

“Mấy ngày nay ta luôn nghĩ tới một vấn đề, hôm ấy… Nếu như ta không nói một câu kia, ngươi có xuất hiện hay không?” Thất gia mắt có thâm ý, nhìn Diêu Hầu.

Diêu Hầu nhìn qua Hứa Thanh nơi xa, suy tư rất nghiêm túc một chút, trong đầu nhớ lại cảnh tượng nửa tháng trước, sau một lúc lâu lão nhẹ giọng mở miệng.

“Ta vẫn sẽ đi ra.”

Thất gia không nói chuyện, nhìn đến ánh nắng chiều trên màn trời, hồi lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng.

“Vậy cuộc nói chuyện của ngươi cùng với đệ tử của ta như thế nào?”

“Hắn đưa cho ta một cái tên, ta sẽ cho người đi liên lạc một chút, tư cách làm một loại cân bằng đối với Thất hoàng tử.” Diêu Hầu bình tĩnh nói.

“Ba Châu của Phong Hải Quận chúng ta, gã vẫn còn không trả lại, Phong Hải Quận …thiếu khuyết lực lượng chấn nhiếp.”

Nói đến đây, Diêu Hầu nhìn Thất gia.

“Về việc thi thể Hằng Tín huynh và Vinh Du huynh trở thành khôi lỗi… . Như thế nào rồi?”

Thất gia lắc đầu.

“Đó là một phiên bản thân thể Thần Linh mới, muốn khu động có chút khó khăn, nhưng ta đã nghĩ ra biện pháp, gần đây sẽ phải quay về Thất Huyết Đồng một chuyến, thu hồi lại nghiên cứu của ta ở nơi đó.”

“Mặt khác, cũng phải di chuyển Thất Huyết Đồng đến Quận Đô.”

Diêu Hầu gật đầu, di chuyển Thất Huyết Đồng là việc xứng đáng, lão cũng không hỏi nhiều, quay người rời đi.

Cho đến khi Diêu Hầu rời đi, Thất gia cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

Bên trong lòng bàn tay của lão, có một đạo Thần nguyên hình thành phù văn.

Đây là một món đồ chơi nhỏ lão nghiên cứu lúc trước, chỉ có một tác dụng, đó chính là phát hiện nói dối.

Nguyên lý là Thần Linh toàn trí toàn năng, tuy chỉ là tương đối, nhưng mượn nhờ cái thuộc tính này, vẫn có thể giúp người ta phán đoán thiệt giả trong một trình độ nhất định.

Dưới ánh mắt của Thất gia, phù văn trên bàn tay chớp động.

Sau một lúc lâu, Thất gia nhẹ gật đầu.

“Những lời nói đều là thật tâm, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn, dẫu sao nhân tâm cũng sẽ thay đổi.”

“Phong Hải Quận này, nếu là của lão Tứ, như vậy… Liền nhất định phải là của hắn.”

Trong mắt Thất gia lộ ra tinh mang, sau khi suy nghĩ một chút, lấy ngọc giản ra, truyền âm cho Hứa Thanh.

“Lão Tứ, ba ngày sau vi sư phải rời khỏi Quận Đô, quay về Thất Huyết Đồng một chuyến, ngươi cũng đã lâu không trở về rồi, lần này cùng đi với ta đi.”

Nói xong, trong mắt Thất gia lộ ra vẻ chờ mong.

“Phú quý không hồi hương, như cẩm y dạ hành… . .”

(Cẩm y dạ hành: Mặc áo gấm đi đêm. Ăn mặc đẹp đẽ mà không có ai chiêm ngưỡng được.)

Chương 1234: Hôm qua vãn phong, tối nay tinh hà (3)

Bên trong Chấp Kiếm Cung, Hứa Thanh vừa mới trở về, vẫn đang đắm chìm trong tiếng ca của Linh Nhi, hồi lâu sau mới chú ý tới ngọc giản truyền âm chấn động, nghe được lời sư tôn nói.

“Linh Nhi, ngươi có muốn quay về Thất Huyết Đồng không?” Hứa Thanh nhìn Linh Nhi.

“Có nha, ta vẫn còn là người của Tình Báo ti trong Thất Huyết Đồng đấy.” Tiểu bạch xà vui vẻ đáp lại.

Thấy bộ dáng tung tăng của Linh Nhi, trong đầu Hứa Thanh hiện ra từng đạo thân ảnh quen thuộc bên trong Thất Huyết Đồng, hắn cũng muốn quay về Thất Huyết Đồng một chuyến, tảo mộ Lục gia.

Còn có cả Lôi đội và Bách đại sư, cũng đã thật lâu không đi tế bái rồi.

Mặt khác, nếu như đã lựa chọn ra ngoài, vậy thì có một việc, Hứa Thanh dự định phải đi làm một lần.

Vì vậy hắn liền cầm lấy ngọc giản, truyền âm cho sư tôn.

“Sư tôn, hành trình của chúng ta, có thể đi ngang qua Yên Miểu Tộc một lát hay không?”

“Ta có một kẻ thù, muốn đi báo thù một chút.”

Từ nhỏ đến lớn, Hứa Thanh đã có thù tất báo, luôn luôn như thế.

Ba ngày sau, một chiếc Đại Dực của Thất Huyết Đồng bay lên trên bầu trời Quận Đô.

Thân cánh màu đen, khí thế uy vũ, căn lầu các ở trên một hòn non bộ, Đại Dực có thể chứa tới mười vạn tu sĩ.

Thất gia đứng trong lầu các cao nhất trên Đại Dực, bên cạnh lão chỉ có một người là Hứa Thanh.

Nhưng phía sau của bọn họ, có hơn 1000 tu sĩ đi theo, đây đều là tu sĩ bách chiến của Chấp Kiếm Cung, do Tư Nam chấp sự thống lĩnh, đây là Cung chủ Chấp Kiếm Cung Lý Vân Sơn cùng với Diêu Hầu bổ nhiệm.

1000 người này, là hộ vệ Hứa Thanh xuất hành Phong Hải Quận.

Đây là bảo hộ đặc biệt dành cho Hứa Thanh.

Mà Tư Nam Đạo Nhân, ngoại trừ thân phận chấp sự ra, cũng nhiều hơn một thân phận, đó chính là người vệ đạo.

Lão chịu trách nhiệm hết thảy an nguy trong tương lai của Hứa Thanh.

Trên bầu trời, ngoại trừ Đại Dực, còn có một thân ảnh khổng lồ như ẩn như hiện, đó là Thanh Cầm.

Nguyên bản Thanh Cầm không có ý định đi theo, nhưng sau khi được Hứa Thanh nói là đi ăn, tinh thần của nó liền vô cùng phấn chấn, nhanh chóng bay đến.

Giờ phút này bay ở trên trời, nó đã có chút không kiên nhẫn, phát ra âm thanh cạc cạc.

Âm thanh vang tận mây xanh, truyền khắp bát phương, khiến cho vô số tu sĩ cùng phàm tục Quận Đô đều có thể nghe thấy.

Vì vậy trong lúc mọi người đưa mắt nhìn tới, Hứa Thanh hữu chắp tay cúi đầu cùng với Tư Nam Đạo Nhân cùng với 1000 người sau lưng, lúc này Đại Dực cũng truyền ra tiếng nổ vang, gào thét bay đi.

Vạn dặm trời quang, cầu vồng đảo qua, dấy lên từng trận rung động tứ tán.

Tốc độ của Đại Dực vốn đã kinh người, càng dưới Thanh Cầm vỗ cánh gia trì thêm, tốc độ lại càng siêu việt tia chớp, chưa tới một ngày bọn họ đã đi tới khu vực biên giới Quận Đô, nhìn thấy mảnh sa mạc mênh mông.

Một khắc bay vào, khí thế bàng bạc đến từ Đại Dực cùng với sự hung hăng đói khát của Thanh Cầm, tạo thành sự túc sát khiến cho bầu trời nơi đây trở nên mơ hồ, bão cát trên mặt đất bị làm cho dừng lại, nóng bức tựa hồ cũng tiêu tán không ít bên không khí nghiêm túc sát phạt thế này.

Chỉ có sát ý, lấy Đại Dực và Thanh Cầm làm đầu nguồn, tản ra bát phương.

Nhất là Tư Nam Đạo Nhân trên Đại Dực cùng với 1000 Chấp Kiếm Giả bách chiến, trên đường bọn họ đã biết được trạm thứ nhất của chuyến này, là một cái nơi ở của tộc quần Yên Miểu Tộc.

Đối với bọn họ mà nói, sau khi đã trải qua chiến trường tẩy lễ và rèn đúc, đi qua núi thây biển máu, đối với giết chóc và tử vong, tuy không nói đến độ lạnh lùng vô cảm, thế nhưng rất khó dấy lên quá nhiều gợn sóng trong lòng bọn họ.

Vì vậy giờ phút này bọn họ cũng rất bình tĩnh, mà càng như vậy, khí thế túc sát từ trên người bọn họ lại càng có thể trấn áp khắp bốn phương.

Dưới Đại Dực gào thét cùng xâm nhập, tim của các tộc bên trong trong sa mạc không khỏi nhao nhao đập nhanh.

Coi như là Quang Quái, cũng không dám hiện ra ngoài.

Về phần Yên Miểu Tộc trong sa mạc, đây cũng chẳng phải là một cái đại tộc, hình thái bọn họ thuộc về mờ mịt, trên cơ bản nơi có sương mù, đều có tộc quần đó tồn tại.

Cũng chính là cái đặc tính này, khiến cho chi nhánh của Yên Miểu Tộc rất nhiều.

Mà việc tộc này cấu kết cùng Chúc Chiếu, theo Quận Thừa thất bại, cũng bị Hứa Thanh cáo tri với Diêu Hầu, cho nên vào nửa tháng trước cũng đã triển khai tiêu diệt toàn bộ.

Mặc dù chúng nó cũng có ý đồ vãn hồi, ý đồ hóa giải, nhưng không có tác dụng, nhân tộc trải qua kinh biến từ Quận Thừa hành hạ, cần một chỗ để phát tiết cảm xúc, mà Chúc Chiếu cũng bị toàn bộ nhân tộc truy nã, những người có liên quan, khó tránh khỏi chế tài.

Vì vậy từng chi nhánh tộc quần của Yên Miểu Tộc lần lượt bị trấn áp, dù là có chạy thoát, cũng không nhiều.

Nhưng có một cái tộc thành chi nhánh của Yên Miểu Tộc, được Hứa Thanh đặc biệt nêu ra.

Chỗ đó chính là lúc hắn vừa truyền tống từ cây Thập Tràng trở về, cảm thụ được nguy hiểm cực lớn, cho nên đã đi đến khẩn cầu truyền tống, nhưng lại bị cố ý kéo dài thời gian.

Đến bây giờ Hứa Thanh vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy khi hắn ở bên ngoài thành trì của tộc quần kia cung kính chờ đợi, cảm nhận được ác ý của đối phương, lúc đó, ánh mắt của tộc nhân bên trong thành trì kia từ xa nhìn đến Hứa Thanh, đều mang theo vẻ lạnh lùng.

Cũng chính vì chúng nó kéo dài thời gian, mới khiến cho Hứa Thanh bị Sở Thiên Quần chặn đường ở biên giới sa mạc, tiến tới có cuộc chiến sinh tử kia, mà chiến trường lại còn là mảnh vỡ tiểu thế giới của Yên Miểu Tộc.

Nếu như không có Linh Nhi, trận chiến ấy, Hứa Thanh đã vẫn lạc.

Thậm chí sau khi hắn đi ra, còn có thân ảnh Yên Miểu Tộc cực lớn bay lên, ngưng mắt nhìn về phía hắn.

Thù này, Hứa Thanh thủy chung nhớ kỹ.

Giờ phút này, theo Đại Dực gào thét, Hứa Thanh nhìn qua sa mạc bên dưới, trong mắt lạnh như băng.

Giống như cảm nhận được cảm xúc của Hứa Thanh, Thanh Cầm ở trên trời cũng truyền ra âm thanh chói tai.

Chương 1235: Hôm qua vãn phong, tối nay tinh hà (4)

Nửa ngày sau, tộc địa Yên Miểu Tộc trong trí nhớ Hứa Thanh hiện ra ở xa xa.

Từ xa nhìn lại, chỗ đó tràn ngập sương mù, một tòa thành hư ảo không thực chất, như ẩn như hiện ở trong sương mù.

Đối với Yên Miểu Tộc sinh hoạt ở trong sương mù mà nói, sương mù mờ mịt chính là bản thể của chúng nó, mà những cỗ khôi lỗi được lưu giữ trong tiểu thế giới, chính là vật chúng nó ký sinh để chiến đấu.

Chỉ là trong nửa tháng qua, dưới sự chế tài của nhân tộc, khiến cho tiểu thế giới của Yên Miểu Tộc tan vỡ, toái diệt hơn phân nửa, phần còn lại cũng đều bị phong kín, dưới sức mạnh của nhân tộc, Yên Miểu Tộc căn bản không phải là đối thủ.

Về phần nơi đây, cũng bởi vì Hứa Thanh nêu ra, cho nên bị phong ấn cố ý giữ lại, tộc nhân Yên Miểu Tộc trong đó, chịu đựng cơn hoảng loạn và sự dày vò cho tới tận bây giờ.

Cho đến lúc này thì Hứa Thanh đến, thổi lên kèn lệnh diệt chi nhánh tộc quần này.

Thanh Cầm phóng đi đầu tiên, trong miệng truyền ra tiếng dát hưng phấn, bộc phát ánh sáng đỏ tím để xé mở bích chướng, ba cái đầu đồng thời lao vào, khẽ hấp.

Thanh âm kêu gào thê lương thảm thiết truyền khắp bát phương, vô số sương mù chảy về phía miệng Thanh Cầm, nó ăn vô cùng vui sướng, phát ra tiếng gào thét hưng phấn.

Càng theo Tư Nam Đạo Nhân hạ lệnh một tiếng, 1000 Chấp Kiếm Giả nhao nhao hóa thành cầu vồng, tiến vào trong Yên Miểu Tộc phía dưới, đồ sát!

Hứa Thanh đứng trên Đại Dực, lạnh lùng nhìn qua hết thảy.

Hắn không tràn lan lòng thương hại, từ một khắc tộc này cấu kết cùng Chúc Chiếu, đã định trước cái kết cục như bây giờ.

Vô luận là bởi vì lợi ích, hay bởi vì đầu tư, nếu như chúng nó lựa chọn trợ giúp Chúc Chiếu đối kháng nhân tộc, như vậy phải làm tốt chuẩn bị sau khi thất bại, bị huyết tẩy diệt tộc.

Trong thế giới tàn khốc này, ăn miếng trả miếng chính là pháp tắc sinh tồn.

Mà trận đồ sát diệt tộc này, cũng không diễn ra quá lâu, dẫu sao đây cũng chỉ là một chi nhánh tộc quần mà thôi.

Dưới lực lượng trấn áp tuyệt đối, nơi đây không có bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Hai canh giờ sau, toàn bộ sương mù nơi đây tiêu tán, không còn tồn tại.

Thanh Cầm vẫn có chút chưa thỏa mãn, còn hơi đói nên nó dát một tiếng về Hứa Thanh, giống như đang hỏi ý kiến còn có gì để ăn nữa hay không… . Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu.

Thanh Cầm lập tức phấn khởi, vui vẻ bay quanh quẩn ở phía chân trời, đoàn người bọn họ cũng rời khỏi nơi đây.

Trên đường đi đến điểm truyền tống, Hứa Thanh lấy ra một thẻ tre từ trong túi trữ vật, dùng que sắt xóa đi cái tên Yên Miểu Tộc ở phía trên.

Thất gia bên cạnh liếc mắt nhìn thẻ tre, nhìn thấy cái tên Tử Thanh Thái Tử viết trên cao nhất, cũng nhìn thấy rất nhiều cái tên bị xóa mất ở đằng sau, có một cái vẫn không bị xóa mất, rất dễ làm người khác chú ý.

Hai chữ đội trưởng, vả lại còn treo kèm rất nhiều dấu chấm hỏi???…

Thất gia dở khóc dở cười, giơ ngón tay lên chỉ vào.

“Đây là chuyện gì?”

Hứa Thanh chú ý đến sư tôn chỉ chính là tên đội trưởng, giơ tay lên định xóa đi, nhưng lại dừng một chút.

“Xóa mất cơ bản đều đã chết, điểm xấu.” Hứa Thanh giải thích một câu với sư tôn, thu hồi thẻ tre, sau đó nhìn que sắt trong tay một chút.

Que sắt khẽ chấn động, hiện ra vẻ tôn kính.

“Sư tôn, cái khúc xương cá kia?” Hứa Thanh cảm thấy lão tổ Kim Cương Tông và Ảnh Tử, đã hoàn toàn không theo kịp chiến lực của mình, vì vậy dâng lên ý nghĩ thay đổi.

Ý nghĩ này, bị lão tổ Kim Cương Tông cảm giác đến, que sắt chấn động mãnh liệt hơn.

Ảnh Tử phía sau cũng bắt đầu vặn vẹo, tràn ra cảm xúc chấn động sợ hãi, cầu xin tha thứ.

Hứa Thanh không quan tâm tới, nhưng Linh Nhi hình như có chỗ phát hiện, thò đầu tò mò nhìn Ảnh Tử.

Ảnh Tử chấn động, cải biến sách lược, lộ ra vẻ nịnh nọt với Linh Nhi.

Nghe lời nói của Hứa Thanh, Thất gia mỉm cười, lão đã sớm phát hiện đống đồ ngổn ngang trên người vị đệ tử này của mình, nhưng kể từ khi biết trong cơ thể Hứa Thanh còn có ngón tay Thần Linh, lão liền cảm thấy đúng là không thể trách.

“Cái xương cá kia ta đã chia làm ba phần, đang tế luyện, tính toán thời gian còn khoảng nửa tháng nữa là có thể thành hình.”

“Đáng tiếc, ba cái xương cá của Bạch Tiêu Trác, đã tiêu tán.”

Thất gia tiếc nuối, về sau lão cũng đã hỏi qua Hứa Thanh về cuộc chiến sau khi truyền tống, Hứa Thanh cũng không giấu giếm, cáo tri hết thảy.

Cứ như vậy, dưới Ảnh Tử liên tục nịnh nọt thậm chí phân liệt biến hóa ra đủ loại bộ dạng với Linh Nhi, giống như làm ảo thuật, khiến cho Linh Nhi vui vẻ cười vang, Đại Dực cũng bay vọt qua sa mạc, di chuyển đến điểm truyền tống gần đây, tới gần về phía Nghênh Hoàng Châu.

…

Hai ngày sau.

Cánh đồng tuyết trắng của Nghênh Hoàng Châu, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Nếu như so với Quận Đô, thì gió nơi đây càng băng hàn hơn, bông tuyết cũng càng nhiều hơn, từ trên trời giáng xuống, từ mặt đất cuốn lên, liên miên không dứt, che đậy tầm nhìn, khiến bát phương mơ hồ.

Nhưng lúc này đang có mấy ngàn thân ảnh đứng đợi ở nơi đây, đứng trong gió tuyết, càng tới gần càng rõ ràng hơn.

Người dẫn đầu, chính là Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu.

Một khắc Đại Dực tiến tới gần, thần sắc của Đại Trưởng Lão trở nên nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

“Cung nghênh Quận Thừa.”

Mấy ngàn người phía sau lão cũng đồng dạng như vậy, nhao nhao cúi đầu.

Đây là lễ tiết, nhất định phải có.

Thân phận Thất gia, không còn là tông chủ Thất Huyết Đồng nữa, lão đã là Quận Thừa.

Trong đám người, ngoại trừ Chấp Kiếm Giả ra, còn có một số tu sĩ thuộc tông môn.

Những tu sĩ thuộc tông môn này chia làm hai bộ phận, một bên mặc đạo bào màu đen, thêu huyết văn, bọn họ là Ly Đồ Giáo.

Một phương khác mặc đạo bào màu vàng, thoạt nhìn hoa lệ phi phàm, như có tiên khí bốc lên, là Thái Ti Tiên Môn.

Nhưng bất luận đạo bào huyết sát hay là thoát tục, cũng không ảnh hưởng đến nét mặt của bọn họ hiện lên vẻ cung kính.

Thần sắc Thất gia như thường, không nhìn ra bất luận nỗi chấn động nào, hình như lấy tuổi của lão, đã sớm nhìn nhạt đối với tất cả những thứ thể diện vinh dự này, đối với lão mà nói, những cảm xúc dục vọng phàm tục dạng như áo gấm hồi hương, thì trong lòng của lão, sẽ không gây ra bất luận gợn sóng gì.

Hứa Thanh ở bên cạnh, chú ý tới vẻ mặt sư tôn, đáy lòng rất là kính nể, hắn cảm thấy mình có một chút không bằng sư tôn, bởi vì lúc này, trong lòng của hắn vẫn có gợn sóng.

“Sư tôn, tiểu sư đệ… . .”

Xa xa, một giọng nói bao hàm thổn thức, truyền ra từ trong đám người Thái Ti Tiên Môn, một thân ảnh mặc đạo bào Thất Huyết Đồng, đỉnh đầu đội mũ cao chữ cấm, thân thể rất gầy, quầng thâm mắt rất nặng, nhanh chóng đi ra từ trong đám người.

Hứa Thanh lập tức nhận ra, đó là Tam sư huynh của mình.

Chỉ là bộ dáng của đối phương, khiến cho hắn hít vào một hơi.

Quá gầy, vả lại tinh thần uể oải, thật giống như bị hút cạn thân thể.

Nhất là sau lưng Tam sư huynh… Còn có bảy tám vị nữ tử trẻ tuổi đi theo, trong ngực từng người đều ôm hài nhi.

Đôi mắt Hứa Thanh trợn to, mà Thất gia bên cạnh, giờ phút này mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

“Hoang đường!”

Giọng nói lộ ra vẻ lạnh băng, Hứa Thanh lập tức ý thức được, sư tôn đã thật sự nổi giận.

Chương 1236: Mắt có phồn hoa, tâm hướng tinh thần (1)

Tam sư huynh bước nhanh, vượt qua nhóm người, trong thần sắc cổ quái của tu sĩ Quận Đô, y nhảy lên trên Đại Dực rồi quỳ bái trước mặt Thất gia.

“Sư tôn, năm đó ngài nói đệ tử khó qua cửa tình, cho nên làm cho đệ tử cái mũ chữ cấm, hôm nay đệ tử đã tự vấn lương tâm thành công, vượt qua cửa tình, khẩn cầu trở về.”

Bên trong giọng nói thổn thức của Tam sư huynh còn mang theo một chút âm nhu, nói xong còn nở nụ cười về phía Hứa Thanh, chỉ là với bộ dạng này của y, cười rộ lên nhìn rất khó coi, không có phong thái năm đó.

Cùng lúc đó, những nữ đệ tử Thái Ti Tiên Môn ôm hài tử kia cũng bản năng đi theo, nhưng lại bị ánh mắt của Chấp Kiếm Giả Quận Đô nhìn tới, dừng chân lại phía trước Đại Dực.

“Mới tám người, vẫn chưa đủ, chờ sau khi ngươi có 99 người, hẵng trở về sư môn đi.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng, hất tay áo lên, thân ảnh Tam sư huynh cuốn ngược lại, bị đuổi ra khỏi Đại Dực.

Giữa không trung, Tam sư huynh thở dài, ở trước mặt tất cả mọi người, quỳ bái không dậy trước Đại Dực.

Mà chiếc Đại Dực này, dưới Thất gia gia trì, bay đi về phía trước.

Về phần Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình, cùng với lão tổ Ly Đồ Giáo cùng Thái Ti Tiên Môn, tất bị đều được mời đi lên.

Bên trong tòa lầu các, bọn họ hồi báo cho Thất gia về tình hình tông môn của riêng mình, mà Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình cũng tiến hành báo cáo công tác khôi phục của Nghênh Hoàng Châu trong nửa tháng qua.

Lúc này, Hứa Thanh một mực đứng ở bên cạnh, hắn nhiều lần nhìn Tam sư huynh càng lúc càng xa ngoài Đại Dực.

Tam sư huynh vẫn thủy chung quỳ bái ở đó, những đạo lữ phía sau cũng đều như vậy.

Mà hai vị lão tổ của hai tông đang báo cáo với Thất gia, cũng đang âm thầm quan sát Hứa Thanh, bọn họ rất rõ ràng thân phận Hứa Thanh trong Phong Hải Quận.

"Quận Thừa đại nhân, hiện giờ quá trình khôi phục cùng với xây dựng lại của Nghênh Hoàng Châu đã hoàn thành bảy thành, dự tính còn khoảng nửa tháng nữa, là có thể hoàn thành toàn bộ, mặt khác, nửa bộ thi hài thử nghiệm Thần Linh lúc trước ngài truyền lệnh kia, cũng đã chuẩn bị hoàn thành."

Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình ở Nghênh Hoàng Châu nói xong, cung kính cúi đầu, sau đó nhìn Hứa Thanh, trên mặt nở nụ cười.

Hứa Thanh lộ ra vẻ mặt cung kính, hắn luôn luôn kính ngưỡng đối với vị Đại Trưởng Lão này.

Thất gia nghe vậy lại giao phó vài câu, Đại Trưởng Lão của Chấp Kiếm Đình rời đi, lão tổ Ly Đồ Giáo cũng tương tự cung kính rời khỏi.

Chỉ có vị lão tổ Thái Ti Tiên Môn kia, cũng chính là sư đệ của Tư Nam Đạo Nhân, giờ phút này đang đứng ở nơi đó, có chút do dự, theo bản năng quay lại đưa mắt nhìn sư huynh bên ngoài.

Vẻ mặt Tư Nam Đạo Nhân không có chút cảm xúc nào.

Lão tổ Thái Ti Tiên Môn cười khổ, chắp tay về phía Thất gia.

"Quận Thừa đại nhân, Tam điện hạ y…. ."

"Đó là việc của Thái Ti Tiên Môn các ngươi, mà ta cũng đã từng đưa yêu cầu trả người, nhưng lúc ấy không phải các ngươi đã báo cho ta biết là, y đã phạm phải sai lầm lớn, tất nhiên phải bị trừng phạt sao!"

Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

"Tuy ta là Quận Thừa, nhưng cũng không thể làm việc thiên tư hay lấy thế đè người, lão Tam nhà ta đã sai, như vậy tám người đạo lữ vẫn chưa đủ trừng phạt, 99 người đi, để cho y cũng có thể có đủ một bài học."

Lão tổ Thái Ti Tiên Môn nghe vậy, đáy lòng đắng chát, lão biết cách làm lúc trước của mình đã khiến đối phương bất mãn, nhưng ngày hôm nay lại không thể không cho Tam điện hạ đến, dẫu sao sư tôn của y đã trở thành Quận Thừa, nếu như Thái Ti Tiên Môn vẫn cố chấp như trước, tất có hạo kiếp.

Rơi vào đường cùng, trước khi đến lão cũng chỉ có thể cho đối phương ăn rất nhiều thuốc bổ, nhưng vẫn khó giấu hết được sự thật.

Thế nên giờ phút này cũng chỉ có thể kiên trì mở miệng.

“Quận Thừa đại nhân, Thái Ti Tiên Môn chúng ta, cũng không có nhiều Thánh Nữ như vậy… . .”

“Đó là việc của các ngươi, nhớ kỹ, trừng phạt đối với lão Tam, nhất định phải là huyết mạch hợp cách và thân phận Thánh Nữ mới được, tiễn khách.”

Thất gia mặt không cảm xúc nói.

Lão tổ Thái Ti Tiên Môn còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng nhìn thấy trong mắt Thất gia lộ ra lãnh mang, vì vậy thầm than một tiếng, đáy lòng không khỏi có chút cảm khái và cảm giác không chân thực.

Thật sự là lão cũng không thể nghĩ tới, trong vòng một đêm, một tiểu tông chủ mà mình vốn dĩ không thèm để ý tới, thế mà lại biến hóa nhanh chóng như vậy, đã trở thành Quận Thừa, vả lại còn che giấu tu vi sâu như thế.

Mà chuyện này, lão biết mình nhất định phải hóa giải, nếu không, tương lai của Thái Ti Tiên Môn trong Phong Hải Quận sẽ vô cùng khó khăn.

Trong lòng lão tổ Thái Ti Tiên Môn lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể rời đi, lúc đi đến bên cạnh sư huynh Tư Nam Đạo Nhân ở ngoài ban công, lão há miệng muốn nói gì đó.

“Chớ tham lam đồ của người khác, nên hoàn lại, thì hoàn lại đi.”

Tư Nam Đạo Nhân bình tĩnh mở miệng.

Lão tổ Thái Ti Tiên Môn trầm mặc mấy hơi thở, hình như đã già nua hơn một chút, dáng vẻ cô đơn rời khỏi Đại Dực.

Bên trong lầu các, theo Đại Dực bay về phía Liên Minh Bát Tông, Thất gia đứng ở nơi đó, không nói một lời.

Cho đến một nén nhang sau, Hứa Thanh do dự, nhẹ giọng mở miệng.

“Sư tôn, Tam sư huynh y…”

“Không cần quan tâm tới y!” Thất gia hừ lạnh một tiếng.

“Tâm tư của lão Tam luôn luôn thâm trầm, làm việc lấy lợi là chủ yếu, càng giỏi ẩn nhẫn, vả lại hỉ nộ vô thường.”

“Ngươi cho rằng vì sao y phải trêu chọc đám Thánh Nữ của Thái Ti Tiên Môn, tại sao lại làm ra hành động đào hôn, chẳng lẽ y không hiểu rõ một khi Thái Ti Tiên Môn biết được thân phận kia, tất nhiên sẽ bị bắt lại sao?”

“Hết thảy mục đích của y, chính là vì để cho Thái Ti Tiên Môn chủ động bắt mình lại, còn dựa theo phương thức mà y mong muốn để bắt lại.”

Thất gia ý vị thâm trường mở miệng, vừa nói với Hứa Thanh, cũng nói với Tư Nam Đạo Nhân bên ngoài lầu các.

Tư Nam trầm mặc.

Hứa Thanh trầm ngâm, bên trong lời nói của sư tôn lộ ra một tin tức mấu chốt, đó chính là… thân phận của Tam sư huynh.

Chương 1237: Mắt có phồn hoa, tâm hướng tinh thần (2)

Nhìn ra Hứa Thanh nghi ngờ, Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

“Vốn dĩ Nghênh Hoàng Châu không có gì đặc thù, cho đến vạn năm trước, Quỷ Đế tọa hóa ở đây, thân hình của Quỷ Đế bồi dưỡng khắp cả một Châu, tam hồn hóa thành ba linh, bảy phách hóa thành thất sát, huyết mạch bồi dưỡng chúng sinh, đạo thống phân tán, khiến cho từng tông môn dần dần quật khởi, như vậy mới khiến cho Nghênh Hoàng Châu trở nên khác biệt.”

“Trong đó Thái Ti Tiên Môn có được nhiều đạo thống nhất, am hiểu ý cảnh, cho nên mới từ tiểu tông tầm thường năm đó, nhảy lên trở thành đệ nhất tông Nghênh Hoàng Châu bây giờ.”

“Bởi vì, thời điểm mà Quỷ Đế tọa hóa, bên trong Thái Ti Tiên Môn ra đời một đứa trẻ, người này hội tụ huyết mạch Quỷ Đế trong thiên địa mà sinh, từ đó về sau, người này dẫn theo Thái Ti Tiên Môn một đường quật khởi, mặc dù vẫn tử vong, nhưng cũng đã lưu lại huyết mạch đời sau.”

“Một chi huyết mạch này, được cho rằng là hậu duệ Quỷ Đế, cũng là thủ lĩnh mỗi một thời đại của Thái Ti Tiên Môn.”

“Chỉ là huyết mạch một đời mỏng manh hơn một đời, đến cuối đã mất đi địa vị, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có người có huyết mạch nồng đậm xuất hiện, Tam sư huynh của ngươi, chính là hậu duệ duy nhất có huyết mạch Quỷ Đế ở thế hệ này.”

“30 năm trước, Tam sư huynh của ngươi sinh ra, theo huyết mạch nồng đậm hiện ra, lúc y mười mấy tuổi, có người trong Thái Ti Tiên Môn muốn luyện hóa y thành pháp bảo, nhưng dưới sự trợ giúp của người ủng hộ nên y đã chạy trốn được, mà sau đó, đã trở thành đệ tử của ta.”

“Nhưng tâm ý báo thù của y quá mãnh liệt, lại không đợi được lâu như vậy, vì thế đã tìm cách và chuẩn bị trong nhiều năm, để trở về Thái Ti Tiên Môn.”

“Y không sợ chết, nhìn như là nhân tộc, nhưng trên thực tế cũng không phải là nhân tộc, huyết mạch thiên phú có thể khiến cho y sau khi tử vong, lại có thể khôi phục trên thân bất kỳ một hậu nhận nối dõi nào, chỉ là rất khó thức tỉnh ý thức, cho nên trước đây ít năm Tam sư huynh của ngươi đã hoang dâm vô độ trên biển cấm, cụ thể y đã có bao nhiêu hậu nhân nối dõi, sợ là chính y cũng không biết.”

“Y làm như vậy, là để cho toàn bộ tổ tiên đều có khả năng khôi phục, dùng việc này để trù bị sức mạnh diệt Thái Ti Tiên Môn, mà bản thân của y có lẽ cũng sẽ có một ngày, bị tổ tiên khôi phục ngay chính trên thân mình, mũ cấm trên đỉnh đầu y, chính là vì vậy mà có, nhưng tu vi của vi sư có hạn, có thể trấn trụ giúp y hay không cũng không dám chắc được.”

“Thái Ti Tiên Môn biết được tất cả, nhưng vẫn giam lỏng và không ngừng đưa đạo lữ tới như trước, có lẽ bọn họ cũng có phương pháp luyện hóa huyết mạch và lật bàn khác, nhưng cuối cùng thì đó đều là hành vi bội bạc. Nếu lão Tam không phải là đệ tử của ta thì ta cũng chẳng muốn quản, nhưng là đệ tử của ta, thì không giống vậy nữa.”

“Phương pháp hòa giải, cần Thái Ti Tiên Môn tự mình cân nhắc, nhưng có một điểm, y đã từng dập đầu với ta, cho nên ta sẽ thủ hộ cho y, ai dám động đến y, ta sẽ diệt toàn tông toàn tộc người đó.”

Thất gia nhàn nhạt mở miệng, sau khi Hứa Thanh nghe được, tâm thần chấn động, loại thiên phú này của Tam sư huynh, giống như Quỷ U tộc ký sinh trên chúng sinh, nhưng lại càng thêm tà tính hơn.

Tư Nam Đạo Nhân ở bên ngoài lầu các cũng không hề có bất kỳ ngoài ý muốn nào về việc này, thân là một đời lão tổ Thái Ti Tiên Môn, tự nhiên lão sẽ biết rất nhiều chuyện, vì vậy sau khi trầm mặc một lúc lâu, lão liền quay đầu, cúi đầu về lầu các.

“Quận Thừa, việc này là sai lầm của sư đệ ta, ta sẽ kêu lão đưa ra một câu trả lời để ngài hài lòng.”

Thất gia không nói chuyện.

Hứa Thanh trầm mặc, lấy lập trường của hắn, không tiện nhiều lời về việc này.

Cứ như vậy, dưới Đại Dực gào thét, sau một ngày kéo dài qua Thái Ti Độ Ách Sơn, theo nhánh sông Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, Đại Dực tới gần về phía biển cấm, cho đến khi Liên Minh Bát Tông xuất hiện ở trước mắt.

Hai mươi mốt tiếng chuông rung trời vang lên, đây là lễ tiết cao nhất, đại biểu cao quý và kính ý của Liên Minh Bát Tông.

Trong tiếng chuông vang vọng, Minh chủ Liên Minh Bát Tông cùng với các trưởng bối, toàn bộ đi ra ngoài tông môn nghênh đón.

Huyết Luyện Tử và Tử Huyền cũng ở trong đó.

Trên mặt Huyết Luyện Tử lộ ra vẻ đắc ý, trên mặt Tử Huyền thì mang theo nhu hòa.

Phần lớn những trưởng bối khác cũng đều như thế, chỉ có lão tổ Lăng Vân Kiếm tông là hiện ra thần sắc hiu quạnh.

Về phần Minh chủ của Bát Tông, vẻ mặt của gã vẫn ôn hòa, không nhìn ra chút hỉ nộ nào, chỉ có tích tắc khi Đại Dực xuất hiện, lập tức có chút hoảng hốt cùng phức tạp, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, cung kính cúi đầu về phía Đại Dực.

Những người khác, toàn bộ cúi người.

Trong nội thành Bát Tông giăng đèn kết hoa, vô số đệ tử lộ ra vẻ mặt phấn khởi, mang theo chờ mong nhìn màn trời, nhất là những đệ tử Thất Huyết Đồng, từng người đều vô cùng tự hào, vẻ mặt hưng phấn.

“Cung nghênh Quận Thừa và Hứa thư lệnh.”

Khi giọng nói truyền khắp phía chân trời, trong đó tiếng cười của Huyết Luyện Tử là rõ ràng nhất.

Thất gia tạm thời đè việc về Tam đệ tử xuống, trên mặt lộ ra nụ cười, dẫn theo Hứa Thanh bước ra khỏi Đại Dực, đi về phía Liên Minh Bát Tông.

Nhìn qua từng gương mặt quen thuộc phía trước, nhất là khi thấy được Tử Huyền, trong lòng Hứa Thanh có chút gợn sóng, nghĩ tới cái đăng điêu bên trong Tiên Cấm.

Tử Huyền cũng đang nhìn Hứa Thanh, mắt thấy Hứa Thanh tất cả vẫn như bình thường, nụ cười trên mặt nàng càng thêm nhu hòa.

Theo họ tới gần, Thất gia đầu tiên dẫn Hứa Thanh bái kiến

Huyết Luyện Tử.

Huyết Luyện Tử mặt mày hồng hào, hình như giờ khắc này chính là thời điểm vinh dự nhất cả đời của lão, tiếng cười vô cùng lớn, truyền khắp bát phương.

Mà sau đó, là cuộc hàn huyên của Thất gia cùng mọi người.

Lần này Hứa Thanh không thể rời khỏi, thân phận của hắn không còn là Đạo Tử, tư cách là Quận Trưởng tương lai, hắn phải đi cùng với Thất gia, bởi vì đây chính là cục diện hắn thường phải đối mặt trong tương lai ở Phong Hải Quận.

Cứ như vậy, lễ nghênh đón kéo dài hơn một canh giờ mới kết thúc một giai đoạn, dưới sự cung kính của Minh chủ Liên Minh Bát Tông, lúc này Thất gia và Hứa Thanh mới rời khỏi, đi theo Huyết Luyện Tử trở về sơn môn Thất Huyết Đồng.

Cùng nhau đi theo, còn có 1000 Chấp Kiếm Giả của Quận Đô, bọn họ cũng sẽ trú lại ở bên trong sơn môn.

Chương 1238: Mắt có phồn hoa, tâm hướng tinh thần (3)

Về phần Thanh Cầm, nó ẩn mình nằm ở bên trong những đám mây, ánh mắt nhìn về phía Nam Hoàng Châu.

“Có nên đi gặp đại ca hay không?”

Trên vùng đất, Tử Huyền nhìn qua Hứa Thanh và mọi người đi xa, nàng biết bọn họ vừa mới trở về, có quá nhiều việc cần hoàn thành, giờ không phải lúc mình đi qua.

Tử Huyền tâm tình vui sướng, trong khi đang muốn quay về Huyền U tông, ánh mắt khẽ đảo qua Minh chủ một bên, trông thấy sự phức tạp trong mắt đối phương, vì vậy khẽ cười một tiếng, hóa thành cầu vồng rời đi.

Mặc dù không nói một câu nào, nhưng một tiếng cười khẽ này, không thể nghi ngờ rằng đã biểu lộ tất cả hàm nghĩa.

Minh chủ của Liên Minh Bát Tông trầm mặc, tiếng cười kia vang vọng bên trong tinh thần của gã, rất là chói tai, khiến cho cảm xúc phức tạp gã vừa đè xuống, lại lần nữa hiện lên.

Sau một lúc lâu, Minh chủ của Liên Minh Bát Tông nhắm mắt lại, lúc lần nữa mở ra, lại trở nên ôn hòa như trước.

Gã muốn bảo trì cái thiết lập này của mình.

Dẫu sao từ đầu đến cuối, nhìn từ mặt ngoài thì gã đều không trực tiếp lộ ra ác ý đối với Hứa Thanh cùng với Thất Huyết Đồng.

Cho nên, bảo trì vẻ ôn hòa, đây là bố cục cơ bản của gã.

Đây cũng là một loại hình thức biểu hiện nhân tính.

Thật ra trên thế gian này rất nhiều cái ác đều đang ẩn trong lòng, về phần có thể ẩn tàng bao lâu, phải xem hoàn cảnh bên ngoài có hội đủ điều kiện để phóng thích hay không.

Có người có thể ẩn tàng vài năm, có lẽ có người có thể ẩn tàng cả một cuộc đời, thậm chí ẩn tàng đến khi chết.

Nhưng mà không biết vị Minh chủ của Liên Minh Bát Tông này, có thể ẩn tàng bao lâu.

…

Giờ khắc này bên trong Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh đang châm trà cho lão tổ Huyết Luyện Tử.

Thương thế của Huyết Luyện Tử vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cảm xúc chấn động hôm nay khiến cho vẻ mặt màu đỏ của lão thoải mái vô cùng, mặc dù thỉnh thoảng sẽ truyền ra tiếng ho khan, nhưng phấn khởi như hôm nay, đã thật lâu chưa từng có rồi.

"Tốt tốt tốt!"

Nhìn qua Hứa Thanh châm trà, Huyết Luyện Tử cười to tiếp nhận, uống một hớp, không một giọt dư thừa, trong mắt lộ ra nồng đậm vui mừng và tán thưởng, lớn tiếng mở miệng.

"Tiểu Thất, đồ đệ này ngươi nhận rất tốt, nếu như không có người đồ đệ này, ngươi cũng không làm được Quận Thừa, cũng coi như ngươi là mượn ánh sáng của đồ đệ mình."

Thất gia đứng ở một bên, nghe vậy liền tự hào.

"Cho nên, ta khuyên ngươi nhanh chóng khai trừ những tên khác ra khỏi sư môn, chỉ lưu lại lão Tứ và lão Nhị là đủ rồi."

"Lão Đại và lão Tam, hai tên vô dụng này, nhìn thấy là chướng mắt."

Hứa Thanh cúi đầu không nói chuyện, hắn đã nghe qua những lời này quá nhiều lần từ trong miệng Huyết Luyện Tử.

"Lão tổ nói có lý, sau khi trở về ta sẽ suy nghĩ về việc này." Thất gia gật đầu cười mở miệng, lại nói tiếp.

"Lão tổ, việc ta nói cùng ngài lúc trước sao rồi?"

"Ta sẽ không đi đâu, nhưng ta sẽ hỗ trợ ngươi dời Thất Huyết Đồng đến Quận Đô." Huyết Luyện Tử đặt chén trà xuống, nhìn Thất gia, trong thần sắc mang theo cảm khái.

"Thất Huyết Đồng phát triển tới một bước ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, những năm này ta đã thấy qua đài cao, thấy qua đỉnh núi sụp đổ, rất nhiều chuyện chúng ta nhất định phải phòng ngừa chu đáo, sống yên ổn phải nghĩ đến ngày gian nguy.”

“Nam Hoàng Châu, chính là căn cơ đầu tiên của chúng ta, có Nhị nha đầu nhà ngươi ở đó ta liền yên tâm.”

“Nhưng Nghênh Hoàng Châu này, không thể không có ai tọa trấn, đây là căn cơ thứ hai của Thất Huyết Đồng chúng ta, cũng là một tầng bảo hộ.”

“Quận Đô, là cái căn cơ thứ ba do sư đồ các ngươi khai mở ra.”

“Kể từ đó, một khi tương lai xảy ra vấn đề, Nghênh Hoàng Châu này sẽ là đường lui của các ngươi, mà Nam Hoàng Châu cũng là đường lui của các ngươi.”

“Chỉ có như vậy, mới có thể bảo vệ cơ nghiệp của Thất Huyết Đồng ta, vĩnh hằng trường tồn.”

Ánh mắt thâm sâu cùng lịch duyệt của Huyết Luyện Tử, khiến cho vấn đề mà lão nhìn thấy, lấy ổn trọng là yếu tố đầu tiên.

Thất gia lại không đồng ý đối với cái nhận thức này.

Mắt thấy hai vị lão nhân vẫn muốn tiếp tục câu thông, Hứa Thanh đứng dậy cáo từ, rời khỏi đại điện sau đó hắn đi tới bên trong sơn môn quen thuộc, trên đường cũng gặp phải một số đồng môn trước kia.

Từng người nhìn thấy hắn, thần sắc đều khó nén vẻ kích động, chắp tay bái kiến từ xa.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh quay đầu nhìn về sau lưng.

Phía sau ngoài trăm trượng, tiểu tử câm đang đứng ở nơi đó, không hề chuyển mắt nhìn qua Hứa Thanh, tương tự như trước kia, mỗi một lần Hứa Thanh trở về là y cũng sẽ xuất hiện, lặng lẽ thủ hộ hắn.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, quay người đi về phía khu mộ của Lục gia, rất nhanh đã đến, nhìn mộ bia Lục gia, trong đầu Hứa Thanh hiện ra giọng nói và dáng điệu của Lục gia.

Sau một lúc lâu, hắn lấy ra một bầu rượu, đổ xuống trên phần mộ.

“Lục gia, Dạ Cưu đã chết.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Đáng tiếc đầu lâu của gã đã vỡ thành máu vụn, không cách nào mang về.”

“Nhưng không sao cả, tương lai ta nhất định sẽ đảm bảo đầu của Tử Thanh thật tốt, tranh thủ có thể mang về nguyên vẹn.”

Hứa Thanh thì thào, lưu lại trước mộ Lục gia rất lâu, tiểu bạch xà cũng chui ra từ ống tay áo, bò tới trên cổ Hứa Thanh, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hứa Thanh, giống như đang trấn an hắn.

Cho đến khi chân trời hiện lên ánh nắng chiều, Hứa Thanh đứng lên, cúi đầu rời đi.

Khi đi trên bậc núi tông môn, hắn nhìn thấy một người quen.

Đó là một nữ tử tầm 20 tuổi, mặc đạo bào màu da cam, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, trên người tản ra từng trận đan hương thơm ngát, chỉ là vẻ mặt có chút cô đơn, giống như có rất nhiều nỗi niềm chồng chất trong lòng, không cách nào tiêu tán.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, nàng rõ ràng có chút mất tự nhiên.

“Hứa… Hứa Thanh sư huynh.”

Chương 1239: Mắt có phồn hoa, tâm hướng tinh thần (4)

“Cố sư muội, đã lâu không gặp.” Hứa Thanh thần sắc như thường, mỉm cười mở miệng.

Người này, chính là Cố Mộc Thanh.

Nghe giọng nói của Hứa Thanh, Cố Mộc Thanh có chút thất thần, hình như không biết nên nói cái gì.

Mắt thấy đối phương ngây ngốc đứng ở nơi đó, Hứa Thanh có chút kinh ngạc, đợi một hồi rồi lựa chọn rời đi.

Cho đến khi Hứa Thanh đi xa, Cố Mộc Thanh cúi đầu, có mấy lời, nàng đúng là vẫn không có dũng khí nói ra.

Xa xa, Linh Nhi chui ra từ trong cổ áo Hứa Thanh, nhìn qua thân ảnh Cố Mộc Thanh, trong mắt lộ ra hiếu kỳ.

“Hứa Thanh ca ca, ta nghĩ rằng vị tiểu tỷ tỷ vừa nãy hình như rất là khẩn trương, bộ dạng giống như muốn nói ra cái gì đó, nàng như vậy là sao? Chúng ta có nên đi hỏi một chút hay không.”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Có lẽ không có gì đáng ngại, quay lại ta hỏi sư tôn một chút là tốt rồi.”

“Ừ ừ, nếu như thật sự có khó khăn, Hứa Thanh ca ca chúng ta có thể giúp đỡ một chút.”

Linh Nhi gật đầu.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh cũng đã có nhận thức về lòng nhiệt tình của Linh Nhi, vì vậy liền nở nụ cười đồng ý, càng đi càng xa, rời khỏi sơn môn.

Lúc thân ảnh Hứa Thanh hoàn toàn tan biến, bên cạnh Cố Mộc Thanh truyền đến một tiếng thở dài, sư tôn của nàng đi ra, lặng lẽ kéo Cố Mộc Thanh theo.

“Sư tôn.”

Nhìn sư tôn giống như là mẫu thân, vành mắt Cố Mộc Thanh đỏ lên.

"Nha đầu ngốc, ngươi vẫn còn có cơ hội, cố gắng lên!" Nhìn đệ tử của mình, sư tôn của Cố Mộc Thanh cũng chỉ có thể an ủi.

Cố Mộc Thanh dùng sức gật đầu, trong mắt lộ ra kiên định.

Cùng lúc đó, sau khi rời khỏi sơn môn, Hứa Thanh liền lấy ra ngọc giản truyền âm, truyền âm cho Trương Tam.

Trương Tam đã sớm đợi sẵn rồi, nháy mắt Hứa Thanh truyền âm, gã lập tức hồi đáp trở lại.

"Ha ha, Hứa Thanh, ta đang ở bên bến cảng."

Trên mặt Hứa Thanh nở một nụ cười, thu hồi ngọc giản, thân thể sáng ngời bay thẳng đến bến cảng, rất nhanh liền nhìn thấy Trương Tam ở.

Tu vi của Trương Tam đã là mở ra ba đoàn mệnh hỏa, vả lại hai năm không gặp, cũng phát phúc hơn so với lúc trước một chút, hiển nhiên là trải qua cuộc sống không tồi, bên người còn có mấy nữ đệ tử của Đệ Nhị phong.

Cũng không biết gã xử lý như thế nào, nhìn qua quan hệ rõ ràng rất là hòa thuận.

Mắt thấy Hứa Thanh đã đến, tinh thần Trương Tam vô cùng phấn chấn, đi lên dùng sức ôm lấy Hứa Thanh, cười ha hả.

Lúc này cảm giác đắc ý trong lòng của gã đã không cách nào diễn tả được bằng ngôn từ nữa rồi, thật sự là trong khoảng thời gian này, Trương Tam gần như là ngồi chơi cũng nở nụ cười, gã cảm thấy đầu tư năm đó của mình, đã tăng lên vô số lần.

Ai mà có thể nghĩ đến, xuất phát từ Bộ Hung ti nho nhỏ trong Nam Hoàng Châu lúc trước, thế mà chưa bao lâu đã trở thành nhân vật lớn của Phong Hải Quận, là Quận Trưởng tương lai.

Thậm chí gã cũng có thể tưởng tượng, bắt đầu từ giờ khắc này, mình ở trong Phong Hải Quận, giống như đã là thông thiên rồi vậy.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được sự phấn khởi của Trương Tam, hắn cũng nở nụ cười, trở lại Thất Huyết Đồng nhìn thấy cố nhân, hắn cảm thấy rất thư giãn, tất cả mỏi mệt từ những việc trải qua trong Quận Đô mang đến, cũng đã tiêu tán không ít.

Vì vậy hắn lấy ra Pháp Hạm của mình, đưa cho Trương Tam.

“Trương sư huynh, còn phải làm phiền ngươi giúp ta tấn cấp cho Pháp Hạm một chút.”

Sau khi đã trải qua đạo mệnh kiếp thứ nhất, tu vi Hứa Thanh đã chính thức tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh, thời điểm này Pháp Hạm đã có chút không thích hợp, hắn cần chính là Linh Luân với uy lực, tốc độ cùng với các phương diện càng thêm cường hãn.

Chu, Thuyền, Hạm, Luân.

Đây là bốn cảnh giới hệ thống Pháp Chu của Thất Huyết Đồng, phía trên Luân, chính là Đại Dực tương tự như của Thất gia.

Chỉ là Đại Dực của Thất gia, có cấp độ càng cao hơn.

“Không có vấn đề, tuy rằng tu vi của ta chưa đủ, nhưng hiện giờ chúng ta có tiền, ta đi mời mấy vị trưởng lão Đệ Lục phong tới đây, ta chỉ đạo và bọn họ luyện, nhất định luyện chế cho ngươi một chiếc Linh Luân vô song không gì sánh kịp!”

“Về phần Pháp Hạm này của ngươi, giờ đã không có ý nghĩa, dùng nó để tấn cấp thì không bằng trùng tu tạo ra một cái khác.”

Trương Tam không cầm lấy Pháp Hạm, vỗ vỗ ngực nói.

Hứa Thanh thu hồi Pháp Hạm, tươi cười bái tạ.

“Đúng rồi Hứa Thanh, phần tiền hoa hồng bến cảng những năm qua, đều ở bên chỗ Đinh Tuyết, nàng đang giữ thay ngươi, nha đầu kia mỗi lần đều không tin tưởng ta, mỗi lần đều đếm từng khối linh tệ một, thiếu một khối cũng nổi nóng với ta.”

Trương Tam nói qua rồi lắc đầu, lại hàn huyên cùng Hứa Thanh vài câu, theo sắc trời dần dần muộn, Hứa Thanh cáo từ.

Trương Tam suy nghĩ về việc kiến tạo Linh Luân, cho dù ban đêm phủ xuống cũng không nghỉ ngơi, bắt tay vào chuẩn bị.

Dưới bóng đêm, Hứa Thanh đi đến khu bến cảng, nhìn qua mặt biển gợn sóng, bên tai truyền đến âm thanh hải triều, trong đầu hiện ra từng màn sinh hoạt trong Thất Huyết Đồng khi trước.

Hồi lâu, hắn đi tới nơi cập bến của mình lúc trước, thả Pháp Hạm xuống, bước vào.

Nước biển lên xuống, Pháp Hạm lắc lư rất nhẹ, loại cảm giác quen thuộc này, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy an bình trước đó chưa từng có.

“Hứa Thanh ca ca, ta cảm giác hình như ngươi đang có ý định ly biệt, ngươi dự định đi đến Thái Học Cung trong Hoàng Đô của nhân tộc các ngươi sao?” Linh Nhi chui ra từ cổ áo Hứa Thanh, tò mò hỏi.

Hứa Thanh lắc đầu.

Lời của sư tôn khiến cho Hứa Thanh hiểu được, lấy tu vi bây giờ của hắn, đi đến Thái Học Cung của Hoàng Đô cũng không có ý nghĩa lớn.

“Ta đang nghĩ tới đại sư huynh, cũng không biết y điều tra thông tin về Tế Nguyệt đại vực thế nào rồi.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Tế Nguyệt đại vực? Hứa Thanh ca ca, dù gì mặc kệ ngươi đi tới đâu, Linh Nhi cũng sẽ đi theo tới đó, sau khi ta hóa hình, sẽ rất là lợi hại đấy.”

Linh Nhi nói với vẻ ngây thơ thuần khiết.

Hứa Thanh nghe vậy nở nụ cười, sự xuất hiện của Linh Nhi, khiến cho hắn ngày bình thường có thêm người làm bạn.

Giờ phút này vừa muốn mở miệng, nhưng thần thức cảm ứng, khiến cho hắn phát hiện bên ngoài có người đến, vì liền vậy ngẩng đầu nhìn lên.

Qua hơn 10 hơi thở, ngoài Pháp Hạm truyền đến giọng nói nhu hòa êm tai của Đinh Tuyết.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi có ở đây không?”

Chương 1240: Ba nữ, một rắn, một nam (1)

Giọng nói mềm mại mang theo hàm súc thú vị, tựa như mưa rơi, truyền vào bên trong Pháp Hạm, truyền vào trong tai Hứa Thanh, Linh Nhi cũng nghe thấy.

Linh Nhi trợn mắt thật to, hồ nghi nhìn ra phía ngoài.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, nghe xong liền vung tay lên, lớp phòng hộ của Pháp Hạm lập tức tản ra, một khắc vòng bảo hộ Pháp Hạm tiêu tán, thân ảnh Đinh Tuyết đạp trên ánh trắng đi đến.

Một người tóc dài xõa vai chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, một thân áo tím, tóc trên đầu lóe lên ánh sáng màu vàng, thêm cả ánh trăng sáng sủa phát quang, sau lưng đeo thanh đồng cổ kiếm, lộ ra vẻ hiên ngang.

Nhưng lại không thiếu vẻ kiều mị, mỉm cười xinh đẹp, theo hai con ngươi yêu mị, tình ý nhộn nhạo, khóe miệng hơi khéo léo nhếch lên, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, làm cho người ta có một loại cảm giác nhất thân phong trạch.

Phối hợp với độ tuổi dào dạt thanh xuân, khiến cho Đinh Tuyết sau hai năm không thấy, đã lột vỏ trở thành một nữ tử lộ ra vẻ yêu mị từ.

Mà ánh trăng lúc nào cũng dụ dỗ kích thích người khác phái, ở trước mặt thân ảnh yêu kiều này, giống như cũng trở nên ngượng ngùng, trong lúc chiếu xuống, dâng lên một tia vận ý.

Hứa Thanh cũng có chút ít ngoài ý muốn, theo bản năng nhìn nơi xa bên cạnh bờ.

“Hứa Thanh ca ca, tại sao ngươi lại nhìn người ta như vậy?” Khuôn mặt Đinh Tuyết ửng đỏ, đi vào trong khoang thuyền.

“Ta không nhìn ngươi, ta đang tìm Triệu Trung Hằng.” Hứa Thanh lời ngay nói thật.

Bộ ngực sung mãn của Đinh Tuyết nhô lên hạ xuống một chút, hiển nhiên những lời không hiểu phong tình của Hứa Thanh có lực sát thương không nhỏ, nhưng đối với Đinh Tuyết mà nói, những thứ này vẫn không đáng coi vào đâu.

Khó khăn, không phải là để vượt qua sao!

Nàng đảo đôi mắt đẹp, đi tới trước mặt Hứa Thanh, nhìn khuôn mặt khiến người ta hồn khiên mộng nhiễu trước mắt, tâm hồn thiếu nữ của Đinh Tuyết đập thình thịch, nhịn không được nuốt một chút nước bọt.

Nàng cố gắng kiềm chế rung động, đồng thời nàng cũng rất tiếc nuối đối với việc mình không bắt lại được Hứa Thanh lúc ở đảo Nhân Ngư tộc năm đó.

“Đều là do cái tên Triệu Trung Hằng kia, hừ, nhưng mà không sao hết, việc do người làm!”

Đinh Tuyết tự động viên cho mình, giơ tay lên lấy ra một chồng linh phiếu, đặt ở trước mặt Hứa Thanh, trong lúc lấy ra còn cố ý lộ ra cánh tay cổ sen trắng như tuyết.

“Hứa Thanh ca ca, đây là tiền lời từ bến cảng số 176 của Thất Huyết Đồng hai năm qua, cho dù Trương Tam kia khôn khéo cỡ nào, cũng không bằng sự cẩn thận của ta, thiếu một khối linh tệ cũng đều không được.”

Hứa Thanh gật đầu, lúc trước ở chỗ Trương Tam sư huynh, hắn đã biết Đinh Tuyết hai năm qua vẫn luôn thu tiền lời giúp mình, Hứa Thanh rất cảm tạ đối với lòng nhiệt tình của Đinh Tuyết.

Nhất là khi nghĩ tới thời điểm mình vô cùng nghèo khó lúc ban đầu, đối phương vì tôn trọng tri thức mà trả những khối linh thạch kia, việc này khiến cho Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều rất có thiện cảm đối với Đinh Tuyết.

Vì vậy hắn nở một nụ cười, nhận lấy linh phiếu, lấy ra một số từ bên trong đưa cho Đinh Tuyết.

“Những thứ này cho ngươi đi.”

Đinh Tuyết trừng mắt nhìn, cũng không lập tức đón lấy, mà hai tay loay hoay cầm góc áo, bộ dạng muốn nói lại thôi, sau mấy cái hô hấp, đáy lòng nàng cân nhắc hỏa hầu không sai biệt lắm, vì vậy liền lấy ra một cái bình màu trắng từ túi trữ vật, đặt ở một bên.

“Hứa Thanh ca ca, đây là canh hạt sen hoa quế ta tự tay nấu, ta dự định đưa cho cô cô và cô trượng, ngươi nếm thử trước giúp ta xem thử mùi vị như thế nào nha.”

Hứa Thanh do dự, nhưng việc này cũng không có gì phải cự tuyệt, cho nên cầm tới thưởng thức một cái, sau đó khẽ nhíu mày.

“Có chút ngọt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đinh Tuyết bỗng đỏ lên một chút, ngượng ngập nói.

“Hứa Thanh ca ca …ngươi nhân gia biết rồi.”

Hứa Thanh cảm thấy những lời này có điểm quái lạ và hơi khó hiểu, vừa muốn mở miệng thì Đinh Tuyết đã đỏ mặt đứng lên.

“Hứa Thanh ca ca, ta đi trước, ngươi vừa mới trở về phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta lại tới tìm ngươi.”

“Còn nữa, cảm ơn ca ca cho ta tiền tiêu vặt.”

Đinh Tuyết cầm lấy linh phiếu một bên, mặt càng đỏ hơn, nhanh chóng chạy ra ngoài, rời khỏi Pháp Hạm, sau đó ở bên cạnh bờ lộ ra thần sắc đắc ý.

“Phương pháp cô cô dạy quả nhiên hữu dụng, phải coi mình trở thành đại quản gia, mà muốn bắt lại Hứa Thanh ca ca, chuyện này không thể gấp được, phải gọt giũa trong im lặng, chỉ có như vậy mới có thể khiến hắn buông lỏng cảnh giác, sau đó trong lúc bất tri bất giác, bị ta hòa tan.”

“Hơn nữa, không thể quá chủ động, phải giả trang thành con mồi, cô cô nói năm đó người chính là làm như vậy liền bắt lại được cô trượng.”

Nghĩ tới đây, trong lòng Đinh Tuyết bắt đầu bày ra kế hoạch của mình, rất tinh tế tỉ mỉ… .

Trong khoang thuyền, Hứa Thanh nhíu mày, cảm giác ra những lời nói vừa xong của Đinh Tuyết mang theo một chút hàm nghĩa khác.

“Hứa Thanh ca ca.” Linh Nhi chui ra từ cổ áo của Hứa Thanh, ngữ khí mang theo nghiêm túc.

“Ngươi phải cẩn thận nàng, vừa nãy ta cảm giác được ánh mắt của nàng nhìn về Hứa Thanh ca ca có cất giấu tính xâm lược, hình như có mục đích rất mạnh, ta đã từng nghe a đa của ta nói qua, có không ít người am hiểu đoạt xá, ánh mắt của nàng có cái hàm nghĩa này, Hứa Thanh ca ca, nàng là một người xấu."

Hứa Thanh nghe vậy, bản năng đầu tiên là nổi lên cảnh giác, nhưng tiếp theo lại cảm thấy khả năng này không lớn, nhưng mà dưới đáy lòng đúng là vẫn nhiều hơn một chút đề phòng.

Mắt thấy Hứa Thanh vẫn tán đồng chính mình, Linh Nhi rất vui vẻ.

"Hứa Thanh ca ca, ta thật là lợi hại, đặc biệt có thể quan sát chi tiết vẻ mặt người khác, có ta ở đây, nhất định có thể giúp ngươi phân biệt ra được ai là người xấu."

Hứa Thanh nở nụ cười, đang chuẩn bị đả tọa, nhưng rất nhanh liền ngẩng đầu, nhìn ra phía ngoài.

Không bao lâu, một giọng nữ tử mang theo cảm giác hưng phấn, hơi ẩn chứa rung động, truyền ra từ bên ngoài con thuyền.

"Hứa Thanh ca ca, cuối cùng ngươi đã trở về…"

Chương 1241: Ba nữ, một rắn, một nam (2)

Ngoài thuyền, một người thiếu nữ mặc hắc y đang đứng ở nơi đó, trong tay còn cầm một cái hũ bùn rất lớn, gánh ở trên vai.

Cái hũ kia phải lớn hơn rất nhiều so với thân hình gầy yếu của nàng, thoạt nhìn cả hai rất không cân đối.

Nhưng cũng chính bởi vậy, nó cũng càng phụ trợ ra sự đặc biệt của nàng, khuôn mặt trắng noãn, đôi lông mày liễu diệp nhàn nhạt, đôi mắt không to nhưng lại giống như có thể triển lộ không sót thế giới nội tâm của nàng.

Bên trong tràn đầy si mê và cuồng nhiệt, cùng với một loại bệnh không muốn rời xa.

Còn có thể nhìn thấy vô số vết máu từ trên cánh tay trần trụi lộ ra ngoài, đó là từng vết vào, do tự mình cào mà ra.

Trừ bên ngoài những cái này ra, cái mũi nhỏ và miệng nhỏ trên mặt nàng cũng lộ ra tiêu chí cực đẹp, một đuôi bím tóc đuôi ngựa trên đỉnh đầu càng tăng thêm cho nàng vài phần xinh xắn.

Ngoại hình nhanh nhẹn, ánh mắt si mê, vết thương trên cánh tay, tất cả mọi thứ liền tạo thành thân ảnh cực kỳ đặc biệt.

Ngôn Ngôn.

Nàng nhảy lên một cái, mắt thấy sẽ đâm vào lớp phòng hộ của Pháp Hạm, Pháp Hạm của Hứa Thanh có lực lượng Kim Đan, đối với Ngôn Ngôn tu vi Trúc Cơ đại viên mãn mà nói, một khi đụng vào, bản thân nhất định bị lực lượng phản chấn khiến cho trọng thương.

Nhưng nàng không thèm để ý chút nào.

Hứa Thanh hiểu rõ tâm tính của Ngôn Ngôn, vì vậy liền tản ra lớp phòng hộ, để cho Ngôn Ngôn thuận lợi bước vào.

Một khắc giẫm ở trên boong thuyền, Ngôn Ngôn lộ ra một tia biểu cảm tiếc nuối, nàng giống như đã làm tốt chuẩn bị bị trọng thương, cũng mang theo chờ mong, nhưng giờ phút này lông tóc không tổn hao gì, khiến cho nàng có chút không thích.

Nhưng khi tưởng tượng đến chuyện kế tiếp, nàng lại lần nữa hưng phấn tới run rẩy, nhanh chóng nhảy vào khoang thuyền, phịch một tiếng thả cái hũ bùn kia ở bên cạnh, phất tay lấy ra một đống hình cụ, rầm rầm xuất hiện ở một bên.

Có châm, có đao, có cái kìm, có răng cưa…

Toàn diện hình cụ đều hơn nhiều so với hai năm trước, thậm chí phía trên rất nhiều cái còn dính vết máu đen khô.

Bộ hình cụ này, rõ ràng đã được sử dụng rất nhiều lần, oan hồn và sát khí dính ở bên trên tràn ngập khắp toàn bộ khoang thuyền.

“Hứa Thanh ca ca, chúng ta… Chúng ta bắt đầu đi.”

Mũi Ngôn Ngôn co rút lại, hô hấp dồn dập, giơ tay lên vỗ vào trên hũ bùn.

Theo hũ bùn vỡ vụn, bên trong bốc lên từng sợi sương mù, rõ ràng là Yên Miểu Tộc.

Mặc dù sau kinh biến từ Quận Thừa, Yên Miểu Tộc đã bị nhân tộc chế tài, nhưng vẫn có một số kẻ sớm phát hiện, theo đó mà bỏ trốn, hoặc là chạy ra ngoài không trở lại nữa.

Bên trong có cường giả, cũng có những kẻ tầm thường.

Giờ phút này, sương mù xuất hiện từ sau vũng bùn, chính là những kẻ tầm thường đã trốn đi, mặc dù số lượng không ít, nhưng phần lớn là tản mát ra khí tức chấn động Trúc Cơ, có chút Kim Đan mở Thiên Cung, nhưng cũng là vô cùng suy yếu.

“Hứa Thanh ca ca, đây là nãi nãi ta đã dắt ta theo đi bắt, đáng tiếc không tìm được kẻ nào lớn hơn, chỉ có những thứ tôm cá này, nhưng cũng đủ để chúng ta chơi rồi.”

“Sau khi ngươi rời đi, ta tự mình chơi đùa không có một chút ý nghĩa nào cả.”

Trong mắt Ngôn Ngôn ẩn chứa hưng phấn cùng chờ mong, giơ tay lên trảo một cái, lập tức có một đạo thân ảnh Yên Miểu Tộc bị nàng hút tới, trôi lơ lửng ở lòng bàn tay, vùng vẫy, có rất nhiều hình cụ cắt gọt từ một bên bay đến, vờn quanh bốn phía, xoay tròn tốc độ cao, tạo thành đao phong.

Xé rách sương mù bên ngoài, nhưng không có tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Bởi vì dù xé rách thế nào, thân thể sương mù của Yên Miểu Tộc vẫn sẽ lập tức hòa hợp lại một chỗ, kể từ đó cảm giác xé rách đau đớn không cách nào liên tục, cũng đã rất khó có thống khổ kêu gào thảm thiết.

Mặc dù là như thế, nhưng có thể nhìn ra thân thể sương mù Yên Miểu Tộc bị xé nứt, một màn này vẫn để cho Ngôn Ngôn mê muội, thân thể càng lúc càng run rẩy, nàng nhịn không được nhìn về phía Hứa Thanh.

Vừa muốn mở miệng, nhưng phát hiện biểu cảm Hứa Thanh hình như thờ ơ, khiến cho nàng không khỏi sửng sốt một chút, do dự truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi không thích như vậy sao?”

Trong lúc nói ra lời này, trong mắt Ngôn Ngôn lộ ra vẻ lo lắng không yên, thậm chí khí tức trên thân cũng cũng bắt đầu trở nên uể oải hỗn loạn, thần sắc mang theo căng thẳng, ẩn hàm tuyệt vọng.

Nàng rất để ý đáp án của Hứa Thanh, mà đáp án này cũng có thể ảnh hưởng tới thế giới trong nội tâm của nàng.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn nhìn ra Ngôn Ngôn không bình thường.

Hai năm trước mặc dù đối phương cũng có chút bệnh trạng, nhưng xa xa không điên cuồng giống như bây giờ, vết cắt trên cánh tay kia, vết thương cũ và vết thương mới tràn ngập, có thể tưởng tượng, toàn thân nàng nhất định đều là như thế.

Mà một tia hít thở không thông ẩn sâu trong mắt nàng, giống như là người đuối nước sắp chết theo bản năng cầu xin giúp đỡ vậy.

Bệnh của nàng, đã trở nên nghiêm trọng hơn.

Không phải hành hạ người khác đến chết, chính là hành hạ chính mình đến chết, chỉ có ở trong loại cảm giác đau khổ cực hạn và vặn vẹo đó, hô hấp của nàng mới có thể trôi chảy, mới có thể tìm được niềm vui thú.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng thâm sâu, bên tai truyền đến âm thanh già nua mà người ngoài không nghe được.

“Hứa Thanh, ngươi sẽ giúp đỡ đứa cháu gái duy nhất này của lão thân chứ... Bởi vì thể chất thân thể của nàng không bình thường, nên từ nhỏ đã sinh sôi tâm ma, tính cách cũng trở nên càng ngày càng bạo ngược, mặc dù ta thường xuyên tinh lọc giúp nàng, nhưng không cách nào trừ tận gốc được tà niệm dây dưa cùng một chỗ với tính cách kia.”

“Nhất là lúc trước nàng tấn cấp Kim Đan thất bại, tâm thần suýt nữa sụp đổ, mặc dù ta có thể bảo vệ thân thể của nàng, nhưng áp lực bên trong nội tâm của nàng đã dồn nén đến mức tận cùng, không phải hành hạ người khác đến chết, chính là hành hạ bản thân mình đến chết, vả lại càng thêm quái gở, bây giờ ta cũng không còn phương pháp nào nữa, nàng chỉ nghe theo lời của ngươi mà thôi.”

Đó là giọng của tổ mẫu Ngôn Ngôn, Đông U thượng nhân, bên trong truyền ra cảm giác rất là đắng chát.

Chương 1242: Ba nữ, một rắn, một nam (3)

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn Ngôn Ngôn, cũng nhìn thấy khí tức uể oải cùng với tuyệt vọng trong mắt nàng, hình như thức hải trong người nàng đã thành tổ ong, bị một cỗ tích úc nồng đậm bao phủ.

“Ngây thơ!” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Ngôn Ngôn ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, giơ tay phải lên trảo một cái, một đám sương mù Yên Miểu Tộc lập tức bay tới, một khắc xuất hiện ở trong lòng bàn tay Hứa Thanh, khí lạnh từ trên người Hứa Thanh tràn ra và hội tụ tới, trong chốc lát, dưới tiếng ken két, một khối băng hình thành, đông cứng sương mù kia ở.

Hứa Thanh phất tay, bên trong hình cụ của Ngôn Ngôn lập tức có từng đám cây châm bay tới, dưới tu vi Hứa Thanh gia trì, xuyên thấu vào khối băng, đâm vào trên thân sương mù Yên Miểu Tộc bị đóng băng không cách nào nhúc nhích.

Bên trong khối băng lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo lại có phi đao bay đến, từng cái cắm vào bên trong khối băng, cắt tới Yên Miểu Tộc bị phong bế ở.

Bởi vì bị đóng băng, cho nên bộ phận bị cắt không cách nào hội tụ lại với nhau, rất nhanh khối băng hóa thành hơn mười phần, bị Hứa Thanh thả xuống trên mặt đất, bày ra hình chữ đại, giữa nhau có khoảng cách.

Cái loại cảm giác hành hạ có thể nhìn thấy gần ngay trước mắt nhưng không cách nào đụng chạm, không thể khôi phục lại, không chỉ là thân thể, còn bao hàm cả tâm thần đau khổ.

Tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê lương.

Hai mắt Ngôn Ngôn lập tức hiện lên tia sáng mãnh liệt, hô hấp của nàng lại càng dồn dập, thân thể cũng bắt đầu khôi phục run rẩy hưng phấn.

Hứa Thanh không để ý tới, ném những khối băng này cho Ngôn Ngôn, sau đó lần nữa trảo một cái, đám thân thể sương mù

Yên Miểu Tộc thứ hai lập tức bay đến, lần này Hứa Thanh không hề dùng băng, mà dùng độc.

Kỳ độc tản ra, nhanh chóng dung nhập thân sương mù, ảnh hưởng tới nó, tràn ngập trong sương mù, độc không chỉ bám thân sương mù, còn có ăn mòn cả linh hồn.

Vì vậy tiếng kêu rên thê lương, càng thêm cường liệt lập tức truyền khắp khoang thuyền.

Ngôn Ngôn lại lần nữa hưng phấn lên, tiếng kêu thảm thiết ở trong tai của nàng, tựa như âm thanh thiên nhiên đẹp nhất trên thế gian.

Vẫn không kết thúc, Hứa Thanh lạnh giọng mở miệng.

“Xé một mảnh quần áo trên người ngươi xuống.”

Ngôn Ngôn vô cùng nhu thuận, không chần chờ chút nào, trực tiếp liền xé một mảnh lớn quần áo trên người xuống, bởi vì dùng sức quá mạnh, lộ ra da thịt tràn ngập vết thương.

Nhưng nàng không thèm để ý chút nào, giống như tiểu cẩu, nhanh chóng chạy đến trước mặt Hứa Thanh, dùng hai tay đưa mảnh vải tới.

Hứa Thanh cầm lấy, sau đó hơi vung lên, tấm vải lập tức trở nên ẩm ướt, ẩn chứa lực lượng phong ấn, sau đó cầm ra đám thân thể sương mù Yên Miểu Tộc thứ ba, trực tiếp ép lên trên tấm vải.

Tấm vải lập tức biến thành màu đen, dưới tấm vải hấp thụ, thân ảnh Yên Miểu Tộc rõ ràng hiển lộ ra.

Hứa Thanh ném cho Ngôn Ngôn, nhàn nhạt mở miệng.

“Như vậy, nó đã mất đi thân thể tự do, đã mất đi linh hồn tự tại.”

“Mù quáng truy cầu tàn ngược thân thể, vô luận là đối với chính mình hay là đối với địch nhân, cũng chỉ là một trong những thủ đoạn mà thôi, không phải toàn bộ, sau khi dùng qua, đó chính là biểu hiện ngây thơ.”

“Hành hạ trong lòng, mới là cấp độ cao hơn.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Thân thể Ngôn Ngôn run rẩy, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch, càng được Hứa Thanh răn dạy, vui vẻ trong nội tâm nàng lại càng mãnh liệt, si mê trong mắt đạt đến cực hạn, vì vậy nàng giơ tay lên cắn nát ngón tay, run rẩy đưa cho Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lẽo.

Ngôn Ngôn cúi đầu, thu ngón tay lại rồi để vào trong miệng mình, mút thỏa thích.

Khí tức tích úc trong thức hải đang nhanh chóng tiêu tán, mà tu vi chấn động cũng bốc lên ở trên người nàng.

Trong lúc mơ hồ, hình như Thiên Cung đầu tiên, sẽ lập tức hình thành.

Nhưng vẫn là kém một chút.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh thầm than một tiếng, giơ ngón trỏ lên.

Hầu như ngay khi hắn giơ ngón tay lên, một cái chớp mắt, Ngôn Ngôn lập tức bò tới, nhanh chóng mút thỏa thích, ánh mắt híp lại, cả người tựa như muốn thăng hoa vậy, biểu cảm lộ ra vẻ thoải mái cực hạn, lộ ra thỏa mãn trước đó chưa từng có.

Hình như nàng đã chờ đợi ngày này thật lâu.

Mà Thiên Cung của nàng cũng bỗng nhiên hình thành vào thời khắc này!

Tâm thần chấn động, khiến cho Ngôn Ngôn không chịu nổi, đã hôn mê.

Trong nháy mắt tiếp theo, giọng nói cảm kích của Đông U thượng nhân từ bên ngoài khoang thuyền truyền đến.

“Đa tạ...”

Ngay sau đó thân thể Ngôn Ngôn tan biến, bị Đông U thượng nhân chuyển đi, rời khỏi con thuyền.

Trong khoang thuyền, một mảnh im lặng.

Sau một lúc lâu, Linh Nhi thò đầu ra từ trong cổ áo Hứa Thanh, ngơ ngác nhìn vị trí Ngôn Ngôn lúc trước, Hứa Thanh có chút lúng túng, đang muốn giải thích, Linh Nhi bỗng nhiên hít vào một hơi sâu.

“Hứa Thanh ca ca, đó là một ma đầu, còn tệ hơn so với người trước đó, rõ ràng nàng còn cắn ngón tay của ngươi, ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Không đợi Hứa Thanh mở miệng, một tiếng cười nhu hòa, vang vọng trong khoang thuyền.

“Tiểu cô nương thật đáng yêu.”

Thanh âm này vừa ra, thân thể Hứa Thanh lập tức cứng đờ.

Đinh Tuyết đến thì hắn có thể coi thường, Ngôn Ngôn xuất hiện thì hắn có thể trấn áp, nhưng ở trong Liên Minh Bát Tông, có một vị nữ tử, từ sau khi Hứa Thanh gặp được về sau, không có lần nào mà tâm thần không chật vật.

Vô luận là lần đầu gặp nhau bị câu dẫn, hay là lần đi tuần sông thay đổi không khí, hoặc là ánh mắt ngóng nhìn bên trong Quận Đô, rồi phương pháp hộ thân cần cởi trần để vẽ ...

Ngươi hiểu, nàng còn hiểu hơn so với ngươi, mà ngươi không hiểu, nàng cũng hiểu hơn so với ngươi.

Chỗ ngươi đã thấy thì nàng đã từng xem qua, còn nơi ngươi chưa từng thấy, nàng cũng đã quen thuộc hơn so với ngươi.

Thứ ngươi nghĩ trong lòng ...nàng đều biết, ngay cả ý nghĩ mà chính ngươi không ý thức được, hình như nàng cũng rõ.

Không thể bắt bẻ.

Giờ phút này theo âm thanh vang vọng, thân thể Hứa Thanh theo bản năng trở nên cứng ngắc, vị tuyệt sắc giai nhân này, đi tới từ trong hư vô.

Một thân váy dài tím nhạt kèm hoa hồng màu trắng làm đẹp, eo buộc một sợi dây lụa, tóc đen nhánh, buộc búi tóc công chúa, trên búi tóc cài một cây hoa trâm, phía trên là lưu tô buông thỏng.

Hai hàng lông mày thon dài như vẽ cẩn thận trên gương mặt thanh lệ tuyệt mỹ, hai con ngươi lập lòe như sao.

Nhếch miệng lên, lan tràn vui vẻ, giống như có thể gọt giũa bốn phương, chọc tiếng lòng người khác, khí chất chuyển lệch lại đoan trang cao quý, điềm đạm ưu nhã, như hoa sen mới nở, không nhiễm chút hạt bụi.

Duy chỉ có nụ cười nhạt trên mặt, mang theo một tia u oán, mang theo một chút sầu bi, nhìn Hứa Thanh.

Người này, chính là phong hoa tuyệt đại Tử Huyền Thượng Tiên.

Đôi mắt Linh Nhi chợt trợn to, theo bản năng núp vào.

Chương 1243: Ba nữ, một rắn, một nam (4)

Hứa Thanh thở sâu, đứng dậy cúi đầu về phía người tới.

“Bái kiến thượng tiên.”

Tử Huyền cười khẽ, thái độ rất tự nhiên đi đến gần sát Hứa Thanh, giơ tay lên phủi đi một chút bụi bặm trên người của hắn, khiến cho chúng không thể bám nhiễm vào Hứa Thanh chút nào.

Nàng lại sửa sang một chút nếp uốn trên quần áo của Hứa Thanh.

Sau đó hai mắt Tử Huyền nhìn Hứa Thanh thật sâu, một khắc bốn mắt nhìn nhau, nàng nhẹ giọng mở miệng.

“Bình an là tốt rồi.”

Một câu năm chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại bao hàm sự quan tâm, để ý, lo lắng, tưởng niệm, hết thảy cảm xúc đều ở trong những chữ này, rõ ràng truyền vào nội tâm Hứa Thanh, hóa thành ấm áp.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, trong lúc bất tri bất giác, luồng ấm áp này lan tràn tới trái tim của hắn, khiến cho thân hình cứng ngắc của hắn cũng có chỗ buông lỏng, mặc kệ Tử Huyền giữ chặt tay của hắn, ngồi ở một bên.

Một làn gió thơm quen thuộc thấm vào trong mũi, theo tư thế ngồi xuống, lưu tô trên mái tóc Tử Huyền lung lay lắc lắc, liếc mắt nhìn, hình như có thể dẫn dắt suy nghĩ, tiếp theo thì tâm thần cũng theo đó mà lay động.

Hứa Thanh có chút thất thần, theo bản năng câu nệ.

Tử Huyền đảo đôi mắt đẹp, ôn nhu lan tràn khoang thuyền.

“Ta biết chỗ tâm ngươi hướng đến, biết rõ đường ngươi hướng tới, ta không ngăn cản ngươi, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, lúc kia, nếu như biết được việc đó, ta sẽ cùng ngươi cùng nhau đứng ra.”

“Ngươi cũng biết những lời ta nói, đều không phải là hư giả.”

“Tính cách của ta kiên quyết, một khi quyết định việc gì, ta sẽ không cải biến, bất kể ai tới khuyên bảo, dù là long trời lở đất, ta cũng sẽ không hối hận.”

Giọng nói của Tử Huyền hóa thành rung động trong lòng Hứa Thanh, không ngừng chấn động.

Hắn tin.

Hứa Thanh không nhớ nổi mình nhìn thấy cái gì ở trong tòa cung điện trong Tiên Cấm kia, hắn chỉ nhớ ở chỗ đó có một chiếc đăng điêu, nhớ lại chỗ đó có một đạo thân ảnh giống Tử Huyền như đúc.

Nhưng giờ phút này, sau khi hắn nghe lời nói của Tử Huyền, trong lúc mơ hồ, hình như cảnh tượng nào đó chôn xuống chỗ sâu trong ký ức, đã có một chút trùng lặp, mặc dù hắn vẫn không nhớ nổi cảnh tượng cụ thể, nhưng loại cảm giác này, hắn nhớ kỹ.

Tính cách đối phương, đích xác là bất luận kẻ nào khuyên bảo, cũng không cách nào đi cải biến chút nào.

Hồi lâu, Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Ta đã biết.”

Nụ cười trên mặt Tử Huyền càng đẹp hơn.

“Sư tôn ngươi mời ta mang theo Huyền U tông và bộ phận Thất Huyết Đồng cùng đi Quận Đô, muốn hai tông về sau chỉnh hợp, thành lập một cái tông môn mới, ta đã đồng ý.”

“Lão kêu ta đặt một cái tên vì cái tông mới này.”

“Ta tới đây, là hỏi ngươi một câu, ngươi cảm thấy cái tên Thanh Huyền tông như thế nào?”

Hứa Thanh do dự, cuối cùng vẫn gật đầu.

Ánh mắt Tử Huyền nhu hòa, rơi vào trên mặt Hứa Thanh, lại nhìn cổ áo của hắn, sau cùng nở nụ cười, lại nói cùng Hứa Thanh một chút về việc phát triển Thanh Huyền tông tương lai.

Toàn bộ quá trình đều nói về chính sự, nhưng hết lần này tới lần khác, âm thanh dễ nghe làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thoải mái, khiến cho người ta trong lúc bất tri bất giác, quên mất thời gian trôi qua.

Hứa Thanh cũng dần dần trầm tĩnh lại.

Cho đến đêm khuya, Tử Huyền nói khẽ.

“Ta tới đây còn có một việc, đó là lại vẽ một cái đồ đằng thủ hộ cho ngươi, tới, cởi quần áo ra đi.”

Thân thể buông lỏng của Hứa Thanh lần nữa cứng đờ, Tử Huyền truyền ra tiếng cười dễ nghe, trong mắt lộ ra vẻ hài hước trêu đùa, nàng đứng lên và rời khỏi Pháp Hạm, chỉ có âm thanh ôn nhu vang vọng bên trong khoang thuyền.

“Như vậy, A Thanh, chúng ta gặp nhau ở Quận Đô.”

Khoang thuyền, chậm rãi an tĩnh lại.

Hồi lâu, Hứa Thanh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, theo bản năng cúi đầu nhìn cổ áo, Linh Nhi run run rẩy rẩy cấp tốc bò ra từ trong, trong ánh mắt mang theo căng thẳng, cấp tốc mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca! Người này là người nguy hiểm nhất, đó là một Đại Ma Vương!!”

“Thật là đáng sợ, Hứa Thanh ca ca, những người xấu phía trước đó so sánh cùng với Đại Ma Vương này, hoàn toàn không phải một tầng thứ.”

Hứa Thanh ho khan một tiếng, trấn an Linh Nhi một chút.

Trong khi Linh Nhi bán tín bán nghi, thời gian cứ thế dần trôi qua, mấy ngày qua đi.

Lúc này Ngôn Ngôn đang bế quan, Tử Huyền cũng không tái xuất hiện, chỉ có Đinh Tuyết thi thoảng chạy tới bên cạnh Hứa Thanh, chỉ là hết thảy kế hoạch của nàng đều không có biện pháp triển khai.

Một mặt là Triệu Trung Hằng xuất hiện, mặc dù vô cùng khẩn trương khi đối mặt với Hứa Thanh, nhưng gã vẫn cắn răng lặng lẽ đi theo sau lưng Đinh Tuyết, bên trong lộ ra biểu cảm kiên định, bộ dáng nhìn về phía Đinh Tuyết giống như cuối cùng ngươi sẽ bị ta đả động, Hứa Thanh nhìn thấy cũng đều cảm khái.

Một phương diện khác, là Hứa Thanh đã hai năm không quay về, hắn có rất nhiều chuyện muốn đi xử lý, mà thân phận khác biệt, khiến cho các tông bên trong Nghênh Hoàng Châu vào mấy ngày nay tới bái kiến Thất gia, thỉnh thoảng Thất gia cũng sẽ để cho Hứa Thanh tham dự.

Cứ như vậy mười ngày sau, trong lúc nội tâm Đinh Tuyết khó chịu, Hứa Thanh chuẩn bị xuất hành.

Hắn muốn đi Nam Hoàng Châu một chuyến, đi tế bái Lôi đội.

Trước khi đi, Thất gia đưa cho hắn một cái hộp ngọc nhỏ dài.

“Cái này chính là thần binh vi sư dùng cây xương cá Thần Linh luyện chế thành, trên đường ra ngoài ngươi có thể thử nghiệm để quen thuộc, uy lực của vật này không tầm thường, có thể làm vật phòng thân cho ngươi.”

“Vả lại đối với ngươi mà nói, cây binh khí xương cá này đồng nguyên với thân hình ngươi, ngươi sử dụng nó là thích hợp nhất.”

Trong hộp ngọc là một cây thứ màu đen, to bằng ngón tay, phía trên tràn ngập đường vân thiên nhiên, một cỗ khí tức kinh khủng lưu chuyển ở, càng có chấn động Thần Linh khuếch tán bốn phương.

Tuy nó tuy là vật chết, nhưng một khắc Hứa Thanh nhìn thấy nó, toàn thân nó lập tức chấn động, giống như được trao cho hô hấp.

Nhất trí cùng với hô hấp của Hứa Thanh, tạo thành dẫn dắt trên huyết mạch.

Loại vật giống như một bộ phận thân thể của bản thân này, khiến cho Hứa Thanh rõ ràng cảm nhận được sự lăng lệ ác liệt của nó, trái tim đập nhanh, đồng thời Thất gia cũng nhẹ giọng mở miệng.

“Trong mắt Thần Linh, những vật phàm tục yếu ớt vô cùng, khó có thể tổn thương họ chút nào, nhưng vật này… Có thể đả thương Thần Linh, trong đó ẩn chứa Thần quyền vận rủi.”

“Vì vậy, ta đã đặt tên cho nó là, Ách Vận Chi Thứ.”

Chương 1244: Chốn cũ, cố nhân, chuyện xưa (1)

Ngoài Nghênh Hoàng Châu, trên biển cấm màu đen, bốn bề dậy sóng, dị chất nồng đậm hóa thành khí tức âm lãnh, ăn mòn hết thảy vạn tộc trên biển, dù là ánh mặt trời giữa trưa tỏa ra nhiệt độ cực nóng, nhưng cũng không cách nào hòa tan dị chất.

Càng không thể chiếu rọi tới chỗ ẩn giấu tận sâu bên trong đáy biển.

Cũng bởi vì như vậy, vô số năm qua, có rất nhiều truyền thuyết về biển cấm, nhất là chuyện xưa về những tồn tại Thần Thánh lại càng là vô số.

Chỉ có đại tộc hoặc là những tu sĩ đẳng cấp cao trên biển mới biết rõ về những tồn tại Thần Thánh kia, tuy rằng những tồn tại ấy rất mạnh và cường hãn, nhưng kỳ thật cũng không phải không thể chiến thắng.

Mà Thần Linh ở trong phiến thiên địa này cũng không phải chỉ có một nửa khuôn mặt trên trời kia, cho nên… Thứ đáng sợ nhất ở chỗ sâu trong biển cấm, không phải là những tồn tại Thần Thánh kia, mà là Thần Linh ngủ say.

Thần Linh có thể ngủ say ở trong mặt trời cùng trên mặt trăng, có thể nghỉ lại ở Hành Cung trong Tiên Cấm, có thể tồn tại ở địa phương Hung Lê, như vậy thì biển cấm vờn quanh đại lục Vọng Cổ này, tự nhiên cũng được Thần Linh lựa chọn ngủ đông.

Nhất là… Biển cấm quá lớn.

Chỉ là hải vực ở giữa Nghênh Hoàng Châu và Nam Hoàng Châu đã bao la vô cùng, lại càng không cần phải nói tới ở ngoài Nam Hoàng Châu.

Trên thực tế, coi như là hải vực Nam Hoàng Châu, so sánh cùng với toàn bộ biển cấm, cũng đều chỉ có thể coi như là khu vực gần biển mà thôi.

Biển cấm đã từng có một tên gọi khác, đó là Vô Tận Hải, cái tên này cũng đã nói ra phạm vi của nó.

Nó dường như tự thành một thế giới, giằng co cùng đại lục, đối chọi với bầu trời.

Giờ phút này, ngoài Nghênh Hoàng Châu, trong từng luồng sóng biển cuộn mình, bên phía chân trời, một chiếc Đại Dực màu đen đang gào thét bay về phía trước.

Đây là Đại Dực của Thất gia, cho phép Hứa Thanh sử dụng trong Phong Hải Quận.

Mà Đại Dực có linh, không cần tự mình vận hành, chỉ cần nguồn động lực đầy đủ, dưới quyền hạn gia trì, bất luận người nào cũng có thể điều khiển trong thời gian ngắn.

Cùng đi ra ngoài với Hứa Thanh lần này, là 1000 Chấp Kiếm Giả của Quận Đô cùng với Tư Nam Đạo Nhân, còn có cả Thanh Cầm đang giương cánh bay lượn trên bầu trời cao.

Dưới âm thanh cạc cạc, phi điểu ở trên bầu trời cũng không dám bay lên đến độ cao thoải mái dễ chịu như bình thường, chúng nó chỉ có thể lựa chọn bay ở tầng trời thấp, thi thoảng lại lao xuống mặt biển để bắt lấy con mồi, cũng nhanh chóng cấp tốc trở lại.

Cũng chính là bởi vậy, khiến cho những con Xà Cảnh Long cũng bị thu hút tới, chúng nó thường xuyên phá vỡ mặt nước lao ra, lập tức cắn lấy phi điểu trên tầng trời thấp, sau đó lại truyền ra âm thanh nổ vang rơi vào mặt biển, dấy lên gợn sóng càng lớn.

Hứa Thanh đứng trong lầu các trên Đại Dực, nhìn qua phía trên mặt biển, nhìn một con Xà Cảnh Long dấy lên sóng lớn, hắn bỗng nghĩ tới từng màn ra biển lần đầu tiên của mình năm đó.

Hồi lâu, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn cây xương cá cầm trong tay.

Dưới ánh mặt trời, cây thứ màu đen này tựa như trở thành hắc động, hấp thu tia sáng, đồng thời chấn động tràn ra từ bên trong cũng rất là kinh người.

Ngoài lầu các có không ít Chấp Kiếm Giả, sau khi cảm giác cây thứ này vẻ mặt cũng đều ngưng trọng, chỉ có Hứa Thanh nơi đây, bởi vì nguyên nhân thân thể, cho nên khi hắn cầm ở trong tay mặc dù cũng có cảm giác uy áp, nhưng cảm giác đồng nguyên lại càng nhiều hơn hơn.

Giờ phút này, ngóng nhìn cây Ách Vận Chi Thứ, trong mắt Hứa Thanh lộ ra sự suy tư, sau một lúc lâu hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Du Linh Tử.”

Trong thời gian ngắn, que sắt màu đen từ trong túi trữ vật Hứa Thanh bay ra, trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh, run rẩy, bên trên lộ ra thân ảnh lão tổ Kim Cương Tông, bái kiến về phía Hứa Thanh.

“Chủ thượng!”

Giờ phút này nội tâm của Lão tổ Kim Cương Tông vừa căng thẳng lại vừa lo lắng không yên đến cực hạn, cảm giác đại họa lâm đầu vô cùng mãnh liệt, trong giọng nói cũng kèm theo sự run rẩy, đáy lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Lão luôn luôn cảm thấy chỉ cần mình không cố gắng, nhất định sẽ bị Hứa Thanh giết chết, ý nghĩ này đến từ tính cách của lão, đã là thâm căn cố đế, cho nên mỗi một lần tu vi Hứa Thanh tăng lên, lão đều vô cùng hãi hùng khiếp vía.

Hôm nay, cây xương cá kia xuất hiện, báo cho lão biết cái gì nên tới cuối cùng cũng phải tới.

Mặc dù lão đã liều mạng toàn lực, nhưng vẫn không có cách nào đuổi kịp được bước chân của Hứa Thanh.

Không phải lão không cố gắng, mà đối phương thật sự đi quá nhanh.

“Chủ thượng, ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi, bên trong những cuốn sách cổ mà ta đã xem qua cả đời này, tất cả nhân vật chính trong đó đều tiến triển tu vi cực nhanh, hạng người tầm thường căn bản rất khó làm bạn cả đời với họ.”

“Điều này cũng càng ngày càng nói rõ, chủ thượng ngài chính là loại nhân vật chính tương tự như trong sách cổ.”

“Nhưng ta hiểu rõ, ta không thể kéo theo chân sau của ngài, ta không cầu những điều khác, chỉ cầu chủ thượng nhìn trên tình cảm cẩn trọng mấy năm này của tiểu nhân, cho tiểu nhân thoải mái một chút.”

“Nếu như có đời sau, tiểu nhân nhất định sẽ lần nữa đi theo chủ thượng, làm tùy tùng đi theo ngài, nhìn ngài bước lên trên đỉnh của thiên địa.”

Lão tổ Kim Cương Tông lộ ra vẻ mặt bi thương, dù là đến lúc này, ánh mắt lão nhìn Hứa Thanh vẫn mang theo vẻ trung thành như trước, lão cho rằng đây là chính cơ hội tự cứu duy nhất của mình… .

Lão hiểu được, bản thân mình đã biết quá nhiều bí mật, nếu đổi lão thành Hứa Thanh, lão cũng sẽ có sát ý, cho nên lão cố gắng muốn đả động Hứa Thanh, để cho Hứa Thanh nhìn tại trên phần khổ cực của lão mà thu hồi sát niệm.

Nếu như có thể mềm lòng hơn một chút, kích động một cái thả mình đi, như vậy lại càng hoàn toàn hoàn mỹ.

Hứa Thanh thâm ý sâu sắc nhìn lão tổ Kim Cương Tông.

Hắn không cảm nhận được sự trung thành của đối phương, nhưng hắn thấy được hành động thực tế trong những năm nay của lão tổ Kim Cương Tông, lão đã phụ trợ cho hắn rất nhiều.

Ân oán năm đó, cũng có thể hóa giải.

Dẫu sao que sắt đã không còn tác dụng hay ý nghĩa gì so với tu vi bây giờ của mình, cho dù đã được tế luyện qua một lần, nhưng so sánh cùng xương cá, chênh lệch cấp độ không nhỏ.

Cho nên hôm nay, lúc đầu Hứa Thanh vốn định cởi bỏ phong ấn cho đối phương, thả lão rời khỏi, giải quyết một đoạn nhân quả, về phần bí mật, hắn có những thủ đoạn khác để đề phòng.

Nhưng những lời của lão tổ Kim Cương Tông, đã khiến cho Hứa Thanh thu hồi lại những lời đang định nói ra, sau khi suy nghĩ một hồi, trong mắt hắn lộ ra trầm ngâm, hắn cho là có lẽ mình có thể cho đối phương một cái cơ hội.

Chương 1245: Chốn cũ, cố nhân, chuyện xưa (2)

Lão tổ Kim Cương Tông căng thẳng, đồng thời cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Lão cảm thấy những lời mình nói đã tạo ra tác dụng, trước mắt thì tên sát tinh này đã bị chính mình cảm động, vẻ trầm ngâm trong mắt vừa xong chính là chứng cứ, đối phương đang cân nhắc công lao cực khổ của mình, có thể đủ để chống đỡ khỏi chết hay không.

“Thật là khó khăn, ta chỉ muốn tự do, chỉ muốn sống sót, tại sao lại khó như vậy chứ.”

Trong lúc lão tổ Kim Cương Tông càng lúc càng cảm thấy bi phẫn, trong mắt Hứa Thanh hiện lên vẻ quyết đoán, giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, một mảnh hỏa diễm lập tức bay lên, nháy mắt bao phủ trên que sắt.

Đốt cháy que sắt, muốn luyện hóa nó.

Lão tổ Kim Cương Tông cả kinh.

“Chủ thượng, ta… . .”

“Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi nhẫn nhịn một chút.” Hứa Thanh trầm thấp mở miệng, hai tay bấm niệm pháp quyết, mười hai Nguyên Anh lập tức đồng thời mở mắt, đồng loạt phun ra mệnh hỏa.

Thậm chí năm chiếc mệnh đăng cũng hiện ra, gia trì thêm cho hỏa diễm.

Trong thời gian ngắn, trong lão tổ Kim Cương Tông kêu rên, thân thể trải qua hai lần lôi kiếp dung hợp cùng một chỗ với que sắt đã bắt đầu hòa tan, dần dần trở thành nước thép.

Nước thép này, thật ra chính là bản thể lão tổ Kim Cương Tông.

Tiếng kêu của lão tổ Kim Cương Tông càng lúc càng thê thảm, hù dọa Tiểu Ảnh không ngừng vặn vẹo run rẩy, nhanh chóng nịnh nọt Linh Nhi đang nhìn tất cả mọi thứ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, tiếng kêu rên của lão tổ Kim Cương Tông cũng càng dần càng suy yếu, cho đến khi sắp không nghe được, que sắt đã hoàn toàn bị hòa tan thành nước thép đỏ thẫm.

Hai tay Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón, những đạo nước thép đỏ thẫm này lập tức hóa thành từng sợi tơ, bay thẳng đến cây xương cá, cũng không phải là dung nhập vào trong đó, mà chảy xuôi ở bên trong những đường vân của cây xương cá.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh điều động Thần nguyên trong cơ thể, thân hình tràn ra chấn động, gia trì cho những sợi nước thép đang lấp vào trong đường vân.

Rốt cuộc, một khắc độ nóng của nước thép giảm xuống trình độ ngưng kết, hoàn toàn khảm nạm trên xương cá.

Bộ dáng cây xương cá liền biến đổi thật lớn.

Đế màu đen, đường vân màu đỏ, ở bên trong có một luồng khí tức sát phạt rất đậm lưu chuyển.

Mà lão tổ Kim Cương Tông tư cách khí linh, cũng thông qua cái phương thức này, gián tiếp nửa hòa hợp trên xương cá.

So sánh với xương cá, sự hiện hữu của lão có chênh lệch quá lớn, cho nên phương pháp bình thường không thể nào trở thành khí linh của Ách Vận Chi Thứ được, chỉ có thể lấy loại phương pháp khảm nạm bọc ở bên ngoài này, mới khiến lão có thể gián tiếp điều khiển được Ách Vận Chi Thứ.

Mặc dù không thể nào khống chế linh hoạt, nhưng dưới Hứa Thanh phụ trợ, cũng có thể tự động giết địch, tốt hơn rất nhiều so với khí linh lúc trước.

Vả lại sau khi từng giây từng phút bị xương cá Thần Linh tiêm nhiễm, trạng thái của lão tổ Kim Cương Tông cũng sẽ bị dần dần bị cải biến.

Kể từ đó, có lẽ sẽ có một ngày, nói không chừng lão tổ Kim Cương Tông có thể thuế biến, trở thành khí linh của Thần Binh.

Chỉ là ở trong quá trình này, trình độ thống khổ mà lão phải trải qua, sẽ mãnh liệt hơn lúc trước lão từng trải qua rất nhiều, dẫu sao loại thuế biến này, chẳng khác gì là thoát thai hoán cốt từng chút từng chút một, cái loại hành hạ đó, rất khó hình dung.

Vả lại lão còn phải cố gắng tương lai không chết, lại không bị cắn nuốt… .

Tất cả việc này, khiến cho lão tổ Kim Cương Tông có chút ngây người, lão cảm nhận được tất cả, đáy lòng mờ mịt, sau đó cũng có vui sướng, mặc dù quá trình đau khổ, vả lại tương lai sinh tử khó nói, nhưng ít ra lão cảm thấy mình đã coi như vượt qua được một đại kiếp nạn ngày hôm nay.

“Cũng may ta nhạy bén, nếu không hôm nay liền gãy rồi!”

Lão tổ Kim Cương Tông cảm khái may mắn trong lòng, vừa muốn mở miệng, trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ động viên, truyền ra lời nói.

“Du Linh Tử, nguyên bản ta định cho ngươi tự do, nhưng ngươi đã muốn vĩnh viễn đi theo, ta sẽ giúp ngươi lần này.”

“A?”

Lão tổ Kim Cương Tông nghe vậy, đôi mắt trợn to, ngay sau đó trái tim liền dấy lên gợn sóng cực lớn, thân thể run rẩy mãnh liệt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, lão liền chợt kịp phản ứng.

“Đây là cố ý thăm dò đối với ta, đang lừa ta, không sai, chính là như vậy, đây chính là dò xét sự trung thành của ta, quá giảo hoạt.”

Nghĩ tới đây, lão tổ Kim Cương Tông lớn tiếng mở miệng.

“Chủ thượng, từ sau khi Du Linh Tử ta đi theo ngài, đã sớm hiểu rõ một cái chân lý, tự tại, quan trọng hơn so với tự do!”

“Những năm này ta rất vui vẻ, cả đời trước đó cũng chưa từng có, cái loại cảm giác tự tại này, ta không nỡ bỏ mất, nếu như không có cách nào đi theo ngài, ta nhất định sẽ đau khổ muôn phần, thậm chí giờ phút này mới chỉ suy nghĩ một chút, ta liền cảm thấy cực kỳ bi thương.”

“Chủ thượng, ta không muốn tự do, ta chỉ muốn đi theo bên cạnh ngài, bởi vì so với tự do, ta càng khát vọng tự tại hơn.”

Lời nói của lão tổ Kim Cương Tông khiến cho Linh Nhi thay đổi sắc mặt, nàng nhìn qua lão tổ Kim Cương Tông, nhỏ giọng mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, lão đầu này là người tốt.”

Trong mắt Hứa Thanh có thâm ý, cũng không giải thích, sau khi động viên vài câu, liền thu hồi xương cá, tiếp đó cúi đầu nhìn Ảnh Tử dưới chân.

Ảnh Tử bị hù dọa run rẩy lên, nhanh chóng truyền ra cảm xúc chấn động.

“Lập tức... . . Đột phá... . . Chủ thượng tốt... Chủ mẫu tốt... Ta lợi hại...Rất nhanh... Hữu dụng!!”

Ảnh Tử thật sự rất sợ, lúc trước nó thấy thủy tinh màu tím bộc phát, lại thấy ngón tay Thần Linh cũng không trốn thoát được, cho nên đã sớm tuyệt vọng, chỉ cầu có thể sống thật tốt mà thôi.

Cho nên giờ phút này, trong lúc căng thẳng, nó liền thể hiện ra toàn bộ biểu đạt mình có thể nói ra.

Hứa Thanh trầm ngâm, đáy lòng của hắn có một cái ý nghĩ, có lẽ có thể giúp Ảnh Tử tăng tốc đột phá, lúc trước hắn không cách nào làm được, nhưng bây giờ hắn đã có nắm chắc.

Vì vậy Hứa Thanh không hề nhìn Ảnh Tử, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu đả tọa.

Bây giờ 13 tòa Thiên Cung, trong đó 12 toà đã tạo thành Nguyên Anh, vả lại đã trải qua một lần thiên kiếp.

Duy chỉ có Minh Linh Huyết Sí Đăng biến thành Thiên Cung thu được sau cùng kia là còn chưa có Nguyên Anh xuất hiện, nhưng dưới những Nguyên Anh khác phụ trợ, tạo thành dẫn dắt, khiến cho Nguyên Anh mệnh đăng thứ năm cũng đang nhanh chóng hình thành.

“Sắp rồi.”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, nhắm mắt tu hành.

...

Chương 1246: Chốn cũ, cố nhân, chuyện xưa (3)

Thời gian trôi qua, bảy ngày sau, Đại Dực phiêu dương vượt biển, rốt cuộc đã đi tới Nam Hoàng Châu, từ rất xa, Hứa Thanh đã nhìn thấy Thất Huyết Đồng mình từng sống nhiều năm.

So sánh với lúc rời đi, nơi đây không có biến hóa quá lớn, vẫn phồn hoa như trước, vẫn náo nhiệt như trước, trong đám người đến người đi, có thể thấy được không ít thuyền của đệ tử Đệ Thất phong ra ra vào vào bến cảng.

Bảy ngọn núi ở xa xa, mặc dù năm đó bị mang đến Nghênh Hoàng Châu, nhưng bây giờ sớm đã được tố lại, hết thảy như thường, duy chỉ có trên đỉnh núi không có con mắt màu đỏ.

Đại Dực vừa đến, liền hấp dẫn tất cả mọi người bên trong Thất Huyết Đồng, vô số người ngẩng đầu nhìn xa xa, Hứa Thanh truyền âm cho Nhị sư tỷ nhưng không có kết quả.

Trước lúc xuất phát rời khỏi Liên Minh Bát Tông, Thất gia đã tới tiễn đưa hắn, cũng có đề cập qua việc Nhị sư tỷ đang bế quan đột phá.

Vì vậy Hứa Thanh cũng không có lưu lại ở Thất Huyết Đồng, Đại Dực tiếp tục gào thét rời khỏi nơi đây, cấp tốc bay về phía đông của Nam Hoàng Châu.

Đối với Hứa Thanh trước kia mà nói, Nam Hoàng Châu rất lớn, lớn đến mức hắn muốn đi bất kỳ địa phương nào cũng đều phải tiến hành truyền tống mới có thể, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn lại Nam Hoàng Châu, Hứa Thanh đã hiểu rõ tại sao năm đó Thất gia lại nói Nam Hoàng Châu chỉ là một hòn đảo.

So sánh cùng với đại lục Vọng Cổ, Nam Hoàng Châu hoàn toàn chính xác chỉ là một hòn đảo.

Dưới tốc độ của Đại Dực, chỉ dùng thời gian nửa ngày, Hứa Thanh đã đi tới doanh địa thập hoang giả lúc trước.

Nơi đây vẫn bẩn như vậy, vẫn loạn như thế, bên trong đám thập hoang giả thì Hứa Thanh cũng không còn nhìn thấy nhiều người quen mắt nữa rồi.

Những thập hoang giả giãy giụa trong sinh tử này, trừ phi vận khí rất tốt, bằng không mà nói, thời gian mấy năm ...cũng chính là thời gian cả đời.

Hứa Thanh đứng ở trên không, cúi đầu ngóng nhìn hết thảy, một lát sau liền tự mình đi đến, bước vào trong doanh địa thập hoang giả quen thuộc lại lạ lẫm này.

Đi tới, Hứa Thanh đi ngang qua từng thập hoang giả, đi ngang qua mọi chỗ kiến trúc thổ mộc, trên người hắn vậy mà lại tràn ra chấn động ẩn nấp tự nhiên, khiến cho phàm tục trông thấy hắn, sẽ tự động quên đi.

Đây là năng lực của Nguyên Anh nhà tù 132 khu Đinh.

Đối với tu sĩ mà nói, việc bị ảnh hưởng quên đi này sẽ khó khăn hơn, nhưng đối với thập hoang giả bên trong doanh địa, năng lực quên đi này đã có thể xóa đi hết thảy.

Hứa Thanh lặng lẽ tiêu sái bước đi, mục tiêu rất rõ ràng.

Không phải chỗ hắn đã từng ở, mà là cái đường nhỏ nhuộm máu năm đó.

Chỗ đó có một cái tiệm tạp hóa.

Cửa hàng đó vẫn còn, nhưng chủ tiệm đã không phải là người lúc trước.

Giờ phút này, dưới mái hiên đối diện với cửa hàng, có một người mặt hắc bào đang ngồi.

Một chiếc áo bào phủ lên thân thể gầy yếu, không nhìn thấy rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy một thanh liêm đao ác quỷ khổng lồ, được người này vác ở trên vai.

Chính là Thanh Thu.

Bốn phía còn có mấy cỗ thi thể thập hoang giả không người nào dám tới dọn đi, hiển nhiên là có những người đui mù đi tới trêu chọc, dẫu sao thế giới này không phải mỗi người đều có tư duy bình thường.

Cũng chính bởi vì sự tồn tại của Thanh Thu, cho nên con phố nhỏ này rất là yên ắng, tất cả ông chủ các cửa hàng bên cạnh đều lạnh run, không dám phát ra âm thanh.

Mà nàng cũng đã tới đây được một khoảng thời gian rồi, có lẽ bởi vì muốn điều tra một chút manh mối, cũng có lẽ là không thể tin được việc đã thấy ở trong Quận Đô.

Cho nên, nàng đã tới nơi này, lặng lẽ chờ đợi.

Có khi ngay cả bản thân nàng cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì.

Thẳng đến ngày hôm nay, trên con đường nhỏ vắng vẻ này, truyền đến tiếng bước chân.

Hứa Thanh đi từng bước về phía Thanh Thu, cho đến khi đi tới bên cạnh nàng.

Thanh Thu nhìn qua phía trước, cũng không nghiêng đầu, chỉ là bàn tay nắm lấy liêm đao ác quỷ hơi xiết chặt lại, lại từ từ buông lỏng ra, không nói gì.

Hứa Thanh nhìn theo ánh mắt của nàng, nhìn cái cửa tiệm tạp hóa kia.

Trong lúc mơ hồ, hắn tựa như nhìn thấy một tiểu cô nương toàn thân vô cùng bẩn, trên mặt có vết sẹo, đang bận rộn bên trong cửa hàng.

Bảy năm.

Bảy năm trước bọn họ đã gặp nhau ở đây, đều là người may mắn sống sót sau khi trải qua nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt.

Bảy năm sau, bọn họ lần nữa trở về.

Hứa Thanh không nói gì, Thanh Thu trầm mặc, chỉ là bờ vai của nàng đang bắt đầu run rẩy.

Hồi lâu, Hứa Thanh lấy ra một tờ giấy dầu bọc kẹo, đặt ở trên mặt đất trước mặt Thanh Thu.

“Ở nơi này, từng có một người cho ta một viên kẹo, nàng nói với ta, vào lúc đau khổ, ăn nó, sẽ cảm thấy vui vẻ hơn không ít.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Ta đại khái có thể đoán được gợn sóng trong lòng ngươi, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, viên kẹo kia, năm đó ta đã ăn rồi, dùng nó để hóa giải bi thương trong nội tâm của ta, mà viên kẹo này, là ta mua từ trong Thất Huyết Đồng vì ngươi.”

Trong giọng nói của Hứa Thanh mang theo hồi ức, sau khi nói xong, hắn quay người rời khỏi, đi ra hơn 10 bước, sau đó dừng chân, cũng không quay đầu lại, chỉ nghiêm nghị mở miệng nói.

“Còn nữa, nhớ kỹ quay về Thư Lệnh ti đưa tin.”

“Vâng!” Thanh Thu theo bản năng trả lời, sau khi nói xong, nàng mới phản ứng lại, lập tức cúi đầu nắm chặt liêm đao.

Khóe miệng Hứa Thanh hơi cong lên, không nói tiếp mà đi về phía xa.

Cho đến khi hắn rời khỏi, có gió xuất hiện, thổi bay lá khô trên mặt đất, cũng khiến tờ giấy dầu kia lắc lư lay động, đồng dạng thổi qua trên người Thanh Thu, lắc lư tinh thần của nàng.

Sau khi nàng trông thấy Nguyên Anh của Hứa Thanh trước tế đàn ở Quận Đô, trong lòng lập tức dấy lên sóng lớn trước đó chưa bao giờ có.

Một màn đột nhiên xuất hiện kia, khiến cho nàng có chút không cách nào tiếp nhận sự thật.

Nàng không thể tin được căn nguyên ý chí cố gắng phải trở nên cường đại của mình, người mà mình tâm tâm niệm niệm muốn trở về Nam Hoàng Châu để tìm kiếm, thế mà lại thủy chung tồn tại ở ngay bên cạnh mình trong suốt hai năm qua.

Vả lại còn ưu tú như vậy, cường đại đến thế, để cho nàng không muốn thừa nhận chính mình không bằng, mà cũng không thể không thừa nhận sự thật này.

Chương 1247: Chốn cũ, cố nhân, chuyện xưa (4)

Việc ấy khiến cho Thanh Thu có chút mờ mịt, nội tâm xuất hiện vô tận phức tạp, bởi vì tất cả những gì nàng đã từng cố gắng, hết thảy mọi lần khổ tu, đều là vì có một ngày có thể đi bảo vệ thân ảnh rất trọng yếu đó trong sinh mệnh của nàng.

Giống như lúc trước đối phương đứng ở trước mặt mình, đổi cây thăm tre, đi bảo vệ mình vậy.

Điều này là truy cầu của Thanh Thu, cũng là mộng tưởng của nàng.

Nhưng hôm nay, cái người nàng muốn bảo hộ kia, căn bản không cần nàng làm bất cứ cái gì.

Thậm chí những ngày này nàng nhớ lại quá khứ đã trải qua trong Quận Đô, từ sau khi đi tới cây Thập Tràng, thật ra nàng vẫn luôn được người kia một mực lặng lẽ bảo hộ.

Vì vậy, nàng liền mang theo tâm tình phức tạp đi đến nơi này, sau đó từ từ chải vuốt tất cả, đồng thời cũng có một chút chờ mong, có thể gặp được tiểu hài tử ca ca ở chỗ này hay không.

Và …nàng đã gặp.

“Đáng giận!”

Thanh Thu nghiến răng, nghĩ đến câu trả lời theo bản năng của mình vừa nãy, vì vậy tức giận giơ tay lên cầm lấy tờ giấy dầu trước mặt, nhưng lúc chạm tới, lại biến thành vô tận nhu hòa, xem nó giống như là trân bảo vậy, cầm tờ giấy dầu kia ở trong lòng bàn tay.

Nhẹ nhàng mở ra, lộ ra một viên đường phèn sáng lóng lánh ở.

Nàng không ăn, nhìn qua một hồi, khóe miệng dưới mặt nạ liền lộ ra nụ cười.

Liêm đao ác quỷ nhìn qua hết thảy, kích động mở miệng.

“A Thu, nhất định phải nắm chặt, đây chính là cơ hội tốt mà thiên đạo ban tặng, về sau ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời Hứa Thanh đại nhân, hắn kêu ngươi làm cái gì ngươi liền làm cái đó, nhất định không được cự tuyệt.”

“Nói như vậy… Về sau chúng ta liền có cơ hội đi đồng quy vu tận cùng cường giả Quy Hư, thậm chí… Đồng quy vu tận cùng Thần Linh cũng không phải là không được!”

“Trời ạ, nếu như kiếp này chúng ta có thể đồng quy vu tận cùng Thần Linh, đó chính là vinh quang vô thượng của chúng ta!!”

Liêm đao ác quỷ vô cùng hưng phấn, thân thể cũng run rẩy lên, trong mắt lộ ra ánh sáng đỏ thẫm vì lý tưởng cao cả là đồng quy vu tận của nó.

Lần này Thanh Thu cũng không kêu nó câm miệng, mà như có điều suy nghĩ.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh đã rời khỏi doanh địa thập hoang giả, đi tới bên trong cấm khu, tiến về phía phần mộ của Lôi đội.

Lần này Linh Nhi không nói gì, nàng đang muốn nói, nhưng lại cảm giác được sau khi Hứa Thanh bước vào cấm khu thì cảm xúc có chút trầm thấp, vì vậy nàng cũng biết điều, dán dán vào gương mặt Hứa Thanh.

Nhưng mà trong đáy lòng lại đang thì thào nói nhỏ.

“Tiểu tỷ tỷ kia chính là bạn hữu từ bé của Hứa Thanh ca ca sao, vốn dĩ cảm xúc chấn động của nàng rất lớn, nhưng khi nhìn đến viên kẹo kia, liền lập tức trở nên tốt hơn.”

“Kẹo hữu dụng như thế ư? Vậy sau khi ta trở về cũng sẽ mua một chút.”

“Sau đó nếu như có một ngày Hứa Thanh ca ca không vui, ta liền lấy ra đưa cho hắn.”

Linh Nhi nghĩ trong lòng như vậy, cảm thấy mình đã học được một tri thức hữu dụng, mà lúc này Hứa Thanh đã đi tới trước mộ Lôi đội.

Cỏ hoang nơi đây, lại cao và um tùm thêm một chút.

Bia mộ vẫn như trước kia.

Hứa Thanh yên lặng ngồi ở một bên, dựa vào đại thụ, nhìn mộ bia.

Giờ phút này sắc trời đã là hoàng hôn, bốn phía có chút sương mù mỏng manh, đang dần dần nồng nặc lên.

Hứa Thanh không quan tâm tới những thứ này, hắn lấy ra hai bầu rượu, đặt một bình ở trước mộ, một bình còn lại cầm ở trong tay, giơ lên cao cao.

“Lôi đội, vài ngày trước, ta đã làm một đại sự… Hứa Thanh cười mở miệng, vừa uống rượu vừa nói.

Hắn nói đến Quận Đô, nói đến Chấp Kiếm Giả, nói đến chiến tranh, nói đến Cung chủ.

“Đại sư huynh nói ta đã trưởng thành, đúng vậy, bảy năm… Trước kia Lôi đội từng nói cho ta biết, thời gian có thể xóa nhòa đi hết thảy, cho nên ngươi đợi lâu như vậy liền không muốn đợi nữa.”

“Nhưng vì sao đôi khi nhắm mắt lại, ta vẫn rất muốn được ăn một bữa đồ ăn mà ngươi làm lúc trước…”

Hứa Thanh thì thào, sau khi Vô Song thành biến mất, sau khi mình lưu lạc trên thế gian, nhận phải hết thảy đau khổ, gặp được người đầu tiên mang cho hắn mái nhà ấm áp, hắn không cách nào quên đi chút nào.

Hứa Thanh cúi đầu, uống rượu, một ngụm tiếp một ngụm.

Cho đến khi hoàng hôn trôi qua, đêm tối phủ xuống, sương mù bốn phía càng lúc càng đậm, che dấu tất cả, về sau, trong sương mù truyền đến giọng nói lẩm bẩm của Hứa Thanh.

“Lôi đội, ta nhớ ngươi… . .”

Hồi lâu sau, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng trong sương mù, dập đầu về phần mộ, sau đó đứng lên rời khỏi chỗ đó, từng bước từng bước đi về chỗ sâu trong cấm khu.

Năm đó hắn thu được Ảnh Tử ở nơi đây, cho nên lần này hắn muốn mang theo Ảnh Tử trở về chỗ này, để cho nó hấp thu dị chất trong mảnh cấm khu này, nhìn xem phải chăng có thể sinh ra trợ giúp cho Ảnh Tử đột phá hay không.

Mà sau khi Hứa Thanh bước vào cấm khu, Ảnh Tử cũng có xuất hiện chấn động.

Vả lại theo Hứa Thanh càng xâm nhập vào trong, chấn động này cũng càng dần càng rõ ràng hơn, tràn ra khát vọng, đồng thời cũng từ dưới chân Hứa Thanh lan tràn ra bốn phía.

Những nơi đi qua, từng khỏa cây cối bắt đầu lay động, dần dần biến thành bộ dạng quan tài, mọc đầy con mắt.

Mà sương mù nơi đây, cũng theo Ảnh Tử tản ra, đột nhiên trở nên càng đậm hơn, vả lại còn tản ra từng trận cảm giác tham lam, dường như ở sâu trong sương mù, có thứ gì đó ác ý đang chú ý đến trên người Hứa Thanh cùng với Ảnh Tử.

Theo đó là từng trận tiếng xột xoạt vang lên, dường như ở bên trong sương mù, ở trong cấm khu yên tĩnh này, có vô số tồn tại đang xì xào bàn tán.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn sương mù, trong mắt lộ ra quang mang, nhưng vẫn đi thẳng về phía trước như cũ, cho đến khi Hứa Thanh đi qua khu thần miếu năm đó, đi vào chỗ sâu trong cấm khu, sương mù ở trong nơi này vô cùng đậm đặc, không ngừng lan tràn, trong lúc mơ hồ, hắn đã nghe được một tiếng ca.

Đây là lần thứ hai hắn nghe được tiếng ca ở trong cấm khu.

Cái mảnh cấm khu này có một truyền thuyết, nếu như người nào nghe được tiếng ca mà không chết, như vậy sẽ nhận được ban tặng của cấm khu, vào lần thứ hai nghe được tiếng ca này, sẽ nhìn thấy người mình muốn thấy.

Giờ phút này theo tiếng ca phiêu đãng, bốn phía liền trở nên âm lãnh, khí tức băng hàn từ bát phương tràn đến.

Hứa Thanh dừng bước chân lại, hắn ngẩng đầu ngóng nhìn về đám sương mù xa xăm, chỗ đó… . . Truyền đến một tiếng bước chân.

Chương 1248: Hoàng thân quốc thích (1)

Theo tiếng ca truyền đến, cấm khu yên tĩnh bỗng trở nên quỷ dị.

Âm thanh linh hoạt kỳ ảo mang tới âm u lạnh lẽo, những nơi đi qua, mặt đất liền hiện lên hàn băng, những gốc cỏ xanh lập tức ngưng tụ thành màu trắng đậm, từng gốc cây đại thụ cũng trở thành băng điêu.

Mà tiếng ca này hình như vốn là một bộ phận của đêm tối, cho nên sự xuất hiện của nó, không hề đánh vỡ sự yên lặng nơi đây, ngược lại còn khiến cho toàn bộ cấm khu trở nên càng thêm thâm sâu hơn nữa.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, lặng lẽ lắng nghe, trong lòng dâng lên một chút gợn sóng, ký ức 7 năm trước lại hiện ra.

Đây là lần thứ hai hắn nghe thấy tiếng ca.

Đối với thập hoang giả mà nói, tiếng ca trong cấm khu chính đầu nguồn của nỗi sợ hãi, người nghe thấy trên cơ bản đều đã chết.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn bây giờ và năm đó đã không giống nhau.

Lúc trước hắn không có lực lượng tự bảo vệ mình, chỉ có thể đứng đông cứng ở trong âm hàn, chờ đợi tử vong ập đến.

Mà mặc dù nơi hắn đứng bây giờ không phải là Quận Đô của Phong Hải Quận, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được vận khí hội tụ đến từ Phong Hải Quận.

Dưới loại vận khí này gia trì, trừ phi gặp phải cái loại quỷ dị có vị cách kinh khủng, bằng không mà nói, không cách nào xâm nhập hắn chút nào.

Lại càng không cần phải nói tới Đại Dực đang lờ mờ ở trên màn trời, chỗ cao hơn còn có Thanh Cầm đang ngóng nhìn.

Cho nên trong lòng Hứa Thanh không hề dâng lên sợ hãi bởi vì tiếng ca xuất hiện, ngược lại trong mắt lại lộ ra chờ mong, ngóng nhìn về phía tiếng bước chân truyền đến.

Hắn đang đợi, đợi thân ảnh xuất hiện ở chỗ đó.

Dưới chân của hắn, Ảnh Tử đã lan tràn tới phạm vi 100 trượng, dường như đã trở thành một cái cấm khu đặc thù, trong vòng trăm trượng này, tất cả cỏ cây đều hóa thành con mắt, tất cả đại thụ đã trở thành quan tài.

Vào thời khắc này, vô số con mắt đồng loạt mở ra, vờn Hứa Thanh vào, cùng nhau ngóng nhìn theo hắn.

Vào thời khắc này, khí tức quỷ dị đến từ bản thân Ảnh Tử cũng bộc phát ra, lộ ra hung tàn, lộ ra đói khát, cũng có kiêng kị.

Giờ phút này nếu từ trên cao nhìn xuống cấm khu, có thể nhìn thấy khắp nơi đều bị sương mù dày đặc tràn ngập, duy chỉ có phạm vi 100 trượng quanh chỗ Hứa Thanh là nơi duy nhất còn rõ ràng.

Mà tiếng ca trong sương mù cũng đang dần dần rõ ràng, tiếng bước chân cũng càng lúc càng gần.

Cho đến khi tới ngoài trăm trượng, tiếng ca vẫn vang vọng như trước, nhưng bước chân đã dừng lại.

Trong lờ mờ, có thể nhìn thấy biên giới sương mù, có một đôi giầy rơm nhuộm đỏ máu tươi.

Đôi giày này, không tồn tại ở trong trí nhớ Hứa Thanh, hắn chưa từng nhìn thấy qua.

Phía trên giày rơm, sương mù cuộn mình, dần dần tạo thành một thân ảnh, dáng người cũng xa lạ, có thể nhìn thấy được là một nữ tử mặc một bộ trường bào màu đen.

Áo bào rất lớn, dường như bao trùm cấm khu phía sau, mà theo nàng đến, cỏ cây bốn phía xoay người, đại thụ vặn vẹo, giống như đang cúng bái với nàng.

Càng có dị chất khuếch tán ra, dung nhập vào trong sương mù, khiến cho sương mù bốc lên càng lúc càng nhiều, tạo thành uy áp, bao phủ khắp bốn phương.

Mà cặp mắt của nàng, càng thêm đặc biệt, một đỏ một trắng.

Có thể nhìn thấy bên trong con mắt màu đỏ tồn tại vô số vong hồn, mà trong con mắt màu trắng thì là vô tận hài cốt.

Giờ phút này, ánh mắt này ngóng nhìn Hứa Thanh, ngóng nhìn Ảnh Tử của Hứa Thanh.

“Thức ăn!”

Giọng nói khàn khàn truyền ra từ trong miệng nàng, truyền ra từ trong sương mù, truyền ra từ cỏ cây, từ nơi này truyền ra toàn bộ cấm khu, không ngừng vang vọng tạo thành dư âm.

Những con mắt của Ảnh Tử trong phạm vi 100 trượng lộ ra quang mang âm u, khóa chặt nàng, đồng thời cũng lộ ra vẻ kiêng kị vô cùng mãnh liệt.

“Chủ nhân... Cấm khu.... .”

Giờ phút này, cảm xúc chấn động đến từ Ảnh Tử nhanh chóng truyền vào tâm thần Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, mà ngay lúc nữ tử áo đen này đang muốn cất bước tiến vào phạm vi 100 trượng quanh Hứa Thanh, bước chân của nàng bỗng dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trầm mặc.

Sau một lúc lâu, giọng nói lại vang lên.

“Rời khỏi!”

Giọng nói này hóa thành bài xích và xua đuổi, truyền ra từ bên trong cấm khu.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, chắp tay cúi đầu về phía vị chủ nhân của cấm khu, bình tĩnh mở miệng.

“Quấy rầy.”

Sương mù cuộn mình, dần dần muốn bao phủ thân ảnh người nữ tử kia, mà vào thời khắc này lực lượng bài xích cũng trở nên mãnh liệt hơn, mơ hồ còn hiện ra ác ý, hình như đang tìm cơ hội.

Nhưng uy áp đến từ bầu trời hiển nhiên khiến nó phải cố ky, vì vậy cũng không hóa ác ý này thành hành động.

Mắt thấy thân ảnh chủ nhân của cấm khu liên tục mơ hồ, Hứa Thanh khách khí truyền ra lời nói.

“Có phải ngài đã quên mất một ít chuyện rồi không?”

Thân ảnh sương mù ngoảnh mặt làm ngơ.

Biểu cảm của Hứa Thanh vẫn khách khí như trước, nhẹ giọng mở miệng.

“Cái mảnh cấm khu này, sẽ có quà tặng đối với người lần thứ hai nghe thấy tiếng ca, khiến người ta có thể nhìn thấy thân ảnh mình muốn gặp nhất.”

“Hôm nay, là lần thứ hai ta nghe thấy tiếng ca.”

Thân ảnh sương mù lạnh lùng đảo qua Hứa Thanh, cũng không để ý tới, quay người đi về phía trong sương mù, càng lúc càng mơ hồ, âm hàn bốn phía càng đậm, dư âm còn vang vọng trong thiên địa cũng hình thành lực lượng xua đuổi càng mạnh hơn.

Biểu cảm Hứa Thanh trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, thu hồi khách khí mà chậm rãi mở miệng.

“Đại Dực!”

Lời nói vừa ra, bầu trời nổ vang, Đại Dực ngàn trượng trong chốc lát phủ xuống, trong đó tràn ra uy áp kinh khủng, càng có Tư Nam Đạo Nhân cùng với 1000 Chấp Kiếm Giả nhao nhao khuếch tán khí tức, trấn áp cấm khu.

Cấm khu chấn động, sương mù cuộn trào mãnh liệt, thân ảnh đang muốn ly khai kia dừng bước chân lại, lúc quay lại, trên người đã tản mát ra chấn động nguy hiểm, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, biểu cảm có chút dữ tợn.

“Yêu cầu của ta, cũng không phải là không hợp lý.”

Hứa Thanh nhìn qua ánh mắt của chủ nhân cấm khu, chậm rãi mở miệng.

“Thanh Cầm tiền bối.”

Trên bầu trời, một tiếng dát xuyên kim liệt thạch vang lên, mang theo hưng phấn vang vọng bát phương, giống như đã chờ đợi hồi lâu, rốt cuộc đợi đến lúc Hứa Thanh triệu hoán, càng có thiên phong hạ xuống, như một cái bàn tay vô hình vỗ vào cấm khu.

Thân hình Thanh Cầm, hạ xuống dưới.

Đại địa chấn động, sương mù tan vỡ phạm vi lớn, kịch liệt cuộn mình, trình độ đạt đến mức tận cùng.

Chương 1249: Hoàng thân quốc thích (2)

Hai mắt của vị chủ nhân cấm khu kia phát ra tia sáng lập lòe, toàn thân tràn ra hung hăng ngập trời, mơ hồ trong chỗ sâu của cấm khu còn truyền đến một tiếng đàn bén nhọn.

Tiếng đàn này truyền khắp toàn bộ cấm khu, khiến cho cấm khu không ngừng rung động lắc lư, vô số cỗ hài cốt đi ra từ bên trong cây cối, từng đạo ác hồn chui ra từ bên trong cỏ cây.

Bộc phát sát cơ về phía Hứa Thanh.

Mà dưới tiếng đàn, bộ dáng nơi đây cũng liền đại biến.

Giống như lúc trước toàn bộ cấm khu đều bị một chiếc khăn che mặt che đậy, giờ phút này chiếc khăn che mặt kia đã bị vén lên, lộ ra chân dung, cỏ cây nơi đây là do rất nhiều ác hồn hình thành, còn đại thụ nơi đây, không ít đều là do vô số cỗ thi hài chồng chất mà ra.

Cũng có cỏ cây và đại thụ bình thường, đại khái chiếm cứ bốn thành, mà sáu thành cấm khu đều tràn ngập hài cốt.

Đó là toàn bộ chúng sinh tử vong ở nơi này trong vô số năm qua.

“Cấm khu này nhập lại cũng không cường đại, chỉ dị hoá đến một nửa, lúc nơi đây dị hoá đến mười thành, mới là lúc cấm khu đỉnh phong, lúc đó, thì không phải chúng ta có thể trấn áp, cần thêm nhiều nhân lực hơn nữa để hội tụ.”

“Mà bây giờ, chỉ có thể thử nghiệm phong ấn lại.”

Giữa không trung, thân ảnh Tư Nam Đạo Nhân đi ra từ bên trong Đại Dực, nhìn qua vị chủ nhân cấm khu kia, mở miệng với Hứa Thanh.

Lời nói của Tư Nam Đạo Nhân, khiến cho tiếng đàn chỗ sâu trong cấm khu càng thêm bén nhọn, hài cốt bốn phía càng phát ra từng trận từng trận gào thét.

Ảnh Tử nơi đây, cũng biểu lộ cảm xúc chấn động khát vọng về phía Hứa Thanh.

Nhưng Hứa Thanh không có quan tâm tới những thứ này, hắn cúi đầu với Tư Nam Đạo Nhân, sau đó nhìn qua vị chủ nhân cấm khu kia, bình tĩnh mở miệng.

“Mời ngài hiển lộ ra người ta muốn nhìn thấy, đây là quy tắc của cái mảnh cấm khu này.”

Tiếng đàn vang vọng hiện ra tia kiên quyết, vị chủ nhân cấm khu kia âm lãnh mở miệng.

“Tôn nghiêm cấm khu không thể xâm phạm!” Nói xong, nàng giơ tay lên vẫy, toàn bộ cấm khu bắt đầu khôi phục, lực lượng bài xích và xua đuổi cũng bộc phát toàn diện.

Mắt thấy tình hình hết sức căng thẳng, sắp đại chiến.

Hứa Thanh vẫn mặt không cảm xúc, tay phải giơ lên chỉ một ngón tay lên bầu trời.

“Cấm Kỵ!”

Cách nơi này cực kỳ xa xôi, bên trong Đô thành ở Quận Đô, pháp bảo Cấm Kỵ ầm ầm chấn động, bầu trời lóe lên kim mang, nháy mắt phóng về phía Nam Hoàng Châu.

Diêu Hầu đang để ý công vụ trong phủ chánh xử Quận Trưởng có chỗ phát hiện, ngẩng đầu liếc mắt, nở nụ cười, không quan tâm.

Mà trong thời gian ngắn, mảnh kim mang kia liền xuất hiện ở Nam Hoàng Châu, xuất hiện ở trên bầu trời của cấm khu thập hoang giả, hóa thành lưới lớn màu vàng bao phủ về cấm khu, truyền ra lực lượng trấn áp kinh khủng.

Tiếng đàn im bặt mà dừng.

Thần sắc của vị chủ nhân cấm khu kia lần đầu tiên xuất hiện biến hóa, chợt ngẩng đầu nhìn chằm chằm lưới lớn màu vàng trên không trung, sương mù sau lưng cuộn mình, hiển nhiên nội tâm đang dâng lên gợn sóng cực lớn.

Hài cốt cùng ác hồn chiếm cứ sáu thành khu vực toàn bộ cấm khu cũng đều dừng lại.

Sau một lúc lâu, chủ nhân cấm khu thu hồi ánh mắt, trầm mặc một hồi sau đó vung tay lên, từ bên trong thân hình lập tức tách ra một mảnh sương mù màu đỏ, bắt đầu hội tụ ở một bên.

Đám sương mù này giống như là từ bản nguyên biến thành, bây giờ sau khi chia lìa, rõ ràng nàng cũng trở nên mơ hồ một chút.

Mà quá trình hội tụ rất khó chịu, dường như mang theo một chút không cam lòng, nhưng đúng là vẫn đang chậm rãi tạo thành một đôi giày.

Đó là đôi giày Lôi đội đi trước khi chết.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên gợn sóng, giờ phút này sương mù vặn vẹo, chậm rãi huyễn hóa thân ảnh Lôi đội ra ngoài, cách sương mù, bốn mắt nhìn nhau cùng Hứa Thanh.

Trên mặt của lão lộ ra vẻ vui mừng, mang theo cảm khái.

Vàng mắt Hứa Thanh ửng đỏ.

“Lôi đội…”

Lôi đội nở nụ cười, gật nhẹ đầu về phía Hứa Thanh, sau đó nhìn về bốn phía, giống như than nhẹ một tiếng, chậm rãi lui về phía sau, cho đến khi lại hóa thành sương mù, tiêu tán.

Cặp giày kia cũng dần dần lui ra phía sau, cho đến khi tan biến ở trong sương mù.

Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn nhớ tới lúc trước Lôi đội đã từng nói qua một câu.

“Không nên chờ, chờ đến giây phút cuối cùng, cũng chỉ là công dã tràng… . .”

“Công dã tràng à!” Hứa Thanh thì thào, nhìn qua sương mù, hắn vẫn còn…

Đang đợi thân ảnh tiếp theo có thể sẽ xuất hiện.

Nếu như truyền thuyết cấm khu này có thể khiến cho người ta sau lần thứ hai nghe tiếng ca, có thể nhìn thấy người mình muốn nhìn, như vậy Hứa Thanh cảm thấy ngoại trừ Lôi đội ra, mình còn muốn gặp Bách đại sư, còn muốn gặp Lục gia.

Và hắn còn muốn nhìn phụ mẫu của mình nữa.

Chỉ là... Thời gian từng chút một trôi qua, Hứa Thanh chờ trong giây lát, cuối cùng cũng không đợi được đến lúc đôi giày thứ hai xuất hiện, khiến cho vẻ mặt của hắn có chút cô đơn, tâm tình trũng xuống, nhìn về phía chủ nhân cấm khu.

"Tiền bối, có còn những thân ảnh khác hay không?"

Chủ nhân của cấm khu nghe xong ánh mắt liền ngưng tụ lại, gắt gao nhìn chằm chằm tới Hứa Thanh.

Thanh Cầm gầm nhẹ, Đại Dực tản ra uy áp, lưới Cấm Kỵ lập lòe ánh sáng.

Chủ nhân của cấm khu trầm mặc.

Thời gian dần trôi qua, trong sương mù lại xuất hiện thân ảnh Lục gia.

Biểu cảm của Lục gia đầu tiên là có chút mờ mịt, sau đó như có điều suy nghĩ, cuối cùng chú ý đến trên người Hứa Thanh.

Nở nụ cười.

Nhìn Lục gia, đáy lòng Hứa Thanh dâng lên bi thương, trùng trùng điệp điệp chắp tay cúi đầu.

Lục gia cười đáp lễ, thân ảnh chậm rãi mơ hồ, cho đến khi tan biến ở trong sương mù.

Sương mù, bắt đầu cuốn trở về.

"Không biết tiền bối có thể hiện ra thân ảnh của Bách đại sư cùng với phụ mẫu của ta ra hay không, nếu như cần đại giới nhất định, vãn bối có thể chịu phí tổn."

Hứa Thanh khách khí mở miệng.

Nhưng sự khách khí của Hứa Thanh bị chủ nhân cấm khu bỏ qua, tôn nghiêm của cấm khu khiến cho tiếng đàn lại tái khởi, vô cùng bén nhọn, biểu cảm của vị chủ nhân cấm khu kia cũng trở nên âm lãnh đến mức tột cùng, giọng nói âm hàn vang vọng.

"Viêm Hoàng có lệnh, không cấm người xâm nhập cấm khu Nam Hoàng, nhưng người xâm phạm cấm khu Nam Hoàng, nhất định sẽ bị Hoàng Cấm trấn áp!"

Hài cốt bốn phía, toàn bộ gào thét.

Dù là lưới lớn Cấm Kỵ trên bầu trời cùng với Thanh Cầm và Tư Nam Đạo Nhân, trong một cái chớp mắt này cũng bộc phát uy áp xuống, nhưng bạo ngược nơi đây vẫn dâng lên như cũ.

Cấm khu có thể bị trấn áp hoặc bị phong ấn, nhưng không thể bị mạo phạm tôn nghiêm.

Chương 1250: Hoàng thân quốc thích (3)

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân Thanh Cầm lóe lên tia sáng đỏ tím, cái đầu ở giữa lộ ra sự ngạo nghễ cùng khinh miệt, hất lên phía dưới, trong miệng nhiều hơn một mảnh lông vũ màu đỏ thẫm.

Đám lông vũ này vừa xuất hiện, trong nháy mắt cấm khu run lên, vị chủ nhân cấm khu kia cũng sửng sốt một chút, biểu cảm vùng vẫy, cuối cùng cúi đầu, tiếng đàn trong chỗ sâu cũng hóa thành âm thanh rung động.

Đây là lông vũ của Viêm Hoàng.

Đối với Nam Hoàng Châu mà nói, Viêm Hoàng không chỉ là Hoàng cùa Hoàng Cấm, cũng là Hoàng của toàn bộ Châu, càng là Hoàng của toàn bộ cấm khu ở cả Châu này.

Sương mù trở lại, tiếp tục nhúc nhích, tiếp tục hội tụ.

Nhưng rất kỳ quái, lần này cho dù chủ nhân cấm khu hội tụ như thế nào vẫn không cách nào hình thành ba thân ảnh kia.

Thân ảnh phụ mẫu Hứa Thanh chỉ hội tụ ra được một cái đường nét, sau đó liền trực tiếp buông lỏng, mà Bách đại sư bên đó mặc dù đã hình thành đường nét, nhưng lại thủy chung không cách nào rõ ràng, cuối cùng cũng chỉ có thể tiêu tán.

Một màn này khiến cho ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhìn tới chủ nhân cấm khu.

Sau một lúc lâu, dưới tiếng dát của Thanh Cầm, vị chủ nhân cấm khu kia cũng truyền ra giọng nói khàn khàn, trầm thấp vang vọng.

“Có hai hồn nhân tộc, bị hiến tế tặng cho phụ thần, ta không có quyền triệu hồi.”

“Còn có một hồn, không có ở trong Vọng Cổ.”

Nói xong, thân thể vị chủ nhân cấm khu này bỗng nhiên lui ra phía sau, trong chốc lát liền dung nhập vào trong sương mù, mà sương mù dày đặc quanh đây cũng nhanh chóng lùi lại phía sau, từ bát phương hội tụ hết tới chỗ sâu nhất trong cấm khu, tạo thành một cỗ lực lượng phong ấn, ngăn cách bên ngoài, cũng cách trở chính mình.

Hiển nhiên đối với nó mà nói, lần này ra ngoài cực kỳ không vui vẻ gì, cho nên giờ phút này sau khi nói xong hết thảy, nó liền lựa chọn phong bế lại.

Theo đó mà đến, chính là bài xích đến từ toàn bộ cấm khu.

Hứa Thanh cam chịu.

Thật ra hắn đã có dự cảm trước ở trong lòng về với việc không nhìn thấy thân ảnh phụ mẫu, bởi vì năm đó Vô Song thành là bị hiến tế tặng cho nửa khuôn mặt Thần Linh.

Chỉ là hồn Bách đại sư, khiến cho Hứa Thanh có chút nghi ngờ.

“Không có ở trong Vọng Cổ?”

Hứa Thanh nhíu mày, nhớ lại trước lúc Bách đại sư tử vong, cuối cùng nhìn về chỗ Tử Thổ.

Lần này hắn đi đến Nam Hoàng Châu, một trạm cuối cùng chính là muốn đi Tử Thổ tế bái Bách đại sư, đồng thời thăm người bạn hồi đó.

“Xem ra lần này sau khi đến đó, phải cẩn thận hỏi Trần Phi Nguyên cùng Đình Ngọc chi tiết về việc Bách đại sư tử vong.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó chắp tay về phía Tư Nam Đạo Nhân cùng Thanh Cầm.

“Làm phiền hai vị tiền bối chờ ta mấy ngày, ta dự định để cho một cái linh sủng của ta tiến hóa ở trong nơi này một chút.”

Tư Nam Đạo Nhân đưa mắt nhìn cái bóng dưới chân Hứa Thanh, khẽ gật đầu, dẫn người rời đi, mà Thanh Cầm bên này cũng dát một tiếng, sau đó khẽ vỗ cánh, bay thẳng đến phía đám sương mù cách trở trong chỗ sâu cấm khu.

Hiển nhiên nó có hứng thú không nhỏ đối với vị chủ nhân cấm khu kia.

Tiếng đàn run rẩy, sương mù cuộn trào, thân ảnh Thanh Cầm tan biến trong sương mù.

Về phần bên trong sẽ phát sinh cái gì, Hứa Thanh không phán đoán được, nhưng bất kể kết cục ra sao, Thanh Cầm có lông vũ của Viêm Hoàng cũng sẽ không bị thua thiệt.

Cho nên Hứa Thanh cũng không quan tâm tới việc này, quay người đi đến khu nhà hắn ở trong cấm khu năm đó.

Giờ phút này đã cách hừng đông không xa, một khắc bình minh tảng sáng, Hứa Thanh đi tới nơi cùng tiểu đội Lôi Đình giao chiến cùng Hắc Lân Lang lúc trước.

Sau khi đi tới nơi này, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Lúc đầu, ta đã phong ấn ngươi ở nơi này.”

“Như vậy thì hôm nay, dùng nơi này làm giới hạn, không nên tiến vào chỗ sâu trong cấm khu, cũng không nên lan tới khu thần miếu, những chỗ khác thì mặc ngươi lan tràn.”

“Để cho ta nhìn xem, ngươi có thể phát triển tới trình độ nào.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, Ảnh Tử dưới chân hắn lập tức tản ra 100 trượng, vô số con mắt bên trong mở ra, lúc nhìn Hứa Thanh, truyền đi cảm xúc chấn động.

“Tạ... Chủ... . .”

Nói xong, phạm vi 100 trượng lập tức mơ hồ, nhanh chóng lan tràn về bốn phía cách xa Hứa Thanh, bao trùm mọi cây cỏ bên trong mảnh cấm khu chưa bị chủ nhân cấm khu dị hoá.

Vô tận dị chất từ bát phương hội tụ, tràn vào bên trong Ảnh Tử, âm thanh nhấm nuốt truyền khắp bốn phương.

Cỏ cây cũng tốt, đại thụ cũng được, tựa hồ đều là thức ăn của Ảnh Tử.

Còn có những con dị thú nơi đây cũng là như vậy, âm thanh kêu rên vang vọng trong khắp cấm khu, sau khi thập hoang giả tiến vào nơi đây cảm thụ hết thảy, đều trở nên run rẩy, lập tức liền lựa chọn chạy trốn.

Đối với những thập hoang giả này, sau khi Ảnh Tử suy nghĩ một chút, cũng không dám đi nuốt, nó không xác định thái độ Hứa Thanh, cho nên tiếp tục thôn phệ dị thú cùng với dị chất ở nơi đây.

Dần dần khí tức của Ảnh Tử càng lúc càng mạnh, mà cỏ cây và đại thụ bị nó thôn phệ cũng không phải là chân chính tan biến, mà cải biến bộ dạng, cỏ cây mọc đầy con mắt, đại thụ trở thành quan tài.

Về phần dị thú cũng là như thế, sau khi bị Ảnh Tử thôn phệ qua, đều mọc ra rất nhiều con mắt, sau đó lại phục sinh.

Dường như, nó lấy loại phương pháp đó, cắn đoạt quyền hành cấm khu này.

Thời gian cũng cứ như vậy trôi qua, ba ngày qua đi.

Không sai biệt lắm có một thành cấm khu, tản mát ra khí tức Ảnh Tử, bộ dáng biến hóa.

Mà Ảnh Tử cũng đã thôn phệ đến trình độ bão hòa, không cách nào tiếp tục, bắt đầu từ bát phương cuốn ngược lại, về tới chỗ Hứa Thanh khoanh chân, tràn ra chấn động sắp đột phá cùng với vui sướng.

Hứa Thanh mở hai mắt ra, lạnh lùng nhìn lại.

“Nuốt một thành, mới miễn cưỡng đột phá, có chút vô dụng.”

Nguyên bản Ảnh Tử đắc ý, nghe vậy liền run lên, vội vàng truyền ra cảm xúc.

“Tiếp tục… Chậm rãi… Càng mạnh hơn… . .”

“Mau chóng đột phá.” Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng.

Ảnh Tử run rẩy, nhanh chóng co rút lại, rất nhanh, một cái cây cực lớn cao khoảng 100 trượng xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Cái cây này vừa thô vừa to, tán cây như cái dù, khí thế kinh người, đồng thời còn tản mát ra từng trận khí tức không tầm thường, ở bên trên không có lá cây, mà mọc ra đầy con mắt đỏ thẫm.

Nhưng trong từng con mắt ấy không phải lộ ra vẻ hung tàn, mà là nhu thuận.

Vì vậy, thoạt nhìn càng vô cùng quỷ dị.

Linh Nhi thò đầu ra khỏi ống tay áo Hứa Thanh, nhìn qua cây đại thụ kia, giọng nói giòn vang mở miệng.

“Cố gắng lên!”

Chương 1251: Hoàng thân quốc thích (4)

Lời nói khích lệ của Linh Nhi, rõ ràng đã cấp cho Ảnh Tử sự ủng hộ, khiến cho Ảnh Tử vô cùng kích động, thân cây lay động kịch liệt, từng trận tiếng nổ vang khai thiên tích địa từ bên trong thân hình truyền ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, bộ dáng cái cây 100 trượng kia cải biến, hóa thành một cái quan tài cực lớn, giống nhau đều mọc ra đầy con mắt, khí tức cũng càng mạnh hơn, còn có một luồng tử vong khuếch tán bát phương.

Sau đó tất cả những thứ đó đều hóa thành vòng xoáy màu đen, trong đó truyền ra tiếng gào thét vùng vẫy, trạng thái tam giai của Ảnh Tử đang hình thành.

Hứa Thanh ngóng nhìn vòng xoáy màu đen kia, đáy lòng dâng lên chờ mong.

Có một số thời điểm, Ảnh Tử có tác dụng kỳ hiệu (kỳ dị và có hiệu dụng), cho nên sau khi ngộ ra thủy tinh màu tím có khả năng trấn áp vô cùng kinh khủng, cho nên Hứa Thanh an tâm và hy vọng Ảnh Tử có thể càng trở nên mạnh hơn.

“Đệ tam giai, sẽ biến thành cái gì đây?”

Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, lúc này bên trong vòng xoáy màu đen truyền đến âm thanh nổ vang, phạm vi thoáng cái căng phồng lên, từ 100 trượng hóa thành ngàn trượng, trôi nổi ở giữa không trung.

Cũng không phải là dựng đứng, mà trải rộng ra tựa như một mảnh mây đen, che đậy bầu trời ngàn trượng.

Từng trận mưa đen từ bên trong vòng xoáy tung bay khắp đại địa, nếu như cẩn thận nhìn liền có thể thấy, đây không phải là nước mưa, đây rõ ràng là từng mảnh của Ảnh Tử.

Thời gian dần qua, trong phạm vi ngàn trượng là một mảnh đen nhánh, dường như phiến khu vực này đã bị cách ly ra.

Một màn này, Hứa Thanh nhìn có chút thay đổi sắc mặt.

Trên bầu trời, Tư Nam Đạo Nhân cùng với những Chấp Kiếm Giả của Quận Đô cũng đều nhao nhao liếc mắt nhìn qua.

Đúng lúc này, tiếng sấm sét vang vọng từ bên trong vòng xoáy, một gương mặt cực lớn nổi bật ra ở trong đó.

Giờ phút này gương mặt lạ lẫm rõ ràng đang gào thét, nhưng lại truyền ra âm thanh sấm sét, giống như âm thanh của nó đã bị cướp mất, giao phó ý thức cho sấm sét.

Mà tồn tại kia cũng không liên tục bao lâu, chỉ là mấy cái hô hấp, cũng một lần nữa tan biến bên trong vòng xoáy, cùng lúc đó, một cỗ chấn động Nguyên Anh tản mát ra từ trên vòng xoáy.

Hình thái cũng nhanh chóng cải biến, dần dần không còn là vòng xoáy, mà đã trở thành một tấm màn đen lớn ngàn trượng trên bầu trời, giống như một bầu trời màu đen lốm đốm.

Còn có từng luồng chấn động cảm xúc cường hãn vang vọng bên trong vòng xoáy.

“Ta. . . . . Mạnh. . . . . Hơn!”

Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng.

Cảm xúc chấn động này lập tức tràn ra hoảng sợ, thay đổi hàm nghĩa.

“Ta. . . . . Yếu. . . . . Nhỏ.”

Ngay sau đó, không đợi Hứa Thanh đến hỏi, Ảnh Tử hóa thành màn trời màu đen lập tức liền bày ra năng lực mới của mình, chỉ thấy trong màn trời ngàn trượng xuất hiện rất nhiều ánh sao.

Dường như khu vực ngàn trượng này không phải tấm màn màu đen lốm đốm tầm thường, mà đã trở thành tinh không.

Những ngôi sao kia rõ ràng là từng con mắt, bản thân chúng nó chiếu ra ánh sáng rực rỡ, theo chúng nó nháy mắt, liền phát ra ánh sáng lập lòe.

“Chủ... Ta ... Ẩn nấp... Trốn... Truyền tống. . . . .”

Ảnh Tử truyền ra chấn động cảm xúc, nhanh chóng báo năng lực mới của bản thân cho Hứa Thanh biết.

Hứa Thanh nhíu mày, lần này Ảnh Tử tiến giai, ngoại trừ quá trình và bộ dạng có chút quỷ dị ra, hình như trên năng lực cũng không có nổi trội như vậy.

Phát giác được Hứa Thanh bất mãn, màn trời ngàn trượng run lên, Ảnh Tử nhanh chóng lần nữa truyền ra chấn động cảm xúc.

“Con mắt… Đoạt xá…. . Phong ấn…. .”

“Chỉ những thứ này?” Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lùng.

Ảnh Tử càng lúc càng run rẩy, lớn tiếng mở miệng.

“Ta…. . Đoạt xá…. . ……………………….. Thần Linh!”

Hai mắt Hứa Thanh bỗng nhiên ngưng tụ, đứng lên nhìn màn trời ngàn trượng.

“Tương lai…. .” Trên màn trời, tất cả con mắt đều nháy một cái.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

“Cút trở về.”

Màn trời ngàn trượng lập tức rơi xuống đất, trong chốc lát về tới sau lưng Hứa Thanh, Ảnh Tử lạnh run, lúc này Linh Nhi khẽ cười một tiếng.

“Hứa Thanh ca ca, Tiểu Ảnh cũng đã rất cố gắng rồi đó.”

Nói xong, Linh Nhi trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Ảnh Tử run lên, dâng lên chấn động cảm xúc cảm động, nó chưa từng trải qua loại cảm giác này, tất cả cảm giác lúc trước đều là sự lãnh khốc của Hứa Thanh.

Vì vậy tia ấm áp duy nhất bên trong lạnh như băng trước giờ này, lập tức khiến nó vô cùng cảm kích đối với Linh Nhi, không biết nên báo đáp như thế nào, vì vậy nó liền vặn vẹo thân thể, bày ra các loại ảo thuật, khiến cho Linh Nhi truyền ra tiếng cười.

Tiếng cười kia, khiến cho Ảnh Tử cũng tràn ngập cảm xúc vui vẻ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nó thấy mặt Hứa Thanh vẫn không có cảm xúc, vẫn là run run một chút, không dám lộ ra biểu cảm vô cùng vui vẻ nữa.

Hứa Thanh không quan tâm tới Ảnh Tử, đứng dậy nhoáng một cái bay thẳng đến Đại Dực, một khắc bước lên, ánh mắt của Tư Nam Đạo Nhân như có thâm ý liếc nhìn Hứa Thanh, những chiến hữu kia của hắn cũng nhao nhao nở nụ cười.

Hứa Thanh tương tự nở nụ cười, tạ ơn bọn họ, quay đầu nhìn về phía chỗ sâu trong cấm khu.

Hình như đã nhận ra ánh mắt Hứa Thanh, sương mù trong chỗ sâu cấm khu cuộn mình, Thanh Cầm run run vừa bay lao ra, truyền ra tiếng dát thỏa mãn ở trên trời.

Về phần nó đã làm cái trò trống mái gì ở trong đó, người ngoài không thể biết được.

Hứa Thanh có chút nghi ngờ, quét mắt nhìn cấm khu, chỗ đó đang nhanh chóng có sương mù hội tụ, nên cái gì cũng không nhìn thấy được.

Nhưng mà Thanh Cầm chung quy cũng không sao, cho nên Hứa Thanh cũng không suy nghĩ quá nhiều về việc này, rất nhanh, Đại Dực gào thét, bay thẳng đến Tử Thổ.

Chỗ đó, là một trạm cuối cùng trong chuyến đi lần này của Hứa Thanh.

Sau khi trải qua sự tình trong cấm khu, hắn dự định đi hỏi một chút xem trước khi Bách đại sư tử vong, có phải đã phát sinh việc gì dị thường hay không.

Năm đó hắn đi Tử Thổ, chỉ chú ý đến việc báo thù sau khi Bách đại sư tử vong, có chỗ xem nhẹ đối với việc trước đó.

Mà lời nói của vị chủ nhân cấm khu kia, khiến cho Hứa Thanh có một loại cảm giác, chuyện này, có lẽ còn ẩn giấu huyền cơ.

—-

*Tên chương là Hoàng thân quốc thích, hơi khó hiểu về sự ăn nhập với nội dung của chương, có lẽ là vấn đề Thanh Cầm có lông vũ Viêm Hoàng, thân phận nó là đệ đệ của Viêm Hoàng chăng?!

Lão Nhĩ vốn luôn như vậy, não to và viết nội dung rất logic, chỉ có điều cách đặt tên chương chưa được tối ưu cho lắm, nhiều khi hơi khó hiểu.

Chương 1252: Ám sát trước mộ phần (1)

Đối với nhân tộc ở Nam Hoàng Châu mà nói, Tử Thổ có một ý nghĩa phi phàm.

Nhất là đối với những thập hoang giả cùng phàm tục, Tử Thổ tượng trưng cho Hoàng quyền, tượng trưng cho cao quý, bất kỳ một người nào đi ra từ trong Tử Thổ, tựa như trên người đều mang theo quầng sáng, tài trí hơn người.

Quần áo của bọn họ, hình như vĩnh viễn đều hoa lệ, trên người của bọn họ, dường như thủy chung đều sạch sẽ.

Khiến người ta hướng tới.

Cho nên có thể vào Tử Thổ và ở lại chỗ đó, là mộng tưởng và truy cầu cả đời của rất nhiều người ở Nam Hoàng Châu.

Nhưng đáng tiếc, người chân chính có thể làm được việc này, chỉ là phượng mao lân giác.

Hết thảy địa vị, đều bởi vì Tử Thổ lúc đầu, chính là thủ đô quốc gia cuối cùng của nhân tộc ở Nam Hoàng Châu.

Cái quốc gia kia cùng tên với Tử Thanh thượng quốc trong lịch sử của nhân tộc ở đại lục Vọng Cổ, mặc dù đã bị diệt, nhưng bát đại gia tộc bên trong lại kéo dài đến ngày hôm nay.

Bọn họ đại biểu lực lượng bản thổ Nam Hoàng Châu, nắm giữ triều chính, hiệu lệnh toàn bộ Châu, đồng thời cũng có tình hảo hữu cố tri cùng với Viêm Hoàng, được Viêm Hoàng che chở.

Thường thường cả đời bọn họ đều sẽ không rời khỏi Nam Hoàng Châu, mà người khác cũng không muốn trêu chọc bọn họ.

Dưới cái nhìn của đám người trong đó, bên trong toàn bộ Nam Hoàng Châu, vô luận là Thất Huyết Đồng hay là Ly Đồ Giáo, hay là Chân Lý Chi Ngôn thần bí, cuối cùng đều là người đến từ bên ngoài.

Vì vậy những thứ như là phong bế, bảo thủ, cao ngạo, liền trở thành nhãn hiệu của Tử Thổ.

Nhưng hôm nay, ở trong phàm tục Tử Thổ, trong tia nắng ban mai tung bay, lại thấy được một màn bất khả tư nghị.

Bát đại gia tộc, toàn bộ xuất động.

Trong đó tộc nhân dòng chính, cả đám đều mặc quần áo hoa lệ, đứng ở ngoài cửa đông Tử Thổ, xếp thành hàng dài.

Thần sắc của từng người đều cung kính.

Mà tộc trưởng của bát đại gia tộc thì đứng ở vị trí phía trước nhất, thần sắc từng người đều nghiêm nghị, đồng thời bên cạnh của bọn họ còn có trưởng lão các gia tộc.

Tất cả mọi người, đều nhìn về phía chân trời phương đông.

Thậm chí một số người lớn tuổi, đã truyền thừa pháp bảo trong cơ thể cho hậu nhân, tu vi bản thân giảm mạnh, suy yếu đến mức ngay cả đi đường cũng cần có người khác nâng đỡ, cũng xuất hiện ở trên tường thành, đứng ở đó nhìn bầu trời xa xa.

Lặng lẽ chờ đợi.

Một màn như vậy cực kỳ ít thấy trong Tử Thổ, nơi này vốn chỉ chú ý tới đẳng cấp.

Thật sự là bên trong Nam Hoàng Châu, trên cơ bản không có chuyện gì, có thể khiến cho bát đại gia tộc Tử Thổ lại tụ họp toàn bộ, thể hiện ra sự long trọng như thế này, vả lại nhìn bộ dáng của bọn họ, đây chỉ là một màn nghênh đón.

Cho nên, một màn phát sinh vào sáng sớm hôm nay, khiến cho phàm tục trong Tử Thổ nổi lên vô số suy đoán.

Mà ngoài cửa đông, bên trong nhóm người của bát đại gia tộc, có hai người đứng ở chỗ bát tộc trưởng của đại gia tộc.

Bối phận của bọn họ vốn là không thể đứng ở chỗ này, nhưng hôm nay, bọn họ được phép đặc biệt xuất hiện ở đó.

Vì vậy trên người bọn họ hội tụ không ít ánh mắt, thậm chí khóe mắt mấy tộc trưởng gia tộc khác cũng đều thỉnh thoảng quét về phía bọn họ.

Hai người này là một nam một nữ.

Nam tuấn lãng, giữa hàng lông mày ẩn giấu sự âm trầm.

Nữ xinh đẹp tuyệt trần, trên mặt mang theo một chút căng thẳng, ẩn chứa sự chờ mong, chỉ là trên vẻ mặt còn có một chút không cách nào tin.

Chính là Trần Phi Nguyên và Đình Ngọc.

Một tháng trước, Quận Đô ở Phong Hải Quận phát sinh kinh biến, bởi vì sự tình quá mức kinh người, cho nên bên Nam Hoàng Châu cũng đều nghe thấy, thân là bát đại gia tộc của Tử Thổ, dĩ nhiên bọn họ càng dò xét rõ ràng hơn đối với việc này.

Bọn họ biết rõ, cái người gọi là Hứa thư lệnh kia, thân phận cùng địa vị, theo kinh biến Quận Đô kết thúc, một bước lên trời.

Thậm chí bọn họ còn điều tra ra xuất thân của Hứa Thanh, biết rõ hắn là người Nam Hoàng Châu.

Kể từ đó, sau khi biết được Hứa Thanh sắp đến, bát đại gia tộc vô cùng coi trọng, cho nên liền có cuộc nghênh đón lần này.

Mặc dù phong bế vả lại bảo thủ, nhưng cũng phải nhìn mặt đối phương là ai, nếu như người bên trong Nam Hoàng Châu thì tự nhiên bọn họ có thể luôn giữ ngạo mạn, nhưng đối với Phong Hải Quận, bọn họ không dám.

“Phi Nguyên, ngươi nói hắn… Vẫn còn là Hứa Thanh lúc trước sao!” Đáy lòng Đình Ngọc có chút lo lắng không yên, nhẹ giọng mở miệng.

Bách đại sư chết, tạo thành đả kích cực lớn đối với Đình Ngọc.

Mà theo nàng lớn lên, tính cách của nàng cũng có chỗ cải biến, nhu nhược hơn rất nhiều, nếu không phải có Trần Phi Nguyên bảo hộ, nàng sống trong gia tộc ở Tử Thổ, rất dễ dàng bị trở thành công cụ tạo quan hệ thông gia lẫn nhau.

“Đình Ngọc, việc khi còn bé, nên quên đi.”

Trần Phi Nguyên bình tĩnh mở miệng, giọng của y theo bản năng ẩn chứa âm trầm, cũng không phải là cố ý như thế, mà là sinh hoạt trong hoàn cảnh gia tộc ngươi lừa ta gạt này, đấu tranh quyền lợi đã dưỡng thành thói quen cho y.

“Nếu như Hứa Thanh nhớ tình bạn cũ, tự nhiên càng tốt, nếu như tính cách của hắn đã cải biến, cũng là bình thường.”

“Nhất là lần này, hắn đến, đã sớm thông báo trước… . Việc này là có thâm ý.”

Lời nói của Trần Phi Nguyên, khiến cho Đình Ngọc trầm mặc.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, sau nửa canh giờ, phía chân trời liền truyền đến một tiếng dát vang tận mây xanh, âm thanh này vang vọng bát phương, khiến cho mây mù trên bầu trời cuộn mình.

Thân thể khổng lồ của Thanh Cầm che đậy màn trời, trong lúc bóng mờ hạ xuống bao phủ mặt đất Tử Thổ, thân ảnh Đại Dực cũng xuất hiện ở trên trời, gào thét bay đến.

Khí thế như cầu vồng, dấy lên gió lớn, lay động quần áo tu sĩ bát đại gia tộc trên mặt đất, thần sắc mọi người lập tức nghiêm nghị, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Thân ảnh Hứa Thanh và Tư Nam đạo nhân, cùng nhau đi ra từ trong Đại Dực, một khắc họ đi đến trước cửa đông Tử Thổ, toàn bộ mọi người bát đại gia tộc đều chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Hứa thư lệnh, Tư Nam chấp sự.”

Càng có tiếng chuông từ bên trong Tử Thổ truyền ra, đồng dạng là hai mươi mốt tiếng chuông, vang vọng bát phương, biểu lộ ra sự long trọng.

Chương 1253: Ám sát trước mộ phần (2)

Đối với sự lễ độ của người khác, Hứa Thanh luôn luôn đáp lại đồng dạng, vì vậy liền đáp lễ với bát đại gia tộc, khách sáo một phen, sau đó hắn nhìn về phía Trần Phi Nguyên cùng Đình Ngọc, trên mặt nở nụ cười, nói khẽ.

“Phi Nguyên sư huynh, Đình Ngọc sư tỷ.”

Đình Ngọc rất kích động, Trần Phi Nguyên thì mặt không cảm xúc, nhưng ánh mắt nhiều lần nhìn bốn phía, ẩn hàm cảnh giác.

Hứa Thanh phát hiện, như có điều suy nghĩ, bát đại gia tộc nhiệt tình mời, sau khi Hứa Thanh trầm ngâm một hồi, bước vào Tử Thổ.

Đối với Hứa Thanh đến, nguyên bản bát đại gia tộc muốn cử hành yến hội long trọng, nhưng lại bị Hứa Thanh nhã nhặn từ chối, hắn muốn đi tế bái Bách đại sư.

Quan hệ của Hứa Thanh cùng Bách đại sư, tất nhiên tộc trưởng của bát đại gia tộc đều biết, cũng nhìn ra Hứa Thanh muốn ôn chuyện cùng với cố nhân, vì vậy liền nhao nhao đồng ý.

Trong đó tộc trưởng Bách gia không một câu đề cập tới việc mộ Bách đại sư lại chôn cất ở khu nghĩa địa công cộng, mà vị tộc trưởng Trần gia kia thì trong mắt mang theo một chút thâm ý, cười mở miệng.

“Nếu đã như thế, chúng ta sẽ không quấy rầy Hứa thư lệnh nữa, để tiểu nhi tử Phi Nguyên của ta cùng đi, lần này người bảo vệ cho Hứa thư lệnh, cũng là do Phi Nguyên đảm nhiệm.”

Hứa Thanh nhìn lão một cái, nhẹ gật đầu và chắp tay tạ ơn, sau đó bát đại gia tộc riêng phần mình rời khỏi, chỉ có Trần Phi Nguyên và Đình Ngọc lưu lại.

Mắt thấy mọi người rời đi, Đình Ngọc không nhịn được nữa, nhanh chóng đi vài bước đến trước mặt Hứa Thanh.

Nhìn qua thân ảnh trong trí nhớ, nàng lờ mờ tựa như nhìn thấy tiểu hài tử vô cùng bẩn đứng bên ngoài lều, đang nghe lén kiến thức về thảo mộc trong doanh địa thập hoang giả năm đó.

Thời gian nhoáng một cái, bảy năm qua đi, từ lần ly biệt năm đó, nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua Hứa Thanh, lúc trước lão sư ngộ hại, mặc dù đối phương đã tới, nhưng nàng cũng chỉ thấy một cái bóng lưng.

Sau đó, Trần Phi Nguyên mới báo cho nàng biết, Hứa Thanh đã báo thù cho lão sư.

“Tiểu sư đệ…”

Vành mắt Đình Ngọc đỏ lên.

“Đình Ngọc sư tỷ.” Trong lòng Hứa Thanh cũng có gợn sóng, mối quan hệ của Đình Ngọc cùng Trần Phi Nguyên với hắn, mặc dù không bằng đội trưởng, nhưng tình cảm giữa hài tử không có bất kỳ lợi ích, vô cùng đơn thuần, tồn tại rất sâu trong trí nhớ của Hứa Thanh.

Mặc dù đoạn thời gian kia không dài, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, rất là quý giá.

Giờ phút này trong khi cảm khái, Hứa Thanh chú ý đến trên người Trần Phi Nguyên, tu vi đối phương rõ ràng chỉ là Trúc Cơ, nhưng khí tức rất quỷ dị, giống như trong cơ thể ẩn chứa phong bạo.

Khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới một màn mượn pháp bảo Thất Huyết Đồng lúc trước, đoán trong cơ thể Trần Phi Nguyên có uẩn dưỡng bảo vật.

Huyết mạch Tử Thanh, có thể cộng sinh cùng pháp bảo, nhiều năm qua loại năng lực này đã bị bát đại gia tộc cướp đoạt, đã trở thành thiên phú của bản thân họ.

“Phi Nguyên sư huynh, vật trong cơ thể ngươi…” Hứa Thanh nhìn qua Trần Phi Nguyên, nhẹ giọng mở miệng.

Nhưng không đợi lời hắn nói xong, Trần Phi Nguyên thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Hứa thư lệnh.”

Lời nói Hứa Thanh dừng lại, biểu hiện của Trần Phi Nguyên cùng với một màn ở cửa đông lúc trước, khiến cho trong lòng Hứa Thanh dâng lên suy đoán, vì vậy quay đầu nhìn Tư Nam đạo nhân bên cạnh.

Tư Nam đạo nhân trầm mặc mấy hơi thở, sau đó trầm thấp mở miệng.

“Đây là việc Diêu Hầu an bài, toàn bộ bố trí đều đã chuẩn bị hoàn thiện, không có gì đáng ngại.”

Hứa Thanh im lặng.

Lần này hắn tới Tử Thổ cũng không định báo sớm cho biết trước, mà lúc trước bát đại gia tộc Tử Thổ xuất hiện, đã khiến cho đáy lòng Hứa Thanh có chỗ suy đoán, lại phối hợp với Trần Phi Nguyên cảnh giác đối với bốn phương, tất cả, đã để cho Hứa Thanh hiểu toàn bộ.

Diêu Hầu, hẳn là đang câu cá.

Cũng giống như lần sư tôn mang theo chính mình ra ngoài lúc trước, để hắn ra ngoài, còn mình ẩn núp trong bóng tối, hấp dẫn hạng người tham lam mệnh đăng của hắn tới, bây giờ mặc dù Phong Hải Quận đã đi vào ổn định, nhưng vẫn còn ẩn giấu không ít hạng người đạo chích.

Một số tộc quần có mục đích riêng, cũng không muốn thấy Phong Hải Quận xuất hiện tình thế an ổn, thậm chí có lẽ còn có dư nghiệt Chúc Chiếu, nhất là bên phía Thất hoàng tử cũng không thể không phòng.

Mà thân phận của Hứa Thanh, vào thời điểm này là rất trọng yếu, một khi hắn vẫn lạc, nhất định sẽ khiến cho Phong Hải Quận đang dần dần an ổn, lại tái khởi gợn sóng.

Nhưng tất nhiên không có đạo lý nghìn ngày phòng cướp được, cho nên Diêu Hầu muốn một lần duy nhất, khu trừ toàn bộ người có dã tâm bên trong Phong Hải Quận, mà lúc này đây, Hứa Thanh ra ngoài, tự nhiên sẽ trở thành tiêu điểm.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, mắt nhìn về phía Quận Đô, không nói gì.

Một bên Trần Phi Nguyên nghe hai người đối thoại, thần sắc có chỗ hòa hoãn, y vốn tưởng rằng đây là do Hứa Thanh an bài, mà loại chuyện đặt bố cục ở ngay trước mộ phần của lão sư, chính là nguyên nhân y thấy phản cảm ngay từ đầu.

Về phần Đình Ngọc, tâm cơ trong lòng xa xa không bằng Trần Phi Nguyên và Hứa Thanh, cho nên nàng căn bản không có kịp phản ứng hiểu lầm ở giữa hai người, cũng không hiểu cả hai trong mấy câu ngắn ngủi liền hóa giải hiểu lầm.

Nhưng nàng cũng nhìn ra thái độ của Trần Phi Nguyên có chút bất hòa đối với Hứa Thanh, vì vậy liền tiến lên kéo Trần Phi Nguyên lại, và giữ chặt Hứa Thanh, cưỡng ép đưa hai người bọn họ áp sát cùng nhau, sau đó trên mặt nở nụ cười.

“Trần Phi Nguyên, đừng tưởng rằng ngươi trưởng thành là có thể không nghe lời sư tỷ nói, còn nữa Hứa Thanh, Trần Phi Nguyên biểu hiện ra bộ dạng lạnh như băng, nhưng trên thực tế vô cùng chú ý đối với sự tình của ngươi ở Quận Đô, con người của y, càng lớn lên thì lại càng không thích biểu lộ suy nghĩ trong lòng ra.”

Trần Phi Nguyên ho khan một tiếng.

Hứa Thanh nghe vậy cũng nở nụ cười.

Ba người nhìn nhau, dường như lần nữa trở về bên trong lều vải trong doanh địa thập hoang giả lúc trước, ngồi cùng một chỗ nghe Bách đại sư giảng bài.

Sau một lúc lâu, bọn họ cùng nhau đi đến nghĩa địa công cộng.

Chương 1254: Ám sát trước mộ phần (3)

Tư Nam đạo nhân đi chậm lại phía sau vài bước, không tới gần, lão nhìn về thân ảnh ba người trẻ tuổi phía trước, đáy lòng cũng có cảm khái, nghĩ tới sư đệ của mình.

“Hay là lại đi khuyên bảo sư đệ một chút, chớ có tham lam huyết mạch của người khác, dẫn tới đại họa cho bản thân.”

Giờ phút này đã đến buổi trưa, mặc dù đang vào mùa đông, nhưng hôm nay bầu trời nắng ráo sáng sủa, tuy có mây mù nhưng chỉ có mấy đám trôi nổi ở trên tầng trời thấp.

Gió cũng không băng hàn như vậy, ánh mặt trời hơi ấm chiếu vào trên thân ba người Hứa Thanh, nương theo bọn họ đi đến nghĩa địa công cộng.

Nơi đây đã bị giới nghiêm, bốn phía có hộ vệ bát đại gia tộc bao quanh, trước lúc Hứa Thanh đến đây, bọn họ đã nghe lệnh Trần Phi Nguyên, chịu trách nhiệm phòng vệ nơi này.

Mà trước phần mộ Bách đại sư, vĩnh viễn không thiếu hụt hương khói và hoa tươi, vô luận là Trần Phi Nguyên hay là Đình Ngọc, hoặc là những người mà cả đời này Bách đại sư đã tạo phúc, đều thường xuyên đến tế bái.

Nhìn qua mộ bia, trong đầu Hứa Thanh hiện ra giọng nói và dáng điệu của Bách đại sư, cầm lấy cây hương Đình Ngọc đưa tới, vẩy vẩy tắt lửa rồi cắm ở trước mộ phần, sau đó quỳ xuống, cung kính dập đầu.

Phụ mẫu ban thân hồn, thụ nghiệp tạo nhân sinh, nguyên sư cùng phụ mẫu đều lớn hơn trời.

Thất gia là như thế, Bách đại sư cũng là như vậy.

Đạo lý này, từ khi còn bé Hứa Thanh đã hiểu, hắn hiểu được ở trong loạn thế này, người truyền thụ tri thức, ân đó là vĩnh hằng.

Nhưng trong lúc Hứa Thanh dập đầu, mấy đám mây trôi nổi trên tầng trời thấp đột nhiên nhoáng một cái, trước đó không có bất kỳ sát cơ nào mà lại bỗng bộc phát, trước đó không có bất kỳ hàn ý nào mà lại lập tức hiển lộ.

Một đoàn mây mù bỗng nhiên biến hóa, hình thành một cái bàn tay bằng mây mù cực lớn, cấp tốc đập tới Hứa Thanh trước phần mộ trên mặt đất.

Tốc độ cực nhanh, xuất hiện cực kỳ đột nhiên, giống như đã sớm mai phục trong này rất lâu rồi, khiến cho người ta rất khó đề phòng, càng có lực lượng Quy Hư từ trong lòng bàn tay mây mù bộc phát ra, mang theo cảm giác diệt sạch, mắt thấy sẽ đập xuống.

Nhưng bốn phía đột nhiên xuất hiện chín thân ảnh.

Tộc trưởng bát đại gia tộc rời đi lúc trước lại lăng không hiện ra, tản mát ra chấn động tu vi Linh Tàng, trong đám bọn họ còn có một lão già tóc bạc, toàn thân tràn ra khí tức Quy Hư, đánh thẳng đến bàn tay mây mù.

Lão giả này, là lão tổ mà bát đại gia tộc Tử Thổ đều công nhận, cũng là vị Quy Hư duy nhất.

Oanh kích trúng, song phương va chạm, bàn tay mây mù kia cuốn ngược lại, trong mắt lão tổ Tử Thổ lộ ra tinh mang, xông lên đuổi theo.

Về phần tộc trưởng của bát đại gia tộc thì nhanh chóng hạ xuống, đứng trên không trung hóa giải ảnh hưởng tràn ra từ bàn tay mây mù đã đập về phía Hứa Thanh.

Hết thảy, lập tức được hóa giải nhanh chóng.

Hứa Thanh từ đầu đến cuối thần sắc như thường, dập đầu như trước.

Đình Ngọc thì bị một màn này chấn nhiếp, hô hấp dồn dập, Trần Phi Nguyên bên cạnh sắc mặt cũng không có bất kỳ biến hóa nào, cái này vốn là y vì phòng vệ lúc trước, đã thân thỉnh cao tầng Tử Thổ.

Nhưng vào lúc này, một khắc Hứa Thanh dập đầu, cái trán chạm vào đại địa, mặt đất bốn phía đột nhiên bốc lên sương mù, từng đạo thân ảnh Yên Miểu Tộc lập tức chui ra từ, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Thả mắt nhìn đi, số lượng cực nhiều, trọn vẹn mấy trăm, vả lại tu vi từng kẻ đều không đơn giản, càng am hiểu thuật ám sát, tốc độ cực nhanh.

Nhưng không đợi chúng nó tới gần Hứa Thanh, bầu trời vặn vẹo, một cái đại ấn bỗng nhiên biến ảo, tràn ra chấn động kinh khủng.

Đó là pháp bảo bát đại gia tộc Tử Thổ dung hợp cùng một chỗ, hình thành pháp bảo uy lực càng lớn, mặc dù không bằng Cấm Ky, nhưng ở bên trong cấp độ pháp bảo, cũng thuộc về đỉnh phong.

Sau khi Trần Phi Nguyên bóp nát một khối ngọc giản, nó ngay lập tức xuất hiện, chấn động mạnh một cái về phía mặt đất.

Hứa Thanh lông tóc không tổn hao gì, nhưng đám Yên Miểu Tộc xuất hiện bốn phía phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhao nhao tan vỡ.

Vẫn không kết thúc, hầu như nháy mắt khi pháp bảo đại ấn xuất hiện, đợt ám sát thứ ba cũng bộc phát ra, lần này kẻ đến không phải từ trời hay từ đất, mà là từ trong gió.

Từ trong cơn gió thổi tới từ bát phương, trực tiếp huyễn hóa ra hơn 1000 thân ảnh, thoạt nhìn đều là Yên Miểu Tộc, nhưng khí tức lại khác biệt cùng Yên Miểu Tộc, hiển nhiên khói lửa mịt mù chỉ là để che lấp thân phận, thân phận tộc quần chân chính của bọn họ đã bị che giấu.

Giờ phút này, trong nháy mắt khi những thân ảnh trong gió xuất hiện, Đại Dực trên bầu trời nổ vang, hơn 1000 Chấp Kiếm Giả trong đó cùng nhau phủ xuống, lập tức triển khai chém giết vây quanh nghĩa địa công cộng.

Cùng lúc đó, trên bầu trời có một đạo tia chớp màu đen, đột nhiên đảo qua bầu trời, trở thành một đạo khe hở, ba thân ảnh xông ra từ trong khe hở này.

Ba vị ấy đều là Quy Hư.

Hai người nhị giai, còn một vị rõ ràng là tam giai.

Bọn họ cũng đều che lấp điểm đặc thù của tộc quần bản thân, lấy phương pháp đặc thù hóa thành bộ dạng Yên Miểu Tộc, trong một cái chớp mắt xuất hiện, mây mù nổ vang, Thanh Cầm kêu một tiếng dát vang vọng, chợt lao ra, bay thẳng đến phía ba vị này.

Bầu trời nổ vang, đại chiến bộc phát, còn có đạo thân ảnh thứ tư từ trong cái khe tia chớp màu đen im hơi lặng tiếng chui ra, hóa thành một đạo ánh sáng, bắn thẳng đến phía Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, trong mắt Tư Nam đạo nhân lóe lên hàn mang, bước ra một bước, hất tay áo lên, lập tức cuốn người kia lại, khai chiến trên bầu trời.

Giờ phút này, trong lúc bầu trời lẫn mặt đất đều đang là viễn cảnh chém giết, thân thể một tộc nhân trong bát đại gia tộc bỗng nhiên run lên, hơi thở tràn ra trong lỗ mũi lại huyễn hóa ra hai cái tiểu nhân bằng sương mù, phóng tới Hứa Thanh.

Cách Hứa Thanh không xa, một màn bất thình lình xuất hiện này, tạo thành nguy cơ cực lớn, mắt thấy sẽ tới gần, một cánh tay từ trong hư vô bên người Hứa Thanh duỗi ra, một phát bắt được hai tiểu nhân kia, hung hăng bóp.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, hai tiểu nhân kia tan vỡ, hóa thành vô số sương mù tàn phế rút lui, cái tay bên trong chỗ sâu hư vô xông về phía trước, có một người đi ra.

Chương 1255: Ám sát trước mộ phần (4)

Hứa Thanh biết người này, chính là nguyên bản phó Cung chủ Ti Luật Cung, bây giờ đã giữ chức vị chính, lão gật nhẹ đầu về phía Hứa Thanh, cất bước đuổi theo phía những đám sương mù tàn phế kia.

Cùng lúc đó trên bầu trời, ngoài tia chớp cực lớn màu đen, một cái phù văn càng thêm khổng lồ, theo sự vang vọng từ chấn động truyền tống, bên trong hiển lộ ra bảy tám người.

Người dẫn đầu rõ ràng là Lý Vân Sơn, bên cạnh còn có Cung chủ Phụng Hành Cung cùng với những vị chấp sự của ba Cung.

Sau khi bọn họ xuất hiện, liền trực tiếp nhảy vào trong cái khe màu đen, sau một khắc, trong đó nổ vang âm thanh vang vọng ngập trời.

Trong mắt Đình Ngọc lộ ra vẻ mờ mịt, vừa muốn mở miệng nhưng lại bị Trần Phi Nguyên giữ chặt, nhanh chóng rút lui.

Giờ phút này Hứa Thanh kết thúc dập đầu, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên bầu trời, kim quang lóng lánh, dường như hóa thành biển trời màu vàng, pháp bảo Cấm Kỵ của Quận Đô đã hình thành bên trên.

Lan tràn trên màn trời.

Trong khi lưới lớn màu vàng khuếch tán bát phương, có một gương mặt mênh mông như ẩn như hiện.

Chính là Diêu Hầu.

Vô số tiểu thế giới hình thành ở bốn phía, như là tinh thần lập lòe, dưới pháp bảo Cấm Kỵ gia trì và vận khí Quận Đô bao phủ, những cái tiểu thế giới kia bị cưỡng ép hội tụ đến cùng nhau, tạo thành một cái đại thế giới!

Trực tiếp trấn áp về phía khe hở tia chớp màu đen kia.

“Quy Hư tứ giai!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, đúng lúc này, khói xanh từ cây hương đốt trước mặt đột nhiên hóa thành một ngón tay, bỗng nhiên nhấn về phía Hứa Thanh.

Cảm giác tuyệt sát truyền khắp bốn phương, khóa chặt thân hồn Hứa Thanh, một khi oanh kích trúng, có thể khiến cho thân thể lẫn thần hồn Hứa Thanh đồng thời tan vỡ.

Nhưng nháy mắt ngay khi ngón tay này xuất hiện, hư vô bên cạnh Hứa Thanh liền vặn vẹo, lại đi ra một người, ngăn ở trước mặt Hứa Thanh, khẽ quát một tiếng.

“Tản ra!”

Giọng nói mang theo chấn động đáng sợ, nhưng cố gắng tránh sự tổn hại đối với phần mộ phía trước, trực tiếp quét thẳng vào trong ngón tay sương mù.

Sương mù nổ tung.

Giờ phút này thân ảnh người tới cũng rõ ràng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Đó là đại trưởng lão Chấp Kiếm Đình của Nghênh Hoàng Châu.

Lão là sư tôn của Bách đại sư.

Giờ phút này sau khi xuất hiện, lão quay đầu nhìn Hứa Thanh, vừa nhìn về phía Đình Ngọc cùng Trần Phi Nguyên, nhẹ gật đầu, bình tĩnh mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi tiếp tục tế bái.”

Hứa Thanh trầm mặc, chắp tay nhìn mộ bia Bách đại sư, cúi đầu dập đầu, rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc.

“Lão sư, quấy rầy ngài ngủ say. . . . .”

Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào trong lòng, hắn hiểu được ý nghĩ của Diêu Hầu, việc này hắn có thể hiểu được, nhưng trước đó hắn không biết rõ tình hình.

Hứa Thanh hiểu rõ, sở dĩ Diêu Hầu không tự nói với mình, là bởi vì Diêu Hầu đoán được chính mình, sẽ không đồng ý đặt địa điểm ở trước mộ phần Bách đại sư, hoặc là nói, chiến trường không phải là do một phương bọn hắn quyết định.

Hứa Thanh cúi đầu, trùng trùng điệp điệp dập đầu.

Một cái, hai cái, ba cái…

Lần này Diêu Hầu chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, lại có Tử Thổ phối hợp, cho nên rất nhanh hơn 1000 kẻ ám sát bốn phía hoặc là tử vong, hoặc là bị bắt, mà cuộc chiến trên bầu trời cũng không kéo dài quá lâu.

Sau khi phát hiện bên người Hứa Thanh giống như có bố trí phía sau, những kẻ tới đây đã hiện lên thoái ý.

Đồng thời trong cái khe tia chớp màu đen kia cũng theo đại thế giới của Diêu Hầu trấn vào, đang tràn ra mây máu.

Dần dần, trận ám sát này, sau khi đột nhiên xuất hiện cũng kết thúc rất nhanh, mặc dù vẫn còn giao chiến, nhưng là đang truy kích rời xa Tử Thổ.

Thiên địa, chậm rãi an tĩnh lại.

Trận ám sát này này đến từ thế lực phản động ẩn giấu trong Phong Hải Quận, đã thất bại, có lẽ những thứ này cũng không phải toàn bộ, cũng có lẽ trên thực tế bọn họ có thể bố trí càng tốt hơn.

Nhưng do thời gian vội vàng cùng với thất bại ở trên việc lựa chọn chiến trường, hoặc là một chút nguyên nhân không cách nào đoán trước, đã định trước kết cục này.

Bởi vì, tất cả mọi thứ xảy ra hôm nay cho Hứa Thanh cảm giác, càng giống như là một tuồng diễn có thiết định sẵn.

“Khả năng việc này không phải do Diêu Hầu đang câu cá, mà là nhận được một số tin tức, cho nên đang thu lưới…”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Đại trưởng lão Chấp Kiếm Đình của Nghênh Hoàng Châu ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt Hứa Thanh, chậm rãi mở miệng.

“Không nên có khúc mắc trong lòng đối với Diêu Hầu, thật ra lão đã trả giá rất nhiều, mượn nhờ Cấm Kỵ cùng với vận khí không nhiều lắm của Quận Đô, để cưỡng ép hội tụ đại thế giới, thứ lão tiêu hao chính là thọ nguyên.”

“Tư cách là Quận Trưởng đương nhiệm, quan hệ với các tộc là căn bản để Diêu Hầu thống trị tương lai Phong Hải Quận, cũng chính là phong cách xử sự hoàn toàn bất đồng cùng với lão Quận Trưởng tiền nhiệm.”

“Có tộc muốn lấy danh trạng, cho nên có lẽ đã cho một chút tình báo.”

“Mà Diêu Hầu vì gia cố sự ổn định cho Phong Hải Quận, vì chấn nhiếp bát phương, càng để đề phòng một số người ngoài Quận, cho nên không thể lòi cái dốt ra, vì vậy lựa chọn lập uy.”

“Dẫu sao Phong Hải Quận cũng không có đại năng Quy Hư tứ giai chân chính, cho nên mới có sự tình ngày hôm nay.”

Nói đến đây, trong mắt đại trưởng lão Chấp Kiếm Đình như có thâm ý liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Mặt khác, như vậy cũng xóa một cái nhược điểm của ngươi ra khỏi nhận thức của địch nhân, dẫu sao có thể bố cục trước mộ phần lão sư ngươi, như vậy cũng đủ để hiểu rõ tình cảnh thế tục, không cách nào rung chuyển tâm của ngươi, như vậy về sau sẽ không có ai lấy loại bố cục tương tự thế này để nhằm vào ngươi nữa.”

“Đương nhiên, đây chỉ là phán đoán của cá nhân ta.”

Hứa Thanh không nói gì, hắn hiểu rất rõ đối với hiện trạng Phong Hải Quận bây giờ, cũng cảm nhận được dụng ý của Diêu Hầu.

Giờ phút này hắn ngẩng đầu nhìn về chiến trường bốn phía, Trần Phi Nguyên nhanh chóng bước từ đằng xa tới, trầm giọng mở miệng.

“Bên phía Tử Thổ đã bắt được không ít kẻ còn sống, ngoại trừ một số tên cần giữ để tra hỏi ra, những kẻ khác xử lý như thế nào?”

Hứa Thanh thu hồi tâm thần, bình tĩnh mở miệng.

“Giết.”

Chương 1256: Đạo Mệnh Thiên Ma, Đạo Anh thứ 13 (1)

Đối với địch nhân, Hứa Thanh luôn luôn lạnh lùng.

Trần Phi Nguyên nghe vậy liện gật nhẹ đầu, liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trong lòng có chút cảm khái.

Y cũng là sau khi lão sư ra đi, mất đi sự che chở, bên trong gia tộc lại đấu tranh nội bộ, nên không thể không học cách ngoan độc, học lãnh khốc.

“Nhưng Hứa Thanh từ lúc khi còn rất nhỏ đã học được những điều này, còn khiến nó trở thành bản năng.”

Hiểu biết của Trần Phi Nguyên đối với Hứa Thanh chủ yếu đến từ điều tra sau khi tham gia tranh giành quyền lợi gia tộc.

Bất luận là danh tiếng Tiểu Hài Tử trong doanh địa thập hoang giả, hay là huyết sát doanh chủ về sau, cùng với một đường sát lục khi gia nhập Thất Huyết Đồng, tất cả đều khiến Trần Phi Nguyên lý giải nhiều hơn về Hứa Thanh.

Y hiểu rõ, tính cách và cách hành sự của Hứa Thanh, đều là thứ mình phải học tập.

Giờ phút này không tiện nhiều lời, Trần Phi Nguyên lấy ra ngọc giản truyền âm, hạ lệnh giết.

Chi tiết cụ thể Hứa Thanh không quan tâm, hắn cũng không ở lại Tử Thổ quá lâu, sau khi ở chung cùng Trần Phi Nguyên và Đình Ngọc ba ngày, dưới sự đưa tiễn của bát đại gia tộc, Hứa Thanh rời khỏi nơi này.

Lúc Hứa Thanh rời đi, Đình Ngọc …khóc.

Từ sau khi lão sư chết, Đình Ngọc tựa hồ rất yếu ớt, nhất là đối với việc ly biệt lại càng thương cảm.

Đối với Hứa Thanh, nàng đã không còn là cô bé tâm động cùng hiếu kỳ hồi nhỏ kia nữa, theo nàng lớn lên, cái tình nghĩa giữa đồng môn này, đã trở thành nguồn ấm áp không nhiều lắm trong bát đại gia tộc ngươi lừa ta gạt, trong giữa mảnh Tử Thổ băng lãnh này.

Nhân sinh nhiều khi chính là như vậy, thế giới càng băng lãnh, lại càng dễ dàng xuất hiện, mà tình cảm thế gian, cũng không phải chỉ có một loại là tình yêu.

Về phần độ dày của tình cảm, càng không phải chỉ dùng thời gian dài hay ngắn để cân nhắc.

Nhưng nàng đã cố gắng khắc chế, không rơi lệ ở trước mặt Hứa Thanh, mà chờ sau khi hắn rời đi, mới không nhịn được thút thít ở trên vai của Trần Phi Nguyên.

Trần Phi Nguyên nhìn vị sư tỷ lớn lên cùng nhau với mình, cảm nhận được khổ sở ly biệt của nàng, nhẹ giọng mở miêng.

“Sư tỷ, ngươi còn nhớ một câu lão sư thường nói không?”

“Thiên địa là quán trọ cho vạn vật chúng sinh, còn thời gian vốn là khách qua đường từ xưa đến nay…” Giọng nói của Trần Phi Nguyên truyền vào trong tai Đình Ngọc, nàng ngẩng đầu, nhẹ giọng nỉ non.

“Chỉ cần không chết, cuối cùng sẽ gặp lại nhau.”

Trong lầu các trên Đại Dực, một câu đồng dạng cũng truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh.

Gió bên ngoài thổi tới, thổi qua quần áo của hắn, hất bay mái tóc dài của hắn, trong thời khắc Đại Dực đang gào thét, trong đầu Hứa Thanh hiện ra câu này, cũng hiện lên thần sắc của Bách đại sư khi nói ra câu ấy.

Trong ba ngày ở Tử Thổ, hắn cẩn thận hỏi thăm chi tiết rất nhiều sự tình khi Bách đại sư còn sống, như là có tồn tại nào ngoại trừ những bằng hữu giống như Thất gia, phải chăng cử chỉ có chỗ khác lạ, hoặc là có dùng một số câu nói đặc biệt nào hay không.

Trần Phi Nguyên không rõ ràng về cái này lắm, nhưng Đình Ngọc lại nhớ rất kỹ, dưới sự hồi ức miêu tả lại của nàng, Hứa Thanh vẫn không tìm ra bất luận chỗ khác thường nào của Bách đại sư.

Duy chỉ có một điều…Đình Ngọc nói, lão sư có một thói quen, đó là thích ngắm bầu trời.

Hứa Thanh yên lặng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

“Bên ngoài Vọng Cổ…”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Nhưng mà chung quy thì hắn cũng rất khó có đáp án chuẩn xác về việc Bách đại sư, cuối cùng cũng chỉ có thể đặt việc này vào trong lòng, theo Đại Dực rời khỏi Tử Thổ, bay qua biển cấm, trở về Nghênh Hoàng Châu.

Trong quá trình này, Hứa Thanh cũng đi tới Hoàng Cấm một chuyến.

Hắn muốn nghiệm chứng thân phận Hoàng Nham một chút.

Chỉ là khi tới bên trong Hoàng Cấm, cho dù Thanh Cầm truyền ra tiếng kêu dát lớn cỡ nào, nhưng Viêm Hoàng vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, toàn bộ Hoàng Cấm bị một đám sương mù bao phủ..

Hứa Thanh đứng ở nơi đó nhìn hồi lâu, sau đó lựa chọn rời khỏi.

Nhưng mà một khắc hắn đi ra khỏi Hoàng Cấm, hắn nhận được ngọc giản truyền âm của Nhị sư tỷ.

“Tiểu sư đệ, ta đang ở bên trong Hoàng cấm, ta đã mang thai, cũng bởi vì vậy mà lúc đột phá tu vi đã xảy ra chút vấn đề nhỏ, rất phiền, đều là do tên mập mạp Hoàng Nham chết bầm kia, phiền chết.”

“Hoàng Nham đang giúp ta giải quyết việc này, cho nên bây giờ chúng ta không cách nào ra ngoài gặp ngươi, mặt khác… Hoàng Nham kêu ta nói cho ngươi biết, những lời y nói với ngươi lúc trước, từ đầu tới cuối đều hữu hiệu.”

“Nếu như ở bên ngoài không được, có thể trở về Nam Hoàng Châu.”

Sau khi nhận được truyền âm của Nhị sư tỷ, Hứa Thanh hít vào một hơi, nhìn Thanh Cầm một chút.

Thành Cầm dát một tiếng, thần sắt cũng có chút hưng phấn và hiếu kỳ, hiển nhiên nó cũng đã nhận ra sự kỳ dị bên trong Hoàng cấm.

“Hoàng Nham, thật sự là Viêm Hoàng?”

Tuy rằng tất cả manh mối đều chỉ về điểm này, nhưng nhớ lại từng màn lúc trước của Hoàng Nham, Hứa Thanh vẫn cảm thấy có chút không chân thực.

Cuối cùng, hắn mang theo những cảm khái này, đứng bên trên Đại Dực nhìn Nghênh Hoàng Châu xa xa.

Lần này trở về, Hứa Thanh không có dừng lại ở Liên Minh Bát Tông quá lâu, sau vài ngày, Thất gia mang theo một nửa đệ tử Thấy Huyết Đồng cùng hơn phân nửa đệ tử Huyền U tông, cùng với Hứa Thanh rời khỏi, truyền tống tới Quận Đô.

Tử Huyền không có ở đây, nàng đã xuất phát trước, đi đến Quận Đô phụ trách lựa chọn địa điểm cùng với xây dựng tông môn mới.

Mà khi bọn hắn rời khỏi, Minh chủ Liên Minh Bát Tông từ đầu tới cuối đều mỉm cười, thần sắc còn lộ ra một chút cảm khái và không nỡ, tiễn biệt Thất gia.

Liên Minh Bát Tông, vẫn là Bát Tông như cũ, không có biến hóa.

Về phần Thanh Huyền tông sắp xây dựng ở bên trong Quận Đô, chỉ đơn giản là tông môn mới đơn độc, vô luận là địa vị hay tiềm năng phát triển trong tương lai, đều sẽ siêu việt Liên Minh Bát Tông.

Thân phận Quận Thừa của Thất gia, thêm cả danh tiếng của Hứa Thanh, tất cả mọi thứ khiến cho thế lực khắp Phong Hải Quận đều hiểu rõ, cho dù bây giờ tông môn này còn nhỏ yếu, nhưng chỉ cần không bao lâu sau, bên trong Phong Hải Quận sẽ nhiều thêm một cái tông môn siêu cấp.

Chương 1257: Đạo Mệnh Thiên Ma, Đạo Anh thứ 13 (2)

Đến tận bây giờ, hành trình lần này của Hứa Thanh mới triệt để kết thúc.

Lần này hắn đi rất nhiều nơi, cũng đã thỏa mãn rất nhiều tâm nguyện, nội tâm cũng thông thấu hơn rất nhiều, ngày thứ tư trở lại Quận Đô, đạo Nguyên Anh thứ 13 của Hứa Thanh đã hình thành bên trong Minh Linh Huyết Sí Đăng.

Cánh trái chủ tốc, cánh phải chủ công.

Chớp mắt khi hình bóng Đạo Anh của cánh phải sinh ra, một cỗ khí thế sát phạt kinh thiên lập tức bộc phát ra từ trên đạo Nguyên Anh này, sức sát phạt của nó siêu việt tất cả những chiếc mệnh đăng khác.

Sau khi cảm thụ sự uy mãnh của nó, Hứa Thanh suy nghĩ một hồi, lấy ra một cái ngọc giản.

Đây là lúc hắn trên đường trở lại Quận Đô cùng với Thất gia, được đối phương đưa cho.

Bên trong ghi chép công pháp Nguyên Anh Thất gia chuyên môn tạo ra cho hắn.

Đạo Mệnh Thiên Ma Công.

Đồng dạng giống Quỷ U Đoạt Đạo Công, là công pháp Thất gia sáng tạo riêng dựa theo năng lực, tính cách và cả phong cách của Hứa Thanh, độc nhất vô nhị.

Hứa Thanh nhớ lại biểu cảm tự ngạo của Thất gia khi đưa công pháp cho mình, đáy lòng dâng lên cảm giác ấm áp, mà theo hắn nghiên cứu về công pháp trong những ngày này, hắn cũng hiểu rõ một điều, để tạo ra bộ công pháp này, độ khó cực lớn.

Mặc khắc, muốn tu luyện còn cần phải có vật rất đặc biệt phụ trợ, mới có thể hình thành căn nguyên của công pháp.

Những vật phẩm này, Thất gia đều đã chuẩn bị kỹ càng cho hắn.

Nhìn qua ngọc giản, trong đầu Hứa Thanh hiện ra nội dung công pháp.

Các tu sĩ trong đại lục Vọng Cổ, một khắc cất bước vào Nguyên Anh, trọng điểm tu hành liền không giống như trước đây nữa, có sự thay đổi.

Bọn họ cần Thiên Mệnh.

Thiên Mệnh, chỉ có một khắc cảnh giới Nguyên Anh hình thành mới bắt đầu xuất hiện, là một thứ khó mà nói rõ.

Thứ đó khác biệt cùng với vận khí.

Chuẩn xác mà nói, Thiên Mệnh là lực lượng quy tắc cơ sở nhất tạo thành pháp tắc thiên địa, có thể xem như là nốt nhạc tạo thành một khúc nhạc, văn tự tạo thành bút họa, gạch ngói tạo thành kiến trúc.

Tác dụng của Thiên Mệnh, ngoại trừ có thể để cho Nguyên Anh được tẩm bổ ra, phần lớn là để dung nhập thể nội Nguyên Anh, không ngừng tích lũy lại, cuối cùng sau khi trải qua những đợt lôi kiếp, sẽ hội tụ vào một chỗ, tạo thành một tòa Bí Tàng.

Thiên Mệnh nhiều hay ít, sẽ quyết định xác suất thành công tạo thành Bí Tàng, đồng thời cũng là cơ sở để hình thành Bí Tàng.

Mà một khi Thiên Mệnh đầy đủ, sau khi tạo thành Bí Tàng, Thiên Mệnh dư thừa có thể hóa thành pháp tắc bên trong Bí Tàng, đản sinh hết thảy nhu cầu chuẩn bị cho Thiên Đạo.

Bởi vậy, đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, trong cảnh giới Nguyên Anh này, Thiên Mệnh là vô cùng trọng yếu.

Mà muốn thu được càng nhiều Thiên Mệnh, thì cần phải tiếp nhận thiên kiếp.

Nói như thế này nhé, mặc dù uy lực thiên kiếp lần đầu tiên khá tầm thường, nhưng mỗi lần tiếp theo đều sẽ kinh khủng hơn lần trước.

Cho đến lần thứ tư, có thể xưng là tuyệt diệt, không nhiều người có thể vượt qua.

Trong đó Nguyên Anh của Mệnh Đăng còn đỡ, sau khi thất bại Nguyên Anh sẽ không tiêu tán, được Mệnh Đăng giữ lại.

Nhưng Nguyên Anh tầm thường một khi thất bại, nhẹ thì trọng thương, cần trả giá to lớn mới có thể miễn cường khôi phục.

Về phần nặng, trực tiếp sụp đổ, vĩnh viễn mất đi, không cách nào tái tạo.

Kể từ đó, trong cảnh giới Nguyên Anh này, xuất hiện rất nhiều người không dám đi độ kiếp, cam nguyện dừng bước ở cảnh giới này.

Mặc dù ngày bình thường cũng nhìn thấy không ít tu sĩ Linh Tàng, nhưng bởi vì đó là tu sĩ trong đại lục Vọng Cổ vô cùng nhiều, trên thực tế mỗi một tu sĩ Linh Tàng đều đã trải qua khảo nghiệm sinh tử bởi thiên kiếp.

Đương nhiên, đại lục Vọng Cổ phát triển nhiều năm như vậy, nên có rất nhiều nghiên cứu đối với mệnh kiếp của Nguyên Anh, cũng từ đó xuất hiện đủ loại phương pháp xử lý.

Có một ít hoàn toàn hữu hiệu, nhưng cần trả đại giới rất lớn, cũng có một số thật giả lẫn lộn, điều kiện tu hành vô cùng hà khắc, chỉ là trên lý luận mà thôi.

Duy chỉ có một chút phương pháp trân tàng bên trong đại tông, hoặc là công pháp Hoàng cấp có thể tu hành, mới có thể giúp cho tu sĩ thực sự có thể giảm bớt tổn thấy khi độ kiếp, tăng cao khả năng thành công, thu hoạch càng nhiều Thiên Mệnh hơn.

Mà trừ điều đó ra, trong từng bộ tộc, kỳ thật hoặc nhiều hoặc ít cũng còn nắm giữ một ít công pháp càng thêm trân quý.

Những công pháp này có thể giúp người ta hầu như không hao tổn gì khi độ kiếp, chỉ là phần lớn đều yêu cầu điều kiện tu hành cực kỳ nghiêm khắc và hạn chế, không chỉ đơn thuần là tu luyện, còn cần phải có một chút thiên tài địa bảo phụ trợ.

Không cách nào phổ cập.

Lại thêm tồn tại giai tầng, cho nên liền trở thành vật mà người quyền quý mới có thể được hưởng.

Nhưng bất luận như thế nào, tu sĩ trong giai đoạn Nguyên Anh, trước tiên phải để cho Nguyên Anh của bản thân tự trưởng thành.

Mặc kệ là từ linh lực của thiên địa, hay là thôn phệ Nguyên

Anh người khác, hay là ăn thiên tài địa bảo và đan dược, tất cả mục đích đều là để Nguyên Anh có thể tiếp nhận thiên kiếp, thu được Thiên Mệnh để tẩm bổ Nguyên Anh, sau đó tiếp tục trưởng thành, lại tiếp tục độ kiếp.

Điều này chính là căn bản.

Trừ khi là công pháp cực kỳ đặc biệt, bằng không mà nói, tất cả đều coi đây là nguyên lý.

Mà Đạo Mệnh Thiên Ma Công của Thất gia cho Hứa Thanh, thì lại đi ngược con đường cũ, lộ ra bá đạo, càng mang theo nồng đậm phong cách của Đệ Thất phong.

Nó là phần tiếp nối của Quỷ U Đoạt Đạo Công, vẫn dùng thôn phệ làm chủ như cũ.

Chỉ là không còn nuốt Kim Đan trong Thiên Cung nữa, mà là Thiên Mệnh trong Nguyên Anh!

Thôn phệ Thiên Mệnh người khác thu hoạch được sau khi độ kiếp, trở thành Thiên Mệnh của bản thân.

Mà Thiên Mệnh lại là vật bổ dưỡng tốt nhất cho Nguyên Anh, bởi vậy khi tu hành công pháp này, không cần thiên tài địa bảo gì cả, chỉ cần không ngừng giết chóc.

Cho nên gọi nó là Đạo Mệnh.

Thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái, hắn cảm thấy cái chữ Đạo này, hẳn là bị Thất gia hoa mỹ lên, có lẽ là trộm mệnh mới đúng, không phải là trộm trong trộm cướp, mà là trộm trong cường đạo, cái dạng ác bá đạo tặc…

Về phần hai chữ Thiên Ma, cũng có ý nghĩa riêng.

Đây là chỗ đặc biệt thứ hai của cái công pháp này, nó có thể để cho người tu hành thôn phệ và phân giải Nguyên Anh.

Thiên Mệnh trong Nguyên Anh bị đoạt sẽ trở thành vật bổ dưỡng và cần thiết cho Nguyên Anh bản thân, về phần những bộ phận khác của Nguyên Anh bị đoạt thì sẽ ngưng tụ ở bên ngoài thân thể, tạo thành Thiên Ma Thân ở trong trạng thái hư ảo.

Thiên Ma Thân này nhìn như là phân thân, nhưng thực chất bên trong lại hoàn toàn khác biệt.

Có thể tạo thành rất nhiều rất nhiều, như hồn đi theo bản thể, chiến đấu vì bản thể.

Mà những thứ này, đều không phải tác dụng lớn nhất của Thiên Ma Thân, mục đích nó hình thành, đó là độ kiếp thay!

Thiên Kiếp cường hãn, lần sau kinh khủng hơn lần trước, một khi thất bại thì Nguyên Anh sẽ bị hao tổn hoặc là sụp đổ, nhưng mục đích là thu hoạch Thiên Mệnh, cho nên…Kỳ thật độ kiếp chỉ là một cái hình thức mà thôi.

Để cho Thiên Ma Thân của mình đi độ kiếp, vẫn có thể đạt được hiệu quả như cũ.

Sụp đổ một cái vẫn còn cái thứ hai, thứ ba…

Chỉ cần một lần thành công, là có thể khiến lực lượng Thiên Mệnh hàng lâm, đến lúc đó người tu hành công pháp này, lại dùng thuật Đạo Mệnh, lấy Thiên Mệnh ra là được.

Đây là phong cách của Đệ Thất phong, cũng là phong cách của Thất gia.

Chương 1258: Đạo Mệnh Thiên Ma, Đạo Anh thứ 13 (3)

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang, phất tay lấy ra ba bình đan.

Đạo Mệnh Thiên Ma Công cũng giống như Quỷ U Đoạt Đạo Công cần có một khỏa Quỷ U Tâm vậy, nó cũng cần một chút đồ vật đặc thù.

Trước tiên, nó cần tất cả Nguyên Anh của tu sĩ đều xuất hiện, toàn bộ đều phải trải qua một lần thiên kiếp, trong đó tồn tại một chút Thiên Mệnh.

Đây là cơ sở.

Sau đó thì cần tới vật phẩm bên trong ba cái bình này.

Bên trong cái bình thứ nhất, chính là một cỗ thi thể không đầu của tu sĩ Nguyên Anh Quỷ U tộc.

Đây là Thất gia tìm rất lâu mới tìm được cho Hứa Thanh, dù sao tộc này cũng rất hiếm thấy.

Tác dụng của nó là tăng cao năng lực Quỷ U của Hứa Thanh lên, để hắn có thể đoạt Nguyên Anh của địch nhân ra.

Bên trong cái bình thứ hai là một cái vòng xoáy màu đỏ ngòm, bên trong lộ ra một cỗ cảm giác thần thánh.

Đây là tủy mà Thất gia luyện hóa xương cá Thần Linh để chiết xuất ra, bởi vì Thần Linh trong Tiên Cấm đã tử vong, cho nên thứ này đã vô chủ, có thể an tâm thúc đẩy.

Cách sử dụng cũng rất đặc biệt, cần Hứa Thanh dùng Thiên Đạo Nguyên Anh dung hợp với nó, sau đó liền có thể dùng lực lượng Thiên Đạo để tách Thiên Mệnh trong Nguyên Anh của địch nhân ra.

Bên trong bình thứ ba cất giữ mười vạn ác hồn từ Hung Lê.

Lúc trước Bạch Tiêu Trác lấy đi ba cây xương cá, phối hợp với phương pháp định vị vong hồn của người dân Tử Thanh thượng quốc, cuối cùng mở ra một cái lỗ hổng thông với Hung Lê, khiến cho rất nhiều ác hồn phủ xuống, mặc dù rất nhanh liền dịch chuyển tới Cổ Linh giới, nhưng vẫn còn lưu lại một số bên ngoài.

Những ác hồn này chẳng những hung hăng kinh người, còn có rất nhiều tạp niệm, ký ức khi còn sống cùng với sau khi chết khiến cho bọn họ thời khắc đều ở trong trạng thái điên cuồng.

Về sau bị Thất gia lục soát tìm kiếm, liền dung nhập luyện hóa vào bên trong này cái bình nhỏ đặc thù này.

Một khi tạp niệm của những ác hồn từ Hung Lê trong đó bị luyện hóa, chúng nó chính là hạt giống của Thiên Ma Thân, mặc dù giết chóc quá nhiều ác hồn từ Hung Lê sẽ bị dính ký hiệu của Hung Lê, nhưng thân thể Hứa Thanh đặc biệt, chỉ cần không phải số lượng quá lớn, không có gì đáng lo.

Hứa Thanh nhìn những thứ này, cảm khái trong lòng, cũng lý giải càng sâu hơn đối với bốn chữ ‘lượng thân mà làm’.

Công pháp Đạo Mệnh Thiên Ma Công này, chẳng khác gì là khiến Hứa Thanh có đủ toàn bộ năng lực, đã tiến hành tối ưu hóa với trình độ lớn nhất, lại thêm sự điều chỉnh và nâng cấp, cuối cùng tạo thành phương pháp đặc biệt dành riêng cho hắn.

“Hết thảy đều đã có đủ, thứ trước mắt cần làm chính là để đạo Nguyên Anh cuối cùng của ta độ kiếp.” Hứa Thanh cảm thụ đạo Nguyên Anh thứ 13 của mình một chút, có chút cảm ứng trong tối tăm, trong mấy ngày nữa, sẽ có kiếp tới.

“Còn có một việc, chính là luyện hóa ký ức tạp niệm của những ác hồn từ Hung Lê.”

Hứa Thanh cầm lấy bình nhỏ chứa ác hồn từ Hung Lê, xem xét một phen, cảm giác tốc độ luyện hóa có chút chậm chạp.

“Cần mất mấy tháng mới có thể…” Hứa Thanh trầm ngâm, rất nhanh, trong mắt của hắn liền lộ ra quang mang âm u, hắn nghĩ tới một cái biện pháp.

Trong khi đáy lòng của hắn đang cân nhắc tính khả thi của nó, ngọc giản truyền âm bỗng chấn động, Hứa Thanh xuất ra liền thấy người truyền âm là Diêu Hầu.

Hứa Thanh trầm mặc mấy hơi, dung nhập thần thức, tôn kính mở miệng.

"Bái kiến Quận Trưởng."

Giọng nói của Diêu Hầu lập tức vang vọng trong tâm thần hắn.

"Hứa Thanh."

"Mộc Nghiệp đã liên hệ lại."

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

"Trước mắt hết thảy đều thuận lợi, Mộc Nghiệp dựa theo yêu cầu của chúng ta, thúc đẩy giao một cái quận địa của Thiên Phong vương triều, giao cho Phong Hải Quận chúng ta."

"Bất quá vẫn còn có chút vấn đề, quận địa đó cách Phong Hải Quận chúng ta hơi xa, cũng không phải là giáp giới, ý nghĩa không lớn."

Diêu Hầu bình tĩnh mở miệng, cũng không nhiều lời, sau khi thông báo về việc bên Mộc Nghiệp, lão nói cùng với Hứa Thanh một chút bố cục bây giờ của Phong Hải Quận, bao gồm cả việc ngoại tộc phụ thuộc cùng với chuyện Thất hoàng tử không hoàn trả lại ba Châu.

Lão lại lấy phương pháp của bản thân, đắp nặn một cái nhìn đại cục cho Hứa Thanh.

Toàn bộ quá trình đều không nói tới Tử Thổ, cũng không hỏi ý kiến Hứa Thanh, hai người ngầm hiểu lẫn nhau, mà lời nói của Hứa Thanh cũng thủy chung mang theo tôn kính.

Phần tôn kính này, để cho Diêu Hầu đang ở Diêu phủ cũng nở một nụ cười trên mặt.

Lão nhớ lại quá khứ trước kia gặp Hứa Thanh, nhất là sau khi thân phận và địa vị Hứa Thanh không còn giống nhau nữa, lão phát hiện ra, từ đầu đến cuối đối phương tựa hồ không có biến đổi bao nhiêu.

"Sơ tâm khó được."

Diêu Hầu thì thào trong lòng, kết thúc nói chuyện cùng Hứa Thanh.

Hứa Thanh bỏ ngọc giản xuống, nhìn về phía Diêu phủ.

Mặc dù phương pháp hành động của Diêu Hầu còn phải chờ thương thảo thêm vài chỗ, nhưng vô luận như thế nào, một người tâm tư thâm trầm như vậy tọa trấn Phong Hải Quận, đồng dạng cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Điều kiện tiên quyết là ngươi phải tin tưởng người đó.

Hồi lâu, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, có Thất gia ở đây, hắn không cần phải đi suy tư về vấn đề này, mặc dù bên ngoài truyền lại địa vị thân phận của hắn cực cao, nhưng Hứa Thanh rất rõ ràng, vô luận như thế nào, hiện thực bây giờ mình cũng chỉ là một tu sĩ cảnh giới Giả Anh.

Nếu như coi việc người khác coi trọng mình, cho rằng trở thành đương nhiên, như vậy liền mất đi sơ tâm.

Dạng người như vậy, Hứa Thanh không thích, hắn cũng không muốn bản thân trở thành bộ dáng mà chính mình chán ghét.

Cho nên, hắn đối đãi tất cả đều giống như trước kia, bảo trì tôn kính, bảo trì cảnh giác, cũng không coi mình trở thành đại nhân vật chỉ có bố cục và tầm mắt, hắn cố gắng hấp thụ hết thảy tri thức bên ngoài, khiến cho mình trở nên càng hoàn thiện hơn.

Hứa Thanh thu hồi ngọc giản, nhắm mắt đả tọa, đắm chìm toàn tâm vào trong việc tu hành.

…

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Ba ngày sau, phía trên bầu trời Chấp Kiếm Cung xuất hiện vòng xoáy kiếp vân, trong lúc vòng xoáy ầm ầm chuyển động, một đạo thiên lôi bỗng nhiên hạ xuống, đánh thẳng đến Thư Lệnh điện của Hứa Thanh.

Nguyên Anh thứ 13 của Hứa Thanh cũng ngay thời khắc này bay lên trên không, nghênh đón thiên lôi.

Trong tiếng nổ vang, lực lượng lôi kiếp tràn ngập chung quanh Nguyên Anh của Hứa Thanh, hóa thành từng đạo ánh sáng hình cung tứ tán ra, ngay sau đó đạo thiên lôi thứ hai lấy khí thế cuồng bạo hơn, bỗng nhiên hạ xuống.

Khí thế sát phạt từ trong đạo Nguyên Anh này của Hứa Thanh bốc lên, trong mắt lộ ra hung ý, chợt ngẩng đầu nghênh đón, trực diện với thiên kiếp.

Âm thanh truyền khắp bát phương, đưa tới mọi người trong Quận Đô chú ý, nhất là Chấp Kiếm Cung càng là như vậy, bọn họ biết rõ, đây là mệnh kiếp Nguyên Anh của Hứa Thanh, đệ nhất kiếp lôi, tổng cộng có ba đạo.

Mặc dù khả năng xảy ra ngoài ý muốn là rất nhỏ, nhưng Thất gia và Tử Huyền ở phương hướng bất đồng cũng ngẩng đầu lên ngóng nhìn, đã làm xong chuẩn bị ra tay hỗ trợ.

Cho đến khi đạo lôi kiếp thứ ba hạ xuống, bao phủ Nguyên Anh thứ 13 của Hứa Thanh, theo Nguyên Anh truyền ra một tiếng kêu bén nhọn, thiên kiếp hoàn thành, mây mù tản đi, hào quang hạ xuống, hình thành khí tức Thiên Mệnh, tràn vào trong cơ thể Nguyên Anh thứ 13 của Hứa Thanh.

Lần này, khí tức Thiên Mệnh phủ xuống nếu so cùng với lúc kinh biến từ Quận Thừa trước kia, thì ít hơn rất nhiều, dẫu sao một Nguyên Anh độ kiếp thì độ khó là nhỏ nhất, cho nên thu hoạch cũng tự nhiên không cách nào so sánh cùng 12 Nguyên Anh độ kiếp.

Nhưng mà việc này cũng không ảnh hưởng, Đạo Mệnh Thiên Ma công sẽ giúp cho Hứa Thanh tiếp theo có thể bổ sung đầy đủ khí tức Thiên Mệnh, mà giờ phút này hắn rốt cuộc đã không còn là tu sĩ Giả Anh nữa.

Trong Thư Lệnh điện, theo Nguyên Anh thứ 13 của Hứa Thanh nhanh chóng bay trở về, lập tức dung nhập trong cơ thể, Hứa Thanh mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra hào quang màu tím, nhẹ giọng rù rì.

“Nguyên Anh!”

Chương 1259: Đạo Mệnh Thiên Ma, Đạo Anh thứ 13 (4)

13 cung đại thành, toàn bộ hóa thành Nguyên Anh, toàn bộ trải qua đệ nhất kiếp.

“Như vậy chỉ kém một trình tự cuối cùng, liền có thể tu luyện Đạo Mệnh Thiên Ma Công!”

Hứa Thanh xuất ra bình thuốc sư tôn cho.

Trong cái bình này ẩn chứa càn khôn, trình độ nhất định cũng xem như một món trữ vật phẩm, những cái ác hồn từ Hung Lê bên trong đang ở trong quá trình bị luyện hóa.

Hứa Thanh suy tư, nhìn qua những ác hồn này, sau đó trong mắt lộ ra quyết đoán, lúc trước hắn đã có một cái ý nghĩ đối với việc tăng tốc luyện hóa, sau khi phân tích trong mấy ngày nay, hắn cảm thấy tính khả thi của nó rất lớn.

Giờ phút này hắn liền đứng dậy, đi ra khỏi Thư Lệnh điện, bay thẳng đến sơn môn Thái Hư Hóa Yêu tông trong Quận Đô.

Sau khi trải qua chiến tranh, Thái Hư Hóa Yêu tông buộc chặt cùng một chỗ cùng Chấp Kiếm Cung, mặc dù thực lực cũng bị hao tổn khá nhiều, nhưng đối với tông môn siêu cấp như vậy mà nói, khôi phục lại cũng không khó.

Cho nên lúc Hứa Thanh đến, đã trông thấy số lượng đệ tử bên trong sơn môn Thái Hư Hóa Yêu tông vẫn đông đảo như trước.

Không có đi huy động nhân lực, mục tiêu Hứa Thanh rất rõ ràng, địa phương hắn muốn đi, là Thái Hư Giới mà Thái Hư Hóa Yêu tông nắm giữ.

Thông qua truyền tống bên trong sơn môn, thân ảnh Hứa Thanh tan biến khỏi Phong Hải Quận, lúc xuất hiện đã ở bên trong hư vô, như cũ bị nhốt trong cơ thể một bộ hài cốt cá.

Đối với việc đi đến Thái Hư Giới mà nói, Hứa Thanh đã quen việc dễ làm, vì vậy cũng không lâu lắm, khi hắn nhìn thấy cái pho tượng cực lớn kia, thân thể liền bị con cá phun ra bọc bong bóng khí, nhanh chóng bay tới gần.

Trong thời gian ngắn, Hứa Thanh vào đến Thái Hư Giới.

Một khắc xuất hiện, những cái đại não đang thản nhiên tự đắc ở bốn phía bỗng toàn bộ run lên, chúng nó nhớ kỹ khí tức của Hứa Thanh, chợt rút lui bỏ chạy về bát phương.

Càng có vô số tin tức hóa thành chấn động, không ngừng tản ra khắp bốn phía, báo cho tất cả đồng bọn biết, cái tên cường đạo kia lại tới rồi!

Cho nên sau khi Hứa Thanh phủ xuống nơi đây, trong tầm mắt trống rỗng, bốn phía cùng với xa xa là những thân ảnh đang bỏ chạy.

Linh Nhi thò đầu ra từ trong cổ áo, tò mò nhìn bốn phương.

“Hứa Thanh ca ca, đây là nơi nào? Vì sao chúng nó lại chạy trốn vậy, hình như rất sợ bộ dáng của ngươi.”

“Đây là Thái Hư Giới, một nơi rất thú vị, chúng nó không phải đang lẩn trốn, đây là một loại phương thức hoan nghênh.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, cất bước nhoáng một cái, phía sau liền xuất hiện một đôi cánh huyết sắc, lúc vỗ liền bộc phát tốc độ, chỉ trong chốc lát liền đuổi theo, nhích tới gần một cái đại não bỏ chạy hơi chậm.

Cái đại não kia lập tức truyền ra thần niệm gào thét.

“Không ăn không ăn không ăn!”

Hứa Thanh không đi để ý tới, giơ tay lên một phát bắt được, lấy ra cái bình dung nạp ác hồn từ Hung Lê, mượn nhờ lực lượng trữ vật trong đó, nhét cái đại não kia vào trong.

Đây là phương pháp xử lý Hứa Thanh nghĩ đến.

Đại não trong Thái Hư Giới thích ăn ký ức, vả lại còn mang theo ác ý và tham lam, không ngừng lừa gạt người đến, khiến cho bọn họ quên đi quá trình giao dịch.

Như vậy có thể lần lượt giao dịch, cho đến khi ăn đối phương thành người không còn ký ức.

Hứa Thanh cảm thấy những đại não lớn như vậy, có lẽ rất thích hợp để tinh lọc những ác hồn từ Hung Lê, dẫu sao đám ác hồn vốn tràn ngập ký ức và tạp niệm.

Sự thật cũng đúng là như thế, nguyên bản cái đại não vẫn còn kêu gào thảm thiết, nhưng sau khi tiến vào trong cái bình, lúc nhìn thấy bốn phía có vô số ác hồn từ Hung Lê, nó lại run rẩy lên.

Đó là run rẩy do kích động và thèm thuồng tạo thành.

Nó nhanh chóng bay tới gần một ác hồn, trên vỏ đại não hiện lên vô số tia chớp, theo nó co rút lại, hình như đã hút đi cái gì đó, mà biểu cảm của đạo ác hồn kia cũng không còn dữ tợn nữa, mà hóa thành mờ mịt.

“Hữu hiệu!”

Hứa Thanh phấn khởi, lập tức bay ra và tiếp tục bắt đại não để nhét vào bình.

Nhưng hắn biết rõ mọi thứ không thể làm quá tận tuyệt, cho nên cuối cùng hắn bắt hơn ba mươi cái đại não, sau đó thu tay rời khỏi, không tiếp tục nữa.

Tuy chỉ có hơn ba mươi đại não, nhưng tốc độ chúng nó thôn phệ ký ức rất nhanh, cũng đủ để Hứa Thanh tăng tốc luyện hóa.

Hắn tính toán một cái, có những cái đại não này, nhiều nhất chỉ cần năm ngày là những đạo ác hồn từ Hung Lê có thể phù hợp với yêu cầu tu hành của hắn.

Vì vậy Hứa Thanh thấy vừa lòng thoả ý mà rời khỏi, trở về Chấp Kiếm Cung trong Quận Đô, bắt đầu bế quan, tu luyện Đạo Mệnh Thiên Ma Công.

Cứ như vậy, nửa tháng thoáng một cái liền qua.

Trong lúc Hứa Thanh tu hành Đạo Mệnh Thiên Ma Công, đắp vững căn bản cho bản thân, không ngừng uẩn dưỡng, ngày hôm nay, hắn nhận được truyền âm của sư tôn.

“Lão Tứ, Thất hoàng tử phái đặc sứ, đưa tới thiệp mời.”

“Mời ngươi đi đến địa điểm cây Thập Tràng lúc đầu của Thánh Lan tộc, tham gia lễ mừng Thánh Lan tộc quy trở về.”

“Thất hoàng tử và Thánh Lan tộc đã ước định thương lượng sơ bộ, sau khi Nhân Hoàng nhận thức đã truyền thánh chỉ đi, từ đó

Thánh Lan tộc sẽ quy trở về nhân tộc."

"Gã ngoại trừ mời ngươi dự lễ mừng ra, còn mời ngươi tham gia một cái tiệc riêng, trao đổi về quyền sở hữu ba Châu của Phong Hải Quận."

"Căn cứ tin tức của chúng ta, có không ít công hầu quý tử của nhân tộc, đồ đệ của những vị đại năng, hay là tuấn kiệt trong Hoàng Đô, đều được thỉnh mời đến."

"Cho nên, ngươi có muốn đi hay không?" Khi Hứa Thanh nghe thấy lời của sư tôn, cùng lúc đó, bên trong khu vực cây Thập Tràng lúc đầu của Thánh Lan tộc đang tiến hành một cuộc yến hội.

Theo cây Thập Tràng lúc trước biến mất, bộ dáng của phiến khu vực này dĩ nhiên đã đại biến, mặt đất tạo thành hố sâu cực lớn.

Mà sau khi Thất hoàng tử đến, đã chiếm cứ nơi đây, biến nó trở thành địa phương đóng quân quan trọng, vì vậy bốn phía quanh hố sâu này tràn ngập quân doanh, không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Những cái tiểu quốc nguyên bản ở bốn phía cũng đều đã trở thành chỗ ở của tướng lãnh đại quân Hoàng Đô, nhất là một cái tiểu quốc tên là Đặc Xích, bởi vì màu sắc cung điện là màu xanh đậm, được Thất hoàng tử lấy làm chỗ ở.

Vì vậy, Hoàng Cung của cái tiểu quốc kia, liền trở thành Hành Cung tạm thời của Thất hoàng tử.

Giờ phút này, bên trong đại điện Hành Cung không ngừng có tiếng cười truyền ra, không ít thanh niên nam nữ quần áo xa hoa đang ngồi, bất kỳ một người nào cũng mang theo quý khí, bọn họ là người đến từ Hoàng Đô của nhân tộc.

Thất hoàng tử đoan chính ngồi ở đầu vị, mỉm cười nhìn về phía dưới, nhưng không có ai chú ý tới, chỗ sâu trong mắt lúc nhìn đám người kia, còn mang theo một tia khinh miệt.

Duy chỉ có khi nhìn về nữ tử bên cạnh, khinh miệt trong mắt Thất hoàng tử mới tan biến, bên trong uẩn hàm nổi lên một tia thâm sâu, chậm rãi mở miệng.

"Hoàng tỷ, sao lần này tỷ đến đột ngột như vậy."

Nữ tử ngồi ngay vị trí phía trên tương tự Thất hoàng tử, thoạt nhìn tuổi tác khoảng 20, da thịt trắng như tuyết, hai con ngươi như nước, mang theo một vẻ nhàn nhạt lạnh như băng, hình như có thể nhìn thấu hết thảy.

Ngón tay thon dài cầm lấy chén rượu, mềm mại nõn nà, làn da trắng khiết, bên trong còn hiện ra chút phấn hồng.

Nàng mặc một thân màu thủy lam, trên thêu hoa đào, kiểu dáng lịch sự tao nhã, một đầu tóc đen được buộc thành búi tóc mỹ nhân thật cao, trên đầu cài ngọc trâm đẹp đẽ.

Cổ áo hơi mở rộng, lộ ra cái cổ trắng nõn với đường cong thon dài ưu mỹ, càng lộ ra vẻ lãnh ngạo.

Giờ phút này nghe Thất hoàng tử nói vậy, nàng hé mở đôi môi son, truyền ra giọng nói lành lạnh.

“Thất đệ đang phỏng đoán vì sao bổn cung đến sao?”

Trong mắt Thất hoàng tử như có thâm ý, cầm lấy chén rượu, đưa mắt nhìn vào, cười mở miệng.

“Hoàng đệ không dám.”

Chương 1260: Dẫn gió thổi lửa, mượn đao giết người (1)

Trong thời kỳ chiến tranh giai đoạn đầu, Phong Hải Quận đã bị Thánh Lan tộc cướp đi địa phận ba Châu, sau khi chiến tranh chấm dứt, ba Châu này đã được Thất hoàng tử tiếp nhận.

Nhưng cho đến bây giờ, vẫn không trả lại Phong Hải Quận.

Thật ra việc này cũng là hợp lý, dù sao ba Châu kia cũng là do Thất hoàng tử thu phục, Phong Hải Quận cũng đã làm xong chuẩn bị trả thù lao.

Chỉ là bên phía Thất hoàng tử trước giờ cũng không có ý trao đổi, bên trong địa phận ba Châu còn có không ít đại quân của Thất hoàng tử trú đóng.

Bởi vì đây là việc bên trong nhân tộc, cho nên Thánh Lan tộc sẽ không can thiệp, mà ba Châu này dồi dào linh thạch, có nhiều khu khai thác mỏ có tài liệu luyện khí quý trọng có thể dùng, đối với việc khôi phục của Phong Hải Quận tương lai mà nói, có giá trị không nhỏ.

Vì vậy, không thể vứt bỏ.

Cho đến lần này, Thất hoàng tử đưa ra lời mời với Hứa Thanh, nói là ra ngoài trao đổi quyền sở hữu.

“Diêu Hầu hy vọng ngươi có thể đi một chuyến, nhưng ta không lập tức đồng ý, lão Tứ, việc này ngươi tự mình quyết định.”

“Nhưng mà phương diện an toàn cũng không có gì đáng ngại, nếu như ngươi gặp chuyện không may ở nơi đó, Thất hoàng tử cũng khó tránh khỏi liên quan, lấy tính cách của gã, sẽ không ngu xuẩn như vậy.”

Thất gia chỉ ra chỗ lợi hại cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn nghĩ tới một chút an bài lúc trước của Diêu Hầu, bao gồm cả việc Phong Hải Quận đang bí mật tiếp nhận một quận địa.

Chỗ đó không hề giáp giới cùng với Phong Hải Quận, đối với

Phong Hải Quận mà nói thì thuộc về gân gà, nhưng đối với Thất hoàng tử mà nói, ý nghĩa lại không giống vậy.

“Giờ phút này nhìn ra, Diêu Hầu có lẽ đã có đoán trước về việc này, sắp đặt bố cục phía trước, hoàn toàn vô cùng cao minh.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, trước mắt thì đại sư huynh còn chưa có trở lại, cho nên hắn bên này cũng còn có một chút thời gian.

Diêu Hầu mong đợi, sư tôn hỏi ý, cùng với sau khi ra ngoài trở về, chứng kiến tất cả mọi người đều đang trả giá vì sự an ổn của Phong Hải Quận, hắn đã hưởng thụ hơn phân nửa vận khí Phong Hải Quận gia trì, như vậy tự nhiên cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Mặt khác, Hứa Thanh rất rõ ràng, ngày đại sư huynh trở về, chính là ngày mình phải rời khỏi.

Hứa Thanh đã dò xét vị trí của Tế Nguyệt đại vực, nơi đó cách Phong Hải Quận rất xa xôi, ở bên Thánh Lan đại vực, bị một con sông tên là Tự m ngăn cách.

Vào thời đại Huyền U Cổ Hoàng, chỗ đó tự nhiên cũng là lĩnh vực của nhân tộc, nhưng sau đó mất đi, bây giờ thuộc về Hắc Thiên tộc.

Nhưng nó lại có một cái xưng hô khác ở trong Hắc Thiên tộc,.

Linh Hữu.

Hữu có rất nhiều ý, có thể hình dung là lâm viên nuôi dưỡng súc vật, cũng có thể ví von là nơi hội tụ tinh túy.

Về phần cụ thể như thế nào, trong tư liệu Hứa Thanh xem cũng không có miêu tả nhiều hơn nữa, có lẽ đó cũng là nguyên nhân mà đội trưởng muốn ra ngoài để sưu tập thêm nhiều tin tức.

Hứa Thanh nghĩ trước khi đi sẽ làm một chút việc gì đó cho Phong Hải Quận, thế nên không có cự tuyệt.

Cứ như vậy, vào mấy ngày sau, một đoàn đại quân liền xuất phát từ Phong Hải Quận.

Lần này xuất hành, là do Cung chủ Chấp Kiếm Cung Lý Vân Sơn dẫn người, càng có hai vị phó Cung chủ mới của Phụng Hành

Cung và Ti Luật Cung đi cùng.

Còn có sáu vị chấp sự ba Cung đi theo.

Về phần đại quân cũng được chọn từ trong Chấp Kiếm Cung là chủ yếu, chọn lựa ra hai vạn người từ trong những Chấp Kiếm Giả trải qua bách chiến kia, đoàn người trùng trùng điệp điệp rời khỏi Phong Hải Quận.

Khổng Tường Long cũng ở trong chuyến này.

Sau khi trải qua kinh biến từ Quận Thừa, hiện giờ Khổng Tường Long rất ít uống rượu, toàn bộ tinh lực của y, ngoại trừ tu hành của bản thân ra, phần lớn đặt vào trong Thư Lệnh ti, nắm giữ quyền hành cực lớn.

Lại càng được Lý Vân Sơn coi trọng, bồi dưỡng trở thành người nối nghiệp Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận tương lai.

Đại quân gào thét, hơn 1000 chiếc phi hạm cực lớn bay nhanh, tạo thành bóng râm cực lớn, che phủ núi sông trên mặt đất.

Dẫn đầu, là một cổ kiếm thanh đồng khổng lồ, Lý Vân Sơn cùng với cường giả Quy Hư của Phong Hải Quận đều ở bên trên.

Phía sau cổ kiếm là Đại Dực của Thất gia, thân thể màu đen làm cho người ta dấy lên cảm giác túc sát, dấy lên cuồng phong bao phủ bốn phương.

Hứa Thanh đứng ở trong lầu các trên Đại Dực, nhìn thiên địa xa xa.

Mặt đất núi non chập chùng, sau khi đại quân trải qua mấy lần truyền tống, nơi xuất hiện lúc này, chính là tiền tuyến phía Tây lúc trước.

Khi tới đây, toàn bộ phi hạm đều dừng lại ở trên trời.

Vô số ánh mắt nhìn về phía mặt đất, nhìn qua mảnh đất còn chưa hoàn toàn khôi phục, cùng với vài khe rãnh do Cung chủ Chấp Kiếm Cung đánh ra lúc trước, còn có cả nơi… . Cung chủ chết trận.

Tất cả mọi người đều cúi đầu xuống, mặc niệm vì người kia.

Hứa Thanh ngóng nhìn, cúi đầu thật sâu.

Khổng Tường Long đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, mặt y không cảm xúc nhưng mà hai mắt nhắm nghiền.

Hồi lâu, phi hạm trên bầu trời tiếp tục bay về phía trước, rời khỏi mảnh chiến trường đầy thương tâm này, tiến về phía Thánh Lan tộc.

Khổng Tường Long mở mắt ra, không có nhìn về phía sau, mà nhìn về phía phương hướng Thánh Lan tộc, bình tĩnh mở miệng.

"Hứa Thanh, thật ra ta càng muốn đi nhìn xem những tuấn kiệt nhân tộc tới từ Hoàng Đô của thế hệ này, rốt cuộc có bộ dạng gì."

Sau khi Khổng Tường Long phụ trách bố cục toàn bộ các Châu của Thư Lệnh ti, trang phục đã cải biến, giờ phút này mặc một thân áo giáp màu đen, trên người tràn ra sự nghiêm túc.

Ánh mắt của y lạnh như băng, biểu cảm không giận mà uy.

Bộ dạng này của y, mơ hồ đã có chút giống với thân ảnh của lão Cung chủ trước kia.

Tu vi của y cũng đã tăng lên, hai năm trước y chính là mười tòa Thiên Cung, sau khi trải qua rất nhiều sự tình, tư cách thiên kiêu đệ nhất của Phong Hải Quận lúc trước, y chẳng những gia tăng số lượng Thiên Cung, lại còn đều đã lần lượt hóa Nguyên Anh.

Khổng Tường Long lựa chọn tương tự Hứa Thanh lúc trước, đó là đợi toàn bộ Nguyên Anh hình thành, sau đó mới vượt qua mệnh kiếp, từ đó thu hoạch được nhiều Thiên Mệnh hơn nữa.

Từ khí tức và chấn động của y có thể nhìn thấy, nhiều nhất mấy tháng nữa là sẽ nghênh đón độ kiếp.

"Hẳn là sẽ không đơn giản." Hứa Thanh nói khẽ.

Chương 1261: Dẫn gió thổi lửa, mượn đao giết người (2)

Cứ như vậy, thời gian chợt nhoáng một cái, mấy ngày trôi qua.

Sau khi một đoàn người Phong Hải Quận đi vào đại vực Thánh Lan tộc, một đường trôi chảy, không gặp phải nguy hiểm cùng ngăn trở gì, mượn nhờ truyền tống trận nơi đây, vào hoàng hôn trong ngày Thất hoàng tử tổ chức tiệc riêng, đã đi tới khu vực cây Thập Tràng trước kia.

Hình dáng nơi đây đã trở nên khác biệt rất lớn cùng với trong trí nhớ Hứa Thanh.

Thả mắt nhìn đi, khắp nơi đều là quân doanh đại quân Hoàng Đô của Thất hoàng tử, rập rạp vô số, vô biên vô hạn.

Giờ phút này quay trở về nơi đây, Hứa Thanh nhịn không được ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, trong đầu hiện ra từng màn lúc trước.

Hồi lâu sau, hắn thu hồi ánh mắt, nhìn người dưới trướng của Thất hoàng tử nghênh đón, đại quân được an bài hạ trại bên ngoài, hắn cùng với Khổng Tường Long thì được thỉnh mời, đi đến Hoàng Cung tổ chức yến hội.

Về phần đám người Lý Vân Sơn, bọn họ cũng không cùng nhau đi qua.

Dẫu sao ở trong mắt vị Thất hoàng tử kia, toàn bộ Phong Hải Quận, người có thể được gã chú ý và nhớ kỹ cũng không có mấy vị, Khổng Tường Long được thỉnh mời, cũng bởi vì nguyên nhân tổ phụ của y.

Vì vậy, sau khi đại quân đóng quân không lâu, Hứa Thanh cùng Khổng Tường Long liền đi theo người dưới trướng của Thất hoàng tử, bước vào cái tiểu quốc tên là Đặc Xích kia, một đường đi qua, mười hộ thì chín hộ đã trống không.

Nơi đây đã hoàn toàn bị đại quân Hoàng Đô chiếm cứ, toàn bộ thành trì tràn đầy không khí túc sát, mặt đất còn có vết máu đã khô.

So sánh cùng cái này, Hoàng Cung màu xanh đậm bên trong thành trì liền khiến cho người ta đặc biệt chú ý đến, từng trận âm thanh ca múa và đàm tiếu truyền ra từ, lọt vào trong tai Hứa Thanh cùng Khổng Tường Long.

Hai người đưa mắt nhìn lẫn nhau, biểu cảm thong dong bước vào Hoàng Cung, đi vào trong cung điện đang tổ chức yến hội.

Một khắc bước vào, tiếng ca múa trong cung điện xa hoa vẫn vang vọng như trước, nhưng tiếng đàm tiếu đã dừng lại, từng ánh mắt hội tụ tới trên thân hai người.

Đồng dạng, hết thảy khung cảnh trong cung điện cũng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh cùng Khổng Tường Long.

Thất hoàng tử ngồi ở vị trí chính vị trước nhất, giờ phút này đang mỉm cười, nhìn về phía Hứa Thanh.

Bên cạnh còn có một nữ tử tướng mạo xinh đẹp với vẻ mặt lành lạnh, cùng một dạng ngồi chính vị với gã, có thể thấy địa vị của hai người là ngang nhau.

Phía dưới hai người, hai bên trái phải của đại điện đều có riêng hơn 10 vị trẻ tuổi, bọn họ nữ có nam có, tu vi phần lớn không tầm thường, ít nhất cũng là Nguyên Anh, thậm chí còn có mấy người tràn ra chấn động Linh Tàng.

Tướng mạo phần lớn đều xuất chúng, quần áo hoa lệ, mặc dù cũng có mấy vị mặc áo vải, nhưng hai mắt lại giống như ngôi sao, cộng thêm khí chất đặc biệt, khiến cho mấy vị áo vải kia càng lộ ra vẻ đặc biệt

Mà từ ánh mắt và vẻ mặt của bọn họ, cũng rất khó nhìn ra thái độ của những người này, dẫu sao có thể trưởng thành ở trong Hoàng Đô, không nói lòng dạ bọn họ sâu bao nhiêu, nhưng ít ra vẫn có đủ tâm cơ nhất định.

Trong lúc đám người bọn họ nhìn Hứa Thanh và Khổng Tường Long, Thất hoàng tử hơi giơ tay lên, nhóm ca múa trong đại điện lập tức tản đi và khúc nhạc dừng lại, giọng nói ôn hòa cùng với tiếng cười truyền ra.

“Hứa Thanh, Khổng Tường Long.”

Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Thất điện hạ.”

Chỉ có người lỗ mãng mới biểu lộ hết thảy ác ý hay sự khó chịu trong lòng ra ngoài, mà loại người như vậy, hiển nhiên không có ở nơi này, coi như là có, cũng thường là cố ý làm ra.

Ví dụ như Khổng Tường Long, y mặt không cảm xúc, mặc dù cũng cúi đầu nhưng lại không truyền ra bất luận lời nào.

Thất hoàng tử hình như cũng không quan tâm tới hành động của Khổng Tường Long, gã nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra tán thưởng, sau đó mở miệng nói với mọi người.

“Vị này chính là Hứa Thanh ở Phong Hải Quận mà đám các ngươi đề cập qua lúc trước, người được phụ hoàng ngợi khen, ban thưởng kim bài, hoàng bào, tư cách Thái Học cùng với chiến công nhất đẳng của nhân tộc.”

Nói xong, Thất hoàng tử đưa ngón tay chỉ vào đám người trong yến hội, bắt đầu giới thiệu thân phận của từng người bọn họ cho Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, vị này chính là Chu Thiên Chi, gã là thiên kiêu của Thái Tuế thư viện Hoàng Đô, tài hoa hơn người.”

“Đây là hậu nhân của La Uẩn Thiên Hậu, gọi là La Kính Tùng.”

“Vị này chính là Lưu Linh tiên tử, nàng là người của Tạo Vật Phủ, thứ mà Tạo Vật Phủ nghiên cứu chính là Thần Linh, Thự Quang Chi Dương của nhân tộc chúng ta, cũng có thủ bút của bọn họ.”

“Đây là tôn nhi của Mạnh Thái Úy triều ta.” Thất hoàng tử cười mở miệng, giới thiệu từng người cho Hứa Thanh.

Mọi người nơi này, phần lớn đều hậu nhân của người cao quý, trong nhà hoặc là xuất hiện Thiên Hậu, hoặc chính là tổ phụ bây giờ có địa vị cao, còn có mấy người, thì là hạng người nổi danh trong Hoàng Đô.

“Còn có Hoàng Khôn, Hoàng huynh chính là người cùng mạch với Hứa Thanh ngươi, gã nhậm chức trong Chấp Kiếm Bộ, tổ phụ của gã chính là đại chấp sự bên trong Chấp Kiếm Bộ của Thượng Huyền ngũ bộ.”

Những người được Thất hoàng tử chỉ tới, đều mỉm cười gật đầu cùng với Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng đáp lễ từng người.

Trong đó có một người, dẫn tới sự chú ý của Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, có thể ngươi chưa từng thấy qua vị này, nhưng gã cũng là người Phong Hải Quận các ngươi, gã là thiên kiêu của Thái Hư Hóa Yêu tông, Trương Kỳ Phàm, 30 năm trước đã đi tới Hoàng Đô du học, mấy ngày gần đây đi theo công chúa trở về.”

Người được Thất hoàng tử giới thiệu, là một người trung niên, gã đứng dậy chắp tay với Hứa Thanh, trong thần sắc mang theo cảm khái, càng có vui vẻ, lúc này thần sắc Thất hoàng tử bỗng trở nên nghiêm túc, đứng dậy cúi đầu về phía nữ tử lành lạnh bên người, quay đầu mở miệng với Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, đây là gia tỷ, An Hải công chúa.”

Hứa Thanh bất động thanh sắc, chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến công chúa.”

Khổng Tường Long bên cạnh cũng cúi đầu bái kiến.

An Hải công chúa vẫn lành lạnh như trước, khẽ gật đầu, không truyền ra bất kỳ ngôn từ nào.

Thất hoàng tử nhìn qua một màn này, ánh mắt thoáng nheo lại, rất nhanh khôi phục như thường, kêu Hứa Thanh ngồi xuống.

Hứa Thanh gật đầu, cùng Khổng Tường Long ngồi ở vị trí cuối cùng bên trái của đại điện, gần với cửa điện.

Theo hai người ngồi xuống, nhóm ca múa nơi đây lại tái khởi, âm thanh đàm tiếu lại truyền ra, Trương Kỳ Phàm của Thái Hư Hóa Yêu tông ngồi đối diện Hứa Thanh, gã cầm lấy chén rượu, từ xa kính Hứa Thanh.

Trên mặt lộ ra nụ cười chân thành, cũng hiện ra cảm khái.

Hứa Thanh nhìn thấy, giơ chén rượu lên, ngay khi uống xong thì bên cạnh bỗng truyền tới một giọng nói.

“Hứa Thanh, lần đầu tiên gặp mặt, vốn không nên mạo muội, nhưng ta cực kỳ hiếu kỳ… . Lúc ngươi tự vấn lương tâm trước Đại Đế, đến cùng đã trả lời ra sao, thế mà đạt được ánh sáng vạn trượng?”

Người nói chuyện, không phải vị Trương Kỳ Phàm kia, mà là một người thanh niên ngồi bàn bên trái Hứa Thanh cùng Khổng Tường Long.

Gã mặc trường bào màu vàng nhạt, mặc dù tướng mạo cũng rất tuấn lãng, nhưng biểu cảm giống như nhu hòa đã lâu, khiến cho toàn bộ người thoạt nhìn có vài phần mặt mũi hiền lành.

Giờ phút này gã nhìn qua Hứa Thanh, vẻ mặt vui vẻ hỏi thăm.

Chương 1262: Dẫn gió thổi lửa, mượn đao giết người (3)

Hứa Thanh nhớ kỹ, lúc trước Thất hoàng tử giới thiệu, đã từng nói qua thân phận người này, hắn là tôn nhi của Thái Úy đương triều, tên là Mạnh Vân Bạch.

Theo Mạnh Vân Bạch mở miệng, vị nữ tử khác ngồi ở bên cạnh gã cũng nhìn lại.

Nữ tử này mặc áo vải thanh sam, rất là mộc mạc, tướng mạo tú lệ, tóc buộc thẳng kiểu đuôi ngựa, nhưng trong mắt có hai cái đồng tử, lộ ra một cỗ cảm giác yêu dị, kẻ bị người này nhìn tới, sẽ theo bản năng chấn động tâm thần.

Thất hoàng tử cũng đã giới thiệu qua nữ nhân này, nàng gọi là Lưu Linh tiên tử, người của Tạo Vật Phủ.

“Trên người của ngươi, có ý vị thần linh.”

Lưu Linh tiên tử ngóng nhìn Hứa Thanh, tướng mạo trẻ tuổi, nhưng khi nói lại truyền ra giọng của một bà lão, rất là quỷ dị.

Hứa Thanh quay đầu, chú ý đến trên người Mạnh Vân Bạch, cũng nhìn về phía Lưu Linh tiên tử, vừa muốn nhã nhặn từ chối, Mạnh Vân Bạch nở nụ cười, bỗng nhiên lại nói.

“Chúng ta có thể giao dịch một chút, ngươi nói cho ta biết đáp án, ta ấy à, có thể nói cho ngươi biết trong những người ở nơi này, ai có ác đối với ngươi ý, cùng với nguồn cơn của ác ý đó, như thế nào?”

Khổng Tường Long nghe xong như có điều suy nghĩ, y phát hiện, những người đến từ Hoàng Đô này, đều không hề có ai đơn giản.

Mà một vị này, có lẽ không phải muốn biết đáp án, mà mượn việc này để biểu đạt thái độ của mình, cũng không dễ để phán đoán ý nghĩa thiện ác của việc này, nhưng có thể khẳng định là gã muốn thử dùng việc này để nhận thức đại khái về Hứa Thanh.

Dẫu sao lời của gã nói, có thể là thật cũng có thể là giả.

Nhưng mà trong lòng Khổng Tường Long, chút trò hề này ở trước mặt Hứa Thanh, đều vô dụng thôi.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Mạnh Vân Bạch, lấy ra một ngọc giản từ trong túi trữ vật, đưa tới.

“Đây là?”

Mạnh Vân Bạch nhướn mày, cầm lấy sau đó quét thần thức qua, đôi mắt chợt trợn to, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chính là thông qua cái này? Đầy đủ hết tất cả!”

“Ừm, trên cơ bản những năm này, phần lớn đáp án nhân tộc tự vấn lương tâm bên trong bảy Quận đều ở trong đó.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Ngọc giản này, là do đội trưởng mua sắm năm đó, về sau cũng cho Hứa Thanh một phần.

Mạnh Vân Bạch sửng sốt một chút, hồ nghi nhìn Hứa Thanh, theo bản năng không tin, nhưng đáp án bên trong ngọc giản đông đảo, vô cùng kỹ càng, thậm chí còn đánh dấu độ cao tự vấn lương tâm, nhìn qua liền thấy đã tiêu hao không ít đại giới cùng tinh lực để chuyên môn tổng hợp lại.

Ngay trong lúc gã đang do dự, những người khác trong yến hội bất tri bất giác đã nói tới chủ đề Hắc Thiên Thần tử đã từng xuất hiện ở phiến khu vực này.

Việc này có không ít người Thánh Lan tộc biết được và nghe nói, mặc dù người tham dự phần lớn đều đã tử vong, nhưng vẫn không cách nào ngăn chặn lời đồn như cũ, coi như là nhân tộc cũng dần dần nghe thấy.

“Nói tới vị Hắc Thiên Thần tử này, mặc dù ta không biết được cụ thể, nhưng nghe nói hố sâu bên ngoài kia, chính là do hắn mà thành, có thể thấy được thủ đoạn động trời của người kia.”

“Đáng tiếc không người biết được tại sao hắn lại xuất hiện, hơn nữa tại sao lại biến mất cùng với cây Thập Tràng.”

“Hắc Thiên tộc tà ác, vị Thần tử này sợ là càng tà ác hơn nữa, khó tránh khỏi việc một đường tế tự, đại khái chắc là tế tự cây Thập Tràng của Ách Tiên Tộc cho kỳ chủ Xích Mẫu.”

“Thất điện hạ chiến thắng Thánh Lan tộc trở về, có tìm được tung tích của vị Hắc Thiên Thần tử kia không?”

Mọi người lần lượt mở miệng, trong lúc đề cập đến Hắc Thiên Thần tử, bọn họ bất kể thân phận gì, bên trong lời nói đều lộ ra kiêng kị, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, bốn chữ Hắc Thiên Thần tử có sức nặng rất lớn.

Thất hoàng tử lắc đầu.

“Ta đã nghe nói qua việc này, cũng đã từng hỏi qua người Thánh Lan tộc một chút, dựa theo sự miêu tả của bọn họ, vị Hắc Thiên Thần tử này tu vi động trời, thân phận chí cao, phất tay có thể phủ xuống lực lượng của Xích Mẫu, càng làm cho pho tượng Hắc Thiên tộc quỳ bái xưng hô chủ thượng.”

“Nhưng đáng tiếc là sau đó hắn đã biến mất, không có để lại bất cứ dấu vết gì, bất quá về Hắc Thiên tộc, có lẽ hoàng tỷ hiểu rõ hơn, dẫu sao tỷ ấy là Giám sự của Tạo Phúc Phủ.”

Thất hoàng tử nói xong, nhìn qua An Hải công chúa bên cạnh.

An Hải công chúa mặt không cảm xúc, truyền ra giọng nói lành lạnh tương tự cùng vẻ mặt của mình.

“Vị Hắc Thiên Thần tử này, có lẽ đến từ Tế Nguyệt đại vực, cũng chỉ có ở đó, mới có thân thích chân chính của Xích Mẫu đang được chăn thả.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, cái tình báo này hắn không hề biết đến, giờ phút này sau khi nghe nói qua, liền như có điều suy nghĩ.

Khổng Tường Long bên cạnh thì cầm lấy chén rượu uống một ngụm, cố gắng kiềm chế xung động không nhìn qua Hứa Thanh.

Đến bây giờ y vẫn còn nhớ rõ, hôm ấy Hứa Thanh cùng với sư huynh của hắn, cứ thế biến thành bộ dáng Hắc Thiên tộc ở trước mặt mình, sau đó đi đến vị trí ngay dưới chân bây giờ.

Cũng chính là sau khi bọn họ đi đến nơi đây, nơi đây mới truyền ra việc về Hắc Thiên Thần tử…

Về phần những người khác, sau khi nghe An Hải công chúa nói, đều khẽ gật đầu, duy chỉ có Thất hoàng tử bỗng nhiên nhìn Hứa Thanh, cười mở miệng.

“Hứa Thanh, Phong Hải Quận cách nơi đây cũng không quá xa, ngươi có từng nghe nói qua vị Hắc Thiên Thần tử này hay không?”

“Sau khi sự việc đó xảy ra, đã từng nghe nói qua.” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn tới ánh mắt của Thất hoàng tử, biểu cảm nghiêm túc.

Thất hoàng tử nở nụ cười, không có mở miệng.

Ánh mắt Hứa Thanh như thường, không có chút biến hóa nào, mọi người nơi đây cũng chầm chậm đổi lại chủ đề, bàn về chuyện lớn vạn tộc trong Vọng Cổ, ví dụ như cuộc săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Nói đến chuyện này, một số người liền hiện lên vẻ mặt tức giận.

Còn có việc liên quan tới Thánh Lan tộc quy trở về cùng với Thất hoàng tử lập nhiều công lao lần này, mỗi lần nhắc tới, Thất hoàng tử đều chỉ mỉm cười.

Càng nói tới Thự Quang Chi Dương cùng với tình hình của các Quận nhân tộc khác.

Thỉnh thoảng còn kể một ít về kỳ văn của những Vực khác.

Những chuyện phía sau, Hứa Thanh và Khổng Tường Long đều chưa từng nghe qua, cũng không biết cụ thể, cho nên một mực trầm mặc.

Cho đến khi có người dẫn hướng chủ đề, chĩa mũi nhọn tới trên người Hứa Thanh.

“Thất điện hạ, La mỗ tính cách thẳng thắn, nói chuyện hay đắc tội người khác, lúc trước ngài đã từng nhắc nhở ta điểm này, nhưng hôm nay… . Ta vẫn còn có chút không nhịn được, thật sự là những người vong ân phụ nghĩa kia, quá làm cho người ta khinh thường!”

Người nói chuyện, là vị hậu nhân của La Uẩn Thiên Hậu, Thất hoàng tử đã giới thiệu người này, gã tên là La Kính Tùng.

Giờ phút này gã vừa mở miệng, vừa nhìn tới Hứa Thanh.

Chương 1263: Dẫn gió thổi lửa, mượn đao giết người (4)

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, từ khi còn bé hắn đã trải qua quá nhiều mặt xấu xí của nhân tính, cho nên hắn biết rõ, lúc một người trước khi mở miệng, nói về tính cách của mình thế nào, như vậy thường thường đại biểu những lời gã nói tiếp theo, đều là cố ý.

Mà giờ khắc này, bên tai hắn cũng truyền đến giọng nói nhỏ như muỗi của Mạnh Vân Bạch.

“Hứa Thanh huynh đệ, vị La Kính Tùng này, tính cách cũng không phải thẳng giống như lời gã nói, ta nói với ngươi, cái gọi là hậu nhân của Thiên Hậu bên trong Hoàng Đô, ngoại trừ mấy người có hạn ra, những người khác phần lớn chỉ còn cái xác rỗng huy hoàng, không có thực quyền, cũng không có quá nhiều tư chất, huyết mạch càng đã trở nên pha tạp, hỗn tạp.”

“La Kính Tùng này chính là một người trong số đó, có chút tiểu thông minh, một lòng muốn đi theo Thất hoàng tử, nhưng Thất hoàng tử chướng mắt, cho nên hôm nay gã muốn làm cho nhiều người chất vấn ngươi, dùng việc này để nịnh nọt Thất hoàng tử.”

“Gã không ngốc, cũng biết làm như vậy có thể sẽ bị Thất hoàng tử không thích, nhưng bất cứ chuyện gì, chỉ cần tất cả mọi người cho rằng gã là dòng chính của Thất hoàng tử, như vậy chuyện có phải hay không, thật ra cũng không trọng yếu.”

“Bất quá gã không biết, tiểu thông minh cuối cùng cũng chỉ là tiểu thông minh.”

Lúc Mạnh Vân Bạch truyền âm, La Kính Tùng nhìn chằm chằm Hứa Thanh, trong thần sắc mang theo căm hận.

“Thất điện hạ vì cứu viện Phong Hải Quận, thừa nhận áp lực thật lớn, dùng lực bài xích dị nghị của chúng sinh, vào thời điểm nhân tộc giao chiến cùng Hắc Thiên tộc, mang đại quân đến Phong Hải Quận, hóa giải nguy cơ tồn vong của Phong Hải Quận, đây là ân cứu mạng.”

“Thất điện hạ làm gương cho binh sĩ, không sợ sinh tử, anh dũng tiến về phía trước, Thánh Lan tộc liên tiếp bại lui, nếu không phải Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc đột phá, hôm nay toàn bộ Thánh Lan đại vực, đã trở thành lãnh thổ của nhân tộc chúng ta!”

“Mặc dù như thế, lập nhiều chiến công bất thế như vậy, càng khiến Thánh Lan tộc quy trở về nhân tộc, như ánh sáng chiếu rọi Vọng Cổ, nhưng lại bị người nào đó ở sau lưng lấy thủ đoạn hèn hạ vu oan! Khiến cho Thất điện hạ bị bệ hạ trách cứ ghi tội!”

Đổi trắng thay đen, lẫn lộn sự thật, nhưng tất cả lời lẽ mà La Kính Tùng nói ra, có thể nói là vô cùng phát huy tác dụng.

Mọi người trong yến hội lập tức im lặng.

Thất hoàng tử nhàn nhạt mở miệng.

“Câm miệng.”

La Kính Tùng nghe vậy lập tức đứng dậy, cúi đầu về phía Thất hoàng tử, sau đó ngẩng đầu hậm hực nói.

“Điện hạ tâm nhân hậu, trong lòng cao thượng, không muốn so đo cùng bọn đạo chích, nhưng La mỗ thật sự không nhịn được nữa, sau khi những người khác được cứu mạng chó, thế mà lại vong ân phụ nghĩa như vậy, nếu như thật sự có bản lĩnh, tự mình đi mở biên cương lãnh thổ, đừng có bày đặt âm mưu quỷ kế gì đó.”

Nói xong gã liền ngồi xuống, cầm bầu rượu lên, thái độ khó chịu uống một ngụm lớn.

Mọi người bốn phía thần sắc khác nhau, nhìn về phía Hứa Thanh.

Mạnh Vân Bạch cũng là như thế.

Thần sắc Hứa Thanh không có chút biến hóa nào, mà những lời Mạnh Vân Bạch truyền âm lúc trước, tự nhiên hắn cũng sẽ không tin tưởng toàn bộ.

Mà La Kính Tùng mở miệng nói như vậy, thoạt nhìn đầu nguồn là cảm thấy bất công vì Thất hoàng tử, nhưng bây giờ nhận thức của Hứa Thanh đã được điều chỉnh, không còn đặt tầm nhìn nhỏ hẹp trước mắt nữa.

Hắn đã học được cách lấy lập trường và cách cục cao hơn để đối đãi và nhận định, xử lý vấn đề.

Cho nên một màn nhìn như hợp lý này, nếu thay đổi độ cao nhìn xuống, liền lộ ra một chút manh mối.

Hành vi của La Kính Tùng này, rất khó nói là hoàn toàn vì nịnh nọt Thất hoàng tử.

Mà càng giống như là cố ý vạch lại một chút vết sẹo, khiến cho cơn sóng lại nổi lên.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn An Hải công chúa ánh mắt yên tĩnh ngồi bên cạnh Thất hoàng tử, hắn lựa chọn trầm mặc, không vào cục.

Khổng Tường Long bên cạnh thì trên nhận thức vẫn chú trọng việc ở trước mắt như cũ, giờ phút này lập tức nổi lên lửa giận, vừa muốn mở miệng phản bác, Hứa Thanh liền giơ tay lên đặt lên bả vai của y, sau đó đứng dậy nhìn về phía Thất hoàng tử và công chúa.

“Điện hạ, công chúa, Hứa mỗ hôm nay vừa mới tới, có chút mệt mỏi, nếu không có việc gì khác, xin cáo từ trước.”

Trong mắt Thất hoàng tử như có thâm ý, trên mặt nở nụ cười, vừa muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, vị thiên kiêu của Thái Hư Hóa Yêu tông ở Phong Hải Quận là Trương Kỳ Phàm ngồi đối diện Hứa Thanh chợt vỗ vào mặt bàn trước mặt, truyền ra một tiếng oanh, thân thể cũng đứng lên, nhìn hằm hằm La Kính Tùng.

“Ăn nói lung tung bậy bạ!”

“Những ngày gần đây khi Trương mỗ trở về, đã câu thông cùng tông môn, cũng câu thông cùng rất nhiều hảo hữu năm đó, mới hiểu biết chân tướng của trận chiến này, biết được Hứa thư lệnh trả giá ra sao!”

“Ngươi nói giải cứu tồn vong Phong Hải Quận? Vào lúc Phong Hải Quận chúng ta thủ vững Thánh Lan tộc xâm lấn, viện quân ở đâu?”

“Vào lúc tiền tuyến phía Tây và phía Bắc của Phong Hải Quận chúng ta hi sinh vô số, viện quân ở đâu?”

“Phong Hải Quận chúng ta chỉ dựa vào lực lượng một Quận, để chống cự sức mạnh của cả một Vực, đau khổ giữ vững được mấy tháng, Cung chủ Chấp Kiếm Cung chết trận, vô số người hy sinh anh dũng, lúc đó, là ai đứng trên hài cốt của những người đã ngã xuống, trong mắt chỉ có quân công?”

“Lúc ấy chỉ cần viện quân đến sớm dù chỉ là một nén nhang, Cung chủ Chấp Kiếm Cung cũng sẽ không chết thảm, mà theo ta được biết, viện quân đã xuất phát từ Hoàng Đô rất sớm! Chẳng lẽ phải vào lúc tất cả mọi người chết đến độ không sai biệt lắm, viện quân mới đến? Không phải là vì lo lắng còn người sống, công lao sẽ bị phân ra sao?!”

“Về phần sơ suất trong việc giám sát... Nếu quả thật để cho Chúc Chiếu thượng vị, Phong Hải Quận chúng ta bây giờ còn là lãnh địa của nhân tộc sao?!”

“Có phải sơ suất hay không, không ai biết?”

Trương Kỳ Phàm lòng đầy căm phẫn, phẫn nộ mở miệng nói.

Hứa Thanh nheo mắt lại, giờ phút này Khổng Tường Long cũng đã có chỗ hiểu ra, quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Những lời của người này, quá đột ngột.

Hiển nhiên có người muốn cưỡng ép biến bọn họ trở thành thanh đao!

Mà một ít chuyện, vào lúc Phong Hải Quận vừa mới ổn định, không thích hợp trực tiếp vạch trần ra.

Thời cơ chưa tới, đối với Phong Hải Quận vừa mới trải qua chiến tranh cùng với kinh biến từ Quận Thừa ở Quận Đô mà nói, trước mắt cần phải nghỉ ngơi lấy lại sức mới là trọng điểm, nếu như lần nữa dấy lên gợn sóng, sẽ chỉ khiến Phong Hải Quận rung chuyển càng lớn.

Quan trọng nhất là, sau khi trải qua tất cả kiếp nạn, Phong Hải Quận không còn tín nhiệm bất luận người ngoài nào nữa.

Nhưng hiển nhiên, có người không biết tồn tại mục đích gì, muốn khiến cho nước ở nơi đây càng trở nên đục hơn một chút.

Chương 1264: Kẻ dám chạm nghịch lân Phong Hải Quận, chết! (1)

Giờ phút này, bên trong khu vực cây Thập Tràng, trăng sáng treo trên cao, so sánh với màn trời đen nhánh bốn phía, tựa như phân biệt đối lập rõ ràng.

Chỉ là chợt có mây mù trôi qua mặt trăng, dần dần khiến cho song phương rõ ràng thoạt nhìn có chút mơ hồ.

Giống như mạch nước ngầm ẩn giấu bên trong yến hội trong cung điện lúc này.

Mạch nước ngầm này, khiến cho nước ở giữa Phong Hải Quận cùng với Thánh Lan đại vực xuất hiện dấu hiệu đục ngầu.

Bởi vì có mấy lời, Hứa Thanh và Khổng Tường Long nói ra thì sẽ là đương nhiên, bọn họ đã trực tiếp trải qua chiến trường, thấy được hết thảy biến cố Phong Hải Quận, bọn họ là người chứng kiến tất cả.

Nhưng bây giờ lại do Trương Kỳ Phàm nói ra, thì không đúng lúc, không hợp tư cách.

Đối phương tuy cũng là người Phong Hải Quận, nhưng không có trải qua, giống như một người ngoài đứng đó bi phẫn nói ra cơn đau của người khác vậy, còn thể hiện ra một bộ dạng giống như là cùng chung mối thù.

Thế này là quá cố ý rồi.

Mà hiển nhiên, sự tình phát triển nguyên bản cũng không phải giống như lúc này.

Nhưng bởi vì cách nhìn toàn cục của Hứa Thanh đã tăng lên, hắn đã ngăn cản sự phẫn nộ của Khổng Tường Long, khiến cho tình huống xuất hiện sự cải biến, nên cần phải xuất hiện một người ngoại nhân thế này, nói ra lời kịch vốn nên thuộc về Hứa Thanh và Khổng Tường Long.

Khiến cho tất cả bố cục của người kia có thể tiếp tục phát triển, tiếp tục khuấy nước đục ngầu.

Về phần việc này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với Phong Hải Quận, cái người bày cục kia, hiển nhiên là không thèm để ý.

Bởi vì hết thảy mũi nhọn đều rất rõ ràng… Là nhằm vào Thất hoàng tử.

Như vậy, đáp án thật ra liền rõ ràng.

Không chỉ Hứa Thanh hiểu rõ, trên thực tế phần lớn người có thể ngồi bên trong yến hội này đều rõ ràng.

Dù là lúc trước trong lời nói tán dương ca ngợi đối với Thất hoàng tử, nhưng những ngôn từ như vậy, là một trong những lời không nên cân nhắc hay quan tâm nhất.

Người nào tin tưởng những lời ấy, chẳng khác nào đã giao quyền chủ động cho kẻ nói chuyện.

Khổng Tường Long nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, tựa như không nghe được những lời Trương Kỳ Phàm nói, quay người đi ra phía ngoài.

Khổng Tường Long tương tự như thế, mặc dù nhìn y như cẩu thả, nhưng trên thực tế cũng là hạng người tâm tư kín đáo, chỉ là còn cần rèn luyện, cho nên vừa rồi mới không kịp phản ứng.

Giờ phút này đã nhìn hiểu tình thế, biết rõ Phong Hải Quận bị biến thành thanh đao thăm dò Thất hoàng tử, tất nhiên y không muốn tham dự.

Dẫu sao trước mắt Phong Hải Quận cần ổn định, đây là việc thứ nhất, thứ hai chính là cuộc đánh cờ giữa những kẻ trong Hoàng tộc, máu tanh vô cùng, cũng có thể lập tức biến chiến tranh thành tơ lụa, nếu lẫn lộn bị dính dáng vào, thường thường không có kết cục gì tốt đẹp cả.

Một khắc trước là quân pháo, một khắc sau có lẽ chính là con tốt bị thí bỏ.

Mà hành vi không thèm nhìn và chuẩn bị rời khỏi của hai người, cũng làm cho mọi người bên trong yến hội suy nghĩ khác nhau.

Trong mắt Mạnh Vân Bạch lộ ra ánh sáng thâm sâu, nở nụ cười.

Mặt An Hải công chúa không chút cảm xúc.

Thất hoàng tử cầm lấy chén rượu, uống một ngụm, thần sắc tương tự không có chút biến hóa nào.

Về phần Trương Kỳ Phàm, ánh mắt của gã lóe lên rất nhỏ, trên mặt tràn ngập tức giận, hất tay áo lên, cũng định theo đó mà rời đi.

Nhưng sau một khắc, vị La Kính Tùng tính cách rất thẳng kia trừng mắt lên, tỏ ra bộ dạng một người thô kệch, cổ cũng đỏ và gân xanh nổi lên.

Gã bỗng nhiên đứng dậy, toàn thân bộc phát ra chấn động Nguyên Anh, tạo thành gió lốc, sau lưng càng hiện ra một cái hư ảnh mặc chiến giáp cực lớn, một khắc xuất hiện, sát khí bốc lên.

Trên chiến giáp kia tồn tại mười hai ấn ký tựa như đồ đằng, từng cái ấn ký rõ ràng đều là gương mặt La Kính Tùng.

Vả lại từng gương mặt tràn ra chấn động, đều ẩn chứa Thiên Mệnh, đã trải qua một lần mệnh kiếp.

Giờ phút này sát ý hung hăng khuếch tán, gã bước một bước ra, nhanh như tia chớp, bay thẳng đến Trương Kỳ Phàm.

“Càn rỡ!”

Trong tiếng gào thét, La Kính Tùng ra tay, Trương Kỳ Phàm quay đầu, tương tự tràn ra sát cơ, tay phải giơ lên trảo một cái vào hư vô, trực tiếp rút ra một thanh trường kiếm huyết sắc, tay trái càng bấm niệm pháp quyết đặt lên mi tâm.

Trong thời gian ngắn, một cỗ yêu khí bộc phát từ trên người gã, phía sau lập tức mọc ra đôi cánh, thân thể nháy mắt héo rũ giống như hài cốt, cánh tay dữ tợn cầm huyết kiếm, nghênh chiến La Kính Tùng.

Càng là trong một nháy mắt này, đám người trong yến hội cũng có ba vị đột nhiên lao ra, tốc độ cực nhanh, hình thành tàn ảnh, bay thẳng đến Trương Kỳ Phàm.

Lấy bốn đối một, kết quả căn bản không có bất luận cái gì phải nghĩ bàn, trong chớp mắt Trương Kỳ Phàm phun ra máu tươi, huyết kiếm trong tay tan vỡ, thân thể lảo đảo rút lui đến bên cạnh Hứa Thanh cùng Khổng Tường Long.

Khổng Tường Long nhíu mày, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, không quan tâm tới, tiếp tục đi ra ngoài, hắn cảm thấy đây là một trận khôi hài, thủ đoạn của người bố cục rất là thô lậu.

Mà đúng lúc này, vị La Kính Tùng toàn thân sát khí kia cười lạnh một tiếng.

“Khổng Lượng Tu tuy rằng nhìn như công lao không nhỏ, nhưng có kết quả như thế cũng là do lão tham công liều lĩnh, nếu như trầm ổn hơn một chút, kiên trì thêm một nén nhang, chẳng phải sẽ đợi được đến lúc viện binh Thất điện hạ đến sao!”

“Cái chết của lão, không thể trách người khác!

Lời La Kính Tùng vừa nói ra, Hứa Thanh vốn muốn ly khai, bỗng nhiên dừng chân lại, ánh mắt trong chốc lát âm lãnh, Khổng Tường Long bên cạnh càng là tức sùi bọt mép, chợt quay đầu nhìn chằm chằm La Kính Tùng.

“Con mẹ mày nói thối như chó!”

Khổng Tường Long không cách nào nhịn được nữa, loại nhục nhã này đã đến trình độ không thể nhẫn nhịn, cho nên trong tiếng gầm nhẹ, Khổng Tường Long lấy ra Kiếm Lệnh truyền âm, sau đó bước ra một bước.

Nhưng tay Hứa Thanh đã đặt lên trên bờ vai Khổng Tường Long.

Bây giờ Khổng Tường Long đang ở vào giai đoạn uẩn dưỡng Giả Anh, mấy tháng nữa là có thể đột phá, cho nên bây giờ không thích hợp giao chiến cùng vị Nguyên Anh một kiếp La Kính Tùng này.

Một cái chớp mắt đè Khổng Tường Long lại, Hứa Thanh một bước đi ra, tốc độ cực nhanh, trong chốc lát liền xuất hiện ở trước mặt La Kính Tùng khí tức toàn thân cường hãn kia.

Chương 1265: Kẻ dám chạm nghịch lân Phong Hải Quận, chết! (2)

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, danh tiếng cùng vinh quang của Cung chủ, không thể bị nhục nhã, đây là điểm mấu chốt của hắn, cũng là nghịch lân của Phong Hải Quận.

Bất luận kẻ nào xúc phạm, đều phải trả giá thật đắt.

Mặc kệ thân phận của đối phương có phải hậu nhân của Thiên Hầu hay không, giờ khắc này Hứa Thanh đã nổi lên sát tâm.

Hắn cũng không muốn sau đó ám sát, bởi vì có một số việc mặc dù cần bí mật ra tay, nhưng có chút đạo lý, phải đường đường chính chính báo cho bát phương biết.

Nhưng Hứa Thanh biết rõ, muốn giết người ở chỗ này thì trở ngại không nhỏ, cho nên cách khả thi duy nhất, chính là tốc chiến tốc thắng.

Vì vậy giơ tay phải lên, đấm thẳng đến ngực La Kính Tùng.

Ánh mắt La Kính Tùng ngưng tụ, tốc độ của Hứa Thanh khiến cho gã kiêng kị, khí tức tràn ra càng làm cho gã cảnh giác, nhưng gã không có chút khiếp ý nào, nhe răng cười một cái, toàn thân ầm ầm bộc phát khí huyết, hình thành sương mù huyết hồng nhảy vào hư ảnh sau lưng.

Sát ý trên người gã càng nồng hơn nữa, toàn thân càng căng cơ bắp lên, hiện ra vô số gân xanh dữ tợn.

Thiên phú từ huyết mạch của gã, có tác dụng gia trì thân thể.

Giờ phút này theo khí huyết bộc phát, thân hình gã tăng vọt, đạt đến gần như hai trượng, sải cánh tay của gã rất rộng, tay trái của gã chụp đến cánh tay Hứa Thanh đang đánh tới.

Tay phải của gã đồng thời giơ lên, tương tự chộp tới, như muốn hai tay cùng nhau bắt lấy rồi xé thân thể Hứa Thanh.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, mặt Hứa Thanh không cảm xúc, thân thể lập tức mơ hồ, lại trực tiếp trở nên hơi mờ, mặc kệ hai tay La Kính Tùng chụp tới gần.

Trực tiếp bắt hụt!

Thân hình Hứa Thanh trong trạng thái quỷ u hóa, có thể xuyên thẳng qua vật chất, mà tốc độ của hắn từ đầu đến cuối đều không có chút giảm bớt, nhoáng một cái bay thẳng đến La Kính Tùng.

La Kính Tùng biến sắc, trong lòng gã biết không ổn, muốn lui về phía sau nhưng đã không kịp.

Mà gã cũng phản ứng cực nhanh, hai mắt phẫn nộ trợn lên, hét một tiếng lớn về hư ảnh Hứa Thanh tiến đến.

Thân ảnh thiết huyết sau lưng kia lập tức bộc phát, toàn thân tràn ra ánh sáng màu đỏ, thoát ly thân hình La Kính Tùng, một bước lao về phía Hứa Thanh.

Quang mang hình thành mảnh huyết hải màu đỏ, trấn áp về phía Hứa Thanh.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, một đạo ánh sáng màu vàng lập lòe hiện lên, lão tổ Kim Cương Tông điều khiển xương cá, bỗng nhiên xuất hiện, hung hăng đâm về phía huyết hải cùng với thân ảnh thiết huyết kia.

Dưới sự sắc bén cùng vị cách, cây xương cá thế như chẻ tre, huyết hải cũng tốt, thân ảnh thiết huyết cũng được, trong chốc lát đều bị xuyên thấu ra một lỗ hổng.

Mượn nhờ cái lỗ hổng này, thân thể đang trong trạng thái quỷ u của Hứa Thanh bộc phát tốc độ, trong chớp mắt liền xuyên thấu qua thân hình La Kính Tùng.

Lúc xuyên ra sau lưng La Kính Tùng, trong tay Hứa Thanh đã nhiều hơn một đạo Nguyên Anh!

Chính là một trong những Nguyên Anh của La Kính Tùng.

Hứa Thanh hung hăng bóp, Nguyên Anh kia lập tức phát ra tiếng thê lương thảm thiết, ầm ầm tan vỡ, Thiên Mệnh trong đó theo tay Hứa Thanh mà nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể của hắn, hóa thành lực lượng bồi dưỡng.

Mà bộ phận Nguyên Anh còn lại thì bị Hứa Thanh phất tay, mắt thường có thể thấy được biến thành đen nhánh, cuối cùng lại hóa thành một đạo hư ảnh màu đen, lộ ra khí tức tà ác âm lãnh, trôi lơ lửng ở sau lưng Hứa Thanh.

Đây là bộ Thiên Ma thân thứ nhất của hắn.

Toàn thân La Kính Tùng chấn động mãnh liệt, trong ánh mắt lộ ra hoảng sợ, há miệng phun ra máu tươi, trong lúc lảo đảo đi về phía trước, toàn thân mắt thường có thể thấy được đen nhánh, rất nhiều nơi thình lình xuất hiện sự hư thối.

“Này...”

Vừa muốn mở miệng, thân ảnh Hứa Thanh dung nhập vào bên trong hư vô, trong lúc im hơi lặng tiếng, như u linh xuất hiện ở trước thân thể cao lớn của La Kính Tùng.

Chẳng biết từ lúc nào trong tay đã xuất hiện một con dao găm, hung hăng cắt qua cổ La Kính Tùng,.

Động tác nhanh chóng lưu loát, đầu người bay lên!

Phịch một tiếng, đầu người rơi trên mặt đất, sau khi chuyển động vài cái, lăn đến phía trước Thất hoàng tử cùng An Hải công chúa.

Hai con mắt vẫn còn mở to, trong mắt lộ ra hoảng sợ cùng với không cách nào tin, hình như cho đến chết, gã cũng khó có thể tưởng tượng, rõ ràng tu vi không sai biệt nhiều, mình lại có thiên phú gia trì thân thể, tại sao trong nháy mắt, thi thể liền phân ra hai nơi.

Mà độc ở trên bộc phát rất nhanh, đầu người chốc lát trở thành vũng nước đen.

Thân hình cũng đang hòa tan.

Nhưng tâm thần Hứa Thanh vẫn không buông lỏng chút nào, sau khi đảo qua một dao cắt đầu, chủy thủ trong tay hắn thuận thế chém vào thân thể mất đầu đang bị độc phát của La Kính Tùng.

Nhưng một cái chớp mắt khi chạm vào, trên thân hình không đầu của La Kính Tùng, chỗ vị trí ngực tự động xuất hiện một đạo khe hở, một mảnh hỏa diễm màu đỏ bộc phát ra từ.

Cái mảnh hỏa diễm này tràn đầy khí tức kinh người, tuyệt không phải vật phàm tục, giờ phút này vừa bốc ra, bát phương đều dấy lên sóng nhiệt, thẳng đến Hứa Thanh, lập tức bao phủ.

Cùng lúc đó, một thân ảnh lớn như người thường lao ra từ trong cái khe trên thân thể La Kính Tùng, trong tay còn cầm theo một cái Ấm Càn Khôn màu đen với đường vân màu vàng, mảnh biển lửa kia, chính là từ trong cái Ấm Càn Khôn này tràn ra.

Bộ dạng người này thoạt nhìn giống La Kính Tùng như đúc.

Một cái chớp mắt khi xuất hiện, gã lập tức lấy ra rất nhiều giải độc đan nuốt vào, trong mắt lộ ra âm lãnh, nhìn Hứa Thanh đang bị ngọn lửa bao phủ, vừa muốn mở miệng, nhưng trong chớp mắt, sắc mặt gã lại biến đổi.

Giờ phút này rõ ràng mắt thường có thể thấy được biển lửa bao phủ Hứa Thanh đang giảm bớt, cũng chỉ mất thời gian một hai cái hô hấp, toàn bộ hỏa diễm lại bị Hứa Thanh khẽ hấp, tràn vào miệng của hắn và nuốt xuống.

Theo hỏa diễm biến mất, thân ảnh Hứa Thanh cũng lộ ra, thần sắc hắn có chút kỳ quái, chú ý đến trên cái Ấm Càn Khôn mà La Kính Tùng cầm theo, trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ nhỏ không thể điều tra.

“Mặc dù La gia suy tàn, nhưng công pháp năm đó của lão tổ Thiên Hậu vẫn truyền thừa xuống, tên là Huyền Thiên Tiết Liệt Công, mỗi một lần lột xác, thân thể đều có thể nhận được thêm nhiều gia trì hơn nữa.”

Giọng nói của Mạnh Vân Bạch vang lên bên tai Hứa Thanh.

Chương 1266: Kẻ dám chạm nghịch lân Phong Hải Quận, chết! (3)

Hứa Thanh không để ý tới, mà giờ khắc này bốn phía không ít người đều đứng lên, truyền ra âm thanh ngăn cản.

“Chớ có động thủ!”

“Nơi thế này mà ra tay như vậy, không thích hợp!”

“Nhị vị, bất cứ chuyện gì, không phải chỉ có chém giết là phương thức giải quyết duy nhất.”

Còn có mấy vị đi ra.

Thậm chí nơi đây đánh nhau cũng dẫn tới bên ngoài chú ý, không ít thị vệ từ ngoài đại điện nhảy vào.

La Kính Tùng mắt thấy như thế, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, trong mắt mang theo âm lãnh, liếc mắt nhìn Hứa Thanh, muốn lui ra phía sau.

Hứa Thanh cũng không ngăn cản, ánh mắt của hắn rời khỏi Ấm Càn Khôn, nhìn về phía La Kính Tùng, bình tĩnh mở miệng.

“Độc của ta, ngươi không thể hóa giải.”

Thần sắc La Kính Tùng biến đổi, vừa định lấy giải độc đan trọng yếu ra, thân thể vừa vặn theo bản năng run lên, tiếp theo toàn thân cao thấp lần nữa xuất hiện màu xanh đen.

Trong lòng của gã dâng lên khủng hoảng cực lớn, hô hấp cũng trở nên dồn dập, vận hành tu vi toàn thân muốn trấn áp, càng quay lại nhìn Thất hoàng tử và An Hải công chúa, như muốn cầu xin giúp đỡ.

Nhưng không đợi gã nói ra, máu tươi màu đen từ thất khiếu chảy ra, đầu lưỡi, đôi tai, đầu tiên là rớt xuống, sau khi rơi xuống đất liền hóa thành nước đen, tiếng kêu rên nghẹn ngào truyền ra từ trong cổ họng, nhìn thấy mà giật mình, thân thể của gã trong chớp mắt hư thối.

Máu thịt lần lượt tróc ra, cũng chính là ba đến năm cái hô hấp, toàn bộ thân thể La Kính Tùng, bị hòa thành vũng nước đen.

Trước khi tan biến, gã sau cùng nhìn thoáng qua An Hải công chúa, trong con ngươi còn sót lại lộ ra vẻ khẩn cầu, nhưng không có bất luận dấu hiệu đáp lại nào.

Một màn này rốt cuộc khiến cho thần sắc mọi người bốn phía nổi lên biến hóa cực lớn.

Thủ đoạn Hứa Thanh ra tay cướp đoạt Nguyên Anh lúc trước, bọn họ không cảm thấy có gì đáng chú ý, vì không phải là không có những phương pháp tương tự, dù là dụng độc cũng không phải chiêu gì quái lạ.

Nhưng lúc hình thành hồn ảnh lại để cho đáy lòng một số người xuất hiện sự ngạc nhiên.

Mà bọn họ cũng không lộ ra thần sắc trên mặt, cho dù là Hứa Thanh chém đầu La Kính Tùng cũng là như thế.

Bọn họ biết rõ, La Kính Tùng không chết được.

Nhưng bây giờ đã không giống vậy.

Rõ ràng La Kính Tùng đã lột xác hóa giải, thế nhưng độc vẫn còn tồn tại, vả lại bộc phát vô cùng hung mãnh, vì vậy từng tia ánh mắt đã rơi vào trên người Hứa Thanh.

Nhất là Mạnh Vân Bạch, trong mắt nhìn Hứa Thanh, mang theo sững sờ và ẩn chứa kiêng kị.

Lưu Linh tiên tử của Tạo Vật Phủ bên cạnh, trên mặt càng hiện ra vẻ ngưng trọng trước đó chưa từng có, nhìn mảnh nước đen và bỗng nhiên mở miệng.

“Thần chú chi độc!”

Lời nàng vừa ra, tâm thần nhiều người nhao nhao chấn động.

Trong mắt Thất hoàng tử lóe lên quang mang khác thường, An Hải công chúa cũng lần đầu đưa ánh mắt nhìn thẳng vào Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, bước từng bước đi đến vũng nước đen La Kính Tùng hóa thành, cũng không chê bẩn, lấy cái Ấm Càn Khôn từ bên trong đống máu loãng kia ra, sau khi thu hồi, hắn cúi đầu với Thất hoàng tử cùng An Hải công chúa.

“Ta giết người này là vì gã vũ nhục anh linh của nhân tộc ta, lão Cung chủ cống hiến cả đời vì nhân tộc, vì Phong Hải Quận, sự hi sinh của lão ngay cả Nhân Hoàng cũng đều rất tiếc, lại đồng ý đưa vào trong thái miếu, từ đó hưởng hương khói của nhân tộc.”

“Mà kẻ này, thân là hậu nhân của Thiên Hầu, lại dám nhục nhã anh liệt, còn định xúi giục Phong Hải Quận làm loạn, tất có lòng khác, ý đồ bất chính, xác định gã là dư nghiệt Chúc Chiếu, chết chưa hết tội!”

Ngữ khí của Hứa Thanh không có quá nhiều chấn động, biểu cảm cũng không có gì biến hóa, nói xong hắn ngẩng đầu, lui ra phía sau vài bước, quay người đi về phía Khổng Tường Long.

Về phần Trương Kỳ Phàm bên cạnh Khổng Tường Long, Hứa Thanh không để ý tới chút nào, lãnh đạm tột cùng.

Hắn cũng không điểm ra dấu vết của chuyện hôm nay, nhưng hắn dùng hành động nói cho người khác, hắn và Khổng Tường Long, không phải đao trong tay đối phương, không quản giữa các ngươi có mâu thuẫn như thế nào, đó là chuyện của các ngươi.

Không liên quan gì với chúng ta.

Đồng thời cũng nói cho tất cả mọi người, kẻ dám xúc phạm, chạm vào nghịch lân của Phong Hải Quận, phải trả giá thật lớn.

Khóe miệng Thất hoàng tử nở nụ cười, ánh mắt An Hải công chúa cụp xuống.

Tâm thần mọi người bốn phía cũng đều trở lên ngưng trọng, cũng càng rõ ràng hơn một chút đối với Hứa Thanh.

“Người này, không dễ trêu chọc.”

Đây là nhận thức chung bọn họ, về phần La Kính Tùng chết, bọn họ không quan tâm, người khác phiền phức, không liên quan với bọn họ.

Mà ngay lúc ánh mắt của mọi người đang nhìn theo Hứa Thanh bước đến cửa ra, Hứa Thanh bỗng nhiên dừng bước chân lại, quay người nhìn Thất hoàng tử, suy nghĩ một chút sau đó truyền ra lời nói.

“Thất điện hạ, có thể trả lại ba Châu kia của Phong Hải Quận hay không?”

Những lời này của Hứa Thanh vừa ra, Thất hoàng tử trầm mặc, trên mặt An Hải công chúa lộ ra một tia vui vẻ khó có thể nhận ra, nàng cầm chén rượu lên, hơi nhấp một miếng.

Sau một lúc lâu, Thất hoàng tử nở nụ cười, ôn hòa mở miệng.

“Bên trong ba Châu đó vẫn tồn tại một chút loạn tặc, đợi dọn dẹp toàn bộ xong rồi, có thể trả về Phong Hải Quận.”

Đây không phải là ý nghĩ nguyên bản của Thất hoàng tử.

Nhưng chuyện hôm nay, vả lại vào thời điểm này, Hứa Thanh hỏi câu đó lại khiến cho gã không thể trực tiếp từ chối, dẫu sao Hứa Thanh đã định nghĩa hành vi của La Kính Tùng đã thành xúi giục, mà việc này cũng là điều gã hy vọng.

Kể từ đó, vấn đề ba Châu thuộc về ai, gã lựa chọn lui nhường một bước, mặc dù không cho kỳ hạn, nhưng đã biểu đạt thái độ.

Hứa Thanh chắp tay, quay người rời đi cùng với Khổng Tường Long, từ khi ra tay cho tới bây giờ, hắn và Khổng Tường Long cũng không nhìn Trương Kỳ Phàm bên cạnh chút nào.

Mà Trương Kỳ Phàm vẻ mặt thong dong, không nhìn ra tâm tư, giờ phút này lại trở về chỗ ngồi cũ, tiếp tục uống rượu.

Toàn bộ yến hội lại rất nhanh truyền ra âm thanh đàm tiếu, dường như chuyện lúc trước chưa từng phát sinh, duy chỉ có máu đen trên mặt đất thỉnh thoảng có người đảo mắt nhìn qua, hóa thành chấn động trong đáy lòng.

Cho đến khuya, sau khi An Hải công chúa đứng dậy đi nghỉ ngơi, yến hội cũng kết thúc.

Trong đại điện trống trải, chỉ còn lại một mình Thất hoàng tử ngồi ở chỗ kia, thần sắc bình tĩnh, đổ hết rượu vào miệng, tự nói tự nở nụ cười.

“Hoàng tỷ, ta đã nhường cái sân khấu này cho ngươi rồi, nguyên lai là ngươi muốn biểu diễn màn kịch này cho ta xem.”

“Nhưng mà, người thông minh như ngươi, tại sao lần này lại vụng về như vậy?”

Ánh mắt Thất hoàng tử nheo lại, cánh tay cầm lấy chén rượu dừng lại, lâm vào trầm tư, rất nhanh, sắc mặt của gã lại trầm xuống, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Chế hành!”

(Chế hành: Ngăn trở, hạn chế hành động, tại cán cân, thế đối trọng, không thể độc tài)

…

Chương 1267: Kẻ dám chạm nghịch lân Phong Hải Quận, chết! (4)

Thời gian, chậm rãi trôi qua, bảy ngày qua đi.

Nghi thức Thánh Lan tộc quy trở về nhân tộc, được tổ chức ở nơi đây.

Trong lúc này, Hứa Thanh và Khổng Tường Long ở trong đại doanh Phong Hải Quận, không hề ra ngoài.

Hắn đang nghiên cứu cái Ấm Càn Khôn lấy được từ chỗ La Kính Tùng.

Chủ yếu là nghiên cứu hỏa diễm chứa.

Ngọn lửa kia cực kỳ đặc thù, sau khi Hứa Thanh cảm thụ sự kinh khủng kia, vốn muốn tránh đi, nhưng vẫn bị dính một chút, sau khi đốt cháy ở trong thể nội, lại dẫn tới thủy tinh màu tím biến hóa.

Thủy tinh màu tím, thế mà lại chủ động tràn ra lực hút, dung nhập hỏa diễm vào trong cơ thể hắn để hấp thu, sau đó trong lúc mơ hồ hình như có một đạo ánh sáng tràn ra từ.

Ánh sáng này, trong một cái chớp mắt chiếu rọi thức hải Hứa Thanh, mặc dù chỉ thoáng qua một cái, nhưng chiếc mệnh đăng cái ô màu đen của hắn, lại thiếu đi một góc nhọn, hình như bị hòa tan mất!

Đây là nguyên nhân ánh mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ lạ lúc trước, khi đó trong lòng của hắn bốc lên sóng lớn, nhưng tình huống lúc đó không thích hợp để đi quan sát, vì vậy sau khi trở lại doanh địa, Hứa Thanh lập tức đi bế quan nghiên cứu.

Mạnh Vân Bạch đã tới bái phỏng, Lưu Linh tiên tử cũng đã đưa lời mời qua.

Nhưng đều bị Hứa Thanh nhã nhặn từ chối, một phương diện hắn không đủ thời gian, một phương diện khác cũng không muốn tham dự bất luận việc gì của Hoàng Đô.

Chuyện ở buổi yến tiệc kia, sau khi hắn và Khổng Tường Long trở về đã báo cáo cho Lý Vân Sơn, phán đoán của đối phương cùng bọn hắn cũng nhất trí, vả lại càng nhìn thông thấu hơn một chút.

“Xem ra lần này mời chúng ta tới đây, ngoại trừ tham gia nghi thức Thánh Lan tộc quy trở về, cũng là Thất hoàng tử cố ý làm ra, hẳn là gã muốn nhìn một chút xem dụng ý thật của vị An Hải công chúa kia đột nhiên đến đây là gì.”

“Về phần việc Hứa Thanh giết La Kính Tùng, giết rất tốt, dám làm nhục lão Cung chủ, chết chưa hết tội! Việc này ta sẽ báo cáo Diêu Hầu, lấy thủ đoạn của lão, lấy chúng ta chiếm cứ đại nghĩa, sẽ không gây ra phiền phức gì.”

Đây là lời Lý Vân Sơn nói sau khi biết được sự tình trong yến hội.

Cho đến ngày thứ bảy, nghi thức Thánh Lan tộc quy trở về nhân tộc, được cử hành.

Trận nghi thức này rất long trọng, có chân thân của người từ Hoàng Đô tới, tuyên đọc thánh chỉ, cũng có bốn vị Hoàng của Thánh Lan tộc đến.

Còn có hình chiếu Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc phủ xuống.

Thời điểm xuất hiện, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, toàn bộ khu vực cây Thập Tràng trở nên vô cùng áp lực.

Đó là uy áp Uẩn Thần.

Thậm chí thời gian và không gian trong khoảnh khắc đó, bên trong phiến khu vực này xuất hiện cảm giác thác loạn, mà này vẻn vẹn chỉ là hình chiếu Uẩn Thần.

Cho Hứa Thanh cảm giác giống như gặp mặt Thần Linh, cũng lại có chút không giống nhau, cụ thể hắn rất khó miêu tả.

“Uẩn Thần… không thể định nghĩa, không thể diễn tả bằng lời, không hình không dáng, mông lung không thực, hư vô mờ mịt, không thấy phần trên, không thấy phần dưới.”

Ngay nơi cử hành nghi thức, Lý Vân Sơn nhẹ giọng mở miệng, trong thần sắc mang theo cảm khái.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn bầu trời.

Ở phía chân trời, hắn thấy được bốn vị Hoàng của Thánh Lan tộc, cũng nhìn thấy sau lưng bốn vị Hoàng này có một đạo thân ảnh mơ hồ nhưng lại có thể chống đỡ thiên địa mênh mông, nhìn không thấy đầu, trông không thấy chân, giống như to lớn vô hạn, lại không chỗ nào không có.

Mà hình chiếu Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc cũng không lưu lại quá lâu, sau khi nghe đọc xong thánh chỉ, thân hình liền tiêu tán trong trời đất.

Bên trong thánh chỉ, sự công nhận cùng khen ngợi đối với Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc cực cao, huống chi còn lần nữa ban thưởng tước vị mà tổ tiên của Thánh Lan tộc từng được nhận, sắc phong Tổ Hoàng của Thánh Lan tộc là Đại Công Tước.

Mà tên gọi Thánh Lan đại vực cũng không cải biến, chỉ là khu vực nguyên bản còn lại một nửa, bộ phận còn dư lại được gọi tên là Thâm Lam đại vực.

Vực này không bao hàm Phong Hải Quận, do đại quân Thất hoàng tử trú đóng, hành sử quân quyền, ngoài ra lệnh cho An Hải công chúa hiệp trợ xử lý chính vụ.

Đến lúc này, nghi thức kết thúc, một đoàn người Hứa Thanh cũng lựa chọn trở về Phong Hải Quận.

Nhưng mà trước lúc đi đã xảy ra một việc, Thất hoàng tử sớm trả lại ba Châu thuộc về Phong Hải Quận, đồng thời còn cho Phong Hải Quận thêm địa phận bốn Châu, khiến Phong Hải Quận từ nay có đủ 17 Châu.

Việc này là Thất hoàng tử chủ động đưa ra, An Hải công chúa cũng đồng ý.

Cùng lúc đó, Quan Nguyệt Quận mà Phong Hải Quận tiếp nhận trong âm thầm, cũng thuận lợi chuyển giao cho Thâm Lam đại vực.

Trong này cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Hứa Thanh không phải rất rõ ràng, mặc dù trước đó Diêu Hầu đã nói cho hắn biết về việc Quan Nguyệt Quận, Hứa Thanh cũng đoán được sẽ có sự trao đổi, nhưng cụ thể thao tác thế nào, Hứa Thanh không hề biết.

Đây là Diêu Hầu cùng với Thất gia ra mặt, mới có thể đưa ra lựa chọn như vậy.

Nhưng hắn cũng có thể nhìn ra một chút bố cục tương lai từ trong thánh chỉ.

Quân đội và quyền hành chính vụ tại Thâm Lam đại vực, bởi vì An Hải công chúa xuất hiện, đã bị tách ra, không còn do một mình Thất hoàng tử nắm nữa.

Chương 1268: Tiểu Thanh, làm tốt chuẩn bị đi làm đại sự đi (1)

Trung tâm biên giới giữa Thánh Lan đại vực và Thâm Lam đại vực, chính là cây Thập Tràng.

Từ cây Thập Tràng hướng về vị trí Phong Hải Quận, trong mảnh khu vực đã bị đổi tên thành Thâm Lam đại vực này, đại quân Phong Hải Quận đang gào thét bay về phía trước.

Từng chiếc phi hạm cực lớn nhanh chóng bay qua trên màn trời.

Mặc dù lần này thánh chỉ của Nhân Hoàng không có điểm lợi ích trực tiếp gì đối với Phong Hải Quận, nhưng lại có An Hải công chúa xuất hiện để chế hành, làm đối trọng ngăn cản Thất hoàng tử bá quyền, khiến cho Phong Hải Quận từ nguyên bản không quan trọng gì, thoáng cái trở nên có chỗ đặc thù.

Nhưng mà cái loại hình thức giống như chơi xiếc, cả hai bên trước sau lôi kéo Phong Hải Quận, chỉ là trong nhận biết và tưởng tượng của phàm tục mà thôi, thực tế đối với địa vị Hoàng tộc mà nói, sẽ có việc cần lôi kéo nhưng không đến mức quá độ.

Về phần Thất hoàng tử cho nhiều thêm bốn Châu, nghĩ đến trong đó cũng không phải đơn giản như vậy.

Bởi vì bọn họ sẽ không cho phép Phong Hải Quận trở thành con cờ quan trọng, từ đó tạo ra một sự thật đương nhiên, đó là chỉ cần bản thân Phong Hải Quận không ngốc, như vậy tương lai trong thời gian nhất định, sẽ có được một hoàn cảnh khôi phục cực kỳ thoải mái và dễ chịu.

Đây cũng chính là thứ Phong Hải Quận cần bây giờ.

Hứa Thanh thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Giờ phút này Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi trong mật thất trên Đại Dực, kết thúc tu hành, luồng khí mà hắn vừa phun ra, dùng mắt thường cũng có thể thấy được chậm chạp tiêu tán ngay trước mặt.

Bên trong luồng khí này ẩn chứa nhiệt độ cao, sau khi tiêu tán ra ngoài, khiến cho nhiệt độ trong mật thất tăng cao một chút, trở nên nóng bức hơn.

Hứa Thanh nhìn qua khí vụ phía trước, cảm thụ độ nóng, hai mắt sáng ngời.

“Không ngờ, lần này đi đến cây Thập Tràng lại có loại thu hoạch như vậy!”

Hứa Thanh thì thào, tim đập hơi nhanh lên, tâm tình kích động.

Hết thảy đầu nguồn, đều là hỏa diễm bên trong cái Ấm Càn Khôn kia.

Trải qua những ngày này nghiên cứu, hắn chẳng những xác định hỏa diễm trong Ấm Càn Khôn vô hại, càng xác định nó có hiệu quả hòa tan đối với mệnh đăng!

Hỏa diễm này rất kỳ dị, sau khi dung nhập vào bên trong cơ thể, sẽ khiến thủy tinh màu tím chủ động hấp thu.

Mà thủy tinh màu tính hấp thu xong sẽ xuất hiện một chút biến hóa không thể tưởng tượng, ánh sáng tím lập lòe chiếu vào thức hải Hứa Thanh, chiếu rọi mệnh đăng ở trong Mệnh Vụ, có thể làm cho mệnh đăng bị hòa tan!

Loại hòa tan này cũng không phải tan biến, mà là cải biến hình thái của mệnh đăng.

Hứa Thanh tu hành đến bây giờ, chưa từng gặp phải loại việc như thế, trong nhận thức của hắn, mệnh đăng trên căn bản là không thể bị phá hủy.

Điểm này cũng được nhắc tới trong tư liệu mà Hứa Thanh đã từng xem qua.

“Thiên Ngoại Chi Quang?”

Hứa Thanh thì thào, nhưng rất nhanh lại hủy bỏ cái suy đoán này.

Bởi vì trong giới thiệu về Thiên Ngoại Chi Quang mà vị Chúa Tể thời Viễn Cổ kia đã từng thu được, chỉ nói đối phương dùng Thiên Ngoại Chi Quang để dung hợp huyết mạch vào trong mệnh đăng, khiến cho mệnh đăng trở thành vật sở hữu của bản thân.

Mà điều đó so với hình huống Hứa Thanh gặp phải bây giờ, từ bản chất đã không cùng một dạng.

Trọng điểm mà Hứa Thanh nghiên cứu trong những ngày qua, chính là loại hòa tan này có khả năng khiến cho mệnh đăng cuối cùng hoàn toàn bị tan biến, không cách nào sử dụng được nữa hay không.

“Sẽ không!”

Hứa Thanh giơ tay lên, một khối tinh thạch màu đỏ lớn bằng móng tay xuất hiện ở trong tay.

Hắn đã nghiệm chứng ra, trong quá trình mệnh đăng bị hòa tan, sẽ hóa thành một chút vật chất đặc thù tản ra trong thức hải, rồi dung nhập vào bên trong huyết mạch của mình, hình như khiến cho huyết mạch bản thân trở nên có chút cải biến.

Đồng thời cũng có tạp chất bị phân tách ra, như khối tinh thạch màu đỏ này, chính là một chút bộ phận mệnh đăng hòa tan nhưng không thể dung nhập trong huyết mạch tràn ra rồi tự kết tinh lại.

Hứa Thanh không biết được khối tinh thạch màu đỏ ấy có tác dụng gì, khi cầm ở trong tay có thể cảm thụ vật ấy ẩn chứa một chút khí tức mệnh đăng, có thể tự động lập lòe phát ra tia sáng và tràn ra nhiệt lượng.

Sau khi xem xét, Hứa Thanh thu hồi khối tinh thạch màu đỏ, trong mắt lộ ra chờ mong.

“Nếu như có đầy đủ loại hỏa diễm này, thì có thể kích phát ra càng nhiều ánh sáng từ thủy tinh màu tím hơn nữa, từ đó để cho toàn bộ mệnh đăng của ta đều bị hòa tan, dung nhập vào trong huyết mạch của bản thân ta.”

“Đến lúc đó… Phải chăng ta có thể dùng nhất niệm, mượn nhờ loại vật chất này, đúc ra mệnh đăng thuộc về mình!”

Hứa Thanh cho rằng phương pháp này trên lý luận là có thể thực hiện được, nhưng khác biệt cùng vị Chúa Tể thời Viễn Cổ kia, đối phương là dung nhập huyết mạch vào trong mệnh đăng, từ đó thay đổi quyền sở hữu mệnh đăng.

Nhưng Hứa Thanh là trái lại, hắn hòa tan mệnh đăng, dung nhập tinh chất vào trong huyết mạch của bản thân, rồi lại lấy huyết mạch bản thân đắp nặn.

“Mặc dù trên lý luận có thể thực hiện, nhưng cuối cùng vẫn còn cần phải nghiệm chứng, cho nên trọng điểm chính là phải có đầy đủ loại hỏa diểm này!”

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn Ấm Càn Khôn.

Đám hỏa diễm trong đó cũng không phải là vô tận, trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh đã thử nghiệm và tiêu hao hơn nửa, bây giờ chỉ còn thừa chưa tới một tầng.

Về phần lai lịch, những ngày ở bên khu vực cây Thập Tràng kia, Hứa Thanh đã từng tìm người hỏi thăm qua, cũng đã lấy được đáp án ở chỗ Cung chủ Lý Vân Sơn.

“Đây là thiên hỏa ở biên giới giữa Tế Nguyệt đại vực cùng Sơn Nam đại vực!”

“Sơn Nam đại vực, là một chỗ thuộc địa của Viêm Nguyệt Huyền Thiên thượng tộc, thuộc về lãnh thổ một nước nằm ở cuối phương Nam, có đủ ý nghĩa chiến lược, chỗ đó tiếp giáp cùng Tế Nguyệt đại vực, chỗ giao giới của hai đại vực có một mảnh lục hải, không phải nước tạo thành, mà do hỏa diễm hình thành, hỏa diễm trong đó uy lực kinh người, càng ở sâu trong biển thì uy lực lại càng kinh khủng, có thể đốt cháy hết thảy.”

“Nhưng cái mảnh biển lửa này cũng không phải là do tự nhiên tạo ra, mà từ trên trời giáng xuống.”

“Trong trung tâm thiên hỏa, chỗ đó bầu trời tồn tại một đạo khe hở, vô biên vô tận biển lửa từ bên trong hạ xuống, hình thành thác nước hỏa diễm, sau đó từ từ hóa thành biển.”

“Mặt khác, thiên hỏa đặc thù, một khi rời đi mảnh phạm vi kia, sẽ từ từ hóa thành lửa phàm trần, duy có một chút vật chất đặc biệt mới có thể miễn cưỡng giữ lại, cái Ấm Càn Khôn này của ngươi, hiển nhiên chính là dùng loại vật chất đó chế tạo, thế nhưng cũng rất khó bảo trì quá lâu.”

Đây là những lời Lý Vân Sơn nói lúc đó.

Chương 1269: Tiểu Thanh, làm tốt chuẩn bị đi làm đại sự đi (2)

Hứa Thanh nhớ lại một phen, trong đầu đã có hiểu biết càng nhiều hơn đối với bộ phận địa vực phương Nam của đại lục Vọng Cổ, cũng nổi lên địa đồ đơn giản từ trong tư liệu.

Phía Tây Bắc của Phong Hải Quận, là Thâm Lam đại vực hiện giờ, phương Bắc của Vực này chính là Thánh Lan đại vực, mà vị trí phía Tây của Thánh Lan đại vực là một cái trường hà tên là Tự Âm.

Phía sau trường hà này, chính là Tế Nguyệt đại vực thần bí.

Vực kia nằm ở bên trong bộ phận biên giới Đông Bắc, giáp giới cùng với Vực của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc xa xôi.

“Tế Nguyệt đại vực... . .” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, đứng dậy đẩy cánh cửa mật thất ra, bên gió lạnh bên ngoài thổi tới, vờn quanh thổi bay nóng bức trên người hắn đi.

Vị trí trước mắt của đại quân, đã vào đến bên trong Phong Hải Quận, không qua bao lâu nữa là sẽ trở về Quận Đô.

Sau khi đi tới lầu các trên Đại Dực, Khổng Tường Long đang đứng nhìn thiên địa xa xa liền quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Có thu hoạch?”

Hứa Thanh gật đầu, trên mặt nở nụ cười, đứng chung cùng một chỗ với Khổng Tường Long, hắn quay đầu nhìn về phía Tế Nguyệt đại vực, trong mắt lộ ra một chút chờ mong cùng mê mẩn, đồng thời lấy ra ngọc giản truyền âm, truyền âm cho đội trưởng.

“Đại sư huynh, tin tức ngươi thu được bên trong tình báo như thế nào? Chỗ này của ta cũng có một tin tức.”

Ngọc giản truyền âm rất nhanh liền tràn ra chấn động, giọng nói đã lâu không nghe thấy của đội trưởng, mang theo một tia lười biếng cùng đắc ý, vang vọng bên tai Hứa Thanh.

“Ta đã trở về mấy ngày trước rồi, đang chờ ngươi trở lại từ chỗ nhi tử.”

(Chỗ này giải thích một chút cho đạo hữu nào đọc lướt hoặc lỡ quên, ‘chỗ nhi tử’ mà đội trưởng nói là chỗ cây Thập Tràng, trước đó Hứa Thanh và đội trưởng đã trở thành phụ thân của Thiên Đạo ở nơi đó.)

“Tốt, hai canh giờ sau ta liền đến Quận Đô.”

Bọn họ cũng không trao đổi thêm thông qua ngọc giản, sau khi kết thúc, cảm giác mong đợi trong lòng Hứa Thanh càng trở nên mạnh hơn, Khổng Tường Long hồ nghi nhìn Hứa Thanh một chút, bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh à, ngươi và đại sư huynh không đáng tin cậy của ngươi, không phải lại muốn đi làm đại sự nữa đấy chứ?”

Hứa Thanh vỗ vỗ bờ vai Khổng Tường Long, thấp giọng nói.

“Có muốn đi cùng hay không?”

Khổng Tường Long hít vào một hơi, nhìn xung quanh một chút, thần sắc do dự, xoắn xuýt một lát sau đó lắc đầu.

“Ta sợ bị sư huynh ngươi bán đi, ngươi không thấy bây giờ Ninh Viêm trông thấy sư huynh của ngươi đều sợ hãi muốn chết sao.”

Hứa Thanh sâu sắc chấp nhận, hắn cảm thấy có lẽ lần này Ninh Viêm cũng trốn không thoát, dẫu sao dùng gã làm khiên thịt rất tốt, dùng làm vũ khí cũng rất thuận tay.

Mà đại quân sau mấy lần truyền tống trong Phong Hải Quận, vào hai canh giờ sau đã về tới Quận Đô.

Vừa mới bước xuống Đại Dực, Hứa Thanh liền nhận được truyền âm thúc giục của đội trưởng, vì vậy hắn liền thăm hỏi với sư tôn đến nghênh đón, sau đó liền vội vàng rời khỏi, chưa trở về Chấp Kiếm Cung, mà là tìm được đội trưởng đang trong một chỗ tửu lâu ở Quận Đô.

Đây là nơi đội trưởng đã ước định với hắn.

Ngay khi vừa mới đi vào, Hứa Thanh liền nhìn thấy Lý Thi Đào đi ra từ căn phòng của đội trưởng, trông thấy Hứa Thanh, Lý Thi Đào nở nụ cười, cũng không nhiều lời mà rời khỏi tửu lâu.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, sau khi đi vào trong căn phòng liền trông thấy một bàn đầy rượu và thức ăn, mà đội trưởng đang ngồi ở một bên gặm quả đào, ngẩng đầu đưa mắt quét qua trên người Hứa Thanh, ngạo nghễ mở miệng.

“Hazz, tiểu Thanh à, bây giờ ta đã hiểu được phiền não trước kia của ngươi rồi, con người ý mà, nếu như quá ưu tú, nữ hài tử liền sẽ chủ động như vậy, thật sự là rất phiền não.”

Đội trưởng nói xong giơ tay áo lên xoa xoa mặt, chỗ đó rõ ràng rất sạch sẽ, nhưng bộ dạng đội trưởng lại giống như đang muốn nói cho Hứa Thanh biết, nơi đây vốn có một dấu son môi.

“Không phải sao, ăn cơm trưa thôi, còn nhất quyết gọi ta tới để phụng bồi, thật sự rất phiền.”

Đội trưởng thở dài.

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, quét mắt nhìn bàn đồ ăn, mỗi một món bên trong đều là linh vật, phí tổn tất nhiên đắt đỏ, mà bát đũa tuy có hai cặp, nhưng một cái trong đó lại trống không, bên trong cái bát khác thì đã chồng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Rõ ràng, là có người gắp cho.

Về phần là ai gắp cho ai, Hứa Thanh cảm thấy không quan trọng, đội trưởng vui vẻ là được rồi.

Vì vậy trên mặt hắn liền lộ ra vẻ hâm mộ.

Cái biểu cảm này, khiến cho đáy lòng đội trưởng cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu, sau khi gặm thêm mấy miếng đào, liền kéo Hứa Thanh tới ngồi ở một bên, phất tay hình thành cấm chế, biểu cảm ngưng trọng, nghiêm nghị mở miệng.

“Tiểu Thanh, ngươi đã chuẩn bị tốt tâm lý để đi làm đại sự chưa!”

Hứa Thanh nghe vậy, biết rõ đây chính là khúc nhạc dạo đầu của đội trưởng, mà khúc nhạc dạo nói như vậy, có lẽ những lời tiếp theo, sẽ nghe rợn cả người.

Vì vậy Hứa Thanh rất phối hợp với đối phương, trở nên ngưng trọng, biểu cảm biến thành rất nghiêm túc, gật nhẹ đầu.

Mắt thấy Hứa Thanh nhu thuận như thế, đội trưởng càng thêm vui vẻ, y ho khan một tiếng, trong mắt lộ ra kỳ mang, thấp

giọng nói.

“Tiểu sư đệ, thật ra lần này ngươi vốn phải là Quận Trưởng!”

“Nhưng tu vi của ngươi chưa đủ, không cách nào đảm nhiệm.”

“Mà đồ đạc của chúng ta, dựa vào cái gì lại để cho lão Diêu Hầu kia tới quản lý chứ, cho nên từ lúc đó ta đã bắt đầu cân nhắc, làm sao để cho tu vi hai người chúng ta có thể tăng nhanh vượt bậc!”

“Rốt cuộc, ta đã nghĩ ra một cái phương pháp!”

Hứa Thanh nhướn lông mi lên, nhìn về phía đội trưởng.

“Phương pháp gì?”

Đội trưởng thần sắc ngạo nghễ, ngẩng đầu nhìn lên trời, nhàn nhạt mở miệng.

“Chúng ta đi… . Nuốt Hồng Nguyệt!”

Hứa Thanh trầm mặc, sau đó đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

Hắn không muốn đi tìm chết không có ý nghĩa như vậy, đội trưởng thật sự quá điên rồi, việc này hắn cũng không cứu được, chỉ có thể để sư tôn ra tay.

Phát hiện Hứa Thanh muốn rời đi, đội trưởng cấp bách, vội vàng kéo Hứa Thanh lại.

“Ơi này, ngươi chờ ta nói xong đã.”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhìn về phía đội trưởng, hắn cũng muốn đi tới Tế Nguyệt đại vực, nhưng hắn không muốn trở thành thức ăn cho Xích Mẫu, đây chính là một vị Thượng Thần chỉ cần dùng một cái phân thân đã có thể thôn phệ Thần Linh trong Tiên Cấm.

Hứa Thanh cảm thấy trừ phi mình hoàn toàn điên rồi, mới chủ động đưa mình tới cửa.

“Tiểu sư đệ, ngươi nghĩ xem, Hồng Nguyệt đang ngủ say, đây chính là một cơ hội tốt trời ban, chúng ta đi nuốt nó, một khi thành công, chỉ cần chúng ta nuốt một chút xíu thôi, ngươi lập tức liền có thể Linh Tàng, thậm chí chúng ta gặm nhiều hơn một chút, Quy Hư cũng không phải là không được!”

Đôi mắt đội trưởng có chút đỏ lên, lộ ra vẻ điên cuồng mà Hứa Thanh quen thuộc.

“Tiểu sư đệ, trước giờ sư huynh dẫn ngươi đi làm chuyện lớn, đã lần nào không thành công chưa?”

Hứa Thanh do dự, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, mấy đời trước của ngươi, có phải đều đã từng trải qua loại việc giống như thế này phải không?”

…

Chương 1270: Đạo Nguyệt Thiên Đoàn (1)

Đội trưởng trừng mắt nhìn.

“Việc này không quan trọng, về sau chúng ta lại nói, trước tiên nói về Hồng Nguyệt đã.”

“Tiểu sư đệ, ngươi phải nghĩ ngược lại, nếu như lần này chúng ta không đi nuốt nó, một khi nó thức tỉnh, đến lúc đó muốn tìm chúng ta càng dễ dàng hơn trước rất nhiều, chỉ cần nó vừa hiện ra ý niệm trong đầu, có thể lập tức tìm được chúng ta!”

“Ngươi có Thần nguyên của nó, ta thì có khí tức của nó, đối với nó mà nói, chúng ta chính là đạo tặc, hẳn phải chết.”

“Cho nên trước khi Hồng Nguyệt thức tỉnh, chúng ta phải đi giết nó!”

“Một ả đàn bà mà thôi, chúng ta không sợ!” Đội trưởng lấy ra một quả đào, hung hăng cắn một cái.

Hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, trong lòng nổi lên cuồn cuộn suy nghĩ, hai mắt xuất hiện một chút tơ máu, hắn biết rõ đội trưởng muốn làm đại sự, lúc trước cũng đã đoán được việc này không nhỏ, nhưng hắn lại không thể ngờ rằng lại lớn đến thế này.

“Đại sư huynh, ngươi nói kỹ càng chi tiết một chút.”

Hứa Thanh nghiến răng nói.

Đội trưởng nghe vậy, thần sắc hiện ra phấn khởi, nhanh chóng truyền ra lời nói.

“Tiểu Thanh, Tế Nguyệt đại vực là một vực cực kỳ đặc thù, đối với Hắc Thiên tộc, chỗ đó có thể nói là tồn tại tương tự như là Thánh địa vậy, hoặc là nói, chỗ đó chính là Thánh địa.”

“Bởi vì… Tế Nguyệt đại vực, là nơi mà Hồng Nguyệt cần phải đi qua!”

“Hồng Nguyệt là Hồng Nguyệt, Xích Mẫu là Xích Mẫu!”

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, biểu cảm nghiêm túc.

Hứa Thanh gật đầu, hết sức chăm chú lắng nghe việc này.

“Đầu tiên ngươi phải phân rõ một cái khái niệm, đó chính là… Xích Mẫu là đang ngủ say ở trên Hồng Nguyệt, mà Hồng Nguyệt là một ngôi sao, một mặt trăng, một cái thiên thể đặc thù!”

“Cho nên, muốn thôn phệ Xích Mẫu, đầu tiên phải đi vào nơi nó nghỉ lại, đi vào Hồng Nguyệt!”

“Nhưng Hồng Nguyệt ở trên màn trời, mặc dù cũng có quỹ tích nhất định, nhưng rất khó tìm ra tung tích cuối cùng, cho dù chúng ta trông thấy, cũng khó có thể tới gần.”

“Nhưng mà, trong Tế Nguyệt đại vực lại không giống vậy, ở chỗ giữa trên bình nguyên Sám Hối của vực này, tồn tại một pho tượng động trời!”

Nói tới pho tượng này, biểu cảm của đội trưởng liền có chút kỳ quái, mang theo cảm khái, càng có một chút thổn thức.

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy, như có điều suy nghĩ.

“Pho tượng kia cao lớn vô cùng, mặc dù hình thái là thành tâm quỳ bái sám hối, nhưng vẫn chống đỡ thiên địa như trước, độ cao kia khó có thể hình dung, vô hạn tiếp cận đỉnh bầu trời.”

“Mỗi một lần Hồng Nguyệt dựa theo quỹ tích đi ngang qua chỗ đó, đều bay qua đỉnh đầu pho tượng kia, cho nên đứng trên đỉnh đầu pho tượng, có thể giơ tay đụng đến Hồng Nguyệt, cũng chính là vị trí thấp nhất của Hồng Nguyệt, tình báo ta nhận được, có thể xác định việc này một chút.”

“Cho nên từ nơi ấy, một khắc khi Hồng Nguyệt bay lướt qua, chúng ta toàn lực bay lên trên không, có thể bước lên Hồng Nguyệt.”

Nói xong, đội trưởng xuất ra một quả đào, cắn một cái, sau đó nhìn Hứa Thanh.

“Về phần sau khi bước vào Hồng Nguyệt, chúng ta hành động như thế nào, ta cũng đã có kế hoạch và chuẩn bị, Xích Mẫu… . . Lần này lão tử chắc chắn nuốt rồi!”

Đôi mắt đội trưởng đỏ thẫm, tràn ngập vô tận điên cuồng.

Hứa Thanh nghe vậy, trong mắt lộ ra trầm ngâm, hỏi một câu.

“Đại sư huynh, thân phận pho tượng kia là gì?”

Đội trưởng nghe được câu này, trầm mặc mấy hơi thở, thuận tay ném một quả đào cho Hứa Thanh, khàn khàn mở miệng.

“Pho tượng kia, là một vị Chúa Tể của nhân tộc vào thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, cự tuyệt đi theo Cổ Hoàng rời khỏi, mà nguyên bản của Tế Nguyệt đại vực, chính là thuộc quyền sở hữu của người đó!”

“Năm xưa vị Chúa Tể ấy đã xảy ra một trận chiến có một không hai cùng với Xích Mẫu ngay nơi đó, cuối cùng Chúa Tể chết trận, nhưng giữa gã và Xích Mẫu tồn tại những cái ân oán khác, cho nên Xích Mẫu trừng phạt thân thể gã vĩnh viễn quỳ bái, đồng thời phủ xuống nguyền rủa, biến địa vực mà gã sở hữu trở thành nông trường.”

“Từ đó về sau, cứ cách một đoạn thời gian, khi những sinh mệnh trong Tế Nguyệt đại vực lớn lên, Hồng Nguyệt sẽ tới thôn phệ chúng sinh, phàm tục cũng tốt, tu sĩ cũng được, đều là thức ăn của nó.”

“Nhất là tu sĩ, nuốt dựa theo tu vi từ cao xuống thấp, mỗi một lần đều là Quy Hư bị ăn đầu tiên, mà sự tồn tại của nguyền rủa cũng khiến cho hết thảy sinh mệnh sinh ra trong Tế Nguyệt đại vực, cả đời không cách nào rời khỏi Tế Nguyệt đại vực nửa bước, một khi xúc phạm, lập tức chết bất đắc kỳ tử.”

“Cho nên tu sĩ trong Tế Nguyệt đại vực, thân thể hay tinh thần đều ở bên trong tình trạng đau khổ cùng xoắn xuýt, tu luyện cuối cùng chính là tử vong, nhưng sinh hoạt trong cái hoàn cảnh ác liệt như thế, nếu như không tu hành thì cũng rất khó sống lâu, việc này liền biến thành một vòng bế tắc.”

Giọng nói đội trưởng trầm thấp, hung hăng cắn quả đào một cái.

“Dẫu sao Tế Nguyệt đại vực cũng không chân chính tồn tại mặt trời, chỉ có nguồn sáng nhân tạo cùng với thiên hỏa thỉnh thoảng xuất hiện bay qua trên không, chiếu sáng cho toàn bộ đại vực, nhưng lại tồn tại tổn thương cực lớn.”

“Nhất là còn có Xích Mẫu ở trên đó, dùng nơi ấy để chăn thả, vì vậy cái Tế Nguyệt đại vực này, trong nhận thức của cao tầng rất nhiều tộc quần, đều được xưng là vườn chăn nuôi của Hồng Nguyệt.”

Hứa Thanh im lặng, kết hợp với thông tin mà hắn tìm được lúc trước, hắn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bi thảm bên trong Tế Nguyệt đại vực, đồng thời các tộc sinh hoạt ở trong đó, dưới hoàn cảnh như vậy, cũng nhất định cũng thể hiện cái ác bên trong tính cách đến mức tận cùng.

“Địa ngục thế gian.“Hứa Thanh thì thào, theo bản năng đưa quả đào trong tay lên miệng và muốn ăn một miếng, lúc này đội trưởng bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hứa Thanh.

“Tại sao ngươi cũng có quả đào.”

“Ngươi cho ta.”

Hứa Thanh cũng kinh ngạc.

Đội trưởng nhanh chóng duỗi tay tới cầm lại, sau đó đặt lại một quả táo vào trong tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, cắn quả táo một cái, nhớ tới thiên hỏa, vì vậy liền hỏi thăm một chút.

Chương 1271: Đạo Nguyệt Thiên Đoàn (2)

“Thiên hỏa? Cái đó ta không chú ý, nhưng cũng có một chút tin tức vụn vặt lẻ tẻ.” Đội trưởng suy nghĩ một chút, sửa sang lại mạch suy nghĩ trong đầu.

“Nghe nói ở hạch tâm của biển lửa, trên bầu trời có một đạo khe hở, đã có từ thời kỳ Viễn Cổ, nguyên bản không lớn, nhưng theo thời gian trôi qua, càng lúc càng lớn.”

“Có rất ít người biết được trong khe hở là cái gì, vô số năm qua lại có không ít các tộc dò xét, nhưng tựa hồ cũng không có kết quả, chỉ biết chỗ đó dường như là một thế giới vô biên vô hạn hỏa diễm, vào là chết.”

“Tiểu sư đệ, ngươi dự định đi Thiên Hỏa Hải?” Đội trưởng tò mò hỏi.

Hứa Thanh gật đầu.

“Vậy thì thật tốt, dựa theo suy đoán của ta, mặc dù Hồng Nguyệt đã sắp tới, nhưng cũng không thể nhanh như vậy, chuyện lớn lần này ta cũng còn có một chút bố trí phải đến bên trong Tế Nguyệt đại vực mới hoàn thành được.”

“Như thế mới có thể bảo đảm lúc Hồng Nguyệt bay tới, chúng ta có càng nhiều nắm chắc hơn, cho nên ngươi có đầy đủ thời gian, như vậy, mấy ngày nữa chúng ta sẽ lặng lẽ rời đi, ngươi làm chuyện của ngươi, ta mang theo vũ khí của chúng ta để đi hoàn thành những cái bố trí khác.”

“Sau đó, chúng ta sẽ tụ hợp ở Vị Ương Thiên Ngưu Sơn, chính là trong chỗ này.”

Đội trưởng nói xong, cầm ra một tờ địa đồ Tế Nguyệt đại vực, chỉ vào một cái khu vực trong đó.

“Thế nào tiểu Thanh, chuyện này, có làm hay không?”

Hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, sau một lúc lâu gật đầu.

“Đi trước rồi lại nói đi đại sư huynh, về phần cuối cùng có hành động hay không, chúng ta cùng nhau nhìn tình huống thực tế lúc ấy rồi quyết định.”

“Còn nữa đại sư huynh, ngươi vẫn không nói cho ta biết, trước kia ngươi có từng trải qua loại việc giống như thế này hay không?“Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng ho khan một tiếng, lại giơ ngón tay lên chỉ vào ngọn núi chọn để tụ hợp trên địa đồ.

“Ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút tên ngọn núi này.”

“Vị Ương Thiên Ngưu Sơn?” Thần sắc Hứa Thanh cổ quái.

Vị Ương, là chưa hề kết thúc, Thiên Ngưu… . Thần sắc đội trưởng đắc ý.

“Đó là núi do ta đặt tên, không ngờ đời sau rõ ràng còn thật sự lưu truyền ra, rất hay, bên trong ngọn núi kia chôn cất thi hài một kiếp của đại sư huynh ngươi.”

“Lúc ấy ý à, vận khí không tốt, thôn phệ một cái Thần Linh thất bại, đều do đồng đội khi đó quá không đáng tin cậy, mặc dù ta chạy được, nhưng cũng không sống được bao lâu.”

“Sở dĩ ta nói tụ hợp ở đó, là bởi vì ta chuẩn bị dẫn ngươi, đi trộm mộ trước.”

Hứa Thanh dở khóc dở cười.

“Trộm mộ của chính bản thân ngươi?”

Đội trưởng mặt mày hớn hở.

“Loại sự tình này, chỉ cần suy nghĩ một chút liền kích thích, huống hồ đây cũng là một trong những chuẩn bị để nuốt Xích Mẫu.”

Cứ như vậy, đội trưởng lại nói chuyện một chút chi tiết cùng Hứa Thanh, sau đó hai người xác định một phen, định sẽ xuất phát vào ba ngày sau, về phần rời khỏi như thế nào, bọn họ cũng có chung nhận thức.

Thân phận Hứa Thanh khá là đặc thù, rời khỏi Phong Hải Quận, nói không chừng sẽ gặp một chút nguy hiểm ẩn nấp, cho nên phương pháp tốt nhất, chính là không để ai biết hắn rời đi.

Vì vậy Hứa Thanh chỉ nói cho sư tôn và Tử Huyền biết, ngay từ đầu sư tôn không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn phải cam chịu, đành cho Hứa Thanh một chút vật hộ thân.

Sau đó, Hứa Thanh tuyên bố đối ngoại là muốn bế quan.

Trước khi bế quan, hắn còn đi một chuyến qua bên Trương Tam, đối phương cũng đi theo Thất Huyết Đồng di chuyển đến Quận Đô, trong khoảng thời gian này, gã đều đang chế tạo Linh Luân cho Hứa Thanh, bây giờ cũng đã hoàn thành.

Sau khi Hứa Thanh lấy đi, liền tan biến ở trong tầm mắt của mọi người.

Thời gian nhoáng một cái, một tháng trôi qua.

Hết thảy mọi thứ trong Quận Đô vẫn như bình thường, không có bất kỳ biến hóa nào, Thanh Huyền tông cũng đã kiến tạo hoàn thành, dưới sự chủ trì của Tử Huyền, hết thảy đều ngay ngắn trật tự, đã bắt đầu phát triển.

Mà Phong Hải Quận, sau khi tất cả mọi chuyện đã ngừng lại, thời gian dần qua không ngừng bồi dưỡng, tiến vào thời kỳ ổn định.

Có Thất gia và Diêu Hầu tọa trấn, nhất là Diêu Hầu thể hiện ra tu vi Quy Hư tứ giai, khiến cho các tộc ở Phong Hải Quận đều nhao nhao thu liễm mũi nhọn cùng với tâm tư.

Mà giờ khắc này, ở biên giới phía Tây của Thánh Lan đại vực, có một đoàn xe phàm tục đang đi trên quan đạo tiến về phía trước.

Đây là một đội ngũ tiêu cục của Thánh Lan tộc, bọn họ đang áp tải xe hàng, đồng thời cũng tiếp nhận một chút việc tư, tiện đường hộ tống một chút tiểu thương vân du bốn phương đi tới mấy cái tiểu quốc gần Tự m Hà.

Giờ phút này, trong đội xe thật dài, một thiếu niên tầm mười bảy mười tám tuổi, mặt đầy tàn nhang, thần thái buồn bã ngồi trên một cỗ xe ngựa, giống như xa phu đánh xe, thi thoảng hữu khí vô lực lắc lư vài cái, hô lên mấy câu.

Chính là Ninh Viêm.

Bên cạnh đứng một thanh niên, chắp tay sau lưng, đang ngẩng đầu nhìn thiên địa phía xa, trong thần sắc tràn ngập vẻ ngạo nghễ.

Ánh mặt trời chiếu vào trên người của y, dường như gia tăng thêm quầng sáng vì y, trong mơ hồ, hiện ra một tia thần thánh.

“Bến cảng hồng trần gia đã đến, trời nghênh địa tiếp chiêng trống vang!”

Ninh Viêm nghe một câu như thế, đáy lòng chán ngán, tại sao tiếng thở dài vì mệt mỏi của mình lại trở thành chiêng trống rồi, gã rất ghét cái người bên cạnh này, cả đoạn đường này không ngừng ngâm thơ, vô cùng chói tai, vầng điệu như cứt.

Vì vậy nghiêng mắt nhìn đi, thì thầm một câu.

“Có bệnh nặng!”

Ngô Kiếm Vu nghe vậy, hai mắt trừng lên, lộ ra vẻ khinh miệt, nhàn nhạt mở miệng.

“Gió mát qua tai gà vịt kêu, định thần nhìn lại là tiểu nhi!”

Ninh Viêm trợn mắt.

Ngô Kiếm Vu ngạo nghễ.

Giờ phút này trong xe truyền đến thần niệm rất nhiệt tình của đội trưởng.

“Thơ này không tệ, rất có dư vị Cổ Hoàng, không hổ là đại thiên kiêu của đệ nhất phong Thất Huyết Đồng ta, phải mời tận ba lần mới tới, được xưng là người nối nghiệp sáng giá nhất của Huyền U Cổ Hoàng, lại đọc thêm một câu xem nào!”

Ngô Kiếm Vu nghe vậy kích động, vô cùng đắc ý, Ninh Viêm bĩu môi một cái, cúi đầu không nói, dùng sức quất dây thừng trong tay để phát tiết.

Trong xe, Hứa Thanh đưa mắt nhìn bên ngoài, đối với việc đội trưởng đưa Ninh Viêm theo, Hứa Thanh có chỗ đoán trước, nhưng Ngô Kiếm Vu cũng xuất hiện khiến cho hắn có chút khó hiểu.

Giờ phút này Linh Nhi chui ra khỏi cổ áo, treo ở trên lỗ tai Hứa Thanh, nhìn qua phía đội trưởng.

Đội trưởng trừng mắt nhòm về phía Linh Nhi, nhỏ giọng mở miệng với Hứa Thanh.

“Chúng ta phải dỗ dành thằng ngốc kia một chút, trong kế hoạch của ta, y có chỗ trọng dụng!”

Nói xong, đội trưởng tuyên bố ra phía ngoài.

“Từ giờ trở đi, mấy người chúng ta chính là Đạo Nguyệt Thiên Đoàn, các huynh đệ cố gắng lên!”

—

*Đạo Nguyệt Thiên Đoàn: Tạm dịch ra là ‘đoàn đạo tặc trộm mặt trăng trên trời’ (kẻ cắp mặt trăng).

Cầu đề cử Ngọc Phiếu, tuần này truyện rớt top rồi, mong các vị đạo hữu ủng hộ và đề cử cho truyện.

Chương 1272: Đệ tử mới của Âm Dương Hoa Gian Tông, Hứa Thanh (1)

Biên giới của Thánh Lan đại vực cùng Tế Nguyệt đại vực, có lác đác một số tiểu quốc phàm tục, đồng thời còn tồn tại một vài phường thị chuẩn bị cho những người qua sông.

Dẫu sao người ngoài vào Tế Nguyệt đại vực, chỉ cần không phải ở lại thời gian lâu dài, vậy thì sẽ không bị nguyền rủa kia ảnh hưởng, cho nên lẫn nhau cũng có tồn tại một chút mậu dịch.

Về phần biên giới, thật ra chính là một cái dòng sông to lớn.

Sông tên Tự Âm, vờn quanh toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, bao phủ cả vực ở.

Mà nước sông quanh năm hiện ra màu đỏ, như là máu tươi vậy, ngay cả mùi cũng là như thế, thỉnh thoảng có gió thổi qua mặt sông, thổi mùi máu tươi này tới bên cạnh bờ, tràn ngập ra khắp bốn phương.

Đối với người không biết hết thảy, sau khi ngửi thấy được cái mùi này, sẽ theo bản năng nổi lên cảnh giác, nhưng theo bọn họ tiến tới gần phiến khu vực này, những người đi đường tới lui cũng phần lớn trở nên quen thuộc hơn.

Một đoàn người Hứa Thanh cũng là như thế.

Mà những thương nhân vân du bốn phương cùng với những người tiêu sư kia hiển nhiên đều thường xuyên đi con đường này, cho nên thần sắc mỗi người đều giống như bình thường.

Hứa Thanh ngửi qua một cái, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Bên trong mùi này, ngoại trừ mùi máu tanh ra, còn mơ hồ mang theo một tia khí tức nhàn nhạt của Xích Mẫu.

Chỉ là khí tức này yếu ớt và nhạt đến cực hạn, nếu không phải Hứa Thanh có được Tử Nguyệt, rất khó phát hiện.

“Nơi này có nguyền rủa.”

Linh Nhi bỗng nhiên mở miệng, thanh âm thanh thúy, rất là êm tai.

Trong xe, đội trưởng duỗi lưng một cái, vén rèm cửa lên nhìn bên ngoài một chút, nở nụ cười.

“Đây là do mùi bay ra từ bên trong Tự Âm trường hà.”

“Con sông kia cũng không phải do thiên nhiên hình thành, mà là Xích Mẫu hội tụ chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, lấy máu tươi của bọn họ biến thành, càng lạc ấn nguyền rủa.”

“Đối với người bên ngoài mà nói, con sông này không có nguy hiểm gì, chỉ cần cho đủ tế phẩm liền có thể ra vào, nhưng đối với các tộc bên trong Tế Nguyệt đại vực mà nói, nó chính là cửa lồng giam.”

“Tính toán thời gian, hoàng hôn hôm nay chúng ta có thể đi tới bên cạnh bờ, tiếp theo lại mất mấy ngày qua sông, liền có thể tiến vào Tế Nguyệt đại vực.” Trong mắt đội trưởng lộ ra chờ mong.

Sau khi một đoàn người bọn họ rời khỏi Phong Hải Quận, lại một đường ẩn nấp trong Thâm Lam đại vực, cho đến khi tiến nhập Thánh Lan đại vực lại càng ẩn nấp hơn nữa, cuối cùng dưới sự đề nghị của Hứa Thanh, bọn họ đã trộn lẫn vào cái đoàn xe này, đi theo họ tiến về phía trước.

So với thi pháp đi về phía trước, hành tẩu bên trong phàm tục thế gian thế này càng dễ che giấu hơn nhiều.

Cứ như vậy sau một tháng, bọn họ đã đến nơi này.

Hoàng hôn rất nhanh phủ xuống, bầu trời biến thành một rặng mây đỏ, chiếu vào trong mắt nhóm người Hứa Thanh, màu sắc tương tự như nước sông đằng trước.

Cảnh tượng sông và trời cùng một màu này, làm cho người ta cảm giác không phải là xinh đẹp, mà là tràn đầy quỷ dị và lành lạnh.

Tới nơi này, một đoàn người Hứa Thanh rời khỏi đoàn xe, dừng chân ở biên giới Tự Âm Hà.

Dòng sông cuồn cuộn chảy về phía Nam, mùi máu tươi trong này vô cùng nồng đậm, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bên trong nước sông có hài cốt trôi nổi lên xuống, đó là di hài của những người muốn chạy khỏi Tế Nguyệt đại vực.

Dưới nước sông ăn mòn, đã không còn nhìn thấy tướng mạo khi còn sống của họ nữa, nhưng vẫn có thể thấy được hài cốt lớn hay nhỏ, bên trong vậy mà tồn tại không ít hài cốt của hài đồng.

“Chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, một khắc sinh ra, chính là thức ăn.” Đội trưởng bình tĩnh mở miệng.

Linh Nhi nhìn qua hết thảy, than nhẹ một tiếng, không nói gì, càng dựa gần sát vào Hứa Thanh hơn, hình như ấm áp trên người Hứa Thanh có thể khiến cho nàng cảm thấy an toàn hơn.

Hứa Thanh trầm mặc, ngẩng đầu nhìn về phía nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời.

So sánh cùng Tế Nguyệt đại vực, thật ra toàn bộ đại lục Vọng Cổ, cũng không phải là như thế sao.

Ninh Viêm sau lưng hai người vốn là khuôn mặt như có tang, bây giờ lại càng thêm đắng chát.

Gã không muốn tới, gã cảm thấy mình ở Quận Đô thật tốt, vô cùng thoải mái dễ chịu, nhưng vẫn bị cưỡng ép đưa tới một cái địa phương quỷ quái thế này.

Mà Tế Nguyệt đại vực này, gã biết rất rõ đấy.

Cũng chính bởi vì có hiểu biết đối với cái đại vực này, cho nên gã mới rất là sợ hãi nơi đây, không muốn tới gần.

“Tên Trần Nhị Ngưu chết tiệt này, thật là quá đáng!”

Ninh Viêm chửi bới trong lòng, nhưng không dám lộ ra trên mặt chút nào, gã sợ bị cắn.

Mà so với việc gã không muốn, Ngô Kiếm Vu lại vô cùng nguyện ý đối với lần gia nhập này.

Dù là nước con sông này thoạt nhìn quỷ dị, nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự ngạo nghễ trong lòng của y, giờ phút này y đứng bên cạnh bờ, thở sâu và lớn tiếng mở miệng.

“Ta nhìn tà dương thấy cô yên, sông lớn sóng lật bảy vạn năm!”

“Thơ hay!” Đội trưởng nghe vậy, ánh mắt sáng lên, lập tức tán thưởng.

Ngô Kiếm Vu ho khan một tiếng, hất cằm lên, vừa muốn lần nữa mở miệng, nhưng thấy Hứa Thanh nhíu mày, y vội vàng ngậm lại.

Hứa Thanh nghe có chút phiền, đoạn đường này đối phương đã ngâm không dưới trăm câu thơ, giờ phút này phất tay, Linh Luân xuất hiện, rơi vào trên nước sông.

Linh Luân của Hứa Thanh là do Trương Tam chủ đạo, cùng với trưởng lão đệ lục phong ra tay hiệp lực chế tạo, tạo hình đã hoàn toàn khác biệt cùng Pháp Hạm trước kia của hắn, thậm chí đã thoát ly phạm trù Chu hay Thuyền.

Đây là xếp đặt thiết kế giống như quỷ tài của Trương Tam.

Bộ dáng thoạt nhìn như là một bà lão lưng còng, cao đến 500 trượng, mặc áo đen rộng thùng thình.

Trên chiếc lưng còng xây dựng từng căn lầu các, tư cách làm khoang thuyền.

Mà áo bào rộng thùng thình bao phủ tản ra trên mặt sông, dấy lên tầng tầng rung động, chính là buồm.

Càng thêm quỷ dị là hai tay của bà lão này.

Tay phải cầm theo một chiếc đèn lồng tràn ra ánh sáng lục quang âm u, trong đó có hỏa diễm thiêu đốt, thi thoảng còn có tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra.

Cái này, chính là nguồn động lực.

Về phần tay trái thì nổi lơ lửng một con mắt màu đỏ, đang không ngừng nhìn bốn phương.

Đây là phỏng chế theo pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng để làm ra.

Chương 1273: Đệ tử mới của Âm Dương Hoa Gian Tông, Hứa Thanh (2)

Linh Luân như thế, lúc Hứa Thanh cầm được cũng rất giật mình, dưới mắt thả xuống trên dòng sông, bất kể Ninh Viêm hay là Ngô Kiếm Vu, sau khi nhìn thấy thì trong lòng đều bay lên gợn sóng.

“Đây là Linh Luân của đệ thất phong các ngươi?” Ngô Kiếm Vu hít vào một hơi, nói ra tiếng người chứ không ngâm thơ.

Đội trưởng ở một bên nở nụ cười.

“Xem ra Trương Tam cũng có cùng niệm tưởng đối với Câu Anh giống như ta.”

Tạo hình bà lão này, rất giống với Thần Linh Câu Anh của Nhân Ngư Đảo.

Hứa Thanh gật đầu, cũng không nhiều lời, thân thể nhất thời chợt lóe, trực tiếp bước lên phần lưng bà lão, đứng trong lầu các trên đó, nhìn về phía xa xa.

Những người khác cũng nhanh chóng đi lên, rất nhanh, theo đèn lồng trong tay bà lão lập lòe phát ra ánh sáng, áo đen bốn phía giống như cánh buồm lập tức phấp phới, thân ảnh kia liền vội vã lướt trên mặt sông.

Phạm vi của Tự Âm Hà không nhỏ, độ rộng lại càng là như vậy, lấy tốc độ Linh Luân của Hứa Thanh, dùng thời gian năm ngày mới đi ngang qua được non nửa.

Trong lúc đó cũng gặp phải một chút hung hiểm, nhưng dưới con mắt phỏng chế pháp bảo Thất Huyết Đồng, phần lớn đều bị bọn họ tránh đi.

Bất quá vẫn gặp có một chút tình huống đột phát.

Giống như lúc này, trong nước sông lao ra vô số sợi tóc huyết sắc, quấn quanh về phía Linh Luân, càng nhanh chóng lan tràn, bay về phía bọn người Hứa Thanh.

Nhưng không cần Hứa Thanh và đội trưởng ra tay.

Ngô Kiếm Vu tựu đã sớm đợi đến thời điểm bộc lộ tài năng rồi, lúc trước trên đường không có cơ hội, vì vậy khi những sợi tóc này xuất hiện, y liền hất tay áo lên, hơn mười con hung thú bộ dạng dữ tợn lập tức xuất hiện ở chung quanh y.

Những con hung thú này có con bay lên không trung, có con trực tiếp nhảy vào trong nước sông, còn có một con Anh Vũ phát ra tiếng kêu chói tai, mở ra đôi cánh đậu xuống đỉnh đầu Ngô Kiếm Vu.

Anh Vũ ngóc đầu lên, tựa như một cây côn, nhìn bát phương, truyền ra tiếng người.

“Dưới trời trên đất phụ thân ta ra, linh tiên phương nào nói không phục!”

Thần sắc Ngô Kiếm Vu ngạo nghễ, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngô gia có tử tám trăm lang, bầu trời cửu châu ai dám cuồng!”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, đôi mắt Linh Nhi trợn to, Ninh Viêm hít vào một hơi, đôi mắt đội trưởng sáng lên.

Theo Ngô Kiếm Vu mở miệng, còn có một con gấu bay ra từ ống tay áo, thân thể hơi nhoáng một cái liền trở nên to lớn hơn mười trượng, đứng trước người Ngô Kiếm Vu, hét lớn một tiếng.

Âm thanh như thiên lôi nổ vang, hai tay mở rộng, bắt lấy đám tóc đang lan tràn đến, một hơi xé rách.

Từng con thú dữ kia đều không hề tầm thường, mặc dù bộ dạng khác nhau, nhưng huyết mạch hình như có chỗ đồng nguyên, phối hợp lẫn nhau rất là hoàn mỹ, càng bỏ qua tà sùng, hình như vị cách huyết mạch bản thân khá cao.

Vì vậy rất nhanh, dưới bọn nó xuất thủ, những sợi tóc kia sau khi vỡ vụn lại rơi trở về bên trong nước sông.

Ngô Kiếm Vu ngạo nghễ, Anh Vũ trên đỉnh đầu toàn lực ngẩng đầu, động tác của nó rất không cân đối, nhưng hiển nhiên đã bị giáo huấn huấn luyện rất nhiều lần, cho nên bộ dạng cũng đã quen rồi.

Giờ phút này bọn họ đồng thời mở to miệng, đang muốn nói ra câu thơ.

Nhưng nguy hiểm vẫn chưa giải trừ, sau một khắc toàn bộ mặt sông đột nhiên kịch liệt sôi trào, mùi huyết tinh càng thêm nồng đậm, vô số sợi tóc huyết sắc, từng chùm từng đám lao ra từ mặt sông, bay thẳng đến không trung.

Trong chớp mắt, vô số sợi tóc huyết sắc hội tụ lại, chúng nó buộc vòng quanh lại trở thành một cái thân ảnh cực lớn, cao tới mấy trăm trượng, thân ảnh ấy chỉ có đường nét, không có máu thịt.

Thoạt nhìn tựa như một bộ khô lâu, tràn ra uy áp kinh khủng.

Giờ phút này nó cúi đầu, bao quát nhìn một đoàn người Hứa Thanh.

“Tế phẩm!”

Giọng nói mơ hồ nương theo tiếng gầm nhẹ, truyền ra từ trong miệng thân ảnh huyết sắc cực lớn kia, vang vọng thiên địa, đồng thời huyết hà bốn phía cũng bắt đầu bốc lên bộ thứ hai, bộ thứ ba, bộ thứ tư… .

Tổng cộng ba mươi bảy bộ thân ảnh tương tự lần lượt xuất hiện, vờn quanh đám người Hứa Thanh.

Sau khi từng con xuất hiện, đều nói ra hai chữ như trên.

“Những thứ này gọi là Hà Linh của Tự Âm Hà, cũng là quy củ của nơi đây, phải đưa ra tế phẩm.” Đội trưởng đã sớm có chuẩn bị đối với điều ấy, giờ phút này phất tay ném một túi trữ vật ra, rơi vào trong nước sông.

Về phần bên trong chứa cái gì, Hứa Thanh không biết, nhưng theo túi trữ vật hạ xuống, những thân ảnh này cũng chậm rãi mơ hồ, cho đến khi hơn phân nửa tan biến.

Mà mấy con còn lại, vào lúc sắp tiêu tán, bỗng nhiên đồng thời nhìn Ninh Viêm.

“Tế phẩm!”

Ninh Viêm biến sắc.

Đội trưởng cũng nhíu mày, y biết huyết mạch Ninh Viêm không tầm thường, nhưng thật sự không nghĩ tới ở bên trong nơi đây, lại có thể biết khiến cho Hà Linh yêu cầu tế phẩm hai lần.

"Không biết ăn Hà Linh có ngon không..." Đội trưởng nhìn mọi nơi một chút, cảm thấy Hà Linh nơi đây có lẽ cũng không phải là chỉ có điểm ấy, vì vậy thở dài.

Cũng may lần này y chuẩn bị rất đầy đủ, giờ phút này mặc dù trong lòng không thích, nhưng vẫn lần nữa lấy ra một túi trữ vật, vừa muốn ném ra, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

"Đại sư huynh, ta thử xem?"

Đội trưởng trầm ngâm, nhẹ gật đầu.

"Cũng tốt, tế phẩm ta chuẩn bị cũng còn chỗ hữu dụng ở bên trong Tế Nguyệt đại vực."

Hứa Thanh nghe vậy, đi về phía trước vài bước, nhìn qua những thân ảnh huyết sắc ngay phía trước, bình tĩnh truyền ra lời nói.

"Nhường đường."

Lời hắn vừa ra, trong mắt lộ ra tia sáng màu tím, trong tích tắc này, Nguyên Anh Tử Nguyệt trong cơ thể lập tức mở mắt ra, tràn ra uy áp và chấn động, hóa thành vị cách hiện ra, phủ xuống một tia Thần quyền.

Trong thời gian ngắn, chấn động trên Tự Âm Hà yên tĩnh, gió bát phương dừng lại, tất cả, vào một khắc lực lượng Tử Nguyệt của Hứa Thanh xuất hiện, tựa như đóng băng lại.

Thân thể những con Hà Linh đột nhiên run lên, nhanh chóng cúi đầu, toàn bộ quỳ bái xuống.

"Tham kiến Thần sứ."

Trong chốc lát, giọng nói đồng dạng cũng từ bốn phía mặt sông truyền ra, càng nhiều Hà Linh hơn nữa hiện ra.

Số lượng từ mấy chục tăng đến mấy trăm, cho đến khi đạt đến mấy nghìn, liếc mắt không nhìn thấy cuối cùng.

Toàn bộ chúng nó đều quỳ bái xuống, tất cung tất kính.

Một màn này, tuy Ninh Viêm có chuẩn bị tâm lý nhưng trái tim vẫn tăng tốc nhảy lên.

Đôi mắt Linh Nhi trợn to, có chút mờ mịt, đội trưởng mặt mày hớn hở, thầm nghĩ lần này đi đến Tế Nguyệt đại vực, có tiểu Thanh ở đây, đại sự nắm chắc thành công lớn hơn vô hạn.

Về phần Ngô Kiếm Vu, y hít vào một miệng khí, Anh Vũ trên đỉnh đầu cũng run lên, quên mất phải bảo trì tư thế ngẩng cao đầu.

Chương 1274: Đệ tử mới của Âm Dương Hoa Gian Tông, Hứa Thanh (3)

Cứ như vậy, sau khi bốn phía tạm thời yên tĩnh, giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh vang vọng ra.

“Hộ tống.”

“Tôn Thần chỉ!”

Mấy nghìn Hà Linh giống như khô lâu, do những sợi tóc huyết sắc tạo thành hình, đồng thời mở miệng và một hơi bay tới, vờn quanh bốn phía Linh Luân của Hứa Thanh, trùng trùng điệp điệp, khí thế ngập trời, hộ tống tiến về phía trước.

Nước sông tự động chấn động tăng tốc vì Linh Luân, mặt sông vặn vẹo như đang nằm rạp xuống, một màn này khiến Ngô Kiếm Vu nhìn mà rung động lắc lư, tâm thần hoảng hốt, đội trưởng đi đến bên cạnh, ôm cổ y và thấp giọng mở miệng.

“Đại Kiếm Kiếm, lúc trước ta không lừa ngươi đúng không, ngươi có muốn có một ngày cũng như thế này hay không?”

Ngô Kiếm Vu nhất định là muốn, cũng đã định trước không cách nào tránh khỏi được ma chưởng của đội trưởng.

Cho nên rất nhanh, y đã bị đội trưởng kéo đến một bên, nhỏ giọng thì thầm một phen, trong mắt Ngô Kiếm Vu mang theo vùng vẫy và kích động, nhưng cuối cùng kích động đã vượt qua hết thảy.

“Kẻ đần!“Ninh Viêm thấy một màn như vậy, đáy lòng hừ một tiếng.

Hứa Thanh không có để ý tới những thứ đó, hắn đang cảm giác những con Hà Linh này.

Chúng nó không giống với pho tượng Hắc Thiên trong Thánh Lan tộc lúc trước, càng giống như là vật sống hơn, bởi vì Hứa Thanh cảm nhận được bên trong khí tức của những con Hà Linh này, có một cảm giác kính sợ.

Thậm chí mơ hồ trong đó, còn có một tia mùi hương, sau khi

Hứa Thanh tản lực lượng của Nguyên Anh Tử Nguyệt ra mới phát hiện thấy.

Hai mắt Hứa Thanh lóe lên, Nguyên Anh Tử Nguyệt bay lên cách đỉnh đầu, tản ra trận trận uy áp, đồng thời cũng nhẹ nhàng khẽ hấp về những con Hà Linh kia.

Những mùi hương kia lập tức liền theo Hà Linh, tràn vào trong miệng Nguyên Anh Tử Nguyệt.

Theo nó nuốt xuống, một cỗ cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu hiện ra trong tâm thần Hứa Thanh, mà thân thể Nguyên Anh Tử Nguyệt của hắn cũng chấn động, rõ ràng phát triển hơn một chút.

Đồng thời, Hà Linh bị hút đi mùi hương, thần sắc càng hiện ra thành kính.

Tim Hứa Thanh đập hơi nhanh lên, hắn theo bản năng cảm giác mùi thơm này là đồ tốt, nhưng ngay khi vừa muốn tiếp tục, một cỗ cảm giác nguy cơ bốc lên trong tâm thần, khiến cho hắn lập tức kiềm chế hành vi của bản thân.

“Nơi này là nông trường của Hồng Nguyệt, trên lý luận Hồng Nguyệt có thể hút thì ta cũng tương tự có thể, nhưng loại cướp đoạt này lại càng dễ bị phát hiện, vạn nhất kích thích quá lớn dẫn đến nó thức tỉnh sớm…”

Trái tim Hứa Thanh tiếc nuối, không tiếp tục thử nghiệm, hắn chuẩn bị sau khi vào Tế Nguyệt đại vực, nhìn xem tình huống lại quyết định.

Cứ như vậy, dưới mấy nghìn Hà Linh hộ tống, Linh Luân của Hứa Thanh nhanh chóng di chuyển trên Tự Âm Hà, cách bờ bên kia càng lúc càng gần.

Mà một màn vô cùng kinh người thế này, cũng đã đưa tới sự chú ý của người khác.

Người đi đến Tế Nguyệt đại vực cũng không phải chỉ có một nhóm Hứa Thanh, trên thực tế bởi vì Tế Nguyệt đại vực đặc thù, cho nên ngày bình thường tu sĩ vực gần đó cũng sẽ thỉnh thoảng đi vào, giao dịch vật phẩm.

Giờ phút này trên Tự Âm Hà liền có vài chục con thuyền như vậy, sau khi bọn họ đưa ra tế phẩm, mới được cho phép thông hành, vì vậy khi nhìn thấy một màn như thế, bọn họ lập tức cảm thấy không cách nào tin, tâm thần hoảng sợ.

Toàn bộ con thuyền, đều theo bản năng dừng lại, tâm thần tu sĩ bên trong cũng dâng lên vô số suy đoán khác nhau.

“Có thể được mấy nghìn Hà Linh hộ tống… . Đây là thân phận gì!”

“Chẳng lẽ là người của Hồng Nguyệt Thần Điện? Vả lại còn là cao tầng trong đó!”

“Chỉ có đáp án này mà thôi, cũng chỉ có người của Hồng Nguyệt Thần Điện mới có khả năng có được thân phận như vậy.”

“Người của Hồng Nguyệt Thần Điện, ngày thường rất ít xuất hiện, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bọn họ.”

Những suy đoán này khiến cho tim mọi người đập nhanh, bọn họ quanh năm đi đến Tế Nguyệt đại vực, rất rõ ràng bên trong cái đại vực bị nguyền rủa này, chúng sinh đều là cừu non, chỉ có Hồng Nguyệt Thần Điện cao cao tại thượng, chăn thả mọi thứ thay cho Thần Linh.

Cho nên bọn họ liền nhao nhao cúi đầu, cho đến khi mấy nghìn Hà Linh đi xa, mới lại tiếp tục xuất phát.

Cứ như vậy, lại trôi qua thêm hai ngày rưỡi nữa, rốt cuộc một đoàn người Hứa Thanh đã thấy được bờ bên kia của Tự Âm Hà giống như biển này, thấy được Tế Nguyệt đại vực.

Thổ địa nơi đây có màu thâm đen.

Bầu trời u ám, không có mặt trời, chỉ có ánh trăng không thấy đầu nguồn, chiếu xuống toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, khiến cho mảnh thổ địa màu đen này, giống như phủ thêm một cái khăn che mặt thần bí.

Mà nơi một đoàn người Hứa Thanh lên bờ, là một mảnh núi trụi lủi.

Trên trời có một số phi điểu ẩn trong bóng đêm, truyền ra tiếng kêu thê lương, về phần trên mặt đất, thỉnh thoảng còn có thể thấy hài cốt mục nát.

Hứa Thanh thu hồi Linh Luân, một khắc mọi người bước lên vùng đất này, mấy nghìn Hà Linh bên trong Tự Âm Hà đều cúi đầu về bên cạnh bờ, sau đó mới chui vào trong nước sông, biến mất không thấy gì nữa.

Đội trưởng nhìn chung quanh, thần sắc mang theo một chút hồi ức, cảm khái mở miệng.

“Đã cách nhiều năm, lại quay về vực này.”

“Tiểu sư đệ, sau khi đến nơi này, thật ra chúng ta liền tương đối an toàn, Xích Mẫu đang ngủ say, chỉ cần chúng ta không quá lộ ra thân phận, cơ bản không có gì đáng ngại.”

Hứa Thanh gật nhẹ đầu, bên trong nơi đây, căn bản là bọn họ không có người quen biết.

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

“Chúng ta tách ra ngay ở chỗ này đi, ngươi đi xử lý chuyện của ngươi, ta dẫn theo tiểu Ninh Ninh cùng với đại Kiếm Kiếm đi làm ít chuyện.”

Ninh Viêm nghe vậy vẻ mặt đắng chát, Ngô Kiếm Vu lại lộ ra vẻ kích động, y cảm thấy chính mình rất được tôn trọng.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua bọn họ, đáy lòng lặng lẽ chúc phúc một chút, sau đó vừa nhìn về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh, bảo trọng!”

Đây là ước định của bọn hắn trước khi lên đường, mà vị trí bây giờ thuộc về biên giới phía Đông của Tế Nguyệt đại vực, từ nơi này xuất phát về phía Đông, khoảng cách cũng không quá xa với Thiên Hỏa Hải mà Hứa Thanh muốn tới.

“Ta không sao, có tiểu Ninh Ninh và đại Kiếm Kiếm bảo hộ, ai dám động đến ta.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh, tiếp theo giơ tay phải lên, vỗ trán một cái, thân thể lập tức cải biến, lại hóa thành một tu sĩ trung niên có phong độ nhẹ nhàng, bộ dáng cũng trở nên tuấn mỹ hơn không ít.

Nhất là nụ cười trên khóe miệng cùng với nét tự đắc trên mặt, khiến cho y thoạt nhìn càng nhiều hơn một chút tà khí.

Giờ phút này trong lúc cười nhạt, đội trưởng thuận thế giơ tay phải vỗ lên bụng Ninh Viêm vẻ mặt buồn rười rượi, toàn thân Ninh Viêm run lên, bộ dạng cũng có chỗ cải biến, hóa thành một nha hoàn.

Chương 1275: Đệ tử mới của Âm Dương Hoa Gian Tông, Hứa Thanh (4)

Hiển nhiên Ninh Viêm sớm biết như vậy, cho nên gã cũng không ngoài ý muốn, chỉ là nguyên bản biểu cảm đắng chát, sau khi trở thành nha hoàn đi theo, lại làm cho người ta có một loại cảm giác thường xuyên bị khinh thường.

Mà Ngô Kiếm Vu chỗ đó, giờ phút này vẻ mặt chờ mong, đội trưởng cũng không nặng bên này nhẹ bên kia, tương tự vỗ một cái, bộ dáng y liền bị che lấp, trở thành một đồng tử.

Mắt thấy ba người đội trưởng biến hóa như vậy, Hứa Thanh cũng không có tò mò, theo đội trưởng cởi bỏ phong ấn, thủ đoạn dần dần có đủ loại đủ kiểu.

“Tiểu sư đệ, ta cũng đã chuẩn bị xong thân phận cho ngươi rồi.”

Đội trưởng phất tay, ném cho Hứa Thanh một khối ngọc giản.

“Từ giờ trở đi, ngươi chính là đệ tử đi ra ngoài du lịch của Âm Dương Hoa Gian Tông trong Tế Nguyệt đại vực, tên là Thiên Thanh Tử.”

“Đây là ngọc giản thân phận, có tác dụng làm Lộ Dẫn, các quốc gia và các tộc trong Tế Nguyệt đại vực rất hỗn loạn, cho nên đi bất kỳ địa phương nào cũng cần Lộ Dẫn, Âm Dương Hoa Gian Tông ở trong nơi này, bởi vì chịu trách nhiệm tế vũ cho Hồng Nguyệt Thần Điện, cho nên coi như là một đại tông, là một tấm da hổ đấy!”

Hứa Thanh đưa mắt nhìn đội trưởng, tiếp nhận ngọc giản, hắn có thể cảm giác được lần này đội trưởng chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, từ đó có thể nhìn thấy tâm ý muốn nuốt Hồng Nguyệt vô cùng kiên định của đối phương.

“Chúng ta trước tách ra ở ngay chỗ này, về sau chúng ta sẽ tụ hợp ở Vị Ương Thiên Ngưu Sơn, mặc kệ ai tới trước, cứ ở chỗ đó chờ đợi một thời gian ngắn.”

“Nếu như quá lâu mà đối phương không tới, chúng ta liền ẩn nấp, đi đến nơi đối phương từng tới để tìm kiếm.”

Đội trưởng nói xong, tay phải giơ lên trảo vào hư không một cái, một cây quạt xuất hiện, sau đó bị y xoạt một tiếng mở ra, quạt vài cái, một bộ thản nhiên tự đắc.

“Tiểu sư đệ, nhớ kỹ, hiện giờ cái thân phận này của ta gọi là Vị Ương Tử, cũng là đệ tử Âm Dương Hoa Gian Tông, là đại sư huynh của ngươi! Tương lai mấy tháng sau, cái tên này nhất định sẽ thanh danh hiển hách trên Tế Nguyệt đại vực, đoán chừng mọi người trên đường đều có thể nghe tới.”

“Đi thôi!” Đội trưởng nói xong, vẫy tay lên chào Hứa Thanh, trong lúc Hứa Thanh cúi đầu tống biệt, y dẫn theo Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đi về nơi xa.

Ninh Viêm có chút không muốn, thi thoảng quay lại nhìn Hứa Thanh, biểu cảm rất là bất lực.

Hứa Thanh giả bộ như không phát hiện, đưa mắt nhìn ba người.

Đội trưởng rời đi hơn mười trượng, bỗng dừng bước chân lại, hình như nhớ ra cái gì đó, quay lại hô to một tiếng.

“Tiểu Thanh, cái Âm Dương Hoa Gian Tông kia, nếu ngươi rảnh có thể đi một chuyến, cái thân phận đó của ngươi là chân thật, tông môn này chú ý âm dương điều hòa, thái bổ lẫn nhau, ta nghĩ rằng tiểu Thanh ngươi nên đi học tập một chút, lấy tư chất của ngươi, có thể học vô cùng nhanh, như vậy vạn nhất gặp phải yêu nữ thì ngươi cũng có thuật phòng thân, sẽ không bị chiếm tiện nghi!”

Linh Nhi nghe vậy, vội vàng chui ra từ trong cổ áo Hứa Thanh, lớn tiếng mở miệng.

“Có ta ở đây, Hứa Thanh ca ca sẽ không gặp được yêu nữ!”

Mắt thấy đội trưởng còn muốn mở miệng, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, xuất ra một quả đào, cắn một miếng.

Đội trưởng trừng mắt, lầm bẩm mấy câu, sau đó lôi kéo hai người bên cạnh rời đi.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, cho đến khi ba người đội trưởng tan biến trong bóng đêm, thần sắc Linh Nhi mang theo chờ mong, ngượng ngùng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, lần này có tính là cuộc hẹn riêng của hai người chúng ta hay không!”

Hứa Thanh nở nụ cười, nhẹ gật đầu, thân thể nhoáng một cái đi thẳng đến xa xa, dung nhan cũng có chỗ cải biến, cũng không nổi trội như trước, mà biến thành tầm thường hơn không ít.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Qua một đêm.

Một đêm này Hứa Thanh nhanh chóng di chuyển trong thiên địa Tế Nguyệt đại vực, hắn thấy được rất nhiều hài cốt trên mặt đất, trong đó có đủ các loại tộc quần, phần lớn đều là chết bởi dị chất bộc phát.

Còn có một chút thì chết bởi chém giết.

Tất cả thứ này, không ngoài Hứa Thanh đã từng đoán qua trước kia, hoàn cảnh đặc thù của Tế Nguyệt đại vực, khiến cho nơi đây nhất định tràn ngập tử vong và ác ý.

Thậm chí còn có mấy nơi, sau khi Hứa Thanh nhìn thấy cũng trầm mặc một hồi.

Đó là những hố hài cốt.

Ở gần bên cạnh khu vực bờ, Hứa Thanh phát hiện hơn mười cái hố sâu phạm vi cực lớn, trọn vẹn vạn trượng, bên trong từng cái đều chồng chất vô số xương cốt.

Từ vết trầy do lợi khí trên xương cốt có thể thấy được, máu thịt của họ đã bị tươi sống mà cạo ra, làm như vậy rõ ràng là để cho có thể dễ ăn hơn.

Linh Nhi cũng trầm mặc.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh lặng lẽ rời khỏi, trong lòng cũng tăng cảnh giác lên, cho đến khi sáng sớm đến, trên bầu trời lờ mờ xuất hiện mấy quang thể nhân tạo, mặt đất không còn đen nhánh mà trở thành màu sắc mờ nhạt.

Cái màu sắc này, chính là quang cảnh bình thường ở Tế Nguyệt đại vực.

Hứa Thanh đứng trên một đỉnh núi trụi lủi, ngóng nhìn về nơi xa xăm, phân biệt phương hướng một chút, hắn lấy ra ngọc giản địa đồ đội trưởng đưa cho, thoạt nhìn qua.

“Phiến khu vực này tên là Tiểu Tế Thai, đi ngang qua nơi này nửa tháng lộ trình, thì đến nơi hai tộc giáp giới, đi qua địa phương kia chính là Thiên Hỏa Hải.”

Hứa Thanh thu hồi ngọc giản, trong sắc trời mờ nhạt, gào thét lao về phía trước.

Cứ như vậy, thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Nửa tháng sau, hắn đã đi ngang qua cái mảnh phạm vi tên là Tiểu Tế Thai này, sắp bước vào vùng giáp giới hai tộc, lúc này Hứa Thanh cũng đã có thêm càng nhiều nhận thức hơn đối với cái tên của phiến khu vực sau lưng này.

Hố hài cốt trong nơi này có tới hơn 1000 cái, chúng nó được xếp ra thành hình dạng một mặt trăng lưỡi liềm, mà ở vị trí trung tâm, tồn tại một cái thành trì giống như tế đàn cổ xưa.

(*Tiểu tế thai: Tế đàn nhỏ)

Hứa Thanh cũng không tới gần, từ rất xa hắn cảm nhận được trong đó có rất nhiều khí tức Hồng Nguyệt lưu lại.

“Linh hữu.”

(*Linh hữu: Nông trường chăn nuôi)

Hứa Thanh thì thào, bước vào địa phương giáp giới hai tộc.

Nhưng một khắc đi vào vùng biên giới, Hứa Thanh lập tức dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Rất nhanh, cả vùng đất phía trước hắn xuất hiện từng đạo ánh sáng lờ mờ, từng tấm gương hình dạng bất quy tắc từ mặt đất bay lên trên không, toàn bộ quay về phía Hứa Thanh.

Những tấm gương này phần lớn cao hơn người, mặt kính mơ hồ, tồn tại một chút khe hở, nhưng vẫn chiếu ra thân ảnh Hứa Thanh.

Mà quỷ dị chính là, giờ phút này thân ảnh của Hứa Thanh trong những tấm gương kia, trong mắt rõ ràng mang theo ác ý, truyền ra giọng nói âm lãnh.

“Lộ Dẫn!”

–

Chương 1276: Cùng thiên tranh, vô nhật hoán thế! (1)

Hiển nhiên lúc trước phương hướng điều tra của đội trưởng không phải tập trung ở nơi đây, cho nên ghi chép trong ngọc giản địa đồ không phải rất kỹ càng, chỉ là điểm ra đại khái.

Nhưng cũng có mô tả rằng khu vực hai tộc giáp giới và có liên minh này, không phải là nhân tộc.

Bọn họ là Kính Ảnh Tộc cùng với Thiên Diện Tộc.

Hiện giờ, những kẻ xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh và yêu cầu Lộ Dẫn, chính là Kính Ảnh Tộc.

Thân thể tộc này chính là tấm gương, từ khi còn nhỏ thân thể nhỏ bé, cho đến khi phát triển trở lên vô cùng to lớn.

Thuộc về một trong những tộc quần quỷ dị.

Cũng là tộc quần sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến mới xuất hiện.

Tộc nhân bộ tộc này trống mái đều cùng một thể, tốc độ sinh sôi nảy nở cực nhanh, mà thiên phú của bọn họ chính là khi gặp kẻ địch thì có thể chiếu lại chính họ ở trong gương, từ đó tiến hành khống chế ở trình độ nhất định.

Càng có một chút kẻ ưa thích nô dịch ngoại tộc, để làm vật ký sinh bản thân.

Nhưng có thể làm được điểm này, cần có thiên phú càng mạnh hơn nữa, chỉ có cấp bậc thiên phú cao trong tộc đó mới có thể làm được.

Mà giờ khắc này, những tộc nhân Kính Ảnh Tộc ngăn cản Hứa Thanh, chỉ là hộ vệ ở bên biên giới của tộc này mà thôi, tu vi phần lớn là Trúc Cơ, tu vi tương tự với cái thân phận bây giờ của Hứa Thanh.

Cho nên bọn họ mới dám không chút che giấu ác ý của bản thân ở trước mặt Hứa Thanh, tựa hồ chỉ cần Hứa Thanh không cách nào chứng minh thân phận, vậy thì bọn họ sẽ lập tức lao ra, chém giết hắn.

Dẫu sao trong mắt của bọn họ, nhân tộc chỉ là tộc quần hạ đẳng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lạnh mắt nhìn những tộc nhân Kính Ảnh Tộc đó, nhớ kỹ ánh mắt ác ý của đối phương.

Nhưng giờ phút này không phải thời điểm xuất thủ, dẫu sao nơi đây thuộc địa bàn của đối phương, vì vậy sau khi Hứa Thanh đảo qua trên người bọn họ, trọng điểm nhìn tới hình ảnh của mình được chiếu ra bên trên mặt kính một chút.

Sau đó lấy ra ngọc giản Âm Dương Hoa Gian Tông mà đội trưởng đưa cho, ném tới, hắn muốn nhìn xem đối phương làm thế nào để đụng chạm vào vật dụng thực tế.

Trong nháy mắt tiếp theo, một tộc nhân Kính Ảnh Tộc sau khi chiết xạ thân ảnh Hứa Thanh vào bên trong mặt gương, vậy mà vươn tay ra khỏi mặt gương.

Ở bên trong mặt gương, tay kẻ này tương tự như tay của Hứa Thanh, nhưng sau khi duỗi ra lại hóa thành một mảnh hắc khí, một phát bắt được ngọc giản, giống như đang kiểm tra.

Rất nhanh, bọn họ đã dò xét tra ra kết quả, từng kẻ đều nhíu mày.

Ác ý và tham lam trong mắt cũng không tiêu tán quá nhiều, nhiều lần liếc qua Hứa Thanh, rõ ràng không cam lòng để cho hắn cứ thế mà rời khỏi.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, song phương lâm vào giằng co.

Một lát sau, những tên tộc nhân Kính Ảnh Tộc kia nhìn nhau một cái, vẫn lựa chọn kiềm chế.

Hiển nhiên tấm da hổ Âm Dương Hoa Gian Tông vẫn tồn tại tác dụng nhất định với tộc này, vì vậy cuối cùng những hộ vệ biên giới Kính Ảnh Tộc lại lần nữa rơi vào trên mặt đất, dung nhập trong lòng đất, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn chỗ chúng nó ẩn vào, bùn đất màu thâm đen chỗ đó hết thảy như thường.

Một màn này, khiến cho trong lòng Hứa Thanh nổi lên cảm giác kỳ dị.

“Vì sao chúng nó phải dung nhập vào trong lòng đất?”

Hứa Thanh nghi ngờ, điểm này không có ghi chú ở trên ngọc giản địa đồ.

Hứa Thanh liền lưu ý việc này lại, sau khi thu hồi ngọc giản liền đi về phía xa xa, bước vào địa phận hai tộc giáp giới và liên minh.

Mặc dù mặt đất nơi đây cũng là màu thâm đen, nhưng bầu trời mờ nhạt không giống với bên Tiểu Tế Thai, không biết có phải do tới gần Thiên Hỏa Hải hay không, bầu trời nơi đây rõ ràng càng sáng ngời hơn một chút.

Mà mặt đất cuối cùng cũng không có hố hài cốt nữa.

Theo Hứa Thanh đi về phía trước, từng tòa thôn trấn chiếu vào trong mắt của hắn.

Nhưng lại không giống với thành trấn của nhân tộc.

Thành trì của Kính Ảnh Tộc thường thường đều là do bùn đất xây đắp lên, thoạt nhìn tối như mực, như là lâu đài đất.

Một đường Hứa Thanh đi thẳng tới, nhìn thấy không ít, toàn bộ đều là như thế.

Dù là một số thành trì lớn hơn, nhiều nhất cũng chính là phạm vi và kết cấu lâu đài đất phức tạp hơn một chút mà thôi.

Tổng thể nhìn tới, tràn đầy cảm giác hôi bại và thô ráp.

Mà bên trong Kính Ảnh Tộc, hết thảy đều là im lặng, nơi đây không có tiếng cười nói, cũng không có tiếng rộn ràng, chỉ có từng mặt tấm gương đi tới đi lui bên trong những lâu đài đất, thi thoảng phi hành.

Tất cả Kính Ảnh Tộc, tựa hồ cũng không thích mở miệng quá nhiều, thường thường chỉ cần dùng một ánh mắt với nhau là có thể tiến hành câu thông và giao lưu.

Tộc quần như vậy, bản năng đã định trước sẽ bài xích ngoại nhân.

Hứa Thanh xuất hiện, đưa tới sự chú ý của bọn họ, một đoạn đường này không ngừng có những ánh mắt ác ý từ bát phương quét tới, nhưng Hứa Thanh không hề gặp kẻ nào chủ động xuất thủ.

Mà Kính Ảnh Tộc cũng không phải người người đều là tu sĩ, càng có càng nhiều phàm tục, nhưng thân thể của bọn họ không có bất kỳ một ai là mặt kính nguyên vẹn, đều tồn tại khe hở, ít có bảy tám vết, nhiều thì là vô số.

Kẻ nào vô số khe nứt thì thường thường đều có cảm giác suy yếu, tràn ngập tử khí.

Mặt khác, hình dạng chúng nó khác nhau, có rất nhiều hình người, cũng có rất nhiều hình thú, nhưng thoạt nhìn đều là vô cùng dơ bẩn.

Thậm chí còn có một ít là vô số mảnh kính vỡ tụ hợp lại cùng một chỗ, rất là quái dị, đồng thời Hứa Thanh cũng phát hiện bên trong giáp giới và liên minh hai tộc đó, cũng có nhân tộc tồn tại.

Chẳng qua nhân tộc ở trong nơi này rõ ràng là quần thể bị xem là thế yếu, vả lại số lượng cũng không nhiều lắm, phần lớn là hỗn hợp bên trong thành trì Kính Ảnh Tộc, địa vị rất thấp.

Lúc bọn họ nhìn thấy Hứa Thanh, vẻ mặt phần lớn là chết lặng.

Hứa Thanh nhìn qua những việc này, không cách nào cải biến.

Mặc dù nơi đây không phải cách khu vực nhân tộc rất xa, nhất là sau khi Thánh Lan tộc trở về, chỉ cách biệt một cái Tự Âm Hà, nhưng nguyền rủa của vực này, không ai có thể hóa giải.

Trên thực tế nhân tộc ở vực khác cũng là như thế này, bởi vì năm đó Huyền U Cổ Hoàng nhất thống, quá nhiều vực của đại lục Vọng Cổ đều là lãnh địa của nhân tộc, cho đến sau đó Đông Thắng Nhân Hoàng đại bại, dẫn đến vô số tộc quần của nhân tộc tan vỡ, khó có thể trở về.

Mà nhiều đời sau, có lẽ cũng có khởi sắc, nhưng đa phần đã trở thành nhóm tộc quần hạ đẳng.

Bọn họ có người còn biết được mình là nhân tộc, nhưng đã chậm rãi quên lãng sau vài vạn năm, huyết mạch cũng đã pha loãng và hỗn tạp vô cùng.

Còn có một số ít, thì là nhìn về phía Hoàng Đô đại vực của nhân tộc phía xa xa, khát vọng muốn trở về.

Nhưng đường xa cùng với quan hệ phức tạp rắc rối giữa từng vực, khiến cho chỉ có cường giả mới có tư cách trở về, mà vô số phàm tục lại không có năng lực như thế.

Bọn họ chỉ có thể chờ, mòn mỏi đợi đến một ngày, có lẽ nhân tộc sẽ xuất hiện một vị Tân Hoàng, nhất thống Vọng Cổ như Cổ Hoàng khi xưa, khiến cho bọn họ có thể trở về.

Chờ đợi vài vạn năm, đến ngày hôm nay đã thành hy vọng xa vời, càng lúc càng mờ nhạt trong lòng nhiều người.

Chương 1277: Cùng thiên tranh, vô nhật hoán thế! (2)

Nhìn qua tất cả, Linh Nhi cũng than nhẹ.

Bởi vì Cổ Linh tộc của nàng cũng là như thế, bọn họ cũng đã đợi rất lâu rất lâu rồi, nhưng vẫn không có kết quả.

Mặc dù Cổ Linh Hoàng giống như vẫn còn, nhưng sau khi trải qua lần Linh Uyên kia, trong lòng Linh Nhi đã sinh ra chất vấn đối với cái vị gọi là Cổ Linh Hoàng kia, nàng không biết, đối phương có còn phải là Cổ Linh Hoàng đã từng dẫn dắt Cổ Linh tộc nhất thống Vọng Cổ hay không.

Hứa Thanh nhìn những thứ này, chỉ có thể im lặng rời khỏi, từ phạm vi Kính Ảnh Tộc, bước vào đến trong Thiên Diện Tộc.

Khu vực tộc này rất ít bình nguyên, địa hình chủ yếu là sơn mạch.

Bọn họ đồng dạng là tộc quần quỷ dị, nhưng thân hình có đủ máu thịt, chỉ là trên mặt tất cả tộc nhân đều đeo một chiếc mặt nạ, hoặc là nói, mặt nạ mới là khuôn mặt của bọn họ.

Về phần thân hình, cùng tương tự như nhân tộc, nhưng lại cao hơn lớn hơn một chút.

Phần lớn tộc nhân cao hơn một trượng, trên mặt nạ cũng không phải là ngũ quan thông thường, mà có đủ các loại hình vẽ.

Nếu so với Kính Ảnh Tộc, ác ý trên người bọn họ càng cường liệt hơn nhiều, những nơi Hứa Thanh đi qua, phàm là kẻ nhìn thấy hắn, cũng đều rục rịch muốn động.

Nhưng khí tức đến từ trên thân Hứa Thanh khiến cho rất nhiều tộc nhân Thiên Diện Tộc thu liễm ác ý, nhưng mà cũng có kẻ mắt mù.

Một đường Hứa Thanh nhìn theo sơn mạch đi về phía trước, đã gặp mấy lần phục kích.

Kết quả thì có thể tự hiểu.

Mà thành trì của bộ tộc này cũng khá cao lớn, còn có một cỗ mùi thối khó ngửi khiến người ta khó chịu.

Nhưng tộc nhân tộc nơi này hiển nhiên quanh năm thở ra hít vào khí tức ở nơi đây, cho nên đối với bọn họ mà nói, là không ngửi thấy có gì bất thường, đã sớm hoàn toàn quen với tất cả mùi nơi đây.

Hứa Thanh không nhìn thấy nhân tộc ở nơi này.

Hắn chỉ nhìn thấy một cái quán ăn ở bên trong một thành trì của Thiên Diện Tộc.

Chủ quán là một đôi lão phu thê Thiên Diện Tộc, trên mặt nạ là vẻ mặt rất hiền lành, nhưng ở cửa ra vào lại treo rất nhiều xương cốt, tồn tại cả xương người, cũng có xương cốt của chính tộc bọn họ.

Nhỏ yếu, sẽ bị thôn phệ.

Thật ra cũng tương tự như lúc ở Nam Hoàng Châu, hiện tượng người ăn thịt người có thể thấy không ít ở bên trong tầng dưới chót.

“Loạn thế… .”

Hứa Thanh than nhẹ mà rời khỏi nơi đây, cho đến khi đi tới biên giới Thiên Diện Tộc, hắn đã đi tới mục đích của chuyến đi lần này.

Thiên Hỏa Hải.

Chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, là một mảnh nham thạch nóng chảy đỏ thẫm vô biên vô hạn, hỏa diễm bốc lên bên trên, giống như vĩnh hằng bất diệt, bao phủ tầm nhìn.

Phiến khu vực này quá lớn, dù Hứa Thanh bay lên trên không để quan sát, vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Dưới biển lửa chiếu rọi, bầu trời nơi này cũng trở thành một mảnh sáng rõ, ánh lửa ngập trời, nhiệt độ cao cực hạn từ phía trước lan tràn ra.

Còn có từng trận tiếng nổ vang vọng bên trong biển lửa, thi thoảng có thể nhìn thấy trên nham thạch nóng chảy có bong bóng khí nổ tung, bắn lên rất nhiều địa hỏa, tựa như một đóa hoa diệt thế nở ra.

Sau khi nhìn qua một hồi, Hứa Thanh liền xông lên, trong khi rất nhiều đóa hoa diệt thế bạo khai, hắn gào thét bay ở phía trên, tiến về phía trước.

Hắn không có ý định lập tức hấp thu hỏa diễm nơi đây, mà chuẩn bị điều tra tổng thể một chút, sau đó tìm kiếm nơi thích hợp nhất để tu luyện.

Dẫu sao hắn cũng không biết lúc mình luyện hóa mệnh đăng, có xuất hiện một chút hiện tượng kỳ dị nào hay không, từ đó dẫn đến những phiền phức không cần thiết dòm ngó tới.

Mà hắn cũng gặp không ít tu sĩ ở trong nơi này.

Dù sao hỏa diễm ở nơi đây vẫn có biện pháp cầm ra ngoại vực, trải qua bảo tồn trình độ nhất định, uy lực không hề tầm thường, đồng thời cũng có trợ giúp đối với luyện đan và luyện khí.

Cho nên đã trở thành hàng hoá rất có giá trị.

Càng có một chút tu sĩ vốn am hiểu hỏa đạo, cũng lựa chọn tu luyện ở trong nơi này.

Cho nên vô luận là người từ ngoài đến, hay là tu sĩ bản địa, trong khi Hứa Thanh phi hành, vẫn thi thoảng có thể thấy được.

Bọn họ có một mình, cũng có tốp năm tốp ba, các tộc đều có.

Vả lại phần lớn đều cảnh giác lẫn nhau, thường thường có người ngoài tới gần, liền lập tức lộ ra vẻ hung hăng, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Nhưng mà tổng thể mà nói, vẫn lấy tu sĩ Kính Ảnh Tộc và Thiên Diện Tộc chiếm đa số.

Mà tu sĩ quanh năm tiếp xúc cùng mảnh Thiên Hỏa Hải này, tự nhiên bọn họ có rất nhiều biện pháp có thể tránh khỏi nhiệt độ nơi đây, tăng lên sức chống cự của bản thân ở chỗ này.

Đồng thời Hứa Thanh cũng phát hiện một điểm đặc biệt, nơi này có một chút tu sĩ, trong tay dường như cầm một cái la bàn, theo họ đi về phía trước, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Hứa Thanh trầm ngâm, hiểu biết của hắn đối với mảnh Thiên Hỏa Hải này rất không toàn diện, mà ở trong này cũng không thích hợp đến hỏi thăm, vì vậy hắn liền dùng thói quen quan sát.

Cứ như vậy trong khi quan sát, Hứa Thanh bay nhanh trên biển lửa, tuy hắn đã có kiềm chế tốc độ của mình, nhưng cũng không chậm, chỉ là sau thời gian ba ngày, hắn vẫn không có nhìn thấy điểm cuối cùng của biển lửa này.

“Phạm vi nơi này quá lớn, muốn đi hết một lần, nhất định cần thời gian dài dằng dặc… . .”

Bất quá đối với những tu sĩ có cầm cái la bàn kia, trong ba ngày này Hứa Thanh cũng đã nhìn ra đáp án.

Bọn họ đang tìm kiếm một loại tinh thạch màu trắng.

Tinh thạch đó tựa hồ là vật tự nhiên hình thành bên trong mảnh biển lửa này, tương tự như linh thạch nhưng rõ ràng giá trị càng lớn hơn, vả lại số lượng cũng không phải rất nhiều, thường thường đều ẩn dưới nham thạch nóng chảy, cần dùng la bàn cảm ứng, sau đó thu lại.

Hứa Thanh là từ xa xa nhìn thấy những thứ này.

Nhưng đối phương vô cùng cảnh giác và lộ ra địch ý, Hứa Thanh cũng biết đúng mực, vì vậy chưa từng tới gần, sau khi giải thích được nghi hoặc liền nhanh chóng rời khỏi.

Lại tiếp tục bay mấy ngày, cho đến khi hoàn toàn xâm nhập đến sâu trong biển lửa, cũng có thể nhìn thấy bốn phía rất ít tu sĩ, Hứa Thanh bỏ đi ý niệm nguyên bản trong đầu.

Chương 1278: Cùng thiên tranh, vô nhật hoán thế! (3)

“Trước tiên thử một chút ở nơi đây cũng được!”

Hứa Thanh trầm ngâm, cúi đầu nhìn mặt biển, sau đó giơ tay lên, tràn ra phòng hộ phủ tới trên người Linh Nhi.

Linh Nhi biết rõ Hứa Thanh muốn tu hành, vì vậy nhu thuận không có đi quấy rầy, chỉ là trọng giòn vang truyền ra một câu.

“Hứa Thanh ca ca nhất định thành công, bây giờ thiên phú của ta cũng đã thể hiện ra một chút, có thể giúp đỡ Hứa Thanh ca ca cảm thụ bốn phía có tồn tại người xấu hay không!”

Hứa Thanh nở nụ cười, những ngày nay, trong nơi trời đất lạ lẫm này, thứ hắn chứng kiến đều là âm u, nhưng mà có Linh Nhi làm bạn, ngược lại cũng không có cảm giác cô độc.

Vì vậy Hứa Thanh liền gật nhẹ đầu, sau khi bố trí xong hết thảy, trong mắt hắn lộ ra một tia chờ mong, bay thẳng đến mặt biển phía dưới.

Lập tức hạ xuống, hỏa diễm chung quanh Hứa Thanh bốc lên, tử thủy tinh trong cơ thể hắn chủ động chấn động.

(Từ chương này, ‘thủy tinh màu tính’ = ‘tử thủy tinh’, nghe cho nó cảm giác tiên hiệp cổ trang hơn)

Theo Hứa Thanh mở miệng khẽ hút, hỏa diễm chung quanh lập tức bay thẳng đến trong miệng hắn, bị Hứa Thanh nuốt vào, sau đó hắn suy nghĩ một chút, giơ tay lên thử chạm vào mặt ngoài nham thạch nóng chảy.

Độ nóng rất cao.

Nhưng tay vẫn còn ổn.

“Thân thể của ta, có lẽ có thể chịu đựng được.”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, trực tiếp chìm vào bên trong nham thạch nóng chảy.

Sau khi hơn nửa người dung nhập vào trong, Hứa Thanh hít vào một hơi, hắn cảm nhận nhiệt độ cao cực hạn bao bọc bản thân, cảm giác được cái loại nóng hổi tạo thành đau đớn này.

“Không thể xuống thêm nữa.”

Hứa Thanh trầm ngâm, vừa cảnh giác bốn phương vừa mở to miệng, tiếp tục hút hỏa diễm bốn phía vào.

Rất nhanh, sau khi tử thủy tinh trong cơ thể hắn không ngừng hấp thu hỏa diễm ở nơi này, sau đó liền lập lòe tràn ra sáu đạo quang mang, hoàn toàn chiếu rọi thức hải của Hứa Thanh.

Dưới tia sáng này chiếu rọi, Mệnh Vụ cũng trở nên không còn mơ hồ như trước nữa, năm chiếc mệnh đăng nhỏ trong đó cũng càng dần càng trở nên rõ ràng hơn.

Trong lòng Hứa Thanh tràn đầy chờ mong, mặc dù hắn không cách nào khống chế hướng đi của ánh sáng mà tử thủy tinh chiếu ra, nhưng chỉ cần là từ trong thức hải chiếu vào Mệnh Vụ, thì thứ đầu tiên nhất bị chiếu rọi, chính là chiếc mệnh đăng cái ô màu đen.

Chiếc mệnh đăng này là hắn thu được từ trong Thần điện của Nhân Ngư Đảo năm đó, giờ phút này dưới sáu đạo quang mang chiếu vào, nó lại lần nữa xuất hiện dấu hiệu bị hòa tan.

Một cái xương ô nhọn dần dần biến thành hình tròn, thời gian dần qua, liền trở thành bất quy tắc, cho đến cuối cùng hóa thành một giọt chất lỏng, tiếp tục chảy xuống.

Giọt chất lỏng này rơi vào trong thức hải, giống như là thiên lôi nổ vang tâm thần Hứa Thanh.

Thân thể của hắn rung động lắc lư, từng sợi vật chất kỳ diệu đến từ mệnh đăng tản ra trong thức hải của Hứa Thanh, dung nhập vào trong huyết mạch của hắn.

Hết thảy, đều giống như đúc cùng với suy đoán và nghiệm chứng lúc trước của Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, thở sâu và hút càng nhiều hỏa diễm hơn nữa tới, tiếp tục hình thành sáu đạo ánh sáng tím, tiếp tục luyện hóa.

Một lúc lâu sau, giọt chất lỏng thứ hai từ trên mệnh đăng nhỏ xuống, mà trong quá trình này, Nguyên Anh do mệnh đăng hình thành cũng huyễn hóa ra tới, theo mệnh đăng hòa tan, bắt đầu mơ hồ.

Hứa Thanh lập tức dừng lại, cẩn thận quan sát.

Cho đến khi xác định Nguyên Anh của chính mình cũng không bị hao tổn, mà là đang trong quá trình hòa tan mệnh đăng sẽ giao hòa lại với hắn, Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục tiến hành.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Dưới tình trạng sung túc hỏa diễm, Hứa Thanh không ngừng hòa tan mệnh đăng, cái mệnh đăng màu đen của hắn cũng dần dần bị tẩy sạch ba thành.

Giờ phút này thoạt nhìn đã không giống như là mệnh đăng nữa, đã trở thành một cái ô cán tàn.

Mà độ dày loại vật chất kỳ diệu tạo thành mệnh đăng này bên trong huyết mạch của hắn, cũng tăng lên tương ứng.

Hứa Thanh có một loại cảm giác mãnh liệt, lúc cái độ dày này đạt tới trình độ nhất định, đại khái hắn có khả năng đắp nặn ra mệnh đăng hoàn toàn thuộc về mình.

Nghĩ tới đây, hô hấp Hứa Thanh có chút dồn dập, nhưng vẫn kiềm chế ý định tiếp tục hấp thu hỏa diễm, mà là đứng dậy rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Tiếp tục đi về phía trước một ngày, thay đổi vị trí, lại trầm xuống bên trong nham thạch nóng chảy, lần nữa hấp thu.

Thân ở hoàn cảnh lạ lẫm, tính cách cảnh giác cùng cẩn thận bên trong Hứa Thanh tựa như trở về lúc vừa mới tiến vào Thất Huyết Đồng.

Hắn biết mình không thể lưu lại ở một địa phương quá lâu, bởi vì như vậy sẽ khiến mức độ nguy hiểm tăng lên.

Dưới mắt, sau khi thay đổi vị trí, Hứa Thanh đầu tiên là xem xét bốn phương, xác định nơi đây không có gì đáng ngại.

“Đáng tiếc, cái mảnh hỏa hải này không thích hợp bố trí trận pháp, nếu không có thể đơn giản hơn rất nhiều.”

Hứa Thanh thì thào, sau khi suy nghĩ một chút, thân thể của hắn chậm rãi bắt đầu mơ hồ, hóa thành trạng thái hơi mờ của quỷ u.

Lấy loại phương pháp này để ẩn nấp bản thân, sau đó hấp thu hỏa diễm bốn phía.

Chiếc mệnh đăng màu đen đã không còn hình dáng cái ô nữa, dưới từng đạo tia sáng đến từ tử thủy tinh liên tục chiếu rọi, lần nữa bị hòa tan, chỉ bất quá càng là giai đoạn cuối cùng, chiếc mệnh đăng này bị hòa tan chậm hơn.

Nhất là vị trí để đèn lại càng là như vậy.

Cho đến ba ngày sau, lúc Hứa Thanh lại thay đổi vị trí, mệnh đăng khó khăn lắm mới hòa tan đến năm thành.

"Không sao cả, thời gian đầy đủ!"

Hứa Thanh cũng không sốt ruột, tiếp tục bảo trì tiết tấu của mình, bất kỳ địa phương nào đều không lưu lại quá ba ngày, lần lượt thay đổi vị trí và lần lượt hấp thu.

Cứ như vậy, chiếc mệnh đăng cái ô màu đen của hắn từ hòa tan năm thành dần dần đến sáu thành, bảy thành, tám thành… . Lúc này, cũng có một chút tinh thạch màu đỏ hình thành trên người hắn, mỗi khi hình thành một viên, đều bị hắn lập tức thu lại.

Hứa Thanh không xác định vật này là cái gì, nhưng lộ ra bên ngoài cuối cùng vẫn không tốt.

Mà dạng cẩn thận này của Hứa Thanh, cũng không phải là vô dụng.

Bởi vì…

Chương 1279: Cùng thiên tranh, vô nhật hoán thế! (4)

“Thiên Hỏa Tinh thượng phẩm!!”

Trên Thiên Hỏa Hải, một nhóm tu sĩ Kính Ảnh Tộc tạo thành tiểu đội, giờ phút này đang bay nhanh giữa không trung tiến về phía trước.

Bọn họ khác biệt với những tộc nhân Kính Ảnh Tộc mà Hứa Thanh nhìn thấy trước kia, thân hình cũng không phải là thể kính, mà có đủ thân thể, nhưng bộ dạng lại không nhất trí, thân thể đến từ các tộc khác.

Mà mi tâm mỗi một người đều mọc ra một cái thấu kính hình thoi, màu sắc đỏ thẫm, không có bất kỳ khe hở, cũng không có bất luận dấu vết dơ bẩn nào, thoạt nhìn vô cùng thông thấu.

Bọn họ, là tộc nhân có đẳng cấp thiên phú cao, gọi là Quý Vị bên trong Kính Ảnh Tộc, huyết mạch vượt xa tộc nhân tầm thường, vả lại cũng thích nô dịch ngoại tộc để biến thành thân thể con rối của bản thân.

Lúc này người dẫn đầu là một tu sĩ Kính Ảnh Tộc phía sau mọc ra ba đôi cánh, toàn thân gã tràn ngập lân phiến đen nhánh, tay phải cầm một cái la bàn, phía trên đánh dấu một cái địa điểm, lập lòe phát ra ánh sáng rực rỡ màu đỏ.

“Vận khí hôm nay không tệ, lại tìm được một khối Thiên Hỏa Tinh thượng phẩm!”

“Loại Thiên Hỏa Tinh thượng phẩm này, phần lớn đều ẩn sâu dưới đáy biển nham thạch cực nóng, thỉnh thoảng sẽ có mấy khối do bong bóng khí của nham thạch nóng chảy nổ tung và trôi ra, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm.”

“Chúng ta đi nhanh, nếu đi chậm sẽ bị những người phương khác tìm được, lại phải chém giết tranh đoạt một phen.”

Những tu sĩ Kính Ảnh Tộc này thấp giọng mở miệng, thần sắc mang theo phấn khởi, tăng tốc lao về phía trước.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thần sắc bọn họ biến đổi, điểm đỏ trên la bàn trong tay người dẫn đầu trực tiếp biến mất.

“Đáng chết, bị người khác lấy mất!”

“Chúng ta tiếp tục đi qua, nhìn xem là ai cướp đi khối Thiên Hỏa Tinh này!”

Sự tình cùng loại như vậy, cũng không phải chỉ phát sinh ở trên người bọn họ, giờ phút này ở một chỗ khác trên mặt hỏa hải, còn có một số tu sĩ riêng phần mình điều tra, thậm chí còn có một chút người còn không phải chỉ phát hiện một lần.

“Cứ cách mỗi hai ba ngày là xuất hiện một lần, vả lại mỗi lần xuất hiện liền lập tức tan biến.”

“Người thu được Thiên Hỏa Tinh kia, làm thế nào có thể tìm được nhanh như vậy, sau đó lại thu?”

Chỗ xa hơn, tu sĩ đến từ Thiên Diện Tộc cũng tương tự dùng la bàn nhận ra một màn này, mà Thiên Hỏa Tinh thượng phẩm, người ngoài không biết được ý nghĩa, nhưng đối với bọn họ quanh năm ở trong nơi này mà nói, bọn họ quá rõ ràng giá trị của vật ấy.

“Loại vật tế hiến hiếm gặp này, có thể lần lượt xuất hiện trong khoảng thời gian ngắn, nhất định là có nguyên nhân!”

“Đi mời quốc sư đến, la bàn của lão nhân gia người có thể định vị chuẩn xác hơn, thậm chí có thể xuyên thấu lớp ngăn lửa trình độ nhất định!”

Khi bên ngoài đang gió giục mây vần, Hứa Thanh vẫn đang toàn tâm hòa tan mệnh đăng trong cơ thể, mà giờ khắc này, chiếc mệnh đăng cái ô màu đen của hắn đã hòa tan đến hơn chín thành rồi, chỉ cách hoàn toàn hòa tan thiếu một chút nữa.

“Nhiều nhất một ngày!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, nhìn chung quanh, mặc dù hắn không biết được gợn sóng bên ngoài, nhưng Thương Long những ngày này nhiều lần truyền đến báo động, khiến cho Hứa Thanh cảnh giác càng sâu.

Vì vậy hắn cúi đầu, đưa mắt nhìn nham thạch nóng chảy bao phủ đến bộ ngực mình, nghiến răng một cái, đưa Linh Nhi vào bên trong Thương Long Thiên Cung của chính mình, sau đó thân thể chợt trầm xuống dưới nham thạch nóng chảy.

Trong thời gian ngắn, nham thạch nóng chảy bao trùm toàn thân Hứa Thanh, bốn phía hết thảy như thường.

Khí tức của Hứa Thanh cũng bị nham thạch nóng chảy xóa đi.

Nhưng hắn không cách nào trầm xuống quá sâu, tối đa cũng chỉ là độ sâu nửa trượng, cùng với toàn thân tràn ngập cảm giác cực nóng không cách nào hình dung, Hứa Thanh nghiến răng, nhanh chóng lao nhanh bên trong nham thạch nóng chảy.

Hắn dùng cách này để hoàn toàn tản đi khí tức cùng tung tích của bản thân.

Cho đến khi rời xa vị trí trước kia, trong khi sự chịu đựng của bản thân gần đến cực hạn, hắn mới một lần nữa khoanh chân, toàn thân hấp thu.

Trong nháy mắt tiếp theo, vô tận hỏa diễm tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh, tử thủy tinh khẽ chấn động nhỏ, tràn ra càng nhiều đạo quang mang hơn nữa.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Thoáng một cái đã qua mười canh giờ, mệnh đăng cái ô màu đen của Hứa Thanh truyền ra âm thanh toái diệt, một chút cặn còn thừa sau cùng, cuối cùng đã hóa thành một giọt chất lỏng đục ngầu, nhỏ xuống trong thức hải Hứa Thanh.

Một tiếng trống vang lên, giọt nước nổ vang, dư âm không ngừng.

Mệnh đăng cái ô màu đen, mất gần một tháng thì cuối cùng cũng hoàn toàn bị hòa tan.

Dư âm vang vọng như gió thổi qua mặt nước, dấy lên vô tận rung động, lại thổi qua bầu trời, đưa tới cuồn cuộn thiên lôi ầm ầm bộc phát.

Một cái nháy mắt này, thân thể Hứa Thanh không cách nào điều khiển, tự động run rẩy mãnh liệt, hắn ở bên trong nham thạch nóng chảy, chợt mở mắt ra, không sợ dung nham cực nóng, trong mắt nhanh chóng tràn ngập một đoàn sương mù, đang vặn vẹo và biến ảo, ngăn cản không để nham thạch nóng chảy xâm nhập.

Mà giờ khắc này bên trong huyết mạch của Hứa Thanh, vật chất thần bí tạo thành mệnh đăng, độ dày kia đã đạt đến cực hạn.

Theo thiên lôi liên tục nổ vang, theo nham thạch bốn phía Hứa Thanh nóng chảy bốc lên, một cái vòng xoáy thật lớn lấy Hứa Thanh làm trung tâm, xuất hiện ở bên trên biển lửa.

Bát phương vặn vẹo, tốc độ vòng xoáy chuyển động rõ ràng cực nhanh, nhưng ở phạm vi ngoài ngàn trượng lại tựa như không có gì phát hiện, cũng không bị dẫn dắt chút nào, hết thảy đều vẫn như thường.

Duy chỉ có thời gian bên trong khu vực ngàn trượng đó, hình như có chút không giống nhau.

Vòng xoáy chuyển động cực hạn, Hứa Thanh khoanh chân ở, trên người lập lòe sáng tối bất định, một cỗ khí tức sinh mệnh chảy vào, đang hình thành trên người của hắn, đang bộc phát.

Mà phong bạo lại càng lớn, đang phát sinh trong thức hải Hứa Thanh, ngay chỗ mệnh đăng cái ô màu đen biến mất.

Từng đạo sợi tơ màu tím từ trong cơ thể Hứa Thanh tràn ra, hội tụ tới bên trong nơi đó.

Sau khi không ngừng dung nhập tới, một chiếc mệnh đăng mới, đang hình thành.

Chiếc mệnh đăng này, hoàn toàn là dùng huyết mạch Hứa Thanh làm đầu nguồn, là độc nhất vô nhị giữa thiên địa này!

Bất kỳ một vị Cổ Hoàng nào, bất kỳ một vị Chúa Tể nào, tạo hình mệnh đăng của bọn họ, đều là riêng biệt như thế.

Mà từ xưa đến nay, sau khi nửa khuôn mặt Thần Linh đến, phóng tầm mắt ra khắp toàn bộ đại lục Vọng Cổ, người có thể thành tựu vị cách Chúa Tể giống như phượng mao lân giác, hiếm có vô cùng.

Cho nên, mệnh đăng mới xuất hiện, cũng là như vậy.

Nhưng giờ phút này, một chiếc mệnh đăng chưa bao giờ xuất hiện qua trên thế gian, thế mà lại…Đang sinh ra!

Thứ xuất hiện đầu tiên chính là một cái khay ngọc hình tròn màu tím, nó đứng với góc nghiêng, bốn phía hiện ra 12 vạch canh giờ, trên từng vạch đều có rất nhiều phù văn, khiến cho khay ngọc bàn này thoạt nhìn cực kỳ phức tạp, tràn đầy vẻ thần bí.

Mà ở vị trí chính giữa, giờ phút này có những sợi tơ tím từ Hứa Thanh hội tụ, dần dần tạo thành một cái kim chỉ dựng thẳng ở phía trên!!

Càng có một ngọn đèn dầu, lấy kim chỉ làm trung tâm, trôi nổi dựng lên, chuyển động vờn quanh.

Cẩn thận nhìn ngọn đèn dầu này, có thể thấy trong đó rõ ràng là Nguyên Anh của Hứa Thanh đang khoanh chân!

Hứa Thanh tản mát ra ánh sáng, rơi trên quỹ châm, cùng với khay bàn kia tạo thành bóng mờ giống như kim đồng hồ, đang chậm rãi di động!

Đây là… . Nhật Quỹ!

Mệnh đăng của Hứa Thanh!

“Tử ngọc vi bàn, thanh kim vi châm.

Đăng hỏa hoàn không, tuế nguyệt thành ảnh.”

Nhật quỹ chuyển dời, quang âm (thời gian) vĩnh hằng, cùng thiên tranh, vô nhật hoán thế!

—

(*Nhật quỹ: Đồng hồ mặt trời)

(“Ngọc tím làm bàn đồng hồ, kim loại xanh làm kim chỉ hướng.

Lửa từ đèn quay quanh, thời gian chỉ là tàn ảnh.”)

Chương 1280: Người trẻ tuổi không nói võ đức! (1)

Mệnh đăng Nhật Quỹ đã thay thế cái ô màu đen, xuất hiện ở bên trong Mệnh Vụ, lập lòe chiếu ra ánh sáng.

Mặc dù chiếc bàn bằng ngọc, nhưng khi ngọn đèn dầu nhoáng một cái, lại mơ hồ có cảm nhận tựa như thủy tinh, giống như báu vật, rực rỡ chói mắt.

Cho Hứa Thanh một cảm giác, phương diện chất liệu có một chút tương tự cùng với tử thủy tinh của mình, giống như chiếc mệnh đăng này, là một loại sao chép cấu trúc vật chất của tử thủy tinh.

Điểm này, từ Ảnh Tử mãnh liệt run rẩy cùng với ngón tay Thần Linh bên trong Thiên Cung nhà tù 132 khu Đinh trong lúc ngủ say vẫn xuất hiện ý vùng vẫy, có thể chứng nhận.

Theo Nhật Quỹ xuất hiện, tử thủy tinh dường như xuất hiện một chút biến hóa không cùng một dạng.

Về phần cụ thể, lúc này Hứa Thanh khó có thể nắm rõ.

Nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng được quỹ châm giống như gai xương phía trên Nhật Quỹ, trong đó tràn ra chấn động đồng nguyên cùng với hắn, đây mới là do huyết mạch của hắn biến thành!

Mà quỹ châm này, chợt nhìn là một cây châm, nhưng trên thực tế ở vị trí mũi nhọn, lại tồn tại một hình điêu khắc nhỏ.

Nếu như phóng lớn vô số lần lên, có thể nhìn thấy đó rõ ràng là hình dạng một cái ghế màu tím thoạt nhìn rất tầm thường.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Về phần ngọn đèn dầu trôi nổi bốn phía quanh quỹ châm, phảng phất giống như là mặt trời vậy, vờn quanh quỹ châm và chậm rãi di động, đồng thời cũng tạo thành bóng mờ trên quỹ bàn.

Còn những vạch khắc phức tạp kia, rõ ràng cũng đồng dạng di động chậm rãi.

Tâm thần Hứa Thanh dâng lên mãnh liệt.

Hắn mơ hồ đoán được tạo sao mệnh đăng mình đắp nặn ra lại có tạo hình như thế này.

Tất cả, đều có quan hệ cực lớn với tử thủy tinh.

“Đây là một loại thể hiện do tử thủy tinh và huyết mạch của ta dung hợp sao?”

“Còn có khí tức phía trên này… . .”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, theo bóng mờ kim đồng hồ di chuyển, vào lúc này, mệnh đăng của hắn tràn ra khí tức cùng loại như Quang Âm Bình.

Đó là thời gian!

Nhưng lại không nhất trí cùng thời gian bên ngoài.

Trong lúc nó chuyển động, bên trong bốc lên mênh mông uy áp, ảnh hưởng tới thức hải Hứa Thanh, khiến thức hải của hắn cuộn mình.

Ảnh hưởng tới thân thể Hứa Thanh, khiến thân thể của hắn rung động lắc lư.

Tiếp theo còn ảnh hưởng tới bên ngoài, khiến cho vòng xoáy ngàn trượng ầm ầm chuyển động, ngăn cách bát phương, cưỡng ép khiến cho thời gian bên trong khu vực ngàn trượng, đồng bộ cùng Hứa Thanh.

Kể từ đó, trong và ngoài khu vực ngàn trượng này, tựa như hóa thành hai thế giới, vị trí biên giới bộc phát ra không gian thác loạn, toàn bộ vặn vẹo.

Đây là một khắc khi có một mệnh đăng mới hình thành bên trong thiên địa, do pháp tắc đại lục Vọng Cổ va chạm cùng nó tràn ra dị tượng, mệnh đăng khác biệt thì dị tượng cũng không giống nhau, đây cũng là sự tán đồng của đại lục Vọng Cổ đối với nó.

Trên cơ bản có rất ít người có thể nhận ra được một màn này, dẫu sao từ xưa đến nay, người từng thấy một màn như vậy, ít càng thêm ít.

Mà lúc này, bên trong khu vực ngàn trượng, Hứa Thanh vẫn đang khoanh chân đả tọa, toàn thân lập lòe hào quang màu tím, trên người tràn ngập một cỗ cảm giác thần bí, trong lòng cũng đang không ngừng có những gợn sóng phập phồng, khó có thể bình tĩnh.

Hắn nhìn qua Nhật Quỹ hội tụ ra trong thức hải, mặc kệ cái mệnh đăng này có phải do tử thủy tinh cùng huyết mạch bản thân dung hợp mà thành hay không, nhưng cảm giác đồng nguyên tràn ra từ trên Nhật Quỹ, khiến cho Hứa Thanh hiểu rõ, cái này, chính là mệnh đăng của mình.

Cảm thụ hoàn toàn bất đồng cùng với những cái mệnh đăng mà hắn thu được lúc trước.

Những cái mệnh đăng khác, dù đã dung hợp vào trong cơ thể Hứa Thanh, nhưng cuối cùng lại không có liên quan chút nào cùng với huyết mạch của hắn, đối với Hứa Thanh mà nói, chỉ là vật chết.

Hắn có thể sử dụng, có thể mượn lực, nhưng cuối cùng không cách nào đạt đến trình độ như chủ nhân chân chính của nó.

Cho nên, đối với tu sĩ đại lục Vọng Cổ mà nói, mặc dù mệnh đăng là vật tốt, cũng là chí bảo, nhưng chỉ có thể dùng ở cảnh giới bên dưới Linh Tàng.

Một khi tu vi đến Linh Tàng thì không còn tác dụng nữa, thậm chí còn cần lấy ra khỏi cơ thể, để giảm thiểu nhân quả.

Đây cũng là cảm thụ chung của toàn bộ những người dung hợp mệnh đăng không phải huyết mạch của mình.

Nhưng từ giờ trở đi, đối với Hứa Thanh mà nói, đã không giống trước nữa.

Chiếc mệnh đăng này sinh ra từ trong huyết mạch của hắn, có thể hóa thành một cái hỏa lò thật lớn khi tới Linh Tàng, giúp hắn đặt xuống căn cơ tương tự cùng Chúa Tể lúc Linh Tàng.

Dưới hỏa lò, một khi Hứa Thanh vào Linh Tàng, hắn có thể đặt hết thảy vật chất vào bên trong Bí Tàng để luyện hóa, khiến cho chúng nó trở thành vật của bản thân, lớn mạnh Bí Tàng của chính mình, đi lên con đường chí cường.

Đây là ưu thế không gì sánh kịp, chỉ có hậu nhân của Cổ

Hoàng Chúa Tể mới có thể có.

Mà Hứa Thanh nơi đây, thậm chí càng tiến bộ hơn, hắn không phải là hậu nhân hưởng thụ phúc trạch của Chúa Tể, mà hắn chính là người sáng lập ra phúc trạch, cho nên bản thân mệnh đăng vẫn còn tồn tại rất nhiều khả năng thần bí khó lường, cần hắn từng chút đào bới ra.

Trước mắt, hắn chỉ cảm thấy năng lực mệnh đăng của mình có liên quan cùng với thời gian.

Về phần uy lực, hắn còn chưa có thử nghiệm, nhưng cảm giác từ trong tối tăm để cho hắn hiểu được, mệnh đăng của mình khác với những mệnh đăng tăng nhanh chiến lực cùng loại, không phải là loại thoáng cái liền có được lực lượng ngập trời, có thể bỏ qua tu vi để trấn áp bát phương.

Hứa Thanh có chút tiếc nuối.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, điều đó là không thực tế.

“Mệnh đăng của ta khác mệnh đăng của người khác, khác biệt lớn nhất chính là sống và chết, đối với ta mà nói, mệnh đăng của người khác là vật chết, không có tiềm lực gì đáng nói, chỉ là mượn dùng mà thôi.”

“Nhưng mệnh đăng của ta, tồn tại cùng với sinh mệnh của ta, nó có được tiềm lực vô hạn, có thể cùng phát triển với ta.”

“Về phần lực lượng thời gian ở trên đó, hẳn là đến từ tử thủy tinh.”

Hứa Thanh trầm ngâm, về phần cụ thể, hắn biết được giờ phút này vị trí và hoàn cảnh của bản thân không thích hợp để đắm chìm nghiên cứu hay cân nhắc, dẫu sao vòng xoáy ngàn trượng quanh bốn phía này quá mức khiến người ta chú ý.

Mà Linh Nhi cũng đang gấp gáp truyền âm.

“Hứa Thanh ca ca chạy mau, có người xấu đến, thật nhiều thật nhiều người xấu!”

Giọng nói của Linh Nhi mang theo căng thẳng, mặc dù Thiên Đạo của Hứa Thanh cũng đang báo động rất mãnh liệt, nhưng những ngày nay nó đều thủy chung như vậy, dưới mắt cũng không có biến hóa quá lớn, việc này đủ để nói rõ, cảm giác của

Linh Nhi chuẩn xác hơn nhiều.

Cho nên Hứa Thanh không chần chờ chút nào, đè xuống tất cả tâm tư, thân thể chìm vào bên trong nham thạch nóng chảy, bí mật lao về phía trước, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Đồng thời cũng thu hồi tinh thạch màu đỏ phân ra trên người sau khi mệnh đăng hình thành.

Lần này, số lượng tinh thạch xuất hiện không ít, thoáng cái xuất hiện hơn hai mươi khối.

Chương 1281: Người trẻ tuổi không nói võ đức! (2)

Sau khi Hứa Thanh rời khỏi, vòng xoáy phạm vi ngàn trượng cũng dần dần tản đi.

Sau khi Hứa Thanh rời đi được ba canh giờ, vòng xoáy hoàn toàn tiêu tán, mà không lâu sau, có một đám tu sĩ Kính Ảnh Tộc từ xa xa trên Thiên Hỏa Hải gào thét bay đến.

Một khắc tới gần nơi này, dù vòng xoáy đã tiêu tán, nhưng lực lượng lưu lại bên trong vẫn kinh người như trước, những tu sĩ Kính Ảnh Tộc vừa mới tiếp cận, lập tức có người kinh hô một tiếng.

“Nơi đây không đúng!”

Trong lúc nói, người vừa kinh hô cấp tốc lùi lại, giờ phút này dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân hình ký sinh rõ ràng đang xuất hiện dấu hiệu héo rũ, đây không phải là sinh cơ bị đoạt mất, mà là sinh mệnh trôi qua!

Một màn này, khiến cho thần sắc của người này đại biến.

Những tu sĩ Kính Ảnh Tộc khác cũng nhao nhao hít vào một hơi thật sâu.

“Nơi đây hoặc là có cường giả phủ xuống, hoặc là bên dưới Thiên Hỏa Hải có pháp bảo thần bí nào đó xuất hiện, thứ này có liên quan cùng với thời gian, việc này quá lớn!”

“Huống hồ, vừa rồi la bàn cảm ứng được, thoáng cái xuất hiện hơn hai mươi khối Thiên Hỏa Tinh thượng phẩm, loại số lượng này… Đã có thể khai chiến!”

Mọi người nhìn nhau một cái, sau đó trong mắt đều lộ ra kiêng kị cùng với tham lam.

“Quốc sư đang trên đường tới đây, chúng ta trước tiên đi lên tra xét một chút!”

“Báo cho toàn bộ tộc nhân ở trong Thiên Hỏa Hải biết, lập tức tập trung tới nơi đây!”

Những tu sĩ Kính Ảnh Tộc này truyền âm với nhau, sau đó lập tức tản ra, riêng phần mình tìm kiếm.

Cùng lúc đó, không chỉ là tu sĩ Kính Ảnh Tộc đến đây, xa xa còn có càng nhiều tu sĩ nơi này sau khi phát hiện la bàn biến hóa, hô hấp từng người dồn dập, bay thẳng đến nơi đây.

Có độc hành, có tạo thành nhóm, trong đó số lượng nhiều nhất là Thiên Diện Tộc, bọn họ từ một phương hướng khác chạy thẳng đến nơi đây.

Trong vòng ngàn dặm, tựa như một cái vòng xoáy vô hình, hội tụ tất cả tu sĩ từ bát phương bay đến chỗ đó.

Mà giờ khắc này bên Hứa Thanh, Thiên Đạo báo động vô cùng mãnh liệt, giọng nói của Linh Nhi cũng đều run rẩy, cấp tốc mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, có rất nhiều người tới, hơn nữa ta còn cảm giác ở chỗ xa hơn, có hai tồn tại rất mạnh đang chạy đến.”

Hứa Thanh nhíu mày, thứ đầu tiên hắn nghĩ đến chính là vòng xoáy do mệnh đăng của mình hình thành đã hấp dẫn sự chú ý của bát phương, nhưng việc này lại không cách nào giải thích cho vấn đề Thiên Đạo nhiều lần báo động lúc trước.

“Chẳng lẽ là do khối tinh thạch màu đỏ kia?”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhưng trong chớp mắt thân thể của hắn chợt dừng lại, giơ tay phải lên, nhấn một cái về nham thạch nóng chảy phía trên.

Hầu như nháy mắt khi hắn nhấn tới, bên trên biển lửa liền có một cỗ đại lực hạ xuống, tạo thành một chiếc mặt nạ cực lớn, chìm vào bên trong nham thạch nóng chảy, va chạm cùng với bàn tay của Hứa Thanh.

Trong tiếng nổ vang, nham thạch nóng chảy trong vòng trăm trượng lõm xuống một trượng, vào lúc hỏa diễm văng khắp nơi, thân ảnh của Hứa Thanh cũng lộ ra bên ngoài.

Uy áp đến từ trong biển lửa, bị lực lượng từ phía trên đánh xuống, tựa như quả khí cầu bị đè nén, xuất hiện dấu hiệu bộc phát.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh nhanh chóng bay lên trên không, nham thạch nóng chảy từ bên trong biển lửa cũng bay lên, một đóa hỏa diễm cực lớn nổ tung, truyền ra âm thanh kinh thiên động địa.

Hỏa diễm như mưa, tung bay khắp bốn phía, Hứa Thanh nhìn thấy một người ở giữa không trung vừa ra tay với mình.

Đó là một tên tu sĩ Thiên Diện Tộc, thân hình cao lớn khoảng bảy trượng, khiến cho gã đứng ở trên trời trên, tràn đầy khí thế uy vũ, nhất là một thân áo giáp màu vàng, càng làm cho gã tràn ra một tia quang mang lập lòe chói mắt ở bên trong hỏa quang.

Một thân tu vi cũng không tầm thường, bảy Nguyên Anh khoanh chân bên trong cơ thể, hóa thành bảy cái mặt nạ cực lớn ngoài thân thể, riêng phần mình nhắm mắt, tu vi vào khoảng Nguyên Anh nhị kiếp đỉnh phong, hình như cũng cách tam kiếp không xa.

Vừa rồi oanh kích Hứa Thanh, chính là một cái trong số đó.

“Quỷ quỷ ám ám, bí mật đi lại bên trong nham thạch nóng chảy, thứ nhân tộc thấp kém xấu xí nhà ngươi, muốn dùng cách này để trốn tránh khỏi tìm kiếm?”

Tên tu sĩ Thiên Diện Tộc kia lạnh nhạt nhìn Hứa Thanh, trên gương mặt có rất nhiều đường cong nhiều màu tạo thành, giờ phút này đường cong ở vị trí hai mắt lưu chuyển, tạo thành hai cái vòng xoáy, hóa thành con mắt.

Con mắt này không tầm thường, có đủ lực lượng đặc thù, đây cũng là lý do tại sao gã có thể nhìn thấy Hứa Thanh bên dưới nham thạch nóng chảy.

“Kính Ảnh Tộc đang phong tỏa bốn phía, chẳng lẽ là đang tìm ngươi?”

Tu sĩ Thiên Diện Tộc nhìn chằm chằm Hứa Thanh, từng bước đi đến, nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu là như vậy, ngươi chính là kẻ đã cầm Thiên Hỏa Tinh đi?”

“Ta chỉ muốn năm khối, đưa cho ta, ta sẽ làm như không nhìn thấy ngươi, ngươi có thể suy nghĩ một chút, nhưng không nên quá lâu, nơi đây có rất nhiều tu sĩ đều đang tìm kiếm ngươi.”

Bất luận người nào khi đối mặt với lời nói như vậy, hoàn cảnh như thế, trừ phi tu vi có thể nghiền ép, nếu không đều sẽ khó khăn miễn cưỡng cân nhắc một chút, cho nên vào một cái nháy mắt nói ra lời này, tên Thiên Diện Tộc kia chợt nhoáng người một cái.

Tốc độ bỗng nhiên bộc phát, dấy lên khí thế động trời, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, muốn tranh thủ một khắc Hứa Thanh đang cân nhắc phán đoán trong đáy lòng, chỉ là ý tưởng của gã đã thất bại, Hứa Thanh vốn không có bất kỳ cân nhắc nào, đồng thời ra tay.

Đối với Hứa Thanh mà nói, cách nói như vậy không đáng giá nhắc tới, hắn nhìn rất rõ tâm tư của đối phương.

Trong thời gian ngắn, nơi đây nổ vang, tên Thiên Diện Tộc kia nhanh chóng rút lui, thần sắc biến hóa, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

“13 Nguyên Anh, năm chiếc mệnh đăng!!”

“Khó trách tạo cho cảm giác của ta có một chút không bình thường, ngươi không phải người Tế Nguyệt đại vực!”

Khuôn mặt tên tu sĩ Thiên Diện Tộc lộ ra vẻ hưng phấn, liếm liếm bờ môi.

“Loại bảo bối như mệnh đăng này, ngươi lại có tận năm chiếc!”

“Xem ra là một vị đại thiên kiêu của nhân tộc ở ngoại vực xâm nhập tới Tế Nguyệt chúng ta… Không biết ăn ngươi, sẽ có cái mùi vị gì.”

Trong lúc nói lời này, tên tu sĩ Thiên Diện Tộc đưa hai tay bấm niệm pháp quyết, bảy gương mặt Nguyên Anh sau lưng lập tức toàn bộ mở mắt ra, đồng loạt nhìn kỹ về phía Hứa Thanh, trong miệng càng truyền ra âm thanh bén nhọn.

Thanh âm này quán xuyên không trung, hình thành gợn sóng, khí thế kinh người.

Chương 1282: Người trẻ tuổi không nói võ đức! (3)

Thân thể Hứa Thanh tương tự rút lui, Ảnh Tử bí mật tản ra, xương cá xuất hiện nơi tay, trong lòng hắn tràn ngập sát cơ.

Hắn biết rõ, mình nhất định phải nhanh chóng kết thúc chiến đấu, nếu không một khi đưa tới thêm càng nhiều người hơn nữa, hắn muốn rời khỏi cũng sẽ vô cùng khó khăn, vì vậy phía dưới hơi nhoáng một cái, sau lưng liền hình thành một chiếc cánh, tốc độ cả người tăng vọt, bay thẳng đến phía kẻ địch.

Tên tu sĩ Thiên Diện Tộc kia cười nhạo một tiếng, tương tự lao ra.

Nhưng không hề có việc song phương đụng chạm với nhau, trong một cái nháy mắt này, con ngươi của Hứa Thanh đột nhiên co rụt lại, hắn nhìn thấy một đạo thân ảnh mơ hồ, im hơi lặng tiếng xuất hiện ở sau lưng tên tu sĩ Thiên Diện Tộc kia.

Không có bất kỳ dấu hiệu, không có bất kỳ vết tích, tên tu sĩ Thiên Diện Tộc này cũng không hề phát hiện chút nào, lúc này thân ảnh kia xông lên, giơ tay trái lên, đặt ở trên miệng, làm một cái thủ thế ý bảo im lặng về phía Hứa Thanh.

Sau đó lại giơ tay phải lên, nhấn một cái trên đỉnh đầu tên tu sĩ Thiên Diện Tộc.

Một cỗ tu vi đến gần vô hạn Linh Tàng, chợt hiện lên liền lập tức trôi qua trên thân ảnh ấy, tên tu sĩ Thiên Diện Tộc kia căn bản là không cách nào phản kháng, một khắc phát hiện, nét hoảng sợ trên mặt nạ đã trở thành vĩnh hằng.

Phịch một tiếng, thân hình cao lớn của gã liền trực tiếp tan vỡ, kể cả bảy Nguyên Anh trên người cũng đều như thế, toàn bộ tan vỡ, chỉ có mặt nạ trên mặt vẫn còn.

Vô số máu thịt cùng với linh nhục Nguyên Anh bị dẫn dắt thẳng đến chiếc mặt nạ này, khiến cho mặt nạ hóa thành huyết sắc, sau một kích kia, thân ảnh mơ hồ chụp chết gã tu sĩ Thiên Diện Tộc giơ tay lên, bắt lấy chiếc mặt nạ này.

“Vận khí không tệ, tiểu tử Thiên Diện Tộc này, đích xác là một tên hậu duệ quý tộc, lại để cho ta sưu tập nhiều thêm một cái Thiên Mục.”

Giọng nói khàn khàn mơ hồ truyền ra từ trong miệng thân ảnh kia, Hứa Thanh như lâm đại địch, bỗng nhiên lui về phía sau.

Mà thân ảnh đó, giờ phút này cũng đã trở nên rõ ràng hơn một chút.

Đây là một lão giả gầy còm, thân thể giống như hài cốt vậy, đôi mắt âm lãnh cộng thêm khí tức tràn ngập hung hăng trên người, nhưng nhìn bộ dạng lại là nhân tộc.

Lão quét mắt nhìn qua Hứa Thanh.

“Nhân tộc ngoại vực?”

Hứa Thanh vô cùng cảnh giác, lui ra phía sau vài bước, lực lượng độc cấm trong cơ thể vờn quanh toàn thân, giấu giếm xương cá, Ảnh Tử ẩn ở bên trong ánh lửa, vờn quanh bốn phía, không lộ ra chút nào.

Thật sự là lão giả nhân tộc ở trước mắt này, tạo cho Hứa Thanh áp lực rất lớn.

Tu vi đối phương giống như Linh Tàng, nhưng lại dường như không phải, hiển nhiên là có chỗ ẩn nấp, nhưng vô luận như thế nào, ít nhất cũng là trình độ Nguyên Anh ngũ kiếp đại viên mãn.

Mà trong những lời nói của đối phương, Hứa Thanh trong khoảng thời gian ngắn không đoán rõ được tâm tư người này, cho nên hắn lựa chọn không trả lời.

Hắn không tin đối phương sau khi giết Thiên Diện Tộc, lại tiếp tục ngưng lại ở chỗ này.

Hứa Thanh không đoán sai, trong lúc lão giả này nói, ánh mắt của lão cũng đảo qua bốn phía, sau đó lần nữa nhìn Hứa Thanh.

Đối với sự trầm mặc của Hứa Thanh, hình như lão cũng không có để ở trong lòng, mà giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, một cỗ chấn động huyết mạch nhân tộc lập tức đồng thời xuất phát ở trên thân thể của hai người.

Mắt thấy như thế, thần sắc của lão hơi trì hoãn lại.

“Tiểu tử, nhìn tại phân thượng ngươi cũng là nhân tộc, ta nhắc nhở ngươi một câu, nếu như ngươi không muốn bị toàn bộ tu sĩ trên Thiên Hỏa Hải truy sát, nhanh chóng cất Thiên Hỏa Tinh trong túi trữ vật của ngươi đặt vào trong cái hộp này.”

Lão đầu nói xong, giơ tay phải lên, ném ra một cái hộp ngọc màu đen, trôi lơ lửng ở trên nham thạch nóng chảy.

Chất liệu của hộp ngọc này rất đặc thù, xuất hiện ở bên trên nham thạch nóng chảy nhưng rõ ràng lại vẫn như thường, không hề bị ngọn lửa xâm nhập.

“Vật này có giá một vạn linh thạch, bao hàm cả phí tin tức và cả phí tổn cái hộp!” Lão đầu trừng mắt nhìn Hứa Thanh.

Mà giờ khắc này, khí tức tức giận bộc phát ở xa xa đang tới gần.

Hứa Thanh cũng không nói hai lời, lấy ra một túi trữ vật ném tới và xoay người rời đi, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đi xa.

“Từ bỏ cái hộp?” Lão đầu vừa mở miệng, cái hộp rơi trên nham thạch nóng chảy đột ngột biến mất.

Một màn này, khiến cho lão đầu cũng nhướn lông mi lên.

“Có chút thủ đoạn.”

Nói xong, lão quay người nhoáng một cái, cấp tốc phóng về một phương hướng khác, lập tức không thấy tung tích.

Thế gian này rất hiếm khi có thiện ý đột nhiên xuất hiện, cho nên đối với linh thạch mà lão đầu mở miệng yêu cầu, Hứa Thanh ngược lại nhẹ nhàng thở ra, nhưng cảnh giác nên có tất nhiên sẽ không giảm bớt.

Giờ phút này sau khi rời khỏi, hắn toàn lực che giấu khí tức, quan sát bốn phía, xác định đối phương không có đi theo, sau đó tản ra độc của chính mình, tràn ngập bốn phương.

Dùng cái này lần nữa xác nhận.

Về phần cái hộp màu đen kia, là hắn kêu Ảnh Tử bao phủ lấy đi.

Dưới mắt, trong lúc bay nhanh, Tiểu Ảnh cũng truyền đến cảm xúc chấn động với hắn, nghiệm chứng trên cái hộp kia không có che giấu bố trí gì, chỉ là một cái hộp chất liệu đặc thù mà thôi.

Lúc này Hứa Thanh mới tiếp nhận, lại kiểm tra một phen, sau khi xác định không có gì đáng ngại, hắn lại tràn ra độc cấm lan tràn qua ở, lúc này mới yên tâm.

Sau đó chui vào nham thạch nóng chảy, lấy toàn bộ hơn ba mươi khối tinh thạch màu đỏ trong túi trữ vật, để hết vào.

“Dựa theo phán đoán lúc trước của ta cùng với lời nói của tên tộc nhân Thiên Diện Tộc kia, trên người ta có Thiên Hỏa Tinh? Đại khái chính là khối tinh thạch màu đỏ do hỏa diễm nơi đây thiêu đốt mệnh đăng tạo thành.”

“Cái hộp này, có thể che giấu nó đi?”

“Phải nhanh chóng nghiệm chứng một chút.”

Hứa Thanh suy tư, bay ra từ bên trong nham thạch nóng chảy, nếu như Thiên Diện Tộc có thể nhìn thấy bên dưới nham thạch nóng chảy, như vậy bí mật di chuyển ở bên dưới đã không có ý nghĩa nữa.

Mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u, nhoáng một cái đi xa.

…

Chương 1283: Người trẻ tuổi không nói võ đức! (4)

Cứ như vậy, bốn ngày trôi qua.

Trong bốn ngày này, có lẽ là cái hộp kia thực sự có tác dụng, mặc dù Hứa Thanh cũng gặp phải tu sĩ ngoại tộc, nhưng phần lớn đều bỏ qua hắn, gào thét mà qua, chợt có chút người cá biệt muốn ngăn cản kiểm tra, cũng bị Hứa Thanh lập tức ra tay chém giết.

Hắn cũng đã lấy được một cái la bàn, cái hộp màu đen kia cũng không chỉ có một cái.

Vật này hình như rất tầm thường, phần lớn tu sĩ nơi đây đều có, bên trong có cái trống không, có cái thì chứa mấy khối tinh thạch màu trắng.

Hứa Thanh tới nơi không có người thử một cái, phát hiện một khi tinh thạch màu đỏ của mình đưa ra khỏi cái hộp, sẽ hiển thị ở trên la bàn, sau khi thu vào, sẽ bị che giấu đi.

“Hoàn toàn chính xác hữu hiệu!”

Mặc dù như thế, nhưng Hứa Thanh vẫn ném cái hộp của lão đầu kia đi, dù lúc trước hắn không phát hiện có gì đáng ngại, thế nhưng vẫn không cách nào biết được có thủ đoạn nào hắn không thể dò xét hay không.

Nhưng mà trước lúc ném đi, hắn còn bố trí một chút độc ở, sau đó lấy cái hộp chính mình đoạt tới, dùng làm vật chứa đồ, tiếp theo dần dần rời xa cái mảnh khu vực thiên hỏa này.

Mà sau khi hắn rời khỏi một ngày, nơi cái hộp bị hắn ném đi, thân ảnh lão đầu nhân tộc thần bí kia đột nhiên lộ ra, sau khi tìm kiếm một phen, đã tìm được cái hộp.

Nhưng vừa mới chạm tới, lão nhân này liền biến sắc, nhanh chóng ném đi, lập tức lấy ra giải độc đan nuốt vào, trong miệng truyền ra tiếng chửi mắng nguyền rủa.

“Thứ quỷ gì đây, người trẻ tuổi ngoại vực đều gian trá như vậy sao, chẳng những ném đồ lung tung mà còn hạ độc, đúng là không nói võ đức!”

Lão đầu hậm hực, đang định quay người ly khai, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, lão cúi đầu thấy bàn tay chính mình đang hư thối, phát hiện giải độc đan cũng không hiệu quả, hít vào một hơi thật sâu.

“Đây là chất độc chết tiệt gì!”

Lúc lão đầu đang hãi hùng khiếp vía, Hứa Thanh đứng ở bên trên Thiên Hỏa Hải, lạnh lùng nhìn một tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc run rẩy trước mặt, đối phương nguyên bản có ba đồng bạn, là tiếp ứng với lời triệu hoán tộc quần mà đến, hiệp trợ phong tỏa và kiểm tra một mảng lớn khu vực này.

Sau khi trông thấy Hứa Thanh, bọn họ liền tiến lên đặt ra nghi vấn, càng muốn kiểm tra túi trữ vật của hắn.

Mấy ngày nay Hứa Thanh đã gặp việc này rất nhiều lần, người bị điều tra không chỉ mình hắn, ngoại trừ Thiên Diện Tộc ra, đám Kính Ảnh Tộc sẽ kiểm tra đối với tất cả ngoại tộc.

Vì vậy Hứa Thanh liền ra tay chém giết mấy tên, sau đó giữ lại tên này còn sống, để câu thông tra hỏi một phen.

“Hiệu dụng của Thiên Hỏa Tinh thượng phẩm là để tế hiến cho Hồng Nguyệt Thần Điện ...”

“Cứ cách 100 năm người của Hồng Nguyệt Thần Điện sẽ tới tới một lần, trôi lơ lửng ở cái khe chỗ sâu trong Thiên Hỏa Hải, ở đó chờ đợi các tộc khu vực phụ cận dâng lên tế phẩm, Thiên Hỏa Tinh chính là một trong tế phẩm.”

“Trừ bên ngoài cái này ra, mỗi một lần còn có thể đưa ra những yêu cầu khác, đều cần thỏa mãn.”

Tên tộc nhân Kính Ảnh Tộc trước mặt Hứa Thanh run rẩy mở miệng.

Trên người gã tràn ngập vết thương, nhất là tấm gương ở mi tâm, phía trên có hơn 10 đạo vết rách, một chiếc xương cá đang trôi lơ lửng ở trước mi tâm.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra trầm ngâm, đây đã là lần thứ tư hắn tra hỏi tu sĩ Kính Ảnh Tộc trên đường đi, đáp án thu được đều nhất trí, cũng đã hỏi được việc Quốc sư của Kính Ảnh Tộc đã đến

Thiên Hỏa Hải này.

Hắn còn biết được tu vi của vị Quốc sư đó là Linh Tàng, vả lại cường giả Linh Tàng bên trong Kính Ảnh Tộc tổng cộng có ba vị, về phần cụ thể mấy toà Bí Tàng, tộc nhân tầm thường không biết được.

Nghĩ đến Thiên Diện Tộc, cũng là tình huống tương tự.

“Không có Quy Hư?”

Hứa Thanh có chút kinh ngạc.

Hắn không tin không có Quy Hư, vả lại cho dù thật sự không có, sức uy hiếp của cường giả Linh Tàng đối với hắn cũng không hề nhỏ.

Cho nên Hứa Thanh càng thêm cảnh giác trong lòng, đưa mắt nhìn tới xương cá.

Lão tổ Kim Cương Tông bên trong xương cá lập tức hiểu ra, chợt đâm một cái, xương cá trực tiếp xuyên thấu mặt kính, theo âm thanh rặc rặc vang vọng, tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc này hình thần câu diệt.

Nguyên Anh lúc trước của gã đã bị Hứa Thanh lấy đi.

Giờ phút này, lúc Hứa Thanh quay người rời đi, có thể nhìn thấy sau lưng hắn nổi lơ lửng hơn 10 đạo Thiên Ma Thân.

Chúng nó tựa như u linh, tràn ra âm lãnh, trôi lơ lửng ở bốn phía Hứa Thanh, khiến cho toàn thân Hứa Thanh tràn ngập cảm giác tà dị.

“Vô luận như thế nào, vẫn là rời khỏi trước thì tốt hơn.”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhanh chóng bay về phía bên cạnh bờ.

Cái mảnh khu vực Thiên Hỏa Hải này, coi như là hắn cũng không cách nào trường kỳ lưu lại, một nơi nồng đậm lực lượng thiên địa, không chỗ nào không có như thế này, nhất là mỗi một lần nham thạch nóng chảy nổ lên, đều khiến cho nhiệt độ nơi đây càng cao hơn.

Hứa Thanh có thể cảm thụ thân thể của mình đã sắp đạt đến cực hạn thừa nhận, cho nên hắn dự định quay về trên bờ nghỉ ngơi một chút, sau đó lại đổi phương hướng tiếp tục luyện hóa mệnh đăng của mình.

Dẫu sao bây giờ trên phiến khu vực Thiên Hỏa Hải này, có quá nhiều tu sĩ của hai tộc kia.

Mặt khác, hắn cũng phải tìm một chỗ an toàn để nghiên cứu mệnh đăng Nhật Quỹ của mình, xem nó đến cùng có hiệu dụng cụ thể gì.

Những ngày này mặc dù hắn cũng đã dò xét, nhưng bốn phía tràn ngập nguy cơ, không có cách nào tĩnh tâm.

“Còn có lão đầu kia, lại có thân phận gì?”

Vấn đề này, Hứa Thanh cũng đã tra hỏi qua những tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc, nhưng dưới sự miêu tả của hắn, đối phương đều nói không biết, nghĩ đến thân phận nhân tộc mà lão đầu hiển lộ ra ngoài, ắt cũng là giả dối.

Tất cả mọi thứ, đều khiến cho Hứa Thanh rất là cảnh giác.

Cứ như vậy qua mấy ngày sau, dưới sự cảnh giác cẩn thận, rốt cuộc Hứa Thanh đã rời khỏi Thiên Hỏa Hải, đi đến một chỗ bên cạnh bờ.

Hắn lựa chọn một ngọn núi trọc ở đó, đào ra một cái động phủ và bố trí trận pháp, tư cách chỗ ở tạm thời của bản thân.

Cho đến khi chuẩn bị xong toàn bộ, khoanh chân ngồi ở trong đó, Hứa Thanh mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Sau khi đáy lòng miễn cưỡng có một chút cảm giác an toàn, hắn không chần chờ mà dung nhập tâm thần vào bên trong mệnh đăng Nhật Quỹ, thông qua dẫn dắt tối tăm trong huyết mạch, cẩn thận đào móc hiệu dụng của chiếc mệnh đăng này.

Thời gian nhoáng một cái, bảy ngày trôi qua.

Trong động phủ đen nhánh, Hứa Thanh chậm rãi mở hai mắt ra, một tia phấn khởi nổi lên trên mặt hắn.

“Thì ra là như vậy.”

Chương 1284: Ngưng đọng thời gian (1)

Ánh sáng tử thủy tinh dung hợp cùng với huyết mạch Hứa Thanh, cuối cùng hình thành mệnh đăng, sau khi Hứa Thanh nghiên cứu phát hiện, năng lực của mệnh đăng mới quả thật có liên quan cùng với thời gian, nhưng cũng không phải tuyệt đối.

Ví dụ như năng lực phòng hộ thân thể của cái ô màu đen cũng không có bị hòa tan mà tan biến, thế mà vẫn còn tồn tại như cũ.

Vả lại so với nguyên bản còn mạnh hơn một chút.

Mặt khác, thời gian trong phạm vi Nhật Quỹ ảnh hưởng, nếu so với thời gian bên ngoài, đại khái kém hơn bảy canh giờ.

Hứa Thanh không biết cái chênh lệch này ẩn chứa bí ẩn gì, sau khi suy tư một hồi cũng không có đáp án.

Trong thời gian bảy ngày, hắn thử nghiệm để cho Nhật Quỹ tăng tốc, nhưng Nguyên Anh biến thành ngọn đèn dầu thật giống như bị lôi kéo vậy, khó có thể làm được.

Về phần đảo ngược, cũng là như thế.

Khiến cho dừng lại, cũng đồng dạng là như vậy.

Chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ này rõ ràng đồng nguyên cùng hắn, nhưng nó chỉ chuyển động theo bản năng, dù là Hứa Thanh điều khiển Nguyên Anh rời khỏi, nhưng ngọn đèn dầu vẫn còn tồn tại như cũ, vẫn dựa theo phương thức cố định mà liên tục chuyển động với quỹ đạo như trước.

Tình huống này, giống hệt lúc Hứa Thanh vừa mới thu được tử thủy tinh vậy.

Cho đến khi Hứa Thanh nghĩ tới một cái biện pháp.

Hắn không cách nào cải biến quỹ tích của ngọn đèn, cũng không làm cách nào để cho quỹ bàn tự mình xoay tròn, nhưng hắn có thể khống chế quỹ châm!

Dẫu sao, từ căn bản mà nói, quỹ châm, là chân chính từ huyết mạch của hắn ngưng tụ ra.

Hắn có thể khống chế quỹ châm thoát ly quỹ bàn, khiến cho nó bay rời ra.

Mà trong khi hắn thử nghiệm đã phát hiện, một khắc quỹ châm thoát ly khỏi quỹ bàn, cái quỹ bàn này liền giống như mất đi phương hướng, mất đi chỉ dẫn, ngọn đèn cũng dừng lại, không hề chuyển vận nữa.

Vì vậy đã không còn khái niệm thời gian, cho dù ngọn đèn chiếu rọi như thế nào, cũng chỉ là một mảnh thông thấu trống rỗng mà thôi.

Thậm chí có phần mơ hồ, quỹ bàn còn xuất hiện dấu hiệu muốn mục nát.

Mà sau khi Hứa Thanh đặt quỹ châm vào lại, quỹ bàn lại khôi phục, ngọn đèn tiếp tục di chuyển, bóng mờ kim đồng hồ cũng lại di chuyển theo như cũ.

Trên phương diện thời gian, vẫn bắt đầu tính toán từ một khắc quỹ châm bay ra lúc trước.

Từ loại trình độ nào đó nhìn vào, từ khi quỹ châm rời khỏi cho đến khi trở về, trong lúc đó, thời gian dường như là biến mất.

“Như vậy, cũng có thể lý giải là bị dừng, ngưng đọng lại?”

Hứa Thanh thì thào, trong mắt lộ ra quang mang âm u, hắn cảm giác có lẽ phương pháp của mình cũng không phải là chính xác, nhưng vô luận như thế nào, đây cũng là cái năng lực thứ nhất hắn thăm dò ra từ mệnh đăng của mình.

Mà một khắc khi Nhật Quỹ mất đi kim đồng hồ, thời gian như bị bất động, Linh Nhi ở trong ống tay áo Hứa Thanh đang muốn bò tới lỗ tai của hắn, Hứa Thanh cúi đầu đưa mắt nhìn, thân thể nàng liền dừng lại.

Không nhúc nhích.

Dường như dòng thời gian của nàng, bị đình chỉ.

Quá trình này, chỉ một cái chớp mắt liền khôi phục, bởi vì Hứa Thanh phát hiện quỹ bàn mục nát, liên quan với điều ấy.

Phát hiện này, để cho tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng cực lớn.

“Một khắc kéo quỹ châm ra, thời gian bốn phía quanh ta, sẽ bất động ở dưới ánh mắt của ta?”

Hứa Thanh lại gấp gáp thử thêm mấy lần, Linh Nhi thủy chung mờ mịt không biết gì về việc mình đã bị đình chỉ nhiều lần.

Nàng cố gắng bò tới lỗ tai Hứa Thanh, thân thể cứ một lát lại dừng lại, giờ phút này đối với nàng mà nói, khoảng cách trước kia rất nhanh có thể đến, hình như vô cùng xa xôi.

Cho đến một lát sau, rốt cuộc nàng bò tới trên lỗ tai Hứa Thanh, ngượng ngùng nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, làm gì ngươi cứ nhìn người ta như vậy thế!”

Hứa Thanh nghe mấy câu này có chút quen tai, nhưng giờ phút này suy nghĩ của hắn đang cuộn trào, không có thời gian suy nghĩ sâu xa, sau khi gật đầu liền hỏi một câu.

“Linh Nhi, vừa rồi ngươi có cảm giác ra việc gì dị thường không?”

Linh Nhi kinh ngạc, lắc đầu.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, tiếp tục nghiên cứu.

Linh Nhi hiếu kỳ, nhưng nàng cũng biết giờ phút này Hứa Thanh ca ca đang bận rộn, vì vậy liền tìm một tư thế thoải mái, lắc tới lắc lui ở đó, tự mình chơi đùa.

Hứa Thanh trầm ngâm trong lòng.

“Linh Nhi cũng không phát hiện việc mình đình chỉ, như vậy năng lực này, phạm vi kia, lớn đến bao nhiêu… . .”

Trái tim Hứa Thanh khẽ động, đi ra khỏi động phủ, nhìn sắc trời và đại địa u ám bên ngoài, cảm thụ gió cùng với nhiệt độ nóng bức ẩn chứa trong bốn phía, vừa nhìn về phía biển lửa ngập trời xa xa.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn là không dám thử.

Hứa Thanh cảm thấy lấy tu vi của mình bây giờ, còn có Nhật Quỹ vừa mới hình thành, nếu như hắn tản lực lượng bất động ra phạm vi lớn, ví dụ như nhìn tinh không vận hành, nhìn gió lưu động, nhìn quỹ tích thế giới.

Như vậy kết quả của hắn, có xác suất rất lớn liền lập tức hình thần câu diệt.

Nếu như ví von đại lục Vọng Cổ vận hành thành một con thú lớn lao nhanh, bất luận một đạo pháp tắc nào trong đó đều là một bộ phận lực lượng của nó, mà giờ khắc này hắn chỉ là một sợi dây thừng nhỏ bé tầm thường.

Lấy một sơi dây thừng như thế, đi ghìm chặt một con thú lớn, kết cục có thể nghĩ.

“Vẫn là bỏ đi…”

Hứa Thanh trầm mặc, nhưng hắn cảm thấy năng lực này, nếu như triển khai ở bên trong tình huống chém giết, uy lực sẽ cực kỳ kinh người.

“Vậy liền coi cái năng lực này, gọi là Thì Trệ!”

(Thì = thời gian, Trệ = đình trệ, ngưng trệ, chậm trễ…)

(Thì Trệ = thời gian đình trệ, ngưng đọng lại)

Hứa Thanh thì thào, hắn có một loại cảm giác, có lẽ năng lực của mệnh đăng Nhật Quỹ vẫn còn có nhiều hơn nữa, cần hắn chậm rãi nghiên cứu và đào bới ra.

“Việc này không vội, chuyện quan trọng nhất bây giờ là luyện hóa hết thảy bốn chiếc mệnh đăng còn lại.”

Trong bảy ngày này, thân thể của hắn đã khôi phục lại, đã ở vào trạng thái đỉnh phong, có thể tiếp tục đi vào Thiên Hỏa Hải tu hành, vả lại sau khi trải qua nham thạch nóng chảy bao phủ, kháng tính với thiên hỏa của hắn cũng đã có chỗ tăng lên.

Vì vậy Hứa Thanh cũng không lãng phí thời gian, bay nhanh trong thiên địa u ám, dần dần đi vào bên trong ánh lửa, bước vào bên trong biển lửa.

Lần này, Hứa Thanh hấp thụ giáo huấn trước kia, đi tới chỗ xa hơn, vả lại thời khắc lưu ý tinh thạch màu đỏ của bản thân xuất hiện, đồng thời cũng càng đổi khu vực nhiều lần hơn.

Dùng cách này để bảo đảm mình có thể an toàn tiến hành luyện hóa.

Về phần cuối cùng có xuất hiện vòng xoáy ngàn trượng hay không, Hứa Thanh không xác định.

Hắn cũng không có biện pháp che đậy việc này, cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn đi tới vị trí càng xa xôi hơn.

…

Chương 1285: Ngưng đọng thời gian (2)

Cứ như vậy, hai mươi ngày trôi qua.

Không biết có phải do Nhật Quỹ gia trì hay không, hoặc là nguyên nhân của mệnh đăng bảy màu, nếu như so sánh với mệnh đăng cái ô màu đen, tốc độ luyện hóa lần này nhanh hơn không ít.

Theo từng giọt bị hòa tan, độ dày vật chất mệnh đăng trong huyết mạch Hứa Thanh lần nữa tăng lên, cảm giác như cũ, để cho hắn biết rõ mệnh đăng của mình sắp hình thành.

Rốt cuộc, vào ngày thứ hai mươi ba, Hứa Thanh đắm chìm bên trong nham thạch nóng chảy, chợt mở mắt ra.

Một cái vòng xoáy ngàn trượng xuất hiện chung quanh hắn, ầm ầm chuyển động, mệnh đăng bảy màu hoàn toàn tan biến, chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ thứ hai huyễn hóa ra bên trong Mệnh Vụ trong thức hải của Hứa Thanh.

Giống như đúc cùng với chiếc Nhật Quỹ thứ nhất!

Đây mới thực sự đúng là bộ dạng của mệnh đăng được sinh ra từ huyết mạch.

Bộ dạng mệnh đăng của những Chúa Tể cùng với hậu nhân của bọn họ, cũng đều là như thế này.

Mà người ngoài muốn gom góp nguyên vẹn một bộ, khó khăn lớn hơn rất nhiều so với chắp vá mệnh đăng.

Giờ phút này theo mệnh đăng thứ hai xuất hiện, bóng mờ ở trên kim đồng hồ liền bắt đầu chuyển động, trên thời gian tương tự cùng với chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ thứ nhất, đều là chênh lệch bảy canh giờ.

Hai Nhật Quỹ đồng thời vận hành, khiến cho tốc độ chảy trong ngoài phạm vi ngàn trượng xuất hiện va chạm mãnh liệt, mơ hồ trong đó còn có từng đạo vết nứt không gian đang bị xé nứt ra.

Thoạt nhìn thấy mà giật mình, đồng thời Hứa Thanh cũng cảm giác được năng lực phòng hộ thần hồn của mệnh đăng phong ngâm bảy màu đồng dạng được bảo lưu lại như cũ.

Vả lại giữa hai chiếc mệnh đăng hình thành gia trì cộng hưởng lẫn nhau, khiến cho chúng nó càng thêm kinh người, siêu việt hơn nhiều so với trước kia.

Mà uy lực của Thì Trệ thuật mà hắn nghiên cứu ra cũng tăng vọt gấp đôi.

Về phần tinh thạch màu đỏ, ngay khi xuất hiện lập tức bị Hứa Thanh trước tiên lấy đi, để vào trong hộp, ngăn cách khí tức.

Cho nên dựa theo đạo lý mà nói, lần này hắn luyện hóa, đã là tận hết khả năng ẩn nấp tung tích.

Duy chỉ có cái mảnh vòng xoáy này có lẽ sẽ gây sự chú ý, nhưng bởi vì xung quanh vắng vẻ, cho nên phạm vi thu hút sẽ không quá lớn, xa xa không linh mẫn bằng la bàn cảm ứng Thiên Hỏa Tinh.

Hứa Thanh vốn tưởng rằng như vậy là đã có thể tránh đi phiền phức trình độ lớn nhất, nhưng có chút thời điểm, vận mệnh rất khó có thể nắm lấy, rất khó ngờ!

Giống như lúc này, trong phạm vi ngàn trượng, lúc vòng xoáy không ngừng chuyển động, thình lình có ba khối tinh thạch màu đỏ bị cuốn ra từ chỗ sâu trong nham thạch nóng chảy, xoay tròn theo vòng xoáy.

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy, thần sắc liền biến đổi, theo bản năng muốn ra tay thu chúng nó lại, nhưng sau khi suy nghĩ một chút vẫn là bỏ qua.

Giờ phút này thu lại, cũng không cách nào ngăn cản việc bị phát hiện, vì vậy Hứa Thanh nghiến răng, không đi để ý tới mà nhanh chóng rời khỏi.

Mấy thứ này, hắn chướng mắt.

Nếu như có thể dùng nó làm vật dẫn thu hút sự chú ý của người khác, vậy thì sẽ càng giúp hắn dễ dàng ẩn nấp trốn đi hơn.

Mà sự tình phát sinh ở Thiên Hỏa Hải một tháng trước, mặc dù bởi vì cuối cùng không có kết quả mà có chỗ hòa hoãn, nhưng Kính Ảnh Tộc và Thiên Diện Tộc vẫn không hề bỏ qua.

Bởi vì sau khi bọn họ tính toán, đã phát hiện ra số lượng Thiên Hỏa Tinh tới hơn mấy chục khối.

Dù có chỗ lặp lại, nhưng có thể nghĩ số lượng chân thật cũng sẽ không ít, dẫu sao một lần cuối cùng chính là có hơn hai mươi khối đồng thời xuất hiện.

Số lượng này đủ để cho bọn họ coi trọng, Quốc sư cũng đã đích thân đến đây.

Cho nên là gần như lúc Thiên Hỏa Tinh bị vòng xoáy cuốn ra từ đáy biển nham thạch, bọn họ cũng đã lập tức tập trung vào vị trí, vốn tưởng rằng cũng vẫn sẽ tương tự cùng lần trước, sẽ lập tức tan biến.

Nhưng bọn họ lại phát hiện lần này Thiên Hỏa Tinh không hề biến mất, mục tiêu của bọn họ vô cùng rõ ràng, bay thẳng đến chỗ đó.

Hứa Thanh rời xa vòng xoáy, toàn bộ hành trình sử dụng tốc độ cực nhanh, không dừng lại chút nào, nhưng hắn liền phát hiện không đúng.

Xa xa, một đội tu sĩ Kính Ảnh Tộc hình như có thể khóa chặt Hứa Thanh, gào thét từ một phương hướng khác chặn đường hắn lại, trong đó có bốn tên tu sĩ Kim Đan, còn có hai người tràn ra chấn động Nguyên Anh.

Một người nhất kiếp, một người nhị kiếp.

Sau khi chú ý tới Hứa Thanh, thần sắc bọn họ phấn khởi, tu sĩ Kim Đan lui ra phía sau để lập tức thông báo tộc quần, mà hai tên Nguyên Anh kia thì bay thẳng đến Hứa Thanh.

“Còn có thể tìm tới ta?”

Hứa Thanh nhíu mày, hắn cảm nhận được quá phiền phức khi ở một cái địa phương xa lạ, mà lại thiếu khuyết tin tức và tình báo.

“Chẳng lẽ Thiên Hỏa Tinh đặt ở trong hộp cũng có thể bị cảm giác?”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, trong khoảng thời gian này hắn chạy đông trốn tây, đã sớm tích lũy rất nhiều sát ý trong lòng, giờ phút này mắt thấy như vậy, sát tâm lập tức mãnh liệt.

“Nếu như tình báo thiếu khuyết, vậy giết nhiều một chút, tổng có thể hỏi ra nguyên do!”

Độc cấm trong cơ thể Hứa Thanh lần nữa tản ra, Ảnh Tử cũng không kìm nén được, xương cá tràn ra ánh sáng sắc bén, toàn bộ Nguyên Anh trong cơ thể cũng bắn ra sóng rung động.

Đang muốn ra tay.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh mơ hồ quen thuộc, xuất hiện cực kỳ đột ngột ở sau lưng hai tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc đang phóng tới Hứa Thanh, hai tay giơ lên, vỗ một cái.

Đối diện với thực lực tuyệt đối, hai tu sĩ Kính Ảnh Tộc hoảng sợ, căn bản khó có thể né tránh, chớp mắt liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp liền nổ tung tan vỡ, máu thịt và Nguyên Anh vỡ vụn, tương tự một màn lúc trước Hứa Thanh nhìn thấy, nhanh chóng hội tụ vào một chỗ.

Lần này không phải hội tụ tới mặt nạ, mà hội tụ đến trên mảnh gương của tộc này, bị lão đầu nhân tộc kia đưa tay cầm đi.

Thân thể kia càng nhoáng một cái, những tên Kim Đan của đội Kính Ảnh Tộc đang truyền âm cho tộc quần cũng không có tư cách phản kháng, trong khoảnh khắc liền thê lương mà chết, hóa thành tấm gương, bị bắt đi.

Làm xong những thứ này, lão giả nhân tộc kia quay đầu, hằm hằm nhìn Hứa Thanh.

Chương 1286: Ngưng đọng thời gian (3)

Hứa Thanh nhíu mày, tương tự nhìn đối phương, chú ý tới tay phải của lão đầu có thêm một tấm gương tương tự như bao tay, có tác dụng ngăn cách.

“Tiểu tử, tại sao ngươi không thể khiến cho người khác bớt lo như vậy!”

Lão đầu cả giận nói.

“Nếu không phải nhìn trên phân thượng cũng là nhân tộc, lão già ta cũng lười quan tâm ngươi!”

“Nhìn qua liền biết chính là nhân tộc từ ngoại vực tới, phải chăng là nhân tộc từ Hoàng Đô đại vực đến, hậu nhân của mấy thứ hầu tước gì đó?”

“Ỷ vào tư chất mình tốt, có đủ mệnh đăng, cho nên liền không thèm kiêng nể gì như vậy ở nơi này hả?”

“Ta nói cho ngươi biết, nơi này là Tế Nguyệt đại vực, nhân tộc ở đây là tộc quần hạ đẳng, là thức ăn!”

“Mà chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, sau khi hiểu rõ số mệnh của chính mình, tâm tính hung tàn cùng với thích hành hạ người khác đến chết, đã trở thành hành vi bản năng của tất cả mọi người.”

“Ngươi có tin hay không, nếu như ngươi vẫn tiếp tục như vậy, chưa tới 2 tháng, từng mảnh thân thể của ngươi sẽ bị bày ở trong Thánh thành của Kính Ảnh Tộc cùng Thiên Diện Tộc, bị bọn họ nhấm nháp từng chút xíu!”

Lão đầu nhân tộc này vừa mở miệng liền trút một trận quở mắng xuống đầu Hứa Thanh.

Hứa Thanh bất động thanh sắc, lui ra phía sau vài bước, bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi muốn nói cái gì?”

“Ta muốn nói cái gì? Tiểu tử này, tại sao ngươi lại ném cái hộp ta đưa cho ngươi đi? Ngươi không biết quốc sư của Kính Ảnh Tộc có năng lực đặc thù, có thể nhìn thấu đa số ẩn nấp, duy chỉ có cái hộp kia bởi vì có ta gia trì, cho nên mới có thể che đậy cảm giác.”

“Lão tử ta hảo tâm bán cho ngươi, ngươi chẳng những ném đi, còn hạ độc!”

“Lấy giải dược ra!”

Lão đầu nói một tràng, rốt cuộc đã nói đến trọng điểm.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, hắn không muốn dây dưa cùng đối phương ở chỗ này, vì vậy liền lấy ra một cái bình thuốc, ném tới.

“Độc của ta là hỗn hợp mà thành, liên tục nuốt giải dược bảy ngày, mỗi sáng sớm khi mặt trời vừa xuất hiện, nuốt vào ba khỏa, tại chỗ vận hành tu vi bảy vòng chu thiên.”

“Mà nơi đây không có mặt trời, cho nên chính ngươi tính toán thời gian, số lượng cũng phải gia tăng gấp đôi.”

“Thời gian không thể đình chỉ.”

Hứa Thanh nói xong, lại ném ra một cái bình thuốc.

“Ngươi đã phát độc, không thể trì hoãn thời gian lâu, nói cách khác, nếu không giải được độc thì cũng đừng có oán ta.”

Hứa Thanh nói xong, đã làm xong chuẩn bị phòng đối phương xuất thủ, thân thể cấp tốc rút lui.

Lão đầu nhân tộc nọ một hơi tiếp được bình thuốc, vừa muốn mở miệng, nhưng thấy xa xa đã truyền đến khí tức khóa chặt nơi đây, sắc mặt lão biến hóa, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hứa Thanh, quay người đang muốn rời khỏi, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, lại ném cho Hứa Thanh một cái hộp.

“Hy vọng giải dược và cách giải ngươi nói là thật, dùng cái hộp này, có thể ẩn nấp.”

Nói xong, lão đầu nhanh chóng rời khỏi.

Hứa Thanh trầm ngâm, quấn lấy cái hộp, tương tự rời đi.

Trên đường, sau khi phân tích lời nói của đối phương, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, thử thay thế cái hộp, lại đưa cái hộp này đến nhà tù 132 khu Đinh, lấy khí tức ngón tay Thần Linh trấn áp một chút.

Sau đó lại lấy ra, đổi thành dùng độc cấm bao phủ, cuối cùng tràn ra Nguyên Anh Tử Nguyệt quét thêm một lượt.

Lúc này mới tăng tốc bay nhanh.

Thời gian nhoáng một cái, năm ngày trôi qua.

Trong năm ngày này, Hứa Thanh không có gặp phải loại tình huống Kính Ảnh Tộc biết được phương hướng của chính mình, dù thỉnh thoảng gặp phải người tộc này, đối phương cũng sẽ vội vàng bay qua mà không để ý tới hắn.

"Chẳng lẽ những lời lão đầu kia nói là thật?"

Hứa Thanh do dự, giải dược hắn cho đối phương …là giả.

Độc cấm, không có dược có thể giải, biện pháp duy nhất chính là hắn đích thân thu hồi.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, việc này vẫn còn một chút nghi ngờ và kỳ quặc, vì vậy không quan tâm nữa, mà đi tìm địa phương để tiếp tục luyện hóa mệnh đăng thứ ba của mình.

Đây là cánh trái Minh Linh Huyết Sí Đăng.

"Mệnh đăng của những người khác đều là cùng một bộ dạng, duy chỉ có cái Minh Linh Huyết Sí này lại chia làm trái phải… . ."

Hứa Thanh ngóng nhìn ba chiếc mệnh đăng của mình, đáy lòng dâng lên một chút suy đoán, sau đó bắt đầu luyện hóa.

Mười bảy ngày sau, biển lửa khu vực phía tây, trên mênh mông nham thạch nóng chảy, lại có một cái vòng xoáy ngàn trượng xuất hiện.

Lần này rốt cuộc cũng đã bình thường, không có Thiên Hỏa Tinh bị cuốn ra, cũng bởi vì khu vực vắng vẻ, nên chấn động trong đó cũng chưa từng khiến cho bất cứ ai chú ý.

Mấy canh giờ sau, trong lúc vòng xoáy ngàn trượng tan biến, Hứa Thanh đã nhanh chóng bay đi ở phía xa.

Trong thần sắc của hắn mang theo một chút mỏi mệt, thân thể thừa nhận thiên hỏa cũng đã đạt đến cực hạn, cần phải đi về tu dưỡng một phen, mới có thể tiếp tục.

Nhưng mà phấn khởi trong mắt cũng không bởi vì mỏi mệt mà giảm bớt, ngược lại càng nhiều thêm nữa.

“Ba chiếc Nhật Quỹ!”

Giờ phút này, chiếc mệnh đăng thứ ba trong cơ thể Hứa Thanh đồng dạng đã bị Nhật Quỹ thay thế, mà gia trì cộng hưởng đến từ đồng nguyên, cũng lại càng thêm cường hãn, khiến cho tốc độ của Hứa Thanh, từ trên cơ sở nguyên bản đã tăng hơn khoảng bảy thành.

Bây giờ hắn di chuyển với tốc độ cao nhất, tu sĩ tầm thường dùng mắt thường đều không thể thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

“Không biết sau khi đầy đủ toàn bộ năm chiếc sẽ như thế nào!”

Trong mắt Hứa Thanh dâng lên nồng đậm chờ mong, hắn mơ hồ cảm giác, lúc luyện hóa toàn bộ năm chiếc mệnh đăng, những mệnh đăng Nhật Quỹ hình thành từ huyết mạch của chính mình sẽ hoàn toàn ghép thành một bộ hoàn chỉnh và bao trùm lên, có lẽ sẽ xuất hiện biến hóa càng thêm huyền diệu.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh hít sâu, gia trì tốc độ, gào thét phóng về phía trước.

…

Chương 1287: Ngưng đọng thời gian (4)

Mấy ngày sau, trong lúc Hứa Thanh bay nhanh, hắn bỗng nhiên dừng bước chân lại, dừng ở bên trên biển lửa, ngóng nhìn về nơi xa xăm, trong thần sắc lộ ra một tia kỳ dị.

Nơi ánh mắt của hắn nhìn tới, trong mơ hồ có tiếng nổ vang truyền ra, lực lượng pháp thuật khuếch tán, biển lửa dường như bị dẫn dắt, chậm rãi hội đến chỗ đấy, giống như đang luyện hóa gì đó.

Mà thứ khiến cho Hứa Thanh chú ý, đó là ở phía kia, hắn cảm nhận được độc cấm của chính mình.

Lần trước hắn gặp lão đầu nhân tộc ấy, mặc dù đối phương trúng độc, nhưng hiển nhiên bởi vì chưa nhiễm nhiều lắm, hơn nữa có bao tay tấm gương ngăn cách, cho nên khí tức không phải rất rõ ràng.

Nhưng bây giờ, sau khi trải qua lâu như vậy, lực lượng độc cấm đã trở nên nồng đậm hơn, đã vô pháp bị ngăn cách hoàn toàn, vì vậy đã bị Hứa Thanh cảm ứng được.

“Đã chậm…”

Hứa Thanh biết độc cấm của mình kinh khủng, tiếp theo lại suy nghĩ một chút, hình như đối phương cũng không lừa gạt mình.

“Đi nhìn một chút xem.”

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, tới gần khu vực đó.

Hắn chuẩn bị nhìn xem hiện giờ lão đầu kia như thế nào, lại cân nhắc có nên giải độc cho lão hay không.

Mà theo Hứa Thanh tới gần, thần sắc của hắn cũng trở nên ngưng trọng lên, không chút chần chờ mà ẩn tàng vào bên trong nham thạch nóng chảy.

Hắn thấy được tu sĩ Kính Vân Tộc, vả lại số lượng không ít, tới hơn 10 vị, bên trong mặc dù rất nhiều tu vi là Kim Đan, nhưng cũng có tám chín vị Nguyên Anh, tu vi từ nhất giai đến bát giai không đều.

Càng làm cho Hứa Thanh cảnh giác, đó là hắn thấy được trận pháp ở trong nơi này.

Phải biết rằng trên Thiên Hỏa Hải, bởi vì hoàn cảnh đặc thù cho nên rất khó bố trí trận pháp, đây cũng là chỗ phiền não của Hứa Thanh lúc trước, nhưng ở trong nơi này, thế mà lại tồn tại trận pháp.

Mà loại trận pháp có thể bố trí ở nơi đây, tất nhiên uy lực không tầm thường.

Trận pháp cũng rất là quái dị, rõ ràng là một mặt gương cực lớn.

Mặt gương này có phạm vi tới 100 trượng, trôi lơ lửng trên bầu trời, tu sĩ Kính Ảnh Tộc ở bốn phía đều đang gia trì cho nó.

Mà mặt kính đối mặt với nham thạch nóng chảy, chiếu rọi biển lửa ở, đồng thời cũng đang vây khốn một người ở trong vòng trăm trượng.

Người bị vây khốn, chính là lão đầu nhân tộc kia.

Giờ phút này toàn thân lão lan tràn một màu xanh đen, rất nhiều nơi đang hư thối, sâu đủ thấy xương, đồng thời thân thể kia cũng đang run rẩy, thừa nhận trấn áp đến từ trận pháp tấm gương trên bầu trời.

Ẩn nấp trên thân thể của lão cũng đã bị xóa đi, mặc dù vẫn là một lão giả, nhưng cũng không phải gầy còm, mà tướng mạo khôi ngô, vẻ mặt uy nghiêm, ngóng nhìn phía trên tấm gương.

Trong chiếc gương chiết xạ ra biển lửa cùng với thân ảnh của lão, trừ bên ngoài cái này ra, mặt kính nhô lên, tạo thành một khuôn mặt, lạnh nhạt nhìn về phía lão.

“Đoan Mộc Tàng!”

“Ngày bình thường ngươi tới vô ảnh đi vô tung, ám sát thiên kiêu của tộc ta, tại sao bây giờ lại rơi vào kết quả như vậy?”

“Hiện giờ, nếu như ngươi quỳ xuống lựa chọn phụ thuộc, bổn tọa có thể ban thưởng cho ngươi cơ hội trở thành Kính Ảnh Tộc ta, cho ngươi thoát khỏi huyết mạch nhân tộc hèn mọn, vả lại giúp ngươi lần nữa tấn chức Linh Tàng.”

“Tuy rằng con đường của chúng sinh đều khó trốn khỏi tử vong, nhưng có thể ít nhất khi ngươi còn sống, sẽ càng khoái hoạt hơn nữa, không cần trốn đông núp tây như vậy.

“Ngươi suy nghĩ thật kỹ, nếu như chờ khi bản thể của ta đến, ngươi vẫn còn cố chấp, ngươi liền không có tư cách lựa chọn.”

Giọng nói tang thương vang vọng bát phương, nhưng lão nhân tộc kia lại dữ tợn cười một tiếng.

“Thối lắm!”

“Huyết mạch nhân tộc của lão tử ta vô cùng cao quý, những thứ dị tộc hỗn tạp các ngươi làm sao có thể so sánh cùng!”

“Lịch sử Kính Ảnh Tộc mới có bao lâu, lịch sử nhân tộc chúng ta tồn tại cùng với Vọng Cổ, xa không nói, gần nhất là thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng đã nhất thống Vọng Cổ, lúc đó Kính Ảnh Tộc ngươi vẫn còn là một cái rắm, chưa có được thả ra ngoài!”

“Chấp mê bất ngộ!” Bên trong tấm kính lớn trên bầu trời truyền đến âm thanh hừ lạnh.

Kính Ảnh Tộc bốn phía hiểu ra, toàn lực tản ra tu vi tràn vào trong kính lớn, khiến cho lực lượng trấn áp của trận pháp bỗng nhiên tăng lớn, toàn thân lão đầu nhân tộc nổ vang, đau khổ chống đỡ.

Thật ra đáy lòng của lão đã sớm tuyệt vọng, tất cả đầu nguồn đều là do …độc trên người của lão.

Trình độ của loại độc này quả thật là kinh khủng, ngay từ đầu lão có chút khinh thị, sau khi phát hiện sự đáng sợ của nó thì đã trễ.

Thân thể của lão cùng linh hồn của lão, tất cả đều bị ăn mòn nghiêm trọng, cũng khiến cho phương pháp ẩn nấp của lão bị tiêu tán, nên Kính Ảnh Tộc truy tìm được tung tích.

Sau đó bị vây khốn ở nơi đây.

“Tiểu tử nhân tộc kia, không phải là thứ tốt!”

Đoan Mộc Tàng chửi bới trong lòng, đúng là ngay từ đầu lão cũng không có tâm tư tốt gì, nhưng sau khi phát hiện Hứa Thanh là nhân tộc, lão đã cải biến ý nghĩ, chỉ là muốn đánh dấu một chút, tìm một cơ hội ra tay đoạt một hơi, chứ không có ý định giết người.

Nhưng chưa từng nghĩ, lại trúng phải loại độc khó chơi đáng sợ như thế này.

“Giải dược cũng là đồ giả!”

Vào lúc Đoan Mộc Tàng cười khổ trong đáy lòng, Hứa Thanh ẩn giấu ở dưới nham thạch nóng chảy xa xa, ngóng nhìn qua hết thảy, những tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia phần lớn đều đang gia trì trận pháp, khiến lực lượng vây khốn tăng lớn, chưa từng chú ý tới bên dưới nham thạch nóng chảy.

Dẫu sao đối với bọn họ mà nói, bên trong phiến khu vực này không có tộc quần nào dám đến trêu chọc đối với bọn họ, nhất là lúc này trận bảo của quốc sư đang hiện ra uy áp, một khi người bên ngoài nhìn thấy, liền sẽ tránh đi.

Hứa Thanh cân nhắc một phen, nghĩ đến trợ giúp của cái hộp kia trong khoảng thời gian này, lập tức quyết đoán.

“Cứu lão một lần!”

Chớp mắt khi cái ý nghĩ này hiện ra, trong cơ thể Hứa Thanh bỗng nhiên tản ra độc cấm, nương theo nham thạch nóng chảy bay lên, tràn ngập khắp bát phương.

Mà trong lúc này tay phải của hắn cũng giơ lên, lấy ra xương cá, Ảnh Tử cũng rục rịch tản ra tứ phía.

Nháy mắt tiếp theo, trong mắt Hứa Thanh lập lòe hàn mang, cả người từ dưới nham thạch nóng chảy xông lên.

Mười ba Nguyên Anh đồng loạt bộc phát, lực lượng kinh thiên động địa mạnh mẽ dựng lên trong cơ thể Hứa Thanh.

Ba chiếc Nhật Quỹ trong cơ thể hắn, kim đồng hồ phía trên rung động lắc lư, tùy thời có thể bị rút lên để hình thành lực lượng Thì Trệ.

Giết!

Chương 1288: Ngươi mạnh như vậy, tại sao không nói sớm! (1)

Tu sĩ ở cảnh giới Nguyên Anh, chênh lệch giữa nhau cực kỳ kinh người, khác biệt nội tình cộng với hậu tích bộc phát biến từng điểm khác biệt nhỏ phóng đại lên vô số lần.

Bởi vì dính đến số lượng Nguyên Anh cùng số lần trải qua Mệnh Kiếp, cùng với khác biệt tộc quần và những gì cá nhân trải qua, cho nên mạnh yếu hay không nhiều khi không thể đánh giá như Thiên Cung, cảnh giới Kim Đan thì liếc mắt liền có thể thấy.

Trừ phi chênh lệch lẫn nhau cực lớn, thông qua khí tức liền có thể cảm giác.

Bằng không mà nói, phải cẩn thận cân nhắc mới được.

Nhưng từ căn bản mà nói, vạn tộc đều có cùng một cái nhận thức cơ bản nhất.

Lần đầu Mệnh Kiếp, là kỳ cấp sự chứng nhận cho Giả Anh hóa thành chân thật, khiến cho nó thực sự trở thành Đạo Anh, có đủ chiến lực Nguyên Anh.

Mà lần Mệnh Kiếp thứ hai, là gia trì lực lượng của Nguyên Anh, nhất Anh nhị lực, còn lần Mệnh Kiếp thứ ba thì nhất Anh tam lực!

Như thế lúc trước Hứa Thanh gặp phải tên tu sĩ Thiên Diện Tộc kia, gã cũng tính là thiên kiêu của tộc quần, mặc dù không có mệnh đăng, thế nhưng có đủ 7 Đạo Anh, vả lại đã trải qua hai lần Mệnh Kiếp.

Cho nên chiến lực căn bản của gã, dưới Mệnh Kiếp gia trì, có thể nhìn thành là chiến lực 14 Anh.

Đây cũng là lý do tại sao gã phát hiện Hứa Thanh có 13 Đạo Anh, vẫn xuất thủ như trước.

Mà cũng có thể thông qua điểm này để nhìn rõ ràng quá khứ của gã, lúc gã Kim Đan có bảy tòa Thiên Cung, lúc Trúc Cơ có đủ bốn đoàn mệnh hỏa.

Pháp khiếu, nhất định là 120 đạo.

Không có làm đến mức tận cùng là 121 đạo.

Dẫu sao cùng nhau đi với Hứa Thanh tới tận bây giờ, người chân chính làm được 121 pháp khiếu, ngoại trừ Thánh Quân Tử cùng Khổng Tường Long ra, hắn chưa gặp thêm ai khác bao giờ.

Có lẽ còn có, nhưng không bày ra, Hứa Thanh cũng không cách nào phán đoán.

Nhưng chút ít những thứ này chỉ là căn bản mà thôi, lúc còn ở cảnh giới Kim Đan mở Thiên Cung còn có thể dùng làm một phương pháp trọng yếu để cân nhắc, nhưng chém giết giữa tu sĩ Nguyên Anh, đã có sự biến hóa cực lớn.

Giữa tu sĩ với nhau, ngoại trừ cảnh giới ra, tiêu chuẩn cân nhắc mạnh yếu còn có bảo vật cùng với yếu tố công pháp, càng bao hàm cả thiên phú từng cái tộc quần khác biệt cùng với năng lực ứng biến thực chiến của mỗi người.

Mỗi thứ đều rất then chốt, đều có thể quyết định thắng bại.

Cho nên cũng không thể căn cứ toàn bộ theo đơn vị Nguyên Anh lực (lực lượng Nguyên Anh), chỉ có thể dùng nó để làm một cái mốc tham khảo đơn giản lẫn nhau mà thôi.

Rất nhiều lúc, cần phải chiến đấu thử một chút, mới biết được là mạnh hay yếu.

Hứa Thanh nơi đây cũng là như thế.

13 Đạo Anh của hắn đều trải qua một lần Mệnh Kiếp, cho nên giờ phút này hắn đã có đủ căn bản, từ trên lý luận mà nói, là chiến lực 13 Anh.

Nhưng Đạo Anh của hắn quá mức đặc thù, vô luận là công pháp Hoàng cấp hay là liên quan với Thần Linh, hoặc là Thiên Đạo gia trì cùng với chí bảo như là Quang Âm Bình, còn có cả Triêu Hà Quang cùng với mệnh đăng Nhật Quỹ.

Tất cả những yếu tố đó, dưới hậu tích bộc phát, khiến cho chiến lực của Hứa Thanh trong cảnh giới Nguyên Anh này, liền vượt ra khỏi phạm trù bình thường, chẳng khác gì để cho trình độ Đạo Anh của hắn giờ phút này cường hãn hơn nhiều, có thể so với tu sĩ trải qua hai lần Mệnh Kiếp.

Nói cách khác, bây giờ Hứa Thanh có đủ chiến lực cơ bản nhất là 24 Anh!

Sở dĩ không phải 26, là bởi vì hắn còn có hai chiếc mệnh đăng chưa có bị luyện hóa, một khi hai chiếc còn lại kia hóa thành Nhật Quỹ, hắn sẽ có đủ chiến lực 26 Anh.

Nhưng mà Hứa Thanh vẫn cẩn thận như trước, bởi vì hắn có thể làm được Nguyên Anh đặc thù, không có nghĩa rằng người khác không thể, mà bảo vật cùng với công pháp cũng đồng dạng là cái đạo lý này.

Đây cũng là chỗ khó chơi ở giữa cảnh giới Nguyên Anh với nhau.

Hiện giờ, sau khi những ý niệm này hiện lên trong đầu Hứa Thanh, thân thể của hắn liền phóng thẳng ra từ trong nham thạch nóng chảy, toàn diện bộc phát 13 Đạo Anh, hình thành chiến lực kinh khủng có thể so với 24 Anh, bay thẳng đến bầu trời.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt một tên tu sĩ Nguyên Anh nhất kiếp của Kính Ảnh Tộc.

Thần sắc của tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia biến đổi, cho dù giờ phút này gã đã phân một nửa tinh lực đặt ở trên việc gia trì trận pháp, nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú và năng lực ứng biến, vẫn giúp cho gã chỉ trong chốc lát liền rút về hơn phân nửa tâm thần, sáu Nguyên Anh trong cơ thể cũng theo đó bộc phát.

Càng là há mồm phun ra một thanh phi kiếm, thấu kính trên mi tâm lập lòe, chiếu rọi thân ảnh Hứa Thanh đang tiến đến, bộ mặt theo đó mơ hồ, rõ ràng biến thành bộ dáng tương tự cùng Hứa Thanh.

Đây là một trong những thiên phú tộc quần của gã, dùng cái này gia trì bản thân, khiến chiến lực thoáng cái tăng vọt đến trình độ 8 Anh.

Loại thiên phú này, phối hợp với phản ứng kia, đã là rất không tầm thường, nếu như đổi thành những tu sĩ Nguyên Anh nhất kiếp khác tập kích đến, chỉ sợ cũng rất khó hoàn thành việc đánh chết.

Nhưng nếu như có sự chênh lệch quá lớn bởi sự áp đảo từ thực lực tuyệt đối, như vậy thì rất nhiều biến số vốn không thể khống chế, cũng sẽ biến thành có thể khống chế.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, một khắc Hứa Thanh gào thét lao qua, một tia sáng lạnh lấp lánh lướt qua đầu tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia, trực tiếp khiến gã thân thể chia lìa.

Máu tươi hiện lên, lúc tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, Hứa Thanh đã đi xa, phóng tới một tên Nguyên Anh khác của Kính Ảnh Tộc.

Cùng lúc đó, độc cấm của Hứa Thanh ở bốn phía cũng bốc lên, mục tiêu không phải là tu sĩ Nguyên Anh, mà là những tu sĩ Kim Đan.

Thực lực Hứa Thanh tăng lên, độc cấm cũng thể hiện ra sự ác liệt và uy lực khủng bố của mình, giờ phút này trong lúc độc cấm lan tràn, ít nhất bảy tu sĩ Kim Đan, trong miệng phát ra tiếng kinh hô.

Thậm chí bọn họ đều không kịp phản ứng, thân thể liền ngay lập tức tràn ngập một mảnh màu tím, bắt đầu hư thối.

Âm thanh hoảng sợ thê lương, truyền khắp bốn phương.

Càng có mấy tu sĩ Kim Đan khác, thân thể run run một chút, đôi mắt lập tức đen nhánh, khóe miệng lộ ra nụ cười yêu dị, mạnh mẽ xoay người, bay thẳng đến trận pháp lớn, sau khi tới gần đột nhiên tự bạo.

Trong tiếng nổ vang vọng, một đạo tia chớp màu đỏ vờn quanh một căn xương cá, xuyên thẳng bay qua, những nơi đi qua, giết chóc kinh người.

Một màn này, khiến cho thần sắc những tu sĩ Kính Ảnh Tộc nơi đây nhao nhao biến đổi.

Gần như là ngay lập tức, nơi này liền trở nên đại loạn.

Chương 1289: Ngươi mạnh như vậy, tại sao không nói sớm! (2)

Đoan Mộc Tàng đang đối kháng với uy áp từ chiếc kính lớn cũng sững sờ, sau khi chú ý tới những tu sĩ Kính Ảnh Tộc trúng độc, con ngươi của lão co rụt lại, lập tức nhận ra đầu nguồn.

“Là cái tên tiểu tử gian trá kia!”

Vì vậy liền cao giọng la lên.

“Đừng lãng phí thời gian, tốc chiến tốc thắng, đánh chết Nguyên Anh phía ngoài, khiến cho trận pháp không được gia trì, ta liền có thể thoát khốn!”

“Phải nhanh, Quốc sư Kính Ảnh Tộc đang trên đường tới đây!”

Lời Đoan Mộc Tàng vừa ra, gương mặt trên mặt kính lớn liền di chuyển ánh mắt qua, đang muốn nhìn Hứa Thanh, nhưng Đoan Mộc Tàng liền cười lớn một tiếng, không tiếc thương thế bản thân phát tác, bộc phát tu vi.

Chỉ thấy tám đạo Nguyên Anh trong cơ thể lão bay lên,

Phía trên từng cái thình lình đều có đủ lực lượng năm đạo Mệnh Kiếp, càng kinh người hơn là, phía sau tám đạo Nguyên Anh này, còn mơ hồ có hư ảnh một tòa Bí Tàng hiển lộ ra.

Chỉ là tòa Bí Tàng này đã sụp xuống, tràn đầy cảm giác khô héo, hiển nhiên đã từng vào một khắc đột phá thất bại gây ra.

Mặc dù như thế, nhưng chiến lực vẫn cực mạnh, theo hư ảnh Bí Tàng xuất hiện, chiến lực vẫn tăng vọt lên quá nhiều, khiến cho gương mặt trên kính lớn cũng không thể không thu hồi ánh mắt nhìn tới Hứa Thanh, toàn lực trấn áp.

Âm thanh nổ tung vang vọng ngập trời, Hứa Thanh ra tay nhanh hơn nữa.

Không cần Đoan Mộc Tàng nhắc nhở, một khắc quyết định xuất thủ, Hứa Thanh đã biết một trận chiến này nhất định phải kết thúc nhanh chóng, không thể kéo dài.

Cho nên giờ phút này, sau khi độc cấm bộc phát, Ảnh Tử tàn phá bừa bãi, xương cá bay lượn đại sát, thân thể Hứa Thanh bay nhanh tới gần một tu sĩ Nguyên Anh của Kính Ảnh Tộc.

Nhưng giờ phút này những tu sĩ Kính Ảnh Tộc khác cũng đều đã kịp phản ứng, trong khi truyền ra tiếng gào thét, hai tên Nguyên Anh nhị kiếp, một tên tam kiếp đang từ bốn phía bay nhanh tới phía của hắn.

Mắt thấy sẽ tiếp cận, Triêu Hà Quang trong thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên lập lòe, chợt quét ra phía ngoài một cái.

Sắc thái bốn phương trực tiếp bị một ánh sáng bảy màu thay thế, biến thành một mảnh rực rỡ, người đến bước chân nhao nhao dừng lại, riêng phần mình lui về phía sau, mà thân thể Hứa Thanh cũng trực tiếp quỷ u hóa, xông lên phía dưới, trực tiếp xuyên thấu qua thân thể của tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc phía trước.

Hai đạo Nguyên Anh, bị hắn nắm ở trong tay, bóp chặt lấy.

Hơn mười đạo Thiên Ma thân mang theo dữ tợn, nhảy vào trong cơ thể của tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia.

Sau một khắc, một tiếng hét thảm thiết thê lương truyền ra từ trong miệng của tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia, trong lúc thân thể gã run rẩy và nhanh chóng héo rũ, Hứa Thanh chợt lui về phía sau.

Hầu như ngay khi hắn lui ra phía sau, nguyên bản nơi hắn đứng vừa nãy, đã bị một tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc tam kiếp nhảy đến, trực tiếp đánh ra một cái vòng xoáy thật lớn.

“Nhân tộc hèn mọn, ngươi muốn chết!”

Tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia gầm nhẹ, bảy đạo Nguyên Anh trong cơ thể lập lòe, trong đó là năm đạo tam kiếp hai đạo nhị kiếp, bộc phát ra chiến lực kinh khủng gần 20 Anh.

Sau lưng càng biến ảo ra một mặt tấm gương màu đen, gia trì giúp gã, trong gương ràng buộc một con dơi cực lớn, ở trong mặt kính ngó về phía Hứa Thanh, truyền ra sóng âm, khiến cho bốn phương nổ vang.

Đồng thời trong tay còn có một cây trường thương, bên trên vờn quanh vô số oan hồn kêu rên, từng đám khói giống như sương mù khuếch tán, khí thế kinh người.

Vẫn không kết thúc, tu sĩ Nguyên Anh tam kiếp của Kính Ảnh Tộc nơi này có tổng cộng hai tên, bây giờ một tên khác cũng đang gào thét lao tới gần.

Tên này mặc một thân áo giáp màu đen, trên đỉnh đầu trôi nổi bảy đoàn quỷ hỏa.

Từng cái, đều là Nguyên Anh của gã biến thành, áo choàng sau lưng khẽ phất, phía trên tạo thành vô số con mắt, toàn bộ mở ra, nhìn hằm hằm tới Hứa Thanh.

Chẳng những như thế, càng có bốn tên Nguyên Anh nhị kiếp của Kính Ảnh Tộc gào thét từ bốn phương, vây quanh Hứa Thanh.

Đoan Mộc Tàng nhìn một màn này cũng đều trở lên ngưng trọng, mặc dù sau khi lão thoát khốn, giết chết những tên Kính Ảnh Tộc này dễ như trở bàn tay, nhưng lão có chút đoán không ra chiến lực của Hứa Thanh.

“Nguyên Anh của tiểu tử này có chút quỷ dị!”

Giờ phút này, trong khi bát phương tràn ngập khói độc, tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng thê lương, sáu tên Nguyên Anh của Kính Ảnh Tộc ở bốn phía đều đang lao tới gần Hứa Thanh.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Hứa Thanh uẩn lên băng hàn, một cái kim đồng hồ trên Nhật Quỹ trong cơ thể bị hắn lập tức rút lên, sau đó liền chú ý đến trên người tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc tam kiếp cách mình gần nhất.

Nháy mắt, thời gian trên cái Nhật Quỹ thứ nhất trong cơ thể Hứa Thanh bất động.

Theo ánh mắt của hắn, luồng lực lượng bất động này liền ảnh hưởng tới tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc bên ngoài bị hai mắt của hắn ngóng nhìn.

Thân thể tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc tam kiếp dừng lại, thần sắc duy trì vẻ dữ tợn, thân thể như là bị đình trệ, dường như thời gian thuộc về gã, đã bị ngưng đọng.

Tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt liền khôi phục như thường, nhưng đối với tu sĩ cấp độ Nguyên Anh mà nói, trong nháy mắt, chính là sinh tử.

Một cái nháy mắt khi thời gian của tên kia khôi phục, dao găm của Hứa Thanh đã đảo qua từ trên cổ của gã, máu tươi phun trào, đầu lâu bay lên.

Hứa Thanh không kịp hấp thu quá nhiều, bắt lấy hai đạo Nguyên Anh và bóp nát, sau đó cần phải hạ kim đồng hồ trên Nhật Quỹ thứ nhất xuống, mà quỹ bàn héo rũ, cũng nghiêm trọng hơn xa so với lúc dùng Linh Nhi để khảo thí.

Nhưng cũng không phải là không thể nghịch chuyển, bây giờ đã đang dần dần khôi phục.

Hứa Thanh không quan tâm tới, vào thời điểm những tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc khác hoảng sợ, hắn nhìn về phía một tên Nguyên Anh tam kiếp khác, nhấc kim đồng hồ trên Nhật Quỹ thứ hai lên.

Tâm thần tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia dấy lên phong bạo ngập trời, trong đôi mắt lộ ra hoảng sợ cùng không cách nào tin, ở trong mắt của gã, một màn lúc trước, là đồng bạn của mình chẳng biết tại sao, đột nhiên dừng lại.

Không có bất kỳ phản kháng, không có bất kỳ vùng vẫy, tựa như đã thành con rối, bị tên tu sĩ nhân tộc kia trực tiếp chém giết.

“Đây là…” Không đợi gã tiếp tục suy tư, ánh mắt Hứa Thanh phủ xuống.

Chương 1290: Ngươi mạnh như vậy, tại sao không nói sớm! (3)

Trong thời gian ngắn, thân thể tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc tam kiếp này chấn động, mất đi cảm giác, mất đi hết thảy, cho đến một nháy mắt khôi phục, gã đã nhìn thấy mặt Hứa Thanh.

Đầu lâu bay lên, Nguyên Anh khô héo.

Tất cả, đều chỉ phát sinh ngay lập tức.

Toàn bộ tu sĩ Kính Ảnh nhị kiếp bốn phía la thất thanh, giờ phút này da đầu bọn họ run lên, hoảng sợ tột cùng, muốn lập tức rút lui chạy trốn.

Hứa Thanh không để ý tới, bay thẳng đến trận pháp kính lớn.

“Vật này là chí bảo của Quốc sư Kính Ảnh Tộc, khó có thể bị toái diệt, bất quá bây giờ không có ai gia trì, dễ làm hơn rồi, ngươi lui ra phía sau một chút, ta chuẩn bị tự bạo một đạo Nguyên Anh, đánh ra một đạo lỗ hổng!”

Đoan Mộc Tàng đè xuống chấn động trong lòng đối với màn xuất thủ của Hứa Thanh, gầm nhẹ một tiếng, vừa muốn tự bạo Nguyên Anh.

Nhưng Hứa Thanh lại giơ tay phải lên chỉ một ngón tay, lão tổ Kim Cương Tông biến thành tia chớp màu đỏ, từ đằng xa gào thét phóng đến.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, khu động xương cá, hung hăng đâm thẳng về phía chiếc kính lớn.

Gương mặt dữ tợn trên kính lớn chợt nhìn về phía Hứa Thanh, đang muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thần sắc liền đại biến.

Trong tiếng nổ vang, xương cá bỏ qua hết thảy phòng hộ của chiếc kính này, trực tiếp xuyên thấu, thế như chẻ tre, đâm vào trên mặt kính.

Rặc rặc một tiếng, mặt kính vỡ vụn.

Hứa Thanh không có nhìn tới Đoan Mộc Tàng, quay người phất tay.

Độc bốn phía bay thẳng về phía hắn, Ảnh Tử cũng vậy, xương cá hóa thành hồng mang, rơi vào trong tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh bộc phát tốc độ, bay thẳng đến xa xa, chạy trốn khỏi nơi đây.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề nói một câu nào cả.

Thế đến như lôi đình vạn quân, mà đi lại im hơi lặng tiếng.

Giờ phút này chiếc kính lớn kia mãnh liệt rung động lắc lư, khe hở bên trên đang không ngừng khuếch tán, mặt mày méo mó, thần sắc cấp tốc biến hóa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hứa Thanh đang vọt đi xa.

Mà Đoan Mộc Tàng bị vây khốn cũng hít vào một hơi thật sâu, sau đó nhanh chóng dừng lại hành động tự bạo Nguyên Anh, xông lên một cái, theo lỗ hổng chạy ra ngoài, sau đó vung lên một cái, Bí Tàng sụp xuống đập tới phía kính lớn.

Ầm!

Khe hở trên tấm gương càng nhiều thêm nữa, từ trên trời rơi xuống, đập vào trên nham thạch nóng chảy.

Gương mặt trong đó giống như đang muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bị tổn thương nghiêm trọng, khiến cho thần niệm khó có thể truyền ra.

Đoan Mộc Tàng hừ lạnh, nhổ một cục đàm về phía đó.

Cục đàm này rất nặng, nện ở gương mặt trên tấm gương, khiến cho tấm gương chìm vào nham thạch nóng chảy.

Làm xong những thứ này, Đoan Mộc Tàng quay người nhoáng một cái, cấp tốc đi xa.

Sau khi bọn họ rời khỏi ba canh giờ, thiên địa xa xa liền dấy lên hỏa diễm phong bạo, có một đạo thân ảnh khổng lồ trong đó, mặc trường bào màu vàng, không có bộ mặt, cả khuôn mặt đều là một cái mặt gương màu vàng.

Gã gào thét bay đến và dừng lại ở nơi này, cúi đầu nhìn nham thạch nóng chảy.

Bên trên chiết xạ cảnh tượng bốn phía.

Hồi lâu sau gã giơ tay phải lên trảo một cái, tấm gương chìm trong nham thạch nóng chảy ở dưới lập tức bị gã lấy ra, một khắc cầm ở trong tay, từ bên trong mặt kính truyền ra giọng nói âm lãnh.

“Nhân tộc…”

Cùng lúc đó, trên Thiên Hỏa Hải cách nơi đó ngoài vạn dặm, Hứa Thanh đang gào thét bay nhanh, ba ngày này hắn không dừng lại chút nào, luôn ẩn nấp bản thân, đồng thời không ngừng bay tới gần về bên cạnh bờ.

Trong ba ngày qua, bầu trời nơi đây càng ngày càng sáng ngời, mà hỏa diễm hình như cũng càng nồng đậm hơn hơn một chút so với lúc trước, những bọt khí nổi lên bên trong nham thạch nóng chảy cũng đồng dạng càng ngày càng nhiều hơn.

Khiến cho độ nóng nơi đây liên tục tăng lên, thậm chí còn lan tràn một loại cảm giác đốt cháy linh hồn.

“Phải quay về trên bờ nhanh một chút, cứ tiếp tục như vậy, cho dù thân thể có thể chống đỡ, nhưng linh hồn cũng bị hòa tan.”

Hứa Thanh cảm nhận được tóc mình truyền đến cảm giác khô khốc, thần hồn cũng đều xuất hiện một chút dấu hiệu héo rũ, vì vậy trầm ngâm, vừa lúc muốn tăng tốc, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn liền nhàn nhạt mở miệng.

“Tiền bối, theo ta lâu như vậy, không cần thiết.”

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh tiếp tục đi về phía trước.

Ba ngày này, hắn cứ cách mỗi một canh giờ, sẽ nói như vậy một lần.

Mặc dù hắn có thể cảm giác khí tức độc cấm, nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, một khi coi một cái nhận thức nào đó trở thành thói quen, sẽ hình thành sơ sẩy, mà ở trong loạn thế này, sơ sẩy một cái thì kết cục có thể sẽ rất thê thảm.

Cho nên, dù hắn không cảm thụ được khí tức độc cấm, nhưng vẫn mở miệng như vậy.

Cứ thế lại trôi qua một ngày, bước chân Hứa Thanh dừng lại, truyền ra âm thanh bình tĩnh.

“Tiền bối, ngươi ưa thích ẩn nấp như vậy à!”

Lần này, đã có đáp lại…

“Hả?”

Ở phía bên phải Hứa Thanh, cách ngoài mười trượng, truyền đến một tiếng kinh ngạc, chỗ đó rất nhanh vặn vẹo, thân thể Đoan Mộc Tàng hiển lộ ra.

Ngoài thân thể của lão có một cái bong bóng khí, ngăn cách một chút khí tức, thậm chí trên tay phải của lão, còn quấn quanh một mảnh vải, chính là vật ấy đã hoàn toàn ngăn cách khí tức độc cấm.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhìn thoáng qua, mơ hồ cảm giác bộ dạng có chút quen thuộc.

“Tại sao tiểu tử này lại phát hiện ra ta?”

Đoan Mộc Tàng hồ nghi, nghĩ đến một màn Hứa Thanh ra tay lúc trước, lão cảm thấy khả năng đại khái đối phương còn cất giấu một chút thủ đoạn kỳ dị.

“Đương nhiên cũng có thể là tiểu tử này cứ thường cách một đoạn thời gian, liền hô một tiếng như vậy!”

“Gian trá!”

Đoan Mộc Tàng hừ lạnh trong lòng, chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh nhìn miếng vải trêm tay phải mình, cũng không đi giải thích, mà nhìn hầm hầm Hứa Thanh.

“Tiểu tử, ngươi thật không có lương tâm!”

“Lão già ta cũng không có ý hại ngươi, đưa thêm cho ngươi chiếc hộp ẩn giấu, mà giải dược ngươi cho ta, lại là giả!”

Hứa Thanh nhíu mày.

“Nhưng mà nhìn trên phân thượng ngươi giải vây lúc trước, ta sẽ không so đo việc này.” Mắt thấy Hứa Thanh nhíu mày, ngữ khí lão đầu vội vàng hòa hoãn xuống, sau đó giơ tay lên, ho khan một tiếng.

“Tất cả mọi người đều là nhân tộc, hay là… . Giải độc cho ta đi.”

Biểu cảm Hứa Thanh như thường, nhàn nhạt mở miệng.

“Một vạn linh thạch!”

Chương 1291: Ngươi mạnh như vậy, tại sao không nói sớm! (4)

Lão đầu hít vào một hơi, trừng mắt nhìn Hứa Thanh, sau một lúc lâu cười khổ lắc đầu, ném ra một túi trữ vật, đây là túi Hứa Thanh đưa cho lão lúc trước.

Sau khi Hứa Thanh nhận lấy, kiểm tra lại một chút, xác định không có gì đáng ngại.

Mắt thấy Hứa Thanh còn muốn kiểm kê, tính khí lão đầu lại muốn bốc lên, nhưng vẫn nhịn xuống được.

“Được rồi chứ!”

Hứa Thanh gật đầu, giơ tay phải lên trảo một cái về phía lão đầu, thân thể lão đầu lập tức run lên, lực lượng độc cấm trong cơ thể lập tức dũng động, trong biểu cảm trong thống khổ, theo thân thể chui ra phía ngoài.

Cuối cùng hóa thành một mảnh khói đen, bay thẳng đến phía Hứa Thanh, dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh và tiêu tán không thấy.

Độc cấm biến mất, lão giả cảm giác rõ ràng được thân thể buông lỏng, lực lượng tu vi dựng lên, thân thể cũng bắt đầu khôi phục bình thường, trở nên mơ hồ.

Tất cả khiến cho lão thở phào một hơi, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh lui ra phía sau vài bước, vô cùng cảnh giác.

Lão giả trừng mắt lên.

“Tiểu tử, nhìn ngươi lúc trước ra tay lợi hại như vậy, tại sao hai lần kia ngươi không ra tay, lại muốn ta xuất hiện để giúp đỡ ngươi?”

“Ta chưa kịp.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, lời hắn nói là thật.

Lão giả nghe vậy trầm mặc, lão cảm thấy tiểu tử này thật sự không biết nói chuyện, vì vậy liền quay người muốn đi, nhưng chưa rời đi vài bước, lão quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Thiên hỏa sắp tới, ngươi hãy tìm một chỗ tạm tránh trước một chút đi.”

Lão đầu phất tay ném cho Hứa Thanh một cái dù.

“Cái dù này có thể chống cự một ít thời gian, nhưng cũng không cách nào kiên trì quá lâu, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, thân thể của lão nhoáng một cái, mắt thấy sẽ dung nhập vào bên trong hư vô.

Hứa Thanh giơ tay tiếp nhận cái dù, xem xét một phen, cảm nhận được thiện ý của đối phương, vì vậy suy nghĩ một chút, ngay khi đối phương sắp tiêu tán liền gọi một câu.

“Chờ một chút.”

Thân thể lão đầu dừng lại, kinh ngạc nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên, rút ra …một đám khói độc cuối cùng trong cơ thể đối phương…

Đây là Hứa Thanh lưu lại để phòng ngừa lão đầu đột nhiên ra tay.

Giờ phút này theo khói độc xuất hiện, sắc mặt lão nhân kia lại biến đổi, trừng mắt nhìn Hứa Thanh, thở hổn hển vài cái thật mạnh, sau cùng giận đến mức nở nụ cười.

“Không nói võ đức!”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, trải qua từ nhỏ đến lớn, để cho hắn hiểu được cẩn thận là việc tất yếu, nhất là ở trong cái đại vực lạ lẫm này.

Mà từ đầu đến cuối, hắn đều không có ý hại người.

Lão đầu liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh, cuối cùng nhẹ gật đầu.

“Mà thôi, phần cảnh giác này của ngươi, cũng coi như bình thường.”

Nói xong lão lại suy nghĩ một chút, lấy ra một khối ngọc giản ném cho Hứa Thanh.

“Nếu như ngươi thật sự không tìm được nơi tránh hỏa, liền đi tới nơi này đi.”

Lão đầu quay người nhoáng một cái, tan biến trong thiên địa.

Hứa Thanh tiếp nhận ngọc giản, sau khi quét mắt liền thu hồi, hắn biết rõ thiên hỏa là cái gì, đó là một loại khí hậu đặc biệt của Tế Nguyệt đại vực, mỗi khi tới thời điểm này, toàn bộ bầu trời Tế Nguyệt đại vực đều sẽ thay đổi, trở nên sáng ngời.

“Hẳn là có liên quan cùng với Thiên Hỏa Hải này.”

Lúc trước Hứa Thanh không biết được cụ thể, nhưng giờ phút này đã có chỗ suy đoán, nhớ tới nóng bức trên hỏa hải mấy ngày nay, như có điều suy nghĩ, tăng tốc rời đi.

Mấy ngày sau Hứa Thanh về tới bên cạnh bờ, không phải là nơi bế quan trước kia, hắn không muốn tới cùng một nơi lần thứ hai.

Giờ phút này Hứa Thanh đứng ở bên cạnh bờ, nhìn lên bầu trời.

So sánh với hai tháng trước, bây giờ ánh lửa trên bầu trời mãnh liệt hơn nhiều, mà nham thạch nóng chảy bốc lên trong Thiên Hỏa Hải cũng càng ngày càng kịch liệt.

Đứng ở chỗ này, tiếng nổ vang đến từ Thiên Hỏa Hải giống như là thiên lôi cuồn cuộn.

Mà thân ảnh tu sĩ cũng đều ít đi rất nhiều so với trước kia.

Thậm chí mặt đất cũng đang chấn động, tựa như có một con quái vật khổng lồ, muốn bay lên từ bên trong Thiên Hỏa Hải vậy.

Khiến cho Hứa Thanh nghĩ đến một màn trông thấy hộ vệ Kính Ảnh Tộc trốn dưới lòng đất ở bên biên giới.

“Chẳng lẽ đây là một loại phương pháp tránh né thiên hỏa?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, rời xa nơi đây, tìm một chỗ vị trí để đào một cái động lớn trên mặt đất, sau khi chui vào liền thi pháp bao phủ, giấu kín ở trong lòng đất, sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu khôi phục thân thể.

Tuy là thân thể Thần Linh, nhưng mảnh Thiên Hỏa Hải này thần bí khó lường, nham thạch nóng chảy bên dưới tràn ra nhiệt độ cao khiến Hứa Thanh càng cảm giác có ẩn chứa sự kinh khủng, mà hắn nhiều nhất chỉ có thể trầm xuống khoảng một trượng.

Xuống sâu thêm chút nữa thì Hứa Thanh không dám, hỏa diễm này thiêu cháy cả linh hồn, cho dù tử thủy tinh hấp thu, cũng khó có thể bảo vệ bản thân không bị thương.

Thời gian một ngày liền cứ như vậy trôi qua, Hứa Thanh ở sâu trong lòng đất, vừa khôi phục thân thể vừa nghiên cứu mệnh đăng Nhật Quỹ của mình, thỉnh thoảng lại nói chuyện phiếm cùng Linh Nhi.

Cũng không hề cô độc.

Cho đến bảy ngày sau, lúc thân thể của hắn lại trở lại đỉnh phong, Hứa Thanh cảm nhận được biến hóa bên ngoài.

Trong bảy ngày này, độ nóng càng ngày càng cao.

Dù thân ở trong lòng đất cũng là như thế, bùn đất bốn phía cũng bắt đầu trở nên đỏ thẫm.

Cho đến một tiếng nổ vang từ trên bầu trời truyền đến, giống như tiếng sấm khuếch tán ra, Hứa Thanh thông qua thần thức cảm giác, thấy được một màn để cho tâm thần của hắn dấy lên gợn sóng cực lớn.

Thiên Hỏa Hải, như đang gầm rú dữ tợn vậy, bộc phát ra.

Trong khi nham thạch nóng chảy đang kịch liệt cuộn mình, dấy lên một luồng sóng lớn, lan tràn về phía bên cạnh bờ, một đôi tay đứt khổng lồ dài mười vạn trượng, từ bên trong Thiên Hỏa Hải mênh mông, lăng không dựng lên.

Một đôi tay đứt này, nơi cuối cùng của cánh tay mọc ra bướu thịt cực lớn, lan tràn vô số xúc tu, mà trên bàn tay giống như màn trời có thể nhìn thấy vân tay rõ ràng.

Chúng nó bay lên giữa không trung, chậm rãi bấm niệm pháp quyết.

Nham thạch nóng chảy bốc lên, dị tượng giống như từng con rồng hút nước, xuất hiện trên biển nham thạch nóng chảy, mảng lớn nham thạch nóng chảy bị hút đến trên bầu trời, hướng về bát phương phía chân trời, nhanh chóng bao phủ.

Bầu trời, sáng rõ.

Vô tận hỏa diễm từ trên trời rơi xuống, khiến cho đại địa cũng bị thiêu đốt.

Đây chính là lý do vì sao phiến khu vực này đều là trụi lủi vả lại có những ngọn núi thấp bất quy tắc, cũng là nguyên nhân chính vì sao không có thực vật.

Phạm vi bao phủ của lớn, bao trùm cả khu vực giáp giới và liên minh hai tộc, từ đông sang tây, không ngừng lan tràn, cho đến khi bao phủ toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

“Thiên Hỏa Quá Không…”

(Thiên hỏa trên bầu trời)

Hứa Thanh nhìn một màn này, thì thào nói nhỏ.

Chương 1292: Có một loại nói dối gọi là trao cho hy vọng (1)

Cái gọi là Thiên Hỏa Quá Không, chính là một loại biến hóa khí hậu bên trong Tế Nguyệt đại vực.

Có rất nhiều cách nói về nguyên lý hình thành của nó, có người nói nó là do lực lượng của Hồng Nguyệt làm cho hải triều lên xuống, bởi vì càng tới gần ngày Hồng Nguyệt đến, Thiên Hỏa Quá Không lại càng xuất hiện nhiều lần.

Cũng có người nói là Chúa Tể đã từng bị Hồng Nguyệt đè chết, đang trở về.

Mà mỗi khi Thiên Hỏa Quá Không xuất hiện, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực đều sẽ trở thành một mảnh sáng rõ, thiên khung cuồn cuộn biển lửa, bay lên từ phía đông, cho đến khi bao phủ toàn bộ màn trời.

Càng là cách phía đông gần, tia sáng và nhiệt độ lại càng mãnh liệt, đồng thời còn có mưa hỏa diễm hạ xuống.

Mãi sau liên tục mấy tháng, biển lửa trên bầu trời mới lại trở về, rơi vào bên trong Thiên Hỏa Hải phía đông, coi như là một lần tuần hoàn.

Trong quá trình này, toàn bộ khu vực phía đông của Tế Nguyệt đại vực, ngoại trừ Tiểu Tế Thai và các địa điểm bên ngoài, đại bộ phận những chỗ khác đều nằm ở bên trong khu vực mưa lửa đốt cháy.

Bất kể là thành trì hay là thực vật, phần lớn đều sẽ trở thành tro bụi.

Đây cũng là lý do tại sao phần lớn thành trì của khu vực giáp giới và liên minh hai tộc trông rất thô kệch, vả lại đều dùng bùn đất bị đốt để chế tạo thành, chỉ có Thánh thành thì chúng nó cùng dùng chung, mới có thể được đại năng hai tộc cùng gia trì, phối hợp một chút phương pháp đặc thù, miễn cưỡng chống đỡ, nhưng cũng khó tránh khỏi bị hao tổn.

Mỗi một lần thiên hỏa trở về, sẽ phải bắt đầu xây dựng lại, bùn đất cũng phải đổi mới, xua tán hỏa độc, bởi vì đây chính là suối nguồn để phàm tục trồng lương thực.

Cũng may Thiên Hỏa Quá Không thường thường mấy chục năm mới xuất hiện một lần, không phải là nhiều quá mức, chủ yếu hủy diệt khu vực phía đông, những khu vực khác bị ảnh hướng không nghiêm trọng, mà tu sĩ có thể dùng pháp thuật để xây dựng lại, không có quá nhiều khó khăn.

Mà tộc nhân tầm thường, đến thời điểm đó cần phải nghĩ biện pháp tiến vào Thánh thành tị nạn, nhưng cái này cần phải trả phí không nhỏ, nếu như không có điều kiện chuẩn bị… Vậy cũng chỉ có thể ẩn nấp ở trong lòng đất.

Lấy thể chất nhiều đời thích ứng thiên hỏa hình thành của mình để tránh né hỏa hoạn.

Đây cũng là lý do tại sao Hứa Thanh nhìn thấy hộ vệ ở bên biên giới đều ẩn nấp ở trong lòng đất, bọn họ muốn vào trước khi Thiên Hỏa đến, hoàn thành phân giải bản thân, khiến mình cùng bùn đất trong lòng đất hòa thành một.

Thiên Diện Tộc, đồng dạng cũng có phương pháp xử lý giống vậy.

Chỉ là những biện pháp này, đều là bọn họ vì thích ứng nơi đây mà tiến hóa thành, còn Hứa Thanh là không có chuẩn bị mà đến.

Giờ phút này, trong lòng đất chỗ Hứa Thanh ẩn nấp, bốn phía vô cùng nóng, bùn đất cũng đã bắt đầu kết tinh lại, bên trong tràn ngập nhiệt độ cao, cảm giác khó chịu mãnh liệt hiện ra trong lòng Hứa Thanh.

“Đã sắp tiếp cận đến độ nóng của nham thạch nóng chảy ở mặt ngoài rồi, mà cái này mới chỉ là bắt đầu…”

Trán Hứa Thanh đổ mồ hôi, thân thể nhớp nháp, dần dần không cách nào khóa lại hàm lượng nước trong cơ thể, khiến cho hắn mơ hồ có cảm giác không ổn, lập tức chìm xuống càng sâu trong mặt đất.

Cho đến khi đi xuống phạm vi nhất định, mới cảm giác hơi tốt hơn một chút, nhưng cảm giác nguy cơ đến từ tâm thần cùng với Thương Long bất an truyền tới báo động vẫn mãnh liệt như cũ.

Vì vậy hắn cũng không hề thu hồi thần thức, mật thiết chú ý bên ngoài.

Trong cảm giác của hắn, giờ phút này bầu trời bên ngoài tràn đầy ánh lửa chói mắt, nham thạch nóng chảy cuộn mình trên màn trời, theo cặp tay đứt kia bấm niệm pháp quyết, nham thạch giống như là bị xua đuổi vậy, không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Đồng thời cũng có rất nhiều mưa hỏa diễm hạ xuống, rất nhiều ngọn núi bắt đầu hòa tan, trở nên càng ngày càng không có quy tắc.

Khắp nơi trên mặt đất, đều là vô tận hỏa diễm, khói đặc cuồn cuộn, nhiệt độ cao ngập trời.

Trình độ khủng bố này, trong phán đoán của Hứa Thanh, đã có thể so với độ nóng khi hắn chìm vào bên trong nham thạch nóng chảy một trượng.

“Không thể cứ tiếp tục như vậy được!”

Cảm giác nguy cơ trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, Hứa Thanh nhìn tới chỗ càng sâu dưới mặt đất, trong mắt lộ ra suy tư.

Tiếp tục nữa không phải không được, nhưng bản thân cuối cùng cũng có cực hạn, dẫu sao bên trong mặt đất đại lục Vọng Cổ cũng tồn tại lực lượng đè ép, nếu như Hứa Thanh đi xuống quá sâu, bản thân tương tự rất khó có thể thừa nhận.

“Nhất là không biết thế lửa hôm nay có thể lan tràn càng sâu hơn nữa hay không… Nếu như lực lượng lan tràn vượt qua cực hạn mà ta chìm xuống, như vậy đối với ta mà nói, nơi này chính là tuyệt địa.”

Hứa Thanh cân nhắc trong lòng, hắn có thể cảm nhận được, đây mới là ngày đầu tiên Thiên Hỏa Quá Không, về sau nhất định sẽ càng thêm kinh khủng.

Vì vậy Hứa Thanh nhanh chóng lấy ra một khối ngọc giản.

Bên trong khối ngọc giản này, là một cái địa đồ đơn giản, do lão đầu nhân tộc Đoan Mộc Tàng trước khi đi đưa cho hắn, cũng báo cho Hứa Thanh biết Thiên Hỏa sắp tới, còn nói nếu như không có chỗ để đi, có thể đến chỗ này để tránh.

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó quyết định đi trước thử xem, nếu như thật sự không được, lại đi vào lòng đất đánh cuộc một lần, hoặc là dùng tốc độ cao nhất rời khỏi khu vực giáp giới và liên minh hai tộc, rời xa biển lửa.

Nghĩ tới đây, thân thể của hắn lập tức nhoáng một cái, lao thẳng lên trên mặt đất.

Hắn không lựa chọn chạy ở sâu dưới lòng đất, bởi vì như vậy tốc độ tương đối chậm, giờ phút này xông lên phía trên, thân thể của hắn liền tiến vào khu vực nhiệt độ cao, càng cách mặt đất gần thì nhiệt độ lại càng đáng sợ.

Cho đến khi phá vỡ bùn đất, xuất hiện ở phía trên mặt đất, thân thể Hứa Thanh đã xuất hiện vết thương do bị đốt cháy.

Kịch liệt đau nhức lan tràn toàn thân.

Nhiệt độ ở giữa thiên địa đã vượt qua độ nóng một trượng trong nham thạch nóng chảy, coi như là thân thể Hứa Thanh không tầm thường, có đủ lực lượng khôi phục, thế nhưng loại đau nhức khi bị đốt cháy vẫn vô cùng mãnh liệt như trước.

Quan trọng nhất là, cái mảnh thiên hỏa này còn có ảnh hưởng đối với thần hồn, coi như là Hứa Thanh có mệnh đăng Nhật Quỹ gia trì, nhưng cũng không cách nào thừa nhận quá lâu.

Đây cũng là lý do lúc trước hắn khó có thể trường kỳ luyện hóa ở trong Thiên Hỏa Hải.

Thân thể là một mặt, thần hồn cũng là một mặt.

Nhất là so với thân thể, thần hồn của Hứa Thanh yếu ớt hơn nhiều.

“Không thể lưu lại quá lâu!” Không khí Hứa Thanh hô hấp đều là khí nóng, truyền vào bên trong cơ thể liền hình thành đốt cháy.

Hắn không chần chờ chút nào, chợt lao ra, nhanh chóng bay đi trong biển lửa, đồng thời cũng lấy ra cái dù Đoan Mộc Tàng đưa cho, mở ra, độ nóng liền có phần bị ngăn cản.

Thân thể Hứa Thanh buông lỏng, tốc độ liền trở nên nhanh hơn.

Trong lúc gào thét, cả người hắn nhấc lên phong bạo, những nơi đi qua, hỏa diễm theo đó nổ vang.

• • •

Chương 1293: Có một loại nói dối gọi là trao cho hy vọng (2)

Cứ như vậy, hai ngày trôi qua, lúc này nhiệt độ bên ngoài đã trở nên càng kinh người hơn, khắp tầm mắt nhìn thấy đều là biển lửa, khắp nơi là một mảnh mơ hồ vặn vẹo, thần thức cũng bị ngăn cách, mà cái dù kia của hắn, lúc này cũng đã xuất hiện dấu hiệu rách nát.

Cũng may mà nơi ngọc giản đánh dấu, đã xuất hiện ở xa xa.

Chỗ đó thoạt nhìn không có gì thần kỳ, nguyên bản là một tòa đường hầm sụp xuống bỏ đi, giờ phút này ở trong biển lửa, càng đang bị hòa tan, không có bất kỳ dấu vết sinh tồn nào.

Hứa Thanh nhanh chóng bay đến, đảo qua một vòng, nhíu mày.

Nơi này nhìn thế nào cũng không giống như là nơi có thể tị nạn, dù là thông qua một chút khe hở, có thể đi vào bên trong đường hầm, nhưng nhiệt độ tràn ra từ, cũng không hề yếu hơn so với bên ngoài.

“Đáng tiếc, thần thức đã bị ngăn cản, phạm vi tản ra không lớn, khó có thể cảm giác nhiều hơn nữa.”

Hứa Thanh trầm ngâm, quét mắt nhìn cái dù sắp nát trên tay, lại nhìn đường hầm này một chút.

“Nhưng mà lấy biểu hiện của Đoan Mộc Tàng trên biển lửa, nếu như nơi này thật sự là địa phương ẩn nấp mà nói, cũng phù hợp với lý luận, dẫu sao nếu như có thể tùy tiện bị nhìn ra, vậy thì cũng không tính là nơi ẩn nấp.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, khom người nhoáng một cái, theo lối đường hầm đi về phía trước, bay vào, vừa bước vào, một cỗ nhiệt độ nồng đậm lập tức đập vào mặt.

Hứa Thanh giữ im lặng, bảo trì cảnh giác, tiếp tục đi về phía trước, hắn chuẩn bị xâm nhập vào trong một chút nhìn xem tình huống lại tính.

Cho đến khi đi được một canh giờ, vẫn chưa tới cuối cùng của đoạn đường hầm này, mà nhiệt độ vẫn mãnh liệt như trước, trong khi Hứa Thanh nhăn mày lại, thần sắc bỗng nhiên khẽ động, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy một bóng người đang nằm ở nơi xa, không hề nhúc nhích.

Không nhìn ra nam nữ, chỉ có thể nhìn thấy đối phương hình như mặc áo giáp dày cộm, bên cạnh để một cái dù căng ra, ngăn cản nhiệt độ cao vì người kia.

Đây là thân ảnh duy nhất Hứa Thanh nhìn thấy sau khi gặp Thiên Hỏa Quá Không, ánh mắt của hắn nheo lại, Ảnh Tử tản ra và bao phủ lên phía trước để kiểm tra, cho đến khi nó truyền cảm xúc chấn động trở lại, Hứa Thanh có chút kinh ngạc, bay thẳng đến phía đối phương.

Trong thời gian ngắn, hắn liền đến phụ cận của thân ảnh kia.

Khoảng cách này, cho dù cảm giác bị ngăn cách tương đối, nhưng Hứa Thanh vẫn có thể dò xét.

Đó là một tu sĩ nhân tộc, tu vi vào khoảng Trúc Cơ ba đoàn mệnh hỏa, giờ phút này đã ở vào trạng thái hấp hối sắp chết, gần tử vong.

Người này mặc một thân áo giáp màu đen, tất cả bộ vị đều được bọc ở, mà chất liệu áo giáp này cũng rất đặc thù, có thể ngăn cách nhiệt độ cao trong trình độ nhất định.

Mà cái dù bên cạnh, cũng hấp dẫn sự chú ý của Hứa Thanh.

Cái dù này, giống như đúc cái mà Đoan Mộc Tàng đưa cho hắn.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn chỗ sâu trong đường hầm, giơ tay lên một tay túm lấy thân ảnh kia, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Cứ như vậy, lại trôi qua nửa canh giờ, rốt cuộc Hứa Thanh đã tới điểm cuối của đường hầm, chỗ này không có cái gì, bốn phía là bùn đất kết tinh, nhiệt độ cao hội tụ khiến cho nóng bức ở nơi đây càng mạnh hơn.

Đứng ở chỗ này, Hứa Thanh nhìn khắp nơi một chút, bỗng nhiên mở miệng.

"Tiền bối, kẻ này là ta nhặt được trên đường, là người tới tìm ngài sao?"

Lời Hứa Thanh vừa nói ra, một giọng nói âm lãnh lập tức từ trong vách tường truyền ra.

"Đối với tộc nhân không tuân thủ quy củ, giữ cũng vô dụng!"

Tuy rằng nói như thế, nhưng vách tường bên cạnh vẫn bắt đầu vặn vẹo, hóa thành một cái vòng xoáy, thân ảnh Đoan Mộc Tàng bước ra từ, giơ tay phải lên, cách không bắt tới người nhân tộc Hứa Thanh nhặt được.

Hứa Thanh buông tay, thanh niên nhân tộc mặc áo giáp bay thẳng đến vòng xoáy, được Đoan Mộc Tàng chụp lấy sau đó ném về sau lưng, tiếp theo liền ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

"Tiểu tử, ngươi tới đây làm gì?"

Trải qua mấy lần tiếp xúc, Hứa Thanh cũng có một chút phán đoán đối với hành động đã biết rõ còn cố hỏi của lão đầu này, vì vậy cũng không nói cái gì về ngọc giản đối phương đưa cho hay gì đó, trực tiếp nói.

"Một ngày, một trăm linh thạch!"

Lão đầu hừ lạnh một tiếng.

"Một ngày 1000!"

"Thành giao!"

Hứa Thanh gật đầu.

Lão đầu liếc mắt nhìn Hứa Thanh, lui ra phía sau vài bước.

Hứa Thanh nheo mắt lại, tản độc cấm trong cơ thể ra, làm tốt chuẩn bị bộc phát một khi gặp phải phục kích, sau đó cất bước nhoáng một cái, bay thẳng đến vòng xoáy.

Theo hắn bước vào, thân ảnh tan biến, vòng xoáy cũng nhanh chóng tiêu tán, hết thảy như thường.

Mà một bên khác trên vách tường này, lúc Hứa Thanh xuất hiện, đã ở trong một cái địa quật, bốn phía bừa bãi ngược lại được đặt không ít pho tượng không trọn vẹn, có không đầu, có thiếu chi.

Trừ cái này ra, toàn bộ địa quật đều trống rỗng.

Về phần thanh niên nhân tộc kia, đã không thấy bóng dáng, chỉ có Đoan Mộc Tàng đang khoanh chân ngồi ở trên cổ một cái pho tượng không đầu ở xa, ngóng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhanh chóng xem xét bốn phía, lại cảm giác sau lưng một chút, sau đó ánh mắt ngưng tụ.

Lối vào phía sau hắn, là một mặt vách tường cực lớn, ở trên thình lình để mấy nghìn mặt nạ cùng với số lượng tấm gương không sai biệt lắm.

Những thứ mặt nạ đó, đều là sau khi tộc nhân Thiên Diện Tộc tử vong, bị dùng thủ pháp đặc thù luyện chế, tấm gương cũng là như thế.

Mặt nạ của tên Thiên Diện Tộc xuất thủ với Hứa Thanh lúc trước, cũng ở trong này.

“Hai cái tộc quần này, vì thích ứng hoàn cảnh nơi đây, nhiều đời tiến hóa ra không ít năng lực, dùng chúng nó tới ngăn cản biển lửa, phối hợp thêm một chút phương pháp đặc thù cùng với bố trí nơi đây, có thể tránh đi Thiên Hỏa trong trình độ nhất định.”

Lão đầu nhàn nhạt mở miệng, giọng nói mang theo một chút ngạo nghễ.

“Thiên Hỏa Quá Không, thông thường sẽ kéo dài trăm ngày, một ngày 1000, một trăm ngày chính là 20 vạn linh thạch, lấy ra đi.”

Hứa Thanh nhướn lông mi lên, liếc mắt nhìn lão đầu, rất nghiêm túc mở miệng.

“Một trăm ngày là 10 vạn.”

“Một người 10 vạn, ngươi còn có một con rắn, đó chẳng phải là 20 vạn sao!” Lão đầu trừng mắt.

“Ta không có nhiều linh thạch như vậy.”

Hứa Thanh nói thật, hắn nhiều linh phiếu, vừa vặn linh thạch không có bao nhiêu, vì vậy lấy ra một kiện pháp khí, để ở một bên.

“Dùng vật này để thay thế.”

Chương 1294: Có một loại nói dối gọi là trao cho hy vọng (3)

Lão đầu quét mắt, giơ tay lên chộp tới, nhẹ gật đầu.

“Cũng được.”

Nói xong, trong mắt lão lộ ra hàn mang, ngữ khí cũng mang theo nghiêm túc, chậm rãi mở miệng.

“Nhìn tại phân thượng ngươi là nhân tộc, ta giúp ngươi lần này, nhưng ngươi hãy nghe cho kỹ, bên ngoài cái hang đá này đều là cấm khu, nếu như ngươi tự tiện xông vào… . Đừng trách ta không niệm tình nhân tộc!”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu.

Lão giả thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Hứa Thanh, quay người nhoáng một cái, tan biến bên trong hang đá.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, sau khi kiểm tra khắp nơi một phen, xác định nơi đây không có gì đáng ngại, hắn cũng nhìn ra những pho tượng kia rất cổ xưa, bên trong không có nhân tộc, mà là long xà vờn quanh thân thể, lộ ra vẻ sát phạt.

Mặc dù đều không trọn vẹn, nhưng nhìn từ tổng thể, hình như những pho tượng này khi còn nguyên vẹn, đều đang ở vào trạng thái cúng bái, kèm theo âm lãnh ở nơi đây, khiến cho cảm giác giống như là một cái phần mộ.

“Chẳng lẽ nơi đây vốn là một cái mộ địa?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, tìm một pho tượng rồi khoanh chân ngồi xuống, lúc này Linh Nhi liền chui ra từ cổ áo của hắn, tương tự nhìn bốn phía, nhẹ nhàng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, nơi đây giống như có liên quan với Cổ Linh tộc bọn ta.”

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động, nhìn Linh Nhi.

Linh Nhi cẩn thận xem xét bốn phía, nhỏ giọng nói.

“Hứa Thanh ca ca, những cái pho tượng kia, đích xác là tượng thần Cổ Linh tộc, bộ tộc chúng ta lúc còn nhỏ là con rắn, trưởng thành hóa hình thành người, nếu như huyết mạch nồng đậm, như vậy sau khi tu vi đột phá gông cùm xiềng xích, sẽ có Thiên Long cộng sinh, từ đó có long xà hộ thể, vạn pháp bất xâm.”

“Nhìn quy cách nơi đây, hẳn là mộ của một vị tiên hiền tộc ta.”

“Bình thường mà nói, mộ của tộc ta ẩn chứa rất nhiều tầng, Hứa Thanh ca ca, phía dưới nơi này có lẽ còn có mộ thất càng lớn, nơi đây chỉ là tầng thứ nhất.”

“Ta có thể cảm giác được, cấm chế của bản thân mộ địa vẫn còn, Hứa Thanh ca ca, có lẽ ta có thể mở ra cửa vào tầng tiếp theo.” Linh Nhi vui vẻ truyền ra lời nói, nàng cảm thấy mình rốt cuộc đã có thể trợ giúp Hứa Thanh ca ca.

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn kỹ bốn phía một chút, sau đó sờ đầu Linh Nhi, nói khẽ.

“Không cần mở, hiện giờ chủ nhân của nơi này không hy vọng chúng ta quấy rầy, vậy chúng ta cứ ở chỗ này đợi Thiên Hỏa kết thúc, sau đó rời khỏi là được.”

Hứa Thanh là một người biết chừng mực, nếu như song phương là giao dịch, như vậy trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không mà nói, hắn nguyện ý tuân thủ quy tắc giao dịch.

Linh Nhi như có điều suy nghĩ, nàng cảm thấy cách làm của Hứa Thanh ca ca không cùng một dạng cùng với a đa của mình, vì vậy liền ghi nhớ kỹ việc này, chuẩn bị học tập làm theo.

Thời gian nhoáng một cái, nửa tháng trôi qua.

Thiên Hỏa bên ngoài càng ngày càng kinh khủng, đốt cháy thiên địa, vạn vật không còn, chúng sinh run rẩy.

Từ xa xa nhìn tới, tựa như nộ hỏa của Thần Linh, nhìn thấy mà giật mình.

Âm thanh nổ vang càng siêu việt thiên lôi, toàn bộ Thiên Hỏa Hải trầm xuống rất nhiều, trong đó nham thạch nóng chảy phần lớn bị hút vào màn trời, mà đôi tay đứt kia cũng đã đi xa.

Bên trong đường hầm, trong mộ lớn Cổ Linh tộc, Hứa Thanh tuân thủ hứa hẹn, không hề rời khỏi hang đá này nửa bước, hắn thủy chung tu hành, mà Đoan Mộc Tàng cũng không hề xuất hiện, hết thảy đều bình an vô sự.

Linh Nhi cũng rất nhu thuận, không có đi tìm kiếm tầng sâu hơn, đối với nàng mà nói, chỉ cần ở bên người Hứa Thanh ca ca, hết thảy đều vô cùng thỏa mãn.

Chỉ là thỉnh thoảng nàng sẽ cảm thấy mình có chút không có tác dụng.

“Ta phải nhanh chóng tiêu hóa lực lượng vận khí của Cổ Linh Hoàng trong cơ thể, tăng tốc độ tấn cấp huyết mạch.” Đáy lòng Linh Nhi nghĩ như vậy, cũng đang theo đó mà làm.

Mà trong lúc Hứa Thanh tu hành ở nơi đây, vào ngày thứ 17, bị một người đến tìm gặp cắt ngang.

Theo mặt đất một chỗ hang đá lập lòe ánh sáng trận pháp, một đạo thân ảnh cẩn thận đi ra từ.

Không phải Đoan Mộc Tàng, mà là một người thanh niên nhân tộc mặc thanh sam.

Hứa Thanh mở hai mắt ra, hắn nhận ra người này, chính là người hấp hối hôn mê được hắn cứu nửa tháng trước, giờ phút này đối phương còn rất yếu, nhưng đã không còn đáng ngại.

Hiển nhiên hiệu dụng của chiếc áo giáp kia rất lớn, vả lại nhất định là Đoan Mộc Tàng cũng đã cứu chữa cho người này.

Chỉ là hỏa độc trên người y rất khó xua tán, vả lại nhiều vị trí đã bị đốt cháy héo rũ, một mảnh làn da huyết hồng không cách nào mọc ra nữa, nhìn qua có chút dữ tợn.

Lúc Hứa Thanh nhìn lại, khuôn mặt người thanh niên này hiện nên vẻ lo lắng không yên, nhanh chóng đi tới vài bước, quỳ bái về phía Hứa Thanh.

“Vãn bối Thạch Phán Quy, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!”

Hứa Thanh quan sát người thanh niên nhân tộc này vài lần, tên của đối phương có chút kỳ quái, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, bình tĩnh mở miệng.

“Không có gì, cho dù ta không ra tay, Đoan Mộc tiền bối cũng sẽ cứu ngươi.

Thanh niên nhân tộc vẫn cúi bái như trước, sau khi dập đầu lạy ba cái về phía Hứa Thanh, gã đứng dậy, nhìn qua Hứa Thanh, có chút khẩn trương truyền ra lời nói.

“Vô luận như thế nào, là tiền bối xuất thủ cứu giúp, ân này vãn bối ghi nhớ trong lòng.”

Nói xong, gã lấy ra một cái hộp đựng thức ăn từ trong lòng ngực, đặt ở một bên.

“Vãn bối biết tiền bối tu vi cao thâm, mà vãn bối cũng không có vật gì có giá trị, đây là một chút thức ăn do phu nhân ta làm, đa tạ tiền bối!”

Người thanh niên nhân tộc này nói xong, đứng dậy lần nữa cúi bái về phía Hứa Thanh, cung kính lui ra phía sau, trở về trong trận pháp, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh nhìn một bánh ngọt đã làm sẵn ở bên trong hộp đựng thức ăn, hương vị tràn ra rất là đẹp đẽ, nhìn qua liền biết đã được chuẩn bị rất tỉ mỉ.

Lấy tạo nghệ độc đạo của Hứa Thanh, ngửi một cái liền biết có độc hay không, giờ phút này phát hiện không có gì đáng ngại, hắn giơ tay lên cầm lấy, thấy Linh Nhi đang nuốt nước miếng, sau khi tự mình ăn thử một cái, lần nữa nghiệm chứng an toàn, mới đưa cho Linh Nhi một khối.

Linh Nhi ăn một cái, ánh mắt híp lại.

“Ọt ọt ọt ọt.”

Hiển nhiên là mùi vị không tệ, cho nên Linh Nhi cũng không nhịn được mà truyền ra âm thanh khi còn bé.

Mắt thấy Linh Nhi ưa thích, Hứa Thanh nở nụ cười, đều cho Linh Nhi.

Sau đó nhắm mắt, tiếp tục đả tọa.

…

Chương 1295: Có một loại nói dối gọi là trao cho hy vọng (4)

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, từ đó về sau, người thanh niên tên Thạch Phán Quy kia nhiều lần đến, mỗi một lần đều mang theo thức ăn, rất là cung kính.

Cũng rất nhiều lần muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, trong mắt lộ ra khát vọng, hỏi Hứa Thanh về việc của nhân tộc ở ngoại vực.

“Tiền bối, ta nghe lão Quốc chủ nói ngài đến từ ngoại vực? Mà… Nhân tộc chúng ta… . Ở bên ngoài… .Có bộ dạng như thế nào vậy?”

Thạch Phán Quy mang theo vẻ mặt căng thẳng, càng có nồng đậm chờ mong hỏi Hứa Thanh.

Cả đời này của y, không cách nào rời khỏi Tế Nguyệt đại vực, từ một khắc sinh ra đã được định trước số mệnh, nhưng lúc còn rất nhỏ, người bên cạnh đã nói cho y biết sự huy hoàng của nhân tộc, nói cho y biết sự cường đại của nhân tộc.

Chỉ là những gì mắt y nhìn thấy, đều là nhân tộc hèn mọn, là khẩu phần lương thực của ngoại tộc.

Đủ loại đau khổ, đủ loại bi thương, đủ mọi loại việc, khiến cho đáy lòng của y dao động, cũng có mờ mịt.

Thật ra có đáp án hay không, cũng không cách nào cải biến hiện trạng của y, nhưng y vẫn muốn nghe thấy một cái đáp án.

Y muốn biết nhân tộc bên ngoài, có phải thật sự không như mấy lão nhân hay nói với mình, sẽ tràn đầy huy hoàng và vô cùng tốt đẹp hay không.

Điều này cũng trở thành niềm kiêu ngạo cùng với nguồn lực lượng chống đỡ nội tâm của gã.

Hứa Thanh nhìn qua thanh niên nhân tộc trước mắt này, trầm mặc mấy hơi thở.

Hắn trầm mặc, để cho ánh sáng trong mắt Thạch Phán Quy chậm rãi ảm đạm xuống.

“Nhân tộc ở phía ngoài, an cư lạc nghiệp, sinh hoạt rất tốt, cũng không có bao nhiêu phân tranh, hết thảy đều rất tốt đẹp, mà Nhân Hoàng thế hệ này càng là hùng tài đại lược, đoạn thời gian trước giao chiến cùng Hắc Thiên tộc, còn đánh thắng một trận lớn.”

“Về phần ngoại tộc, đứng ở trước mặt nhân tộc ta đều phải cúi đầu, hoặc là lựa chọn phụ thuộc trở thành hạ tộc, hoặc là sẽ bị tiêu diệt toàn tộc.”

“Mà Tế Nguyệt đại vực nơi này, Nhân Hoàng cũng nhớ mong trong lòng, tất cả, đều đang trở nên tốt hơn.”

Trên mặt Hứa Thanh nở nụ cười, nhẹ nhõm mở miệng.

Lời của hắn, nụ cười của hắn, khiến cho ánh sáng trong mắt Thạch Phán Quy thì sáng rực lên, hô hấp dồn dập, trong lòng phấn khởi vô cùng.

“Ta biết ngay là như thế mà!”

“Ngày hôm qua tên Chu Vọng Bắc kia vẫn tranh luận cùng ta, nói nhân tộc ở bên ngoài cũng hèn mọn vô cùng, ta nói điều đó không có khả năng, nhân tộc chúng ta huyết mạch cao quý, Tế Nguyệt đại vực là bởi vì bất đắc dĩ mới như thế này, mà nhân tộc của ta nhất thống Vọng Cổ, bên ngoài nhất định huy hoàng!”

“Đa tạ tiền bối!”

Thạch Phán Quy phấn khởi, sau khi cúi đầu về phía Hứa Thanh, mang theo kích động rời đi, y muốn đi về để tự nói chuyện này với đạo lữ của mình, nói với người nhà và bằng hữu của mình.

Hứa Thanh nhìn qua thân ảnh đối phương tan biến, đáy lòng than nhẹ.

Hắn hiểu được những cái tên của đối phương, Phán Quy, Phán là chờ mong, Quy là quay về, cái tên Phán Quy chính là chờ mong được quay về, thoát khỏi cảnh sống trong giam cầm chờ chết ở Tế Nguyệt đại vực, mong mỏi nhân tộc khôi phục huy hoàng.

Còn cái tên Vọng Bắc, là bởi vì Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, nằm ở phương Bắc.

Trên thực tế, trải qua tiếp xúc những ngày này, Hứa Thanh đã đoán được sự tình của tầng bên dưới mộ địa này.

Chỗ đó hẳn là có một quần thể nhân tộc, mà Quốc chủ trong miệng bọn họ, chính là Đoan Mộc Tàng.

Lão che chở cho một số nhân tộc, khiến cho bọn họ có thể tránh khỏi khổ nạn phía ngoài, sinh hoạt ở trong nơi này.

Mà đây, cũng là nguyên nhân đối phương cảnh cáo mình không thể rời khỏi nơi đây.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên tôn kính, đứng dậy nhìn sau lưng, chắp tay về phía xa xa và xoay người cúi đầu.

Theo hắn bái, trên một tòa pho tượng xa xa, thân ảnh Đoan Mộc Tàng mơ hồ lộ ra, lão nhìn qua địa phương Thạch Phán Quy rời đi, vừa nhìn về phía Hứa Thanh, trầm mặc không nói.

Sau một lúc lâu, giọng nói có chút khàn khàn của lão, vang vọng bên trong hang đá.

“Cảm ơn.”

“Nhân tộc ở phía ngoài, thật sự đã đánh thắng trận sao?”

Đoan Mộc Tàng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh rất nghiêm túc nhẹ gật đầu.

“Thánh Lan đại vực, bây giờ đã thuộc về nhân tộc, mà nhân tộc cũng đã có Vực Bảo của chính mình.”

Đoan Mộc Tàng một bước tiến lên, đến bên người Hứa Thanh, đây là lần hai người tiếp cận gần nhất, trước kia gặp nhau, đều là giữ một chút khoảng cách.

Sau khi đến, Đoan Mộc Tàng ngồi ở một bên, ném cho Hứa Thanh một bầu rượu.

“Kể lại kỹ càng ta nghe.”

Hứa Thanh tiếp nhận bầu rượu, uống một ngụm, nhíu mày, dứt khoát xuất ra rượu của mình từ trong túi trữ vật, ném cho Đoan Mộc Tàng.

Đoan Mộc Tàng tiếp nhận, sau khi uống xong ánh mắt sáng lên.

Cứ như vậy, hai người vừa uống rượu, Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, kể rõ việc đã xảy ra đoạn trước thời gian bên ngoài, đại khái cáo tri cho Đoan Mộc Tàng, nhưng đã ẩn tàng thân phận của mình, chỉ lấy góc độ người qua đường để kể lại.

Lúc này Đoan Mộc Tàng không nói một câu nào, lắng nghe rất nghiêm túc.

Cho đến hồi lâu, uống xong rượu, Hứa Thanh cũng nói xong.

Đoan Mộc Tàng nheo mắt lại, trầm thấp mở miệng.

“Về vị Thất hoàng tử này, thứ mà ngươi nhìn thấy chính là cách làm cùng với ý chỉ của Nhân Hoàng, nhưng ngươi không để ý đến một điểm, đó là mẫu tộc của gã!”

Thần sắc của Hứa Thanh ngưng tụ.

“Dựa vào một tên Hoàng tử, cho dù gã có đủ quyết đoán, nhưng thế cục giống như thế này nhất định phải có nội tình thâm hậu, mới có thể cử trọng nhược khinh như vậy, cho nên ta cho rằng, mẫu tộc của gã có khả năng không phải nhân tộc, coi như là nhân tộc, cũng nhất định không hề tầm thường!”

“Còn có Nhân Hoàng, có ý tứ, ta cảm giác toàn bộ mọi việc, thật ra đều bị người này nhìn thấy tận mắt… Bởi vì nếu như ngươi nhìn tới kết quả là có thể ngẫm ra, tất cả mọi kết quả, hình như đều nằm bên trong phạm vi có thể khống chế.”

“Phía sau mơ hồ có một cái đại thủ, thủy chung một mực nắm quyền.”

Đoan Mộc Tàng nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh, ý vị thâm trường nói ra một câu.

“Khởi đầu của chuyện này, là Phong Hải Quận, mà nếu ta là Nhân Hoàng, nhất định sẽ an bài trước một người có thể tín nhiệm, bố cục Phong Hải Quận, tư cách làm mắt quan sát của ta.”

“Nhưng tu vi lại không thể quá cao, như vậy sẽ khiến cho người khác đoán được.”

Thần sắc Hứa Thanh như thường, nhưng trong lòng lại nổi lên gợn sóng.

Đoan Mộc Tàng cũng không nhiều lời, giờ phút này đứng lên, đi về phía xa xa, vào lúc thân ảnh của lão dần dần mơ hồ, lão bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Có muốn đi nhìn qua gia viên của ta một chút hay không?”

Chương 1296: Đom đóm trong đêm tối (1)

Trong động quật mờ tối, Đoan Mộc Tàng trôi lơ lửng trên không trung, quay lại nhìn Hứa Thanh.

Giọng nói của lão vang vọng, hóa thành dư âm truyền ra khắp bốn phía.

Hứa Thanh đứng dậy, cúi đầu về phía Đoan Mộc Tàng, nhẹ gật đầu.

“Cảm ơn.”

Lúc trước Đoan Mộc Tàng cảm ơn hắn, là bởi vì hắn tô đẹp cho thế giới bên ngoài, cho những người ở nơi này một tia hy vọng.

Hắn cảm ơn Đoan Mộc Tàng, là bởi vì phần tín nhiệm của đối phương.

Đoan Mộc Tàng vung tay lên, trước mặt liền xuất hiện một cái vòng xoáy, lão cất bước đi vào, đứng bên trong vòng xoáy chờ đợi Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiến về phía trước một bước, bước vào trong vòng xoáy.

Đây là lần đầu tiên trong một tháng qua, hắn rời khỏi tầng thứ nhất của mộ thất này, giờ phút này, theo hắn bước vào bên trong vòng xoáy, một thế giới phàm tục lập tức chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Vẫn là bên dưới mặt đất như trước, nhưng nếu so với phạm vi chỗ hắn ở lúc trước thì lớn hơn rất nhiều, đây là một cái thành trì ở dưới lòng đất.

Âm thanh hối hả, tiếng cười nói hoan hô, chớp mắt liền từ bên trong thành trì phiêu tán ra ngoài, phiêu đãng tới bên tai Hứa Thanh, Linh Nhi cũng lộ đầu ra, nhìn về phía thành trì.

Bên trong thành trì đều là nhân tộc, số lượng rất nhiều, tới hơn 10 vạn.

Đây là lần đầu tiên sau khi Hứa Thanh đi đến Tế Nguyệt đại vực nhìn thấy thành trì nhân tộc, cũng lần đầu tiên trông thấy nhiều đồng tộc như vậy.

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng thời khắc này tâm thần của Hứa Thanh vẫn xuất hiện gợn sóng, hắn cũng nhìn thấy mái vòm đầy bùn đất bên trên, được một tấm màn màu lam cực lớn che đậy.

Tấm màn này rất lớn, trải ra ở trên trời, giống như là bầu trời xanh.

Ở bên trên còn vẽ một chút mây trắng, tràn đầy mỹ hảo.

Mà trên mặt đất, tuy chỉ có một tòa thành trì, nhưng bên trong lại có cây cối xanh biếc, khu đất trống xa xa còn có hoa màu đang sinh trưởng.

Ở giữa thiên địa còn có một quang đoàn cực lớn, bên trong chứa chính là Thiên Hỏa, lấy phương pháp đặc thù phong ấn lại ở trong, khiến nó hóa thành mặt trời.

Tia sáng tung bay, theo từng trận âm thanh nhi đồng đọc chữ, một mảnh vui sướng hòa bình tràn ngập bên trong động quật.

Cùng nhau đi tới tận bây giờ, nhân tộc Hứa Thanh nhìn thấy, hoặc là chết lặng, hoặc chính là thức ăn, địa vị vô cùng hèn mọn.

Cho nên Hứa Thanh vô cùng rõ ràng, có thể tạo thành một cái thành trì nhân tộc như thế này ở nơi đây, che chở nhiều đồng tộc sinh tồn như vậy, điều này cần phải có quyết đoán và ý chí vô cùng quảng đại mới có thể.

Dẫu sao, không phải tất cả cường giả đều nguyện ý đi bảo vệ phàm tục, đối với rất nhiều đại năng cường giả mà nói, bản thân mình sống tốt, thường thường quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

“Nơi đây, chính là gia viên của ta.” Đoan Mộc Tàng nhẹ giọng mở miệng.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên niềm tôn kính, lần nữa cúi đầu.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác của hắn đối với Đoan Mộc Tàng cũng đã có chút biến hóa, nhất là vào thời khắc này, những gì mắt nhìn cùng với cảm nhận trong lòng, khiến cho cảm giác của hắn đã có cải biến nghiêng trời lệch đất.

Đoan Mộc Tàng nhìn qua thành trì, vẻ mặt nhu hòa, trong mắt mang theo một tia ánh sáng chiết xạ từ Thiên Hỏa trên không trung, trên mặt nở nụ cười.

Như một lão nhân hiền lành đang nhìn tử tôn hậu bối của mình.

“Nhân tộc trong Tế Nguyệt đại vực, bởi vì một chút nguyên nhân lịch sử, sinh hoạt vô cùng khó khăn, cả đời phải chịu đau khổ, lúc trước nhi tử của ta cũng là như thế.”

“Trước mắt ngươi thấy, phần lớn là những người cơ khổ phải chịu hành hạ cùng thống khổ của khu vực giáp giới và liên minh hai tộc kia.”

Đoan Mộc Tàng nhẹ giọng mở miệng, giờ khắc này, bộ dạng của lão cùng với lúc giao chiến với dị tộc trên Thiên Hỏa Hải, giống như là hai người khác nhau vậy.

Dường như trở về tới đây, hết thảy xảo trá, hết thảy âm độc, hết thảy tàn nhẫn, đều theo bản năng biến mất.

Thứ còn dư lại, chỉ có ấm áp.

“Năng lực của ta có hạn, không cách nào cứu vớt toàn bộ, chỉ có thể tận lực trợ giúp, có thể cứu bao nhiêu liền cứu bấy nhiêu, thời gian dần qua, đã nhiều như vậy.”

Lời nói của Đoan Mộc Tàng, cùng với một màn trước mắt này, mang cho Hứa Thanh chấn động cực lớn, hắn càng hiểu rõ, bên trong Tế Nguyệt đại vực, người lập ra tộc địa để che chở nhân tộc như vậy, không thể nghi ngờ chính là người sáng tạo một kẽ hở sinh tồn.

Nhưng đối với cường giả mà nói, nhiều khi …đây là ràng buộc.

Giờ phút này, trong lúc đáy lòng đang phập phồng, Hứa Thanh đi theo sau lưng Đoan Mộc Tàng, cùng đi vào bên trong tòa thành trì ở nơi này.

Phần lớn kiến trúc trong nội thành đều rất đơn giản, quần áo mọi người đa số đều rất mộc mạc, không có gì xa hoa, mà bốn phía càng không tồn tại cửa hàng.

Nơi đây không có giao dịch, có chỉ là giúp đỡ lẫn nhau.

Nụ cười trên mặt từng người nhân tộc Hứa Thanh nhìn thấy đều rất dào dạt, hắn nhìn thấy trung niên, nhìn thấy thanh niên, cũng nhìn thấy hài tử.

Duy chỉ có không thấy lão nhân.

“Lão nhân, đều cam nguyện lựa chọn tử vong, bọn họ không muốn lãng phí lương thực.”

Lúc Đoan Mộc Tàng nói ra những lời này, trong thần sắc của lão cũng mang theo một tia bi thương, nhưng rất nhanh, dưới âm thanh kích động của tất cả mọi người khắp bốn phía, tia bi thương này liền lập tức được che giấu đi.

“Quốc chủ!”

“Bái kiến Quốc chủ!”

“Là Quốc chủ gia gia, gia gia tốt.”

“Quốc chủ gia gia, ta đã nhìn mây trên trời thật lâu rồi, tại sao nó vẫn không nhúc nhích vậy?”

Đám người từ bốn phía vọt tới, thần sắc trung niên đều là tôn kính, vẻ mặt thanh niên tràn đầy kích động, về phần hài tử thì lại càng giống như nhìn thấy thân nhân vậy, nhanh chóng chạy tới, chạy vòng xung quanh Đoan Mộc Tàng chơi đùa.

Đoan Mộc Tàng tươi cười, ôm lấy một bé trai, tươi cười mở miệng.

“Mây trên bầu trời đương nhiên sẽ chuyển động, nhưng mà bây giờ nó đang ngủ rồi, đợi sau khi tỉnh dậy thì nó sẽ động, nhất định sẽ động.”

Bên trong tiếng hoan hô nói cười, ánh mắt của mọi người cũng đều rơi vào trên người Hứa Thanh, có một chút căng thẳng, nhưng càng nhiều hơn là thiện ý, tựa hồ chỉ cần là người mà Đoan Mộc Tàng mang đến, đối với bọn họ mà nói, chính là thân nhân.

Hứa Thanh lặng lẽ đi theo, cùng Đoan Mộc Tàng đi lại bên trong thành trì, một đường đi tới, tình huống như vậy hắn thấy rất nhiều, cũng nhìn thấy bên trong thành trì này còn có học đường.

“Lịch sử cần truyền thừa, văn minh cũng cần phải tiếp diễn, dù là nhân tộc ở trong Tế Nguyệt đại vực đau khổ khó khăn, nhưng ta nghĩ vẫn phải để cho càng nhiều nhân tộc hơn nữa biết rõ huy hoàng trước kia của chúng ta.”

“Không thể nào quên.”

Đoan Mộc Tàng nhìn học đường, cảm khái mở miệng.

Chương 1297: Đom đóm trong đêm tối (2)

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía học đường, bên đó truyền đến âm thanh đọc sách chậm rãi, kể về lịch sử quá khứ của nhân tộc.

Rất nhiều điểm không đúng, được cố ý tô điểm cho đẹp hơn.

Mặt khác, bên trong thành trì cũng có một chút nơi truyền thụ tu hành cùng với tri thức cỏ cây dược thảo, có thể cho phàm tục có đủ cơ hội nắm giữ lực lượng siêu phàm.

Chỗ đó càng nhiều hài tử hơn nữa.

Lúc đi đến, Hứa Thanh nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói của một tiểu cô nương vang lên.

“Lão sư, Thất Diệp Thảo ngươi nói ta đã biết rõ, nhưng trước kia ta đã đi tìm rất nhiều nơi, đều không có nha, còn có cả cái Đằng Ngưu Mộc kia, cũng không thấy!”

Đoan Mộc Tàng cũng nghe được giọng nói này, nhẹ giọng mở miệng.

“Công pháp tu hành cùng với tri thức thảo mộc nơi đây, có rất nhiều là tự ta biết được, có rất nhiều là ta giành được hoặc là giao dịch từ bên ngoài tới, phần lớn là sách cổ, cũng không nghĩ có tác dụng gì, ví dụ như thảo mộc, bây giờ bên trong Tế Nguyệt đại vực, phần lớn đều đã không có.”

“Nhưng cuối cùng vẫn là tri thức, nói không chừng… Tương lai có thể dùng.”

Hứa Thanh nghe vậy, lặng lẽ gật đầu.

Hai người rời khỏi, đi khắp toàn thành, Hứa Thanh cũng nhìn thấy rất nhiều tu sĩ thấp giai như Thạch Phán Quy, bọn họ đều là hộ vệ bên trong thành trì, chịu trách nhiệm khi không có Thiên Hỏa, sẽ ra ngoài giao dịch nhu yếu phẩm mà thành trì cần.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Theo Thiên Hỏa trên tấm màn màu lam trên bầu trời ảm đạm, dần dần biến thành màu đen, xuất hiện rất nhiều ánh sáng lập lòe như ngôi sao, lúc này Hứa Thanh đã đi hết toàn thành.

Những ngôi sao kia, là những tấm gương của Kính Ảnh Tộc biến thành.

Trong màn đêm, Đoan Mộc Tàng đứng ở bên ngoài một khu dân cư vắng vẻ, quay đầu nhìn qua ánh mắt Hứa Thanh, nhìn một hồi lâu, khàn khàn mở miệng.

“Gia viên của ta, như thế nào?”

“Tiền bối đại đức!”

Hứa Thanh trịnh trọng nói.

“Ta không đảm đương nổi hai chữ đại đức.” Đoan Mộc Tàng lắc đầu.

“Ngươi nhìn thấy, là ta đang che chở bọn họ, nhưng trên thực tế… Là bọn họ đang làm bạn cùng ta.”

“Cho nên ta mới nói, nơi đây, là gia viên của ta.”

Đoan Mộc Tàng nhẹ giọng mở miệng, đi về phía xa xa, Hứa Thanh vừa muốn đi theo, giọng của Đoan Mộc Tàng vang vọng.

“Thiên Hỏa Quá Không, còn kéo dài 2 tháng, ngươi tạm thời cứ ở chỗ này là tốt rồi.”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, hắn biết rõ sức nặng của những lời này, bởi vì đối với Đoan Mộc Tàng mà nói, điều này có nghĩa là để cho hắn ở lại trong gia viên của mình.

Vì vậy thần sắc của hắn liền nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

Đoan Mộc Tàng đi xa, hắn cũng ở trong thành trì, cho đến khi thân ảnh kia tan biến ở trong tầm mắt, Hứa Thanh quay đầu nhìn khu dân cư sau lưng.

Kiến trúc đơn giản, trong cảm giác của Hứa Thanh, hiện ra cảm giác ấm áp mà Tế Nguyệt đại vực vốn không có.

Cứ như vậy, Hứa Thanh liền ở lại nơi đây.

Linh Nhi cũng lựa chọn tạm thời hóa hình, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vui vẻ, bố trí phòng nhỏ, giống như đang cố gắng dùng hành động báo cho Hứa Thanh biết, nàng đích xác rất biết làm nội trợ.

Nhìn thân ảnh bận rộn của Linh Nhi, trên mặt Hứa Thanh nở nụ cười, cả người cũng chầm chậm trầm tĩnh lại, thử dung nhập vào trong tòa thành trì này.

Quá trình dung nhập không hề khó khăn.

Thiện ý đến từ tất cả mọi người có thể hòa tan hết thảy khoảng cách, cũng làm cho tâm cảnh của Hứa Thanh càng ngày càng vững vàng.

Màn trời màu đen xanh luân chuyển, Thiên Hỏa sáng tối vãng lai, nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng này, Thạch Phán Quy đã đến bảy tám lần, mỗi một lần đều cầm theo thức ăn mỹ vị, đạo lữ của y trù nghệ rất tốt, điểm tâm đưa tới được Linh Nhi đặc biệt ưa thích.

Lúc đầu Linh Nhi cũng không hóa hình xuất hiện trước mặt người khác, nhưng về sau quen thuộc rồi, cũng xuất hiện ở trong mắt Thạch Phán Quy.

Sau khi nhìn thấy Linh Nhi, Thạch Phán Quy sửng sốt một chút, sau đó lúc lần nữa đến, y không còn đi một mình nữa, mà dẫn theo một người nữ tử tuổi tác tương tự mình cùng với một tiểu cô nương.

“Tiền bối, đây là thê tử của ta cùng với xá muội.”

Thạch Phán Quy cung kính mở miệng, nữ tử bên cạnh cùng với tiểu cô nương kia, rõ ràng rất khẩn trương, hạ thấp người cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Trên mặt Hứa Thanh lộ ra vẻ ôn hòa, lúc trước hắn đã hỏi qua tại sao hôm ấy Thạch Phán Quy lại đi ra ngoài, đối phương cũng đã báo chi tiết cho hắn, y là đi mua thuốc cho thê tử của mình.

Thân thể của thê tử y suy yếu, thường xuyên sinh bệnh, hai tháng trước bệnh tình chuyển nặng hơn, Thạch Phán Quy trong lòng lo lắng, cho nên dù biết rõ Thiên Hỏa sắp tới, nhưng vẫn mạo hiểm ra ngoài, đi tới thành trì của hai cái tộc khác để mua sắm dược vật.

Hàng động này rất nguy hiểm, nhưng y cũng không còn cách nào.

“Lão Quốc chủ che chở hơn 10 vạn nhân tộc, không thể mỗi người có việc, cũng đều đi tìm Quốc chủ.”

Lúc Hứa Thanh đưa ra câu hỏi, Thạch Phán Quy đã mở miệng trả lời như vậy.

Những người ở nơi này, bọn họ cảm ơn và tôn kính Đoan Mộc Tàng, cho nên không muốn bất cứ chuyện gì cũng làm phiền khiến lão ấy phân tâm, bọn họ có thể tự chiếu cố tốt chính mình.

Thiện ý ở nơi này, cả đời này Hứa Thanh không hề gặp nhiều, cho nên sau khi đảo mắt nhìn qua trên người thê tử của Thạch Phán Quy, hắn hơi trầm ngâm, sau đó liền lấy ra một chút đan dược từ trong túi trữ vật, đưa cho Thạch Phán Quy.

“Đạo lữ của ngươi bởi vì âm độc cùng với dương tà từ Thiên Hỏa trong địa quật tích lũy, do đó hình thành tình trạng thủy hỏa bất dung, những đan dược này có thể trung hòa, liên tục ăn vào, mặc dù không thể hoàn toàn hóa giải, nhưng có thể áp chế trình độ nhất định.”

Thạch Phán Quy kích động, thê tử của gã cũng cảm kích, mắt thấy hai phu thê liền sẽ quỳ bái xuống cảm tạ Hứa Thanh, liền bị Hứa Thanh phất tay nâng dậy.

“Ăn của các ngươi nhiều điểm tâm như vậy, những đan dược này cũng là việc xứng đáng, không cần như thế.”

Hai vợ chồng Thạch Phán Quy càng cảm động, tiểu cô nương bên cạnh thì lén lút nhìn qua túi trữ vật Hứa Thanh lấy bình thuốc ra, như có điều suy nghĩ.

Rất nhanh, cả nhà bọn họ người rời đi, bọn họ muốn đưa tiểu cô nương kia đi học.

Chương 1298: Đom đóm trong đêm tối (3)

Sau khi đám bọn họ rời đi, Linh Nhi cầm lấy điểm tâm, vui vẻ ăn, sau đó nhìn qua Hứa Thanh, ánh mắt đã biến thành hình trăng lưỡi liềm, đáy lòng tràn đầy tự hào.

“Hứa Thanh ca ca của ta chính là người chính trực nhất rồi, sẽ không bởi vì tu vi đối phương yếu ớt mà tự kiềm chế thân phận, hắn là người ấm áp.”

Mắt thấy Linh Nhi nhìn mình như vậy, Hứa Thanh kinh ngạc.

“Sao thế Linh Nhi?”

“Không có gì.” Khuôn mặt nhỏ của Linh Nhi đỏ lên, chạy đến bên người Hứa Thanh, giữ chặt cánh tay của hắn, nói khẽ.

“Hứa Thanh ca ca, chúng ta ra ngoài đi dạo được không.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn qua sắc trời, giờ phút này màn trời bên ngoài đang là buổi trưa, vì vậy nhẹ gật đầu, cùng Linh Nhi đi ra khỏi phòng, tản bộ bên trong tòa thành trì này.

Linh Nhi một đường tung tăng, giống như là hài tử, nhảy nhảy nhót nhót bên người Hứa Thanh, mà bộ dạng đáng yêu của nàng, cũng khiến cho cư dân bên trong thành trì sau khi nhìn thấy cũng đều nở nụ cười.

Còn có một chút người thì lấy ra thức ăn nhà mình đưa tặng, một đường đi tới, Linh Nhi vô cùng vui vẻ chào hỏi với tất cả mọi người, đồ ăn cũng nhiều chết đi được.

Nhìn qua bộ dạng khờ khạo ngây ngô của Linh Nhi, Hứa Thanh nở nụ cười.

Bọn họ đi tới đi lui, đi qua đầu đường, đi qua con phố, cho đến khi đi tới học đường.

Hôm nay chương trình học bên trong học đường cũng là giảng giải về thảo mộc, theo thanh âm truyền ra, Hứa Thanh dậm chân lại nhìn qua.

Học đường rộng mở, tất cả hài tử bên trong thành trì đều có thể tới đây nghe giảng bài, người giảng giải về thảo mộc là một vị nữ tử trung niên, nàng không còn nửa thân dưới, ngồi trên một cái xe lăn, thần sắc nghiêm túc giảng giải.

Hài tử bốn phía người nhỏ nhất khoảng bảy tám tuổi, lớn thì mười ba mười bốn tuổi, đều lắng nghe rất nghiêm túc, nhất là bên trong còn có một tiểu cô nương, đôi mắt càng là mở thật to, vừa nghe còn vừa ghi chép, hồn nhiên quên cả bản thân mình.

Tiểu cô nương này, chính là muội muội của Thạch Phán Quy.

Nhìn qua những hài tử đó, Hứa Thanh nhớ tới chính mình thời còn trong doanh địa thập hoang giả, lúc đó sau khi hắn nhận được sự đồng ý của Bách đại sư, cũng mang theo nội tâm khát vọng, học tập vô cùng nghiêm túc như thế này.

Hắn nhìn một hồi lâu, sau đó nhẹ cất bước rời đi.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, lại qua thêm nửa tháng.

Thiên Hỏa Quá Không ba tháng, Hứa Thanh ở tầng thứ nhất của mộ thất một tháng, ở trong thành trì này cũng là một tháng.

Tính cách của hắn không thích náo nhiệt, cho nên phần lớn thời gian đều lặng lẽ đả tọa tu hành ở trong phòng, nhưng Linh Nhi không chịu ngồi yên, ngay từ đầu vẫn năn nỉ Hứa Thanh đi cùng với nàng, nhưng sau khi dần dần quen thuộc cùng cư dân thành trì, nàng mỗi ngày đều hấp tấp chạy ra ngoài.

Mặc dù không quá lo lắng Linh Nhi xảy ra vấn đề gì, nhưng Hứa Thanh vẫn an bài lão tổ Kim Cương Tông đi theo để bảo hộ.

Mà trình độ Linh Nhi được hoan nghênh ở bên trong thành trì này, phải vượt xa xa Hứa Thanh, nhất là nhờ thê tử của Thạch Phán Quy giới thiệu, nàng cũng đã nhận thức rất nhiều tỷ tỷ cùng với a di.

Những người này cũng rất ưa thích nàng, cũng đều hiếu kỳ quan hệ của nàng cùng Hứa Thanh.

Mỗi lần nhắc tới vấn đề đó, Linh Nhi đều thẹn thùng đỏ mặt.

Vì vậy những tỷ tỷ cùng đám a di kia, cũng bắt đầu riêng phần mình truyền thụ cho nàng một chút phương pháp, có người nói cho nàng biết, phải học được cách nấu cơm, muốn lưu lại tâm của nam nhân, trước tiên phải lưu lại dạ dày của hắn.

Linh Nhi động tâm, học tập rất nghiêm túc.

Còn có người nói cho nàng biết, tư cách là nữ nhân, không thể thiếu may may vá vá, nam nhân của mình không thể mặc quần áo người khác may vá, vì vậy Linh Nhi liền hạ quyết tâm.

Nàng chuẩn bị về sau toàn bộ quần áo của Hứa Thanh ca ca, đều do mình may.

Cứ như vậy, sau khi Linh Nhi học được nấu cơm ngày thứ năm, nhân sinh Hứa Thanh lần đầu tiên ăn thử tay nghề của Linh Nhi, nàng bận rộn hơn một canh giờ, rốt cuộc đã làm cho Hứa Thanh vài món thức ăn.

Nhìn chỗ rau xào tối như mực kia …Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua ánh mắt chờ mong mang theo lo lắng không yên của Linh Nhi, hắn ăn một miếng.

Từ từ nhai sau đó chậm rãi nuốt, sau một lúc lâu mới đưa vào trong bụng.

“Hứa Thanh ca ca thấy thế nào, ăn được không?”

Linh Nhi căng thẳng.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu nở nụ cười.

“Ăn rất ngon.”

Linh Nhi lập tức vui vẻ.

“Vậy Hứa Thanh ca ca hãy ăn nhiều một chút.”

Hứa Thanh do dự, cuối cùng cũng ráng ăn hết toàn bộ, ngay lúc đang muốn đả tọa, Linh Nhi hưng phấn truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh ca ca, ngày mai ta lại tiếp tục.”

Hứa Thanh …trầm mặc mấy hơi thở, nhẹ gật đầu.

Mặt khác, bên trong tòa thành trì này, người được hoan nghênh không chỉ là Linh Nhi, sau khi lão tổ Kim Cương Tông hóa hình, cũng chầm chậm được mọi người nhận thức, thậm chí người sau còn vượt qua người trước, cũng đã vượt qua Linh Nhi.

Hết thảy nguyên do, là do lúc lão bảo hộ Linh Nhi, đi ngang qua một nơi kể chuyện xưa, nghe người kể chuyện bên trong đang thao thao bất tuyệt, đáy lòng của lão liền khinh thường, dứt khoát hóa hình nói ra một đoạn trong sách cổ mà chính mình xem qua ở Bạch Ngọc Sách.

Đối với mọi người trong Tế Nguyệt đại vực mà nói, những thứ lão tổ Kim Cương Tông kể vốn cực kỳ mới lạ, nhất là lão tổ Kim Cương Tông còn xen lẫn một chút việc phát sinh ở trên người Hứa Thanh vào bên trong chuyện xưa.

Kể từ đó, câu chuyện càng sinh động, tiếng trầm trồ khen ngợi lại càng không ngừng xuất hiện.

Ngay từ đầu người nghe đã không ít, về sau càng ngày càng … nhiều hơn, mà lão tổ Kim Cương Tông quanh năm run sợ ở bên người Hứa Thanh, đã thật lâu không được mọi người truy cầu như vậy.

Vì vậy nội tâm của lão ngứa ngáy, vào lúc Linh Nhi học tập nấu cơm và may vá, lão nhiều lần lén lút đi ra ngoài kể chuyện.

Ví dụ như lúc này, lão đang an vị trong một cái trường đình, chu vi vòng quanh có mấy trăm người.

Nhìn qua mọi người, lão tổ Kim Cương Tông ho khan một tiếng, lạnh nhạt mở miệng.

“Lần trước kể tới đoạn mấy vạn Pháp Chu của Thất Huyết Đồng cùng đồng loạt xuất phát, bao vây Nhân Ngư Đảo.”

“Mà lão tổ của Nhân Ngư Đảo cũng tuyệt không phải là người lương thiện, người này tu… . .”

Chương 1299: Đom đóm trong đêm tối (4)

Mọi người nghe như si như say bởi giọng kể êm tai của lão tổ Kim Cương Tông, giọng nói trầm bồng du dương, rất dễ dàng liền làm cho người ta đắm chìm ở, thậm chí Đoan Mộc Tàng cũng đang ẩn thân giữa không trung, vừa nghe vừa gật đầu.

Cho đến khi hoàng hôn đến, tấm vải xanh trên màn trời trở nên ảm đạm, lão tổ Kim Cương Tông mới dừng lại, ho nhẹ một tiếng.

“Muốn biết tình tiết tiếp theo sau như thế nào, xin hạ hồi phân giải, ngày mai giờ này, ta lại tiếp tục tới đây kể.”

Mọi người đang nghe tới thời khắc mấu chốt, nghe như vậy lập tức sốt ruột, nhao nhao ồn ào.

“Hazz, kể nốt cho xong một đoạn này đi.”

“Ngắn ngắn ngắn, quá ngắn đi, câu chữ nữa!”

“Đoạn chương quá cẩu.”

“Buổi trưa hôm nay nói về cái gì đấy? Tại sao ta không nhớ được chút gì vậy!”

“Không được, lại kể tiếp một đoạn nữa, sao có thể dừng lại ở chỗ này được!”

Lão tổ Kim Cương Tông nghe vậy cười một cái.

“Lão phu đã đọc qua vạn cuốn sách cổ và rất nhiều bản dịch ở VIP - Bạch – Ngọc - Sách, có những đoạn nhìn như bình thản, nhưng thực tế bên trong ẩn giấu huyền cơ, mọi người không nên cứ chỉ lắng nghe, phải tỉ mỉ thưởng thức và suy ngẫm, mới có thể cảm thụ được tư vị trong đó.”

Nói xong, trong tiếng cười vang bốn phía, lão tổ Kim Cương Tông ngâm nga khúc hát, chắp tay sau lưng đi xa, tiếp tục bí mật đi bảo hộ Linh Nhi.

Lão tổ Kim Cương tông cùng với Linh Nhi, đều có đặc sắc của riêng mình, Ảnh Tử rất là hâm mộ, nó cũng muốn đi ra ngoài chơi, nhưng nó không dám, mỗi ngày chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất, trông mong nhìn qua Hứa Thanh đả tọa như khúc gỗ.

Nhưng mà Hứa Thanh bên này cũng có khách tới hỏi thăm, ngoại trừ Thạch Phán Quy ra, muội muội của y, cũng chính là tiểu cô nương kia, thỉnh thoảng cũng sẽ đã chạy tới.

Mỗi lần tiểu cô nương tầm mười một mười hai tuổi này tới, đều cầm cho Hứa Thanh một chút các loại thức ăn như khoai lang, nhu thuận để ở một bên.

Sau đó nhìn qua Hứa Thanh, có chút khẩn trương, không biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng vẫn là không nói ra.

Cho đến mấy lần sau, rốt cuộc nàng nhịn không được, hỏi một vấn đề.

“Đại ca ca, ngươi… Ngươi biết luyện dược?”

Nàng nhớ kỹ hôm ấy Hứa Thanh đưa cho tẩu tử của mình đan dược.

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu.

Tiểu cô nương lập tức phấn khởi, lấy ra một quyển vở nhỏ, hỏi một vấn đề về thảo mộc.

“Thất Diệp Thảo, lại tên là Khu Dị Thảo, là linh thảo khoa thực vật đơn lẻ tuệ mộc thuộc hệ toàn thảo, thân cây lâu năm, sống ở chỗ tránh dương cùng với cánh đồng bát ngát ẩm ướt, nơi nửa khuôn mặt Thần Linh trực diện nhìn vào, không hề sinh trưởng.”

Hứa Thanh ôn hòa báo cho biết.

Tiểu cô nương sau khi nghe được, lập tức ghi chép lại, lại nhanh chóng hỏi ra vấn đề thứ hai, đều là những tri thức về thảo mộc nàng học được, rất nhiều đều là những câu nàng đã hỏi qua lão sư nhưng không có đáp án.

Hứa Thanh nhẫn nại, cẩn thận giảng giải, mà vấn đề của tiểu cô nương cũng không ngừng, một đạo tiếp một đạo, trong khi Hứa Thanh giảng giải, cũng nhìn ra cố chấp cùng với năng lực ghi nhớ ưu tú của đối phương trên thảo mộc.

Mà cái sau, chính là căn bản để học tập thảo mộc.

Mà cuộc vấn đáp này, sau khi kéo dài hai canh giờ mới kết thúc.

Không tới vài ngày, tiểu cô nương lại tới, lần này lại mang thêm càng nhiều khoai lang hơn nữa, cung kính để ở một bên, bắt đầu hỏi.

Hứa Thanh nhìn khoai lang, nở nụ cười, lại cẩn thận giảng giải.

Cho đến khi hoàng hôn phủ xuống, tiểu cô nương thở phào, vui vẻ rời đi, chẳng qua là khi trời tối, ca ca nàng liền mang dắt nàng đi đến nơi ở của Hứa Thanh, quở mắng nàng một trận, không nên quấy rầy tiền bối.

Nhìn người một nhà căng thẳng, Hứa Thanh vừa muốn mở miệng, nhưng chú ý tới vẻ mặt tiểu cô nương hiện lên một tia quật cường, hắn suy nghĩ một chút, cũng không nhiều lời, chỉ là nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh muốn nhìn một chút tiểu cô nương kia, còn có thể tiếp tục kiên trì tới đây hỏi nữa hay không.

Mấy ngày sau …nàng lại lần nữa đến đây.

Lần này nàng thay đổi phương pháp, cẩn thận lấy ra một cây dược thảo tầm thường từ trong lòng ngực, nhút nhát e lệ mở miệng.

“Lão sư, đây là Kim Nữu Thảo mà ngươi nói sao?”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, đây chỉ là một cây tiểu thảo tầm thường.

Có chút …quen quen, khi xưa hắn cũng đã từng dùng cách tương tự để tìm cớ hỏi Bách đại sư trong liều vải.

Vì vậy Hứa Thanh nhìn tiểu cô nương này một chút, trong mắt lộ ra thâm ý, báo cho nàng biết về Kim Nữu Thảo cùng với phương pháp nhận biết dược thảo cùng loại.

Trong cuộc sống sau này, tựa hồ cảm giác phương pháp này hữu hiệu, cho nên hầu như mỗi ngày tiểu cô nương đều đến đây, cầm lấy những cây thảo dược khác để cố ý hỏi.

Mỗi một lần, Hứa Thanh đều giảng giải tinh tế tỉ mỉ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh, Thiên Hỏa Quá

Không bên ngoài cũng đã đến giai đoạn cuối cùng.

Dựa theo thời gian để tính, có lẽ nhiều nhất còn khoảng 10 ngày nữa biển lửa sẽ quay về chỗ cũ, lần Thiên Hỏa Quá Không tiếp theo, phải mất mấy chục năm sau.

“Phải đi rồi.”

Hứa Thanh thì thào, nhìn căn phòng, tản cảm giác ra bao phủ bát phương, đã tìm được Linh Nhi đang học tập thêu thùa cùng một số a di, cũng tìm được lão tổ Kim Cương Tông đang thao thao bất tuyệt kể chuyện ở đình trường.

Nhìn qua nhân tộc bên trong thành trì, Hứa Thanh đã trầm mặc thật lâu, chỉ có thể than nhẹ một tiếng.

“Ngươi muốn đi rồi sao?”

Giọng nói của Đoan Mộc Tàng vang vọng bên tai Hứa Thanh, thân ảnh kia cũng im hơi lặng tiếng xuất hiện ở trong phòng, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Đoan Mộc Tàng trầm mặc, sau một lúc lâu ngồi xuống.

“Rượu của ngươi không tệ.”

Hứa Thanh nở nụ cười, lấy hơn phân nửa rượu đã chuẩn bị trong túi trữ vật ra, đặt vào một túi trữ vật khác rồi đưa cho Đoan Mộc Tàng.

Đoan Mộc Tàng sau khi nhận lấy, trên mặt nở nụ cười, nhìn Hứa Thanh rồi bỗng nhiên mở miệng.

“Ta cũng không lấy không rượu của ngươi, trước kia ta thấy ngươi bôn ba bên trong Thiên Hỏa Hải, xác nhận là mượn nhờ hỏa diễm ở trong đó để tu luyện pháp thuật gì đó.”

“Ta cho ngươi mượn một cái bí bảo, bảo vật này có thể tị hỏa trình độ nhất định, có thể làm cho ngươi trầm xuống chỗ càng sâu hơn trong nham thạch nóng chảy, như thế sẽ không bị hiển lộ ra bên ngoài, có thể an toàn hơn không ít.”

Nói xong, Đoan Mộc Tàng giơ tay phải lên, mở lòng bàn tay ra.

Trong đó có một con mắt màu nâu tràn ngập tơ máu, hiện ra một chút quỷ dị, đang nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

Chương 1300: Mục đoạn hồng nhạn, thiên nhai lộ viễn (1)

(*Mục đoạn hồng nhạn, thiên nhai lộ viễn: Con chim bay đi mất, đường xa tận chân trời)

Ngay khi vừa nhìn thấy con mắt kia, ánh mắt Hứa Thanh liền ngưng tụ lại, Linh Nhi bên cạnh cũng trừng mắt nhìn, không nói chuyện mà nhích tới gần Hứa Thanh vài bước.

Đoan Mộc Tàng nhìn qua Linh Nhi, nhưng cũng rất nhanh lần nữa quay lại nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

Con mắt kia chợt hiện ra tơ máu màu nâu, tỏa ra từng trận mục nát, càng có luồng khí tanh hôi lan tràn, bao phủ toàn bộ căn phòng, đồng thời bốn phía cũng mơ hồ có tiếng thê lương gào thét chói tai vang vọng.

“Đây là?” Hứa Thanh nhìn Đoan Mộc Tàng.

“Năm đó lúc lão phu tìm tới nơi đây, đã thu hoạch được con mắt quỷ dị này, năng lực tích hỏa của nó rất kinh người, nhưng mà cần phải hàng phục nó mới được, đối với ngươi mà nói cũng không khó lắm, vả lại lá gan của nó cũng rất nhỏ, ngươi đe dọa nhiều mấy lần, nó cũng không dám làm loạn.”

“Ta mượn lực lượng của nó, đã từng thăm dò phía dưới nham thạch nóng chảy một phen.”

“Dưới Thiên Hỏa Hải vốn tràn đầy thần bí, cho nên nếu như ngươi tu hành ở, tốt nhất không nên xuống gần phạm vi ngàn trượng.”

“Dưới ngàn trượng có cấm chế của Hồng Nguyệt Thần Điện, bất luận kẻ nào cũng khó có thể xâm nhập chút nào, thậm chí ta đã thấy dị thú bên trong Thiên Hỏa Hải, vừa đến biên giới ngàn trượng đã bị cấm chế làm cho tan vỡ.”

Thần sắc của Đoan Mộc Tàng ngưng trọng, nói xong liền ném con mắt trong tay cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh một hơi tiếp được, sau đó con mắt này vẫn gắt gao nhìn chằm chằm hắn như trước, tràn ra tà dị, càng có ác ý.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, cầm trong tay vuốt vuốt, đồng thời nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, trong Tế Nguyệt đại vực, Hồng Nguyệt Thần Điện bố trí rất nhiều chỗ cấm chế giống như bên dưới Thiên Hỏa Hải sao?”

Đoan Mộc Tàng xuất ra một bình rượu cho Hứa Thanh, ngồi ở một bên uống một ngụm, thần sắc phức tạp, nhẹ gật đầu.

“Không ít.”

“Đối với Tế Nguyệt đại vực mà nói, Hồng Nguyệt Thần Điện chí cao vô thượng, ý chí của bọn họ quyết định sinh tử chúng sinh, bất kỳ một tộc quần nào nếu như có chút bất kính, kết cục đều sẽ vô cùng thê thảm.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, ngồi đối diện Đoan Mộc Tàng, tiếp tục hỏi thăm.

“Tiền bối, vãn bối muốn biết càng nhiều hơn nữa về Hồng Nguyệt Thần Điện, không biết ngài có thể thuận tiện kể cho ta biết nhiều thêm một ít hay không?” Đoan Mộc Tàng ngẩng đầu, đưa mắt đánh giá Hứa Thanh vài lần.

“Tiểu tử, trong Tế Nguyệt đại vực, Hồng Nguyệt Thần Điện tương tự như là Thần Linh, không thể bị không tôn trọng chút nào.”

“Cho nên ngươi chớ có đi trêu chọc bọn họ, nói cách khác, bọn họ chẳng những có thể dễ dàng chém giết ngươi, càng có biện pháp đưa ngươi đi tế hiến, khiến ngươi bị nguyền rủa, cuối cùng không rời khỏi nơi đây được nữa.”

Đoan Mộc Tàng là người mặt lạnh tim nóng, nhất là sau khi tiếp xúc trong khoảng thời gian này, lấy lịch duyệt nhân sinh của mình, lão nhìn ra rất nhiều thứ, ấn tượng về Hứa Thanh cũng không ngừng cải biến.

Cho nên mặc dù biểu cảm của lão uy nghiêm, nhưng trong lời nói lại mang theo nhắc nhở.

Hứa Thanh gật đầu, hắn biết đúng mực, cũng hiểu rõ mặc dù mình có được Tử Nguyệt, nhưng cũng không thể xem thường bất luận thứ gì thân thuộc liên quan cùng với Hồng Nguyệt, nhưng hắn biết rõ, nếu như đã đến nơi đây, có chút thời điểm coi như là hắn muốn tránh đi, cũng không phải là nhất định sẽ thuận lợi.

Nhưng hiểu rõ Hồng Nguyệt Thần Điện thêm một chút, cũng có thể giúp cho khả năng tránh né của hắn tăng cao hơn, cho nên muốn hỏi chi tiết một chút.

Đoan Mộc Tàng nghe vậy, suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Ngươi biết nhiều hơn một chút cũng tốt, cũng tiện để cho ngươi hiểu rõ hơn trình độ đáng sợ của Hồng Nguyệt Thần Điện ở nơi này.”

“Hồng Nguyệt Thần Điện, thay thế Xích Mẫu chăn thả Tế Nguyệt đại vực, cứ cách một đoạn thời gian, các tộc đều phải chủ động đưa tế phẩm lên.”

“Còn đối với Hồng Nguyệt Thần Điện mà nói, bọn họ không quan tâm tộc quần tử vong, bởi vì mỗi một lần Xích Mẫu đến, hơn phân nửa sinh linh của toàn bộ Tế Nguyệt đại vực đều bị cắn nuốt.”

“Cho nên sứ mạng của Hồng Nguyệt Thần Điện, là vào trước lúc Xích Mẫu chưa đến, thời khắc thu thập thức ăn, dự trữ lại, rồi sau khi Xích Mẫu rời đi, bọn chúng sẽ lặp lại việc bồi dưỡng các tộc, coi chúng nó giống như là hoa màu vậy, chăm sóc từng cây từng gốc không ngừng sinh trưởng.”

Đoan Mộc Tàng ngữ khí bình tĩnh, dường như nói chuyện xưa của người khác, không phải là số mệnh của chính mình.

Hứa Thanh lặng lẽ lắng nghe.

Linh Nhi đứng ở một bên nhìn hai người uống rượu, nàng suy nghĩ một chút, sau đó chạy tới phòng bếp, sắn tay áo lên chuẩn bị làm bữa cơm cho hai người bọn họ.

Đây là do các tỷ tỷ và a di dạy nàng, vào lúc nam nhân đang uống rượu, thân là một người nội trợ hiền thục, cần phải đi nấu vài món ăn, như vậy sẽ càng lộ ra sự hiền lương.

Hành động của Linh Nhi khiến cho Hứa Thanh nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn qua, muốn nói lại thôi, nhưng nhìn thấy Linh Nhi hào hứng bừng bừng, cuối cùng hắn vẫn không nói gì.

Đoan Mộc Tàng mặc dù cũng thấy, nhưng loại chuyện nhỏ nhặt này, tự nhiên lão sẽ không để ở trong lòng, giờ phút này lão vừa uống rượu, vừa kỹ càng nói lại những việc lão biết về Hồng Nguyệt Thần Điện cho Hứa Thanh.

Đối với người địa phương mà nói, trình độ hiểu rõ của bọn họ đối với Hồng Nguyệt Thần Điện, chắc chắn vượt hơn tình báo của ngoại vực.

Hứa Thanh nghe rất nghiêm túc, cho đến một lát sau, giọng nói khàn khàn của Đoan Mộc Tàng vang vọng.

"Tính toán thời gian, có lẽ Hồng Nguyệt Thần Điện cũng sắp đến, sau khi ngươi rời khỏi, nhìn thấy từ xa nhớ phải cúi đầu, bọn họ rất dễ phân biệt, là một mảnh đỏ thẫm."

"Bình thường mà nói, chỉ cần không chủ động trêu chọc, Hồng Nguyệt Thần Điện sẽ không để ý tới các tộc cùng với tán tu, giống như con voi không thèm để ý đến con kiến vậy."

Đoan Mộc Tàng tự giễu.

"Thứ bọn họ coi trọng, chỉ là các tộc có hoàn thành đủ chuẩn bị đối với tế phẩm hay không, kẻ không cách nào hoàn thành, vậy thì tộc quần sẽ bị thêm vào cho đủ số."

"Như hơn bốn mươi năm trước, Bạch Điển Tộc sinh hoạt ở phía Bắc, không có hoàn thành yêu cầu của Thần Điện, vì vậy một vị Thần sứ mang theo một chút Thần bộc phủ xuống, thu hoạch bảy thành tộc nhân của tộc đó cho đủ số."

"Thần sứ có tu vi gì?" Hứa Thanh hỏi.

"Cụ thể về số lượng Thần sứ của Hồng Nguyệt Thần Điện có bao nhiêu, người ngoài không biết, bọn họ tộc quần khác nhau, tu vi đều là Quy Hư, mà Thần bộc là Linh Tàng, về phần phía dưới Linh Tàng, thì là Thần nô."

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, sau khi suy nghĩ một chút liền mở miệng.

"Có Thần tử hay không?"

Chương 1301: Mục đoạn hồng nhạn, thiên nhai lộ viễn (2)

“Có!” Trong mắt Đoan Mộc Tàng lộ ra kiêng kị.

“Hồng Nguyệt Thần Điện, tồn tại một vị Thần tử, nghe nói gã chính là thân thuộc chân chính của Hồng Nguyệt, tu vi không biết, mà thật ra đối với gã mà nói, tu vi đã không trọng yếu, quan trọng là … Gã nắm giữ lực lượng Thần Linh.”

“Với cả… … … Gã có thể chỉ định cho người khác, được miễn vận mệnh trở thành thức ăn, khiến cho khi Xích Mẫu đến, người này sẽ không bị cắn nuốt.” Đoan Mộc Tàng than nhẹ.

“Chỉ riêng cái năng lực hạng nhất này, đã có thể để cho vô số cường giả điên cuồng, vì thu được cái cơ hội miễn chết đó mà cam nguyện trả giá hết thảy.”

Hứa Thanh nghe vậy, chỗ sâu trong mắt hiện lên một tia ánh sáng âm u nhỏ không thể điều tra, cũng không tiếp tục hỏi về Hồng Nguyệt nữa, mà hỏi thăm tới thực lực của hai tộc liên minh gần Thiên Hỏa Hải.

Dẫu sao hiện giờ, thứ mà hắn phải trực tiếp đối mặt, chính là sự tìm kiếm của hai tộc đó.

“Hai tộc này có sáu vị Linh Tàng, đã bao hàm cả lão tổ của riêng phần mình, về phần Quy Hư… . .”

Đoan Mộc Tàng lắc đầu.

“Không có.”

“Bởi vì mùi vị của đại năng Quy Hư là ngon nhất, cho nên chỉ cần xuất hiện một người, đều sẽ bị Hồng Nguyệt Thần Điện đánh dấu, ngươi có thể tưởng tượng đó là trái cây trưởng thành, tuy chưa bị hái lập tức, nhưng chẳng khác gì là món ăn được đưa lên bên trong thực đơn.”

“Cho nên những Linh Tàng đại viên mãn trong Tế Nguyệt đại vực đều đang kiềm chế, có thể không đột phá sẽ không đột phá.”

“Vào thực đơn liền thập tử vô sinh, không vào thực đơn nói không chừng có tỷ lệ nhất định bảo vệ tính mạng, mặc dù cái xác suất này cực thấp, nhưng vì sống sót thì cũng chỉ có thể như thế."

Hứa Thanh hiểu ra, lúc trước hắn vẫn còn nghi ngờ tại sao hai tộc không có Quy Hư, giờ phút này đã có đáp án.

Đoan Mộc Tàng tiếp tục mở miệng.

"Về phần Kính Ảnh Tộc và Thiên Diện Tộc, chỉ là hai cái tiểu tộc quần không lớn mà thôi, sáu người Linh Tàng trong đó, chỉ có hai vị lão tổ chân chính hội tụ ra một tòa Bí Tàng nguyên vẹn."

"Những người khác như tên Quốc sư kia, cũng chỉ đang trong quá trình uẩn dưỡng Thiên Đạo của Bí Tàng, vẫn còn đang dưỡng đạo Khải Minh."

Đối với Linh Tàng, Hứa Thanh không hiểu rõ nhiều lắm, cái này cách hắn quá mức xa xôi, cho nên hắn chưa từng hỏi qua sư tôn, giờ phút này cũng là lần đầu tiên hắn nghe được thuyết minh đối với Linh Tàng.

"Dưỡng đạo Khải Minh?" Hứa Thanh lưu ý đến bốn chữ này.

Đoan Mộc Tàng nhẹ gật đầu.

"Chỉ có đản sinh ra Thiên Đạo của chính mình, dâng lên ngôi sao Khải Minh ở trong Bí Tàng của bản thân, như vậy mới có thể biểu hiện ra lực lượng pháp tắc của bản thân, mới coi như là hoàn toàn hoàn thành một tòa Bí Tàng, thực sự trở thành cường giả Linh Tàng."

"Mà giai đoạn này vô cùng khó khăn, tu luyện cùng với rất nhiều tài nguyên chỉ là một bộ phận, cảm ngộ lực lượng pháp tắc sinh ra Thiên Đạo mới là trọng điểm."

"Cho nên tuyệt đại đa số Linh Tàng, thật ra cũng ngừng lại ở giai đoạn này, gọi là giai đoạn dưỡng đạo Khải Minh."

"Đối với Nguyên Anh mà nói, giai đoạn Linh Tàng đang dưỡng đạo hoàn toàn chính xác rất mạnh, nhưng đối với người chân chính hoàn thành tòa Bí Tàng đầu tiên mà nói, tu sĩ đang dưỡng đạo, đạo chưa thành thì không đặt vào mắt."

"Giống như Trúc Cơ trước và sau khi có mệnh hỏa vậy."

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

“Ta không biết ngoại vực như thế nào, nhưng ở Tế Nguyệt đại vực, bên trong ngàn vị Linh Tàng, chỉ có một hai người có thể thành công đản sinh ra Thiên Đạo, hoàn thành tòa Bí Tàng đầu tiên.”

“Về phần những người khác, đều ở lại trong giai đoạn dưỡng đạo, mà khi trọng thương lúc dưỡng đạo, bởi vì Bí Tàng vẫn chưa hoàn toàn hình thành, cho nên một khi sụp xuống, tu vi cũng sẽ ngã xuống.”

Hứa Thanh đưa mắt nhìn Đoan Mộc Tàng, hắn nghĩ đến Bí Tàng sụp xuống hiện ra phía sau đối phương lúc ở bên trên Thiên Hỏa Hải.

“Trường hợp của ta cũng chính là như thế, cho nên ta cũng rõ ràng khoảng cách cường đại cùng nhỏ yếu ở giữa giai đoạn dưỡng đạo Khải Minh của Linh Tàng hơn.”

Chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, Đoan Mộc Tàng nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, Linh Nhi đã bưng hai đĩa thức ăn đen sì chạy tới, đặt ở trên bàn hai người, sau đó nàng với vẻ chờ mong nhìn Hứa Thanh và Đoan Mộc Tàng.

Trên mặt Hứa Thanh nở nụ cười, cầm lấy đũa gắp một cái, đặt vào trong miệng nhai, từ từ chậm nuốt, sau đó trên mặt lộ ra ý tán thưởng, uống một hớp rượu.

Đoan Mộc Tàng sững sờ, đưa mắt nhìn đĩa thức ăn đen sì, lại nhìn biểu cảm tán thưởng của Hứa Thanh một chút, sau cùng lúc nhìn Linh Nhi, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình.

Vì vậy Đoan Mộc Tàng cũng ăn một miếng.

Biểu cảm như thường, thời gian dần qua liền nuốt xuống, sau đó uống một hớp rượu, liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng liếc mắt nhìn Đoan Mộc Tàng.

Đoan Mộc Tàng lộ ra biểu cảm khâm phục, sau đó tán thưởng nhìn Linh Nhi.

“Không tồi.”

Linh Nhi lập tức vui vẻ.

Hứa Thanh nở nụ cười, tiếp tục ăn, mà Đoan Mộc Tàng mắt thấy như thế, ho khan một tiếng.

“Ta còn có một lô đan dược cần phải đi xem, ta đi trước.” Nói xong lão nhoáng một cái đứng dậy, thân ảnh mơ hồ, tan biến khỏi căn phòng.

“Ăn ngon như vậy sao, ta cũng nếm thử.” Linh Nhi phấn khởi, vừa muốn đi ăn, Hứa Thanh đã gắp một miếng cuối cùng bỏ vào trong miệng.

Linh Nhi thỏa mãn, nhìn thấy Hứa Thanh muốn đi đả tọa, nàng chạy đến một bên, lấy ra quần áo đang làm một nửa, tiếp tục may vá, đây là tri thức nàng học được từ chỗ những tỷ tỷ và a di.

“Nhất định phải để cho Hứa Thanh ca ca mặc quần áo mà ta may.”

Nghĩ tới cảnh tượng tương lai, trong lòng Linh Nhi vui sướng, càng lúc càng nghiêm túc.

Cứ như vậy, 10 ngày cuối cùng, thoáng một cái đã qua.

Có lẽ là gần thời điểm ly biệt, cho nên lão tổ Kim Cương Tông cũng không hề đoạn chương nữa, đẩy nhanh tốc độ kể chuyện hơn, rốt cuộc vào trước lúc Thiên Hỏa tiêu tán, nguyên vẹn báo kết thúc một giai đoạn của câu chuyện xưa.

Mà Linh Nhi mặc dù hồn nhiên vô lo, cũng chầm chậm cảm nhận được ly biệt, trong lòng dâng lên cảm giác lưu luyến.

Hơn hai tháng tiếp xúc, nàng đã sinh ra một chút cảm tình đối với nơi này, vì vậy cũng đã để lại rất nhiều đan dược của bản thân.

Chương 1302: Mục đoạn hồng nhạn, thiên nhai lộ viễn (3)

Tiểu cô nương bên đó cũng đồng dạng không nỡ rời bỏ Hứa Thanh, số lần tới càng nhiều, cho đến ngày thứ ba trước khi đi, Hứa Thanh gọi lại tiểu cô nương đang cáo từ chuẩn bị rời đi.

“Phán Nhạn, ngươi ngồi đối diện ta.”

Hứa Thanh ôn hòa mở miệng, Phán Nhạn là tên của tiểu cô nương.

“Vâng, lão sư!”

Tiểu cô nương rất tín nhiệm đối với Hứa Thanh, trực tiếp liền ngồi ở trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên, đặt trên mi tâm tiểu cô nương.

“Không nên phản kháng.”

Tiểu cô nương nghe vậy, dứt khoát nhắm nghiền hai mắt.

Hồi lâu sau, Hứa Thanh âm thầm lắc đầu, có chút tiếc nuối.

Hắn muốn thử một chút, nhìn xem mình có biện pháp nào hóa giải nguyền rủa của Hồng Nguyệt trong cơ thể đối phương hay không, cũng muốn nghiên cứu nguyên lý nguyền rủa này một chút.

Nhưng đáng tiếc, nguyền rủa đến từ huyết mạch, lấy năng lực hiện giờ của Hứa Thanh thì không cách nào cởi bỏ được, hắn cần nghiên cứu cùng với thực nghiệm càng nhiều hơn nữa mới có thể.

Nhưng mà thực nghiệm như vậy, nhất định ẩn chứa máu tanh, cần phải phân giải đào móc từng tấc máu thịt để kiểm nghiệm, cũng cần lấy nhân tộc tới thử nghiệm, Hứa Thanh không muốn đi làm như vậy.

“Phán Nhạn.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Tiểu cô nương vội vàng mở mắt ra.

“Mấy ngày nữa ta phải rời đi.”

Tiểu cô nương trầm mặc, vành mắt có chút đỏ, cúi đầu không nói gì.

Từ sớm nàng đã biết sẽ có ngày hôm nay, trong lòng cũng chuẩn bị kỹ càng, nhưng một khắc lời của Hứa Thanh truyền đến, trong lòng của nàng vẫn run lên.

Nhìn nàng, trong đầu Hứa Thanh hiện ra cố gắng và nghiêm túc của đối phương trong hai tháng này, tia khát vọng đối với tri thức ấy khiến cho Hứa Thanh rất quen thuộc, hồi lâu sau, Hứa Thanh có một một cái quyết định.

Hắn lấy một cuốn dược điển từ trong túi trữ vật ra.

Nhẹ nhàng vuốt ve ở phía trên vài cái, Hứa Thanh nhớ tới Bách đại sư, sau đó đưa cho tiểu cô nương.

“Đây là lão sư của ta để lại cho ta, hôm nay, ta tặng cho ngươi.”

Tiểu cô nương run rẩy, giơ bàn tay nhỏ bé lên tiếp nhận, dùng sức ôm vào trong ngực, lúc nhìn Hứa Thanh, trong mắt mang theo nồng đậm không muốn, muốn nói lại thôi, nhưng nàng biết rõ, lão sư và mình là người của hai thế giới, cho nên thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng đều hóa thành dập đầu.

Nàng quay về phía Hứa Thanh, dập đầu chín cái.

Hứa Thanh thản nhiên nhận lấy, sau đó dặn dò một phen.

“Cuốn dược điển này, về sau ngươi phải cố gắng học tập cho thật giỏi, trở về đi, về sau không cần tới nữa.”

Tiểu cô nương lặng lẽ đứng dậy, thân ảnh nhỏ gầy cô đơn đi tới cửa, đứng ở nơi đó, nàng quay đầu lần nữa nhìn Hứa Thanh, nước mắt trong mắt đã không nhịn được nữa mà chảy xuống.

“Lão sư, ta còn có thể nhìn thấy ngài không?”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua tiểu cô nương mười một mười hai tuổi trước mắt, hắn lý giải suy nghĩ của đối phương, bởi vì một màn cùng loại, đã từng phát sinh ở trên người của hắn.

Vì vậy trên mặt của hắn lộ ra nụ cười ôn hòa, nhẹ gật đầu.

“Thiên địa là quán trọ cho vạn vật chúng sinh, còn thời gian vốn là khách qua đường từ xưa đến nay, chỉ cần không chết, cuối cùng sẽ lại gặp nhau, ta hy vọng ngày gặp lại ngươi, ngươi đã trưởng thành."

Tiểu cô nương nhớ kỹ những lời này, một mực ghi tạc trong lòng, nàng hít sâu và cúi đầu về phía Hứa Thanh, chậm rãi rời khỏi căn phòng.

Đi trong màn đêm, tâm tình của nàng sa sút, ôm thật chặt dược điển trong ngực, như ôm hy vọng, trong miệng thì thào.

"Chỉ cần không chết, cuối cùng sẽ lại gặp nhau!"

Hứa Thanh ngóng nhìn bóng lưng tiểu cô nương, hắn nghĩ tới Bách đại sư, nghĩ tới chính mình lúc trước.

"Lão sư, ta đã thu một người đệ tử để dạy về thảo mộc, nàng tên là Thạch Phán Nhạn, nàng rất nỗ lực học tập."

Hứa Thanh nhẹ lẩm bẩm trong lòng, hai mắt nhắm nghiền.

Mà thiên hạ này, không có yến hội nào không tan, theo Thiên Hỏa bên ngoài trở về, ba ngày sau, Hứa Thanh dẫn theo Linh Nhi, rời khỏi tòa thành giống như đom đóm bên trong thế giới hắc ám này.

Trước khi đi, Linh Nhi ôm những tỷ tỷ và a di kia, khóc lên.

Bên người lão tổ Kim Cương Tông cũng vây quanh rất nhiều người nghe kể chuyện, từng người đều trầm mặc, lộ ra vẻ không muốn nồng đậm, Đoan Mộc Tàng đứng bên cạnh Hứa Thanh, nhìn qua hết thảy, đáy lòng lão than nhẹ.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía đám người.

Hắn nhìn thấy Thạch Phán Quy mang theo thê tử và muội muội đứng ở đằng xa, bái biệt với mình.

Tiểu cô nương cúi đầu, giống như không muốn để cho Hứa Thanh nhìn thấy nước mắt, thân thể rung rung.

Ngóng nhìn qua hết thảy, Hứa Thanh trầm mặc một lát, nhẹ giọng mở miệng.

"Tiền bối, đưa ta ra ngoài đi."

Nói xong, Hứa Thanh quay người, đi về phía xa xa.

Rời khỏi thành trì, rời khỏi phần mộ.

Linh Nhi kết thúc hóa hình, trở về trong cổ áo Hứa Thanh, lão tổ Kim Cương Tông cũng trở về trong xương cá, tâm tình có chút phiền muộn.

Sau khi đi tới đường hầm, Hứa Thanh không chỉ để rượu lại, hắn còn đưa phân nửa linh thạch cùng với đan dược, còn có một số pháp khí trong túi trữ vật, để lại cho Đoan Mộc Tàng.

Hai người nhìn lẫn nhau, riêng phần mình gật đầu, có riêng sự chúc phúc cho nhau.

Sau đó, một người quay lại đi vào đường hầm, một người bay thẳng đến bầu trời.

Trên màn trời đã không nhìn thấy hỏa diễm, trở về với vẻ u ám như trước kia, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa ngập trời ở phía Thiên Hỏa Hải nơi xa.

Mặt đất là một mảnh khô héo, ngọn núi càng trở nên bất quy tắc, nhăn nhăn nhúm nhúm, chồng chất cùng một chỗ, không có bất kỳ cỏ cây nào có thể sống sót.

Toàn bộ thế giới là một mảnh khô héo, đồng thời cũng tràn ngập dư nhiệt.

Hứa Thanh bay vọt trên trời, chậm rãi đè xuống suy nghĩ ly biệt trong nội tâm, hắn đã quen với sự chia lìa, từ nhỏ đến lớn, đều là như thế.

Nhưng có một số việc, dù đã quen rồi, vẫn sẽ có gợn sóng.

Chỉ là dần dần lớn lên, thì che giấu càng sâu.

Mấy ngày sau, Hứa Thanh nhìn thấy Thiên Hỏa Hải, mảnh biển lửa kia không có bất kỳ biến hóa nào cùng với thường ngày, nham thạch nóng chảy thỉnh thoảng lại có bong bóng khí nở rộ, truyền ra âm thanh nổ ầm ầm.

Bay trên Thiên Hỏa Hải, Hứa Thanh một đường không thấy bất luận thân ảnh nào.

Đối với tu sĩ tộc quần gần đây mà nói, Thiên Hỏa vừa mới kết thúc, chuyện thứ nhất bọn họ phải làm chính là tham dự xây dựng lại tộc quần, cho nên người sớm đến Thiên Hỏa Hải như Hứa

Thanh mà nói sẽ vô cùng ít.

Trên Thiên Hỏa Hải trống rỗng, Hứa Thanh một đường bay nhanh, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình hắn.

Nhưng hắn vẫn cẩn thận như trước, muốn đi tới chỗ hẻo lánh xa hơn, sau đó lại bắt đầu luyện hóa mệnh đăng.

Chương 1303: Mục đoạn hồng nhạn, thiên nhai lộ viễn (4)

Cứ như vậy, lại trôi qua bảy ngày.

Lúc này, sau khi Hứa Thanh đã hoàn toàn xâm nhập Thiên Hỏa Hải, vào hoàng hôn ngày thứ bảy, hắn thấy được ánh sáng màu đỏ.

Đầu nguồn của ánh sáng là một trái tim vô cùng lớn, nó đang đập, truyền ra âm thanh thình thình vang vọng thiên địa, hình thành uy áp kinh người, khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động.

Trên trái tim cực lớn này xây dựng một tòa cung điện màu đỏ, tạo hình phong cách cổ xưa, tràn ngập huyết ý, đồng thời còn có nồng đậm thần lực của Xích Mẫu dâng lên ở.

Mà bắt mắt nhất chính là pho tượng dựng đứng trước cung điện.

Một pho tượng quỳ ở nơi đó, hai tay che mắt, thất khiếu chảy máu.

Về phần bốn phía trái tim, nổi lơ lửng hơn mười khối thiên thạch lớn nhỏ không đồng đều, màu sắc vốn là màu đen, nhưng bởi vì máu tươi bao phủ, cho nên đã biến thành đỏ tía.

Trên mỗi một viên thiên thạch, đều có một vị tu sĩ khoanh chân ngồi, các tộc đều có, bọn họ không hề nhúc nhích, giơ hai tay lên che mắt, toàn thân chảy xuôi máu tươi, lan tràn xuống thiên thạch.

Không có người nói chuyện, duy chỉ âm thanh tim đập khuếch tán theo huyết quang, thay thế hết thảy ngôn ngữ.

Hồng Nguyệt Thần Điện.

Hứa Thanh từ xa xa nhìn thấy, thân thể lập tức trầm xuống, chìm vào bên trong nham thạch nóng chảy, hai mắt nheo lại, lặng lẽ ngóng nhìn.

Trái tim cực lớn trên trời màn dần dần trôi đến, mang theo thiên thạch bốn phía, bỏ qua hết thảy, bay qua Thiên Hỏa Hải, không biết mục đích.

Trong Tế Nguyệt đại vực, bọn họ, chính là Thần Linh.

Bất luận tộc quần nào nhìn thấy, hoặc là cúng bái, hoặc là tránh đi, không kẻ nào dám ngăn trở.

Một lát sau khi chúng nó đi xa, Hứa Thanh từ bên trong nham thạch nóng chảy lộ đầu ra, nhìn về phương xa.

Hồi lâu sau, hắn lần nữa đi về phía trước.

Lại trôi qua ba ngày, rốt cuộc Hứa Thanh đã chọn được một khu vực, sau khi quyết định luyện hóa ở nơi này, hắn lấy ra con mắt Đoan Mộc Tàng cấp cho, nhìn qua.

Con mắt kia cũng trừng mắt nhìn hắn, không để tâm chút nào.

Hứa Thanh không nói chuyện, hắn nghĩ đến việc phải hàng phục nó mà Đoan Mộc Tàng nói, vì phòng ngừa vạn nhất, hắn kêu Ảnh Tử một chút.

Ảnh Tử lập tức huyễn hóa ra bốn phía quanh Hứa Thanh, hình thành một tấm màn đen, cuối cùng trôi nổi ở giữa không trung, tinh thần lóe lên trong đó đồng loạt trợn to, hóa thành vô số con mắt, gắt gao nhìn chầm chầm con mắt trong tay Hứa Thanh.

Con mắt kia nhìn thấy nhiều con mắt như vậy, rõ ràng run lên.

Thần sắc Hứa Thanh lạnh như băng, quăng nó về phía tấm màn đen.

“Ngươi câu thông cùng nó một chút.”

Tất cả con mắt trong tấm màn đen lập tức nháy động, sau khi truyền ra chấn động thần niệm tà ác, bao phủ con mắt kia ở.

Sau một lúc lâu, khi phun ra, con mắt kia rõ ràng uể oải và lạnh run, tràn ra ý sợ hãi.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, lại hô lão tổ Kim Cương Tông lên, lấy xương cá xoa xoa trên con mắt.

Mỗi khi cọ qua một cái, lão tổ Kim Cương Tông đều cười dữ tợn một tiếng, con mắt kia cũng không ngừng run rẩy.

Cuối cùng, lúc Hứa Thanh cầm lấy tiến vào nham thạch nóng chảy, tơ máu màu nâu trên con mắt lập tức nhu thuận khuếch tán, nhanh chóng bao phủ bốn phía, ngăn cách nhiệt độ từ bốn phía cho Hứa Thanh.

Nó ở trước mặt Ảnh Tử cùng lão tổ Kim Cương Tông, mặc dù lộ ra sợ hãi, một bộ dạng rất yếu đuối, nhưng ở dưới biển lửa này, lại có thể hóa giải độ nóng mà Hứa Thanh cũng không thể thừa nhận, điểm này rất là kỳ dị.

Đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc, thể hiện rất rõ ở trên con mắt này.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, mượn nhờ lực lượng của con mắt để tiếp tục trầm xuống.

Về phần Ảnh Tử bên đó, đề phòng con mắt này đột nhiên xuất hiện ý đồ gì xấu, cho nên Hứa Thanh cũng thủy chung không thu hồi.

Cứ như vậy, vào lúc chìm đến độ sâu khoảng 100 trượng, Hứa Thanh ngừng lại, khoanh chân đả tọa, sau đó hắn hút một tia hỏa diễm không bị cách ly bên ngoài.

Chỉ một tia, liền để cho Hứa Thanh có một loại cảm giác sinh mệnh có nguy cơ bị đốt diệt, cũng may số lượng rất ít, tử thủy tinh nhanh chóng lập lòe thôn phệ.

Sau đó là ánh sáng mạnh mẽ hơn nhiều so với trước kia, chiếu vào trong thức hải Hứa Thanh, lập tức chiếu rọi rõ ràng mệnh đăng Tàn Tiên Lục Thần Đăng.

Sau một khắc, chiếc đèn bắt đầu bị hòa tan.

Tốc độ tan rã vượt hơn lúc trước rất nhiều, Hứa Thanh mắt thấy như thế, động tâm phấn chấn, hết sức chăm chú, đồng thời Ảnh Tử cũng vô cùng ra sức, nhìn chằm chằm con mắt, liên tục tràn ra thần niệm đói khát để uy hiếp con mắt.

Con mắt hoảng sợ, cố gắng hóa giải nhiệt độ nóng bức ở dưới nham thạch nóng chảy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bảy ngày sau, Tàn Tiên Lục Thần Đăng của Hứa Thanh hoàn toàn bị hòa tan, theo thức hải bốc lên, theo vòng xoáy ngàn trượng lan tràn dưới nham thạch nóng chảy, chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ thứ tư, xuất hiện!

Quỹ châm bên trên di động thời gian khác biệt, tràn ra ở trong cơ thể Hứa Thanh, ảnh hưởng đến bên ngoài.

Chỉ là đang ở dưới nham thạch nóng chảy sâu 100 trượng, mặc dù chấn động nơi đây không nhỏ, nhưng so với nham thạch nóng chảy mặt ngoài cũng chỉ dấy lên gợn sóng, hơn nữa vị trí vắng vẻ cùng với ngày hôm nay trên hỏa hải trống trải, cho nên cũng không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Cho đến khi lại trôi qua bảy ngày, Hứa Thanh mở hai mắt ra, bốn phía lại lần nữa hình thành vòng xoáy ngàn trượng, trong thức hải của hắn, chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ thứ năm, đã hoàn toàn hình thành.

Một cỗ chấn động kinh khủng, theo chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ thứ năm xuất hiện, bốc lên trên người Hứa Thanh.

Năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ, bóng mờ kim đồng hồ đều đang chuyển động, thời gian phân biệt cách bảy canh giờ, riêng phần mình khác biệt!

Ngóng nhìn chúng nó, Hứa Thanh lâm vào trầm tư, cho đến sau mấy canh giờ, một khắc bóng mờ kim đồng hồ của chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ xuất hiện sớm nhất rơi vào buổi trưa, ngọn đèn của nó dừng chuyển động, kim đồng hồ cũng không hề di động nữa.

Một cỗ cảm giác sáng tỏ, hiện ra trong trái tim Hứa Thanh.

“Tiếp theo, có lẽ bốn chiếc mệnh đăng khác cũng sẽ lần lượt dừng lại vào buổi trưa, mà khi thời gian chúng nó nhất trí, sẽ có một cái năng lực đặc thù hiện ra…”

Năng lực này là cái gì, Hứa Thanh chưa thể rõ ràng, nhưng hắn dựa vào cảm ứng trong tối tăm biết được, đây chính là một lần đại bộc phát lực lượng của Nhật Quỹ.

Chương 1304: Quan tài thanh đồng ở dưới Thiên Hỏa Hải! (1)

“Không mất quá lâu, bốn chiếc mệnh đăng khác đều có thể lần lượt dừng lại.”

Bởi vì giữa mệnh đăng cách lẫn nhau bảy canh giờ, cho nên thời gian chúng nó dừng lại, trình tự cũng khác biệt với nhau.

Trong lòng Hứa Thanh chờ mong, đợi thời gian mệnh đăng trôi qua, hắn ngược dòng đi tới bên trong nham thạch nóng chảy, sau khi đạt tới chiều sâu một trượng, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang.

Đối với hắn mà nói, chỗ tốt của nham thạch nóng chảy dày đặc, ngoại trừ có thể để cho tử thủy tinh tràn ra tia sáng hòa tan mệnh đăng, còn có một thứ nữa... Đó chính là để cho Kim Ô Luyện Vạn Linh tấn cấp.

Đây là phán đoán của Hứa Thanh, cũng chưa chứng minh là đúng.

Nhưng hắn cảm thấy Kim Ô Luyện Vạn Linh của mình nếu như có thể dung hợp với di hài mặt trời, như vậy từ bản chất mà nói, biển lửa nơi đây có lẽ cũng có trợ giúp với nó.

“Kim Ô Luyện Vạn Linh, theo nó hóa thành Nguyên Anh, đã tấn thăng đến trình độ tam giai.” Hứa Thanh suy tư trong lòng, sau đó mi tâm liền tràn ra tia sáng lập lòe, Nguyên Anh Kim Ô lập tức từ bên trong bay ra.

Ngay từ đầu vẫn là thân thể Nguyên Anh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo liền biến hóa, trở thành thân thể Kim Ô, sau đó vờn quanh Hứa Thanh, truyền ra trận trận tiếng kêu Hi..i...iiii vang vọng bên trong linh hồn.

Tiếp theo Kim Ô chợt mở miệng, khẽ hấp về nham thạch nóng chảy bốn phía.

Một mảnh lực lượng nồng nhiệt lập tức bay thẳng đến miệng Kim Ô, sau khi tràn vào miệng nó, thân thể Kim Ô chấn động, ánh mắt nheo lại, hỏa diễm trên toàn thân phóng đại.

Sau khi tiêu hóa một lát, toàn thân Kim Ô run lên, càng phát ra tiếng hiiihi… … Cường liệt hơn nữa, không ngừng bay múa bốn phía quanh Hứa Thanh, sau đó lại một đầu chui vào bên trong nham thạch nóng chảy.

Hứa Thanh tâm thần nhảy dựng, lập tức chú ý, một lát sau hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Kim Ô vốn có linh, sau khi hóa thành Nguyên Anh thì linh tính càng đậm, nhất là còn giao hòa cùng tâm thần Hứa Thanh, cho nên Hứa Thanh có thể rõ ràng cảm thụ được hết thảy của Kim Ô.

Giờ phút này Kim Ô ở bên trong nham thạch nóng chảy khoảng một trượng, không ngừng thôn phệ, khí tức trên thân cũng dần dần càng mạnh hơn, những chiếc đuôi mới cũng lần lượt xuất hiện, một lúc lâu sau, lúc chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ thứ hai của Hứa Thanh dừng lại khi chỉ tới buổi trưa, đuôi của Kim Ô cũng từ 100 cái đã tăng đến 130 cái.

Hứa Thanh phấn khởi, điều khiển Kim Ô tiếp tục thôn phệ.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Rất nhanh, cái mệnh đăng thứ ba cũng đã dừng lại ở giữa trưa, cho đến mấy canh giờ sau, hai cái khác cũng đều lần lượt dừng lại, mà sau khi toàn bộ mệnh đăng đều dừng lại, Hứa Thanh ở dưới nham thạch nóng chảy, thân thể chấn động.

Trong một cái chớp mắt này, trong mắt của hắn xuất hiện hoảng hốt.

Trong khoảnh khắc, tia hoảng hốt này tan biến, trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ dị, hắn có thể cảm giác được, bên trong năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ ẩn chứa năng lực nào đó, chỉ cần chính mình tâm niệm vừa động, liền có thể triển khai.

Nhưng cụ thể cái lực lượng này rốt cuộc là cái gì, hắn không cảm thụ ra được.

“Nếm thử một chút!” Hứa Thanh nheo mắt, dừng thân thể lại, khoanh chân bên trong nham thạch nóng chảy, theo tâm niệm bay lên, năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ trong thức hải lập tức vù vù, biến ảo ở bốn phía Hứa Thanh.

Thả mắt nhìn đi, năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ lấy Hứa

Thanh làm trung tâm, vờn quanh bên người hắn, tựa như cánh hoa màu tím, túm tụm vây Hứa Thanh ở.

Ánh sáng lập lòe rực rỡ tràn ra, đồng thời trên đỉnh đầu Hứa Thanh còn trôi lơ lững năm ngọn đèn giống như mặt trời, sắp đặt thành hình ngũ giác.

Nhật Quỹ làm phụ, Xích Dương thành sao, giờ khắc này Hứa Thanh trở nên vô cùng chói mắt, khí thế tựa như cầu vồng.

Cộng thêm lực lượng thời gian tản mát ra từ bên trong năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ, tràn vào thân hình Hứa Thanh, khiến cho trên người Hứa Thanh lập tức tràn ra một cỗ cảm giác thần bí, cả người trở nên mơ hồ, tựa như phủ xuống từ trong thời gian.

Quá trình này chỉ diễn ra trong một chớp mắt, liền bỗng nhiên tan biến, Nhật Quỹ ảm đạm, giống như đã phóng ra toàn bộ lực lượng, khó có thể ra sức nữa, cùng với Xích Dương cùng nhau trở về trong cơ thể Hứa Thanh.

Chiếc mệnh đăng thứ nhất lại bắt đầu chuyển động, tiếp tục tính theo thời gian, bốn chiếc mệnh đăng còn lại cũng bất động.

Hứa Thanh sửng sốt một chút, nhìn chung quanh, lại cảm thụ bản thân một chút, hắn không phát giác bất luận cái gì khác biệt.

“Là như thế nào?”

Hứa Thanh nhíu mày, nhớ lại hồi lâu, vẫn không tìm ra năng lực cụ thể của lực lượng Nhật Quỹ vừa bộc phát.

Việc này khiến cho Hứa Thanh rất nghi ngờ, dứt khoát tiếp tục chờ đợi.

Cứ như vậy, vào bảy canh giờ sau, chiếc mệnh đăng thứ hai cũng bắt đầu tính thời gian, tiếp theo đồng dạng cách nhau khoảng bảy canh giờ, chiếc mệnh đăng khác lại hoạt động, cho đến chiếc mệnh đăng thứ năm cũng chuyển động, cái mệnh đăng thứ nhất của hắn lại dừng lại vào buổi trưa.

“Quá trình này, là ba mươi lăm canh giờ, không sai biệt lắm là khoảng ba ngày.” Hứa Thanh lặng lẽ tính toán.

Cho đến khi lại trôi qua mười hai canh giờ, theo những cái mệnh đăng khác lần lượt dừng lại, tất cả mệnh đăng đều trở về tới buổi trưa, toàn bộ đều bất động, cái loại khí tức muốn bộc phát kia lại hiện ra.

"Bốn ngày, là một cái tuần hoàn."

"Lần trước triển khai biểu hiện không quá rõ ràng, chẳng lẽ là bởi vì ta đang ở bên trong nham thạch nóng chảy?"

Hứa Thanh suy tư, sau đó đưa mắt nhìn Kim Ô ở xa xa, cái đuôi đã mọc ra đến hơn 200 cái, một khắc thu hồi ánh mắt, thân thể của hắn nhoáng một cái, trực tiếp bay ra khỏi nham thạch nóng chảy.

Cho đến khi lên tới phía trên nham thạch nóng chảy, chớp mắt khi đứng ở trên không trung, Hứa Thanh không chút chần chờ, năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ trong cơ thể đồng thời mở ra, năm ngọn đèn mặt trời vờn quanh phía trên, lực lượng Nhật Quỹ lập tức bộc phát.

Trong chốc lát, Hứa Thanh cảm nhận được nhiệt độ nóng như lửa.

Chung quanh hắn tràn ngập nham thạch nóng chảy, thân thể của hắn… . Lại quay trở về bên trong nham thạch nóng chảy!

Một màn này, để cho tâm thần Hứa Thanh chấn động, trong mắt lộ ra không cách nào tin, chợt quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện mình đích đích xác xác đã quay trở về bên trong nham thạch nóng chảy.

"Trước đó ta rõ ràng đang ở giữa không trung!"

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên sóng lớn, sau khi cẩn thận suy tư, hắn nghĩ tới một cái khả năng.

"Chẳng lẽ, là quay ngược thời gian?"

Cái suy đoán này, khiến cho nội tâm Hứa Thanh dâng lên vô tận gợn sóng, hắn cân nhắc độ cao chỗ của mình, bắt chước hành động lúc trước, dùng tốc độ tương tự bay ra, sau khi bay đến không trung, thời gian chính là bảy hơi thở.

"Quay lại thời điểm bảy hơi thở trước?"

"Về phần lần đầu tiên, là bởi vì ta khoanh chân không nhúc nhích, cho nên mới không rõ ràng!"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, nhưng hắn vẫn không phải quá xác định, cần phải tiếp tục thử nghiệm thêm.

Vì vậy hắn lại trở lại dưới nham thạch nóng chảy, theo Kim Ô thôn phệ, tám ngày trôi qua.

Chương 1305: Quan tài thanh đồng ở dưới Thiên Hỏa Hải! (2)

Trong tám ngày này, Hứa Thanh đã thử nghiệm hai lần sử dụng lực lượng Nhật Quỹ, dùng phương thức khác biệt để nghiệm chứng.

Lần đầu tiên, hắn cấp tốc triển khai, trong lúc bay nhanh liền bộc phát ra lực lượng Nhật Quỹ, phát hiện thân hình bản thân liền quay về vị trí bảy hơi thở trước.

Lần thứ hai, hắn lấy ra một chút pháp khí ngoại vật, đồng thời tạo ra thương thế trên người mình, sau đó lần nữa triển khai, hắn phát hiện lực lượng Nhật Quỹ chỉ có thể ảnh hưởng tới chính mình.

Ngoại vật vẫn như thường, vẫn còn ở chỗ cũ, còn toàn bộ thân thể của hắn đều bị cải biến, thương thế tan biến, hết thảy trạng thái đều quay trở lại vào thời điểm bảy hơi thở trước.

Tất cả thứ này, để cho Hứa Thanh đã có nhận thức sâu sắc đối với năng lực của Nhật Quỹ.

“Để cho bản thân ta, trở lại trạng thái cùng vị trí bảy hơi thở trước!”

“Nếu như ta dùng năng lực này đúng lúc, chẳng khác gì là một lần thế mạng, đồng thời cũng là một lợi khí giết người!”

Hứa Thanh mất thật lâu mới đè xuống chấn động trong nội tâm lại, nội thị tử thủy tinh, hắn hiểu được, hết thảy nguồn gốc đều bắt nguồn từ vật này.

“Tử thủy tinh, rốt cuộc là cái gì.. . . .”

“Nó có thể phong ấn Ảnh Tử, phong ấn Thần Linh, có thể mang cho ta sức khôi phục kinh người, vả lại có được cả lực lượng thời gian.. . . .”

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu, hắn vùi hết thảy nghi vấn xuống dưới đáy lòng, nhìn Kim Ô của chính mình.

Đuôi của Kim Ô, lên đến hơn 280 cái là cực hạn, trừ phi có thể đi tới càng sâu dưới nham thạch nóng chảy để hấp thu, nhưng đây là một mệnh đề mâu thuẫn, bởi vì Kim Ô bây giờ, không cách nào thừa nhận hỏa diễm vượt qua độ sâu một trượng trong nham thạch nóng chảy.

Nhưng trong hơn nửa tháng này, số lượng đuôi của nó có thể tăng trưởng từ 100 đến hơn 200 cái, đối với Kim Ô mà nói, đây đã là bồi dưỡng cực lớn, thậm chí bây giờ trên người nó cũng mơ hồ xuất hiện dấu hiệu muốn hấp dẫn lần Mệnh Kiếp thứ hai.

Đến lúc này, chuyến tu hành trên Thiên Hỏa Hải của Hứa Thanh cũng coi như là báo kết thúc một giai đoạn, hắn cũng không cần phải một mực ngừng ở chỗ này nữa.

“Đi trả con mắt lại, tiếp đó liền phải ly khai phía Đông, đi tới Vị Ương Thiên Ngưu Sơn tụ hợp cùng đại sư huynh.”

Hứa Thanh đã sắp dừng lại ở khu vực phía Đông này nửa năm rồi, hắn không biết bên chỗ đại sư huynh hiện giờ như thế nào, trong lòng cũng có nhớ mong, nhưng mà trước khi đi, Hứa Thanh đưa mắt nhìn chỗ sâu trong nham thạch nóng chảy.

“Đi xem cấm chế của Hồng Nguyệt Thần Điện theo như lời của Đoạn Mộc tiền bối nói…”

Hứa Thanh chuẩn bị đi tìm kiếm một chút, xem tại sao Hồng Nguyệt Thần Điện phải bố trí cấm chế ở chỗ này, sau khi có lực lượng Nhật Quỹ, Hứa Thanh cảm giác mình chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không có gì đáng ngại.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh bóp con mắt kia một chút.

Con mắt kia lập tức rung động lắc lư, tràn ra càng nhiều lực lượng ngăn cách hơn nữa.

Hứa Thanh thoả mãn, thu hồi Kim Ô, cầm lấy con mắt bay thẳng đến dưới đáy nham thạch nóng chảy, rất nhanh đến 100 trượng, vẫn tiếp tục trầm xuống, đến 200 trượng, 300 trượng… . Càng đi xuống thì nhiệt độ cực nóng lại càng mãnh liệt, cũng may con mắt này rất kỳ dị, có nó ngăn cách nên nhiệt độ cực nóng phía ngoài không cách nào xâm nhập đến.

Cứ như vậy, Hứa Thanh một đường chìm đến hơn chín trăm trượng.

Tại chiều sâu này, ngoại trừ nhiệt độ cao ở bốn phía ra, còn ẩn chứa cả uy áp, tơ máu màu nâu trên con mắt cũng trở nên càng đậm đặc hơn.

Mặt khác, Hứa Thanh cũng cảm nhận được khí tức càng quen thuộc truyền đến từ phía dưới.

Đó là Thần lực của Xích Mẫu.

Phát hiện này khiến cho Hứa Thanh càng cẩn thận, cẩn thận tiếp cận phía dưới, một cỗ cảm giác nguy cơ cũng lan tràn trong lòng, hắn không chần chờ chút nào, Nguyên Anh Tử Nguyệt trong cơ thể lập tức bộc phát, lực lượng Tử Nguyệt lập tức khuếch tán toàn thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, nguy cơ đến từ phía dưới chậm rãi tiêu tán.

Trong tối tăm, thông qua lực lượng Tử Nguyệt, hắn cảm ứng được phương vị chỗ đầu nguồn của cái lực lượng Hồng Nguyệt kia.

Hứa Thanh chờ giây lát, sau đó tiếp tục tới gần.

Cùng lúc đó trên Thiên Hỏa Hải, trên bầu trời cách nơi này không phải rất xa, trái tim cực lớn của Hồng Nguyệt Thần Điện đang trôi nổi hiện ra ở nơi này.

Hơn mười viên thiên thạch tản ra bốn phía, thân ảnh bên trên riêng phần mình bất động, duy chỉ có bên trong thần điện, có thân ảnh một người mặc hồng y đi ra.

Đây là một nữ tử nhân tộc.

Trong biểu lộ của ả mang theo lạnh lùng, trong mắt ẩn chứa không kiên nhẫn, cất bước đi ra khỏi Thần Điện, đi đến biên giới trái tim, sau đó cúi đầu nhìn về biển lửa phía dưới.

Chau mày.

Từ trong đáy lòng, ả không muốn làm chuyện sắp phải làm này, không phải bởi vì hung ác độc địa, mà bởi vì sau khi làm loại việc ấy thì ả sẽ bị đánh dấu, sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với tương lai.

Nhưng thân là Thần bộc, ả không có tư cách cự tuyệt.

“Chỉ có thể chờ sau này dùng phương pháp phân tán để tiêu trừ ký hiệu vậy."

Nữ tử này thầm than, bước ra một bước, trực tiếp liền phóng xuống nham thạch nóng chảy phía dưới, phất tay, một khối hạt châu màu đỏ xuất hiện, bị ả ngậm vào trong miệng, sau đó liền đi vào bên trong nham thạch nóng chảy.

Hạt châu kia hiển nhiên là dị bảo của Hồng Nguyệt Thần Điện, sau khi nuốt vào, thân thể của ả ở bên trong nham thạch nóng chảy, nhiệt độ nồng đậm ở nơi này rõ ràng tự động tránh đi.

Kể từ đó, tốc độ của nữ tử này liền nhanh chóng, càng là trong khi chìm xuống, tu vi của ả cũng khuếch tán ra, khí tức Linh Tàng tràn ngập, nhưng không có pháp tắc Thiên Đạo vờn quanh.

Ả cũng không phải là tu sĩ hoàn toàn hình thành một tòa Bí Tàng, mà là đang ở vào giai đoạn dưỡng đạo Khải Minh.

Nhưng thân phận Thần bộc, tương ứng cùng với chúc phúc của Xích Mẫu, khiến cho ả ở bên trong Tế Nguyệt đại vực, ngoại trừ trong bộ phận Thần Điện ra, người bên ngoài trên cơ bản không ai dám trêu chọc đối với ả chút nào.

Chương 1306: Quan tài thanh đồng ở dưới Thiên Hỏa Hải! (3)

Đại giới phải trả nếu làm một vị Thần bộc bị thương, bất kỳ một tộc quần nào bên trong Tế Nguyệt đại vực đều không thể thừa nhận.

Thậm chí một câu của thân phận Thần bộc, có thể quyết định sinh tử tồn vong của một tiểu tộc.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì từ nhỏ ả đã lớn lên ngay trong Thần Điện, trong gia tộc đã xuất hiện qua người đảm nhiệm Thần sứ, như vậy mới có thể để cho hậu nhân hưởng thụ loại phúc trạch vô cùng trân quý bên trong Tế Nguyệt đại vực này.

Giờ phút này, ả nhanh chóng bay xuống ngàn trượng dưới nham thạch nóng chảy, mục tiêu rất rõ ràng.

Mà Hứa Thanh, ở dưới ngàn trượng, khoảng cách cách nơi này không xa, dựa theo cảm ứng trong tối tăm, đang tiến tới gần.

Song phương một trước một sau, đều đang tiếp cận.

Chỉ bất quá so với Hứa Thanh, tốc độ của nữ tử kia càng nhanh hơn, cho nên đã tiến đến khu vực chỉ định trước.

Mà nham thạch nóng chảy dưới này có tác dụng ngăn cách thần thức, khiến cho giờ phút này hai người bọn họ đều không phát giác được sự tồn tại của nhau, mặt khác lại so với Hứa Thanh, hoàn cảnh sinh trưởng hai người khác biệt, cũng đã quyết định tính cảnh giác của người Thần bộc này sẽ không bằng Hứa Thanh.

Cho nên, sau khi Hứa Thanh cẩn thận tiếp cận, lúc hắn dùng lực lượng Tử Nguyệt cảm ứng phía dưới, cũng lập tức nhìn thấy thân ảnh nữ tử hồng y này bay thẳng đến chỗ đó.

Thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, ngồi xổm người xuống, tận lực để cho thân ảnh của mình nhỏ đi, trong mắt lộ ra quang mang âm u, lặng lẽ quan sát.

Xa xa, ở ngàn trượng phía dưới nham thạch nóng chảy, chỗ đó thình lình có một thân núi khổng lồ có đỉnh bằng phẳng, trông có vẻ kỳ quái.

Chuẩn xác mà nói, có lẽ đó không phải là một ngọn núi, càng giống như là một cái quan tài cực lớn được dựng thẳng ở đó hơn.

Bộ phận hiện ra trong mắt Hứa Thanh, lớn như một tòa thành trì vậy, từ đó cũng có thể thấy được chiếc quan tài này lớn cỡ nào.

Toàn thân nó được làm bằng thanh đồng, bên trên tràn ngập rỉ sét, màu đen cùng màu lục cùng với màu lam dung hợp, giao thoa cùng một chỗ, khiến cho chiếc quan tài kia tràn đầy vẻ tang thương.

Dường như nó đã bị đặt ở chỗ này trong vô tận năm tháng.

Về phần độ cao thì không biết, Hứa Thanh quét mắt nhìn tới, không thấy điểm cuối cùng của nó, chỉ có thể nhìn thấy bốn góc của chiếc quan tài này tồn tại bốn sợi xiềng xích vừa thô vừa to, kết nối cùng với chỗ sâu trong nham thạch nóng chảy.

Trừ bên ngoài cái này ra, cái nắp quan tài cũng không phải là kín kẽ, mà lộ ra một đạo khe hở.

Chỉ là bởi vì chiếc quan tài quá mức khổng lồ, cho nên cái khe hở đó, thoạt nhìn giống như là một khe rãnh của vực sâu vậy.

Giờ phút này, thân ảnh mặc hồng y kia đang phủ xuống ngoài cái khe hở, trôi lơ lửng ở độ cao 100 trượng, hai tay bấm niệm pháp quyết, từng đạo Thần lực của Hồng Nguyệt ẩn chứa chấn động, hình thành theo ấn quyết của ả, khuếch tán ra bốn phương.

Dung nhập vào trong cấm chế tồn tại vô hình ở nơi này, khiến cho nơi đây lập lòe một mảnh hồng mang, một mảnh lưới lớn dần dần huyễn hóa ra ngoài.

Mảnh lưới này, chính là do cấm chế nơi đây biến thành.

Cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy bên trên tấm lưới lớn này tràn ngập phù văn, lộ ra Thần uy.

Hứa Thanh che giấu tung tích, cẩn thận quan sát, nhìn ra hình như đối phương đang gia cố cấm chế, chỉ là chút ít Thần lực như vậy, giống như muối bỏ biển.

Nhưng rất nhanh ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn nhìn thấy sau khi nữ tử hồng y kia bấm niệm pháp quyết, lấy ra một khối thủy tinh màu đỏ lớn cỡ đầu người từ trên người.

Khối thủy tinh này vừa ra, nham thạch nóng chảy bốn phía đều cuộn mình, càng có khí tức kinh khủng từ bên trong khối thủy tinh tản mát ra, tâm thần Hứa Thanh cũng chấn động.

Người ngoài có lẽ không nhận ra, nhưng hắn thông qua Tử Nguyệt của bản thân cảm ứng, lập tức liền phân biệt ra khối thủy tinh này rõ ràng là một giọt huyết dịch đã bị pha loãng vô số lần hình thành.

“Huyết dịch của Xích Mẫu?”

Tim Hứa Thanh đập rộn lên, mặc dù đây là một giọt máu tươi bị pha loãng, nhưng khí tức Hồng Nguyệt ẩn chứa bên trong vẫn vô cùng nồng đậm như trước, đối với Hứa Thanh mà nói, đây chính là thứ cực kỳ bổ dưỡng.

Vào lúc Hứa Thanh chú ý, nữ tử hồng y kia cũng đang nhìn qua khối thủy tinh, trong mắt cũng lộ ra khát vọng, nhưng lại cưỡng ép kiềm chế, ả biết vật này không phải mình có thể hưởng dụng.

“Đợi thượng thần đến, sau khi thu hoạch vực này, gia tộc của ta cũng có thể thu được một giọt Thần huyết như vậy, lúc đó, có lẽ ta sẽ có cơ hội hấp thu một chút.”

Nữ tử thì thào trong đáy lòng, sau đó giơ tay lên, ném khối thủy tinh này ra.

Khối thủy tinh cũng không phải là rơi vào khe hở, mà trôi lơ lửng ở ngoài vực sâu, tự động vỡ vụn, tràn ra chấn động kinh khủng, dung nhập trong cấm chế bốn phía, khiến cho mảnh lưới lớn màu đỏ hiện ra càng lúc càng rực rỡ hơn.

Đây, mới thật sự là gia cố.

Mà theo lưới lớn huyết sắc tràn ra tia sáng chói mắt, Thần uy tăng thêm, chiếc quan tài cực lớn kia cũng bị khi tức này làm cho kích thích, chợt rung động, càng có một tiếng gào thét ẩn chứa thống khổ vang vọng ra từ bên trong quan tài.

“Xích Mẫu!!”

Giọng nói đó vừa vang ra, chiếc quan tài càng chấn động mãnh liệt hơn nữa, trong lòng Hứa Thanh cũng dâng lên gợn sóng, càng thêm cẩn thận hơn nữa.

Lúc này nữ tử hồng y kia liền cúi đầu, nhìn vực sâu xa xa, truyền ra thần niệm.

“Câm miệng!”

Tiếng thở hổn hển vang vọng từ bên trong quan tài, hiển nhiên bị tu sĩ cấp thấp như vậy nhục nhã, đối với vị tồn tại bên trong quan tài này mà nói, là nhục nhã cực lớn.

Nhưng nó bất lực.

Trong mắt nữ tử hồng y lộ ra vẻ mỉa mai, đối với ả mà nói, nhục nhã loại tồn tại kinh khủng cổ xưa này, mang tới cho ả một loại kích thích khác thường, vì vậy liền giơ tay vung lên, lấy ra từng đoàn từng đoàn máu thịt từ trong túi trữ vật.

Tổng cộng trên trăm đoàn, từng cái đều lớn nhỏ khoảng mười trượng, sau khi tràn ngập bốn phía, nữ tử giơ một ngón tay lên, một cục thịt lập tức rơi vào bên trong vực sâu.

“Ăn đi, đây là thức ăn thượng thần đưa cho ngươi, đều là con dân Tế Nguyệt đại vực, mấy người huynh đệ tỷ muội của ngươi cũng tương tự như ngươi, đều rất thích ăn đấy.”

“Hơn nữa, vì để cho các ngươi dễ tiêu hóa hơn, chúng ta đã kỹ lưỡng loại bỏ hết xương cốt ra trước.”

“Hưởng dụng thật tốt.”

Chương 1307: Quan tài thanh đồng ở dưới Thiên Hỏa Hải! (4)

Theo máu thịt rơi vào vực sâu, bên trong truyền ra tiếng gào thét bao hàm thống khổ, hình như tồn tại trong quan tài cố hết sức bài xích, nhưng trở ngại chút nguyên nhân không biết gì đó, lại phải nuốt vào.

Vì vậy, tiếng gào khóc nức nở nghẹn ngào kèm đau khổ cùng với âm thanh nhấm nuốt giao thoa cùng một chỗ, tạo thành một tiếng thảm thương khiến người ta vừa nghe được liền lập tức thay đổi sắc mặt.

Càng có một cỗ oán độc mãnh liệt đến cực hạn từ bên trong cỗ quan tài tràn ra, dường như hóa thành ký hiệu, khắc ở trên người nữ tử hồng y này để đánh dấu, muốn một mực nhớ kỹ ả.

Mà nữ tử đến đưa đồ ăn này hiển nhiên rất hưởng thụ, ả nghe cái âm thanh này, hình như tâm tình cũng sung sướng hơn nhiều, không thèm để ý ký hiệu trên người chút nào, phất tay hạ từng cục thịt xuống.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn thấy được sự biến thái của ả nữ nhân đó, cũng nghe được tiếng gào thét đau khổ tới cực hạn trong quan tài, cũng đã có một chút suy đoán đối với thân phận của tồn tại kia.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh lặng lẽ lui về phía sau, chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Hiện giờ hắn không muốn xuất hiện xung đột cùng Hồng Nguyệt Thần Điện.

Nhưng ngay vào lúc Hứa Thanh lui ra phía sau, nữ tử đến đưa đồ ăn kia bỗng nhiên nở nụ cười.

“Nhìn lâu như vậy rồi, lại cứ rời đi như vậy sao?”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, thân thể tăng tốc lui ra phía sau, cùng lúc đó, nữ tử hồng y kia giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh, lấy quyền hạn Thần bộc của bản thân, điều khiển lực lượng cấm chế nơi đây, nhàn nhạt mở miệng.

"Tới!"

Lời ả vừa ra, cấm chế lơ lửng trôi nổi ở bốn phía do lực lượng Hồng Nguyệt biến thành, lập tức bắt đầu vặn vẹo, hóa thành một cái bàn tay màu đỏ thật lớn, chợt trảo một cái đến chỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, bằng lực lượng tự thân của hắn thì không cách nào chống cự bàn tay đến từ cấm chế Hồng Nguyệt này, trừ phi là vận dụng quyền hành của bản thân, nhưng nếu như làm như vậy, hết thảy đều sẽ lộ ra.

Trong thời gian ngắn, trong lòng Hứa Thanh đã có quyết định, trong mắt lóe lên hàn mang, nhàn nhạt mở miệng.

"Lớn mật."

Lời hắn vừa ra, bàn tay huyết sắc tới gần đột nhiên chấn động, lập tức quay đầu, lại bay thẳng đến phía nữ tử hồng y.

Một màn này khiến cho nữ tử hồng y kia rõ ràng sửng sốt một chút, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, nhưng cũng không cách nào tránh đi, trong tiếng nổ vang, thân thể của ả cuốn ngược lại, phun ra máu tươi, cho đến khi lấy ra một tấm lệnh bài huyết sắc, mới miễn cưỡng hóa giải.

Thần sắc của ả cấp tốc biến hóa, la thất thanh.

"Thần sứ?"

Nói xong, ả lập tức đưa hai tay bấm niệm pháp quyết, bày ra một cái ấn ký cổ quái, thân thể xoay người, vô cùng cung kính nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhíu mày, dĩ nhiên hắn nhìn ra đây là một loại lễ nghi cấp dưới hành lễ, cũng không biết trả lời như thế nào, vì vậy ra vẻ trấn định, nhẹ gật đầu.

Thế nhưng sau một khắc, con ngươi của nữ tử kia co rụt lại, lần nữa bày ra những cái thủ thế khác, ngóng nhìn Hứa Thanh, sau đó thần sắc biến đổi.

"Ngươi không phải Thần sứ!"

"Ngươi là ai, tại sao lại có lực lượng của thượng thần!"

Nữ tử này kinh nghi bất định, trong nội tâm dấy lên sóng lớn ngập trời.

Chuyện như vậy, cả đời này của ả vẫn là lần đầu gặp phải, thậm chí đừng nói là ả, coi như là Hồng Nguyệt Thần Điện, cũng chưa từng trải qua loại việc thế này.

Khiến cho ả không cách nào tin.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, dù có chỗ biết trước những hắn cũng đang suy tư, hắn cảm thấy mình không hiểu lễ nghi với thủ thế, không hẳn là nguyên nhân đối phương phát hiện sự dị thường của mình, nhất định còn có một số chỗ khác đã lộ ra sơ hở.

Dẫu sao tu vi đến trình độ như vậy, tự nhiên không phải người ngu, nhìn ra manh mối cũng là bình thường.

Mà lúc trước hắn vốn định đi, nhưng nếu như lựa chọn ra tay, dù tu vi đối phương để cho hắn kiêng kị, nhưng hôm nay cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp giết chết.

Trong lòng Hứa Thanh tràn ngập sát cơ, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi đi quá giới hạn.”

Nói xong, tay phải của hắn giơ lên, chỉ một ngón tay, cấm chế Hồng Nguyệt bốn phía lập tức truyền ra tiếng nổ vang trước đó chưa từng có, bát phương chấn động, lập tức bị Hứa Thanh tiếp quản quyền hạn, hình thành lực lượng trấn áp, bay thẳng đến nữ tử hồng y kia.

Mặt mày nữ nhân này hoàn toàn đại biến, kinh hãi bên trong nội tâm không cách nào điều khiển, tự động hiện ra trên mặt, khiến cho vẻ mặt vô cùng nhăn nhó.

“Hắn không phải người của Thần Điện, điểm này ta rất xác định, nhưng hắn lại có được Thần lực!”

“Quyền hành nắm giữ lại càng vô cùng cường hãn!”

“Đây là chuyện gì xảy ra!!”

Thân thể nữ tử run lên, toàn lực ra tay, một tòa Bí Tàng biến ảo sau lưng, mặc dù không hình thành Thiên Đạo, nhưng chiến lực cũng vô cùng kinh người, lại phối hợp với khối lệnh bài huyết sắc kia, khó khăn lắm chống đỡ lại.

“Loại trình độ điều khiển cùng với cấm chế phối hợp này… Độ cao quyền hạn của hắn, đã vượt qua toàn bộ Thần sứ!”

Nữ tử ngạc nhiên tột cùng, trước kia đi theo lão tổ nhà mình, đã gặp qua Thần sứ dẫn phát cấm chế, giờ phút này một so với một, lập tức định ra cao thấp.

“Không thể nào!”

Trái tim nữ tử chấn động mãnh liệt, trong thời gian ngắn, trong đầu ả bỗng hiện lên một cái ý niệm.

“Việc này quá lớn, nếu như báo cáo lên Thần Điện, nhất định là đại công!”

Nghĩ tới đây, nữ tử này không tiếc đại giới, bí tàng cũng đều bốc cháy lên, khối lệnh bài huyết sắc trước mặt cũng tương tự tràn ra tất cả lực lượng quyền hạn, cả người lao lên, nhưng không phải là truy sát Hứa Thanh, mà là cố gắng nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Trên nham thạch nóng chảy ngoài ngàn trượng, chính là chỗ trái tim cung điện Thần Điện, chỉ cần bay ra khỏi nham thạch nóng chảy, ả gần như có thể lập tức thông báo tin tức nơi đây tới tổng bộ Thần Điện.

Nhưng Hứa Thanh làm sao có thể để cho ả được như ý nguyện, giờ phút này hắn phất tay, cấm chế huyết sắc bát phương lần nữa chấn động, một hơi tạo thành bảy tám đại thủ huyết sắc, hung hăng đập về phía nữ tử.

Hứa Thanh rất rõ ràng, một khi rời khỏi mảnh cấm chế Hồng Nguyệt này, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Linh Tàng dưỡng đạo Khải Minh, đồng thời nếu như để ả chạy ra được, thứ đợi chờ hắn chính là nguy cơ vô tận.

“Nhất định phải giết chết!”

Chương 1308: Tiền bối, thật sự ăn ta không ngon đâu (1)

Hồng Nguyệt Thần Điện trôi nổi bên trên Thiên Hỏa Hải, tràn ra vô tận ánh sáng màu đỏ như là máu tươi, khuếch tán ra khắp bát phương, âm thanh thình thịch đến từ trái tim vang vọng thiên địa.

Toàn bộ tu sĩ nơi đây nhìn thấy một màn như vậy, tâm thần đều sẽ run rẩy, không dám nhìn thẳng, quỳ bái từ xa xa, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Thần Điện không thèm để ý chút nào.

Đối với Thần Điện mà nói, những thứ này đều là cừu non mà thôi, vốn tản ra là để nuôi dưỡng, cho nên hoạt động nhiều một chút, khí huyết sẽ tốt hơn.

Giờ phút này, tu sĩ trên thiên thạch vây quanh Thần Điện vẫn nhắm mắt như trước, mà bên trong Thần Điện trên trái tim, có bảy thân ảnh mặc áo bào đỏ cũng đang khoanh chân.

Bảy người này có đủ các tộc, trong đó sáu người ở dưới, một người ở trên đầu.

Người ở trên đầu là một tên Dực tộc, trên mặt mọc đầy lông vũ không có bất kỳ biểu cảm nào, toàn thân tràn ra chấn động Quy Hư như ẩn như hiện, về phần sáu vị phía dưới, đều tương tự với nữ tử hồng y kia, tu vi là Linh Tàng.

Bọn họ đang chờ đợi, đợi đồng bạn ra ngoài trở về.

Loại nhiệm vụ đến đưa đồ ăn cùng gia cố cấm chế này, sẽ đưa tới một chút ký hiệu phiền phức, cho nên ngày bình thường người đi hoàn thành, đều là người không được coi trọng bên trong Thần Điện.

Mặc dù bởi vì nham thạch nóng chảy ngăn cách, thần thức không cách nào dò xét, tuy thời gian đợi cũng đã trôi qua hơi lâu rồi, nhưng mà cuối cùng vẫn chưa quá lâu, cộng với thân phận và kinh nghiệm, khiến cho bọn họ cho rằng sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Cho nên giờ phút này mọi người vẫn đang đả tọa như trước.

Nhưng bọn họ không biết rằng, giờ phút này ở phía dưới nham thạch nóng chảy ngàn trượng, đồng bạn của bọn họ, vị nữ tử hồng y kia, thần sắc đại biến, trong tâm thần dấy lên gợn sóng động trời.

Trong lòng Hứa Thanh nổi lên sát ý mãnh liệt, hắn dùng Nguyên Anh Tử Nguyệt của bản thân, trong thời gian ngắn điều khiển trận pháp Hồng Nguyệt bố trí ở nơi này, vung vẩy hình thành bảy tám cái đại thủ màu đỏ, cấp tốc phóng về phía nữ tử hồng y kia.

Nguy cơ ngay trước mắt, trái tim nữ tử hồng y chấn động mãnh liệt, ả rất rõ ràng, quyền hạn của mình căn bản không có biện pháp so sánh cùng đối phương, nếu không phải mình có lệnh bài của lão tổ, sợ là ngay cả tư cách chống cự cũng không có.

Giờ phút này, ưu thế duy nhất của ả, chính là tu vi.

Ả đang trong giai đoạn dưỡng đạo Khải Minh, đã sắp hình thành Thiên Đạo, chiến lực của ả đủ để nghiền ép hết thảy tu sĩ Nguyên Anh.

“Đáng chết, nếu không phải là ở trong nơi đây, thì ta có thể dễ dàng bóp chết người này!”

Nữ tử hồng giơ hai tay lên bấm niệm pháp quyết, trong con mắt tràn ngập tơ máu, chợt đẩy ra phía ngoài, phía sau lập tức hình thành một tòa Bí Tàng hư ảo, bắn ra phong hỏa lôi điện, muốn đuổi giết đến phía trước.

Trong chốc lát, liền đụng chạm cùng với bảy tám cái đại thủ huyết sắc.

Thanh âm nổ vang trầm muộn truyền ra bên dưới nham thạch nóng chảy, nữ tử hồng y phun máu tươi ra, mà bảy tám cái đại thủ kia, dưới lệnh bài quấy nhiễu cùng với lực lượng phản kháng của bản thân ả, đã tán loạn.

“Mặc kệ lai lịch của ngươi ra sao, mặc kệ tại sao ngươi có được Thần quyền như thế, nhưng cuối cùng, tu vi của ngươi quá yếu!”

Nữ tử hồng y phun máu tươi, lớn tiếng mở miệng, trong mắt lóe lên hàn mang, ả dứt khoát bỏ qua việc bỏ chạy, chuẩn bị ra tay bắt giữ.

Nghĩ đến một khi chính mình bắt được đối phương, chuyện này nhất định sẽ khiến cho toàn bộ Hồng Nguyệt Thần Điện chấn động, lúc đó, công lao của mình nhất định ngập trời.

Nghĩ tới đây, trong mắt nữ tử hồng y lộ ra quyết đoán, phất tay, hư ảnh Bí Tàng biến ảo ngoài thân thể, bên trong truyền ra tiếng gào thét, giống như có một con thú lớn đang nhanh chóng lao ra từ trong Bí Tàng, lực lượng kinh khủng khuếch tán bát phương, bao phủ thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhăn mày lại, đáy lòng cũng có tiếc nuối.

Lực lượng cấm chế của Hồng Nguyệt đích xác là vô cùng cường hãn, chỉ là lấy Thần quyền Hứa Thanh nắm giữ bây giờ, dù trên cấp độ đã vượt qua lệnh bài của đối phương, nhưng cuối cùng trên số lượng vẫn là chưa đủ.

Hắn không thể vận dụng nhiều lực lượng cấm chế hơn nữa.

Giờ phút này đưa mắt nhìn Bí Tàng đối phương tới gần, uy áp kinh người đập vào mặt, thân thể của hắn còn tốt, nhưng thần hồn thì đang rung động lắc lư, truyền ra cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ quả quyết, chợt vung hai tay lên, toàn thân lập tức lập lòe hào quang màu tím, Nguyên Anh Tử Nguyệt huyễn hóa ra trên đỉnh đầu, tạo thành một mặt trăng màu tím!

Mặt trăng vừa ra, nham thạch nóng chảy bát phương trong chốc lát biến thành màu tím.

Dẫn dắt thêm càng nhiều cấm chế Hồng Nguyệt ở nơi đây, cấp tốc hội tụ tới trước mặt Hứa Thanh để hình thành phòng hộ, ngăn cản Bí Tàng trấn áp đến từ nữ tử hồng y.

Tiếng nổ vang lập tức bạo khai, nham thạch nóng chảy bốn phía cuốn ngược lại, tạo thành một mảnh trống trải, đồng thời bước chân của nữ tử hồng y cũng bị ngăn cản.

Mạch máu toàn thân ả khua lên, thoạt nhìn như có vô số con giun đang chạy dưới da, hoảng sợ trong tâm thần còn mãnh liệt hơn trước vô số lần.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Nữ ử hồng y lần nữa nghẹn ngào, thật sự là một khắc Tử Nguyệt xuất hiện, lập tức khiến cho nàng cảm giác tựa như nhìn thấy Thần Linh vậy, thậm chí thân thể cũng xuất hiện một chút phản ứng tự động không cách nào kháng cự, dâng lên kích động muốn đi cúng bái.

Nếu không phải tu vi bản thân hóa thành một chiếc neo, thêm ý chí bản thân kiên định, sợ là ả đã thật sự nhịn không được mà quỳ xuống bái.

Loại cảm giác này khiến cho da đầu của ả run lên, trong đầu như có mười vạn đạo thiên lôi nổ vang.

Chương 1309: Tiền bối, thật sự ăn ta không ngon đâu (2)

Mà Hứa Thanh nơi đây cũng không chịu nổi, mặc dù hắn mượn nhờ cấm chế Hồng Nguyệt ngăn cản, nhưng chênh lệch tu vi vẫn khiến cho hắn rất khó thừa nhận như trước, thân thể còn đỡ, chủ yếu là thần hồn.

Cái loại cảm giác thần hồn bị xé rách này, khiến cho trong đầu Hứa Thanh vù vù, trước mắt biến thành màu đen, đau nhức vô cùng kịch liệt.

Như là có một thanh đao trực tiếp đâm vào trong đầu, không ngừng quấy nhiễu.

Đôi mắt Hứa Thanh xuất hiện tơ máu, nhưng hắn biết rõ bây giờ là thời điểm vô cùng mấu chốt, tuyệt không thể buông lỏng chút nào, vì vậy cố nén thống khổ xé rách trong đầu, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Nguyên Anh Tử Nguyệt trên đỉnh đầu hắn cũng tương tự bấm niệm pháp quyết, lực lượng Tử Nguyệt lần nữa bộc phát, hình thành một tấm lưới lớn màu tím, thúc đẩy lưới lớn màu đỏ nơi đây, nổ vang chụp về phía nữ tử hồng y.

Nữ tử hồng y đè xuống kinh sợ trong nội tâm, hung hăng nghiến răng, lại bắt đầu thiêu đốt huyết mạch bản thân, lệnh bài cầm trong tay cũng tương tự bốc cháy lên.

“Thần hàng!”

Sau khi thiêu đốt hết thảy, một tiếng gầm thê lương truyền ra từ trong miệng của nữ tử hồng y.

Hai mắt của ả đổ máu, biểu cảm đau khổ dữ tợn, trên thân thể xuất hiện nhiều khe hở, máu tươi không ngừng chảy xuôi tràn ngập toàn thân, bộ dạng này ngoại trừ không giơ hai tay lên che con mắt ra, không khác nhau quá lớn cùng với pho tượng.

Nhất là trong nháy mắt tiếp theo, cặp mắt của ả càng trực tiếp nổ tung.

Hứa Thanh đã từng thấy qua một màn này, năm đó Trương Ti Vận chính là như thế.

Mà trong âm thanh vang vọng, một cỗ lực lượng mênh mông lập tức bốc ra từ trên người nữ tử hồng y.

Mặc dù Xích Mẫu ngủ say, không thể nào phủ xuống, nhưng vào một cái chớp mắt này, phối hợp lệnh bài cùng bản thân thiêu đốt, khí tức từ thần thông nữ tử hồng y này triển khai đã khiến cho cấm chế Hồng Nguyệt ở bốn phía, vì đó mà dừng lại.

Quyền khống chế của Hứa Thanh cũng lập tức bị ảnh hưởng, xuất hiện đình trệ.

Mượn nhờ cơ hội này, cả người nữ tử hồng y bỗng nhiên lao ra, phóng thẳng đến phía trên nham thạch nóng chảy, cuối cùng ả vẫn lựa chọn rời khỏi nơi đây, Tử Nguyệt của Hứa Thanh khiến cho trong nội tâm ả kiêng kị mãnh liệt.

Mà chỉ cần ả lao ra ngoài, một khi đồng bạn của ả phát hiện, tất nhiên sẽ ra tay, mặc dù công lao sẽ bị phân đi, nhưng giờ phút này ả cũng không có những biện pháp khác, ả lo lắng nếu như tiếp tục trì hoãn tiếp, cái Tử Nguyệt quỷ dị kia sẽ làm cho ả phát cuồng.

Mắt thấy thân ảnh của ả sẽ lao ra ngoài, trong mắt Hứa Thanh cũng có điên cuồng, hắn tuyệt không thể để cho người này rời đi, vì vậy thân thể nhoáng một cái, bay thẳng đến phía đối phương.

Những sợi tơ màu vàng trong cơ thể giãn ra, cả người lập tức đạt đến độ cao ba trượng, trấn áp về phía kia.

Nữ tử hồng y truyền ra tiếng nổ vang yêu dị, giơ hai tay lên vung về phía trước, bên trong Bí Tàng lập tức tràn ra hỏa diễm màu đen, hóa thành mặt quỷ dữ tợn, hung hăng nuốt về phía Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, thân thể ba trượng tan vỡ, lại hóa thành người thường, toàn bộ Nguyên Anh của hắn đều đang run rẩy, phun ra hồn tức, thần hồn càng sắp phá thành mảnh nhỏ.

Cũng may có mệnh đăng gia trì thủ hộ, cho nên mới không có chân chính chia năm xẻ bảy.

Nhưng Hứa Thanh rất rõ ràng, nếu như lại tiếp tục va chạm như vậy một lần nữa, thần hồn của hắn sợ là sẽ rất khó tiếp tục thừa nhận, nhưng mà, lần liều mạng ngăn cản này của hắn, cũng đã làm ra hiệu dụng trọng yếu.

Tốc độ của nữ tử hồng y có Bí Tàng sắp hình thành Thiên Đạo, đúng là vẫn còn bị chặn lại một chút.

Mà giờ khắc này, ảnh hưởng của Thần Hàng đối với cấm chế nơi này cũng đã bắt đầu yếu bớt, quyền điều khiển của Hứa Thanh bắt đầu khôi phục.

Dưới sự thao túng của hắn, cấm chế lần nữa hóa thành một cái đại thủ huyết sắc, từ phía dưới chụp về nữ tử hồng y, bắt lấy.

Mặc dù tốc độ nhanh, nhưng vẫn không kịp ngăn cản thân ảnh nữ tử hồng y kia, tốc độ của nàng lần nữa bộc phát, mắt thấy sẽ chân chính thoát khốn.

Thời khắc mấu chốt, trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, nhìn nữ tử.

Trong nháy mắt, kim đồng hộ hiện ra trên năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ trong cơ thể hắn đồng thời bị nhổ xuống!

Thời gian đình trệ!

Trong lúc im hơi lặng tiếng, thời gian thuộc về hồng y nữ tử, vào thời khắc này bị cưỡng ép ngưng đọng lại.

Thân thể ả ngừng lại, không có bất kỳ phản ứng và phát hiện nào.

Mà khoảnh khắc dừng lại này, chính là sinh tử!

Trong thời gian ngắn, nháy mắt khi thân thể nữ tử này khôi phục, đại thủ cấm chế từ phía dưới nổ vang lao tới, một phát bắt được thân thể của ả, hung hăng túm động.

Càng nhiều đại thủ hơn nữa lần lượt lao ra, tầng tầng bao phủ, kéo xuống phía dưới.

Đối với Hứa Thanh mà nói, cưỡng ép đình trệ thời gian của một cường giả Linh Tàng, đại giới tương tự cực lớn, mệnh đăng Nhật Quỹ của hắn liền lập tức mục nát, thậm chí xuất hiện từng đạo khe hở cực lớn.

Nhưng chỉ cần không tan vỡ, Hứa Thanh cảm thấy vẫn có thể khôi phục, mà trước mắt hắn cũng không đủ thời gian để nghĩ trong lòng những thứ này, hắn cố nén đau nhức thần hồn xé rách kịch liệt, hai tay bấm niệm pháp quyết, không ngừng điều khiển cấm chế bốn phía.

Lực lượng cấm chế liên tục bộc phát, kéo nữ tử hồng y kia tới khe hở như là vực sâu của cỗ quan tài kia!

Từ sau khi Hứa Thanh xuất hiện, âm thanh từ trong khe hở vực sâu kia liền thủy chung không truyền ra chút nào, nhưng sau khi phát hiện một màn đang xảy ra, bên trong lập tức truyền ra âm thanh nuốt nước miếng.

Âm thanh hiện ra khát vọng và điên cuồng.

Mà nữ tử hồng y kia bị vô số đại thủ bắt lấy, thần sắc lần nữa đại biến, tâm thần chấn động mãnh liệt hơn, cảm giác nguy cơ sinh tử khiến cho toàn thân ả run rẩy, trong mắt lộ ra điên cuồng.

Ả biết một khi mình bị kéo vào vực sâu, sẽ có kết cục gì, cho nên giờ phút này ả dốc toàn lực vùng vẫy, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài một chút thời gian, thân hình vẫn cứ chậm rãi tiếp cận tới vực sâu.

Mắt thấy như thế, trong mắt ả tuyệt vọng, trong miệng phát ra âm thanh thê lương, toàn thân bốc lên hỏa diễm, không chỉ có thiêu đốt tu vi, sinh mệnh của ả cũng đang tương tự bị thiêu đốt.

Dùng hết thảy tiềm lực để truyền vào trong âm thanh, hóa thành sóng âm xuyên kim liệt thạch, khiến cho nham thạch nóng chảy bốn phía tan vỡ phạm vi lớn, ý đồ truyền tiếng nói ra ngoại giới phía ngoài cầu cứu.

Chương 1310: Tiền bối, thật sự ăn ta không ngon đâu (3)

Dưới sóng âm này, Hứa Thanh phun ra máu tươi, trong mắt đỏ thẫm, mắt thấy nữ tử này vẫn còn chống cự, hắn tính toán thời gian trong lòng, sau đó thân thể bỗng nhiên lao ra.

Sau hai hơi thở, hắn nhích tới sát nữ tử phát ra âm thanh thê lương dữ tợn, giơ hai tay lên, lấy bản thân làm vũ khí, trực tiếp đập tới.

Thúc đẩy thân thể của nữ tử, khiến cho ả tăng tốc rơi vào vực sâu.

Mà tiếp xúc khoảng cách gần như vậy, linh hồn Hứa Thanh cũng bắt đầu tan vỡ, nhưng hắn dựa vào ý chí cường đại cố nén, vào thời gian hơi thở thứ sáu, cuối cùng liền cùng nữ tử hồng y tuyệt vọng bị đại thủ do cấm chế tạo thành ràng buộc, cùng nhau tiến vào vực sâu!

Nháy mắt khi đi vào, Hứa Thanh nhìn thấy một đôi mắt to lớn màu lam cùng với một cái miệng lớn vô tận.

Sau một khắc, trước khi toàn bộ linh hồn Hứa Thanh toái diệt, hắn liền bộc phát lực lượng Nhật Quỹ ra.

Quay lại!

Thân ảnh Hứa Thanh tựa như không tồn tại vậy, mơ hồ trong vực sâu, dường như một đoạn thời gian này bị toái diệt, hóa thành vô số mảnh vỡ, tổ hợp lại vào thời điểm bảy hơi thở trước.

Ngoài vực sâu, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện cực kỳ đột ngột, linh hồn của hắn cũng không tan vỡ, duy chỉ có kịch liệt đau nhức vẫn còn, hết thảy thương thế cũng đều trở về bảy hơi thở trước.

Còn nữ tử kia, đã vĩnh hằng rơi vào trong vực sâu.

Từng trận nhấm nuốt mang theo cảm xúc khuây khỏa, truyền khắp bát phương, cắn nuốt vô cùng dùng sức.

Nhưng nguy cơ vẫn không kết thúc, không phải là đến từ vực sâu phía dưới, mà là đến từ phía trên nham thạch nóng chảy.

Hứa Thanh không biết hành động trước khi chết của đối phương sẽ khiến cho người bên ngoài chú ý hay không, nhưng hắn không thể đánh bạc, cho nên giờ phút này cho dù thần hồn trọng thương, hắn vẫn hung hăng nghiến răng, đi thẳng đến phía dưới cấm chế.

Trong chốc lát, Hứa Thanh dung nhập vào trong cấm chế của Hồng Nguyệt, dựa vào lực lượng Tử Nguyệt của bản thân, ẩn nấp tung tích bản thân, giấu ở phía dưới một cái phù văn nhô lên ở vỏ ngoài cỗ quan tài khổng lồ kia.

Sau khi đến nơi này, thương thế của Hứa Thanh đã sắp khống chế không nổi, trước mắt càng lúc càng đen nhánh, hắn hung hăng cắn đầu lưỡi một chút, kích thích chính mình duy trì thanh tỉnh.

Sau đó toàn thân tràn ngập lực lượng Tử Nguyệt, lấy ra mặt nạ ẩn nấp sư tôn cho, nhanh chóng mang lên trên mặt.

Mặt nạ này, không phải vạn bất đắc dĩ thì Hứa Thanh không muốn dùng.

Bởi vì dùng nhiều hơn, sẽ không tháo xuống được.

Nhưng giờ phút này buộc phải dùng.

Cùng lúc đó, cỗ quan tài này đột nhiên chấn động, lại tràn ra một cỗ lực lượng nhu hòa, bao phủ nơi Hứa Thanh trốn, gia trì giúp hắn.

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động, một cỗ chấn động kinh người, ầm ầm truyền ra từ phía trên nham thạch nóng chảy.

Hứa Thanh lập tức cúi đầu, không nhúc nhích.

Rất nhanh, nham thạch nóng chảy bên trên nổ tung, khuếch tán về bốn phía, một thân ảnh Dực tộc mặc áo bào màu đỏ, mọc ra đôi cánh huyết sắc, chậm rãi đi ra từ bên trong nham thạch nóng chảy.

Thần sắc của gã âm trầm, bước chân nhìn như không nhanh, nhưng chỉ vài bước đã đến phía trên quan tài.

Chấn động Quy Hư trên khắp toàn thân, khiến cho nơi đây tràn đầy cảm giác cuồng bạo.

Gã Thần sứ Dực tộc này đứng ở nơi đó, đảo mắt nhìn qua bốn phương, cùng lúc đó bên trong quan tài truyền ra âm thanh nhấm nuốt, càng ẩn chứa cả âm thanh thỏa mãn, vang vọng ra.

“Mùi vị tôi tớ của Xích Mẫu cũng không tệ lắm.”

Thần sứ Dực tộc nghe vậy nhìn vào vực sâu, trong mắt lộ ra hồng mang, giống như có thể xuyên thấu phạm vi nhất định, nhìn thấy bên trong vực sâu.

Sau một lúc lâu gã nhăn mặt lại, cảm nhận được khí tức của người Thần bộc của mình, biết đối phương đã bị nuốt.

Về phần tại sao lại như thế, gã không phải rất rõ ràng, nhưng nghĩ đến thân phận vị tồn tại bên trong quan tài này, hình như cũng có thể hiểu được.

“Phải báo việc này lên Thần Điện.”

“Xem ra tần suất gia cố phong ấn, phải tăng thêm một chút.”

Ánh mắt Thần sứ Dực tộc đảo qua cấm chế bốn phía, sau đó giơ tay phải lên, lấy ra một khối thủy tinh tương tự huyết dịch, bóp nát, sau đó khiến nó dung nhập trong cấm chế.

Cấm chế nơi đây lập tức chấn động, trở nên càng thêm nồng đậm.

Làm xong những thứ này, gã lạnh lùng quét mắt nhìn khe hở, quay người nhoáng một cái, rời khỏi nơi đây.

Đối với ngoại giới mà nói, một Thần bộc tử vong là chuyện lớn, nhưng đối với gã mà nói, không coi vào đâu, chỉ cần biết nguyên nhân cái chết là được.

Hứa Thanh cũng không lập tức đi ra, hắn đợi một lúc lâu sau, xác định vị Thần sứ kia đích xác là đã rời đi, toàn bộ người không khỏi buông lỏng trì hoãn xuống, mà thương thế thần hồn biến thành mê muội cùng với mỏi mệt, khiến cho Hứa Thanh rất là uể oải.

Cũng may hắn nội thị Nhật Quỹ của chính mình, phát hiện chúng nó dù mục nát, nhưng theo kim đồng hồ chuyển động, chúng nó cũng đang khôi phục.

Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, miễn cưỡng bay ra, sau đó hắn đột nhiên dừng lại ở trên không trung, trầm mặc mấy hơi thở, sau đó cúi đầu nhìn về phía quan tài lớn như một tòa thành trì kia.

“Đa tạ tiền bối.”

Đôi mắt màu lam hiện ra ở khe hở vực sâu quan tài, mở ra, nhìn kỹ về phía Hứa Thanh.

Cặp mắt này cực lớn, tạo cho Hứa Thanh cảm giác có chút tương tự cùng mắt của Thần Linh, nhưng trên uy lực lại khác biệt.

“Trên người của ngươi, có lực lượng của Xích Mẫu!”

Thanh âm vù vù, mang theo ý vị không rõ, vang vọng bốn phương.

Hứa Thanh cúi đầu, cung kính mở miệng.

“Là sư phụ ta cướp lấy cho ta, bây giờ không còn thuộc về Hồng Nguyệt, thuộc về ta.”

Con ngươi của cặp mắt bên trong quan tài rõ ràng co rụt lại, không nói gì.

Hứa Thanh phất tay, tản ra lực lượng độc cấm.

“Cái này cũng vậy.”

Nói xong, hắn cũng lộ ra khí tức Quỷ Đế Sơn.

“Còn có cái này.”

“Mặt khác thân thể này của ta cũng là sư phụ ta đoạt đến cho ta.” Hứa Thanh nói xong, lại lấy ra xương cá.

“Chúng nó là một bộ.”

“Sư phụ ngươi là ai?” Sau một lúc lâu, bên trong quan tài truyền ra âm thanh trầm muộn.

Hứa Thanh lắc đầu, biểu cảm nghiêm túc.

“Tiền bối, trước khi ta hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao, lão nhân gia không cho phép ta nói ra kỳ danh của ngài ấy.”

“Nhiệm vụ?” Con mắt bên trong quan tài ngưng tụ.

“Nhiệm vụ của ta, là thu về tin tức Hồng Nguyệt Xích Mẫu cho sư tôn, tiền bối có chỗ không biết, dưới bố cục của sư tôn ta, Xích Mẫu đã ngủ say.”

“Ta tới đây, là vì đi tới bình nguyên Sám Hối, ở đó tính toán thời gian Hồng Nguyệt đến.”

“Tiền bối, ngài là?” Hứa Thanh cung kính mở miệng.

Chương 1311: Tiền bối, thật sự ăn ta không ngon đâu! (4)

Quan tài trầm mặc, hồi lâu bên trong truyền đến giọng nói tang thương.

“Tiểu oa nhi, những thứ ngươi nói thì ta không tin, nhưng không sao, ta có thể cảm thụ lực lượng Xích Mẫu trên người của ngươi là cướp đoạt mà có, không giống những tên Thần sứ kia, mà ngươi cũng là nhân tộc.”

“Về phần thân phận của ta…. . Cái mảnh đại vực này, đã từng là quyền sở hữu của phụ vương ta.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, tâm thần dâng lên gợn sóng cực lớn.

“Bình nguyên ngươi muốn tới, đó là nơi chôn xương của phụ vương ta.”

Bên trong quan tài truyền ra giọng nói mang theo đắng chát.

“Thời gian trôi qua quá lâu rồi, ta đã không nhớ rõ năm tháng…. .”

“Trong vô số năm tháng, ngoại trừ người Hồng Nguyệt Thần Điện ra, ngươi là người thứ hai xuất hiện ở trước mặt ta, rất nhiều năm trước còn có một người, gã đáp ứng sẽ giúp ta rời khỏi, nhưng đã thật lâu gã không xuất hiện.”

“Nói cho ta nghe một chút, nhân tộc ở bên ngoài hiện giờ như thế nào?”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nghi ngờ đối với tính chân thật những lời này, nhưng hôm nay thương thế thần hồn quá nặng, Hứa Thanh đã cảm nhận được chính mình suy yếu.

Mặt khác, có một nguyên nhân đặc thù …khiến cho hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy hắn liền khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, vừa khôi phục thương thế, vừa tản ra độc cấm của chính mình.

Sau đó nhẹ giọng mở miệng, chậm rãi báo ra những gì mình biết về lịch sử bên ngoài, thi thoảng thương thế bộc phát, Hứa Thanh sẽ dừng lại điều chỉnh, điều chỉnh xong rồi lại truyền ra lời nói, mà toàn bộ hành trình, căng thẳng cùng cảnh giác trong lòng của hắn trên thực tế đều là đến cực hạn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Một ngày sau, Hứa Thanh nói xong.

Cặp mắt bên trong quan tài lộ ra một tia hồi ức, hồi lâu sau liền vang vọng âm thanh rù rì.

“Nhân tộc, lại sa sút đến mức này… . .” Hứa Thanh im lặng.

Sau một lúc lâu, một tiếng than nhẹ truyền ra từ bên trong quan tài, cặp mắt màu lam kia lần nữa nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu oa nhi, thương thế của ngươi rất nặng.”

Hứa Thanh gật đầu, tử thủy tinh có thể khôi phục thân thể rất nhanh, nhưng khôi phục thương thế thần hồn hoàn toàn chính xác rất chậm chạp, nhất là đối mặt với tồn tại không biết này, Hứa Thanh cần hết sức chăm chú, không dám buông lỏng chút nào.

“Nhìn tại phân thượng ngươi để cho ta ăn một món rất ngon, lại kể cho ta nghe về lịch sử nhân tộc, ngươi tới đây, đến nơi này của ta, ta giúp ngươi một hồi.”

Bên trong quan tài truyền ra giọng nói tang thương.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Đa tạ hảo ý của tiền bối, những thứ này là việc vãn bối nên làm.”

Bên trong quan tài trầm mặc, cặp mắt kia nhìn qua Hứa Thanh, hơn mười hơi thở sau, một cỗ sương mù màu trắng, từ trong vực sâu phiêu tán ra ngoài, trong đó ẩn chứa nồng đậm chấn động Thiên Mệnh.

“Ngươi không cần đề phòng đối với ta như vậy, những thứ này là từ trên người tôi tớ Xích Mẫu kia tràn ra, chuyển giao cho ngươi rồi.”

Sau khi Hứa Thanh phát hiện, thần sắc như thường, không có bất kỳ biến hóa nào, nhẹ giọng mở miệng.

"Tiền bối, vãn bối nói đường đột, kính xin ngài chớ để ý, ta chỉ muốn nói với ngài, ăn ta không ngon đâu."

Nói xong, độc cấm lan tràn toàn thân Hứa Thanh lần nữa khuếch tán, khống chế phạm vi nhất định, sau đó hắn nhìn về phía cặp mắt kia.

"Tiền bối, có thể vãn bối có chỗ hiểu lầm đối với ngài, nhưng ta chỉ là muốn báo cho ngài biết, thật ra chúng ta đều có địch ý đối với Hồng Nguyệt, mà ta mặc dù thần hồn bị thương, nhưng vẫn có thể điều khiển đối với cấm chế nơi đây."

Hứa Thanh cung kính mở miệng, vung tay lên, lưới lớn màu đỏ bốn phía hiển lộ ra, lập lòe bên trong nham thạch nóng chảy.

"Cho nên, ngài để cho ta rời khỏi đi."

"Ta không có hạn chế ngươi, ngươi ở ngoài quan tài có thể tùy thời rời đi." Bên trong quan tài truyền ra giọng nói bình tĩnh.

"Tiền bối." Biểu cảm Hứa Thanh nghiêm túc, từng chữ từng chữ mở miệng.

"Ta không có ở ngoài quan tài, ta là đang ở trong quan tài, động một bước, liền đi vào trong miệng của ngài, ngài cải biến nhận thức của ta, nhưng ta biết rõ đấy."

"Nhưng thật sự, ăn ta không ngon chút nào đâu."

Cùng lúc đó, ngoài Thiên Hỏa Hải, chỗ Thánh địa dùng chung của liên minh Kính Ảnh Tộc cùng Thiên Diện Tộc, tòa thành trì cực lớn này vừa miễn cưỡng chống đỡ Thiên Hỏa Quá Không, giờ phút này thoạt nhìn tựa như một cái tổ chim vậy.

Diện tích của nó chiếm trọn vẹn trăm dặm, rất là mênh mông.

Mà bây giờ, giữa không trung của Thánh địa, thình lình trôi lơ lửng một trái tim cực lớn, Hồng Nguyệt Thần Điện ở bên trên tràn ra ánh sáng màu đỏ yêu dị.

Về phần bốn phía, thì là hơn mười khối thiên thạch đỏ tía, tràn ra nồng đậm uy áp.

Phía dưới bọn họ, là toàn bộ cao tầng của liên minh hai tộc, vô luận là Quốc sư hay là Quốc chủ, toàn bộ đều xuất hiện, cung kính quỳ bái ở đó.

Không chỉ bọn họ quỳ bái, toàn bộ tộc nhân hai tộc bên trong thành trì cũng đều phải như thế.

Hồi lâu, trong Thần Điện truyền ra âm thanh trầm thấp.

“Thời điểm các ngươi tế hiến chính là sau 49 ngày nữa, lần này ngoại trừ Thiên Hỏa Tinh ra, còn cần 50 vạn thức ăn sống.”

Giọng nói vang vọng, Thần Điện ở trên trái tim chậm rãi di động, rời khỏi nơi đây.

Bọn họ một đường bay tới khu vực trung tâm của phía đông Tế Nguyệt đại vực, ở nơi đó chờ đợi các tộc phía đông tới ngày chỉ định, đưa tế phẩm tới, mà tiêu chuẩn của mỗi bộ tộc cũng không giống nhau.

Lão tổ cùng với Quốc sư hay tộc quỳ bái cung kính, cho đến khi Hồng Nguyệt Thần Điện tan biến ở phía chân trời, Quốc chủ hai tộc này mới dám đứng lên, nhìn nhau một cái.

“Số lượng thức ăn sống phải tăng hơn năm thành…”

“Nếu không cách nào hoàn thành, nhất định sẽ lấy thêm tộc nhân của chúng ta bù vào cho đủ số.”

Hai người trầm mặc, sau một lúc lâu, trong mắt Quốc chủ Thiên Diện Tộc lóe lên hàn mang.

“Mấy năm này, chúng ta cố ý ra vẻ không biết, nơi nhân tộc ẩn núp kia có lẽ đã tụ tập không ít thức ăn sống… . .”

“Dưỡng lâu như vậy, đã có thể thu hoạch được rồi.”

Chương 1312: Nhật xuất nguyệt vị lạc, Đế tử quy tinh hà (1)

Dưới Thiên Hỏa Hải, chỗ quan tài thanh đồng cực lớn, một mảnh yên tĩnh.

Cấm chế Hồng Nguyệt đang lập lòe, nham thạch nóng chảy bốn phía chiếu ra ánh sáng màu đỏ, tràn ngập bát phương, theo cấm chế chấn động, giống như đang chảy xuôi.

Mà vị trí hiện giờ của Hứa Thanh …cũng không phải là ở bên ngoài quan tài, chỗ hắn đang khoanh chân ngồi, đúng là biên giới của khe hở vực sâu cực lớn kia, đưa lưng về phía bên ngoài, mặt quay về phía vực sâu.

Hơn nửa người đã ở bên trong khe hở của quan tài, mà ở phía trước hắn, có một đôi mắt màu lam đang ngóng nhìn, càng có một cái miệng rộng như là vực thẳm đang mở lớn.

Cách rất gần, giống như chỉ cần Hứa Thanh đứng lên bước ra một bước, liền sẽ tự động đi vào trong cái miệng kia.

Giờ phút này Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua cặp mắt vĩ đại màu lam trước mắt, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, thật sự ăn ta không ngon.”

Trên người Hứa Thanh tràn ngập độc cấm, càng liên tục khuếch tán ra, trong mắt mang theo chân thành, biểu cảm lộ ra nghiêm túc.

Tuy là trong cảm giác của hắn, giờ phút này mình đang đứng ở bên ngoài quan tài, cách cái khe hở vực sâu kia rất xa, cũng rất an toàn, tùy thời có thể đứng dậy rời khỏi.

“Rất thú vị, ngươi phát hiện ra từ lúc nào?”

Hồi lâu, giọng nói tang thương vang vọng truyền ra từ bên trong miệng lớn, dấy lên một làn gió mang theo mùi tanh hôi, bao phủ trên người Hứa Thanh, nhưng ở trong nhận thức của Hứa Thanh, hết thảy vẫn đều như thường.

Hứa Thanh thở dài.

“Ở một cái chớp mắt tiền bối ngài cải biến nhận thức của ta, để cho ta tự cho là mình đã rời khỏi, nhưng trên thực tế lại đi đến nơi này, ta đã nhận ra không đúng.”

“Cho nên, chỗ ngươi khoanh chân ngồi xuống, đúng lúc chỉ cách ta có một bước?” Giọng nói tang thương truyền ra, mang theo một cỗ cảm giác không hiểu.

“Lại tiến thêm một bước, tiền bối ngài sẽ trúng độc.” Hứa Thanh thản nhiên nói.

Tồn tại bên trong quan tài không nói gì.

Hứa Thanh tương tự không lên tiếng nữa.

Một lát sau, bên trong quan tài bỗng nhiên truyền ra âm thanh.

“Tiểu tử, lấy quyền hạn ngươi cướp đoạt từ Xích Mẫu, ngoại trừ khống chế trình độ nhất định đối với mảnh cấm chế này, phải chăng còn có thể hấp thu nó?”

Hứa Thanh cúi đầu, đáy lòng nhanh chóng phân tích, hắn không xác định hàm nghĩa chân chính bên trong những lời này của đối phương, lời này để cho hắn cảm giác giống như là muốn mình thể hiện ra giá trị, hoặc giống như là dụ dỗ, để cho mình giúp đỡ giảm bớt lực lượng trấn áp của cấm chế.

Cụ thể như thế nào, không phán đoán rõ.

Chỉ cần một bước sai lầm, khả năng chính là vạn kiếp bất phục.

Nếu đã như thế, Hứa Thanh dứt khoát không tự phán đoán nữa, hắn cung kính mở miệng, nói ra nghi ngờ ở trong đáy lòng.

Nhiều khi có chuyện cứ nói thẳng, không có nghĩa rằng mình không thể làm được, mà cần một cái lý do yên tâm để đi làm.

Tồn tại bên trong quan tài trầm mặc, một lát sau truyền ra tiếng cười.

“Ngươi tiểu oa nhi này, còn thú vị hơn cả so với tưởng tượng của ta, cũng càng cẩn thận hơn so với người đầu tiên ta gặp phải năm đó.”

“Cũng được, sau khi ngươi rời khỏi đây, thể hiện ra cho ta xem.”

Hứa Thanh nghe vậy đứng lên, lặng lẽ suy tư một lát, sau khi cúi đầu về phía trước, hắn không chần chờ chút nào, một bước đi đến bên trái ở trong nhận thức của mình.

Một bước này hạ xuống, hắn bên trong cái khe, không phải bước về phía bên trái, mà là đi về phía sau.

Một màn này rơi vào trong ánh mắt vị tồn tại thần bí bên trong quan tài, trong mắt hơi xuất hiện gợn sóng.

Cứ như vậy, Hứa Thanh từng bước một, đi ra khỏi cái khe hở vực sâu này, mà một cái chớp mắt bước ra, trong mắt hắn có chút hoảng hốt, sau một khắc khôi phục nhận thức, hắn tận mắt nhìn thấy chỗ mình đang đứng.

Cảm giác tim đập nhanh dâng lên lại bị hắn đè xuống, hắn biết rõ, hết thảy mọi thứ lúc trước có thể nói là trực tiếp liên quan tới sinh tử, chỉ cần hơi xử lý không đúng một chút, liền không có đường rút lui.

Mà vị tồn tại bên trong quan tài kia, trong lời nói nửa thật nửa giả nửa nọ nửa kia, lúc trước mặc dù đồng ý để cho hắn rời khỏi, nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, đây là đang nghiệm chứng mình thật sự có năng lực đánh vỡ màn sương mù che phủ nhận thức, bước lên lộ tuyến chân chính hay không.

Cho dù là giờ phút này, nguy cơ vẫn chưa toàn bộ hóa giải.

Vì vậy Hứa Thanh lập tức giơ tay lên, trảo một cái về phía trên, cấm chế Hồng Nguyệt ở bốn phía liền gào thét bay đến, hội tụ vào trong tay Hứa Thanh, dần dần trở thành một mảnh ánh sáng màu đỏ rực rỡ chói mắt, thật giống như bị Hứa Thanh nắm giữ trong tay.

Không lâu sau, Hứa Thanh đình chỉ điều khiển, Nguyên Anh Tử Nguyệt trong cơ thể khẽ hấp một cái, ánh sáng màu đỏ trong tay hắn lập tức ảm đảm, nhạt đi, hóa thành từng sợi tơ dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh, dung nhập vào Tử Nguyệt trong cơ thể.

Nguyên Anh Tử Nguyệt lập tức phát ra tia sáng lập lòe, rõ ràng trở nên lớn mạnh lên.

Hứa Thanh có thể hấp thu lực lượng cấm chế.

Chỉ bất quá khả năng hấp thu của hắn hình như không phải rất nhiều, sau một lúc lâu, Hứa Thanh thấp giọng mở miệng.

“Tiền bối, vãn bối đã đến cực hạn.”

Bên trong quan tài truyền ra tiếng cười.

“Là không thể, hay là không dám?”

“Không thể.” Hứa Thanh nghiêm túc nói.

Hai mắt bên trong quan tài thâm ý sâu sắc nhìn Hứa Thanh một chút, phun ra một cỗ khí tức.

Cỗ khí tức này tràn ngập Thiên Mệnh, tới từ ả hồng y nữ tử bị thôn phệ kia, trong lúc lan tràn bay về phía Hứa Thanh, liền hóa thành một quả trái cây màu trắng.

“Tiểu oa nhi, ta cũng cần ngươi giúp ta làm một việc, phần Thiên Mệnh này, chính là dự chi cho thù lao của ngươi.”

Hứa Thanh trầm mặc mấy hơi, tiếp nhận.

“Kính xin tiền bối căn dặn.”

“Bây giờ nói thì cũng chưa có tác dụng gì, về sau ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Giọng nói bên trong cái khe ý vị thâm trường, giờ phút này cặp mắt màu lam kia cũng chầm chậm khép kín.

Hết thảy, khôi phục nguyên trạng.

Chương 1313: Nhật xuất nguyệt vị lạc, Đế tử quy tinh hà (2)

Hứa Thanh cố nén khó chịu, lần nữa lui ra phía sau, cho đến khi hoàn toàn rời khỏi cái phạm vi này, toàn thân của hắn đã ướt đẫm mồ hôi, thở phào một hơi.

Trong cơ thể của hắn, bên trong nhà tù 132 khu Đinh cũng tương tự có tiếng thở truyền ra, vang vọng trong tâm thần hắn.

Đó là ngón tay Thần Linh.

“Làm ta sợ muốn chết!”

“Ngươi ngươi ngươi… . . Ngươi có thể an phận một chút hay không?” Bên trong nhà tù 132 khu Đinh, ngón tay Thần Linh truyền ra âm thanh u oán bất đắc dĩ.

“Có thể đừng làm cho ta mỗi một lần, đều bị loại tồn tại kinh khủng như thế kích thích làm thức tỉnh hay không?”

Hứa Thanh nhớ lại từng màn lúc trước, trong lòng lần nữa nổi lên khiếp sợ.

Sở dĩ hắn có thể phát hiện nhận thức bị cải biến, là bởi vì vừa rồi ngón tay Thần Linh bị kích thích tỉnh lại, thét lên trong đầu óc của hắn, ngăn cản bước chân của Hứa Thanh.

Mà một màn rời khỏi, cũng là đối phương báo cho hắn biết, hắn mới thuận lợi bước ra khỏi khe hở.

“Thần hồn của ngươi quá yếu, nếu như vẫn cứ tiếp tục như thế này, không có cách nào tăng lên, dựa theo bản lĩnh tự đi tìm đường chết của ngươi mà phán đoán, sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi chết như thế nào cũng không biết!”

Ngón tay Thần Linh tức giận.

Hứa Thanh gật đầu, đáp lại trong lòng.

“Đa tạ tiền bối ra tay tương trợ, không biết ngài có phương pháp nào tăng lên thần hồn hay không?”

“Nếu như ta có, ta đã không phải là phân thân rồi!”

Ngón tay Thần Linh thẳng thắn rống to, bởi vì một màn kinh hãi vừa rồi, trong lòng càng dâng lên nhiều nghẹn khuất hơn nữa, tiếp tục gầm nhẹ.

“Đói bụng, ta đói bụng!”

“Ta biết rồi, ta sẽ tìm đồ ăn cho ngươi.” Hứa Thanh không quan tâm tới thái độ của ngón tay Thần Linh, ôn hòa trấn an một phen.

Dù sao đối phương thân là phạm nhân, bị chính mình giam giữ, mà còn giúp mình, như vậy có chút cảm xúc cũng là bình thường.

“Ta muốn ăn sống!”

“Được.”

“Ta muốn ăn rất nhiều!”

“Đã rõ.”

“Ta muốn ăn… . .”

“Được được được, đều đưa cho ngươi.” Hứa Thanh ôn hòa nói.

Mắt thấy Hứa Thanh phối hợp như vậy, ngón tay Thần Linh cảm thấy có bẫy, thầm nghĩ tiểu tử này không phải là người tốt, về sau mình không để ý tới hắn nữa!

Cứ như vậy, Hứa Thanh hoàn toàn rời khỏi khu vực quan tài thanh đồng kia, trong lúc bay nhanh bên trong nham thạch nóng chảy, hắn nhớ lại này những gì vừa trải qua.

“Tồn tại đó nói ngoại trừ Hồng Nguyệt Thần Điện ra, ta là người thứ hai xuất hiện ở trước mặt vị ấy, như vậy, người thứ nhất là ai?”

Chẳng biết tại sao, phản ứng đầu tiên ở trong đầu Hứa Thanh chính là nghĩ tới đại sư huynh ở kiếp trước.

Cái hoài nghi này không có bất kỳ căn cứ nào, mà là bản năng.

“Còn có một câu cuối cùng của vị ấy … .”

Hứa Thanh trầm ngâm, trong lời nói của đối phương lộ ra rất nhiều hàm nghĩa, về phần cụ thể, Hứa Thanh có chút đoán không ra.

Sau một lúc lâu, hắn lấy ra Thiên Mệnh đối phương đưa cho, cầm ở trong tay, cẩn thận kiểm tra một phen, xác định không có gì đáng ngại, nhưng còn lo lắng, lại hỏi thăm ý kiến của ngón tay Thần Linh.

Ngón tay Thần Linh lười quan tâm.

Hứa Thanh thần sắc như thường, bình tĩnh mở miệng.

“Tiền bối, ngươi giúp đỡ ta xem một chút xem, cái này có vấn đề hay không, ta lo lắng tồn tại bên trong quan tài kia muốn mượn thân thể của ngươi.”

Ngón tay Thần Linh lập tức tràn thần thức ra, chuyện có liên quan đến thân thể của mình, nó vô cùng nghiêm túc.

Sau một lúc lâu, xác thực không có vấn đề.

Lúc này Hứa Thanh mới yên tâm, hung hăng bóp, dung nhập Thiên Mệnh vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể của hắn chấn động, nồng độ của đoàn Thiên Mệnh này rất cao, trong chớp mắt đã bị toàn bộ Nguyên Anh của Hứa Thanh hấp thu, riêng phần mình bồi dưỡng, không ngừng tiếp cận tới một kiếp viên mãn,.

Trước kia Nguyên Anh của hắn chỉ có Kim Ô Luyện Vạn Linh là một kiếp viên mãn, sau đó là Nguyên Anh Tử Nguyệt sắp đạt đến, về phần những cái khác, đều ở vào một kiếp sơ kỳ.

Giờ phút này trong lúc tăng lên, mỗi Nguyên Anh đều có chỗ tinh tiến.

Sau khi chú ý một lát, Hứa Thanh thở sâu, vừa đi về phía trước, vừa vận hành tử thủy tinh chữa thương đối với linh hồn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Mà lúc Hứa Thanh chữa thương đồng thời tu hành, phía đông của Tế Nguyệt đại vực, giữa không trung cách xa địa phương liên minh hai tộc, trái tim Hồng Nguyệt Thần Điện đang bay nhanh về phía trước.

Những thân ảnh trên thiên thạch bốn phía vẫn như thường, không hề nhúc nhích như cũ, nhưng chỗ Thần Điện trên trái tim, có một đạo thân ảnh đi ra từ trong đại điện, đứng ở trước pho tượng Xích Mẫu.

Thân ảnh này là một nữ tử, mặc một thân trường bào màu đỏ.

Giờ phút này ả đang nhìn bầu trời, trong thần sắc mang theo cảm khái cùng thổn thức, dường như rất lâu rất lâu rồi chưa từng thấy qua bầu trời vậy.

Một lát sau, ả cúi đầu nhìn về phía pho tượng, thần sắc nhìn như cuồng nhiệt thành kính, nhưng chỗ sâu trong mắt lại có một tia oán độc chợt lóe lên.

Nếu như Hứa Thanh ở nơi đây, một cái chớp mắt nhìn thấy nữ tử này, tâm thần của hắn tất nhiên sẽ chấn động mãnh liệt, bởi vì hắn nhận ra thân phận người kia.

Nữ tử này, lại là người Thần bộc bị hắn đẩy vào trong khe hở vực sâu, bị tồn tại kinh khủng bên trong quan tài thanh đồng thôn phệ!

Rõ ràng ả đã tử vong, nhưng giờ lại như thường xuất hiện ở nơi đây.

“Xích Mẫu, cảm giác của ngươi đã xảy ra vấn đề, thế mà cũng không phát hiện ra ta đã thoát khốn, dù chỉ là một cái phân thân của ta, nhưng nếu như đổi thành thường ngày, ngươi nhất định sẽ phát hiện…” Nữ tử hồng y ngóng nhìn pho tượng.

“Còn có tên tiểu tử kia, có ý tứ, rất có ý tứ, may mắn có hắn, ta mới có thể nuốt một tên Thần bộc, từ đó khôi phục một chút năng lực.”

Nữ tử hồng y mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia sáng màu lam.

Tia sáng này, giống như đúc cùng hai mắt màu lam bên trong quan tài thanh đồng!

Ả, thình lình chính là tồn tại bên trong cỗ quan tài thanh đồng kia!

Bị ả cải biến nhận thức, không chỉ là Hứa Thanh, còn có cả vị Thần sứ đến đó điều tra.

Trong nhận thức của vị Thần sứ kia, sở dĩ Thần bộc không trở lại dựa theo thời gian ước định, là bởi vì bản thân cho ăn chậm chạp, hưởng thụ quá trình ngược đãi, mà tiếp sau là gã đã tìm và nhìn thấy đối phương.

Hết thảy đều không có gì đáng ngại, vì vậy sau khi gã răn dạy xong, liền đưa theo về.

Mà sau khi nhận thức bị cải biến, tất cả những điểm không hợp lý trong đó, đều bị gã tự động cho rằng là hợp lý.

Chương 1314: Gió thổi đốm lửa không thành than (1)

Mười ngày sau.

Trên Thiên Hỏa Hải, thân ảnh Hứa Thanh lao ra từ bên trong nham thạch, ánh lửa trên bầu trời chiếu vào trên người của hắn, khiến cho toàn thân Hứa Thanh đều lóe lên tia sáng.

Nhất là cặp mắt của hắn, lại càng rực rỡ.

Một thân tu vi vượt qua lúc trước không ít, 13 Nguyên Anh trong người, ngoại trừ Kim Ô cùng với Tử Nguyệt, những Nguyên Anh khác cũng đều tinh tiến trên phạm vi lớn, mặc dù vẫn chưa đạt tới một kiếp viên mãn, thế nhưng cũng không phải cách rất xa.

“Đoàn Thiên Mệnh kia, giá trị cực lớn.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng thâm sâu, nếu như cho hắn thêm một đoàn Thiên Mệnh như vậy, hắn có nắm chắc để cho toàn bộ Nguyên Anh đạt tới một kiếp viên mãn.

“Không hổ là Thiên Mệnh của tu sĩ Linh Tàng, dù là ở vào giai đoạn dưỡng đạo Khải Minh, nhưng trình độ thâm hậu của Thiên Mệnh cũng không phải là Nguyên Anh có thể so sánh.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, ánh mắt sáng ngời, mà tổn thương thần hồn của hắn, rốt cuộc vào trong 10 ngày tu dưỡng này, đã hoàn toàn khôi phục.

Mặt khác, hắn cảm nhận được rõ ràng, sau khi thần hồn khôi phục lại, nếu như so sánh với trước kia thì đã tinh tiến hơn một chút.

“Như vậy… Sau khi trở về trả lại con mắt kia, ta liền rời khỏi nơi đây!”

Hứa Thanh cúi đầu đưa mắt nhìn Thiên Hỏa Hải phía dưới, bên trong hải vực này, nhất định không thiếu những tồn tại bí ẩn.

Ví dụ như dưới hỏa hải phải chăng còn có những nơi phong ấn khác hay không, hoặc là chỗ sâu trong Thiên Hỏa Hải, nơi đầu nguồn hỏa diễm chảy xuôi từ khe hở trên bầu trời kia, đến bây giờ hắn vẫn còn chưa có đi qua.

“Trước không đi nữa, đã qua hơn nửa năm rồi, phải nhanh đi tụ hợp cùng đại sư huynh.”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn cổ tay của mình, chỗ đó có một cái ấn ký vòng tròn, là Linh Nhi biến thành.

Đây là ước định của Hứa Thanh với Linh Nhi, trước lúc rời đi khỏi thành trì nhân tộc trong đường hầm.

Xét thấy nơi Hứa Thanh tu hành có nguy hiểm, cho nên Linh Nhi đã lựa chọn hóa thành ấn ký ngủ say, như vậy trên trình độ nào đó sẽ càng an toàn hơn.

Giờ phút này nguy hiểm đã giải trừ, nghĩ đến phải trở về thành trì trong đường hầm, trên mặt Hứa Thanh nở nụ cười, nhẹ nhàng gõ ấn ký.

“Linh Nhi, tỉnh tỉnh.”

“Chúng ta quay về đường hầm.”

Ấn ký chớp động vài cái, Linh Nhi từ trong chui ra, đôi mắt mông lung, sau khi nghe rõ lời Hứa Thanh, ánh mắt của nàng sáng lên, lập tức thanh tỉnh.

“Phải trở về rồi sao, quá tốt rồi, Hứa Thanh ca ca, lần này chúng ta có nên ở lại một thời gian ngắn hay không?”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhìn thấy thần sắc chờ mong trong mắt Linh Nhi, vì vậy nhẹ gật đầu.

“Vậy ở nửa tháng đi.”

Linh Nhi lập tức vui vẻ, vui sướng leo đến trên lỗ tai Hứa Thanh, lắc tới lắc lui, truyền ra tiếng cười.

Nghe tiếng cười của nàng, tâm tình của Hứa Thanh cũng trở nên thoải mái hơn.

Cảm giác căng thẳng ở trong nham thạch lúc trước cũng được chầm chậm vỗ yên, nhưng mà Hứa Thanh rất cẩn thận, hắn biết rất rõ địa vị nhân tộc ở trong nơi này, cũng rõ ràng cái đường hầm kia không thể lộ ra.

Cho nên giờ phút này, trong lúc phi hành, hắn đặc biệt chú ý đến điểm ấy.

Cho đến khi xác định không bại lộ tung tích, Hứa Thanh rời khỏi Thiên Hỏa Hải, bay thẳng đến phía đường hầm.

Trên đường, thân ảnh của hắn đã ngừng lại một lần, nhìn mặt đất, thấy trong khe hở nham thạch chỗ đó, có một đóa hoa nhỏ màu đỏ mọc ra.

Bông hoa nhỏ bé, sinh trưởng lẻ loi trơ trọi, chập chờn trong gió ẩn chứa sóng nhiệt.

Lần đầu tiên Hứa Thanh nhìn thấy cây cối ở trong phiến khu vực này.

Đối với phiến khu vực này mà nói, cây cối rất khó tồn tại dưới cái khí hậu đặc thù ở nơi đây, duy có một chút loại cỏ cây đặc biệt, mới có thể sau khi Thiên Hỏa qua đi, lựa chọn nở rộ.

Như cây hoa nhỏ này, chính là thứ nhất.

Nó tuyệt không hề tầm thường, mà là một loại dược thảo trân quý.

Trong dược điển của Bách đại sư có giới thiệu, tên là Hỏa Linh Hoa, chỉ sinh trưởng ở nơi cực nóng.

Nhìn đóa Hỏa Linh Hoa, Hứa Thanh ngạc nhiên, hạ xuống hái lấy, đặt ở bên trong một cái bình nhỏ trong suốt.

“Lúc trước Phán Nhạn đã từng hỏi qua về loại hoa này.” Hứa Thanh nở nụ cười, cất kỹ, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Một đường ẩn nấp, dùng thời gian ba ngày, rốt cuộc Hứa Thanh đã thấy được đường hầm từ xa.

Nghĩ đến Đoan Mộc Tàng cùng với người đệ tử chính mình thu nhận kia, trong lòng Hứa Thanh dâng lên cảm khái.

“Đáng tiếc trước mắt ta không có cách nào hóa giải nguyền rủa, nhưng cho ta một ít thời gian, ta có thể đi thử một chút.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, cất bước đi tới, nhưng lúc hắn tới ngàn trượng gần con đường hầm kia, bước chân Hứa Thanh đột nhiên đình trệ, con ngươi co rút lại, ngưng thần nhìn ngoài ngàn trượng.

Chỗ đó, có chút không giống với lúc hắn rời đi.

Nguyên bản cửa vào đường hầm chồng chất rất nhiều đá vụn, vả lại dưới Thiên Hỏa hòa tan, giống như đã đổ vào, thành nhất thể với bức tường, chỉ có một cái khe hở có thể xuất nhập.

Nhưng giờ phút này, cửa vào đường hầm tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Một màn này khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động, mà Linh Nhi cũng xa xa nhìn thấy hết thảy, thân thể lay động dừng lại, giọng nói có chút run rẩy.

“Hứa Thanh ca ca…”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra cảnh giác, nhoáng một cái bay thẳng đến chỗ đó, phạm vi ngàn trượng, hắn chỉ dùng thời gian ba cái hô hấp liền lập tức đạt tới.

Một cái nháy mắt khi tới gần cửa vào đường hầm, một cỗ mùi máu tươi nồng đậm từ bên trong phiêu tán ra ngoài, bay vào trong mũi của hắn, bay vào trong cảm giác của Linh Nhi.

Linh Nhi run rẩy.

Hô hấp Hứa Thanh dồn dập, vận hành tu vi trong cơ thể, xông lên về phía trước, bước vào đường hầm.

Mùi máu tươi ở nơi này, càng đậm.

Đáy lòng Hứa Thanh cuồn cuộn gợn sóng, sau khi nhanh chóng bay hơn mười hơi thở ở, hắn dừng bước chân lại, nhìn thấy trên mặt đất phía trước có bảy tám cỗ thi thể.

Hứa Thanh trầm mặc, từng bước một đi tới, nhìn qua thi thể.

Hắn quen biết.

Mấy cỗ thi thể đó đều là nhân tộc bên trong thành trì, đều là những người hộ vệ có một chút tu vi.

Hứa Thanh nhắm mắt lại, lúc mở ra, trong mắt lộ ra hàn mang, lần nữa phóng đi, một đường đi qua, hắn nhìn thấy thi thể càng lúc càng nhiều, cho đến đến cuối cùng, trên vách tường có một cái lỗ thủng thật lớn.

Bên trong lỗ thủng, nguyên bản tầng thứ nhất của phần mộ, bây giờ đã trở thành một mảnh hỗn độn, tràn đầy dấu vết chém giết.

Mà trung tâm của tầng này, chỗ đó càng sụp xuống tiếp nữa.

Lộ ra một tòa thành trì trầm lặng ở phía dưới.

Chương 1315: Gió thổi đốm lửa không thành than (2)

Màn trời màu lam trên cao đã bị chia năm xẻ bảy, bị xé rách thành vô số mảnh, tung bay bên trong thành trì.

Mây trắng cũng là như thế.

Trong thành trì, hàng trăm cỗ thi thể rải rác, nữ có nam có, còn có cả nhi đồng.

Tử trạng rất thảm, có rất nhiều người bị chém đứt thân thể, có rất nhiều người nửa thân hình đều đã thành thịt nát, còn có một chút thì chia năm xẻ bảy, rõ ràng cho thấy dưới vũ lực vây bắt, bởi vì vô cùng yếu ớt mà tan vỡ.

Tiếng nói cười hoan hô trước kia, giờ phút này đã trở thành tĩnh mịch.

Sự ấm áp cùng hữu ái trong trí nhớ, bây giờ đã hóa thành lạnh như băng.

Phần mộ, hoàn toàn chính xác đã thành phần mộ.

Phần lớn phòng ốc sụp xuống, máu tanh không cách nào tiêu tán, mang theo mùi hư thối, lan tràn bốn phương.

Linh Nhi lập tức bay thẳng đến thành trì, lão tổ Kim Cương Tông trong xương cá cũng run rẩy, vội vã phóng đi, sau khi bọn họ nhảy vào thành trì, toàn bộ dừng ở chỗ đó.

Sau một khắc, tiếng khóc truyền ra từ trong miệng Linh Nhi, thân thể lão tổ Kim Cương Tông biến ảo, đôi mắt đỏ thẫm.

Hứa Thanh lặng lẽ bước tới gần, nhìn tòa thành trì quen thuộc, nhìn hết thảy quen thuộc, trong lòng của hắn đau đớn, trong đầu của hắn hình như có tiếng rống động trời vang vọng.

Hứa Thanh đã thấy qua tử vong, thấy rất nhiều.

Nhưng hắn không cách nào quên được tất cả, cũng không thể quên được một màn này.

Trong đầu của hắn hiện ra thời gian sinh hoạt 2 tháng bên trong nơi đây, từng bức họa kia, hóa thành đầu nguồn đau nhức kịch liệt trong đầu của hắn.

“Hứa Thanh ca ca, bọn họ… . bọn họ… . .” Linh Nhi bay tới, thút thít nỉ non, hiện ra cực hạn bi thương, nàng nhìn thấy trong những cỗ thi thể, có những tỷ tỷ cùng a di quen thuộc.

Nàng không cách nào tiếp nhận sự thật, rằng những người mấy tháng trước còn cười nói dạy mình nấu cơm, giờ phút này đã thành thi thể phá toái.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng ngay lập tức trở lại bên cạnh Hứa Thanh, nhìn hắn, trong mắt lộ ra phẫn nộ cùng cầu khẩn, lão cùng một dạng như Linh Nhi, nhìn thấy trong đó có chút ít thi thể chính là người từng nghe mình kể chuyện.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, trên người dâng lên vô tận băng hàn, không nói một lời, cẩn thận quan sát bốn phía, xác định thời gian tử vong cùng với chi tiết.

“Hơn 10 vạn người, tính tổng số thi thể nơi đây thì chưa tới 1000.”

“Điều này nói rõ, phần lớn người, có lẽ đều còn sống.”

“Kẻ bắt người muốn vận chuyển một lúc nhiều phàm tục như vậy, tốc độ không thể nào quá nhanh.”

“Dựa theo trình độ hư thối, thời gian tử vong hẳn là vào năm ngày trước… . .”

“Lấy tu vi của Đoan Mộc Tàng, còn có bố trí nơi đây, có thể có biện pháp tìm được và oanh mở, lại bắt nhiều nhân tộc như vậy, nhất định là do liên minh hai tộc ở nơi đây.”

“Hồng Nguyệt Thần Điện vừa đến… . Đoan Mộc Tàng từng nói, Thần Điện thường cách một đoạn thời gian, cần các tộc đưa tế phẩm lên… Hứa Thanh quay người, vung tay phải lên, Linh Nhi và lão tổ Kim Cương Tông nháy mắt bị hắn thu hồi, lao ra phía bên ngoài.

“Hứa Thanh ca ca, chúng ta…” Trái tim Linh Nhi rất loạn, bi thương cùng lo lắng tràn ngập trái tim.

“Chúng ta đi tìm bọn họ.” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, giờ phút này hàn ý trong mắt hắn đã nồng đậm đến cực hạn.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất mà lao ra khỏi đường hầm, đứng ở bên ngoài ngóng nhìn, tìm kiếm dấu vết.

Nhưng đã năm ngày trôi qua, dưới nhiệt độ cao tràn ngập, hết thảy dấu vết nơi đây đều trở nên rất xa vời, phương hướng duy nhất có thể có hiệu quả, chính là phía Thánh thành của hai tộc.

Nhưng nơi đây cách Thánh thành rất xa, đường xá cũng không phải chỉ là một cái, vả lại hai tộc có đưa nhân tộc đi Thánh thành hay không hắn cũng không biết.

Mặt khác, một khi Hứa Thanh phán đoán sai lầm, không phải là hai tộc làm ra, như vậy cũng đồng nghĩa với việc mất đi thời gian cứu viện tốt nhất.

Ngay lúc Hứa Thanh trầm ngâm, Linh Nhi lau khô nước mắt, trong mắt mang theo kiên định, truyền ra thanh âm.

“Hứa Thanh ca ca, ta đã tìm thấy dấu vết, nơi này là mộ Cổ Linh tộc, bọn họ cố định ở chỗ này nhiều năm, trên người cũng dính lây khí tức Cổ Linh tộc, ta có thể tìm được!”

Nói xong, thân thể Linh Nhi nhoáng một cái, bay thẳng đến không trung, trong chốc lát toàn thân nàng tản mát ra ánh sáng bảy màu, vờn quanh toàn thân, sau đó thân thể dần dần cải biến, sau khi hóa thành hình người vẫn tiếp tục biến hóa, rất nhanh, một thân ảnh cao gầy xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Thân ảnh này toàn thân mơ hồ, không thấy rõ cụ thể, nhưng bốn phía có hư ảnh long xà vờn quanh, không ngừng gầm thét.

“Phía Nam!”

Giọng nói linh hoạt kỳ ảo của Linh Nhi vang vọng bát phương.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, mang theo Linh Nhi bay thẳng đến phía Nam.

Mà giờ khắc này, cách nơi Hứa Thanh xuất phát, ở vạn dặm bên ngoài phương Nam, trên vùng đất đang có một đoàn xe thật dài, theo tầng trời thấp đi về phía trước.

Trong đội xe có 10 chiếc lồng sắt thật lớn, từng chiếc đều giống như là một ngọn núi nhỏ vậy, được một con thú lớn kéo đi.

Bên trong lồng sắt là rập rạp chồng chất vô số nhân tộc giống như là hàng hóa, những người ở lớp phía dưới đã tử vong, bị đè ép nghiền thành thịt nát, còn đa số lớp trên vẫn còn sống.

Chỉ là trong mắt người sống vô thần, vẻ chết lặng, sống không bằng chết, người không bằng súc sinh.

Mà dẫn đội xe này, chính là tu sĩ của liên minh hai tộc.

Vì cam đoan những phàm tục này có thể phần lớn còn sống, cho nên không thể di chuyển quá nhanh, chỉ có thể dựa vào biện pháp này để đi.

Về phần truyền tống, hai tộc không thể nào vì tiết kiệm chút thời gian mà tiêu hao quá nhiều đại giới.

Giờ phút này, tu sĩ hai tộc đang ngồi ở trên xe, thần sắc lạnh lùng, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau.

“Sắp đến Thánh thành rồi, còn bảy ngày nữa.”

“Lần làm việc này chính là một chuyến khổ sai, nhưng mà số lượng những nhân tộc này ngược lại có chút không ngờ, thế mà lại nhiều như vậy.”

“Nhiều là chuyện tốt, như vậy tế phẩm của chúng ta, cộng thêm tế phẩm lấy tới từ những ngoại tộc khác, như vậy đã đủ rồi.”

Trong lúc nói, còn có mấy tên Thiên Diện Tộc, dứt khoát cầm ra mấy cỗ thi thể nhân tộc tử vong, đặt ở trong miệng, trực tiếp nhấm nuốt.

Trong trời đất u ám, âm thanh máu thịt và xương cốt bị cắn vỡ vụn, hiện ra sự hung tàn tanh tưởi, vang vọng khắp bốn phương.

Chương 1316: Hồng nhạn trường phi quang bất độ (1)

Ánh lửa từ Thiên Hỏa Hải chiếu rọi bầu trời, từ xa nhìn tới là một mảnh màu đỏ, mặc dù không phải là máu tươi, thế nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác chẳng lành.

Về phần biển lửa ngoài bầu trời, cách càng xa thì ánh lửa càng nhạt, cho đến khi ánh chiều tà bị bóng tối cắn nuốt, thiên địa hóa thành một mảnh tăm tối, cùng một màu sắc với vết máu từ trong lồng sắt nhỏ xuống trên mặt đất.

Những nơi đoàn xe đi qua, đều có một đường vết máu như vậy tồn tại.

Mà tất cả tộc nhân trong thôn trấn của hai tộc khi nhìn thấy cảnh này, trên mặt từng kẻ đều lộ ra vẻ tham lam, liếm láp đầu lưỡi, nhìn đoàn xe xa xa.

Đối với bọn họ mà nói, nhân tộc bị giam giữ bên trong lồng sắt chính là thức ăn rất ngon, đồng thời vào thời khắc mấu chốt, cũng có thể dùng làm thức ăn sống để giao nộp cho Thần Điện, đổi lấy bình an của hai tộc bọn họ.

Từ xưa đến nay, chuyện như vậy quá nhiều.

Không chỉ nhân tộc như thế, bên trong Tế Nguyệt đại vực này, tất cả tộc quần hạ đẳng, vận mệnh của họ đều như thế này, hoặc là trở thành thức ăn của tộc bầy khác, hoặc là trở thành tế phẩm.

Mạnh được yếu thua, được thể hiện đặc biệt rõ ràng trên vùng đất này.

Chỉ là nhiều khi, cường giả ở trong mắt cường giả khác, tương tự cũng là kẻ yếu thì có thể bị ăn, không có tộc quần nào có thể trở thành chí cao vô thượng.

Coi như là Thần Điện, cũng tương tự như thế.

Cái này, có lẽ chính là nhịp điệu vận mệnh mà thiên địa gõ ra.

Giống như lúc này, từng cơn gió nức nở nghẹn ngào, mang theo sóng nhiệt thổi qua bầu trời, thổi qua đại địa, dấy lên tầng

tầng chấn động không nhìn thấy trên màn trời, thổi bay Thiên Hỏa giống như thổi gió cát trên mặt đất.

Tràn ngập bốn phương, đồng thời trong đó cũng có một tia sát ý đang dần dần nồng đậm, hóa thành sứ giả tử vong, vác theo chiếc liêm đao dính máu, đang bộc phát, đang bay nhanh, đang tới gần!

Đầu nguồn của mảnh sát khí này, đến từ Hứa Thanh!

Hứa Thanh một đường trầm mặc, trong mắt bao hàm sự túc sát đến cực hạn, nhiệt độ của bầu trời cũng khó có thể hòa tan băng hàn của hắn chút nào, đại địa ấm áp cũng không cách nào bao phủ nửa điểm sát khí của hắn.

Dưới sự chỉ dẫn của Linh Nhi, hắn triển khai tốc độ cao nhất bay về phía Nam, lực lượng mệnh đăng khuếch tán khắp toàn thân, gia trì thêm toàn bộ tu vi, đổi lấy tốc độ cực hạn.

Loại tốc độ này dĩ nhiên đã siêu việt tốc độ của đoàn xe, mà máu tươi trên mặt đất cũng khiến cho Hứa Thanh hiểu rõ phương hướng của mình không sai.

“Chính là con đường này!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, tốc độ nhanh hơn.

Đến lúc này, hắn đã không cần Linh Nhi tiếp tục chỉ dẫn nữa, nhìn theo vết máu trên mặt đất, Hứa Thanh bay tới, dấy lên tiếng gào thét trong thiên địa, hình thành phong bạo quét sạch bát phương, khoảng cách với mục tiêu càng lúc càng gần.

Năm nghìn dặm, ba nghìn dặm, một nghìn dặm, năm trăm dặm, thời gian bốn ngày, trong khi truy kích, hắn không chỉ tiến về phía trước vạn dặm, vào thời điểm hoàng hôn ngày thứ tư, phong bạo hóa thành một tiếng nổ vang ngập trời truyền đến đội xe đang đi về phía trước.

Tu sĩ hai tộc chịu trách nhiệm áp giải có số lượng trên trăm, ngay khi tiếng phong bạo vang vọng, lập tức liền dẫn tới sự chú ý của bọn chúng.

Tất cả ánh mắt nhìn qua, nhìn tới phía chân trời xa xa, một mảnh sấm sét vang dội.

“Chuyện gì xảy ra!”

Những con thú lớn của đoàn xe nhao nhao chấn kinh, xuất hiện xao động, tu sĩ hai tộc bên trên vội vàng đứng lên, thần sắc ngạc nhiên.

Lúc này thiên địa biến sắc, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện trên bầu trời.

Hắn, rốt cuộc, đã đuổi tới rồi!

Nhưng nháy mắt khi nhìn thấy đoàn xe trên mặt đất, nội tâm Hứa Thanh liền truyền đến một trận đau khổ kịch liệt.

Hắn nhìn thấy đoàn xe, nhìn thấy 10 cái lồng giam thật lớn.

Cũng nhìn được vô số nhân tộc giống như hàng hóa gia súc, bị cưỡng ép đè ép lên nhau bên trong lồng giam.

Bọn họ chết lặng, nổi thống khổ của bọn họ, còn có hư thối cùng mùi tử vong tràn ngập trong đó, khiến cho ánh mắt Hứa Thanh có chút đỏ lên, sát cơ băng hàn trên người hắn đã không cách nào khống chế, bộc phát ngập trời.

Thân ảnh của hắn hóa thành một đạo cầu vồng, dưới vô tận tia chớp vờn quanh, bay thẳng đến đoàn xe, tốc độ cực nhanh, lập tức phủ xuống.

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa truyền ra, Hứa Thanh trực tiếp công kích tới đoàn xe!

Mặt đất chấn động, dấy lên vô số bùn đất, càng có tia chớp khuếch tán ra khắp bát phương.

Đoàn xe dừng lại, những con thú lớn kia nhao nhao cảm nhận được sát ý băng hàn, toàn bộ run rẩy, mà tu sĩ hai tộc ở trên, thần sắc từng tên cũng đều biến hóa, lập tức ngăn cản.

“Người nào!”

“Lớn mật, lại dám chặn đường liên minh hai tộc chúng ta!”

“Là một tên nhân tộc?”

Lúc những tu sĩ hai tộc kinh sợ lao ra, Hứa Thanh hạ xuống đất chợt ngẩng đầu, sát ý trong mắt cực kỳ kinh người, cả người lao ra, tiến thẳng đến một tên tu sĩ Thiên Diện Tộc phía trước.

Tên tu sĩ Thiên Diện Tộc này biến sắc, cảm nhận được chấn động kinh khủng đến từ trên người Hứa Thanh, muốn né tránh đã không kịp, tốc độ Hứa Thanh quá nhanh, dùng cường độ thân thể của bản thân, trực tiếp đâm vào thân thể tên tu sĩ này.

Oanh một tiếng, tên tu sĩ Thiên Diện Tộc thân hình cao lớn kia, trên ngực xuất hiện một cái động lớn, bị Hứa Thanh xuyên thấu, thân thể kia run rẩy tan vỡ.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, phất tay tản ra Triêu Hà Quang, hóa thành mười chùm ánh sáng bao phủ toàn bộ lồng giam, sau đó lực lượng độc cấm trong cơ thể hắn toàn diện bộc phát.

Bốn phía lập tức vặn vẹo, sinh sôi ra vô tận dị chất, đồng thời cũng có những tiếng kêu rên thê lương theo đó truyền ra.

Chương 1317: Hồng nhạn trường phi quang bất độ (2)

Còn có cả lão tổ Kim Cương Tông phát cuồng, hóa thành tia chớp màu đỏ, lao thẳng về phía đám người.

Linh Nhi cũng cắn răng, trong mắt lộ ra vẻ hung hăng hiếm khi thấy, theo sau ra tay.

Còn có Ảnh Tử, nó phát giác được Hứa Thanh phẫn nộ, cũng phát giác được Linh Nhi bi thương, khiến cho nó cũng theo đó mà phẫn giận lên, nhanh chóng lan tràn, bảo hộ bốn phía Linh Nhi, ra tay vì nàng.

Nhưng hành động của bọn họ, so về độ tàn bạo thì đều không bằng Hứa Thanh, tốc độ Hứa Thanh cực nhanh, giơ tay phải lên, dao găm xuất hiện, lập tức phóng tới gần một tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc, tay trái hung hăng đấm một cái.

Oanh một tiếng, thân thể bằng kính của đối phương vỡ vụn, nắm đấm của Hứa Thanh xâm nhập vào trong thân thể phá thành mảnh nhỏ, độc cấm tản ra, tiếng kêu rên thê lương lập tức vang vọng.

Hứa Thanh nhoáng một cái, thân thể đụng vào trên người một tên Thiên Diện Tộc đang vọt tới sau lưng, dao găm trong tay từ dưới vạch lên, cắt thẳng một đường, máu tươi phun trào ra ngoài, hắn cầm ngược dao găm, hung hăng cắt qua cổ tên kia.

Đầu lâu bay lên.

Sau đó Kim Ô bay lên trên không, chợt phun lửa xuống mặt đất, Thiên Hỏa hạ xuống, mấy tên tu sĩ hai tộc hoảng sợ đang muốn bỏ chạy lập tức truyền ra âm thanh vô cùng thê thảm, thân thể lập tức bị đốt cháy.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ánh mắt một mảnh đỏ thẫm, trên người đều là máu tươi, hắn tiếp tục lao tới gần một tu sĩ Kính Ảnh Tộc khác.

Tên tu sĩ này có tu vi Nguyên Anh, giờ phút này thần sắc kinh sợ, sát ý trên người Hứa Thanh khiến cho tâm thần của gã bị chấn nhiếp, vừa muốn lui về phía sau, nhưng đã chậm, tốc độ của Hứa Thanh rất kinh người, chớp mắt đã xông tới phía gã.

Một khắc đụng chạm, tên tu sĩ Nguyên Anh của Kính Ảnh Tộc này lập tức bấm niệm pháp quyết, hình thành một lưỡi dao sắc bén, càng tản ra một chút quỷ hỏa yêu dị, bao phủ tới Hứa Thanh, thôn phệ sinh cơ.

Nhưng mà Hứa Thanh căn bản không quan tâm tới những thứ này.

Nhục thể của hắn cường hãn, dù là bị thương cũng có tử thủy tinh khôi phục, cho nên trừ phi gặp phải cái loại tồn tại có thể một kích khiến cho hắn không cách nào thừa nhận, bằng không mà nói, lấy tổn thương đổi lấy giết chóc, vốn là phong cách ra tay trước giờ của hắn.

Giờ phút này tiếp cận, trong âm thanh nổ vang, Hứa Thanh mặc kệ pháp thuật của đối phương oanh kích vào trên người mình, trong mắt lộ ra hung tàn, há miệng trực tiếp nuốt quỷ hỏa của đối phương vào trong miệng.

Độc cấm trong cơ thể bộc phát, quỷ hỏa lập tức ẩm diệt.

Dao găm trong tay hung hăng đâm tới, một dao tiếp một dao, tên tu sĩ Nguyên Anh kia muốn vùng vẫy nhưng đều vô ích, tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi trong thân thể phun ra.

Cũng chính là thời gian mấy cái hô hấp, Hứa Thanh khiến thân thể mà đối phương gửi thân tan vỡ, sau đó trực tiếp cắt cổ của gã, toái diệt sinh cơ.

Sau đó hất lên một cái, đánh tới những tên tu sĩ hai tộc khác đang vọt đến sau lưng, tay trái Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, nhấn về phía trước một cái.

Sau lưng hắn lập tức bay ra rất nhiều Thiên Ma thân, lao thẳng đến đối phương, điên cuồng cắn xé thôn phệ.

Một màn này, khiến cho trong lòng từng người tu sĩ hai tộc còn sót lại bốn phía hoảng sợ đến cực hạn, có kẻ bắt đầu rút lui, muốn rời khỏi nơi đây.

Nhưng chưa chạy được vài bước, thân thể liền hư thối, kêu rên ngã xuống.

Những tu sĩ khác run rẩy, cũng đều điên cuồng rút lui, trong mắt bọn họ, Hứa Thanh thật giống như sứ giả lấy mạng người khác vậy, hễ là người bị ánh mắt của hắn nhìn tới, cũng đều đại biểu tử vong sắp phủ xuống.

Nhất là hiện giờ áo bào toàn thân hắn đã trở thành huyết sắc, dưới ánh lửa Kim Ô, huyết khí ngập trời, sát ý kinh người.

Mặc dù nơi này có trên trăm tu sĩ, nhưng phần lớn đều là Kết Đan cùng với Trúc Cơ, về phần Nguyên Anh thì chỉ có sáu vị.

Dẫu sao bọn họ cũng đang ở trong địa bàn của mình, áp giải những thứ nhân tộc phàm tục này, không cần quá nhiều cường giả, mà Đoan Mộc Tàng đã bị đám người Quốc sư bắt đưa đi trước, cho nên trong nhận thức của bọn họ, không thể nào xuất hiện loại sự tình cứu viện.

Bởi vì nhân tộc không có cường giả thứ hai.

Hơn 10 vạn nhân tộc trong thành trì, không có bất kỳ một ai nói ra sự tồn tại của Hứa Thanh.

Bên trong cái ác, nhân tính thiện và tình đồng tộc như thế, càng ngày càng nổi bật ra ngoài.

Mà đối với hai tộc mà nói, bởi vì Hứa Thanh cẩn thận, cho nên từ đầu tới đuôi bọn họ thật ra cũng không biết nhiều.

Điều này liền dẫn đến lúc bọn họ đối mặt với Hứa Thanh, đã trở thành cục diện bị đồ sát, nhất là độc của Hứa Thanh quá mức kinh khủng, tu sĩ Trúc Cơ hai tộc là những kẻ đầu tiên không chịu nổi, phát ra âm thanh kêu gào thê lương thảm thiết, nhao nhao hư thối.

Dù là Kính Ảnh Tộc đặc thù, cũng tương tự khó tránh khỏi việc bị độc chết.

Mà sự giết chóc của Hứa Thanh vẫn còn đang tiếp tục, hắn xông lên phía trước, tới gần một tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Diện Tộc, song phương lập tức va chạm.

Cũng chỉ trong thời gian ba tới năm hơi thở, tên tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Diện Tộc này liền phun ra máu tươi, đầu lâu bay lên, Nguyên Anh trong cơ thể tan vỡ, một đạo Nguyên Anh trong đó tức thì bị Hứa Thanh trực tiếp nuốt xuống.

Hắn không có đủ thời gian để cầm trong tay luyện hóa.

Về phần thương thế trên người thì Hứa Thanh không quan tâm, giờ phút này hắn bỗng nhiên quay đầu, ngóng nhìn bốn phía.

Theo độc cấm phát tác, nơi đây đã tử vong một mảng lớn, lão tổ Kim Cương Tông cùng với Ảnh Tử giết chóc, cũng khiến cho số lượng tu sĩ hai tộc tử vong gia tăng.

Mà Linh Nhi ra tay, Hứa Thanh đã sớm nhìn thấy một lần từ trên Nhân Ngư Đảo lúc trước rồi, cho nên hắn biết rõ bề ngoài Linh Nhi nhìn như nhu nhược, nhưng trên thực tế phong cách của nàng lại thiên hướng về cận chiến.

Trước mắt nhìn cũng đúng là như thế.

Trên người Linh Nhi huyễn hóa ra chiến giáp, hư ảnh long xà vờn quanh, còn có một thanh trường mâu được nàng nắm trong tay, thân hình rõ ràng gầy yếu, nhưng lại bộc phát ra chiến lực kinh người.

Mà trận giết chóc này, cũng không kéo dài quá lâu, chưa tới thời gian một nén nhang, theo mấy tên tu sĩ hai tộc sau cùng thê thảm chết đi, bốn phía liền trở nên an tĩnh lại.

Coi như là mấy con thú lớn kéo lồng sắt cũng đều thi thể chia lìa, bị lão tổ Kim Cương Tông giết cho hả giận.

Sau khi hết thảy chấm dứt, Linh Nhi rơi lệ, lão tổ Kim Cương Tông bi phẫn, bọn họ nhìn lồng giam được Triêu Hà Quang bảo hộ.

Chương 1318: Hồng nhạn trường phi quang bất độ (3)

Nhân tộc trong lồng giam vẫn chết lặng như trước, trải qua nhiều ngày hành hạ cùng với hai tộc thi pháp, khiến cho ý thức của bọn họ đều đã sắp tan vỡ, dù là nhìn thấy Hứa Thanh, trong mắt cũng đều không có thần thái.

“Lý tỷ tỷ... Trần a di... . .” Linh Nhi đi đến trước lồng giam, nhìn qua thân ảnh, giọng nói mang theo tiếng khóc.

Hứa Thanh lặng lẽ đi đến, phất tay tản Triêu Hà Quang ra, hắn giơ tay lên mở lồng giam ra, oanh một tiếng, đám người bên trong giống như là hàng hóa vậy, đổ xuống lăn ra.

Nhưng đều được Hứa Thanh cẩn thận che chở, khiến cho mặc dù bọn họ rơi lả tả, nhưng cũng không tạo ra thêm nhiều thương vong hơn nữa.

Chỉ là ánh mắt khi nhìn những lớp phía dưới trong lồng giam, khiến cho nội tâm Hứa Thanh vô cùng trầm thấp.

Dưới đáy lồng giam, phần lớn đều đã bị đè ép thành thịt nát, mấy trăm người hòa hợp lại với nhau, có chút ngay cả mặt mũi cũng không nhận ra...

“Phán Nhạn đâu... . .”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, đi về mấy cái lồng giam kế tiếp, mở ra nhìn một cái, nhìn qua những tộc nhân quen thuộc kia, nhìn qua những thân hình máu thịt mơ hồ đó, nhìn qua những đống thịt nát nhìn thấy mà giật mình ấy, tâm Hứa Thanh, dâng lên nồng đậm bi thương.

Hắn đã trải qua nhân gian thê thảm, nhưng vẫn không cách nào hờ hững đối với cái dạng địa ngục này.

Nhất là vào hai tháng trước, những người này đều là từng sinh mệnh tốt đẹp, Hứa Thanh còn cảm nhận được sự thuần phác hiếm thấy ở trên người bọn họ, cảm nhận được thiện lương khó tìm.

Trong đêm tối rét lạnh, bọn họ hợp thành một đoàn, sưởi ấm lẫn nhau, nguyện ý dùng ấm áp của bản thân, truyền cho đồng tộc rét lạnh hơn.

Nhưng hôm nay… .

Hứa Thanh nhắm mắt lại, sát ý trong lòng không bởi trận giết chóc đó trước mà giảm bớt, ngược lại càng thêm nồng đậm mãnh liệt hơn, chồng chất ở trong lòng, ép tới lệ khí của hắn không ngừng hình thành, có chút không thở nổi.

Bởi vì, bên trong đống thịt nát trong lồng giam, hắn nhìn thấy một nửa khuôn mặt.

Mặt của vị nữ tử làm điểm tâm ăn thật ngon, cũng chính là đạo lữ của Thạch Phán Quy… . .

Thân thể của nàng, đã bị ép thành bùn.

Hứa Thanh lặng lẽ rời khỏi, mở ra chiếc lồng giam cuối cùng, trong đám người rơi lả tả, ánh mắt của hắn ngừng lại ở dưới đáy trong góc lồng giam.

Chỗ đó, có một góc quyển sách.

Một khắc nhìn thấy, thân thể Hứa Thanh không thể khống chế mà không ngừng run rẩy, hắn phất tay về sau, khu vực thịt nát này dần dần bị đẩy ra, lộ ra một tiểu cô nương.

Xiêm y của nàng giao hòa lại cùng với thịt nát, thân thể gầy ốm chỉ còn lại có non nửa, hai tay cùng nửa người trên không nhiều lắm đang ôm một quyển dược điển.

Ôm rất chặt, rất dùng sức.

Dường như, đây là chấp niệm cuối cùng, là hi vọng cuối cùng của nàng.

Nàng cúi đầu ở trong góc, sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc, giống như đã ngủ rồi vậy.

Hứa Thanh cảm thấy ngực mình quá đau đớn, hắn cố gắng hít vào một hơi, nhưng thân thể vẫn run rẩy như trước, trong đầu không cách nào khống chế hiện ra cảnh tượng hai tháng trước.

Trong cảnh tượng, một thân ảnh gầy yếu, mang theo khiếp đảm, cầm một củ khoai lang, hỏi hắn về thảo mộc.

Trong cảnh tượng, đứa bé này lấy ra một gốc tiểu thảo, hỏi mình về tri thức.

Ánh mắt khát vọng đối với tri thức như vậy, khiến cho Hứa Thanh hồi tưởng rất sâu, cho nên hắn đã đưa ra cuốn dược điển của mình, nhận người đệ tử thứ nhất bên trong dược đạo của mình.

“Lão sư, chúng ta còn có thể gặp nhau sao?”

Đây là câu nói sau cùng của tiểu cô nương.

Giờ phút này, trong mắt Hứa Thanh, tiểu cô nương giống như đang ngủ hình như ngẩng đầu, sợ hãi nhìn chính mình, hỏi ra một câu vang vọng trong đầu óc của hắn.

“Chỉ cần không chết, cuối cùng sẽ lại gặp nhau.”

Hứa Thanh thì thào, những lời này rất tốt đẹp, chỉ là… Nếu như đã chết, sẽ không thấy được.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó hồi lâu, thật lâu sau…

Cho đến khi tiếng khóc của Linh Nhi cùng với tiếng gào thét bi phẫn của lão tổ Kim Cương Tông, tựa như từ địa phương xa xôi truyền đến, vang vọng truyền vào lỗ tai của hắn, từ từ trở nên rõ ràng, cũng kéo suy nghĩ của hắn trở về với thực tế.

“Linh Nhi… . .” Giọng nói của Hứa Thanh trở nên cực kỳ khàn khàn, hắn quay đầu nhìn Linh Nhi đang thút thít nỉ non.

Linh Nhi chạy tới, ôm lấy Hứa Thanh, thân thể run rẩy, cảnh tượng sinh tử thế này, nàng ít khi chứng kiến, cho nên rất khó có thể thừa nhận.

Mà đám người chung quanh cũng chầm chậm khôi phục, không khí bi thương và tiếng thút thít nỉ non, dần dần càng lúc càng nhiều, cho đến khi một thân ảnh lảo đảo đi tới, quỳ gối trước mặt Hứa Thanh.

“Tiền bối… . .”

Người đến là Thạch Phán Quy, thân thể của y suy yếu, đôi mắt đỏ thẫm, nước mắt là máu, biểu cảm vặn vẹo, cả người đều đang điên cuồng áp chế, run rẩy nhìn Hứa Thanh.

Y biết thê tử và muội muội của mình tử vong, trong mắt của y cũng chỉ có tử ý, chỉ là cho đến thời điểm này, y vẫn cố nén hết thảy.

Bởi vì y biết rõ, mình phải nói cho Hứa Thanh biết về tung tích của Quốc chủ.

“Xin tiền bối, cứu Quốc chủ… . .”

“Quốc chủ bị Quốc sư liên minh hai tộc bắt đi đến Thánh thành, lúc ấy ta nghe bọn họ nói, muốn luyện hóa Quốc chủ thành khí linh, để sửa chữa khôi phục lại Kính Bảo.”

Hứa Thanh nhìn qua Thạch Phán Quy, sau mấy hơi thở liền quay đầu, nhìn tới chỗ tiểu cô nương.

Thạch Phán Quy cũng tương tự nhìn lại, thân thể càng lúc càng run rẩy hơn, hai tay gắt gao nắm chặt, bi thống trong nội tâm hóa thành một ngụm máu tươi phun ra, lộ ra nụ cười thảm.

Hứa Thanh lặng lẽ đi tới, đi đến trước mặt tiểu cô nương, ngồi xổm người xuống, vuốt đôi mắt của nàng.

“Phán Quy, muội muội của ngươi ngủ rồi, không nên quấy rầy nàng, các ngươi tại ở nơi này… . . Chờ ta.”

“Ta đi đưa Quốc chủ của các ngươi, trở về.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, đứng người lên, sau đó truyền ra giọng nói bình tĩnh.

“Linh Nhi, ngươi có thể ở chỗ này bảo vệ bọn họ không?”

“Ta có thể!” Linh Nhi lau nước mắt, dùng sức gật đầu.

Chương 1319: Hồng nhạn trường phi quang bất độ (4)

Hứa Thanh cũng không nhiều lời, hắn để Ảnh Tử lại, cũng triệu hoán ra sư tử bằng đá cùng cái đầu trong nhà tù 132 khu Đinh, đồng thời tản ra khói độc bao phủ bốn phía, phong bế nơi đây.

Làm xong đây hết thảy, Hứa Thanh thở sâu, vỗ vỗ bờ vai Thạch Phán Quy.

“Phán Quy, chờ ta trở lại.”

Nói xong, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Thánh thành.

Như nhìn một mảnh tử địa, không chút gợn sóng, chỉ có từng tia tử vong không ngừng hội tụ, không ngừng trở nên nồng đậm, cuối cùng tản ra toàn thân, bao phủ bát phương.

Hắn cũng không tiếp tục mở miệng mà bước ra một bước, tiến tới phía trước, bay lên bên trên bầu trời, phất tay, Linh Luân hiện ra.

Thân ảnh bà lão áo đen kinh khủng xuất hiện trên bầu trời.

Hứa Thanh đứng trên đỉnh đầu, gương mặt bà lão lộ ra tử vong và sát ý, nhoáng một cái bỗng nhiên bay đi.

Hứa Thanh cúi đầu, trong khi cấp tốc bay về phía trước, độc cấm trong cơ thể tản ra, lan tràn ra sau lưng.

Không phải là khuếch tán lung tung, mà ngưng tụ cùng một chỗ.

Càng lúc càng nhiều.

Thời gian dần trôi qua, sau lưng Hứa Thanh liền hình thành một mảnh sương mù nồng đậm.

Trong mảnh sương mù ẩn chứa độc cấm, dẫn động thiên địa biến sắc, bát phương nổ vang, mà mảnh sương mù này còn càng lúc càng lớn, càng lúc càng đậm.

Dưới sự phóng thích liên tục của Hứa Thanh, Nguyên Anh Độc Cấm trong cơ thể của hắn bạo phát toàn bộ, khiến cho độc sinh ra trên người hắn dâng lên trước đó chưa từng có.

Hứa Thanh rất ít khi toàn lực phóng thích độc của mình, nhưng giờ khắc này, sát ý cùng với áp lực trong lòng, khiến cho hắn muốn hoàn toàn bộc phát một hồi.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, ba ngày sau.

Trên bầu trời cách Thánh thành của liên minh hai tộc ngàn dặm bỗng nhiên xuất hiện một mảnh bão cát, phạm vi cực lớn tới trăm dặm.

Nối tiếp bầu trời, gắn kết đại địa, bên trong có vô số tia chớp nổ vang, vô tận dị chất xâm nhập bát phương.

Mà bên trong mảnh bão cát màu đen mênh mông này, là một thân ảnh bà lão thật lớn, trên đỉnh đầu thân ảnh kia… Hứa Thanh đứng ở nơi đó, mặt không cảm xúc, nhìn về phương xa.

Trong ba ngày này, hắn đã thử nghiệm làm ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh thức tỉnh, mà đối phương không có trả lời, nhưng Hứa Thanh biết rõ nó không ngủ.

Nếu như đã không trả lời, vậy Hứa Thanh cũng không tiếp tục gọi nữa, hắn thậm chí ngay cả lông mày cũng không nhăn một chút.

Hắn biết rõ, nơi mình muốn đi tồn tại hung hiểm cực lớn, lấy tu vi của hắn, rất khó đối mặt với Linh Tàng.

Lại càng không cần phải nói, Linh Tàng của liên minh hai tộc, tổng cộng có sáu vị.

Trong đó còn có hai vị đã hoàn thành một tòa Bí Tàng.

Nhưng có một số việc, dù là nguy hiểm, Hứa Thanh cảm thấy mình vẫn phải đi làm.

Mà trên thực tế, chỉ cần giải quyết xong sáu tên Linh Tàng kia, những tu sĩ Nguyên Anh khác, dựa vào một chút thủ đoạn thì Hứa Thanh cũng không phải là không có lực lượng chém giết.

Chỉ là đại giới, sẽ rất lớn.

“Đệ tử của ta đã chết, thân làm sư phó, ta nhất định phải đi đòi lại công bằng.”

“Ăn nhiều điểm tâm của người ta như vậy, tổng phải đi làm chút gì đó.”

“Còn nữa… . Ta mượn đồ của người ta, nếu như Đoan Mộc Tàng không còn, ta cũng không có biện pháp trả.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, băng hàn trong mắt càng lúc càng lạnh, dẫn theo bão cát bao phủ độc cấm quét sạch phạm vi trăm dặm sau lưng, tiến gần về phía Thánh thành hai tộc.

Cùng lúc đó, ngoài ngàn dặm, trong Thánh thành giống như tổ chim của liên minh hai tộc, tộc nhân hai tộc bên trong đang chúc mừng với nhau.

Bọn họ đã nghe nói về sự tình nhân tộc, mà những ngày này lại có lần lượt không ít tộc quần hạ đẳng bị bắt tới, rốt cuộc số lượng tế phẩm đã đầy đủ.

Điều này đại biểu hai tộc bọn họ, trước ngày tế tự đến, có thể an tâm không cần lo lắng gì nữa.

Việc này để cho tộc nhân hai tộc đều kích động phấn khởi, theo đó mà đến chính là tiếng nói cười hoan hô, toàn bộ thành trì đều đang sôi trào.

Mà trận Thiên Hỏa Quá Không lúc trước, mặc dù đã tạo thành tổn thương cực lớn đối với thành trì, khiến cho trận pháp phòng hộ cơ bản đều hư hao hết, nhưng mấy tháng này nhờ quá trình sửa chữa hồi phục lại, cũng đã có chỗ khôi phục.

Trong không khí náo nhiệt, rất nhiều tộc nhân hai tộc đều hội tụ về quảng trường ở giữa hai tòa Vương Cung, chỗ đó đang tiến hành một trận luyện hóa.

Trận luyện hóa này đã kéo dài rất lâu, sắp kết thúc.

Người ra tay luyện hóa, là Quốc sư của Kính Ảnh Tộc, mà người bị bị luyện hóa, là nhân tộc Đoan Mộc Tàng.

Đối với Đoan Mộc Tàng, rất nhiều tu sĩ hai tộc đều không xa lạ gì, nhiều năm qua, phần lớn những tộc nhân mất tích bên cạnh bọn họ, cuối cùng đều được tra ra là có liên quan với Đoan Mộc Tàng.

Cho nên trận luyện hóa trong những ngày này, tộc nhân của hai tộc đều sẽ đi qua bên đây để quan sát xem thế nào.

Giờ phút này trên quảng trường, đầu người cùng tứ chi của Đoan Mộc Tàng đều bị ghim ở bên trong một mặt gương cực lớn, từng trận khí trắng tràn ra từ toàn thân của lão, dung nhập vào trong kính.

Tấm gương này, chính là cái Kính Bảo bị vỡ vụn hôm ấy.

Khí linh bên trong đã toái diệt, bây giờ đang được tái tạo lại.

Toàn thân Đoan Mộc Tàng liên tục chảy xuôi máu tươi, đau khổ do sinh mệnh bị luyện hóa dẫn đến, khiến cho thân thể của lão run rẩy, thần sắc vặn vẹo, thậm chí nếu như cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy toàn thân xương cốt của lão phần lớn đã tan vỡ, tất cả gân cũng đều bị xé đứt.

Nguyên Anh cũng tương tự bị giam cầm, có vô số giòi bọ quỷ dị đang gặm nhấm.

Tòa Bí Tàng sụp xuống cũng tràn đầy tử khí, thu hút tới rất nhiều ác hồn đang thôn phệ.

Hiển nhiên trước đó đã nhận lấy vô tận hành hạ.

Nhưng hết thảy những đau khổ này, vẫn không làm lão phát ra bất cứ tiếng kêu rên nào.

Cốt khí của nhân tộc khiến cho lão cho dù đi đến tuyệt lộ, đều sẽ tươi cười đối mặt, không nguyện lộ ra một chút yếu ớt.

Lão nhìn chầm chầm thân ảnh khoanh chân đả tọa giữa không trung, truyền ra giọng nói khàn khàn.

“Luyện hóa lão phu, thế mà còn cần thời gian lâu như vậy, Kính Ảnh Tộc hoàn toàn chính xác là phế vật.”

Người khoanh chân đả tọa giữa không trung là một lão giả thân hình nham thạch, người này chính là Quốc sư của Kính Ảnh Tộc, gã lạnh lùng đưa mắt nhìn Đoan Mộc Tàng, nhàn nhạt mở miệng.

“Đợi sau khi ngươi trở thành kính linh của ta, ta sẽ cho chính miệng ngươi nuốt vào tộc nhân của ngươi, có lẽ ngươi sẽ thích cái mùi vị đó.”

—

Lão tác giả Nhĩ Căn viết quá hay, thật sự khiến bạn đọc nhập tâm theo cốt truyện, hòa cùng tâm trạng của nhân vật, cho nên ....sau khi đọc xong chương này cũng bi phẫn khó chịu, nên quy lại tức lão Nhĩ Căn.

Chương 1320: Hung tinh lăng nhật toái trường không (1)

Thiên Hỏa Hải phía đông Tế Nguyệt đại vực, bởi vì có tính chất đặc thù cùng với hoàn cảnh nóng bức, cho nên không có quá nhiều tộc quần sinh tồn ở nơi này.

Trong đó lấy tộc quần Kính Ảnh Tộc và Thiên Diện Tộc là chủ yếu.

Bởi vì Thiên Hỏa Tinh bên trong Thiên Hỏa Hải là một trong những tế phẩm mà Hồng Nguyệt Thần Điện thường chỉ định, cho nên thường xuyên có tộc quần bên ngoài đến Thiên Hỏa Hải cướp đoạt.

Để chống cự kẻ thù bên ngoài nên hai tộc cần phải liên thủ, vì vậy mới có sự tình liên minh.

Cũng có tòa Thánh thành của hai tộc này.

Tòa thành này đã sừng sững trên đại địa cả 1000 năm, đã trải qua rất nhiều lần Thiên Hỏa Quá Không, bảo vệ vô số tộc nhân hai tộc.

Mặc dù trong đó cũng có khi bị phá hủy, nhưng cuối cùng lại được tạo dựng lại, cho nên trong suy nghĩ của tộc nhân hai tộc, ý nghĩa của tòa thành trì này rất sâu xa.

Bọn họ cho rằng sự hiện hữu của nó, đã chứng kiến lịch sử của liên minh hai tộc, cũng sẽ tiếp tục chứng kiến tương lai của hai tộc.

Nhưng đối với tộc quần hạ đẳng trong khu vực Thiên Hỏa Hải mà nói, đây là một tòa thành tuyệt vọng, vô luận là nhân tộc hay là những tộc quần bị săn giết khác, ở trong lòng của bọn họ, nơi đây tràn đầy tử vong, tràn đầy tà ác.

Thậm chí số lượng ngoại tộc chết ở chỗ này, còn nhiều hơn so với số lượng tế tự cho Hồng Nguyệt Thần Điện.

Tất cả những thứ này, đều bởi vì thực chất bạo ngược tồn tại ở bên trong hai tộc.

Sinh hoạt ở trong Tế Nguyệt đại vực không có hi vọng, cho nên bọn họ thích nhìn thấy vẻ mặt vốn đã tuyệt vọng của kẻ khác phải càng tuyệt vọng hơn.

Giống như chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho bọn họ sinh ra cảm giác về sự ưu việt, từ đó tìm kiếm được niềm vui thú trong sinh mệnh.

Giờ phút này bên trong tòa thành trì, mặc dù đang tràn ngập tiếng nói cười hoan hô, nhưng ở dưới tiếng nói cười kia, còn xen lẫn cả tiếng khóc cùng với tiếng kêu rên.

Thanh âm quất roi, thanh âm quát tháo, thanh âm bị hành hạ đến chết, vang vọng từ các nơi hẻo lánh trong thành trì.

Toàn bộ thành trì tràn ngập máu tanh, vô số hài cốt chồng chất ngoài cửa của từng ngôi nhà.

Người trở thành thức ăn, không chỉ là nhân tộc.

Bởi vì thu hoạch lần này rất lớn, bởi vì số lượng tế tự cho Thần Điện đã đầy đủ, vì vậy những người thừa ra liền trở thành thức ăn cùng đồ chơi của hai tộc.

Những tộc quần hạ đẳng này bị tộc nhân hai tộc tùy ý mua sắm, sống không bằng chết, chịu đủ hành hạ, phần lớn trong lúc thừa nhận vô tận thống khổ, đều nguyền rủa có thể dùng cái chết của mình để đổi lấy sự diệt vong của hai tộc.

Mà ngày hôm nay, theo tiếng nổ vang từ phía chân trời vang vọng truyền đến, nguyền rủa đã đến.

Giờ phút này, bên trong tòa thành trì tàn nhẫn đó, trong khi tộc nhân của hai tộc đang hoan hô, có một chút tiếng cười đã dừng lại, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía bầu trời xa xa.

Phía đường chân trời, một mảnh bão cát khổng lồ lan tràn phạm vi trăm dặm, hóa thành một bóng mờ cực lớn, đang tới gần.

Che khuất bầu trời, bao phủ trời cao, khí thế kinh người.

Chẳng những phạm vi cực lớn, càng có vô số tia chớp chạy ở, âm thanh nổ vang truyền khắp bát phương, đại địa cũng bị ảnh hưởng đến, dấy lên vô tận bão cát, không ngừng bay lượn về bốn phía.

Bầu trời u ám cũng trở nên vặn vẹo và mơ hồ, nồng đậm dị chất lấy chỗ đó làm đầu nguồn, tràn ngập bốn phía.

Một mảnh đen ngòm, nhìn thấy mà giật mình.

Mơ hồ còn có thể nhìn thấy bên trong tồn tại một thân ảnh khổng lồ.

Thân ảnh này mặc áo đen, đang từ trên bầu trời gào thét bay đến, như là sứ giả tử vong nghe được lời nguyền rủa của chúng sinh, phủ xuống nhân gian.

Một màn này, dần dần đưa tới càng nhiều tu sĩ hai tộc chú ý hơn nữa, rất nhanh, toàn bộ thành trì cũng đều bị một màn này làm cho im lặng.

Mà trên quảng trường, Quốc sư Kính Ảnh Tộc đang tế luyện Đoan Mộc Tàng cũng tương tự ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời, chấn động thần thức kinh khủng lập tức bay lên từ trên người lão.

Thiên lôi trên bầu trời nổ vang, một đạo thân ảnh hư ảo đồng dạng lớn bằng bà lão áo đen bên trong bão cát, sừng sững đứng phía trên thành trì.

"Dừng lại!"

Giọng nói âm lãnh truyền ra từ trong miệng gã, dấy lên vô tận tiếng sấm, ầm ầm truyền ra.

Đồng thời, từng đạo thần thức cũng từ bên trong Thánh thành tràn ra, khóa chặt mảnh phong bạo này.

Trong những đạo thần thức này, còn có ba đạo chấn động cường hãn tương tự như là Quốc sư, đồng dạng biến ảo ra thân ảnh kinh người ở giữa thiên địa, hai mắt lạnh nhạt nhìn chăm chú về phía bão cát.

Bốn thân ảnh này, tản mát ra chấn động thuộc về Linh Tàng, mặc dù còn chưa có sinh ra Thiên Đạo, nhưng uy áp của giai đoạn dưỡng đạo Khải Minh vẫn có thể trấn áp bát phương như cũ.

Đoan Mộc Tàng ở vào trạng thái hấp hối sắp chết trên quảng trường, thân hình và tâm thần chìm trong thống khổ, nhìn lên bầu trời.

Lão nhìn thấy một mảnh bão cát mênh mông cùng với thân ảnh cực lớn trong đó, bên trong mơ hồ, hình như trên đỉnh đầu của thân ảnh kia, còn có một bóng người đang đứng.

Bóng người này thoạt nhìn không phải nhân tộc, mà là Hắc Thiên tộc!

Làn da màu xám, đầu người rất lớn, trên đầu mọc đầy gai sắc.

Mà mảnh bão cát mênh mông kia, giờ phút này cũng đang chầm chậm tiếp cận Thánh thành, cuối cùng trong khi tâm thần tộc nhân hai tộc bên trong Thánh thành dâng lên áp lực, mảnh bão cát này dừng lại ở mười dặm bên ngoài Thánh thành.

Khoảng cách mười dặm, khó có thể ngăn cách những tiếng nổ vang truyền đến từ bão cát, cũng không cách nào ngăn cản độc cấm trong đó lan tràn ra.

Vì vậy, từng mảnh sương mù mỏng manh, tựa như khói mù che lấp mặt trăng, phiêu tán phía trên Thánh thành, khiến cho trận pháp phòng hộ trên Thánh thành truyền ra âm thanh xì xì, đang bị ăn mòn.

Càng có tiếng nổ vang đinh tai nhức óc truyền ra.

“Giả thần giả quỷ!”

Phía trên Thánh thành, vị Quốc sư Kính Ảnh Tộc kia trầm thấp mở miệng, vung tay phải lên.

Sương mù tràn ngập bốn phía quanh Thánh thành lập tức nhao nhao cuốn ngược lại, nhưng không có hoàn toàn tiêu tán, mà sau khi tản ra, lại lần nữa hội tụ lại.

Một màn này, khiến cho đáy lòng của vị Quốc sư Kính Ảnh Tộc này trầm xuống, chân mày hơi nhíu lại, nhìn tới bên ngoài mười dặm.

Giờ phút này ngoài mười dặm, bên trong bão cát do sương mù độc cấm hình thành, Linh Luân hình bà lão chậm rãi đi ra, khiến cho Hứa Thanh đứng trên đỉnh đầu hiện ra ở giữa thiên địa.

Chương 1321: Hung tinh lăng nhật toái trường không (2)

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lạnh lùng nhìn qua Thánh thành giống như tổ chim của hai tộc phía trước, truyền thần niệm tới nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể.

“Ngươi thật sự không ăn?”

“Không phải là ăn hay không ăn, những thứ này đặc biệt đều là tế phẩm của Xích Mẫu, ta không dám ăn, hơn nữa cũng ẩn chứa nguyền rủa, ngập tràn mùi thiu, thịt thiu thì ngươi có ăn không hả?”

Ngón tay Thần Linh đầy hùng hồn lý lẽ nói.

Hứa Thanh không tiếp tục để ý tới nữa, trên đường đến, hắn vì phòng ngừa lộ ra mục đích của mình, cho nên đã kích phát ra Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan đã ăn lần đi tới Thánh Lan tộc cùng đội trưởng lúc trước, phóng thích một chút dược lực sau cùng của đan này trong người, lại biến thành Hắc Thiên tộc.

Giờ phút này, hắn ngóng nhìn Thánh thành, giơ tay phải lên, nhấn một ngón tay về phía màn trời trên thành trì.

Bầu trời lập tức cuộn mình, nương theo tiếng nổ vang, trong thời gian ngắn, một vòng Tử Nguyệt lăng không hiện ra, hiện lên phía trên Thánh thành.

Tử Nguyệt đến thế gian, bát phương biến sắc, hết thảy vạn vật, trong một cái nháy mắt này đều trở thành màu tím.

Bầu trời như vậy, đại địa như thế, tòa thành lại càng là.

Nơi ánh mắt nhìn thấy, đều là màu tím!

Thần uy khuếch tán bao phủ thế gian, trong đó ẩn chứa nồng đậm quyền hành của Xích Mẫu, từ trên cấp độ đã vượt qua hết thảy Thần sứ, giống như là Thần tử đã đến, khiến cho toàn bộ thành trì bắt đầu vặn vẹo, bốn phía trở thành một mảnh mơ hồ.

Nồng đậm dị chất, sinh sôi ra từ bên trong thành trì, bốc lên từ tất cả kiến trúc, bộc phát từ trên thân từng người tộc nhân hai tộc, toàn bộ mặt đất cũng đều rung chuyển lên.

Vô số âm thanh hấp khí, tiếng kinh hô, tiếng hoảng sợ, lập tức truyền ra từ trong miệng tộc nhân hai tộc bên trong Thánh thành, thần sắc của bọn họ đại biến, tinh thần của bọn họ dấy lên sóng lớn ngập trời.

Cảm thụ quen thuộc khiến cho không ít tu sĩ hai tộc theo bản năng quỳ bái xuống, tâm thần run rẩy đến cực hạn.

Tương tự, thần sắc đại biến còn có thân ảnh bốn vị Linh Tàng bên trên thành trì.

Bao gồm cả Quốc sư ở, tâm thần đều chấn động kịch liệt, biểu cảm trên mặt không còn cách nào thong dong nữa, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Toàn bộ chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, trong cơ thể đều ẩn chứa nguyền rủa của Hồng Nguyệt, phần nguyền rủa này đời đời kiếp kiếp ẩn chứa bên trong huyết mạch, khiến cho bọn họ không cách nào rời khỏi Tế Nguyệt đại lục, đồng thời cũng để cho bọn họ khi đối mặt với Hồng Nguyệt Thần Điện, có thể cảm thụ rõ ràng uy áp đến từ Thần Linh.

Chỉ bất quá ngày bình thường, nguyền rủa này như là ngủ say, chỉ khi bọn họ dám có ý đồ chạy trốn khỏi Tế Nguyệt đại vực, mới có thể bộc phát.

Nhưng giờ khắc này, bốn vị Linh Tàng cùng với tộc nhân hai tộc bên trong thành trì, toàn bộ đều cảm nhận được nguyền rủa bên trong cơ thể đang khôi phục.

Mặc dù cách bộc phát còn rất xa, nhưng loại khôi phục này dường như kích thích sợi dây sinh mệnh, vang vọng truyền ra tiếng chuông tang sự, để cho bọn họ vô cùng rung động lắc lư.

Ngoài mười dặm, Hứa Thanh đứng trên đỉnh đầu Linh Luân bà lão, nhìn qua hết thảy, chậm rãi mở miệng, nói ra câu đầu tiên từ sau khi đến.

“Toàn bộ Linh Tàng liên minh hai tộc, lập tức ra tiếp giá!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, ánh sáng Tử Nguyệt chợt lập lòe, lực lượng Thần uy lần nữa trở nên mãnh liệt, thiên địa càng thêm vặn vẹo, hết thảy đều đang lắc lư, một số phàm tục hai tộc bên trong thành trì đã không cách nào thừa nhận, phát ra tiếng kêu rên.

Có một chút người thân thể cũng đã bắt đầu dị hoá, nguyền rủa bên trong cơ thể cũng khó có thể áp chế, lan tràn toàn thân, không thể không truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể không ngừng héo rũ.

Tất cả, khiến cho tâm thần của rất nhiều người liên minh hai tộc người ta hoảng sợ, bao gồm cả Quốc sư ở bên trong bốn Linh Tàng, theo bản năng lao ra, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Mà trong Vương Cung hai tộc, có hai đạo chấn động càng thêm cường hãn, trong chốc lát phóng lên trời.

Đó là Quốc chủ hai tộc, cũng là lão tổ hai tộc.

Vẻ mặt bọn họ cũng hoảng sợ, nhưng trong lòng càng có thêm sự ngạc nhiên, Tử Nguyệt và Hồng Nguyệt là hai tồn tại khác nhau, nhưng khí tức cùng với cái loại Thần uy này, lại giống như đúc.

Hết thảy mọi thứ, khiến cho bọn họ theo bản năng không dám đắc tội, giờ phút này sau khi lao ra, cùng bốn vị Linh Tàng giai đoạn dưỡng đạo, bay thẳng đến phía Hứa Thanh, không dám tiếp cận quá gần, mà khi tới ngoài ngàn trượng, bọn họ liền dừng lại.

“Bái kiến Thần sứ!”

Thần sắc của lão tổ hai tộc ngưng trọng, lập tức chắp tay.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đây là bước đầu tiên trong biện pháp duy nhất mà hắn nghĩ ra trên đường đến đây.

Gộp cả sáu người cùng tới!

Điểm này không khó, muốn làm được thì cần mượn nhờ thân phận của Thần Điện.

Giờ phút này bước đầu tiên đã hoàn thành, vào lúc bọn họ cúi đầu, Tử Nguyệt luân phiên trên bầu trời lập tức nổ vang, trôi lơ lửng ở phía trên sáu người, bỗng nhiên trấn một cái về phía bọn họ.

Đây là bước thứ hai.

Hứa Thanh biết rõ tu sĩ Linh Tàng không phải người ngu, nhất là người làm lão tổ, càng không thể xem thường, thân phận của mình ngay từ đầu còn có thể lừa gạt, nhưng rất khó bảo toàn sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Cho nên không thể kéo dài, nhất định phải trong lúc bọn họ ngạc nhiên, tốc chiến tốc thắng!

Cho nên bước thứ hai này, liền dựa vào lực lượng Tử Nguyệt, trấn áp đối với bọn họ, khiến cho bọn họ xuất hiện hoảng hốt trong một cái chớp mắt.

Giờ phút này dưới sự trấn áp từ Tử Nguyệt, thần sắc của toàn bộ sáu vị cường giả Linh Tàng liên minh hai tộc đều biến đổi, vào thời khắc này lực lượng nguyền rủa trong cơ thể liền rung chuyển hiện ra.

Chỉ bất quá bởi tu vi của bọn họ, nên trước đó nguyền rủa không triệt để bùng phát, bọn họ còn đủ sức tạm thời áp chế, nhưng lúc này trong khi bọn họ đang càng kinh sợ hơn nữa, Hứa Thanh không chút do dự, nhổ xuống năm cái kim đồng hồ Nhật Quỹ trong cơ thể mình!

Đây là bước thứ ba.

Khoảnh khắc hoảng hốt của bước thứ hai còn chưa đủ, cần bước thứ ba để gia trì, lấy cơ hội triển khai bước thứ tư!

Sau khi kim đồng hồ bị nhổ lên, năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ đồng thời bộc phát ra Thì Trệ, khiến cho thời gian bốn phía sáu vị Linh Tàng này ngay lập tức bị đình trệ.

Trong nháy mắt tiếp theo, Thiên Đạo Thương Long hiện ra, triển khai thân hình to lớn, trong lúc sáu vị Linh Tàng đối kháng Tử Nguyệt trấn áp, đồng thời tâm thần hoảng hốt, cùng với một cái chớp mắt bị đình trệ, Thương Long chợt một hơi nuốt về phía bọn họ.

Nuốt toàn bộ sáu vị tu sĩ Linh Tàng cùng với Tử Nguyệt vào trong miệng!

Đây, chính là bước thứ tư trong kế hoạch của Hứa Thanh.

Nhưng đại giới, tất nhiên vô cùng lớn.

Năm cái Nhật Quỹ của Hứa Thanh liền trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Chương 1322: Hung tinh lăng nhật toái trường không (3)

Hứa Thanh há miệng phun ra máu tươi, thân thể cũng trở nên uể oải, nhưng tu vi không có giảm bớt quá nhiều, bởi vì mệnh đăng chân chính mà hắn dùng huyết mạch biến thành, thật ra chính là năm cây kim đồng hồ kia!

Mà Nhật Quỹ là đến từ tử thủy tinh, cộng với sau khi trải qua trong Thiên Hỏa Hải, Hứa Thanh hiểu rõ, chúng nó có thể khôi phục, chỉ là cần có thời gian mà thôi.

Giờ phút này mượn nhờ lực lượng của Nhật Quỹ, bước thứ tư trong kế hoạch đã hoàn thành.

Tử Nguyệt tan biến, sáu vị Linh Tàng cũng biến mất, Thương Long phát ra tiếng gào thét thống khổ giữa không trung, thân thể trướng lên, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ vang.

Nó không thể kiên trì được quá lâu.

Mặc dù nó là hình thái đặc thù, có Thiên Đạo gia trì, nhưng vẫn còn nhỏ yếu, cho dù mượn nhờ Tử Nguyệt trấn áp, nó cũng rất khó có thể vây khốn sáu Linh Tàng lâu dài được.

Mà cuối cùng số lượng Thần quyền của Hứa Thanh vẫn còn chưa đủ, khó có thể hoàn toàn làm bùng phát nguyền rủa của tu sĩ Linh Tàng.

Hắn chỉ có thể làm cho phần nguyền rủa này từ trạng thái ngủ say thức tỉnh.

Nhưng trên thực tế, có thể làm đến điểm đó, đã là cực kỳ kinh người rồi, bởi vì hắn hoàn toàn là dựa vào lực lượng bản thân làm ra, mà bản thân Thần sứ thì chỉ là vật chứa, mượn nhờ lực lượng Thần Linh mới có thể đạt tới hiệu quả đồng dạng.

Nhìn như tương tự, nhưng bản chất lại hoàn toàn khác biệt.

“Kiên trì một nén nhang!” Hứa Thanh mở miệng về phía Thương Long, sau đó nhìn Thánh thành, vào thời khắc này sát cơ trong mắt hắn đã không cách nào áp chế, bộc phát ngập trời.

Thân thể Hứa Thanh bước ra một bước, bay thẳng đến phía Thánh thành, giọng nói vang vọng bát phương.

“Tộc nhân Kính Ảnh Tộc, tháng trước cả gan làm loạn gây tổn thương Thần sứ Hắc Thiên ta, tội này đáng giết, tộc này đáng diệt!”

Nói xong, tay phải Hứa Thanh bỗng nhiên giơ lên, vung về phía trước.

Một đạo tia chớp màu đỏ lập tức từ trong sương mù ngút trời sau lưng Hứa Thanh bay ra, phóng thẳng đến màn phòng hộ của Thánh thành.

Tốc độ cực nhanh, khí thế tất thắng, liên tiếp dấy lên tiếng thiên lôi vang vọng.

Bên trong tia chớp màu đỏ chính là lão tổ Kim Cương Tông, lúc này hai mắt của lão đỏ thẫm, trong lòng lan tràn sát cơ.

Từ khi đi theo Hứa Thanh đến giờ, trước kia đều là Hứa Thanh ra lệnh, lão đều bị động thi hành. Chỉ có hôm nay, lão chủ động xuất kích, lão muốn báo thù cho những người nghe lão kể chuyện đã chết kia!

Nghĩ đến ánh mắt của những người nghe kia, nghĩ tới giọng nói và dáng điệu của bọn họ, cảm xúc bi phẫn của lão tổ Kim Cương Tông hoàn toàn bộc phát.

“Giết!!!”

Lão tổ Kim Cương Tông gào thét, vòng quanh xương cá Thần Linh đánh đâu thắng đó, trong chốc lát liền tới gần màn phòng hộ của Thánh thành, không tiếc hết thảy, hung hăng đâm tới!

Trận pháp phòng hộ của Thánh thành sau khi trải qua Thiên Hỏa Quá Không, đã đến trình độ dầu hết đèn tắt, mặc dù mấy tháng khôi phục khiến cho nó có lại một chút uy năng, nhưng nếu so sánh cùng thời kỳ toàn thịnh thì chênh lệch quá lớn.

Giờ phút này, lớp màn phòng hộ ảm đạm căn bản là không cách nào ngăn cản lực lượng xuyên thấu đến từ xương cá Thần Linh, theo âm thanh nổ vang truyền ra, tia chớp màu đỏ vờn quanh xương cá, trực tiếp xuyên thấu qua màn hào quang phòng hộ, phá vỡ một cái lỗ nhỏ ở phía trên!

Lỗ nhỏ này vừa xuất hiện, liền tạo thành phản ứng dây chuyền, sinh ra rất nhiều khe hở, nhanh chóng lan tràn về bốn phía.

Mà trận pháp của Thánh thành cũng hoàn toàn không hề tầm thường, cho dù là bây giờ đã suy yếu, bị đâm ra một lỗ thủng, nhưng ở bên trên lại đang tỏa ra tia sáng lập lòe khôi phục.

Nhưng trên đường đến, Hứa Thanh đã chuẩn bị toàn bộ tình huống trong lòng, hầu như ngay khi lão tổ Kim Cương Tông xuyên thấu, trận pháp tự động khôi phục, trên bầu trời lập tức truyền đến một tiếng nổ mạnh ngập trời.

Một tòa núi cực lớn trực tiếp xuất hiện ở trên bầu trời.

Nhìn từ xa, ngọn núi này rõ ràng là một thân ảnh khoanh chân đả tọa, bộ dạng giống Hứa Thanh như đúc, trên vai vác hai tòa đại thế giới ảm đạm, toàn thân tản mát ra uy áp kinh người.

Chính là Quỷ Đế Sơn của Hứa Thanh!

Núi này vừa ra, liền hung hăng đập một cái xuống màn phòng hộ Thánh thành phía dưới!

Đại địa chấn động, lớp phòng hộ của Thánh thành lập tức bắt đầu vặn vẹo, lực lượng khôi phục bên trên cũng không thể không dừng lại, toàn bộ màn hào quang phòng hộ theo đó mà lõm xuống!

Nhưng nó thế mà vẫn chưa tan vỡ, còn chống đỡ được, chỉ là sau khi Quỷ Đế Sơn nện xuống, bên trong lỗ thủng xương cá xuyên thấu, càng lúc càng có nhiều vết nứt lan tràn ra hơn.

Đúng lúc này, một tiếng hi..i…iiii vang vọng cửu thiên truyền ra từ phía trên Hứa Thanh.

Bên trong hư vô, một con Kim Ô màu đen bỗng nhiên bay ra, thân thể không ngừng trở nên lớn hơn.

Trong chớp mắt, thân thể kia liền to đến ngàn trượng, hơn hai trăm chiếc lông đuôi tung bay, tựa như một con Phượng Hoàng màu đen, trải ra ở phía chân trời, bay thẳng đến phía Thánh thành.

Ngay lập tức đã đến phía trên Thánh thành, trong mắt lộ ra cảm xúc lạnh như băng, trong một tiếng hi..i…iiii rung chuyển tâm thần, nó mở cái miệng rộng, phun ra... Thiên Hỏa về phía lớp phòng hộ tràn ngập vết nứt trên Thánh thành!

Đây chính là nham thạch nóng chảy nó nuốt vào từ trong Thiên Hỏa Hải biến thành, vô cùng nóng.

Giờ phút này nó vừa bay vừa nhả, rất nhiều hỏa diễm tung bay, từ xa nhìn lại, toàn bộ thành trì đều bị Thiên Hỏa bao phủ.

Thật giống như Thiên Hỏa Quá Không, tái hiện thiên địa!

Hết thảy nói ra chậm chạp, nhưng trên thực tế từ lúc lão tổ Kim Cương Tông bay ra cho đến lúc Kim Ô phun lửa, hết thảy đều chỉ diễn ra ở trong ba đến năm cái hô hấp liền hoàn thành.

Mà màn hào quang phòng hộ của Thánh thành, sau khi nhận lấy hết thảy, rốt cuộc khó có thể chống đỡ nữa, dưới âm thanh ken két chói tai vang vọng, nó hoàn toàn tan vỡ.

Quỷ Đế Sơn hạ xuống đại địa, thành trì nổ vang.

Lão tổ Kim Cương Tông gào thét phóng tới, gặp người liền giết!

Hỏa diễm trên bầu trời không còn trở ngại, tung bay xuống thành trì, đốt cháy hết thảy.

Thiên địa biến sắc!

Bên trong Thánh thành, tộc nhân liên minh hai tộc tận mắt nhìn thấy đám người Quốc chủ của mình bị một con Thương Long cực lớn thôn phệ, trong lòng vốn đã kịch liệt lay động.

Ngạc nhiên và hoảng sợ tràn ngập nội tâm của bọn họ, mà nguyền rủa của riêng từng người khôi phục cùng với thân phận Thần sứ của Hứa Thanh lúc trước, càng làm cho trong nội tâm bọn họ xuất hiện gợn sóng cực lớn.

Giờ phút này, chỉ trong ngắn ngủi mấy hơi thở, trận pháp thế mà lại tan vỡ, Thiên Hỏa càng lan tràn khắp nơi, hết thảy mọi thứ, khiến cho bọn họ dâng lên cảm giác gặp phải hạo kiếp.

Mà đây dù sao cũng là hai cái tộc quần, mặc dù Linh Tàng bị nhốt, nhưng cũng không thiếu tu sĩ Nguyên Anh, trong đó Kim Đan càng nhiều hơn nữa, sau khi trải qua kịch biến đột nhiên xuất hiện lúc trước, giờ phút này tất cả đều nhao nhao phản ứng lại, từng đạo thân ảnh bỗng nhiên lao ra, bay thẳng đến phía Hứa

Thanh.

Chương 1323: Hung tinh lăng nhật toái trường không (4)

Hứa Thanh lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, đứng ở trên không trung, giơ tay phải lên, bỗng nhiên nhấn một cái về phía Thánh thành phía dưới.

Bão cát phạm vi trăm dặm do hắn một đường liên tục tản ra độc cấm ở phía sau, tạo thành bóng mờ cực lớn, biến thành vô biên vô tận sương mù, ầm ầm đập về phía Thánh thành!

Như cuồng phong quét ngang.

Lực lượng độc cấm hình thành bão cát, mang theo khí thế vạn quân, mang theo độc sát nồng đậm đến mức tận cùng, ẩn chứa cả dị chất kinh khủng, che mất thân ảnh Hứa Thanh, gào thét từ phía sau hắn bay qua.

Những tu sĩ phóng tới Hứa Thanh trước nhất đứng mũi chịu sào, tiếng kêu gào thảm thiết bị bão cát gào thét che phủ.

Dưới nồng đậm độc cấm, thân thể của bọn họ lập tức bắt đầu hư thối, âm thanh kêu rên không thể truyền ra, chỉ có bão cát độc cấm lấy khí thế động trời, bao phủ tòa Thánh thành của hai tộc này.

Những nơi đi qua, trời long đất lở.

Thứ đầu tiên tan vỡ chính là tường thành, sau đó là vô số kiến trúc trong đó, tiếp theo là toàn bộ tộc nhân hai tộc nơi đây.

Đại địa run rẩy, dị chất bộc phát, trong tích tắc toàn bộ Thánh thành bị bão cát phạm vi trăm dặm bao phủ ở.

Từ xa nhìn lại, một màn này tựa như là Thần phạt!

Mà Hứa Thanh ở trên trời, thật giống như đã trở thành Thần Linh, hiển lộ ra Thần uy của hắn.

Trong ánh mắt nhìn tới, toàn bộ thành trì hoàn toàn bị sương mù độc cấm phủ trùm, người chết không chỗ nào không có!

Mà tiếng kêu gào thảm thiết đơn độc rất khó có thể truyền ra, nhưng sau khi có thêm nhiều hơn thì liền không giống nhau nữa.

Âm thanh thê lương, kêu rên, đã vang vọng bát phương.

Đối với hai tộc mà nói, đây là một hồi thiên kiếp.

Nhưng mà tu sĩ hai tộc đông đảo, giờ phút này vẫn có một chút người chạy ra được khỏi khói độc, vào lúc toàn thân đang trong trạng thái hư thối, trong mắt lộ ra phẫn nộ, cấp tốc vọt về phía Hứa Thanh.

Biểu tình hung ác, trong lòng tràn ngập tức giận, trong mắt của bọn họ, Hứa Thanh chính là một ma đầu tội ác tày trời.

Mà trong mắt Hứa Thanh, bọn họ cũng tương tự là như thế.

Trong thời gian ngắn, song phương liền đụng chạm cùng với nhau.

Trong mắt Hứa Thanh bộc phát hàn mang, giơ tay phải lên, dao găm lập tức xuất hiện, bước ra một bước, tới gần một người, không quan tâm pháp thuật đối phương xuất ra, cứ thế lao qua.

Giơ tay chém xuống!

Máu tươi phun ra, đầu lâu rớt xuống đại địa, phía trên Hứa Thanh xuất hiện năm cái ô, giao thoa lẫn nhau tạo thành khung của một vương tọa màu tím.

Đây, mới là bộ dạng chân chính của mệnh đăng do huyết mạch Hứa Thanh biến thành.

Vương tọa vừa hiện, bát phương xôn xao, một cỗ chấn động trên huyết mạch tạo thành lực lượng trấn áp, khiến cho địa phương chỗ Hứa Thanh bốn phía vặn vẹo.

Tốc độ cùng chiến lực của Hứa Thanh đều được gia trì, những nơi hắn lao qua, tu sĩ vọt tới thì từng người tựa như là giấy vậy, không ngừng tử vong nhanh chóng.

Từng cỗ thi thể từ trên bầu trời rơi xuống, toàn bộ thành trì liên tục vang vọng tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể Hứa Thanh hóa thành tàn ảnh, xuất hiện ở trước mặt một tên tu sĩ Thiên Diện Tộc, dao găm trong tay lóe lên hàn mang, muốn cắt cổ tên đó.

Nhưng tên tu sĩ này cũng không hề tầm thường, thế mà không chết, hai tay giơ lên ôm cổ Hứa Thanh, những tu sĩ bốn phía nhìn thấy cũng đều lập tức ra tay.

Mắt thấy nguy cơ, chiếc ô trên đỉnh đầu Hứa Thanh lập tức hạ xuống, hư ảnh vương tọa bao phủ bốn phía.

Trong tiếng nổ vang, cái ô mơ hồ hóa thành năm cây gai sắc cấp tốc xuyên thấu ra chung quanh, tiếng kêu thảm thiết vang vọng, năm cây gai sắc quay lại, lại hình thành vương tọa bên người Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh xông lên, dao găm cắt qua, hoàn toàn cắt đứt cổ của tên tu sĩ Thiên Diện Tộc kia.

Nhưng vào lúc này, có ba thân ảnh bỗng nhiên tới gần, trên người bộc phát ra chấn động Nguyên Anh đại viên mãn.

Tiếng nổ vang lên, thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên rơi xuống, phun ra từng ngụm máu tươi, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đều đang rung động lắc lư, cũng may thân thể của hắn cường hãn, mặc dù không phải là đối thủ, nhưng cũng sẽ không bởi vậy mà tan vỡ.

Ba người kia đang muốn đuổi theo, nhưng thân thể Hứa Thanh hơi nhoáng một cái, đã trở nên hơi mờ, chui vào trong sương mù bao phủ Thánh thành.

Trạng thái này của Hứa Thanh, đã hoàn toàn ẩn nấp khí tức, chẳng biết từ lúc nào, trên mặt hắn đã xuất hiện một chiếc mặt nạ.

Chiếc mặt nạ huyết sắc này khiến cho lực lượng ẩn nấp của Hứa Thanh đạt tới đỉnh phong, toàn bộ người tựa như hóa thành u linh, cầm dao găm trong tay, giống như thích khách xuyên thẳng qua bên trong sương mù.

Hễ là gặp phải tu sĩ hai tộc, hắn đều không chút do dự, trực tiếp một đao cắt đứt cổ.

Nếu như không tiện, trái tim cùng với hết thảy chỗ yếu hại, đều là vị trí mà hắn xuất thủ.

Ở trong quá trình này, hắn cũng khó tránh khỏi gặp phải một số cường giả, có thể giết liền giết, không thể giết Hứa Thanh liền liều mạng bị thương để tránh đi xa.

Đồng thời đối với tu sĩ Nguyên Anh có thể chém giết, Nguyên Anh của bọn họ chính là thuốc bổ của Hứa Thanh.

Hắn sẽ rút Nguyên Anh của đối phương ra, trực tiếp bóp nát và hấp thu Thiên Mệnh trong đó, bổ sung cho bản thân, đồng thời phóng xuất ra tất cả Thiên Ma thân, phân tán lực chú ý của cường giả hai tộc trong sương mù, gặp người liền giết.

Thi thể không ngừng rơi xuống, rất nhanh liền hư thối, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trong sương mù, mà cường giả liên minh hai tộc bốn phía cũng đều vô cùng giận dữ, không thể không nhảy vào bên trong sương mù.

Còn có một bộ phận thì là bay thẳng đến Thiên Đạo Thương Long, oanh kích tới nó, ý đồ cứu đám người lão tổ thoát khốn.

Cũng có không ít tu sĩ bay đến không trung thi pháp, muốn khiến bão cát độc cấm trăm dặm này tản ra, nhưng lấy năng lực của bọn họ, căn bản không cách nào làm được điểm này trong thời gian ngắn.

Bên trong sương mù, thân ảnh của Hứa Thanh giống như tử thần đại biểu tử vong, quỷ thần khó lường, thu hoạch hết thảy sinh mạng.

Nơi này, chính là chiến trường mà hắn nghĩ kỹ trên đường đi tới, từ đó chuẩn bị cho chính mình!

Yếu hơn so với hắn, sẽ bị hắn tàn nhẫn chém giết, mạnh hơn so với hắn, hắn sẽ toàn lực tránh đi, đợi đối phương độc phát sau đó lại giết!

Các ngươi có thể không đi vào, như vậy ta liền giết phàm tục.

Trong thời gian thật ngắn, cũng không thể nào tất cả mọi người đều chạy đi, mà mảnh khói độc này lại cực kỳ kinh khủng, dính vào một chút liền giống như có được ấn ký tử vong.

Tóm lại, tất cả mọi người nơi đây đều là mục tiêu giết chóc của Hứa Thanh!

Bên trong chiến trường tràn ngập độc của hắn, Hứa Thanh tới vô ảnh đi vô tung, giống như là một tử thần!

Vào thời khắc này, sự tàn nhẫn, sự khó chơi của Hứa Thanh, khiến cho tâm thần của tu sĩ hai tộc đều chấn động mãnh liệt.

Cái này, chính là màn báo thù của Hứa Thanh!

Chương 1324: Cộng thêm ngươi là đủ rồi (1)

Bão cát độc cấm lan tràn phạm vi trăm dặm, bao phủ Thánh thành vào, từ xa nhìn lại, tòa thành chứng kiến lịch sử của liên minh hai tộc đã trở thành một mảnh mơ hồ, như mặt trời khuất núi.

Dị chất xâm nhập vào, khiến cho vô số phòng ốc khô héo, vô số sinh mệnh tàn lụi, kinh khủng hơn nữa đó là dị hoá.

Theo dị chất trong cơ thể vượt qua điểm giới hạn, rất nhiều tộc nhân hai tộc hoặc là tan vỡ hóa thành máu thịt, hoặc là trong gào thét trở thành dị thú, gặp người liền giết.

Tử vong, không chỗ nào không có.

Nhưng so sánh cùng cái này, độc cấm mới là thứ biểu hiện trực quan nhất, vô luận là dị thú hay là tộc nhân, vô luận là còn sống hay là tử vong, coi như là kiến trúc, cũng đều không tránh khỏi lực lượng đó ảnh hưởng.

Tấm gương của Kính Ảnh Tộc đã trở thành màu đen, mất đi sáng bóng.

Thân hình của Thiên Diện Tộc đã trở thành máu loãng, mất đi sinh cơ.

Thanh âm kêu rên, âm thanh thê lương, tiếng gào thét thống khổ, tất cả chắp vá cùng một chỗ, tạo ra giai điệu của khúc nhạc lễ tang, từng khúc từng khúc khảy ra, vờn quanh bên người Hứa Thanh, theo thân ảnh ẩn nấp giống như thích khách u linh của hắn, cùng nhau tiến về phía trước.

Mỗi một lần hắn ra tay, đều làm cho khúc nhạc này gia tăng thêm một âm phù.

Mỗi một lần hắn giết chóc, đều khiến cho khúc nhạc tang này nhiều thêm một nhịp điệu.

Dao găm trong tay không nhiễm máu tươi, bởi vì tất cả máu tươi giết chóc, đều theo dao găm chảy xuôi tới cánh tay Hứa

Thanh, nhuộm đỏ quần áo của hắn.

Trường bào màu trắng, sớm đã trở thành huyết sắc, dính sát vào người.

Hứa Thanh cũng đã quen cái loại cảm giác này rồi.

Hắn cúi đầu, thân thể xuyên thẳng qua trong sương mù, thu hoạch một sinh mệnh, còn những tiếng kêu rên kia thì hắn không thèm để ý tới, bởi vì Hứa Thanh sẽ không nhân từ giải thoát cho bọn họ khỏi cơn đau khổ này.

Trong đầu của hắn, hiện ra tòa thành giống như đom đóm trong bóng tối, từng bức họa trong đó, khiến cho tốc độ của hắn hình như lại càng nhanh hơn.

Mà hình ảnh thịt nát bên trong lồng sắt, càng khiến cho hắn càng dùng sức cầm chặt con dao găm hơn.

Cho đến khi những hình ảnh này, ngừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phán Nhạn, Hứa Thanh thoáng một cái lướt qua trước người một tu sĩ Thiên Diện Tộc, dòng máu tươi nóng hổi chảy trên tay hắn.

“Vẫn chưa đủ.”

Hứa Thanh thì thào, thân thể lui về phía sau, một cái chớp mắt liền dung nhập vào trong sương mù, nơi hắn đứng lúc trước có sáu thân ảnh gào thét bay tới, dấy lên tiếng nổ vang.

Sáu thân ảnh này đều là tu sĩ Nguyên Anh tứ và ngũ kiếp, tản mát ra chấn động cường hãn, trong mắt mỗi tên đều lộ ra cừu hận, thần sắc dữ tợn và phẫn nộ.

Bọn họ chịu trách nhiệm truy sát Hứa Thanh, nhưng bên trong thành trì tràn ngập độc cấm này, bọn họ căn bản là không tìm được tung tích Hứa Thanh, coi như là thỉnh thoảng điều tra đến chấn động, nhưng lúc chạy đến đều giống như bây giờ, không cách nào tìm được vị trí ẩn giấu của hắn.

Đồng thời bọn họ còn phải toàn lực chống cự độc cấm xâm nhập, cũng may thời gian không dài, vẫn còn có thể kiên trì, nhưng trên người sáu người cũng khó tránh khỏi xuất hiện hư thối.

Mà Hứa Thanh cũng không giao chiến chính diện với bọn họ.

Từ đầu đến cuối cũng, mục tiêu của hắn đều rất rõ ràng, đó chính là quảng trường nằm giữa hai tòa Vương Cung ở trong nội thành.

Đoan Mộc Tàng đang ở nơi đó.

Thân phận Hắc Thiên tộc lúc trước, cùng với những lời hắn nói trước khi ra tay, tất cả mọi thứ, thật ra đều là biện pháp Hứa Thanh dùng để che giấu tộc quần cùng với mục đích của mình.

Chỉ có như vậy, mới có thể dưới loại biến hóa đột nhiên xuất hiện, trong khi đối phương trở tay không kịp mà cứu Đoan Mộc Tàng ra, cũng sẽ không xuất hiện loại tình huống đối phương lấy Đoan Mộc Tàng ra để uy hiếp hay áp chế hắn.

Dẫu sao, cầm nhân tộc làm con tin để áp chế Hắc Thiên tộc, việc này vô cùng khó có thể nghĩ đến.

Đương nhiên trọng điểm đạt thành việc này vẫn là thời gian, nếu như cho liên minh hai tộc có chỗ phản ứng cùng với cơ hội điều tra, cách làm của Hứa Thanh vẫn tồn tại một vài chỗ sơ suất.

Nhưng ít ra giờ phút này chỗ sơ suất cũng không nhiều lắm.

Hứa Thanh bay nhanh, bên trong sương mù độc cấm, chậm rãi nhích tới gần quảng trường trung tâm của thành trì, mượn nhờ khói độc cảm giác đến Đoan Mộc Tàng đang nằm hấp hối ở nơi đó, toàn thân tràn ngập độc cấm.

Khói độc nồng đậm như thế, Hứa Thanh rất khó tỉ mỉ khống chế chúng nó lan tràn và xâm nhập, không cách nào lách qua Đoan Mộc Tàng.

Nhưng Đoan Mộc Tàng cũng có chỗ ưu thế của mình, đó là lão đã từng trúng qua loại độc này, lại được Hứa Thanh hóa giải, cho nên so với tu sĩ hai tộc, trong cơ thể lão hoặc ít hoặc nhiều cũng có được một chút kháng tính.

Cái kháng tính này, mặc dù không cách nào làm cho lão tránh khỏi độc phát, nhưng cũng có thể giúp cho lão kiên trì lâu hơn một chút.

Nhưng cho dù kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận, trong lúc vội vàng vẫn khó có thể làm được trình độ không chê vào đâu.

Mặc dù Hứa Thanh đã cải biến thân phận, ẩn giấu mục đích, nhưng hắn lại xuất hiện vào thời điểm Đoan Mộc Tàng bị luyện hóa, cho nên là vẫn có một chút tu sĩ liên minh hai tộc có chỗ suy đoán, lựa chọn chờ ở nơi này ôm cây đợi thỏ.

Chỉ là bọn họ không quá xác định nhân tố quấy nhiễu cùng với khói độc xâm nhập, khiến cho tu sĩ hai tộc đợi ở chỗ này cũng không nhiều lắm.

Bên trong sương mù, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, nhìn chằm chằm vào mấy thân ảnh lờ mờ qua lại bên trong sương mù phía trước.

Ánh mắt của hắn nheo lại, hàn mang bao phủ, lập tức lao ra.

Tốc độ cực nhanh, trong trạng thái ẩn nấp, chốc lát đã đến sau lưng một tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc.

Tay phải im hơi lặng tiếng giơ lên, che khuất tấm gương trên mi tâm của tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc này.

Nháy mắt khi tên này phát hiện, không đợi gã vùng vẫy, đã bị Hứa Thanh một phát bắt được, hung hăng bóp chặt.

Rặc rặc một tiếng, tấm gương tan vỡ, tiếng kêu thê lương thảm thiết vừa muốn truyền ra, Hứa Thanh thuận thế đặt tay trái vào trên miệng của gã, bịp chặt kín.

Tiếng kêu thảm thiết hóa thành âm thanh ô ô, chìm ngập trong tiếng kêu rên liên tục bên trong thành trì.

Chương 1325: Cộng thêm ngươi là đủ rồi (2)

Vào thời khắc này, độc cấm càng đậm tràn ra từ trên thân thể Hứa Thanh, dung nhập vào trong cơ thể đối phương, cho đến khi tên này hoàn toàn mất đi sinh cơ, không còn nhúc nhích, Hứa Thanh nhẹ nhàng bỏ xuống, khom lưng nhoáng một cái, tan biến ngay tại chỗ.

Rất nhanh, thân ảnh lờ mờ trong sương mù, lần nữa thiếu đi một cái.

Hơn 10 hơi thở sau, lại mất đi một tên.

Mà giờ khắc này, những tu sĩ còn lại cũng đều đã nhao nhao phát hiện, lúc Hứa Thanh lần nữa ra tay, chung quanh hắn liền tuôn ra hơn 10 đạo thân ảnh tu sĩ hai tộc, bộc phát đến nơi đây.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, đáy lòng của hắn tính toán thời gian, không lựa chọn lui về phía sau giống như lúc trước, mà thân thể cải biến từ trạng thái quỷ u, sợi tơ màu vàng trong cơ thể lập tức giãn ra.

Thân hình bỗng nhiên tăng vọt, bộ dạng Hắc Thiên tộc tiêu tán, hiển lộ bộ dáng nhân tộc, thân thể càng từ người thường trực tiếp to lớn tới độ cao ba trượng.

Vào thời khắc này, thân ảnh giống như Thần Ma xuất hiện bên trong khói độc, chấn động thuộc về Thần Linh tỏa ra từ trên nhục thể của hắn.

Đây là trạng thái thân thể mạnh nhất mà Hứa Thanh có thể hiển lộ ra, giờ phút này sau khi hắn đột nhiên bộc phát, chung quanh hắn trực tiếp hình thành vòng xoáy.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh bỗng nhiên lao ra, đâm vào trên thân thể của ba tên tu sĩ Thiên Diện Tộc phía trước nhất.

Thanh âm nổ tung vang vọng, ba tên tu sĩ Thiên Diện Tộc kia căn bản không cách nào ngăn cản, thân thể một tên tan vỡ, hai tên thì phun máu rút lui, thần sắc hoảng sợ.

Thật sự là thủ đoạn Hứa Thanh xuất ra, một cái kinh người hơn một cái.

Mà Hứa Thanh cũng không có bất kỳ dừng lại nào, mở đại thủ ra, nhảy lên một cái, lập tức xuất hiện ở bên người hai tu sĩ Kính Ảnh Tộc kia, bắt lấy thân thể của bọn họ, chợt ném ra.

Tiếng nổ vang liên tiếp vang lên, thân thể của hai tên tu sĩ Kính Ảnh Tộc này nổ tung, máu thịt văng khắp nơi, những tu sĩ hai tộc khác cũng phóng thẳng đến phía Hứa Thanh.

Kẻ dẫn đầu, là một tu sĩ Nguyên Anh tứ kiếp.

Mắt thấy những tên này lao đến, Triêu Hà Quang bên trong cơ thể Hứa Thanh bỗng nhiên lập lòe, lập tức quét một cái về bốn phía.

Triêu Hà Quang có thể quét vạn pháp, giờ phút này vừa ra, thân thể của những tu sĩ hai tộc phóng tới phía Hứa Thanh, từng tên đều phải lui ra phía sau ngăn cản.

Thế nhưng sát cơ của tên tu sĩ Nguyên Anh tứ kiếp rất mãnh liệt, không tiếc đại giới, không để ý bản thân độc phát, ngay lập tức đã lao đến gần Hứa Thanh.

“Chết!”

Trong tiếng nổ vang, Hứa Thanh phun ra máu tươi, tất cả Nguyên Anh trong cơ thể rung động lắc lư, thân thể bị đánh lùi lại.

Không đợi hắn đứng vững, đối phương lần nữa vọt tới, trong lúc tới còn bấm niệm pháp quyết tạo ra một mảnh lệ quỷ, bay thẳng đến thôn phệ thân thể Hứa Thanh.

Nhưng uy áp đến từ Thần Linh trên người Hứa Thanh, khiến cho những lệ quỷ kia vừa mới tới gần, liền phải nhao nhao thét lên rút lui.

Chỉ là tên tu sĩ tứ kiếp kia hiện giờ đã quyết tâm không chết không thôi, hiển nhiên gã biết rõ độc trên người của mình đã vô pháp giảm bớt, cho nên muốn thừa dịp trước khi toàn thân hư thối, đánh chết Hứa Thanh.

Cho nên mắt thấy lệ quỷ không sử dụng được, gã liền cắn vào chót lưỡi, phun ra máu tươi, thôi phát lệ quỷ phát cuồng mất đi lý trí, đồng thời lấy ra một bầu hồ lô, phóng xuất ra thêm càng nhiều lệ quỷ hơn nữa, cưỡng ép bọn chúng thôn phệ, đồng thời hai tay của gã cũng bấm niệm pháp quyết, huyễn hóa ra một cái chuông lục lạc màu vàng, nhanh chóng lắc lư.

Tiếng chuông lục lạc truyền ra, đâm vào linh hồn Hứa Thanh, cộng thêm lệ quỷ không ngừng cắn xé, thân thể Hứa Thanh rung động lắc lư, lần nữa lui lại.

Một kẻ đuổi theo, một người lui lại, nhưng tốc độ Hứa Thanh không bằng đối phương, vừa không có trạng thái quỷ u, cho nên rất nhanh liền bị đuổi kịp, liên tục bị đánh văng ra phía sau.

Mà trong khi tiếng oanh kích vang vọng không ngừng, bốn phía lại có thêm càng nhiều tu sĩ hai tộc phát hiện hơn nữa, nhao nhao đi đến.

Mãi đến sau khoảng hơn 10 hơi thở, dưới một tiếng nổ mạnh, thân thể Hứa Thanh bị tên tu sĩ Nguyên Anh tứ kiếp đánh bay ra hơn mười trượng, một khắc Hứa Thanh rơi xuống đất, tên tu sĩ tứ kiếp kia vừa muốn tiếp tục, nhưng thân thể lao ra của gã đã không còn nguyên vẹn.

Nửa người dưới của gã đã hoàn toàn hư thối, trong khi xông lên, nửa thân hình còn lại dừng trên không trung, Nguyên Anh trong cơ thể cũng đã bị hòa tan, độc cấm trong cơ thể, hoàn toàn bộc phát.

“Ta...” Trong mắt tên tu sĩ Nguyên Anh tứ kiếp này lộ ra vẻ không cam lòng, gã đã dùng hết lực lượng, nhưng thân thể địch nhân có thể thừa nhận quá nhiều tổn thương, gã không cách nào có thể đánh ra một kích toi mạng, về phần trói buộc, ánh sáng bảy màu tràn ra từ trong cơ thể đối phương khiến gã rất khó quấn lấy.

Giờ phút này, trong lúc tuyệt vọng hấp hối sắp chết, một đạo tia chớp màu đỏ bay tới, xuyên thấu từ sau lưng, lao ra từ trên trán của gã.

Tên tu sĩ tứ kiếp còn một nửa thân thể này, rơi xuống dưới đất, hình thần câu diệt.

Hứa Thanh vùng vẫy bò lên, trên người vẫn còn bám rất nhiều lệ quỷ.

Những con lệ quỷ này có một chút bởi vì tên tu sĩ Nguyên Anh tứ kiếp kia tử vong mà tản ra, nhưng vẫn còn có một ít là từ những con bên trong hồ lô bay ra, giờ phút này đã mất đi linh trí, cho dù không ngừng tan vỡ dưới khí tức của thân hình Hứa Thanh, nhưng chỉ cần còn có thể động đậy, chúng nó vẫn điên cuồng cắn xé như trước.

Hứa Thanh bỏ qua những thứ này, hắn biết mình không phải là đối thủ của tu sĩ tứ kiếp kia, nhưng không sao cả, chiến trường nơi này thuộc về hắn, chiến lực của hắn chưa đủ, nhưng lực phòng hộ thân thể của hắn rất mạnh.

Chỉ cần không phải bị lập tức đánh chết, như vậy bên trong mảnh khói độc này, người tử vong cuối cùng nhất định không phải là mình.

Mà sau khi tên tu sĩ tứ kiếp đó tử vong, cũng khiến cho những tên còn sót lại ở nơi đây không dám tiếp tục, từng tên bị độc bộc phát, theo bản năng bay lên không trung muốn rời khỏi.

Hứa Thanh không có để ý tới, hắn thở hồng hộc, nhanh chóng bay tới gần quảng trường.

Chương 1326: Cộng thêm ngươi là đủ rồi (3)

Hạn chế sáu vị Linh Tàng, phá vỡ màn phòng hộ của thành trì, dùng khói độc giết ít nhất mười vạn tộc nhân hai tộc, đánh chết mấy trăm Kim Đan, hơn mười Nguyên Anh, tất cả, đã là chỗ cực hạn của Hứa Thanh.

Giờ phút này, hắn đã dùng hết toàn lực, cuối cùng cũng đã tới được quảng trường, nhìn thấy Đoan Mộc Tàng nằm hấp hối ở nơi đó.

Độc trên người Đoan Mộc Tàng đã vô cùng nồng đậm, thân thể bắt đầu hư thối, sau khi trông thấy Hứa Thanh, lão mở to miệng, muốn nói gì đó, nhưng đã không còn khí lực.

Hứa Thanh nở nụ cười, giơ tay phải lên vỗ một cái vào trên thân Đoan Mộc Tàng, độc trong cơ thể Đoan Mộc Tàng lập tức rời khỏi thân thể, bay thẳng đến trên người Hứa Thanh.

Đồng thời còn có một đạo Triêu Hà Quang rơi vào trên người Đoan Mộc Tàng, ngăn cách độc cấm cùng với cấm chế ràng buộc toái diệt còn sót lại bốn phía.

Sau một khắc, thân thể Đoan Mộc Tàng run lên, theo độc biến mất, theo ràng buộc tiêu tán, tu vi của lão cũng bắt đầu khôi phục, chỉ là thương thế quá nặng, giờ phút này lão chỉ có thể giãy dụa ngồi dậy, cười khổ nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi không nên tới.”

Lão nhìn thấy Hứa Thanh gọi ra Tử Nguyệt bay lên lúc trước, nhưng giờ phút này lão không hỏi một câu liên quan nào.

Hứa Thanh thở hổn hển, ngồi ở bên người Đoan Mộc Tàng, hắn cảm nhận được chấn động bốn phía, biết rõ chuyện xảy ra ở nơi này đã bị những cường giả hai tộc bên trong sương mù phát hiện, giờ phút này đang hội tụ đến đây.

Có lẽ không cần bao lâu, bọn họ sẽ xuất hiện.

Mà trong tối tăm, bên phía Thương Long cũng truyền đến âm thanh thê thảm, hiển nhiên nó cũng sắp không cách nào hạn chế sáu vị Linh Tàng kia nữa, đã đến cực hạn.

“Tử Nguyệt phối hợp Thiên Đạo, thậm chí ngay cả một nén nhang cũng không thể hạn chế, có chút vô dụng.”

Hứa Thanh thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời, Xích Mẫu ngủ say, khiến cho hắn có thể không cần băn khoăn phóng thích lực lượng Tử Nguyệt như trước, duy chỉ có Thần Điện ở nơi này là hắn cần phải cảnh giác.

Nhưng có Thiên Đạo cùng với độc cấm che lấp, chỉ cần không phải bộc phát ở ngay trước mặt người ta, hết thảy đều tốt.

Vì vậy Hứa Thanh nhìn qua Đoan Mộc Tàng.

“Uống rượu không?”

Nói xong, hắn lấy ra hai bầu rượu, ném cho Đoan Mộc Tàng một bầu, chính mình cầm lấy một bầu, ngẩng đầu uống một hơi.

Một khắc Đoan Mộc Tàng tiếp nhận, bầu trời xa xa truyền đến tiếng nổ vang, vài tiếng rung chuyển bát phương, để cho bầu trời biến sắc gào thét, như gió bạo truyền đến.

Mặt đất chấn động, toàn bộ thành trì đều đang lay động, khói độc bao phủ nơi đây cũng phiêu động, như muốn bị thổi bay ra khỏi phạm vi thành trì.

Thương Long kêu rên, thân thể tan vỡ, giờ phút này sáu vị Linh Tàng bên trong cơ thể nó đã thoát khốn ra ngoài.

Sau khi xuất hiện, thân thể bọn họ riêng phần mình đều có nguyền rủa khôi phục, nhưng bị cưỡng ép đè xuống, mà thành trì khô héo cùng với rất nhiều tộc nhân tử vong, hết thảy hạo kiếp phía trước, khiến cho tâm thần bọn họ dâng lên phẫn nộ ngập trời.

Vì vậy liền riêng phần mình thi pháp, trong khoảng thời gian ngắn, không ngừng có tiếng nổ vang kinh thiên động địa truyền ra, biển lửa bị trấn áp, sương mù lay động, lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng trở về, tộc nhân còn sót lại bên trong hai tộc cũng dâng lên hy vọng trong lòng.

Mắt thấy một màn này, trong mắt Đoan Mộc Tàng lộ ra quyết đoán, cầm hồ rượu trong tay, uống một ngụm lớn, vừa muốn đứng lên, đã bị Hứa Thanh đè xuống.

“Không gấp.”

Hứa Thanh cười nói.

Nhìn thấy nụ cười trên người Hứa Thanh, còn cả những con lệ quỷ tan vỡ và cắn xé trên người hắn, tim Đoan Mộc Tàng cũng đều đập nhanh lên, nhịn không được mở miệng.

“Những thứ trên người ngươi này… . .”

“Cũng không phải là thân thể của ta, không sao cả, cứ tùy tiện cắn.”

Những lời này vừa ra, bên trong nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể Hứa Thanh liền truyền đến chấn động, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Hứa Thanh không có để ở trong lòng, nhìn bốn phương, trong miệng nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, nhân tộc bên trong thành trì, ta đã cứu hơn phân nửa, nhưng vẫn còn có một số… Ta bất lực.”

Đoan Mộc Tàng trầm mặc, than nhẹ một tiếng.

Giờ phút này, sương mù bốn phía cuộn mình, sau khi sáu vị Linh Tàng xuất hiện trên bầu trời, từng trận gió lớn gào thét, quét ngang bát phương, cuối cùng khiến cho bão cát khói độc nơi đây dần dần mỏng manh, rời khỏi phạm vi thành trì.

Mà Kim Ô cũng đã tận toàn lực, giờ phút này đã trở về, Thiên Hỏa bên trong thành trì cũng đã bị dập tắt.

Tất cả, khiến cho toàn cảnh của thành trì, hiển lộ ra bên trong trời đất.

Thả mắt nhìn đi, thành trì đã là mười không còn ba, hơn phân nửa kiến trúc đều đã sụp xuống, có rất nhiều nơi bị ngọn lửa thiêu hủy, có rất nhiều nơi bị dị thú phá vỡ, nhưng nhiều hơn nữa là đã trở thành bụi bặm ở dưới độc cấm.

Về phần thi thể… Ngược lại rất ít.

Bởi vì tất cả người chết đều khó thoát được độc phát, trở thành máu loãng, sau đó lại bị nhiệt độ cao xóa đi dấu vết, vì vậy mùi ở nơi đây, khó ngửi vô cùng.

Tiếng khóc, tiếng kêu rên, tiếng gào thét phẫn nộ, không ngừng vang vọng.

Nhìn qua hết thảy, những tộc nhân hai tộc còn sót lại, thân thể từng người run rẩy, phẫn nộ sớm đã ngập trời, mà sáu vị Linh Tàng trên bầu trời càng là trong mắt đỏ thẫm, nhìn toàn bộ quảng trường, nhìn Hứa Thanh ngồi ở chỗ kia uống rượu.

“Ngươi rốt cuộc là ai!”

“Ta là Thần sứ của các ngươi.” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhàn nhạt mở miệng.

Sáu vị Linh Tàng trầm mặc, nguyền rủa trong cơ thể bọn họ khôi phục không phải là giả, mà thật ra cho đến bây giờ, bọn họ đã đại khái đoán được thân phận của Hứa Thanh.

“Thần sứ ngoại vực.”

Đáp án này, khiến cho trong lòng bọn họ dâng lên nghẹn khuất, trong mắt từng người đều nồng đậm sát cơ.

Khí tức của bọn họ ảnh hưởng tới bầu trời, khiến cho sấm sét cuồn cuộn, đầy trời áp lực, cuối cùng hóa thành vòng xoáy cực lớn, hình thành ra sáu gương mặt trong đó.

Thần sứ, bọn họ quả thật không dám giết, nhưng nếu như đến từ ngoại vực mà nói, bọn họ có thể bắt lại rồi đưa tới Thần Điện, nói không chừng có thể đổi lấy một chút đan giải nạn vô cùng trân quý, hóa giải đau khổ hành hạ từ nguyền rủa bản thân theo tu vi tăng trưởng mang đến.

Vì vậy, sau khi nhìn nhau một cái, dưới ý bảo của vị Quốc chủ Kính Ảnh Tộc, Quốc sư của Kính Ảnh Tộc từ trên bầu trời bay đến phía Hứa Thanh.

Bước chân của gã rất chậm, với gã mà nói, thủ đoạn của người trước mắt quá nhiều, vả lại đều vô cùng quỷ dị, cho nên trong lòng của gã rất là cẩn thận.

Chương 1327: Cộng thêm ngươi là đủ rồi (4)

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đứng lên, bình tĩnh truyền ra thần niệm trong lòng với ngón tay Thần Linh.

“Dưới lực lượng độc cấm của ta, số lượng tộc nhân hai tộc nơi này không còn nhiều như vậy nữa, vả lại có Tử Nguyệt xâm nhập, còn có lực lượng thiên đạo, thịt cũng không còn thiu như trước đâu, bây giờ ngươi không ăn, về sau có đói hơn cũng không được ăn nữa, ta sẽ lưu lại Tế Nguyệt đại vực rất lâu đấy.”

“Ta ngủ, ngủ rồi sẽ không đói bụng!” Ngón tay Thần Linh ngạo nghễ, cố nén đói khát, khinh thường nói.

“Có phải ngươi dự định lấy sinh tử của bản thân ra để uy hiếp ta hay không? Ta nói cho ngươi biết, không có tác dụng, Xích Mẫu đã ngủ say, trong thời gian ngắn sẽ không thức tỉnh, mà chiêu này của ngươi cũng đã dùng rất nhiều lần rồi, ta cũng đã nhìn ra, tiểu tử ngươi cũng sợ chết, làm sao, muốn chết cùng chết, ta chết cũng không ăn!”

Hứa Thanh nghe vậy, mặt không cảm xúc, mắt nhìn Quốc sư Kính Ảnh Tộc trên bầu trời đi tới, hắn giơ tay lên, lấy ra lệnh bài truyền tống Cổ Linh Hoàng đưa cho hắn.

Nháy mắt khi khối Lệnh bài kia xuất hiện, ngón tay Thần Linh run run một chút, nhanh chóng mở miệng.

“Ngươi muốn làm gì!”

“Ta chuẩn bị đưa bọn chúng đến chỗ Cổ Linh Hoàng để tế hiến.” Hứa Thanh nhàn nhạt truyền âm, đi đến trên bầu trời, trong mắt lộ ra quyết đoán.

“Cổ Linh Hoàng không phải đã nói lần sau ngươi đến phải tế hiến một tàn Thần sao, chút Linh Tàng này không đủ nha.” Ngón tay Thần Linh sững sờ, đáy lòng dâng lên cảm giác bất an.

“Cộng thêm ngươi là đủ rồi.”

Hứa Thanh lạnh như băng mở miệng.

Nói xong, hắn đã bay lên trên bầu trời, ngóng nhìn Quốc sư Kính Ảnh Tộc bay đến, trong lòng vang vọng tiếng hoảng sợ thét lên của ngón tay Thần Linh.

“Ngươi ngươi ngươi... Cái đồ không có lương tâm này, ta đã cứu ngươi bao nhiêu lần rồi đó!!” Ngón tay Thần Linh bi phẫn, nó cảm thấy mình tính sai rồi, nghĩ đến ánh mắt cùng với âm thanh nuốt nước miếng đáng sợ của Cổ Linh Hoàng khi nhìn chính mình lúc trước, nó liền không rét mà run, vì vậy bi thương rống to một tiếng.

“Chút việc nhỏ này, cần gì phải phiền phức đến Linh hoàng đại nhân chứ, để ta tới!”

Nói xong, ngón tay Thần Linh lao ra khỏi bên trong nhà tù 132 khu Đinh, mang theo nghẹn khuất, mang theo oán giận, dưới Hứa Thanh ngầm đồng ý, lập tức tràn ngập toàn thân Hứa Thanh.

Trong chốc lát, một cỗ chấn động Thần Linh ngập trời, vượt xa lúc trước, bốc lên trên người Hứa Thanh!

Giờ khắc này, màn trời lờ mờ đột nhiên cuồn cuộn lên, tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn, ầm ầm chuyển động, tản mát ra khí thế trấn áp thiên địa.

Thần sắc của sáu gương mặt do Linh Tàng hai tộc hình thành lập tức đại biến, mà bước chân của Quốc sư Kính Ảnh Tộc cũng chợt dừng lại, trên mặt lộ ra hoảng sợ.

“Đây là...”

“Không thể nào!!”

Đám người bọn họ cực kỳ hoảng sợ, biến hóa đến từ trên người Hứa Thanh khiến cho thiên địa biến sắc, bát phương nổ vang, thành trì cũng đều rung động lắc lư mãnh liệt.

Thân thể hắn truyền ra âm thanh ken két, mỗi một âm thanh đều như một tiếng sấm sét, dấy lên vô tận dư âm.

Tất cả sợi tơ màu vàng trong cơ thể đều lập lòe kim quang, bao phủ toàn thân, mỗi sợi đều giãn ra đến cực hạn, nhanh chóng lan tràn trong thân thể hắn.

Tất cả, khiến cho thân hình Hứa Thanh, từ trong trạng thái lúc trước lần nữa tăng vọt, chớp mắt đã tăng lên đến độ cao ba mươi trượng.

Có thể so với một ngọn núi, đứng sừng sững trên cả vùng đất.

Vòng xoáy trên bầu trời nổ vang, hư không xuất hiện khe hở, càng có từng đạo tia chớp trống rỗng xuất hiện, hóa thành điện quang chạy quanh bốn phía Hứa Thanh.

Trong một nháy mắt, khí tức Thần Linh hoàn toàn bộc phát.

Lực lượng dị chất vô cùng nồng đậm khuếch tán, những nơi đi qua, khắp nơi đều vặn vẹo, bát phương mơ hồ.

Thành trì nổ vang, lần nữa sụp xuống, âm thanh kêu rên lại lần nữa truyền ra, dù là sáu vị Linh Tàng trên bầu trời, trong lòng cũng đều nổi lên nguy cơ sinh tử vô cùng kịch liệt.

Cảm giác nguy cơ này tràn ra từ trong huyết nhục, từ trong linh hồn, từ bên trong thân thể của bọn họ, từ trong tất cả nhận thức bên trong thân thể, không ngừng bay lên, hội tụ cùng một chỗ, tựa như toàn thân đều đang hét thảm lên.

“Thần Linh!!”

Dù là độc cấm Hứa Thanh thể hiện ra lúc trước, cũng chỉ có thể khiến cho bọn họ ngạc nhiên, nhưng hiện giờ… . . Là hoảng sợ.

Thật sự là khí tức bây giờ của Hứa Thanh, đã vượt qua phạm trù của phàm trần, hắn, đã trở thành Thần!

Một tiếng gào thét mang theo bi phẫn, chấn động bên trong càn khôn, bỗng nhiên truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh, vang tận mây xanh.

Sáu vị Linh Tàng kia, vô luận là chân chính hình thành tòa bí tàng đầu tiên, hay là đang trong quá trình dưỡng đạo, dưới tiếng gào thét, tâm thần toàn bộ đều nổ vang, trở nên hoảng hốt, thân thể run rẩy, mất đi hết thảy lực chống cự.

Thật giống phàm nhân nghe được tiếng hổ gầm vậy, giống như mất hồn, bị chấn nhiếp đứng im ở đó.

Đây là do sợ hãi hình thành, sợ hãi đến từ chênh lệch cực lớn giữa song phương, nguồn gốc nghiền ép từ cấp độ sinh mệnh giữa phàm tục và Thần Linh.

Ngón tay Thần Linh, cho dù có yếu, nhưng cũng là Thần Linh!

Giờ phút này, hai mắt nó hóa thành màu vàng, thân thể lóng lánh kim quang, trong Thần uy động trời, một bước đi về phía trước sáu vị Linh Tàng!

Thân thể to lớn, một bước hạ xuống, trực tiếp vượt qua vô tận hư không, xuất hiện ở trước mặt Quốc sư Kính Ảnh Tộc.

Vị Quốc sư Kính Ảnh tộc cao cao tại thượng bên trong tộc quần, ký sinh bên trong thân thể nham thạch này, trước mắt tựu giống như là một sinh linh phàm tục vậy, trong gương hiện ra khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ, mất đi hết thảy lực chống cự, bị ngón tay Thần Linh giơ tay lên, một phát bắt được cổ.

Chợt khẽ hấp.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của Quốc sư Kính Ảnh Tộc lập tức truyền ra từ trong mặt gương, thân thể mắt thường có thể thấy được héo rũ, cuối cùng đã trở thành tro bụi, hóa thành vô số bạch khí, dung nhập vào trong miệng mũi ngón tay Thần Linh.

“Thiu thiu thiu! Hoàn toàn đúng là không thể ăn!”

Ngón tay Thần Linh nôn ọe, bi phẫn càng đậm, nó vốn không có ý định tiếp tục ăn nữa, nhưng sau khi nếm thử một cái, cảm giác đói khát của nó lại bốc lên, trong bụng truyền ra âm thanh khô quắt.

So sánh với cảm giác đói khát cực hạn như thế, mùi vị lúc này cũng không coi vào đâu, vì vậy nó hung hăng nghiến răng.

“Không kén chọn nữa, trước ăn cho đỡ đói sau đó lại tính!”

Chương 1328: Thần quyền vận rủi (1)

Trên bầu trời u ám, vòng xoáy không ngừng chuyển động, nhưng lại thủy chung bị khống chế trong phạm vi nhất định, chỉ bao phủ Thánh thành, không ảnh hưởng quá lớn đến bên ngoài.

Trong vòng xoáy nổ vang, Thánh thành của hai tộc lại tiếp tục tiếp nhận hạo kiếp.

Vô số tộc nhân hai tộc bên trong thành trì, sau khi trải qua nguyền rủa trong cơ thể khôi phục cùng với độc cấm độc giết, còn có Thiên Hỏa đốt cháy, từng người đều đã vô cùng thê thảm.

Mà đám người lão tổ thoát khốn, vừa khiến cho bọn họ dâng lên hy vọng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Thần Linh đến thế gian, lập tức nghiền nát niềm hy vọng này.

Không khí tuyệt vọng, tràn ngập toàn bộ thành trì.

Cùng nhau tuyệt vọng, còn có năm vị Linh Tàng còn lại trên bầu trời, ba người trong đó bị chấn nhiếp, tâm thần hoảng hốt, dưới Thần uy của ngón tay Thần Linh, mất đi tất cả lực lượng chống cự.

Sợ hãi đến cực hạn, trong đầu là một mảnh trống rỗng.

Thế nhưng Quốc chủ của hai tộc dù sao cũng là tu sĩ một tòa Linh Tàng, bên trong Bí Tàng đã đản sinh ra Thiên Đạo của mình, mặc dù dưới nguyền rủa Tử Nguyệt khôi phục, nhưng trong đầu vẫn có thể bảo trì một chút thanh minh.

Cũng chính là phần thanh minh này, khiến cho sự sợ hãi và hoảng loạn của bọn họ, lắng đọng ra tuyệt vọng càng đậm.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có một tòa Bí Tàng, nếu như có thể đạt tới năm tòa Bí Tàng, trở thành cảnh giới Linh Tàng đại viên mãn, có lẽ ở thời điểm này, bọn họ còn có một chút khả năng sống sót.

Nhưng bây giờ bọn họ không có đủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân hình cao ba mươi trượng cực lớn kia, sau khi cắn nuốt Quốc sư Kính Ảnh tộc, liền cất bước tiến về phía bọn họ.

Giống như một con mãnh hổ, đi về phía bầy linh dương đang lạnh run.

Trong thời gian ngắn, thân ảnh ngón tay Thần Linh đã đến trước mặt một vị Thiên Diện Tộc đang ở giai đoạn dưỡng đạo Linh Tàng, tên Linh Tàng Thiên Diện Tộc này lộ ra biểu cảm mờ mịt, thân thể run rẩy, mặc kệ ngón tay Thần Linh đến gần, đặt bàn tay lên đỉnh đầu.

“Đây là Hứa Thanh, đây là Hứa Thanh, ta đang ăn Hứa Thanh!” Ngón tay Thần Linh gầm nhẹ dưới đáy lòng, bàn tay tràn ra hấp lực kinh người, trong chốc lát này, thân thể tu sĩ dưỡng đạo héo rũ, hóa thành tro bụi.

Nồng đậm khí trắng dung nhập vào trong bụng ngón tay Thần Linh, hóa thành cơn buồn nôn mãnh liệt, khiến cho bi phẫn trong lòng ngón tay Thần Linh lần nữa bốc lên, nhịn không được nôn ra một trận.

Mượn nhờ cơ hội này, Quốc chủ hai tộc thân là con mồi, trên thân thể chợt bộc phát ra chấn động mãnh liệt.

Sau khi bọn họ vùng vẫy, rốt cuộc đã hiển lộ ra Bí Tàng, nhưng bọn họ không có thời gian triển khai pháp thuật, giờ phút này bọn họ chỉ có thể dùng phương thức thô bạo trực tiếp nhất, hung hăng đập Bí Tàng về phía ngón tay Thần Linh.

Càng có Thiên Đạo thuộc về bọn họ, riêng phần mình bay lên bên trong Bí Tàng, bay thẳng đến ngón tay Thần Linh.

“Bạo!”

Mắt Quốc chủ hai tộc đỏ thẫm, điên cuồng rống to, chợt rút lui, liều mạng hết thảy bỏ chạy.

Trong nháy mắt tiếp theo, Bí Tàng của bọn họ ầm ầm lao về phía ngón tay Thần Linh, tản mát ra chấn động kinh khủng, bên trên xuất hiện rất nhiều khe hở, đột nhiên tan vỡ bạo khai.

Cùng lúc đó, tâm thần của hai tên dưỡng đạo Linh Tàng khác cũng có chút khôi phục, giờ phút này trong lúc run rẩy, cũng tương tự phóng xuất ra Bí Tàng bản thân đang uẩn dưỡng, ném tới phía ngón tay Thần Linh.

Tiếng nổ vang động trời lập tức vang lên, chấn động mãnh liệt, bốn tòa Bí Tàng hai thực hai hư đồng loạt tự bạo bên người ngón tay Thần Linh, tạo thành một cỗ lực lượng kinh khủng, không ngừng bộc phát, bao phủ thân ảnh cao lớn ba mươi trượng của Hứa Thanh ở.

Ngay sau đó, bốn vị Linh Tàng của liên minh hai tộc không chần chờ chút nào, toàn bộ bỏ chạy về phía xa.

Tâm thần của bọn họ run rẩy, trong đầu đã không còn quan tâm sinh tử của tộc quần, chỉ có chấp niệm làm như thế nào để mình có thể chạy trốn khỏi chết.

Trong chớp mắt, thân ảnh bốn người liền hóa thành bốn đạo cầu vồng, lao thẳng về phía chân trời.

Chỉ là vào thời khắc này, một màn quỷ dị đột nhiên phủ xuống.

Người xuất hiện dị thường đầu tiên chính là Quốc sư Thiên Diện tộc.

Vị Quốc sư ở vào giai đoạn dưỡng đạo Linh Tàng này, sau khi bay ra ngàn trượng, rời xa khu vực Bí Tàng tan vỡ chấn động, rất nhanh liền lấy ra một kiện bảo vật.

Vật này không hề tầm thường, là chí bảo có uy lực cực lớn trên người gã, chẳng những có thể gia trì tốc độ cho mà càng có thể dịch chuyển phạm vi lớn, còn xa hơn so với truyền tống phù cùng với bản thân thuấn di.

Sau khi xuất ra, gã không chần chờ chút nào, chợt mở ra.

Nhưng món bảo vật ngày bình thường đều hoạt động vô cùng thuận lợi, giờ phút này lại mở ra thất bại, dường như bởi vì quá mức hoảng loạn cùng với Bí Tàng tự bạo, dẫn đến pháp lực trong cơ thể xảy ra vấn đề.

Nếu như chỉ vẻn vẹn như thế thì cũng đành, cũng không tính là đặc biệt quỷ dị, chân chính để cho tâm thần của gã dấy lên sóng lớn ngập trời là, sau khi món bảo bối này mở ra thất bại, rõ ràng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Trong nháy mắt tiếp theo liền oanh một tiếng, tự bạo.

Nếu như chỉ một mình nó tự bạo còn chưa tính, nhưng rất nhiều bảo vật trên cổ cùng với trên người vị Quốc sư này lại cũng bị liên lụy, rõ ràng toàn bộ cũng đều theo nhau tự bạo.

Dấy lên tiếng nổ vang cùng chấn động vô cùng kịch liệt, trực tiếp bao phủ thân ảnh của gã vào.

Theo tiếng kêu thảm thiết truyền ra, gã bị thương nặng, lảo đảo rơi xuống mặt đất, thân thể vốn đã suy yếu sau khi tự bạo Bí Tàng, giờ lại trải qua toàn bộ bảo vật trên người bộc phát, khiến cho thương thế của gã càng thêm trầm trọng, chỉ có thể giãy dụa bên trong sự kinh ngạc.

Chương 1329: Thần quyền vận rủi (2)

Mà trường hợp của gã cũng không tính là quỷ dị nhất, giờ phút này, trong lúc tên Đại Soái của Kính Ảnh Tộc đang bay nhanh trốn chạy để khỏi chết trên bầu trời, rõ ràng không hiểu tại sao lại quay đầu, bay thẳng đến khu vực Bí Tàng tự bạo bao phủ.

Tu vi tương tự cùng Quốc sư, tốc độ bay của gã rất nhanh, trong chớp mắt liền nhảy vào trong đó… . Nhưng so với hai người bọn họ, tin tưởng rằng giờ phút này Quốc chủ Thiên Diện Tộc trên bầu trời, sự tình quỷ dị trên người của lão đủ để khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy liền giật mình.

Lão đang điên cuồng bay nhanh trên bầu trời, nhưng trong thời gian ngắn, trên màn trời u ám lại đột nhiên xuất hiện một mảnh Thiên Hỏa.

Phải biết rằng Thiên Hỏa Quá Không đã kết thúc hơn một tháng, mặc dù thỉnh thoảng vẫn sẽ có một chút còn sót lại, nhưng cũng sẽ không hình thành tai hoạ nghiêm trọng quá lớn, vả lại phạm vi cũng sẽ rất nhỏ.

Nhất là Tế Nguyệt đại vực rộng lớn như vậy, tỷ lệ những thứ Thiên Hỏa còn sót này lại rơi vào đúng nơi có người cư trú là phi thường nhỏ.

Nhưng hôm nay… Thiên Hỏa xuất hiện ở trên bầu trời rõ ràng lên tới phạm vi mấy trăm trượng, vả lại càng đúng lúc lộ ra ngay trên đỉnh đầu của Quốc chủ Thiên Diện Tộc, lập tức nện xuống.

Lực lượng Thiên hỏa kinh người, nổ vang phủ xuống.

Mà bản thân vị Quốc chủ Thiên Diện Tộc kia cũng không tầm thường, sau khi tự bạo Bí Tàng, chiến lực rõ ràng vẫn còn giữ lại hơn phân nửa, giờ phút này trong lúc tim đập nhanh chợt lao ra, mặc dù vẫn bị liên lụy một chút, thân thể đốt cháy phát ra âm thanh kêu rên, nhưng đúng là vẫn còn có thể hiểm lại càng thêm hiểm mà tránh đi.

Nhìn qua Thiên Hỏa hạ xuống, trong lòng vị Quốc chủ Thiên Diện Tộc này vô cùng ngạc nhiên, nhưng lúc này, việc quỷ dị trên người lão vẫn chưa kết thúc.

Bên trên màn trời không hiểu tại sao lại xuất hiện vô số thiên lôi, nổ vang đánh về phía lão.

Số lượng rất nhiều, trọn vẹn hơn vạn.

Loại chuyện này trên căn bản là không thể nào phát sinh, xác suất quá nhỏ quá nhỏ, nhưng giờ phút này lại thật sự xuất hiện.

Con ngươi của Quốc chủ Thiên Diện Tộc co rút lại, điên cuồng chống cự, trong liên tiếp những tiếng nổ vang, lão phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, rốt cuộc chạy ra khỏi phạm vi sấm sét.

Nhưng không đợi lão thở ra một hơi, thân thể của lão lại đột nhiên đình trệ trên không trung, sắc mặt khó coi, trong mắt lộ ra mờ mịt, chậm rãi cúi đầu nhìn thân thể đang nhanh chóng héo rũ của mình.

Giờ phút này, nguyền rủa khôi phục vốn dĩ đã bị áp chế trong cơ thể, bởi vì Bí Tàng tự bạo, bởi vì hết thảy chấn động liên tiếp xảy ra vừa xong, đột nhiên bộc phát ra, tràn ngập toàn thân.

Nguyền rủa của Xích Mẫu, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể của lão nhanh chóng héo rũ, trở thành tro bụi, trước khi chết, lão đưa mắt nhìn những người khác, những người khác đều chưa bị…

Một màn này, khiến cho trong lòng Quốc sư Thiên Diện Tộc đang vùng vẫy trên mặt đất càng sợ hãi và hoảng loạn đạt đến cực hạn.

“Vận rủi!!”

Một khắc tiếng kêu này truyền ra, một cỗ lực lượng truyền tống tản ra từ một phương hướng khác trên bầu trời.

Đó là Quốc chủ Kính Ảnh Tộc, lão đang dùng hành động để phá vỡ vận rủi, thế mà lại không có bất cứ dị thường nào, bóp nát truyền tống phù cự ly xa, trong chốc lát liền tan biến khỏi bầu trời.

Mà sau hết thảy, ngón tay Thần Linh lại tản Thần uy ra, thân hình cao lớn ba mươi trượng đi ra từ bên trong chấn động do bốn tòa Bí Tàng tự bạo.

Nhìn bằng mắt thường, thân thể kia không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn lóng lánh kim quang như trước, không có nửa điểm thương thế, đường như bốn tòa Bí Tàng tan vỡ, đối với Thần Linh mà nói, chỉ là bốn đốm lửa nhỏ.

Nhưng trên thực tế… Giờ phút này bản thể ngón tay Thần Linh đã khô quắt, vì bảo hộ thân hình này, nó cần phải tiêu hao Thần lực của bản thân, điều này sẽ dẫn đến nó vốn đói khát, giờ phút này càng đói bụng đến cực hạn, trong mắt lộ ra ý thấy người liền cắn.

“Đói đói đói!!”

Ngón tay Thần Linh không cách nào điều khiển, tự động chảy xuôi nước bọt, thân hình nhoáng một cái bay thẳng đến tên Linh Tàng đang vùng vẫy trên mặt đất xa xa, trong sự tuyệt vọng của Quốc sư Thiên Diện Tộc, ngón tay Thần Linh bỗng nhiên tới gần, một hơi thôn phệ.

Nhưng mà cảm giác đói bụng vẫn mãnh liệt như trước, âm thanh khô quắt bên trong bản thể truyền ra giống như là tiếng sấm chớp vậy.

Vì vậy ngón tay Thần Linh chợt quay đầu, trong mắt lộ ra hung tàn, nhìn tòa Thánh thành hai tộc này, trong thần sắc lộ ra một tia vùng vẫy.

Cho dù là thức ăn có khó ăn hơn nữa, so sánh với đói khát cực hạn lúc này, đều không đáng coi vào đâu.

Vì vậy ngón tay Thần Linh chợt nhoáng một cái, trực tiếp bay đến phía trên Thánh thành, trong khi tộc nhân hai tộc tuyệt vọng, nó mở cái miệng rộng, chợt khẽ hấp.

Vòng xoáy trên đỉnh đầu lập tức nổ vang hạ xuống, bao phủ tòa thành trì.

Vào thời khắc này, vô số tiếng kêu rên, tiếng kêu gào thảm thiết thê lương trước đó chưa từng có khuếch tán ra, có thể nhìn thấy thân thể rất nhiều người bị vòng xoáy hấp xả nuốt hết.

Quá trình này không chậm, cũng chính là thời gian nửa nén hương, tòa thành trì của liên minh hai tộc… Trên cơ bản đã trống rỗng.

“Khó ăn khó ăn, thật khó ăn!” Ngón tay Thần Linh bi thống rống lên, giọng nói truyền khắp bát phương, bầu trời cuộn mình.

Đoan Mộc Tàng thân ở trong tế đàn trên quảng trường, nhìn thân ảnh giữa không trung, không cách nào tin hết thảy những gì mình nhìn thấy trước mắt.

“Nhân tộc ở phía ngoài, cường đại như vậy sao?”

Mặc dù Đoan Mộc Tàng biết được cái lý giải đó không đúng, nhưng vẫn là nhịn không được dâng lên ý nghĩ này.

Cũng may ngón tay Thần Linh coi như có chút lý trí, cũng không nuốt lão, giờ phút này sau khi rống to, nó bỗng nhiên như có chỗ phát hiện, ngẩng đầu mở cái miệng rộng ngút trời, dường như đang chờ đợi cái gì.

Rất nhanh, một mảnh chấn động truyền tống khuếch tán ra, có một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ngón tay Thần Linh, chính là vị Quốc chủ Kính Ảnh Tộc chạy trốn kia.

Chỉ bất quá giờ phút này lão vô cùng thê thảm, thân thể đã mất hơn phân nửa, thân thể ký sinh đã tàn phá thành mảnh nhỏ, tấm gương bản thể cũng đã lan tràn vỡ vụn, lộ ra gương mặt mang theo tuyệt vọng.

Thật sự là lão đã truyền tống thành công, nhưng lại xuất hiện ở phía dưới Thiên Hỏa Hải, lão phải hao phí đại giới thật lớn, nhưng khi sắp lao ra khỏi biển lửa lại gặp phải dị thú bên trong Thiên Hỏa Hải.

Bất đắc dĩ, cho dù biết là có vận rủi phủ xuống, nhưng vì sống sót, lão chỉ có thể tìm cơ hội, lần nữa truyền tống.

Mà lần truyền tống thứ hai, lão liền xuất hiện ở nơi đây.

Bên trong nội tâm dâng lên tuyệt vọng cùng bi phẫn, miệng lớn của ngón tay Thần Linh trực tiếp cắn qua, khẽ hấp xuống dưới, lão liền tan thành mây khói.

Chương 1330: Thần quyền vận rủi (3)

Ngay sau đó, ngón tay Thần Linh nhịn không được xoay người, tiếp tục nôn ọe, trong thần sắc tràn đầy oán giận.

Sau đó liền cất bước đi về phía tòa thành trống không bên dưới.

Theo bước chân hạ xuống, thân thể dần dần nhỏ đi, từ trăm trượng đến ba mươi trượng, lại đến mười trượng, cho đến cuối cùng lúc hóa thành một người bình thường, màu vàng trên toàn thân tan biến, kim mang trong mắt cũng tiêu tán.

Hứa Thanh lại tiếp quản thân hình, trong mắt lộ ra vẻ bình tĩnh, đi về phía quảng trường.

Giờ phút này, toàn thân ngón tay Thần Linh bên trong thức hải của hắn tràn ra nồng đậm khí tức nguyền rủa, đang ủy khuất gào thét.

“Thức ăn trong Tế Nguyệt đại vực này, từng tên đều có ký hiệu, bất kể là giết hay là ăn, đều dính nhân quả, thừa nhận nguyền rủa của Xích Mẫu!”

“Ta đã nói không phải là ăn hay là không ăn rồi!”

“Hiện giờ xong đời, một khi Xích Mẫu thức tỉnh, chúng ta là đối tượng bị ăn đầu tiên!”

“Ta muốn đi ngủ, ta muốn ngủ say, lần này vô luận ngươi gọi ta như thế nào, ta cũng sẽ không thức tỉnh!!”

Nhìn ngón tay cáu kỉnh, Hứa Thanh trấn an nó một chút, nhưng mà ngón tay Thần Linh căn bản không quan tâm tới Hứa Thanh, nó bay thẳng đến nhà tù 132 khu Đinh, nhanh chóng ngủ say.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh cũng không có biện pháp, dứt khoát không để ý tới nữa, đi tới quảng trường, nhìn Đoan Mộc Tàng.

Đoan Mộc Tàng theo bản năng lui bước, nhưng rất nhanh liền kiềm chế, lộ ra nụ cười khổ.

“Ngươi… Ngươi vẫn còn là ngươi sao?”

Hứa Thanh gật đầu, chú ý đến bốn phương.

Tòa Thánh thành này trên cơ bản đã trống rỗng, khả năng còn có một chút còn sót lại, nhưng dính độc cấm trên thân thể, cũng không sống được bao lâu.

Đoan Mộc Tàng có chút hoảng hốt, loại sự tình đồ diệt thành trì của hai tộc này, trước kia lão cũng nghĩ tới, nhưng lại không làm được, bây giờ tận mắt nhìn thấy, lão vẫn cảm thấy rất không chân thực.

Cho đến hồi lâu, Đoan Mộc Tàng mới thở sâu, trong mắt lại lộ ra tinh mang.

Dù sao lão cũng là chủ nhân tiểu quốc nhân tộc, đã trải qua rất nhiều việc, hiểu rõ giờ phút này trọng điểm là nên giải quyết tốt hậu quả như thế nào.

“Hứa Thanh, chúng ta cần tòa thành trì này! Ngươi có thể giúp ta dọn dẹp tòa thành trì này một chút hay không?”

“Tiếp đó ta sẽ đi tiếp đón đồng tộc đến đây.”

Đoan Mộc Tàng nhìn Hứa Thanh.

“Có thể.” Hứa Thanh gật đầu, cáo tri địa điểm, sau đó suy nghĩ một chút, hỏi một câu.

“Bên phía Hồng Nguyệt Thần Điện… . .”

Đoan Mộc Tàng đứng lên, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, giờ phút này lão đã hoàn toàn đè xuống chấn động trong lòng, cũng đã bắt đầu phân tích đến sự tình tiếp theo, nghe vậy liền lắc đầu.

“Hồng Nguyệt Thần Điện cao cao tại thượng, sẽ không để trong lòng tử vong của hai cái tiểu tộc quần, bọn họ chỉ để ý hoàn thành tế phẩm hay không mà thôi, cho nên chúng ta phải mau chóng chuẩn bị tế phẩm cho tốt.”

“Tộc nhân của hai tộc này, chỉ có tinh anh mới có thể ở trong Thánh thành, bên ngoài còn có rất nhiều tộc nhân, số lượng tới hơn 50 vạn.”

“Việc này giao cho ta, trước mắt bọn họ còn không biết chuyện ở nơi đây, để ta tới xử lý, đây chính là tế phẩm của chúng ta!”

Đoan Mộc Tàng thở sâu, cảm thụ một chút tu vi trong hạ thể, Hứa Thanh cũng đưa túi trữ vật chứa đan dược qua.

Sau khi tiếp nhận đan dược, Đoan Mộc Tàng nhếch miệng cười một cái, nhìn chung quanh.

“Việc này không nên chậm trễ!”

“Hứa Thanh, nơi đây liền giao cho ngươi rồi!”

Nói xong, Đoan Mộc Tàng liền nuốt vào đan dược, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến bầu trời.

Đưa mắt nhìn Đoan Mộc Tàng rời đi, Hứa Thanh đứng trên quảng trường, trầm mặc thật lâu.

Đoan Mộc Tàng xử lý như thế nào, không cần hắn phải để ý, người có thể tìm được nơi ẩn núp ở trong cái hoàn cảnh ác liệt này, vả lại tu hành đến loại cảnh giới như thế, tất nhiên Đoan Mộc Tàng có chỗ hơn người.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh nhìn qua tòa thành trì trống không này, đi thẳng về phía trước.

Theo cước bộ của hắn, từng trận độc cấm còn sót lại ở trong nơi này cũng từ bát phương hội tụ đến, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể của hắn, còn có dị chất tràn ngập ở trong nơi này cũng là như vậy, cũng được thu về.

Trên đường hắn cũng gặp phải một số tộc nhân của hai tộc may mắn không bị cắn nuốt, nhưng lại đang vùng vẫy do độc phát.

Đối với những thứ này, không cần Hứa Thanh ra tay, lão tổ Kim Cương Tông sẽ gào thét phóng tới, lập tức xiên chết.

Cứ như vậy, hai ngày sau, tòa thành trì vừa trải qua hạo kiếp này, đã được rửa sạch tà ác, mặc dù trống rỗng, nhưng Hứa Thanh ngồi trên đỉnh Vương Cung nhìn chân trời phía xa, lại cảm nhận được yên lặng đã lâu.

Tu vi của hắn cũng tăng lên không ít.

Mặc dù cuối cùng là ngón tay Thần Linh cắn nuốt hết thảy, Hứa Thanh không có nhận được bao nhiêu thu hoạch từ, nhưng màn giết chóc cùng hấp thu lúc trước, trong lúc bất tri bất giác đã khiến cho toàn bộ Nguyên Anh trong cơ thể của hắn tăng lên tới trình độ sắp thu hút lần Mệnh Kiếp thứ hai.

“Sắp rồi.”

Hứa Thanh thì thào.

Giờ phút này, trong đêm tối, bầu trời không trăng.

Trong trời đất đen nhánh, Hứa Thanh yên lặng ngồi ở chỗ đó, hắn nghĩ tới những tộc nhân hóa thành thịt nát, nhớ về Phán Nhạn.

Hồi lâu sau, hắn lấy ra một cây sáo màu tím, đặt ở bên miệng, thổi lên khúc nhạc Tử Huyền dạy hắn.

Tiếng sáo nức nở nghẹn ngào, vang vọng bên trong tòa thành trì vắng vẻ, thật lâu không tiêu tan.

…

Thời gian, chậm rãi trôi qua.

Mười ngày sau, nhân tộc đã đến.

Một khắc hơn 10 vạn người chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, một đạo ánh sáng màu trắng từ đằng xa bay nhanh đến, đó là thân ảnh một nữ tử, bay thẳng đến Hứa Thanh.

Ngay lập tức tới gần.

“Hứa Thanh ca ca!”

Linh Nhi vọt tới ôm cổ Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ nhàng sờ lên đầu Linh Nhi, trên khuôn mặt một mực không lộ biểu cảm đã lộ ra nụ cười, cũng nhìn thấy Ảnh Tử cùng với sư tử bằng đá và cái đầu nương theo sau lưng Linh Nhi trở về.

Không đợi cái đầu mở miệng, Hứa Thanh phất tay, thu chúng nó vào trong nhà tù 132 khu Đinh.

Về phần Ảnh Tử thì nhu thuận dung nhập dưới chân Hứa Thanh.

“Đi thôi, chúng ta đi nghênh đón bọn họ một chút.” Hứa

Thanh nhẹ giọng mở miệng, đi về phía đám người.

Chương 1331: Thần quyền vận rủi (4)

Những ngày tiếp theo, hết thảy như thường.

Hơn 10 vạn nhân tộc đến, khiến cho tòa thành trì này lại tỏa sáng sinh cơ, mà mọi người cũng giấu bi thương vào trong trí nhớ, tương lai và hy vọng, hóa thành hạt giống sinh trưởng trong lòng bọn họ.

Mọi chỗ kiến trúc sụp xuống được tu sửa, từng mảnh tường thành đổ xuống được xây lại.

Dần dần, tiếng cười cười nói nói bắt đầu dào dạt bên trong tòa thành trì này, dần dà, tiếng hoan hô réo lên trên từng con đường.

Cũng khoảng một tháng sau, Đoan Mộc Tàng đã trở về.

Không biết lão đã làm như thế nào, lúc trở lại, phía sau của lão có hơn 1000 cái lồng giam thật lớn, trong đó đều là tộc nhân hai tộc, cũng bị chồng chất như là hàng hóa.

Bởi vì thân hình Thiên Diện Tộc khổng lồ, cho nên số lượng lồng giam hơi nhiều, nhưng mà nhìn tổng thể, số lượng tế phẩm là hơn 50 vạn.

Vẻ mặt tuyệt vọng, ánh mắt chết lặng, giống như đúc với nhân tộc bị bọn họ coi làm thức ăn lúc trước.

Đối với những tộc nhân hai tộc này, Hứa Thanh không chút thương cảm nào.

Bọn họ cứ như vậy bị đặt ở bên ngoài thành trì, chờ đợi vận mệnh phủ xuống.

Mà Đoan Mộc Tàng trở về, cũng khiến cho tốc độ khôi phục của tòa thành trì nhanh hơn, dần dần, trận pháp cũng được sửa chữa để hồi phục cơ bản, lại được mở ra.

Theo màn phòng hộ bao phủ, hơn 10 vạn nhân tộc truyền ra tiếng hoan hô, Linh Nhi cũng tương tự tung tăng ở.

Đối với nhân tộc sinh hoạt bên trong đường hầm mộ địa khi trước, sinh hoạt trong cảnh nghèo khổ, thời khắc sẽ trở thành thức ăn mà nói, đây là cảm giác an toàn đã lâu không có.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh ngồi trên tường thành, thầm chúc phúc trong lòng, sau đó nhìn về chân trời phương xa, hắn phải rời đi rồi.

“Đáng tiếc, ta vẫn không có cách nào cởi bỏ nguyền rủa cho bọn họ.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, quay đầu nhìn tới bên cạnh.

Thân ảnh Đoan Mộc Tàng mơ hồ hiển lộ ra ở đó, dần dần rõ ràng, lão ném cho Hứa Thanh một bầu rượu, ngồi ở một bên, nhìn đám người, thần sắc lộ ra cảm khái.

“Hứa Thanh, cám ơn ngươi.”

Sau một lúc lâu, lão nhìn qua Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

Hứa Thanh lắc đầu, uống bầu rượu trong tay.

“Đây là việc ta phải làm.”

Ánh mắt Đoan Mộc Tàng thâm sâu, liếc mắt nhìn Hứa Thanh, cũng không tiếp tục cái đề tài này, cũng không hỏi đến sự tình nhìn thấy hôm ấy, lão đã tự động lựa chọn quên đi những chuyện kia.

Bởi vì lão biết rõ, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, có một số việc không cần hỏi, cũng không cần tìm hiểu.

“Đúng rồi, về phía Môn Đồ, ta đã thăm dò giúp ngươi rồi, tung tích của bọn nó bây giờ phần lớn đều hội tụ ở khu vực trung tâm phía đông, cũng chính là nơi Hồng Nguyệt Thần Điện chờ đợi các tộc đưa tế phẩm đến.”

“Dù sao đối với Môn Đồ mà nói, thời điểm này, chính là mùa làm ăn thịnh vượng của chúng nó.”

Đoan Mộc Tàng uống một hớp rượu, truyền ra lời nói.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, lúc trước hắn đã hỏi qua Đoan Mộc Tàng về sự tình truyền tống trận phạm vi lớn, hắn muốn đi tới Thiên Ngưu Sơn, mà ngọn núi này lại nằm ở phía nam Tế Nguyệt đại vực.

Khoảng cách với nơi này vô cùng xa xôi.

Mà sau khi Hứa Thanh đi đến Thiên Hỏa Hải, chưa bao giờ thấy qua truyền tống trận giống như ở Phong Hải Quận, coi như là tòa Thánh thành này cũng đều không có, chỉ có các loại vật phẩm như truyền tống phù, nhưng phần lớn đều là loại Vô Tự Truyền Tống Phù, chỉ truyền tống phạm vi khá gần và không xác định được nơi đến.

Cho nên hắn đã hỏi thăm qua Đoan Mộc Tàng, đối phương kiến giải là bên trong Tế Nguyệt đại vực, chỉ có đại tộc mới có thể nắm giữ truyền tống trận cố định.

Mà nói như vậy, muốn truyền tống thì cần nhờ tới Môn Đồ.

Môn Đồ là một cái tộc quần đặc thù, lúc bọn họ sinh ra, sẽ có cánh cửa cộng sinh, tộc này cũng không có chỗ cư trú cố định, sau khi từng tộc nhân thành niên, đều sẽ ra ngoài để du lịch đại vực.

Thiên phú của bộ tộc này, đó là có thể khắc nơi mình từng đi qua vào trên cánh cửa của chính mình, có thể cho người khác mượn cái này để truyền tống.

Căn cứ tu vi mạnh yếu, phạm vi cũng không giống nhau.

Đây là nghề nghiệp của tộc ấy, mỗi khi Hồng Nguyệt Thần Điện bắt đầu thu tế phẩm, những tộc quần không có truyền tống trận chính là khách hàng của Môn Đồ.

“Cho nên, ngươi có thể cùng đi với ta tới phía đông, mấy ngày gần đây ta cũng phải xuất phát, chuyển giao những cái tế phẩm bên ngoài kia tới Thần Điện.”

Hứa Thanh nghe vậy liền trầm ngâm, từ nơi này đến Thiên Ngưu Sơn, nếu như không có truyền tống trận, thời gian hao phí rất lâu, vả lại giữa đường còn có thể xuất hiện một chút biến cố không biết.

Huống hồ lúc này cũng đã lố qua thời gian ước định giữa hắn và đại sư huynh.

Hai bên lại không liên lạc được với nhau, vì vậy sau khi suy tư, Hứa Thanh cảm thụ Tử Nguyệt trong hạ thể một chút, nghĩ đến Thần Điện trông thấy lúc trước, đối phương cũng không có chỗ phát hiện đối với chính mình, cho nên nhẹ gật đầu.

Cứ như vậy, sáng sớm ba ngày sau, Hứa Thanh mang theo Linh Nhi, cùng với Đoan Mộc Tàng và đoàn xe lồng giam, cùng nhau xuất phát.

Một khắc rời khỏi thành trì, hơn 10 vạn người trong nội thành không hẹn mà cùng bước ra, toàn bộ đều quỳ bái từ xa về phía Hứa Thanh.

Trong mắt của bọn họ mang theo chúc phúc, bọn họ cầu nguyện Hứa Thanh có thể lên đường bình an.

Hứa Thanh quay lại, ngóng nhìn về phía sau, lòng có nhận biết, chắp tay cúi đầu.

Bầu trời u ám, bão cát cuốn lên, che đậy tầm nhìn, nhưng không cách nào ngăn cách hy vọng bay lên bên trong tòa thành trì này.

Hứa Thanh quay người, cùng đoàn xe đi xa.

Gió lớn thổi tới, pha thêm giọng nói khàn khàn của Đoan Mộc Tàng.

“Hứa Thanh, Tế Nguyệt đại vực có một cái truyền thuyết, truyền thuyết nói rằng bởi vì nguyền rủa tồn tại, cho nên hết thảy chúng sinh tử vong, hồn của bọn họ đều không thể tiến vào luân hồi, mà sẽ trở về Hồng Nguyệt Thần Điện.”

“Cho đến khi Xích Mẫu đến hưởng dụng tế phẩm, những linh hồn này sẽ có tư cách là hạt giống, lại chuyển thế.”

“Cứ như thế vòng đi vòng lại, nơi đây mới được gọi là vườn chăn nuôi của Hồng Nguyệt, người sinh hoạt trong vực này, đời đời kiếp kiếp đều phải thừa nhận đau khổ, không thể thoát khỏi Tế Nguyệt đại vực.”

“Cho nên… Mặc dù Phán Nhạn chết, nhưng hồn của nàng, khả năng vẫn còn ở trong Thần Điện.”

Chương 1332: Ước định dưới Thiên Hỏa Hải (1)

Gió lớn nức nở nghẹn ngào, vang vọng trên Tế Nguyệt đại vực hoang vu, hóa thành giai điệu bi tráng, giống như đang kể lại quá khứ xa xôi.

Bão cát dấy lên, tràn ngập thiên địa, giao hòa cùng với sắc trời u ám thành một khối, không phân biệt được lẫn nhau, bên trong khung cảnh mông lung này, có thể mơ hồ nhìn thấy một đoàn xe thật dài đang đi về phía trước.

Đoàn xe do từng cái lồng sắt cực lớn tạo thành, bên trong là vô số tộc nhân Kính Ảnh Tộc cùng Thiên Diện Tộc bị tuyệt vọng bao phủ.

Phía trước ngồi hai người, tuổi tác cách nhau một cái thời đại.

Trên mặt lão nhân đeo một cái mặt nạ, trên mặt thanh niên cũng giống như thế.

Biểu cảm của mặt nạ hiện ra cố chấp và thành kính, dường như thời khắc đều đang cúng bái.

“Tộc quần đến tế tự cho Hồng Nguyệt Thần Điện đều cần đeo loại mặt nạ này, đây là nghi thức quy định của Thần Điện, cũng là tư cách tế hiến, cũng may trước kia ta đã từng làm qua loại sự tình này, có đủ thân phận.”

“Về phần liên minh hai tộc bị hủy, sự tình cùng loại ở trong Tế Nguyệt đại vực không coi vào đâu, hai cái tiểu tộc mà thôi, Hồng Nguyệt Thần Điện cao cao tại thượng, dưới tình huống bình thường sẽ không để ý tới.”

“Nhất là sắp đến thời kì Xích Mẫu ghé qua, tế phẩm sưu tập trong vô số năm qua đã không sai biệt lắm, thật ra khoảng thời gian này, cũng là thời điểm các tộc điên cuồng nhất.”

“Nhưng mà vẫn phải có chút ít chuẩn bị, việc này để ta tới xử lý.”

Trong bão cát, giọng nói bình tĩnh của Đoan Mộc Tàng truyền vào trong tai Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên sờ vào chiếc mặt nạ, nhẹ gật đầu, về phần thái độ của Hồng Nguyệt Thần Điện đối với chúng sinh, điểm này đội trưởng đã có nhắc tới bên trong tình báo.

Hôm nay, là ngày thứ chín từ khi bọn hắn rời khỏi Thánh thành.

Cách điểm tế tự mà Hồng Nguyệt Thần Điện chỉ định còn có nửa tháng lộ trình, mấy ngày nay Hứa Thanh nhiều lần suy tư về sự tình Đoan Mộc Tàng nói mấy ngày trước.

“Còn đang suy nghĩ về việc sau khi chúng sinh tử vong, hồn tiến vào Thần Điện sao?”

Đoan Mộc Tàng quay đầu, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu nhìn về phía phương xa, nhìn bầu trời lờ mờ, nhẹ giọng mở miệng.

“Từ xưa đến nay, có người nào chân chính vùng vẫy thoát ra khỏi nguyền rủa cùng luân hồi của Tế Nguyệt đại vực hay không?”

Đoan Mộc lắc đầu.

“Chưa từng có.”

Hứa Thanh nghĩ tới kiếp trước của đội trưởng, như có điều suy nghĩ, lúc này Đoan Mộc Tàng bỗng nhiên mở miệng.

“Nhưng có một chút người, một mực thử nghiệm, cũng một mực cố gắng.”

Nói đến đây, Đoan Mộc Tàng nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt có thâm ý, cất giấu một chút thăm dò, truyền ra lời nói.

“Hồng Nguyệt cũng không phải là vĩnh hằng.”

Hứa Thanh và Đoan Mộc Tàng bốn mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu, hắn nhìn ra những lời này giống như là một câu mật hiệu, nhưng hắn không biết câu tiếp theo là gì.

Đoan Mộc Tàng chờ giây lát, nhịn không được hỏi một câu.

“Ngươi không nói chút gì đó sao?”

"Hồng Nguyệt cũng không phải là vĩnh hằng." Hứa Thanh trầm giọng nói.

Đoan Mộc Tàng trầm mặc.

Sau một lúc lâu lão thở dài, giơ tay lên tháo mặt nạ xuống, vuốt vuốt mi tâm.

"Hứa Thanh, ngươi biết Nghịch Nguyệt Điện không?"

Hứa Thanh vẻ mặt ngưng tụ, hắn chưa từng nghe thấy tổ chức này, trong tình báo đội trưởng đưa cho cũng không có tổ chức này, vì vậy lắc đầu.

Từ sau khi nói ra ba chữ Nghịch Nguyệt Điện, ánh mắt Đoan Mộc Tàng liền thủy chung để ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, hình như đang xác định gì đó, giờ phút này nhìn thấy phản ứng của Hứa Thanh, lão không nói gì nữa.

Hứa Thanh cũng không hỏi, hắn đã nhìn ra, tổ chức này rất thần bí, cũng rất ẩn nấp, tùy tiện dò hỏi sẽ khiến hiểu lầm.

Đoàn xe, tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi lại trôi qua bảy ngày, bọn họ đi qua bình nguyên, vượt qua sơn mạch, trong lúc càng ngày càng tiến gần về trung tâm phía đông, trên một đỉnh núi, Đoan Mộc Tàng uống một ngụm rượu, đáy lòng có chỗ quyết đoán, bỗng nhiên mở miệng.

"Hứa Thanh, ta tin tưởng ngươi không phải người Hồng Nguyệt Thần Điện."

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn về phía Đoan Mộc.

"Nghịch Nguyệt Điện, là một tổ chức thần bí tồn tại lâu dài trong Tế Nguyệt đại vực, lịch sử của tổ chức này rất lâu, tương tự cùng Hồng Nguyệt Thần Điện vậy!"

"Lai lịch không biết, cũng đã nhiều lần bị hủy diệt, nhưng mỗi một lần Xích Mẫu đến thu hoạch, lúc chúng sinh tàn lụi lần nữa khôi phục lại, tổ chức này cũng đều tái hình thành."

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ lạ, tồn tại cùng lúc với Hồng Nguyệt Thần Điện, điều này đủ để nói rõ Nghịch Nguyệt Điện không hề tầm thường.

Mà ở trong nông trường chăn thả của Hồng Nguyệt này, sau khi lần lượt bị hủy diệt còn có thể khôi phục, liền càng kinh người hơn.

Nên biết rằng, mặc dù bây giờ Xích Mẫu ngủ say, nhưng trong quá khứ lại không phải là như vậy.

Giọng nói của Đoan Mộc Tàng lần nữa truyền đến.

“Nghịch Nguyệt Điện hội tụ toàn bộ những người trong lòng muốn vùng vẫy phản kháng bên trong Tế Nguyệt đại vực, giấc mộng của bọn họ đó là có một ngày có thể cởi bỏ cái nguyền rủa cổ xưa này, lật đổ hết thảy.”

“Tuy rằng giấc mộng này xa vời đến cực hạn, nhưng nó là một hy vọng.”

“Bọn họ cũng vì thế mà cố gắng, mặc dù thành viên trong đó không thể hỗ trợ trong hiện thực, nhưng cũng đều đang riêng phần mình nghiên cứu đường hóa giải nguyền rủa.”

Hứa Thanh nghe đến đó, đáy lòng dâng lên một chút gợn sóng, lúc hắn ở trong đường hầm cũng có chỗ nghiên cứu về nguyền rủa, nhưng không có xâm nhập sâu, cái này cần thực nghiệm rất nhiều mới có thể.

Giờ phút này giọng nói của Đoan Mộc Tàng ẩn chứa một chút cảm xúc chấn động, tiếp tục vang vọng trong thức hải Hứa Thanh.

“Mỗi thành viên của Nghịch Nguyệt Điện, thân phận đều là bí mật, trừ chính bọn họ ra, không có ai biết người khác là ai, bảo vệ mình không bị lộ ra, là yếu tố đầu tiên của Nghịch Nguyệt Điện.”

“Bởi vì Hồng Nguyệt Thần Điện một mực tiêu diệt toàn bộ thành viên của Nghịch Nguyệt Điện, thậm chí bên trong những thành viên này cũng có người Hồng Nguyệt Thần Điện lẻn vào.”

Đoan Mộc Tàng thở sâu, quay đầu nhìn nhau cùng Hứa Thanh.

“Hồng Nguyệt cũng không phải là vĩnh hằng, hy vọng luôn trường tồn từ xưa.”

“Hứa Thanh, có khả năng ngươi không phải là người Nghịch Nguyệt Điện, nhưng ta nghĩ rằng trong tương lai ngươi nhất định sẽ tiếp xúc, nếu như ngươi muốn gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, ngươi có thể đi Khổ Sinh sơn mạch.”

Đoan Mộc Tàng không lên tiếng nữa, khép hai mắt lại, tiếp tục đi đường.

Chương 1333: Ước định dưới Thiên Hỏa Hải (2)

Hứa Thanh mắt thấy như thế, biết đối phương không muốn tiếp tục cái đề tài này, cho nên cũng không đưa ra câu hỏi.

Hắn hiểu được, Đoan Mộc Tàng hẳn là thành viên của tổ chức Nghịch Thần Điện đó, mà lão có thể nói ra những thứ này ở trước mặt mình, đủ để nói rõ tín nhiệm của Đoan Mộc Tàng với mình.

Vì vậy trong lòng Hứa Thanh cũng nhớ lại những lời Đoan Mộc Tàng nói, nhiều lần suy tư.

Cứ như vậy, thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Tám ngày sau, đoàn xe của bọn họ rốt cuộc đã đi tới trung tâm khu vực phía đông, xa xa, một tòa sơn cốc cực lớn chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Hai bên sơn mạch lớn đến động trời, siêu việt hết thảy thân núi Hứa Thanh đã từng nhìn thấy, bên trên là quái thạch lởm chởm, dưới sắc trời lờ mờ, trông chúng tựa như yêu ma quỷ quái.

Chỗ lõm chính giữa hình thành sơn cốc, như một chiếc miệng Hoàng Tuyền mở rộng, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời những cơn gió thổi tới, cũng giống như tiếng gào khóc thảm thiết, gào thét bát phương.

Giữa không trung trên sơn cốc thình lình trôi nổi lơ lửng một trái tim huyết sắc cực lớn.

Nó đang đập, âm thanh thình thịch khuếch tán ra, làm cho sơn cốc âm u tăng thêm một bầu không khí quỷ dị, phủ thêm một lớp quần áo huyết sắc.

Thần Điện cùng với pho tượng bên trên trái tim tản mát ra uy áp kinh người, cao cao tại thượng.

Bốn phía còn nổi có không ít thiên thạch trôi lơ lửng, phía trên đều có thân ảnh khoanh chân ngồi, giống như Hứa Thanh đã từng liếc mắt nhìn thấy trước đó lúc bay ngang Thiên Hỏa Hải, bây giờ những thân ảnh vẫn không chút nhúc nhích như trước.

Về phần bên dưới mặt đất, từng cánh cửa tạo hình khác biệt, chất liệu khác biệt được dựng đứng, có lớn có nhỏ, vờn quanh bốn phương, từng trận chấn động truyền tống không ngừng tản ra từ bên trong những cánh cửa này.

Từng giây từng phút đều có đám người đi ra cùng rời đi từ bên trong những cánh cửa kia.

Kể từ đó, liền khiến cho đám người trong sơn cốc dưới mặt đất nối liền không dứt, trong đó tồn tại rất nhiều tộc quần kỳ kỳ quái quái, có kẻ thân thể chân thật, có kẻ thì là hư ảo.

Nhưng phần lớn là trên mặt đều đeo mặt nạ cùng loại với Đoan Mộc Tàng.

Những thứ này đều là tộc quần phía đông Tế Nguyệt đại vực mang theo tế phẩm của bọn họ, tới đây tế hiến cho Hồng Nguyệt Thần Điện.

“Những cánh cửa đó, chính là Môn Đồ.”

“Hứa Thanh ngươi có thể đi qua tìm bọn họ câu thông, trong đó đa số đều có thể truyền tống đến vùng phía Nam mà ngươi muốn đi, về phần phí tổn, linh thạch cùng với Thiên Hỏa Tinh đều có thể sử dụng.”

“Về phần Thần Điện trên bầu trời, chớ ngẩng đầu nhìn thẳng.”

Theo họ đến gần, Đoan Mộc Tàng thấp giọng mở miệng.

Thân là người địa phương, lão rất quen thuộc qui trình nơi đây, giờ phút này sau khi nhắc nhở Hứa Thanh, thần sắc của lão mang theo cảm khái, trịnh trọng nói.

“Cuối cùng, chúc ngươi lên đường bình an!”

Nói xong, Đoan Mộc Tàng mang theo đoàn xe rời khỏi.

Nhìn qua thân ảnh Đoan Mộc Tàng tan biến trong đám người, Hứa Thanh thở sâu, tương tự đi vào trong đám người.

Nơi đây đông đảo tu sĩ các tộc, người đến người đi, mặc dù Thần Điện trôi nổi trên bầu trời, nhưng nó không hề để ý tới mọi người phía dưới, chỉ cần bọn họ nộp tế phẩm, còn lại hết thảy đều tự trị.

Mà sau khi số người nhiều hơn, vẫn sẽ tạo cho người ta một loại cảm giác náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có thể thấy một chút tộc quần đang giao dịch với nhau, truyền ra không ít tạp âm.

Đi trong nơi này, Hứa Thanh cũng không lựa chọn những cánh cửa cỡ lớn kia, mục tiêu của hắn đặt ở trên một số cánh cửa nhỏ, rất nhanh liền khóa chặt một cái cửa gỗ cao hơn một trượng, chú ý tới chỗ đó không có người nào đi ra hết, vì vậy đang muốn đi qua.

Nhưng tiếng nghị luận bên trong tạp âm từ bốn phía truyền đến, khiến cho bước chân Hứa Thanh dừng lại.

“Các ngươi nghe nói chưa, phía Tây đã xảy ra chuyện lớn!”

“Ngươi nói là đại tộc Cô Nhật ở phía Tây vào thời điểm 5 tháng trước đúng không? Hình như bọn họ đã phát ra lệnh truy nã toàn vực.”

“Ta cũng nghe thấy việc này, bọn họ tựa hồ bị mất đi chí bảo.”

“Cái gì mà chí bảo, là mặt trời bọn họ tự tạo ra!”

“Cô Nhật tộc thân là tộc quần lớn nhất phía Tây, nhiều năm trước bọn họ sáng tạo ra một cái mặt trời treo lên trên không phía trên tộc quần, khiến cho một khu vực không còn u ám, nhưng vào 5 tháng trước, cái mặt trời này đã bị người ta đánh cắp…”

“Ở ngay bên trong Cô Nhật tộc trộm đi mặt trời của bọn họ, việc này quá điên cuồng, là tộc nào làm?”

“Không rõ ràng, giống như ngay cả Cô Nhật tộc cũng không hiểu được, nhưng mà bên trong truy nã nhắc tới một cái tên, gọi là Vị Thanh Kiếm Viêm, mà cái người trộm mặt trời kia cực kỳ kiêu ngạo, đây chính là cái tên trước khi người đó rời đi khắc xuống vùng đất, nhưng nhìn thế nào cũng thấy cái tên này rất quái lạ.”

“Bây giờ thanh danh của cái người tên là Vị Thanh Kiếm Viêm kia đã lan truyền rất xa.”

Những âm thanh này truyền đến từ đằng xa, nương theo là tiếng kinh sợ và hít sâu, lúc rơi vào trong tai Hứa Thanh, biểu cảm dưới mặt nạ của Hứa Thanh xuất hiện vẻ cổ quái.

Hắn theo bản năng cảm thấy đây là đội trưởng làm.

“Vị Thanh Kiếm Viêm?”

Hứa Thanh đáy lòng thì thào, nghĩ tới lúc cùng tách ra với đội trưởng, đối phương ngạo nghễ báo cho hắn biết, tương lai mình nhất định có thể nghe thấy tên của y.

Mà đội trưởng chính là dùng tên giả Vị Ương Tử cùng với Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm, cộng thêm chữ Thanh trong tên của chính mình, vừa đúng là cái tên này.

Dụng tâm lương khổ của đội trưởng cũng biểu hiện ra bên trong bốn chữ này, cho dù Hứa Thanh không tham dự, y vẫn bỏ thêm tên của Hứa Thanh vào trong.

Hứa Thanh thở dài, đi tới cánh cửa gỗ ở phía trước.

Cùng lúc đó, trên bầu trời của sơn cốc, trên trái tim đang đập kia, từ trong Thần Điện có một nữ tử mặc hồng y đi ra, vẻ mặt nữ tử này vẫn chưa thỏa mãn, cúi đầu ngóng nhìn đại địa, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó lường.

“Tiểu oa nhi này, sát khí trên người lại càng đậm hơn rồi.”

Phía sau của nàng, bao gồm cả vị Thần sứ cùng tất cả mọi người ở bên trong trong Thần Điện, giờ phút này đều đang khoanh chân không nhúc nhích, như là pho tượng.

Hết thảy bầu trời hay sơn cốc nơi đây, không có bất kỳ người nào có thể phát hiện, dù thân ảnh của nàng rất rõ ràng, nhưng cho dù là ngẩng đầu, mọi người cũng đều không thể phát hiện chút nào.

Nhận thức của tất cả mọi người, đã bị cải biến trong im hơi lặng tiếng.

Chương 1334: Ước định dưới Thiên Hỏa Hải (3)

Bên trong nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể Hứa Thanh, toàn thân ngón tay Thần Linh tràn ngập nguyền rủa đang không ngừng nôn ọe bỗng dừng lại, sau đó lại giả bộ như không thấy, tiếp tục nôn ọe.

Hứa Thanh tương tự cũng không phát hiện, giờ phút này liền đi tới cánh cửa gỗ ở phía trước, sau khi câu thông một phen liền rời khỏi, đối phương không đi vùng phía Nam.

Vì vậy Hứa Thanh kiên trì tìm kiếm những Môn Đồ khác.

Cho đến khi hỏi thăm hơn mười cái, hắn đi tới trước một cánh cửa gỗ càng thêm thấp bé.

Cánh cửa này chỉ có nửa trượng, thoạt nhìn có chút tàn phá, theo Hứa Thanh tới gần, khung cửa bỗng nhiên vặn vẹo, sau khi nhúc nhích như là con rắn, bên trong cánh cửa hiện ra một khuôn mặt, nhìn Hứa Thanh.

“Vị đạo hữu này, ngươi nơi đây có thể truyền tống đến vùng phía Nam không?”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Gương mặt bên trên cánh cửa đánh giá Hứa Thanh vài lần, nở nụ cười.

“10 vạn linh thạch!”

Hứa Thanh đưa mắt nhìn gương mặt bên trên cánh cửa, giá tiền này quá mức không hợp thói thường, vả lại phần lớn linh thạch của hắn đều đã để lại cho Đoan Mộc Tàng, trên người tồn dư không nhiều lắm.

“Không nên chê đắt, hiện giờ chính là mùa cao điểm của dịch vụ, từng tộc quần đều đang chuyển giao tế phẩm, nếu không phải ta cũng dự định đi tới vùng phía Nam làm buôn bán, ngươi cho ta mười vạn ta cũng không nguyện đi xa như vậy.

Gương mặt bên trên cánh cửa nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó nhẹ gật đầu.

“Dùng Thiên Hỏa Tinh thanh toán.”

“Không có vấn đề, 1000 Bạch Hỏa Tinh, hoặc là một khối Hồng Hỏa Tinh.” Gương mặt bên trên cánh cửa nghe vậy ánh mắt sáng lên, nó càng thích Thiên Hỏa Tinh hơn.

Hứa Thanh gật đầu, câu thông cùng nó một phen, chỉ là đối phương không cách nào lập tức rời đi, nó còn có mấy đám khách nhân chưa truyền tống xong, cho nên ước định chập tối hôm nay, truyền tống ở chỗ này.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn dự định lập tức xuất phát, vì vậy rời khỏi, lại đi tới chỗ những Môn Đồ khác, cho đến khi tìm một vòng lớn, nhanh nhất cũng phải ba ngày, vẫn trễ hơn so với chỗ cánh cửa gỗ kia.

Cho nên cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn cánh cửa gỗ nửa trượng đó.

Giờ phút này cách hoàng hôn còn ba canh giờ, vì vậy Hứa Thanh cũng không đi loạn, hắn tìm một nơi hẻo lánh khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi hơn phân nữa thời gian trôi qua, Hứa Thanh thấy được thân ảnh Đoan Mộc Tàng tới lui trong đám người.

Chú ý thấy Hứa Thanh, Đoan Mộc Tàng cất bước đi tới.

“Không tìm được Môn Đồ phù hợp sao?” Đoan Mộc Tàng hỏi.

“Đã tìm được, muộn một chút xuất phát.” Hứa Thanh nhìn sau lưng Đoan Mộc Tàng, đoàn xe lúc trước đã không còn.

Chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, Đoan Mộc Tàng ngồi ở một bên, nở nụ cười.

“Đều đã giao cho Thần Điện.”

“Cũng đã giải quyết xong mọi việc, ngươi không cần băn khoăn, an tâm rời khỏi là được.” Biểu cảm của Đoan Mộc Tàng như thường, không nhìn ra có chỗ nào khác biệt.

Nhưng trên thực tế, đáy lòng của lão tràn đầy sầu lo, không phải bởi vì hai tộc diệt vong, Hồng Nguyệt Thần Điện thậm chí không thèm hỏi về chuyện này.

Thứ để cho lão sầu lo, đó là yêu cầu mà Thần Điện đưa ra.

Để cho lão trở về, bên trong kỳ hạn nhất định, lại chuẩn bị đưa tới 50 vạn tế phẩm.

Việc này rất khó, nhưng Đoan Mộc Tàng không có ý định báo cho Hứa Thanh biết, Hứa Thanh đã làm rất nhiều việc cho bọn họ rồi, việc tương lai, lão chuẩn bị tự mình đi giải quyết.

Hứa Thanh nhìn ánh mắt của Đoan Mộc Tàng.

Đoan Mộc Tàng nở nụ cười, lấy sự từng trải cùng với lòng dạ tích lũy qua năm tháng tạo thành của lão, không phải Hứa Thanh có thể lập tức liền nhìn thấu được.

Nhất là dưới tình huống lão cố ý giấu giếm đi, như vậy lại càng sẽ không lộ ra chút sơ hở nào.

“Làm sao, không tin?” Đoan Mộc Tàng cười nói.

“Ngươi đấy, quá đa nghi rồi, ta tính toán đợi ngươi truyền tống xong, liền sẽ trở về.”

Hứa Thanh trầm mặc, thật sự là hắn không nhìn ra manh mối, vì vậy liền gật nhẹ đầu, giờ phút này bầu trời càng lúc càng u ám, hoàng hôn phủ xuống, Hứa Thanh đứng lên cáo biệt cùng Đoan Mộc Tàng.

“Về sau nếu có rảnh, nhớ trở về thăm chúng ta.” Thần sắc của Đoan Mộc Tàng mang theo cảm khái nói.

“Nhất định!” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Nhất định!” Linh Nhi chui ra từ cổ áo của Hứa Thanh, giòn tiếng đáp lại.

Trong mắt Đoan Mộc Tàng ẩn chúc phúc, khẽ gật đầu, sau đó Hứa Thanh quay người, đi về phía cánh cửa gỗ cách đó không xa.

Rất nhanh tới gần, hắn lấy ra Thiên Hỏa Tinh.

Gương mặt hiện ra bên trong cánh cửa gỗ kia nuốt vào một cái, sau đó cánh cửa lớn liền lập lòe ánh sáng truyền tống, hình thành một cái vòng xoáy, Hứa Thanh thở sâu, cất bước vừa muốn đi vào.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói trầm thấp ung dung bỗng nhiên truyền đến từ phía sau hắn.

“Đóng cửa.”

Giọng nói này vừa truyền ra, Hứa Thanh sắc mặt đột biến, vừa muốn cất bước, thế nhưng cánh cửa gỗ ngay lập tức đóng lại, chấn động truyền tống trong đó cũng tan biến tức khắc, hóa thành bình thường.

Biểu cảm Hứa Thanh khó coi, quay đầu nhìn về sau lưng, chú ý đến một thân ảnh từ đằng xa đi tới, con ngươi hắn co rút lại.

Là một người nữ tử mặc hồng y, trên người tràn ra chấn động Linh Tàng, những nơi đi qua, đám người bốn phía dường như không nhìn thấy sự hiện hữu của nàng, ngay cả Đoan Mộc Tàng cũng đều không có bất luận phát hiện gì.

Dường như nhận thức của bọn họ đều đã bị cải biến, ánh mắt nhìn thế giới, cùng với ánh mắt của Hứa Thanh không hề giống nhau.

Chương 1335: Ước định dưới Thiên Hỏa Hải (4)

Hứa Thanh trầm mặc, cúi đầu chắp tay, cúi đầu về phía người tới.

“Bái kiến tiền bối.”

Hắn nhận ra đối phương, nàng chính là Thần bộc của Hồng Nguyệt Thần Điện bị chính mình đưa vào trong cái khe quan tài, mà người rõ ràng đã tử vong lại xuất hiện ở trước mắt, đáp án thật ra cũng không khó đoán.

Nhất là một màn mọi người bốn phía bị thay đổi nhận thức này, lại càng dễ xác định thân phận của người đến hơn.

Về phần những người khác trong Thần Điện giữa không trung, hay là Thần sứ kia tại sao không phát hiện, việc này càng dễ giải thích.

Tồn tại bên trong quan tài đó rất kinh khủng, nếu như có năng lực thay đổi nhận thức của kẻ khác, như vậy nhất định đã thay đổi nhận thức của Thần sứ, lại dùng phương pháp này làm cho phân thân thoát ra ngoài, hết thảy đều hợp lý.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Hứa Thanh cung kính.

Nữ tử hồng y cười nhạt, trong khi đáy lòng Hứa Thanh dâng lên áp lực cực lớn, nàng từng bước đi tới, cuối cùng đứng ở trước mặt Hứa Thanh.

Mắt thấy thái độ Hứa Thanh như vậy, trên mặt nữ tử hồng y nở nụ cười, cũng không thấy ngoài ý muốn khi Hứa Thanh nhận ra mình.

“Ngươi tiểu oa nhi này, mỗi lần đều là lễ độ như vậy, khiến cho ta khó lòng nổi lên ác niệm.”

“Tiền bối thân phận cao quý, lẽ ra vãn bối nên như vậy, đây cũng là giáo dục của sư phụ ta đối với ta.”

Biểu cảm Hứa Thanh nghiêm nghị.

“Lại lấy sư phụ của ngươi ra?” Nụ cười của nữ tử hồng y lộ ra ý vị thâm trường.

Biểu cảm của Hứa Thanh không thay đổi, lần nữa cúi đầu.

“Nếu như tiền bối không thích vãn bối nhắc tới, thì vãn bối sẽ không đề cập đến nữa.”

Nữ tử hồng y nghe vậy, ánh mắt quan sát trên người Hứa Thanh, sau một lúc lâu lắc đầu, cười một cái.

“Ta biết lai lịch của ngươi không tầm thường, sư tôn ngươi cũng là hạng người đại năng, nhưng nơi này là Tế Nguyệt đại vực.”

Nữ tử hồng y nói xong, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hứa Thanh trầm mặc.

Sau một lúc lâu, giọng nói của nữ tử hồng y lại tiếp tục vang vọng ra.

“Tiểu oa nhi, còn nhớ rõ ước định ở dưới Thiên Hỏa Hải không?”

“Vãn bối nhớ kỹ!” Biểu cảm Hứa Thanh ngưng trọng, gật đầu mở miệng.

“Như vậy, cùng ta đi một chuyến tới Bất Hóa Băng Nguyên ở phía Bắc của Tế Nguyệt đại vực đi, tỷ tỷ của ta bị trấn áp ở chỗ đó, cũng có một người đệ đệ đồng dạng bị vùi thi thể ở phía dưới sông băng.”

Giọng nói của nữ tử hồng y mang theo hồi ức, ẩn chứa một vòng bi ai.

Hứa Thanh do dự, hắn không biết lời đối phương nói là thật là giả, nhưng vô luận như thế nào, nếu đi phía Bắc, mức độ nguy hiểm chỗ đó nhất định là cực cao.

Lấy năng lực của mình, vào lúc này tham dự đến chuyện như vậy, mạo hiểm quá lớn.

Về phần tiền lời chỉ là Thiên Mệnh, liền lộ ra không có hề thỏa đáng.

Hứa Thanh cũng không ẩn giấu những ý nghĩ này ở trong đáy lòng, mà hiển lộ ra vẻ do dự trên mặt.

Hắn biết rõ, đối với người đại năng ở trước mắt này mà nói, nét mặt của mình ẩn chứa ý gì, đối phương liếc mắt cũng biết.

Đây là phương pháp kẻ yếu mở điều kiện với cường giả.

Tuy rằng chưa hẳn có tác dụng, nhưng vẫn phải đi thử nghiệm.

“Một chiêu này, cũng là sư phụ của ngươi dạy ngươi sao?”

Nữ tử hồng y liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình tĩnh, ẩn chứa uy nghiêm.

Trong ký ức của vị này, năm đó một khi mình mở miệng cùng với hiện ra biểu cảm như thế, rất nhiều người đều run rẩy, đồng ý mọi yêu cầu của mình.

Biểu cảm Hứa Thanh lộ ra lúng túng, lấy cái thái độ này, trong lúc vô hình hóa giải bầu không khí.

Mắt thấy như thế, trong mắt nữ tử hồng y lộ ra quang mang kỳ lạ, suy nghĩ một chút, truyền ra lời nói.

“Đây là một cuộc giao dịch, ta cũng cần ngươi chân tâm thành ý làm theo yêu cầu của ta.”

“Có ba chỗ tốt ngươi có thể lấy được.”

“Một, ngươi có thể nhận được Thiên Mệnh.”

“Hai, nhân tộc khu vực Thiên Hỏa Hải, sẽ nhận được một cái pháp lệnh của Thần Điện, miễn đi tế phẩm thêm vào, vả lại vào trước ngày tế tự lần sau đến, sẽ được pháp lệnh này che chở.”

“Ba, chờ ngươi hoàn thành yêu cầu của ta, ta sẽ cho ngươi một cái lễ vật thần bí.”

“Hiện giờ, nói cho ta biết lựa chọn của ngươi.” Nữ tử hồng y ngóng nhìn Hứa Thanh, chậm rãi mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía Đoan Mộc Tàng.

Giờ phút này Đoan Mộc Tàng đang đi xa, trong nhận thức của lão thì Hứa Thanh đã rời đi, mà bóng lưng kia có chút đìu hiu, hiển nhiên sau khi Hứa Thanh rời đi, sầu lo trong nội tâm của lão liền bốc lên, lan tràn toàn thân.

“Ta đồng ý.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn nữ tử hồng y, truyền ra giọng nói bình tĩnh.

Không đồng ý có thể sẽ có mạo hiểm, mà sau khi đồng ý thu hoạch cũng phù hợp cùng tỉ lệ nguy cơ, Hứa Thanh liền quyết đoán.

Nữ tử hồng y nghe vậy nở nụ cười, vị này rất thích người thông minh có lễ phép, cho nên rất tán thưởng Hứa Thanh, nếu như cam tâm tình nguyện thì tự nhiên là tốt nhất, cũng tránh việc vị này phải giết người.

“Ta đời này rất trọng lời hứa, tiểu oa nhi ngươi có thể an tâm, đi theo ta đi.”

Nữ tử hồng y nói xong, đi lên bầu trời, từng bước một bước lên trái tim, đứng ở trước Thần Điện.

Hứa Thanh thở sâu, thân thể nhảy thẳng lên, đi thẳng đến Thần Điện.

Rất nhanh tới gần, một khắc đi tới, thứ đầu tiên hắn liếc mắt nhìn qua đúng là pho tượng Xích Mẫu.

Pho tượng kia, khiến cho hắn cực kỳ kiêng kị.

“Sư phụ của ngươi thật có chút thủ đoạn, lại tìm một thượng thần cho Xích Mẫu thôn phệ, khiến cho nó lâm vào ngủ say tầng sâu.”

Ánh mắt của nữ tử hồng y thanh minh, cười nhạt, rõ ràng vị này đã biết hết thảy.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, không có nói tiếp mà nhìn Thần Điện, nhìn theo cánh cửa lớn rộng mở, hắn thấy được mọi người bên trong tương tự như pho tượng.

“Mùi vị của bọn họ cũng không tệ lắm.”

Nữ tử hồng y liếm liếm bờ môi.

“Ngươi có thể nghỉ ngơi một chút, loại chuyện ảo thuật này phải làm nguyên bộ, ba ngày sau tế tự kết thúc, chúng ta rời khỏi.”

Hứa Thanh nghe vậy giữ im lặng, khoanh chân ngồi xuống, nhìn về phía Đoan Mộc Tàng tràn đầy đìu hiu đi xa dưới mặt đất.

Nữ tử hồng y vung tay lên, một đạo hồng quang từ trong Thần Điện kích xạ ra, hóa thành một khối lệnh bài, bay thẳng đến phía Đoan Mộc Tàng.

Dưới vùng đất, Đoan Mộc Tàng nội tâm đang phát sầu bỗng sững sờ, giơ tay lên tiếp được, sau khi xem xét một phen, cảm nhận được che chở của lệnh bài cùng với pháp chỉ hủy bỏ yêu cầu tăng thêm tế phẩm, vì vậy thần sắc ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Thần Điện.

Chỗ đó, không có cái gì.

Hồi lâu, Đoan Mộc Tàng thu hồi ánh mắt, lặng lẽ đi xa, đáy lòng thì thào.

“Là hắn sao… . .”

“Đến cùng hắn có thân phận gì?”

Trước Thần Điện, Hứa Thanh nhìn qua bóng lưng Đoan Mộc Tàng tan biến trong thiên địa, đáy lòng chúc phúc.

“Chúc, bình an.”

Chương 1336: Bí ẩn Vọng Cổ (1)

Ba ngày sau, thời gian tế tự kết thúc, Hồng Nguyệt Thần Điện trên bầu trời tràn ra hồng mang chói mắt, bay nhanh về phía xa xa.

Bốn phía trái tim, hơn mười thiên thạch lớn nhỏ nương theo hai bên, cùng nhau tiến về phía trước.

Bên trong sơn cốc dưới mặt đất cũng có tộc quần chưa rời khỏi, cũng đeo mặt nạ tương tự, toàn bộ nằm rạp xuống trên mặt đất, cung kính tiễn đưa.

Mà Thần Điện rời khỏi, cũng khiến cho cõi lòng bọn họ riêng phần mình nhẹ nhàng thở ra, vượt qua lần tế tự lần này, ít nhất trong vòng 5 năm, bọn họ không cần phải cân nhắc tới sự tình tế phẩm nữa.

Chỉ là tuy rằng xả hơi, nhưng trong lòng từng tộc quần thật ra cũng tồn tại một cỗ cảm xúc nặng nề.

Bởi vì dựa theo thời gian để tính, thời gian Hồng Nguyệt đến đã tiến vào giai đoạn đếm ngược.

Bình thường mà nói, kỳ hạn Hồng Nguyệt trở về vực này là không cố định, nhưng có một cái đặc điểm có thể để cho người ta phán đoán ra đại khái.

Đó chính là tần suất Thần Điện thu hoạch tế phẩm.

Lúc khoảng thời gian thu hoạch tế phẩm biến thành 3 tới 5 năm một lần, liền đại biểu Hồng Nguyệt sẽ… . Tùy thời xuất hiện.

Vì vậy trong lúc sinh mệnh sắp đi tới chung kết, đủ loại cái ác đều sẽ cấp tốc tăng trưởng, mà đến cuối cùng chính là hoàn toàn sụp đổ, toàn bộ tộc quần đều sẽ xuất hiện chiến tranh.

Lần nào cũng đều như vậy, không có ngoại lệ.

“Tế Nguyệt đại vực, sắp xuất hiện cảnh tượng địa ngục rồi.” Trên trái tim huyết sắc, nữ tử hồng y đứng ngoài Thần Điện, nhìn đại địa xa xa, nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh đứng ở bên cạnh của nàng, quay lại nhìn về phía sơn cốc phía sau, hồi lâu sau liền thu hồi ánh mắt, cúi đầu chăm chú nhìn mặt đất dưới chân.

Ba ngày qua, trong lòng hắn đã có chỗ dò xét đối với tòa trái tim Thần Điện này.

Trái tim này rất kỳ quái, nó có đủ sinh cơ, vẫn còn đang đập, âm thanh thình thịch kia càng tồn tại lực lượng chấn nhiếp tâm thần.

“Tất cả Hồng Nguyệt Thần Điện, đều là một chút bộ phận như thế này.” Phát hiện ánh mắt Hứa Thanh, nữ tử hồng y truyền ra giọng nói bình tĩnh.

“Tiền bối có biết đây là bộ phận của ai không?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Nữ tử hồng y lắc đầu.

“Lúc trước ta cũng đã dò xét qua, đây không phải là từ những huynh đệ tỷ muội kia của ta, đồng thời trong những bộ phận này tồn tại dấu vết đã bị tế luyện.”

“Ta bị phong ấn quá lâu, không hiểu rõ đối với ngoại giới nhiều lắm, chỉ thông qua ăn những người trong Thần Điện này, mới biết được một chút tin tức bên ngoài.”

“Nhưng đáng tiếc, cấp độ của bọn chúng quá thấp, không biết được đây là bộ phận của ai.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, giờ phút này hắn đã đổi lại một bộ trường bào màu đỏ.

Đây là phục bào của Hồng Nguyệt Thần Điện, thân phận của hắn ngoại trừ đệ tử của Âm Dương Hoa Gian Tông ra, còn được trao cho tư cách là Thần nô.

“Tiền bối, ta nhìn thấy bên trong một chút sách cổ, thấy phụ thân ngài đánh một trận cùng Hồng Nguyệt, vả lại ở bình nguyên Sám Hối cũng có rất nhiều truyền thuyết truyền ra…” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, vẫn là hỏi ra nghi ngờ lớn nhất ở trong đáy lòng của mình.

Hắn muốn biết lai lịch chân chính của Xích Mẫu.

Nữ tử hồng y trầm mặc, sau một lúc lâu nhàn nhạt mở miệng.

“Xích Mẫu đã từng chết qua một lần, là phụ thân ta trấn giết, trong này quả thực tồn tại ân oán tình cừu.”

“Lúc Xích Mẫu lần nữa trở về, ả đã trở thành Thần, khi đó ta nghe phụ thân ta nói một câu, Thần là từ Vọng Cổ Địa Giới trở về.”

Nữ tử hồng y vừa nói hai câu này ra, bầu trời đột nhiên xuất hiện sấm sét đảo qua phía chân trời, âm thanh nổ vang khắp bát phương.

Tâm thần Hứa Thanh dâng lên gợn sóng cực lớn, đây là lần đầu tiên hắn nghe thêm sự tình về Xích Mẫu, vì vậy không nhịn được mở miệng.

“Xích Mẫu đã từng không phải là Thần Linh? Còn có Vọng Cổ Địa Giới là?”

Nữ tử hồng y cũng không trả lời ngay, mà ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, nhìn qua Hứa Thanh, sau khi suy nghĩ một chút liền truyền ra lời nói.

“Thần Linh, có rất nhiều vốn trời sinh đã là Thần, còn có rất nhiều là sau khi tu hành mà thành, có đến từ thiên ngoại, cũng có tới từ sâu trong lòng đất.”

Lời này vừa ra, thiên lôi lại xuất hiện lại, chấn nhiếp bát phương.

Hứa Thanh cảm nhận được phía chân trời không bình thường, mà bốn phía vào thời khắc này rõ ràng xuất hiện một chút sương mù, tiếp theo là gió lớn nổi lên, sau đó còn có mưa to phủ xuống, chỗ xa hơn còn nổi lên cả tuyết.

Những biến hóa thiên địa đồng thời xuất hiện này, khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới pháp tắc của Thiên Đạo.

“Ngươi còn dám tiếp tục nghe sao?”

Nữ tử hồng y ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn lên bầu trời, cảm thụ một chút Thương Long sau khi bị phá vỡ thành mảnh nhỏ đang chậm rãi khôi phục bên trong hạ thể, nhớ lại một màn bên cây Thập Tràng, vì vậy nhẹ gật đầu.

“Như thế vẫn còn dám nghe… Cũng được, ta muốn nhìn xem ngươi có thể nghe được bao nhiêu.”

Nữ tử hồng y nở nụ cười, tiếp tục mở miệng.

“Lịch sử tồn tại của phần dưới mặt đất Vọng Cổ, đã bị những đời Cổ Hoàng nhất thống Vọng Cổ các thời kỳ xóa đi, cho nên người biết được cực ít, mà nơi đó… . Trong năm tháng cổ xưa trước, được gọi là Hoàng Thiên.”

“Có lời đồn, thật ra các tộc khởi đầu trên đại lục Vọng Cổ, đều đi ra từ nơi ấy.”

“Cho đến khi Huyền U Cổ Hoàng mệnh danh đó là Địa Giới.”

Trên bầu trời truyền đến âm thanh càng thêm kịch liệt, hư vô bốn phía lập tức vặn vẹo, một cỗ uy áp kinh khủng trong thiên địa ập tới, vô luận là bầu trời hay là núi sông, trong một cái nháy mắt, đều dâng lên ý chí.

Dưới ý chí cực lớn này, sắc mặt Hứa Thanh trở nên trắng bệch, tâm thần như dời sông lấp biển, loại thiên địa biến hóa này, hình như đang nói với Hứa Thanh, những lời này thuộc về cấm kỵ ở Vọng Cổ.

Toàn bộ Thiên Đạo của Vọng Cổ đại lục không cho phép việc này truyền ra.

“Thú vị, đã nghe được tới những lời này, vậy mà Thiên Đạo rõ ràng còn không đánh xuống lực lượng câm nín cùng với quên lãng, tiểu oa nhi, Thiên Đạo rất là thiên vị đối với ngươi.”

Trong mắt nữ tử hồng y lộ ra ánh sáng kỳ dị, cẩn thận đánh giá Hứa Thanh.

Chương 1337: Bí ẩn Vọng Cổ (2)

Hứa Thanh cố gắng làm cho mình thong dong một chút, nhưng ý chí đến từ bốn phía vẫn để cho hắn hãi hùng khiếp vía.

“Như vậy ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật, thật ra tất cả Thần Linh, mục đích cuối cùng nhất của đám Thần bọn chúng…” Nữ tử hồng y lộ ra cảm giác hứng thú, tiếp tục mở miệng.

Con ngươi của Hứa Thanh lại co rút lại, bởi vì mặc dù thanh âm vẫn vang vọng, nhưng hắn lại không nghe thêm được gì.

Toàn bộ âm thanh bốn phía vẫn đều như thường, duy chỉ có lời nói của nữ tử hồng y là hắn không nghe được chút nào.

Nữ tử hồng y cũng phát hiện một màn này, không tiếp tục nữa.

Cho đến nửa canh giờ sau, Hứa Thanh mới khôi phục lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Cứ như vậy, thời gian ngày lại ngày trôi qua, Hồng Nguyệt Thần Điện một đường bay về hướng Bắc, tốc độ kinh người.

Trong lúc này, Hứa Thanh cũng nhiều lần thử nghiệm hỏi thăm, mặc dù chỉ cần đến thời khắc mấu chốt là hắn sẽ không nghe được, nhưng ở dưới hắn thăm dò, hắn hoặc nhiều hoặc ít vẫn đã phỏng đoán để biết được một chút bí ẩn.

Trong đó bao gồm cả cảnh giới phía trên Uẩn Thần.

“Thần Hỏa… . .” Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, hắn chỉ là biết rõ xưng hô như thế, về phần cụ thể thì hắn không nghe được.

Cho đến một tháng sau, theo họ đi về phía trước, mặt đất đã trở thành màu trắng, gió thổi tới cũng càng ngày càng lạnh như băng.

Sông băng vĩnh cửu phía Bắc chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Toàn bộ đại địa phía Bắc đều là do sông băng hình thành, nơi đây không có bùn đất, chỉ có tầng băng dày đặc, bao phủ hết thảy mọi thứ ở chỗ sâu.

Ngọn núi sừng sững cũng có kết cấu bằng băng, khiến cho nơi đây vô cùng tàn lụi, sinh cơ hiếm hoi.

“Chúng ta đã đến, tiểu oa nhi, đi theo ta nào.”

Giữa không trung sông băng phía bắc, trong mắt nữ tử hồng y lộ ra hồi ức, thanh âm có chút khàn khàn, bước đến phía trước một bước.

Hứa Thanh đi theo phía sau.

Về phần Hồng Nguyệt Thần Điện, nó không có lưu lại ở nơi đây, mà thay đổi phương hướng, bay thẳng về phía xa xa.

Hứa Thanh quay mắt lại nhìn.

“Ở trong đó có một phần lễ vật ta đưa cho cố nhân trong Hồng Nguyệt Thần Điện, nó sẽ mang qua đó.”

Nữ tử hồng y nhàn nhạt mở miệng, bước phía trên sông băng, vừa đi về phía trước vừa cảm ứng, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Hứa Thanh không nói chuyện, lặng lẽ đi cùng.

Hai người ở trong gió lạnh, một đường đi về phía trước, mấy ngày sau, cuối cùng Hứa Thanh đã thấy một cái tông môn sinh hoạt bên trên sông băng, quy mô không nhỏ, có thể thấy được không ít thân ảnh đệ tử ra ra vào vào.

“Đó là U tộc, phụ thuộc vào Hồng Nguyệt Thần Điện, tộc này lập nhiều công lao cho Xích Mẫu, vì vậy cho phép bọn họ đời đời kiếp kiếp đưa tộc nhân đi tới Thần Điện nhận tư cách làm thị vệ.”

Biểu cảm của nữ tử hồng y lộ ra một chút mỉa mai, cũng không nhiều lời, dẫn theo Hứa Thanh đi thẳng đến tông này.

Bọn họ đến, tông môn này không có bất kỳ phát hiện, nhận thức của bọn họ cũng bị ảnh hưởng, trong mắt của bọn họ, Hứa Thanh và nữ tử hồng y là không tồn tại.

Đi bên trong U tộc này, trong lòng Hứa Thanh liền nổi lên nghi ngờ, hắn không rõ tại sao ở trong miệng nữ tử hồng y, lại nói cái tông môn này là một tộc quần.

Mà nơi ánh mắt của hắn nhìn thấy, đệ tử của tông này lại có đủ loại chủng tộc, cũng không phải là bộ dạng của cùng một cái tộc quần.

Nhưng nữ tử hồng y không nhiều lời, Hứa Thanh cũng không đưa ra câu hỏi, hai người một đường đi đến chỗ sâu của tông này, ở đó, bước tới một đạo khe hở cực lớn tồn tại bên trên sông băng.

Đứng ngoài khe hở ấy, nữ tử hồng y nhắm mắt cảm thụ một chút.

"Chính là trong chỗ này."

Thần sắc của nàng có chút bi thương, cất bước đi vào trong cái khe.

Hứa Thanh cúi đầu đưa mắt nhìn, sau khi trầm ngâm rồi cũng bước vào.

Gió lạnh từ dưới khe thổi tới, không chỉ đóng băng thân thể, còn đóng băng cả linh hồn, mà càng đi xuống phía dưới thì khí lạnh nơi đây lại càng mãnh liệt.

Cho đến khi hai người trầm xuống không biết bao xa, lúc tóc cùng với lông mi của Hứa Thanh cũng đã trở thành màu trắng, bọn họ đã đến dưới đáy.

Đây là một mảnh hầm băng cực lớn, như một cái tiểu thế giới, bầu trời bị tầng băng thay thế, còn mặt đất thì vô biên vô hạn.

Xa xa, Hứa Thanh nhìn thấy một mảnh hồ nước phía dưới mặt đất.

Hồ nước này rõ ràng là một tồn tại kỳ dị, ở bên trong nơi này thế mà lại không hề bị đóng băng, bên trên còn tản ra từng trận hơi nước, từ xa nhìn qua, rất là mông lung.

Trong mơ hồ, Hứa Thanh còn nhìn thấy không ít đệ tử U tộc.

Những đệ tử kia đều là từ bên trên đi xuống, vận chuyển từng cỗ quan tài vách bằng kiếng, đặt từng cỗ ở bên cạnh bờ.

Ngó sơ qua, số lượng quan tài cỡ mấy trăm, vờn quanh bốn phía hồ nước.

Mà những đệ tử kia sau khi đưa những cỗ quan tài này tới, liền lập tức rời khỏi.

Về phần bên trong quan tài, Hứa Thanh từ xa xa đảo mắt nhìn qua, lờ mờ trông thấy bên trong có từng đạo thân ảnh đang nằm, từ quần áo mà nhìn, đây đều là đệ tử của cái tông môn này.

Một màn như thế khiến cho Hứa Thanh có chút kinh ngạc, ngay khi hắn đang muốn cẩn thận quan sát, hồ nước đột nhiên cuồn cuộn, từng đạo quang mang hư ảo tản mát ra hào quang bảy màu, giống như là xúc tu bay lên từ, bay tới những cỗ quan tài ở bốn phía.

Mỗi một chiếc xúc tu bảy màu, đều quấn lấy một cỗ quan tài rồi kéo xuống hồ nước.

Không lâu sau, toàn bộ quan tài nơi đây đều chìm vào trong hồ nước, chậm rãi không thấy bóng dáng, mà hồ nước cũng dần dần tĩnh lặng lại.

“Nhìn từ mặt ngoài thì U tộc là một cái tông môn, trong đó có đủ các tộc, nhưng trên thực tế chỉ khi trở thành tộc nhân của tộc kia, mới có thể trở thành thị vệ của Thần Điện.”

“Kẻ nào không trở thành tộc nhân, đều là thức ăn.”

“Mà muốn trở thành nhân của tộc kia, cần tiến hành một cái nghi thức, thứ ngươi vừa mới nhìn thấy chính là cái nghi thức ấy, những đệ tử kia sẽ bị đưa vào một nơi đặc thù, còn sống đi ra từ chỗ đó, liền coi như là hoàn thành.”

“Bởi vì đi ra, đã không phải là bọn họ.”

Nữ tử hồng y bình tĩnh mở miệng.

Chương 1338: Bí ẩn Vọng Cổ (3)

“Đoạt xá?” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Lão tổ U tộc từng là thủ hạ dưới trướng phụ vương ta, năm đó Xích Mẫu phủ xuống, gã lựa chọn phản bội, bị phụ vương ta trấn giết, đại thế giới gã uẩn ra bị tan vỡ, phần lớn toái diệt, sinh linh bên trong cũng diệt vong.”

“Trong đó có từng mảnh từng mảnh, rơi xuống nơi đây.”

“Xích Mẫu niệm công của gã, đã chúc phúc cho tộc nhân tử vong bên trong mảnh vỡ thế giới này, có thể giữ lại tàn hồn, vì vậy liền có U tộc xuất hiện.”

Hứa Thanh nghe vậy, quay đầu lần nữa đưa mắt nhìn hồ nước, hắn biết rõ có thể để Chúa Tể đích thân ra tay trấn giết, vả lại còn có đại thế giới tan vỡ, điều này nói rõ, năm đó lão tổ U tộc, tu vi là Uẩn Thần.

“Đi thôi, nơi chúng ta muốn đến, trước mắt vẫn không phải ở nơi đây.”

Nữ tử hồng y nhìn qua hồ nước, trong mắt nổi lên một chút chấn động, quay người đi đến chỗ càng sâu trong hầm băng.

Hứa Thanh chú ý tới trong lời nói của đối phương ẩn chứa hàm ý, cũng không hỏi nhiều mà nối gót đi theo, càng đi càng xa.

Nhưng mà bởi vì trước đó chút ít xúc tu bảy màu dưới hồ nước túm quá nhanh, số lượng quan tài lại nhiều, hơn nữa tầm nhìn cùng cảm giác bị ngăn cách trình độ nhất định, cho nên Hứa Thanh cũng không chú ý tới, một cỗ quan tài trong số đó, nằm một thân ảnh hắn quen thuộc.

Giờ phút này ở dưới hồ nước, một cỗ thi thể nằm trong mấy trăm cỗ quan tài bỗng đột nhiên nhúc nhích, hai mắt đóng chặt hơi mở ra, nhanh chóng đảo qua bốn phía.

Sau khi chú ý tới bên ngoài là hồ nước, biểu cảm người này lộ ra đắc ý, lại nhanh mắt nhìn xúc tu bảy màu lôi kéo quan tài, đắc ý trong mắt càng đậm.

“U tộc nho nhỏ, ta muốn đi vào liền giống như lấy đồ ở trong túi vậy, dễ dàng.”

“Tiếp theo đi vào trong tiểu thế giới của bộ tộc này, ta liền có thể triển khai kế hoạch.”

“Không biết tiểu Thanh hiện giờ thế nào, nghĩ đến hẳn là không có sung sướng và kích thích giống như ta đâu, có lẽ hắn đang ở Thiên Ngưu Sơn tận lực chờ ta…”

Thi thể này, chính là đội trưởng.

“Tiểu Thanh à, không phải là do đại sư huynh muốn tới muộn, tại vì không có cách nào khác thôi, vì đại sự của chúng ta, ngươi liền đợi ta thêm một ít thời gian vậy, ai bảo ngươi không đi cùng ta chứ.”

Đội trưởng ngạo nghễ trong lòng, quan tài chấn động, y nhanh chóng nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ chết.

Cùng lúc đó, sau khi rời xa hồ nước dưới sông băng, tốc độ của nữ tử hồng y càng lúc càng nhanh, sau đó nàng dứt khoát vung tay lên cuốn theo Hứa Thanh tiến về phía trước.

Tốc độ như vậy nhanh đến kinh người, sau bảy tám canh giờ, đã mang theo Hứa Thanh tới chỗ sâu nhất của sông băng này.

Khí tức băng hàn ở nơi đây đã nồng đậm đến cực hạn, càng tản ra từng trận lực lượng Hồng Nguyệt từ cấm chế.

Cảm nhận được cấm chế chấn động, ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn biết rõ mục đích đến nơi này.

Sự thật đúng là như thế, nữ tử hồng y rất nhanh dừng thân thể lại, đứng ở phía trên tầng băng, cúi đầu nhìn xuống dưới, vẻ mặt lộ ra bi ai.

Luồng bi ý này cực đậm, ảnh hưởng tới bốn phía, khiến cho nơi đây trong mơ hồ dường như có tiếng khóc vang vọng.

Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, nhớ tới lời của đối phương lúc còn ở khu vực phía Đông, vì vậy nhìn theo ánh mắt nữ tử hồng y, liếc mắt nhìn qua tầng băng dưới chân, tâm thần ngưng tụ.

Nơi đây tăm tối, bên trong sông băng càng là như vậy, cho nên nơi ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới là một mảnh đen nhánh, nhưng hắn mơ hồ cảm giác, hình như nơi này tồn tại một con quái vật khổng lồ.

“Ngươi muốn nhìn không?”

Sau một lúc lâu, nữ tử hồng y nhẹ giọng mở miệng, rõ ràng là câu hỏi nhưng lại không để cho Hứa Thanh đưa ra câu trả lời, giờ phút này trong lúc nói liền giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung một cái.

Bốn phía sông băng nơi đây lập tức xuất hiện vô số ánh sáng như đom đóm.

Ánh huỳnh quang đơn độc yếu ớt nhưng số lượng rất nhiều, chiếu rọi bốn phía, khiến cho phiến khu vực này trở thành một mảnh sáng ngời.

Mượn nhờ tia sáng khuếch tán, Hứa Thanh nhìn thấy cảnh tượng ở dưới sông băng, tâm thần nổi lên gợn sóng.

Dưới sông băng, có một cỗ thi thể đang nằm.

Thi thể này lớn tới vạn trượng, bị đóng băng trong tầng băng, mặc một thân chiến giáp màu nâu.

Dù là tử vong từ rất lâu rồi, nhưng sát khí trên thân vẫn khiến cho một khắc ánh mắt Hứa Thanh nhìn đến, nhảy vào trong đầu của hắn, hóa thành tiếng phẫn nộ gào thét.

Thân thể Hứa Thanh rung động lắc lư, rút lui vài bước, đè xuống chấn động trong tâm thần, cẩn thận ngóng nhìn.

Thi thể này là một người thanh niên, khuôn mặt cương nghị, rất là tuấn lãng, nhất là lông mi, tràn đầy khí khái hào hùng.

Chỉ là mi tâm người này bị một cây đinh màu đen cực lớn đâm xuyên qua đầu, máu tươi ngưng kết trên gương mặt, khiến cho vẻ mặt của gã thoạt nhìn vô cùng dữ tợn.

Mà thân thể của gã càng nhìn thì càng thấy giật mình, đã héo rũ hơn phân nửa, có thể thấy rất nhiều nơi không héo rũ đang tràn ra huyết khí.

Những huyết khí này ẩn chứa khí tức tử vong, lan tràn ở dưới sông băng rồi hội tụ về phía xa xa, không biết là chảy tới nơi nào.

Một màn này làm đáy lòng Hứa Thanh bay lên vô số suy đoán, nhìn nữ tử hồng y biểu cảm bi thương một bên.

“Đây là Tam đệ của ta, khi còn bé gã đặc biệt thích đi cùng với ta, ta thân là Thế Tử, phải giúp phụ vương xử lý triều chính, sự vụ bận rộn, mà ta đi tới chỗ nào thì gã sẽ theo sau cùng tới nơi đó, có đôi khi ta cảm thấy phiền nên ném gã ở một bên, gã liền khóc gọi ca ca…”

“Tính cách của gã có chút kích động, không hợp với Cửu đệ của ta, hai người thường xuyên đánh nhau…”

“Mà mỗi một lần, ta đều thiên hướng lão Cửu.”

Nữ tử hồng y nhẹ giọng nói.

Chương 1339: Bí ẩn Vọng Cổ (4)

Hứa Thanh trầm mặc, hắn cảm nhận được bi ý bốn phía càng đậm.

“Cái đinh ở mi tâm của gã, chính là vũ khí của phụ vương ta, bị Tứ đệ của ta cầm lấy, ghim vào trên mi tâm của gã.”

“Ngươi biết không, Tứ đệ ta vốn là định xuất thủ với ta, là Tam đệ chết thay giúp ta.”

Nữ tử hồng y nói đến đây, trên mặt nở nụ cười, thanh âm vang vọng.

“Tiểu tử, ta còn chưa giới thiệu với ngươi thân phận Tứ đệ kia của ta, vào lúc Xích Mẫu đến, gã đã dựa vào việc này để đổi thành danh trạng, bây giờ đã phong quang vô cùng, trở thành Thần tử của Tế Nguyệt đại vực.”

Hứa Thanh nghe được câu này, tâm thần bỗng nhiên chấn động, hắn biết rõ bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện của Tế Nguyệt đại vực có tồn tại Thần tử, cũng suy đoán đối phương nhất định không tầm thường, nhưng làm sao cũng không ngờ, lai lịch của Thần tử này lại là như thế.

Đã từng là nhi tử thứ tư của Chúa Tể vực này, bây giờ lại là Thần tử của Hồng Nguyệt!

“Trong vô số năm qua, đều là gã nuôi nấng chúng ta.“Nữ tử hồng y nở nụ cười.

“Gã lo lắng những huynh đệ tỷ muội chúng ta chết quá nhanh, cho nên cầm lấy con dân để cho chúng ta ăn, thời điểm trước kia, thỉnh thoảng gã còn có thể tri kỷ mà cắt lấy thịt của chúng ta, trao đổi lẫn nhau cho chúng ta ăn.”

“Về sau, gã cũng rất ít khi đích thân xuất hiện.”

“Cho nên ngươi xem, gã đối xử với những huynh đệ tỷ muội chúng ta rất tốt đúng không!”

Nữ tử hồng y cắn răng, trong mắt lộ ra sát cơ mãnh liệt.

"Ngươi biết khí huyết Tam đệ của ta chảy đi nơi nào hay không?"

"Rất nhanh ngươi sẽ biết."

Hứa Thanh im lặng, hắn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

Cùng nhau đi tới nơi này với đối phương, hắn đã nghe được rất nhiều sự tình, hiểu biết đối với cái Tế Nguyệt đại vực này cũng thoáng cái trở nên thông thấu hơn.

Nhưng càng là hiểu rõ, hắn lại càng cảm nhận được áp lực tồn tại của toàn bộ chúng sinh từ trên xuống dưới bên trong mảnh đại vực này.

"Tiểu oa nhi, giúp ta mở ra một cái lỗ hổng của cấm chế Hồng Nguyệt nơi đây, một tia là được." Nữ tử hồng y nhìn Hứa Thanh, biểu cảm trên mặt hóa thành bình tĩnh.

Hứa Thanh gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, vận hành Nguyên Anh Tử Nguyệt trong cơ thể, trong thời gian ngắn, cấm chế Hồng Nguyệt bốn phía chấn động mãnh liệt, lực lượng cấm chế bỗng nhiên bộc phát, hiển lộ ra từng sợi tơ màu đỏ bốn phía.

Những sợi tơ này lan tràn bát phương, tạo thành mạng lưới cực lớn, bao phủ toàn bộ, rất nhanh trong đông đảo sợi tơ đó, màu sắc một sợi có chỗ cải biến, dần lộ ra ánh tím.

Cho đến khi hoàn toàn hóa thành màu tím, cấm chế Hồng Nguyệt nơi đây chợt dừng lại một chút, chuyển động chậm rãi.

Hô hấp Hứa Thanh dồn dập, với hắn mà nói, mượn nhờ cấm chế nơi đây để cho chính mình sử dụng không khó, nhưng nếu như muốn mở ra một lỗ hổng, thì khó khăn không nhỏ.

Cho nên giờ phút này việc hắn có thể làm, chính là hấp thu lực lượng Hồng Nguyệt ở nơi đây, khiến cho cấm chế này xuất hiện dấu hiệu bạc nhược yếu kém, từ đó mượn nhờ quyền hạn Tử Nguyệt của chính mình, miễn cưỡng mở ra một tia.

Đây là cực hạn bây giờ của hắn.

Thời gian dần trôi, ba ngày qua đi rất nhanh.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh không ngừng hấp thu và không ngừng dung hợp, cho đến khi vào ngày thứ ba, đang lúc hoàng hôn, khi bản thân hắn đạt đến cực hạn thừa nhận, hai mắt bỗng nhiên mở ra, giơ tay phải lên, nhấn một cái về tầng băng phía dưới.

Cấm chế Hồng Nguyệt bốn phía lập tức cuộn mình, tạo thành một cái vòng xoáy.

Hầu như trong nháy mắt khi vòng xoáy xuất hiện, thân thể nữ tử hồng y lập tức mơ hồ, nhoáng một cái tan biến, hóa thành một đoàn sương mù màu lam, mơ hồ có thể nhìn thấy được bên trong sương mù tồn tại một đám tàn hồn.

Bộ dáng của đám tàn hồn này là một người thanh niên, khá tương tự cùng với nam tử ở dưới sông băng, nhưng lại càng thêm uy nghiêm, giờ phút này đang cấp tốc bay ra, lao thẳng đến vòng xoáy, trong chớp mắt liền dung nhập vào trong đó, ý đồ xông vào.

Cấm chế Hồng Nguyệt bộc phát mãnh liệt, hình thành ngăn trở, Hứa Thanh toàn lực khống chế, nhưng cái loại cảm giác ngựa non lại đi kéo xe ngựa thồ này khiến cho linh hồn của hắn xuất hiện dấu hiệu bị xé rách, Nguyên Anh Tử Nguyệt cũng đang run rẩy, biểu cảm đau khổ.

Đây vẫn chỉ là tàn hồn dung nhập, là từ bên ngoài hướng vào, có thể tưởng tượng nếu không phải tàn hồn, nếu là từ trong ra ngoài, như vậy cho dù Hứa Thanh liều mạng hết thảy, vẫn không cách nào làm cho đối phương thành công ra vào.

Dù là giờ phút này, Hứa Thanh cũng không làm được quá nhiều.

Thế nhưng tồn tại bên trong quan tài kia sau khi chạy ra ngoài trước tiên liền lựa chọn nơi đây, dĩ nhiên là có chỗ nắm chắc.

Giờ phút này hồn ảnh kia lập lòe phát ra ánh sáng màu lam, lựa chọn thiêu đốt để đổi lấy lực lượng cực hạn, mượn nhờ vòng xoáy Hứa Thanh hình thành, chợt nhảy vào.

Trong tiếng nổ vang, Hứa Thanh liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi, Nguyên Anh Tử Nguyệt cũng uể oải xuống, mà tàn hồn của thanh niên kia, rốt cuộc đã phá vỡ bích chướng, tạo thành một lỗ hổng rất nhỏ, dung nhập vào bên trong cấm chế.

Sau khi vào trong cấm chế, mắt thường có thể thấy đạo tàn hồn này đang tiêu tán, giống như không kiên trì được bao lâu, gã không hề có chút chậm trễ, bay thẳng đến cây đinh trên mi tâm của Tam đệ.

Vào trước khi hoàn toàn tiêu tán liền dung nhập vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh lau đi máu tươi bên khóe miệng, lui ra phía sau một chút, khoanh chân ngồi xuống điều tức, hắn đã dùng hết lực lượng, cuối cùng kế hoạch của đối phương phải chăng có thể thật sự hoàn thành hay không, đã không phải điều hắn cần lo lắng.

Mà hắn cũng không còn dư lực tiếp đối phương ra ngoài.

…

Cùng lúc đó, dưới hồ nước cách xa nơi đây, mấy trăm chiếc quan tài sau khi bị xúc tu bảy màu kéo theo mấy ngày, cuối cùng đã tới dưới đáy.

Chỗ đó tồn tại một cái vòng xoáy, bên trong tràn ra chấn động cảm xúc ẩn chứa tham lam và khát vọng.

Những cỗ quan tài này bị kéo đến, bay thẳng vào trong vòng xoáy.

Tiến vào trong một thế giới kỳ dị.

Đội trưởng nằm bên trong một cái quan tài, lần nữa mở mắt, lộ ra chờ mong.

“Cuối cùng đã tới, ha ha, đám tiểu gia tước, gia gia đến rồi!”

Chương 1340: Thần binh của Chúa Tể (1)

Dưới sông băng, sau khi phân hồn của Thế Tử dung nhập vào cây đinh ở mi tâm Tam đệ của gã, đã không có bất luận khí tức nào tràn ra.

Mà cây đinh kia thoạt nhìn cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ biến hóa kỳ dị nào.

Hết thảy, thật giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở phía xa, ngóng nhìn sông băng dưới chân, trong mắt lộ ra trầm ngâm, một lát sau hắn chậm rãi đứng người lên, cẩn thận lui ra phía sau, thử rời khỏi.

Mặc dù đoạn đường này đi theo đối phương hắn cũng không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng điều này không có nghĩa là về sau không có khả năng xảy ra chuyện, hết thảy đều sẽ bình thường giống như lúc đi đường.

Cho nên Hứa Thanh cảm thấy bây giờ là thời khắc mình rời khỏi tốt nhất.

Về phần sự tình tiếp sau, lấy tu vi của hắn bây giờ, vẫn là chớ tham dự thì tốt hơn.

Nhưng ngay sau khi Hứa Thanh lui ra phía sau chưa tới 10 bước, cái đinh trên gương mặt người khổng lồ dưới sông băng đột nhiên lập lòe một chút, một giọng nói trầm thấp vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh.

“Tiểu oa nhi, vẫn chưa tới thời điểm rời đi, chờ ta một hồi.”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, trong lúc hắn đang nhanh chóng cân nhắc trong lòng, giọng nói trầm thấp lại lần nữa truyền đến.

“Nếu như ngươi muốn đi, ta cũng không cưỡng ép lưu lại, thực tế thì giờ phút này ta cũng không có dư lực để giữ ngươi lại.”

“Nhưng ngươi nói với ta, Xích Mẫu là địch nhân chung của ngươi và ta, lần này… Ta chuẩn bị làm một đại sự, ngươi giúp ta, khả năng thành công của ta sẽ cao hơn, ngươi không giúp ta, ta cũng sẽ làm.”

“Đường ở dưới chân của ngươi, tự ngươi phán đoán đi.”

Giọng nói không hề vang vọng nữa.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, cúi đầu ngắm nhìn thân ảnh người khổng lồ bên trong sông băng dưới chân, sau một lúc lâu hắn liền chắp tay cúi đầu, quay người triển khai tốc độ cao nhất phóng đi xa, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, một lát sau, một tiếng than nhẹ quanh quẩn dưới sông băng.

Bốn canh giờ sau, một nơi đen nhánh, thân ảnh Hứa Thanh bỗng nhiên xuất hiện, sau khi nghiệm chứng đối phương xác thực không hề ngăn cản chính mình rời đi, hắn lựa chọn đi mà quay lại, một khắc trở về hắn liền khoanh chân ngồi xuống, bình tĩnh mở miệng.

“Ta chờ ngươi một ngày!”

“Cảm ơn!” Dưới sông băng truyền ra giọng nói trầm thấp.

Hứa Thanh nhắm mắt, lặng lẽ chờ đợi.

…

Cùng lúc đó, một nơi cách nơi này một chút khoảng cách ở dưới sông băng, một chuyện lớn khác cũng đang bắt đầu.

Vị Thế Tử một đường đưa Hứa Thanh đến đây cũng không hề lừa gạt Hứa Thanh.

U tộc ở trên sông băng vĩnh cửu kia, lão tổ tộc đó đích xác là thủ hạ dưới trướng của Chúa Tể, cũng đích xác là vào một khắc Xích Mẫu đến, lựa chọn phản bội.

Sau đó bị Chúa Tể trấn áp, thân hình tan vỡ, đại thế giới chia năm xẻ bảy, phần lớn hóa thành tro bụi, chỉ có một mảnh vỡ hạch tâm đã rơi vào nơi đây, chôn ở phía dưới sông băng.

Bên trong mảnh vỡ hạch tâm đó ẩn chứa vô số vong hồn của người bên trong đại thế giới của tên phản đồ kia, chúng nó mơ mơ màng màng, không có thần trí, phần lớn ngủ say.

Bởi vì năm đó hành vi này được cho rằng có công, cho nên vong hồn bên trong thế giới mảnh vỡ này được cho phép đoạt xá đi ra, vì vậy liền có tông môn U tộc đời sau bây giờ.

Nhưng ngăn cách ở giữa âm dương, không phải dễ dàng vượt qua như vậy.

Trong đó tồn tại rất nhiều hạn chế, cho nên vô số năm qua, mặc dù U tộc trở về rất nhiều, nhưng phần lớn đều đột tử bên trong Tế Nguyệt đại vực.

Có người nói, đây là oán khí của Chúa Tể dung nhập vào trong Thiên Đạo tạo thành.

Nơi mà vòng xoáy ở dưới hồ nước đi thông đến, chính là cái mảnh vỡ đại thế giới kia.

Tuy là mảnh vỡ, nhưng trên thực tế phạm vi không sai biệt giống như một cái tiểu thế giới, chôn sâu ở dưới sông băng không thay đổi này.

Hồn quang hơi yếu tựa như quỷ hỏa ở dưới sông băng, chính là nguồn sáng của nơi đây.

Bầu trời có những bông tuyết màu đen tung bay, từng tầng từng tầng bao phủ đại địa, gió lạnh từng trận truyền đến trong nơi này, truyền ra tiếng gào thét nức nở nghẹn ngào, như là tiếng gào khóc thảm thiết.

Nếu như có phàm tục nghe thấy, linh hồn nhất định sẽ chấn động.

Tựa như Minh phủ.

Không gian u ám nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy, trong phiến thế giới đại địa cùng sơn mạch do sông băng màu đen tạo thành, từng sợi vong hồn không có ý thức trôi nổi, phiêu đãng trong ngoài sông băng.

Đối với chúng nó mà nói, chúng nó không hề có khái niệm thời gian, mơ mơ màng màng ở trong nơi này, chỉ còn lại bản năng đói khát.

Hết thảy vật còn sống, đều là mục tiêu tranh đoạt của chúng nó.

Giờ phút này, ở biên giới cái mảnh vỡ đại thế giới, bên trong hư vô đột nhiên lập lòe hiện ra tia sáng không cùng một dạng, tia sáng này ngay từ đầu là màu đỏ, sau đó nhiều thêm màu lam, màu vàng, cho đến cuối cùng hóa thành bảy màu, khuếch tán về bốn phía.

Dưới ánh sáng bảy màu lập lòe, vô số hồn bên trong phiến thế giới này cũng theo bản năng khóa chặt nơi đây, ngay cả một chút linh hồn ngủ say chôn sâu ở dưới sông băng cũng có dấu hiệu thức tỉnh.

Sau đó, từ bên trong vòng xoáy bảy màu kia xuất hiện từng đạo quang mang, như là xúc tu quấn quanh từng cỗ quan tài duỗi từ trong ra, đặt những cỗ quan tài này ở trên sông băng màu đen.

Sau khi đặt xong toàn bộ mấy trăm cỗ quan tài, những đạo quang mang bảy màu này cũng thu hồi theo thời gian, cho đến khi sáp nhập vào bên trong vòng xoáy, biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng vòng xoáy vẫn còn, đang chờ đợi.

Không lâu sau, gió lạnh nơi đây truyền ra tiếng gào thét bén nhọn, những đạo vong hồn trôi nổi ở không trung kia đồng loạt bay nhanh vọt tới, giống như là sói đói vậy.

Dường như ở bên trong cảm giác của bọn nó, những cỗ quan tài kia chính là cừu non.

Sinh cơ tràn ra từ trong đó càng làm cho chúng nó nổi lên bản năng điên cuồng.

Chương 1341: Thần binh của Chúa Tể (2)

Từ xa nhìn lại, những đạo vong hồn này gào thét lao tới, trong chốc lát đã đến gần, xông thẳng về phía quan tài.

Số lượng cực nhiều, tạo thành một mảnh phong bạo màu đen, quét ngang bát phương.

Mà chất liệu quan tài rõ ràng cho thấy đã được đặc chế, có thể phong ấn đệ tử trong đó, nhưng sẽ không ngăn cản vong hồn bên ngoài đến dung nhập, cho nên rất nhanh liền có ít nhất hơn vạn vong hồn chui vào bên trong những cỗ quan tài này.

Thân thể bị phong ấn bên trong đều đã trải qua xử lý, hồn của bọn họ đã sớm bị ảm diệt, chỉ còn lại thể xác.

Như vậy sẽ dễ dàng bị đoạt xá hơn.

Chỉ bất quá vong hồn đần độn cùng với không có trật tự, khiến cho chúng nó không hề lựa chọn đoạt xá trước tiên, thôn phệ mới là nhu cầu muốn thỏa mãn trước hết của chúng nó, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao người U tộc thành công đi ra không nhiều lắm.

Cho nên giờ phút này, chỉ trong chớp mắt liền có vài chục thể xác bên trong vài cỗ quan tài mắt thường cũng có thể nhìn thấy đang héo rũ, mấy trăm vong hồn thôn phệ trong mỗi thân thể, khiến cho thể xác trong mấy hơi thở liền biến thành hài cốt chân chính, sau đó những cái vong hồn kia lại lao ra, tiếp tục bay tới những cỗ quan tài khác.

Cùng lúc đó, hương vị mấy trăm cỗ quan tài tản mát ra cũng dẫn động thêm càng nhiều vong hồn ngủ say ở dưới sông băng màu đen.

Rất nhanh, từng đạo vong hồn khí tức khổng lồ hơn vong hồn bình thường rất nhiều chui ra từ bên trong sông băng màu đen, mang theo tham lam cùng điên cuồng, cấp tốc bay đến.

Bọn nó trước sau chui vào bên trong những cỗ quan tài này, thậm chí vì tranh đoạt còn thôn phệ cắn xé lẫn nhau.

Mà so với vong hồn bình thường, những vong hồn thức tỉnh từ trong ngủ say ở dưới sông băng này lại càng thêm cường hãn, cũng lại càng dễ nguyên vẹn thu được một cỗ thân thể, tiến tới sinh ra bản năng đoạt xá.

Vì vậy không lâu sau, nơi đây liền xuất hiện người thứ nhất thành công đoạt xá, theo một tiếng nổ vang vọng, có một cỗ quan tài trực tiếp tan vỡ chia năm xẻ bảy, thân ảnh nằm ở bên trong chậm rãi ngồi dậy.

Đây là một người thiếu niên, vào thời khắc này, vẻ mặt chết lặng của gã đang dần dần cải biến, tràn ra chấn động, thân thể bốc lên khí tức tà ác, cuối cùng trong đôi mắt lộ ra khát vọng, ngẩng đầu nhìn tới vòng xoáy bảy màu.

Thời gian dần qua, gã đứng người lên, động tác rất không linh hoạt cất bước đi về phía trước.

Một lúc sau mới bắt đầu giống như con rối, đi một bước dừng một cái, nhưng theo gã dần quen thuộc đối với thân hình, loại cảm giác không linh hoạt này tiêu tán rất nhanh.

Sau hơn 10 hơi thở, gã đã hoàn toàn thích ứng, cả người nhảy dựng lên, tiến vào trong vòng xoáy, tiến về phía nhân gian.

Rất nhanh, lại có một cỗ quan tài vỡ ra, lộ ra thân ảnh.

Nhưng có một cỗ quan tài rất kỳ quái, những quan tài khác đều có vong hồn ra ra vào vào, duy chỉ có cỗ quan tài này… . Chỉ có vào, không có ra.

Từ đầu đến cuối, toàn bộ vong hồn nhảy vào trong, không có một con nào đi ra, dường như bên trong cỗ quan tài kia tồn tại một cái hắc động, cắn nuốt hết thảy.

Dưới mắt, theo thể xác của những cỗ quan tài khác lần lượt héo rũ, rất nhiều vong hồn theo bản năng cơ bản, đặt mục tiêu lên trên cỗ quan tài kỳ quái này.

Trong thời gian ngắn, trên 100 vong hồn nhảy vào trong, nhìn thấy đội trưởng nằm ở bên trong cỗ quan tài, từng con liền tràn ra vẻ tham lam, đang muốn lao tới.

Nhưng nháy mắt khi chúng nó tiến gần, trên người đội trưởng đột nhiên xuất hiện rất nhiều cái miệng, nhanh chóng mở ra, sau đó lập tức khẽ hấp.

Toàn bộ những đạo vong hồn kia đều bị những cái miệng này nuốt xuống, nhanh chóng nhấm nuốt, sau đó toàn bộ những cái miệng tan biến, hết thảy như thường.

Không lâu sau, càng nhiều hồn hơn nữa nhảy vào… . . Thời gian cũng cứ như vậy trôi qua, phần lớn thể xác trong quan tài nơi đây đều héo rũ, trở thành tro bụi, chỉ có không nhiều lắm mười người thành công khôi phục, rời khỏi nơi đây.

Vòng xoáy bảy màu kia cũng dần dần ảm đạm, cuối cùng tan biến khỏi phiến thế giới.

Giờ phút này, cỗ quan tài kỳ quái kia liền trở thành chỗ duy nhất có được sinh cơ ở nơi đây, vì vậy toàn bộ vong hồn bốn phía nháy mắt lao tới, như vô số sói đói từ bát phương ập đến, chui vào quan tài.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, từng trận cảm xúc chấn động hoảng sợ bỗng nhiên truyền ra từ bên trong cỗ quan tài kia.

Những vong hồn nhảy vào bên trong giống như nhìn thấy ác bá vậy, giờ phút này trước sau muốn chạy ra, thậm chí có một chút cũng bắt đầu vặn vẹo.

Nhưng đội trưởng nằm ở bên trong quan tài, lần này trên người y không chỉ xuất hiện miệng, còn có vô số cánh tay dài ra, rất nhanh bắt lấy những đạo vong hồn.

Chỉ là vong hồn tiến vào bên trong quan tài vượt qua trước kia quá nhiều, giờ phút này càng có không ít con muốn chạy ra, mắt thấy có một chút sẽ chạy ra được, đội trưởng nhanh chóng giơ tay lên đeo một chiếc mặt nạ lên mặt.

Ngay sau đó, một tiếng gào thét truyền khắp bát phương vang vọng, hư ảnh Thiên Cẩu cực lớn hiện ra, chợt nuốt một hơi về phía những vong hồn đang vùng vẫy bỏ chạy.

Trong chớp mắt, vong hồn trong phạm vi 100 trượng trực tiếp tiến vào trong miệng Thiên Cẩu, tiếng nhấm nuốt vang vọng, khiến cho vong hồn còn sót lại ngoài trăm trượng bị giật mình, từ sói đói hóa thành thỏ con, lập tức giải tán bỏ chạy về khắp bát phương.

Không để ý tới chúng nó, sau khi thân ảnh Thiên Cẩu tiêu tán, một tiếng ợ truyền ra từ bên trong cỗ quan tài, đội trưởng ngồi dậy duỗi lưng một cái, vẻ mặt hiện ra sảng khoái cùng đắc ý.

“Ha ha, vẫn là lấy chính mình làm mồi, thì đồ ăn mới phong phú.”

Đội trưởng vừa lòng thoả ý nhìn chung quanh, sau đó vung tay lên, ngạo nghễ mở miệng.

“Hai người các ngươi đi ra cho ta, bên trong thân thể ta ấm áp như vậy sao, còn không ra ngoài?”

“Nhanh lên, chúng ta phải đi làm đại sự!”

Chương 1342: Thần binh của Chúa Tể (3)

Trong lúc lời nói đội trưởng vang vọng, có hai thân ảnh bay ra từ trong cơ thể của y, ngay từ đầu rất nhỏ, nhưng trong chớp mắt liền hóa thành bình thường, chính là Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu.

Hiển nhiên là trong khoảng thời gian Hứa Thanh rời khỏi, hai người bọn họ đã cùng đội trưởng trải qua một số sự tình không thể tưởng tượng, cho nên hiện giờ Ngô Kiếm Vu đã không còn hăng hái như lúc trước, mà vô cùng cảnh giác.

Về phần Ninh Viêm, gã đã chết lặng.

Nhưng mà khí tức của hai người rõ ràng đã cường hãn hơn so với lúc trước rất nhiều, bộ dạng như đã thu được thứ đại bổ.

Nhìn thấy vẻ mặt này của bọn họ, đội trưởng thở dài, chắp tay sau lưng, đi thẳng về phía trước.

“Các ngươi theo cho kịp, đi đường nói nhỏ chút, chớ kinh động đến những vong hồn cổ lão ở dưới sông băng này, tuy rằng ta có biện pháp trấn áp, nhưng chúng ta phải đạt tới chỗ mục đích trước.”

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu vội vàng nối gót đi theo, nhất là Ngô Kiếm Vu, giờ y đã không ngâm thơ nữa rồi, giờ phút này căng thẳng nhìn bốn phía, hình như chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, sẽ khiến y lập tức giật mình nhảy lên.

Ninh Viêm lé mắt nhìn qua một chút, đáy lòng khinh thường, giơ tay vỗ bụng, lộ ra một nhánh mây, cầm ở trong tay lắc lắc chơi, một bộ dạng không quan tâm.

Theo ba người đi xa, trong gió lạnh thổi tới giọng nói cảm khái của đội trưởng.

“Các ngươi ấy nha, thật không bằng tiểu Thanh, hazz, hiện giờ ta đặc biệt nhớ tiểu Thanh của ta.”

“Không biết bây giờ hắn thế nào, nhất định là ăn không ngon, ngủ không yên.”

Bên kia, Hứa Thanh được đội trưởng rất nhớ mong, hắn đang khoanh chân ngồi trên tầng băng dưới mặt đất cách hồ nước một phạm vi, nhìn tới tầng băng.

Hắn đã đợi rất lâu, đã qua được phân nửa thời gian một ngày ước định, nhưng thân ảnh cực lớn ở dưới sông băng vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, thu hồi ánh mắt và tiếp tục chờ đợi.

Đã nói một ngày, vậy hắn sẽ toàn lực hoàn thành.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh canh giờ thứ mười hai đã đến, Hứa Thanh lần nữa mở đôi mắt, đứng lên rồi cúi đầu về phía tầng băng.

“Tiền bối, thời gian đã đến.”

“Ngươi lui về phía sau ngoài ngàn trượng.” Dưới tầng băng truyền ra giọng nói mơ hồ lại có chút yếu ớt của Thế Tử.

Hứa Thanh nghe vậy bay thẳng đến xa xa, đến hơn tám nghìn...trượng, lúc hắn vẫn còn muốn tiếp tục, phía dưới sông băng phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh nổ vang như lôi đình, ầm ầm bộc phát về bốn phía.

Tầng băng càng rung động lắc lư, đại địa cũng theo đó cuộn mình, càng có tia sáng màu lam đột nhiên lập lòe ở dưới tầng băng, càng lúc càng sáng ngời.

Cuối cùng trở nên rực rỡ chói mắt, dường như ở dưới sông băng đó, tạo thành một cái mặt trời màu lam.

Mà đầu nguồn của ánh sáng màu lam này, chính là cây đinh trên thân ảnh cực lớn kia.

Giờ phút này cái đinh kia đang kịch liệt rung động lắc lư, từng tấc một bay lên, phảng phất như có một cỗ lực lượng dung nhập ở, muốn rút cây đinh ra khỏi mi tâm.

Mà mỗi một khi giơ lên một tấc, ánh sáng màu lam sẽ lại rực rỡ hơn một phần, đại địa chấn động cũng giống như thế.

Mơ hồ trong đó có một cỗ chấn động kinh khủng từ dưới sông băng bốc lên.

Chấn động này rất mạnh, Hứa Thanh chỉ là thoáng cảm thụ liền cảm thấy hãi hùng khiếp vía, cho cảm giác của hắn đã vượt qua pháp bảo Cấm Kỵ của Phong Hải Quận, thậm chí giữa cả hai, giống như là đom đóm cùng với mặt trời vậy.

Chênh lệch như trời và vực.

Càng có khí tức cổ xưa lan tràn ở.

Tất cả, khiến cho Hứa Thanh lại phải tiếp tục lui về phía sau, cho đến khi thối lui đến ngoài trăm dặm, cái loại cảm giác tim đập nhanh vẫn còn tồn tại như trước, cùng lúc đó, bởi vì chấn động này tràn ra, cấm chế của Hồng Nguyệt cũng theo đó biến ảo.

Thả mắt nhìn đi, thế giới hồng mang nơi xa lập lòe trấn áp ánh sáng màu lam, cả hai tiếp xúc lẫn nhau khiến cho sông băng càng lúc càng lay động, từng đạo khe hở xuất hiện, giống như trời muốn sụp đổ và mặt đất muốn nứt ra.

Rất nhanh, một tiếng gầm nhẹ vang vọng bên trong tâm thần Hứa Thanh.

“Trấn áp giúp ta!”

Hứa Thanh nghiến răng, nếu như hắn đã lựa chọn lưu lại, như vậy tự nhiên cũng biết đối phương cần mình làm cái gì, giờ phút này hắn không chút chần chờ, giơ tay phải lên đặt trên sông băng dưới chân.

Nguyên Anh Tử Nguyệt trong cơ thể Hứa Thanh bộc phát, lần nữa ảnh hưởng đến cấm chế Hồng Nguyệt.

Việc hắn cần làm, không phải điều khiển cấm chế Hồng Nguyệt mở ra lỗ hổng, mà là quấy nhiễu, khiến cho quá trình vận hành xuất hiện sơ hở, về phần cuối cùng đối phương có thể thật sự lao ra hay không, Hứa Thanh đã vô pháp phán đoán.

Nhưng đối với vị Thế Tử đó mà nói, hiệu dụng của Hứa Thanh cực kỳ mấu chốt, ảnh hưởng của một tia quấy nhiễu này, chính là chênh lệch giữa 1 và 0.

Nếu là thời điểm trước đây, khả năng thành công của gã là 0.

Mà bây giờ lại không giống nhau.

Trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng nổ vang động trời càng thêm kịch liệt truyền ra, sông băng vỡ vụn lan tràn phạm vi lớn, tia sáng màu lam đạt đến cực hạn, cây đinh kia không ngừng bị lôi lên, rốt cuộc vào một cái nháy mắt này, đã hoàn toàn rút ra từ mi tâm thi thể.

Nháy mắt xuất hiện, toàn bộ băng nguyên đại địa phía Bắc lập tức liền trở thành màu lam.

Một màn này, đưa tới các tộc và các tông ở trên băng nguyên phía Bắc chú ý, thế giới của bọn họ đột nhiên thành màu lam, tâm thần không khỏi dâng lên sự ngạc nhiên.

Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cảm giác tim đập nhanh cùng với một cỗ uy áp mãnh liệt từ bên trong ánh sáng màu lam tràn ra, bao phủ toàn bộ phạm vi của băng nguyên.

Trong một cái nháy mắt này, âm thanh ken két càng đã vượt qua thiên lôi, nổ vang dựng lên.

Chỗ sâu trong sông băng, cây đinh tràn ra vô tận ánh sáng màu lam, hoàn toàn khuếch tán khí tức kinh khủng, chậm rãi thay đổi phương hướng, đầu nhọn nhắm ngay vào cấm chế Hồng Nguyệt ở phía trên.

Trong khi tia sáng cực hạn lập lòe, cây đinh màu lam này chợt xông lên.

Mang theo khí thế từ trước đến nay chưa từng có, mang theo bá đạo phá vỡ tất cả, bay thẳng đến cấm chế Hồng Nguyệt.

Chương 1343: Thần binh của Chúa Tể (4)

Nháy mắt đâm vào, ánh lam và sắc đỏ giao thoa và cũng có tử mang chớp lên, trong lúc hai bên giằng co lẫn nhau, một tiếng gầm nhẹ vang vọng truyền ra.

“Địa Giới thối luyện, Huyền Thiên mà sinh, thần binh kỳ nặc, ngươi cam tâm bị nhốt sao, có ta tương trợ, giờ phút này vẫn không bộc phát, còn đợi tới khi nào!”

Cây đinh màu lam chấn động kịch liệt, rất nhanh, một đạo khí linh mang theo chấn động không cam lòng dâng lên từ, khí thôn sơn hà, hợp thành lực lượng với mũi nhọn, bộc phát ngập trời.

Phá cấm mà ra!

Thiên địa biến sắc, đại địa sụp đổ, cây đinh màu lam xông thẳng lên trên bầu trời sừng sững phía trên!

Tái hiện thế gian.

Bát phương cuốn động, vào thời khắc này bầu trời cũng bị ánh sáng màu lam chiếu rọi không còn u ám, từ xa nhìn lại, mảnh băng nguyên phía bắc này nghiễm nhiên đã trở thành một thế giới màu lam.

Mặt đất nổ bể ra, vô số tầng băng sụp xuống, vô số sông băng chia năm xẻ bảy, toàn bộ phía Bắc đều lõm xuống.

Đây là kịch biến chưa bao giờ có, vô luận là đối với chúng sinh phía Bắc hay là đối với Tế Nguyệt đại vực mà nói, tình huống như vậy, trước đó chưa từng có!

Mà chuyện lớn đến như thế, hiển nhiên Hồng Nguyệt Thần Điện không thể nào không xem xét kỹ, có thể tưởng tượng tiếp theo, tất nhiên sẽ có chấn động càng lớn bộc phát.

Chúng sinh kinh hãi, trong lúc tiếng nghẹn ngào không ngừng truyền ra khắp bát phương, cây đinh màu lam trên bầu trời vẫn không rời khỏi, nó chậm rãi quay đầu, lần nữa chĩa phần nhọn nhắm ngay tầng băng.

Tia sáng bên trên càng lúc càng rực rỡ, lần lượt lập lòe, dường như đang tích thế.

Cùng lúc đó, thân ảnh Hứa Thanh cũng xuất hiện ở trên sông băng vỡ vụn xa xa, hắn ngẩng đầu nhìn qua tất cả từ xa, tuy rằng trong lòng có chút chuẩn bị, nhưng vẫn bị một màn rung thiên hám địa này dấy lên gợn sóng cực lớn trong lòng.

“Thế Tử của Chúa Tể từng nói, gã có một đệ đệ chết ở chỗ này, còn có một tỷ tỷ phong ấn tại nơi đây…”

“Như vậy hiện giờ gã…”

Con ngươi của Hứa Thanh co rút lại, quay người bỏ chạy, hắn hiểu rõ rằng, hôm nay nơi đây nhất định sẽ sơn băng địa liệt.

Nhưng lúc thân thể Hứa Thanh đang bay nhanh, một đạo thần niệm mênh mông như là chuông lớn, thế lôi đình vạn quân, vang vọng ở trong đầu của hắn.

“Tiểu hữu, nếu như bây giờ ngươi rời đi, vậy ngươi sẽ thua lỗ.”

“Còn nhớ lễ vật thần bí ta đã đồng ý cho ngươi hay không?”

“Ta thân là Thế Tử, nhất ngôn cửu đỉnh, đã đáp ứng ngươi là nhất định sẽ cho ngươi!”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, nhịn không được ngẩng đầu nhìn cây đinh màu lam càng lúc càng lập lòe giống như sắp tích thế hoàn thành trên bầu trời xa xa.

“Lễ vật gì?”

Hứa Thanh truyền ra thần thức.

“Mảnh vỡ Đại Thế Giới của Uẩn Thần, như thế nào?”

“Trấn áp tỷ tỷ của ta có ba vật, đây là thứ nhất.”

Những lời này vang vọng trong đầu Hứa Thanh, đôi mắt của hắn trợn to, trong lòng dấy lên gợn sóng cực lớn, hô hấp cũng trở nên dồn dập một chút, hắn làm sao cũng không ngờ tới, lễ vật thần bí mà đối phương nói lúc trước, lại là mảnh vỡ Đại Thế Giới!

Nên biết rằng tiêu chí của Uẩn Thần, chính là đản sinh ra Đại Thế Giới, mà bản thân Đại Thế Giới này có được khả năng vô cùng huyền diệu, cho dù là vỡ vụn, nhưng bất luận mảnh nào cũng đều là chí bảo.

Đối với Thần Linh mà nói, đây cũng coi như là vật có giá trị, cho nên mặc dù Hồng Nguyệt không lấy đi, nhưng cũng tiến hành lợi dụng một chút, tạo thành lồng giam phong ấn.

Đối với tu sĩ mà nói, giá trị của nó lại càng là cực lớn.

Tâm thần Hứa Thanh bị rung chuyển, giờ phút này đạo thần niệm mênh mông kia lần nữa vang vọng trong đầu.

“Cho nên, ngươi có dám đi với ta cầm nó ra hay không?”

“Dám!” Đôi mắt Hứa Thanh đỏ lên.

Loại thu hoạch này, đủ để cho điên cuồng ở sâu trong nội tâm của hắn bạo phát ra, như là năm đó đi thu lấy chiếc mệnh đăng đầu tiên, thu được công pháp Hoàng cấp, thu được pho tượng Hải Thi tộc, những lúc đó, điên cuồng trong lòng hắn không hề ít hơn so với đội trưởng.

Giờ phút này lời nói vừa ra, bên trong cái đinh trên bầu trời liền truyền ra tiếng cười to.

“Tới!”

Một mảnh ánh sáng màu lam nổi lên từ bát phương Hứa Thanh, cấp tốc bay về phía hắn, trong chốc lát liền bao phủ Hứa Thanh, sau đó mang theo thân thể của hắn bay thẳng đến bầu trời.

Cuối cùng Hứa Thanh được nhích tới gần cây đinh, đứng ở trên cây đinh.

Ánh sáng màu lam lóng lánh, hòa hợp cùng một chỗ với cây đinh, loại bảo hộ đồng nguyên như vậy, khiến cho Hứa Thanh được miễn uy áp của bản thân món chí bảo này, ngay khi đứng ở phía trên, thần niệm của Thế Tử lập tức dựng lên động trời.

“Tiểu hữu, ta cho ngươi cảm thụ một chút bộ phận uy lực món chí bảo của phụ hoàng ta năm đó!”

Lời nói vừa ra, cây đinh màu lam truyền ra âm thanh nổ vang thiên địa, chợt lao ra, hóa thành một đạo lam mang, đâm thẳng đến tầng băng!

Tốc độ mau kinh người, uy thế thôn thiên, bát phương nổ vang, khiến cho màn trời vặn vẹo xuất hiện xé rách, đại địa nổ vang hoàn toàn lõm xuống.

Những nơi đi qua, nghiền nát tất cả, hết thảy trở ngại đều không thể ngăn cản chút nào!

Mà giờ khắc này bên trong mảnh vỡ Đại Thế Giới, ở một chỗ cao nhất trong vô tận sông băng màu đen, đội trưởng không biết chút nào đối với sự tình bên ngoại giới đang đứng ở nơi đó, chỉ một ngón tay về phía dưới.

“Chính là chỗ này!”

“Đại Kiếm Kiếm, tiểu Ninh Ninh, hai người các ngươi phải ngoan, tý nữa động tác phải nhanh lên, triển khai bảo bối mà ta cho các ngươi, chúng ta phải dùng thời gian nhanh nhất lạc ấn.”

“Lạc ấn vừa kết thúc, chúng ta liền lập tức rời khỏi, nếu chậm… . Vậy thì tuân theo thiên mệnh đi.”

“Bởi vì phàm là những nơi ta vơ vét qua, từ đó cũng sẽ trở thành một mảnh bụi bặm.”

Đội trưởng ngạo nghễ mở miệng, Ngô Kiếm Vu nhanh chóng gật đầu, lòng tràn đầy lo lắng không yên, đáy lòng Ninh Viêm cũng dâng lên một chút căng thẳng.

Chú ý tới biểu cảm hai người, đội trưởng lắc đầu trong lòng.

“Vẫn còn không bằng tiểu Thanh, chỉ có chút can đảm như vậy, nếu như tiểu Thanh ở đây, nhất định sẽ bình tĩnh nhìn ta.”

Đội trưởng cảm khái trong lòng, vung tay phải lên, ném một cái quang đoàn lên bầu trời, sau đó vỗ tay phát ra tiếng.

“Xuất hiện đi, tiểu bánh trôi của ta!”

Trong một cái nháy mắt, quang đoàn kia bỗng nhiên lập lòe, tản mát ra ánh sáng màu trắng chói mắt, càng có vô tận lực lượng nồng nhiệt bộc phát ra từ.

Giờ phút này không ngừng bay lên trên không, cho đến khi tới trên màn trời, trở thành một vòng mặt trời!

Phóng thích ra vô tận ánh sáng và nhiệt độ về phía tầng băng màu đen trên đại địa!

Chương 1344: Các ngươi nhìn kìa, trên cây đinh đó có người? (1)

Bên trong Tế Nguyệt đại vực không có mặt trời chân chính tồn tại, nơi đây quanh năm chìm trong u ám, chỉ có thời điểm ba tháng Thiên Hỏa Quá Không, mới có thể làm cho khắp cả đại vực tràn ra ánh sáng sáng ngời.

Chỉ là tia sáng kia, đại biểu tử vong.

Cũng không phải là toàn bộ tộc quần đều có thể thích ứng hoàn cảnh sinh tồn như vậy, vì thế chúng sinh cứ khô héo lại lần nữa lần lượt khôi phục, bên trong một chút tộc quần cường đại đã đản sinh ra những hạng người tư chất tuyệt luân.

Bọn họ đưa ra khái niệm mặt trời nhân tao, cũng bởi vì tộc quần tương đối cường đại cộng với nhiều đời bổ sung, cuối cùng đã dâng lên mặt trời của chính tộc mình.

Chỉ bất quá quang nhiệt tản ra không phải rất xa, chỉ có thể bao phủ phạm vi thế lực tộc quần, uy lực cũng không cách nào so sánh cùng Thự Quang Chi Dương, nhưng vô luận như thế nào, có thể làm đến điểm này, cũng đủ để cung cấp che chở cực lớn cho tộc quần rồi.

Tộc quần như vậy, đảm nhiệm Thần sứ càng tự nhiên hơn nữa, cho nên mỗi một lần Xích Mẫu đến, mặc dù tộc quần sẽ bị diệt, nhưng mặt trời sẽ được lưu lại, mà tốc độ khôi phục phát triển của họ cũng sẽ nhanh hơn.

Vòng đi vòng lại, trong vô số năm qua, Tế Nguyệt đại vực có tổng cộng chín tộc quần đã sáng tạo ra mặt trời nhân tạo, bởi vì một chút ngoài ý muốn, ba cái đã bị dập tắt, bây giờ chỉ còn lại sáu cái.

Mặt trời nhân tạo của Cô Nhật tộc chính là một trong sáu cái này, đồng thời cũng là mặt trời có thời gian hình thành ngắn nhất, theo chuyện xưa, thời điểm kiến tạo từng có một người thần bí tương trợ bọn họ.

Mà mấy tháng trước, mặt trời treo ở trên trời của bọn họ không hiểu được tự động tan biến, toàn bộ quá trình cực kỳ đột ngột, cho dù Cô Nhật tộc đề phòng sâm nghiêm, cũng đều không có ích gì cả.

Giống như là mặt trời này tự mình ẩn nấp.

Giờ phút này, nó đang xuất hiện ở trên bầu trời của mảnh vỡ Đại Thế Giới này.

“Năm đó mấy lão bất tử Cô Nhật tộc mượn đồ của ta đi xong không trả về, hừ hừ, bọn họ không biết đây là ta cố ý.” Đội trưởng ngẩng đầu nhìn mặt trời xa xa, đáy lòng vô cùng thoải mái.

“Dưỡng giúp ta rất tốt.”

Trên bầu trời lập lòe những tia sáng, mặt trời bị đội trưởng phóng xuất ra chiếu rọi ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, càng có nhiệt độ cực nóng tràn ra từ trong đó, khiến cho thiên địa vào một cái nháy mắt tựa như tiến vào mùa nóng bức.

Nhiệt độ lập tức liền tăng lên, vả lại có vẻ nóng bức vẫn còn bốc lên, cũng chính là hơn 10 hơi thở, nhiệt lượng tràn ra từ mặt trời đã vô cùng kinh người.

Vô số sương mù tràn ra từ trên tầng băng, sông băng bất hóa xuất hiện dấu hiệu tan rã.

Nhưng mà hiển nhiên so sánh cùng toàn bộ sông băng trong mảnh vỡ Đại Thế Giới này, mặt trời nhân tạo vẫn chưa đủ để khiến cho toàn bộ phạm vi sông băng nơi này hòa tan, đây cũng là lý do tại sao đội trưởng muốn tới chỗ băng phong này.

“Chỉ hòa tan nơi này, như vậy là đủ rồi!” Trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang, giơ hai tay vung lên trên bầu trời, hô to một tiếng.

“Tiểu bánh trôi, nơi đây …nơi đây nè, chiếu rọi nơi đây.”

Mặt trời trên bầu trời chấn động mạnh một cái, ánh sáng cùng độ nóng bên trên lập tức tập trung, từ bát phương co rút lại, những nơi đi qua, sông băng bắt đầu hòa tan biên độ nhỏ, lộ ra dấu vết khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cuối cùng, tất cả quang nhiệt đều ngưng tụ đến chỗ băng sơn phía trên đội trưởng.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu biết được uy lực của mặt trời này, cho nên đã rời xa từ sớm, mà đội trưởng cũng là nháy mắt lông tóc lông mi đều bị thiêu đốt, cả người thoạt nhìn rất quái dị.

Nhưng y không thèm quan tâm, quần áo thân thể cũng vậy, trên biểu cảm hiện ra vẻ sảng khoái.

“Nguyên bản còn thấy lạnh lạnh, giờ đã ấm áp hơn không ít.”

Mà băng phong dưới chân đội trưởng, sau khi quang nhiệt tập trung đến, đã bắt đầu tan rã, không đợi nước đá màu đen chảy xuôi, đã trực tiếp trở thành sương mù.

Nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy tòa băng phong thật cao này dần thu nhỏ lại, tầng băng rất nhanh lộ ra lỗ thủng khoảng 100 trượng, bên trong liên tục có sương mù bốc lên, chiều sâu không ngừng gia tăng, hòa tan xuống phía dưới, từng trận khí tức cổ xưa cũng tản ra từ trong tầng băng bị hòa tan.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu nhìn qua hết thảy, hãi hùng khiếp vía, một tiếng nổ vang vọng từ bên trong lỗ thủng tầng băng truyền ra.

Vào thời khắc này, tầng băng màu đen này trực tiếp bị hòa tan đến tận cùng dưới đáy!

Lộ ra đại địa đã không hiển lộ trên thế gian trong đó vô số năm qua.

Chỉ là so sánh cùng toàn bộ thế giới sông băng màu đen nơi đây, lỗ thủng lớn nhỏ 100 trượng này thật giống như một cái lỗ kim vậy, cho nên mặc dù bị xỏ xuyên, nhưng khí lạnh đến từ bốn phía vẫn để cho nó xuất hiện dấu hiệu muốn đóng băng lại.

Đội trưởng không quan tâm tới những thứ này, giờ phút này thần sắc của y tràn đầy kích động, rất nhanh cúi đầu nhìn xuống.

Mượn nhờ ánh mặt trời, mặt đất chỗ sâu của lỗ băng tuyết 100 trượng này cực kỳ rõ ràng, có thể nhìn thấy bên trên bùn đất màu đen, rõ ràng tồn tại từng cái khe rãnh huyết sắc có trật tự.

Những khe rãnh rập rạp vô số này được xếp đặt cùng một chỗ, giống như bộ phận của một cái vân tay thật lớn!

Thật giống như đã từng có một vị tồn tại chí cao hạ bàn tay xuống, đánh vào mặt đất Đại Thế Giới, toái diệt chúng sinh, lưu lại vân tay máu của mình.

Mà đường vân ở trong đó, chỉ là một góc đường vân của ngón tay.

“Đại Kiếm Kiếm, tiểu Ninh Ninh, nhanh, xuất bảo da của ta ra!”

Sau khi đội trưởng xác định không sai liền hét lớn một tiếng, giơ hai tay lên, toàn lực điều khiển mặt trời, tràn ra càng nhiều nhiệt độ hơn nữa, ngăn cản lỗ thủng này khép lại.

Chương 1345: Các ngươi nhìn kìa, trên cây đinh đó có người? (2)

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu không dám chậm trễ, bọn họ vẫn một mực hết sức chăm chú, giờ phút này nghe vậy liền không chần chờ chút nào, Ninh Viêm vung tay lên, lấy ra một tấm da màu vàng nhạt.

Tấm da này không nhỏ, trải ra trọn vẹn lớn hơn mười trượng, tổng thể thành hình chữ nhật, ở trên tồn tại rất nhiều dấu vết chắp nối.

Về phần lai lịch tấm da, bởi vì tu chỉnh cũng coi như là hoàn mỹ, cho nên nhất thời nửa khắc khó có thể nhìn ra.

Ngô Kiếm Vu cũng liền bận rộn, cùng nhau bắt lấy tấm da này cùng Ninh Viêm, hai người một trái một phải dùng sức kéo căng hai bên tấm da này ra, trực diện lỗ thủng ở dưới tầng băng.

“Ha ha, tấm bảo da này càng nhìn càng thấy không tệ.” Đội trưởng đứng giữa không trung, mặt mày hớn hở, trong mắt lộ ra nồng nhiệt.

Ninh Viêm muốn nói lại thôi, đưa mắt nhìn Ngô Kiếm Vu.

Ngô Kiếm Vu trầm mặc không nói.

Trong nháy mắt tiếp theo, đội trưởng phấn khởi, hai tay bấm niệm pháp quyết, lần nữa chỉ một ngón tay lên trên bầu trời, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Tiểu bánh trôi, chợt lóe vài cái cho ta, giúp ta biến nó thành tấm vải in!”

Mặt trời trên bầu trời lập tức lay động, sau một khắc liền liên tục chợt lóe, tia sáng lập tức mãnh liệt trước đó chưa từng có, sau đó lại nháy mắt dập tắt, sau đó lại lần nữa như vậy.

Vòng đi vòng lại hơn mời lần, bởi vì giữa những lần luân chuyển cách nhau quá nhanh, cho nên liên tiếp bùng lên khiến cho bát phương sáng ngời vô cùng.

Mà tấm da bị Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu căng ra cũng vào thời khắc này dưới ánh sáng chiết xạ, dần dần nổi lên vân tay.

Bộ dạng giống như đúc cùng với vân tay ở dưới lỗ thủng, chỉ là bị thu nhỏ rất nhiều, giờ phút này đang nhanh chóng rõ ràng, càng có uy áp kinh người khuếch tán ở.

Dù Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đã sớm có chuẩn bị, nhưng thân thể vẫn run rẩy, dường như vật bọn họ cầm vào thời khắc này xuất hiện biến hóa kinh thiên động địa, trầm trọng vô cùng, áp đến bọn họ không thể lưu lại trên không trung, bắt đầu rơi xuống.

Nhưng rất nhanh trên người Ninh Viêm tản mát ra lực lượng huyết mạch, bốn phía Ngô Kiếm Vũ xuất hiện rất nhiều tiểu thú, đồng dạng tản mát ra huyết mạch chấn động, như thế mới để cho bọn họ miễn cưỡng kiên trì.

Sau hơn 10 hơi thở, mặt trời trở nên ảm đạm, vân tay trên tấm da cũng hoàn toàn rõ ràng.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu cố nén run rẩy, nhanh chóng cuốn tấm da này lên, sau khi cất kỹ bọn họ riêng phần mình phù phù thở một hơi, lòng còn sợ hãi nhìn đội trưởng đang ở trên không trung.

Mặt trời ở giữa không trung ảm đạm chiếu ra ánh chiều tà, rơi xuống trên người đội trưởng, khiến cho thân ảnh của y thoạt nhìn tràn đầy cảm giác hùng vĩ, cũng chiếu rọi vẻ cảm khái trên mặt của y.

“Đáng tiếc, một màn bao la hùng vĩ thế này, chỉ có ba người chúng ta có thể tán thưởng, tiểu Thanh của ta không cách nào nhìn thấy.”

Đội trưởng chắp tay sau lưng, tràn đầy thổn thức.

“Lúc quay lại miêu tả cho hắn, nhất định trong lòng hắn đặc biệt phức tạp, đáng tiếc, đáng tiếc nha.”

Đội trưởng lắc đầu, vừa muốn tiếp tục mở miệng, nhưng vào lúc này, kịch biến đột nhiên xuất hiện.

Bầu trời của mảnh vỡ Đại Thế Giới đột nhiên lập lòe, thiên địa biến sắc.

Một mảnh ánh sáng màu lam nhạt hiện ra trên màn trời.

Không phải là một vài mảnh, mà là cả màn trời!

Thả mắt nhìn đi, bầu trời ảm đạm nơi đây trong một cái nháy mắt, toàn bộ đều biến thành màu lam nhạt, vả lại ánh sáng màu lam này còn không ngừng mãnh liệt, một cỗ chấn động kinh khủng từ bên ngoài màn trời phủ xuống.

Thần sắc của Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu biến hóa, đội trưởng thì bình tĩnh.

“Hẳn là người ở phía bên ngoài đã phát hiện, tới vô cùng nhanh, nhưng mà không sao cả, điều này cũng nằm ở trong dự liệu của ta.”

“Hai người các ngươi dựa theo phương pháp ta nói cùng các ngươi lúc trước để rời khỏi, chúng ta tụ hợp trên Thiên Ngưu Sơn, sau khi đến trong đó, tạo hóa khác ta hứa với các ngươi sẽ xuất hiện.”

Đội trưởng giơ tay lên, trực tiếp lấy ra một quả ngọc giản.

“Như vậy hiện giờ, chúng ta mỗi…”

Không đợi một câu nói sau cùng này nói hết, đột nhiên, trên bầu trời tràn ngập ánh sáng lam nhạt, một tiếng nổ vang cực lớn giống như khai thiên tích địa bỗng nhiên truyền ra.

Thanh âm này vang vọng hành vân, tuyên truyền giác ngộ, tầng băng biến thành màn trời, trực tiếp liền vỡ vụn ra một đạo khe hở thật dài.

Vết nứt này lan tràn ra trọn vẹn vạn dặm, không ngừng truyền đến âm thanh vang vọng, khiến cho đại địa cũng bắt đầu rung động lắc lư.

Mà khe hở cũng không phải là một đạo, trong chớp mắt liền có đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư…

Hơn mười đạo khe hở đồng thời xuất hiện ở trên tầng băng màn trời, thả mắt nhìn đi, tầng băng biến thành màn trời như một tấm gương phá toái, còn có âm thanh ken két tựa như thiên lôi không ngừng nổ vang.

Về phần ánh sáng màu lam tràn ra trong đó còn muốn rực rỡ hơn so với lúc trước, khiến cho màu lam nhạt trên bầu trời hóa thành màu lam đậm.

Còn có ánh sáng chói mắt càng mạnh hơn lập lòe từ trong mỗi một đạo khe hở, tạo thành một chùm ánh sáng thật dài, chiếu vào trên sông băng.

Sông băng màu đen cũng đều không thể ngăn cản màu lam xâm nhập, vì vậy không ngừng chiết xạ, mặt đất nơi này cũng nhanh chóng hóa thành màu lam, trong chớp mắt, khắp thiên địa nơi đây đều là màu lam.

Uy áp kinh khủng theo tia sáng bộc phát.

Cũng trong chớp mắt này, luồng chấn động kinh người đến từ tầng băng bên ngoài màn trời cũng lập tức trở nên kinh thiên động địa.

Tiếng nổ vang lên, màn trời sụp đổ, vô số khối băng như là thiên thạch màu lam đập xuống đại địa, mặt đất rung chuyển, tương tự xuất hiện tan vỡ.

Một màn này, chính là long trời lở đất.

Âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng bát phương, mà bên trong màn sụp xuống hôm nay, một cây đinh vạn trượng chiều dài cực lớn, lộ ra một mũi nhọn trên bầu trời!

Chỉ là một mũi nhọn, liền để cho tầng băng trên màn trời lấy vị trí kia làm trung tâm, từng vòng vỡ vụn, phạm vi càng lúc càng lớn, nhao nhao hạ xuống, khí thế cây đinh màu lam kia ngập trời, gào thét phủ xuống!

Vào khoảnh khắc này, toàn bộ mảnh vỡ Đại Thế Giới lay động trước đó chưa từng có, lúc trước đội trưởng đến cũng đều không khiến cho nó biến hóa cực lớn như thế.

Mà vô số vong hồn bên trong Đại Thế Giới này, bất kể là phiêu tán bên ngoài hay là ngủ say trong tầng băng, vào thời khắc này cũng đều phát ra tiếng hoảng sợ bén nhọn.

Đối với chúng mà nói, đây là tận thế đã đến!

Chương 1346: Các ngươi nhìn kìa, trên cây đinh đó có người? (3)

Ninh Viêm đã hoàn toàn hoảng sợ, mà Ngô Kiếm Vu cũng muốn khóc.

“Xong đời, lúc ở bên ngoài ta đã nói lần này có dự cảm xấu, ngươi không nên ta kéo tới!!”

“Trần Nhị Ngưu, đến cùng ngươi đã làm nên trò quái quỷ gì, đây là cái tình huống thế nào!!”

Hai người bọn họ đã sớm bấm truyền tống phù, nhưng bây giờ ở trong một màn thiên địa biến sắc thế này, dạng truyền tống mà miệng đội trưởng nói đều sẽ thuận lợi trong mọi tình huống, bây giờ đã mất đi hiệu lực truyền tống.

Đội trưởng cũng hít vào một hơi, đôi mắt trợn to, có chút mờ mịt.

“Ta cũng không biết, việc này có điểm gì là lạ, quỷ dị là ta chỉ đi vào sao chép một bức ảnh, cũng không có làm chuyện gì khác, không đến mức như vậy chứ, tại sao U tộc này lại không giảng đạo lý như vậy, vừa ra tay liền chính là muốn hủy diệt hết thảy!”

“Bọn họ muốn làm gì, thật quá đáng!”

Thân thể đội trưởng run lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cây đinh màu lam đang gào thét phủ xuống kia, thần sắc mờ mịt rất nhanh bị kinh hãi thay thế, nghẹn ngào mắng lên.

“Con mợ nó… . . Đây là binh khí của Chúa Tể!!!”

“U tộc này là một đám điên, vì diệt chết chúng ta mà vận dụng tới cả binh khí của Chúa Tể, năm đó cũng không thấy bọn họ hung tàn như vậy! Nhưng bọn họ lấy ra binh khí của Chúa Tể từ nơi nào? Không đúng, đây là cây đinh trên mi tâm nhi tử thứ ba của Chúa Tể!”

“Bà mẹ nó, đây là thứ ta chuẩn bị vào lúc làm chuyện lớn thứ sáu mới đi lấy nha, hazz!! Là ai nhanh chân đến trước!!”

Đáy lòng đội trưởng dấy lên sóng to gió lớn, càng có nỗi niềm không phục, nhưng khí tức đến từ binh khí của Chúa Tể vẫn khiến cho y run run một chút, sau khi nhanh chóng bóp ngọc giản không hiệu quả, thân thể của y chợt nhảy lên, bỏ chạy về xa xa.

Vừa chạy còn vừa lấy ra thêm nhiều ngọc giản truyền tống hơn nữa để bóp, đồng thời trong miệng cũng điên cuồng hô lên.

“Hai người các ngươi cũng đừng lầm bầm nữa, nhanh chóng trốn theo ta, nơi đây xuất hiện kịch biến, thật sự không phải là ta làm ra!”

“Chính là ngươi!” Đôi mắt Ngô Kiếm Vu đỏ lên, thét gào, nhưng y biết rõ giờ phút này cũng không phải thời điểm tức giận, vì vậy nghiến răng trong đáy lòng, thầm nghĩ nếu như mình có thể còn sống ra ngoài, nhất định phải lập tức rời xa tên chó điên này.

“Lúc trước chỗ cây Thập Tràng cũng chính là như vậy, Trần Nhị Ngưu, ngươi không tự tìm đường chết thì sẽ buồn chán đến chết sao!!” Ninh Viêm cũng hãi hùng khiếp vía, loại cảm giác nguy cơ sinh tử này đã đè xuống sợ hãi của gã đối với đội trưởng, lúc này nhịn không được hét gầm lên, nhưng vẫn vội vã chạy về chỗ đội trưởng.

Ba người như ba con thỏ, liều mạng bỏ chạy ở trong vùng đất phá toái này.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trên bầu trời càng truyền đến tiếng tiếng nổ vang lớn hơn, phạm vi vỡ vụn tương tự cũng càng rộng.

Cho đến khi vô số khối băng theo bên trên sụp đổ mà rơi xuống, cây đinh mang theo khí thế vô tận, nghiền nát tất cả, phá vỡ hết thảy, triệt để tiến vào bên trong mảnh vỡ Đại Thế Giới này.

Nó phủ xuống, bộc phát ra chấn động vô cùng kinh khủng, vô số vong hồn kêu rên toái diệt, thiên địa lan tràn xuất hiện ý chí cuồng bạo, ba người đội trưởng chỉ có thể hợp thành một đoàn, mở ra tấm da kia, run rẩy bay nhanh.

Mà đội trưởng đáy lòng không cam lòng, nhịn không được quay đầu nhìn lại cây đinh đang gào thét phủ xuống đại địa kia, sau khi nhìn một cái, con ngươi của y chợt co rụt lại, hít vào khẩu khí.

“Mụ nội nó, phía trên cây đinh kia… Có người!!”

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu nghe vậy, theo bản năng quay lại, trong ánh mắt bọn họ, trên cây đinh kinh khủng cực lớn kia, đích đích xác xác có một thân ảnh đang đứng.

Giữa ánh sáng màu lam mông lung, người này đứng sừng sững, tóc dài phấp phới, quần áo lay động, khí chất phi phàm tựa như tiên nhân, nhất là dung nhan tuấn mỹ cùng thân hình thon dài, tất cả mọi thứ đều làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng hoàn mỹ.

Mà hắn đứng ở đó trên cây đinh, tựu thật giống như vật này chính là vũ khí của hắn, đang bị hắn khống chế.

Loại khí chất này, loại khí thế này, đủ để cho hết thảy người sau khi nhìn thấy, tâm thần không khỏi lay động.

“Các ngươi có cảm giác thấy người này nhìn có chút quen mắt hay không… . .”

Bước chân đội trưởng dừng lại, ngơ ngác nhìn bầu trời, thì thào nói nhỏ.

Ninh Viêm há hốc mồm, trong mắt lộ ra không cách nào tin, trong đầu trống rỗng.

Ngô Kiếm Vu cũng ngây ra như phỗng, thần sắc lộ ra mờ mịt, lúc này đội trưởng bỗng bấm y một chút, rất dùng sức.

Ninh Viêm theo bản năng hầm hầm nhìn đội trưởng, đội trưởng phát hiện ra Ninh Viêm bị đau, biết được đây không phải là ảo giác, vì vậy hít vào một hơi, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

“Thật sự là tiểu Thanh!”

“Tiểu sư đệ, ta ở bên này!” Đội trưởng chợt nhảy lên, không ngừng phất tay lên bầu trời.

Cùng lúc đó, trên bầu trời phá toái, cây đinh cực lớn gào thét, uy áp đi đầu trùng kích vào trên mặt đất.

Mặt đất tan vỡ phạm vi lớn, tầng băng lõm xuống, tầng tầng nổ tung.

Bầu trời có khối băng đập xuống, đại địa tương tự có những khối băng văng khắp nơi.

Mà Hứa Thanh đứng trên cây đinh, giờ phút này đáy lòng hắn thật ra không bình tĩnh như mặt ngoài thấy vậy, nội tâm của hắn đang run rẩy, tâm thần dấy lên mưa to gió lớn.

Thật sự là uy lực của cây đinh này quá mức kinh khủng, hắn nhớ lại đoạn đường này, một khắc cây đinh này bắt đầu đụng chạm vào băng nguyên bên ngoài, những nơi đi qua, tầng tầng băng không ngừng tan vỡ, khí thế sắc bén hình như đánh đâu thắng đó, tất cả tầng băng trên đường đều tan nát, cho đến khi oanh mở ra một cái lỗ thủng thật lớn, phủ xuống bên trong mảnh vỡ Đại Thế Giới này.

Cũng đưa hắn đến nơi đây.

Một khắc đến chỗ này, Hứa Thanh nhìn thấy sông băng màu đen đang tan vỡ, nhìn thấy giữa không trung còn có một mặt trời giống như nguồn sáng, chỉ bất quá rất ảm đạm, giống như không có bao nhiêu dư lực tràn ra quang nhiệt.

Trong lúc hắn đang cảm thấy kỳ quái, tại sao nơi đây lại có mặt trời, hắn liền nhìn thấy trên mặt đất có ba thân ảnh giống như ba con thỏ.

Một cái chớp mắt này, thần sắc Hứa Thanh có chút hoảng hốt, nổi lên vẻ cổ quái.

Chương 1347: Các ngươi nhìn kìa, trên cây đinh đó có người? (4)

Có thể nhìn thấy ba người đội trưởng ở trong nơi này, Hứa Thanh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng đã ước định là tụ hợp trên Thiên Ngưu Sơn, chính mình lúc trước còn cân nhắc nhanh chóng đi qua, nhưng đối phương rõ ràng cũng đang ở đây.

Nhưng loại cảm giác này không thể tưởng tượng nổi này chỉ hiện lên một cái chớp mắt liền tan biến, hình như đội trưởng xuất hiện ở nơi đây, cũng là hợp lý.

Dẫu sao dựa theo sự điên cuồng của đối phương, hình như càng là nơi không cách nào tưởng tượng, y sẽ lại càng dễ dàng xuất hiện.

Trên con đường tự tìm đường chết này, đội trưởng đã càng chạy càng xa, vĩnh viễn không biết mệt, cho đến có một ngày mộng tưởng tìm đường chết trở thành sự thật, mới có thể kết thúc sự điên cuồng cả đời này của y.

Những thứ cảm khái này, chỉ hiện lên nháy mắt trong lòng Hứa Thanh, giờ phút này hắn không có chút do dự, một khắc cây đinh màu lam ầm ầm đâm xuống đại địa, thân thể hắn chợt bay lên không, rời khỏi cây đinh.

Lấy tốc độ của cây đinh, Hứa Thanh chỉ rời khỏi nháy mắt liền đã hoàn toàn rời xa, bây giờ trên người hắn vẫn còn có ánh sáng màu lam bảo hộ, sau khi thoát ly cái đinh hắn chợt nhoáng một cái, bay thẳng đến phía ba người đội trưởng xa xa.

Sau lưng Hứa Thanh, cây đinh màu lam cực lớn kia tốc độ càng lúc càng nhanh, nhấc lên phong bạo, càng có biển ánh sáng màu lam vờn quanh, trong lúc bầu trời tan vỡ và đại địa toái nứt này, bỗng nhiên tới gần về phía tầng băng trên mặt đất.

Trong chớp mắt khoảng cách cùng đại địa chỉ còn lại có 2000 trượng.

Khoảng cách gần như thế, uy thế tràn ra từ trên cây đinh đã có thể hủy diệt toàn bộ, tầng băng không ngừng tan vỡ lan tràn, một cái hố sâu thật lớn trực tiếp xuất hiện ở mặt đất.

Bốn phía oanh oanh vỡ vụn, chiều sâu của hố sâu lên tới vạn trượng, vẫn còn đang sụp xuống phía dưới, có rất nhiều vong hồn ngủ say bên trong không đợi thức tỉnh, liền trực tiếp bị diệt vong dưới uy áp này.

Hồn thức tỉnh lại càng thêm thê thảm, không cách nào chạy ra, chưa kịp thoát đã phá toái.

Cho đến khi cách 1000 trượng, 800 trượng, 500 trượng… .

Mặt đất vỡ vụn đạt đến cực hạn, dưới đáy hố sâu đã xuất hiện bùn đất của đại địa, khác biệt cùng lúc đội trưởng dùng mặt trời, tầng băng sẽ tự động khép lại, giờ khắc này tầng băng đã không có lực lượng để khép lại.

Cho đến một tiếng kinh thiên động địa nổ vang truyền ra, toàn bộ mảnh vỡ Đại Thế Giới chấn động trước đó chưa từng có, cây đinh của Chúa Tể đâm vào trong hố sâu tầng băng.

Một khắc đụng chạm, một mảnh vòng tròn phong bạo bộc phát từ trên tầng băng, càng có lực lượng đè ép oanh kích vào hố sâu, ầm ầm khuếch tán về bốn phía.

Từ xa nhìn lại, lấy tầng băng chỗ đó làm trung tâm, chấn động liên tục nổ vang, không ngừng dấy lên.

Trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm…

Vô tận tầng băng đồng loạt nổ tung, giờ khắc này kinh thiên động địa.

Mà cây đinh của Chúa Tể, thế như chẻ tre, dễ như trở bàn tay đóng vào chỗ sâu trong bùn đất.

Đại địa tan vỡ, lớp bùn đông lạnh sụp xuống, cây đinh oanh mở tầng đất, đâm thẳng xuống bên dưới mặt đất của mảnh vỡ Đại Thế Giới này, trực tiếp xuyên suốt!

Lấy khí thế càng mạnh hơn, cộng thêm tín niệm kiên quyết, mũi nhọn kinh khủng, hung hăng đâm về chỗ sâu!

Bên ngoài, mặc dù Hứa Thanh đang ở không trung, nhưng hắn cách quá gần, đại địa tan vỡ dấy lên ảnh hưởng, khiến cho thân thể của hắn mất cân bằng, như diều đứt dây bị thổi ra xa.

Cũng may có ánh sáng màu lam đồng nguyên cùng với cây đinh bảo hộ, cho nên sau khi Hứa Thanh phun ra mấy ngụm máu tươi, thân thể mượn nhờ lực lượng, tốc độ nhanh hơn, toàn lực rời xa.

Về phần ba người đội trưởng cũng đã bay lên trên không, bọn họ cách có chút phạm vi, lại có tấm da kia ngăn cản, thậm chí mặt trời cũng đều bị đội trưởng thu hồi gánh vác một phần, cho nên miễn cưỡng tốt hơn.

Nhưng cũng tương tự riêng phần mình tim đập nhanh.

Song phương nhanh chóng bay tới gần, giọng nói mang theo nhắc nhở của Hứa Thanh bỗng nhiên truyền ra.

“Toàn lực bay lên trên không, phía dưới sẽ xuất hiện kịch biến!”

Hứa Thanh rất rõ ràng mục đích của cây đinh kia, cho nên hiểu rõ tiếp theo mảnh vỡ Đại Thế Giới này tan vỡ nhất định là bắt đầu từ đại địa, giờ phút này sau khi nhắc nhở, hắn liền nhanh chóng bay về phía màn trời đang tan vỡ.

Ba người đội trưởng cũng dùng tốc độ bay nhanh, bọn họ hiểu rõ giờ phút này không phải thời điểm ôn chuyện, vì vậy toàn lực bộc phát, lao thẳng đến màn trời.

Mà tốc độ của Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm hơi chậm, đội trưởng dứt khoát cuốn lên, trên người bộc phát ra lực lượng càng mạnh hơn, gào thét bay lên trên không.

Mắt thấy bốn người cách đại địa càng ngày càng xa, cho đến khi đám bọn hắn tiếp cận màn trời, thế giới này lại lần nữa bộc phát chấn động.

Chấn động lần này còn kinh người hơn, còn muốn mãnh liệt hơn so với lần trước, không chỉ ảnh hưởng đến vạn dặm, mà là toàn bộ phạm vi của mảnh vỡ Đại Thế Giới này.

Bởi vì vừa rồi đầu nguồn là từ trên xuống phía dưới, nhưng lúc này đầu nguồn là từ dưới lên trên!

Dưới tầng băng của mảnh vỡ Đại Thế Giới, dưới đáy vùng đất lạnh này, chỗ đó tồn tại một quái vật khổng lồ, giờ phút này… Nó đang từ trạng thái bị phong ấn trấn áp, khôi phục.

Nó đang rung động lắc lư, từ dưới mặt đất bay lên phía trên.

Tất cả tầng băng đều bị xốc lên, vô số khối băng đều bộc phát, một cỗ quan tài thanh đồng cực lớn phá vỡ mặt đất, phá vỡ vùng đất lạnh, phá vỡ tầng băng, xuất hiện ở trong mắt bốn người Hứa Thanh!

Giống như đúc cùng cỗ quan tài ở dưới Thiên Hỏa Hải!

To lớn kinh người.

Nó đã được mai táng trong lòng đất vô tận năm tháng, giờ phút này… Tái hiện thế gian!

Khí tức cổ xưa, tràn ngập thiên địa.

Mà ở trên cái nắp quan tài kia, có một cây đinh đâm vào đó, nắp quan tài tràn ngập từng đạo khe hở.

Nhìn thấy mà giật mình, trên cây đinh bốc lên một đám sương mù màu lam, thân ảnh Thế Tử lộ ra, gã trôi lơ lửng ở ngoài quan tài, nhẹ giọng mở miệng.

“Tam tỷ, tỉnh dậy nào.”

Chương 1348: Chúa Tể chi nữ (1)

Giờ phút này, bên trong phiến mảnh vỡ thế giới đã không có bầu trời.

Lúc này màn trời băng nguyên bản đã tan vỡ hơn phân nửa, bốn phía tràn ngập từng đạo khe hở cực lớn, xé rách màn trời.

Chính giữa là một cái lỗ thủng thật lớn, quán xuyên trong ngoài, nối thẳng bên ngoài.

Mà tầng băng trên đại địa cũng tương tự như vậy, vô tận đại địa vỡ vụn, thoạt nhìn cao thấp không đều, toàn bộ tầng băng bị quan tài thanh đồng phía dưới nhô lên, nhìn thấy mà giật mình.

Cỗ quan tài thanh đồng này cực lớn, thậm chí so với quan tài Hứa Thanh nhìn thấy ở dưới Thiên Hỏa Hải còn muốn lớn hơn một vòng.

Dưới mắt hơn phân nửa lộ ra bên ngoài, từ xa nhìn lại, tràn đầy uy áp mênh mông.

Vào thời khắc này, bên trên tản ra từng trận khí tức tuế nguyệt cổ xưa tới phiến thế giới này, xâm nhập hết thảy, dường như muốn mai táng cả thời gian, phóng thích toàn bộ ra.

Nó bị chôn ở chỗ này đã quá lâu, có thể thấy tầng ngoài quan tài phủ lớp rỉ sét, lộ ra tang thương.

Mà hiển nhiên cây đinh gào thét đâm tới lúc trước có lực đâm vào cực lớn, lộ ra cuồng bạo, giờ phút này tuy chỉ chui vào một nửa nắp quan tài, nhưng vẫn có từng đạo khe nứt hình thành từ nơi cây đinh đâm vào, kết nối với biên giới.

Rập rạp vô số, đồng thời cũng không thiếu nơi cao thấp lên xuống, toàn bộ nắp quan tài gần như sắp chia năm xẻ bảy, chỉ kém một chút nữa.

Một màn này, để cho Hứa Thanh trên màn trời cùng với ba người đội trưởng nơi xa nhìn lẫn nhau một cái, sau đó theo bản năng lần nữa bay lên cao hơn.

Cùng lúc đó, thân ảnh màu lam do sương mù biến thành phiêu tán trên cây đinh của Chúa Tể truyền ra giọng nói vang vọng.

“Tam tỷ, sau khi ta thoát khốn đã cảm giác đồng nguyên, toàn bộ quê hương, chỉ có ta và ngươi là người còn tồn tại ý thức chấn động… Các huynh đệ tỷ muội khác, đều đã đánh mất ý thức.”

“Hồn của bọn họ đã không còn hoàn chỉnh, bị Tứ đệ chúng ta Lê Phán thu lấy… . .”

“Cho nên, ta đến nơi này, mở phong ấn ngươi ra, Tam tỷ… . Tỉnh lại.”

Giờ phút này, ngay khi giọng nói mang theo nồng đậm bi thương của thân ảnh sương mù màu lam khuếch tán trong phiến mảnh vỡ thế giới, bên trong cỗ quan tài thanh đồng sừng sững bỗng chấn động mạnh một cái.

Theo chấn động, nắp quan tài vỡ vụn càng lớn, từng trận khí tức kinh khủng tản ra theo khe hở, khiến cho cái mảnh tiểu thế giới này rung động lắc lư, một cánh tay héo rũ chợt phá vỡ nắp quan tài đưa ra ngoài.

Tiếng nổ vang vang vọng, rất nhiều khối vụn nắp quan tài tản ra phía ngoài, cái tay kia lộ ra nguyên vẹn.

Từ hình dáng phân biệt, đã không nhìn ra là tay nữ tử, làn da phía trên đã không có, chỉ còn lại máu thịt héo rũ, rất là xấu xí.

Tất cả móng tay đều đã mất đi, bên trong không ngừng bốc lên từng trận mùi tử vong.

Thân ảnh do sương mù màu lam biến thành, nhìn qua cánh tay đó thì bi ý càng đậm.

Đây là Tam tỷ của gã, là hòn ngọc quý được phụ vương vô cùng cưng chiều nâng niu trên tay, cũng là người duy nhất trong thế hệ huynh đệ tỷ muội bọn họ, có được tư chất tương đương cùng với Cửu đệ.

Tu vi càng là kinh người, thay phụ vương xuất chinh bát phương, chiến công hiển hách.

Không chỉ như thế, năm đó vẻ đẹp của nàng càng kinh diễm vạn tộc, làm cho vô số quý tử hâm mộ, Cổ Hoàng thân phong là Minh Mai công chúa.

Lúc ấy từng có câu nói, ‘vân hà liên độc tú, huỳnh bất nhiễm trần ai’.

Nhưng Xích Mẫu đến, hết thảy đều thay đổi, Minh Mai công chúa phong hoa tuyệt đại kia, theo phụ vương vẫn lạc, bị phong ấn vào bên trong quan tài.

Bị Tứ đệ không bằng cầm thú của chính mình hành hạ, dẫn dắt đưa khí huyết của lão Tam vào trong quan tài, để cho nàng ở trong trạng thái đói khát, cần phải bỏ xuống tôn nghiêm cùng điểm mấu chốt của con người, vì báo thù ...chỉ có thể hấp thu.

Người không ra người, quỷ không ra quỷ, sinh không ra sinh, chết không ra chết.

Bi ý của Thế Tử dâng lên, nhìn qua quan tài.

Chỗ đó một mảnh đen nhánh, nhìn không rõ, chỉ có thể nhìn đến cánh tay duỗi ra chậm rãi giơ lên, giống như đặt ở trước mặt.

Toàn bộ quan tài rung động lắc lư mãnh liệt, một lát về sau, hóa thành bình tĩnh, giọng nói khàn khàn của nữ tử truyền ra từ bên trong quan tài.

“Thế Tử...”

Âm thanh quen thuộc, khiến cho Thế Tử nghĩ tới khoảng thời gian tốt đẹp trước kia.

Mà sau khi nghe âm thanh này, thân ảnh bên trong quan tài cũng từ từ bước ra ngoài, đi tới thế gian, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Đó là một thân ảnh cao lớn mặc áo giáp mục nát, toàn thân đều đã héo rũ, áo giáp tựa như treo ở phía trên, lộ ra rất nhiều chỗ trống trải.

Vào lúc này có gió thổi tới, xuyên thẳng qua khe hở của áo giáp, truyền ra âm thanh ô ô, lộ thân thể ra bên ngoài, nhìn thấy mà giật mình.

Phía trên đều là vết sẹo, bên trong còn có vô số giòi bọ đang ngọ nguậy cắn xé, đồng thời thân thể của nàng cũng không có làn da, giống như bị người ta lột tươi xuống.

Tất cả điều này, khiến cho toàn bộ người nàng thoạt nhìn vô cùng xấu xí, cũng khó có thể dùng thân thể này để phân biệt nam nữ.

Về phần bộ mặt thì càng là lõm xuống, nơi đôi mắt chỉ có hai cái lổ thủng, tràn ra u hỏa, tựa như trở về từ Minh giới.

Bộ dạng như vậy, khiến người ta không thể tưởng tượng ra nàng đã từng trải qua dạng hành hạ cùng đau khổ gì.

Nhưng mà theo nàng đi ra, trên người nàng không ngừng tản mát ra chấn động kinh khủng, khiến cho phiến mảnh vỡ Đại Thế Giới này run rẩy, càng ảnh hưởng tới cả bên ngoài.

Toàn bộ băng nguyên phía Bắc, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, một cái vòng xoáy thật lớn ầm ầm xuất hiện ở trên bầu trời bên ngoài.

Vòng xoáy này cấp tốc chuyển động, khiến cho toàn bộ phía Bắc xuất hiện vặn vẹo mơ hồ.

Như là Thần Linh phủ xuống.

Chương 1349: Chúa Tể chi nữ (2)

Thời điểm chúng sinh run rẩy, xa xa phía chân trời xuất hiện một mảnh ánh sáng đỏ thẫm lập lòe.

Đó là chấn động đến từ Hồng Nguyệt Thần Điện, kịch biến nơi đây lớn như thế, Hồng Nguyệt Thần Điện không thể nào không biết.

Mà thứ đến bây giờ không phải là Thần sứ, mà là một cái chưởng ấn mênh mông.

Vân tay trên chưởng ấn như những khe rãnh, có thể nhìn thấy rõ ràng, tràn ra hồng mang rực rỡ, như là huyết quang, lan tràn bát phương.

Nó từ phía chân trời tới gần, càng lúc càng lớn, cho đến cuối cùng phô thiên cái địa, phảng phất như có Thần Linh từ trên cao vô tận ấn bàn tay xuống, bao phủ băng nguyên phía Bắc, nhấn về tới phía mảnh vỡ Đại Thế Giới.

Như muốn trấn áp toàn bộ cả băng nguyên phía Bắc lại.

Hư vô vỡ vụn, băng nguyên run rẩy, tuyết bay cuốn ngược lại, chúng sinh thất thần.

Mà bên trong cái mảnh vỡ Đại Thế Giới đó, vô luận là thân ảnh màu lam hay là nhi nữ của Chúa Tể đi ra từ trong quan tài đều không hề ngẩng đầu lên chú ý chút nào.

Bọn họ vẫn đang ngóng nhìn lẫn nhau.

Đến cảnh giới của bọn họ, rất nhiều chuyện, rất nhiều suy nghĩ, chỉ cần dùng ánh mắt nhìn qua, liền riêng phần mình rõ ràng.

Giờ phút này, nhi nữ của Chúa Tể đã biết mục đích của Thế Tử.

“Ngươi xác định?” Giọng nói khàn khàn tựa như hai miếng sắt cạ và nhau, lộ ra chói tai, vang vọng ra.

“Tam tỷ, Xích Mẫu ngủ say, cơ hội này rất khó có được, ta muốn đi gặp Tứ đệ của chúng ta một lần, để kết toán hết ân oán những năm qua.”

“Về phần kết quả như thế nào, ta đã không muốn suy nghĩ, thay vì cứ sống sót cùng gã như vậy, ta nguyện liều mạng.”

Thân ảnh màu lam nhẹ giọng mở miệng.

Nữ tử đi ra từ bên trong quan tài không nói gì, nàng chỉ vung tay lên, cây đinh của Chúa Tể cắm ở trên nắp quan tài lập tức chấn động mãnh liệt, nháy mắt tan biến.

Lúc lần nữa xuất hiện, đã không ở trong mảnh vỡ thế giới, mà đến bên ngoài, ngay trên bầu trời băng nguyên, chợt gào thét phóng đến phía cái chưởng ấn huyết sắc cực lớn kia.

Bên trên tản mát ra lực lượng toái không tồi khô hết thảy, càng có một cỗ thô bạo nổ ra ở, bay thẳng đến chưởng ấn.

Lập tức đâm vào.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ mạnh ngập trời truyền khắp băng nguyên phía Bắc, như sấm sét khai thiên tích địa.

Chưởng ấn nguyên bản khổng lồ, mang theo uy áp cực hạn, giờ phút này dừng lại ở giữa không trung, chỗ ở va chạm với cái đinh tản mát ra ánh sáng màu đỏ, giao thoa lẫn nhau, trấn áp lẫn nhau.

Cho đến khi ánh sáng màu lam sắc bén hợp thành một nhúm, xuyên thấu hồng mang, phá vỡ bích chướng, đâm vào lòng bàn tay, một khắc này từng đạo khe hở cấp tốc vỡ ra về bốn phía.

Vừa nứt ra, vừa sụp đổ.

Trong chớp mắt, chưởng ấn ở trên trời này chia năm xẻ bảy, tan vỡ ra, hóa thành hơn mười khối, lại riêng phần mình tan vỡ, vô số huyết quang nương theo càng nhiều khối vụn hơn nữa đổ về đại địa của băng nguyên phía Bắc.

Từng khối oanh oanh đập xuống, từ xa nhìn lại, tựa như là sao băng huyết sắc, mà đại địa cũng vào thời khắc này phá thành mảnh nhỏ, hình thành từng vũng hố màu huyết sắc.

Nhuộm bát phương thành một mảnh đỏ thẫm.

Mà cây đinh màu lam kia cũng không lưu lại, bay thẳng đến phía chân trời, không biết bay tới nơi nào.

Nữ tử bên trong mảnh vỡ Đại Thế Giới ngẩng đầu lên.

“Gã đã biết ta và ngươi thoát khốn, bên trong chưởng ấn này ẩn chứa lời mời.”

“Như vậy, chúng ta hãy đi đi, nhìn xem bây giờ người đệ đệ cùng phụ cùng mẫu của ta sau khi phụ thuộc Xích Mẫu, đã tiến bộ bao nhiêu rồi.”

Giọng nói khàn khàn vang vọng, nhi nữ của Chúa Tể đi thẳng về phía trước, đi đến không trung.

Thân ảnh màu lam phiêu tán đến, trôi nổi bên cạnh thân người kia, ánh mắt nhìn về trên người Hứa Thanh ở biên giới màn trời xa xa đang không ngừng lui về phía sau, về phần đội trưởng cùng với Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu thì gã không để ý tới chút nào.

“Tiểu hữu, đa tạ ngươi tương trợ.”

Nói xong, gã gật nhẹ đầu với Tam tỷ bên cạnh, vị nhi nữ của Chúa Tể cũng tương tự nhìn Hứa Thanh.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, từ xa cúi đầu nhìn hai người bọn họ.

Trên mặt nhi nữ của Chúa Tể giống như hài cốt xấu xí không có bất kỳ biểu cảm nào, nàng chỉ giơ bàn tay héo rũ lên, nhấn một cái về phía đại địa.

Mảnh vỡ thế giới này lập tức nổ vang, đất rung núi chuyển, tầng băng còn lại đều hoàn toàn nghiền nát, cuộn mình thăng thiên, hóa thành tuyết màu đen, hình như từ nay về sau, nơi đây sẽ vĩnh hằng tung bay tuyết màu đen.

Càng là trong thời khắc này, toàn bộ phiến mảnh vỡ thế giới truyền ra âm thanh cọt kẹt….tttt, dường như nhi nữ của Chúa Tể trong lúc vô hình đã cầm chặt cái mảnh vỡ đó trong lòng bàn tay.

Giờ phút này bóp một cái, mảnh vỡ thế giới kia liền đã bắt đầu co rút lại.

Trong chớp mắt, toàn bộ thế giới liền áp sút hóa thành một mảnh vỡ lớn khoảng bàn tay, tràn ra ánh sáng đen nhánh, như một viên lưu ly màu đen bất quy tắc, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Theo nó tới gần, bên trên không ngừng bốc lên hỏa diễm đốt cháy, không ngừng luyện hóa, lúc rơi ở trước mặt Hứa Thanh, nó đã trở thành khối thủy tinh thông thường, tràn ra ánh sáng long lanh.

Bên trong tràn ngập khí tức mênh mông, như là ngôi sao trên bầu trời vậy, rực rỡ chói mắt, càng khó được chính là vừa được luyện hóa, nó đã mất chủ.

Giá trị của nó, lớn tới mức khó có thể hình dung!

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng cực lớn, dù lúc trước hắn đã có chỗ chuẩn bị, nhưng hôm nay nội tâm hắn vẫn vô cùng kích động, lập tức tiếp nhận, sau khi thu hồi liền cung kính cúi đầu về phía nhi nữ của Chúa Tể cùng với thân ảnh Thế Tử.

Nơi xa đội trưởng hô hấp dồn dập, trong ánh mắt lộ ra khát vọng, tâm thần của Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu cũng chấn động mãnh liệt, người sau còn tốt hơn, nhưng Ninh Viêm chỗ đó rất rõ ràng giá trị cùng ý nghĩa của một cái mảnh vỡ thế giới.

“Cái này cái này, thế mà cứ như vậy liền tặng cho người khác rồi hả?”

Trong lúc cõi lòng Ninh Viêm giống như dời sông lấp biển, thân thể nhi nữ của Chúa Tể nhoáng một cái, trực tiếp tan biến ngay tại chỗ, xuất hiện ở bên ngoài, mà vị Thế Tử kia khẽ gật đầu về phía Hứa Thanh, trong mắt mang theo ý vĩnh biệt, tương tự tan biến.

Chương 1350: Chúa Tể chi nữ (3)

Trên bầu trời, bên trong mây máu, thân ảnh hai người sừng sững.

“Tộc quần dơ bẩn, không cần thiết tồn tại giữa hậu thế.”

Nhi nữ của Chúa Tể cúi đầu, đưa mắt nhìn sơn môn U tộc đang kinh ngạc trên vùng đất, nắm tay cách không đánh ra một kích.

Một quyền ảnh thật lớn trực tiếp liền xuất hiện ở phía trên U tộc, cấp tốc hạ xuống.

Sông núi nổ tung, mặt đất sụp xuống, hết thảy kiến trúc, hết thảy tồn tại trong đó, đều trở thành thịt nát, dung hợp cùng một chỗ với băng tuyết, hóa thành một cái dấu quyền màu máu.

Làm xong việc này, thân ảnh hai người bọn họ hóa thành hai đạo cầu vồng, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay, mang theo ý nghiền nát tất cả, mang theo oán hận trong nội tâm đọng lại vô số năm tháng, bay thẳng đến bình nguyên Sám Hối.

Chỗ đó, là nơi có thi hài phụ vương của bọn họ, cũng là tổng bộ của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Cùng lúc đó, trên Thiên Hỏa Hải, bầu trời vặn vẹo, có một đạo ánh sáng màu lam xuyên thấu hư vô, ánh lửa vỡ vụn, bổ ra màn trời, lập lòe phía trên bầu trời.

Cẩn thận nhìn, đó là một cây đinh dài vạn trượng!

Nó từ phía chân trời đến, mục tiêu rõ ràng, khóa chặt chỗ dưới Thiên Hỏa Hải, sau đó dấy lên tiếng gào thét chói tai, chấn động biển lửa bốc lên, nhảy vào trong nước, thẳng đến... Quan tài thanh đồng.

Trong nháy mắt tiếp theo, biển lửa bộc phát, vô số nham thạch nóng chảy cuốn lên, sóng lửa ngàn trượng gào thét.

Cái đinh chui vào biển lửa trực tiếp oanh kích vào cỗ quan tài thanh đồng ở chỗ sâu!

Cấm chế Hồng Nguyệt ảm đạm, quan tài chấn động mãnh liệt, trong khoảnh khắc truyền ra âm thanh vang tận mây xanh, hoàn toàn vỡ vụn!

Vô số khối vụn kích xạ dưới biển lửa, quấy nhiễu tạo ra một cái vòng xoáy khổng lồ, từ xa nhìn lại, phiến khu vực này bắn ra vô số tia lửa.

Một cỗ thân hình mênh mông đồng dạng kinh người như nhi nữ của Chúa Tể lộ ra bên trong cỗ quan tài vỡ vụn.

Thân hình này gầy còm, bên trên thân thể tràn ngập kinh mạch màu lam, giống như từng đạo sơn mạch hở ra, tản mát ra vẻ dữ tợn.

Toàn thân choàng một bộ trường bào tàn phá màu nâu, phía trên dính những vết máu tươi ban bác, biến màu da nguyên bản màu cam, trong vô tận năm tháng, phủ lên thành màu sắc của hiện tại.

Khuôn mặt của gã héo rũ nhưng vẫn khó nén được vẻ khí khái hào hùng, đôi mắt màu lam càng như bảo thạch, tản mát ra lực lượng chấn nhiếp tâm hồn, huyết mạch Chúa Tể không ngừng chấn động dựng lên từ trên người của gã.

Ngoài đôi mắt, thứ càng gây chú ý là tóc của gã, một đầu tóc dài màu xám xõa tung bốn phía thân thể, lan tràn về bát phương, cuối cùng uốn lượn hướng lên.

Mỗi một cọng đều hóa thành một đám vong hồn, ngửa mặt lên trời gào thét.

Đây, chính là bản thể của Thế Tử!

Thời gian dần qua, gã ngẩng đầu, cất bước đi về phía trước.

Một bước, bước ra Thiên Hỏa Hải.

Gã đứng sừng sững phía trên bầu trời, tóc dài bay múa, che đậy thiên địa, tựa như vô biên vô hạn mây đen.

“Ta sinh ra ở thời điểm Huyền U Cổ Hoàng thịnh thế, sau khi bị Hư Thần phủ xuống phong ấn, hôm nay lại tái hiện với thế gian Vọng Cổ buồn rầu, ta một đời… Hưởng hết vinh hoa phú quý, lấy được tư chất vạn tộc khát vọng, là đủ, đã đủ.”

Giọng nói thì thào như là sấm sét, thiên địa biến sắc, phong vân đột khởi, biển lửa bốc lên, bát phương chấn động.

“Bây giờ chỉ có hai chấp niệm khó tản, thứ nhất diệt Nguyệt giải thoát nguyền rủa của con dân, thứ hai trảm thân hồn nghịch đệ tiêu hận trong trái tim!”

“Không trảm Lê Phán, phụ với phụ thân ta, phụ với dân của vực, phụ với kiếp này!”

Thế Tử nhìn về phía bình nguyên Sám Hối xa xa, hai mắt lạnh lùng, bên trong như có vực sâu, tiến một bước về phía trước, phá vỡ hư vô.

Trời đất cuộn mình, tầng tầng bạo liệt, toái không mà đi.

Thiên Hỏa khó bình lặng, bầu trời nứt toác, trên Tế Nguyệt đại vực, tim chúng sinh đều đập nhanh.

Cường giả tộc quần các nơi đều có cảm ứng, hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn bình nguyên Sám Hối xa xa.

Mà giờ khắc này, băng nguyên phía Bắc, vô số chỗ lõm, từng khối từng tầng băng lớn trên mặt đất vỡ vụn trầm xuống, toàn bộ đại địa bởi vì mảnh vỡ Đại Thế Giới dưới đáy biến mất tạo thành sụp đổ nghiêm trọng.

Càng có nước từ sông băng tràn ra, chảy xuôi bát phương, lúc này đang có bốn thân ảnh lấy tốc độ như tia chớp xuyên thẳng qua bên trong những tầng băng vỡ dưới nơi này.

Chính là đám người Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Bọn họ nhanh chóng chạy, từ phía dưới lòng đất phóng ra bên ngoài.

Phía sau bọn họ, âm thanh nổ vang giống như là Thần Linh gào thét, khối băng đập xuống đại địa tạo thành vòng xoáy hắc động, muốn thôn phệ hết thảy vật ở bên ngoài vào trong.

Phía trước của bọn hắn, từng tảng băng giống như những lưỡi dao sắc bén cực lớn, cao thấp không đều, nương theo gió lạnh gào thét bay qua bên cạnh bọn hắn.

Cũng may bốn người bọn hắn vốn cũng không tầm thường, giờ phút này đều triển khai pháp thuật của riêng mình, bốn phía

Ngô Kiếm Vu xuất hiện rất nhiều hung thú, mở đường giúp y, mà phương pháp đội trưởng chính là kết hợp với Ninh Viêm, dùng gã làm vũ khí, hóa thành Lưu Tinh Chùy, kiêu ngạo vô cùng.

Hơn nữa cộng thêm tấm da tràn ra uy áp, thì càng trôi chảy.

Về phần Hứa Thanh, hắn đơn giản nhất, thân thể nhoáng một cái hóa thành quỷ u hơi mờ, sau bỏ qua toàn bộ.

Cứ như vậy, bốn người không ngừng tiếp cận về mặt đất, mà một đoạn đường này, đội trưởng nhịn không được nhiều lần nhìn Hứa Thanh, muốn nói lại thôi, trong thần sắc mang theo hậm hực.

Thật ra đến tận bây giờ đáy lòng của y vẫn còn có chút buồn bực, thật tế là sự xuất hiện của Hứa Thanh cùng với việc Hứa Thanh làm, khiến cho đội trưởng có loại cảm giác như bị người khác nhanh chân đến trước.

Chương 1351: Chúa Tể chi nữ (4)

“Trong kế hoạch của ta, chuyện lớn thứ sáu chính là sau khi đi đến Tế Nguyệt đại vực, lấy cây đinh trên mi tâm nhi tử thứ ba của Chúa Tể tới tay, sau đó chuyện lớn thứ tám là thả Thế Tử ở dưới Thiên Hỏa Hải ra…”

“Nhưng tiểu Thanh đi Thiên Hỏa Hải một chuyến, thế mà… Đều hoàn thành? Hơn nữa còn không phải hoàn thành một nửa hay một cái, thậm chí thuận tay còn hoàn thành vượt mức, cứu cả nhi nữ thứ ba của Chúa Tể ra?”

“Tiết tấu này rõ ràng không đúng, đáng lẽ ra phải là ta dẫn theo hắn đi làm đại sự mới phải nha…”

Đội trưởng u oán liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Còn một điều càng làm cho đáy lòng của y sôi trào lên, là cuối cùng Hứa Thanh thế mà lại thu được một cái mảnh vỡ của Đại Thế Giới.

Nghĩ đến mình trăm cay nghìn đắng đến đây, chỉ là vì in dấu vân tay, mà tiểu Thanh rõ ràng nhổ tận gốc nơi đây, cũng lấy mất…

“Không được, ta nhất định phải cố gắng, ta thân là đại sư huynh, không có ai quen thuộc nơi này hơn ta, nhất định phải dựng lại uy nghiêm của đại sư huynh, làm đại sự, nhất định là ta tới khởi xướng!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra kiên định, giữa lúc gào thét, tốc độ nhanh hơn.

Cứ như vậy một nén nhang sau, thân ảnh bốn người cuối cùng cũng vọt ra từ lòng đất, một khắc bước lên băng nguyên, đội trưởng vỗ trán một cái, hô to một tiếng.

“Tiểu Viên Tử!”

Một đoàn ánh lửa ảm đạm lập tức bay ra từ mi tâm của y, bay thẳng đến bầu trời, đội trưởng nhoáng một cái bước vào trong đó.

“Các ngươi còn không qua đây!”

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm không nói hai lời, cấp tốc đi, nhưng tốc độ của bọn họ vẫn còn không bằng Hứa Thanh.

Ngay khi đội trưởng lấy ra mặt trời, Hứa Thanh đã lập tức triển khai, hắn hiểu rất rõ đội trưởng, cho nên vừa nhìn qua cử động của đội trưởng, liền biết rõ mục đích của y, trong chớp mắt liền xuất hiện ở bên cạnh đội trưởng.

Sau một khắc, mặt trời ảm đạm này truyền ra tiếng vù vù, bay thẳng đến phía chân trời, sau mấy cái lập lòe liền tan biến khỏi phía chân trời.

Theo mặt trời rời đi, sự tình băng nguyên phía Bắc đã không quan hệ cùng đám người Hứa Thanh.

Thời gian trôi qua, một ngày rất nhanh qua đi.

Trên bầu trời Tế Nguyệt đại vực, có một cái quang đoàn mơ hồ đang di động rất nhanh, bên trên tồn tại lực lượng ẩn nấp, khiến cho nó hoạt động im hơi lặng tiếng.

Cẩn thận nhìn, có thể thấy quang đoàn này là năm cái vòng (ngũ hoàn) thật lớn chồng chất lên nhau hình thành.

Trên năm cái vòng khắc rập rạp vô số phù văn, lập lòe dựa theo quy luật nào đó, càng là giao thoa chuyển động lẫn nhau, tốc độ bay nhanh, do đó tản mát ra tia sáng, mà tại trung tâm của ngũ hoàn, chỗ đó nổi lơ lửng một khối thiên thạch màu vàng.

Nó tràn ra ánh sáng, bị ngũ hoàn phía ngoài hấp thu phóng đại, vì vậy liền tạo thành ánh sáng cùng nhiệt độ.

Trên thiên thạch màu vàng, còn có thể nhìn thấy một chút kiến trúc đẹp đẽ, thân ảnh đội trưởng chính là nằm ở trên nóc nhà một tòa kiến trúc, biểu cảm rất kỳ quái, khi thì thở dài, khi thì kiên định, lúc lại nghiến răng.

Mà Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu hiển nhiên lúc trước cũng đã từng tới nơi này, không có hiếu kỳ gì đối với bốn phía, nằm ngã chỏng bốn vó trên mặt đất, nhớ lại sự tình trên băng nguyên, riêng phần mình tim đập nhanh, về phần tấm bảo da, thì bị ném qua một bên.

Hứa Thanh đứng ở đàng xa, ngóng nhìn bốn phía.

Hắn biết rõ lai lịch của cái mặt trời nhân tạo này.

Để cho hắn tò mò là vật này được chế tạo ra như thế nào.

Mà vào lúc Hứa Thanh đang cẩn thận tìm kiếm thông tin nơi đây, đội trưởng ở trên nóc nhà phía xa bỗng truyền ra giọng nói âm u.

“Hai người các ngươi nghỉ ngơi đủ chưa, còn không thu bảo da của ta lại, cứ phơi như vậy nữa, nó sẽ khô mất!”

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm thở dài, dắt nhau bò dậy, đi về phía bảo da, cuốn nó lên.

Hứa Thanh chú ý tới cử động của hai người, đi tới.

Về phần đội trưởng chỗ đó… lúc trước Hứa Thanh đã nhìn ra không bình thường, cũng hiểu rõ vì sao lại như vậy, nhưng mà hắn không có để trong lòng, loại việc này, cũng không phải là lần đầu tiên.

Năm đó ở Thái Sơ Ly U Trụ cũng là như thế, dựa theo Hứa Thanh phán đoán, đội trưởng cần một ít thời gian để làm sự kiến thiết trong lòng.

“Đây là mục đích các ngươi tới nơi này?” Sau khi tới gần Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu, Hứa Thanh nhìn tấm da kia, chú ý tới lạc ấn vân tay ở phía trên.

Ngô Kiếm Vu hữu khí vô lực gật đầu, Ninh Viêm vẫn rất là kính sợ đối với Hứa Thanh, vì vậy liền vội vàng mở miệng.

“Đúng vậy lão đại, đây là mục tiêu sau khi Nhị Ngưu sư huynh mang theo chúng ta rời đi, một đường khổ cực làm ra.” Nói xong, gã còn mắt liếc mắc nhìn qua chỗ đội trưởng.

Đội trưởng nơi xa nghe vậy, lần nữa truyền ra tiếng thở dài.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, trầm giọng mở miệng.

“Tấm da này không tệ!”

Ninh Viêm do dự, vẫn thấp giọng truyền ra lời nói.

“Là không tệ… Đây là da của …Nhị Ngưu sư huynh, y kêu ta cùng đại Kiếm Kiếm lột hơn mười lần trên người y… Tự tay lột da mình.”

“Cuối cùng đại Kiếm Kiếm cũng xuất hiện bóng mờ trong tâm lý.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn biết rõ đội trưởng điên cuồng, nhưng vẫn không ngờ thế mà lại điên cuồng đến tình trạng như thế, nhưng như vậy cũng hợp lý với việc dùng hết thảy chỗ ưu thế của bản thân.

Xa xa, đội trưởng trên nóc nhà lưu ý đến biểu cảm Hứa Thanh, tâm tình không khỏi đắc ý, vừa muốn mở miệng, nhưng vừa nghĩ tới chút đồ của mình, thật sự không có cách nào so sánh cùng với một cái mảnh vỡ thế giới, lần nữa thở dài.

Y cảm thấy mình lột da coi như cũng chả đáng giá... Vì vậy trong mắt lộ ra quyết đoán, chợt ngồi dậy, thần sắc thâm trầm, nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“Tiểu Thanh!”

Biểu cảm Hứa Thanh nghiêm túc, nhìn qua đội trưởng.

“Tiểu Thanh, lần này chỉ là đại sư huynh ta tùy tiện nhẹ nhàng lột da trâu mà thôi, tiếp theo chúng ta đi Thiên Ngưu Sơn, đại sư huynh mang ngươi đi mở rộng tầm mắt, để cho ngươi biết năm đó ta đây, là ngưu bức cỡ nào!”

Hứa Thanh nghe vậy thay đổi sắc mặt, bày ra một bộ mặt tràn đầy chờ mong.

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, đội trưởng lập tức thoải mái, đứng dậy chắp tay sau lưng, đầu tiên là liếc mắt nhìn Ngô Kiếm Vu, sau đó ngẩng đầu nhìn thiên địa xa xa.

“Đừng nhìn hôm qua rau cúc vàng, phải nhìn sáng mai ai trâu hơn!”

Ngô Kiếm Vu bất đắc dĩ mở miệng ngâm thơ.

Chương 1352: Thiên kiếp tôi hồn, Ngưu nhi trở về (1)

Bên trong Tế Nguyệt đại vực, có một địa phương thần thánh nằm ở trung tâm, tên của nó là bình nguyên Sám Hối.

Thần thánh trước kia, là bởi vì nơi đó là Đế cung của Chúa Tể vực này.

Thần thánh bây giờ, là bởi vì hiện giờ đã trở thành tổng bộ của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Nói là bình nguyên, nhưng thực tế là một tòa hòn đảo bị biển máu chúng sinh vờn quanh, nhưng phạm vi rất mênh mông, có thể so với đất đai một quận.

Trong bình nguyên Sám Hối, có một pho tượng quỳ bái sừng sững, độ cao siêu việt hết thảy ngọn núi của Tế Nguyệt đại vực, giống như cao cùng thiên địa, to lớn kinh người.

Đây, chính là Chúa Tể trước kia của vực này.

Dù đã tử vong, nhưng vẫn có uy áp kinh khủng bốc lên như trước, bao phủ bát phương, mà trên đỉnh đầu kia, thình lình đứng vững vàng một cái cung điện tạo hình vương miện khổng lồ.

Cung điện này màu đỏ, như một đạo gông xiềng phong ấn, trấn áp ở nơi này, khiến cho đầu gối của pho tượng Chúa Tể hàng năm đều hơi trầm xuống.

Nơi đây, chính là tổng bộ của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Về phần bốn phía pho tượng, chung quanh nơi này xây dựng vô số Thần Điện, tu sĩ tới lui đều mặc trường bào màu đỏ, mỗi người đều rất im lặng, cả một khu vực đều lặng yên không một tiếng động.

Bởi vì, Thần tử không thích tiếng vang hỗn tạp.

Nhưng hôm nay, từ phía Bắc cùng phía Đông bỗng có hai đạo cầu vồng gào thét bay đến, như hai lưỡi dao sắc bén, xé rách bầu trời, đánh vỡ sự yên tĩnh, ầm ầm bay tới nơi này.

Cầu vồng phía Bắc mang theo vô tận khí tức tử vong, chính là nhi nữ của Chúa Tể mặc áo giáp.

Thân ảnh phía Đông dấy lên vô tận phong bạo, khiến cho thiên địa biến sắc, hội tụ thành một thân trường bào màu nâu.

Khí thế thôn sơn nuốt hà, uy áp động trời dựng lên từ trên hai thân ảnh, những nơi đi qua bầu trời thành nếp, hư vô sụp đổ nứt ra.

Bọn họ đến, dẫn động biển máu bên dưới đại địa bốc lên, Thần Điện cũng đều bị lay động.

Khí tức kinh khủng mang theo cảm giác diệt thế nháy mắt phủ xuống, một giọng nói ôn hòa từ trong Thần Điện trên đỉnh đầu pho tượng Chúa Tể truyền ra.

“Thế Tử ca ca, còn có Tam tỷ thân ái của ta, các ngươi thoát khốn làm cho ta thật bất ngờ.”

Theo lời nói vang vọng, một đạo thân ảnh hồng sắc từ trong Thần Điện trên pho tượng đi ra.

Sự xuất hiện của gã, khiến cho bầu trời biến sắc, ngàn đạo ngọc bích, ánh sáng vạn trượng, vô tận tia sáng tản ra từ trên người gã, lan tràn ra toàn bộ thế giới.

Gã một bước xuất hiện ở trên trời, thiên địa mông lung, vạn vật vặn vẹo, trực diện đến huyết mạch chi thân.

Trong lúc nhìn lẫn nhau, ba tôn thân thể kinh người triển khai thế giới, va chạm lẫn nhau, hết thảy mơ hồ.

Cấp độ chiến đấu giữa bọn họ, không phải chúng sinh có thể cảm giác, mọi người trên mặt đất chỉ có thể nhìn thấy bầu trời cuộn mình, nhật nguyệt tinh hà đều hiện lên.

Vì vậy vô số tu sĩ Thần Điện nhao nhao cúi đầu, thần sắc thành kính, toàn bộ cúng bái, trong miệng rù rì thanh âm hội tụ cùng một chỗ.

“Hồng Nguyệt chủ ta, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh vốn đau khổ, được an hưởng lạc thổ.”

Câu này giống như ca khúc, vang khắp thiên địa.

Mà trận Thần chiến phát sinh ở bình nguyên Sám Hối này, kết quả cuối cùng như thế nào, không ai biết được, nhưng mà chấn động do trận chiến đó dấy lên liền bao phủ trọn vẹn màn trời của Tế Nguyệt đại vực.

Tựa như Thiên Hỏa Quá Không lại hiện ra, ảnh hưởng tới quy tắc, làm hỗn loạn pháp tắc.

Hết thảy chúng sinh trong lúc này đều không thể bay lên không trung, ngay cả đám người Hứa Thanh chỗ mặt trời cũng chỉ bay đến gần vùng biên giới phía Nam, sau đó liền cấp tốc trầm xuống.

Cuối cùng mặt trời bị đội trưởng thu hồi, bốn người cần phải hạ xuống mặt đất, đứng ở trên một chỗ đỉnh núi.

Đạp chân lên trên núi đá, đội trưởng cùng Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phương xa, Ngô Kiếm Vu hãi hùng khiếp vía, Ninh Viêm cũng hiện ra vẻ mặt ngưng trọng.

Sau một lúc lâu, đội trưởng nhìn Hứa Thanh, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Bọn họ khai chiến.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Quá sớm, rất khó thành công.”

Đội trưởng lắc đầu, sau khi bình phẩm liền xuất ra một quả đào, cắn một miếng.

“Bất quá đối với chúng ta tới nói, cũng không phải là chuyện xấu, mà trước mắt đây không phải là chuyện chúng ta có thể tham dự, chúng ta cứ tiếp tục kế hoạch của chúng ta.”

“Tiểu Thanh, tiếp theo chính là địa bàn của đại sư huynh của ngươi rồi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Đối với đội trưởng mà nói, giờ phút này việc quan trọng nhất không phải là chiến đấu phát sinh ở Thần Điện, mà là Thiên Ngưu Sơn bọn họ muốn đi.

Đội trưởng chuẩn bị để cho Hứa Thanh biết được, huy hoàng trước kia của mình ở nơi đó.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đoạn đường này đối phương đã nói như vậy nhiều lần.

Mắt thấy Hứa Thanh không phối hợp, đội trưởng ném một quả táo ra, Hứa Thanh giơ tay tiếp được, sau khi cắn một cái, trên mặt liền hiện ra vẻ chờ mong.

Đội trưởng lập tức thoả mãn.

Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm bên cạnh nhìn hai người một chút, riêng phần mình thở dài, lúc không có Hứa Thanh ở đây, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng được ăn hoa quả đội trưởng cho, còn bây giờ Hứa Thanh đã ở đây, bọn họ cũng chưa từng được ăn.

“Đi thôi!” Đội trưởng đắc ý, đang muốn đi về phía trước.

Hứa Thanh dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn lên trời, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, ngươi nói xem, nếu như ta hấp dẫn thiên kiếp vào thời điểm này, sẽ như thế nào?”

Đội trưởng lập tức hiểu rõ ý tứ của Hứa Thanh, quét mắt nhìn qua Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm, sau đó liền truyền âm mở miệng.

“Nguyên Anh Tử Nguyệt của ngươi sao?”

Hứa Thanh gật đầu, sau khi trải qua sự tình bên băng nguyên phía Bắc, toàn bộ Nguyên Anh của hắn đều đã đạt đến một Kiếp đại viên mãn.

Đội trưởng trầm ngâm, sau khi quan sát bầu trời, nở nụ cười.

“Cái ý nghĩ này của tiểu sư đệ ngươi rất thú vị, bởi vì mảnh đại vực này bạo phát chiến đấu vượt qua quy cách, cho nên pháp tắc thiên địa hỗn loạn, việc này không hề thường thấy, mà hấp dẫn thiên kiếp vào lúc này, có thể sẽ xuất hiện hai loại tình huống.”

“Loại tình huống thứ nhất, là thiên kiếp không cách nào đến, bị ngăn cản ngay trước mặt, do đó giúp ngươi tránh được hạo kiếp, nhận được Thiên Mệnh.”

“Về phần loại tình huống thứ hai, đó là thiên kiếp sẽ lấy phương thức càng kinh người hơn hạ xuống, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến linh hồn.”

“Cho nên, ngươi đã suy nghĩ kỹ càng chưa?” Đội trưởng nhìn về phía Hứa Thanh.

Chương 1353: Thiên kiếp tôi hồn, Ngưu nhi trở về (2)

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm ngâm, chậm rãi mở miệng.

“Nếu như là cái sau, như vậy sẽ có thể thu được thêm càng nhiều Thiên Mệnh hơn nữa, cũng có rèn luyện nhiều hơn đối với linh hồn.”

Đội trưởng nghe vậy, trong mắt lộ ra kỳ mang.

“Không sai, nhất là ở dưới sấm sét này, hiệu quả rèn luyện đối với linh hồn rất tốt.”

“Ta muốn thử xem.” Sau khi Hứa Thanh suy tư, bình tĩnh mở miệng.

“Thật ra còn có một cái phương pháp, ngươi có thể trốn ở trong tiểu thế giới của ngươi.” Đội trưởng liếm liếm bờ môi, y cảm thấy rất có hứng thú đối với ý nghĩ này của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe vậy cảm thấy có đạo lý, vì vậy hai người liền thương nghị một phen, tìm một cái sơn cốc gần đó, bắt đầu chuẩn bị.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu nhìn toàn bộ hành trình thương lượng của hai người bọn họ, cũng có chút khó tin, giờ phút này cả hai đứng ở bên ngoài sơn cốc, nhịn không được giao lưu với nhau.

“Tại sao ta lại cảm giác bọn họ lại đang tìm đường chết nhỉ?”

“Tự tin một chút, xóa hai chữ cảm giác kia đi… . .” Ninh Viêm thở dài, nhanh chóng rời xa sơn cốc, gã có một loại dự cảm xấu, nhưng không đợi gã chạy quá xa, dự cảm đã trở thành sự thật.

Một cỗ hấp lực bộc phát từ trong sơn cốc, trực tiếp bao phủ kéo gã đi vào.

“Tiểu sư đệ, chúng ta còn có vũ khí nữa, có vũ khí ở đây, ngươi sẽ nắm chắc càng lớn.”

Giọng nói của đội trưởng vang vọng trong sơn cốc, Ngô Kiếm

Vu run một cái, nhanh chóng bay đi xa, cho đến khi tới ngoài ngàn trượng, trốn ở một khu đất trũng, ngóng nhìn về sơn cốc xa xăm, lúc này liền nghe được bầu trời truyền đến tiếng nổ vang cực lớn.

Tiếng sấm này rất kinh khủng, nổ vang khắp bát phương, giống như trên màn trời có một Thần Linh đang gào thét.

Ngô Kiếm Vu hít vào một hơi, lại lui ra phía sau thêm ngàn trượng, lúc này đáy lòng mới an ổn một chút.

Mà giờ khắc này biến hóa trên bầu trời càng thêm khủng khiếp, một cái vòng xoáy rất lớn ầm ầm xuất hiện, vô số tia chớp chạy ở, cuối cùng hội tụ đến cùng nhau, tạo thành một con lôi long.

Trong lúc Ngô Kiếm Vu nhìn thấy mà giật mình, con lôi long này liền gào thét, phóng về phía sơn cốc.

Sau một khắc, đại địa chấn động, sơn cốc lập tức bị lôi long bao phủ, núi đá tan vỡ, vô số điện quang khuếch tán trên mặt đất, biến nơi đây thành một lôi trì.

Trong mơ hồ, hình như còn có tiếng kêu thảm thiết của Ninh Viêm truyền ra.

Da đầu Ngô Kiếm Vu run lên, lúc y lần nữa lui ra phía sau, vòng xoáy chuyển động trên màn trời trở nên càng thêm mênh mông, đạo lôi kiếp thứ hai bị dẫn dắt từ tám phương, thậm chí lôi trì trên mặt đất cũng đều bốc lên, kết nối cùng màn trời.

Thả mắt nhìn đi, một đạo lại tiếp một đạo tia chớp lan tràn trong phiến khu vực này, cho đến cuối cùng toàn bộ tụ hợp lại, lần nữa oanh kích xuống phía sơn cốc.

Mặt đất văng tung tóe.

Ngô Kiếm Vu cũng bị ảnh hưởng đến, tóc đều dựng thẳng lên, liều mạng chạy như điên.

Cứ như vậy, tia chớp lần lượt hạ xuống, phạm vi càng lúc càng lớn, âm thanh càng động trời, thời gian liên tục đến bảy ngày.

Cuối cùng, khi phạm vi ngàn dặm đã trở thành một mảnh địa phương khô héo, một đạo lôi kiếp sau cùng, trở nên khủng bố đến cực điểm, rõ ràng hóa thành một thanh trường thương bằng lôi điện khổng lồ, xuyên thấu bầu trời, bắn thẳng xuống đại địa.

Đất rung núi chuyển, bầu trời đại biến.

Ngô Kiếm Vu đứng ngoài ngàn dặm nhìn qua hết thảy, thân thể run rẩy.

Giờ phút này y vô cùng xác định một điều, đó là sự điên cuồng của Hứa Thanh, không hề ít hơn so với Trần Nhị Ngưu, thậm chí có nhiều chỗ càng lớn hơn.

“Không được, ta phải rời đi, ở cùng Trần Nhị Ngưu ta liền cảm thấy mình thời khắc đều chạy ở bên bờ sinh tử, bây giờ lại thêm cái tên Hứa Thanh này nữa, ta không phải là chạy bên bờ sinh tử nữa, ta con mẹ nó đúng là đặt chân lên con đường đến tử vong rồi!”

Trong mắt Ngô Kiếm Vu hiện lên tia kiên định, quay đầu bỏ chạy.

Vì không để bị tìm được, y còn nhiều lần cải biến phương hướng, nhưng sau khi chạy mấy ngày, thân ảnh quen thuộc kia vẫn xuất hiện ở phía sau của y, càng có giọng nói hô hoán đến.

“Đại Kiếm Kiếm đừng chạy nữa, không cần phải sợ, ha ha, kết thúc rồi.”

Đáy lòng Ngô Kiếm Vu kêu rên, giả bộ như không nghe thấy, tăng tốc bay nhanh, nhưng đúng là vẫn không bằng tốc độ của đội trưởng, sau ba đến năm cái hô hấp, thân ảnh của đội trưởng xuất hiện ở sau lưng Ngô Kiếm Vu, một tay đè xuống bờ vai của y.

Ngô Kiếm Vu vẻ mặt buồn rười rượi quay đầu, thấy được khuôn mặt đáng giận tràn ngập nụ cười của đội trưởng.

Đội trưởng không ngại biểu cảm của Ngô Kiếm Vu chút nào, đi lên nhiệt tình ôm cổ của y.

“Đại Kiếm Kiếm, tại sao ngươi lại muốn chạy thế, chẳng lẽ ngươi không phải là hảo hữu của ta sao, nơi đây rất nguy hiểm, chúng ta là đồng hương nha, ở cùng chúng ta mới an toàn, nếu không phải tiểu Ninh Ninh cảm nhận được tung tích của ngươi, xém chút nữa liền thật sự để cho ngươi lẻ loi trơ trọi một mình rồi.”

Ngô Kiếm Vu nghe vậy, hằm hằm nhìn Ninh Viêm.

Ninh Viêm bị đội trưởng xách trong tay, nở nụ cười về phía Ngô Kiếm Vu, một bộ ngươi mơ tưởng lưu lại ta chịu tội một mình.

Ngô Kiếm Vu tức giận, giờ phút này y cũng chú ý tới Hứa Thanh sắc mặt trắng bệch, lộ ra sự suy yếu ở sau lưng đội trưởng.

Quần áo Hứa Thanh đã phá toái, tóc cũng vô cùng lộn xộn, nhưng tinh thần lại rất tốt, khí tức trên thân cũng rõ ràng lộ ra càng cường hãn hơn so với trước.

Nhưng mà, giờ phút này hắn đi đường cũng đều có chút run rẩy, trên người thi thoảng còn có điện quang chui ra.

Uy lực lôi kiếp lúc trước cực lớn, để cho Hứa Thanh nhớ lại liền cảm thấy tim đập nhanh.

Cũng may có tiểu thế giới, thời điểm hắn không kiên trì nổi sẽ trốn vào trong đó, sau khi khôi phục lại lao ra tiếp tục thừa nhận lôi kiếp, còn có đội trưởng ở bên ngoài trợ giúp.

Nhưng coi như là như vậy, Hứa Thanh vẫn nhiều lần đạt đến cực hạn, rốt cuộc ở trong quá trình dày vò đến cuối cùng, thành công vượt qua lần Mệnh Kiếp tăng cường này, lấy được thêm càng nhiều Thiên Mệnh hơn nữa.

Mà quan trọng là... Dưới sấm sét tẩy lễ, linh hồn của hắn rõ ràng cường hãn hơn không ít so với trước.

“Cứ tiếp tục như vậy, sau năm lần Mệnh Kiếp, linh hồn của ta sẽ không còn suy nhược!”

Hứa Thanh nghiến răng trong lòng.

Chương 1354: Thiên kiếp tôi hồn, Ngưu nhi trở về (3)

Mà Ngô Kiếm Vu trở về, cũng khiến cho bọn họ đã đông đủ, giờ phút này liền tiến tới Thiên Ngưu Sơn, rất nhanh đã đến gần.

Trên đường đi, cũng không biết đội trưởng lừa thế nào, tóm lại Ngô Kiếm Vu đã dần dần tiếp nhận kiến giải về đồng đội của đội trưởng, trên mặt cũng nở nụ cười nhiều hơn, tương tự cũng ngâm thơ nhiều hơn.

Bất quá y vẫn rất tức giận đối với Ninh Viêm, trên đường không hề nói một câu cùng với gã.

Về phần Hứa Thanh, hắn không quan tâm tới mấy vị này, trên đường đi hắn vận hành tử thủy tinh trong cơ thể, tăng tốc độ khôi phục thân thể, bởi đó trước lực lượng lôi kiếp quá lớn, làn da của hắn tổn thương nghiêm trọng, cho nên trong khi khôi phục, trên người Hứa Thanh liền xuất hiện dấu hiệu lột da.

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua.

Theo lực lượng cấm bay trên bầu trời yếu ớt, đội trưởng liền thả mặt trời nhân tạo tiếp tục bay lên, khiến cho tốc độ của bọn họ trở nên nhanh hơn, vì vậy vào nửa tháng sau, Thiên Ngưu Sơn liền chiếu vào trong mắt mọi người.

Vị Ương Thiên Ngưu Sơn, nằm ở phía trên Vị Ương sơn mạch.

Sơn mạch cực lớn, bên trên đỉnh núi như rừng, tồn tại đông đảo tiểu tông tiểu tộc.

Bởi vì hoàn cảnh không giống phía Bắc cùng phía Đông, cho nên cây cối nơi đây rất tươi tốt, từ xa nhìn lại, toàn bộ sơn mạch là một mảnh màu xanh lá mạ, ngay cả bầu trời cũng không có ảm đạm như vậy.

Bên trong nơi này, sinh cơ rất dạt dào.

“Nhìn thấy chưa, ngọn núi cao nhất kia, chính là Thiên Ngưu Sơn.”

Đội trưởng đứng trên vùng đất, giơ tay chỉ một ngón tới sơn mạch xa xa, kiêu ngạo mở miệng.

“Ta kể cho các ngươi nghe, năm đó tòa Thiên Ngưu Sơn đó, là Thánh địa của nơi đây, địa vị cực cao!”

“Nhưng mà giờ không nhắc lại chuyện xưa nữa, kia đều là huy hoàng quá khứ mà thôi, hiện giờ ấy à, nơi đây tồn tại rất nhiều tông môn, tạo thành một cái liên minh.”

“Về phần tên, khục khục, bọn họ cảm thấy hoài niệm truyền thuyết nơi đây, vì vậy đặt tên là Thiên Ngưu Liên Minh.”

Khi đội trưởng nói ra bốn chữ này, đáy lòng liền cực kỳ khoan khoái dễ chịu, lúc y ở trong Phong Hải Quận lấy được cái tin tình báo đó, tâm tình cũng liền sung sướng cả mấy ngày.

Hứa Thanh nghe vậy liền phối hợp bày ra bộ dạng kính nể, nhìn bầu trời một chút.

“Phải chăng cảm thấy so với chỗ khác càng sáng ngời hơn một chút đúng không?” Đội trưởng cười dài nói.

“Bởi vì màn trời nơi này đã từng bị phá vỡ, mà sơn mạch lại đặc thù, bản thân có thể tản mát ra ánh sáng nhất định, cho nên Vị Ương sơn mạch này vẫn rất có danh khí ở bên trong Tế Nguyệt đại vực.”

“Đi, ta đưa bọn ngươi đi tới chủ thành dưới núi trước.”

“Bởi vì nơi đây tu sĩ đông đảo, cho nên dưới núi dần dần đã tạo thành một tòa thành trì, bên trong rất là náo nhiệt.”

Đội trưởng chắp tay sau lưng, tựa như là về nhà vậy, dẫn theo đám người Hứa Thanh đi thẳng về phía trước, rất nhanh, một tòa thành trì cự đại xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Xa xa truyền đến âm thanh huyên náo, hiển nhiên nơi đây có không ít tu sĩ các tộc cư ngụ, cũng có phàm tục.

Ở ngoài cửa thành, đội trưởng cố ý ho khan một tiếng, hất cằm lên ý bảo bọn họ nhìn tên thành trì.

Nghênh Ngưu Thành.

Ba chữ to, lộ ra ý cảnh mạnh mẽ, càng có khí tức cổ xưa, hình như đã tồn tại rất nhiều năm tháng.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm nhìn qua tên thành trì, không khỏi nhìn về phía đội trưởng, đội trưởng sung sướng, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn qua ba chữ kia, vẻ mặt thay đổi.

Đội trưởng cười ha ha, vừa lòng thoả ý đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói.

“Nhìn thấy chưa, đây chính là thành trì vì hoan nghênh ta mà xây dựng, đã đến nơi đây, chính là về nhà mình.”

Tinh thần đội trưởng vô cùng phấn chấn, đi nhanh về phía trước, chỉ là lúc đi vào trong cửa thành đã xảy ra một việc nhỏ xen ở giữa, bọn họ phải giao nộp linh thạch xa xỉ mới có thể vào.

Đội trưởng vừa mới nói nơi này là nhà mình, cho nên đối mặt với việc thu phí này, y có chút không vui.

Ninh Viêm cúi đầu, Ngô Kiếm Vu nhìn bốn phía, bọn họ đều không có tiền.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, nhìn ra đội trưởng không vui, vì vậy ở bên nhẹ giọng an ủi.

“Đại sư huynh à, không có chuyện gì đâu, bọn họ cũng không biết ngươi là ai, hơn nữa nơi đây vốn là địa bàn của ngươi, giao nộp linh thạch không phải cũng là của ngươi sao!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra tán thưởng, y cảm thấy tiểu Thanh quả thật rất biết tri kỷ rồi, vì vậy liền tự móc tiền túi thống thống khoái khoái giao nộp linh thạch, dẫn theo bọn hắn vào thành trì.

Ập vào trước mắt, là bầu không khí náo nhiệt, thành trì này rất nhiều quần chúng, các tộc các tông hỗn tạp, cũng không ít cửa hàng, bộ dạng rất là phồn vinh.

Đi bên trong thành trì, ánh mắt nhìn bốn phía của đội trưởng cũng mang theo cảm khái, cho đến khi trông thấy một chỗ linh trì quán, y dừng bước chân lại, lộ ra thần sắc hồi ức.

“Bên trong Vị Ương sơn mạch có một cái linh hà, uốn lượn hạ xuống, tạo thành nhiều linh trì, bây giờ đã nhiều năm như vậy, thành trì dưới núi rõ ràng vẫn dẫn lưu đến, năm đó ta đặc biệt thích tắm trên núi, để cho đám nữ tu dưới núi tắm bọt nước của ta.”

“Đi, ta đưa bọn ngươi đi tắm trước, sau khi mọi người thư thả hồi phục thì đi nhà ta.”

Đội trưởng nói xong, đi về phía cái linh trì quán kia.

Chủ quán này cũng là tu sĩ, sau khi trông thấy đám người Hứa Thanh liền khẽ gật đầu, sau khi thu phí tổn, liền dẫn bọn hắn đi vào.

Bể tắm trong quán không nhỏ, cũng có rất nhiều người, mặc dù chia ra làm từng khu vực đơn độc, nhưng bên trong nóng hôi hổi, còn có cả âm thanh đàm tiếu ầm ĩ truyền đến.

Đến nơi này, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đều riêng phần mình chiếm cứ một cái bể tắm, cởi áo đi vào ngâm nước, trên mặt lộ ra vẻ sảng khoái, nhất là Ngô Kiếm Vu, dứt khoát trả nhiều phí một chút, hô hoán cả những đứa con ra ngoài.

Đội trưởng cũng một mình một cái bể nước nóng, hai tay dang ra tựa ở biên giới, thở ra một hơi thật dài, vô cùng hưởng thụ.

Chương 1355: Thiên kiếp tôi hồn, Ngưu nhi trở về (4)

Hứa Thanh thì ở một cái bể nước nóng khác, Linh Nhi chui ra, rất nhanh liền biến ảo thành hình, đỏ mặt tựa ở bên người Hứa Thanh, ánh mắt nheo lại.

Hứa Thanh nở nụ cười, nhắm hai mắt lại, tâm tình cũng theo đó bình lặng xuống.

Đoạn đường này phong trần mệt mỏi, trên người hắn lại lột da nhiều lần, bây giờ ngâm mình ở bên trong bể nước nóng, toàn thân đều được bồi dưỡng, rất là thoải mái.

Sau khi bọn họ thích ứng với bầu không khí ở nơi đây, âm thanh đàm tiếu tới từ bốn phía cũng không còn có cảm giác quá ầm ĩ nữa, tựa như đây vốn nên là một bộ phận của bể nước nóng vậy.

Cho đến khi một chút đàm luận từ xa xa bên trong bể nước nóng truyền đến, hấp dẫn sự chú ý của Hứa Thanh.

“Thật đáng tiếc, tháng sau tất cả linh trì trên núi và dưới núi đều phải đóng cửa, nghe nói linh hà hoàn toàn bị giữ lại, muốn hội tụ vào trong phân tông của Âm Dương Hoa Gian Tông.”

“Hết cách, vị Hương Hàn tiên tử kia đại hôn, người ta muốn tẩy lễ một tháng, phần lớn Vị Ương sơn mạch đều cấp cho họ một cái mặt mũi, đây không phải sao, ngay cả Âm Dương Hoa Gian Tông cũng đều đồng ý để cho nàng đi tẩy lễ.”

“Còn không phải là bởi vì vị hôn phu Huyền Mệnh Tử của Hương Hàn tiên tử sao, thân là đệ nhất cường giả Vị Ương sơn mạch, mọi người chỉ có thể đồng ý chứ sao.”

“Nhưng mà vị Hương Hàn tiên tử này cũng đích xác là xinh đẹp động lòng người, năm trước ta tình cờ gặp qua một lần, người kia quả thật là sắc nước hương trời, không gì sánh kịp.”

“Nghe nói vị Hương Hàn tiên tử này trước kia không phải tu sĩ Vị Ương sơn mạch chúng, là mấy năm trước đột nhiên đến, vốn chỉ là đi ngang qua, nhưng khi gặp gỡ với Huyền Mệnh Tử, hai người vừa thấy đã yêu.”

Những lời xen lẫn tiếng cười nói truyền vào trong tai Hứa Thanh.

Hứa Thanh có chỗ lưu ý, đây là thói quen của hắn, bất kỳ khi đến một nào nơi, hoàn cảnh và tin tức đều là điểm mấu chốt.

Nhất là điều sau, sau khi Hứa Thanh trải qua việc bên Thiên Hỏa Hải, bởi vì tin tức thiếu khuyết mà dẫn tới một chút phiền toái, giờ hắn càng coi trọng việc này hơn.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm lại không để ý tới những thứ này, nhưng mà đội trưởng bên đó cũng vểnh tai nghe, liếc mắt nhìn nhau cùng Hứa Thanh, mở miệng cười.

“Không liên quan cùng chúng ta, ở trong nhà chúng ta, đây đều là tiểu gia tước.”

Mắt thấy đội trưởng tự tin như vậy, Hứa Thanh nhẹ gật đầu, nhắm mắt tiếp tục tắm.

Cứ như vậy, sau một canh giờ trôi qua, khi bọn họ rời khỏi linh trì quán này, tinh thần mỗi người đều phấn chấn, gió thổi qua, tinh thần sảng khoái.

Tuy Hứa Thanh có ngụy trang, nhưng thân hình thon dài kèm dáng người cao ngất, sau khi đi ra vẫn đưa tới một chút ánh mắt, nhất là sau khi Linh Nhi biến hóa, mặt nhỏ đỏ bừng xấu hổ cực kỳ xinh đẹp, đi theo bên cạnh Hứa Thanh, cũng đưa tới không ít người nhìn chăm chú.

Ngô Kiếm Vu đồng dạng cảm thấy sảng khoái, cảm giác phiền muộn trong lòng tiêu tán rất nhiều, giờ phút này đi cùng với Hứa Thanh trên đường, y dứt khoát lấy ra một cây quạt, vừa phất trong tay vừa đi, vừa mở miệng.

“Mây trên trời như núi tiêu, đá trong lòng ta cao hơn đất!”

“Như có linh vũ hóa phàm mao, ai có thể nói thân y nổi như cũ!”

Thông thường Ngô Kiếm Vu đều là ngâm một câu, sẽ rất ít đọc ra loại thơ thế này, dưới mắt nói xong, khuôn mặt của y liền lộ ra vẻ cảm khái.

Ninh Viêm bên cạnh lập tức cách xa vài bước, đội trưởng cũng nghe không hiểu.

Hứa Thanh không nhìn thẳng.

Về phần người qua đường bốn phía, không ít người sau khi nghe xong liền kinh ngạc nhìn sang.

Ngô Kiếm Vu hừ một tiếng trong đáy lòng, thầm nghĩ một đám chim chuột mà thôi, các ngươi làm sao có thể nghe hiểu được ý ẩn chứa ở bên trong thi từ của ta.

Nghĩ tới đây, một loại cảm giác cao siêu quá ít người hiểu lan tràn trong đáy lòng Ngô Kiếm Vu, y lắc đầu, đi theo đám người Hứa Thanh, chậm rãi đi xa.

Mà y cũng không chú ý tới, giờ phút này bên trong tầng hai của một căn lầu các, có hai nữ tử đang ngồi ở.

Một nữ tử đang cúi đầu nói chuyện, một nữ tử trung niên khác có phần tư sắc, nhưng giờ phút này thần sắc lại thay đổi.

Nàng không để ý tới thuộc hạ ở đối diện, đứng dậy vén rèm cửa lên, nhìn đầu đường xa xa, chú ý đến bóng lưng của Ngô Kiếm Vu.

Vẻ mặt kia chậm rãi lộ ra một tia tán thưởng cùng khen ngợi.

“Người này không tầm thường, lấy núi đá làm phép ẩn dụ tâm chí, càng ví linh với phàm, biểu đạt chí hướng nội tâm ra ngoài, rất có phong cách Cổ Hoàng!”

“Thế đạo bây giờ, người có tài như vậy, không nhiều lắm.”

Nữ thuộc hạ sau lưng nghe vậy liền sững sờ, đồng dạng đưa mắt qua nhìn, nàng biết tông chủ nhà mình một mực sùng bái Huyền U Cổ Hoàng, mà có thể được tông chủ khích lệ như vậy, nhất định không phải là hạng người tầm thường, vì vậy thấp giọng nói.

“Tông chủ, thủ hạ đi dò xét một chút thân phận của vị công tử kia?”

“Không cần, Âm Dương Hoa Gian Tông ta tất cả đều chú ý duyên phận, huống hồ lấy sự tài tình của người này, cũng ứng với việc không muốn bị người ta dò hỏi.”

Nữ tử trung niên nhẹ giọng mở miệng, sau đó trong mắt lộ ra lệ mang, nhìn cấp dưới.

“Chi tiết về vị Hương Hàn đạo hữu kia, đã tra được chưa?”

Thuộc hạ lập tức cúi đầu, cung kính mở miệng.

“Đã tra được một chút, đối phương nguyên bản xác nhận là Quy Hư nhất giai, nhưng tổn thương quá nặng, tu vi ngã xuống Linh Tàng cảnh.”

“Tên cũng không phải là tên thật, lai lịch theo như lời đều là giả, tuy trên người có nguyền rủa, nhưng lại không nhiều, bởi vậy phán đoán hẳn là tu sĩ ngoại vực, vả lại hồn phách không hoàn chỉnh.”

“Mà suy diễn từ lúc xuất hiện ban đầu, cũng không phải là Viêm Nguyệt Huyền Thiên, cũng không phải là Hắc Thiên, đại khái là tiến vào từ phía Thánh Lan tộc.”

“Về phần mục đích tới đây thì không biết, nhưng mà đích xác là quen biết cùng với Huyền Mệnh Tử vào hơn một năm trước.”

Nói xong, người thuộc hạ không lên tiếng nữa, sau khi người nữ tử trung niên phất tay, liền nhanh chóng tiêu tán biến mất.

Cho đến khi bốn phía vắng vẻ, nữ tử trung niên này nhìn về phương xa, thì thào nói nhỏ.

“Trên người Hương Hàn này, tại sao lại có khí tức Uẩn Thần.”

Tại hạ đoán vị Hương Hàn tiên tử này chính là U Tinh trong Tam Linh ở Trấn Đạo Sơn, bởi vì những chi tiết là: Đẹp, linh hồn không nguyên vẹn, vào từ hướng Thánh Lan, có khí tức Uẩn Thần.

Các đạo hữu thì dự đoán ra sao? Hãy cùng để lại bình luận nhé.

Cầu đề cử Ngọc Phiếu.

Chương 1356: Thừa dịp trăng mờ đi trộm mộ (1)

Giờ phút này, Ngô Kiếm Vu đi theo sau lưng đội trưởng cùng Hứa Thanh, vừa đi vừa lắc đầu, lại không biết được ở trong thiên địa này, rốt cuộc đã xuất hiện một người tán thưởng vả lại có thể nghe hiểu hàm nghĩa thi từ của y.

“Lá rách cô quạnh thiếu một nửa, phi điểu thiếu cánh sao bay cao.”

Ngô Kiếm Vu than nhẹ.

Ninh Viêm một bên bĩu môi, đáy lòng thầm nghĩ đầu óc Ngô Kiếm Vu này nhất định khác biệt cùng người thường, nếu như có một ngày mình có thể đứng trên đỉnh thiên địa, nhất định sẽ hạ lệnh mở đầu của y ra, nhìn xem bên trong đến cùng có yêu nghiệt lộn xộn gì đang quấy phá.

Ngô Kiếm Vu trong lúc mơ hồ đã nhận ra ánh mắt Ninh Viêm không đúng, quay đầu nhìn sang, hừ lạnh một tiếng.

“Vô sỉ tiểu nhi dài ba thước, định thần nhìn lại là cứt chó!”

Ninh Viêm nhìn hằm hằm, có chút nổi giận, nhưng tưởng tượng đến những con hung thú ngổn ngang bên người đối phương, vì vậy lại nhịn xuống.

Mà vào lúc này, giọng nói của đội trưởng cũng từ phía trước truyền đến.

“Hai người các ngươi yên tĩnh chút, sắc trời cũng không sai biệt lắm, ta phải đưa bọn ngươi tới trong nhà của ta.”

“Cho các ngươi nhìn xem, cái gì gọi là tráng lệ, cái gì gọi là cự phú ngập trời, mộ thất ta đã hao phí vô số tâm huyết chế tạo kia, càng lưu lại tài phú kinh người!”

“Đại Kiếm Kiếm, thủ cuốn của Cổ Hoàng mà ngươi muốn, chỗ đó ta có năm cuốn!”

“Tiểu Ninh Ninh, huyết mạch phản tổ ngươi muốn, chỗ đó ta có bảy loại, ngươi tùy tiện chọn.”

“Còn có tiểu sư đệ, ta nói cho ngươi biết, đây chính là căn bản để chúng ta làm đại sự, cũng là đầu nguồn làm Hồng Nguyệt Thần Điện tan vỡ trong tương lai!”

“Các ngươi nhớ kỹ một hồi giữ chặt cằm của mình lại, nếu không rất dễ rơi xuống đất!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra ngạo nghễ, hất càm lên, bay nhanh về phía trước.

Mắt thấy đội trưởng tự tin vả lại vẻ mặt hướng về như vậy, trong lòng Hứa Thanh cũng dâng lên một chút hiếu kỳ, hắn từng có suy đoán đối với kiếp trước của đội trưởng, nhưng lại không có đầu mối gì.

Nhưng mà nhìn từ biểu hiện của đội trưởng ở trên đoạn đường này, kiếp trước này xác nhận tất nhiên bất phàm.

Vì vậy trong mắt cũng lộ ra chờ mong.

Ngay cả Ngô Kiếm Vu cũng không ngâm thơ nữa rồi, bước chân nhanh hơn, Ninh Viêm bên đó cũng lộ ra thần sắc phấn khởi, còn có Linh Nhi chỗ đó trong mắt cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ nồng đậm.

Cứ như vậy, năm người trong màn đêm buông xuống, rời khỏi Nghênh Ngưu Thành, vào đến bên trong Vị Ương sơn mạch.

Đội trưởng đi phía trước, cho dù y đã thời gian rất lâu rồi không tới, nhưng dù sao thì đây cũng là nơi sinh hoạt kiếp trước của y, cho nên ngay từ đầu còn cần phân biệt bốn phía một cái, nhưng rất nhanh liền quen việc dễ làm.

Hai canh giờ sau, năm người bọn họ đã xâm nhập vào bên trong Vị Ương sơn mạch, đi ngang qua một cái đỉnh núi, mỗi khi đi qua một chỗ, đội trưởng đều mang theo hồi ức mở miệng.

“Nơi đây từng là Tố Nữ Phong, năm đó từng là tông môn của một vị hồng nhan của ta, đáng tiếc, bây giờ nàng đã thành xương trắng, không cách nào truy sát ta.”

“Nơi đây ban đầu là Tam Đỉnh Tông, là gia hương của một người hảo hữu của ta năm đó, thật là hoài niệm gã, gã thân là Khí tộc, so với tiểu Ninh Ninh còn mạnh hơn nhiều, có thể tự do biến hóa các loại vũ khí.”

“Năm tháng đổi thay, cảnh còn người mất.”

Đội trưởng cảm khái, âm thanh thổn thức vang vọng, rốt cuộc vào lúc sắc trời hoàn toàn đen nhánh, dẫn theo đám người Hứa Thanh, đi tới dưới một chỗ đồi trọc trong Vị Ương sơn mạch.

Trên đường đi, bọn họ dừng lại ở bảy địa phương, mỗi một lần đội trưởng đều bấm niệm pháp quyết, dường như đang mở ra phong ấn.

“Muốn mở ra mộ kiếp trước của ta cần làm tám bước, vả lại nhất định phải có ấn ký của ta cùng với hoàn thành trong vòng ba canh giờ, trình tự không thể sai, bất kỳ một chỗ nào xảy ra vấn đề đều không thể mở ra, quan trọng nhất là còn cần phối hợp với thời gian cách quãng, không thể quá nhanh cũng không thể quá chậm.”

“Nơi này là một chỗ cuối cùng.”

Đội trưởng nhìn về phía đồi trọc, nơi đây thoạt nhìn hết thảy như thường, hoàn cảnh chung quanh cũng không hề có chỗ manh mối gì.

Y quan sát một phen, tính thời gian một cái, giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, nhấn một cái về phía trước.

Mặt đất khẽ chấn động nhỏ, hình như núi đá có chút đan vào nhau.

Sau khi cảm ứng, trên mặt đội trưởng nở nụ cười, chợt giơ tay lên vỗ ngực một cái, há miệng phun ra một ngụm máu tươi rải trên mặt đất, máu tươi nhanh chóng dung nhập, trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Mà thao tác của đội trưởng cũng không kết thúc, y nhanh chóng bay vờn quanh bốn phía ngọn núi thấp này, vừa bay vừa tự oanh kích bản thân, dưới sự khiếp sợ của Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu, không biết đội trưởng đã phun ra bao nhiêu ngụm máu tươi.

Những ngụm máu tươi kia cũng hòa hợp vào trong đất bùn, không để lại dấu vết gì, tựa hồ như là nước thấm vào chỗ sâu.

Cho đến một nén nhang, đội trưởng mới không kịp thở trở về, sắc mặt trắng bệch, mang theo suy yếu, nhưng thần sắc lại phấn khởi, đắc ý mở miệng.

“Toàn bộ phương pháp mở ra mộ địa, sai một cái đều không được, ngoại trừ ta, không ai có thể làm được.”

Hứa Thanh tính lượng máu đội trưởng phun ra, bộ dạng không sai biệt lắm khoảng máu của hơn hai trăm người, vì vậy biểu cảm cũng lộ ra kỳ dị, việc này hoàn toàn chính xác ngoại trừ đội trưởng, ít người có thể làm được.

“Hiện giờ, đánh bóng cặp mắt của các ngươi đi!”

Đội trưởng cười lớn một tiếng, đạp mạnh về phía mặt đất, bùn đất dưới chân lập tức lõm xuống, hình thành một cái vòng xoáy, nuốt hết thân ảnh đội trưởng vào.

Hứa Thanh không chút chần chờ, mang theo Linh Nhi một bước đi đến, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu theo sát ngay sau, năm người lập tức đi vào vòng xoáy.

Chương 1357: Thừa dịp trăng mờ đi trộm mộ (2)

Hơi thở tiếp theo, vòng xoáy tan biến, hết thảy khôi phục như thường.

Thời điểm bố trí cấm chế nơi đây, hiển nhiên đã cân nhắc đến chấn động và ẩn nấp, cho nên từ đầu đến cuối thật ra đều không gây ra bao nhiêu chấn động, hết thảy đều xảy ra trong im hơi lặng tiếng.

Mà nơi vòng xoáy này đi thông, Hứa Thanh không cách nào cảm ứng, giờ phút này theo trước mắt trở nên rõ ràng, năm người bọn họ đã ở bên trong một chỗ địa quật.

Phạm vi nơi đây không nhỏ, có hình bầu dục, độ cao mấy trăm trượng, bốn phía có 12 cỗ pho tượng cực lớn đứng vững vàng.

Bên trong có nhân tộc cũng có ngoại tộc, có nắm lấy vũ khí, có trợn mắt nhìn, tất cả đều lộ ra vẻ cổ xưa, so sánh cùng bọn họ, năm người Hứa Thanh thật giống như đi tới quốc gia của người khổng lồ.v

Ở ngay phía trước đặt một cái vương tọa cực lớn, bên trên trống trơn, chỉ có một vương miện làm bằng đá, không có vật khác.

Mặc dù đơn giản, nhưng lại có một cỗ bá đạo cùng thô kệch, tràn ngập bên trong hang đá này.

Ninh Viêm nhìn qua nơi đây, sau khi thấy rõ bố cục liền hít vào một hơi.

“Mười hai Chúa Tể cao 99 trượng, cúng bái vương tọa độ cao 100 trượng, đây là quy cách của Đại Đế!”

Ngô Kiếm Vu không hiểu những thứ này, nhưng có một loại cảm giác cũng không quá rõ ràng, ánh mắt nhìn về phía đội trưởng mang theo nồng đậm ngạc nhiên.

Trong lòng Hứa Thanh đồng dạng dâng lên gợn sóng, nhìn từ bố cục nơi đây, kiếp trước của đội trưởng cực kỳ phi phàm, về phần Linh Nhi cũng là trợn mắt thật to, có chút khó tin.

Phát giác được ánh mắt của mọi người, đội trưởng than nhẹ một tiếng.

Âm thanh này mang theo hồi ức, hiện ra tang thương, vang vọng ở bên trong hang đá này, vào lúc dư âm tràn ngập, y giơ chân lên bước, dần đi thẳng về phía trước.

Trong lúc mọi người nhìn chăm chú, đội trưởng từng bước đi tới phía trước, vào thời khắc này, thân ảnh cũng dần biến lớn, cho đến khi đến độ cao 100 trượng, y ngồi ở trên vương tọa, ngẩng đầu bao quát đại địa.

Cái độ cao này, cái ánh mắt ấy, cùng với khí thế đến từ bốn phương, khiến cho cả người đội trưởng tựa như một vị Đại Đế trở về, khí thôn sơn hà.

Ngô Kiếm Vu bản năng run lên, cúi đầu bái, Ninh Viêm cũng là hít sâu một hơi, chân hơi mềm.

Duy chỉ có Hứa Thanh đè xuống gợn sóng trong nội tâm, trong mắt lộ ra nghi ngờ, nhìn bốn phía lại nhìn thân ảnh cực lớn đội trưởng biến thành, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, nơi này là giả đúng không!”

Lời Hứa Thanh vừa nói ra, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu trợn mắt thật to, mà đội trưởng ngồi trên ghế vẻ mặt vẫn uy nghiêm như trước, tiếp tục ngóng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh quay đầu, nhìn hư vô phía bên phải của mình, mặt không cảm xúc mở miệng.

“Đại sư huynh, đừng đùa nữa.”

Tiếng cười từ chỗ Hứa Thanh nhìn tới truyền ra, thân ảnh đội trưởng hiển lộ ra từ bên trong hư vô.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu chợt nhìn lại, vừa nhìn về thân ảnh khổng lồ ngồi phía trên ghế kia, lập tức hiểu rõ người trên ghế ngồi chỉ là hư ảo, đội trưởng chân chính, vào lúc đến nơi này liền đã ẩn nấp.

Đội trưởng không để ý tới hai người Ninh Viêm, tươi cười nhìn Hứa Thanh.

“Ha ha, vẫn là tiểu sư đệ ngươi hiểu ta, không sai, bố trí nơi này là vì để phòng ngừa kẻ trộm mộ, tuy rằng phương pháp mở ra phía trước phức tạp vả lại chỉ có mình ta biết được, nhưng để vì phòng ngừa ngoài ý muốn, ta đã cố ý xây dựng chỗ này.”

“Kể từ đó, nếu có tên trộm mộ nào đến, tất nhiên sẽ bị nơi đây lừa gạt, từ đó gặp phải họa sát thân.”

Đội trưởng tự đắc nói.

“Lão tử đã làm một đời trộm mộ cùng những việc liên quan, hiểu bọn họ rất rõ.”

Hứa Thanh gật đầu, cái này phù hợp với phong cách của đội trưởng.

“Đi, ta tiếp tục đưa bọn ngươi đi, đằng sau còn có tám chỗ cùng loại như thế này, đều là ta chuẩn bị vì để đề phòng trộm mộ.”

Vẻ mặt đội trưởng như là trộm gà, đi thẳng về phía trước, dẫn theo đám người Hứa Thanh đi tới dưới chỗ thân ảnh đang ngồi, phun ra một ngụm máu tươi lớn, hòa hợp rồi lại ra một cái vòng xoáy, nhảy đi vào.

Cứ như vậy, bọn họ một đường đi về phía trước, đi ngang qua sáu chỗ theo như lời đội trưởng nói, từng nơi đều được xây dựng vô cùng chân thật, một chỗ mênh mông hơn so với một chỗ, nhất là địa phương thứ sáu, làm cho người ta có một loại cảm giác mây mù lượn quanh, trong đó lờ mờ lộ ra cảnh tượng, trên quy cách khiến cho Ninh Viêm dù biết trước là hư giả, nhưng vẫn lần nữa hoảng sợ.

Đây rõ ràng là quy cách Cổ Hoàng.

Còn chưa tiếp tục, bên trong địa phương hư giả thứ sáu này, đội trưởng hái một đám mây mù, phun ra máu tươi dung hợp cùng nó, cuối cùng hóa thành một cái cửa sương mù cực lớn.

“Theo bình thường, người đi vào nơi này, sau khi liên tục phá vỡ hư giả, sẽ theo bản năng cho rằng phía sau còn có, vì vậy ta liền làm một con đường riêng ngược lại mà đi, ẩn tàng hàng thật ở bên trong này.”

“Mở ra mặt sương mù này, chính là tầng thứ nhất chỗ ở của ta kiếp trước.”

Đội trưởng đứng ở trước cửa, truyền ra lời nói, bộ dạng kiêu ngạo giống như chim khổng tước.

Đoạn đường này Ngô Kiếm Vu đã hoàn toàn bị làm cho chấn động, y cảm thấy vì phòng ngừa kẻ trộm mộ, rõ ràng tốn tâm tư bố trí nhiều mộ giả như vậy, thế thì ngôi mộ chân chính nhất định sẽ càng thêm khoa trương.

Mà trọng điểm suy nghĩ của Ninh Viêm không phải ở điểm này, gã không nhịn được mở miệng.

“Đằng sau còn có hai tòa mộ hư giả nữa, là bố cục cái gì?”

Đội trưởng cười mà không nói, vung tay phải lên, cái mặt trời của Cô Nhật tộc xuất hiện ở trước mặt y, chiếu lên cánh cửa sương mù phía trước.

Tổng cộng lập lòe chín lần.

Sau chín lần, cửa lớn bằng sương mù nổ vang, chậm rãi mở ra, rộng mở về phía Hứa Thanh bọn họ.

“Đến nhà rồi, hazz, rất lâu không trở về rồi, thật là tưởng niệm.”

Đội trưởng đã có thể tưởng tượng đến cảnh tượng đám người Hứa Thanh trợn mắt hốc mồm đối với đồ vật mình cất giữ, vì vậy ra vẻ mây trôi nước chảy giơ tay lên, bày ra tư thế mời.

Hứa Thanh hoàn toàn chính xác chờ mong, một bước tiến về phía trước, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu cũng nhanh chóng bước theo, nhao nhao bước vào, sau đó đội trưởng tự ngạo cười một cái, tương tự bước vào.

Lúc xuất hiện, một cái động phủ thật lớn, xuất hiện ở trong mắt mọi người.

“Nơi này chính là… . . Hả?”

Chương 1358: Thừa dịp trăng mờ đi trộm mộ (3)

Giọng nói của đội trưởng dừng lại, đưa mắt nhìn bốn phía, sửng sốt một chút.

Động phủ này trống rỗng, không còn có cái gì.

Ngay cả ghế cũng không tồn tại, vô cùng sạch sẽ, giống như bị người quét dọn từ trong ra ngoài một lần, ngay cả nơi hẻo lánh cũng đều không buông tha.

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, Ninh Viêm trừng mắt nhìn, Ngô Kiếm Vu nhướn lông mi lên.

Linh Nhi ở bên người Hứa Thanh, vui tươi nhỏ nhẹ mở miệng.

“Nơi đây thật là sạnh sẽ nha.”

Đội trưởng nhanh chóng quay đầu đảo qua bốn phía, càng xem trong lòng càng hoảng, y cảm thấy có điểm gì là lạ, nhưng vẫn cố thể hiện bình thường, bộ dạng vẫn phong khinh vân đạm như cũ.

“Tầng thứ nhất này nguyên bản sẽ không có cái gì, năm tháng đã lâu như vậy, phong hoá cũng là bình thường.”

“Thứ tốt của ta, đều ở bên trong tầng thứ hai, lúc đầu ta còn đặc biệt bố trí chỗ đó một phen.”

Nói xong, đội trưởng bước nhanh đi đến vách tường bên cạnh ngay phía trước tòa động phủ này, hất tay áo lên, bức tường trước mặt kia lập tức nổ vang, huyễn hóa ra một cánh cửa đá.

Nhìn cửa đá hoàn hảo không tổn hao gì, đáy lòng đội trưởng nhẹ nhàng thở ra, vì vậy giơ tay lên đặt ở bên miệng liếm liếm, thoa nướt bọt khắp toàn bộ, vẫn không quên giới thiệu với Hứa Thanh.

“Mở cái cửa này, cần nước miếng cùng với bàn tay của ta, không có cái này, ai cũng không mở ra được.”

Nói xong, đội trưởng đặt tay ở trên cửa chính.

“Mở!”

Cửa lớn nổ vang, chấn động vài cái, sau đó vẫn không nhúc nhích.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, Linh Nhi cũng nhìn qua đội trưởng.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm cũng tương tự nhìn lại.

Đội trưởng kinh ngạc, sau khi thu tay lại dứt khoát đổi thành tay trái, sau khi càng liếm toàn diện, lần nữa nhấn tới.

Cửa đá chấn động càng cường liệt, vẫn không mở như trước.

Trán đội trưởng hơi đổ mồ hôi, phát hiện ánh mắt mọi người đều đặt trên người mình, ho khan một tiếng.

“Thời gian quá lâu, đoán chừng xuất hiện điểm vấn đề nhỏ, không sao không sao cả, ta còn có phương pháp chuẩn bị.”

Nói xong, đội trưởng giơ hai tay lên toàn lực nhấn tới, cửa lớn chấn động so với trước càng lớn, nhưng vẫn không có dấu hiệu mở ra, đội trưởng trừng mắt, trực tiếp cắn chót lưỡi há miệng phun ra máu tươi.

Máu tươi của y, khiến cho cửa lớn điên cuồng lay động, nhưng vẫn chưa mở.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, tiến lên một bước giơ tay phải lên, trực tiếp đánh một quyền, cửa lớn chấn động mãnh liệt hơn.

Đội trưởng hít vào một hơi thật dài, hoàn toàn cấp bách.

“Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh tới giúp ta, cái này đặc biệt không bình thường, cửa nhà ta bị kẻ khác thay đổi phương thức mở ra!!”

Ngô Kiếm Vu thì thầm một câu trong lòng, nhưng vẫn lựa chọn triệu hoán ra đám con nối dõi của chính mình.

Cự hùng rất nhanh liền xuất hiện, Anh Vũ xuất hiện, tất cả hung thú bộ dạng khác nhau lần lượt phủ xuống, ầm ầm đánh về phía cửa lớn.

Ninh Viêm dự cảm không ổn, vừa muốn lui ra phía sau, đội trưởng giơ tay lên cách không trảo một cái, nhánh mây trên bụng gã lập tức bay múa, bị đội trưởng bắt lấy, hung hăng hất lên, Ninh Viêm kêu rên, thân thể đâm vào trên cửa chính.

Truyền ra tiếng nổ vang.

Gã da dày thịt béo, không có chuyện gì, mà cánh cửa lớn dưới đám bọn hắn hợp lực, rốt cuộc miễn cưỡng mở ra một đạo khe hở.

Đội trưởng lo lắng, sau khi khe hở xuất hiện liền liều mạng toàn lực hộc máu, phun một đám lại một ngụm huyết dịch vào bên trong cái khe, mà máu của y bây giờ đối với bố trí kiếp trước, là vạn năng…

Cho nên giờ phút này, theo máu tươi dung nhập, khe hở càng lúc càng lớn, cuối cùng dưới một tiếng nổ vang, cửa đá hoàn toàn mở ra, một cái động quật thật lớn chiếu vào trong mắt đám người Hứa Thanh.

Nơi này… Là một mảnh lộn xộn.

Bộ dạng rõ ràng là đã không may bị trộm, tất cả đồ vật đều bị lật ra mấy lần, bốn phía lung tung rối loạn, vô số bình thuốc vỡ vụn, từng cái giá sụp đổ, thậm chí còn có mùi vị mục nát tràn ngập.

Đội trưởng há hốc mồm.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, đi về phía trước trong hang đá, quan sát dấu vết hỗn loạn.

Ngô Kiếm Vu bên cạnh thở dài một tiếng, tràng cảnh này, khiến cho y cũng nhịn không được ngâm thơ.

“Ngưu nhi vui mừng trở về nhà, nhà chỉ còn bốn bức tường thê lương… . .”

“Đại Kiếm Kiếm có ý tứ là, Nhị Ngưu sư huynh, nhà của ngươi bị trộm.” Ninh Viêm nhỏ giọng mở miệng.

Đội trưởng quay đầu nhìn qua hai người bọn họ, ánh mắt kia tựa như muốn ăn thịt người vậy, dọa hai người lập tức câm miệng.

Nhưng mà giờ phút này đội trưởng cũng không có tâm tình đi quan tâm tới hai con hàng này, y nhìn sự bừa bộn nơi đây, trái tim nén giận, trong đầu nhanh chóng nhớ lại kiếp trước cũng không đặt thứ gì quá đáng giá ở nơi này.

Sau một lúc lâu, đội trưởng nhẹ nhàng thở ra, ra vẻ nhẹ nhõm ngẩng đầu, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta đã sớm có đoán trước việc này, dẫu sao đã nhiều năm như vậy, xảy ra chút ngoài ý muốn cũng là bình thường, cho nên năm đó ta đã đặt hết thứ tốt ở trong một tầng sau cùng bên cạnh quan tài.”

“Tầng thứ hai này, bỏ liền bỏ đi, nhưng chỗ quan tài tầng thứ ba của ta tuyệt đối không thành vấn đề, trong thiên địa này, ngoại trừ ta ra, không ai có thể mở ra, Thần Linh cũng không được!”

Đội trưởng ngạo nghễ, đi đến trung tâm trong hang đá, trong lúc bấm niệm pháp quyết, đại địa hang đá nổ vang, ở giữa lõm xuống, xuất hiện một cái địa môn hình tròn.

Bộ phận lời phía trước của đội trưởng thì Hứa Thanh tin, về phần Thần Linh cũng mở không ra, Hứa Thanh không tin.

Nhưng hắn chưa nói, ánh mắt đảo qua mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn tới địa môn ở vị trí trung tâm, như có điều suy nghĩ, vừa muốn mở miệng.

Nhưng đội trưởng chỗ đó đã động thủ mở cửa, âm thanh nổ tung vang vọng, đội trưởng phun máu tươi ra, thân thể cuốn ngược lại, trong mắt lộ ra vẻ dữ tợn, vẻ mặt lộ ra điên cuồng.

“Thú vị, thậm chí ngay cả một đạo cấm chế này cũng đã bị sửa đổi!”

Chương 1359: Thừa dịp trăng mờ đi trộm mộ (4)

Hứa Thanh vừa muốn tiến lên, đội trưởng trên không trung khoát tay chặn lại.

“Lần này không cần các ngươi, ta cũng không tin tự ta không thể!”

Nhớ tới lời của mình trên một đường tới, bây giờ lại bị mất mặt như vậy, lòng tự trọng của đội trưởng bộc phát mãnh liệt, đôi mắt đỏ thẫm, trong con mắt hiện ra gương mặt quỷ dị, gương mặt mở mắt, trong mắt còn có gương mặt.

Từng tầng từng tầng như là vô hạn, toàn thân y cũng bốc lên ánh sáng màu lam, bốn phía nháy mắt bộc phát ra hàn ý, ngay lập tức tới gần địa môn, giơ tay phải lên, chợt nhấn một cái về phía địa môn.

Càng là xé rách ngực, có cánh tay tràn ngập gai xương màu lam vươn ra.

Cũng không phải là một cái, từ trong thân thể kia vươn ra bảy tám cánh tay, càng có chấn động kinh khủng bộc phát từ trong cơ thể.

Toàn bộ hung thú của Ngô Kiếm Vu đồng loạt run lên, Ninh Viêm càng là hoảng sợ, ngay sau đó bảy tám cánh tay màu lam dữ tợn đồng loạt ấn tới địa môn.

Đại địa nổ vang, cấm chế nơi đây vốn là đội trưởng bố trí, mặc dù được tu sửa, nhưng hiển nhiên y xuất thủ vẫn không giống với người khác.

Cho nên trong chớp mắt địa môn rung động lắc lư, từng đạo khe hở ở bên trong lập lòe, hợp thành một cái phù văn.

Đạo phù văn này chớp động vài cái, cuối cùng rặc rặc một tiếng, xuyên thấu xuống phía dưới, địa môn trực tiếp tan vỡ, lộ ra một cái lỗ thủng lớn nhỏ khoảng mười trượng.

Không chần chờ chút nào, thân thể đội trưởng lập tức sáng ngời, bay thẳng đến bên trong lỗ thủng, rất nhanh liền có một tiếng kêu rên từ phía dưới truyền ra.

Tiếng kêu này vô cùng thê thảm, thần sắc Hứa Thanh biến hóa, lập tức phóng đi, vào bên trong lỗ thủng, đạp đến tầng thứ ba.

Mà hết thẩy ở trong đó, khiến cho hắn cũng hít vào một hơi.

Trình độ hỗn loạn, vượt qua tầng thứ hai.

Nếu như ví von tầng thứ hai là không may gặp một tên trộm, như vậy tầng thứ ba này chính là bị một đám trộm chiếu cố.

Bốn phía vô cùng bừa bộn, thậm chí còn tồn tại một chút phân và nước tiểu khô héo, chướng khí mù mịt, nhìn thấy mà giật mình.

Nhất là quan tài lúc đầu có lẽ được đặt ở trung tâm đài cao, bây giờ đã không có ở đó nữa, mà chia năm xẻ bảy, có gần một nửa còn bị quăng ở trong góc.

Trong đó trống trơn.

Cũng không có thi thể.

Về phần đội trưởng, giờ phút này ngơ ngác ngồi trên một khối vụn quan tài, nhìn qua bốn phía, thần sắc mờ mịt trước đó chưa từng có.

Hứa Thanh mắt thấy như thế, thở dài, đi đến bên người đội trưởng, vỗ vỗ bờ vai của y.

“Tiểu sư đệ, thân thể kiếp trước của ta… Bị trộm.” Đội trưởng ngẩng đầu nhìn qua Hứa Thanh, vẻ mặt bi phẫn.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm giờ phút này cũng đã xuống tới, nhìn qua bốn phía, riêng phần mình kinh hãi.

“Đại sư huynh, ngươi bình tĩnh một chút, ngươi xác định kiếp trước của ngươi thật sự đã chết rồi sao?” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Hắn không biết thân thể kiếp trước bị trộm đi sẽ có cảm giác gì, dẫu sao loại thể nghiệm này, không phải là người nào cũng có thể có được, nhưng hắn có thể lý giải tâm tình bây giờ của đội trưởng.

Đội trưởng nghe vậy, hai mắt lập tức ngưng tụ, y vốn là người vô cùng khôn khéo, lúc trước là bởi vì mất đi thân thể kiếp trước hình thành kích thích quá lớn, cho nên mới mờ mịt, dù Hứa Thanh không nhắc nhở, y cũng sẽ rất nhanh phát hiện manh mối, vì vậy biểu cảm liền âm lãnh xuống.

“Ý của ngươi là, đây là do kiếp trước của ta sau khi tỉnh dậy làm ra?”

“Nhưng nếu kiếp trước ta không chết, thì ta không thể nào có kiếp sau, cho nên khả năng này là không tồn tại, trừ phi…”

“Có cái đồ vật không sạch sẽ nào đó, đoạt xá thân thể kiếp trước của ngươi.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Không sai, trước kia đều là ta âm người khác, đây là lần đầu tiên kiếp đó ta bị người khác âm!” Đội trưởng đứng lên, trên người tràn ra chấn động đáng sợ.

“Tầng thứ hai hỗn loạn, là từ cùng một phương hướng tiến hành, cho nên đại khái là do một người.”

“Mà tầng thứ ba này…” Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Trong mắt đội trưởng lộ ra điên cuồng, chậm rãi mở miệng.

“Tầng thứ ba là do đầu nguồn từ bên trong làm ra, nhìn từ một chút dấu hiệu vật phẩm vỡ vụn, là quan tài nổ tung đầu tiên, tạo thành trùng kích, tiếp đó mới tìm kiếm và vơ vét chung quanh.”

“Mà cái thứ đồ vật không sạch sẽ này có thể đánh mở địa môn vả lại sửa chữa lại, huống chi còn cải biến cả cách mở cửa của tầng thứ hai, điều này nghĩa là nó hiểu ta rất rõ… .”

“Kể từ đó, phạm vi có thể giảm bớt rất nhiều, khả năng vào từ bên ngoài đến rất nhỏ, ngược lại khả năng bên trong nơi này đản sinh ra linh hồn không sạch sẽ lại càng lớn hơn.”

“Năm đó vật bồi táng của ta không ít, đã nhiều năm như vậy, có lẽ trong đó có một vật phẩm, dưới cơ duyên xảo hợp đã đản sinh ra khí linh!”

Đội trưởng chậm rãi mở miệng, càng nói suy nghĩ càng rõ ràng, cuối cùng trong mắt lóe lên hàn mang.

“Nhưng mà, thứ đồ vật không sạch sẽ này nghìn không nên vạn không nên, không nên đoạt xá thân thể kiếp trước của ta, thân thể kiếp trước của ta vốn từ khi sinh ra đã bị ta bắt đầu tế luyện, càng là liên quan cùng nơi đây, không được ta hóa giải, một khi rời khỏi phạm vi Vị Ương sơn mạch, liền sẽ trở thành tro bụi.”

“Cho nên, chỉ cần nó còn sống, thì nhất định cách nơi đây không xa!”

Giọng nói của đội trưởng tràn ngập băng hàn, ngập tràn sát ý.

Hứa Thanh gật đầu, nhìn vách tường bốn phía, không cần mở miệng, đội trưởng đã hiểu rõ.

“Chúng ta phải xác định một chút, lần này đến đây, đối phương có phát hiện hay không.”

Đội trưởng hai tay bấm niệm pháp quyết, bốn phía mộ địa lập lòe ánh sáng, cấm chế tồn tại nơi đây đáp lại cùng y, sau một lúc lâu, đội trưởng hừ lạnh một tiếng.

“Cũng không có dấu hiệu truyền đi chấn động ra phía ngoài, mặc dù đồ vật không sạch sẽ đó cũng có một chút bố trí đối với chỗ này, nhưng nơi đây cuối cùng vẫn là mộ địa của ta!”

Đội trưởng nói xong, phun ra một ngụm máu tươi thật lớn, tay phải giơ lên nắn một cái, những giọt máu tươi kia hóa thành một cái la bàn trên ngón tay y, kim đồng hồ ở trên chuyển động, bắt đầu chỉ dẫn.

“Hễ là có chút quan hệ cùng huyết mạch của ta, dưới huyết mạch của ta chỉ dẫn, đều có thể tìm được!”

Trong nháy mắt tiếp theo, kim đồng hồ khóa chặt cùng một cái phương hướng, chính là Ninh Viêm.

Ninh Viêm biến sắc.

Chương 1360: Duyên, tuyệt không thể tả (1)

“Không phải ta!” Đáy lòng Ninh Viêm hoảng sợ, cấp tốc mở miệng.

“Là ở phương hướng chỗ ta đang đứng có đúng hay không, nhất định là như vậy!”

Ninh Viêm vội vàng dịch chuyển khỏi, đi đến bên người Ngô Kiếm Vu.

Nhưng vào lúc gã di chuyển, kim đồng hồ chỉ dẫn của la bàn huyết mạch trong tay đội trưởng cũng đồng thời tùy theo đó mà di chuyển, khóa chặt Ninh Viêm như cũ.

Sắc mặt đội trưởng trở nên ngưng trọng, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Ninh Viêm, nhàn nhạt truyền ra lời nói.

“Lấy ra!”

Thần sắc của Ngô Kiếm Vu cũng biến hóa, mạnh mẽ nhìn về phía Ninh Viêm, theo bản năng mở miệng.

“Cây già khai hoa tử tôn gia, có hi vọng là phụ thân ngươi?”

Ninh Viêm hãi hùng khiếp vía, không có tâm tình để ý tới Ngô Kiếm Vu, giờ phút này thần sắc của gã lộ ra mờ mịt, đáy lòng dời sông lấp biển.

Gã vốn tưởng rằng phía mình đứng trùng lặp cùng với kẻ trộm mộ kia, nhưng lúc này lại thấy mục tiêu của cây kim đồng hồ kia rõ ràng đúng là chính mình.

Nghĩ đến ý nghĩa đại biểu cho điều này, Ninh Viêm hoảng sợ, vội vàng ba ba dập đầu giải thích.

“Nhị Ngưu sư huynh, thật sự không phải là ta, ta cũng không biết đây là chuyện gì nữa.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ cổ quái, không nói chuyện, mà đội trưởng thì nhướn lông mi lên.

“Nhanh lấy ra!”

“Lấy ra cái gì hả, hai ta thật sự không có quan hệ huyết mạch.”

Ninh Viêm vẻ mặt buồn rười rượi, thân thể cũng đang phát run.

Đội trưởng nhíu mày, vẻ mặt ghét bỏ.

“Đương nhiên ta biết không phải là ngươi, ta làm sao có thể có hậu nhân như ngươi được, ta là kêu ngươi lấy bảo da của ta ra.”

Ninh Viêm nghe vậy, toàn thân chấn động, lập tức lấy bảo da của đội trưởng từ túi trữ vật ra, vật này một mực ở nơi của gã, một cái chớp mắt lấy ra ném đi, kim đồng hồ la bàn trong tay đội trưởng nhanh chóng chuyển động.

Mắt thấy một màn này, Ninh Viêm rốt cuộc thở ra một hơi, lúc trước gã quả thật sợ hãi.

Ngô Kiếm Vu đáy lòng có chút tiếc nuối, thì thào nói nhỏ.

“Trời long đất lở dọa chim đái, duyên tới duyên vãng nhất lộn nhào.”

Ninh Viêm nghe không hiểu, nhưng có thể cảm thụ ý nham hiểm trong đó, vì vậy liền hầm hầm nhìn qua.

Ngô Kiếm Vu trừng mắt, tất cả những con hung thú lớn nhỏ bên người cũng đều đồng loạt trừng tới.

Ninh Viêm trầm mặc.

Về phần đội trưởng, y không để ý tới mâu thuẫn giữa hai con hàng này, thu hồi bảo da, lần nữa tìm kiếm huyết mạch chỉ dẫn, rất nhanh đã tập trung vào cùng một cái phương hướng.

“Đi, là ở chỗ đó!”

“Ta ngược lại muốn đến xem, đến tột cùng là cái đồ chơi quỷ gì đoạt xá thân thể kiếp trước của ta!”

Nói xong, đội trưởng hùng hổ, bay thẳng đến cửa ra khỏi mộ địa.

Hứa Thanh cất bước nhoáng một cái, theo sát phía sau, trên đường hắn đưa mắt nhìn Ảnh Tử dưới chân, lại cảm giác xương cá bên trong túi trữ vật một chút, bởi vì chuyện của đội trưởng, mà sự đề phòng của hắn đối với bọn nó cũng càng đậm thêm vài phần.

Phát giác được thần niệm của Hứa Thanh, Ảnh Tử run rẩy, lão tổ Kim Cương Tông bên trong xương cá cũng run rẩy, nhao nhao tràn ra ý nịnh nọt.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, bí mật cân nhắc có lẽ mình nên học tập một số phương pháp cấm chế, nhằm tăng cao đề phòng đối với Ảnh Tử cùng lão tổ Kim Cương Tông.

Hắn không có tâm hại người, nhưng không có khả năng phạm cùng sai lầm giống như đội trưởng.

Vì vậy trong lúc suy tư, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng, mọi người cùng nhau rời khỏi mộ địa, lúc đi ra bên ngoài đã là sáng sớm.

Tia nắng ban mai của mặt trời nhân tạo từ phương xa chiếu tới, xua tan đêm tối, khiến cho thiên địa xuất hiện tia sáng, có thể rõ ràng nhìn thấy sơn mạch xanh tươi, đường vân thông thấu, sinh cơ dạt dào, so sánh cùng với thế giới đau khổ này, trong một cái chớp mắt, những thứ sinh cơ này cho Hứa Thanh cảm giác tựa như là giả dối, nhưng rất nhanh, theo tia sáng sáng ngời, hết thảy khôi phục như thường, mà núi đá mặt đất cũng không hề có yêu ma quỷ quái.

Chỉ là dưới ánh mặt trời, tâm tình của đám người đội trưởng đều riêng phần mình khác biệt.

Đội trưởng lo lắng, Ngô Kiếm Vu tiếc nuối, trong lòng Ninh Viêm vẫn còn sợ hãi, Hứa Thanh thì cảnh giác bốn phía, hắn không cho rằng lần này sẽ thật sự thuận lợi giống như lời đội trưởng đã nói.

Dẫu sao đội trưởng cũng không biết thân thể kiếp trước đã rời đi bao lâu, cho dù thật sự vẫn còn ở lại bên trong Vị Ương sơn mạch này, cũng nhất định sẽ tồn tại rất nhiều bố trí.

“Đối phương đại khái biết rõ đại sư huynh có thể chuyển thế, nói cách khác, có thể sẽ đoán được có một ngày đại sư huynh trở về gặp mặt, như vậy trình độ cẩn thận của nó nhất định sẽ cực cao.”

Hứa Thanh trầm ngâm, đuổi theo đội trưởng đang dẫn đường phía trước, nói những suy tư trong lòng mình cho đội trưởng biết.

Đội trưởng nghe vậy gật đầu, y cũng đã từng nghĩ qua những chuyện này, nhưng y vẫn tự tin như trước, vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, bất kể thứ đồ chơi quỷ quái kia bố trí thế nào, nhưng có một điều mà nó không cách nào giải quyết được, đó chính là chỉ cần ta có thể chạm vào nó, ta nhất định có biện pháp chế trụ nó!”

“Ta có một cái thói quen, sau mỗi một lần chuyển thế, vào một khắc sinh ra, đều sẽ tế luyện thân thể của mình, thời khắc làm tốt chuẩn bị biến thân xác trở thành vũ khí.”

“Cho nên, thân thể kiếp trước đó của ta, không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, cao thấp quan sát.

“Lần này cũng vậy?”

“Đương nhiên, tiểu Thanh, hôm ấy ở Phong Hải Quận ta cũng đã làm xong chuẩn bị cởi bỏ phong ấn, triệu hoán toàn bộ thân thể kiếp trước tới, không phải ta nói khoác, nếu toàn bộ thân thể kiếp trước của ta phủ xuống, Thần Linh nhìn thấy cũng phải gọi ca ca.”

Đội trưởng ngạo nghễ nói.

Hứa Thanh nở nụ cười, cái thói quen ưa thích khoác lác của đội trưởng thì hắn đã biết từ lâu, nhưng mà Hứa Thanh cũng có thể cảm giác rõ ràng bên trong những lời này lộ ra sự quan tâm đối với mình.

Vì vậy hắn rất nghiêm túc gật nhẹ đầu.

Chương 1361: Duyên, tuyệt không thể tả (2)

Cứ như vậy thời gian trôi qua, bảy ngày trôi qua rất nhanh, trong bảy ngày này, một đoàn người bọn họ dựa theo la bàn huyết mạch của đội trưởng chỉ dẫn, đã đến chỗ sâu trong Vị Ương sơn mạch.

Nơi đây ngọn núi như rừng, cây cối càng thêm tươi tốt, có thể thấy được rất nhiều dã thú qua lại.

Tương tự như tu sĩ cùng phàm tục, dã thú ở trong Tế Nguyệt đại vực cũng dính nguyền rủa, cho nên khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một chút biến dị, hung tính cũng càng lớn hơn.

Giờ phút này có một đám Hổ Đầu Hồ Điệp dài ước chừng nửa trượng gào thét bay qua trên tầng trời thấp, trên người rơi lả tả rất nhiều phong bụi ẩn chứa kịch độc.

Hứa Thanh giơ tay lên tiếp được một chút, sau khi cảm thụ, trong mắt lộ ra kỳ dị, ngẩng đầu nhìn về phía chúng nó rời đi nhiều lần.

“Bên trong phấn độc tồn tại nguyền rủa của Hồng Nguyệt, vả lại hoạt động rất mạnh, tựa như vừa mới sinh ra vậy.”

Hứa Thanh có chút kỳ quái, vùi việc này lại dưới đáy lòng, tiếp tục đi theo đội trưởng tiến về phía trước.

Thời gian dần qua, lúc một đoàn người bọn họ dần dần xâm nhập vào trong sơn mạch, cảm ứng đến từ huyết mạch khiến cho đội trưởng càng thêm cẩn thận, thân thể dần dần mơ hồ, tiến vào trong trạng thái ẩn nấp.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm cũng ở dưới sự xuất thủ của đội trưởng, ẩn nấp khí tức.

Về phần Hứa Thanh, hắn đeo mặt nạ sư tôn cho lên, thân thể cũng tiến vào trạng thái quỷ u hóa, mất đi hết thảy tung tích.

“Tiểu Thanh, địa phương cách chúng ta một ngày lộ trình phía trước, chính là nơi lực lượng huyết mạch của ta đậm đặc nhất, nhưng trong đó đều là khí tức lưu lại, đầu nguồn không có ở đây.”

“Thay vì tiếp tục đuổi bắt cùng nó, không bằng ở chỗ này chờ đợi đối phương trở về, mặt khác, chiến lực thân thể kiếp trước của ta kia, bởi vì một chút nguyên nhân đặc thù, không thể nào khôi phục lại Quy Hư, xác nhận Linh Tàng, thân thể Linh Tàng.”

Bên trong một chỗ sơn cốc đất trũng, đội trưởng ngồi xổm một chỗ trên tán cây, thấp giọng mở miệng về chỗ trống trải bên người.

“Tốt.” Giọng nói của Hứa Thanh từ một phía khác đội trưởng truyền đến.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, thầm nghĩ ẩn nấp của tiểu Thanh thế mà lại đến trình độ như vậy, thế thì mình cũng phải dụng tâm hơn nữa ở phương diện này mới được, nhưng mà giờ phút này y cũng không có tâm tình lo lắng nhiều chuyện, vẫn đợi ở đó không nhúc nhích.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm ở bên cạnh cũng là như thế, cũng không dám thở gấp.

Dẫu sao ai cũng không biết thân thể kiếp trước của đội trưởng bây giờ có thân phận gì, về phần tu vi đội trưởng nói nhẹ nhõm, nhưng dù là chỉ là Linh Tàng, đối với bọn họ mà nói, cũng đều là đại quái vật, vì vậy trong khi mỗi người đều riêng phần mình cẩn thận, thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Bốn ngày sau, đội trưởng bỗng nhiên truyền âm.

“Đến rồi!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, cũng không nhìn bầu trời, mà nhìn qua trước người đội trưởng.

Chỗ đó có một con mắt, bên trong chiếu ra cảnh tượng một màn thiên địa.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm cũng thu liễm hết thảy khí tức, ánh mắt ngưng tụ nhìn bầu trời, lúc sau mới kịp phản ứng, nhanh chóng cải biến tầm nhìn, nhìn về phía con mắt trước đội trưởng.

Cùng lúc đó, ở sơn mạch cách nơi này một ngày lộ trình, màn trời chỗ đó bỗng nhiên xuất hiện biến hóa.

Một đám người từ đằng xa trùng trùng điệp điệp bay đến, thân ảnh vừa mới xuất hiện ở phía chân trời, liền có âm thanh khúc nhạc vang vọng bát phương, trọn vẹn hơn trăm người thổi sáo, giai điệu ưu mỹ, vui sướng hớn hở.

Càng có thị nữ vừa bay trên không trung, vừa vung hoa về bốn phương, trong khoảng thời gian ngắn, hương hoa bốn phía, nhạc khúc tung bay.

Mà theo đoàn người tới gần, quần áo màu sắc tươi đẹp của bọn họ, giống như những đóa nở rộ ở trên màn trời vậy.

Trong vô số đóa hoa túm tụm này, có một cái kiệu hoa do đầu lâu người khổng lồ chế tạo, do ba mươi hai đại hán giơ lên, ở trên không trung đi nhanh về phía trước.

Ba mươi hai đại hán này không phải nhân tộc, mà là Sư tộc, bộ lông màu vàng khiến cho bọn họ đi dưới ánh mặt trời tựa như thiên binh thiên tướng, khí thế mạnh mẽ.

Loại phô trương này, trong Phong Hải Quận có lẽ không coi vào đâu, nhưng ở bên trong Tế Nguyệt đại vực, nhất là bên trong Vị Ương sơn mạch, đã là cực kỳ khoa trương.

Về phần bên trong kiệu hoa đầu lâu được bọn họ giơ lên, có thể nhìn thấy có hai người nam nữ đang ngồi.

Nữ nhân mặc bộ váy như rặng mây đỏ, thoạt nhìn tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, da thịt trắng như tuyết, xinh đẹp vô cùng, gương mặt tuyệt sắc mỹ lệ, khiến người nhìn không thể không chăm chú.

Giờ phút này nửa cái thân thể mềm mại của nàng đang dựa vào nam tử bên cạnh, để tay vị nam tử ở trên người, trong mắt đầy nhu tình, giống như thiên địa trong mắt của nàng, chỉ có người trước mặt.

Dưới cái cổ thon dài trắng ngọc của nàng, một mảnh ngực sữa nõn nà như bạch ngọc, nửa che nửa đậy, eo thon khiến thân hình nàng trông vô cùng bốc lửa, một đôi chân thanh tú trần trụi dài thường thượt như thanh ngọc được gọt giũa cân xứng, ngay cả gót sen xinh đẹp tuyệt trần cũng im lặng lộ ra vẻ mỹ miều, phát ra lời kêu gọi mê người, khiến người ta phải rạo rực, quả thực là một tuyệt sắc giai nhân.

Về phần nam tử kia, thân hình cao lớn, diện mạo thô kệch, lần da xám trắng giống như không có sinh cơ, hai mắt một lớn một nhỏ rất không cân đối, dường như vào lúc tạo vật đã xảy ra vấn đề.

Nhất là giữa hơi thở còn tràn ra từng trận hắc khí từ trong miệng, làm cho người ta có một loại cảm giác đục ngầu.

Trong tròng mắt trắng lại càng không phải bình thường, ẩn chứa bệnh trạng màu vàng, thân thể càng là có nhiều chỗ hư thối, có nơi còn chảy xuôi dịch thi thể đục ngầu, khiến cho người ta không muốn nhìn lâu.

So sánh với nữ tử bên cạnh, tướng mạo của người nam tử này rất không tương xứng, nhưng không thể không nói, vẻ lăng lệ ác liệt lộ ra trên người ẩn chứa sát khí, nhất là trong con mắt lớn nhỏ khác biệt kia mang theo lạnh lùng đối với sinh mệnh, mặc dù ngồi ở chỗ kia nhưng lại có uy nghiêm, khiến cho người ta không dám xem nhẹ.

Bọn họ từ chân trời đến, sau khi đến nơi này, nam tử đứng lên, nữ tử cũng đứng theo.

Hai người nhìn nhau, một kẻ lạnh như băng, một kẻ nặng tình.

Cuối cùng lại hôn môi một phen, cũng không biết nàng ấy thừa nhận hắc khí đến từ trong miệng người bên cạnh như thế nào, đầu lưỡi còn đụng chạm được với nhau nữa, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Tóm lại bộ dạng thân mật này, lộ ra ý nghĩ vô cùng yêu thương nhau giữa hai người.

Sau đó nam tử bế nữ nhân lên rồi một bước đi về phía không trung, đi thẳng đến đỉnh núi xa xa, mà chúng tu chân trời cũng nhanh chóng cúi đầu cung kính, sau đó nhấc cỗ kiệu lên đi xa.

Chương 1362: Duyên, tuyệt không thể tả (3)

Cho đến hồi lâu, màn trời nơi đây khôi phục như thường, mà trong chiếc lá cây trên một cái cây gần đó, chẳng biết từ lúc nào mọc ra con mắt, nhanh chóng khép kín, hòa hợp hóa thành giọt sương sớm.

Trong sơn cốc cách nơi này một ngày lộ trình, Hứa Thanh xem tất cả cảnh tượng mà con mắt trước mặt đội trưởng chiếu ra, thần sắc đã có biến hóa.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm tốt hơn, đối với bọn họ mà nói, hai người trong màn ảnh đó thì bọn họ đều không nhận ra.

“Tiểu Thanh, người nữ tu kia, phải chăng có chút quen mắt…” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Đáy lòng Hứa Thanh cũng cảm giác không thể tưởng tượng nổi, trong trí nhớ của hắn, nữ tử kia là hạng người vô cùng thích chưng diện, truy cầu sự xinh đẹp và sạch sẽ đến cực hạn, nhưng hôm nay lại có thể thân cận cùng thi thể toàn thân tràn ngập dịch thi thể như vậy.

Quả thực khiến cho Hứa Thanh không thể giải thích vì sao, giờ phút này nghe đội trưởng nói, hắn nhẹ gật đầu.

“Giống như đúc với U Tinh, kẻ từng bị ngươi trộm nhà, hận ngươi thấu xương.” Nói xong, Hứa Thanh lại bổ sung một câu.

“Đội trưởng, phải chăng trên người của ngươi còn giữ y phục của ả?”

Biểu cảm đội trưởng có chút kỳ quái, khi thì dữ tợn, khi thì lại lộ ra vẻ không thể tưởng tượng, hết thảy biến hóa này, Hứa Thanh đều hiểu.

“Nam tử bên cạnh ả… . .” Hứa Thanh do dự.

Đội trưởng đắng chát, thở dài một tiếng.

“Người kia, đại khái có lẽ chính là thân thể kiếp trước của ta.”

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm dù không biết U Tinh, nhưng nghe hai người Hứa Thanh nói, đáy lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng có suy đoán, vì vậy riêng phần mình hít vào một hơi.

“Chúc mừng đại hôn!” Ninh Viêm do dự, thấp giọng mở miệng.

“Tình này cảnh này trong lòng hoảng, Ngưu nhi đầu óc mờ mịt lạnh, hôm qua ta ngươi đánh vỡ đầu, hôm nay chúng ta muốn bạc đầu!”

Ngô Kiếm Vu thay đổi sắc mặt, trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện xưa về nhân duyên, nhịn không được nổi lên hứng đọc thơ.

Hứa Thanh trầm mặc, đội trưởng im lặng.

“Vậy nếu bọn họ có hài tử, Nhị Ngưu sư huynh, hài tử phải gọi ngươi là cái gì?” Ninh Viêm làm sao có thể buông tha cơ hội này, thấp giọng hỏi.

Trán đội trưởng nổi lên gân xanh.

Mắt thấy như thế, Ngô Kiếm Vu cũng tạm thời buông xuống ác cảm đối với Ninh Viêm, sau khi ở một bên trầm tư, ý vị thâm trường nhìn qua đội trưởng.

“Nhi ta chi phụ phi phụ kia, nhi ta chi mẫu lại mẫu kia, nếu hỏi nhi ta gọi ta là gì, trước phụ sau dượng hay là phụ thân!”

Ngô Kiếm Vu vừa đọc thơ xong, đội trưởng oanh một quyền, Ngô Kiếm Vu kêu rên trong tiếng nổ vang, thân thể văng ra ngoài trăm trượng.

Ninh Viêm vừa muốn trốn, đội trưởng một cước đạp tới, chuyển giao gã đi làm bạn cùng Ngô Kiếm Vu, sau đó trong mắt đội trưởng tràn ngập tơ máu, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ đồng cảm, hắn biết rõ giờ phút này tâm tình đội trưởng nhất định là phức tạp đến cực hạn, vì vậy liền vỗ vỗ bờ vai của y.

Sau một lúc lâu, trong miệng đội trưởng truyền ra một tiếng rên rỉ.

“Cái này con mẹ nó đến cùng là xảy ra chuyện gì!”

"Tại sao U Tinh kia lại coi trọng thân thể kiếp trước của ta!" Đội trưởng lộ ra biểu cảm phức tạp, khó có thể diễn tả bằng ngôn từ.

"Đại sư huynh, ngươi không cần khổ sở, thật ra nếu bên phía U Tinh đã biết chân tướng, có lẽ ả sẽ càng phức tạp hơn." Hứa Thanh rất biết an ủi người, ở bên cạnh khuyên nhủ một câu.

Những lời này hoàn toàn chính xác có hiệu quả, sau khi đội trưởng nghe được liền sửng sốt một chút, sau khi khôi phục lại cắn răng.

"Không liên quan, vừa rồi nhìn cái kia, ta đã xác định thân thể kiếp trước của ta, bị vật ta bồi táng năm đó sinh ra khí linh rồi đoạt xá."

"Về phần là cái vật bồi táng nào, trước mắt ta vẫn chưa thể xác định."

"Nhưng không ảnh hưởng tới việc ta đi đoạt lại, chỉ cần để cho ta chạm vào!" Trong mắt đội trưởng lộ ra điên cuồng, lôi kéo Hứa Thanh thương nghị.

Chỉ là muốn làm được điểm này, tồn tại khó khăn không nhỏ, đầu tiên là khí tức U Tinh lộ ra, trên cảm giác rõ ràng là Linh Tàng đại viên mãn.

Cái này phù hợp với thông tin Hứa Thanh đã từng nhìn thấy bên trong chiến báo, về phần U Tinh bị thương nặng mất tích trên chiến trường.

"Ả chạy trốn, là do đại trưởng lão Nghênh Hoàng Châu cố ý làm để kiềm chế hành vi của Thất hoàng tử, ta vốn cho là ả bị Đại Trưởng Lão lén lút ràng buộc, nhưng bây giờ nhìn ra, thật sự đã để cho ả chạy mất."

"Nhưng mà bên chỗ Đại Trưởng Lão nhất định còn có những cái bố trí khác."

"Tiếc là nơi đây cách Phong Hải Quận quá xa, nếu không còn có thể đến hỏi ý kiến một chút."

Hứa Thanh trầm ngâm mở miệng.

Đội trưởng nheo mắt lại, chậm rãi truyền ra lời nói.

“Về phần thân thể kiếp trước của ta, trên người gã tràn ngập khí tức tử vong, vả lại không có bất kỳ chấn động pháp thuật nào, cái này phù hợp với phán đoán của ta, dẫu sao đã chết lâu như vậy, đồ quỷ đoạt xá kia cũng chỉ là chiếm cứ thể xác mà thôi.”

“Bất quá lực lượng thân thể kiếp trước của ta, có thể so với Linh Tàng đại viên mãn.”

Đội trưởng nhíu mày, một cái thân thể kiếp trước đã để cho y không cách nào đối phó, bây giờ còn có thêm một U Tinh, kể từ đó muốn đụng chạm và chiếm lại, cơ bản là không thể nào.

“Nhìn mức độ thân mật của U Tinh cùng kiếp trước của đại sư huynh ngươi, thân thể kiếp trước của ngươi hẳn là cái vị Huyền Mệnh Tử đệ nhất cường giả Vị Ương sơn mạch.”

“Chỉ là có chút kỳ quái, tại sao U Tinh lại ở trong nơi này? Như thế nào lại vừa thấy đã yêu nhau, quan tâm đến trình độ như vậy?”

Hứa Thanh vẫn cảm thấy chuyện này không bình thường, vì vậy nhìn đội trưởng.

“Chúng ta cần tình báo về cái kẻ tên Huyền Mệnh Tử này.”

“Tình báo của gã ta có, lúc trước mặc dù ta không có để ý những thứ tiểu gia tước như vậy, nhưng vẫn thuận tiện sưu tập một chút.” Đội trưởng nói qua, mở ra túi trữ vật tìm kiếm, rất nhanh liền tìm được một khối ngọc giản, bên trong có chút giới thiệu đối với cái gã Huyền Mệnh Tử này.

Đối phương ở trong Vị Ương sơn mạch, sáng lập một cái tông môn, tên là Huyền Mệnh tông.

Mà người này quanh năm bế quan trong Huyền Mệnh tông, rất ít khi ra ngoài, có thể tưởng tượng nơi bế quan nhất định phòng thủ sâm nghiêm, muốn lẻn đi vào, mạo hiểm quá lớn.

Vả lại cơ hội chỉ có một lần, một khi bị đối phương phát hiện, cục diện của bọn người Hứa Thanh sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cho nên sau khi hai người Hứa Thanh và đội trưởng thương nghị, cảm thấy chỉ có thể dùng một chút phương pháp thủ xảo mới có thể.

“Đại sư huynh, thân thể kiếp trước của ngươi và U Tinh gần đây đại hôn …” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, trong đầu chẳng biết tại sao lại hiện ra một cái kế hoạch.

Đội trưởng nghe vậy, có một loại dự cảm xấu.

Chương 1363: Duyên, tuyệt không thể tả (4)

“Đại sư huynh, không phải là U Tinh muốn đi tới linh trì của Âm Dương Hoa Gian tông để tẩy lễ một tháng sao, nếu như vào lúc đó, chúng ta có biện pháp nào vây khốn ả, khiến ả không cách nào đi thành hôn…”

“Tiếp đó đại sư huynh ngươi cải trang thành bộ dạng U Tinh.”

Hứa Thanh vừa nói đến đây, đôi mắt đội trưởng trợn to, Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm cũng chạy trở về, sau khi nghe đến mấy câu này, trong mắt mỗi người đều lộ ra kỳ mang, nhất là Ninh Viêm, càng là nhịn không được vui vẻ nhếch miệng, nhưng lại lo lắng bị đánh, cưỡng ép kiềm chế lại.

Hứa Thanh tiếp tục mở miệng.

“Đại sư huynh, ngươi hiểu rõ thân thể kiếp trước của ngươi nhất, ngươi cũng biết sơ lược về U Tinh, dẫu sao ngươi đã đi qua nhà của ả, nhất là ngươi lại am hiểu ngụy trang thành người khác phái, còn đã có kinh nghiệm, còn nhớ công chúa Hải Thi tộc lúc trước không, lúc đó ngươi cải trang giống như đúc, vô cùng chân thật.”

Hứa Thanh ngóng nhìn đội trưởng, lấy ra một quả táo đưa tới, thấp giọng mở miệng.

“Cho nên ta nghĩ rằng, ngươi cải trang thành U Tinh, đi cử hành đại hôn cùng thân thể kiếp trước của ngươi, như vậy thì ngươi có thể tiếp xúc cùng thân thể kiếp trước của ngươi.”

“Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, chúng ta có biện pháp vây khốn U Tinh, mà ngươi cũng có thể giấu giếm được thân thể kiếp trước của ngươi.”

Đội trưởng theo bản năng tiếp nhận quả táo, biểu cảm do dự.

Y cảm thấy kế hoạch Hứa Thanh nói có thể thực hiện, nhưng nghĩ đến cái loại cảm giác hoang đường chính mình đi cử hành đại hôn cùng thân thể kiếp trước này, khiến cho nội tâm của y có chút mờ mịt.

“Đại sư huynh, biện pháp có thể nghĩ đến trước mắt, cũng chỉ có cái này, chỉ có điều là quá điên cuồng, ngươi có khả năng không cách nào tiếp nhận.” Hứa Thanh thở dài, vỗ vỗ bờ vai đội trưởng.

Đội trưởng nghiến răng, biểu cảm dữ tợn, hô hấp dồn dập, cuối cùng trong mắt lộ ra điên cuồng.

“Ta có thể!”

“Nhưng mà kế hoạch này, phải hảo hảo chuẩn bị mới tốt, tiểu Thanh, ta muốn mượn mảnh vỡ thế giới của ngươi một chút, dùng nó làm căn bản để vây khốn.”

“Muốn vây khốn U Tinh, biện pháp tầm thường không có tác dụng, ta còn cần bố trí một cái đại trận tuyệt thế bên trong mảnh vỡ thế giới của ngươi, thậm chí còn cần đích thân đi đến, cởi bỏ bộ phận phong ấn, lại phối hợp với lực lượng bảo da của ta, cộng thêm uy thế của mặt trời, đúng rồi, Nguyên Anh Quỷ Đế Sơn của ngươi cũng phải ở.”

“Như thế, mới có thể dùng mảnh vỡ thế giới khép kín vây khốn ả ở trong đó!”

“Về phần giấu giếm thân thể kiếp trước của ta, để ta nghĩ biện pháp!”

Ánh mắt đội trưởng đỏ thẫm, vì lấy lại thân thể của mình, y quyết định dụng tậm sức thật lớn, vì vậy lại nghiên cứu chi tiết một chút cùng Hứa Thanh, ví dụ như bố trí như thế nào, lại làm như thế nào để không làm cho Âm Dương Hoa Gian tông chú ý.

Lúc này Hứa Thanh cũng đưa ra nghi vấn của mình, đó là chuyện này có hay không tồn tại khả năng, là đối phương cố ý làm như thế để câu cá.

Dẫu sao có một số việc, không thể nhìn từ mặt ngoài.

Đội trưởng nghe vậy gật đầu, trong mắt nhìn về phía Hứa Thanh có một tia kỳ dị chợt hiện, sau đó lập tức trôi qua, nhưng rất nhanh y lại hiện ra bộ dạng tràn đầy tự tin, vỗ ngực nói y có biện pháp hóa giải.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, từ sau khi đội trưởng tiến vào Vị Ương sơn mạch, lời nói và việc làm hình có chút không giống cùng với trong trí nhớ của mình, nhưng mà loại lời nói tràn đầy tự tin này, từ đầu đến cuối đích xác là nói vô cùng nhiều.

Bạn đang đọc bản dịch Quang Âm Chi Ngoại của nền tảng bạ.ch-ng.ọc-sá.ch, nếu đọc được bản dịch này ở nền tảng khác, vui lòng hãy tìm và đọc bản gốc ở bach.ngoc.sach để ủng hộ nhóm dịch, chân thành cảm ân và mong thông cảm vì dịch giả phải chèn giữa đoạn thế này!

Mấy ngày sau, bọn họ nhiều lần hiệp thương, rốt cuộc đã định ra kế hoạch, xuất phát về Nam tông của Âm Dương Hoa Gian tông, nằm ở phía nam Vị Ương sơn mạch.

Trong Tế Nguyệt đại vực, Âm Dương Hoa Gian tông là một đại tông, bởi vì phụ thuộc Thần Điện đảm nhiệm tế vũ, cho nên tồn tại đặc quyền nhất định, cho nên Đông Tây Nam Bắc cũng tồn tại nhiều phân tông.

Đệ tử tốt xấu lẫn lộn, thân phận hư giả cũng rất dễ lấy được.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân lúc đội trưởng tới nơi đây, lựa chọn thân phận đệ tử của Âm Dương Hoa Gian tông.

Về phần phân tông ở trong Vị Ương sơn mạch, chỉ là một trong số phân tông bên trong đại vực phía nam, lão tổ tu vi Quy Hư, quanh năm túc trực trong tổng bộ Hồng Nguyệt Thần Điện ở bình nguyên Sám Hối.

Về phần tông chủ phân tông này, là con nối dõi huyết mạch, có tu vi Linh Tàng, tọa trấn tông này.

Nhưng mà bởi vì Âm Dương Hoa Gian tông có quá nhiều phân tông, cho nên thật ra lẫn nhau cũng không phải là vui vẻ hòa hợp, cho dù có tới lui qua lại, nhưng cũng không phải thân mật như vậy, hình như riêng phần mình đều bài xích, bộ dáng có chút đề phòng đối phương.

Cho dù đội trưởng và Hứa Thanh có thân phận đệ tử Âm Dương Hoa Gian tông, nhưng sau khi trình ra lệnh bài thân phận tông môn vẫn bị ngăn lại như cũ.

Sơn môn Âm Dương Hoa Gian tông, nằm ở trên Song Tử Phong của Vị Ương sơn mạch, bên trong điêu lan ngọc thế, rất là xa hoa, nhất là linh hồ phía sau núi, bởi vì là một chỗ linh hà hội tụ trên Vị Ương sơn mạch, cho nên càng thêm nổi danh.

Giờ phút này, dưới Song Tử Phong, một đạo màn sáng xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh cùng đội trưởng, ngăn cản bước chân bọn hắn, đồng thời ba người đệ tử thủ hộ sơn môn cũng từ bên trong huyễn hóa ra ngoài.

“Nếu lệnh bài ngươi không thuộc về Vị Ương nam tông ta, dựa theo môn quy không thể tuỳ tiện cho các ngươi đi vào, cho nên các ngươi từ đâu tới đây, thì về lại nơi đó đi.”

Người trung niên ở giữa ba người chắp tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

Đối với việc này, bọn người Hứa Thanh ở trên đường tới đã có phương pháp đối ứng, vì vậy đội trưởng trên mặt nở nụ cười, tiến lên vài bước, tay phải giơ lên, túi trữ vật đặt ở trên, đang muốn lấy ra vật phẩm.

Nhưng vào lúc này, bầu trời truyền đến chấn động, một tiếng kêu nhẹ vang vọng ở chân trời, theo sau mà đến chính là một cỗ chấn động Linh Tàng đảo qua bốn phương.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng tụ, đội trưởng cũng dừng động tác lại.

Ngô Kiếm Vu và Ninh Viêm ở phía sau thầm nghĩ không ổn trong lòng, một thân ảnh từ trên bầu trời bay đến, trong chốc lát liền phủ xuống giữa không trung.

Đây là một nữ tử trung niên mặc đạo bào, tướng mạo có chút tư sắc, một khắc xuất hiện, sắc mặt ba người đệ tử thủ hộ sơn môn kia liền biến hóa, lập tức quỳ bái xuống.

“Bái kiến tông chủ.”

Hứa Thanh và đội trưởng cũng vội vàng chắp tay, thần sắc cung kính, nhưng mà Hứa Thanh nơi đây bái kiến, đồng thời đáy lòng cũng nổi lên nghi ngờ, hình như đối phương tới khá là đúng dịp.

Mà ánh mắt của nữ tử trung niên kia căn bản là không để ý Hứa Thanh cùng với đội trưởng, một cái chớp mắt nàng xuất hiện, trên mặt liền nở nụ cười, nhìn về phía Ngô Kiếm Vu, nhẹ giọng mở miệng.

“Vị công tử này, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, ký ức về câu thơ lần thứ nhất lúc trước ngươi đọc vẫn còn rất mới mẻ.”

Chương 1364: Nếu sai đều là tại Huyền U Cổ Hoàng (1)

Thanh âm êm ái truyền đến từ bầu trời, nương theo tiếng than nhẹ vang vọng bốn phương.

“Mây trên trời như sơn tiêu, đá trong lòng ta cao hơn đất!”

Hứa Thanh sững sờ, đội trưởng kinh ngạc, Ngô Kiếm Vu chợt ngẩng đầu, nhìn nữ tử trên không trung, nhướn mi lên, nhàn nhạt mở miệng.

“Núi xanh không ngửi thấy màu đen, ánh trăng rơi ngày nào biết được?”

“Là ta đường đột, ngươi có thể gọi là ta Vân Hà Tử.”

Nữ tử trung niên rõ ràng nghe hiểu thơ của Ngô Kiếm Vu, nghe xong liền nhẹ giọng mở miệng.

Lần này đến phiên Ngô Kiếm Vu sửng sốt.

Giờ phút này đang là buổi trưa, làn gió ôn hòa thổi tới, cỏ xanh trên dãy núi lắc lư, mây mù trên bầu trời giống như cũng lưu động nhanh hơn trong gió thổi, gió hất bay tóc mọi người, cũng làm cõi lòng Ngô Kiếm Vu lay động.

Y thật không ngờ, trong thiên địa này lại có người có thể nghe hiểu thi từ của mình, có thể tán thưởng tài tình của mình, người đột nhiên xuất hiện này, khiến cho y vô cùng bất ngờ.

Nên biết rằng từ sau khi y bắt đầu tự bắt chước Huyền U Cổ Hoàng, bất luận kẻ nào trong đời này, cũng tràn đầy hiểu lầm đối với y, ngay cả sư tôn của y cũng là như thế.

Nhưng y thủy chung kiên trì lý niệm của bản thân, thủy chung ghi khắc di phong của Cổ Hoàng, một đường đi đến bây giờ, y đã sớm tạo thành thói quen thế nhân tầm thường, cũng quen không được người khác nhận thức.

Cho đến giờ phút này… .

Trong đôi mắt Ngô Kiếm Vu lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, y ngẩng đầu chắp tay ra sau lưng, gió thổi bay tóc y, khiến quần áo của y bay phất phới.

Nhưng y không thèm để ý tất cả thứ này, y nhìn qua nữ tử trung niên giữa không trung kia, trầm thấp truyền xuất ra giọng nói.

“Cửu châu sơn hải thiên địa cao, vân miểu thái mông là đạo cầu?”

Nữ tử thay đổi sắc mặt, thân thể từ trên không trung hạ xuống, đứng ở trước người Ngô Kiếm Vu.

Ánh mặt trời chiếu vào trên người, chiếu rọi đạo bào toàn thân mộc mạc có ánh bảy màu, dung nhan hơi có tư sắc cũng bởi vì ánh sáng trong mắt, thoạt nhìn càng có tiên linh.

Nàng khẽ gật đầu.

“Công tử đoán không lầm, ta là tông chủ Nam tông của Âm Dương Hoa Gian tông.”

Mắt Ngô Kiếm Vu lộ ra kỳ mang, lần nữa mở miệng.

“Hôm qua tinh phong mấy thần tới, không biết thiên hà rơi cẩu miêu?”

Nữ tử mỉm cười.

“Ta hiểu.” Nói qua, nàng quay đầu phất tay, màn sáng tông môn lập tức tản ra một đạo khe hở, nhanh chóng bay về hai bên, càng có ba tiếng chuông từ trên đỉnh núi vang vọng truyền xuống.

Loại lễ tiết này, đã là không nhỏ.

Hứa Thanh và đội trưởng hoàn toàn ngây người, Ninh Viêm cũng là há hốc mồm, trái tim mờ mịt.

Gã nhìn Ngô Kiếm Vu, lại nhìn vị tông chủ kia một chút, cảm thấy hai người này nhất định là một đầu bệnh nặng.

Không chỉ Ninh Viêm cho rằng như vậy, giờ phút này trái tim của ba người đệ tử thủ hộ sơn môn kia cũng là một mảnh hỗn loạn, đối với thi từ của Ngô Kiếm Vu, bọn họ nửa câu cũng nghe không hiểu, nhưng hình như tông chủ nhà mình thật sự có thể nghe hiểu.

Điều này không khỏi khiến cho bọn họ nghĩ đến lời đồn trong tông môn về tông chủ nhà mình, nghe nói tông chủ sùng bái nhất là Huyền U Cổ Hoàng của nhân tộc, cũng thích người có tài tình, thậm chí ngày bình thường còn chợt truyền ra thi từ.

Nhưng bất kể như thế nào, bây giờ ba người bọn họ đều vô cùng cung kính, rất nhanh liền tránh đường, cũng lén lút lưu ý tới Ngô Kiếm Vu.

"Công tử, mời!"

Nữ tử trung niên nói nhỏ, không hề có chút bởi vì chênh lệch tu vi giữa mình và Ngô Kiếm Vu mà xuất hiện khinh thường, thậm chí trong mắt nàng, trên thế gian này có quá nhiều những người tu vi cao, nhưng người có tài tình như vậy, ít càng thêm ít.

Cho nên trong mắt của nàng, Hứa Thanh và đội trưởng cũng chỉ là phụ gia mà thôi.

Tinh thần Ngô Kiếm Vu vô cùng phấn chấn, ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước, một đường làm bạn cùng với Vân Hà, rất là lễ ngộ đối với người kia.

Hai người đi phía trước, Hứa Thanh và đội trưởng nhìn nhau một cái, ngoan ngoãn đi theo phía sau, Ninh Viêm đang muốn theo kịp, Ngô Kiếm Vu đi phía trước bỗng dừng chân lại, bình tĩnh mở miệng.

"Nửa mảnh một mảnh hai ba mảnh, chó thấp thấy cũng phải cúi đầu!"

Vân Hà nghe vậy, quay đầu nhìn Ninh Viêm.

Ninh Viêm khẽ run rẩy, không đợi gã mở miệng, một màn sáng lập tức hình thành trước mặt, ngăn cản gã ở bên ngoài.

"Này là cái gì, như thế còn có thể nghe hiểu, không thể nào!" Ninh Viêm há hốc mồm, gã biết rõ lòng dạ Ngô Kiếm Vu hẹp hòi, bây giờ mặc dù trong lòng tức giận, nhưng cũng không dám lộ ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người Hứa Thanh bọn họ đi xa.

Cứ như vậy, bọn họ một đường tiến vào Âm Dương Hoa Gian tông, trên đường cũng gặp Hổ Đầu Hồ Điệp như mọc thành phiến bay múa giữa không trung, số lượng nhiều hơn không ít so với ở dã ngoại.

Từ xa nhìn lại, tựa như một mảnh sương mù, lượn lờ giữa hai ngọn núi.

Cũng khiến cho Hứa Thanh cảm thấy có chút kỳ dị, trên đường đi hắn đã thấy loại hồ điệp này rất nhiều lần, nhưng lần này là nhiều nhất, mà theo ánh mắt nhìn tới, theo Ngô Kiếm Vu đi về phía trước, trước mắt bỗng nhiên có chút mơ hồ, hết thảy bốn phía bỗng xuất hiện hư ảnh trùng lặp.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hết thảy lại khôi phục như thường.

Đội trưởng phía trước quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trong mắt mang theo ý hỏi.

Hứa Thanh lắc đầu, nhìn như bình thường, nhưng trong lòng lại dâng lên nồng đậm cảnh giác, hắn biết thân thể mình không có việc gì, nhưng một màn hoảng hốt cùng mơ hồ lúc trước kia tới có chút quỷ dị.

Nhưng mà giờ phút này không phải thời điểm nhiều lời, Hứa Thanh cúi đầu tiếp tục đi theo, cho đến một nén nhang sau, bọn họ được dẫn tới khách xá của tông này, được thu xếp ở lại đây.

Chương 1365: Nếu sai đều là tại Huyền U Cổ Hoàng (2)

Vị tông chủ kia đưa mắt nhìn ba người Ngô Kiếm Vu đi vào khách xá, sau đó xoay người rời đi.

Vừa đi tới trong tông môn, liền có rất nhiều hồ điệp bay tới, vờn quanh bốn phía nàng, giờ phút này bên trong hư vô bên cạnh cũng có hai thân ảnh huyễn hóa ra tới, nương theo hay bên trái phải.

Trong đó một thân ảnh thấp giọng mở miệng.

“Tông chủ, mấy người kia mười ngày trước đột nhiên xuất hiện ở bên trong Nghênh Ngưu thành, trước giờ chưa từng đến đây, đầu tiên là đi tới Linh Thang quán, hết thảy bình thường.”

“Sau đó rời khỏi, đi đến bên trong Vị Ương sơn mạch, mất đi tung tích.”

“Không biết mục đích tới tông ta.”

“Về phần thân phận đệ tử của bọn họ là chân thật, đến từ Tây tông.”

Một đạo thân ảnh khác cũng thấp giọng truyền ra lời nói.

“Về phần vị công tử có tài tình kia, địa vị của y trong đoàn người không hề cao, thế nhưng không thấy có biểu hiện bị ép buộc, xác nhận tự nguyện đi theo.”

“Vả lại trên người mấy người này cũng tồn tại nguyền rủa, khả năng là người ngoại vực không lớn, một vị trong đó, nguyền rủa trong cơ thể càng là cực cao, đã đến trình độ tùy thời có thể bộc phát.”

Nghe người bên cạnh nói, vị Vân Hà Tử này nhẹ gật đầu.

“Trước chú ý một chút, nếu như bọn họ thật sự chỉ tới nơi đây cư trú, mà không làm ra sự tình có ý đồ xấu gì đối với tông ta, vậy liền không cần để ý tới.”

“Nếu…” Một thân ảnh bên cạnh do dự.

“Nếu thật sự có ác ý… . .” Vân Hà Tử dừng chân lại, nhàn nhạt mở miệng.

“Chém bọn chúng rồi đưa cho Vũ Điệp ăn, về phần vị công tử kia, hậu táng.”

“Tuân pháp chỉ!” Hai người cúi đầu nhận lệnh, thân ảnh mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi, rất nhanh bảy ngày qua đi.

Ba người Hứa Thanh an ổn cư trú ở bên trong nơi này, không hề có bất kỳ biểu hiện khác người nào, thành thành thật thật, mặc dù chợt có ra ngoài, nhưng cũng sẽ không tìm tòi hay che giấu gì cả.

Bọn họ cũng biết đám người mình đột nhiên đến, nhất định sẽ khiến cho người ta chú ý, mặc dù bên Ngô Kiếm Vu đột nhiên phát sinh tình huống như thế, khiến cho hết thảy có chỗ hòa hoãn, nhưng cuối cùng bọn họ cũng không phải là đệ tử của tông này, cho nên chỉ có thể ở giữa sườn núi trong một ngọn núi.

Chỗ khác, ba người không thể tùy ý đi đến, dù là tông chủ tán thưởng Ngô Kiếm Vu, cũng sẽ không vì thế mà phá hủy quy củ.

Nhưng có thể cố định ở chỗ này, đã coi như hoàn thành bước thứ nhất trong kế hoạch của bọn Hứa Thanh.

Bởi vì linh trì phía sau núi đúng là mở ra cho tất cả các đệ tử, chỉ cần nộp linh thạch nhất định, liền có thể đi đến.

Hứa Thanh và đội trưởng đã đi qua hai lần, lặng yên ngồi xuống bên trong linh trì, riêng phần mình thổ nạp, tận khả năng áp chế nguyền rủa trong cơ thể.

Mà phần nguyền rủa này, chính là lí do thoái thác bọn hắn nghĩ đến trên đường tới đây.

Muốn nói dối, nhất định phải có một cái sự tình chân thật đặt ở phía trước, như thế mới có khả năng trong thật giấu giả, tạo thành lẫn lộn.

Mà linh trì mặc dù cũng không trực tiếp ảnh hưởng năng lực nguyền rủa, nhưng lại có thể có chỗ bồi dưỡng đối với thân thể, vì vậy gián tiếp cũng có thể có một chút hiệu quả.

Thật ra chỗ như thế bên trong Tế Nguyệt đại vực cũng có không ít, đây cũng là một trong những ý nghĩa khi tạo thành Thiên Ngưu Liên Minh.

Trong lúc này, Hứa Thanh lại một lần nữa xuất hiện cảm giác hoảng hốt cùng mơ hồ, mỗi một lần đều là lúc Hổ Đầu Hồ Điệp xuất hiện rất nhiều, mà những con hồ điệp này hắn đã biết tên.

Chúng nó gọi là Vũ Điệp, là sinh mệnh kỳ dị mà Âm Dương Hoa Gian tông cần phân phối dùng để tế vũ.

Về phần bản thân hoảng hốt, Hứa Thanh cũng bí mật cáo tri cho đội trưởng, đội trưởng cũng rất coi trọng đối với việc này, phân tích cùng hắn thật lâu, nhưng lại không có đáp án chân chính gì.

Hứa Thanh mơ hồ cảm giác việc này rất không đúng, tuy cũng không có nhiều lời, nhưng trong đáy lòng đã cực độ coi trọng việc ấy.

Mà trong thời gian bảy ngày này, Hứa Thanh và đội trưởng cũng cảm nhận được biến số trong kế hoạch của bọn họ.

Đó chính là cái người tông chủ tên là Vân Hà Tử kia, nàng rõ ràng thường xuyên ở trong linh trì.

Có nàng ở đó, cho dù cạm bẫy mà Hứa Thanh và đội trưởng dựa theo kế hoạch bố trí nhắm vào U Tinh rất xảo diệu, vả lại dưới sự chủ trì của đội trưởng sẽ không tràn ra bất cứ cái chấn động gì, nhưng cuối cùng vẫn là ở ngay dưới mí mắt của đối phương.

Kể từ đó, không thể nào không bị phát hiện.

Mà lúc này cách ngày U Tinh đến đây tẩy lễ chỉ còn chưa tới một tháng.

Điều này khiến cho đáy lòng đội trưởng lo lắng không thôi, mặc dù y và Hứa Thanh cũng có kế hoạch dự phòng, nhưng tình hình hôm nay, hiển nhiên nếu như Ngô Kiếm Vu phát lực thì sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Vì vậy vào ngày thứ tám, đội trưởng đã tìm Ngô Kiếm Vu, ôm bờ vai của y, thấp giọng mở miệng.

“Huynh đệ đại Kiếm, cứ tiếp tục như vậy không được.”

Ngô Kiếm Vu liếc mắt nhìn đội trưởng một chút, không nói chuyện, mấy ngày nay y rất thoải mái, dưới đáy lòng đã có rất nhiều thi từ nghĩ sẵn trong đầu.

Đội trưởng ho khan một tiếng, giật dây nói.

“Đại Kiếm Kiếm, ngươi đi câu dẫn vị tông chủ kia một chút, dẫn nàng đi khỏi linh trì…”

Ngô Kiếm Vu cười lạnh, sau khi đi tới tông môn này, địa vị của y bên trong ba người đã không giống trước, giờ phút này y ngạo nghễ phất tay, lấy ra con chim Anh Vũ của mình, đặt lên đỉnh đầu.

Y không mở miệng, Anh Vũ liền hất cằm lên, tự phụ lên tiếng.

“Đây là cái phương pháp cùi bắp gì không biết, quá mức nhỏ nhặt, tông chủ Vân Hà Tử lại không phải là người ngu, một khi phụ thân ta đi câu dẫn, nàng nhất định sẽ có hoài nghi trong lòng.”

“Đến lúc đó, nàng chỉ cần cảm ứng linh trì một chút, liền bắt bọn ngươi hiện hình!”

“Các ngươi muốn chết, đó là việc của các ngươi, phụ thân ta và chúng ta tuyệt đối sẽ không tham dự!”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn con Anh Vũ kia, trong lúc nói, con chim này vẫn luôn ngẩng đầu lên, giống như một cây gậy vậy, lấy lông vũ ở dưới lỗ mũi để nhìn người khác.

Đội trưởng lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

“Ta cũng không nói phụ thân ngươi dẫn Vân Hà Tử rời đi, rồi chúng ta đi bố trí linh trì ngay nha.”

“Chúng ta phải đi một con đường và cách thức triêng, phụ thân các ngươi đi câu dẫn, Vân Hà Tử sẽ hoài nghi, tiến tới xem xét một phen, nhưng nàng sẽ phát hiện hết thảy như thường.”

“Mỗi một lần cũng là như thế này, vòng đi vòng lại cho đến mấy mươi lần sau, nàng tự nhiên sẽ không có hoài nghi như vậy nữa.”

“Ngươi nói có đúng hay không?”

Anh Vũ sững sờ, biểu cảm của Ngô Kiếm Vu cũng trở nên nghiêm túc một chút.

Chương 1366: Nếu sai đều là tại Huyền U Cổ Hoàng (3)

“Ta cần bố trí một ít thời gian ở bên trong mảnh vỡ thế giới, về phần trận pháp ẩn nấp đặt ở bên trong linh trì, chỉ cần ba canh giờ là đủ.”

Anh Vũ cúi đầu lén lút nhìn phụ thân của mình, trong mắt Ngô Kiếm Vu có chút do dự, mà đội trưởng hiểu rất rõ Ngô Kiếm Vu, đi lên không ngừng khuyên bảo, lúc Ngô Kiếm Vu càng lúc càng dao động, đội trưởng dứt khoát giải quyết.

“Thân thể kiếp trước của ta, cùng lắm thì từ bỏ cũng được, ta cũng có những phương pháp khác có thể lựa chọn, nhưng mà năm cuốn sách cổ của Huyền U Cổ Hoàng kia, hazz, ngươi không lấy được nữa.”

“Bên trong đó viết lại rất nhiều chuyện của Cổ Hoàng, bao hàm cả chí hướng lúc đầu của Cổ Hoàng, vả lại thi từ lưu lại trong đó…”

“Ta còn nhớ rõ một đoạn thơ khuyết trong đó, để ta đọc cho ngươi nghe.”

“Thiên đạo cúi đầu nhật nguyệt trọng quang, quét sạch hoàng thổ tổng tề bát hoang!”

Đội trưởng nhẹ giọng mở miệng, mà những lời này vừa ra, một cỗ khí thế khó tả cũng theo đó dựng lên.

Ngô Kiếm Vu nghe xong toàn thân run rẩy, trong mắt lộ ra mê mẩn, cuối cùng một phát bắt được Anh Vũ trên đỉnh đầu, sau khi thu hồi, y thở sâu, liên tục gật đầu.

“Làm!”

Ánh mắt kiên định, theo chữ này vừa ra, trong mắt liền mang theo quyết tâm cùng quyết đoán, trong lòng tràn đầy kiên quyết.

Mắt thấy như thế, trong mắt đội trưởng lộ ra tán thưởng, một bộ dạng rất yêu thích cái biểu lộ này của Ngô Kiếm Vu, tiến lên thương nghị kế hoạch cùng với y.

Hứa Thanh đứng ở bên cạnh nhìn qua hết thảy, đáy lòng thở dài, đi đến ngoài cửa phòng, hộ pháp giúp bọn họ, đồng thời cũng ở đây nhìn qua đêm tối xa xa.

Lúc đầu vốn hẳn là thiên địa đen nhánh, lại bị một mảnh đom đóm tô đẹp.

Đó là Hổ Đầu Hồ Điệp, loại Vũ Điệp đặc thù của Âm Dương Hoa Gian tông, không chỉ tràn ra nguyền rủa vả lại có đủ kịch độc, càng là có thể phát ra tia sáng vào ban đêm.

“Đệ tử tông này có được phương pháp giải độc, cho nên có thể không quan tâm tới độc của những con Vũ Điệp đó.”

“Nhưng mà hai lần hoảng hốt kia của ta, đến cùng là nguyên nhân gì?”

Hứa Thanh trầm ngâm, cảm thụ ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh, phát hiện nó vẫn ngủ vô cùng bình tĩnh…

“Chẳng lẽ là do một màn tiếp dẫn Mệnh Kiếp trong lúc thiên địa hỗn loạn lúc trước, đã tạo thành một chút tai hoạ ngầm về sau?”

Hứa Thanh nhíu mày, phân tích trong lòng.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Dưới đội trưởng bày mưu tính kế, lúc ánh nắng sáng sớm từ thiên địa đằng xa chiếu đến, Ngô Kiếm Vu ánh mắt thâm trầm và biểu cảm lạnh lùng, chắp tay sau lưng đi ra khỏi phòng.

Y muốn đi hoàn thành nhiệm vụ đội trưởng an bài, câu dẫn Vân Hà Tử!

Nhiệm vụ này rất gian khổ, nhưng một khi hoàn thành liền thu hoạch được thứ liên quan đến mơ ước của mình, cho nên đáy lòng của y cũng trở nên thần thánh lên, cho đến một khắc đi ra khỏi cửa, ánh mặt trời chiếu vào trên người, Ngô Kiếm Vu nhịn không được quay đầu nhìn phía đội trưởng cùng Hứa Thanh.

Đội trưởng giơ cánh tay lên, cho y một cái động tác động viên.

“Ngươi nhất định có thể làm được!”

Ngô Kiếm Vu hất cằm lên nhẹ gật đầu, quay người nhoáng một cái, đi thẳng đến xa xa.

Đội trưởng đưa mắt nhìn, sau mấy hơi thở, khi thân ảnh Ngô Kiếm Vu tan biến ở cuối tầm mắt, y lập tức lấy ra một con mắt, ngồi xổm trong một góc vẫy tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, loại sự tình này, hắn không tin lấy đội trưởng hiếu kỳ lại không đi rình coi, nói không chừng vẫn còn ghi lại ảnh lưu niệm.

“Ha ha, lần này đại Kiếm Kiếm cũng có chỗ đặc biệt!” Đội trưởng đắc ý, nhìn qua con mắt trước mặt, tiện tay lấy ra một cái ngọc giản lưu ảnh, bắt đầu ghi chép.

Hứa Thanh không nói chuyện, chú ý trên con mắt, trong đó chiếu ra thân ảnh Ngô Kiếm Vu.

Ngô Kiếm Vu đi trong Âm Dương Hoa Gian tông, một đường thấp thỏm lo âu, không ngừng cổ vũ chính mình cố gắng lên, cho đến khi đến bên cạnh một đình nghỉ mát, y hít sâu, lấy ra ngọc giản truyền âm cho Vân Hà Tử.

“Chim tước tại trời không thấy ảnh, hữu duyên có đình nay lương tiên!”

Hôm ấy đối phương đưa bọn họ đến nơi này, lúc gần đi đã lưu lại ngọc giản lẫn nhau với y, giờ phút này truyền âm xong, Ngô Kiếm Vu chắp tay sau lưng, ngẩng lên nhìn bầu trời xa xa.

Gió thổi tới, hất bay sợi tóc của y, giống như là tiếng lòng, lắc lư tung bay, phía sau y truyền đến âm thanh mang theo nụ cười ôn hòa.

“Công tử gọi ta?”

Ngô Kiếm Vu cũng không quay người, ngạo nghễ mở miệng.

“Bầu trời văn quang xiên dòng nước, đại địa ngâm du cùng Hà Vân.”

Sắc mặt Vân Hà có sóng ánh sáng nho nhỏ, đi đến bên cạnh Ngô Kiếm Vu, nhìn qua bên mặt Ngô Kiếm Vu, bỗng nhiên mở miệng.

“Cổ nguyệt có linh ánh hướng suối, kiếp này không dấu tẩy tâm lan.”

Thân thể Ngô Kiếm Vu chấn động, quay đầu nhìn về phía Vân

Hà Tử bên người, trong mắt lộ ra kỳ mang.

Y vốn tưởng rằng đối phương chỉ là hiểu chính mình, cho rằng trước đó từ ngữ trong lời của đối phương cũng chỉ là thuận miệng nói, thật không ngờ đến Vân Hà Tử này rõ ràng thật sự cũng có thể ngâm.

Vì vậy hứng thú càng đậm, truyền ra giọng trầm thấp.

“Gió đen không thét ai tới hát, nước biếc như trước đang nổi sóng!”

Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt Vân Hà Tử, mơ hồ có rặng mây đỏ nổi lên, nàng nhìn chân trời, nhẹ giọng ngâm.

“Núi xanh bất lão mặc trời đưa, nhân sinh như mộng ai đăng cao.”

Ngô Kiếm Vu trầm mặc, sau một lúc lâu vẫn không buông bỏ như trước, lần nữa mở miệng.

“Cây mơ đã quen ánh sáng tím, ai tới nấu rượu hỏi quy hương!”

Hà Vân Tử muốn nói lại thôi, suy nghĩ chấn động, giọng nói êm dịu vang vọng.

“Tương phùng một tiếu theo gió bay, ngươi ta như trước nói thiền lý.”

Cảm xúc của Ngô Kiếm Vu có chút sa sút, nhưng vẫn đánh mạnh tinh thần, nở nụ cười.

Vân Hà Tử tương tự mỉm cười, hai người đi xuống đình nghỉ mát, đi đến phía xa xa.

Gió nương theo hai bên, ánh sáng chiếu rọi con đường phía trước, Vũ Điệp bao quanh, khung cảnh một mảnh mông lung, lại lộ ra một cỗ vẻ đẹp khó tả.

Chỉ là chẳng biết tại sao, trong tấm hình điểm tô cho đẹp này, dù sao vẫn có pha vào một chút thương cảm.

Chương 1367: Nếu sai đều là tại Huyền U Cổ Hoàng (4)

“Bọn họ từ đầu đến cuối, đang nói cái quái gì?” Đội trưởng rất hiểu làm thế nào để phá hư phong cảnh, giờ phút này mờ mịt nhìn qua Hứa Thanh, lại nói một câu.

“Hình như ta có cảm giác, bọn họ đang trao đổi ám hiệu với nhau?”

Hứa Thanh cũng mờ mịt, thi từ của Ngô Kiếm Vu, đến bây giờ hình như cũng chỉ có một mình Vân Hà Tử có thể nghe hiểu.

Sau một lúc lâu, hai người bốn mắt nhìn nhau, lại tiếp tục chú ý Ngô Kiếm Vu.

Thời gian một ngày trôi qua, đến lúc hoàng hôn, Ngô Kiếm Vu trở lại, biểu cảm đắng chát, mang theo một chút phức tạp cùng cảm khái, sau khi trở về không nói câu nào, lặng lẽ ngồi trên ghế ngẩn người.

Mắt thấy như vậy, đội trưởng đi qua an ủi một phen, ý đồ dò hỏi, nhưng Ngô Kiếm Vu lắc đầu, cuối cùng thở dài.

“Kiếp này không có phí trăm năm, sao cách bên bờ không thấy lưới.”

Đội trưởng nhíu mày, nhìn Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, nhàn nhạt mở miệng.

“Nói cho rõ ràng!”

Ngô Kiếm Vu vẻ mặt buồn rười rượi, lấy ra Anh Vũ thả lên đỉnh đầu, Anh Vũ thở dài, thấp giọng mở miệng.

“Phụ thân ta bị cự tuyệt.”

“Không sao, nữ nhân đều là cái dạng đó, lúc đầu sẽ luôn rụt rè một chút, làm cho ngươi không thể tuỳ tiện đạt được, đại Kiếm Kiếm, để ta dạy cho ngươi mấy chiêu, nhất định có tác dụng!” Đội trưởng nghe vậy, lập tức ôm cổ Ngô Kiếm Vu, tiếp tục thương nghị.

Cứ như vậy, vào lúc trời lần nữa sáng sớm, Ngô Kiếm Vu trọng chấn lại tinh thần, lần nữa đi ra, tiếp tục đi ước hẹn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh hai mươi ngày trôi qua, cách ngày U Tinh đến chỉ còn chưa tới bảy ngày.

Những ngày này, Hứa Thanh và đội trưởng mặc dù cũng thỉnh thoảng đi linh trì, nhưng cũng không tiến hành bất luận việc mờ ám gì, về phần Ngô Kiếm Vu chỗ đó, cũng có một chút tiến triển.

Hầu như mỗi ngày y đều đi ước hẹn với Hà Vân Tử, hai người có đôi khi cùng nhau dạo chơi ngoại thành, có đôi khi cùng nhau ngâm thơ, thậm chí có mấy lần còn kề đầu nói chuyện, cùng nhau tán thưởng tài tình của Cổ Hoàng, lẫn nhau bất tri bất giác đã trở lên vô cùng thân thiết.

Trong lúc này, hướng đi mỗi ngày của Hứa Thanh và đội trưởng cũng đều được truyền tới Vân Hà Tử, sau khi hết thảy đều vẫn như thường, nghi ngờ trong lòng Vân Hà Tử đối với hai người cũng dần dần phai nhạt.

Cho đến khi còn cách ngày U Tinh đến còn có ba ngày, Hứa Thanh và đội trưởng quyết định hành động, bọn họ cũng như thường ngày đi tới linh trì, ngâm ở, khoanh chân đả tọa.

Nhưng ở bên trong linh trì, một cái ngón chân của đội trưởng lại chia lìa cùng với bản thể, hóa thành một con sâu nhỏ, chậm rãi nhúc nhích ở dưới nước.

Lặng yên không phát ra khí tức, bò một vòng quanh toàn bộ linh trì, tới vị trí chính giữa, hóa thành một khối bùn, áp chặt vào đáy linh trì.

Hứa Thanh nhắm mắt, hấp thu lực lượng bồi dưỡng bên trong linh trì, không lộ ra bất luận sơ hở gì, nhưng lại vào lúc đội trưởng chỗ đó sắp hoàn thành, trên bầu trời lại bay tới một đám Vũ Điệp.

Chúng nó trôi nổi ở trên không trung, trong lòng Hứa Thanh nổi lên chấn động, mở mắt ra nhìn tới một cái, chớp mắt, cái loại cảm giác hoảng hốt cùng mông lung kia lại lần nữa hiện ra trước mắt.

Toàn bộ thế giới, tựa hồ cũng vào một cái chớp mắt này xuất hiện trùng lặp mãnh liệt, núi đá cũng tốt, linh trì cũng được, còn có tất cả mọi người ở đây, tất cả đều xuất hiện bóng chồng, duy chỉ có đội trưởng chỗ đó là rõ ràng!

Thậm chí vào thời khắc này, trong đầu hắn còn sinh ra từng trận đau nhức kịch liệt, theo đó liền hóa thành mê muội, dường như toàn bộ thế giới đều lấy chính hắn làm trung tâm, chuyển động về một cái phương vị.

Loại cảm giác này, khiến cho Hứa Thanh theo bản năng cần phải nhắm mắt lại, dùng cách này miễn cưỡng giảm bớt, đồng thời còn có từng trận cảm giác chán ghét và không còn chút sức lực liên tục xuất hiện không tiêu tan, cũng chẳng biết từ lúc nào, trên trán đã xuất rất nhiều mồ hôi lạnh.

Dù là ngâm trong hồ nước ấm áp cũng không cách nào ngăn cản rét lạnh từ trong tràn ra bên ngoài, hết thảy âm thanh bên tai đều giống như bị hư vô ngăn cách, trở nên yếu ớt.

Lần này thời gian kéo dài càng vượt qua lúc trước, sau hơn 10 hơi thở Hứa Thanh mới khôi phục lại.

Một khắc mở mắt ra, hô hấp Hứa Thanh dồn dập, sắc mặt xanh mét không có bất kỳ huyết sắc, hắn theo bản năng đè lại mỏm núi đá bên người, lúc nhìn về phía đội trưởng, vẻ mặt đội trưởng mang theo ân cần, đỡ thân thể lảo đảo muốn ngã của hắn.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Đại sư huynh, có phải ngươi có chuyện gì che giấu ta hay không?” Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, trầm thấp mở miệng.

Đội trưởng trầm mặc, không có trả lời vấn đề này, mà nở nụ cười, trong mắt lộ ra chân thành, nói khẽ.

“Tiểu Thanh, ngươi tin ta là tốt rồi.”

Hứa Thanh im lặng, sau một lúc lâu nhẹ gật đầu, không có hỏi tới.

Mà bọn họ cũng rất nhanh đứng dậy rời khỏi nơi đây, trở về phòng mình.

Toàn bộ hành trình cũng không xuất hiện bất kỳ biến hóa dị thường nào, cảnh này khiến cho Hứa Thanh theo bản năng cảm giác tất cả vô cùng thuận lợi, dường như hết thảy cũng đều dựa theo suy nghĩ của bọn họ để tiến hành.

Ngô Kiếm Vu thành công thành lập nên quan hệ thân mật cùng với Hà Vân Tử, khiến cho đối phương không có phát hiện hành động của bọn hắn.

Tiến tới bố trí trong kế hoạch cũng hoàn thành đơn giản, chỉ chờ U Tinh đến.

Nhưng Hứa Thanh cũng không nói cái nghi vấn này ra, vào ngày hôm sau, hắn trầm mặc cùng với đội trưởng và Ngô Kiếm Vu, rời khỏi Âm Dương Hoa Gian tông.

Trước khi đi Ngô Kiếm Vu rõ ràng còn có chút không muốn, nhưng vì nghiệp lớn y vẫn cắn răng, dưới ánh mắt đưa nhìn của Hà Vân Tử, không hề quay đầu rời đi.

Sau khi đi ba ngày, U Tinh xuất hiện.

Rất xa, một đám người trùng trùng điệp điệp xuất hiện ở chân trời, thị nữ vung hoa, khúc nhạc truyền ra, thân ảnh U Tinh ở, chầm chậm đi đến.

Chỉ là không có người chú ý tới, một khắc ả đến, bên trong Song Tử Phong có một đôi mắt già nua chậm rãi mở ra, ý vị thâm trường nhìn sang.

“Thú vị.”

———

*Lời tác giả Nhĩ Căn:

Sau khi viết xong chương này ta cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, ta muốn cắt bỏ Ngô Kiếm Vu, di ngôn thi từ ta cũng đã nghĩ sẵn cho y rồi!

Trưng cầu ý kiến của mọi người một chút!

Theo các ngươi thì cắt hay không cắt đây?

———

*Lời dịch giả: Lão Nhĩ cố tình giả vờ giả vịt đấy, rõ ràng lười làm thơ nên cố ý viết thơ chả ra thơ, cũng tự lão nghĩ và viết ra thôi, thay gì đau não và tốn nhiều thời gian làm thơ, lão đã tự tinh giản nhiều công sức bằng cách đó rồi, còn nói điêu vờ hỏi ý! :D

Chương 1368: Một tràng kịch lớn! (1)

Khúc nhạc du dương, tấu ra giai điệu vui mừng, U Tinh kiều diễm vô cùng đi tới, cái loại ý cảnh phong hoa tuyệt đại này, khiến cho toàn bộ người thấy đều có một loại cảm giác ngửi được hương hoa.

Âm Dương Hoa Gian tông liền vang vọng tiếng chuông vang, cũng là ba tiếng.

Đây là lễ tiết đối đãi với khách quý, cũng là tôn trọng đối với Huyền Mệnh Tử.

Mà Vân Hà Tử cũng đích thân đi ra, mỉm cười nhìn U Tinh, nhẹ giọng mở miệng.

“Hương Hàn đạo hữu, hết thảy mạnh khỏe.”

“Gặp qua Vân Hà tông chủ.” U Tinh đi nhanh vài bước, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười tuyệt sắc, có thể mơ hồ nhìn thấy trên cổ có một nốt ruồi, khiến người ta sau khi nhìn thấy liền càng thêm khắc sâu ấn tượng.

“Linh trì đã được bố trí tốt, mời.”

Trên mặt Vân Hà Tử vẫn nở nụ cười như thường, vung tay lên, Âm Dương Hoa Gian tông lập tức mở cửa núi ra, dưới sự hướng dẫn của nàng, hai nữ cùng nhau nhẹ bước, đi về phía linh trì.

Rất nhanh đã đi đến phía sau núi, linh trì nơi đây đã không có người ngoài, trong vòng một tháng tiếp theo, nơi đây cũng không cho phép có người ngoài xuất hiện, U Tinh sẽ tẩy lễ thân thể ở trong nơi đây, làm chuẩn bị sẵn sàng cho đại hôn một tháng sau.

Có thể đi theo ả vào, chỉ có những người thị nữ bên người.

Dẫu sao dưới tình huống bình thường, nơi đây cũng không thể nào xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, mà tu vi của ả cũng không phải là yếu, phía sau càng có Huyền Mệnh Tử.

Cho nên hết thảy tựa hồ cũng là hợp lý.

Giờ phút này sau khi đến bên cạnh linh trì, U Tinh nhìn qua nước ao sương mù mông lung, cảm thụ được bốn phía tràn ra linh vận, trong mắt lộ ra thoả mãn, ả biết rõ một tháng tiếp theo, toàn bộ linh trì của Vị Ương sơn mạch đều sẽ tập hợp tới nơi đây.

Đây là Huyền Mệnh Tử chuyên môn chuẩn bị vì ả, đại biểu ý nghĩ yêu thương đối với ả.

Nghĩ đến những hành động này của Huyền Mệnh Tử, trong lòng U Tinh dâng lên rung động, khóe miệng bất giác hơi cong lên, nhịn không được ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Mệnh tông.

“Huyền lang đối xử với ta, là thật tâm rất tốt.”

U Tinh thì thào trong đáy lòng, trong mắt lộ ra ước mơ đối với tương lai, sau khi Vân Hà Tử cáo từ rời đi, U Tinh ngồi xổm người xuống, hiển thị rõ ràng đường cong sung mãn, đồng thời nhẹ nhàng sờ thử nước linh trì ấm áp.

Sau đó cất bước đi vào linh trì.

Nước linh trì nhanh chóng thấm ướt xiêm y của ả, chạm tới da thịt, xiêm y dán sát vào chung quanh, lộ ra đường cong tuyệt đẹp đủ để cho hết thảy người khác phái tim đập thình thịch, mà thân ảnh của ả cũng ở bên trong bước về phía trước, đi tới trung tâm của linh trì, ngồi xuống ở đó.

Bốn phía vẫn có khúc nhạc như trước, hơn mười thị nữ khoanh chân bốn phía, có người vung hoa, có người tấu nhạc, còn có người thi pháp dẫn động linh trì, khiến cho nước hiện lên gợn sóng, giống như hóa thành vô số bàn tay nhỏ bé, tẩy rửa thân thể cho U Tinh.

Cái loại cảm giác thoải mái này, để cho hai mắt U Tinh nhắm nghiền, vẻ mặt thích ý.

Chỉ là ả không chú ý tới, phía dưới đáy của linh trì này, một nơi cách thân thể mềm mại của ả không xa, có một khối bùn, giờ phút này phía trên vỡ ra một đạo khe hở, lộ ra một con mắt.

Mặt khác, dưới đáy linh trì cũng có trận pháp im hơi lặng tiếng mở ra.

Về phần chấn động, không biết đội trưởng làm như thế nào, nhưng đã bị ẩn nấp vô cùng kín kẽ.

Cùng lúc đó, trong một sơn cốc bên ngoài Âm Dương Hoa Gian tông, đội trưởng và Hứa Thanh đeo mặt nạ lên.

“Đại Kiếm Kiếm, ngươi đi tìm Ninh Viêm đi, không biết tiểu tử kia chạy đi đâu rồi, không thể để cho gã một mình lẻ loi hiu quạnh được, chúng ta là hảo hữu, phải ở cùng một chỗ, tựu như trước đó gã đã tìm được ngươi vậy.”

“Tiểu sư đệ, những người khác bên trong linh trì thì nhờ vào ngươi, không cần giết, chỉ cần làm cho các nàng mất ý thức là được rồi.”

“Về phần U Tinh bên đó, ta sẽ kéo ả vào bên trong mảnh vỡ thế giới, ngươi không cần phải xen vào, đợi lúc có người bước ra, đã không phải là ả nữa.” Ngữ khí đội trưởng ngưng trọng, kế hoạch của bọn họ tiến hành đến bây giờ, mặc dù hết thảy đều thuận lợi, nhưng hôm nay chính là thời khắc quan trọng nhất.

Có thể thành công hay không, liền nhìn đội trưởng có trấn áp được U Tinh hay không.

Nếu như cuối cùng không làm được, vậy bọn họ liền phải nghĩ biện pháp chạy trốn khỏi nơi đây.

Ngô Kiếm Vu cũng dâng lên cảm giác căng thẳng, giờ phút này nghe đội trưởng an bài, y liền dùng sức gật đầu một cái, thầm nghĩ nếu như hai người này thật sự thất bại, chính mình nếu như không chạy thoát mà nói, nhất định phải nghĩ kỹ lí do thoái thác trước, làm sao có thể phủi sạch quan hệ.

Nghĩ tới đây, Ngô Kiếm Vu vội vàng rời đi, mượn nhờ đủ loại năng lực của đám con nối dõi, tìm kiếm Ninh Viêm.

Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, hắn chỉ nhìn qua ánh mắt đội trưởng, cảm giác quái dị về chuyện này được đè ép rất sâu trong đáy lòng của hắn.

“Tiểu sư đệ, tin ta!” Ánh mắt đội trưởng có thâm ý, nhìn qua Hứa Thanh, sau khi nở nụ cười, giơ tay lên lấy ra một con mắt, vẻ mặt biến thành nghiêm túc, giống như đang dò xét.

Sau một lúc lâu, đội trưởng nhướn lông mi lên, giống như thấy được một chút cảnh tượng để cho y có chút ngoài ý muốn.

Thậm chí ánh mắt hình như còn sáng lên một cái.

Lúc Hứa Thanh thấy kinh ngạc, đội trưởng ho khan một tiếng, chợt bóp nát con mắt trong tay, trong nháy mắt tiếp theo một cái vòng xoáy hình thành ở trước mặt, thân ảnh đội trưởng lập tức dung nhập vào trong đó.

Hứa Thanh cũng không dừng lại, mặc dù hắn nghi ngờ rất nhiều, nhưng hắn tin tưởng đội trưởng, giờ phút này thân thể nhoáng một cái, cũng đồng dạng bước vào bên trong vòng xoáy.

Theo bọn hắn đi vào, vòng xoáy tan biến.

Sau một khắc, hai người liền xuất hiện ở bên trong linh trì!

Hầu như ngay khi bọn hắn hiển lộ, trận pháp đội trưởng bố trí bên trong linh trì nháy mắt bộc phát, lập tức tạo thành lực lượng ẩn nấp, bao phủ bát phương, mà khối bùn dưới đáy ao kia bỗng dưng hóa thành vòng xoáy, tràn ra hấp lực kinh khủng.

Chương 1369: Một tràng kịch lớn! (2)

Hứa Thanh và đội trưởng không chần chờ chút nào, riêng phần mình lao ra.

Mục tiêu của Hứa Thanh là những người thị nữ bốn phía kia, mà mục tiêu của đội trưởng chính là U Tinh.

Mặt nước bị phá vỡ, bọt nước văng tứ tán, vẻ mặt từng người thị nữ bốn phía đại biến, mà U Tinh ngâm mình ở trong linh trì lại càng vì một màn bất thình lình này mà thần sắc xuất hiện kịch liệt biến hóa.

Cho dù đội trưởng đã đeo mặt nạ, nhưng ả vẫn liếc mắt liền nhận ra y.

“Là ngươi!”

Đội trưởng không nói câu nào, toàn thân lập lòe ánh sáng màu lam, trên thân thể mọc ra vô số con mắt, bên trong từng con mắt cũng đều hiện ra một gương mặt, trong hai mắt của từng gương mặt còn có gương mặt nữa.

Cả người thoạt nhìn vô cùng quỷ dị, đồng thời y cũng tựa như một con dơi cực lớn, bay thẳng đến U Tinh đang toàn thân ướt sũng và gợi cảm.

Hứa Thanh không đủ thời gian chú ý tới bên đội trưởng, nháy mắt phá vỡ mặt nước, thân thể của hắn liền giống như là u linh, bay thẳng đến một người thị nữ phía trước, mà bọt nước phiêu tán trên không trung cũng đều vặn vẹo, hóa thành từng khỏa thủy cầu, bay về phía những thị nữ khác.

Hết thảy đều diễn ra cực nhanh, thân ảnh Hứa Thanh chỉ trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt người thị nữ kia, người thị nữ này mặt mày biến sắc, vừa muốn lui ra phía sau, nhưng đã chậm, Hứa Thanh vung tay phải lên một cái, người thị nữ này lập tức phun ra máu tươi, thân thể cuốn ngược lại rơi xuống đất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hứa Thanh không có giết người, Ảnh Tử dưới chân tản ra, hình thành màn trời màu đen, đồng thời tốc độ của hắn lại càng nhanh hơn.

Tu vi của những người thị nữ này phần lớn là Kim Đan, chỉ có hai người Nguyên Anh, khoảng cách cùng Hứa Thanh rất lớn, cho nên Hứa Thanh chỉ ra tay trong mấy hơi thở liền kết thúc.

Hơn mười người thị nữ không một người nào có thể chạy trốn, toàn bộ đều hôn mê, nằm ngổn ngang lộn xộn ở chung quanh linh trì, làm xong hết thảy, Hứa Thanh quay lại nhìn về phía đội trưởng.

Trong tầm mắt chính là thân thể đội trưởng sau khi U Tinh hừ lạnh phất tay liền vỡ vụn tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân hình vỡ vụn của đội trưởng rõ ràng hóa thành vô số con sâu nhỏ màu lam, từ bốn phương tám hướng bò thẳng đến U Tinh.

Số lượng những con sâu nhỏ này rất nhiều, không dưới mấy vạn, mặc dù U Tinh giơ tay lên, vẫn là tan vỡ như trước, nhưng lại có thể lần nữa phân liệt.

Trong chớp mắt, số lượng những con sâu nhỏ này liền từ mấy vạn đến hơn mười vạn, cuối cùng rập rạp vô số, phô thiên cái địa, tạo thành một cái vòng xoáy, bao phủ bốn phía U Tinh, càng kết nối lại cùng với vòng xoáy ở dưới linh trì.

Ngay lập tức, vòng xoáy tan biến, U Tinh trong đó vô tung vô ảnh.

Chỉ có linh trì rung động, theo bọt nước hạ xuống, không ngừng chấn động, cho đến hơn mười hơi thở sau liền chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hứa Thanh đứng bên bờ linh trì nhìn qua hết thảy, cái loại cảm giác quái dị trong lòng càng đậm, hắn nhanh chóng xem xét bốn phía, xác định toàn bộ chấn động nơi đây đều bị ẩn nấp, không có truyền ra phía ngoài chút nào.

“Quá thuận lợi… .”

“U Tinh từng là đại năng Quy Hư, cho dù bây giờ cảnh giới có giảm, rơi xuống Linh Tàng đại viên mãn, cũng không có khả năng thuận lợi như thế!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ trầm ngâm, nhưng rất nhanh, một cái ý niệm nhanh chóng bay lên trong đầu của hắn.

“Nhưng mà bí mật cùng sự quỷ dị ẩn chứa trên người đội trưởng quá nhiều, y toàn lực bộc phát cộng với đã chuẩn bị hồi lâu, ngược lại cũng không phải là không được, có lẽ đây chính là nguyên do tự tin lúc trước của đội trưởng.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút đạo lý, vì vậy vừa gia cố ẩn nấp bốn phía, vừa chú ý biến hóa của linh trì, đồng thời cảm ứng mảnh vỡ thế giới mình cấp cho đội trưởng.

Bởi vì bên trong có rất nhiều bố trí ngăn cách, cho nên Hứa Thanh không cách nào xem xét cụ thể chuyện xảy ra ở trong đó, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được bên trong truyền ra chấn động kinh khủng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, năm canh giờ qua đi.

Hứa Thanh lặng lẽ chờ đợi, mặc dù thời gian càng lâu lại càng dễ dàng xảy ra vấn đề, nhưng Hứa Thanh cảm thấy đội trưởng mặc dù điên cuồng, nhưng chắc có lẽ không dễ dàng thất bại như vậy.

Rốt cuộc sau khi lại trôi qua một canh giờ, linh trì đột nhiên chấn động.

Hứa Thanh lui ra phía sau vài bước, ẩn nấp toàn thân, làm tốt chuẩn bị tùy thời bỏ chạy, vẻ mặt ngưng trọng nhìn sang.

Chỉ thấy mặt nước cuộn mình, bên trong mặt nước rung động không ngừng, một cái đầu lộ ra từ dưới mặt nước.

Đó là đầu một nữ tử, thiên kiều bá mị, da thịt trắng như tuyết, chính là U Tinh.

Sau khi ả trồi lên từ trong linh trì, nhìn qua Hứa Thanh, thân thể theo thời gian dần qua hiện lên, lộ ra xiêm y kề sát làn da tạo thành thân hình tuyệt đẹp, trong tay còn cầm theo nữa cái đầu lâu.

Đầu lâu kia… Lại là đội trưởng.

Mà chấn động trên người ả, nghiễm nhiên chính là Linh Tàng đại viên mãn, giờ phút này ả nhìn qua Hứa Thanh, ánh mắt mang theo một tia âm lãnh, ném nữa cái sọ đầu lâu trong tay tới dưới chân Hứa Thanh.

“Sư huynh của ngươi hơi vô dụng.”

Đầu lâu lăn xuống, đội trưởng còn chưa có chết, giờ phút này trong mắt mang theo đắng chát, suy yếu truyền ra lời nói.

“Tiểu sư đệ, chạy mau… . . Nơi này là cạm bẫy… . .”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc.

“Đại sư huynh, đừng đùa nữa.”

“Thật sự không có đùa… Ngươi chạy mau, lần này là thật, Huyền Mệnh Tử đang lập tức tới rồi, đây là kế hoạch gã nhằm vào ta!” Nửa cái sọ đầu của đội trưởng lo lắng mở miệng.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn về phía U Tinh đi tới phía mình, thở dài.

“Ngươi có muốn xử lý những cọng lông chân trước đi đã hay không, lần giả thành tiểu công chúa Hải Thi tộc trước đó cũng là như thế, cái sơ hở này… . . Rất rõ ràng.”

Bước chân U Tinh dừng lại, giờ phút này khuôn mặt tuyệt mỹ cúi đầu xuống, nhìn dưới đùi ở sau xiêm y của mình, chỗ đó có từng đám lông chân rập rạp vô số, tựa như đang mặc một chiếc quần lông vậy.

Dù có xiêm y che đậy, nhưng vẫn rất rõ ràng.

Chương 1370: Một tràng kịch lớn! (3)

U Tinh vội ho một tiếng, ngẩng đầu u oán liếc mắt nhìn Hứa Thanh, ánh mắt này để cho Hứa Thanh lui ra phía sau vài bước, Linh Nhi cũng chui ra từ trong cổ áo, bất khả tư nghị nhìn qua U Tinh, hít vào một hơi.

“Ha ha, đùa chút đùa chút.” Trong miệng U Tinh truyền ra âm thanh của đội trưởng, giờ phút này nữa cái sọ đầu lâu dưới chân Hứa Thanh cũng đã tan ra hóa thành mấy con sâu nhỏ màu lam, nhanh chóng chui vào linh trì, trở về trên người đội trưởng.

“U Tinh như thế nào?” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ả ta à, không sao, sau khi ta nói toàn bộ sự tình, trình độ phức tạp bên trong nội tâm của ả đã không cách nào hình dung, sau đó chúng ta lại tiến hành giao lưu cùng câu thông hảo hữu.”

Đội trưởng ngồi ở một bên, vừa cạo lông vừa đắc ý mở miệng.

Cái bộ dạng này thoạt nhìn vô cùng quái dị.

“Cứ như vậy, ta thành công hóa giải hiểu lầm trước kia với ả, mà ả cũng cảm kích ta đã báo cho biết chân tướng, cho nên tự nguyện phối hợp, lựa chọn tự mình phong ấn.”

“Ngươi xem, ta là người giảng đạo lý.”

Đội trưởng cạo xong một bên chân, lại đổi một chân tiếp tục cạo lông, về phần những cọng lông kia, cũng hóa thành tro bụi tiêu tán.

Hứa Thanh nhắm mắt, không nói chuyện, khoanh chân ngồi ở một bên.

Mắt thấy Hứa Thanh không để ý tới mình, đội trưởng nở nụ cười, lấy ra táo ăn một miếng và ném cho Hứa Thanh một quả.

Sau khi Hứa Thanh nhận lấy, nhìn quả táo trong tay một chút, ngẩng đầu mắt có thâm ý nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng mỉm cười.

Hứa Thanh nhắm mắt, ẩn nặc.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, hết thảy như thường, những người thị nữ kia sau khi tỉnh dậy mặc dù đáy lòng kinh ngạc, nhưng mắt thấy chủ tử nhà mình không có bất cứ dị thường nào, cũng không dám hỏi ý.

Đội trưởng cải trang giống như đúc, không lộ ra chút sơ hở nào, hình như y thật sự đã hỏi ra không ít sự tình từ trong miệng U Tinh, diễn dịch bản thân đến cực hạn.

Đến cuối cùng Hứa Thanh cũng có chút không cách nào phân biệt.

Cứ như vậy một tháng trôi qua, trong ngày U Tinh kết thúc tẩy lễ, trên bầu trời xuất hiện ngàn tia ngọc bích, vạn đạo ánh sáng, một đội ngũ đón dâu long trọng từ chân trời bay đến.

Như trước vẫn là cỗ kiệu thật lớn do đầu lâu hình thành, ba mươi hai tu sĩ Sư tộc mặc trường bào màu đỏ, nhấc lên kiệu đến, bốn phía còn có rất nhiều người hầu, thổi lên khúc nhạc vui vẻ.

Trùng trùng điệp điệp mấy trăm người đi đến bên ngoài Âm Dương Hoa Gian tông, bọn họ muốn đưa U Tinh đến bên trong Huyền Mệnh tông, hôm nay, chính là thời điểm đại hôn.

Vào ngày hôm nay, Vân Hà Tử đã lâu không xuất hiện đi ra, đứng ngoài linh trì nhìn qua U Tinh đi ra, trên mặt nở nụ cười.

U Tinh tẩy lễ một tháng, sắc da rõ ràng càng tốt hơn, càng thêm sáng mịn tươi trẻ, nhất là giờ phút này khi đổi một bộ xiêm y mới lại càng lộ ra kiều mị.

Một thân váy dài đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng, trên mặt son phấn vừa đủ, khiến cho toàn thân ả tràn ra một loại cảm giác gợi cảm quyến rũ, hấp dẫn vô số ánh mắt trong Âm Dương Hoa Gian tông.

Ở ngoài linh trì, ả cùng với Vân Hà Tử tạm biệt lẫn nhau, sau đó dưới thị nữ cùng với thị vệ bốn phía túm tụm lại, rời khỏi Âm Dương Hoa Gian tông, bước lên cỗ kiệu bằng đầu lâu.

Sau một tiếng quát khẽ chỉnh tề, ba mươi hai đại hán nhấc cỗ kiệu lên, nhanh chóng đi tiến lên không trung phía trước, bay thẳng về phía chân trời.

Khúc nhạc bốn phía vẫn không ngừng, hoa thơm vẫn được vung như trước, những nơi đi qua, toàn bộ tu sĩ Vị Ương sơn mạch sau khi nhìn thấy đều phải liếc mắt nhìn thêm.

Hôm nay, từng cái tông môn trong Vị Ương sơn mạch đều được thỉnh mời, đi đến Huyền Mệnh tông tham gia đại điển cử hành hôn lễ.

Chỉ là bất kể đội ngũ đón dâu rời khỏi, hay là tất cả đệ tử đang ở Âm Dương Hoa Gian tông, ai cũng không phát hiện, giờ này khắc này, trong Song Tử Phong, có một cái tiếng cười ý vị thâm trường ung dung vang vọng.

Nơi tiếng cười truyền đến, là một chỗ hang đá cực lớn bên trong Song Tử Phong.

Phạm vi hang đá không nhỏ, giống như đào rỗng trọn cả thân núi từ trên xuống dưới, một lão giả tóc tai bù xù mặc trường bào năm màu đang khoanh chân trôi nổi ở nơi cao nhất.

Thân thể lão giả héo rũ, thoạt nhìn tựa như hài cốt vậy, nhưng trên người vẫn chưa có tử khí, ngược lại tràn đầy sinh cơ, càng có chấn động Quy Hư lượn lờ trên người, trong khoảng thời gian ngắn khó phân biệt cụ thể.

Mà nhìn bên phía dưới lão, thì là một màn đủ để chấn động bát phương, để cho toàn bộ người thấy cũng đều phải thấy mà giật mình.

Đó là một cái hình chiếu mặt đất thật lớn, có lẽ người ngoài sẽ rất khó nhận ra nếu nhìn lần đầu tiên, nhưng người sinh sống ở chỗ này có thể lập tức phân biệt được, hình chiếu đó chính là Vị Ương sơn mạch.

Ngoại trừ lớn nhỏ, những cái khác đều giống như đúc.

Từng cọng cây ngọn cỏ ở bên trên, mỗi một ngọn núi một hòn đá, bao gồm cả phi điểu trên bầu trời, còn có thành trì cùng với kiến trúc tông môn dưới núi, toàn bộ đều nhất trí cùng bên ngoài.

Toàn bộ vạn vật tồn tại ở Vị Ương sơn mạch, hình chiếu của bọn họ đều xuất hiện ở trong nơi này.

Cũng đã bao hàm cả những chúng sinh ở đây!

Phàm tục cũng tốt, tu sĩ cũng được, đều là như thế.

Vả lại đều đang vận hành, dường như nơi này là hình ảnh thu nhỏ theo thời gian thực của toàn bộ Vị Ương sơn mạch.

Dù là đám người Hứa Thanh cũng ở trong đó, đội ngũ đón dâu rời khỏi Âm Dương Hoa Gian tông cũng tương tự có thể thấy được.

Càng kinh người hơn là, trên người những hình chiếu vạn vật chúng sinh này đều tồn tại một sợi dây tơ, giống như kết nối cùng với vận mệnh của bọn họ vậy, tung bay ở bên trong động quật trong thân núi.

Vô tận sợi tơ, rập rạp vô số, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị, mà quỷ dị hơn chính là lão giả năm màu khoanh chân ngồi chỗ cao nhất, hai tay của lão giơ lên, đang không ngừng vung vẩy.

Dưới sự chấn động từ lão giả, sợi tơ đến từ vạn vật chúng sinh trong Vị Ương sơn mạch từ trong lay động riêng phần mình va chạm, giao thoa lẫn nhau.

Duyên phận vốn không nên sinh ra cũng bởi vậy mà sinh ra, cảm xúc vốn không nên tồn tại cũng bởi vậy mà xuất hiện, quan hệ vốn không nên xuất hiện không khỏi hình thành.

Vận mệnh vạn vật chúng sinh bị cải biến, quỹ tích nhân sinh bị ảnh hưởng, hết thảy tất cả, đều phải tiến hành dựa theo ý nghĩ của lão giả này, giống như Vị Ương sơn mạch đã trở thành một tuồng kịch.

Chương 1371: Một tràng kịch lớn! (4)

Lão giả, chính là người sáng lập ra tuồng kịch này, từng tồn tại bên trong tuồng kịch, đều là nhân vật lão đắp nặn.

Mặc dù bọn họ bảo lưu ký ức cùng nhân cách nguyên bản, nhưng lại phải dựa theo kịch bản mà đi hết quãng đời còn lại, từ đó đản sinh ra vô số tia lửa nhân sinh, như là pháo hoa phóng xuất ra tia sáng rực rỡ tươi đẹp, cho đến khi tạo thành một con rồi lại một con Vũ Điệp, bay về bốn phía.

Có con bay múa bên trong thân núi hang đá, có con thì xuyên thẳng qua núi đá, bay ra bên ngoài.

Những con Vũ Điệp kia tản mát ra lực lượng kỳ dị, những nơi đi qua, bụi phấn giống như mộng ảo, bao phủ Vị Ương sơn mạch.

Thỉnh thoảng bên ngoài phiến khu vực này sẽ có một chút người từ bên ngoài đến xuất hiện, nhưng lúc bọn họ đi vào phạm vi Vị Ương sơn mạch, hình chiếu của bọn họ sẽ lập tức xuất hiện ở trong nơi này, đỉnh đầu sẽ xuất hiện sợi tơ, gia nhập vào bên trong tràng kịch của lão giả.

Vận mệnh của bọn họ, cũng ở trong nháy mắt đó, được trao cho sứ mạng mới.

Lão giả thi thoảng có thể từ trong trạng thái khoanh chân đứng lên, lấy tư thế quái dị hoạt động bên trong hang đá này.

Lão vung vẩy tứ chi, những sợi tơ chúng sinh lay động kịch liệt, nét mặt của lão thay đổi, vận mệnh vạn vật lập tức giao thoa, từng màn cố sự oán hận tình cừu cũng bởi vậy mà hình thành.

Lão là người sáng tạo ra tràng kịch này, nhưng lão cũng là một người bên trong tuồng kịch, bản thân dung nhập ở, dùng tính mạng để tiến hành một trận vũ đạo.

Tất cả những thứ này, vừa quỷ dị nhưng đồng thời cũng làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thành kính.

Bởi vì, đây là Tế Vũ của Âm Dương Hoa Gian tông!

Tế Vũ, không phải vũ đạo cho người Thần Điện, mà là hiến vũ đạo cho Thần Linh, từ đó lấy lòng Thần Linh.

Nó có ở trong rất nhiều đại vực có Thần Linh, mà tồn tại kia là bởi vì tập tính của nhiều Thần Linh là thích ngủ say, giống như là Xích Mẫu vậy.

Chỉ bất quá trước kia Xích Mẫu ngủ say là có thể tùy thời thức tỉnh, mà trạng thái bây giờ rất khó nhanh chóng tỉnh lại.

Nhưng vô luận như thế nào, vào lúc Thần Linh ngủ say, sẽ tràn ra lực lượng của mộng cảnh, mà mộng của Thần Linh chính là năng lực đầu nguồn của Tế Vũ, bọn họ sẽ mượn nhờ mộng của Thần Linh, bao phủ một khu vực.

Bên trong phiến khu vực này, hết thảy đều sẽ bị ảnh hưởng, vận mệnh cũng tốt, nhân sinh cũng được, vạn vật chúng sinh ở trên suy nghĩ đều sẽ có lỗ hổng gây biến đổi, Tế Vũ cần dựa theo ý nghĩ của mình đan dệt, tiến tới hình thành một cái giấc mộng năm màu rực rỡ chân thật.

Giấc mộng này, lúc Thần Linh đang ngủ say sẽ không cách nào cảm giác, chỉ có một khắc thức tỉnh mới có thể phát hiện, từ đó hiểu ra.

Nếu như là vui thích, Thần Linh sẽ chúc phúc.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Âm Dương Hoa Gian tông có đông đảo phân tông.

Trong từng cái phân tông, đều tồn tại một vị Tế Vũ giả, căn cứ tu vi cùng chúc phúc trước kia, năng lực cùng phạm vi bọn họ có thể hiện ra cũng đều không giống nhau.

Mộng của Thần Linh ở chỗ Vị Ương sơn mạch này, lão giả ấy thân là người sáng lập, lão cho rằng Thần Linh sẽ thích lần Tế Vũ của mình.

“Nhất là mấy người từ ngoài đến, khiến cho giấc mộng này… . .”

“Càng thú vị.”

Lão giả lại khoanh chân ngồi xuống, trong mắt mang theo ý vị thâm trường, khàn khàn mở miệng.

Giờ phút này, ba chữ đồng dạng cũng được đội trưởng ở bên trong kiệu nhẹ nhạng nói ra.

Trên mặt của y đồng dạng là nụ cười ý vị thâm trường, nhưng tất cả thứ này chỉ chợt hiện liền lập tức trôi qua, đội trưởng duỗi lưng một cái, đảo đôi mắt đẹp nhìn qua bốn phía, rơi đến trên người một tên thị vệ bên cạnh.

Tên thị vệ kia mặt không cảm xúc, lặng lẽ đi theo, chính là Hứa Thanh cải trang.

Đầu óc Hứa Thanh có chút loạn, hắn cảm thấy hết thảy đều có chút không đúng, quá thuận lợi chỉ là một phương diện.

Lại giống như lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn lên một con phi điểu trên bầu trời.

Con phi điểu đó đã dừng lại ở trên không trung mấy hơi thở, thật giống như bị cắm treo cứng ở chỗ đó, không nhúc nhích.

Trong một cái chớp mắt này, cảm giác mê muội lại lần nữa hiện ra trước mắt Hứa Thanh, cảm giác trùng lặp từ mãnh liệt biến thành yếu ớt, cho đến khi khôi phục lại, con phi điểu kia liền giống như chưa từng dừng lại vậy, đã sớm bay xa.

Hứa Thanh nheo mắt lại, bỗng nhiên giơ tay phải lên, trảo một cái về phía con phi điểu bay xa, hắn muốn nhìn xem con phi điểu này là thật hay là giả.

Thân thể con phi điểu kia chấn động, bị cải biến quỹ tích, cuốn ngược lại tới phía của hắn.

Nhưng quỹ tích nháy mắt lại bị thay đổi, ngay khi phi điểu rơi vào trong tay Hứa Thanh, bốn phía lập tức đột nhiên bắt đầu vặn vẹo mãnh liệt, cảm giác mơ hồ cùng mê muội lần nữa xuất hiện.

Lần này thậm chí còn muốn kinh người hơn so với lần trước, bởi vì toàn bộ đội ngũ đón dâu bốn phía rõ ràng vào thời khắc này dừng lại, mỗi người cũng đều lập tức quay đầu, đồng loạt nhìn về phía Hứa Thanh, biểu cảm chất phác, ánh mắt ngốc trệ.

Thân thể Hứa Thanh dừng lại, cảm giác trong tay để cho hắn hiểu rõ ràng con phi điểu này là chân thật, còn có nhịp tim đập cùng nhiệt độ cơ thể tồn tại.

Mà một màn quỷ dị mọi người bốn phía nhìn tới chính mình này, để cho da đầu của hắn có chút run lên, sau khi trầm mặc hai hơi thở, Hứa Thanh buông lỏng tay ra, con phi điểu kia nhanh chóng bay lên trên không, rõ ràng lại trở về vị trí nguyên bản, tiếp tục dựa theo quỹ tích trước kia, bay về phía trước.

Dường như, vận mệnh của nó sớm đã được định trước.

Toàn bộ người chung quanh cũng đều quay đầu, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh vậy, đi về phía trước như cũ, biểu cảm cũng là ngay lập tức khôi phục, vui sướng hớn hở.

Khúc nhạc tiếp diễn, tiếp tục vung hoa.

Duy chỉ có Hứa Thanh nơi đây, trong lòng nổi lên cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng nhìn qua Hứa Thanh, ý vị thâm trường.

Ánh mắt đó, để cho Hứa Thanh theo bản năng nhớ tới đội trưởng nhiều lần đã từng nói qua một câu.

"Tiểu Thanh, tin ta là được."

---

*Lời tác giả Nhĩ Căn: Chào mọi người, tiếp theo Ngô Kiếm Vu sẽ ra sân khấu biểu diễn cho mọi người, để cầu đề cử Nguyệt Phiếu ở Qidian và Ngọc Phiếu ở Bạch Ngọc Sách.

*Ngô Kiếm Vu bi phẫn mở miệng: "Đại hôn của Nhị Ngưu thật mỹ diệu, đáng thương ta vẫn như một con chim, nghe nói hôm qua còn bị lão Nhĩ tính toán chém mất vai diễn, huynh đệ tỷ muội nhớ cho tấm Ngọc Phiếu nhé."

Chương 1372: Nhân sinh như kịch, toàn bộ dựa vào diễn kỹ (1)

Gió trời thổi tới, mang theo mùi hương cánh hoa.

Khúc nhạc du dương, đưa tới không khí đại hôn vui mừng.

Nhưng giờ phút này tâm của Hứa Thanh lại dấy lên từng trận gợn sóng, hắn đi theo đội ngũ đưa dâu tiến về phía trước, thu hồi ánh mắt nhìn về phía đội trưởng.

Từ khi đi đến Vị Ương sơn mạch cho tới bây giờ, Hứa Thanh đã không chỉ một lần nghiệm chứng những chỗ khác thường của đội trưởng.

Vô luận là cố ý nói rất nhiều lời với chính mình, hoặc là hành động vứt táo của y, cùng với tất cả những thứ quan sát phía sau, đều khiến Hứa Thanh cảm nhận được là trên người đội trưởng có chút không đúng.

Nhưng những điều không bình thường này, không giống như là đội trưởng theo bản năng làm ra, càng giống như là cố ý lộ ra sơ hở chỉ có chính hắn có thể phân biệt ra.

“Đội trưởng là đang nhắc nhở ta.” Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Tâm của hắn có thể cảm giác đến, đội trưởng không hề có ý hại chính mình, điểm này hắn rất rõ ràng.

Dù nhớ lại từng cử chỉ trên đường của đối phương, điểm này cũng vẫn sáng tỏ như cũ.

Nhất là hai người cũng không phải mới làm đại sự lần một lần hai, cho nên Hứa Thanh biết rõ phong cách hành động của đại sư huynh.

“Loại nhắc nhở này, không giống như là cầu cứu, càng giống như là có một chút lời không tiện nói thẳng, cho nên dùng cái phương thức như thế để ta lưu ý.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhớ tới con phi điểu vừa rồi kia, nhớ tới sau khi chính mình bắt nó, nhớ tới phản ứng của mọi người ở bốn phía.

“Con phi điểu kia là một sinh mệnh chân thật, mà cử chỉ của một sinh mệnh chân thật thường hay thay đổi, nhưng con chim kia lại vẫn trở về với quỹ tích nguyên bản của nó, cho ta một loại cảm giác thân bất do kỷ, đã được an bài sẵn.”

Hứa Thanh nhíu mày, điều tra nhìn nhà tù 132 khu Đinh một chút, phát hiện hết thảy như thường, ngón tay Thần Linh vẫn còn đang ngủ say, điều này nói rõ bên trong không hề có cảm giác bên ngoài không bình thường.

“Còn mọi người bốn phía vừa rồi đột nhiên nhìn ta, hình như là do sự xuất thủ của ta, ở trong bọn họ rất không cân đối, hoặc là nói… Người ta cải trang này, không nên xuất hiện hành động như vậy?”

Hứa Thanh trầm ngâm, từ sau khi đi vào Vị Ương sơn mạch, hết thảy mọi việc đều vô cùng thuận lợi, nếu như không suy tư, như vậy toàn bộ thoạt nhìn hình như cũng đều rất bình thường.

“Nhưng sự bình thường này, lại mang theo quỷ dị.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, bất động thanh sắc, tiếp tục đi theo đội ngũ tiến về phía trước, hắn chuẩn bị đi xem hiện trường hôn lễ tiếp theo sẽ lại như thế nào.

Thời gian dần trôi qua, đội ngũ đón dâu bay nhanh trên trời, một lúc lâu sau liền tiếp cận Huyền Mệnh tông, từ xa xa đã có thể nhìn thấy mặt đất giăng đèn kết hoa.

Từng tòa thân núi được người dùng pháp thuật nhuộm thành một màu rực rỡ tươi đẹp, mỗi một gốc cây đều được treo đầy đèn lồng màu đỏ, thậm chí còn có từng đạo pháp thuật bay lên trên không, hình thành một đoàn lại một đoàn pháo hoa, nổ vang khắp bốn phương.

Cùng lúc đó, từng đệ tử tông môn gia tộc đến từ Vị Ương sơn mạch, phần lớn được thỉnh mời, đi theo trưởng bối tông tộc đến từ sớm, vờn quanh bát phương Huyền Mệnh tông.

Nam nữ già trẻ, trên mặt của mỗi người đều mang theo nụ cười, âm thanh ầm ĩ xôn xao dựng lên, thoạt nhìn tất cả đều vô cùng tưng bừng náo nhiệt.

Thanh âm đàm tiếu không ngừng, không khí vui mừng tràn ngập bốn phía.

Mà theo đội ngũ đón dâu tới gần, bầu không khí vào thời khắc này liền triệt để dấy lên, từng trận âm thanh chúc phúc hóa thành sóng âm, vang tận mây xanh.

Mà Huyền Mệnh tông ngay phía trước, dưới dãy núi vờn quanh, đặc biệt nhiều màu sắc.

Sơn môn trên ngọn núi tràn ra ánh sáng bảy màu, đại điện trên đỉnh núi được bố trí thành hôn phòng, vô số đèn lồng màu đỏ bay lên trên không, vào thời khắc này ngay cả ánh mặt trời trên bầu trời cũng chiếu lả tả càng nhiều thêm nữa.

Từng người đệ tử Huyền Mệnh tông đều mang theo cảm xúc phấn khởi, tất cả đều ra ngoài nghênh đón, một dải tơ lụa màu sắc rực rỡ được trải từ trên đỉnh núi xuống dưới núi, bao trùm từng nấc bậc thang.

Một khắc kiệu hoa tới gần Huyền Mệnh tông, âm thanh chuông vang lập tức truyền ra từ bên trong Huyền Mệnh tông, cũng vào thời khắc này, không khí nghiêm túc bao phủ thiên địa, đè xuống hết thảy âm thanh, ánh mắt từ bát phương đều hội tụ đến bên trên kiệu hoa càng lúc càng tới gần Huyền Mệnh tông.

“Mời Hương Hàn tiên tử, lên núi.”

Giọng nói nghênh đón vang vọng, bên trong kiệu hoa, biểu cảm đội trưởng mang theo ước mơ, gương mặt hiện ra chút đỏ ửng, đứng dậy bước một bước ra khỏi kiệu hoa, đạp trên bậc thang.

Tư thái của nàng ưu mỹ, thiên kiều bá mị, từng bước từng bước đi về phía trước.

Hơn phân nửa đội ngũ đón dâu sau lưng quỳ bái xuống, chỉ có thị nữ cùng với thị vệ bên cạnh U Tinh là đi theo sau lưng đội trưởng, thuận theo mà động.

Hứa Thanh ở chính giữa trong này.

Hắn nhìn biểu cảm cùng với dáng người một bước ba lắc của đội trưởng, đáy lòng cảm khái diễn kỹ của đối phương tinh xảo, nếu không phải tận mắt nhìn thấy đội trưởng cạo lông chân, giờ phút này hắn cũng cảm thấy rằng đội trưởng thật sự là U Tinh.

Cứ như vậy, dưới tiếng chuông vang liên tục truyền ra, dưới âm thanh nghênh đón lần lượt vang vọng, đội trưởng chậm rãi đi tới đỉnh núi phía trước nhất.

Hôm nay là ngày đại hỉ của y, hết thảy đều lấy y vi tôn, những nơi đi qua, đệ tử Huyền Mệnh tông nhao nhao quỳ bái về phía y.

Hứa Thanh nhìn qua đây hết thảy, chẳng biết tại sao đáy lòng rõ ràng cũng dâng lên ý chúc phúc.

Cho đến khi tiếng chuông vang lên hai mươi mốt lần, thân ảnh của đội trưởng đã đi lên bậc thang trên đỉnh núi, một khắc đứng ở nơi đó, trong đại điện xa xa, thân thể kiếp trước của đội trưởng liền bước ra.

Hôm nay thân thể kiếp trước có một chút khác biệt cùng hôm Hứa Thanh nhìn thấy, quần áo của gã đã đổi thành màu đỏ chót, thoạt nhìn nhiều hơn chút không khí vui mừng, chỉ là mùi tanh tưởi cùng với tướng mạo xấu xí trên người, không khác nhau quá lớn so với trước kia.

Nhất là giữa lúc hô hấp còn tràn ra hắc khí, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Đây là một cuộc hôn lễ của bản thân cùng với quá khứ.” Hứa Thanh có chút tiếc nuối khi Ngô Kiếm Vu không tới, nói cách khác, khi thấy một màn như vậy, nghĩ đến Ngô Kiếm Vu nhất định sẽ đại phát thi hứng.

Chương 1373: Nhân sinh như kịch, toàn bộ dựa vào diễn kỹ (2)

Mà giờ khắc này, âm thanh chào mừng truyền khắp thiên địa.

“Đời tu sĩ chúng ta, lấy thiên làm kiến, lấy địa làm chứng, lấy đạo làm tình nghĩa phu thê, hành lữ cùng bái lễ!”

Đội trưởng ngượng ngùng cúi đầu về phía phu quân ở xa xa.

Phu quân của đội trưởng cũng cúi đầu, cả hai cách thiên địa bái nhau, sau đó cảm xúc của tu sĩ ở giữa đại điển lập tức đạt đến đỉnh phong, vô số tiếng hoan hô, vô số âm thanh ủng hộ, đồng loạt bộc phát.

Trong khoảng thời gian ngắn, điềm lành đầy trời, hoa quang vô hạn, bầu trời sôi sục, đại địa rung động.

Sau đó, trong không khí náo nhiệt phi phàm dựng lên, bên trong tiếng người huyên náo, tiếng hoan hô nói cười, đội trưởng một đường được đưa đi động phòng, nàng phải ở đó hun hương tĩnh tâm trước, chờ đợi phu quân đến.

Mà lúc này yến hội cũng được bắt đầu, trên quảng trường của Huyền Mệnh tông, từng nhân vật tai to mặt lớn của các tông môn hội tụ, cũng chỉ có bọn họ mới có tư cách được thỉnh mời ngồi ở chỗ này.

Về phần đệ tử khác cũng không bị khinh thường, yến hội càng lớn hơn đang được tiến hành ở ngoài Huyền Mệnh tông, toàn bộ người tới đây xem lễ đều được chiếu cố, cho nên âm thanh sôi sục giương cao không ngừng vang vọng bát phương.

Hứa Thanh tư cách là thị vệ của U Tinh, không có tư cách ngồi ăn, hắn được an bài cùng với thị vệ của Huyền Mệnh tông, cùng nhau bảo vệ trật tự nơi đây.

Nhìn từng người trước mắt nâng ly cạn chén, không ngừng truyền ra tiếng nói cười, Hứa Thanh đi ở trong đó, trong đầu lơ lửng cảnh tượng sau khi mình bắt lấy con phi điểu, những người bên cạnh liền hiện ra biểu cảm chết lặng nhìn về phía mình.

So sánh cùng với cảnh bây giờ, cảm giác quỷ dị lần nữa hiện lên từ đáy lòng Hứa Thanh.

“Thật ra còn có một phương pháp, có thể thăm dò ra sự kỳ dị của Vị Ương sơn mạch này.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, ngẩng đầu nhìn qua chỗ động phòng của đội trưởng.

Kế hoạch tiến hành đến nơi này, hết thảy đều phải xem biểu hiện của đội trưởng.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đảo qua mọi người bốn phía.

“Nếu quả thật tất cả mọi người đều tương tự cùng với con phi điểu kia… . .“Hứa Thanh nheo mắt lại, lặng lẽ hạ lệnh cho Ảnh Tử trong lòng, sai nó đi khống chế một người tu sĩ.

Trong thời gian ngắn, cái bóng của Hứa Thanh im hơi lặng tiếng lan tràn trên mặt đất, nháy mắt liền tới gần một tu sĩ Kim Đan, lần nữa chồng lên cùng với cái bóng của gã.

Rất nhanh, hoàn thành đoạt xá.

Nhưng người kia hết thảy như thường, vẫn còn đang uống rượu, vẫn còn đàm tiếu, không có bất kỳ biến hóa nào.

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên quang mang âm u, hắn cảm nhận được Ảnh Tử tràn ra cảm xúc chấn động kịch liệt.

“Không thể… Quấy nhiễu…. . Cưỡng chế chết… Kỳ quái…”

Hứa Thanh trầm mặc, hạ lệnh cho Ảnh Tử, sai nó tiếp tục đi tới chỗ những người khác, cho đến mấy lần về sau, toàn bộ như thế, đáy lòng Hứa Thanh hiện ra cảm giác hiểu ra.

Nhưng hắn còn cần nghiệm chứng một chút, vì vậy lại hạ lệnh cho Ảnh Tử cưỡng ép khống chế, rất nhanh, dưới sự nỗ lực của Ảnh Tử, thân thể của một tu sĩ Trúc Cơ bỗng dừng lại, cánh tay vốn muốn đi lấy chén rượu lại cải biến quỹ tích, cầm đũa lên, kẹp về phía thức ăn.

Tiếng đàm tiếu bốn phía nháy mắt dừng lại, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía người kia.

Con ngươi Hứa Thanh co rút lại, lập tức tản đi lực lượng khống chế.

Tu sĩ kia không hề phát hiện, không chút do dự thả thức ăn đã kẹp, bỏ chiếc đũa xuống, lại bưng chén rượu lên, tiếp tục động tác gã đã từng muốn tiến hành.

Sau khi uống một hớp, mọi người bốn phía lại truyền ra tiếng đàm tiếu, hết thảy như thường.

Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt.

Hắn hiểu rõ rồi.

“Quỹ tích của tất cả mọi người, đều tương tự như con phi điểu kia, đã bị định sẵn trước rồi, nhất định phải dựa theo cái an bài này để tiến hành, cho dù ở giữa xảy ra ngoài ý muốn, cũng sẽ tự động thay đổi, tiếp tục hoàn thành.”

“Mà hết thảy quỷ dị, đều bắt đầu từ khi đi vào Vị Ương sơn mạch… . .”

“Chúng sinh vạn vật ở bên trong mảnh sơn mạch này đều đã bị cải biến vận mệnh, dựa theo ý nghĩ của ý chí nào đó mà đan dệt.”

“Như một tuồng kịch.”

“Ta cũng đang ở trong tuồng kịch này.”

“Trong lúc bất tri bất giác, ý nghĩ cùng cách làm của ta lúc trước, cũng bị trao cho thành một nhân vật, đã trở thành người trong tuồng kịch.”

“Nghĩ đến Ngô Kiếm Vu cùng với Ninh Viêm càng là như vậy.”

“Đây cũng là lý do tại sao ta lại có cảm giác mơ hồ cùng với trùng lặp, bởi vì những tồn tại trong cơ thể ta, có lẽ là ngón tay Thần Linh, cũng có lẽ là Tử Nguyệt, khiến cho ta bị ảnh hưởng, đồng thời cũng sẽ sinh ra bài xích, cho nên ta sẽ nhìn thấy phi điểu dừng lại, cho nên ta còn có thể suy tư sự không hợp lý ở nơi đây.”

“Chỉ có đội trưởng… . .” Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh núi.

“Đội trưởng có lẽ đã biết được hết thảy, y là chủ động nhập vào trong vở kịch… . .”

Hứa Thanh hiểu ra, cúi đầu xuống, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trận yến hội này cũng dần dần đến một khâu cuối cùng, theo sắc trời lại biến thành u ám, đến lúc lần lượt có người rời đi, đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết thê lương bỗng nhiên truyền ra từ bên trong phòng tân hôn trên đỉnh núi.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra khắp bốn phương, khiến cho thiên địa biến sắc, bát phương dũng động.

Càng là vào thời khắc này, Hứa Thanh lại lần nữa hiện ra cảm giác mê muội, mà tất cả mọi người ở bốn phía đều chợt ngẩng đầu, biểu cảm biến thành chết lặng, nhìn lên đỉnh núi.

Hình như ở đó đã xảy ra nội dung cốt truyện không cùng một dạng với kịch bản đã được viết trước!

Không chỉ bọn họ như thế, toàn bộ chúng sinh bên trong sơn môn Huyền Mệnh tông, dù là phi điểu trên bầu trời, dù là hoa cỏ, vào thời khắc này đều quay về phía đại điện, bản thân không hề nhúc nhích.

Mà trong đại điện, sau tiếng kêu thảm thiết truyền ra tiếng bước chân, thân ảnh đội trưởng mặc áo bào hồng, từng bước một đi ra từ.

Trong tay của đội trưởng xách theo một người, chính là thân thể kiếp trước của y.

Cuối cùng, y đứng trước đại điện, nhìn xa về bốn phía.

Đội trưởng không quan tâm tới ánh mắt chết lặng của mọi người chung quanh, y chú ý đến Hứa Thanh ở xa xa, trên mặt nở nụ cười, nhẹ giọng mở miệng.

“Toàn bộ nhờ vào diễn kỹ.”

“Tiểu sư đệ, ngươi đã nhìn ra chưa?”

Nói xong, tay kia của y lấy ra một quả đào, đặt ở trong miệng, cắn một cái.

Chương 1374: Tế Vũ, xuất sắc thưởng, xấu chết! (1)

Giờ phút này cảm giác mê muội của Hứa Thanh vẫn mãnh liệt như trước, nhưng sau khi trải qua nhiều lần thì hiện giờ hắn đã có thể miễn cưỡng thích ứng, lúc này vừa nhìn qua hết thảy bốn phía, vừa nhìn về phía quả đào trong tay đội trưởng.

Hứa Thanh nở nụ cười.

“Xem hiểu một chút, Vị Ương sơn mạch này giống như là một tuồng kịch.”

Đội trưởng nghe vậy, trong mắt lộ ra tán thưởng, cười ha ha.

“Đúng là một tuồng kịch.”

“Tiểu sư đệ, đây chính là một tuồng kịch hiến cho Hồng Nguyệt Xích Mẫu, ta và ngươi có thể may mắn tham gia bên trong tuồng kịch này, thật tốt biết bao nha.”

Hứa Thanh gật đầu, hắn lưu ý đến câu hiến cho Hồng Nguyệt Xích Mẫu mà đội trưởng nói ra.

“Bên trong Tế Nguyệt đại vực, bất luận nơi nào tồn tại Âm Dương Hoa Gian tông, đều là chỗ mà lực lượng mộng cảnh của Hồng Nguyệt Xích Mẫu bao phủ, Âm Dương Hoa Gian tông sẽ đan dệt nội dung cốt truyện, trở thành giấc mộng của Thần Linh.”

Đội trưởng cười mở miệng

“Cái này, chính là Tế Vũ của Âm Dương Hoa Gian tông.”

Hứa Thanh mặc dù đã đoán ra được rất nhiều, nhưng hắn không hề liên hệ cùng một chỗ với Tế Vũ, giờ phút này nghe vậy liền có chút thay đổi sắc mặt.

“Những con Vũ Điệp kia…” Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

“Vũ Điệp, chính là Tế Vũ giả mượn nhờ lực lượng mộng cảnh của Thần Linh ảnh hưởng chúng sinh, sau đó từ trong những lần va chạm cùng với giao thoa với nhau, hình thành sinh vật mộng cảnh này.”

Đội trưởng ăn đào, xách thân thể kiếp trước trong tay, đi về phía Hứa Thanh, vừa đi vừa truyền ra lời nói.

“Nó là hư ảo, là một trong vật dẫn lực lượng mộng cảnh, cũng là môi giới để một khắc Thần Linh thức tỉnh, truyền câu chuyện này vào trong ý thức của Thần.”

Hứa Thanh hít sâu, loại kiến giải này quả thực không thể tưởng tượng, nhưng sau khi nhớ lại, hắn lại cảm thấy tất cả đều có thể đối ứng.

“Nhưng mà trước khi Thần Linh thức tỉnh, những con Vũ Điệp này không thể quay về, cũng không cách nào chiếu vở kịch lớn này vào.”

“Ta biết hết tất cả những thứ này, nhưng vẫn lựa chọn chủ động đi vào, tiểu sư đệ ngươi có thể đoán được nguyên nhân đúng không.”

Vẻ mặt đội trưởng mang theo đắc ý, đi tới bên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh chú ý đến thân thể kiếp trước đội trưởng mang theo trong tay, đáy lòng đã có đáp án.

“Vậy nên thân thể kiếp trước của ngươi căn bản không có bị lấy mất, mộ địa chúng ta tới lúc trước kia thật ra cũng là giả dối.”

“Giống như đại sư huynh ngươi đã nói ngay từ đầu, ngươi vì phòng ngừa trộm mộ, đã sớm bố trí một chút biểu hiện giả dối, mà nơi chúng ta đi tới, thật ra….Cũng là một trong những nơi giả dối kia.”

“Lúc ấy Ninh Viêm đã hỏi ngươi, ngươi nói có chín nơi là giả dối, vậy hai nơi sau có bố cục như thế nào.”

“Lúc ấy ngươi chỉ cười mà không nói, bởi vì mộ địa mà chúng ta đi tới, chính là bố cục giả thứ tám, mà toàn bộ Vị Ương sơn mạch, chính là….Bố cục giả dối thứ chín!”

Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, chậm rãi mở miệng.

“Đại sư huynh, lúc trước ngươi đến cùng đã đắc tội bao nhiêu người, đã làm nên sự tình gì, mới sợ hãi người ta trộm thân thể kiếp trước của mình tới mức như vậy?

Đội trưởng nghe vậy có chút kinh ngạc, sau đó cười ha hả.

“Không hổ là tiểu sư đệ của ta, ha ha, ngươi nói không sai, cái mộ địa kia chính là bố trí giả thứ tám, mà Vị Ương sơn mạch này chính là bố cục giả dối thứ chín.”

“Đại sư huynh, ngươi học xấu từ chỗ của Bạch Tiêu Trác, sớm báo cho ta biết đáp án không tốt sao.” Hứa Thanh nhíu mày.

Đội trưởng cười hắc hắc, mấy cái thuật này quả thật là y học được từ chỗ Bạch Tiêu Trác, y cảm thấy như vậy mình sẽ rất là ngưu bức.

“Muốn biết mộ địa chân chính của ta ở đâu không?” Đội trưởng nháy mắt ra hiệu, một bộ dạng muốn nhử.

Biểu cảm quen thuộc này, ti tiện quen thuộc, phong cách quen thuộc, khiến cho đáy lòng Hứa Thanh rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, sau đó mặt không cảm xúc mở miệng.

“Ở trong mộng.”

Hứa Thanh không muốn phối hợp.

Đội trưởng trừng mắt thật to, cảm thấy có chút không có ý nghĩa, tiểu Thanh cũng không đáng yêu như trước nữa, bất quá y cũng nhìn ra Hứa Thanh đang tức giận, vì vậy liền cười ha ha, ôm cổ Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng. “Tiểu sư đệ ngươi thật lợi hại, cái này cũng có thể đoán ra được.”

“Năm đó thân thể kiếp trước của ta, được một vị Thượng Thần thần bí trợ giúp, giấu ở trong mộng của Hồng Nguyệt Xích Mẫu….Càng bóp nát thành từng mảnh Vũ Điệp trong mộng.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn rất là lưu ý đến Thượng Thần mà đội trưởng nhắc tới trong lời nói.

Cùng lúc đó, vào thời khắc này, phiến thiên địa nơi đây cũng đang xuất hiện biến hóa, tất cả chúng sinh bốn phía, biểu cảm từ chết lặng biến thành dữ tợn, vô luận là cỏ cây hay là núi đá, vào một cái chớp mắt này, tất cả mọi thứ đều tràn ra một luồng ác ý mãnh liệt.

Luồng ác ý này hội tụ từ bát phương, bộc phát từ vạn vật trong Vị Ương sơn mạch, sau khi hội tụ cùng một chỗ liền hóa thành âm thanh.

“Cút ra ngoài!”

Theo âm thanh này truyền ra, Vị Ương sơn mạch đồng loạt nổ vang, đại địa cũng run rẩy, thành trì dưới núi đồng dạng cũng lay động.

Đội trưởng nở nụ cười, không giải thích về vị Thượng Thần thần bí kia, cũng không để trong lòng biến hóa bốn phía, y tiếp tục nói về nơi đặt thân thể kiếp trước của mình.

“Về phần phương thức mở ra, cũng chỉ có đi vào trong mộng cảnh mới có thể làm được, cho nên ta không có báo trước cho ngươi biết, bởi vì hết thảy đều phải phù hợp với yêu cầu của mộng cảnh này, chỉ có như vậy, ta mới có thể chân chính nhập vào trong tuồng kịch.”

“Nhưng mà lúc trước ta cũng đã nhắc nhở ngươi rồi, tiểu sư đệ đừng tức nữa, đừng giận nữa nha.” Đội trưởng cười đùa tí tửng, giơ lên thân thể kiếp trước trong tay.

“Ngươi xem, mục đích của ta thật ra vẫn là nó, bởi vì nó chính là chìa khoá mở ra thân thể kiếp trước của ta ở trong mộng cảnh này, nhất định ngươi không đoán được bản thể của cái đồ chơi này là cái gì.”

Đội trưởng nói xong, vung tay phải lên, thân thể kiếp trước kia lập tức hóa thành nước đen tung bay, ở chính giữa lộ ra một con.... Vũ Điệp hư thối!

Trong đó tràn ra khí tức cổ xưa, hiển nhiên nó không phải là một con Vũ Điệp vừa được sinh ra, mà đã tồn tại năm tháng cực kỳ lâu, càng bị một cỗ vị cách cực cao ẩn nấp, khiến cho Xích Mẫu sơ sẩy, không hề phát hiện.

Cái này, chính là chìa khoá.

Một khắc nó xuất hiện, bát phương rung chuyển, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược lại, toàn bộ Vị Ương sơn mạch lắc lư vô cùng mãnh liệt, biểu cảm của vô số chúng sinh bốn phía cũng lộ ra vùng vẫy và đau khổ.

Càng có núi đá tan vỡ, cỏ cây vỡ vụn.

Hết thảy đại biến, trong Âm Dương Hoa Gian tông lập tức truyền ra một cỗ chấn động động trời, càng có tiếng gào thét phẫn nộ đến cực hạn khuếch tán khắp thiên địa.

“Tỉnh lại, tỉnh lại!”

Theo giọng nói xuất hiện, vạn vật chúng sinh càng vùng vẫy mãnh liệt hơn, hình như Tế Vũ giả sáng lập tuồng kịch này muốn kết thúc mộng cảnh, khiến hết thảy nghịch chuyển, cắt ngang kế hoạch của đội trưởng.

Chương 1375: Tế Vũ, xuất sắc thưởng, xấu chết! (2)

“Đã chậm.”

Đội trưởng cười ha ha, giơ ngón tay chỉ chìa khoá, chợt vung lên bầu trời.

“Mở!”

Trong nháy mắt, bầu trời nổ vang, âm thanh như là khai thiên tích địa, siêu việt thiên lôi, vang tận mây xanh, trong lúc bầu trời liên tục nổ vang, một đạo khẽ hở thật lớn trực tiếp xuất hiện trên màn trời.

Khe hở này từ đầu không lớn, nhưng trong chớp mắt, trong từng trận âm thanh đinh tai nhức óc không ngừng mở rộng, cuối cùng mở ra, tựa như một đạo vết sẹo trên bầu trời.

Nhìn thấy mà giật mình.

Khí tức mục nát cực lớn từ trong khe nứt khuếch tán ra phía ngoài, tựa hồ bị đã ẩn tàng quá lâu, thời khắc này, khí tức năm tháng tang thương trong đó như muốn thổ lộ toàn bộ ra ngoài.

Màu sắc màn trời cải biến, mặt đất cũng xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, một cái quan tài màu lam bỗng nhiên lộ ra từ trong khe hở.

Nó không phải là do thiết mộc hình thành, mà là một khối băng màu lam!

Bên trong hòm quan tài bằng băng có một thân ảnh đang nằm, mặc trường bào xa hoa, toàn thân tản mát ra uy áp kinh khủng, biểu cảm tràn đầy uy nghiêm, tay phải càng là đang cầm một cây quyền trượng!

Sự xuất hiện của cỗ quan tài, khiến cho bầu trời nổ tung, đại địa sụp đổ, bên trong Âm Dương Hoa Gian tông lại truyền ra một tiếng kêu rên thê lương.

“Quyền trượng Tế Vũ nguyên thủy!”

“Ngươi đã từng là Đại Tế Vũ!!”

Giọng nói vang vọng, đồng thời ở bên trong hang đá Âm Dương Hoa Gian tông, thần sắc của lão giả mặc trường bào năm màu đại biến trước đó chưa từng có, trong mắt lộ ra kinh hoảng cùng hoảng sợ, đang nhanh chóng trảm đoạn sợi tơ của bản thân cùng với hình chiếu chúng sinh vạn vật trong Vị Ương sơn mạch.

Lão biết rõ, thân là Tế Vũ giả, mặc dù nhìn như cường đại, nhưng cũng vô cùng yếu ớt, cường đại là bởi vì loại năng lực biên chế mộng cảnh của Thần Linh, mà yếu điểm cũng là chỗ này, nếu như sau khi mộng cảnh đan dệt xong có thể kết thúc bình thường, vậy lão coi như là hoàn thành một lần Tế Vũ, nhưng nếu như ở bên trong quá trình này bị cắt đứt, lão sẽ phải chịu cắn trả.

Cái gọi là Tế Vũ, thật ra chính là một trận nghi thức đặc thù.

Mà chủ động cắt ngang cùng bị động cắt ngang, chênh lệch giữa nhau giống như thiên với địa vậy.

Lão chủ động cắt ngang, khiến người ta thức tỉnh, tuy có cắn trả nhưng không phải không thể chống đỡ được, cho nên lúc trước khi phát hiện không đúng, ý nghĩ đầu tiên của lão chính là chủ động kêu gọi chúng sinh thức tỉnh, từ đó kết thúc đan dệt mộng cảnh.

Nhưng nếu như là bị động cắt ngang, như vậy ý nghĩa liền hoàn toàn khác biệt, lão phải thừa nhận chúng sinh ăn mòn, phải thừa nhận nhân quả vạn vật, càng phải thừa nhận lực lượng vỡ vụn đến từ trong mộng cảnh Thần Linh cắn trả.

Tất cả mọi thứ, khiến cho dù lão là Quy Hư, cũng không cách nào thừa nhận!

Chỉ là người ngoài muốn làm được điểm này, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng một khắc khi nhìn thấy quyền trượng đại biểu Đại Tế Vũ xuất hiện, lão liền triệt để hoảng sợ.

Nhưng lão đã không có thời gian đi chủ động trảm đoạn, một cái chớp mắt khi cỗ quan tài kia xuất hiện, trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang, hét lớn một tiếng.

“Tiểu sư đệ, triển khai lực lượng của ngươi, dung nhập vào quyền trượng bên trong quan tài của ta, làm thức tỉnh chúng sinh vạn vật bị cải biến vận mệnh ở nơi này.”

Đội trưởng cũng không nói kỹ càng, nhưng Hứa Thanh hiểu rõ đội trưởng muốn mình thể hiện ra lực lượng Tử Nguyệt, giờ phút này Hứa Thanh ráng chịu đựng cảm giác mê muội, nhoáng một cái phía dưới, trực tiếp bay đến phía trên hòm quan tài bằng băng.

Giơ tay phải lên, bỗng nhiên nhấn một cái về phía vị trí quyền trượng.

Lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể ầm ầm bộc phát, khiến cho khối băng cũng xuất hiện tím hóa, đội trưởng bấm niệm pháp quyết, cỗ hòm quan tài bằng băng phối hợp, một mảnh tử ý ngay lập tức dung nhập vào bên trong quyền trượng.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Hứa Thanh chấn động, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng mênh mông gia trì thần hồn bản thân, cảm giác mê muội của hắn tan biến, trong đầu là một mảnh nắng ráo sáng sủa, thiên địa trước mắt thình lình bị một mảnh mông lung bao phủ.

Trên người toàn bộ chúng sinh nơi này đều có sợi tơ bay lên, mà tất cả những sợi tơ này đều kết nối cùng với sơn mạch chỗ Âm Dương Hoa Gian tông.

Đồng thời trên mỗi một sợi tơ càng có Vũ Điệp hư ảo nghỉ lại, chúng nó lớn nhỏ vô số, tất cả đang không ngừng hấp thu để lớn mạnh.

“Tỉnh lại!” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tia sáng màu tím, trong miệng truyền ra giọng nói bình tĩnh.

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng một cái chớp mắt truyền ra, tựa như trăm vạn đạo sấm sét đồng thời nổ tung, xé đứt tất cả các sợi tơ, vang vọng trong tâm thần tất cả chúng sinh Vị Ương sơn mạch.

Vô số tu sĩ và phàm tục thân thể run rẩy, lập tức tỉnh táo lại, thần sắc tạm thời mờ mịt, sau đó liền hóa thành hoảng sợ, theo bản năng lui lại.

Nguyên bản là đạo lữ, giờ phút này giữa hai người hiện lên thần sắc hoảng sợ, bọn họ căn bản không quen biết nhau!

Nguyên bản là huynh đệ, bây giờ thân thể run rẩy, giữa bọn họ từng là tử thù.

Nguyên bản phụ tử mẫu tử, lúc này hô hấp dồn dập, giữa bọn họ căn bản không có chút thân tình liên quan.

Đây chỉ là một bộ phận, vào thời khắc này còn có thêm càng nhiều chúng sinh trở lại với quỹ tích vận mệnh nguyên bản, bọn họ thức tỉnh, bọn họ nhớ lại hết thảy.

Tông môn cũng là như thế, dù là Âm Dương Hoa Gian tông cũng khó trốn khỏi tuồng kịch này, trong đó có một bộ phận đệ tử cũng không phải là người của Vị Ương sơn mạch.

Bọn họ chỉ từng đi ngang qua, nhưng bất tri bất giác liền biến thành đệ tử nơi này.

Giờ phút này Vân Hà Tử cũng run rẩy, nàng tóc tai bù xù, chợt ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi.

Nàng không phải là tông chủ của Âm Dương Hoa Gian tông, càng không phải là nhi nữ của lão tổ tông, trái lại, đối phương là cừu nhân của nàng!

Mà theo vạn vật chúng sinh Vị Ương sơn mạch thức tỉnh, theo sợi tơ của của bọn họ vỡ vụn, mộng cảnh cũng bởi vậy mà kết thúc.

Hết thảy nhân quả, hết thảy cắn trả đến từ cắt ngang mộng cảnh Thần Linh, toàn bộ điều ác tạo thành, đều hội tụ tới trên người Tế Vũ giả.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng ngập trời.

Lão giả bên trong thân núi lộ ra thần sắc tuyệt vọng, muốn vùng vẫy nhưng lại vô ích, mỗi một sợi tơ đứt gãy, đều hóa thành một con Vũ Điệp thôn phệ về phía lão, gây cho lão tổn thương nhất định.

Mà tổn thương do vạn vật chúng sinh Vị Ương sơn mạch hội tụ cùng một chỗ hình thành thì lại càng kinh khủng, vô tận Vũ Điệp lập lòe giữa chân thật cùng hư ảo, hoàn toàn bao phủ thân thể của lão, điên cuồng thôn phệ.

Mắt thường cũng có thể thấy thân thể của lão hư thối tan biến, mà để cho lão tuyệt vọng nhất là cắn trả hình thành đến từ mộng cảnh Thần Linh phá toái, đây không phải là sức mạnh mà lão có thể chống cự, dưới lực lượng cắn trả, nguyền rủa trong cơ thể lão điên cuồng bộc phát, lan tràn toàn thân, bao phủ thần hồn, mang đến đau khổ để cho lão lâm vào điên cuồng.

Cho dù quỳ xuống đất khẩn cầu về phía Thần Linh cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Cuối cùng sau mấy hơi thở, trong vô tận Vũ Điệp thôn phệ, dưới cắn trả đến từ mộng cảnh của Thần Linh, cả người lão hóa thành máu loãng, rơi vào trên mặt đất của hang đá.

Xưa nay ca múa cho bậc Đế Vương xem, xuất sắc được thưởng, xấu chết!

Mà với Thần Linh, vị cách lại càng lớn hơn.

…..

Chương 1376: Gió thổi lửa lan đồng cỏ (1)

Thần Linh có mộng, lấy vũ làm tế, chúng sinh như giấy gấp thành, vạn vật được tô vẽ.

Xuất sắc thì Thần vui, chúc phúc vĩnh đạo, xấu xí là Thần ghét, nhất niệm vĩnh diệt.

Đây, chính là Tế Vũ.

Giờ phút này, theo lão giả bên trong Song Tử Phong bị cắn trả tử vong, cùng nhau tiêu tán cùng lão còn có hết thảy Vũ Điệp sinh ra từ trận Tế Vũ thất bại này.

Những con Vũ Điệp này sau khi cắn nuốt huyết nhục của lão giả, liền hòa hợp vào trong thiên địa, không thấy tung tích, khiến cho vạn vật chúng sinh, có thể trở nên thanh minh.

Mà đối với chúng sinh Vị Ương sơn mạch mà nói, thanh tỉnh, cũng chưa hẳn là một loại hạnh phúc.

Nhân sinh không được an bài, càng mang đến thêm càng nhiều mờ mịt và mất phương hướng hơn nữa.

Thả mắt nhìn đi, bắt đầu từ thành trì dưới núi, trận mờ mịt này như là phong bạo quét ngang, bao phủ hết thảy thành trì.

Bên trong thành trì, phàm tục cũng tốt, tu sĩ cũng được, vào một khắc thanh tỉnh, đều trầm mặc.

Có phu thê, có bằng hữu, có thân nhân, có sư đồ, bọn họ nhìn qua lẫn nhau, thần sắc phức tạp thay thế bằng mờ mịt, giữa bọn họ là một loại vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc.

Lạ lẫm chính là bởi vì đã từng không biết, sau khi được chế định vai diễn liền ở cùng một chỗ, mà đoạn ký ức quen thuộc này cũng không tan biến, mà mờ mịt chính là sau khi thanh tỉnh nên đi nơi nào.

Thành trì là như thế, tông môn là như vậy, từng gia tộc lại càng là khỏi phải nghĩ, phong bạo quét sạch toàn bộ Vị Ương sơn mạch, bao phủ hết thảy.

Có người lựa chọn rời khỏi, vĩnh viễn không quay về địa phương làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi và hoang đường này.

Trong này phần nhiều là người đến từ bên ngoài.

Nhưng trên thực tế thì tuyệt đại đa số chúng sinh được sinh ra ngay ở Vị Ương sơn mạch này, vận mệnh của bọn họ từ lúc còn là hài nhi đã bị cải biến.

Thậm chí tiếp tục truy vết lại, bọn họ đời đời, đều là như thế.

Bọn họ đã quen với nhân sinh được an bài sẵn, đã quen với hết thảy mọi thứ đều được lên quỹ tích trước, thậm chí loại thói quen này đã trở thành bản năng, bởi vì trước lúc không có thức tỉnh, bọn họ căn bản cũng không biết được chân tướng.

Trong nhận thức của bọn họ, thiên địa hầu như không có thay đổi, nhân sinh vẫn như bình thường.

Tựu như người bị giam ở trong lồng giam, có một ngày lồng giam được mở ra, nhưng bọn họ… Vẫn chọn ở lại bên trong lồng giam.

Thậm chí trong lòng của bọn họ, vì củng cố suy nghĩ của mình, sẽ sinh ra một chút chất vấn, chất vấn cái gọi là tỉnh mộng này là một hồi âm mưu.

Dùng cái này để chứng minh, chính mình từ đầu đến cuối đều thanh tỉnh.

Đây là một loại hạnh phúc, cũng là một loại bi ai.

Hứa Thanh im lặng.

Giờ phút này hắn mượn nhờ hòm quan tài bằng băng màu lam chứa thân thể kiếp trước của đội trưởng, mượn nhờ lực lượng quyền trượng trong đó, giúp thần niệm của hắn bao trùm toàn bộ Vị Ương sơn mạch.

Điều này khiến cho hắn có thể rõ ràng cảm giác được suy nghĩ đến từ chúng sinh.

Cuối cùng, Hứa Thanh và đội trưởng lựa chọn rời khỏi.

Trước khi đi, đội trưởng cũng cảm nhận được hết thảy, thở dài.

“Chúng sinh trong nơi này, từ khi sinh ra đã bắt đầu ngay ở đây, đời đời cũng sinh tồn ở chỗ này, dù là tỉnh mộng, nhưng cũng không khác gì khi ở trong mộng cả.”

“Bọn họ vẫn sẽ tiếp tục sinh sống ở nơi đây giống như lúc trước, không có gì biến hóa.”

“Tiểu Thanh, đi thôi… . Có lẽ đối với bọn họ mà nói, sự xuất hiện của chúng ta, là một loại quấy rầy.”

Đội trưởng lắc đầu, thu hồi chiếc hòm quan tài bằng băng của mình, đi lên bầu trời, sau mấy bước liền dừng lại, quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh thở sâu, thu hồi cảm giác, đi về phía đội trưởng.

Hai người lặng lẽ rời khỏi trên bầu trời, cho đến khi tới bên ngoài Âm Dương Hoa Gian tông, cước bộ của bọn hắn dừng lại.

Ngô Kiếm Vu, đang đứng ở đó.

Giờ phút này Âm Dương Hoa Gian tông đã mười không còn năm, thân núi sụp đổ, linh trì trong đó cũng đầy bụi bặm không còn sạch sẽ, mà đệ tử tông môn sau khi thanh tỉnh cũng đã rời đi hơn phân nửa.

Chỉ có tu sĩ vốn sinh ra ở trong chỗ này đang trầm mặc, ngồi trên núi đá vỡ, suy nghĩ rất loạn.

Còn thân ảnh Ngô Kiếm Vu thì đang ngơ ngác đứng dưới chân núi, phía trước y là Vân Hà Tử đang từng bước đi xa.

Trên bầu trời, ánh nắng chiều mang theo ý hạ màn, làm cho người ta có một loại cảm giác áp lực, như trái tim của Ngô Kiếm Vũ hiện giờ, cũng giống như Vân Hà Tử phức tạp lúc này.

Ngô Kiếm Vu kinh ngạc nhìn qua thân ảnh Vân Hà Tử, đáy lòng phức tạp khó tả.

Sau khi cảm thụ kịch biến phát sinh, trước tiên liền y chạy tới đây, thấy được thân núi sụp xuống, thấy được bốn phía hỗn loạn, cũng nhìn thấy Vân Hà Tử.

Y ngâm thơ, nhưng đối phương dường như không nghe hiểu nữa rồi, từ đầu đến cuối, không hề liếc y một cái.

Việc này khiến cho đáy lòng của Ngô Kiếm Vu tràn đầy đắng chát, giờ phút này ngóng nhìn bóng lưng đối phương, y bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Trời tối đại phong thổi vân lam, ngày mai mưa phùn ta có dù!”

Giọng nói của Ngô Kiếm Vu truyền vào thiên địa, rơi vào bên tai Vân Hà Tử, chỉ là bước chân của Vân Hà Tử không hề có bất kỳ dấu hiệu dừng lại nào, cũng không quay đầu, cuối cùng đi xa, không thấy tung tích.

Ngô Kiếm Vu thất hồn lạc phách, lui ra phía sau vài bước, ngồi xuống một bên.

Hứa Thanh và đội trưởng lặng lẽ đi tới, nhìn vẻ mặt ảm đạm của Ngô Kiếm Vu, Hứa Thanh giơ tay lên đưa cho Ngô Kiếm Vu một bầu rượu, hắn cảm thấy Ngô Kiếm Vu lúc này, hẳn là muốn uống rượu.

Ngô Kiếm Vu run rẩy tiếp nhận, sau khi uống một hớp lớn, đôi mắt của y hơi đỏ, thì thào nói nhỏ.

“Nàng căn bản là nghe không hiểu, đều là giả dối!”

Đội trưởng thở dài, vỗ vỗ bờ vai Ngô Kiếm Vu, cũng không nhiều lời.

Cho đến một lát sau, theo cảm xúc của Ngô Kiếm Vu khôi phục một chút, một đoàn bọn họ người rời khỏi nơi đây, chỉ bất quá Ngô Kiếm Vu một đường trầm mặc.

Chương 1377: Gió thổi lửa lan đồng cỏ (2)

Trên đường đội trưởng đã tìm được Ninh Viêm ẩn thân bên trong một chỗ kẽ đất, xách gã lên.

Ninh Viêm trong lòng run sợ, một màn ở đây lúc trước khiến cho gã cảm giác vô cùng nguy hiểm, vì vậy sau khi nhìn thấy đám người Hứa Thanh, tâm tình của gã cũng kích động, sau đó nhìn hằm hằm Ngô Kiếm Vu, đang muốn mở miệng, nhưng lại phát hiện cảm xúc của Ngô Kiếm Vu không bình thường.

Ninh Viêm ngạc nhiên, có lòng hỏi ý một chút, nhưng cũng biết giờ phút này không thích hợp, vì vậy liền dằn hiếu kỳ xuống dưới đáy lòng.

Cứ như vậy, một đoàn người bọn họ rời khỏi Vị Ương sơn mạch, theo đội trưởng lấy ra mặt trời nhân tạo, thân ảnh mọi người lập lòe ở, tan biến ở phía chân trời.

Thời gian cứ trôi, rất nhanh bảy ngày qua đi.

Việc phát sinh ở Vị Ương sơn mạch dần dần được truyền ra từ trong miệng những người rời khỏi, đồng thời Tế Vũ giả tử vong cũng dẫn tới toàn bộ Âm Dương Hoa Gian tông coi trọng.

Trong bảy ngày này, rất nhiều cường giả Âm Dương Hoa Gian tông đều nghe nói tới việc này, mượn nhờ môn đồ truyền tống tới đây, tiến hành xem xét.

Cuối cùng liền có một đạo truy nã đến từ Âm Dương Hoa Gian tông, truyền ra khắp toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Truy nã người cầm đầu xúc phạm Thần Linh là Vị Ương Tử cùng Thiên Thanh Tử.

Nếu như có người cung cấp manh mối sẽ nhận được tình hữu nghị của Âm Dương Hoa Gian tông, nếu như có người lấy được đầu lâu cùng linh hồn của bọn hắn đưa tới, tổng tông Âm Dương Hoa Gian tông sẽ ban thưởng Giải Nạn đan.

Lệnh truy nã này vừa ra, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực chấn động, một mặt là việc này không nhỏ, một phương diện khác thì là Giải Nạn đan kia.

Hiệu dụng của đan này chỉ có một, đó chính là giảm bớt đau khổ bởi nguyền rủa tạo thành.

Tu sĩ Tế Nguyệt đại vực, theo tu vi tăng trưởng cùng với thời gian trôi qua, nguyền rủa của Hồng Nguyệt trong cơ thể của bọn họ sẽ dần dần mang đến đau khổ cực hạn cho thân thể và linh hồn.

Loại hành hạ thống khổ này, bất kỳ một tu sĩ nào cũng không muốn thừa nhận, mà thứ duy nhất có thể giảm bớt sự thống khổ này, chỉ có Giải Nạn đan.

Chỉ bất quá đan này quá ít, mà chúng sinh cần lại nhiều, cho nên cực kỳ trân quý, không phải thứ mà dùng linh thạch có thể mua sắm, thường thường bất luận một khỏa nào, đều có thể đầu cơ kiếm lợi.

Như lão tổ liên minh hai tộc lúc trước chính là định bắt giữ Hứa Thanh đưa đi Thần Điện, từ đó đổi lấy Giải Nạn đan.

Bởi vậy có thể tưởng tượng, sức hấp dẫn của lệnh truy nã này lớn đến bao nhiêu.

Mà giờ khắc này đám người Hứa Thanh cùng đội trưởng bị truy nã đã ở cách xa Vị Ương sơn mạch, xuất hiện tới gần khu vực phía Tây.

Tới nơi này, là vì đội trưởng muốn tạm tránh đầu ngọn gió, đồng thời cũng làm công tác chuẩn bị một chuyện khác.

Hứa Thanh không có ý định đi theo, hắn cũng có chuyện mình muốn xử lý.

Hắn thủy chung nhớ kỹ bên phía Đoan Mộc Tàng, nhớ tới hơn 10 vạn nhân tộc ở trong nguyền rủa tồn tại bên trong Huỳnh Hỏa thành, hắn muốn trợ giúp bọn họ hóa giải nguyền rủa.

Chỉ bất quá muốn cởi bỏ cái nguyền rủa này, hắn cần phải tiến hành rất nhiều nghiên cứu cùng thực nghiệm, điều này cần có một cái hoàn cảnh tương đối an ổn, cũng cần có thời gian nhất định.

Lấy tính cách nhanh nhẹn của đội trưởng, ở cùng một chỗ với y hiển nhiên không thích hợp.

Đồng thời có một địa phương Hứa Thanh cũng dự định đi xem.

Vì vậy Hứa Thanh liền cáo tri ý nghĩ này cho đội trưởng.

“Nghiên cứu nguyền rủa?” Đội trưởng nghe vậy ánh mắt sáng lên, lấy ra một quả đào cắn một cái, sau đó tia sáng trong mắt càng cường liệt.

“Ha ha, tiểu Thanh, cái ý nghĩ này của ngươi, vốn là ta chuẩn bị để làm chuyện lớn thứ tám, nếu như ngươi có thể sớm có chỗ tâm đắc, vậy chúng ta liền có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian cho sự tình tiếp theo.”

“Cũng tốt!” Trên mặt đội trưởng lộ ra quyết đoán, đưa cho Hứa Thanh một quả táo, ôm cổ của hắn, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, ngươi ra ngoài nhớ phải lưu ý một chút, đừng để Âm Dương Hoa Gian tông bên ngoài tìm được, ta cũng đang chuẩn bị đi trước làm một việc nhỏ, đại khái cần thời gian hơn nửa năm.”

“Nhỏ bao nhiêu?” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Ha ha, thật sự rất nhỏ rất nhỏ.” Đội trưởng giơ ngón tay cái lên đụng chạm cùng ngón trỏ, sau đó để lại một đạo khe hở, dùng cái này ví von việc mình muốn làm.

“Vậy ngươi bảo trọng.” Hứa Thanh nở nụ cười, không hỏi nhiều.

Đội trưởng cười ha ha, ngẩng đầu liếc mắt thiên địa xa xa.

“Được rồi, vậy chúng ta chia tay ngay ở chỗ này đi, nửa năm sau liền tụ hợp ở Khổ Sinh sơn mạch có được không? Ta nói trước với ngươi nha tiểu Thanh, lần này không được muộn đâu đấy, có thể đến sớm là tốt nhất, nửa năm sau, đại sư huynh sẽ mang ngươi gia nhập một tổ chức đặc biệt ngưu bức!”

“Chỗ đó, chính là một bước trọng yếu trong ván cờ chúng ta chơi Hồng Nguyệt!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ lạ, Khổ Sinh sơn mạch, lần đầu tiên hắn nghe tới cái địa danh này là từ trong miệng của Đoan Mộc Tàng, biết được chỗ đó có phương pháp gia nhập vào Nghịch Nguyệt Điện.

Về phần cụ thể, Hứa Thanh không biết, mà nguyên bản trong kế hoạch mà hắn muốn đi, cũng bao hàm cả Khổ Sinh sơn mạch này.

Bởi vì Đoan Mộc Tàng đã từng báo cho hắn biết, Nghịch Nguyệt Điện nghiên cứu rất sâu đối với nguyền rủa, nếu như có thể thu được tin tức tương quan từ, vậy sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian nghiên cứu cho hắn.

Vả lại phương diện suy luận, cũng có thể cung cấp rất nhiều suy nghĩ cho hắn.

Vì vậy Hứa Thanh nhẹ gật đầu, sau khi thương định một chút chi tiết gặp nhau cùng đội trưởng, Hứa Thanh đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, đội trưởng lấy chút hạt giống từ chỗ Ngô Kiếm Vu, đưa cho Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, nếu như ngươi đến Khổ Sinh sơn mạch sớm, vậy thì gieo giống những thứ hạt này xuống đó, như vậy lúc ta ở bên này gặp phải việc gì gấp muốn tìm ngươi, ta sẽ nhờ đại Kiếm Kiếm an bài con nối dõi theo khí tức cái hạt giống này để đến tìm ngươi, sau khi ta làm xong việc cũng có thể thông qua cái này để tìm được ngươi.”

Hứa Thanh tiếp nhận hạt giống, đáy lòng có chút kỳ dị, hắn cũng biết con nối dõi của Ngô Kiếm Vu rất đặc thù, trong đầu không khỏi hiện ra cái hộp nguyện vọng năm đó, vì vậy liền nhìn về phía Ngô Kiếm Vu.

Ngô Kiếm Vu vẫn còn bộ dạng thất hồn lạc phách như trước, hận không thể nằm ở nơi đó, chốc chốc lại thở dài.

“Không cần phải quản y, thất tình ấy mà, bình thường, qua mấy ngày nữa là hết.”

Đội trưởng tươi cười mở miệng, nói xong liền thở sâu, nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt có ý chúc phúc.

“Vậy thì tiểu sư đệ, chúng ta dựa theo thiên mệnh, lẫn nhau bảo trọng!”

Hứa Thanh nghe vậy, nhẹ gật đầu.

Chương 1378: Gió thổi lửa lan đồng cỏ (3)

Ninh Viêm ở một bên vểnh tai, một mực nghe lén hai người đối thoại, cho đến khi nghe thấy hai chữ thất tình, rốt cuộc hiểu rõ tại sao những ngày này Ngô Kiếm Vu lại như thế, đáy lòng dâng lên khinh thường, thầm nghĩ chỉ có như vậy?

Giờ phút này mắt thấy Hứa Thanh phải đi, gã vội vàng đứng dậy đưa tiễn, trong mắt càng là lộ ra khát vọng hy vọng Hứa Thanh dẫn gã đi… .

Hứa Thanh không quan tâm tới gã, bước ra một bước, rời khỏi mặt trời nhân tạo, nhoáng một cái, nháy mắt tan biến khỏi màn trời.

“Trưởng thành rồi, liền không chơi cùng sư huynh nữa rồi.” Đội trưởng đưa mắt nhìn Hứa Thanh đi xa, cảm khái trong lòng, sau đó giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, mặt trời nhân tạo nổ vang, tăng tốc đi về phía trước.

Thời gian dần trôi, rất nhanh lại nửa tháng qua đi.

Âm Dương Hoa Gian tông vẫn còn truy nã, nhưng người bị truy nã lại không có bất kỳ manh mối nào bị tìm ra, tựa như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy, đồng thời một đại sự khác truyền ra, khiến cho trận truy nã này bị đám người theo bản năng xem nhẹ.

Thật sự là chuyện này quá mức chấn động tâm thần, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực bởi bị chấn động.

Thần tử bị thương nặng!

Nguyên nhân gây ra chuyện này ngay từ đầu còn bị che giấu vô cùng tốt, ngoại trừ tổng bộ Hồng Nguyệt Thần Điện ra, người bên ngoài là không biết được, bọn họ chỉ biết rõ băng nguyên phía Bắc xuất hiện kịch biến, biết trên Thiên Hỏa Hải xuất hiện dị tượng, vả lại cảm nhận được ba động liên tục hơn một tháng trời.

Tuy có rất nhiều suy đoán, nhưng mà dù sao cũng không có tin tức chân thật.

Cho đến bây giờ, sau khi mấy tháng qua đi, tình huống thật của chuyện này mới bị truyền ra, vả lại truyền ra việc này không phải Hồng Nguyệt Thần Điện, mà là người của Nghịch Nguyệt Điện ở các địa phương tung ra.

Bọn họ báo cho thế nhân biết, dị tượng trên Thiên Hỏa Hải là do Thế Tử của Chúa Tể thoát khốn tạo thành.

Mà kịch biến ở băng nguyên phía Bắc là Thế Tử cứu ra nhi nữ của Chúa Tể năm đó, Minh Mai công chúa.

Hai vị tồn tại kinh người này sau khi thoát khốn, trước tiên bay thẳng đến tổng bộ Hồng Nguyệt Thần Điện.

Triển khai cuộc chiến động trời ở đó.

Đây chính là nguyên nhân vì sao lại có ba động liên tục 1 tháng trời.

Về phần kết cục của trận đại chiến này, Thế Tử và Minh Mai công chúa mất tích, Thần tử của Hồng Nguyệt Thần Điện bị thương nặng.

Việc này lộ ra một điểm mấu chốt, đó chính là… Hồng Nguyệt Xích Mẫu, không có phủ xuống.

Điều này không phù hợp đạo lý, bởi vì nếu như Thần tử bị thương nặng, như vậy tất nhiên gã sẽ triển khai Giáng Thần Thuật, nhưng từ ba động thiên địa trong khoảng thời gian này nhìn ra, chuyện này không có phát sinh!

Vì vậy lại có hai lời đồn đại, theo việc này cùng nhau khuếch tán ra.

Lời đồn đại thứ nhất là thân phận chân chính của Thần tử Hồng Nguyệt Thần Điện, cùng với việc thần hồn thu được từ nhiều năm qua của những huynh đệ tỷ muội bị gã trấn áp, bị đoạt đi bên trong trận đại chiến kia.

Những thần hồn này, là nguyên do con nối dõi của Chúa Tể bị phong ấn mất đi thần trí.

Nghe nói một khắc bị đoạt đi, bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện truyền ra vô số tiếng kêu rên, không giống tiếng người.

Việc này vang động, có người phân tích kế hoạch của Thế Tử, tuyệt không phải mặt ngoài muốn quyết chiến cùng Thần tử, mà có thâm ý khác.

Có lẽ những thần hồn đó, chỉ là một trong những mục đích kia.

Về phần cụ thể, không ai biết được.

Mà lời đồn đại thứ hai lại càng thêm tác động tâm ý chúng sinh.

“Hồng Nguyệt Xích Mẫu, bởi vì sự tình ngoại vực, lâm vào ngủ say, trong thời gian ngắn không cách nào thức tỉnh!”

Tin tức ẩn chứa bên trong lời đồn đại này quá mức khiến người ta kinh ngạc, trời của Tế Nguyệt đại vực, hình như sắp có biến.

Có người tin tưởng, có người không tin, nhưng vô luận như thế nào… Toàn bộ Tế Nguyệt đại vực bởi vì một loạt sự tình này, đã bắt đầu rung chuyển.

Như là bên trong ao tù nước đọng bỗng nhiên xuất hiện gợn sóng.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong từng quận từng châu đều xuất hiện một số tổ chức dân gian, như những đóm lửa giữa trời sao.

Bọn họ tuyên dương khẩu hiệu Nghịch Nguyệt, hô hoán mọi người hăng hái phản kháng, ý đồ lan lửa cháy ra đồng cỏ.

Chỉ là Hồng Nguyệt Thần Điện cùng với toàn bộ thế lực phụ thuộc Thần Điện, còn số lượng lớn Thần sứ Thần bộc Thần nô, rất nhanh liền xuất toàn bộ ra ngoài, trấn áp từng cái.

Càng có Điện Hoàng của Thần Điện, sau khi Thần tử bị thương nặng liền thức tỉnh từ trong lúc ngủ say, chủ trì đại cục.

Phong cách của người này thiết huyết, dấy lên phong bạo máu tanh, đảo qua đại vực.

Nhưng mà cuối cùng… Gió trong Tế Nguyệt, đã thổi lên rồi.

Mà giờ khắc này, ở bên trong Thanh Sa quận phía Tây của Tế Nguyệt đại vực, bão cát màu xanh tung bay ở giữa thiên địa, liên tiếp không ngừng trên bầu trời, che đậy tầm nhìn.

Thanh Sa quận, là một trong bảy quận tới gần trung tâm của khu vực phía Tây của Tế Nguyệt đại vực.

Tên của nơi đây, là bởi vì toàn bộ quận địa hoàn toàn là do sa mạc tạo thành.

Vả lại sa mạc nơi đây rất đặc biệt, cát sỏi không phải màu vàng, mà là màu xanh.

Cho nên gió thổi lên, cũng là cát sỏi màu xanh, quanh năm không tiêu tan.

Những người sinh sống ở chỗ này, đều nhất định phải thích ứng khí hậu nơi đây, nghỉ lại trong vô tận bão cát màu xanh, sinh sôi nảy nở.

Mà bão cát màu xanh ở nơi này cũng có rất nhiều truyền thuyết, trong đó có một cái cuối cùng được người nhận thức.

Truyền thuyết nơi đây vào thật lâu trước kia không phải là sa mạc, là một cái thung lũng rất lớn, bên trong tồn tại vô số ngọn núi cao lớn.

Khi đó bùn đất trên mặt đất là màu đen, thi thoảng có sương mù bốc lên từ mặt đất, hình thành biển sương mù ở trong nơi này.

Cho đến có một ngày, trên bầu trời rơi xuống một sợi tóc màu xanh, sợi tóc này tung bay ở trong nơi này, hóa thành bụi bặm lấp đầy thung lũng, tạo thành cát sỏi màu xanh.

Cũng khiến cho nơi đây, từ đó hóa thành sa mạc.

Những ngọn núi cao lớn năm đó cũng bởi vậy mà bị dìm ngập hơn phân nửa, bộ phận lộ ra đã dính liền cùng một chỗ với nhau, biến thành những đạo sơn mạch lớn nhỏ.

Chương 1379: Gió thổi lửa lan đồng cỏ (4)

Trong đó sơn mạch lớn nhất, tên là Khổ Sinh.

Mà cái mảnh sa mạc này, cũng được gọi là Thanh Ti đại mạc.

Bởi vì khí hậu ác liệt, cho nên trên Thanh Ti đại mạc không có nhiều người bổn địa cư trú, nhưng lại bởi vì một chút nguyên nhân đặc thù, do đó nơi này có lại không ít người từ bên ngoài đến.

Vì vậy theo thời gian trôi qua, nơi đây dần dần liền tạo thành từng tòa thổ thành.

Những tòa thành trì này đều được xây dựng ở trong ngọn núi, không tồn tại ở trên đất cát, mà Hồng Nguyệt Thần Điện cũng chuyên môn thành lập một cái cứ điểm ở chỗ này.

Giờ phút này, trong bão cát màu xanh, thiên địa một mảnh mông lung, trong mơ hồ có một đạo thân ảnh đang đi về phía trước.

Gió thật to, truyền ra tiếng rít nức nở nghẹn ngào, rơi vào trên người tựa như vô số bàn tay đẩy tới trước mặt, tạo thành lực lượng ngăn cản đi về phía trước, còn khiến áo bào không ngừng lay động.

Nhưng như vậy vẫn không cách nào ngăn cản thân ảnh trong bão cát kia, tốc độ của hắn nhìn như không nhanh, nhưng mỗi một bước đi ra, đều đạt tới phạm vi mấy trượng, chỉ là thỉnh thoảng hắn sẽ dừng lại, xuất ra ngọc giản phân biệt phương hướng.

“Còn một chút khoảng cách nữa.”

Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, trên mặt hắn bọc khăn quàng cổ, tóc cũng là như thế, chỉ lộ ra hai mắt ngóng nhìn về phương xa.

Sau khi chia ra cùng đội trưởng, hắn liền suy tư hành trình tiếp theo, cuối cùng dứt khoát trực tiếp đặt mục đích ở Khổ Sinh sơn mạch.

Chuẩn bị vừa tìm kiếm phương pháp như thế nào gia nhập

Nghịch Nguyệt Điện ở nơi này, vừa tìm kiếm địa phương dàn xếp, nghiên cứu về nguyền rủa.

Hôm nay, là ngày thứ ba hắn đi vào cái Thanh Ti đại mạc này.

Đạo bào trên người đã đổi thành quần áo và trang sức của bản địa, áo sát người, quần dài đũng rộng, giày da thú cao ngang gối, còn có một kiện ngoại bào màu xám rộng thùng thình, bao phủ toàn thân ở, cũng bảo hộ Linh Nhi vô cùng tốt.

Đối với tu sĩ nơi đây mà nói, gió ở nơi này tồn tại lực lượng xuyên thấu, nếu như dựa vào tu vi chống cự, thời gian ngắn còn đỡ, một khi thời gian dài, tất nhiên sẽ khô kiệt.

Bởi vì linh lực của toàn bộ thiên địa sa mạc này, đều bị bão cát phá thành mảnh nhỏ, rất là mỏng manh.

Đồng thời gió nơi đây cũng mang theo một chút cô quạnh, thổi lâu sẽ khiến sinh cơ dần dần ảm đạm, cho đến khi tử khí lượn lờ, trở thành hài cốt.

Duy chỉ có một chút sinh vật đặc thù mới có thể thích ứng hoàn cảnh, như cá gặp nước ở chỗ này.

Giống như ngay lúc này, Hứa Thanh đang xem xét phương hướng, một con bò cạp to bằng nửa đầu người chợt lao ra từ đống cát phía sau hắn.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát liền tới gần Hứa Thanh, đuôi bò cạp lập lòe hàn mang, mắt thấy sẽ đâm trúng, nhưng cái bóng dưới chân Hứa Thanh trong nháy mắt liền bay lên, trực tiếp bao phủ con bò cạp kia.

Bò cạp tan biến, Tiểu Ảnh nhanh chóng bay trở về.

Từ đầu đến cuối, Hứa Thanh đều không nhìn qua chút nào, sau khi đi vào nơi đây hắn đã gặp phải không ít hung thú cùng loại, trong cơ thể từng con đều ẩn chứa nguyền rủa, khiến cho Hứa Thanh rất mừng rỡ.

Vì vậy đã sớm phân phó Ảnh Tử, bắt sống chúng nó vào trong người, tạm giữ lại về sau nghiên cứu.

Dưới mắt sau khi xác định vị trí của mình, Hứa Thanh thu hồi ngọc giản địa đồ, tiếp tục đi về phía trước.

Đội trưởng đã từng cho hắn một bộ phận tình báo về Tế Nguyệt đại vực, lần này Hứa Thanh đến đây cũng đã hao tốn một chút tâm tư và đại giới, mua thêm càng nhiều tin tức về mảnh Thanh Sa quận này.

Cho nên đối với truyền thuyết cùng với phương hướng Khổ Sinh sơn mạch ở nơi đây, đáy lòng của hắn rất rõ ràng.

Cứ thế đi về phía trước, lại trôi qua bảy ngày không ngừng xâm nhập, trên đường đi tới trong bão cát màu xanh này, Hứa Thanh thấy được một chút vật quỷ dị.

Đó là những cây nấm cực lớn cao hơn mười trượng.

Những cây nấm cao lớn này giống như là phòng ở, sừng sững ở trong sa mạc, sắc thái tươi đẹp, người nhìn thấy từ xa xa đều sẽ theo bản năng nổi lên ý hướng tới trong lòng.

Hứa Thanh không có tới gần, sau khi đảo mắt nhìn qua liền lựa chọn tránh đi.

Loại phiền phức không cần thiết này, hắn không muốn tiếp xúc, mà ngoại trừ cây nấm cực lớn ra, trong sa mạc sẽ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một chút ảo ảnh.

Đó là do bão cát hình thành, huyễn hóa ra cả nam lẫn nữ, vui cười đi về phía trước trong giữa thiên địa này.

Thanh âm của bọn nó có đủ lực lượng nhiếp hồn, những nơi đi qua, sa mạc sẽ xuất hiện một đạo dấu vết thật dài.

Tựa như trùng dài tồn tại ở dưới sa mạc chạy theo chúng nó.

Trừ cái này ra, còn có từng cây cột, thi thoảng lại xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Trên những cây cột này đều treo hài cốt phong hoá, giống như đang cảnh cáo gì đó.

Hứa Thanh ngóng nhìn những thứ này, tiếp tục đi về phía trước, cho đến mấy ngày sau, hắn thấy được một đám thú lớn đeo chuông lục lạc ở trong mảnh sa mạc này.

Bộ dạng những con thú lớn này tựa như Tê Ngưu, những nơi đi qua tiếng chuông lục lạc truyền khắp bát phương, bên trên có một chút dị tộc thân thể cao gầy ngồi, toàn thân cũng được bao bọc cực kỳ chặt chẽ, chỉ để lại đôi mắt màu trắng, chăm chú nhìn hết thảy bốn phía.

Sau khi gặp phải Hứa Thanh, những con thú lớn kia liền dừng lại, dị tộc ở bên trên cũng đều lộ ra thần sắc cảnh giác.

Hứa Thanh chắp tay, lựa chọn lui về phía sau, mà bọn họ cũng đang suy tư, sau đó gật đầu về phía Hứa Thanh, riêng phần mình đi xa, không trêu chọc lẫn nhau.

Cứ như vậy, rất nhanh một tháng trôi qua.

Khổ Sinh sơn mạch, xa xa trước mắt.

Dưới bầu trời lờ mờ, thiên địa là một mảnh mông lung, Khổ Sinh sơn mạch tựu giống như một con kiếm long nằm trong sa mạc, từng tòa núi cao thấp lên xuống, từ Tây tới Đông, phạm vi hơn tám nghìn dặm.

Chương 1380: Đoạt tiền cướp sắc và cái kết (1)

Đối với việc gia nhập Nghịch Nguyệt Điện như thế nào, Hứa Thanh cũng không rõ ràng.

Lúc trước Đoan Mộc Tàng cũng không nói rõ, chỉ bảo hắn đi đến nơi này.

Bây giờ đã cách lúc đó hơn nửa năm, Hứa Thanh ở trong bão cát màu xanh, ngóng nhìn về phía Khổ Sinh sơn mạch xa xa, trong đầu hiện ra tình báo liên quan về nơi này.

Khác với Vị Ương sơn mạch, Khổ Sinh sơn mạch không có cây cối, chỉ có vô tận bão cát không ngừng gào thét bên tai, cái loại từng giây từng phút nghe thấy tiếng gió thổi qua tai này, khiến cho người ta theo bản năng cảm thấy áp lực và hoang vu.

Hứa Thanh nắm thật chặt cổ áo, cảm nhận được Linh Nhi hoạt động trên cổ mình, đáy lòng dâng lên ấm áp, nhoáng một cái phía dưới, theo gió cát dựng lên, hắn dần dần bước lên Khổ Sinh sơn mạch, bắt đầu hành trình tìm kiếm tung tích Nghịch Nguyệt Điện.

Thời gian tựa như gió trong thiên địa, không ngừng thổi tới, liên tục trôi qua.

Mười ngày sau, trên một ngọn núi tương đối cao của Khổ Sinh sơn mạch, Hứa Thanh nhìn bốn phương xa xa, nhíu mày.

Trong mười ngày này, hắn đã tìm kiếm thật lâu bên trong Khổ Sinh sơn mạch, nhưng thủy chung không tìm được manh mối về việc gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, bất quá hắn chú ý tới trong mảnh sơn mạch này có không ít sinh linh, tộc quần hỗn tạp, ở trong từng tòa thổ thành trong núi.

Bên trong ít thấy phàm tục, phần lớn đều là người có tu vi, nhưng lại có chút bài ngoại.

Có mấy lần Hứa Thanh trông thấy từ xa, liền cảm nhận được ánh mắt địch ý đến từ những người tu sĩ bên trong thổ thành kia.

“Đoan Mộc Tàng nói phương pháp gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, là ở bên trong Khổ Sinh sơn mạch này…” Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về ngọn núi xa xa, trên thân núi cao nhất của Khổ Sinh sơn mạch, chỗ đó có chấn động cấm chế Hồng Nguyệt.

“Bình thường Hồng Nguyệt Thần Điện sẽ không tùy ý xây dựng phân điện ở bên ngoài, nhưng nơi này lại có một tòa…”

“Điều này nói rõ sự đặc thù của nơi đây, khả năng thật sự tồn tại phương pháp vào Nghịch Nguyệt Điện, nhưng có một điều kỳ quái, nếu như tuyệt đại đa số mọi người đều biết Khổ Sinh sơn mạch là cửa vào Nghịch Nguyệt Điện, vậy tại sao Thần Điện lại không phong ấn hay là cấm vào nơi này?”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ suy tư, thu hồi ánh mắt, nhìn xuống dưới núi.

Từ cái độ cao này nhìn xuống, sa mạc dưới núi là một mảnh màu xanh, gió thổi liên tục dấy bão cát lên, khiến cho toàn bộ thế giới phủ lên một lớp vụ hải.

“Trừ phi là bởi vì một chút nguyên nhân đặc thù, phong ấn và cấm đoán không có hiệu quả.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đang muốn tiếp tục tìm kiếm, nhưng vào lúc này, đằng xa bỗng có một chút tiếng gào thét được gió đưa tới, bên trong mơ hồ có chấn động pháp thuật vang vọng.

Hứa Thanh nguyên bản không có để ở trong lòng, những ngày qua ở trong Khổ Sinh sơn mạch này, hắn đã gặp qua mấy lần những chuyện như vậy, phần lớn là một chút tu sĩ tộc quần xuất phát từ các loại nguyên nhân mà chém giết lẫn nhau.

Cấp độ không cao, lấy Trúc Cơ là chủ yếu, Kim Đan ít thấy.

Nhưng sau khi đi vài bước, bước chân Hứa Thanh dừng lại, nhìn lại phương hướng truyền ra pháp thuật.

“Chấn động Nguyên Anh? Lại không phải rất mạnh, vào khoảng nhị Kiếp tam Kiếp.”

Từ sau khi đến nơi này, đây là lần đầu tiên Hứa Thanh gặp phải chém giết giữa Nguyên Anh, nếu như đã không tìm được phương pháp vào trong Nghịch Nguyệt Điện ở nơi đây, vậy thì liền dùng phương thức khác để tìm kiếm.

Vì vậy thân thể Hứa Thanh liền ẩn nấp lại, dung nhập vào trong gió, bay về phía bên kia.

Không lâu sau, nơi đánh nhau chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Đó là một cái hạp cốc, phía dưới chính là sa mạc cát xanh, có hai tu sĩ đang chém giết lẫn nhau ở giữa không trung, pháp thuật đa dạng, càng có pháp khí lưỡi dao sắc bén xuyên thẳng qua, hình thành chấn động nổ vang bốn phương.

Hai kẻ này đều là trung niên, quần áo cũng tương tự cùng Hứa Thanh, toàn thân đều được bọc kín, chỉ lộ ra đôi mắt.

Bọn họ ra tay cực kỳ hung mãnh, hoàn toàn là lấy tổn thương đổi tổn thương, vả lại một người trong đó thương thế cực kỳ nghiêm trọng, trên bụng lộ ra lỗ thủng cực lớn, một cái cánh tay cũng chẳng biết bị chém đứt từ lúc nào.

Người ra tay với gã, một con mắt đã bị mù, giờ phút này máu tươi chảy xuôi, nhưng bên trong một con mắt khác lại lộ ra vẻ hung tàn.

Hiển nhiên trận chém giết này cũng không phải vừa mới bắt đầu, mà đã tiến hành từ chỗ khác, truy sát tới tận nơi đây.

Một khắc Hứa Thanh đi đến, tên tu sĩ độc nhãn kia chợt mở to miệng phun ra một mảnh khói đen, sương mù cuồn cuộn, người đối thủ kia do thương thế nghiêm trọng vả lại càng lúc càng suy yếu chợt tránh không kịp, bị khói đen trực tiếp bay tới trên mặt.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, tu sĩ bị thương cấp tốc lui về phía sau, nhưng vẫn là đã chậm, tên tu sĩ độc nhãn nhe răng cười, chợt đuổi theo, hai tay hung hăng đâm vào ngực đối phương, ngũ tạng tan vỡ, hiện ra lục phủ.

Lại càng không biết kẻ này triển khải pháp thuật gì, càng biến đối thủ kia hóa thành thây khô.

Hứa Thanh cẩn thận nhìn, tu sĩ hóa thành thây khô kia ngay cả Nguyên Anh cũng đều không chạy ra, bị phong ấn ở bên trong thây khô.

Làm xong những thứ này, tu sĩ độc nhãn liền thu hồi thây khô, chợt quay đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng âm u, trong con mắt thình lình còn có ấn ký lập lòe, làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị, đồng thời gã nhếch miệng cười một cái.

“Vẫn còn một người?”

“Ngươi cũng muốn tới cướp của gia gia?”

Trong lúc nói ra lời này, ánh mắt của gã đã rơi vào chỗ ẩn thân của Hứa Thanh.

Mặc dù Hứa Thanh không mang mặt nạ, nhưng hắn ẩn nấp cũng rất là phi phàm, đối phương có thể phát hiện, nhất định là có chỗ đặc thù, vả lại ánh mắt của đối phương rất chuẩn, không phải làm giả.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sau đó dứt khoát đi ra từ trong ẩn nấp, tiếp theo liền lui về phía sau vài bước, ý bảo chính mình cũng không có địch ý, ánh mắt thẳng thắn và thành khẩn, bình tĩnh mở miệng.

“Vị đạo hữu này, ta không có quan hệ cùng với kẻ bị ngươi giết chết, chỉ là theo chấn động pháp thuật tìm tới nơi đây, bởi vì một tháng trước lạc mất một người bằng hữu trong mảnh sơn mạch này, cho nên mới tìm kiếm, không biết ngươi có gặp hay không…”

Không đợi Hứa Thanh nói xong, tu sĩ độc nhãn kia lui ra phía sau vài bước, truyền ra tiếng cười lạnh.

“Nơi đây mất tích nhiều người, lão tử chưa thấy qua.” Tu sĩ độc nhãn nhoáng một cái, bay nhanh về phía xa.

Chương 1381: Đoạt tiền cướp sắc và cái kết (2)

Thần sắc Hứa Thanh như thường, hắn vốn định mượn nhờ cái kiến giải này, thăm dò một chút tình báo mình cần, nhưng tính cảnh giác của đối phương rất cao.

Nhưng mà Hứa Thanh cũng không để ý việc này trong lòng, nếu như đã không hỏi được, hắn liền quay người rời khỏi.

Nhưng sau khi đi được vài bước, trong mắt Hứa Thanh liền lóe lên hàn mang, vào thời khắc này, hắn cảm nhận được trong gió bốn phía nhiều hơn một chút độc.

Loại độc này che giấu vô cùng sâu, vô sắc vô vị, mượn gió thổi tới, có thể khiến cho người ta trong lúc bất tri bất giác trúng chiêu.

“Điều phối có chút qua quýt, Mê Ly Thảo, Bách Diệp Khô, Cửu Huân Nham... Còn phối hợp một chút Thi Hoa, là hỗn hợp độc, cần một loại độc khác để dẫn động phát tác.”

Hứa Thanh ngửi một cái, bất động thanh sắc, tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi sắp qua một nén nhang, phía sau hắn liền truyền đến tiếng gào thét, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, quay đầu nhìn lại.

Tên tu sĩ độc nhãn kia đi mà quay lại, tới gần bên ngoài Hứa Thanh hơn mười trượng, trong mắt lộ ra kỳ dị, cao thấp quan sát chằm chằm Hứa Thanh, cái mũi còn ngửi ngửi.

“Trên người của ngươi không bình thường, rất thơm.”

Nói xong, ánh mắt của gã liền khóa chặt vào cổ Hứa Thanh, trong mắt có ánh sáng âm u lóe lên, giơ tay lên chỉ một ngón tay.

“Nơi đó của ngươi có thứ gì đấy, bộ dạng ăn thật ngon, bắt nó cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết đáp án ngươi mong muốn.”

Linh Nhi run lên.

Vị trí tên tu sĩ độc nhãn này chỉ, chính là chỗ nàng ở, không sai lệch chút nào.

Cảm nhận được Linh Nhi run rẩy, ánh mắt Hứa Thanh trở nên lạnh lẽo, chú ý tới một ngón tay đối phương giơ tay lên kia, độc bốn phía lập tức bao phủ bản thân, bộ dạng muốn bộc phát, vì vậy bình tĩnh nhìn về phía tu sĩ độc nhãn.

Đáy lòng tên tu sĩ độc nhãn trầm xuống, độc bốn phía là gã tản ra, đồ vật trên cổ đối phương, lúc trước gã đã phát hiện, cho rằng đây là một món bảo bối.

Nhưng mà chiến lực của người trước mắt khiến cho gã có chút kiêng kị, cho nên mới bí mật hạ độc trước.

Giờ phút này trở về, cũng là phát hiện độc đã không sai biệt lắm, chuẩn bị một lần hành động bộc phát, nhưng lúc này gã rõ ràng đã tràn ra vật dẫn động khiến cho độc phát, nhưng đối phương vẫn hết thảy như thường.

Một màn này khiến cho tu sĩ độc nhãn cảm giác không đúng, vì vậy nhãn châu xoay động, lui ra phía sau vài bước, nhàn nhạt mở miệng.

“Nhìn bộ dạng của ngươi, vật này hẳn là rất trọng yếu đối với ngươi, cũng được, ta kiếp này không thích đoạt đồ yêu thích của người khác, nhưng mà đáp án ngươi muốn, cần trả giá một chút đại giới để giao dịch.”

Hứa Thanh gật đầu, thân thể đi đến phía trước một bước, tu vi trong cơ thể ầm ầm bộc phát, trong một cái chớp mắt, mười ba đạo Nguyên Anh nhị kiếp liền bạo phát ra chiến lực ba mươi chín Anh.

Luồng chiến lực cực mạnh, đối với những người lấy sáu tòa Thiên Cung tấn chức Nguyên Anh mà nói, cho dù là sáu Nguyên Anh của bọn họ đã trải qua năm lần Mệnh Kiếp đến đại viên mãn, cũng không sánh bằng.

Trình độ dồi dào trực tiếp khiến cho bốn phía dấy lên phong bạo kinh khủng, nghiền ép bốn phương, chấn động bát hoang.

Trong đầu tên tu sĩ độc nhãn oanh một tiếng, hô hấp dồn dập, biểu cảm hoảng sợ, la thất thanh.

“Ngươi ngươi ngươi!”

“Chiến lực quỷ gì đây!!”

Gã có thể cảm ứng ra Hứa Thanh là Nguyên Anh nhị kiếp, vả lại Nguyên Anh nhiều hơn so với chính mình, nhưng gã tự thân là tam kiếp, mặc dù kiêng kị đối với Hứa Thanh, nhưng lúc đầu vốn cũng không hề hoảng sợ.

Chỉ là hạ độc thất bại, khiến cho đáy lòng của gã có chút bất an.

Cho đến giờ khắc này Hứa Thanh bộc phát, khí tức kinh khủng kia không khác gì lời cảnh tỉnh với gã, để cho toàn thân gã rung động lắc lư, trong ánh mắt lộ ra cảm giác không cách nào tin cũng không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí còn xuất hiện một chút mê muội cùng với cảm giác không chân thực, thật sự gã thân là tán tu, cả đời này đều chưa nhìn thấy qua nhị kiếp nào khủng bố như thế.

“Đây là lão quái vật, hắn tuyệt đối không phải nhị kiếp, hắn đang câu cá!!”

Đáy lòng tu sĩ độc nhãn run rẩy, điên cuồng lui về phía sau, giờ phút này toàn bộ suy nghĩ trong đầu của gã đều là làm thế nào có thể còn sống đi ra, vì vậy trong khi bay nhanh rút lui, gã phất tay đánh ra rất nhiều pháp thuật, huyễn hóa ra từng con nhuyễn trùng màu nâu.

Trên người những con nhuyễn trùng này mọc ra cánh, số lượng đến hơn vạn, phô thiên cái địa lao ra, riêng phần mình nhả tơ, hình thành từng tầng lưới lớn, bao phủ về phía Hứa Thanh.

Càng có từng kiện pháp khí được phóng ra, trong đó có cái hình thành phòng hộ khuếch tán toàn thân tu sĩ độc nhãn, có rất nhiều phi kiếm, còn có rất nhiều bình hoa, càng có trường thương.

Đủ loại với số lượng rất nhiều, lại không đồng bộ, hiển nhiên là đến từ nhiều người, giờ phút này được gã cùng nhau thi triển ra, mặc dù mỗi một món thì thấy uy lực tầm thường, nhưng nhiều pháp khí như vậy cùng xuất hiện, vẫn là có chút uy năng.

Đồng thời còn có rất nhiều bình thuốc bị ném ra ngoài, từng cái bạo khai, trong đó tràn ra phấn độc nồng đậm, ăn mòn hết thảy, ngăn cản Hứa Thanh.

Mặt đất núi đá, cũng theo kẻ này nhấc chân giậm xuống, xuất hiện vòng xoáy, hóa thành nước bùn, từng đám nhánh mây màu nâu bay lên, quấn quanh về phía Hứa Thanh.

Đủ loại thủ đoạn lập tức được dùng ra, khí thế không tầm thường.

Nhưng vẫn là chưa đủ.

Trong chốc lát, Hứa Thanh thật giống như một con hung thú động trời, mang theo vô tận phong bạo, hư vô nổ vang, nghiền nát tất cả, nhanh chóng đuổi theo.

Không đợi nhánh mây dưới chân tới gần Hứa Thanh, chúng nó đã nhao nhao run rẩy tự động vỡ vụn, dưới chấn động kinh khủng quanh toàn thân Hứa Thanh, căn bản chúng nó không cách nào tồn tại một chút xíu nào.

Mà những con nhuyễn trùng phun ra lưới lớn kia cũng giống như thế, dưới hư ảnh Kim Ô hình thành từ khí tức Hứa Thanh xông lên, toàn bộ đều bị thiêu đốt.

Hỏa diễm càng cuốn ngược lại, bao trùm tất cả nhuyễn trùng.

Chương 1382: Đoạt tiền cướp sắc và cái kết (3)

Những con nhuyễn trùng màu nâu kia phát ra tiếng kêu thê lương, toàn bộ tan vỡ, hóa thành hỏa vũ tung bay trên đại địa, ngay tiếp theo tu sĩ độc nhãn cũng điên cuồng phun máu tươi, thần sắc hoảng sợ dĩ nhiên đã đạt đến cực hạn.

“Tiền bối, ta sai rồi, ta sai rồi!”

Gã vừa cấp tốc lui về phía sau, vừa kêu rên lên, khiếp sợ cuộn trào trong lòng sớm đã hóa thành sóng to gió lớn, bao phủ tâm thần.

Gã nằm mơ cũng không ngờ, mình chỉ là ra ngoài một lần, thế mà lại gặp được một lão quái vật kinh khủng như thế này.

Mà đối phương rõ ràng mạnh như vậy, lúc trước lại khách khí đến thế, tạo ra cho mình ảo giác, quá phận nhất chính là còn ẩn nấp tu vi, khiến cho đáy lòng của gã tuyệt vọng.

Giờ phút này trong khi kêu rên, ngay cả bảy tám món pháp khí được gã lấy ra cũng đều vỡ vụn trong tiếng nổ vang, về phần phấn độc… . . đối với Hứa Thanh mà nói, cấp độ độc mà đối phương chế tạo quá thấp.

Nếu so sánh cách vận dụng và lý giải về độc giữa hai người, giống như đệ tử nhập môn không lâu cùng với lão sư phụ vậy.

Hứa Thanh bỏ qua hết thảy, toàn bộ người dấy lên phong bạo, nổ vang bay đến, giơ tay phải lên, bỏ qua né tránh và phòng hộ của gã tu sĩ độc nhãn, trong lúc pháp thuật vỡ vụn và pháp khí tan vỡ, chụp lấy cổ tên tu sĩ độc nhãn.

Tên tu sĩ độc nhãn này hét lớn một tiếng, bảy Nguyên Anh tam kiếp trong cơ thể bộc phát, thân thể bỗng nhiên thuấn di về phía sau, mắt thấy liền thoát khỏi tay Hứa Thanh.

Nhưng vào lúc này, rất nhiều Thiên Ma thân đột nhiên xuất hiện từ bên trong hư vô bốn phương, hình thành vòng xoáy, khiến cho hư không nơi đây vặn vẹo, ảnh hưởng làm cho hiệu quả thuấn di của tên độc nhãn bị quấy nhiễu, xuất hiện một chút chậm chạp.

Chút chậm chạp này, chính là sinh tử.

Trong chớp mắt, dưới tốc độ cực hạn của Hứa Thanh, tay phải của hắn lập tức túm được cổ của tên tu sĩ độc nhãn, không có bất kỳ dừng lại nào, hung hăng nhấn một cái xuống mặt đất.

Núi đá nổ vang vỡ vụn, hình thành một cái hố to.

Thân thể tên tu sĩ độc nhãn tựa như một con búp bê vải, bị Hứa Thanh ấn vào trong đó, mất đi hết thảy lực chống cự, trong mắt lộ ra hoảng sợ mãnh liệt, cấp tốc mở miệng.

“Tiền bối bớt giận! Ta sai rồi! Ta biết rõ tiền bối ngươi muốn hỏi điều gì, ta biết rõ, ta biết rõ tất cả!!”

Biểu cảm Hứa Thanh lạnh như băng, hắn luôn luôn có quan điểm nếu người không phạm ta, thì ta không phạm người, nhưng rõ ràng tên này đã ác ý với hắn trước.

Giờ phút này trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, tâm thần của tên tu sĩ độc nhãn cũng bị hù dọa sắp tan vỡ, cấp tốc mở miệng.

“Có phải tiền bối cũng muốn hỏi thăm về Nghịch Nguyệt Điện đúng không?”

“Hồng Nguyệt cũng không phải là vĩnh hằng, hy vọng vĩnh viễn trường tồn!!”

Hứa Thanh lạnh lùng liếc mắt nhìn tên tu sĩ độc nhãn này.

Đáy lòng tu sĩ độc nhãn run rẩy, thực tế thì lúc trước khi lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Thanh, gã liền nhìn ra đối phương là người đến từ bên ngoài, mà thông thường người đến từ bên ngoài tới trong nơi này, phần lớn đều là vì gia nhập Nghịch Nguyệt Điện.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, nhưng bây giờ dưới nguy cơ sinh tử gã cũng bất chấp hết rồi, còn nước còn tát, nói ra ám hiệu, sau đó nhanh chóng quan sát ánh mắt Hứa Thanh, nhưng đáng tiếc, gã không có nhìn ra quá nhiều từ.

Nhưng gã phát hiện một chút, đó chính là đối phương không lập tức giết chết chính mình, vì vậy liền nhanh chóng mở miệng.

“Tiền bối, ta chính là người Nghịch Nguyệt Điện, mọi người là người một nhà, có phải ngài cũng muốn gia nhập Nghịch Nguyệt

Điện hay không? Ta có thể hỗ trợ.”

Ánh mắt Hứa Thanh vẫn lạnh lùng như trước, nếu như Nghịch Nguyệt Điện đều là loại hàng như tên này, hắn cũng không muốn gia nhập tổ chức đó như ý định lúc trước nữa.

“Tiền bối ngài chỉ cần ở trong phạm vi Khổ Sinh sơn mạch này, xuất ra một tấm gương, tùy tiện tấm gương nào cũng được, ngươi nói ra ám hiệu Nghịch Nguyệt Điện chúng ta với tấm gương, có thể mở ra khảo hạch Nghịch Nguyệt Điện.”

“Một khi thông qua khảo hạch, tiền bối ngài tùy thời ở bất kỳ địa phương nào, chỉ cần có tấm gương, ngài liền có thể lập tức vào Nghịch Nguyệt Điện!”

Tên tu sĩ độc nhãn run giọng mở miệng, nhưng sau khi gã nói xong, trong lòng liền thất kinh một cái, phát hiện trong lời nói của mình có chỗ thiếu khuyết, nhưng chỉ có thể kiên trì chờ mong Hứa Thanh không phát hiện.

“Nếu thật sự như thế, vừa rồi ngươi hà tất phải trốn, không xuất kính ra?” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Tên độc nhãn cười khổ, càng thêm kiêng kị đối với người trước mắt này, đây chính là một chỗ sơ hở trong lúc lo lắng nói ra vừa rồi của gã.

“Tiền bối, ta… Ta còn trong thời kỳ khảo hạch, còn chưa có thông qua…”

Nói xong, gã biết rõ người trước mắt không hề giảm bớt sát cơ, vì bảo vệ tính mạng, gã vội vàng truyền ra lời nói.

“Tiền bối, hết thảy phương pháp ta vừa nói ra, tất cả đều là thật, lúc trước là do ta mù một mắt nên mới nhận định không chuẩn, ta sai rồi, tiền bối!”

Tên tu sĩ độc nhãn này cũng là loại người hung ác, giờ phút này vừa xin lỗi, đồng thời trong cơ thể lại cuộn mình, trực tiếp tràn ra một đạo Nguyên Anh từ thiên linh, hiện ra trước mặt Hứa Thanh, tự động vỡ vụn.

“Tiền bối, ta toái một Anh, để biểu thị áy náy của mình!”

Tên tu sĩ độc nhãn run rẩy, khóe miệng tràn ra máu tươi, khí tức uể oải không ít.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn cảm thấy có chút lãng phí, lạnh giọng mở miệng.

“Nếu như loại phương pháp xử lý đơn giản thế này, là có thể thành lập liên hệ cùng Nghịch Nguyệt Điện, vậy tại sao Hồng Nguyệt Thần Điện không phong tỏa nơi đây?”

Tên tu sĩ độc nhãn sững sờ, chuyện này rõ ràng thuộc về thường thức, vậy mà đối phương lại không biết hay tự suy luận ra được, nhưng gã cũng không dám suy nghĩ nhiều, vội vàng trả lời.

“Tiền bối, trong toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, có tổng cộng chín đạo cửa vào Nghịch Nguyệt Điện, nơi đây chỉ là một trong số, mà trước kia Hồng Nguyệt Thần Điện đã từng phong tỏa địa phương khác, nhưng chỉ cần phong bế là cửa vào sẽ tan biến, xuất hiện ở chỗ khác.”

“Cửa vào của Nghịch Nguyệt Điện là xuất hiện ngẫu nhiên, cho nên căn bản là không phòng được, không bằng cứ để cho nó cố định, càng dễ giám sát hơn.”

Trong lúc nói, tên tu sĩ độc nhãn cẩn thận nhìn về phía Hứa Thanh, vẻ mặt mang theo nịnh nọt, giờ phút này trong đầu gã tràn ngập ý nghĩ làm như thế nào để có thể giữ tính mạng, vì vậy sau khi chú ý thấy sát cơ của Hứa Thanh vẫn còn, gã hung hăng nghiến răng, lại lần tràn ra một đạo Nguyên Anh.

Ngay ở trước mặt Hứa Thanh, phịch một tiếng vỡ vụn ra.

“Tiền bối… Ta lại toái một Anh để bày tỏ xin lỗi với ngài… Ta thật sự biết sai rồi.”

Đáy lòng tên tu sĩ độc nhãn kêu rên, sắc mặt trắng bệch, liên tục tự vỡ hai đạo Nguyên Anh, đối với gã mà nói đã là trọng thương, khí tức suy yếu tột cùng, thoạt nhìn có loại cảm giác hấp hối, nhưng vẫn cố gắng lộ ra thành ý của mình.

Chương 1383: Đoạt tiền cướp sắc và cái kết (4)

Một màn này, khiến cho Linh Nhi nhìn qua cũng đều trở nên mềm lòng một chút, khẽ truyền âm với Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, người này cũng thật đáng thương, hay là ngươi thử lấy thêm mấy đạo Nguyên Anh của gã, nhìn xem gã có phải đang giả bộ hay không, nếu như không phải, vậy liền cho gã thoải mái một chút đi.”

Hứa Thanh nghe vậy liền đồng ý, đối với kẻ chủ động ra tay với mình, trừ phi hắn không làm được, còn không, trước giờ hắn đều không có thói quen phóng sinh.

Vì vậy không đợi tên tu sĩ độc nhãn tiếp tục mở miệng, tay phải của hắn chợt quỷ u hóa, xuyên thấu thân thể tên này, trực tiếp móc ra năm đạo Nguyên Anh còn lại của gã, bỗng nhiên bóp nát.

Trong tiếng nổ vang, năm đạo Nguyên Anh tiêu tán, Thiên Mệnh trong đó dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh, nhưng mà số lượng cũng rất ít, sau khi hóa thành Thiên Ma thân, sát khí lại càng đậm hơn so với trước kia.

Mà tên tu sĩ độc nhãn kia lại càng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau khi mất đi toàn bộ Nguyên Anh, cả người gã liền có thở ra nhưng không có hít vào nữa rồi.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh xác định thành ý của gã, cho gã một cái kết thống khoái.

Một dao cắt qua cổ.

Sau đó phất tay khiến thân thể của gã tan vỡ, trở thành tro bụi.

Đối phương nhìn như nhân tộc, nhưng lúc ra tay Hứa Thanh liền phát hiện, tên này là dị tộc, mà thật ra bất kể là tộc gì, cũng không có quan hệ gì với sinh tử cả.

Nếu như tu vi Hứa Thanh yếu, như vậy bây giờ người thê thảm chính là hắn, Linh Nhi cũng sẽ bị cướp đi, kết cục càng thêm đau khổ.

Giờ phút này sau khi xử lý xong, Hứa Thanh nhặt túi trữ vật lên, đứng dậy nhoáng một cái rời khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó, bên trong động phủ trong một hạng đá cách nơi hai người giao chiến mấy trăm dặm, có một lão giả đang khoanh chân ngồi ở chỗ đó.

Quần áo của lão giả này cũng là bao phủ toàn thân, nhưng lại lộ ra gương mặt tràn đầy nếp nhăn.

Giờ phút này lão chợt mở mắt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lay động, giơ tay vịn nham thạch bên người, lồng ngực cuộn mình, vẫn nhịn không được lần nữa phun ra máu tươi.

Sau khi liên tiếp phun ra bảy tám ngụm, thân thể của lão run rẩy, trong mắt lộ ra sợ hãi mãnh liệt đến cực hạn, nhanh chóng quay đầu nhìn xa xa.

“Cuối cùng tránh được một kiếp, chính là đại giới quá lớn… Bộ Khiên Dẫn thân kia của ta… .”

Lão giả đắng chát, lão thân là Khiên Dẫn tộc, có được lực lượng thiên phú giết chết địch nhân sau đó luyện thành thây khô, từ đó lấp vào huyết nhục của mình, tiến hành luyện hóa, sau đó khiến nó trở thành một bộ Khiên Dẫn thân đặc thù của tộc bọn họ.

Bộ Khiên Dẫn thân này không sai biệt lắm cùng với phân thân, nhưng càng thêm linh hoạt, vả lại rất khó bị nhìn ra manh mối.

Ngày bình thường lão dùng phương pháp này, đã lấy được không ít thu hoạch.

Đây cũng là dựa chỗ vào của lão, trước kia gặp phải cường giả cũng đều làm như vậy để chạy trốn khỏi chết, chỉ bất quá bộ Khiên Dẫn thân hi sinh lần này, là bộ chính mà lão tế luyện chủ yếu, tương liên cùng tâm thần, Khiên Dẫn thân tử vong khiến cho lão bị tổn thương cực lớn.

Giờ phút này lục phủ ngũ tạng đều đã vỡ vụn, thương thế nghiêm trọng.

Mặt khác, lão cảm thấy cường giả hôm nay mình gặp không giống với những người trước kia, cái loại cảm giác hãi hùng khiếp vía kia vô cùng mãnh liệt.

“Không được, lấy sự khôn khéo của người nọ, vẫn có khả năng nhất định nhìn ra manh mối.”

Lão giả tim đập nhanh, nghiến răng nhoáng một cái, cố nén trọng thương lao ra, không dám lưu lại ở nơi này, nhanh chóng bỏ chạy về xa xa, càng dùng đủ loại biện pháp để ẩn nấp.

Mà sau khi lão chạy trốn được một canh giờ, bên ngoài chỗ động quật này lập tức xuất hiện thân ảnh Hứa Thanh, Ảnh Tử đi đầu thăm dò, sau khi xem xét một phen, Hứa Thanh đi vào bên trong nhìn chằm chằm máu tươi trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng.

Lúc trước sau khi hắn giết chết đối phương rồi rời đi, trong lòng luôn cảm thấy có chút không đúng, bên trong Nguyên Anh của đối phương ẩn chứa quá ít Thiên Mệnh, mà Thiên Ma thân hóa thành lại có sát khí rất nặng.

Điều này khiến hắn nhớ tới những thứ pháp khí ngổn ngang, cùng với một màn đối phương ra tay biến người khác thành thây khô và phong ấn Nguyên Anh lúc trước, vì vậy Hứa Thanh hoài nghi kẻ mình giết chết, có thể không phải là bản thể của tên kia.

Dẫu sao tộc quần khác biệt, cũng có đủ loại thiên phú quỷ dị, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xuất hiện, cho nên Hứa Thanh một đường tản ra cảm giác, mượn nhờ Thiên Ma thân do Nguyên Anh đối phương biến thành, cảm ứng từ trong tối tăm tìm tới nơi này.

“Trốn rất nhanh.”

Hứa Thanh đi ra khỏi động phủ, lạnh nhạt nhìn bốn phương, hiển nhiên sau nhiều lần đối phương ẩn nấp, nhất là thanh phong gào thét khiến hết thảy mông lung, Thiên Ma thân cũng không cách nào lần nữa cảm ứng tung tích của đối phương.

“Tính là gã gặp may mắn, lần sau sẽ giết chết.” Hứa Thanh quay người, bay thẳng đến xa xa rời khỏi nơi đây, sau đó hắn tìm một vùng núi hẻo lánh, kiểm tra bốn phía không đáng ngại, trong mắt lộ ra suy tư.

Hắn đang cân nhắc trình độ chân thật trong lời nói của đối phương, từ luận chứng mà xét, lúc đó đối phương sẽ đặt ưu tiên lên đầu là bảo vệ tính mạng cùng với không để bí mật bản thể tồn tại bị phát hiện.

Thông thường dưới loại tình huống thế này, đều sẽ lựa chọn nói ra lời thật, từ đó che giấu bí mật khác, nếu như là nói dối, một khi bị hoài nghi, thì ngay tiếp theo sẽ hoài nghi hết thảy mọi thứ còn lại.

“Cho nên, đại khái là chân thật, có thể thử một lần!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, lấy ra một tấm gương.

Sau khi giết những tên Kính Ảnh Tộc, Hứa Thanh cũng có giữ lại một số tấm gương trên người những tu sĩ này, vốn là chuẩn bị nghiên cứu, giờ phút này lấy ra một cái, dựa theo phương pháp như lời tên tu sĩ độc nhãn kia, bắt đầu thử nghiệm.

“Hồng Nguyệt cũng không phải là vĩnh hằng, hy vọng vĩnh viễn trường tồn!”

Hầu như ngay khi Hứa Thanh truyền ra lời nói, tấm gương trong tay bỗng nhiên rung động lắc lư, một cỗ ý chí mênh mông như trời lập tức vang vọng trong đầu Hứa Thanh.

Chương 1384: Hình thức ban đầu của tiệm thuốc ngưu bức nhất Tế Nguyệt tương lai (1)

Trên Thanh Ti đại mạc, bão cát gào thét quét sạch thiên địa, cát màu xanh giống như là biển, tràn ngập khắp nơi, tất cả mọi thứ nơi đây hình như vĩnh viễn không dừng lại vậy, thiên địa không dứt, gió cát không tan.

Chỉ có bên phía thân núi, bởi vì nguyên nhân không biết nào đó, bão cát sẽ ít đi rất nhiều, khiến cho bốn phía tương đối rõ ràng.

Từ xa nhìn lại, những ngọn núi sừng sững ở Thanh Ti đại mạc giống như từng địa phương thế ngoại.

Nhất là Khổ Sinh sơn mạch, hùng vĩ tung hoành, cho nên bão cát ở nơi này lại càng ít hơn.

Nhưng bốn phía vẫn không ngừng có âm thanh nức nở nghẹn ngào truyền đến từ trong gió, tựa như có vô số yêu ma quỷ quái giấu ở trong bão cát, không ngừng phát ra tiếng gào thét không cam lòng khi bị mai táng khỏi thế giới, truyền vào trong tai Hứa Thanh.

Hứa Thanh lựa chọn một vùng núi hẻo lánh, nằm ở chỗ sâu trong Khổ Sinh sơn mạch, vị trí tương đối khuất, mà một khắc khi hắn mở tấm gương ra, dĩ nhiên Ảnh Tử đã khuếch tán ra, phòng hộ xung quanh cho hắn.

Phần lanh lợi này, khiến cho nội tâm của lão tổ Kim Cương Tông càng lúc càng cảnh giác mãnh liệt hơn, vì vậy cũng tùy theo mà bay ra, một bộ trung thành hộ chủ, hộ pháp ở bên cạnh.

Tựa hồ chỉ cần có bất cứ dị thường nào, lão sẽ không chút do dự lao ra, dù là chính mình thịt nát xương tan cũng phải chứng minh sự trung thành của mình.

Linh Nhi cũng đồng dạng thò đầu ra, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng trắng, cảnh giác bát phương.

Dưới sự bảo vệ của bọn họ, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa cũng dần dần trở nên ngưng trọng lên, hắn cảm nhận được từ trong thấu kính tràn ra ý chí ẩn chứa vị cách, đó là một loại cảm thụ giống như ngẩng đầu nhìn lên tinh không trên bầu trời vậy.

Mênh mông vô tận.

Nhà tù 132 khu Đinh trong người Hứa Thanh cũng xuất hiện rung động lắc lư, ngón tay Thần Linh lập tức mở mắt ra, trong mắt lộ ra ý ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng ẩn nấp.

Mà ở một cái chớp mắt này, bản thân thấu kính cũng hội tụ uy năng, tự động trôi nổi dựng lên ở trước mặt Hứa Thanh, lập lòe ánh sáng nhạt.

Cùng lúc đó, một âm thanh phảng phất như từ hư vô xa xôi truyền đến, theo luồng ý chí này, tạo thành lời nói, thay thế tiếng gió đang gào thét, vang vọng bên trong thức hải của Hứa Thanh.

“Thái thượng đài tinh, ứng biến không ngừng, tra tà trói mị, bảo mệnh hộ thân.”

“Trí tuệ trong vắt, tâm hạch an bình, tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.”

Giọng nói này làm cho người ta có cảm giác hư vô mờ mịt, không phân biệt được nam nữ, tựa như hội tụ tiếng nói của chúng sinh, trong lúc lên xuống ở trong tâm thần Hứa Thanh, lại mang cho hắn một cảm giác an bình.

Dường như trong ba mươi hai chữ này, ẩn chứa lực lượng tịnh tâm.

Trong một cái chớp mắt, cõi lòng Hứa Thanh vô cùng bình tĩnh, thần thai linh hoạt kỳ ảo, thức hải an bình.

Dường như đã qua thật lâu, lại dường như chỉ là trong nháy mắt, dư âm của âm thanh mờ mịt không ngừng vang vọng, rõ ràng vẫn là truyền ra ba mươi hai chữ này, nhưng ở trong nhận thức của Hứa Thanh, lại hóa thành những thứ hàm nghĩa khác.

Bởi vì có hai chữ trong đó, trở nên càng rõ ràng.

“. . . . Tra. . . . . Hạch. . . . .”

Hứa Thanh cũng không hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận cảm thụ một phen.

Hắn dần dần đã có dự cảm rõ ràng, biết rõ chỉ cần mình hoàn toàn đắm chìm tâm thần vào trong hai chữ này, như vậy sẽ mở ra một trận khảo hạch không biết.

Hứa Thanh trầm ngâm, cũng không tiếp tục.

Một mặt là hoàn cảnh nơi đây không thích hợp lập tức tiến hành, một phương diện khác thì là Hứa Thanh cảm thấy chính mình vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ cụ thể đối với cái khảo hạch này.

Cho nên hắn giơ tay phải lên, một phát bắt được tấm gương trước mặt, chặt đứt liên hệ ở giữa.

Trong nháy mắt tiếp theo, cái loại cảm giác tâm thần an bình kia liền tiêu tán, Hứa Thanh ngẩng đầu lên, tiếng gió nức nở nghẹn ngào đến từ sơn mạch bên ngoài lại truyền vào trong tai.

Linh Nhi vội vàng quay đầu nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, thế nào rồi, có thành công không?”

Hứa Thanh giơ tay lên nhu hòa vuốt ve đầu Linh Nhi, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, sau đó bình tĩnh mở miệng.

“Phương pháp hẳn là không sai, nhưng còn cần một ít thời gian để nghiệm chứng.”

Linh Nhi thả lỏng trong lòng, chú ý Hứa Thanh đang trầm tư, cũng không có quấy rầy, nhu thuận trở lại trong cổ áo Hứa Thanh, tìm một vị trí thoải mái, quay thành một vòng, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể trên người Hứa Thanh, đáy lòng nàng vô cùng an bình.

Hình như đối với nàng mà nói, nhiệt độ của Hứa Thanh, chính là hết thảy đầu nguồn của an bình.

Sau một lúc lâu, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, hắn chuẩn bị tìm một chỗ cư trú bên trong Khổ Sinh sơn mạch này, một bên vừa thăm dò khảo hạch từ tấm gương, một bên vừa nghiên cứu về nguyền rủa.

Nếu như chỉ là một mình hắn, hắn sẽ lựa chọn sáng lập một cái sơn động sống một mình, đoạn tuyệt với nhân thế.

Nhưng có Linh Nhi ở đây… Hứa Thanh suy nghĩ một chút, liền dự định đi tìm một tòa thổ thành gần đó ở lại, hắn không muốn làm cho Linh Nhi vừa làm bạn với mình, đồng thời còn phải thừa nhận cô độc đoạn tuyệt với nhân thế.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh rời khỏi vùng núi hẻo lánh này, đi lại bên trong Khổ Sinh sơn mạch, cuối cùng ở một ngọn núi vây bên ngoài, lựa chọn một cái thổ thành tương đối nhỏ một chút.

Tòa thổ thành không có tên này được xây dựng ở vị trí của sườn núi, cư dân chỉ có hơn 1000, phần lớn kết cấu của kiến trúc trong đó là đất cát, tổng thể nhìn lại không có quá nhiều sắc thái, rất là đơn điệu.

Nơi đây chủ yếu là người địa phương, còn lại thì là người từ ngoài với đủ các loại nguyên nhân đến, từng cái tộc quần đều có.

Mặc dù trong nội thành cũng xuất hiện một số cửa hàng, nhưng sinh ý cũng tầm thường, khách hàng ít.

Thả mắt nhìn đi, có ba thành phòng ở đều là trống rỗng, không có người ở.

Hiển nhiên người ở trong đó hoặc là đã rời đi, hoặc là đã tử vong.

Đìu hiu và trầm mặc, chính là thứ mà Hứa Thanh cảm thụ được từ tòa thổ thành này.

Nhưng so với nơi khác, hào thành của tòa tiểu thành này lớn hơn một chút, mặc dù Hứa Thanh đến cũng đưa tới rất nhiều ánh mắt địch ý nhìn tới, thế nhưng lại không có ai đến chặn đường.

Giờ phút này, Hứa Thanh đang đi lại ở bên trong tiểu thành, toàn thân được bao bọc ở bên trong lớp áo bào, chỉ lộ ra đôi mắt, hắn chú ý thấy bên trong tốp năm tốp ba cư dân của tòa thành trì này tồn tại một chút người có bộ dáng dị dạng.

Chương 1385: Hình thức ban đầu của tiệm thuốc ngưu bức nhất Tế Nguyệt tương lai (2)

Những người đó có thân thể phình to, mọc đầy từng khối từng khối thịt thừa, vô luận là cánh tay hay là đùi đều là như thế, còn có nhiều người, một chút thịt thừa trên cánh tay còn mọc ra gương mặt.

Thậm chí có người thịt kéo tới dưới chân, lan tràn dài hơn nửa trượng, áo bào cũng khó bao phủ toàn bộ.

Tựu thật giống như nhiều người dung hợp lại với nhau, hoặc là bản thân xuất hiện tình trạng biến dị, vả lại biểu cảm phần lớn là chết lặng.

Lúc đầu Hứa Thanh còn tưởng rằng là dị tộc mà mình chưa từng thấy qua, nhưng sau khi nhìn nhiều hơn hắn liền phát hiện không phải là như thế.

“Bộ dáng dị dạng của những người này, hẳn là do sau này tạo thành.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, cũng lại tăng thêm vài phần cảm giác quỷ dị đối với cái mảnh Thanh Ti đại mạc này, cuối cùng hắn đi một vòng bên trong tiểu thành, tìm một căn phòng không người cư trú, đi vào.

Căn phòng tràn đầy bụi bặm, trên mặt đất có rất nhiều bình bình lọ lọ vỡ vụn, bốn phía còn có một chút giá đồ nghiêng vẹo, thoạt nhìn có lẽ đã từng là một tiệm thuốc.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh phất tay sửa sang lại, Linh Nhi cũng hóa hình xuất hiện, tò mò nhìn bốn phía, vừa hỗ trợ dọn dẹp, vừa truyền ra giọng nói hưng phấn.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi muốn mở một tiệm thuốc ở chỗ này phải không?”

Hứa Thanh nghe vậy liền suy nghĩ một chút, gật đầu cười, hắn nhớ tới lần đầu tiên trông thấy Linh Nhi, lúc đó đối phương và phụ thân của nàng đang mở khách sạn trên đường Bản Tuyền.

Đối với Hứa Thanh mà nói, cư trú cũng tốt, mở tiệm thuốc cũng được, đều không có ảnh hưởng gì, nếu như Linh Nhi có đề nghị này, như vậy liền mở một cái là tốt rồi.

“Thật là tuyệt, Hứa Thanh ca ca, ta nói với ngươi, ta có kinh nghiệm đối với việc mở cửa hàng, ta biết làm cái này.”

Linh Nhi tung tăng, trong mắt lộ ra ánh sáng sáng ngời, sau khi quét dọn bụi bặm cùng mảnh vỡ bốn phía, nàng liền lấy ra một chiếc khăn, lau chùi bên trong nơi này.

Rõ ràng có thể triển khai pháp thuật, nhưng Linh Nhi hình như lại càng thích đích thân động thủ hơn, Hứa Thanh thấy vậy, cảm nhận được tâm tình sung sướng của Linh Nhi, đáy lòng cũng có cảm khái.

Một đường cùng nhau đi tới, Hứa Thanh cũng đã nhận thức càng sâu hơn đối với sự đơn thuần của Linh Nhi, nàng rất thông minh, nhưng lại rất đơn thuần, thường thường chuyện rất nhỏ cũng sẽ khiến nàng vui vẻ vài ngày.

Cứ như vậy, dưới sự chủ trì của Linh Nhi, vào lúc sáng sớm ngày thứ hai đến, tiệm thuốc nhỏ hoang vắng vứt bỏ đã lâu này, lại bắt đầu khai trương ở trong tiểu thành.

Tên của tiệm thuốc là Linh Nhi đặt, gọi là Thanh Linh đường.

Về phần đan dược nơi đây, trên người Hứa Thanh có rất nhiều, lấy Bạch Đan là chủ yếu.

Dù sao cái này cũng là đan phương thứ nhất mà hắn nắm giữ, mặc dù hắn không cần, nhưng đối với chúng sinh của thế giới này mà nói, đan này thuộc về thứ thường dùng.

Nhất là lúc Hứa Thanh nghiên cứu đan dược của Bạch Tiêu Trác ở trong Phong Hải Quận, cũng có chỗ tâm đắc về đan dược này.

Mặc dù Bạch Tiêu Trác pha thêm độc bên trong Bạch Đan cải tiến, nhưng đơn thuần tính tới hiệu dụng và chất lượng của Bạch Đan mà nói, đây đích xác là một việc tạo phúc, có thể đề cao rất lớn hiệu quả tinh lọc của đan dược.

Vì vậy tiệm thuốc nhỏ này của Hứa Thanh cùng Linh Nhi, loại đan dược chính được bán ra, chính là Bạch Đan.

Sau khi Linh Nhi biến hóa liền ẩn giấu tướng mạo, trở thành một nha đầu xấu xí, hưng phấn bắt đầu với công việc tiểu nhị, chỉ là cư dân bên trong tiểu thành không nhiều lắm, cửa hàng lại là mới mở, cho nên cũng không có khách hàng mấy.

Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới sự vui vẻ của Linh Nhi.

Hứa Thanh thấy Linh Nhi chờ mong như vậy, cũng mặc kệ nàng đùa nghịch, sau khi hắn gieo xuống hạt giống đội trưởng cho, liền đi ra sau tiệm thuốc đã bắt đầu tu hành và nghiên cứu.

Một mặt là thử nghiệm mở ra tấm gương, cẩn thận quan sát cùng tìm tòi, một phương diện khác thì là nghiên cứu nguyền rủa trong cơ thể những con thú dữ bắt được trên đoạn đường này.

Thời gian cũng cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Lúc mới bắt đầu tiệm thuốc của bọn họ không có nhiều người hỏi thăm cho lắm, lúc sau biến thành thỉnh thoảng có tới mấy vị khách hàng mua Bạch Đan, chủ yếu là bởi vì giá cả rẻ tiền, hơn nữa dược hiệu không tệ.

Mà khai trương tiệm thuốc, cũng khiến cho động lực của Linh Nhi tăng cao, nàng tựa như là một người rất mê tiền vậy, mỗi ngày đều tính toán linh tệ thu vào, thậm chí còn xuất ra một cuốn ký sổ nhỏ ghi chép tỉ mỉ.

Hứa Thanh thỉnh thoảng kết thúc tu hành, nhìn tới ký sổ của Linh Nhi, đáy lòng cũng sẽ dâng lên an bình.

Từ sau lần ở trong Huỳnh Hỏa thành tránh qua Thiên Hỏa Hải, Hứa Thanh phát hiện mình càng ngày càng thích loại cuộc sống yên tĩnh này, mà sự yên lặng tới từ cuộc sống như vậy, lại khiến cho hắn mơ hồ có một loại cảm giác biến hóa trên tâm cảnh.

Hứa Thanh có chút không nói rõ ràng biến hóa cụ thể ở nơi nào, nhưng hắn rất hưởng thụ, cũng rất trầm vào.

Vì vậy hắn càng đặt nhiều thời gian hơn ở trên việc thăm dò cùng nghiên cứu.

Việc thăm dò tấm gương rất thuận lợi, nhưng bên nghiên cứu nguyền rủa lại tiến triển chậm chạp.

Trong lúc này Hứa Thanh đã nhiều lần dung nhập lực lượng

Tử Nguyệt của bản thân vào trong cơ thể những con thú dữ kia, thử nghiệm áp chế nguyền rủa, nhưng mà hiệu quả rất kém, toàn bộ thất bại.

Như lúc này, Hứa Thanh nhìn một con bò cạp đang lạnh run trước mặt.

Hắn đặt tay vào trên người con bò cạp, theo lực lượng Tử Nguyệt dung nhập, màu sắc của con bọ cạp từ màu nâu, dần dần cải biến trở thành màu tím, đồng thời Hứa Thanh cũng cảm nhận được nguyền rủa trong cơ thể nó.

Nguyền rủa từ Tế Nguyệt đại vực, ảnh hưởng vạn vật chúng sinh, phương thức tồn tại là dung hợp cùng huyết mạch, giao hòa lẫn nhau khó có thể tách ra, một khi bộc phát, sẽ khiến vạn vật chúng sinh trong thời gian ngắn hóa thành nước đen.

Mà sau khi lực lượng Tử Nguyệt của Hứa Thanh đụng chạm cùng nguyền rủa, sẽ khiến cho thứ kia lập tức bộc phát từ trạng thái yên tĩnh.

Tựa như thoáng cái sống lại, muốn hấp thu lực lượng Tử Nguyệt của Hứa Thanh.

Dường như đối với nguyền rủa mà nói, Tử Nguyệt của Hứa Thanh có sức thu hút cực kỳ mãnh liệt.

Dưới lần thử nghiệm này, Hứa Thanh có chút hiểu rõ, số lượng lực lượng Tử Nguyệt mà hắn đưa vào chưa đủ, như vậy rất nhanh liền bị nguyền rủa thôn phệ đồng hóa, sau đó hung thú tư cách là vật thí nghiệm trong khoảnh khắc liền bộc phát nguyền rủa, trở thành máu loãng.

Toàn bộ quá trình đều không thể nghịch chuyển.

Nhưng nếu như Hứa Thanh tăng lớn độ mạnh yếu, cuồn cuộn không dứt đưa lực lượng Tử Nguyệt của bản thân vào trong, tiến hành cưỡng ép áp chế, như vậy sau khi áp tới trình độ nhất định, nguyền rủa tương tự sẽ bộc phát.

Nhưng mà kết cục có chút khác nhau, vật thí nghiệm tử vong dưới loại tình huống này, sẽ không trở thành máu loãng, mà hóa thành một đống tro xám đen.

Chương 1386: Hình thức ban đầu của tiệm thuốc ngưu bức nhất Tế Nguyệt tương lai (3)

“Dường như là một loại thiêu đốt.”

Hứa Thanh nhìn con bò cạp trong nháy mắt đã trở thành đống tro xám đan tung bay trên mặt đất ở phía trước, nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Hắn đã nghiên cứu qua loại tro xám đen này, không có chỗ lợi gì, cho Hứa Thanh cảm giác tựa như sau khi nguyền rủa bị áp chế, liền lựa chọn đồng quy vu tận cùng với huyết mạch.

“Còn cần thử nghiệm càng nhiều hơn nữa cùng với các giống loài khác biệt.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, lấy ra hung thú khác mà Ảnh Tử bắt dọc theo một đường đi tới nơi này, tiếp tục nghiên cứu.

Thời gian một ngày cứ như vậy trôi qua.

Mặc dù bên trong tiểu thành cũng có phân tranh, nhưng sau khi Hứa Thanh đến đây liền chưa bao giờ ra ngoài, ở trong một loại đoạn tuyệt với nhân thế khác, cũng tránh được một chút việc vặt.

Mà hạt giống được hắn gieo xuống, trong khoảng thời gian này cũng đã dần dần nảy mầm, mọc ra một mầm nhỏ xanh mơn mởn.

Mầm nhỏ này rất là kỳ dị, giống như có được linh trí nhất định, lúc Hứa Thanh xuất hiện, nó sẽ run rẩy theo bản năng.

Mà mỗi lần Linh Nhi tới gần, nó liền tự động lắc lư, vặn vẹo thân thể, sau khi khiến cho Linh Nhi phát ra tiếng cười dễ nghe, nó lại càng là ra sức.

Về phần lão tổ Kim Cương Tông thì gánh vác sứ mạng hộ vệ, từ đầu đến cuối đều treo ở trên xà nhà, thời khắc nhắm ngay cửa lớn.

Còn có Ảnh Tử…

Nó rất là không phục đối với hành động nịnh nọt Linh Nhi của mầm nhỏ, nhiều lần thừa dịp Linh Nhi và Hứa Thanh không chú ý, nó liền đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh mầm nhỏ, dùng ánh mắt tử vong cảnh báo nhìn mầm nhỏ.

Mỗi lần tới giờ phút này, mầm nhỏ đều co rúm lại, không dám có một chút cử động nhỏ.

Nhưng Ảnh Tử cũng sẽ không thường xuyên xuất hiện, nó còn có sứ mạng của mình, nó thỉnh thoảng cần phải đi ra ngoài, rời khỏi tiểu thành, đi tới trên Khổ Sinh sơn mạch cùng với Thanh Ti đại mạc bắt hung thú cho Hứa Thanh.

Dùng cái này để cho Hứa Thanh có thể cuồn cuộn không dứt liên tục tiến hành nghiên cứu.

Mà mỗi lần nó trở về, cũng sẽ ngay lập tức truyền cảm xúc chấn động tới cho Hứa Thanh, nói cho hắn về một chút kiến thức cùng với hiểu rõ về phiến khu vực này.

Thời điểm này, hiệu dụng của lão tổ Kim Cương Tông liền trở nên nổi bật.

Lão sẽ tự động ở bên cạnh để phiên dịch, giải thích những lời của Ảnh Tử, nhưng mà thỉnh thoảng cũng sẽ xen lẫn một chút ý riêng, đào hầm cho Ảnh Tử.

Mặc dù Ảnh Tử đã trưởng thành hơn không ít, nhưng đúng là vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm, bên trong mười lần cuối cùng cũng sẽ có ba lần không phát giác ra được.

Hứa Thanh thì không có đặt cái này vào trong lòng, hắn đã quen với việc hai con hàng này mâu thuẫn với nhau rồi.

Mà thông qua Ảnh Tử cùng lão tổ Kim Cương Tông, hiểu rõ của hắn đối với cái mảnh Thanh Ti đại mạc này cũng càng ngày càng sâu hơn.

Ví dụ như Hứa Thanh đã biết được nguyên nhân mà những tòa thổ thành này lại được xây dựng ở trong thân núi.

Đó là bởi vì trên sa mạc tồn tại rất nhiều chuyện tình quỷ dị, mà bất luận một loại chuyện nào, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt một tòa tiểu thành.

Chỉ có ở trên núi sẽ an toàn hơn ít nhiều.

Ví dụ như trong sa mạc cứ cách một đoạn thời gian, sẽ xuất hiện một chút huyễn cảnh, có đôi khi là ốc đảo, có đôi khi là tòa thành trên không, có đôi khi là thế giới khác.

Chúng nó sẽ di động, những nơi đi qua, tràn ngập tử vong.

Chỉ cần tiến vào bên trong những huyễn cảnh này, sẽ rất khó còn sống ra ngoài, sau khi huyễn cảnh này biến mất, thứ lưu lại trên mặt đất chỉ có xương cốt đã bị gặm sạch sẽ máu thịt.

Mặt khác, về những cây nấm cực lớn mà Hứa Thanh nhìn thấy trên đường kia, bên trong tin tức Ảnh Tử mang đến cũng có miêu tả về bọn nó, Ảnh Tử trông thấy những cây nấm khổng lồ bên trong sa mạc đứng lên.

Dưới cây nấm có vô số rễ cây, chúng nó hợp thành đường nét hình người, di động trên sa mạc, truy đuổi huyễn cảnh.

Mà những thứ này thật ra vẫn không phải là chuyện kinh khủng nhất trên Thanh Ti đại mạc, dưới Ảnh Tử miêu tả và thám thính, Hứa Thanh hiểu rõ được bên trong mảnh sa mạc này, màu sắc của gió cũng không phải là đã hình thành rồi thì không thay đổi.

Một khi có một ngày gió màu xanh biến thành màu trắng, như vậy toàn bộ chúng sinh ở trong sa mạc, sẽ phải dùng tốc độ nhanh nhất đi tới thân núi gần đó tị nạn.

Nếu không thì sẽ phải đối mặt với tuyệt cảnh, chỉ có những ngọn núi mới không bị bão cát xâm nhập.

Trong năm tháng lâu dài, số lần gió màu trắng xuất hiện cũng không ít, vì vậy thỉnh thoảng vẫn sẽ có người sống sót trong gió trắng chạy trốn tới bên trong thân núi gần đó, tránh được tử vong.

Nhưng chút ít người chạy được ra ngoài này, cũng sẽ xuất hiện cùng một loại biến hóa.

Thân thể của bọn họ sẽ trở thành dị dạng, xấu xí vô cùng, vả lại đời sau cũng là như thế, không hề cải biến.

Điều này khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới những người dị dạng bên trong tiểu thành.

Mặt khác, ngoại trừ gió trắng, bên trong Thanh Ti đại mạc còn có gió màu đen, chỉ bất quá đã mấy trăm năm chưa xuất hiện qua, nhưng đồn đại về gió đen vẫn tồn tại như trước.

Một khi gió đen xuất hiện, toàn bộ chúng sinh trên Thanh Ti đại mạc sẽ đối mặt với cửu tử nhất sinh, dù là trốn ở trên thân núi vẫn tồn tại nguy hiểm.

Nhưng ở bên trong Tế Nguyệt đại vực này, ít thấy địa phương nào mà không nguy hiểm, mà đối với bên ngoài thời khắc sẽ xuất hiện sinh tử, gió đen mấy trăm năm mới xuất hiện một lần này hình như cũng không coi vào đâu.

Nhưng gió còn có một loại màu sắc sau cùng, màu xám.

Gió màu xám chỉ là truyền thuyết, Hứa Thanh cũng là biết được từ trong miệng một lão giả đến đây mua đan dược, loại gió này chỉ xuất hiện qua một lần trong lịch sử của Thanh Ti đại mạc.

Khoảng cách với hôm nay đã quá đã quá lâu rồi, cho nên cụ thể như thế nào, không ai biết cả.

Những tin tức đó, để cho Hứa Thanh hiểu rõ càng sâu hơn đối với cái mảnh sa mạc nơi đây, đồng thời trong khoảng thời gian này, ngoài việc nghiên cứu về nguyền rủa ra, hắn cũng nhiều lần mở ra tấm gương.

Dưới nhiều lần thăm dò, hắn cũng đã rõ ràng hơn rất nhiều đối với khảo hạch của Nghịch Nguyệt Điện.

“Tên tu sĩ độc nhãn may mắn chạy trốn kia hoàn toàn không có nói láo về việc này, bất kỳ một tấm gương nào, ở trong phạm vi của Khổ Sinh sơn mạch, đều là cửa vào Nghịch Nguyệt Điện.”

“Đồng thời cũng là phương pháp mở ra khảo hạch.”

“Chỉ có thông qua được khảo hạch, mới có thể vào Nghịch Nguyệt Điện.”

Hứa Thanh khoanh chân ngồi trong phòng, chú ý đến tấm gương trước mặt, trong mắt lộ ra quyết đoán.

Lấy lý giải trong mấy ngày qua của hắn, khảo hạch gia nhập Nghịch Nguyệt Điện có tổng cộng ba hạng mục.

Hạng mục thứ nhất là hiến tế.

Chương 1387: Hình thức ban đầu của tiệm thuốc ngưu bức nhất Tế Nguyệt tương lai

(4)

Cái này thật ra cũng là một mục tìm kiếm danh trạng, toàn bộ người muốn gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, phải chém giết hai tu sĩ cùng cảnh giới của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Chỉ có đưa thi thể chém giết vào trong gương, mới tính là hoàn thành hạng mục khảo hạch thứ nhất.

Điểm này Hứa Thanh có thể lý giải, mục đích của cái hạng mục khảo hạch thứ nhất này là thẩm tra thực lực người gia nhập, đồng thời cũng bao hàm đề phòng đối với ngoại giới.

Phương pháp này, khiến cho nếu như có người của Hồng Nguyệt Thần Điện muốn lẫn vào, cũng nhất định phải trả giá thật nhiều mới có thể.

Mà tu vi càng cao, trả giá cao lại càng lớn.

Vả lại đây vẫn chỉ là hạng mục thứ nhất, sau khi trả giá thật nhiều nếu như không cách nào thông qua khảo hạch tiếp theo, vậy tất cả trả giá đều vô ích.

Cho nên, cái khảo hạch này liền được sắp đặt ở vị trí đầu tiên.

Về phần hạng mục khảo hạch thứ hai khi gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, đó là tín ngưỡng.

Hạng mục thứ ba thì Hứa Thanh không biết được, hắn dự định trước tiên hoàn thành hạng mục tìm kiếm danh trạng đã.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời lờ mờ bên ngoài, trong mắt lộ ra quyết đoán, phất tay thu hồi tấm gương trước mặt, nhoáng một cái phía dưới, rời khỏi tiệm thuốc.

Mục tiêu của hắn không phải là Hồng Nguyệt Thần Điện trong Khổ Sinh sơn mạch.

Hồng Nguyệt Thần Điện có thể xây dựng ở trong nơi này, Hứa

Thanh rõ ràng không thể coi thường.

Dẫu sao muốn gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, vậy nhất định phải hoàn thành việc tìm kiếm danh trạng, nói cách khác, toàn bộ người muốn gia nhập, đầu tiên đều sẽ đặt chú ý tới trên Thần Điện.

Kể từ đó, chỉ cần không phải kẻ đần, đều sẽ không thể phớt lờ việc này, mà dựa theo hiểu biết của Hứa Thanh sau khi tiếp xúc cùng Thần Điện mấy lần, hắn cảm thấy Thần Điện có khả năng rất lớn là đang câu cá ở nơi này.

Đương nhiên ý nghĩ của mỗi người khác biệt, Hứa Thanh cảm thấy những người muốn gia nhập Nghịch Nguyệt Điện nhất định rất hiếm người ngu dốt, cho nên khả năng đại khái sẽ chọn đi ra ngoài khu vực sa mạc phục kích tu sĩ Thần Điện khác.

Nhưng Hứa Thanh không muốn mạo hiểm.

Giờ phút này hắn đeo lên mặt nạ Tiên Thuật, thân thể mở ra trạng thái quỷ u hóa, hoàn toàn ẩn nấp, rời khỏi sơn mạch đi tới sa mạc, tìm kiếm hung thú có tu vi phù hợp.

Thời gian cứ như vậy trôi, ngày lại ngày qua đi.

Hung thú bên trong đại mạc tu vi cao thấp không đều, mà trong khoảng thời gian săn bắn gần đây, Ảnh Tử đã vì Hứa Thanh đánh dấu ra một chút địa phương nguy hiểm, cho nên mục tiêu của Hứa Thanh liền rất rõ ràng.

Hai ngày sau, chỗ một dòng cát trong đại mạc truyền đến một tiếng nổ vang cực mạnh, trong lúc pháp thuật chấn động vang vọng bốn phía, một con trùng màu đỏ cực lớn chui lên từ dưới đất, toàn thân tràn ra chấn động có thể so với tu vi Nguyên Anh, nhưng trong miệng lại phát ra tiếng kêu rên.

Bên trong đất cát phía dưới nó, thân ảnh Hứa Thanh di chuyển với tốc độ cực nhanh, bỗng nhiên đuổi theo, tay phải giơ lên hung hăng nhấn một cái, thân thể con trùng màu đỏ này lập tức tan vỡ non nửa, lúc rơi xuống mặt đất, hấp hối.

Hứa Thanh thu hồi, lại tiếp tục đi về phía trước.

Năm ngày sau, một bò cạp cực lớn, trọn vẹn tầm hơn mười trượng, đang cấp tốc bỏ chạy trên mặt đất, sau lưng nó có một thân ảnh liên tục truy kích, cho đến một lát sau, theo vô số Thiên

Ma thân phủ xuống, con bò cạp phát ra tiếng gào thét thê lương, muốn lao ra nhưng lại không làm được, bị thân ảnh sau lưng đuổi theo.

Dưới từng trận nổ mạnh vang vọng, một nén nhang sau, theo hết thảy hỗn loạn dẹp xuống, thân ảnh Hứa Thanh đi ra từ bên trong gió xanh, trở về phía Khổ Sinh sơn mạch.

Hắn dùng một ngày rưỡi để trở về tới tiệm thuốc trong thổ thành, Linh Nhi hết thảy như thường, chỉ là có chút lo lắng bận tâm khi Hứa Thanh ra ngoài, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh trở về, nàng liền nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra nụ cười.

Hứa Thanh sờ lên đầu Linh Nhi, đi ra sau nhà, khoanh chân ngồi xuống, mở ra trận pháp ngăn cách, sau đó hắn lấy ra tấm gương đặt ở trước mặt, tiếp theo liền thở sâu, trong mắt lộ ra tinh mang.

Hắn không muốn mạo hiểm đi phục kích tu sĩ Thần Điện, một khi việc này lộ ra, sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Cho nên hắn dự định dùng phương pháp thủ xảo của mình để tạo ra tu sĩ Thần Điện, dùng cách này để lừa gạt thông qua khảo hạch của Nghịch Nguyệt Điện, đây cũng là nguyên nhân hắn nghiên cứu lâu như vậy.

“Ta đã nhiều lần dò xét, khảo hạch này chính là một loại cơ chế, không phải do người khống chế, cho nên có lẽ ta có thể thành công, bất quá ta chúc phúc sẽ dẫn động nguyền rủa, cho nên động tác của ta phải nhanh một chút mới được.”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, phất tay lấy ra cò cạp cùng với con trùng màu đỏ bị chính mình bắt giữ, nhanh chóng lấy lực lượng Tử Nguyệt của bản thân, chúc phúc trên người hai con hung thú đang hấp hối.

Tương tự như lúc trước chúc phúc cho Mộc Nghiệp, trong thời gian ngắn, thân thể hai con hung thú này run rẩy, riêng phần mình xuất hiện ấn ký màu tím, một cái chớp mắt hạ xuống, nguyền rủa của chúng nó liền bị dẫn động.

Không đợi nguyền rủa bộc phát, Hứa Thanh nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp ném hai con hung thú này vào trong tấm gương.

Mặc dù tấm gương này rất nhỏ, chúng nó rất to, nhưng ngay khi đụng chạm, trong tấm gương lập tức tràn ra một cỗ hấp lực cực lớn, lập tức hút hai con hung thú sắp bộc phát nguyền rủa này vào.

Hứa Thanh lui ra phía sau vài bước, mặc dù liên tục thăm dò và nghiên cứu, bản thân hắn cũng có chút tin tưởng đối với phương pháp của mình, nhưng giờ phút này liên quan đến thành bại, tâm tình của hắn cũng khó tránh khỏi có chút lo lắng không yên, ngóng nhìn về phía tấm gương.

Tấm gương kia đột nhiên rung động giữa không trung, ở trên nhanh chóng lập lòe tia sáng, giống như đang phán định.

Cho đến khi kéo dài hơn mười hơi thở, vào lúc tâm của Hứa Thanh càng lúc càng treo cao, trong tấm gương lại tràn ra ý chí mênh mông.

“Thông qua!”

Hứa Thanh thở phào một hơi.

Thực tế hắn cũng không muốn dùng loại phương pháp thủ xảo này, nhưng thật sự là mức độ nguy hiểm của việc đi phục kích Hồng Nguyệt Thần Điện rất cao, khả năng đối phương đang câu cá ở đây là cực lớn.

Một khi làm không tốt, liền sẽ gặp phải phiền phức, bất lợi với dự tính chuẩn bị yên ổn nghiên cứu lúc ban đầu của hắn.

Còn nếu như rời khỏi Thanh Ti đại mạc đi tới chỗ khác, một lần đi đến liền hao phí ít nhất thời gian non nửa năm, vì vậy so sánh ra, chính mình đích thân chế tạo ra thuộc hạ, dĩ nhiên là lựa chọn tối ưu nhất.

“Ta dựa vào năng lực của mình thông qua cái hạng mục khảo hạch thứ nhất này, ngược lại cũng không tính là ăn gian.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hồi tưởng lại những dạy dỗ của sư tôn đối với mình, sau đó hắn liền cảm thấy mình làm như vậy là chính xác.

Chương 1388: Rút râu miệng hổ, động thổ Thái Tuế (1)

(*Tên chương: Rút râu miệng hổ, động thổ Thái Tuế: Ý chỉ dám làm những hành động liều lĩnh, không biết kiêng kỵ hay sợ cái gì, nguy hiểm khôn lường, chết là cái chắc!)

Hứa Thanh vừa tưởng tượng như vậy, lập tức cảm thấy mình có đạo lý, dù sao đây cũng là điều mà sư phó dạy bảo chính mình, mà sư phó sẽ không sai.

Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, trong lòng rất nhanh liền trở nên vô cùng thản nhiên, ánh mắt cũng thanh thản lại.

Hắn không thẹn với ý chí mênh mông tràn ra từ bên trong chiếc gương trước mặt.

Đáy lòng bình yên.

Tấm gương phía trước hắn tràn ra ánh sáng nhạt, trong mơ hồ còn có một chút lực lượng nguyền rủa chảy ra từ mặt kính, giống như bị bài xuất vậy.

Hứa Thanh quét mắt, bình tĩnh như trước.

Rất nhanh, sau khi tấm gương này bài trừ xong nguyền rủa, tia sáng cũng ảm đạm hơn một chút, nhưng ý chí vẫn tản ra từ trong đó như trước, cáo tri cho Hứa Thanh nội dung hạng mục khảo hạch thứ hai.

“Tín ngưỡng.”

Hứa Thanh thì thào, lúc trước thăm dò khảo hạch của Nghịch Nguyệt Điện, hắn đã biết rõ hạng mục nội dung khảo hạch thứ hai.

Hạng mục khảo khạch thứ hai là tín ngưỡng, đối với tu sĩ Tế Nguyệt đại vực mà nói, hầu như chín phần mười đều không có vấn đề quá lớn, mục đích chủ yếu của khảo hạch này là muốn phân biệt tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện lẫn vào.

Chỉ cần là người tín ngưỡng Hồng Nguyệt, trong cơ thể liền ẩn chứa chúc phúc của Hồng Nguyệt, như vậy thì không có khả năng thông qua cửa ải này.

Hứa Thanh thở dài.

Hắn biết rõ nếu như lấy biện pháp của mình có thể thông qua hạng mục khảo hạch thứ nhất, như vậy liền đại biểu hạng mục thứ hai này, độ khó khăn sẽ lớn đến mức không hợp thói thường.

“Bởi vì điều này đại biểu Nghịch Nguyệt Điện không phân biệt rõ Tử Nguyệt và Hồng Nguyệt…”

Cái này cũng có thể hiểu được, dẫu sao Tử Nguyệt cũng tốt, Hồng Nguyệt cũng được, đều cùng là một lực lượng quyền hành, chỉ bất quá quyền sở hữu khác biệt mà thôi, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, đây là một cái mệnh đề mâu thuẫn rất đau đầu.

Hắn rõ ràng không có tín ngưỡng gì đối với Hồng Nguyệt Xích Mẫu kia, thế nhưng trong cơ thể hắn lại có được lực lượng của Tử Nguyệt, tất nhiên sẽ bị cho rằng là tu sĩ Hồng Nguyệt, thậm chí lầm tưởng hắn là Thần tử cũng không phải là không thể.

“Phải nghĩ một cái biện pháp khác để thông qua khảo hạch này.”

Hứa Thanh không dám tùy tiện thử nghiệm, nhưng cũng không có bỏ qua, thăm dò bên trong đoạn thời gian trước, nhớ lại phong cách hành sự nhiều lần của sư tôn, trong lòng hắn cũng đã có một chút biện pháp, nhưng mà còn cần cẩn thận phân tích mới có thể.

Thời gian cũng cứ như vậy ngày lại ngày trôi qua.

Ảnh Tử vẫn thỉnh thoảng ra ngoài săn bắn cho Hứa Thanh như cũ, lão tổ Kim Cương Tông đồng dạng ra sức, treo ở trên xà nhà, nhìn chằm chằm vào từng khách hàng ra vào cửa hàng.

Mà mầm nhỏ cũng càng ngày càng khỏe mạnh, mỗi ngày đều lắc lư, tựa như đang múa vậy.

Về phần Linh Nhi, tâm tình của nàng càng ngày càng … tốt đẹp hơn, bởi vì sổ sách đã tăng lên rồi.

Theo thời gian mở ra lâu dần, Bạch Đan lần lượt được bán đi, tiệm thuốc nhỏ này của bọn họ cũng dần dần đã có một chút danh tiếng ở trong nơi này, cho nên khách hàng tới mua đan dược tự nhiên sẽ trở nên nhiều hơn.

Điều này khiến cho cảnh giác của lão tổ Kim Cương Tông cũng càng ngày càng mãnh liệt hơn, bất quá lão cũng không có cái chỗ dụng võ, tu sĩ tới mua đan dược phần lớn là Ngưng Khí, Trúc Cơ cũng ít thấy.

Dẫu sao loại đan dược Bạch Đan này, nhu cầu của tu sĩ Ngưng Khí là lớn nhất, mặc dù bên trong tiểu thành cũng có tu sĩ đẳng cấp cao xuất hiện, nhưng không ít đều là tán tu sống một mình bên trong Khổ Sinh sơn mạch, thỉnh thoảng mới đến mua sắm.

Đối với nhu cầu đan dược, bọn họ có những con đường khác để thu hoạch, chướng mắt tiệm thuốc nhỏ bình thường này.

Về phần thế lực, bên trong Khổ Sinh sơn mạch có chút hỗn loạn, đông đảo thế lực lớn nhỏ, tất cả đều lấy phương thức chủng tộc hoặc là tiểu đội tồn tại, tu sĩ cấp thấp cùng với cư dân tiểu thành bên trong những thế lực này mới là nguồn người mua chủ yếu của tiệm thuốc.

Giống như lúc này, có một thiếu niên nhân tộc đi vào tiệm thuốc.

Thiếu niên này mặc áo bào rộng thùng thình, tu vi khoảng Ngưng Khí tầng năm, gã đến từ một thế lực hạng trung gần đó, bởi vì có bằng hữu từng tới đây mua đan dược, vì vậy sau khi biết được liền lựa chọn tới đây mua sắm.

Một khắc đi vào tiệm thuốc, gã liền cảnh giác đảo mắt nhìn qua bốn phía, thứ đầu tiên nhìn thấy đúng là nha đầu xấu xí đứng sau quầy cúi đầu ghi chép sổ sách, sau khi xác định không có nguy hiểm, gã liền bước nhanh đi đến quầy hàng.

“Ta muốn mười khỏa Bạch Đan!”

Thiếu niên trầm thấp mở miệng, lấy ra mười linh tệ đặt ở trên quầy.

Ánh mắt Linh Nhi sáng lên, nhanh chóng cầm lấy linh tệ, sau khi kiểm tra cẩn thận từng khối từng khối liền thỏa mãn cất kỹ, lấy ra một cái túi đưa tới.

“Lần sau lại đến nha.” Linh Nhi cười mở miệng.

Thiếu niên tiếp nhận túi, mở ra cẩn thận xem xét, phát hiện Bạch Đan nơi đây đích xác giống như lời của đồng bạn, không giống như chỗ khác, không có bất kỳ tạp chất.

Vì vậy gã liền lấy ra một khỏa, nuốt xuống, hơn mười hơi thở sau mở mắt ra, toàn thân gã đổ mồ hôi, thần sắc có chút thay đổi.

“Dược hiệu tốt như vậy?” Thiếu niên cảm thấy giật mình, lui ra phía sau vài bước, ngay lúc vừa muốn ly khai lại chần chờ một chút, quay đầu nhìn Linh Nhi.

Linh Nhi cười nhìn lại.

“Vị khách quan kia, còn có chuyện gì khác sao?”

Thiếu niên do dự một chút, bởi vì dược hiệu của Bạch Đan, thái độ cũng trở nên cung kính một chút, thấp giọng mở miệng.

“Nơi này của ngươi có Giải Độc đan hay không?”

“Dạo gần đây mỗi lần ta tu hành, đều nhịn không được phun ra máu đen tanh hôi, vả lại vị trí trái tim sẽ xuất hiện cảm giác ngấm ngầm đau, có đôi khi đả tọa liền đột nhiên bị đau đớn cắt ngang.”

“Ta hoài nghi mình trúng độc.”

Linh Nhi đảo qua nhìn qua, vừa muốn mở miệng, thiếu niên liền vội vàng truyền ra lời nói.

“Ta còn có một khối linh thạch!”

Linh Nhi trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn sau nhà.

“Ca ca, có một khách hàng lớn!”

Trong phòng phía sau, Hứa Thanh mở mắt ra.

Hắn cũng có chút dở khóc dở cười đối với hành vi nghịch ngợm của Linh Nhi, biết rõ đây là Linh Nhi động lòng trắc ẩn, vì vậy liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 1389: Rút râu miệng hổ, động thổ Thái Tuế (2)

Một cái chớp mắt khi nhìn thấy Hứa Thanh, người thiếu niên kia liền theo bản năng lui về phía sau, thần sắc tràn đầy cảnh giác.

Gã cảm giác người thanh niên trước mắt này có chút khiến người ta run rẩy, nhưng lại nói không nói ra nguyên do sợ hãi, trên người đối phương không có bất kỳ chấn động tu vi nào, thoạt nhìn thật giống như là một người phàm tục.

Nhưng có thể mở cửa tiệm ở nơi này, phẩm chất đan dược lại kinh người như thế, khả năng phàm tục hầu như là không thể.

Hứa Thanh không có để tâm tới sự cảnh giác của thiếu niên, hắn chỉ đưa mắt nhìn qua, liền nhìn ra vấn đề trên người của gã.

Đối phương quả thật đã trúng độc, mà chất độc này Hứa Thanh đã từng gặp qua.

Chính là độc của cái tên tu sĩ độc nhãn kia, chỉ bất quá đã bị pha loãng rất nhiều, vả lại còn chưa có bị kích phát.

Nhưng bởi vì thể chất thiếu niên suy yếu, cho nên mới sớm có chỗ phản ứng.

Đối với tên tu sĩ độc nhãn chạy trốn kia, Hứa Thanh thủy chung ghim ở trong lòng, giờ phút này phát giác được chất độc này, hắn cũng có một chút hứng thú, vì vậy giơ tay lên ném ra một khỏa Giải Độc đan.

“Trở về chuẩn bị một cái thùng gỗ đựng nước, còn cần chín giọt sương sáng sớm, tiếp đó liền nuốt vào khỏa Giải Độc đan này, chìm người vào bên trong thổ nạp một canh giờ.”

“Đợi màu nước hoàn toàn trở nên đen nhánh, độc của ngươi liền hóa giải.”

Thiếu niên tiếp nhận đan dược, bán tín bán nghi, nhưng vẫn đưa cho Linh Nhi một khối linh thạch, quay người nhanh chóng rời khỏi.

Linh Nhi thu hồi linh thạch, cười ngọt ngào về phía Hứa

Thanh.

Hứa Thanh lắc đầu, trở lại sau nhà tiếp tục giải phẫu hung thú, nghiên cứu nguyền rủa đồng thời phân tích phương pháp gia nhập Nghịch Nguyệt Điện.

Bất quá hắn đã lưu tại một đám thần thức trên người thiếu niên, đồng thời cũng không có phát ra, nhưng chỉ cần bên người đối phương xuất hiện tu sĩ độc nhãn, Hứa Thanh liền có thể lập tức cảm ứng.

Cứ như vậy, trong lúc Hứa Thanh thăm dò cùng nghiên cứu, nửa tháng nữa trôi qua.

Tiệm thuốc nhỏ của Hứa Thanh và Linh Nhi cũng đã sắp mở được hai tháng rồi, dược hiệu cùng với giá Bạch Đan rẻ khiến cho Thanh Linh đường đã có một chút danh khí.

Khách hàng tới mua đan dược cũng càng ngày càng nhiều hơn, thậm chí thỉnh thoảng sẽ có một ngày có hơn mười người đến mua, dẫn tới không ít người trong tiểu thành coi trọng, đồng thời cũng đưa tới một số thế lực nhỏ gần đó chú ý.

Có chút thời điểm, cây muốn lặng mà gió không ngừng, bất cứ chuyện gì một khi có tên tuổi, sẽ có phiền phức tùy theo mà đến.

Đạo lý này, đặt ở bất kỳ địa phương nào, đều là như vậy.

Nhất là ở nơi thế lực pha tạp hỗn hoạn như thế này, thì càng là như vậy, buổi trưa hôm nay, bên trong tiệm thuốc đã có một vị khách không mời mà đến.

Đây là một tên tu sĩ dị tộc Ngưng Khí đại viên mãn, mặc một thân trường bào màu đen, trên ngực đeo một cái đầu lâu, bộ dạng rất là khoa trương.

Chớp mắt đi vào tiệm thuốc, gã liền tản tu vi ra, hình thành một cỗ chấn động bao phủ tiệm thuốc, càng là một bước đá văng một cái ghế trước mặt.

Âm thanh ‘rầm rầm’ vang lên, cái ghế va vào trên quầy, chia năm xẻ bảy, vỡ vụn trên đất.

Quầy hàng cũng hư mất một góc, Linh Nhi đang xem sổ sách ở đằng sau ngẩng đầu, đôi mi thanh tú hơi nhăn lại.

“Từ hôm nay trở đi, nơi này của các ngươi mỗi tháng phải giao cho Khô Lâu Minh chúng ta 300 khỏa Bạch Đan, đã nghe rõ chưa? Ta chỉ nói một lần!” Tên tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn này đùng một cái vỗ vào trên quầy, lạnh giọng mở miệng.

Gã cũng không phải đi một mình, sau lưng còn có bốn tên đang canh giữ ở ngoài tiệm thuốc, tạo hình cũng giống như gã.

Người đi ngoài đường nhìn thấy một màn như vậy, chú ý tới đặc điểm quần áo của những người này, nhao nhao tránh đi.

“Là Khô Lâu Minh!”

“Đám người này lòng dạ độc ác, nghe nói lúc trước có một cửa hàng trong tiểu thành trêu chọc bọn họ, bị bọn họ trong đêm nhảy vào giết cả nhà.”

“Nhất là đầu lĩnh của bọn họ, chính là Trúc Cơ đại viên mãn, hazz, bọn họ không dám trêu chọc cường giả, liền tới khi dễ những người cơ khổ như chúng ta.”

Linh Nhi không nói chuyện, giờ phút này lão tổ Kim Cương Tông treo ở trên xà nhà kích động run lên một cái.

Đã lâu như vậy, rốt cuộc lão đã chờ được kẻ muốn tìm chết, cũng làm cho lão tìm được cơ hội thể hiện của mình.

Vì vậy vừa muốn bay đi xiên vài cái lỗ trên người đối phương, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lão liền dừng lại, bởi vì Linh Nhi không cho.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nhi trở nên trắng bệch, thật giống như đã bị dọa sợ, nhanh chóng lấy ra một cái túi đặt ở phía trước, liên tục gật đầu.

“Được được, chúng ta giao.”

Mắt thấy thuận lợi như vậy, tên Ngưng Khí đại viên mãn kia cười lạnh một tiếng, bọn họ thường xuyên làm chuyện thế này, mà mỗi một lần đều đã điều tra từ trước, xác định không gặp phải cọng rơm hơi cứng mới dám tới vơ vét tài sản.

Bọn họ đã nhìn chằm chằm vào cái tiệm thuốc này nửa tháng, hôm nay tới đây cũng lấy thăm dò là chủ yếu, thật không nghĩ đến là thành công một cách dễ dàng, vì vậy liền trừng mắt liếc nhìn Linh Nhi, giơ tay lên cầm cái túi tới, tung tung trong tay ước lượng, nhàn nhạt mở miệng.

“Coi như ngươi thức thời!”

Nói xong, gã quay người ngạo nghễ rời đi, sau khi bọn họ đi khỏi, kinh hoảng trên mặt Linh Nhi tiêu tán, nàng vừa tính sổ sách, vừa điềm nhiên như không có việc gì truyền ra lời nói.

“Du Linh Tử.”

“Có, xin chủ mẫu phân phó.” Lão tổ Kim Cương Tông treo ở trên xà nhà vội vàng đáp lại.

“Giết người ở trong nơi này không tốt, sẽ ảnh hưởng đến sinh ý, buổi tối ngày hôm nay ngươi đi tới chỗ bọn họ, lặng yên không một tiếng động giết chết toàn bộ là tốt rồi, nhớ kỹ lúc về thì cầm theo đan dược, một khỏa cũng không thể thiếu, mặt khác, nếu như là có thứ đáng giá, cũng cùng nhau gom về.”

“Đáng tiếc tiểu Ảnh còn chưa trở về, chuyện này chỉ có thể giao cho ngươi xử lý.”

Linh Nhi nhàn nhạt mở miệng.

Lão tổ Kim Cương Tông nhanh chóng quét mắt về phía sau nhà, sau đó lại nhìn về phía Linh Nhi, đáy lòng đã có thêm càng nhiều nhận thức hơn nữa về tiểu nha đầu này.

Lão thầm nghĩ người chủ mẫu này cũng không phải tràn đầy vô hại giống như thoạt nhìn mặt ngoài, cùng với trận đánh cùng tu sĩ độc nhãn lúc trước kia, nàng lấy thái độ mềm lòng, nói ra một câu cho đối phương thoải mái một chút, nhưng lúc ấy đã để cho lão sửng sốt.

(Đoạn đó Linh Nhi ý bảo Hứa Thanh cho tên tu sĩ độc nhãn chết nhanh gọn, đỡ bị giày vò. Những tưởng là nàng hơi động lòng, thì sẽ xin cho gã đó con đường sống, thực tế nàng cũng sát phạt.)

Giờ phút này lão liền vội vã mở miệng.

“Chủ mẫu, ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

Chương 1390: Rút râu miệng hổ, động thổ Thái Tuế (3)

Linh Nhi nở nụ cười, xử lý cái ghế vỡ vụn trên mặt đất, sau đó lại nói một câu.

“Đúng rồi, nhớ kỹ lấy thêm ba cái ghế trở về.”

Lão tổ Kim Cương Tông trừng mắt nhìn, vội vàng vâng dạ.

“Ừm, ta nghĩ xem, ngươi bắt thêm mấy cái đầu của bọn chúng về là được, đưa cho Hứa Thanh ca ca nghiên cứu.”

Linh Nhi lại dặn dò một câu.

Hứa Thanh ở sau nhà ngẩng đầu, ánh mắt dịch chuyển khỏi trên người con bò cạp tu vi Kim Đan bị giải phẩu một nửa trước mặt, nhìn qua phía ngoài, đáy lòng nổi lên ấm áp đối với sự tri kỷ của Linh Nhi.

Dù sao hắn thật sự đã có chút ngán với nghiên cứu hung thú.

Giờ phút này con bò cạp lớn phía trước Hứa Thanh còn chưa có chết, trong mắt lộ ra hoảng sợ cùng tuyệt vọng, trong nhận thức của nó, nhân tộc trước mắt này vô cùng kinh khủng, nó là bị sống sờ sờ cắt tươi thân thể.

Mà chấn động ở trong đó đều bị ẩn nấp, người bên ngoài không phát hiện được.

Nếu không cái tên tu sĩ Ngưng Khí đại viên mãn của Khô Lâu Minh nhất định sẽ bị hù dọa, lập tức bại liệt, hối hận khi đi vào nơi đây.

“Là thời điểm nghiên cứu một chút nguyền rủa trong cơ thể những tu sĩ đó rồi.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, giơ tay lên bóp chặt đầu con bò cạp, kết thúc tánh mạng của nó.

Trong đêm, bầu trời lờ mờ càng lúc càng đen nhánh, một đạo ô quang mau chóng bay ra từ trong tiệm thuốc, tốc độ kinh người, xuyên thẳng qua lại giữa thiên địa, chính là lão tổ Kim Cương Tông.

Lão khống chế xương cá Thần Linh, bay thẳng đến chỗ tiểu thế lực của người đến ban ngày.

“Tiểu Ảnh ngày bình thường ngốc ngốc, nhưng nó đi một nước cờ đúng rồi, đó chính là nịnh nọt chủ mẫu … .”

“Chuyện này là ta sơ sót, ngay từ đầu không nhìn ra tiểu nha đầu kia ngày bình thường trông có vẻ khờ khạo ngây ngô, nhưng trên thực tế tâm cũng đen tương tự như là sát tinh.”

“Ở bên trong sách cổ, những chủ mẫu như vậy đều là nhân vật không dễ chọc.”

“Tiểu Ảnh đã có chỗ dựa, dạo gần đây cũng trở nên lớn lối.”

Lão tổ Kim Cương Tông nhớ lại từng màn về Linh Nhi, càng lúc càng cảm giác đối phương không phải đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy, vì vậy đáy lòng hạ quyết tâm, về sau cũng phải nịnh nọt nhiều hơn mới phải.

“Bất quá ta mất đi tiên cơ cũng không sao cả, đợi sau khi trở lại Phong Hải Quận, ta lại đi nịnh nọt những vị chủ mẫu khác.”

“Như vậy nếu như có một ngày sát tinh nhìn ta không vừa mắt, ta cũng có một át chủ bài để bảo vệ tính mạng.”

Lão tổ Kim Cương Tông suy nghĩ ngàn vạn, một đường phá không, rất nhanh liền rời khỏi thổ thành, đi đến nơi ở của cái tiểu thế lực gần đó.

Nhưng không đợi lão tới gần, thần sắc liền hơi động, cảm nhận được mùi máu tươi.

Lão tổ Kim Cương Tông đáy lòng kêu nhẹ, mặc dù đối diện trong mắt lão đều có thể lập tức giết, nhưng lão vẫn bảo trì cẩn thận, ẩn nấp tung tích chậm rãi tới gần, cho đến khi bay một vòng chung quanh nơi này, trong tầm mắt của lão, khắp mặt đất đều là thi thể.

Toàn bộ tu sĩ của cái tiểu thế lực này, đều đã bị người ta đồ sát, không một người sống, vật phẩm trong đó cũng đã bị cướp sạch không còn.

“Nhìn bộ dạng này, thời gian tử vong là vào nửa canh giờ trước, vả lại tu vi người ra tay ít nhất cũng là Kim Đan, sau khi đến liền một đường nhanh chóng chém giết… . .”

Lão tổ Kim Cương Tông suy tư một phen, quay người rời khỏi nơi đây, sau khi về tới tiệm thuốc lão liền lập tức nói ra hết thảy những thứ nhìn thấy cùng với phân tích của mình cho Linh Nhi cùng với Hứa Thanh.

Linh Nhi kinh ngạc, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, khả năng trùng hợp của việc này là không lớn, ngược lại là có một loại cảm giác cố ý làm ra.

Mà đáp án cũng xuất hiện ngay ngày hôm sau.

Sáng sớm, tiệm thuốc còn chưa mở ra, bên ngoài đã hai người đứng ở nơi đó, cung kính chờ đợi.

Ngay khi Linh Nhi mở cửa hàng ra, hai người này liền cúi đầu về phía Linh Nhi.

“Gặp qua chưởng quầy, không biết đại sư có ở trong không?”

Linh Nhi trừng mắt nhìn, ánh mắt đảo qua trên người hai người này.

Một người trong đó nàng đã gặp qua, chính là thiếu niên nhân tộc mua đi Giải Độc đan kia, mà trung niên mặc trường bào màu xanh bên cạnh, trên người có vẻ nho nhã, quần áo rõ ràng khác biệt cùng với những người khác ở nơi đây.

Tu vi cũng không tầm thường, thuộc về Kim Đan hậu kỳ, vả lại hình như không phải đột phá đã lâu.

Người mở miệng nói với nàng đúng là người trung niên Kim Đan, thiếu niên bên cạnh thần sắc câu nệ, ánh mắt liếc về phía chỗ Hứa Thanh ở sau nhà, mắt thấy như thế, trung niên kia lần nữa cúi đầu về phía sau nhà, cung kính truyền ra lời nói.

“Đại sư, hôm qua người Khô Lâu Minh trêu chọc ngài, ta đã đi xóa sổ bọn chúng, đây là tài sản và đan dược ta vơ vét được từ chỗ bọn chúng.”

Người tu sĩ Kim Đan lấy ra một cái túi, dùng hai tay đưa về phía Linh Nhi.

Ánh mắt Linh Nhi sáng lên, đêm qua nàng thủy chung cân nhắc về đan dược, luôn cảm thấy mình lỗ vốn, nhưng lúc này nàng cũng không có lập tức ra tay đi lấy, mà đợi Hứa Thanh đáp lại.

Nàng biết tính cách của Hứa Thanh ca ca, hiểu rõ có một số việc không phải mình có thể làm chủ.

“Mời vào.”

Một lát, trong phòng phía sau truyền ra giọng nói của Hứa Thanh.

Linh Nhi lui ra phía sau vài bước, hai người ở cửa ra vào cung kính bước vào, đứng ở một bên nhìn màn cửa sau nhà, cũng không có bất kỳ cử động dò xét nào.

Loại hành động thấu tình đạt lý như vậy, Hứa Thanh cũng không tiện không hiện thân, vì vậy liền từ sau nhà đi ra, nhìn qua hai người.

Thấy Hứa Thanh trẻ tuổi, trong mắt người tu sĩ Kim Đan liền lộ ra kỳ mang, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến thái độ của gã, giờ phút này thần sắc của gã nghiêm túc, chắp tay về phía Hứa Thanh, nói rõ ý đồ đến.

“Bái kiến đại sư.”

“Tại hạ là Trần Phàm Trác, tông chủ Nhuận Thổ Tông gần đây, đây là đệ tử tông ta, ta cũng là từ chỗ của gã mới biết được y thuật của đại sư.”

“Mạo muội tới đây, là bởi vì toàn bộ đệ tử của tông ta đều đã trúng độc, ngay cả Trần mỗ cũng là như thế, xin hỏi đại sư có còn Giải Độc đan hay không?”

Chương 1391: Rút râu miệng hổ, động thổ Thái Tuế (4)

“Trần mỗ nguyện ý trả số tiền lớn mua sắm.”

Gã biết rõ có một số việc cần đơn giản trực tiếp, không thể ẩn thêm hay che giấu, vả lại đệ tử tông môn lần lượt phát tác, gã đã đi tìm không ít đan sư cũng đều thúc thủ vô sách đối với cái độc này.

Vậy nên trong lòng của gã vô cùng lo lắng, cho đến trong lúc vô tình phát hiện có một người đệ tử rõ ràng không sao cả.

Vì vậy sau khi biết được tất cả, gã liền quyết định tới đây.

Gã không tin phàm tục có thể luyện chế ra viên đan dược như thế này, mà người có được tạo nghệ giải độc như vậy, càng tuyệt đối không phải là hạng người tầm thường, cho nên thái độ của gã thủy chung khách khí.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, liếc mắt nhìn người tu sĩ trung niên này, chẳng muốn đi phân biệt cách làm của Khô Lâu Minh có phải là … Do người này cố ý thúc đẩy ở sau lưng, rồi từ đó lấy lòng hay không.

Thái độ của đối phương, đã đủ.

Vì vậy hắn giơ tay vung lên, một cái túi chứa đầy Giải Độc đan được hắn ném tới.

Tu sĩ trung niên dùng hai tay tiếp nhận, cũng không xem xét, trực tiếp lấy ra một túi trữ vật để ở một bên, sau đó khách khí rời đi.

Sau khi gã rời đi, Linh Nhi vội vàng đi lên kiểm tra, tiếp tục kinh hô một tiếng.

“Hứa Thanh ca ca, nơi này có 10 vạn linh thạch.”

Hứa Thanh nhướn lông mi lên, đã có một tia hảo cảm đối với người tu sĩ trung niên kia, sau đó vẫy tay gọi Linh Nhi rồi tiến vào nhà.

Linh Nhi không biết nghĩ tới cái gì, mặt đỏ lên một chút, lập tức đi đóng cửa tiệm thuốc, sau đó hít sâu, nhăn nhăn nhó nhó cùng Hứa Thanh đi vào sau nhà, sau đó dùng sức ưỡn bộ ngực nhỏ lên, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, đang là ban ngày, ngươi gọi ta tới đây làm chi nha.”

Hứa Thanh không có chú ý tới lời nói của Linh Nhi, hắn khoanh chân ngồi xuống, sau đó lấy ra một tấm kính.

“Linh Nhi, ta hy vọng ngươi gia nhập Nghịch Nguyệt Điện.”

“A?” Linh Nhi sững sờ, đáy lòng có chút mất mác, hành động của Hứa Thanh ca ca hình như có chút không giống cùng suy nghĩ của nàng.

“Dạo gần đây ta đã thử qua, nhưng không gia nhập vào được.” Hứa Thanh bất đắc dĩ, mấy ngày này hắn đã thử nghiệm hoàn thành hạng mục khảo hạch thứ hai, nhưng mỗi một lần đều là thất bại, suy nghĩ hết thảy biện pháp cũng không có hiệu quả gì.

Bây giờ cũng chỉ còn lại có phương pháp cuối cùng.

Đó chính là để cho Linh Nhi gia nhập cùng với hoàn thành khảo hạch, còn chính mình sẽ nhờ vào Cộng Mệnh Thuật cùng với Linh Nhi, dùng cách này đi vào Nghịch Nguyệt Điện.

Cách này nguyên bản có một chỗ khó, bởi vì tu vi của tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện yếu nhất cũng đều là Nguyên Anh, mà tu vi Linh Nhi còn chưa tới Kim Đan, cho nên phần tế hiến tồn tại vấn đề.

Khảo hạch yêu cầu mục tiêu tế hiến nhất định phải cùng cảnh giới cùng người hiến tế mới được, nếu như là hiến tế tu sĩ Hồng Nguyệt cấp độ rất cao, cái này rõ ràng là sẽ bị cho rằng là có người trợ giúp ăn gian.

Việc này cũng đồng dạng là vì hạn chế tu vi người gia nhập Nghịch Nguyệt Điện.

Nhưng mà có Hứa Thanh ở đây, điểm này rất dễ giải quyết.

Dưới Hứa Thanh giải thích, Linh Nhi cũng đã hiểu ra, bí mật thu hồi tiểu tâm tư, dùng sức nhẹ gật đầu.

“Không thành vấn đề, Hứa Thanh ca ca, ta thế nào cũng được.”

Nói xong, Linh Nhi còn vỗ vỗ bộ ngực nhỏ trước mặt Hứa Thanh.

Giờ phút này trong đầu Hứa Thanh đều là sự tình tiến vào Nghịch Nguyệt Điện, việc này hắn đã suy nghĩ thật lâu, cũng đã phân tích kỹ càng trong lòng, không có nguy hiểm gì, vì vậy hắn nói trình tự với Linh Nhi, sau đó hai người lập tức bắt đầu.

Đầu tiên Hứa Thanh để cho Linh Nhi mở tấm gương ra, tiếp theo lại lấy ra hai hung thú tu vi tương tự cùng Linh Nhi, nhanh chóng chúc phúc cho chúng nó.

Trước lúc nguyền rủa chúng nó sắp bộc phát, ném tới trong gương.

Rất nhanh, cửa khảo hạch thứ nhất đã thông qua, tiếp theo cửa quan tín ngưỡng cũng rất thuận lợi, trên người Linh Nhi không có bất kỳ lực lượng Hồng Nguyệt nào, nàng dễ dàng liền hoàn thành hạng mục khảo hạch thứ hai này.

Một cái chớp mắt hoàn thành, tấm gương trôi lơ lửng giữa không trung liền truyền đến tiếng vỡ vụn, xuất hiện một đạo khe hở.

Từng trận hấp lực tràn ra từ trong khe hở.

“Hứa Thanh ca ca, thanh âm kia nói cho ta biết, nơi này chính là cửa vào Nghịch Nguyệt Điện.” Linh Nhi đưa mắt nhìn tấm gương, vội vàng mở miệng.

Hứa Thanh nhìn qua đạo khe hở trên tấm gương, không dám thử nghiệm đi vào, lấy vị cách của Nghịch Nguyệt Điện, nếu không phải người khảo hạch mà dám mạnh mẽ xâm nhập, sợ là sẽ lập tức phủ xuống lực lượng tuyệt sát.

Vì vậy Hứa Thanh nhìn Linh Nhi.

Trong mắt Linh Nhi lộ ra chờ mong, từ sau khi Hứa Thanh cởi bỏ Cộng Mệnh Thuật cùng nàng, trên miệng nàng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn rất là mất mác, bây giờ lại có thể tiếp tục, trong nội tâm nàng tràn đầy hạnh phúc, không chần chờ chút nào, thân thể nàng nhoáng một cái hóa thành tiểu bạch xà, rơi vào trên cổ tay Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, một đạo thanh ti quấn quanh.

Liên hệ ở giữa hai người lại được tạo dựng trở lại, nhưng bây giờ Hứa Thanh đã không phải trước kia, dưới lực lượng vận khí gia trì trong người, lần này không phải đơn phương, mà là song phương cùng tâm tưởng, đều nguyện ý.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh có thể rõ ràng cảm nhận được mình và Linh Nhi vào thời khắc này dường như đã trở thành một thể.

“Hứa Thanh ca ca, đây là thiên phú đặc thù của Cổ Linh tộc chúng ta, một đời……Chỉ có thể quấn quanh một người, coi như là cởi bỏ, cũng không thể quấn quanh với người bên ngoài.”

“Từ đó, ta và ngươi cùng chung tính mạng, ngươi sống ta sống, ngươi chết ta chết, sinh tử gắn bó, cộng phó Hoàng Tuyền….Đều đồng hành bên nhau!”

Âm thanh linh hoạt kỳ ảo bay lên ở trong lòng Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngóng nhìn ấn ký chỗ cổ tay, trùng trùng điệp điệp gật đầu, hít sâu một hơi, nhìn về phía tấm gương đang trôi nổi, thân thể nhoáng một cái đi thẳng đến khe hở.

Một cái chớp mắt tới gần, thân thể của hắn trực tiếp liền hóa thành một đạo ánh sáng, dung nhập vào trong khe hở.

Tiến vào một trong địa phương kỳ dị!

(Vậy là Hứa ma đầu đính hôn với Linh Nhi rồi!)

Chương 1392: Ngươi sợ, ta cũng sợ (1)

Bên trong tiệm thuốc, một mảnh im lặng.

Cái mầm nhỏ lắc lư vài cái, phát hiện không có ai để ý tới mình, thế là nó liền tò mò thò đầu cành ra, len lén liếc về phía sau nhà.

Chờ trong giây lát, phát hiện chỗ đó vẫn không có âm thanh gì như trước, nó liền cẩn thận rút rễ cây của mình từ trong bùn đất ra, một bộ dạng dường như rốt cuộc đã chờ đến cơ hội, dự định chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng vào lúc nó rút toàn bộ rễ của mình lên, nhảy từ bên trong chậu hoa ra bên ngoài, khom người như mèo chuẩn bị lặng lẽ rời đi, bên trên xà nhà lập tức tràn ra một cỗ sát cơ.

Lão tổ Kim Cương Tông hợp thân với xương cá, xuất hiện ở trước mặt mầm nhỏ, chĩa xương trắng vào thân thể nó.

Thân thể mầm nhỏ run lên, chậm rì bò lại chậu hoa, khiến rễ cây của mình rút ra như thế nào liền cắm lại thế ấy, sau đó giống như là nịnh nọt, tiếp tục lắc lư người.

Xương cá vòng quanh nó vài vòng, lóe lên một cái liền trở về trên xà nhà.

“Nếu như để cho thứ đồ chơi nhỏ này chạy mất, sát tinh quay lại nhất định sẽ giận lây sang ta.” Lão tổ Kim Cương Tông cười lạnh trong lòng, sau đó nhìn tới sau nhà.

Bởi vì trong đó tồn tại ẩn nấp cho nên lão không thể cảm giác được cụ thể, nhưng dựa vào liên hệ trong tối tăm cùng với Hứa Thanh, lão mơ hồ cảm thụ sau nhà đã không có khí tức Hứa Thanh.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Trong căn phòng phía sau đã không có một bóng người, Hứa Thanh cùng Linh Nhi không phải dùng thần thức đi vào bên trong cái khe của tấm gương, mà là bản thể.

Đây cũng là chỗ thần kỳ của Nghịch Nguyệt Điện.

Nhưng hiện giờ, sau khi Hứa Thanh đi tới nơi thần kỳ này, đường xá nơi đây tạo cho hắn một cảm giác không hề tốt.

Hắn cảm giác như mình tiến vào một địa phương chật hẹp tràn đầy cảm giác đè ép, bốn phía lập lòe tia sáng, hóa thành quang bích, bao phủ hắn vào.

Quang bích này có hình cung, hợp thành một cái vòng tròn, cứng rắn vô cùng, đồng thời cũng một mực ràng buộc thân hình Hứa Thanh, khiến hắn không thể động đậy, tựa như cắm ở chỗ đó.

Càng giãy dụa, loại trói buộc này sẽ lại càng mãnh liệt, dường như không thể tiến về phía trước, chỉ có thể lui về phía sau.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn không ngờ sau khi đi vào bên trong khe hở, lại xuất hiện ở một địa phương quỷ quái thế này.

“Chẳng lẽ đây là hạng mục khảo hạch thứ ba?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đoạn thời gian trước hắn nghiên cứu tấm gương, cảm nhận được có tổng cộng ba hạng mục khảo hạch, hai hạng mục trước hắn đã xác định rõ ràng, nhưng đối với hạng thứ ba thì lại không có bất kỳ nhận thức nào.

Vì vậy sau khi trầm ngâm, Hứa Thanh liền thử tản thần thức của mình ra, quá trình này không cũng quá thoải mái, đè ép đến từ bát phương không chỉ ràng buộc nhục thể của hắn, còn có cả cảm giác.

Nhất là quang bích bốn phía còn có được uy năng, thần thức không cách nào xuyên thấu, vừa vặn nhìn về phía trước thì coi như trôi chảy, vì vậy hắn liền thử nghiệm một chút xíu, đưa thần thức lan tràn về phía trước.

Rốt cuộc, bởi sự cố gắng liên tục không ngừng, dần dần Hứa Thanh đã cảm giác được chỗ mà mình đang đứng.

“Một cái đường ống?”

Hứa Thanh sững sờ, hắn mượn nhờ thần thức phát hiện ra chỗ mình đang đứng lúc này, là một cái đường ống nhỏ dài.

Về phần điểm cuối cùng, vượt ra khỏi phạm vi thần thức của hắn, không cách nào dò xét, chỉ có thể mơ hồ truyền đến chấn động mênh mông, khiến cho hắn có thể suy đoán ra chỗ đó chính là Nghịch Nguyệt Điện mà mình muốn tới.

“Có chút ý tứ, xem ra đây thật là hạng mục khảo hạch thứ ba, nếu như không cách nào đi qua được cái đường ống này, vậy thì liền không có tư cách vào Nghịch Nguyệt Điện.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, ngay từ lúc đầu hắn muốn gia nhập vào Nghịch Nguyệt Điện, là bởi vì Đoan Mộc Tàng từng nói người của Nghịch Nguyệt Điện đời đời kiếp kiếp nghiên cứu nguyền rủa, hiểu rõ cực cao đối với nguyền rủa.

Cho nên Hứa Thanh dự định gia nhập, thu được một chút thông tin về nguyền rủa, dẫu sao một người nghiên cứu, cuối cùng vẫn không thể bằng một đám người cân nhắc và phân tích trong vô số năm được.

Điều này có tác dụng rất lớn đối với việc Hứa Thanh nắm giữ nguyền rủa, có thể giúp hắn tiết kiệm không ít thời gian.

Mà thời khắc này, hắn ngoại trừ cần thông tin về nguyền rủa, cũng đã có thêm hiếu kỳ đối với bản thân Nghịch Nguyệt Điện.

“Khó trách đại sư huynh cũng muốn gia nhập.”

Ánh mắt Hứa Thanh kiên định, tu vi trong cơ thể ầm ầm bộc phát, thân thể càng là tăng vọt, mượn nhờ thân thể Thần Linh, trấn áp ngược về bốn phía.

Trong lúc âm thanh oanh oanh vang vọng, thân thể Hứa Thanh run rẩy, lớp quang bích bốn phía quá mức cứng rắn, dù hắn dùng toàn lực, cũng không thể căng ra bao nhiêu, thân hình của hắn cũng chỉ bành trướng được đến độ cao nửa trượng liền đã đạt đến cực hạn.

Mà cái loại cảm giác thân hình cùng với linh hồn bị đè ép mãnh liệt này, khiến cho trong lòng Hứa Thanh không khỏi dâng lên lệ khí, hắn chợt thu về, co thân hình lại, khiến cho bản thân lập tức từ trạng thái nửa trượng trở về bình thường.

Vách thạch bích bốn phía cũng nhanh chóng co về lại, nhưng trong lúc này đúng là vẫn còn có một chút khoảng cách.

Mượn nhờ khoảng cách vách tường chưa co về lại, Hứa Thanh giơ tay phải lên, vận hành tu vi trong cơ thể, ngoại trừ Tử Nguyệt ra, còn lại toàn diện bộc phát những đạo Nguyên Anh khác, chợt đấm một quyền về phía trước.

Một quyền này, hội tụ Độc Cấm, Quỷ Đế Sơn, Thiên Đạo, Quang Âm Bình cùng với Kim Ô, còn có mệnh đăng của hắn, hình thành gió lốc, nổ vang về phía trước.

Âm thanh ken két khuếch tán, Hứa Thanh xông ra, đạp đi mấy trượng về phía trước, theo cảm giác ràng buộc lần nữa bao phủ, Hứa Thanh nghiến răng, lại dùng phương pháp như cũ, tiếp tục tiến tới.

Không biết đi qua bao lâu, Hứa Thanh một đường nổ vang, không ngừng cưỡng ép đánh mở con đường phía trước, mặc dù cất bước khó khăn, nhưng cuối cùng cũng đã đi ra được 100 trượng.

Sau khi đi đến nơi này, hắn đã sức cùng lực kiệt, cảm thụ một chút điểm cuối cùng xa xôi, Hứa Thanh liền thở dài, lựa chọn rời khỏi, trở về tiệm thuốc, nghỉ ngơi sau đó lại tiếp tục đi vào trong gương.

Nơi Hứa Thanh oanh kích ra lúc trước cũng không theo hắn lần nữa trở về mà biến mất không thấy gì nữa, bây giờ hắn tựa như là công nhân đào hầm mỏ, hắn ở vị trí 100 trượng hung hăng nghiến răng, trong mắt lộ ra kiên định, liên tục oanh kích về phía trước.

Chương 1393: Ngươi sợ, ta cũng sợ (2)

Thời gian cứ như vậy ngày từng ngày trôi qua.

Linh Nhi không cần mỗi lần cũng đi theo, có ấn ký của nàng ở đây, Hứa Thanh một mình cũng có thể đi vào, cho nên Linh Nhi quay trở lại mở cửa tiệm thuốc.

Chỉ bất quá thi thoảng nàng vẫn sẽ quay lại nhìn sau nhà, chú ý tới tiến triển của Hứa Thanh ca ca.

”Nghịch Nguyệt Điện này cũng thật là khó, lấy năng lực của Hứa Thanh ca ca cũng lâu như vậy đều chưa vào được.” Linh Nhi cảm khái trong lòng, mà cùng loại thổn thức, cũng nhiều lần bay lên ở trong lòng Hứa Thanh.

Nửa tháng sau, trong tiếng nổ vang càng lúc càng mãnh liệt, lúc con đường đào thông đến Nghịch Nguyệt Điện sắp đạt tới 3000 trượng, Hứa Thanh lần nữa trở về tiệm thuốc, một khắc xuất hiện, hắn ngay cả thở cũng không kịp, lập tức khoanh chân ngồi xuống, trong mắt đã có tơ máu.

“Chỉ mới mở được ba thành, cách điểm cuối cùng còn hơn bảy nghìn trượng.”

“Những người có thể tiến vào Nghịch Nguyệt Điện, mỗi người nhất định đều là cường giả tuyệt thế, ít nhất đều là Linh Tàng?”

Đáy lòng Hứa Thanh dâng lên kính sợ, cũng càng lúc càng thêm chờ mong đối với tổ chức này, hắn cảm thấy người có thể thuận lợi thông qua hạng mục khảo hạch thứ ba, đánh mở ra con đường này, bất kỳ một ai, cũng đều không phải hạng người tầm thường.

“Ta cũng có thể!”

Thần sắc Hứa Thanh hiện lên vẻ quyết đoán, sau khi nghỉ ngơi xong lại lần nữa bước vào tấm gương, tiếp tục tiến tới.

Lập đi lập lại một hành động, cũng khiến cho Hứa Thanh nhận được rèn luyện, dưới quá trình liên tục đè ép, nhục thể của hắn cũng trở nên càng thêm cường hãn, độ rộng chống lên sau khi thân thể bành trướng cũng tăng từ nửa trượng lên đến một trượng.

Kể từ đó, tốc độ của hắn cũng nhanh hơn rất nhiều, cho đến khi lại trôi qua nửa tháng, hắn đã thành công đánh mở thông đạo tới phạm vi tám nghìn trượng.

Hắn đứng ở nơi đó, quay lại nhìn đằng xa phía sau, chỉ cảm thấy vô cùng gian khổ, sau đó lại ngẩng đầu cảm giác tới ngoài 2000 trượng, đáy lòng càng lúc càng kính sợ hơn đối với người bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

“Còn 2000 trượng nữa, hy vọng chỗ đó chính là Nghịch Nguyệt Điện!”

Xa xa, cuối con đường bị Hứa Thanh cưỡng ép mở ra này, nơi đó đích xác là kết nối cùng với Nghịch Nguyệt Điện.

Nghịch Nguyệt Điện là một cái không gian đơn độc, bên trong mênh mông kinh người, tồn tại một tòa cự sơn to tới mức không cách nào hình dung.

Có mười vạn miếu thờ cổ xưa được xây dựng ở phía trên tòa cự sơn này, tuy giữa nhau có khoảng cách, nhưng từ xa nhìn lại vẫn thấy rập rạp vô số như cũ.

Mỗi một tòa miếu thờ trong đó đều tràn đầy ý vị tang thương, dường như năm tháng trường hà thủy chung chảy xuôi không biết bao lâu ở nơi này.

Những tòa miếu thờ kia có cái lập lòe tia sáng, có cái một mảnh đen nhánh, mà những tòa miếu thờ có tia sáng là hình như bên trong đặt pho tượng, tràn ra ánh sáng.

Thi thoảng lại có pho tượng đi ra từ bên trong miếu thờ, bay lượn ở bên trong phiến thiên địa này, đi đến những tòa miếu thờ khác.

Bọn họ thường thường toàn thân đều bao phủ ánh sáng nhu hòa, bản thân dâng lên cảm giác thần thánh, tạo hình khác nhau, từ xa nhìn lại, tựa như ngàn vạn Thần Ma.

Mà ở dưới đáy tòa cự sơn này, chỗ đó có nhiều miếu thờ nhất, một nửa ảm đạm, một nửa phát sáng.

Trong đó có một tòa miếu thờ nằm ở giữa đông đảo miếu thờ đang lập lòe phát sáng.

Nó nguyên bản ngang bằng không có gì lạ, thế nhưng trong một tháng này, lại khiến cho các pho tượng khác bên trong những tòa miếu thờ bốn phía chú ý tới.

Bởi vì nó quá ồn.

Giờ phút này, lúc Hứa Thanh đang không ngừng mạnh mẽ đập khai thông đạo, từng tiếng nổ vang cực lớn truyền ra từ bên trong tòa miếu thờ tầm thường này, khuếch tán tới gần đó, liên tục không ngừng.

“Lại tới!” Bên trong miếu thờ bốn phía lập tức có ba đến năm pho tượng cất bước đi ra, nhìn hằm hằm đến tòa miều thờ truyền ra tiếng nổ vang.

“Đáng chết, người này mãi không chịu thôi, đây là đang làm cái quái gì!”

“Một tháng rồi đấy, người này nếu muốn đi vào liền nhanh chóng tiến vào, không ngừng oanh kích ánh sáng tiếp dẫn, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?”

“Bệnh thần kinh!”

“Đầu óc nhất định có vấn đề!”

Theo tiếng nổ vang càng lúc càng mãnh liệt, bên trong những miếu thờ gần đó lại có càng nhiều pho tượng đi ra hơn nữa, cả đám đều bất đắc dĩ nhìn sang.

“Cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua một màn nào như vậy, đối với chúng ta mà nói, thông đạo tiếp dẫn không phải cất bước liền có thể ngay lập tức đi qua sao, người này làm gì mà ầm ĩ như vậy.”

“Chẳng lẽ là muốn hiển lộ rõ ràng chiến lực của mình?”

“Nhưng cái này có gì tốt mà hiển lộ, Nghịch Nguyệt Điện nhiều năm vô chủ, khí linh ngủ say, chỉ cung cấp năng lực cơ bản nhất để bảo trì liên tục vận hành, cho nên ánh sáng tiếp dẫn này là dựa theo tu vi người khảo hạch mà định ra, vừa hay khiến người khảo hạch có thể không cần lo lắng mà đi lên.”

“Người này chỉ cần cất bước liền có thể đi tới, tại sao lại vừa đi vừa đánh, bộ dạng giống như vô cùng khó khăn!”

Trong tiếng nghị luận, tiếng nổ vang vẫn còn đang liên tục vang lên, vả lại càng lúc càng mãnh liệt.

Những pho tượng chung quanh từng cái nhíu mày, nhưng cũng đành chịu, trước khi miếu thờ chưa được mở ra, bọn họ là không thể vào, vì vậy từng người cũng chỉ có thể lựa chọn trở về, không đi nghe tiếng nổ vang phiền lòng kia nữa.

Cũng may lần này cũng không có kéo dài quá lâu, sau khi tiếng nổ vang vang vọng hai canh giờ, liền an tĩnh lại.

Hứa Thanh mệt rồi.

Hắn thở hổn hển, nhìn khoảng cách hơn một nghìn trượng còn lại, lựa chọn trở về.

Một cái chớp mắt xuất hiện ở tiệm thuốc sau nhà, trong mắt Hứa Thanh lộ ra kiên định.

“Nhiều nhất ba bốn ngày, nhất định có thể đánh mở ra!”

Nghĩ đến rốt cuộc có thể vượt qua hạng mục khảo hạch thứ ba, trong lòng Hứa Thanh rất là cảm khái, hắn cảm thấy quá khó khăn.

“Sau khi tiến vào, cần phải cẩn thận và cảnh giác hơn nữa, người ở… Không dễ chọc.”

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, nhắm mắt đả tọa, lúc nghỉ ngơi lấy lại sức, hắn tản thần thức ra quét nhìn qua ngoài tiệm thuốc.

Chỗ đó có một số người đang xếp hàng.

Chương 1394: Ngươi sợ, ta cũng sợ (3)

Theo danh tiếng của tiệm thuốc lan truyền bên trong thổ thành, sinh ý cũng đã càng ngày càng tốt hơn, nhất là từ sau khi tu sĩ trung niên kia mua Giải Độc đan ở nơi đây, bởi vì thành công hóa giải nguy cơ, cho nên cũng càng ngày càng cung kính đối với Hứa Thanh bên này.

Dưới sự chấn nhiếp của bọn họ, rất nhiều tiểu thế lực không dám trêu chọc tiệm thuốc, có đám bọn họ che chở, việc mua bán đan dược cũng trở nên vô cùng thuận lợi, trên cơ bản mỗi ngày đều có thể bán trên trăm khỏa Bạch Đan.

Cũng may là Hứa Thanh tồn kho không ít, thỉnh thoảng cũng sẽ ra tay luyện chế.

Về phần phương diện thảo dược thì hắn ngoại trừ bản thân tích lũy trong nhiều năm qua, cũng có thu mua ở bên ngoài.

Mặc dù cũng không có thu được quá nhiều, thế nhưng vị tu sĩ trung niên Trần Phàm Trác kia thỉnh thoảng sẽ đến, mỗi một lần đều rất là khách khí và cung kính, đưa tới không ít thảo dược.

Có đôi khi Hứa Thanh không có ở đây, sau khi gã đưa dược thảo tới biết được cũng không tiện quấy rầy, vì vậy liền chắp tay về phía Linh Nhi liền quay người rời đi.

Người biết được đúng mực như vậy, khiến cho người ta rất khó nổi lên ác cảm, giống như lúc này, phía ngoài cửa tiệm, thân ảnh của Trần Phàm Trác lại lần nữa xuất hiện, gã cũng không ỷ vào thân phận cùng tu vi mà bỏ qua người xếp hàng bên ngoài, thay vào đó là đứng ở một bên chờ đợi.

Cho đến lúc trống không, gã mới đi vào tiệm thuốc.

“Trần đại thúc.” Linh Nhi ngẩng đầu, nhìn thấy tu sĩ trung niên, tươi cười chào hỏi.

“Linh Nhi cô nương, đại sư vẫn còn đang luyện đan sao?” Trần Phàm Trác khách khí mở miệng, xuất ra một cái túi đầy dược thảo, sau khi đặt ở sau quầy liền quét mắt về phía sau nhà.

Linh Nhi vừa muốn mở miệng, giống như có phát hiện, tấm rèm sau nhà liền dấy lên, Hứa Thanh đi ra.

“Bái kiến đại sư.” Thần sắc của Trần Phàm Trác lập tức nghiêm túc, chắp tay bái kiến.

Hứa Thanh gật đầu, ánh mắt đảo qua trên người đối phương, nội tâm khẽ động.

Lần trước đó ở trong cơ thể của Trần Phàm Trác có ẩn độc, mà dựa theo Giải Độc đan của hắn, bây giờ độc hẳn là đã phải tiêu tán mới đúng, nhưng hôm nay nhìn qua, chẳng những độc cũ vẫn còn sót lại một ít, mà còn có thêm cả độc mới.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, giơ tay phải lên, lấy ra một khỏa Bạch Đan, đưa tới.

“Ngươi ngậm ở trong miệng, vận hành ngược tu vi một tiểu chu thiên, để cho đan dược chậm rãi hòa tan.”

Trần Phàm Trác khẽ giật mình, gã nghe ra được sự không bình thường từ trong lời nói của Hứa Thanh, vì vậy chần chờ một chút, tiếp nhận đan dược để vào trong miệng, dựa theo yêu cầu của Hứa Thanh vận hành tu vi.

Một lát sau, thời điểm đan dược trong miệng gã hoàn toàn hòa tan, khuếch tán toàn thân, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Hội tụ tu vi tới ngón trỏ phải, trích ra một giọt máu tươi rơi trên chiếc lá này.”

Hứa Thanh giơ tay lên, lấy ra một cây dược thảo màu vàng, để ở một bên, sau đó Trần Phàm Trác cũng không chần chờ chút nào, lập tức đâm thủng ngón trỏ của mình, một giọt máu tươi màu đen lập tức tràn ra từ trong vết thương.

Từng trận mùi khó ngửi khuếch tán, sau khi Trần Phàm Trác ngửi thấy, thần sắc đại biến, gã vốn cho là độc của mình đã được hóa giải, nhưng bây giờ nhìn thấy một màn này, vậy mà rõ ràng vẫn còn.

Vì vậy gã cũng không dám khinh thường, liền tranh thủ bôi giọt máu tươi này lên trên cây thảo dược màu vàng Hứa Thanh đưa ra.

Khi máu đen đụng chạm cùng dược thảo, dược thảo lập tức phát ra âm thanh xì xì, bay lên một cỗ khói xanh, nhúc nhích trên không trung, mơ hồ còn có một tiếng gào thét vang vọng truyền vào linh hồn.

Nhìn qua một màn như thế, hai mắt Trần Phàm Trác co rút lại, phất tay bày ra thái độ bảo hộ bốn phía, hình như không muốn làm cho quỷ dị bên trong làn khói xanh này ô nhiễm tiệm thuốc.

Động tác này tuy có chút giả, nhưng lại thái độ lộ ra lại rất nghiêm chỉnh.

Hứa Thanh quét mắt nhìn gã một cái, lấy ra một cái bình thuốc trong suốt, lắc lư một cái sau đó mở ra, đối với mảnh khói xanh kia mà nói, khí tức tràn ra từ trong bình giống như có sức thu hút mãnh liệt vậy.

Thế nên chỉ trong nháy mắt tiếp theo, đoàn khói xanh này liền bay thẳng đến bình thuốc trong tay Hứa Thanh, trong chớp mắt liền dung nhập vào trong đó, sau đó Hứa Thanh liền đậy nắp bình lại, cầm ở trong tay quan sát.

Chỉ thấy khói xanh bên trong bình thuốc không ngừng nhúc nhích ngưng tụ bên trong khu vực nhỏ hẹp này, cuối cùng thình lình hóa thành một con ngô công màu xanh.

Bộ dạng rất là dữ tợn, nếu mà cẩn thận nhìn liền có thể phát hiện, con ngô công được tạo thành này, rõ ràng là vô số tiểu ngô công.

“Đại sư, đây là… .” Trần Phàm Trác nhìn thấy mà giật mình, nghĩ đến bên trong một giọt máu của chính mình, thế mà lại tồn tại vật quỷ dị như thế, khiến cho gã giờ phút này cảm thấy không rét mà run.

“Đây là hồn của Ngô Hộc Trùng, một loại dược liệu đặc thù không thường thấy, độc tính tầm thường, tác dụng chính là theo dõi và khóa chặt, cung cấp vị trí cho người thi pháp, nhưng phối hợp với những phương pháp khác, có thể luyện chế thành độc cổ.”

Hứa Thanh có chút mừng rỡ, hắn không ngờ rằng ở trong nơi này, rõ ràng có thể tìm tới một loại vật quý trọng được ghi chép ở bên trong Dược Điển của Bách đại sư, vì vậy liền hài lòng mở miệng.

“Ngươi bị người ta theo dõi, vả lại nhìn hồn của Ngô Hộc Trùng này, người để mắt tới ngươi, có lẽ cũng cách nơi này không xa.”

Trong lúc Hứa Thanh nói, Ngô Công bên trong bình nhỏ màu xanh đột nhiên trở nên nóng nảy, va chạm với cái bình.

Bình nhỏ lắc lưu kịch liệt, nhưng lại không trốn thoát khỏi bàn tay Hứa Thanh.

“Hử? Người để mắt tới ngươi, đang ở ngay gần.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Sắc mặt Trần Phàm Trác biến hóa, trịnh trọng cúi đầu với Hứa Thanh, tiếp theo liền quay người đi về phía cửa lớn.

Gã biết rõ đại sư của tiệm thuốc không có nghĩa vụ trợ giúp mình hóa giải nguy cơ, có thể giải độc cùng với báo cho gã biết những thứ này, đã là nhân nghĩa.

Nếu như chính mình vẫn còn không biết tốt xấu, cưỡng ép kéo theo đối phương vào trong ân oán riêng, việc này không phù hợp với nguyên tắc hành động của gã.

Nghĩ tới đây, gã liền bước nhanh đi tới ngoài cửa, đẩy ra cửa lớn của tiệm thuốc, đang lúc muốn phóng ra, giọng nói của Hứa Thanh liền vang vọng ngay phía sau gã.

“Người kia đã đến.”

Chương 1395: Ngươi sợ, ta cũng sợ (4)

Lời Hứa Thanh vừa mới truyền ra, thời khắc này bầu trời của thổ thành lập tức gió giục mây vần, từng đoàn lớn sương mù cuộn mình trên màn trời, mơ hồ còn có từng trận tiếng quỷ khóc sói tru truyền ra từ.

Âm thanh này vô cùng sấm nhân, sau khi cư dân trong thành nghe thấy, tâm thần đều rung động lắc lư, nhanh chóng đóng cửa nhà, dù là người ở bên ngoài, cũng lập tức tìm phòng ốc trống để chui vào.

Trong chớp mắt, toàn bộ tiểu thành trống rỗng.

Vào thời khắc này, khói đen trên bầu trời liền hội tụ về phía thành trì, cuối cùng hợp thành một thân ảnh ở phía đầu đường.

Theo khói đen tu hợp, bộ dạng của thân ảnh này cũng đã hiển lộ ra.

Đây rõ ràng là một lão giả, mặc một chiếc trường bào rộng thùng thình, chấn động tu vi Nguyên Anh, một đầu tóc trắng tung bay, trong mắt kèm theo âm lãnh, khóe miệng càng có một tia mỉa mai.

Mà bên cạnh áo bào, giờ phút này ở bên trong gió vẫn còn tồn tại một chút sương mù hóa.

Tất cả điều này, liền khiến cho lão giả này thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

“Dám trộm đồ của ta, tiểu tử ngươi chán sống rồi sao!”

Lão giả này, chính là bản thể tên tu sĩ độc nhãn trêu chọc Hứa Thanh, lúc trước sau khi lão phát sinh mâu thuẫn cùng Hứa Thanh, liền thủy chung lo lắng, vô cùng kinh hoảng.

Vì để tránh né Hứa Thanh, lão không thể không ẩn núp, cho đến khi cảm giác đầu ngọn gió đã thổi qua, mới cẩn thận ra ngoài, lại không nghĩ rằng một cái động phủ trước kia của mình rõ ràng đã bị mất trộm.

Lão tra xét theo dấu vết, rõ ràng đoán được tu vi kẻ trộm hẳn là Kim Đan, lửa giận bừng bừng.

Mà ngày bình thường lão có thói quen hạ độc, cho nên sau khi truy tìm tung tích, liền tìm qua.

Giờ phút này mượn nhờ độc dẫn cảm ứng, lần đầu tiên lão nhìn thấy Trần Phàm Trác, liền lập tức xác định kẻ trộm chính là đối phương, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ âm lãnh, vừa muốn đi đến.

Nhưng... Giờ phút này vị trí của Trần Phàm Trác là cửa lớn tiệm thuốc của Hứa Thanh.

Khóe mắt lão giả đảo qua Trần Phàm Trác, đồng thời cũng theo bản năng nhìn cảnh tượng bên trong tiệm thuốc sau lưng đối phương.

Thế là lão liền nhìn thấy bên trong còn có một nha đầu xấu xí, còn có một thanh niên mặt không cảm xúc.

Ngay khi nhìn thấy thanh niên này, đôi mắt lão giả lập tức co rút lại, bước chân đột nhiên dừng lại, thân thể dần dần không thể khống chế mà run rẩy, tâm thần càng dấy lên sóng lớn ngập trời.

“Này này này… . .”

“Là hắn!”

“Hắn thế mà lại ở trong nơi đây!!”

Lão giả hô hấp dồn dập, trong một cái chớp mắt, trong đầu tựa như có trăm vạn đạo thiên lôi đánh trúng, không ngừng nổ vang, không nói cả người hồn phi phách tán, nhưng cũng không khá hơn chút nào.

Thật sự là sợ hãi của lão đối với Hứa Thanh đã lên đến cực hạn, hôm ấy Hứa Thanh bạo phát chiến lực đáng sợ, khiến cho lão những ngày này mỗi lần nhớ lại trong lòng cũng đều còn sợ hãi.

Nhất là trong phán đoán của lão, đối phương hẳn là lão quái vật, tu vi nhất định không chỉ có chừng đó, mặt khác, sự nhạy cảm của Hứa Thanh cũng là nguyên nhân khiến cho lão giả này hoảng sợ.

Hơn nữa độc còn không có hiệu quả, tất cả thứ này, khiến cho lão chỉ trong tích tắc, liền bộc phát cảm giác nguy cơ sinh tử vô tận.

Quan trọng nhất là, lần này đến đây, là bản thể của lão!

Cùng một dạng hoảng sợ như lão, còn có Trần Phàm Trác, thật sự là đoạn thời gian trước gã đã dẫn theo người trả một cái giá không nhỏ, trộm một cái động phủ.

Thoạt nhìn bộ dạng thì tòa động phủ kia đã bị hoang phế thật lâu, bên trong tồn tại không ít vật có giá trị, sau khi cầm lấy những vật phẩm kia gã cũng cảm thấy run sợ trong lòng, nhưng quan sát một đoạn thời gian, phát hiện cũng không có người đến truy xét.

Cho nên đáy lòng có chỗ buông lỏng, nhưng sau đó gã liền phát hiện mình trúng độc, từ đó mới có sự tình đi tới tiệm thuốc.

Vừa mới nghe được Hứa Thanh báo rằng mình bị theo dõi và khóa chặt, gã đã cảm giác thấy không ổn.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy chính chủ, trên người đối phương còn có chấn động Nguyên Anh, việc này khiến cho gã lâm vào bên trong hoảng sợ cực lớn, thậm chí thân thể cũng đã mất đi năng lực bỏ chạy, ở dưới áp lực cực lớn, chỉ có thể đứng ngay ở đó, lạnh run, thân thể lắc lư, miễn cưỡng mở miệng.

“Tiền bối bớt giận, vãn bối biết sai… Toàn bộ vật phẩm đều vẫn còn…”

Nhưng lời của gã không có bất cứ tác dụng gì, mà càng khiến cho gã vô cùng hoảng sợ và khó ngờ là, lão giả trước mắt cũng tương tự như gã, cũng có bộ dạng đang vô cùng sợ hãi không dám động đậy.

Chút việc nhỏ như động phủ bị mất trộm, lão giả đã hoàn toàn không thèm để ý.

Bây giờ lão đang suy nghĩ, mình làm thế nào mới có thể giữ mạng.

Từ xa nhìn lại, một màn này tràn đầy cảm giác kỳ quái, Trần Phàm Trác hoảng sợ nhìn lão giả, còn lão giả sợ hãi nhìn về phía trước, hai người đều không dám giơ bước chân lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, tràng cảnh lâm vào yên tĩnh.

Mà lão giả không nói lời nào, khiến cho Trần Phàm Trác liền càng hoảng sợ mãnh liệt hơn, Hứa Thanh không nói lời nào, cũng khiến cho cơn sợ hãi của lão giả lớn như là biển khơi vậy.

Trong lúc nguy cơ sinh tử, đầu óc của lão giả chuyển động vô cùng nhanh, cấp tốc phân tích.

“Đây là một cái tiệm thuốc, nha đầu xấu xí chính là nguồn gốc của hương vị kia, nhìn quần áo rõ ràng là tiểu nhị, vậy đây là tiệm thuốc mà lão quái vật mở ra!”

“Tiểu tặc Kim Đan kia hoảng sợ như vậy, nói rõ gã không phải người của lão quái vật, khả năng đại khái cũng không biết tu vi của lão quái vật.”

“Nhất định là lão quái vật không muốn để lộ ra, như vậy thì vì sao lão phải ẩn nấp ở đây?”

“Bởi vì lão có kế hoạch thần bí gì đó cần an bài!”

“Mà sự xuất hiện cùng với biểu hiện của ta, rất có thể gián tiếp bại lộ tu vi của lão quái vật này, từ đó ảnh hưởng tới an bài thần bí của hắn, kể từ đó, nhất định hắn sẽ giận lây sang ta.”

“Nếu như ta quay người chạy, kết cục cũng tương tự là như vậy!”

“Đánh cũng đánh không lại, trốn lại trốn không thoát…”

Lão giả nội tâm xoắn xuýt đến cực hạn, tiến thối lưỡng nan, tròng mắt biến thành đỏ thẫm.

Trong khi tâm thần Trần Phàm Trác cũng càng lúc càng run rẩy, lão giả hung hăng nghiến răng, nhấc chân lên tiến về phía trước một bước, biểu cảm trên mặt từ ngưng trọng lúc trước lập tức biến thành mừng như điên, kích động hô to một tiếng.

“Ân công, ngài cũng ở nơi này sao?”

Trần Phàm Trác sững sờ.

Chương 1396: Chủ tử, kẻ này không phải người tốt! (1)

Lão tổ Kim Cương Tông lập tức cảnh giác, gắt gao nhìn chằm chằm lão giả phía ngoài.

Trên đầu đường, lão giả kia hô to một tiếng.

“Ân công!”

Bên trong xưng hô bao hàm tình cảm phong phú.

Mà thần sắc của lão càng là mang theo kích động, cả người cũng trở nên run rẩy, trong mắt tràn ngập nước mắt, thoạt nhìn qua biểu cảm, có thể nhìn thấy toàn bộ cảm xúc rõ ràng đều đang ở trong trạng thái vô cùng kịch liệt.

“Ta đã tìm kiếm ngài rất lâu rất lâu!”

“Ân cứu mạng, ta thủy chung ghi nhớ trong lòng, chỉ hận hôm ấy ta đắm chìm trong tu hành, sau khi tỉnh dậy lão nhân gia ngài đã rời đi.”

“Thậm chí ngay cả phí xem bệnh và phí tổn đan dược cũng không thu của ta mảy may!”

Giọng nói của lão giả cũng đang run rẩy, đè xuống lo lắng không yên cùng với hoảng sợ trong lòng, kiên trì run rẩy tiến lên vài bước, đi đến mười trượng ngoài tiệm thuốc Hứa Thanh.

“Chuyện này khiến cho ta cảm thấy rất áy náy, cho nên ta một mực đi tìm ngài, trời xanh có mắt bị ta cảm động, rốt cuộc để cho ta vào hôm nay nhìn thấy lão nhân gia ngài.”

Lão giả xoa xoa khóe mắt, đứng bên ngoài tiệm thuốc, trịnh trọng cúi đầu về phía Hứa Thanh mặt không cảm xúc ở bên trong!

Lúc ngẩng đầu, lão giả nhìn qua Hứa Thanh, trong biểu lộ mang theo cầu khẩn.

“Lần này, mời lão nhân gia ngài cho ta một cái cơ hội báo đáp, nhất định phải nhận đại lễ ta chuẩn bị cho ân công ngài.”

Lão giả chịu đựng đau lòng, nhanh chóng lấy ra ba túi trữ vật của mình, hai tay nâng lên.

Trần Phàm Trác nhìn qua hết thảy, trong lòng nổi lên cảm giác mờ mịt, gã có thể cảm nhận được thành ý cùng với kích động của lão giả vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ này.

Nhất là gã còn chú ý thấy, đối phương chỉ có ba túi trữ vật, mà bây giờ vì báo ân, thế mà lại đưa ra toàn bộ.

Một màn này, khiến cho gã thay đổi sắc mặt, đồng thời cũng cảm giác vô cùng quái dị, vì vậy theo bản năng nhìn theo ánh mắt của lão giả, nhìn về phía đại sư trong tiệm thuốc phía sau mình.

Trong tiệm thuốc, Hứa Thanh vuốt vuốt bình thuốc trong suốt trong tay, lạnh lùng đưa mắt nhìn lão giả đang run rẩy, lời nói cấp tốc của lão tổ Kim Cương Tông vang vọng đang trong đáy lòng.

“Chủ tử, kẻ này có lừa dối, gian hoạt vô cùng, nhìn qua liền biết không phải kẻ tốt, thông thường nhân vật như vậy bên trong sách cổ, đều là hạng người phản cốt, không giống như là ta.”

Không quan tâm tới lão tổ Kim Cương Tông, Hứa Thanh cất bước đi ra tiệm thuốc.

Chút khôn vặt của lão giả này, đương nhiên Hứa Thanh nhìn rõ ràng, một chút thủ đoạn này có lẽ có hiệu quả đối với người khác, nhưng đối với hắn mà nói, không có bất kỳ chỗ dùng nào.

Lúc trước để kẻ này chạy, hôm nay nếu như gặp phải, Hứa Thanh không có ý định buông tha, mà lão tổ Kim Cương Tông cũng cảm nhận được sát ý trong lòng Hứa Thanh, súc thế bên trên xà nhà, chỉ chờ Hứa Thanh truyền lệnh liền ra tay.

Theo Hứa Thanh đi tới, một cỗ áp lực cực lớn bao phủ trái tim lão giả, trán lão đầy mồ hôi, nhìn thấy Hứa Thanh mắt lạnh như băng, đáy lòng liền quay cuồng.

Mắt thấy phương pháp của mình không có hiệu quả, lão lo lắng quét mắt nhìn Trần Phàm Trác một bên, tiếp tục hung hăng nghiến răng, bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Ân công, ngài có đại ân như trời với Lý Hữu Phỉ ta, hôm nay xin ngài nhất định thu nhận tạ lễ của Lý Hữu Phỉ ta!”

Trần Phàm Trác nghe thấy cái tên của lão giả này, bỗng cảm thấy có chút quen tai, trong đầu nhớ lại.

Mắt thấy như thế, đáy lòng lão giả gấp gáp, thầm nghĩ người này lẽ nào không phải là người địa phương, tại sao còn không biết đến mình!

Vì vậy lại lần nữa lớn tiếng mở miệng.

"Lý Hữu Phỉ ta sống hai giáp tuế nguyệt ở trong Khổ Sinh sơn mạch, cả đời khổ nạn, vùng vẫy sống sót, sau cùng vẫn biết trọng yếu của cảm ân, ân công, ngày ngài rời đi, Lý Hữu Phỉ ta…"

Lão giả nói đến đây, tâm thần của Trần Phàm Trác bên đó bỗng nhiên nổi lên gợn sóng, gã nhớ tới cái tên này, ánh mắt trợn to, la thất thanh.

"Ngài là Khổ Sinh tiên nhân Lý Hữu Phỉ Lý tiền bối!"

Trần Phàm Trác thay đổi sắc mặt.

"23 năm trước, Lân Huyết tông tiếng xấu vang xa, lấy toàn bộ hài đồng phàm tục mới sinh trong Khổ Sinh sơn mạch để luyện đan, bị một người trong vòng một đêm diệt tông, giải cứu vô số hài đồng phàm tục, Khổ Sinh sơn mạch một mực lưu truyền người ra tay chính là Khổ Sinh tiên nhân Lý Hữu Phỉ!"

"Còn có hơn 40 năm trước, Bái Huyết tông gian dâm cướp bóc tàn phá bừa bãi, khi dễ đông đảo thổ thành, bị một người trong thời gian ba ngày, dùng thuốc độc giết chết hơn phân nửa, truyền thuyết cũng là Khổ Sinh tiên nhân Lý Hữu Phỉ ra tay!"

"Còn có trong 60 năm tuế nguyệt này, mỗi lần gặp thiên tai nhân họa, từng phàm tục thổ thành khổ nạn đều sẽ được một người cho thức ăn, nghe nói cũng là Lý Hữu Phỉ làm ra!"

"Một lần gần đây nhất là mấy tháng trước, tán tu bí mật phụ thuộc vào Hồng Nguyệt Thần Điện muốn thu được thân phận Thần nô liên tiếp tử vong ở bên ngoài, có lời đồn… . ."

Trần Phàm Trác hô hấp dồn dập, nhìn lão giả trước mắt này, trong lòng dâng lên chấn động, trong những năm gã ở trong Khổ Sinh sơn mạch, đã nghe được rất nhiều truyền thuyết, trong đó có về vị Lý Hữu Phỉ này.

Truyền thuyết người này vừa chính vừa tà, có nghĩa hiệp cũng có thổ phỉ, nhưng nhìn tổng thể, nghĩa hiệp lớn hơn thổ phỉ.

“Tiền bối, về sự tình động phủ, là vãn bối sai, hết thảy vật phẩm vãn bối sẽ hoàn trả đủ số, kính xin tiền bối tha thứ.”

Trần Phàm Trác thở sâu, cúi đầu thật sâu về phía lão giả.

Gã nhìn giống như kích động, nhưng người có thể sống sót ở Khổ Sinh sơn mạch, lại còn có tiểu thế lực không tầm thường, gã tự nhiên nhìn ra giữa lão giả này cùng với đại sư, có chút manh mối.

Nhưng mặc kệ đối phương là thật hay giả, gã cũng đều cảm thấy đây là một lần thành công hóa giải nguy cơ của chính mình.

Mà lão giả nghe đến đó, đáy lòng rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, thật sự là Lý Hữu Phỉ lão ngày bình thường đều là dùng Khiên Dẫn thân hành động bên ngoài, cho nên bộ dáng hay thay đổi, còn bản thân ẩn nấp.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào, trong giây phút nguy cơ sinh tử, lão muốn để cho lão quái vật kia biết được, mình… Thật ra còn có giá trị sống sót.

Lão biết đối phương muốn gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, bình thường mà nói, người lựa chọn gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, đều là hạng người không cam chịu, lão muốn báo cho biết Hứa Thanh, mình cũng vậy.

Mặc dù chính mình còn không có thông qua khảo hạch Nghịch Nguyệt Điện, còn thiếu một Thần nô hiến tế, nhưng mình những năm này, lão đều đang dùng phương pháp xử lý của bản thân để tiến hành những sự tình tương tự.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Nghĩ tới đây, lão giả nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra cầu khẩn.

Chương 1397: Chủ tử, kẻ này không phải người tốt! (2)

Hứa Thanh dừng bước chân lại, chú ý đến trên người lão giả này, không nói gì.

Mà hắn trầm mặc cũng khiến cho tâm thần lão giả run rẩy, vô cùng áp lực.

Cho đến một lát sau, Hứa Thanh giơ tay phải lên trảo một cái, ba cái túi trữ vật trước mặt lão giả lập tức bay tới, sau khi bắt được Hứa Thanh liền quay người, đi về phía tiệm thuốc.

Theo Hứa Thanh rời đi, áp lực bao phủ trên người lão giả lập tức tiêu tán, cảm giác sống sót sau tai nạn khiến cho lão giả thở sâu một hơi, lão nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, trịnh trọng cúi đầu, quay người nhanh chóng rời đi.

Nhưng lão không phát hiện, bên trong cái bóng phía sau mình, giờ phút này có một con mắt hơi mở ra, sau đó lại nhanh chóng ẩn nấp.

Hứa Thanh tạm thời không giết Lý Hữu Phỉ, hắn lưu lại một cái ảnh nhãn quan sát một chút, nếu như đối phương thật sự giống như lời Trần Phàm Trác nói, thả lão một ngựa cũng không phải là không thể.

Nhưng nếu như là giả, còn tồn tại ác ý, như vậy bất kể người này làm bao nhiêu việc, đều không có bất luận khả năng giữ mạng nào, Ảnh Tử sẽ khống chế thân hình kia, để cho lão tự thôn phệ chính mình, cho đến khi bị ăn sạch sẽ.

Giờ phút này, sau khi Lý Hữu Phỉ rời đi, mặc dù bầu trời vẫn còn lờ mờ nhưng đã không còn sương mù, Trần Phàm Trác nhìn qua tất cả, kính sợ trong lòng đối với Hứa Thanh cũng đã đạt đến cực hạn.

Gã thấy rất may mắn vì sự cung kính lúc trước của mình, giờ phút này thái độ càng lớn hơn, xoay người cúi đầu về Hứa Thanh chỗ tiệm thuốc, tiếp theo mới lui ra phía sau rời khỏi.

Bên trong tiệm thuốc, Linh Nhi trừng mắt nhìn qua túi trữ vật trong tay Hứa Thanh.

Từ sau khi mở tiệm thuốc, Hứa Thanh cũng đã cảm nhận được tính cách tham tiền thể hiện ra trên người Linh Nhi, vì vậy liền nở nụ cười, dung nhập thần thức vào túi trữ vật, sau khi xem xét một phen không có nguy hiểm gì, mới đưa cho Linh Nhi.

Linh Nhi hoan hô một tiếng, sau khi tiếp nhận liền vội vàng dò xét, giống như là mở ra hộp nguyện vọng vậy, mang theo chờ mong lấy vật phẩm ra, khuôn mặt nhỏ nhắn dào dạt vui vẻ và hạnh phúc.

Hứa Thanh ở bên nhìn một hồi, tươi cười đi về phía sau nhà, khoanh chân ngồi xuống, lấy tấm gương ra, dung nhập vào trong, tiếp tục oanh kích.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Vào rạng sáng ngày thứ tư, trên điểm cuối cùng ánh sáng tiếp dẫn của Nghịch Nguyệt Điện, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, trong lòng dâng lên kích động cùng chờ mong.

“Dùng hơn một tháng, rốt cuộc đã hoàn thành cái hạng mục khảo hạch thứ ba này!”

“Quá khó khăn.”

Hứa Thanh cảm khái trong lòng, giơ nắm tay phải lên, dùng toàn lực đánh về phía trước, sau âm thanh ken két vang lên, một trượng đường sau cùng đã bị hắn đập ra.

Một cái chớp mắt đánh thông, ánh sáng mãnh liệt từ phía trước tràn đến, bao phủ toàn thân Hứa Thanh, sau đó hắn liền một bước đi đến tiến về phía trước, tựa như đi qua một tầng mặt nước lạnh buốt, lúc xuất hiện đã ở bên trong một tòa miếu thờ cổ xưa.

Tòa miếu thờ này không lớn, chỉ có mười trượng vuông, ánh sáng ảm đạm, không tồn tại bất kỳ hương khói nào, ngoại trừ một cái bàn, không có vật khác.

Mà vị trí của Hứa Thanh, chính là ở bên trên bàn thờ.

Chỉ bất quá không phải bộ dáng nguyên bản của hắn, mà đã trở thành một pho tượng.

Pho tượng kia mặc một thân trường bào, dung nhan là một lão giả, thần sắc không giận mà uy, trên cằm còn có râu dài đến ngực, bộ dáng tiên phong đạo cốt, phía sau còn có một chiếc hồ lô cực lớn.

Thoạt nhìn mơ hồ có cảm giác thần thánh lưu chuyển.

Hứa Thanh xem xét bộ dáng pho tượng chính mình, sau đó tản cảm giác ra, nhưng rất nhanh lại phát hiện thần thức không cách nào xuyên thấu qua vách tường bốn phía, chỉ có thể lan tràn ở bên trong tòa miếu thờ này, sau khi xác định nơi đây không có bất kỳ khí tức nào khác, Hứa Thanh giơ tay lên.

Tay tượng đá của hắn, màu sắc rất thẫm, giống như đã từng được sơn màu, nhưng mà dưới năm tháng trôi qua, đã ban bác, vả lại phía trên còn tràn ngập một chút khe hở, sâu có nông có.

Hứa Thanh thả tay xuống, đảo mắt nhìn qua bốn phía.

“Nơi này chính là Nghịch Nguyệt Điện?”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không biết tại sao mình lại biến thành pho tượng, nhưng có thể cảm giác được bên trong pho tượng ẩn chứa lực lượng sinh cơ, mà lại không thuộc về mình, càng giống như là sau khi đi vào nơi đây, liền được nơi đây ban cho áo giáp.

“Nói cách khác, nơi đây lúc đầu vốn là có một cái pho tượng? Sau khi ta đi vào, liền xuất hiện ở bên trong pho tượng?”

Sau khi suy tư một lát, Hứa Thanh liền thử nghiệm chuyển động.

Theo bàn thờ rung động lắc lư, bụi đất rơi lả tả, Hứa Thanh khống chế thân thể pho tượng của mình, thời gian dần qua, đi từ trên bàn xuống, từng bước một đi đến mặt đất, hắn cảm thấy thân thể không linh hoạt.

Lại hoạt động một phen, cho đến khi lần nữa thăm dò tỉ mỉ tòa miếu nhỏ này, hắn đã quen thuộc một chút đối với cái bộ áo giáp pho tượng này, đồng thời cũng phát hiện tu vi ở trong nơi này không có ý nghĩa, tản cũng không tản ra được, bị pho tượng ngăn cách hết thảy.

Muốn di chuyển ở trong nơi này, chỉ có thể dựa vào khống chế thân thể pho tượng đi về phía trước.

Nhưng mà túi trữ vật là có thể mở ra.

Vì vậy hắn liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa miếu thờ, cửa này nguyên bản màu đỏ thắm, bây giờ trong thời gian xâm nhập, đã nổi lên một tầng da vỡ vụn, màu sắc cũng đã rút đi không ít.

“Ngoài cửa, có lẽ chính là Nghịch Nguyệt Điện rồi.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra chờ mong, khống chế pho tượng đi thẳng về phía trước.

Sau vài bước đi đến bên cạnh, hắn đứng ở nơi đó thở sâu, giơ tay lên dùng sức đẩy về phía trước.

Nhưng ngay lúc tay của hắn đụng vào cửa lớn miếu thờ, dị biến lập tức nổi lên!

…

Cùng lúc đó, ngoài Khổ Sinh sơn mạch, biên giới Thanh Sa đại mạc, trong bão cát màu xanh, có một đạo ánh sáng năm màu rực rỡ đang bay nhanh ở giữa thiên địa.

Tốc độ của đạo ánh sáng này vô cùng bất phàm, thi thoảng còn lập lòe một chút, thuấn di đến chỗ xa hơn, luân chuyển đi về phía trước, càng lúc càng nhanh.

Đối với nó mà nói, hung hiểm trong sa mạc hình như không coi vào đâu, chỉ cần tốc độ bay đủ nhanh, nó có thể bỏ qua hết thảy.

Nhưng mà thỉnh thoảng đạo ánh sáng này sẽ dừng lại ở giữa không trung, giống như đang tìm kiếm phương hướng, mà lúc này nếu như nhìn nó, có thể thấy rõ ràng bên trong ánh sáng thình lình chính là Anh Vũ, một trong số đám con nối dõi của Ngô Kiếm Vu.

Mỗi lần Anh Vũ dừng lại, cái mũi đều sẽ chấn động vài cái, cái đầu lắc lư trái phải tìm kiếm, giờ phút này, trên trên bầu trời cách Khổ Sinh sơn mạch rất xa, ánh mắt của nó bỗng sáng lên.

“Vẫn là gia gia ta lợi hại, rốt cuộc đã tìm được rồi!”

“Tình cảnh này, nếu như phụ thân của ta ở đây, nhất định sẽ thi hứng đại phát, ngâm một câu thơ, ta tư cách là người thông minh nhất bên trong đông đảo con nối dõi của phụ thân ta, giờ phút này liền thay thế phụ thân ngâm thơ là tốt rồi.”

“Nhất vũ xuất thế phụ thân tính cái rắm, nhanh kêu ba ba gia gia đến rồi đây.”

Anh Vũ ngạo nghễ mở miệng, duy chỉ thấy tiếc nuối là bên cạnh không có ai trầm trồ khen ngợi vì mình có thi từ tài tình như vậy.

–

Chương 1398: Mười vạn tượng Nghịch Nguyệt Thần Điện (1)

Bên trong miếu thờ, nháy mắt khi Hứa Thanh đụng tới cửa lớn, toàn thân hắn chấn động.

Vào thời khắc này, ý chí mênh mông đã từng xuất hiện nhiều lần, lập tức xuất hiện từ trên cửa chính miếu thờ, bao phủ tinh thần của hắn.

Căn bản không cho hắn bất kỳ cơ hội phản ứng cùng lui ra phía sau nào, ý chí này giống như là biển khơi vậy, trong chốc lát liền tràn ngập trong đầu Hứa Thanh, che mất tất cả mọi thứ của hắn, sau đó liền hóa thành từng trận đau nhức kịch liệt.

Những trận kịch liệt đau nhức này tràn ra khắp mỗi một tấc máu thịt toàn thân hắn, bộc phát từ mỗi một khối đầu khớp xương, giống như là gió bạo quét ngang.

Tựa như vô số lưỡi dao sắc bén, tạo thành từng mảnh sắc bén cắt qua huyết nhục của hắn, càng quét đi quét lại trên xương cốt của hắn.

Kịch biến đột nhiên xuất hiện, khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động, một cái chớp mắt hạ xuống, đau khổ này có chỗ cải biến, nhưng không phải là yếu bớt, mà càng mạnh hơn.

Hóa thành hỏa diễm, đốt cháy hết thảy bộ vị thân thể.

Ngay sau khi đốt cháy tiêu tán, liền hình thành dấu hiệu hư thối, bất kể là thân hình hay là linh hồn, trong một nháy mắt đều như là chìm vào Hoàng Tuyền, loại kịch liệt đau nhức này, dù là Hứa Thanh trước kia trải qua rất nhiều thương thế nghiêm trọng, vẫn khiến cho hắn toàn thân run rẩy như trước.

Hết lần này tới lần khác lại không cách nào hôn mê đi.

Mà sau một khắc, bên trên hư thối, còn xuất hiện đau nhức như bị cắn xé.

Giống như hắn đang đứng ở trong một cái miệng thật lớn, thân hình bị cắn đứt ra, sau đó nghiền thành thịt nát ở trong hàm răng.

Mà kinh khủng nhất, là hết thảy đau khổ đều đang không ngừng bị phóng đại, cuối cùng đạt đến cực hạn, hình thành hành hạ khó có thể hình dung.

Chỉ là trong một lát, lấy sự kiên nghị của Hứa Thanh cũng nhịn không được phát ra âm thanh trầm muộn, thân thể kịch liệt run rẩy, thân hình dĩ nhiên đứng không vững.

Cho đến hơn 10 hơi thở, hết thảy nháy mắt nghịch chuyển, tất cả đau khổ đều tiêu tán trong nháy mắt.

Chỉ có mồ hôi chảy ra theo những khe hở của pho tượng, từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt đất, thấm mực trở thành từng mảnh màu sắc màu nâu.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, trong đầu tràn ngập thần niệm mênh mông, dư âm lời nói quanh quẩn thật lâu không tiêu tan.

“Đây là một khắc nguyền rủa của Xích Mẫu bộc phát, là đau khổ tương lai ngươi phải thừa nhận, cũng là hành hạ mà chúng sinh toàn bộ vực này phải chịu đựng.”

“Đây cũng là hạng mục khảo hạch thứ ba, không cần ngươi hoàn thành, chỉ cần ngươi thể nghiệm một chút chiều sâu nguyền rủa đau khổ.”

“Vậy thì tương lai, ngươi có muốn bị như vầy hay không?”

“Nếu như không muốn, nếu như ngươi muốn vùng vẫy, nếu như ngươi muốn phản kháng, đẩy cánh cửa này ra, hoan nghênh gia nhập với chúng ta, gia nhập Nghịch Nguyệt Điện!”

Thần niệm tiêu tán.

Hết thảy, đều là ảo giác.

Hứa Thanh ngẩng đầu, rốt cuộc hắn đã biết hạng mục khảo hạch thứ ba là gì.

“Để cho toàn bộ người gia nhập, cảm thụ trước sự đau đớn khi nguyền rủa bộc phát, từ đó kiên định tâm ý nghịch nguyệt.”

Hứa Thanh thì thào, nhưng rất nhanh hắn liền sửng sốt một chút.

“Nếu như đây là hạng mục khảo hạch thứ ba, vậy cái khảo nghiệm lúc trước ta oanh mở thông đạo, là hạng mục thứ mấy?”

Hứa Thanh do dự, thần sắc có chút cổ quái, quay lại mắt nhìn cái bàn, trầm mặc.

Một lát sau, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, không hề suy tư những chuyện nhỏ nhặt này nữa, giơ tay lên dùng sức đẩy về tấm cửa gỗ của miếu thờ phía trước.

Âm thanh cọt kẹt..t..tttt mang theo ý lâu đời cùng cổ xưa vang vọng bên tai Hứa Thanh, cánh cửa miếu thờ, chậm rãi mở ra.

Một thế giới kỳ dị, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Bầu trời màu lam đã lâu không thấy, ánh mặt trời tung bay ở phía trên, mà bốn phía thì là một mảnh ánh sáng lưu động tạo thành tấm màn.

Từng trận mùi thơm ngát tràn vào trong mũi Hứa Thanh, ánh sáng nhu hòa từ màn trướng nhập vào cặp mắt của hắn.

So sánh cùng Tế Nguyệt đại vực u ám, cảm giác đầu tiên nơi đây mang lại cho Hứa Thanh, đó là giống như thế ngoại đào nguyên.

Hứa Thanh thân là người từ ngoại vực đến cũng có cảm thụ như thế, có thể tưởng tượng những chúng sinh đời đời kiếp kiếp đều ở trong đây, lúc vừa mới thấy tất cả thứ này sẽ rất chấn động.

Trong lòng Hứa Thanh nổi lên gợn sóng, cất bước đi ra khỏi miếu thờ, phía trước hắn là một cái đỉnh bằng thanh đồng tràn đầy rỉ sét, mà vị trí của miếu thờ, là một ngọn núi.

Ngọn núi duy nhất của phiến thế giới này.

Núi này lớn vô hạn, xây dựng vô số miếu thờ, có đen nhánh, có lập lòe ánh sáng, nhưng từng tòa miếu thờ đều lộ ra cảm giác năm tháng cổ xưa.

“Nơi đây, hẳn là Nghịch Nguyệt Điện.”

Hứa Thanh đứng ở chân núi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, một loại cảm giác bản thân nhỏ bé không khỏi bốc lên trong lòng.

Hắn nhìn qua tòa cự sơn phía trên nơi này, bầu trời còn nổi lơ lửng chín tòa miếu thờ càng lớn.

Chúng nó cao cao tại thượng, tản mát ra mênh mông uy áp, trong đó có năm tòa ánh sáng vạn trượng, mơ hồ có thể thấy được tượng thần trong đó tràn ra vô biên điềm lành.

Bốn tòa còn lại ảm đạm không có ánh sáng, trong đó vô thần.

Mà phía trên chín tòa miếu, chính là mặt trời chiếu rọi hết thảy nơi đây, nhưng cẩn thận nhìn có thể thấy, bên trong mặt trời đó, vẫn còn có một tòa miếu thờ.

Chỉ là cửa lớn đóng chặt.

Thế mà lại là xây dựng trong Thái Dương, nhưng một khắc Hứa Thanh nhìn đến tòa miếu thờ này, hắn bản năng có một loại cảm giác, cái tòa miếu thờ này… Là đã chết, trong đó cũng không có tượng thần.

Hoặc chuẩn xác mà nói, trong đó không có người trú vào!

Trừ bên ngoài cái này ra, Hứa Thanh còn chứng kiến một tôn tượng thần cùng loại với mình, ra ra vào vào ở bên trong vô số tòa miếu thờ trên cự sơn, lui tới, thỉnh thoảng cũng có giao lưu lẫn nhau.

Rất là náo nhiệt, đồng thời cũng làm cho Hứa Thanh có loại cảm giác hoảng hốt, tựa như đi tới quốc gia Thần Linh.

Thậm chí để cho hắn cũng sinh ra một cái ý niệm không thể tưởng tượng trong đầu, bản năng quay lại nhìn tòa miếu thờ phía sau mình.

“Thật giống như thế giới của ta, chỉ là ở bên trong tòa miếu thờ này… . .”

Hứa Thanh lắc đầu, vung cái ý nghĩ này đi, hắn biết rõ điều đó không có khả năng, vì vậy khống chế thân thể tượng thần của mình đi lên trên không, đi cẩn thận quan sát Nghịch Nguyệt Điện.

Thời gian trôi qua, Hứa Thanh cẩn thận cùng với dò xét, rốt cuộc hắn đã có chút ít nhận thức cơ bản đối với cái Nghịch Nguyệt Điện này.

Miếu thờ ảm đạm đại biểu không có người vào ở, không mở ra, không thể đi vào.

Lập lòe ánh sáng nói rõ trong đó có linh, dù là chủ nhân không có ở, nhưng chỉ cần không phải chủ động hạn chế, những pho tượng khác liền có thể tự do vào.

Hầu như bên trong mỗi một tòa miếu thờ cũng đều nổi lơ lửng số lượng quang đoàn khác biệt, bên trong từng cái quang đoàn đều ẩn chứa tin tức giao dịch.

“Hiệu dụng sơ bộ của Nghịch Nguyệt Điện này, là giao dịch?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đi vào mọi chỗ miếu thờ xem xét, xác định điểm này.

Mà ngoài từng tòa miếu thờ, cũng tồn tại đỉnh bằng thanh đồng, có cái bên trong trống trơn, có cái được cắm hương, hương khói thướt tha, làm cho người ta có cảm giác hưng thịnh.

Chương 1399: Mười vạn tượng Nghịch Nguyệt Thần Điện (2)

Hứa Thanh có chút nghi ngờ đối với cái này, hắn không biết hương trong đỉnh thanh đồng này xuất hiện như thế nào.

Cho đến khi hắn quan sát thật lâu, phát hiện mỗi một lần có pho tượng vào miếu thờ người khác, sau khi hoàn thành giao dịch, hương trên thanh đồng đỉnh miếu thờ, liền có biến hóa trên số lượng.

Có đôi khi thiếu đi một cây, có đôi khi nhiều hơn một cây.

“Cảm giác như là danh tiếng... .“Hứa Thanh trầm ngâm, lại đi nhìn từng tòa miếu thờ, hắn cảm thấy những thứ này tựu thật giống như từng gian cửa hàng.

Hứa Thanh suy tư tìm kiếm một phen, cuối cùng trong một quang đoàn của một tòa miếu thờ, cảm nhận được chủ nhân miếu này muốn giao dịch một chút độc đan, vật trả giá là một chút thảo dược quý trọng.

Bên trong có vài cọng mà sau khi Hứa Thanh nhìn thấy liền động tâm, hắn cảm thấy người này hẳn là đan đạo đại sư không tầm thường, lúc đang xem xét, pho tượng trên bàn cúng của miếu thờ đột nhiên động một cái, mở hai mắt ra, nhìn Hứa Thanh, truyền ra âm thanh âm lãnh.

“Nhìn đã lâu, không đổi ý thì xin mời tự tiện.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hỏi một câu.

“Không biết đạo hữu cần một loại độc đan nào?”

Pho tượng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“Bần đạo tu hành thân thể bách độc bất xâm, bất luận cái độc đan gì cũng cần.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lấy ra một quả độc đan của chính mình, nhắc nhở một câu.

“Dược lực độc đan của ta có chút kỳ dị, lúc đạo hữu dùng có thể thử nghiệm một chút xíu.”

Nói xong, Hứa Thanh để độc đan vào bên trong quang đoàn.

Pho tượng cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ lão phu ăn độc nhiều năm, trước kia cũng gặp qua loại nhắc nhở này, nhưng phần lớn đều tầm thường, giờ phút này cảm ứng một phen, cảm thấy đan này còn có thể, vì vậy liền hoàn thành giao dịch.

Rất nhanh, một cây dược thảo Hứa Thanh mong muốn bên trong quang đoàn lộ ra, rơi vào trong tay Hứa Thanh, tiếp theo trong nháy mắt đầu óc hắn xuất hiện chấn động hơi yếu.

Bên trong chấn động này ẩn chứa thần niệm đơn giản, hắn có thể lựa chọn không hài lòng hoặc lựa chọn thoả mãn.

Sau khi Hứa Thanh lựa chọn thoả mãn, trong đỉnh thanh đồng ngoài miếu thờ liền nhiều hơn một cây hương.

“Thì ra là thế.”

Hứa Thanh thấy hứng thú, rời khỏi tòa miếu thờ này, trước khi đi hắn nhìn về phía pho tượng, lại dặn dò một phen.

“Đạo hữu nhất định phải cẩn thận, ngay từ đầu có thể cạo xuống chút thuốc bột để thử nghiệm, tốt nhất không nên một hơi nuốt vào.”

“Ngươi cứ tự nhiên đi.” Pho tượng nhíu mày, có chút không kiên nhẫn, lạnh băng mở miệng.

Hứa Thanh mắt thấy đối phương tự tin như thế, thầm nghĩ nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, có thể là chính mình nông cạn rồi, vì vậy cũng không khuyên nữa, quay người rời đi.

Đi trong thiên địa Nghịch Nguyệt Điện, Hứa Thanh nhìn bốn phía, hắn cảm thấy cái Nghịch Nguyệt Điện này có chút không tương tự cùng mình đã từng suy nghĩ lúc trước, mặt khác, theo hắn đi vào nhiều tòa miếu thờ hơn, nhận thức đối với nơi này cũng có thêm càng nhiều hiểu biết hơn nữa.

Nơi đây không chỉ là giao dịch vật phẩm, còn có tình báo, còn có xin giúp đỡ cùng với truy nã… Nhiều vô số, đủ loại, cái gì cũng có.

Về một chút tin tức về nghiên cứu nguyền rủa đồng dạng cũng có đủ.

Mà trong này có một dạng vật phẩm, dẫn tới sự chú ý của Hứa Thanh, bởi vì nó quá mắc.

Đó chính là Giải Nạn đan!

Đối với Giải Nạn đan, sau khi Hứa Thanh và đại sư huynh bị Âm Dương Hoa Gian tông truy nã sau hắn mới biết đến, sau khi hiểu rõ giá trị cùng hiệu dụng của đan này, vẫn bị giá cả của nó làm cho chấn động.

Đan này không phải linh thạch là có thể mua, vả lại số lượng rất ít, bất kỳ một khỏa nào hoặc là cầm thiên tài địa bảo ra giao dịch, hoặc là cần hoàn thành nhiệm vụ đối phương chỉ định.

Trong thiên tài địa bảo, Hứa Thanh thấy được Thiên Hỏa Tinh màu đỏ, mà số lượng giao dịch cần, là 20 khối!

Hứa Thanh có Thiên Hỏa Tinh màu đỏ, hắn biết được vật ấy thưa thớt, 20 khối trên cơ bản có thể giúp cho một cái tiểu tộc hoàn thành một lần tế hiến đối với Hồng Nguyệt.

Về phần nhiệm vụ, cũng phần lớn là có liên quan cùng Linh Tàng, ví dụ như chém giết cường giả Linh Tàng chỉ định, lấy linh hồn để đổi.

Còn có một chút thì là yêu cầu ký kết khế ước linh hồn, trả đầy đủ cống hiến cho đối phương.

Hứa Thanh xem xét hồi lâu, sai khi mua nhiều tin tức về nguyền rủa bên trong miếu thờ, cuối cùng liền trở về miếu nhỏ ở chân núi của mình, trên đường hắn cũng gặp mấy người hàng xóm.

Những người kia cũng ở quanh miếu thờ gần đó, lúc nhìn thấy Hứa Thanh, ánh mắt mỗi người đều mang theo kỳ dị, nhất là trong những miếu thờ lân cận, lúc Hứa Thanh trở về, một pho tượng toàn thân tràn ra ánh sáng màu cam đi ra.

Pho tượng kia thoạt nhìn là một người đại hán, tạo hình hở ngực, trên người còn có một chút dải lụa màu làm bằng đá, bộ dáng rất là uy vũ, hầm hầm nhìn về phía Hứa Thanh, ẩn chứa bất mãn mãnh liệt.

Hứa Thanh phát hiện điểm này, đáy lòng nổi lên cảnh giác, nhanh chóng trở lại trên bàn thờ trong miếu, một khắc nhắm mắt, hắn liền xuất hiện ở trong phòng sau tiệm thuốc.

Phát hiện bốn phía như thường, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, nhớ lại từng màn trong Nghịch Nguyệt Điện, hắn cảm thấy kỳ dị, một lát sau Hứa Thanh lấy ra ngọc giản nguyền rủa giao dịch được, dung nhập thần thức.

Cùng lúc đó, bên trong Nghịch Nguyệt Điện, sau khi Hứa Thanh rời đi, pho tượng đại hán hở ngực kia nhìn miếu thờ Hứa Thanh, hừ lạnh một tiếng.

“Còn tưởng rằng là cái nhân vật mạnh gì, liên tục oanh kích hơn một tháng không ngừng, làm giống như bộ dạng cường hãn cỡ nào, quấy nhiễu ta không được an bình!”

Cùng lúc đó, bên trong một tòa miếu nhỏ khác ở chân núi, cửa lớn cọt kẹt..t..tttt một tiếng mở ra, một pho tượng gầy còm cầm trong tay bảo bình, sắc mặt đen nhánh, mọc ra sáu con mắt, đi ra từ trong.

Trên hai bờ vai của pho tượng kia, riêng phần mình đứng một con Thần Điểu, thoạt nhìn rất là bất phàm, giờ phút này sau khi đi ra, pho tượng vươn hai tay ra, thần sắc mang theo đắc ý, ngạo nghễ mở miệng.

“Tiểu Thanh, không phải đại sư huynh cố ý tới muộn, thật sự là đại sư huynh của ngươi quá mức ưu tú, việc nhỏ làm đến một nửa, rõ ràng đã lấy được tư cách vào Nghịch Nguyệt Điện, hazz, người quá mức ưu tú, không có biện pháp, cứ tiếp tục ưu tú thôi vậy.”

“Hơn nữa khảo hạch này khó khăn, lấy tình huống thực tế của tiểu Thanh, đoán chừng hắn không vào được rồi, đáng tiếc quá mà, phong cảnh nơi đây cũng chỉ có thể ta độc hưởng.”

“Còn có con chim ngu kia nữa, cũng không biết nó có bay đến Khổ Sinh sơn mạch hay không, đừng có ở trên đường liền bị thịt mất… . .”

–

(Có lẽ không gian trong Nghịch Nguyệt Điện cũng là 1 mảnh đại thế giới, tương tự mảnh mà Hứa Thanh được Thế Tử tặng, cùng từ một cái đại thế giới vỡ ra.)

Chương 1400: Vãi chưởng… . Có độc! (1)

Đêm khuya, thiên địa một mảnh đen nhánh, chỉ có mọi chỗ bên trong thổ thành của Khổ Sinh sơn mạch có lẻ tẻ những ngọn đèn dầu mông lung trong gió.

Từng cơn gió nức nở nghẹn ngào không ngừng lay động, thỉnh thoảng còn có một chút đất cát bị dấy lên, cuốn vào trong thổ thành.

Mặc dù bão cát có thể bay tới sơn mạch không nhiều lắm, nhưng rơi trên ván cửa vẫn phát ra âm thanh rầm rầm, thỉnh thoảng nghe sẽ thấy bất an, nhưng nghe lâu rồi cũng đã thành quen.

Ít nhất đối với Hứa Thanh mà nói thì là như thế, gió gào thét ngoài phòng, đã trở thành một bộ phận sinh hoạt trong vòng nửa năm qua, giờ phút này, thần thức của hắn thu hồi từ trên ngọc giản nguyền rủa, trong mắt lộ ra quang mang kỳ lạ.

Lúc này cách thời điểm trở về từ Nghịch Nguyệt Điện đã qua ba ngày, trong ba ngày này, Hứa Thanh thủy chung đang phân tích những thôn tin về nguyền rủa kia, bây giờ rốt cuộc đã cân nhắc xong toàn bộ.

“Nghiên cứu của người Nghịch Nguyệt Điện đối với nguyền rủa lại tới trình độ tỉ mỉ như vậy.”

Hứa Thanh thì thào, hắn cảm thấy mình dụng độc đan cùng với linh thạch đổi lấy những cái tin tức nguyền rủa này rất là đáng giá.

Những tin tức này có phần toàn diện, rõ ràng không phải là một thế hệ hoàn thành, hẳn là nhiều năm truyền thừa xuống, bao hàm đủ loại khảo thí cùng với rất nhiều phỏng đoán đối với nguyền rủa.

“Có người thông qua nhiều lần thực nghiệm, xác định nguyền rủa này có sinh mệnh…”

“Còn có người điều tra nghiên cứu trên 100 chủng tộc sau đó phát hiện, nguyền rủa từng tộc có tồn tại khác biệt rất nhỏ, hình như có chút tộc quần bắt đầu từ khi sinh ra, nguyền rủa cũng rất ít, chỉ bất quá theo thời gian trôi qua, sẽ từ từ gia tăng."

"Còn có người Nghịch Nguyệt Điện chuyên môn nghiên cứu biến hóa khi nguyền rủa bộc phát, sửa sang lại đưa ra 137 loại phản ứng khác biệt, hình như tộc quần khác biệt, một khắc nguyền rủa bộc phát, chỗ chi tiết cũng không giống vậy."

"Nguyền rủa này, có thể căn cứ tộc quần khác biệt, hình thành hành hạ chuyên môn nhằm vào tộc quần này, ví dụ như Định Dương tộc trời sinh thiếu thốn cảm giác đau đớn trên thân thể, như vậy khi nguyền rủa của bộ tộc họ bộc phát, liền là trên linh hồn."

"Còn có một nguyên lý cũng được Nghịch Nguyệt Điện nghiên cứu ra, đó chính là… . Tộc quần khác biệt, có thể hỗn hợp nguyền rủa."

"Chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, nguyền rủa trong cơ thể của bọn họ cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi, nguyền rủa trong cơ thể tộc khác biệt, có thể thông qua phương thức khẩu phục cùng với huyết mạch, điệp gia và ảnh hưởng lẫn nhau."

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, loại phương thức này, mở ra rất nhiều mạch suy nghĩ cho hắn, cho đến thời điểm đó hắn không hề nghĩ qua nguyền rủa rõ ràng còn có thể bị lợi dụng như vậy.

Ví dụ như, có người vào lúc nguyền rủa chủ yếu muốn nhằm vào linh hồn phát tác, lẫn cho vào tộc quần không úy kỵ linh hồn bị tổn thương, tiếp đó nguyền rủa của cái tộc quần này đã bị hỗn hợp, do đó vào một khắc bộc phát, giảm bớt hành hạ.

"Tộc quần khác biệt nguyền rủa khác biệt, cũng bởi vậy liền xuất hiện luân chuyển giao hòa lẫn nhau… . . Đây là nguyên lý Giải Nạn đan."

Hứa Thanh cúi đầu, từ bên trong đông đảo ngọc giản tin tức ghi chép về nguyền rủa trước mặt, cầm ra một quả, quả ngọc giản này miêu tả chính là phương pháp kia, mà Hứa Thanh cũng rốt cuộc hiểu rõ tại sao giá cả Giải Nạn đan lại cao như thế, vả lại số lượng thưa thớt.

"Bất luận một khỏa Giải Nạn đan nào, cũng cần tổng hợp đặc điểm nhiều tộc quần, từ đó đạt tới triệt tiêu toàn bộ phương hướng, để cho người nuốt vào khi bộc phát nguyền rủa nhận được giảm bớt.”

“Mặt khác, tầng cao hơn mà nói, liền cần đan sư định chế số lượng vì người kia, căn cứ đặc tính tộc quần người sử dụng, tiến hành điều phối.”

“Nói cách khác, Giải Nạn đan, thật ra chính là một cái đan dược nguyền rủa, hỗn hợp lực lượng nguyền rủa của nhiều tộc quần, nhưng mà chỗ rất nhỏ, cần điều phối cùng với cân nhắc rất nhiều, khiến cho những thứ nguyền rủa này sau khi hỗn hợp không phải gia tăng thêm uy lực, mà là triệt tiêu lẫn nhau.”

“Lấy nguyền rủa đối kháng nguyền rủa, lấy tương sinh hóa thành tương khắc.”

Hứa Thanh cảm khái, hắn hiểu được những tin tức chính mình thu hoạch được này, chỉ là một góc băng sơn đối với nghiên cứu nguyền rủa trong Nghịch Nguyệt Điện có được, nhưng dù hắn mới vẻn vẹn lấy được một góc, cũng có thể sâu sắc cảm nhận được trí tuệ của tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện.

“Như vậy nghiên cứu đến, có lẽ tương lai thật sự có một ngày, bọn họ có thể sáng tạo ra đan dược hoàn mỹ triệt tiêu nguyền rủa bộc phát, như vậy cũng sẽ có khả năng chạy trốn khỏi vực này.”

“Điều kiện tiên quyết là… Xích Mẫu không cải biến phương thức nguyền rủa, mà tri thức truyền thừa cũng không bởi vì Xích Mẫu đến mà hủy diệt thất truyền.”

Hứa Thanh thở sâu, sau khi nghiên cứu những tin tức này, hắn đã ý thức được một điều, Giải Nạn đan, chính là cửa khẩu đột phá nguyền rủa của hắn.

“Ta có lực lượng đồng nguyên cùng Hồng Nguyệt, từ trình độ nào đó tự ta cũng có thể mượn cái này phóng thích nguyền rủa, trên lý luận thì chúc phúc của ta, đã là nguyền rủa sâu hơn, cũng là một loại tiêu hao đối với nó.”

“Mà phương hướng lúc trước, là ta đi nhầm, ta muốn duy nhất một lần giải quyết nguyền rủa, nhưng cấp độ Tử Nguyệt của ta chưa đủ, cho nên khó khăn quá lớn.”

“Như vậy nếu khiến nguyền rủa suy yếu…”

Hứa Thanh trầm ngâm một lát, trong mắt lộ ra quyết đoán.

“Ta cần một khối Giải Nạn đan, đi nghiệm chứng suy đoán của mình.”

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh lấy tấm gương ra, lần nữa đi vào bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

Trong nháy mắt tiếp theo, chỗ chân núi của Nghịch Nguyệt Điện, pho tượng trên bàn thờ của một tòa miếu nhỏ lập tức mở hai mắt ra.

Hứa Thanh không hề hành động thiếu suy nghĩ, đầu tiên hắn cảm thụ bốn phía một cái, xác định không có gì đáng ngại, sau đó hắn mới khống chế pho tượng, tiến về phía trước một bước, đi xuống.

Sau khi hạ xuống, hắn lần nữa hoạt động thân hình một phen, xem xét xem pho tượng của mình phải chăng tồn tại biến hóa.

Như trước vẫn là tràn ngập khe hở, bộ dạng cũng tương tự như cũ, là một lão giả mặc trường bào, phía sau còn có một cái hồ lô.

Hết thảy như thường.

Lúc này Hứa Thanh mới đẩy cửa miếu thờ, đi ra ngoài.

Nhìn qua bầu trời trời trong xanh cùng với tia sáng tươi đẹp nơi đây, còn có những pho tượng tới lui, hắn không chần chờ, lập tức gia nhập vào trong đó.

Lần này mục tiêu của hắn rất rõ ràng, tìm một khỏa Giải Nạn đan chính mình có thể trao đổi, trên đường hắn đi ngang qua miếu thờ mình giao dịch độc đan ba ngày trước, theo bản năng nhìn thoáng qua.

Miếu thờ tuy có ánh sáng, nhưng hình như chủ nhân không tới.

Chương 1401: Vãi chưởng… . Có độc! (2)

Hứa Thanh không quá để ý, nhanh chóng bay rời khỏi, một mực tìm kiếm, chỉ là miếu thờ nơi đây quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn căn bản là rất khó xem xét toàn bộ, coi như là gặp phải nơi có bán Giải Nạn đan, nhưng yêu cầu cần thiết Hứa Thanh không cách nào thỏa mãn.

Về phần miếu thờ đổi 20 khối Thiên Hỏa Tinh màu đỏ lúc trước kia, sau khi Hứa Thanh đi tới liền phát hiện không biết đối phương đã xảy ra tình huống gì, lại đóng cửa giao dịch, không cho phép người ngoài vào.

Hứa Thanh có chút tiếc nuối, tìm kiếm hồi lâu, chỉ có thể đổi một chút thông tin nguyền rủa ở những tòa miếu thờ khác, sau đó rời đi.

Thời gian trôi qua, 10 ngày rất nhanh qua đi.

Trong 10 ngày này, Hứa Thanh ngoài tiêu hóa tin tức, nghiên cứu nguyền rủa hung thú, hầu như mỗi ngày đều xuất ra một nửa thời gian đắm chìm trong Nghịch Nguyệt Điện, không ngừng tìm kiếm Giải Nạn đan mình có thể giao dịch.

Sau khi hắn nhiều lần chú ý cái miếu thờ yêu cầu Thiên Hỏa Tinh kia, chỗ đó vẫn thủy chung đóng chặt như cũ.

Tương tự không xuất hiện, còn có đại sư giao dịch độc đan muốn tu luyện thân thể bách độc bất xâm cùng Hứa Thanh, chỉ bất quá miếu thờ của đại sư này cũng không phải là đóng, có thể đi vào, nhưng pho tượng thủy chung không hiển linh.

Hứa Thanh có mấy lần vào trong, phát hiện bên trong tòa miếu thờ này có quang đoàn trôi nổi, tin tức giao dịch trong đó đã thật lâu cũng không thay đổi, thậm chí có quang đoàn mà dược thảo bên trong cũng đã trống rỗng.

Dường như, sau khi giao dịch xong cùng với Hứa Thanh, đại sư này liền không tới Nghịch Nguyệt Điện… .

“Sẽ không phải ăn độc đan xảy ra vấn đề gì rồi chứ?” Đáy lòng Hứa Thanh có chút kinh ngạc, càng có một chút lo lắng không yên, đối phương và hắn không cừu không oán… . Nhưng Hứa

Thanh rõ ràng đã nhắc nhở đối phương.

"Hẳn là ta suy nghĩ nhiều, dẫu sao người có thể tu hành thân thể bách độc bất xâm, đều là cường giả." Hứa Thanh trầm ngâm, cảm thấy khả năng là mình quá lo lắng, nói không chừng vị đại sư kia là bởi vì sự tình khác cho nên không xuất hiện.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Hứa Thanh rời khỏi nơi này.

Mấy ngày về sau, đối phương vẫn không xuất hiện như trước... Cho đến ngày hôm nay, Hứa Thanh tiếp tục tìm kiếm Giải Nạn đan, trong lúc hắn đang ra ra vào vào từng tòa miếu thờ lập lòe ánh sáng, toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện bỗng nhiên chấn động lên.

Ánh sáng chói mắt bộc phát từ trên bầu trời, càng có một cỗ chấn động kinh khủng theo đó dựng lên, bao phủ toàn bộ núi Nghịch Nguyệt Điện.

Hứa Thanh có chỗ cảm thụ, đi ra miếu thờ ngẩng đầu lên.

Không chỉ là hắn như vậy, giờ phút này rất nhiều pho tượng bên trong miếu thờ phần lớn đi ra, nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời, chín tòa miếu thờ cổ xưa ở dưới thái dương, một cái cửa miếu trong đó đột nhiên mở ra, vô tận tia sáng tràn ra từ, một đạo thân ảnh khổng lồ hiển lộ ra trong miếu.

Sự xuất hiện của nó, khiến cho toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện lay động, điềm lành biến ảo trên màn trời, khuếch tán ra ánh sáng vạn trượng.

"Bái kiến Phó điện chủ!"

Từng đạo âm thanh mang theo tôn kính, lập tức truyền ra từ trong miệng từng pho tượng, hội tụ cùng một chỗ, sau đó hóa thành sóng âm cực lớn, truyền khắp bát phương.

Hứa Thanh cũng ở trong đó, đáy lòng dâng lên, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy cao tầng của Nghịch Nguyệt Điện, tuy có thân thể pho tượng cách trở, không cảm giác được tu vi cụ thể, nhưng có thể khiến cho Nghịch Nguyệt Điện biến hóa như vậy, có thể nghĩ tu vi của vị Phó điện chủ này, nhất định phi phàm.

Cùng lúc đó, theo cửa lớn của miếu thờ mở ra, theo pho tượng tiêu sái đi ra, dưới vô tận tia sáng lập lòe, thanh âm trầm thấp như là thiên lôi, vang vọng bốn phương.

“Thông cáo tu sĩ Nghịch Nguyệt ba chuyện.”

“Một, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực đã bắt đầu nổi gió, tu sĩ không cam lòng với vận mệnh liên tiếp xuất hiện ở các nơi, những đốm lửa như sao, lửa sắp cháy lan ra đồng cỏ!”

“Hai, dưới chúng ta ra tay nửa năm này, đã thành công phá huỷ năm chỗ phân điện Hồng Nguyệt, chém giết mười một vị Thần sứ, hơn mười Thần bộc, mấy trăm Thần nô!”

“Ba, căn cứ tin tức xác thật, Thế Tử của Chúa Tể cùng với Minh Mai công chúa đã khôi phục thương thế, hết thảy không có gì đáng ngại, chúng ta đang cố gắng liên hệ cùng đám Thần, một khi liên lạc thành công, Nghịch Nguyệt Điện ta sẽ nghênh đón huy hoàng!”

“Chư vị, Hồng Nguyệt cũng không phải là vĩnh hằng!”

Giọng nói của pho tượng vang vọng, từng trận tâm tình kích động bốc lên trong lòng rất nhiều pho tượng, thậm chí không ít miếu thờ đóng cửa cũng đều mở ra, chủ nhân trở về.

Cuối cùng toàn bộ pho tượng đều tự phát cúi đầu về phía bầu trời, trong miệng đáp lại câu nói tương tự.

“Hy vọng mãi mãi trường tồn!”

Âm thanh cực lớn, đinh tai nhức óc, vang tận mây xanh.

Hạt giống của hi vọng, lần nữa được gieo xuống.

Hứa Thanh thân ở trong đó, nhìn pho tượng khổng lồ bên trong miếu thờ xa xa trên bầu trời, cảm thụ cực kỳ mãnh liệt, mà pho tượng kia sau khi tuyên bố những chuyện này, cũng không nhiều lời, lại trở về miếu thờ, đóng cửa lại.

Mặc dù người rời đi, nhưng tin tức truyền ra lại lấy tốc độ nhanh nhất, khuếch tán ra toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn pho tượng kích động bốn phía một cái, muốn rời khỏi, nhưng đưa tầm mắt nhìn qua liền phát hiện miếu thờ cần Thiên Hỏa Tinh mình chú ý hồi lâu kia tương tự cũng đã mở ra.

Hắn lập tức bay đi, bước vào miếu thờ, sau đó cảm thụ quang đoàn trong đó, đã tìm được trao đổi Giải Nạn đan, Hứa Thanh không chần chờ chút nào, lấy ra 20 khối Thiên Hỏa Tinh màu đỏ, hoàn thành giao dịch.

Một khắc cầm được Giải Nạn đan, đáy lòng Hứa Thanh liền an tâm, quay người rời khỏi.

Giờ phút này, theo Phó điện chủ Nghịch Nguyệt Điện thông cáo, toàn bộ pho tượng có thể tới cũng đều lựa chọn trở về, biến thành cực kỳ náo nhiệt.

Thả mắt nhìn đi, tựa như Chư Thiên Thần Ma bay múa ở bát phương.

Chỉ là tòa miếu thờ giao dịch độc đan cùng Hứa Thanh vẫn không có dấu hiệu gì như trước, Hứa Thanh cũng không biết nói gì, lặng lẽ nhìn thoáng qua liền nhanh chóng trở lại miếu thờ của chính mình, lựa chọn trở về.

Chương 1402: Vãi chưởng… . Có độc! (3)

Cùng lúc đó, bên trong Thanh Ti đại mạc, một đạo ánh sáng năm màu rực rỡ đang cấp tốc đi về phía trước, giờ phút này bão cát màu xanh phía sau nó mơ hồ lộ ra màu trắng.

Hình như, gió xanh đang chuyển biến thành gió trắng!

Giờ phút này con Anh Vũ trong đó với thần sắc sợ hãi, vừa bay vừa nguyền rủa mắng lên.

“Thứ quỷ gì, lão tử không phải là lười biếng bay chậm chút thôi sao, lại ỉa chút cứt trong hố cát thôi sao, tại sao gió lại biến thành màu trắng rồi!”

Trong lúc Anh Vũ hoảng sợ bỏ chạy, nhiều lần thuấn di, ý đồ tránh thoát bão cát dần dần biến thành màu trắng, bên trong thổ thành Khổ Sinh sơn mạch, thân ảnh Hứa Thanh lộ rõ ra ở phía sau nhà.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, trong mắt lộ ra chờ mong, giơ tay lên lấy ra Giải Nạn đan vừa giao dịch được, ngưng thần quan sát.

Khỏa Giải Nạn đan này có màu sắc lộng lẫy, hỗn hợp nhiều loại sắc thái, thoạt nhìn rất là quái dị, nhưng mà khí tức nguyền rủa tràn ra từ trong đó lại rất rõ ràng.

Hứa Thanh cũng không hành động thiếu suy nghĩ, Giải Nạn đan này quá mức trân quý, hắn đã không có dư tài lực để đổi lấy khỏa thứ hai, chỉ có thể thông qua một khỏa duy nhất này, tận lực hoàn toàn nghiên cứu.

Vì vậy đầu tiên hắn nhìn qua, tỉ mỉ quan sát tầng ngoài của đan này, tiếp tục đặt ở trước mặt lần lượt ngửi, trong mắt lộ ra trầm tư, đáy lòng nhanh chóng phân tích.

“Không có cảm thấy bất kỳ thảo dược thành đan nào.”

“Nhưng đúng là nguyền rủa bên trong không phải là một loại, mà là rất nhiều loại… Về phần trọng điểm thì là chất liệu trong đó.”

“Đây là một loại vật có thể hấp thụ lực lượng nguyền rủa.”

Hứa Thanh tiếp tục phân tích.

“Số lượng mỗi một loại nguyền rủa đều không giống nhau, hẳn là tồn tại một cái tộc quần khác biệt lấy lực lượng nguyền rủa là thảo mộc, tiến tới biến thành cách điều chế.”

“Rất thú vị, những thứ nguyền rủa này rõ ràng là đồng nguyên, nhưng lại tồn tại biến hóa bộc phát khác biệt.”

“Nhưng dẫu sao đây cũng là nguyền rủa, mặc dù sau khi nuốt vào có thể giảm bớt đau khổ, nhưng trên thực tế nguyền rủa không có giảm bớt, ngược lại là tăng thêm nữa.”

“Nhất là theo số lượng nguyền rủa tăng lên, sẽ khiến cho rất nhiều phản ứng dây chuyền, ví dụ như sinh cơ tiêu hao cùng với tu vi ngã xuống. . . . . Đây là tác dụng phụ của Giải Nạn đan.”

“Uống rượu độc giải khát. . . . .”

Hứa Thanh cảm khái trong lòng, sau đó giơ tay trái lên, hội tụ lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể, tạo thành từng sợi tơ màu tím.

Sau khi tạo ra không sai biệt lắm mấy trăm đạo, phấp phới ở trước mặt, theo tâm niệm Hứa Thanh vừa động, những sợi tơ màu tím này liền bay thẳng đến giải nạn đan.

Nhanh chóng phá vỡ, dung nhập vào trong đó, mỗi một sợi tơ, cũng đều tiếp xúc với các nguyền rủa khác biệt trong nội đan của Giải Nạn đan, bắt đầu bắt chước.

Đối với người khác mà nói, đây là sự tình không thể nào làm được, nhưng Tử Nguyệt của Hứa Thanh đồng nguyên cùng Hồng Nguyệt, biến hóa Hồng Nguyệt có thể hình thành, hắn đồng dạng cũng có thể.

Chỉ bất quá lúc trước hắn không có vật để phỏng theo, cũng thiếu khuyết đầy đủ thí nghiệm, nhưng bây giờ đây hết thảy đáp án, đều đã bao hàm bên trong nội đan của Giải Nạn đan, đối với Hứa Thanh mà nói, đây chính là một cái cửa không bị khóa.

Thời gian dần trôi qua, thần sắc Hứa Thanh càng lúc càng ngưng trọng, sợi tơ màu tím mà hắn tràn ra không ngừng mô phỏng và điều chỉnh, căn cứ nguyền rủa khác biệt mà thay đổi.

Toàn bộ quá trình hắn vô cùng cẩn thận, khống chế mấy trăm sợi tơ chấn động, toàn bộ cố gắng tối đa không làm cho nguyền rủa bên trong đan dược phát nổ.

Cho đến ba canh giờ sau, dưới sự khống chế hết sức chăm chú, đúng là vẫn còn xuất hiện một chút sơ suất.

Trong thời gian ngắn, Giải Nạn đan vô cùng trân quý rung động, một khắc sau, toàn bộ nguyền rủa bốc lên, ầm ầm tan vỡ, hóa thành một đống tro đen xám theo khe tay của Hứa Thanh rơi trên mặt đất.

Hứa Thanh cũng không tiếc nuối, trong mắt hắn lộ ra quang mang kỳ lạ, ba canh giờ, hắn đã hoàn thành mô phỏng toàn bộ hơn ba trăm loại lực lượng nguyền rủa của các tộc quần khác biệt ẩn chứa bên trong nội đan của Giải Nạn đan.

Giờ phút này cúi đầu nhìn đống tro đen xám trên mặt đất, Hứa Thanh khẽ di một tiếng, bốc lên một dúm đặt ở trước mặt, càng xem càng thấy quen thuộc.

“Đây là… . .”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, lấy ra một cái túi, đổ đám tro đen xám chứa bên trong ra, sau khi so sánh hắn liền phát hiện song phương giống nhau như đúc.

Tro đen xám của Hứa Thanh là hắn nghiên cứu nguyền rủa trong cơ thể những con thú dữ lúc trước, dưới thân thể chúng nó hoàn toàn bộc phát nguyền rủa mà biến thành, lúc ấy hắn không cảm nhận được chỗ tro đen xám này có chỗ lợi gì, nhưng vẫn thu hồi.

Giờ phút này nhìn lại, đây là tài liệu hấp thụ nguyền rủa.

“Nói cách khác, mỗi một viên Giải Nạn đan, thật ra đều là lấy hài cốt của sinh mệnh bộc phát nguyền rủa tử vong để làm tài liệu cơ sở.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc lâu hắn liền nắm lấy một chút tro đen xám lên, tản lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể ra, hóa thành mấy trăm sợi tơ, nhanh chóng dung nhập vào trong đó, dựa theo hắn nghiên cứu lúc trước, rất nhanh mô phỏng ra từng sợi nguyền rủa khác biệt, bám vào trên đám tro đen xám.

Trong quá trình này, đống tro đen xám kia bắt đầu thu nhỏ lại, màu sắc ở trên dần dần cải biến, cho đến lúc hóa thành lộng lẫy, độ lớn nhỏ cũng cải biến.

Hứa Thanh nắn một cái, một khỏa đan dược bất quy tắc xuất hiện ở lòng bàn tay của hắn.

Bề ngoài thoạt nhìn không kém bao nhiêu cùng Giải Nạn đan, khí tức cũng giống như đúc, nhưng bản chất khác biệt.

Bởi vì vì tất cả nguyền rủa, thật ra đều là lực lượng Tử Nguyệt của Hứa Thanh biến thành.

“Nếu như ví von nguyền rủa của Hồng Nguyệt thành quân địch, như vậy trạng thái lực lượng Tử Nguyệt bây giờ, chính là đã thay đổi quần áo cùng với cải biến bên ngoài thành quân địch, kể từ đó liền khiến quân địch khó có thể phát hiện ra manh mối, khiến ta có thể thành công lẫn vào bên trong đối phương.”

“Lấy loại phương pháp này, lập tức bộc phát bộ phận bên trong quân địch, liền có thể để cho nó không kịp thôn phệ, trực tiếp triệt tiêu một chút nguyền rủa.”

Suy nghĩ trong đầu Hứa Thanh rất rõ ràng, lấy ra một con hung thú dùng làm thực nghiệm, đó là một con bò cạp, sau khi xuất hiện, thân thể run rẩy, cái đuôi không dám giơ lên.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, đưa đan dược trong tay đặt ở bên mồm của nó.

“Ăn.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Bò cạp không dám cự tuyệt, chỉ có thể ngoan ngoãn nuốt vào, sau đó thân thể càng lúc càng run rẩy, cũng chính là thời gian hơn 10 hơi thở, nó liền oanh một tiếng, tan vỡ, hóa thành đống tro đen xám.

Chương 1403: Vãi chưởng… . Có độc! (4)

“Không có ngụy trang thành công.”

Hứa Thanh nhíu mày, nhớ lại từ quá trình tự luyện chế lúc trước, sau đó hắn lần nữa lấy ra tro đen xám, điều chỉnh rất nhỏ sau đó tiếp tục luyện chế.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, Hứa Thanh không ngừng tiến hành thử nghiệm, mỗi một lần thất bại, hắn đều tiến hành điều chỉnh tinh vi, rốt cuộc vào hoàng hôn ngày thứ mười, đan dược của hắn đã thành công ngụy trang.

Hung thú ăn đan dược kia không có tan vỡ, thậm chí nguyền rủa trong cơ thể cũng vững vàng xuống.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên gợn sóng, nhìn Giải Nạn đan mình chế tạo trong tay, đây là một chút xíu thành quả hắn nghiên cứu nửa năm qua.

Mặc dù bởi vì nguyên nhân phương hướng, vẫn là tồn tại một chút chênh lệch cùng Giải Nạn đan, nhưng hiệu quả chênh lệch không xa.

“Phương hướng của Giải Nạn đan là giảm bớt đau khổ nguyền rủa, mà phương hướng của ta… Là hoàn toàn hóa giải nguyền rủa, giảm bớt đau khổ chỉ là thứ yếu.”

“Dù bây giờ còn không làm được, nhưng phương pháp này, hẳn là không sai.”

“Mặt khác, lực lượng Tử Nguyệt của ta cũng cần tăng lên… Còn phải sưu tập càng nhiều tin tức về nguyền rủa, như thế mới có thể dần dần hoàn thiện.”

Hứa Thanh lộ ra vẻ mặt chờ mong, phất tay đang muốn luyện chế nhiều Giải Nạn đan một chút, nhưng trong nháy mắt tiếp theo hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng lăng lệ ác liệt, nhìn ra bên ngoài.

Thân thể nhoáng một cái phía dưới, trực tiếp liền tan biến khỏi sau nhà, lúc xuất hiện đã ở bên cạnh quầy hàng trong tiệm thuốc.

Linh Nhi đang vui vẻ ký sổ, phát hiện Hứa Thanh xuất hiện như vậy, thân thể nàng lập tức hóa thành màu trắng, chui vào trong tay áo Hứa Thanh.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng là trong chốc lát lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, tập trung vào một vị trí, lúc này vẻ mặt Hứa Thanh hơi trì hoãn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một đạo ánh sáng năm màu rực rỡ trống rỗng xuất hiện ở đó, sau đó liền lập lòe tiến vào đến bên trong tiệm thuốc, lúc xuất hiện đã ở bên cạnh mầm nhỏ đã cao hơn một thước.

Mầm nhỏ lay động dừng lại, một cử động cũng không dám, mà đạo ánh sáng năm màu kia liền hóa thành một con Anh Vũ, giọng nói ngạo nghễ truyền ra từ trong miệng nó.

“Nhất vũ xuất thế phụ thân tính cái rắm, nhanh kêu ba ba gia gia đã đến rồi!”

Nói xong, Anh Vũ nhìn Hứa Thanh, dương dương tự đắc.

“Ê, cái người gì gì đó kia, Trần Ngưu gì đó kêu lão tử tới gọi ngươi, đi tới cái châm cái gì lửa nào đó.”

“Châm cái gì lửa?” Hứa Thanh biết con Anh Vũ này, nghe lời nó nói, hắn nhíu mày, nghe không quá hiểu.

“Lão tử con mẹ nó làm sao biết được được là châm cái gì lửa, tên Ngưu gì đó chính là để cho lão tử tới gọi ngươi đi châm lửa, châm lửa châm lửa châm lửa, nhanh đi châm lửa!”

Anh Vũ ngạo nghễ mở miệng, sau đó quay đầu một cái cắn trên mầm nhỏ, bẹp bẹp bắt đầu ăn.

Mầm nhỏ run rẩy, không dám trốn.

Linh Nhi vội vàng chui ra từ ống cổ áo Hứa Thanh, nhìn hằm hằm Anh Vũ.

“Ngươi dừng miệng!”

Anh Vũ lé mắt quét qua nhìn Linh Nhi, lại nhìn Hứa Thanh một chút, tiếp tục ngẩng đầu, bày ra chiêu bài thân thể như cây côn, lấy lỗ mũi nhìn người, tiếp tục ngạo nghễ.

“Ta không đấy!”

Lão tổ Kim Cương Tông lập tức bay qua, nhưng nháy mắt tới gần, Anh Vũ bỗng nhiên tan biến, thuấn di đến một bên khác mầm nhỏ, lại cắn một cái.

“Ta không!”

Loại tốc độ này, để cho lão tổ Kim Cương Tông cũng đều kinh hãi, đang muốn tiếp tục đuổi theo, Anh Vũ không ngừng lập lòe, thuấn di vòng quanh mầm nhỏ, một cái tiếp tục một cái.

“Ta không ta không ta không không không!”

Đang lúc Anh Vũ đắc ý, thân thể bỗng nhiên run lên, mắt nhỏ trợn to, ho ra một ngụm máu tươi.

“Ta. . . . . á. . . . .”

“Ngươi có độc!!”

Nó hằm hằm nhìn mầm nhỏ, mầm nhỏ run rẩy, giờ phút này Anh Vũ lần nữa ho ra máu, thân thể cũng bắt đầu hư thối, nó cũng đã nhận ra không phải mầm nhỏ có độc, mà là độc tồn tại bốn phía quanh mình, vì vậy vừa muốn mở miệng, nhưng lại cắm đầu rơi xuống, sau khi rớt xuống đất, nó liền hoảng sợ nhìn Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, mầm nhỏ nhanh chóng rút bộ rễ của mình lên, chợt nhảy xuống, điên cuồng giẫm đạp báo thù trên người Anh Vũ.

Anh Vũ kêu rên, muốn bỏ chạy nhưng không làm được, chỉ có thể không ngừng cuộn mình trên mặt đất, cho đến khi lão tổ Kim Cương Tông xuất hiện, Anh Vũ không dám di chuyển, trong mắt vô cùng sợ hãi.

Mầm nhỏ cũng không dám tiếp tục, chậm rì lếch lại, tiếp tục gieo mình xuống.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ngồi ở một bên, cúi đầu nhìn Anh Vũ vùng vẫy trên mặt đất.

“Hiện giờ, có thể nói chuyện đàng hoàng chưa?”

Anh Vũ cấp tốc gật đầu, rốt cuộc nó đã biết tại sao phụ thân mình ngày bình thường lại sợ người trước mắt này rồi, người này không giảng đạo lý, người một nhà cũng hạ độc.

“Hứa sư bá, vậy…Ngài trước tiên giải độc cho ta được không… . .” Nói xong, Anh Vũ lần nữa ho ra máu, hấp hối, thân thể đều muốn nát.

Hứa Thanh vung tay lên, độc trên người Anh Vũ tiêu tán hơn phân nửa, nó lập tức chấn hưng, nhưng sau khi Hứa Thanh đảo ánh mắt qua, thân thể của nó liền run lên, vội vàng biến thành nhu thuận.

“Hứa sư bá ta sai rồi, Nhị Ngưu sư bá thật sự để cho ta tới gọi ngươi đi châm lửa, ta cũng không biết là châm cái gì, hình như là có liên quan cùng mặt trời.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn con Anh Vũ một chút, tốc độ lúc trước của đối phương, khiến cho hắn cũng có chút ngoài ý muốn, vì vậy hỏi một câu.

“Ngươi có năng lực gì?”

“Ta biết thuấn di, bên trong con nối dõi của phụ thân ta, ta là tốc độ nhanh nhất, hơn nữa lực lượng thuấn di của ta bất kể hoàn cảnh ác liệt cỡ nào hay là nơi phong ấn đều không bị ảnh hưởng, lúc trước phụ thân ta gặp phải nguy hiểm, đều là ta dẫn gã truyền tống rời đi, tóm lại lão tử… . . Ách, tiểu nhân đều có thể di chuyển.”

Anh Vũ nói xong, cẩn thận nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, đang muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, tâm thần của hắn bỗng có chỗ cảm giác, đi về phía bên cạnh cửa sổ.

Gió, từ chân trời thổi tới bên trong thổ thành, phòng rung chuyển, cửa gỗ lay động, cũng thổi tới trên mặt Hứa Thanh, dấy lên sợi tóc của hắn.

Thiên địa xa xa, phong bạo kết nối bầu trời, từng đoàn bão cát như là vụ hải, không ngừng cuộn mình, không ngừng lan tràn, từng đạo tia chớp lập lòe ở, từng tiếng nổ vang truyền khắp bát phương.

Tựa như có Thần Linh ở trong đó, xua đuổi bão cát đi về phía trước, những nơi đi qua, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động.

Đó là bão cát.

Mà màu xanh kia cũng đang cấp tốc cải biến, cho đến khi hoàn toàn hóa thành màu trắng.

Vào thời khắc này âm thanh nức nở nghẹn ngào vô cùng mãnh liệt xoay sở, tựa như bầu trời nổi lên đau buồn, đại địa đang kêu rên, muốn chôn chúng sinh xuống, để cho vạn vật bồi táng cùng.

Theo bão cát màu trắng xuất hiện, càng có uy áp kinh khủng, phủ xuống toàn bộ đại mạc.

Bão cát màu trắng, đã đến.

Nó quét sạch đại địa, bao trùm bầu trời, ảnh hưởng tới Khổ Sinh sơn mạch, khiến cho hết thảy bên ngoài vào thời khắc này, đều trở thành một màu trắng mông lung, hiện ra nồng đậm không rõ.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng trọng, cúi đầu đưa mắt nhìn dưới chân của mình, Ảnh Tử ra ngoài săn bắn, vẫn chưa trở về.

Chương 1404: Thân ảnh kinh khủng trong bão cát (1)

“Gió xanh đổi màu… . .”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, ánh mắt thâm thúy, gió lớn màu trắng bên ngoài cửa sổ khiến cho đáy lòng của hắn dâng lên một chút cảm giác bất an.

Bất luận biến hóa nào ở giữa thiên địa, hoặc là có liên quan cùng với quy tắc và pháp tắc, hoặc chính là có sức mạnh vượt qua tưởng tượng đang quấy nhiễu, như là Thiên Hỏa Hải bộc phát, như là gió trong Thanh Sa đại mạc lúc này.

“Giữa hai cái này, phải chăng tồn tại liên quan nào đó?”

Hứa Thanh cuối cùng vẫn hiểu rõ quá ít về Tế Nguyệt đại vực, mà thế gian này lại có quá nhiều sự tình không cách nào giải thích, giờ phút này trong khi trầm mặc, Hứa Thanh giơ tay lên, vươn ra phía ngoài cửa sổ, tiếp được một hạt cát trắng trong gió, đưa đến trước mặt.

Hạt cát này toàn thân thuần trắng, tựa như có được sinh mệnh, vùng vẫy trong tay Hứa Thanh, sau khi phát hiện không cách nào giãy giụa, nó lại chui vào máu thịt Hứa Thanh.

Tay phải Hứa Thanh lóe lên kim quang, ngăn cản hạt cát chui vào, cẩn thận quan sát.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh nhìn ra một chút manh mối, hạt cát sỏi màu trắng này… . Càng giống như là một loại trứng côn trùng.

“Chẳng lẽ gió xanh đổi màu, là bởi vì một tồn tại không biết, tản trứng của mình ra, khiến cho nó quét sạch toàn bộ đại mạc, hấp thụ chất dinh dưỡng?”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, nhưng đây cũng chỉ là phán đoán của hắn, không có bằng chứng.

Về phần cát sỏi có phải là trứng côn trùng hay không, cũng chỉ là cảm giác của Hứa Thanh, cũng không có chứng cứ, dẫu sao bên trong thiên địa cũng có đông đảo vật kỳ dị, cho nên nhiều khi cảm giác cũng không thể tin hoàn toàn.

Linh Nhi cũng vào lúc này lộ đầu ra, nhìn qua bên ngoài, trong mắt lộ ra kính sợ, nàng đồng dạng cảm nhận được trong bão cát màu trắng ẩn chứa cảm giác chẳng lành.

Nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Thanh, Anh Vũ có chút chột dạ, trừng mắt nhìn, không báo việc mình đi ị cho đối phương biết.

Một lát sau, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn cát sỏi, rơi vào chỗ Anh Vũ.

Thân thể Anh Vũ chấn động, nhanh chóng đứng thẳng.

“Ngươi có thể dẫn người cùng nhau dịch chuyển?”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ta có thể!” Anh Vũ lớn tiếng mở miệng, vừa ý nắm chắc lại thầm nghĩ ta có thể là có thể, nhưng phải xem tâm tình của lão tử.

“Đội trưởng ở phương hướng nào?” Hứa Thanh tiếp tục hỏi.

“Ở Tây Bộ vực này, tới gần bên cạnh bờ Tự Âm trường hà.” Anh Vũ nhanh chóng đáp lại.

Hứa Thanh không hỏi gì nữa, mặc dù không rõ đội trưởng để Anh Vũ tới gọi mình qua đó, đến cùng chuẩn bị châm lửa như thế nào, nhưng nếu như liên quan cùng mặt trời, hẳn là cần lực lượng Kim Ô của mình.

“Đi một chuyến có thể, nhưng mà Ảnh Tử vẫn chưa về.”

Bởi vì Hứa Thanh nguyền rủa về nghiên cứu, cho nên Ảnh Tử thường xuyên ra ngoài săn bắn cho hắn, có đôi khi một hai ngày sẽ trở về, có đôi khi cần năm sáu ngày.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua màu trắng xa xa ở giữa thiên địa mông lung, đáy lòng hô hoán Ảnh Tử, nhưng lại không có bất luận đáp lại nào, mảnh bão cát này đã ngăn cách hết thảy.

Hứa Thanh chỉ có thể dựa vào liên hệ trong tối tăm, xa xa cảm ứng được Ảnh Tử đang ở một chỗ rất xa, vả lại không làm sao di chuyển.

Mà Anh Vũ lại có thể trở về trước lúc gió bắt đầu thổi, dựa theo đạo lý mà nói, Ảnh Tử không thể nào ngốc đến mức trông thấy gió trắng mà thờ ơ.

“Hứa Thanh ca ca, bên phía tiểu Ảnh… . .” Linh Nhi nhìn Hứa Thanh, trong lòng có chút lo lắng.

“Hẳn là đã xảy ra chút vấn đề, chúng ta đi nhìn xem là được.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, quay lại đưa mắt nhìn tiệm thuốc nhỏ này, sửa sang lại vật phẩm một phen, đẩy cửa tiệm thuốc ra, lúc đi ra hắn còn khóa cửa lớn lại, sau khi suy nghĩ một chút lại tìm một tấm bảng, viết chữ đóng tiệm mấy tháng treo lên.

Lúc này mới rời khỏi.

Anh Vũ và lão tổ Kim Cương Tông dĩ nhiên cũng bay ra, một cái bay theo xung quanh, một cái cẩn thận đậu vào trên bờ vai Hứa Thanh.

Không đi để ý tới bọn họ, Hứa Thanh đi tới bên trong thổ thành.

Đầu đường hiếm thấy người đi lại, lờ mờ có một chút thân ảnh đang quỳ bái thiên địa, trong miệng truyền ra tiếng lẩm bẩm.

Mà bão cát màu trắng từ bốn phía chân trời quét tới, gào thét bay qua mọi chỗ ở trên thổ thành, từng nhà, phần lớn đều đóng chặt cửa phòng.

Cư dân cùng với tu sĩ tiểu thế lực bốn phía trong này nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không ra ngoài trong lúc bão cát màu trắng đến.

Chỉ có những người dị dạng kia, mới có thể ở trong thời điểm này đi lại trong gió, liên tục lễ bái về thiên địa màu trắng.

“Bạch mẫu thức tỉnh, an hưởng viêm giang.”

“Thần tử giáng thế, cứu khổ bát hoang.”

“Chúng thân huỳnh hoặc, vùi tâm bất mang.”

“Ta nguyện thành thổ, nhuận dưỡng thiên phương.”

Âm thanh lẩm bẩm truyền ra từ trong miệng những người dị dạng đang quỳ bái với gió, mang theo cố chấp, mang theo thành kính, càng là trong khi lễ bái, bọn họ cởi bỏ áo bào rộng thùng thình che thân, lộ ra thân hình xấu xí cực kỳ khoa trương.

Thân thể của bọn họ nhìn thấy mà giật mình, dường như đã từng xuất hiện qua sinh trưởng vô tự, rất nhiều miếng thịt buông thỏng, có một chút thậm chí ở trên bụng còn mọc ra tứ chi rất dài cùng với gương mặt.

Mà những miếng thịt kia giờ phút này cũng tự động giơ lên, đong đưa về bốn phương.

Anh Vũ nhìn qua một màn này liền hít vào một hơi, đôi mắt trợn to.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, thần sắc như thường, lúc trước hắn tới nơi đây cũng đã phát hiện, bây giờ không có quá nhiều ngoài ý muốn, đi qua bên cạnh những người dị dạng đang lẩm bẩm lễ bái này.

Từng bước một đi ra khỏi thổ thành, đi tới biên giới vách núi.

Đứng trong nơi này nhìn lại, ở giữa thiên địa là một mảnh sương mù, từng trận gió nức nở nghẹn ngào tàn phá bừa bãi, toàn bộ thế giới dường như đã trở thành hải dương màu trắng, bên trong là vô số cát sỏi theo gió mà động, thổi tới trên người Hứa Thanh, rơi vào trong quần áo, chui vào huyết nhục của hắn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sau khi thân thể Hứa Thanh lóe lên kim quang, những thứ cát sỏi này toàn bộ rớt xuống.

Cảm thụ phương hướng của Ảnh Tử một chút, Hứa Thanh nắm thật chặt cổ áo, nhoáng một cái về phía trước, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, rời khỏi Khổ Sinh sơn mạch, bước vào bên trong đại mạc.

Áo bào bay múa, bị bão cát bao phủ.

Trong sa mạc, Hứa Thanh bay nhanh về phía trước, mà trong bão cát này, số lượng cát sỏi vô tận từ bát phương bao phủ tới hắn, mơ hồ trong đó còn có từng trận cảm giác tham lam, từ trên vạn vật sinh sôi ra.

Càng có lực lượng sinh cơ, tràn ngập trong thiên địa này, khiến cho chúng sinh ở trong nơi này, thân thể dưới sự xâm nhập kia liền xuất hiện dấu hiệu sinh trưởng không cách nào khống chế.

Mà những hạt cát sỏi kia, lại lúc nào cũng muốn chui vào, muốn ký sinh bên trong máu thịt.

Chương 1405: Thân ảnh kinh khủng trong bão cát (2)

“Gió màu trắng, mang theo lực lượng thôi hóa.”

“Nếu cát sỏi này thật sự là trứng côn trùng, cũng có thể giải thích hiệu dụng thôi hóa, đây là thôi hóa hết thảy vật còn sống, trở thành vật bồi dưỡng cho trứng côn trùng ký sinh.”

“Tuyệt đại đa số người bị thôi hóa, cuối cùng đều sẽ bị hút khô mà chết.”

“Chỉ có không nhiều lắm một ít người có thể chạy ra, sau đó tìm đến ngọn núi tránh né, vì vậy mới có những người dị dạng bên trong từng cái thổ thành của Khổ Sinh sơn mạch.”

“Nhưng mà, thân thể của bọn họ cũng không thể nghịch đảo, chỉ có thể cùng tồn tại với trứng côn trùng ký sinh trong người, những miếng thịt kia, hẳn là trứng côn trùng hình thành.”

Đi trong bão cát, Hứa Thanh lặng lẽ cảm ứng, đáy lòng hiểu ra, đồng thời hắn cũng tràn ra lực lượng Độc Cấm của chính mình, lan tràn ra ngoài thân thể, tạo thành mảnh màu đen duy nhất trong trong bão cát màu trắng này.

Tất cả cát sỏi, một khắc đụng chạm vào mảnh khói đen này, đều truyền ra âm thanh xì xì, sau đó bị phủ lên, giống như là tử vong vậy, rơi xuống trên mặt đất.

Nhưng mà cát sỏi quá nhiều, Hứa Thanh hiểu rõ dù là mình có một chút biện pháp đối kháng, nhưng cũng không thể lưu lại quá lâu ở trên đại mạc màu trắng này, vì vậy liền tăng tốc độ nhanh hơn.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, ba canh giờ qua đi.

Trên đại mạc màu trắng không nhìn thấy quá nhiều thân ảnh tu sĩ, hình như giờ phút này chỉ có một mình Hứa Thanh đi về phía trước trong sa mạc này.

Mà mặt đất cũng không giống với Hứa Thanh đã từng nhìn thấy trước kia.

Thanh Sa đại mạc đã từng có rất ít cây cối, nhưng hôm nay, ở trong bão cát màu trắng này, đại địa lại mọc ra cây cỏ màu trắng, những cây cỏ kia nhanh chóng sinh trưởng, ngay từ đầu vẫn là khoảng ngón tay, rất nhanh đã cao đến hơn nửa người.

Vô biên vô hạn cây cỏ trắng lắc lư trong gió, mà một màn bão táp tồn tại cùng với thảo nguyên này, Hứa Thanh chưa từng thấy qua ở chỗ khác.

Cho đến khi những cây cỏ màu trắng mọc ra đóa hoa màu trắng tương tự như cây bông, tựa như cây bồ công anh, bị gió thổi lên, hóa thành từng mảnh lông vũ màu trắng, tung bay trong thiên địa.

Màu sắc của gió cũng bởi vậy càng trắng hơn một chút.

Cảm giác tham lam bên trong cát sỏi cũng càng lúc càng mãnh liệt, gió trắng đầy trời, cát trắng, lông trắng, cùng nhau mãnh liệt còn có sự thôi hóa ở bên trong đại mạc này, trong cơn gió này, Hứa Thanh có thể cảm nhận được mỗi một tấc máu thịt trong cơ thể mình đều giống như biến dị vậy, xuất hiện dấu hiệu tự động nhúc nhích.

Giống như muốn tách ra khỏi thân thể, muốn không ngừng tăng trưởng, cho đến khi tan vỡ.

Loại ác ý đến từ bát phương này, khiến cho Hứa Thanh nhíu mày, bước chân của hắn dừng lại một chút, ầm ầm tản ra lực lượng Độc Cấm trong cơ thể, khuếch tán ra phía ngoài.

Một trượng, ba trượng… Trong chớp mắt, Hứa Thanh liền khuếch trương độc bản thân đến mười trượng, tạo thành phong bạo màu đen, sau đó dựa theo cảm ứng trong đáy lòng, tiếp tục bay nhanh.

Hắn đã cảm ứng được phương hướng chỗ Ảnh Tử, mà khoảng cách hai bên gần hơn, khiến cho cảm ứng giữa bọn họ tăng lớn, Ảnh Tử bên đó hiển nhiên cũng đã nhận ra Hứa Thanh, vì vậy liền truyền tới ủy khuất cùng với ý cầu cứu.

Trong mắt Hứa Thanh lạnh lẽo, phán đoán lúc trước của hắn không sai, Ảnh Tử đích xác là đã xảy ra chuyện, vì vậy thân thể nhoáng một cái, tăng tốc di chuyển.

Giờ phút này trong bão cát màu trắng, cách Hứa Thanh chút phạm vi, Ảnh Tử đang thống khổ kêu rên.

Dưới tình huống bình thường, chúng sinh không nghe được âm thanh của nó, nhưng hôm nay lại không giống.

Nó đang bị hạn chế ở trên mặt đất!

Một con dao găm thanh đồng nhuộm máu vàng, ghim chặt trên đồng cỏ màu trắng, mặc kệ nó vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, không cách nào giãy giụa dù chỉ một chút.

Mà mỗi một lần vùng vẫy, dao găm đều tràn ra kim quang, hình thành một cỗ lực lượng đè xuống, không ngừng trấn áp, càng là mỗi một lần trấn áp, Ảnh Tử đều bị một lần trọng thương.

Tấm màn đen nó biến thành càng là dính rập rạp vô số cây bồ công anh, chúng nó hòa hợp ở trong đó, muốn xâm nhập trong cơ thể Ảnh Tử, đang không ngừng thôn phệ sinh cơ của nó, tiến tới cưỡng ép đồng hóa.

Đây là nguyên nhân Ảnh Tử đau khổ kêu rên.

Đồng thời bên người Ảnh Tử còn có hơn 10 thân ảnh.

Bọn họ mặc trường bào màu trắng, đứng trong bão cát, không nhìn thấy tướng mạo cụ thể, một thân áo bào kia cũng đã che đậy hết thảy, cũng ngăn cách bão cát bốn phía.

Chỉ lộ ra đôi mắt màu trắng, lạnh lùng nhìn phương xa.

“Chủ nhân của ngươi, còn chưa tới sao?” Trong đám người, tu sĩ phía trước nhất quét mắt nhìn Ảnh Tử vùng vẫy trên mặt đất, sau khi nhàn nhạt mở miệng, liền giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay về phía con dao găm.

Dao găm ghim trên người Ảnh Tử lập tức lập lòe tia sáng, lại trầm xuống phía dưới một tấc, đâm vào càng sâu, tràn ra càng nhiều kim quang hơn nữa, tiếng kêu thảm thiết của Ảnh Tử cũng trở nên càng thêm thê lương, vô cùng thống khổ.

“Âm thanh thật khó nghe.”

Nghe tiếng kêu của Ảnh Tử, người áo bào trắng thờ ơ, bình tĩnh mở miệng.

Sau đó giơ tay lên, đang muốn tiếp tục trấn áp, nhưng vào lúc này, gã hình như có chỗ xem xét, ngẩng đầu chú ý đến phía chân trời.

Hơn mười đồng bạn bên cạnh cũng riêng phần mình trước sau phát hiện, nhao nhao lạnh nhạt nhìn về phía xa xa.

Ảnh Tử cũng kích động, phát ra tiếng cầu cứu la lên.

Giờ phút này, bên phía thiên địa xa xa thình lình xuất hiện một mảnh phong bạo màu đen.

Nó tựa như đầu nguồn ô nhiễm, vô luận là cây bồ công anh hay là cát sỏi, sau khi tới gần cơn bão táp này, đều lập tức cải biến màu sắc.

Bồ công anh màu trắng đã thành màu đen, cát sỏi cũng là như thế, chúng nó vờn quanh ngoài phong bạo, đã trở thành một bộ phận của phong bạo màu đen.

Mà những nơi phong bạo đi qua, cây cỏ màu trắng cũng nháy mắt biến thành màu đen, tiếp tục héo rũ.

Một đường đến, tựa như sứ giả tử vong, phủ xuống thế gian.

Những người áo bào trắng kia nhìn thấy một màn này, tâm thần đều riêng phần mình chấn động.

Bọn họ nguyên bản tràn đầy tự tin, đứng đây chờ đợi chủ nhân của Ảnh Tử, nhưng hôm nay nhìn thấy mảnh màu đen này, khiến cho bọn họ theo bản năng nghĩ tới truyền thuyết trên Thanh Sa đại mạc.

Tâm thần từng người lập tức cảnh giác, ngay cả tu sĩ áo bào trắng dẫn đầu cũng là hô hấp trì trệ, trong mắt lộ ra ngưng trọng, nhìn chằm chằm phong bạo màu đen bay nhanh đến cùng với thân ảnh mơ hồ từng bước một lộ ra trong đó, khẽ quát một tiếng.

“Người đến dừng lại!”

Phong bạo vẫn không dừng lại, thân ảnh trong đó vẫn mang theo khí thế đáng sợ đi tới như cũ.

Càng có giọng nói lạnh lùng không ẩn chứa bất luận cảm xúc gì, giống như là gió bắc lạnh lẽo thổi qua thế gian.

“Bọn ngươi, muốn chết!”

—

Chương 1406: Ta vẫn còn là hài tử đó nha! (1)

Theo lời nói của Hứa Thanh truyền ra, phong bạo màu đen nổ vang, bao phủ về nơi đây, còn có một đạo đạo thiểm điện chạy ở, hình thành vô số điện quang hình cung, khuếch tán trên đại địa.

Khí thế như cầu vồng, thiên địa biến sắc.

Giờ phút này Ảnh Tử ở dưới đã vô cùng kích động, run rẩy mãnh liệt.

Nó tràn đầy cảm động.

Giờ khắc này nó cảm thấy khổ cực cùng với trả giá trước kia của mình đều đáng giá, chủ nhân cũng không có bỏ rơi chính mình, dù là trong đám người áo bào trắng vây khốn mình có ba tên là Nguyên Anh đại viên mãn, mà người dẫn đầu kia càng là Linh Tàng dưỡng đạo.

Nhưng chủ nhân vẫn lựa chọn tới cứu mình.

Vì vậy nó liền nhanh chóng truyền đi cảm xúc chấn động, tràn ra toàn bộ cảm kích cùng ủy khuất, còn có đau khổ của bản thân, lại càng vùng vẫy kịch liệt lên.

Giờ phút này thân ảnh mơ hồ trong gió lốc từng bước từng bước đi tới, trong lúc tới gần, uy áp kinh khủng càng lúc càng mãnh liệt.

Phong bạo của Thanh Sa đại mạc đã khá nhiều lần xuất hiện gió màu trắng, nhưng màu đen thì mấy trăm năm chưa từng phủ xuống.

Nhưng giờ phút này, mảnh phong bạo màu đen này lại rõ ràng chiếu vào trong mắt đám người áo bào trắng, khiến cho tinh thần của bọn họ không khỏi ngạc nhiên.

Nhất là bọn họ chú ý tới, vô luận là cây bồ công anh hay là cát sỏi, một khắc tới gần cơn bão táp này đều lập tức đổi sắc, trở thành một bộ phận của phong bạo.

Hết thảy những thứ này, đều giống với hắc phong trong truyền thuyết như đúc.

Mọi người kinh hãi, toàn bộ nhìn thân ảnh mơ hồ trong gió lốc, có người đã theo bản năng lui ra phía sau.

Bộ tộc cùng với tộc quần của bọn họ khác biệt, có được sứ mạng thủ hộ đại mạc, mà hung thú trên Thanh Sa đại mạc, phần lớn đều là sủng vật của bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ nhằm vào Ảnh Tử.

Nửa năm qua, Ảnh Tử không ngừng bắt hung thú bên trong đại mạc, việc này dẫn tới tộc quần bọn họ bất mãn, nhưng bởi vì gió trắng không xuất hiện, bọn họ trở ngại minh ước cổ xưa cho nên không thể tùy tiện ra ngoài.

Vì vậy bọn họ thủy chung ở dưới sa mạc chú ý Ảnh Tử, càng là thông qua một chút sách cổ xác định năng lực của Ảnh Tử, cho nên sau khi bạch phong xuất hiện, một chi tiểu đội chuyên môn nhằm vào Ảnh Tử, nhận nhiệm vụ từ tộc quần, cầm lấy một kiện Thánh Khí được ban cho, ghim Ảnh Tử trên mặt đất.

Nguyên bản đến bước này, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành, chỉ cần đưa Ảnh Tử mang về trừng phạt là được.

Thế nhưng người áo bào trắng dẫn đầu lại không muốn bỏ qua như vậy, gã nhìn ra Ảnh Tử là có chủ nhân, với lại muốn thừa dịp cơ hội ra ngoài khó được, bắt cả Ảnh Tử và kỳ chủ của nó lại.

Nhưng phong bạo màu đen xuất hiện, khiến cho trong lòng tất cả bọn họ dâng lên bất an.

Bọn họ sinh hoạt nhiều thế hệ ở dưới sa mạc, có đủ thiên phú có thể bỏ qua sự xâm nhập của gió trắng, hiểu biết đối với mảnh đại mạc này cũng xa xa vượt hơn người ngoài.

Bọn họ rất rõ ràng ý nghĩa mà phong bạo màu đen đại biểu.

Giờ phút này, người áo bào trắng dẫn đầu gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh mơ hồ trong gió lốc, trong mắt gã, tu vi chấn động của đối phương không cao lắm, thế nhưng mảnh phong bạo màu đen này để cho gã có chút kiêng kị.

Cho nên gã cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà làm ra một cái thủ thế mà chỉ tộc nhân của mình có khả năng xem hiểu, sau đó truyền ra âm thanh trầm thấp.

“Các hạ nửa năm qua sử dụng ác linh của bản thân, không ngừng giết sủng vật của tộc ta, phá hư hoàn cảnh đại mạc, cướp đi khẩu phần lương thực của chúng ta.”

“Hành vi như thế, đối với tộc ta mà nói là tội ác tày trời, cho nên ta tới phụng mệnh bắt ác linh này, cũng thay đám lão tổ tộc ta hỏi các hạ một câu, đến cùng ngươi muốn như thế nào!”

“Tộc của ta và ngươi không cừu không oán, ngươi cần phải cho tộc ta một cái công đạo về việc này!”

Thân ảnh mơ hồ trong gió lốc nghe vậy liền dừng bước chân lại.

Hứa Thanh là một người giảng đạo lý, nghe lời nói của đối phương hình như cũng phù hợp một chút đạo lý, vì vậy hắn suy nghĩ một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Cũng tốt, các ngươi cần đại giới gì?”

Người áo bào trắng nheo mắt lại, có chút ngoài ý muốn, hắn không ngờ đối phương rõ ràng thật sự đồng ý, vì vậy suy tư, sau đó lập tức truyền ra lời nói.

“Đầu tiên, tới lúc này, toàn bộ sủng vật tộc chúng ta bị ngươi bắt đi là tổng cộng 531 con, mỗi một con định giá 10 vạn linh thạch!

“Tiếp theo, chúng ta muốn mang ác linh này đi.”

Ảnh Tử nghe đến đó lập tức cả kinh, tràn ra cảm xúc hoảng sợ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo nó hình như có chỗ nhận thấy, nhanh chóng cảm giác bên người một chút, tiếp tục giả bộ như không chú ý tới, tiếp tục tràn ra hoảng sợ, tiếp tục kêu rên.

Trong gió lốc, thân ảnh mơ hồ nghe vậy liền trầm mặc, sau đó lắc đầu.

“Bồi không nổi, thiếu một ít được không?”

Người áo bào trắng quét mắt nhìn phong bạo, lại quét mắt nhìn Hứa Thanh.

“Đưa phương pháp ngươi làm thế nào hình thành cơn bão táp này cho chúng ta, vậy thì mỗi một sủng vật có thể giảm đi ba thành linh thạch cho ngươi, nhưng con ác linh này, chúng ta nhất định phải bắt.”

Hứa Thanh trầm mặc, cái giá bồi thường này, hắn bồi không nổi.

Như thế, cũng không phải là hắn không giảng đạo lý, mà là đối phương không thấu tình đạt lý.

Nếu như đối phương đã không thấu tình đạt lý, như vậy cũng không cần bồi thường nữa.

Đáy lòng Hứa Thanh yên ổn, thân ảnh ở dưới phong bạo tiến về phía trước một bước.

Nhưng vào lúc hắn đi đến, người áo bào trắng kia lập tức chợt nhảy lên, hơn mười đồng bạn bên cạnh đồng thời bấm niệm pháp quyết, trong chốc lát, bão cát màu trắng bốn phía lập tức tăng vọt, hội tụ từ bát phương, ầm ầm bay thẳng đến phong bạo màu đen.

“Rất lâu không ra ngoài, tu sĩ phía ngoài hiện giờ đều ngu như thế sao, rõ ràng cho chúng ta cơ hội để bày trận.”

Tên áo bào trắng cười lạnh trong lòng, giờ phút này lập tức cùng nhau ra tay với đồng tộc bên cạnh, hình thành phong bạo màu trắng kinh người, rõ ràng mơ hồ hợp thành một cái hư ảnh nhuyễn trùng cực lớn trên không trung, gào thét thôn phệ về phía phong bạo màu đen cùng với thân ảnh trong đó.

Song phương va chạm, tiếng nổ vang vọng.

Chương 1407: Ta vẫn còn là hài tử đó nha! (2)

Giờ phút này, lực chú ý của những người mặc áo bào trắng kia đều đặt ở trên phong bạo màu đen, không có bất kỳ một ai phát hiện bên chỗ Ảnh Tử xuất hiện biến hóa dị thường.

Một thân ảnh hoàn toàn ẩn nấp, không cách nào bị cảm giác, đang ngồi xổm bên người Ảnh Tử, nhìn qua dao găm ghim vào trên người Ảnh Tử, đã nghiên cứu được một lúc.

Người này, chính là Hứa Thanh.

Về phần tồn tại bên trong gió lốc, là do lão tổ Kim Cương Tông biến thành.

Hứa Thanh biết được người có thể vây khốn Ảnh Tử, tự nhiên không phải là hạng người đơn giản, cũng suy đoán sẽ có bố cục xuất hiện, cho nên đã sớm để cho lão tổ Kim Cương Tông thay thế mình hiển lộ ở trong gió lốc để thu hút lực chú ý.

Mà tự thân hắn thì ẩn nấp, yên lặng đi đến.

Vốn định vô thanh vô tức liền cứu Ảnh Tử ra, nhưng con dao găm màu vàng này rất không tầm thường, khí tức tràn ngập phía trên chẳng những có thể trấn áp Ảnh Tử, coi như là Hứa Thanh cũng đều thấy hãi hùng khiếp vía.

Hắn có thể cảm thụ con dao găm này tựa hồ là vận lực lượng huyết mạch ra để sử dụng, nếu như không có được huyết mạch tương ứng, rất khó có thể rung chuyển nó, mà ở bên trên còn có ám quang lập lòe, giống như có thể cảm ứng bên ngoài, nếu không phải phù hợp với yêu cầu sử dụng, trong khoảnh khắc sẽ bị bài xích.

Cho nên, hắn đứng ở đó một mực nghiên cứu làm thế nào rút ra.

“Không có được huyết mạch tương ứng, sau khi đụng chạm chẳng những không cách nào rút lên, còn có thể bị phát hiện cùng với cắn trả.”

“Ám quang lập lòe phía trên chính là cảm ứng đối với người sử dụng, nháy mắt luân chuyển giữa sáng tối, lấy tốc độ của ta, không cách nào cam đoan vào khoảng thời gian nó chợt nhấp nháy, lập tức hoàn thành động tác rút lên.”

“Cơ hội chỉ có một lần, như vậy…..cũng chỉ có thể dùng lực lượng đình trệ thời gian!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, phía xa đang vang vọng tiếng nổ, phong bạo màu đen bị nhuyễn trùng màu trắng xé rách, một khắc thân ảnh trong đó rút lui, hóa thành xương cá chui vào sa mạc biến mất, lực lượng Nhật Quỹ trong cơ thể Hứa Thanh cũng bộc phát.

Khóa chặt dao găm, đình trệ nó lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, vào lúc ám quang trên con dao găm này vừa lóe lên sau đó luân chuyển bỗng nhiên dừng lại, cái kẽ hở này, là một nháy mắt trên dao găm không có ám quang, tay phải Hứa Thanh mạnh mẽ giơ lên một cái, bắt được dao găm.

Tu vi trong cơ thể bộc phát, lực lượng thân thể hiện lên, hung hăng nhổ lên phía trên.

Trong chớp mắt, dao găm bị hắn rút ra, Ảnh Tử hoan hô một tiếng, toàn thân nhoáng một cái, toàn bộ cây bồ công anh trên thân thể nó lập tức tan biến, sau đó nó liền nhanh chóng trở lại dưới chân Hứa Thanh, cấp tốc ẩn nấp.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh lập tức để dao găm vào túi trữ vật, cũng không quay đầu lại mà lập tức bỏ chạy, toàn lực ứng phó, tốc độ kinh người, lão tổ Kim Cương Tông cũng là cấp tốc trở về.

Mà xa xa, giờ phút này những người áo bào trắng kia vào lúc toái diệt phong bạo màu đen cũng đã nhận ra dị thường bên phía Ảnh Tử, thần sắc từng người lập tức đại biến.

“Đây là giả dối!”

Trong tiếng gầm nhẹ, những tu sĩ áo bào trắng này bỗng nhiên truy kích về chỗ Hứa Thanh, mà đại địa vào thời khắc này cũng nổi lên sóng gió, từ dưới sa mạc truyền ra chấn động kinh khủng từ Linh Tàng đại viên mãn.

Cường giả của tộc này, hiển nhiên đã nhận ra sự tình bên ngoài, đang chạy đến.

Nguy cơ trước mắt, Anh Vũ chỗ đó chợt nhoáng một cái, muốn chạy trốn trước để khỏi chết.

Nó cũng mặc kệ Hứa Thanh chết hay sống, giờ phút này đáy lòng của nó vẫn còn đắc ý, thầm nghĩ mình đã hoàn thành việc truyền lời, Hứa Thanh này dám hạ độc lão tử, mơ tưởng để lão tử cứu hắn, hắn tìm chết, không có liên quan gì với mình.

Nhưng nháy mắt khi nó muốn thuấn di, Hứa Thanh giơ tay lên lập tức túm lấy, bình tĩnh mở miệng.

“Thuấn di!”

Anh Vũ bị đau, đáy lòng nó chửi bới, rơi vào đường cùng chỉ có thể nhanh chóng lập lòe, nhưng vẫn hơi chậm.

Hứa Thanh nhíu mày dùng sức bóp mạnh hơn, Anh Vũ lập tức dát một tiếng, một cọng lông vũ hóa thành tro bụi, sau đó bạo phát ra lực lượng truyền tống.

Bỏ qua hết thảy hoàn cảnh bốn phía, trong chốc lát liền mang theo Hứa Thanh tan biến vô ảnh.

Chỉ có tro bụi lông vũ bay xuống, bị gió thổi tản ra.

Sau một khắc, nơi đây nổ vang, một cái vòng xoáy thật lớn xuất hiện ở trên sa mạc, trong đó tràn ra chấn động kinh người, ẩn chứa phẫn nộ, quét ngang về bốn phía.

Không chỉ nơi đây như thế, những chỗ đại mạc khác cũng có vòng xoáy cùng loại xuất hiện, toàn lực dò xét.

Mà khả năng truyền tống của Anh Vũ, hiển nhiên là nó đã từng có khoác lác mà thôi, thực tế phạm vi thuấn di của nó không phải là rất xa, giờ phút này ở ngoài mấy trăm dặm phải hiển lộ ra.

Nhưng không sao cả, Hứa Thanh đã sớm có đoán trước, hầu như trong nháy mắt xuất hiện, hắn lại lần nữa hung hăng bóp mạnh.

Anh Vũ kêu thảm thiết, lại rụng thêm một cọng lông, lần nữa truyền tống.

Cứ như vậy, dưới Hứa Thanh yêu cầu cùng động thủ mạnh bạo, Anh Vũ mỗi một lần xuất hiện đều kêu rên và rụng lông, liên tục thuấn di không ngừng, mang theo Hứa Thanh bay nhanh về biên giới đại mạc.

Đến cuối cùng, Anh Vũ cũng không có bao nhiêu khí lực kêu rên nữa, đã bắt đầu chửi bới.

“Không phải là người! Phát rồ phát dại! Còn súc sinh hơn cả ta!”

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải là người, ngươi là chó cắn chặt da, không có một chút tình người!”

“Thật là quá đáng, ngươi là viên đá đặt ở bên trong ổ gà, ngươi là tên khốn kiếp, ta sắp chết rồi, ba ba cứu mạng!”

Sau mấy mươi lần thuấn di, đã đến biên giới Thanh Sa đại mạc, Anh Vũ cũng hít vào không nhiều nữa rồi.

“Van cầu ngươi không nên như vậy nữa, ta vẫn còn là hài tử, ta thật sự không được nữa… .”

Thân thể của nó kịch liệt run rẩy, nội tâm sợ hãi dĩ nhiên đã đến cực hạn, mà lông vũ trên người đã sắp không còn nữa rồi, thân thể thoạt nhìn trụi lủi.

Giờ phút này nó nhìn qua Hứa Thanh, mắt nhỏ đã tràn đầy hoảng sợ, cảm thấy cái tên mặt không cảm xúc trước mắt này chính là yêu ma quỷ quái lớn nhất của cả vùng đất này, là căn nguyên ác mộng kinh khủng nhất dưới bầu trời.

“Khốn kiếp!”

Chương 1408: Đói khát (1)

Trong lòng Anh Vũ kêu rên, nhưng trong miệng không dám tiếp tục mắng như trước nữa, chỉ mang theo tiếng khóc cầu khẩn.

“Sư bá, ta thật sự không được, không thể tiếp tục nữa, ngươi buông tha cho ta đi mà.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Anh Vũ.

“Sư bá, ta ta… Ta truyền tống là dựa vào lông vũ trên người, ta vẫn còn nhỏ, chưa có trưởng thành, ngươi xem, trên người ta cũng không còn mấy cọng lông nữa rồi, những con chim khác trông thấy ta, đêu sẽ cười nhạo ta.”

Anh Vũ khóc, điểm này nó không có nói láo, nó truyền tống đích xác là dựa vào lông vũ, mà ngày trước nó cũng luôn rất là tự ngạo đối với một thân lông vũ năm màu rực rỡ của mình.

Thỉnh thoảng gặp phải những con chim khác, nó đều đắc ý trong lòng, xem thường những con kia là tạp mao quái dị.

Ở trong nhận thức của nó, nó chính là con chim xinh đẹp nhất ở trong thiên địa này, không phải một trong.

Nhưng bây giờ… Nó cúi đầu liếc mắt nhìn thân thể trọc lóc của chính mình, cảm giác bi phẫn tràn ngập tâm thần.

Hứa Thanh nghe vậy ngẩng đầu, cảm thụ một chút chấn động truy kích xa xa, lại nhìn lướt qua thân thể Anh Vũ còn lại hơn mười cọng lông vểnh lên.

“Không phải còn có mấy cọng sao?”

Tay phải hắn tiếp tục bóp.

“Đồ khốn kiếp.” Anh Vũ kêu thảm thiết, lần nữa truyền tống, mang theo Hứa Thanh tan biến trong bão cát màu trắng, chỉ có một cọng lông vũ hạ xuống, hóa thành bụi bặm, bị gió thổi tản ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, ngoài mấy trăm dặm, thân ảnh Hứa Thanh hiển lộ ra, không đợi Anh Vũ mở miệng, Hứa Thanh lần nữa bóp.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương, không ngừng vang vọng…

Sau hơn mười lần, lúc lông vũ trên người Anh Vũ chỉ còn lại một cọng sau cùng, Hứa Thanh rốt cuộc dưới sự trợ giúp của Anh Vũ, bỏ qua lần truy kích của tộc kỳ dị bên trong gió trắng kia, xuất hiện ở biên giới Thanh Sa đại mạc.

Khoảng cách biên giới sa mạc, lộ trình chưa tới ba mươi dặm.

Mà gió trắng nơi đây, cũng mỏng manh hơn nhiều so với chỗ sâu trong đại mạc, cây bồ công anh trôi nổi cũng thưa thớt hơn.

Đáy lòng Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Về phần Anh Vũ, giờ phút này đã bại liệt trong tay Hứa Thanh, tựa như một cục thịt, biểu cảm không còn lưu luyến cuộc sống, mặt xám như tro, mà trên người của nó, có vô số điểm nhỏ màu đỏ.

Từng điểm nhỏ, đã từng có lông vũ mượt mà sinh trưởng, nhưng bây giờ… . . Chỉ còn có một cọng lông vũ cô độc đứng thẳng ở trên cánh của nó.

Nhìn mình chỉ còn lại một cọng lông, Anh Vũ mờ mịt, mấy tháng trước lúc nó xuất phát, có nằm mơ nó cũng không ngờ rằng, lần lữ trình này lại có thể khiến cho nó trải qua như thế.

“Cảm ơn ngươi.” Hứa Thanh liếc mắt nhìn Anh Vũ, nhẹ giọng mở miệng.

Hắn không nói cảm ơn còn tốt, giờ phút này Anh Vũ vừa nghe hắn nói như vậy, lần nữa khóc lên.

“Lông của ta… Như vậy thì sau này làm sao ta thành thân đây, những con chim khác nhất định xem thường ta… . .”

Hứa Thanh cảm thấy Anh Vũ này dùng rất tốt, đáy lòng cân nhắc sau khi trở về có nên tìm Ngô Kiếm Vu hỏi một chút hay không, mượn dùng nó vài thập niên, chỉ là không biết lông của đối phương có thể thật sự mọc dài ra hay không, vì vậy liền an ủi một chút.

“Không sao, còn có thể dài ra.”

“Mặc dù sẽ dài ra, nhưng mà rất chậm rất chậm rất chậm…” Anh Vũ tiếp tục khóc.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Mà Anh Vũ run rẩy, cũng khiến cho một cọng lông duy nhất trên cánh cũng không ngừng mà lay động, khiến cho Linh Nhi nhìn mà trái tim mềm nhũn.

“Hứa Thanh ca ca, tiểu vũ cũng rất đáng thương, chỉ còn lại một cọng lông, thật sự là chúng ta cũng không cân nhắc tới cảm thụ của nó.”

Anh Vũ nghe vậy cảm động, lúc vừa muốn gật đầu, Linh Nhi than nhẹ một tiếng.

“Như vậy thật ra càng khó nhìn, Hứa Thanh ca ca, hay là chúng ta lại truyền tống một lần nữa đi.”

Anh Vũ nghe vậy trợn mắt thật to, lập tức nổi giận, rống to bằng giọng thơ khó hiểu như phụ thân nó về phía Linh Nhi.

“Con dơi chọc vào lông gà, ngươi tính là con chim gì!”

“Có đại ca có nhị đệ, ngươi tính là cái gì!”

“Con khỉ tiêu chảy, ruột ngươi hỏng mất rồi!!”

Anh Vũ cũng đã mất trí, hơn nữa lông vũ chỉ còn lại một cọng, giờ phút này bị sự mềm lòng của Linh Nhi trực tiếp xúc động đến nội tâm, lập tức phát điên.

Linh Nhi trên cổ áo Hứa Thanh rụt rụt về phía sau, ủy khuất thấp giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, nó thật là hung hăng, nhưng cũng không trách tiểu vũ, nó vẫn còn là hài tử, hẳn là ta nói sai…”

Ảnh Tử nghe vậy lập tức nháy một cái tản ra, bao phủ ở bốn phía Anh Vũ, tràn ra ý bất thiện.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng nháy mắt bay ra, khóa chặt Anh Vũ.

Thân thể Anh Vũ run lên, nội tâm càng thêm bi phẫn, giờ phút này ý niệm duy nhất ở trong lòng nó chính là nhanh chóng trở lại chỗ ba ba, nó nhớ ba ba.

Hứa Thanh giơ tay lên vuốt ve đầu Linh Nhi, không để ý tới Anh Vũ mà quay đầu nhìn về phía xa xa, chỗ sâu trong mắt lóe lên quang mang âm u, hắn cảm nhận được ở phía đó có luồng chấn động quen thuộc.

“Tiểu Ảnh.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Ảnh Tử nhanh chóng nhoáng một cái, sau khi cảm giác thân thể liền vặn vẹo, huyễn hóa ra một đường nét lão giả trên mặt đất, càng là huyễn hóa ra hai cái mặt trăng sau lưng lão giả, giống như đang truy kích.

“Lý Hữu Phỉ?”

Hứa Thanh thì thào, bên trong Thanh Sa đại mạc, hắn chỉ lưu lại ảnh nhãn trên người của đối phương, giờ phút này cảm giác chấn động, cũng chính là người này.

Sau khi trầm ngâm mấy hơi thở, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, tới gần về phía khu vực chấn động.

Lúc trước hắn không có giết Lý Hữu Phỉ này, sau khi lưu lại ảnh nhãn cũng đã kêu Ảnh Tử chú ý tới, đối phương thật sự là nói và làm như một, tính nghĩa hiệp lớn hơn tính thổ phỉ, vả lại cũng không lan truyền hành tung của hắn ra.

Cho nên về sau Hứa Thanh cũng thu lại sát ý, để cho Ảnh Tử tiếp tục nhìn chằm chằm, chính mình thì đắm chìm trong nghiên cứu nguyền rủa.

Giờ phút này nếu như gặp phải, vả lại còn bị tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện truy sát, vì vậy Hứa Thanh dự định đi qua xem thử, quan trọng nhất là, hai tên Thần nô của Hồng Nguyệt Thần Điện lạc đàn, cơ hội như vậy không thấy nhiều.

Mà sau khi Hứa Thanh nghiên cứu quá nhiều hung thú nguyền rủa, hắn cũng muốn nghiên cứu một phen đối với thân thể tu sĩ Thần Điện.

“Dựa theo ta cân nhắc trong hơn nửa năm này, bên trong cơ thể tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện có lẽ không có nguyền rủa? Cũng có lẽ nguyền rủa rất ít? Mà khả năng càng lớn, là ta có thể hấp thu nó… . .”

Hứa Thanh liếm liếm bờ môi, ẩn nấp trong gió, chuẩn bị săn bắn.

Ngoài mấy chục dặm, biên giới Thanh Sa đại mạc, có một con quái vật máu thịt đang bay nhanh.

Thân hình nó khổng lồ vô cùng, cao khoảng chừng 5 trượng, như một tòa núi thịt, trên người mọc ra hơn 10 đầu cánh tay, càng có bảy tám cái bướu thịt giống như đầu người.

Một cái bướu thịt trong đó rủ xuống tới ngực, thình lình tồn tại một cái gương mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Nhìn chi tiết, có thể thấy được đó chính là Lý Hữu Phỉ.

Chỉ bất quá giờ phút này sắc mặt lão trắng bệch, khí tức suy yếu, thân thể biến dị nghiêm trọng, mà thương thế đồng dạng ác liệt, hình như mỗi một hơi vận hành tu vi, đều khiến cho lục phủ ngũ tạng của lão kịch liệt đau nhức, thi thoảng lại phun ra máu tươi, không cách nào khống chế được.

Nhất là vị trí chỗ ngực, chỗ đó tồn tại một cái miệng vết thương xuyên suốt, xương cốt cũng đã vỡ vụn không ít.

Càng kinh người hơn là, trên thân thể của lão còn tồn tại rất nhiều cây bồ công anh, chúng nó đang điên cuồng hấp thu sinh mệnh của lão, đồng thời còn có vô số miếng thịt mọc ra từ trên thân thể lão, kéo dài đầy đất, vả lại vẫn còn đang lan tràn sinh trưởng như trước

Tất cả mọi thứ, khiến cho cả người lão thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Đây là kết quả khi ở bên trong bão cát màu trắng.

Mà ở phía sau lão, trong bão cát màu trắng, đang có hai đạo thân ảnh hồng sắc không nhanh không chậm truy kích về phía lão.

Toàn thân tản mát ra chấn động Nguyên Anh, còn có sương mù màu đỏ vờn quanh, lực lượng gia trì đến từ Hồng Nguyệt Xích Mẫu khiến cho hai gã Thần nô của Thần Điện này đi lại như thường bên trong bão cát màu trắng.

Bọn họ rõ ràng có thể đuổi theo rất nhanh, nhưng bây giờ lại vô cùng nhàn nhã, tựa như đang dắt chó đi dạo vậy.

Chương 1409: Đói khát (2)

“Lý Hữu Phỉ, nhanh chạy đi chứ, phía trước chính là biên giới sa mạc rồi.”

“Phóng ra biên giới, ngươi sẽ không bị làn gió của Bạch mẫu hành hạ nữa, còn có hơn mười dặm nữa thôi, sắp tới rồi.”

“Nhưng mà cho dù ngươi trốn ra khỏi nơi này, vừa vặn nguyền rủa của chủ ta cũng đến biên giới bộc phát, chốc lát ngươi nhớ kỹ nói cho ta biết, là nguyền rủa của chủ ta bộc phát đau khổ, hay là làn gió Bạch mẫu này càng đau khổ hơn.”

“Hoặc là, ngươi van cầu chúng ta, nói không chừng hai ta sẽ phát thiện tâm, trực tiếp kết thúc ngươi.”

Trong mắt hai tên Thần nô của Thần Điện lộ ra ý tàn nhẫn, bọn họ là trong lúc vô tình gặp phải Lý Hữu Phỉ ở bên trong gió trắng, trong đám Thần nô ở Thần Điện bọn họ thì tên tuổi của đối phương cũng có chút danh hào nho nhỏ.

Dẫu sao những năm gần đây, người này đã không ngừng đánh chết những tán tu có ý đồ gia nhập Thần Điện, mặc dù không gây ra phiền toái gì lớn, thế nhưng làm người ta rất chán ghét.

Nhưng mà loại tiểu nhân vật này thích hợp dùng để câu cá, cho nên trước khi nhân vật lớn không mắc câu, bọn họ khinh thường ra tay, mà người này lại giỏi về ẩn giấu, nên mới có thể sống đến bây giờ.

Nhưng đối với hai tên Thần nô bọn họ mà nói, Lý Hữu Phỉ này vẫn có chút giá trị.

Nếu như có thể tươi sống hành hạ lão đến chết, bức bách nguyền rủa bộc phát, như vậy biến thành di hài có thể đổi chút đồ ở Thần Điện.

Cho nên mới có một màn bây giờ.

Mà giờ khắc này trong lòng Lý Hữu Phỉ cũng vô cùng tuyệt vọng.

Lão biết mình đã chạy trời không khỏi nắng, trận bão cát màu trắng này mặc dù trợ giúp chính mình tránh được người đắc tội trong Khổ Sinh sơn mạch, khiến cho đối phương không tiếp tục đuổi giết, nhưng đồng dạng cũng mang đến cho lão tổn thương cực lớn.

Thân thể lão vốn đã bị thương, càng lúc càng suy yếu, mà Thần nô của Hồng Nguyệt Thần Điện lại xuất hiện, càng làm cho một tia sinh cơ cuối cùng trong nội tâm của lão cũng đều ảm đạm xuống.

“Trốn không thoát được rồi… . .”

Lý Hữu Phỉ cười thảm trong lòng, những năm này lão trải qua không ít khó khăn trắc trở trong Khổ Sinh sơn mạch, chỉ là muốn gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, nhưng mãi không giết được Thần nô, tìm lạc đàn thì càng ít.

Cho nên lão thủy chung thiếu một người nữa, dạo gần đây lão dò xét được trong nhóm đệ tử của đệ nhất cường giả là tán tu ở Khổ Sinh sơn mạch, có người bí mật trở thành Thần nô, vì vậy lão liền mạo hiểm ra tay phục kích.

Nhưng sau khi chém giết lão còn chưa kịp cầm thi thể đi, sư tôn đối phương liền phủ thần thức xuống, khiến cho Khiên Dẫn thân của lão tan vỡ.

Tiến tới truy tìm tới bản thể của lão.

Nếu không phải gió trắng xuất hiện, ngăn cản dấu vết, bản thể của lão cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cuối cùng lão rơi vào đường cùng, chỉ có thể trốn vào trong gió cát màu trắng, một đường chạy trốn cho tới bây giờ, sau khi nội tâm vô cùng tuyệt vọng, bên trong ánh mắt của lão lộ ra sự tàn nhẫn cùng kiên quyết.

“Cho dù chết, lão tử cũng phải kéo theo một tên chôn cùng!”

Trong lòng Lý Hữu Phỉ hiện ra sát cơ mãnh liệt, đang muốn xếp đặt thu hút hai tên thần nô Hồng Nguyệt sau lưng tới gần, nhưng vào lúc này, phía sau lão đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Tiếng thét này lộ ra vẻ hoảng sợ, cho dù là gió đang gào thét cũng không thể đè xuống, vang vọng bát phương.

Lý Hữu Phỉ sững sờ, theo bản năng quay đầu, thấy được một màn khiến cho con ngươi của lão co rút lại!

Bên trong gió trắng phía sau, lại cực kỳ đột ngột xuất hiện một cái bàn tay khổng lồ, bàn tay này toàn thân màu tím, to đến bằng một người, lại một phát bắt được một tên Thần nô của Thần Điện, lập tức kéo vào trong gió.

Toàn bộ quá trình cực kỳ nhanh, Thần nô kia lại không cách nào vùng vẫy, chỉ có tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, vả lại lúc bị kéo vào trong gió, thân thể Thần nô này cũng liền nhanh chóng héo rũ, thật giống như sinh cơ bị cắn nuốt.

Giờ phút này, một tên Thần nô khác bên cạnh thần sắc đại biến, hình như cảm nhận được sự tình nào đó không cách nào tin, thân thể run rẩy mãnh liệt, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Hô hấp của Lý Hữu Phỉ dồn dập, lão không biết được nguyên do cụ thể của một màn này, nhưng hiểu rõ đây là một cái cơ hội để mình chạy trốn khỏi chết, thế là không chút chần chờ, không để ý đến thương thế nghiêm trọng, lập tức bộc phát tu vi toàn thân, cấp tốc phóng đi về phía trước.

Trong chốc lát liền kéo dài khoảng cách, điên cuồng trốn chạy để khỏi chết, rời xa nơi đây.

Mà bên trong cơn bão táp, tên Thần nô khác căn bản là không có tâm tư để ý tới Lý Hữu Phỉ chạy trốn, giờ phút này trong lòng gã bay lên sóng lớn ngập trời, một cái chớp mắt vừa rồi, gã cảm nhận được khí tức cùng chấn động của Xích Mẫu, trình độ nồng đậm đã vượt qua hết thảy Thần bộc gã đã chứng kiến qua trong kiếp này, ngay cả Thần sứ cũng không bằng.

“Thần Linh!”

Trái tim của tên Thần nô này đã run rẩy đến cực hạn, khí huyết cùng tu vi trong cơ thể đều rung động lắc lư, thân là người được ban phúc, gã rõ ràng biết được cảm giác của mình không thể nào sai.

Bàn tay giết chết đồng bạn của chính mình kia, đúng là tràn ra khí tức của Thần Linh chủ thượng của mình.

Giờ phút này, trong lúc thân thể của gã run rẩy, bị khí tức kia chấn nhiếp, một giọng nói linh hoạt kỳ ảo ung dung truyền đến từ trong gió.

"Tôi tớ của ta, đến chỗ của ta… đến…"

Giọng nói trong bão cát, Lý Hữu Phỉ không nghe được, giờ phút này lão đã rời xa nơi đây, không ngừng tới gần phía biên giới.

Thế nhưng Thần nô nghe được rất rõ ràng, thân thể của gã run rẩy, nơi truyền ra âm thanh ẩn chứa khí tức của Xích Mẫu, khiến cho thân thể của gã vào một cái nháy mắt này tựa như mất đi hết thảy năng lực chống cự.

Trong cơn run rẩy, gã theo bản năng đi đến phía kia, từng bước một bước vào trong gió, bị bão cát màu trắng bao phủ.

Hồi lâu sau, trong bão cát đi ra một người.

Trong mắt người kia lập lòe ánh sáng màu tím, những nơi đi qua thì chấn động đến từ Tử Nguyệt khuếch tán ra, bên trong gió trắng, một màn màu tím này tựu thật giống như Thần Linh phủ xuống.

Cho đến khi đi ra hơn mười trượng, ánh sáng tím trong mắt Hứa Thanh mới chậm rãi tiêu tán, hắn đánh một cái nấc.

Đích xác là như hắn phán đoán, nguyền rủa trong cơ thể những tu sĩ Thần Điện này được chuyển hóa thành chúc phúc, đã trở thành căn nguyên tín ngưỡng của bọn họ, bọn họ càng thờ phụng Hồng Nguyệt Xích Mẫu, lực lượng chúc phúc này sẽ lại càng đậm đặc, có thể khiến cho bọn họ mượn việc này thu hút lực lượng Hồng Nguyệt tương ứng."

"Kể từ đó, đối với ta mà nói… Thôn phệ lực lượng tín ngưỡng của bọn họ, có thể gia tăng thần quyền Tử Nguyệt của ta."

"Mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng… Rất ngon."

Hứa Thanh liếm liếm bờ môi, đối với hắn mà nói, thôn phệ Thần nô tu vi Nguyên Anh không phức tạp như vậy, bởi vì tồn tại tín ngưỡng, cho nên hắn chỉ cần tràn ra thần quyền Tử Nguyệt của mình, đối phương tựu như là thức ăn biết đi vậy, sẽ tự đi tới phía hắn.

"Nhưng nếu là Thần bộc tu vi Linh Tàng, sẽ không dễ dàng như thế." Hứa Thanh nhớ lại nữ tử áo đỏ từng gặp ở dưới Thiên Hỏa Hải, đáy lòng cảm khái.

"Mặt khác, ta cũng không làm được điểm này với chúng sinh bên trong Tế Nguyệt đại vực, bởi vì nguyền rủa trong cơ thể bọn họ cũng không được chuyển hóa thành tín ngưỡng Hồng Nguyệt Xích Mẫu."

Hứa Thanh vừa đi về phía trước vừa trầm ngâm, trong cơ thể dần dần truyền ra âm thanh khô quắt, tiến tới dâng lên một cỗ cảm giác đói khát, dường như ăn chút tín ngưỡng Hồng Nguyệt này, đã khơi gợi lên bản năng, khiến cho hắn có một loại kích động muốn tiếp tục thôn phệ.

Hứa Thanh dừng bước chân lại, sau khi cảm thụ liền nhíu mày.

"Ăn tín ngưỡng của bọn họ, tại sao lại xuất hiện loại đói khát này… . . Hứa Thanh suy tư, nhưng mà cảm giác đói bụng này không phải rất mãnh liệt, hắn rất nhanh liền đè nó xuống, bước chân cũng theo đó nhanh hơn, cho đến khi tan biến khỏi trong bão cát.

Sau cả buổi, ở biên giới Thanh Sa đại mạc, Hứa Thanh men theo tung tích ảnh nhãn, thấy được một tòa núi thịt hư thối.

Chính là Lý Hữu Phỉ.

Chương 1410: Thế gian hãn hữu! (1)

Gió trắng thổi qua, dấy lên đất cát trên mặt đất, cũng khiến cây cỏ màu trắng lay động.

Giờ phút này Lý Hữu Phỉ nằm ở trên đất vẫn không nhúc nhích, giống như là tử thi.

Thân hình 5 trượng của lão tràn ra một mùi khó ngửi, ngay cả gió quét cũng đều khó có thể khiến mùi này tiêu tán, từ xa cũng có thể ngửi thấy được, khiến người ta vô cùng buồn nôn.

Từ xa xa cũng có thể nhìn thấy rất nhiều bộ vị trên người lão cũng đã nát đến xương cốt.

Cả người bị một mùi tử vong bao phủ.

Thứ khiến cho lão biến hóa như thế, không chỉ là quỷ dị do gió trắng mang đến, mà còn có nguyền rủa Xích Mẫu trong cơ thể bộc phát, tất cả mọi thứ cùng ảnh hưởng đến thân thể cùng với linh hồn của lão.

Trên cơ bản lão đã cách cái chết không xa, hoặc chuẩn xác mà nói, giờ phút này lão đã bước hơn nửa chân vào Hoàng Tuyền, tựa hồ chỉ còn lại một tia ý chí không cam lòng, cưỡng ép giữ một đám sinh cơ không muốn biến mất.

Nhưng loại vùng vẫy này, cũng mang tới cho lão càng nhiều đau khổ và hành hạ.

Hứa Thanh đi đến bên người Lý Hữu Phỉ, đưa mắt nhìn thương thế của lão, sau đó lắc đầu.

"Không cứu sống được."

Tuy Hứa Thanh có Giải Nan đan, nhưng đan dược này bây giờ chỉ có thể hóa giải đau khổ liên tục mang đến trước lúc nguyền rủa chưa hoàn toàn bộc phát, không thể giảm thiểu nguyền rủa, thậm chí trên lý luận vẫn là gia tăng số lượng nguyền rủa.

Cho nên giờ phút này nếu như cho Lý Hữu Phỉ ăn Giải Nan đan, chẳng những không có hiệu quả, thậm chí một tia sinh cơ cưỡng ép giữ lại kia cũng bị nguyền rủa tăng vọt lập tức bao phủ.

Nếu như không cách nào cứu, Hứa Thanh liền thu hồi ánh mắt, cũng gọi ảnh nhãn trở về, chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Nhưng khi đi được vài bước, hắn bỗng nhiên dừng bước chân lại, quay đầu nhìn qua thân thể gần như thi thể của Lý Hữu Phỉ, trong mắt lộ ra một vòng trầm ngâm.

“Có chút không đúng.”

“Lấy nguyền rủa của Xích Mẫu, một khi bộc phát, đáng lẽ lão ta không thể nào kiên trì lâu như vậy mới đúng, cũng không thể nào còn có một tia sinh cơ tồn tại.”

“Điều này không hợp lý.”

Trong lòng Hứa Thanh nổi lên một chút hứng thú, lại quay trở về bên người Lý Hữu Phỉ.

Lần này hắn quan sát càng cẩn thận, cho đến một lát sau, Hứa Thanh bỗng nhiên giơ tay phải lên nhấn một cái, bắt lấy thân hình Lý Hữu Phỉ, nhanh chóng bay về phía xa xa.

Đi ra khỏi phạm vi của Thanh Sa đại mạc, tới trên một ngọn núi cách nơi đây ngoài ngàn dặm, Hứa Thanh đào ra một cái hố quật, ném Lý Hữu Phỉ vào.

Sau đó hắn xóa đi dấu vết bốn phía, đi tới bên người Lý Hữu Phỉ, tỉ mỉ nghiên cứu.

Lúc này hắn thi thoảng lại giơ tay lên cắt lấy thân hình hư thối của đối phương, cầm ra một chút máu thịt quan sát.

Cho đến một ngày sau, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, hắn đã tìm được nguyên nhân, cũng nghiệm chứng suy đoán.

“Là gió bạch phong… . .”

(bạch phong: gió trắng)

“Bạch phong thôi hóa, khiến sinh cơ thân thể Lý Hữu Phỉ lấy trạng thái vô tự liên tục tăng vọt, mục đích của cỗ lực lượng này là vì cung cấp chất dinh dưỡng cho trứng côn trùng, để cho chúng nó phát triển.”

“Nhưng cũng chính là điểm này, khiến cho Lý Hữu Phỉ sau khi bộc phát nguyền rủa trong cơ thể không có lập tức tử vong.”

"Trên người của lão, lực lượng bạch phong cùng với nguyền rủa đã tiến hành đối kháng trình độ nhất định, mặc dù còn không bằng nguyền rủa, nhưng cuối cùng lại để cho Lý Hữu Phỉ bảo lưu lại một tia sinh cơ."

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

"Có thể đối kháng cùng nguyền rủa của Xích Mẫu, bạch phong đến cùng có lai lịch thế nào?"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, ngồi xổm người xuống, cắt đứt một chút xíu máu thịt của Lý Hữu Phỉ, lấy ra từng hạt cát sỏi trứng côn trùng trong cơ thể của lão, còn có những cây bồ công anh kia cũng là như thế.

Quá trình này rất tàn nhẫn, cần phải cắt mở vô số máu thịt, một chút thịt hư thối càng là chạm một cái liền hóa thành nước đen, chảy xuôi theo bốn phía, tràn ra mùi tanh tưởi.

Nhưng Hứa Thanh rất kiên trì, hắn tựu giống như một vị công tượng vô cùng chuyên chú, không quan tâm tài liệu như thế nào, cẩn thận tạo hình.

Rất nhanh, dưới tay của Hứa Thanh, thân thể Lý Hữu Phỉ có vô số miệng vết thương, có nhiều chỗ Hứa Thanh dứt khoát trực tiếp một đao cắt đoạn, sau đó cất kỹ đoạn máu thịt dung hợp nguyền rủa cùng với bạch phong đó đi.

Mà theo từng quả trứng côn trùng được cắt mổ lấy ra, Lý Hữu Phỉ đã mất đi đầu nguồn hấp thu sinh cơ, thân thể bị bạch phong thôi hóa đã có thêm dư lực đi đối kháng nguyền rủa bộc phát.

Mặc dù không thể kháng cự được nguyền rủa, nhưng trong khi nguyền rủa bộc phát, sinh cơ của Lý Hữu Phỉ cuối cùng vẫn tiếp tục kéo dài, giờ phút này vẫn còn không có tiêu tán.

Nhưng mà thật ra điều này cũng không có tác dụng gì, dựa theo Hứa Thanh phán đoán, nhiều nhất năm ba ngày, sinh cơ trong cơ thể Lý Hữu Phỉ tại hao hết, sau đó vẫn sẽ bị nguyền rủa thôn phệ như trước.

Nhưng việc này cũng cho Hứa Thanh một cái dẫn dắt rất lớn.

"Lý Hữu Phỉ này cũng là mạng lớn, lấy trạng thái bây giờ của lão, ngược lại cũng không phải là không thể thử dùng Giải Nan đan một lần."

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lấy ra một quả Giải Nan đan, nhét vào trong miệng Lý Hữu Phỉ, tiếp theo hắn liền phất tay bay ra mấy trăm đạo sợi tơ màu tím, đâm toàn bộ vào trong thân thể Lý Hữu Phỉ.

Giải Nan đan chỉ là thứ nhất, Hứa Thanh dự định nghiên cứu chiều sâu Lý Hữu Phỉ này một chút, lấy thân thể lão làm tài liệu, dựa theo phương pháp luyện chế Giải Nan đan, thử nghiệm luyện một chút xem sao.

“Dù sao đại khái khả năng cũng chết, nếu như lão thật sự có thể còn sống sót, về sau ta có thể ở trong quá trình nghiên cứu, dùng bạch phong để làm một cái phương hướng.”

Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép kín, vừa nghiên cứu vừa luyện chế.

Một ngày sau, Hứa Thanh mang theo Lý Hữu Phỉ rời khỏi, dựa theo phương hướng Anh Vũ đã không thiết sống chỉ dẫn, đi về phía trước, trên đường đi tới, lúc nghỉ ngơi hắn sẽ tiếp tục luyện chế Lý Hữu Phỉ.

Dưới sự nghiên cứu của hắn, nguyền rủa bộc phát trên người Lý Hữu Phỉ đã bắt đầu giảm bớt, mặc dù số lượng nguyền rủa gia tăng, nhưng mỗi lần lão chuẩn bị ngủm, Hứa Thanh đều sẽ lấy ra một chút máu thịt bị cắt đứt lúc trước của lão, nhét vào miệng vết thương của lão, sau đó những thứ máu thịt này liền tự nhanh chóng dung nhập, mà sinh cơ của lão cũng rõ ràng lần nữa xuất hiện.

Chương 1411: Thế gian hãn hữu! (2)

Việc này khiến cho Hứa Thanh vui mừng vô cùng.

Hắn cảm thấy đây chính là tài liệu thực nghiệm mà mình tha thiết ước mơ.

Cứ như vậy, một tháng trôi qua.

Lúc này Hứa Thanh đã xâm nhập đến Tây Bộ của Tế Nguyệt đại vực, vào đêm ngày hôm nay, trong một chỗ sơn cốc, sau khi kết thúc luyện chế đối với Lý Hữu Phỉ, hắn thu hồi tất cả bộ phận sợi tơ của mình, lại lấy ra Giải Nan đan do máu thịt Lý Hữu Phỉ chế tạo, cho lão ăn…

Khỏa Giải Nan đan này khác với những khỏa Giải Nan đan tầm thường, trong khoảng thời gian này, sau khi Hứa Thanh nghiên cứu Lý Hữu Phỉ, hắn đã làm ra một lần cải tiến trọng đại đối với Giải Nan đan, bây giờ đã hoàn thành hơn phân nửa, còn thiếu chút nữa liền có thể hoàn thiện.

“Tỉnh rồi thì đừng có giả chết nữa.”

Sau khi cho lão ăn Giải Nan đan xong, Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Thân thể Lý Hữu Phỉ run lên, mở hai mắt ra, hoảng sợ phức tạp nhìn Hứa Thanh, thật ra lão đã thức tỉnh ba ngày…

Nhưng sau khi lão phát hiện Hứa Thanh đang nghiên cứu chính mình, sợ hãi trong lòng khiến cho lão không dám lộ ra, cho đến khi lão phát hiện Hứa Thanh trong ba ngày này, rõ ràng cho mình cho ăn… Đan dược kỳ dị, tiêu tán nguyền rủa liên tục bộc phát trong cơ thể.

Một màn này khiến cho lão chấn động vô cùng, lão không ngốc, kinh nghiệm cũng rất phong phú, cho nên lão rất nhanh liền suy đoán đan dược mình ăn là thứ gì.

Mà cái suy đoán này, khiến cho đầu óc của lão trống rỗng, rất lâu cũng không có hồi phục tinh thần.

Thật sự là trong ba ngày này, lão nhớ vô cùng kỹ, đối phương cho mình ăn tám khỏa.

“Tự ta bán thân ta đi cũng không đủ mua một khỏa… Hắn đến cùng có mục đích gì với ta… . .” Mấy ngày này, Lý Hữu Phỉ một mực run rẩy suy tư đáp án của vấn đề này trong lòng.

Giờ phút này bị Hứa Thanh vạch trần mình giả chết, lão theo bản năng thấp giọng mở miệng, muốn xác định suy đoán của mình.

“Đại sư, đồ ngươi cho ta ăn có phải… . .”

“Giải Nan đan.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Dù đã đoán được, nhưng giờ khắc này sau khi nghe được đáp án, trong đầu Lý Hữu Phỉ vẫn là nổ vang lên, run rẩy hỏi một câu.

“Vậy… . . Ta đã ăn bao nhiêu?”

“Trong một tháng này, không sai biệt lắm hơn 100 khỏa.“Hứa Thanh tính một cái, nhìn Lý Hữu Phỉ.

Lý Hữu Phỉ nghe vậy đôi mắt trợn to, yết hầu cũng lên xuống vài cái, lão biết rõ giá trị của Giải Nan đan, đó là đan dược mà Linh Tàng cũng điên cuồng, mà chính mình ăn hơn 100 khỏa…

Lão tin tưởng đây là thật, bởi vì ba ngày mình liền ăn 8 khỏa.

Nếu như việc này truyền ra, tất nhiên sẽ khiến cho bên ngoài xuất hiện phong bạo, mà đối với lão mà nói, giờ khắc này lão cảm giác mình thật giống như là một tên ăn mày, có một ngày bỗng nhiên có một vị đại ca đi đến, sau khi liếc mắt nhìn chính mình, liền tiện tay cho mình vài tỷ tiên thạch…

Giờ khắc này, lão đã không muốn cân nhắc tại sao lại như thế nữa rồi, cũng không muốn lo lắng mục đích của Hứa Thanh, lão run rẩy đứng lên, trực tiếp liền quỳ bái về phía Hứa Thanh.

“Đại sư!”

“Mặc kệ lão nhân gia ngài làm cái gì với ta, đều không sao cả, ngài thật sự….Đã cho ta quá nhiều!”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Lý Hữu Phỉ, vừa muốn mở miệng nhưng thần sắc lập tức ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn tới phía xa xa ngoài sơn cốc.

Nơi này là chỗ sâu trong Tây Bộ của Tế Nguyệt đại vực, giờ phút này sắc trời ảm trần, bát phương không ánh sáng, bên trong là một mảnh u ám, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cỏ dại mọc lan tràn trong ngoài sơn cốc.

Mà gió ban đêm cũng hơi ương ngạnh, thổi từ bên ngoài tới, hóa thành âm thanh vù vù, cũng truyền tới một chút âm thanh khua chiêng gõ trống ồn ào.

Hình như ngoài sơn cốc có không ít người đang tới gần.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, Lý Hữu Phỉ cũng có chỗ phát hiện, vội vàng từ trong tư thế quỳ bái đứng lên, một bộ trung thành hộ chủ, đã đoạt vị trí của lão tổ Kim Cương Tông.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng bay ra, khinh miệt đảo qua Lý Hữu Phỉ, sau đó nhìn kỹ về phía cửa vào sơn cốc.

Rất nhanh, âm thanh ồn ào mãnh liệt, một đám thân ảnh từ ngoài sơn cốc đi tới, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Những thân ảnh kia rất đặc thù, lại là từng cỗ tượng đất mặc áo bào, trọn vẹn trên trăm.

Phía trước gõ chiêng, phía sau đánh trống, hơn mười cỗ tượng đất ở chính giữa còn vác điện thờ bằng đá trên đỉnh đầu.

Trong bàn thờ, thờ phụng một pho tượng Nê Hồ Ly (tượng hồ ly bằng đất), mặc áo bào hồng, trên mặt còn bôi lên son phấn, không hề nhúc nhích, như là vật chết.

Sự xuất hiện của bọn nó, khiến cho bốn phía thổi lên gió lạnh, đảo qua sơn cốc, khiến cho cỏ dại trên mặt đất rối loạn.

Nhưng hình như không có để Hứa Thanh cùng với Lý Hữu Phỉ vào trong lòng, nhưng cỗ tượng đất này chỉ quan tâm mục đích của bản thân, đi ngang qua trước mặt bọn họ.

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua trên thân những người tượng đất ấy, hắn đã quen với sự kỳ quái của phiến thế giới này, dưới mắt cũng không có gì ngạc nhiên, hiểu rõ những loại tồn tại như thế, bình thường đều là ức hiếp kẻ yếu sợ sệt kẻ mạnh, không cần quá mức để ý tới.

Nhưng mà nếu như chính mình đã cản đường, vậy cũng không cần quá cường thế.

Vì vậy thần sắc của hắn cũng như thường, tràn ra chấn động tu vi, lui ra phía sau vài bước, tránh con đường ra, mặc kệ đám tượng đất kia khua chiêng gõ trống đi ngang qua trước người.

Cho đến khi điện thờ được nâng cao càng lúc càng gần, đến lúc tới ngay phía trước Hứa Thanh, Nê Hồ Ly trong đó bỗng nhiên chợt quay đầu, nhìn Hứa Thanh cùng Lý Hữu Phỉ.

Đôi mắt bằng đất vào thời khắc này xuất hiện chấn động, lại hóa thành giống như bảo thạch vậy, tràn ra vẻ óng ánh, càng có thần thái nhiếp tâm hồn người ta lưu chuyển ở.

Ngay sau đó, một giọng nói lười biếng mang theo quyến rũ của nữ tử, hiện ra một tia ngoài ý muốn, vang vọng truyền ra trong miệng của Nê Hồ Ly này.

“Nguyên dương?”

“Thế mà lại còn có nguyên dương tu vi Nguyên Anh? Vả lại còn thuần khiết như thế, nửa điểm cũng không bị thái bổ qua!”

“Thế gian hãn hữu.... .”

Chương 1412: Công tử, báo giá đi! (1)

Giọng nói mềm mại quyến rũ, tựa như từng sợi lụa bằng tơ tằm tung bay khắp bốn phía, rơi vào trong tai, thấm vào thần hồn, khiến cho bản năng người ta có chút nhộn nhạo.

Hứa Thanh nhíu mày, nhìn Lý Hữu Phỉ.

Lý Hữu Phỉ sững sờ, vội vàng lắc đầu, thốt ra.

“Ta không còn nữa… . . Sớm cũng không còn nữa rồi, từ lúc Ngưng Khí đã không còn.”

Nê Hồ Ly ghét bỏ quét mắt nhìn Lý Hữu Phỉ, nhàn nhạt mở miệng.

“Thứ dơ bẩn từ nơi nào đến không biết!”

Nói xong, nàng tiếp tục liếc về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra mị ý nhè nhẹ, hình như nhìn ra ngụy trang của Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Rõ ràng còn nhìn trông tuấn tú như thế, nhìn thấy người thì con nai trong lòng ta liền chạy loạn.”

Trong lúc nói lời này, Nê Hồ Ly đứng lên, đi xuống điện thờ, thân thể lay động sáng ngời, lại biến thành một thiếu phụ thiên kiều bá mị.

Theo nàng đi tới, hai ngọn núi bên trên dấy lên từng trận sóng cả, chiếc eo như là hồ lô hết sức nhỏ, phối hợp bờ mông nhếch lên, Lý Hữu Phỉ nhìn qua liền hít vào một hơi, tim theo bản năng đập gấp, thầm hô yêu nghiệt.

Nhất là trên người nàng còn có một lớp vải mỏng màu đỏ nửa che nửa đậy, giống như tùy thời có thể chảy xuống.

Mà làn da óng ánh, dáng người có lồi có lõm, bên trong lay động, khiến cho người ta hiện ra ý muốn âu yếm, dường như có thể mọc rể nảy mầm ở trong lòng người khác.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, nhìn ra tu vi của yêu nghiệt này cũng là Nguyên Anh, giờ phút này Ảnh Tử dưới chân dĩ nhiên tản ra, mà đúng lúc nữ tử từ điện thờ đi xuống kia cũng dừng bước chân lại, đạp nhẹ dưới mặt đất một chút.

Ảnh Tử lập tức rung động lắc lư, cuốn ngược lại mà quay về, ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Nữ tử liếm liếm bờ môi, cười mở miệng.

“Công tử, mặc dù ta và ngươi đều là Nguyên Anh, nhưng ngươi không biết bối cảnh cùng lai lịch của ta, ta cũng không muốn lấy thế đè người, lại càng không nguyện dùng sức mạnh đối với tiểu khả ái làm cho người ta trìu mến như ngươi, như vậy sẽ làm hỏng mất phong tình.”

“Cho nên, chúng ta có thể thương lượng mọi chuyện thật tốt.”

“Ngươi báo giá đi.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, mà Linh Nhi giờ phút này cũng đã thò đầu ra khỏi cổ áo của hắn, giận đến phình má lên, trong ánh mắt mang theo ý hung hăng, lân phiến trên người cũng nổi lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào nữ tử.

Nữ tử bỏ qua Linh Nhi, ánh mắt quét từ trên mặt Hứa Thanh quét xuống phía dưới, cho đến khi nhìn tới bàn chân, lại quay lên đối mắt nhìn nhau cùng với Hứa Thanh, nhịn không được liếm liếm bờ môi.

“Tỷ tỷ sẽ không bạc đãi ngươi.”

Nói xong, nàng lấy ra một cái hồ lô, thoáng lắc lư, sau đó mở miệng.

“Nơi này có chín khỏa Giải Nan đan, vốn là mười khỏa, lần trước có người dùng hai mươi Thiên Hỏa Tinh màu đỏ mua đi một khỏa, nhưng mà ta cũng có thể cho ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Hứa Thanh sững sờ.

Nữ tử nhìn biểu cảm Hứa Thanh, đáy lòng càng nóng, lại phất tay lấy ra một đoạn xương cốt màu bạc, tươi cười mở miệng.

“Đây là cốt đan một vị đại năng Cổ Linh tộc, rất có lợi đối với tiểu xà kia của ngươi, có muốn hay không?”

Linh Nhi cũng sững sờ, sau đó nghiến răng tiếp tục nhìn hằm

hằm, ráng nhịn không nhìn tới khúc xương cốt kia.

Nữ tử khẽ cười, sau khi suy nghĩ một chút lại lấy ra vật phẩm tương tự, cái này rõ ràng là một bộ phận cơ thể người màu vàng, hình dạng trăng lưỡi liềm, thoạt nhìn hình như là thận.

“Đây là một cái bảo bối, năm đó có một cuồng đồ cắn qua Xích Mẫu một cái, tiếp đó thân thể liền bị tách rời, có người đưa quả thận này cho ta, nếu như công tử đồng ý theo giúp ta vài ngày, sau khi kết thúc, có thể cầm lấy đi ăn, bồi bổ thiếu hụt của thân thể.”

Hứa Thanh nhìn quả thận này, lần nữa sững sờ.

Linh Nhi khẩn trương.

Lý Hữu Phỉ mờ mịt, lão bỗng nhiên thật hâm mộ Hứa Thanh.

Mắt thấy Hứa Thanh không có trả lời, nữ tử thở dài.

“Còn trẻ không biết tỷ tỷ tốt, đi coi tiểu xà trở thành bảo.”

“Cũng được, công tử giữ gìn kỹ nguyên dương của chính mình, về sau nếu như nghĩ thông suốt, tùy thời có thể tới nơi đây tìm ta, giao dịch của chúng ta, một mực thành lập.”

Nữ tử nói xong, quay người lắc lưu vòng eo, phát huy tác dụng vô cùng của bóng lưng mê người, đi tới điện thờ, lại hóa thành Nê Hồ Ly, mà tượng đất bốn phía, từ đầu đến cuối mặt đều không có cảm xúc, giờ phút này lại nhấc điện thờ lên, tiếp tục đi về phía trước.

Gió lạnh từng trận, chúng nó xuyên qua sơn cốc, đi xa không thấy tung tích nữa.

Sơn cốc, hoàn toàn yên tĩnh.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua phía Nê Hồ Ly rời đi, trong mắt lộ ra trầm ngâm.

Linh Nhi lo lắng không yên nhìn Hứa Thanh, Lý Hữu Phỉ ở bên không biết phải nói cái gì, đáy lòng vô hạn phức tạp, lão cảm thấy chính mình sau khi rời khỏi Thanh Sa đại mạc, sự tình mỗi ngày nhìn thấy đều là không thể tưởng tượng.

“Hứa Thanh ca ca…” Linh Nhi nhỏ giọng mở miệng.

“Trên người nàng, không có nguyền rủa.” Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Lời hắn vừa nói ra, Linh Nhi nhẹ nhàng thở ra, mà Lý Hữu Phỉ sau khi nghe được thì tâm thần liền chấn động.

“Ý của ngài là… Nàng đến từ ngoại vực?”

Hứa Thanh lắc đầu, Nê Hồ Ly này tới đột ngột, trong khoảng thời gian ngắn hắn có chút không phân biệt rõ đối phương là thật sự đi ngang qua, hay là chuyên môn tới đây.

Nhất là những vật phẩm đối phương xuất ra, mỗi thứ tương tự đều không hề tầm thường, mà Giải Nan đan bị mua đi kia khiến cho Hứa Thanh có chút do dự, hắn không biết có phải chính là khỏa mà mình đổi ở Nghịch Nguyệt Điện kia hay không.

Còn có quả thận kia… .

Hứa Thanh do dự, nhưng vô luận như thế nào, nơi đây cũng không phải là nơi ở lâu, cho nên hắn quay người nhoáng một cái, nhanh chóng bay ngược về phía sơn cốc, Lý Hữu Phỉ vội vàng đi theo phía sau, bọn họ rất nhanh liền rời khỏi sơn cốc.

Thời gian cứ trôi, rất nhanh nửa tháng qua đi.

Trong nửa tháng này, Hứa Thanh dựa theo Anh Vũ chỉ dẫn, một mực di chuyển trên đường, nhưng mà mỗi ngày hắn đều bỏ ra một ít thời gian để nghiên cứu Lý Hữu Phỉ, thu được linh cảm luyện chế đan dược từ trên người lão, sau đó liền thử nghiệm cải biến Giải Nan đan.

Lúc đầu Lý Hữu Phỉ vẫn còn rất khẩn trương, nhưng theo thời gian ngày từng ngày trôi qua, lão dần dần cảm thấy không đáng kể nữa.

Mỗi ngày nuốt vào mấy khỏa Giải Nan đan, khiến cho lão cảm thấy bán mình bao nhiêu lần cũng đều mua không được.

Nếu đã như thế, vậy liền chấp nhận thôi.

Mà nguyên nhân lão rời khỏi Khổ Sinh sơn mạch, trong nửa tháng này Hứa Thanh cũng đã hỏi qua, sau đó liền biết được đối phương là đắc tội một vị lão tổ trong Khổ Sinh sơn mạch.

“Mặc Quy lão tổ kia có tu vi Quy Hư, là tán tu thuộc nhóm đệ nhất cường giả trong Khổ Sinh sơn mạch, quan hệ với Thần Điện cùng Nghịch Nguyệt Điện đều rất thuận lợi, thời gian trôi qua cũng rất thoải mái.”

“Vì hoàn thành khảo hạch của Nghịch Nguyệt Điện, ta bất đắc dĩ giết đệ tử của lão…”

Nhớ tới việc này, Lý Hữu Phỉ liền lén lút nhìn Hứa Thanh, thở dài xong, lão cảm thấy mình rất chịu thiệt, mặc dù giết người, nhưng lại không cầm được thi thể.

Sở dĩ liếc trộm Hứa Thanh, là bởi vì nửa tháng này lão nhìn thấy chỗ Hứa Thanh có thi thể thần nô, chính là hai tu sĩ truy sát mình trong bạch phong kia.

Hai cỗ thi thể này, cũng là vật Hứa Thanh nghiên cứu, thỉnh thoảng lúc đang nghiên cứu Lý Hữu Phỉ gặp phải bình cảnh trên suy nghĩ, hắn sẽ lấy bọn họ ra, bắt đầu giải phẫu.

Theo thời gian trôi qua, thủ đoạn giải phẫu cũng càng ngày càng sắc bén, có đôi khi phải móc nội tạng ra, cắt mở từng chỗ để xem xét, có đôi khi sẽ đập nát xương cốt, xem xét cốt tủy.

Mỗi lần đều là người đầy vết máu ám sắc.

Hứa Thanh cũng bởi vậy mà phát hiện tu sĩ thần nô có một cái đặc điểm, đó chính là nội tạng tồn tại trình độ xâm nhập khác biệt, mặc dù nguyền rủa thân thể của bọn họ đã trở thành tín ngưỡng, nhưng hiển nhiên không hề hoàn toàn.

“Không biết Thần bộc có tu vi Linh Tàng sẽ như thế nào?”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Chương 1413: Công tử, báo giá đi! (2)

Mỗi lần tới giờ phút này, Lý Hữu Phỉ đều run rẩy, mặc dù Hứa Thanh giải phẫu thi thể không có tiếng kêu thảm thiết gì truyền ra, nhưng Lý Hữu Phỉ mỗi lần đều ở bên tận mắt nhìn thấy, trong lòng không tự chủ được lần nữa trở nên căng thẳng mãnh liệt.

Lão cảm thấy mình cũng là hạng người hung tàn, nhưng so sánh cùng với đại sư, căn bản chính là không đáng giá nhắc tới, mà khiến lão sợ hãi nhất, chính là sợ rằng có thể nào một ngày, đại sư cũng nảy sinh ý niệm nghiên cứu thi thể mình trong đầu hay không.

Trong lúc lão run sợ trong lòng, bọn họ cũng cách Tự m Trường Hà ở Tây Bộ càng ngày càng gần, mà Hứa Thanh cũng đã bổ sung toàn bộ một tia khuyết điểm nhỏ nhặt sau cùng của Giải Nan đan, khiến nó trở lên hoàn thiện hơn.

Giờ phút này, trên một đỉnh núi cách Tự m Trường Hà còn một tháng lộ trình nữa, Lý Hữu Phỉ nằm ở nơi đó, đã hôn mê.

Hứa Thanh vừa mới kết thúc nghiên cứu, đưa mắt nhìn Lý Hữu Phỉ hôn mê, chú ý tới sinh cơ thân thể của lão bình thường, vì vậy cũng không quá đặt ở trong lòng, mà nhìn qua đan dược luyện chế ra trong tay, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Đan dược này là Hứa Thanh mượn nhờ thân hình kỳ dị của Lý Hữu Phỉ, phối hợp hai cỗ thi thể Thần nô trong trong ngoài ngoài mà nghiên cứu, cuối cùng cải tiến ra được.

Bề ngoài không có khác biệt quá lớn cùng Giải Nan đan tầm thường, cũng là năm màu rực rỡ, chỉ là cẩn thận nhìn sẽ mơ hồ phát hiện, màu sắc kia trong ẩn chứa bạch sắc, cho nên sắc thái tổng thể thoáng phai nhạt một chút.

Nhưng dược hiệu, đã xuất hiện biến hóa long trời lở đất.

Nó không hề cực hạn ở việc giảm bớt hành hạ khi nguyền rủa bộc phát, mà có thể làm giảm xuống nguyền rủa!

Nếu như định lượng nguyền rủa trong cơ thể một người là 10000, như vậy sau khi nuốt vào khỏa Giải Nan đan này, nguyền rủa sẽ biến thành 9999.

Mặc dù rớt xuống rất ít, cũng rất khó bị phát hiện, nhưng đây là một cái đột phá mang tính chất sáng lập trước đó chưa từng có.

Bởi vì nguyền rủa giảm xuống, là tính chất vĩnh cửu!

Một nguyên lý căn bản của nó, là lấy cùng loại với kháng thể làm chủ, giảm thiểu vĩnh viễn, hiệu dụng thứ yếu mới là giảm bớt đau khổ khi nguyền rủa bộc phát.

Nhưng mà vẫn tồn tại tác dụng phụ, sẽ tiêu hao sinh cơ nhất định, nhưng đối với Giải Nan đan tầm thường mà nói, tiêu hao ít hơn rất nhiều, lực lượng giảm bớt cũng theo đó mà phóng đại.

“Nhưng đáng tiếc, chỉ có lúc ăn lần đầu tiên, mới có thể giảm xuống nguyền rủa, đến lần ăn tiếp theo chỉ có thể giảm bớt đau khổ, dẫu sao nguyền rủa là sống, sẽ tự động điều chỉnh đối với cái này.”

Đáy lòng Hứa Thanh cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng hắn cũng hiểu rõ loại chuyện này rất khó một hơi mà thành ngay, đan dược này còn cần lần lượt cải tiến nữa mới được, vả lại mình cũng cần càng nhiều thông tin nguyền rủa hơn.

“Mặt khác, nếu như có thể để cho ta nghiên cứu một chút Thần bộc tu vi Linh Tàng… Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn cảm thấy tu sĩ Thần bộc Linh Tàng, bên trong cơ thể của bọn họ nhất định tồn tại những thứ huyền bí khác.

“Còn nữa chính là, Tế Nguyệt đại vực này quá ít thảo dược, ta nhớ được có một chút cấm khu, thảo dược trong đó nồng đậm dị chất, nếu dung hợp dược tính, có lẽ có thể giúp ta cung cấp mạch suy nghĩ tốt hơn để cải tiến Giải Nan đan.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, khống chế Ảnh Tử bao phủ trên người Lý Hữu Phỉ hôn mê, để cho người kia càng ngủ say hơn, sau đó xem xét bốn phía, xác định không có gì đáng ngại, mới lấy tấm gương ra, thân thể nhoáng một cái, bước vào Nghịch Nguyệt Điện.

Hồi lâu không tới, lần này lúc xuất hiện ở trên bàn miếu thờ, Hứa Thanh thoáng có chút không thích ứng, một hồi lâu hắn mới đi xuống dưới, một khắc đẩy ra cửa lớn của miếu thờ, trời xanh cùng với ánh sáng tươi đẹp khiến cho ánh mắt hắn hơi nheo lại, bản năng nhìn xa xa.

Chỗ đó… . . Là phía miếu thờ hắn lấy Thiên Hỏa Tinh để đổi lấy Giải Nan đan.

Nghĩ đến Nê Hồ Ly kia, trong lòng Hứa Thanh cảnh giác, bất kể là trùng hợp hay không, hắn cũng cảm thấy phán đoán lúc trước của mình đối với Nghịch Nguyệt Điện là không sai.

Người Nghịch Nguyệt Điện, hoàn toàn không hề đơn giản.

Vì vậy hắn cũng không rời khỏi miếu của mình, mà ở chỗ này cảm giác, sau đó giơ tay vung lên, một mảnh ánh sáng từ bên trong miếu thờ tràn ra, hội tụ ở trước mặt hắn, hóa thành một cái quang đoàn tương tự cùng với miếu thờ khác.

Sau khi kiểm tra một phen, Hứa Thanh lấy ra Giải Nan đan cải tiến của chính mình, bỏ vào bên trong quang đoàn.

Tiếp theo hắn ban bố vật cần thiết ở.

“100 giọt máu tươi Thần bộc Linh Tàng.”

Hứa Thanh không có thiết lập giá cả không hợp thói thương, với hắn mà nói, Giải Nan đan này luyện chế rất nhẹ nhàng, dẫu sao hắn cũng đã cho Lý Hữu Phỉ ăn gần hai trăm khỏa rồi.

Hắn mong muốn, là mau chóng cải tiến đan dược của mình.

Dựa theo hiểu biết của hắn ở đoạn thời gian trước, sau khi tuyên bố như vậy, một khi có người hoàn thành, có thể tự động đổi, lúc mình lại trở về, liền có thể cầm đi vật cần thiết.

“Hy vọng có thể nhanh một chút.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, sau khi tuyên bố liền trở về trên bàn thờ, rời khỏi nơi đây.

Sau khi xuất hiện trên đỉnh núi, hắn đập tỉnh Lý Hữu Phỉ, tiếp tục di chuyển trên đường.

Cứ như vậy, một ngày đi qua.

Ngày hôm sau, bên trong Nghịch Nguyệt Điện, đại hán miếu thờ hàng xóm bên cạnh Hứa Thanh đẩy cửa lớn ra, từ trong bước ra bên ngoài.

Tạo hình lộ ngực ra ngoài, bốn phía là dải lụa màu làm bằng đá, vẻ mặt không giận mà uy, khiến cho gã đứng dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn khí thế huy hoàng.

“Khoảng thời gian này rốt cuộc đã an tĩnh lại.”

Mỗi ngày gã đều thích đi đến Nghịch Nguyệt Điện, rất hưởng thụ ánh mặt trời của Nghịch Nguyệt Điện, gã cảm thấy thời điểm ở trong nơi này mình mới là còn sống, mà nơi gọi là thực tế, gã nhiều khi không muốn trở về.

Dẫu sao u ám cùng khổ nạn trong hiện thực sẽ thời khắc nhắc nhở vận mạng bi thảm của bản thân gã.

Cũng có không ít người giống như gã, phần lớn đều ưa thích ở trong chỗ này.

Nhưng mà Nghịch Nguyệt Điện cũng có quy tắc đối với cái này, cho nên dù là không tình nguyện, nhưng cách mỗi vài ngày gã vẫn phải trở về thực tế.

Đây cũng là lý do tại sao gã cảm thấy Hứa Thanh chỗ đó ồn ào cùng với nhiều lần nhìn hằm hằm hắn.

Vốn đã không có nhiều thời khắc hưởng thụ, lại còn bị tiếng nổ vang không ngừng liên tục quấy rầy, đổi thành ai cũng đều sẽ cảm thấy buồn bực trong lòng.

Giờ phút này sau khi đi ra, cảm thụ được an bình khó có được, đại hán này duỗi lưng một cái, đang muốn ra ngoài tản bộ, nhưng khóe mắt đảo qua miếu thờ Hứa Thanh một bên, chú ý tới chỗ đó có quang đoàn lập lòe, đại hán hơi nhướn lông mi lên.

“Tên thích cố làm ra vẻ huyền bí đáng giận kia bắt đầu bán đồ?”

Đại hán này không có quá nhiều ngoài ý muốn, cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra khinh thường.

Trong trí nhớ của gã, chủ nhân tòa miếu thờ này, mỗi lần xuất hiện đều là một bộ thần thần bí bí, vả lại hầu như không giao lưu cùng người khác.

Chính mình nhiều lần nhìn hắn hằm hằm, nhưng đối phương sau khi thấy đều né tránh, nhanh chóng rời đi, thật giống như con thỏ nhỏ bị kinh hãi.

“Cũng được, đi xem con thỏ này bán thứ đồ chơi gì, cũng mượn cái này nhìn xem người này đến cùng có tài năng gì.”

Đại hán bất mãn đã lâu đối với người hàng xóm Hứa Thanh này, vì vậy thân thể liền nhoáng một cái, trực tiếp đi đến ngoài miếu thờ Hứa Thanh, lướt qua thanh đồng đỉnh không có bất kỳ cây hương nào, gã khinh bỉ cười một tiếng, nghênh ngang bước vào miếu thờ Hứa Thanh.

Sau khi bước vào, gã khinh thường liếc mắt nhìn pho tượng vẫn không nhúc nhích trên bàn, lại đảo qua quang đoàn trôi nổi duy nhất trên không trung, rất không coi ra gì, giơ tay lên, chụp tới quang đoàn.

“Nhìn xem đồ vật đầu tiên người này bán, là thứ đồ bỏ đi gì.”

Nhưng vào lúc tay của gã đụng chạm vào quang đoàn, vẻ mặt nguyên bản bình tĩnh của đại hán này lập tức biến đổi.

Chỉ trong khoảnh khắc, đôi mắt gã trợn thật to, cả người giống như bị rất nhiều thiên lôi oanh kích, trong đầu nhất thời cuộn trào, thân thể mãnh liệt ngưng lại tại chỗ.

Chương 1414: Vang danh Nghịch Nguyệt Điện (1)

“Giải Nan đan? Vật phẩm thứ nhất liền bán Giải Nan đan? Nhất là cái giá cả này…”

Đại hán hô hấp dồn dập, giống như không thể tin được ánh mắt của chính mình, vì vậy nhanh chóng cảm giác lại lần nữa, cho đến khi xác định chính mình cũng không hề thấy sai, nét mặt của gã gần như cấp tốc biến ảo.

“Chỉ cần 100 giọt máu Thần bộc!”

Đầu của đại hán có chút lờ mờ, mặc dù Giải Nan đan ít thấy, nhưng gã ở trong Nghịch Nguyệt Điện nhiều năm, cũng đã thấy không ít người buôn bán, tự nhiên hiểu giá trị to lớn của Giải Nan đan này.

Nhưng trong ký ức của gã, chưa từng có bất luận một khỏa Giải Nan đan nào lại bán với giá tiền thấp như vậy.

Việc này khiến gã trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút hoài nghi, cho rằng mình gặp lừa đảo.

Nhưng giao dịch trong Nghịch Nguyệt Điện, bởi vì vật phẩm là sắp xếp kỹ trước đó, cho nên người giao dịch có thể sớm cảm ứng, trên cơ bản thời điểm xuất hiện sai lầm không nhiều lắm, mặt khác, một khi lừa gạt ở trong nơi này bị thẩm tra ra, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Nhẹ sẽ bị phong bế giao dịch của miếu thờ, nặng thậm chí còn sẽ bị xóa thân phận Nghịch Nguyệt Điện, vĩnh viễn không chấp nhận.

Cho nên bình thường mà nói, có rất ít người làm giả ở chỗ này, không đáng.

Vì vậy đại hán này vội vàng tới gần, sau khi cẩn thận phân biệt, hô hấp của gã lần nữa trở nên dồn dập, trái tim đập nhanh hơn trước giờ chưa từng có, sau đó mạnh mẽ xoay người, chạy như điên ra phía ngoài.

"Sơ sót lớn!"

"Đây là lần….Sơ sót lớn nhất ta gặp phải trong Nghịch Nguyệt Điện!"

"Không được, ta nhất định phải mau chóng đổi lấy, bỏ lỡ lần sơ sót này, ta sẽ hối hận một cuộc đời!"

"Con thỏ này không thể nào không biết giá cả, nhưng tại sao vẫn định giá như vậy…..Chẳng lẽ bởi vì hắn có việc vội nên viết sai, hẳn là cần 1000 giọt máu Thần bộc!"

Một cái chớp mắt đi ra khỏi miếu thờ của Hứa Thanh, kích động trong lòng của vị đại hán kia đã không cách nào hình dung, gã cảm thấy mình nhất định phải nhanh chóng đổi lấy khỏa Giải Nan đan vô cùng trân quý này trước khi kẻ đần kia kịp phản ứng.

"Còn phải đoạt trước những người khác, cũng may nơi đây vắng vẻ, nhất thời nửa khắc hầu như cũng không có người chú ý."

"Không thể để người khác phát hiện!"

Nghĩ tới đây, lúc đại hán đi ra miếu thờ, liền cưỡng ép đè xuống nội tâm kích động, biểu hiện ra bộ dạng rất bình tĩnh, thậm chí nhìn bên ngoài có người đi ngang qua, gã còn lộ ra thần sắc khinh thường, một bộ chính mình vừa mới thấy được thứ đồ bỏ đi.

Mà khi tới được nơi không có ai, rốt cuộc gã không áp chế nổi nữa, nhanh chóng liên hệ hảo hữu của mình ở trong Nghịch Nguyệt Điện, phát động hết thảy mọi nhân mạch cùng con đường của bản thân, đi sưu tập máu Thần bộc.

"Con thỏ kia không ghi chú nhất định phải là máu của một người, như vậy cũng dễ xử lý, qua nhiều năm như vậy, có quá nhiều người đã giao thủ cùng Thần bộc, máu Thần bộc ít nhiều cũng có một chút."

Trong cơn phấn khởi, tinh thần cả người đại hán đều vô cùng phấn chấn, toàn lực ứng phó, rốt cuộc một ngày sau, gã đã thành công sưu tập đầy đủ máu Thần bộc từ nhiều phương tới.

Trong ngày này, gã lo lắng có người nhanh chân đến trước, thậm chí cũng thủ ở ngoài miếu thờ của mình, biểu hiện ra một bộ dạng đi dạo, nhưng trên thực tế lại vô cùng cảnh giác toàn bộ pho tượng tới lui, sợ có người đi tới chỗ Hứa Thanh.

Cho đến giờ phút này, cầm lấy số máu Thần bộc đầy đủ, đại hán này liền bay nhanh như gió bước vào miếu thờ của Hứa Thanh, vô cùng nóng vội tới thẳng đến quang đoàn, dùng tốc độ nhanh nhất để đổi.

Trong nháy mắt tiếp theo, lúc khỏa Giải Nan đan này hiện ra trong tay của mình, đại hán liền vội vàng ngửi một cái, trong lòng vô cùng phấn khởi.

“Màu sắc, mùi, tương tự cùng với những người khác bán, đại khái khả năng là thật sự!”

“Ha ha, sơ sót lớn!!”

Ngoài hưng phấn ra, gã bỗng nhiên có chỗ phát hiện, chú ý tới pho tượng trên bàn miếu thờ có chút chấn động, đáy lòng lập tức cả kinh.

“Con thỏ sắp trở về rồi, có lẽ rất nhanh hắn liền phát giác chỗ sơ sót, không thể lưu lại ở trong đây!”

Đại hán quay người, nhanh chóng bay ra phía ngoài, một bộ chiếm được đại tiện nghi liền chột dạ, nhanh chóng rời đi.

Một khắc thân ảnh của gã biến mất, pho tượng trên bàn bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Hứa Thanh trở về.

“Không ngờ sau khi vật phẩm trong Nghịch Nguyệt Điện bán ra, dù ta ở ngoại giới cũng có chỗ cảm ứng.” Hứa Thanh có chút vui mừng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua ngoài miếu thờ.

Hắn mới nhìn thấy một thân ảnh cấp tốc đi xa, từ bóng lưng nhìn, tựa hồ là vị hàng xóm luôn luôn mang theo tức giận đối với chính mình.

Hứa Thanh cảnh giác xem xét bốn phía, xác định không ngại, sau khi nhớ lại tấm lưng vội vàng kia, đáy lòng ít nhiều cũng đoán ra được đáp án.

“Hẳn là cho rằng ta đặt nhầm rồi, nhặt được món hời lớn, cho nên chột dạ chạy trốn?”

Hứa Thanh cũng không để ở trong lòng, đứng ở trên bàn, giơ tay lên trảo một cái về quang đoàn phía trước.

Quang đoàn lập tức lập lòe, một bình thuốc từ trong bay ra, rơi vào trong tay của hắn.

Sau khi xem xét, trong lòng Hứa Thanh càng thêm vui sướng.

“Lại không phải là máu của một người, mà là hơn mười người, không tệ không tệ.”

Hứa Thanh rất thỏa mãn, cái này sẽ cung cấp cho hắn càng nhiều mẫu nghiên cứu hơn nữa, vì vậy lại lấy ra một khỏa Giải Nan đan, đặt ở bên trong quang đoàn.

Lần này vẫn là 100 giọt máu Thần bộc như trước.

Làm xong những thứ này, pho tượng của Hứa Thanh an tĩnh lại, hắn lựa chọn trở về.

Một lát sau, ngoài miếu thờ, người hàng xóm hở ngực kia lại cẩn thận xuất hiện, quan sát một phen, xác định Hứa Thanh đã rời khỏi, gã nhẹ nhàng thở ra, thần sắc mang theo phấn khởi.

“Ha ha, cái kẻ đần này, vừa rồi nhất định là giận đến cực kỳ khủng khiếp.”

Nghĩ đến mấy tháng nổ vang đối phương tạo ra kia, giờ phút này đáy lòng của đại hán cảm thấy rất thoải mái, chú ý tới quang đoàn bên trong miếu thờ hình như đã có thêm vật phẩm mới, gã liền đắc ý đi tới.

“Để ta nhìn xem con thỏ này lại bán thứ gì.”

Đại hán tâm tình sung sướng, giơ tay lên chạm tới, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đôi mắt của gã lần nữa trợn to, trong đầu trực tiếp vang vọng thêm càng nhiều thiên lôi, trong lúc tâm thần nổ vang, gã cũng cảm thấy mình giống như xuất hiện ảo giác, vì vậy liền theo bản năng đi xác định một chút.

Sau một lúc lâu, trong mắt gã lộ ra vẻ mờ mịt.

“Tại sao….Vẫn còn?”

“Vẫn là 100 giọt máu Thần bộc?”

“Điều đó không có khả năng, chẳng lẽ người này thật sự là kẻ đần…”

“Không đúng, nói không chừng đan dược này có vấn đề!!”

Sắc mặt đại hán lập tức âm trầm, xoay người rời đi, nhanh chóng trở lại miếu thờ của mình, lựa chọn trở về, gã muốn đi nghiệm chứng thiệt giả đan dược mình vừa mua.

“Nếu như là giả dối, ta nhất định sẽ khiến người này đẹp mắt!”

Đại hán nghiến răng rời đi.

Một ngày sau, gã lần nữa trở về, trong thần sắc vẫn còn lưu lại chấn động, điên cuồng lao thẳng đến miếu thờ của Hứa Thanh.

“Thật sự, là thật!”

Nhưng sau khi gã sự kích động đi đến miếu thờ Hứa Thanh, lại phát hiện đan dược bên trong quang đoàn đã bị người khác đổi đi, lập tức liền hóa thành vô hạn hối hận.

“Đáng chết, tại sao lúc trước lại không đổi trước chứ!”

Đại hán đấm ngực, đáy lòng dâng lên đau khổ cùng cực, cái loại cảm giác bỏ lỡ này để cho gã hối tiếc không kịp, vì vậy lại đợi vài ngày, phát hiện Hứa Thanh chỗ đó thủy chung cũng không thả đan dược ra tiếp, khiến cho đắng chát cùng hối hận trong lòng của gã càng ngày càng mãnh liệt.

Mấy ngày nay Hứa Thanh đích xác là không tiếp tục bán đan dược.

200 giọt máu Thần bộc lúc trước đã cho hắn rất nhiều suy nghĩ, thủ pháp luyện chế cũng hơi tăng lên một chút.

Bây giờ còn cách Tự Âm Trường Hà ở Tây Bộ nửa tháng lộ trình, bên trên bình nguyên, Hứa Thanh luyện xong đan dược trên người Lý Hữu Phỉ, lần nữa nghĩ đến thảo dược ở cấm khu mình cần.

“Chỗ này của ta không có, không có nghĩa rằng những người khác cũng không… .”

Hứa Thanh suy tư, sau đó lựa chọn vào Nghịch Nguyệt Điện, lại đặt một khỏa Giải Nan đan lên, lần này không cần máu Thần bộc nữa, mà là dược thảo.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh rời khỏi.

Chương 1415: Vang danh Nghịch Nguyệt Điện (2)

Chưa tới nửa canh giờ, vị đại hán hàng xóm thủy chung chú ý tới nơi này lại bước ra từ trong miếu thờ của mình, gã mang theo hối hận theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Sau khi phát hiện bên trong có quang đoàn lập lòe, thân thể của đại hán lập tức chấn động, cấp tốc lao đến.

Gã đã sớm đổi đến rất nhiều máu Thần bộc, giờ phút này kích động bắt lấy phía quang đoàn.

“Thật sự vẫn còn!”

“Người này….Không bình thường!”

Đại hán ngưng tụ trong lòng, mặc dù lần này yêu cầu đã thay đổi, khiến cho gã không có biện pháp lập tức đổi được, nhưng thảo dược đối phương đưa ra, gã nhớ đã từng thấy người bán qua, giá trị mặc dù cao, nhưng căn bản không có cách nào so sánh cùng với Giải Nan đan.

“Người này nhất định là một vị đại sư!”

“Hắn hẳn là có thể tự mình luyện chế Giải Nan đan, có lẽ đối với hắn mà nói, cái này không coi vào đâu, hoặc là người này có bối cảnh cực lớn, cho nên mới có thể hào khí như vậy!”

“Nhưng vô luận như thế nào, đây là một đại nhân vật!”

Đại hán cảm thấy cơ duyên trong nhân sinh của mình ngay ở đây, giờ phút này lập tức quay người đi sưu tập dược thảo đại sư cần thiết, đáy lòng càng là lo lắng bị người khác nhanh chân đến trước.

Chỉ là lần này, việc gã lo lắng vẫn đã xảy ra.

Ngay nháy mắt gã đi ra khỏi miếu thờ, một pho tượng nhanh chóng vọt từ bên ngoài tới, gào thét mà lao qua bên cạnh gã, đi thẳng đến quang đoàn.

Đại hán trong lòng thất kinh, chợt quay đầu, thấy pho tượng kia sau khi đụng chạm vào quang đoàn, thần sắc lộ ra chấn động, ngay sau đó, đối phương cũng đã nhận ra ánh mắt của đại hán, lập tức ngóng nhìn.

Riêng phần mình bất thiện, tràn đầy cạnh tranh.

“Là ngươi, 99715!”

Đại hán nghiến răng, người nơi này sẽ không nói tên, sau khi quen biết lẫn nhau đều lấy đánh số để xưng hô, pho tượng trước mắt này đại hán quen biết, cũng là miếu thờ gần đó.

“Đan của đại sư, người hữu duyên có được.” Pho tượng kia cười lạnh, không để ý tới đại hán, nhanh chóng rời khỏi.

Đại hán hừ lạnh, một đường bay nhanh, liều mạng toàn lực trù bị, năm canh giờ sau, gã rốt cuộc tìm được dược thảo Hứa Thanh cần thiết, lúc cấp tốc trở về đã thấy thân ảnh tên hàng xóm 99715 đi ra từ miếu thờ của Hứa Thanh.

“Ngươi đã chậm.” 99715 nhàn nhạt mở miệng, khoanh chân ngồi xuống ngoài miếu thờ.

Đại hán không cam lòng, bay nhanh bước vào miếu thờ Hứa Thanh, trông thấy bên trong quang đoàn đã không còn Giải Nan đan, đáy lòng của gã vô cùng hậm hực, sau khi rời đi cũng dứt khoát ngồi ở ngoài miếu thờ, chờ đợi ở đó.

Việc này là có hiệu quả, bởi vì theo thời gian ngày lại ngày trôi qua, Hứa Thanh liên tiếp treo lên không ít Giải Nan đan.

Đối với Hứa Thanh mà nói, giao dịch trong Nghịch Nguyệt Điện rất là thuận tiện, giải quyết cho hắn hết thảy chướng ngại trong quá trình luyện chế và nâng cấp Giải Nan đan.

Bất kể cần thứ gì, chỉ cần đặt vào bên trong là được, chậm thì một ngày, nhanh mà nói thì là một hai canh giờ, sẽ có người cung cấp hết thảy thứ hắn cần thiết.

Kể từ đó, con đường cải tiến Giải Nan đan của Hứa Thanh càng ngày càng trôi chảy, nhất là tốc độ, nhanh hơn rất nhiều.

Về phần Giải Nan đan mặc dù cũng treo lên tới vài chục khỏa, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, tiện tay liền có thể luyện chế từ trên người Lý Hữu Phỉ ra tới.

Mà sau những ngày này, bây giờ cõi lòng khiếp sợ của Lý Hữu Phỉ đã hoàn toàn chết lặng, mỗi ngày lão đều thấy Hứa Thanh lấy bản thân luyện chế đan dược, nhìn từng khỏa Giải Nan đan hình thành từ trên người mình, lão cảm thấy tất cả những thứ này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bản thân.

Thậm chí thỉnh thoảng lão còn có thể dâng lên một chút ý niệm ngây thơ trong đầu, ví dụ như chẳng lẽ mình là anh hùng giải cứu Tế Nguyệt đại vực.

Nhưng sau khi thấy Hứa Thanh, lão lại bỏ ý nghĩ này đi, trở nên càng thêm nhu thuận.

Đồng thời trong khoảng thời gian này, Nghịch Nguyệt Điện cũng bởi vì cử động của Hứa Thanh mà xuất hiện chấn động không nhỏ.

Đầu tiên là phía ngoài miếu thờ Hứa Thanh, từ lúc mới bắt đầu có hai pho tượng biến thành ba pho, tiếp theo là bốn pho năm pho, mà thông tin về nơi đây cũng bởi vậy mà truyền ra, vì vậy pho tượng chờ đợi đã đạt đến hơn mười cái.

Những pho tượng này đều cảnh giác lẫn nhau, mỗi lần miếu thờ Hứa Thanh xuất hiện tia sáng, bọn họ liền trước tiên xông vào xem xét, sau đó lại lập tức giải tán, phía sau tiếp ứng phía trước hoàn thành, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt.

Nhiều pho tượng chờ đợi như vậy, tự nhiên cũng đưa tới người qua đường hiếu kỳ, mỗi lần có pho tượng đi ngang qua nhìn đến màn náo nhiệt nơi đây đều rất kinh ngạc, theo dò hỏi và quan sát, kinh ngạc cũng đã bắt đầu lan tràn.

Vì vậy càng nhiều pho tượng hơn nữa, bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở ngoài miếu thờ của Hứa Thanh, nhân số từ hơn mười đến trên trăm, bên trong rập rạp vô số, tạo thành hiệu ứng lại càng kinh khủng.

Nhất là đỉnh thanh đồng trước miếu thờ Hứa Thanh, hơn ba mươi cây hương bên trong bay lên khói đặc, bộ dạng rất cường thịnh, cái này càng ngày càng gây chú ý tới ánh mắt của người ngoài.

Cho đến khi người quanh quẩn chờ đợi bên ngoài đạt tới mấy trăm, đồn đại về đại sư đã truyền ra bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

“Đây là một vị đại sư thần bí trách trời thương dân!”

“Gian miếu thờ kia đánh số là 99719, ta nguyện gọi hắn là Đan Cửu đại sư!”

“Giá Giải Nan đan của Đan Cửu đại sư chưa tới một thành của những người khác, mà hiệu quả càng tốt hơn, lão nhân gia người đây là lòng mang vạn dân, cứu khổ cho chúng sinh.”

“Không sai, đây cũng là lý do tại sao yêu cầu của Đan Cửu đại sư đều là dược thảo cùng với máu Thần bộc!”

Trong rất nhiều lời đồn đại, còn có một cái đến từ gã hàng xóm của Hứa Thanh, là đại hán hở ngực kia, gã nhiều lần ở ngay trước mặt của mọi người ngạo nghễ mở miệng.

“Lúc Đan Cửu đại sư vào Nghịch Nguyệt Điện, đã thể hiện ra lực lượng phi phàm rồi, các ngươi những thứ miếu bên ngoài này căn bản cũng không biết được chỗ siêu phàm của đại sư, nên biết rằng lúc ấy đại sư thế nhưng là liên tục 2 tháng truyền ra vô thượng đạo âm chấn động bát phương cắm vào tâm thần!”

“Ta vô cùng may mắn, có thể nghe từ đầu đến đuôi, lúc ấy tâm thần phấn khởi, chỉ cảm thấy ý niệm trong đầu thông suốt, thậm chí nguyền rủa bản thân ta cũng đều vô hình được áp chế, cũng bởi vậy cảm nhận được đại sư từ bi cùng với sâu không lường được!”

“Chính là đáng tiếc, đạo âm chỉ có 2 tháng, đây là việc ta thấy tiếc nuối nhất.”

“Bây giờ hồi tưởng trở lại, 2 tháng đó, lại tốt đẹp như thế…”

Mỗi lần giờ phút này, đại hán đều sẽ bày ra vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Cứ như vậy, đồn đại về Đan Cửu đại sư liên tục tản ra trong Nghịch Nguyệt Điện, chỉ là Hứa Thanh đã có mấy ngày này không đưa đan dược lên rồi, bởi vì giờ phút này hắn đã tới gần bên cạnh bờ Tự Âm Trường Hà.

Đứng ở nơi đó, Hứa Thanh ngẩng đầu, nước sông xa xa bốc lên, hiện ra máu tanh, mơ hồ có thể nhìn thấy được vô số hài cốt trôi nổi lên xuống ở, tràn đầy tà ác.

Mà bờ cát bên cạnh cũng là màu đỏ, nguyền rủa ở trong nơi đó càng thêm rõ ràng.

Nơi đây, chính là chỗ gặp nhau cùng đội trưởng mà Anh Vũ chỉ dẫn.

Một lát, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đi thẳng về phía trước.

Sau khi vượt qua một mảnh khu vực cấm chế bao phủ, đi trên bờ cát màu đỏ, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, trong gió thổi qua, đưa tới âm thanh thở dốc ồ ồ của đội trưởng, Ninh Viêm cùng với Ngô Kiếm Vu.

Trong đó còn kèm theo âm thanh đàm thoại như ẩn như hiện của bọn họ.

“Ta không còn khí lực nữa rồi, bên trong bị kẹt rồi, không rút ra được.”

“Không sao, đại Kiếm Kiếm đừng sợ, nắm chặt dùng lực, sắp ra rồi!”

“Đại Kiếm Kiếm eo của ngươi không được rồi, chân ngươi làm sao cũng mềm nhũn rồi!”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, tiếp theo hắn liền nghe được tiếng kêu thảm thiết của Ninh Viêm.

“Không được, sắp đứt rồi, các ngươi buông tha cho ta đi…”

Chương 1416: Vớt mặt trời (1)

Toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, ngoại trừ nơi cuối cùng Tây Bắc còn có một cái sơn mạch giáp giới với ngoại vực, những chỗ khác đều bị Tự Âm Trường Hà vờn quanh.

Con sông này giống như là một cái vòng tròn, vây khốn phong ấn chúng sinh ở.

Giờ phút này, vị trí Hứa Thanh đến, thuộc về phía Tây Nam của Tế Nguyệt đại vực, nơi đây đông đảo dãy núi, cây cối thưa thớt, càng bởi vì nhích tới gần bờ sông, gió từ bên Tự Âm Trường Hà thổi tới hiện ra một mùi tử vong cùng hư thối, lan tràn khắp bát phương.

Chỉ là ở trong không khí âm u này, theo những câu từ dễ gây hiểu lầm được gió truyền đến kia, bầu không khí ở nơi đây tựa như đã bị phá vỡ, khiến cho không khí trong khoảng thời gian ngắn đã có một chút cải biến.

Thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái, Linh Nhi cũng thò đầu ra, ngượng ngùng nhìn về phía trước, nhỏ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, bọn họ đang làm gì thế?”

Nói xong, nàng còn dùng cổ áo Hứa Thanh che mặt.

Lý Hữu Phỉ một bên một mực không biết Hứa Thanh muốn đưa mình đi tới nơi nào, giờ phút này ở bên cạnh bờ Tự Âm Trường Hà, nghe âm thanh từ xa xa truyền đến, nét mặt của lão cũng có chút kỳ quái, theo bản năng lui về phía sau vài bước, đáy lòng có chút bất an.

Tuy rằng cảm thấy khả năng không lớn, nhưng lão vẫn nhịn không được nghĩ đến mục đích chân thật khi Hứa Thanh cho mình nhiều Giải Nan đan như vậy, còn có sự quyết đoán của đối phương khi cự tuyệt Nê Hồ Ly.

“Chắc có lẽ không phải… .” Đáy lòng Lý Hữu Phỉ có chút run rẩy, tự an ủi mình.

Hứa Thanh không hiểu lo lắng của lão, giờ phút này hắn đang ngóng nhìn về nơi xa, quan sát bốn phía.

Phiến khu vực này có tồn tại cấm chế.

Hiệu dụng của cấm chế này ngoại trừ ẩn nấp, còn có hiệu quả ngăn cách, không chỉ là âm thanh, còn bao hàm cả tầm nhìn.

Lúc trước Hứa Thanh vừa tiếp cận liền đã phát hiện, nhìn ra đó là dùng chính máu của đội trưởng để bố trí, vả lại còn đánh dấu khí tức của hắn, để cho hắn có thể cứ thế bước vào.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, sau khi đi ra vài bước hắn liền ngồi xổm người xuống, giơ tay lên chạm một cái xuống mặt đất.

Dựa theo hắn cảm ứng, chỗ này là một mắt trận của cấm chế.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh đụng tay vào, bên trong cát sỏi trên mặt đất lập tức chui ra một con mắt, chớp chớp về phía Hứa Thanh, sau đó khắp bốn phương tám hướng lập tức xuất hiện những con mắt cùng loại, như mọc thành phiến.

Càng có một số nhuyễn trùng màu lam cũng chui ra.

Phạm vi cực lớn, bao phủ trọn vẹn ngàn dặm, một màn này khiến Lý Hữu Phỉ nhìn mà tâm thần rung động lắc lư, như lâm đại địch, thật sự là trong cảm giác của lão, sự quỷ dị nơi đây giống như bạch phong trên sa mạc vậy, hiện ra một cảm giác sấm nhân.

Đồng dạng, đây hết thảy cũng làm cho Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, đáy lòng không khỏi dâng lên nói thầm.

“Lúc trước thời điểm đại sư huynh rời đi đã nói đi làm một việc nhỏ… Cái việc nhỏ gì mà cần phong cấm ngàn dặm?”

Lúc Hứa Thanh đang trầm ngâm ở nơi này, toàn bộ những con mắt cùng với nhuyễn trùng màu lam kia liền lay động lên, truyền ra cảm xúc chấn động hoan hô, càng có giọng nói của đội trưởng vang vọng trên người bọn chúng.

“Ha ha, tiểu Thanh ngươi đến rồi, nhanh tới đây, giúp chúng ta cùng nhau rút!”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, nhưng không chần chờ, thân thể nhoáng một cái cất bước tiến về phía trước, theo hắn đi về phía trước, con mắt cùng nhuyễn trùng trên bờ cũng nhanh chóng tản qua, nhượng ra một con đường.

Nhìn theo con đường, Hứa Thanh bay nhanh, ngôn từ dễ gây hiểu lầm cùng với âm thanh thở hổn hển cũng càng lúc càng gần, cho đến khi thời gian nửa nén hương trôi qua, sau khi cảm giác bản thân đi vào trong một mảnh cách ngăn như nước trước mặt, cảnh tượng bị ẩn nấp ở bên trong lập tức chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Thứ đầu tiên khiến cho Hứa Thanh chú ý là, xa xa bên cạnh bờ có một quái vật khổng lồ sừng sững.

Đây là một cái vật có tạo hình khuôn cửa cực lớn, do cự thạch màu sắc thanh đồng chế tạo, cao tới 3000 trượng, rộng cỡ 1000 trượng.

Nó bị dựng đứng trên bờ sông, giống như người khổng lồ Viễn Cổ, tản mát ra uy áp cùng với khí thế mênh mông kinh người.

Thậm chí cẩn thận nhìn, còn có thể thấy trên cửa đá màu sắc thanh đồng có khắc vô số phù văn cổ xưa, rập rạp vô số, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng phức tạp.

Mà để cho Hứa Thanh chấn động tâm thần nhất, là tồn tại bên trong khung của này thực sự không phải là cửa, mà là một vật kỳ dị do từng vòng kim loại đen vờn quanh hình thành.

Vòng tròn trên dưới nhỏ nhất, bộ phận chính giữa lớn nhất, tựa như một cái mũi khoan hình lò xo.

Bên trên rỉ sét loang lổ, thậm chí có nhiều chỗ còn có nước sông màu đỏ nhỏ xuống, tựa hồ là mới được lôi ra từ trong sông không lâu.

Nhìn vật này, Hứa Thanh không đoán ra đây rốt cuộc là cái gì, vì vậy liền đặt chú ý đến một bên bờ sông, đội trưởng cùng với Ngô Kiếm Vu, còn có Ninh Viêm đều đang ở đó.

Ba người xếp hàng thẳng, đội trưởng đứng ở phía trước nhất, trong tay cầm một nhánh mây, thở hồng hộc, thân thể đã thành hình vòng cung, không ngừng lôi kéo.

Phía sau là Ngô Kiếm Vu cùng với những con nối dõi kỳ kỳ quái quái của y, từng người đều dùng sức túm nhánh mây.

Về phần Ninh Viêm thì lại nằm ở sau cùng, gã ngồi dưới đất, hai đùi dùng sức tách ra, gót chân cắm vào bên trong đất cát, mượn lực đồng thời hai tay nắm chặt nhánh mây ở trên bụng mình, vừa kêu rên vừa dùng sức.

“Đừng mà, thật sự sắp đứt rồi…”

Nhánh mây kết nối cùng rốn của gã kia, lan tràn rất dài, trực tiếp kéo dài tới bên trong Tự Âm Trường Hà phía trước.

Giờ phút này theo bọn họ lôi kéo, nước sông liền dâng lên, tựa như có một vật khổng lồ hình tròn, đang từng chút xíu bị kéo từ dưới đáy sông lên.

Chương 1417: Vớt mặt trời (2)

“Tiểu Thanh mau mau tới đây hỗ trợ.”

Đội trưởng hất đầu, vung mồ hôi trán đi, hô to về phía Hứa Thanh.

Ngô Kiếm Vu cũng là ngẩng đầu, không kịp thở nhìn về phía Hứa Thanh.

Ninh Viêm thì là không lưu luyến sống, kêu rên lên.

“Lão đại, cứu ta… . .”

Hầu như ngay khi gã mở miệng, một đạo ánh sáng hỗn tạp đồng thời bay ra từ chỗ Hứa Thanh, chính là Anh Vũ, giờ phút này trên người nó đã mọc ra một chút lông chim non nớt, chỉ là thoạt nhìn càng khó coi.

Nó lập tức liền bay đến trên người Ngô Kiếm Vu, như một hài tử chạy trốn khỏi trong tay ác ma nhìn thấy người nhà, ồ ồ khóc lên.

“Phụ thân, ta còn tưởng rằng ta sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa rồi.”

Còn không đợi nó đau buồn kể lại câu chuyện của mình, phụ thân của nó liền nhoáng một đầu cái, bỏ qua lời của nó, gầm nhẹ một tiếng.

“Ngậm dây thừng, kéo cho ta!”

Anh Vũ sững sờ, đáy lòng bi phẫn, rất có một bộ cảm giác nhân gian không đáng sống, nhưng nếu như phụ thân đã mở miệng, nó cũng không dám không nghe, giờ phút này chỉ có thể tương tự như Ninh Viêm, một bộ dạng không thiết sống nữa.

Mắt thấy như thế, mặc dù Hứa Thanh một bụng nghi ngờ, thế nhưng cũng cất bước đi đến bên người đội trưởng, một phát túm được nhánh mây, toàn lực kéo một cái.

Lý Hữu Phỉ cũng nhanh chóng chạy đến hỗ trợ, đồng thời nở nụ cười về phía Ngô Kiếm Vu, vừa đưa mắt nhìn Ninh Viêm, sau đó nhìn đội trưởng, đáy lòng lập tức phân tích ra ai có địa vị tối cao trong ba người.

Sự gia nhập của bọn hắn, khiến cho lực kéo cũng được tăng vọt, nước sông lập tức mãnh liệt trồi lên, trong tiếng nổ vang vọng, một cái vòng tròn thật lớn, xuất hiện hình cung ở biên giới mặt sông phía xa.

“Đại sư huynh, vật này là?”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, vừa kéo vừa mở miệng.

Đội trưởng nghe vậy, mặc dù thở hồng hộc, nhưng vẫn nhịn không được đắc ý.

“Tiểu Thanh, ngươi tới quá chậm, nhưng mà không sao cả, cuối cùng vẫn là bắt kịp.”

“Ngươi nhìn thấy cái khuôn cửa phía sau chúng ta kia không, ha ha ha, ngươi đoán xem đó là cái gì?”

Hứa Thanh lắc đầu, biểu cảm khó hiểu.

Trông thấy Hứa Thanh khó được xuất hiện vẻ mặt như vậy, đội trưởng cười ha ha.

“Đó là mặt trời!”

“Tế Nguyệt đại vực đã từng có chín mặt trời nhân tạo, ba cái trong đó đã vẫn lạc, ngươi cũng biết việc này đúng không, mà cái khuôn cửa kia, chính là một trong mặt trời vẫn lạc!”

“Mà thứ chúng ta đang lôi này, đồng dạng cũng là một trong ba cái mặt trời vẫn lạc.”

“Đây chính là chuyện nhỏ ta muốn làm khi tới đây.”

“Mùa xuân, ta gieo xuống hạt giống, bây giờ mùa thu, ta liền thu hoạch ba cái mặt trời!”

Đội trưởng ngạo nghễ, trên thực tế kiếp trước y đã tìm được ba cái mặt trời vẫn lạc ở trong năm tháng cổ xưa kia rồi, thậm chí còn tiến hành sửa chữa hồi phục lại, cuối cùng ném chúng nó xuống Tự Âm Trường Hà để ẩn tàng.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, quay lại đưa mắt nhìn cái cửa cực lớn kia, hắn chẳng thể nghĩ tới, thứ này lại là mặt trời nhân tạo.

“May mắn mà có Ninh Viêm, ha ha, ta hoàn toàn chính xác không có nhìn lầm, huyết mạch của tiểu tử này không tầm thường, sau khi dung nhập nhánh mây, còn thêm sự gia trì của ta, khiến cho nhánh mây này có thể thừa nhận sự ăn mòn của Tự Âm Trường Hà.”

Đội trưởng nói xong, yêu quý thoáng lắc lư nhánh mây trong tay, Ninh Viêm phía sau nghe đến mấy cái này, biểu cảm bi phẫn, việc gã hối hận nhất, chính là đi Phong Hải Quận.

Nếu như không đi tới Phong Hải Quận, gã cũng sẽ không gặp phải Trần Nhị Ngưu, nếu như không gặp phải Trần Nhị Ngưu, gã cũng sẽ không có hậu tục bi thảm như này, nhất là giờ phút này tim của gã không ngừng run rẩy, sợ bọn Hứa Thanh không cầm được, như vậy mình sẽ lập tức bị kéo vào trong nước sông.

Tuy rằng làm việc cùng Trần Nhị Ngưu, dọc theo con đường này gã cũng đã ăn không ít thứ tốt, bây giờ tu vi cũng sắp đột phá bước vào Nguyên Anh rồi…

“Thêm chút sức!” Đội trưởng nói việc nhỏ của mình xong, quay về phía Hứa Thanh hét lớn một tiếng, mọi người đồng thời dùng sức.

Trong lúc âm thanh nước sông không ngừng vang vọng, đồ vật khổng lồ ở trong nước cũng càng lúc càng hiển lộ, không ngừng được lôi tới gần bên cạnh bờ.

Vật này quá lớn, độ cao hơn ba nghìn trượng, tạo thành cảm giác áp bách cực lớn, mà theo nó tiếp cận, Hứa Thanh cũng dần dần thấy rõ cụ thể vật ấy.

Đây là một cái vòng cực lớn, mặc dù dính bùn cùng với nước sông màu đỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra màu lót là màu trắng, mà quỷ dị nhất chính là bên trong cái vòng cực lớn này tồn tại hình người.

Rất nhiều hình người điêu khắc trồng cây chuối ở, hai chân đạp ở bên trong chiếc vòng, tay cầm tay lẫn nhau thành chữ đại ‘大’, tạo thành một cái vòng tròn, từ xa nhìn lại, bọn họ tựu thật giống như là hoa văn chạm rỗng của cái vòng tròn cực lớn này.

Nhưng nhập lại không hoàn chỉnh, Hứa Thanh trông thấy bên trong vòng thiếu đi một cái hình người điêu khắc, tồn tại một cái lỗ hổng.

“Tiểu Viên Tử, ra đây kéo cha ngươi!”

Mắt thấy sắp thành công, đội trưởng kích động hét lớn một tiếng, lấy ra mặt trời nhân tạo của Cô Nhật tộc, mượn lực kéo động.

Cuối cùng dưới nước sông bài sơn đảo hải dâng lên tràn ra bên cạnh bờ, chiếc vòng cực lớn trong nước sông cũng càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng gần, cho đến sau nửa canh giờ, được kéo lên triệt để.

Oanh một tiếng đến bên cạnh bờ, toàn bộ cả người Ninh Viêm liền bại liệt xuống, Ngô Kiếm Vu cũng là như thế, chỉ có đội trưởng dù là sức cùng lực kiệt nhưng vẫn nhanh chóng nhảy lên chạy tới, trái mò phải sờ, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt.

“Tiểu Thanh, ngươi biết không, nó gọi là Đại Viên Tử!”

Hứa Thanh đi đến phụ cận, ngẩng đầu nhìn vòng tròn khổng lồ này, đáy lòng nổi lên sự kính nể đối với tộc quần có thể chế tạo ra vật này.

Chương 1418: Vớt mặt trời (3)

“Tiểu Thanh tới giúp ta, chúng ta cùng nhau đẩy nó đến chỗ của Đại Phương Tử bên kia.”

Tinh thần Đội trưởng vô cùng phấn chấn, dùng sức đẩy, Hứa Thanh ở bên hỗ trợ, dưới sự nỗ lực của hai người bọn họ, theo mặt đất nổ vang, chiếc vòng cực lớn này liền chuyển động về phía trước, cho đến khi tới bên cạnh khuôn cửa, hai người liền thở gấp ngồi xuống.

“Đại sư huynh, ngươi xác định lần này việc ngươi làm là sự tình nhỏ?”

Hứa Thanh nhìn hai quái vật khổng lồ phía sau, thở dài.

Đội trưởng cười ha ha, ôm bờ vai Hứa Thanh.

“Đương nhiên là việc nhỏ, đợi làm xong chuyện này, chúng ta cùng đi Khổ Sinh sơn mạch, việc ở chỗ đó… . . Mới là chuyện lớn!”

“Đúng rồi tiểu Thanh, ngươi lăn lộn ở Khổ Sinh sơn mạch thế nào?”

“Coi như cũng được, ta mở một tiệm thuốc nhỏ.” Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Tiệm thuốc? Được nha, bên trong có thiếu lão bản hay không?” Ánh mắt đội trưởng sáng lên.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, giờ phút này Linh Nhi đã chui ra, nhanh chóng mở miệng.

“Không thiếu!”

Đội trưởng cười hắc hắc, nhìn Hứa Thanh một chút, lại lướt qua Linh Nhi, một bộ ta hiểu, sau đó ho khan một tiếng.

“Không nói về cái này, còn có một đại gia hỏa đang ở dưới đáy sông nữa, chúng ta nghỉ ngơi một chút, thêm chút sức, lôi nó ra ngoài.”

“Ta nói với ngươi nha tiểu Thanh, thứ cuối cùng này, cực kỳ không đơn giản!”

“Đây là mặt trời nhân tạo đầu tiên, cũng là nguyên thủy nhất bên trong Tế Nguyệt đại vực, thậm chí đã từng có lời đồn, nói nó là vật đến từ thời đại Chúa Tể cổ xưa.”

Lúc đội trưởng thấp giọng giới thiệu, Lý Hữu Phỉ ngồi xa xa bên người Ngô Kiếm Vu, giờ phút này trong lòng vô cùng chấn động.

Thân là người của Tế Nguyệt đại vực, lão tự nhiên là biết rõ mặt trời nhân tạo, giờ phút này tận mắt nhìn thấy bị lôi ra, tinh thần của lão đã sớm kịch liệt lắc lư.

“Bằng hữu của đại sư khủng bố như vậy sao!”

Không đợi Lý Hữu Phỉ tiêu hóa chấn động nơi đây, sau khi nghỉ ngơi đơn giản, đội trưởng đứng lên, thần sắc mang theo sôi sục, lớn tiếng mở miệng.

“Khai công khai công.”

“Kéo đại gia hỏa cuối cùng ra ngoài, chúng ta liền xong việc!”

Nói xong, đội trưởng đi đến bên người Ninh Viêm.

Ninh Viêm cầu khẩn nhìn về phía đội trưởng, đội trưởng vỗ vỗ bờ vai của gã.

“Đại Ninh Ninh, đây là một lần cuối cùng, ta cam đoan, hơn nữa thứ đã đáp ứng ngươi, ta nhất định chuẩn bị cho ngươi tới, nhất định khiến cho huyết mạch của ngươi tăng vọt, vượt qua phụ thân ngươi!”

Ninh Viêm nghe vậy lập tức ngạc nhiên.

Đội trưởng cười nhạt, cũng không nhiều lời, cầm lấy nhánh mây của Ninh Viêm, đi thẳng đến nước sông.

Hứa Thanh nhìn thấy một màn này, có chút không yên lòng, cũng đi đến bên người đội trưởng.

Chú ý tới Hứa Thanh đi tới, đội trưởng cười ha ha, đáy lòng nổi lên ấm áp.

“Vẫn là tiểu sư đệ ngươi tốt, biết đau lòng đại sư huynh, lúc trước Ninh Ninh và Kiếm Kiếm đều đứng nhìn ta nhảy vào trong sông, không một ai đi cùng.

"Được, huynh đệ chúng ta cùng nhau!"

Đội trưởng nói xong, thân thể xông lên về phía trước, bước vào trong nước sông, Hứa Thanh phía sau tương tự bước vào, hai người lập tức nhảy vào trong sông, riêng phần mình tản tu vi ra, chống cự thủy lực của nước sông, đồng thời cấp tốc phóng xuống đáy sông.

Phương pháp chống cự của đội trưởng là toàn thân tản ra ánh sáng màu lam, Hứa Thanh lại đơn giản một chút, hơi tản lực lượng Tử Nguyệt ra, lập tức hóa giải hết thảy, cứ như vậy, hai người bọn họ dùng tốc độ cao nhất di chuyển xuống đáy sông.

Đáy sông u ám, nước sông màu đỏ ở trong đây nồng đậm vô cùng, càng có vô số hài cốt trôi nổi ở bên trong nước.

Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy một cỗ hài cốt nữ tử hư thối trôi nổi qua trước mặt hắn, mí mắt hình như mở to một chút.

Đối với cái này, Hứa Thanh không có đặt ở trong lòng, vẫn đi về phía trước như cũ.

Mơ hồ ở trong nước sông, hình như cũng có một chút tồn tại kinh khủng qua lại bốn phía, nhưng vô luận là ánh sáng màu lam trên người đội trưởng hay là quyền hành Tử Nguyệt của Hứa Thanh, đều tạo thành uy hiếp, khiến cho những tồn tại kia không có phát động công kích đối với bọn họ.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, dưới sự gia trì của đội trưởng, nhánh mây của Ninh Viêm bị kéo dài vô hạn, bọn họ kéo theo nhánh mây, càng ngày càng tiếp cận chỗ sâu dưới đáy sông.

Cho đến không biết đi qua bao lâu, một chỗ bị dìm ngập trong nước bùn, một vật hình cầu khổng lồ lộ ra một bộ phận đã to mấy ngàn trượng mơ hồ chiếu vào trong mắt của bọn hắn.

Vật lớn này tàn phá, đã thành tổ ong, giống như đã trải qua chiến tranh.

Trên quả cầu tràn ngập một loại cảm giác tang thương, từ trên những vết rỉ sét ban bác lộ ra cảm giác cổ xưa.

Mà tuế nguyệt trôi qua trên người nó, cũng khiến cho toàn bộ người thấy đều không tự chủ được dâng lên một loại cảm giác mục nát.

Đây, chính là mặt trời nhân tạo đầu tiên bên trong Tế Nguyệt đại vực, mặt trời đến từ thời đại Chúa Tể.

“Đến!” Trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang, khoa tay múa chân làm một chút thủ thế về phía Hứa Thanh, để cho hắn giúp mình lưu ý bốn phía, sau đó bản thân túm lấy nhánh mây, tới gần về phía thiết cầu.

Hứa Thanh gật đầu, ở bên cạnh ngóng nhìn.

Chỉ là, giờ phút này bọn hắn không cách nào chú ý tới, bên trong thiết cầu rỉ sét đã thành tổ ong này, thình lình có một thân ảnh đang khoanh chân ngồi!

Thân ảnh này gầy còm, gương mặt héo rũ, khoác một bộ trường bào tàn phá màu nâu, có thể nhìn thấy trên làn da lộ ra bên ngoài có từng đạo kinh mạch giống như sơn mạch.

Một đầu tóc dài màu xám rối tung xõa xuống chung quanh, hóa thành từng sợi vong hồn, chạy ở bên trong thiết cầu.

Một khắc đội trưởng và Hứa Thanh tiến gần, thân ảnh đang nhắm mắt này chậm rãi mở ra, trong đó lộ ra một tia ánh sáng màu lam, tràn ra lực lượng khiếp đảm tâm hồn người khác.

Chính là Thế Tử của Chúa Tể!

Y nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt có chút cổ quái.

Chương 1419: Vớt ra thứ quái quỷ gì!! (1)

Thân ảnh bên trong thiết cầu, Hứa Thanh và đội trưởng không hề hay biết chút nào.

Giờ phút này dưới Hứa Thanh cảnh giác và chú ý, đội trưởng cầm lấy nhánh mây của Ninh Viêm, thời gian dần qua, nhích tới gần thiết cầu.

Mặc dù vật này đã nát như tổ ong, nhưng bên trong có càn khôn khác, mà đội trưởng tìm hồi lâu, rốt cuộc đã tìm được một chỗ chạm rỗng thoạt nhìn coi như chắc chắn.

Đội trưởng xuyên nhánh mây qua nơi này, hiển nhiên vẫn còn có chút lo lắng không đủ rắn chắc, vì vậy y liền dùng nhánh mây xuyên thấu qua thêm mấy chỗ nữa, làm một nút thắt, lại cắn nát ngón tay lấy máu tươi vẽ phù văn xuống dưới, khiến nút thắt dung hợp trở thành một thể.

Làm xong những thứ này, đội trưởng đắc ý vỗ vỗ thiết cầu, dứt khoát ngồi ở chỗ kia, khoa tay múa chân, dùng thủ thế về phía Hứa Thanh.

Người ngoài xem không hiểu, Hứa Thanh nhìn rất rõ ràng, hắn có chút im lặng nhưng vẫn lấy ra ngọc giản lưu niệm, lấy lực lượng Tử Nguyệt của mình bao phủ khiến cho nó không bị xâm nhập, sau đó chĩa về bên phía đội trưởng ghi chép lưu ảnh lại một chút.

Khắc hình tượng này vào lại bên trong ngọc giản.

Làm xong những thứ này, đội trưởng nhanh chóng trở về, cầm ngọc giản qua xem xét, có phần thoả mãn với tạo hình của mình, sau đó tiếp tục nháy mắt ra hiệu, khoa tay múa chân về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh lắc đầu, từ chối đội trưởng đưa ra lời mời cũng lưu ảnh cùng, chừa lại một chút thời khắc cuộc sống tốt đẹp và thể diện cho bản thân mình.

Sau đó cả hai quay người, nhìn theo phương hướng nhánh mây, nhanh chóng rút lui khỏi.

Một đường coi như trôi chảy, mấy canh giờ sau bọn họ đã trở về đến bên cạnh bờ, một khắc bước ra từ dưới sông, đội trưởng vứt nhánh mây qua một bên lập tức hô to.

“Khởi công khởi công!”

“Đại Kiếm Kiếm, vừa nãy ta nhìn rõ rồi, trên thân quả thiết cầu lớn đó, phía dưới còn có đề từ của Huyền U Cổ Hoàng, đáng tiếc phía dưới u ám, ta không thấy rõ… . .”

Ngô Kiếm Vu nguyên bản đang nằm nghỉ ngơi, vừa nghe như vậy lập tức nhảy lên, đôi mắt trợn to, một phát bắt được nhánh mây của Ninh Viêm, càng là hét lớn một tiếng, những đứa con nối dõi của y xuất hiện, toàn bộ túm lấy nhánh mây.

Anh Vũ cũng không ngoại lệ.

Ninh Viêm cũng lần nữa khẩn trương lên, nhanh chóng ngồi thẳng, bày ra tạo hình như cũ.

Mà Lý Hữu Phỉ một bên cũng là người có nhãn lực, lão là người thứ nhất bắt lấy nhánh mây, thần sắc càng là bày ra vẻ cố gắng, đỏ mặt tía tai, toàn lực ứng phó.

Mọi người hợp lực, nước sông lập tức sôi trào nổ vang.

Giờ phút này, dưới mọi người hợp lực, thiết cầu được buộc ở phía cuối nhánh mây bên dưới đáy sông hơi lay động, dần dần bị kéo lên một xíu từ trong đống bùn.

Thế Tử của Chúa Tể khoanh chân ngồi trong đó cảm thụ được thiết cầu di chuyển cùng với rung động lắc lư, biểu cảm của y càng lúc càng cổ quái, ngẩng đầu nhìn qua bên ngoài, muốn nói lại thôi… Thời gian cứ như vậy trôi qua, khối thiết cầu này rốt cuộc đã bị triệt để lôi ra khỏi lớp bùn, chậm rãi di chuyển dưới đáy sông về phía trước, bởi vì khổng lồ, cho nên tốc độ không nhanh.

Nhưng mỗi một lần di chuyển đều dấy lên rất nhiều nước bùn, khiến cho nước sông cuộn mình, mặt sông không ngừng hiện ra sóng lớn.

Động tĩnh nơi đây không nhỏ, nhưng đội trưởng hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, bố trí cũng rất tỉ mỉ bí mật, nếu như thời gian dài có thể sẽ bị phát hiện, nhưng thời gian ngắn thì vẫn còn được.

Đây cũng là nguyên nhân y sốt ruột.

Chỉ là trong nước bùn dưới đáy sông tồn tại không ít nham thạch, mặc dù khối thiết cầu cực lớn này một đường nghiền ép mà qua, nhưng vẫn là không thể tránh được lắc lư, truyền đi đến bên trong thiết cầu, phản ứng trực tiếp nhất tới trên người Thế Tử của Chúa Tể.

Nhưng mà biểu cảm Thế Tử của Chúa Tể đã không còn cổ quái nữa, mà hóa thành bình tĩnh, y cứ như vậy ngồi ở chỗ đó, mặc kệ Hứa Thanh cùng đội trưởng từng chút từng chút lôi thiết cầu y đang ẩn núp chữa thương ra bên ngoài.

Thời gian ba ngày thoáng một cái liền qua.

Dưới sự nỗ lực của đám người đội trưởng, ở trong điểm cuối cùng trong ánh mắt của mọi người, rốt cuộc khối thiết cầu cực lớn kia đã lộ ra chút biên giới, thiết cầu vô số năm không thấy mặt trời, lần đầu tiên xuất hiện ở bên ngoài.

Rỉ sét loang lổ cổ xưa ở bên trên càng rõ ràng, vào thời khắc này, ngay cả bầu trời nơi đây cũng hiện ra gợn sóng.

“Xuất hiện rồi, mọi người dùng thêm chút sức!”

Đội trưởng vô cùng phấn khởi, toàn diện bộc phát tu vi, liều mạng toàn lực.

Khối thiết cầu này to đến vạn trượng, sức nặng cũng vượt xa vòng tròn cùng với khuôn cửa, cho nên chẳng những di chuyển chậm chạp, sức mạnh cần thiết cũng càng lớn, thậm chí lúc giữa có hai lần nhánh mây xém chút nữa liền đứt gãy.

Cũng may đội trưởng lấy bản thân gia trì, lại mượn nhờ lực lượng Tử Nguyệt của Hứa Thanh, mới miễn cưỡng duy trì.

Giờ phút này, mắt thấy hy vọng đang ở ngay trước mắt, mọi người cũng đều riêng phần mình bộc phát, thân hình Hứa Thanh càng là bạo tăng lên tới độ cao 5 trượng, như một người khổng lồ.

Rốt cuộc dưới bọn họ thở hồng hộc, khối thiết cầu xuất hiện ở mặt sông, bộ phận hiển lộ càng lúc càng lớn, cho đến cuối cùng lại trôi qua mấy canh giờ, khối thiết cầu to vạn trượng, che khuất bầu trời đã xuất hiện ở trước mặt của bọn họ.

Bị bọn họ kéo ra khỏi Tự Âm Trường Hà.

Một khắc lên bờ, rất nhiều nước sông màu đỏ từ bên trong thiết cầu chảy xuống, trong từng lỗ thủng, nước sông màu đỏ giống như là thác nước, không ngừng tràn ra.

Vào thời khắc này, cảm giác tang thương cùng với cổ xưa cũng càng mãnh liệt hơn, hình như ảnh hưởng tới thời gian, khiến cho bốn phía cũng xuất hiện mơ hồ và vặn vẹo.

Một màn này, khiến cho trong lòng Lý Hữu Phỉ sớm đã kịch liệt cuộn mình, Ninh Viêm cũng hít sâu, chỉ có trong mắt Ngô Kiếm Vu lộ ra kỳ mang, nhanh chóng chạy tới gần, đi tìm kiếm đề từ của Huyền U Cổ Hoàng mà đội trưởng nói.

Về phần đội trưởng, giờ phút này ngã chổng bốn vó nằm ở chỗ kia, một chút khí lực cũng đều không còn, nhưng khi nhìn khối thiết cầu cực lớn kia, khóe miệng của y cũng nhếch lên, truyền ra tiếng cười đắc ý.

“Tiểu sư đệ thấy thế nào, đại sư huynh ta có lợi hại hay không!”

“Ha ha, ba cái mặt trời, đều ở chỗ này của ta!”

“Cộng thêm Tiểu Viên Tử, ta chính là có bốn mặt trời nơi tay, ta nói với ngươi, năm mặt trời khác mặc dù ở trong tay tộc khác, nhưng mặt trời ở trong Tế Nguyệt đại vực này, mỗi một cái ta đều đã lưu lại dấu tay!”

“Chỉ cần đến thời cơ thích hợp, trong một ý niệm của ta, chín mặt trời liền toàn bộ phủ xuống, mà ba cái này, tý nữa còn cần mượn lực của ngươi, cho chúng nó thêm chút sức!”

“Tiểu sư đệ, thời gian làm đại sự của chúng ta ở nơi này cuối cùng đã không còn xa!”

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn qua ba vật khổng lồ này, đáy lòng cũng có chấn động, nhớ tới lời nói Anh Vũ lúc trước gọi mình tới, vì vậy hỏi một câu.

“Đại sư huynh, ngươi gọi ta tới đây châm lửa, ý là đốt ba cái mặt trời này lên hả?”

Đội trưởng bò dậy, mặt mày hớn hở.

“Không sai, đi, khối thiết cầu này còn cần đợi một ít thời gian, chúng ta nhen nhóm hai cái khác trước.”

Đội trưởng nói xong liền vùng vẫy bò lên, lôi kéo Hứa Thanh đi thẳng đến bên cạnh khuôn cửa cự thạch thanh đồng, đứng ở nơi đó, đội trưởng giơ tay lên chạm đến khuôn cửa, thần sắc lộ ra chờ mong.

Chương 1420: Vớt ra thứ quái quỷ gì!! (2)

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn xa, đến bây giờ hắn vẫn còn không quá lý giải, vật này sẽ trở thành mặt trời như thế nào.

“Tiểu sư đệ, ngươi nghe qua lực lượng vĩnh hằng chưa?” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, một ngón tay chỉ khuông cửa.

“Đây, chính là lực lượng vĩnh hằng, cũng là nguyên nhân nó trở thành mặt trời nhân tạo.”

Nói xong, đội trưởng phất tay, Tiểu Viên Tử lập tức bay ra, tia sáng co rút lại, chiếu rọi tới trên khuôn cửa này, trong nháy mắt tiếp theo, những đạo phù văn ấn ký bên trong cự thạch màu sắc thanh đồng nhao nhao lập lòe lên.

Tựa như súc thế, dưới Tiểu Viên Tử không ngừng chiếu rọi, cuối cùng tất cả phù văn trên khung cửa cũng bắt đầu chớp động, càng có tiếng nổ vang vọng, trong khoảng thời gian ngắn, cái khuôn cửa này tràn ra tia sáng rực rỡ, hấp dẫn sự chú ý của đám người Ngô Kiếm Vu.

Sau cùng, vào lúc phù văn ấn ký trên khuôn cửa màu thanh đồng phát ra ánh sáng chói mắt, đội trưởng lớn tiếng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, Kim Ô của ngươi phi phàm, là vạn sơ chi hỏa tốt nhất, lấy lực lượng Kim Ô của ngươi, phun ra hỏa diễm, dẫn lửa đốt nó!”

Kim Ô trong cơ thể Hứa Thanh lập tức bộc phát, biến ảo hình thành thân ảnh bàng bạc bên ngoài, lượn khắp bát phương, sau đó trong lúc Lý Hữu Phỉ hoảng sợ, Kim Ô cực lớn này phun ra thiên hỏa về phía khuôn cửa.

Biển lửa vô tận, trong chốc lát liền bao phủ khuôn cửa này ở, một cái chớp mắt hạ xuống, lại bị những đạo phù văn ấn ký kia hấp thu, càng lúc càng rực rỡ, từng trận chấn động tràn ra từ, hội tụ tới trên giữa lò xo hình mũi khoan.

Lò xo này bắt đầu rung động lắc lư.

“Lại đến!” Đội trưởng phun ra máu tươi, mượn nhờ máu của bản thân, khiến cho lực lượng Kim Ô của Hứa Thanh có cơ sở biến hóa, hỏa diễm cũng lập tức cải biến, trong khoảnh khắc, khuôn cửa kia nổ vang lên.

Bên trong vô tận ánh sáng lập lòe trên khuôn cửa, càng nhiều chấn động hơn nữa gom lại trên lò xo, rất nhanh lò xo này rung động lắc lư càng ngày càng mãnh liệt, cho đến cuối cùng… Nó chợt trầm mạnh xuống phía dưới!

Lò xo hình mũi khoan trong vòng lớn nhất toàn lực đập xuống dưới, âm thanh nổ vang ngập trời, đại địa chấn động, vô số núi đá tan vỡ, thân thể nhiều người cũng đều lay động, lò xo rơi trên mặt đất, lại bị hung hăng nẩy bắn lên, đụng vào đỉnh khuôn cửa.

Trong nháy mắt tiếp theo, lại mượn lực trầm xuống.

Vòng đi vòng lại, không ngừng nổ vang, tựa như động lực vĩnh hằng, không ngừng bộc phát, không ngừng hình thành, cuối cùng dâng lên biển lửa, bao phủ toàn bộ khuôn cửa, hóa làm một hỏa đoàn thật lớn.

Thiên địa biến sắc, ba động thật lớn.

Một màn này, Hứa Thanh nhìn mà tâm thần kích động, lại càng không cần phải nói tới những người khác, vô luận là Ninh Viêm hay là Ngô Kiếm Vu, đều ngây ngốc một chút, mà Lý Hữu Phỉ bên đó thì càng triệt để há hốc mồm, la thất thanh.

Đội trưởng cười to và phất tay, khuôn cửa mặt trời cực lớn này nhỏ đi, cho đến khi trở thành một đạo ánh sáng hòa hợp vào trong tay.

Sau khi thu hồi, đội trưởng chỉ ngón tay tới vòng tròn nơi xa.

“Tiểu Thanh, châm cái thứ hai!”

Nói xong, đội trưởng xuất ra một cỗ thi thể không đầu từ trong túi trữ vật.

Nhìn bộ dạng, rõ ràng là thân thể của đội trưởng ở kiếp này, hẳn là đoạn thời gian trước bị y chặt bỏ… .

Giờ phút này sau khi lấy ra, đội trưởng liền ném thi thể của mình về phía vòng tròn, thi thể kia lập tức không ngừng biến lớn, cuối cùng lại biến thành cùng loại với những hình pho tượng kia, trực tiếp đứng ở vị trí lỗ hổng, giơ hai tay lên, cầm lấy tay của nhân ảnh trái phải.

Một cái chớp mắt này, vòng tròn trở nên nguyên vẹn!

“Tiểu Thanh, châm lửa tới ta đi!”

Đội trưởng trên mặt đất hô to một tiếng.

Hứa Thanh không do dự, Kim Ô nhoáng một cái, lập tức phun ra thiên hỏa về phía vòng tròn, lửa này nháy mắt bao phủ vòng tròn, bay thẳng đến trên thi thể đội trưởng.

Thi thể đội trưởng lập tức thiêu đốt, nhanh chóng lan tràn về phía tay của pho tượng hình người hai bên trái phải.

Những pho tượng hình người này cũng lần lượt bị thiêu đốt, ánh mắt từng người bỗng nhiên mở ra, trong lúc chú âm vang vọng, chúng nó lại giống như là bánh răng vậy, chuyển động lên.

Âm thanh oanh oanh vang vọng, hỏa diễm càng lúc càng mãnh liệt, cho đến một lát sau, vào lúc chuyển động đến cực hạn, vòng tròn lửa này hoàn toàn bốc lên, hóa thành mặt trời.

Đội trưởng phi thân nhảy lên, giơ tay cách không bắt lấy, mặt trời đang chuyển động kia lập tức tương tự cùng khuôn cửa, nhanh chóng thu nhỏ lại, bay thẳng đến đội trưởng đến, bị y thu hồi.

“Ha ha, hết thảy vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến mức ta cũng có chút không thích ứng.”

Đội trưởng cười ha hả, Hứa Thanh lại lập tức cảnh giác, trong trí nhớ của hắn, mỗi lần đội trưởng làm đại sự, cũng sẽ xuất hiện một chút ngoài ý muốn, mà đối phương không nói như vậy thì cũng đành, giờ phút này vừa nói như vậy, trong lòng Hứa Thanh liền nổi lên cảm giác bất an.

Chú ý tới biểu cảm của Hứa Thanh, đội trưởng bất mãn.

“Tiểu Thanh à, ngươi đây là không tín nhiệm đối với ta đó nha, ta nói với ngươi rồi, lần này không phải chuyện lớn, là chuyện nhỏ, ta đã nghĩ cách từ rất lâu rồi, không thể nào có ngoài ý muốn xuất hiện.”

“Ngươi xem phía trước không phải rất thuận lợi sao, đến đến đến, chúng ta châm nốt mặt trời cuối cùng lên, sau đó liền xuất phát đi tới Khổ Sinh sơn mạch!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, nhìn tới thiết cầu, phát hiện nước sông chảy xuôi bên trong đã không còn nhiều lắm, trong đó hình như còn có một chút ác linh sau khi rời khỏi nước sông đang vùng vẫy, tràn ra ác ý hướng về bốn phía.

“Hiện giờ có thể châm lửa rồi, phóng một mồi lửa qua đây đi, đốt cháy cả ác linh bên trong luôn, cũng coi như là tế phẩm cho mặt trời này mọc lên.”

Hứa Thanh do dự, sau khi cẩn thận suy tư phát hiện đích xác là không hề có manh mối là sẽ gặp chuyện không may, vì vậy cũng lựa chọn tin tưởng, trong lúc giơ tay, Kim Ô bay trên không liền phun ra biển lửa về phía thiết cầu cực lớn kia.

Trong chốc lát, vô tận biển lửa bay thẳng đến thiết cầu, bao phủ nó.

Châm lửa lên.

Đội trưởng đang muốn lấy ra vật phẩm tương ứng đã chuẩn bị sẵn, khiến cho thiết cầu này càng thiêu đốt hoàn toàn, nhưng không đợi y lấy ra vật phẩm, trong nháy mắt tiếp theo, thiết cầu cực lớn này liền chấn động mạnh một cái, tự động bay lên trên không.

Hỏa diễm bên trên lập tức bộc phát, nhiệt độ giống như không khống chế được vậy, trong khoảnh khắc tăng vọt, mặt ngoài trực tiếp trở nên đỏ thẫm, bên trong cũng là như thế, dường như hóa thành một cái bàn ủi cực lớn.

Như thế thì cũng đành, trong nháy mắt tiếp theo, bên trong càng tản mát ra chấn động kinh khủng tột cùng, giống như… . . Nó muốn tự bạo!

Chương 1421: Lão gia gia bên trong mặt trời (1)

Giờ khắc này trên bầu trời Tự Âm Trường Hà, thiết cầu cực lớn thiêu đốt, uy áp đáng sợ khuếch tán liên tục, trong đó càng truyền ra âm thanh ken két như tiếng nghiến răng, chấn nhiếp tâm thần.

Nhất là màu sắc của nó, trong một cái chớp mắt liền trở nên vô cùng đỏ thẫm, thậm chí một chút vị trí tầng ngoài bởi vì độ nóng quá mức kinh khủng cũng đã xuất hiện dấu hiệu hòa tan, từng giọt nước thép rơi xuống.

Giờ phút này, chấn động không ổn định đến từ bên trong hỏa cầu khổng lồ điên cuồng tỏa ra, khiến cho tâm thần toàn bộ người thấy đều dâng lên ý hoảng sợ.

Đại địa bị ảnh hướng đến, xuất hiện rung động lắc lư kịch liệt, vô số cát sỏi màu đỏ tự động bay lên trên không, bị mặt trời viễn cổ thiêu đốt thu hút, mặt sông cũng là như vậy, từng đám từng đám nước sông ngược dòng bay lên, huyết sắc vô tận.

Một màn này, lập tức khiến cho trong đầu từng người bên cạnh bờ nổ vang, phảng phất như có trăm vạn đạo thiên lôi đang nổ trong lòng của bọn họ.

“Xảy ra chuyện gì!”

“Đáng chết, ta biết ngay sẽ là như thế này mà!”

“Mỗi lần Trần Nhị Ngưu ra tay, đều không có chuyện tốt, y không đi tìm đường chết thì không được tự nhiên hả, đáng hận, ta thế mà lại tin theo chuyện ma quỷ của y!!”

Sắc mặt Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm trắng bệch, cảm giác nguy cơ sinh tử bỗng nhiên bộc phát toàn thân, hội tụ ở trong đầu, sau đó thân thể của bọn họ run rẩy mãnh liệt, Ninh Viêm phản ứng nhanh nhất, gã hét lên một tiếng quay người chạy như điên.

Vừa chạy, gã còn vừa thu hồi nhánh mây của chính mình, cái bụng phập phồng ý đồ rụt nhánh mây về lại.

Ngô Kiếm Vu tu vi chưa đủ, có hơi chậm một chút, nhưng y cũng một phát bắt được nhánh mây đang kéo lê trên mặt đất của Ninh Viêm, mượn lực chạy trốn.

Lý Hữu Phỉ cũng phản ứng cực nhanh, đáy lòng của lão hoảng sợ tột cùng, da đầu run lên, đây là lần đầu tiên lão đi theo phụ giúp Hứa Thanh, cho nên không có chuẩn bị trước tâm lý, dưới mắt nhìn mặt trời sắp tự bạo tràn ra uy áp kinh khủng, đầu óc của lão cũng vù vù một cái, theo bản năng cấp tốc bỏ chạy.

Ba người chạy cực nhanh, muốn truyền tống, nhưng mà phạm vi này chẳng những có cấm chế của đội trưởng, bây giờ càng có mặt trời tới từ viễn cổ bao phủ, không gian hỗn loạn, không cách nào tiến hành truyền tống.

Mặc dù Anh Vũ có thể, nhưng… . . Lông của nó còn chưa có mọc dài ra.

“Xong đời, xong đời, lão tử phải chết rồi, ta còn chưa kịp đạp mái mà, ta hận!” Anh Vũ bi phẫn, cắn nhánh mây Ninh Viêm, trong lòng bay lên vô vàng hối hận.

“Sai lầm nhất trong cả đời này của ta, chính là đi một chuyến tới Khổ Sinh sơn mạch… . .”

Mặc dù ba người bọn họ phản ứng nhanh, nhưng cuối cùng trong thời gian ngắn không cách nào chạy ra quá xa.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, thở dài, đáy lòng của hắn thật ra cũng có đoán trước, biết rõ đội trưởng mỗi lần làm việc, tất nhiên sẽ như vậy, giờ phút này cũng không bỏ chạy về phía đám Ninh Viêm, mà quay người đi thẳng đến Tự Âm Trường Hà.

Đối với bên ngoài trống trải, mượn nhờ lực lượng Tự Âm Trường Hà hiển nhiên hiệu quả sẽ tốt hơn.

Bất quá hắn cũng nhắc nhở đám người Ninh Viêm nơi xa một chút.

“Nhảy vào Tự Âm Trường Hà!”

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu nghe vậy lập tức cải biến phương hướng, Lý Hữu Phỉ sửng sốt một chút, nghĩ đến sự đặc thù của mình, hung hăng nghiến răng một cái, cũng vọt tới theo.

Về phần đội trưởng, giờ phút này y nhìn lên mặt trời trên bầu trời, triệt để ngơ ngác.

Cảm thụ được chấn động kinh khủng đến từ mặt trời, đội trưởng vừa đi theo Hứa Thanh lui ra phía sau vừa mờ mịt mở miệng.

“Không thể nào, ta cũng đã tính toán qua rồi, sẽ không sai, thật sự là việc nhỏ… . .”

Thân thể Hứa Thanh bước xuống Tự Âm Trường Hà, liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Ngươi gọi cái này là việc nhỏ?”

“Thật sự là việc nhỏ, chính là vớt chút đồ và châm chút lửa.”

Trái tim đội trưởng rất loạn, lần này y thật sự là cũng không dự liệu được, trong nhận thức của y, việc này xác thực chính là một việc nhỏ, mà y cũng đã chuẩn bị cho việc này thật lâu.

“Vớt mặt trời, có thể lớn đến bao nhiêu chứ, cũng không phải là vớt Thần Linh, theo đạo lý mà nói, sẽ không thể nào như vậy.”

Đội trưởng cảm thấy ủy khuất phiền muộn trong lòng, càng có đau lòng, y cảm thấy cái mặt trời viễn cổ này xảy ra vấn đề, không hợp cùng với kế hoạch của mình, không cách nào lấy đi.

“Tiểu Thanh, ta muốn đi qua nhìn xem, nói không chừng còn có thể sửa một chút… . .”

Lời đội trưởng vừa mới truyền ra, mặt trời viễn cổ giữa không trung lần nữa bộc phát khí tức, chấn động càng lúc càng kinh khủng.

Mặt đất bốn phía không còn là cát sỏi bay lên trên không nữa, mà xuất hiện đốt cháy, núi đá lập tức bị hòa tan.

Nước sông gần đó cũng đều sôi trào, vào thời khắc này, khí tức tự bạo đã nồng đậm đến cực hạn.

Mà mặt trời lớn như thế tự bạo, uy lực của nó phải lấy đại nạn để hình dung, có thể khẳng định một điều, toàn bộ tồn tại bên trong phạm vi này, đều sẽ lập tức tan thành mây khói.

Đội trưởng lập tức thu hồi ý niệm cứu vãn mặt trời trong đầu, Hứa Thanh cũng hít vào một hơi thật sâu, nguy cơ sinh tử cuồn cuộn bốc lên trong lòng, y dùng tốc độ nhanh nhất chui xuống nước sông.

Nhưng vào lúc này, mặt trời viễn cổ trôi lơ lửng ở giữa không trung đột nhiên trầm xuống phía dưới.

Thiên địa lập tức biến sắc, sóng nhiệt bộc phát, thời khắc này uy áp trong đó đã trở nên mãnh liệt đến cực hạn.

Mà càng thêm kinh khủng là mặt trời viễn cổ kia cũng không phải chỉ là chìm xuống một chút, mà là gào thét lao về phía Hứa Thanh cùng với đội trưởng.

Trong mắt Hứa Thanh, mặt trời này vốn đã cực lớn, theo nó tiếp cận, lại càng biến thành cực kỳ khổng lồ, mà một khắc mặt trời tiếp cận, Tự Âm Trường Hà bốn phía quanh hắn và đội trưởng lại bị đọng lại.

Không cho phép bọn họ chui vào!

Oanh một tiếng, động tác chui vào nước sông của Hứa Thanh cùng đội trưởng bị cứng rắn cắt ngang.

Sắc mặt Hứa Thanh đại biến, muốn cải biến phương hướng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo có uy áp ràng buộc, Hứa Thanh chấn động phát hiện, thân thể của mình dù khẽ động cũng không cách nào động được.

Chẳng những hắn như vậy, nước sông là như thế, đại địa cũng là như thế này, thân thể ba người Ninh Viêm cũng lập tức mất đi lực lượng di chuyển, bị triệt để định trụ đứng ở nơi đó.

Đội trưởng càng là kêu rên một tiếng.

“Có ý gì, chẳng lẽ cái đồ chơi này còn có linh trí hay sao?”

Da đầu Hứa Thanh run lên, mà hoảng sợ trong tâm thần mọi người bây giờ đã hóa thành phong bạo tử vong, bộc phát ngập trời, mặt trời viễn cổ kia cấp tốc tới gần, nhưng lại càng lúc càng nhỏ.

Cho đến cuối cùng, trong lúc mọi người đang run rẩy, mặt trời vô cùng to lớn này rõ ràng hóa thành một hỏa cầu lớn chừng quả đấm, bị một thân ảnh đột nhiên lộ ra từ trong hư vô cầm ở trong tay.

Người hiển lộ mặc một chiếc trường bào tàn phá màu nâu, tướng mạo tuấn lãng phi phàm, tóc dài tung bay cuốn lên sau lưng, tạo thành từng sợi âm hồn, hai mắt màu lam như là bảo thạch, khiến cho cả người y tràn đầy khí chất cao quý khó tả.

Y xuất hiện, bầu trời ngưng tụ, đại địa vững chắc, gió đình chỉ thổi, hỏa diễm đã thành tiêu bản.

Giờ phút này, ngay cả nước sông Tự Âm Trường Hà cũng đều tựa như trở thành một bức họa, không nhúc nhích.

Thiên địa vạn vật, tất cả hết thảy theo người này xuất hiện, toàn bộ đã thành bất động.

Chỉ có nhân tâm còn có thể hoạt động, vì vậy vô cùng vô tận hoảng sợ kinh thiên động địa liền bộc phát ra từ bên trong tâm thần mọi người.

Ninh Viêm sợ hãi, Ngô Kiếm Vu run sợ, bọn họ nhận ra thân phận của người đến… . .

Chương 1422: Lão gia gia bên trong mặt trời (2)

Mà Lý Hữu Phỉ lại càng hoảng sợ vượt qua tất cả mọi người, sau khi đi theo Hứa Thanh, lão cảm thấy việc phát sinh mỗi ngày, đều phá vỡ tưởng tượng của mình, ngắn ngủi mấy tháng, việc lão thấy và trải qua đã vượt qua cả nửa đời trước của lão.

Dưới mắt mặc dù không biết người tới là tồn tại thế nào, nhưng lão nhìn lấy mặt trời vô cùng cuồng bạo lúc trước tựa như một món đồ chơi trong tay người này, đáy lòng đã sớm hoảng sợ tột cùng.

Đội trưởng bên đó cũng là con ngươi co rút lại, trong lòng dấy lên sóng lớn ngập trời, còn có vô tận mờ mịt.

“Bên trong mặt trời của ta làm sao lại nhiều hơn một người… Ta vớt ra cái thứ quái quỷ gì vậy? Còn nữa, người này nhìn… Có chút quen mắt.”

Thân thể đội trưởng run rẩy.

Cùng nhau run rẩy, còn có Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn qua thân ảnh cầm mặt trời đi tới phía mình này, đáy lòng của hắn cũng có chút mờ mịt, hắn chẳng thể nghĩ tới, đội trưởng đi làm việc nhỏ, vớt cái mặt trời, thế mà lại đặc biệt vớt Thế Tử của Chúa Tể lên!

Giờ phút này nhìn qua đối phương, Hứa Thanh không khỏi nhớ tới một màn bọn họ tìm được thiết cầu ở dưới đáy sông lúc trước.

Nghĩ đến lúc đó, Thế Tử hẳn là ở ngay bên trong thiết cầu.

Tiếp theo Hứa Thanh lại nghĩ tới những lời đồn kia, đoán được Thế Tử và Minh Mai công chúa sau khi đánh một trận cùng Thần tử Hồng Nguyệt, đối phương hẳn là ẩn giấu ở bên trong mặt trời viễn cổ này để chữa thương.

Đây thật ra là nơi ẩn núp rất tốt.

Mặt trời viễn cổ này vốn là đến từ thời đại Chúa Tể, cho nên

Thế Tử tự nhiên hiểu rõ đối với nó, mà Tự Âm Trường Hà nhìn như nguy hiểm, nhưng theo Xích Mẫu ngủ say, ngược lại đã trở thành chỗ an toàn nhất.

Bình thường mà nói, có rất ít người có thể tìm đến đúng chỗ này, ngoại trừ… Đội trưởng đến đây để vớt mặt trời.

“Các ngươi, làm như thế nào tìm được ta, lại vì sao phải đốt nơi ta ở?”

Thần sắc Thế Tử bình tĩnh, từng bước một đi tới trước mặt Hứa Thanh cùng với đội trưởng, cúi đầu bao quát, thu hồi ràng buộc đối với mọi người.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu phù phù một tiếng liền quỳ xuống, Lý Hữu Phỉ đồng dạng như vậy, ba người kịch liệt run rẩy.

Còn có Anh Vũ cũng hiện ra vẻ mặt sợ hãi, núp ở bên trong ống tay áo của phụ thân nó.

Ánh mắt cùng với khí tức đến từ Thế Tử tạo thành áp lực lớn tới mức khó có thể hình dung, bao phủ cả phiến khu vực này.

Đội trưởng vừa run rẩy, vừa cười trừ, thần sắc càng có nịnh nọt.

“Tiền bối, hiểu lầm hiểu lầm, đây là một cái hiểu lầm… Chúng ta sai rồi, chúng ta đi ngay đây, lập tức đi ngay đây, lão nhân gia ngài không cần để ý tới chúng ta, ngài có muốn quay trở về tiếp tục nghỉ ngơi hay không?”

Đội trưởng nói xong, liền muốn lui về phía sau.

Thế Tử bình tĩnh nhìn y một cái.

Đội trưởng phù phù một tiếng, cả người ngã xuống, trong miệng phun máu, toàn thân đều phun máu, tựa như suối phun vậy.

Thế Tử thu hồi ánh mắt, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng đang trào máu, thần sắc càng thêm cung kính, chắp tay cúi đầu với Thế Tử của Chúa Tể trước mặt, xuất ra lễ độ lúc trước, thấp giọng mở miệng.

“Chúng ta không biết được tiền bối ở đây, tới nơi này cũng là vì hoàn thành bố cục của sư tôn ta, muốn vớt ba cái mặt trời ra ngoài.”

Thế Tử nghe vậy, cười nhạt một chút nhìn Hứa Thanh, cũng không tiếp tục hỏi thêm ở trên vấn đề này, mà nhìn tới nơi chân trời xa.

“Có người sắp tới, chúng ta phải rời đi.”

“Tiểu hữu, các ngươi vớt xong mặt trời, chuẩn bị đi chỗ nào?”

Hứa Thanh do dự, cũng không dám giấu giếm, vì vậy liền báo chi tiết cho biết.

“Khổ Sinh sơn mạch?” Thế Tử như có điều suy nghĩ, nở nụ cười, thân thể nhoáng một cái, bộ dạng cải biến, lại hóa thành một lão gia gia mặt mũi hiền lành.

Lão thu hồi hết thảy uy áp, cả người không có chút chấn động, tựu thật giống như một lão chưởng quỹ phàm tục vậy, giờ phút này liền chắp tay ra sau lưng, đi thẳng về phía trước.

“Ta cũng dự định đi vào trong đó ở một thời gian ngắn, chúng ta đi thôi, thuận tiện trên đường ta nói với ngươi một chút việc về nội tình của Hồng Nguyệt Thần Điện, cái đó và ngươi có chút liên quan.”

Theo lời nói truyền ra, ràng buộc trên thân thể ba người Ninh Viêm tan biến, bọn họ hoảng sợ vô cùng, không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể nhìn về phía Hứa Thanh, mà đội trưởng cũng kết thúc phun máu, sau khi đứng lên cũng kinh hồn bạt vía nhìn Hứa Thanh.

Trong nhận thức của bọn họ, Hứa Thanh đúng là người duy nhất quen biết với Thế Tử.

Trái tim Hứa Thanh rất loạn, nhìn Thế Tử hóa thành lão gia gia đi ở phía trước, hung hăng nghiến răng, cất bước đi theo.

Mọi người cũng vội vàng đi theo phía sau, chân Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đều mềm nhũn, vừa đi vừa run rẩy, thi thoảng lại nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ không cách nào tin cùng hoảng sợ trong mắt lẫn nhau.

“Uẩn Thần còn sống… . .”

Mà đội trưởng cũng rất nhanh điều chỉnh tâm tính, giống như một tên tiểu nhị, nhanh chóng theo kịp, phất tay lấy ra một cây quạt, vừa quạt gió vừa cúi đầu khom lưng nịnh nọt.

“Lão gia gia, ngài có nóng không, ta quạt gió cho lão nhân gia ngài.”

“Lão gia gia, ngài có mệt hay không? Đại Kiếm Kiếm, còn không lấy bảo hùng ra cho lão gia gia ngồi!”

Mọi người run rẩy, một đường đi về phía trước, chỉ có Hứa Thanh thoạt nhìn coi như bình thường, chỉ là trong lòng của hắn, giờ phút này cũng là vô tận mờ mịt.

“Đây là muốn cùng ta quay về tiệm thuốc sao?”

Thời gian trôi qua, sau khi mọi người rời khỏi, một lúc lâu sau, thiên địa nơi bọn họ ở lúc trước đột nhiên vặn vẹo, hư vô cuồn cuộn, một đạo thân ảnh khổng lồ bỗng nhiên phủ xuống.

Thân ảnh này mông lung, không thấy rõ tướng mạo, chỉ có thể nhìn thấy một thân trường bào màu đỏ rộng thùng thình ở trên người người này xốc lên về bốn phía, bao phủ bầu trời, bao trùm đại địa.

Vào thời khắc này, tất cả mọi thứ cũng đều trở thành một màu huyết sắc.

Càng có thần uy vượt xa Quy Hư sinh sôi ở giữa thiên địa này, vô số pháp tắc và quy tắc biến ảo khắp chung quanh, thậm chí còn có thể thấy hư ảnh nhật nguyệt tinh thần vờn quanh.

Mà một khắc người này xuất hiện, bốn phía trở lên mơ hồ, lực lượng quyền hành Hồng Nguyệt tăng vọt, theo người kia phất tay, thời gian nơi đây lại bắt đầu nghịch chuyển, dường như đang quay trở lại.

Vô số mảnh vỡ xuất hiện từ bên trong hư vô, không ngừng tụ hợp lại cùng một chỗ, muốn ra sức tổ hợp lại hết thảy mọi thứ phát sinh lúc trước ở nơi này ra, chỉ là những thứ mảnh vỡ này vừa mới bắt đầu nối lại, không đợi cảnh tượng hình thành, giữa nhau liền rung động lắc lư mãnh liệt.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ mảnh vỡ tan nát, tiêu tán ra.

Thân ảnh vừa đến kia trầm mặc, ngẩng đầu nhìn về phía Tự

Âm Trường Hà, liếc mắt nhìn qua, nước sông bốc lên.

“Hà Linh tới gặp.” Thanh âm trầm thấp vang vọng từ trong miệng gã.

Trong chớp mắt, trên nước sông có rất nhiều Hà Linh hiện ra, cúi đầu cúng bái về phía thân ảnh kia.

“Bái kiến Điện Hoàng.”

“Lúc trước nơi đây xảy ra chuyện gì?” Thân ảnh khổng lồ kia nhàn nhạt mở miệng, giọng nói vang vọng giống như lôi đình.

Hà Linh mờ mịt, toàn bộ lắc đầu, chúng nó thật sự không biết.

“Nhận thức bị thay đổi… .” Thân ảnh cực lớn đảo mắt qua, sau đó xa nhìn về phương xa, sau một lúc lâu, thân ảnh kia mơ hồ, tiêu tán ở giữa thiên địa.

Chỉ có giọng nói vẫn vang vọng thật lâu ở đây không tiêu tan.

“Thế Tử của Chúa Tể, ngươi thế mà lại trốn ở chỗ này… . . Như vậy giờ phút này ngươi lựa chọn ra ngoài, lại có mục đích gì?”

Chương 1423: Xác phàm của Xích Mẫu (1)

Bầu trời Tế Nguyệt đại vực tràn đầy u ám, ban đêm lại càng là như vậy, không thấy sao trời, cũng không có nhật nguyệt.

Phảng phất như có người trùm một tấm màn màu đen lên bầu trời, bao phủ vạn vật, che phủ mắt chúng sinh.

Giờ phút này, trong đêm đen như mực, có một trận gợn sóng ẩn nấp đang khuếch tán.

Bên trong gợn sóng này, rõ ràng là một cái mặt trời nhân tạo thật lớn, nó là Tiểu Viên Tử.

Thế Tử của Chúa Tể cự tuyệt lấy bảo hùng của Ngô Kiếm Vu làm tọa ky, cho nên đội trưởng liền lấy ra Tiểu Viên Tử.

Thế Tử coi như là thoả mãn đối với cái mặt trời nhân tạo này, vì vậy liền phất tay ẩn nấp, sau đó một đoàn người bọn họ liền tiến vào bên trong mặt trời, xuất phát về phía Khổ Sinh sơn mạch.

Nhưng bây giờ, bầu không khí ở bên trong mặt trời nhân tạo này vô cùng áp lực.

Ninh Viêm ngồi nghiêm chỉnh, nhưng không nhịn được mà không ngừng run rẩy, gã đã run rẩy hơn nửa ngày rồi, dù là da thịt toàn thân đều đau nhức, vẫn không nhịn được cái loại cảm giác tựa như mình đã trở thành phàm nhân đối mặt với mãnh hổ này, khiến cho gã đả tọa cũng không thể tĩnh tâm.

Ngô Kiếm Vu cũng là như vậy, y run rẩy dưới một chỗ mái hiên, thở cũng không dám thở gấp một chút.

Mà Lý Hữu Phỉ thì càng là khó chịu, sau khi mơ hồ đoán ra tu vi của lão gia gia, sự căng thẳng và sợ hãi của lão đã hóa thành thủy triều mãnh liệt, khiến cả người lão cảm thấy hít thở không thông.

Luồng cảm giác hít thở không thông này, khiến cho sự kính sợ của lão đối với Hứa Thanh, đã vượt qua trước kia đã từng, đạt đến độ cao đỉnh phong.

Lão cảm thấy đại sư quả nhiên là đại sư, chẳng những lai lịch thần bí, hành động càng là vượt qua suy nghĩ của mình, phải biết rằng Uẩn Thần… Lão chỉ nghe qua cái tên tu vi này, nhưng từ nhỏ đến lớn, khỏi phải nói người sống, kẻ chết cũng chưa từng thấy qua.

Thậm chí ngay cả cọng lông cũng chưa thấy được.

Nghĩ tới đây, Lý Hữu Phỉ theo bản năng nhìn Hứa Thanh.

Vị trí của Hứa Thanh là ở bên cạnh Thế Tử, có rất ít người dám ngồi ở chỗ kia, lúc đầu Hứa Thanh vốn cũng không dám, nhưng sau đó Thế Tử vẫy tay gọi hắn đến.

Vì vậy Hứa Thanh chỉ có thể kiên trì ngồi xuống.

Về phần đội trưởng… Y là trong số một người rất ít kia, cho nên cũng dám ngồi ở chỗ đó, giờ phút này đang không ngừng quạt cho Thế Tử, vẻ nịnh nọt trên mặt của y từ đầu tới giờ không hề tan biến qua.

“Lão gia gia, người xem lượng gió như thế nào? Có muốn ta lại quạt mạnh hơn một chút hay không?”

Thế Tử ừ một tiếng.

Đội trưởng toàn lực ứng phó.

Hứa Thanh ngồi bên cạnh Thế Tử, tóc hơi tung bay, hắn đưa mắt nhìn đội trưởng ra sức, đáy lòng rất là thông cảm, chuyển cho đội trưởng một ánh mắt khích lệ.

Đội trưởng nhìn thấy, càng lúc càng ra sức, Thế Tử hóa thành lão gia gia cúi đầu đưa mắt nhìn bốn phía mặt đất.

Lúc trước nơi này là chỗ cư trụ của nhóm đội trưởng, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu, ba đại nam nhân sinh hoạt chung một chỗ, khó tránh khỏi có chút bẩn thỉu, nhất là còn có những đứa con nối dõi của Ngô Kiếm Vu nữa.

Đội trưởng chú ý tới ánh mắt của lão gia gia, vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Ninh Viêm thủy chung run rẩy lập tức phóng tới, nhanh chóng dọn dẹp mặt đất.

Động tác cực nhanh, khiến cho trong mắt đội trưởng liền lộ ra thâm ý.

Ninh Viêm không quan tâm tới ánh mắt của đội trưởng, gã đã nghĩ thông, lão gia gia nói không chừng là ngọn núi lớn tương lai mình dựa vào, là chúa cứu thế đưa mình thoát khỏi khổ hải, chỉ cần hầu hạ tốt vị gia gia này, Nhị Ngưu cũng không dám trêu chọc chính mình.

Vì vậy liền điên cuồng lau chùi, sau khi lau sạch sẽ, thần sắc Thế Tử liền lộ ra thoả mãn.

Ninh Viêm vội vàng nhớ lại sắc mặt một số người trong trí nhớ của mình, học lấy bộ dáng của bọn họ, hai tay cắm vào ống tay áo trước mặt, trên mặt lộ ra nụ cười.

"Gia gia, ngài nhìn xem chỗ nào không hài lòng, cứ nói cùng tiểu nhân, tiểu nhân lập tức xử lý sạch sẽ."

Nhìn bộ dạng Ninh Viêm, trong mắt Thế Tử lộ ra hồi ức, hình như cử chỉ của Ninh Viêm khiến cho lão nghĩ tới một chút cố nhân, vì vậy ánh mắt nhìn Ninh Viêm cũng nhu hòa hơn không ít.

"Thân huyết mạch này của ngươi, độ dày cũng khá được, nếu như liên tục tinh luyện tiếp nữa, tương lai không thể hạn lượng."

Ninh Viêm nghe vậy phấn khởi, vội vàng bái tạ Thế Tử chỉ điểm.

Một màn này, bị Ngô Kiếm Vu chú ý tới, y lập tức cảm thấy sốt ruột, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Anh Vũ bên người lại đột nhiên bay ra, sau khi bay đến trước mặt Thế Tử, nó liền cẩn thận thử đậu vào trên đầu gối thế tử.

Ngô Kiếm Vu hãi hùng khiếp vía, y cảm thấy Anh Vũ này muốn chết.

Nhưng Thế Tử lại không chú ý, ngược lại nhìn Anh Vũ thêm vài lần, nở nụ cười.

"Thân huyết mạch của ngươi càng thú vị."

Mắt thấy lão gia gia cũng không xua đuổi chính mình, Anh Vũ có chút kích động, ngẩng đầu, ngạo nghễ nhìn mọi người truyền ra lời nói.

"Một gia xuất thế các ngươi tính cái rắm, mau gọi gia gia gia gia đến rồi!"

Thi từ rắm chó không kêu này vừa ra, Ngô Kiếm Vu hít vào một hơi, tâm thần cũng đang run rẩy, ngay lúc sợ mình bị liên lụy, Thế Tử chỗ đó lần đầu truyền ra tiếng cười.

"Lão tổ nhà của ngươi năm đó cũng không có cái thói quen Cổ Hoàng này."

Anh Vũ nghe vậy vội vàng mở miệng.

"Lão tổ tính là cái gì, gia gia lớn nhất, gia gia tốt nhất, gia gia vạn tuế."

Thế Tử cười giơ tay lên, sờ lên trên lông trọc của Anh Vũ, hiển nhiên có chút yêu thích đối với Anh Vũ.

Mà Anh Vũ vô cùng thuận theo, mặc kệ Thế Tử chạm đến chính mình, trong lòng vô cùng đắc ý, sau một lúc lâu mắt nhỏ quét qua, nhìn Ninh Viêm.

"Tiểu Ninh, còn không đi lau sạch sẽ nơi đây, tại sao ngươi không có chút nhãn lực nào như vậy, ngươi phải nhớ kỹ, về sau nơi có gia gia của ta ở, không thể có mảy may vết bẩn!"

Ninh Viêm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Anh Vũ, Anh Vũ khinh miệt quét tới.

Ninh Viêm trầm mặc, tiếp tục đi lau.

Anh Vũ nhanh chóng xem xét chỗ Thế Tử, phát hiện đối phương cũng không ngăn cản lời nói của mình, lá gan của nó lớn lên, quay đầu khinh thường đội trưởng.

"Còn ngươi nữa, Ngưu gì gì đó, ngươi quạt như này là kiểu gì, chưa ăn cơm hả, thêm chút sức, còn nữa, tốc độ chúng ta quá chậm, ngươi một tay quạt cho gia gia ta, tay kia đi quạt mặt trời, để cho mặt trời thiêu đốt càng nhanh hơn!"

Đội trưởng dừng động tác lại, nhìn Anh Vũ.

Anh Vũ ngẩng đầu, khinh miệt như trước.

Đội trưởng nheo mắt lại, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, Thế Tử bỗng nhiên truyền ra lời nói.

"Người tới Thiên Hỏa Hải năm đó, chính là ngươi đúng không!"

Đội trưởng nghe vậy, trái tim đập mạnh một cú, nhanh chóng lắc đầu.

“Không phải ta không phải ta.”

Ánh mắt Thế Tử thâm sâu, liếc mắt nhìn đội trưởng, không có ý hỏi tiếp.

Đội trưởng nhẹ nhàng thở ra trong lòng, tay trái vung lên, lại vội vàng lấy ra một cây quạt.

“Vẫn là tiểu Vũ hiểu chuyện nhắc nhở đúng, lão gia gia, ta đi quạt cái mặt trời này.”

Nói xong, đội trưởng hai tay khởi động, trong khoảng thời gian ngắn, tốc độ mặt trời nhanh hơn không ít.

Chương 1424: Xác phàm của Xích Mẫu (2)

Mắt thấy Trần Nhị Ngưu cũng thuận theo chính mình, mà Thế Tử còn giúp mình gõ đối phương, nội tâm Anh Vũ vô cùng kích động, lá gan hoàn toàn lớn lên.

Nó cảm thấy lúc này chính là thời khắc mình tỏa sáng, cũng là đỉnh phong chim sinh*, vì vậy triệu hoán phụ thân của mình tới đây xoa bóp cho gia gia, sau đó nhìn hầm hầm Hứa Thanh, nó chuẩn bị báo thù.

(*Chim sinh: Mượn ý từ nhân sinh, thay nhân bằng chim, chỉ cuộc đời của con chim. Tương tự cũng có 'hồ sinh', 'rắn sinh',…)

"Còn ngươi nữa, Tiểu Thanh, đường dài đằng đẵng, ngươi còn không khiêu vũ cho gia gia ta, để cho gia gia ta vui vẻ."

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu nghe vậy, lén lút nhìn lại, đội trưởng thì là cười nhạt.

Hứa Thanh từ đầu đến cuối mặt không cảm xúc, giờ phút này đưa mắt nhìn Anh Vũ.

Anh Vũ ngẩng đầu, truyền ra âm thanh ngạo mạn.

"Ngươi nhìn… . . Ặc?!"

Lời còn chưa nói xong, nó liền phù phù một tiếng té ngã rơi xuống đất, trực tiếp phun ra máu tươi, la thất thanh.

"Làm sao còn có độc!"

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, không đi để ý tới Anh Vũ, mà nhìn về phía Thế Tử, cung kính mở miệng.

"Tiền bối, lúc trước ngài nói nội tình Hồng Nguyệt có chút ít liên quan cùng ta, không biết cụ thể là cái gì?"

Thế tử liếc mắt nhìn Anh Vũ, cười cười giơ tay sờ lên trên người nó, trong mắt rất nhanh lộ ra một tia kỳ dị, quay đầu nhìn Hứa Thanh.

"Đây là đòn sát thủ sư tôn ta chuẩn bị cho ta, một loại độc nguyền rủa Thần Linh.”

Hứa Thanh biết rõ ánh mắt Thế Tử có ý gì, vì vậy giải thích một câu.

Thế Tử nghe vậy, lộ ra biểu cảm cười nhạt, bây giờ lão đã biến hóa thành bộ dạng lão gia gia hòa ái, phối hợp với cái nụ cười này, tựa như trưởng bối nhìn tiểu bối nhà mình vậy.

Biểu cảm Hứa Thanh càng lúc càng cung kính.

Sau một lúc lâu, giọng nói khàn khàn của Thế Tử vang vọng bên trong mặt trời.

“Ngươi đã từng nói cùng ta, Xích Mẫu là địch nhân chung của chúng ta, ta không biết sư tôn ngươi có kế hoạch gì, nhưng vô luận như thế nào, muốn nhằm vào Xích Mẫu, ngươi đầu tiên phải giải quyết xong Hồng Nguyệt Thần Điện.”

“Trước đó lần thứ nhất ta đi Hồng Nguyệt Thần Điện, ngoại trừ một chút nguyên nhân riêng tư cùng kế hoạch ra, còn có chính là chuẩn bị tìm kiếm một chút nội tình Xích Mẫu lưu lại cho Thần Điện.”

Thế Tử nhìn về phía Hứa Thanh.

Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu cũng vểnh tai, đội trưởng bên đó thì là trừng mắt nhìn.

“Ta đã từng nói với ngươi, mặc dù lúc ấy Thiên Đạo ảnh hưởng cho nên ngươi không cách nào nghe quá nhiều, nhưng có lẽ ngươi còn nhớ rõ ta đã báo cho ngươi biết, trước khi Xích Mẫu không có thành Thần, đã bị phụ thân của ta chém giết.”

Lời này của Thế Tử vừa ra, ngoại trừ đội trưởng cùng Hứa Thanh, tâm thần của tất cả mọi người nơi đây đều chấn động mãnh liệt, thần sắc đại biến, bản năng hoảng sợ.

Nhất là Lý Hữu Phỉ, lão thân là người địa phương, sau khi nghe thấy tin tức tạc liệt này, trong đầu bỗng nhiên nổ vang.

“Mà nội tình Xích Mẫu lưu cho Thần Điện, chính là lớp da lột xác năm đó từ phàm hóa Thần!”

“Trong đó ẩn chứa nồng đậm lực lượng nguyên thủy của Hồng Nguyệt, nó mới là hạch tâm của Hồng Nguyệt Thần Điện, có nó ở đó, Thần Điện sẽ không bị hủy.”

“Bởi vì người ngoài tới gần đều sẽ bị đồng hóa, mất đi bản thân, trở thành tín đồ Xích Mẫu, dù là tu sĩ Thần Điện cũng không dám đụng chạm, chỉ có thể cung phụng.”

“Dù là Thần tử cũng cần xin chỉ thị của Xích Mẫu, được sự đồng ý mới có thể sử dụng, nhưng Xích Mẫu ngủ say, không cách nào đáp lại.”

“Chỉ có ngươi… Có lẽ có thể.”

Mắt Thế Tử có thâm ý, nhẹ giọng mở miệng.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, một bên đội trưởng hơi nhướn lông mi lên, mà Thế Tử cũng không lên tiếng nữa.

Cứ như vậy, thời gian ngày lại ngày trôi qua, mặc dù đã quen với việc Thế Tử ở bên, thế nhưng Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm, còn có Lý Hữu Phỉ, vẫn còn căng thẳng như trước, không dám buông lỏng.

Chỉ có Anh Vũ chỗ đó, Thế Tử phất tay trấn áp độc xuống, nó mới lại một lần nữa vô cùng phấn chấn, diễu võ dương oai, bất quá đối với Hứa Thanh nơi đây, hiển nhiên nó đã hoàn toàn sợ.

Nhưng đối với những người khác, nó vẫn không coi ra gì, vênh mặt hất hàm sai khiến, Ninh Viêm chỗ đó nhiều lần nghiến răng, đội trưởng cũng là thỉnh thoảng cười lạnh.

Nhưng có Thế Tử tại, cũng không tiện phát tác, mà Anh Vũ cũng không ngốc, Thế Tử có đôi khi nghỉ ngơi, nó một tấc cũng không rời.

Mắt thấy không có cơ hội, đội trưởng liền ghi việc này ở trong lòng, bắt đầu bận rộn chuyện của mình.

Y thường xuyên sẽ ở lúc Thế Tử nghỉ ngơi, ở ngay trước mặt Hứa Thanh, lấy ra một cái gương chui vào, rất nhanh lại xuất hiện.

Mỗi lần giờ phút này, đội trưởng đều đắc ý nhìn Hứa Thanh, muốn nhìn thấy vẻ giật mình từ trên mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh mỗi lần cũng đều trầm mặc, nhưng ánh mắt đội trưởng nhìn qua nhiều lần, vì vậy đáy lòng của hắn cũng thở dài một tiếng, hỏi ra lời mà đội trưởng muốn nghe.

“Đại sư huynh, những ngày này ngươi đang làm gì đó?”

Đội trưởng nghe vậy cười ha ha, rốt cuộc cũng đã chờ đến những lời này.

“Tiểu Thanh, ngươi ở trong Khổ Sinh sơn mạch được một khoảng thời gian rồi, ta không tin ngươi không biết, ngươi là phiền muộn trong lòng cho nên mới lâu như vậy mới hỏi ta, có đúng hay không.”

“Ha ha, ngươi đoán không lầm, ta đúng là đi vào Nghịch Nguyệt Điện.”

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, một bộ ta hiểu bộ dáng của ngươi.

“Ta biết rõ, tiểu Thanh, có lẽ ngươi cũng đã thử qua ở chỗ Khổ Sinh sơn mạch, nhưng bị kẹt ở cửa vào thứ hai đúng không, trên người của ngươi có quyền hành của Hồng Nguyệt, cho nên không thể nào thông qua được.”

“Đáng tiếc, ngươi không nhìn thấy phong cảnh của Nghịch Nguyệt Điện rồi, ta nói với ngươi, dạo gần đây Nghịch Nguyệt Điện đã xảy ra một chuyện lớn!”

“Bên trong xuất hiện một đại sư đan đạo!”

Đội trưởng thần thần bí bí thấp giọng mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Không ai biết được lai lịch của vị đại sư đan đạo kia, nhưng ta nói với ngươi, dưới sự cố gắng của ta, bây giờ ta cùng đại sư đã là hảo hữu chí giao.”

Hứa Thanh do dự, hắn không xác định đội trưởng nói có phải là mình không, đang lúc muốn hỏi, đội trưởng lại hiện ra vẻ mặt ngạo nghễ nói.

“Không nói tới cái này nữa, quay lại ta sẽ nói chuyện xưa của ta cùng đại sư cùng ngươi, chúng ta nói điểm chính, dạo gần đây ta tiếp một cái nhiệm vụ trong Nghịch Nguyệt Điện, mấy ngày nay chúng ta có thể tiện đường đi hoàn thành một chút, thù lao cực kỳ phong phú, có lão gia gia ở đây, chúng ta sợ cái gì chứ, cho nên mấy ngày nay ta nhiều lần đi tìm nhiệm vụ!”

Hứa Thanh hiểu rõ cái thói quen dùng hết thảy tài nguyên bên người của đội trưởng này, cũng không thấy ngoài ý muốn, vì vậy hỏi một câu.

“Nhiệm vụ gì?”

Đội trưởng nhỏ giọng mở miệng.

“Có một tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện không may, tu luyện cái gì mà thân thể bách độc bất xâm, kết quả trúng kịch độc, thân đang bế quan, đã rất lâu không thể động.”

“Tu sĩ này hiển nhiên là đã dùng tất cả biện pháp cũng không hóa giải được độc dược, hẳn là độc phát sắp chết, cho nên không tiếc lộ ra tung tích, tuyên bố nhiệm vụ cầu cứu trong Nghịch Nguyệt Điện.”

Chương 1425: Thuốc không thể dùng bậy (1)

Giọng nói của đội trưởng rơi vào trong tai Hứa Thanh, Hứa Thanh không nói gì, hắn cảm thấy nội dung câu truyện này có chút quen thuộc.

Hắn nhớ kỹ lúc trước mình ở Nghịch Nguyệt Điện cũng đã gặp qua một cường giả tự xưng là tu hành thân thể bách độc bất xâm, lúc ấy sau khi giao dịch hắn còn nhắc nhở đối phương nhiều lần là không nên trực tiếp nuốt đan dược.

Sau đó đối phương một mực không xuất hiện lại, mà mình cũng bận rộn luyện đan trên người Lý Hữu Phỉ, cũng không có đi chú ý.

“Cùng là một người?” Hứa Thanh thì thào trong lòng.

“Người này hẳn là rất gấp, cho nên trả thù lao cực kỳ phong phú.” Đội trưởng xuất ra quả đào, cắn một miếng, tiếp tục nói lên.

“Ta nghĩ có lão gia gia ở đây, đối phương nếu như là dám câu cá, chúng ta cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, nếu như là thật sự có tâm cầu cứu mà nói, tiểu Thanh, với độc đạo của ngươi, chắc hẳn hóa giải cũng là một việc nhỏ.”

“Đối với chúng ta mà nói, cái này chính là giống như đi nhặt tiền vậy.”

Đội trưởng nói xong, lấy một quả táo ra đưa cho Hứa Thanh.

“Thế nào tiểu Thanh, có làm hay không? Tuy rằng ngươi không tiến vào được Nghịch Nguyệt Điện, nhưng không sao cả, có sư huynh ta ở đây!”

Hứa Thanh tiếp nhận quả táo, sau khi suy nghĩ một chút liền đồng ý việc này.

Hắn dự định đi xem người kia phải chăng là…Nếu như thật sự là như vậy thì mình hoàn toàn chính xác có thể thuận tay liền giải độc, dù sao tin tức về nguyền rủa đối phương đưa cho lúc trước là chân thật, giờ ăn độc đan của mình xảy ra vấn đề, mình cũng nhất định phải đi qua giúp một chút.

Mắt thấy Hứa Thanh đồng ý, đội trưởng mừng thầm trong lòng, liếc mắt nhìn Thế Tử đả tọa ở xa xa.

“Có Uẩn Thần ở đây, không dùng một chút quá là lãng phí.”

Trên thực tế chuyện này y còn có mục đích khác, đó chính là vang danh trong Nghịch Nguyệt Điện.

Từ sau khi gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, đội trưởng liền phát hiện kết cấu chỗ đó, biết được dạng kiểu cửa hàng bên trong thân núi này, danh tiếng chắc chắn cực kỳ trọng yếu, mà y lại không nỡ đi bán đồ vật của chính mình, vì vậy dự định tìm lối tắt khác, dựa vào việc giúp người khác để mở ra quầng sáng thuộc về bản thân.

“Còn có chính là Đan Cửu đại sư kia, mỗi ngày bên ngoài miếu thờ của hắn có rất nhiều người chờ, ta cũng không chen lấn vào được, phải nghĩ một cái biện pháp.”

Đội trưởng chuyển động tâm tư, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu Thanh, ngươi nghiên cứu đối với nguyền rủa như thế nào rồi?”

“Đã có một chút suy nghĩ.” Hứa Thanh chú ý đến trên người đội trưởng, lúc trước đội trưởng rất đắc ý cùng khoe khoang đối với việc gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, cái này khiến cho Hứa Thanh cảm thấy mình vẫn là không nên báo cho đối phương biết việc mình cũng đã gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, việc này sẽ khiến cho vui vẻ của đội trưởng lập tức tan biến.

“Không sao, nguyền rủa làm sao có thể là dễ dàng như vậy liền bị giải khai, nhưng mà khi nào ngươi có thời gian, thật ra cũng có thể đi nghiên cứu một chút Giải Nan đan.”

Đội trưởng nói xong, trong mắt lộ ra ước mơ.

“Tiểu Thanh à, ngươi không biết, đối với người Nghịch Nguyệt Điện mà nói, ý nghĩa của Giải Nan đan quá lớn.”

“Lúc trước không phải ta đã nói với ngươi là dạo gần đây trong Nghịch Nguyệt Điện đã xảy ra một chuyện lớn, xuất hiện một vị đại sư sao, ta chính là hảo hữu chí giao của vị đại sư kia.”

Hứa Thanh nghe vậy, nhẹ gật đầu.

“Người này không đơn giản, hắn là đan đạo kỳ tài, có thể chế tạo rất nhiều Giải Nan đan, ta cũng là đoạn thời gian trước may mắn kết bạn cùng hắn, gối đầu nói chuyện cùng nhau, ta bội phục tài hoa của hắn, hắn tán thưởng sự bác học của ta, vì vậy hai ta đã trở hảo hữu chí giao.”

“Thông qua lần nói chuyện với nhau kia, ta cũng biết được càng sâu về sự tài hoa của vị đại sư này.”

Trong mắt đội trưởng lộ ra hồi ức, một bộ rất là cảm khái.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, không nói chuyện.

“Tiểu Thanh à, ngươi không nên nản lòng, không sao cả, ta đã nói cùng với đại sư, hắn đáp ứng cho ta một khỏa Giải Nan đan, đến lúc đó ta lấy tới cho ngươi nghiên cứu một chút, nhìn xem chúng ta có thể phá giải hay không, cũng chế tạo ra một chút.”

Lời của đội trưởng đưa tới sự chú ý của Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu, Lý Hữu Phỉ bên đó cũng tò mò nhìn lại, bọn họ cũng không gia nhập Nghịch Nguyệt Điện, không biết được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà nghe đến hai chữ đại sư cùng với chế tạo rất nhiều Giải Nan đan, Lý Hữu Phỉ theo bản năng lén liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Ninh Viêm ở bên nhịn không được hỏi một câu.

“Nhị Ngưu sư huynh, vị đại sư của Nghịch Nguyệt Điện kia lợi hại như vậy? Có thể chế tạo rất nhiều Giải Nan đan?”

Sau khi đi đến Tế Nguyệt đại vực, lại thông qua truy nã của Âm Dương Hoa Gian tông, Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu cũng đã có chỗ hiểu rõ đối với giá trị của Giải Nan đan, giờ phút này nghe được đội trưởng nói cũng rất là giật mình.

Đội trưởng hất càm lên, cười ngạo nghễ.

“Đâu chỉ là lợi hại!”

“Lúc vị Đan Cửu đại sư kia xuất hiện, tòa miếu thờ kia chấn động tới 2 tháng, truyền ra vô thượng đạo âm, những hàng xóm của hắn vận khí tốt, nhờ nghe được mà về sau nguyền rủa của bản thân cũng bị áp chế xuống."

"Cho nên có người suy đoán, vị đại sư này hẳn là bản thân Nghịch Nguyệt Điện chủ động mời."

Lời này vừa ra, Ninh Viêm hít sâu, đôi mắt Ngô Kiếm Vu trợn to, Lý Hữu Phỉ cũng là thay đổi sắc mặt.

Nhìn mọi người như thế, hứng thú nói chuyện của đội trưởng càng lớn hơn.

"Mà để cho mọi người kinh ngạc nhất, chính là Giải Nan đan của hắn, giá cả chỉ bằng một thành của thị trường, hiệu quả càng là kinh người, người người mua sắm đều bị chấn động."

"Các ngươi không phải người Nghịch Nguyệt Điện, cho nên không thấy được, bên ngoài chỗ ở của vị đại sư kia, mỗi ngày đều có mấy trăm người đau khổ chờ đợi!"

"Chỉ cần đại sư thả ra một khỏa đan dược, trong thời gian ngắn sẽ có rất nhiều tu sĩ phía sau tiếp trước nghĩ biện pháp thu được."

"Tràng cảnh kia, vô cùng hùng tráng nha."

Đội trưởng cảm khái, tâm thần của Ngô Kiếm Vu cùng với Ninh Viêm chấn động, duy chỉ có Lý Hữu Phỉ chỗ đó, nội tâm bắt đầu bốc lên, lão càng nghe càng cảm thấy vị đại sư này hình như chính là Hứa Thanh.

Chương 1426: Thuốc không thể dùng bậy (2)

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cũng bày ra biểu cảm bất khả tư nghị.

“Nhưng mà người nổi tiếng thị phi nhiều, người bằng hữu tốt của ta hiện giờ cũng rất buồn rầu.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, thở dài.

“Giá Giải Nan đan của vị đại sư đó quá thấp, ảnh hưởng tới sinh ý người khác, lúc trước bởi vì danh tiếng của hắn trong Nghịch Nguyệt Điện rất cao, cho nên những người kia dù là đáy lòng không vui, cũng không tiện nhiều lời.”

“Nhưng đại sư đã có một đoạn thời gian không thả đan dược ra, vì vậy những hạng người có lợi ích bị hao tổn kia liền bắt được cơ hội, bây giờ đã xuất hiện những đồn đại không tốt.”

“Còn có một chút người đã từng là đan đạo đại sư cũng đều nhảy ra, có người tán dương, có người hạ thấp, có người nói đây là phỏng chế phẩm, tồn tại tai hoạ ngầm cực lớn, không bằng Giải Nan đan chân chính.”

“Còn có người nói đại sư lâu như thế chưa từng treo đan ra, cũng là bởi vì không phải là bản thân luyện chế, mà là đồ thu được bất chính, bây giờ đã không còn nữa.”

“Càng có người đồn đại, nói đại sư này nhất định có thân phận trong Hồng Nguyệt Thần Điện, cái này có thể là một loại đan dược ẩn giấu độc của Hồng Nguyệt Thần Điện.”

“Rất nhiều cách nói.”

Đội trưởng thổn thức, trong lòng Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm cũng có gợn sóng, Lý Hữu Phỉ trầm mặc.

Hứa Thanh bên đó than nhẹ một tiếng, hắn đã một đoạn thời gian không đi Nghịch Nguyệt Điện rồi, những chuyện đội trưởng nói này, hắn không biết được nhiều lắm, nhất là về việc người bên ngoài phỉ báng phía sau, hắn càng là không biết.

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, lời nói của người ngoài, ngược lại cũng không cần để trong lòng.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Không sai, ta cũng khuyên hảo hữu của như vậy, cũng chính là dưới lời khuyên của ta, tâm tình của họ đã tốt, không có bị ngoại giới ảnh hưởng.”

Đội trưởng ngẩng đầu, tràn đầy cảm khái.

Hứa Thanh lại liếc mắt nhìn đội trưởng, nhẹ gật đầu.

Đội trưởng đắc ý, đang muốn tiếp tục, nhưng vào lúc này, Anh Vũ trên đầu gối Thế Tử xa xa bỗng mở mắt ra, ngạo nghễ quét về phía Hứa Thanh bọn họ, hét lên một tiếng.

“Một đám người các ngươi đang đàm luận cái gì đó, không làm việc hả! Ngưu gì gì đó, nóng quá rồi, sao còn chưa tới quạt cho gia gia ta!”

Đội trưởng trừng mắt, nhưng chú ý tới lúc này Thế Tử cũng kết thúc tu hành, vì vậy đáy lòng thở dài, trên mặt lộ ra nịnh nọt, vội vàng chạy tới.

Anh Vũ khinh miệt, tiếp tục khiển trách những người khác, cho dù phụ thân nó, nó cũng không bỏ qua.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu, còn có Lý Hữu Phỉ, nghe vậy nhanh chóng hoạt động.

Đây là chuyện hằng ngày của mọi người ở bên trong mặt trời.

Hứa Thanh nhìn những thứ này, đáy lòng cảm khái, hắn cảm thấy Anh Vũ này, về sau sợ là sẽ không có quả ngon để ăn.

Sự thật cũng đúng là như thế, mấy ngày sau, trong một lần Thế Tử nghỉ ngơi, đội trưởng dẫn Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu, đi tới bên cạnh Hứa Thanh.

Vừa mới tới đây, đội trưởng liền nghiến răng mở miệng.

“Đại Kiếm Kiếm, con Anh Vũ kia của nhà ngươi, phải chỉnh đốn thật tốt lại một chút, Anh Vũ này quá đáng ghét!”

Ninh Viêm nghe vậy liên tục gật đầu, trong mắt lộ ra sát ý, những ngày này ác cảm của gã đối với Anh Vũ kiêu ngạo đã tăng vọt.

Lý Hữu Phỉ cúi đầu không nói chuyện, lão biết rõ việc này mình không tiện mở miệng, nhưng mà đáy lòng vô cùng tán đồng.

Mắt thấy như thế, Ngô Kiếm Vu trầm mặc một lát, thở sâu, thần sắc lộ ra vẻ rất là tiếc hận, thấp giọng ngâm thơ.

“Nghiệt tử trời ghét phụ tâm bị, ta không nhìn thấy thương ai ai!”

Y cũng thấy rất phiền về nghiệt tử kia.

Mấy ngày này Anh Vũ quá càn rỡ, kêu hét với cả y, không có chút hiếu thuận nào đáng nói, Ngô Kiếm Vu cảm thấy cứ như vậy tiếp nữa, có lẽ có một ngày nghiệt tử này sẽ kêu mình đi gọi ba ba.

Vì vậy mọi người bắt đầu thương nghị, nhưng vô luận như thế nào có Thế Tử ở đó, Anh Vũ kia một tấc cũng không rời, khó có thể bị trừng trị, nhưng mà trong kế hoạch của đội trưởng, bọn họ quyết định sẽ đặt ngày động thủ sau khi đến Khổ Sinh sơn mạch.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, lúc còn cách Khổ Sinh sơn mạch có nửa tháng đường, dưới đội trưởng nịnh nọt cùng xin chỉ thị, Thế Tử đồng ý điều chỉnh lộ tuyến.

Vì vậy mặt trời nhân tạo này liền thoáng cải biến phương hướng đi về phía trước, đi tới vùng núi Bạch Vân.

Cũng chính là chỗ ẩn thân của tu sĩ tu hành thân thể bách độc bất xâm của Nghịch Nguyệt Điện kia.

Vùng núi Bạch Vân nằm ở Thiên Thủy quận, cách Thanh Sa quận khoảng hai quận, nơi đây cây cối rậm rạp, từ trên trời nhìn lại tràn ngập một mảnh sinh cơ.

Hoàn cảnh như vậy, liền khiến cho nơi này có đông đảo tông môn cùng tộc quần, lại bởi vì Thần tử của Hồng Nguyệt Thần Điện bị thương nặng bế quan, các nơi phản kháng nhiều hơn, cho nên thế lực khắp nơi bên trong vùng núi Bạch Vân này, đều có chỗ dị động.

Đồng dạng, nơi đây cũng là một trong khu vực mà Hồng Nguyệt Thần Điện muốn trấn áp, lúc đám người Hứa Thanh đến, Hứa Thanh từ xa xa liền cảm nhận được chấn động của Hồng

Nguyệt Thần Điện.

Đội trưởng cũng có chỗ phát hiện.

Theo bọn họ một đường ẩn nấp đi về phía trước, rất nhanh, một tòa Hồng Nguyệt Thần Điện thật lớn xuất hiện ở nơi chân trời xa xa.

Không giống cùng với trái tim Hứa Thanh thấy lúc trước, Hồng Nguyệt Thần Điện xuất hiện ở nơi này được xây dựng trên một con mắt cực lớn, con mắt kia tràn ngập tơ máu ám sắc, tràn ra lực lượng dò xét, vừa đi về phía trước, vừa quét ngang đại địa.

Bốn phía trôi nổi rất nhiều thiên thạch, bên trên có không ít tu sĩ, từng người đều tràn ra sát ý.

Những nơi đi qua, bát phương yên tĩnh.

Chú ý tới những thứ này, tốc độ mặt trời ẩn nấp trong hư vô hòa hoãn một chút, đội trưởng ở bên trong có chút gấp.

“Thần Điện cũng ở nơi này? Tung tích của tên xui xẻo kia bị bại lộ rồi?”

Nói xong, y vội vàng lấy tấm gương ra để đi vào Nghịch Nguyệt Điện, thân ảnh rất nhanh liền trở về, nhanh chóng mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Ta đã liên hệ với tên xui xẻo trong Nghịch Nguyệt Điện kia rồi, lúc trước người này bất đắc dĩ phát ra nhiệm vụ cầu cứu, hẳn là bị người dụng tâm kín đáo lén lút báo tin cho Hồng Nguyệt Thần Điện.”

“Cho nên hiện giờ gã không dám nói cho chúng ta biết vị trí ẩn thân cụ thể của mình.”

Đội trưởng vừa nói xong, Hứa Thanh ngẩng đầu chú ý tới Hồng Nguyệt Thần Điện phương xa, phát hiện Thần Điện kia đột nhiên cải biến phương hướng, vội vã bay về một phía.

Chương 1427: Thuốc không thể dùng bậy (3)

“Hình như Hồng Nguyệt Thần Điện đã sớm tìm được.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, trầm giọng mở miệng.

Đội trưởng nghe vậy, lập tức điều khiển mặt trời nhanh chóng bay theo, một đường mật thiết chú ý, bọn họ rất nhanh liền thấy Hồng Nguyệt Thần Điện ngừng lại trên một chỗ sơn cốc.

Con mắt huyết sắc cực lớn kia tràn ra ánh sáng yêu dị, khóa chặt sơn cốc phía dưới, sau đó một đạo ánh sáng hồng sắc liền bộc phát ra từ trong con mắt này.

Vô số tơ máu lập lòe, tạo thành một đạo phù văn ấn ký, rơi vào sơn cốc.

Đại địa chấn động, núi đá vỡ vụn, sơn cốc lập tức sụp xuống, dấy lên vô số bụi đất, ảnh hưởng đến bốn phía, đồng thời, chỗ mặt đất nguyên bản của sơn cốc giờ phút này đã lõm xuống, lộ ra một cái lỗ thủng thật lớn.

Trong đó thình lình tồn tại một cái địa quật.

Chính giữa, trong vô số núi đá bùn đất tung bay, mơ hồ có thể nhìn thấy được có một tế đàn, phía trên có một người đang nằm, giống như muốn vùng vẫy, nhưng vô lực nhúc nhích, trên người còn có rất nhiều khói độc tản ra.

Nhất là bốn phía tế đàn, có thể nhìn thấy được từng bãi từng bãi máu đen, có khô héo có mới mẻ, hiển nhiên là người này đã ở trong nơi đó hồi lâu rồi, cũng không biết đã phun ra bao nhiêu máu.

Sau khi Hứa Thanh nhìn thấy, đáy lòng thở dài.

Hắn nhận ra là độc của chính mình…

Đội trưởng trừng mắt nhìn, cảm thấy chất độc kia có chút nhìn quen mắt, vì vậy hồ nghi nhìn lướt qua Hứa Thanh, nhưng giờ phút này không phải thời điểm hỏi rõ, y vội vàng nhìn Thế Tử của Chúa Tể, trên mặt hiện ra vẻ nịnh nọt.

“Lão gia gia… . .”

Thế Tử đang trêu đùa Anh Vũ, giả bộ như không nghe thấy.

Đội trưởng bất đắc dĩ, cho Hứa Thanh một ánh mắt.

Hứa Thanh quay đầu, cung kính cúi đầu về phía Thế Tử, nhẹ giọng truyền ra lời nói.

“Tiền bối… . .”

Thế tử nghe vậy nhướn mắt lên, nhàn nhạt mở miệng.

“Gọi ta là gì?”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, lập tức đáp lời.

“Lão gia gia.”

Thế tử nở nụ cười, quét mắt nhìn bên ngoài, trong nháy mắt tiếp theo… Hồng Nguyệt Thần Điện trôi lơ lửng ở trên sơn cốc bỗng nhiên toàn thân chấn động.

Vào thời khắc này, rất nhiều thiên thạch ở bốn phía không có bất kỳ dấu hiệu nào bỗng nhiên tự bạo, âm thanh nổ vang lập tức truyền khắp bát phương, mà những tu sĩ trên thiên thạch kia giờ phút này đã mất đi ý thức, giống như là sủi cảo nhao nhao rơi xuống đất.

Ngay sau đó, con mắt huyết sắc trên Hồng Nguyệt Thần Điện như muốn vùng vẫy, nhưng cũng chỉ là một hơi liền bị trấn áp, huyết sắc cũng trở nên ảm đạm xuống.

Theo cửa lớn mở ra, một vị Thần sứ trung niên mặc áo bào nạm vàng hồng từ trong đi ra.

Thần sứ này có khuôn mặt của cương nghị, không giận mà uy, khí tức chấn động toàn thân thoạt nhìn rất không tầm thường, hiển nhiên là ngày bình thường thân ngồi chức vị cao, nhưng giờ phút này hai mắt của gã trống rỗng, mặt không cảm xúc, cả người hiện ra vẻ chết lặng, từng bước từng bước đi ra giống như con rối.

Phía sau của gã có ba Thần bộc mặc thần bào màu đỏ, hai nam một nữ, biểu cảm không chút sai biệt, động tác càng là giống hệt như nhau, cùng nhau chỉnh tề cất bước.

Phía sau càng có mấy chục Thần nô, bước chân đi tới cũng tương tự như nhau, giống như trên người của riêng từng người bọn họ đều có một sợi dây không nhìn thấy, bị người ta nắm lấy.

Trong mơ hồ, cảm giác rất giống với Tế Vũ.

Đám người kia đi đến không trung, sau đó cùng nhau đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích.

Một màn quỷ dị này, khiến cho tâm thần của Ngô Kiếm Vu cùng với Lý Hữu Phỉ run rẩy kịch liệt, tuy bọn họ biết rõ Uẩn Thần đáng sợ, nhưng trên thực tế đến cùng mạnh như thế nào, hai người vẫn là không có bao nhiêu khái niệm.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy, trong đầu của bọn họ không khỏi bay lên một cái nhận thức.

“Như là Thần Linh… . .”

Trong khi hai người run rẩy, Ninh Viêm thở dài, càng cố gắng lau chùi chung quanh.

Đội trưởng mừng như điên, cho Hứa Thanh một cái ánh mắt tán thưởng, sau đó thân thể nhảy lên bay ra, phi thẳng đến cái hố trong sơn cốc, trong miệng càng là la lên.

“37951, có phải là ngươi không!”

Giọng nói của đội trưởng vang vọng, thân ảnh trong làn khói độc trên tế đàn bỗng hơi nhúc nhích ngón tay, mí mắt suy yếu mở ra, muốn vùng vẫy nhưng lại không làm được, toàn thân chỉ có miệng còn có thể miễn cưỡng như thường, truyền ra giọng nói yếu ớt.

“Hồng Nguyệt cũng không phải là vĩnh hằng.”

“Đã đến lúc nào rồi còn trao đổi ám hiệu nữa, ngươi có phải là 37951 hay không!” Đội trưởng tới gần, nhìn thân ảnh trong sương mù.

“Là ta… . .” Thân ảnh trong sương mù suy yếu đáp lại.

Lúc bọn họ đối thoại, Hứa Thanh cũng đi ra từ bên trong mặt trời, đưa mắt nhìn mặt đất bừa bộn, lại nhìn theo cái hố lớn, nhìn tới bên trong địa quật, sau khi cất bước đi tới, hắn liền thấy được máu đen bốn phía cùng với thân ảnh trong sương mù kia.

“Đã sớm nói cho gã biết không nên một hơi nuốt vào… . .”

Hứa Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Mà giờ khắc này, sau khi xác nhận số hiệu của đối phương, đội trưởng ngồi xổm ở trước sương mù, tò mò mở miệng.

“Tại sao ngươi lại biến mình thành như vậy? Không phải ngươi tu luyện thân thể bách độc bất xâm sao, như này không được nha.”

Thân ảnh trong sương ảnh nghe vậy, nội tâm bi phẫn, vừa muốn mở miệng, nhưng theo tâm tình lên xuống, thương thế đọng lại bên trong thân thể bỗng bộc phát, vì vậy trực tiếp phun ra một ngụm máu đen, hôn mê bất tỉnh.

“Không phải chết rồi chứ?”

Đội trưởng cả kinh, Hứa Thanh cũng nhanh chóng bay tới gần, giơ tay phải vung lên, khói độc nơi đây lập tức tiêu tán, lộ ra bộ dáng chân chính của người xui xẻo.

Đây là một lão giả, trên mặc một bộ trường bào xanh đen nhăn nhăn nhúm nhúm, toàn bộ tóc xám trắng, xương gò má rất cao, khung xương rất lớn, thoạt nhìn làm cho người ta có một loại cảm giác rất tự ngạo, nghĩ đến ngày bình thường nhất định là người độc đoán, thích quyết định nhanh chóng nói một không hai.

Mà nếp nhăn trên khuôn mặt chẳng những không có nổi bật vẻ già nua, ngược lại càng khiến cho uy nghiêm càng đậm, nhìn qua chính là đại nhân vật.

Chỉ là giờ phút này, bên trên tất cả những điểm ấy lại nhiều hơn vẻ đau khổ nồng đậm, lông mày nhíu chặt ẩn chứa nhân sinh bất đắc dĩ, cả người hiện ra cảm giác nhân gian không đáng.

Nhất là máu đen bên khóe miệng khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Còn có nắm đấm nắm thật chặt, dường như muốn bóp nát hết thảy không cam lòng trong nội tâm, nhưng hiển nhiên... . . Lão không làm được.

Chương 1428: Thuốc không thể dùng bậy (4)

Hứa Thanh nhìn hết thảy, lần nữa thở dài trong lòng, vung tay phải lên, một khối đan dược lập tức bay ra, rơi tới trước mặt lão giả này, sau đó khỏa đan dược này đột nhiên nổ tung, hóa thành từng sợi bạch khí chui vào thất khiếu lão giả, bắt đầu giải độc.

Rất nhanh, độc trong cơ thể lão giả đã bị Hứa Thanh hóa giải hơn phân nửa, đội trưởng ở bên mắt thấy những thứ này, thần sắc càng thêm hồ nghi, nhìn lão giả một chút, lại nhìn Hứa Thanh một chút.

Y cảm thấy độc này giải cũng quá dễ dàng, thật giống như... Đây là Hứa Thanh hạ độc.

Nhưng y lại cảm thấy việc này là không thể nào, tiểu Thanh không vào được Nghịch Nguyệt Điện, mà hai người này hiển nhiên lúc trước cũng không quen biết, khả năng hạ độc trong hiện thực không lớn.

Việc này khiến cho đáy lòng đội trưởng nghi ngờ, mà giờ khắc này lão giả này cũng theo độc giải mà ung dung tỉnh lại, mờ mịt nhìn bốn phía, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt liền lộ ra sắc bén, chợt ngồi dậy.

Sau khi phát hiện độc của bản thân tiêu tán rất nhiều, sắc mặt của lão lập tức thay đổi, nhìn về phía đội trưởng cùng Hứa Thanh.

“Các ngươi giải độc của ta như thế nào?”

Hứa Thanh không nói chuyện, mặt không cảm xúc lui ra phía sau vài bước, đội trưởng thì là cười ha ha một cái, cao thấp quan sát lão giả.

“37951, ngươi nói cho ta biết trước, tại sao ngươi lại biến thành như thế này.”

Lão giả nghe vậy liền trầm mặc, lão ngồi ở chức vị cao đã lâu, rất ít gặp phải tu sĩ Nguyên Anh dám lấy ngữ khí ngang hàng nói chuyện với mình.

Mà cân nhắc đến đối phương cứu mạng mình, vả lại còn có thể giải độc của chính mình, càng là xuất hiện từ bên trong vòng vây của Hồng Nguyệt, khiến cho trong lòng của lão nổi lên rất nhiều ý niệm trong đầu, cũng có hồ nghi.

Nhất là giờ phút này cũng không biết bên ngoài là tình huống gì…

Nghĩ tới đây, lão giả đè xuống suy nghĩ trong đáy lòng, lão chỉ muốn mau chóng rời khỏi, vì vậy đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút, mà cảm giác uy nghiêm cũng theo đó dựng lên, trầm giọng mở miệng.

“Cảm tạ hai vị tiểu hữu, nhưng việc tư không đề cập tới cũng được, đây là kiếp số của bổn tôn, không muốn nói cho người ngoài biết.”

Trong lúc nói, lão lấy ra một túi trữ vật, ném cho đội trưởng.

“Cái này là thù lao hứa hẹn trước kia, nơi đây không thích hợp ở lâu, ngày sau gặp lại, lão phu tất có báo đáp khác.”

Nói xong thân thể lão giả nhoáng một cái, lăng không dựng lên, không có để ý tới Hứa Thanh cùng đội trưởng, lão vận hành tu vi của mình bay thẳng đến bên ngoài, cũng đã làm xong chuẩn bị chém giết.

Nhưng vào lúc lao ra khỏi động quật, lão lập tức nhìn thấy tình huống bên ngoài, bước chân không khỏi dừng lại, hết thảy trước mắt khiến cho nội tâm của lão dấy lên gợn sóng cực lớn, thần sắc nháy mắt biến thành kinh nghi.

Trong tầm mắt nhìn thấy, bốn phía ngổn ngang lộn xộn không ít tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện đang nằm, từng người lông tóc không tổn hao gì, nhưng đã mất đi ý thức, mà để cho lão hoảng sợ nhất là, lão nhìn thấy Thần sứ Hồng Nguyệt đang đứng ở giữa không trung.

“Đây là cái tình huống gì!!”

Một màn như thế khiến cho nội tâm lão giả cuộn trào, lão chú ý tới Thần sứ trên không trung hình như là bị bất động đứng ở chỗ đó.

Việc này khiến cho lão chấn động vô cùng, nhịn không được quay lại đưa mắt nhìn về phía sau lưng, thầm nghĩ chính mình liều mạng đối kháng cùng độc suốt 2 tháng, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, mà hai người kia lại có lai lịch gì… . .

Lão có chút chần chờ, suy nghĩ một chút thái độ lúc trước của mình, vì vậy liền quay người trở về động quật, thu hồi hết thảy uy nghiêm, biến thành vô cùng khách khí.

“Lúc trước là lão phu có chút sốt ruột trong lòng, lời nói có chút mạo muội, cảm tạ ân cứu mạng của hai vị đạo hữu, bên ngoài đây là…”

Lão giả nhìn Hứa Thanh và đội trưởng, thử hỏi một câu.

Lão có thể cảm nhận được trên thân những người bên ngoài quỷ dị, những lão không cách nào tưởng tượng đến cùng là dạng bối cảnh cùng với năng lực gì, mới có thể khiến cho chúng tu của Hồng Nguyệt Thần Điện, bao hàm cả Thần sứ ở, đều mất đi ý thức.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, đội trưởng thì là cười mở miệng.

“Không cần lo lắng bên ngoài, 37951, độc trên người ngươi nghiêm trọng như vậy, là bị kẻ thù làm hại sao?”

Đội trưởng tràn đầy hiếu kỳ đối với độc mà lão giả này trúng.

Lão giả nhìn hai người trước mắt này một chút, lại quét mắt nhìn tình hình thấy mà giật mình bên ngoài, đáy lòng trầm ngâm, sau đó thở dài, lựa chọn nói cho biết.

“Cũng không có gì.”

“Như thế nào?” Đội trưởng hiếu kỳ.

“Lão phu là hai tháng trước mua được một khỏa đan được từ chỗ một người trong Nghịch Nguyệt Điện.” Lão giả chậm rãi mở miệng.

“Sau đó thì sao?” Đội trưởng truy vấn.

“Đan này rất rẻ, lão phu cũng không quá để ở trong lòng.” Lão giả lắc đầu.

“Đan dược này có vấn đề?” Đội trưởng nhanh chóng mở miệng.

Lão giả trầm mặc, sau đó tiếp tục truyền ra lời nói, ngay từ đầu lão chỉ là nói đơn giản vài câu, nhưng sau ba năm câu, dưới đội trưởng phối hợp đáp lại, nghẹn khuất đọng lại trong khoảng thời gian này liền hóa thành muốn thổ lộ hết ra.

“Lão phu vốn tưởng rằng đây chính là một khỏa độc đan bình thường, nhưng con mợ nó không thể nghĩ đến là, tên oắt con kia thế mà chơi ngầm ta!”

“Lúc ta vừa mới bắt đầu nuốt vào đan dược kia còn cảm thấy ổn, bình thường không có gì lạ, nhưng ai biết tác dụng kéo càng chậm thì càng lúc càng lớn, đến cuối cùng trực tiếp bộc phát, ta cũng không kịp phản ứng, đã bị độc quật ngã!”

“Quá phận như vậy!” Đội trưởng kinh hô, quét mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, lão giả vẻ mặt tức giận.

“Đúng vậy, vô cùng quá phận! Trong khoảng thời gian này ta khẽ động cũng không thể động, toàn lực chống cự để hóa giải, cửu tử nhất sinh mới kiên trì đến lúc các ngươi tới, đây không phải là việc con người làm mà!”

“Ta hoài nghi thằng nhãi con kia là kẻ thù của ta phái tới, ta đã chủ quan, quá độc địa rồi!!”

“Quá phận nhất chính là đan dược kia còn là hỗn độc, hỗn độc đấy nhé, giá tiền loại độc đó cực kỳ mắc, nhưng hắn rõ ràng bán cho ta rẻ như vậy, một chút tin tức liền giao dịch được rồi, quá âm độc!”

Đội trưởng lần nữa phối hợp kinh hô, tâm tình muốn thổ lộ hết của lão giả cũng bởi vậy mà trở nên mạnh hơn, mà lông mày của Hứa Thanh cũng theo đối phương một câu lại một câu oắt con, nhíu lại.

“Hơn nữa trước khi tên oắt con này rời đi, vì để tê liệt ta, còn giả mù sa mưa nhắc nhở ta không nên nuốt, phải cạo phấn dùng thử trước, hiện giờ nhìn lại, cái này rõ ràng chính là đang khích ta!”

Lão giả càng nói càng là bi phẫn, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Cũng trách cái tính cách không chịu phục của ta, một hơi nuốt…”

“Ngươi nói đây không phải là kẻ thù thì là ai, hiểu rõ ta như vậy, hoàn toàn nhằm vào tính cách của ta để bố trí, ta nhất định phải tìm được kẻ thù này!”

Chương 1429: Quang huy trong năm tháng cổ xưa trước kia (1)

Trên mặt lão giả tràn ngập bi phẫn, trong lời nói lộ ra nghẹn khuất, không mở miệng còn tốt, mới mở miệng là không thể ngừng lại được.

Thậm chí đến đằng sau còn không cần đội trưởng phối hợp kinh hô, lão liền tự mình thao thao bất tuyệt, phát tiết hậm hực trong đáy lòng, cho đến nói hồi lâu mới rút cuộc mắng chửi xong.

Còn thở phào một hơi rất dài, giống như áp lực ở trong nội tâm cuối cũng đã tràn ra hơn phân nửa.

Trong mắt đội trưởng lộ ra đồng cảm.

“Vậy ngươi đúng là có chút thảm, đã tìm được là ai làm chưa?”

“Trong khoảng thời gian này ta đã ở đây nhớ lại là kẻ thù nào, đã tập trung vào ba người, nhất là cái người Điền Qua Tử, ta hoài nghi tám chín phần mười chính là gã an bài!”

Lão giả nghiến răng, trong mắt lộ ra kiên định, sau đó lấy ra hai túi trữ vật, đưa cho đội trưởng, vừa nhìn về phía Hứa Thanh.

“Gặp nhau chính là duyên phận, ta biết rõ hai vị đạo hữu không đơn giản, lão phu hiểu rõ quy củ, ra ngoài cũng sẽ không nói nhiều, chút lòng thành này để biểu thị sự thành kính, chúng ta kết giao bằng hữu.”

Đội trưởng cười ha ha, giơ tay lên tiếp nhận túi trữ vật, quét thần thức qua phát hiện bên trong có không ít thứ tốt, vì vậy nụ cười rực rỡ, nhiệt tình mở miệng.

“Chúng ta đã là hảo hữu rồi, ngươi quay lại nhớ kỹ cắm cây hương vào trước miếu thờ của ta.”

“Nhất định!”

Lão giả trịnh trọng nói, cũng chắp tay về Hứa Thanh, cáo từ rời đi.

Nhìn qua bóng lưng lão giả, đội trưởng ước lượng túi trữ vật trong tay, vừa lòng thoả ý.

Về phần đối phương nhìn thấy cảnh tượng chúng tu Hồng Nguyệt Thần Điện thất thần có thể bị lộ ra, đội trưởng cũng không phải rất lo lắng.

Dẫu sao có lão gia gia ở đây…

Nghĩ tới đây, đội trưởng trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, ngươi nói ta có cần tiếp tục đi nhận nhiệm vụ nữa hay không? Như này cũng quá tiện lợi đi… . .”

“Nếu như ngươi không muốn một đường phun máu quay về Khổ Sinh sơn mạch mà nói, ta khuyên ngươi không cần tiếp tục.” Hứa Thanh lắc đầu, bình tĩnh trả lời một câu.

Từ lúc hắn tiếp xúc với Thế Tử của Chúa Tể cho đến bây giờ, cũng đã có một chút hiểu rõ đối với vị lão gia gia tu vi Uẩn Thần này, theo cảm giác của hắn, đối phương thật ra không có ý niệm thiện ác gì cả.

Trừ phi là gặp phải một chút bố cục trọng yếu, nói cách khác, có xuất thủ hay không, ra tay như thế nào, phải xem tâm tình của vị Thế Tử kia.

Lần này lựa chọn hỗ trợ, không có nghĩa rằng lần tiếp theo còn có thể như vậy.

Đội trưởng cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng tưởng tượng đến mình ở trên Tự Âm Trường Hà bị đối phương liếc mắt nhìn liền phun máu, y cảm thấy chính mình vẫn là không nên mạo hiểm thì tốt hơn.

Mặc dù mình rất nhiều máu.

“Không có biện pháp, ở kiếp này ta quá yếu.” Đội trưởng thở dài trong lòng, sau đó trong đầu hiện ra từng màn lão giả trách cứ chửi rủa lúc trước, vì vậy quét mắc liếc nhìn Hứa Thanh, cười nhạt một cái, bày ra bộ dạng giống như cái gì cũng đã đoán được.

“Tiểu Thanh, độc kia là ngươi hạ đó hả?”

Nói xong, y mật thiết chú ý biểu cảm Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn qua ánh mắt đội trưởng, rất nghiêm túc mở

miệng.

“Không sai, là ta làm, ta bán cho lão.”

Đội trưởng cả kinh, đuổi theo hỏi tới.

“Ngươi cũng vào Nghịch Nguyệt Điện rồi hả?”

Đội trưởng quan tâm nhất đúng là điểm này.

Hứa Thanh nghe vậy tiếp tục biểu cảm nghiêm túc, nhẹ gật đầu.

“Ta đã sớm tiến vào, thực không dám giấu giếm, ta chính là vị hảo hữu chí giao của ngươi, Đan Cửu đại sư.”

Đội trưởng vốn ngạc nhiên, giờ phút này nghe nói như thế, nhịn không được cười ha ha.

“Xém chút nữa bị ngươi lừa rồi, tiểu Thanh, ngươi bây giờ rất được nha, nhưng mà ngươi đúng là vẫn còn quá non rồi, ta quen thuộc biểu cảm rất nghiêm túc này của ngươi, mỗi lần ngươi như vậy đều là đang nói dối, một cửa nói khoác này của ngươi vẫn còn chưa đạt, trở về ta sẽ dạy ngươi.”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, không nói chuyện, đi thẳng về phía trước.

Đội trưởng ở phía sau vội vàng theo tới, vừa đi vừa nhịn không được mở miệng.

“Tiểu Thanh, vừa rồi ngươi nói là sự thật?”

“Thật sự.” Hứa Thanh bình tĩnh nói.

“Vậy ngươi cho ta một khỏa Giải Nan đan, chứng minh ngươi chính là hảo hữu chí giao của ta đi!” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh ánh mắt.

“Không còn.” Hứa Thanh lắc đầu, dạo gần đây hắn chưa từng luyện đan trên người Lý Hữu Phỉ, bây giờ xác thực không có Giải Nan đan.

Đội trưởng nghe nói như thế, lần nữa nở nụ cười.

“Trùng hợp như vậy, lại không có, ta biết ngay tiểu Thanh ngươi đang khoác lác, được rồi được rồi, ngươi đúng ngươi đúng.”

Nói xong, y bắt đầu kiểm kê vật phẩm trong túi trữ vật, phân cho Hứa Thanh một nửa, sau đó hai người rời khỏi cái tế đàn trong địa quật này, trở về mặt trời.

Đồng thời cùng trở về với bọn họ, là đám tu sĩ Thần Điện phía ngoài cùng với cự nhãn huyết sắc, những tu sĩ Thần Điện kia đã mất đi ý thức, bao gồm Thần sứ ở, đều bị di chuyển đến nơi này, nằm lộn xộn ở bốn phía.

Nhìn qua những thứ này, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu cùng với Lý Hữu Phỉ, càng ngày càng kính sợ đối với Thế Tử, đồng thời cũng theo bản năng đã có cảm giác an toàn.

Theo mặt trời nhân tạo lập lòe, mọi người rời khỏi vùng núi Bạch Vân này, đi về phía Khổ Sinh sơn mạch.

Mà đội trưởng chính là phán đoán không sai, vị lão giả chiến đấu hăng hái cùng độc hơn hai tháng kia, nhận thức của lão hoàn toàn chính xác bị ảnh hưởng rồi, giờ phút này trong lúc bay nhanh ở trong sơn mạch, bên trong đầu óc của lão đã xuất hiện một ký ức khác.

Ký ức này tương tự cùng lão đã từng trải qua, chỉ là không có Hồng Nguyệt Thần Điện.

Cùng lúc đó, bên trong mặt trời, đội trưởng vô cùng thỏa mãn đối với một lần thu hoạch này, trong lúc đang cân nhắc lời của Hứa Thanh là thiệt giả trong lòng, theo một cái cử động của Thế Tử, tim của y đột nhiên liền treo lên.

Giờ phút này Thế Tử hóa thành bộ dáng lão gia gia trong tay cầm một con mắt, đang chơi đùa, thi thoảng còn xoa bóp, đội trưởng nhìn mà sắc mặt liên tục biến hóa.

Hứa Thanh cũng nhìn qua.

Hắn lúc trước rất hiếu kỳ trái tim cực lớn dưới Hồng Nguyệt Thần Điện ở trong Thiên Hỏa Hải có lai lịch ra sao, lại liên tưởng tới con mắt huyết sắc Hồng Nguyệt Thần Điện ở vùng núi Bạch Vân cùng với chính là vẻ mặt đội trưởng, đáy lòng như có điều suy nghĩ.

Chương 1430: Quang huy trong năm tháng cổ xưa trước kia (2)

“Hứa Thanh.”

Thế Tử nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi có biết tại sao Hồng Nguyệt Thần Điện ra ngoài đều đặt ở trên một chút bộ phận cơ thể không?”

Hứa Thanh lắc đầu.

Thế Tử nở nụ cười, trong mắt mang theo thâm ý, nhìn qua phía đội trưởng.

“Nhị Ngưu, ngươi biết không?”

“Lão gia gia, ta cũng không biết nha... .” Đội trưởng vừa nói xong, thấy hai ngón tay Thế Tử dùng sức bóp con mắt kia, thậm chí còn sắp bóp nó nghiến ra rồi, y vội vàng nghiêm mặt, nghiêm nghị mở miệng.

“Lão gia gia, ta nhớ ra rồi!”

“A?” Thế Tử cười nhạt.

Hứa Thanh cũng chú ý đến trên người đội trưởng, về phần đám người Ninh Viêm, càng là nhanh chóng nhìn lại.

Đội trưởng thở sâu, vẻ mặt ngưng trọng.

“Trước kia ta đã từng thấy trong một chút tư liệu, hình như là có một người thiên kiêu tuyệt thế oai hùng phi phàm tuấn tú bức người, vô cùng vĩ đại giống như anh hùng, người này thương trời xót dân, lòng mang chúng sinh, mắt thấy vạn vật buồn rầu, y rõ ràng có thể chỉ lo thân mình, cuối cùng lại dứt khoát kiên quyết!”

“Y vì ánh sáng trong lòng, vì linh hồn chính nghĩa, vì tương lai vạn vật, vì giải cứu chúng sinh khỏi biển lửa, lựa chọn đi tới bình nguyên Chư Thần đánh một trận cùng Xích Mẫu!”

“Trận chiến ấy, Vọng Cổ vang động, tinh không rung động lắc lư, thiên địa rên rỉ, vị thiên kiêu phi phàm siêu phàm tràn đầy dũng khí cùng chính nghĩa này, đại chiến 300 năm cùng Xích Mẫu vô cùng tà ác!”

“300 năm kia thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, chấn động cực lớn truyền khắp toàn bộ tinh không, vô số Thần Linh thay đổi sắc mặt, vô số chúng sinh cầu nguyện cho y, nhưng trời cao đố kỵ anh tài, những tên đồng đội của y vào thời khắc mấu chốt đã lựa chọn phản bội y, thiên kiêu vĩ đại cuối cùng ôm hận thất bại, nhưng y vẫn kịp cắn xuống một khối máu thịt của Xích Mẫu!”

Đội trưởng thổn thức, tràn đầy cảm khái.

“Xích Mẫu hận người kia vô cùng, hạ lệnh chia năm xẻ bảy thân thể vị thiên kiêu anh hùng anh tuấn kia, vì vậy liền có cảnh về sau mỗi khi Hồng Nguyệt Thần Điện ra ngoài…”

Tâm thần Ninh Viêm chấn động, đôi mắt Ngô Kiếm Vu trợn to, Lý Hữu Phỉ cũng là như vậy, bọn họ cảm thấy trong những lời này của đội trưởng có quá nhiều từ hình dung, vả lại chủ yếu đều là hình dung tướng mạo cùng khí chất.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nghĩ tới quả thận bên chỗ Nê Hồ Ly đó.

Về phần những lời này của đội trưởng, hắn tin bộ phận đằng sau, đại chiến 300 năm phía trước gì gì đó, hắn một chút cũng không tin, lại càng không cần phải nói những cái từ hình dung kia lại cũng không nhất định.

“Đương nhiên, bản thân vị tồn tại vĩ đại này vô cùng cơ trí, cho nên trước khi y xuất phát đi tìm Xích Mẫu, đã cắt lấy một cái lỗ tai của chính mình… Lưu cho chúng sinh một cơ hội.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra thân thể kiếp trước trên Thiên Ngưu sơn mạch của đội trưởng, như có điều suy nghĩ, lúc này giọng nói ung dung của Thế Tử truyền đến.

“Đúng không?”

“Ta cũng đã nghe qua một phiên bản khác về việc này, cũng không giống như ngươi vừa nói nha.”

Thế Tử nhàn nhạt mở miệng.

“Tựa hồ là đã từng có một người cả gan làm loạn, mưu đồ máu thịt Xích Mẫu, vì vậy từ ngoại vực đến, tiềm phục chờ thời.”

“Mà người này cũng có chút bổn sự, cũng không biết làm sao giấu giếm được Thần Điện, ngồi lên tới vị trí Đại Tế Vũ của Hồng Nguyệt Thần Điện, càng là cấu kết với Thần bên ngoài, biến bản thân thành một con muỗi.”

“Thừa dịp Xích Mẫu một lần ngủ say, người này lấy thuật biến hóa hư thật, dưới sự trợ giúp của ngoại Thần, từ trong mộng của Xích Mẫu bước ra thực tế, chích Xích Mẫu một cái.”

“Nhưng chưa kịp hấp thu Thần huyết, đã bị Xích Mẫu tát một cái chia năm xẻ bảy.”

“Thần Điện cũng bởi vậy nhận lấy lửa giận của Xích Mẫu, cuối cùng Thần tử hạ lệnh, trấn áp những bộ phận toàn thân cùng với tứ chi của người này, khiến cho người kia đời đời kiếp kiếp gánh vác Thần Điện mà di chuyển, như là tọa ky.”

Giọng nói bình tĩnh của Thế Tử vang vọng bên trong mặt trời.

Thần sắc của Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu lập tức cổ quái, Lý Hữu Phỉ cũng hít vào một hơi, nhưng bây giờ lão phát hiện mình đã có thể thích ứng với tiết tấu của những người này.

Dẫu sao Uẩn Thần còn sống lão cũng đã tiếp xúc, nhiều thêm một con muỗi dám chích Xích Mẫu cũng không có gì quá lắm.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, đối với lời nói lúc trước của đội trưởng, hắn cảm thấy cái phiên bản mà Thế Tử nói này , càng phù hợp với tính cách của đội trưởng hơn.

Đội trưởng cười mỉa, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Tiểu Thanh, chúng ta nhiều nhất nửa tháng là đi tới Khổ Sinh sơn mạch rồi, cửa hàng thuốc ngươi bán trong đó như thế nào, đã đặt tên hay chưa? Có cần ta cho ngươi một cái tên hay không? Ví dụ như gọi là tiệm thuốc Thanh Ngưu? Hay là gọi là tiệm thuốc Ngưu Ngưu?”

Hứa Thanh không quan tâm tới đội trưởng, hắn biết rõ đội trưởng cần đúng là người khác nói tiếp, dùng cái này để hóa giải lúng túng.

Bất quá mặc dù hắn không đáp lại, nhưng Linh Nhi lại đón lời.

“Không cần, chúng ta đã đặt tên rồi, gọi là Thanh Linh đường!”

Trong khoảng thời gian này Linh Nhi cũng không dám thò đầu ra, nàng sợ Thế Tử, nhưng bây giờ mắt thấy đội trưởng muốn cướp đoạt đi tên mà mình và Hứa Thanh ca ca đặt, cũng đã bất chấp không nhịn được mà mau chóng chạy ra ngăn cản.

“Thanh Linh đường?” Đội trưởng nghe vậy đáy lòng vui sướng, vội vàng hỏi một câu.

“Danh tự này coi như cũng được, sinh ý tiệm thuốc chúng ta thế nào?”

“Sinh ý khá tốt, ở bên trong tiểu thành, nhà của chúng ta là số một, mỗi ngày đều có trên trăm khách hàng!” Linh Nhi ngạo nghễ nói.

“Lợi hại như vậy, quy mô tiệm thuốc có lớn không?” Đội trưởng lập tức bày ra vẻ kinh hô, hỏi kỹ càng.

“Phi thường lớn!”

Theo Linh Nhi lần lượt mở miệng, cảnh tượng một cái tiệm thuốc giống như thế ngoại đào nguyên chiếu vào bên trong tâm thần Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu, Thế Tử bên đó cũng là nở nụ cười, tương tự lắng nghe.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, mặt trời ẩn nấp giữa thiên địa, không ngừng mà tới gần Khổ Sinh sơn mạch, cho đến khi còn có năm ngày lộ trình, bên trong thổ thành Khổ Sinh sơn mạch, tiệm thuốc nhỏ tốt đẹp mà Linh Nhi miêu tả cho mọi người, ầm ầm sụp xuống…

—-

Chương 1431: Không tin trời, không do mệnh! (1)

Thứ sụp xuống không chỉ có tiệm thuốc của Hứa Thanh, giờ phút này, trong tiếng nổ vang rất nhiều kiến trúc bên trong thổ thành cũng đều đang sụp đổ, dấy lên từng trận bụi đất tung bay.

Thả mắt nhìn đi, một đám tu sĩ mặc trường bào màu xám đang san bằng hết thảy kiến trúc bên trong thổ thành, mà cư dân nơi đây cũng đã sớm tản ra, bị cưỡng chế đuổi đi.

Giữa không trung, còn có bảy tám đạo thân ảnh đang trôi nổi, ngóng nhìn mặt đất thổ thành.

Cầm đầu là một gã thanh niên, dáng người thấp bé lùn lùn, tướng mạo xấu xí, nhưng toàn thân lại tràn ra sát khí, một thân tu vi càng là Kim Đan đại viên mãn, thậm chí còn cao thâm hơn một chút so với Trần Phàm Trác của Nhuận Thổ tông nơi đây.

Bọn họ không phải là tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch.

Mấy tháng trước, trận thanh phong đổi màu kia đã liên lụy toàn bộ đại mạc, cũng khiến cho một chút ngọn núi đơn độc bị ảnh hưởng đến, xuất hiện trình độ tan rã khác biệt.

Cho nên khi bạch phong biến mất, lúc thanh phong tái hiện, không ít thế lực cần phải lựa chọn di chuyển, bọn họ nhất định phải mau chóng chiếm cứ thân núi tốt hơn, dùng nơi này để tránh né đợt bạch phong tiếp theo.

Đây cũng là việc thường thấy, mỗi lần thanh phong trên Thanh Sa đại mạc đổi màu đều sẽ như vậy.

Mà Khổ Sinh sơn mạch với tư cách trong nhóm có thân núi lớn nhất của Thanh Sa đại mạc, tự nhiên liền trở thành chọn lựa đầu tiên.

Chỉ bất quá thế lực bên trong Khổ Sinh sơn mạch hỗn tạp, bài ngoại nghiêm trọng, nếu như đơn độc còn tốt, nhưng thế lực muốn đi vào, muốn phát triển ở chỗ này, cần thủ đoạn cường thế mới có thể.

Vì vậy trong khoảng thời gian này, Khổ Sinh sơn mạch liền nổi lên sát phạt, hỗn chiến nhiều lần.

Giờ phút này, đám người xuất hiện ở bên trong thổ thành, chính là một cỗ thế lực ở phía ngoài như vậy, bọn họ đặt mục tiêu ở tòa thành biên giới Khổ Sinh sơn mạch, muốn xây dựng nơi đây trở thành thế lực sơn môn.

Cũng bởi vậy nên đã xảy ra xung đột cùng với Nhuận Thổ tông ở nơi đây, nhưng cuối cùng song phương vẫn là lựa chọn dừng lại, dù sao đối với Nhuận Thổ tông mà nói, bọn họ có sơn môn của bản thân, cũng không phải nhất định phải giữ lại quyền khống chế tòa thổ thành này.

Vì vậy, những người từ ngoài đến này liền thành công chiếm cứ thổ thành, dưới mắt tên người lùn cầm đầu đang ngóng nhìn thổ thành, trong mắt lộ ra thoả mãn.

“Tranh thủ trong vòng năm ngày, biến nơi đây triệt để thành một mảnh trống không.”

Người lùn nhàn nhạt mở miệng, nhưng giờ phút này bên cạnh gã có người đảo mắt nhìn qua tiệm thuốc đã thành phế tích của Hứa Thanh, chần chờ một chút, thấp giọng mở miệng.

“Tông chủ, lúc trước Trần Phàm Trác đã từng nhắc nhở, nói toàn bộ mọi thứ nơi đây đều có thể động, duy chỉ có cửa hàng Thanh Linh đường kia là không thể phá hư chút nào… . .”

Người lùn nghe vậy cười lạnh.

“Trần Phàm Trác không cam lòng vứt bỏ tòa thành này, cố làm ra vẻ huyền bí nói như vậy, ngươi cũng tin?”

“Dù là tiệm thuốc này thật sự có chút điểm bối cảnh, nhưng lại mở bên trong phàm tục thì có thể lớn tới đâu cơ chứ? Huống hồ nơi này tương lai là sơn môn của ta, để lại một cái tiệm thuốc đột ngột tồn tại ở, còn ra thể thống gì nữa!”

Người bên cạnh nghe vậy gật đầu, mà đúng lúc này, xa xa có một đạo cầu vồng gào thét đến, sau khi tới gần liền hóa thành một thân ảnh, chính là Trần Phàm Trác, y đưa mắt nhìn tiệm thuốc trở thành phế tích, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía người lùn.

“Mộc Đạo Tử, lúc trước ta đã nói với ngươi rồi, chớ động vào tiệm thuốc này!”

Người lùn nghiêng mắt nhìn đi, nhàn nhạt mở miệng.

“Đã động rồi, ngươi muốn như nào?”

Giờ phút này cát xanh bay đầy trời, gió từ thổ thành thổi qua, dấy lên bụi cát trên mặt đất, cũng biến bốn phía biến thành mông lung, sắc mặt Trần Phàm Trác trầm như nước, lạnh lùng nhìn người lùn trước mắt, không nói hai lời, xoay người rời đi, đáy lòng cười lạnh.

“Kẻ này cách cái chết không xa.”

Vào thời điểm này người lùn cũng cười lạnh, gã nhìn qua bóng lưng Trần Phàm Trác, trong mắt lóe lên sát cơ.

“Một tiểu Kim Đan không có bối cảnh, sợ này sợ kia, sợ đầu sợ đuôi, chờ ta bái Hắc Đồng thượng nhân làm sư, người thứ nhất giết chết chính là ngươi!”

Nghĩ đến chính mình nửa năm qua thật vất vả trèo lên tiếp cận Hắc Đồng thượng nhân, trong lòng người lùn có chút kích động, mà gã thật ra cũng đã có sư phụ, nhưng mà người sư phụ này tu vi thông thường, còn ưa thích che che lấp lấp, một bộ rất thần bí, tới hiện giờ gã cũng không biết danh hào của đối phương.

Trong ký ức của gã, 60 năm này, mỗi một lần trông thấy đối phương, bộ dáng đều là khác biệt, cảnh này khiến cho gã có rất nhiều suy đoán đối với thân phận của sư phụ mình.

Nhưng cụ thể như thế nào gã không phải rất rõ ràng, gã chỉ biết rõ, tu vi đối phương bất quá là Nguyên Anh mà thôi, so sánh với Hắc Đồng thượng nhân tu vi Linh Tàng mình chuẩn bị bái, hơn kém giữa cả hai giống như thiên uyên vậy.

“Không biết Hắc Đồng thượng nhân khi nào sẽ đến, ta đã khẩn cầu thật lâu… .”

Vừa nghĩ tới đây, ngọc giản trong túi trữ vật của gã bỗng nhiên chấn động, nội tâm người lùn khẽ động, vội vàng lấy ra, rất nhanh, một giọng nói uy nghiêm vang vọng trong đầu gã.

“Mộc Đạo Tử, tới gặp ta.”

Mộc Đạo Tử nghe vậy lập tức trở nên kích động, đây là giọng nói của Hắc Đồng thượng nhân, gã rốt cuộc đợi đến được, giờ phút này không dám chậm trễ, quay người nhanh chóng bay đi xa.

Cùng lúc đó, ngoài Thanh Sa quận, ở giữa thiên địa u ám dũng động, mặt trời giấu kín ở bên trong hư vô đang bay nhanh về phía Khổ Sinh sơn mạch.

Mọi người bên trong vẫn bận rộn như thường.

Ninh Viêm lau chùi, Ngô Kiếm Vu xoa bóp, Anh Vũ vênh mặt hất hàm sai khiến, Lý Hữu Phỉ hoàn toàn làm việc lặt vặt.

Đội trưởng vẫn còn đang quạt cây quạt.

Khác biệt chính là nơi đây nhiều hơn giọng nói của Linh Nhi cùng với tiếng cười của Thế Tử lão gia gia.

Thế Tử rất ưa thích Linh Nhi, Linh Nhi cũng dần dần chẳng sợ hãi nữa, hóa hình ra tới bên cạnh lão gia gia, thi thoảng lại ngọt ngào hô hào gia gia, rất khiến lão nhân gia ưa thích.

“Lão gia gia, sắp đến Thanh Linh đường của ta cùng với Hứa Thanh ca ca rồi, qua mấy ngày nữa là đến, sau đó lão gia gia ngài cũng ở trong đó đi, tiệm thuốc của ta cùng Hứa Thanh ca ca khá tốt.”

Linh Nhi ngây thơ nói.

Thế tử nghe vậy nhẹ gật đầu, như nhìn cháu gái nhỏ nhà mình vậy, trong mắt còn mang theo vẻ cưng chiều.

Linh Nhi khiến cho lão nghĩ tới cháu gái của chính mình năm đó, trong đầu hiện ra ký ức quá khứ, khiến đáy lòng Thế Tử rất đau đớn.

“Vậy thì... Lão gia gia, hay là để cho Hứa Thanh ca ca nghỉ ngơi một chút được không?”

“Khi đến tiệm thuốc hắn còn phải luyện dược đấy.” Linh Nhi mắt thấy chính mình làm nền không sai biệt lắm, liền vội vàng mở miệng.

“Ngươi tiểu nha đầu này.” Thế Tử nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Chương 1432: Không tin trời, không do mệnh! (2)

Xa xa, Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa, thân thể đang run rẩy, trên trán đều là mồ hôi.

Giờ phút này trên đỉnh đầu của hắn thình lình nổi lơ lửng ba cái mặt trời nhỏ, một cái là khuôn cửa, một cái là vòng tròn, cái cuối cùng chính là viên cầu.

Ba cái mặt trời này tràn ra lực lượng cực nóng, phủ xuống trên người Hứa Thanh, mặt đất bốn phía thình linh còn có trên trăm bộ thi hài hóa thành thây khô, chính là tu sĩ của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Trong đó đã bao hàm hơn mười Thần nô, ba Thần bộc cùng với một Thần sứ.

Những người khác còn tốt, duy chỉ có tên Thần sứ giờ phút này thân thể run rẩy, muốn vùng vẫy nhưng lại không có ích gì, trong mắt khi thì thanh tỉnh khi thì mờ mịt, trên mặt đều là đau đớn khổ sở.

Dưới ba mặt trời nhỏ bao phủ xuống, lực lượng Hồng Nguyệt trên người bọn họ bị hong khô từ trong thân thể ép ra ngoài, hóa thành từng đạo sợi tơ huyết sắc, bay thẳng đến Hứa Thanh ở chính giữa.

Sau đó liền theo thất khiếu cùng với toàn thể lỗ chân lông trên thân của Hứa Thanh, không ngừng chui vào.

Hứa Thanh đang tu hành.

Sau khi bọn họ rời khỏi vùng núi Bạch Vân, Thế Tử đã yêu cầu hắn bắt tất cả tu sĩ Thần Điện tới, dựa theo trận pháp nào đó xếp đặt chung quanh Hứa Thanh.

Lực lượng Hồng Nguyệt trong cơ thể của bọn họ thật giống như bị mặt trời chiết xuất, việc này khiến cho Hứa Thanh thuận lợi hơn trong việc tiêu hóa, Nguyên Anh Tử Nguyệt trong cơ thể đang nhanh chóng trở lên lớn mạnh.

Không chỉ là Nguyên Anh Tử Nguyệt, theo vô số cỗ Thiên Ma thân từ thây khô mặt đất bay lên cao, Thiên Mệnh của bọn họ cũng đều bị rút ra hấp thu, toàn bộ Nguyên Anh của Hứa Thanh đều đang nhanh chóng phát triển.

Đối với Hứa Thanh mà nói, đây là một lần đại bổ trước đó chưa từng có!

Nhưng mà giữa bổ và độc, cũng chỉ cách nhau một đường kẻ mỏng manh, đối với Hứa Thanh mà nói, trong thời gian ngắn thôn phệ nhiều Thiên Mệnh Nguyên Anh cùng với lực lượng Hồng Nguyệt như vậy, cảm giác thức hải bành trướng cực kỳ mãnh liệt.

Tiến theo liền mang đến đau khổ giống như tê liệt, khiến cho biểu cảm của hắn trở nên dữ tợn, mồ hôi ướt nhẹp toàn thân.

Đây cũng là nguyên nhân Linh Nhi đau lòng.

“Nha đầu, Hứa Thanh ca ca của ngươi có tiềm lực cực lớn, nhưng mà trình độ rèn luyện chưa đủ, sư tôn hắn hẳn là không phải thường xuyên đi theo bên người, cho nên chỉ có thể ở thời khắc mấu chốt chỉ dẫn phương hướng.”

“Nhưng trên thực tế, đã có nội tình như thế, bây giờ thứ Hứa Thanh ca ca của ngươi cần phải làm đó là rèn luyện tới cực hạn.”

“Thực chất bên trong hắn cũng rất kiên nghị, thích hợp để làm như vậy.”

“Mà bây giờ, chỉ là vừa mới bắt đầu.”

Thế tử khàn khàn mở miệng, tay phải giơ lên, vung một cái về phía Hứa Thanh, ba cái mặt trời trên đỉnh đầu Hứa Thanh lập tức bạo phát mạnh thêm một chút.

Thân thể Hứa Thanh lập tức trầm xuống, trong cơ thể truyền ra âm thanh ken két, làn da cũng bị thiêu đốt, không còn hình người, đồng thời những cỗ thây khô ở bốn phía cũng nhao nhao nổ tung, hơn mười Thần nô tức thì bị hong khô ép ra toàn bộ lực lượng Hồng Nguyệt.

Tu vi Hứa Thanh cũng liên tục tăng vọt ở trong quá trình thôn phệ cùng hấp thu, cho đến ba ngày sau, khi bọn họ vào đến Thanh Sa đại mạc, Thần bộc bên cạnh Hứa Thanh đã diệt vong, tên duy nhất còn dư lại cũng thất khiếu chảy máu, phát ra tiếng kêu không cam lòng.

Cùng lúc đó, từng trận chấn động cường hãn lập tức bộc phát ra từ trên người Hứa Thanh, trong tích tắc này, toàn bộ 13 đạo Nguyên Anh trong cơ thể hắn bị cưỡng ép tăng lên tới trình độ nhị kiếp đại viên mãn.

Mệnh Kiếp thứ ba, sắp đến.

Nhìn một màn này, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu liền cảm thấy hãi hùng khiếp vía, sợ Thế Tử cũng để ý đến bọn họ như vậy, nhưng bọn họ hiển nhiên đã suy nghĩ nhiều.

Trong mắt của Thế Tử, người có tư cách để cho lão chỉ điểm và rèn luyện, chỉ có Hứa Thanh.

“Miễn miễn cưỡng cưỡng, đối với người tầm thường mà nói, lấy chút tu vi này dẫn động Mệnh Kiếp, uy lực Mệnh Kiếp đã đạt đến trình độ cường hãn, nhưng đối với ngươi mà nói, còn chưa đủ để kích phát tiềm lực của ngươi.”

“Ta tăng thêm cho ngươi chút vật liệu! Hứa Thanh, ngươi có bằng lòng hay không?”

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, nhìn Thế Tử.

“Có thể!”

Trong mắt Thế Tử lộ ra tán thưởng, đứng dậy một bước đi đến trước mặt Hứa Thanh, hất tay áo lên, mang theo Hứa Thanh trực tiếp rời khỏi mặt trời, đang lúc mọi người kinh hãi, Thế Tử liền xuất hiện ở trên mặt đất của Thanh Sa đại mạc.

Trong bão cát màu xanh gào thét, Thế Tử đưa tay trái nhấn một cái về đại địa, sa mạc lập tức nổ vang, cát chảy xoay tròn, đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn thật sâu.

Không chần chờ chút nào, Thế Tử lập tức ném Hứa Thanh vào trong hố sâu, hầu như ngay khi thân thể Hứa Thanh rơi dưới đáy hố sâu, giọng nói mênh mông giống như thiên lôi của Thế Tử vang vọng.

“Lấy địa thổ hóa đạo thân, luyện hồn thành linh kim, giấu giếm Thiên Đạo Mệnh Kiếp, giáng xuống đạo lôi diệt thế!”

Giọng nói của Thế Tử vừa ra, cát chảy bốn phía nổ vang, bao phủ Hứa Thanh ở, càng là theo Thế Tử giơ tay phải lên hung hăng nhấn một cái xuống mặt đất, toàn bộ đại địa lập tức đè ép tới trên người Hứa Thanh, tựa như dung hợp thành nhất thể cùng hắn.

Thần thức của Hứa Thanh cũng bị dẫn dắt, tương dung cùng đất cát.

Phương pháp này, làm cho người ta cảm giác giống như Hứa Thanh thoáng cái hóa thành sa mạc, lấy thân hình như thế để dẫn động lần Mệnh Kiếp thứ ba, như vậy trên phán định của thiên đạo pháp tắc, Hứa Thanh chính là một phiên bản Nguyên Anh nhị kiếp viên mãn trước đó chưa từng có.

Kể từ đó, lôi kiếp phủ xuống nhất định sẽ càng thêm kinh khủng.

“Hứa Thanh, sư tôn ngươi hoàn toàn chính xác không tầm thường, nhưng y cũng vô cùng cưng chiều đối với ngươi rồi, công pháp tạo ra vì ngươi cũng đều là cân nhắc lấy tránh né giảm thiểu mạo hiểm tai hoạ và hóa giải nguy cơ làm ưu tiên đệ nhất, không có cách nào nhìn thẳng, không có khí thế dùng lực áp bát phương.”

“Phương pháp này hoàn toàn đúng là có thể cho ngươi tự tại bình yên… Có thể đúng, cũng không đúng!”

“Đời tu sĩ chúng ta cần lấy tính mạng đương đầu hết thảy, không tin trời, không do mệnh, vạn vật không thể ngăn cản, chúng sinh không thể vùi tâm, Thần Linh càng không thể khiến cho chúng ta khom người!”

“Muốn làm được tất cả như vậy, không phải là ẩn núp giảm bớt mạo hiểm có thể ập đến, mà cần ngươi lần lượt lấy được cơ duyên cực hạn từ trong thời khắc sinh tử, dưỡng thành khí chất tuyệt thế cho ngươi mới được!”

“Ngươi rõ ràng là khối tài liệu phi phàm, làm sao có thể rèn giũa bằng cách thức ôn hòa chứ!”

“Lập tức khoanh chân, thu hút Mệnh Kiếp!”

Chương 1433: Ba ngàn đạo thiên lôi, Tịch Nam Đồ Lệnh (1)

Màn trời sôi trào, truyền ra tiếng sấm vang vọng thiên địa.

Gió giục mây vần không ngừng, bầu trời xuất hiện từng mảnh từnh mảnh mây đen, chồng chất càng lúc càng dầy đặc, phạm vi càng lúc càng lớn.

Mà gió trên Thanh Sa đại mạc cũng càng tràn ngập lên, âm thanh gào thét nức nở nghẹn ngào giống như tiếng gào khóc thảm thiết.

Từng trận cảm giác áp lực từ trời giáng xuống, không chỉ bao phủ nơi Hứa Thanh đang ngồi, còn bao gồm toàn bộ Thanh Sa đại mạc này.

Âm thanh nổ vang từ cửu thiên hạ xuống, hết thảy chúng sinh trong Thanh Sa đại mạc đều cảm thấy tim đập mạnh một cú.

Toàn bộ thế lực trong thân núi, bao hàm chúng tu Khổ Sinh sơn mạch, đều cảm thấy kinh hãi, ngay cả bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện cũng có người ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

“Tình huống như thế nào?”

“Màn trời có chút không đúng…”

Trần Phàm Trác khoanh chân ngồi trong chính tông môn của mình, giờ phút này cũng hãi hùng khiếp vía, nhanh chóng mở mắt ra nhìn bầu trời đen nhánh, đáy lòng dâng lên từng trận bất an, y không biết đây là thế nào.

Đồng dạng bất an còn có Mộc Đạo Tử đang cẩn thận dâng trà bái sư ở trước mặt một lão giả áo đen, giờ phút này bàn tay cầm chén trà của gã cũng run lên một chút, nước trà rơi vãi ra.

Lão giả áo đen trước mặt lập tức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc tương tự ngạc nhiên.

Còn có đệ nhất cường giả tán tu Mặc Quy lão tổ bên trong Khổ Sinh sơn mạch, lão đang khoanh chân đả tọa, nhưng trong chốc lát liền xuất hiện ở trên không trung, sắc mặt ngưng trọng trước đó chưa từng có, nhìn lên bầu trời.

Tất cả mọi người đều là như thế, dù là bộ tộc Thủ Mạc sinh hoạt bên dưới sa mạc cũng là như vậy.

Lại càng không cần phải nói tới chỗ hết thảy đầu nguồn, mọi người ở bên trong mặt trời trôi nổi giữa không trung.

Ninh Viêm run rẩy, Ngô Kiếm Vu hít sâu, Lý Hữu Phỉ hoảng sợ, đội trưởng thì đứng ở nơi đó lộ ra thần sắc chờ mong, nhìn về phía dưới.

“Thế Tử nói không sai, từ khi lão đầu tử bên đó cho rằng tiểu Thanh là Quận Trưởng tương lai của Phong Hải Quận, rõ ràng đã đặt yếu tố an toàn lên đầu tiên.”

“Nhưng cũng không có nghiêm trọng giống như là Thế Tử nói, tiểu Thanh đang từ từ đắp nặn đạo tâm của mình, qua thêm chút năm nữa, hắn tự nhiên sẽ có đạo thuộc về sở hữu của mình, mà không cần người khác đi chỉ điểm.”

“Nhưng mà giai đoạn hiện tại, đối với tiểu Thanh mà nói, đây là quả thực là chuyện tốt.”

Đội trưởng nghĩ tới đây, nhìn đại địa.

Trên mặt đất, Thế Tử hóa thân thành lão gia gia chắp tay sau lưng, chậm rãi bay lên trên không, mà vào lúc lão rời khỏi, bầu trời lập tức bộc phát ra tiếng nổ vang trước đó chưa từng có, từng đạo tia chớp hình cung bỗng nhiên xuất hiện ở trên trời, chạy khắp bát phương.

Phạm vi không ngừng biến lớn, từ lúc mới bắt đầu ngàn trượng đạt đến vạn trượng, vẫn còn tiếp tục, cho đến cuối cùng lại bao trùm non nửa Thanh Sa đại mạc.

Kỳ cảnh như thế, khiến cho chúng sinh trên Thanh Sa đại mạc vô cùng hoảng sợ.

Mà không đợi bọn họ cẩn thận nhìn kỹ, sấm sét gầm gừ gào thét như Thần Linh, từ bát phương bạo liệt ra, vô số tiếng sấm vang rền, vô số tia chớp hình cung hội tụ thành từng đạo thiên lôi, bao trùm nửa cái đại mạc, phủ xuống phạm vi lớn.

Bổ xuống đất cát!

Vô số thiên lôi, không dưới 3000 đạo.

3000 đạo thiên lôi bổ xuống những nơi khác biệt, mà sau khi phủ xuống, trong lúc cát sỏi nổ vang, chúng nó lại cấp tốc hội tụ tới chỗ Hứa Thanh ở dưới sa mạc.

Tựu thật giống như 3000 lôi long, đồng loạt mà đến, khí thế kinh người, đại địa bị cuốn lên, dấy lên từng đạo vết tích dài.

Một màn này, sau khi đội trưởng cảm thụ liền hít vào một hơi, đôi mắt trợn to, cho dù là y, giờ phút này cũng đều hoảng sợ la lên.

“Đây là muốn giết chết tiểu Thanh đó nha!”

Đội trưởng kinh ngạc, nhoáng một cái muốn bay ra can thiệp, nhưng Thế Tử trên không trung quay đầu nhìn thoáng qua.

“An tâm một chút chớ vội!”

Bước chân đội trưởng dừng lại, thần sắc liên tục biến ảo.

Giờ phút này, 3000 lôi long nổ vang thẳng đến Hứa Thanh, thả mắt nhìn đi, mặt đất bốn phía không ngừng nổ tung, âm thanh ngập trời, 3000 đạo thiên lôi cùng hội tụ!

Một tiếng nổ vang truyền khắp Thanh Sa đại mạc, hóa thành âm sóng cuồng bạo, đinh tai nhức óc truyền ra, mà chỗ Hứa Thanh dưới sa mạc, cát đất bốn phía đồng loạt bị nghiền nát, bỗng nhiên nổ tung bên trong âm thanh.

Càng có một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ bên trong mặt trời truyền ra, dẫn tới sự chú ý của đám người Ninh Viêm.

Bọn họ nhìn thấy cái tên Thần sứ của Hồng Nguyệt Thần Điện sau khi Hứa Thanh hấp thu còn sống, trong tích tắc này, thân thể từ trong ra ngoài tràn ra lôi quang, trực tiếp liền toái diệt, hóa thành một khối phiến gỗ hình thoi, rơi xuống trên mặt đất.

Gã đột ngột tử vong, không đợi mọi người kịp phản ứng, đại địa lập tức chấn động mãnh liệt, liên tục nổ vang, phạm vi ảnh hưởng khuếch tán đến ngàn dặm.

Cuối cùng, từ xa nhìn lại, mặt đất xuất hiện một cái hố sâu ngàn dặm.

Chính giữa có một cỗ thân hình năm trượng cháy đen, nằm ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, sinh tử không biết.

“Có chút kém cỏi, 3000 thiên lôi, mới thừa nhận được mấy trăm.” Thế Tử lắc đầu, giơ tay phải vung lên, đưa thân hình cháy đen kia đến trước mặt, quay người trở về bên trong mặt trời.

Đến mặt trời sau, Linh Nhi vẻ mặt lo lắng, ánh mắt đều đỏ, bay nhanh chạy tới.

“Hứa Thanh ca ca!”

Mắt thấy toàn thân Hứa Thanh đều là thương thế, đang hấp hối, nước mắt Linh Nhi chảy xuống, ôm Hứa Thanh nhìn Thế Tử.

“Gia gia ngài… . .”

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đại khí không dám thở gấp, nhìn Hứa Thanh vẫn không nhúc nhích, đáy lòng phát run.

“Hắn không chết được.” Thế Tử nhàn nhạt mở miệng, vừa nói xong, phát hiện Linh Nhi khóc, đáy lòng của lão mềm nhũn.

“Đây cũng là một loại rèn luyện, hơn nữa có tên Thần sứ của Hồng Nguyệt Thần Điện kia tục kiếp, lúc Hứa Thanh ca ca của ngươi đạt đến cực hạn, đối phương sẽ tự động chia sẻ…”

Đội trưởng nghe vậy, nhìn nơi Thần sứ tiêu tán, đáy lòng cuộn trào, thì thào trong lòng.

“Tịch Nam Đồ Lệnh.”

Mà Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm giờ phút này cũng hiểu rõ nguyên do của một màn vừa rồi, hai người hít vào một hơi.

Chương 1434: Ba ngàn đạo thiên lôi, Tịch Nam Đồ Lệnh (2)

Nhất là Ninh Viêm, gã biết được rất nhiều bí văn, giờ phút này trong đầu lập tức liền hiện ra một cái nghi thức cổ xưa từng thấy trên sách cổ.

“Tịch Nam Đồ Lệnh!”

Ninh Viêm xem qua rất nhiều sách cổ, có ấn tượng rất sâu đối với cái thuật Tịch Nam Đồ Lệnh này, thời đại bây giờ đã không có người nào biết được thuật này bố trí như thế nào, nhưng ở thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, thuật này ác độc vô cùng.

Tịch Nam là một loại đại hung thụ sinh hoạt ở thời Viễn Cổ, nó cách mỗi 1000 năm đều sẽ độ kiếp một lần, mà mỗi một lần độ kiếp, đều có vô số cường giả ở các nơi không hiểu tại sao mà tử vong.

Hậu nhân nghiên cứu, phát hiện trong đó tồn tại một chút liên quan kỳ dị, toàn bộ cường giả tử vong, đều là vì độ kiếp thay Tịch Nam mà chết.

Vì vậy dần dần có người suy nghĩ ra cái nghi thức này.

Thời đại Huyền U Cổ Hoàng, chỉ có thiên kiêu Hoàng tộc mới có thể dưới sự chủ trì của trưởng lão, lấy ngoại tộc thế kiếp, tiến hành pháp này.

Mà chỗ kinh người nhất của Tịch Nam Đồ Lệnh, chính là có thể để cho người độ kiếp đạt với cực hạn của bản thân, trải qua khảo nghiệm sinh tử, sau đó tu sĩ thế kiếp vì hắn, sẽ hóa thành một phiến gỗ.

Phiến gỗ này có đủ lực lượng nguyền rủa, một khi bộc phát, uy lực kinh người.

Nghĩ tới đây, Ninh Viêm mạnh mẽ nhìn về chỗ Thần sứ tử vong lúc trước, chỗ đó thình lình có một phiến gỗ.

Cùng lúc đó, bên ngoài bầu trời, theo sấm sét tản đi khôi phục bình thường, mây đen cũng tương tự tiêu tán ra, nhưng mà chấn động tới từ mặt đất vẫn còn khuếch tán.

Nhìn như chỉ có ngàn dặm, thế nhưng vừa rồi 3000 đạo thiên lôi đánh xuống đất, vang động là cả Thanh Sa đại mạc, vì vậy vô số thân núi lay động, ngay cả Khổ Sinh sơn mạch cũng đều chấn động mãnh liệt.

Bên trong không ngừng có tiếng kinh hô, cảm giác ngưng trọng cực kỳ mãnh liệt.

Từng đạo thân ảnh bay lên trên không, từng sợi thần niệm hình thành, cảm giác hoảng sợ và cảnh giác, toàn bộ bộc phát.

“Đây là vị đại năng nào đang độ kiếp?”

“Không giống như là độ kiếp, càng giống như là đang luyện vật!”

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ chúng sinh Thanh Sa đại mạc nổi lên vô số nghi ngờ cùng suy đoán, ngay cả Hồng Nguyệt Thần Điện cũng đều chấn động, ra ngoài tìm tòi, xem xét nguyên do.

Nhưng lại không thu hoạch được gì.

Mà ảnh hưởng của việc này, đối với tu sĩ Thanh Sa đại mạc mà nói, cực kỳ sâu xa.

Tư cách là đệ nhất cường giả trong nhóm tán tu, giờ phút này Mặc Quy lão tổ đang đứng giữa không trung Khổ Sinh sơn mạch, hít sâu một hơi, hai mắt tang thương nhìn qua bầu trời, thì thào nói nhỏ.

“Thanh Sa đại mạc, muốn nổi gió rồi… . .”

Cùng loại cảm khái, cũng dâng lên trong lòng phần đông cường giả, mà bên Mộc Đạo Tử, giờ phút này lão giả áo đen ngồi ở trước mặt gã cũng là tâm thần rung động lắc lư, thật lâu mới tiếp nhận trà của Mộc Đạo Tử, trầm thấp mở miệng.

“Gần đây chớ ly khai Khổ Sinh sơn mạch, vi sư vừa rồi cảm thấy hãi hùng khiếp vía, tổng có một loại dự cảm không ổn, dạo gần đây ngươi không làm ra sự tình khác người gì chứ?”

Mộc Đạo Tử vội vàng lắc đầu.

“Sư tôn, trong khoảng thời gian gần đây đệ tử đều ở chỗ này, chuẩn bị xây dựng sơn môn, không làm bất luận sự tình khác người gì.”

Sau khi nghe đáp thì lão giả áo đen mới gật đầu.

Mà giờ khắc này, bên trong mặt trời, Hứa Thanh vốn là đầu nguồn dẫn tới hết thảy chấn động đó, hắn đang miễn cưỡng mở mắt ra, hắn có thể cảm nhận được thân thể của mình bây giờ suy yếu vô cùng, nhưng ở loại suy yếu này, đồng thời có một cỗ lực lượng kinh người đang dâng lên.

13 đạo Nguyên Anh, toàn bộ đạt đến trình độ tam kiếp.

Chiến lực càng là tăng vọt, bất luận tu sĩ Nguyên Anh nào đối chọi với hắn, đáy lòng đều sẽ nổi lên cơn hoảng sợ và tuyệt vọng.

Giờ khắc này, Hứa Thanh đã có thể đánh một trận cùng cường giả Dưỡng Đạo sơ kỳ.

Cường giả Linh Tàng trong thời kỳ Dưỡng Đạo dù có yếu chăng nữa, cũng đều siêu việt hơn xa tu sĩ Nguyên Anh, về phần người cường đại, đã đạt đến gần vô hạn Linh Tàng, một khi bọn họ hình thành Thiên Đạo, liền có thể đột phá hạn chế bản thân, hóa hư thành thật, thành tựu Bí Tàng chân chính!

Cứ như vậy, trong lúc Hứa Thanh chữa thương, ba ngày trôi qua.

Lúc này đã có thể nhìn thấy Khổ Sinh sơn mạch ở xa xa.

Mà lúc Linh Nhi nhìn thấy Hứa Thanh ca ca không có gì đáng ngại, rốt cuộc đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, lại trở nên hoạt bát lên, giới thiệu về tiệm thuốc cho Thế Tử.

“Gia gia, cái tiệm thuốc kia của nhà ta đặc biệt xinh đẹp, nhất là bên trong tiệm thuốc là ta đích thân bố trí, rất là ấm áp, mỗi ngày ta đều sẽ lau chùi quét dọn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào đâu.”

Linh Nhi vui vẻ, Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu cũng là hiếu kỳ, đội trưởng cũng lộ ra chờ mong.

Về phần Lý Hữu Phỉ, đáy lòng tương tự kích động, trước đó là lão đang chạy trốn, nhưng lúc này đây trở về đã không giống nhau, cái gì mà Mặc Quy lão tổ chứ, ở trước mắt lão bây giờ chính là trò đùa.

Thế Tử nở nụ cười, trong lòng rất là vui vẻ, lão đã từng có địa vị phi phàm, khó có thể nhận thức thú vui phàm tục, cũng không có cảm giác quan hệ huynh đệ hay huynh muội gì cả, mà sau khi bị trấn áp trong Thiên Hỏa Hải, lại là gian khổ vô cùng.

Dù là trở về, cũng phần lớn là một mình tự chữa thương, mà những ngày này ở cùng một chỗ với đám trẻ này, nghe bọn hắn hô hào từng câu gia gia gia gia, trên miệng lão chưa nói cái gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp khó có được.

Vì vậy nghe lời nói vui vẻ của Linh Nhi, lão gật đầu cười, chỉ là lúc ánh mắt đảo qua bên ngoài, thần sắc lão thoáng có chút cổ quái.

“Linh Nhi, tiệm thuốc của ngươi, ở trong thổ thành trăm dặm phía trước sao?”

“Đúng vậy gia gia, chính là ở bên trong tòa thổ thành đó, rốt cuộc đã về nhà rồi á.” Trong mắt Linh Nhi lộ ra chờ mong.

Mà giờ khắc này, theo mặt trời dần dần tới gần Khổ Sinh sơn mạch, Hứa Thanh cũng tạm hoãn chữa thương, suy yếu đứng lên, được Linh Nhi nâng đỡ, hắn nhìn về phía tòa thổ thành bên ngoài, đáy lòng cũng có cảm khái.

Lần này ra ngoài, đi một lần liền trọn vẹn nửa năm.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Một mảnh phế tích, xuất hiện ở bên trong cảm giác của hắn.

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang từ bên phía thổ thành truyền đến, trong lúc bụi đất tung bay, mấy gian phòng còn lại sót ở chỗ đó, sụp đổ xuống.

Hứa Thanh sững sờ.

———

*Lời dịch giả: Các đạo hữu đã đọc qua Lạn Kha Kỳ Duyên, siêu phẩm tu chân nhẹ nhàng và cảm ngộ triết lý nhân sinh của tác giả Chân Phí Sự hay chưa?

Tại hạ nghĩ là đa số các vị đã đọc qua, và phần đông đều công nhận đó là siêu phẩm. (Nếu chưa đọc thì có thể đọc thử nhé, bộ đó đang được nhóm dịch của BNS dịch miễn phí)

https://bachngocsach.vip/truyen/lan-kha-ky-duyen/673.html

Điều mà tại hạ muốn nói, chính là một bộ mới của tác giả Chân Phí Sự, có thể nói là phần 2 (tiếp theo và tương tự) của Lạn Kha Kỳ Duyên, cũng đang được nhóm tại hạ dịch và chỉ đăng tại bachngocsach.vip

Tên là: Tế Thuyết Hồng Trần.

https://bachngocsach.vip/truyen/te-thuyet-hong-tran/674.html

Hiện tại bộ này cũng đang cập nhật chương mới hàng ngày, mời các đạo hữu đọc thử và để lại bình luận để nhóm có thêm động lực. Nếu đề cử Ngọc Phiếu cho bộ Tế Thuyết Hồng Trần luôn thì càng tuyệt vời, chân thành cảm ơn các đạo hữu!

Chương 1435: Ngươi gây đại sự! (1)

Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu và đội trưởng, bọn họ đều không biết vị trí cụ thể của tiệm thuốc, giờ phút này nhìn qua thổ thành đã biến thành mảnh phế tích, có chút kinh ngạc.

Thân thể Hứa Thanh lập tức nhoáng một cái, tan biến khỏi bên trong mặt trời, lúc xuất hiện đã ở trong thổ thành, đứng ở trên vị trí nguyên bản của tiệm thuốc nhỏ, sắc mặt khó coi.

Giờ phút này tiệm thuốc nhỏ đã sớm hóa thành phế tích, bốn phía lộn xộn, còn có thể nhìn thấy một số mảnh vỡ bảng hiệu phá toái trên mặt đất.

Linh Nhi cũng xuất hiện ở bên người Hứa Thanh, nhìn tiệm thuốc trước mặt, ngây ngốc một chút.

Mà đám người đội trưởng, giờ phút này cũng lần lượt lộ ra, nhìn qua phế tích, đội trưởng ho khan một tiếng.

“Tiểu Thanh, chúng ta… Đi nhầm rồi sao? Nơi đây cũng không có tiệm thuốc nào nha.”

Đội trưởng nói xong, đi tới nhặt lên một chút mảnh vỡ của bảng hiệu trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, nơi đây giống như thật sự đã từng có một cái tiệm thuốc… Ồ, ngươi xem chữ này, tựa hồ là chữ Thanh.”

Đội trưởng kinh hô.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi.

Ninh Viêm trừng mắt nhìn, ở bên thấp giọng mở miệng.

“Lão đại, nén bi thương… . .”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra lãnh ý, mà Ngô Kiếm Vu hiển nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội này, lập tức thở dài một tiếng.

“Đã từng thương hải hóa hố phân, hồng hoa bất lực thành cứt chó, không tin ngươi đi ngẩng đầu nhìn… . .”

Không đợi Ngô Kiếm Vu nói xong, Anh Vũ bay ra, nhịn không được hưng phấn hoan hô một tiếng.

“Thương thiên có từng bỏ qua cho ai!!”

Trên người Hứa Thanh tràn ra vẻ lạnh lùng, liếc mắt nhìn Anh Vũ, mà Linh Nhi giờ phút này cũng kịp phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng ra, có phần vì tức giận, đây là nhà của nàng, bây giờ cuối cùng lại bị hủy thành như vậy.

Ảnh Tử chỗ đó cảm thụ Linh Nhi phẫn nộ, vì vậy tràn ra chấn động, tương tự nổi giận.

Còn có lão tổ Kim Cương Tông, giờ phút này cũng lập tức bay ra, tràn ra âm thanh vù vù khắp bốn phía.

“Chủ tử, chủ mẫu, các ngươi nói một câu, ta lập tức xiên chết tất cả mọi người nơi đây!”

“Không sai, ta ngược lại muốn nhìn là ai lá gan lớn như thế!” Lý Hữu Phỉ cũng không cam chịu làm người sau, lập tức đi ra, mang theo tức giận mở miệng.

Dù sao Khổ Sinh sơn mạch cũng là quê quán của lão, tiệm thuốc đại sư rõ ràng bị hủy ở trong nơi này, lão cảm thấy mình nhất định phải xuất đầu giúp đỡ đại sư, bất kể việc này là ai làm, lão đều muốn toàn lực đi biểu hiện một chút.

Mà giờ khắc này, theo đám người Hứa Thanh đến, những tu sĩ áo xám đang bề bộn bên trong thổ thành cũng nhao nhao phát hiện, trong mắt từng người lộ ra bất thiện, từ bốn phía vây quanh lại.

Nhưng không đợi bọn họ tới gần, một đạo cầu vồng từ đằng xa, đột nhiên phá không bay nhanh đến, không để ý đông đảo tu sĩ áo xám bên trong thổ thành, đạo cầu vồng này chỉ trong chốc lát liền đến phía trước Hứa Thanh hóa thành thân ảnh, chính là tông chủ Nhuận Thổ tông Trần Phàm Trác.

Từ sau khi tiệm thuốc của đại sư sụp xuống, y vẫn một mực chú ý nơi đây, cho nên giờ phút này liền trước tiên chạy đến, thần sắc bi phẫn, trịnh trọng cúi đầu về phía Hứa Thanh.

“Đại sư, là Trần mỗ vô năng không có cách nào trấn thủ tiệm thuốc của đại sư.”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ngẩng đầu nhìn hướng Trần

Phàm Trác, nhàn nhạt mở miệng.

“Là ai?”

“Là một thế lực đến từ bên ngoài, bọn họ chiếm cứ nơi đây, xua đuổi tất cả mọi người, muốn xây dựng nơi đây thành tông môn, kẻ cầm đầu kia là một người lùn, tự xưng Mộc Đạo Tử.”

Trần Phàm Trác vội vàng mở miệng, thế nhưng lời y vừa nói nói đến đây, ngay khi đang muốn tiếp tục, Lý Hữu Phỉ bên cạnh Hứa Thanh đột nhiên trợn mắt thật to.

Trong chớp mắt, trong đầu của lão tựa như có mười vạn đạo thiên lôi nổ tung, hóa thành tiếng vang vù vù ngập trời, lão chợt xông lên tới trước mặt Trần Phàm Trác, cấp tốc mở miệng.

“Xác định là người lùn, tự xưng Mộc Đạo Tử?”

Trần Phàm Trác sững sờ, nhanh chóng gật đầu.

Y gật đầu, đối với Lý Hữu Phỉ mà nói, đã không phải là mười vạn đạo thiên lôi nổ đơn giản như vậy, mà là trăm vạn ngàn vạn lôi đình đồng thời bộc phát.

Thân thể của lão run rẩy, giờ khắc này nội tâm kêu rên tột cùng, quay người phù phù một tiếng, liền quỳ gối xuống trước mặt Hứa Thanh.

“Đại sư. . . . . Hiểu lầm, cái này nhất định là hiểu lầm. . . . .”

“Tên Mộc Đạo Tử kia, là một người đệ tử ký danh của ta… Việc này ta tới xử lý, ta lập tức liền xử lý!!”

Lý Hữu Phỉ hoảng sợ rồi, vừa nghĩ tới tên đệ tử ký danh của mình rõ ràng xông ra đại họa ngập trời như thế, đáy lòng của lão liền kịch liệt run rẩy, hận không thể trực tiếp một cái tát chụp chết đối phương.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, bình tĩnh đưa mắt nhìn Lý Hữu Phỉ.

Ánh mắt này, để cho Lý Hữu Phỉ nhớ lại thực nghiệm đối phương làm trên người mình trong khoảng thời gian trước, cùng với kiến thức trải qua trên đoạn đường này, càng là theo bản năng đưa mắt nhìn lão gia gia.

Lão lần nữa run rẩy lên, lớn tiếng mở miệng.

“Đại sư, ta lập tức xử lý!”

Nói xong, lão nhanh chóng tản ra thần thức, khóa chặt một cái phương vị, sau đó liều lĩnh phóng đi, càng là trước khi đi, còn bộc phát ra tu vi Nguyên Anh, hét lớn một tiếng về những tên đệ tử áo xám không biết sống chết bốn phía.

“Lão tử là đích sư tôn của tông chủ các ngươi, đều lùi xuống dưới cho ta, dám động một chút, quay lại ta giết chết các ngươi!”

Lời nói này cùng với tu vi Nguyên Anh, lập tức liền tạo thành chấn nhiếp mãnh liệt, khiến cho sắc mặt mọi người bốn phía lập tức đại biến, không dám tiến lên.

Mà giờ phút này Lý Hữu Phỉ cũng đã bạo phát toàn lực, bay thẳng đến chỗ thần thức khóa chặt, lúc này đáy lòng của lão đã là chửi bới ngập trời, thầm nghĩ nghiệt đồ ơi là nghiệt đồ, ngươi đã ăn tim rồng gan phượng gì, lại dám hủy diệt tiệm thuốc kinh khủng này!!

Mặc dù mắng như vậy, nhưng đáy lòng của lão vẫn rất coi trọng đối với người đệ tử này, chỉ bất quá bởi vì kẻ thù của mình quá nhiều, cho nên chưa từng báo cho đối phương biết lai lịch của mình.

Dưới mắt lão không thể trơ mắt nhìn đối phương tìm chết, cho nên toàn diện bộc phát tốc độ, trong thời gian ngắn ngủi liền nhảy vào trong chỗ sơn môn tạm thời của Mộc Đạo Tử.

Một đường mạnh mẽ đâm tới, phóng thẳng về phía căn phòng có khí tức đệ tử của mình.

Chương 1436: Ngươi gây đại sự! (2)

Mà lúc này bên trong phòng, Mộc Đạo Tử đang cung kính quỳ gối trước mặt một lão giả áo đen, cúi đầu lắng nghe sư tôn mới chỉ điểm tu vi.

"Mộc Đạo Tử, tu vi của ngươi cũng tạm được, nhưng công pháp có chút pha tạp, muốn tu hành pháp thuật của ta, ngươi cần phải hóa giải sở học ngổn ngang bản thân từng học mới được."

"Tư chất ngươi không tệ, chính đáng tiếc là bái sai sư tôn rồi, đây mới là nguyên nhân những năm này tu vi của ngươi đình trệ."

Lão giả áo đen nhàn nhạt mở miệng, trong mắt hiện lên một tia tham lam nhỏ không thể điều tra, lão nhận Mộc Đạo Tử là có nguyên nhân khác, giờ phút này đang muốn tiếp tục mở miệng, nhưng trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, khẽ nhíu mày.

Mộc Đạo Tử nghe vậy càng ngày càng cung kính, thấp giọng mở miệng.

"Là lúc trước đệ tử ngu dốt, hazz, không biết người giỏi còn có người giỏi hơn, kết quả đã bái sai… . ." Lời gã vừa nói đến đây, bỗng nhiên bên ngoài truyền ra âm thanh quen thuộc.

"Mộc Đạo Tử, còn không lăn ra đây gặp vi sư!"

Đôi mắt Mộc Đạo Tử trợn to, sửng sốt một chút, một khắc quay đầu, cửa phòng lớn của gã liền oanh một tiếng, bị người từ bên ngoài hung hăng đạp bay, thân ảnh Lý Hữu Phỉ xuất hiện ở chỗ đó.

Ngay khi nhìn thấy Lý Hữu Phỉ, mặc dù vẻ ngoài đối phương lạ lẫm, thế nhưng ánh mắt cùng với âm thanh, còn có chấn động trên người, khiến cho Mộc Đạo Tử lập tức liền nhận ra đối phương đúng là vị sư tôn thần bí trước đó của mình.

Việc này khiến cho gã có chút lờ mờ, vừa muốn mở miệng, nhưng giờ phút Lý Hữu Phỉ đã không có tâm tình đi suy nghĩ và cân nhắc sự tình nữa, sau khi trông thấy Mộc Đạo Tử, lão tiến lên bắt lấy, mắt thấy sẽ phải mang đi.

“Tên nghiệt đồ này, nhanh đi theo ta, mau đi nhận lỗi với đại sư, như vậy ngươi mới còn cơ hội giữ một tia sinh cơ.”

Mộc Đạo Tử không cách nào phản kháng, giờ phút này nội tâm của gã vẫn đang cuộn trào, có chút không biết làm sao, lúc này một tiếng hừ lạnh truyền ra từ trong miệng lão giả áo đen kia.

“Càn rỡ!”

Tu vi Linh Tàng tràn ra tiếng hừ lạnh liền như lôi đình, thân thể Lý Hữu Phỉ dừng lại, lui lại vài bước, khóe miệng tràn ra máu tươi, chợt ngẩng đầu nhìn về phía lão giả áo đen.

“Hắc Đồng thượng nhân!”

“Lý Hữu Phỉ, nguyên lai Mộc Đạo Tử này đã từng là đệ tử của ngươi, nhưng gần đây ta đã nhận gã làm đồ đệ, không còn quan hệ cùng ngươi nữa.” Hắc Đồng thượng nhân nhàn nhạt mở miệng.

Lý Hữu Phỉ tự nhiên cũng nhìn ra đệ tử của mình đã thay đổi sư môn, nghe vậy nhẹ gật đầu, nhìn Mộc Đạo Tử.

“Ngươi nói xem thế nào?”

Mộc Đạo Tử do dự ôm quyền về phía Lý Hữu Phỉ.

“Tiền bối… . .”

“Được, ta biết rồi.” Lý Hữu Phỉ cắt ngang lời nói của Mộc Đạo Tử, nếu như đổi thành ngày thường, lão khả năng còn sẽ phẫn nộ vì việc này, nhưng bây giờ lại nhẹ nhàng thở ra.

“Được, là ngươi nói đấy, không có quan hệ cùng ta, từ giờ gã không phải là đệ tử của ta, nhưng mà Mộc Đạo Tử, nhìn trên phân thượng ta và ngươi đã từng là sư đồ, ta nhắc nhở ngươi một câu… Ngươi gây phiền toái lớn rồi.”

Lý Hữu Phỉ lắc đầu, lời vừa nói xong, bên ngoài phòng truyền tới tiếng bước chân, càng có từng trận kêu thảm thiết vang vọng, thân ảnh một đoàn người Hứa Thanh đã đi tới nơi đây, đang cất bước về phía căn phòng này.

Một màn như thế khiến trong lòng Mộc Đạo Tử thất kinh, Hắc Đồng thượng nhân bên cạnh kia đảo mắt nhìn qua bên ngoài, sau khi lướt qua trên thân đám người Hứa Thanh, thần sắc như thường, chậm rãi mở miệng.

"Chính là mấy tên Nguyên Anh, từ lúc nào lại có thể thể bày ra tư thái như vậy."

"Mộc Đạo Tử, pháp thuật vi sư vừa dạy ngươi lúc trước, bây giờ ngươi hãy nhìn cho rõ tiếp theo sẽ được sử dụng trong thực chiến như thế nào."

Nói xong, Hắc Đồng thượng nhân đứng lên, thần sắc bình tĩnh, chắp tay sau lưng đi ra ngoài, một bước liền đi ra khỏi phòng, tu vi Linh Tàng vào thời khắc này ầm ầm bộc phát khắp toàn thân, trên đỉnh đầu lập tức huyễn hóa ra một tòa Bí Tàng.

Bên trong Bí Tàng hình như có núi lửa tồn tại, phun trào ra biển lửa thao thiên, trong mơ hồ còn có âm thanh Thiên Đạo gào thét ở, khiến cho quy tắc bát phương lại có chỗ cải biến, bốn phía xuất hiện vô số thân ảnh hư ảo.

Những hư ảnh kia dữ tợn, nhao nhao gào thét.

Trong khoảng thời gian ngắn, khí thế tựa như cầu vồng, phong vân biến sắc.

Tiếp theo, lão đi ra bước thứ hai, đến phía trước đám người Hứa Thanh, Bí Tàng phía sau hình thành trấn áp ngập trời, tu vi tản ra, thiên địa nổ vang và ảnh hưởng phạm vi rộng lớn vô cùng, càng là tạo thành một cái ấn ký phù văn màu đen.

Đạo ấn ký này cuối cùng to tới ngàn trượng, sau khi biến ảo trên bầu trời, tràn ra uy áp cường hãn, khiến cho mặt đất nứt ra và núi đá sụp đổ, uy áp kinh người.

"Đồ nhi, nhìn cho kỹ, đây chính là Đại Ma Ấn ta vừa truyền thụ cho ngươi!"

Hắc Đồng thượng nhân nhàn nhạt mở miệng, giơ tay tùy ý vung lên, muốn trấn áp những thứ gà đất chó kiểng trước mặt.

Mà giờ khắc này, trong mắt đội trưởng lộ ra vẻ cổ quái, Ninh Viêm nhếch miệng nở nụ cười, Ngô Kiếm Vu ngạo nghễ hất cằm lên, Hứa Thanh mặt không cảm xúc.

Đối với mấy cái này, bọn họ không nhìn thẳng mà toàn bộ quay người, đồng loạt cúi đầu về Thế Tử ở một bên.

"Gia gia."

Thế tử đang trêu đùa Anh Vũ, nghe vậy liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hắc Đồng thượng nhân.

Chỉ là liếc mắt.

Tâm thần Hắc Đồng thượng nhân oanh một chút, trực tiếp đã tê rần, phù phù một tiếng cả người trực tiếp ngã xuống, Đại Ma Ấn trên bầu trời tiêu tán, Bí Tàng tan biến, tất cả mọi thứ cũng đều tiêu tán.

Chỉ có máu tươi phun ra từ trong miệng Hắc Đồng thượng nhân, phun ra từ toàn thân, đã trở thành một cái suối phun huyết sắc.

Mà máu của lão, hiển nhiên cũng không nhiều bằng đội trưởng, cho nên khí thế phun ra cũng có vẻ không bằng.

Bốn phía nháy mắt lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Chương 1437: Tiệm thuốc nhỏ ấm áp (1)

Đôi mắt Mộc Đạo Tử trợn to, ánh mắt gã lộ ra vẻ mờ mịt, cả người đứng ngơ ngác ở chỗ đó, kinh ngạc nhìn người đang phun máu, cảm thấy có chút không chân thực.

Trong lòng gã, đối phương hẳn là vô cùng cường đại mới đúng.

“Cái này… Đây là có chuyện gì…”

Mộc Đạo Tử run rẩy, hô hấp trong nháy mắt trở nên dồn dập vô cùng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể cũng bắt đầu bủn rủn, gã không cách nào tưởng tượng tất cả đến cùng tại sao lại là như vậy, cũng không có cách nào hiểu được người mà chỉ cần liếc mắt liền có thể khiến cho Hắc Đồng thượng nhân trở thành như thế, sẽ có tu vi gì.

Càng không rõ, người như vậy tại sao lại đến tìm mình, chính mình cũng không có đắc tội cường giả nào cơ mà.

Trong lúc gã hoàn toàn lờ mờ và sững sờ, Lý Hữu Phỉ thở dài.

Mặc dù đối phương phản bội sư môn, nhưng dù sao cũng từng là đệ tử của mình, vì vậy lão liền tiến lên một phát bắt được Mộc Đạo Tử, cất bước đến trước mặt Hứa Thanh, nắm gã lên và nhanh chóng giơ bàn tay.

Một tát rồi lại một tát, trực tiếp đánh cho khuôn mặt và thân thể Mộc Đạo Tử hoàn toàn biến dạng, Lý Hữu Phỉ thần sắc cung kính, mở miệng hỏi Hứa Thanh.

“Đại sư, ý ngài có muốn giết hay không?”

Những lời này vừa ra, Mộc Đạo Tử lập tức tỉnh lại từ trạng thái lờ mờ đình trệ, cảm giác đau đớn hiện ra toàn thân, nhưng cũng không dám kêu rên, mà run giọng mở miệng.

“Sư… Sư tôn, chỗ này phải chăng có hiểu lầm, ta ta… Ta không có đắc tội với vị này mà.”

“Tiệm thuốc trong thổ thành, là người của ngươi hủy đúng không?” Lý Hữu Phỉ nhìn hằm hằm nghiệt đồ, nghiến răng mở

miệng.

“Tiệm thuốc?” Toàn thân Mộc Đạo Tử run lên, trong mắt mờ mịt, trong nháy mắt tiếp theo liền nhớ tới cái tiệm thuốc trong thổ thành kia, đôi mắt của gã chợt trợn to, trong đầu lập tức nổ vang.

Gã nhớ ra rồi, trong thổ thành có một cái tiệm thuốc, Trần Phàm Trác đã từng nhắc nhở mình không nên động vào.

Nhưng mình lại không nghe…

“Sao lại như thế, đó là tiệm thuốc gì, sao có thể như vậy… . .”

Mộc Đạo Tử hối hận vô cùng, càng đã bao hàm sợ hãi và tuyệt vọng, giờ phút này cảm xúc chấn động kịch liệt, hơn nữa bị Lý Hữu Phỉ đánh không nhẹ, trực tiếp liền đã hôn mê.

Lý Hữu Phỉ nhìn biểu cảm Mộc Đạo Tử, nhớ tới thời gian mình đã dạy bảo đối phương, đáy lòng thở dài, vì vậy đưa mắt mang theo cầu khẩn nhìn về phía Hứa Thanh, lão biết cái tên đã từng là đồ nhi này, sinh tử của gã chỉ ở một cái ý niệm trong đầu Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn thấy được Lý Hữu Phỉ cầu khẩn, ánh mắt đảo qua Mộc Đạo Tử hôn mê, bình tĩnh mở miệng.

“Một canh giờ, khôi phục nguyên dạng.”

Lý Hữu Phỉ thở phào, cảm kích cúi đầu về phía Hứa Thanh, đập tỉnh Mộc Đạo Tử đại nạn không chết, xách theo gã bay nhanh rời đi.

Một lúc lâu sau, sau khi biết được bộ phận chân tướng, Mộc Đạo Tử hoảng sợ, gã điên cuồng gào thét chỉ huy tất cả mọi người trong thế lực ra sức, tiệm thuốc nhỏ của Hứa Thanh đã phục hồi như cũ.

Không chỉ là tiệm thuốc, toàn bộ hết thảy kiến trúc khác trong thổ thành cũng đều được khôi phục thành bộ dáng nguyên bản.

Loại tốc độ này, có thể thấy được mỗi người cũng đều liều mạng toàn lực, không dám chậm trễ nửa điểm.

Nhất là vì để bên trong tiệm thuốc cũng giống như lúc ban đầu, Lý Hữu Phỉ còn đi tìm Trần Phàm Trác, dù sao đối phương đã đi vào tiệm thuốc, biết được bộ dạng, vì vậy dưới Trần Phàm Trác chỉ điểm, tiệm thuốc khôi phục nguyên dạng cơ bản.

Thậm chí bảng hiệu cũng được đóng sửa lại, còn có tấm ván gỗ thông báo tạm nghỉ Hứa Thanh treo lên trên cửa trước khi đi cũng tương tự như vậy.

Về phần cư dân... Dưới sự yêu cầu của Lý Hữu Phỉ, những người dưới trướng Mộc Đạo Tử từng tên đều run rẩy mà cải trang thành cư dân.

Mộc Đạo Tử cũng tương tự ở.

Không thể không nói, từ loại trình độ nào đó, cũng coi như biến nơi đây với tư cách sơn môn, chỉ là một hình thức khác.

Vì vậy dưới mọi người dụng tâm đồng hành, Thanh Linh đường lần nữa xuất hiện ở trong thổ thành.

Giờ phút này, Hứa Thanh đứng bên ngoài tiệm thuốc nhỏ, nhìn qua hoàn cảnh quen thuộc trước mắt, tâm tình trầm tĩnh lại, cúi đầu về phía Thế Tử bên cạnh.

“Đa tạ lão gia gia, trước mời lão nhân gia ngài vào nghỉ ngơi.”

Linh Nhi ở bên cũng là vừa lòng thoả ý, ngây thơ nói với Thế Tử.

“Thật cảm tạ lão gia gia giúp ta cùng Hứa Thanh ca ca xây dựng lại tiệm thuốc.”

Thế Tử nở nụ cười, chú ý đến trên tiệm thuốc, chắp tay ra sau lưng đi vào.

Hứa Thanh đi theo sau.

Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu quét mắt nhìn Lý Hữu Phỉ một bên giờ phút này trán vẫn còn đổ mồ hôi, vỗ vỗ bờ vai của lão, cất bước đi vào.

Mới vừa vào tới, Linh Nhi liền nhiệt tình giới thiệu tiệm thuốc của mình với Thế Tử.

“Lão gia gia, chỗ đó là phía sau nhà, trước kia Hứa Thanh ca ca đều ở bên trong luyện đan, còn ta ở quầy hàng nơi đây tính toán.”

“Sinh ý vừa vặn rất tốt á.”

Linh Nhi nói xong, lấy mầm tiểu thảo ra, đặt ở tại chỗ.

“Còn có nó nữa, nó gọi là mầm nhỏ, rất đáng yêu, ngày bình thường vui vẻ liền khiêu vũ.”

Anh Vũ lập tức nhìn kỹ tới.

Tiểu thảo run rẩy, cố gắng chập chờn.

Lúc Linh Nhi giới thiệu nơi đây, đội trưởng cũng quan sát chung quanh, nhìn chỗ này một chút chỗ kia một lát, khẽ mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, cửa hàng này hơi nhỏ nha, có thể ở nhiều người như vậy sao?”

Lý Hữu Phỉ ở phía sau nghe nói như thế, vội vàng xuất ra ngọc giản triệu hoán nhân thủ, rất nhanh, “cư dân” bốn phía đã đến, đả thông phòng hai bên tiệm thuốc, khiến quy mô tiệm thuốc thoáng cái mở rộng gấp mấy lần.

Chương 1438: Tiệm thuốc nhỏ ấm áp (2)

Bận rộn xong xuôi đã là hoàng hôn, theo bên ngoài thổ thành an tĩnh lại, ngọn đèn dầu cũng được thắp lên bên trong tiệm thuốc nhỏ, chiếu rọi ra một cỗ cảm giác ấm áp bên trong tiệm thuốc.

Dưới ngọn đèn dầu, mọi người ngồi trên bàn bốn phía tiệm thuốc, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Thế Tử ở đó trêu đùa Anh Vũ, Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu mặc dù cố gắng làm cho mình quen với việc bên cạnh có tồn tại một lão gia gia Uẩn Thần, nhưng mà căng thẳng không phải thời gian ngắn liền có thể tiêu tán, bây giờ ngồi gần như vậy, lập tức bỗng có một loại cảm giác co quắp giống như nàng tiểu thiếp trực diện chính thất.

Hứa Thanh cùng Linh Nhi tốt hơn, người phía trước sớm thành thói quen, người sau bản thân rất biết khiến lão nhân gia ưa thích.

Về phần đội trưởng, y trừng mắt nhìn qua, đoạn đường này y coi như là đã nhìn ra, Thế Tử của Chúa Tể này đi đến Khổ Sinh sơn mạch có lẽ có hai cái mục đích, một cái không biết, nhưng cái thứ hai nhất định là có liên quan cùng Hứa Thanh.

“Lão là coi trọng Tử Nguyệt của Hứa Thanh, muốn rèn luyện nó, khiến cho tiểu Thanh có thể phát triển rất nhanh, hẳn là muốn mượn năng lực tiểu Thanh, đi cởi bỏ phong ấn những huynh đệ tỷ muội của mình?”

“Việc này không đơn giản như vậy, Hồng Nguyệt Thần Điện nhất định sẽ tăng độ đề phòng đến mức cực cao.”

Đội trưởng như có điều suy nghĩ, lại nhớ về hành vi của đối phương trên đoạn đường này, nhìn ra Thế Tử của Chúa Tể này rất hưởng thụ nhân gian khói lửa, đối với việc ở lại bên trong tiệm thuốc nhỏ cũng không có bất luận ý bài xích nào.

“Cũng đúng, dù sao cũng là một lão nhân ở góa, có lẽ càng ưa thích cảnh tượng ôn hoà và đầm ấm xum vầy với tử tôn trong nhà… . .”

Nghĩ tới đây, đội trưởng lập tức nhìn đám người Ninh Viêm.

“Mấy người các ngươi, ai biết làm cơm, còn không mau đi làm bữa cơm cho gia gia.”

Ninh Viêm mờ mịt, Ngô Kiếm Vu cũng vò đầu, Lý Hữu Phỉ do dự, ánh mắt Linh Nhi bên đó sáng lên, kích động.

Nàng ban đầu ở bên trong Huỳnh Hỏa thành của Đoan Mộc Tàng, chính là học được rất nhiều tay nghề nấu nướng từ những tỷ tỷ cùng a di kia, Hứa Thanh ca ca mỗi lần ăn đều rất thích, cho nên giờ phút này vừa muốn mở miệng.

Hứa Thanh ở bên cạnh nhìn thấy, liền đoạt lời trước Linh Nhi, truyền ra lời nói.

“Ta đi nấu.”

Nói xong Hứa Thanh đứng lên, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại chậm rãi mở miệng.

“Nhưng không có nguyên liệu nấu ăn.”

Đội trưởng vừa nghe Hứa Thanh muốn làm cơm, cũng rất tò mò, vì vậy liền vội hỏi ý kiến những người khác, cuối cùng dưới ánh mắt của Ngô Kiếm Vu, Anh Vũ không tình nguyện vung vẫy lắc lư thân thể, rơi xuống đầy đất toàn là cá lớn.

Nó thích ăn cá, lúc trước trên đường đi tìm Hứa Thanh thì nó cũng đã bắt không ít, ngày bình thường mỗi lần lén lút ra ngoài, nó đều đi bắt cá ăn.

Điểm ấy, phụ thân nó dĩ nhiên là rõ ràng.

Giờ phút này lấy ra số lượng lớn, Anh Vũ trông mong nhìn qua chỗ Hứa Thanh, có lòng nói vài lời, nhưng cũng không dám, vì vậy chỉ có thể thở dài, hằm hằm nhìn đám người đội trưởng.

“Mấy người các ngươi còn không làm việc đi, không phát hiện nơi đây bẩn loạn lên đấy sao, nhanh đi quét dọn lại!”

Đội trưởng nở nụ cười, ánh mắt Ninh Viêm thâm sâu, Ngô Kiếm Vu giả bộ như không nghe thấy, nhưng y biết rõ Nhị Ngưu có kế hoạch, có lẽ sắp triển khai rồi.

Cứ như vậy mọi người bắt đầu làm việc, có quét dọn dưới sàn nhà, có lau bàn quầy hàng, có xếp lại đan dược, thậm chí dưới sự yêu cầu của Anh Vũ, bọn họ cũng đều đổi sang trường bào thô sơ, nhìn qua không thấy chút cảm giác tu sĩ gì cả.

Mà đội trưởng chỗ đó mắt thấy công việc phải làm quá nhiều, chỗ Thế Tử hình như còn thiếu người nha hoàn, vì vậy liền nghĩ tới U Tinh, dứt khoát phóng xuất ả từ trong mảnh vỡ thế giới ra.

Ngay khi xuất hiện ở trong tiệm thuốc, U Tinh lập tức ầm ầm bộc phát khí tức, càng có giọng nói cực kỳ phẫn nộ vang vọng.

“Trần Nhị Ngưu, chém ngươi ngàn đao…”

U Tinh xuất hiện, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu cũng không để ý, thậm chí cũng chưa từng liếc mắt nhìn, vẫn đang tập trung làm việc như trước, mà lời ả vừa nói ra, đội trưởng trừng mắt, ngạo nghễ cắt ngang.

“Tiểu U U, ngươi càn rỡ, không nhìn một chút xem ai ở trong nơi này!”

Đội trưởng đáy lòng đắc ý, giơ ngón tay lên chỉ ra sau lưng U Tinh.

U Tinh sững sờ, ả cảm nhận được không bình thường, theo bản năng quay lại nhìn thoáng qua.

Chỉ là liếc mắt…

Một lát sau, bên trong tiệm thuốc này có thêm một nha hoàn.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, bầu trời bên ngoài lờ mờ, gió đang gào thét.

Lãnh ý vào ban đêm cũng bắt đầu xâm nhập bát phương, ngọn đèn dầu trong thổ thành không nhiều lắm, từng nhà cũng đang run rẩy, chỉ có tiệm thuốc nhỏ này, theo Hứa Thanh nấu cơm, từng luồng hương vị dần dần phiêu tán ra tới.

Khí tức khói lửa hóa thành nguồn ấm áp của nhân gian, đang tràn ngập tiệm thuốc.

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh bưng một số đồ ăn đặt trên mặt bàn.

Mùi hương tỏa bốn phía, một bàn tiệc cá.

Bên trong có canh cá, da cá nướng, cá chiên, cá kho tàu… . .

Mắt thấy một bàn phong phú thế này, đội trưởng cũng thật bất ngờ.

Linh Nhi trông thấy, nước bọt cũng đều muốn chảy ra, nhanh chóng ngồi ở chỗ kia cầm đũa lên, trông mong nhìn qua Thế Tử lão gia gia.

Thế Tử nở nụ cười, kẹp lên một miếng đặt ở trong miệng, từ từ nhai chậm rồi nuốt, khẽ gật đầu.

“Các ngươi cũng không nên quá câu nệ rồi, cùng nhau nếm thử đi.”

Đội trưởng hiếu kỳ, cẩn thận gắp một miếng, sau khi ăn liền tán thưởng lên, mà cũng thầm cân nhắc cái món ăn này không thể nào ngon như thịt Thần Linh.

Ninh Viêm cũng ăn một miếng, đồng dạng biểu hiện thay đổi sắc mặt, nhưng nội tâm thầm nghĩ như bình thường.

Ngô Kiếm Vu nhấp một hớp nước canh, thở dài, đã lâu không ăn thức ăn phàm tục, có lòng ngâm thơ cảm thán một phen, lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nhịn xuống.

Về phần U Tinh, tư cách nha hoàn, cũng có tư cách ăn mấy ngụm, nhưng hình như ả không muốn ăn, trong trí nhớ của ả, vẫn là thịt người ngon nhất, nếu như có thể ăn Nhị Ngưu, thì lại càng ngon hơn.

Chương 1439: Tiệm thuốc nhỏ ấm áp (3)

Chỉ có Linh Nhi cùng Lý Hữu Phỉ là ăn nhiều nhất, người sau là liên tục nịnh hót, người phía trước thì là ánh mắt tỏa sáng.

“Hóa ra Hứa Thanh ca ca nấu ăn lại ngon như vậy nha.” Linh Nhi trừng mắt nhìn, cảm thấy có lẽ bản thân mình còn nấu tốt hơn, vì vậy cân nhắc qua mấy ngày nữa mình cũng sẽ bộc lộ tài năng cho mọi người thưởng thức.

Đang nghĩ như vậy, Thế Tử bên đó nhấp một hớp cá canh.

“Hứa Thanh, thủ pháp nấu nướng này của ngươi, hẳn là đến từ trù nghệ phương nam đúng không, mùi vị món canh này có chút đặc biệt, nguyên bản phải là canh rắn mới chuẩn vị chứ hả? Thay đổi cá làm nguyên liệu nấu, độ tươi từ thịt và vị ngọt từ xương hơi kém một chút.”

Nghe câu đó thì thân thể Linh Nhi lập tức như bị đơ lại, cứng đờ.

“Còn có món da cá này, cũng có thể là da rắn, thịt cũng như thế, ngươi đây là dùng phương pháp nấu rắn, dùng để làm tiệc cá đi.”

Sau khi Thế Tử nhấm nháp, liền trêu ghẹo nhìn Hứa Thanh cùng Linh Nhi.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Thế Tử, trầm mặc.

Linh Nhi thì hít vào một hơi, trong mắt lộ ra hoảng sợ, theo bản năng nhích tới gần Hứa Thanh một chút, vội vàng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, rắn ăn không ngon đâu, còn rất là khó ăn.”

Hứa Thanh gật đầu.

Thế Tử nghe vậy nở nụ cười, giờ phút này lão không hề có uy nghiêm của Thế Tử, bộ dạng như là một lão gia gia, rất là hòa ái hiền lành.

Mọi người tiếp tục ăn cơm, mà theo một bữa cơm này kết thúc, đáy lòng mọi người cũng dần dần chân chính thích ứng sinh hoạt cùng một chỗ với Uẩn Thần.

U Tinh rửa chén, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Tiệm thuốc đóng cửa nửa năm rốt cuộc trọng tân khai trương, trước kia mở ra cửa lớn chính là Linh Nhi, nhưng hôm nay khác biệt, người mở cửa là Ngô Kiếm Vu.

Ngô Kiếm Vu mặc trường bào thô sơ, sau khi chỉnh lý tấm ván gỗ xong, y cũng chưa có trở vào mà đứng ở cửa ra vào, sắc mặt biến hóa vài cái, cuối cùng nghiến răng, lớn tiếng mở miệng.

“Nửa năm nhoáng qua nhật nguyệt mới, hôm nay tiểu điếm lại mở ra, nam lai bắc vãng mau mau nhìn, Bạch Đan một đồng đưa tới khách!”

Giọng nói vang vọng, truyền khắp bốn phương.

Đây chính là đề nghị của đội trưởng, y cảm thấy cái tiệm thuốc này của nhà mình, thiếu một người tiếp khách, mà Ngô Kiếm Vu dĩ nhiên là thích hợp nhất.

Giờ phút này, theo Ngô Kiếm Vu mở miệng, cư dân bốn phía nhao nhao run rẩy bước ra, nhìn về phía Ngô Kiếm Vu, cũng nhìn thấy bên trong tiệm thuốc có một tiểu nhị khá mập mạp đang không ngừng lau chùi trong đó.

Tiểu nhị này nhìn rất kỳ quái, bụng rất lớn, hình như bên trong quần áo quấn lấy thứ gì đó.

Mà bên cạnh là Lý Hữu Phỉ, địa vị quyết định chức vụ, địa vị của lão thấp nhất, cho nên chỉ có tư cách làm việc lặt vặt trong tiệm thuốc.

Bên kia, là đội trưởng.

Y tự an bài chức vị cho mình là hộ vệ!

“Tiệm thuốc chúng ta mở trong Khổ Sinh sơn mạch nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, đối mặt với những tu sĩ cùng hung cực ác kia, nhất định phải có hộ vệ, để thủ hộ tiểu điếm chúng ta thái bình.”

Đây chính là tuyên ngôn nhậm chức của đội trưởng.

Về phần Thế Tử lão gia gia tự nhiên là lão chưởng quỹ rồi, lão cầm một cái hạt châu trong tay, cười ha hả nhìn tiệm thuốc, bên trong hạt châu phong ấn một người, thỉnh thoảng sẽ hiện ra gương mặt trong đó, chính là vị Hắc Đồng thượng nhân kia.

Hứa Thanh vẫn là đan sư như cũ, Linh Nhi tiếp tục tính sổ sách, nàng ưa thích làm việc này.

Ngoài những điều ấy ra, bên trong tiệm thuốc trọng tân khai trương này còn nhiều hơn một nha hoàn chuyên môn hầu hạ lão chưởng quỹ, ả là U Tinh... Mà sinh ý, nếu so với lúc trước còn nồng nhiệt hơn, ngày đầu tiên khai trương liền có hơn hai trăm người cầm lấy linh tệ cung kính mua sắm Bạch Đan, khiến cho Linh Nhi tính toán cũng cần gia tăng một ít thời gian.

Cứ như vậy, mấy ngày trôi qua.

Hứa Thanh mỗi ngày ngoại trừ tu hành, chính là nghiên cứu nguyền rủa, mà Ngô Kiếm Vu cũng thích ứng chức vị của mình, mỗi ngày đều đứng ở bên ngoài ngâm thơ không cùng một dạng, cũng là trải qua sinh hoạt vô cùng tự tại.

Ninh Viêm thỉnh thoảng mệt mỏi, ngồi trên khung cửa nghe thơ của Ngô Kiếm Vu, hưởng thụ an bình nơi đây, đồng thời trong lúc bất tri bất giác, gã phát hiện nhiều khi mình rõ ràng có thể nghe hiểu được.

Phát hiện này, khiến cho đáy lòng của gã nổi lên một chút kinh hoảng.

Mà Lý Hữu Phỉ là cực khổ nhất trong đám người, lão vừa làm việc lặt vặt, vừa còn phải hạ lệnh cho Mộc Đạo Tử phía ngoài, để cho bọn họ đừng có đóng giả mà tệ như vậy nữa, từng người đệ tử tới đều bị dọa sợ chân cũng như nhũn ra, cái này quá khó coi, phải cố gắng kiềm chế để diễn cho tốt, hoặc phải tìm khách từ nơi khác đến đây để sinh ý được tự nhiên.

Lại nhắc về đội trưởng, mỗi ngày y đều ôm cánh tay, cầm lấy một thanh trường kiếm đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn toàn bộ khách nhân, một bộ giống như là cao thủ.

Về phần U Tinh... Bởi vì lão gia gia thích uống trà, ngày bình thường còn thích trêu chọc chim, cho nên công tác của ả chính là pha trà rót nước, thuận tiện hầu hạ Anh Vũ.

Một màn như vậy, chính là sinh hoạt thường ngày ở bên trong tiệm thuốc nhỏ này.

…

Chương 1440: Tiệm thuốc nhỏ ấm áp (4)

Cho đến bảy ngày trôi qua, trong lúc tất cả mọi thứ trong tiệm thuốc đều phát triển theo hướng tốt đẹp, lúc thương thế do độ kiếp hoàn toàn khôi phục, Hứa Thanh tiếp tục nghênh đón sự rèn giũa.

“Hứa Thanh, nếu như thương thế của ngươi khôi phục rồi, vậy đi cùng ta thôi, tiềm lực trên người của ngươi, cần phải đào móc thật tốt một chút.”

Giọng nói của Thế Tử vang vọng bên tai Hứa Thanh, Hứa Thanh hít sâu và đứng lên, nhoáng một cái cùng Thế Tử cùng nhau rời khỏi tiệm thuốc.

Lúc xuất hiện, hai người ở giữa không trung.

Thế Tử chắp tay sau lưng, đi thẳng về phía trước, Hứa Thanh cúi đầu đưa mắt nhìn tiệm thuốc trong thổ thành, không nói gì mà nối gót đi theo.

Hai người một đường đi về phía trước, bước trên bầu trời của Khổ Sinh sơn mạch, trên đường gặp không ít tu sĩ, có người phi hành trên trời, có rất nhiều người đánh nhau bên trong sơn mạch, trong mắt bọn họ, Hứa Thanh và Thế Tử tựa hồ là không tồn tại.

Dù là gặp chính diện, trong mắt những tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch cũng đều cũng không có thân ảnh của hai người, mỗi người tự lo mục đích của bản thân, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Hứa Thanh không chút ngoài ý muốn đối với điều này, hắn biết rõ năng lực của Thế Tử.

Mà đối với nơi muốn đi, Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua, trong tâm cũng có chỗ suy đoán, đây là đường đi tới Hồng Nguyệt Thần Điện trong Khổ Sinh sơn mạch.

Sự thật cũng đúng là như thế, sau mấy canh giờ, Thế Tử dẫn theo Hứa Thanh, đi tới trên không của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Hồng Nguyệt Thần Điện trong Khổ Sinh sơn mạch, nằm ở ngọn núi cao nhất của mảnh sơn mạch này, địa vị tôn quý, Thần sứ trong đó kinh khủng, uy thế vô hình trấn áp toàn bộ sa mạc.

Đối với chúng sinh Thanh Sa đại mạc mà nói, nơi đây đại biểu chí cao, đại biểu Thần Linh.

Nhưng trong mắt Thế Tử, hiển nhiên không phải như vậy, lão dẫn theo Hứa Thanh liền ngênh ngang đi tới đỉnh núi Hồng Nguyệt Thần Điện.

Theo họ đi vào, bên trong Thần Điện, toàn bộ tu sĩ mặc áo bào hồng của Thần Điện, cũng như những tu sĩ hai người gặp trên đường vậy, không thể nhận ra hay cảm giác thấy chút nào, cho đến lúc bọn họ đi tới trên một chỗ quảng trường trong Thần Điện.

Bốn phía không ít tu sĩ Thần Điện lui tới, không ai nói chuyện, hết thảy đều ngay ngắn trật tự, hình như huyên náo ở chỗ này cũng là một loại không tôn trọng.

Đứng trên quảng trường, ánh mắt Thế Tử đảo qua bốn phía, giơ tay phải lên ngoắc tay một cái về vị trung niên ở giai đoạn Dưỡng Đạo đang muốn đi xa.

Tên tu sĩ trung niên cảnh giới Dưỡng Đạo kia lập tức chuyển động thân thể, cải biến phương hướng, đi thẳng đến chỗ Hứa Thanh, trong chốc lát đạp trên quảng trường, nhìn Hứa Thanh, vẫn không nhúc nhích.

Nhìn qua một màn quỷ dị này, Hứa Thanh giữ im lặng, nhìn về phía Thế Tử.

“Hứa Thanh, trong thời gian trăm hơi thở, bộc phát tất cả tu vi chiến lực của ngươi, toàn lực ứng phó, tiến hành một trận chiến sinh tử cùng với gã.”

Thế Tử nhàn nhạt mở miệng.

“Giết chết gã, nuốt tín ngưỡng Hồng Nguyệt của gã.”

“Nếu sau trăm hơi thở nhưng ngươi không thành công, toàn bộ người Hồng Nguyệt Thần Điện nơi đây sẽ phát hiện thân ảnh của ngươi, mà lão phu sẽ không giúp ngươi, ngươi có thể được thì được, không được… . . Liền xem mệnh ngươi như thế nào đi.”

Thế Tử nói xong, thân thể bay lên trên không, đứng giữa thiên địa, nhắm mắt chờ đợi.

Mà ngay khi lão nhắm mắt, tu sĩ Dưỡng Đạo vẫn không nhúc nhích, chỗ trống trong mắt bị một mảnh đỏ thẫm thay thế, nhìn hằm hằm Hứa Thanh, tựa như nhìn thấy đại thù cả đời, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ, tu vi ầm ầm bộc phát.

Từng cái vòng xoáy lập tức hình thành từ trong cơ thể gã, tổng cộng chín vòng, tựa như chín viên tinh thần, buộc vòng quanh một tòa Bí Tàng hư ảo.

Bên trong Bí Tàng này hình như tồn tại núi lửa, đang bộc phát mạnh mẽ, hình thành âm thanh ầm ầm truyền khắp bát phương, đồng thời ánh sáng huyết sắc cũng xuyên thấu thân thể tu sĩ trung niên này, chiếu rọi bên ngoài, tương dung cùng thiên địa, tạo thành một cái thân ảnh trọn vẹn cao lớn mấy trăm trượng.

Thân ảnh này là một thụ nhân, thân hình vừa thô vừa to, cành màu nâu, nở ra đóa hoa màu đen, đại địa lúc này cũng rung động lắc lư mãnh liệt, từng cái rễ cây từ trong nứt ra đi lên, trôi nổi bốn phía, trong chớp mắt toàn bộ quảng trường liền tràn ngập vô số cành cây.

Mặt đất vỡ vụn, vô số cây cỏ huyết sắc điên cuồng sinh trưởng từ trong, khiến cho đại địa bát phương hóa thành thảo nguyên màu đỏ.

Từ xa nhìn lại, thụ nhân cực lớn bên trong thảo nguyên kia, hình như có khí thế thôn sơn nuốt hà, quang mang hung hăng trong mắt cùng với toàn thân tản mát ra uy áp kinh khủng, hội tụ thành từng đạo tia chớp lăng không ra, muốn ầm ầm hạ xuống bốn phương.

Một màn này vô cùng kinh người, cũng là lần đầu Hứa Thanh trực diện tu sĩ cảnh giới Dưỡng Đạo!

Trong thời gian ngắn, mặt đất này sinh trưởng vô số cây cỏ cùng với rất nhiều cành cây màu đỏ, cùng lao thẳng đến phía Hứa Thanh, tốc độ cực nhanh, hình thành vô số tàn ảnh, vượt ra khỏi cực hạn của Nguyên Anh, không cho Hứa Thanh chút cơ hội phản ứng nào, nháy mắt tới gần.

Con ngươi Hứa Thanh co rút lại, nguy cơ tới từ bốn phương tám hướng tạo thành cảm giác sinh tử mãnh liệt, hắn biết chiến lực của mình không bằng đối phương, tốc độ cũng kém một chút, không cách nào tránh đi.

Giờ phút này thân hình Hứa Thanh nhoáng một cái, thân thể Thần Linh ầm ầm bộc phát, trực tiếp đạt đến độ cao 5 trượng, độc cùng với lực lượng Tử Nguyệt trong thân thể khuếch tán, cùng với nhánh cây cùng cây cỏ màu đỏ bốn phía đã ập đến, bỗng nhiên va chạm.

Tiếng nổ vang vọng, dù là Hứa Thanh bất phàm, nhưng đối mặt Dưỡng Đạo vẫn có chênh lệch, trong chớp mắt vô số cây cỏ màu đỏ giống như lưỡi dao sắc bén, vô số cành cây như xúc tu, bao phủ hắn ở.

Dù là Tử Nguyệt trấn áp, Độc Cấm ăn mòn, nhưng cây cỏ màu đỏ bốn phía cùng rất nhiều cành cây, không ngừng tiêu tán rồi lại không ngừng lần nữa xuất hiện, trong chớp mắt chồng chất lên bốn phía quanh Hứa Thanh.

Tạo thành một tòa núi bằng cỏ cây, không ngừng tăng lên cao, ngay lập tức liền cao tới 100 trượng, đỉnh càng là lan tràn như một cái dù, lại hợp thành một cái bàn tay khổng lồ.

Hung hăng hạ xuống phía Hứa Thanh đang bị vùi ở bên trong phía dưới cỏ cây.

Trong tiếng nổ vang, theo bàn tay hạ xuống, cỏ cây vỡ vụn, lực lượng trấn áp cường hãn đến kinh khủng chợt bộc phát, mắt thấy sẽ trực tiếp nghiền nát nơi Hứa Thanh đứng.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh khổng lồ huyễn hóa ra trên đại địa, chính là Quỷ Đế Sơn!

Trong lúc nguy cấp này, toàn bộ tu vi và pháp lực của Hứa Thanh cũng tràn vào bên trong Quỷ Đế Sơn, tạo thành hư ảnh Quỷ Đế, một khắc xuất hiện là hai tay giơ lên, toàn lực oanh kích về phía bàn tay đang hạ xuống.

Thanh âm nổ vang đinh tai nhức óc ngập trời, bàn tay do cỏ cây tạo thành kia tan vỡ từng khúc, trong chớp mắt liền chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tan rã, như là mưa tung bay bát phương, mà Quỷ Đế thân của Hứa Thanh cũng xuất hiện từng đạo khe hở, cuối cùng tương tự tan vỡ ra, lộ ra thân ảnh Hứa Thanh.

Hứa Thanh phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch, uy áp đến từ Dưỡng Đạo, đích thực khiến cho lục phủ ngũ tạng của hắn đều rung động lắc lư, giờ phút này hô hấp dồn dập, nhưng trong mắt lại tỉnh táo dị thường.

Hắn không chần chờ chút nào, lập tức bộc phát tốc độ, gào thét bay thẳng đến phía tu sĩ Dưỡng Đạo đang phất tay bộc phát vô số sấm sét phía trước.

Cùng lúc đó, Thế Tử trên bầu trời nhàn nhạt mở miệng.

“Còn lại tám mươi hơi thở.”

Chương 1441: Thương Long nhập chủ

Trên Tế Nguyệt đại vực, phong cách kiến trúc của Hồng Nguyệt Thần Điện lấy màu đen là chủ yếu, trong đó còn dựng đứng một cỗ pho tượng Xích Mẫu cao lớn.

Loại phối hợp màu sắc này, cộng với bầu trời u ám, càng lộ ra vẻ ám trầm, làm cho người ta có một loại áp lực nặng nề khó tả.

Mà gió nức nở nghẹn ngào gào thét thổi tới sơn mạch, thổi vào trên pho tượng Xích Mẫu, hai đôi khuyên tai hình trăng lưỡi liềm treo ở vành tai Xích Mẫu bị gió thổi lắc lư va chạm lẫn nhau, truyền ra âm thanh đinh đương, xen lẫn cùng giọng nói của Thế Tử.

Hứa Thanh cũng không có chú ý tới lời Thế Tử nói, giờ phút này toàn bộ tinh lực của hắn đều tập trung trên người tu sĩ Dưỡng Đạo có vô tận tia chớp bao phủ ngay trước mắt.

Tinh thần của hắn vô cùng tỉnh táo, toàn diện bộc phát tu vi, toàn lực vận hành 13 đạo Nguyên Anh tam kiếp, cả người hóa thành một đạo sấm sét màu đen, nhảy vào lôi trì, thế như chẻ tre.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt tới gần, tay phải giơ lên triển khai trạng thái quỷ u hóa, biến thành trong suốt, đánh thẳng đến tu sĩ hóa thành thụ nhân này.

Hung hăng trảo một cái.

“Quy tắc của ta, không thể chống cự.” Thụ nhân cười lạnh, cũng không né tránh, Bí Tàng trong cơ thể nổ vang, tay phải thiêu đốt hỏa diễm màu đỏ, đây là tín ngưỡng Hồng Nguyệt biến thành.

Càng có từng trận lực lượng quy tắc vô hình tràn ra từ bên trong Bí Tàng của gã, bao phủ bốn phía khiến cho nơi đây ẩn chứa pháp tắc do gã chế định.

Giờ phút này sau khi giơ tay phải lên, gã một hơi chộp tới cánh tay Hứa Thanh.

Trong chớp mắt cả hai đụng chạm vào nhau, tu vi cùng chiến lực của Hứa Thanh có chênh lệch, nhưng hắn có đủ lực lượng Tử Nguyệt, có thể triệt tiêu trình độ nhất định thần uy đến từ Hồng

Nguyệt.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn là không bằng, trong âm thanh nổ vang, thân thể Hứa Thanh rung động lắc lư, lực lượng đến từ bàn tay của thụ nhân giống như là một chiếc kìm sắt vậy, đã kẹp chặt hắn lại.

Càng có chấn động kinh khủng theo cơ thể thụ nhân nghiền nát về phía Hứa Thanh, cùng lúc đó trong miệng thụ nhân truyền ra âm thanh chú ngữ phức tạp khó hiểu, nhưng lại ẩn chứa cảm giác quỷ dị, bốn phía nổi lên từng trận gió lạnh, vô số quỷ ảnh trống rỗng xuất hiện, công kích về phía Hứa Thanh.

Nguy cơ trước mắt, thời khắc này phong cách giết chóc quyết đoán cùng tàn nhẫn của Hứa Thanh lập tức được hiển lộ ra, hắn không thèm nhìn tay phải đang bị túm chặt, thân thể hung hăng xé ra.

Rặc rặc một tiếng, khớp xương bờ vai phải trực tiếp trật khớp, dùng cách này để đổi lấy thân thể vặn vẹo ra ngoài tưởng tượng, chân phải giơ lên, hung hăng quét về phía thụ nhân.

Thiên Ma thân đồng thời biến ảo hiện ra ở phía sau, số lượng trên trăm, cấp tốc xuất hiện ở bát phương, đồng loạt bổ nhào về phía trước.

Vào thời khắc này Ảnh Tử dưới thân cũng lan tràn ra, càng có lão tổ Kim Cương Tông từ một bên bay ra, che giấu mũi nhọn, từ bên cạnh đâm tới.

Hết thảy nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều là phát sinh với tốc độ ánh sáng, trong chớp mắt, Thiên Ma thân đụng chạm cùng với những quỷ ảnh kia, lão tổ Kim Cương Tông cũng đâm vào trong cơ thể thụ nhân, chân phải Hứa Thanh đồng dạng đã gạt vào phần đầu của thụ nhân.

Tiếng nổ vang lên, sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, chân hắn quét tới, thế mà lại trực tiếp xuyên thấu mà qua, lão tổ Kim Cương Tông chỗ đó cũng tương tự như thế.

“Đây không phải là bản thể!”

Cùng lúc đó, bên ngoài hơn mười trượng sau lưng Hứa Thanh, thân ảnh tu sĩ Thần Điện hóa thành thụ nhân kia đột ngột xuất hiện, đây mới là bản thể.

"Đáng tiếc, ngươi không hiểu chung quanh tu sĩ Dưỡng Đạo, tồn tại quy tắc chế định mà ngươi không biết." Gã lộ ra nụ cười lạnh, giơ tay phải lên, bỗng nhiên nhấn một cái về Hứa Thanh nơi xa.

Vô tận tia chớp ở bốn phía, lập tức hóa thành rất nhiều lôi xà, từ bát phương bắn thẳng đến Hứa Thanh, không cho hắn chút cơ hội trốn nào, trực tiếp bao phủ.

Nhất là cánh tay cực lớn cầm tay phải Hứa Thanh kia, giờ phút này tương tự cải biến hình thái, đã trở thành một con giòi bọ thật lớn, chợt nổ tung ra.

Thanh âm oanh oanh ngập trời dựng lên, giờ phút này bản thể của tên tu sĩ Thần Điện kia bỗng nhoáng một cái, nhanh chóng bay về phía trước, vung tay phải lên, lập tức rất nhiều cành cây bay múa, hình thành một thanh chiến phủ khổng lồ, bổ thẳng đến Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh cấp tốc lui ra phía sau, nhưng vẫn không cách nào chạy thoát khỏi phạm vi lôi trì cùng với giòi bọ tự bạo ảnh hưởng đến, nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu của Hứa Thanh phong phú, giờ phút này toàn thân hắn đột nhiên chợt hiện ra hào quang bảy màu.

Đồng thời tay phải ấn vào đất, thân thể hung hăng vặn một cái, tiếng rặc rặc vang lên, bỏ qua cơ đau nhức kịch liệt, phục hồi khớp xương bị trật lại như cũ.

Sau đó liền bộc phát Triêu Hà Quang, đồng loạt quét một phát ra phía ngoài, tiêu tán hơn phân nửa sấm sét, sau đó Ảnh Tử dựng thẳng lên ngăn ở chung quanh hắn, hình thành một cái quan tài bao phủ hắn lại.

Dùng cái này tránh đi lực lượng còn sót lại, trong âm thanh khuếch tán, Ảnh Tử hóa quan tài bị cuốn ngược lại rơi ra bên ngoài hơn mười trượng, một khắc hạ xuống thì Ảnh Tử phiêu tản, thân ảnh Hứa Thanh lại hiện ra.

Hắn không chút do dự, một khắc xuất hiện liền ngẩng đầu nhìn tu sĩ thụ nhân đang từ xa tới gần, đáy lòng thầm đếm thời gian, năm chiếc mệnh đăng lực lượng Nhật Quỹ trong cơ thể trực tiếp bộc phát.

Thời gian quay lại!

Trong chốc lát, mệnh đăng Nhật Quỹ lập lòe sụp đổ, thời gian ở bên trong hình thành gió lốc bao phủ toàn thân Hứa Thanh, đồng thời cũng xóa đi vị trí thân ảnh của hắn trong giờ khắc này, lúc xuất hiện, thình lình đã ở vị trí bảy hơi thở trước.

Vị trí này, chính là sau lưng tu sĩ Thần Điện kia!

“Pháp tắc thời gian? Điều đó không có khả năng!” Tên tu sĩ Thần Điện kia sững sờ, con ngươi co rút lại.

Một màn biến hóa lần đầu xuất hiện này đã vượt quá dự liệu của gã, mặc dù bản thân gã chiến lực siêu việt Hứa Thanh, nhưng vừa rồi đơn giản giao thủ, gã đã cảm nhận được thủ đoạn của đối phương không ít, vả lại kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thật ra chênh lệch cùng mình cũng không phải rất lớn.

Sở dĩ bị chính mình nghiền ép, đa phần là bởi vì đối phương chưa từng giao thủ cùng tu sĩ Dưỡng Đạo, cho nên có chút lạ lẫm chưa thích ứng.

Mà ở trong quá trình này đột nhiên hiện ra loại thủ đoạn này, nhất định là đòn sát thủ, trong đầu tu sĩ Thần Điện lập tức kịp phản ứng, cũng không tiếp tục ra tay, mà hiện ra lực lượng quy tắc ẩn chứa bên trong Bí Tàng bản thân, muốn rời khỏi nơi đây.

Nhưng vẫn đã chậm.

Hứa Thanh không chút do dự, bỗng nhiên triển khai lực lượng đình trệ của mệnh đăng Nhật Quỹ trong cơ thể, năm chiếc Nhật Quỹ toàn bộ bộc phát, hình thành uy áp ngưng kết tột cùng, toàn bộ phủ vào trên người tu sĩ Thần Điện.

Định trụ thời gian của gã, ngưng kết tất cả mọi thứ của gã.

Đồng thời Hứa Thanh giơ tay phải lên, một con dao găm xuất hiện ở trong tay, hung hăng cắt một cái tới cổ tu sĩ Thần Điện trước mặt.

Một khắc âm thanh quen thuộc truyền đến, vì để đảm bảo nhất kích tất sát, lực lượng Độc Cấm cũng theo đó nộ ra, hủy diệt sinh cơ.

Quỹ châm trong cơ thể hắn cũng gấp gáp bay ra, hóa thành năm đạo cầu vồng, cấp tốc xuyên thấu qua thân thể tu sĩ Thần Điện kia.

Tiếng oanh oanh oành oành vang vọng, Hứa Thanh liều mạng toàn lực.

Sau một khắc, đầu của tên tu sĩ Thần Điện bay lên, thân thể bởi năm cây quỹ châm nhảy vào mà ầm ầm tan vỡ một cách dễ dàng, chia năm xẻ bảy.

Xuất xong những thủ đoạn đó, Hứa Thanh hô hấp dồn dập, đưa mắt nhìn hài cốt trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn Thế Tử giữa không trung.

Trong lòng Thế Tử cũng có gợn sóng, thế nhưng lại không có biểu hiện ra bất luận biểu cảm gì, nhàn nhạt mở miệng.

“Còn có ba mươi hơi thở.”

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt ngưng tụ, nhìn chằm chằm về hài cốt trên mặt đất, phất tay triển khai một mồi lửa, bao phủ đốt cháy mặt đất, đồng thời thân thể của hắn cũng cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng nháy mắt lúc hắn lui ra phía sau, chỗ tu sĩ Thần Điện chia năm xẻ bảy tiêu vong lúc trước đột nhiên lập lòe bắn ra chín đạo vòng xoáy màu đỏ, phóng thẳng đến phía Hứa Thanh.

Dù cho Hứa Thanh né tránh như thế nào cũng đều vô ích, trong chớp mắt đã bị bao phủ ở.

Chín vòng xoáy lập lòe vờn quanh, càng có âm thanh nổ vang bộc phát, trong nháy mắt lại tạo thành một tòa Bí Tàng hư ảo.

Từ xa nhìn lại, Hứa Thanh chính là đang ở trong tòa Bí Tàng này!

“Bí Luyện Quy Nhất!”

Giọng nói của tên tu sĩ Thần Điện truyền ra từ bên trong tòa Bí Tàng hư ảo đó, một cỗ lực lượng hùng mạnh lập tức bộc phát, hóa thành vô số quy tắc pháp tắc, hình thành nhật nguyệt tinh thần, sấm lôi băng hỏa, hóa thành lồng giam, luyện hóa Hứa Thanh.

Nhật nguyệt định thần, băng hỏa luyện thân, sấm lôi hỗ trợ, thiên phong hóa uy.

Thân hồn Hứa Thanh kịch chấn, ở bên trong cảm giác của hắn, giờ phút này thân thể của mình rõ ràng vẫn còn ở chỗ cũ, nhưng lại có một cảm giác ở không gian khác.

Cái loại cảm giác áp bách cùng với bị luyện hóa đến từ bát phương này, giống như muốn nghiền nát linh hồn của hắn, đốt cháy hết thảy máu thịt.

Càng có đau nhức kịch liệt tùy theo bốc lên, mỗi một tấc máu thịt đều bị xé rách.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, cảm thụ hết thảy bốn phía.

Giữa không trung, Thế Tử nhìn qua hết thảy, trong mắt nhiều hơn một chút thâm ý, chậm rãi mở miệng.

“Giờ phút này ngươi đối mặt, mới thật sự là Dưỡng Đạo, nếu như ngươi không có cách nào thoát khốn, sẽ bị trấn áp luyện hóa tới chết.”

Theo lời nói Thế Tử vang vọng, cảm giác bị luyện hóa tăng vọt, mơ hồ có thể nhìn thấy Bí Tàng hư ảo biến thành thân hình tu sĩ Thần Điện.

Nguy cơ ngay ở trước mắt, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang.

“Nguyên lai đây chính là Bí Tàng không có Thiên Đạo.”

“Nếu như đã không có Thiên Đạo, vậy ta liền vừa vặn tặng ngươi một cái vậy!”

“Thương Long!”

—-

Chương 1442: Thời gian, vừa vặn (1)

Trên quảng trường Hồng Nguyệt Thần Điện, chín vòng xoáy rực rỡ tự như tinh thần vờn quanh Hứa Thanh, tản mát ra uy thế luyện hóa bức người.

Vào thời khắc này nhật nguyệt băng hỏa, sấm vang thiên phong, đồng loạt bộc phát.

Càng có thân ảnh thụ nhân cực lớn, mơ hồ hình thành xuất hiện ngoài chín vòng xoáy Bí Tàng, thân ảnh kia cao tới ngàn trượng, sừng sững trên quảng trường, nhìn thấy mà giật mình.

Khí tức Dưỡng Đạo, toàn diện phóng thích.

Thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, bát phương truyền đến tiếng nổ vang cực lớn giống như thiên lôi.

Nhưng tất cả những thứ này, nháy mắt khi lời nói Hứa Thanh hạ xuống, bị một tiếng rồng ngâm rung chuyển.

Tiếng rồng gầm rú đồng cảm cùng bầu trời, khiến cho bầu trời xuất hiện chấn động giống như từng lớp vẩy cá.

Đại địa rung chuyển, khiến cho mặt đất sinh ra rung động lắc lư cuộn trào.

Một con Thương Long cực lớn, lộ ra râu dài từ trong cơ thể Hứa Thanh, sau đó là đầu rồng to lớn, tiếp theo là thân hình kinh khủng.

Càng lúc càng lớn, cuối cùng một hơi nhảy ra, hoàn toàn hiển lộ ở bên trong tòa Bí Tàng hư ảo này, lượn khắp bát phương.

Thân hình màu lam nhạt, hàm răng sắc bén, vây rồng kinh người, thể hiện ra vô tận thần vận, càng có khí tức độc nhất thuộc về Thiên Đạo khuếch tán ra từ trên người nó.

Còn có ý vui mừng hòa hợp trong tiếng rồng ngâm, nghe qua liền có thể cảm giác thấy, dường như đối với nó mà nói, giờ phút này giống như là tiến vào biển khơi, trở về nơi sinh trưởng thích hợp nhất với mình.

Mà sự xuất hiện của nó, càng làm cho Bí Tàng này rung động lắc lư, quy tắc cùng pháp tắc ẩn chứa trong đó liền giống như quân sĩ gặp phải Tướng Soái, lựa chọn tuân theo bản năng.

Bầu trời cuộn trào, thiên lôi nổ vang.

Trong một nháy mắt, thần sắc tu sĩ Thần Điện huyễn hóa ra ngoài Bí Tàng đại biến, trong mắt lộ ra vẻ không cách nào tin cùng hoảng sợ.

“Thiên Đạo?!”

Tâm thần tu sĩ Thần Điện dấy lên gợn sóng cực lớn, gã không cách nào tưởng tượng tại sao Thiên Đạo mà mình tha thiết ước mơ đến bây giờ cũng không có cách nào hình thành, lại xuất hiện ở trên người một người tu sĩ Nguyên Anh.

Vả lại nhìn chấn động kia, lại không phải là đến từ tiểu thế giới, mà là được sinh ra bên trong đại lục Vọng Cổ.

Điều này càng thêm khoa trương.

“Tu sĩ Nguyên Anh, có được Thiên Đạo? Như vậy nói cách khác, sau khi người này đến Nguyên Anh đại viên mãn, căn bản cũng không cần trải qua cảnh giới Dưỡng Đạo này, hắn liền có thể trực tiếp vượt qua, hình thành Bí Tàng của chính mình!”

Một cái chớp mắt tâm thần tu sĩ Thần Điện chấn động, gã liền dâng lên cảm giác bất an cùng hoảng sợ mãnh liệt.

“Bí Tàng của tu sĩ Dưỡng Đạo, trước khi không có hình thành Thiên Đạo của chính mình, mặc dù nhìn như uy lực rất lớn, nhưng kiêng kỵ nhất đúng là bị Thiên Đạo người khác chiếm cứ…”

“Đây vốn là nơi hình thành để dưỡng Thiên Đạo… .”

Thân thể tu sĩ Thần Điện run lên, thân ảnh mơ hồ lập tức bấm niệm pháp quyết, lúc này chín vòng xoáy rực rỡ hình thành Bí Tàng trong cơ thể gã liền nhanh chóng ảm đạm, càng là cấp tốc cải biến từ trạng thái phong bế luyện hóa, muốn mở ra để đuổi Hứa Thanh cùng với Thiên Đạo ở bên trong ra ngoài.

Nhưng đã muộn!

Thương Long đã tới, vừa phát ra tiếng hoan hô bên trong Bí

Tàng, vừa bắt đầu tiếp quản toàn bộ quy tắc cùng pháp tắc thần phục trong đó.

Đối với nó mà nói, đây là một cái cơ hội nằm mơ cũng không ngờ tới, dẫu sao ngày bình thường cũng không có tu sĩ Dưỡng Đạo nào sẽ đưa Thiên Đạo người khác vào trong nhà mình.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, toàn lực chống cự, trì hoãn cảm giác bị khu trừ.

Giờ phút này hắn không muốn đi.

Hai tay của hắn chợt vung lên.

“Thương Long, nhập chủ!”

Theo lời Hứa Thanh truyền ra, Thương Long gào thét, toàn thân càng khuếch tán ra phạm vi lớn, mắt thường có thể nhìn thấy được thân thể nó phóng thích ra vô số tia sáng, kết nối toàn bộ Bí Tàng.

Trong đó thì chín quang đoàn rực rỡ càng là trọng điểm gây chú ý.

Vô số sợi tơ bắn thẳng đi đến những quang đoàn kia, tuy rằng vừa mới tới gần liền tan vỡ, nhưng sợi tơ đến từ trên người Thương Long lại vô cùng vô tận.

Nhất là trước lúc trải qua trọng thương, Thương Long đã đói bụng hồi lâu, thủy chung ở vào một trạng thái tiêu hao vả lại không được ăn no, cho nên giờ phút này mắt thấy đồ ăn lớn và ngon như thế, nó cũng đã điên rồi.

Trong mắt lộ ra tham lam, liều lĩnh mở cái miệng rộng, hung hăng cắn xé thôn phệ những quang đoàn, cũng nhanh chóng cải biến từ màu lam nhạt thành màu lam đậm.

Âm thanh ken két vang vọng, tòa Bí Tàng này rung động lắc lư càng lúc càng mãnh liệt.

Mà âm thanh này đối với tu sĩ Thần Điện kia mà nói, như là cắn nghiến trong lòng, mỗi một cái đều là gã dùng nhiều năm mới bồi dưỡng ra được.

Còn một điều càng làm cho gã vô cùng đau lòng là, giờ phút này Thiên Mệnh gã đã cố gắng tích lũy nhiều năm bên trong Bí

Tàng, cũng bị Thương Long tham lam phun ra nuốt vào, một bộ dạng rất là thoải mái, thần vận trên người nó càng đậm, khí tức tăng vọt, màu sắc lần nữa biến hóa, lộ ra màu bạc.

Mặc dù không nhiều lắm, nhưng điểm màu bạc này lại làm cho người ta có một loại cảm giác Linh Tàng.

Một màn như thế, khiến cho thần sắc của Thế Tử ở trên bầu trời phải nổi lên một vòng thâm ý.

Nhưng dẫu sao tu vi của tu sĩ Thần Điện cũng siêu việt Hứa Thanh, giờ phút này mắt thấy như vậy, một dạng điên cuồng dâng lên trong lòng gã.

“Ngươi muốn nuốt Bí Tàng của ta, đây là cơ hội của ngươi, nhưng đây đồng dạng cũng là cơ hội của ta, nếu ta luyện hóa ngươi và luyện hóa cả Thiên Đạo của ngươi, hết thảy sẽ đổi chủ, như vậy hôm nay… . . Chính là thời điểm ta mở ra tòa Bí Tàng nguyên vẹn đầu tiên!”

Tên tu sĩ Thần Điện này gầm nhẹ trong tâm thần, thân thể hư ảo bỗng nhiên co rút lại, hóa thành chín phần để gia trì chín vòng xoáy bổn mạng, khiến cho uy thế của Bí Tàng lần nữa tăng vọt, trấn áp Thương Long, tiếp quản quy tắc pháp tắc của Bí Tàng, lại đi luyện hóa.

Dù sao cũng là Bí Tàng gã uẩn dưỡng nhiều năm, mặc dù Thương Long ở trong Bí Tàng này có được ưu thế rất lớn, nhưng trở ngại tu vi nên xét tổng thể vẫn là kém một chút, giờ phút này bộ dạng chỉ là dung hợp được hai thành.

Bây giờ theo tu sĩ Thần Điện toàn lực ứng phó, xu thế dung hợp liền bị ngăn cản, thậm chí còn xuất hiện dấu hiệu nghịch chuyển.

Chương 1443: Thời gian, vừa vặn (2)

“Còn có sáu hơi thở.” Thế Tử đứng trên không trung, bình tĩnh mở miệng.

Hầu như ngay vào lúc lời nói của lão truyền ra, Hứa Thanh đưa mắt nhìn Thiên Đạo Thương Long thật sâu, hắn cảm nhận được sau khi Thương Long hòa hợp hai thành Bí Tàng của tu sĩ Thần Điện, lại cắn nuốt nhiều Thiên Mệnh đối phương vất vả khổ cực tích lũy như vậy, đã tăng vọt rất nhiều.

“Không sai biệt lắm rồi, cho dù tự bạo, cũng đáng!”

Hứa Thanh thu hồi vẻ tham lam, hắn hiểu được lời nói của Thế Tử nơi đó đại khái không phải là giả, nếu thật sự qua trăm hơi thở, thứ chờ đợi hắn chính là tuyệt cảnh.

Mà tính cách của hắn, không muốn đặt an nguy của mình ở ý niệm của người khác.

Vả lại theo tu sĩ Thần Điện luyện hóa, Thương Long cũng rất khó tiếp tục thôn phệ, cho nên phải tốc chiến tốc thắng, vẫn là ưu tiên thứ nhất mà Hứa Thanh luôn nghĩ tới.

Tất cả những ý niệm trong đầu này, hiện ra trong thời gian cực ngắn trong đầu Hứa Thanh, tiếp theo hắn liền không chút do dự, hạ lệnh cho Thương Long tự bạo.

Thương Long run lên, phát ra tiếng rên rỉ bất đắc dĩ, sau đó thân thể chợt nhoáng một cái, trong thần sắc hoảng sợ của tên tu sĩ Thần Điện kia, thân thể của nó lập tức bốc lên chấn động kinh khủng.

Chấn động này càng ngày càng mạnh, cuối cùng trong một tiếng nổ vang cực lớn truyền khắp thiên địa, sau khi Thương Long được bồi dưỡng đại bổ, thân thể trong chốc lát liền tự bạo nổ tung.

Âm thanh oanh oanh đinh tai nhức óc.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra, đến từ Thương Long, cũng đến từ tên tu sĩ Thần Điện, còn có một tiếng kêu rên thống khổ của Hứa Thanh.

Tự bạo không chỉ là Thương Long, còn này có Bí Tàng của tu sĩ Thần Điện, bởi vì tòa Bí Tàng này đã có mối liên hệ khá chắc cùng Thương Long, giờ phút này dưới nó nổ vang, chín vòng xoáy rực rỡ lập tức có sáu cái vỡ tan tành.

Ba cái còn lại cũng đều ảm đạm, nhanh chóng hội tụ tạo thành thân thể tu sĩ Thần Điện, phun ra từng ngụm máu tươi, thần sắc mang theo kinh hoảng, cấp tốc lui về phía sau.

Về phần thân thể Thương Long, bây giờ chỉ còn lại có một cái đầu, chỗ khác cũng đã tan vỡ ra, kích xạ bát phương.

Nhưng phần đầu màu bạc của Thương Long vẫn còn dư lại rất nhiều, mặc dù tràn ra ý suy yếu, nhưng so sánh cùng với trước kia lại càng lớn mạnh hơn, bây giờ trong tiếng kêu rên hóa thành một đạo tia sáng bạc trắng, trở về trong cơ thể Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh tương tự trọng thương, vô luận là thương thế lúc trước hay tiêu hao vì bị luyện hóa, đều khiến hắn bị thương không nhẹ, mà Thương Long là bổn mạng của hắn, cắn trả hình thành từ tự bạo lập tức như thủy triều tràn vào toàn thân Hứa Thanh.

Khóe miệng Hứa Thanh tràn ra máu tươi, nhiều địa phương trên thân thể phá vỡ, trong lúc lảo đảo cũng không dừng lại, Độc Cấm trong cơ thể khuếch tán toàn thân, phóng thẳng đến tu sĩ Thần Điện Bí Tàng tan vỡ.

Ngay lập tức đuổi theo, xông thẳng lên, Độc Cấm bao phủ dao găm trên tay, nháy mắt xuyên thẳng qua, đầu người bay lên!

Ra tay trong trạng thái cực hạn như vậy, khiến cho thân thể Hứa Thanh phun ra ngoài càng nhiều máu tươi hơn nữa, hắn thở hồng hộc và trước mắt đều mơ hồ, nhưng nghiến răng ngẩng đầu nhìn lên Thế Tử trên bầu trời, khàn khàn mở miệng.

“Thời gian, vừa vặn!”

Hầu như ngay khi lời nói của Hứa Thanh truyền ra, lực lượng bao phủ nhận thức trong Thần Điện tan biến, cảm giác tất cả mọi người khôi phục như thường, từng người giống như có chỗ cảm ứng, chợt quay đầu nhìn về phía quảng trường.

Chỗ đó, không còn có cái gì.

Tu sĩ Dưỡng Đạo của Thần Điện tử vong cũng không tồn tại, về phần Hứa Thanh, đồng dạng tan biến.

Duy chỉ có chấn động trên bầu trời cùng phá toái trên mặt đất minh chứng cho hết thảy lúc trước là phát sinh chân thật.

Chỉ là trong trí nhớ mọi người, mặt đất nơi đây hình như nguyên bản chính là phá toái, mà biến hóa trên bầu trời thì bọn họ bỏ qua.

Vì vậy, Thần Điện hết thảy như cũ.

Mà trên bầu trời ngoài Thần Điện, Thế Tử chắp tay sau lưng đi ở phía trước, thân thể Hứa Thanh run rẩy, cố nén không hôn mê, được Ảnh Tử cùng lão tổ Kim Cương Tông nâng, nối gót đi theo.

“Một trận chiến này, ngươi lộ ra rất nhiều vấn đề.”

Thế Tử bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh giữ im lặng.

“Bí Tàng hình thành Thiên Đạo hay không, cũng giống như là cảnh giới Trúc Cơ trong trạng thái trước và sau khi mở ra Huyền Diệu thái, cho nên ngươi nên biết, kẻ giao thủ cùng ngươi này, nếu gã đối diện với Linh Tàng chính thức, một cái tát liền có thể bị chụp chết.”

“Nhưng ngươi lại phải dùng tới trăm hơi thở, bản thân cũng trọng thương.”

“Cho nên vấn đề thứ nhất của ngươi, chính là thiếu khuyết nghiêm trọng kinh nghiệm chiến đấu cùng tu sĩ Dưỡng Đạo, ngươi còn không có thích ứng giao chiến cùng người có được quy tắc pháp tắc.”

“Thật ra gã mà ngươi vừa giết, ở phương diện quy tắc pháp tắc là cực kỳ thông thường, thể hiện ra cũng rất đơn giản.”

“Mà vấn đề thứ hai của ngươi, là trên thân của ngươi toàn những thứ đồ ngổn ngang, ngươi cũng không xâu chuỗi kết hợp lại, từ đó hình thành đòn sát thủ của riêng ngươi.”

“Còn có vấn đề thứ ba, ngươi cũng không đi đào móc tầng sâu về hiệu dụng chân chính của những năng lực trên người của mình.”

“Tổng thể mà nói, thủ đoạn của ngươi quá mức đơn giản.”

“Ngươi có phối hợp nhưng không nhiều lắm, cũng thiếu khuyết thần thông có thể chân chính uy hiếp một kẻ có cảnh giới cao hơn.”

“Trên thực tế, những người tu vi cao thâm hơn so với ngươi mà ngươi giao chiến trước kia, ngươi cũng không phải là lấy yếu thắng mạnh, ngươi là lấy thực lực tuyệt đối của bản thân để đánh.”

“Như vậy không được.”

Thế Tử nói xong, liếc mắt nhìn Hứa Thanh lung lay sắp đổ, vung tay lên, thiên địa xoay tròn, thân ảnh của bọn họ đã xuất hiện ở ngoài tiệm thuốc trong thổ thành.

“Ngươi phải chân chính làm được lấy yếu thắng mạnh, mới tính là hợp cách.”

Trong mắt Thế Tử lộ ra mong đợi, nhẹ giọng mở miệng, nói xong thần sắc bình tĩnh tiêu sái đi vào trong tiệm thuốc.

Hứa Thanh theo sau, một khắc bước vào là hắn phun ra máu tươi, thân thể cũng không cách nào kiên trì, ngã sấp xuống xuống, đã hôn mê.

Trong lúc mơ hồ, hắn tựa hồ nghe thấy tiếng kinh hô của Linh Nhi, còn kèm theo một chút tiếng khóc lóc kể lể của Anh Vũ.

“Gia gia gia gia, cuối cùng ngài đã trở về rồi, mấy ngày hôm trước ta ra ngoài chơi, gặp phải một đám người thần bí, bọn họ thế mà lại úp sọt rồi nhổ sạch đám lông vừa mới dài ra trên người của ta… . .”

--

Chương 1444: Lại đến Nghịch Nguyệt điện (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Thanh mở mắt ra, thấy Linh Nhi vẫn luôn thủy chung ở bên cạnh chăm sóc cho hắn, sau khi phát hiện Hứa Thanh tỉnh, nàng vội vàng tới gần, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ lo lắng.

“Hứa Thanh ca ca……”

“Ta không sao.” Hứa Thanh cười cười, đưa tay sờ sờ đầu Linh Nhi, cảm thụ một chút thương thế của bản thân.

Dưới lực lượng của tử thủy tinh, thương thế trên thân thể đã khôi phục hơn phân nửa, nhưng cảm giác suy yếu vẫn tồn tại.

Cái này chủ yếu là đến từ Thương Long tự bạo hình thành cắn trả ảnh hưởng đến linh hồn.

Bất quá Thương Long vẫn còn lại phần đầu ở, lực lượng Thiên Mệnh ẩn chứa so với nguyên bản còn nhiều hơn rất nhiều, mà cấp độ cũng đã không giống nhau, cho nên nó đang trong quá trình khôi phục, đối với Hứa Thanh mà nói, đây là một dạng tăng lên.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được, sau khi loại cảm giác suy yếu này của mình biến mất thì linh hồn của hắn sẽ bền bỉ hơn bao giờ hết, cũng sẽ mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

“Khoảng hai mươi ngày, ta hẳn là có thể hoàn toàn khôi phục, khi đó chiến lực của ta cũng đã đề cao, nếu gặp lại tu sĩ Dưỡng Đạo, cũng có thể nhẹ nhõm hơn.”

Hứa Thanh hít sâu một hơi rồi ngồi dậy, vào giờ phút này thân ảnh của đội trưởng cũng lộ ra ngoài cửa, vừa ăn quả đào vừa nhìn Hứa Thanh, cười cười.

“Đi ra ngoài một chuyến, trở về thì có điểm không giống trước đó nha, ánh mắt càng sắc bén hơn rồi.”

Nói xong, đội trưởng ném cho Hứa Thanh một quả táo.

Hứa Thanh tiếp được, cắn một miếng táo rồi đi ra sau phòng, đến trong tiệm thuốc.

Ninh Viêm đang lau bụi, vừa lau vừa thở dài, nhìn thấy Hứa Thanh thì gã miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

U Tinh đang nấu nước với vẻ bực bội, rõ ràng có thể dùng tu vi để gia trì, nhưng hiển nhiên điều này không được cho phép, thế nên ả chỉ có thể ngồi xổm ở nơi đó nhìn chằm chằm lò lửa cùng với ấm sắt trước mặt.

Về phần Lý Hữu Phỉ, giờ phút này đang nhiệt tình giới thiệu đan dược với một tu sĩ Ngưng Khí thân thể lạnh run.

Mà Ngô Kiếm Vu vẫn ở ngoài cửa, y đã quen với thân phận của mình, giờ phút này trên người mặc bộ quần áo thô sơ, ngẩng đầu ngâm thơ.

Còn có lão gia gia, ngồi ở sau quầy tiệm thuốc, xoay hạt châu trong tay, cười tủm tỉm nhìn tất cả những thứ này, trên bả vai có đậu một con Anh Vũ không lông ẩn chứa vẻ bi phẫn.

“Gia gia, ta hoài nghi là Trần Nhị Ngưu làm…” Anh Vũ nghía đầu, ánh mắt đảo qua Hứa Thanh cùng với đội trưởng, sau đó lập tức căm tức nhìn đội trưởng, cáo trạng với Thế Tử.

Đội trưởng cười cười, không để ý tới nó mà đi tới cửa lấy ra một thanh kiếm, hai tay ôm ngực và nâng cằm lên, hộ vệ tiệm thuốc.

Đáy lòng Hứa Thanh dâng lên ấm áp, hết thảy vẫn giống với lúc hắn rời đi, cái loại cảm giác ấm áp bên trong tiệm thuốc nhỏ này, làm đáy lòng của hắn càng tỏa ra an bình.

Lúc này U Tinh rốt cục đã đun nước xong, nhanh chóng xách ấm đến trước mặt lão gia gia, pha trà cho lão.

Thế Tử nâng chén trà lên, uống một ngụm rồi khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt chú ý đến Hứa Thanh.

“Hai mươi ngày sau, rèn luyện với ngươi vẫn còn tiếp tục.”

Hứa Thanh cung kính xưng vâng, trong lòng cũng có chờ mong, hắn có thể đoán được rèn luyện như vậy mỗi lần nhất định đều sẽ rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần mình còn sống mà có cảm ngộ, như vậy tăng lên đối với mình cũng sẽ vô cùng to lớn.

Thời gian cứ như vậy trôi, mấy ngày qua đi.

Thương thế Hứa Thanh còn đang chậm rãi ra khôi phục, nhưng hắn đã có thể cảm nhận được lực lượng linh hồn của mình đã bất đồng, điều này có biến hóa rất rõ ràng ở vấn đề tốc độ suy tư.

Chuyện hắn cần suy nghĩ sâu xa trước kia, giờ phút này chỉ cần thoáng suy tư liền có thể thông thấu, điều này trợ cho Hứa Thanh trong lúc chữa thương, lại một lần nữa tiếp tục nghiên cứu về nguyền rủa.

Lý Hữu Phỉ cũng vì vậy mà bận rộn hơn.

Rốt cục vào mười ngày sau, Hứa Thanh dựa vào linh hồn bản thân tăng trưởng cùng với kết quả đã từng nghiên cứu, lấy huyết dịch của Lý Hữu Phỉ làm dẫn, lấy huyết nhục không tự tăng trưởng lúc trước còn lưu lại làm cơ sở, dung nhập lực lượng Tử Nguyệt của chính mình, lại tiến hành một lần cải tiến Giải Nan đan.

Lần cải tiến này bất đồng cùng với dĩ vãng, dưới quá trình hậu tích bộc phát của Hứa Thanh, rốt cuộc hắn đã hạ thấp được lực lượng nguyền rủa thêm một ít.

Lúc trước Giải Nan đan cũng có thể làm được, nhưng chỉ có giảm bớt một phần vạn, có thể xem như không tính.

Nhưng hiện giờ nếu như coi lực lượng nguyền rủa trong cơ thể một người thành một trăm phần, như vậy sau khi phục dụng khỏa Giải Nan đan đã cải tiến này vào, sẽ giảm còn chín mươi chín.

Đó là lý do tại sao nói nó mang lại hiệu quả lớn hơn.

Đồng thời Hứa Thanh cũng có thể đoán được, lần này sau khi bán Giải Nạn đan ra, nhất định sẽ có người phát hiện tác dụng chân chính bên trong của nó.

“Đáng tiếc, số lượng nguyển rủa giảm bớt vẫn quá ít, nhưng mà phương hướng của ta không sai, cứ tiếp tục như vậy, hẳn là có thể dần dần gia tăng dược hiệu, cho đến khi tạo ra đan dược có thể chân chính hóa giải nguyền rủa.”

Sau khi suy tư, Hứa Thanh đi tới Nghịch Nguyệt điện.

Cách lần trước vào Nghịch Nguyệt điện đã là mấy tháng.

Lần này Hứa Thanh cũng không phải đi một mình.

Mấy ngày nay Linh Nhi lo lắng cho thương thé của Hứa Thanh, đã không ngồi tính sổ sách thu chi nữa, mà cả ngày bên cạnh để ngó chừng Hứa Thanh, nàng cũng rất tò mò đối với Nghịch Nguyệt điện, vì thế lần này Hứa Thanh tiến vào cũng dẫn theo Linh Nhi đi cùng.

Trong Nghịch Nguyệt điện, trong miếu thờ của Hứa Thanh, lúc này đang có bảy tám tượng thần miếu khác đang đả tọa.

Những người này hoặc là hàng xóm, hoặc là người cuồng tín, hơn nữa mỗi một người đều đã từng mua qua Giải Nạn đan của Hứa Thanh.

Cho nên dù là đại sư đã mấy tháng không tới, nhưng thành kính trong lòng khiến cho bọn họ mỗi ngày đều sẽ tới đây, phảng phất đối với bọn họ mà nói, đả tọa ở nơi này sẽ có thể vô hình trấn áp nguyền rủa.

Nhất là đại hán ngực vạm vỡ kia, tự nhận là người nghe hoàn chỉnh đạo âm, gã đã thành công chế tạo ra định danh mới của mình, ngày thường đều tự xưng là tùy tùng của đại sư.

Chương 1445: Lại đến Nghịch Nguyệt điện (2)

Đại hán càng là vô cùng phản cảm đối với hết thảy ngôn luận công kích đại sư của ngoại giới, giờ phút thần sắc của gã uy nghiêm, bình tĩnh mở miệng cùng với những người đối diện mình.

“Trong khoảng thời gian này mặc dù đại sư không có trở lại, nhưng chúng ta thân là tùy tùng cùng với là người đã từng thu lợi, phải kiên định lòng tin, không thể mù quáng nghe ngôn luận những miếu bên ngoài.”

“Mà ta thủy chung tin tưởng vững chắc, ngày mà đại sư trở lại, nhất định sẽ mang cho Nghịch Nguyệt điện một đợt Giải Nạn đan lớn hơn!”

Giọng nói của đại hán quanh quẩn, những người tùy tùng khác bốn phía cũng nhao nhao ngưng trọng gật đầu, bất quá một vị thần tượng nữ tiên trong đó hơi nghi hoặc một chút, thấp giọng truyền ra lời nói.

“Tuy có không ít tu sĩ luyện dược công kích đại sư, nhưng kỳ thật không quan trọng, bất quá gần đây Thánh Lạc đại sư cũng đưa ra không ít nghi vấn…”

Theo nữ tử mở miệng, những người khác trầm mặc.

Trong cảm nhận của tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, cái tên Thánh Lạc này có phân lượng không nhẹ.

Hết thảy là bởi vì vị Thánh Lạc đại sư đó là người bán ra Giải Nan đan nhiều nhất bên trong Nghịch Nguyệt điện, thậm chí có người phân tích, Giải Nan đan bên trong Nghịch Nguyệt điện có ít nhất ba thành đều là xuất ra từ vị đại sư này.

Cho nên nghi vấn của vị ấy, có ý nghĩa không giống với những nghi ngờ từ người khác.

Mắt thấy mọi người đều trầm mặc, vị đại hán hàng xóm của Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng, vừa muốn nói chuyện.

Nhưng đúng lúc này, bàn thờ chấn động.

Cái chấn động này khiến cho tất cả tượng thần đang khoanh chân trong miếu thờ đều sửng sốt một chút, tâm thần nhất thời nổi lên gợn sóng, mãnh liệt nhìn về phía bàn thờ.

Trên bàn thờ, tượng thần lão giả lưng đeo hồ lô đã lâu chưa từng mở mắt, giờ phút này bỗng nhiên mở mắt ra.

“Đại sư!”

“Đan Cửu đại sư!”

Tâm thần của bảy tám cỗ tượng thần bên dưới đều chấn động mãnh liệt, trong nháy mắt đứng lên, nhao nhao bái kiến về phía Hứa Thanh, nhất là người hàng xóm kia, càng là vô cùng kích động.

Đại sư, lão nhân gia ngài, rốt cục đã trở lại!

Hứa Thanh sửng sốt, không có hành động thiếu suy nghĩ, hắn đứng ở trên bàn thờ, ánh mắt dừng ở mọi người phía dưới, chậm rãi mở miệng.

“Các ngươi là?”

“Đại sư, chúng ta đều là người đã nhận ân huệ của ngài, trong mấy tháng này tự nguyện ở đây để bảo vệ chỗ này, hy vọng có thể đi theo bước chân của đại sư, trở thành tùy tùng của ngài!”

Đại hán hàng xóm cung kính mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy không nói gì, hắn ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

Bên trong chiếc đỉnh bằng đồng bên ngoài có hương khói cuồn cuộn, lượn lờ bay lên trên không, quang cảnh vô cùng cường thịnh tụ linh.

Xa hơn nữa, mơ hồ có thể nhìn thấy mấy chục pho tượng, xa gần bất đồng đả tọa.

Mặc dù đã nghe đội trưởng nói qua những chuyện này, nhưng khi Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy, vẫn như có điều suy nghĩ.

Mắt thấy Hứa Thanh không nói lời nào, bảy tám cỗ tượng thần trong miếu thờ cũng đều cảm thấy đáy lòng khẩn trương, ở trong nhận thức của bọn họ, vị Đan Cửu đại sư này nhất định là lão quái tu vi cao thâm.

Mà nói như vậy, tính cách của những lão quái phần lớn bất đồng cùng người bình thường, cho nên bọn họ không biết hành vi đả tọa ở chỗ này của bọn họ có khiến đại sư không thích hay không.

Nhưng vẫn là nên thử một chút, nếu như thật sự phù hợp tâm ý của đại sư, đối với bọn họ mà nói, thân phận tùy tùng này có ý nghĩa to lớn.

Mang theo ý nghĩ như vậy, mấy người bọn họ cẩn thận quan sát Hứa Thanh.

Hơn mười hơi thở sau, Hứa Thanh mặt không chút thay đổi, tâm không gợn sóng, đứng ở trên bàn thờ nhìn xuống phía dưới, ánh mắt quét qua những tượng thần này, hắn nhàn nhạt mở miệng.

“Các ngươi hãy nói chuyện xảy ra gần đây cho ta biết.”

Mắt thấy đại sư không có cự tuyệt đám người mình trở thành tùy tùng, đáy lòng những tượng thần này nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhất là đại hán hàng xóm càng là nhanh chóng mở miệng, nói ra tán thành cùng với ngôn luận nghi ngờ ở bên ngoài về Hứa Thanh trong mấy tháng qua.

Hứa Thanh gật đầu, cái này nhất trí với lời đội trưởng đã nói cùng hắn, chẳng qua là từ trong miệng những người này nói ra lại càng tỉ mỉ chi tiết hơn.

Hắn suy nghĩ một chút, đang muốn lấy đan dược mình mới luyện chế ra, nhưng âm thanh tức giận của Linh Nhi lại đột nhiên quanh quẩn trong đầu Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, ta nghe bọn họ nói nhiều như vậy, đại khái cũng biết tình huống, những người đó quá xấu xa, nghi ngờ Hứa Thanh ca ca ngươi, cho nên ta có một ý nghĩ…”

“Nếu là Hứa Thanh ca ca ngươi có đan dược loại mới, không bằng chúng ta mượn miệng bọn họ, trước đi hâm nóng một chút, định ra một ngày nào đấy, sau đó cáo tri sẽ phát đan dược ra đúng vào ngày ấy.”

“Nói như vậy, trong quá trình này nhất định sẽ khiến cho một ít tiếng nghi ngờ phải cân nhắc hơn, đến lúc đó Hứa Thanh ca ca ngươi lại lấy đan dược ra, để cho những người nghi ngờ kia tự rước lấy nhục!”

“Hồi trước mỗi lần cửa hàng của a đa bị niêm phong, bên trong chủ thành Thất Huyết Đồng đều có đồn đãi nói rằng a đa làm không được.”

“Mỗi khi như vậy, a đa đều sẽ đi hâm nóng và tuyên bố như vậy.”

Linh Nhi nhỏ giọng truyền âm.

Hứa Thanh nghe nói vậy, cười cười, đối với hắn mà nói, hắn không thèm để ý những tin đồn đó, bất quá nhìn bộ dáng Linh Nhi tức giận như thế, liền gật gật đầu rồi nhìn về phía chúng thần tượng phía dưới.

“Mười ngày sau, ta sẽ phát ra một loại Giải Nan đan cải tiến, đan này có sự bất đồng cực lớn cùng Giải Nan đan dĩ vãng, tên là Giải Chú đan.”

“Người chờ ở nơi này trong thời gian vừa qua, báo tin này với ngoại giới, mười ngày sau lúc công bố, ta sẽ cấp cho các ngươi mỗi người một khỏa.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, nói xong hai mắt nhắm nghiền, rời khỏi Nghịch Nguyệt điện.

Mà sau khi hắn rời đi, những tượng thần bên trong miếu thờ liền từng người liên tục hít vào, nhìn nhau một chút, đều chú ý tới vẻ khó tin trong mắt mỗi người.

“Dược hiệu bất đồng cực lớn với loại trước đó?”

“Không gọi là Giải Nan đan nữa, mà là Giải Chú đan?”

“Danh tự này……”

Bảy tám cỗ tượng thần toàn bộ động dung, bọn họ từ bên trong cái tên gọi này, phẩm ra một ít nội dung không dám tin tưởng.

Giờ phút này cho dù là đại hán hàng xóm cực cuồng nhiệt đối với Hứa Thanh cũng đều hô hấp trì trệ, đáy lòng dâng lên cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

“Vạn nhất, là thật thì sao?“Sau một lúc lâu, một tượng thần trong đó đột nhiên mở miệng.

Lời gã vừa nói ra, mấy tượng thần khác nhất thời hô hấp dồn dập.

“Như vậy từ nay về sau, ở bên trong Nghịch Nguyệt Điện, vị Đan Cửu đại sư chúng ta đi theo này, sẽ trở thành Thần Linh chân chính!”

Nội tâm đại hán hàng xóm cuộn trào kịch liệt, thì thào nói nhỏ.

—

Chương 1446: Lão tổ, tiểu tặc ở ngay trong tiệm thuốc (1)

Trong Nghịch Nguyệt điện, sau khi Hứa Thanh rời đi được nửa canh giờ, bảy tám người tùy tùng bên trong miếu đã thống nhất suy nghĩ, thần sắc từng người bày ra vẻ kích động, đi ra khỏi miếu thờ.

Một khắc xuất hiện ở bên ngoài, cũng khiến cho những người thói quen chờ đợi bên ngoài chú ý tới.

“Đan Cửu đại sư truyền ra pháp chỉ!”

Đại hán hàng xóm cất bước, đứng ở phía trước tất cả, giọng nói giống như chuông vang, truyền khắp tứ phương.

“Mười ngày sau, đại sư sẽ ban bố một loại đan dược khai sáng mang tính vĩ đại!”

“Đan này có khác biệt cực lớn trên ý nghĩa cùng Giải Nan đan truyền thống, đây chính là đan dược mà cả Nghịch Nguyệt điện vô số năm qua, chưa bao giờ có!”

“Hiệu quả kinh người, đủ để phá vỡ tất cả!”

Theo lời nói truyền ra, thần sắc những thần tượng bốn phía đều biến hóa, cẩn thận lắng nghe.

Mắt thấy như thế, đại hán hàng xóm hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra chờ mong, trong giọng nói nhưng có pha kèm thiên lôi, lần nữa truyền ra.

“Ta không nói nhiều, ta chỉ có thể nói cho chư vị, tên của viên đan dược này không phải Giải Nạn, mà là Giải Chú!”

“Giải Chú đan!”

Lời này vừa ra, tất cả tượng thần bên ngoài miếu đều động dung, tâm thần từng người nhấc lên sóng lớn, bên trong thần sắc cùng hiện lên vẻ không cách nào tin.

Thậm chí có người lập tức truyền ra lời nói.

“Giải Chú đan? Giải trừ nguyền rủa?”

“Điều này sao có thể!”

“Đây là nguyền rủa của Xích Mẫu, ai dám giải?”

Tiếng xôn xao lập tức bộc phát, bên ngoài rõ ràng chỉ có mấy chục tượng thần, nhưng tin tức chấn động như thế, khiến cho bọn họ truyền ra tiếng vang như là mấy trăm người.

Mắt thấy như thế, đại hán hàng xóm hít sâu một hơi, bình tĩnh mở miệng.

“Mười ngày sau đại sư trở về, sẽ triển khai lần đầu ban bố ở nơi đây, chư vị có thể yên lặng chờ mười ngày, để cho chúng ta cùng nhau chứng kiến cái kỳ tích này!”

Nói xong, gã xoay người nhoáng lên một cái thẳng đến xa xa, mà những người tùy tùng khác cũng đều tự động tản ra, dựa theo bọn họ câu thông trước đó, bọn họ muốn trong mười ngày, tận lực khả năng lớn nhất, truyền việc này khắp toàn bộ Nghịch Nguyệt điện.

Trong lòng bọn họ cũng hiểu được, việc này kỳ thật không cần đi thúc đẩy, chỉ cần thoáng tản ra là nhất định sẽ khiến bát phương nổ tung.

Dù sao bây giờ danh hiệu của Đan Cửu đại sư đã có danh khí không nhỏ ở trong Nghịch Nguyệt điện, độ chú ý rất cao, cho nên ngôn luận điên cuồng đến từ hắn thế này, cũng nhất định sẽ khiến nơi đây giống như một hòn đá tạo ra ngàn tầng sóng.

Có thể tưởng tượng, trong mười ngày này, âm thanh nghị luận nghi vấn sẽ bùng nổ đến mức trước nay chưa từng có.

Theo bọn họ tản ra, tâm thần những tượng thần bên ngoài miếu thờ kia cũng đều nhấc lên gợn sóng to lớn, toàn bộ tản ra tự phát truyền bá về chuyện này.

Thật sự là… … Ba chữ Giải Chú đan này, ý nghĩa quá lớn.

Thực tế cũng đích xác như đại hán hàng xóm và những người tùy tùng kia đoán trước, thậm chí còn càng kịch liệt hơn, ngày thứ tư sau khi việc này truyền ra, một hồi phong bạo bộc phát ra khắp toàn bộ Nghịch Nguyệt điện.

Tất cả những người nghe thấy đều chấn động, theo đó là nghi vấn vô cùng vô tận.

“Lời nói nhảm như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới có thể tin tưởng!”

“Lại còn có người nói có thể giải trừ nguyền rủa, đây căn bản là nói bậy!”

“Đó là nguyền rủa từ Thần Linh, chẳng lẽ Đan Cửu đại sư này cũng là Thần Linh hả?”

“Nhưng mà… … Vạn nhất thì sao? Vạn nhất thật sự có thể giải thì sao, cho dù chỉ là giải được một chút?”

Trong vô số tiếng nghi ngờ, lẫn lộn một câu vạn nhất này, khiến cho tất cả mọi người đều chần chờ và hy vọng, là ngọn lửa ngầm cháy ở trong lòng mỗi người.

Mặc dù mọi người sinh hoạt ở Tế Nguyệt đại vực, ánh lửa hy vọng phần lớn là đã dập tắt, nhưng người có thể gia nhập Nghịch Nguyệt điện, chính là hạng người không cam lòng với vận mệnh.

Cho nên, ngọn lửa vào giờ khắc này, cũng đều chấn động lên.

Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới việc nghi ngờ, bởi vì càng hy vọng thì lại càng sợ hãi thất vọng, lại càng sẽ nghi ngờ theo bản năng. Với thành viên Nghịch Nguyệt điện bình thường mà nói là như vậy, còn đối với những tu sĩ am hiểu đan dược cùng với nghiên cứu nguyền rủa lại càng là mãnh liệt hơn.

“Tu sĩ chúng ta, ghét nhất chính là cái loại người ưa thích khoe khoang, vị Đan Cửu đạo hữu này, ngôn từ không khỏi quá mức không chịu trách nhiệm!”

“Nói như vậy, làm cho người ta hy vọng, nếu như là cuối cùng bị thất vọng, thanh danh người này sẽ xuống dốc không phanh!”

“Giải Chú đan, Giải Chú đan… nói dễ vậy sao, từ xưa đến nay không ai có thể làm được, trừ phi hắn là Thần Linh, trừ phi hắn là Thần tử!”

Vô số lời nói hóa thành mưa gió, tạo thành những gợn sóng lớn nhất trong Nghịch Nguyệt điện mấy ngày nay, thậm chí một ít cao tầng Nghịch Nguyệt điện cũng đều nghe nói, điều chú ý.

Mà người tin tưởng cũng có, nhưng cơ hồ chín thành ngôn luận đều là mang hàm ý tiêu cực.

Cùng một lúc, một ít đại sư ngày thường đức cao vọng trọng cũng đều nhao nhao lộ đầu, có người phát biểu ngôn luận, có người thì phân thích khả năng về chuyện này.

Lúc này ở phía đông Tế Nguyệt đại vực, trên Cửu Sắc bình nguyên cách Thiên Hỏa hải một chút phạm vi, có một vị đại sư như vậy ẩn nấp ở đây.

Trước động phủ bế quan của vị đại sư ấy, hiện giờ có một người nhanh chóng đi đến rồi quỳ lạy ở nơi đó, giơ cao một cái bình đan.

“Sư tôn, đệ tử mua được một viên Giải Nan đan từ trong tay người khác, đan này do Đan Cửu đại sư luyện chế.”

Hồi lâu, cửa của động phủ bị mở ra, một cỗ lực hút cực lớn tản ra từ, bao phủ bình đan kéo vào trong đó.

Trong động phủ, một lão giả mặc áo bào khoanh chân đả tọa, bên cạnh có mấy con sóc mắt đỏ vây quanh, những con sóc này mỗi con đều tản mát ra khí tức không tầm thường, lại còn khoanh chân giống như người.

Theo bình đan bay tới, lão giả giơ tay bắt lấy, mặt không chút đổi sắc mở ra, sau khi ngửi một hơi liền lấy ra ngoài, đặt ở trước mặt đánh giá vài lần.

Có khí tức của bạch phong trên Thanh Sa đại mạc.

Đây là dựa vào lực lượng sinh cơ từ bạch phong, mượn cái này tạo thành một loại cục diện nhìn như cân bằng cùng với nguyền của của Xích Mẫu, nhưng trên thực tế loại phương pháp này…Đã bị người ta bỏ qua từ nhiều năm trước.”

“Người nuốt vào đan dược ngay từ đâu sẽ không sao, nhưng nếu lâu dài, nhất định sẽ bị cắn trả.”

Lão giả thản nhiên mở miệng.

Chương 1447: Lão tổ, tiểu tặc ở ngay trong tiệm thuốc (2)

Tu sĩ ngoài động phủ nghe như vậy liền lộ ra thần sắc cung kính, gật đầu.

“Thì ra là thế, khó trách lại bán rẻ như vậy, vẫn là sư tôn học thức uyên bác.”

Lão giả tiếp tục quan sát đan dược, lại lấy tay bóp bóp, cuối cùng lắc đầu.

“Bên trong còn trộn lẫn một ít thảo mộc, càng có một ít nguyên liệu không biết, nhưng chung quy lại thì trên kết cấu vẫn chưa ổn.”

“Hiện giờ những đan sư này đều không nỗ lực tu hành nghiên cứu, dựa vào một ít thủ đoạn mưu lợi khoe khoang, lấy được thanh danh thì cũng thôi, nhưng tương lai nhất định có không ít người chịu họa.”

Nói xong, lão giả phất tay một cái, ném khỏa Giải Nạn đan này tới cho con sóc bên cạnh, con sóc kia không chút hoài nghi, nhặt lên lập tức nuốt vào.

“Nhưng mà.”

Lão giả không để ý nữa, nhìn ra ngoài động phủ, thản nhiên mở miệng.”

“Làm như thế, tâm tính quá ác, tất yếu phải trừng trị mới được, ngươi đi Nghịch Nguyệt điện một chuyến, báo cho bọn họ biết, ta gần đây cũng cải tiến Giải Nạn đan, sáu ngày sau…Cùng một thời gian với vị Đan Cửu đại sư kia, tuyên bố loại đan dược mới của ta.”

“Giải Nạn đan được ta cải tiến cũng thuộc về loại có tính khai sáng, biến dược hiệu nguyên bản của Giải Nạn đan tăng gấp đôi, mà tác dụng phụ bị giảm xuống một nửa!”

Lời của lão giả vừa truyền ra, đệ tử bên ngoài nhất thời động dung, tâm thần nổi lên sóng to gió lớn, thật lâu sau mới hít sâu một hơi và cung kính rời khỏi, sau đó đó lập tức đi tới Nghịch Nguyệt điện thông báo việc này.

Rất nhanh, chuyện này liền khiến bên trong Nghịch Nguyệt điện lại nổi nên bão táp.

“Vào sáu ngày sau, Thánh Lạc đại sư cũng sẽ ban bố loại Giải Nan đan cải tiến!”

Dược hiệu tăng như thế, cộng thêm tác dụng phụ giảm bớt, thì đây là kỳ tích của đan dược, tốt hơn nhiều so với Giải Chú đan kia!

“Danh tiếng của Thánh Lạc đại sư chính là sự uy tín tuyệt đối, không giống vị Đan Cửu đại sư cố làm ra vẻ huyền bí, làm cho người ta ghê tởm!”

Khác với Giải Chú đan bị nghi ngờ, lúc này đây cơ hồ toàn bộ mọi người đều là khen ngợi và chờ mong, đồng thời mỗi một lần khen ngợi, đều sẽ nhắc tới Giải Chú đan của Hứa Thanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong Nghịch Nguyệt điện lại một lần nữa bốc lên phong ba, cường độ kịch liệt đến cực hạn.

Phong ba trong Nghịch Nguyệt điện cũng khuếch tán ở bên ngoài, như lúc này đây, khi cách ngày ban bố còn có hai ngày, Hứa Thanh đang nghiên cứu nguyền rủa, hắn nhìn thấy đội trưởng thần thần bí bí.

“Tiểu Thanh, ngươi xảy ra chuyện lớn rồi!”

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, vẻ mặt chế nhạo.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía đội trưởng.

“Chuyện gì?”

Đội trưởng nghe vậy vẻ mặt đắc ý, ngồi đối diện Hứa Thanh, cười mở miệng.

“Làm sao vậy tiểu Thanh, không phải nói ngươi là Đan Cửu đại sư, là hảo hữu chí giao của ta sao, ngươi không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì hả?”

Đội trưởng cười cười với vẻ không có hảo ý, lấy ra một quả đào cắn một miếng.

Hứa Thanh mặt không chút thay đổi, gật gật đầu.

“Vẫn còn giả bộ.” Đội trưởng cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh à, mấy ngày này ta vẫn luôn chú ý bên phía của ngươi, không có cảm nhận được bất luận ba động tiến vào Nghịch Nguyệt điện gì, nhất là ngày Đan Cửu đại sư trở về, ta cũng ở bên trong miếu thờ của hắn!”

“Sau đó ta lập tức trở về xem xét, phát hiện ngươi đang đánh cờ cùng lão gia gia, cho nên là, ở giữa hảo huynh đệ chúng ta, ngươi cũng không cần phải khoe khoang hay chém gió nữa.”

Đội trưởng cười ngạo nghễ.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn không nhớ rõ mình đã chơi cờ cùng Thế Tử, vì thế liếc mắt nhìn về phía Thế Tử đang ở, sau đó nhớ lại những tượng thần ở trong miếu thờ của mình lúc ấy.

Đáng tiếc, có lượng lực của Nghịch Nguyệt điện gia trì, hắn không cách nào xác định ngày đó bên trong những tượng thần trong miếu thờ có đội trưởng tồn tại hay không.

Bất quá nhìn đội trưởng hăng hái bừng bừng như vậy, hắn nghĩ nghĩ, cũng không muốn đánh vỡ mộng đẹp của đối phương, cho nên bình tĩnh mở miệng.

“Hảo hữu chí giao của ngươi xảy ra chuyện gì?”

“Cũng không có đại sự gì, vài ngày trước hắn nói muốn tuyên bố một loại đan dược mới, hôm nay lúc ta đi tìm hắn, hắn cho ta xem, ta cảm thấy rất bình thường.”

“Nhưng cũng coi như là tạm được, vì vậy ta liền an ủi một chút, hắn tâm tình có chút không tốt, cảm thấy bị người khác nghi ngờ, ta liền nói với hắn, bị nghi ngờ mới biểu hiện là rõ ràng được người coi trọng.”

“Dưới sự khuyên bảo của ta, lão Cửu tỉnh ngộ, hắn vì cảm tạ ta nên đáp ứng sau khi ban bố sẽ tặng ta một khỏa.”

“Chờ ta lấy được, tiểu Thanh, ta liền đưa cho ngươi!” Đội trưởng ngạo nghễ nói.

Hứa Thanh gật đầu, hắn quyết định đợi qua vài ngày nữa, lại cẩn thận quan sát kỹ hơn những vị tùy tùng, nhìn xem bên trong có người nào có phong cách nói chuyện của đội trưởng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, vào lúc cách thời điểm ban bố chỉ còn một ngày, bên ngoài tiệm thuốc trong thổ thành, bầu trời đột nhiên nổ vang, một cỗ uy áp cường hãn lan tràn từ trong sa mạc, gào thét ập đến tòa thổ thành.

Vào giờ khắc này, bão cát màu xanh cũng trở nên cuồng bạo, mơ hồ còn có từng đạo tia chớp ở.

Mà nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy bên trong bão cát có tồn tại từng đạo thân ảnh tu sĩ.

Những tu sĩ này mặc trường bào màu trắng, đầu đều được bị che lại, nhưng tựa hồ do huyết mạch quỷ dị, cho nên bọn họ cơ hồ là dung hợp vào cơn bão cát này, địa phương có gió thì phảng phất sẽ tồn tại thân ảnh của bọn họ.

Số lượng cực nhiều, không dưới mấy ngàn, mà bên trong còn có năm đạo chấn động kinh người, tản mát ra khí tức Linh Tàng, quét ngang thiên địa, uy bức mà đi.

Nhất là một đạo khí tức đi đầu tiên, mặc dù cũng là Linh Tàng, nhưng trấn áp tứ phương, tiếp cận vô hạn Quy Hư.

Đây là một lão giả tóc bạc, sắc mặt của lão lạnh lùng, chắp tay đi về phía trước, mục tiêu rõ ràng, thẳng đến thổ thành.

Bên cạnh còn một ít tiểu bối đi theo, một tên trong đó chính là Nguyên Anh đại viên mãn, là kẻ đã trấn áp ghim Tiểu Ảnh vào cái hôm có bạch phong.

Những người này chính là bộ tộc Thủ Phong thần bí trong sa mạc!

“Lão tổ, chính là thổ thành này!”

“Ác tặc cướp đi thánh vật của chúng ta ngày đó, tộc ta vẫn đang phát truy nã đối với hắn, gần đây ta nhận được tin tức, hắn ở bên trong một gian tiệm thuốc trong tòa thổ thành này!”

Tên tu sĩ Nguyên Anh nghiến răng nghiến lợi nói, lão tổ bên cạnh nghe vậy liền thản nhiên mở miệng.

“Tộc ta đã lâu không xuất động, xem ra tu sĩ Thanh Sa đại mạc này đã quên uy danh của tộc ta rồi, như vậy liền lấy người này để lần nữa lập uy, khiến cho tu sĩ trong Thanh Sa đại mạc, một lần nữa nhớ tới bộ tộc Thủ Phong ta.”

Xa xa, thổ thành ngay ở trong mắt, tiệm thuốc nhỏ ở bên trong đồng dạng cũng có thể thấy được rõ ràng.

—

Chương 1448: Lão tổ tràn đầy tự tin (1)

Trong Thanh Sa đại mạc, bộ tộc Thủ Phong rất thần bí.

Ngày bình thường tộc nhân bộ tộc này rất ít khi ra ngoài, đối với tu sĩ Thanh Sa đại mạc mà nói, phần lớn là nghe đồn, chân chính nhìn thấy không nhiều lắm.

Chỉ là khi hoàn cảnh bị lực lượng đến từ bên ngoài Thanh Sa đại mạc phá hư trên phạm vi lớn, bộ tộc này mới có thể lấy thái độ thủ hộ đại mạc mà xuất hiện, ngăn cản và hóa giải nguồn cơn phá hoại hay gây rối đối với đại mạc.

Mà thủ đoạn của bọn họ lại càng vô cùng quỷ dị, có được rất nhiều lực lượng cổ xưa, dù là Quy Hư gặp phải cũng phải đau đầu.

Cho nên dần dà, mọi người liền dụng hai chữ Thủ Mạc để xưng hô đối với bộ tộc này.

Nhưng trên thực tế, ở trong tộc quần của mình, bọn họ tự xưng là Thủ Phong.

Thủ hộ không phải là đại mạc, mà là gió ở bên trong mảnh đại mạc này.

Sở dĩ ngăn cản sự phá hư hoàn cảnh của đại mạc, cũng là bởi vì nếu hoàn cảnh bị cải biến, sẽ ảnh hưởng tới những luồng gió thổi đến.

Vì vậy mỗi khi gió xanh đổi màu, có bão cát màu trắng tràn ngập đầy trời, thân ảnh bộ tộc này cũng sẽ xuất hiện, tựa như nghênh đón, cũng giống như là truy tìm quỹ tích của gió.

Về phần nhân quả hay khởi điểm, đã tiêu tán ở trong lịch sử, người ngoài hầu như cũng không biết, cho nên bộ tộc Thủ Phong ở trong toàn bộ Thanh Sa đại mạc này, đã trở nên rất đặc thù.

Mà bọn họ lúc trước phát ra truy nã đối với Hứa Thanh, cũng đã đưa tới chấn động không nhỏ, tộc này hứa hẹn, phàm là người cung cấp manh mối, đều sẽ thu được lệnh bài của bộ tộc bọn họ.

Cầm lệnh bài ấy, lúc gió trắng quét đến sẽ được miễn tử vong.

Cái ban thưởng đó, đủ để cho rất nhiều kỳ nhân động tâm.

Mà hôm nay, mặc dù Hứa Thanh đã ra tay ẩn nấp, nhưng thế gian này không ít kỳ nhân, đúng là vẫn còn có người dùng một chút phương pháp không biết, phỏng đoán ra dấu vết để lại.

Vì vậy liền có việc bộ tộc Thủ Phong xuất động lần này.

Vì muốn hiển lộ rõ ràng uy nghiêm của bản thân tộc quần, tộc này tự nhiên không muốn giữ kín hành tung xuất kích của mình, bọn họ lựa chọn gióng trống khua chiêng, khí thế như cầu vồng.

Tất cả điều này liền dẫn đến không ít thế lực bên trong Khổ Sinh sơn mạch đều có chỗ phát hiện, nhất là các tông môn bốn phía thổ thành lại càng có được cảm thụ sâu sắc, hoặc là tản ra thần thức, hoặc là chính mình tới gần thổ thành để hóng chuyện.

Giờ phút này bọn họ nhìn qua những thân ảnh mơ hồ ở giữa bão cát màu trắng trong thiên địa, nhao nhao hấp khí.

“Gió xanh bởi vì bão cát màu trắng mà đổi màu, đây là tộc quần thần bí xuất hiện trong gió trắng ở sa mạc!”

“Ta đã nghe nói qua về tộc này… . Lúc trước bọn họ đã phát ra một lệnh truy nã.”

“Hình như là có người đánh cắp thánh vật của bộ tộc bọn họ…”

“Nhìn bộ dạng như vậy, kẻ ăn cắp kia chính là ẩn thân ở bên trong tòa thổ thành đó?”

Từng đạo thân ảnh tu sĩ xuất hiện ở bốn phía thổ thành, từng người ngưng thần chú ý, thần sắc có hoảng sợ, có cười lạnh, còn có người nổi lên tâm tư khác.

“Đạo tặc này chết chắc rồi, làm gì không làm, lại đi trêu chọc vào bộ tộc Thủ Phong này.”

“Ta đã từng thấy một chút miêu tả đối với cái tộc này ở trong điển tịch, nghe nói cả đám bọn họ đều cực kỳ hung tàn, vả lại hành động vô cùng bá đạo.”

“Nhưng nghe nói, bọn họ rất giàu có?”

Bên trong đông đảo thân ảnh cùng với thần thức chú ý, thổ thành trong đêm khuya là một mảnh tĩnh mịch, uy áp đến từ bầu trời cùng với làn gió xanh xen lẫn trắng kia không ngừng ập tới, tạo thành áp lực bản năng với sinh mệnh, bao phủ trong lòng Mộc Đạo Tử cùng với thủ hạ cải trang thành cư dân.

Những tu sĩ cấp thấp này, từng người lạnh run ở yên trong phòng, không dám nhúc nhích chút nào.

Chỉ có tiệm thuốc bên trong thổ thành là cháy đèn sáng lửa ở trong đêm tối, trở thành chỗ ấm áp và gây chú ý duy nhất bên trong tòa thổ thành.

Mà lúc này bên trong tiệm thuốc, Ninh Viêm vô cùng buồn chán lau sàn, Lý Hữu Phỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn bên ngoài, không có chút xúi quan tâm nào, ra tay giúp đỡ Ninh Viêm.

Mà Ngô Kiếm Vu đang nằm chỏng vó ở phía xa, hai mắt khép kín, đang cân nhắc tới thơ từ mới khi ngày mai mở cửa tiệm.

Linh Nhi cúi đầu ở bên quầy hàng, lạch cạch lạch cạch sử dụng bàn tính, đang tính toán tiền lời ngày hôm nay, thi thoảng dừng lại để ghi chép, nhìn vẻ mặt của nàng rất là thích thú.

Đội trưởng đứng ở bên cạnh, tựa như thần giữ cửa, y đồng dạng cũng đã nhận ra tình huống bên ngoài, nhưng so sánh cùng cái này, nhìn chằm chằm U Tinh làm việc mới là niềm vui thú của đội trưởng lúc này, vì vậy y vẫn không nhúc nhích, chăm chú quan sát U Tinh đang nấu nước.

U Tinh bị nhìn đến nổi cáu, quay lại hằm hằm nhìn Trần Nhị Ngưu.

“Làm cho tốt vào, nếu không ta kêu tướng công của ngươi đi ra đấy!” Đội trưởng trừng mắt.

Toàn thân U Tinh chấn động, nghĩ đến mình lúc trước triền miên cùng với vật ác tâm hôi thối như vậy, trái tim của ả liền sôi trào đến cực hạn.

Giờ phút này trong mắt U Tinh tràn ngập sát cơ, nhìn chằm chằm Trần Nhị Ngưu, trong lòng ả bây giờ, mức độ đáng giận của Trần Nhị Ngưu đã vượt qua tất cả mọi người, so sánh phía dưới, ả đã không còn cừu hận gì với Hứa Thanh nữa rồi, mà tập trung toàn bộ vào trên người Trần Nhị Ngưu.

(Bản dịch này được đăng duy nhất tại nền tảng Bạch-Ngọc-Sách, bachngocsach.vip)

“Nhìn cái gì đấy, ngày ngày chỉ biết lười biếng, nước đã sôi, còn không đi pha trà cho gia gia!” Đội trưởng hừ một tiếng.

U Tinh cực kỳ phẫn nộ, nhưng vẫn phải thu hồi ánh mắt, cầm lấy ấm trà đi về phía Thế Tử ngồi cách đó không xa đang quan sát mầm nhỏ, thời điểm tới gần, ả theo bản năng đè xuống hết thảy cảm xúc, biến thành nhu thuận, bước nhẹ đến và bắt đầu pha trà.

Đội trưởng mắt thấy một màn này, đáy lòng cười ngạo nghễ, đang muốn mở miệng, nhưng vào lúc này bên ngoài cửa lớn của tiệm thuốc truyền đến tiếng gõ.

Ngô Kiếm Vu nhíu mày, âm thanh này đã cắt đứt mạch suy nghĩ thi từ của y, vì vậy phất tay mở cửa tiệm thuốc, không kiên nhẫn nhìn sang.

“Đại sư!”

Theo cửa tiệm thuốc mở ra, thân ảnh Trần Phàm Trác cấp tốc vọt tới, vẻ mặt của y rất kinh hoảng, trong mắt lo lắng, một khắc bước vào liền nhanh chóng bái kiến về bốn phía, sau đó nhìn về phía sau nhà, hô to một tiếng.

“Đại sư, việc lớn không tốt, bộ tộc Thủ Phong… .”

Chương 1449: Lão tổ tràn đầy tự tin (2)

Không đợi y nói xong, thiên địa bên ngoài bỗng nhiên nổ vang tiếng gió cực lớn, dấy lên vô số bão cát thổi tới bên trong thổ thành, thổi tới khắp mọi căn phòng, cuốn lên tất cả bụi đất trên mặt đất, tạo thành bụi sương mù tản ra khắp bát phương.

Từng đạo thân ảnh màu trắng cực kỳ đột ngột bước ra từ trong gió, tiến vào bên trong thổ thành.

Có người xuất hiện ở đầu đường, có người xuất hiện ở nóc nhà, có người trôi lơ lửng trên không trung, số lượng cực nhiều, rập rạp vô số không dưới mấy nghìn, trong đó cường giả đông đảo, khí thế của bọn họ mượn gió dung hợp cùng một chỗ, tạo thành uy áp ngập trời, khóa chặt tiệm thuốc.

Ở bên trong đông đảo thân ảnh này, có bốn thân ảnh trực tiếp liền phủ xuống chỗ đầu đường tiệm thuốc, cách tiệm thuốc chưa tới 100 trượng.

Trên áo bào trắng của bốn người này có khảm tơ vàng, mặc dù không nhìn thấy hình dạng cụ thể, nhưng nhìn từ quần áo thì rõ ràng khác biệt cùng tộc nhân khác, tu vi càng là như vậy.

Từng người đều đã vượt qua cảnh giới Dưỡng Đạo, bước chân vào phạm trù Linh Tàng.

Nhưng so sánh cùng bốn người bọn họ, giờ phút này trong lúc mọi người xuất hiện, thân ảnh mặc áo bào màu vàng im hơi lặng tiếng lộ ra ở mười trượng ngoài tiệm thuốc lại càng khiến người ta nhìn chăm chú hơn.

Người này khác biệt cùng với nhân tộc khác của Thủ Phong tộc, trường bào của lão không có che đậy đầu, cho nên có thể nhìn thấy rõ ràng một đầu tóc trắng, còn có chính là thân hình lưng còng cùng với vẻ mặt không giận mà uy.

Theo sự xuất hiện của lão, vô luận là bốn vị Linh Tàng kia, hay là mấy nghìn tộc nhân áo bào trắng chung quanh, toàn bộ đều cúi đầu về phía người kia.

“Lão tổ.”

Người mặc áo bào màu vàng này, đúng là lão tổ của bộ tộc bọn họ.

Lão đứng ở nơi đó, chấn động Linh Tàng đại viên mãn không ngừng bốc lên trên người, trong mơ hồ bốn phía còn có một mảnh sợi tơ hiển hóa ra ngoài, những sợi đó đều là đạo ngân.

Khi lão có thể đưa được tất cả đạo ngân vào bên trong mắt, lão liền có thể đột phá Linh Tàng, bước vào Quy Hư.

Mà bây giờ, chỉ kém nửa bước.

Giờ khắc này gió càng lớn, tiếng gió thổi giống như là hung thú gào thét, rung chuyển tâm thần người khắp bát phương.

Tất cả những người chú ý ở bên ngoài thổ thành đều ngừng thở, theo bản năng đưa ánh mắt nhìn về phía lão giả áo bào màu vàng ở trước tiệm thuốc.

Lão giả hai mắt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn về tiệm thuốc phía trước, trên người bốc lên khí thế, mơ hồ huyễn hóa ra hư ảnh Thần Long gầm thét, khí thế động trời, tựa như ở trước mặt lão thì hết thảy hạo kiếp đều phải kết thúc, hết thảy ngăn cản đều bị nghiền nát dễ như trở bàn tay.

Loại phong thái của đại nhân vật thế này, được thể hiện cực kỳ rõ ràng trên người lão, mà uy áp do ngồi chức vị cao lâu mang đến, cũng đồng dạng khiến cho người ta xem nhẹ thân lưng còng kia.

Giờ phút này lão đảo mắt nhìn qua tiệm thuốc, không nói một lời mà cất bước đi thẳng về phía trước.

Một bước hạ xuống, đại địa chấn động, phong vân bát phương cuốn ngược lại, bầu trời cuồn cuộn, càng là tác động tới tâm thần toàn bộ mọi người, tựa như đạp ở trên tâm mạch của bọn họ, khiến cho tim của tất cả mọi người dừng đập lại.

Duy chỉ có lão tổ bộ tộc Thủ Phong này, thần sắc như thường, từng bước một đi đến.

Lão không nói bất kỳ lời nào, cũng không có chút chấn động tâm thần nào, tựa hồ đối với lão mà nói, mọi người bên trong tiệm thuốc này, đều không đáng được lão mở miệng nói chuyện.

Lão tới đây, chỉ cần giơ tay lên liền có thể thu hồi thánh vật, bước vào là có thể chà đạp hết thảy.

Dẫu sao tu vi, là căn bản tất cả.

Vì vậy lão chắp tay ra sau lưng, từng bước một đi tới trước tiệm thuốc, không có bất kỳ dừng lại nào, nhấc chân đạp vào trong tiệm thuốc.

Mà một khắc thân ảnh của lão bước vào tiệm thuốc, cửa tiệm thuốc phịch một tiếng, đóng lại.

Cánh cửa đột ngột đóng lại này, không để cho đáy lòng mọi người nổi lên dự cảm xấu gì, vô luận là mấy nghìn người bộ tộc Thủ Phong nơi đây, hay là người xem náo nhiệt hóng chuyện ngoài thổ thành, bọn họ đều không cho rằng sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Dẫu sao, song phương chênh lệch quá lớn, tựu như cùng sói lớn cùng với thỏ con vậy.

Dù con thỏ có cố gắng như thế nào, cuối cùng cũng vẫn không tránh khỏi được vận mệnh bị giết.

Giờ phút này toàn bộ tộc nhân tộc này phía ngoài, phần lớn đều cho rằng như vậy, trong lòng từng người ngạo nghễ, mà gió cũng cảm giác được tâm tình của bọn họ, ở giữa thiên địa trong thổ thành, thổi càng lúc càng mãnh liệt lên.

Thanh âm nức nở nghẹn ngào cũng theo đó vang ra càng bén nhọn.

Mọi người ngoài thổ thành chú ý đến một màn này, tâm thần nhao nhao chấn động, lần này bộ tộc Thủ Phong xuất động, thể hiện ra đầy đủ nội tình, khiến cho bọn họ cũng đều kinh hãi.

“Đây là muốn lập uy, cảnh cáo tất cả mọi người.”

“Tiểu tặc bên trong tiệm thuốc này, không có bất kỳ đường sống nào.”

“Trộm cái gì không trộm, không nên đi trộm Thánh vật của tộc quần Thủ Mạc này…”

“Nếu như tặc tử đó thức thời, chủ động giao ra thánh vật cùng ác linh, nói không chừng còn có thể chết thống khoái, nếu không sẽ phải chịu tội trong cảnh giày vò đau khổ.”

Bọn họ có người thở dài, có người nhìn có chút hả hê, mà vui vẻ nhất không ai qua được mấy người áo bào trắng đã giao thủ cùng Hứa Thanh hôm ấy.

Giờ phút này người cầm đầu trong đám áo bào trắng lúc trước kia, gã đứng trên đầu đường nhìn qua tiệm thuốc, khóe miệng nở nụ cười và trong lòng tràn đầy thoải mái, gã có thể tưởng tượng lão tổ rất nhanh sẽ xong chuyện, lúc bước ra thì trong tay nhất định sẽ cầm theo cái tên tiểu tặc vạn ác càn rỡ kia.

“Tiểu tặc, hôm ấy ngươi dùng thủ xảo trộm đi thánh vật của tộc ta, làm hại ta bị các vị tộc lão trách phạt, hôm nay cho ngươi biết được kết cục khi đắc tội với tộc của ta!”

“Không chỉ là ngươi, còn con ác linh ngươi nuôi dưỡng, cùng với con Anh Vũ biết truyền tống kia, đều phải chết một cách thê lương, đây là kết cục khi trêu chọc tộc ta!”

“Muốn trách, thì trách ngươi không có bản lĩnh, lại muốn đi đắc tội cường giả!”

“Mà sau ngày hôm nay, theo uy nghiêm tộc của ta tái hiện, tu sĩ Thanh Sa đại mạc này, cũng sẽ lần nữa nhớ lại danh tiếng của tộc ta trong lịch sử!”

Thần sắc của thanh niên áo bào trắng cao ngất, cười lạnh.

Trong lòng gã tràn đầy chờ mong.

Chương 1450: Làm phiền rồi, ta tới để mua đan dược (1)

Giờ phút này bên trong tiệm thuốc, theo cửa lớn sau lưng đóng lại, lão tổ của bộ tộc Thủ Phong chắp tay sau lưng, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn bốn phía.

Tiệm thuốc này không lớn, thoạt nhìn rất là tầm thường, bên trên lò lửa một bên còn có một cái ấm sắt nấu nước, từ từ tỏa lên khí nóng.

Thứ đầu tiên lão nhìn thấy là một tên thanh niên mặc trường sam thô sơ, nằm chỏng vó ở một bên.

Biểu cảm của thanh niên này thi thoảng lại thay đổi, khi thì nhíu mày, lúc lại trầm tư, thi thoảng đắc ý, trong miệng còn thì thầm nói một chút câu thơ lung tung rối loạn, bộ dạng rắm chó không kêu, như tên ngáo đá.

Đối với chuyện mình đến, đối phương rõ ràng không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Lão tổ đảo ánh mắt qua, nhìn ra chỉ là Kim Đan nho nhỏ, vì vậy cũng không nhìn thẳng, tiếp tục nhìn về phía người thứ hai đứng ở một bên ôm một thanh trường kiếm.

Người này cũng là thanh niên, bây giờ đoan cười tủm tỉm nhìn mình.

“Vị khách quan kia, ngươi đừng nhìn ta, ta chỉ là hộ vệ, ngươi muốn mua đồ liền đi vào.”

Nói xong, thanh niên liền hô về phía quầy hàng một câu.

“Linh Nhi, có khách đến!”

Linh Nhi đang tính toán sau quầy nghe vậy liền ngẩng đầu.

Quầy hàng quá lớn, thân thể của nàng lại nhỏ nhắn xinh xắn, một mực cúi đầu bấm bàn tính, giờ phút này vừa lộ đầu, thoạt nhìn rất là đột ngột, sau khi chú ý thấy lão tổ tới, ánh mắt Linh Nhi sáng lên, nhiệt tình kêu lên một tiếng.

“Vị khách quan kia, ngươi muốn mua gì đó, trong toàn bộ Khổ Sinh sơn mạch này, Bạch Đan nơi đây của chúng ta cũng có danh khí đặc biệt, một linh tệ một khỏa, nếu mua nhiều còn có thể giảm giá.”

Lão tổ bộ tộc Thủ Phong hơi nhíu chân mày lại, lạnh lùng nhìn qua thanh niên ôm kiếm một chút, lại nhìn về phía nha đầu kia, qua nhiều năm như vậy, lão đã không thấy mấy người có thể thong dong như vậy ở trước mặt mình.

Phản ứng của những người ở nơi này có chút không giống cùng với suy nghĩ của lão, cũng may không phải tất cả mọi người đều là như thế, cách đó không xa, lúc này có một tiểu tu sĩ đang lạnh run sợ hãi nhìn về phía mình.

Theo lão nhìn thấy, loại biểu hiện này mới là bình thường.

Ngay sau đó, lão tổ chú ý đến trên thân hai người đang lau chùi bên trong tiệm thuốc.

Một người khá mập mạp, một người là lão giả, hai người bọn họ rất tất bận, cọ qua cọ lại, nhất là tên mập kia, rõ ràng còn quay đầu hô một câu về phía mình.

“Tránh qua một bên, nơi đó còn ẩm ướt lắm, ngươi đừng có giẫm lung tung!”

Ánh mắt lão tổ lạnh lẽo, người dám nói chuyện như vậy với mình, phần lớn đều đã chết, bất quá lão cũng không lập tức động thủ, vốn là con sâu cái kiến tiện tay có thể bóp nát, một hồi bóp nhiều một chút là được.

Sau đó lão quay đầu nhìn về phía lão đầu ngồi ở phía xa đang trêu chọc một con Anh Vũ, lão nhân này chính là một người phàm tục, bộ dáng sắp chết.

Sau khi lão tổ cẩn thận xác nhận, liền thu hồi ánh mắt.

Theo lão thấy, mặc kệ những người này có chỗ dựa gì, từ đó lúc đối mặt với chính mình, liền bày ra loại thái độ không đặt mình vào trong mắt như thế, nhưng hiện tại những thứ này không trọng yếu, lão chắp tay sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

“Đan dược thì lão phu không mua, mạng của các ngươi, giá trị bao nhiêu, ta mua.”

Nói xong, khí tức nửa bước Quy Hư trên người lão ầm ầm bộc phát, giơ chân phải lên, đạp mạnh về phía mặt đất.

Trong cảm giác của lão, dưới một đạp mạnh này, nơi đây sẽ lập tức san thành bình địa, tan thành mây khói, trong nháy mắt tiếp theo, những người trước mắt này cũng sẽ hoàn toàn chuyển hóa từ sống đến chết, trở thành xương khô.

Nhất là tên mập kia, sẽ hóa thành tro bụi.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, lão giả liền sửng sốt, cúi đầu nhìn mặt đất một chút.

Tiệm thuốc này không có bất kỳ phản ứng nào, hết thảy như thường, tựu thật giống lão bộc phát khí tức cùng với một màn đạp chân kia, như là ném trâu vào trong biển, không thấy bất luận tung tích cùng chấn động gì.

Duy chỉ có ấm nước trên lò lửa bên cạnh thoáng lắc lư, ầm một tiếng rơi xuống trên mặt đất, nước trong ấm đổ ra mặt đất.

Tên mập đang lau chùi tức thời tức giận, ngẩng đầu hằm hằm nhìn lão.

“Ngươi lão gia hỏa này, chỗ đó ta vừa lau xong đó nhé!!”

Lão tổ ngạc nhiên, thần sắc khẽ biến, lập tức tản thần thức ra, cẩn thận quan sát dưới chân, lại đưa mắt nhìn ấm nước rơi xuống kia.

Lão cảm thấy không bình thường, con ngươi co rút lại, lão vô cùng xác định khí tức mình bộc phát lúc trước không có vấn đề, cũng đồng dạng đã tản mát ra lực lượng dưới chân.

Dựa theo đạo lý, một đạp vừa nãy không chỉ khiến tiệm thuốc này tan thành mây khói, thậm chí toàn bộ thổ thành cũng phải hóa thành phế tích mới đúng.

Nhưng lúc này rõ ràng chỉ làm ấm nước đổ xuống.

Đáy lòng lão tổ nổi lên cỗ cảm giác bất an cùng cảnh giác, mà đúng lúc này lão nhanh chóng quay đầu, nhìn qua sương phòng bên cạnh, chỗ đó đột nhiên có một thân ảnh ôm bó củi đi ra.

Đây là một nữ nhân ăn mặc kiểu nha hoàn, giờ phút này trên mặt tràn ngập tức giận, sát cơ mãnh liệt, cả người giống như một tòa núi lửa sắp hoàn toàn bộc phát, tựa như giữa mình và ả tồn tại mối thù không đợi trời chung.

“Ngươi cái miếng thịt già này, lão nương chỉ vừa mới ra ngoài lấy chút củi, nước vừa mới đun xong, thế mà ngươi lại làm đổ mất!”

“Ngươi có biết không dùng tu vi nấu nước khó thế nào không!!”

Nha hoàn này gào thét, ầm ầm bộc phát tu vi, chấn động Linh Tàng đại viên mãn tiếp cận Quy Hư trên thân khiến cho tâm thần lão tổ lập tức càng thêm ngưng trọng, lão cũng lập tức liền kịp phản ứng, biết được tại sao một đạp lúc trước của mình không có hiệu quả.

Đồng thời lão cũng hiểu rõ những người này vì sao lại phản ứng không giống như trong tưởng tượng của mình, tất cả, cũng là vì người nữ tử trước mắt này.

Nhưng mà đối phương rành rành cường hãn như thế, nhưng lại ăn mặc thành bộ dạng nha hoàn, điểm này khiến cho lão càng thêm ngạc nhiên, mặc dù rất nhiều cường giả đều có sở thích cổ quái, nhưng mà cổ quái kiểu vầy thì lão chưa từng thấy qua.

Giờ phút này lão đã thu hồi kiêu ngạo ngay từ đầu, tận lực làm cho mình tâm bình khí hòa, phất tay cuốn ấm nước kia lên, thả lại chỗ cũ, sau đó bình tĩnh mở miệng.

“Lão phu tới đây là vì thánh vật của tộc ta bị mất trộm, tới để lấy lại một cái công bằng, nếu như đạo hữu ở trong này, vậy chúng ta có thể nói một chút.”

Chương 1451: Làm phiền rồi, ta tới để mua đan dược (2)

“Lão nương mặc kệ thánh vật hay cẩu vật gì đó của ngươi, cái đó không liên quan với lão nương, ngươi nhanh chóng đun nước xong cho ta, nếu không ta ăn ngươi!”

Nha hoàn cười lạnh mở miệng, lão tổ nhăn mày lại, lão vốn định khách khí một chút, nhưng đối phương rõ ràng vô lễ như vậy, thật đúng là cho rằng mình sợ phải không, vì vậy liền tản thần thức ra, sau khi tra xét rõ ràng, phát hiện nơi đây hoàn toàn chính xác không có đại năng Quy Hư, vì vậy ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, nhìn ra sau nhà.

“Tiểu tặc, cút ra đây cho ta!”

Trong lúc nói, lão tổ liền tiến về phía trước một bước, đi thẳng đến sau nhà, lão đã không có ý định lãng phí thời gian ở đây, giờ phút này nhoáng một cái phía dưới, đã đến trước rèm chỗ sau nhà nơi thần thức cảm giác đến Hứa Thanh.

Lão giơ tay phải lên, một trảo xuống, tấm rèm sơ sài tự nhiên nhoáng một cái chớp mắt hạ xuống, thần sắc lão tổ biến đổi, lão cảm nhận được lúc tấm rèm lay động, một cỗ đại lực cắn trả bỗng nhiên từ trong truyền đến, không đợi lão có chỗ phản ứng, liền bao phủ toàn thân.

Tiếng nổ vang lên, lão tổ chấn động toàn thân, lùi ngược lại mấy bước, lục phủ ngũ tạng đều cuồn cuộn lên, lão chợt quay đầu nhìn nha hoàn, trong mắt tràn ngập sát cơ, âm lãnh mở miệng.

“Ngươi muốn bảo vệ hắn ư?”

Nha hoàn khinh khỉnh nhìn lão, bộ dạng không kiên nhẫn mở miệng.

“Ngươi có thể giết thì cứ giết, tốt nhất giết luôn cái tên ôm kiếm ở cửa đằng kia, ta còn cám ơn ngươi.”

Nói xong, cái ấm sắt trên lò lửa truyền ra âm thanh ô ô, nước sôi rồi.

Nha hoàn kia lập tức đi qua cầm lấy ấm nước, nhanh chóng đi về phía lão đầu phàm tục đang vuốt ve Anh Vũ, sau khi tiếp cận thì bước chân liền trở nên rất nhỏ, điệu bộ đúng chuẩn nha hoàn chứ không phải chỉ dựa trên phong cách quần áo, một màn này khiến cho lão tổ lần nữa sững sờ.

Lão tận mắt nhìn thấy người đạo hữu tu vi tương tự cùng mình, giờ phút này tựa như thay đổi thành người khác, thần sắc và lệ khí tiêu tán sạch sẽ, hiện ra vẻ vô cùng nhu thuận, pha trà cho lão đầu phàm tục kia.

Tràng cảnh đó khiến cho nội tâm lão tổ bỗng hồi hộp một tiếng, cảm giác vô cùng quỷ dị, đồng thời cũng lén lút lấy ra một khối ngọc bội, ngưng thần dò xét lão đầu kia.

Ngọc bội kia cũng là bảo vật của bộ tộc bọn họ, có thể tinh chuẩn đoán được hết thảy tu vi chấn động từ Uẩn Thần trở xuống, mà giờ khắc này khối ngọc bội lại phản hồi hết thảy bình thường.

Lão tổ có chút khó hiểu, nhưng lão theo bản năng cảm giác cái tiệm thuốc này không bình thường, vô cùng không bình thường, giờ phút này đáy lòng do dự, lão nhìn về phía hai người đang lau chùi, lại nhìn về phía thanh niên ôm kiếm, còn có thanh niên đang thì thầm như phê đá kia.

Sau cùng lại quét mắt nhìn quầy hàng, bọn họ …hết thảy như thường.

Việc này khiến cho lão cảm giác vô cùng quái dị.

Lão tổ do dự, mà đúng lúc này lão chợt thấy lão đầu phàm tục kia không còn trêu chọc Anh Vũ nữa, mà bưng lên chén trà uống một hớp.

Lộ ra bên trong tay trái hình như quấn một khối hạt châu, mà cẩn thận nhìn, bên trong hạt châu kia thình lình có một gương mặt hoảng sợ, lão biết người này, đó là Hắc Đồng thượng nhân.

Mặc dù tu vi người này không cao, nhưng hôm nay lại bị người ta cầm ở trong tay, trình độ hoảng sợ của một màn này, lập tức khiến cho da đầu của lão tổ run lên, bước chân chậm rãi lui về phía sau.

Lão muốn rời khỏi nơi đây rồi, lão cảm thấy cái tiệm thuốc này có chút đáng sợ, bởi vì lão nghĩ tới một khả năng khác khi ngọc bội của mình không phản ứng.

Mặc dù cái khả năng này cực kỳ xa vời, nhưng giờ phút này khi nhìn qua hết thảy bốn phía, lão cảm thấy chuyện không thể nào này, hình như cũng không phải là không thể nào.

Cái ý nghĩ đó khiến cho lão toát mồ hôi trán, thân thể không khống chế nổi mà run rẩy, tim cũng điên cuồng tăng tốc đập, giờ phút này hết thảy biến hóa của lão, tương tự với những gì lão nghĩ về biến hóa của những người trong cửa hàng khi nhìn thấy mình lúc trước.

Cái loại cảm giác căng thẳng này, khiến cho trong lòng của lão dâng lên hối hận trước đó chưa từng có, lão cảm thấy mình đã chủ quan, quá qua loa rồi, không nên xúc động sau đó liền chủ động đi vào tiệm thuốc nhỏ này như vậy.

“Nếu như ta suy đoán là thật, vậy cái này làm sao có thể gọi là tiệm thuốc nhỏ được, đây con mợ nó là một cái Cửu U Địa Ngục mới đúng!”

Trong lúc lão tổ run rẩy, Linh Nhi thở dài.

“Ngươi thật sự không mua đan dược sao, đan dược nơi này của chúng ta khá tốt thật đấy.”

Lão tổ trầm mặc, lấy túi trữ vật ra, đưa đến trên quầy, trầm giọng mở miệng.

“Mua!”

Linh Nhi vui vẻ, thu hồi túi trữ vật, cầm ra một khỏa Bạch Đan đưa tới.

Lão tổ lặng lẽ tiếp nhận, chậm rãi lui ra phía sau, đạp vào mặt đất những nơi lúc trước mình đã đi qua, tận khả năng không làm dơ, càng là theo bản năng quét mắt nhìn lão đầu phàm tục đang uống trà.

Giờ phút này lão nhân kia cũng khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía lão.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong nháy mắt tiếp theo, trong đầu lão tổ bỗng nhiên nổ vang, tựa như trăm vạn đạo thiên lôi nổ tung, khiến cho thân thể của lão càng thêm run rẩy, trong chớp mắt mồ hôi đổ khắp toàn thân liền khiến chiếc trường bào kim sắc ướt sũng.

“Uẩn …Thần…”

Cơnhoảng sợ trong nội tâm lão tổ đã hóa thành sóng lớn cửu thiên, oanh kích tâm thần, bao phủ trong đầu, mỗi một tấc máu thịt, mỗi một khúc xương cốt toàn thân tựa hồ cũng đang hét lên, đều đang run rẩy báo cho lão biết nguy hiểm nguy hiểm nguy hiểm….

Từng nhận thức nguy hiểm này, tựa như có được sinh mệnh độc lập, cắn xé huyết nhục và linh hồn của lão, hết thảy cảm giác của lão.

Lão hối hận, vô cùng hối hận, hối hận đến mức trước đó chưa từng có, lão cảm thấy sai lầm lớn nhất cả đời mình chính là đi vào cái tiệm thuốc nhỏ bình thường này.

“Tại sao có thể như vậy…”

Mồ hôi trên thân lão tổ chảy mạnh như trời mưa, phù phù một tiếng quỳ xuống theo bản năng.

Đồng thời lúc này, Thế Tử lão gia gia nhẹ giọng mở miệng.

“Tới.”

________________-

Chương 1452: Lão tổ có lễ phép (1)

Giờ phút này ngoài tiệm thuốc, gió vẫn đang dữ tợn gào thét, truyền ra âm thanh bén nhọn, hiện ra cảm giác kinh khủng như trước, mà khí tức của toàn bộ mấy nghìn tu sĩ bộ tộc Thủ Phong lãnh ngạo, cũng khiến cho thổ thành càng lúc càng trở nên ngưng trọng và băng hàn hơn.

“Tiểu tặc kia bây giờ sợ là đang quỳ gối trước mặt lão tổ cầu xin tha thứ rồi!”

“Hừ, nếu cầu xin tha thứ có tác dụng, vậy thì thiên hạ này liền hoàn toàn thái bình.”

“Ăn trộm thánh vật của tộc ta, dựa theo thói quen của lão tổ, người này sắp bị lột da xuống, chế tạo thành một cái phong đăng, lấy thi thể kia làm dầu đốt lửa, đặt linh hồn ở bên trong không ngừng đốt cháy.”

Từng tên tộc nhân của bộ tộc Thủ Phong cười lạnh, nhất là mấy người áo bào trắng từng giao thủ cùng Hứa Thanh, giờ phút này đáy lòng từng người đều đang hưng phấn chờ mong.

“Tiểu tặc kia hôm ấy kiêu ngạo bao nhiêu, thì hôm nay sẽ thê thảm bấy nhiêu!”

“Cướp đi thánh vật của chúng ta, lại tránh được truy sát của chúng ta, người này quả thật có chút bản lĩnh, nhưng đều không có tác dụng, trước mặt thực lực tuyệt đối, hắn đã định trước kết quả đắng chát.”

“Nếu như lão tổ biến hắn thành đèn đốt, ta nhất định phải mượn tới, đặt ở bên trong động phủ của ta vuốt vuốt đùa một phen.”

“Còn có con Anh Vũ cùng với ác linh kia!”

Mấy người áo bào trắng giao thủ cùng Hứa Thanh hôm ấy đang tụ họp cùng một chỗ, cười khẽ nghị luận, trong mắt cũng lộ ra chờ mong, thi thoảng lại nhìn về tiệm thuốc.

Mặc dù thời gian lão tổ đi vào có hơi lâu rồi, nhưng bọn họ không có bất kỳ lo lắng nào, coi như là bốn vị tộc lão tu vi Linh

Tàng cũng cho rằng như vậy.

Bọn họ nhìn cửa lớn đóng chặt của tiệm thuốc, không có cảm nhận được bất cứ ba động gì ở, đây là bình thường, lấy tu vi lão tổ, sau khi đi vào thì người thấy căn bản cũng không có năng lực đánh trả.

“Có lẽ chỉ cần liếc mắt, tâm thần người ở bên trong liền sụp đổ.”

“Nghe nói trước kia lúc lão tổ đi ra bên ngoài du lịch, ưa thích chế tạo đối thủ thành từng món đồ chơi nhỏ, chắc là ở bên trong đã có mạch suy nghĩ chế tạo đồ chơi mới.”

“Có chút ý tứ.” Lúc bốn vị Linh Tàng đang nói giỡn với nhau, từng tu sĩ đến từ thế lực bốn phương bên ngoài thổ thành chú ý đến nơi đây cũng đều cảm khái, bọn họ biết rõ lần này bộ tộc Thủ Phong xuất động, chỉ sợ không phải diệt đi một cái tiệm thuốc đơn giản như vậy.

“Mà cả tòa thổ thành nơi đây, sẽ trở thành tử ngục.”

“Thậm chí dựa theo thói quen của tộc này, nói không chừng còn tạo lên một trận gió quanh năm không tiêu tan ở đây, dùng nó để cảnh báo cho thế nhân biết tới sự cường hãn cùng kinh khủng của bọn họ.”

Trong khi những tu sĩ ngoài thổ thành cùng với bộ tộc Thủ Phong chờ đợi bên trong thổ thành đều đang thấp giọng đàm luận, thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến khi trôi qua một canh giờ.

“Nhưng mà, các ngươi có cảm thấy kỳ kỳ hay không, thời gian vị lão tổ bộ tộc Thủ Phong đi vào có chút hơi dài rồi đúng không?”

Đến lúc này, đã có người cảm giác có chút không đúng rồi, vô luận là ngoài thổ thành hay là trong thổ thành, số lần tu sĩ nơi đây nhìn về tiệm thuốc càng lúc càng nhiều.

Cho đến khi bốn vị tộc lão Linh Tàng của Thủ Phong tộc kia cũng đều cảm thấy thời gian đúng là đã lâu một cách bất thường, lúc bọn họ nhìn lẫn nhau một chút, đang muốn tới gần, thì đúng lúc ấy tiệm thuốc bị vạn chúng chú mục kia, cánh cửa lớn bỗng cọt kẹt..t..tttt một tiếng, từ bên trong mở ra.

Nháy mắt khi mở ra, vô số ánh mắt lập tức hội tụ nhìn qua, trong những ánh mắt này mang theo chờ mong, mang theo hưng phấn, mang theo vẻ chú ý, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, mọi ánh mắt cũng đều đọng lại một chút.

Trong cửa lớn tiệm thuốc, lão tổ bộ tộc Thủ Phong mang theo vẻ mặt cung kính, chầm chậm rời khỏi, vừa lùi lại trong miệng còn vừa truyền ra lời nói.

“Quấy rầy các ngươi nghỉ ngơi rồi.”

“Là ta không hiểu chuyện, gây thêm phiền toái cho các ngươi rồi.”

Lão tổ cúi đầu khom lưng, thần sắc mang theo cung kính trước đó chưa từng có, sau khi rời khỏi cửa lớn lão thậm chí còn chắp tay, xoay người cúi đầu về bên trong tiệm thuốc.

“Thánh vật còn dư lại, ta sẽ lập tức kêu người chuyển giao tới đây, chúng nó là một bộ, tách ra mà nói thì có chút không thích hợp, ở lại chỗ ta lại càng không an toàn.”

“Về sau chư vị có chuyện gì chỉ cần bóp miếng ngọc bội kia là được, bất kể đang làm chuyện gì, ta đều sẽ trước tiên chạy tới.”

“Lần này, thật sự quấy rầy rồi.”

“Vô cùng xin lỗi!”

Thân thể lão tổ run rẩy, lần nữa cúi đầu, sau đó cửa lớn tiệm thuốc lại kẹt một tiếng liền đóng lại.

Gió lạnh từ bốn phía thổi tới, quét vào thổ thành, cuốn qua đầu đường, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh… . .

Tộc nhân bộ tộc Thủ Phong toàn bộ ngây người, từng người mờ mịt, mà chúng tu ngoài thành trì cũng đồng dạng cảm thấy trong đầu có lỗ hổng, bọn họ nhìn thấy được lão tổ khách khí, gió cũng đã đưa lời nói truyền ra, khiến cho tất cả mọi người đều nghe được.

Nhưng mà một cái chớp mắt này, tất cả mọi người đều đồng dạng có một cảm giác, đó chính là không chân thực, lời nói cùng với cử động của lão tổ đã vượt quá dự đoán của tất cả bọn họ, trong nhận thức của bọn họ, đây là chuyện không thể nào xảy ra.

Nhưng thực tế …lại thật sự xuất hiện.

Trong gió lạnh, lão tổ đứng ngoài tiệm thuốc vẫn còn cảm thấy thân thể đang run rẩy, lãnh ý tràn ngập toàn thân cùng với tim đập nhanh lúc trước giao hòa cùng một chỗ, hóa thành một cỗ cảm giác nghĩ mà sợ cực kỳ mãnh liệt.

Lão cảm thấy thân thể lạnh quá rồi, từ sau khi tu vi đạt đến trình độ nhất định, lão đã thật lâu không nhận thức qua loại cảm giác lạnh như băng khi vẫn còn là phàm tục, nhưng bây giờ cảm thụ này liền vô cùng mãnh liệt.

Mà lão cũng không dám suy nghĩ nhiều, càng không dám dừng lại, giờ phút này run run rẩy rẩy xoay người, bốn vị Linh Tàng trong tộc nhân cũng đều kinh nghi bất định nhìn về phía lão.

“Lão tổ, xảy ra chuyện gì?”

Lão tổ lắc đầu, sợ hãi trong mắt không cách nào đè xuống, trầm thấp truyền ra lời nói.

“Không nên hỏi, không nên tùy tiện hành động, chúng ta đi mau!”

Chương 1453: Lão tổ có lễ phép (2)

Tâm thần của bốn vị Linh Tàng chấn động, vây quanh lão tổ rồi nhanh chóng rời đi, mà trước khi ly khai tòa thổ thành này, gã áo bào trắng tiếp xúc qua cùng với Hứa Thanh bây giờ mờ mịt vô tận, nhịn không được mở miệng hỏi một câu.

“Lão tổ, tên tiểu tặc kia…”

Không đợi lời của gã nói xong, lão tổ chợt quay đầu giơ lên vung tay lên, oanh một tiếng, gã áo bào trắng này phun ra máu tươi, trực tiếp bị đánh bay văng thật xa, rơi xuống đất ngất đi.

“Đó là đại sư, ta xem ai dám hô loạn!”

Lão tổ cả giận nói.

Tộc nhân bộ tộc Thủ Phong bốn phía lạnh run, đáy lòng kinh nghi bất định, lão tổ bay lên trên không đi xa, rất nhanh mấy nghìn thân ảnh của bộ tộc bọn họ liền vội vã cách xa thổ thành, dung nhập vào trong gió, nhanh chóng bay trở về.

Một màn như thế, khiến cho những thế lực khắp nơi ngoài thành trì chú ý đến việc này cũng không khỏi hít vào một hơi thật sâu, đáy lòng dấy lên sóng lớn động trời, từng người không khỏi nhìn về tiệm thuốc nhỏ.

“Tình huống là như thế nào!!”

“Không phải ta nhìn lầm rồi chứ, hay là xuất hiện ảo giác, tại sao ta lại cảm thấy lão tổ Thủ Phong tộc kia lúc ra ngoài, thân thể lại đang run cầm cập…”

“Đây là đã trải qua cái gì? Tại sao lúc lão tổ bộ tộc Thủ Phong này đi vào còn rất ngạo nghễ, lúc đi ra lại trở thành như vậy!”

“Tiệm thuốc này….Không bình thường!!”

Âm thanh hít sâu nhiều lần truyền ra bên ngoài thổ thành, vô số ánh mắt mang theo kiêng kị, thu hồi khỏi tiệm thuốc, không dám nhìn nhiều.

Sự tình hôm nay, khiến cho tất cả bọn họ cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Mà loại thần bí đến mức không cách nào tin này, liền hóa thành hoảng sợ mãnh liệt, tiếp theo là dẫn tới hiếu kỳ đối với tiệm thuốc ấy, cũng đạt đến cực hạn.

“Bên trong…Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Mọi người trong lòng run sợ, không dám lưu lại, rất nhanh liền nhao nhao rời khỏi.

Mà giờ khắc này bên trong tiệm thuốc, hết thảy vẫn như thường.

Nhưng mà nhiều hơn mười cái túi trữ vật, Linh Nhi đang hưng phấn kiểm kê, những người khác cũng đều vây tới, tò mò xem xét.

U Tinh cười lạnh, tiếp tục nấu nước.

Ninh Viêm thở dài, lau chùi lại nơi mặt đất bị giẫm qua, những ngày này gã không ngừng làm công việc giữ gìn sạch sẽ, đã dần hình thành tính cách thích sạch sẽ, mỗi lần thấy nơi bẩn bẩn là toàn thân liền cảm thấy không được tự nhiên, muốn lập tức cầm khăn tới lau sạch, như vậy mới có thể thoải mái, Thế Tử thì cười ha hả, vuốt vuốt hai cái hạt châu trong tay.

Một cái trong đó, vẫn là Hắc Đồng thượng nhân như cũ, mà nhiều thêm cái thứ hai, bên trong cũng có gương mặt, chính là lão tổ Thủ Phong kia.

Chỉ bất quá không phải toàn bộ, mà là một đám mệnh hồn.

Về phần Hứa Thanh, từ đầu đến cuối hắn cũng không hề xuất hiện qua, một mực ở sau nhà chữa thương.

Mà Trần Phàm Trác, giờ phút này vô cùng cung kính, cẩn thận thăm hỏi mọi người, lúc này mới cáo lui ra ngoài, nhưng mà trước khi đi, Linh Nhi vẫn từ trong những túi trữ vật kia lấy ra một chút bảo bối, đưa cho Trần Phàm Trác.

Trần Phàm Trác kích động, liên tục cảm tạ.

Thời gian cũng cứ như vậy trôi qua, lão tổ Thủ Phong tộc vì biểu đạt áy náy khi quấy rầy, trong túi trữ vật chuyển giao tới có không ít thứ tốt, vô luận là linh thạch hay là đan dược, hoặc là pháp khí, đều rất không tầm thường.

Đang lúc mọi người phân phối chia của, Thế Tử đi vào sau nhà chỗ Hứa Thanh đả tọa.

Hứa Thanh ngẩng đầu, vội vàng đứng dậy bái kiến.

Thế Tử khoát tay chặn lại, xuất ra một cái bình thuốc, ném cho Hứa Thanh.

“Cái này chính là Thần Hồn đan mà tiểu bằng hữu kia vừa vặn tới hiếu kính, tổng cộng mười khỏa, sau khi ngươi ăn một khỏa, thương thế liền không cần khôi phục lâu như vậy nữa.”

“Còn lại chín khỏa, cũng rất thích hợp để ngươi chữa thương lần tiếp theo.”

(bach-ngoc-sach.vip)

Hứa Thanh nghe vậy liền lặng lẽ tiếp nhận, sau khi mở ra để nhìn, lấy tạo nghệ đan đạo của hắn, lập tức liền phân biệt ra được đan này không tầm thường, dược hiệu là chuyên môn nhằm vào thương thế linh hồn.

Loại đan dược này giá trị xa xỉ, vả lại hiếm thấy.

Hứa Thanh không chần chờ, lấy ra một viên đặt vào trong miệng, theo đan dược hòa tan, một cỗ sóng nhiệt trực tiếp bộc phát trong miệng hắn, nhưng không có khuếch tán toàn thân mà là bay thẳng đến thức hải.

Trong nháy mắt tiếp theo thức hải của Hứa Thanh nổ vang, dường như xuất hiện núi lửa phun trào, chạm đến linh hồn, trong lúc từng trận nhiệt nồng tràn ngập, linh hồn của hắn từ nguyên bản ảm đạm, nhanh chóng trở nên rõ ràng, cho đến một lát sau, chẳng những thương thế khỏi hẳn, càng là có chỗ tăng trưởng.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, lúc hắn mở hai mắt ra thì Thế Tử bình tĩnh mở miệng.

“Nếu như đã khôi phục, như vậy hiện giờ liền bắt đầu tiếp tục rèn luyện đối với ngươi.”

“Hứa Thanh, năng lực trên người của ngươi hỗn loạn, ngươi căn bản không có đào móc cùng với lý giải thật sâu từng cái, nhưng trên thực tế nếu như ngươi có thể cảm ngộ đến chiều sâu của bọn nó, như vậy chiến lực của ngươi sẽ tăng nhanh vượt bậc!"

Trong mắt Thế Tử có thâm ý, truyền ra lời nói trầm thấp.

"Như vậy tiếp theo, nếu lấy phương thức tuần tự mà tiến, ngươi phát triển quá chậm, cho nên ngươi phải bức mình đến mức tận cùng, chỉ có ở trong thời khắc sinh tử, ngươi mới biết được mình có bao nhiêu tiềm lực."

"Lần này ta không dẫn ngươi đi Hồng Nguyệt Thần Điện nữa, ta cho ngươi thời gian 10 ngày, ngươi dung nhập Nguyên Anh Kim Ô vào bên trong hạt châu này, đi đấu một trận cùng tiểu tử."

Thế Tử nói xong, đưa hạt châu phong ấn Hắc Đồng thượng nhân cho Hứa Thanh.

"Ngươi chỉ được dùng Nguyên Anh Kim Ô, bên trong sinh tử đi đào móc ra cấp độ biến hóa càng sâu hơn của nó!"

"Ngươi có chín lần cơ hội tử vong, sau khi bị thương có thể dùng đan dược chữa thương, nhưng chỉ có chín lần."

"Lão phu đã đáp ứng tiểu tử, cho phép gã có thể bắt đầu vào lần thứ mười, có thể trực tiếp nuốt Nguyên Anh Kim Ô của ngươi, một khi làm được thì ta sẽ cho gã tự do."

"Cho nên, ngươi phải cảm ngộ biến hóa tầng sâu của Nguyên Anh Kim Ô của ngươi, đắp nặn ra đòn sát thủ của chính mình, hoặc là… ngươi sẽ vĩnh viễn mất đi Nguyên Anh Kim Ô."

"Hết thảy, xem vận mệnh của ngươi."

Ánh mắt Thế Tử thâm sâu, nói xong liền quay người rời đi.

Hứa Thanh lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, cầm lấy hạt châu trong tay, trong ánh mắt lộ ra tinh mang, hồi lâu sau hắn bỗng nhiên mở miệng.

"Kim Ô."

Trong thời gian ngắn, trên đỉnh đầu Hứa Thanh liền lập lòe hắc quang, Kim Ô từ trong xông ra, hỏa diễm chảy xuôi trên người, tản mát ra cảm giác thần thánh, Hứa Thanh dung nhập tâm thần vào đó, hai mắt Kim Ô liền lộ ra linh động, bay thẳng đến hạt châu.

Chương 1454: Ngược dòng tìm hiểu bản nguyên (1)

Tiệm thuốc sau nhà, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa, giờ phút này tinh thần của hắn đã hòa hợp tiến vào Nguyên Anh Kim Ô của bản thân.

Bắt đầu từ giờ khắc này, hắn chính là Kim Ô.

Theo hắn nhảy vào bên trong hạt châu, một cái không gian kỳ dị lập tức xuất hiện ở trong cảm giác của Hứa Thanh.

Bốn phía nơi đây mơ hồ, tràn đầy sương mù, đang không ngừng cuộn mình, càng có từng trận lôi âm vang vọng, nổ vang bát phương, lúc này sương mù phía trước đột nhiên tản ra, một gương mặt cực lớn cấp tốc lao tới phía hắn.

Trong chớp mắt, gương mặt này xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh, chính là Hắc Đồng thượng nhân.

Hai mắt lão đỏ thẫm, trong mắt mang theo điên cuồng, từ sau khi bị phong ấn ở trong nơi này, mỗi ngày lão đều phải chịu đủ đau khổ hành hạ, sống không bằng chết, vốn tưởng rằng cả đời này chính là như vậy, thật không nghĩ đến vị Uẩn Thần kinh khủng kia lại nói với lão, chỉ cần vào lần thứ mười nuốt được Kim Ô, vậy thì liền có thể thoát khốn.

Lão chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, giờ phút này sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, lão không chần chờ chút nào, tu vi trong cơ thể ầm ầm bộc phát, một tòa Bí Tàng nguyên vẹn trực tiếp biến ảo ngay tại bát phương, phủ xuống dưới.

“Nhanh chết đi, nhanh chết đến lần thứ mười!”

Hắc Đồng thượng nhân gầm nhẹ một tiếng, chợt mở cái miệng rộng thôn phệ về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cấp tốc lui về phía sau, thân thể Kim Ô trong lúc lập lòe tràn ra vô tận thiên hỏa, nhưng mà ở trước mặt tu sĩ Linh Tàng có được Bí Tàng nguyên vẹn, những thiên hỏa này căn bản là không cách nào ngăn cản.

Trong chớp mắt, theo Hắc Đồng thượng nhân thở ra, hỏa diễm Kim Ô tràn ra rõ ràng lại bị cuốn ngược, mà Hắc Đồng thượng nhân biến thành gương mặt thì tăng vọt vô hạn, cuối cùng thay thế cả cái không gian này.

Trán cao ngất, cái cằm chống đất, miệng lớn chính giữa mở rộng vô biên giống như là hắc động, nuốt một cái tới phía Hứa Thanh.

Từ xa nhìn lại, giờ khắc này Hứa Thanh biến thành Kim Ô tựa như một con chim phàm tục, căn bản không có bất luận sức phản kháng gì, theo trước mắt hắn tối sầm, từng trận đau nhức kịch liệt từ linh hồn truyền ra.

Kim Ô tan vỡ, ý thức Hứa Thanh mơ hồ, trong lúc mơ hồ còn nghe tiếng dư âm vang vọng bên tai.

“Còn có chín lần…”

Trong hiện thực bên trong tiệm thuốc, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa chợt mở hai mắt ra, hô hấp dồn dập.

“Chỉ là một cái chớp mắt!”

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, Kim Ô của hắn vẫn còn, cũng không bị chân chính thôn phệ, nhưng mà tổn thương linh hồn vừa mới khôi phục giờ phút này lại có cảm giác bị xé rách cực kỳ mãnh liệt.

Hứa Thanh giơ tay lên lấy ra một khỏa đan dược chữa thương, nuốt xuống và nhắm mắt đả tọa, một lúc lâu sau thương thế hắn khôi phục, cúi đầu nhìn hạt châu trong tay, đáy lòng đã có cảm thụ càng trực quan hơn đối với cường giả Linh Tàng.

“Cứ tiếp tục như vậy không được!”

“Như vậy Kim Ô của ta, đến cùng nên biến hóa như thế nào, mới có thể tránh khỏi cái miệng lớn kia thôn phệ?”

Hứa Thanh trầm mặc, trong đầu nhanh chóng suy tư, một lát sau hắn nhắm mắt lại, đắm chìm tâm thần vào bên trong Nguyên Anh Kim Ô, tiếp tục nhận thức Kim Ô của chính mình.

“Kim Ô, có thể luyện vạn linh, có thể hóa mặt trời… .”

“Cái phía trước bây giờ còn chưa đủ, nhưng cái phía sau… .”

Trong đầu Hứa Thanh hiện lên tất cả những mặt trời mà mình dã thấy.

“Bên trong Triêu Hà Châu ở Phong Hải Quận là lần đầu tiên ta nhìn thấy mặt trời khoảng cách gần, tuy là hài cốt… .”

“Mà sau đó, ở bên trong Tế Nguyệt đại vực, ta nhìn thấy bốn cái mặt trời nhân tạo, Tiểu Viên Tử là cái thứ nhất, khuôn cửa lực lượng vĩnh hằng là thứ hai, vòng tròn là cái thứ ba, viên cầu từ thời viễn cổ là thứ tư.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc lâu trong mắt hắn lóe lên tinh mang.

“Còn có một cái, là lúc ta cảm ngộ Kim Ô, nhìn thấy thiếu niên bên trong đồ đằng của cỗ long liễn kia.”

“Nếu ta cải biến tạo hình của Kim Ô, khiến cho nó biến ảo trở thành mặt trời, gần sát với bản nguyên… . .”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, dưới áp lực cực lớn, hắn cần phải đi cẩn thận cân nhắc phương pháp sử dụng Kim Ô.

Qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, sắc trời bên ngoài mặc dù lờ mờ, nhưng so với ban đêm vẫn là hơi tốt hơn một chút, theo cửa hàng mở cửa, Hứa Thanh cũng mở ra lần thử nghiệm thứ hai của mình.

Thân thể Kim Ô phóng tới hạt châu.

Vẫn là cái không gian kỳ dị kia, một nháy mắt Hứa Thanh lại xuất hiện, thân thể liền cấp tốc lui về phía sau.

Phía trước chợt bốc lên sương mù, Hắc Đồng thượng nhân biến thành gương mặt, lập tức lao đến.

Giống như lần trước nhanh chóng biến lớn, cho đến khi chiếm cứ toàn bộ không gian, khí thế ngập trời, mang theo lực lượng diệt sạch, mở miệng lớn ra chợt nuốt một cái về phía Hứa Thanh.

Nhưng lúc này đây, nháy mắt khi lão nuốt về phía Hứa Thanh, Hứa Thanh biến thành Kim Ô truyền ra một tiếng kêu Hí..i…iiii xuyên kim liệt thạch, thân thể liền bạo khai chia năm xẻ bảy, sau đó hóa thành bốn phần.

Một phần vặn vẹo, hình thành bộ dạng một cái khung cửa, bên trong biến ảo lò xo nổ vang lên xuống, hình thành hỏa diễm trực tiếp thiêu đốt, hóa thành mặt trời.

Phần thứ hai vờn quanh trở thành hình tròn, bên trong hội tụ bánh răng cấp tốc xoay chuyển.

Phần thứ ba hội tụ máu thịt cùng một chỗ, hóa thành viên thịt hình tròn, cũng tự thiêu đốt.

Ba hình dạng mặt trời này, chính là ba mặt trời Hứa Thanh chứng kiến bên bờ Tự Âm Hà.

Giờ phút này sau khi xuất hiện, chúng nó trực tiếp phóng thẳng đến miệng lớn của Hắc Đồng thượng nhân, phóng xuất ra nhiệt độ của chính mình, bộc phát ra nổ vang của bản thân, toàn bộ không gian chấn động, ba cái mặt trời toàn bộ tự bạo.

Âm thanh ầm ầm truyền khắp bát phương, gương mặt của Hắc Đồng thượng nhân rốt cuộc cũng dừng một chút, có thể thấy gương mặt kia có một chút vị trí xuất hiện dấu hiệu đốt cháy, nhưng trong nháy mắt tiếp theo liền khôi phục như thường.

Nhưng vô luận như thế nào, giờ khắc này Hứa Thanh cuối cùng đã tránh được cục diện lập tức liền bị cắn nuốt, về phần một phần máu thịt sau cùng thì trong lúc cấp tốc lui về phía sau liền nhúc nhích, tạo thành thân ảnh một thiếu niên.

Thiếu niên mặt như quan ngọc, mặc Đế bào, đội Đế miện, ngoài thân tản ra thiên hỏa, dưới thân hình thành long liễn.

Khí thế phi phàm đang muốn ra tay, nhưng trong chớp mắt cái không gian này ầm ầm sụp xuống, trên dưới nhanh chóng đè ép, dường như bầu trời đã thành hàm trên, đại địa trở thành hàm dưới, giờ phút này ngậm miệng lại, oanh một tiếng, một mảnh đen nhánh.

Bên trong tiệm thuốc, Hứa Thanh chợt mở mắt ra, phun ra một ngụm máu tươi, bên tai vang vọng dư âm.

“Còn có tám lần!”

Chương 1455: Ngược dòng tìm hiểu bản nguyên (2)

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, vừa nuốt đan dược vào, vừa nhớ lại thất bại lúc trước của chính mình.

“Một Nguyên Anh tam kiếp, căn bản không có khả năng chiến thắng Linh Tàng, dù đối phương bị phong ấn ở trong hạt châu sẽ có hạn chế, nhưng chênh lệch giữa song phương cực lớn, không cách nào vượt qua.”

“Nhưng mà Thế Tử nói không sai, ta đích xác là không nghiên cứu đào sâu thật kỹ Nguyên Anh của ta, như Kim Ô này… Sau khi ta biến ảo thành mặt trời, uy lực của nó rõ ràng tăng lên không ít so với trước kia.”

Hứa Thanh thở sâu, hắn có thể cảm nhận được phương hướng của mình có lẽ không sai.

“Như vậy, ta phải làm như thế nào để đào móc cấp độ càng sâu hơn?”

“Kim Ô, lại rốt cuộc là cái gì tạo thành?”

“Còn nữa, công pháp Hoàng cấp, bản chất của nó là cái gì?”

Hứa Thanh trầm ngâm, tâm thần chìm vào bên trong Kim Ô, đang muốn tiếp tục quan sát, Linh Nhi bị kích động từ bên ngoài chạy tới, nhỏ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, thời gian tuyên bố đan dược chính là hôm nay đấy.”

Hứa Thanh nghe vậy mở mắt ra, hắn đã đã quên mất chuyện này, thật tế là sự tồn tại của Thế Tử khiến cho hắn thoáng cái cải biến từ trong trạng thái an bình, tiết tấu bỗng trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng mà vào mấy ngày trước hắn cũng đã luyện chế xong đan dược, vả lại hiệu quả so với hắn tưởng tượng còn tốt hơn, nguyền rủa giảm xuống cũng càng nhiều thêm nữa.

Vì vậy Hứa Thanh nhẹ gật đầu về phía Linh Nhi, lấy tấm gương ra, dẫn theo Linh Nhi cùng nhau đi vào Nghịch Nguyệt điện.

Giờ phút này bên trong Nghịch Nguyệt điện, tiếng người huyên náo.

Trải qua 10 ngày lên men, việc Đan Cửu đại sư sắp phát bố ra Giải Chú đan đã truyền khắp toàn bộ Nghịch Nguyệt điện, nhất là Thánh Lạc đại sư rõ ràng cũng đặt cùng một ngày tuyên bố ra đan mới, việc này hoàn toàn đốt lên tâm tình của tất cả mọi người bên trong Nghịch Nguyệt điện.

Dưới mắt, mấy vạn tượng thần sừng sững giữa không trung Nghịch Nguyệt điện, đều đang đợi Hứa Thanh và Thánh Lạc đại sư đến.

Tạo hình bọn họ không đồng nhất, nhưng ánh sáng trên thân đều nồng đậm, từ xa nhìn lại, tựa như là Ma Thần thời Đỗn Độn Hồng Mông*, khí thế ngất trời.

Âm thanh nghị luận càng là liên tiếp, xôn xao.

“Không nghĩ tới hôm nay thế mà náo nhiệt như vậy, cũng biết cuối cùng song phương là như thế nào.”

“Cũng là mọi người mong chờ rất cao đối với Giải Nan đan mới cùng với cái Giải Chú đan kia, điều này cũng không gì đáng trách, nhưng tổng thể mà nói, ta là không tin Đan Cửu.”

Bên trong vô số tiếng nghị luận, còn xen lẫn một chút ngôn từ nhằm vào giữa những người ủng hộ song phương giận dữ mắng mỏ lẫn nhau.

“Thánh Lạc đại sư đức cao vọng trọng, người nhận được ân huệ đông đảo, đan đạo càng là không ai bằng, loại đan sư đột nhiên xuất hiện như Đan Cửu này há lại có thể rung chuyển!”

“Đức cao vọng trọng? Thôi đừng có thổi nữa đi, mỗi một khỏa đan dược của Thánh Lạc cũng đều cực kỳ đắt đỏ, lão tử năm đó vì một khỏa, cũng đã tiêu sạch toàn bộ tài nguyên tông môn!”

“Càn rỡ! Nếu như ngươi không có viên thuốc đó, hiện giờ ngươi đã là hài cốt, còn có thể đứng ở nơi đây phát ngôn bừa bãi hả?”

“Không sai, Thánh Lạc đại sư chính là ân công của ta, ai dám nói xấu đại sư một câu, liền là địch nhân của ta!”

Thanh âm huyên náo, tranh chấp không ngừng, nhưng tổng thể mà nói cơ hồ tám phần đều có khuynh hướng về phe Thánh Lạc đại sư, ngôn luận bảo vệ Đan Cửu thường thường bị dìm ngập bên trong luồng âm sóng.

Nhưng mà, trong này cũng có hai người tùy tùng có thể nói là trung thành nhất với Đan Cửu đại sư, thanh âm cực lớn, khí thế mười phần.

Một người trong đó, chính là đại hán hàng xóm của Hứa Thanh, gã nhìn hằm hằm mọi người, thanh âm vang dội.

“Thánh Lạc đại sư mặc dù có thể cứu người một mạng, nhưng khiến người ta táng gia bại sản, ta cả đời đều là người cơ khổ, vùng vẫy sống sót vốn cũng không dễ dàng, mà còn phải bị người ta bóc lột như thế ư!”

“Lại nhìn Đan Cửu đại sư, trách trời thương dân, trong lòng từ bi, Giải Nan đan của hắn chỉ cần 100 giọt máu Thần bộc, chẳng lẽ hắn không biết giá trị Giải Nan đan sao?”

“Hắn biết rõ!”

“Nhưng lão nhân gia ngài không đành lòng nhìn xem chúng ta như thế, cho nên mới lấy giá cả gần như là tặng không, để giải thoát đau khổ cho chúng ta!”

Trong âm thanh của đại hán hàng xóm mang theo nồng đậm cảm ơn, vang vọng bát phương, đồng thời cách đó không xa còn có một cỗ tượng thần phát ra âm thanh bén nhọn.

“Các ngươi một đám ngu đần này, bị Thánh Lạc tiểu nhi lừa gạt táng gia bại sản, còn ở nơi đây nâng chân thúi cho lão, Thánh Lạc tiểu nhi kia giàu chảy mỡ, mà đám người các ngươi, đều là hiếu tử!”

Tượng thần nói chuyện là một pho tượng gầy còm, cầm trong tay một cái bảo bình, sắc mặt đen nhánh, mọc ra sáu con mắt, giờ phút này sáu con mắt của y cũng lộ ra vẻ mỉa mai.

Nhất là câu từ ‘hiếu tử’ kia, càng làm cho người bốn phía nghe thấy đều nhìn hằm hằm qua, thật sự là những lời này của y, quá mức nham hiểm, ý trào phúng đã đạt đến mức tận cùng.

Mắt thấy mọi người hầm hầm gầm nhẹ nhìn mình, tượng thần sáu mắt giống như càng đắc ý, tiếp tục mở miệng.

“Đám hiếu tử, các ngươi đang nói cái gì đấy, nói to lên chút, gia gia không nghe được, đám các ngươi cũng như Tiểu U U có miệng không có não.”

Lời của y khiến mọi người bốn phía càng cường liệt nhìn hầm hầm qua, tuy rằng không biết Tiểu U U là có ý gì, nhưng vừa nghe liền biết không phải là lời gì hay ho.

Vì vậy càng đưa tới trận giận dữ mắng mỏ lớn hơn.

Một số tùy tùng cùng thờ phụng Đan Cửu đại sư giờ phút này tựa như đã tìm được tâm phúc, nhao nhao dựa sát vào pho tượng sáu mắt, kết thành một cái trận doanh nhỏ.

Ngay cả đại hán hàng xóm cũng đều nhìn tới phía y, trong mắt lộ ra khâm phục.

Gã quen biết đối phương, biết rõ người này trong khoảng thời gian gần đây mới liên tiếp xuất hiện ở bên trong miếu thờ Đan Cửu đại sư, chỉ là không ngờ đối phương ngày bình thường không nói một lời, bây giờ vừa mở miệng, rõ ràng lại sắc bén nham hiểm như vậy.

Vì vậy đáy lòng đại hán cũng cân nhắc người này đã cùng chung chí hướng đến thế, về sau định phải hảo hảo kết giao một phen.

Mà đúng lúc này, đột nhiên toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện chợt chấn động, thân núi lay động, toàn bộ miếu thờ đều nổ vang, càng có uy áp kinh người từ trời giáng xuống.

Mọi người đang giận dữ mắng mỏ tranh chấp lập tức nhao nhao dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

—-

(*Ma Thần thời Đỗn Độn Hồng Mông: Các đạo hữu có thể đọc một bộ truyện khác cũng do tại hạ dịch, tên là ‘Đỉnh Cấp Khí Vận, Lặng Lẽ Tu Luyện Ngàn Năm’ để hiểu hơn về Ma Thần, Hỗn Độn, Hồng Mông)

https://bachngocsach.vip/truyen/dinh-cap-khi-van-lang-le-tu-luyen-ngan-nam/207.html

Chương 1456: Người đó có điểm giống Nhị Ngưu (1)

Giờ phút này bên trong Nghịch Nguyệt Điện, phía trên bầu trời, trong chín tòa thần miếu chí cao, có một tòa lập lòe chiếu rọi ra ánh sáng chư thiên.

Trong đó, một tôn thân ảnh cao lớn giống như thần chỉ, mang theo vô thượng chi uy, đi ra.

Thân ảnh này cao tới ngàn trượng, toàn thân màu vàng, có đủ ba đầu sáu tay, mỗi một tay đều nâng ngọn núi màu sắc bất đồng, sau lưng càng có tầng tầng vầng sáng điệp gia, tia sáng như dương, chiếu ở trên người, tràn ra một loại rực rỡ.

Siêu phàm thoát tục.

Sự xuất hiện của người này, khiến cho cự sơn rung chuyển, bát phương sôi trào, mây mù tứ tán, càng có cảm giác áp bách bài sơn đảo hải khó tả lan tràn khắp toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện, tới mỗi một chỗ hẻo lánh.

Toàn bộ người cảm thụ đều cảm thấy tâm thần chấn động, nhao nhao cúi đầu, bái kiến với thần miếu trên màn trời.

“Tứ điện chủ!”

Chín tôn thần miếu chí cao trên bầu trời Nghịch Nguyệt Điện, là tồn tại cao nhất bây giờ của Nghịch Nguyệt Điện.

Tuy chỉ có năm tòa nhập chủ, còn có bốn tòa không có nghênh đón người kế nhiệm, nhưng năm vị này bất kỳ một người nào cũng đều có được quyền hạn cực lớn, càng là người chủ sự của Nghịch Nguyệt Điện.

Những năm gần đây, toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện ở dưới sự dẫn dắt của năm vị Phó điện chủ mà không ngừng lớn mạnh, lần lượt bí mật tham dự đối kháng cùng Hồng Nguyệt Thần Điện.

Mà thân phận chân chính của bọn họ cũng là thần bí khó lường, những lần phủ xuống trước kia đều là tuyên cáo chuyện lớn, giờ phút này mắt thấy một vị Phó điện chủ phủ xuống, trong lòng toàn bộ tượng thần nơi đây cũng đều dâng lên ngạc nhiên, chờ đợi Phó điện chủ tuyên đọc đại sự.

“Hôm nay bổn tọa đến, không phải để thông cáo sự tình, mà được Thánh Lạc đại sư mời, tới đây để xem lễ ban bố đan dược, chư vị cứ thoải mái.”

Trên bầu trời, thần chỉ ngàn trượng khoanh chân ngồi xuống, bình tĩnh mở miệng, thanh âm to lớn vô cùng mênh mông, hóa thành dư âm vang vọng tâm thần.

Nhưng lời của gã lại khiến cho chúng thần Nghịch Nguyệt Điện càng nổ vang cùng xôn xao lớn hơn, những tu sĩ hỗ trợ Thánh Lạc đại sư lập tức kích động, mà tu sĩ hỗ trợ Đan Cửu thì nội tâm lại hồi hộp một tiếng.

“Thánh Lạc đại sư quả nhiên là nổi danh, được người tôn trọng, ngay cả Tứ điện chủ cũng đều đích thân đến xem lễ!”

“Cũng không nhìn một chút xem những năm này Thánh Lạc đại sư đã ban ân huệ cho bao nhiêu người, cứu vớt bao nhiêu tu sĩ, cũng chỉ có Thánh Lạc đại sư mới có thể mời được Phó điện chủ!”

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong Nghịch Nguyệt Điện bộc phát sóng âm, trong đó tuyệt đại đa số đều là thiên hướng về Thánh Lạc, về phần Đan Cửu bên này phần lớn là trầm mặc, coi như là đại hán hàng xóm cùng với tượng thần sáu mắt kia cũng đều có chút dao động.

Đúng lúc này, thân núi nằm ở chỗ trung thượng của Nghịch Nguyệt Điện, một tòa miếu thờ toàn thân xây bằng ngọc thạch được vô số tượng thần túm tụm, chậm rãi mở cửa lớn ra, bên trong kích xạ ra vô tận ánh sáng, càng có từng trận âm thanh tiếng chuông vang vọng.

Vào thời khắc này, đỉnh thanh đồng ở trước miếu thờ cũng tăng vọt hương khói, vô cùng cường thịnh, trong khi khói xanh bốc lên, một bức tượng thần bước ra từ trong cửa lớn.

Bộ dạng bức tượng thần này trợn mắt như kim cang, dưới chân là nhiều đóa tường vân, mi tâm có mắt, trong mắt tràn ra ánh sáng khiếp tâm hồn người, nhất là đỉnh đầu còn nổi lơ lửng một cái lò đan đang không ngừng xoay tròn, còn có mùi thuốc tràn ngập bát phương.

Giờ phút này theo người ấy đi ra, những tượng thần bốn phía chờ đợi đã lâu kia đồng loạt nhìn sang, trong mắt của bọn họ lộ ra phấn khởi, mang theo kính ngưỡng.

“Là Thánh Lạc đại sư! Đại sư là người có thân phận như vậy, mà còn rất đúng giờ!”

“Đây là Thánh Lạc đại sư, lão nhân gia người tự hạn chế phong cách trước sau như một, nghiêm túc luôn luôn là tác phong của lão nhân gia ngài.

Trong từng trận lời nói kính ngưỡng lên xuống như vậy, Thánh Lạc đại sư đi ra khỏi miếu thờ, bước tới giữa không trung, vào thời khắc này khắp Nghịch Nguyệt Điện, vô số ánh mắt hội tụ, vô số âm thanh bái kiến trùng lặp, hóa thành âm thanh ầm ầm, rung chuyển cửu thiên.

“Bái kiến đại sư!”

Thả mắt nhìn đi, vô số tượng thần cúi đầu bái, trong khoảng thời gian ngắn, Thánh Lạc đại sư ở giữa không trung được vạn chúng nhìn chăm chú, khí thế như cầu vồng.

Thánh Lạc đáy lòng thỏa mãn, nhìn qua bốn phía và khẽ gật đầu.

“Chư vị đạo hữu, đợi lâu rồi.”

Nói xong, gã ngẩng đầu nhìn về phía Tứ điện chủ, chắp tay cúi đầu.

“Đa tạ Tứ điện chủ đến đây xem lễ tuyên bố đan dược của lão hủ.”

Trên bầu trời, Tứ điện chủ mỉm cười.

“Bổn tọa cũng đã chờ mong đan dược của đại sư thật lâu.” Thánh Lạc nghe vậy nở nụ cười, vừa muốn lần nữa mở miệng, nhưng vào lúc này phía dưới thân núi Nghịch Nguyệt Điện, cánh cửa miếu nhỏ của Hứa Thanh chậm rãi mở ra, một tượng thần lưng đeo hồ lô, từ trong đi ra.

Chính là Hứa Thanh.

Sự xuất hiện của hắn, không có gì ánh sáng hoa mỹ gì cả, cũng càng không tràn đầy hương khói, thậm chí một khắc đi ra, cũng không có bao nhiêu người chú ý tới thân ảnh của hắn.

Chỉ có những tùy tùng kia của hắn, thời khắc chú ý tới nơi này, mới trước tiên nhìn thấy Hứa Thanh.

Một cái chớp mắt phát hiện Hứa Thanh xuất hiện, những tùy tùng này rõ ràng phấn khởi, nhao nhao tiến lên.

“Đan Cửu đại sư!”

“Bái kiến đại sư!”

Đại hán hàng xóm nhanh chóng bay tới gần, thần sắc mang theo kích động, hô to một tiếng.

“Đại sư, ngài rốt cuộc đã tới!”

Phía sau gã, tượng thần sáu mắt cũng bay nhanh tới gần, sáu cái tròng mắt lớn giống như có dòng nước mắt nóng chảy ra, nháy mắt cũng không nháy, vẻ mặt tràn đầy sục sôi, giọng nói càng lớn truyền khắp bốn phương.

“Đan Cửu đại sư, đức cao cửu thiên, đan phục thập hải, tạo phúc trăm giới, thiên thu vạn tái!”

Lời của tượng thần sáu mắt vừa ra, khí thế lập tức phi phàm, vượt xa rất nhiều người bên cạnh, khiến cho những tùy tùng khác bốn phía theo bản năng liếc mắt, lần lượt hô lên lời tương tự.

Âm sóng vang vọng, truyền hướng bát phương, tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện gần đó chú ý Thánh Lạc đại sư cũng đều quay đầu nhìn sang.

Chương 1457: Người đó có điểm giống Nhị Ngưu (2)

“Đây là cái tên Đan Cửu kia?”

“Thoạt nhìn bình thường, không có bất kỳ khí thế gì.”

“Ta ngược lại muốn nhìn hắn hôm nay xuất ra đan gì, nếu như thật sự chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí, vậy đã nói lên những khỏa Giải Nan đan tiện nghi hắn có lúc trước, lai lịch có vấn đề!”

Trong lúc mọi người đang xem thế nào, Hứa Thanh nhìn thấy bốn phía nhiều tượng thần như vậy, cũng có chút ngoài ý muốn.

Những ngày này hắn chuyên chú chữa thương, không có trở lại đây, không biết được việc Thánh Lạc lựa chọn tuyên bố đan dược cùng một ngày với hắn.

Nhưng Hứa Thanh cũng không để ý, giờ phút này ngẩng đầu nhìn qua Phó điện chủ trên bầu trời, thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu.

Phó điện chủ cũng nhìn Hứa Thanh, đối với vị đan sư được toàn bộ thành viên chú ý gần đây, khiến cho Nghịch Nguyệt Điện chấn động không nhỏ vả lại dẫn ra đủ tranh luận, nhưng bây giờ vẫn là lần đầu tiên trông thấy, vì vậy nhẹ gật đầu, nhập lại không nói chuyện.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, quan sát những tượng thần bên ngoài, hắn không có ý định đi ra sân miếu thờ của mình, giờ phút này đáy lòng vẫn còn đang cân nhắc tới sự tình Kim Ô.

Vì vậy liền giơ tay phải lên, chuẩn bị lấy ra đan dược mình muốn tuyên bố, dựa theo phương pháp thường ngày đưa vào bên trong quang đoàn, khiến người ta tự do xem xét.

Nhưng không đợi Hứa Thanh lấy ra, trên bầu trời, những tùy tùng của Thánh Lạc đại sư liền truyền ra âm thanh chế nhạo.

“Đan Cửu, ngươi thật sự đúng là xuất hiện rồi? Chúng ta vốn tưởng rằng ngươi không dám tới.”

“Vậy ngươi liền sai rồi, Đan Cửu thân là đại sư, làm sao có thể sẽ bỏ qua cơ hội hưởng chực ánh sáng nhật nguyệt óng ánh chiếu tới được.”

“Cũng chính là Thánh Lạc đại sư tâm chí cao viễn, không màng danh lợi, thông thường không muốn so đo cùng người này mà thôi, vậy mà lại lựa chọn tuyên bố đan dược cùng một ngày với Thánh Lạc đại sư tại, tâm ý xấu xa trong này, người qua đường nhìn vào liền có thể thấy được.”

Những lời này ẩn chứa ác ý, cực kỳ khó nghe.

Hứa Thanh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn những tượng thần nói chuyện kia, nhớ kỹ bộ dáng của bọn họ.

Cùng lúc đó, tùy tùng của Hứa Thanh cũng đều hầm hầm nhìn qua.

“Một bên nói bậy nói bạ!” Đại hán hàng xóm gào thét, đồng thời giọng nói bén nhọn của tượng thần sáu mắt một bên cũng phá không truyền ra.

“Nói cho ta biết, các ngươi thu của Thánh Lạc bao nhiêu linh thạch, vậy mà lại đổi trắng thay đen như vậy, nếu cho nhiều, tính ta một người có được hay không.”

Song phương ngôn từ kịch liệt, mặc dù tùy tùng bên phía Đan Cửu ít hơn rất nhiều so với bên Thánh Lạc, nhưng một tượng thần sáu mắt liền địch ngàn người, ngôn từ của y xảo trá, thường thường một câu liền có thể dẫn dắt hướng gió.

Cảnh tượng một người chiến cả đám, khiến cho người bốn phía đứng ngoài nhìn xem nhao nhao kinh hãi, ấn tượng với đối tượng thần sáu mắt cũng là cực kỳ khắc sâu.

Mắt thấy một mảnh hỗn loạn, Hứa Thanh có chút không kiên nhẫn, hắn không muốn tranh chấp lãng phí thời gian cùng quá nhiều người ở trong này, vì vậy quay người đang muốn rời khỏi tiếp tục nghiên cứu Kim Ô.

Nhưng vào lúc này, cái vị Thánh Lạc đại sư ở giữa không trung thần sắc bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

“Om sòm!”

Lời lão vừa ra, tùy tùng bốn phía nhao nhao im tiếng, mà ánh mắt Thánh Lạc cũng đã rơi vào chỗ Hứa Thanh, truyền ra âm thanh nhàn nhạt.

“Đan Cửu, đường của ngươi, đi nhầm rồi!”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, xoay người, nhìn Thánh Lạc đại sư giữa không trung.

“Ý gì?”

Giờ phút này bốn phía an tĩnh lại, ánh mắt mọi người cũng hội tụ tới trên người Hứa Thanh cùng Thánh Lạc, Tứ điện chủ trên bầu trời cũng là như vậy, dưới vạn chúng nhìn chăm chú, Thánh Lạc đại sư lắc đầu.

“Có người đã đưa một khỏa đan dược của ngươi cho lão phu, lão phu nguyên bản cõi lòng đầy mừng rỡ đi đánh giá, nhưng cuối cùng vô cùng thất vọng.”

“Ngươi tự cho là khôi lỏi, đan dược lấy máu thịt nhiễm bạch phong làm dẫn, nhưng trên thực tế là đầu cơ trục lợi, thật giả lẫn lộn, ngươi cũng biết bảy ngàn năm trước đã có người làm như vậy hay không, đã gây ra phá hoại cực lớn, toàn bộ người nếm qua đan này, trong vòng mấy năm đều chết bất đắc kỳ tử!”

“Đan Cửu, tâm của ngươi bất chính!”

Lời của Thánh Lạc đại sư vừa ra, lập tức đưa tới vô số âm thanh hấp khí, nhất là những tu sĩ nếm qua đan dược của Hứa Thanh, càng là sắc mặt đại biến, tâm thần chấn động lên.

Hứa Thanh ngóng nhìn Thánh Lạc, quay đầu nhìn về phía đại hán hàng xóm cách đó không xa vẫy vẫy tay.

Đại hán hàng xóm kia đáy lòng cũng có do dự, nhưng vẫn theo bản năng nhanh chóng bay đến.

“Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Đại hán hàng xóm đè xuống lo lắng trong lòng, nói rõ đầu đuôi gốc ngọn nguyên do, Hứa Thanh nghe xong ánh mắt lạnh lẽo, trong đầu cũng truyền đến âm thanh tức giận của Linh Nhi.

“Hứa Thanh ca ca, rõ ràng là chúng ta định thời gian trước, bọn họ khinh người quá đáng, hơn nữa há miệng chính là vu oan, còn nói chúng ta tâm tư bất chính, ta thấy lão mới chính là kẻ có tâm ác độc!”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc nhưng ánh mắt lạnh lẽo, bỏ qua dự định rời khỏi, đi ra miếu thờ, bước đến không trung.

Tùy tùng bốn phía của hắn mặc dù đáy lòng do dự, nhưng vẫn túm tụm đến, đại hán hàng xóm hộ vệ bên trái Hứa Thanh, mà vị trí phía bên phải cũng không có bức tượng thần nào có thể giành được qua tượng thần sáu mắt, y bay nhanh đến hộ vệ phía bên phải, còn lộ ra vẻ nịnh nọt cười về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh dừng bước chân lại, nhìn chung quanh một chút, sau đó trọng điểm nhìn phía tượng thần sáu mắt bên phải.

Ánh mắt này của đối phương, hắn có chút quen thuộc, hắn nhớ kỹ lúc đội trưởng nhìn Thế Tử, chính là cái ánh mắt này.

Đáy lòng Hứa Thanh cổ quái, giọng nói của Linh Nhi liền vang vọng trong đầu hắn.

“Hứa Thanh ca ca, nhìn ánh mắt người này có chút quen mắt á, tựa như là Nhị Ngưu sư huynh đấy.”

Hứa Thanh không nói chuyện, giả bộ như không nhận ra, tiếp tục bước đến không trung, đứng ở phía trước Thánh Lạc đại sư, nhìn về phía lão và bình tĩnh mở miệng.

“So đấu một lần?”

Chương 1458: Ánh đan rọi Tế Nguyệt (1)

Bên trong Nghịch Nguyệt Điện, giữa mấy vạn tượng thần, Hứa Thanh bước ra, mặc dù không có khí thế gia trì nhưng lời hắn nói ra tựa như phong bạo, càn quét khắp bát phương.

Chúng thần bốn phía lập tức chú ý.

Thánh Lạc đại sư bên đó liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“So đấu coi như bỏ đi, lão phu cho ngươi một khóa học là tốt rồi, hy vọng sau khi ngươi trải qua việc hôm nay, có thể trầm tâm lại, chớ có nghiên cứu bằng môn tà đạo nữa!”

Nói xong, Thánh Lạc đại sư bỏ qua Hứa Thanh, nhấc tay phải lên, lò đan trên đỉnh đầu bay xuống trong lòng bàn tay, theo lão vung lên, một khối đan dược từ trong lò đan kích xạ ra, trôi nổi trong giữa không trung.

Đan này giống như thủy tinh, tự động xoay tròn trên không trung, tản ra từng trận sợi ánh sáng thô, không ngừng vờn quanh, thể hiện ra rất lung linh xinh đẹp, nhất là tầng ngoài sáng long lanh óng ánh, khiến cho đan này nhìn như là báu vật vậy.

Trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy bên trong đan dược có lượn lờ sương mù, tựa như bên trong ẩn chứa tiên cảnh, cực kỳ không tầm thường.

Lấy tạo nghệ của Hứa Thanh đối với đan đạo, giờ phút này liếc mắt nhìn qua, cũng cảm nhận được đan dược này siêu phàm, đồng thời cũng đã có nhận thức đối với đan đạo của vị Thánh Lạc đại sư này.

“Hoàn toàn chính xác có đủ đại tài.” Hứa Thanh thì thào trong lòng, mà mọi người bốn phía ở đây sau khi thấy đan dược đó, cũng đều truyền ra tiếng kinh hô.

“Trong đó vậy mà là đan dược, cái này rõ ràng chính là đan bảo!”

“Không ngờ tạo nghệ đan đạo của Thánh Lạc đại sư rõ ràng càng tiến bộ hơn, đạt đến trình độ như thế!”

Tiếng kinh hô càng ngày càng nhiều, thật sự là nếu chỉ nhìn từ phẩm chất, bất luận kẻ nào cũng có thể cảm thụ được chỗ kinh người của viên thuốc ấy, mà lúc này một vị tùy tùng bên người của Thánh Lạc cũng liền đi ra, trong mắt lộ ra kính ngưỡng, lớn tiếng mở miệng.

“Chư vị đạo hữu chắc hẳn cũng đều biết được, đan dược thượng phẩm, hết thảy cũng đều chú ý hoàn mỹ, vả lại càng tinh luyện lại càng trân quý, sau khi đạt đến cực hạn, Thiên Đạo Vọng Cổ sẽ ban cho ánh sáng, mà viên thuốc này của Thánh Lạc đại sư, đã dẫn động ra ánh sáng!”

Lời của gã vừa ra, âm thanh kinh hô cùng xôn xao bốn phía càng lớn, từng ánh mắt tìm đến phía khỏa đan dược đó, bên trong ẩn chứa khát vọng, trong khoảng thời gian ngắn, lời nói khen ngợi liền hiện lên ở bát phương.

Giờ phút này ngay cả những người tùy tùng bên cạnh Hứa Thanh cũng đều chột dạ, từng người hai mặt nhìn nhau, bọn họ nguyên bản tràn đầy tự tin đối với Đan Cửu đại sư, nhưng theo Thánh Lạc mở miệng nói sau khi ăn đan dược dùng thuốc dẫn bạch phong, mấy năm sau liền chết bất đắc kỳ tử, cái này để cho trong lòng bọn họ dao động.

Bây giờ lại thấy loại đan dược gần như là đan bảo này, cho dù là bọn họ có nhiều lòng tin đối với Đan Cửu, nhưng vẫn là xuất hiện càng nhiều do dự hơn nữa.

Mà trong lúc mọi người kinh hô, Tứ điện chủ trên bầu trời cũng có chút thay đổi sắc mặt, nhẹ gật đầu.

“Đích xác là một khỏa bảo đan, Thánh Lạc đại sư, đan này có thể sản xuất hàng loạt hay không?”

Đối mặt với khen ngợi của mọi người cùng với Tứ điện chủ, trên mặt Thánh Lạc nở nụ cười, cúi đầu về phía Tứ điện chủ.

“Tứ điện chủ, đan này tự nhiên có thể sản xuất hàng loạt.”

“Thiện!” Tứ điện chủ mỉm cười.

Thánh Lạc đại sư thoả mãn trong lòng, quay đầu nhìn Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

“Đây chính là môn học đầu tiên ta dạy cho ngươi, nhớ kỹ, đời đan tu chúng ta, nghiên cứu dược đạo mới là chỗ cố chấp của bản thân, thu hồi chút khôn vặt của ngươi, thu hồi tâm ý bất chính của ngươi, nói cách khác, trong lòng không có ánh sáng, đan dược luyện chế cũng không thể nào có ánh sáng mặt trời!"

Theo ngôn từ mang theo răn dạy của Thánh Lạc đại sư truyền ra, mọi người bốn phía nghe vậy cũng đều nhìn về Hứa Thanh, thần sắc khác nhau, có lắc đầu, có xem thường, có cảm khái, có phẫn nộ.

Hứa Thanh không nói chuyện, chỉ lấy ra Giải Chú đan từ trên người chính mình, phất tay khiến cho nó trôi nổi lên giữa không trung.

Đan dược này thoạt nhìn tối như mực, không có bất kỳ chỗ thần kỳ nào, trong những người chung quanh có người không nhịn được bật cười.

"Đây là nắm đất hay là đan dược?"

"Chỉ vậy?"

Lúc xung quanh truyền ra từng tiếng chế nhạo, Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay, đan dược lập tức truyền ra âm thanh ken két, lớp vỏ bên ngoài liền vỡ vụn.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo từng lớp tầng ngoài màu đen thoát ly, vô tận ánh sáng giống như bài sơn đảo hải, thình lình bộc phát về khắp bát phương.

Tia sáng vạn trượng, vô cùng vô tận, như là ánh rạng đông phủ xuống, mở ra một mảnh hy vọng cho thế giới này.

Mỗi một đạo ánh sáng trong đó, đều giống như cầu vồng, rực rỡ tươi đẹp vô cùng nhiều vẻ.

Chiếu rọi bầu trời, khiến cho cả bầu trời tràn đầy tường hòa, tung bay trên đại địa, khiến cho thân núi được điềm lành bao phủ.

Từ xa nhìn lại, giống như lấy đan dược này làm trung tâm, tạo thành một biển ánh sáng không ngừng khuếch tán về bốn phía, cuối cùng hóa thành rực rỡ.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ tu sĩ bên trong Nghịch Nguyệt Điện chú ý tới đều thất thần, mà giờ phút này hai khỏa đan dược ở giữa không trung, phàm là có người có mắt, đều có thể nhìn ra chênh lệch cực lớn lẫn nhau.

Đan dược của Hứa Thanh, ánh sáng vạn trượng, mà đan dược của Thánh Lạc đại sư, lúc đầu vốn cũng là có chút ánh sáng, nhưng lúc này đã bị triệt để bao phủ, bình thản không có gì lạ, nếu không cẩn thận nhìn, sợ là cũng mất đi ý nghĩa tồn tại.

Cho đến một lúc lâu sau, mới có âm thanh hấp khí vang vọng, tiếp theo là càng lúc càng nhiều và liên tiếp, cuối cùng từng đạo la thất thanh trong đám người sôi trào dựng lên.

“Thiên Đạo ban cho ánh sáng vô tận?”

“Ánh sáng như vậy... Đây chẳng phải là vô thượng đan mà Thánh Lạc đại sư trước kia đã từng nói qua sao!”

“Rõ ràng thật sự có loại đan này? Ta nhớ rất rõ, chỉ có đan dược ẩn chứa vận khí cùng với hội tụ hy vọng chúng sinh, mới có thể được Thiên Đạo nhận thức giao và ban cho sáng như vậy!”

Trong lúc mọi người kinh hô cùng không cách nào tin, Thánh Lạc đại sư đứng ở chỗ đó, kinh ngạc nhìn đan dược của Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin, há to miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại cái gì cũng đều không nói nên lời.

Cùng lúc đó, Tứ điện chủ giữa không trung biến thành thần chỉ ngàn trượng chợt đứng lên, trực tiếp nhìn qua đan dược phía dưới, sắc mặt thay đổi, cho đến khi ngực cũng đều có chỗ lên xuống.

“Đan Cửu đại sư, đan này.... . Chính là Giải Chú đan?”

Đây là lần đầu tiên gã nói chuyện cùng Hứa Thanh, cũng là lần đầu tiên tăng thêm hai chữ đại sư, mà ý nghĩa từ trong miệng của gã nói ra, cũng không giống vậy.

Chương 1459: Ánh đan rọi Tế Nguyệt (2)

Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu.

Cùng lúc đó, nơi đây kích động nhất, là những người tùy tùng kia của Hứa Thanh, vô luận là đại hán hàng xóm hay là tên sáu mắt, hoặc cả những người khác, trong lòng bọn họ đều vô cùng kích động.

Tất cả dao động tâm thần, suy nghị do dự của bọn họ lúc trước, đều bị kiên định cùng phấn khởi thời khắc này hoàn toàn thay thế.

Nhất là tên sáu mắt, giờ phút này ra sức hô to.

“Đan Cửu đại sư, đức cao cửu thiên, đan phục thập hải, tạo phúc trăm giới, thiên thu vạn tái!”

Lời này vừa truyền ra, liền khiến cho sự kích động bên trong nội tâm của tùy tùng theo Hứa Thanh ở bốn phía cũng đều tuôn ra, toàn bộ đều hô to.

Mắt thấy như thế, mấy vị tùy tùng bên người Thánh Lạc đại sư có chút chột dạ mở miệng.

“Tuy rằng tầng ngoài của đan dược cũng trông đẹp mắt, nhưng mà dù sao cũng là vật ăn vào, cho nên dược hiệu mới là trọng yếu nhất!”

“Không sai, Giải Nan đan của Thánh Lạc đại sư có hiệu quả gấp đôi Giải Nan đan nguyên bản, mà tác dụng phụ cực thấp, loại đan dược này, mới là lương đan khiến cho chúng ta giảm bớt đau khổ nguyền rủa!”

Trong lúc lời của bọn họ vang vọng, giờ phút này Thánh Lạc đại sư cũng thở sâu đè xuống chấn động trong lòng, lão phức tạp nhìn Hứa Thanh, ánh mắt ngưng trọng trước đó chưa từng có, trầm giọng mở miệng.

“Giải Nan đan của lão phu, ăn một khỏa, có thể khiến cho đau khổ nguyền rủa trì hoãn ít nhất 60 năm!”

Nói xong, lão nhìn về phía Hứa Thanh, như lâm đại địch.

Mọi người trong Nghịch Nguyệt Điện nghe vậy cũng đều nhao nhao, thanh tỉnh từ trong khiếp sợ do ánh sáng từ đan dược Hứa Thanh lúc trước, dẫu sao đan dược đích xác là vật để ăn, dược hiệu mới là trọng điểm, bây giờ nghe giới thiệu thì trong mắt mỗi người đều lộ ra kỳ mang.

Hứa Thanh không để ánh mắt Thánh Lạc trong lòng, hắn đang nhìn Giải Chú đan của mình, bình tĩnh mở miệng.

"Vĩnh viễn giảm xuống một thành nguyền rủa."

Âm thanh của Hứa Thanh không cao, nhưng lại giống như là sấm sét, ầm ầm nổ tung bên trong tâm thân toàn bộ chúng tu Nghịch Nguyệt Điện.

Bên trong Nghịch Nguyệt Điện, lập tức lặng ngắt như tờ.

Tâm thần nhiều người rung chuyển cực hạn, cho dù bọn họ lúc trước cũng đã có chỗ suy đoán đối với Giải Chú đan, nhưng sau khi nghe thấy lời nói của Hứa Thanh, trong lòng vẫn bay lên cảm giác không thể tưởng tượng nổi, cảm thấy hết thảy đều vô cùng không chân thật.

Mà Thánh Lạc đại sư chỗ đó nghe vậy, ánh mắt ngưng tụ, mạnh mẽ mà nhìn về phía đan dược Hứa Thanh, vào thời khắc này trong lòng lão cũng đang có sóng lớn ngập trời, nhưng nhận thức nhiều năm khiến cho đầu óc của lão nhanh chóng phán đoán, sau đó trầm thấp mở miệng.

"Không thể nào!"

"Trừ phi là ẩn chứa tác dụng phụ cực lớn, khiến cho người ta sau khi ăn vào không dùng được mấy ngày, liền trực tiếp bất đắc kỳ tử mà chết!"

Hứa Thanh nhìn Thánh Lạc, nhàn nhạt mở miệng.

"Không có bất kỳ tác dụng phụ."

Tâm thần nhiều người lần nữa chấn động, thân thể Thánh Lạc nhoáng một cái, nhưng trong mắt vẫn chất vấn mãnh liệt như trước, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

"Nói bậy, chẳng lẽ ngươi là Thần tử Hồng Nguyệt? Thần tử cũng không làm được điểm này, hay chẳng lẽ ngươi là Thần Linh! Buồn cười buồn cười!"

“Thử một lần liền biết.” Thần sắc Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, giờ phút này sau khi truyền ra lời nói, hắn nhìn mọi người bốn phía.

“Các ngươi ai tới?”

Mọi người nơi đây từng người do dự trong lòng, mà Thánh Lạc đại sư cười lạnh.

“Sau khi ăn, tai hoạ ngầm cực lớn!”

Lời lão vừa nói ra, mọi người càng thêm do dự, ngay cả đại hán hàng xóm cũng cũng không dám tùy tiện đi ra, nhưng vào lúc này, một âm thanh bén nhọn vang vọng bốn phương.

“Ta tới!”

Mọi người đồng loạt nhìn lại, chỉ thấy một tượng thần sáu mắt ngạo nghễ đi ra từ trong đám người, trực tiếp đến trước mặt Hứa Thanh, cung kính cúi đầu, lớn tiếng mở miệng.

“Các ngươi do dự đối với đan dược của đại sư, rõ ràng cho thấy không thành kính, nhưng ta khác biệt, ta vững chắc tin tưởng đại sư, viên thuốc này ta tới ăn!”

Hứa Thanh đáy lòng cổ quái, đưa mắt nhìn đội trưởng, không nói chuyện.

Mà giờ khắc này, ánh mắt của toàn bộ mọi người đều hội tụ đến trên người đội trưởng, ngay sau đó đại hán hàng xóm cũng chợt lao ra, lớn tiếng mở miệng.

“Đại sư, ta nguyện thử đan!!”

“Lúc đầu ta đã lắng nghe vô thượng đạo âm từ lão nhân gia ngài suốt hai tháng, đây là duyên phận, mà sau đó ta cũng lại là người đầu tiên mua đan dược của ngài, là người thứ nhất ăn vào, mỗi lần ta cũng đều là người thứ nhất, lần này cũng không ngoại lệ!”

“Mời đại sư thành toàn!”

Đại hán hàng xóm ánh mắt sáng ngời, nhìn về phía Hứa Thanh với thần sắc thành khẩn, gã thật sự tín nhiệm.

Tên sáu mắt nhìn qua, có chút bất mãn.

Hứa Thanh trầm ngâm rồi vung tay lên, đan dược lập tức bay thẳng đến phía đại hán hàng xóm, hắn không cho đội trưởng, bởi vì trên người đội trưởng quá nhiều đồ ngổn ngang, Hứa Thanh lo lắng xuất hiện một chút phản ứng không tốt.

Đại hán hàng xóm một kiện tiếp được, cầm lấy đan dược, thở sâu và trong mắt kiên định, cuối cùng dưới vạn chúng nhìn chăm chú, dưới Thánh Lạc đại sư cùng với Tứ điện chủ trên bầu trời cũng đều tập trung toàn bộ tinh thần chú ý, gã đặt đan dược ở bên miệng, một cái nuốt vào.

Sau một khắc, Tứ điện chủ trên bầu trời giơ tay lên cách không một trảo, thân thể đại hán hàng xóm lập tức bay ra, bay đến giữa không trung, được lực lượng của Tứ điện chủ bao phủ và gia trì cho gã, cũng có thể để cho mọi người cảm giác rõ ràng hơn.

Chỉ thấy thân thể đại hán đầu tiên là run rẩy, xuất mồ hôi trán, thần sắc đau khổ, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo toàn thân gã liền lập lòe ánh sáng, từng trận chất lỏng màu đen từ từ chảy ra từ trên thân pho tượng của gã.

Chất lỏng này toả ra mùi hư thối, vào lúc tràn ngập khắp bát phương, thân thể của đại hán chấn động mạnh một cái, ánh mắt mở ra, lộ ra vẻ chấn động cùng không cách nào tin, thì thào nói nhỏ.

“Nguyền rủa của ta. . . . . Giảm bớt một thành!”

Lời gã vừa ra, bên tai toàn bộ mọi người trong Nghịch Nguyệt Điện nổ vang, từng người run rẩy, trong mắt lộ ra điên cuồng, nhưng vẫn là mang theo chất vấn, nhao nhao nhìn Tứ điện chủ.

Tứ điện chủ nhắm nghiền hai mắt, vào lúc mọi người chờ đợi trong căng thẳng lo lắng không yên, Tứ điện chủ mở đôi mắt ra, từng bước một từ bầu trời đi xuống, cho đến khi đi tới trước mặt Hứa Thanh, ánh mắt của gã thâm sâu, ngóng nhìn Hứa Thanh.

Một lát sau Tứ điện chủ chắp tay, lấy thân phận tôn quý mà cúi đầu về phía Hứa Thanh.

“Đại sư minh đức chí thiện, công đức vô lượng!”

Lời này vừa ra, như lôi đình vạch phá thiên địa, một chùy định tất cả.

Bên trong Nghịch Nguyệt Điện, toàn bộ tượng thần, từng cái kịch liệt rung động lắc lư, trong một cái chớp mắt này, hết thảy do dự trong lòng đều tan thành mây khói, lúc trước chất vấn đến cỡ nào, giờ phút này liền cuồng nhiệt đến cỡ đó.

Vô tận chờ mong cùng kích động, tràn ngập tinh thần của bọn họ, cuối cùng hóa thành vô số tiếng hô, sôi trào dựng lên bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

Giờ khắc này, Hứa Thanh đã thành ngôi sao phát sáng cuối cùng ở nơi đây.

Chương 1460: Ta và ngươi vẫn cùng đường (1)

Trong đám người, Thánh Lạc đại sư ngơ ngác đứng ở nơi đó, nghe mọi người bốn phía hoan hô, trong khoảng thời gian ngắn có chút hoảng hốt.

“Thật có thể… . . Giảm xuống nguyền rủa?”

Thánh Lạc thì thào, nội tâm dâng lên cảm giác không cam lòng mãnh liệt, dù là cho tới bây giờ, dẫu Tứ điện chủ đã nghiệm chứng đối với điều ấy, nhưng lão vẫn còn có chút không tin như trước.

Bởi vì từ xưa đến nay, không có ai có thể làm được điểm này.

Về phần lão có thể cải tiến Giải Nan đan, bản thân việc này đã là rất khó rồi, hao phí tâm huyết cả nửa đời của lão, càng là nghiên cứu rất nhiều văn hiến sách cổ về nguyền rủa còn sót lại của cổ nhân, lúc này mới làm được.

Mà càng là hiểu rõ nguyền rủa, lão lại càng biết rõ muốn giảm xuống vĩnh viễn, chỉ có thần tích mới có thể!

Ngay lúc tâm thần Thánh Lạc nơi đây bốc lên, hai mắt mơ hồ có chút đỏ thẫm, Hứa Thanh đứng cách đó không xa nhìn lão một cái, vung tay phải lên, một khỏa Giải Chú đan bay thẳng đến phía Thánh Lạc.

Thánh Lạc sững sờ, bản năng tiếp được và nhìn Hứa Thanh.

Những người khác cũng đều nhao nhao nhìn lại, tâm tư khác nhau, nhất là những người tùy tùng của Thánh Lạc đại sư, giờ phút này đáy lòng đắng chát, bọn họ hiểu rõ tiếp theo ắt sẽ không thiếu những lời nhục nhã.

Nhưng Hứa Thanh không hề.

Hắn bình tĩnh nhìn qua Thánh Lạc, nhẹ giọng mở miệng.

“Thánh Lạc đại sư, ta và ngươi đều tu đan đạo, cho nên giữa nhau càng có thể hiểu rõ, bên trong Tế Nguyệt đại vực, người chủ tu đan đạo như chúng ta, trong lòng đều có mộng tưởng.”

“Lúc người ta tu hành, chúng ta đang nghiên cứu nguyền rủa, lúc người khác hưởng lạc, chúng ta đang nghiên cứu văn hiến, bởi vì, chúng ta muốn cởi bỏ nguyền rủa, dù là không giải được cũng phải ghi chép nghiên cứu của mình lại, lưu lại cho hậu nhân, đặt hy vọng ở đời sau.”

“Đây là sứ mạng của đan tu ở bên trong Tế Nguyệt đại vực.”

Ánh mắt Hứa Thanh thanh thản, hắn thật ra cũng lý giải Thánh Lạc, trong lời nói không có bất kỳ ý mỉa mai nào.

Thân thể Thánh Lạc chấn động, nhìn qua Hứa Thanh, mở to miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại nói không nên lời.

Hôm nay tâm thần của lão chấn động rất nhiều lần, ngay từ đầu là tự ngạo, tiếp theo là chấn động, mà sau đó là chất vấn cùng không cam lòng mãnh liệt, nhưng bây giờ… Đủ loại cảm xúc giao hòa cùng một chỗ, hóa thành nồng đậm phức tạp.

Bởi vì lời của Hứa Thanh, đã nói ra tiếng lòng của lão.

Thật sự là lão ưa thích danh lợi, nhưng ở phía sau cái ưa thích đó, đích thực lão cũng có giấc mộng của mình.

“Thánh Lạc đại sư, viên thuốc này chuyển giao cho ngươi, con đường hóa giải nguyền rủa, một người như ta khó có thể đi đến cuối cùng, chúng ta cùng nỗ lực.”

Hứa Thanh chắp tay, xoay người cúi đầu.

Thánh Lạc có thể cảm nhận được sự chân thành của Hứa Thanh, sự chân thành này khiến cho đáy lòng của lão ngũ vị tạp trần, suy nghĩ cuồn cuộn, nổi lên niềm xấu hổ, mà tùy tùng bốn phía của lão cũng toàn bộ thay đổi sắc mặt, trong lòng từng người trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tứ điện chủ trên bầu trời cũng là nhìn Hứa Thanh nhiều vài lần, trong thần sắc lộ ra tôn kính, dĩ nhiên gã có thể thấy được ngôn từ của vị Đan Cửu đại sư này cũng không phải là hư giả, thật sự là ý nghĩ như vậy.

Mà Thánh Lạc thở sâu, giờ phút này thần sắc nghiêm nghị đi ra vài bước nhìn qua Hứa Thanh, chắp tay cúi đầu thật sâu.

“Đan Cửu đại sư, lúc trước là lão phu… . . Ài.”

Thánh Lạc lắc đầu, lần nữa cúi đầu.

Hứa Thanh gật đầu không nói thêm nữa, quay người đi về phía miếu thờ của mình.

Thật ra hắn cũng không thích cái loại cục diện vô cùng nhiệt tình này, nếu không phải lúc trước Thánh Lạc bên đó cố ý tìm chuyện, hắn cũng sẽ không cao điệu như thế, dưới mắt nhoáng một cái, Hứa Thanh liền về tới miếu thờ.

Cùng giống như ngày thường, hắn lấy ra mười khỏa Giải Chú đan đặt ở bên trong quang đoàn trong miếu thờ, rồi lựa chọn trở về, trước khi đi hắn cũng hoàn thành hứa hẹn, cho mỗi người mình tùy tùng của mình một khỏa Giải Chú đan.

Hắn rời đi cũng không để cho tâm tình kích động của mọi người trong Nghịch Nguyệt Điện hạ nhiệt, thật sự là việc nguyền rủa giảm xuống, căn bản chưa từng xuất hiện trong toàn bộ lịch sử của Tế Nguyệt đại vực.

Mà câu đối thoại cuối cùng giữa Đan Cửu cùng Thánh Lạc đại sư, bố cục lộ ra trong đó, càng làm cho người ta khắc sâu ấn tượng.

Cho nên rất nhanh mọi người trong Nghịch Nguyệt Điện đều mang theo nội tâm kính ý, đi vào trong miếu thờ của Hứa Thanh, xem xét giá cả Giải Chú đan, cái giá tiền này... . . Càng khiến cho tôn kính trong lòng tất cả mọi người càng đậm.

Không khác quá nhiều cùng với giá bán Giải Nan đan lúc trước, đều là cần một chút dược thảo cùng với tài liệu văn hiến.

“Đây, mới chân chính là đại sư... . .” Không biết là ai, sau khi nhìn xong giá cả, than nhẹ một tiếng, vang vọng trong lòng toàn bộ chúng tu trong Nghịch Nguyệt Điện.

Danh tiếng Đan Cửu, bắt đầu từ giờ khắc này càng ngày càng xâm nhập nhân tâm bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

Có thể tưởng tượng, theo Hứa Thanh tương lai lần lượt xuất ra đan dược, lúc người ăn được đan dược của hắn càng ngày càng nhiều, loại xâm nhập nhân tâm này, sẽ khắc vào linh hồn.

Hứa Thanh cũng có dự phán đối với điều này, nhưng mà cũng không chú ý quá nhiều, hắn trở về tiệm thuốc và đặt trọng tâm ở trên việc nghiên cứu Kim Ô.

Hắn một mực cân nhắc, bản chất công pháp Hoàng cấp là cái gì, làm thế nào để có thể đào móc Kim Ô càng sâu hơn nữa.

Nhưng mà đầu mối có hơi xa vời, quá trình không phải rất thuận lợi, nhưng Hứa Thanh cũng có thể cảm nhận được, theo nghiên cứu của hắn, theo Kim Ô biến hóa thêm nữa, thời gian hắn kiên trì bên trong hạt châu rõ ràng càng tăng trưởng một chút.

Từ lúc mới bắt đầu lập tức tử vong, cho đến sau lần thứ bảy, hắn đã có thể kiên trì vượt qua sáu hơi thở.

“Nhưng… Chỉ còn lại hai lần.”

Mấy ngày sau, sáng sớm Hứa Thanh ngồi khoanh chân bên trong tiệm thuốc, mở mắt và khóe miệng tràn ra máu tươi, lấy ra đan dược nuốt vào, sau đó trong lòng của hắn không thể khống chế dâng lên một chút khó chịu.

Cảm xúc này rất là hiếm thấy ở trên người hắn, thật sự là lần lượt thất bại cũng không coi vào đâu, nhưng một khi hai lần tiếp theo vẫn không có đạt tới trình độ chính mình hài lòng, lần thứ mười… Hắn sẽ mất đi Kim Ô.

Hắn có thể cảm nhận được, ác ý cùng với tham lam của Hắc Đồng thượng nhân bên trong hạt châu đối với mình, càng ngày càng mãnh liệt.

“Nếu như thật sự không được, cũng chỉ có thể dừng lại ở lần thứ chín.” Hứa Thanh thở sâu, đứng dậy bước khỏi nhà sau, đi tới đại sảnh tiệm thuốc.

Hắn muốn ra ngoài giải sầu.

Vừa mới đi ra, Hứa Thanh đã nhìn thấy Linh Nhi đang tính toán ở đó, tựa hồ đối với Linh Nhi mà nói, sổ sách tính hoài không hết, Hứa Thanh cũng đã chú ý qua việc này, phát hiện niềm vui thú của Linh Nhi hơn phân nửa đều đặt ở trong việc lần lượt tính toán nhiều lần.

Chương 1461: Ta và ngươi vẫn cùng đường (2)

Ninh Viêm đang lau chùi, Lý Hữu Phỉ đang sắp xếp lại đan dược, đội trưởng đang thủ vệ, về phần Ngô Kiếm Vu thì là đứng bên cạnh Thế Tử, đang ngâm thơ cho Thế Tử nghe.

“Gia gia mở mắt thiên hạ sáng, đàn bà hộ vệ chớ càn rỡ!”

Thế Tử đang uống trà nghe vậy, liếc mắt nhìn Ngô Kiếm Vu, nở nụ cười.

Ngô Kiếm Vu nhanh chóng cúi người với vẻ mặt nịnh nọt, sau đó lé mắt nhìn đội trưởng cùng với U Tinh nấu nước một bên, trong mắt lộ ra ngạo nghễ.

Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc y đã tìm được phương pháp nịnh nọt lão gia gia, đó chính là mỗi sáng sớm ngâm thơ cho lão gia gia nghe, ngày qua ngày dưới sự cố gắng của mình, y cảm thấy hiệu quả rất nổi bật.

Giờ phút này nói xong, y liền nhanh chóng chạy tới cửa, tiếp tục ngâm thơ trong bão cát.

Hứa Thanh đã quen với tiệm thuốc thường ngày, sau khi nhẹ gật đầu về phía Linh Nhi, hắn ngồi ở bên cạnh Thế Tử.

“Có đầu mối sao?” Thế tử nhìn Hứa Thanh, Anh Vũ trên bờ vai cũng ngạo nghễ nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Tiền bối, đến cùng thì công pháp Hoàng cấp là cái gì?”

Hứa Thanh hỏi một câu, đây là lần đầu tiên trong những ngày này hắn hỏi ý Thế Tử.

Thế Tử không nói chuyện, ánh mắt chuyển khỏi trên người Hứa Thanh, rơi vào chỗ Trần Nhị Ngưu, Hứa Thanh cũng tùy theo nhìn lại.

Đội trưởng ôm kiếm, không có quan tâm tới ánh mắt của Hứa Thanh cùng Thế Tử, y quét mắt nhìn qua Ngô Kiếm Vu phía ngoài, đáy lòng thầm nghĩ tiểu tử, cũng lười so đo với hành vi âm dương quái khí của y, giờ phút này nhìn chằm chằm U Tinh, quát tháo lên.

“Mỗi ngày đều nấu nước, ngươi cũng không nấu ra kinh nghiệm được hả, làm gì mà chậm như vậy, ngươi phải dùng miệng mà thổi nha!”

Thân thể U Tinh run rẩy, ẩn nhẫn của ả đối với Trần Nhị Ngưu đã đến cực hạn.

Ả có lòng bộc phát nhưng lại ngại Thế Tử, vì vậy chỉ có thể cực kỳ phẫn nộ ở đáy lòng.

Trong đầu không ngừng tưởng tượng sẽ phanh thây xé xác cái tên Trần Nhị Ngưu chết tiệt kia như thế nào.

“Một ngày nào đó, ta muốn xé y thành hai nửa, một nửa nấu nước để luộc, một nửa tạo thành viên thịt người, tiếp đó bỏ vào miệng hung hăng nhấm nuốt!”

“Vừa cắn, còn phải vừa cho thằng chó này kêu gào, cuối cùng nước sôi lại nấu nhừ nó một hồi nữa, làm canh để húp.”

Đây là suy nghĩ mỗi ngày của U Tinh, mà mỗi lần nghĩ như vậy thì đáy lòng của ả đều vô cùng thoải mái, giờ phút này trong lúc đang tiếp tục mặc sức tưởng tượng, đội trưởng hừ lạnh một tiếng.

“Run rẩy cái gì mà run rẩy, mỗi ngày chỉ biết run rẩy, không phát hiện nước cũng đã sôi rồi sao, còn không đi pha trà cho lão gia gia!”

“Ngươi nói bờ mông to lớn của ngươi mỗi ngày đều ngồi phô chổng ra như vậy, giống như quả đào tươi ngon lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt ta, ngươi đang câu dẫn ai đó! Ngươi có phiền hay không, mỗi ngày cũng là ngươi ăn nhiều nhất!”

Lời nói của đội trưởng vừa ra, U Tinh chợt đứng lên, vào lúc tu vi sắp bộc phát và trong mắt đỏ thẫm, Ninh Viêm ngồi chồm hổm trên mặt đất lau sàn qua, không kiên nhẫn mở miệng.

“Nhường nhịn một chút!”

Thân thể U Tinh lần nữa run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn phải lần nữa nhịn xuống, xách theo ấm nước đi về phía Thế Tử để pha trà cho lão, sau đó tức giận đứng ở bên cạnh.

“Hứa Thanh.” Thế Tử đổ trà nóng trước mặt lên phía trước Hứa Thanh, ngón tay chỉ một cái ở phía trên.

“Ngươi nói cho ta biết, nước là cái gì? Tại sao phải nóng lên? Trà là cái gì, tại sao sau khi cho vào nước sôi, màu sắc sẽ cải biến? Mùi vị cũng không giống nhau?”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhìn chén trà trước mặt.

“Đó là bởi vì… . .”

“Cái này không trọng yếu.” Thế Tử cắt ngang, ánh mắt thâm sâu và giơ tay phải lên, đặt mầm nhỏ lên trên mặt bàn trước mặt.

Mầm nhỏ chập chờn nhu thuận hạ xuống một chiếc lá cây, bị Thế Tử tiếp được, sau đó đặt ở trong chén trà trước mặt Hứa Thanh.

Lá cây nho nhỏ kia trôi nổi trong nước trà, hơi lay động.

“Ngươi có hiểu không?”

Hứa Thanh trầm mặc và nhắm mắt suy tư, Ninh Viêm lau chùi cũng dừng lại, đáy lòng đồng dạng suy tư, gã cảm thấy Uẩn Thần chỉ điểm vốn cực kỳ hiếm thấy, cho nên không muốn buông tha.

Đội trưởng cũng là như vậy, trong mắt lộ ra trầm ngâm, còn có Lý Hữu Phỉ càng phải như vậy.

Sau một lúc lâu thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên chấn động, mở mắt ra nhìn qua lá cây trong chén trà, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị, bỗng nhiên đứng dậy.

“Tiền bối, ta hiểu rồi!”

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu, hô hấp có chút dồn dập, hắn biết chỗ vấn đề của mình, cũng hiểu rõ đáp án, giờ phút này liền quay người đi thẳng đến sau nhà.

Thế Tử mỉm cười khẽ gật đầu, lão cảm thấy ngộ tính của Hứa Thanh cũng không tệ lắm, hiểu chỉ điểm của mình.

Đội trưởng mắt thấy một màn này, cũng hít vào một hơi, một bộ mình cũng đã hiểu, Ninh Viêm bên đó trừng mắt nhìn, đồng dạng cũng lộ ra thần sắc hoảng hốt hiểu ra.

Giờ phút này duy chỉ có Anh Vũ trên bờ vai Thế Tử sửng sốt, nhìn nước trà một chút, lại lướt qua phía trên lá cây, cuối cùng quan sát mọi người, trong mắt lộ ra mờ mịt, thấp giọng mở miệng.

“Gia gia, hắn hiểu được cái gì vậy? Lão nhân gia ngài nói cái gì cùng với hắn đó, tại sao ta nghe không hiểu… . .”

Thế Tử cầm lấy chén trà, thưởng thức rồi nhàn nhạt mở miệng.

“Ta nói cho hắn biết, phải học được cách cùng tồn tại, như trà cùng nước giao hòa lại với nhau, cũng là tốt. Lại như mầm nhỏ hạ lá cây vào đó, đây cũng là một loại buông bỏ cùng chọn lọc.”

Anh Vũ hiểu ra, Ninh Viêm gật đầu, đội trưởng tán đồng sâu sắc.

Nhưng ở trong phòng sau nhà, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, hắn đắm chìm ở bên trong suy nghĩ của mình, trong mắt lộ ra tinh mang, bị chính đáp án mình cảm ngộ ra trong đầu nổ vang, thì thào nói nhỏ.

“Nước và trà xen lẫn cùng nhau, đây là biển hiện đại đạo quy nhất, nhưng chúng sinh cũng có thể phản phác quy chân, vạn vật đều có bản nguyên tồn tại, cho nên Thế Tử chỉ điểm ta là bọn nó thật vẫn có thể phân tách ra.”

“Như chiếc lá của mầm nhỏ, chính là như vậy, sau khi hạ xuống vẫn như cũ là một bộ phận bản nguyên kia… . . Đây là đang nói cho ta biết, bọn nó vẫn là nhất thể!”

“Lão nhân gia đây là để cho ta đi nghiên cứu cấp độ càng sâu hơn, đi phóng đại và đào móc tận cùng để hiểu rõ Kim Ô, lần lượt phân cách, lần lượt bóc tách, đi tìm đến bản nguyên của Kim Ô!”

“Ta hiểu rồi, đây là bản nguyên của công pháp Hoàng cấp, cũng là bản chất!”

“Lúc trước ta nghiên cứu sai rồi, ta không nên từ góc độ vĩ mô nhìn ra phía ngoài, đi biến hóa, đáng lẽ ta phải đi xâm nhập vào phía trong, mức độ vi mô!”

Sắc mặt Hứa Thanh thay đổi, ngẩng đầu nhìn về phía đại sảnh, đáy lòng tôn kính đối với Thế Tử cũng mãnh liệt hơn.

Mà trong hành lang, Thế Tử đang thong dong nâng chén trà lên, sau khi cảm giác Hứa Thanh thì thào, bỗng dừng một chút, vẻ mặt sững sờ rõ ràng.

“Hắn cảm ngộ ra cái quái gì đấy?”

Chương 1462: Bí ẩn của công pháp Hoàng cấp! (1)

Hứa Thanh thở sâu, trong mắt lộ ra kỳ mang, trong lúc khoanh chân, tâm thần lập tức chìm vào bên trong Kim Ô của chính mình.

Lần này hắn không đi truy tìm hay thử cách biến hóa của Kim Ô nữa, cũng không đi suy tư lai lịch của Kim Ô cùng với những cái mặt trời trong trí nhớ kia, tất cả đều bị hắn bóc tách ra khỏi suy nghĩ.

Ở bên trong cảm giác của hắn, giờ phút này tất cả mọi thứ bốn phía cùng với hết thảy bản thân đều không tồn tại, chỉ có Kim Ô lập lòe ánh lửa ở trong mắt của hắn.

Thân hình màu đen, hỏa diễm hoa mỹ, trở thành thứ duy nhất hắn thấy.

“Tỉ mỉ mà nói, ngọn lửa này cũng là hư ảo, không có ý nghĩa!”

Theo suy nghĩ trong lòng Hứa Thanh nổi lên, hắn lập tức cảm giác trong Kim Ô, hỏa diễm bề ngoài của nó lập tức ảm đạm, bỗng nhiên trực tiếp dập tắt, không còn tồn tại.

Mà theo hỏa diễm tiêu tán, thân thể Hứa Thanh run lên, Kim Ô dập tắt lửa, trường hợp như vậy lúc trước hắn chưa bao giờ tiến hành qua, giờ phút này toàn thân cảm nhận được cơn đau ngấm ngầm, đó là biểu hiện Kim Ô bị thương tổn do đó ảnh hưởng đến Nguyên Anh.

Nếu như đổi thành lúc trước, khi đến một bước này thì Hứa Thanh sẽ không tiếp tục thử nữa, bởi vì hắn cảm nhận được hành động của mình nguy hiểm.

Nhưng bây giờ đã có Thế Tử chỉ điểm, Hứa Thanh trầm ngâm và tiếp tục liền đè xuống cảm giác thân thể không khỏe, hắn ngóng nhìn Kim Ô đen nhánh giống như một con Ô Nha thông thường trước mặt.

Kim Ô run run rẩy rẩy, cũng đang nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn một chút rồi nhíu mày, hắn cảm thấy hình dạng này của Kim Ô, cũng có chút dư thừa.

Vì vậy tâm niệm vừa động, Kim Ô lập tức toàn thân run lên, tất cả lông vũ trong khoảnh khắc tan biến, chỉ còn lại có thân thể trụi lủi.

Mà cắn trả một bước này mang đến, cũng càng lộ ra rõ hơn.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, cưỡng ép nhịn xuống, trực giác của hắn tự nói với mình, phương hướng lần này không sai, vì vậy hắn liền hung hăng nghiến răng, đáy lòng hung ác một phen.

Trong nháy mắt tiếp theo Kim Ô nổ vang, trực tiếp nổ tung trước mặt Hứa Thanh, hóa thành vô số máu thịt hư ảo tứ tán, Hứa Thanh phun ra máu tươi, nhưng thần thức vào thời khắc này lại hội tụ và tập trung đến mức trước đó chưa từng có, trực tiếp bao phủ về phía đoàn máu thịt kia.

Trong hiểu biết của hắn, đoàn máu thịt này là do các loại sợi tơ sắc thái giao hòa cùng một chỗ hình thành, tựa như một chùm đay rối vậy, quấn quanh cùng một chỗ tạo thành hết thảy biểu tượng.

Mỗi một sợi tơ trong đó đều ẩn chứa một chút linh tính chấn động, Hứa Thanh cảm nhận được Nguyên Anh của chính mình ở, cùng với hỏa diễm Thiên Hỏa Hải, còn có hơn mấy trăm ngàn linh hồn chúng sinh.

Đây đều là những thứ bị Kim Ô thôn phệ cùng với hấp thu tích lũy từ lúc phát triển cho đến bây giờ.

“Đây như là nước trà trong ví dụ!”

Hứa Thanh thì thào.

“Như vậy tiếp theo, chính là phải tách ra toàn bộ vật chất ở bên trong!”

Ý chí Hứa Thanh khẽ động, máu thịt nhanh chóng giảm bớt, từng sợi tơ bị bóc tách ném qua một bên, mà tiếng Kim Ô kêu rên thảm thương cũng theo đó mà vang vọng.

Hứa Thanh phun ra máu tươi, nhưng ánh mắt cố chấp, nghiến răng tiếp tục.

Theo thời gian trôi qua, cả người hắn tựa như nhập ma vậy, quên mất hết thảy bên ngoài, trong mắt chỉ có Kim Ô không ngừng giảm bớt, cho đến mấy ngày trôi qua, đay rối do những sợi tơ tạo thành đã thiếu đi chín thành.

Còn sót lại, chỉ có ba sợi.

Một sợi là màu đen, một sợi là màu đỏ, một sợi là màu tím!

“Nước trà, sắp hoàn toàn phân tách vi mô!”

Đáy lòng Hứa Thanh cuộn trào, hắn cảm nhận được màu tím là Nguyên Anh của mình, màu đỏ đại biểu hỏa diễm, về phần màu đen thì là bổn mạng Kim Ô, cũng chính là bản chất công pháp Hoàng cấp biến thành.

“Thế Tử chỉ điểm ta, cho dù lá cây thoát ly, nhưng bản nguyên của nó vẫn là như cũ, vẫn là nhất thể như trước, cho nên vô luận bóc tách như thế nào, thật ra cũng có thể khôi phục.”

Điểm này tuy là Thế Tử chỉ điểm, nhưng trong quá trình bóc tách thì Hứa Thanh cũng có thể nhận thấy được, hắn cảm giác những sợi tơ bị chính mình bóc tách kia cũng không hề tan biến, chúng nó vẫn còn.

Bởi vì có ngàn vạn liên hệ, cho nên hắn có thể tâm niệm vừa động, liền bay nhanh trở về.

Cái này cũng càng lúc càng chứng minh tính chân thật từ chỉ điểm của Thế Tử.

“Như vậy, trước tiên tước đoạt đi lửa kia!”

Hứa Thanh nghiến răng, hội tụ thần thức, từng chút hút cái sợi tơ màu đỏ kia ra, quá trình này mang cho Hứa Thanh đau khổ cực lớn, mỗi một tấc đều khiến toàn thân hắn run rẩy.

Nhưng Hứa Thanh cũng không bỏ qua, vẫn kiên trì tiếp tục.

Mấy ngày trôi qua, khi hắn đang thủy chung đắm chìm trong tu hành, không biết được trong bảy tám ngày này, theo hắn tu hành thì bên trong tiệm thuốc đã có chấn động không nhỏ.

Chỗ sau nhà của hắn tràn ngập linh lực chấn động cuồng bạo đến tột cùng, hóa thành từng sợi tơ vô hình, không ngừng vung vẩy về bát phương, những nơi đi qua liên tiếp truyền đến âm thanh nổ vang.

Thân thể của hắn, toàn bộ đều là máu tươi!

Quần áo đã bị đốt cháy, đồ đằng Kim Ô trên thân thể đang kêu rên, bức đồ đằng này, mỗi một nơi đều đang chảy ra máu.

Nhưng những điều ấy vẫn còn không coi vào đâu, trong mấy ngày này khí tức của Hứa Thanh càng thêm khoa trương, khi thì đột nhiên bộc phát chấn động kinh khủng, khi thì sinh cơ lại lập tức tan biến.

Mơ hồ trong đó, trong cơ thể hình như có một cỗ lực lượng vô cùng kinh người đang thức tỉnh.

Lực lượng này giống như là bị Thiên Đạo không cho phép, bị đại lục Vọng Cổ này bất dung.

Vì vậy ở bên ngoài tiệm thuốc, trên bầu trời Khổ Sinh sơn mạch, bên trong bảy tám ngày qua thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, âm thanh sấm sét giống như gào thét, liên tục vang vọng.

Toàn bộ chúng tu Khổ Sinh sơn mạch đều bị chấn động, không biết xảy ra chuyện gì, mà sấm sét trên bầu trời giống như là đang truyền ra lời nói nào đó mà người ngoài nghe không hiểu.

Có thể nghe hiểu, hầu như không có.

Nhưng Thế Tử có thể nghe hiểu, cũng chính là có thể nghe hiểu mới khiến cho lão càng ngày càng giật mình đối với Hứa Thanh.

Chương 1463: Bí ẩn của công pháp Hoàng cấp! (2)

Bên trong tiệm thuốc, Linh Nhi căng thẳng, vô cùng lo lắng không yên.

Đội trưởng kinh hãi, có chút chấn động.

Ninh Viêm hoảng sợ, trái tim không ngừng đập nhanh.

Ngô Kiếm Vu mờ mịt, không biết làm sao.

Thế Tử… Đã đi đến sau nhà, khoanh chân ngồi phía trước Hứa Thanh, nhìn không rời mắt.

Thần sắc của lão nhiều lần phức tạp, giơ tay phải lên mấy lần muốn đánh gãy cảm ngộ của Hứa Thanh, nhưng mà cuối cùng vẫn còn kiềm chế.

“Tiểu tử này, hắn đang cảm ngộ cấm kỵ của Vọng Cổ, thứ không thể thấy, không thể kể cũng không thể nhắc!”

“Ta… . . Ta không có nói gì mà.” Thế Tử có chút do dự, cẩn thận nhớ lại sau đó liền thở dài, lần đầu tiên lão cảm giác được tiểu tử trước mắt này có điểm lạ!

Giờ phút này thiên lôi cuồn cuộn bên ngoài vang vào trong tai Thế Tử, đó là uy hiếp cùng cảnh cáo mãnh liệt của Thiên Đạo Vọng Cổ.

“Từng cái công pháp Hoàng cấp, thật ra đều ẩn chứa phong ấn của Thiên Đạo Vọng Cổ… . .”

“Nhưng hôm ấy ta rõ ràng chỉ điểm, nên cùng tồn tại và biết từ bỏ… . .”

Thế Tử thở dài, phất tay phong ấn toàn bộ khí tức của Hứa Thanh ở nơi này lại, tự mình làm hộ pháp cho hắn.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh vẫn đang đắm chìm ở trong cảm giác của mình như trước, dưới sự cố gắng cùng cố chấp của hắn, sợi tơ màu đỏ rốt cuộc từng chút xíu một bị hắn hoàn toàn hút ra ngoài.

Giờ phút này bộ dáng của Kim Ô ở trước mặt hắn đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại có hai sợi tơ đang dây dưa cùng một chỗ, một màu đen và một màu tím.

“Tiếp đến, là sợi màu tím của ta.”

Hứa Thanh không chần chờ, lập tức đi rút sợi tơ tím kia, đau khổ quá trình này mang đến, giống như là đang rút gân của chính mình vậy, Hứa Thanh cảm giác linh hồn của mình cũng đều đang run rẩy.

Nhưng trực giác của hắn rất mãnh liệt, sau khi mình rút sợi tơ màu tím ra, đáp án …sẽ hiện ra ở ngay trước mặt mình.

“Ra cho ta!”

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng, toàn lực ứng phó, không biết trôi qua bao lâu, hắn hoàn toàn hút sợi tơ màu tím ra ngoài, mà một cái chớp mắt sợi tơ màu tím rời đi, Kim Ô trước mặt hắn, chỉ còn lại duy nhất một cái sợi tơ màu đen!

Trong lúc sợi tơ này rung động lắc lư, liền tản mát ra một cỗ chấn động để cho Hứa Thanh cảm giác vô cùng kinh khủng.

“Đây là…. .” Linh hồn Hứa Thanh chấn động, hội tụ cảm giác lại, không ngừng phóng đại sợi tơ màu đen mình đang nhìn này, phóng đại, lại phóng đại!

Cho đến cuối cùng, khi sợi tơ màu đen này bị phóng lớn đến vô tận, tựa như một thế giới chiếu vào trong cảm giác Hứa Thanh, nội tâm Hứa Thanh lập tức nổ vang lên, hắn nhìn thấy!

Sợi tơ màu đen kia cũng không phải là nối liền cùng một chỗ!

Nó do vô số khối vụn màu đen tạo thành, vô số khối vụn rập rạp vô số hội tụ lại, mà ở giữa từng khối vụn, cũng đều tồn tại tia chớp hình cung.

Những tia chớp đó giống như là dây thừng, quán xuyên vô tận những khối vụn màu đen, khiến cho chúng nó sau khi thu nhỏ lại vô số thì thoạt nhìn chỉ giống một sợi tơ đen.

Mà hình dạng của những khối vụn này, đều là bất quy tắc, nếu tụ hợp lại cùng nhau…

Đây rõ ràng là một cây trường thương màu đen!

Hắn chỉ cảm thụ một chút, trong đầu tự động nổi lên một cái nhận thức.

"Binh khí Cấm Ky!"

Binh khí này, có thể phá thiên có thể thủng địa, có thể diệt đạo, có thể sát thần!

Một màn này đã phá vỡ suy nghĩ Hứa Thanh, nổ vang trong linh hồn của hắn, vô luận như thế nào hắn cũng không ngờ, bên trong bản nguyên Kim Ô, rõ ràng lại tồn tại một kiện binh khí kinh khủng bị vỡ thành vô số khối!

"Đây là bản chất công pháp Hoàng cấp?"

"Đây là bản nguyên của Kim Ô?"

"Vậy không phải từng bộ công pháp Hoàng cấp, trên thực tế cũng đều như vậy, cũng phong ấn loại binh khí kinh khủng thế này!"

"Là ai phong ấn? Thiên Đạo sao?"

"Tại sao lại phong ấn? Những thứ binh khí Cấm Kỵ này... Chủ nhân là ai?"

"Nếu như thế, tại sao lại để cho người ta tu hành công pháp Hoàng cấp, chẳng lẽ nói... Công pháp Hoàng cấp, bản chất chính là khiến người ta từng bước một sửa chữa hồi phục lại binh khí Cấm Ky, cho đến cuối cùng, nắm nó trong tay!!"

"Đại lục Vọng Cổ, đến cùng còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật!"

Thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, ý thức chợt cuốn ngược trở lại, theo hắn thu hồi cảm giác, sợi tơ màu tím lập tức dung nhập, tiếp theo là sợi tơ màu đỏ, sau đó là những cái sợi tơ khác bị hắn lần lượt chia lìa cũng hợp về.

Trong chớp mắt đay rối lại tái hiện, bao phủ hết thảy bí ẩn vào, sau đó Kim Ô hình thành máu thịt, dần biến ảo thành đường nét Kim Ô, lông vũ khôi phục, hỏa diễm bộc phát.

Sóng nhiệt đập vào mặt, thân thể Hứa Thanh theo bản năng hướng về phía sau, hai mắt bỗng nhiên mở ra và phun máu tươi.

Hô hấp trở nên dồn dập trước đó chưa từng có, một khắp mở mắt ra, thứ đầu tiên hắn trông thấy, chính là trước mặt ...chẳng biết Thế Tử đã xuất hiện từ lúc nào!

Không đợi Hứa Thanh mở miệng, Thế Tử bỗng nhiên truyền ra lời nói.

“Không nên nói, không nên hỏi!”

Tim Hứa Thanh đập nhanh, trong mắt chớp động, sau một lúc lâu hắn dẹp loạn một chút, nhìn bốn phía và cảm giác được chấn động của nơi này, cũng cảm nhận được bên ngoài nổ vang.

Cuối cùng hắn nhìn về phía Thế Tử, nhẹ gật đầu, lấy ra hạt châu Hắc Đồng thượng nhân, đưa tới.

“Tiền bối, vật này ta không cần nữa, ta đánh không lại Hắc Đồng, cũng không muốn Kim Ô bị nuốt, quan trọng nhất là, ta đã đã tìm được đạo của Kim Ô!”

“Ngươi đúng là không cần nữa… . .” Thế Tử lặng lẽ tiếp nhận, vẻ phức tạp nhìn qua Hứa Thanh.

Giờ phút này lão cảm nhận rõ ràng được Kim Ô trong cơ thể Hứa Thanh, nhiều hơn một vòng cảm giác sắc bén trước kia chưa bao giờ có, mơ hồ trong đó, hình thái nó giống như đang thay đổi, dường như hóa thành một cây trường thương.

Đây, chính là đòn sát thủ từ Nguyên Anh Kim Ô của Hứa Thanh!

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm, để cho ta lĩnh ngộ sâu hơn!” Hứa Thanh thở sâu, miễn cưỡng đứng người lên cúi đầu về phía Thế Tử.

Hắn rất cảm kích, nếu không phải lời nói khi đó của Thế Tử, hắn không thể nào lĩnh ngộ khắc sâu như vậy.

Thế Tử bỗng nhiên mở miệng.

“Sư tôn ngươi trước kia cũng đã chỉ điểm qua cho ngươi như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Hứa Thanh kinh ngạc, không biết tại sao đối phương lại hỏi như thế, vì vậy gật đầu.

Thế Tử trầm mặc, sau một lúc lâu thở dài.

“Sư tôn ngươi, không dễ dàng gì.”

Chương 1464: Bố cục của Thế Tử! (1)

Thế Tử thổn thức, sau đó rời khỏi sau nhà, lão cần một ít thời gian để thích ứng với ngộ tính không thể tưởng tượng này của Hứa Thanh.

Theo Hứa Thanh thức tỉnh, sấm sét ngoài thiên địa u ám của Khổ Sinh sơn mạch cũng tiêu tán, cái loại cảm giác áp lực cũng dần dần tản đi.

Chuyện này dẫn tới Khổ Sinh sơn mạch chấn động không nhỏ, vô số suy đoán cũng theo đó dựng lên, nhưng ngoại trừ những người ở bên trong tiệm thuốc, không có ai biết được hết thảy đầu nguồn của việc này đều đến từ Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng là sau đó mới biết được việc phát sinh trong lúc hắn bế quan, đáy lòng của hắn vẫn còn dâng lên nỗi khiếp sợ, đồng thời cũng lại càng tôn kính sâu hơn đối với Thế Tử.

“Chỉ là chỉ điểm một câu, liền để cho ta hiểu ra những thứ này, Uẩn Thần quả nhiên là Uẩn Thần… . .”

Hứa Thanh cảm khái trong đáy lòng, sau đó bắt đầu cuộc sống vừa khôi phục thương thế bản thân, vừa nhiều lần ra ngoài thích ứng đòn sát thủ của Kim Ô.

Cứ như vậy thời gian dần trôi, nửa tháng qua đi.

Buổi trưa ngày hôm nay, ở một chỗ hạp cốc, thân ảnh Hứa Thanh lập tức từ xa xa bay đến, sau khi đi vào hạp cốc, hắn theo bản năng quan sát khắp nơi, xác định không ngại.

Hạp cốc này cách thổ thành không xa.

Những ngày này Hứa Thanh thường xuyên kiểm tra đòn sát thủ Kim Ô của chính mình, địa điểm mỗi lần đều không giống nhau, lần này chính là lựa chọn nơi đây.

Đòn sát thủ Kim Ô của hắn uy lực quá mức kinh người, thời điểm triển khai khí thế ngập trời, vả lại hơi khống chế không tốt một chút liền giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, một tia ý thức bộc phát, ngay tiếp theo Kim Ô ảm đạm.

Thậm chí có một lần, Kim Ô xém chút nữa trực tiếp héo rũ tan vỡ.

Vì vậy Hứa Thanh cần phải lần lượt điều chỉnh rất nhỏ, thử nghiệm triển khai đòn sát thủ này, khóa chặt trong phạm trù nhất định, khiến cho uy lực của nó cố định ở biên giới Kim Ô có thể thừa nhận.

“Đã điều chỉnh mấy mươi lần, lần này hẳn là có thể được rồi.”

Hứa Thanh thở sâu, cởi quần áo của mình cất kỹ, chỉ lưu lại một cái quần đùi.

Nhìn thân thể trụi lủi, sắc mặt Hứa Thanh lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Mỗi một lần đều như vậy, về sau phải nghĩ một biện pháp giải quyết mới được… . .”

Hứa Thanh thu hồi suy nghĩ, nhắm mắt suy tư một lát, sau khi nhiều lần xác minh trong đầu, hắn bỗng nhiên mở hai mắt lộ ra tinh mang, giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, một cỗ khí tức kinh người lập tức ầm ầm bộc phát từ trên người hắn.

Toàn bộ phía sau lưng hắn đột nhiên hiển lộ ra đồ đằng Kim Ô, không ngừng di chuyển lan tràn tới nửa người trên Hứa Thanh.

Kim Ô bên trong đồ đằng có đủ linh động, giờ phút này trong lúc khuếch tán liền có từng trận khí tức kinh khủng liên tục bay lên.

Khí tức này hóa thành hỏa diễm phong bạo, quét ngang bốn phương, khiến cho mặt đất nơi đây lập tức cháy khô một mảnh, núi đá cũng bị hòa tan, ảnh hưởng đến phạm vi đạt đến ngàn trượng.

Bên trong ngàn trượng, mặt đất dâng lên biển lửa, ngay cả gió bốn phía cũng đều không thể thay thế biển lửa chút nào, liền giống như sự tồn tại của hỏa diễm, độc lập với bên ngoài pháp tắc thiên địa.

Mà trung tâm biển lửa, giờ phút này Hứa Thanh đang đứng ở nơi đó, thân thể run nhè nhẹ, hắn hết sức chăm chú điều khiển Nguyên Anh Kim Ô biến đổi hình dạng.

Đây là phương pháp hắn nắm giữ trong khoảng thời gian này, nếu như cải biến hình thái ở bên ngoài, vậy thì không thể khống chế uy lực, nếu như là biến hóa ở trên thân thể của mình, vậy tất cả liền có thể tốt hơn không ít.

Vì vậy dưới sự khống chế của hắn, đồ đằng chạy trên người hắn càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng hầu như cũng không thấy rõ hình thái, chỉ có thể mơ hồ trông thấy bên trong có hư ảnh một thanh trường thương màu đen đang hình thành.

Mặc dù vẫn là mơ hồ nhưng có thể thấy đại khái, mà một cái chớp mắt hư ảnh trường thương màu đen xuất hiện, khí tức kinh người so với trước còn muốn kinh khủng hơn ngập trời dựng lên trên người Hứa Thanh.

Giờ khắc này Hứa Thanh không có sử dụng năng lực nào khác của Kim Ô ngoài sức mạnh, hết thảy đều là Nguyên Anh Kim Ô hình thành, nhưng sự đáng sợ nó thể hiện ra, rõ ràng còn muốn kinh khủng hơn so với Hứa Thanh toàn lực dốc ra 13 Nguyên Anh lúc trước.

Có thể nói, một thương này liền có thể khiến Dưỡng Đạo kinh ngạc, thậm chí phải e sợ.

Bởi vậy có thể thấy được, đòn sát thủ của Nguyên Anh Kim Ô là vô cùng động trời.

Nhưng những thứ này vẫn chỉ là một tia lực lượng của binh khí Cấm Kỵ bên trong Kim Ô được Hứa Thanh hiển lộ ra ngoài mà thôi, đương nhiên đây cũng là cực hạn của hắn lúc này, nhưng có thể tưởng tượng theo tu vi Hứa Thanh tăng lên và tiếp tục thăm dò, tương lai nhất định có thể phóng xuất ra nhiều hơn thêm nữa.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, giơ tay phải đặt lên ngực, vị trí đó chính là chỗ huyễn hóa ra thanh trường thương màu đen.

Hư nhượt nắm một trảo!

Một thanh trường thương mơ hồ màu đen, trực tiếp bị Hứa Thanh túm ra từ trong đồ đằng trên người.

Một khắc xuất hiện, thiên địa biến sắc, sấm sét nổ vang, gào thét vang vọng không ngừng, Hứa Thanh bỏ qua biến động và tay phải vung vẩy, thương ảnh màu đen như một con hắc long diệt thế, bộc phát ra ở trên người hắn, một hơi quét ngang về bốn phía.

Đại địa chấn động, núi đá sụp đổ, hạp cốc lay động không ngừng, trường thương màu đen phóng lên trời.

Nhìn như trường thương, lại như Kim Ô, hỏa diễm bốn phía bốc lên từ mặt đất cuốn theo, mà ở trên mũi thương, càng là có thêm đạo mũi nhọn thứ hai.

Đó là Đế Kiếm!

Đế Kiếm được Kim Ô nuốt vào!

Được Hứa Thanh điều chỉnh, ẩn chứa trong đòn sát thủ này.

Bầu trời nổ vang, dấy lên vòng tròn chấn động cực lớn, không ngừng bộc phát về bốn phía, giờ phút này hô hấp của Hứa Thanh trở nên dồn dập, dù hơi lảo đảo nhưng tinh thần rất tốt.

Hắn kiểm tra một phen, xác định Kim Ô có thể thừa nhận, tiêu hao của chính mình cũng có thể tiếp nhận, trong mắt lộ ra phấn khởi, muốn rời khỏi.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến âm thanh bình tĩnh.

“Không tệ!”

Theo lời nói vang vọng, thân ảnh Thế Tử xuất hiện trên bầu trời bị trường thương màu đen oanh mở, bỏ qua hết thảy, cất bước đi tới.

Theo lão tới gần, hết thảy chấn động nơi đây cũng đều tiêu tán ra, không ai có thể chú ý tới biến hóa nơi đây.

Chương 1465: Bố cục của Thế Tử! (2)

"Tiền bối!"

Hứa Thanh thần sắc tôn kính, lập tức bái kiến.

Đối với dạy bảo của Thế Tử, bây giờ Hứa Thanh thật lòng khâm phục, vô luận là tam kiếp trước đó hay là về sau chém giết sinh tử trong Thần Điện, lực lượng linh hồn tăng trưởng hay bản chất công pháp Hoàng cấp Kim Ô.

Tất cả đều nói rõ, rèn luyện của Thế Tử đối với hắn là cực kỳ hữu hiệu.

Có thể nói, ngắn ngủi trong thời gian mấy tháng, Hứa Thanh đã có dấu hiệu thoát thai hoán cốt, chiến lực cường hãn hơn so với trước kia quá nhiều.

"Ta xem thương thế của ngươi cũng khôi phục không sai biệt lắm, như vậy hiện giờ, chúng ta tiến hành bước tiếp theo!"

Thế Tử đi đến trước mặt Hứa Thanh, quan sát một phen, ánh mắt nghiêm khắc, nhưng trong lòng lại là tán thưởng, tiểu tử trước mắt, là một trong mấy vị ngộ tính cao nhất lão chứng kiến trong đời này.

Loại ngọc thô chưa mài dũa như thế, để cho lão đích thân rèn luyện thì hứng thú cũng rất lớn.

Bất quá nghĩ đến vấn đề một câu lúc trước của mình đưa tới, Thế Tử cảm thấy chính mình về sau lúc nói chuyện, vẫn phải chú ý nhiều một chút mới được, nhưng trong khoảng thời gian này, quá trình lão tiêu hóa chấn động trong lòng lúc trước, cũng có dâng lên niềm tự ngạo.

"Sư tôn của tiểu tử này nhất định mỗi lần chỉ điểm đều vô cùng đau đầu, nhưng đây là do cấp độ quyết định, ta không giống vậy, loại đệ tử thế này, cũng chỉ có ta có thể dạy bảo tốt, sư tôn hắn không được."

Thế Tử nhìn qua Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng truyền ra lời nói.

“Hứa Thanh, trước mắt ngươi lĩnh ngộ chỉ điểm của ta rất tốt, lựa chọn không buông bỏ hay thỏa hiệp, điều này rất hay.”

“Đời tu sĩ chúng ta chính là phải nghênh đón loại vượt khó mà lên này, muốn chính là loại chưa từng có từ trước đến nay này, như thế mới có thể tu hành ra một cỗ khí phách, hình thành một cỗ khí thế dám đối chiến thiên địa!”

“Như vậy hiện giờ, Nguyên Anh Kim Ô của ngươi đã có đòn sát thủ, tiếp theo ngươi cần nghiên cứu tầng sâu Nguyên Anh Độc Cấm của ngươi một chút!”

Thế Tử nói đến đây, trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, thật ra không cần Thế Tử yêu cầu, sau khi nếm được ngon ngọt từ Nguyên Anh Kim Ô, trong khoảng thời gian này Hứa Thanh cũng đang cân nhắc những Nguyên Anh khác của chính mình.

Đáng tiếc, Nguyên Anh của hắn từng cái đều là tồn tại độc lập, đều là không giống người thường, kinh nghiệm của Kim Ô khó có thể dùng trên Nguyên Anh khác, đây cũng là chỗ Hứa Thanh suy tư.

Giờ phút này nghe lời thế tử nói, Hứa Thanh lập tức cung kính mở miệng.

“Kính xin tiền bối chỉ điểm!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra chờ mong, nhìn qua thế tử.

Nhìn ánh mắt Hứa Thanh, Thế Tử nở nụ cười.

“Hứa Thanh, ta có thể cảm nhận được, độc của ngươi là một loại lực lượng Thần Linh.”

Hứa Thanh gật đầu.

“Loại độc này kinh người, tiềm lực vô cùng lớn, nhưng không phải ứng với thời đại ta tồn tại, hẳn là xuất hiện trong năm tháng ta đang bị phong ấn, cho nên ta chưa từng thấy qua.”

Ánh mắt Thế Tử thâm sâu, nhìn qua Hứa Thanh.

“Nhưng, ta đã thấy độc càng mạnh hơn so với Độc Cấm của ngươi, thậm chí có thể nói, ta đã thấy qua độc mạnh nhất bên trong đại lục Vọng Cổ!”

“Có lẽ, ngươi cũng đã gặp qua.”

Trong ngôn từ Thế Tử ẩn chứa thâm ý.

Hứa Thanh nghe đến đó thì thân thể chấn động, trong đầu hiện ra rất nhiều suy nghĩ, nhưng vẫn còn có chút mơ hồ, tựu thật giống như đáp án ở ngay trước mắt, nhưng lại bị sương mù che đậy, không bắt được.

Cảm nhận được suy nghĩ của Hứa Thanh, đáy lòng Thế Tử tự ngạo, nhàn nhạt mở miệng.

“Hứa Thanh, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn ra ngoài bầu trời u ám, nhìn nửa khuôn mặt Thần Linh giống như vĩnh hằng treo ở trên đó!”

Trong đầu Hứa Thanh lập tức nổ vang, bản năng ngẩng đầu, nhìn màn trời xa xa.

Mặc dù màn trời của đại vực Tế Nguyệt đen nhánh, không giống ngoại vực có thể thấy được rõ ràng, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét nửa khuôn mặt Thần Linh cực lớn bên trong màn trời u ám.

“Ngươi xem, nửa cái khuôn mặt kia, tại sao mỗi một lần nó mở mắt ra, nơi ánh ánh mắt nhìn tới là chúng sinh sẽ kêu rên, mặt đất bị nhìn tới sẽ biến thành cấm khu, bởi vì …ánh mắt đó có độc!”

“Như vậy, tại sao ngươi không đi bắt chước?”

“Vì sao Độc Cấm của ngươi chỉ đơn giản là tràn ra, còn phải phụ thuộc vào gió, còn phải nhờ thủ đoạn, những thứ này đều là hành vi của người, không phải là Thần Linh!”

“Lấy tư duy của con người, đi triển khai độc của Thần, tự nhiên không được.”

“Ngươi phải học theo Thần, dùng độc của ngươi để dung nhập vào bên trong ánh mắt của ngươi, nếu như ngươi có thể làm được, dù chỉ là làm được một tia, như vậy Độc Cấm của ngươi sẽ đồng cấp với Kim Ô, xuất hiện thăng hoa nghiêng trời lệch đất!”

Hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, lời nói của Thế Tử quá mức kinh người, chẳng khác gì mở ra nhận thức của hắn, giờ phút này giống như lôi đình đảo qua trong đầu của hắn, xé rách hết thảy tư duy vốn có.

“Đúng vậy, khi nửa khuôn mặt Thần Linh mở mắt, tất cả những chỗ nhìn tới đều nồng đậm dị chất, độc này của ta… . . Từ bản chất mà nói, là tương tự!"

"Nếu ta cũng có thể… . ."

Tim Hứa Thanh đập rộn lên, chỉ cảm thấy suy nghĩ trong thời khắc này không ngừng mở rộng ra, sau một lúc lâu hắn nhìn về phía Thế Tử, trong mắt lộ ra kính ngưỡng vô cùng mãnh liệt.

Bố cục của đối phương, tâm tính đối đãi sự vật của đối phương, quyết định nhận thức của đối phương.

Đây là thứ Hứa Thanh lúc trước không cách nào có được, dù hắn đã được Thất gia tăng lên, cũng vẫn không có đạt tới trình độ cao như thế này.

"Đa tạ tiền bối!"

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, xoay người cúi đầu.

Nhìn qua biểu cảm của Hứa Thanh, cảm thụ nỗi lòng của Hứa Thanh, Thế Tử nở nụ cười, trong lòng lại xuất hiện ngạo nghễ, thầm nghĩ sư tôn của tiểu tử này cũng là như vậy chứ gì, muốn giáo dục ngọc thô chưa được mài dũa bực này, đích xác là chỉ có mình mới có thể.

"Như vậy, tiếp theo ngươi cứ cảm ngộ tại chỗ này đi, nơi đây coi như thích hợp, nếu ngươi cảm ngộ ba ngày mà vẫn chưa được, trở lại tìm ta."

Thế Tử nói xong, bố trí cấm chế duy trì hiệu lực trong ba ngày ở nơi này, sau đó chắp tay ra sau lưng, thản nhiên tự đắc rời đi.

Hứa Thanh đứng tại chỗ trầm mặc hồi lâu, khoanh chân ngồi xuống sau đó nhắm mắt suy tư.

"Làm thế nào, khiến cho ánh mắt ẩn chứa lực lượng Độc Cấm… . ."

Hứa Thanh thì thào, lực lượng Độc Cấm trong cơ thể ầm ầm bộc phát, tràn vào hai mắt.

Chương 1466: Tầm nhìn của Thần Linh (1)

Cả đời này của Hứa Thanh, đã từng gặp rất nhiều khó khăn, có cái giải quyết xong, có cái không cách nào giải quyết.

Nhưng đối với tu hành thì trong trí nhớ của Hứa Thanh, chính mình rất ít khi bị kẹt ngừng, nhất là ở một phương diện lĩnh ngộ này lại càng là như vậy, vô luận là Hải Sơn Quyết lúc trước hay là một loạt công pháp về sau.

Hắn đều tu hành thành công rất thuận lợi.

Dù là cảm ngộ Quỷ Đế Sơn cũng là như thế, thậm chí về sau biến ảo nó ra cũng không gặp phải quá nhiều trở ngại, còn có liền là Kim Ô trước kia, mặc dù thoáng khó khăn một chút, nhưng sau khi suy nghĩ lưu loát, cũng khiến cho hắn rất nhanh liền hiểu ra.

Đương nhiên cái này cũng có quan hệ rất lớn cùng người bên ngoài chỉ điểm, nhưng từ căn bản mà nói, là ngộ tính của Hứa Thanh.

Ngộ tính của hắn, từ trước cho tới nay đều rất kinh người.

Nhưng lần này quả thật hắn chưa có phương hướng, cũng không có đầu mối.

Làm thế nào hóa Độc Cấm vào trong ánh mắt, việc này nói thì dễ dàng, nhưng chân chính làm được, quá mức hư vô mờ mịt, trong ba ngày qua, Hứa Thanh đã không ngừng thử nghiệm, nhưng thủy chung không cách nào hoàn thành.

Hắn có thể dung nhập Độc Cấm vào trong mắt, bởi vì Độc Cấm giao hòa cùng một chỗ với hắn, cho nên Hứa Thanh có thể bỏ qua tổn thương của Độc Cấm, dù là thời gian lâu dài, cũng có tử thủy tinh khôi phục.

Cho nên từ trình độ nào đó, thật ra hắn có thể một mực chứa độc trong mắt.

Nhưng cũng chỉ là chứa độc trong mắt mà thôi, không cách nào thông qua ánh mắt để tràn ra.

“Ánh mắt …” Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn có chút không hiểu, ánh mắt là cái gì, lại làm thế nào để dung nhập độc vào trong đó, khiến cho nơi ánh mắt nhìn thấy cũng lập tức bị trúng độc.

“Thần Linh, lại như thế nào làm được?”

Thần sắc Hứa Thanh mỏi mệt, cảm thụ cấm chế bốn phía của Thế Tử đang tiêu tán, hắn đứng lên lặng lẽ quay trở về tiệm thuốc, cho đến khi sắp bước vào thổ thành, trong lòng Hứa Thanh khẽ động.

“Có lẽ, là ta vô cùng cố chấp ở hai mắt?” Bước chân Hứa Thanh dừng lại, nhắm hai mắt lại lặng lẽ cảm thụ, nhưng hết thảy vẫn như thường, mí mắt phủ xuống hình như cũng không thể mang cho hắn quá nhiều lý giải.

Bởi vì màu đen trước mắt này, cũng là sau khi ánh mắt bị che đậy mà thành, cũng là dùng mắt nhìn thấy.

“Vậy, nếu như không có mắt thì sao?”

Hắn vốn chính là một người tàn nhẫn đối với chính mình, giờ phút này không chần chờ chút nào, giơ tay lên trực tiếp đặt trên hai mắt, dùng sức đâm vào.

Đau đớn mãnh liệt bộc phát, máu tươi theo hốc mắt chảy xuôi xuống, mắt của hắn …đã mù.

Loại kịch liệt đau nhức này, như một luồng sóng tràn vào cảm giác Hứa Thanh, nhưng so với đau nhức hắn trải qua trước kia, cái này vẫn không đáng coi vào đâu.

Mắt mù, cũng sẽ ở dưới sức mạnh của tử thủy tinh, dần dần khôi phục theo thời gian.

Nhưng mà lúc này Hứa Thanh đã áp chế lực lượng khôi phục của tử thủy tinh, hắn muốn cảm thụ thêm càng nhiều hơn nữa.

Mà màu đen nhánh trước mắt lúc này, không giống với màu đen nhắm mắt lúc trước!

Thân thể Hứa Thanh chấn động.

Đây là điểm hắn không chú ý trước đây, hắn cũng không ngờ giữa mắt mù cùng với nhắm mắt, vậy mà lại có khác biệt như thế.

Lúc trước nhắm mắt là tầm nhìn bị ngăn cản lại, thứ nhìn thấy đều là đen nhánh.

Còn lần này là không có tầm nhìn, cũng sẽ không có cái khái niệm màu đen này.

“Đây không phải là màu đen… . .”

Hứa Thanh thì thào, hắn có chút nói không rõ ràng đây là một loại cảm giác gì, tựu thật giống bình thường người nhắm một con mắt lại, tầm nhìn liền trở nên hẹp đi, giống như thiếu khuyết một khối.

Mà khối thiếu mất kia cũng không phải là màu đen, nó không có màu sắc, cũng không bất luận tin tức thị giác phản hồi nào, tựu thật giống như bị xóa đi vậy.

“Hư vô…”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Trong đầu của hắn hiện ra cái từ đó, đây chính là thứ hắn cảm nhận được sau khi mắt bị mù.

Khiến cho Hứa Thanh có chút không thích ứng.

Hồi lâu, Hứa Thanh tản ra thần thức của mình, thời gian dần trôi qua, thế giới lại nổi lên trong đầu của hắn.

Hết thảy đều không phải thông qua ánh mắt, mà là khí tức, mà là cảm giác gió, mà là linh hồn đồng cảm, còn có thần niệm bao trùm.

Thần niệm tựu giống như một mạng lưới không nhìn thấy, do vô số gợn sóng tạo thành, lấy hắn làm trung tâm mà tản ra, bất luận đụng chạm cái gì đều hình thành một chút phản hồi, khiến cho cái lưới này liên tục chấn động.

Tiếp theo, liền hình thành một cái ý thức bên trong đầu hắn.

Ý thức, không phải cảnh tượng.

Cảnh tượng là có thể thấy, có thể phản ứng trực quan, mà ý thức là một loại cảm giác, một loại cảm thụ.

Có chút thời điểm đối với tu sĩ mà nói, bởi vì tồn tại thần thức, cho nên cảnh tượng cùng ý thức rất khó phân chia, sẽ để cho bọn họ theo bản năng cho rằng, thần thức chính là một loại tầm nhìn kéo dài.

Nhưng trên thực tế, giờ khắc này Hứa Thanh đã hiểu rõ, nó không phải.

Giờ phút này trong cảm giác của Hứa Thanh, tất cả mọi thứ bốn phía hiện ra ở trong đầu mình, cũng là mình thông qua loại cảm thụ này đối với ngoại giới, chính là mình tự tạo thành.

Thổ thành cũng tốt, bầu trời cũng được, còn có đại địa, còn có hết thảy phòng ốc bốn phía, còn có người đi trên đầu đường, còn có ngọn núi nơi xa.

Hắn đều có thể cảm nhận được, cũng có thể “Nhìn” thấy.

Chỉ là, có cái có đủ màu sắc, có cái lại không có chút màu sắc nào, chỉ là những đường nét.

Hồi lâu Hứa Thanh lặng lẽ cất bước đi vào thổ thành, đi vào tiệm thuốc.

Một đường, hắn đều cảm thụ hết thảy dưới loại trạng thái này, cảm thụ loại tầm nhìn không phải dùng ánh mắt.

“Hữu duyên thiên lý đến mua đan, vô duyên cũng phải nhìn ngó qua!”

Rất xa, giọng của Ngô Kiếm Vu truyền vào trong tai Hứa Thanh, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong cảm giác của hắn, thân ảnh Ngô Kiếm Vu nổi lên, có đủ màu sắc, quần áo, sợi tóc, còn có biểu cảm, đều là như thế.

Chương 1467: Tầm nhìn của Thần Linh (2)

“Ngươi ngươi ngươi …ngươi làm sao vậy?” Đôi mắt Ngô Kiếm Vu trợn to, y nhìn Hứa Thanh đi tới, nhìn vào mắt Hứa Thanh, nhìn thấy máu tươi chảy xuôi, tâm thần chấn động, giọng của y cũng đưa tới người bên ngoài chú ý.

Rất nhanh, đội trưởng cùng với Lý Hữu Phỉ, còn có Linh Nhi cũng chú ý tới Hứa Thanh đi tới.

“Hứa Thanh ca ca!”

Linh Nhi cấp bách nhanh chóng chạy ra, ôm lấy Hứa Thanh.

Hứa Thanh sờ lên đầu Linh Nhi, cười một cái, Linh Nhi cũng là có màu sắc.

“Không sao, ta đang tu hành.”

“Nhưng mà tu hành cái gì lại cần móc xuống hai mắt của chính mình chứ?” Linh Nhi khóc.

Hứa Thanh trấn an một phen, đi vào tiệm thuốc, một tấm hình hiện ra trong mắt của hắn, đội trưởng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, Lý Hữu Phỉ vẻ mặt kinh ngạc, Ninh Viêm thì là trợn to mắt.

U Tinh tiếp tục nấu nước, Thế Tử ngồi cách đó không xa, nhìn về phía mình.

Hứa Thanh vỗ vỗ vào sau lưng Linh Nhi, cất bước đi tới trước mặt Thế Tử, ngồi ở một bên, suy tư một phen.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, ta vẫn không làm được, coi như là móc mắt ra, nhưng ta vẫn không thể làm cho Độc Cấm tản ra từ ánh mắt của ta, dù là cảm giác thế giới, vẫn không cách nào làm cho Độc Cấm theo thần niệm của ta xâm nhập.”

Thế Tử nâng chung trà lên uống một ngụm, đang muốn tiếp tục lấy phương thức huyền diệu như lúc trước để chỉ điểm, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lão nhìn Hứa Thanh mù mất hai mắt một chút, lần này quyết định trực tiếp một chút.

“Ngươi móc hai mắt này xuống là đúng rồi!”

“Ngươi phải nghĩ biện pháp, cảm thụ tầm nhìn của Thần Linh, nhìn đến thế giới chân thật.”

“Tầm nhìn của Thần Linh? Thế giới chân thật?” Hứa Thanh thì thào.

“Không sai.” Thế Tử ý vị thâm trường.

Hứa Thanh trầm mặc, một lát sau hắn đứng dậy cúi đầu, trong khi Linh Nhi đang căng thẳng lo lắng, Hứa Thanh về tới sau nhà quen thuộc, khoanh chân ngồi xuống, trong lòng trầm ngâm.

“Vì sao, trong thế giới ta cảm giác, có thứ có đủ màu sắc, có thứ lại không có màu sắc … .”

Hứa Thanh suy tư, hắn cảm thấy cái này khả năng là một điểm mấu chốt.

Qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong lòng của hắn mơ hồ đã có một đáp án, vì vậy cảm giác bốn phía, hết thảy đều có màu sắc, một lát sau Hứa Thanh bỗng nhiên truyền âm cho đội trưởng.

“Đại sư huynh, ngươi có vật phẩm gì ta chưa từng thấy qua không?”

Đội trưởng đang trong hành lang nhìn chằm chằm U Tinh, nghe vậy liền nhướn lông mi lên, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt rồi cất bước đi về phía sau nhà, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, y liền giơ tay phải lên, móc ra một vật phẩm tương tự.

Hứa Thanh đảo thần thức qua, chóp mũi ngửi một cái, kia là một khỏa đan dược, Giải Chú đan.

“Đổi cái khác.”

Trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang, nở nụ cười thâm ý sâu sắc, sau đó suy nghĩ một chút, lại móc ra một vật phẩm khác.

“Cái này thì sao?”

Hứa Thanh thấy đó là một cái cái yếm, vì vậy trầm mặc, sau đó lắc đầu.

Đội trưởng hứng thú, không ngừng lấy ra, Hứa Thanh nhìn những thứ đồ ngổn ngang kia thì có chút cạn lời, cho đến một lát sau, hắn cảm nhận được đội trưởng hình như lấy ra xảy ra vật phẩm gì đó.

Nhưng cái vật phẩm này, trong cảm giác của Hứa Thanh, không có màu sắc.

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu.

“Đây là… . .”

Đội trưởng chú ý đến đồ trên tay mình, chỗ đó có một cái pho tượng nhỏ màu lam, vật này là y đoạt được trước kia, là một vật cúng bái của một cái tiểu tộc, không có gì thần kỳ, bị y đặt ở trong túi trữ vật nhiều năm, chính mình cũng đã quên.

“Đó là một pho tượng.” Đội trưởng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, bên trong cảm giác của hắn, đường nét đồ trong tay đội trưởng đích xác là một cái pho tượng.

“Màu gì?” Hứa Thanh hỏi.

“Màu đỏ.” Đội trưởng mắt có thâm ý, cười mở miệng.

Trong thời gian ngắn, bên trong cảm giác của Hứa Thanh, pho tượng trong bàn tay đội trưởng đã trở thành màu đỏ.

Hứa Thanh gật đầu, vừa muốn nói chuyện thì đội trưởng bỗng nhiên lại nói.

“Ồ, ta nhìn lầm rồi tiểu Thanh, đây là màu trắng.”

Hứa Thanh nhíu mày.

Đội trưởng nở nụ cười, đặt pho tượng màu lam ở trước mặt Hứa Thanh, nhẹ giọng nói nhỏ.

“Tiểu Thanh, trở ngại một chút nguyên nhân, ta không thể chỉ điểm ngươi, nhưng ta tặng cái bức tượng này cho ngươi đấy, đợi sau khi ngươi khôi phục ánh mắt, nhìn xem đến cùng nó là màu gì.”

Nói xong, đội trưởng rời đi.

Đáy lòng Hứa Thanh cuộn trào, rất nhiều suy nghĩ tràn ngập, hắn thả ra lực lượng khôi phục của tử thủy tinh, khiến cho nó tràn vào hai mắt, lặng lẽ chờ đợi.

Mấy ngày sau Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn pho tượng màu lam trước mặt.

Một khắc nhìn thấy pho tượng này, trong đầu Hứa Thanh lập tức nổ vang.

Giờ phút này màu trắng cùng với màu đỏ mà hắn nhận thức sụp xuống, đã trở thành màu lam.

Quá trình này, mang cho hắn chấn động vô cùng lớn.

“Màu sắc có thể lừa gạt, như vậy thứ ta nhìn giờ phút này, lại có phải là thật hay không?”

“Trạng thái lúc trước của ta, sở dĩ nhìn vạn vật thế giới có cái có đủ màu sắc, có cái không có màu sắc, là bởi vì thứ có đủ màu sắc đều là thứ ta đã từng thấy qua hoặc là tồn tại ở trong nhận thức của ta, cho nên ta có thể tự động tạo thành hình ảnh của nó.”

“Mà thứ ta chưa từng thấy qua, ta không cách nào tạo thành cảnh tượng, chỉ có đường nét và cũng không có màu sắc…”

“Mà lời nói của đội trưởng, liền khiến cho trong cảm giác của ta xuất hiện sự tình cải biến màu sắc, điều này nói rõ, thứ quyết định ánh mắt nhìn thấy cùng với đầu nguồn cấu thành thế giới, không phải ánh mắt.

Đối với phàm tục mà nói, là đại não quyết định thứ họ nhìn thấy là cái gì.

Đối với tu sĩ mà nói, là linh hồn thành chủ đạo, quyết định những gì nhìn thấy và cảm nhận.”

Hứa Thanh thở sâu, trong mắt lộ ra hiểu ra.

“Mắt, chỉ là một cái cửa sổ.”

“Đường lúc trước của ta không đúng, coi như ta dung nhập Độc Cấm vào bên trong cái cửa sổ này, cũng chỉ là chất chứa ở trong đó mà thôi.”

“Muốn dung nhập lực lượng Độc Cấm vào trong ánh mắt… . .”

“Ta cần dung nhập Độc Cấm vào trong linh hồn của mình, linh hồn có độc, mượn nhờ cửa sổ tràn ra, như vậy vạn vật mà ta nhìn thấy, cũng có thể bị ta ánh mắt xâm nhập!”

“Không biết lúc đó ta nhìn thế giới này, có phải là thế giới chân thật theo như lời Thế Tử nói hay không?”

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 1468: Độ dày của linh hồn (1)

Hứa Thanh rất rõ ràng chỗ bất đồng giữa bản thân và tu sĩ tầm thường.

Đó chính là thân thể này của mình.

Mặc dù thân thể này thuộc về hắn, nhưng lại do ngón tay Thần Linh năm đó đắp nặn ra, vốn là vì để nó càng dễ thích ứng và dung nhập, nhưng cuối cùng bởi vì nguyên nhân tử thủy tinh, lại trở thành may áo cưới cho Hứa Thanh.

Đây là một cỗ thân thể của Thần Linh.

“Tuy rằng nó có chút bình thường, chỉ là một cái ngón tay bên trong không biết bao nhiêu phân thân của Thần Linh ở Tiên Cấm.” Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Nhưng vị cách của nó vẫn là Thần Linh.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, suy tư trong đáy lòng.

“Cho nên mắt của cỗ thân thể này của ta, từ trình độ nào đó mà nói cũng có thể coi là mắt của Thần Linh.”

“Như vậy trên lý luận, là ta có thể sử dụng tầm nhìn của Thần Linh để nhìn thế giới này.”

Hứa Thanh giơ tay lên sờ tới mi tâm, ngưng thần cảm giác linh hồn của mình, nhưng lý giải của hắn đối với linh hồn có chút thiếu thốn.

Hắn chỉ biết được, linh hồn đại biểu tinh thần của mình, đại biểu thần thức của mình, là một loại hội tụ hư vô của bản thân.

Tinh thần lực có bao nhiêu, quyết định độ mạnh yếu của linh hồn.

Về phần cụ thể, thật ra Hứa Thanh cũng không phải rất lý giải, đây không phải là thứ mà cấp độ tu vi này của hắn cần đi nghiên cứu.

Nhưng bây giờ, Hứa Thanh đã nhiều lần ý thức được tầm quan trọng của linh hồn, cũng thông qua một loạt phân tích lúc trước, tổng kết ra đáp án.

“Để cho linh hồn thăng hoa, từ đó dung nhập độc vào trong, như thế có lẽ ta có thể làm được nơi ánh mắt nhìn đến, Độc Cấm tự xâm!”

“Như vậy, linh hồn rốt cuộc là cái gì?”

Vấn đề này, mỗi người đều có đáp án không giống nhau.

Có người cho rằng là khí tức trên thân hình thành, có người cho rằng là tinh thần hội tụ hiện ra, cũng có người cho rằng là một loại gợn sóng không nhìn thấy.

Tóm lại, hết thảy cũng đều liên quan với hư vô mờ mịt.

Hứa Thanh khép kín hai mắt, tản Độc Cấm trong cơ thể tràn ngập thức hải bản thân, tìm kiếm linh hồn của mình.

Hắn có thể tìm được, bởi vì ở chỗ sâu trong thức hải, trong nơi cuối cùng của tinh thần, chỗ đó tồn tại một đoàn quang hỏa do thần thức tạo thành.

Có quang, cũng có hỏa.

Quang là ánh sáng linh hồn, hỏa là ngọn lửa sinh mệnh.

Chúng nó giao hòa cùng một chỗ, dường như là hạch tâm của hết thảy, nơi đây bị cải biến, nhận thức cũng sẽ bị ảnh hưởng, nơi đây dập tắt, sinh mệnh cũng sẽ trở thành màu đen.

Đây, chính là thứ mà lúc trước Hứa Thanh cho rằng là linh hồn.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh do dự rồi.

Bởi vì hắn thử nghiệm dung nhập Độc Cấm của chính mình vào trong quang hỏa đó, hắn có thể rõ ràng cảm giác quang hỏa lay động, cũng có thể rõ ràng cảm thụ trong đó hoàn toàn chính xác dung nhập Độc Cấm của mình, sau đó hóa thành nhất thể.

Nhưng lại không có đạt tới hiệu quả mà hắn mong muốn, trong nháy mắt tiếp theo, lại tự động tách ra.

Liền giống như tất cả dung nhập, thật ra cũng chỉ là tầng ngoài mà thôi, tựu như cái… . . đoàn quang hỏa đó, thật ra chỉ là một hình chiếu.

Nó, có lẽ không phải là căn nguyên của linh hồn.

Hứa Thanh trầm mặc.

Thời gian từng chút từng chút trôi, trong lúc Hứa Thanh suy tư, bảy ngày đã qua đi.

Trong bảy ngày này, mắt thường cũng có thể thấy được thân thể của Hứa Thanh ốm đi, liên tục suy nghĩ, không gián đoạn thăm dò, đều không mang lại đáp án cho hắn, chỉ khiến tinh thần uể oải cùng với tiêu hao khí lực.

“Tu sĩ và phàm tục không giống nhau, tu sĩ có Nguyên Anh và có thần thức, thậm chí đến cảnh giới của ta hiện giờ, có thể đi đoạt xá…”

“Sau khi đoạt xá, ta như cũ vẫn là ta, như vậy linh hồn… Có khả năng không nhất thiết phải ở bên trong thân thể!”

Hứa Thanh nhíu mày, nhớ lại lúc trước ngón tay Thần Linh đoạt xá đối với chính mình, lúc đó hắn nhớ kỹ mình cảm nhận được linh hồn đang bị hao mòn, cảm nhận được ý thức đang tản đi.

“Phải thực nghiệm một chút.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra cố chấp, hắn nhất định muốn biết rõ ràng linh hồn là cái gì, cũng chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành bước dung nhập độc tiếp theo.

Hứa Thanh hít sâu, vừa muốn truyền đi thần niệm cho Ảnh Tử, nhưng lại dừng lại.

Những ngày này Ảnh Tử một mực hoảng sợ, nó phát hiện sau khi Hứa Thanh được Thế Tử chỉ điểm, trở nên càng ngày càng kinh khủng, khí tức biến hóa cũng là như thế.

Vì vậy mắt thấy Hứa Thanh như muốn hạ lệnh đối với chính mình, nó vội vàng lắng nghe, nhưng đợi một lát lại không nhìn thấy Hứa Thanh truyền lệnh.

“Lý Hữu Phỉ!” Hứa Thanh suy nghĩ một chút, truyền âm cho Lý Hữu Phỉ ở bên ngoài.

Lý Hữu Phỉ đang lau dọn trong hành lang, nghe vậy liền cúi đầu về phía Hứa Thanh chỗ sau nhà, sau khi nghe được yêu cầu của Hứa Thanh thì lão quay người nhoáng một cái, bay thẳng ra bên ngoài.

Trong đêm cùng ngày, Lý Hữu Phỉ trở về mang theo một gã tu sĩ trung niên, đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

“Chủ thượng, tên này là hung đồ gian dâm cướp bóc trong Khổ Sinh sơn mạch, việc ác bất tận, bởi vì phụ thuộc vào Mặc Quy lão tổ, cho nên ngày bình thường không có ai đứng ra chế tài gã.”

Lý Hữu Phỉ cung kính mở miệng.

Hứa Thanh cúi đầu đưa mắt nhìn, đây là một gã trung niên có tu vi Kim Đan, không phải nhân tộc.

Trên mặt có một vết sẹo, thoạt nhìn rất là dữ tợn, trên người nồng đậm mùi máu tươi.

Hứa Thanh gật đầu, hắn biết rõ Lý Hữu Phỉ trừ phi là chán sống, nếu không không dám lừa gạt mình, vì vậy phất tay để cho lão rời khỏi, sau đó đưa mắt nhìn tên tu sĩ trung niên hôn mê trước mặt, giơ tay phải lên nhấn một cái vào trán gã.

Trong nháy mắt tiếp theo, thần thức của hắn tràn vào, hết thảy khí tức cùng với chấn động của bản thân cũng theo thần thức cùng nhau tràn vào trong cơ thể tu sĩ này, thậm chí Nguyên Anh của hắn cũng đều huyễn hóa ra tới, từng cái chui vào.

Bắt đầu đoạt xá!

Trong nháy mắt tiếp theo, trong cảm giác của Hứa Thanh, chính mình đi tới một mảnh thức hải không tính rất sáng sủa, nơi này có sáu tòa Thiên Cung lập lòe quang mang tầm thường, theo Hứa Thanh xuất hiện, sáu tòa Thiên Cung này run rẩy.

Hứa Thanh không có bất kỳ cảm xúc chấn động nào, khuếch tán thần thức, bao trùm toàn bộ thức hải, tìm kiếm đoàn quang hỏa linh hồn của đối phương, rất nhanh liền tìm được, chợt bổ nhào về phía trước.

Trong chớp mắt, đoàn quang hỏa này vặn vẹo, bên trong truyền ra tiếng kêu rên thê lương thảm thiết, vô số ký ức tràn vào thần thức Hứa Thanh, hắn thấy được cả đời của tên tu sĩ này.

Từng bức họa hiện ra, từ sinh ra cho đến bây giờ, có mơ hồ, có rõ ràng.

Nhưng bất kể là như thế nào, dưới mắt thì trong quá trình Hứa Thanh thôn phệ, chúng nó đều đang tan biến, thật giống như bị Hứa Thanh cướp đi…

Cho đến một lát sau, tu sĩ trung niên nằm ở nơi đó chợt mở mắt ra, mặt không cảm xúc đứng lên, nhìn về phía bản thể khoanh chân, trong mắt lộ ra suy tư.

Chương 1469: Độ dày của linh hồn (2)

“Đây là đoạt xá?”

Tu sĩ trung niên thì thào, cảm giác có một cỗ cảm giác không khỏe bao phủ trong lòng, giống như mặc vào một bộ quần áo chật chội vậy.

Nhưng trong tiềm thức của hắn lại rất quen thuộc đối với bộ quần áo này, nguyên do hình thành vết sẹo trên mặt cũng vô cùng rõ ràng, thậm chí Hứa Thanh nhắm mắt lại, hết thảy quá khứ đã qua của cỗ thân thể này cũng có thể chậm rãi nổi lên.

Chỉ bất quá không có ý nghĩa, có thể tùy thời bị hắn xóa đi, thậm chí sau khi xóa đi, Hứa Thanh cảm thấy chính mình sẽ càng thoải mái hơn.

Cái nhận thức này vừa hiện ra, thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên chấn động, đôi mắt chợt mở ra.

“Ký ức?”

“Hình như ta đã hơi hiểu, nếu như nói linh hồn là tổng hợp của sinh mệnh cùng với khí tức còn có cả tinh thần, như vậy đích xác là hư vô mờ mịt, cũng có thể nói là do vô số thứ không chân thật tạo thành thân thể chân thật!”

“Mà một khắc sinh mệnh được sinh ra, chớp mắt cảm giác tới bản thân cùng bên ngoài, thật ra liền tạo thành ký ức!”

“Nếu như ví von linh hồn thành một cái lỗ hổng trên thẻ tre, như vậy ký ức chính là văn tự phía trên… Chúng nó là nhất thể!”

“Cho nên thời điểm đoạt xá, tuy rằng ta trở ngại tu vi không cảm giác được việc thôn phệ linh hồn đối phương, nhưng rõ ràng cảm thụ được quá trình cắn nuốt ký ức của đối phương.

“Đối với người phàm tục mà nói, sau khi tử vong ký ức sẽ tiêu tán, như là tan vỡ, cho nên dù linh hồn tiến vào Minh phủ, cũng là mơ mơ màng màng, đây là biểu hiện của vong hồn khi mà trí nhớ của bọn nó đã vỡ vụn, đã tàn phá.”

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép kín, trong nháy mắt tiếp theo hết thảy thần thức trong cơ thể vừa đoạt xá thoát ly, trở về bản thể.

Bản thể mở hai mắt, lộ ra một tia hiểu ra.

“Linh hồn là cái gì, đáp án của ta khả năng chưa chắc đã đúng, cái này cần ta về sau theo tu hành không ngừng mà tìm tòi và xác minh.”

“Nhưng… . . Bây giờ ta có thể xác định một chút, ký ức, là độ dày của linh hồn, là nấc độ của linh hồn, là vật dẫn của linh hồn, khí tức của linh hồn!”

“Nói cách khác, muốn để cho bên trong linh hồn của ta ẩn chứa Độc Cấm, từ đó khiến nơi ánh mắt nhìn tới tự bốc lên Độc Cấm, vậy việc ta phải làm, đó là khắc sâu Độc Cấm vào trong trí nhớ của ta, khắc đến mức tận cùng!”

“Ta muốn cải biến ký ức của bản thân, để cho ta từ một khắc sinh ra, liền có cái khái niệm Độc Cấm này, khiến nó xuyên suốt ở trong trí nhớ của ta từ đó đến tận bây giờ!”

Hứa Thanh thì thào.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh lại không biết được, đại sảnh ngăn cách bởi một mảnh vải, bởi vì Thế Tử tồn tại, cho nên đã bị thiết cắt thành một không gian khác.

Ở bên trong cái không gian này, Thế Tử lẩm bẩm, còn Anh Vũ lại đang thuật lại lời thì thầm của Hứa Thanh.

“… Xuyên suốt đến bây giờ!”

Anh Vũ rõ ràng thay thế cảm xúc của Hứa Thanh, giờ phút này giọng nói sục sôi, mang theo phấn khởi vang vọng ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Nhi tràn đầy lo lắng, nhìn về phía sau nhà, nàng cảm thấy cử chỉ của Hứa Thanh ca ca trong khoảng thời gian này là có chút điên rồ.

Ngô Kiếm Vu cũng hít vào một hơi, nội tâm dâng lên cùng loại ý nghĩ giống Linh Nhi, y cho rằng Hứa Thanh điên rồi, người bình thường sẽ không suy tư các loại vấn đề cái gì là linh hồn hay cái gì là ký ức.

Nhất là vấn đề này, dù là y nghe xong Anh Vũ thuật lại, vẫn thấy lờ mờ như trước.

“Từng chữ Hứa Thanh nói ta đều biết, nhưng tại sao sau khi nối liền cùng một chỗ, ta liền nghe không hiểu rồi? Hắn đang nói cái gì… . .”

Ngô Kiếm Vu mờ mịt, y cảm thấy có lẽ cái này không phải là vấn đề của mình, vì vậy nhìn qua người bên ngoài, phát hiện Lý Hữu Phỉ cũng tương tự như mình, đều là vẻ mặt lờ mờ và sững sờ.

Khác biệt là, bên trong vẻ mặt lờ mờ sững sờ của Lý Hữu Phỉ, còn nhiều hơn một chút hoảng sợ, hiển nhiên, lão đang lo lắng Hứa Thanh có một ngày sẽ tiến hành loại thực nghiệm này trên người mình.

Mà Ninh Viêm thì là hoảng sợ, đáy lòng lật lên sóng lớn.

Bởi vì gã đã từng nghe phụ thân mình nói qua lời tương tự… . Nhưng gã vô luận thế nào cũng không ngờ được, Hứa Thanh rõ ràng ở cảnh giới Nguyên Anh, thế mà lại có thể nói ra cùng loại lời nói như vậy.

Gã có thể cảm nhận được, những thứ đó thật sự là Hứa Thanh tự mình phân tích cảm ngộ ra.

Đội trưởng mắt có thâm ý, nụ cười rực rỡ, đáy lòng ngâm khẽ.

“Tiểu Thanh, đại sư huynh mang ngươi tới Tế Nguyệt đại vực, không chỉ có riêng vì nuốt Xích Mẫu… Nơi đây, chính là nơi ta và ngươi bay lên!”

Về phần U Tinh bây giờ, ả trầm mặc, vẻ phức tạp nhìn tới Hứa Thanh chỗ sau nhà, đáy lòng dâng lên một cái ý niệm trong đầu.

“Hứa Thanh này, chẳng lẽ cũng tương tự như ta, đã từng là phân hồn của một vị tồn tại nào đó biến thành?”

Trong lúc mọi người suy nghĩ khác nhau, trong lòng đều có gợn sóng, Thế Tử nở nụ cười, lần này lão đã không có ngoài ý muốn đối với ngộ tính của Hứa Thanh, hết thảy đều nằm ở trong dự liệu của lão.

Lúc trước lão đã dự phán qua, lấy ngộ tính của Hứa Thanh, nhất định có thể hiểu ra đến bước đó.

“Đây chính là chỗ khác nhau của ta cùng sư tôn của tiểu tử này, sư tôn hắn nhận thức có hạn, cho nên không tốt đi chỉ điểm, cái này cũng không thể trách lão, viên ngọc thô chưa mài dũa như thế này, nếu như người nào cũng có thể điêu khắc, vậy cũng không phải là ngọc thô phẩm chất tốt nữa.”

Thế tử mỉm cười và đứng dậy, lão biết bước tiếp theo, Hứa Thanh liền sẽ nghĩ tới lực lượng cải biến nhận thức của mình, mà lão cũng sẽ cho Hứa Thanh một cái lựa chọn.

“Người ngoài ra tay lấy nhận thức đi cải biến ký ức, phương pháp này nhập lại không hoàn mỹ, không tiến vào được tiềm thức, chỉ có thể ở lại tầng ngoài, vả lại sẽ có lạc ấn của ta khắc ở trong linh hồn hắn, mà chỗ tốt là, trong ánh mắt của hắn liền có độc.”

“Lấy tâm tính của tiểu tử này, hẵn sẽ không đồng ý, như vậy phương pháp thứ hai của ta, xác suất hắn tán đồng sẽ lớn hơn.”

Thế Tử cất bước, vừa muốn đi đến thì Anh Vũ bỗng nhiên mở miệng, thuật lại lời nói của Hứa Thanh ở sau nhà.

“Muốn làm được điểm này, chỉ một phương pháp có thể!”

“Đó chính là lưu lại vô số lạc ấn độc trên thân thể của ta, để cho mỗi một miếng thịt, mỗi một giọt máu, mỗi một tấc xương cốt của ta đều ẩn chứa kịch độc!”

“Ta không thể cải biến được ký ức, nhưng thứ tạo thành ký ức không chỉ là trải qua và nhận thức, còn có bản năng vô thức của thân thể!”

“Lạc ấn độc thành bản năng của thân thể, lấy bản năng đi bao phủ ngược lại ký ức!”

“Còn có ánh mắt này của ta, cũng phải lại đi luyện một chút, cuối cùng dựa vào hết thảy phản ứng vô thức bản năng của thân thể, trả lại cho ký ức một cái tin tức vĩnh hằng.”

“Ta có độc!”

Ánh mắt Hứa Thanh lập lòe tinh mang, tinh thần phấn khởi.

Trong hành lang, mọi người há hốc mồm, Linh Nhi càng lo lắng hơn rồi, Ninh Viêm thì hít sâu, đội trưởng thay đổi sắc mặt, bước chân Thế Tử dừng lại, lặng lẽ ngồi xuống.

“Không cần ta đi cải biến nhận thức… Tiểu tử này… Hắn đang tự mình cải biến nhận thức của chính mình?”

-~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 1470: Bầu trời xích huyết, nhân gian tàn lụi (1)

Hứa Thanh nói xong liền làm.

Sau khi đã có phương hướng, hắn liền lập tức xuất ra những độc thảo cùng với độc đan từ trong túi trữ vật của mình, có cái trực tiếp nuốt vào, có cái thì bôi lên toàn thân, có thì là cắt mổ thân thể của mình, trực tiếp nhét vào đó.

Như vậy hiệu quả càng tốt.

Về phần hai mắt cũng là như vậy, hắn hóa độc đan thành chất lỏng, nhỏ vào trong mắt.

Trong quá trình này còn có Độc Cấm pha ở bên trong mỗi một bao độc dược, tràn ngập toàn thân, đi dưỡng ký ức nhục thể của mình, luyện bản năng nhục thể của mình.

Thời gian trôi qua, nửa tháng qua đi.

Trong hơn mười ngày này, Hứa Thanh cả ngày lẫn đêm đều đắm chìm ở bên trong độc, nhiều khi đồ vật nhìn thấy đã thành bóng chồng lên nhau, nhưng hắn cũng không bỏ qua.

Hứa Thanh hiểu rõ, muốn làm được ký ức thân thể mình hy vọng, vậy chẳng những cần số lượng độc nhiều, còn cần đủ mọi chủng loại nữa mới có thể được.

Mà hắn, mặc dù trong túi trữ vật có không ít độc dược, nhưng tương đối vẫn là chưa đủ, nhưng mà không sao cả, có Nghịch Nguyệt Điện.

Mỗi lần Hứa Thanh có nhu cầu mới, hắn đều sẽ bán Giải Chú đan ở bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

Giá cả chính là độc thảo cùng độc dược.

Cứ như vậy, theo càng ngày càng nhiều tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện ăn Giải Chú đan, danh hào Đan Cửu đại sư cũng càng ngày càng vang dội ở trong Nghịch Nguyệt Điện, người truy cầu lại càng nhiều thêm nữa.

Mà tùy tùng, cũng tương tự mỗi ngày gia tăng mãnh liệt.

Một chút đại sư đan đạo cũng đều bởi vì tiếng lòng hôm ấy của Hứa Thanh mà gia nhập vào trong, nhất là Thánh Lạc, lão nhiều lần ở trước mặt của mọi người khen ngợi đối với Hứa Thanh, vẻ mặt cũng mang theo tôn kính.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong Nghịch Nguyệt Điện hầu như không người không biết danh tiếng Đan Cửu đại sư, dần dần cũng đưa tới những Phó điện chủ khác chú ý, càng là truyền ra khỏi Nghịch Nguyệt Điện, truyền lưu tới trong quân phản kháng trên Tế Nguyệt đại vực.

Cũng có đông đảo suy đoán đối với thân phận của hắn.

Có người nói đây là một vị đại năng Quy Hư, cả đời nghiên cứu dược đạo.

Cũng có người nói, hắn hẳn là đến từ ngoại vực, cho nên lúc trước không có chút dấu hiệu liền lộ ra.

Còn có người nói, đây có lẽ là ám tử của Hồng Nguyệt Thần Điện, nhưng mà cái kiến giải này có rất ít người tán đồng.

Nhưng vô luận như thế nào, thân phận thần bí của Đan Cửu đại sư, treo lưu ở trong lòng rất nhiều tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện.

Dù là Phó điện chủ cũng không cách nào biết được, cũng không có quyền hạn dò xét.

Chỉ có Điện chủ Nghịch Nguyệt Điện mới có tư cách nhìn ra thân phận từng tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện.

Chỉ là từ xưa đến nay, trong vô số năm qua, tòa cung điện Thần Miếu cao nhất trong Nghịch Thiên Điện lại chưa từng mở ra.

Cho dù thỉnh thoảng có chỗ lập lòe, nhưng thường thường cũng là thời gian một năm liền ảm đạm xuống.

Sau đó, sẽ thêm ra một vị Phó điện chủ.

Cụ thể tại sao, tuy có người biết được, nhưng lại sẽ không dễ dàng đàm luận.

Về phần Hứa Thanh nơi đây, hắn cũng biết được danh vọng bản thân càng ngày càng tăng vọt, nhưng bây giờ hắn đang đắm chìm trong việc độc chính mình, không quá để tâm về danh tiếng ở trong lòng, bởi vì quá trình hắn tu hành Độc Cấm, cuối cùng vẫn phải tạm bị dừng rồi.

Vật tư trong Tế Nguyệt đại vực thưa thớt, dẫn đến thiếu thốn quá nhiều dược thảo, cho nên Hứa Thanh không cách nào dựa theo suy nghĩ để dưỡng thành bản năng của thân thể.

“Ta cũng cần đại lượng độc thảo, đồng thời còn cần tạo thành vô số cách điều chế, vả lại không ngừng điều phối để thử nghiệm.”

“Nếu như là ở trong Phong Hải Quận có lẽ có thể, nhưng ở nơi này… . . Dù là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện tìm kiếm vì ta, nhưng cũng vẫn còn có chút không toàn diện.”

“Nhất là có một số độc thảo ta cũng chưa từng thấy qua, chỉ xem qua ghi chép bên trong Dược Điển.”

Hứa Thanh trầm ngâm, trong đầu hiện ra việc Thế Tử đi đến trước mặt hắn mấy ngày hôm trước, Thế Tử báo cho hắn biết về việc có thể ra tay cải biến nhận thức, cùng với lợi và hại trong đó.

“Lưu lại ấn ký trong linh hồn ta.”

Hứa Thanh đè xuống cái lựa chọn này, hắn vẫn quyết định dựa vào chính mình, mặc dù thời gian sẽ chậm một chút, nhưng Hứa Thanh cảm thấy phương pháp này thích hợp với bản thân nhất.

“Nhưng mà, thế tử còn nói qua một loại phương pháp khác, có liên quan cùng Tử Nguyệt của ta.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía đại sảnh, trong lòng nổi lên suy đoán.

Hắn nhớ lại một loạt rèn luyện của Thế Tử đối với chính mình sau khi đi đến Khổ Sinh sơn mạch, lại liên tưởng một loại phương pháp khác đối phương nói kia, rốt cuộc có cái cảm giác, hình như… . . Đối phương một mực dẫn dắt mình đi lựa chọn phương pháp thứ hai này.

Hứa Thanh trầm mặc, nhớ lại lời của Thế Tử mấy ngày trước.

“Tiểu tử, thật ra còn có một phương pháp, cũng có thể cho ngươi cảm thụ tầm nhìn của Thần Linh, nhìn đến thế giới chân thật, tiến tới cho ngươi trong một khắc đó, trong ánh mắt có thể uẩn độc.”

“Phương pháp này có liên quan cùng Tử Nguyệt của ngươi.”

“Nhưng mà phương pháp đó vô cùng nguy hiểm, coi như là lão phu thật ra cũng do dự trong lòng rằng có nên báo cho ngươi biết hay không.”

“Lão phu có thể xác định, một khi thành công, thế giới ngươi nhìn thấy chính là bộ dáng chân chính, nhưng ta chưa chắc được, lúc đó… . . Ngươi có còn là ngươi hay không.”

“Từ một khắc ngươi lấy được thần nguyên của Xích Mẫu, có lẽ đây là con đường ngươi nhất định phải đi, trừ phi ngươi nguyện ý bỏ qua lực lượng Tử Nguyệt của ngươi.”

“Cho nên ngươi có thể tự suy nghĩ, ta cho ngươi thời gian bảy ngày, nếu như ngươi có quyết định, vậy thì vào sáng sớm ngày thứ tám tìm ta, cũng nhất định phải đúng thời điểm đó.”

“Lúc đó, ta sẽ báo cho biết ngươi cụ thể, lời này có liên quan đến Thần Linh, có đủ nhân quả, nếu như ngươi không đến thì ta cũng sẽ không báo cho biết.”

Mấy ngày này Hứa Thanh cũng đang suy tư về những lời này, hắn đoán ra sau Kim Ô cùng Độc Cấm, đây sẽ là một trận thăng hoa Nguyên Anh Tử Nguyệt của hắn.

Nhưng hắn không rõ, là Thế Tử nói sau khi mình có chỗ quyết định, phải vào sáng sớm ngày thứ tám đi báo cho biết.

Thời gian này, làm Hứa Thanh có chút khó hiểu.

Chương 1471: Bầu trời xích huyết, nhân gian tàn lụi (2)

Hôm nay đã là đêm khuya ngày thứ bảy, cách sáng sớm theo như lời Thế Tử còn hai canh giờ.

Hứa Thanh cảm giác khung cảnh bên ngoài, thấy Thế Tử khác biệt cùng ngày xưa, lão không phải ngồi trong đại sảnh uống trà mà là đang ở bên ngoài, đứng trên nóc nhà nhìn lên bầu trời.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, tan biến khỏi sau nhà, lúc xuất hiện cũng tương tự ở trên nóc nhà.

“Đợi!”

Thế Tử liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng, như cũ nhìn lên bầu trời.

Hứa Thanh gật đầu, ngồi ở một bên ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bầu trời của Tế Nguyệt đại vực ban ngày lờ mờ ít ánh sáng, ban đêm càng là đen nhánh, giống như có một tấm màn đen che phủ trên đó, không có bất kỳ ngôi sao nào, tựa như hư vô.

Gió từ bốn phía gào thét đến giống như tiếng cười, mang theo nức nở nghẹn ngào, vang vọng giữa thiên địa.

Mà vào ngày hôm nay, toàn bộ Khổ Sinh sơn mạch cũng trở nên an tĩnh hơn không ít so với trước kia.

Vào một đêm này, toàn bộ tu sĩ bản thổ tựa hồ cũng có một chút bất an.

Hứa Thanh tản thần thức ra, phát hiện lúc này mặc dù Lý Hữu Phỉ đang khoanh chân đả tọa trong phòng, nhưng rõ ràng tim đập rộn lên, thần sắc cũng mang theo mê hoặc.

Hứa Thanh có chút kỳ dị, lại cảm giác bát phương, toàn bộ Khổ Sinh sơn mạch, ngay cả tiếng chim thú cũng đều thiếu đi rất nhiều.

Dường như, có chuyện gì đó sắp phát sinh.

Thời gian dần trôi, qua một canh giờ.

Vào lúc cách thời điểm sáng sớm còn có một canh giờ, đội trưởng đi ra khỏi tiệm thuốc, cũng đi tới trên nóc nhà, sau khi cúi đầu về phía Thế Tử, liền cũng ngồi bên cạnh Hứa Thanh, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

“Đại sư huynh.” Hứa Thanh nhìn đội trưởng.

“Suỵt… .” Đội trưởng giơ ngón trỏ lên, đặt ở trước miệng, chỉ chỉ lên bầu trời.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian dần qua, lại tiếp nửa canh giờ sau.

Mà ở trong một cái chớp mắt này, gió …biến mất.

Hết thảy âm thanh cũng không còn.

Toàn bộ Khổ Sinh sơn mạch là một mảnh yên tĩnh cực hạn.

Thanh Sa đại mạc như thế, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực cũng như vậy, vào thời khắc này… . Đều tĩnh mịch!

Mà bầu trời, xuất hiện ánh sáng!

Đó là ánh sáng màu đỏ, tuy rằng rất nhạt nhưng ở bên trong hư vô này đã trở thành màu sắc duy nhất, cho nên vẫn dễ làm cho người khác chú ý như trước, rất chói mắt.

Ngay từ đầu nó vẫn chỉ là một nhúm, nhưng rất nhanh liền hóa ra vô số, giống như những lưỡi dao sắc bén cắt phá thương khung, giống như từng đạo thần chỉ tử vong, tuyên đọc hạo kiếp.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, vào thời khắc này lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể kịch liệt nổi lên sóng gió, dường như sắp không khống chế được.

Mà chân trời nơi xa, theo ánh sáng màu đỏ hiển lộ, dần dần càng lúc càng nhiều, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác sền sệt tựa như máu tươi vậy, đang từ bầu trời lan tràn xâm nhập về toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Trong một cái nháy mắt đó, một cỗ cảm giác mênh mông mang theo khí thế kinh thiên động địa, mang theo chấn động kinh khủng đáng sợ, mang theo vô thượng thần uy, theo màu đỏ lan tràn trên bầu trời… Phủ xuống Tế Nguyệt đại vực!

Chính là bầu trời xích huyết, đại địa bốc lên, vạn vật khô héo, nhân gian khổ nạn.

Lúc này đây Khổ Sinh sơn mạch run rẩy, Thiên Hỏa Hải bấn loạn, Thiên Ngưu sơn mạch rung rinh, toàn bộ chúng sinh Tế Nguyệt đại vực đều đang hoảng sợ, trong mắt của bọn họ lộ ra bất lực, trong lòng của bọn họ dâng lên tuyệt vọng.

Tự Âm trường hà vờn quanh Tế Nguyệt đại vực càng là dấy lên gợn sóng ngập trời, không ngừng bốc lên, vô số hài cốt dập dềnh lên xuống, truyền ra vô tận tiếng khóc và kêu rên.

Một cái chớp mắt này, chỉ có tu sĩ Thần Điện bên trong từng tòa Hồng Nguyệt Thần Điện trên Tế Nguyệt đại vực, phấn khởi tăng vọt đến tột cùng.

Toàn bộ bọn họ đi ra khỏi chỗ trú, quỳ bái về phía màu đỏ đang lan tràn từ chân trời, thần sắc từng người thành kính vô cùng, mang theo cuồng nhiệt.

“Hồng Nguyệt chủ ta, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh đau khổ, an hưởng lạc thổ.”

Vô số âm thanh từ bát phương truyền ra, vang vọng không ngừng.

Hồng Nguyệt, đã đến.

Mặc dù bản thể của Thần còn cách Tế Nguyệt đại vực còn hơi xa xôi, nhưng trong bao nhiêu năm rồi, bây giờ đang tới gần nhất trước đó chưa từng có, vì vậy ánh sáng xuất hiện trước tiên, bao phủ đại vực.

Không bao lâu nữa, khi toàn bộ bầu trời cũng biến thành như máu tươi, toàn bộ đại địa cũng biến thành một mảnh đỏ thẫm, ở chân trời sẽ xuất hiện một Hồng Nguyệt cực lớn.

Đến lúc đó, tự nhiên chính là thời điểm Xích Mẫu tới thu hoạch.

Tâm thần Hứa Thanh nổ vang, rốt cuộc hắn đã biết tại sao Thế Tử lại muốn định vào sáng sớm ngày hôm nay.

Cũng hiểu rõ vì sao đội trưởng lại xuất hiện.

“Không quá lâu nữa, Xích Mẫu… Sẽ đi tới nhân gian.” Thế Tử nhìn lên chân trời, nhẹ giọng thì thào.

“Lúc đó, chúng sinh đều là thức ăn.”

Thế Tử thu hồi tầm mắt phía chân trời, nhìn lên trên bầu trời sau đó quay đầu ngó Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, nói cho ta biết quyết định của ngươi?”

“Làm như thế nào?” Hứa Thanh không chần chờ, chậm rãi mở miệng.

Thế Tử đứng lên, giọng nói vang vọng.

“Hứa Thanh, thật ra ta không hiểu Xích Mẫu, cũng không biết cách mà ngươi vận dụng lực lượng Tử Nguyệt của ngươi, ta lại càng không biết với tư cách Thần Linh thì quyền hành của Xích Mẫu cụ thể là gì, đây là bí mật của Thần Linh.”

Trong mắt Thế Tử lộ ra hồi ức, bầu trời đó màu đỏ thẫm, thân ảnh của lão lộ ra một tia đìu hiu.

“Nhưng mà, ta đã nhìn thấy qua phụ thân ta giao chiến cùng Xích Mẫu.”

“Lúc đó Xích Mẫu cho ta cảm giác… Là đói khát, cơn đói khát vô hạn!”

Trong mắt Thế Tử lộ ra một tia cảm giác tim đập nhanh.

“Cái loại đói đó đáng sợ đến cùng cực, không chỉ có thân thể, còn có cả linh hồn cùng với tất cả, hình như Thần hiện ra ở đó, đói khát liền vô cùng vô tận.”

“Ngươi chưa đủ đói, cho nên ngươi không cách nào hiện ra lực lượng chân chính từ Tử Nguyệt của ngươi, ngươi phải nhận thức cái loại đói cực hạn đó!”

“Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết… Đó là nhân tính cùng thần tính trùng lặp, cũng là một loại giao hòa cùng giữ lấy và từ bỏ.”

—

Chương 1472: Nhân tính, thú tính, thần tính (1)

Khổ Sinh sơn mạch, gió không thổi, cát không bay, vạn vật yên tĩnh, chúng sinh trầm mặc.

Chỉ có bầu trời đỏ thẫm, ánh sáng như máu đang không ngừng lan tràn ra, tựa như bầu trời bị thương, máu nhuộm bát phương.

Trên nóc nhà, giọng nói của Thế Tử vang vọng trong thế giới tràn đầy tĩnh mịch này, nói tới nhân quả liên quan cùng với Thần Linh.

“Ta không phải Thần Linh, trong cơ thể cũng không có thần nguyên.”

“Nhưng ta cũng có quyền hành, chỉ là không giống cùng với Thần Linh... Nó không phải đến từ nhen nhóm Thần Hỏa, mà là đến từ chúc phúc của Thiên Đạo Vọng Cổ.”

“Cho nên ta không cách nào chỉ ngươi làm thế nào để khống chế thần nguyên của bản thân, ta chỉ có thể cho ngươi một cái phương hướng, đó chính là đói.”

Thế Tử nhìn về phía Hứa Thanh.

“Đói?” Hứa Thanh trầm ngâm, một lát sau đưa mắt nhìn đội trưởng.

Trong trí nhớ của hắn, mỗi lần đội trưởng trông thấy máu thịt Thần Linh, tựa hồ đều xuất hiện một bộ dạng vô cùng đói khát.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, không nói chuyện.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Hứa Thanh, thời gian của chúng ta không nhiều lắm.” Trên nóc nhà, Thế Tử thu hồi ánh mắt, nhìn qua màu đỏ tươi lan tràn ở phía chân trời và nhẹ giọng mở miệng, sau đó đi về phía trước một bước.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh kia tan biến trong thiên địa, cùng nhau biến mất còn có Hứa Thanh.

Đội trưởng cũng không ngoài ý muốn với việc hai người rời đi, y duỗi lưng một cái, mở túi trữ vật ra tìm kiếm ở.

Sau một lúc lâu tìm ra một cái hộp sắt.

“Thế Tử quá nóng lòng… . .”

Đội trưởng nói thầm trong lòng, cắn nát đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo liền phất tay tiếp được những giọt máu tươi này, đặt ở trong hộp sắt.

“Không có biện pháp, chỉ có thể vận dụng cái này thôi, nhưng mà phải nói lại, lão đầu tử liệu sự như thần đến vậy sao, trước khi rời Phong Hải Quận rõ ràng liền cho ta cái đồ chơi này.”

“Lúc ấy lão nói, đây là cái neo của lão Tứ… . .”

“Chỉ có thể lấy máu tươi của ta mở ra, kêu ta vào lúc lão Tứ đi lạc, đưa nó đến trước mặt của hắn.”

Đội trưởng híp mắt nhìn hộp sắt, thèm mở ra trước, nhưng cũng biết được sự trọng yếu của nó vì vậy liền đè xuống hiếu kỳ trong lòng.

Cùng lúc đó, ở chỗ sâu trong Thanh Sa đại mạc, trong sa mạc vô tận, thân ảnh Thế Tử cùng Hứa Thanh lộ ra từ trong hư vô.

Vừa mới phủ xuống, Hứa Thanh liền lập tức cảm giác bốn phía.

Núi cát xa xa vẫn không nhúc nhích, gió biến mất khiến cho sa mạc trở nên yên tĩnh, cát sỏi màu xanh dưới chân cũng chẳng biết tại sao hiện ra vẻ xám trắng.

Làm cho người ta có một loại cảm giác tử vong.

Hứa Thanh đã từng tới nơi này, biết được đây là một mảnh hoang vu cách Khổ Sinh sơn mạch khoảng mấy tháng lộ trình.

“Ngay ở chỗ này là được rồi.”

Thế Tử bình tĩnh mở miệng, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi xác định?”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn chân trời đỏ thẫm, cảm thụ lực lượng Tử Nguyệt xao động trong hạ thể, đó là một loại cảm giác kích động dường như muốn thoát ly khỏi thân thể của mình, trở về với màn trời.

Hứa Thanh không muốn từ bỏ Tử Nguyệt, cho nên hắn biết mình thật ra không cần lựa chọn, vì vậy nhìn Thế Tử, nhẹ gật đầu.

“Tốt!”

Ánh mắt Thế Tử thâm sâu, giơ tay phải lên trảo một cái về phía Hứa Thanh.

Dưới một trảo này, không thấy có bất luận khí tức gì tràn ra, không thấy bất luận tu vi chấn động thế nào, không thấy bất luận khí thế gì bộc phát, nhưng chính là một trảo vô cùng đơn giản như vậy, thân thể của Hứa Thanh liền ầm ầm chấn động.

Hắn cảm nhận được rõ ràng ngọn lửa sinh mệnh của mình lập tức ảm đạm xuống, lực lượng sinh cơ trong cơ thể tựa như có được ý chí của bản thân, trở thành thân thể riêng và hóa thành sương mù, nhanh chóng tự động tản ra bên ngoài thân thể.

Sương mù màu trắng không ngừng chảy ra, từ tóc gáy Hứa Thanh, từ thất khiếu của hắn, từ hết thảy vị trí trên thân thể của hắn, liên tục tản ra ngoài rồi thẳng đến tay phải của Thế Tử.

Trong quá trình này, thân thể Hứa Thanh bắt đầu héo rũ, tóc bắt đầu khô héo, từng trận cảm giác suy yếu hiện ra khắp toàn thân hắn, càng lúc càng mãnh liệt.

Cho đến một lát sau, một đoàn sương mù màu trắng hội tụ trên bàn tay phải của Thế Tử, lão đưa tay để xuống.

Thân thể Hứa Thanh lảo đảo, rút lui vài bước, thở phì phò từng ngụm từng ngụm, giờ khắc này nhìn hắn từ bề ngoài, đã không còn là bộ dạng hai mươi tuổi nữa, càng giống như là một lão giả gần đất xa trời.

Tóc của hắn tróc ra hơn phân nửa, những sợi còn lại cũng trở thành màu xám trắng, thân thể của hắn khô gầy như củi, ngay cả tu vi cũng đều trở lên lên yếu ớt, thậm chí hàm răng cũng hơi lỏng.

Hai mắt vô cùng ảm đạm, đó là do sinh cơ bị rút mất chín thành dẫn đến.

Một cỗ cảm giác trống rỗng hiện ra trong lòng Hứa Thanh, hóa thành lạnh như băng, tiến theo liền nổi lên cảm giác đói khát.

Nhưng Hứa Thanh nhận thấy cảm giác này vẫn còn chưa đủ.

Vì vậy hắn nhìn qua Thế Tử, khàn khàn mở miệng.

“Tiền bối, dĩ nhiên ta biết ngài có tư tâm của riêng mình, cũng hiểu rõ ngài hy vọng lực lượng Tử Nguyệt của ta có thể càng mạnh hơn, thậm chí ta có thể đoán được, việc này có liên quan cùng với việc giải cứu những huynh đệ tỷ muội kia của ngài.”

Thế Tử nghe vậy cũng không giấu giếm, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Hứa Thanh, ta đích xác là có tư tâm, ta hy vọng lực lượng Tử Nguyệt của ngươi có thể lại phát triển thêm một chút, lại cường tráng hơn một chút, bị ngươi chân chính nắm giữ.”

“Như vậy, kính xin ngài tiếp tục, bởi vì ta cũng muốn nắm giữ lực lượng Tử Nguyệt, ta càng muốn đi xem bộ dáng chân chính của thế giới này.” Hứa Thanh suy yếu, cười mở miệng.

Thế Tử trầm mặc, sau một lúc lâu tay trái bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, một cỗ phong ấn Uẩn Thần lập tức rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Cướp đoạt sinh cơ của ngươi, khiến cho sinh mệnh ngươi trở thành trống rỗng.”

“Cướp đoạt tu vi của ngươi, khiến cho linh lực của ngươi trở nên khô héo.”

“Cướp đoạt sự khôi phục của ngươi, khiến cho ngươi không cách nào nghịch chuyển bản thân.”

“Cuối cùng, lại cướp đoạt khả năng sinh tồn của ngươi, khiến ngươi không cách nào di chuyển, không cách nào phản kháng, chỉ có thể chờ đợi tử vong đến.”

Trong đầu Hứa Thanh nổ vang, giờ khắc này lập tức trống rỗng, hắn không biết từ lúc nào, thân thể liền đứng không vững, trùng trùng điệp điệp ngã xuống, nằm ở trong sa mạc.

Thế Tử than nhẹ, đưa mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, sau đó quay người đi lên bầu trời, từng bước từng bước dần dần đi xa.

Chỉ để lại mảnh sa mạc im lặng này, lưu lại thân ảnh cô độc nằm ở nơi đó.

Chương 1473: Nhân tính, thú tính, thần tính (2)

Hứa Thanh thích yên tĩnh, bởi vì yên tĩnh có trợ giúp cho quá trình suy nghĩ, hắn thích suy nghĩ.

Chỉ là giờ khắc này, ở trong trời đất yên tĩnh như thế, hắn ngay cả năng lực suy nghĩ cũng đều có chút không chuẩn bị được, hắn cảm nhận được suy yếu cực hạn, ngón tay cũng không cách nào di động dù chỉ một chút.

Hắn càng cảm nhận được cái lạnh mà hắn ghét nhất.

“Thật lâu... . . Đã rất lâu... . .” Hứa Thanh suy yếu thì thào trong đáy lòng, đã từ rất lâu hắn không thể nghiệm lại loại cảm giác lạnh băng khi còn bé này rồi.

Thân thể rét lạnh và xâm nhập cả linh hồn, lạnh băng từ trong tới ngoài, khiến cho thân thể của hắn không thể khống chế mà không ngừng run rẩy.

Ý thức có chút mơ hồ.

Trong lúc mơ hồ, Hứa Thanh giống như nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng, trong tấm hình có một thiếu niên vô cùng bẩn leo ra từ bên trong vô số tử thi, khó khăn vùng vẫy đi về phía trước, chỉ vì sống sót.

“Thật ra, cảm giác như hiện giờ, khi còn bé... Ta liền đã có, vả lại không chỉ một lần.”

Hứa Thanh thì thào.

Vô số lần đói đến gần như tử vong, vô số lần trong lòng lạnh đến tuyệt vọng.

Vì sống sót, trước kia hắn cái gì cũng đã nếm qua, vỏ cây đã là vật rất xa xỉ, khi đói bụng đến cực hạn, bùn đất cũng có thể giúp hắn đỡ đói.

“Cho nên, thật ra Thế Tử sai rồi, có lẽ lão nên để lại cho ta có một chút khí lực, như vậy mới có thể càng cảm thụ cơn đói cấp độ sâu hơn.”

Hứa Thanh miễn cưỡng cười cười, run rẩy giơ lên cánh tay héo rũ của mình, cố gắng thả ở trước mặt, đặt ở bên miệng.

Trong mắt của hắn chậm rãi lộ ra điên cuồng, ánh mắt dần dần hiện ra tơ máu, gân xanh khua lên trên trán, hội tụ toàn bộ khí lực bây giờ, chợt mở cái miệng rộng ra, dùng toàn lực cắn vào cánh tay của mình.

Máu tươi tràn ra theo bờ môi cùng hàm răng của Hứa Thanh, từng chút chảy xuôi, nhưng không đợi chúng nó rơi xuống, đã bị Hứa Thanh hút một hơi nuốt xuống không chừa một giọt dư thừa.

Cùng nhau bị nuốt vào còn có một khối thịt hắn tươi sống cắn xuống trên cánh tay.

Không cần nhấm nuốt quá kỹ, yết hầu Hứa Thanh nhúc nhích, hung hăng nuốt xuống.

Theo máu thịt trôi vào bên trong yết hầu rồi rơi vào dạ dày, dạ dày co thắt cùng với dịch tiêu hóa, như là đại địa khô héo nghênh đón cam lộ, đồng loạt ngóc lên.

Hứa Thanh miệng đầy máu tươi, cảm thụ dạ dày của mình nhúc nhích, cảm giác quen thuộc này khiến cho hắn nở nụ cười.

“Đây mới đúng, muốn đói, ít nhất cần có một chút khí lực mới được.”

Chỉ là nụ cười này có chút kinh khủng, mà cười một hồi thì ánh mắt Hứa Thanh càng thêm đỏ thẫm, hô hấp của hắn dồn dập, theo sức mạnh khôi phục một chút, cái loại cảm giác băng hàn và trống rỗng do đói khát mang đến cũng càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, huyết sắc trong mắt càng đậm, giờ khắc này hắn cảm thấy trong cơ thể của mình thật giống như xuất hiện một cái động rỗng vô cùng vô tận, trong đó tràn ra lực hút khiến cho thế giới trước mắt hắn xuất hiện vặn vẹo.

Nhưng mà, Hứa Thanh đã có kinh nghiệm phong phú đối với cái này.

Hắn nhìn bầu trời, bỗng nhiên mắng chửi một câu.

“Nửa khuôn mặt chó đẻ!”

Lúc nhỏ, mỗi lần khi đói đến loại trình độ này, hắn đều sẽ mắng như vậy, giờ phút này cũng là như thế.

Mắng mắng chửi chửi, suy nghĩ của Hứa Thanh chậm rãi trở về một chút, rốt cuộc nội tâm điên cuồng cũng bị hắn kiềm chế lại phần nào.

“Loại đói có thể kiềm chế này, hiển nhiên còn chưa đủ.”

“Đây là thân thể đói, không phải Thần Linh đói theo như lời Thế Tử nói.”

“Mà cảm giác đói bụng, ta còn từng có những cái nhận thức khác.”

Hứa Thanh nghĩ tới lúc trước khi mình thôn phệ tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện, vào lúc đó nội tâm của hắn dâng lên kích động mãnh liệt, dường như là nghiện vậy, muốn thôn phệ càng nhiều thêm nữa, cái cảm giác ấy, đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ.

“Khi đó mặc dù ta cũng đã khắc chế rồi, nhưng nếu tiếp tục cắn nuốt, có lẽ ta sẽ không cách nào kiềm chế…”

“Còn có cảm giác đói của đại sư huynh, đói của Cổ Linh Hoàng!”

“Còn có lúc trước bên trong Tiên Cấm, cơn đói của phân thân Xích Mẫu phụ thể Trương Ti Vận!”

“Bọn họ đói, đều không giống như ta.”

Hứa Thanh thì thào.

“Như vậy, nếu như ta không đi kiềm chế thì sao?”

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu hắn bỏ qua kiềm chế, theo bản năng cúi đầu và hô hấp dồn dập, cảm giác đói bụng áp chế lý trí, thay thế hết thảy.

Hắn chợt há miệng, lần nữa cắn vào trên cánh tay, dường như đó không phải là huyết nhục của mình.

Một cắn tiếp tục một cắn, dùng sức cắn xé, chậm rãi đánh mất lý trí, bản năng sinh mệnh dần dần điều khiển hết thảy.

Giờ khắc này, hắn như là dã thú!

Thậm chí trong lúc máu tươi tràn ngập đã có một chút rơi vào trên cát sỏi, thân thể Hứa Thanh theo bản năng gục xuống, tham lam nuốt cả cát sỏi bị máu tươi dính lên.

Nhưng cho dù là như thế, loại cảm giác đói bụng này vẫn không cách nào giảm thiểu chút nào.

"Đói. . . . . Đói. . . ."

Hứa Thanh run rẩy dùng sức bò đi về phía trước, hắn muốn ăn thêm nữa.

Chỉ là nơi này bốn phía hoang vu, hung thú cũng không có nửa con, sau khi bò lên mấy trượng, Hứa Thanh nằm ở nơi đó bị bóng tối thôn phệ, bị điên cuồng bao phủ.

Suy yếu cùng tử vong, cũng càng lúc càng lan tràn mãnh liệt khắp toàn thân, trong đầu Hứa Thanh bỗng có một nháy mắt thanh tỉnh.

"Thế Tử nói, đó là nhân tính cùng thần tính trùng lặp."

"Mà ta hiện giờ, là thú tính."

"Còn có thể thanh tỉnh, nói rõ đây là nhân tính và thú tính giao hòa, nghĩa là rõ phương pháp của ta là chưa đúng."

"Như vậy, cái gì là nhân tính? Cái gì lại là thần tính?"

Hứa Thanh suy yếu lẩm bẩm.

Thời gian trôi qua, ba ngày qua đi.

Trong lúc Hứa Thanh cảm thụ loại đói khát này trong Thanh Sa đại mạc, bởi vì ánh sáng Hồng Nguyệt xuất hiện ở phía chân trời, toàn bộ tộc quần cùng những người sinh ra trong Tế Nguyệt đại vực đều lâm vào tuyệt vọng.

Mà thứ đi theo sinh vật tuyệt vọng, chính là hỗn loạn.

Toàn bộ Tế Nguyệt đại vực đã bắt đầu náo động, điên cuồng đã trở thành tiêu điểm chính.

Nếu như điểm cuối cùng của vận mệnh nhất định là tử vong, như vậy vào thời điểm cuối cùng của sinh mệnh, sự tình gì cũng có thể có khả năng phát sinh.

Đốt giết, lăng nhục, gian dâm, cướp đoạt, có thể nhìn thấy ở bất kỳ địa phương nào trong đại vực.

Chỗ nào cũng có.

Vào thời khắc này, bổn ác bên trong sinh mệnh sẽ được trình diễn vô cùng vô tận, tùy ý thổ lộ, được chủ động phóng thích.

Hết thảy ràng buộc đều không tồn tại, toàn bộ kiềm chế đã thành tro bụi.

Âm thanh kêu rên cùng đau khổ hóa thành phong bạo, quét ngang hết thảy những nơi đi qua

Nhân tính, đang sụp xuống.

Thiện ý, đang hủy diệt.

Thú tính, đang lan tràn.

Điên cuồng, đang bộc phát.

Tu sĩ trên Thanh Sa đại mạc đều là như thế.

Chương 1474: Bí mật của Thần Linh! (1)

Thanh Sa đại mạc, ngoại trừ cái đêm ánh sáng Hồng Nguyệt bắt đầu xuất hiện là không có gió, vào ngày hôm sau thì gió lại xuất hiện.

Ngay từ đầu còn có chút yếu ớt, cho đến bây giờ đã ba ngày trôi qua, gió màu xanh cuốn lấy cát sỏi xanh đã gào thét đầy trời, thổi núi cát không ngừng di động, hóa sa mạc thành biển cát.

Âm thanh nức nở nghẹn ngào dường như hội tụ tiếng thút thít nỉ non của chúng sinh, liên tục truyền khắp thiên địa.

Trong sa mạc này, hơn nửa người Hứa Thanh cũng bị dìm ngập ở bên trong đất cát, chỉ lộ ra non nửa, vẫn không nhúc nhích như tử thi.

Hắn một mực suy tư, cái gì gọi là nhân tính, cái gì là thần tính.

Vấn đề thâm ảo này, Hứa Thanh rất khó có thể cân nhắc thấu triệt, nhất là cái sau…

Hắn không phải là Thần Linh, cũng không cách nào lấy thân phận con người để hiểu rõ thần tính của Thần Linh.

Nhưng Hứa Thanh cũng có ưu thế của mình, ngắn ngủi 20 năm trải qua, hắn đã thấy quá nhiều mặt ác, thấy quá nhiều đau khổ, hắn cũng thấy qua mặt xấu xí vô cùng vô tận của nhân tính.

Cho nên, hắn có lý giải đối với một mặt nhân tính.

Mà trong ba ngày này, hắn mãi nhớ lại quá khứ mình đã trải qua, nhớ lại từng màn mình chứng kiến từ khi có ký ức đến nay.

Có tham lam, có điên cuồng, có ăn thịt người, có dữ tợn.

Trong đó cũng có vài điều tốt đẹp, nhưng cuối cùng cũng giống như tia lửa lóe lên rồi tan biến.

Nhưng vô luận như thế nào, mỗi một chớp mắt tia lửa kia xuất hiện, hắn đều khắc ghi vào trong cảm giác của mình.

Như sự an bình của Vô Song thành khi còn bé, như ấn tượng phụ mẫu cho hắn, như ấm áp Lôi đội mang lại cho hắn, như cảm xúc của Đoan Mộc Tàng.

Còn có nữa là... Thân ảnh Cung chủ Chấp Kiếm Cung Khổng Lượng Tu.

Rất nhiều.

“Nhân tính, có cả thiện cùng ác.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

“Nhân tính, là còn có tình cảm đối với sự vật, tiến tới sinh ra ràng buộc.”

Hứa Thanh nghĩ tới sư tôn, nghĩ tới đội trưởng, nghĩ tới Tử Huyền, nghĩ tới Linh Nhi, nghĩ tới từng đạo thân ảnh cùng nhau đi tới mà mình biết.

Có hận hắn, có cảm kích hắn, có chán ghét hắn, có ưa thích hắn.

“Ta từ lúc mới bắt đầu chỉ có một mình, cho đến bây giờ... Trong lúc bất tri bất giác, trong lòng đã có nhiều lo lắng hơn, ràng buộc cũng tương tự như thế, tất cả giống như từng sợi tơ, đã bện lại thành một cái lưới lớn.”

“Mà nhân tính, chính là đầu nguồn của tấm lưới này, nó đưa đến hỉ nộ ái ố của ta.”

Hứa Thanh mở mắt ra nhìn bầu trời, cảm thụ được trong tiếng gió nức nở nghẹn ngào, giống như tiếng thút thít nỉ non của chúng sinh.

“Nhân tính, thật ra cũng đã bao hàm khát vọng sống, cùng với nỗi sợ hãi đối với cái chết.”

“Ví dụ như nguyện vọng từ nhỏ của ta, đó là tiếp tục sống sót được.”

“Thậm chí hết thảy chấn động cảm xúc cùng với phong cách hành động, thật ra cũng đều là một loại thể hiện của nhân tính.”

“Ví dụ như lúc ta ở trong Vô Song thành, trong lòng cũng không có ý niệm giết chóc, ta sẽ không nghĩ tới tương lai như thế nào, sẽ không cân nhắc sau khi lớn lên sẽ trở thành ra sao, mà sau khi đã trải qua một loạt sự tình, ta thay đổi.”

Hứa Thanh thì thào, loại nhớ lại thế này khiến cho đáy lòng của hắn nhận thức rất sâu, hắn không ngừng phân tích chính mình, mà chuyện xưa hiện ra cũng làm cho lý giải của hắn đối với nhân tính càng thêm khắc sâu.

"Một trong những thứ khác nhau giữa nhân tính và thú tính, đó là kiềm chế."

Hứa Thanh cúi đầu nhìn cánh tay trái trọc lóc của mình, nhớ tới một màn điên cuồng lúc trước của mình, hắn cảm thấy đầu nguồn kiềm chế là tự mình ràng buộc, mà khởi nguyên ràng buộc, đến từ cái gì?

Hứa Thanh trầm tư.

"Ràng buộc đến từ đạo đức trong nhận thức của ta, một bộ phận đó, chính là thứ làm cho con người có đủ thuộc tính làm người."

"Cho nên, nhân tính là có trật tự, mà thú tính thì ngược lại, nó là hỗn loạn không trật tự, chỉ hành động dựa vào bản năng, đây là trạng thái của những con dã thú trên đại lục Vọng Cổ bị khí tức Thần Linh xâm nhập."

Hứa Thanh hiểu ra.

"Như vậy thần tính thì sao?"

Hứa Thanh trầm mặc, hắn vẫn không hiểu, nhưng hắn biết cỗ thân thể này của mình chính là thân hình Thần Linh, hắn còn biết Độc Cấm của mình đến từ với Thần Vực, Tử Nguyệt của chính mình đồng dạng là thần nguyên.

"Như vậy, khiến lực lượng Tử Nguyệt của ta tràn ngập toàn thân, thật ra từ loại nào trình độ mà nói, thần tính cũng đã tồn tại, chỉ bất quá... . . Ta không có ý thức đến, hay là nói, nó cũng không hiển lộ, bởi vì ta là người ...ta không phải thần."

"Yêu cầu của Thế Tử đối với ta, là cảm thụ cái đói, đói như Xích Mẫu vậy."

"Như vậy đói, là chìa khoá mở ra thần tính?"

"Mà cơn đói của Thần Linh, lại được sinh ra như thế nào?"

Hứa Thanh mờ mịt, giờ phút này hắn đã không cảm giác được đói bụng nữa, thân thể hắn đã tạo thành thói quen, đã thích ứng với tình trạng suy yếu, thích ứng với tử vong đang tiếp cận.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh than nhẹ.

Hắn vẫn chưa tìm ra được đáp án, nhưng hắn không muốn tiếp tục nằm ở nơi đây, thế nên hắn liền vùng vẫy ngồi dậy từ trong đất cát.

Bởi vì, xa xa đã xuất hiện một chút hung thú trong sa mạc, xa hơn nữa, hắn còn nhìn thấy một cây nấm cực lớn đang toả ra ác ý chuyển động tiến về phía mình.

Mà khí tức kinh khủng cùng chấn động đáng sợ tản mát ra từ trên cây nấm kia, khiến cho Hứa Thanh cảm giác, đó không phải là Nguyên Anh, mà thuộc về cấp độ Dưỡng Đạo.

Chương 1475: Bí mật của Thần Linh! (2)

Trong Thanh Sa đại mạc, cây nấm này chính là một tồn tại quỷ dị, số lượng chúng nó không nhiều lắm, rễ cây có thể buộc vòng quanh lại tạo thành thân ảnh người khổng lồ, có rất ít người đi trêu chọc chúng nó.

Điểm này, năm đó lần đầu tiên Hứa Thanh tới mảnh sa mạc này đã có nhận biết.

Nhưng dưới mắt, chỉ là động tác đứng dậy này cũng đã hao phí khí lực vốn cũng không nhiều của hắn, mà theo hắn ngồi dậy, cái hố nhỏ trong đất cát hình thành phía sau hắn cũng nhanh chóng bị cát bốn phía tràn vào, thời gian dần qua liền bị lấp đầy.

Hứa Thanh sững sờ, quay đầu nhìn qua cái hố nhỏ bị lấp đầy, vào thời khắc này trong đầu của hắn nổi lên tiếng nổ vang, dường như có từng đạo tia chớp đảo qua, khiến cho hắn quên mất nguy hiểm bốn phía, không để ý đến hết thảy, trong ánh mắt chỉ có hố cát bị lấp đầy đó.

“Bị lấp đầy…”

“Lúc ta nằm ở nơi đó, bản thân chính là một bộ phận của hố cát, mà sau khi ta đứng dậy chỗ đó liền thiếu khuyết một khối, cho nên… Đất cát tràn vào, khiến cho chỗ đó khôi phục như lúc ban đầu.”

“Như vậy, nếu như ví von cái hố cát này thành ta, đất cát nguyên bản thì nhìn thành nhân tính… Ví von đất cát sau khi lấp vào thành thần tính… .

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, hô hấp có chút dồn dập, trong mơ hồ hắn cảm giác mình bắt được một cái trọng điểm, đang muốn đi suy tư thì một cái chớp mắt này bỗng có một cái đuôi bọ cạp cực lớn đập xuống, từ đất cát bên cạnh hắn chui nhanh ra, đập vào trên người Hứa Thanh.

Dưới một hất, thân thể Hứa Thanh như diều đứt dây, oanh một tiếng văng ra phía xa.

Trong chốc lát, ba con bò cạp chóng nhanh lao thẳng đến chỗ hắn rơi xuống, bắt đầu cắn xé.

Hứa Thanh bỏ qua những thứ này, mặc dù cơ thể của hắn suy yếu, nhưng mà thân thể của hắn vẫn có đủ tính bền dẻo, không phải những con bọ cạp này nhất thời nửa khắc có thể xé rách, mặc dù đau đớn còn có thể vọt tới, nhưng bây giờ suy nghĩ mới là việc trọng yếu nhất của Hứa Thanh.

Hắn mặc kệ những con bọ cạp cắn xé, nhắm mắt tiếp tục ý niệm lúc trước trong đầu của mình.

“Xóa đi nhân tính của bản thân, không hề lấy nhân tính đi kiềm chế thú tính, từ đó sử dụng thần tính bổ sung vào, lấy thần tính đi ảnh hưởng tới thú tính!”

Tâm thần Hứa Thanh nổ vang.

Hắn hiểu được.

“Ta không cần đi lý giải thần tính là cái gì, việc ta cần phải làm lúc này là dung nhập thần tính, sau đó đi cảm thụ, lấy tầm nhìn của Thần đi lý giải.”

“Lúc đó, có lẽ ta không cần kiềm chế thú tính xung động, bởi vì nó cũng không cần kiềm chế, nó vốn nghe lệnh từ ta.”

“Cho nên Thế Tử nói cho ta biết, muốn làm được điểm này, cần nhân tính và thần tính trùng lặp, đây là một loại giao hòa cùng giữ lấy và từ bỏ!”

“Nhưng mà, tại sao cơn đói lại xuất hiện?”

Hứa Thanh hiểu một phần đáp án, nhưng còn có một chút vấn đề khó hiểu, nhưng cuối cùng, giờ phút này hắn cần phải đưa ra một lựa chọn.

Có muốn thử nghiệm hay không.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh nhớ tới lần chỉ điểm gần nhất của Thế Tử với mình, nhắc tới nước trà.

Rồi hắn nghĩ tới thực nghiệm trên người Kim Ô của mình, cùng với hành động Thế Tử hạ xuống chiếc lá của mầm nhỏ để điểm ngộ.

“Trà và nước có thể dung hợp, nhưng cũng có thể chia lìa, mà lá cây rời khỏi mầm nhỏ, tương tự cũng là một bộ phận của mầm nhỏ, là nhất trí trên bản nguyên.”

"Cho nên, coi như là thử nghiệm thì cũng không phải không thể nghịch chuyển."

Hứa Thanh trầm mặc một lát, trong mắt lộ ra quyết đoán, bởi vì hắn biết rõ, trừ phi mình cam nguyện bỏ qua việc hoàn toàn nắm giữ lực lượng Tử Nguyệt, còn không mà nói, hắn chỉ có thể đi con đường này.

"Về phần như thế nào xóa đi nhân tính…. ."

Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, phương pháp xóa đi nhân tính, chính là không hề ràng buộc bản năng chính mình.

Vì vậy, hắn bắt đầu chậm rãi điều chỉnh.

Một lát sau, hô hấp của Hứa Thanh dần dần trở nên gấp rút, thân thể của hắn chậm rãi run rẩy, hồi lâu đôi mắt của hắn chợt mở ra, trong đó lộ ra điên cuồng tương tự như là dã thú.

Hắn không hề ràng buộc bản năng của chính mình, không hề kiềm chế hành vi của bản thân, không hề lo lắng đạo đức hay cân nhắc thiện ác hoặc tôn nghiêm gì cả.

Lại càng không thèm suy tư ký ức, cũng chẳng đặt tình cảm trong lòng.

Phóng thích, giải tỏa, không ngừng hiển lộ bản năng.

Ầm!

Trong nháy mắt tiếp theo, trong miệng Hứa Thanh truyền ra tiếng gầm nhẹ giống như của dã thú, đôi mắt của hắn đỏ thẫm, chợt cúi đầu nhìn về mấy con bò cạp đang cắn xé mình.

Nước miếng của hắn không thể khống chế chảy xuống từ khóe miệng, vào thời khắc này đói khát vô hạn đến từ thân thể bộc phát ra.

Hắn không biết mình lấy khí lực từ nơi nào tới, một phát bắt được bò cạp rồi điên cuồng cắn xé.

Đất cát bay lên, nổ vang vang vọng.

Âm thanh gào thét bén nhọn không ngừng giao thoa dung hợp, sau một nén nhang, một thân ảnh đi ra từ trong gào thét.

Chính là Hứa Thanh.

Chỉ bất quá giờ khắc này hắn tóc tai bù xù và thở hồng hộc, trên người trên mặt đều là máu tươi, tay trái bị hắn cắn rất nhiều máu thịt lúc trước, giờ đã hoàn toàn cắt đứt.

Nhưng điều này không ảnh hưởng tới tốc độ của hắn.

Hắn đã không thèm suy tư nữa, chỉ có bản năng tồn tại, hắn muốn ăn là cứ ăn hết thảy.

Đói khát từ bản năng khiến cho Hứa Thanh lâm vào điên cuồng, hắn muốn thôn phệ, không chỉ vì nguyên nhân khát vọng đối với máu thịt, còn có khắt khe với cấp độ càng sâu hơn.

Hắn không biết đó là cái gì, hắn cảm giác của thân thể của mình dường như tồn tại vô số động rỗng, một loại vật chất vô cùng trọng yếu đối với bản thân hắn đang ẩn nấp.

Mà theo vật chất này ẩn nấp, cảm giác đói bụng lại càng lúc càng mãnh liệt, đến từ thân thể, cũng đến từ linh hồn.

Cùng lúc đó, trên người của hắn đang lập lòe ra ánh sáng màu tím!

Đây là lực lượng Tử Nguyệt!

Chương 1476: Bí mật của Thần Linh! (3)

Vào thời khắc này, nó nổi lên sóng gió trước đó chưa từng có, cũng một cái chớp mắt đó Hứa Thanh tỏa sáng, ánh sáng dày đặc không gì sánh được, hòa hợp vô tận.

Bốn phía vặn vẹo, thiên địa mơ hồ, sức mạnh Thần Linh nổ vang, bộc phát ra ở trên người Hứa Thanh.

Cát sỏi run rẩy, gió màu xanh cũng phải dừng, rõ ràng cuốn ngược lại, hình như không dám tới gần.

Tiếng kêu rên truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh, hắn điên cuồng chạy nhanh, lập tức lao thẳng tới gần cây nấm ở nơi xa.

Giờ phút này, cây nấm nguyên bản vào thời kỳ hắn toàn thịnh cũng phải hao phí pháp lực rất lớn mới có thể phá vỡ tầng ngoài, bây giờ hắn chỉ cần phất tay, tầng ngoài của cây nấm kia liền tự mình vỡ ra.

Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng, Hứa Thanh trực tiếp chui vào, mở cái miệng rộng chợt thôn phệ.

Cánh tay phải còn lại cũng đang không ngừng khua tới, nắm lên một khối rồi lại một khối máu thịt liều mạng nhét vào trong miệng.

“Đói… . . Đói… . .”

Mà bản thân cây nấm cũng chống cự vô cùng kịch liệt, rất nhiều xúc tu vung ra từ bên trong đất cát, hợp thành đường nét một người khổng lồ, trấn áp về phía Hứa Thanh.

Dưới khí tức của nó, hết thảy Nguyên Anh đều muốn tan vỡ, dù là đổi thành Hứa Thanh trước kia, cũng cần toàn lực ứng phó mới có thể đối kháng.

Nhưng hiện giờ… . . Những thứ xúc tu ẩn chứa lực lượng trấn áp này vừa mới tới gần Hứa Thanh, vậy mà tự động tan nát vỡ vụn.

Căn bản là không thể tới gần Hứa Thanh chút nào.

Cảm xúc chấn động hoảng sợ tràn ra từ bên trong cây nấm này, tiếng kêu rên thống khổ của nó hóa thành sinh mệnh thút thít nỉ non, nhưng Hứa Thanh vẫn còn thôn phệ liên tục.

Bụng của hắn trướng lên, thế nhưng cảm giác đói bụng chẳng những không có giảm thiểu, ngược lại càng thêm kinh khủng.

Đến cuối cùng, dường như tất cả động rỗng trong thân thể hòa tan lại với nhau, tạo thành một cái hắc động lớn vô cùng, dường như thôn phệ cả hắn vào.

Cũng trong một cái chớp mắt đó, thần tính đến từ Tử Nguyệt cũng lập lòe mãnh liệt hơn.

Tử ý bắn ra bát phương, bao phủ thiên địa.

Thần nguyên, bộc phát.

Vào thời khắc này động tác của Hứa Thanh cũng chậm rãi dừng lại, trong trạng thái điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu của hắn đã có một tia lạnh lùng thanh minh, trong lúc mơ hồ, hình như hắn cảm nhận được thần tính.

Khó có thể miêu tả, không thể diễn tả hay biểu đạt.

Hứa Thanh vốn không hiểu gì cả, chỉ là vào thời khắc này đã có một chút cảm thụ đột nhiên xuất hiện.

Ví dụ như trong suy nghĩ của hắn, Xích Mẫu tới hay không đã không trọng yếu.

Mình là ai, cũng không quan trọng.

Tình cảm, quá khứ, thiện ác, ân oán, hết thảy người và vật, tất cả sự tình hắn đều nhớ kỹ, nhưng cũng vào thời khắc đó, toàn bộ đều không trọng yếu nữa.

Cách nhìn của hắn đối với sự việc, lý giải đối với vạn vật, cũng không giống với trước kia.

“Cho nên, Thế Tử đã nói, một khắc thành công, lão không biết ta vẫn còn là ta hay không… . .”

“Bởi vì, vào một khắc thần tính hoàn toàn thay thế nhân tính, đối với ta mà nói, chuyện đã từng vô cùng trọng yếu cùng với người vô cùng quan trọng với ta, vào một cái chớp mắt này, đã không có ý nghĩa.”

Hứa Thanh lạnh lùng suy tư, mà vấn đề này hắn cũng chỉ là thoáng suy nghĩ, đã cảm thấy không có ý nghĩa.

Đối với hắn mà nói, việc suy tư này cũng là vô nghĩa.

Đến cái mảnh thế giới tràn ngập mục nát nhìn thấy trước mắt, tới gió thổi khiến người ta già yếu, tới giữa thiên địa tràn đầy từng đoàn từng đám hư ảnh dữ tợn, tới trên mặt đất đều là xương khô cùng thịt hư thối bị giòi bao phủ, tất cả cũng không cần quan tâm.

Dù là hình thái của nửa khuôn mặt mơ hồ trên bầu trời kia tương tự đã xảy ra cải biến, nó đang mở to mắt nhìn về phía đại địa, phảng phất từ trước tới giờ đều chưa từng khép kín lại.

Cũng mặc kệ.

Quan trọng là … Hứa Thanh thật sự rất đói bụng, cực kỳ đói.

Đói đến mức tác giả Nhĩ Căn và dịch giả của bachngocsach.vip đã không còn từ nào diễn tả cơn đói đó nữa, là vô biên vô hạn, vô tận vô cùng.

Hứa Thanh cũng đã hiểu đầu nguồn của cơn đói này.

Đó là một loại bản năng, sự truy cầu tiến hóa của sinh mệnh.

Đồng dạng cũng xen lẫn cáo biệt, cùng không nỡ từ bỏ với quá khứ.

Là sau khi nhân tính mất đi và dung nhập cùng với thần tính, bởi vì nhân tính biến mất không hoàn toàn, từ đó hình thành hắc động không hoàn mỹ.

“Muốn giải quyết loại đói khát này, chỉ có cách làm cho mình biến thành hoàn mỹ, đồng thời triệt để xóa đi nhân tính.”

“Ta không hoàn toàn làm được, mà Xích Mẫu cũng chưa làm được, Cổ Linh Hoàng cũng chưa từng hoàn thành, đội trưởng cũng là như thế… . . Cho nên, đám Thần sẽ luôn đói.”

Hứa Thanh lạnh lùng nghĩ đến loại sự tình không trọng yếu mà hắn không biết vì sao phải đi suy tư, vì vậy rất nhanh hắn liền đình chỉ tư duy.

Nhưng hết lần này tới lần khác sau khi dừng lại, hắn lại mơ hồ cảm thấy, điều này rất trọng yếu.

Hai loại suy nghĩ va chạm, tạo thành một sự nghịch lý khó hiểu, khiến cho trong mắt của hắn lộ ra vùng vẫy, khi thì lạnh lùng, lúc thì lại khôi phục sắc thái nhân tính.

Dường như Hứa Thanh đang bị tâm thần phân liệt, mà hai dạng tính cách lại liên tục giao thoa.

Trán Hứa Thanh nổi lên gân xanh, phát ra một tiếng kêu rên thống khổ, sự thanh tỉnh nhanh chóng biến mất, lần nữa hiện lên vẻ điên cuồng, bản năng truy cầu hoàn mỹ, xóa đi vết tích của nhân tính, lần nữa không thể khống chế mà bộc phát…Cứ lặp đi lặp lại.

Hứa Thanh phát điên thật rồi, toàn thân hắn tràn ngập ánh sáng màu tím, như Thần Linh phủ xuống, bay nhanh về xa xa.

Chỗ đó, có thức ăn.

Mà nơi hắn rời khỏi, cây nấm kia một chút xíu cũng không thừa lại, bị hắn ăn sạch sẽ.

Chương 1477: Không nhìn thấy ta, đừng nhớ tới ta, quên ta đi (1)

Thời gian dần trôi, năm ngày qua đi.

Từ sau khi chân trời xuất hiện tia sáng Hồng Nguyệt, tính đến bây giờ đã là tám ngày.

Trong tám ngày này, phần cuối cùng của bầu trời đỏ thẫm đã hóa thành hình dạng giống như một mặt trăng lưỡi liềm, càng có rất nhiều quang mang, lấy cảm giác sền sệt như máu tươi không ngừng lan tràn ra chung quanh.

Nếu như biến toàn bộ bầu trời thành một màn sân khấu cực lớn, như vậy vẻn vẹn mấy ngày này, màu đỏ kia đã lan tràn tới phạm vi hai ba phần.

Dựa theo cái tốc độ này tiếp tục, sợ là vào khoảng 1 năm, toàn bộ bầu trời, sẽ hoàn toàn trở thành một màu đỏ tươi.

Đó cũng chính là ngày Hồng Nguyệt đến, cũng là thời khắc toàn bộ vạn vật chúng sinh của Tế Nguyệt đại vực gõ vang tiếng chuông tang.

Đếm ngược, đã bắt đầu.

Chúng sinh cũng không cần phải áp chế cảm xúc điên cuồng cuối cùng trước khi tử vong nữa, vì vậy liền cứ thế phóng xuất toàn diện ra.

Giết chóc, không ngừng diễn ra.

Giữa tu sĩ là như thế, giữa phàm tục cũng giống như vậy.

Cường giả ức hiếp kẻ yếu, kẻ yếu khi dễ người yếu hơn, người yếu hơn liều chết phản kháng, đánh cược hết thảy trong tiếng gào thét dữ tợn vang vọng.

Điên cuồng trước khi tử vong thổi qua, biến thế gian thành Địa Ngục, yêu quái hoành hành.

Thanh Sa đại mạc, cũng đồng dạng là như vậy.

Tất cả thế lực, trong tám ngày này đều xuất hiện trình độ điên cuồng khác biệt, giết người, bị giết, đã trở thành quy tắc mới.

Từng tộc quần sụp đổ, phàm tục trong mỗi tòa thổ thành đã trở thành nơi tu sĩ phóng thích tuyệt vọng trong nội tâm.

Tiệm thuốc Hứa Thanh trong thổ thành cũng là mục tiêu như vậy.

Trong tám ngày này, có trên mấy trăm hạng người điên cuồng đến tàn phá bừa bãi, muốn mang nỗi thống khổ không khác nhau của mình truyền lại, chuyển giao cho người khác.

Hình như tận mắt nhìn thấy người khác thống khổ hơn, sẽ khiến cho bọn họ ở giờ khắc cuối cùng của sinh mệnh tìm kiếm được vui vẻ cực hạn.

Chỉ là bọn họ không biết được, bên trong toàn bộ Thanh Sa đại mạc, có một nơi mà mức độ nguy hiểm còn vượt qua cả Hồng Nguyệt Thần Điện, cho nên hết thảy yêu quái hay tu sĩ tiến vào nơi đó, một khắc bọn họ bước vào, đều xuất hiện biến hóa trình độ khác biệt.

Có trực tiếp biến mất.

Có tản đi tất cả điên cuồng, lại nở nụ cười, vui vẻ trở thành cư dân của nơi ấy.

Đó là một tòa thổ thành, nơi có tiệm thuốc Thanh Linh đường.

Mà sân sau của tiệm thuốc trong thổ thành, Thế Tử liền có nhiều hơn một trò tiêu khiển, Ninh Viêm cũng nhiều hơn một cái công việc.

Đó chính là chăn nuôi gà con.

Ngắn ngủi trong tám ngày này, sân sau liền có hơn hai mươi con gà con, chúng nó run rẩy ăn thức ăn ở đó, không dám chạy trốn, thậm chí nhiều khi đều trốn ở trong góc phòng, vẻ sợ hãi trong mắt vô cùng mãnh liệt.

“Ài, các người nói xem có phải các ngươi không có mắt hay không, tự dưng chạy tới nơi đây làm chi, chẳng lẽ lại muốn trở thành một con gà con như vậy?” Ninh Viêm thở dài, vừa vung vẩy thức ăn, vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

Y cảm thấy mỗi ngày mình lau chùi đã rất khổ cực rồi, bây giờ còn nhiều hơn một việc nữa, vì vậy rất là không chào đón đối với mấy con gà con đó, giờ phút này một bước đá bay một con, nhổ nước miếng.

Con gà con bị đá bay trong mắt lộ ra phẫn nộ, phát ra âm thanh cục cục, nhưng không có biện pháp, dù thân là Nguyên Anh đại viên mãn, vả lại sư tôn là cường giả đệ nhất Khổ Sinh sơn mạch, nhưng bây giờ gã đã bị biến thành gà con.

Nghĩ đến những gì mình trải qua, đáy lòng của con gà con này lên dâng lên bi phẫn, gã tới nơi này không phải là vì thổ lộ cảm xúc, mà là tiếp nhận mệnh lệnh của sư tôn, tới đây để điều tra tiệm thuốc thần bí này, đồng thời tìm kiếm một chút xem Lý Hữu Phỉ có phải thật sự ở trong đây hay không.

Nhưng gã không ngờ là, chính mình mới vừa tiến vào tòa thổ thành nơi đây, đã liền mất đi ý thức, sau khi xuất hiện rõ ràng lại biến thành một con gà con.

Việc này khiến cho gã vô cùng hoảng sợ, nhưng trong lòng gã, sư tôn là tồn tại giống như trời vậy, cho nên đáy lòng của gã vẫn cảm thấy chỉ cần sư tôn xuất hiện, liền nhất định có biện pháp cứu mình ra được.

“Sau khi sư tôn lão nhân gia phát hiện ta không báo cáo đúng hạn, nhất định sẽ biết được ta đã xảy ra ngoài ý muốn, mặc dù tiệm thuốc này thần bí, nhưng chỉ cần sư tôn đến, bọn họ đều phải chết, dẫu sao phía sau sư tôn, chính là Hồng Nguyệt Thần Điện!”

“Nhất là tiểu tử này, ta muốn đích thân giết chết gã!”

Trong lúc đáy lòng con gà con nghiến răng, Ninh Viêm lại đá bay một cái, thở dài.

“Cũng không biết lão đại Hứa Thanh thế nào rồi.”

“Linh Nhi mỗi ngày đều rơi nước mắt, cũng chẳng biết Trần Nhị Ngưu đã đi đâu, chỉ có lão gia gia mỗi ngày ngồi ở chỗ kia uống trà như trước… . .”

Ninh Viêm lắc đầu, xoa xoa đôi bàn tay, sau khi vung hết thức ăn trong lòng bàn tay ra, quay người liền rời đi.

Cùng lúc đó bên trong Thanh Sa đại mạc, thân thể Hứa Thanh giống như dã thú, đang chạy vội về phía trước.

Tròng mắt của hắn đỏ thẫm, trên người của hắn lóng lánh ánh sáng tím, đói khát trong nội tâm xâm nhập hết thảy nhận thức, hóa thành chấn động đáng sợ, liên tục bộc phát trên người hắn.

Dần dần tạo thành phong bạo, nổ vang thiên địa.

Mà nhân tính ẩn nấp, thần tính chảy vào, giao hòa không hoàn mỹ giữa nhau tạo thành vòng xoáy, như một vực sâu có thể thôn phệ hết thảy, bao phủ Hứa Thanh ở.

Hắn đã mất đi ý thức của mình, đã mất đi lý giải đối với sự vật, hay chuẩn xác mà nói, là đã mất đi phán đoán của con người.

Dường như gông xiềng do khái niệm con người ban cho kia, đã được mở ra một cái lỗ hổng.

Trong cơn phóng thích vô cùng vô tận, Hứa Thanh đã trầm luân.

Đối với hắn mà nói, lúc này bất luận tồn tại gì ở giữa thiên địa, đều có thể trở thành thức ăn, bốn chữ ‘bụng đói ăn quàng’ có thể thuyết minh hoàn mỹ trạng thái lúc này của Hứa Thanh.

Vô luận là hung thú sa mạc hay là cây nấm hành tẩu trên đó, hoặc là khí tức thổi tới trong gió, hắn đều có thể thôn phệ.

Còn có dị chất trên thế gian, cũng trở nên giống như cam lộ vậy.

Chúng nó hình như có đủ ý chí của mình, tự động từ bát phương đến, hoan hô tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh, bồi dưỡng Độc Cấm của hắn, bồi dưỡng Tử Nguyệt của hắn.

Vì vậy, trên người Hứa Thanh không chỉ có tia sáng màu tím lập lòe, càng có một mảnh vầng sáng tràn ngập, đó là Độc Cấm.

Chương 1478: Không nhìn thấy ta, đừng nhớ tới ta, quên ta đi (2)

Hứa Thanh cứ tiến về phía trước, thân thể của hắn dần dần hóa thành một đạo ánh sáng màu tím, những nơi đi qua, hết thảy cát sỏi trên mặt đất trở thành tro bụi, như là Thần Linh ở trên đời.

Mà lúc này ở nơi xa, một đám hung thú sa mạc dường như đã mất đi nhận thức bỏ chạy, chúng nó đứng lạnh run ở đó, bị sợ hãi đến từ linh hồn và bản năng khống chế hành vi.

Mặc kệ Hứa Thanh đi tới, sau đó mục nát dưới ánh mắt của hắn, hóa thành chất dinh dưỡng mà tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Thỉnh thoảng gặp phải tồn tại cường đại như là cây nấm, cũng khó trốn thoát khỏi vận mạng an bài, trong khi Hứa Thanh tới gần, dị chất trong phiến thiên địa này liền hóa thành trấn áp, toái diệt hết thảy.

Vỏ ngoài cường hãn cũng không thể bảo hộ được chút nào, lớp vỏ vỡ vụn không cách nào ngăn cản bước chân Hứa Thanh.

Hắn đi vào trong cơ thể cây nấm, giơ hai tay lên nắm lấy từng khối, điên cuồng nhét vào trong miệng.

Thậm chí cảm thấy ăn như thế có chút chậm chạp, vì vậy toàn thân của hắn đều mọc ra thêm những cái miệng, không ngừn thôn phệ.

Mà tay trái mất đi cũng đã sớm một lần nữa dài ra, chỉ cần Hứa Thanh cảm giác cần phải có, đây chỉ là một cái ý niệm, vô cùng đơn giản.

Tử Nguyệt đang hoạt động mạnh, Độc Cấm đang bốc lên, mà Ảnh Tử vào thời khắc này cũng sợ hãi đến cực hạn, lão tổ Kim Cương Tông cũng không dám tràn ra mảy may chút chấn động.

“Quên ta đi, quên ta đi… . .”

Lão tổ Kim Cương Tông cầu nguyện trong nội tâm, Ảnh Tử cũng là như vậy.

Chúng nó sợ hãi, sợ hãi phát ra từ bản nguyên sinh mệnh.

Từ trước đến nay chúng nó đã từng thấy Hứa Thanh điên cuồng, nhưng chưa lần nào lại khiến cho chúng nó cảm thấy tuyệt vọng giống như lúc này.

Bởi vì chúng nó có thể cảm nhận được, giờ khắc này Hứa Thanh thật sự sẽ thôn phệ chúng nó.

Chỉ cần hắn muốn.

Tương tự sợ hãi, còn có ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh.

Nó là bị kích thích mà tỉnh lại, mà một cái nháy mắt khi tỉnh lại, nó vừa muốn truyền ra chấn động bất mãn, nhưng trong nháy mắt sau khi cảm nhận được việc xảy ra bên ngoài, tâm thần của nó liền dấy lên tiếng nổ vang ngập trời.

Nó không chần chờ chút nào mà lập tức liền thu liễm hết thảy khí tức, run rẩy giả vờ tiếp tục ngủ, nhưng sợ hãi trong lòng đã không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

“Này này này… . . Đây là con mụ nó tình huống gì!!”

“Ta chỉ là ngủ một giấc thôi mà, tại sao lại biến thành như thế này!”

Ngón tay Thần Linh run rẩy, hoảng sợ trong lòng giống như từng đợt sóng thủy triều bộc phát trên người, giờ phút này bên trong cảm thụ của nó, tựu thật giống như đối mặt với Xích Mẫu, đối mặt với Cổ Linh Hoàng lúc trước vậy.

Hứa Thanh đói khát, khiến cho nó cảm giác hình như đối phương có thể tùy thời ăn tươi chính mình.

Cái cảm giác này khiến cho nó thấy tuyệt vọng, đồng thời cũng dâng lên vô hạn bi phẫn.

Nó cảm thấy Thần Linh cũng có vận mệnh, mà mình nhất định đang gặp phải vận mệnh cắn trả, bị chính quyền hành vận rủi của mình xâm nhập, không may đến cực hạn.

“Ta né bản thể vô số năm, chính là sợ bị cắn nuốt, nhưng lại gặp tên Hứa Thanh này, đằng sau lại vì tránh Cổ Linh Hoàng nên chỉ có thể hợp tác cùng hắn, nhưng… Ai có thể nói cho ta biết đây là có chuyện gì, ta trốn đến cuối cùng, trốn đến trong bụng của hắn, nhưng làm sao hắn lại cũng biến thành như vậy rồi, cũng muốn thôn phệ!”

“Không thể nào, không thể nào nhanh như vậy được, hắn muốn đạt tới một bước này, hẳn là phải rất nhiều năm về sau mới được.”

“Hơn nữa, sau khi hắn dung nhập cùng với đám thần tính đã thay thế nhân tính, thì cũng tương tự giống như Thần vậy, đều là dựa vào xóa đi nhân tính để vượt qua giới hạn, cái đó không giống với loại cao quý từ khi sinh ra đã làm Thần như ta, nhưng tại sao hiện giờ hắn lại khiến cho ta có cảm giác vô cùng đáng sợ thế này chứ!”

“Hơn nữa… . . Nhân tính của hắn là đang đối kháng cùng thần tính, đây chẳng phải là có bệnh sao, tại sao phải đối kháng chứ? Mà đây cũng là nguyên nhân hắn lâm vào điên cuồng.”

Trong lúc ngón tay Thần Linh đang bi phẫn, lúc này thân thể của Hứa Thanh bỗng dừng lại, giống như đang lắng nghe.

Dưới một nhịp ngừng lại này, Ảnh Tử giả chết, lão tổ Kim Cương Tông co đầu lại, ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh lập tức nhắm mắt, một cử động nhỏ cũng không dám.

Đáy lòng của bọn nó đều đang cầu nguyện.

“Không nhìn thấy ta, đừng nhớ tới ta, quên ta đi… . .”

Cảm xúc căng thẳng, trong nỗi lo lắng không yên còn mang theo cảm giác bất an, đồng thời hiện ra bên trong ý thức của chúng nó.

Sau một khắc …Hứa Thanh di chuyển, đi thẳng đến chỗ xa xa.

Phát hiện có thức ăn mùi vị ngon hơn.

Ảnh Tử nhẹ nhàng thở ra, lão tổ Kim Cương Tông run rẩy ngẩng đầu, ngón tay Thần Linh nhà tù 132 khu Đinh bi ai.

“Cứ tiếp tục như vậy không có ý nghĩa, nếu gia hỏa này cứ kéo dài tình trạng ấy, sẽ chỉ trở thành Thần Nghiệt, còn là một Thần Nghiệt hậu thiên.”

“Hơn nữa hắn không bình thường, đáng nhẽ ở giai đoạn quá độ tiếp cận với cấp thần này, không thể nào khiến cho ta sinh ra cảm giác đáng sợ như thế!"

"Cảm giác hắn cho ta, căn bản cũng không giống là quá độ!"

"Đáng chết, vậy phải làm sao bây giờ, một khi hắn trở thành Thần Nghiệt là ta liền xong đời, Thần Nghiệt chính là tồn tại hỗn loạn, đói bụng đến ngay cả bản thân mình cũng có thể ăn sạch sẽ!"

Trong lúc đáy lòng ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh đang vô cùng lo lắng, điên cuồng trong mắt Hứa Thanh càng đậm, cũng cách thức ăn hắn nhận thấy càng lúc càng gần.

Hắn có thể cảm nhận được, thức ăn phía trước có hương vị thơm ngon ngọt ngào trước đó chưa từng gặp, khiến cho nội tâm của hắn vô cùng khát vọng, mà cảm giác đói bụng, cũng vào thời khắc này tăng cao tới cực hạn.

"Đói. . . . . Đói. . . . ."

Phía trước hắn, trên sa mạc, có một người đang đứng ở nơi đó.

Chính là đội trưởng!

Y ngóng nhìn về nơi xa xăm, nhìn phong bạo màu tím đang nhanh chóng tiếp cận, thần sắc cũng không có thờ ơ như trước kia, mà lộ ra ngưng trọng hiếm thấy.

"Tiểu sư đệ. . . . ."

Chương 1479: Tử Nguyệt hóa Thần Tàng! (1)

Thanh Sa đại mạc.

Từng cơn gió giống như từng lưỡi dao sắc bén giấu ở bên trong hư vô, chém nát từng đám cát sỏi, phát ra từng tiếng kêu sắc lạnh, bay qua giữa Hứa Thanh cùng với đội trưởng.

Hứa Thanh đã mất đi ý thức, chỉ còn lại điên cuồng gào thét từ đằng xa mà đến, tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã đến mười trượng trước đội trưởng.

Theo một tiếng tiểu sư đệ vang vọng, bước chân Hứa Thanh chợt dừng lại ngoài mười trượng.

Trong đôi mắt đỏ thẫm tràn đầy hỗn loạn, hắn nhìn chằm chằm thân ảnh phía trước, mà thân ảnh ấy chiếu vào, cũng khiến cho trong mắt của hắn xuất hiện vùng vẫy, đã có một cái chớp mắt thanh tỉnh.

Vào thời khắc này, nhân tính và thần tính đối kháng cũng trở nên vô cùng kịch liệt, thân thể Hứa Thanh run rẩy, hắn nhận ra đại sư huynh, nhưng hắn không cách nào khống chế đói khát trong cơ thể mình.

“Đại sư huynh…”

Giọng nói khàn khàn của Hứa Thanh truyền ra, vực sâu do nhân tính cùng thần tính đối kháng hình thành lần nữa nuốt hắn vào, trong miệng Hứa Thanh truyền ra tiếng kêu rên thống khổ, quay người bay thẳng đến xa xa!

Hắn vậy mà lại kiềm chế tới gần đại sư huynh!

Một màn này, khiến Trần Nhị Ngưu nhìn thấy cũng liền thay đổi sắc mặt.

Y lý giải Hứa Thanh, càng hiểu rõ đau khổ Hứa Thanh thừa nhận trong giờ khắc này, cho nên y biết rõ dưới trạng thái đó, còn có thể đưa ra lựa chọn kiềm chế như vậy, đã nói rõ Hứa Thanh không tầm thường, cũng nói rõ tầm quan trọng của mình ở trong lòng của đối phương.

Nội tâm của Trần Nhị Ngưu dâng lên ấm áp.

“Tiểu tử ngốc.”

Đội trưởng cười lắc đầu, sau đó thở sâu, nháy mắt tiếp theo trong con mắt của lộ y ra gương mặt, gương mặt kia mở mắt ra, trong con ngươi tương tự còn có gương mặt như trước.

Một cái lồng lấy một cái, vô cùng vô tận chồng lên nhau, một mảnh ánh sáng màu lam bốc lên trên người đội trưởng, thân thể của y nhoáng một cái lập tức tan biến.

Lúc xuất hiện, đã thình lình ở phía trước Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh vặn vẹo, Trần Nhị Ngưu nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, đói bụng, liền ăn đi.”

Nói xong, đội trưởng liền giơ tay lên, đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, ngẩng đầu nhìn kỹ đại sư huynh trước mắt, vào thời khắc này khát vọng bản năng đến từ sinh mệnh, vòng xoáy đối kháng đến từ nhân tính cùng thần tính … hoàn toàn bộc phát.

Hắn chợt mở cái miệng rộng, trực tiếp cắn tới trên cánh tay của đội trưởng.

Máu tươi rơi vãi, nuốt máu thịt xuống.

Vừa ăn, thân thể Hứa Thanh liền dâng lên cảm giác thoải mái, nhưng trong lòng của hắn lại đau khổ, hắn muốn kiềm chế, hắn không muốn như vậy.

Nhưng vực sâu bao phủ, khiến cho hắn không cách nào làm được, vì vậy nét mặt của hắn cực kỳ dữ tợn, càng lúc càng điên cuồng, trong miệng truyền ra tiếng nghẹn ngào nức nở.

Đó là nhân tính phản kháng!

Đội trưởng nở nụ cười, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, đừng sợ.”

Nói xong, đội trưởng mặc kệ Hứa Thanh thôn phệ tay trái của mình, giơ tay phải lên sờ tóc Hứa Thanh, ôm thân thể của hắn vào trong lòng.

"Ăn đi, ăn nhiều một chút, chuyện này nguyên bản phải là để lão đầu tử làm, nhưng mà ai bảo ta là đại sư huynh của ngươi chứ, để ta làm cũng được."

"Ăn đi, ăn no một chút, chúng ta còn phải đi làm đại sự."

Thân thể Hứa Thanh chấn động, vùng vẫy trong mắt càng mãnh liệt hơn, đáy lòng của hắn sinh ra một cái ý niệm vô cùng đáng sợ trong đầu.

Hắn muốn... . . triệt để nuốt mất đại sư huynh trước mắt này, không để lại một chút dư thừa nào, giống như muốn ăn sạch sẽ.

Càng trọng yếu chính là, những ngày qua, trong lúc nhân tính và thần tính giao hòa cho đến bây giờ, lần đầu tiên Hứa Thanh cảm nhận được một loại khát vọng khác ngoại trừ cảm giác đói.

Đó là khát vọng đối với máu tươi!

Hắn muốn hút khô máu của đội trưởng!

Cái ý nghĩ này vừa nổi lên, liền khiến cho nội tâm Hứa Thanh truyền đến đau nhức vô cùng kịch liệt.

Hắn không muốn!

Thời khắc này, động tác thôn phệ bỗng nhiên dừng lại.

Trong miệng Hứa Thanh truyền ra âm thanh ô ô, sau mấy hơi thở, hào quang màu tím toàn thân hắn ầm ầm bộc phát, hình thành một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải, dùng sức đẩy thân thể đội trưởng ra bên ngoài hơn mười trượng.

Nhìn đội trưởng đã bị mình cắn nuốt mất một nửa cánh tay, vùng vẫy trong mắt Hứa Thanh càng nhiều hơn nữa, hắn mạnh mẽ nâng tay phải lên, lại trực tiếp nhét vào trong miệng của mình để móc ra từng khối máu thịt đã nuốt.

Về phần những thứ đã vào trong bụng, Hứa Thanh không chút do dự mổ bụng của mình, tay trái thò vào trong, lấy ra từng khối.

Máu tươi phun trào, chảy xuôi đầy đất.

Mà quỷ dị là, những máu tươi kia… Rõ ràng lại như những hạt châu trên mặt đất vậy, từng hạt chuyển động, mà trên mỗi một hạt cũng thình lình hiện ra gương mặt dữ tợn của Hứa Thanh.

Hứa Thanh vừa móc thịt mà mình vừa nuốt vào, vừa trong cơn vùng vẫy mãnh liệt, nhìn nhân tính cùng thần tính va chạm kịch liệt trước đó chưa từng có trong thời khắc này.

Đội trưởng đứng ở đàng xa nhìn qua Hứa Thanh, thần sắc lộ ra một tia đau lòng, nhưng y không hề động.

Y biết rõ… Chỉ có làm Hứa Thanh thức tỉnh nhân tính, mới có thể khiến cho hắn chân chính vượt qua lần tiếp xúc cấp Thần này.

Mà thú tính chính là vũ khí, bị thần tính điều khiển phóng thích.

Nhưng nhân tính lại đang lần lượt nhắc nhở hắn, tôn nghiêm cùng điểm mấu chốt của con người.

Có một số việc, không thể đi làm.

Có một số người, không thể vứt bỏ.

Có chút ý chí, cho dù tử vong cũng phải kiên trì!

Hứa Thanh, cấp tốc đi xa.

Theo hắn rời khỏi, từng giọt máu tươi biến thành gương mặt trên mặt đất cũng bay lên gào thét phía sau, tràn ra thần uy.

Đội trưởng lặng lẽ nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, cất bước đi theo.

Chương 1480: Tử Nguyệt hóa Thần Tàng! (2)

Thời gian trôi qua, Hứa Thanh chạy nhanh cũng không hề dừng lại, đội trưởng xuất hiện khiến vùng vẫy trong nội tâm của hắn bùng nổ, trong nhân tính cùng thần tính giao hòa, sự điên cuồng của hắn đã vượt xa trước kia.

“Ta là ai… Điều này không quan trọng.”

“Không, điều này rất quan trọng, ta là Hứa Thanh!”

“Quá khứ của ta, điều này cũng không quan trọng.”

“Rất quan trọng!”

“Những sinh mệnh ta gặp phải kia, đều là thức ăn mà thôi.”

“Không phải!!”

Trong lòng Hứa Thanh, dần dần ở trong vùng vẫy cùng gào thét, xuất hiện hai cái ý thức khác biệt, hai cái ý thức này một cái lạnh lùng, một cái đau khổ.

Ý thức lạnh lùng, là thần tính, vật dẫn là máu tươi có gương mặt sau lưng Hứa Thanh.

Ý thức thống khổ, là nhân tính, vật dẫn là nội tâm không buông bỏ của Hứa Thanh.

Mà ở trong quá trình này, những Nguyên Anh còn lại của hắn không thay đổi, nhưng riêng Nguyên Anh Tử Nguyệt lại bộc phát liên tục.

Bất tri bất giác, Nguyên Anh Tử Nguyệt đã đạt đến tam kiếp đại viên mãn, mà Mệnh Kiếp rõ ràng cũng không phủ xuống, mặc kệ Nguyên Anh Tử Nguyệt của hắn tiếp tục tăng vọt, cho khi đến tứ kiếp, rồi tứ kiếp viên mãn.

Vẫn còn tiếp tục, đến ngũ kiếp!

Vẫn bộc phát như cũ, thăng tới ngũ kiếp đại viên mãn!

Tương tự chưa từng dừng lại, không ngừng nổ vang đột phá.

Nguyên Anh Tử Nguyệt của hắn, trực tiếp bước vào đến cấp độ Dưỡng Đạo!

Ngoài thân thể Hứa Thanh, bên trong tia sáng màu tím giao thoa, một tòa Bí Tàng hư ảo màu tím như ẩn như hiện, phủ xuống.

Hoặc là nói, đây cũng chẳng phải Bí Tàng, đây là do lực lượng Thần Linh hình thành, là Thần Tàng!

Giờ khắc này bầu trời biến sắc, đại mạc cuồn cuộn.

Mà theo lực lượng Tử Nguyệt bành trướng, Hứa Thanh vùng vẫy bắt đầu suy yếu, nhân tính của hắn đang nhanh chóng ảm đạm, cảm giác đói bụng sẽ thay thế hết thảy, khát vọng đối với máu tươi sẽ chiến thắng toàn bộ.

Máu tươi hình thành gương mặt phía sau hắn hình như đang cười, cười rất lạnh lùng.

Thần, sắp thắng.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Bước chân Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, hắn đứng ở nơi đó, nhìn qua ngoài mười trượng phía trước, toàn thân cao thấp dường như nổi lên vô số da gà, đang không ngừng lan tràn, hóa thành không ngừng run rẩy.

Tinh thần của hắn dâng lên gợn sóng vô tiền khoáng hậu.

Dường như giờ phút này, vật tồn tại ở ngoài mười trượng, hấp dẫn hắn hết thảy suy nghĩ, hết thảy nhận thức của hắn.

Đó là một cái hộp sắt.

Trong hộp sắt chứa một chút bùn đất huyết sắc, mà trong bùn đất… Có một đóa hoa!

Đây là một đóa hoa thoạt nhìn không có gì thần kỳ, duy chỉ có lá cây răng cưa bên cạnh có chút rõ ràng, tổng cộng 17 lá cây, chính giữa mỗi một lá cây đều có một đạo sợi tơ hình thành ký hiệu kỳ quái.

Bộ dạng ký hiệu này như là khuôn mặt, có đang khóc, có đang cười.

Chính là một cây thảo mộc mà thôi, nhưng sau khi Hứa Thanh thấy, trong đầu của hắn dường như có trăm vạn đạo sấm sét đồng thời tan vỡ, tràn vào toàn thân, linh hồn giống như đang bị xé rách.

Vô số hình ảnh và vô số ký ức, nhanh chóng hiện ra từ nơi đã không trọng yếu trong lòng của hắn, chiếm cứ toàn bộ.

“Thiên Mệnh Hoa, lại tên Tục Mệnh Viêm, Thần Linh Thảo, là dị chủng thần tính biến hóa của thực vật hệ phục hồi, theo ghi chép dị biến này có 73 loại, nhưng chỉ có loại thứ nhất có thể làm thuốc, có thể sinh trưởng bên trong bất luận khu vực cấm khu nào, không có quy luật, số lượng hãn hữu.”

“Công dụng có thể gãy chi tái sinh, kéo dài tính mạng, ngoài tổn thương thần hồn thì toàn hệ có thể trị.”

Hứa Thanh run rẩy đi tới, quỳ gối trước cây thảo mộc này, giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Thiên Mệnh Hoa…”

Đây là thứ hắn tìm nhiều năm, nhưng vẫn thủy chung cũng không có tìm được… Chính là Thiên Mệnh Hoa có thể kéo dài tánh mạng cho Lôi đội năm đó.

“Lôi đội… . .”

Trong mắt Hứa Thanh chảy xuống nước mắt, đảo qua gương mặt, từng giọt một rơi trên đất cát trong mặt đất, thấm nhòe xuống dưới.

Đây là nước mắt nhân tính.

Giờ khắc này những gương mặt huyết sắc sau lưng của hắn ầm ầm sụp xuống, hóa thành vô số máu tươi, tràn vào theo miệng vết thương trên thân hình Hứa Thanh.

Xa xa, đội trưởng đứng ở nơi đó lặng lẽ nhìn qua hết thảy, nội tâm thắt chặt rốt cuộc cũng buông lỏng trì hoãn xuống, trên mặt nở nụ cười.

Bên cạnh đội trưởng, có một người không một tiếng động xuất hiện, chính là Thế Tử.

“Hiện giờ ta đã tin tưởng, sư tôn của các ngươi, tuyệt không phải người thường.”

Thế Tử nhìn qua Hứa Thanh ở nơi xa, nhẹ giọng mở miệng.

“Có thể lão là cường giả thời đại kia chuyển thế, hoặc chính là một trong đời sau của những vị Cổ Hoàng kinh diễm tuyệt luân cuối cùng rời khỏi nơi này.”

“Lão đầu tử rất bình thường, vẫn không cách nào so sánh cùng tiền bối, nếu như tiền bối ngài thu đồ đệ, tiểu nhân là người đầu tiên báo danh.” Đội trưởng lại đổi giọng nịnh nọt, mở miệng lấy lòng.

Thế Tử đưa mắt nhìn biểu cảm của đội trưởng, đối với hết thảy lời nói của tên này, lão đều không tin.

“Ta chỉ là hiếu kỳ một chút, ngươi cùng với Hứa Thanh, là chủ động tìm được sư tôn của các ngươi, hay là sư tôn của các ngươi chủ động tìm được đám các ngươi?”

————-

*Lời kể khổ của tác giả Nhĩ Căn:

Viết truyện thật là khó, nếu như viết đơn giản khiến cho mọi người đọc đều có thể hiểu ngay, như vậy liền mắng ta qua loa không chăm chú, không có não.

Nhưng khi viết thâm sâu thì luôn có người đọc không hiểu, còn chạy tới mắng ta, rất là khó nghe.

Viết có phục bút, không đọc kỹ hay nhớ tình huống thì vẫn không hiểu, tiếp đó lại đi chửi ta.

Nhất là có một số vị, ta chú ý thấy hầu như mỗi ngày đều lập tức mở chương sớm, nhưng tiếp đó chương nào cũng mắng, mà từ lúc đăng chương đầu tiên của truyện cho đến bây giờ, họ lại không rời nửa bước.

Viết truyện không dễ!

—

Trong lúc chờ chương mới của Quang Âm Chi Ngoại, các đạo hữu có thể đọc Tế Thuyết Hồng Trần để thêm chút sắc màu ngộ đạo và nhẹ nhàng tâm trí nhé.

Bản dịch Tế Thuyết Hồng Trần tại bachngocsach.vip đang ra chương nhanh nhất, thậm chí còn ra sớm hơn bản convert đấy.

https://bachngocsach.vip/truyen/te-thuyet-hong-tran/674.html

Cầu đề cử Ngọc Phiếu cho bộ Tế Thuyết Hồng Trần!

Chương 1481: Quyền hành của Hứa Thanh! (1)

“Nói tới cái này... . .” Thần sắc đội trưởng lộ ra một tia đắc ý, theo bản năng lấy ra một quả đào, vừa muốn ăn, nhưng phát hiện ra Thế Tử đang nhìn chính mình.

Vì vậy y liền chớp chớp mắt, lại lấy ra một quả lê đưa cho Thế Tử.

“Lão gia gia, ăn một quả hay không?”

Thế Tử mặt không cảm xúc.

Đội trưởng cười ngượng, thu hồi quả lê rồi ho khan một tiếng.

“Nói tới cái này, đó đương nhiên là lão đầu tử chủ động tìm tới ta, lúc ấy ta còn mặc quần yếm, đang chơi bùn cùng các tiểu muội muội nhà hàng xóm, kết quả lão đầu tử xuất hiện, quấy rầy chuyện tốt của ta, lại sờ nắn xương cốt của ta và nói lão là người hữu duyên với ta, vì vậy liền bắt cóc ta.”

“Về phần tiểu Thanh, đó là hắn chủ động tới tìm sư tôn, không giống như ta.”

Thế Tử liếc mắt nhìn đội trưởng, lão nghe hiểu rồi, tiểu tử này là chủ động đi tìm sư tôn của y, mặt dày mày dạn mới được thu nhận, vì vậy đang muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, trong lòng Thế Tử như có nhận thấy, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh đằng xa xa.

Đội trưởng rất nhanh liền có phát hiện, tương tự nhìn lại.

Trong thiên địa lờ mờ, trong bão cát màu xanh, Hứa Thanh lặng lẽ đứng ở nơi đó nhìn qua Thiên Mệnh Hoa trước mắt.

Hắn biết rõ, đóa hoa này là đại sư huynh bỏ xuống.

Cũng hiểu rõ người có thể biết được qua khứ của mình, nhất định là sư tôn, như vậy đóa Thiên Mệnh Hoa này xuất hiện, cũng sẽ không còn đột ngột nữa.

Sư tôn, đã dự liệu được hết thảy.

Hứa Thanh cẩn thận giơ tay lên, chậm rãi cầm lấy hộp sắt và nhìn qua đóa hoa, hắn không thể khống chế lần nữa nghĩ tới vị lão nhân trong doanh địa thập hoang giả kia.

“Lôi đội, ta rốt cuộc, đã tìm được Thiên Mệnh Hoa… . .”

Hứa Thanh thì thào, hai mắt nhắm nghiền.

Theo những gương mặt huyết sắc sau lưng tan vỡ, theo vô cùng vô tận huyết khí tràn vào từ lỗ chân lông trên toàn thân, một cái chớp mắt Hứa Thanh đã lờ mờ nghe được tiếng thở dài không cam lòng của thần tính.

Nhân tính, liên tục trở về trong lúc từng giọt nước mắt rơi xuống.

Đóa hoa này giống như một cái neo vậy.

Khiến cho hết thảy hỗn loạn của Hứa Thanh có được đầu nguồn yên ổn, để cho hết thảy hoảng hốt của hắn, có được ký hiệu ổn định, càng làm cho nhân tính của hắn, từ đó đã có cụ tượng, giống như hóa thành bàn thạch, không thể bị phá vỡ.

Hết thảy những thứ nguyên bản trọng yếu trong trí nhớ mà bị biến thành không trọng yếu, đã được nhớ lại và bây giờ lần nữa hiện lên.

Cảnh tượng khi còn bé, cảnh tượng trong Thất Huyết Đồng, toàn bộ trải qua trong Phong Hải Quận cũng lại hiện ra, vả lại càng thêm khắc sâu.

Hắn xác định tên của mình, xác định người và vật mình không thể nào vứt bỏ.

Thần tính đang ẩn nấp, thú tính đang bị áp chế.

Hồi lâu, thật lâu sau.

Hứa Thanh mở mắt ra, trong mắt lộ ra bi thương, hắn …hoàn toàn thức tỉnh.

Hỗn loạn, tan biến.

Đói khát, không còn.

Một cái chớp mắt tỉnh lại, hắn cảm nhận được sự khác biệt trên thân thể của mình, lực lượng thân thể dồi dào đang lưu chuyển trong người, tản mát ra khí tức kinh khủng cùng với chấn động đáng sợ.

Cỗ thân hình Thần Linh trước kia hắn rất khó khống chế toàn bộ, bây giờ độ phù hợp lại đạt đến độ cao trước đó chưa từng có.

Bắt đầu từ giờ khắc này bắt đầu, thân này đã không hề thuộc về ngón tay Thần Linh.

Bởi vậy chiến lực tăng trưởng mang đến cũng sẽ càng thêm kinh khủng.

Tiếp theo, Hứa Thanh cảm nhận được Thần Tàng do lực lượng Tử Nguyệt biến thành, cũng cảm nhận được dấu vết thần tính chủ đạo ý thức chính mình.

Đó là một cái phù văn màu vàng, khắc ở trong trung tâm sinh mệnh.

Thần tính, có thể tùy thời được mở ra.

Mà so với các điều ấy, những gì Hứa Thanh trải qua lần này mới là chỗ trân quý nhất.

Hắn cảm nhận được nhân tính bị đánh mất, trải qua thú tính điên cuồng, cảm nhận được thần tính lạnh lùng.

Cuối cùng, hắn có được neo đỗ của chính mình.

Rằng buộc thú tính điên cuồng, khiến thần tính lạnh lùng ẩn nấp, khiến nhân tính trở về, vả lại đã trở thành chủ đạo.

“Quá trình này, chính là tiếp xúc cấp Thần.”

Giọng nói của Thế Tử truyền đến từ phía sau, rơi vào trong tai Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc.

“Tiểu Thanh, sau lần trải qua này, ngươi có cảm nhận được quyền hành hay không?” Giọng nói mang theo hiếu kỳ của đội trưởng vang vọng bốn phương.

Hứa Thanh quay đầu, nhìn sau lưng.

Hắn nhìn thấy Thế Tử, thấy được đội trưởng.

“Đại sư huynh, tiền bối.” Giọng nói của Hứa Thanh khàn khàn, chú ý đến đội trưởng đã mất đi không ít máu thịt trên cánh tay.

Nơi bị hắn cắn qua hình như rất đặc thù, lấy năng lực khôi phục của đội trưởng mà bây giờ cũng không có hoàn toàn đỡ hơn.

Chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, đội trưởng theo bản năng đặt tay trái ra sau lưng, chẳng hề để ý mà cười cười thúc giục, mang theo mong đợi.

Thế Tử muốn lắc đầu, lão không cho rằng lần đầu tiên tiếp xúc cấp Thần liền có thể nắm được quyền hành, bình thường mà nói đều cần tiếp xúc nhiều lần mới có thể, nhưng nhớ lại ngộ tính Hứa Thanh, lão kiềm chế cử động lắc đầu lại.

“Tiểu tử này ngộ tính vô cùng yêu nghiệt… . . Hay là trước xem thế nào lại tính.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Thế Tử, lại ngóng nhìn ánh mắt đại sư huynh, đáy lòng nổi lên gợn sóng, sau đó nhớ lại bản năng lúc mình hỗn loạn và điên cuồng.

Nhưng mà lúc đó hắn ở trong trạng thái vô ý thức, cho nên lúc này hồi tưởng cần có thời gian cẩn thận nhận thức lại.

Thời gian trôi qua, sau hai đốt hương, Hứa Thanh nhíu mày.

Hắn nhớ tới lúc trước mình ngoại trừ đói khát ra, còn có một loại khát vọng càng mạnh hơn đối với máu tươi, nhưng cái này có chút không giống như quyền hành của Thần Linh cùng hắn suy nghĩ.

Đội trưởng thấy biểu cảm của Hứa Thanh, ho khan một tiếng, thần sắc mang theo một chút tự ngạo.

“Tuy rằng khả năng lần đầu tiên tiếp xúc cấp Thần liền cảm thụ được quyền hành cực kỳ nhỏ, nhưng mà tiểu Thanh, đại sư huynh có chút thất vọng với ngươi, nhưng mà ngươi cũng không nên nản lòng, ngươi còn nhỏ, cố gắng nỗ lực, ta cho rằng ngươi vào lần thứ hai nhất định có thể thành công giống như ta.”

Thế Tử chú ý đến trên người Hứa Thanh, đáy lòng cũng không biết là nhẹ nhàng thở ra hay là thở dài, chậm rãi mở miệng.

“Đi thôi, cần phải trở về rồi.”

Trong lúc nói, Thế Tử đi thẳng về phía trước, mắt thấy sẽ đưa Hứa Thanh cùng đội trưởng rời khỏi nơi đây.

Nhưng vào lúc này, Hứa Thanh chần chờ một chút.

“Ta giống như cảm nhận được… Nhưng không xác định có phải hay không.”

Nói xong, Hứa Thanh men theo cảm ứng trong đáy lòng, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung một cái về phía trước…

Từng giọt máu tươi lập tức tràn ra từ lỗ chân lông trên toàn thân, nhanh chóng thoát ly thân hình, bên trong mỗi một giọt máu tươi đều giống như có đủ ý chí, hiện ra gương mặt Hứa Thanh.

Chúng nó hội tụ cùng một chỗ, xoay tròn bốn phía quanh Hứa Thanh, dần dần tạo thành một cái vòng xoáy huyết sắc.

Chương 1482: Quyền hành của Hứa Thanh! (2)

Nhìn một màn này, đôi mắt đội trưởng trợn to, Thế Tử dừng bước chân lại.

Âm thanh oanh oanh vang vọng, vòng xoáy huyết sắc càng lúc càng khổng lồ, cho đến khi hóa thành một mảnh hồ nước huyết sắc, bao phủ bát phương, đồng thời một gương mặt thật lớn cũng nổi bật ra ở trong hồ nước huyết sắc.

Đó là, gương mặt của Hứa Thanh.

Lạnh lùng như trước, nhưng cũng khác biệt cùng lúc đầu, nhưng, Thần tính. . . . . Có thể khống chế.

“Ta không biết đây có phải quyền hành không, một tia bản nguyên ta cướp đoạt năm đó, bên trong ẩn chứa chính là... Máu tươi.”

Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, ngó qua Thế Tử, nhẹ giọng mở miệng.

Trong lòng Thế Tử nổi lên gợn sóng, đội trưởng thay đổi sắc mặt, y có thể cảm nhận được, theo vòng xoáy huyết sắc xuất hiện, nhất là một cái nháy mắt khi gương mặt kia nổi bật ra, huyết dịch trong cơ thể mình lại có dấu hiệu không bị khống chế.

Dường như... Chỉ cần Hứa Thanh cần, máu tươi trong cơ thể mình có thể lập tức bạo thể mà ra, bị đối phương nắm quyền.

Sự thật đúng là như thế, giờ phút này ở trong cảm giác của Hứa Thanh, trong mảnh sa mạc này tồn tại vô số máu tươi chấn động.

Mà hắn chỉ cần nghĩ, liền có thể trong phạm vi của mình, thu hồi toàn bộ máu tươi.

“Không chỉ là khống chế. . . . .”

Hứa Thanh thì thào, ánh mắt khép kín, trong nháy mắt tiếp theo, huyết sắc vòng xoáy chung quanh hắn nổ vang, bao phủ hắn ở, lăng không dựng lên, hóa thành huyết hải cuồn cuộn, một tòa

Thần Tàng như ẩn như hiện ở.

Uy áp kinh khủng lập tức phủ xuống đại địa, mà mảnh huyết hải này cũng đang không ngừng mãnh liệt, hạ về phía mặt đất.

Oanh một tiếng, sa mạc màu xanh ở bên trong đây đã trở thành huyết sắc, vô số máu tươi tràn vào lòng đất, lan tràn về bát phương, một dặm, mười dặm, trăm dặm... . .

Cho đến cuối cùng, phạm vi bao phủ thình lình đạt đến năm trăm dặm.

Trong khu vực năm trăm dặm này, sa mạc bên trong là một mảnh đỏ thẫm, đồng thời tất cả hung thú trong đó vào một khắc đụng chạm cùng máu tươi liền kêu rên, thân thể trong chốc lát tan vỡ, hóa thành một bộ phận huyết dịch.

Còn có mấy cây nấm cực lớn có thể so với Dưỡng Đạo cũng đều run rẩy tan rã, một cây trong đó bộ rễ bay lên hóa thành đường nét người khổng lồ và muốn chạy trốn, nhưng lại bị huyết hải dưới mặt đất bộc phát bao phủ, đã trở thành một bộ phận của nó.

Cảm giác đói bụng lại lần nữa hiện ra trong lòng Hứa Thanh, khát vọng đối với máu tươi cũng lại trở về, hắn muốn thôn phệ phạm vi lớn, càng khuếch tán khu vực rộng hơn.

Nhưng nhân tính ràng buộc cùng kiềm chế, khiến cho hắn hiểu đây là cực hạn bây giờ của mình, nếu như tiếp tục nữa, như vậy lấy năng lực của mình bây giờ, sẽ lần nữa không khống chế được.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ máu tươi nhanh chóng bay trở về, trước mặt Thế Tử cùng đội trưởng lại hình thành thân ảnh Hứa Thanh.

Thân ảnh này ngay từ đầu mơ hồ, rất nhanh tụ hợp với tốc độ nhanh rất rõ ràng, vô số máu tươi đang từ mặt đất bay lên, liên tục hội tụ.

Dần dần tóc hiển lộ ra màu xám trắng cũng trở thành màu đen, thân hình khô quắt cũng khôi phục như thường.

Thế Tử giơ tay phải lên, nhẹ nhàng trảo một cái, một giọt máu tươi lập tức từ trong biển máu bốn phía Hứa Thanh bay tới, rơi vào trong tay của lão.

Bên trong máu tươi này hiện ra gương mặt Hứa Thanh, lạnh lùng nhìn qua Thế Tử.

Hai mắt Thế Tử ngưng tụ, lão đã nhìn ra, bên trong giọt máu tươi này đích thực ẩn chứa lực lượng quyền hành không phải đơn giản của Xích Mẫu.

Quyền hành, là sức mạnh chỉ có Thần Linh có được, riêng phần mình khác biệt, vả lại có được tính chất duy nhất.

“Đây là bản nguyên của Hồng Nguyệt?!”

Đáy lòng Thế Tử lập tức cuồn cuộn, lão biết rõ dưới Xích Mẫu cố ý dẫn dắt, thế nhân liền mới nhập và tưởng rằng Hồng Nguyệt cùng Xích Mẫu làm một, nhưng trên thực tế là Hồng Nguyệt có trước, Xích Mẫu có sau.

Hồng Nguyệt, tồn tại quá lâu trong năm tháng rồi, từ ngày Vọng Cổ sinh ra liền có.

Mà Xích Mẫu… . . Là sau lúc nửa khuôn mặt Thần Linh đến mới trở thành Thần.

Xích Mẫu sở dĩ nghỉ lại bên trong Hồng Nguyệt, là bởi vì Thần liên tục cướp đoạt cùng chiếm cứ Hồng Nguyệt, trở thành Hồng Nguyệt, đây là con đường thành Thần của Xích Mẫu.

Quyền hành của Thần cũng là thu được ở trong quá trình này.

Mà cướp đoạt quyền hành, chẳng khác gì là thu hoạch lực lượng cảm ngộ của Thần Linh, như là ăn đồ người khác rồi tiêu hóa, nhưng Hứa Thanh… . . Hắn không phải như vậy.

Không đi so sánh thực lực mà nói, có thể nói từ trình độ nào đó, từ một khắc cảm ngộ ra máu tươi, hắn cùng với Xích Mẫu, là đi trên cùng một con đường!

Mục tiêu của bọn họ, bất kể chủ động hay bị động, đều là Hồng Nguyệt.

Những suy nghĩ ấy, khiến cho trong lòng Thế Tử chấn động không thôi, nhưng bản năng của lão vẫn là bảo trì thong dong, nhàn nhạt mở miệng.

“Cũng không tệ lắm, nhất trí cùng phán đoán của lão phu.”

“Một giọt máu, có thể tố lại thân hồn.”

“Một giọt máu, có thể sinh trưởng không giới hạn.”

“Hứa Thanh, lúc ngươi biến tất cả máu tươi thành màu tím, ngươi sẽ nắm giữ thêm nhiều quyền hành về máu hơn nữa, nói không chừng có một ngày… Hồng Nguyệt trên bầu trời cũng vì ngươi mà biến thành màu tím.”

“Hiện giờ, tu hành của ngươi có thể coi như đã qua một gian đoạn, sau khi trở về nghỉ ngơi một chút, bảy ngày sau… Ta dẫn ngươi đi một địa phương, gặp một người.”

Thần sắc Thế Tử bình tĩnh, ngôn từ cao thâm mạt trắc, hình như đều nằm ở trong dự liệu của lão.

Giờ phút này nói xong, lão đi thẳng về phía trước, phất tay buông ngón tay ra, giọt máu tươi kia liền trở về, rơi vào mi tâm thân hình đã khôi phục của Hứa Thanh, dung nhập vào trong.

Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn đội trưởng một chút.

Đội trưởng miễn cưỡng cười cười, y cảm giác áp lực thật lớn, thật sự là giờ khắc này Hứa Thanh mang lại cho y cảm giác, vượt qua trước kia rất nhiều.

“Lần đầu tiên tiếp xúc cấp Thần, rõ ràng thật sự nắm giữ quyền hành! Thật ra khi nãy ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi nha, hơn nữa cái quyền hành này… . .”

Đội trưởng hít vào một hơi thật dài, thầm nghĩ không được, ta cần phải tiếp tục cởi bỏ phong ấn!

Đáy lòng nghĩ như vậy, nhưng bên ngoài y chỉ có thể miễn cưỡng mạnh miệng.

“Không tệ không tệ, tương tự với ta năm đó, ha ha…”

Nói xong, đội trưởng nhanh chóng đi vài bước, đuổi theo Thế Tử.

Hứa Thanh gật đầu và theo bước chân hai người, đi thẳng về phía trước.

Bão cát màu xanh, trước sau như một, gào thét cuốn đến.

Bầu trời lờ mờ, theo chân trời màu đỏ cũng trở nên sáng hơn so với trước kia nhiều.

Chiếu vào trên người ba người Hứa Thanh, lưu lại hình ảnh mơ hồ trên mặt đất.

Càng đi càng xa.

Chương 1483: Buộc mặt trời trên lưng (1)

Khổ Sinh sơn mạch, bên ngoài tiệm thuốc trong thổ thành, Ngô Kiếm Vu nhìn đầu đường náo nhiệt, nhìn cư dân lui tới, ý ngâm thơ trong những ngày này cũng tăng vọt không ít. Thậm chí còn thay đổi ngôn luật.

“Thuốc, thuốc, thuốc, ai rối loạn tiền đình, muốn ngủ ngon giấc, nhanh tới mua thuốc!”

Ngô Kiếm Vu lớn tiếng mở miệng, Lý Hữu Phỉ bên cạnh liền vội vàng hô to.

“Thơ của công tử quá hay!”

Ngô Kiếm Vu cười ha ha, đang muốn tiếp tục thì Linh Nhi trong tiệm thuốc như gió bay vọt qua bên người y, trong chớp mắt tiếp theo đầu đường xa xa xuất hiện thân ảnh ba người Hứa Thanh.

Linh Nhi trực tiếp nhào vào ngực Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, rốt cục ngươi đã trở lại……”

Vành mắt Linh Nhi đỏ lên, những ngày này nàng ngày đêm lo lắng, lo âu trong lòng khiến cho nàng cũng cảm thấy không có bất kỳ hứng thú nào với đối với sở thích tính toán sổ sách thường ngày.

Giờ phút này mắt thấy Hứa Thanh không có gì đáng ngại, nội tâm vẫn luôn treo cao của nàng mới thả lỏng xuống.

Hứa Thanh sờ sờ đầu Linh Nhi mà cười cười, nhìn về phía hiệu thuốc.

Thời gian mấy ngày, lại để cho hắn có một loại cảm giác dài như cả năm, giờ phút này trở về, đáy lòng cũng có cảm khái.

“Tiểu U U mông to mắn đẻ, ta đã trở lại, sao ngươi còn không nhào lại đây ôm ta một cái?” Đội trưởng bên cạnh, cất bước đi vào tiệm thuốc, lớn tiếng mở miệng.

U Tinh đang ngồi xổm đun nước bên trong nghe vậy liền thấy ghê tởm, nội tâm cuộn trào, thật vất vả được mấy ngày yên ổn, hôm nay nghe được giọng của Nhị Ngưu, lập tức bộc phát.

“Sớm muộn gì ta cũng phải giết chết con trâu đê tiện chó đẻ đó, cắn nát từng chút một!”

Thế Tử nhìn qua tất cả những điều ấy, cười cười, lão rất thích bầu không khí ấm áp trong tiệm thuốc này, vì thế lại tới ngồi trên chiếc ghế trước kia của mình, cầm lấy chén trà để uống.

Anh Vũ cũng nhanh chóng bay đến, đậu vào trên vai Thế Tử, đáy lòng nó thoải mái, nhưng khi cúi đầu quét mắt nhìn thân thể màu đỏ lại thiếu đi rất nhiều lông của mình, bi phẫn của nó lại nổi lên.

“Gia gia, mấy ngày hôm trước ta lại gặp người xấu, không thấy rõ là ai, bọn họ dùng một cái bao trùm ta lại, thật quá đáng, bọn họ không đánh đấm mà chỉ thông qua cái bảo mà nhổ lông của ta!”

Ninh Viêm cúi đầu tiếp tục lau, mỗi một lần lao lại dùng sức thêm một chút, nhưng không lau được mấy cái là gã chú ý thấy tới Hứa Thanh, động tác dừng lại và thần sắc lộ ra kinh nghi.

“Lão đại, ngươi… … Tại sao ngươi lại cho ta cảm giác không giống cùng với lúc trước?”

Lời Ninh Viêm vừa nói ra, Ngô Kiếm Vu cũng nhìn qua, Lý Hữu Phỉ đồng dạng đưa ánh mắt tới, chỉ là hai người bọn họ đều có chút mê mang, không nhìn ra biến hóa gì, duy chỉ có cảm thấy Hứa Thanh tựa hồ càng trong suốt hơn so với dĩ vãng một chút.

Rõ ràng không phải thủy tinh, nhưng cảm giác trong suốt này vẫn hiện ra là từ trong đáy lòng của hai người bọn họ.

Linh Nhi cũng tò mò.

Đội Trưởng cười không nói, thần sắc đắc ý.

Hứa Thanh cười cười, không nói chuyện, sau khi đảo mắt nhìn qua tiệm thuốc, cảm nhận được trong sân có thêm một ít gà con.

“Những thứ này đều là tự mình chạy tới.” Linh Nhi nhỏ giọng mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu ôn chuyện cùng mọi người, sau đó bước ra phía sau nhà.

Sau khi tới bên trong hắn liền khoanh chân ngồi xuống, hít sâu một hơi và nhớ lại những gì trải qua lần này, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thụ quyền hành cùng với Thần Tàng Tử Nguyệt chính mình thu được.

“Hôm nay, vẻn vẹn là Thần Tàng Tử Nguyệt của ta, liền có thể trấn áp Dưỡng Đạo… Bất quá Độc Cấm vẫn chưa thể nào dung nhập vào ánh mắt, chỉ có khi ta dưới tình huống thần tính làm chủ đạo mới có thể.”

“Bất quá quyền hành nơi này, tựa hồ còn có rất nhiều năng lực, có thể được khai thác và thi triển…”

“Còn nữa chính là, thân thể cường hãn cùng với lực lượng Tử Nguyệt hóa thành Thần Tàng, điều này khiến cho những Nguyên Anh khác của ta có chút mất cân bằng.”

“Hậu quả của loại này mất cân bằng không nhỏ, nếu không cách nào mau chóng tăng những cái Nguyên Anh khác lên, sợ là sẽ khiến cho riêng Tử Nguyệt biến hóa, nhưng những Nguyên Anh khác sẽ dần dần héo rũ.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Bảy ngày sau, thời gian Thế Tử nói lúc trước đã đến, lão muốn đưa Hứa Thanh đi một chỗ.

Trước khi đi, ở trong sân Thế Tử cho Hứa Thanh một quả cầu sắt màu xám.

“Dùng thứ giống thiết cầu này, dụng lực lượng Tử Nguyệt để buộc ở trên lưng ngươi, nhớ là không phải vạn bất đắc dĩ thì không được bỏ xuống.”

Hứa Thanh nhìn quả thiết cầu, hắn mơ hồ cảm thấy vật này có chút quen mắt, vì thế giơ tay nhận lấy.

Nhưng trong nháy mắt bắt được, một cỗ cự lực không gì sánh kịp lập tức tản ra từ trên quả thiết cầu đó, trọng lượng kinh người khiến tay phải của Hứa Thanh trong nháy mắt trầm xuống, thân thể cũng đang nổ vang.

Trong chớp mắt tiếp theo, Hứa Thanh khiếp sợ nên theo bản năng kích phát thân thể Thần Linh, tiếng vang oanh minh truyền ra, một thân ảnh cao lớn khoảng hai mươi trượng xuất hiện ở trong sân.

Như thế, mới miễn cưỡng nắm được quả cầu sắt đó.

Nhưng trọng lượng của quả thiết cầu không chỉ có tác dụng trên thân thể của Hứa Thanh, còn bao gồm cả Nguyên Anh của hắn, ngoại trừ linh hồn ra, giờ phút này toàn bộ đều phải thừa nhận trọng lượng đó.

Cái này khiến cho thân thể của hắn không cách nào tự khống chế mà lún xuống.

Dưới thân Hứa Thanh khuếch tán ra từng vết nứt, nửa người hắn hãm sâu xuống mặt đất, đám gà con xung quanh hoảng sợ bay loạn bốn phía, lông gà rơi tá lả đầy đất.

Hứa Thanh động dung.

Hắn nhận ra quả thiết cầu này.

Vật này chính là cái mặt trời hắn cùng đội trưởng vớt ra từ dưới Tự Âm trường hà.

Lúc đó lão gia gia Thế Tử chính là ở trong quả thiết cầu đó.

“Cái này….” Hứa Thanh hít sâu một hơi, nhìn về phía Thế Tử.

“Món đồ chơi đó là cho ngươi mượn dùng, tiếp theo trên đường thì ngươi không thể vận dụng thân thể Thần Linh để chia sẻ, lực lượng Tử Nguyệt cũng chỉ có thể dùng để buộc lại mà thôi, ngươi cần thời khắc vận chuyển những Nguyên Anh khác ngoại trừ Tử Nguyệt để gánh chịu.”

Như thế mới không khiến sau khi Nguyên Anh Tử Nguyệt của ngươi tăng vọt, liền hình thành áp chế đối với những Nguyên Anh khác của ngươi, khiến cho tu vi của ngươi trở nên chậm chạp.

“Được rồi, ta chờ ngươi ở cửa tiệm thuốc, ngươi phải từng bước đi ra, khống chế tốt lực đạo của ngươi, bằng không tiệm thuốc này sụp đổ chính là do ngươi.”

Thế Tử thản nhiên mở miệng, sau đó chắp tay ra sau lưng đi vào đại sảnh, bước ra cửa lớn.

Bên cạnh cửa ngoại trừ Ngô Kiếm Vũ, còn có một người.

Đây là một lão giả thân hình cao lớn, dáng vẻ cũng đầy uy nghiêm, đứng ở nơi đó tựa như một thần giữ cửa, càng có khí thể không tầm thường tràn ngập, nhất là còn có thể nhìn thấy trong mắt có từng đạo ngân như sợi tơ đang chảy xuôi.

Cái này rõ ràng là biểu hiện của Quy Hư nhất giai.

Chỉ là giờ phút này lão giả Quy Hư nhất nhai lại mặc quần áo tiểu nhị thô sơ, đi theo bên cạnh Ngô Kiếm Vũ.

Dưới sự ghét bỏ của Ngô Kiếm Vũ, lão mang theo bi phẫn trên mặt, vội vàng mở miệng.

“Thuốc thuốc thuốc, ai rối loạn tiền đình…”

Giọng nói mang theo bi ai, ẩn chứa một loại không còn lưu luyến sống, quanh quẩn tứ phương, cũng vào lúc này lão giả nhìn thấy Thế Tử đi ra.

Thân thể lão run lên, vội vàng thu hồi hết thảy bi phẫn, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng cung kính, tâm thần càng là bị cơn sợ hãi tràn ngập, cúi đầu bái kiến.

“Tiền bối!”

Thế Tử ừ một tiếng rồi không để ý tới, đứng ở nơi đó nhìn bầu trời, chờ đợi Hứa Thanh.

Chương 1484: Buộc mặt trời trên lưng (2)

Ngô Kiếm Vũ trừng mắt nhìn, càng ra sức ngâm thơ, mà lão giả kia trong lòng run sợ, vội vàng lập lại thi từ của Ngô Kiếm Vũ, nhưng sợ hãi trong đáy lòng của lão vẫn không ngừng bốc lên từng đợt.

Lão nghĩ tới ba ngày trước…

Ba ngày trước lão vẫn là đệ nhất cường giả bên trong nhóm tán tu của Khổ Sinh sơn mạch, được người xưng là Mặc Quy lão tổ, càng là có một ít liên hệ cùng những tồn tại bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện.

Hồng Nguyệt xuất hiện ở phía chân trời khiến cho lão càng triệt để quyết định ngã về phía Hồng Nguyệt Thần Điện.

Nhưng tất cả những thứ đó, theo đệ tử của lão đi điều tra về tiệm thuốc này rồi mất tích, đã thay đổi.

Lão thông qua chuyện trước kia, biết được tiệm thuốc này không đơn giản, cho nên tính lão có thù tất báo, nhưng sau khi nghe nói Lý Hữu Phỉ xuất hiện, vẫn mạnh mẽ nhịn xuống, không có hành động thiếu suy nghĩ.

Cho dù là đệ tử mất tích, lão cũng không có tự mình đến.

Mà là ở bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện của Khổ Sinh sơn mạch thi pháp, chuẩn bị từ cự ly xa nhấc lên một hồi thần thông, nhìn xem nơi này đến cùng ẩn giấu dạng tồn tại gì.

Nhưng vô luận như thế nào lão cũng không nghĩ tới, lão mới thi pháp được đến một nửa, liền mất đi ý thức.

Đến lúc tỉnh lại, lão liền xuất hiện ở hậu viện của tiệm thuốc, biến thành gà con, cũng thấy được đệ tử của mình…

Điều này làm cho lão vô cùng sợ hãi, bởi vì lão rất rõ ràng, lúc mình thi pháp là ở bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện, nhưng lại xuất hiện chuyện quỷ dị đến như thế.

Mà càng làm cho lão hoảng sợ là, lão thấy được Thế Tử.

Chỉ là liếc mắt một cái, lão liền biết đối phương là Uẩn Thần còn sống, nhận thức này khiến cho trong đầu lão lập tức nhấc lên vô tận bão táp, thiên lôi cuồn cuộn, sợ hãi như biển đã bao phủ hết thảy.

Sau đó, lão liên tục đau khổ cầu xin, trong đề nghị của nữ hài gọi là Linh Nhi kia, lão liền trở thành người tiếp khách thứ hai của tiệm thuốc này.

Trong lúc Mặc Quy lão tổ khổ sở, trong hậu viện của tiệm thuốc, Hứa Thanh đấu tranh nhấc thân lên khỏi mặt đất.

Toàn bộ quá trình hắn đều vô cùng cẩn thận, cố gắng để cho chân của mình sẽ không khiến mặt đất một lần nữa sụp đổ xuống, chỉ là giờ phút này, động tác dù là đơn giản nhưng trên người hắn lại rất là gian nan.

Trọng lượng của quả thiết cầu, thật sự là quá mức kinh người.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh mới miễn cưỡng thích ứng, cố nén cảm giác khó chịu của những Nguyên Anh, hắn chậm rãi thu liễm thân thể Thần Linh của mình, khiến cho thân thể từ hai mươi trượng thu nhỏ lại đến còn mười trượng.

Thân thể thu nhỏ lại thì lực lượng chia sẻ cũng theo đó mà giảm bớt, cho nên trong nháy mắt tiếp theo Hứa Thanh phù phù một tiếng, một lần nữa khiến mặt đất sụp xuống, lún xuống.

Hồi lâu, hắn mặt xám mày tro miễn cưỡng bò ra, trong cơ thể ngoại trừ Tử Nguyệt ra, giờ phút này 12 Nguyên Anh khác đều đang truyền lại cảm giác tê tâm liệt phế, đều đang điên cuồng bộc phát.

Nhất là Kim Ô càng là như thế.

“Phương pháp này, đích xác hữu hiệu.“Hứa Thanh cảm thụ xong, trong mắt lộ ra tinh mang.

Chỉ cần có hiệu quả, hắn sẽ muốn tiếp tục tiến hành.

Vì thế trong quá trình Hứa Thanh không ngừng thích ứng và thừa nhận, cho đến một canh giờ sau, Hứa Thanh cảm thấy mình có thể chịu được, vì thế lại một lần nữa thu nhỏ thân thể của mình còn năm trượng.

Nhưng trong nháy mắt, tiếng nổ vang quanh quẩn liền xuất hiện.

Thân thể của Hứa Thanh biến mất, mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Cứ như vậy cho đến khi sắp tới ban đêm, sau khi Hứa Thanh nhiều lần trải qua việc lún vào trong đất, miễn cưỡng biến thân thể trở về bình thường.

Quả thiết cầu vẫn luôn buộc ở trên lưng của hắn, bây giờ cả người hắn tựa như một con rối gỗ, chậm rãi đi về phía trước.

Mỗi một bước đều toàn lực khống chế đến cực hạn, trên trán đều là lượng lớn mồ hôi chảy xuôi.

Rốt cục, Hứa Thanh cố gắng bước xuống từng bước, trong quá trình mặt đất quanh quẩn âm thanh bang bang, còn tiệm thuốc kịch liệt lay động khiến bụi đất tung bay, Linh Nhi đến cả đám người Ninh Viêm và U Tinh đều trợn mắt há hốc mồm ...khi chứng kiến Hứa Thanh đi tới đại sảnh tiệm thuốc.

Phía sau hắn, lưu lại từng cái từng cái dấu chân sâu tới một thước cùng với vô số rạn nứt.

Bình sắt nấu nước cũng rơi xuống, quầy hàng trước mặt Linh Nhi bị vỡ hơn phân nửa.

Ninh Viêm bi phẫn, bởi vì y phụ trách lau chùi......

Hứa Thanh với vẻ áy náy nhìn Ninh Viêm một cái, cố gắng cất bước, ở trong tiếng ầm ầm mà đi khỏi ra tiệm thuốc.

Một cái chớp mắt đi ra, tiệm thuốc phía sau Hứa Thanh truyền đến tiếng xèo xèo, rõ ràng đã nghiêng lệch đi một ít.

“Tiền bối.” Hứa Thanh mặt không chút thay đổi, nhìn về phía Thế Tử.

Thế Tử quét mắt nhìn hiệu thuốc, cười cười và đi về phía xa xa.

“Đi thôi.”

Hứa Thanh nhìn Thế Tử nhẹ nhàng rời đi, yên lặng cất bước theo phía sau, tiếng ầm ầm vẫn quanh quẩn, mặt đất rung động, phòng ốc bốn phía đều lay động, một loạt dấu chân thật sâu không ngừng xuất hiện......

“Tiền bối, chúng ta sẽ đi đâu?’

“Không xa, ở trong sơn mạch này, đi gặp một người ngươi đã từng gặp, Tam tỷ của ta.”

“Lúc trước nàng lựa chọn chữa thương ở chỗ này.”

Thế Tử đi ở phía trước, giọng nói từ từ truyền đến.

“Đoạn thời gian trước nàng nói cho ta biết, có một ít ruồi bọ ở bên ngoài bay tới bay lui, ta kêu nàng trước tạm đừng giết chết, mà giữ lại cho ngươi làm vật thí nghiệm để nghiệm chứng một chút quyền hành của ngươi.”

Hứa Thanh nghe vậy gật gật đầu, đáy lòng hắn vẫn có một chút nghi hoặc đối với việc Thế Tử lựa chọn đi tới Khổ Sinh sơn mạch, đoán ra đối phương ngoại trừ rèn luyện chính mình, nhất định còn có nguyên nhân khác.

Giờ phút này biết được nguyên do, cũng không giật mình.

Hắn chỉ cảm thấy kỳ lạ, vì sao mọi người... ... Đều chọn Khổ Sinh sơn mạch.

Đội trưởng là như vậy, Minh Mai công chúa cũng là như thế.

Trong lúc suy tư, âm thanh oanh oanh không ngừng vang vọng trong Khổ Sinh sơn mạch.

Hứa Thanh rất khó bay lên, hắn chỉ có thể đi trên mặt đất tiến về phía trước, thỉnh thoảng đi ngang qua một ít địa phương có nền địa chất yếu, hắn sẽ không khống chế được mà trực tiếp rơi vào......

Mỗi lần như vậy, Thế Tử đều ngồi xổm bên cạnh hố sâu, cúi đầu đánh giá.

Chương 1485: Xuân mai tràn tuyết, thu huệ phi sương (1)

“Lại rơi xuống nữa hả?”

Thế Tử ngồi xổm bên ngoài hố, thản nhiên mở miệng.

Hứa Thanh ở dưới hố buồn bực không lên tiếng, cúi đầu nhìn xuống chỗ mình rơi.

Đây là một tòa động phủ trống rỗng đã bị bỏ hoang.

Động phủ thế này, bên trong Khổ Sinh sơn mạch có không ít, phần lớn là của các tu sĩ từ xưa đến nay tự mình đào ra để làm nơi tị nạn.

Nhìn từ bề ngoài dãy núi là không nhìn thấy, cũng chỉ có trọng lượng như Hứa Thanh mới có thể tự mình thể nghiệm, phát hiện ra những động quật ẩn bên dưới tầng ngoài này.

“Trong sơn mạch này có không ít động quật như vậy, đoạn đường này ngươi tự bò lên đi.”

Bên ngoài hố, Thế Tử liếc mắt nhìn Hứa Thanh một cái, đáy lòng nổi lên thoải mái, tựa hồ nhìn thấy Hứa Thanh mặt xám mày tro như thế sẽ khiến lão có chút ấm áp khó hiểu.

Điều này làm cho lão nghĩ tới hồi ức chính mình lúc còn bé, bị phụ vương buộc mặt trời ở trên lưng, một đường đi một đường té ngã.

“Còn thiếu một cái mũ.”

Thế Tử thì thào trong lòng, khi còn bé lão không chỉ buộc mặt trời ở trên lưng, trên đỉnh đầu còn có một cái mũ để cho linh hồn phải chống đỡ.

Mắt thấy Hứa Thanh không có, đáy lòng Thế Tử có chút tiếc nuối.

Hứa Thanh ở trong hố sâu ngẩng đầu nhìn Thế Tử, im lặng không lên tiếng, vận chuyển những Nguyên Anh khác trong cơ thể ngoại trừ Tử Nguyệt, chia sẻ uy áp cùng với trọng lượng đến từ mặt trời.

Từng chút từng chút leo ra.

Cái cảm giác đó thật giống như chính mình toàn lực muốn bay lên không trung, nhưng lực lượng uy áp bao phủ và trọng lượng của mặt trời quá nặng, khiến cho phụ trọng của bản thân Hứa Thanh cực lớn, toàn lực ứng phó cũng chỉ là rất khó để tạm duy trì được cân bằng mà thôi.

Trải nghiệm tương tự, Hứa Thanh cũng không xa lạ gì.

Lúc trước ở bên trong Hình Ngục Ti ở Phong Hải quận, hắn cũng đã từng có cảm thụ tương tự, chẳng qua khi đó là thừa nhận một cái tiểu thế giới đè ép.

Từ tên gọi mà xét, tựa hồ nếu như so tiểu thế giới với cái thiết cầu mặt trời này thì dễ nghĩ là tiểu thế giới nặng hơn, nhưng trên thực tế bởi cảm ứng trực quan của Hứa Thanh, hai thứ lại tương phản.

Điều này làm cho hắn nhớ tới đội trưởng từng nói về lai lịch của quả thiết cầu mặt trời này.

Đây là một cái mặt trời nhân tạo đầu tiên ở trong Tế Nguyệt đại vực, đến từ thời đại Chúa Tể, cho đến hôm nay đã vượt qua rất nhiều tuế nguyệt, về phần là ai chế tạo đã không còn ghi chép.

“Hảo hảo lĩnh hội lực áp chế của thứ đồ chơi nhỏ này một chút, đây chính là đồ chơi mà lúc trước Cổ Hoàng đưa cho ta.” Thế Tử nhìn Hứa Thanh thật vất vả bò ra, nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy, cúi đầu nhìn thiết cầu trên lưng.

“Tiền bối, vật này ngoại trừ uy áp cùng trọng lượng, còn có uy năng nào khác hay không?”

Thế Tử đứng dậy và đi về phía trước, giọng nói bay tới.

“Năm đó lúc nó còn là một ngôi sao, là có uy năng khác, có thể hình thành Tiên Võng bao phủ toàn bộ đại lục Vọng Cổ, phóng thích ra lực lượng hủy thiên diệt địa, về phần hôm nay… Theo Cổ Hoàng rời đi thì Tiên Võng sụp đổ, tác dụng của nó đã rất yếu ớt.”

Giọng nói mang theo một ít hồi ức, ẩn chứa năm tháng tang thương.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đi theo phía sau, một đường ……Ầm ầm.

Dưới gió gào thét, đuổi theo hai người bọn họ như con đỉa bám chân, cũng thổi tiếng nói của bọn họ tới bốn phương rồi dần tan biến.

“Tiền bối, ta nghe người ta nói, nơi Cổ Hoàng đi gọi là Thánh Địa phải không?”

“Nơi một đám hèn nhát nhu nhược hội tụ, cũng xưng xưng Thánh Địa?”

“Cổ Hoàng…Già, mà người một khi đã già, sẽ càng tiếc mạng.”

“A, như vậy chỗ của đám hèn nhát đó, ở nơi nào?”

“Ha ha, dựa theo thời gian lịch nhân tộc ta, 12 tháng 6 hàng năm*, ngươi ngẩng đầu nhìn về phía màn trời phía bắc, nơi đó sẽ có một ngôi sao khác với ngày thường, nơi đó chính là một chỗ gần đại lục Vọng Cổ nhất mà đám nhu nhược ở.”

(*12 tháng 6, cũng chính là ngày tác giả Nhĩ Căn ra mắt truyện này!)

“Nơi của những kẻ hèn nhát, có mấy chỗ?”

“Năm đó có mấy vị Cổ Hoàng Chúa Tể rời đi, thì bây giờ có một số chỗ, tính toán cả vạn tộc cộng lại, luôn có trên trăm cái, năm đó Cổ Hoàng cũng cho phụ vương ta một khỏa, nhưng bị chúng ta cự tuyệt.”

Bóng đêm bồi bạn với âm thanh, xen lẫn lời nói của một già một trẻ, dần dần trôi qua.

Sáng sớm …đến.

Hồng Nguyệt lan tràn ở phía chân trời, mặc dù mang đến cho thế gian sự đếm ngược tới lúc tử vong, nhưng cuối cùng cũng làm cho màn trời của Tế Nguyệt đại vực có ánh sáng bất đồng.

Đó là huyết quang.

Vì vậy sáng sớm trên Khổ Sinh sơn mạch, sau khi nhiều khu vực nổi lên pháp thuật hình thành nguồn sáng, đều che một tầng huyết sắc nhàn nhạt.

Mượn mảnh ánh sáng nhạt này, có thể nhìn thấy cuối Khổ Sinh sơn mạch, nơi đó tồn tại một ngọn núi đặc thù.

Ngọn núi đó cao ngang với Khổ Sinh sơn mạch, nối liền với nhau, nhưng khi dần tới gần, Hứa Thanh chú ý thấy ngọn núi đó tựa hồ cũng không phải là núi.

Nó giống như là một cái cây khổng lồ hóa đá thành núi hơn.

Dưới tán cây, đều bao phủ ở trong sa mạc, về phần bộ phận tán cây bị cát đá tràn ngập, hóa thành ngọn núi.

“Cây này tên là Nhạc Du thụ, xem như là một trong những dị chủng Hồng Hoang.” Thế Tử nhìn ngọn núi do cây khổng lồ hóa thành, bình tĩnh mở miệng.

“Có rất nhiều cây như vậy ở trong đại vực, cũng không có ai quá mức chú ý, càng ít người biết được cây này, là Tam tỷ của ta âm thầm trồng xuống.”

“Lúc trước là ta chứng kiến nàng đích thân trồng ở chỗ này.”

“Nhưng hôm nay…Vật không còn và người cũng mất, cây này đã bị chết héo nhiều năm.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn ngọn núi xa xa, chú ý tới bốn phía ngọn núi có một ít thân ảnh tu sĩ mặc áo bào màu đỏ, như ruồi bọ vòng tới vòng lui, giống như đang thăm dò.

“Bên trong phần lớn là Nguyên Anh, Dưỡng Đạo cũng có một vị, còn có một Linh Tàng.”

“Bọn họ đến từ Hồng Nguyệt Thần Điện của Khổ Sinh sơn mạch.”

“Nguyên bản còn có Thần sứ tu vi Quy Hư, nhưng hẳn là bị Tam tỷ ăn rồi.”

“Những thứ còn lại, để lại cho ngươi trải nghiệm quyền hành của bản thân mình.”

“Chờ ta cùng Tam tỷ đi ra, hi vọng ngươi đã có thể xử lý sạch sẽ.”

Thế Tử nói xong, thân thể mơ hồ biến mất khỏi bên cạnh Hứa Thanh, tiến vào bên trong ngọn núi phía trước.

Hứa Thanh nhìn quả thiết cầu trên lưng và nhắm mắt lại, trong chớp mắt tiếp theo hắn vận chuyển lực lượng của Tử Nguyệt, từng giọt máu tươi tản ra từ trong thân thể của hắn rồi bao phủ bốn phía, rất nhanh cả người Hứa Thanh hóa thành một vòng xoáy huyết sắc.

Vòng xoáy này ầm ầm chuyển động, bao phủ thân ảnh của Hứa Thanh ở, hình thành một mảnh hồ nước huyết sắc, nhanh chóng lan tràn về phía trước.

Nơi đi qua, từng khối núi đá bị bao phủ, từng cỏ cây viên đá bị nhuộm đỏ, hồ nước do máu chảy tản ra quỷ dị cùng không rõ, theo nó khuếch tán thì dần dần nhìn thấy mà giật mình, cũng khiến cho những tu sĩ Hồng Nguyệt trên núi chú ý.

“Đây là cái gì!”

Trong nháy mắt từng tên tu sĩ Hồng Nguyệt kia nhìn lại, thân thể của bọn họ lại xuất hiện trình độ run rẩy bất đồng.

Loại run rẩy đó đến từ bản năng của sinh mệnh, đến từ tín ngưỡng của họ, càng đến từ huyết dịch chảy xuôi toàn thân.

Máu, không kiểm soát được!

Chương 1486: Xuân mai tràn tuyết, thu huệ phi sương (2)

Máu trong thân thể bọn họ giống như có ý chí, có sinh mệnh riêng, tranh nhau xông ra.

Nội tạng ngăn cản, như vậy liền phá tan nội tạng, huyết nhục ngăn cản, như vậy liền phá vỡ huyết nhục, linh hồn ngăn cản, như vậy liền toái diệt linh hồn.

Phảng phất, giờ khắc này Hứa Thanh không thể nhìn thẳng!

Cho nên ngay khi nhìn thấy hắn, liền lập tức có hơn mười tu sĩ Nguyên Anh của Hồng Nguyệt Thần Điện trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể phanh một tiếng trực tiếp tan vỡ, đại lượng máu tươi phát tiết ra từ.

Tựa hồ máu đang hoan hô, bay thẳng đến hồ nước huyết sắc trên mặt đất.

Một màn như thế, lập tức làm cho những tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện phụ trách thăm dò nơi đây đều hoảng sợ đến cực điểm, theo bản năng rút lui, ý đồ áp chế huyết dịch của bản thân. Nhưng họ lại có thể làm trò trống gì khi đối mặt với Thần quyền cơ chứ, trong khi lui ra phía sau lại liên tục sụp đổ.

Từ xa nhìn lại, màn trời nở ra từng đóa hoa huyết sắc.

Bên trong những tu sĩ này, lão giả Dưỡng Đạo bây giờ cũng hiện ra thần sắc khiếp sợ, thân thể của lão đồng dạng run rẩy, máu trong người đang điên cuồng.

Còn có trung niên Thần bộc có đầy đủ một tòa Bí Tàng kia, trên mặt của gã cũng trở nên ngưng trọng trước đó chưa từng có.

Mà trong nháy mắt bọn họ lui về phía sau, hồ nước huyết sắc trong sơn mạch đột nhiên bay lên trên không.

Tiếng ầm ầm quanh quẩn, hồ nước huyết sắc cuồn cuộn giữa không trung.

Mỗi một giọt máu tươi ở bên trong đều hiện ra khuôn mặt của Hứa Thanh, mà vô số khuôn mặt này lại hợp thành một khuôn mặt to lớn, biểu tình đạm mạc, đồng thời có một tòa Thần Tàng bốc lên.

Đột nhiên trấn áp về phía đám tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện.

Nơi bị trấn qua, âm thanh kêu rên không ngừng, những tu sĩ Nguyên Anh rốt cuộc không cách nào áp chế máu tươi trong thân thể.

Vô tận huyết dịch nhanh chóng bắn ra từ thất khiếu cùng với chân tóc và lỗ chân lông toàn thân bọn họ, sau đó lại hóa thành huyết nhận ở bên ngoài thân thể, phản chiến mà kích sát chính bản thân họ.

Huyết hoa nở rộ, huyết hải chứa vô số huyết nhận, bay thẳng đến lão giả Dưỡng Đạo cùng với trung niên Linh Tàng kia, muốn hình thành thế vây khốn.

Tâm thần hai người đều truyền ra tiếng nổ vang, hoảng sợ đến từ bản năng sinh mệnh khiến cho bọn họ cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng Dưỡng Đạo cùng có tu sĩ có đầy đủ một tòa Linh Tàng vẫn là không giống nhau, một cái chớp mắt sau, thân thể tu sĩ trung niên Linh Tàng kia nổ vang, Bí Tàng của gã biến ảo hiện ra, trong lúc cố gắng bành trướng ra phía ngoài, Thiên Đạo của bản thân gã ở bên trong gầm nhẹ, ảnh hưởng pháp tắc bốn phía, hung hăng xông lên.

Tiếng vang đinh tai nhức óc, trung niên Linh Tàng đã xông ra trước khi Hứa Thanh vây được.

Còn lão giả Dưỡng Đạo kia lại chậm hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt bị huyết hải của Hứa Thanh bao phủ, lão toàn lực giãy dụa biến ảo Bí Tàng hư ảo, muốn đối kháng ...nhưng lại vô ích.

Huyết hải hình thành vòng xoáy ở bên ngoài thân thể của lão, cấp tốc xoay tròn đồng thời vọt tới toàn thân của lão, muốn chui vào.

Thần sắc lão giả hoảng sợ, không ngừng bấm quyết triển khai thần thông, lấy ra pháp khí muốn ngăn cản.

“Đều vô dụng!”

Huyết hải vô cùng vô tận, bao phủ lão ở, không ngừng chui vào khắp toàn thân, sự thống khổ từ quá trình đó mang đến, hóa thành tiếng kêu rên thê lương trong miệng lão.

Từ xa nhìn lại, một màn như thế nhìn thấy mà giật mình!

Cho đến giây lát sau huyết hải biến mất, toàn bộ chui vào trong cơ thể lão giả Dưỡng Đạo, thân thể lão giả ấy run rẩy trong tuyệt vọng, thân thể dường như không dung nạp được, cuối cùng oanh một tiếng ...chia năm xẻ bảy tan tành.

Huyết hải từ bên trong lại quay cuồng lao ra, hóa thành khuôn mặt đạm mạc của Hứa Thanh, nhìn về phía trung niên Linh Tàng xa xa.

“Trận chiến này, hẳn là một lần kình chiến, không biết bây giờ ta so sánh cùng tu sĩ một tòa Bí Tàng hoàn chỉnh, thắng bại như thế nào!”

Chiến ý trong lòng Hứa Thanh bốc lên, huyết hải mãnh liệt trấn áp bát phương, Thần Tàng phập phồng toái diệt tất cả mà lao thẳng đến trung niên Linh Tàng kia.

Giờ phút này, trong ngọn núi do Nhạc Du thụ biến thành, có hai đạo ánh mắt đang ngóng nhìn ngoại giới.

Nơi phát ra ánh mắt, là một hang động thật lớn.

Vô số rễ cây từ bát phương lan tràn đến, hội tụ ở giữa không trung trong động quật, bện lại thành một cái kén rất lớn.

Từng trận ánh sáng rực rỡ chiếu ra từ trong vô số khe hở của cái kén, khiến nơi này có ngũ quang thập sắc soi sáng.

Thân ảnh Thế Tử đang đứng ở bên cạnh quang kén, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

“Tam tỷ, thời trước ngươi đã gặp qua rất nhiều hạng người thiên kiêu, ngươi thấy cái tên tạm coi như nửa người đệ tử này của ta như thế nào?”

Thế Tử cười mở miệng.

“Người ta đồng ý bái ngươi làm sư tôn sao? Lớn tuổi như vậy rồi, như thế nào còn đi đoạt đệ tử của người khác, ngươi còn không biết xấu hổ mà nói ra?”

Thanh âm lạnh như băng từ trong quang kén truyền ra.

Rất ít người có tư cách nói chuyện với Thế Tử như vậy, nhưng hiển nhiên không bao gồm Tam tỷ của lão.

Mà đối với lời nói của Tam tỷ, Thế Tử cảm thấy rất bình thường, tỷ tỷ này của lão vốn có tính tình như vậy, mặt lạnh tâm nóng.

“Ân thụ nghiệp luôn luôn có, mà ta lại giúp hắn nhiều như thế, còn vì giúp hắn tăng tu vi lên mà đưa tặng những lễ vật bên ngoài.”

Thế Tử cười nói, ngẩng đầu tiếp tục quan sát Hứa Thanh ra tay, trong mắt chậm rãi lộ ra vẻ tán thưởng mà ngày thường sẽ không hiển lộ ra bên ngoài.

“Cái này gọi là tặng sao?”

Trong quang kén truyền ra giọng nói lạnh như băng, trong chớp mắt tiếp theo quang kén nổ vang, trực tiếp nổ tung, một đạo thân ảnh cất bước ra từ, một bước rời khỏi sơn thể, một bước tới giữa không trung, xuất hiện trước mặt trung niên Linh Tàng mà huyết hải Hứa Thanh đang truy đuổi.

Tên Linh Tàng này căn bản là không kịp phản ứng, một ngón tay như ngọc chỉ vào mi tâm của gã.

Oanh một tiếng, thân thể trung niên Linh Tàng run lên, hóa thành một gốc cây ăn quả, nhanh chóng sinh trưởng rồi kết ra một trái cây.

Huyết hải của Hứa Thanh dừng lại, hội tụ thành hình với vẻ chần chờ nhìn về phía nữ tử xuất hiện trước mắt mình.

Nữ tử này có một khuôn mặt mỹ lệ và phong thái trác tuyệt, quả thật là khuynh quốc khuynh thành, trong vẻ xinh đẹp tuyệt trần càng lộ ra một cỗ anh khí, ánh sáng chiếu ra từ trên thân.

Hai gò má cân đối, đôi sáng trong vắt, đỉnh đầu búi tóc phi tiên đơn giản, vài hạt châu nhỏ trơ bóng tùy ý điểm xuyến mái tóc mượt mà, sáng lên lấp lánh, nhưng lại không rực rỡ như đôi mắt cực đẹp kia.

Đôi tinh quang thủy mâu giống như biển xanh thẳm, mê đảo thiên thế phù hoa.

Có thể nói tướng mạo như ‘xuân mai tràn tuyết, thần sắc như thu huệ phi sương’*, đủ khiến nam tử đột nhiên mất hồn lạc phách.

(*Hoa mai xinh đẹp và thuần khiết trong tuyết trắng ngập trời, thần sắc tươi tắn như hoa huệ vào màu thu có vương chút sương sớm long lanh)

Giờ phút này nàng giơ tay ngọc lên, lấy quả của cây Linh Tàng một bên ra, đưa mắt nhìn Thế Tử theo sau mà đến, rồi đưa tới trước mặt Hứa Thanh.

“Đây mới gọi là tặng lễ vật.”

“Tiểu oa nhi, lần trước gặp mặt vội vàng nên không có chuẩn bị, lần này tặng ngươi một cái lễ gặp mặt.”

—

Chương 1487: Tứ oa oa lạc mất không trở lại (1)

Hứa Thanh do dự, nhìn qua trái cây kia, lại nhìn nữ tử phong hoa tuyệt đại ở trước mặt mình.

Từ thân ảnh Thế Tử ở bên, cùng với mục đích đi tới nơi đây, hắn tự nhiên có thể đoán được người này là ai, nhưng vẫn không cách nào chồng lại cùng với bộ dáng đối phương xuất hiện ở băng nguyên phía bắc trong trí nhớ lúc trước.

Chênh lệch quá lớn.

Mà vừa rồi, hắn vốn đã làm xong chuẩn bị đại chiến một trận cùng vị Linh Tàng kia.

Nhưng lúc này…

Hứa Thanh đưa mắt nhìn cái cây, đã mất đi tất cả hứng thú, cung kính nhận lấy trái cây.

“Đa tạ tiền bối.”

Hắn cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Minh Mai công chúa khẽ gật đầu, thật ra nàng cảm thấy tên tiểu bối ở trước mắt này rất được, một mặt là đệ đệ mình nhận thức, một phương diện khác thì là nàng hiểu rõ, chính mình có thể thoát khốn, tất nhiên có liên quan cùng tiểu bối này.

Cho nên đối với người ân oán rõ ràng như nàng mà nói, không thể vì cái gọi là ma luyện gì đó của đệ đệ mà ảnh hưởng tới đồ tặng.

Thế Tử bất đắc dĩ, lão muốn rèn luyện Hứa Thanh một chút, bất quá bây giờ nếu như Tam tỷ đã chủ động cho, lão cũng chỉ có thể cười một cái.

“Như vậy, chúng ta đi thôi?”

Thế Tử nhìn Tam tỷ.

Minh Mai công chúa quét mắt nhìn bộ dáng tuổi già sức yếu của Thế Tử, đáy lòng thở dài, tuy biết rõ đây là Thế Tử cố ý làm ra biểu tượng mà thôi, nhưng từ bên trong vẻ mặt của đối phương, nàng cũng có thể cảm nhận được đệ đệ của mình, thật sự nhận thức bộ dáng bây giờ từ trong lòng.

“Thế Tử của Chúa Tể năm đó phong độ nhẹ nhàng du hành khắp thiên hạ… Bây giờ, chúng ta đều đã già rồi.”

“Giai đoạn tuổi tác sung mãn nhất, lại bị phong ấn ở nơi không thấy mặt trời.”

Minh Mai công chúa lắc đầu, cũng cải biến bộ dáng, hóa thành một lão thái thái vẻ mặt hiền lành, nhàn nhạt mở miệng.

“Hình như ngươi ở trong tiệm thuốc kia rất thoải mái.”

Thế Tử nghe vậy nở nụ cười, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiệm thuốc nhỏ đó, rất ấm áp.”

Minh Mai công chúa như có điều suy nghĩ.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, quan sát lão gia gia cùng lão thái thái trước mắt một chút, hắn mơ hồ có một loại cảm giác, hình như không lâu về sau, bên trong tiệm thuốc của chính mình sẽ có nhiều lão chưởng quỹ hơn.

Nghĩ tới bên trong một tiệm thuốc bình thường, lại có hai vị Uẩn Thần tồn tại… Hứa Thanh có chút hoảng hốt.

“Đi thôi, đi tới nơi phong ấn Ngũ muội cùng với Bát đệ theo như lời ngươi nói, dựa theo hành động của chúng ta lần trước đó ở Thần Điện, luồng thần hồn giấu kín của bọn họ bị đánh vỡ, bây giờ đã có thể thức tỉnh rồi.”

Minh Mai công chúa bình tĩnh mở miệng, đi thẳng về phía trước.

Thế Tử vẫy vẫy tay gọi Hứa Thanh, cất bước đi theo.

Hứa Thanh theo sau, thần sắc cổ quái, hắn cảm thấy lúc trước mình tính toán sai rồi, tiệm thuốc của mình, khả năng không phải là hai vị Uẩn Thần, mà là bốn.

“Hoặc là, theo huynh đệ tỷ muội của Thế Tử bỏ niêm phong, sẽ có thêm càng nhiều nữa?”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, dù là với định lực của hắn, tâm thần cũng đều chấn động, nhịn không được nhìn về phía tiệm thuốc nhỏ của mình.

Ban đầu hắn mở tiệm thuốc ở nơi đó, chưa từng nghĩ qua có một ngày… . Sẽ là tình hình như thế này.

Cứ như vậy, ba người đi xa.

Lão gia gia cùng lão thái thái ở trên trời, Hứa Thanh ở dưới đại địa.

Bọn họ cất bước trên bầu trời, Hứa Thanh nổ vang bên dưới đại mạc.

Sa mạc có nền đất rất xốp, khiến cho sau khi Hứa Thanh thu hồi lực lượng Tử Nguyệt, mỗi một bước hạ xuống thì trình độ cố gắng cũng đạt đến mức tận cùng, hơi không cẩn thận một chút, hắn sẽ lập tức lún vào bên trong đất cát.

Nhất là có một chút đất cát, một khi lõm xuống là bên trong còn xuất hiện lực hút cực lớn, khiến cho quá trình Hứa Thanh leo ra trở nên rất khó khăn.

Thế Tử ở trước mặt tỷ tỷ của mình hình như cũng thiếu đi một chút tư thái lão gia, giống như một lão ngoan đồng, không hề biết mệt nhìn xem Hứa Thanh, mà Minh Mai công chúa sau khi nhìn vài ngày, phất tay kéo Hứa Thanh ra từ trong một vũng lõm của sa mạc.

Hứa Thanh có chút lúng túng, hắn đã bò ở trong đó hai canh giờ rồi.

“Một đứa bé thật tốt, lại bị ngươi hành hạ thành cái bộ dáng gì đây!”

Minh Mai công chúa bất mãn quét mắt qua Thế Tử, Thế Tử vừa muốn mở miệng.

“Có phải ngươi nghĩ tới trừng phạt của phụ vương đối với ngươi khi còn bé hay không? Khối thiết cầu này nhìn có chút quen mắt, chính là thứ năm đó phụ vương buộc ở trên người của ngươi đó hả?”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Thế Tử, hắn cũng phát hiện, những ngày này mỗi lần mình vùng vẫy bò ra, trong ánh mắt Thế Tử nhìn mình liền có hồi ức, cũng có vui vẻ.

Thế Tử cười ha ha, chuyển chủ đề.

“Tam tỷ, nơi mà Ngũ muội bị phong ấn có chút đặc biệt, không giống với chúng ta, lúc trước ta đã đi cảm thụ qua một phen.”

Minh Mai công chúa đưa Hứa Thanh theo, khẽ gật đầu.

“Đặc biệt như thế nào?”

“Ngũ muội không phải bị phong ấn ở trong hiện thực.” Thần sắc Thế Tử hiện ra một tia ngưng trọng, hai mắt lộ ra quang mang kỳ lạ, thanh âm cũng khàn khàn lên.

“Nàng bị phong ấn ở bên trong một bài đồng dao.”

Minh Mai công chúa như có điều suy nghĩ, Hứa Thanh nghe đến đó, đáy lòng dâng lên cảm giác kỳ dị, dù là đã trải qua không ít việc, nhưng hắn lần đầu tiên nghe nói, đồng dao có thể phong ấn.

“Ở vùng phía nam dưới Vĩnh Ngô sơn mạch, chỗ Hắc Ngô sơn có một cái thôn nhỏ.”

“Thôn này đã tồn tại trong năm tháng rất lâu, dù là gặp tai họa nên đã trở thành thôn chết, cũng thường thường lại xuất hiện ở sau một chút năm tháng.”

“Trong thôn, một mực truyền lưu một bài đồng dao… .”

Giọng nói của Thế Tử mang theo tang thương, vừa đi về phía trước vừa vang vọng.

“Ngũ muội, chính là bị phong ấn ở bên trong bản đồng dao đó, lúc người trong thiên địa này không nhớ kỹ bản đồng dao này, Ngũ muội sẽ hoàn toàn tử vong.”

“Đối với Thần tử đệ đệ của chúng ta, vì hành hạ Ngũ muội thì sao gã có thể để cho nàng chết chứ, cho nên trừ gã nhớ kỹ ra, gã cũng sẽ luôn an bài khiến người ta nhớ được.”

“Đồng thời, gã cũng mượn nhờ lực lượng Xích Mẫu, khiến cho bản đồng dao này mỗi một lần được người đọc lên, đều hình thành tổn thương cực lớn đối với Ngũ muội, đau khổ giống như thôn phệ máu thịt, sở dĩ lựa chọn cái thôn trang nhỏ kia, bởi vì chỗ đó… Là nơi huyết mạch Ngũ muội còn sót lại, mọi người sinh hoạt ở chỗ đó, đều là hậu nhân của nàng.”

Chương 1488: Tứ oa oa lạc mất không trở lại (2)

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

Minh Mai công chúa trầm mặc, trong mắt lộ ra phẫn nộ cùng bi thương, bởi vì nàng đã nghe được chuyện mà Thế Tử tạm ẩn không nói.

Chỗ đó dùng phương pháp đồng dao, trong lúc bất tri bất giác cắn nuốt máu thịt của Ngũ muội, sau đó lại bị Thần tử chuyển giao cho bọn họ, đã trở thành thức ăn bọn họ nếm qua trong những năm tháng này.

Thế Tử cũng trầm mặc.

Trong không khí yên tĩnh, cảm giác bi thương càng lúc càng thâm sâu, từ đó về sau, suốt một đường Minh Mai công chúa đều không lên tiếng, Thế Tử cũng không nói gì, ba người bọn họ rời khỏi Thanh Sa đại mạc, vượt qua phía tây rồi đi tới vùng phía nam của Tế Nguyệt đại vực, đến chỗ mục đích của chuyến này.

Đối với tu sĩ tầm thường mà nói, có khả năng cả đời đều không thể đến nơi đó nếu không dựa vào truyền tống, mà dưới bước chân của Thế Tử cùng Minh Mai công chúa, chỉ là một ngày đã vượt qua thiên uyên.

Tình huống này là còn phải chiếu cố theo năng lực thừa nhận của Hứa Thanh, nói cách khác, có khả năng chỉ cần một cái chớp mắt.

Về phần địa điểm của mục đích, là một mảnh rừng rậm liên miên không dứt, tràn đầy hư thối, làm cho người ta có một loại cảm giác tử vong khô héo.

Trong chỗ thật sâu, Hứa Thanh nhìn thấy một tòa núi đặc biệt.

Ngọn núi này cao chừng hơn tám trăm trượng, phảng phất như một con rết khổng lồ ngửa người duỗi ra răng nanh lên trên trời.

Có thể nhìn thấy rõ ràng những cái chân của con rết ở bên trên sinh động như thật.

Chỉ là một khắc nhìn đến, một cỗ cảm giác dữ tợn tràn vào trong lòng Hứa Thanh.

Hắn cảm nhận được một cỗ sát khí hung hăng cùng với nồng đậm oán khí hình như đã tích lũy vô số năm.

Nơi đây, chính là Hắc Ngô sơn trong miệng Thế Tử nói.

Bầu trời nơi đây là một mảnh đen nhánh, có thể mơ hồ nhìn thấy vô số mây đen tràn ngập, đó là oán khí hình thành, quanh năm không tiêu tan.

Duy chỉ có từng đạo tia chớp không ngừng lập lòe ở, truyền từng trận tiếng sấm vang vọng khắp bốn phương.

Như là chúng sinh đau buồn rống lên, thổ lộ sự không cam lòng.

Mà chân núi có một thôn trang, bị một mảnh hàng rào khô héo vờn quanh.

Thôn không lớn, dựa vào núi mà kiến tạo, mỗi một căn phòng bên trong phần lớn là màu xám đen, hiện ra vẻ mơ hồ không rõ, mặt đất cũng đầy dấu vết dơ bẩn.

Tựa hồ bởi vì nơi đây đoạn tuyệt với nhân thế, những tiếng nổ vang trong thiên địa cũng là thứ cản trở bước chân của người bên ngoài đến, cho nên chết lặng là thái độ bình thường của cư dân nơi đây.

Lại bởi vì vị trí của nó là nơi rừng thiêng nước độc, vì vậy tiêu điều cũng trở thành tiêu điểm chính của nơi này.

Mà hết thảy những thứ ấy giao hòa cùng một chỗ, liền biến thành sự mục nát vô tận dưới năm tháng trôi qua.

Chỉ có hài tử... Dưới thiên tính cho phép, khiến cho bọn nó hình như cũng không có nhiều phiền não như vậy, biến oán khí hình thành sấm sét hay trở thành khói lửa, vì vậy dưới bầu trời không ngừng có tia chớp đảo qua, bọn nó hoạt bát lanh lợi, trong miệng truyền ra một bài đồng dao.

Mặc dù nhân số chỉ có năm sáu đứa, nhưng âm thanh của bọn nó lại truyền ra rất xa một cách quỷ dị.

“Lúc trước có một Đại oa oa, sau lưng là một loạt tiểu oa oa, mười tiểu oa oa sáu bảy tám, đôi mắt màu đỏ tóc màu xám tro, suốt ngày không nói lời nào, đại hài tử trông thấy gọi a gia, tiểu hài tử gặp phải không cần sợ… . .”

“Cho đến đột nhiên có một ngày, Đại oa oa bị bệnh nên Nhị oa oa trông, Tam oa oa mua thuốc còn Ngũ oa oa nấu, Lục oa oa chết mà Thất oa oa cười, Bát oa oa đào hố và Cửu oa oa nhảy, Thập oa oa rơi nước mắt trên mặt đất, ta đi hỏi nó vì sao mà khóc… . .”

“Tứ oa oa lạc mất không trở lại!”

Đồng dao phiêu tán, trong đó hình như có đủ lực lượng kỳ dị, ngay cả âm thanh sấm sét cũng đều không thể áp chế mà truyền ra ngoài thôn, rơi vào trong tai ba người Hứa Thanh đã xuất hiện ở cửa thôn.

Ánh mắt Minh Mai công chúa phức tạp, Thế Tử nhắm mắt lại, trong mắt phủ lên nét đau khổ.

Hứa Thanh than nhẹ trong đáy lòng.

Chúa Tể có ngũ nữ thập tử, dựa theo tập tục đế chế, nam sắp nam, nữ sắp nữ.

Bên trong bài đồng dao này, nói đúng là 10 người nhi tử của Chúa Tể năm đó, trong đó lão Tứ… Hứa Thanh biết được, chính là Thần tử của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Về phần Đại oa oa, là Thế Tử.

Từ biểu cảm của Thế Tử, Hứa Thanh đoán ra năm đó lão khả năng… Thật sự bị bệnh.

Về phần nguyên nhân bệnh thì Hứa Thanh không biết được, nhưng hắn cảm thấy có lẽ có liên quan cùng Hồng Nguyệt Xích Mẫu.

“Muốn hỏi Tứ oa oa vì sao lạc mất, Đại oa oa trong lòng biết rõ nhất, biết rõ nhất!”

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn Thế Tử.

Giờ phút này Thế Tử mở hai mắt ra, ngóng nhìn thôn và nhẹ giọng mở miệng.

“Thần hồn Ngũ muội đã thức tỉnh, phương pháp gỡ bỏ phong ấn… . . Là Tam tỷ ngươi dùng quyền hành chính mình, huyễn hóa ra toàn bộ dấu vết những người từng xuất hiện ở nơi này từ xưa đến nay, khiến đồng dao vang vọng ở nơi đây vô số trong năm tháng, không ngừng phiêu đãng.”

“Hứa Thanh, quá trình này cần nhờ lực lượng Tử Nguyệt của ngươi, đây là chìa khóa mở ra phong ấn nơi đây.”

“Mà ta, sẽ toàn lực ứng phó cải biến nhận thức của thiên địa, ẩn nấp hết thảy chấn động, trong mười hơi thở, ta có nắm chắc cho dù Hồng Nguyệt Thần Điện luôn thời khắc chú ý, cũng không cách nào cảm ứng được.”

“Nhưng, chỉ có mười hơi thở.”

Thế Tử quay đầu, nhìn về phía Minh Mai công chúa.

“Đã đủ.”

Minh Mai công chúa nói qua, sau đó liền bước một cái đi về phía trước, giơ tay phải lên chỉ một ngón tay về phía trước thôn, thiên địa lập tức biến sắc, gió giục mây vần, vào thời khắc này sấm sét trên bầu trời cũng dừng lại.

Một dòng sông thời gian bỗng nhiên biến ảo, chảy xuôi trôi qua bên trong cái thôn này.

Nước sông mãnh liệt, bọt nước bốc lên bắn ra vô số nước bọt, phiêu tán trong thiên địa, hóa thành vô số thân ảnh.

Nhưng phàm là người sinh ra trong nơi này, trong một cái chớp mắt, thời gian bọn họ ở đây đều bị Minh Mai công chúa vớt ra, tràn ngập trong thôn, càng lúc càng nhiều.

Cho đến ba hơi thở sau, rập rạp vô số, cực kỳ nhiều.

Mà tất cả hộ gia đình trong thôn, cũng đều mờ mịt bước ra khỏi phòng xá.

Giờ khắc này, người sống lại, vãng hồn linh, đồng tề tụ.

Thiên địa nổ vang, hư vô chấn động, bên trong dòng sông thời gian rơi lả tả, âm thanh ngâm xướng đến từ sống và chết, khúc ca đến từ hiện tại và quá khứ, vang vọng bát phương.

“Lúc trước có một Đại oa oa, sau lưng là một loạt tiểu oa oa….”

“Cho đến đột nhiên có một ngày… . .”

Chương 1489: Đầu nguồn của Môn tộc (1)

Nháy mắt khi ngón tay của Minh Mai công chúa hạ xuống, âm thanh bên trong dòng sông thời gian lập tức vang vọng, Thế Tử cũng triển khai quyền hành của mình.

Khác biệt với Minh Mai công chúa, quyền hành của Thế Tử là cải biến nhận thức.

Không chỉ có thể cải biến nhận thức của chúng sinh, cũng có thể cải biến thuộc tính của pháp tắc quy tắc, càng có thể cải biến suy nghĩ của thiên địa vạn vật!

Thông qua cải biến chúng sinh vạn vật, ảnh hưởng tới pháp tắc thiên địa, tiến tới lừa dối khiến Thiên Đạo cũng vào thời khắc này không chú ý tới, để cho Thần Linh cũng vào một nháy mắt này bị hạn chế tầm nhìn.

Để cho mảnh Tế Nguyệt đại vực vào thời khắc này, cũng không cách nào cảm giác được hết thảy những thứ phát sinh ở nơi đây.

Cũng bao hàm cả Hồng Nguyệt Thần Điện.

Quyền hành này quá mức kinh khủng, duy chỉ có đáng tiếc là, Thế Tử biểu hiện ra đến trình độ như vậy, dù lão thân là Uẩn Thần, nhưng cũng chỉ nắm chắc tuyệt đối nhất ở trong thời gian tối đa 10 hơi thở.

Nếu thay đổi hết thảy bên ngoài, dĩ nhiên 10 hơi thở là không đủ.

Nhưng trợ giúp Minh Mai công chúa hành động, thì vẫn ổn.

Dòng sông thời gian chảy xuôi giữa ngón tay của nàng, hết thảy mọi thứ trong thôn cũng trở lên mông lung.

Lờ mờ có thể thấy được, bên trong có hài tử, có người trưởng thành, có lão nhân, ngóng qua thì thấy toàn bộ trong thôn rập rạp vô số thân ảnh, cảnh tượng tựa như một màn lưu niệm đang không ngừng chiếu ra.

Đồng dao, cũng phát ra ở trong đây, một lần lại một lần truyền đi.

Trong cảm giác, hết thảy mọi thứ trong nơi đây đều bị kéo dài, hẳn là đã trôi qua 10 hơi thở, thế nhưng trong hiện thực, toàn bộ sự tình vừa phát sinh chỉ hoàn thành trong ba hơi thở.

Tựu thật giống có người áp súc toàn bộ tin tức, sau đó cưỡng ép nén lại và hạn chế trong ba hơi thở.

Loại việc như thế, tạo thành cảm giác sụp đổ kinh khủng, nếu như có người ngoài đứng ở vị trí của Hứa Thanh, bản thân không có thân hình Thần Linh chống đỡ, hoặc là tu vi chưa đủ, như vậy vào thời khắc này linh hồn của họ sẽ tan vỡ.

Đây, chính là người có tư chất kinh diễm tuyệt đỉnh nhất bên trong hàng nhi nữ của Chúa Tể, trước khi lão Cửu chưa sinh ra, thậm chí Cổ Hoàng cũng khen ngợi Minh Mai công chúa.

Hứa Thanh thấy vậy, cũng thay đổi sắc mặt.

“Thời gian… . .”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, một khắc nhìn tới Minh Mai công chúa, giờ phút này tiếng lẩm bẩm đến từ chúng sinh vãng hồn trong thôn liền hóa thành tiếng nổ vang, dưới tiếng hát đồng dao của bọn họ không ngừng vang vọng, bên trong thiên địa dần tạo thành một đạo thân ảnh như mộng ảo.

Thân ảnh ấy tựa hồ là nữ tử, nàng đưa lưng về phía chúng sinh, cúi đầu giống như đang khóc.

Có thể thấy trên người của nàng có vô số vong hồn đang cắn xé, máu thịt mơ hồ, đồng thời cũng có từng sợi xiềng xích màu đỏ đang ràng buộc nàng.

Thân ảnh của nàng mơ hồ, khóa sắt cũng là như thế, không tồn tại ở thế gian, chỉ tồn tại trong bản đồng dao kia.

Giờ phút này mặc dù đã hiển lộ ra, nhưng lại không ngừng vặn vẹo và tiêu tán, hình như không tồn tại được quá lâu.

“Hứa Thanh.”

Giọng nói của Minh Mai công chúa truyền vào tâm thần Hứa Thanh, Hứa Thanh không chần chờ chút nào, vào thời khắc này toàn diện bộc phát lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể, lực lượng quyền hành Hồng Nguyệt cũng tương tự bốc lên.

Ánh sáng huyết sắc tản ra từ toàn thân hắn, vô số máu tươi bay nhanh lên không, dưới Minh Mai công chúa phất tay, những giọng máu tươi này bay thẳng đến phía hư ảnh do đồng dao hình thành.

Trong chớp mắt huyết sắc bao phủ mộng ảo, nhuộm hồng toàn bộ, biến thân ảnh thút thít nỉ non từ trạng thái hư vô, ngưng kết trong hiện thực.

Giờ khắc này hư ảo và chân thật, hình như xuất hiện trùng lặp.

Mà trùng lặp này đưa tới chấn động vô cùng kịch liệt, toàn bộ cảnh tượng đều rung động lắc lư, trong lúc này những sợi khóa sắt màu đỏ kia cũng cũng bắt đầu lay động mãnh liệt, cuối cùng dưới tiếng ken két, từng đám xích xuất hiện lỗ hổng sắp đứt gãy.

Cuối cùng Minh Mai công chúa bước một cái, nàng từ thực tế đi vào trong hình chiếu mộng ảo, đi đến bên thân ảnh thút thít nỉ non trong đó, ôm nàng vào trong lòng.

“Ngũ muội, không khóc, tỷ tỷ dẫn ngươi về nhà.”

Thân ảnh thút thít nỉ non run rẩy kịch liệt, một nháy mắt này, khóa sắt xuất hiện lỗ hổng ở bốn phía thân thể liền ầm ầm vỡ vụn.

Toàn bộ vong hồn cũng đều kêu rên, màu xám tro bay ngập trời.

Hơi thở thứ mười, đã đến.

Thân ảnh Thế Tử tan biến, thân ảnh Hứa Thanh tản đi, cảnh tượng mộng ảo trong thiên địa cũng tương tự biệt tích.

Dòng sông thời gian dường như chưa từng xuất hiện qua, những vong hồn kia cũng là như thế, hết thảy đều khôi phục như thường, về phần những cư dân trong thôn đi ra kia, thần sắc từng người tuy có chút ít mờ mịt, nhưng rất nhanh lại lần nữa chết lặng.

Bất đồng duy nhất, là nội dung bản đồng dao mấy đứa trẻ hát đã bị cải biến.

“Búp bê vải, búp bê vải, hai mắt thật to tóc thật đen, ta muốn ôm ngươi đưa về nhà.”

“Búp bê vải, búp bê vải, không phải sợ bầu trời sấm sét, vĩnh viễn vui vẻ cười ha hả.”

……

Môn tộc, là một cái tộc quần cực kỳ đặc thù bên trong Tế Nguyệt đại vực.

Tộc quần này không có tộc địa của chính mình, tộc nhân trưởng thành hay không, quyết định bởi bọn họ có tìm được cánh cửa thuộc về mình trong cửa mộ hay không.

Một khi tìm được, bọn họ sẽ phải lưu lạc bát phương, không ngừng đi về phía trước trong Tế Nguyệt đại vực.

Cho đến khi đi đến tất cả nơi, đi tới hết thảy khu vực có thể đi.

Đây là tập tục của bọn họ, cũng là phương thức sinh tồn, càng là phương pháp tu hành.

Cũng không biết rõ tại sao Môn tộc lại như thế, coi như là bản thân Môn tộc cũng tương tự không hiểu, đây là bản năng của bọn họ.

Mà cái tộc quần này còn có một đặc thù, đó chính là… Mỗi một lần Xích Mẫu Hồng Nguyệt đến, thân thể của bọn họ sẽ diệt vong, nhưng cánh cửa đeo trên lưng sẽ không tan biến.

Vả lại trước mỗi một lần Xích Mẫu đến, bộ tộc này cũng bình tĩnh hơn so với những tộc quần khác, tộc nhân sẽ lần lượt từ bốn phương tám hướng trở lại cùng một nơi, tại đó đặt cánh cửa của bọn họ xuống.

Chỗ đó, được tộc này xưng là Cửa Mộ.

Cửa Mộ, nằm trong một hạp cốc lớn phía đông Tế Nguyệt đại vực, người ngoài gọi nơi đó là Đại Địa Vực Sâu, bởi vì mảnh hạp cốc này chẳng những có chiều dài kinh người, mà chiều sâu cũng tương tự không thể đo được.

Trong vực sâu đó có vô số cánh cửa, lớn nhỏ đủ các kiểu dáng tạo hình, nhiều loại chất liệu khác nhau.

Cảm giác mục nát lan tràn ở chỗ này, kéo dài mãi không tiêu tan.

Mà tu sĩ cũng không muốn tới đây, bởi vì trong ngoài hạp cốc có quá nhiều sự tình thần bí, án lệ mất tích chỗ nào cũng có.

Nhưng giờ phút này, trên vách đá của hạp cốc đó, lại xuất hiện bốn thân ảnh.

Hai lão nãi nãi, một lão gia gia, về phần người thứ tư… . . là Hứa Thanh.

Hôm nay, là ngày thứ tư bọn hắn rời khỏi Hắc Ngô sơn.

Chương 1490: Đầu nguồn của Môn tộc (2)

So với Minh Mai công chúa, lão nãi nãi kia gầy gò hơn rất nhiều, nàng mặc toàn thân trường bào màu đen, xương gò má rất cao, thoạt nhìn cũng không phải là người hiền lành, mà hiện ra vẻ cay nghiệt.

Càng toát ra một vòng âm trầm nồng đậm không tiêu tan.

Mà mỗi lần nhìn Thế Tử, vẻ âm trầm này sẽ càng sâu, chỉ có lúc đối mặt với Minh Mai công chúa, trong thần sắc của lão nãi nãi áo đen này mới hiện ra một tia ấm áp thân tình.

Còn đối với Hứa Thanh, vẻ âm trầm của nàng cũng sẽ ít đi rất nhiều, thay vào đó chính là vẻ hòa ái tựa như trưởng bối nhìn vãn bối.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được, lão nãi nãi áo đen này hình như không am hiểu biểu lộ cảm xúc hiền lành, vẻ hòa ái như vậy đã rất là dụng tâm rồi.

“Bát đệ, chính là bị phong ấn ở nơi đây.”

“Gã bị phong ấn ở trong một cánh cửa cổ xưa, cánh cửa kia lại bị đánh vỡ hóa thành vô số phần, vì vậy giữa thiên địa liền có Môn tộc.”

“Môn tộc không có tộc địa, nhưng cánh cửa thì có.”

“Chuẩn xác mà nói, tộc nhân Môn tộc cũng không phải những tu sĩ kia, mà là những cánh cửa này.”

“Nơi đây, chính là tộc địa của Môn tộc.”

“Từng cánh cửa đều là một bộ phận của Bát đệ, mà mỗi một lần thế nhân truyền tống, đều là tiêu hao thần hồn của Bát đệ.”

“Loại tiêu hao đó sẽ hình thành nhân quả vô hình, loại nhân quả này có thể tạo thành hành hạ liên tục đối với Bát đệ… .”

Trên vách đá, Thế Tử nhẹ giọng mở miệng.

Minh Mai công chúa chú ý đến dưới hạp cốc, Ngũ nãi nãi một bên cũng âm trầm hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Thế Tử.

Hiển nhiên giữa hai người đã từng có một chút mâu thuẫn, Hứa Thanh không biết được nguyên nhân, nhưng nhìn ra trong thần sắc của Thế Tử hiển lộ một chút ý mắc nợ.

Đồng thời hắn nghe lời nói của Thế Tử, nghĩ tới chính mình đã từng chỉ xém chút nữa đã mượn nhờ Môn tộc truyền tống.

Giờ phút này nhớ lại, hình như lúc ấy... Thế Tử là cố ý ngăn cản, khiến cho mình không bước vào.

“Cho nên, muốn cởi bỏ phong ấn của Bát đệ, vẻn vẹn dựa vào ta cùng Tam tỷ, cuối cùng hơi khó có thể hoàn mỹ, Yêu muội*, việc này cần lực lượng quyền hành của ngươi...” Thế tử nhìn Ngũ muội của mình, âm thanh êm dịu một chút.

(*Yêu muội: ‘Yêu = 幺’, em gái út nhỏ nhất, cách gọi thân thiết)

Lão nãi nãi áo đen lạnh nhạt nhìn qua Thế Tử, không nói chuyện.

Minh Mai công chúa một bên thầm than, cầm tay Ngũ muội.

Lão não nãi áo đen trầm mặc, sau một lúc lâu nhẹ gật đầu.

Thế Tử thở dài trong đáy lòng, nhưng vẫn giữ vững tinh thần, lão tương tự cùng lúc trước, chịu trách nhiệm che đậy hết thảy chấn động, mà Minh Mai công chúa sẽ vào hạp cốc, lấy ra cánh cửa cổ xưa phong ấn Bát đệ.

“Tiểu oa nhi, cho ta một giọt Tử Nguyệt chi huyết của ngươi.”

Trước khi đi, Minh Mai công chúa nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh không chút do dự, lập tức tràn ra lực lượng Tử Nguyệt, hóa thành huyết hải, cho rất nhiều.

Cách làm này để cho Minh Mai công chúa nở nụ cười, lão nãi nãi áo đen cũng âm thầm gật đầu, lúc nhìn Hứa Thanh cảm giác hòa ái càng tự nhiên hơn một chút.

Cầm lấy máu huyết Tử Nguyệt của Hứa Thanh, Minh Mai công chúa cất bước đi thẳng đến hạp cốc phía dưới, mà nàng rời đi, bầu không khí nơi đây cũng lập tức quạnh quẽ lạnh nhạt.

Lão nãi nãi áo đen không nói một lời, Thế Tử cũng không biết nói cái gì, vì vậy nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu tử, mấy ngày hôm nay ngươi có chút thanh nhàn, trên đường trở về, không thể dùng lực lượng Tử Nguyệt, ngươi phải dựa vào bản thân tự đi trở về.”

“Thối lắm!” Lão nãi nãi áo đen hừ lạnh một tiếng.

Thế Tử nghe vậy cười khổ, nhìn Ngũ muội của mình.

“Yêu muội… . .”

“Câm miệng!”

Thế Tử nhướng lông mi lên, có chút phẫn nộ, nhưng nhìn muội muội trước mắt, cảm thấy khí tức của nàng suy yếu, lão lần nữa thở dài, dung nhập tức giận vào trong ánh mắt, tìm đến chỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, nhích tới gần lão nãi nãi áo đen một chút, mà ngay một khắc này, trong hạp cốc truyền ra âm thanh nổ vang, đất rung núi chuyển, Thế Tử cũng thu hồi tâm thần, phất tay ảnh hưởng thiên địa, hóa thành che lấp, lúc này âm thanh dưới đáy hạp cốc lại càng lúc càng động trời hơn.

Mơ hồ trong đó, có vô số tiếng gào thét vang vọng, càng có chấn động đáng sợ khuếch tán ra.

Chấn động rất mạnh, chẳng những khiến cho hạp cốc lay động mà vách đá phía dưới cũng xuất hiện rất nhiều khe hở, liên tục vỡ ra hình thành vô số đá vụn liên tiếp lăn xuống.

Hứa Thanh chỉ là thoáng cảm ứng, toàn thân liền dâng lên cảm giác nguy hiểm vô tận, hắn có thể tưởng tượng đến, nhất định trong hạp cốc có tồn tại kinh khủng cực hạn.

Nhưng hiển nhiên đối với Minh Mai công chúa mà nói, những thứ này không coi vào đâu.

Một lát sau chấn động đình chỉ, thân ảnh Minh Mai công chúa trong lúc im hơi lặng tiếng xuất hiện ở trên vách đá, toàn thân nhẹ nhõm, không nhìn ra nửa điểm dấu vết đã từng ra tay.

Trong tay của nàng cầm một mảnh gỗ vỡ cỡ lòng bàn tay, phất tay cho nó trôi nổi giữa không trung.

“Cánh cửa cổ xưa phong ấn Bát đệ đã hoàn toàn vỡ vụn, khó có thể hình thành vật dẫn, đây là bụi bặm ta sưu tập gom lại ở phía dưới, dùng dòng sông thời gian trọng tố lại, cũng chỉ có thể hình thành được một chút thế này.”

Cảm giác cổ xưa tang thương từ bên trong mảnh gỗ vỡ không ngừng khuếch tán ra.

Hứa Thanh cảm ứng một phen, bản năng nhìn lão nãi nãi áo đen.

Hắn muốn biết quyền hành của đối phương, là cái gì.

Lão nãi nãi áo đen ngóng nhìn mảnh gỗ vỡ kia, giơ lên ngón trỏ tay phải khô héo hình như không cách nào tự hành khôi phục, nhẹ nhàng điểm vào phía trên.

Qua một lát, thân thể của nàng rõ ràng càng già yếu hơn, thế nhưng mảnh gỗ vỡ kia lại rung động lắc lư kịch liệt, mắt thường có thể thấy được bắt đầu khôi phục!

Nó không ngừng sinh trưởng và lan tràn, trong ngắn ngủi năm cái hô hấp, liền tạo thành một cánh cửa lớn cổ xưa, đứng sừng sững giữa thiên địa.

Khuôn cửa màu đen, cánh cửa màu trắng, điêu khắc hoa văn dây leo phức tạp, nhất là trên cửa, những dây leo điêu khắc này lượn lờ, hình thành một đóa hoa khiên ngưu màu xám.

Hoa này yêu dị, có thể rung chuyển linh hồn.

Từng trận cảm giác năm tháng hoang cổ tản ra, hình thành uy áp khiến hư vô bốn phía vỡ vụn.

Càng là một khắc cánh cửa gỗ này xuất hiện, trong đó truyền ra tiếng đập cửa kịch liệt.

Phanh phanh, phanh phanh!

Như là thiên lôi cuồn cuộn.

“Quyền hành của ta không phải do luyện hay tu hành, mà là trời sinh đã có, có thể khiến cho vạn vật khôi phục, chỉ duy nhất bản thân mình là không thể nghịch lại để khôi phục.”

Lão nãi nãi áo đen quay đầu nhìn qua Hứa Thanh, khàn khàn mở miệng.

Chương 1491: Phụ mẫu sinh con trời sinh tính (1)

‘Vạn vật khôi phục’, bốn chữ vô cùng đơn giản, lấy ngữ khí lạnh lùng nói ra, lại mang cho Hứa Thanh cảm giác cực kỳ mãnh liệt.

Nhất là câu ‘chỉ duy nhất bản thân mình là không thể nghịch lại để khôi phục’, chỗ này mơ hồ lộ ra một cỗ bi thương khó tả.

Người nhi nữ nhỏ nhất của Chúa Tể này, nàng sinh ra liền có được lực lượng quyền hành, nhưng đối với nàng mà nói, có lẽ quyền hành này không phải là chuyện may mắn gì.

Nàng là lấy sinh mệnh của bản thân …để khôi phục vạn vật.

Cái này rất cường đại, đồng thời cũng vô cùng tàn khốc, vả lại hiển nhiên có cực hạn.

Thế Tử theo bản năng giơ tay lên, đặt ở trước mặt Ngũ muội.

Từ nhỏ đến lớn lão vẫn luôn làm như vậy, không chỉ là lão, tất cả huynh đệ tỷ muội bọn họ cũng đều làm.

Minh Mai công chúa cũng tương tự như thế.

“Không cần, ta vốn không sống được quá lâu.” Lão nãi nãi áo đen nhàn nhạt mở miệng.

“Sống không được bao lâu, cũng phải sống!” Thế Tử nhíu mày, thần sắc lộ ra uy nghiêm, giọng nói cũng lần đầu tiên bá đạo như vậy.

Lão giơ tay phải lên vỗ một cái, một đám khí tức sinh mệnh tràn ra từ trên người của lão, bay thẳng đến lão nãi nãi áo đen.

Cưỡng ép dung nhập.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể lão nãi nãi áo đen chấn động, khí tức trên thân rõ ràng nồng đậm hơn một chút, nàng với vẻ phức tạp nhìn người ca ca trước mắt này, trầm mặc không nói.

Cách làm đồng dạng cũng hoàn thành trong tay Minh Mai công chúa, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cũng đưa ra một giọt máu Tử Nguyệt.

“Ngươi thì khỏi.”

Thế Tử giơ tay lên, bắn giọt máu tươi kia quay về trên Hứa Thanh người, sau đó tay áo hất lên, thân ảnh mọi người kể cả cánh cửa đen trắng kia cùng nhau tan biến.

Ba ngày sau.

Trên Thanh Sa đại mạc, đại địa có một chỗ vòng xoáy, thân ảnh Hứa Thanh ở ngay bên trong đó, hắn đang cố gắng bò lên bên trên.

Sức nặng đến từ mặt trời khiến cho hắn lần nữa cảm nhận được khó khăn trong sa mạc này.

Mà lần này Minh Mai công chúa cũng không kéo hắn ra nữa, nàng cùng Thế Tử, còn có Ngũ muội bọn họ đang ở trên bầu trời, khoanh chân ngồi trước cánh cửa đen trắng cực lớn.

Muốn mở cánh cửa đó ra, hiển nhiên không thể lập tức hoàn thành, cần ba người bọn họ liên tục dung nhập quyền hành, vì vậy sau khi trở về nơi đây, ba vị Uẩn Thần này liền bắt đầu thi pháp.

Mà lúc này cũng không có người nào để ý tới Hứa Thanh, hắn lựa chọn tự mình tu hành.

“Cái mảnh sa mạc này, thật ra mới là nơi để cho ta thích ứng mặt trời tốt nhất.”

“Nếu như ta có thể đi lại trên sa mạc bình thường mà không sụt xuống, như vậy lúc trở lại Khổ Sinh sơn mạch, sẽ lại càng thêm nhẹ nhõm.”

“Đồng thời, nếu như ta thật sự làm được điểm ấy, như vậy ta có thể thử nghiệm phi hành!”

“Một khi ta cũng có thể phi hành bình thường, những Nguyên Anh khác của ta liền có thể tấn cấp.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Trái cây do Linh Tàng biến thành chính là đại bổ đan để tu vi của hắn đột phá. Chỉ bất quá mặc dù Minh Mai công chúa tặng cho hắn, nhưng trên đường Thế Tử vẫn nhắc nhở Hứa Thanh không nên ăn ngay lúc này.

Trước khi những Nguyên Anh khác còn chưa có thích ứng uy áp mặt trời, đi nuốt trái cây kia vào, mặc dù chính xác có thể để cho Nguyên Anh tăng trưởng, nhưng đồng dạng cũng lãng phí cơ hội tốt để ma luyện.

Bởi vì quá trình thừa nhận uy áp mặt trời, hoàn toàn có thể ma luyện ra càng nhiều tiềm lực của Nguyên Anh hơn nữa, khiến khả năng phát triển cực hạn của Nguyên Anh tăng lên, lúc đó nuốt trái cây kia vào mới là hoàn mỹ nhất.

Điểm này, Minh Mai công chúa cũng không phản bác.

Cho nên căn cứ vào những ý nghĩ đó, Hứa Thanh đắm chìm bên trong việc tu hành của mình.

Thời gian trôi qua, rất nhanh lại trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh không biết ngày đêm khống chế Nguyên Anh của mình, khiến cho bọn nó không ngừng bộc phát, mỗi một lần tiêu hao thì thân thể của hắn sẽ lại lõm vào bên trong sa mạc.

Ở bên trong nghỉ ngơi một chút, lại bắt đầu lần nữa tu hành.

Cứ thế vòng đi lặp lại, hôm nay hắn đã có thể làm được việc hành tẩu trên sa mạc, chỉ lõm một xích.

“Đây là cực hạn bây giờ, muốn một chút cũng không lõm cũng không phải là không thể được, nhưng thời gian duy trì chỉ có một canh giờ, Nguyên Anh liền sẽ đạt tới cực hạn, cần tu dưỡng sau đó mới có thể tiếp tục ra sức.”

Hứa Thanh trầm ngâm, trong đầu cân nhắc phải chăng tồn tại những phương pháp khác có thể phụ trợ mình thích ứng. Mà ngay lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt.

Mặc dù mấy ngày nay cũng sẽ thỉnh thoảng xuất hiện tiếng đập cửa, nhưng lúc này tiếng đập rõ ràng càng lớn, càng chấn động tâm hồn hơn.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn bầu trời xa xa.

Trên bầu trời, ba huynh đệ tỷ muội Thế Tử cũng đều giương mắt.

“Tính cách lão Bát vẫn là bạo liệt như vậy.”

Thế Tử nhíu mày, sau đó nhìn Minh Mai công chúa.

“Thời gian không sai biệt lắm.”

“Hình như thần trí của gã cũng không hoàn toàn thức tỉnh.”

Minh Mai công chúa mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

“Như khi còn bé đi, đánh cho tới khi dừng lại là được rồi.”

“Cũng tốt!” Thế Tử gật đầu, hai tay bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay về phía cửa lớn.

Minh Mai công chúa cùng với Ngũ muội cũng đồng dạng làm như vậy.

Mắt thấy ba vị Uẩn Thần có động tác như thế, Hứa Thanh theo bản năng chạy nhanh ra xa xa, hắn đã nghe được đối thoại của bọn họ, không muốn tiếp xúc quá gần.

Sự thật chứng minh cách làm của Hứa Thanh là chính xác.

Bởi vì ngay lúc hắn chạy trốn được mười dặm, tiếng đập cửa trên bầu trời đã kịch liệt đến mức tột cùng, như là có một tồn tại kinh khủng biến màn trời hóa thành trống trận, đang dùng toàn lực mà đánh.

Âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra, khiến cho vô số cát sỏi trên mặt đất tan vỡ toái diệt, hư vô cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Mà Thanh Sa đại mạc rõ ràng có đủ kỳ dị, nơi đây khác biệt cùng bên ngoài, những thứ chấn động này sinh ra ở đây, dường như hoàn cảnh thiên nhiên đã tự có đủ hiệu quả ẩn nấp.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hiểu rõ khả năng đây chính là nguyên nhân bọn người Thế Tử lựa chọn cởi bỏ phong ấn ở nơi này.

“Phạm vi mười dặm vẫn còn hơi gần…”

Lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể Hứa Thanh ầm ầm bộc phát, máu tươi tràn ngập, tốc độ bỗng nhiên tăng vọt.

Mặc dù Thế Tử không cho hắn dựa vào lực lượng Tử Nguyệt, nhưng Hứa Thanh cảm thấy thời điểm này, dùng một chút cũng không liên quan, giữ mạng hoặc tránh bị liên lụy khiến bị thương mới là quan trọng.

Cứ như vậy mấy cái hô hấp sau, Hứa Thanh đã đến ngoài trăm dặm, lúc này đáy lòng mới an ổn, ngẩng đầu ngóng nhìn về bầu trời nơi xa xăm.

Tầm mắt đạt tới, đã không nhìn thấy thân ảnh ba người Thế Tử, chỉ có thể mơ hồ trông thấy cánh cửa trên bầu trời, một cái chớp mắt hạ xuống, chỗ đó tràn ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi màn trời và bao trùm đại địa.

Vào thời khắc này, tiếng đập cửa càng mạnh mẽ và dồn dập trước đó chưa từng có, mà càng kinh người hơn là, âm thanh này rõ ràng ảnh hưởng tới nhịp tim đập, Hứa Thanh cảm thụ rõ ràng trái tim của mình dường như không bị khống chế.

Vô cùng kinh hãi, lực lượng Tử Nguyệt của Hứa Thanh lập tức bộc phát quyền hành để biến thành vòng xoáy huyết sắc vờn quanh ngoài thân thể để chống cự, sau đó hắn lần nữa chạy như điên.

Chương 1492: Phụ mẫu sinh con trời sinh tính (2)

Cùng lúc đó, trước cánh cửa đen trắng, theo ba người Thế Tử ra tay, cánh cửa này truyền ra âm thanh xung đột bén nhọn, từ phía ngoài vào, chậm rãi bị đẩy ra, lộ ra một đạo khe hở.

Một mảnh sương mù lục sắc bằng tốc độ kinh người bộc phát ra từ trong khe hở, dường như bị phong bế quá lâu quá lâu, giờ phút này một cái chớp mắt lao ra, một cổ khí tức cuồng bạo liền bốc lên ở.

Bầu trời xuất hiện lục sắc, đại địa cũng là như thế, càng là dưới mảnh sương mù này hội tụ, một thân ảnh cao lớn cởi trần như ẩn như hiện ở.

Ngửa mặt lên trời gào thét.

Thân ảnh này có uy áp rất kinh người, Hứa Thanh ở cự ly xa, chỉ là cảm thụ một phen mà đáy lòng liền có một cỗ cảm giác phẫn nộ tự động phát tác.

Vô cùng phẫn nộ, nổi giận tột cùng.

Cảm xúc này tới rất đột nhiên, không có bất kỳ nguyên do, chợt bộc phát ngay trong lòng Hứa Thanh.

Không chỉ là hắn nơi đây, một cái chớp mắt này, hết thảy hung thú bốn phía bên trong phạm vi cũng bạo phát cơn giận dữ, dù là Sa Trùng ngày bình thường tương đối ôn hòa, cũng trong chớp mắt trở nên dữ tợn vô cùng.

Hết thảy, đều bị ảnh hưởng.

Vòng xoáy máu tươi bốn phía Hứa Thanh càng lúc càng chuyển động mạnh hơn mới khiến cho tâm thần của hắn khôi phục, giờ phút này trong lúc lui ra phía sau, hắn cũng đã có chỗ hiểu ra đối với quyền hành của vị nhi tử thứ tám của Chúa Tể.

“Nổi giận!”

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, đáy lòng thì thào, một cái chớp mắt xa xa truyền đến một tiếng hừ lạnh.

“Rống cái rắm!”

Theo âm thanh vang vọng, Thế Tử giơ tay phải lên như muốn dùng nắm đấm, nhưng dường như lo lắng đối phương không cách nào thừa nhận, vì vậy đổi thành một ngón tay, nhấn xuống.

Trong khoảnh khắc, bốn phía vặn vẹo, bát phương mơ hồ, thân ảnh cao lớn đang gào to dừng lại, như bị lực lượng vô hình trấn áp, toàn thân run rẩy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh ấy chợt ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt dữ tợn, chẳng những không giảm thiểu tức giận, ngược lại càng lớn.

“Ta muốn… .”

Thân ảnh cao lớn này cuồng bạo như là sóng dữ dấy lên, đang muốn đổ ập xuống, nhưng vào lúc này Minh Mai công chúa nhíu mày.

“Thế Tử, ngươi ra tay quá nhẹ nhàng.”

Trong lúc nói, Minh Mai công chúa một bước đi ra, trực tiếp đến trước mặt thân ảnh cao lớn kia, tay phải nhấn một cái xuống phía dưới.

Thân ảnh cao lớn lập tức chấn động mãnh liệt, toàn bộ người vặn vẹo, lại hóa thành một viên thịt, bị hung hăng đập xuống mặt đất.

Mặt đất rung động lắc lư, xuất hiện hố sâu.

Mà không đợi viên thịt kia vùng vẫy, thân thể của nó liền nhanh chóng bị kéo ra ngoài, theo hai tay Minh Mai công chúa cách không xé một cái.

Xoạt một tiếng, viên thịt bị xé thành hai nửa, lẫn nhau cấp tốc rời xa, lại lấy tốc độ nhanh hơn hội tụ với nhau, cuối cùng hung hăng đập vào nhau.

Âm thanh ầm ầm vang vọng bát phương.

Cũng không kết thúc, hai cái viên thịt đụng vào nhau, bởi vì sức mạnh quá lớn, cho nên va vào nhau lại lần nữa bị phản chấn mà xé rách.

Lần này hóa thành bốn phần, sau khi riêng phần mình tách ra, liền từ bốn phương hướng bất đồng, lại cấp tốc va chạm.

Tiếp tục thành tám phần, mười sáu phần, ba mươi hai phần… .

Mà Minh Mai công chúa chỉ là đứng ở nơi đó, mặt không cảm xúc phất tay.

Thế Tử ở bên cười ha hả nhìn, trên mặt Ngũ muội hiếm thấy lộ ra một tia vui vẻ, hình như một màn này khiến cho nàng nhớ tới những chuyện vui vẻ ngày trước.

Hứa Thanh xa xa dựa vào thần thức thấy một màn như vậy, cũng đã có thêm càng nhiều nhận thức hơn nữa đối với thực lực cùng với phong cách ra tay của Minh Mai công chúa, mà lúc này, cuối cùng một tiếng kêu rên truyền ra từ bên trong sáu mươi bốn phần viên thịt hình thành đụng vào nhau.

“Tỷ, ta tỉnh rồi, đừng đánh nữa, ta thật sự tỉnh rồi.”

Minh Mai công chúa không nói một lời, lần nữa phất tay, một trăm hai mươi tám phần máu thịt vỡ ra, sau khi gào thét về bát phương, mắt thấy còn muốn tăng tốc va chạm, tiếng kêu rên trong đó vang vọng.

“Đại ca, Ngũ muội, nhanh khuyên nhủ Tam tỷ, ta sai rồi, mới vừa rồi là ta không khống chế tốt!”

Tiếng kêu rên này hiện ra hoảng sợ, truyền khắp bốn phương, sau đó Minh Mai công chúa mới hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù vẫn là phất tay, nhưng lúc này đây một trăm hai mươi tám phần máu thịt này không va chạm nữa, mà hòa hợp lại với nhau, hóa thành thân ảnh cao lớn lúc trước đó.

Thoạt nhìn thân ảnh này là một người thanh niên, thân hình khôi ngô, đứng ở nơi đó tựa như một tòa núi nhỏ, nguyên bản cảm xúc nổi giận tồn tại ở trên người gã bây giờ đã toàn bộ tan biến, thay vào đó chính là vẻ nịnh nọt.

“Đại ca, Tam tỷ, Ngũ muội, hiện giờ phụ hoàng đã khôi phục rồi sao, Xích Mẫu bị giết chết rồi hả, ha ha, rốt cuộc lão tử ta đã thoát khốn!”

Nhi tử thứ tám của Chúa Tể hưng phấn mở miệng, nói xong liền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lại cảm giác bốn phương một chút rồi sửng sốt, tiếp theo liền hít vào một hơi.

“Tình huống như thế nào? Phụ vương chưa khôi phục, Xích Mẫu vẫn còn tồn tại?”

“Hử, còn có một tên Thần tử Hồng Nguyệt ở gần đây?”

“Thật là to gan!”

Thanh niên khôi ngô chợt quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra nổi giận, tay phải theo bản năng giơ lên chụp lấy.

Hứa Thanh hoảng sợ, thân thể lập tức bị trói buộc, thậm chí trong cảm giác của hắn, giờ phút này không gian ở bốn phía quanh hắn đều sụp xuống, toàn bộ thân hình bị một cỗ đại lực cưỡng ép túm đi, lăng không xuất hiện ở trước mặt người thanh niên khôi ngô này.

“Đó là nửa đệ tử của đại ca ngươi, càng là ân nhân trợ giúp ta cùng Ngũ muội và cả ngươi thoát khốn.”

Minh Mai công chúa nhàn nhạt mở miệng.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể thanh niên khôi ngô chấn động, động tác lập tức điềm đạm bỏ Hứa Thanh xuống, còn sửa sang lại một chút quần áo cho hắn, cười ha ha.

“Tiểu tử, chào ngươi nha.”

Nụ cười xuất hiện trên mặt thanh niên khôi ngô liền lộ ra một cỗ dữ tợn cùng điên cuồng, nhất là đôi mắt tràn ngập tơ máu cùng với thân hình chấn động kinh khủng, cho Hứa Thanh cảm giác tựa như trông thấy con mắt của Thần Linh lúc ở bên trong Quỷ Động.

Khiến cho hắn cảm thấy áp lực không nhỏ.

“Khi còn bé gã sơ suất, bị người ta đánh hư đầu óc, là thật sự bị đánh hỏng nên khó lòng kiềm chế bản thân, vì vậy mong Hứa Thanh ngươi bỏ qua cho.”

Thế Tử nhàn nhạt mở miệng, nói xong liền giơ tay phải lên bắt tới cánh cửa đen trắng trên bầu trời.

Cánh cửa này hóa thành lưu quang rơi vào trong tay Thế Tử, nó bị vuốt vài cái và biến trở thành một chiếc mũ màu xám có đỉnh mũ cao, sau đó ném cho Hứa Thanh.

“Bản thể của thứ này là một cây hoa loa kèn năm đó Cổ Hoàng đưa cho phụ vương ta, là đồ tốt, ngươi đội lên có thể rèn luyện linh hồn của ngươi.”

Hứa Thanh do dự tiếp nhận, sau khi suy nghĩ một chút, dứt khoát đội trên đầu của mình.

Linh hồn hắn nổ vang, cảm giác giống như buộc mặt trời lúc trước lần nữa phủ xuống.

Lần này là ảnh hưởng trên linh hồn.

Trước mắt Hứa Thanh lập tức mơ hồ, linh hồn lay động, hình như thế giới cũng xuất hiện bóng chồng, thần thức càng là chấn động kịch liệt.

Hắn hít vào một hơi, nghiến răng cố gắng thích ứng, lúc này bên tai bỗng truyền đến giọng nói của Thế Tử.

“Tam tỷ, lão Bát, Yêu muội, tiểu tử ấy có một tiệm thuốc nhỏ ở vực này, chỗ đó rất ấm áp, các ngươi đi cùng với ta qua đó đi.”

Chương 1493: Triêu Hà vạn pháp (1)

Khổ Sinh sơn mạch.

Bởi vì chân trời lan tràn huyết quang, Hồng Nguyệt sắp trở về, ác niệm trong lòng chúng sinh cũng theo đó mất đi điều khiển mà tự động bộc phát, cho nên hỗn loạn không chỗ nào không có, giết chóc liên tục diễn ra.

Duy chỉ có ở trên biên giới thân núi của Khổ Sinh sơn mạch, có một tòa thổ thành nho nhỏ, nơi đây trước sau như một, từ đầu đến cuối đều vô cùng ấm áp.

Mọi người dùng vẻ mặt tươi cười nhìn nhau, không có bất kỳ địch ý nào với nhau, tràn đầy hữu ái.

Cư dân bên trong tòa thổ thành này có một nửa là thủ hạ dưới trướng của đệ tử Lý Hữu Phỉ, bởi vì cảm nhận được đại ái của Thế Tử, vì vậy cam tâm tình nguyện lưu lại ở nơi đây, còn có một nửa tu sĩ, thì là trong khoảng thời gian này từ bên ngoài mà đến.

Trước khi những người từ bên ngoài đó đi đến thổ thành, trong lòng tràn ngập điên cuồng, mà sau khi tiến vào nơi đây, cảm nhận được ấm áp từ nơi này, vì vậy liền buông xuống ác niệm, trong lòng xuất hiện tốt đẹp.

“Ấm áp nơi đây, chỉ có lúc phụ vương năm đó tại thế, vùng đất này mới có bầu không khí như vậy, vạn tộc vui vẻ hòa thuận.”

Đi trên đầu đường náo nhiệt, Thế Tử cảm khái.

Minh Mai công chúa một thân áo bào trắng chú ý đến đám người chung quanh, nhẹ gật đầu, nàng biết rõ Thế Tử thật sự ưa thích nơi đây.

Trong mắt Ngũ muội cũng hiện ra hồi ức, so sánh cùng vô số năm tháng bị phong ấn, bây giờ trở về nhân gian, dù là chỉ đi đến một góc, thế nhưng vẫn để cho nội tâm âm lãnh của nàng đã có một chút ấm áp.

Nhưng vào lúc này, thanh niên khôi ngô đi theo phía sau bọn họ nhịn không được mở miệng.

“Ca, ngươi gọi cái này là ấm áp? Từng cọng cây ngọn cỏ nơi đây đều tràn ngập lực lượng của ngươi, gió thổi thế nào, cây cỏ sáng làm sao, đều phải nhìn tâm tình của ngươi.” Sắc mặt Thế Tử trầm xuống, vẻ không vui liếc mắt nhìn lão Bát.

Minh Mai công chúa quay đầu, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

Ngũ muội bên đó nhíu mày, tương tự nhìn lại.

Bị ba người huynh đệ tỷ muội của mình ngóng nhìn như vậy, thanh niên khôi ngô thân thể run lên, bản năng hít vào một hơi, trên mặt lộ ra vẻ nịnh nọt, thân hình càng là nhoáng một cái, cũng hóa thành bộ dáng một lão đầu.

“Một nơi thật tốt, thật ấm áp, thật là thích!”

Thế Tử mặt không cảm xúc, tiếp tục đi về phía trước.

Minh Mai công chúa cùng Ngũ muội thu hồi ánh mắt.

Lão Bát nhẹ nhàng thở ra.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn ra địa vị của mấy người nhi tử và nhi nữ của Chúa Tể.

“Minh Mai công chúa địa vị tối cao, Thế Tử không kém bao nhiêu, nhưng bọn họ đều nhường nhịn Ngũ công chúa, về phần vị lão Bát này…”

Hứa Thanh nhớ tới một màn đối phương bị đánh đập mình thấy trong thần thức lúc trước.

“Đại khái địa vị không sai biệt lắm cùng Ninh Viêm.”

Ở trong nhận thức, Hứa Thanh xê dịch bước chân, đi theo sau lưng Minh Mai công chúa cùng Ngũ công chúa, cách tiệm thuốc càng lúc càng gần.

Rất nhanh, thân ảnh Ngô Kiếm Vu cùng Mặc Quy lão tổ chiếu vào trong tầm mắt Hứa Thanh, thi từ mới mà Ngô Kiếm Vu sáng tác cũng vào thời khắc này truyền vào trong tai.

“Thập thiên cửu địa tám phong, thất hải lục đạo ngũ hành các ngươi nhanh đến mua, một tới hai đi ba đan bốn thái, năm linh sáu văn trả giá không bán!”

Trong khoảng thời gian này, từ khi ở ngoài tiệm thuốc trong thổ thành, thi từ của Ngô Kiếm Vu đã thay đổi rất nhiều quy luật, bây giờ càng là có chỗ sáng tạo mới, chấn động phố dài, khiến cho không ít cư dân tiến đến mua sắm.

Mặc Quy lão tổ bên cạnh thoạt nhìn giống như có lẽ đã cam chịu số phận, trông vô cùng buồn chán, nhưng ở đáy lòng của lão thủy chung đều đang cân nhắc làm như thế nào để chạy trốn khỏi nơi đây.

Lão rất cẩn thận, cho nên những ngày này cũng không hề hành động thiếu suy nghĩ, một mực quan sát.

Mà bây giờ, lão đã nhìn ra một chút manh mối, lúc đáy lòng đang lần lượt phân tích kế hoạch, bỗng nhiên khóe mắt chú ý qua đám người đi tới trên phố dài, lão theo bản năng run run một chút, lộ ra vẻ nịnh nọt, vừa muốn học Ngô Kiếm Vu thuật lại thi từ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo… .

Lão thấy được bên cạnh Thế Tử có hai lão nãi nãi quần áo một đen một trắng.

Lúc thấy lão nãi nãi áo bào trắng kia, trong đầu Mặc Quy lão tổ liền ầm một tiếng.

“Lại một Uẩn Thần?”

Thân thể của lão run rẩy, nội tâm tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, tiếp tục chú ý đến trên người lão nãi nãi áo đen thứ hai, trong đầu lập tức mãnh liệt bốc lên.

“Đây cũng là Uẩn Thần!”

Mặc Quy lão tổ mờ mịt nhìn qua lão đầu khôi ngô cao lớn đi ở phía sau.

“Còn có…”

Hô hấp của Mặc Quy lão tổ cũng dừng lại một chút, lão cảm thấy hết thảy đều quá không chân thực rồi, tựa như đang nằm mơ vậy, thậm chí lão cho rằng nằm mơ cũng không dám tưởng tượng đến thế.

Tất cả khiến cho thân thể của lão lập tức bại liệt, phù phù một tiếng quỳ xuống.

Lão thuận theo, thuận theo một cách trước đó chưa từng có.

Giờ phút này lão không còn ...bất luận ý nghĩ muốn chạy trốn nào nữa, lão cảm thấy bên trong Tế Nguyệt đại vực, trừ phi Hồng Nguyệt Thần Điện toàn lực ứng phó, hoặc là Xích Mẫu phủ xuống, nếu không thì không ai có thể cứu mình.

Ngô Kiếm Vu kinh ngạc, thuận theo ánh mắt của Mặc Quy lão tổ nhìn tới đầu đường, sau khi chú ý thấy Hứa Thanh cùng với Thế Tử lão gia gia, y vừa muốn chào hỏi, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, y thấy được hai lão nãi nãi cùng với lão đầu đằng sau.

Cảnh tượng bốn lão gia gia và lão nãi nãi cùng đi tới, khiến cho Ngô Kiếm Vu sửng sốt một chút, bản năng dụi dụi con mắt, sau khi xác định chính mình không nhìn lầm, đầu óc của y như có thiên lôi cuồn cuộn.

“Không thể nào, chẳng lẽ… . . Lại tới ba vị?!”

Ngô Kiếm Vu ngơ ngác, không xác định suy đoán của mình có thật hay không, nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc tâm thần của y dấy lên sóng lớn ngập trời.

Chương 1494: Triêu Hà vạn pháp (2)

Trong lúc Ngô Kiếm Vu đang sững sờ đứng ở nơi đó, đám người Hứa Thanh đi qua trước mặt y.

Cho đến khi lão Bát đi qua bên cạnh Ngô Kiếm Vu, quét mắt và nhếch miệng cười một cái.

"Tiểu oa nhi, thi từ không tệ."

Những lời này rơi vào trong tai Ngô Kiếm Vu, hóa thành sấm sét trong đáy lòng của y, thân hình của y mềm nhũn mà quỳ xuống, ngơ ngác nhìn mấy thân ảnh đi vào trong tiệm thuốc.

Cho tới bây giờ, y vẫn còn có chút không cách nào tin, bản năng cắn đầu lưỡi một chút, trong cơn đau nhức kịch liệt, trong lúc thất thần chán nản, thì thào nói nhỏ.

"Ta rõ ràng gặp được bốn Uẩn Thần còn sống!"

Cảnh tượng trước mắt khắc thật sâu ở trong trí nhớ Ngô Kiếm Vu, y cảm thấy mình cả đời này đều không thể quên một màn như thế.

Mà trong cửa hàng, một cái chớp mắt Hứa Thanh đi vào, Linh Nhi vui mừng vừa muốn chạy tới, nhưng sau khi chú ý tới bên cạnh Hứa Thanh còn có ba lão gia gia lão nãi nãi, bước chân của nàng dừng lại, kinh nghi bất định.

"Tiểu cô nương Cổ Linh tộc này cũng không tệ."

Minh Mai công chúa nhìn về phía Linh Nhi, trên mặt nở nụ cười.

Nàng tán thưởng phong cách chiến đấu của Cổ Linh tộc, trước kia cũng có một chút hảo hữu Cổ Linh tộc, đối với Linh Nhi nơi đây cũng không xa lạ gì.

Dẫu sao lúc trước Hứa Thanh giải cứu nàng, Linh Nhi là ở cùng một chỗ với Hứa Thanh.

"Nãi nãi tốt." Linh Nhi nghe vậy chậm rãi đi tới bên người Hứa Thanh, lôi kéo góc áo của hắn, sau đó nhu thuận mở miệng với

Minh Mai công chúa.

Minh Mai công chúa tươi cười, hiện ra một tia hiền lành, nhẹ gật đầu.

Ngũ muội một bên cũng nhìn ra quan hệ giữa Hứa Thanh cùng Linh Nhi, vì vậy biểu cảm nhu hòa rất nhiều, lão Bát càng là biết rõ trình độ coi trọng Hứa Thanh trong lòng những huynh đệ tỷ muội này của mình, cho nên ngốc ngốc cười rộ lên.

Cùng lúc đó, Anh Vũ không có lông cũng cấp tốc bay từ sau viện ra, vừa bay còn vừa khóc lóc kể lể.

“Gia gia ngài cuối cùng cũng trở về rồi, mấy ngày nay ta…”

Không đợi thân ảnh Anh Vũ tới gần, liền á một tiếng, bị một cái bàn tay lập tức bắt lấy giữa không trung.

Người bắt lấy nó, là lão Bát.

Trong mắt lão Bát lộ ra kỳ mang, nhìn chằm chằm Anh Vũ, ngạc nhiên mở miệng.

“Ca, huyết mạch của đồ chơi nhỏ này, ngươi không cảm thấy quen thuộc sao?”

“Coi như là hậu duệ vị kia đi, được tiểu tử phía ngoài bồi dưỡng ra.”

Thế Tử nở nụ cười.

“Được bồi dưỡng ra?” Lão Bát thần sắc kỳ dị, quét mắt nhìn Ngô Kiếm Vu phía ngoài, lại cầm Anh Vũ tới trước mặt, cẩn thận quan sát.

Anh Vũ run rẩy, trong mắt lộ ra hoảng sợ và đã mất đi năng lực vùng vẫy, nó cảm thấy lão nhân trước mắt này kinh khủng đến cực hạn, cả người tựa như một cái bếp lò thật lớn đang hừng hực thiêu đốt, dường như chỉ hơi lộ ra một tia, chính mình sẽ hóa thành tro bụi.

Giờ phút này run rẩy còn có Ninh Viêm đang lau chùi, gã tương tự cùng với Ngô Kiếm Vu phía ngoài, trong đầu liên tục nổ vang, ngơ ngác nhìn mấy người Thế Tử, tâm thần có vô tận gợn sóng, không cách nào tin.

“Đều là… Đều là Uẩn Thần? Đều tới tiệm thuốc?”

Lý Hữu Phỉ càng là run rẩy sớm đã quỳ xuống.

Nhưng mà so với việc bọn họ, U Tinh bên đó thì bình tĩnh hơn rất nhiều.

Chớp mắt nhìn thấy đám người Minh Mai công chúa, nội tâm của ả mặc dù cũng dâng lên hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, hầu hạ một Uẩn Thần cùng hầu hạ bốn Uẩn Thần, hình như cũng không khác nhau quá lớn, dù sao đều là nấu nước.

Thứ ả để ý nhất, vẫn là chán ghét và cừu hận đối với đội trưởng.

Về phần đội trưởng, giờ phút này thần sắc kích động, trên mặt chồng chất vẻ nịnh nọt, nhanh chóng chạy ra từ phía sau nhà.

“Lão gia gia ngài đã về rồi, sáng sớm hôm nay ta chỉ nghe thấy Anh Vũ đang gọi, lúc ấy ta liền suy đoán khả năng hôm nay lão nhân gia ngài sẽ trở về, quá tốt rồi.”

“Nãi nãi khỏe, gia gia tốt.” Đội trưởng khom lưng cúi đầu, tận khả năng làm cho ngữ khí của mình ngọt một chút, vừa ý nắm chắc cũng lại run rẩy, tuy y cũng có đoán trước, nhưng thật không nghĩ đến Hứa Thanh rõ ràng một hơi mang về bốn vị.

“Muốn mạng nha… . .”

Lão Bát nghe vậy liền chuyển ánh mắt rời khỏi trên người Anh Vũ, quét mắt nhìn đội trưởng, mở miệng với Thế Tử.

“Ca, nơi này của ngươi tại sao còn có Thần Nghiệt?”

“Hơn nữa khí tức rất quen thuộc, ta nhớ được rất nhiều năm trước, lúc ta còn có chút thần trí, có một tên khí tức cùng loại thế này đã tới trước cánh cửa phong ấn ta tu luyện, mỗi lần ta đập cửa, đối phương liền gõ cửa, một bộ dạng rất là ti tiện.”

“Phải chăng là ngươi?”

Lão Bát mắt có thâm ý, nói xong nhìn qua đội trưởng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, vừa muốn mở miệng, Ngũ muội một bên cũng truyền ra giọng nói âm lãnh.

“Nhiều năm trước có người lấy phương pháp Tế Vũ Thần Linh, lấy một đám thần niệm tiến vào nơi phong ấn ta, đưa ra yêu cầu vô lý, bị ta ăn tươi.”

Lời nói của hai người bọn họ khiến cho Ninh Viêm nghe được liền hấp khí, Ngô Kiếm Vu ngoài tiệm thuốc hoảng sợ, Hứa Thanh cũng đều liếc mắt nhìn đội trưởng thật sâu.

Đội trưởng hãi hùng khiếp vía.

“Nhị Ngưu, những năm trước đây ngươi đều dày vò như thế sao?” Thế Tử nhàn nhạt mở miệng.

Đội trưởng nhanh chóng lắc đầu, cẩn thận thấp giọng.

“Gia gia, ngài nhìn ta nghe lời và hiểu chuyện như thế này… . . Cái này nhất định là hiểu lầm!”

Thế Tử cười nhạt, cũng không truy cứu những việc ấy, mà dẫn theo huynh đệ tỷ muội của mình đi về chỗ mình hay ngồi ngày bình thường.

Một khắc ngồi xuống, U Tinh liền cầm theo ấm nước bước nhanh đến, rất là cung kính rót bốn chén trà.

Minh Mai công chúa nâng chung trà lên, uống một ngụm rồi nhìn chung quanh, khẽ vuốt cằm.

“Nơi đây rất tốt.”

Ngũ muội đảo mắt nhìn qua tiệm thuốc, đảo qua trên thân bọn người Ninh Viêm, nhẹ nhàng gật đầu.

“Tuổi trẻ thật tốt.”

Lão Bát một hơi uống nước trà xong, than dài một tiếng.

“Các ngươi cảm thấy tốt, vậy thật sự tốt!”

Cứ như vậy, dưới mọi người bên trong tiệm thuốc run sợ trong lòng, một ngày đi qua.

Chương 1495: Triêu Hà vạn pháp (3)

Ngày hôm sau lúc mở cửa, hết thảy mọi thứ của tiệm thuốc nhỏ vẫn như thường, Ninh Viêm lau chùi, U Tinh nấu nước, Ngô Kiếm Vu và Mặc Quy lão tổ la hét thật to, Lý Hữu Phỉ làm việc lặt vặt, đội trưởng đứng gác.

Khác biệt là, hôm nay bọn họ đặc biệt ra sức, mà số người uống trà, đã biến thành bốn người.

Nhưng nhiều khi, thật ra vẫn là một mình Thế Tử ngồi ở chỗ đó.

Bởi vì trong nửa tháng về sau, Minh Mai công chúa rõ ràng càng chú ý đối với Linh Nhi, nhiều lần mang theo Linh Nhi ra ngoài, mỗi lần trở về Linh Nhi đều rất hưng phấn, chấn động tu vi rõ ràng tăng lên.

Mà lồng gà ở hậu viện lại dẫn tới sự hứng thú của Ngũ muội, nàng tựa hồ rất ưa thích đối với những con gà con kia, tiếp quản công việc nuôi gà của Ninh Viêm.

Về phần lão Bát, sau khi tiếp xúc cùng mọi người, gã sinh ra hiếu kỳ không nhỏ đối với Trần Nhị Ngưu, đội trưởng cũng cố gắng nịnh nọt, vì vậy ngày bình thường một già một trẻ này trò chuyện với nhau thật vui.

Mà Hứa Thanh nơi đây, đã thích ứng sức nặng của mặt trời, chiếc mũ trên đỉnh đầu cũng miễn cưỡng có thể chống đỡ, hướng tu hành mới của hắn cũng được Thế Tử nói ra.

Khác biệt cùng trước kia, lần này còn có Minh Mai công chúa ở đây.

“Hứa Thanh, Nguyên Anh Thiên Đạo, Uẩn Thần Sơn, cùng với Nguyên Anh hóa thành lồng giam của ngươi, ba loại này tương đối đặc biệt, chờ sau khi ngươi đột phá tu vi, lại có thể đi cảm ngộ.”

“Còn Quang Âm Bình của ngươi nữa, cùng với đạo Triêu Hà Quang do mặt trời vẫn lạc hình thành kia, Tam tỷ ta thích hợp chỉ điểm đối với ngươi hơn.”

Thế Tử nói đến đây, nhìn Tam tỷ một bên.

Hứa Thanh ngồi đối diện Thế Tử, lắng nghe rất nghiêm túc, cũng không ngoài ý muốn với việc Thế Tử một hơi nói ra toàn bộ nội tình của mình, giờ phút này tương tự nhìn về phía Minh Mai công chúa.

“Quang Âm Bình là kỳ vật của hoàng tộc, ta cũng không biết căn nguyên thần bí của nó, nhưng mà trong đó hoàn toàn chính xác ẩn chứa pháp thuật thời gian, nhưng pháp này không phải học tập có được, cần ngươi thường xuyên cảm ngộ rồi ghi khắc ở tâm, thời gian huyền diệu tột cùng, đạo của mỗi người cũng không giống nhau.”

Minh Mai công chúa đảo mắt qua trên người Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh cứng đờ, có một loại cảm giác bị nhìn thấu toàn bộ.

“Mệnh đăng của ngươi đã đi trên đạo thời gian, tiếp tục đi tới đích là được, mà ngươi không phải huyết mạch Chúa Tể như chúng ta, lại có thể tự hội tụ ra mệnh đăng của chính mình, việc này không đơn giản, nghĩ đến đây cũng là nguyên nhân Thế Tử coi trọng ngươi.”

Thế Tử nghe vậy nở nụ cười.

“Đáng tiếc nơi lão Cửu phong ấn, lấy năng lực bây giờ của chúng ta không cach nào im hơi lặng tiếng mở ra, nếu không, lão Cửu thoát khốn, Mệnh Đăng Thần Hỏa Quyết của y, thật ra rất thích hợp tiểu tử này.”

Tam tỷ gật đầu, tiếp tục mở miệng.

“Về phần Triêu Hà Quang, ánh sáng này cũng hiếm thấy, ta cũng chưa từng nghiên cứu đối với cái này.”

“Nhưng năm đó ta đã từng thấy qua một vị Hoàng Tử của Cổ Hoàng có, lúc vị Hoàng Tử ấy triển khai Triêu Hà Quang, có thể trong nháy mắt hóa thân trở thành mặt trời.”

“Tuy khó hiện ra toàn bộ uy thế, nhưng cũng có đủ bộ phận lực lượng của mặt trời, tia sáng mênh mông vạn trượng kinh người, hết thảy pháp thuật đều không thể gây tổn thương người ấy mảy may!”

“Cho nên tiểu oa nhi, ngươi chớ để suy nghĩ giới hạn lại, có chút thời điểm, thứ quyết định mạnh yếu của thần thông chính là trí tưởng tượng của ngươi, ngươi hoàn toàn có thể tổng hợp năng lực khác của ngươi, đi tiến hành phối hợp.”

Minh Mai công chúa nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi, nàng biết rõ có một số việc nói thì dễ dàng, nhưng chân chính suy nghĩ cẩn thận vả lại dung nhập trong nhận thức là vô cùng khó khăn.

Hôm nay, nàng muốn làm chính là để cho Hứa Thanh ý thức được, Triêu Hà Quang và Kim Ô có thể phối hợp lẫn nhau, mà loại phối hợp này có thể bộc phát ra uy lực càng lớn hơn, cũng là phương thức phối hợp tốt nhất, có thể dùng cái này hình thành một đòn sát thủ.

Nhưng nàng cũng không lập tức nói rõ cho Hứa Thanh biết, nàng cấp cho hắn một ít thời gian đi suy nghĩ cùng tiêu hóa, chờ sau khi hắn chân chính có cái ý thức này, có lẽ tự hắn liền có thể hiểu ra.

Làm như vậy, so với chính nàng trực tiếp nói rõ cho biết, sẽ khắc sâu ảnh hưởng hơn nhiều.

Hứa Thanh nghe vậy tâm thần nổi lên gợn sóng, lời nói của Minh Mai công chúa chữ chữ vang vọng trong đầu óc hắn, thật lâu không tiêu tan.

Một loại cảm giác thể hồ quán đỉnh bỗng nhiên dựng lên trong lòng hắn.

Suy nghĩ trong đầu cũng theo đó bốc lên, hiện ra rất nhiều ý nghĩ và không ngừng va chạm, không ngừng giao hòa đản sinh ra một tia lửa linh cảm.

Sau một lúc lâu, ý niệm trong đầu Hứa Thanh thông thấu, chợt ngẩng đầu và trong mắt lộ ra kỳ mang, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

“Đa tạ tiền bối, ta hiểu rồi!”

Ánh mắt Hứa Thanh sáng ngời, lời vừa nói ra, Thế Tử đang uống trà bỗng lại cảm thấy đáy lòng hồi hộp một tiếng.

Ba chữ ‘ta hiểu rồi’ kia, khiến cho lão dâng lên một chút dự cảm xấu, vì vậy vừa muốn nói chuyện, Minh Mai công chúa chỗ đó liền nhàn nhạt mở miệng.

“A? Ngươi đã hiểu cái gì?” Hỏi xong, nàng giơ tay cầm chén trà lên.

“Tiền bối, ta hiểu ngài là muốn nhắc nhở ta, ánh sáng… . . Cũng không phải là chỉ có một cái hình thái duy nhất!”

Hứa Thanh thở sâu nói tiếp.

“Trên thực tế hình thái của nó có thể tùy ý biến ảo, mà biến ảo cũng chỉ là một loại năng lực, vả lại còn là năng lực cực kỳ cường hãn.”

Bàn tay cầm tới chén trà của Minh Mai công chúa có chút dừng lại.

Thần sắc Hứa Thanh phấn khởi, lại tiếp tục mở miệng.

“Cho nên… Nếu như ánh sáng có thể quét vạn thuật, như vậy nó liền nhất định cũng có thể hóa vạn pháp!”

“Không sai, ý tứ của tiền bối chính là đang nói cho ta biết, thứ hạn chế độ mạnh yếu của thần thông, là trí tưởng tượng của ta, lúc trước ta có chút tự giới hạn rồi!”

“Hiện giờ ta đã hiểu rõ, Triêu Hà Quang cũng không phải là chỉ có một loại phương pháp sử dụng.”

“Ta có lẽ nên lấy Triêu Hà Quang đi mô phỏng pháp thuật người khác!”

“Mà ánh sáng có được khả năng biến ảo, cho nên nhất định có thể thành công, mà cái này… Mới là con đường chính xác của Triêu Hà Quang!”

Hứa Thanh chợt đứng lên, nội tâm kích động nhìn về phía Minh Mai công chúa, chờ đợi đối phương bình phẩm.

Thế Tử trầm mặc.

Minh Mai công chúa cũng trầm mặc, giống như đang suy tư, mấy hơi thở sau nàng cầm lấy chén trà một bên, nhẹ gật đầu.

Mắt thấy được nhận thức, Hứa Thanh thở sâu, hắn cảm thấy Minh Mai công chúa trước mắt không hổ là người để cho Thế Tử cũng đều phải tôn kính, một lời của đối phương liền khiến cho hắn sáng tỏ thông suốt.

Hứa Thanh rất ưa thích cảm giác như vậy, chắp tay cúi đầu về phía Minh Mai công chúa, quay người đi thẳng đến sau nhà để bắt đầu nghiên cứu.

Mà sau khi hắn rời đi, Minh Mai công chúa bỏ chén trà trong tay xuống, quay đầu liếc mắt nhìn mắt Thế Tử thật sâu.

Thế Tử cười khổ, truyền âm nói.

“Ngộ tính nửa người đệ tử của ta như thế nào? Phải chăng rất hiếm thấy.”

Thần sắc Minh Mai công chúa như thường, nhàn nhạt mở miệng.

“Chú ý từ ngữ của ngươi, hắn không phải nửa người đệ tử của ngươi, nếu như người này trong vòng ba tháng có thể hoàn thành thứ mà hắn vừa cảm ngộ ra, về sau ngươi cũng không cần dạy hắn.”

“Ta tới dạy!”

…

Chương 1496: Đại sự của Nhị Ngưu

Thời gian cứ trôi, qua ba ngày sau.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh một mực đắm chìm trong việc nghiên cứu đối với Triêu Hà Quang, không ngừng tản ra Triêu Hà Quang của mình ở sau nhà, thử nghiệm biến hóa nó.

Quá trình không phải rất thuận lợi, nhưng Hứa Thanh cũng không bỏ qua, hắn không ngừng suy tư, thậm chí nghĩ tới cả ngọc giản lưu ảnh.

“Ngọc giản lưu ảnh, có thể ghi chép hết thảy, nguyên lý đó. . . . . Cũng tương quan cùng với ánh sáng!”

“Còn có đại sư huynh lúc ấy ở bên trong mảnh vỡ thế giới, khắc cái chưởng ấn kia ở trên da người, nguyên lý cũng đồng dạng là lợi dụng ánh sáng hội tụ. . . . .”

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh cảm khái trong lòng.

“Minh Mai tiền bối hoàn toàn chính xác là cao nhân, chỉ điểm của nàng vô cùng chính xác, cũng là do ta trước kia ngu dốt, sự tình phát sinh ở ngay trước mắt, vậy mà lúc ấy ta không nghĩ tới Triêu Hà Quang!”

“Vậy thì đối với ta mà nói, muốn lấy Triêu Hà Quang đi mô phỏng, ta đầu tiên cần chính là một cái vật dẫn!”

Hứa Thanh trầm ngâm, cái thứ nhất hắn nghĩ đến chính là ngọc giản, vì vậy liền lấy ra nghiên cứu.

Cùng ngày trong đêm, lúc Hứa Thanh đã nghiên cứu có một chút tâm đắc, đội trưởng lén lút tìm đến, vẻ mặt thần bí.

“Tiểu Thanh, làm đại sự, ngay trong những ngày gần đây.”

Hứa Thanh nghe vậy ngẩng đầu nhìn đội trưởng.

“Ngày gần đây?”

Hắn biết rõ mục đích đội trưởng tới Khổ Sinh sơn mạch, chính là để làm một đại sự, nhưng mà tình huống cụ thể thì Hứa Thanh không hỏi.

“Tiểu Thanh, thời cơ làm đại sự của chúng ta trong Khổ Sinh sơn mạch đã tới rồi, khi chúng ta ngẩng đầu nhìn chân trời, không chỉ thấy huyết quang, còn có thể thấy ngôi sao Hồng Nguyệt, khi đó chính là ngày chúng ta xuất phát!”

“Mấy ngày nay ta tính toán một chút, thời gian rất nhanh tới rồi, mà lần này đại sự của chúng ta cũng không có giống như trước kia.”

Đội trưởng đắc ý, ngồi xổm trước mặt Hứa Thanh, nhỏ giọng mở miệng.

“Hồi trước chúng ta đều lén lút đi làm, sau đó nhanh chóng chạy trốn, chú ý chính là tới vô ảnh đi vô tung, nhưng bây giờ…”

“Chúng ta muốn làm cho tất cả chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, đều có thể thấy thân ảnh của chúng ta!”

Đội trưởng thần sắc ngạo nghễ.

“Ngươi có thể coi đại sự lần này, trở thành một tuồng diễn kịch của chúng ta trên sân khấu, mà chúng sinh của Tế Nguyệt đại vực, bọn họ ở dưới sân khấu có thể tận mắt nhìn thấy!”

“Hơn nữa lần này, đại Kiếm Kiếm và tiểu Ninh Ninh, còn có Linh Nhi đều cần tham dự một chút, toàn bộ thành viên chúng ta đều xuất động!”

“Chỉ đáng tiếc là, mấy ngày nay ta câu thông cùng bọn người lão gia gia, hy vọng bọn họ cùng đi với chúng ta, như vậy chúng ta có thể bớt rất nhiều phiền phức, nhưng mà bọn họ mặc kệ.”

Đội trưởng nói đến đây, giật dây lên.

“Ta tới tìm ngươi, ngoại trừ nói cho ngươi biết muốn làm đại sự ra, còn hi vọng ngươi đi khuyên bảo bọn họ một chút…”

Hứa Thanh do dự, vừa muốn mở miệng thì tâm thần truyền đến tiếng hừ lạnh của Thế Tử.

“Không đi!”

Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, nhìn đội trưởng và ngưng trọng đáp lại.

“Đại sư huynh, ta nghĩ rằng nếu chúng ta muốn trưởng thành mà nói, cần phải ma luyện bản thân nhiều hơn mới phải.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Được rồi… . .”

Trong lòng đội trưởng vùng vẫy một cái, cuối cùng bất đắc dĩ rời đi, mà sau khi y rời đi, trong ba ngày mỗi khi đêm khuya, trong gian phòng của Ngô Kiếm Vu đều truyền ra tiếng kêu rên của đội trưởng, thậm chí có một ngày, Ninh Viêm cũng bị gọi tới.

Cũng không biết đội trưởng đang làm gì.

Mỗi khi sáng sớm, Ngô Kiếm Vu đều là sắc mặt trắng bệch bước ra, một bộ dạng vô cùng mỏi mệt, về phần Ninh Viêm cũng là sau khi đi qua một lần, ngày hôm sau đồng dạng hiện ra sắc mặt trắng bệch.

Linh Nhi hiếu kỳ, đi tới hỏi một câu.

Ngô Kiếm Vu trầm mặc, Ninh Viêm thở dài.

“Không có gì không có gì, cũng không phải lần đầu tiên…”

Linh Nhi càng hiếu kỳ.

Nhưng mà loại kêu rên này chỉ là kéo dài ba ngày liền kết thúc, lúc đội trưởng lần nữa xuất hiện, sắc mặt của y cũng tương tự trắng bệch, u oán đưa mắt nhìn đám người Thế Tử uống trà, đi ra sau nhà tìm Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, lần này chúng ta dựa vào chính mình! Ta đã chuẩn bị xong đạo cụ rồi, tiếp theo ngươi đưa khí linh của ngươi cho ta mượn.”

Đội trưởng thở hồng hộc, trong mắt lộ ra kiên định.

“Đại sư lần này cụ thể là gì?” Hứa Thanh thu hồi tâm thần từ trong nghiên cứu ngọc giản, phất tay lấy xương cá ra, ném cho đội trưởng.

“Diễn kịch nha.” Đội trưởng đưa tay tiếp nhận, lão tổ Kim Cương Tông trong đó khẽ run lên.

“Cái khí linh này của ngươi, ta nhớ được trước kia từng nghe lão nói đã đọc thuộc lòng các chuyện xưa, truyện ở bach-ngoc-sach.vip lão đọc không sót một bộ nào, vậy có lẽ lão rất có kinh nghiệm đối với việc sáng tác nội dung cốt truyện, ta muốn để lão biên soạn cho ta một vài kịch bản."

"Tiếp đó còn cần một số trang phục thời cổ đại, cái này lại khá đau đầu, quần áo và trang sức thời kỳ Cổ Hoàng lấy tiêu chí đẹp đẽ lộng lẫy làm chủ yếu, chất liệu cũng rất quý báu... Nhưng mà không sao, chỗ 'mông lớn mắn đẻ' có lẽ tư tàng không ít."

Nói tới đại sự, tinh thần của đội trưởng vô cùng phấn chấn.

"Tiểu Thanh, đại sự lần này, tuyệt đối hoàn toàn bất đồng cùng những chuyện chúng ta làm trước kia!"

Chương 1497: Triêu Hà dị sắc chiếu thiên khung (1)

Nhìn bộ dạng hưng phấn của đội trưởng, Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Đi thôi, ta đã chuẩn bị không ít trước đại sự lần này, đa số là điều tra tài liệu, bây giờ khiếm khuyết không nhiều lắm, chờ tin tức tốt của ta!”

Đội trưởng vẻ mặt hưng phấn, chuẩn bị rời khỏi sau nhà chỗ Hứa Thanh, định về nghiên cứu thảo luận kỹ hơn một chút cùng lão tổ Kim Cương Tông.

Trước khi đi, Hứa Thanh gọi lại, muốn một miếng da của đội trưởng.

Đội trưởng chẳng hề để ý, tiện tay liền ném một miếng tới, hình như đối với y mà nói, giờ khắc này thứ khác không nhiều lắm, nhưng da là có sẵn rất nhiều.

“Có đủ hay không? Chưa đủ cứ nói, ta vẫn còn!”

Đội trưởng hùng hồn nhìn Hứa Thanh.

“Đã đủ rồi… . .” Hứa Thanh quét mắt nhìn miếng da trước mặt này, phát hiện mặt trên còn có cái rốn, thần sắc không khỏi cổ quái.

Đội trưởng cười ngạo nghễ, nghênh ngang bước đi.

Nhìn bóng lưng đội trưởng, đáy lòng Hứa Thanh cũng có chút cảm khái.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên hắn nghe ba chữ ‘làm đại sự’ từ trong miệng đội trưởng.

Theo đạo lý mà nói, Hứa Thanh cảm thấy có lẽ mình nên thích ứng mới đúng, nhưng khi đội trưởng rời đi, hắn khoanh chân ngồi đó, vậy mà vẫn dâng lên một chút gợn sóng.

Thật sự là… . . Mỗi một lần đội trưởng làm đại sự, cũng đều cực kỳ kích thích, vả lại theo tu vi tăng trưởng, loại trình độ kích thích này cũng không ngừng đề cao.

Nhiều khi Hứa Thanh cũng có chút không rõ, tại sao đội trưởng lại điên cuồng như thế, luôn hứng thú với liều mạng như vậy.

“Bộ dạng giống như lúc nào cũng muốn chơi chết chính mình… . .” Hứa Thanh thổn thức, trong đầu hiện ra hai chữ khi Bát gia gia lần đầu tiên trông thấy đội trưởng, ‘Thần Nghiệt’.

“Chẳng lẽ đại sư huynh đã từng, thật sự là Thần Nghiệt?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhớ lại những sự tình mình đã làm cùng đại sư huynh.

Vô luận là đi Hải Thi tộc trộm đồ, hay là đi tới chỗ U Tinh đánh cắp, hoặc là tới chỗ cây Thập Tràng cũng là vơ vét… Trên cơ bản không phải trộm thì chính là ăn.

Hứa Thanh trầm ngâm.

Sau một lúc lâu hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía đội trưởng, lúc này chỗ đó đang truyền ra cảm xúc chấn động run rẩy của lão tổ Kim Cương Tông.

“Theo lời đội trưởng, lần này là muốn diễn kịch, như vậy hẳn không phải là trộm đồ đi?”

Trong lúc thì thào, Hứa Thanh theo bản năng mở túi trữ vật ra, kiểm tra những vật truyền tống của mình, xác định số lượng chúng nó đầy đủ, lúc này đáy lòng của hắn mới an ổn một chút.

“Thời điểm đi, phải đưa Anh Vũ theo cùng.”

Trong lòng Hứa Thanh đã có quyết đoán, không hề suy tư đại sự của đội trưởng nữa, đắm chìm bên trong nghiên cứu đối với Triêu Hà Quang.

Trên thực tế, vào thời điểm ngày thứ ba, hắn đã có thể thông qua biến hóa của thất thải sắc bên trong Triêu Hà Quang, điều chỉnh ra một chút cảnh tượng trong suy nghĩ của mình.

Nhưng đáng tiếc, những thứ cảnh tượng này chỉ có thể lưu lại trong đầu Hứa Thanh, hắn có thể tưởng tượng ra, cũng có thể thử nghiệm dùng Triêu Hà Quang biến ảo, nhưng cảnh tượng phản ứng chênh lệch cực lớn cùng với suy nghĩ của hắn.

Ánh sáng, vẫn là ánh sáng như trước, không cách nào thành ảnh.

Vì vậy mấy ngày về sau, hắn lấy ngọc giản lưu ảnh làm vật trung gian, nghiên cứu nguyên lý lưu ảnh và sự tương quan với ánh sáng.

Nguyên lý này không khó, nhất là sau khi đã tự mình trải qua một màn đội trưởng dùng da cùng ánh sáng chiết xạ để lạc ấn dấu vân tay, đáy lòng Hứa Thanh đã có một chút phương hướng đối với phương pháp biến ảo ánh sáng.

“Ánh sáng sở dĩ thành ảnh, là bởi vì chiết xạ, phương thức ta tản Triêu Hà Quang ra cũng không thể nói là không đúng, mà chỉ là đang dụng hiệu quả quét vạn pháp.”

“Cho nên, ta cần phải làm là tập trung Triêu Hà Quang, bởi vì bản thân ánh sáng này kỳ dị, chẳng những có thể chiếu trên vật thể, cũng có thể rọi lên pháp thuật của địch nhân!”

“Tiến tới sinh ra một chút chiết xạ ta không nhìn thấy. . . .”

“Lúc này, việc ta cần phải làm là biến những cái chiết xạ ta không nhìn thấy kia, cho nó thành ảnh!”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, ánh mắt lộ ra tinh mang, cầm lấy ngọc giản lưu ảnh.

“Ngọc giản bình thường và ngọc giản lưu ảnh khác nhau. . . . Cái phía trước mẫn cảm đối với thần thức, cho nên có thể lạc ấn thần niệm vào, cái sau mẫn cảm với ánh sáng, cho nên có thể lưu lại hình ảnh.”

“Cho nên vô luận là ngọc giản lưu ảnh hay là da của đội trưởng, thật ra cũng là một loại vật vô cùng mẫn cảm với ánh sáng.”

Hứa Thanh thả ngọc giản lưu ảnh trong tay ra, cầm lấy da của đội trưởng, sau khi nghiên cứu một phen, xác định kết quả vài ngày nghiên cứu của mình.

“Nhất là da của đội trưởng, thuộc về loại vật phi phàm, chẳng những cứng cỏi vô cùng, cẩn thận quan sát thì thấy hoa văn trong đó cho ta một loại cảm giác là phù văn lạc ấn.”

“Đây là đặc thù của bản thân đội trưởng, ta trở ngại tu vi cùng với phương thức bình thường thì không cách nào làm được.”

“Nhưng ta có thể dùng một chút biện pháp khác, để cho bộ phận làn da trên người ta, trở nên cực kỳ mẫn cảm đối với ánh sáng... . . Tiến tới kích thích bộ thân hình Thần Linh phi phàm của ta.”

“Kể từ đó, dưới sự tập trung chiết xạ của Triêu Hà Quang, cảnh tượng ta không nhìn thấy, có thể dùng da của ta để cảm giác, tiến tới theo bản năng huyễn hóa ra tới!”

Hứa Thanh chuyển động suy nghĩ trong nội tâm, cúi đầu giơ bàn tay phải của mình lên, ngóng nhìn lòng bàn tay.

Có rất nhiều phương pháp để cho bản thân trở nên mẫn cảm với ánh sáng, Hứa Thanh cảm thấy nên dùng cách mà chính mình am hiểu nhất, đó là dựa vào thuật thảo mộc.

“Có không ít thảo dược cùng với độc cũng có thể khiến cho làn da trở nên mẫn cảm, mặc dù dạng đó là một loại tổn thương, nhưng dùng đúng chỗ thì chính là một loại thần thông phụ trợ.”

“Bây giờ trong túi trữ vật của ta cũng có không ít độc dược có đủ dược hiệu như vậy.”

“Minh Mai công chúa nói không sai, sức tưởng tượng, là một trong những nguyên nhân trọng yếu hạn chế độ mạnh yếu của thần thông.”

Hứa Thanh thở sâu, sau khi cẩn thận phân tích trong đáy lòng, hắn cho rằng biện pháp này có thể thực hiện, vì vậy liền mở túi trữ vật lấy ra những độc dược có dược hiệu đủ để cho làn da mẫn cảm, chuẩn bị luyện chế tay phải của mình.

Hắn muốn tự hạ độc tay phải của mình, thành cánh tay vô cùng mẫn cảm với ánh sáng.

“Một khi thành công, cánh tay này của ta, liền có thể xưng là Vạn Pháp Thủ!”

Tim Hứa Thanh đập thình thịch, bắt đầu luyện chế.

Chương 1498: Triêu Hà dị sắc chiếu thiên khung (2)

Cứ như vậy thời gian nhoáng một cái, bảy ngày trôi qua, từ lúc Hứa Thanh bắt đầu nghiên cứu Triêu Hà Quang đến bây giờ, tổng thời gian đã là nửa tháng.

Mà trên thực tế vào ngày thứ ba Minh Mai công chúa cũng đã cảm thấy hài lòng.

Nàng cảm nhận được bên trong Triêu Hà Quang mà Hứa Thanh thể hiện ra, đã hình thành được phương pháp biến hóa, mặc dù Hứa Thanh nhìn bằng mắt thường không thấy, cho rằng không cách nào thành ảnh, nhưng ở trong mắt Thế tử cùng nàng, đã vô cùng rõ ràng.

Một khắc này, trong lòng Thế tử cũng có gợn sóng không nhỏ.

Minh Mai công chúa cũng gật đầu.

Nàng cảm thấy không sai biệt lắm, Hứa Thanh có thể làm đến một bước đó đã rất không dễ dàng, coi như là vượt mức hoàn thành nhiệm vụ.

Ở góc độ phán đoán của nàng, với tu vi cùng ngộ tính của Hứa Thanh, trước mắt là không thể nào chân chính khiến Triêu Hà Quang huyễn vạn pháp, mà con đường này, nàng cũng chưa gặp người đi qua.

“Nhưng mà cái mạch suy nghĩ đó rất tốt, hắn cứ tiếp tục như vậy đi tiếp, tương lai một ngày nào đó, có lẽ hắn thật sự có thể hoàn thành chính mộng của mình.”

“Người trẻ tuổi, chính là phải có cảm tưởng, tiến tới dám đi thử nghiệm!”

Trên mặt Minh Mai công chúa nở nụ cười, chuẩn bị đợi Hứa Thanh bỏ cuộc sau đó đi ra, tiếp tục chỉ điểm.

Chỉ là… . . Tiếp theo, nàng phát hiện Hứa Thanh rõ ràng nhíu mày, bộ dạng không hài lòng, mà trong cuộc sống về sau, nàng nhìn thấy Hứa Thanh nghiên cứu ngọc giản lưu ảnh và nghiên cứu da của Nhị Ngưu, cùng với… . . Hạ độc tay của mình.

Một màn này khiến trong lòng Minh Mai công chúa có chút do dự, bình tĩnh nhìn về Thế tử bên người.

Thế tử trầm mặc, sau một lúc lâu cười khổ mở miệng.

“Tam tỷ, chỗ yêu nghiệt nhất của tiểu tử này, không phải là tư chất tu vi, mà là ngộ tính của hắn.”

“Trước đó ngươi nói với hắn, sức tưởng tượng đã hạn chế uy lực thần thông, có lẽ những lời ấy kích thích rất lớn đối với tiểu tử này, giống như là mở ra lồng giam vậy.”

“Cho nên ta nghĩ rằng có khả năng … Hắn thật sự suy nghĩ ra phương pháp khiến cho Triêu Hà Quang của mình thành ảnh.”

Minh Mai công chúa nghe vậy, trầm mặc.

Lão Bát ở một bên nhìn Thế tử một chút, lại nhìn qua Tam tỷ.

Ở trong nửa tháng này, lão cũng đã cảm nhận được phía Tam tỷ và đại ca chú ý, vì vậy cũng bí mật lưu ý, bây giờ khi nhìn qua hết thảy, lão bỗng nhiên cũng dâng lên cảm giác kích động.

“Năm đó ta cũng đã chỉ điểm qua rất nhiều hậu bối thiên kiêu, Hứa Thanh này có thể được Đại ca cùng Tam tỷ coi trọng như vậy, về sau tìm một cơ hội, ta cũng đi thử một chút.”

Sau khi có ý nghĩ như vậy, đáy lòng của lão Bát liền tràn đầy chờ mong.

Về phần Ngũ muội, trong nửa tháng Hứa Thanh tu hành này, phần lớn thời gian đều là chăn nuôi những con gà con ở hậu viện, mỗi một con đều nuôi mập ú.

Tốc độ gia tăng số lượng gà con cũng vượt xa so với trước kia, hầu như mỗi ngày đều sẽ nhiều hơn một số.

Nhất là mấy ngày trước, thoáng cái nhiều hơn vài chục con, khiến cho Linh Nhi ngày bình thường cũng sẽ thỉnh thoảng chạy tới giúp đỡ, sau khi nhìn thấy cũng đều tặc lưỡi.

“Ngũ nãi nãi, gà con hôm nay lại nhiều thêm một số nha.”

Giờ phút này bên trong hậu viện, Linh Nhi đang giúp vung côn trùng, nhìn những con gà con kia điên cuồng vọt tới thức ăn, nàng giòn vang mở miệng về phía Ngũ nãi nãi một bên.

Ngũ nãi nãi ngồi ở chỗ đó mỉm cười, nhẹ gật đầu.

“Đợi lại nuôi mập một chút, làm thịt cho ngươi cùng với Hứa Thanh ca ca của ngươi bồi bổ thân thể.”

Lời nàng vừa ra, những con gà con đang nhiệt tình ăn thức ăn kia, toàn bộ thân thể run lên, vẻ mặt từng con lộ ra hoảng sợ mãnh liệt.

Nhất là vài chục con với tới mấy ngày trước, nội tâm bọn nó càng là tuyệt vọng đến cực hạn, phát ra âm thanh cục cục.

Bọn họ không phải tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch, mà là tu sĩ đến từ Âm Dương Hoa Gian tông, bởi vì điều tra tung tích đầu sỏ làm loạn Thiên Ngưu sơn mạch lúc trước, cho nên mới đến nơi này.

Sau khi đến nơi đây, bọn họ cũng không hành động thiếu suy nghĩ, trước đi Hồng Nguyệt Thần Điện bái kiến Thần sứ, chỉ là một khắc bước vào Hồng Nguyệt Thần Điện, không đợi nhìn thấy Thần sứ, bọn họ đã cảm thấy trời đất quay cuồng.

Một khắc rõ ràng thì đã ở nơi đây, trở thành gà con.

Mà vào lúc những con gà con này đang tuyệt vọng sợ hãi, trong phòng phía sau tiệm thuốc vang lên một tiếng nổ truyền khắp bốn phương, càng có một mảnh ánh sáng bảy màu kích xạ ra từ nơi ấy, chiếu rọi bát phương.

Mảnh ánh sáng này lập tức bao phủ toàn bộ tiệm thuốc, phủ trùm lên tất cả mọi người, cũng đã chiếu vào trên người đám con gà con, không ngừng bạo phát lại tạo thành một mảnh biển ánh sáng.

Biển ánh sáng này bốc lên, khiến cho bầu trời cũng ở trong một cái chớp mắt này dấy lên chấn động.

Trong lúc gió giục mây vần, mảnh biển ánh sáng này bỗng nhiên chiếu lên không, lại không ngừng hội tụ trên bầu trời và không ngừng mà biến hóa, trong lúc mơ hồ hình như có một cây đinh đang được hình thành trong đó!

Cây đinh này vừa xuất hiện, hình như dẫn động một chút khí tượng, thiên địa biến sắc.

Linh Nhi hít sâu, Ninh Viêm mở to mắt, Ngô Kiếm Vu trợn mắt há hốc mồm, Lý Hữu Phỉ hoảng sợ.

Đội trưởng thay đổi sắc mặt, U Tinh ngưng trọng, hai mắt Mặc Quy lão tổ lóe lên tinh mang.

Trong bọn họ, có người thấy qua cây đinh này cho nên chấn động, có người chưa thấy qua cây đinh nhưng cảm nhận được khí tức nó dẫn dắt mà giật mình.

Chỉ có Thế tử và Tam tỷ, Ngũ muội cùng lão Bát, bọn họ nhìn qua cây đinh đang thành hình trên bầu trời, biểu cảm bình tĩnh, nhưng mà cẩn thận nhìn, có thể thấy trong mắt riêng mỗi người đều có kỳ mang chợt hiện liền lập tức trôi qua.

Nhất là Thế tử cùng Tam tỷ, dưới bề ngoài bình tĩnh của hai người, nhưng gợn sóng trong lòng không nhỏ, quay đầu nhìn sau nhà.

Chỗ đó, chính là đầu nguồn của mảnh ánh sáng bảy màu bộc phát.

“Hắn thành công… . .”

“Tiểu tử kia, lại mô phỏng cây đinh lúc trước của phụ vương!”

Chương 1499: Tinh giáng, tóc như máu (1)

Thiên địa nổ vang, cuồng phong gào thét.

Biển ánh sáng trên không trung sôi trào, trong ánh mắt của mọi người, cây đinh đang không ngừng thành hình nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn hiển lộ ra, sau khi rực rỡ đến trình độ nhất định, đã bắt đầu tan rã.

Trong phòng phía nhà sau, Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa, trước mặt trôi nổi một Nguyên Anh bảy màu.

Vô tận Triêu Hà Quang tràn ra từ trên người Nguyên Anh bảy màu này, khuếch tán ra bát phương, hóa thành biển ánh sáng bên ngoài.

Mà giờ phút này Hứa Thanh giơ tay phải lên, cùng với tay của Nguyên Anh, chạm vào nhau và nhập lại.

Có thể thấy rõ ràng, lòng bàn tay phải Hứa Thanh, chỗ đó đang có đường nét một cây đinh, giờ phút này đang tiêu tán, dần mơ hồ.

Chợt nhìn thì làn da tay phải của hắn tương tự cùng những vị trí khác, nhưng nếu như quan sát cẩn thận, có thể phát hiện sự khác biệt rất nhỏ, hình như làn da tay phải, nhất là chỗ lòng bàn tay, trắng hơn một chút so với chỗ khác.

Giống như bị ngâm tẩy rất nhiều năm vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thuần khiết.

Một lát sau theo đường nét cây đinh trong lòng bàn tay phải Hứa Thanh hoàn toàn biến mất, biển ánh sáng biến thành cây đinh bên ngoài cũng sụp đổ, tiêu tán không thấy.

Hứa Thanh mở mắt ra.

Trong thời gian ngắn, tất cả Triêu Hà Quang cuốn ngược lại, hội tụ thành Nguyên Anh Triêu Hà, mà Nguyên Anh vào nháy mắt Hứa Thanh mở hai mắt ra, quay trở về thân thể.

Hứa Thanh than nhẹ.

"Những thứ đã từng gặp trong trí nhớ kia, cuối cùng không cách nào mô phỏng ra được, vả lại vạn pháp ta hóa ra, cũng tồn tại hạn chế… Không thể thật sự mô phỏng hết thảy pháp thuật chứng kiến trong tương lai."

Hứa Thanh lắc đầu rồi đứng lên, mang theo tiếc nuối đi ra khỏi sau nhà.

Một khắc bước ra, hắn nhìn thấy mọi người trong hành lang.

Ánh mắt Ninh Viêm như thấy quái vật mà nhìn Hứa Thanh, muốn nói lại thôi.

Ngô Kiếm Vu thì là vẻ mặt hoảng hốt, đầu óc của y không thể khống chế nghĩ tới lần đầu tiên gặp Hứa Thanh ở trên biển cấm năm đó, khi ấy mình vẫn có thể đấu một trận cùng đối phương, trên cơ bản cũng coi như là bất phân thắng bại.

Nhưng hôm nay…

Nội tâm Ngô Kiếm Vu vô cùng mất mác, trong mắt lập tức đỏ thẫm, y quyết định rồi, trong khoảng thời gian này mình đã vô cùng lười biếng, y muốn tiếp tục bồi dưỡng huyết mạch!

Anh Vũ run rẩy, không dám nói lời nào.

Lý Hữu Phỉ cung kính cúi đầu, U Tinh liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, mà Mặc Quy lão tổ bên đó lại lần đầu tiên trọng điểm chú ý người khác ngoại trừ bốn vị Uẩn Thần.

Một màn lúc trước của Hứa Thanh để cho lão cảm nhận được không giống người thường, đây chẳng phải là lực lượng Nguyên Anh có thể hiển lộ ra, thậm chí cũng không phải Linh Tàng có thể làm được.

Việc này khiến cho lão bỗng nhiên hiểu tại sao tiểu tử bước ra từ sau nhà này, có thể làm hạch tâm của tiệm thuốc, có thể ngồi cùng một chỗ với Uẩn Thần.

Mà so với bọn họ, Linh Nhi mặc dù cũng ngạc nhiên, nhưng càng thêm nữa là tự hào.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, rất là vui mừng.

Mà lão Bát chỗ đó, nhìn qua Hứa Thanh và nhếch miệng cười một cái.

Trong mắt Ngũ muội lộ ra vẻ kỳ dị, mặc dù nàng không tham dự việc Thế tử cùng Tam tỷ chỉ điểm đối với Hứa Thanh, nhưng hôm nay cũng nhìn ra một chút manh mối.

Thế tử khẽ gật đầu, trên mặt hiện ra vẻ cao thâm mạt trắc, giờ khắc này lão không biết được, thật ra vẻ mặt của lão cùng với sư tôn của Hứa Thanh, đã càng ngày càng giống nhau.

Về phần Minh Mai công chúa, nàng nhìn qua Hứa Thanh, mặt không cảm xúc.

Hứa Thanh đảo qua đám người Ninh Viêm, biết rõ tại sao bọn họ lại như vậy, dẫu sao huyễn hóa ra cây đinh của Chúa Tể, một màn này tự nhiên có thể hình thành chấn động.

Nhưng trên thực tế Hứa Thanh cảm thấy mình đã thất bại, không hài lòng, nhất là từ vẻ mặt của Minh Mai công chúa cùng Thế tử, khiến cho hắn càng thở dài, vì vậy liền đi tới cúi đầu mở miệng.

“Tiền bối, ta vẫn là thất bại.”

Mặt Thế tử hơi khẽ nhăn một cái, thuận thế hóa thành thất vọng.

“Ta thấy được.”

Thế Tử nói xong, lại nhàn nhạt mở miệng.

“Nhưng dẫu sao ngươi vẫn còn nhỏ, thỉnh thoảng thất bại cũng là bình thường.”

Hứa Thanh gật đầu, vừa muốn nói chuyện, Minh Mai công chúa truyền ra lời nói.

“Vươn tay phải của ngươi ra.”

Hứa Thanh nghe vậy liền vươn bàn tay phải ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, Minh Mai công chúa, Thế tử cùng với Ngũ muội, thần thức tất cả đều đảo qua lòng bàn tay Hứa Thanh, biểu cảm riêng phần mình kỳ dị, sau đó Thế tử bỗng nhiên giơ tay lên.

Một đoàn tóc dài màu đen lập tức xuất hiện ở trước mặt, không ngừng thu lại cũng không ngừng bành trướng, trong đó mơ hồ ẩn chứa vô số linh hồn mãnh liệt, truyền ra lực lượng ảnh hướng đến linh hồn.

“Mô phỏng một chút.”

Thế tử nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không do dự, lập tức tản ra Triêu Hà Quang trên người, bao phủ bát phương, sau đó nhanh chóng tập trung trở thành một luồng, chiếu vào trên sợi tóc màu đen kia, đồng thời lòng bàn tay phải cũng trảo một cái về sợi tóc.

Tức thời trong lòng bàn tay màu trắng thình lình xuất hiện sắc đen, dần dần hình bóng sợ tóc mơ hồ hiện ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, phía trước Hứa Thanh rõ ràng cũng xuất hiện sợi tóc cùng loại, nhưng nhập lại không chân thực, mà mông lung.

Vả lại uy lực xa xa không bằng.

Tựa hồ chỉ có đủ bộ phận hình thái, không có bất luận thần uy gì.

Nhưng một màn này tương tự để cho U Tinh và Mặc Quy lão tổ thay đổi sắc mặt.

Thế tử trầm mặc, lão cảm thấy trong lòng có chút mệt mỏi.

Lão chẳng thể nghĩ tới, Hứa Thanh dựa vào Triêu Hà Quang, rõ ràng thật sự có thể mô phỏng thần thông của mình.

Tuy rằng uy lực chỉ như đom đóm với trăng sáng, không thể so sánh.

Dù chỉ là hình thái không có bất luận thần uy gì, cũng không có pháp tắc cùng ẩn chứa quyền hành.

Nhưng lão… . . Là Uẩn Thần đó nha, lão chưa từng thấy qua hay nghe nói tới có Nguyên Anh có thể làm được một bước này.

“Ngộ tính của người này, có thể nói là yêu nghiệt!”

Thế tử không muốn nói chuyện nữa, lão cạn lời rồi.

Chương 1500: Tinh giáng, tóc như máu (2)

Giờ phút này Minh Mai công chúa cũng giơ tay, hơi vung lên.

Cái ghế một bên cũng lập tức cải biến, rõ ràng biến thành một con bồ câu màu trắng, bay lượn ở trước mặt.

Con bồ câu này nhìn như bình thường, nhưng có thể hình thành từ trong tay Uẩn Thần, tự nhiên không đơn giản, có thể thấy trong mắt có nhật nguyệt tinh thần, dường như con chim bồ câu có thể bỏ mặc con thoi thời gian, bay đi bất luận năm tháng nào.

"Mô phỏng!"

Hứa Thanh thở sâu, lấy phương pháp đồng dạng đi mô phỏng, cũng dùng một cái ghế khác ở bên cạnh.

Cái ghế lập tức vặn vẹo, vô cùng quỷ dị là rõ ràng đã mọc ra bộ lông, nhưng đáng tiếc cũng không thể hóa thành bồ câu, mà bộ lông sinh trưởng vô trật tự, đến cuối cùng trực tiếp tan vỡ.

Một màn này khiến cho đám người Ninh Viêm kinh hãi, mà Anh Vũ chỗ đó thì đôi mắt lập tức trợn to, hô hấp cũng đều dồn dập một chút, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Hứa Thanh tiếc nuối, thấp giọng mở miệng.

"Vẫn là làm không được."

Lão Bát một bên hứng thú, trên người đột nhiên tràn ra cảm xúc nổi giận, ảnh hưởng bốn phía khiến hết thảy vặn vẹo, sau đó giữa thiên địa mơ hồ tạo thành một con bạo long.

Con bạo long toàn thân có hỏa diễm thiêu đốt, mỗi một cái lân phiến cũng lộ ra uy áp kinh khủng đáng sợ, trong lúc thân hình bốc cháy của nó bay lên, cả Khổ Sinh sơn mạch đều rung động lắc lư, hàm răng dầy đặc răng bén nhọn của nó khẽ há lại ngậm, âm thanh bạo nộ vang vọng ở bên trong tiệm thuốc.

"Mô phỏng lão tử thử xem."

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu trực tiếp mềm nhũn, những người khác cũng không khá hơn chút nào, Hứa Thanh hô hấp dồn dập, dưới uy áp kinh người này, linh hồn của cùng thân hình của hắn đều rung động lắc lư.

Trong dạng trạng thái ấy, hắn căn bản là không có biện pháp mô phỏng.

Minh Mai công chúa biểu cảm bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng.

“Cút!”

Lời nói vừa ra, thân thể lão Bát phịch một tiếng, đã bị quẳng tới nơi nào cũng chả biết, kể cả hết thảy cảnh tượng phía ngoài cũng lập tức biến mất.

Thiên địa như thường, hết thảy khôi phục.

Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra, càng thêm cúi đầu cung kính.

Biểu cảm của Minh Mai công chúa không có bất kỳ gợn sóng, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi không làm được, là bởi vì bây giờ tu vi của ngươi còn chưa đủ, ngươi thiếu khuyết pháp tắc, cũng thiếu khuyết đòn sát thủ, mặc dù quyền hành không tệ nhưng cũng không phải vạn năng.”

“Tất cả những thứ này, theo tu vi của ngươi tăng lên, một khắc ngươi đạt tới Linh Tàng, sẽ cải biến rất nhiều.”

“Mặt khác, ngươi phải xem tu hành trở thành... . .“Minh Mai công chúa vừa muốn đi chỉ điểm ở phương diện ngộ tính, đây là thói quen trước kia của nàng, những người đệ tử lúc trước nàng đều là dạy bảo như vậy.

Nhưng lúc này không đợi nói xong, chính nàng bỗng dừng một chút.

Hứa Thanh ngẩng đầu, lắng nghe rất nghiêm túc.

Minh Mai công chúa trầm mặc mấy hơi thở, rồi nhàn nhạt mở miệng.

“Trở thành một quá trình trải nghiệm.”

Hứa Thanh nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

Cái biểu cảm này của hắn, để cho Thế tử và Minh Mai công chúa theo bản năng liếc mắt nhìn lẫn nhau, đang muốn tiếp tục truyền ra lời nói, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thần sắc của Minh Mai công chúa cùng Thế Tử đồng thời biến đổi, thân ảnh nháy mắt tan biến, xuất hiện ở trên bầu trời.

Cùng nhau xuất hiện, còn có lão Bát vừa quay lại cùng với Ngũ muội.

Toàn bộ bọn họ đều nhìn về phía chân trời.

Xa xa, quang mang màu đỏ trên bầu trời như là máu tươi sền sệt, một tháng trước vốn là khuếch tán theo quy luật nhất định, nhưng hôm nay lại đột nhiên bộc phát.

Chỉ thấy ánh sáng màu đỏ phía chân trời ngay lập tức tăng vọt gấp đôi, rực rỡ chói mắt, vào thời khắc này toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, cỏ cây, sơn mạch, bình nguyên, sông lớn…

Toàn bộ đều chiếu thành màu đỏ!

Đầu nguồn vô tận hồng mang phía chân trời, chỗ đó… . . Trong một nháy mắt này, giống như xuất hiện một ngôi sao vô cùng to lớn.

Đó, đích xác là một ngôi sao.

Toàn thân đỏ thẫm, dường như là do máu tươi tố thành, vô cùng to lớn, chấn động bát phương.

Thậm chí trên ngôi sao đó còn có thể nhìn thấy núi non chập chùng tung hoành, có thể nhìn thấy mọi chỗ mặt đất gập ghềnh.

Nó là Hồng Nguyệt!

Đang lấy tốc độ cực nhanh, bay về Tế Nguyệt đại vực.

Từng tòa núi trên Tế Nguyệt đại vực sụp đổ, từng khối đá vụn cùng với cây cối tan vỡ, hết thảy vạn vật thậm chí bao gồm một số thi hài, đều bị bay lên trên không.

Từ đó, chúng nó trôi lơ lửng giữa thiên địa.

Đây là triều tịch của Hồng Nguyệt.

Mà nương theo triều tịch đến chính là cảm giác áp bách cực lớn, cũng làm cho chúng sinh Tế Nguyệt đại vực kêu rên, nguyền rủa trong cơ thể vô số phàm tục bị dẫn dắt bộc phát, tu sĩ cũng khó mà tránh khỏi, từng người vẻ mặt vặn vẹo, đau khổ tột cùng.

Chỉ có tu sĩ đẳng cấp cao, hoặc là tu sĩ ăn vào Giải Nan đan, mới có khả năng miễn cưỡng áp chế vào thời khắc này.

Mà đây, chỉ mới là bắt đầu.

Lúc ngôi sao này càng lúc càng lớn, cuối cùng thay thế toàn bộ màn trời phủ xuống, đại địa sẽ tan vỡ, vạn vật đều bay lên trên không, chúng sinh đều sẽ diệt vong.

Giờ phút này Hứa Thanh và đội trưởng cũng xuất hiện ở không trung, ngưng trọng nhìn chân trời xa xa.

Không chỉ là bọn họ như thế, giờ khắc này cường giả của toàn bộ tộc quần bên trong Tế Nguyệt đại vực cũng đều ở vị trí riêng phần mình, tâm thần kịch liệt bốc lên.

“Hồng Nguyệt… . . đã có thể thấy được bằng mắt thường.”

Trong lòng Hứa Thanh tương tự chấn động, vào thời khắc này hắn rõ ràng có thể cảm nhận được lực lượng quyền hành Hồng Nguyệt của chính mình… . . Càng trở nên cường đại hơn so với lúc trước một chút.

Hình như Hồng Nguyệt càng gần, lực lượng quyền hành của hắn lại càng kinh người.

“Tiểu sư đệ, còn nhớ rõ câu ta nói cùng ngươi lúc trước không, ngày nhìn thấy ngôi sao Hồng Nguyệt, chính là ngày chúng ta xuất phát?”

“Bởi vì nơi chúng ta muốn đi, chỗ đó ngày bình thường không vào được, muốn mở ra cần có mấy điều kiện cần thiết, một cái quan trọng nhất trong đó, gọi là Thanh Ti như huyết.”

(*tóc xanh như máu)

“Trong truyền thuyết, Thanh Sa đại mạc là một sợi tóc biến thành, ngươi xem, giờ phút này đại địa đã đỏ như máu.”

Trên không trung, ngữ khí đội trưởng trầm thấp, ngóng nhìn đại mạc.

Hứa Thanh đưa tầm mắt nhìn tới, dưới huyết quang chiếu rọi từ chân trời, sa mạc phía dưới không còn màu xanh, mà là một mảnh đỏ thẫm.

“Tối hôm nay, chúng ta xuất phát.”

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

Chương 1501: Khởi nguyên của Thủ Phong tộc (1)

Vào buổi đêm của ngày mà bầu trời xuất hiện ngôi sao Hồng Nguyệt, bên trong Thanh Sa đại mạc gần như nổi lên gió màu đen.

Điều này có chút tương tự cùng truyền thuyết của Thanh Sa đại mạc, gió màu đen là từ gió màu xanh cùng với đại địa đỏ thẫm tương dung sau đó hình thành.

Nhưng cẩn thận nhìn kỹ lại, thật ra nó càng có phần giống màu tím hơn.

Trong bão cát, một đoàn người Hứa Thanh rời khỏi tiệm thuốc.

Cùng nhau xuất phát ngoại trừ Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu ra, còn có Linh Nhi, U Tinh cùng với Lý Hữu Phỉ.

Trong này khó xử lý nhất chính là U Tinh, cũng không biết đội trưởng câu thông dụ dỗ ả như thế nào, thế mà để cho U Tinh luôn luôn cực kỳ phẫn nộ đối với y lại đồng ý đi theo.

Trừ bên ngoài cái này ra, Anh Vũ cũng không chạy thoát, bị Hứa Thanh mượn từ chỗ Thế tử.

Nguyên bản trong lòng Anh Vũ vô cùng cự tuyệt, nhưng khi nhìn đến tay phải của Hứa Thanh, nó ma xui quỷ khiến thế nào lại lựa chọn đồng ý.

Mà đám người Thế tử, đúng là vẫn không tham dự, mặc kệ bọn họ rời khỏi.

Cứ như vậy một đoàn người Hứa Thanh đi trong bão cát, tiến vào đại mạc, đi vào chỗ sâu phía trước.

Cùng lúc đó, theo Hồng Nguyệt chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy trên bầu trời, theo lực lượng thủy triều của nó lên xuống bộc phát, toàn bộ chúng sinh Tế Nguyệt đại vực khổ không thể tả.

Vô số sơn mạch, thời khắc đều đang sụp đổ, từng mảnh hồ nước cũng đều ngược dòng mà trào, bốc lên giữa không trung.

Nhất là nguyền rủa hoạt động cực kỳ rõ ràng trên người phàm tục.

Nếu như có một đôi mắt có thể bao quát toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, có thể nhìn thấy mọi chỗ thôn trang thành trì, tử vong khắp nơi, âm thanh kêu rên vô tận.

Những chúng sinh chết đi, linh hồn của bọn họ không cách nào rời khỏi Tế Nguyệt đại vực, sẽ hội tụ ở Thần Điện, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn đắm chìm ở trong địa ngục.

Mà cuối cùng điên cuồng chỉ là nhất thời, sau khi thổ lộ, tuyệt vọng vẫn giống như vòng xoáy mãi mãi không đình chỉ, trong nháy mắt bao phủ hết thảy.

Tất cả tộc quần, tất cả tông môn, tất cả tu sĩ, hết thảy sinh linh đều là như thế.

Bọn họ rất không may, sống ở trong năm tháng Xích Mẫu phủ xuống.

Dẫu sao Xích Mẫu cách mấy nghìn năm mới đến một lần, cũng không cố định thời gian, có khi dài có khi ngắn, người sinh ra cùng với phát triển giữa đoạn năm tháng này, không phải toàn bộ đều có thể sống đến khi trông thấy Xích Mẫu.

Không chỉ bọn họ tuyệt vọng, dù là thế lực phụ thuộc vào Hồng Nguyệt cũng phần lớn trầm mặc.

Bởi vì nhìn từ lịch sử, thế lực phụ thuộc có thể may mắn cuối cùng còn sống sót hay không, phải xem trình độ đói khát của Xích Mẫu.

Vì vậy, một khắc khi ngôi sao Hồng Nguyệt xuất hiện, tuyệt vọng đã thay thế điên cuồng, trở thành màu sắc chính của Tế Nguyệt đại vực, hòa hợp trong thế gian, cũng tản ra ở trong gió của Thanh Sa đại mạc, hóa thành tiếng nức nở nghẹn ngào, vang vọng bên tai đoàn người Hứa Thanh.

Bên trong đại mạc, thiên địa mơ hồ, thân ảnh đám người Hứa Thanh như ẩn như hiện.

Trên sa mạc, chỗ bọn họ đi qua sẽ xuất hiện dấu chân, nhưng rất nhanh cũng sẽ bị bão cát nhồi vào, không thấy dấu vết.

Giờ phút này đi ở phía trước nhất chính là đội trưởng, y đang chỉ dẫn phương hướng.

Vị trí của Hứa Thanh là ở ngay phía sau đội trưởng.

Theo họ đi về phía trước, Hứa Thanh bản năng quan sát bốn phía hoang vu, hắn đã tới nơi đây.

Hôm ấy lúc đi cứu Ảnh Tử, Hứa Thanh đã đi ngang qua phiến khu vực này, hắn nhớ kỹ một khoảng cách xa hơn phía trước, chính là nơi lần đầu tiên trông thấy tộc nhân của bộ tộc Thủ Phong.

“Chúng ta đã đi hai canh giờ rồi, còn thời gian một nén nhang nữa, là có thể tới nơi muốn đến.”

Giọng nói của đội trưởng truyền đến từ trong gió, rơi vào trong tai Hứa Thanh cùng với những người xung quanh phía sau.

“Bộ tộc Thủ Phong?”

Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Đội trưởng quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trong bão cát lờ mờ, có chút nhìn không rõ nét mặt của y, nhưng ánh mắt lóe lên tia sáng rất sáng.

“Không sai, vẫn là tiểu sư đệ hiểu rõ ta, bây giờ nơi chúng ta muốn đi, chính là khu vực của bộ tộc Thủ Phong.”

“Tiểu sư đệ, ngươi hẳn là biết truyền thuyết về bộ tộc Thủ Phong?”

Đội trưởng chú ý đến Hứa Thanh trên cạnh, tiếp tục nhìn về đám người Ninh Viêm phía sau.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đều mặc trường bào dày đặc, che kín diện mạo, tâm tình cũng không phải rất tốt.

Thật ra bọn họ không muốn tới, cũng không biết rõ mục đích của chuyến đi lần này.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, sứ mạng của bộ tộc Thủ Phong là thủ vệ gió của mảnh đại mạc nơi đây, đó cũng là nguyên nhân tộc này đặc thù.

“Bộ tộc này, thật ra trước khi mảnh sa mạc nơi đây chưa hình thành, không hề tồn tại.”

Đội trưởng vừa đi, vừa mở miệng.

“Là đã từng có một vị tồn tại cùng một vị vĩ nhân, căn cứ vào ước định, đắp nặn ra bộ tộc này.”

“Một khắc tộc này được khai sinh, liền giao phó sứ mạng Thủ Phong.”

“Nhưng từ bản chất mà nói, sứ mạng của tộc này, thật ra chính là một cái chìa khóa.”

Đội trưởng nói đến đây, bước chân dừng lại, quay người nhìn Hứa Thanh, hai mắt bao hàm hồi ức.

“Chìa khoá mở ra nơi Chúa Tể trảm Thần!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, những người khác cũng phần lớn nghe xong lời nói của đội trưởng, có chút giật mình.

“Tiểu Thanh, trước kia ta đã nói cùng ngươi, khi mà Xích Mẫu chưa có thành Thần, năm đó đã bị Chúa Tể chém giết qua một lần.”

“Lúc đó, Chúa Tể lấy thiên làm đao lấy địa làm đài, lấy nhật nguyệt làm kết nối, hình thành một tòa Trảm Thần Đài, chém đầu Xích Mẫu.”

Bão cát thổi áo bào của đội trưởng bay múa, giọng nói của y hiện ra ngưng trọng, một ngón tay chỉ xuống mặt đất.

“Nơi chém giết, ngay ở dưới chân của chúng ta! Chính là bộ dạng trước kia của Thanh Sa đại mạc này.”

Lời nói vừa ra, tâm thần mọi người nhao nhao chấn động, Hứa Thanh cúi đầu đưa mắt nhìn dưới chân.

Chương 1502: Khởi nguyên của Thủ Phong tộc (2)

Gió thổi qua càng lúc càng lớn, giọng nói của đội trưởng bị phá thành mảnh nhỏ, đứt quãng.

“Về sau, vị vĩ nhân kia cùng với đồng bọn tìm được nơi trảm thần hóa thành phế tích, thi triển pháp thuật kỳ dị, để cho khu vực trảm thần xuất hiện dấu hiệu khôi phục.”

“Bên trên càng tạo thành bão cát, bao phủ phong bế hết thảy để ẩn giấu đi.”

“Phương pháp mở ra, cần thỏa mãn một số điều kiện, điều kiện thứ nhất, là ngôi sao Hồng Nguyệt xuất hiện, thanh sa như máu.”

Ánh mắt đội trưởng thâm sâu, trong giọng nói ngưng trọng xen lẫn một cảm giác sôi sục.

“Điều kiện thứ hai, đúng vậy… . . Gió trên Thanh Sa đại mạc, từ màu xanh biến thành màu đen, vả lại tồn tại thời gian cố định, nhất định phải vào canh giờ thứ tư từ lúc gió màu đen thổi lên.”

“Bây giờ, đang là gió màu tím.”

Đội trưởng giơ tay phải lên, một đồ vật có tia sáng vàng tràn ra từ trong lòng bàn tay của y, chính là Tiểu Viên Tử của đội trưởng.

Ánh sáng mặt trời nhân tạo tràn ra, là màu vàng.

Giờ phút này giữa lập lòe, nó không ngừng bay lên không, cho đến khi tới màn trời, sau đó tia sáng màu vàng tản ra trên đại địa, cùng gió màu xanh, cát màu đỏ, giao hòa lại với nhau.

Ba loại màu sắc này trùng lặp, hóa thành màu đen!

Lập tức, trong phiến khu vực này có gió đen gào thét, khuếch tán ra khắp bát phương.

Vào thời khắc này, một cỗ mùi tử vong sinh sôi hiện ra giữa thiên địa, càng lúc càng nồng đậm.

Đám người Ninh Viêm kinh hãi, thông qua lời nói cùng với hành vi giờ phút này của đội trưởng, bọn họ có một loại cảm giác mãnh liệt, việc đối phương muốn làm lần này, nhất định cực lớn.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, nhìn về phía đội trưởng.

“Có lẽ cũng không chỉ có hai cái điều kiện này đúng không!”

Đội trưởng cười ha ha, phất tay lấy ra tám thanh dao găm thanh đồng, hất về bốn phía.

Tám thanh dao găm này lập tức tản ra, cũng không đâm vào bên trong đất cát mà trôi nổi giữa không trung.

Lẫn nhau tràn ra tia chớp màu đen, nhanh chóng lan tràn tạo thành một cái vòng tròn không trọn vẹn.

Chúng nó chính là Thánh vật của bộ tộc Thủ Phong, lúc trước đưa đến tiệm thuốc, đã rơi vào chỗ Thế tử, bây giờ hiển nhiên là được đội trưởng mượn tới.

Làm xong những thứ này, đội trưởng giơ tay về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, lấy Thánh vật hôm ấy ngươi cầm đi từ bộ tộc Thủ Phong cho ta mượn dùng một chút.”

Hứa Thanh không do dự, lấy con dao găm kia ra khỏi túi trữ vật, ném cho đội trưởng, sau đó đội trưởng bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay.

Dao găm lập tức bay thẳng đến vòng tròn không trọn vẹn, một khắc hạ xuống, tia chớp màu đen liền lan tràn tới, một cái vòng tròn lớn nhỏ ngàn trượng, lấy bọn họ làm trung tâm, hoàn toàn xuất hiện ở không trung.

Vô số phù văn phức tạp huyễn hóa ra bên trong tia chớp, dường như là văn tự, nhưng lại có rất ít người có thể xem hiểu.

“Bộ tộc Thủ Phong, tuân theo ước định huyết mạch của các ngươi, còn không ra!”

Đội trưởng nhấc chân, hung hăng đạp mạnh vào trên mặt đất.

Gió màu đen gào thét, chín thanh dao găm Thánh vật toàn bộ vù vù, gia trì giọng nói của đội trưởng, vang vọng bốn phương, cũng truyền tới dưới sa mạc.

Rất nhanh ngoài vòng tròn ngàn trượng này, sa mạc xuất hiện rất nhiều vòng xoáy.

Tất cả lớn nhỏ không dưới mấy nghìn, vờn quanh bốn phía quanh vòng tròn, liên tục chuyển động, từng thân ảnh tu sĩ bộ tộc Thủ Phong xuất hiện ở.

Mi tâm của từng tộc nhân cũng thình lình nổi lên vòng tròn cùng loại, hô ứng cùng với vòng tròn ngàn trượng giữa không trung, đồng bộ chớp động.

Cách gần vòng tròn ngàn trượng, chính là Thủ Phong lão tổ, lão kinh nghi bất định nhìn đám người Hứa Thanh, thần sắc không ngừng biến hóa.

Về phần tộc nhân khác cũng tương tự như thế, tâm thần từng người đều đang sôi trào, vẻ không cách nào tin nhìn vòng tròn ngàn trượng.

“Cái nghi thức này… . .”

Nội tâm Thủ Phong lão tổ gợn sóng ngập trời.

Lão biết rõ cái nghi thức đó, đây là nghi thức cao nhất bên trong ghi chép trong huyết mạch của bộ tộc bọn họ, cũng là sứ mạng chân chính của bọn họ mà người ngoài không thể nào biết rõ.

Thủ hộ gió, thủ hộ đại mạc, chờ đợi… . . Có một ngày, bên trong gió màu đen, sẽ xuất hiện một người.

Một khắc người này xuất hiện, mặt đất sẽ xuất hiện vòng tròn, huyết mạch của bọn họ sẽ chấn động theo, mi tâm bọn họ sẽ lập tức hiện ra trận pháp nghi thức.

Đây, chính là ý nghĩa bộ tộc bọn họ tồn tại.

Nhưng Thủ Phong lão tổ nằm mơ cũng không cách nào nghĩ đến, sứ mạng bộ tộc bọn họ đã chờ đợi nhiều năm, sẽ xuất hiện vào hôm nay.

Vả lại người xuất hiện, lại là tu sĩ bên trong cái tiệm thuốc kia.

Việc này khiến cho tâm thần của lão chấn động lớn vô cùng.

“Tiểu Thanh, điều kiện thứ ba mở ra chỗ kia, tự nhiên là bộ tộc Thủ Phong này.”

“Cần chính là, trong ngày gió màu đen phủ xuống, toàn bộ tộc nhân đều xuất hiện.”

Giọng nói đội trưởng vang vọng, nhìn lão tổ Thủ Phong tộc.

Thân thể lão tổ run lên, nổ vang đến từ huyết mạch, khiến cho lão lập tức cúi đầu, bản năng mở miệng.

“Tôn thần chỉ!”

Theo kia lời nói truyền ra, lập tức trong vòng xoáy bốn phía, thình lình có bốn vòng xoáy đã trở thành màu trắng, cực kỳ dễ làm người khác chú ý, đồng thời bốn tộc nhân trong đó cũng tương tự nổi bật ra ngoài.

Bốn tộc nhân này có nam có nữ, tuổi không đều, nhưng giống nhau là tóc và lông mi của bọn họ, còn cả con ngươi, đều là màu trắng.

Một loại tộc nhân này, có địa vị rất đặc thù trong bộ tộc Thủ Phong, bọn họ thường thường bắt đầu từ lúc sinh ra, liền được bảo hộ vô cùng tốt, cho đến khi chết.

Mà sứ mạng yêu cầu bộ tộc Thủ Phong, bọn họ phải thời khắc bảo trì vào bất luận thời gian nào, cũng phải tồn tại chí ít ba vị tộc nhân loại này trở lên.

“Còn nữa, đầu lâu!”

Thân thể đội trưởng trôi nổi bay lên không trung, trầm thấp mở miệng.

Thủ Phong lão tổ thở sâu, lập tức truyền lệnh, rất nhanh liền có chín đầu lâu màu đen được bọn họ cẩn thận lấy ra từ tộc địa, do chín tộc nhân bưng lấy, bay thẳng đến từng cái vị trí dao găm trôi lơ lửng ở không trung, đặt ngay ngắn ở phía dưới.

“Tiểu Thanh, địa phương Chúa Tể trảm Thần kia, bị vị vĩ nhân kia hóa thực thành hư, giấu ở trong gió Thanh Sa đại mạc, chỉ có ký ức bộ tộc Thủ Phong mới có thể mở ra.”

“Như vậy hiện giờ, tế tự, đã có thể bắt đầu.”

Chương 1503: Trở về Trảm Thần Đài (1)

“Tôn thần chỉ!”

Thủ Phong lão tổ cúi đầu.

Người ngoài không biết được, nhưng tộc nhân bộ tộc Thủ Phong bọn họ rất rõ ràng mình là có tín ngưỡng, tín ngưỡng bọn họ hướng đến cũng là một Thần Linh.

Vị Thần này, ban cho bọn họ sinh mệnh, giao phó cho bọn họ sứ mạng.

Mà linh hồn chấn động, khiến cho bọn họ cảm giác rất rõ ràng, Thần Linh…. . Đang ở trước mắt.

Về phần hình thái cùng với thực lực Thần Linh, không phải là việc bọn họ cần đi lo lắng, bởi vì, Thần Linh chính là Thần Linh, Thần có thể hóa vạn vật, có thể hình vạn thân.

Giờ phút này theo mở miệng, vị lão tổ lập tức khoanh chân ngồi xuống, chớp mắt khi lão nhắm mắt lại, giơ tay phải lên, hai ngón tay đặt chỗ vòng tròn trên mi tâm.

Linh hồn chấn động, lập tức tại trên người lão khuếch tán ra, dung nhập vào trong gió màu đen.

Cùng lúc đó, tiếng ngâm xướng vang vọng ra từ trong miệng đội trưởng đang trôi lơ lửng trên không trung.

“Thiên địa cùng sinh, hắc phong đốt thần, luyện hóa cửu đạo, hoàn hình thái chân!”

“Huyền đài không nắp, hồi hải hữu thân, hồn vía nhất thể, thiên địa đồng căn!”

Thanh âm này lộ ra cảm giác cổ xưa, càng ẩn chứa ý chí nào đó, một khắc truyền ra, toàn bộ Thanh Sa đại mạc nổ vang, đại địa chấn động, vô số cát sỏi bay lên từ mặt đất, toàn bộ đều rung rung.

Bầu trời càng là hạ xuống thiên lôi, nổ tung khắp bát phương, dấy lên vô tận dư âm.

Toàn bộ Thanh Sa đại mạc, bị làm cho vang động.

Tiếng ngâm xướng cũng không bởi vậy mà kết thúc, nó vẫn còn tiếp tục, không ngừng lặp lại.

Rất nhanh, Thủ Phong lão tổ chỗ đó cũng theo đó niệm lên.

Đến cuối cùng, tất cả tộc nhân Thủ Phong bốn phía cũng đều giơ ngón tay lên, đặt vào mi tâm và tương tự ngâm xướng.

Linh hồn bọn họ chấn động, bên trong cuộc ngâm xướng liên tục lan tràn, không ngừng dung nhập vào trong gió, thời gian dần qua, gió đen nơi đây hóa thành vòng xoáy cực lớn.

Chiều mà vòng xoáy này chuyển động, đúng lúc ngược lại với chiều xoay của vòng xoáy bên trong vòng tròn ngàn trượng!

Một cái từ trái qua phải, một cái từ phải qua trái.

Hai cái vòng xoáy không ngừng chuyển động tạo thành lực lượng kinh người, truyền ra tiếng nổ vang động trời.

Trong lúc lôi kéo lẫn nhau, ký ức giấu ở trong gió chậm rãi được tộc này cảm giác ra.

Hứa Thanh từ xa nhìn qua hết thảy, dù coi như là đã có chỗ hiểu rõ đối với quá khứ đã qua của đại sư huynh, nhưng thời khắc này, hắn vẫn là sinh ra chấn động giống như màn Tế Vũ Thần Linh lúc trước.

“Bố cục kiếp trước của đại sư huynh, đến cùng còn có bao nhiêu. . . . .”

“Đại Tế Vũ là thứ nhất, bộ tộc Thủ Phong này là thứ hai, còn có Bát gia gia cùng với Ngũ nãi nãi nói đại sư huynh quen thuộc, có thể tưởng tượng, năm đó đại sư huynh hẳn là đã đi tới toàn bộ địa phương phong ấn con nối dõi của Chúa Tể.”

Lấy nhận thức của Hứa Thanh đối với Trần Nhị Ngưu, cái gọi là vĩ nhân lúc trước đối phương giới thiệu về bộ tộc Thủ Phong, tám chín phần mười là nói bản thân đối phương.

“Như vậy vị tồn tại kia trong miệng y. . . . .”

Hứa Thanh nheo mắt lại, theo bản năng nghĩ tới sự kiện Tế Vũ Thần Linh bên trong Thiên Ngưu sơn mạch, trong miệng đội trưởng đã từng nói qua Thượng Thần.

“Thượng Thần… . .”

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra truyền thuyết của Thanh Sa đại mạc này, một đáp án nổi lên trong đầu hắn.

Mà trong lúc Hứa Thanh trầm ngâm, đám người Ninh Viêm, Ngô Kiếm Vu cùng với Lý Hữu Phỉ cũng đều thay đổi sắc mặt, dù là Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đã cùng trải qua vài lần hành sự với đội trưởng, nhưng trong lòng vẫn là dấy lên phong bạo.

Về phần Lý Hữu Phỉ… . . Đối với lão mà nói, từ sau khi gặp phải Hứa Thanh, bất luận trải qua sự tình gì, cũng đều vượt qua khỏi tưởng tượng trong cả nửa đời trước của lão.

Thậm chí U Tinh trong nhóm bọn họ, bây giờ cũng đều hiện ra vẻ mặt ngưng trọng, hiển nhiên cũng bị thủ bút này làm cho chấn động.

Mà bên trong vòng xoáy kia, giờ phút này bởi những vòng xoáy chiều khác biệt lôi kéo, theo gió cùng ký ức bộ tộc Thủ Phong dung hợp, dần dần bên trong vòng xoáy, xuất hiện cảnh tượng.

Vô số hình ảnh đa dạng hiện ra, truyền ra cảm giác cổ xưa.

Những thứ đó đều là ký ức, ký ức đến từ tất cả mọi người bộ tộc Thủ Phong bốn phía, cũng có ký ức tới từ mảnh sa mạc này.

Những ký ức sau khi theo linh hồn chấn động hiện ra, hội tụ lại với nhau, hóa thành biển ký ức trong và ngoài vòng xoáy.

Biển ký ức này lan tràn khuếch tán, chiếu trên màn trời, cũng rọi xuống mặt đất, bao phủ bốn phía sau đó trút xuống chín cái vị trí.

Đó là chỗ chín cái xương đầu trên mặt đất.

Chín cái xương đầu này như là cái chén, hình như có thể dung nạp hết thảy.

Thời gian, cứ như vậy trôi qua.

Biển ký ức liên tục xuất hiện rồi chảy xuôi, một mực tiến hành.

Một khắc đến canh giờ thứ tư, trong chín cái xương đầu, đã tràn đầy ký ức tựa như là chất lỏng.

Chất lỏng này biến hóa giữa hư ảo cùng chân thật, khi thì màu đen, lúc lại màu trắng.

Điều kỳ dị đã đến.

Ánh mắt Hứa Thanh quét tới, bên trong chỗ dòng nước ký ức, hắn cảm nhận được một đám khí tức Thần Linh.

Cũng chính là một cái chớp mắt này, đội trưởng đang trôi lơ lửng trên không trung, chủ trì hết thảy tế tự, hai tay của y bấm niệm pháp quyết và chợt vung lên, bốn phía lập tức tạo thành vòng xoáy ngàn trượng, chín thanh dao găm bộc phát ra lôi quang trước đó chưa từng có.

“Định!”

Dưới một tiếng giống như lôi đình, chín chuôi dao găm thanh đồng bay thẳng đến chín xương đầu phía dưới, từng cái đâm vào trong đó, khiến dòng nước ký ức biến hóa hư thật lập tức cố định lại.

Đen trắng giao hòa, trở thành màu xám!

Trong chất lỏng màu xám này, có một cảnh tượng thu nhỏ đang nổi lên.

Đó là một cái sơn mạch thẳng tắp, lan tràn bên trong màn đen nhánh, bầu trời trong đó hình như có tia chớp đảo qua, hai bên sơn mạch thì là vực sâu màu đen, tựa như giấu kín tà ma.

Về phần cụ thể, do mặt nước gợn sóng nên không thể nhìn rõ.

Giờ phút này trong lòng mọi người đều đã có miêu tả đáp án đối với lai lịch của hình tượng này, hiển nhiên chỗ đó… . . Chính là nơi mà Chúa Tể trảm Thần được giấu ở trong gió.

Chương 1504: Trở về Trảm Thần Đài (2)

Cùng lúc đó, bốn tộc nhân Thủ Phong tộc đặc thù kia, mi tâm riêng phần mình bay ra một giọt máu tươi, hội tụ ở giữa không trung, trôi lơ lửng ở trước mặt đội trưởng.

Chúng nó, là một bộ phận chìa khóa mở ra ký ức.

Mà một bộ phận khác, đến từ chính đội trưởng.

Đội trưởng cắn nát ngón tay, nặn ra một giọt máu khác biệt cùng ngày xưa, màu sắc máu này… Là màu lam.

Một khắc xuất hiện, năm giọt máu tươi dung hợp, hóa thành chín phần rồi rơi vào chín cái xương đầu.

Làm xong những thứ này, vừa vặn là canh giờ thứ tư từ khi gió đen thổi lên.

"Chúng ta… . . Đi vào!"

Đội trưởng cười lớn một tiếng, giơ tay phải lên bắt lấy một cái đầu lâu, một hớp uống hết chất lỏng, thân thể lập tức mơ hồ, lại dung nhập vào trong gió, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh không chần chờ, tương tự làm như vậy.

Những người khác nghiến răng, vì mục đích riêng mình, cũng nhao nhao cầm lấy xương đầu uống xuống.

Rất nhanh, thân ảnh của tất cả mọi người cũng như đội trưởng, hòa hợp vào gió rồi tiêu tán.

Hết thảy Thanh Sa đại mạc như thường, gió đen vẫn gào thét, biển ký ức vẫn còn lên xuống, bao phủ hết thảy mọi thử ở nơi đây vào.

Về phần đám người Hứa Thanh, giờ phút này đã xuất hiện ở địa phương vừa thấy bên trong xương đầu.

Nơi đây không thuộc về thực tế, cũng không thuộc về hư ảo, tồn tại trong kẽ hở giữa hư ảo cùng hiện thực, tồn tại ở trong trí nhớ, huyền bí khó giải thích, tuyệt diệu lại thần kỳ.

Nhưng mà một khắc xuất hiện, chớp mắt khi nhìn rõ bốn phía, hết thảy mọi thứ nơi đây lại rõ ràng có phần không giống cùng với những gì đám người Hứa Thanh nhìn thấy trước đó trong xương đầu.

Đầu tiên, thế giới nơi đây cũng không phải là toàn bộ đen nhánh, giữa trời cùng đất, ánh sáng chỗ đó trong vắt, một mảnh sáng ngời.

Nguồn sáng đến từ những cái đèn lồng trôi nổi trên không trung.

Số lượng chúng nó rất nhiều, rập rạp vô số, lập lòe tia sáng chiếu rọi phiến thế giới này.

Nhưng mỗi một cái đèn lồng bằng da, đều làm cho người ta có một loại cảm giác âm u, phía trên còn vẽ mặt quỷ, có khóc, có cười, có phẫn nộ, có kinh sợ.

Trông rất sống động, dường như đó là do da người chế thành.

Mượn nhờ ánh sáng từ những đèn lồng đó, một cái sơn mạch mênh mông thẳng tắp rõ ràng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Nó như đao phong, một mực nghiêng lên trên, lan tràn thật dài, điểm cuối cùng giống như là tương liên cùng màn trời.

Mà chỗ bọn họ, chính là điểm khởi đầu của vùng núi này, nơi đây có xây dựng một tòa đài cao hình tròn, mặt đất vỡ vụn, tràn ngập khe hở, một cỗ cảm giác tang thương năm tháng trôi qua lượn lờ bốn phương, hiện ra cổ xưa cùng mục nát.

Về phần sơn mạch hai bên, là vô tận đen nhánh, ánh sáng trong thiên địa không cách nào chiếu rọi vào, thỉnh thoảng còn có nhiều tiếng gào thét thê lương truyền ra từ trong bóng tối, nương theo từng trận tiếng móng vuốt sắc bén xung đột với núi đá.

Tựa như trong vực sâu phía dưới sơn mạch hai bên, có tồn tại kinh khủng đáng sợ tột cùng, đang ý đồ bò lên theo sơn mạch.

Mà bầu trời đồng dạng đen nhánh, nguồn sáng khó có thể chiếu rọi, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một cái khe hở cực lớn, cắt qua trên màn trời, tựa như là vết sẹo, nhìn thấy mà giật mình.

Sấm sét ầm ầm, không ngừng truyền ra từ trong cái khe kia, hình như rất khó ngừng lại, liên tục vang vọng trong đó.

Thỉnh thoảng, còn có tia chớp màu lam lập lòe trong cái khe trên màn trời.

Đây là một cái địa phương vô cùng kỳ dị.

Một màn này làm cho thần sắc mọi người vừa tới nhao nhao ngưng trọng, ngay cả U Tinh cũng đều vô cùng cảnh giác, vô luận là những đèn lồng da người kia hay là khí tức kinh khủng dưới vực sâu, đều khiến ả cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt.

“Những đèn lồng da người kia, là sát nghiệt của Chúa Tể biến thành, chán ghét hết thảy kẻ sống, một khi bị chúng nó chạm tới, cũng sẽ bị đồng hóa trở thành đèn lồng da người.”

“Mà tồn tại dưới vực sâu, thì là oán khí Xích Mẫu tử vong trước kia ngưng tụ, căm hận của chúng nó khiến cho toàn bộ người đi trên sơn mạch này, đều là mục tiêu địch ý của chúng nó.”

Đội trưởng vô cùng hiểu rõ đối với nơi đây, giờ phút này đứng ở phía trước nhất, trầm thấp mở miệng, sau đó xoay người đối mặt với Hứa Thanh, trên mặt nở nụ cười.

“Tiểu sư đệ, hoan nghênh đi đến, hiện trường ghi hình lưu ảnh cỡ lớn.”

(Phim trường)

“Trong đây, ngươi sẽ trông thấy một sự kiện kinh thiên động địa phát sinh ở trong lịch sử năm tháng cổ xưa lúc trước.”

“Mà việc chúng ta cần làm, chính là đi tới đó.”

Đội trưởng giơ tay lên, một ngón tay chỉ tới khe hở trên màn trời.

“Đi tới đó, triển khai quá trình ghi hình và lưu ảnh của chúng ta.”

“Về phần tên kịch bản, ta đã nghĩ kỹ, gọi là… Trảm Thần!”

“Về phần nội dung, đợi sau khi chúng ta đến nơi, ta sẽ nói cho các ngươi biết, yên tâm…. . Mỗi người các ngươi đều có nhân vật.”

Đội trưởng mặt mày hớn hở, nói xong liền giơ tay lên, xuất ra vài ngọn nến màu lam, đưa cho mỗi người một cây.

Hứa Thanh tiếp nhận cầm ở trong tay, cảm giác đầy mỡ dính, đồng thời cũng ngửi thấy được mùi máu tươi, lúc đáy lòng có chỗ suy đoán, phát hiện Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu có thần sắc phức tạp, hình như còn có một chút cảm giác muốn ói.

“Đốt ngọn nến trong tay chúng ta, là chúng ta có thể bình yên đi qua phiến khu vực này, nhưng điều kiện tiên quyết là… . . Trên đường, ngọn nến không thể bị dập tắt.”

Nói xong, đội trưởng thổi một ngụm khí tới ngọn nến trong tay, ngọn nến lập tức cháy lên, một mảnh khói đen phóng xuất ra từ trong đó, bao phủ thân ảnh của y vào, đi về phía sơn mạch.

Hứa Thanh gật đầu, tương tự thổi ngụm khí, khói đen xuất hiện và khuếch tán bốn phía, sau đó cũng cất bước đi tới.

Theo những người khác cũng đều lần lượt đốt ngọn nến lên, một đoàn người bọn họ rất nhanh toàn bộ đi trên vùng núi này.

“Nhớ kỹ, ngọn nến, không thể bị dập tắt… . .”

Giọng nói của đội trưởng truyền ra từ trong khói đen phía trước.

Từ xa nhìn lại, ở giữa thiên địa, trên sơn mạch kết nối cùng bầu trời, sáu đoàn sương mù màu đen bao phủ sáu thân ảnh, giữa nhau cách mấy trượng, càng đi càng xa.

Mà giữa không trung, đèn lồng da người vẫn lúc ẩn lúc hiện như trước, vực sâu hai bên sơn mạch vẫn gào thét như thường, âm thanh lưỡi dao sắc bén ma sát với nham thạch, vang vọng chói tai.

Chương 1505: Khuôn mặt kiếp trước (1)

Trong trời đất sáng ngời, bên trên sơn mạch giống như đao phong, một đoàn người đang đi nhanh.

Đội trưởng đi ở phía trước nhất, tiếp theo là Hứa Thanh, Ngô Kiếm Vu, U Tinh, Lý Hữu Phỉ cùng với Ninh Viêm ở cuối cùng.

Giữa nhau cách vài chục trượng, riêng phần mình đều bị sương mù nồng đậm màu đen bao phủ, không nhìn thấy bên ngoài, cũng không cảm giác được lẫn nhau.

Hứa Thanh cầm lấy ngọn nến màu lam được đốt cháy, thân ngọn nến phóng thích khói đen, vừa đi về phía trước, trong lòng vừa cảnh giác.

Thật sự là nếu đội trưởng không đề cập tới việc ngọn nến bị dập tắt thì cũng đành, một khi nhắc nhở như vậy, Hứa Thanh không khỏi nhớ lại những gì trải qua trước kia.

Vì vậy hắn theo bản năng vận hành tu vi trong cơ thể, giờ khắc này ước định không thể sử dụng quyền hành Hồng Nguyệt đã bị Hứa Thanh tự động không để ý đến.

Chẳng những hiện quyền hành Hồng Nguyệt lên toàn thân, thậm chí Độc Cấm cũng được Hứa Thanh tản ra, vờn quanh ngoài thân thể.

Càng có Triêu Hà Quang lưu động.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị thời khắc gặp phải ngoài ý muốn xuất hiện.

Chỗ cổ áo, giờ phút này Linh Nhi bỗng nhiên nhúc nhích thân thể, cẩn thận ló đầu nhìn xa bên ngoài.

“Hứa Thanh ca ca, nơi đây có chút tương tự cùng Cổ Linh giới, tồn tại rất nhiều vong hồn, chỉ bất quá vong hồn trong Cổ Linh giới phần lớn là đơn lẻ, nhưng nơi đây hình như có đủ một chút pháp tắc đặc thù, khiến cho vô số vong hồn dung hợp lại với nhau.”

“Ta có thể lờ mờ nghe thấy chúng nó đang xì xào bàn tán, hình như đang nói cái gì đó, nhưng cụ thể thì không nghe rõ, bất quá ta cảm giác, chúng nó đang quan sát chúng ta.”

Linh Nhi nhỏ giọng mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, bước chân trở nên nhanh hơn trên vùng núi này, nhưng sương mù từ ngọn nến trong tay tràn ra che đậy tầm nhìn, làm hắn không nhìn thấy đội trưởng phía trước.

Cũng không cách nào cảm giác.

Coi như là Ảnh Tử cũng bị áp chế ở trong nơi này, khó có thể khuếch tán.

Chỉ có Linh Nhi dựa vào thiên phú Cổ Linh tộc, hình như có thể hơi dò xét đối với ngoại giới.

“Linh Nhi, ta không cảm giác được bên ngoài, chỉ có thể miễn cưỡng thấy đường dưới chân, ngươi có thể cảm giác được bên ngoài?”

Hứa Thanh mở miệng ở đáy lòng.

“Có thể nha, tuy rằng mơ hồ, nhưng có thể lờ mờ cảm ứng, Hứa Thanh ca ca, hết thảy bên ngoài bình thường, tất cả mọi người đều đang riêng phần mình ở trong sương mù đi về phía trước, phương hướng chính xác, ngoài mười trượng phía trước ngươi là Nhị Ngưu sư huynh, phía sau là đại Kiếm Kiếm.”

Hứa Thanh gật đầu, đi nhanh theo sơn mạch.

Cứ như vậy, một nhóm sáu người bọn họ tốc độ càng lúc càng nhanh, từng người đều ngưng thần, trong lòng vô cùng cảnh giác, dù là U Tinh bên đó có tu vi cao thâm, đồng dạng cũng không dám mất tập trung chút nào.

Thật sự là trong thế giới kỳ dị này, ngoại trừ đèn lồng da người giữa không trung cùng với tiếng gào thét dưới vực sâu hai bên, còn tồn tại từng trận gió núi.

Gió này kinh người, ẩn chứa sát ý ngập trời, khiến cho da đầu người ta run lên.

Nó thổi qua sơn mạch, quét vào trên sương mù quanh mọi người, từng đoàn sương mù vặn vẹo tung bay, đồng thời cũng khiến cho trong lòng mọi người nổi lên vô tận cảm giác lạnh như băng, tựa như có một thanh trường đao đang gào thét qua trước mặt.

Mà mỗi một thanh đao, đều ẩn chứa sát khí cực hạn, rung chuyển tâm thần, dường như có thể bỏ qua tu vi, trực tiếp trảm hồn.

“Gió nổi lên rồi, các ngươi giữ chặt ngọn nến trong tay, thân thần quy nhất.”

Trong gió truyền đến giọng nói trầm thấp của đội trưởng, rơi vào bên trong từng đoàn sương mù.

“Gió này thổi tới sẽ khiến cho tiếng gào thét bên trong vực sâu hai bên sơn mạch truyền ra càng lúc càng rõ ràng, mà sau khi những âm thanh này hội tụ đến trình độ nhất định, sẽ hóa thành âm thanh chúng ta quen thuộc.”

“Mà nơi đây là giấu ở trong trí nhớ, cho nên một khắc chúng ta vào chỗ này, một cái chớp mắt nhìn đến đây, nơi đây cũng đã trở thành một bộ phận ký ức của chúng ta.

“Đồng dạng, sự hiện hữu của chúng ta, cũng bị lưu ký ức vào bên trong phiến thế giới này.”

“Mà kể từ đó, ký ức bản thân chúng ta cùng nơi đây, thật ra đã giao hòa lại với nhau, cho nên âm thanh mỗi người nghe được đều không giống nhau, đó là chấp niệm từ đáy lòng.”

“Nhớ kỹ, đó là giả dối, không nên tin, không nên nghĩ, càng không được quay đầu!”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của đội trưởng tung bay, càng lúc càng yếu ớt, mà gió từ bốn phía dần dần tăng lớn, tiếng gào thét trong tiếng gió, trở nên mãnh liệt lên.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua sương mù trước mắt, hắn đang nghĩ tới một vấn đề.

Trong lời đội trưởng đề cập không nên tin âm thanh truyền đến trong gió, như vậy. . . . . những lời này của đội trưởng, lại có thể tin hay không?

Nếu như quả thật chính là lời nói của đội trưởng, tại sao lúc trước không nói?

Còn có chính là, nếu như đích xác chính là lời của đội trưởng, như vậy thời điểm y nói ra những lời này, chẳng lẽ thật sự chỉ là nhắc nhở?

Hứa Thanh trầm ngâm, vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn bỏ đi loại kích động này, mặc kệ âm thanh kia là thật hay giả, đáp lại nó, thật ra cũng coi như là dính một loại nhân quả.

Hơn nữa có phải là thật hay không, thật ra cũng không trọng yếu, quan trọng là … Phương hướng của mình rõ ràng, cứ đi qua con đường dưới chân này là được.

Mang theo suy nghĩ như vậy, ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, tiếp tục đi về phía trước trên cái sơn mạch dài dòng buồn chán này.

Rất nhanh, một nén nhang trôi qua, khi một đoàn người bọn họ đã đi qua hơn nửa lộ trình, sự tình đội trưởng nhắc nhở trong lời nói lúc trước đã xuất hiện.

Bên tai mỗi người bọn họ, đều xuất hiện âm thanh và hô hoán khác biệt.

Hứa Thanh nghe thấy được giọng của Lôi đội, còn có Bách đại sư, Thất gia, Tử Huyền, thậm chí hắn còn nghe thấy được tiếng hô hoán của phụ mẫu cùng với Tử Thanh Thái Tử.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, hắn không cho rằng sẽ có người thật sự lựa chọn quay đầu nhìn lại trong tình huống này, thế là cũng không để ý đến, tiếp tục đi về phía trước, đồng thời cũng giơ tay phải lên, đè xuống Linh Nhi trên cổ, không cho nàng phân tâm.

Không biết U Tinh đã nghe được cái gì, mặt không cảm xúc, bước chân cũng không trì hoãn chút nào.

Lý Hữu Phỉ đến cái tuổi này, đã trải qua không ít, vào lần đầu gặp lúc trước có thể đùa bỡn tâm cơ cùng Hứa Thanh, tự nhiên cũng là hạng người tâm thần kiên định, có thể kiềm chế chấn động trong nội tâm, không để ý tới.

Về phần Ngô Kiếm Vu, y nghe được âm thanh của Vân Hà Tử trong gió, dường như ngay sát ở phía sau hô hoán với y.

Một màn bất thình lình khiến cho Ngô Kiếm Vu sững sờ, nhưng tưởng tượng đến bóng lưng đối phương kiên quyết rời đi lúc trước, Ngô Kiếm Vu cười lạnh một tiếng, không đi để ý tới, bước chân ngược lại nhanh hơn.

Tiếp theo, y nghe được một âm thanh trầm thấp tràn đầy uy nghiêm, tựa như từ viễn cổ truyền đến, hoàn mỹ phù hợp với hết thảy Huyền U Cổ Hoàng trong nhận thức của y.

“Cửu vân thiên tiêu hồi vãng lai, thập uyên mê vụ che cổ kim!”

Chương 1506: Khuôn mặt kiếp trước (2)

Tâm thần Ngô Kiếm Vu chấn động, bản năng muốn quay lại nhìn, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, y cảm thấy không bình thường, thầm nghĩ thi từ này không sai, rắm chó không kêu bằng trắc không phân, nhìn như có thể rung động đến tâm can khí phách, nhưng trên thực tế chính là không ốm mà rên.

Vì vậy y lần nữa hừ lạnh, cất bước đi về phía trước.

Cuối cùng là Ninh Viêm, y nghe được rất nhiều, cho đến khi nghe đến một câu cuối cùng.

“Hoàng nhi… . .”

Bước chân Ninh Viêm dừng lại, nhớ tới lời nói lúc trước của đội trưởng, trầm mặc mấy hơi thở, sau đó đi về phía trước như cũ.

Trên sơn mạch, thân ảnh mọi người nhanh chóng di chuyển trong sương mù, không có bất kỳ một người nào nổi lên ngoài ý muốn.

Sau khi Hứa Thanh thông qua Linh Nhi biết được hết thảy, liền càng cảnh giác đậm hơn, hắn theo bản năng cảm giác, sự quỷ dị của phiến thế giới này sẽ không đơn giản như thế.

Vì vậy trong mắt Hứa Thanh cố gắng giữ tỉnh táo, vừa đi vừa căn cứ thời gian trôi qua cùng với tốc độ của mình, để phán đoán khoảng cách với điểm cuối cùng có còn xa lắm không.

Mà ngọn nến trong tay, rõ ràng ở đoạn đường này thiêu đốt nhanh hơn, bây giờ chỉ còn lại có một căn sáp.

“Sắp đến rồi.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, tiếp tục cất bước, nhưng vào lúc này, bên trong tinh thần của hắn đột nhiên truyền đến âm thanh mang theo kinh hãi của Linh Nhi.

“Hứa Thanh ca ca… . . Ta nhìn thấy một đoàn khói đen nữa, nhóm chúng ta không phải sáu cái… . . Mà biến thành bảy cái rồi.”

“Trong nháy mắt liền nhiều ra thêm một cái, đồng thời chỗ đoàn sương mù của những người khác vừa rồi tựa như trong lúc bất tri bất giác, xuất hiện đan vào lẫn nhau… . . Hiện giờ ta có chút không phân biệt được ai là ai.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, cúi đầu nhìn Linh Nhi, chú ý tới hoảng sợ trong mắt Linh Nhi, Hứa Thanh xác định đây thật sự là giọng nói của Linh Nhi.

Mà lời nói của đối phương, cũng không vượt quá dự liệu của hắn.

Giờ phút này, sự quỷ dị của phiến thế giới nơi đây đã lần lượt bày ra, vô luận là âm thanh lúc trước, hay là nhiều thêm một đoàn khói đen theo như lời Linh Nhi nói bây giờ.

“Không nên nhìn, tiếp tục đi về phía trước.”

Hứa Thanh lập tức đáp lại dưới đáy lòng, cũng vào thời khắc này, giọng nói của đội trưởng lần nữa truyền đến, rơi vào trong tai mỗi người.

“Lập tức sẽ đến điểm cuối rồi, sắp vượt qua cửa ải này, nhưng chúng ta không thể buông lỏng, bởi vì tốc độ ngọn nến thiêu đốt ở đoạn cuối này sẽ nhanh hơn rất nhiều so với khu vực khác, điều này nói rõ chúng ta đã khiến cho nơi đây chú ý.”

“Cho nên chúng ta phải triển khai tốc độ cao nhất, bay nhanh về phía trước, tranh thủ trước khi ngọn nến cháy hết, đạt tới nơi kết nối giữa vùng núi này cùng với bầu trời.”

“Hiện giờ, mọi người bay nhanh!”

Giọng nói của đội trưởng vang vọng, mà trên sơn mạch, bảy đoàn thân ảnh sương mù lẫn nhau không nhìn thấy đối phương, suy nghĩ khác nhau.

Ninh Viêm sững sờ, Ngô Kiếm Vu cũng là kinh ngạc, bọn họ tự nhiên chú ý tới ngọn nến trong tay sắp đốt hết, nhưng hai người rõ ràng nhớ đến lúc ấy đội trưởng chế tạo rất nhiều ngọn nến, dựa theo đạo lý, nếu như một ngọn chưa đủ, có lẽ lúc trước mỗi người phải được phân hai ngọn mới đúng.

Lý Hữu Phỉ do dự, lão có chút không phân biệt được giọng nói này là thật hay giả, lại không nhìn thấy người khác, đáy lòng không biết có nên tin tưởng hay không.

Về phần U Tinh bên đó thì là hừ lạnh một tiếng, vẫn chậm rì như trước.

Mà đội trưởng đi ở phía trước nhất rõ ràng cũng là thờ ơ!

Duy chỉ có Ngô Kiếm Vu sau lưng Hứa Thanh, không biết y nghĩ như thế nào, giờ phút này tốc độ chợt nhanh hơn, bay nhanh dựng lên, thẳng đến phía trước cuối cùng.

Lúc này y còn cách điểm cuối cùng khoảng hai trăm trượng.

Trong lúc cấp tốc, y bay nhanh lướt qua đoàn sương mù Hứa Thanh cùng với đội trưởng, không ngừng tới gần phía cuối cùng.

Mà vào thời khắc này, gió tới trước mặt y cũng vô cùng mãnh liệt, ngọn nến trong tay cũng đột nhiên tăng tốc thiêu đốt.

Cuối cùng, lúc cách điểm cuối cùng còn phạm vi mười trượng, ngọn nến trong tay Ngô Kiếm Vu hoàn toàn cháy hết, một khắc dập tắt thì sương mù bốn phía trong chốc lát tiêu tán, lộ ra thân ảnh cùng với trong mắt mang theo hoảng sợ của y.

Mắt thấy còn có mười trượng, Ngô Kiếm Vu cấp bách, nhất là y chú ý tới sáu đoàn khói đen trên sơn mạch vẫn chậm rì đi về phía trước như cũ, biết rõ chỉ có chính mình lao ra, khiến cho trên mặt của y lộ ra ngạc nhiên.

Hình như biết được mình đã mắc lừa, nhưng lúc này y cũng không có cách nào, chỉ có thể hung hăng nghiến răng, phóng về mười trượng cuối cùng phía trước.

Nhưng vào lúc này, thiên địa của phiến thế giới này biến sắc.

Trên bầu trời, từng đạo tia chớp màu lam nổ vang, vô số đèn lồng da người đồng loạt quay đầu, lập tức nhìn tới Ngô Kiếm Vu, cấp tốc vọt tới phía y, tốc độ cực nhanh, thuấn di tới gần.

Còn có dưới vực sâu hai bên sơn mạch, giờ phút này truyền ra tiếng thở dốc đinh tai nhức óc, càng có từng đạo thân ảnh khổng lồ đập vào núi đá, giống như đang nhanh chóng leo lên phía trên.

Chấn động kinh khủng khuếch tán ra, toàn bộ sơn mạch đều chấn động mãnh liệt, thiên địa vặn vẹo, bát phương mơ hồ, tựa như trong vực sâu ...có Thần Linh tồn tại.

Cùng lúc đó, trong đám người Hứa Thanh trên sơn mạch, đột nhiên có một đoàn sương mù lấy tốc độ vượt qua hết thảy, mang theo tham lam, chợt lao ra.

Bay thẳng đến Ngô Kiếm Vu.

Tốc độ quá nhanh, thế cho nên sương mù che lấp trên người nó cũng theo đó mà tiêu tán, lộ ra bên trong …Một cái đèn lồng da người!

Mà gương mặt của chiếc đèn lồng này, rõ ràng có vài phần tương tự cùng đội trường.

Nó trong chớp mắt tới gần, thần sắc hiện ra điên cuồng, cuối cùng vào lúc Ngô Kiếm Vu còn cách điểm cuối chưa tới một trượng, cất bước là y sẽ lập tức đến, chiếc đèn lồng trực tiếp vọt tới trước mặt của y.

Nó mở cái miệng rộng, mang theo dữ tợn muốn nuốt xuống.

Nhưng vào lúc này, Ngô Kiếm Vu bỗng nhiên bỏ qua mà cứ đi về phía trước, giơ tay phải lên, lập lòe tia sáng màu lam, bắt lấy đèn lồng da người.

Cái đèn lồng kia sững sờ, muốn né tránh nhưng đã chậm, bị Ngô Kiếm Vu một phát bắt được, sau đó thân thể của y thuận thế rút lui, rơi vào điểm cuối cùng trên tế đàn.

Giờ khắc này, vô số đèn lồng da người bên ngoài đồng loạt dừng lại, hình như đã mất đi cảm giác, biến thành im lặng tương tự như lúc trước, phiêu tán ở bốn phía.

Mà tiếng gầm nhẹ dưới vực sâu cũng ngừng lại, âm thanh đập vào núi đá liên tục yếu ớt.

Hiển nhiên, sau khi người vượt qua sơn mạch lộ ra bên ngoài đến được tế đàn, chúng nó sẽ mất đi mục tiêu.

Mà giờ khắc này, Ngô Kiếm Vu đứng trên tế đàn tay bắt lồng đèn, mặt mày hớn hở, đắc ý cười ha hả.

“Cuối cùng cũng dụ được thứ đồ chơi này xuất hiện.”

Trong tiếng cười, bộ mặt và thân hình Ngô Kiếm Vu cải biến, rất nhiều chất lỏng chảy xuôi trên người y, lộ ra chính là bộ dáng của đội trưởng!

Y đúng là do đội trưởng cải trang ra.

Chương 1507: Thiên địa nghịch chuyển, gia gia nãi nãi đều tại (1)

Giờ phút này, đội trưởng nhìn đèn lồng da người trong tay một chút, đáy lòng trầm ngâm.

“Chẳng lẽ Thế tử lão gia gia bọn họ thật sự không bí mật theo tới? Nếu không mà nói, vừa rồi bọn họ có thể nhịn được không ăn Ám Hồn phía dưới vực sâu?”

Đội trưởng thở dài trong đáy lòng, không để ý đến đèn lồng da người đang vùng vẫy, tay trái nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, nhấn một cái về phía gương mặt trên đèn lồng có tám phần tương tự như gương mặt mình.

Gương mặt trên đèn lồng dữ tợn, phát ra tiếng gầm nhẹ.

Nhưng ngay khi tiếng gào to này vừa truyền ra, đội trưởng cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm lớn máu tươi về phía nó.

Đèn lồng lập tức bị huyết dịch ngâm đầy mặt.

“Câm miệng, ngươi là khuôn mặt kiếp trước năm đó lão tử để lại ở chỗ này, còn dám rống với ta!”

Lúc giọng nói của đội trưởng truyền ra, thân ảnh Hứa Thanh đã không nhanh không chậm đi qua sơn mạch, bước vào trên tế đàn.

Ngọn nến trong tay đúng vào lúc này thiêu đốt hầu như không còn, sau khi sương mù tản ra, Hứa Thanh thấy rõ hết thảy bốn phía, ánh mắt cuối cùng rơi vào đội trưởng cùng với đèn lồng trong tay y.

Đội trưởng đắc ý, nhấc đèn lồng tới.

“Đây là đồ chơi ta lưu lại năm đó, giấu ở nơi đây, bởi vì không có đầu óc, chỉ còn lại da mặt cho nên tâm trí có hạn.”

“Ta hiểu nó rất rõ, từ lúc chúng ta bước lên sơn mạch, ta một câu cũng chưa nói, nhưng cái đồ chơi này ỷ vào sương mù ngăn cách, chúng ta không cách nào cảm giác bên ngoài, liền nói rất nhiều, chắc hẳn ngươi cũng đã nghe được.”

Trong lúc đội trưởng nói, những người khác cũng đều lần lượt bước lên tế đàn, cũng đều có chút ngoài ý muốn đối với sự thuận lợi của lần này.

Đội trưởng nở nụ cười, tiếp tục mở miệng.

“Ngay từ đầu nó nói cho các ngươi biết không được quay đầu, là vì lấy sự tín nhiệm, cũng là lo lắng tồn tại dưới vực sâu đoạt thức ăn của nó.”

“Mà sau khi đạt được tín nhiệm rồi, câu nói sau cùng của nó, sẽ khiến người ta chạy rất nhanh, chính là vì thu hoạch.”

“Nó đang câu cá, còn ta ở đây dụ nó, mặc dù cái đồ chơi này không có đầu óc nhưng bản năng cẩn thận vẫn phải có, nếu như không đi dụ nó như vậy, nó tuyệt đối sẽ không tới gần.”

“Mà một đạo cửa khẩu này, thật ra ở dưới ngọn nến của ta, vốn cũng không khó, khó khăn là ta phải nghĩ biện pháp thu nó tới tay.”

Đội trưởng vỗ vỗ vào gương mặt trên đèn lồng.

Sau khi gương mặt bị máu tươi phun qua liền hấp hối, giờ phút này đột nhiên mở to miệng, muốn cắn ngón tay của đội trưởng, đội trưởng thuận tay tát nó một cái.

“Lấy ra!” Ánh mắt U Tinh lạnh như băng, nhàn nhạt mở miệng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, ném tới, đây là một trong đại giới y đổi lấy việc U Tinh đồng ý đi theo.

Sau khi nhận lấy đèn lồng da người, nhìn gương mặt tám phần tương tự cùng với Trần Nhị Ngưu, trong mắt U Tinh đỏ thẫm, giơ tay phải lên, hung hăng vả tới một cái tát.

Vẫn không kết thúc, một cái tát tiếp tục một cái tát, đánh cho đèn lồng da người truyền ra tiếng kêu rên, âm thanh thê thảm vô cùng, khiến cho đám người Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu nhìn qua cũng đều kinh hãi.

Mà đội trưởng thì là ở bên trầm trồ khen ngợi.

“Đánh rất tốt, dùng sức, cố lên!”

U Tinh nghe vậy, càng lúc càng phẫn nộ, mà đèn lồng da người này cũng rất kỳ dị, bất kể U Tinh ra tay như thế nào, đều không tan vỡ, dù là gương mặt sưng phù lên thật cao, cũng rất nhanh liền khôi phục như thường.

Một màn này, rất là quái dị.

Hứa Thanh quét mắt, vừa muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, bên trong tinh thần của hắn, đột nhiên truyền tới một giọng nói quen thuộc.

“Cái đèn lồng này, có chút ý tứ.”

Thanh âm già nua, chính là Thế tử!

Hứa Thanh ngậm miệng lại, hắn có chút ngoài ý muốn, những lại cũng không quá bất ngờ, kế tiếp bên trong tâm thần liền không ngừng vang lên giọng nói.

“Ừ, là một món bảo bối, nhất là thủ pháp luyện chế, mang theo phong cách Hoàng Thiên, lai lịch Trần Nhị Ngưu này, đích xác là thần bí.”

Đây là Minh Mai công chúa.

“Ta đã nói tiểu tử này có vấn đề mà, cho nên đề nghị chúng ta lén lút đi theo, lúc trước ta nhìn như qua lại gần cùng tiểu tử này, nhưng trên thực tế đó là lão tử đang thử lòng y thôi!”

Đây là Bát gia gia.

“So sánh với việc này, thật ra ta càng muốn biết, vị Thượng Thần thần bí hợp tác cùng y đến từ phương nào! Có phải giống như chúng ta phân tích lúc trước hay không.”

Đây là Ngũ nãi nãi.

“Việc này sẽ có đáp án ở trong đây, mặt khác, Ám Hồn trong hạp cốc này ẩn chứa khí tức Viễn Cổ, đối với chúng ta mà nói, chính là vật bổ dưỡng khó được.”

Thế tử cười mở miệng.

Hứa Thanh nghe những giọng nói trong đầu này, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời, giờ phút này nơi một đoàn người bọn họ đứng, thật ra chính là đỉnh trời, thả mắt nhìn đi, màn trời đen nhánh dường như cũng là vực sâu.

Nhất là cái vết sẹo trên màn trời, lúc trước ở điểm khởi đầu trên sơn mạch nhìn còn tạm, bây giờ nhìn khoảng cách gần như vậy, vết sẹo này tựa như là một cái hạp cốc thật lớn, nhìn thấy mà giật mình.

Bên trong có sấm sét chớp động, nhưng lại không cách nào chiếu rọi bóng tối, chỉ có tiếng nổ vang thi thoảng vang vọng, khuếch tán trong bóng đêm.

Chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, đội trưởng đã đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười mở miệng.

“Tiểu Thanh, tiếp theo cửa thứ hai này tuy rằng nguy hiểm, nhưng đại sư huynh ta đã sớm có chuẩn bị.”

“Ta nói với ngươi, trong hạp cốc này tồn tại vô số hồn, những hồn này đặc thù, chúng nó ẩn chứa khí tức Viễn Cổ, một khi bị chúng nó tới gần thì chúng ta sẽ bị nhiễm khí tức cổ xưa, sẽ mau chóng già đi cho đến khi héo rũ mà chết.”

Nói xong, đội trưởng lấy ra từng lá bùa dài và mảnh, phân phối cho mọi người.

Chương 1508: Thiên địa nghịch chuyển, gia gia nãi nãi đều tại (2)

“Một hồi sau khi chúng ta đi vào, vừa đi vừa thi pháp thiêu đốt, lần này chúng ta không phân tán tản ra, phải hợp lại cùng một chỗ, chỉ cần ánh lửa bất diệt, những hồn kia cũng không thể tới gần.”

“Những thứ da này là đồ tốt, các ngươi dùng tiết kiệm chút… . .”

Đội trường có chút ít không nỡ, dặn dò một phen.

Sau khi Hứa Thanh nhận lấy, từ trên cảm giác lập tức phân biệt ra đây chính là da của đại sư huynh, cũng là đồng tình nhìn y một cái.

Hắn cảm thấy mình vẫn là không nên nói việc đám người Thế tử đã đến cho với đại sư huynh, nếu không tâm tình của đối phương khả năng sẽ lập tức không còn sung sướng.

Tuy rằng Thế tử bọn họ có lẽ cũng rất nhanh liền xuất hiện, nhưng ít ra để đội trưởng vui vẻ nhiều một hồi vẫn tốt hơn.

Hứa Thanh cảm khái trong lòng, đi thẳng tới đại hạp cốc phía trước.

Một cái chớp mắt đi vào, thiên địa nghịch chuyển.

Bầu trời đã trở thành đại địa, đại địa hóa thành bầu trời.

Hạp cốc nguyên bản ở trên trời, xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, hai bên thân núi cao ngất, hạp cốc như nhất tuyến thiên, mà sơn mạch giống như đao phong kia, bây giờ đã trở thành màn trời.

Bộ dạng nghiêng của nó, tựu thật sự giống như là một cây đại đao, bị giơ lên cao cao trên trời màn, thời khắc sẽ chém xuống, rơi vào trong hạp cốc này, lại còn là… Cực kỳ kín kẽ, khít khìn khịt.

Dị tượng như thế, đối với mọi người lần lượt xuất hiện ở trong hạp cốc này mà nói, liền tồn tại một cảm giác áp bách từ thiên nhiên.

Một loại cảm giác nguy cơ đại đao treo trên đỉnh đầu bốc lên bên trong tâm thần.

Lúc mọi người kinh hãi, đội trưởng lấy tấm da ra, phất tay đốt lên sinh ra ánh lửa.

Bóng tối bốn phía rõ ràng giống như mực, hóa thành vô số sợi tơ, chậm rãi thối lui về bốn phía, khiến khu vực chỗ ánh lửa trở thành trống không.

“Đừng lãng phí, cùng lúc bảo trì thiêu đốt 2 tấm là được, ta vẫn cứ đốt, về phần các ngươi, mỗi người một lần đốt một tờ là đủ rồi.”

“Đại Kiếm Kiếm ngươi tới trước, sau đó là tiểu Ninh Ninh, Lý Hữu Phỉ, mông… . . U tỷ cùng với tiểu Thanh.”

Theo lời đội trưởng truyền ra, một cỗ ấm áp cũng theo ánh lửa tản ra, bao phủ cơ thể và đầu óc mọi người, mà ngoài ánh lửa, giờ phút này đã bắt đầu vặn vẹo, Hứa Thanh thấy rõ ràng, trong bóng tối xuất hiện một đôi mắt âm lãnh.

Thậm chí còn cảm nhận tựa như còn có một số vật khổng lồ đang qua lại trong bóng đêm, nhìn chằm chằm.

Một cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử biến thành nguy hiểm, sinh sôi trong lòng Hứa Thanh.

Bất quá nghĩ đến có đám người Thế tử, Hứa Thanh yên tâm.

Mà Ngô Kiếm Vu cũng nhanh chóng đốt lên tấm da thứ nhất, khiến cho phạm vi của ánh lửa càng lớn hơn một chút.

“Đi thôi.”

Đội trưởng thở sâu, cất bước đi về phía trước, Hứa Thanh đi theo sau, mọi người một đường theo lối hạp cốc, đi vào trong bóng tối.

Theo họ đi đến, ánh lửa chiếu rọi, chỗ khu vực bọn họ đã trở thành nguồn sáng duy nhất trong mảnh thế giới màu đen này, ngăn cản hung hiểm đến từ bên ngoài, đồng thời cũng tự nhiên khiến cho càng nhiều ác ý che giấu bên trong bóng đêm ngóng nhìn.

Phối hợp với sơn mạch nghiêng trên bầu trời, áp lực truyền tới cho mọi người cũng là cực lớn.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu đã có chút ít hối hận khi tới đây, Lý Hữu Phỉ thì là chăm chú đi theo sau lưng Hứa Thanh, lão cảm thấy chỉ có như vậy mới có cảm giác an toàn.

U Tinh thì đi ở phía sau cùng, vừa cười lạnh cất bước, vừa tiếp tục dùng tay vả tới đèn lồng da người.

Cứ như vậy thời gian cứ trôi, một canh giờ rất nhanh qua đi.

Sau khi mọi người đi được non nửa lộ trình trên hạp cốc, số lượng da thiêu đốt đã hơn mười tờ.

Càng đi về đoạn sau lại đốt càng nhanh, mà đội trưởng mặc dù chuẩn bị đầy đủ, nhưng nhìn da của mình tiêu hao như vậy, thật ra y vô cùng đau lòng, biểu cảm biến hóa…

Dẫu sao mỗi một tờ, đều là y nhịn đau lột bỏ.

Mà dựa theo cái tốc độ này, y lo lắng đến tiếp sau nếu như không đủ, có lẽ còn cần tạm thời lột da.

“Không phải đi… . .”

Đội trưởng thở dài một tiếng.

Cuối cùng Hứa Thanh cũng ít nhiều không đành lòng, thấp giọng mở miệng trong đáy lòng.

“Tiền bối… . .”

“Đã biết, số lượng bốn phía đưa tới cũng không xê xích gì nhiều.”

Thế tử nhàn nhạt mở miệng, trong nháy mắt tiếp theo, lá bùa trong tay đội trưởng cùng với Ninh Viêm trực tiếp đang trong trạng thái thiêu đốt lập tức dập tắt.

Mọi người cả kinh, riêng phần mình cảnh giác, đội trưởng cũng là trợn mắt thật to.

Cùng lúc đó theo ánh lửa biến mất, hết thảy bốn phía lại lâm vào đen nhánh, những linh hồn hội tụ trong bóng đêm, từng đạo mang theo tham lam và điên cuồng, bay thẳng đến mọi người.

Tiếng quỷ khóc sói tru vang vọng bốn phương, nhưng trong chốc lát, những âm thanh này bỗng nhiên cải biến, hóa thành âm thanh hoảng sợ, không ngừng vọt xa về bốn phương.

Tựa như gặp cái gì khiến cho chúng nó sợ hãi.

Nhưng vẫn đã chậm, Hứa Thanh cảm giác ống tay áo mình lắc lư vài cái, mấy thân ảnh bay ra, ngay sau đó âm thanh hoảng sợ đã trở thành tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Nương theo âm thanh nhấm nuốt đáng sợ, vô số linh hồn đang bị cắn nuốt!

Sấm sét nổ vang, tia chớp đảo qua, thoáng chiếu rọi rõ ràng bốn phía một chút, Hứa Thanh mơ hồ thấy thân ảnh đám người Thế Tử, riêng phần mình hóa thành vòng xoáy, đi tới phía bất đồng, điên cuồng thôn phệ.

Vô số hồn, vỡ vụn xé rách trong vòng xoáy, cuối cùng cuốn vào bên trong vòng xoáy, trở thành thức ăn.

Giờ khắc này, đám lão gia gia nãi nãi cho Hứa Thanh cảm giác không còn hòa ái giống như mình chứng kiến ngày bình thường nữa, mà hiện ra vẻ lạnh lùng.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, cũng không có gì ngoài ý muốn.

Hắn biết rõ, đây, thật ra mới là Uẩn Thần.

Mang theo một chữ Thần, từ ý nghĩa nào đó, đã vượt qua phạm trù sinh mệnh nguyên bản.

Sở dĩ hòa ái hiền lành, đó là bởi vì người đối mặt là Hứa Thanh, là bọn tiểu bối bên trong tiệm thuốc.

Nhưng đối với người bên ngoài, hai chữ Uẩn Thần này, nhiều khi. . . . . Không khác gì Thần Linh!

Chương 1509: Nhân vật đặc thù (1)

Hứa Thanh từng trải qua việc tiếp xúc với cấp Thần, cho nên có chỗ hiểu ra.

Giờ phút này lôi quang tản đi, bóng tối lại bao phủ tới, che giấu vòng xoáy do nhóm Thế tử biến thành, mà theo tiếng kêu thảm thiết truyền đến càng xa, hiển nhiên Thế tử cùng với huynh đệ tỷ muội đang dần dần đi xa.

Những nơi đi qua, nhất định là bị càn quét sạch sẽ.

Đội trưởng thở dài, nhìn vào những tờ da trong tay, cảm thấy trên người rất đau, đáy lòng ngũ vị tạp trần, vì vậy nhìn qua Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ngươi nói xem, cái này có phải là cố tình ác ý hay không… . .”

“Ta hỏi bọn họ thì bọn họ nói không tới, vì vậy ta phải dùng chính mỡ của mình để luyện chế ra ngọn nến, dùng da của chính mình luyện chế những lá bùa, ngươi có biết cái này… Đau đớn cỡ nào không?”

Hứa Thanh gật đầu, an ủi một câu.

“Đội trưởng, thu lại đi, đoán chừng con đường tiếp theo không cần nữa, cũng đừng lãng phí, có thể tiết kiệm chút nào hay chút đó, nhìn xem về sau có thể lại dán lên thân lại hay không.”

Đội trưởng mặt mày ủ rũ thở dài một tiếng, thu hồi tất cả da rồi đi thẳng về phía trước.

Hạp cốc vẫn đen nhánh như trước, bốn phía vẫn âm lãnh nhưng không có nguy hiểm gì nữa.

Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu cũng cảm khái trong lòng, Lý Hữu Phỉ cũng là thổn thức, U Tinh không quan tâm tới cái này, thậm chí trong lòng còn rất hưng phấn, Trần Nhị Ngưu không vui thì nàng liền vui.

Mà vui vẻ rồi, nàng cứ tiếp tục thắp đèn lồng.

Cứ như vậy lại trôi qua một canh giờ, mọi người một đường thông suốt, tới nơi cuối cùng của hạp cốc này.

Một khắc đi ra khỏi nhất tuyến thiên, một tòa tế đàn phá toái chiếu vào trong mắt của bọn họ.

Trước khi tòa tế đàn này chưa bị tàn phá, nhất định là vô cùng rộng lớn, có lẽ phải lớn tới vạn trượng, càng cao tới ngàn trượng.

Bởi vì bây giờ những cái khối vỡ vụn kia, từng cái đều là cự thạch, mà bốn phía còn có mấy pho tượng đứng vững vàng.

Những pho tượng này có độ cao vạn trượng, mặc dù mỗi pho đều không trọn vẹn khác nhau, lộ ra vẻ cổ xưa, nhưng khí thế vẫn kinh người như trước.

Một đoàn người Hứa Thanh xuất hiện, thật giống như đi vào quốc gia của người khổng lồ.

Mà trong nơi này lại tràn ngập oán khí cùng với sát khí nồng đậm tột cùng, phủ lên bốn phương, khiến cho hết thấy những nơi ánh mắt nhìn thấy, đều xuất hiện các loại vặn vẹo trình độ khác biệt.

Lan đến cả bầu trời, khiến cho bầu trời nơi đây khác biệt cùng Hứa Thanh nhìn thấy trên đường tới, màn trời nơi đây cao hơn, dường như là thiên ngoại chi thiên (trời bên ngoài trời, ngoài trời có trời).

Dưới oán khí cùng sát khí tràn ngập, tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn, thời khắc đều nổ vang, vĩnh viễn xoay tròn liên tục không ngừng.

Bên trong vòng xoáy có phong vũ lôi điện, nhật nguyệt tinh thần, ẩn chứa vô tận pháp tắc, mọi thứ không ngừng biến ảo và bộc phát, tạo thành từng trận chấn động kinh khủng.

Rung chuyển tâm hồn.

Hứa Thanh nhìn vòng xoáy kinh khủng ở xa xa, nội tâm cuộn trào.

Hắn cảm nhận được trong đó có chấn động Thần Linh đích thực, hỗn hợp khí tức Xích Mẫu, còn có một luồng uy áp mênh mông, bá đạo tột cùng, dường như là thiên địa trước mặt đều phải quỳ bái.

Trong mơ hồ bên tai còn có tiếng gào thét giống như truyền đến từ Viễn Cổ, phối hợp âm thanh bén nhọn thê lương, khiến cho toàn thân Hứa Thanh lập lòe huyết quang, Thần Tàng lên xuống, Triêu Hà tràn ngập, Độc Cấm chấn động, chống cự theo bản năng.

Nhưng coi như là như vậy, Hứa Thanh vẫn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo lui về phía sau.

"Lực lượng ẩn chứa bên trong vòng xoáy này, có lẽ Thế tử cũng không thể tùy tiện bước vào… . ."

Biểu cảm Hứa Thanh ngưng trọng, thì thào trong đáy lòng, bản thân hắn mà bị chấn động như thế, vậy càng không cần phải nói tới những người khác.

Giờ phút này, Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu, còn có Lý Hữu Phỉ, thần sắc ba người đều đại biến, riêng phần mình điên cuồng phun máu tươi, linh hồn đều đang bị xé rách.

Vào thời khắc này huyết mạch của Ninh Viêm cũng bị kích phát ra, toàn thân tràn ra tia sáng màu vàng, nhưng vẫn không cách nào đối kháng, đã hôn mê.

Mà thân thể Lý Hữu Phỉ run rẩy, cho dù thân là Nguyên Anh, nhưng ở dưới vòng xoáy này, Nguyên Anh so với Kim Đan cũng không khá hơn chút nào, theo máu tươi phun trào, lão cũng bị thương nặng mà hôn mê.

Về phần Ngô Kiếm Vu, tu vi của y là yếu nhất nhưng y có nhiều con nối dõi, nguy cơ trước mắt đã phất tay triệu hồi ra rất nhiều con nối dõi của mình, vờn quanh ngoài thân thể và tràn ra lực lượng huyết mạch gia trì cho y, mặc dù cũng phun máu tươi nhưng rõ ràng không hôn mê.

U Tinh đồng dạng thần sắc ngưng trọng, nhìn qua vòng xoáy trên bầu trời, năm tòa Bí Tàng bốc lên, lúc này mới không có gì đáng ngại.

Đội trưởng bên đó cũng phun máu tươi, lui ra phía sau vài bước nhưng trong mắt y lại lộ ra phấn khởi mãnh liệt, hô hấp dồn dập, giơ tay lên chỉ một ngón tới tế đàn phá toái ở dưới vòng xoáy, cười như điên.

"Tiểu Thanh, nhìn thấy không, đây chính là chỗ mục đích của chúng ta!"

“Đây, chính là nơi Chúa Tể của Tế Nguyệt đại vực năm đó, đã chém giết Xích Mẫu trước khi ả chưa thành Thần!”

“Trước khi chưa thành Thần, Xích Mẫu cũng có cảnh giới tương tự Chúa Tể!”

“Mà căn cứ tài liệu kiếp trước ta sưu tập, vốn dĩ lúc đầu nơi đây có tồn tại một tòa Trảm Thần Đài do thần thông của Chúa Tể hội tụ, hóa hư thành thật để hình thành!”

“Chính là tòa Trảm Thần Đài kia, nơi chém đầu Xích Mẫu, nhưng sau đó bị Xích Mẫu chán ghét vô cùng, đã tan vỡ hình thần câu diệt!”

Điên cuồng trong mắt đội trưởng càng lúc càng mãnh liệt, giọng nói sục sôi.

“Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới đại sự chúng ta muốn làm, mà đã đến nơi này rồi, có mấy lời rốt cuộc ta cũng có thể hoàn toàn nói ra, không cần che che lấp lấp hay để ý tới nhân quả như khi còn bên ngoài nữa, khi đó nói thì sợ Xích Mẫu trong lúc ngủ say có cảm ứng.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, nhìn về phía đội trưởng.

“Tiểu Thanh, ngươi có biết kịch bản của ta, tại sao gọi là Trảm Thần không?”

“Bởi vì ngươi phải ở chỗ này, diễn lại một màn Chúa Tể chém giết Xích Mẫu năm đó!”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, hắn đã sớm đoán được đáp án, chỉ bất quá đội trưởng một mực không nói rõ ràng, hắn cũng không truy vấn.

Chương 1510: Nhân vật đặc thù (2)

Đội trưởng cười ha ha.

“Không sai, ta sẽ tận lực diễn chân thật cảnh này lại như xưa, sau đó lưu ảnh lại, rồi tiến hành xử lý hậu kỳ một chút, lúc sử dụng sẽ trở nên hoàn mỹ.”

“Tiếp đó, ta sẽ dùng toàn bộ mặt trời nhân tạo trên Tế Nguyệt đại vực ta nắm giữ bây giờ, phát đoạn lưu ảnh này ra toàn bộ khu vực!”

“Những cái mặt trời nhân tạo kia, một cái trong sa mạc, có hai cái trước khi ta vào nơi đây cũng đã phóng xuất ra ngoài, bây giờ đang treo ở trên màn trời của Tế Nguyệt đại vực, còn mấy cái khác cũng đều bị ta bí mật khống chế.”

“Sẽ chờ ta hoàn thành giai đoạn ghi hình lưu ảnh ở chỗ này, xử lý xong liền được phát ra!”

“Đến lúc đó, chúng sinh bên trong Tế Nguyệt đại vực, bất kể ở địa phương nào, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy hết thảy từ trên màn trời!”

Giọng nói của đội trưởng truyền khắp bốn phương, phối hợp vòng xoáy nổ vang trên bầu trời, tạo thành khí thế không tầm thường.

“Hiện giờ, chúng sinh trong Tế Nguyệt đại vực bị tuyệt vọng bao phủ, bọn họ cần một hy vọng, cần một cái căn nguyên bộc phát, nội dung chúng ta ghi hình lại, chính là hy vọng của bọn họ, cũng là căn nguyên bọn họ bộc phát.”

Hứa Thanh nghe đến đó thì hoàn toàn hiểu ra, mở miệng truyền ra lời nói.

“Bởi vì cái đoạn ghi hình này, sẽ để cho bọn họ biết được, Thần Linh cũng không phải là không thể chết, cũng không phải nhất định sẽ vĩnh hằng.”

“Đúng là như vậy!” Đội trưởng vẻ mặt cuồng nhiệt, hiển nhiên đã nghĩ đến một màn đó trong lòng thật lâu, cũng vì nó mà chuẩn bị rất nhiều, bây giờ sắp thực hiện, tâm thần của y liền kích động.

“Đại sư huynh, loại cách làm này, mục đích của ngươi có lẽ không chỉ một cái đi.” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhìn về phía đội trưởng.

“Vẫn là tiểu sư đệ ngươi hiểu được ta, ha ha, ta làm như vậy, có ba mục đích!”

“Thứ nhất, ta muốn kích phát ý chí chiến đấu của chúng sinh trên Tế Nguyệt đại vực, chúng ta muốn thôn phệ Xích Mẫu, nếu đơn thuần dựa vào sức mạnh của riêng chúng ta, muốn làm được rất khó khăn, cho nên cần phải nhờ lực lượng chúng sinh, khiến cho chỉ từ một tia lửa có thể tạo thành đám cháy lan rộng!”

“Thứ hai, chỉ có làm được việc thứ nhất, ta mới có thể ở đầu nguồn nơi ghi hình lưu ảnh, cũng chính là trong chỗ này để sưu tập nguyện lực hội tụ đến từ chúng sinh, nguyện lực này ta có chỗ trọng dụng, về sau ngươi liền biết!”

“Về phần thứ ba, sau khi mọi người sống đều nhớ kỹ cảnh tượng này, liền giống như chôn xuống một hạt giống ở trong lòng tất cả mọi người! Mà việc Xích Mẫu đã từng bị chém giết, đây là một màn ký ức mà Xích Mẫu thống hận nhất trong nội tâm!”

“Tiểu Thanh, trước kia ngươi đã tiếp xúc qua cấp Thần, có lẽ ngươi rõ ràng quan hệ trong nhân tính cùng thần tính, cũng có thể có thể biết được tại sao Xích Mẫu đói khát, bởi vì Xích Mẫu… . . Nhập lại cũng không hoàn mỹ.”

Đội trưởng liếm môi nhìn Hứa Thanh, lúc này điên cuồng trong mắt y đã nồng đậm đến tột cùng, thậm chí con ngươi cũng đã xuất hiện gương mặt, trong đó mơ hồ có một cỗ cảm giác đói khát, giống như chính là trên người đội trưởng, không cách nào điều khiển tự động nổi lên.

Hứa Thanh gật đầu, bình tĩnh mở miệng.

“Ta đã cảm thụ qua, cũng suy đoán có thể là Xích Mẫu đạt thành cân bằng nhất định, nhưng cuối cùng, Thần đích xác vẫn không hoàn mỹ, nói cách khác nếu như xóa đi toàn bộ nhân tính, Thần sẽ không còn cảm giác đói khát.”

Đội trưởng nở nụ cười, nụ cười này mang theo một chút dữ tợn, U Tinh bên đó nhìn qua cũng đều chấn động tâm thần.

“Cho nên, chúng ta muốn làm chính là đánh vỡ cái cân bằng đó!”

“Ta lấy phương pháp Tế Vũ, vào không lâu về sau, một khắc Xích Mẫu đến, đưa đoạn ghi hình lưu ảnh này vào trong ý thức của ả, lấy ký ức mà ả thống hận nhất, đi thức tỉnh nhân tính của ả!”

“Dẫu sao thì cảm xúc, cũng là một loại biểu hiện nhân tính! Coi như là cái bập bênh, khiến cho nhân tính cùng thần tính, toàn bộ hỗn loạn.”

“Đến lúc đó Xích Mẫu bị phát cuồng, mà khi bị đánh vỡ cân bằng, ả sẽ có sơ hở!”

“Mà cái này, chỉ là một khâu bên trong đông đảo thủ đoạn của ta, khi tất cả khâu đều đạt thành, Xích Mẫu... Có lẽ sẽ thật sự có khả năng bị chém giết lần nữa!”

“Thế nào tiểu Thanh, đại sư huynh của ngươi, có phải rất lợi hại hay không!” Đội trưởng ngạo nghễ.

Hứa Thanh thật lòng khâm phục, chắp tay cúi đầu.

Mắt thấy như thế, đội trưởng càng đắc ý hơn, cười ha hả cất bước đi về phía Ninh Viêm chỗ đó, giơ tay lên vỗ, Ninh Viêm cùng Lý Hữu Phỉ trong nổ vang riêng phần mình phun máu tươi, từ trong hôn mê lắc lư tỉnh lại.

“Tiểu Ninh Ninh, đây là kịch bản của ngươi, cho ngươi thời gian một nén nhang, ghi nhớ lại toàn bộ cho ta, nhân vật ngươi phải diễn..... Chính là Chúa Tể của Tế Nguyệt đại vực!”

Ninh Viêm nghe vậy toàn thân chấn động, mà Ngô Kiếm Vu chỗ đó cấp bách, vội vàng đẩy ra đám con nối dõi trước mặt, vẻ khát vọng nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng giơ tay vung lên, một khối ngọc giản bay thẳng đến Ngô Kiếm Vu.

“Tiểu Kiếm Kiếm, ngươi là hảo huynh đệ của ta, làm sao ta có thể không biết giấc mộng của ngươi chứ, hôm nay ta thỏa mãn ngươi, ngươi tới diễn vai..... Huyền U Cổ Hoàng!”

Ngô Kiếm Vu kích động, đây là truy cầu cả đời của y, mặc dù trong hiện thực không cách nào làm được, nhưng có thể hoàn thành bên trong vỡ diễn kịch, đối với y mà nói cũng là ý nghĩa phi phàm, nhất là nghĩ đến sẽ có nhiều người xem như vậy, nội tâm Ngô Kiếm Vu liền vô cùng phấn khởi.

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Ngô Kiếm Vu, cho y một cái ánh mắt khích lệ, sau đó quay đầu nhìn U Tinh.

"Mông… U tỷ, dựa theo ước định của chúng ta lúc trước, ngươi đồng ý diễn vai Xích Mẫu."

Trong mắt U Tinh mang theo căm hận, hừ lạnh một tiếng.

"Lấy ra!"

Đội trưởng vội vàng lấy ra một quả ngọc giản, cung kính đưa tới trong tay U Tinh, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh, trừng mắt nhìn và nở nụ cười.

"Tiểu Thanh, nhân vật của ngươi có chút đặc biệt, vai ngươi diễn không phải người, mà là máu… Lấy quyền hành của ngươi phủ lên máu khi Xích Mẫu bị trảm phun ra, chính là chân thật nhất."

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhìn đội trưởng.

Đội trưởng ho khan một tiếng.

"Nhưng mà nhìn trên phương diện ngươi là tiểu sư đệ của ta, ta cho ngươi thêm một cái nhân vật, ờ ừm… . . Tiên quan của Trảm Thần Đài, như thế nào?"

Chương 1511: Vở kịch đặc sắc nhất Tế Nguyệt đại vực (1)

Lời đội trưởng vừa ra, Ngô Kiếm Vu ngóc đầu lên, đáy lòng vô cùng thoải mái.

Y cảm nhận được cảm giác ưu việt trước đó chưa từng có bên trong việc phân phối nhân vật này, vì vậy thì thào dưới đáy lòng.

“Nhị Ngưu nhảy nhót tay tâm đen, ngũ nghĩa rốt cuộc có lòng tốt!”

Bài thơ này y không đọc lên, nhưng biểu lộ ra từ bên trong vẻ mặt.

Sau khi đội trưởng nhìn thấy, liền cho ra một nụ cười tán thưởng.

Mà mắt thấy tất cả mọi người đã có nhân vật riêng phần mình, Linh Nhi cũng chui ra từ cổ áo của Hứa Thanh, nhìn về phía đội trưởng, truyền ra âm thanh chờ mong.

“Nhị Ngưu sư huynh, của ta đâu của ta đâu.”

“Ngươi? Tiểu đạo lữ của Thần quan!”

Đội trưởng không chút do dự, lập tức mở miệng, Linh Nhi lập tức vui vẻ, vô cùng thỏa mãn.

“Còn ngươi nữa, tiểu Lý Tử, ngươi liền đi theo tiểu Ninh Ninh, nhân vật của ngươi là thái giám tuyên đọc ý chỉ của Cổ Hoàng.”

Lý Hữu Phỉ không có bất kỳ yêu cầu đối với việc mình diễn cái gì, nhất là trông thấy Hứa Thanh rõ ràng phải diễn đạo cụ, lại càng sẽ không dám nhiều lời, vội vàng gật đầu.

“Ngươi thì sao?” Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, hỏi một câu.

“Ta? Ha ha, ta già rồi, sẽ không đứng ở trước sân khâu, cơ hội náo động này lưu lại cho người trẻ tuổi các ngươi thôi, người trẻ tuổi các ngươi mới là người chống đỡ tương lai, ta an tâm làm tốt hậu cần phục vụ cho các ngươi, làm một người giật dây sau màn.”

Đội trưởng bày ra bộ dạng phong khinh vân đạm, đưa ngọc giản ghi chép kịch bản cho mọi người.

Trong này Ngô Kiếm Vu là người nhìn nghiêm túc nhất, y cố gắng khắc thật kỹ kịch bản vào não, chuẩn bị mọi biểu hiện cảm xúc dưới đáy lòng.

Về phần Ninh Viêm, hình như cũng bị nội dung cốt truyện làm hấp dẫn, mặc dù trình độ nghiêm túc không bằng Ngô Kiếm Vu, nhưng cũng rất ổn.

Nhưng mà U Tinh bên đó thì kém hơn rất nhiều, nàng chỉ liếc mắt nhìn liền cười lạnh một tiếng, tiếp tục vung tay tát đèn lồng da người.

Cũng không biết là phóng thích sát ý trong nội tâm, hay là xúc cảm từ việc tát đèn lồng da người làm hài lòng, nàng cảm thấy hành động này vô cùng thoải mái.

Đối với cử động của U Tinh, đội trưởng không để trong lòng, y hài lòng nhìn tiểu đoàn đội mình trù bị này, vừa hưng phấn và chờ mong đối với việc cần phải làm tiếp theo.

“Mọi người xem cho kỹ, đến lúc đó toàn bộ chúng sinh Tế Nguyệt đại vực đều sẽ nhìn thấy các ngươi, một hồi ta còn phải trang điểm cho các ngươi, lại thay quần áo cổ đại, dưới sự tài trợ của Đại U tỷ, đều đã chuẩn bị xong.”

Ngô Kiếm Vu dùng sức gật đầu, Ninh Viêm cũng là càng nghiêm túc một chút, duy chỉ có Hứa Thanh thần sắc vẫn như thế.

Thật sự là kịch bản của hắn cực kỳ đơn giản, không có bất kỳ lời kịch nào, trên cơ bản cũng không có nội dung gì… Chỉ cần vào một khắc Xích Mẫu bị chém đầu, phóng thích máu tươi là được.

Dẫu sao vai diễn thứ nhất của Hứa Thanh, là máu.

Về phần nhân vật Thần quan của Trảm Thần Đài, đồng dạng cũng không có lời kịch, việc hắn cần cần phải làm là chém xuống một đao.

Nói là Thần quan, thật ra chính là đao phủ.

Vì vậy Hứa Thanh càng dùng nhiều lực chú ý, đặt ở trên tế đàn phá toái nơi đây.

Nơi đây nồng đậm khí tức Viễn Cổ, tùy ý có thể nhìn thấy dấu vết phong hóa do năm tháng trôi qua.

Khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới một đao Thái Thương của Thần miếu, chỗ đó cũng là thế sự xoay vần như thế này.

"Không biết nơi đây, có thể khiến người ta cảm ngộ hay không?"

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, tư tưởng phiêu tán ra.

Để giúp mọi người lý giải tốt hơn nhân vật của mình, với tư cách là đạo diễn của màn kịch này, đội trưởng cảm thấy mình nhất định phải giảng giải thật tốt cho mọi người một phen, thuận tiện để mọi người nhập kịch tốt hơn.

Vì vậy y liền ho khan một tiếng, đi thẳng về phía trước, thân thể nhảy lên đứng trên một tảng đá vụn, bao quát phía dưới.

"Chư vị."

"Lần này màn kịch mà chúng ta diễn, theo nội dung cốt truyện thì gồm 2 cảnh chính, các ngươi cũng xem kịch bản trong tay rồi, có lẽ đã hiểu sứ mạng của mình."

"Cảnh thứ nhất, tên là Yêu Mẫu Loạn Cổ!"

Đội trưởng cảm xúc sục sôi, giọng nói vang vọng.

Hứa Thanh không để ở trong lòng, hắn nhìn qua những hòn đá vỡ vụn bên tế đàn, lặng lẽ cảm ứng, nhận thức loại cảm giác năm tháng cổ xưa này, mà giọng nói của đội trưởng cũng vào thời khắc này, tựa như cách thời gian, lần lượt bay tới.

"Nội dung chủ yếu của chuyện xưa này, là nói về Xích Mẫu trước khi chưa có thành Thần, ngang ngược càn rỡ, làm loạn Vọng Cổ, trà độc bát phương, cuối cùng Chúa Tể không vui, ra tay trấn áp!"

"Đương nhiên nơi đây còn cần một chút lời bộc bạch, cái này ta tới miêu tả là chính!"

"Lúc cảnh tượng bắt đầu, là Chúa Tể xuất hiện ở giữa thiên địa, bối cảnh sẽ có nhật nguyệt tinh thần, phong vũ lôi điện, tóm lại là đủ loại thần thông vô số pháp thuật, hình thành rất nhiều màu sắc đa dạng, thoạt nhìn vô cùng rực rỡ tươi đẹp là được, cái này để ta làm hiệu ứng và xử lý hậu kỳ.”

Theo mở miệng, đội trưởng mặt mày hớn hở, hiển nhiên là chính mình đi đầu nhập kịch.

Mà trong đầu Hứa Thanh cũng ở trong cảm thụ, loáng thoáng có cảnh tượng.

“Sau đó ấy à, bên trong hoàn cảnh như vậy, nổi bật ra sự cường hãn cùng hùng vĩ của Chúa Tể, y đứng dưới màn trời, quát tháo chín tội trạng của Xích Mẫu!”

“Mà Xích Mẫu dáng vẻ kiêu ngạo, đáng giận vô cùng, thậm chí mưu toan thôn phệ Chúa Tể, vì vậy Chúa Tể giơ tay lên một chưởng đánh Xích Mẫu trọng thương, sau đó bắt giữ lại.”

“Chỗ này phải thể hiện ra khí thế vô địch của Chúa Tể, Ninh Viêm ngươi phải nắm thật chắc cảm giác Chúa Tể, lão nhân gia chính là nhân vật Vương giả, cho nên ngươi có thể hồi tưởng nhớ lại một số đại nhân vật ngươi từng nhìn thấy trong trí nhớ.”

“Ta tin tưởng ngươi, nhất định có thể làm được.”

Đội trưởng cổ vũ nhìn Ninh Viêm, trong đầu Ninh Viêm nổi lên phụ thân của mình, vì vậy nhẹ gật đầu.

“Về phần Đại U tỷ… . .”

Đội trưởng nhìn qua U Tinh.

U Tinh lạnh mắt nhìn đi.

Đội trưởng nở nụ cười, giọng nói biến thành ôn hòa.

“Đại U tỷ, bên phía ngươi thì không cần ta nhiều lời, nhưng mà vai diễn Xích Mẫu, đối với Đại U tỷ ngươi mà nói, khả năng có chút khó khăn, dẫu sao Xích Mẫu âm tà, cái đó là thiên tính của ả.”

“Đại U tỷ ngươi lại thiên tính thiện lương, đoan trang hiền thục, cho nên ta nghĩ rằng ngươi chỉ cần phản lại thiên tính của mình để diễn, liền khẳng định sẽ diễn xuất nhập thần.”

U Tinh cười lạnh.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, tiếp tục mở miệng.

“Sau đó là cảnh thứ hai, cũng là đoạn cao trào của màn kịch này của chúng ta.”

“Chuyện xưa kể lại, là sau khi Xích Mẫu bị Chúa Tể bắt giữ rồi dẫn tới nơi đây, ả vô luận vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, bị hung hăng trấn áp.”

“Chỗ này cần pháp thuật tới phối hợp để phủ hiệu ứng lên, cái gì thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, bát phương nổ vang, tóm lại chính là các loại khí thế ngập trời.”

“Dưới bầu không khí này, trong hình ảnh là Xích Mẫu bị Chúa Tể cưỡng ép quỳ gối trước mặt, mà Chúa Tể chắp tay với bầu trời, mời tấu Huyền U Cổ Hoàng, hình chiếu Cổ Hoàng đã đến, thái giám tuyên đọc thánh chỉ.”

“Tương tự là các loại bầu không khí và cảnh tượng huy hoàng được tô đậm hơn!”

Đội trưởng cực kỳ ra sức, hiển nhiên màn kịch này vốn đã được y cân nhắc khá là thấu triệt, giờ phút này trong lúc miệng lưỡi lưu loát, thân thể Hứa Thanh chấn động.

Theo cảnh tượng phác hoạ trong đầu, hắn mơ hồ cảm nhận được nơi đây xuất hiện gió, thổi tới một chút tiếng lẩm bẩm của Viễn Cổ.

Chương 1512: Vở kịch đặc sắc nhất Tế Nguyệt đại vực (2)

Cụ thể là cái gì, Hứa Thanh nghe không rõ, chỉ có giọng nói của đội trưởng vẫn vang vọng như trước.

“Sau đó, Chúa Tể tuân mệnh giơ tay lên, Hứa Thanh, ngươi tư cách Thần quan của Trảm Thần Đài, vào thời điểm này phải giơ đao lên, trực tiếp chém xuống!”

“Nhưng phải chú ý, vai diễn máu tươi của ngươi, lúc phóng thích phải tự nhiên một chút.”

“Tuy rằng chỗ này có chút không khớp cùng nội dung nguyên bản của cốt truyện, nhưng không có biện pháp, chúng ta không cách nào mô phỏng thần thông của Chúa Tể, cái loại lấy thiên làm đao, lấy địa làm đài, lấy nhật nguyệt làm kết nối, khí thế kia quá lớn, cho nên bây giờ chỉ có thể như vậy.”

Đội trưởng tiếc nuối trong lòng, y cũng muốn biểu hiện ra thần thông của Chúa Tể, biến màn kịch này càng thêm chấn động và chân thực, nhưng đáng tiếc... Đây dù sao cũng là thần thông của Chúa Tể, nếu như cấp độ cũng không đạt tới, rất khó hiển lộ hoàn mỹ.

“Nếu như đám người Thế tử nguyện ý giúp đỡ thì tốt rồi... .”

Đội trưởng đảo mắt nhìn qua mọi nơi, không thấy được thân ảnh những lão gia gia lão nãi nãi kia, vì vậy chỉ có thể đè xuống suy nghĩ, nhìn U Tinh.

“Đại U tỷ, ngươi nhớ kỹ một hồi bị chặt đầu, phải biểu lộ ra hận ý mãnh liệt, cái này... .”

“Ta chỉ cần nhìn thấy bản mặt của ngươi, cũng đã hận đến cực hạn!” U Tinh nhìn chằm chằm đội trưởng, cắt ngang lời của y, âm lãnh mở miệng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, không có tiếp nhận cái lời này, mà lui ra phía sau vài bước nhìn Ngô Kiếm Vu.

“Tiểu Kiếm Kiếm, ngươi diễn cho giống là tốt rồi.”

“Tiểu Thanh, ngươi. . . . . Ngươi đang làm gì thế?”

Đội trưởng kinh ngạc nhìn Hứa Thanh, chú ý thấy hắn giống như đang cảm ngộ, vì vậy trong lòng thất kinh, nhẹ giọng nhắc nhở một chút.

“Tiểu Thanh, nơi đây không thể ngộ loạn đâu. . . . .”

Hứa Thanh gật đầu.

Đội trưởng hiếu kỳ, hỏi một câu.

“Ngươi có cảm ngộ ra cái gì sao?”

“Đã nghe được chút rù rì.” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn xa xa.

Đội trưởng nghe vậy sững sờ, đáy lòng cuộn trào, thầm nghĩ này là cái ngộ tính quái quỷ gì đây, vì vậy ho khan một tiếng.

“Vậy ngươi… Tiếp tục.”

Nói xong đội trưởng không có quấy rầy Hứa Thanh nữa, y thở sâu rồi giơ hai tay lên, trong mắt lộ ra chờ mong, lớn tiếng mở miệng.

“Mỗi người đều có vị trí và vai diễn riêng, vở kịch Trảm Thần, lần diễn tập đầu tiên bắt đầu!”

Ngô Kiếm Vu lập tức nhập kịch, chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, Lý Hữu Phỉ bước nhanh chạy tới, nhập kịch cùng với y.

Ninh Viêm bên cạnh thì bay lên bầu trời, cúi đầu bao quát U Tinh, đáy lòng nhớ lại cử chỉ ngôn hành của phụ hoàng mình, nét mặt của y dần dần uy nghiêm, khí thế cũng tự nhiên bắt đầu hiển lộ.

“Yêu nữ!”

U Tinh ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn Ninh Viêm.

Ninh Viêm vừa mới dâng lên khí thế, dưới ánh mắt này liền sụp xuống.

“Ngừng!”

Đội trưởng cấp bách.

"Tiểu Ninh Ninh, tâm tình của ngươi không đúng, lặp lại!"

Diễn tập liên tục, tất cả mọi người rất cố gắng, chỉ là chỗ Ninh Viêm nhiều lần nổi lên ngoài ý muốn, sau cùng đội trưởng không có biện pháp, để cho Hứa Thanh ra mặt.

Hứa Thanh vừa cảm ngộ vừa mặt không cảm xúc bước ra, đứng ở trên trời, cúi đầu bao quát U Tinh.

Dưới ánh mắt của hắn, U Tinh lại nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng, đáy lòng không khỏi đã có áp lực.

Ninh Viêm ở bên dưới chú ý, học tập biến hóa vẻ mặt của Hứa Thanh, cuối cùng diễn hơi tốt hơn một chút so với trước.

Mà đội trưởng nhìn qua những điều này, đáy lòng cảm khái, thật ra đây chẳng phải là kịch bản nguyên vẹn, trong kịch bản nguyên bản của y, vẫn còn tồn tại một chút ái hận tình cừu, có một số tuyến tình cảm, định chuyển thể thành phim ngôn tình.

Nhưng tưởng tượng đến Thế tử lão gia gia bọn họ ở đây, tận mắt nhìn thấy mình biên soạn về phụ vương của bọn họ, đội trưởng lo mình khả năng không có cơ hội tiếp tục diễn được.

Cho nên y chỉ có thể bỏ qua, giờ phút này mắt thấy chỗ Ninh Viêm vẫn là kém một chút hỏa hầu, vì vậy đội trưởng đi ra, đang muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến từ trên bầu trời, rơi vào bên trong tâm thần mọi người, khiến cho cả đám đang diễn tập, thân hồn đều lập tức chấn động.

"Các ngươi đang làm mấy thứ lung tung rối loạn gì đấy!"

Theo giọng nói giống như thiên lôi vang vọng, thân ảnh đám người Thế tử xuất hiện ở trên bầu trời, Ngũ nãi nãi mặt không cảm xúc, Minh Mai công chúa thì nhíu mày, lão Bát một bên ôm tay, cười lạnh nhìn về phía Trần Nhị Ngưu.

Hứa Thanh cúi đầu với bầu trời bên trên.

"Lão gia gia… ." Đội trưởng vội vàng lộ ra vẻ nịnh nọt, đang muốn giải thích, giọng nói Thế tử, mang theo uy nghiêm truyền ra.

"Các ngươi diễn kịch, hoàn toàn không đúng!"

“Hứa Thanh, ngươi không cần đi diễn cái gì mà máu tươi, cũng không cần đóng vai Thần quan, ngươi qua ngồi chỗ đám đá vỡ vụn trên tế đàn đi, cảm ngộ sát ý của Trảm Thần Đài này lưu lại.”

“Đây có trợ giúp cực lớn đối với tu hành của ngươi, nếu như ngươi có thể cảm ngộ ra một tia sát niệm của Trảm Thần Đài nơi đây, ngươi coi như là đã lấy được thiên đại tạo hóa, chuyến đi này không tệ.”

“Đương nhiên hết thảy còn phải xem ngộ tính của ngươi như thế nào, có thể cảm ngộ bao nhiêu, nhìn chính ngươi.”

Hứa Thanh nghe vậy, trong mắt lộ ra kỳ mang, cúi đầu xưng vâng, sau đó đi thẳng đến tế đàn phía trước, hắn đã sớm muốn đi cảm ngộ một chút, giờ phút này bay nhanh tới gần, khoanh chân ngồi xuống trong bãi đá vụn, hai mắt khép kín, bắt đầu cảm thụ khí tức nơi đây.

“Về phần ngươi, ngươi đi diễn Thần quan, bình thường không phải ngươi làm hộ vệ sao, ngươi cứ diễn bản sắc của mình là tốt rồi.”

Thế tử chỉ ngón tay vào đội trưởng.

Đội trưởng co đầu lại, đáy lòng không tình nguyện, nhưng trên mặt không dám lộ ra, vội vàng chạy tới thay thế vị trí Hứa Thanh.

“Các ngươi tiếp tục, ta điều chỉnh và biên đạo cho các ngươi!”

Trong lúc nói, Thế tử hạ thân thể xuống, cùng đám người Minh Mai công chúa ngồi ở một bên.

Dưới ánh mắt của bọn họ, tất cả mọi người trong lòng run sợ, bắt đầu diễn tập, nhưng lần này hô ngừng không còn là đội trưởng, mà là Thế tử.

Dưới sự chỉ huy của lão, kịch bản cùng lời kịch nguyên bản cũng đã được tiến hành điều chỉnh, thời gian dần trôi qua, mọi người cũng đều nhập kịch, chậm rãi diễn lại cảnh tượng xưa giống như trong trí nhớ của Thế tử.

Về phần những cái tô vẽ hay hiệu ưng thêm kia, tương tự càng thêm chân thật nếu so với đội trưởng đi làm.

Mà nhìn một chút, trong mắt bốn người Thế tử cùng Minh Mai công chúa, cũng đều lộ ra hồi ức.

Chỉ có Hứa Thanh không hề tập diễn dịch, hắn khoanh chân ngồi ở bên trong tế đàn vỡ vụn, lặng lẽ cảm ứng khí tức nơi đây.

Theo thời gian trôi qua, Hứa Thanh trong mơ hồ, cảm ứng được gió từ hư vô đến thổi vào người, tụ tại trong lòng, rồi kéo ra từng trận gợn sóng.

Chương 1513: Tồn tại, luôn có dấu vết (1)

Ngoài tế đàn vỡ vụn, Ngô Kiếm Vu chuyên chú nghiên cứu kịch bản, kết hợp lý giải của mình đối với Huyền U Cổ Hoàng, càng lúc càng nhập sâu vào bên trong nhân vật của mình.

Đối với Ngô Kiếm Vu mà nói thì cái này không khó, vả lại cũng không phải là lần đầu tiên.

Năm đó ở trong cấm địa của Huyền U tông ở Liên Minh Bát Tông, y đã từng dùng phương pháp cùng loại, dẫn động hài cốt con yêu xà kia chấn động.

Về phần Ninh Viêm cùng với U Tinh, dưới sự chỉ huy của Thế tử, bắt đầu diễn tập riêng phần vai của mình.

Không thể không nói, Thế tử đích xác thích hợp làm đạo diễn của vở kịch lớn này hơn so với Trần Nhị Ngưu, bởi vì dưới ánh mắt của lão, tất cả mọi người vô cùng ra sức, vả lại lý giải đối với riêng phần nhân vật của mình cũng đều càng lúc càng đúng chỗ.

“Đúng vậy, tiểu tử Ngô Kiếm Vu này vẫn có chút gì đó, không luận về tu vi, chỉ nhìn biểu cảm cùng với ngôn từ, thật là có vài phần cảm giác của Cổ Hoàng.”

“Ninh Viêm này cũng còn có thể, ít nhất cũng diễn dịch ra nửa phần uy nghiêm của phụ vương gã.”

“Nhưng so sánh xuống dưới, cảm xúc hận của U Tinh là chân thật nhất, coi như là một điểm sáng.”

“Duy chỉ có Trần Nhị Ngưu, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, nhìn rất kém cỏi.”

Thế tử cùng Tam tỷ, Ngũ muội cùng Bát đệ bên cạnh, ngồi ở chỗ kia nhìn qua một đám tiểu bối đang diễn tập, khẽ gật đầu với nhau, thỉnh thoảng cũng sẽ chú ý đến trên người Hứa Thanh nơi xa, nhìn Hứa Thanh chỗ đó thi thoảng nhăn lông mày lại, Thế tử thoả mãn.

“Tiểu tử này, cuối cùng cũng khiến cho hắn có cảm giác thấy khó khăn rồi đi.”

“Thần thông của phụ thân biến thành Trảm Thần Đài, đó là đòn sát thủ tập hợp toàn bộ tu vi cùng với kinh lịch, đừng nói là tiểu tử này, coi như là ta …Năm đó cũng đều không học được, lại càng không cần phải nói hiện giờ đã trôi qua vô số năm, nơi đây đã là phế tích, dù hắn cảm ngộ thế nào, cũng không thể nào hoàn toàn thành công.” Thế tử lắc đầu.

“Chỉ có Cửu đệ truyền thừa y bát… . .”

Nhớ tới Cửu đệ của mình, Thế Tử than nhẹ, lão Bát một bên bỗng nhiên mở miệng.

“Đại ca, ta nghĩ rằng loại tâm tính giống như xem náo nhiệt này của ngươi là không được, ngươi biết rõ không cách nào thành công, vì sao còn kêu hắn đi cảm ngộ?”

“Ngươi đây cũng quá xấu xa rồi, rốt cuộc là ngươi hy vọng tiểu tử này cảm ngộ thành công, hay là cảm ngộ thất bại?”

Sắc mặt Thế tử trầm xuống, nhìn lão Bát.

Lão Bát co rụt đầu lại, biết mình lại nói sai, vì vậy liền lộ ra vẻ nịnh nọt.

“Thế tử là lo lắng Hứa Thanh tự mãn trên ngộ tính, cho nên muốn để hắn cảm thụ chỗ thiếu sót của mình ở nơi này, từ đó sẽ phát triển tốt hơn trong tương lai.”

“Đồng thời đã có lần kinh lịch này, tương lai sau khi Cửu đệ khôi phục, truyền thụ cho hắn pháp thuật Trảm Thần Đài, Hứa Thanh cũng sẽ học tập tốt hơn.”

Minh Mai công chúa bình tĩnh mở miệng.

Ngũ muội khẽ gật đầu, nàng cũng rất tán thưởng đối với Hứa Thanh.

Lão Bát do dự, đáy lòng có câu thủy chung muốn nói ra, nhưng lại không dám, nhưng cuối cùng lão vẫn là không nhịn được, thấp giọng mở miệng.

“Vậy nếu như hắn thật sự cảm ngộ thành công ra sát niệm thì sao? Dẫu sao phụ vương trước kia đã từng nói qua, tồn tại, luôn có dấu vết.”

Thế tử trầm mặc.

Minh Mai công chúa cũng trầm mặc.

Ngũ muội nhìn qua thân ảnh Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Vậy nói rõ ngộ tính của hắn, còn muốn kinh người hơn so với Cửu ca, mà Cửu ca năm đó, được cho rằng có ngộ tính tương tự cùng phụ vương… . .”

Tồn tại, luôn có dấu vết.

Ở giữa thiên địa này, bất luận sự vật gì đã từng tồn tại qua, đều là như vậy.

Người là như thế, vật là như vậy, sự tình hay thần thông cũng là tương tự.

Gió sẽ nhớ kỹ hết thảy, đại địa cũng sẽ ghi nhớ, bầu trời hay vạn vật đều lưu ký ức, dù là thế sự xoay vần, nhưng Thiên Đạo cũng sẽ lưu lại ấn ký.

Cho dù là cả Thiên Đạo cũng đều quên, nhưng ai mà biết được, có thể bên trên bầu trời còn có ý chí cao hơn, đã ghi chép lại từng màn trong vô số năm qua thì sao?

Chỉ là có chút dấu vết quá mức nhạt nhòa, khiến cho người ta rất khó phát hiện, sẽ theo bản năng cho rằng hết thảy đều tiêu tán vô tung vô ảnh, do đó không hề nhận biết.

Nhưng trên thực tế, có lẽ cũng không phải là như thế.

“Thứ hạn chế thần thông mạnh yếu, là sức tưởng tượng… . .” Câu nói này của Minh Mai công chúa đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với Hứa Thanh, cũng mở ra một cái cửa sổ liên thông thiên địa cho hắn.

Cảnh tượng ngoài cửa sổ, không phải cố định, mà do sức tưởng tượng quyết định.

Giống như lúc này, Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở trong tế đàn vỡ vụn, hắn cảm nhận được gió ở trong phiến thế giới nơi đây, theo thế giới cùng nhau bị phong ấn, gió thổi qua …là gió của Viễn Cổ.

Hứa Thanh trầm mặc.

Mà cũng không chỉ là hành động của hắn trầm mặc, còn có nội tâm của hắn, càng có thân thể của hắn, linh hồn của hắn, thậm chí là hết thảy đều lâm vào bất động ở trong cơn gió thổi tới này.

Bây giờ, hết thảy âm thanh bên ngoài đều cũng không nghe thấy nữa, yên tĩnh tuyệt đối đã bao phủ toàn bộ, trong đầu của hắn là một mảnh trống rỗng, không có tư duy, chỉ có lỗ hổng.

Không có ý định, vô niệm.

Chỉ có gió ...thổi tới trong nhận thức, chưa từng thổi bay sợi tóc, chưa từng lay động quần áo, nhưng lại nhấc lên tầng tầng rung động bên trong thức hải, kéo tới tầng tầng gợn sóng.

Trong từng vòng sóng nhộn nhạo, nổi lên một chút thân ảnh như nước lại tựa như mực.

Không thấy rõ bộ dạng, cũng không cố định hình thể, những thứ hình ảnh thủy mặc này mông lung, không ngừng giao hòa rồi không ngừng tách ra, dường như đang cố gắng chắp vá, muốn hình thành cảnh tượng chân chính.

Muốn khiến nội dung mà nó ghi nhớ lại, hiện ra bên ngoài, hiểu lộ cho thế nhân, hiển thị cho Hứa Thanh xem.

Nhưng đáng tiếc, có lẽ là dấu vết ẩn trong năm tháng đã nhạt nhòa đến cực hạn, cho nên gợn sóng do gió thổi lên, cuối cùng vẫn không cách nào chân chính biến ảo cảnh tượng ra ngoài.

Mà ngộ tính của Hứa Thanh cũng tồn tại mức cực hạn, cũng không phải thật sự đạt đến trình độ thước cổ tuyệt kim.

Cho nên, hắn cũng không cách nào chân chính cảm ngộ được cái gì từ bên trong mảnh thủy mặc này.

Mảnh thủy mặc kia cũng dần dần mất đi khí lực, thời gian dần qua bắt đầu bình tĩnh, dần dần nước vẫn là nước, mực vẫn là mực.

Không hề giao hòa, riêng phần mình im lặng và ẩn nấp.

Chương 1514: Tồn tại, luôn có dấu vết (2)

Nhưng lại vào nháy mắt khi mảnh thủy mặc sắp tiêu tán, vào thời khắc này cảm giác không cam lòng đến từ bản năng của Hứa Thanh bốc lên trong thức hải, tiềm thức của hắn tự nói với mình, đây là một lần cơ duyên cực lớn.

Mà cơ duyên này… . . Chỉ có một lần cơ hội.

Nếu như cái mảnh thủy mặc này thật sự tiêu tán, như vậy hắn sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội đó.

Vì vậy, một mảnh hào quang bảy màu đột nhiên bộc phát ra từ trong thức hải Hứa Thanh, tia sáng lập lòe chiếu rọi bát phương, dung nhập vào bên trong thủy mặc sắp tản mất, đi bắt chước, đi vơ vét, đi cảm thụ.

Nếu đổi thành lúc trước, Hứa Thanh sẽ không làm được điểm này.

Nhưng bây giờ hắn mô phỏng ra cảm ngộ trên Triêu Hà Quang, khiến hết thảy vốn không thể, trở thành đã có khả năng.

Trong nháy mắt tiếp theo thủy mặc cuộn mình, ánh sáng bảy màu lan tràn ở, buộc vòng quanh từng bức họa, nối liền tạo thành từng đạo thân ảnh.

Mặc dù vẫn là mơ hồ, nhưng đã khá hơn nhiều so với lúc trước.

Cảnh tượng xuất hiện càng thêm dầy đặc, nhân vật xuất hiện cũng càng lúc càng rõ ràng.

Càng là va chạm lẫn nhau, riêng phần mình giao hòa, mơ hồ như muốn hiển lộ ra một cảnh tượng nguyên vẹn.

Lờ mờ có thể thấy được, trong cảnh đó có hai thân ảnh, một người trên trời, một người dưới mặt đất.

Thân ảnh trên bầu trời giơ tay lên, thân ảnh dưới mặt đất ngẩng đầu.

Nhưng một cái chớp mắt sắp rõ ràng, một luồng ý chí chợt cấp tốc hiện ra trong nháy mắt.

Đó là sát ý.

Sát ý này vừa hiện, như là sấm sét cửu thiên, thức hải Hứa Thanh rung chuyển trước đó chưa từng có, phong vũ lôi điện giống như toàn bộ hình thành, nhật nguyệt tinh thần giống như cũng bộc phát ở trong sát ý đó.

Dường như dù là Chúa Tể ở phía trước, cũng bị sát ý này lay động, Thần Linh đối mặt, đồng dạng cũng phải kinh hồn dưới sát ý này.

Sát ý này chỉ là hiển lộ tức khắc, cảnh tượng liền hỏng mất, ẩn nấp đi.

Thân thể Hứa Thanh chấn động, suy nghĩ từ trạng thái chỉ có trống rỗng lúc nãy, biến thành có chỗ chấn động.

Hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, đây là sát niệm theo như lời Thế tử nói.

“Nếu như ta có thể tìm được và mô phỏng ra, như vậy…”

“Cảnh tượng hiện ra vừa rồi, có lẽ sẽ chân chính hình thành.”

Hứa Thanh cho rằng việc cảm ngộ sát niệm này không phải trọng điểm, đó chỉ là quá trình, mà trọng điểm là cái cảnh tượng kia.

Nghĩ tới đây, ánh sáng bảy màu trong thức hải của hắn bộc phát rực rỡ, bản năng đi tìm tòi và mô phỏng.

Trong khoảng thời gian ngắn, thủy mặc bốc lên, vô biên vô hạn…

Cùng lúc đó, màn diễn tập bên ngoài cũng đã tiến hành xong, theo mọi người riêng phần mình quen thuộc nhân vật, đều đã có tin tưởng lẫn nhau, vở kịch lớn này sắp chính thức bắt đầu.

Ninh Viêm và U Tinh đã thay xong quần áo.

Mà trước khi bắt đầu thì đội trưởng đi ra, đầu tiên là cúi đầu về phía đám Thế tử lão gia gia, tiếp theo là ho khan một tiếng.

“Mọi người diễn cho tốt, ta thân kiêm mấy vai nên sẽ không đích thân ghi hình lưu ảnh nữa, ta sẽ dùng tiểu Tiểu Viên Tử ta chuyên môn chế tạo để thu lại hết thảy, tiếp đó truyền ra Tiểu Viên Tử bên ngoài, sau khi xử lý hậu kỳ là có thể phát ra trên màn trời."

Trong lúc đội trưởng nói, y liền lấy ra một quả quang cầu, muốn ném lên không để tự động ghi hình lưu ảnh.

Nhưng vào lúc này Thế tử vung tay lên, cuốn Tiểu Viên Tử mà đội trưởng xuất ra văng trở về.

"Không cần như thế!"

"Phương pháp của ngươi có chút không thuận tiện, còn cần chúng sinh ngẩng đầu nhìn, thậm chí có nhiều nơi khả năng còn không cách nào nhìn rõ ràng."

"Ngươi quay về diễn vai Thần quan của mình cho tốt, việc ghi hình lưu ảnh này, bây giờ không cần ngươi quan tâm."

Thế tử nhàn nhạt mở miệng, giơ tay phải vung lên bầu trời, trong ống tay áo lập tức bay ra một mảnh tinh quang, bay thẳng đến bầu trời, cuối cùng hơi dừng ở trên không, sau đó mảnh tinh quang này lại hóa thành một mảnh gương vỡ cực lớn.

Mảnh vỡ này lớn tới ngàn trượng, bộ dạng bất quy tắc, nhưng một khắc nó xuất hiện, một cỗ cảm giác mênh mông liền ầm ầm dựng lên, thậm chí khiến cho đội trưởng cảm giác, trong gương này rõ ràng tràn ra khí tức Nghịch Thần Điện.

Trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang, tâm thần mọi người cũng đều chấn động.

Mà tấm gương ngàn trượng kia, giờ phút này chậm rãi chuyển động trên không trung, cho đến khi mặt quay về phía mặt đất, sau đó cũng chiếu hết thảy mọi thứ trên mặt đất vào trong đó, tiếp theo cảnh tượng trong gương mở rộng, khóa chặt trên thân mọi người.

Vô cùng rõ ràng.

"Vật này là chí bảo của phụ vương ta năm đó, tên là Thiên Nhãn."

"Mắt này trên có thể nhìn cửu thiên, dưới có thể nhìn qua thập u, năm đó trước khi phụ vương chiến bại một trận với Xích Mẫu, đã tự đánh nát, nó hóa thành vô số phần, tản ra tới hết thảy trong gương trên thế gian, càng dung nhập ý chí của mình để hạ xuống một đạo pháp chỉ sau cùng cho khí linh trong đó, khiến nó từ nay về sau tuân theo ý chí chúng sinh."

"Mà sau đó, khí linh thu nạp tín ngưỡng chúng sinh, vì vậy liền có Nghịch Nguyệt Điện."

"Về phần mảnh này, là một trong mấy mảnh lớn nhất sau khi Thiên Nhãn vỡ vụn."

"Dùng cái kính này ghi hình lưu ảnh lại, có thể thông qua khí linh Nghịch Nguyệt Điện, khiến cho trong đầu toàn bộ chúng sinh trên Tế Nguyệt đại vực, tự động xuất hiện cảnh tượng."

"Chúng ta không cần phải xử lý rồi sau đó truyền ra, mà là đồng thời tiến hành, phát trực tiếp!"

"Hiện giờ. . . . ."

Thế tử ngóng nhìn mọi người.

Tinh thần đội trưởng chấn động, nội tâm đám người Ninh Viêm hiện lên gợn sóng vạn trượng, từng người nhanh chóng giữ vững tinh thần, sau khi biết rõ màn diễn kịch này có thể được chúng sinh ngoại giới đồng thời cảm giác, bọn họ không khỏi khẩn trương lên.

"Mỗi người đều có vị trí và vai diễn riêng, màn diễn, bắt đầu!"

Tấm gương ngàn trượng lập tức lập lòe, cùng lúc đó Nghịch Nguyệt Điện ẩn nấp ở nơi không biết bên ngoài, tất cả thần miếu trên thân núi trong đó ầm ầm chấn động, không bị khống chế mà bộc phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Trong lúc tâm thần vô số tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện kinh hãi, trong đầu của bọn họ bỗng chốc tự động xuất hiện cảnh tượng.

Không chỉ là bọn họ như thế, giờ khắc này bên trong toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, phàm tục cũng tốt, hung thú cũng được, hết thảy tu sĩ... Thậm chí người của Hồng Nguyệt Thần Điện, trong một cái chớp mắt này, trong đầu đều có cảnh tượng.

Một màn kịch lớn, chính thức trình diễn.

--

Chương 1515: Vở kịch lớn công chiếu! (1)

“Tiếp theo, các ngươi sẽ thấy một đoạn cảnh tượng trân quý phát sinh ở thời kỳ Viễn Cổ.”

Một giọng nói khàn khàn, vang vọng xuất hiện ở bên trong tâm thần của chúng sinh.

“Nó ghi chép nguyên vẹn một màn đã từng xảy ra trên mảnh đại vực dưới chân chúng ta, đó là một màn Chúa Tể từng chém giết Xích Mẫu!”

“Mà đoạn cảnh tượng này, là vì Thần Linh làm ác, bởi vậy đã bị cấm vô tận năm tháng, cho đến khi thế sự xoay vần, vào hôm nay .....Cuối cùng bị chúng ta tìm được, hiển lộ nguyên vẹn ra ở trước mặt các ngươi.”

Ngữ khí của lời này hiện ra vẻ cổ xưa, tựa như truyền ra từ bên trong thời gian, mang theo thổn thức, bao hàm cảm khái.

“Hy vọng tất cả mọi người bên trong mảnh đại vực này, bất kể tu sĩ hay là phàm tục, bất kể tộc quần gì, các ngươi đời đời kiếp kiếp lâm vào vận mệnh đau khổ tuần hoàn, nhớ kỹ đoạn hình ảnh vô cùng trân quý này.”

“Bởi vì chỉ sau một lần chiếu, đoạn hình ảnh này sẽ lần nữa bị Thần Linh phong cấm.”

Giờ khắc này, gió thổi tới trên Tế Nguyệt!

Chúng sinh bên trong Tế Nguyệt đại vực, bất kể ở bất kỳ vị trí nào, bất kể thân ở hoàn cảnh gì, trong một cái chớp mắt này trong đầu đều xuất hiện cảnh tượng, xuất hiện âm thanh.

Cảnh tượng này vô cùng rõ ràng, âm thanh này không có bất kỳ tạp chất nào.

Hết thảy, lấy một loại phương pháp cực kỳ đột ngột lại cường thế, xuất hiện.

Lúc mới bắt đầu thì đa số mọi người là sững sờ, nhưng rất nhanh chú ý tới người bên ngoài cũng đang hoảng hốt, sau khi biết được người bên cạnh đều có cùng một màn này, cảm giác khủng hoảng trong tâm thần bỗng nhiên dựng lên, theo đó mà đến là gợn sóng.

Loại gợn sóng này lan tràn bên trong từng cái tộc quần cùng với mọi chỗ thành trì, tựa như một trận phong bạo trước đó chưa từng có, bao trùm toàn bộ đại vực.

Có thành trì, sau khi điên cuồng cùng với tuyệt vọng lúc trước hóa thành phế tích, người còn sót lại trong đó đã sớm lâm vào chết lặng, mà cơn bão táp này, khiến cho nội tâm chết lặng của bọn họ xuất hiện lay động.

Bọn họ quần áo tả tơi, đi ra từ bên trong phế tích, từ trong động đất lộ ra thân ảnh, vùng vẫy bò ra từ trong đống thi hài, mờ mịt nhìn lên bầu trời.

Tuy rằng bầu trời đỏ thẫm, không có cảnh tượng, nhưng hình như động tác này, có thể khiến cho bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trong đầu rõ ràng hơn.

Trên Tế Nguyệt đại vực, thân ảnh như vậy chỗ nào cũng có, rất nhiều người đứng một mình, rất nhiều kẻ khác lại đứng thành đàn.

Bên trong hoang dã, còn có thêm càng nhiều dân chạy nạn, bọn họ nguyên bản trầm mặc đi về phía trước, không có mục đích, cũng không biết đi tới nơi nào, thậm chí đi tới đi lui sẽ có người lựa chọn nằm thẳng xuống, nhắm nghiền hai mắt.

Nhưng giờ phút này theo cảnh tượng xuất hiện trong đầu, trong lòng của bọn họ …xuất hiện rung động.

Còn có thành trì, mặc dù cũng xuất hiện điên cuồng, mà bởi vì là đại tộc nên coi như tương đối yên ổn, nhưng Xích Mẫu sắp đến, vẫn như một cây đao treo ở bên trong tinh thần của bọn họ.

Dưới cây đao này, bọn họ chỉ có thể đi thừa nhận vận mệnh.

Không cách nào phản kháng, cũng không dám vùng vẫy, mà cảnh tượng cùng với âm thanh xuất hiện, đồng dạng để cho tâm tư tĩnh mịch của bọn họ rung chuyển.

Mà càng thêm chấn động, thật ra chính là tu sĩ Tế Nguyệt đại vực, nhất là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, bọn họ thân ở các nơi, có rất nhiều người đứng đầu tộc quần, có rất nhiều cường giả tông môn.

Một tháng trước lúc ngôi sao Hồng Nguyệt xuất hiện, mặc dù bọn họ cũng khủng hoảng, nhưng ý phản kháng vẫn tồn tại như trước, hợp thành một cái đội ngũ phản kháng.

Chỉ là không phải tất cả mọi người đều như tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, thật ra càng nhiều tu sĩ hơn nữa, lại không có dũng khí đi phản kháng Thần Linh.

Dẫu sao không phản kháng, thì có thể sống tạm đến lúc Xích Mẫu phủ xuống, nhưng phản kháng, khả năng trong nháy mắt tiếp theo sẽ chết khi giao chiến cùng Hồng Nguyệt Thần Điện.

Cho nên hình ảnh này vừa xuất hiện, đối với bọn họ mà nói, có lực trùng kích rất lớn.

Đồng dạng trùng kích, cũng khuếch tán ở trong lòng tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện.

Vì vậy, trong khi chúng sinh chú ý, màn kịch lớn này chính thức mở ra.

Trong cảnh tượng, bầu trời giống như vẩy cá, từng tầng gợn sóng vang vọng, vô số huyết vân nhanh chóng hình thành và hội tụ, cho đến khi phủ lên toàn bộ màn trời, tựa như có người đặt huyết ngục ở trên bầu trời.

Sấm sét ầm ầm vang vọng, từng đạo tia chớp màu đen xuất hiện, va chạm cùng với tầng mây, nối thành một mảnh, như là cánh cổng của lồng giam huyết ngục.

Áp lực, là hình tượng chính ở trong cảnh này.

Mà đại địa đồng dạng có thể thấy được 9999 ngọn núi huyết sắc chồng chất vô số hài cốt.

Mỗi một ngọn núi đều cao tới ngàn trượng.

Chúng nó đứng sừng sững ở trên vùng đất, vờn quanh từng vòng tạo thành một cái trận pháp thật lớn.

Vô tận huyết dịch từ gần vạn núi thi hài chảy xuôi xuống, hội tụ ở chính giữa, tại đó tạo thành một hồ nước huyết sắc cực lớn.

Bên trong hồ có một nữ tử, nửa người ở bên trong hồ máu, đưa lưng về phía chúng sinh, đang tẩy rửa thân thể của mình.

Nàng tóc dài, da thịt trắng như tuyết, bóng lưng vô cùng hấp dẫn, vừa dùng máu tươi tẩy rửa thân thể, vừa có tiếng ca vang vọng.

“Có người hóa tự tại bay lên, một đường truy tìm theo gió vượt sóng.

Lướt qua hải dương Hồng Nguyệt, đi khắp biên cương huy hoàng.

Chúng sinh suy tư luân hồi, máu thịt vạn vật là lương thực.

Ánh dương chiếu bỏng hai mắt, vô pháp chôn xuống lý tưởng.

Ta ngẩng đầu nhìn trời mênh mông, Hồng Nguyệt phía trên……ta đang bay lên!”

Tiếng ca tung bay truyền ra bát phương, trong thanh âm ẩn chứa kiên định, mang theo cố chấp, hình như tràn đầy mộng tưởng.

Chỉ là phía sau cái mộng tưởng này, là vạn núi thi hài, là vô số hài cốt chúng sinh, cùng với tiếng khóc làm hòa âm cho tiếng ca.

Vô tận tiếng kêu rên, chính là khúc nhạc của mộng tưởng này.

Có thể tưởng tượng, trên đường ả đi tìm mộng tưởng, núi thi hài như vậy, tuyệt không chỉ có ở nơi đây.

Mà giờ khắc này theo tiếng ca xướng lên, hồ nước huyết sắc bốc lên, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong đó thình lình có gần vạn cái xúc tu, kết nối cùng toàn bộ núi thi hài bốn phía.

Theo đám xúc tu nhúc nhích, những núi thi hài kia kính dâng máu tươi của mình, sau đó thân thể nhanh chóng héo rũ, đã trở thành chất dinh dưỡng dung nhập vào trong cơ thể nữ tử trong hồ máu.

Nương theo vô số linh hồn, bên trong tiếng kêu rên càng lúc càng thê lương, trong từng tòa núi máu thịt sụp đổ, tràn vào miệng nữ tử đang ngâm trong hồ máu.

Chương 1516: Vở kịch lớn công chiếu! (2)

Chúng sinh Tế Nguyệt đại vực nhìn thấy một màn này thì tâm thần đều nổ vang, thông qua nguyền rủa trong cơ thể, bọn họ trước tiên liền cảm nhận được, người nữ tử kia, không hề xa lạ mà chính là Hồng Nguyệt Xích Mẫu!

Mà đúng lúc này, một đạo sấm sét khai thiên tích địa bỗng nhiên truyền đến từ trên màn trời huyết sắc, hai bàn tay to lớn từ trên trời với đến, vạch tìm mảnh bầu trời huyết sắc.

Vào thời khắc này, âm thanh đinh tai nhức óc chấn thiên động địa vang lên.

Màn trời trực tiếp bị xé thành hai nửa, để lộ ra lỗ hổng cực lớn, vô tận từng chùm ánh sáng vạn trượng từ bên trong tràn ra, lập lòe bát phương, chiếu rọi hết thảy, xua tán huyết sắc, trấn áp tà sùng.

Huyết vân sụp đổ không ngừng, một người trung niên mặc trường bào màu vàng, hiển lộ ra từ.

Trung niên này có vẻ mặt không giận mà uy, một bước hạ xuống, thiên địa ầm vang, huyết vân liên tục nổ tung, đại địa cũng đều run rẩy.

Toàn bộ thế giới, cơ hồ đều sôi trào.

Hồ nước huyết sắc dưới đại địa cũng dấy lên sóng lớn, từng cái xúc tu màu đỏ bên trong không ngừng vung vẩy lên, còn người nữ tử kia cũng chợt ngẩng đầu nhìn chằm chằm người đến trên màn trời, trong miệng truyền ra một tiếng bén nhọn.

Nhảy một cái, thân thể của ả trực tiếp cuốn theo hồ máu, phóng tới bầu trời.

Hồ máu xoay tròn trở thành vòng xoáy, trong khoảng thời gian ngắn huyết ý ngập trời, như muốn thôn phệ hết thảy.

Mà trung niên tới trên bầu trời, mặt không cảm xúc, bước chân cũng không dừng lại, tiếp tục hạ xuống đi ra bước thứ hai.

Vẻn vẹn một bước, vòng xoáy do hồ nước huyết sắc hình thành chia năm xẻ bảy, ầm ầm nổ tung, lộ ra chân thân nữ tử trong đó.

Nửa người trên tương tự cùng nhân tộc, nửa người dưới thì là vô số xúc tu, thoạt nhìn cực kỳ dọa người, xấu xí vô cùng.

Tiếp tục, là bước thứ ba.

Bầu trời run rẩy, bỗng nhiên sụp xuống, hóa thành vô số mảnh vỡ rơi về phía nữ tử kia, mà đại địa tương tự lõm xuống tạo thành lực xung kích vỡ vụn cực lớn, nữ tử đến giữa thiên địa phát ra âm thanh bén nhọn mãnh liệt hơn, phun ra máu tươi và thân thể lui lại.

Sau đó, là bước thứ tư.

Long trời lở đất, thân hình nữ tử trọng thương, rơi xuống đại địa, nam tử trung niên bước ra bước thứ năm, cũng tùy theo mà đạp xuống dưới, gã phủ xuống đại địa, đạp vào trên đầu nữ tử đang vùng vẫy muốn phản kháng.

Giẫm một cách rất hung hăng, đạp vào trong lòng đất.

Làm xong những thứ này, gã cúi đầu xuống, mặt vẫn không có cảm xúc như cũ, bình tĩnh mở miệng.

“Cổ Hoàng bởi vì lai lịch của ngươi, lựa chọn lơ đi hành vi của ngươi, không muốn nhiễm quá nhiều nhân quả, nhưng khúc hát của ngươi rất khó nghe, quấy nhiễu tới giấc mộng của Tứ nhi của ta.”

Giọng nói bình tĩnh vang vọng bát phương, cũng vang vọng trong lòng chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, nhấc lên chấn động trước đó chưa từng có, hóa thành sóng lớn, bộc phát ngập trời.

Thật sự là một màn này quá mức chấn động, đối với phàm tục mà nói, bọn họ nhìn thấy Xích Mẫu cao cao tại thượng, thế mà lại bị người ta một chân trực tiếp đạp xuống mặt đất, dù cho vùng vẫy như thế nào cũng đều vô bổ.

Mà hết thảy nguyên do, rõ ràng chỉ là bởi vì tiếng ca quấy nhiễu giấc mơ của Tứ nhi tử của đối phương.

Loại cảnh tượng phá vỡ nhận thức thế này, khiến cho chúng sinh bản năng không cách nào tin tưởng, nhưng hết thảy biến hóa cùng với uy áp trong cảnh tượng, lại cực kỳ chân thật, kể từ đó khiến cho nội tâm của bọn họ liền chấn động không cách nào hình dung.

Nhưng cuối cùng đối với nhận thức, do dự vẫn chiếm đa số, nhất là cường giả các tộc bên trong Tế Nguyệt đại vực, do dự trong lòng của bọn họ cực lớn.

Vẻn vẹn dựa vào màn cảnh tượng thứ nhất, không cách nào làm cho tinh thần của bọn họ chân chính bị rung chuyển.

Thật ra điều ấy cũng nằm ở trong dự liệu của đội trưởng lúc trước, cho nên màn kịch lớn mới được chia làm hai màn.

Mà giờ khắc này theo màn thứ nhất kết thúc, cảnh tượng dần dần mơ hồ cho đến khi tiêu tán, giọng nói khàn khàn kia lại lần nữa vang vọng trong đầu chúng sinh.

“Tiếp theo, thời gian một nén nhang sau, màn cảnh tượng lịch sử trân quý thứ hai sẽ hiện ra ở trước mặt của các ngươi.”

Cùng lúc đó chỗ hiện trường ghi hình, Thế tử tạm đóng thấu kính của tấm gương Thiên Nhãn ngàn trượng, nhẹ gật đầu.

“Được rồi.”

Lời lão vừa ra, Ninh Viêm diễn vai Chúa Tể vội vàng giơ chân lên, hết thảy uy nghiêm trên mặt cũng lập tức tan biến, thay vào đó thì là căng thẳng cùng với nịnh nọt.

“Đại U tỷ…”

Trên mặt đất, U Tinh mặt không cảm xúc đứng lên, lạnh lùng nhìn Ninh Viêm.

Ninh Viêm run run, một cước sau cùng kia của gã, trên căn bản là dùng toàn lực.

Thật sự là một màn này từ đầu tới đuôi, bởi vì đám người Thế tử lão gia gia bí mật ra tay hình thành pháp thuật phối hợp, liền trở nên vô cùng tự nhiên và hoàn mỹ.

Vì vậy Ninh Viêm có một loại ảo giác, dường như hết thảy uy áp kia, thật đúng là chính mình phóng xuất ra, thế cho nên nhập vai quá sâu.

“Các ngươi chuẩn bị một chút, kế tiếp là màn thứ hai.”

Thế tử đảo mắt qua chỗ Ninh Viêm, lại nói rõ một phen, chỉ điểm Ngô Kiếm Vu chi tiết sau khi xuất hiện, còn có phương pháp hạ đao bên phía Trần Nhị Ngưu.

Lúc này Minh Mai công chúa cùng lão Bát và Ngũ muội cũng đều có chỗ mở miệng, tận khả năng khiến cho màn nội dung cốt truyện thứ hai này thoạt nhìn chân thật một chút.

Cứ như vậy thời gian một nén nhang trôi qua, Thế tử mở ra thấu kính của Thiên Nhãn, đám người Ninh Viêm cũng đều đứng vững, theo cảnh tượng xuất hiện trong đầu chúng sinh ở bên ngoài, bọn họ cũng muốn bắt đầu diễn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hiện trường nơi đây ...nổi lên gió!

Gió này tới vô cùng đột nhiên, mang theo khí tức Viễn Cổ, thổi lên tóc tai cùng quần áo mọi người, sóng gió động tâm thần, hóa thành một cỗ sát phạt kinh thiên động địa!

Cỗ sát phạt này chỉ mới bắt đầu, liền khiến cho nơi đây nổ vang, thiên địa biến sắc.

Mọi người đang chuẩn bị diễn kịch, thần sắc nhao nhao đều biến đổi, vô luận là Ninh Viêm hay là Ngô Kiếm Vu, U Tinh hay là Lý Hữu Phỉ, hoặc là đội trưởng, tất cả đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

Chương 1517: Lịch sử chân chính (1)

Đầu nguồn của gió, đến từ chỗ Hứa Thanh khoanh chân ngồi không nhúc nhích ở phía xa.

Giờ khắc này bên phía tế đàn gió giục mây vần, tia chớp động trời, thần sắc mọi người kinh nghi bất định.

Ngay cả vòng xoáy trên thiên không cũng đều càng lúc càng nổ vang to hơn.

Một cái chớp mắt vừa rồi, bọn họ cảm nhận được một luồng chấn động mờ mịt dựng lên theo gió, tựa hồ là tràn ra từ trên người Hứa Thanh, ngay sau đó phiến thế giới này liền lắc lư một chút.

Đại địa rung động, sơn mạch nghiêng lệch giống như đao phong trên bầu trời xa xa cũng đều lắc lư, rơi xuống rất nhiều đá vụn, đập vào bên trong hạp cốc, dư âm mãi không tiêu tan.

"Tình huống như thế nào!"

Ninh Viêm hít sâu, thần sắc hoảng sợ.

Đội trưởng cũng trợn mắt thật to, nhìn qua Hứa Thanh khoanh chân nhắm mắt xa xa, đáy lòng cuộn trào.

Thế tử chợt quay đầu nhìn Hứa Thanh, biểu cảm đã có biến hóa.

"Đây là…"

Đám người Minh Mai công chúa đều lập tức nhìn sang, trong mắt riêng phần mình lộ ra quang mang kỳ lạ.

Toàn thân lão Bát chấn động, nghẹn ngào thì thào.

"??? Thật sự cảm ngộ ra rồi?"

Trong lúc mọi người kinh tâm với mức độ khác biệt, một cỗ sát ý có thể nói là tuyệt thế, đang chậm rãi hình thành ở nơi này!

Nó chỉ là hình thức ban đầu, còn cần thêm thời gian mới có thể hoàn toàn phủ xuống.

Nhưng chỉ là như vậy, đã đủ khiến trong lòng mọi người dâng lên sóng cả vạn trượng, nhất là Thế tử, lão nhìn qua Hứa Thanh ngồi khoanh chân ở phía xa, trong chấn động rõ ràng hẳn là cao hứng, dẫu sao Hứa Thanh là dưới sự chỉ đạo của lão mà có chỗ thành tựu.

Nhưng vẫn khó tránh khỏi nổi lên một cỗ cảm giác vô lực.

Giờ khắc này, lão lần nữa nghĩ tới sư tôn của Hứa Thanh, vì vậy bản năng nhìn về phía Minh Mai công chúa.

Ánh mắt của Minh Mai công chúa đồng dạng nhìn tới phía lão, hai người nhìn nhau rồi riêng phần mình trầm mặc.

Gió, không biết có tuổi hay không.

Nếu như không có, nó đã ghi chép lại dấu vết vạn vật tồn tại trong năm tháng như thế nào?

Lại nếu có, thì phân chia thế nào?

Người có thể trả lời vấn đề này, quá ít.

Có lẽ tuổi của gió, là căn cứ chuyện xưa mà nó chứng kiến và lưu ký ức để quyết định, vì vậy, liền có gió giữa Viễn Cổ cùng gió bây giờ.

Giờ phút này bên trong Tế Nguyệt đại vực, gió thổi tới chúng sinh, chấn động tâm ý vạn vật.

Ngoại trừ người của Hồng Nguyệt Thần Điện, vì đối với bọn họ mà nói, nội dung câu truyện của màn cảnh tượng thứ nhất, là một loại không tôn trọng cực kỳ nghiêm trọng!

Bọn họ phải tìm được nơi đầu nguồn, ngăn chặn hết thảy.

Vì vậy rất nhiều tu sĩ Thần Điện, gào thét ở khắp bát phương.

Nhưng hiển nhiên, muốn trong thời gian ngắn tìm được tế đàn bị ẩn nấp trong bão cát màu xanh, là không thể nào.

Mà gió Viễn Cổ, lúc này thổi qua tế đàn đã dấy lên tâm thần mọi người, hóa thành gợn sóng càng lớn.

Chỉ là màn cảnh tượng thứ hai đã chính thức mở ra, hết thảy không thể đình chỉ, dù là tâm thần đám người Ninh Viêm run rẩy, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì đi diễn.

Vì vậy, làn gió Viễn Cổ dấy lên thiên địa lay động, cũng đã trở thành bối cảnh cho cảnh tượng, thông qua thấu kính Thiên Nhãn, chiếu vào trong đầu chúng sinh Tế Nguyệt đại vực.

Vở kịch lớn này, tiếp tục bắt đầu.

Chuyện xưa chúng sinh nhìn thấy, cũng bởi vậy bất tri bất giác đã có dấu vết tang thương, đã có ý sát phạt, trình độ chân thật càng nhiều thêm vài phần.

Trong cảnh tượng, thứ xuất hiện đầu tiên chính là một tòa tế đàn.

Tòa tế đàn này lớn vô cùng, thần uy mênh mông, đồng thời ở trên tràn ngập vô số phù văn ấn ký, bất kỳ một cái nào chớp động, đều có nhật nguyệt tinh thần toái diệt ở.

Kinh khủng tột cùng.

Mà ở trung tâm tòa tế đàn đó, là Xích Mẫu bị vô số ngôi sao toái diệt phong ấn, bị một đại hán mặc giáp vàng cưỡng ép đè lại, quỳ ở nơi đó.

Ả muốn vùng vẫy, nhưng lại không có ích gì.

Đại hán mặc giáp màu vàng cũng đeo mặt nạ, không nhìn thấy biểu cảm, nhưng y đứng ở nơi đó, thân thể thẳng tắp tràn đầy ý nghiêm túc, một tay đè lại đầu Xích Mẫu, còn một tay kéo một thanh trường đao.

Đao này toàn thân tràn ra hàn mang, tản ra chấn động đáng sợ, biến ảo ra hư ảnh ngàn trượng giữa không trung, nhìn thấy mà giật mình.

Đây là Thần quan chịu trách nhiệm xử trảm.

Mà ngoài tế đàn, Ninh Viêm diễn vai Chúa Tể đang nhìn màn trời xa xa, có thể mơ hồ nhìn thấy bốn phía có vô số thân ảnh, lấy gã vi tôn.

Bọn họ đang đợi ý chỉ của Cổ Hoàng đến.

Cảnh tượng nghiêm nghị, ý cảnh sát phạt vô cùng nồng đậm, rõ ràng chiếu vào trong đầu chúng sinh, khiến cho trái tim của tất cả mọi người trên Tế Nguyệt đại vực, vào giờ khắc này đều chấn động.

Bởi vì hình tượng của luồng sát ý này quá mức kinh người, có thể xuyên thấu qua cảnh tượng rồi truyền thẳng qua thấu kính, như xuyên qua không gian mà trực tiếp khiến chúng sinh cảm giác mãnh liệt.

Dù trong lòng bọn họ phần lớn là do dự, nhưng giờ khắc này sự chân thật của sát ý ấy, khiến cho những cường giả các tộc đang do dự kia, cũng đều càng lúc càng dao động.

Tu vi càng cao, lại càng là như thế, theo trình độ cảm giác nhạy cảm đối với sát ý, cũng xuất hiện cấp độ cảm ứng khác biệt.

“Loại sát ý này truyền đi… . .”

“Hơi cảm thụ một chút, liền hãi hùng khiếp vía!”

“Chẳng lẽ… . . cảnh tượng này đích xác là chân thật?”

Tâm thần chúng sinh bên ngoài chấn động, nhất là tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện, cũng đều ở một cái chớp mắt này càng thêm hoảng sợ, càng lúc càng tìm tòi hết thảy dấu vết nơi phát ra.

Chỉ là những người này lại không hề biết được, tương tự bị chấn động, còn có cả diễn viên ở trong màn cảnh tượng đang chiếu.

Ninh Viêm cố gắng kiềm chế xung động lo lắng không yên, không nhìn tới chỗ Hứa Thanh, nhưng gã có thể cảm nhận được sát ý mãnh liệt càng lúc càng kinh người ở bốn phía, khiến cho gã run sợ trong lòng, đồng thời cảm giác nguy cơ sinh tử cũng bộc phát.

Đội trưởng đồng dạng ngạc nhiên, mà U Tinh diễn vai Xích Mẫu đang run rẩy ở kia, cũng không phải tất cả đều là hư giả.

Thật sự là, gió ở nơi đây ….càng lớn.

Sát ý ở bên trong càng lúc càng nồng nặc, thậm chí ảnh hưởng tới pháp tắc nơi đây, xuất hiện bông tuyết tung bay ở giữa thiên địa.

Thần sắc của Thế tử cùng Minh Mai công chúa cũng đều biến thành ngưng trọng, bọn họ đã không thèm để ý tới trận diễn kịch này, giờ phút này ánh mắt đều chú ý chỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh, vẫn còn đang cảm ngộ.

Hắn mượn nhờ Triêu Hà Quang của chính mình, một mực tìm kiếm và mô phỏng, truy lại đạo gợn sóng chợt hiện lại lập tức trôi qua bên trong từng bức tranh thuỷ mặc trước mặt.

Cho đến một khắc vừa rồi, rốt cuộc hắn tìm được dấu vết ở trong thủy mặc mông lung chỗ sâu trong thức hải.

Triêu Hà Quang, dung nhập trong đó.

Theo quá trình mô phỏng và dần dần cảm ngộ, tinh thần của Hứa Thanh chậm rãi dấy lên tiếng nổ vang động trời, cho đến lúc hắn nghe được tiếng lẩm bẩm không rõ rệt đã từng nghe bên tai.

Đạo gợn sóng kia, chính là đầu nguồn của tiếng lẩm bẩm, cũng là đầu nguồn của gió.

Bây giờ, đã biến thành rõ ràng!

“Giết!”

“Giết!!”

“Giết!!!”

Chương 1518: Lịch sử chân chính (2)

Vô số âm thanh hội tụ cùng một chỗ, gào thét ra một chữ này, trong một cái chớp mắt ấy, trong đầu Hứa Thanh bỗng nhiên nổ tung.

Tâm thần của hắn rung chuyển, thủy mặc trong thức hải dấy lên sóng cả kịch liệt.

Kinh thiên động địa.

Gió Viễn Cổ càng nổi lên mạnh hơn, lấy thân thể Hứa Thanh là cửa khẩu, phóng thích cuồn cuộn ra phía ngoài, gào thét trên tế đàn phá toái nơi đây, theo thấu kính Thiên Nhãn, cơn cuồng bạo dựng lên trong đầu hết thảy chúng sinh.

Khiến cho tâm thần chúng sinh hoảng sợ, phần lớn cường giả các tộc bên ngoài, nội tâm đều hồi hộp một tiếng, còn có một chút trực tiếp từ trong trạng thái khoanh chân hoảng sợ đứng lên, lông tơ dựng đứng.

Trong cảm thụ của bọn họ, giờ khắc này sát ý trong cảnh tượng trong đầu, dường như hóa thành một hung thần Viễn Cổ, bộc phát ở ngay trước mắt bọn họ.

Vô cùng chân thật.

Nhất là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện lại càng là như vậy, trong đó mấy vị Phó điện chủ thần bí, riêng phần mình ẩn thân, thần sắc nhao nhao biến hóa.

Ánh mắt của bọn họ ngưng trọng, lúc cảm giác đến hình tượng này hình thành là mượn nhờ lực lượng Nghịch Nguyệt Điện, bọn họ rất là ngạc nhiên, mặc dù màn cảnh tượng thứ nhất xuất hiện, bọn họ phần lớn là do dự, nhưng trong tâm lại cực kỳ trọng thị.

Mà bây giờ khi cảm thụ sát ý trong màn cảnh tượng thứ hai, đối với bọn họ mà nói, tâm thần đã bị rung chuyển mãnh liệt.

“Đây là thật?!”

Thậm chí bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện, vào thời khắc này liền có một cỗ khí tức kinh khủng cũng bộc phát ra.

Sau khi Thần tử bế quan, Điện hoàng chịu trách nhiệm hết thảy, gã bước một bước từ bên trong ra, thần sắc của gã vô cùng nghiêm túc, coi như là gã cũng đều cảm nhận hãi hùng khiếp vía.

Gã vốn cho rằng hết thảy là do bọn Thế tử làm ra để hí lộng diễn trò, nhưng hiện giờ gã không xác định.

Cùng lúc đó, trong lòng đám người Ninh Viêm đồng dạng sôi trào kịch liệt, mà dựa theo kịch bản, giờ phút này Ngô Kiếm Vu phải xuất hiện, bước chân của y cũng đều dừng lại, thân thể cứng một chút.

Nhưng khi nghĩ đến vô số người xem đang nhìn chăm chú vào mình, vì vậy Ngô Kiếm Vu cưỡng ép trấn định lại, mặc một thân hoàng bào và đội vương miện, thân ảnh với cảnh tượng bầu trời chậm rãi xuất hiện, bao quát đại địa, y cùng Ninh Viêm diễn vai Chúa Tể, ánh mắt nhìn nhau.

Giờ khắc này, không cần bọn họ biểu hiện ra sự tức giận hay uy nghiêm gì, đất rung núi chuyển, bầu trời nổ vang, sát ý bốc lên đưa tới hết thảy biến hóa, cũng tự nhiên mà hóa thành sự khuếch đại cho khung cảnh hùng tráng.

Cho đến thời điểm trước đó, công việc tạo hiệu ứng khuếch đại này là do bọn Thế Tử tiến hành, nhưng bây giờ bọn họ đã hoàn toàn không chú ý tới tuồng kịch này nữa rồi, toàn bộ đều nhìn về chỗ Hứa Thanh.

“Sao hắn còn chưa tỉnh lại?” Thế tử do dự trong lòng, nhưng muốn giữ sự cao thâm và hiểu biết về Hứa Thanh, lão không nói những lời này ra miệng, lão tin tưởng lão Bát sẽ nói.

“Tại sao tiểu tử này còn chưa tỉnh lại? Hắn cảm ngộ thành công rồi cơ mà.” Đúng như Thế Tử sở liệu, giờ phút này lão Bát mở to mắt, thì thào nói nhỏ.

“Hắn vẫn còn đang cảm ngộ, sát niệm, không phải là cực hạn của hắn.”

Sau khi nghe lời lão Bát nói, Thế Tử nhàn nhạt mở miệng.

Minh Mai công chúa khẽ gật đầu.

Lão Bát cười lạnh, nhìn bọn họ.

“Sao biểu tình của các ngươi lại giống như là đã sớm biết sẽ như thế vậy, nhưng mà lời các ngươi nói lúc trước lại không phải là như vậy nha, quá giả rồi, coi ta ngốc chắc?”

Minh Mai công chúa mặt không cảm xúc vung tay lên, thân thể lão Bát lập tức phịch một tiếng, bị một cỗ đại lực trực tiếp đánh bay đến phương xa.

“Lão Bát có khả năng không phải đầu óc bị đánh hư, mà trước lúc bị đánh, não đã hư mất sẵn rồi.”

Thế tử đồng ý, Ngũ công chúa cũng đồng tình, giờ phút này ánh mắt đảo qua trên người Hứa Thanh, trầm thấp mở miệng.

“Ta rất chờ mong, sau khi hắn cảm ngộ sát niệm của Trảm Thần Đài, tiếp đến có thể cảm ngộ tới trình độ nào… . .”

Cùng lúc đó trong thức hải của Hứa Thanh, dưới thủy mặc đang kịch liệt rung chuyển, sát ý trong đó tương tự khuếch tán toàn thân Hứa Thanh.

Toàn thân hắn chấn động, thân thể hiện ra từng trận đau nhức kịch liệt.

Nhưng giờ khắc này hắn không có ý nghĩ mở hai mắt ra, trong đầu cũng chưa từng hiện ra ý niệm muốn đi dò xét nguồn gốc của cơn đau nhức trong đầu, hắn vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ đó như trước, tâm thần đắm chìm.

Hứa Thanh đợi hình vẽ thủy mặc trong thức hải thành hình!

Đây mới là chỗ mục đích của hắn.

Một vòng sát niệm chấn động, bị hắn bắt được rồi tiến tới phóng xuất ra, như vậy cảnh tượng… Cũng sẽ không bị đánh nát nữa.

Mà giờ khắc này, thủy mặc cùng ánh sáng bảy màu giao hòa, thời gian dần dần trôi qua, một màn cảnh tượng được phác họa ra từ trong đó.

Cảnh tượng bầu trời, một phân thành hai, bộ phận màu trắng đã trở thành màu xanh, bộ phận màu đen đã trở thành màu đỏ.

Trên màn trời màu xanh, một người khổng lồ vô thượng đội trời đạp đất, thân mặc vương bào đứng sừng sững, tường vân che đậy tướng mạo, nhưng không che lấp được khí thế bá đạo có thể trấn áp muôn đời tản mát ra từ trên người của gã.

Giống như nơi ánh mắt gã nhìn qua, thời gian cuốn ngược lại, khí tức tiếp xúc, vạn vật quy khư.

Trên màn trời màu đỏ, đồng dạng có một thân ảnh mênh mông như ẩn như hiện ở, đó là một người nữ tử váy dài màu đỏ, tướng mạo bình thường, hai con ngươi thâm sâu ẩn chứa tinh không, có thể nhìn thấy tinh hà được sinh ra trong đó, cũng có thể thấy được tinh vực ảm diệt.

Mà dưới quần áo của ả cũng không có hai chân, chỗ đó tồn tại vô số xúc tu lan tràn trên màn trời màu đỏ, bên trong mỗi một cái xúc tu, cũng thình lình vòng quanh một ngôi sao.

Chấn động Thần Tính ngập trời từ trên người của ả.

“Lý Tự Hóa, ta không ngờ, sẽ là ngươi… . . Tới ngăn ta thành Thần.”

“Lão đại bệnh nặng.” Bên trong màn trời màu xanh, thân ảnh cao lớn kia khàn khàn mở miệng.

Nữ tử trầm mặc, sau một lúc lâu nhẹ giọng thì thào.

“Ngươi còn nhớ ca khúc của ta sao?”

Theo tiếng thì thào dựng lên, là một đoạn tiếng hát vang vọng thiên địa.

“Có người hóa tự tại bay lên, một đường truy tìm theo gió vượt sóng.

Lướt qua hải dương Hồng Nguyệt, đi khắp biên cương huy hoàng.

Chúng sinh suy tư luân hồi, máu thịt vạn vật là lương thực.

Ánh dương chiếu bỏng hai mắt, vô pháp chôn xuống lý tưởng.

Ta ngẩng đầu nhìn trời mênh mông, Hồng Nguyệt phía trên……ta đang bay lên!”

Chương 1519: Trảm Thần Đài bên trong thủy mặc (1)

Lịch sử, thường thường có rất nhiều bản ghi chép khác nhau.

Xuất phát từ một số mục đích hoặc liên quan nhân quả, sẽ luôn có người cố tình che giấu những màn hay chi tiết mà mình không thích, sửa chữa điều chỉnh thậm chí thêm thắt bịa đặt, sau đó lại truyền lưu đi.

Lịch sử, là do phe thắng, bên còn tồn tại viết lại.

Mà chỉ cần năm tháng trôi qua, như vậy chân tướng là cái gì, cũng dần dần không có người nào biết thực hư ra sao nữa.

Như lúc này, cảnh tượng mà Hứa Thanh thấy thì chúng sinh không cách nào thấy.

Nó bị ẩn nấp trong thời gian, là gió đã lưu nó lại, giữ ký ức ở nơi này, sau đó lại đưa vào trong thức hải của Hứa Thanh, hóa thành thủy mặc.

Mà hắn lúc đầu vốn cũng rất khó có thể làm cho nó xuất hiện, vô luận là gợn sóng sát niệm hay là đoạn ký ức không trọn vẹn dưới năm tháng trôi qua này, đều không cách nào khiến cho nó chắp vá lại được.

Là Triêu Hà Quang đã tăng thêm sắc thái cho nó, cố gắng bổ sung phần không trọn vẹn, lúc này mới dần dần phác hoạ, hiển lộ ra đoạn lịch sử bị che giấu đó ở bên trong cảm giác của Hứa Thanh.

Hắn nhìn tới thân ảnh Chúa Tể, nhìn qua thân ảnh Xích Mẫu, nghe thấy người phía trước nói, cũng nghe thấy khúc ca của người sau.

Tiếng ca, cất lên.

Trong đó lộ ra một cỗ ý chí rung động đến tâm can, ẩn chứa cố chấp, đó là một loại truy cầu vì lý tưởng mà có thể bỏ qua hết thảy.

Hình như ở trước mặt lý tưởng, vạn vật đều không có bất cứ ý nghĩa gì.

Coi như là chúng sinh chết sạch sẽ, coi như là thiên địa kêu rên thút thít nỉ non, cũng chỉ là chất dinh dưỡng để mình thành Thần mà thôi.

Đều không trọng yếu.

Vô luận là thân ảnh bên trong màn trời màu xanh, hay là những thứ khác, đều không thể xóa đi khát vọng thành Thần.

Ả muốn thành Thần, muốn đứng phía trên Hồng Nguyệt.

Vì thế, không tiếc hết thảy!

Theo tiếng ca vang vọng, cảnh tượng đã bắt đầu cuộn trào, từng luồng sóng lớn lên xuống ở, cuối cùng che mất tất cả thân ảnh, ảm diệt hết thảy âm thanh, toàn bộ trở nên mơ hồ.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, ngồi khoanh chân mà ngực không ngừng lên xuống, hắn đắm chìm ở trong thức hải, ở trong cảnh tượng mơ hồ này, không thấy rõ chuyện phát sinh phía sau, không nghe được âm thanh bên trong thời gian.

Cảnh tượng bên trong thức hải của hắn lúc này, là màu xanh hóa thành màu trắng, màu đỏ đã trở thành màu đen, quấn quanh lại cùng một chỗ với nhau, lại trở thành một bức thủy mặc.

Triêu Hà Quang bổ sung, cuối cùng vẫn chưa thể hoàn mỹ.

Cho nên hết thảy phát sinh đằng sau, liền trở thành mông lung, giống như phác họa tranh trừu tượng, không cách nào nhìn trực quan, chỉ có thể dựa vào cảm ứng.

Vì vậy Hứa Thanh cũng không lựa chọn thức tỉnh, hắn tiếp tục trầm tâm thần vào trong thức hải, đi cảm thụ họa quyển mông lung ấy.

Bên trong họa quyển, màu trắng và màu đen va chạm, nước cùng mực xoay tròn, trong lúc mơ hồ Hứa Thanh giống như thấy được bầu trời.

“Bên trong màu trắng, ẩn chứa trời màu xanh… . .”

Hứa Thanh thì thào, trừ bên ngoài cái này ra, hắn còn nhìn thấy đại địa.

“Trong đất màu đen, bao trùm máu màu đỏ.”

“Trời cùng đất, giống được kết nối lại với nhau, đó là một tòa… . . Tế đàn?”

Biểu cảm Hứa Thanh trở nên mờ mịt, hắn đã hoàn toàn quên mất chuyện đang phát sinh bên ngoài, không để ý đến toàn bộ, giờ phút này toàn bộ tâm tư và toàn bộ cảm giác, đều được vùi vào trong bức thủy mặc này.

Thời gian dần qua, tế đàn nối liền thiên địa mà hắn nhìn thấy, hình như đang từ trong mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng.

Có thể đây thật ra chỉ là ảo giác sinh ra từ cảm giác, bởi vì từ sau khi cảnh tượng Chúa Tể và Xích Mẫu tiêu tán, thủy mặc trong thức hải của Hứa Thanh đều đang chuyển động, đồng thời cũng không có cảnh tượng mới hình thành.

Nhưng ở trong cảm giác của Hứa Thanh, hết thảy đang nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Chỉ bất quá cái tốc độ nhanh chóng đó, là tương đối.

Bởi vì nó một mực… . . Vẫn trên giai đoạn trở nên rõ ràng.

Dù cho Hứa Thanh cố gắng như thế nào, cũng vẫn thủy chung như thế.

Mà chỉ cần hắn hơi thư giãn cảm giác một tí, tế đàn sẽ tan biến, cần hắn phải thời khắc tồn tâm ngưng hồn, giống như là đang vớt nó lên vậy.

Nhưng thủy chung khó có thể vớt ra.

Mức tiêu hao tâm thần, cũng bởi vậy mà tăng lớn vô hạn.

Dần dần, Hứa Thanh cảm thấy ý thức của mình héo rũ, hắn có chút không chống đỡ nổi.

Mà tế đàn kia, vẫn còn ở trên đường rõ ràng.

“Sắp thất bại rồi sao!”

Tâm của Hứa Thanh, quanh quẩn tiếng rù rì.

“Ta không cách nào vớt tòa tế đàn này lên từ trong thủy mặc.”

“Ta thiếu khuyết một cái vật chứa.”

“Vật chứa… . .”

Giờ phút này, bên ngoài.

Theo Hứa Thanh cảm ngộ đến điểm cuối cùng, thiên địa nổ vang cũng dần dần yếu ớt, cảm giác đất rung núi chuyển cũng đồng dạng giảm bớt, vòng xoáy trên bầu trời cũng không còn bị ảnh hưởng giống như trước nữa.

Hết thảy, tựa hồ cũng muốn kết thúc.

Việc này khiến cho đám người Ninh Viêm riêng phần mình nhẹ nhàng thở ra, thật sự là uy áp càng dần càng mạnh lúc trước, khiến cho bọn họ áp lực cực lớn, diễn kịch ở trong tình trạng này, quả thật rất khó phát huy hoàn mỹ.

Nhưng mà trong lòng đội trưởng lại dâng lên tiếc nuối thật sâu, tuy rằng y cảm thấy khả năng Hứa Thanh cảm ngộ thành công cực kỳ bé nhỏ, nhưng một màn lúc trước vẫn để cho y nổi lên một chút hy vọng.

“Không sao cả, cuối cùng có trải qua là tốt rồi, ít nhất hắn đã cảm nhận được sát niệm.”

Tương tự tiếc nuối, còn có đám người Thế tử, bọn họ trở ngại nhân quả nên không cách nào thấy thức hải Hứa Thanh, nhưng lại có thể cảm nhận được tâm thần của Hứa Thanh bị tiêu hao.

Cũng có thể nhìn ra, sau khi Hứa Thanh cảm nhận được sát niệm liền muốn thử nghiệm càng sâu, nhưng sau cùng vẫn là thất bại.

“Hắn đang cảm ngộ thần thông Trảm Thần Đài của phụ vương.”

“Đáng tiếc… . .”

“Thật ra không quan hệ cùng hắn, là bởi vì dấu vết lưu lại ở nơi đây quá mức nhạt nhẽo, bằng không mà nói, có lẽ hắn sẽ không thất bại.”

Đám người Thế tử nhẹ giọng mở miệng, tất cả đều thở dài.

Dù là không có thành công, nhưng cũng khiến cho bọn họ vô cùng khắc sâu về ngộ tính của Hứa Thanh.

Chương 1520: Trảm Thần Đài bên trong thủy mặc (2)

Mà bây giờ, màn diễn kịch thứ hai hiện ra trong đầu chúng sinh Tế Nguyệt đại vực cũng đến thời điểm mấu chốt, sau khi thân ảnh Ngô Kiếm Vu hiển lộ, từ bên trong hư vô đi tới một người.

Người này mặc hoa bào, ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt trắng nõn hiện ra vẻ âm nhu, càng có chấn động kinh khủng khuếch tán ra từ trên người của y.

Chính là cận giám bên cạnh Cổ Hoàng, y tới đây để tuyên đọc ý chỉ của Cổ Hoàng.

Trong lúc cất bước, màu sắc thiên địa đa dạng, cận giám mặc hoa bào giơ tay phải lên, hình thành một mảnh tường vân, hóa thành quyển trục tản ra.

"Vọng Cổ có đạo, Cổ Hoàng chiếu viết, phàm làm tội dân, làm loạn muôn dân trăm họ."

"Hôm nay Nguyệt Vương Tự Hóa, thay ta thi hình phạt, trảm tội thổ dân. . . . . Tất cả nhân quả, ta đích thân thừa nhận!"

Giọng nói giống như thiên lôi vang vọng, phối hợp với đám người Thế tử khuếch đại, lúc chiếu tới trong đầu chúng sinh bên ngoài, khí thế như cầu vồng.

Mà theo tuyên đọc kết thúc, Ninh Viêm diễn vai Chúa Tể ánh mắt thâm sâu, nhìn Xích Mẫu trên tế đàn.

Sau đó lại chú ý tới đại hán mặc giáp vàng sau lưng Xích Mẫu, nhàn nhạt mở miệng.

"Thần quan."

"Có ty chức!"

Đội trưởng diễn vai đại hán giáp vàng nghe vậy lớn tiếng mở miệng, y một tay giữ lấy đầu Xích Mẫu, một tay cầm trường đao, chờ đợi truyền lệnh.

"Trảm!"

"Tuân pháp chỉ!"

Trong mắt đội trưởng lóe lên hàn mang, sẽ phải vung lên đao trong tay, mà giờ phút này trong mắt Xích Mẫu lộ ra hận ý mãnh liệt, muốn vùng vẫy, nhưng dưới trấn áp của vô số ấn ký hình thành trên tế đàn, ả khó có thể giãy giụa chút nào.

Thời khắc này bên trong cảnh tượng gió giục mây vần, đám người bí Thế tử mật ra tay, toàn lực tô phủ hiệu ứng cho một màn này.

Dẫu sao cảnh chém giết Xích Mẫu, đối với chúng sinh bên ngoài mà nói, ý nghĩa cực lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong cảnh tượng có thiên lôi cuồn cuộn, vô số sấm sét hóa thành từng con lôi long dữ tợn gào thét trên bầu trời, hình thành điện quang vô tận, khuếch tán khắp bát phương.

Càng có Minh Mai công chúa ra tay, tạo thành thời gian trường hà chảy xuôi ở chỗ này, khiến cho bên trong cảnh tượng tràn ra khí tức Viễn Cổ, truyền vào bên trong cảm giác của chúng sinh.

Lão Bát cũng không cam chịu yếu thế, dung nhập âm thanh vào bên trong thiên lôi, hóa thành cảm xúc chấn động, khiến cho vào một cái nháy mắt này, cảm xúc của toàn bộ nhân vật được gia trì mãnh liệt, tiến tới ảnh hưởng tới bên ngoài.

Cuối cùng Thế tử ra tay, nhật nguyệt lôi quang bên trong bay lên, vô số ngôi sao lập lòe trong năm tháng trôi qua, mơ hồ bên trong còn thoáng có ý chí Thiên Đạo phủ xuống màn trời, giống như đang chứng kiến giờ khắc này.

Khí thế như cầu vồng, tô đậm mười phần.

Chúng sinh nhìn qua một màn như thế, tâm thần nhao nhao chấn động, tâm của tất cả mọi người, tựa hồ cũng treo lên.

Mà trường đao của đội trưởng, chính là bên trong sự tô đậm làm nổi bật này, vung lên!

Đao sáng lóng lánh, lưỡi đao chiếu tới lôi quang, bao hàm cả nhật nguyệt tinh thần, mang theo khí tức Viễn Cổ, chấn động cảm xúc chúng sinh, đang muốn hạ xuống.

Trong mắt U Tinh lộ ra căm hận ngập trời, muốn nói ra một câu lời kịch cuối cùng của ả.

Nhưng vào lúc này ...Kịch biến đột nhiên xuất hiện!

Thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển!

Bầu trời truyền đến tiếng nổ vang cực lớn, như long đằng hổ gầm, dời sông lấp biển, bên trong âm thanh ầm ầm, màn trời trực tiếp vỡ ra, xuất hiện rất nhiều khe hở, vậy mà sụp đổ!

Vô số hòn đá rớt xuống nện trên đại địa, đồng thời có một vòng hàn mang ẩn hiện trên màn trời.

Đại địa cuộn trào chia năm xẻ bảy và xuất hiện vô số hố to, càng là dấy lên phong bạo, dễ như trở bàn tay mà quét ngang hết thảy.

Chẳng những như thế, càng có sát ý động trời bộc phát.

Hết thảy mọi thứ, trực tiếp liền vượt qua màn tô phủ hiệu ứng của đám người Thế tử lúc trước!

Bên ngoài Tế Nguyệt đại vực, vốn là dưới đám người Thế tử thi pháp khiến chúng sinh đang hết sức chăm chú, tâm thần vô vàn gợn sóng, bây giờ còn có sát ý bất thình lình xuất hiện, càng làm cho bọn họ lập tức hoảng sợ nghẹn ngào, không ngừng kinh hô.

Thật sự là sát ý đó, so với bọn họ đã từng cảm nhận còn mãnh liệt hơn, bộc phát ở trong lòng của bọn họ, hóa thành sóng dữ, dấy lên sóng cả ngập trời trong linh hồn của bọn họ, chân thật đến mức tột cùng.

Tương tự hoảng sợ ...còn có mọi người ở hiện trường đang thu lại cảnh tượng.

Sắc mặt U Tinh lập tức trắng bệch, cảm nhận được tử vong mãnh liệt trước đó chưa từng có, mà ả rõ ràng là có được thân thể bất tử, nhưng ở một cái chớp mắt này, ả vẫn cảm nhận được tử vong vô cùng kịch liệt!

“Thật sự sẽ chết!”

Tâm thần U Tinh oanh oanh, toàn lực vùng vẫy.

Bạn đang xem bản dịch Quang Âm Chi Ngoại được đăng duy nhất tại nền tảng Bạch Ngọc Sách, bachngocsach.vip , nếu đọc được dòng này ở nơi khác, mong hãy tìm đến bản gốc tại BNS để ủng hộ dịch giả, chân thành cảm ơn các bạn và mong thông cảm vì phải chèn giữa nội dung thế này!

Giờ phút này đội trưởng giơ đao lên cũng dừng lại, tâm thần cuộn trào, Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu, còn có Lý Hữu Phỉ, trong đầu càng như có tiếng sấm.

Đám người Thế tử đồng loạt nhìn về phía Hứa Thanh, toàn bộ thay đổi sắc mặt.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh bị cho rằng cảm ngộ thất bại lúc trước, trong thức hải của hắn xuất hiện một cái bình nhỏ.

Hắn thật sự không cách nào vớt được tế đàn ở bên trong bức tranh thuỷ mặc ra, nhưng hắn ý thức được mình cần một cái vật chứa, vì vậy... . . Hắn chiếu Quang Âm Bình của mình vào trong thức hải.

Lấy cái bình ấy, dung nạp mảnh thủy mặc này.

Hắn cũng không muốn phải mang đi toàn bộ.

“Nếu như không cách nào vớt ra, như vậy ta liền hút ra toàn bộ những phần có liên quan và ảnh hưởng tới ta cảm ngộ!”

Thủy mặc bay thẳng đến Quang Âm Bình, trong khi nhanh chóng chảy vào, Hứa Thanh liền cảm nhận được tế đàn chân chính rõ ràng.

Hết thảy quá trình cũng không phải là dài dằng dặc, dưới Hứa Thanh hết sức chăm chú ngưng kết, trong chớp mắt thủy mặc tan biến hơn phân nửa.

Mà bộ phận còn lại... Thình lình hóa thành một cái tế đàn đặc thù!

Tế đàn vừa xuất hiện, chính là khởi nguyên của hiện trường thu cảnh tượng thiên địa biến sắc bên ngoài!

Giờ khắc này hiện trường thu cảnh tượng đang như hun thiên hách địa, bầu trời tan vỡ, đại địa nứt toái, trong lúc vòng xoáy trên bầu trời ầm ầm chuyển động, phiến thế giới này bắt đầu sụp xuống.

Âm thanh đinh tai nhức óc truyền khắp bát phương, đồng thời, cửa thứ nhất mà đám người Hứa Thanh đi qua để tới nơi này lúc trước... Cái sơn mạch nghiêng nối trời kia, giờ phút này sơn mạch treo trên trời bỗng nhiên nổ tung trên phạm vi lớn.

Sau khi rất nhiều đá vụn tạo thành sơn mạch tróc ra, hàn mang ẩn hiện bên trên càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng lộ ra bản thể nguyên vẹn.

Đó, rõ ràng là một thanh cự đao màu xanh!

Chương 1521: Thiên Đao trảm Xích Mẫu! (1)

Đao này vừa ra, hàn ý ngập trời, chấn động hết thảy.

Mà đại địa cũng đồng dạng sụp đổ.

Giờ phút này cửa thứ hai đám người Hứa Thanh đã từng đi qua, cái hạp cốc lớn và thẳng tắp kia, theo núi đá tróc ra, đồng dạng lộ ra chân dung của bản thể.

Đó là vết đao rãnh của một tòa Trảm Sát Đài!

Màu đỏ trong đó, giống như thấm đẫm vô tận máu huyết, lộ ra sát khí kinh người.

Về phần nơi Hứa Thanh khoanh chân ngồi, vô số đá vụn chắp vá tạo một cái tế đàn hình tròn, tế đàn này cũng cực lớn và hòa hợp lại cùng với Trảm Sát Đài.

Nó trên chống Thiên Đao, dưới nối Trảm Sát Đài.

Tạo thành một kiện áp đao kinh thiên!

Mà hết thảy những cái này, cũng theo thấu kính Thiên Nhãn truyền lại vô cùng rõ ràng tới trong tâm thần của chúng sinh.

Âm thanh vù vù vang vọng, ý chí mênh mông động trời, giờ khắc này trong lòng mọi người nơi đây như là dời sông lấp biển, chúng sinh bên ngoài đều là biến sắc.

“Trảm Thần Đài!”

Lão Bát nhìn qua hết thảy, la thất thanh.

Trảm Thần Đài, đó là đòn sát thủ mạnh nhất Chúa Tể Lý Tự Hóa tự nghĩ ra, trong truyền thuyết, sau khi thần thông này hình thành, đao đầu tiên gã trảm ra là trảm chính bản thân mình!

Thuật này nghịch thiên, độ khó khi tu hành càng là cực lớn, trong đám con nối dõi của Lý Tự Hóa, chỉ có lão Cửu học được, những nhi tử hay nhi nữ khác cũng đều khó có thể thi triển.

Vô luận là Thế tử hay là Minh Mai công chúa, đều không làm được, cho nên giờ phút này chấn động trong lòng bọn họ là vô cùng to lớn.

“Hắn thật sự… . . Thành công.”

Thế tử thì thào nhìn Hứa Thanh rồi ngó lên màn trời, xem xét thế giới này.

Trời của giới này thành đao, đất của giới này hóa thành đài.

Thanh đao màu xanh kia ẩn chứa sát ý tuyệt thế, huyết sắc trên đại địa lại tràn ngập máu từ tội ác.

Mà bên trong kiện áp đao kinh thiên này, thứ kinh khủng nhất chính là sát niệm bản thân nó ẩn chứa.

Sát niệm này chém qua vô số sinh linh, sát ý rất mạnh, đủ làm cho thiên địa cùng chấn, khí thế hình thành dường như có thể thôn phệ vạn kiếp.

“Không ngờ, sinh thời còn có thể nhìn thấy Trảm Thần Đài… . .”

Minh Mai công chúa thì thào, trong mắt lộ ra hồi ức, Ngũ muội cũng giống như thế, ngay cả lão Bát cũng đều trầm mặc, hồi ức trong mắt mang theo tốt đẹp, cũng kèm theo đau khổ vì mất đi thân nhân.

Trừ bên ngoài cái này ra, còn có gợn sóng.

Mà giờ khắc này bên ngoài Tế Nguyệt đại vực, từng tộc quần ở trong một cái chớp mắt ấy, toàn bộ đều dấy lên vô tận kinh hãi.

Bọn họ đã mất đi năng lực tư duy, mỗi người đều đắm chìm ở trong cảnh tượng trong đầu.

Nhìn một màn chấn động như vậy, tâm thần phàm tục dấy lên sóng nhiệt không cách nào hình dung, tựa như có một đoàn lửa sắp được đốt cháy trong lòng của bọn họ, cuối cùng hóa thành chờ mong mãnh liệt tột cùng.

Bọn họ chờ mong, một khắc chém xuống!

Không chỉ là phàm tục, tu sĩ cũng là như thế, những người có sự chất vấn đối với tính chân thật của cảnh tượng này lúc trước, bây giờ nhìn qua hết thảy trong cảnh tượng, cơn do dự của bọn họ đã sớm tan thành mây khói.

Đây đích xác là chân thật!

Nhất là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, bọn họ thân ở bên trong quân phản kháng khắp nơi, đối với bọn họ mà nói, giờ phút này đã hoàn toàn ý thức được, cảnh tượng này sẽ mang đến trùng kích như thế nào cho chúng sinh.

Cho nên từng người bọn họ cố nén kích động, nhìn không chuyển mắt, muốn xem thật kỹ… Một đao chém xuống cuối cùng!

Về phần Hồng Nguyệt Thần Điện, giờ phút này đã hoàn toàn phát cuồng, Điện hoàng đi ra bên ngoài, dùng hết thảy thần thông pháp thuật, bọn họ đã tập trung vào Thanh Sa đại mạc, vì vậy vô số tu sĩ Thần Điện trực tiếp chạy tới Thanh Sa đại mạc.

Bao gồm tự thân của Điện Hoàng cũng ở trong đó.

Bởi vì gã cũng đồng dạng vô cùng rõ ràng, cảnh tượng này là chân thật, gã càng hiểu rõ ý nghĩa của cảnh tượng này.

Mà dưới vạn chúng nhìn chăm chú, trong thiên địa nổ vang, cảnh tượng xuất hiện ở trong đầu chúng sinh, thật ra đã cải biến.

Bởi vì ở hiện trường thu lại cảnh tượng, theo Trảm Thần Đài hình thành, một màn ký ức Viễn Cổ, huyễn hóa……từ trong ra tới.

Màn ký ức đó đã che mất thân ảnh đám người Ninh Viêm, đã trở thành thứ duy nhất ở nơi đây.

Đó là ký ức chém giết cuối cùng của chính Trảm Thần Đài.

Gió Viễn Cổ thổi qua bầu trời màu xanh, đụng vào màn trời huyết sắc, dấy lên tầng tầng rung động, khuếch tán ra hết thảy mọi nơi mà tầm mắt có đạt tới.

Bầu trời tương tự cùng Hứa Thanh đã từng nhìn thấy trong thủy mặc, nhưng cũng không hoàn toàn giống.

Giống nhau chính là một nửa màn trời màu xanh và một nửa màu đỏ, khác biệt chính là song phương hiển nhiên là đã trải qua một trận chém giết kinh thiên động địa.

Cho nên bầu trời tựa như là mặt kính, vỡ vụn hơn phân nửa.

Đại địa càng là sụp xuống, đã trở thành một mảnh biển tím.

Có thể nhìn thấy trong đó có vô số hài cốt, nam nữ già trẻ, phàm tục cùng tu sĩ, toàn bộ đều có, vô cùng thê thảm.

Về phần thân ảnh cao lớn đứng giữa thiên địa trong cảnh tượng, chiếu vào trong đầu chúng sinh, cũng tương tự bầu trời, nhấc lên chấn động.

Chúng sinh, lần đầu tiên thấy được Chúa Tể.

Chúa Tể Lý Tự Hóa khép kín hai mắt, lông tóc không tổn hao gì, thân hình cao lớn đội trời đạp đất, khí thế hám thiên chấn địa.

Mà Xích Mẫu đối diện kia, xúc tu nửa người dưới vỡ vụn hơn phân nửa, những ngôi sao cũng tương tự vỡ vụn rất nhiều.

Giờ phút này bên trong những ngôi sao tan vỡ đó, còn có rất nhiều máu thịt rơi xuống.

Nhìn thấy mà giật mình.

Những thứ này, đều là chúng sinh bị Xích Mẫu một đường đi tới đã nuốt vào.

Nhìn qua Xích Mẫu, cả đám phàm tục cùng tu sĩ Tế Nguyệt đại vực đều theo bản năng hít sâu, điều này cũng đồng dạng là lần đầu tiên bọn họ chân chính trông thấy Xích Mẫu.

Chương 1522: Thiên Đao trảm Xích Mẫu! (2)

Mà trong cảnh tượng, giờ phút này Xích Mẫu mắt thấy những ngôi sao do bản thân hình thành tan vỡ, hai mắt của ả đỏ thẫm, trong miệng truyền ra tiếng kêu thê lương.

“Lý Tự Hóa, ngươi và ta cùng đến từ một nơi, năm đó lúc ngươi rời đi, đã nói cho ta biết ngươi muốn thành Thần! Ngươi muốn uốn nắn vận mệnh của chúng ta!”

“Vô số năm qua, ta truy tìm theo bước chân của ngươi, truy tìm dấu vết của ngươi, đi đến nơi này!”

“Mà ngươi, lại thay đổi rồi!”

“Vì sao, tại sao không cùng ta thành Thần, lý do nào mà ngươi lại cam nguyện cúi đầu với Huyền U!”

“Chúng ta. . . . . Mới là chủ nhân của mảnh tinh hoàn này!”

Trong lúc nói, trong mắt Xích Mẫu hiện lên oán độc, biển máu ngập trời ngoài thân thể, vòng tròn huyết nguyệt quay liên tục bay lên, tản mát ra khí thế kinh người, bay thẳng đến phía Lý Tự Hóa.

Những nơi đi qua, hư không vỡ vụn, hình thành vô số vết tích dài, một đường tan tành cuối cùng chạm tới thân thể Lý Tự Hóa, lưu lại vô số lạc ấn.

Những thứ lạc ấn này có thể toái diệt đại đạo, sụp đổ thần hồn.

Một đạo sâu nhất, là ở ngay mi tâm của Lý Tự Hóa.

Lý Tự Hóa không có né tránh mà lặng lẽ thừa nhận, mặc kệ mi tâm sụp xuống, thân thể chảy xuôi máu tươi, rơi xuống đại địa.

Biển tím trên mặt đất dấy lên sóng lớn vô cùng, hai mắt nhắm lại của gã …dần dần mở ra.

“Ta đã từng trở thành Thần Linh. . . . . Cuối cùng tự trảm Thần Hỏa.”

“Bởi vì đây không phải là tương lai ta mong muốn, cũng không phải ngươi muốn... . Một khắc Vọng Cổ xuất hiện Thần Linh, Cấm Kỵ Viễn Cổ sẽ bị mở ra, khiến cho đại khủng bố từ chỗ sâu trong tinh không thức tỉnh.”

Lý Tự Hóa nhẹ giọng mở miệng, nhìn qua Xích Mẫu.

“Trở về đi.”

Xích Mẫu nghe vậy, oán độc trong mắt càng mãnh liệt hơn, biển máu bốn phía lần nữa cuộn trào, trong khoảng thời gian ngắn thiên địa đều là màu đỏ, bầu trời xa xa có một vòng huyết nguyệt lớn vô cùng như muốn bay lên!

Lý Tự Hóa than nhẹ, chậm rãi giơ tay lên rồi chỉ một ngón tay tới Xích Mẫu.

“Lấy mười trượng thổ địa Nguyệt Vực làm trảm đài.”

Giọng nói trầm thấp vang vọng thiên địa, đại địa nổ vang, lập tức chuyển động nổi lên, lấy Xích Mẫu làm trung tâm ảnh hướng đến bát phương, cho đến khi bao trùm địa phận một vực.

Giờ phút này hết thảy ngọn núi của mảnh đại vực này cũng đều vỡ vụn sụp xuống, hết thảy bình nguyên đều dấy động, vô số bùn đất từ núi đá trong toàn bộ phạm vi vực lật lên giống như sóng biển ngoài biển khơi, hội tụ đến nơi đây.

Những nơi đi qua, đại địa trầm xuống mười trượng.

Mà những bùn đất đó bằng tốc độ rất kinh người, bay thẳng đến Xích Mẫu, hội tụ dưới thân ả.

Trong chớp mắt, đã chồng chất thành một tòa tế đàn kinh thiên động địa!

Tế đàn này không phải hình tròn mà hình chữ nhật, trong đó có một cái khe rãnh cực lớn, lan ra thẳng tắp, bên trong là máu tanh vô tận, bộc phát ra sát ý ngập trời.

Thần thông như thế, rung chuyển chúng sinh.

Oán độc trong mắt Xích Mẫu càng sâu, thân thể bỗng nhiên bay lên trên không, hư vô một đường vỡ vụn, xúc tu vòng quanh bốn phía, những ngôi sao còn lại lập lòe ánh sáng đỏ thẫm hóa thành biển máu, vờn quanh bản thân tạo thành vòng xoáy cực

lớn.

Ả muốn chạy trốn khỏi nơi đây.

Những nơi đi qua, hư vô bị ăn mòn, quy tắc sụp đổ, pháp tắc đứt gãy, thiên địa nghịch chuyển.

Nhưng hiển nhiên dưới ánh mắt Lý Tự Hóa, ả khó có thể chạy ra khỏi thiên địa mảnh đại vực này.

“Dùng trời của vực này làm đao, hóa thành đao phong!”

Giọng nói bình tĩnh của Lý Tự Hóa lần nữa vang vọng, bầu trời nổ mạnh, mắt thường có thể nhìn thấy màn trời nghiêng lệch, sau đó hóa thành một thanh trường đao!

Màn trời làm đao, đại địa làm đài, lẫn nhau cùng mình thành hình.

Giờ phút này Xích Mẫu bên trong vòng xoáy truyền ra âm thanh thê lương, bên trong âm thanh kia ẩn chứa hoảng sợ, càng ẩn chứa mối hận ngập trời.

Lý Tự Hóa trầm mặc, nhưng cuối cùng vẫn giơ tay lên, tháo mặt trời xuống để kết nối màn trời cùng đại địa, trong thời gian ngắn… . Một tòa Trảm Thần Đài to lớn vô cùng xuất hiện ở thế gian.

Mênh mông kinh người, không gì sánh kịp.

Dưới âm thanh bén nhọn của Xích Mẫu, dưới cảm giác hoảng sợ hiện ra, một cái chớp mắt khi cảnh tượng truyền đến tâm thần chúng sinh, tay phải của Lý Tự Hóa, chậm rãi hạ xuống.

Giờ khắc này mặt trời nổ vang và hừng hực thiêu đốt, không ngừng chuyển động bạo phát ra uy áp kinh khủng, truyền vào Thiên Đao do màn trời biến thành.

Thiên Đao, bỗng nhiên hạ xuống!

Đây là thiên trảm địa!

Chỉ cần là trong trời đất của mảnh đại vực này, chính là ngay trong phạm vi của đao này, không thể né tránh.

Giờ phút này Xích Mẫu trong vòng xoáy huyết sắc bộc phát toàn diện, không ngừng nổ vang muốn đối kháng lại, nhưng chỉ là vô bổ.

Thiên Đao trảm xuống mà không có bất kỳ sự gián đoạn hay vướng víu nào, dễ như trở bàn tay một đường chém tung vòng xoáy, xuất hiện trước mặt Xích Mẫu vẻ mặt hoảng sợ và tuyệt vọng ở.

Một đao chém xuống mi tâm của ả!

Rặc rặc!

Trong cảnh tượng, thân thể Xích Mẫu trực tiếp bị chém thành hai nửa, biển máu vô tận phóng xuất ra nhuộm hồng hết thảy, liên tục khô héo.

Mà một đao đó không chỉ là chém đầu Xích Mẫu, còn là chấn nát gông xiềng trong lòng chúng sinh.

Tận mắt thấy Xích Mẫu tử vong, dường như thần thoại bị phá vỡ, trong một cái chớp mắt này tâm thần của chúng sinh Tế Nguyệt đại vực đồng loạt nổ vang, tạo thành sóng lớn nghiêng trời lệch đất.

Thân thể kịch liệt run rẩy, hô hấp vô cùng dồn dập!

Mà cảnh tượng, vẫn còn tiếp tục.

Trong mây máu tung bay, trong thiên địa biến sắc, một tiếng nguyền rủa không cam lòng, phảng phất truyền đến từ Viễn Cổ, vang vọng bên trong tâm thần chúng sinh quan sát cảnh tượng.

“Lý Tự Hóa, nếu ta phục sinh, sẽ khiến cho thần hồn của ngươi kêu rên, cốt nhục tương tàn, con dân đời đời kiếp kiếp đau khổ luân hồi, mà ngươi… Quỳ đến khi Vọng Cổ sụp đổ!”

Giọng nói thê lương, xuyên thẳng qua linh hồn.

Lý Tự Hóa đứng trên không trung, trong lúc âm thanh này vang vọng, trong mây máu tung bay, gã lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phương xa, không biết đang nhìn cái gì.

Thần sắc có chút cô đơn.

Cảnh tượng dần dần mơ hồ, thân ảnh của gã chậm rãi tan biến.

Ngoại trừ hiện trường thu cảnh tượng, thì người ở bên ngoài không có ai nghe thấy, một cái chớp mắt khi thân ảnh kia tiêu tán, từ trong miệng của gã khẽ truyền ra âm thanh thì thào.

“Nguyền rủa mà ngươi nói, một khắc ta từng thành Thần, đã nhìn thấy rồi… . .”

Chương 1523: Chân dung Hứa Thanh (1)

Cảnh tượng Viễn Cổ quanh quẩn trong đầu chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, đã trở thành sấm sét, hóa thành bùng phát mà ầm ầm nổ vang!

Giờ khắc này, tâm thần chúng sinh dâng lên sóng lớn ngập trời!

Hôm nay, hết thảy mọi thứ bọn họ thấy đều đã vượt ra khỏi nhận thức, phá vỡ tư duy và rung chuyển thân hồn bọn họ.

Sau khi bọn họ điên cuồng tuyệt vọng, nguyên bản tâm tình chết lặng như là hàn băng tĩnh mịch, nhưng hôm nay... . . Khối hàn băng này liền xuất hiện khe hở, đang vỡ vụn và sụp đổ.

Một đao kia chém xuống Xích Mẫu, cũng là chém vào gông xiềng trong lòng bọn họ!

Có lẽ, gông xiềng cũng không hoàn toàn bị trảm đoạn, nhưng ít ra phía trên đã xuất hiện một cái lỗ hổng thật lớn!

Mà dưới cái lỗ hổng này, là oán khí cùng điên cuồng đã tích lũy vô số năm.

Cho nên cái lỗ hổng ấy... Rất trọng yếu!

Mặc dù Xích Mẫu bên trong cảnh tượng đó là Xích Mẫu của quá khứ, hình như khi ấy còn chưa thành Thần, nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là . ... Thần thoại, đã từng bị đánh vỡ.

Quan trọng là ...Xích Mẫu cũng đã từng là phàm tục!

Xích Mẫu, bị chém giết!

Mà không người nào nguyện ý sinh ra liền làm nô, càng không có ai nguyện ý đắm chìm luân hồi bên trong số mệnh làm thức ăn.

Chỉ bất quá, chết lặng đã từng áp chế phản kháng, nô tính thay thế máu tanh, bốn chữ 'nhẫn nhục chịu đựng' này, dưới đời đời kiếp kiếp áp bách, giống như đã khắc sâu vào bên trong thực chất.

Nhưng.

Ai muốn cả đời như thế, ai lại cam nguyện sống bên trong tăm tối?

Vì vậy, lỗ hổng xuất hiện, liền dẫn động linh hồn như sóng gầm, dẫn động tâm thần như núi lở!

Dưới bầu trời huyết sắc, lúc ngôi sao Hồng Nguyệt đang tới gần, vào trong giờ khắc sinh mệnh đếm ngược này, phản kháng của chúng sinh không cách nào khống chế, bỗng nhiên bộc phát theo lỗ hổng kia!

Bộc phát này được tích súc từ bên trong mọi chỗ phế tích trên Tế Nguyệt đại vực, bốc lên từ trong mọi tòa thành trì, tăng vọt từ bên trong mỗi tộc quần, ngập trời từ trong lòng vô số tu sĩ.

Giờ khắc này những đóm lửa giống như là sao trời, lửa sắp cháy lan ra đồng cỏ.

Chỉ là, dường như còn thiếu khuyết một điểm gì đó, khiến cho những đóm lửa như sao trời này, dường như vẫn còn đang tích lũy, còn đang chờ đợi!

Hồng Nguyệt Thần Điện tức giận tột cùng, vô số tu sĩ Thần Điện đã nhảy vào Thanh Sa đại mạc, tìm kiếm đầu nguồn của cảnh tượng.

Mà cảnh tượng trong đầu chúng sinh vẫn còn đang tiếp tục, nó giống như là dầu thắp đèn, không ngừng đổ thêm vào bên trong những đóm lửa như sao, khiến cho những đốm lửa này mỗi thời mỗi khắc, thiêu đốt càng thêm kịch liệt.

Cùng lúc đó tại hiện trường thu lại cảnh tượng, thiên địa tương tự biến sắc.

Theo ký ức Trảm Thần Đài hiện ra, bát phương rung chuyển, nhất là trong cảnh tượng mênh mông kinh người lấy trời làm đao lấy đất làm đài và dùng mặt trời làm trục kết nối này, khiến cho nội tâm của mọi người đều dâng lên gợn sóng vạn trượng.

Mà lúc một màn khí thôn sơn hà này hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, đám người Ninh Viêm cũng đã sớm không cách nào duy trì vẻ mặt cần thiết để diễn kịch nữa, tất cả nhao nhao run rẩy lui về phía sau.

Cũng may ký ức Viễn Cổ hiện ra, che đậy thân ảnh của bọn họ, khiến cho người ngoài không thể thấy.

Vì vậy bọn họ rất nhanh liền theo bản năng thối lui đến bên cạnh Thế tử.

U Tinh cũng giống như thế, tốc độ chạy trốn của ả là nhanh nhất, tựa hồ sợ Trảm Thần Đài này xảy ra vấn đề, thuận thế chém thật vào mình.

Tiếp theo là đội trưởng.

Chỉ là sau khi trở lại bên cạnh Thế tử, tinh thần của bọn họ vẫn rung động lắc lư như trước, cảnh tượng trong ký ức của Trảm Thần Đài bốc lên, truyền ra rất nhiều tin tức, mỗi một đạo tin tức đều tràn đầy cảm giác bùng nổ.

Hàm nghĩa tộ ra trong đó thật sự là quá lớn.

Lý Tự Hóa, lại đến từ cùng một nơi với Xích Mẫu!

Gã rõ ràng đã từng trở thành Thần Linh!

Mà đáng sợ nhất, là liên tưởng đến một số năm sau khi Xích Mẫu bị chém giết, nửa khuôn mặt Thần Linh đến.

Cái này có phải là thứ đại khủng bố theo như lời Lý Tự Hóa nói hay không?

Xích Mẫu thành Thần, cho nên đưa tới nửa khuôn mặt Thần Linh?

Mọi người trầm mặc.

Chỉ có suy đoán, không có đáp án.

Mà nguyên nhân nửa khuôn mặt Thần Linh xuất hiện, đó vốn chính là một cái bí ẩn cực ít người biết, phải chăng thật đúng là có liên quan cùng điều này… Có lẽ trong nhóm người ở đây có người biết được, nhưng hiển nhiên đại đa số là không biết.

Đội trưởng cúi đầu, trong mắt phủ lên quang mang âm u, tương tự trầm mặc.

Mà để cho trong lòng mọi người càng thêm gợn sóng, là một câu lẩm bẩm cuối cùng của Chúa Tể Lý Tự Hóa.

Một câu vô cùng đơn giản, chúng sinh bên ngoài không nghe được, nhưng mà tất cả mọi người ở bên trong hiện trường thu cảnh tượng, đều có thể nghe rõ ràng!

Nó dường như đã siêu việt thiên lôi, tựa như khai thiên tích địa, hóa thành tiếng nổ mạnh bộc phát trong lòng bọn họ.

Nhất là đám người Thế tử… .

Trong một cái chớp mắt này, nét mặt của bọn họ xuất hiện biến hóa trước đó chưa từng có, lão Bát trợn mắt thật to, Ngũ muội thần sắc mờ mịt.

Mà Thế tử, ánh mắt của lão nhìn về xa xa, giống như xuyên thấu qua nơi đây, nhìn tới phía bình nguyên Sám Hối ở bên ngoài.

Trên bình nguyên Sám Hối, có một pho tượng do xác thịt Chúa Tể chết biến thành, cũng có tổng bộ của Hồng Nguyệt Thần Điện.

“Phụ vương, nếu như ngài đã sớm biết được hết thảy, như vậy… Đến cùng ngài đang suy nghĩ gì?”

Thế tử thì thào trong đáy lòng.

Về phần Minh Mai công chúa, nàng chậm rãi ngẩng đầu, vẻ kinh ngạc nhìn qua thân ảnh phụ vương đang tiêu tán trong màn ảnh ký ức Trảm Thần Đài biến thành cách đó không xa.

Ảnh chiếu từ ký ức của Trảm Thần Đài đang dần trôi qua, gió Viễn Cổ từ trong tấm hình thổi tới hóa thành bão cát, thời gian dần trôi qua trở thành tro bụi, như muốn hoàn toàn tản ra.

Mà vào lúc tiêu tán này, đồng thời có một ít sự vật vẫn tồn tại như trước.

Chương 1524: Chân dung Hứa Thanh (2)

Cửa thứ nhất, Thiên Đao biến thành sơn mạch, vẫn ở trên trời như cũ, cửa thứ hai, đao rãnh biến thành hạp cốc, vẫn ở trên mặt đất như thường.

Chỗ thiên địa giao nhau này, bên trên tế đàn, theo thân ảnh Chúa Tể Lý Tự Hóa mơ hồ, chỗ đó thình lình xuất hiện một thân ảnh mới!

Người này là một thanh niên, thân mặc đạo bào màu đen, tóc dài đen nhánh có ngọc quan buộc lên, sợi tóc bay theo gió, bay múa trước mặt người ấy, từng sợi nhè nhẹ như muốn che lấp dung nhan tuyệt thế.

Đó là một gương mặt đủ để điên đảo chúng sinh, tuấn mỹ dị thường.

Hắn khoanh chân ngồi ở chỗ đó, mặc dù nhắm mắt, nhưng có thể tưởng tượng trong đó nhất định ẩn tàng một đôi mắt sáng như ngôi sao.

Chính là Hứa Thanh.

Trảm Thần Đài xuất hiện lúc trước, chính là lấy hắn làm trung tâm mà dựng lên, về phần cảnh tượng Trảm Thần Đài, cũng là dùng hắn làm nguyên điểm mà huyễn hóa ra, như vậy hết thảy đầu nguồn, đúng là từ hắn!

Giờ phút này theo ký ức Trảm Thần Đài tiêu tán, thân ảnh Hứa Thanh tự nhiên hiển lộ ra.

Hắn khoanh chân đả tọa, phối hợp thiên địa trảm đài, thoạt nhìn trông thật giống như, hắn chính là Trảm Thần Đài hóa thân thành!

Giờ khắc này, trong đầu chúng sinh bên ngoài Tế Nguyệt đại vực lần nữa nổi lên gợn sóng, bởi vì cảnh tượng bên trong tâm thần bọn họ vẫn còn đang tiếp tục, việc này khiến cho bọn họ trong nháy mắt nhìn thấy Hứa Thanh rất rõ ràng.

Đây đồng dạng cũng là lần đầu tiên Hứa Thanh lấy hình dáng của chính mình xuất hiện ở bên trong Tế Nguyệt đại vực, bị vạn chúng nhìn chăm chú!

“Hắn là… .”

“Thân ảnh Chúa Tể tản ra, thân ảnh người này liền hình thành, chẳng lẽ điều này ẩn chứa ngụ ý gì!”

“Đây là ký ức Viễn Cổ, hay là một màn ngay bây giờ?”

“Nếu là Viễn Cổ, vậy thân phận của người này là gì, nếu là bây giờ… Chẳng lẽ tất cả cảnh tượng trân quý lúc trước, đều là người này vớt ra từ trong năm tháng?”

“Hắn, là ai?”

Chúng sinh chấn động, nổi lên vô tận suy đoán, mà đối với tu sĩ Tế Nguyệt đại vực mà nói, chấn động trong lòng bọn họ lại càng mãnh liệt hơn, nhất là những vị cường giả kia, tu vi khác biệt, khiến cho bọn họ từ tấm hình trong đầu, nhìn ra càng nhiều tin tức hơn nữa.

“Hắn đang cảm ngộ?!”

“Chẳng lẽ cảnh tượng lúc trước, đều là hắn cảm ngộ mà ra?”

“Chẳng lẽ là người này đã tìm được địa điểm mà Xích Mẫu bị chém giết lúc trước, ở đó tìm hiểu rồi dẫn động quy tắc một phương thiên địa nơi ấy biến hóa, vì vậy liền có cảnh tượng chúng ta nhìn thấy!”

“Nếu thật là như vậy… . . Ngộ tính như thế… . . Ta không tin có người có thể thật sự làm được!”

Từng trận âm thanh hít sâu truyền ra từ các địa phương trên Tế Nguyệt đại vực, nhất là những người Nghịch Nguyệt Điện kia, trong lòng càng chấn động mãnh liệt hơn, thậm chí có người đã bắt đầu đi điều tra lai lịch của Hứa Thanh.

Bọn họ cảm thấy, người có thể mượn nhờ lực lượng của Nghịch Nguyệt Điện, có khả năng cực lớn chính là người của Nghịch Nguyệt Điện.

Vào lúc mọi người riêng phần mình ngạc nhiên, thân ảnh Chúa Tể hoàn toàn biến mất, mà thân ảnh Hứa Thanh cũng hiển lộ ra vô cùng rõ ràng.

Cặp mắt của hắn, cũng là vào thời khắc này, dần dần mở ra.

Đôi mắt như sao sáng, như sóng nước lan tràn, theo cảnh tượng chiếu vào trong đầu chúng sinh.

Một tia hiểu ra hiện ra trong mắt, cũng thông qua cảnh tượng thu lại truyền vào trong ý thức chúng sinh, khiến cho phàm tục cùng tu sĩ Tế Nguyệt đại vực trong một nháy mắt này, liền bị làm cho thất thần, dâng lên rung động.

Mà sau rung động này, là càng nhiều âm thanh hít sâu cùng hoảng sợ hơn nữa.

“Thật sự là cảm ngộ!”

“Cái này… điều này sao có thể, tất cả, thế mà lại là hắn cảm ngộ ra, hắn tái hiện ký ức Viễn Cổ!!”

“Loại ngộ tính này… . . Đã đến mức nghịch thiên!!”

“Hắn rốt cuộc là ai!”

Chấn động cùng với không cách nào tin, không cách nào áp chế, mãnh liệt bộc phát khắp bát phương.

Giờ khắc này, ngộ tính kinh khủng của Hứa Thanh làm cho chúng sinh rung chuyển.

Mà bấy giờ thân ảnh của hắn, tương tự dấy lên phong bạo ngập trời ở bên trong Tế Nguyệt đại vực.

Trên Thanh Sa đại mạc, tốc độ của tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện càng nhanh hơn, trong đầu của bọn họ tương tự hiện ra gương mặt Hứa Thanh, Điện hoàng bên đó lập tức hạ lệnh, liệt Hứa Thanh vào trong truy nã của Hồng Nguyệt!

Thậm chí giờ phút này chỗ tổng bộ của Hồng Nguyệt Thần Điện cũng tràn ra hồng mang kinh người, hóa thành tấm lưới lớn trên màn trời, sau khi hô ứng cùng ngôi sao Hồng Nguyệt, hung hăng trấn áp về toàn bộ đại vực.

Bên trong lưới lớn màu đỏ, mơ hồ có thể thấy được một cỗ thi hài không đầu đang bộc phát ra uy áp vô thượng.

Thi hài kia… Chính là xác phàm của Xích Mẫu bị chém ra!

Sự xuất hiện của nó khiến cho thiên địa biến sắc, ảnh hưởng tới cảnh tượng Thiên Nhãn thu lại, khiến cho cảnh tượng hiện ra trong đầu chúng sinh xuất hiện mơ hồ, hình như muốn tan biến.

Dù là đám người Thế tử kiên trì, vẫn không cách nào tiếp tục duy trì, cuối cùng… Cảnh tượng tiêu tán.

Nhưng một cái chớp mắt khi cảnh tượng tản đi khỏi trong đầu chúng sinh, một âm thanh trầm thấp đột nhiên truyền ra từ trong cảnh tượng, vang vọng trong lòng vô số sinh linh trên Tế Nguyệt đại vực.

“Thần Linh cũng không phải là vĩnh hằng… . .”

Câu nói này, chữ chữ như sấm, nổ vang thiên địa, bùng nổ trong lòng chúng sinh, nó chính là thứ thiếu hụt trong lòng chúng sinh lúc trước.

Giờ phút này giọng nói vang vọng, như dẫn bạo tinh hỏa, khiến cho vô số sinh linh theo bản năng mở to miệng, phát ra tiếng hò hét đến từ linh hồn, gào thét đến từ phản kháng đối với vận mệnh.

“Hy vọng vĩnh viễn trường tồn!!”

Tiếng gào thét cùng hò hét hội tụ thành tiếng rít gào, oán hận tích lũy trong lòng tất cả mọi người hoàn toàn được nhen nhóm, theo lỗ hổng gông xiềng mà toàn diện bộc phát.

Giờ khắc này những đóm lửa như sao, không còn sắp cháy lan ra đồng cỏ nữa.

Mà nó… . . đã cháy lan khắp đồng cỏ rồi!

Lan tràn tới sơn mạch, lan tràn qua bình nguyên, lan tràn khắp toàn bộ đại vực.

Vô số tu sĩ từng tuyệt vọng, mắt đỏ ngầu, đã bắt đầu phản kháng.

Vô số phàm tục chết lặng, phát ra tiếng gầm nhẹ, đã bắt đầu vùng vẫy.

Vào thời khắc này, từng sợi nguyện lực vô hình cũng tràn ra từ trên người chúng sinh, từ bát phương bốc lên, dung nhập vào hư vô, cuối cùng… Hội tụ về phía Trảm Thần Đài nơi đây!

Chương 1525: Máu Uẩn Thần làm gương, kiếp Viễn Cổ làm chứng (1)

Cái gọi là nguyện lực, là lực lượng của nguyện vọng, cũng là lực lượng của khát vọng, càng là lực lượng của cảm xúc.

Đó là sự vùng vẫy của nhân tính, là một trong bản năng sinh mệnh.

Ngày bình thường lúc cảm xúc kích động hoặc là thành kính, mặc dù cũng có tràn ra, nhưng cái phía trước hỗn tạp, cái phía sau lại thưa thớt.

Mà vào thời khắc này, sau hai màn cảnh tượng, sau ký ức Viễn Cổ, sau màn Xích Mẫu bị chém giết... . .

Nỗi lòng của chúng sinh xuất hiện chấn động kịch liệt trước đó chưa từng có, khát vọng ý chí tự do và quyết tâm sinh tồn của bọn họ, đã bộc phát vô tiền khoáng hậu.

Trong đó càng ẩn chứa vùng vẫy cùng phản kháng!

Nhất là oán khí tích lũy đời đời kiếp kiếp, trong một cái chớp mắt này được nhen nhóm, từ đó phóng thích ra nguyện lực cực kỳ khủng bố.

Dưới nguyện lực không ngừng bốc lên, bầu trời Tế Nguyệt đại vực, từ khi ngôi sao Hồng Nguyệt xuất hiện ở biên giới bầu trời, từ sau khi màn trời bị nhuộm đỏ, lần đầu tiên xuất hiện ánh sáng khác.

Đó là ánh sáng màu trắng.

Nó do vô số quang điểm hội tụ ra, chiếu rọi trọn cả màn trời, bất kỳ địa phương nào bên trong đại vực, ngẩng đầu lên là có thể thấy được.

Bao gồm cả một chút chỗ quanh năm không thấy ánh sáng, vào thời khắc này cũng đều sáng rực.

Những điểm sáng này tựa như sao trời, trong lúc lập lòe, lấy một loại phương thức không thể tưởng tượng được mà xuyên thẳng qua hư vô, thẳng đến nơi đầu nguồn thu hút chúng nó.

Chỗ đó chính là Hứa Thanh trên Trảm Thần Đài.

Trong chớp mắt, vô số quang điểm màu trắng nổi lên ở trong hiện trường thu lại cảnh tượng, càng lúc càng nhiều, rập rạp vô số, chấn động mọi người.

Đội trưởng tinh thần kích động, sở dĩ y bố trí một vở kịch lớn như vậy, chính là vì nguyện lực này của chúng sinh.

“Còn chưa đủ, lại chờ thêm một chút…”

Đội trưởng cưỡng ép nhịn xuống, y nhìn lấy nguyện lực mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng vọt, trong lòng gợn sóng vạn trượng.

Giờ phút này Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu cũng đều hô hấp dồn dập, nhìn quang điểm hội tụ bốn phía, bọn họ theo bản năng cảm thụ một chút, lập tức thay đổi sắc mặt.

Bên trong quang điểm này, bọn họ rõ ràng cảm nhận được vùng vẫy cùng hy vọng.

Vùng vẫy đối với vận mạng, hy vọng đối với sinh tồn.

U Tinh liếm liếm bờ môi, đưa mắt nhìn đám người Thế tử rồi lại nhìn Hứa Thanh, ả cần phải đè xuống kích động trong nội tâm.

Đối với ả mà nói, những thứ nguyện lực này chính là vật bổ dưỡng tốt nhất, mà số lượng nhiều như vậy, để cho nội tâm của ả lâm vào dày vò.

Nhưng cuối cùng ả vẫn là không dám nuốt riêng, một phương diện sợ hãi Thế tử, một phương diện khác, ả cảm nhận được nguyện lực đó ẩn chứa nhân quả, sau khi nuốt vào chưa chắc đã là chuyện tốt.

Còn có Lý Hữu Phỉ, lão mờ mịt nhìn qua hết thảy, nhưng đáy lòng rất nhanh liền trở nên bình tĩnh.

Từ khi đi theo phụ tá cho Hứa thanh, thì lão đã quen với những sự khó ngờ rồi!

Mà Hứa Thanh được vô số nguyện lực hội tụ, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn qua những quang điểm màu trắng tràn ngập bốn phía quanh mình, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, những thứ này thật ra không phải đến vì mình.

Chuẩn xác mà nói, chúng nó đến là vì hy vọng, trong đó ẩn chứa nhân quả chúng sinh.

Hứa Thanh trầm mặc.

Mà đúng lúc này, Thế tử bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh, lấy Linh Tàng quả của ngươi ra nuốt vào!”

“Mượn nhờ khí tức lưu lại nơi đây, thu hút lôi kiếp Viễn Cổ tẩy lễ cho ngươi, khiến toàn bộ Nguyên Anh của ngươi bước vào cảnh giới Tứ Kiếp!”

“Mà thiên lôi Viễn Cổ tẩy lễ, cách năm tháng mà đến, bản thân ẩn chứa lực lượng thời gian, đối với ngươi mà nói, đây là cơ hội cực kỳ khó được!”

“Lần này ta sẽ tiếp tục triển khai Tịch Nam Đồ Lệnh Cấm vì ngươi.”

“Ngươi phải nhớ kỹ, đây là một cái cơ hội tuyệt hảo, cơ hội ma luyện ra đòn sát thủ của ngươi!”

“Mặc dù ngươi cảm ngộ ra Trảm Thần Đài, nhưng chỉ cần rời khỏi nơi đây, không có hoàn cảnh đặc thù này thì ngươi không cách nào chân chính triển khai nó ra, cho nên ngươi phải nghĩ biện pháp, dùng phương thức của mình để thể hiện nó ra!”

“Hóa thành đòn sát thủ chân chính thuộc về ngươi!”

Thế tử mắt có thâm ý, ngóng nhìn Hứa Thanh.

“Lần lôi kiếp này, tuy có Tịch Nam Đồ Lệnh Cấm, nhưng sẽ không bởi vì ngươi không cách nào thừa nhận mà chia sẻ, cho đến khi ngươi hóa Trảm Thần Đài thành đòn sát thủ, diệt đi một đạo thiên lôi thì mới có thể đình chỉ, mới có thể chia sẻ.”

“Nếu như ngươi thành công, như vậy nguyện lực chúng sinh này có thể hội tụ trên lưỡi đao, từ đó Áp Đao Trảm Thần của ngươi, liền hội tụ đại nhân quả!”

Thân thể Hứa Thanh chấn động, chợt ngẩng đầu nhìn Thế tử.

Trong mắt hắn lộ ra tinh mang, trầm mặc trong khoảnh khắc, sau đó lập tức lấy ra Linh Tàng quả mà Minh Mai công chúa đã từng tặng cho, một hơi nuốt vào.

Quả này vào miệng liền tan, hóa thành một cỗ sóng nhiệt, tựa như một tòa núi lửa kinh khủng, bỗng nhiên bộc phát trong cơ thể Hứa Thanh.

Đó là lực lượng của cả một tòa Bí Tàng nguyên vẹn của Linh Tàng, ẩn chứa bên trong quả trái cây đó.

Càng là dưới sự bộc phát này, Hứa Thanh còn nghe thấy được bên trong quả trái cây truyền ra tiếng gào thét.

Đó là Thiên Đạo của đối phương gào thét.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ Nguyên Anh trong cơ thể Hứa Thanh mở mắt ra, riêng phần mình vận hành.

Kim Ô bay lượn, Quỷ Đế Sơn lay động, Triêu Hà Quang lập lòe, Quang Âm Bình rung chuyển… .

Ngoại trừ Nguyên Anh Tử Nguyệt như thường, mười hai Nguyên Anh khác hóa thành mười hai hắc động, toàn lực thôn phệ sóng nhiệt tràn ngập toàn thân Hứa Thanh.

Không ngừng hấp thu và liên tục dung hợp, Nguyên Anh Kim Ô là cái thứ nhất hoàn thành, thu hút cảm giác thiên kiếp, lập tức bộc phát.

Tiếp theo là Nguyên Anh Thiên Đạo của Hứa Thanh, nó từ trong cơn ngủ say tỉnh lại, Thương Long truyền ra tiếng thét dài, bay thẳng đến Thiên Đạo của Bí Tàng, mượn nhờ Tử Nguyệt áp chế, nó điên cuồng hấp thu rồi tương tự đạt đến tam kiếp đại viên mãn, sau đó là Độc Cấm, là Triêu Hà Quang, là Quang Âm Bình, là Quỷ Đế Sơn.

Lần lượt bộc phát và liên tục tăng lên, lực lượng Độc Cấm tràn ngập bát phương khiến cho thân ảnh Hứa Thanh mông lung.

Chương 1526: Máu Uẩn Thần làm gương, kiếp Viễn Cổ làm chứng (2)

Triêu Hà Quang lập lòe ở, vạn vật biến ảo.

Quang Âm Bình trong lúc lên xuống tràn ra cảm giác thời gian, mà hai mắt Quỷ Đế Sơn bỗng nhiên mở ra, khí thế ngập trời.

Cuối cùng, là nhà tù 132 khu Đinh.

Bên trong nhà tù 132 khu Đinh, ngón tay Thần Linh không dám động, cái đầu cùng sư tử bằng đá cũng đều run rẩy.

Trong mắt của bọn nó, Nguyên Anh giống như tiểu nam hài của Hứa Thanh khoanh chân ngồi bên trong đó đang bấm niệm pháp quyết, bốn phía vờn quanh vô số ngọc giản vỡ vụn, từng cái đều lập lòe ánh sáng rực rỡ.

Âm thanh oanh oanh vang vọng ngập trời, bên trong sóng nhiệt cuồn cuộn, tám Nguyên Anh của Hứa Thanh tản mát ra chấn động đáng sợ, nhưng hết thảy cũng không kết thúc.

Trong nháy mắt tiếp theo, năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ cùng chấn động, hóa thành năm cái vòng xoáy thật lớn và liên tục chuyển động, hút tới rất nhiều lực lượng Linh Tàng tràn ngập trong cơ thể Hứa Thanh.

Bên trong quá trình này, có thể thấy được châm của Nhật Quỹ xoay tròn nhanh hơn so với trước kia, từng vòng vờn quanh phía dưới, thời gian trong cơ thể Hứa Thanh hình như được gia trì, rất nhanh....năm Nguyên Anh mặt trời do năm chiếc mệnh đăng hóa thành cũng đều tản mát ra chấn động tam kiếp đại viên mãn.

Bây giờ 13 Nguyên Anh của Hứa Thanh, ngoại trừ Tử Nguyệt cao hơn ra, những cái khác đều đạt đến tam kiếp đại viên mãn.

Vào thời khắc này, lực lượng thu hút thiên kiếp cũng đã đạt tới đỉnh phong.

Thiên địa của mảnh thế giới bị phong cấm này, nổ vang.

Gió Viễn Cổ lần nữa thổi tới, dấy lên bụi bặm, đồng thời bên trong vòng xoáy cực lớn trên bầu trời cũng có âm thanh sấm sét vang vọng.

Thanh âm này hiện ra cảm giác cổ xưa, dường như cách tuế nguyệt, đang bị dẫn dắt đến từ bên trong thời gian, mà đúng lúc này……Thế tử quay đầu nhìn Ngũ muội.

Ngũ muội giơ tay, vung lên về phía trước.

Lập tức có một đám gà con bay ra, những con này chỉ là một bộ phận bên trong đám gà con của Ngũ muội nuôi, một khắc bọn nó xuất hiện, trong mắt mỗi con đều mang theo kinh sợ.

Sợ hãi cùng tuyệt vọng của những tu sĩ bị biến thành gà con đó, phát ra âm thanh …cục cục tác…

Nhưng lại vô ích, trong chớp mắt khi Thế tử ra tay, giữa bọn họ và Hứa Thanh đã thành lập nên liên hệ vô hình.

Kể từ đó, liền khiến cho phán đoán bên trong thiên kiếp của Hứa Thanh có chỗ cải biến.

Hắn không còn là một Nguyên Anh tam kiếp đại viên mãn nữa, mà là một thân thể hội tụ và tổng hợp cảnh giới tu vi rất nhiều cường giả!

Vì vậy, sấm sét nổ vang càng kinh người hơn, trong lúc sấm sét không ngừng ầm thét, Thế tử liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, đột nhiên cắn chót lưỡi, phun ra máu tươi.

Minh Mai công chúa cùng lão Bát, còn có Ngũ muội cũng đồng thời như vậy.

Máu của bốn người bọn họ hội tụ cùng một chỗ, tạo thành một mảnh màn máu, bao phủ Thiên Đao trên bầu trời và đài trảm dưới đại địa, còn có Hứa Thanh cùng với những con gà con trong đó.

Hết thảy đều bị bao phủ lại với nhau, tạo thành một cái kén máu thật lớn!

Từ xa nhìn lại, như một quả trứng máu hình tròn!

Ngay sau khi làm xong, bốn người Thế tử riêng phần mình cất bước, xuất hiện ở bốn phía của chiếc kén màu máu này rồi khoanh chân ngồi xuống, toàn bộ bấm niệm pháp quyết chỉ về phía trước.

“Lấy máu huyết Uẩn Thần làm gương, đồng ý người này ngộ thần thông của phụ thân.”

“Lấy kiếp Viễn Cổ làm chứng, dùng phương pháp dung vạn vật luyện càn khôn.”

Bốn người đồng thời mở miệng, âm thanh ẩn chứa tang thương, đồng cảm cùng sấm sét, chấn động bát phương, tựa như lời thề.

Kén máu cực lớn ầm ầm chấn động, thanh âm từ vòng xoáy sấm sét trên bầu trời tại thời khắc này càng lớn, trong đó mơ hồ có thể thấy được từng đạo điện quang hình cung.

Những đạo điện quang đó là màu xanh, trong lúc liên tục lập lòe bắt đầu hội tụ lẫn nhau, tạo thành phù văn cực lớn, hóa thành sấm sét Viễn Cổ, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, khiến cho đám người Ninh Viêm hoảng sợ vô cùng.

“Đây là tứ kiếp? Cái này con mụ nó còn là tứ kiếp hả? Đây là muốn làm cái quái gì?”

“Đệ nhất kiếp vận khí Phong Hải Quận quát lui, đệ nhị kiếp quy tắc thiên địa chấn động khe hở mà rơi, đệ tam kiếp khu vực Thanh Sa đại mạc vô tận làm thân, đệ tứ kiếp...... Uẩn Thần lấy thiên lôi Viễn Cổ để luyện!”

“Như vậy tương lai đệ ngũ kiếp sẽ lại là dạng nào? Còn có cái gì có thể siêu việt đệ tứ Kiếp này, chẳng lẽ sẽ là Thần Linh thế kiếp?

Ninh Viêm run rẩy.

Ngô Kiếm Vu cũng run cầm cập, Lý Hữu Phỉ cười ngạo nghễ và vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là cảm giác dường như lão ...sắp tè ra quần.

Về phần U Tinh, ả với vẻ mặt phức tạp nhìn tới chỗ kén máu bao bọc Hứa Thanh, lấy lịch duyệt của ả, mơ hồ đoán ra mục đích của đám người Thế tử.

“Hóa kén thành bướm.....”

Đội trưởng ngẩng đầu thì thào nói nhỏ, trên mặt nở nụ cười.

“Tiểu Thanh, Tế Nguyệt đại vực chính là nơi chúng ta bay lên......Xích Mẫu sẽ là đệ ngũ kiếp của ngươi!”

Vào lúc tâm thần mọi người riêng phần mình chấn động, vòng xoáy trên bầu trời nổ mạnh rồi bỗng nhiên phóng đại, một đạo tia sấm sét tràn ra khí tức Viễn Cổ, xé rách thời gian, xuyên qua thời không, chợt hạ xuống chỗ Hứa Thanh!

Mà chớp mắt tia chớp này phủ xuống…

Thế tử bấm niệm pháp quyết, đặt tại mi tâm.

“Thiên địa của phương giới này, từ đây thuộc về người đó!”

Lão Bát rống to, hai tay hợp nhất, hóa ra ấn ký.

“Dục vọng của phương giới này, từ đây thuộc về người đó!”

Giọng của Minh Mai công chúa trầm thấp, phất tay xuất hiện thời gian trường hà, giữ lại ở nơi này.

“Thời gian của phương giới này, từ đây thuộc về người đó!”

Ngũ muội nhẹ giọng, ý cảnh khôi phục dâng lên.

“Tân sinh của phương giới này, từ đây thuộc về người đó!”

Thiên lôi cuồn cuộn, như lôi long cổ xưa gào thét, ầm đến trên kén máu.

Kén máu rung động lắc lư, truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc, sấm sét tan vỡ hóa thành mấy vạn sợi điện quang, xuyên thấu mà vào.

Trong nháy mắt tiếp theo, vòng xoáy trên bầu trời lại xoay chuyển, sấm sét Viễn Cổ gầm thét ở, bộc phát giáng xuống.

Chương 1527: Giờ ngọ đã đến! (1)

Bên trong vòng xoáy trên bầu trời, một đạo sấm sét cứ tiếp một đạo, không ngừng ầm ầm phủ xuống, oanh vào trên kén máu.

Kén máu, đang dần thu nhỏ lại.

Vô số điện quang tựa như thác nước nhanh chóng chảy xuôi theo kén máu, hóa thành lôi trì trên mặt đất, tràn ra ánh sáng lập lòe rực rỡ, âm thanh càng là chấn động thế giới.

Uy lực của nó cực lớn, vượt ra khỏi ba lượt lôi kiếp Hứa Thanh đã từng đối mặt, thậm chí có thể nói bất luận một đạo nào bây giờ, cũng đều mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa.

Đây là bởi vì bốn người Thế tử, bọn họ lấy lực lượng quyền hành của bản thân, cưỡng ép thiên địa của phiến khu vực này thuộc về Hứa Thanh.

Cùng thuộc về, còn có dư uy của Trảm Thần Đài cùng với lịch sử đã từng chứng kiến ở nơi đây.

Nó vô cùng trọng đại, vì vậy mới dẫn động sấm sét nhìn thấy mà giật mình như vậy.

Cùng lúc đó, bốn người mượn nhờ huyết mạch Chúa Tể trên người, giao phó cho Hứa Thanh có tư cách học đại thần thông Trảm Thần Đài, đây là từ đầu nguồn của thần thông này, thay phụ vương Lý Tự Hóa của bọn họ, nhận thức đối với Hứa Thanh.

Khiến cho việc này là xuất sư hữu danh, có sự thừa nhận chứ không phải học trộm thần thông.

Kể từ đó, khí thế thiên kiếp hình thành tự nhiên càng thêm kinh khủng bởi quá trình khảo nghiệm.

Đây cũng chính là kết quả đám người Thế tử mong muốn, bọn họ muốn nhờ lôi kiếp cổ xưa để luyện hóa hết thảy phiến khu vực này, không ngừng áp súc thiên địa nơi đây, khắc ở trên người Hứa Thanh.

Đây là một loại trợ lực.

Dưới áp súc cùng thúc đẩy từ nơi đây, Hứa Thanh có thể làm chơi ăn thật, có thể sử dụng thời gian càng ngắn ngủi, càng có khả năng thành công lớn, chân chính nắm giữ Trảm Thần Đài.

Không chỉ là hiện ra trong thức hải, mà hoàn toàn hóa thành đòn sát thủ của bản thân.

Chỉ là quá trình này đối với Hứa Thanh mà nói, như luyện thân hồn.

Bên ngoài có lôi kiếp oanh kích, khiến cho thiên địa bên trong kén máu sụp xuống, đè ép về phía hắn.

Bên trong có thức hải nổ vang, hư ảnh Trảm Thần Đài trong đó khuếch tán ra phía ngoài.

Trong ngoài va chạm, khiến cho thân hình Hứa Thanh liên tục vỡ vụn cùng với tâm thần dần dần héo rũ, bây giờ 13 Nguyên Anh của hắn đều đang toàn lực ứng phó, đều đang bộc phát.

Mà vào thời khắc này, tử thủy tinh cũng thể hiện ra hiệu dụng trọng yếu, nó tràn ra lực lượng khôi phục, như là thanh tuyền chảy xuôi để bồi dưỡng hết thảy, đồng thời cũng khiến cho áp lực Hứa Thanh có thể thừa nhận trở nên cực lớn.

Kể từ đó, khả năng của hắn cũng tự nhiên gia tăng.

Giờ phút này theo sấm sét liên tục hạ xuống, theo mắt thường có thể nhìn thấy kén máu thu nhỏ lại.

Thân thể Hứa Thanh rung động lắc lư, có thể nhìn thấy trên làn da xuất hiện được từng đạo vết nứt, máu tươi chảy xuôi, mà vô tận điện quang xuyên thấu kén máu mà đến, đang luyện hóa hết thảy bên trong kén máu này, phối hợp với đè ép cực lớn ở nơi đây, muốn nghiền nát toàn bộ.

Mà mỗi khi kén máu thu nhỏ lại một vòng, thiên địa bên trong liền tan vỡ hơn phân nửa, bây giờ rãnh đao tạo thành trảm đài, là thứ bắt đầu toái diệt trước tiên, tan vỡ trong âm thanh ầm ầm.

Biến thành vô số tro bụi, lao thẳng tới Hứa Thanh.

Ngay sau đó là Thiên Đao do màn trời tạo thành treo ở trên cao bên trong kén máu cũng tương tự sụp đổ, hóa thành mảnh vỡ, lại bị đè ép thành bụi bặm, đồng dạng tuôn về phía Hứa Thanh.

Sau đó là chỗ tế đàn Hứa Thanh, toái diệt sụp xuống.

Về phần những con gà con bị ném ở, bây giờ đều đang kêu rên, bọn họ cùng Hứa Thanh đã liên kết lại với nhau ở trong tối tăm, đã trở thành người chết thay cùng thế kiếp.

Dưới áp lực cực lớn, bọn họ đang giúp trợ Hứa Thanh chia sẻ sinh tử, chia sẻ tàn lụi.

Cuối cùng, trong khi kén máu co rút lại, hết thảy mọi thứ nơi đây đều đã trở thành màu xám tro, dính lây điện quang, bao trùm bốn phía Hứa Thanh.

Mà bây giờ sau quá trình co rút lại, kén máu biến thành độ cao chưa tới ba trượng, đang kịch liệt run rẩy, dường như tùy thời sẽ tan vỡ.

Sấm sét vẫn còn đang tiếp tục, tia chớp không ngừng hạ xuống.

“Mặc dù ta nói cho hắn biết rằng Tịch Nam Đồ Lệnh Cấm, phải đợi một khắc hắn thành công mới có thể triển khai, cố tình nói như thế là vì để cho hắn càng thêm kiên định hình thành đòn sát thủ Trảm Thần Đài.”

“Nhưng trên thực tế, Tịch Nam Đồ Lệnh vẫn đang luôn tiến hành.”

Vẻ mặt bốn người Thế tử càng lúc càng ngưng trọng, ngóng nhìn kén máu, bọn người đội trưởng ở xa xa nhìn qua hết thảy cũng vô cùng giật mình.

Bọn họ đều đang đợi.

Thời gian trôi qua, sau nửa canh giờ vòng xoáy trên bầu trời tựa như nối tiếp một cái lôi trì phạm vi rộng lớn, nó như một cái lổ thủng, khiến cho lôi trì bên kia không ngừng tuôn ra.

Thậm chí cả cái kén máu cũng bị vô số tia chớp kia che đậy, không nhìn rõ.

Chỉ có một tia khô héo như ẩn như hiện lộ ra ở, khiến cho tâm thần của người chờ đợi ở bên ngoài dâng lên lo lắng trình độ khác biệt.

Mà đúng lúc này, một tia sát niệm đột nhiên bay lên từ bên trong nơi khô héo đó, lập tức khuếch tán ra bát phương, kinh thiên động địa.

Tâm thần mọi người cũng đều dấy lên gợn sóng, vòng xoáy trên bầu trời cũng bị làm cho dừng lại, một tiếng rù rì chậm rãi truyền ra từ bên trong kén máu.

“Quỷ Đế Sơn hóa trảm đài, vận khí nhà tù 132 khu Đinh biến thành rãnh đao!”

Lời này vừa ra, kén máu nhanh chóng lan tràn vết nứt, hình như có một cỗ lực lượng kinh khủng sắp phát tác ở.

“Thiên Đạo hóa thân đao, thần trớ Độc Cấm là lưỡi đao, Triêu Hà Quang hình thành đao mang!”

Theo tiếng rù rì thứ hai vang vọng, kén máu này nổ vang, bắt đầu tan vỡ.

“Kim Ô kết nối, Tử Nguyệt là ấn!”

“Lấy thời gian dung nạp… . .”

“Lấy mệnh đăng Nhật Quỹ thúc giục… . .”

Tiếng rù rì vẫn còn vang vọng, giờ phút này sắc mặt đám người Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm trắng bệch, theo bản năng lui về phía sau, bọn họ cảm nhận được chấn động kinh người đang bốc lên từ bên trong kén máu.

Chương 1528: Giờ ngọ đã đến! (2)

Bên trong chấn động này hình như còn ẩn chứa một cỗ lực lượng quy tắc, khiến cho vòng xoáy sấm sét trên bầu trời trong quá trình hạ xuống cũng xuất hiện mông lung.

Cho đến một tiếng rù rì sau cùng vang vọng.

“Nhật Quỹ giờ ngọ, thiên địa cùng trảm!”

Kén máu trực tiếp nổ tung, một tia ánh đao với khí thế vô tận, mang theo sát ý tuyệt thế hình thành từ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời cuộn trào, đại địa nổ vang, trong lúc mảnh thế giới không trọn vẹn này càng lúc càng vỡ vụn, Thương Long gào thét nhoáng một cái trên không trung, đã trở thành thân đao cực lớn.

Đao này ẩn chứa ý nguyện của Thái Thương, càng có ý vận của Trảm Đạo, thành tựu Thiên Đao.

Mà lực lượng Độc Cấm nhanh chóng hội tụ bên trong thân đao, Độc Cấm tích tụ trong đó nồng đậm hơn tất cả, một khi trảm ra thì ngoại trừ uy thế, càng uẩn chứa nguyền rủa từ Độc Cấm.

Tiếp theo là Triêu Hà Quang hình thành hàn mang trên lưỡi đao, đao mang có thể trảm vạn vật, có thể phá vạn pháp, lại có thể hóa vạn thuật, huyền diệu khó giải thích!

Đại địa bốc lên, Quỷ Đế Sơn cùng nhà tù 132 khu Đinh đồng dạng hóa thành trảm đài và rãnh đao, có thể thấy được Quỷ Đế giơ tay nâng đại lao lên, mà đại lao tràn ngập lực lượng vận khí, hình thành hạp cốc hư ảo.

Tiếp theo là Kim Ô bay lượn kết nối thiên địa, mà Tử Nguyệt thành đường vân lan tràn toàn bộ, lấy Thần Tàng trong đó để gia trì nhất thể.

Sau đó là năm chiếc Nhật Quỹ của Hứa Thanh biến ảo trên trời, quỹ châm lẫn nhau chuyển động, lúc khí tức tuế nguyệt trôi qua và tràn ngập bát phương, năm cái kim đồng hồ đồng loạt dừng lại, toàn bộ đều đến giờ ngọ ba khắc!

Trong nháy mắt tiếp theo…

Một đao, trảm thiên!

Chém thẳng đến vòng xoáy hội tụ thiên lôi trên bầu trời.

Đảo qua bầu trời!

Tựa như khai thiên tích địa, thần quỷ phải sợ hãi!

Tia chớp tách ra, lôi trì vỡ vụn, mệnh kiếp… Bị trảm!

Thiên địa nổ vang, Trảm Thần Đài mơ hồ và nhanh chóng hội tụ, cuối cùng hóa thành một cái Quang Âm Bình.

Bình này hạ xuống, được Hứa Thanh tiếp được từ trong hư vô, đặt trên bàn tay.

Ngóng nhìn bình này, trong mắt Hứa Thanh là một mảnh thanh thản, một lát hắn thu hồi bình lại rồi chắp tay cúi đầu về phía bốn người Thế tử, nhẹ giọng mở miệng.

“Đa tạ bốn vị tiền bối thành toàn!”

Đám người Ninh Viêm hoảng sợ nghẹn ngào, trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang, bốn người Thế tử nở nụ cười, Minh Mai công chúa bỗng nhiên mở miệng.

“Thần thông này, đã có tên chưa?”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn thiên địa phương xa, bình tĩnh mở miệng.

“Tên là… Giờ ngọ đã đến!”

Minh Mai công chúa mỉm cười gật đầu, nhìn Hứa Thanh, càng lúc càng tán thưởng, lúc này Thế tử một bên ho khan một tiếng, trong mắt đầy ý tán thưởng, chậm rãi mở miệng.

“Đúng vậy, nhưng ngươi cũng không thể tự mãn, những cái Nguyên Anh khác của ngươi về sau còn cần rèn luyện, chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho đòn sát thủ này của ngươi thể hiện ra xứng đáng với lực lượng và vị cách của nó.”

“Như vậy hiện giờ chỗ nguyện lực của chúng sinh này, ngươi đã nghĩ xong phải dung nhập thế nào chưa, hóa thành đao phong của ngươi?”

Nói xong, Thế Tử quét ánh mắt tới trên người đội trưởng.

Đội trưởng ho khan một tiếng, vung tay lên, sáu cái quang đoàn màu trắng lập tức nổi lên trong tay.

Bên trong sáu cái quang đoàn này mang theo vùng vẫy cùng hy vọng của chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, ánh mắt nhìn tới, có thể trông thấy trong đó có vô số gương mặt.

Chúng nó chính là nguyện lực chúng sinh hội tụ tới đây, trong lúc Hứa Thanh độ kiếp, lại bị đội trưởng lấy đi.

“Có lẽ đại sư huynh còn có những cái tác dụng khác.” Hứa Thanh nhìn qua đội trưởng, trầm giọng mở miệng.

Lấy kinh nghiệm làm đại sự giữa hắn và đại sư huynh, hắn biết rõ đại sự của đại sư huynh, thường thường đều là một khâu phủ lấy một khâu, hết thảy mọi thứ đối phương làm lúc trước, hiển nhiên cũng là vì nguyện lực chúng sinh này.

Nghe lời nói Hứa Thanh, tinh thần đội trưởng vô cùng phấn chấn, cười ha ha, trong lòng dâng lên chờ mong, thật sự là đại sự lần này, y cảm thấy ý vị không hợp lắm.

Trước kia mặc dù Hứa Thanh cũng rực rỡ, nhưng mình cũng không kém nha, đều là song kiếm phát ra cùng một lúc, tuyệt thế song hùng.

Nhưng lần này, y cảm thấy ủy khuất.

Địa phương phong ấn là mình mở ra, kịch bản là mình tham dự bố trí, đạo cụ cũng là mình chuẩn bị, nhưng cuối cùng quyền chủ đạo bị đám Thế tử cướp đi, chính mình còn phải phối hợp biểu diễn ở.

Cái này cũng thôi đi, nhưng biểu diễn đến một nửa, tiểu Thanh bên đó lại bắt đầu bộc phát…

Bộc phát còn chưa tính, cũng không phải một lần bạo duy nhất liền xong, mà là một hồi lại tiếp một hồi, đầu tiên là gió Viễn Cổ, sau đó lại là Trảm Thần Đài, tiếp đó còn hồi tưởng Viễn Cổ, cuối cùng lúc kết thúc, còn trả lại một chút lôi kiếp như vậy.

Nhị Ngưu nghĩ tới đây thì đáy lòng có chút hơi mệt mỏi, y cảm thấy làm đại sư huynh của tiểu Thanh, không phải là một chuyện đơn giản.

“Rốt cuộc đến phiên ta!”

Đội trưởng thở sâu bước ra, đi đến giữa không trung, đứng ở bên người Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, ngươi nhìn cho kỹ, tiếp theo… Mới là mục đích thực sự của đại sự chúng ta làm lần này!”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, bày làm ra bộ dạng chờ mong.

Chú ý tới vẻ mặt Hứa Thanh, Trần Nhị Ngưu đắc ý trong lòng, ngạo nghễ ngẩng đầu, tay phải chợt vung lên trước mặt.

“Tuân theo ước định trước Tuế Nguyệt, lấy nguyện lực chúng sinh làm dẫn, hóa thành ấn ký phủ xuống, trải thành Thần Linh lộ, xuyên suốt cửa Viêm Nguyệt!”

“Viêm Nguyệt thượng thần, ta tới gọi ngươi!”

Theo lời nói của đội trưởng vừa ra, nguyện lực của chúng sinh trong tay bay lên, nhanh chóng vờn quanh trước mặt y rồi cuối cùng dung hợp lại với nhau, tạo thành một cái vòng tròn thật lớn.

Vòng tròn này ầm ầm chuyển động, giống như sáng lập ra một lối đi, một con đường… Đi thông chỗ nghỉ lại của thượng thần khác!

Có khí tức kinh khủng khác với Xích Mẫu, tràn ra một tia từ bên trong con đường này.

Chỉ là một tia, liền để cho đám người Thế tử lập tức thay đổi sắc mặt, toàn bộ phong ấn trong sát na mơ hồ, dị chất ầm ầm bộc phát trong nơi đây.

Mà giờ phút này, bên ngoài Thanh Sa đại mạc… . . cũng tương tự có dị biến phát sinh.

Chương 1529: Tóc xanh làm đường, Viêm Nguyệt môn (1)

Vào thời khắc này, Thanh Sa đại mạc rung lên mãnh liệt.

Hình như lời nói của đội trưởng chính là mở ra cấm kỵ nào đó, khiến cho lực lượng kinh khủng ẩn nấp trong mảnh sa mạc này, trong thời gian ngắn liền bộc phát.

Từng hạt cát sỏi tự động bay lên trên không, trôi lơ lửng giữa thiên địa.

Mỗi một hạt đều đang chấn động, bên trên thậm chí còn nổi lên gương mặt dữ tợn, phát ra tiếng gào thét tới bầu trời.

Tiếng gào thét này đã trở thành thiên lôi, cuồn cuộn truyền đến khiến cho màn trời cũng theo đó mà nổ vang.

Càng có gió từ bát phương thổi đến, quét sạch hết thảy.

Trong một nháy mắt này, giữa thiên địa liền trực tiếp trở thành biển cát.

Thả mắt nhìn đi, vô cùng vô tận cát sỏi không ngừng bay lên, dần dần đường chân trời của sa mạc càng lúc càng thấp.

Những hạt cát bị gió vòng quanh bay lượn trên trời, bên trong âm thanh ầm ầm, không ngừng va chạm với nhau rồi riêng phần mình vỡ vụn trở thành tro bụi, tạo thành bão cát lan tràn bát phương.

Lần lượt từng gương mặt ở bên trong truyền ra tiếng gào thét thống khổ, cuối cùng hội tụ cùng một chỗ tạo thành một gương mặt cực lớn, lờ mờ có thể nhìn thấy giống như là một nữ tử.

Thần đang cười, cũng đang khóc, bao trùm toàn bộ Thanh Sa đại mạc.

Dị chất lan tràn, thế giới mơ hồ.

Thần Linh phủ xuống!

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thiên địa Thanh Sa đại mạc lờ mờ, ở trong nơi này thần thức không cách nào tản ra dù chỉ một chút, mắt thường càng là khó có thể thấy rõ trước mắt.

Chỉ có vô tận tiếng nổ vang ngập trời bộc phát ở trong nơi đây, về phần tu sĩ thì giờ phút này đều là tránh né ở trong thân núi của riêng mình, hoảng sợ nhìn qua hết thảy.

Cũng không biết là ai bắt đầu trước, bọn họ quỳ bái về phía gương mặt cực lớn do Thanh Sa đại mạc biến thành.

“Bạch mẫu!”

Về phần những tộc nhân của bộ tộc Thủ Phong bên ngoài cửa vào nơi đám người Hứa Thanh đang ở, giờ phút này càng là kích động vô cùng, toàn bộ tộc nhân đều quỳ xuống, trong miệng truyền ra tiếng ngâm xướng cổ xưa.

“Bạch mẫu thức tỉnh, an hưởng viêm giang.”

“Thần tử giáng thế, cứu khổ bát hoang.”

“Chúng thân huỳnh hoặc, vùi tâm không mang.”

“Ta nguyện thành đất, nhuận dưỡng thiên phương.”

Tiếng ngâm xướng vang vọng ở bên trong bão cát, được gió thổi tản ra, phiêu tại khắp bốn phương,

Mà phong bạo mặc dù kinh người, nhưng tựa hồ không có quá nhiều ác ý đối với mọi người ở nơi này, cho nên bọn họ hết thảy đều vẫn ổn.

Nhưng mà… Thân ảnh tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện tập trung vào Thanh Sa đại mạc, gào thét từ bát phương đến, muốn tiến hành chế tài đối với nơi đầu nguồn hình thành cảnh tượng Viễn Cổ, bọn họ lại không thể không lui ra phía sau bên trong bão cát.

Hình như mảnh bão cát này dồn tất cả ác ý, thổ lộ tới trên thân những người từ bên ngoài đến.

Lập tức có rất nhiều tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện bị cuốn ngược lại, thần sắc riêng phần mình hoảng sợ, đồng thời cũng có một số trực tiếp liền bị dìm ngập ở bên trong bão cát, thân hình bị xé nứt, linh hồn bị phân giải, tiếng kêu rên thê lương bao phủ trong âm thanh nổ vang.

Coi như là Điện hoàng đã đến, cũng đều thay đổi sắc mặt, thần sắc đại biến.

“Tất cả mọi người, rời khỏi nơi đây!”

Gã không chút do dự mà lập tức hạ lệnh, rất nhanh tu sĩ Thần Điện nhao nhao cấp tốc bỏ chạy, lùi lại giữ khoảng cách thủ hộ bên ngoài đại mạc, không dám tiến vào chút nào.

Mà bản thân Điện hoàng cùng với một số Thần sứ tu vi Quy Hư thì lại mạnh mẽ xâm nhập đi vào bên trong bão cát, bọn họ tựa như từng cây trường mâu, xé rách hư vô, bay thẳng đến chỗ cửa vào nơi đám ngươi Hứa Thanh đang ở.

Càng lúc càng gần.

Chỉ là trên đường bọn họ tiến về phía trước, dị biến trên Thanh Sa đại mạc vẫn còn đang tiếp tục, mà đường chân trời sa mạc cũng theo vô số cát sỏi bay lên trên không, theo sa mạc biến thành gương mặt càng lúc càng lộ rõ, cũng không ngừng hạ thấp.

Mười trượng, tám mươi trượng, một trăm năm mươi trượng…

Cho đến cuối cùng, toàn bộ Thanh Sa đại mạc thình lình giảm xuống ngàn trượng!

Thả mắt nhìn đi, trong thiên địa Thanh Sa đại mạc, nơi biển cát gào thét hạ xuống… Trực tiếp trống rỗng.

Lộ ra hố sâu lớn như hố trời vậy, cùng với mặt đất cổ lão trước khi sa mạc chưa hình thành.

Còn có chính là từng ngọn núi với chiều cao khác biệt.

Có ngọn núi đã từng hoàn toàn bị chôn vùi dưới sa mạc, bây giờ sau vô số năm lần đầu hiển lộ ra.

Có ngọn núi thì bộ phận lộ ra bên ngoài, giống như Khổ Sinh sơn mạch vậy, giờ phút này cũng hiển ra phần bị chôn vùi.

So sánh cùng cả cái hố trời, những sơn mạch này trông giống từng cây gai sắc, bởi vậy có thể thấy được vũng hố này kinh người thế nào.

Về phần mặt đất trong đó là bùn đất đen nhánh, tràn ra mục nát, đồng thời còn có vô số hố đất cùng khe rãnh, dường như ở nơi đây đã từng phát sinh một trận chiến kinh người.

Loại biến hóa của đại địa này, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của tu sĩ, trong mắt tu sĩ bản thổ Thanh Sa đại mạc đều là hoảng sợ, trong lòng tràn ngập gợn sóng, động tác tế bái Bạch mẫu càng thêm thành kính.

Mà biển cát ở giữa thiên địa này, cũng liên tục va chạm và lần lượt nghiền nát, liên tục trở thành tro bụi rồi được gió giao hòa vào một chỗ với nhau.

Trong mơ hồ, hình thái hình như đang bị thay đổi.

Thời gian dần trôi qua, toàn bộ mọi người nhìn thấy hết thảy nơi đây, trong đầu của bọn họ không khỏi tự giác nhớ tới một cái truyền thuyết.

Truyền thuyết là toàn bộ Thanh Sa đại mạc, nguyên bản chính là một cái hố trời, cho đến rất nhiều năm trước có một sợi tóc từ trời rơi xuống, hóa thành cát sỏi ở trong nơi này, nhồi vào hố trời và trở thành đại mạc.

Hôm nay, truyền thuyết ấy… . . Đã được nghiệm chứng.

Bởi vì biển cát vô tận giữa không trung, dưới hình thái của nó đang không ngừng cải biến, cuối cùng hội tụ cùng một chỗ, tạo thành một sợi… Tóc màu xanh!

Chương 1530: Tóc xanh làm đường, Viêm Nguyệt môn (2)

Tóc này vừa hiện, tâm thần của toàn bộ đám người Điện hoàng Hồng Nguyệt Thần Điện rung động lắc lư, bị làm cho thất thần.

Mà toàn bộ Thanh Sa đại mạc, cũng đều ở trong tích tắc này, tựa như thời gian bị dừng lại, pháp tắc bị bất động, quy tắc bị đọng lại, hết thảy mọi thứ cũng trực tiếp yên tĩnh.

Gió không hề thổi, thời gian không hề chuyển động, hết thảy sinh mệnh, thậm chí vạn vật đều không nhúc nhích.

Thần uy, hạ xuống.

Thanh Sa đại mạc trực tiếp bị ngăn cách, tựa như chia lìa cùng toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, ẩn nấp trong khe hẹp thời không.

Mà sợi tóc màu xanh kia, giờ phút này cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cho đến khi hóa thành sợi tóc người thường, tan biến trong thiên địa, lúc xuất hiện… Đã ở trong địa phương phong ấn, ở trước mặt đội trưởng.

Sợi tóc phiêu đãng hạ xuống, rơi vào trên bàn tay của đội trưởng.

Hai đầu sợi tóc nhẹ nhàng rung động, chậm rãi rủ xuống.

Đội trưởng quay đầu nhìn Hứa Thanh, biểu cảm cười nhạt.

“Tiểu Thanh, phải chăng rất giật mình?”

Hứa Thanh nhìn qua sợi tóc, hết thảy sự tình phát sinh bên ngoài lúc trước, vào lúc ánh mắt của hắn đụng chạm cùng với sợi tóc, tất cả đều chiếu vào trong đầu hắn.

Hắn nhìn thấy được biến hóa bên ngoài, thấy được hố trời xuất hiện.

Một màn này, khiến cho Hứa Thanh tâm thần kịch liệt chấn động.

Hắn biết rõ mỗi lần đội trưởng làm đại sự đều vô cùng kích thích, nhưng vẫn bị một màn thủ bút này làm cho chấn động.

“Đại sư huynh, đây chính là sợi tóc của vị thượng thần đã từng hợp tác cùng ngươi kiếp trước?”

Hứa Thanh thở sâu, trầm thấp mở miệng.

Mắt thấy Hứa Thanh như thế, trong lòng đội trưởng thoả mãn, giờ khắc này y cảm thấy tiết tấu lại lần nữa về tới trong tay của mình, thầm nghĩ như thế mới phù hợp với quy luật làm đại sự trước kia.

“Không sai, tuy rằng vị này tính khí không được tốt, nhưng mà vị cách cực cao.”

Đội trưởng đắc ý, thoáng dao động sợi tóc trong tay.

“Vô luận là chỗ ẩn giấu thân thể kiếp trước của ta, hay là phong ấn nơi này, đều là dưới sự hiệp trợ của vị Thần ấy mà hoàn thành, mà Thanh Sa đại mạc chính là do tóc của Thần biến thành.”

“Đồng thời, đây cũng là tín vật lưu lại cho ta.”

“Tới một ngày khi thời cơ chín muồi, ta có thể mượn nhờ nguyện lực của chúng sinh, hóa Thanh Sa đại mạc trở lại thành tóc, dùng cái này… Kết nối với cánh cửa của Thần.”

Đội trưởng nói xong, nhìn qua đám người Thế tử, thấy vẻ mặt đám Thế tử lão gia gia ngưng trọng, đáy lòng của y cũng đồng dạng thoải mái.

Ánh mắt Thế tử thâm sâu, nhìn qua sợi tóc trong tay Nhị Ngưu, bỗng nhiên mở miệng.

“Vị hợp tác cùng ngươi, là Nguyệt Viêm thượng thần trong Nhật Nguyệt Tinh tam thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc?”

Đội trưởng cười hắc hắc, ngạo nghễ gật đầu.

“Ba thượng thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc này, nguyên bản đều cấp cho ta mặt mũi, nhưng sau cùng ta nghĩ đến tộc quần đám Thần bọn họ là sinh tử đại thù cùng nhân tộc chúng ta, vì vậy ta liền từ chối đám Thần.”

“Cuối cùng tiểu Nguyệt này mặt dày mày dạn nhất quyết muốn giúp đỡ, ta cũng không có biện pháp, liền miễn cưỡng đồng ý.”

“Nhìn trên phân thượng Thần ra sức như vậy, ta liền đáp ứng đến lúc đó để cho Thần ăn thêm vài khối thịt của Xích Mẫu.”

Thế tử mặt không cảm xúc, đối với mấy câu thổi phồng của Nhị Ngưu, lão coi như không nghe thấy, mà Minh Mai công chúa thì là cười lạnh một tiếng, đồng dạng cũng không để ý tới.

Coi như là đám người Ninh Viêm tâm thần liên tục chấn động, nhưng nghe đến đây thì phản ứng đầu tiên cũng đều là Nhị Ngưu này nói khoác, quá giả.

Hứa Thanh đã quen, không nhìn thẳng.

Mắt thấy mọi người không tin, đội trưởng thở dài.

“Mà thôi mà thôi, ta nói đều là sự thật, một ngày nào đó các ngươi sẽ biết, Trần Nhị Ngưu ta đã nói thì không một câu nào hư giả, thật sự là đám Thần cầu ta.”

Đội trưởng vội ho một tiếng, bày ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu, một bộ dạng không được chúng sinh lý giải, sau đó giơ tay lên, vung sợi tóc trong tay đến bên trong vòng xoáy nguyện lực biến thành phía trước.

Sợi tóc phấp phới rơi vào trong đó, lập tức vòng xoáy nguyện lực đang chuyển động bỗng nhiên dừng lại.

Sợi tóc trong đó biến dài và liên tục lan tràn, càng lúc càng lớn, cuối cùng tạo thành một con đường.

Con đường này uốn lượn, xâm nhập hư vô.

Mà ở điểm cuối cùng hư vô, có thể mơ hồ nhìn thấy một cánh cửa xuất hiện.

Đây là một cánh cửa gỗ cổ xưa tang thương, ý cảnh không rõ.

Phía trên mặt gỗ màu đen có rất nhiều vết trảo, mỗi một đạo đều rất sâu, thậm chí có một số còn dính thịt vụn.

Nhìn thấy mà giật mình, đồng thời cũng có thể thấy được từ trong khe cửa đang tràn ra máu đen.

Một cỗ cảm giác mục nát bốc lên từ bên trong máu tươi màu đen đó, mà cảm giác âm u cũng bao phủ toàn bộ.

Càng có khí tức Thần Linh bốc lên ở, đám người Ninh Viêm chỉ liếc mắt nhìn, liền riêng phần mình kêu rên, dị chất trong cơ thể bộc phát.

Hứa Thanh cũng là trước mắt mơ hồ, tâm thần chấn động mãnh liệt.

Bốn người Thế tử vẻ mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm cửa gỗ màu đen, như lâm đại địch.

Chỉ có đội trưởng thần sắc nhẹ nhõm, đi ra vài bước rồi bước vào vòng xoáy, dẫm lên trên con đường do sợi tóc hình thành, quay lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nở nụ cười.

“Tiểu Thanh, có muốn đi nhìn xem cùng ta hay không?”

Hứa Thanh vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo huyết dịch tràn ra từ trong khe hở cửa gỗ màu đen đột nhiên trở lên nồng nặc, càng có tiếng gõ cửa vô cùng dồn dập bỗng nhiên truyền ra từ bên trong cánh cửa màu đen kia.

Phanh phanh phanh phanh!

Âm thanh kịch liệt vô cùng to lớn, đinh tai nhức óc, rung chuyển linh hồn.

Phảng phất như có tồn tại nào đó ở bên trong cánh cửa phát hiện người ở bên ngoài tới, vì vậy toàn lực oanh kích, muốn phá vỡ cánh cửa này, thậm chí bởi vì lực đạo quá lớn nên cánh cửa gỗ này cũng chấn động kịch liệt, vết trảo phía trên cũng hiện lên càng nhiều hơn nữa.

Đột nhiên xuất hiện tiếng đập cửa khiến cho đội trưởng cũng chấn động, y trừng mắt nhìn qua, cố gắng bảo trì bản thân thong dong, thở dài.

“Thiệt là, đã bị giam lại rồi, sao vẫn còn thích gõ cửa thô bạo như vậy chứ!”

Lão Bát bên cạnh Thế tử trừng mắt liếc đội trưởng, bỗng nhiên mở miệng.

“Thần đang mắng ngươi.”

Chương 1531: Đây là tình yêu (1)

Đội trưởng nghe vậy nở nụ cười, ánh mắt chân thành.

“Tiền bối, việc này là không thể nào, ban đầu là Thần tự đến xin giúp đỡ ta.”

Lời nói của đội trưởng rất bình tĩnh, biểu cảm thong dong, trong mắt còn mang theo hồi ức, làm cho người ta cảm giác giống như y vô cùng tín nhiệm đối với tồn tại ở phía sau cánh cửa gỗ màu đen đó, đôi bên đã từng phát sinh rất nhiều chuyện xưa tốt đẹp.

Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu nhìn nhau, dù là hiểu rõ đối với Nhị Ngưu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đối phương như vậy, trong lòng cũng có chút bán tín bán nghi.

Hứa Thanh lại không chần chờ chút nào mà lui ra bên ngoài hơn mười trượng, đi tới bên cạnh Thế tử cùng Minh Mai công chúa, khi đứng ở đây hắn mới cảm thấy an toàn.

Về phần lời mời đi qua cùng đội trưởng, Hứa Thanh không thèm để ý.

Hắn cho rằng mình là một người lý trí chứ không có quá nhiều điên cuồng, hết thảy đều phải nhìn giá trị đầy đủ hay không, điểm này không giống cùng với đội trưởng.

Cho nên trên con đường điên cuồng tự tìm cái chết, Hứa Thanh cảm thấy đội trưởng càng làm tốt hơn, y số hai thì không ai số một.

Mắt thấy Hứa Thanh lui ra phía sau, trong mắt đội trưởng lộ ra một tia u oán.

“Thần mắng rất khó nghe.” Lão Bát nhìn Trần Nhị Ngưu, lần nữa mở miệng.

“Thần đang nguyền rủa ngươi, giống như ngươi là một tên đàn ông phụ lòng bội tình bạc nghĩa, Thần muốn ăn thịt của ngươi, uống máu của ngươi, hút hồn của ngươi, đào tủy của ngươi.”

“Ừ, còn nữa, Thần rất khát vọng ngươi đến.”

Biểu cảm của đội trưởng hơi có chút biến hóa, có chút hãi hùng khiếp vía, nhưng theo bản năng đè xuống rồi ho khan một tiếng.

“Làm sao có thể, chúng ta chính là hảo hữu.”

Mà lão Bát mắt thấy mình lần này không có bị đám người đại ca Tam tỷ cắt ngang, thế là liền cảm thấy hào hứng, cười nhạo một tiếng và tiếp tục nói ra.

“Quyền hành của ta là cảm xúc cùng dục vọng, cho nên ta có thể thông qua khí tức nơi đây, cảm giác tới vị Nguyệt Viêm thượng thần bên trong cánh cửa kia, trong suy nghĩ là căm hận cực hạn cùng với vô tận điên cuồng đối với ngươi, haha, chấn động này thật là kịch liệt.”

Lão Bát cẩn thận cảm giác một phen, thần sắc lộ ra vẻ bội phục.

“Nhị Ngưu ngươi có thể để cho cảm xúc của Thần chấn động ra gần như là nhân tính biến hóa, cái này rất không dễ dàng nha.”

Lão Bát nói xong, mắt thấy bộ dạng Nhị Ngưu còn muốn giải thích, vì vậy thấy rất phiền, kiếp này gã chán ghét nhất là người khác không tin mình, cho nên liền trừng mắt.

“Nếu ngươi không tin, ngươi nhanh đi vài bước tới cửa, ngươi xem thử tiếng đập cửa có thể càng kịch liệt hay không.”

Đáy lòng đội trưởng có chút cuộn trào, nhưng nghĩ đến mình lúc trước nói khoác, liền kiên trì thử nghiệm đi về phía trước vài bước, nhưng vài bước này vừa hạ xuống, tiếng đập cửa lập tức trở nên cuồng bạo hơn.

Phanh phanh phanh phanh!

So với trước còn muốn dồn dập, còn muốn điên cuồng hơn nhiều, cánh cửa gỗ màu đen rung động lắc lư mãnh liệt, dường như tùy thời có thể tan vỡ bạo khai từ.

Giờ khắc này, coi như là đám người Ninh Viêm không có quyền hành cảm xúc cũng đều có thể cảm nhận được khủng bố cùng phẫn nộ từ bên trong âm thanh kịch liệt này, vì vậy nhao nhao hấp khí, riêng phần mình lui ra phía sau thêm mười trượng.

Lão Bát cười lạnh.

Mắt thấy như thế, đội trưởng thở dài một tiếng.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi vẫn còn hận ta sao?”

Cùng với câu này vang lên, tiếng đập cửa vậy mà lập tức dừng lại, trở nên an tĩnh.

Mà thứ ẩn hàm trong lời nói của đội trưởng, càng làm cho ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Ngô Kiếm Vu cùng Ninh Viêm cũng đều riêng phần mình kinh ngạc.

U Tinh bên đó thì nhíu mày nhìn cửa gỗ màu đen, ả hy vọng thấy Trần Nhị Ngưu đi tìm chết, thế mà bây giờ lại bình tĩnh lại.

Về phần đội trưởng chỗ đó, giờ phút này hiện ra thần sắc cô đơn, từng bước một đi về phía cửa gỗ màu đen, cho đến khi đi tới trước cửa gỗ, trong mắt y mang theo hồi ức, vẻ mặt thổn thức nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, chờ một chút, rất nhanh liền tốt rồi…”

“Thật ra vừa rồi ta lừa gạt những bằng hữu kia của ta, cũng lừa gạt tiểu Thanh, đúng rồi, ngươi không biết tiểu Thanh là ai, hắn là sư đệ ở kiếp này của ta, chờ ngươi xuất hiện, ta liền giới thiệu cho ngươi một chút.”

“Ài, ta nói cho bọn hắn biết, chúng ta là hảo hữu.”

“Nhưng trên thực tế… Quan hệ của chúng ta làm sao có thể dùng chữ hảo hữu để hình dung chứ”

Trong mắt đội trưởng là vẻ thân tình, âm thanh thì thào vang vọng bên trong hư vô, nhìn theo tóc xanh biến thành đường, truyền tới bên ngoài vòng tròn nguyện lực của chúng sinh, rơi vào trong tai đám người Hứa Thanh.

Nguyên bản là bọn họ không tin tưởng, nhưng theo Nhị Ngưu mở miệng, cửa gỗ màu đen kia rõ ràng không hề đập nữa, tựu như thật sự là đáp lại vậy.

Một màn này, để cho Ninh Viêm, Ngô Kiếm Vu cùng với Lý Hữu Phỉ theo bản năng có chút tin thêm vài phần.

U Tinh càng nhíu mày chặt hơn.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn hai tay đại sư huynh, lúc đang cẩn thận quan sát, Nhị Ngưu lại thở dài một tiếng rồi quay lại nhìn qua mọi người.

“Lại giới thiệu một chút, vị trong cửa này, là thê tử trước của ta.”

Những lời này, như là sấm sét.

Ninh Viêm hoảng sợ nghẹn ngào, Ngô Kiếm Vu trợn mắt lớn đến cực hạn, trong đầu càng là nổ vang, Lý Hữu Phỉ hoàn toàn ngây ngốc, U Tinh cũng bị chấn động tâm thần.

“Thê tử trước?”

“Thần Linh?”

“Cái này… Cái này là tình huống như thế nào!”

Hứa Thanh cùng bọn họ không giống nhau, hắn nhìn chằm chằm tay phải đang nắm chặt của đại sư huynh, như có điều suy nghĩ.

Về phần đám người Thế tử, phản ứng cũng có chút khác biệt, lão Bát hồ nghi, Ngũ muội nheo mắt lại, trong mắt Minh Mai công chúa lộ ra vẻ trầm ngâm, Thế tử bỗng nhiên mở miệng.

“Trong tay phải của ngươi đang cầm cái gì vậy?”

Chương 1532: Đây là tình yêu (2)

Mắt thấy biểu hiện của bọn họ như vậy, trong bụng đội trưởng nở hoa, nhưng bảo trì biểu hiện ra tâm tình của mình chấn động, thở dài.

“Để cho mọi người chê cười rồi, năm đó tiểu Nguyệt Nguyệt muốn đi thành Thần, lý niệm cùng ta không hợp, cuối cùng chúng ta chỉ có thể mỗi người đi một lối, nàng làm Thần trên trời của nàng, ta làm người trên mặt đất của ta.”

“Nhưng ta còn yêu nàng, cho nên ta lần lượt luân hồi, trong vô số năm tháng, ta cam nguyện trở thành neo của nàng.”

“Lấy ta, trở thành điểm nhân tính của nàng, khiến nàng sẽ không bị lạc trong thần tính.”

Đội trưởng ngữ khí bi thương, xòe tay phải của mình ra.

Ở trong đó, không có cái gì cả.

Bên ngoài là một mảnh im lặng, bọn Ninh Viêm bị chuyện xưa này chấn động, chỉ là nghe có chút quen thuộc.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, hắn đã đoán được lai lịch của đoạn nội dung cốt truyện này.

Minh Mai công chúa nhìn qua cánh cửa màu đen, rồi nhìn về phía Nhị Ngưu, nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu chúng ta không tới, đây là kịch bản ngươi muốn bố trí cho phụ vương chúng ta đúng không!”

Lão Bát càng là nhịn không được nói một câu.

“Ta nhớ được Nguyệt Viêm thượng thần, sinh ra đã là Thần Linh, không phải là sau này trở thành, Thần cần neo?”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, đang muốn tiếp tục nói, nhưng vào lúc này tiếng đập bên trong cánh cửa gỗ màu đen lần nữa bộc phát, lần này mãnh liệt hơn rất nhiều so với lần trước, cánh cửa này cũng đã xuất hiện vết nứt.

Thậm chí rất nhiều nơi, dưới âm thanh nổ vang cũng lồi lên, lộ ra bảy ngón tay cùng chưởng ấn.

Bên trong tiếng đập cửa còn có thêm tiếng thở dốc, lộ ra sự tham lam và mang theo khát vọng mơ hồ, ngầm vang vọng trong tiếng gào thét.

Thần sắc Hứa Thanh ngưng tụ, đám người Thế tử cũng riêng phần mình ngưng trọng, về phần đội trưởng thì giờ phút này đáy lòng rõ ràng đã cực kỳ hoảng sợ, nhưng lại cố gắng làm cho mình thoạt nhìn vẫn thong dong như trước.

Thậm chí còn giơ tay lên gõ vào trên cánh cửa gỗ.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, thời điểm chưa tới, bây giờ vẫn không thể mở cửa cho ngươi được, không nên gấp gáp, tính tình trẻ con này của ngươi vẫn như trước nha, chưa có trưởng thành gì hết.”

“Lần này ta tới là muốn gọi ngươi thức tỉnh, để ngươi đừng ngủ mãi nữa, tiếp đó nhắc nhở ngươi hãy lần lượt mở ra các thủ đoạn đã chuẩn bị trong những năm qua.”

“Trong vòng một năm, ngươi phải làm xong hết thảy ước định của chúng ta năm đó, bởi vì nhiều nhất một năm, ta sẽ khiến cho ngươi nhìn thấy Xích Mẫu ngủ say.”

“Đây là lời hứa của ta với ngươi năm đó, ta nhất định sẽ làm được.”

“Sau cùng, ngươi phải cấp lại cho ta một cái tín vật, có thể để ngươi bỏ qua uy áp của Xích Mẫu, trực tiếp phủ xuống ở trước mặt ả.”

Nói xong, đội trưởng giơ tay lên, trực tiếp móc ra con mắt của mình, hung hăng đặt trên cửa gỗ, rất nhanh, con mắt liền lõm xuống rồi chậm rãi tan biến, bị đưa đến phía sau cửa.

“Đặt tín vật vào trong con mắt này của ta…”

Không đợi đội trưởng nói xong, tiếng nhấm nuốt liền vang vọng…

Hứa Thanh trầm mặc, đám người Ninh Viêm cũng đều hiện ra thần sắc cổ quái, Thế tử liếc mắt nhìn Nhị Ngưu, lão Bát bên cạnh không nhịn được mở miệng.

"Thần ăn rồi."

Đội trưởng ho khan một tiếng.

"Đây là tình yêu."

Đội trưởng nói xong, thân thể nhoáng một cái lại mọc ra rất nhiều con mắt, liên tiếp nhiều con mắt bay ra và dung nhập bên trong cánh cửa, tiếng nhấm nuốt liên tục vang lên, cho đến khi ăn trên 100 con mắt, đội trưởng nổi giận.

"Không sai biệt lắm rồi nha, cùng lắm thì lão tử đi tìm một thượng thần khác!"

Trong cánh cửa gỗ màu đen hung hăng oanh kích một tiếng, giống như đáp lại lời nói của đội trưởng, âm thanh này cực lớn, chấn cho con đường tóc xanh kia đã bắt đầu vỡ vụn, thậm chí vòng nguyện lực của chúng sinh bên ngoài cũng bắt đầu mơ hồ.

Hình như sắp chống đỡ không nổi, đã bắt đầu ảm đạm.

Càng là ảnh hưởng tới bên ngoài, khiến cho mảnh thế giới tàn phá này càng lúc càng sụp xuống.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, đi ra vài bước đến trước vòng tròn, đã làm xong chuẩn bị tiếp ứng.

Mà cũng may là sau một kích cho hả giận này, bên kia của cánh cửa gỗ màu đen cũng không có những âm thanh gì khác, một con mắt của đội trưởng cũng hiện ra từ trong cánh cửa gỗ, nhìn chằm chằm đội trưởng.

Có thể nhìn thấy bên trong con mắt này tồn tại một sợi tóc màu xám, nó tựa như một tuyến trùng vậy, chạy ở.

Trong đó tràn ra khí tức kinh khủng, so sánh cùng cái này, cọng tóc màu xanh nguyên bản kia cũng lộ rõ sự không thể sánh bằng.

Đội trưởng nheo mắt lại, trong mắt lộ ra lam mang, giơ tay lên nhẹ nhàng bắt được, sau đó thân thể cấp tốc rút lui.

Nhưng ngay khi y lui về phía sau, trên cánh cửa gỗ màu đen kia lập tức nhô lên rất nhiều chưởng ấn, lập tức nhúc nhích rồi lại hợp thành một gương mặt dữ tợn, chợt mở cái miệng rộng hung hăng nuốt về phía đội trưởng.

Tốc độ của đội trưởng trở nên nhanh hơn, toàn thân lóng lánh ánh sáng màu lam, bay thẳng cách xa khỏi cửa.

Con đường tóc xanh dưới chân y liên tục sụp xuống, vòng tròn nguyện lực cũng nhanh chóng ảm đạm, Hứa Thanh mắt thấy như thế, phất tay cách không một trảo, cho đội trưởng mượn lực, cuối cùng một phát bắt được bờ vai của đội trưởng, hung hăng kéo một cái.

Ngay lúc đó, miệng lớn sau lưng đội trưởng cũng đã thôn phệ đến.

Rặc rặc một tiếng, cắn lấy phần eo của đội trưởng.

Máu tươi phun ra, con đường tóc xanh hoàn toàn tan vỡ, vào thời khắc này vòng tròn do nguyện lực biến thành cũng hoàn toàn tản đi, sau khi ngăn chặn hết thảy, Hứa Thanh nhìn đội trưởng chỉ còn lại một nửa người.

“Đại sư huynh, lần này thoải mái rồi?” Hứa Thanh thở ra một hơi.

Đội trưởng cười ha ha.

“Không sai, nếu làm đại sự mà bản thân còn có thể nguyên lành, thì đó tính là đại sự quái gì.”

“Để cho mọi người chê cười rồi, đây là nghi thức ly biệt của ta cùng với thê tử trước.”

Đội trưởng không thèm để ý một nửa thân thể đã mất đi chút nào, sau khi đắc ý liền mở miệng, vung tay phải lên, lấy ra con mắt cầm lại, dưới một bóp, giờ phút này sợi tóc màu xám bên trong con mắt lập tức chui ra, phá vỡ hư vô bay thẳng đến bên ngoài.

Trong chớp mắt nó liền xuất hiện ở phía trên hố trời nguyên bản của Thanh Sa đại mạc, nó bành trướng vô hạn, cuối cùng lan tràn toàn bộ đại mạc, sau đó bắt đầu phân giải và tiêu tán.

Lại hóa thành cát sỏi màu xám, tung bay bên trên hố trời, lại nhanh chóng nhồi vào để lấp đầy hố trời nguyên bản, hóa trở thành đại mạc.

Mà trong quá trình này, đại mạc đã trở thành màu xám, tất nhiên còn có gió màu xám gào thét…

Trong truyền thuyết, gió của Thanh Sa đại mạc có bốn loại.

Ngoại trừ màu xanh, màu trắng, màu đen ra, còn có một loại sau cùng là màu xám.

Trong truyền thuyết, nó chỉ xuất hiện một lần, là một khắc khi Thanh Sa đại mạc được sinh ra, hôm nay, nó xuất hiện lần thứ hai.

Chương 1533: Bão cát phong tỏa sa mạc (1)

Gió xám thổi qua đại mạc màu xám, có lẽ bắt đầu từ ngày hôm nay, tên của Thanh Sa đại mạc cũng phải xuất hiện cách gọi khác trong miệng mọi người.

Bởi vì cát sỏi trên mặt đất toàn bộ đều là màu xám, gió cát gào thét tạo thành phong bạo.

Trong mảnh phong bạo này ẩn chứa thần uy tràn ngập bát phương, khí thế động trời, vả lại làm cho người ta có một loại áp lực quanh năm không tiêu tan.

Ngay cả màn trời trong nơi đây cũng cải biến, dường như cả mảnh đại mạc đã bị ngăn cách ở bên ngoài Tế Nguyệt đại vực.

Ở bên trong phạm vi này, hết thảy người từ ngoài đến trong sa mạc, đều sẽ cửu tử nhất sinh.

Coi như là Điện hoàng của Hồng Nguyệt Thần Điện cũng không cách nào tiếp tục xâm nhập, chỉ có thể chật vật bỏ chạy ra ngoài, có không ít Thần sứ đi theo bên người bất thình lình bị chôn vùi ở trong gió lốc màu xám.

Bây giờ thối lui đến ngoài đại mạc, bọn họ ngóng nhìn phong bạo phía trước, riêng phần mình trầm mặc.

“Nơi đây, đã ngăn cách cùng bên ngoài.”

“Bão cát màu xám này sẽ tồn tại vĩnh hằng, ngăn cản hết thảy người bước vào.”

“Người ở bên trong có thể ra ngoài, nhưng người ở phía ngoài muốn vào, sẽ gặp phải phong bạo của mảnh sa mạc này trấn áp.”

Cuối cùng Hồng Nguyệt Thần Điện chỉ có thể lựa chọn rời khỏi, đánh dấu nơi đây thành cấm khu.

Mà chúng sinh ở bên trong mảnh gió lốc màu xám này, bọn họ hết thảy như thường, duy chỉ có tâm thần chấn động vô cùng mãnh liệt.

Cùng lúc đó, đám người Hứa Thanh cũng rời khỏi mảnh địa phương Chúa Tể trảm Thần kia, xuất hiện ở bên trong bão cát màu xám.

Khác biệt cùng những lần làm đại sự trước kia, sau khi làm xong liền phân tán nhau ra và bóp nát ngọc giản truyền tống để chạy trối chết tới các nơi khác biệt, lần này Hứa Thanh cùng Trần Nhị Ngưu không cần truyền tống nữa rồi, mảnh phong bạo màu xám này, đã trở thành phòng hộ của bọn họ.

Thậm chí có thể nói giao dịch cuối cùng của đội trưởng với vị phía sau cánh cửa gỗ màu đen, khiến cho bây giờ mảnh đại mạc này đã trở thành chỗ an toàn nhất ở bên trong toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Vì vậy, một đoàn người bọn họ liền cứ thế tự nhiên trở về tiệm thuốc nhỏ trong thổ thành.

Tiệm thuốc hết thảy như thường, Mặc Quy lão tổ vẫn tận trung cương vị công tác, trong khoảng thời gian này lão thủ hộ tiệm thuốc vô cùng tốt.

Mà lúc trước khi mọi người ra ngoài, nguyên bản trong đáy lòng của lão vẫn có một chút vùng vẫy, cho đến khi cảnh tượng trong đầu xuất hiện…

Người ngoài không nhận ra nhân vật trong cảnh tượng, nhưng lão liếc mắt liền phân biệt được những người này là ai, nhất là lão nhận ra Hứa Thanh, cho nên sau khi trầm mặc, lão lựa chọn nhu thuận thủ hộ ở trong nơi đây.

Cho đến khi cát màu xanh bên ngoài xuất hiện kịch biến, hình thành hố trời cùng với phong bạo màu xám đến sau đó.

Tất cả mọi thứ để cho lão vô cùng kiên định ý nghĩ của mình, lão phải ở lại chỗ này, nhất định phải trụ lại nơi đây.

Dưới quyết tâm ấy, những con gà con ở hậu viện cũng được lão chiếu cố vô cùng tốt, nuôi cho vô cùng mập mạp, bao hàm cả người đệ tử kia của lão.

Bây giờ nhìn thấy thân ảnh đám người Hứa Thanh cùng với Thế tử xuất hiện ở đầu đường, tinh thần của Mặc Quy lão tổ liền vô cùng phấn chấn, nhanh chóng cung kính tiến lên.

Mọi người cứ như vậy liền trở về.

Ngày hôm sau tiệm thuốc lại khai trương, khuôn mặt nhỏ của Linh Nhi xấu hổ đỏ bừng, tiếp tục tính toán sổ sách, thi thoảng lại nhìn về phía nơi ở của Hứa Thanh sau nhà, trong nội tâm rất vui vẻ.

Tu vi của nàng …không còn như lúc trước, đã hoàn toàn luyện hóa xong vận khí của Cổ Linh Hoàng.

Hết thảy nguyên do, là bởi vì tạo hóa bên trong kén máu đã bao bọc Hứa Thanh.

Lúc ấy thu được tạo hóa, không chỉ là Hứa Thanh mà còn có Linh Nhi, nhờ đám người Thế tử gia trì nên có được thu hoạch nhất định.

Ninh Viêm cùng Lý Hữu Phỉ vẫn lau chùi như trước, đội trưởng lại trở thành thủ vệ, nhìn chằm chằm U Tinh nấu nước.

Mà U Tinh cũng không trả lại món đồ chơi kia, ả thường thường vừa nấu nước vừa tát một phát vào mặt cái đèn lồng da người, quát tháo bắt đối phương đi thổi lửa để hỏa diễm càng vượng giúp nước mau sôi.

Ngô Kiếm Vu vẫn mãi ngâm thơ.

Những ngày qua không có gặp Mặc Quy lão tổ, Ngô Kiếm Vu cũng rất tưởng niệm.

“Bổn gia ra ngoài tuế nguyệt biến, quay đầu nhìn lại là hôm qua.”

Mặc Quy lão tổ ngoảnh mặt làm ngơ với câu thơ như rắm chó đó của Ngô Kiếm Vu.

Về phần đám người Thế tử, cũng không quá khác biệt gì với trước kia, Ngũ nãi nãi ở hậu viện, thỏa mãn đám gà con của mình, mà Bát gia gia vỗ vỗ bờ vai của đội trưởng, tiếp tục nói khách sáo với y.

Chỉ là Hứa Thanh nghe mấy lần, phát hiện theo đội trưởng nịnh nót, Bát gia gia cũng thường không có moi ra được gì từ Nhị Ngưu, mà ngược lại trong lúc bản thân đắc ý nói ra rất nhiều.

Mỗi lần giờ phút này, Minh Mai công chúa đều là lắc đầu.

Mà quá trình tu hành của Hứa Thanh, cũng lại bắt đầu.

“Hứa Thanh, mặc dù toàn bộ Nguyên Anh của ngươi đã vào tứ giai, nhưng kỳ thật một bộ phận vẫn chưa được ngươi đào móc ra lực lượng chân chính.”

“Cho nên, mặt trời buộc trên lưng của ngươi vẫn không thể lấy xuống, mũ trên đỉnh đầu cũng chưa thể tháo ra.”

Ngày thứ ba sau khi trở lại tiệm thuốc, Thế tử gọi Hứa Thanh lại, lão vừa uống trà, vừa giống như sư phó mở miệng nói những lời chỉ bảo.

“Khoảng thời gian tiếp theo bên ngoài sẽ hoàn toàn hỗn loạn, mà mảnh đại mạc này kỳ dị, khiến cho nơi đây tương đối an bình.”

“Cho nên, ngươi phải thừa dịp bây giờ mà mau chóng ma luyện.”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu, sau khi hắn trở về cũng đi tới Nghịch Nguyệt Điện một chuyến, phát hiện những pho tượng qua lại trong đó thiếu đi rất nhiều so với trước kia, bầu không khí căng thẳng bốc lên và bao phủ Nghịch Nguyệt Điện.

Thậm chí trong những cuộc nghị luận với nhau, cũng đều là cảnh tượng xuất hiện ở trong đầu mấy ngày trước, trong mơ hồ có cảm giác một trận đại phong bạo sắp sửa bộc phát.

Vì vậy nhu cầu dược phẩm cũng trở nên càng lớn hơn so với trước kia.

Mà so sánh cùng với bên ngoài, đại mạc bị phong bạo màu xám ngăn cách, đích xác là một địa phương an bình, lại càng không cần phải nói nơi đây còn có bốn vị Uẩn Thần.

Hứa Thanh thu hồi suy nghĩ rất nhanh, nhìn về Thế tử cùng với Minh Mai công chúa trước mặt, cung kính cúi đầu.

“Kính xin tiền bối chỉ điểm.”

Chương 1534: Bão cát phong tỏa sa mạc (2)

Trong lòng Thế tử rất thoả mãn đối với thái độ của Hứa Thanh.

“Đầu tiên ngươi phải làm, là nghiên cứu Thiên Đạo của ngươi một chút, ta không biết cụ thể ngươi đã có nó như thế nào, nhưng nghĩ đến cũng là cơ duyên ngươi cướp đoạt được trước kia.”

“Chuyện như vậy, ở trong niên đại của chúng ta mặc dù cũng sẽ thỉnh thoảng xuất hiện, nhưng Thiên Đạo của ngươi có điểm không đơn giản, cấp độ của nó cực cao!”

“Hôm nay ta phải nhắc nhở ngươi chính là, ngươi đã rất vô tâm đối với nó.”

Thần sắc Thế tử có chút ngưng trọng, vì phòng ngừa mình phải mỏi mệt lần nữa, cho nên mỗi một câu lão đều suy nghĩ kỹ dưới đáy lòng, sau đó mới nói ra.

“Loại Thiên Đạo cấp độ này, nếu như ngươi không coi trọng, như vậy nó sẽ dần có khoảng cách cùng ngươi, trở nên lạ lẫm!”

“Mà mặc dù ngươi không đến cấp độ Linh Tàng, nhưng đã có cơ duyên cướp đoạt được Thiên Đạo cấp độ như vậy, cho nên trên lý luận thì bây giờ ngươi cũng có thể nắm giữ một chút pháp tắc Thiên Đạo.”

Thế tử nhìn qua Hứa Thanh, nghiêm nghị mở miệng.

“Nhưng đến tận bây giờ, điểm này vẫn không được thể hiện rõ ràng trên người của ngươi.”

“Ngươi phải tận lực đi đào móc, cảm ngộ Thiên Đạo của ngươi, cảm thụ pháp tắc nó ẩn chứa, còn phải đối xử tử tế với nó, cảm hóa khiến cho nó cam tâm tình nguyện nương theo ngươi chi phối.”

“Mặt khác, mặc dù Thiên Đạo đã bao hàm toàn bộ pháp tắc, nhưng trên thực tế vẫn có trọng điểm, ngươi cần cẩn thận nếm thử, cảm thụ toàn bộ.”

Hứa Thanh sững sờ.

Hắn theo bản năng nội thị Thiên Đạo của mình một chút.

Trong thức hải của hắn, Thương Long cũng nhìn Hứa Thanh, không biết có phải ảo giác hay không, Hứa Thanh cảm thấy nó giống như lộ ra ý nịnh nọt.

Vì vậy Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, thầm nghĩ chẳng lẽ nghiên cứu của mình đối Thiên Đạo thật sự thiếu khuyết?

Sau khi tưởng tượng như vậy, hắn cảm thấy có chút đạo lý, hình như chính mình chưa bao giờ nghiên cứu kỹ đối với nó.

Nhưng mà Hứa Thanh cảm thấy thật ra điều này cũng có nguyên nhân, đó chính là Thiên Đạo là do hắn cảm ngộ ra, rồi dung nhập vào trong bổn mạng Thương Long để biến thành.

Sự hình thành của nó, cũng không phải là từ cướp đoạt.

Quan trọng nhất là, địa vị của bản thân mình cũng cao hơn so với đối phương.

Thương Long lúc trước được Thiên Đạo Viễn Cổ chỗ cây Thập Tràng nhận thành con nối dõi, mà mình ...Tính toán ra hẳn là gia gia của đối phương.

Cho nên hắn không cần nghiên cứu quá kỹ, mà bản thân đã tự hiểu ra rất nhiều.

Càng không cần lo lắng đối phương sẽ rời đi.

Về phần có đối xử tử tế hay không, phải nhìn biểu hiện của đối phương.

Xét thấy như vậy, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn Thế tử, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, ta đại khái có thể cảm thụ ra, trọng điểm pháp tắc ẩn chứa trong Thiên Đạo là cái gì.”

“A?” Thế tử nhìn Hứa Thanh, Minh Mai công chúa bên cạnh cũng nhìn lại.

Nếu như đổi thành lúc trước, thấy người chính mình dạy bảo mở miệng qua loa như vậy, hai người bọn họ sẽ lấy ánh mắt xem xét để nhìn, nhưng hôm nay không giống nhau.

Trong lòng Thế tử nổi lên ngưng trọng, Minh Mai công chúa cũng cố giữ vững tinh thần.

“Tiền bối, Thiên Đạo là lúc ta cảm ngộ kiếp nạn trảm đạo hình thành, cho nên pháp tắc trọng điểm của nó, có lẽ liên quan cùng với lôi kiếp sát phạt, đây cũng là lý do vì sao ta hóa nó thành Thiên Đạo.”

Nói xong, Hứa Thanh phất tay, một tiểu Thương Long hư ảo lập tức bay ra từ đỉnh đầu Hứa Thanh, lượn quanh bốn phía, tản ra từng trận gợn sóng.

Thế tử nghe vậy gật đầu, thần sắc như thường, nhàn nhạt mở miệng.

“Ừ, quả nhiên tương tự cùng với suy nghĩ của ta, là ngươi dựa vào cơ duyên mà đoạt từ thiên địa để ngộ ra.”

Cách đó không xa, lão Bát nhướn lông mi lên, nhịn không được muốn mở miệng, nhưng Minh Mai công chúa quay đầu nhìn lướt qua.

Thân thể lão Bát chấn động, nhịn lại được.

Về phần Thế tử, mặc dù lời nói của lão truyền ra như vậy, nhưng trên thực tế đáy lòng cũng là ngạc nhiên, lão rất ít khi nhìn lầm, nhất là lấy tu vi Uẩn Thần cùng với lịch duyệt của mình.

Lúc trước lão cũng đã từng quan sát thật lâu đối với Thiên Đạo của Hứa Thanh.

Trên Thiên Đạo này, lão thấy cấp độ nhận thức cùng với tính chất độc lập càng sâu, điều này là không cùng một dạng cùng với tự cảm ngộ ra theo như lời Hứa Thanh.

Dạng Thiên Đạo được cảm ngộ ra, ban đầu bản thân nó sẽ là hư ảo, vả lại cấp độ chưa đủ, cần theo quá trình tu hành mà không ngừng uẩn dưỡng, để cho nó dần dần phát triển.

Mà nếu như ví von Thiên Đạo thành một cái tộc quần, vậy thì loại tộc nhân như vậy chính là tồn tại bình thường nhất trong tộc, chúng nó cần liên tục lớn lên và phát triển đến mức độ nhất định, tăng lên về lượng rồi biến hóa về chất, sau đó mới có thể trở thành giai tầng quý tộc.

Đây cũng là điểm cuối rồi, bởi vì cho dù có phát triển thêm như thế nào, cũng rất khó đạt đến đẳng cấp như Thiên Đạo Viễn

Cổ của đại lục Vọng Cổ, bởi vì dạng ấy tựa như là Hoàng tộc của tộc quần Thiên Đạo vậy.

Mà Thiên Đạo của Hứa Thanh không giống, trên người của nó tồn tại cấp độ nhận thức càng sâu, vả lại trong cảm ứng của Thế tử, có dính đến Thiên Đạo Viễn Cổ.

Việc này không thể tưởng tượng nổi, lúc trước sau khi Thế Tử phát hiện cũng đều kinh hãi, ở góc độ của lão xem ra, nhất định là Hứa Thanh dùng phương pháp gì đó thu hút, từ đó dụ dỗ cướp đoạt đến bên người.

Minh Mai công chúa trầm ngâm nhìn Hứa Thanh, lại quét mắt nhìn Thiên Đạo của Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh, Thiên Đạo của ngươi, phải chăng đã trải qua sự tình trọng đại gì?”

Hứa Thanh vừa muốn nói chuyện, đội trưởng vừa nghe vậy liền cười ngạo nghễ.

“Đương nhiên, lúc đó ta đã dẫn tiểu Thanh đi làm một đại sự.”

“Đại sự gì?” Lão Bát hiếu kỳ hỏi.

“Cũng không có gì, chính là cho tiểu Thương Long này nhận một vị phụ thân, trở thành tôn nhi của chúng ta, mà ta cùng tiểu Thanh, cũng có thêm vị nhi tử.”

“Ài, rất lâu không thấy nhi tử rồi, cũng rất nhớ nó đó nha.”

Đội trưởng nói xong, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Mà bầu trời vào thời khắc này, truyền đến tiếng nổ vang, dường như đáp lại.

Thế tử chợt đứng lên, thần sắc của Minh Mai công chúa cũng biến đổi, Ngũ muội thay đổi sắc mặt.

Lão Bát hít vào một hơi, đưa mắt nhìn Trần Nhị Ngưu, lại nhìn về phía Hứa Thanh, chỉ lên bầu trời.

“Nhi tử của các ngươi?”

Hứa Thanh do dự, nhẹ giọng mở miệng.

“Sau khi tỉnh dậy, nó hẳn là một trong số những Thiên Đạo

Viễn Cổ.”

Thế tử lặng lẽ ngồi xuống, cầm chén trà lên, trong lòng lần nữa nổi lên cảm giác mệt mỏi dù đã cố muốn tránh.

Minh Mai công chúa cùng Ngũ muội riêng phần mình lâm vào trầm mặc, lão Bát thì là trợn mắt há hốc mồm.

Thời khắc này, Ninh Viêm đang lau chùi liền thấy trong lòng đau ơi là đau, dâng lên vô tận hối hận.

“Năm đó …Thật ra ta cũng có cơ hội trở thành phụ thân của Thiên Đạo.”

Chương 1535: Nhân sinh phải rực rỡ (1)

Nhân sinh không có đường quay lại, cũng không có nếu như.

Cho nên mặc kệ trong lòng Ninh Viêm cảm khái như thế nào, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Hứa Thanh cũng nhìn thấy sự hối hận ở trong mắt của Ninh Viêm, nhưng cũng không thể nói cái gì, về phần đội trưởng thì là trong lòng đắc ý, lúc trước nhìn Ninh Viêm trên phân thượng là vũ khí tương lai của mình cùng Hứa Thanh, cho nên đã từng nhắc nhở qua.

Nhưng đối với phương không tin mình, không chịu cắt ruột, vậy thì không quan hệ gì với mình.

Giờ phút này, bên trong tiệm thuốc hoàn toàn yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Thế tử để chén trà xuống, trên mặt nở nụ cười nhìn qua Hứa Thanh, khẽ gật đầu.

“Không tệ.”

Hứa Thanh do dự, hắn nhìn nụ cười của Thế tử có chút miễn cưỡng, biết thân phận Thiên Đạo của mình hẳn là làm cho đối phương rất bất ngờ, vì vậy vừa muốn nói gì đó, nhưng mà Thế tử đã nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Vấn đề Thiên Đạo, đó là việc nhà của ngươi, ngươi cố gắng cảm ngộ là được, không nói cái này nữa, chúng ta tới nói một chút Quỷ Đế Sơn của ngươi.”

“Núi này ... .” Thế Tử chú ý đến trên người Hứa Thanh, lão đang muốn nói chuyện thì Minh Mai công chúa cầm chén trà lên.

Động tác này để cho lời nói của Thế tử dừng lại, sau khi suy nghĩ một chút, lão truyền ra âm thanh khàn khàn.

“Ngươi có thể đưa hình của Uẩn Thần đến thức hải sau đó hình thành Nguyên Anh của mình, nghĩ đến cũng có tính toán của riêng bản thân, như vậy ngọn núi này, ngươi cứ dựa theo ý nghĩ của mình tăng lên là được.”

“Hôm nay ta gọi ngươi tới, là muốn cùng nói với ngươi, về Thiên Ma thân của ngươi!”

“Thiên Ma thân?” Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, phất tay, ngoài thân thể hiện ra trên trăm đạo hư ảnh, mỗi một đạo đều tản phát ra từng trận khí tức âm lãnh, giống như hồn cũng không phải hồn.

Thân thể chúng nó đều là mơ hồ, làm cho người ta có một loại cảm giác mông lung, nhưng sát khí rất nặng, giờ phút này sau khi xuất hiện, toàn bộ tiệm thuốc đột nhiên trở thành một mảnh băng hàn.

Ngũ muội nhìn tỉ mỉ, lão Bát bên cạnh nhanh chóng đảo qua, sau đó khẽ di một tiếng.

“Đây là thần thông gì? Luyện sinh hóa hồn, dung niệm Hoàng Tuyền, uẩn ý chí Cửu U, huyền diệu yêu dị, không phải người thường có thể nắm giữ!”

Minh Mai công chúa như có điều suy nghĩ.

Thế tử âm thầm giữ vững tinh thần, đối với những thứ Nguyên Anh cổ quái hiếm lạ trong cơ thể Hứa Thanh cùng với ngộ tính đáng sợ của hắn, lão quyết định không thử chỉ điểm nữa, bất quá đối với pháp thuật thần thông, lão cho là lời nói của mình vẫn có trọng lượng, vì vậy nhàn nhạt mở miệng.

“Sư phụ ngươi truyền thụ cho ngươi công pháp Nguyên Anh, phối hợp với thuật hấp thụ Thiên Mệnh của ngươi, chế tạo ra loại phân thân này, rất không tệ.”

“Nhưng ngươi tương tự không có nghiên cứu đối với thuật này, trên thực tế những thứ Thiên Ma thân này của ngươi, còn có phương pháp sử dụng tốt hơn.”

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, nhìn những Thiên Ma thân của chính mình rồi trầm ngâm, nhớ lại lời nói của sư tôn lúc truyền thụ.

Hắn nhớ kỹ giải thích của sư tôn đối với Thiên Ma Thân, chỉ dùng chúng nó để thay thế mình thừa nhận mệnh kiếp.

Chỉ bất quá sự tình phát triển ra một chút độ lệch, sau khi Hứa Thanh gặp được Thế Tử, mệnh kiếp hắn trải qua một lần kinh khủng hơn so với một lần, Thiên Ma thế kiếp đã không có ý nghĩa

lớn.

“Kính xin tiền bối chỉ điểm.” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua Thế tử, cung kính cúi đầu.

Mắt thấy sự tình lại trở về trong tay của mình, đáy lòng Thế tử rốt cuộc thư thản một chút, nhưng cân nhắc khả năng còn có ngoài ý muốn, cho nên lão theo bản năng nhìn Tam tỷ của mình.

Minh Mai công chúa bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh, ta có thể nhìn ra trong những Thiên Ma thân này của ngươi, có ẩn chứa ý cảnh của Tịch Nam Đồ Lệnh, sư tôn ngươi không đơn giản, lúc y tạo ra thần thông này vì ngươi, nhất định đã tham khảo qua Tịch Nam Đồ Lệnh Cấm.”

“Ý nghĩa của thân này, ở chỗ thế kiếp.”

“Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, mượn nhờ Triêu Hà Quang của ngươi, bao phủ ở trên người chúng, ngụy trang những Thiên Ma thân này thành cùng một bộ dạng với ngươi.”

“Kể từ đó, lúc ngươi giao thủ cùng người khác rồi đột nhiên triển khai, ở trong tầm mắt của địch nhân, trước mặt xuất hiện vô số ngươi, không phân biệt được thiệt giả, toàn bộ cũng dường như là phân thân của ngươi, đến lúc đó ngươi tiến có thể công lui có thể thủ, có được khả năng vô hạn.”

Thế tử nghe vậy nở nụ cười, gật đầu mở miệng.

“Ý của ta cũng là như thế, mà nếu như ngươi có thể chuyển hóa chân thân ở bên trong hư thật, như vậy chiến lực của ngươi nhất định sẽ tăng vọt, vả lại cực kỳ khó chơi.”

Lời hai người vừa nói ra, thần sắc đội trưởng bên đó cũng hơi động, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu càng là ngạc nhiên, vừa nghĩ tới nếu như mình là người động thủ, đối phương thoáng cái xuất hiện trên 100 thân ảnh giống như đúc, một màn này đích xác là vô cùng kỳ dị.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra thần thái, lúc trước hắn không có nghĩ qua cái kiến giải đó, giờ phút này sau khi nghe được, đáy lòng của hắn nổi lên cảm giác kính nể.

Nhưng mà so với việc cải biến pháp thuật, hắn càng chờ mong Nguyên Anh của mình biến hóa, vì vậy nhìn về phía Thế tử cùng

Minh Mai công chúa, đợi bọn họ tiếp đến chỉ điểm.

“Tiền bối, trong những Nguyên Anh của ta còn có một số đặc thù, bên trong tồn tại một ngón tay Thần Linh, đó là một cái nhà giam, tên là nhà tù 132 khu Đinh.”

“Không thể vội vàng mơ tưởng quá cao xa.”

Ánh mắt Thế tử lộ ra vẻ nghiêm khắc.

“Ngươi về trước đi, cải tiến Thiên Ma thân một phen, chớ nóng vội, cần suy nghĩ thật tốt một chút.”

Hứa Thanh gật đầu, biết mình nóng lòng, vì vậy cúi đầu đi trở về sau nhà, khoanh chân ngồi xuống và bắt đầu thử nghiệm.

Chương 1536: Nhân sinh phải rực rỡ (2)

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Từ ngày một đoàn người Hứa Thanh rời khỏi nơi Chúa Tể trảm Thần, bây giờ đã qua sáu ngày.

Trong sáu ngày này, phong bạo trên đại mạc màu xám liên tục gào thét che khuất bầu trời, bao phủ bát phương.

Mà ngoài đại mạc, rất nhiều khu vực trên Tế Nguyệt đại vực tương tự cũng có phong bạo cuồng mãnh nổ vang, chỉ bất quá cơn bão táp này cũng không phải là thực chất, nó là phát tác ở trong lòng của chúng sinh.

Cảnh tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa chém giết Xích Mẫu, chính là đầu nguồn của chỗ phong bạo đó, sau khi liên tục bốc lên ở trong đầu chúng sinh, đã hoàn toàn nhen nhóm tinh thần phản kháng của bọn họ.

Thời gian sinh mệnh đếm ngược chưa tới 1 năm, nếu không đi phản kháng thì sẽ trở thành thức ăn.

Mặc dù phản kháng thì cũng sẽ chết, nhưng ít ra ở trong quá trình mơ mơ màng màng lúc còn sống, đã từng bộc phát rực rỡ.

Ít nhất, đã từng chân chính mà sống!

Thần Linh cũng không phải là vĩnh hằng, hy vọng vĩnh viễn trường tồn, nếu như thế thì đi vùng vẫy một chút, đi điên cuồng một hồi, đi phản kháng một chốc, vì khoảnh khắc cuối cùng trong nhân sinh của chính mình mà lưu lại sắc thái khác biệt.

Ít nhất, đây là hy vọng!

Phong bạo trong tâm thần chúng sinh dựng lên ngập trời, tất cả tộc quần, tất cả tông môn, tất cả thành trì, đều truyền ra tiếng hò hét, đều triển khai hành động.

Cùng lúc đó, tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện tạo thành quân phản kháng ở các địa phương cũng nghênh đón một trận bộc phát kinh thiên động địa, vô số tu sĩ nguyên bản chết lặng tràn vào gia nhập.

Rất nhiều tộc quần, tông môn, lấy ánh mắt cừu hận điên cuồng, nhìn Hồng Nguyệt Thần Điện, giơ lên đao trong lòng!

Vào thời khắc này, năm vị Phó điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện cũng quyết định bước ra từ phía sau màn, lần đầu tiên bọn họ lộ ra thân phận của mình, hiệu triệu chúng sinh phản kháng.

Năm vị này, có vị là tộc trưởng đại tộc, có vị là Thái thượng trưởng lão trong tông môn, còn có cả tu sĩ từng vang danh toàn bộ đại vực sau đó biến mất hoặc mai danh ẩn tích.

Mà tu vi của bọn họ, rõ ràng đều là đạt tới Quy Hư tứ giai đỉnh phong.

Thân phận của bọn họ, tu vi của bọn họ, dũng khí của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn hóa thành năm cái vòng xoáy thật lớn, dẫn động tu sĩ bát phương tìm đến để nương tựa.

Tạo thành năm đại chiến khu!

Hồng Nguyệt Thần Điện bị làm cho tức giận, triển khai một trận trấn áp.

Nhưng quỷ dị là Điện hoàng của Hồng Nguyệt Thần Điện rõ ràng không có đích thân ra tay, hình như gã có chỗ cố kỵ, lựa chọn tọa trấn tổng bộ.

Mặc dù như thế, vì thế lực Hồng Nguyệt Thần Điện vốn đông đảo, đã liên tục tiến hành thế trận trấn áp.

Chiến hỏa, bộc phát trên toàn bộ các địa phương của Tế Nguyệt đại vực.

Duy chỉ có đại mạc, đã trở thành một mảnh tịnh thổ.

Hứa Thanh vẫn đang nghiên cứu Thiên Ma thân của chính mình như trước, dưới Triêu Hà Quang bao phủ, hắn có thể khiến những Thiên Ma thân này biến thành cùng một bộ dạng với mình.

Nhưng hắn rất khó chuyển hóa, hình thái bên trong của hai bên khác nhau, khiến cho quá trình chuyển hóa có chướng ngại, vì vậy trọng điểm của Hứa Thanh là đặt ở ẩn nấp.

Lấy phương pháp ẩn nấp, gián tiếp đạt tới mục đích chiến đấu xuất kỳ bất ý.

Về phần chiến tranh bên ngoài, thông qua Nghịch Nguyệt Điện, Hứa Thanh thời khắc đều chú ý, hắn có loại cảm giác mãnh liệt, trận chiến hỏa ấy đã cách nơi này của hắn không xa.

Bởi vì hắn phát hiện Bát gia gia cùng Ngũ nãi nãi đã biến mất.

Chẳng biết họ đi đâu.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đáy lòng nổi lên rất nhiều suy đoán, mà trong những ngày kế tiếp, hắn chú ý tới đại sư huynh dị thường.

Đại sư huynh nịnh nọt đối với Thế tử cùng với Minh Mai công chúa, rõ ràng y càng thêm ân cần hơn so với trước kia, nhất là đối với bên Thế tử thì càng là như vậy.

Đội trưởng tự mình đi nấu nước và pha trà cho Thế tử, ngoài ra còn xung phong nhận việc bóp vai bóp chân cho Thế tử, bộ dạng vô cùng hiếu kính.

Hứa Thanh lập tức đoán được, đại sư huynh nhất định là có việc muốn nhờ Thế tử.

Mà đáp án, vào năm ngày sau đã có kết quả.

Ngày hôm nay, Hứa Thanh đang nghiên cứu Thiên Ma thân của mình, giọng nói của Thế tử truyền đến từ trong hành lang.

“Hứa Thanh, ngươi tới đây một chuyến.”

Hứa Thanh giương mắt nhìn đại sảnh, chú ý tới đội trưởng đang quạt cho Thế tử, thần sắc rõ ràng mang theo kích động.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút rồi cất bước đi ra, lúc ánh mắt nhìn nhau cùng đội trưởng, đội trưởng cười hắc hắc, quạt càng thêm ra sức.

“Tiền bối.”

Hứa Thanh đi tới yên tĩnh mở miệng.

“Có món đồ, vốn là muốn qua một thời gian ngắn lại cho các ngươi, nhưng Nhị Ngưu có hơi nóng vội, vậy thì đưa sớm cho các ngươi cũng được.”

Thế tử phong khinh vân đạm, phất tay lấy ra một cái thấu kính.

Vật này chính là mảnh vỡ Thiên Nhãn có thể câu thông Nghịch Nguyệt Điện từng dùng ở nơi Chúa Tể trảm Thần kia, chiếu hết thảy vào trong đầu chúng sinh.

Nhìn thấu kính, trong mắt đội trưởng lộ ra khát vọng, trong khoảng thời gian này y ân cần nịnh nọt chính là vì cái kính này.

Hứa Thanh cũng đảo mắt nhìn qua, biết được vật này bất phàm.

“Nghịch Nguyệt Điện đời trước, là chí bảo Thiên Nhãn của phụ vương ta, nhưng đã vỡ vụn trong một trận đánh với Xích Mẫu, một mảnh này là một trong mấy mảnh lớn nhất của Thiên Nhãn Kính.”

Thế tử sờ lên mặt kính, khàn khàn mở miệng.

“Dùng vật này đi vào Nghịch Nguyệt Điện, khác biệt cùng dùng những tấm gương khác đi vào.”

“Vật này, có thể mở ra thí luyện nhận chủ của Nghịch Nguyệt Điện.”

“Nếu như thí luyện thành công, có thể trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, thất bại, cũng có khả năng nhất định có thể trở thành Phó điện chủ, năm vị Phó điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện, đều với phương pháp như vậy xuất hiện.”

“Nhưng thí luyện chỉ có thể mở ra một lần, lần này sau khi hai người các ngươi tiến vào, kính này sẽ mất đi danh ngạch thí luyện, chỉ có sau khi Nghịch Nguyệt Điện yên lặng lại lần nữa khôi phục, mới có thể làm mới danh ngạch.”

Nói xong, Thế tử để tấm gương lên bàn.

“Hai người các ngươi có thể cùng nhau bước vào, xem ai có thể nhận cái tạo hóa này.”

Thế tử đứng dậy đi ra tiệm thuốc, trong khoảng thời gian này lão có rất nhiều chuyện cần đi bố trí, làm chuẩn bị cho trận đại chiến sắp đến.

Mắt thấy Thế tử rời khỏi, đội trưởng mặt mày hớn hở, một tay cầm lấy tấm kính, vẻ mặt cuồng nhiệt mở miệng nói.

“Tiểu Thanh, rốt cuộc ta chờ đến cơ hội này rồi, ha ha, ta đã đoán ra ngươi chính là Đan Cửu đúng hay không, không sao cả, tuy ngươi có xác suất rất lớn là Đan Cửu, nhưng lần này……Ta chính là chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện!"

"Ta đã chuẩn bị rất lâu vì cái này."

"Tiểu Thanh, một hồi sau khi chúng ta đi vào, ngươi liền đi theo vui đùa một chút là được, không cần có áp lực, cũng không cần quan tâm tới ta, bất kể ta biến thành bộ dáng gì đi nữa, ngươi cứ làm như không nhìn thấy."

"Ta có kế hoạch của ta!"

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh, thần thái trong mắt rực rỡ.

Chương 1537: Mạch suy nghĩ mới, chí nguyện (1)

Mắt thấy đội trưởng hưng phấn như vậy, trên mặt Hứa Thanh cũng nở nụ cười.

Hắn không để ý tới cái thân phận chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, dẫu sao đại sư huynh đã vì điều ấy mà chuẩn bị thật lâu, nếu như y thật sự trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, Hứa Thanh cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.

“Vậy ta chúc mừng đại sư huynh trước.”

Hứa Thanh mỉm cười mở miệng.

Đội trưởng cười ha ha.

“Có ta thì có ngươi, tiểu sư đệ, chúng ta đi!”

Trong lúc nói, thấu kính chợt lóe lên tia sáng, hóa thành một mảnh ánh sáng bao phủ hai người, âm thanh nổ vang vang vọng, thân ảnh Hứa Thanh và đội trưởng tan biến vô ảnh.

Cùng lúc đó, bên trong Nghịch Nguyệt Điện, quang cảnh vô cùng tiêu điều.

Thân núi vẫn hùng tráng như cũ, nhưng miếu thờ bên trên phần lớn đều ảm đạm.

Cảnh tượng ngàn vạn tượng thần mênh mông đi lại giữa thiên địa trước kia, bây giờ theo chiến tranh xuất hiện, đã rất khó nhìn thấy.

Đông đảo tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện phần lớn đều đặt tinh lực ở việc dẫn dắt quân phản kháng chiến tranh cùng Hồng Nguyệt Thần Điện, thời gian ngày bình thường đến tự nhiên cũng giảm thiểu.

Cho nên giờ phút này Nghịch Nguyệt Điện thoạt nhìn chỉ tồn tại một phần nhỏ tu sĩ, bọn họ tạm thời tới đây câu thông tình báo cùng với giao dịch cùng người khác.

Chưa đủ mấy trăm.

Thần thái của bọn họ phần đông là vội vàng, thường thường sau khi hoàn thành việc cần thiết thì sẽ lập tức rời khỏi, không có thời gian để mà lãng phí, chỉ là giờ phút này trên bầu trời kia, phía trên chín cái miếu thờ thật lớn, thần điện sừng sững ở chỗ cao nhất của Nghịch Nguyệt Điện, đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ lóng lánh.

Càng có tiếng nổ vang đinh tai nhức óc cực lớn vang vọng.

Sự xuất hiện của ánh sáng cùng tiếng nổ vang này, truyền khắp toàn bộ thân núi Nghịch Nguyệt Điện, trong khoảng thời gian ngắn thân núi oanh oanh rung động lắc lư, từng tòa miếu thờ lay động.

Tâm thần của tu sĩ nơi đầy đều bị chấn động, theo bản năng ngẩng đầu.

Khi nhìn rõ hết thảy đầu nguồn, ý hoảng sợ bỗng nhiên bộc phát.

“Cung điện chí cao!”

“Tình huống như thế nào, cung điện chí cao đại biểu chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện không hề ảm đạm, vậy mà đang lập lòe tia sáng.”

Tiếng xôn xao lập tức nổi lên bốn phía, đối với tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện mà nói, một màn này thật sự là quá mức kinh ngạc.

Đó là cung điện chí cao!

Đại biểu chủ nhân thần miếu chí cao của Nghịch Nguyệt Điện!

Mà vô số năm qua, Nghịch Nguyệt Điện thủy chung đều không xuất hiện chủ nhân chí cao chân chính, toàn bộ đều là do Phó điện chủ quản lý và ra lệnh, cho nên ý nghĩa của việc này tự nhiên cực lớn.

Nhưng mà một ít lão nhân trong đó, mặc dù tâm thần bọn họ cũng chấn động không nhỏ, nhưng cũng không có đạt tới trình độ kinh thiên động địa, bởi vì một màn cùng loại, mặc dù nhiều năm qua số lần xuất hiện không nhiều lắm, nhưng bọn họ cũng đã từng chứng kiến, cũng có hiểu rõ về nó.

“Lại có đại nhân vật, mở ra thí luyện Điện chủ.”

“Ta đã thấy tình huống như vậy hai lần, đáng tiếc, cửa của thần miếu chí cao vẫn không có mở ra, một đoạn thời gian sẽ lại ảm đạm.”

“Ta cũng nhìn thấy một lần, cuối cùng Ngũ điện chủ đi ra từ bên trong miếu thờ Phó điện chủ.”

Những lão nhân này cảm khái, mà sau khi bọn họ mở miệng, những tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện nơi đây cũng mới có chỗ hiểu rõ.

Nhưng mà ý chờ mong vẫn rất mãnh liệt, mặc dù không cho rằng thật sự sẽ xuất hiện chủ nhân chí cao, nhưng đại khái khả năng sẽ xuất hiện thêm một vị Phó điện chủ, đối với Nghịch Nguyệt Điện bây giờ mà nói, đây cũng là một chuyện lớn.

Dẫu sao bây giờ Nghịch Nguyệt Điện cùng Hồng Nguyệt Thần Điện đang giao chiến, thời điểm này xuất hiện tân Phó điện chủ, sẽ tăng lên sĩ khí cực lớn.

Giờ phút này tin tức truyền ra rất nhanh, từng đạo thân ảnh nhanh chóng từ bên ngoài trở về Nghịch Nguyệt Điện, đông đảo tượng thần đi ra khỏi miếu thờ rồi nhìn lên bầu trời, tiếng nghị luận và xôn xao liên tiếp vang lên.

Thậm chí miếu thờ của mấy Phó điện chủ trên bầu trời cũng đều lập lòe.

Trong năm vị Phó điện chủ xuất hiện hai vị, ngẩng đầu nhìn lên thần miếu cao nhất.

Trong lúc tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện chờ mong, trên bầu trời Nghịch Nguyệt Điện, người bên cạnh không thể chủ động đi đến, chỗ đó đã trở thành một mảnh hư vô.

Mảnh hư vô này như sương, tràn ngập phạm vi vô tận, mà nơi cuối cùng có một cái hồ nước.

Chuẩn xác mà nói, đây là một cái mặt kính cực lớn, bên trên bao trùm một tầng hồ nước.

Hồ nước óng ánh thông thấu, mặt kính vô cùng trong suốt, một mảnh thánh khiết.

Phía trên hồ nước, nổi lơ lửng một thân ảnh cao lớn.

Đó là một lão giả mặc trường bào màu trắng, hai tay trái phải giao thoa trong tay áo, đầu cúi thấp ngóng nhìn mặt hồ, vẫn không nhúc nhích.

Chỉ có tay áo cùng tóc trắng thi thoảng tung bay.

Mà trong ánh mắt nhìn mặt nước của lão giả, giờ phút này đang có rung động vang vọng, dần dần có một vòng hư ảnh mơ hồ, đang hình thành dưới nước.

Chỗ hư vô cùng với lão giả tựa như cách mặt kính, mà thân ảnh đang hình thành này dường như ở một chỗ khác trong tấm gương.

Không biết đi qua bao lâu, thân ảnh dưới nước càng lúc càng rõ ràng.

Đó là Hứa Thanh, trong ấn tượng của hắn là mình và đại sư huynh bị tia sáng thấu kính bao phủ, sau đó hết thảy cũng biến thành trống rỗng.

Mà một khắc sau khi hết thảy khôi phục, hắn liền xuất hiện ở cái mảnh hồ nước trên mặt kính này, bốn phía ngoại trừ hư vô thì không còn có cái gì, duy chỉ có mặt kính dưới chân…

Chỗ đó tựa như ẩn chứa một thế giới khác, chiếu ra thân ảnh lão giả mặc áo bào trắng.

Bọn họ song phương cách hồ kính, ánh mắt ngóng nhìn lẫn nhau.

Chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, là một đôi mắt lạnh lùng, bao hàm lãnh khốc.

Hứa Thanh cảnh giác, hắn đã dò xét bốn phía mà không nhìn thấy đại sư huynh.

“Người đến cùng với ngươi, đang ở một chỗ mặt kính khác, cân nhắc thí luyện như thế nào.”

Âm thanh bình tĩnh truyền ra từ hồ nước mặt kính dưới chân Hứa Thanh, vang vọng bên trong hư vô, dấy lên vô số hồi âm, làm cho người ta có một loại cảm giác mênh mông.

“Toàn bộ tu sĩ vào nơi đây, bất kể tu vi đều có tư cách thí luyện.”

“Nếu như thí luyện thành công, chính là chủ nhân của Thiên

Nhãn, cũng là chủ nhân của ta, thất bại thì được khế ước kém hơn, quyền lợi có được không nhiều.”

“Như vậy ngươi, có thí luyện hay không?”

Giọng nói không hề ẩn chứa cảm xúc, lạnh lùng truyền vào trong tai Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm ngâm, cũng không lập tức xác định mà hỏi một câu.

“Cần thí luyện như thế nào?”

Chương 1538: Mạch suy nghĩ mới, chí nguyện (2)

“Báo ra chí nguyện của bản thân.” Lão giả áo bào trắng dưới mặt nước nhàn nhạt mở miệng.

“Lý giải và chứng minh chí nguyện đó thích hợp để hình thành khế ước, tiến tới thể hiện ra tư cách và khả năng có thể hoàn thành là được thông qua, mà sau đó trong thời gian quy định, ngươi phải hoàn thành chí nguyện đó.”

“Sau khi thông qua, quyền hạn Thiên Nhãn được quyết định bởi trình độ lớn nhỏ của chí nguyện.”

“Nếu như chí nguyện bình thường, cho dù thông qua cũng không cách nào tấn cấp thành chủ nhân Thiên Nhãn, vẫn là khế ước thứ đẳng như trước.”

“Chỉ có chí nguyện lớn lao, mới có đủ đại nhân quả.”

“Nhưng cũng không thể tùy ý làm bậy.”

Trong lúc lão giả áo bào trắng nói thì giơ tay vung lên, tiếng nổ mạnh lập tức truyền đến, mặt nước trở nên phức tạp, hơn mười tòa băng điêu biến ảo ở.

Những tòa băng điêu này có nam có nữ, riêng phần mình tản mát ra khí tức không tầm thường, nhưng chấn động sinh mệnh đều bị phong ấn.

“Những thứ đó là người đã từng thất bại trong kỷ nguyên này, bọn họ hoặc là chí nguyện quá to lớn, đến mức vô cùng khoa trương nên bị phán định là hư giả, bị phạt ở đây, hoặc là vô lực thực hiện lời hứa, bị trói buộc đến bây giờ.”

Hứa Thanh nhanh chóng đảo mắt nhìn qua, không thấy đội trưởng ở trong đó, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra.

“Như vậy, chí nguyện của ngươi, là cái gì?” Dưới hồ nước mặt kính, lão giả áo bào trắng lạnh lùng nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy nếu như đội trưởng đã chuẩn bị lâu như vậy, đại khái là không thành vấn đề, dẫu sao mặc dù đại sư huynh có đôi khi không đáng tin cậy, nhưng ở trên đại sự vẫn là đầy đủ điên cuồng.

Cho nên chính mình trong trường hợp này, thật ra không cần vô cùng mạo hiểm đi nói cái gì mà diệt Xích Mẫu.

Chỉ cần dựa theo bản tâm là tốt rồi.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cách hồ nước nhìn nhau cùng lão giả áo bào trắng.

“Ta không có chí nguyện gì quá to lớn.”

“Ở bên trong Tế Nguyệt đại vực này, việc ta từng muốn làm nhất, là luyện chế ra đan dược có thể hóa giải nguyền rủa của chúng sinh nơi đây, nhất là nhân tộc.”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, chuyện này chính là nguyên nhân hắn đi đến Khổ Sinh sơn mạch lúc trước, gia nhập vào Nghịch Nguyệt Điện cũng là vì càng dễ thu được càng nhiều thông tin nghiên cứu về nguyền rủa.

Giờ phút này lời nói truyền ra, mặt nước xuất hiện gợn sóng, biểu cảm của lão giả áo bào trắng có chỗ biến hóa, nếu như đổi thành những thí luyện giả khác mở miệng nói như vậy, lão sẽ phán định đối phương là hư giả, nhưng thân là khí linh Nghịch Nguyệt Điện, lão có thể nhìn thấy được hết thảy sự tình của đối phương ở bên trong Nghịch Nguyệt Điện, cũng bao quát cả Giải Chú đan.

Hết thảy hành vi của đối phương, hình như đích xác là đang đi trên đường chí nguyện này.

Vì vậy một lát sau, lão giả áo bào trắng vung tay lên, mặt nước phía trước Hứa Thanh lập tức bốc lên, một lò đan cự đại biến ảo bay lên từ.

“Toàn bộ mọi thứ ở nơi đây có thể giữa không sinh có, biến hóa ra vạn vật, mặc dù cũng hư giả nhưng chỉ cần ngươi đưa ra, ta có thể huyễn hóa ra tới.”

“Ngươi có thể luyện chế ở đây, mở ra thí luyện của ngươi.”

“Thời gian trôi qua ở đây cũng khác biệt cùng bên ngoài, cho nên ngươi không cần để thời gian ở trong lòng.”

“Ngươi phải luyện chế ra một khỏa đan dược giảm xuống ít nhất hai thành nguyền rủa, như thế, coi như là thông qua khảo hạch.”

Nói xong, thân ảnh của lão giả áo bào trắng tiêu tán, không thấy tung tích.

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn lò đan trước mặt, tới gần quan sát một phen, đáy lòng nổi lên gợn sóng.

Lò đan này chân thật vô cùng, không giống như là hư ảo.

“Có thể biến ảo ra vạn vật?” Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Ta cần 10 gốc Thiên Mệnh Hoa!”

Lời hắn vừa nói ra, mặt nước bốn phía lập tức xuất hiện gợn sóng, sau đó mười giọt nước bay lên trôi nổi đến trước mặt Hứa Thanh, nước này riêng phần mình chuyển động, cuối cùng lại thật sự tạo thành 10 gốc Thiên Mệnh Hoa.

Vô luận là khí tức thảo mộc hay là dược lực ẩn chứa trong đó, đều vô cùng chân thật.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, cầm một cây tới quan sát cẩn thận, sau một lúc lâu trong mắt hắn liền có quyết đoán, ăn vào thử thưởng thức một phen.

“Hết thảy đều rất chân thật, dược hiệu cũng vậy, nhưng mà đây đều là cảm giác, trên thực tế nhập lại không tồn tại, chỉ là ta cảm thấy mình đang ăn.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Nơi đây, tồn tại một cỗ lực lượng gần giống như cải biến nhận thức bản thân, nhưng lại không giống với Thế tử lão gia gia.”

“Thế tử là bản thân có được rồi chủ động phóng xuất ra, ảnh hưởng bên ngoài.”

“Mà ở trong nơi đây, cái quyền hành này càng giống như là bị bóc tách ra, tràn ngập ở chỗ này như là công cụ vậy, có thể để người ở trong đây sử dụng!”

“Vả lại, hình như càng bá đạo hơn.”

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt và nhìn bốn phía, hắn đột nhiên cảm giác được nơi đây phi thường không tồi, vì vậy trong đầu liền hiện ra những khó khăn mình gặp phải khi nghiên cứu Giải Chú đan lúc trước.

“Hoàn cảnh của Tế Nguyệt đại vực, khiến cho rất nhiều dược thảo không có ở nơi này…”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, lần nữa mở miệng.

“Địa Đan Linh Huệ Trúc 100 năm, 1000 gốc.”

“Thiên Vụ Tiên Lung Thảo, 3000 phần!”

“Long Đằng Mộc Lôi Kích Nộn Diệp, một vạn lá!”

“Còn có Vân Vụ Bán Huyễn Hoa, Cửu Khô Thất Nuy Thảo cùng với Tang Mộc Căn 1000 năm…”

Những thiên tài địa bảo này, coi như là trong Phong Hải Quận cũng đều hiếm thấy, giờ phút này Hứa Thanh một hơi nói hơn mười loại, rất nhanh …Rất nhiều dược thảo toàn bộ xuất hiện.

Việc này khiến cho Hứa Thanh vô cùng vui mừng, vì vậy lần nữa mở miệng nói trên trăm loại, cũng đều một hơi hình thành, dù là chính giữa có sai lầm, nhưng lúc Hứa Thanh miêu tả bề ngoài cùng với dược tính, sẽ lại hội tụ ra dạng khác.

Hắn không ngừng mô tả kỹ và điều chỉnh, thảo mộc hiện ra dần hoàn toàn phù hợp nhu cầu của hắn.

Nội tâm Hứa Thanh dậy sóng, hắn đã khắc sâu ý thức được, đối với một đan sư mà nói, nơi đây chính là địa phương họ tha thiết ước mơ.

Hứa Thanh lập tức phất tay chộp tới một gốc dược thảo ngày thường hiếm thấy, sau khi nghiên cứu cẩn thận, bắt đầu dựa theo suy nghĩ trong đầu đi luyện chế, thất bại cũng không sao cả, lại cứ tiếp tục thử.

Dược thảo, vô hạn.

Mà dạng tiêu hao phung phí mà không cần lo lắng thế này, để cho tâm tình Hứa Thanh vô cùng sung sướng, đắm chìm ở, thử nghiệm hết thảy từng cái suy nghĩ và phương pháp luyện chế của mình.

“Giải Chú đan ta đã có mạch suy nghĩ, luyện chế giảm xuống hai thành nguyền rủa không khó, nhiều thêm một ít cũng là có khả năng… . .”

“Nhưng mà nơi đây, đối với ta còn có một tác dụng cực kỳ trọng yếu, đó chính là hình thành độc thảo!”

Ánh mắt Hứa Thanh nồng nhiệt.

“Hết thảy độc thảo mà ta khát vọng, đều có thể hình thành ở trong này.”

“Tuy là hư giả nhưng nhận thức là thật, bản năng của cỗ thân thể của ta cũng sẽ bởi vì thế mà hình thành!”

“Kể từ đó, thuật dung nhập Độc Cấm vào trong ánh mắt lúc trước phải ngừng lại bởi vì thiếu khuyết độc thảo, cũng có thể hoàn toàn hoàn thành ở trong nơi đây.”

Chương 1539: Luyện mục (1)

Trong thời điểm những luồng suy nghĩ của Hứa Thanh đang tuôn trào, bên trong mảnh hư vô này, trên một chỗ hồ nước khác, đội trưởng mặc một thân áo đen, chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên hư vô phía trên.

Trong thần sắc mang theo thổn thức, tựa như đang hồi tưởng nhớ lại, một vòng cảm giác tang thương thản nhiên dựng lên theo ánh mắt của y.

Hồi lâu, một tiếng thở dài bao hàm cảm xúc phức tạp truyền ra từ trong miệng đội trưởng, vang vọng bốn phương, dấy lên từng tầng dư âm, làm cho người ta có một loại cảm giác dạt dào tình cảm.

“Thiên địa nơi đây, cỏ cây nơi đây, hết thảy nơi đây, ta đều quen thuộc như vậy… . .”

Đội trưởng thì thào.

Chỉ là, không đợi dư âm lời nói của y kết thúc, một âm thanh lạnh như băng, lạnh lùng truyền ra từ trong mặt gương hồ nước dưới chân y.

“Ngươi mù hả? Nơi đây không có thiên địa, cũng không có cỏ cây, một khắc Chúa Tể tạo ra nơi đây, từ đầu đến cuối chính là hư vô.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, thần sắc như thường, không có bất kỳ lúng túng sau khi bị vạch trần nào, ngược lại đáy lòng càng đắc ý, thầm nghĩ khí linh nho nhỏ nhà ngươi thì biết cái gì, lão tử đây là đang nói chú ngữ.

Sau khi nói xong mấy câu dạo đầu, y ngẩng đầu lớn tiếng mở miệng.

“Về thí luyện nêu ra chí nguyện, ta đã nghĩ kỹ rồi!”

Mặt nước dưới chân chấn động, lão giả áo bào trắng ngóng nhìn, lạnh như băng mở miệng.

“Nói ra chí nguyện của ngươi.”

“Chí nguyện của ta rất vĩ đại, là giải cứu chúng sinh Tế Nguyệt đại vực khỏi khổ hải, dẫn dắt bọn họ đi phản kháng Hồng Nguyệt, cuối cùng ta sẽ giống như Chúa Tể năm đó vậy, chém giết Xích Mẫu rồi thôn phệ Xích Mẫu, thiên hạ đều biết, khai thiên tích địa!”

Thần sắc đội trưởng ngạo nghễ, giọng nói vang vọng.

Trong mặt gương dưới hồ nước, vẻ mặt của lão giả áo bào trắng không có bất kỳ biến hóa nào, giống như thờ ơ đối với cái chí nguyện đó, nhưng lại có từng trận khí lạnh tràn ra từ dưới chân, lan tràn toàn bộ hồ nước sau đó cuốn tới chỗ đội trưởng, hóa thành âm thanh lạnh như băng.

“Ngươi sẽ hoàn thành như thế nào?”

“Điều này đơn giản, trước tiên ta trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, đây là một bước rất trọng yếu trong một loạt kế hoạch của ta.”

“Mặt khác, ta còn có chí nguyện vĩ đại thứ hai, ta muốn đổi tên Tế Nguyệt đại vực này, trở thành … Thiên Ngưu đại vực!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra cố chấp, giọng nói sục sôi.

Lão giả áo bào trắng không nói chuyện, khí lạnh càng đậm, chậm rãi từ bát phương bao phủ tới đội trưởng.

Mắt thấy như thế, trái tim đội trưởng vui vẻ, hình như cảm thấy nói như vậy còn chưa đủ khoa trương, chưa đủ mãnh liệt, vả lại khí lạnh bốn phía lan tràn quá chậm, vì vậy y lần nữa mở miệng.

“Ta còn chưa nói xong đâu nha, ta còn có chí nguyện vĩ đại thứ ba, cuối cùng ta sẽ tiêu diệt nửa khuôn mặt Thần Linh trên bầu trời, trở thành tân Cổ Hoàng của mảnh đại lục Vọng Cổ này, nhất thống Vọng Cổ!”

“Đến lúc đó, ta quyền đánh Thánh địa, chân đạp Hoàng Thiên, vạn tộc đều phải quỳ bái ta, Chư Thiên đều phải cúi xuống vì ta.”

Nói đến đây, đội trưởng vô cùng phấn khởi, ngẩng đầu cười ha hả.

Mà ở trong tiếng cười của y, khí lạnh bốn phía lập tức tăng vọt mà lao thẳng đến y, trong chớp mắt liền bao phủ đội trưởng ở, cuối cùng… . . Hóa thành một tòa băng điêu.

Đội trưởng ở bên trong băng điêu, vẫn bảo trì thái độ cười to như trước, thoạt nhìn rất là càn rỡ.

Giờ phút này băng điêu chậm rãi trầm xuống, tan biến trên hồ nước, chìm tới chỗ sâu trong cái mảnh hư vô này…

Hiển nhiên chí nguyện của đội trưởng, bị khí linh của Nghịch Nguyệt Điện phán định là giả dối và ảo tưởng, vì vậy liền nhận lấy phong ấn trừng phạt.

Bên kia, tinh thần Hứa Thanh phấn khởi.

Sau khi suy tư, hắn liền cảm thấy ý nghĩ về Độc Cấm của mình không có vấn đề gì, duy chỉ có có một điều, đó là hắn không xác định khí linh có thể phát hiện hành vi của mình hay không.

Dẫu sao đó cũng coi như là mượn nhờ khảo hạch, tới đạt thành việc riêng của chính mình.

Cho nên vì phòng ngừa ngoài ý muốn, Hứa Thanh cảm thấy có lẽ để ổn thỏa đạt được mục đích, trước cứ luyện một chút Giải Chú đan, dùng cái này với tư cách che lấp.

Như vậy cho dù thật sự bị phát hiện, mình cũng có lí do thoái thác.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh lập tức phất tay, rất nhiều dược thảo bay tới, không ngừng chia tách và phân giải trong tay hắn.

Có lấy dịch thể, có phân mạch, có thôi hóa, có chiết cây cùng ghép nối, riêng phần mình khác biệt, điều hòa lẫn nhau.

Về thành phần đan dược căn bản, thì là Giải Chú đan mà đã Hứa Thanh luyện chế ở bên ngoài.

Những đan dược này bản thân có thể giảm xuống khoảng một thành nguyền rủa, đoạn thời gian trước lúc nhàn rỗi Hứa Thanh đã luyện chế ra không ít.

Giờ phút này hắn lại luyện chế một lần, mặc dù bộ phận đan dược từ hư biến thành thực, nhưng ở trên mặt kính hồ này, những thứ thảo dược hư ảo đó lại dung nhập vào đan, thành phần trong đó rõ ràng lại hòa hợp hoàn mỹ với nhau.

Và quan trọng nhất, mỗi một cây dược thảo này cũng vừa đúng lượng, khiến cho Hứa Thanh luyện chế, đáy lòng cũng đều cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Cần gì, liền hô cái đó.

Chỉ cần hô, liền lập tức xuất hiện.

Số năm tuổi của thảo mộc không đủ, liền gia tăng thêm, dược hiệu chưa hài lòng, liền đổi những dược thảo khác tốt hơn.

Tất cả tri thức lý luận của hắn trong những năm này, đều được bộc phát trong thời gian thật ngắn ở nơi đây, toàn bộ dược thảo mà kiếp này hắn chưa từng thấy qua, đều thuận miệng nói ở trong này liền sẽ có.

Sau khi không ngừng xác minh như thế, thuật thảo mộc của Hứa Thanh cũng tăng nhanh vượt bậc.

Từ xa nhìn lại, Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở chỗ kia, trong khi hai tay của hắn vung vẩy, vô số dược thảo vờn quanh trước mặt hắn, không ngừng cải biến hình thái.

Mà quá trình những thứ thảo dược này thôi hóa, năng lực giảm xuống nguyền rủa của đan dược cũng dần dần tăng lớn, đã sắp tiếp cận hai thành.

Hết thảy, khiến cho tinh thần Hứa Thanh chấn động.

Hắn biết phương hướng nghiên cứu lúc trước của mình không sai.

Thông qua thảo mộc để giảm xuống nguyền rủa, nguyên lý chủ yếu của cái này thật ra chính là lấy độc trị độc.

Chương 1540: Luyện mục (2)

Một mặt là bản thân đan dược ẩn chứa lực lượng Tử Nguyệt của Hứa Thanh, đây là căn bản và cũng là căn cơ, tựa như là đầu nguồn vậy.

Một phương diện khác thì là những thảo mộc biến ảo ra kia, bản thân chúng nó vốn hình thành và sinh trưởng trong sự xâm nhập của tàn diện Thần Linh, cho nên có đủ dược hiệu đặc thù.

Nhưng bên trong hiệu quả của thuốc này, phần lớn ẩn chứa dị chất với mức độ nhất định.

Phối hợp với đạo thảo mộc Bách đại sư truyền thụ, Hứa Thanh có thể tiến hành phương pháp lấy độc trị độc, từ đó đi áp chế nguyền rủa của Xích Mẫu.

Nói thì dễ dàng, nhưng trên thực tế vấn đề này cần thí nghiệm và điều chỉnh vô số lần, tiêu tốn cực kỳ nhiều thời gian và công sức, nếu tiến hành ở bên ngoài, muốn hoàn thành mà chỉ dựa vào lực lượng một mình Hứa Thanh thì rất khó làm được, gần như là không thể.

Mà khó khăn nhất vẫn là nguyên vật liệu, căn bản ngoài thực tế cũng không có nhiều thiên tài địa bảo và thảo mộc như vậy để hắn thử nghiệm, không thể làm từng trường hợp mà tìm ra cách điều chế chính xác.

Nhưng ở trong nơi đây, hết thảy đều không là vấn đề.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

“Thực vật, đích xác là chìa khoá mở ra con đường Thần Linh.”

Hứa Thanh thì thào, hắn rất rõ ràng, thật ra đó cũng là nhận thức của Chúc Chiếu.

Thời gian cứ như vậy trôi, bảy ngày qua đi.

Trong bảy ngày này, đối với không gian bên ngoài thì chỉ là một canh giờ.

Điểm này thì người khác ở nơi đây sẽ rất khó biết được cụ thể, nhưng trong cơ thể Hứa Thanh có Nhật Quỹ, thông qua kim đồng hồ của Nhật Quỹ nên hắn có thể cảm nhận thời gian biến hóa và có độ lệch rõ ràng.

"Bên ngoài một canh giờ, trong nơi đây chính là bảy ngày, nói cách khác bên ngoài một ngày, nơi đây gần 3 tháng?"

Hứa Thanh hơi giật mình, loại năng lực này thực sự quá kinh người, hắn theo bản năng cảm giác hẳn không phải là trôi qua vô hạn theo như lời lão giả áo bào trắng nói, đại khái sẽ tồn tại giới hạn cuối cùng.

"Nơi đây sẽ không thể kéo dài vĩnh cửu... Thời gian của ta không nhiều lắm."

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh lặng yên cải biến đan phương, nhìn như một mực luyện đan, nhưng bên trong mỗi 7-8 gốc dược thảo biến hóa ra, sẽ pha kèm một cây độc thảo.

Sau khi số lượng đạt đến trình độ nhất định, Hứa Thanh bắt đầu luyện chế độc đan.

"Lạc Nguyệt Toái Tinh Diệp, Cửu Minh Linh Ngô Căn, Bất Tử Thi Hồng Huyết... . ."

Hứa Thanh bất động thanh sắc, đè xuống kích động trong lòng, chậm rãi hô để hóa độc thảo trong trí nhớ ra, bắt đầu luyện chế độc đan.

Những độc đan đó đều là độc đạo hắn nghiên cứu nhiều năm qua, nhưng thủy chung bởi vì không có tài liệu mà không cách nào thử nghiệm, giờ phút này theo hắn luyện chế, tâm tình Hứa Thanh vô cùng khoan khoái dễ chịu, cảm thấy đối với đan tu mà nói, nơi đây quả thực chính là Thánh địa.

Tạo nghệ thảo mộc của hắn, cũng lần lượt tăng lên trong lúc luyện chế ở nơi này.

Không chỉ là những cây độc thảo hiếm thấy được hắn huyễn hóa ra, còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo, có thể nói là có đủ mọi thứ.

Thậm chí hắn còn thử nghiệm đắp nặn độc vật, nhưng đáng tiếc chúng nó không cách nào hình thành ở chỗ này.

Điều này cũng khiến cho Hứa Thanh có chút tiếc nuối.

Nhưng vẫn còn rất tốt, ít nhất thảo mộc đầy đủ, vì vậy trong khi thời gian ngày lại ngày trôi qua, độc đan Hứa Thanh luyện chế ra càng lúc càng nhiều.

Bích Linh Độc Túc Tán, Tuyệt Âm Yên Hồng Đan, Tam Thủ Chậm Vũ Hoàn, Thiên Dạ Vong Hồn Khiếu, Đoạn Tâm Liệt Thần Dịch, Hỏa Phần Lôi Đằng Tán, Khuê Ninh Tuyệt Mệnh Độc.

Bán Biên Nguyệt, Thất Tức Tiếu, Dương Hỏa Nhan, Cửu U Kiều.

Hứa Thanh nhìn tới tất cả đan dược lớn nhỏ đủ mọi màu sắc trước mặt, trong lòng dâng lên vô tận gợn sóng, hắn rất khát vọng và ao ước những đan dược này có thể thật sự được đem ra khỏi nơi đây.

“Nếu có những chất độc này… . . Chiến lực của ta sẽ đề cao rất nhiều.”

Hứa Thanh thở dài trong đáy lòng, hắn biết rõ việc này không thực tế, vì vậy giơ lên một khối, trực tiếp để vào trong miệng, chậm rãi nhấm nháp.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể của hắn chấn động, cảm nhận được độc bộc phát.

Mà đúng lúc này trong mặt gương hồ nước dưới chân hắn, thân ảnh lão giả áo bào trắng hiển lộ ra, lão nhìn qua Hứa Thanh, thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, nhàn nhạt mở miệng.

“Những thứ đó đều là hư giả, ngươi nuốt vào vô dụng.”

Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn lão giả áo bào trắng, vừa để cho thân thể nhớ kỹ cảm giác nuốt độc đan mang đến, vừa khàn khàn mở miệng.

“Ta luyện chế Giải Chú đan gặp bình cảnh, cần lấy những phương thức khác kích thích để phá vỡ, cho nên dù là hư giả, cũng muốn đích thân thử nghiệm, cảm thụ biến hóa hư giả này, tìm kiếm khả năng phá vỡ bình cảnh.”

Lão giả áo bào trắng liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, lại nhìn những khỏa đan dược đủ mọi màu sắc trước mặt hắn.

Hứa Thanh hít sâu, lại giơ tay lên cầm lấy một khỏa, ở trong ánh mắt đối phương, tiếp tục nuốt vào, tiếp tục cảm thụ.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua nửa tháng.

Hứa Thanh hầu như đã huyễn hóa ra đến hơn chín thành độc dược trong trí nhớ của mình, mà độc đan cũng là như thế, thậm chí còn có một ít là hắn tự sáng tạo ra.

Mà trong quá trình không ngừng nuốt vào này, con ngươi trong hai mắt của hắn dần dần biến lớn, cuối cùng thay thế tròng trắng mắt, khiến cho nhìn tổng thể hai mắt là một mảnh đen nhánh.

Về phần lão giả áo bào trắng kia, những ngày này lão nhiều lần xuất hiện để ngóng nhìn Hứa Thanh.

Nguyên bản lão thấy rất khó hiểu, không biết được đến cùng là Hứa Thanh đang làm cái gì, rõ ràng nơi đây đều là hư giả, ăn nhiều đan dược hư giả như vậy, với góc nhìn và nhận thức của lão là không có ý nghĩa.

Cho đến khi… . . Lão chú ý tới hai mắt Hứa Thanh, trong khoảnh khắc ấy, lão giả áo bào trắng có chỗ hiểu ra.

“Đan dược cùng thảo mộc là hư giả, nhưng cảm giác thân thể là thật, người này… Là đang ghi nhớ những cảm giác sau khi nuốt vào những thứ thảo mộc và đan dược này!”

“Hắn là đang ghi nhớ lại, từ đó vô hình cướp đoạt nguyên lực nơi đây!”

Vẻ mặt của lão giả áo bào trắng không còn là lạnh lùng, mà đã lần đầu tiên có một chút cảm xúc chấn động, đã có kinh ngạc, cũng có tức giận.

“Một canh giờ sau thí luyện kết thúc, nếu như đến lúc đó ngươi không cách nào hoàn thành, sẽ phải chịu trừng phạt phong ấn!”

Chương 1541: Luyện mục (3)

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hắc mang, bây giờ hắn cách điểm hoàn thành cuối cùng chỉ kém một bước nhỏ.

Thế là sau khi khẽ gật đầu, hắn nhắm mắt lại, hai tay bấm niệm pháp quyết rồi chợt vung lên, một gốc độc thảo lập tức lần nữa huyễn hóa ra tới.

Số lượng rất nhiều, trực tiếp đến mấy nghìn gốc.

Giờ phút này sau khi biến ảo, Hứa Thanh không đủ thời gian đi luyện chế, hắn chợt mở cái miệng rộng mà trực tiếp nuốt tới những dược thảo đó, càng có một số gốc bị hắn giơ tay lên oanh một quyền, trực tiếp đánh mịn thành sương mù để bao phủ toàn thân.

Thanh âm xì xì vang vọng, Hứa Thanh bị sương mù bao phủ, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ, lực lượng Độc Cấm lập tức bộc phát ở.

Một màn này khiến cho lão giả áo bào trắng thay đổi sắc mặt, trong phán định của lão, người thí luyện giả trước mắt này đã xuất hiện biến hóa không ổn định, vì vậy phất tay, khí lạnh từ dưới chân tràn ra, thẩm thấu qua hồ nước sau đó xuất hiện ở bốn phía Hứa Thanh.

Khí lạnh càng lúc càng đậm, trong đó ẩn chứa lực lượng đóng băng hết thảy, từ bát phương lan tràn về phía Hứa Thanh.

Những nơi đi qua, trên mặt hồ nước truyền đến âm thanh ken két, nhanh chóng đóng băng lại, mắt thấy mảnh khí lạnh sẽ bao phủ Hứa Thanh.

Đúng lúc này khói độc ngoài thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên cuộn trào, toàn bộ cuốn ngược vào.

Giống như Hứa Thanh trong sương mù đã trở thành vòng xoáy hắc động, trong chớp mắt liền hút vào toàn bộ khói độc.

Mà theo khói độc biến mất, thân ảnh Hứa Thanh liền hiển lộ rõ ràng, ngay khoảnh khắc này hai mắt hắn cũng bỗng nhiên mở ra!

Hai mắt đen nhánh tựa như vực sâu, hễ là người nhìn vào đôi mắt của hắn thì tựa như đang ngóng nhìn vực sâu, lại như bị vực sâu ngóng nhìn.

Ánh mắt kia thâm sâu vô cùng, giống như ẩn chứa đêm tối vĩnh hằng, đủ để cho kẻ nhìn chăm chú thì tâm thần dấy lên chấn động cực lớn.

Kinh người nhất, là ánh mắt từ đôi mắt ấy… . . Mang theo dị chất!

Dị chất này đặc thù, có thể khiến cho người nhìn tới lập tức bị Độc Cấm nhiễm vào thân hồn.

Chính là Độc Cấm Mục!

(*Mục: Mắt, ánh mắt)

Thân thể lão giả áo bào trắng chấn động, một cái chớp mắt này chỗ mặt kính hồ nước của lão rõ ràng cũng xuất hiện màu đen, từng sợi như mực tràn vào.

“Lớn mật!”

Lão giả áo bào trắng gầm nhẹ một tiếng, hồ nước bốc lên, mặt kính lập lòe, khí lạnh bộc phát ngập trời.

Mà đúng lúc đó Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, bỏ qua khí lạnh vọt tới bốn phía, cúi đầu nhìn tay phải giơ lên của mình.

Chỗ đó, có một khỏa đan dược.

Dưới ánh mắt của hắn, lực lượng Độc Cấm của hắn nhiễm vào trong, tính chất bên trong đan dược này nhanh chóng cải biến, dược hiệu giảm xuống nguyền rủa trong đó cũng nhanh chóng bốc lên.

Độc Cấm của Hứa Thanh không chỉ là ẩn chứa thần trớ, còn bao hàm hết thảy độc lúc trước hắn nuốt vào, giờ phút này toàn bộ đều hội tụ trong ánh mắt, dung nhập vào trong Giải Chú đan.

Những độc chất hư ảo đó hòa hợp cùng một chỗ với đan dược, ảnh hưởng ở, cân bằng ở, phát huy ở.

Cũng vào thời khắc ấy, công hiệu của khỏa Giải Chú đan này liền bộc phát ra, từ tiếp cận hai thành, trực tiếp bộc phát đến có thể giảm xuống ba thành, và vẫn còn tiếp tục.

Cuối cùng bên trên tràn ra một mảnh ánh sáng uẩn màu tím khiến bốn phương mông lung, lúc này Hứa Thanh ngẩng đầu, nháy mắt khí lạnh phong ấn bốn phía tràn đến, nói ra câu nói sau cùng.

“Đan này, cuối cùng hoàn thành, nó có thể giảm xuống… . . Năm thành nguyền rủa!”

Lời nói truyền ra, đồng thời khí lạnh bao phủ toàn thân Hứa Thanh, thân thể của hắn bị pháp tắc nào đó tác động khiến không thể chống cự, trực tiếp hóa thành băng điêu, không còn nhúc nhích.

Duy chỉ có viên đan dược từ trong tay hắn hạ xuống, trôi lơ lửng ở tầng băng phía trên hồ nước, lập lòe uẩn tím, đồng thời cũng làm cho người ta có một loại cảm giác hư ảo.

Sau một lúc lâu viên đan này dung nhập trong tầng băng, xuất hiện ở trong tay lão giả áo bào trắng.

Lão giả áo bào trắng nhìn qua đan dược trước mặt, thần sắc lần nữa biến hóa, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó khó hiểu, lại tiếp tục mờ mịt, rồi cuối cùng do dự.

Lấy cả đời khí linh của lão, chưa từng gặp qua đan dược thế này.

Hồi lâu, lão bỗng nhiên thổi ra một hơi về viên đan dược đó.

Trong một hơi này, viên đan lại từ hư ảo biến thành chân thật.

Sau đó lão vung tay lên, lập tức có một băng điêu xuất hiện và hòa tan trước mặt lão, bên trong lộ ra một người đại hán trung niên.

Đại hán này toàn thân ầm ầm bộc phát tu vi Quy Hư, sau khi thức tỉnh thì gã hơi sửng sốt một chút, cũng không lựa chọn chạy trốn mà cung kính chắp tay về phía lão giả áo bào trắng.

“Gặp qua đại nhân.”

“Ăn.” Lão giả áo bào trắng mặt không cảm xúc, lạnh lùng mở miệng, sau đó đưa đan dược trong tay ra, rơi vào trước mặt đại hán.

Bản dịch tại bach-ngoc-sach, vip

Đại hán do dự, nhưng vẫn là lựa chọn tuân theo, gã tiếp nhận đan dược nhìn một chút, thần sắc hơi động, tiếp theo một hơi nuốt vào và nhắm mắt cảm nhận.

Một lát sau thân thể của gã bỗng nhiên chấn động mãnh liệt, run rẩy và chợt mở mắt, há miệng phun ra một miệng lớn máu tươi đỏ thẫm.

Mà bên trong mảnh máu tươi kia, thình lình ẩn chứa nồng đậm nguyền rủa cùng khí tức hư thối, hội tụ cùng một chỗ trên không trung, bên trong mơ hồ huyễn hóa ra hư ảnh Hồng Nguyệt, trong đó còn có lực lượng nguyền rủa, liền muốn bộc phát.

Nhưng lão giả áo bào trắng hừ lạnh một tiếng, mảnh hư vô này lập tức nổ vang, phủ xuống trấn áp.

Lập tức mảnh máu tươi trực tiếp hóa thành khối băng rồi rơi xuống hồ nước, hết thảy chấn động trong đó cũng đều bị phong ấn.

Làm xong những thứ này, lão giả áo bào trắng nhìn qua đại hán, trong mắt lộ ra kỳ mang, đồng thời biểu cảm lại một lần nữa xuất hiện biến hóa, lộ ra chấn động.

Mà đại hán kia cũng tương tự chấn động, gã cảm thụ thân thể một chút, hoảng sợ nghẹn ngào.

“Nguyền rủa của ta. . . . . Vĩnh viễn giảm bớt một nửa!!”

“Đại nhân, đây là đan gì?”

Chương 1542: Luyện mục (4)

Lão giả áo bào trắng không trả lời vấn đề này của đại hán, lão hất tay áo lên, khí lạnh lại lập tức cuốn đến, thân hình đại hán kia lại hóa thành băng điêu, chìm vào dưới hồ.

Làm xong những thứ này, lão giả áo bào trắng đứng ở nơi đó ngẩn người một lát, thân thể tương tự chìm vào bên trong hồ.

Lúc xuất hiện, đã thình lình đến nơi trước tòa băng điêu Hứa Thanh.

Ngóng nhìn băng điêu trước mắt, lão giả áo bào trắng lần nữa trầm mặc, một lát sau lão giơ tay lên, điểm vào mi tâm Hứa Thanh.

Dưới một điểm này, băng điêu nhanh chóng hòa tan, trở thành sương mù tứ tán ra, thân thể Hứa Thanh trong đó chấn động, ý thức thức tỉnh.

“Gặp qua tiền bối.”

Hứa Thanh không có quá nhiều ngoài ý muốn, bất kể đối phương lý giải hành vi của hắn trong khoảng thời gian này như thế nào, cũng đều không trọng yếu, quan trọng là ... Hắn dùng hành động nói cho đối phương biết, hết thảy cử động lúc trước của mình, thật ra đều là khâu luyện chế Giải Chú đan.

Cái ánh mắt lúc cuối cùng, để cho đan dược xuất hiện tình huống gần như thăng hoa kia, liền đủ để giải thích hết thảy.

Lão giả áo bào trắng ngóng nhìn Hứa Thanh, trong thần sắc mang theo kỳ dị, hồi lâu âm thanh trầm thấp vang vọng trong mảnh hư vô này.

“Từ xưa đến nay, có tổng cộng bảy mươi chín vị tham gia khảo hạch thông qua cửa thứ nhất, mà trong một kỷ nguyên này thì không nhiều lắm, chỉ có ba vị.”

“Hôm nay ngươi, là vị thứ tư.”

“Nhưng người trước ngươi, bọn họ mặc dù cũng phát hạ chí nguyện phù hợp và biểu hiện có tư cách hoàn thành, vả lại về sau cũng đích xác là hoàn thành, nhưng bọn họ cũng không phải là chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, đều là khế ước thứ đẳng.”

“Bởi vì trên thực tế, thông qua được cửa ải này vẫn không có cách nào trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện… Một hồi ngươi đi vào liền biết rõ nguyên nhân.”

“Ngươi chỉ có thời gian nửa năm, nếu như trong vòng nửa năm không cách nào hoàn thành, cũng chỉ có thể ký kết khế ước thứ đẳng.”

Lão giả áo bào trắng nhìn qua Hứa Thanh, giơ một ngón tay chỉ vào hồ nước, hồ nước lập tức bốc lên, một tòa thạch môn cực lớn tràn đầy cảm giác hoang cổ, ầm ầm nổi lên từ.

Thạch môn này cao ngàn trượng, tràn đầy tang thương, mang theo dấu vết năm tháng trôi qua, dường như là tới từ Viễn Cổ, xuất hiện ở nơi đây.

Nó không cần đẩy ra, bởi vì ở bên trong có một đạo khe hở đủ cho người đi vào.

Xuyên thấu qua khe hở, Hứa Thanh lờ mờ nhìn thấy, hình như bên trong tồn tại một tòa cung điện.

Hứa Thanh có chút do dự, lời nói của lão giả áo bào trắng để cho hắn nghĩ tới đội trưởng, vì vậy chắp tay với lão giả.

“Tiền bối, người thí luyện giả cùng nhau đến với vãn bối, y có thông qua được hay không?”

“Chí nguyện của y lớn đến mức nực cười, đã gieo gió gặt bão.”

Lão giả áo bào trắng nhàn nhạt mở miệng, nhấc chân đạp mạnh xuống dưới, mặt nước lập tức nổi gợn sóng, lộ ra hơn mười tòa băng điêu trong chỗ sâu.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn lại, phát hiện bên trong đã nhiều thêm một cái, chính là đại sư huynh.

Đội trưởng bảo trì thái độ cười to, cảm giác cuồng vọng vô cùng rõ ràng.

Hứa Thanh nhíu mày, cái này có chút không giống cùng dự liệu của hắn, vì vậy trầm ngâm trong lòng, nghĩ tới những lời đội trưởng nói trước khi thí luyện.

Kết hợp với nhận thức với đại sư huynh, Hứa Thanh cảm thấy chuyện này tám chín phần mười là đội trưởng cố ý, y cố tình muốn bị đóng băng.

“Nếu như cuối cùng ngươi có thể thông qua, trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, ngươi sẽ có quyền hạn đặc xá hết thảy người bị phong ấn ở nơi đây.”

“Hiện giờ, vào đi thôi.”

Trong mắt lão giả áo bào trắng như có thâm ý liếc nhìn Hứa Thanh, thân thể chậm rãi chìm vào hồ nước, không thấy tung tích.

Rất nhanh, nơi đây cũng chỉ còn lại có một mình Hứa Thanh cùng với thạch môn khổng lồ.

Hứa Thanh đứng trước thạch môn, thở sâu một cái sau đó không chần chừ nữa, cất bước về phía trước, đi vào khe hở thạch môn giống như hạp cốc này.

Càng đi càng xa.

Cũng càng lúc càng gần cung điện trong đó.

Cho đến khi một mảnh ánh sáng chiếu vào trước mắt Hứa Thanh, tràn ngập thế giới của hắn.

Cùng lúc đó bên trong Nghịch Nguyệt Điện, tái khởi xôn xao.

Mấy canh giờ trước, thần miếu cao nhất trong Nghịch Nguyệt Điện lập lòe đã hấp dẫn không ít tu sĩ chú ý, ngay cả Phó điện chủ cũng đã đến hai vị.

Mà bây giờ trôi qua mấy thời thần, theo tin tức truyền ra thì tu sĩ trở về Nghịch Nguyệt Điện chứng kiến một màn này cũng càng lúc càng nhiều.

Tiếng nghị luận cũng truyền ra liên tiếp.

Thả mắt nhìn đi, đầy trời đều là tượng thần, bên trong còn có một chút càng là tùy tùng của Đan Cửu đại sư, mặc dù bọn họ không biết được người khiến cho hết thảy mọi thứ đang xảy ra hiện giờ, lại chính là do vị đại sư khiến cho bọn họ cuồng nhiệt, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc bọn họ ở ngay lúc này tiếp tục tuyên dương danh tiếng của Đan Cửu đại sư.

Đại biểu trong đó, chính là gã hàng xóm của Hứa Thanh, pho tượng người này là một đại hán để hở ngực, dẫn dắt hơn ngàn tùy tùng trung thành của Đan Cửu đại sư, phân tán trong đám người để ca tụng Đan Cửu đại sư.

Mà đang ở thời điểm Nghịch Nguyệt Điện náo nhiệt khó được như thế, cung điện trên bầu trời cao nhất đột nhiên ầm ầm chấn động, lập lòe tia sáng vạn trượng, ánh sáng rực rỡ tràn ngập bát phương.

Càng có cảm giác thần thánh bốc lên ở.

Một màn này, liền lập tức đưa tới vạn chúng nhìn chăm chú.

“Thành công?”

“Chẳng lẽ. . . . . Nghịch Nguyệt Điện sẽ xuất hiện Điện chủ!!”

“Quá đột nhiên. . . . .”

Âm thanh xôn xao bộc phát từ trong miệng mọi người trên thân núi Nghịch Nguyệt Điện, đồng thời cũng có cảm giác chờ mong không ngừng bốc lên ở nơi đây.

Thả mắt nhìn đi, tượng thần đầy trời đều ngóng nhìn cửa lớn của tòa thần điện cao nhất, chờ đợi chỗ đó mở ra.

Chỉ là thời gian cứ trôi, qua một nén nhang mà tia sáng trên tòa thần miếu chí cao vẫn lập lòe như trước, nhưng cửa lớn vẫn đóng chặt như cũ, không có ai đi ra.

Một màn như thế, khiến cho thần sắc của rất nhiều lão nhân Nghịch Nguyệt Điện ảm đạm xuống.

“Chẳng lẽ cái truyền thuyết kia về Nghịch Nguyệt Điện, là sự thật. . . . .”

Chương 1543: Đồ đằng (1)

Thiên địa trong Nghịch Nguyệt Điện, bởi vì thần điện cao nhất tràn ra ánh sáng nên đã tạo thành chấn động cùng xôn xao, nhưng theo thời gian trôi qua, theo cửa lớn thủy chung không mở ra, tất cả âm thanh cũng dần dần bình thường lại.

Chờ mong cũng dần dần bị thất vọng thay thế.

Cho đến khi ánh sáng trong cung điện cao nhất trở nên ảm đạm, chỉ còn lại một chút ánh sáng nhạt lập lòe, cảm giác tiếc nuối lan tràn bát phương.

“Thật ra bên trong Nghịch Nguyệt Điện một mực truyền lưu một cái truyền thuyết.”

“Trong truyền thuyết, năm đó Hồng Nguyệt Xích Mẫu một mình đối đầu với đời trước của Nghịch Nguyệt Điện, đã hạ xuống nguyền rủa, nguyền rủa nó… . . Sẽ vĩnh viễn không xuất hiện chủ nhân mới.”

“Cho nên từ xưa đến nay, thần điện cao nhất đã rất nhiều lần chợt hiện ra tia sáng, đã rất nhiều lần rung động, nhưng từ đầu đến cuối, cửa lớn của nó đều không mở ra dù chỉ một lần.”

Giữa không trung, hai vị Phó điện chủ than nhẹ một tiếng.

“Vị đạo hữu đó đã thông qua được cửa thứ nhất, nhưng cũng tương tự với vị Phó điện chủ thứ nhất cùng với lão Tứ và ta lúc trước, đều không thể thông qua cửa thứ hai, không đẩy được cửa ra.”

“Xem ra chúng ta lại nhiều thêm một đồng bạn rồi, đối với chúng ta mà nói, vào thời điểm này có thể nhiều thêm một vị Phó điện chủ, cũng là chuyện tốt!”

Trong lúc hai vị này Phó điện chủ truyền âm với nhau, tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện ở đây cũng riêng phần mình thở dài.

Mặc dù xuất hiện thêm một vị Phó điện chủ, điều này cũng có khích lệ cực lớn đối với bản thân mọi người, nhưng thần điện cao nhất chấn động ở ngay thời điểm này, tựa như cho mọi người hy vọng.

Nhất là trong thời kỳ đang chiến tranh, niềm hy vọng ấy khiến cho rất nhiều tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện càng khát vọng xuất hiện một chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện chân chính.

Trong một khắc cuối của sinh mệnh, bọn họ cần một người có thân phận Điện chủ đến lãnh đạo bọn họ, bộc phát ra hào quang rực rỡ của chính mình, thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh hủy diệt hết thảy.

Mà hy vọng như thế, giờ phút này đã hóa thành thất vọng, đã trở thành tiếc nuối, sau đó bên trong Nghịch Nguyệt Điện lâm vào một mảnh trầm mặc.

Cùng lúc đó, trong thần điện cao nhất trên bầu trời Nghịch Nguyệt Điện, Hứa Thanh mở mắt ra.

Nếu so với miếu thờ tầm thường, thần điện này lớn hơn rất nhiều, bốn phía cao rộng, có chín mươi chín cây cột cực lớn chống đỡ mái vòm của tòa điện này.

Ngẩng đầu nhìn, nhật nguyệt tinh thần do mái vòm hình tròn huyễn hóa ra đang chậm rãi chuyển động, mà chính giữa thì có một mặt kính cực lớn lập lòe ánh sáng bảy màu.

Trong đó thình lình chiếu rọi quang cảnh thân núi Nghịch Nguyệt Điện.

Trừ bên ngoài cái này ra, trên vách tường của thần điện này còn điêu khắc rất nhiều đồ đằng thần bí, chúng nó có rất nhiều phù văn, có rất nhiều hình thú, có cái là đường nét hình người. Từng cái đều tản ra từng trận uy áp kinh tâm động phách.

Về phần chỗ cao nhất trên đại điện, nơi đó tồn tại một tòa tế đàn, bên trên xây dựng điện thờ cực lớn, trong đó thình lình có một cái tượng thần, đứng sừng sững ở.

Tượng thần này khác biệt cùng với pho tượng miếu thờ bên ngoài, cũng không phải dáng vẻ đặc thù gì, mà là một người.

Bộ dạng đó, chính là Chúa Tể Lý Tự Hóa!

Giờ phút này hai mắt tượng thần mở ra, thần thái bên trong thuộc về Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngóng nhìn bốn phương, nhớ lại một màn lúc trước.

Hắn nhớ kỹ mình từ khe hở của thạch môn đi tới, lúc tia sáng chiếu rọi thế giới của mình, trong nháy mắt tiếp theo lúc hắn mở mắt ra, liền xuất hiện ở nơi này.

“Cung điện cao nhất?”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn mặt kính trên mái vòm, nhìn qua cảnh bên ngoài được chiếu trên đó, cảm nhận được tiếc nuối cùng thất vọng trên người những tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện phía ngoài giờ phút này.

Tiến tới nhớ lại lúc chính mình đã từng đi đến Nghịch Nguyệt Điện, ngẩng đầu nhìn lên tòa cung điện cao nhất trôi lơ lửng ở phía trên chín đại thần miếu.

Một lát sau Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn cửa lớn thần miếu ở nơi xa.

“Tại sao lão giả áo bào trắng do khí linh của Nghịch Nguyệt Điện biến thành lại nói với ta là còn có cửa thứ hai, là cánh cửa này sao?”

Hứa Thanh trầm ngâm, cất bước đi ra.

Trong tiếng nổ vang, tượng thần Lý Tự Hóa chỗ hắn đi xuống tế đàn, đi tới bên cạnh cửa lớn.

Đứng ở chỗ này và Hứa Thanh nheo mắt lại, sau khi quan sát một chút liền giơ tay lên, hung hăng đẩy ra phía ngoài.

Đẩy một cái, cánh cửa lớn không chút lay động, thật giống như bị triệt để khóa lại, khó có thể rung chuyển chút nào, ngay cả tiếng vang cũng đều không truyền ra nửa điểm.

Hứa Thanh nhíu mày mà vận hành tu vi trong cơ thể, vận toàn lực để cưỡng ép đẩy ra, nhưng vẫn không có bất kỳ tác dụng nào.

Cánh cửa cũng không thèm rung một chút.

Hứa Thanh giơ tay lên, suy nghĩ một chút sau đó hai mắt lập tức đen nhánh, lực lượng Độc Cấm theo ánh mắt nhìn đến trên cửa, Tử Nguyệt trong cơ thể càng là cuộn trào, Thần Tàng ở bên trong lên xuống, rất nhiều máu tươi tràn ra từ trên người Hứa Thanh rồi hội tụ ngoài thân thể, vờn quanh tạo thành vòng xoáy huyết sắc.

Cuối cùng, oanh về phía cánh cửa.

Vậy mà cánh cửa vẫn không vang động nửa điểm, mà vào thời khắc này thần sắc Hứa Thanh bỗng nhiên biến hóa, hắn nhanh chóng lui ra phía sau.

Ngay khi hắn lui ra phía sau, trên cửa lập tức lập lòe quang mang màu đỏ, một hình đồ đằng cực lớn hiển lộ ra ở bên trong cửa.

Đồ đằng này rõ ràng là một thân ảnh hai tay che mắt, toàn thân chảy xuôi máu tươi.

Rõ ràng thoạt nhìn rất tà ác, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, tràn ngập bát phương.

Tạo hình này, chính là bộ dạng Xích Mẫu.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, Tử Nguyệt trong cơ thể ba động kịch liệt, hắn cảm giác đến khí tức Xích Mẫu, hình như đồ đằng này. . . . . Chính là Xích Mẫu vẽ ra.

“Cửa thần điện chí cao của Nghịch Nguyệt Điện, vậy mà lại có ấn ký của Xích Mẫu!”

“Đây là cửa thứ hai?”

Hứa Thanh cảm thấy việc này không bình thường, điều ấy không giống như là khảo hạch cửa thứ hai, càng giống như là phong ấn của Xích Mẫu đối với Nghịch Nguyệt Điện.

Chương 1544: Đồ đằng (2)

“Cho nên, trên thực tế cũng không có cửa khảo hạch thứ hai, mà có lẽ chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện vốn có thể xuất hiện rất sớm, nhưng trước ta thì toàn bộ người thông qua khảo hạch đều dừng lại ở nơi này.”

“Không cách nào phá vỡ phong ấn của Xích Mẫu, thì không cách nào đẩy cửa ra, cũng khó có thể trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện.”

Hứa Thanh suy nghĩ và có chỗ hiểu ra, sau đó hắn lần nữa đi tới trước cánh cửa để quan sát cẩn thận, lúc này còn tràn ra lực lượng Tử Nguyệt của chính mình.

Nhưng đáng tiếc, cánh cửa này cực kỳ mẫn cảm đối với lực lượng Tử Nguyệt của hắn, thường thường vừa xuất hiện là sẽ tạo ra chấn động kịch liệt.

Đến cuối cùng Hứa Thanh dứt khoát thu liễm lực lượng Tử Nguyệt, mà dùng hai mắt đen nhánh, lấy lực lượng Độc Cấm của mình xâm nhập, từ đó đi cảm thụ.

Thời gian trôi qua, mấy ngày sau thông qua Độc Cấm lan tràn, Hứa Thanh dần dần đã hiểu đại khái đối với cánh cửa cùng với đồ đằng ở bên trên.

Mà theo hắn hiểu rõ, thần sắc của hắn đầu tiên là kỳ dị, mà sau đó lại biến thành ngưng trọng.

Để cho hắn ngưng trọng, là thông qua Độc Cấm, Hứa Thanh cảm nhận được toàn bộ miếu thờ ở thân núi bên ngoài, thời khắc tản ra một chút khí tức không nhìn thấy.

Không có bất kỳ một người nào phát hiện ra những thứ khí tức đó, chúng nó đang bị cái đồ đằng này hấp thu, cụ thể là cái gì thì tạm thời Hứa Thanh còn không cách nào phân biệt.

Mà thứ để cho vẻ mặt của hắn kỳ dị, là hắn cảm ứng được góc phải bên dưới cái đồ đằng cực lớn này, chỗ đó lại còn có một cái đồ đằng nhỏ, chỉ bất quá là một mảnh mơ hồ như ẩn như hiện.

Nếu như không phải Độc Cấm của Hứa Thanh lan tràn toàn bộ khu vực, lại có lực lượng Tử Nguyệt khiến cho đồ đằng Xích Mẫu chấn động, thì hắn cũng rất khó phát hiện.

Mà cái bộ dáng đồ đằng nhỏ này, chính là căn nguyên để cho thần sắc của Hứa Thanh kỳ dị.

Nó rõ ràng giống như đúc cùng khuôn mặt của đội trưởng.

Lúc Hứa Thanh phát hiện ra nó, thấy nó đang lén lút cắn gặm đồ đằng của Xích Mẫu, mặc dù mỗi một lần chỉ có thể cắn một ngụm nhỏ nhưng tốc độ rất nhanh, tựa như chó điên vậy.

Chỉ là sau mỗi một lần gặm cắn, đồ đằng của Xích Mẫu cũng sẽ tự động khôi phục.

“Đại sư huynh?”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, thử nghiệm truyền ra chấn động tới đồ đằng nhỏ kia.

Một cái chớp mắt chấn động này truyền tới, đồ đằng nhỏ đang điên cuồng gặm cắn bỗng nhiên chấn động, chợt ngẩng đầu và trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên, cấp tốc đáp lại.

“Tiểu Thanh!”

“Rốt cuộc ta đợi đến lúc ngươi tới rồi, ta biết ngay ngươi nhất định sẽ xuất hiện!”

Cảm giác thấy Hứa Thanh, đội trưởng kích động, y nhanh chóng vùng vẫy khiến toàn thân lập lòe ánh sáng màu lam, cuối cùng hiện ra từ góc phải dưới cánh cửa mà nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nhìn đội trưởng.

“Đại sư huynh, ngươi. . . . . Tại sao lại ở chỗ này?”

Đội trưởng vẻ mặt đắc ý, cười ha ha.

“Thế nào, có thấy ngoài ý muốn hay không?”

“Đây chính là kế hoạch ta nói cùng ngươi lúc trước!”

“Kế hoạch lần này của ta vô cùng ổn thỏa đó nha, sau khi vào thí luyện liền cố tình khiêu khích khí linh, để cho nó biến ta trở thành băng điêu, chìm vào chỗ sâu trong hồ nước.”

“Như vậy ta liền có thể dùng thủ đoạn còn sót lại năm đó của ta ở nơi đây, vượt qua hết thảy khảo hạch mà trực tiếp xuất hiện ở trong cánh cửa này.”

“Tiếp đó thông qua đẩy cửa ra, sẽ thu được quyền hạn Nghịch Nguyệt Điện, trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện.”

“Một khi thành công, ta có thể mượn nhờ sức mạnh Nghịch Nguyệt Điện để tìm được toàn bộ vị trí của những mảnh thân thể bị chia nhỏ của ta kiếp trước, đây là trọng điểm cuối cùng để giết Xích Mẫu.”

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn đội trưởng biến thành đồ đằng nhỏ một chút, lại nhìn đồ đằng Xích Mẫu lớn, thở dài.

“Kết quả thế nào?”

Vẻ mặt đội trưởng có chút lúng túng, tiếp theo lại hiện lên vẻ bi phẫn.

“Tiểu Thanh, lần này là ta chủ quan, thật không ngờ Xích Mẫu ác độc như vậy, ta biết rõ là ả có phong ấn ở trong Nghịch Nguyệt Điện, nhưng rõ ràng ả lại tranh thủ lúc ta kiếp trước vẫn lạc rồi chuyển thế đi tới vực khác, lại phong ấn thêm vài đạo nữa.”

“Quá đáng hơn là, ngươi biết không tiểu sư đệ, có một đạo phong ấn, rõ ràng còn là chuyên đề phòng bị gặm cắn!!”

“Không có biện pháp, ta chỉ có thể chậm rãi mà cắn, nguyên bản ta có thể rất nhanh liền gặm xong rồi trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, nhưng hiện giờ chỉ có thể tốn nhiều thời gian hơn rồi, nhưng mà cũng may ta còn có chuẩn bị kế hoạch khác.”

“Ngươi đã đến rồi, vậy thì hy vọng của chúng ta lại càng lớn, huynh đệ chúng ta nội ứng ngoại hợp, cùng nhau nuốt phong ấn Xích Mẫu này! Đến lúc đó hai ta đều là chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện!”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu, hắn không có quá nhiều hứng thú đối với vị trí chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, nếu như đại sư huynh cần việc này, vì vậy hắn trầm ngâm một phen, cân nhắc ra tay như thế nào.

“Đại sư huynh, ta cảm ứng được đồ đằng Xích Mẫu này đang hấp thu lực lượng bên ngoài, đây là căn nguyên nó được duy trì.”

Đội trưởng nở nụ cười.

“Đây chính là kế hoạch ta chuẩn bị, đó chính là ngọn lửa tín niệm do hy vọng sinh ra, tu sĩ vào Nghịch Nguyệt Điện thì trong lòng mỗi một vị đều ẩn chứa hy vọng, căn cứ nghiên cứu kiếp trước của ta, đây cũng là thứ Xích Mẫu muốn có.”

“Thậm chí năm đó ta liền hoài nghi, sở dĩ Nghịch Nguyệt Điện có thể một mực tồn tại, cũng có chỗ liên quan cùng Xích Mẫu cố ý bỏ mặc.”

“Nhưng mà bây giờ Xích Mẫu ngủ say, lửa hy vọng này, sau khi tỉnh dậy ả mới có thể lấy đi, mà lửa nha… . . Chính là tồn tại hai mặt, có thể khiến cho ngươi ấm áp, cũng có thể đốt cháy ngươi.”

“Đây cũng là lý do vì sao ta phải sau màn diễn kịch Tế Nguyệt đại vực kia, mới đến nơi này.”

“Để cho lửa này thiêu đốt càng dữ dội hơn một chút, tiếp đó chúng ta lại châm dầu vào lửa, khiến cho nó bộc phát đốt cháy phong ấn của Xích Mẫu, lại phối hợp ta gặm cắn, nhất định có thể thành công!”

“Mà bây giờ, chúng ta thiếu khuyết đúng là dầu, tiểu Thanh, nếu như ta không tính toán sai lầm, tháng này… . . Dầu sẽ xuất hiện.”

—

Chương 1545: Âm thanh của tàn diện (1)

Đối với thí luyện giả thông qua được cửa thứ nhất mà nói, bọn họ có mức độ tự do cực lớn, có thể tùy thời lựa chọn rời đi và cũng có thể tùy thời bước vào, thử nghiệm đẩy ra cánh cửa của cung điện cao nhất.

Thời gian, là nửa năm.

Cho nên sau khi ước định cùng đội trưởng, Hứa Thanh liền lựa chọn trở về, chờ đợi cái gọi là 'dầu' theo như lời đội trưởng nói, đồng thời cũng đi thích ứng con mắt Độc Cấm của mình.

Về phần đội trưởng, bởi vì bản thể bị phong ấn ở chỗ sâu trong hồ nước, thứ xuất hiện ở trong cánh cửa chính là hồn thể do ý thức hội tụ, vì vậy đội trưởng không cách nào rời khỏi mà chỉ có thể ở lại chỗ này.

Đối với vấn đề đó thì đội trưởng không chú ý chút nào, y nhìn chằm chằm vào đồ đằng của Xích Mẫu, tiếp tục cắn nuốt như chó điên, rất nhập tâm.

Thời gian từng ngày cứ như vậy trôi qua.

Chiến tranh trên Tế Nguyệt đại vực cũng càng lúc càng kịch liệt ở các địa phương, đồng dạng Hồng Nguyệt Thần Điện cũng trấn áp mạnh mẽ, chiến hỏa không ngừng thiêu đốt, mà phản kháng cũng vẫn mãnh liệt như trước.

Từ sau khi Ngũ nãi nãi và Bát gia gia biến mất, mãi đến bây giờ vẫn chưa trở về, đồng thời Thế tử và Minh Mai công chúa cũng nhiều lần ra ngoài, không biết đang bận bịu làm gì.

Vì vậy bên trong tiệm thuốc nhỏ cũng thiếu đi một chút náo nhiệt so với trước kia, nhưng mà Ngô Kiếm Vu vẫn mưu cầu danh lợi ngâm thơ như trước, Ninh Viêm vẫn mỗi ngày lau chùi, Lý Hữu Phỉ kiêm chức hộ vệ thay đội trưởng.

U Tinh cùng Mặc Quy lão tổ mặc dù chú ý tới đám người Thế tử thường xuyên ra ngoài, nhưng cũng không dám có ý nghĩ chạy trốn mà duy trì hiện trạng.

Về phần Hứa Thanh, trong mấy ngày nay hắn đồng dạng nhiều lần rời khỏi tiệm thuốc, tìm kiếm địa phương để kiểm tra con mắt Độc Cấm ở bên trong Khổ Sinh sơn mạch.

Giờ phút này thân ảnh của hắn xuyên thẳng qua sơn mạch, một đường tốc độ kinh người, dù là trên người cõng mặt trời và trên đầu đội cái mũ như loa, nhưng đối với hắn mà nói, tất cả đều đã sớm trở thành thói quen.

Hôm nay hắn đã có thể làm được hết thảy như thường dưới tải trọng kinh người thế này.

Thậm chí trên phương diện tốc độ còn nhanh hơn một chút so với trước, hóa thành tàn ảnh giữa vùng núi, chỉ một lát sau liền xuất hiện ở trong một chỗ sơn cốc.

Sơn cốc này vách đá gồ ghề tựa như tổ ong, dầy rẫy dấu vết bị ăn mòn.

Bốn phía còn lưu lại khí tức Độc Cấm, khiến cho hết thảy kẻ sống tới gần, sẽ theo bản năng cảm giác nguy cơ sinh tử, do đó tránh đi xa xa.

Nơi đây, chính là địa phương Hứa Thanh thực nghiệm ánh mắt Độc Cấm của mình.

Sau khi đến chỗ này, Hứa Thanh cảm ứng mọi nơi một phen, xác định không có gì đáng ngại, hắn khoanh chân ngồi xuống để nhắm mắt điều tức.

Một nén nhang sau, theo hai mắt của hắn đóng mở, hai mắt Hứa Thanh dĩ nhiên đã hóa thành đen nhánh, không nhìn thấy con ngươi hay tròng trắng mắt, mà hết thảy tất cả đều là màu đen.

Thậm chí nếu như có người ở đây, sau khi chú ý sẽ có một loại cảm giác như đối mặt với vực sâu.

Mà chỗ tầm mắt của hắn đạt tới, lập tức xuất hiện sự ăn mòn, lực lượng Độc Cấm càng là ầm ầm bộc phát, thậm chí bát phương cũng bắt đầu vặn vẹo, một loại cảm giác mông lung mơ hồ hết thảy.

Một màn này, cực kỳ tương tự cùng với tàn diện Thần Linh trên bầu trời mở mắt.

Chỉ bất quá so về uy lực thì ánh mắt của Hứa Thanh yếu hơn rất nhiều, nhưng cho dù như vậy, cũng vẫn kinh người như trước.

Có thể nói, từ khi Hứa Thanh đi đến Tế Nguyệt đại vực, mỗi thời mỗi khắc hắn đều phát triển, mà hôm nay nếu hắn trở về Phong Hải Quận, nhất định sẽ chấn động toàn bộ cố nhân trước kia.

Chỉ là loại phát triển này, cũng không phải là không có đại giới.

Như lúc này, thần sắc Hứa Thanh dần dần phức tạp.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn lấy Độc Cấm nhìn nơi đây, nhưng những ngày qua mỗi một lần hắn triển khai thần thông này, trong lòng đều nổi lên gợn sóng.

“Thời điểm tiếp xúc với cấp Thần, ta đã từng dùng tầm nhìn của Thần Linh để nhìn qua phiến thế giới này, cảm giác cùng với ngày thường, hoàn toàn khác biệt.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, trong mắt hắn, sơn cốc mặc dù vẫn là sơn cốc, nhưng thứ tạo thành nơi đây không phải nham thạch, mà là vô số hài cốt, bên trong có nhân tộc, có dị tộc.

Toàn bộ thế giới đều là do hài cốt biến thành, mặt đất cũng là như thế.

Tử vong, là màu sắc chính thức và duy nhất ở nơi đây, mà gió màu xám tro nơi xa, trong mắt Hứa Thanh thì cũng không giống vậy.

Đó là một con đại xà có thân hình vô cùng to lớn, nó mở cái miệng rộng trên bầu trời, hơi thở của nó chính là đầu nguồn của mảnh gió màu xám này, mà mỗi một lần thân hình của nó di động đều có lân phiến hạ xuống, trở thành tro bụi, vung vãi trên đại địa.

Ở chỗ xa hơn, có thể lờ mờ thấy được thế giới ngoài đại mạc đang có tuyết rơi.

Tuyết màu đỏ, bay xuống như lông ngỗng, nhưng đáng tiếc, một màn này, 9 phần 10 tu sĩ không nhìn thấy được.

“Còn có tàn diện Thần Linh trên bầu trời.”

Hứa Thanh lặng lẽ ngẩng đầu, ngóng nhìn tàn diện như ẩn như hiện phía trên gió màu xám tro cùng tuyết đỏ, Thần… Đang mở to mắt.

Nơi nhìn đến, không phải nơi đây.

“Tầm mắt khác biệt nhìn thế giới khác biệt, vậy cái nào mới là thật?”

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu sau quay đầu lấy ra một con bọ cạp sa mạc dùng thực nghiệm.

Con bọ cạp này lớn hơn một trượng, sau khi bị Hứa Thanh xuất ra, nó lạnh run không dám phản kháng, cũng không dám vùng vẫy, dường như đối với nó mà nói, Hứa Thanh trước mặt ... chính là Thần Linh.

Mà trong mắt Hứa Thanh, hình thái của con bọ cạp này cũng không giống như nhìn lúc bình thường, nó không phải là bọ cạp mà là một đoàn sáng ảm đạm, thậm chí hình dạng còn đang không ngừng cải biến, như là đang nhúc nhích vậy.

Cuối cùng nguồn sáng này hoàn toàn ảm đạm, hóa thành đen nhánh và tiêu tán trong mắt Hứa Thanh.

Nếu như có người ngoài ở đây chứng kiến, có thể nhìn thấy con bọ cạp này… Hóa thành máu loãng.

Chương 1546: Âm thanh của tàn diện (2)

Hồi lâu, Hứa Thanh giơ tay lên chú ý đến bàn tay của mình.

Vẫn là bàn tay như trước.

Duy chỉ có ở trên, có một chút lông tơ tựa như cây bồ công anh bao phủ, rập rạp vô số, đang ý đồ hấp thu huyết nhục của hắn.

Thậm chí còn có một ít đã chui vào đến bên trong máu thịt, đang lan tràn vào phía trong.

Rõ ràng phải là kịch liệt đau nhức, nhưng Hứa Thanh lại không có bất luận cảm giác nào.

Hắn biết rõ đó là cái gì.

"Dị chất.. . ."

Hứa Thanh thì thào nói nhỏ, dị chất của phiến thế giới này, một khắc Hứa Thanh sinh ra đã biết, sau khi tu hành tiếp xúc lại càng thêm hiểu rõ.

Chỉ là nhiều khi theo tu vi tăng lên, dần dần thoát ly phàm tục, đau khổ dị chất mang đến, giống như trong lúc bất tri bất giác không bị chú ý.

Mà dị hoá do tu luyện mang đến, dường như cũng càng ngày càng ít.

Nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, đây là bởi vì cấp độ khác biệt dẫn đến, trên thực tế dị chất hành hạ đối với phàm tục vẫn tồn tại như trước, như nguyền rủa của Tế Nguyệt đại vực chính là ví dụ.

Hắn biết rõ, không thể bởi vì Ảnh Tử có thể thôn phệ dị chất, liền cảm thấy dị chất không có gì đáng sợ.

Như hiện giờ, hắn lần nữa cảm giác đến dị chất.

Thế giới này, không chỗ nào không có dị chất.

"Dị chất, là sống.. . ."

Tâm thần Hứa Thanh nổi lên gợn sóng, lần nữa cảm giác phiến thế giới này.

“Cự xà trên bầu trời, là do dị chất vị thượng thần giao dịch cùng đội trưởng biến thành, bao gồm mảnh gió này.”

“Tuyết đỏ trên bầu trời, là dị chất của Xích Mẫu.”

“Lông tơ trên bàn tay, là dị chất trôi nổi trong nơi đây, lai lịch không biết.”

“Nghĩ đến địa phương khác, dị chất sẽ càng nhiều hơn nữa, chủng loại cũng là như vậy, chỉ cần là nơi Thần Linh đi qua hoặc là nhìn qua, sẽ đều hình thành dị chất.”

Dị chất, cũng không phải là một loại.

“Độc Cấm của ta, thật ra từ bản chất mà nói, cũng là một loại dị chất.”

“Cho nên, lúc trước Độc Cấm đối với vạn vật vạn tộc cũng có thương tổn, mà bây giờ trong tầm mắt ta nhìn thấy thì càng rõ ràng… Nó đang xâm nhập hết thảy.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang đen nhánh, những lông tơ trên tay hắn lập tức trong chốc lát run rẩy, toàn bộ hóa thành màu đen sau đó rơi xuống, lộ ra làn da Hứa Thanh.

Mà trên làn da, có thể nhìn thấy một cái mặt quỷ màu đen, bao trùm vị trí nguyên bản của lông tơ.

Tà ác, âm lãnh, tử vong, không rõ, đều là khí tức của mặt quỷ này.

Cái này, chính là Thần Linh trong mắt Độc Cấm.

Nó có thể là một cái mặt quỷ, cũng có thể là vô số mặt quỷ, mà từng cái đều là dị chất, có thể tự động sinh sôi từ ánh mắt của Hứa Thanh.

Đối với hết thảy tồn tại có vị cách không sánh bằng sự hiện hữu của nó, thì cái này… . . Chính là nguyền rủa.

Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, lát sau lúc lần nữa mở ra, hắn nhìn về phía cái bóng của mình.

Ảnh Tử run rẩy, chấn động lộ ra cảm xúc nịnh nọt.

Vẻ mặt Hứa Thanh có chút kỳ dị, đây không phải là lần đầu tiên hắn lấy ánh mắt Độc Cấm nhìn Ảnh Tử, mà mỗi một lần… Rõ ràng cũng không giống vậy.

Hắn nhớ kỹ mấy ngày trước lúc lần đầu tiên nhìn, Ảnh Tử là một thân cây, sau đó lần thứ hai nhìn, là một cái quan tài, lần thứ ba, là con mắt.

Bây giờ nhìn lại thì nó lại thay đổi, hóa thành một cái bóng lưng.

Bóng lưng này vô cùng cao lớn hùng tráng, làm cho người ta có một loại cảm giác lực lượng bộc phát, đồng thời còn mang theo một chút cuồng bạo cùng bá đạo, khí thế như cầu vồng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nó lại thay đổi tiếp.

Biến thành một đoàn mực, chảy xuôi vờn quanh Hứa Thanh.

Một lát sau, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt.

“Như vậy, dị chất của tàn diện Thần Linh, lại là cái dạng gì đây?”

Hứa Thanh bỗng nhiên có một loại kích động, hắn muốn cảm thụ một chút dị chất của tàn diện Thần Linh là thế nào.

Nhưng hắn cũng có một loại dự cảm, việc này rất nguy hiểm.

Hứa Thanh suy tư một lát, vẫn là đè lòng hiếu kỳ của mình xuống, thế giới này tồn tại quá nhiều quỷ dị, lòng hiếu kỳ mãnh liệt thì thường mang đến thứ rất đáng sợ.

“Ngươi muốn biết dị chất của tàn diện Thần Linh?”

Ngay một khắc Hứa Thanh buông tha, giọng nói của Thế tử đột nhiên xuất hiện, thân ảnh lão im hơi lặng tiếng mà trôi nổi trong giữa không trung, nhìn Hứa Thanh.

Minh Mai công chúa cũng ở đây.

“Bái kiến hai vị tiền bối.” Hứa Thanh lập tức chắp tay cúi đầu.

Minh Mai công chúa nhẹ gật đầu, nhìn qua Hứa Thanh và bình tĩnh mở miệng.

“Muốn nhìn liền đi nhìn một cái là được, như vậy ngươi cũng sẽ biết được, tương lai ngươi phải đối mặt với cái gì.”

Lúc nói ra những lời này, hai mắt Minh Mai công chúa thâm sâu.

Hứa Thanh nghe vậy trong mắt lóe lên tinh mang, sau khi suy nghĩ một chút, hắn không do dự nữa, thân thể nhoáng một cái trực tiếp bay lên từ trong sơn cốc, xông lên trên bầu trời.

Một đường bay nhanh, không ngừng lên cao cho đến khi bay qua xa phạm vi đại xà, vượt ra ảnh hưởng của tuyết đỏ, một cái chớp mắt khi thân ở nơi cực cao, rốt cuộc hắn cảm nhận được dị chất của tàn diện Thần Linh.

“Ông a bỉ nhạ, sỉ tha già đa dạ, dát trát nhạ, sỉ địa dạ… . .”

Một âm thanh rù rì xuất hiện trong thức hải Hứa Thanh.

Hắn không phải nghe được, mà là trông thấy, điều này không hề phù hợp với lẽ thường.

Trong một cái chớp mắt này, Hứa Thanh chính là thấy như thế, mà bản thân hắn cũng không rõ ràng tại sao lại như vậy, nhưng hắn vô cùng xác định âm thanh không phải truyền đến từ trong tai, nó đích đích xác xác là từ hai mắt của mình nhìn đến.

Từ đó hiện ra ở trong đầu.

Ngay từ đầu, đoạn chú ngữ giống như thanh âm phức tạp này vẫn chỉ là rất nhỏ, nhưng dần dần càng lúc càng lớn, cuối cùng dấy lên tiếng nổ vang, cuồng bạo trong thức hải của Hứa Thanh, không ngừng lặp lại và vang vọng.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, xuất hiện dấu hiệu trùng lặp, linh hồn của hắn càng là chia lìa, hình như đang xé rách, thân hình cùng với hư vô bốn phía dung hợp lại với nhau, đang trở nên mơ hồ.

Nguy cơ sinh tử tràn vào cảm giác của Hứa Thanh, hắn chợt trầm xuống, trong một cái nháy mắt toàn thân xuất hiện rất nhiều biến hóa quỷ dị, hắn cảm giác được toàn bộ những bộ phận của mình cũng bắt đầu hoạt hoá, cảm giác đến quá khứ của mình xuất hiện ở bốn phía.

Những cái ký ức đã trôi qua, dường như đang đi ra từ trong tấm hình hư ảo, muốn biến trở thành sự thật.

~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 1547: Quốc gia của Thần Linh (1)

Hoặc là, dùng cái từ ‘dường như’ này cũng chưa quá thỏa đáng.

Bởi vì một khắc ấy, những ký ức trôi qua đang thật sự biểu lộ ra từ hư ảo, dần dần hóa thành chân thật.

Mà những thứ cảnh tượng chân thật đó, một khi chúng nó hình thành thì có thể thay thế hiện tại.

Vào thời khắc này thời gian trở nên khó có thể nắm lấy, nó không còn là chảy xuôi về phía trước, cũng không còn ngược dòng về phía sau, mà biến thành một cái vòng xoáy.

Bên trong cái vòng xoáy này, có quá khứ của Hứa Thanh, có hiện tại và cũng có tương lai của hắn.

Chỉ là cảnh tượng tương lai là một mảnh mơ hồ, một chút xíu cũng nhìn không rõ, bây giờ sau khi giao hòa cùng một chỗ, liền càng là như vậy.

Mà cái từ thời gian này, cũng biến thành lạ lẫm.

Dường như đã không có khái niệm vốn có của bản thân nó!

Có lẽ, hai chữ ‘thời gian’, chỉ là sinh mệnh có trí tuệ vì muốn bản thân dễ dàng lý giải, do đó định nghĩa cho nó.

Chân chính trên thực tế, nó không cần bất luận cái định nghĩa gì, hết thảy khái niệm cũng chưa chắc có thể biểu hiện nguyên vẹn.

Tâm thần Hứa Thanh cuộn trào, cái nhận thức kỳ quái này cứ như vậy tràn vào trong đầu của hắn.

Phá vỡ hết thảy.

Mà thế giới ở trước mắt Hứa Thanh, cũng lần nữa xuất hiện biến hóa.

Trong mơ hồ, hắn nhìn thấy một tôn Thần Linh không thể diễn tả, đang hành tẩu trong hư vô, sờ vào từng cái vòng xoáy thời gian như chơi đùa.

Cũng thấy đám Thần mà mỗi cá nhân đều khác biệt nhau, Hứa Thanh có thể trông thấy nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ để mô tả, dường như miêu tả là hành động không được cho phép.

Hắn nhìn thấy vô số ngôi sao đang tan vỡ toái diệt, lại có càng nhiều nhật nguyệt đang hình thành.

Nhưng cuối cùng lại bị lấy xuống, bị đám Thần đặt ở trên người trở thành hoa văn.

Còn có dạng Thần biến thành khí cụ mà Hứa Thanh xem không hiểu, hợp thành sự vật cùng với sắc thái hắn không thể giải thích vì sao.

Mà tinh không cũng là như thế, Hứa Thanh nhìn thấy một Thần Linh cầm lấy ngôi sao tạo thành bàn chải, đang chà lên.

Chỗ được chà lên, tinh không đang dần biến lớn.

Một màn như thế là không thể tưởng tượng được, cực kỳ không chân thực.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo hết thảy lại biến mất, biến thành mông lung và thay đổi bộ dáng, tựu thật giống như toàn bộ những thứ lúc trước, đều là Hứa Thanh tự mình suy nghĩ, vì vậy liền tạo thành.

Khó có thể lý giải, không thể tưởng tượng nổi.

Vào thời khắc này thức hải của Hứa Thanh run rẩy và nổ vang, tất cả cảnh tượng đó khiến cho hắn không cách nào tin tưởng.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy từng vị Hoàng giả mặc đế bào đang thống khổ kêu rên, vùng vẫy, ý đồ phản kháng, nhưng ở trước mặt Thần Linh, hết thảy tựa hồ không có ý nghĩa.

Câu lẩm bẩm đến từ tàn diện Thần Linh, dường như câu chú ngữ đó đã khai lập ra một cái thiên địa kỳ quái.

Ở trong nơi này…

Thời gian mà ngươi nhận biết, trong lòng của Thần Linh vốn không phải cái ý nghĩa ấy.

Không gian mà ngươi lý giải, trong cảm giác của Thần Linh, cũng không phải là cái hàm nghĩa đó.

Tri thức mà ngươi nắm giữ, trong mắt của Thần Linh, khả năng không phải chính xác.

Thậm chí chỗ ngươi đã thấy, cũng đều là từ Thần Linh trong lúc vô ý cho ngươi nhìn thấy.

Sở dĩ nói là vô ý, bởi vì đám Thần sẽ không cố ý đi làm như vậy.

Tất cả những điều này, để cho ý thức Hứa Thanh muốn tan vỡ.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt của hắn, tựa như một ngọn núi cực lớn, cản trở tất cả mọi thứ bên bên ngoài cho hắn, che đậy hết thẩy hỗn loạn cho hắn, ngăn chặn toàn bộ ánh mắt, mà cảm giác của Hứa Thanh, rốt cuộc vào thời khắc này khôi phục lại.

Thân thể của hắn oanh một tiếng rơi xuống đất, gợn sóng trong nội tâm cùng với nhận thức cuộn trào hóa thành từng luồng sóng lớn, không ngừng oanh kích tinh thần của hắn, khiến cho thân thể của hắn đứng không vững.

Trong khi lảo đảo rút lui, Hứa Thanh không cách nào áp chế mà phun ra một ngụm máu tươi.

Biểu cảm của hắn không ngừng biến hóa, chợt ngẩng đầu nhìn Minh Mai công chúa ngăn cản ở trước mặt mình.

“Đã cảm giác thấy chưa?”

Minh Mai công chúa xoay người, mắt có thâm ý ngóng nhìn Hứa Thanh.

Hô hấp Hứa Thanh dồn dập, trong lòng như phong bạo nổ vang, dường như có vô số sấm sét đang nổ, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ mãnh liệt, cho đến một lát sau hắn mới miễn cưỡng khôi phục một chút.

Trùng trùng điệp điệp gật đầu.

“Thần đang nói cái gì? Còn nữa, ta cảm giác mình thấy được, nhưng hình như lại không thấy được, ta rõ ràng nhớ kỹ, nhưng dường như lại lãng quên.”

“Tất cả cảnh tượng, hết thảy tất cả tựa như đều lật đổ.”

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, trải qua lần này thì cảm giác lạnh như băng hồi nhỏ lại lần nữa nổi lên trên thân thể của hắn, hắn cảm thấy rất lạnh, lạnh đến tận xương tủy, đóng băng linh hồn…

“Thần đang đếm ngược thời gian.”

Minh Mai công chúa nhẹ giọng mở miệng.

“Từ sau tàn diện Thần Linh đến, tu hành, thật ra là một loại đau khổ bất đắc dĩ, cũng là một con đường không có lối về.”

“Phiến thế giới này, dị chất không chỗ nào không có, có dị chất có thể cảm giác, có loại lại không thể dòm ngó.”

“Chúng nó xâm nhập vạn vật thế gian, khiến cho hình thái cùng tính chất bên trong bị cải biến, có hóa thành tro bụi, có trở thành ác nguyên.”

“Mà chúng sinh phàm tục…Lại càng là như vậy, tiến trình sinh mệnh cũng bị cải biến, biến thành cần phải đi thích ứng.”

“Đối với tu sĩ mà nói, sự phát hiện này giống như càng nghiêm trọng hơn, tu sĩ cấp thấp sẽ phát sinh dị hoá, khi đến điểm giới hạn, hoặc là tử vong, hoặc là trở thành dị thú.”

“Chỉ có tiến vào trung giai mới là hạnh phúc nhất, thời điểm này phần lớn đều cho rằng có thể áp chế dị chất, có thể bỏ qua, nhưng trên thực tế đó là bởi vì chướng ngại về nhận thức, do không biết rõ nên mới thấy hạnh phúc.”

“Cho tới khi tu hành đến đẳng cấp cao……Nhận thức mở rộng, sẽ cải biến hết thảy.”

Chương 1548: Quốc gia của Thần Linh (2)

“Như chúng ta……Như ngươi vừa rồi nhìn thấy hết thảy, chúng ta từng giây từng phút, đều phải thừa nhận.”

Ngữ khí Minh Mai công chúa bình tĩnh, nhưng âm thanh lại mang theo mỏi mệt, Thế tử một bên than nhẹ một tiếng, nhìn qua Hứa Thanh và lắc đầu.

“Nhưng lại có thể như thế nào chứ!”

“Mà những thứ đó cũng chưa chắc là chân thật, chỉ có thể nói, đây chẳng qua chỉ là một góc mà thôi.”

“Thậm chí phụ vương ta năm đó, còn từng nói một câu.”

“Chúng ta cho rằng bọn họ là người từ bên ngoài đến, nhưng có phải thật sự là như thế không? Có lẽ bên trong lý giải của đám Thần bọn chúng, chúng ta…Mới phải là như vậy.”

“Nơi này có khả năng nào, vốn vẫn luôn là……Quốc gia của Thần Linh hay không.”

“Đáp án, ta cũng không biết.”

Thế tử lắc đầu.

Hứa Thanh trầm mặc.

“Những vấn đề đó không phải ngươi bây giờ có thể đi suy tính, ngươi cảm thụ một chút cũng là tốt, cũng tiện cho ngươi hiểu rõ ràng hơn về thế giới này.”

Thế tử vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

“Nhớ kỹ, về sau, vào trước lúc ngươi không chuẩn bị sẵn sàng, không nên dùng con mắt Độc Cấm của ngươi nhìn tàn diện Thần Linh, Thần……Chí cao vô thượng, không thể nhìn thẳng.”

“Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Hứa Thanh lặng lẽ gật đầu, đi theo Thế tử và Minh Mai công chúa rời sơn cốc, trở về tiệm thuốc.

Mà sự tình hắn trải qua lần này, sau khi trôi qua nửa tháng vẫn còn hiện ra ở đáy lòng của hắn như trước, ảnh hưởng tới suy nghĩ của hắn, hắn không cách nào không đi suy tư, không cách nào không đi thử nghiệm lý giải.

Cho đến ngày hôm nay, 'dầu' theo như lời đội trưởng nói, đã xuất hiện.

Trên bầu trời, ngôi sao Hồng Nguyệt cách Tế Nguyệt đại vực càng gần, vì vậy ngẩng đầu nhìn, sẽ thấy ngôi sao này càng lúc càng lớn, càng thêm rõ ràng.

Mà bầu trời màu đỏ cũng càng chói mắt, chiếu vào cả vùng đất, khiến cho toàn bộ Tế Nguyệt đại vực biến thành đại vực màu đỏ.

Thủy triều phản ứng lên xuống cũng đồng dạng mãnh liệt, từng giây từng phút sơn băng địa liệt, âm thanh nổ vang liên tục ở khắp bát phương.

Toàn bộ tu sĩ Thần Điện tín ngưỡng Xích Mẫu, tu vi lực lượng đều được gia trì, xuất hiện trình độ tăng vọt khác biệt, uy lực Thần Thuật thể hiện ra cũng càng như thế, chấn động tâm thần người ta.

Vì vậy, năm tuyến đại quân phản kháng do năm vị Phó điện chủ Nghịch Nguyệt Điện làm đầu nguồn hình thành, dưới sự trấn áp của Hồng Nguyệt Thần Điện, cục diện giằng co đã bị đánh vỡ.

Bọn họ đã bắt đầu vỡ trận, toàn diện báo nguy.

Mà lúc này đã rét vì tuyết lại còn lạnh vì sương, khi ngôi sao Hồng Nguyệt tới gần như vậy, lúc thủy triều phản ứng lên xuống nghiêng trời lệch đất, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực xuất hiện một sự tình quỷ dị.

Nó biến lớn.

Đại lục nguyên bản là vỡ vụn phân liệt từ, từ sâu trong lòng đất nổi lên một khối mới, chỗ đó tồn tại hố sâu.

Chỗ đã từng là ngọn núi cũng là như thế, sau khi tan vỡ lại xuất hiện thân núi mới.

Khí tức Thần Linh, không ngừng hiện lên từ hết thảy nơi mới xuất hiện.

Mà từ trong số ít những hố sâu đó, từ bên trong những thân núi này, từ toàn bộ cả vùng đất mới hình thành, có một đám tồn tại đặc thù …thức tỉnh.

Bề ngoài của chúng nó xấu xí, tựa như yêu quái, không có thần trí mà vô cùng điên cuồng, như trùng như thú, số lượng vô cùng nhiều, bộc phát ra.

Mỗi một con đều ẩn chứa chấn động Thần Linh, thân thể của con nhỏ nhất cũng lớn tới mấy trượng, càng có con là vài chục trượng thậm chí trăm trượng.

Vẻ hung tàn cực kỳ mãnh liệt, cảm giác điên cuồng tràn ngập bát phương.

Càng có đói khát, kịch liệt biểu hiện ra từ trên người của bọn nó.

Vì vậy những nơi đi qua, thiên địa vạn vật dù là bùn đất hay là núi đá đều là thức ăn của chúng nó, lại càng không cần phải nói máu thịt chúng sinh.

Chúng nó không chỗ nào không ăn, không chỗ nào không thôn phệ, lao ra từ nhiều khu vực, lan tràn toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Dường như, đây là một bữa thịnh yến của chúng nó.

Mà tử vong, theo hết thảy những thứ ấy diễn ra, xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Bên trong Nghịch Nguyệt Điện cũng trở nên vô cùng tiêu điều, từng tòa miếu thờ hoàn toàn ảm đạm, chủ nhân trong đó đã vẫn lạc.

Vào thời khắc này, đan dược càng trọng yếu hơn.

Hứa Thanh mặc dù thân ở bên trong một phương tịnh thổ là Khổ Sinh sơn mạch, nhưng hắn vẫn còn chuyển đan dược vào Nghịch Nguyệt Điện, vả lại đã không cần bất luận trả ra cái gì, nhưng vẫn không cách nào thỏa mãn đủ nhu cầu như trước.

Hứa Thanh vốn định luyện chế số lượng rất nhiều, nhưng chuyện ngoài ý muốn vẫn xuất hiện.

Ngày hôm nay, Khổ Sinh sơn mạch đang lay động, rất nhiều núi đá tróc ra, ngọn núi khắp nơi sụp xuống, theo sơn mạch tan vỡ thì có một cái hố sâu bị xé rách hiện ra từ.

Vị trí đó, chính là ngay phía dưới Hồng Nguyệt Thần Điện trong Khổ Sinh sơn mạch.

Phóng tầm mắt toàn bộ đại vực, có thể phát hiện từng chỗ như thế, thật ra gần đó đều có một tòa Hồng Nguyệt Thần Điện.

Mà gió trên đại mạc, mặc dù có thể ngăn cản người ngoài vào, nhưng lại không cách nào ngăn trở đối với thứ vốn đã ở ngay chỗ này.

Vì vậy, vô số tồn tại dữ tợn, giống như là thủy triều vọt ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, trừ gió ra, âm thanh điên cuồng gào thét đã trở thành tiếng lay động tâm hồn nơi đây.

Về phần tu sĩ trên đại mạc, bọn họ gặp phải một màn như thế, không muốn tử vong thì nhất định phải phản kháng.

Nhất là bộ tộc Thủ Phong càng là xuất động toàn tộc, kể cả những thế lực lớn nhỏ khác, hợp lực đi đối kháng với những thứ yêu quái điên cuồng đó.

Vào một khắc đất rung núi chuyển, Thế tử cùng Minh Mai công chúa cũng đồng dạng đi ra ngoài, hình như mấy người bọn họ đều đang chờ chuyện này xuất hiện.

Hứa Thanh đi theo sau.

“Hứa Thanh, nhìn cho kỹ những thứ tồn tại như yêu quái đó.”

“Sự xuất hiện của bọn nó cũng không phải là ngẫu nhiên, chúng nó được xem như con nối dõi lúc ý thức Xích Mẫu vẫn chưa hình thành, là đại biểu cho sự hỗn loạn, trong quá trình Xích Mẫu thành Thần, đã phóng xuất ra vật chất không tất yếu của bản thân mà tạo thành.”

Trong lúc đi giữa thiên địa, tới gần phía hố sâu bộc phát ra hết thảy, Thế tử nhàn nhạt mở miệng.

“Những thứ đó, thật ra mới thật sự là Thần tử.”

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn về sơn mạch phía dưới.

Hắn không phải lần đầu tiên biết rõ chuyện này, lúc rời khỏi cung điện chí cao trong Nghịch Nguyệt Điện, đội trưởng cũng đã nói tới điều này, mà điều này…

Chính là dầu theo như lời đội trưởng nói.

Chương 1549: Cấm khu của Hứa Thanh (1)

Giáp lưng màu đỏ tía, phần cổ uốn lượn như nửa vầng trăng, cùng với cái đầu hình tam giác, tản phát ra từng trận khí tức đáng sợ.

Sáu chân tráng kiện với móng vuốt sắc bén, còn có cái đuôi chiều dài nửa thân hình, dường như có thể phá vỡ hết thảy trở ngại, lộ ra vẻ kinh khủng.

Nhất là những bộ phận từ đầu cho đến đuôi, mọc ra từng đám gai nhọn màu đỏ, lập lòe huyết quang như hô ứng cùng bầu trời màu đỏ.

Thứ này, chính là Thần tử.

Trước mắt chúng nó đang lao ra từ bên trong hố sâu trong Khổ Sinh sơn mạch, lan tràn về khắp bát phương toàn bộ sơn mạch.

Hỗn loạn, điên cuồng, đói khát, hoàn toàn được thể hiện ở trên người của chúng nó.

Những nơi đi qua, vạn vật đều là thức ăn của chúng nó, nhất là sau khi ngửi thấy được mùi huyết thực, hai mắt của những thứ Thần tử này liền lộ ra vẻ tham lam, men theo khí tức, phóng tới từng cái tông môn cùng với thành trì bên trong Khổ Sinh sơn mạch.

Từ trên bầu trời nhìn lại, mặt đất như nhấc lên thủy triều đỏ, nhanh chóng lan tràn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng gào to sấm nhân rung chuyển tâm thần, truyền khắp thiên địa.

Tu sĩ nghe thấy đều bị kinh hãi, phàm tục nghe xong toàn bộ hoảng sợ.

Mà đối mặt với tất cả điều này, vô luận là phàm tục hay là tu sĩ đều rất rõ ràng, bọn họ trốn không thoát.

Vì vậy, một trận đại chiến sắp triển khai bên trong Khổ Sinh sơn mạch.

Từng thế lực mở trận pháp, từng tu sĩ phát ra tiếng hò hét, muốn ngăn cản những hung thần ác sát đó.

Nhất là bộ tộc Thủ Phong, toàn tộc xuất động, sẵn sàng trận địa nghênh đón quân địch.

Xa xa, thủy triều đỏ điên cuồng ập đến, thậm chí rất nhiều Thần tử ở, dưới sự kích thích của huyết thực đã nhảy lên trên, giương nanh múa vuốt muốn phóng đi.

Nhưng trong lúc thể xác và tinh thần của tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch rung động, khi bọn họ đã làm xong hết thảy chuẩn bị, vào thời điểm đại chiến hết sức căng thẳng, trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh này mang theo uy thế động trời, rơi vào trong tai chúng sinh tựa như là thiên lôi vậy, khiến cho tất cả mọi người bị làm cho thất thần, mà không chờ trong lòng bọn họ dâng lên hoảng sợ, những Thần tử giống như là yêu quái kia, thân thể từng con bỗng nhiên run rẩy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mà phát ra tiếng gào thét thê lương.

Nhưng tiếng gào thét này không có bất kỳ tác dụng nào.

Phảng phất như có một cái đại thủ không nhìn thấy từ trên trời hạ xuống, bao trùm toàn bộ Khổ Sinh sơn mạch, tạo thành một cỗ áp bách cực lớn, ập vào trên người những thứ Thần tử này.

Trong một cái chớp mắt, âm thanh nổ vang ngập trời dựng lên, vô số giáp lưng của Thần tử tan vỡ, trong tiếng kêu thảm thiết bị trực tiếp đè ép thành thịt nát, máu thịt mơ hồ, tan vỡ bạo khai.

Mười không còn một.

Toàn bộ Khổ Sinh sơn mạch cũng lay động kịch liệt, từng tu sĩ bên trong những tông môn thế lực trong đó đều trợn mắt thật to, nội tâm dâng lên sóng lớn ngập trời.

Bọn họ ngẩng đầu theo bản năng, nhìn ba thân ảnh xuất hiện ở phía trên bầu trời.

Xuất thủ, là một vị lão gia gia ở giữa.

“Mặc Quy.”

Thế tử nhàn nhạt mở miệng, hư vô bên cạnh lập tức vặn vẹo, thân ảnh Mặc Quy lão tổ trong chớp mắt dịch chuyển đến, sau khi xuất hiện liền lập tức quỳ bái lớn tiếng tuân mệnh.

“Có vãn bối!”

Mà Mặc Quy lão tổ xuất hiện, liền khiến cho chúng tu Khổ Sinh sơn mạch lập tức chuyển ánh mắt tới, phần lớn bọn họ đều biết Mặc Quy lão tổ, dù sao danh vọng của đối phương trong toàn bộ Khổ Sinh sơn mạch là số một số hai.

“Đám thú vật còn sót lại, do ngươi dẫn người xử lý.”

“Tuân pháp chỉ!”

Mặc Quy lão tổ lớn tiếng mở miệng, trong lòng vô cùng kích động, càng là tràn ngập nồng đậm cảm giác an toàn.

Lão lập tức phủ xuống đại địa, lấy kỳ danh nhìn qua rồi trực tiếp thống lĩnh toàn bộ tông môn Khổ Sinh sơn mạch, bắt đầu tự động tiêu diệt đám Thần tử còn sót lại.

Còn Thế tử cùng Minh Mai công chúa ở giữa không trung, bọn họ cũng không lưu lại nơi này mà dẫn theo Hứa Thanh rời đi.

Lúc xuất hiện, đã ở đầu nguồn nơi những Thần tử này hiện lên.

Đây là một hố sâu cực lớn, trong đó lập lòe hồng mang, còn có tiếng rống khó chịu truyền ra từ, giống như âm thanh tim đập văng ra ngoài, hóa thành tiếng nổ vang.

Thế tử cùng Minh Mai công chúa cúi đầu nhìn.

Hứa Thanh đi theo sau, ánh mắt cũng rơi vào trong hố sâu.

Đoạn đường này bay tới, hắn thấy được quá nhiều Thần tử, mặc dù lúc trước bị Thế tử hừ lạnh một cái đã toái diệt vô số, nhưng nơi này cũng không hề thiếu Thần tử đang liên tiếp gào thét lao ra từ hố sâu phía dưới.

“Hứa Thanh, những thứ bên ngoài này liền giao cho ngươi rồi, với chiến lực bây giờ của ngươi thì kiên trì một đoạn thời gian là không có gì đáng ngại, cũng coi như một lần ma luyện đối với ngươi.”

Thế tử nói xong, nhìn Minh Mai công chúa bên cạnh.

Minh Mai công chúa gật đầu, sau đó hai người đồng thời bay thẳng đến bên trong hố sâu, lao thẳng xuống chỗ sâu hơn.

Hứa Thanh cũng không chần chờ, sau khi Thế tử cùng Minh Mai công chúa rời đi, hắn cúi đầu nhìn qua thủy triều đỏ đang không ngừng hiện lên phía dưới, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Mà sự hiện hữu của hắn, cũng lập tức đưa tới những Thần tử ở bên dưới chú ý, khát vọng đối với huyết thực là bản năng của những thứ Thần tử này, hình như bên trong cảm giác của bọn nó, cái khái niệm sợ hãi sẽ rất khó bị kích phát ra.

Càng nhiều hơn nữa, là hỗn loạn cùng với điên cuồng.

Khí tức trên người Hứa Thanh lại giống như có thêm hương vị ngọt ngào, vì vậy sự điên cuồng của bọn nó lại càng mãnh liệt hơn, phát ra tiếng gào thét và lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Huyết mạch của bọn nó có thể bỏ qua rất nhiều pháp thuật của tu sĩ, tốc độ của bọn nó càng là kinh người, mà Thần Tính chấn động trên người cũng đủ để phá vỡ hết thảy trở ngại.

Nhất là sinh mệnh lực của bọn nó, ương ngạnh đến cực hạn.

Giờ phút này bọn nó đang từ bát phương, phóng tới phía Hứa Thanh.

Chương 1550: Cấm khu của Hứa Thanh (2)

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, con ngươi của hắn chiếu xuống thủy triều màu đỏ bên dưới, nơi đó cũng không trở thành màu đỏ mà hóa thành một mảnh đen nhánh.

“Ngay ở chỗ này, thử nghiệm một chút kết quả phát triển của ta trong khoảng thời gian qua.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, nhìn xuống đại địa bên dưới.

Nơi ánh mắt hắn nhìn tới, một mảng khu vực lớn dưới mặt đất lập tức vặn vẹo, mơ hồ và dị chất sinh sôi, lực lượng Độc Cấm ầm ầm bộc phát ở.

Mà hơn mười con Thần tử ở bên trong phạm vi đó, từng con lập tức phát ra tiếng kêu rên thê lương, mắt thường có thể nhìn thấy thân thể của bọn nó đang hư thối, dị chất đến từ Độc Cấm vào năm đó có thể giúp cho Hứa Thanh cướp đoạt bản nguyên của Xích Mẫu, bởi vậy có thể phán đoán, vị cách của nó vốn siêu việt Xích Mẫu.

Tình huống trước mắt, chính là xác minh tốt nhất.

Những đứa con nối dõi của Xích Mẫu này, bản thân chúng nó ngoại trừ hỗn loạn cùng điên cuồng ra, càng là tràn ngập lực lượng dị chất của Xích Mẫu, nhưng bây giờ… dưới Độc Cấm của Hứa Thanh, chúng nó không cách nào chống cự.

Trong tiếng nổ vang, hơn mười con Thần tử đó đều thét lên thảm thiết, hóa thành máu loãng.

Mà một màn như thế cũng kích thích những Thần tử khác, vì vậy càng nhiều Thần tử hơn nữa lăng không dựng lên, gào thét lao đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh thần sắc như thường, giơ tay vung lên, đồ đằng Kim Ô trên người lập tức hiển hóa và hình thành trên không trung, phát ra một tiếng hét nhẹ, hỏa diễm màu đen lập tức bộc phát.

Trong đó càng có một cây trường mâu, mang theo khí tức cấm kỵ tràn ra chấn động kinh khủng, chợt lao thẳng đến bốn phía.

Những nơi đi qua, hư vô toái diệt, thiên địa nổ vang, phàm là Thần tử tiến tới gần là thân thể đều tan vỡ trong nhát mắt, cho đến khi cây trường mâu cắm xuống đất.

Đại địa chấn động, toàn bộ Thần tử trong phạm vi ngàn trượng đều phát ra tiếng kêu gào đau khổ, thân thể cứng rắn của chúng nó bây giờ lại yếu ớt vô cùng, chấn động Thần Tính chúng nó vẫn lấy làm kiêu ngạo thì bây giờ lại bị trấn áp…

Tựa hồ hết thảy tất cả đều bị khắc chế, lấy một loại lực lượng nghiền ép, chấn nát tất cả.

Không phải chúng nó không mạnh, khi đối mặt với tu sĩ thì chúng nó có được ưu thế trời ban, bản thân ẩn chứa dị chất cũng khiến cho tu sĩ vào lúc đối mặt cùng chúng nó thì mọi thời khắc bản thân họ đều bị ô nhiễm.

Thậm chí đối với tu sĩ mà nói, máu tươi của chúng nó cũng là kịch độc.

Nhưng… đối với Hứa Thanh, tất cả những thứ ấy đều không có hiệu dụng.

So độc, chúng nó không sánh bằng, so vị cách dị chất, chúng nó cũng tương tự không bằng.

Điều này đã định trước, đây chính là một trường giết chóc áp đảo về một bên.

Thanh âm nổ tung vang vọng, Hứa Thanh cất bước lao vào đàn Thần tử, một đường nơi ánh mắt hắn nhìn đến thì có Độc Cấm bộc phát, Kim Ô lao tới và Cấm Kỵ hủy diệt.

Càng có Triêu Hà Quang lập lòe ngoài thân thể Hứa Thanh, mỗi một lần quét qua thì hết thảy tồn tại xâm nhập tới gần đều bị gạt bỏ, càng có vô số pháp thuật biến ảo ở bên trong rồi khuếch tán ra phía ngoài.

Thi thoảng lại có hư ảnh Quỷ Đế Sơn phủ xuống bầu trời, trấn áp bát phương.

Thiên Đạo Thương Long cũng lao ra từ hư vô, rống một cái về đám Thần tử kia, điên cuồng thôn phệ chúng nó.

Vì vậy ở bên trong bầy Thần tử này, Hứa Thanh thật giống như là một sứ giả tử vong hành tẩu giữa chúng nó, nơi hắn đi qua đều là thi hài, lại còn không hoàn chỉnh.

Duy chỉ có một điều đó là bốn phía không có người nào khác chứng kiến, vì vậy một màn này không ai có thể thấy, nếu không, nhất định họ sẽ cảm thấy hoảng sợ, tim đập nhanh vô cùng.

Thật sự là giờ khắc này, thoạt nhìn Hứa Thanh căn bản không giống tu sĩ.

Dưới sự phụ trợ của Triêu Hà Quang, trong khi trường mâu Cấm Kỵ lập lòe, hai mắt là một mảnh đen nhánh cộng với gương mặt không có quá nhiều thần sắc, Hứa Thanh, tựa như Thần Linh.

Thậm chí một nén nhang sau, phiến khu vực này càng lúc càng mơ hồ, cảm giác vặn vẹo cũng càng vô cùng mãnh liệt, trong lúc mơ hồ … Nơi đây rõ ràng đang cải biến trở thành cấm khu.

Chỉ bất quá cấm khu trong nhân gian, đối tượng phải thống khổ là sinh linh vạn tộc, nhưng cấm khu nơi đây, thứ kêu rên thê thảm chính là Thần tử của Xích Mẫu.

Thời gian dần qua, bắt đầu có Thần tử run rẩy không dám tới gần, sợ hãi của bọn nó dâng lên vô hạn, đã áp chế bản năng.

Nhìn qua hết thảy, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh.

“Những thứ Thần tử này, chỉ có Thần Thuật mới có thể kiềm chế, nếu như không có lực lượng Thần Linh, tu sĩ đối mặt với bọn nó sẽ rất khó khăn, bởi vì từng con đều chính là một nguồn ô nhiễm.”

“Như vậy, lại lần nữa thử lực lượng quyền hành từ Tử Nguyệt của ta.”

Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, trong nháy mắt tiếp theo có từng giọt máu tươi bay ra từ trên người hắn, trong chớp mắt thân ảnh Hứa Thanh tan biến, bị vô tận máu tươi bao phủ và hóa thành vòng xoáy huyết sắc, ầm ầm chuyển động.

Lúc quyền hành của bản nguyên Hồng Nguyệt bộc phát, càng có một tòa Thần Tàng lên xuống bên trong vòng xoáy huyết sắc này, cuối cùng ầm ầm tạo thành một mảnh màn máu cực lớn, đang muốn phủ xuống đại địa, bao trùm toàn bộ Thần tử nơi đây.

Nhưng vào lúc này… . . Từng con Thần tử bốn phía bỗng đột nhiên run rẩy kịch liệt hơn, tiếng kêu rên trong miệng chúng nó tan biến mà toàn bộ cùng cúi đầu, lại trực tiếp nằm rạp xuống màn máu do Hứa Thanh biến thành, phát ra âm thanh xì xào.

Thanh âm đó rất đặc biệt, khác hẳn với tiếng gào thét của chúng nó lúc trước, trong đó ẩn chứa cảm giác thân thiết cùng sự thần phục.

Màn máu trên bầu trời dừng lại, trong đó huyễn hóa ra gương mặt của Hứa Thanh, hắn nhìn đám Thần tử với số lượng tính bằng đơn vị hàng nghìn đang đồng loạt nằm rạp xuống khắp vùng đất, hắn như đang suy tư.

Một lát sau thân ảnh Hứa Thanh hội tụ ra ở trên trời, rồi hắn bước xuống đại địa, đi tới phía những con Thần tử đang nằm rạp xuống, mà những Thần tử này liền biến hóa thành thái độ vô cùng nhu thuận, tựa như là sủng vật vậy, thậm chí còn dùng đầu cọ vào mặt đường nơi Hứa Thanh đi qua.

“Lúc trước Thế tử nói những con Thần tử này, là vật chất không tất yếu trong quá trình Xích Mẫu thành Thần nên phóng xuất ra biến thành, cái kiến giải ấy …khả năng có chút hời hợt.”

“Có lẽ chúng nó vốn không phải là con nối dõi của Xích Mẫu, cụ thể mà nói, hẳn là con nối dõi của bản nguyên Hồng Nguyệt.”

“Xích Mẫu trong quá trình cướp đoạt quyền hành của Hồng Nguyệt, từ đó sinh ra tạp chất mà hình thành.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ suy ngẫm, đi đến trước mặt một con Thần tử, giơ tay lên đặt ở trên đỉnh đầu của nó.

Chương 1551: Yêu chủ (1)

Trên bầu trời, gió màu xám tro gào thét cuốn lên cát sỏi, che khuất bầu trời, trong cảnh hôn ám, sắc điệu của toàn bộ thế giới đều là âm lãnh.

Cả vùng đất, có mấy vạn Thần tử dữ tợn giống như yêu quái thu hồi hết thảy sự hỗn loạn, áp chế tất cả tính điên cuồng mà nằm rạp xuống đất triều bái.

Từ xa nhìn lại, một màn này tràn đầy lực trùng kích.

Ở phía trước của bọn nó, Hứa Thanh bình tĩnh đứng ở nơi đó, một thân hắc y, một đầu tóc đen.

Gió thổi làm bay mái tóc, lộ ra hai mắt đen nhánh, tay áo bồng bềnh nổi bật dáng người cao ngất.

Phối hợp với từng vòng máu tươi chảy xuôi vờn quanh ngoài thân thể giống như dải lụa, nhìn thấy phải sững sờ, phảng phất như là Yêu chủ bước vào nhân gian.

(*Yêu chủ: Chủ nhân của đám yêu quái, địa vị tối cao trong yêu tộc)

Giờ phút này, vị Yêu chủ nhìn qua đám Thần tử trước mặt, đưa tay đặt lên trên đầu một con, một khắc đụng chạm thì thân thể của Thần tử ngưng lại, nhưng cũng không dám vùng vẫy chút nào, không chút nhúc nhích.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, dung nhập thần thức và lặng lẽ cảm thụ.

Thứ đầu tiên hắn cảm nhận được, là sự phục tùng cùng với kính sợ từ Thần tử này truyền ra, đây là một loại hành vi bản năng, áp chế hỗn loạn cùng với điên cuồng của đối phương.

Tiếp tục, hắn cảm nhận được cơn đói khát của đối phương.

Điều này, khiến cho hắn nghĩ tới một màn tiếp xúc cấp Thần của chính mình khi trước.

Hồi lâu sau Hứa Thanh tiếp tục đè tay phải xuống, theo Độc

Cấm tản ra và theo lực lượng Tử Nguyệt tràn vào, thủ đoạn bình thường thì vốn rất khó xuyên phá thân thể của Thần tử, nhưng lúc này từ Hứa Thanh xuất ra thì nhanh chóng hòa tan phòng hộ của chúng nó.

Từng giọt máu tươi từ trên thân Thần tử nhỏ xuống mặt đất, phát ra âm thanh xì xì, mặt đất bị ăn mòn.

Mà tay phải của Hứa Thanh đã xâm nhập vào bên trong máu thịt của Thần tử, cơn đau nhức kịch liệt khiến cho Thần tử càng lúc càng run rẩy, nhưng nó vẫn không dám né tránh hay phản kháng.

Đối với những con Thần tử này mà nói, quyền hành Hồng Nguyệt trên người Hứa Thanh, tựa hồ có thể sinh ra áp chế cực hạn.

“Bên trong máu thịt lại càng ẩn chứa nhiều hỗn loạn hơn, còn có cả mức độ ăn mòn nhất định, vả lại đã bao hàm dị chất xâm nhập.” Hứa Thanh trầm ngâm, hắn có thể cảm nhận được, những con Thần tử này thì chính bản thân mình không nên thôn phệ.

Bởi vì chúng nó là tạp chất biến thành, dù nuốt vào cũng không có bất cứ chỗ lợi ích nào cho bản thân.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh lắc đầu, giơ tay lên.

Ánh mắt của hắn chú ý tới bốn phía, nhìn qua những con Thần tử đang nằm rạp xuống này, ánh mắt Hứa Thanh nheo lại và lấy ra một cái mảnh vỡ.

Vật đó vừa xuất, một cỗ lực lượng mênh mông ở bên trong khuếch tán ra, khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, cảm giác áp bách cũng lộ ra rõ ràng hơn.

Đây là lễ vật Thế tử cho Hứa Thanh lúc trước, mảnh vỡ đại thế giới của một vị Uẩn Thần.

Đã từng bị đội trưởng mượn dùng để trấn áp U Tinh, cho đến khi U Tinh đến tiệm thuốc rồi được thả ra, đội trưởng đã trả lại cho Hứa Thanh.

Một cỗ hấp lực bộc phát từ bên trong mảnh vỡ, trong chớp mắt mấy vạn Thần tử nơi đây đã bị hút vào trong đó, không còn một mống.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh thu hồi mảnh vỡ rồi nhìn về hố sâu.

Chỗ đó đã không có Thần tử tiếp tục hiện lên nữa, tiếng gầm nhẹ cũng đã sớm tan biến.

Đang lúc xem xét, bỗng nhiên có một đạo thần niệm chấn động, truyền ra từ.

“Hứa Thanh, ngươi xuống đây một chuyến.”

Đó là âm thanh của Thế tử.

Hứa Thanh cũng không lập tức đi xuống mà cẩn thận phân biệt một phen, lúc này mới đi đến biên giới của hố sâu, cúi đầu nhìn kỹ và cất bước đi vào.

Tốc độ bay xuống của hắn rất nhanh, trong mắt tràn ngập Độc Cấm và bốn phía vờn quanh máu tươi, vội vã lao xuống phía chỗ sâu.

Càng xâm nhập thì dị chất nơi đây lại càng nồng đậm, càng có dịch nhờn chảy xuôi trên vách tường bốn phía, mùi vị hư thối cũng từ bên trong những cái dịch nhờn đó tràn ra, khiến người ta buồn nôn, phía dưới càng có một mảnh hồng mang hơi yếu đang lập lòe.

Cuối cùng sau khi Hứa Thanh tới gần, một cái bích chướng do máu thịt tạo thành chiếu vào trong mắt của hắn.

Đoàn máu thịt này như một mặt bức tường, phong tỏa đường đi về phía trước, nó liên tục nhúc nhích tràn ra ánh sáng màu đỏ, khí tức Xích Mẫu ở bên trong cực kỳ nồng đậm.

Hình như nó đang vùng vẫy, muốn phồng ra phía ngoài, nhưng một cỗ lực lượng trấn áp vô hình khiến cho nó không cách nào phản kháng, chỉ có thể nhúc nhích và không ngừng lui về phía sau.

Mà Thế tử cùng Minh Mai công chúa đang đứng trước cái bích chướng máu thịt đó.

“Cái đó, chính là một đạo phòng hộ sau cùng chắn lối đi thông tới hạch tâm nơi đây.”

“Chúng ta phải đi vào bên trong lấy một vật phẩm, đây là vật mấu chốt để cứu lão Cửu, nếu như cưỡng ép oanh mở, dù Xích Mẫu ngủ say cũng sẽ có cảm ứng, sẽ theo bản năng ẩn giấu nó, cho nên cần Hứa Thanh ngươi triển khai quyền hành để lặng lẽ mở ra một đạo lỗ hổng.”

Thế tử quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu, trên đường đến hắn đã đoán được, lúc trước Thế tử cùng Minh Mai công chúa nhiều lần ra ngoài, nghĩ đến mục tiêu chính là trong chỗ này.

Vì vậy hắn cất bước đến trước đoàn máu thịt, máu tươi ngoài thân thể chảy xuôi nhanh hơn, theo tay phải giơ lên mà nhanh chóng hội tụ trên đầu ngón tay, lúc hồng mang rực rỡ chói mắt, một giọt máu tươi bay ra từ đầu ngón tay của hắn.

Bay về phía đoàn máu thịt.

Bên trong giọt máu tươi này ẩn chứa quyền hành Hồng Nguyệt của Hứa Thanh, tràn ra nồng đậm dị chất, mơ hồ còn có thể thấy một Hồng Nguyệt cỡ nhỏ biến ảo ở.

“Mở!”

Một khắc máu tươi đụng chạm bích chướng, Hứa Thanh truyền thần niệm ra.

Bích chướng bằng máu thịt chấn động mạnh một cái, nơi giọt máu tươi của Hứa Thanh hạ xuống, máu thịt lập tức bốc lên và nén về bốn phía, dần dần tách ra một đạo khe hở.

Thế tử và Minh Mai công chúa không chút do dự, hóa thành hai đạo cầu vồng chui vào, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1552: Yêu chủ (2)

Hứa Thanh cũng không đi theo mà thân thể của hắn cấp tốc lui ra phía sau, cho đến khi thối lui đến ngoài trăm trượng, lúc vẫn còn muốn tiếp tục thì bên trong đoàn máu thịt truyền ra âm thanh bén nhọn, càng có tiếng gào thét vang vọng, sau đó máu thịt run rẩy và bắt đầu héo rũ.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ là thời gian ba đến năm hô hấp, sau khi đoàn máu thịt kia héo rũ đến cực hạn, đã trở thành tro bụi và tiêu tán, lộ ra một cái địa quật cực lớn dưới hố sâu.

Bên trong địa quật đó, nhìn thấy mà giật mình.

Dưới đất là một cái ao máu sền sệt, tràn ra mùi hư thối nồng đậm, vị trí chính giữa có một khối thủy tinh màu đỏ cực lớn, lộ ra một nửa trên mặt nước.

Lập lòe hồng mang.

Mà bên trong ao máu còn tồn tại vô số quả trứng.

Những quả trứng này có quả to mấy trượng, có quả to hơn mười trượng, lớn nhỏ khác biệt nhưng đều là màu đỏ.

Trong đó một bộ phận là nguyên vẹn, còn có một bộ phận lại vỡ vụn, chỉ còn vỏ trứng trôi lơ lửng ở trên ao nước.

Xuyên thấu qua vỏ ngoài của những quả trứng nguyên vẹn, có thể nhìn thấy trong đó đúng là Thần tử, chúng nó đang vùng vẫy muốn phá vỏ ra.

Về phần Thế tử cùng Minh Mai công chúa, thân ảnh hai người bay thẳng đến thủy tinh màu đỏ, lập tức tới gần sau đó đồng thời ra tay thu lấy khối thủy tinh đó.

Mà theo thủy tinh biến mất, ao máu nơi đây nhanh chóng khô héo, những quả trứng cũng vùng vẫy càng thêm mãnh liệt, tiếng gầm trầm muộn vang vọng liên hồi.

“Được rồi, chúng ta rời khỏi.”

Sau khi lấy được vật cần thiết thì Thế tử thoả mãn, trong lúc nói liền giơ tay lên, đang muốn phá huỷ tất cả trứng nơi đây.

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động, vội vàng mở miệng.

“Tiền bối, những con Thần tử này, ta có chỗ khác dùng đến.”

Thế tử nghe vậy liền chú ý đến trên người Hứa Thanh, Minh Mai công chúa một bên nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh lập tức lấy ra mảnh vỡ đại thế giới, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, hấp lực lập tức tràn ra, trong nháy mắt tất cả trứng nơi đây đều bị hút vào bên trong mảnh vỡ, thu xong thì Hứa Thanh cũng cảm thấy vừa lòng thoả ý.

Số lượng nhiều như vậy, hắn cảm thấy đã phù hợp số lượng ‘dầu’ mà đội trưởng cần thiết.

“Như vậy, chúng ta đi thôi.”

Mắt thấy Hứa Thanh xử lý xong, Thế tử nhàn nhạt mở miệng và hất tay áo lên vòng quanh Hứa Thanh, lão rời khỏi cái hố sâu này để ra bên ngoài, sau đó Minh Mai công chúa giơ tay lên nhấn một cái.

Đại địa lập tức nổ vang, hố sâu lay động và bắt đầu sụp xuống, vô số núi đá trống rỗng xuất hiện, rất nhanh liền lấp phủ nơi đây hóa thành đất bằng.

Đến lúc này, một trận náo động phát sinh ở Khổ Sinh sơn mạch liền giải quyết xong đơn giản như vậy, Hứa Thanh cảm thấy vấn đề đó cũng là bình thường, dẫu sao có Uẩn Thần ở đây, chỉ là một cái động quật sinh ra Thần tử mà thôi, không thể nào dấy lên sóng lớn.

Nhưng đối với tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch mà nói, cảm giác trùng kích rất mạnh, nguyên bản bọn họ đã chuẩn bị liều mạng, nhưng hết thảy phát sinh về sau lại khiến cho tâm thần bọn họ dâng lên gợn sóng vạn trượng.

Có thể đánh một chưởng bao trùm toàn bộ sơn mạch, giết chết vô số Thần tử.

Có thể làm cho Mặc Quy lão tổ cũng phải cung kính đến mức hèn mọn, lại còn tự xưng vãn bối.

Tồn tại như vậy, cảnh giới tu vi của người đó là gì, đáp án không cần nói cũng biết.

“Uẩn Thần…”

Hai chữ này lơ lửng hiện ra ở trong lòng toàn bộ tu sĩ, đã trở thành sấm sét cuồn cuộn, không ngừng nổ vang và hóa thành cơn run rẩy từ bản năng.

Cho đến khi tiêu diệt toàn bộ Thần tử còn sót lại, bọn họ tận mắt nhìn thấy Mặc Quy lão tổ đi tới tiệm thuốc trong thổ thành, không thèm để ý thân phận chút nào, làm một người tiếp khách ở đó.

Một màn này, khiến trong lòng tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch lần nữa nhấc lên phong bạo.

(Bản dịch tại bach-ngoc-sach vip)

Thời điểm trước đây, tiệm thuốc nhỏ trong thổ thành vốn cũng có một chút danh khí trong Khổ Sinh sơn mạch, dẫu sao ở chỗ đó có phát sinh một số sự tình không thể tưởng tượng nổi, nhưng vô luận như thế nào, bọn họ cũng rất khó có thể tưởng tượng, nơi ấy lại có Uẩn Thần ở.

Hôm nay bọn họ đã hiểu và cũng đều biết được, cái tiệm thuốc đó mới là hạch tâm của Khổ Sinh sơn mạch, thậm chí là tính trên cả cái mảnh đại mạc này.

Cái nhận thức đó, khiến cho tất cả mọi người vô cùng kính sợ.

Vì vậy, tòa thổ thành khi trước chỉ là tầm thường, giờ đây đã trở thành Thánh địa của đại mạc.

Mà trong số những người ở thổ thành, tất nhiên cũng có tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, cho nên hết thảy việc phát sinh ở nơi đây, rất nhanh liền được truyền vào trong Nghịch Nguyệt Điện, tiếp đó được toàn bộ quân phản kháng trên Tế Nguyệt đại vực biết được.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thế lực phản kháng bên ngoài đều vang động.

Cho đến thời điểm ấy, bọn họ cũng đã được nghe nói tới Khổ Sinh sơn mạch, nhưng bởi vì đại mạc này xuất hiện gió màu xám tro, cho nên chỗ đó đã có mức độ ngăn cách nhất định cùng với bên ngoài, tựa như một mảnh tịnh thổ.

Vả lại dường như nơi đó cũng là đầu nguồn của cảnh tượng Trảm Thần Đài, cho nên bị người ta lưu ý và suy đoán.

Nhưng Uẩn Thần xuất hiện, khiến cho bên ngoài bốc lên chấn động cực lớn, bởi vì bọn họ liên tưởng đến cảnh tượng Trảm Thần Đài, đồng thời suy đoán đối với thân phận của vị Uẩn Thần cũng theo đó mà dựng lên.

"Là Thế tử!"

…

Cách Thanh Sa đại mạc một chút phạm vi, bên trên một chỗ bình nguyên, có hơn một ngàn phi chu đang bay nhanh trên bầu trời, trong phi chu phía trước nhất, một người tu sĩ trung niên đang khoanh chân ngồi.

Người này bộ dáng phong trần mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng có thương tích trên người, nhưng vẻ mặt vẫn không giận mà uy như trước, càng có một loại cảm giác cứng nhắc và nghiêm túc rất rõ ràng trên người.

Gã đang ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Sa đại mạc xa xa.

Bên cạnh tu sĩ trung niên này, có hơn mười thủ hạ dưới trướng đang đứng, tu vi từng người đều là Quy Hư, thương thế từng người đều nghiêm trọng, giờ phút này một người trong đó khàn khàn hỏi ý.

"Tứ điện chủ, chúng ta…Muốn đi tới đại mạc không?"

Tu sĩ trung niên đó, gã chính là Tứ điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện, nghe vậy gã liền quay đầu nhìn lại sau lưng.

Mỗi một chiếc phi chu phía sau cũng ngồi đầy tu sĩ, các tộc đều có, bộ dạng đều vô cùng mỏi mệt, mỗi người ai cũng dính thương thế trên thân, ánh mắt ảm đạm.

Bọn họ, tư cách là một phương quân phản kháng, bị Hồng Nguyệt Thần Điện trấn áp cùng với kiếp nạn Thần tử bộc phát, đã thất bại.

Tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Đây là lực lượng còn sót lại sau khi hao phí đại giới cực lớn, rốt cuộc cũng tạm thời chạy ra được.

Chỉ là thiên địa rộng lớn, nhưng lại không nơi có thể đi, đương nhiên phía sau bọn họ lúc này, là Hồng Nguyệt Thần Điện đang truy kích.

“Chúng ta, đi đại mạc.”

Tứ điện chủ thở sâu, trầm thấp mở miệng.

Chương 1553: Thay Thế tử tiếp viện (1)

Thời gian nhoáng một cái, nửa tháng trôi qua.

Theo đại nạn Thần tử bộc phát ở các nơi, thế cục Tế Nguyệt đại vực càng ngày càng ác liệt.

Chuyện thế lực của Tứ điện chủ thất bại cũng nhanh chóng truyền ra, trong khoảng thời gian ngắn, những phương quân phản kháng khác do những vị Phó điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện tạo thành, sĩ khí cũng hạ thấp vì tin tức đó.

Hết thảy, tựa hồ đều không nhìn thấy bất luận hy vọng gì, những đóm lửa thiêu đốt như sao, dường như cũng chỉ có thể nở rộ ra ánh sáng tàn phai từ sinh mạng bản thân.

Chỉ có đại mạc, ở bên trong cái cục diện như vậy lại càng ngày càng nổi bật, càng bởi vì có Thế tử tồn tại, thế nên không chỉ có tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch cho rằng thổ thành là Thánh địa, các phương thế lực phản kháng bên ngoài cũng đều coi đại mạc trở thành Thánh địa.

Cho nên hầu như mỗi ngày đều sẽ có người từ bát phương đi về phía đại mạc, bọn họ muốn vào nơi đây, muốn gia nhập và tìm kiếm sự phản kháng chân chính.

Nhưng đồng dạng Hồng Nguyệt Thần Điện cũng phong tỏa mãnh liệt hơn, chỉ là trong lúc này lại xuất hiện một chút ngoài ý muốn, có cường giả thần bí phủ xuống, dẫn đến lớp phong tỏa bị tan vỡ.

Đồng thời Mặc Quy lão tổ cũng được Thế tử phân phó nhiệm vụ, dẫn theo rất nhiều tu sĩ đi đến biên giới đại mạc, ở đó tiếp ứng người đến.

Gió đại mạc mặc dù ngăn cản người từ bên ngoài bước vào, nhưng dù sao gió này cũng là đội trưởng giao dịch đến, với tu vi cùng thân phận thì Thế tử có tư cách là đồng minh cùng vị Nguyệt Viêm thượng thần kia.

Cho nên sau khi Thế tử truyền thần niệm vào trong gió, gió nơi đây đã trao tặng quyền hành, không còn ngăn cản đối với người tiến vào nữa, biến thành chỉ nhằm vào tu sĩ Hồng Nguyệt.

Kể từ đó, theo tu sĩ phản kháng trên Tế Nguyệt đại vực tràn vào, hầu như mỗi ngày thế lực của đại mạc cũng đều đang khuếch đại.

Sau khi toàn bộ tu sĩ muốn gia nhập thế lực đại mạc đến được nơi đây, tâm tình vô cùng kích động, nhưng bọn họ biết được bản thân không có tư cách đi bái kiến Thế tử, cho nên chưa từng đi tới tiệm thuốc quấy rầy, chỉ là hành lễ triều bái về phía Khổ Sinh sơn mạch.

Mà thật ra bên trong tiệm thuốc cũng không có quá nhiều biến hóa, Ninh Viêm cùng đám người Ngô Kiếm Vu vẫn như thường, Linh Nhi cũng là như vậy, Lý Hữu Phỉ cùng U Tinh cũng giống như thế.

Duy chỉ có Hứa Thanh, hắn dành nhiều thời gian hơn ở bên trong mảnh vỡ tiểu thế giới.

Nửa tháng này hắn hầu như đều ở mãi trong mảnh vỡ tiểu thế giới, hắn biết rõ thời gian bây giờ rất gấp gáp, vô luận là cục diện bên ngoài hay là ngôi sao Hồng Nguyệt đang dần dần tiếp cận, tất cả đều báo cho biết một việc.

Hạo kiếp, sắp đến.

Cho nên trong nửa tháng này Hứa Thanh không lãng phí bất luận chút thời gian nào, đắm chìm vào trong việc tinh luyện cùng với ấp trứng bọn Thần tử.

Dầu mà đội trưởng cần, thật ra chính là máu của những Thần tử ẩn chứa hỗn loạn cùng với điên cuồng.

Giờ phút này ở trong mảnh vỡ đại thế giới của Hứa Thanh, sông băng sớm đã tan rã, đại địa là một mảnh đất đen, có thể nhìn thấy vô số vỏ trứng phá toái cùng với vô biên vô hạn Thần tử.

Giữa không trung bay lên một vòng Tử Nguyệt, tràn ra lực lượng quyền hành của bản nguyên Hồng Nguyệt, bao phủ phiến thế giới này, đồng thời cung cấp điều kiện ấp trứng cho Thần tử, vả lại tiến hành khống chế.

Cả vùng đất, tất cả Thần tử đều nằm rạp xuống, trên người chúng nó tồn tại rất nhiều miệng vết thương, khiến cho máu tươi chảy liên tục ra ngoài, hòa nhập vào bên trong vân tay cực lớn tồn tại ở nơi đây.

Hình thành hồ máu.

Quá trình ấy coi như là thuận lợi, mặc dù bởi vì số lượng quá nhiều, thỉnh thoảng sẽ có Thần tử không khống chế được, nhưng mỗi lần đều bị Hứa Thanh lập tức trấn áp, về phần vết thương trên người chúng nó, cũng đều là dưới quyền hành ảnh hưởng, chúng nó tự động cắt mở ra.

Mà máu tươi chảy xuôi liên tục khiến cho đám Thần tử này dần suy yếu, cho đến cuối cùng là héo rũ mà chết.

Mỗi lần có Thần tử cạn sinh mệnh lực mà chết, thi thể của nó cũng sẽ bị Hứa Thanh ném cho những Thần tử khác xé xác ăn, từ đó đổi lấy càng nhiều huyết dịch hơn nữa.

Trong giai đoạn này, Hứa Thanh cũng đi tới Nghịch Nguyệt Điện mấy lần, dung nhập máu tươi của đám Thần tử vào trong cánh cửa của cung điện chí cao.

Máu này hoàn toàn chính xác hữu dụng, theo nó dung nhập, đồ đằng của Xích Mẫu rõ ràng có rung động, ngọn lửa hy vọng đến từ những tòa miếu thờ trong Nghịch Nguyệt Điện cũng bốc cháy mãnh liệt hơn trước.

Đồ đằng Xích Mẫu hấp thu, cũng dần dần biến thành nuốt lửa, bản thân đồng dạng cũng bắt đầu bị thiêu đốt.

Dưới sự thiêu đốt, đồ đằng này xuất hiện dấu hiệu mơ hồ, mà sự điên cuồng của đội trưởng cũng trở nên mãnh liệt hơn, nhanh chóng gặm cắn.

“Tiểu Thanh, dầu còn chưa đủ, cần đổ vào nhiều hơn nữa.”

“Để cho lửa này càng lớn hơn một chút!”

“Hy vọng đang ở trước mắt, chỉ cần chúng ta đốt rụi phong ấn của Xích Mẫu, cánh cửa này sẽ bị đẩy ra, đến lúc đó… . . Chúng ta chính là chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện!”

“Một khắc chúng ta trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, chính là ngày hạo kiếp của Hồng Nguyệt Thần Điện!”

Đội trưởng phấn khởi, vừa gặm cắn như chó điên vừa truyền ra thần niệm.

“Dựa theo tốc độ của ngôi sao Hồng Nguyệt, cách ngày Xích

Mẫu đến nhiều nhất là 9-10 tháng.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Cho nên ta rất gấp.” Đội trưởng hung hăng cắn xuống một cái.

“Tiểu Thanh, tất cả chuẩn bị của ta hầu như cũng hoàn thành không sai biệt lắm, bây giờ chỉ còn kém hai bước!”

“Bước đầu tiên chính là Nghịch Nguyệt Điện chỗ này, một khi chúng ta làm được, ta có thể dùng Nghịch Nguyệt Điện, lập tức cảm ứng được toàn bộ thân thể kiếp trước bị chia năm xẻ bảy của mình.

“Hiện giờ ta đã có thể cảm ứng được một phần nhỏ rồi.”

“Lúc đó, phối hợp cùng đủ loại bố cục lúc trước của chúng ta, liền có đủ lực lượng để diệt Hồng Nguyệt Thần Điện.”

“Một khi Thần Điện bị diệt, chúng ta có thể vào bình nguyên Sám Hối, chỗ đó có thân thể của Chúa Tể!”

“Thân xác đó là một bước cuối cùng để chúng ta xử lý Xích Mẫu, cũng là một bước rất trọng yếu!”

Hứa Thanh gật đầu.

“Về phần dầu, ta sẽ cố ép ra nhiều hơn, khả năng cần một ít thời gian, nhưng có lẽ đầy đủ.”

Chương 1554: Thay Thế tử tiếp viện (2)

Đội trưởng nghe vậy phấn khởi.

“Ha ha, ta đặc biệt chờ mong, tiểu Thanh à, hành trình tới Tế Nguyệt đại vực lần này của chúng ta đã đến điểm cuối rồi, loại chuyện thôn phệ Thần Linh thế này, ta đã tìm cách và chuẩn bị nhiều năm như vậy, rốt cuộc sắp làm được rồi!”

“Ngươi suy nghĩ một chút, đây chính là Xích Mẫu đó nha, chúng ta nuốt Thần Linh, việc này nhất định sẽ truyền khắp Phong Hải Quận, truyền khắp đại vực nhân tộc, truyền khắp đại lục Vọng Cổ.”

“Đến lúc đó, cái gì mà Hắc Thiên tộc, đều là đồ bỏ đi!”

“Nhân Hoàng trông thấy chúng ta, nói không chừng cũng đều phải khách khí, lão đầu tử trông thấy hai ta, đoán chừng cũng phải kinh ngạc rớt cằm.”

“Cái này mới là đại sự, đại sự để cho danh tiếng của chúng ta rền vang Vọng Cổ, cũng là đại sự chưa bao giờ có từ lúc Thần Linh xuất hiện đến nay!”

“Mà sau khi chúng ta làm xong, trong tương lai thì cái thân phận Quận Trưởng của Phong Hải Quận, đã không xứng với ngươi nữa rồi, chúng ta phải có mục tiêu cao hơn.”

Không thể không nói, trên phương diện ủng hộ nhân tâm, đội trưởng vẫn luôn có chút bổn sự.

Hứa Thanh nghe xong lời đội trưởng nói, trong đầu hiện ra từng màn bên Phong Hải Quận, Thất gia, Tử Huyền, Thất Huyết Đồng cùng với toàn bộ Phong Hải Quận, khiến cho hắn có một loại cảm giác hoảng hốt.

“Rõ ràng tới Tế Nguyệt đại vực cũng không quá lâu, mới mấy năm mà thôi, nhưng mà trong cảm giác, giống như đã qua vô tận năm tháng, tuế nguyệt thoi đưa… .”

Hứa Thanh hiểu rõ, sở dĩ có cái cảm giác như vậy, là bởi vì mình đã trải qua quá nhiều chuyện ở bên trong Tế Nguyệt đại vực dẫn đến, đồng thời cũng là do tu vi tăng vọt tạo thành.

"Đại sư huynh, ta nhớ sư tôn."

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

"Sẽ sớm thôi, rất nhanh chúng ta liền quay trở về rồi!"

Đội trưởng rặc rặc cắn mạnh một cái, đắc ý đáp lại.

Hứa Thanh gật đầu, sau đó rời khỏi Nghịch Nguyệt Điện.

Trong nửa tháng này, một thân phận khác trong Nghịch Nguyệt Điện của hắn, theo chiến tranh bộc phát thì danh vọng cũng tăng vọt.

Đây hết thảy, là bởi vì Giải Chú đan.

Mặc dù trong hiện thực hắn thiếu khuyết tài liệu, không cách nào chế tạo ra đan dược giảm xuống năm thành nguyền rủa, nhưng mạch suy nghĩ lưu loát cùng với con mắt Độc Cấm, có thể khiến cho hắn giảm nguyền rủa xuống đến ba thành.

Mà giảm thiểu vĩnh viễn ba thành nguyền rủa, chuyện này cho dù bây giờ là thời kỳ chiến tranh, nhưng vẫn khiến bên trong Nghịch Nguyệt Điện vô cùng vang động.

Thật sự là loại đan dược này, đối với vô số tu sĩ mà nói, chính là vật cứu mạng.

Chiến tranh thì khó tránh khỏi thương vong, mà thương thế sẽ khiến cho nguyền rủa trong cơ thể của bọn họ bộc phát, khi giao chiến cùng tu sĩ Hồng Nguyệt thì đồng dạng cũng sẽ bị đối phương dẫn động nguyền rủa.

Còn có ngôi sao Hồng Nguyệt tiếp cận, cũng khiến cho nguyền rủa hoạt động mạnh lên.

Vì vậy vào thời điểm này, đan dược giảm xuống ba thành nguyền rủa không khác gì là Thánh vật, dùng mọi mỹ từ cao tuyệt để mô tả về đan đó cũng không ngoa, đối với tu sĩ bộc phát nguyền rủa mà nói, gần như giúp họ khởi tử hồi sinh!

Nhất là những người tùy tùng của Hứa Thanh, dĩ nhiên lại càng cực kỳ kích động.

Hơn nữa, đan dược của Hứa Thanh đã không cần tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện đi hoàn thành điều kiện gì nữa, trên cơ bản thuộc về hàng cung cấp miễn phí, kể từ đó, cái tên Đan Cửu đại sư đã đạt đến danh vọng đỉnh phong trong Nghịch Nguyệt Điện.

Cũng đã sớm truyền ra khỏi Nghịch Nguyệt Điện, vang danh trong quân phản kháng của Tế Nguyệt đại vực, thậm chí những người không phải tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, bốn chữ 'Đan Cửu đại sư' này cũng đều như sấm bên tai đối với họ.

Mà tương ứng, suy đoán đối với thân phận Đan Cửu đại sư cũng càng ngày càng nhiều, có người nói hắn là đến từ ngoại vực, cũng có người nói hắn là cường giả ẩn thế, còn có người nói hắn có thể là tiền bối cùng một niên đại với Thế tử.

Đủ loại kiến giải, tầng tầng lớp lớp, thậm chí mấy vị Phó điện chủ Nghịch Nguyệt Điện cũng nhắn lại cho Hứa Thanh bên trong Nghịch Nguyệt Điện, ngôn từ cực kỳ khách khí, muốn để cho hắn gia nhập một phương của mình, vả lại cũng đưa ra hết thảy lợi ích.

Thậm chí chỉ cần Đan Cửu đại sư đồng ý, dù hắn ở bất kỳ địa phương nào, chỉ cần không phải Hồng Nguyệt Thần Điện, đều sẽ có cường giả lập tức qua đó để hộ tống đến.

Vấn đề này, Tứ điện chủ lúc trước chứng kiến Hứa Thanh tuyên bố đan dược cùng Thánh Lạc đại sư là những người cố chấp nhất, cứ cách mỗi vài ngày đều sẽ nhắn lại trong miếu thờ của Hứa Thanh, thái độ vô cùng thành khẩn.

Nhưng Hứa Thanh không có trả lời.

Cho đến khi danh tiếng Thánh địa trong Khổ Sinh sơn mạch truyền ra, suy đoán đối với Đan Cửu đại sư cũng nhiều thêm một cái, có người phân tích hắn hẳn là ở trong Khổ Sinh sơn mạch, cũng chỉ có vùng tịnh thổ không có chiến tranh như vậy, mới có thể khiến cho người ta an tâm luyện chế đan dược.

Mà suy đoán, dẫu sao cũng chỉ là suy đoán.

Cụ thể như thế nào thì không người biết được, cũng chính bởi vì sự thần bí đó, khiến cho danh tiếng Đan Cửu đại sư vang động bát phương.

Đồng thời, những người tùy tùng của Đan Cửu đại sư cũng tự phát tổ chức lại với nhau, lấy vị đại hán hàng xóm kia cầm đầu, bọn họ vừa tuyên dương và bảo vệ danh vọng của đại sư, vừa sưu tập hết thảy tin tức về đại sư, muốn tìm được nơi ở của đại sư, muốn đoàn kết ở bên cạnh để thủ hộ đại sư.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, lại qua 7 ngày.

Ngày hôm nay, Hứa Thanh mới đi ra từ trong tiểu thế giới, hắn nhận được truyền âm của Thế tử.

“Hứa Thanh, một vị Phó điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện dẫn theo một phương tu sĩ của gã đã sắp đến ngoài đại mạc, phía sau có tu sĩ Hồng Nguyệt truy kích, ngươi cầm ngọc giản có chứa một kích của ta cùng Tam tỷ để đi ứng đón.”

“Thuận tiện mang những con gà con ở hậu viện đi dạo một lát, mấy con gà này mỗi ngày đều chỉ biết ăn rồi ngủ, từng con đều quá mập rồi.”

Trong lúc nói, ba cái ngọc giản trống rỗng xuất hiện trước mặt Hứa Thanh, hai cái trong đó tràn ra chấn động Uẩn Thần, còn lại một cái là vật khống chế những con gà con kia.

Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu, thu hồi ngọc giản rồi đi đến sân sau tiệm thuốc, bình tĩnh quét mắt nhìn đàn gà con.

Đám cường giả bị hóa thành gà con này không ít, yếu nhất cũng đều là Nguyên Anh, Linh Tàng cũng có mấy kẻ, thậm chí có bốn vị Quy Hư.

Một phần là Âm Dương Hoa Gian tông tới đây lúc trước, còn có rất nhiều là không biết Ngũ nãi nãi đã chộp từ đâu tới, Hứa Thanh cũng không rõ lai lịch.

“Các ngươi, ai muốn lập công chuộc tội?”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Chương 1555: Một gà lên không, vạn người khai thông (1)

Bốn chữ 'lập công chuộc tội' mà Hứa Thanh vừa thốt ra, trong đám gà con liền có vài chục con nhanh chóng vỗ cánh nhảy lên, phát ra âm thanh chim chíp mà khanh khách, trong ánh mắt lộ ra vô hạn khát vọng.

Bọn nó điên cuồng.

Thậm chí vì tranh đoạt cơ hội lần này, sau khi cùng nhau nhảy lên, còn xoay lại mổ đập lẫn nhau, làm cho trên đất bay ra đầy lông gà.

Hứa Thanh nhíu mày.

Những con gà con này lập tức từng con an tĩnh lại, mặc kệ lúc trước bọn họ có tu vi gì, nhưng bây giờ đều biết được tình cảnh của mình, vả lại hiểu rõ nơi này có bốn vị Uẩn Thần, càng là sau khi đoán ra địa vị của Hứa Thanh, bọn họ càng không dám chậm trễ chút nào.

Mặc dù cũng bi phẫn mãnh liệt, nhưng vì muốn sống nên chỉ có thể cúi đầu.

Mắt thấy bọn họ an tĩnh lại, Hứa Thanh giơ ngón tay lên điểm vài cái, từ bên trong hơn trăm con gà con ở nơi này, lựa chọn ra hơn ba mươi con.

"Trong các ngươi thì tốc độ của ai nhanh nhất?"

Hứa Thanh hỏi một câu.

Một con gà con trong đó lập tức chợt nhảy lên, âm thanh khanh khách hiện ra khát vọng.

Hứa Thanh gật đầu, lấy ra ngọc giản khống chế gà con Thế tử cho, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, lập tức có một đạo bạch quang bay ra từ bên trong ngọc giản, bắn thẳng đến con gà con kia.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân con gà con này chấn động, hình thái cải biến, cũng không phải là hóa thành thân thể tu sĩ mà thân gà bành trướng trở nên to hơn, lớn đến mười trượng, đã trở thành một con gà lớn.

Tu vi cũng theo đó khôi phục, một cỗ chấn động Quy Hư nhị giai lập tức bộc phát ra từ trong cơ thể kia, càng có lực lượng Xích Mẫu tràn ngập, vị này…Chính là Thần sứ của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ dị, bất quá nghĩ đến là do Ngũ nãi nãi nuôi dưỡng, cũng không thấy ngoài ý muốn nữa rồi, vì vậy thân thể nhoáng một cái, trực tiếp đứng trên lưng con gà lớn này.

“Các ngươi đi theo phía sau.” Truyền ra lời nói về những con gà con khác được chọn, cởi bỏ một chút phong ấn cho riêng bọn họ, sau đó Hứa Thanh bình tĩnh truyền ra mệnh lệnh.

“Xuất phát!”

Con gà lớn Quy Hư nhị giai không dám phản kháng, cấm chế của Ngũ nãi nãi khiến cho gã chỉ cần nổi lên một tia phản ý, sẽ sống không bằng chết, vì vậy vội vàng gật đầu phóng ra, bay thẳng đến bầu trời.

Về phần những con gà con khác, giờ phút này từng con cũng đều nhanh chóng lao ra, bay theo phía sau.

Cứ như vậy một đám con gà con một đường bay nhanh, truyền ra tiếng thét chíp chíp bên trong gió lốc màu xám, bay về phía biên giới đại mạc, trông cũng có khí thế nhưng độc giả thử tưởng tượng sẽ rất dễ bật cười.

Mà thực tế là tốc độ của đàn gà cực nhanh, xuyên thẳng qua hư vô.

Chỉ mấy canh giờ, bọn họ liền từ Khổ Sinh sơn mạch bay đến biên giới đại mạc.

Rất xa, có thể nhìn thấy khu vực biên giới đại mạc, nơi đó được dựng lên rất nhiều nhà cát và lều trú đơn giản, đóng quân nơi đây đều là tu sĩ đại mạc, số lượng gần vạn, do Mặc Quy lão tổ cầm đầu.

Sau khi chú ý thấy một đám gà con kêu chíp chíp từ bầu trời bay tới, tu sĩ nơi đây đều ngạc nhiên, mà Mặc Quy lão tổ là người đầu tiên lao ra.

Lão quen biết những con gà con này, sau đó càng là nhìn thấy rõ thân ảnh Hứa Thanh ở trên không trung, nội tâm Mặc Quy lão tổ chấn động và thì thào.

“Là vị tiểu chủ nhân đó!”

Tư cách tiểu nhị của tiệm thuốc, tự nhiên lão biết rõ địa vị của Hứa Thanh trong tiệm thuốc, cũng nhiều lần thấy Thế tử đích thân chỉ điểm và bồi dưỡng Hứa Thanh, cho nên lão hiểu rõ, vị chủ nhân của tiệm thuốc này có quan hệ sư đồ với Thế tử.

Cho nên lão vội vàng lớn tiếng mở miệng.

“Bái kiến thiếu chủ!”

Nói xong, Mặc Quy lão tổ chắp tay cúi đầu với không trung.

Hứa Thanh gật đầu, đồng dạng chắp tay đáp lễ.

“Gặp qua tiền bối.”

Mặc dù thân phận của đối phương là tiểu nhị tiệm thuốc, nhưng mà Hứa Thanh biết được hết thảy đều là bởi vì Thế tử, cũng không phải do chính mình phát uy, vả lại so với những con gà con kia, Mặc Quy lão tổ này có thể được Thế tử buông tha và giao nhiệm vụ riêng, nghĩ đến cũng đúng là có chút nguyên do.

Đối mặt đáp lễ của Hứa Thanh, Mặc Quy lão tổ cảm khái trong lòng, ở trong tiệm thuốc lão có thể không biết xấu hổ, nhưng hôm nay nơi đây có nhiều người như vậy, phần lớn là người dưới trướng của mình, thật ra nội tâm lão cũng là muốn giữ tôn nghiêm.

Mà Hứa Thanh đáp lễ, cũng để cho nội tâm của lão rất thoải mái, cũng theo đó mà tự nhiên dâng lên một chút thân cận.

“Thiếu chủ, lần này mục đích của ngài tới đây là?”

“Thế tử lệnh ta tới đón một số tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện đang trên đường đến.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, bên ngoài gió màu xám tro, thiên địa một mảnh huyết sắc, dường như bị máu tươi nhuộm đỏ, mà giờ phút này bên trong trời đất huyết sắc có rất nhiều điểm đen xuất hiện ở chân trời.

Nhanh chóng bay tới nơi đây.

Những chấm đen nhỏ xuất hiện ở ngoài chân trời đại mạc, là từng chiếc từng chiếc phi chu.

Đó chính là phương thế lực của Tứ điện chủ cùng với người dưới trướng, đang chạy khỏi truy sát của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Khoảng ngàn chiếc phi chu, phần lớn đều bị tàn phá, so với hơn nửa tháng trước thì bây giờ tu sĩ trong đó càng thêm suy yếu, vẻ mỏi mệt cũng là như thế, thương thế bộc phát và đáy lòng lo lắng, khiến cho tất cả mọi người đã sức cùng lực kiệt.

Phía sau bọn họ, là hồng mang đầy trời.

Mà Tứ điện chủ ở phía trước đội ngũ, sắc mặt của gã trắng bệch, thương thế nghiêm trọng, mà khí tức của những Quy Hư dưới trướng sau lưng cũng đều đến điểm giới hạn sinh mệnh.

“Tứ điện chủ, đây là một khỏa Giải Chú đan cuối cùng rồi, tuy rằng đan dược chỗ Đan Cửu đại sư cung cấp miễn phí, nhưng số lượng người cần quá nhiều mà số lượng đan dược lại có hạn. Thật đáng buồn và hổ thẹn vì rốt cuộc ta cũng không thể nào bằng Đan Cửu đại sư, dù hắn cho ta đan phương nhưng ta cũng không cách nào luyện chế ra được.”

Sau lưng Tứ điện chủ, một tu sĩ trung niên tu vi Quy Hư nhất giai lấy ra một bình thuốc, đưa tới và khàn khàn mở miệng.

Tứ điện chủ nghe vậy, nhìn đan dược rồi truyền ra âm thanh trầm thấp.

“Thánh Lạc, ngươi đã cố gắng hết sức rồi.”

“Các ngươi phân hóa chia nhỏ đan dược ra dùng đi, ta còn chịu được.” Tu sĩ trung niên có tu vi Quy Hư nhất giai đó, chính là Thánh Lạc đại sư.

Nghe lời nói của Tứ điện chủ, Thánh Lạc cúi đầu xuống.

Tứ điện chủ vỗ vỗ bờ vai của lão, ngẩng đầu nhìn qua đại mạc xa xa, nhìn gió bão màu xám tro che khuất bầu trời.

Bởi vì gió bão cách trở, gã không nhìn thấy đám người Hứa Thanh, trong tầm mắt là một mảnh bao la mờ mịt, vì vậy nhẹ giọng mở miệng.

“Đan Cửu đại sư chưa có phản hồi bất kỳ tin nhắn nào của ta, ta nghĩ hẳn là hắn không tiện để lộ thân phận, hy vọng hắn hết thảy vẫn mạnh khỏe… . .”

Thánh Lạc gật đầu, thần sắc lộ ra một chút phức tạp.

“Tứ điện chủ, có lời đồn nói Đan Cửu đại sư là ở ngay trong đại mạc phía trước, đại mạc là một phương Thánh địa, cũng thông qua Nghịch Nguyệt Điện truyền đến tin tức cho phép chúng ta bước vào trong, mà điểm tiến vào chính là trong chỗ này.”

“Bất quá sau lưng chúng ta… . .” Thánh Lạc quay lại, nhìn qua phía sau.

Chương 1556: Một gà lên không, vạn người khai thông (2)

Phía sau bọn họ lúc này, thiên địa đỏ thẫm như là máu tươi sền sệt, đang không ngừng cuộn trào trùm đến, mơ hồ có thể nhìn thấy trong đó tồn tại nhiều bộ phận Thần Điện thật lớn.

Suốt đoạn đường bọn họ gặp mấy lần Hồng Nguyệt Thần Điện chặn đánh, mỗi một lần đều là khổ chiến, thương vong càng ngày càng nhiều, đây cũng là nguyên nhân thương thế mọi người càng ngày càng nghiêm trọng.

Mà mỗi một lần thoát qua được, thường thường không lâu sau, Hồng Nguyệt Thần Điện sẽ lần nữa đuổi theo.

Giờ phút này, truy binh của Hồng Nguyệt Thần Điện lại lần nữa xuất hiện.

“Không sao, đối với Hồng Nguyệt Thần Điện mà nói, thật ra cuộc trấn áp này cũng không phải là quá coi trọng, dẫu sao còn chưa tới mười tháng nữa là Xích Mẫu sẽ phủ xuống, nếu như chúng ta bị chết quá nhiều, sẽ có thêm nhiều thế lực phụ thuộc Hồng Nguyệt phải bổ sung vào chỗ trống đó.”

Giọng nói của Tứ điện chủ mang theo mỏi mệt, chậm rãi mở miệng.

“Cho nên thật ra, bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện cũng rất sợ hãi, vả lại ý chí cũng không phải là nhất trí, có người chủ ý như trò chơi, có người chủ ý muốn bỏ mặc, có người chủ ý là trấn áp.”

“Mà ngươi cẩn thận nhớ lại chuyến này xem, thật ra chúng ta là một mực bị xua đuổi.”

Tứ điện chủ cười lạnh.

“Có một số thế lực bên trong Hồng Nguyệt Thần Điện, hy vọng chúng ta tới đây, tiếp đó còn sống đến lúc Xích Mẫu phủ xuống.”

“Còn có một ít thế lực thì tuân theo quan niệm của mảnh đại vực này từ mấy kỷ nguyên trước, cho rằng thức ăn mỹ vị, chính là phải dắt đi rong nhiều một chút, hoạt động nhiều hơn, tựa như thịt của gà thả vườn sẽ ngon hơn thịt gà nuôi nhốt trong lồng nhỏ vậy, như thế mới có thể càng duy trì mỹ vị, mà càng giãy dụa thì thường thường ăn sẽ lại càng ngon."

"Ngươi biết món gà đi bộ chứ? Kìm chân con gà lên chảo nóng, để nó liên tục đạp lên xuống mặt chảo, độ nóng làm chân con gà bị phỏng và dần phồng lên, mà cả quá trình đó là giãy giụa trong nỗi thống khổ và dần dần tuyệt vọng, còn khó chịu hơn bị một dao chặt đứt cặp chân của nó. Mà món chân gà làm xong sẽ cực kỳ giòn tan và ngon miệng, có hương vị đặc biệt dẫu quá trình chế biến chính là tra tấn đối với con gà."

"Thực tế đối với chúng ta mà nói, là phản kháng sinh tử, mà đối với góc nhìn của cao tầng Hồng Nguyệt Thần Điện, có lẽ cái này chỉ là một trận trò chơi, quá trình nấu nướng."

"Nhưng bởi vì Thế tử xuất hiện, cho nên bộ phận thế lực Thần Điện đã có cảnh giác, bọn họ mới phải phát động chủ lực trấn áp."

Thánh Lạc trầm mặc, sự phát hiện và ngộ ra này, trên đoạn đường trốn chạy thì gần như lão cũng đã nhìn ra, không chỉ là lão mà tu sĩ tu vi Quy Hư của các tộc trên phi chu cũng đều có chỗ phát hiện và suy luận, chỉ là chẳng qua hiện giờ bị Tứ điện chủ một hơi nói toạc ra, còn ví von về món gà cho sinh động dễ hiểu.

"Không nên suy nghĩ nhiều quá, bất kể mười tháng sau như thế nào, ít nhất hôm nay chúng ta là tự do mà sống."

Tứ điện chủ thở sâu, giơ tay vung lên, tốc độ của toàn bộ phi chu lập tức tăng vọt, bay thẳng đến gió bão đại mạc phía trước, càng lúc càng gần.

Nhưng vào lúc này, huyết quang phía sau bọn họ chợt lập lòe rồi tăng vọt, đồng thời lại huyễn hóa ra một cái đại thủ huyết sắc, uy thế phô thiên cái địa, chụp tới phía của bọn họ.

Trong mắt Tứ điện chủ lóe lên hàn mang, tu vi ầm ầm bộc phát, thiên địa lập tức biến sắc, trên bầu trời xuất hiện từng cái tiểu thế giới hư ảo và dung hợp lẫn nhau, sau đó liền tạo thành một cái đại thế giới hư ảo.

Đây là biểu hiện của Quy Hư tứ giai!

Đại thế giới kia mặc dù là hư ảo, nhưng lại đầy đặn kinh người, ngăn cản về phía đại thủ huyết sắc đang chụp đến.

Cùng lúc đó, toàn bộ tu sĩ trên phi chu cũng đều riêng phần mình bộc phát, hình thành hơn vạn đạo pháp thuật, hội tụ cùng một chỗ để tăng lên sắc thái cho đại thế giới, khiến cho nó thoạt nhìn càng thêm chân thật.

Còn có hơn mười vị Quy Hư, toàn bộ đều tản tu vi ra, trong đó nhất - nhị - tam giai đều có, hình thành trụ cột của đại thế giới, hợp sức toàn lực mà ứng phó.

Trong nháy mắt, tiếng nổ vang đinh tai nhức óc bộc phát ra, gió giục mây vần dấy lên gợn sóng kinh người, tràn ngập về bát phương bên ngoài, bàn tay huyết sắc kia chia năm xẻ bảy.

Nhưng đại thế giới hư ảo của Tứ điện chủ cũng tương tự tan vỡ, tất cả mọi người phun ra máu tươi, mà phi chu của bọn họ lại mượn luồng trùng kích phản chấn này nên tốc độ nhanh hơn, giống như thiên nữ tán hoa vậy, riêng phần mình phóng nhanh nhất có thể về phía đại mạc gió bão.

Mà giờ phút này, gió bão kết nối với đại mạc thiên địa, bên trong vô tận tiếng gào thét, đột nhiên tràn ra một đạo khe hở, tựa như hai tấm màn sân khấu cực lớn di động qua trái phải, khe hở lộ ra càng lúc càng lớn, như mở ra một cánh cửa.

Bên trong cánh cửa, có thể thấy được Mặc Quy lão tổ cùng với Hứa Thanh, còn có hơn vạn tu sĩ trên đại mạc.

Ánh mắt của song phương nhìn nhau, mắt thấy một phương Tứ điện chủ chuẩn bị nhảy vào trong đó, hồng mang ngoài thiên địa xa xa lần nữa bộc phát, hơn mười đoàn máu thịt vác Thần Điện trong đó cũng không phải là tới gần mà dừng lại, nhưng riêng phần mình tràn ra huyết quang nồng đậm, huyễn hóa thành một cái gương mặt cực lớn ở trên trời.

Bộ dạng của gương mặt đó, là một khuôn mặt dị tộc mọc đầy lân phiến, gã lãnh đạm nhìn qua đại mạc, trực tiếp vọt tới đuổi theo một nhóm phi chu của Tứ điện chủ, như muốn cùng tiến vào đại mạc.

Nhưng vào lúc này, Hứa Thanh vỗ vỗ con gà lớn dưới chân.

Con gà lớn run rẩy và cẩn thận lao nhanh ra, nó chở Hứa Thanh tới không trung, sau đó Hứa Thanh bỏ qua từng chiếc từng chiếc phi chu của một phương Tứ điện chủ lao nhanh qua bên người, hắn giơ tay phải lên, đưa lòng bàn tay về phía gương mặt cực lớn ngoài phong bạo.

Trong tay của hắn, có một cái ngọc giản.

Giờ phút này, hắn bóp mạnh.

Ngọc giản lập tức vỡ vụn, một cỗ chấn động Uẩn Thần ngập trời nổ lên từ, tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn trước mặt Hứa Thanh.

Ầm ầm chuyển động, từng đạo tia chớp cuồng phóng, sau đó là một ngón tay cực lớn kinh thiên động địa, trực tiếp duỗi ra từ trong vòng xoáy này.

Vô tận tia chớp nương theo hai bên, càng có nhật nguyệt tinh thần vờn quanh, phảng phất như lưu tinh hỏa vũ, vòng quanh khí tức Uẩn Thần như biển gầm, cùng nhau lao đi.

Từ xa xa nhìn qua, ngón tay đó tựa như thạch vụn xuyên không, như đại lãng vỗ bờ, khí trùng thiên địa, ý thôn sơn hà, nhấn xuống gương mặt đang tiến đến.

Chương 1557: Quần kê loạn vũ (1)

Đây là một kích với uy lực tu vi Uẩn Thần của Thế tử!

Trong đó hàm chứa quy tắc của đạo, pháp tắc của thuật, chúc phúc của Thiên Đạo Viễn Cổ, có thể trấn vạn vật thiên địa, đốt hết thảy chống cự, phá vỡ vô tận ý chí.

Càng có lực lượng quyền hành tràn ngập bát phương, có thể cải biến nhận thức của chúng sinh, mà cách biểu lộ thần thông thì bá đạo tột cùng, nói một không hai.

Những nơi đi qua long trời lở đất, vạn vật tồi khô, chúng sinh hoảng sợ.

Trong nháy mắt, ngón tay liền nhấn vào mi tâm gương mặt huyết sắc ý đồ lao theo đoàn phi chu của Tứ điện chủ và lực lượng dưới trướng lao vào trong đại mạc gió bão.

Gương mặt này chấn động mạnh một cái, hai mắt trợn to phẫn nộ, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ muốn chống cự, nhưng một mảnh gợn sóng màu đen từ chỗ mi tâm ngón tay chạm vào tản ra, bao trùm toàn bộ gương mặt lớn.

Những nơi lan tràn, gương mặt này lõm xuống và rạn nứt, cho đến khi phá thành mảnh nhỏ ầm ầm tan vỡ, hóa thành vô số mảnh khuếch tán về khắp bốn phương.

Càng là nhấc lên phong bạo, chợt ầm ầm cuốn ngược về phía Hồng Nguyệt Thần Điện, vào thời khắc này, âm thanh đinh tai nhức óc như một bàn tay vô hình, hóa thành một trận sóng lớn đổ về.

Thả mắt nhìn đi, một phương Hồng Nguyệt Thần Điện lập tức hỗn loạn, nhao nhao văng ngược lại.

Một kích của Uẩn Thần, thần uy ngập trời.

Sau khi đám người Tứ điện chủ vọt vào bên trong đại mạc, tận mắt nhìn thấy một màn này thì tâm thần đều bị chấn động, riêng phần mình hít vào một hơi, thật sự là bọn họ rất rõ ràng bên trong đám truy binh của Hồng Nguyệt Thần Điện đến đây, cũng tồn tại cường giả Quy Hư tứ giai tương tự Tứ điện chủ.

Mà loại Thần sứ tu vi này, dưới tác dụng từ thủy triều lên xuống của ngôi sao Hồng Nguyệt, chiến lực bản thân sẽ nhận được gia trì cực kỳ khủng bố, phối hợp với những người khác phụ trợ, có thể bộc phát ra uy thế của chuẩn Uẩn Thần.

Như gương mặt thật lớn vừa rồi, chính là như thế.

Nhưng mà trước mắt gương mặt đó lại tựa như là giấy vậy, yếu ớt không chịu nổi một kích.

Nhưng Hồng Nguyệt Thần Điện thân là ý chí tối cao vô thượng của Tế Nguyệt đại vực, tự nhiên không thể nào chỉ có chút thủ đoạn như thế, giờ phút này theo ánh sáng màu máu lập lòe, từng bộ phận trong Thần Điện liền cuốn ngược lại, lần nữa bộc phát ra huyết quang.

Tiếp theo là từng đạo huyết ảnh kích xạ ra từ, thừa dịp ngọc giản trong tay Hứa Thanh vỡ vụn và một kích của Thế tử tiêu tán, vọt tới phía đại mạc gió bão.

Số lượng hơn cả ngàn, mà tu sĩ trong đó rất đặc thù, rõ ràng không có thân thể thực chất, tựa như là huyết hồn vậy, xuyên thẳng qua hư vô, trực tiếp tiến vào trong đại mạc.

Càng là ngay lúc nhảy vào, chúng nó liền lập tức riêng phần mình tràn ra lực lượng Xích Mẫu của bản thân, triển khai Thần Thuật dường như muốn ô nhiễm biên giới của đại mạc, khiến cho thần uy của Xích Mẫu xâm nhập tới nơi đây.

Tứ điện chủ bên đó nhìn thấy như vậy, lập tức hạ lệnh những chiếc phi chu bay vào đại mạc lập tức thay đổi phương hướng, tu sĩ ở bên trong lao ra, một bộ phận tiếp ứng những đạo hữu khác, một bộ phận bắt đầu ngăn cản huyết ảnh.

Mặc Quy lão tổ cũng lập tức hạ lệnh, tu sĩ đại mạc đóng quân ở nơi đây cũng đều nhao nhao ra tay, càng có bộ tộc Thủ Phong triển khai thần thông của tộc quần, khiến cho gió bão càng dầy đặc, gào thét khắp bát phương.

Cùng lúc đó, ánh mắt Hứa Thanh cũng lạnh như băng, nhàn nhạt mở miệng.

“Cơ hội lập công chuộc tội, đã đến.”

Lời hắn vừa ra, liền bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay về những con gà con sau lưng, những con gà con này lập tức phát ra từng tiếng kêu chíp chíp vang dội, thân thể tràn ra chấn động tu vi, thân hình càng là nhanh chóng biến lớn.

Tương tự như con gà lớn dưới chân Hứa Thanh, những con gà con này trong chớp mắt cũng đều trở thành gà lớn.

Vẻ mặt của từng con đều hiện lên sự dữ tợn, trong mắt lộ ra ý liều mạng chợt xông ra ngoài, vì lập công, vì không muốn bị làm thịt, hoặc là nói, vì thoạt nhìn có vẻ càng cố gắng hơn so với những con gà con khác, ngay lúc chúng nó cần phải điên cuồng.

Trong chớp mắt bầy gà bay lên trên không, lao về phía những huyết ảnh đang tới gần, một trận loạn chiến, bỗng nhiên mở ra.

Quần kê loạn vũ!

Trong khoảng thời gian ngắn, nơi này phát ra âm thanh cực lớn, dư âm không ngừng vang vọng, tiếng nổ bát phương, đồng thời gió bão cũng càng thêm cuồng mãnh hơn so với trước kia.

Dù là huyết ảnh của Hồng Nguyệt Thần Điện nhảy vào càng lúc càng nhiều, vả lại huyết quang đã dần dần xâm nhập làn gió đại mạc, nhưng đánh trả đến từ quân phản kháng cũng tương tự rất mãnh liệt.

Điểm sáng đáng chú ý của nơi này, thực tế chính là đám gà lớn kia.

Chúng nó mỗi con đều lớn hơn mười trượng, mang theo khí thế liều chết không muốn sống, khiến cho chiến lực của chúng nó cũng đều tăng vọt trình độ khác biệt, hung tàn vô song.

Những nơi chúng nó vỗ cánh bay qua, huyết ảnh tựa như côn trùng, bị chúng nó điên cuồng cắn mổ mà thôn phệ.

Mà động tác thôn phệ cũng vô cùng thành thạo, giống như đã trở thành bản năng của con gà chân chính, tuy rằng thương vong là không thể tránh được, nhưng chúng nó lại xuất hiện một màn càng thêm kỳ dị.

Thân thể những con gà lớn đó, sau khi thương thế đạt đến trình độ nhất định, thế mà lại phát ra bạch quang, trong chớp mắt, toàn bộ khôi phục.

Đây là lực lượng quyền hành của Ngũ nãi nãi.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nếu như nói tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện bởi vì tín ngưỡng Xích Mẫu mà được chúc phúc, từ đó thu hoạch được thần uy của Xích Mẫu, như vậy những con gà con này, chính là trong lúc bất tri bất giác đã bắt đầu tín ngưỡng Ngũ nãi nãi, vì vậy cũng có bộ phận năng lực của Ngũ nãi nãi.

Chỉ là lực lượng vô tình có được đó, cũng không phải là tuyệt đối, cho nên vẫn sẽ xuất hiện tử vong.

Nhưng có lẽ những lời Tứ điện chủ đã từng nói là chính xác, cũng là vì kiêng kị Uẩn Thần, cho nên một phương Hồng Nguyệt Thần Điện bên ngoài đại mạc cũng không chân chính toàn lực ứng phó.

Sau khi tràn ra rất nhiều huyết ảnh, lại phát hiện lần lượt tan vỡ, bọn họ liền lựa chọn rút lui.

Theo huyết quang đi xa, cuối cùng trong lúc mọi người phối hợp, dưới hiệu dụng bích chướng của bão cát đại mạc, trận tiếp ứng này coi như báo kết thúc một giai đoạn.

Chương 1558: Quần kê loạn vũ (2)

Sau khi sống sót vượt qua tai nạn, một phương quân phản kháng của Tứ điện chủ cũng riêng phần mình xuất hiện gợn sóng, trong lòng có may mắn cũng có cảm khái, đồng thời cũng nhao nhao nhìn tu sĩ đại mạc.

Trọng điểm là nhìn những con gà lớn có chiến lực vô cùng dũng mãnh, cực kỳ hung tàn kia.

Kể từ đó Hứa Thanh đứng trên con gà lớn nhất, cũng liền lộ ra đặc biệt rõ ràng, đưa tới càng nhiều sự chú ý hơn nữa.

Trên thực tế, lúc trước một phương Hồng Nguyệt cũng có chú ý tới chỗ này, dù sao cũng là Hứa Thanh triển khai ngọc giản Uẩn Thần, nhưng mà sau khi Hứa Thanh rời khỏi Trảm Thần Đài, bởi vì không muốn dẫn tới quá nhiều chú ý, cho nên dưới sự trợ giúp của đám người Thế tử, hắn lại ngụy trang tướng mạo của mình đi.

Dẫu sao việc hắn làm ở Trảm Thần Đài, quả thật là cực lớn.

Cho nên giờ phút này trong mắt tu sĩ Hồng Nguyệt, mặc dù dung mạo của Hứa Thanh coi như cũng tuấn lãng, nhưng lại không cách nào trùng lặp lên người đã từng làm rung chuyển tâm thần chúng sinh kia.

Tứ điện chủ và một phương quân phản kháng Nghịch Nguyệt Điện cũng là như vậy.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, vỗ vỗ con gà lớn dưới chân, bay về phía đám người Tứ điện chủ.

Giờ phút này Tứ điện chủ ngưng mắt nhìn Hứa Thanh chỗ xa bay tới, hỏi một câu với Mặc Quy lão tổ vừa về người đang đến gần.

“Mặc Quy đạo hữu, người trẻ tuổi này là?”

Theo Tứ điện chủ mở miệng, Thánh Lạc đại sư bên cạnh cũng đưa ánh mắt nhìn qua.

Trong lòng Mặc Quy lão tổ kích động, lão chỉ là Quy Hư nhất giai, mà vị trước mắt này chính là Quy Hư tứ giai, chẳng những là

Phó điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện, phóng tầm mắt ra toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, cũng là một đại nhân vật.

Nếu như lão không có tiến vào trong tiệm thuốc, đối với người trước mặt này sẽ cảm thấy vô cùng lo lắng không yên, dẫu sao thân phận địa vị chênh lệch quá lớn.

Nhưng hôm nay lại không giống nhau, điểm này từ xưng hô của đối phương liền có thể nhìn ra một chút, vì vậy cười mở miệng.

“Đó là thiếu chủ nhà ta.”

Tứ điện chủ nghe vậy khẽ gật đầu, từ hai chữ thiếu chủ này, cùng với có thể triển khai ra ngọc giản Uẩn Thần, tất cả điều ấy đủ để y hiểu rõ quan hệ của người trẻ tuổi này cùng với Thế tử.

Thánh Lạc đại sư bên cạnh cũng bởi vì xưng hô thiếu chủ mà nhìn Hứa Thanh nhiều thêm vài lần, đáy lòng cũng cảm khái, sau đó hình như nhớ ra cái gì đó, chắp tay về phía Mặc Quy lão tổ.

“Mặc Quy đạo hữu, tại hạ có chuyện muốn dò hỏi một chút.”

“Mời Thánh Lạc đại sư cứ nói.” Mặc Quy lão tổ cười mở miệng, mặc dù lão không phải là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, nhưng biên giới cũng vừa vặn có tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, lúc trước thông qua lời nói của những người này, cũng hiểu biết riêng từng thân phận, cho nên rất rõ ràng vị Thánh Lạc đại sư này, cũng đều là đại nhân vật.

“Không biết đại mạc nơi đây, có cường giả đan đạo nào không? Có từng nghe nói tới danh hào của Đan Cửu đại sư?”

Lúc lời Thánh Lạc truyền ra, Hứa Thanh đã tới gần, sau khi nghe được những lời đó hắn liền chú ý đến trên thân người nói chuyện, chú ý thấy đây là một vị trung niên, tu vi không tầm thường, đồng thời trên người cũng có một chút mùi đan dược.

Đây hiển nhiên là người quanh năm luyện đan.

Mặc Quy lão tổ nghe vậy liền lắc đầu, cũng không nói ra việc thấy Hứa Thanh luyện đan, lão sống một đống tuổi như vậy rồi, sâu sắc biết được nói nhiều tất nói hớ, vả lại hai bên cũng không thân quen.

Giờ phút này lão vừa muốn mở miệng, phát hiện Hứa Thanh tới gần, vì vậy đầu tiên là bái kiến Hứa Thanh trước, tiếp theo mới trả lời vấn đề Thánh Lạc.

“Bên trong đại mạc mặc dù cũng có tu sĩ đan đạo, nhưng người có tạo nghệ cực cao hình như rất ít… . . Về phần Đan Cửu đại sư, ta cũng đã từng được nghe nói người này, ý tứ của Thánh Lạc đại sư là, vị Đan Cửu đại sư ấy là ở trong đại mạc chúng ta?”

Hứa Thanh nghe đến đó, liếc mắt nhìn vị đan tu kia, lần nữa chồng hình bóng của gã lại cùng với pho tượng Thánh Lạc đại sư trong đầu.

Nhớ tới sự tình đối phương đấu đan cùng mình lúc trước trong Nghịch Nguyệt Điện.

Thánh Lạc thở dài, nhìn qua liền biết Mặc Quy qua loa trả lời cho có, cũng biết là mình lỗ mãng, sau đó liền gật đầu về phía Hứa Thanh, Tứ điện chủ cũng chú ý đến trên người Hứa Thanh.

“Gặp qua tiền bối.” Hứa Thanh chắp tay.

“Vãn bối tiếp nhận mệnh lệnh của Thế tử để tới đây tiếp ứng, Thanh Sa đại mạc, hoan nghênh chư vị đã đến.”

Nhìn Tứ điện chủ, cảm nhận đầu tiên của Hứa Thanh là không khỏi có một loại cảm giác quen thuộc, mà cảm nhận trong miếu thờ của mình, đối phương cứ cách mỗi vài ngày sẽ gởi tin nhắn lại.

Nhưng hiển nhiên là mình vẫn luôn ẩn nấp vô cùng tốt, cho nên đối phương không thể nào biết được mình chính là Đan Cửu.

Sự thật cũng đúng là như thế, mặc dù tu vi của Tứ điện chủ cao thâm, nhưng cũng không phải toàn trí toàn năng, y và Thánh Lạc vô luận như thế nào cũng đều không thể tưởng được, Đan Cửu mà bọn họ vẫn muốn bái phỏng, đang ở ngay trước mắt.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc bọn họ khách sáo với nhau, cho dù là tu vi Quy Hư, nhưng Hứa Thanh chính là đại biểu cho Thế tử, vả lại bọn họ đi tới đại mạc là vì tìm đường sống, cho nên nói chuyện cùng nhau rất là hòa hợp.

Cứ như vậy trong lời mời của Hứa Thanh, một đám người trùng trùng điệp điệp đi tới Khổ Sinh sơn mạch phía trước.

Bão cát gào thét, Hứa Thanh cùng Mặc Quy lão tổ đứng trên phi chu của Tứ điện chủ, suốt một đường Hứa Thanh nói rất ít, đều là Mặc Quy lão tổ giới thiệu về đại mạc, cũng tự nhiên mà nói đến gió màu xám tro nơi đây cùng với tiệm thuốc chỗ Thánh địa trong đại mạc… . .

Một khắc cảnh tượng Chúa Tể trảm Thần kết thúc trong đầu chúng sinh, chính là thời điểm đại mạc hình thành gió màu xám tro, việc này vào mấy tháng sau đã không còn là bí mật.

Trên thực tế thì điều này cũng là người bên ngoài suy đoán, nguyên nhân cảnh tượng chúng sinh thấy có tương quan cùng Thế tử.

Nhưng mà sau khi chính tai nghe Mặc Quy lão tổ giới thiệu, Tứ điện chủ vẫn là liếc mắt nhìn Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Người trẻ tuổi, thân ảnh trong cảnh tượng Trảm Thần Đài trong đầu chúng sinh, là ngươi đúng không?”

Thánh Lạc đại sư bên cạnh lại không phải chú ý tới Trảm Thần Đài, mà là tiệm thuốc, giờ phút này cũng nhìn Hứa Thanh, nhịn không được hỏi một câu.

“Vị tiểu hữu này, tiệm thuốc là ngươi mở sao? Ngươi biết luyện đan?”

Chương 1559: Tiểu Thanh, ta thiếu mất quả thận! (1)

Gió màu xám tro gào thét, vờn quanh vô số cát sỏi, thổi qua giữa thiên địa, bay tới trên từng chiếc từng chiếc phi chu.

Tuy có phòng hộ, nhưng vẫn có tiếng đập đùng đùng lốp bốp như trước, nương theo lời nói của Tứ điện chủ cùng với Thánh Lạc đại sư, truyền vào trong tai Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, người dưới trướng Tứ điện chủ trên phi chu này cũng đều nhao nhao mở mắt ra từ trong chữa thương, nhìn tới Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn về phía Tứ điện chủ.

Lúc trước ở biên giới đại mạc, hắn lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, trong lòng lại dâng lên một chút cảm giác quen thuộc.

Cảm giác này không phải bởi vì gặp riêng qua pho tượng lẫn nhau ở bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

Pho tượng mỗi người đều không giống nhau, thậm chí giới tính cùng tộc quần cũng được ẩn giấu ở dưới pho tượng, trừ phi có đủ quyền hạn chí cao trong Nghịch Nguyệt Điện, nếu không là không thể nào nhìn ra.

Cho nên lúc ở trên phi chu, Hứa Thanh một đường trầm mặc, đáy lòng đang suy tư về đầu nguồn của quen thuộc này.

Cho đến giờ phút này, hắn đã tìm được.

Nét đặc thù sáng rõ nhất trên người của Tứ điện chủ, chính là chỗ bảo thủ nghiêm túc đó, hình như nụ cười trên mặt của y là một loại biểu cảm rất khó xuất hiện, mà đường vân chữ ‘xuyên’ (川) trên mi tâm, lại khiến loại ý bảo thủ này càng trở nên mãnh liệt.

Tướng mạo như vậy, Hứa Thanh đã từng nhìn thấy qua trên người Cung chủ Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận, Khổng Lượng Tu.

Nhớ tới Cung chủ, dù là đã qua mấy năm, nhưng trong lòng của hắn vẫn nổi lên gợn sóng như trước, thân ảnh đối phương sừng sững bên ngoài trận pháp của pháp bảo Cấm Ky, ngăn cản đại quân Thánh Lan tộc, bên trong băng hỏa toái diệt, đã trở thành vĩnh hằng trong đầu Hứa Thanh.

“Địa phương Chúa Tể trảm Thần kia, là đại sư huynh của ta bố trí.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Hắn không có nói láo, ngay từ đầu đích xác là Trần Nhị Ngưu chuẩn bị, kết cục cuối cùng cũng là Trần Nhị Ngưu làm ra, chỉ là chính giữa xuất hiện chút ngoài ý muốn mà thôi.

Về phần chân tướng như thế nào, Hứa Thanh cảm thấy mình không cần phải đi nói với người bên ngoài.

“Tiệm thuốc là ta mở, ta có biết một chút đối với luyện đan.”

Hứa Thanh nói xong, chú ý đến trên người Thánh Lạc đại sư, sau đó nhắm hai mắt lại khoanh chân ngồi chỗ cũ, đáy lòng bởi cảm giác quen thuộc trước đó mà đắm chìm vào trong trí nhớ về Phong Hải Quận.

Tứ điện chủ mắt có thâm ý, cũng không có hỏi tiếp, về phần Thánh Lạc đại sư thì đáy lòng của gã thở dài, gã không cho rằng tạo nghệ đan đạo của Hứa Thanh có thể cao bao nhiêu, càng sẽ không liên tưởng đến Đan Cửu.

Bởi vì trong lòng của gã, người có thể sau màn đấu đan kia, nói ra tiếng lòng của mình cùng với lý tưởng của đan tu khắp Tế Nguyệt đại vực, nhất định là người tương tự như mình, đều là truy cầu đối với đan đạo, đắm chìm trong năm tháng tuế nguyệt.

Sẽ không trẻ tuổi như thế.

Cứ như vậy theo Hứa Thanh trầm mặc, thời gian trôi qua, những chiếc phi chu này bay ngang qua bão cát, vào một ngày sau đã tới Khổ Sinh sơn mạch.

Dưới sự an bài của Mặc Quy lão tổ, đưa quyền cư ngụ hơn mười ngọn núi cho Tứ điện chủ, chỗ này chính là gia viên mới của một phương tu sĩ Tứ điện chủ.

Mà Hứa Thanh cũng hoàn thành nhiệm vụ, trở về tiệm thuốc và lại nhốt những con gà con kia ở hậu viện, ngồi ở trước mặt Thế tử, lấy ra ngọc giản Uẩn Thần không sử dụng rồi để ở một bên.

Minh Mai công chúa không có ở đây.

Thế tử vừa uống trà, vừa đảo mắt nhìn qua ngọc giản, nhàn nhạt mở miệng.

“Cầm lấy đi, coi như là tặng ngươi một vật bảo vệ tính mạng.”

Hứa Thanh nghe vậy nhìn Thế tử.

“Tiền bối, ngài muốn đi xa sao?”

“Qua một thời gian ngắn nữa, ta cùng Tam tỷ phải đi ra ngoài một chuyến, cởi bỏ niêm phong cho lão Cửu, lần này không cần ngươi hiệp trợ rồi, chúng ta đã có mười phần nắm chắc, chỉ chờ thời cơ đến.”

Hứa Thanh gật đầu, thu hồi ngọc giản.

“Mặt khác, tu vi của ngươi cũng không thể lười biếng, mà việc ngươi lần trước hỏi về nhà tù 132 khu Đinh kia, bây giờ ta cũng có thể báo cho ngươi biết.”

Ánh mắt của Thế tử thâm sâu, nhìn thân thể của Hứa Thanh.

Tinh thần Hứa Thanh chấn động, vội vàng nghiêm túc lắng nghe.

Mắt thấy Hứa Thanh như vậy, đáy lòng Thế tử thoải mái, đối với nhà tù 132 khu Đinh, lão cũng đã bỏ ra một chút tâm tư để cân nhắc, giờ phút này lão đặt chén trà xuống, phong khinh vân đạm mở miệng.

“Nhà tù 132 khu Đinh của ngươi, vừa là lao ngục mà cũng là vận khí, càng ẩn chứa một ngón tay Thần Linh.”

“Mặc dù cái ngón tay này không được tốt lắm, thoạt nhìn cũng chỉ là ngón tay của một phân thân hạ thần, nhưng sinh ra vốn đã là Thần, điểm này đáng quý.”

“Thế nhưng bởi vậy ngươi sử dụng nhà tù 132 khu Đinh, liền biến thành phức tạp, ta có thể nhìn ra ngón tay này cũng có đủ quyền hành, đó là lực lượng vận rủi!”

“Nhưng vận rủi này không thuộc về ngươi, chân chính thuộc về ngươi chính là nhà tù 132 khu Đinh, vận khí cùng vận rủi giao hòa hóa thành cái lồng giam này, tạo thành lực lượng quên lãng!"

"Loại phối hợp giữa vận khí cùng vận rủi này, rất là xảo diệu, ta nhìn thấy bên trên có rất nhiều dấu vết cấm chế của nhân tộc, càng có thủ bút của Chấp Kiếm Tiên Cung, nếu ta không đoán sai mà nói, nguyên hình của nó hẳn là Hình Ngục Ti của Chấp Kiếm Tiên Cung!"

"Là người đời sau mượn nhờ ghi chép trước kia, lại tiến hành sáng tạo cái mới, cuối cùng đắp nặn mà ra."

Giọng nói trầm thấp của Thế tử vang vọng bên tai Hứa Thanh, thân thể Hứa Thanh chấn động, trong lòng bay lên cảm giác tôn kính.

Về nhà tù 132 khu Đinh, hắn cũng không đề cập quá nhiều cùng Thế tử, nhưng đối phương lại trực tiếp nhìn ra bản chất, khiến cho Hứa Thanh đứng dậy cúi đầu.

"Kính xin tiền bối chỉ điểm."

Thế tử nở nụ cười.

"Cảm thụ lực lượng quên lãng trong đó, đây là một cái quyền hành mới, cũng là cùng một phương hướng mà Chấp Kiếm Tiên Cung nghiên cứu vào thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng."

"Cái phương hướng kia, năm đó có người xưng nó là ý cảnh."

Chương 1560: Tiểu Thanh, ta thiếu mất quả thận! (2)

Tâm thần Hứa Thanh khẽ động, hắn nghĩ tới Thái Ti Tiên Môn trong Phong Hải Quận.

Lý Tử Mai đã từng nói với hắn, công pháp Thái Ti Tiên Môn đến cuối cùng, đúng là đi theo đường ý cảnh.

Trừ bên ngoài cái này ra, tộc trưởng Hải Thi tộc cũng là đi con đường ấy.

Còn có chính mình ban đầu ở dưới Thái Sơ Ly U Trụ, gặp phải tu sĩ Thái Ti Tiên Môn, đối phương ra tay cũng đều ẩn chứa loại ý cảnh này.

Lại có Thanh Thu, lúc đối phương thi triển ra đòn sát thủ, đồng dạng cũng là biểu hiện ra một loại lực lượng ý cảnh.

Hứa Thanh không ngờ sau khi vòng một vòng lớn, bên trong nhà tù 132 khu Đinh của mình, vậy mà cũng bao hàm loại năng lực đó.

Chú ý tới vẻ mặt Hứa Thanh, đáy lòng Thế tử có chỗ hiểu ra.

“Xem ra, ngươi đã từng gặp qua tu sĩ cùng loại, điều này cũng bình thường, dẫu sao lúc trước khi Huyền U Cổ Hoàng vẫn còn, Chấp Kiếm Tiên Cung vì nghiên cứu tốt hơn, đã từng mời rất nhiều phương cùng nhau tham dự.”

“Nhưng mà, ngươi quên cái ý cảnh này đi, nó khác biệt cùng tầm thường, dẫu sao đây là sản vật do vận khí chúng sinh cùng vận rủi Thần Linh dung hợp mà ra, đáng giá cho ngươi nghiên cứu thật tỉ mỉ.”

“Hơn nữa, mục đích Chấp Kiếm Tiên Cung năm đó nghiên cứu ý cảnh, chính là vì sáng tạo ra một loại năng lực có thể làm cho Thần Linh cúi đầu.”

Nói xong, Thế tử cầm lấy chén trà, bây giờ lão đã tìm được khiếu môn làm như thế nào để dạy cho Hứa Thanh, đó chính là nếu như mình hiểu, vậy thì phải nói tỉ mỉ nhiều một chút, không thể để chỗ trống cho ngộ tính của Hứa Thanh phát huy.

Mà đối với thứ mà mình kiến thức nửa vời, như vậy thì có bao nhiêu huyền ảo cứ nói bấy nhiêu huyền ảo, cuối cùng cho ra một cái phương hướng là được, như vậy thích hợp với ngộ tính của Hứa Thanh hơn.

Vả lại cái phương hướng này còn phải đủ lớn, về phần có thể làm được hay không, đó là việc sau này.

Hứa Thanh thở sâu, lời nói của Thế tử khiến cho hắn sáng tỏ thông suốt đối với nhà tù 132 khu Đinh của mình, cũng có được một cái phương hướng, giờ phút này hắn chắp tay sau đó lập tức trở về đến sau nhà, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu cân nhắc.

Mà bên trong nhà tù 132 khu Đinh, giờ phút này Nguyên Anh cũng đã mở hai mắt, lộ ra ánh sáng xanh.

Ngón tay Thần Linh bị Nguyên Anh ngóng nhìn theo bản năng trở mình, tiếp tục giả vờ ngủ, nhưng tâm thần lại đang phát run.

Những phạm nhân khác càng là như vậy.

Cái đầu cũng tốt, sư tử bằng đá cũng được, trước mắt chúng nó đã là kính sợ đến cực hạn đối với Hứa Thanh, thật sự là sau khi đi tới Tế Nguyệt đại vực này, chúng nó cảm thấy Hứa Thanh càng ngày càng không phải con người nữa rồi, trở nên càng ngày càng đáng sợ.

Ngay cả lão đầu Đan Thanh tộc cũng là run rẩy, giờ phút này cho lão một trăm lá gan, lão cũng không dám kêu gào chút nào với Hứa Thanh.

Đối với những tên phạm nhân này, Hứa Thanh không có đặt ở trong lòng, hắn trùng lặp thần niệm của mình cùng với Nguyên Anh trong nhà tù 132 khu Đinh, sau đó quét qua trên thân từng người bọn chúng.

Mang theo mạch suy nghĩ Thế tử gợi ý, Hứa Thanh cảm giác đến chỗ ngón tay tư cách đầu nguồn vận rủi, Nguyên Anh của chính mình tư cách vận khí hội tụ, như vậy thành quả lực lượng quên lãng thể hiện lớn nhất, thật ra chính là những phạm nhân ở chỗ này.

Vì vậy cuối cùng, hắn chú ý đến trên người lão đầu Đan Thanh tộc.

Lão nhân đó sắc mặt trắng bệch, có một loại cảm giác không ổn, vội vàng mở miệng.

“Đại nhân, ta nghĩ rằng nhà tù 132 khu Đinh chúng ta còn không hoàn mỹ, thiếu người…Thiếu vạc nước, thiếu búp bê!”

“Không sai không sai, lão đại, hai người bọn họ ở bên ngoài nhất định phá hoại muôn dân trăm họ, chúng ta lòng mang chính nghĩa, không có khả năng cho phép chúng nó phóng túng như vậy!”

Cái đầu cũng nhanh chóng mở miệng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, tay phải giơ lên trảo một cái, lão đầu Đan Thanh tộc lập tức bay tới, rơi vào trong tay Nguyên Anh của Hứa Thanh, lão đầu vẻ mặt nịnh nọt, vừa muốn nói chuyện.

“Câm miệng.”

Hứa Thanh truyền ra thần niệm.

Lão đầu lập tức xuất ra một cây viết, vẽ một cái trên miệng mình, phong bế lại, sau đó trên mặt bày ra ý nịnh nọt.

Hứa Thanh gật đầu, giơ tay lên đặt vào trên trán của lão đầu Đan Thanh tộc, cẩn thận cảm thụ, sau đó không lâu lại chộp tới cái đầu cùng với sư tử bằng đá, đồng dạng cảm giác tầng sâu hơn.

Thậm chí vì tiện cho việc nghiên cứu hơn, hắn dứt khoát phất tay, đập ba bọn chúng thành thịt nát, rồi ngóng nhìn không chút rời mắt, chú ý quá trình chúng nó phục sinh.

Sau khi vòng đi vòng lại, ba tên phạm nhân liên tục cầu xin tha thứ, trong lúc ngón tay Thần Linh cũng càng lúc càng run rẩy, Hứa Thanh kết thúc nghiên cứu.

Trong phòng sau nhà, Hứa Thanh mở hai mắt, lộ ra vẻ hiểu ra.

“Lúc trước nhà tù 132 khu Đinh có nhiều người đảm nhiệm trấn thủ, phần lớn đều chết ở bên trong vận rủi, mà ta cũng đã trải qua nhiều lần quên lãng…”

“Những tên phạm nhân này, bản thân bọn họ chính là một bộ phận vận rủi, cho nên cũng bất tử bất diệt trên trình độ nhất định.”

“Mà ta sở dĩ sẽ quên đi, là bởi vì lúc đầu ta cũng dính lây vận rủi, lại có vận khí dung hợp nên tiến tới tạo thành quên lãng.”

“Lấy quên lãng để đoạn nhân quả, đây là hạch tâm của nhà tù 132 khu Đinh.”

“Như vậy quên lãng…Là cần vận rủi cùng vận khí đồng thời giao hòa rồi bộc phát trên người ta.”

Hứa Thanh trầm ngâm, Nguyên Anh 132 khu Đinh trong cơ thể bay về phía ngón tay Thần Linh, đặt tay trên thân thể kia.

Ngón tay không tình nguyện, nhưng cũng không dám phản kháng, mà một cái chớp mắt Nguyên Anh nhà tù 132 khu Đinh đụng chạm cùng ngón tay, bản thể Hứa Thanh ngồi trong phòng sau nhà, trong mắt lập tức lộ ra mờ mịt.

Sự mờ mịt này kéo dài một hồi lâu, cho đến khi bản năng hắn cảm nhận được Nghịch Nguyệt Điện trong tối tăm truyền đến chấn động, vì vậy xuất ra tấm gương Thế tử cho, đi vào trong cung điện cao nhất.

Một khắc bước vào, tiểu đồ đằng trên cửa truyền ra tiếng kêu rên của đội trưởng.

“Tiểu Thanh, có chuyện bất bình thường, lần này thật sự rất khác thường, trong khoảng thời gian này ta thông qua Nghịch Nguyệt Điện, mặc dù không cách nào tinh chuẩn, nhưng có thể mơ hồ cảm nhận được dấu vết tồn tại của toàn bộ thân thể máu thịt kiếp trước của mình, nhưng duy nhất chỉ có thiếu mất một cái!”

“Ta ta ta…Thân thể kiếp trước của ta, hình như thiếu đi quả thận, cố gắng cảm giác thế nào cũng đều không tìm được!”

“Ta đã thử nhiều lần lắm rồi, điều này không có khả năng nha, coi như là bị người ta ăn, cũng sẽ còn sót lại ở trong huyết mạch, thì ta cũng có thể cảm giác.”

“Hiện giờ tại sao lại không còn, một chút dấu vết cũng không có luôn, quả thận của ta, đã xảy ra chuyện gì… . .”

Chương 1561: Ý cảnh quên lãng của Hứa Thanh (1)

*Vài lời tâm sự: Tác giả Nhĩ Căn vẫn còn đang trong giai đoạn điều trị và hồi sức, nhưng vẫn ráng lên chương.

Cũng không có gì phải giấu, tác giả bị bệnh trĩ, đến mức phải mổ, hiện trạng sức khỏe vẫn chưa tốt, tác giả còn đau 'cúc hoa' vô cùng, ngồi hay đứng cũng cực kỳ khó khăn, nhất là nếu đại tiện thì như cực hình nhân gian, như Độc Cấm của Hứa Thanh bộc phát, như là lang nha bổng đầy gai nhọn đâm vào, thống khổ không thể tả.

Cái nghề tác giả viết truyện hay dịch giả dịch truyện thật ra cũng không dễ dàng, ngồi nhiều nên nguy cơ dính các bệnh về trĩ hay cột sống cũng rất cao.

Các đạo hữu dù đang làm ngành nghề nào, cũng hãy ráng giữ sức khỏe và thể dục thể thao vận động cơ thể nhé, có sức khỏe mới có tất cả!

Vì vậy rất mong các đạo hữu hãy luôn ủng hộ tác giả và dịch giả.

Cầu đề cử Ngọc Phiếu.

Chỗ cung điện cao nhất trong Nghịch Nguyệt Điện, giọng nói của đội trưởng lộ ra mờ mịt kèm theo sự khó hiểu, càng có căng thẳng, nhất là cảm giác lo lắng cực kỳ rõ ràng.

"Tại sao lại có thể như vậy, thân thể kiếp trước của ta đã không còn hoàn chỉnh nữa rồi, tiểu Thanh, ngươi biết thận quan trọng cỡ nào đối với một người nam nhân không?"

"Thận của ta lạc mất, bây giờ ta đã không tính là một nam nhân nguyên vẹn nữa rồi."

"Quan trọng nhất là, quả thận mà ta bị mất kia, chính là quả mà kiếp trước ta bỏ ra rất nhiều tâm tư, luyện chế rất tỉ mỉ, cho nên vô cùng trọng yếu, vô cùng trân quý."

Trên cửa chính, tiểu đồ đằng do đội trưởng biến thành hiện ra thần sắc bi phẫn, y cực kỳ phẫn nộ, một bộ dạng giống như mất đi tình cảm chân thành vậy.

“Nhất định là có một người xấu xa, tham lam quả thận của ta, đặt vào trong người mình để ‘đại sát’ nữ tử tứ phương, đáng hận đáng hận đáng hận, quá đáng hận!”

“Nếu không có biện pháp giải quyết việc này, ảnh hưởng đến ta cũng đành thôi, nhưng sẽ ảnh hưởng đến đại sự của chúng ta đó, thân thể kiếp trước của ta không thể thiếu khuyết bất luận một bộ phận nào được…”

Đội trưởng lộ ra cảm giác cấp bách rất rõ ràng.

Hứa Thanh nghe đến đó thì thần sắc có chút cổ quái, trong đầu của hắn lập tức nghĩ đến ban đầu gặp phải Nê Hồ Ly ở một chỗ hạp cốc trong tây bộ Tế Nguyệt.

Lúc ấy Nê Hồ Ly kia từng nói có một quả thận, cũng cho hắn xem qua…

Nghĩ tới đây Hứa Thanh chần chờ một chút, vì xác định nên hắn mở miệng trầm thấp nói.

“Đại sư huynh, kiếp trước ngươi có mấy quả thận?”

“Hai quả chứ, ta là nhân tộc mà, thân thể kiếp trước cũng là nhân tộc, nhân tộc không phải đều là có hai quả thận sao? Ngươi có ba quả hả?” Đội trưởng liếc mắt đánh giá Hứa Thanh.

Hứa Thanh không quan tâm tới ánh mắt của đội trưởng, lại kiên trì hỏi thêm một câu

“Ngươi có thể cảm ứng được một quả khác sao?”

“Có thể, quả thận khác đang trong một tòa động quật của Thần tử ở phía đông, mặc dù đã trở thành phân bón, nhưng ta có thể cảm thụ được nó rõ ràng, đội trưởng nói xong liền kịp phản ứng, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, vừa lo lắng không yên lại vừa chờ mong nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, ngươi hỏi ta như vậy, chẳng lẽ ngươi đã thấy qua quả thận của ta?”

Hứa Thanh không nói chuyện, cẩn thận nhớ lại quả thận Nê

Hồ Ly xuất ra hôm ấy, mà hắn trầm ngâm không nói, cũng khiến cho đội trưởng lo được lo mất, càng lúc càng căng thẳng.

“Đại sư huynh, cái quả thận bị mất kia của ngươi, có phải là màu vàng, bộ dáng hình trăng lưỡi liềm, mặt trên còn có một số ấn ký phù văn?”

Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng lập tức kích động, đồ đằng cũng đang run rẩy, kinh hô lên.

“Không sai không sai, chính là màu vàng, tiểu Thanh, ngươi đã nhìn thấy rồi hả?”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nói lại việc gặp Nê Hồ Ly cho đội trưởng.

Đội trưởng càng nghe tâm thần chấn động càng lớn, sau cùng càng là hít vào một hơi.

“Ý của ngươi là, Nê Hồ Ly kia muốn ngươi ăn thận của ta để bồi bổ thân thể?”

“Ta không ăn.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Còn không bằng ngươi hãy ăn đi, như vậy ta cũng có thể tiện lấy ra, làm sao bây giờ … .” Đáy lòng đội trưởng có chút nhốn nháo phức tạp, thở dài một tiếng.

“Hơn nữa tiểu Thanh, Nê Hồ Ly này không đơn giản, quả thận của ta để ở chỗ nàng, nhưng ta rõ ràng lại không thể cảm ứng, bản thân việc này đã nói rõ vị ấy phi phàm.”

“Trong trí nhớ kiếp trước của ta, cũng không có tồn tại như thế, dựa theo sự miêu tả của ngươi, nàng ngồi trong bàn thờ, đây là cách cục của Thần Linh!”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, lúc trước hắn cũng đã có chút cảm ứng đối với sự thần bí của Nê Hồ Ly.

“Mặt khác, nàng có thể xuất ra nhiều thứ như vậy, còn nói thận là người khác tặng cho, nếu thật là như vậy, lại càng xác minh nàng tuyệt đối không phải là hồ ly bình thường, nói không chừng, đây là một vị Thần?” Đội trưởng nói đến đây thì lần nữa chấn động, lộ ra vẻ bi phẫn.

“Nếu quả thật chính là Thần, vậy Thần từ đâu đến? Lại tại sao phải lấy quả thận của ta…Ài, việc này đều trách ta, năm đó luyện chế thận quá tốt, vậy mà dẫn tới Thần Linh dòm ngó!”

Trong lòng đội trưởng ngũ vị tạp trần, có bất đắc dĩ, cũng có oán giận, trong đó còn xen lẫn một chút kiêu ngạo, cuối cùng trông mong nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh à, nếu không… .”

Không đợi đội trưởng nói xong, Hứa Thanh lập tức cắt ngang.

“Đại sư huynh, lạc mất một quả thận thì cứ chấp nhận thiếu một quả đi, không phải ngươi vẫn còn một quả sao, trong lòng ta, ngươi vẫn là đại sư huynh nguyên vẹn.”

Nói xong Hứa Thanh liền muốn rời khỏi, hắn biết rõ đội trưởng muốn làm gì.

“Chờ một chút tiểu sư đệ!”

Đội trưởng gấp gáp, vội vàng hô hoán.

“Tiểu sư đệ, cái này thật sự vô cùng liên quan tới đại sự của chúng ta, hay là ngươi hi sinh một chút? Nếu Nê Hồ Ly đó thật sự là Thần Linh, ta nghĩ rằng có lẽ ngươi cũng không mất mát hay thiệt thòi gì!”

Hứa Thanh không để ý mà đang muốn rời khỏi.

“Tiểu A Thanh, cái này liên quan tới chúng sinh Tế Nguyệt đại vực!”

“Quan trọng nhất là, cái này liên quan tới tương lai của ta, một quả thận của ta ở trong tay một người không rõ lai lịch, như thế chẳng khác nào là tai hoạ ngầm cực lớn, hơn nữa thiếu đi quả thận đó thì ta không hoàn chỉnh, cuối cùng không cách nào triệu hoán thân hình quy nhất!”

Đội trưởng lo lắng, giọng nói cũng trở nên dồn dập, mà trạng thái này rất ít xuất hiện trên người đội trưởng.

Hứa Thanh biết đại sư huynh thật sự hoảng rồi, vì vậy dừng bước chân lại, đáy lòng do dự mà nhớ lại một màn gặp Nê Hồ Ly lúc trước, hắn mơ hồ có một loại cảm giác, đối phương tựa hồ là cố ý lấy quả thận kia ra để cho hắn nhìn thấy.

“Tiểu Thanh, khả năng là Nê Hồ Ly đó cố ý lấy ra để cho ngươi biết được, nhưng lúc ấy không có ác ý đối với ngươi, có lẽ là chờ tiếp sau ngươi sẽ đi tìm nàng...”

“Mà thôi mà thôi, nếu như ngươi thật sự không muốn, cứ để cho đại sư huynh ta tự gánh vác hết thảy khổ nạn là tốt rồi, chỉ là việc đại sư huynh đáp ứng với ngươi lúc trước, đồng hành cùng với ngươi ở kiếp này, khả năng không làm được...”

Đội trưởng thở dài một tiếng, vẻ mặt cô đơn quạnh quẽ.

Chương 1562: Ý cảnh quên lãng của Hứa Thanh (2)

Hứa Thanh nghe vậy, nhẹ gật đầu.

“Ừ, cám ơn đại sư huynh.”

Nói xong liền đi lên thần đài để rời khỏi.

Đội trưởng sững sờ, vội vàng cười mỉa và truyền ra lời nói.

“Tiểu sư đệ, thật ra ta không phải có ý tứ kia, ta nghĩ rằng vẫn còn có thể ráng cứu vớt một chút.”

Hứa Thanh đi đến thần đài, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Ta đi thử một lần vậy.”

“Tiểu sư đệ, hảo huynh đệ!” Đội trưởng kích động, nghe thấy Hứa Thanh đồng ý là y liền cảm thấy trong lòng vô cùng an ổn, cho rằng chỉ cần Hứa Thanh nguyện ý giúp đỡ, như vậy nhất định có thể cầm quả thận về cho mình.

Hứa Thanh thở dài, trở về thực tế.

Lúc xuất hiện hắn đã ở phòng sau tiệm thuốc, đang muốn cân nhắc xử lý về việc Nê Hồ Ly như thế nào, trong mắt Hứa Thanh bỗng nhiên hiện ra vẻ hoảng hốt, một lát sau hắn nhíu mày, vuốt vuốt mi tâm.

“Cái ý cảnh quên lãng này, đến cùng nên khởi động như thế nào?”

Hứa Thanh nhắm hai mắt lại để suy tư một lát, sau đó lần nữa chìm vào bên trong nhà tù 132 khu Đinh, nhìn thấy Nguyên Anh của mình cùng ngón tay Thần Linh đã không còn đụng chạm, mà có chút khoảng cách với nhau.

Hứa Thanh trầm ngâm, quyết định tiếp tục thử, vì vậy lại điều khiển Nguyên Anh đi đến đụng chạm vào ngón tay, sau đó hắn lần nữa xuất hiện vẻ mặt hoảng hốt.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, Hứa Thanh vẫn không ngừng nghiên cứu lực lượng quên lãng ký ức như trước, mỗi một lần Nguyên Anh đụng chạm cùng ngón tay, vận khí cùng vận rủi giao hòa, Hứa Thanh đều mờ mịt.

Cho đến khi song phương sau một thời gian ngắn chia lìa, cảm giác hoảng hốt của Hứa Thanh mới có thể khôi phục, mà mọi người bên trong tiệm thuốc thoạt nhìn hết thảy như thường.

Duy chỉ có Thế tử, thần sắc của lão càng lúc càng ...cổ quái hơn.

Giờ phút này lão đang đoan chính ngồi ở chỗ cũ, bưng chén trà nhìn về phía U Tinh.

Ninh Viêm đang lau chùi, Linh Nhi đang tính toán, Ngô Kiếm Vu hô to ở ngoài cửa, Lý Hữu Phỉ ôm kiếm, đang ngóng nhìn hết thảy người qua lại.

U Tinh vẫn còn đang đun nước.

Chỉ là, Ninh Viêm nguyên bản một ngày chỉ cần lau chùi vài lần là đủ rồi, nhưng hôm nay gã đã lau chùi hơn năm mươi lần, mà hình như tự bản thân gã cũng không phát hiện.

Linh Nhi tính toán cũng đồng dạng như vậy, đã tính toán một lần lại một lần… . .

Thi từ của Ngô Kiếm Vu đã có mấy câu lập lại rất nhiều lần trong cùng ngày.

Lý Hữu Phỉ bởi vì đứng bất động, cho nên không nhìn ra cái gì, nhưng lão cũng không có chút cảm giác nào đối với hết thảy khác thường chung quanh.

Về phần U Tinh, ả rất mờ mịt, bởi vì ả phát hiện rõ ràng nước thời khắc đều đã đun sôi, mà chén trà ở chỗ Thế tử thì phần lớn thời gian đều là vẫn đầy, không cần mình đi rót thêm.

Nhưng mà ả khác biệt cùng những người khác, sau khi U Tinh phát hiện không đúng, trong mắt liền lộ ra vùng vẫy, trong nháy mắt tiếp theo cả người ả chấn động, hô hấp dồn dập, nhanh chóng nhìn về mọi người bốn phía.

“Tình huống là đang như thế nào!”

Thần sắc U Tinh lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn về phía Thế tử, cuối cùng chú ý đến nơi Hứa Thanh tu hành sau nhà.

“Chỗ tiểu tử kia, truyền đến một cỗ lực lượng kỳ dị, có thể khiến cho ta mất trí nhớ?”

Tất cả điều này, khiến cho tâm thần U Tinh chấn động.

“Đây là lần thứ 95 ngươi thức tỉnh trong những ngày qua, càng về sau, thời gian thức tỉnh lại càng chậm.”

Thế tử nhàn nhạt mở miệng.

“Về phần những người khác, một lần cũng không thức tỉnh, nhưng mà nha đầu Linh Nhi kia không tầm thường, nàng tỉnh 15 lần.”

U Tinh hít vào vào hơi, loại sự tình quỷ dị này để cho ả cũng đều cảm thấy kinh hãi, mà những người khác nghe đến mấy lời ấy cũng đều sửng sốt, riêng phần mình dừng lại một chút.

Ninh Viêm trợn mắt thật to, nhìn kỹ mặt đất một cái, lại ngó lên nhìn khăn lau trong tay mình một chút.

“Ta…Ta mấy ngày nay lau nền nhà vô số lần?”

Ngô Kiếm Vu cũng là ngây người, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đối với việc mình thế mà lặp lại thi từ liên tục.

Tâm thần Linh Nhi chấn động, Lý Hữu Phỉ mờ mịt.

U Tinh nhịn không được thấp giọng mở miệng.

“Tiền bối, đây là do Hứa Thanh tu hành dẫn đến?”

“Không sai, đây là ý cảnh quên lãng hiển lộ sơ bộ, hắn đang đi trên con đường này, mỗi một lần hắn nghiên cứu là hết thảy bốn phía đều bị ảnh hưởng, sẽ cùng một dạng với hắn, xuất hiện tình trạng mất trí nhớ.”

Thế tử uống xong chén trà.

“Mà ký ức của các ngươi bây giờ, đợi một hồi nữa tiểu tử Hứa Thanh kia kết thúc tu hành lần này, khi hắn quên đi nghiên cứu của mình thì các ngươi cũng sẽ quên đi hết thảy.”

Mọi người nhao nhao hít sâu, mà giờ phút này Lý Hữu Phỉ run rẩy, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiền bối…Ta, trên thân thể của ta thường xuyên thiếu đi một số thứ, phải chăng gần đây thiếu chủ của chúng ta lại luyện đan rồi hả?”

Thế tử nhìn Lý Hữu Phỉ, nhẹ gật đầu.

“Hắn quên mất, luôn tự cho là lần đầu tiên luyện chế, trên thực tế…Đã từ trên người của ngươi luyện hơn trăm lần.”

Lý Hữu Phỉ nghe đến đó thì thân thể mềm nhũn, nội tâm nổi lên cơn sợ hãi vô tận, lúc này Thế tử bỗng chú ý đến bên ngoài cửa lớn, nhàn nhạt mở miệng.

“Có khách nhân đến.”

Ngô Kiếm Vu ngoài cửa theo bản năng giữ vững tinh thần trở lại, nhìn về phía đầu đường, trong lúc im hơi lặng tiếng, chỗ đó có một lão giả đi tới.

Lão giả này vẻ mặt ngưng trọng, toàn bộ người thoạt nhìn cực kỳ nghiêm túc kèm cảm giác bảo thủ, sau khi xuất hiện, vài bước đã đi đến bên ngoài tiệm thuốc, biểu cảm cung kính như là hành hương vậy, cúi đầu thật sâu về.

“Thiên Nam Tử của Nghịch Nguyệt Điện, cầu kiến Thế tử điện hạ!” Thiên Nam Tử này, chính là Tứ điện chủ!

Sau khi đi đến Khổ Sinh sơn mạch, đây là lần đầu tiên lão tới nơi đây bái phỏng, nguyên bản lão nghĩ nhanh chóng tới đây để bái kiến Thế tử, nhưng trong bảy tám ngày qua, ngoại trừ tu sĩ dưới trướng xây dựng cơ sở tạm thời, lão cũng đột nhiên nhiều hơn một ít chuyện.

Nguyên do của vấn đề đó, đến từ Đan Cửu đại sư Nghịch Nguyệt Điện.

Hết thảy nguyên nhân gây ra là vào bảy ngày trước, lão đi một chuyến đến Nghịch Nguyệt Điện, cầu kiến ở ngoài miếu thờ Đan Cửu đại sư, rốt cuộc gặp được tượng thần Đan Cửu đại sư.

Vì vậy lão liền thành khẩn khách khí, mong đối phương có thể bán nhiều Giải Chú Đan cho mình một chút hay không, đồng thời lưu lại phương pháp truyền âm Nghịch Nguyệt Điện.

Đan Cửu đại sư đồng ý.

Mà mỗi ngày về sau, Đan Cửu đại sư nhiều lần truyền âm kêu lão đi lấy thuốc, thời điểm ít là một ngày truyền âm bảy tám lần, còn thời điểm nhiều là tới mấy mươi lần…

Mặc dù lão không hiểu tại sao lại nhiều lần như vậy, nhưng mỗi một lần cầm được đan dược, lão đều cực kỳ phấn khởi, rất nhiều tu sĩ có nguyền rủa nồng đậm dưới trướng cũng bởi vậy hóa giải nguy cơ, lại được lão đích thân ra tay hỗ trợ nên họ đã ổn định thương thế.

Kể từ đó mới chậm trễ thời gian, hôm nay rốt cuộc nhàn rỗi để tới đây bái kiến.

Chương 1563: Bí mật không thể nói với Linh Nhi (1)

Một nén nhang sau, Tứ điện chủ liền rời khỏi tiệm thuốc.

Một khắc rời đi, lão quay lại nhìn tiệm thuốc, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

Trước khi bước vào bên trong tiệm thuốc rồi gặp mặt Thế tử, toàn bộ quá trình nói chuyện với nhau lão đều giữ vững cung kính cùng với lễ nghi, mặc dù hai bên nói chuyện với nhau không nhiều lắm, nhưng lão vẫn biểu đạt ý niệm muốn đi theo của mình.

Kết quả rất tốt, chỉ là sự phi phàm của tiệm thuốc này, cũng làm cho lão cảm thụ cực kỳ sâu sắc.

“Vị thiếu niên trẻ tuổi đang lau chùi kia, trong huyết mạch ẩn chứa lực lượng nhân tộc nồng đậm… . . Không giống người thường, còn có người ngâm thơ ở cửa vào, ta rõ ràng cảm nhận được loại chúc phúc nào đó ở trên người y!”

“Còn có nữ oa của Cổ Linh tộc đó, trên người nàng có cả vận khí!”

“Về phần nha hoàn nấu nước, cho ta một loại cảm giác giống như Uẩn Thần, hồn phách người này không hoàn chỉnh, đại khái đã từng cường giả Uẩn Thần cổ xưa nào đó tử vong, sau đó bị người có vị cách cao can thiệp vào, chia thành hồn phách.”

Tất cả những thứ này đều khiến đáy lòng Tứ điện chủ chấn động, mà thứ càng làm cho lão cảm thấy không giống bình thường, đó chính là phía sau nhà…

“Toàn bộ tiệm thuốc tràn ngập một cỗ lực lượng quyền hành kỳ dị, tương quan cùng với xác nhận và quên lãnh, nếu như tu vi không đủ mà lại ở bên trong tiệm thuốc, trong lúc bất tri bất giác sẽ bị ảnh hưởng.”

“Loại ảnh hưởng này… Tuy chỉ là sơ kỳ, nhưng lại có đủ uy lực ảnh hướng đến thần hồn, nếu như đạt đến đại thành… Đủ để cho vạn vật chúng sinh trong một mảng lớn khu vực bị thao túng, tu hành thay cho người kia, tiến tới thay thế ý thức, khó phân lẫn nhau.”

“Đầu nguồn là ở phía sau nhà, cũng chính là chỗ của người trẻ tuổi tới đón ta lúc trước.”

“Như thế xem ra, quan hệ của những người này cùng với Thế tử không hề bình thường, nhất là người trẻ tuổi được gọi là thiếu chủ kia… . .”

Tứ điện chủ như có điều suy nghĩ, càng đi càng xa.

Mà giờ khắc này ở trong phòng sau nhà, Hứa Thanh mở mắt ra, Nguyên Anh cùng ngón tay Thần Linh đụng chạm trong nhà tù 132 khu Đinh cũng tách ra vào thời khắc này.

Trong thời gian ngắn, trong mắt hắn lộ ra hoảng hốt, mà mọi người bên trong tiệm thuốc cũng đều riêng phần mình chấn động, thần sắc bọn họ cũng tương tự hoảng hốt, tiếp tục mất đi một đoạn ký ức lúc trước.

Khởi điểm của đoạn ký ức đó, là lúc Nguyên Anh của Hứa Thanh đụng chạm cùng ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh, điểm cuối cùng chính là một khắc chia lìa lúc này.

Nhưng quá trình ấy xảy ra trong im hơi lặng tiếng, cực kỳ tự nhiên.

Hứa Thanh nhíu mày, cầm lấy ngọc giản lưu ảnh trước mặt.

Vật này là hắn dựa theo phương pháp lúc trước mình ở trong Hình Ngục Ti để bố trí ra, dùng để xem xét biến hóa của chính mình trong lúc này, nhưng hắn lật xem toàn bộ, cũng không tìm thấy vấn đề gì xảy ra ở.

Từ đầu đến cuối hắn đều đang đả tọa ở nơi này.

“Nhưng tại sao ta cứ cảm giác giống như mình đã quên đi chuyện gì đó?”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, phất tay gọi lão tổ Kim Cương Tông bay ra, còn có Ảnh Tử trên mặt đất cũng tràn ra chấn động, truyền đi tin tức.

“Hết thảy như thường?”

Ngọc giản lưu ảnh chỉ là một trong số những chuẩn bị, Ảnh Tử cùng với lão tổ Kim Cương Tông là chuẩn bị khác của Hứa Thanh.

Tiếp theo hắn lại xem xét bốn phía cùng với túi trữ vật của mình, tìm kiếm phải chăng có những cái manh mối khác, cho đến khi hết thảy không có gì đáng ngại, hắn suy nghĩ một chút rồi rời khỏi sau nhà, đi tới đại sảnh.

Mọi người trong hành lang vẫn như thường, Linh Nhi nhìn thấy Hứa Thanh liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, chạy tới.

“Hứa Thanh ca ca, ngươi tu hành như thế nào rồi, mấy ngày nay ta cảm giác mình cũng sắp đột phá rồi á.”

Hứa Thanh mỉm cười sờ sờ lên đầu Linh Nhi, sau đó đi đến chỗ quầy hàng, giơ tay trảo một cái, lấy xuống một khối ngọc giản lưu ảnh được giấu ở trên xà nhà.

Đây là hắn đặt vào ngày hôm qua.

Mặc dù trong nhận thức của hắn thì những ngày này hết thảy mọi thứ đều bình thường, nhưng Hứa Thanh tổng cảm giác thấy có gì đó quỷ dị, với lại muốn nhìn xem trong quá trình mình nghiên cứu, bên ngoài có xuất hiện việc gì khác biệt gì hay không.

Giờ phút này cầm ngọc giản ở trong tay, Hứa Thanh cẩn thận kiểm tra, phát hiện hết thảy đều không có gì đáng ngại.

Bên trong ngọc giản lưu ảnh không có bất cứ vấn đề gì.

Việc này khiến cho nội tâm của hắn hiện lên càng nhiều do dự hơn nữa.

“Lúc ta nghiên cứu, bất kể chính mình hay là bên ngoài, đều không có bất kỳ biến hóa nào? Như vậy những ngày này ta đang nghiên cứu cái gì?”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư.

Cách đó không xa, Thế tử nâng chung trà lên, bất động thanh sắc liếc nhìn Hứa Thanh, đáy lòng rất thoải mái.

Ngọc giản… . . Dĩ nhiên là bị lão điều chỉnh cùng với xóa đi nội dung.

“Tiểu tử này cũng có một ngày nghĩ mãi mà không rõ, ha ha, nhìn qua liền thoải mái.”

“Nhưng mà cảm ngộ của tiểu tử này đúng thật là vô cùng kinh người, hắn quên mất, như vậy vạn vật cũng đều quên theo, cái ý cảnh quên lãng này, thật sự là bá đạo.”

Nghĩ tới đây, Thế tử quyết định mấy ngày nữa, sau khi mình quan sát nhiều hơn, lại đi điểm tỉnh Hứa Thanh, dùng điều này để dựng lên uy nghiêm của mình.

Hứa Thanh nhíu mày thu hồi ngọc giản, sau đó quay đầu nhìn Thế tử.

Thần sắc Thế tử bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sau đó chắp tay đi vào sau nhà, lúc khoanh chân ngồi xuống hắn liền cẩn thận nhớ lại.

Nhưng suy tư thế nào cũng đều thấy bình thường, chỉ là hắn vẫn có một loại cảm giác mình quên mất sự việc gì đó như cũ, thế là liền chuẩn bị triển khai đòn sát thủ.

“Những ngày này có phải ta đã xuất hiện sự tình quên đi? Hay là có phản ứng dị thường gì đúng không?”

Hứa Thanh tràn ra thần niệm của mình, truyền tới ngón tay Thần Linh bên trong nhà tù 132 khu Đinh.

Ngón tay Thần Linh giả bộ ngủ, không phản ứng lại.

Nhưng hành động này của nó, vẫn để cho Hứa Thanh nhận thấy chút manh mối.

“Cam chịu?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn còn có một đòn sát thủ nữa, vì vậy giơ tay lên, lấy ra một cái bình nhỏ từ trong túi trữ vật, cầm ở trong tay hơi lắc một cái, bên trong lập tức truyền ra âm thanh va chạm, càng có tiếng xì xào bàn tán như ẩn như hiện truyền ra từ.

Cảm thụ hoạt tính trong đó vẫn còn tốt, Hứa Thanh mở cái bình ra, tay trái cách không thu lấy, một đạo quang đoàn lập tức bay ra, nhanh chóng biến lớn ở trước mặt hắn, cho đến khi to tới hơn nửa trượng mới bị Hứa Thanh cản lại.

Chương 1564: Bí mật không thể nói với Linh Nhi (2)

Đây là một cái đại não giống như là cây.

Cái đại não này là do Hứa Thanh trước khi rời khỏi Phong Hải Quận, vì hóa giải tạp niệm của Thiên Ma Thân, đã vào bên trong Thái Hư Giới bắt lấy cây đại não.

Lúc ấy hắn đã bắt lại mấy cái, giờ phút này liền lấy ra một cái rồi dùng vẻ mặt lạnh lẽo nhìn qua.

Cây đại não này run rẩy nhìn Hứa Thanh, ký ức của nó khắc sâu rõ ràng, cả người tràn đầy sợ hãi, nhanh chóng lắc đầu truyền ra chấn động.

“Không đói bụng, không ăn… Không muốn ăn… Ta là não tốt, không ăn não tốt.”

Hứa Thanh không để ý tới ngôn từ của đối phương, giơ tay phải lên, chỉ tới cây đại não, nhàn nhạt mở miệng.

“Nuốt hết ký ức hai ngày trước ta đả tọa vào.”

Cây đại não này run rẩy một cái, nhưng cũng không dám không tuân theo, vì vậy cẩn thận tới gần, một khắc đụng chạm cùng với Hứa Thanh, đại não liền lập lòe phát ra từng đạo điện quang.

Giữa những dòng điện quang đảo qua, Hứa Thanh không có bất kỳ cảm giác mất đi ký ức nào, thế nhưng toàn thân cây đại não lại tràn ra một cỗ cảm xúc mờ mịt.

Giờ khắc này nó không có chấn động sợ hãi như lúc trước.

Hứa Thanh chú ý thật kỹ, nhưng rất nhanh cây đại não liền xuất hiện biến hóa, nó lùi lại một chút, cảm xúc mờ mịt tiêu tán và sợ hãi tái khởi, nhanh chóng lắc đầu.

“Không đói bụng, không ăn… Không muốn ăn… Ta là não tốt, không ăn não tốt.”

Hứa Thanh nhíu mày, phát giác được cây đại não này có điểm gì là lạ, nó vừa lập lại lời nói lúc trước, hơn nữa nhìn bộ dạng của nó, hình như cũng không biết được là bản thân mình lặp lại, giống như đã quên mất sự tình thôn phệ trước đó.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lần nữa giơ tay lên, đang muốn tiếp tục thí nghiệm, thân thể cây đại não bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, sau mấy hơi thở thế mà lại tan vỡ, hóa thành tro bụi rơi vãi khắp nơi trên mặt đất.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, sau khi trầm ngâm một lúc lại lần nữa lấy ra một cây đại não, tiếp tục thử nghiệm, sau mấy lần thử nghiệm, khi đã chết mất năm cái cây đại não, hắn thở sâu một hơi, trong lòng hiện lên một chút nhận thức không thể tưởng tượng.

“Mỗi lần chúng nó thôn phệ xong ký ức ta nghiên cứu ý cảnh quên lãng, cũng sẽ tự động quên đi, cho rằng chưa từng thôn phệ… . .”

“Nói cách khác, sau khi chúng nó ăn trí nhớ của ta, liền mất đi toàn bộ một đoạn ký ức này, không nhớ rõ chính mình đã từng ăn.”

“Tiếp đó bản thân không cách nào thừa nhận, liền tan vỡ mà chết… . .”

“Đoạn ký ức kia của ta, không thể bị ghi nhớ?”

Hứa Thanh vuốt vuốt mi tâm, hắn nghĩ tới mình vài ngày này cứ cảm giác thấy giống như đã quên mất chuyện gì.

“Chẳng lẽ, ta cũng bị ý cảnh tự ta cảm ngộ này ảnh hưởng đến?”

Lúc Hứa Thanh đang suy tư nghiệm chứng như thế nào, hắn bỗng nhiên cảm nhận được trong cung điện cao nhất của Nghịch Nguyệt Điện, từ trong tối tăm truyền đến chấn động, đó là đội trưởng đang hô hoán.

Lúc này Hứa Thanh mới nhớ tới mình đã thật lâu không đi chuyển giao dầu cho đội trưởng rồi, vì vậy lấy ra tấm gương, bước vào cung điện chí cao.

Mới vừa tiến vào, hắn liền nghe thấy bên phía cửa lớn truyền đến âm thanh kích động của đội trưởng.

“Thế nào rồi Tiểu Thanh, cũng đã qua vài ngày rồi, quả thận của ta có còn cứu được không, đã lấy được về chưa?”

Hứa Thanh sững sờ.

“Thận nào cơ?”

Đội trưởng cũng sửng sốt, trên cánh cửa hiện ra tiểu đồ đằng, nhìn qua Hứa Thanh, chớp chớp mắt mấy cái.

“Tiểu sư đệ, đừng đùa nữa, không nên cầm quả thận của ta ra để nói giỡn như vậy nha, nó là vật vô cùng quan trọng đối với ta.”

Hứa Thanh nhíu mày nhìn qua đội trưởng, trầm ngâm một phen.

“Đại sư huynh, dường như ta đã quên mất một ít chuyện.”

Đôi mắt Nhị Ngưu trợn to, nhìn biểu cảm Hứa Thanh, sau khi xác định là Hứa Thanh thật sự quên đi, y mới hít vào một hơi.

“Có phải đoạn thời gian gần đây ngươi đang cảm ngộ thứ gì đó quái dị đúng không?”

Hứa Thanh gật đầu.

“Thế tử tiền bối kêu ta đi cảm ngộ một chút ý cảnh quên lãng.”

Nhị Ngưu nghe vậy liền thở dài một tiếng.

“Tiểu sư đệ, tại sao ngươi lại đi cảm ngộ lung tung vậy… . . Ngươi đã quên đi chuyện đã đáp ứng với ta rồi sao? Ngươi thật sự không nhớ là đã đáp ứng muốn cho ta 100 triệu linh thạch?”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhìn đội trưởng.

Vẻ mặt đội trưởng vô cùng chân thành.

“Thật đấy tiểu Thanh, ngươi thật sự đã đáp ứng ta, hơn nữa ngươi còn hứa giúp ta cầm lại quả thận về, ngươi có nhớ Nê Hồ Ly không, ngươi đã nói với ta, nói nàng xem trọng nguyên dương của ngươi, có đúng hay không, đây cũng không phải là ta bịa bừa ra, chính ngươi tự suy nghĩ một chút xem.”

Hứa Thanh nhắm mắt lại, 100 triệu linh thạch đội trưởng nói thì hắn không tin, dựa theo tính cách của đội trưởng thì cái này nhất định là giả dối.

Nhưng mà chuyện về Nê Hồ Ly, hắn nhớ mình chưa bao giờ nói cùng với đội trưởng, mà trước mắt đối phương mở miệng như vậy, đúng thật là mình đã quên lãng.

Rốt cuộc bây giờ, hắn cũng hiểu rõ lý do tại sao lúc mình ở trong tiệm thuốc cứ cảm thấy đã quên mất chuyện gì đó.

Vì vậy liền nhẹ gật đầu, hỏi một câu.

“Quả thận của ngươi bị làm sao?”

Đội trưởng thở dài, hắn cảm thấy cái ý cảnh quên lãng này của Hứa Thanh có chút chơi xấu, hơn nữa đặc biệt không giảng đạo lý, lúc ấy vì để cho Hứa Thanh đồng ý, y chính là dùng tình cảm đồng thời phí hết thật nhiều miệng lưỡi mới thuyết phục thành công, giờ phút này nếu như thuyết minh đơn giản, đội trưởng lo lắng Hứa Thanh sẽ cự tuyệt hỗ trợ.

Vì vậy chỉ có thể hiện ra bi ai cùng với lo lắng của mình, kèm thêm những lời đã từng nói cùng với biểu cảm hôm ấy, đều lặp lại một lần.

Như thế như thế, như vậy như vậy…

Hứa Thanh nghe xong, hắn vừa muốn cự tuyệt thì đội trưởng lần nữa thở dài, thầm nghĩ lần trước cũng là như thế này, vì vậy lại lần nữa nói ra lí do thoái thác sau khi Hứa Thanh cự tuyệt mình lần trước.

Sau khi nói xong toàn bộ, đội trưởng cảm thấy rất mệt mỏi, vẻ trông mong nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh do dự, cuối cùng nhẹ gật đầu, quay người muốn đi.

Mắt thấy Hứa Thanh muốn rời khỏi, đội trưởng có chút bận tâm, hô to một tiếng.

“Tiểu sư đệ, sau khi trở về hãy đi tìm thận giúp ta trước, tạm thời đừng cảm ngộ nữa, ta thật sự không muốn lần tiếp theo trông thấy ngươi, lại phải lặp lại như vậy nữa… . . Lặp đi lặp lại thật sự quá mệt mỏi… . .”

Hứa Thanh trở về.

Thân ảnh của Hứa Thanh hiển lộ ra bên trong tiệm thuốc, hắn đứng ở nơi đó suy tư một lát, cuối cùng thở dài.

“Đi tìm kiếm thử vậy.”

Nói xong, thân thể Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái, tan biến khỏi tiệm thuốc.

Lần rời đi này, hắn cũng không nói với Linh Nhi.

Chương 1565: Gặp lại hồ ly lẳng lơ (1)

Gió đại mạc thổi từ trên trời xuống, tựa như ở bên trong bầu trời lộ ra một cái lỗ thủng thật khổng lồ, khiến cho bão cát vô tận quét sạch mỗi một góc hẻo lánh bên trong mảnh đại mạc này.

Che khuất cả bầu trời, khiến mọi thứ mơ hồ.

Âm thanh gió thét nức nở nghẹn ngào vang lên bên tai, tựa như là vô số tiếng thút thít nỉ non hội tụ cùng một chỗ, tạo thành tiếng kêu rên giống như có thể xé rách tâm thần.

Nếu như phàm tục bên ngoài ở trong nơi này, linh hồn nhất định khó có thể thừa nhận quá lâu, coi như là tu sĩ cũng là như vậy, chỉ có bản thân tu sĩ trong đại mạc mới có thể không bị ảnh hưởng.

Giờ phút này Hứa Thanh đi trong sa mạc, ánh mắt của hắn yên tĩnh, đầu đội mũ cao và lưng cõng mặt trời nhân tạo viễn cổ, bước chân thong dong.

Dù là cát sỏi có xốp mềm, nhưng bước chân của hắn lại giống như giẫm trên ở trên đất bằng vậy, không bị lõm xuống chút nào.

Hắn đã có thể khống chế hoàn mỹ lực đạo mỗi một bước đi của mình, mà gió nơi đây càng là dưới sự ảnh hưởng của ước định, không có chút trở ngại nào đối với hắn.

Cứ như vậy vào mấy ngày sau, Hứa Thanh đi tới biên giới đại mạc.

Hắn đứng ở chỗ này, quay đầu nhìn lại đại mạc sau lưng.

“Trong lúc bất tri bất giác, ta đã ở trong nơi đó hơn một năm rồi… . .”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, lần ra ngoài này hắn chỉ nói cho một mình Thế tử, không nói gì với những người khác, bên phía Linh Nhi… Hứa Thanh cảm thấy để tránh cho nàng lo lắng, vẫn là đừng nói thì tốt hơn.

“Nê Hồ Ly… . .”

Nhớ lại một màn lúc trước, Hứa Thanh khẽ cau mày, sau khi hơi trầm mặc một lát hắn mới cất bước nhoáng một cái, bước ra khỏi phạm vi của đại mạc.

Đi về phía chỗ sơn cốc kỳ dị lúc trên đường ngang qua, để đến Tự Âm Trường Hà hôm ấy.

Thời gian nhoáng một cái, ba ngày trôi qua.

Vào đêm khuya ngày thứ ba, Hứa Thanh bay nhanh trên màn trời, từ rất xa đã thấy được chỗ sơn cốc ngày đó.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, thật ra đây là một cái hạp cốc tung hoành ngang dọc, một mặt liên tới gần tây bộ có rất nhiều chỗ bị đứt gãy, vì vậy liền tạo thành một cái sơn cốc nhỏ.

Nhưng trên thực tế thì lại không biết chiều dài chân chính của hạp cốc này, hướng đông thì lan tràn tiến vào bên trong một mảnh núi màu đen liên miên, khó có thể nhìn thấy tới chỗ sâu.

Về phần tên mảnh sơn mạch này, bởi vì người ở nơi đây thưa thớt, cho nên nhập lại không có danh tiếng chính thức gì, Hứa Thanh xem trên địa đồ cũng là như vậy.

Giờ phút này bầu trời đỏ sậm, huyết quang tung bay, mặt đất hạp cốc tựa như một cái khe rãnh huyết sắc, nhìn thấy mà giật mình.

Hứa Thanh cảnh giác rồi cẩn thận hạ xuống, đi đến chỗ nghỉ ngơi trong sơn cốc, đứng ở nơi đó ngóng nhìn về chỗ sâu, lặng lẽ chờ đợi.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có gió thổi tới hạp cốc khiến cho cỏ dại trên mặt đất lay động, lại thổi bay những sợi tóc của Hứa Thanh, hóa thành một vòng lạnh buốt, xuyên qua làn da lan đến toàn thân.

Dần dần hình thành một cỗ cảm giác âm tà.

Hứa Thanh bất vi sở động, tiếp tục chờ đợi.

Dựa theo hắn và đội trưởng phán đoán, Nê Hồ Ly này không giống tầm thường, cho nên hắn đến đây thì nhất định đối phương có thể phát hiện, nhất là lúc trước đối phương cũng đã từng nói rằng Hứa Thanh có thể tùy thời tới đây.

Sự thật cũng đúng là như thế, Hứa Thanh ở chỗ này chờ chưa tới một nén nhang, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng khua chiêng gõ trống, càng có tiếng kèn vang lên, phá vỡ gió thổi, rung chuyển trời đêm.

Càng lúc càng to.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn tới chỗ sâu của hạp cốc, chỉ thấy bên trong sương mù tràn ngập, có một đội thân ảnh đang lay động đi đến.

Số lượng trên trăm, đều là tượng đất mặc áo bào.

Chúng nó vác một tòa điện thờ làm bằng đá trên đỉnh đầu, bên trong có chiêng trống, những nơi đi qua là sương mù trên mặt đất cuốn theo, gió lạnh bốn phía càng đậm, đảo qua sơn cốc khiến lá cỏ dại bay loạn quay cuồng lên không.

Ánh mắt Hứa Thanh chợt ngưng tụ lại, những tượng đất vác điện thờ xa xa kia dường như có thể xuyên qua không gian, sau mấy lần thoáng ẩn thoáng hiện, trong nháy mắt liền xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh.

Sau đó liền ngừng lại ở nơi đây.

Theo bước chân tượng đất dừng lại, âm thanh gõ chiêng, âm thanh đánh trống và tiếng kèn, tất cả đều đồng loạt dừng lại.

Toàn bộ tượng đất trong sương mù khuếch tán cùng với gió lạnh đều đồng loạt quay đầu, nhìn tới Hứa Thanh, nhất là hơn mười bức tượng vác điện thờ kia càng là ngồi xổm người xuống, nâng điện thờ phóng tới phía Hứa Thanh, mời đi vào trong.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhìn qua tượng đất trước mắt, chú ý đến bên trong điện thờ chúng nó vác.

Chỗ đó không có Nê Hồ Ly, chỉ có một cái bồ đoàn bằng đá.

Hắn đã hiểu ý tứ của đối phương, đây là muốn cho hắn ngồi điện thờ.

Sau khi trầm ngâm một lát, ánh mắt Hứa Thanh đảo qua bầu trời, sau đó đi một bước tiến về phía trước, bước vào điện thờ.

Hết thảy bộ phận trong điện thờ đều được chế tạo bằng bùn, nhưng màu sắc lại phong phú không ít, đủ mọi màu sắc, đồng thời trong bộ phận bàn thờ có rất nhiều hình vẽ.

Những hình vẽ này tạo hình khác nhau, nhưng đều miêu tả tộc quần khác biệt cúng bái, mà thứ những tộc quần kia quỳ bái, chính là một đồ đằng ngôi sao sáu cánh.

Ngôi sao này mang theo cảm giác tang thương cổ xưa, càng ẩn chứa cảm giác thần thánh, dường như là Thần Linh.

Hứa Thanh nhìn vô cùng cẩn thận, cuối cùng chú ý đến ngay phía trước trên bích họa.

Bên trong hình lục giác, còn tồn tại một cái đồ đằng hồ ly.

Hứa Thanh trầm mặc, trên đường đến đây hắn đã nghĩ kỹ rồi, giờ phút này cũng chỉ đành sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy thôi, khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn bằng đá.

Một khắc ngồi xuống, tòa điện thờ này liền bỗng trầm xuống.

Hơn mười tượng đất bốn phía càng là nhao nhao chấn động, nhưng bản thân tòa điện thờ này lại rất kỳ dị, lại trong một cái chớp mắt tiếp theo lập lòe ra ánh sáng hồng nhạt, sau khi hóa giải hết thảy, hơn mười tượng đất kia toàn bộ dễ dàng cuốn theo để giơ điện thờ lên.

Hứa Thanh nhìn một màn ấy, hắn như có điều suy nghĩ, lúc này đội ngũ lần nữa truyền ra âm thanh khua chiêng gõ trống, trên trăm tượng đất đổi một phương hướng khác, nâng Hứa Thanh đi thẳng đến chỗ sâu trong hạp cốc.

Chương 1566: Gặp lại hồ ly lẳng lơ (2)

Một đường xuyên vân giá vụ, tiếng gió giống như là xuyên kim liệt thạch, mà Hứa Thanh ở trong điện thờ càng là nhìn thấy hoàn cảnh bên ngoài gấp rút cải biến, toàn bộ sự vật đều dùng tốc độ kinh người mà lưu động.

Thậm chí bởi vì tốc độ quá nhanh, thế cho nên hết thảy cũng biến thành mơ hồ, mà trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy nhật nguyệt chuyển động, sơn mạch trường hà lên xuống, càng có từng thế giới hình như giao thoa.

“Không phải đi tới chỗ sâu trong hạp cốc!”

Thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, rất nhanh lần nữa cảm nhận được khác biệt, thế giới bên ngoài trở nên đen nhánh, tiếng gió tan biến, hết thảy âm thanh cũng không còn tồn tại, càng có một cỗ uy áp phủ xuống bên ngoài.

“Nơi này là lòng đất?”

Hứa Thanh quan sát cẩn thận, cuối cùng xác định phân tích của mình, lúc này một chỗ địa quật mênh mông xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Phạm vi của địa quật này cực lớn, rơi lả tả vô số đá vụn, làm cho người ta có một loại cảm giác phế tích, càng có cảm giác năm tháng cổ xưa, khiến cho người tiếp cận nhịn không được trong lòng hiện ra ý tang thương.

Mà ở giữa không trung của địa quật, chỗ đó thình lình tồn tại một tòa cung điện.

Tòa cung điện này cũng không phải là bình thường, mà là treo ngược lại, chất liệu quỷ dị, là máu thịt cùng đất đá trộn lẫn giao hòa với nhau tạo thành, bên trên còn có rất nhiều chất liệu tương tự xúc tu lan tràn khắp bát phương, kết nối trên dưới.

Từ xa nhìn lại, tựa như một tiên nhân cầu.

Những cỗ tượng đất nâng Hứa Thanh tới đây cũng dừng lại ở địa quật này, điện thờ trầm xuống rồi rơi trên mặt đất, sau đó toàn bộ tượng đất nhao nhao tề bái về thần điện treo ngược ở trên không trung, không chút nhúc nhích.

Hứa Thanh lặng lẽ đi ra, ngẩng đầu nhìn qua hết thảy, trong lúc đáy lòng đang bay lên gợn sóng, cánh cửa lớn của cung điện treo ngược trong im hơi lặng tiếng mở ra, giống như đang nghênh đón Hứa Thanh.

Nhìn xuyên thấu qua cánh cửa vừa mở, Hứa Thanh có thể rõ ràng nhìn thấy trong đại điện lấy tinh không làm đỉnh, nhật nguyệt là trụ, một bức tượng đất cao lớn sừng sững, bố cục rất cao, là đỉnh mà Hứa Thanh từng gặp trong kiếp này.

Trong đó cũng không có vật cung phụng gì, chỉ có một tấm bích hoạ cực lớn, rất dễ làm người khác chú ý.

Mặc dù hết thảy đều là do cung điện treo ngược mà chiều ngược lại, nhưng Hứa Thanh vẫn có thể nhìn thấy rõ nội dung của bích hoạ.

Bên trong bích họa, là một mảnh biển khơi.

Nhưng quái dị chính là cảnh tượng trên bầu trời rõ ràng có rất nhiều tôm cá đang bay, có lớn có nhỏ.

Mà trong biển rộng phía dưới thì là miêu tả vô số chim chóc, chúng nó đang bay lượn trong biển sâu.

Thật giống như hết thảy tất cả đều đảo ngược rồi, chim chóc vốn hẳn nên ở trên trời nhưng đã trở thành cá trong biển, mà cá trong biển lại hóa thành chim, cũng không biết là chúng nó trao đổi thân phận lẫn nhau, hay là hình tượng này vẽ ra, vốn chính là một thế giới kỳ dị.

Mà ở trong giữa biển trời của bức tranh này, chỗ đó có một cỗ tượng thần khoanh chân ngồi.

Cỗ tượng thần này là một Nê Hồ Ly cực lớn, mặc áo bào hồng, trên mặt còn bôi lên son phấn, giờ phút này ở trong bức vẽ mở hai mắt ra nhìn về phía Hứa Thanh, cười kiều mị một cái.

Sau đó đứng dậy, liên tục lắc lư bước nhẹ, mang theo vẻ xinh đẹp cùng quyến rũ vô tận, lại từng bước một đi ra từ thế giới trong bích hoạ.

Một cái chớp mắt bước ra, bộ dạng cũng theo đó mà cải biến, hóa thành một nữ tử thiên kiều bá mị.

Áo bào hồng trên người cô gái đã trở thành sa mỏng, nhẹ nhàng phủ trên da thịt trắng tuyết non nớt, làm cho người ta cảm giác chỉ cần có một trận gió mát, sa mỏng sẽ theo bờ vai trượt xuống.

Nhờ màu đỏ cùng phấn ở giữa làm nổi bật, càng hiện ra tư thái động lòng người.

Còn có bộ ngực sữa cao ngất, cùng với đôi chân dài thẳng tắp như ẩn như hiện bên trong lớp vải mỏng màu đỏ, thoạt nhìn đặc biệt cao gầy, nhất là trong lúc đi tới đong đưa thân thể mềm mại, có một cái đuôi sáng ngời theo dáng người, tràn đầy gợi cảm quyến rũ.

Còn có cái eo nhỏ nhắn bên trong lớp vải mỏng ấy, không đủ nắm chặt, đùi ngọc tách nhẹ như ẩn như hiện, kèm sự hấp dẫn không nói ra được.

Hơn nữa còn có đường cong mông eo duyên dáng, tất cả mọi thứ ấy khiến cho nữ tử tuyệt mỹ đang đi tới này trở nên xinh đẹp vô tận, mị cốt tự nhiên.

Dưới vài bước, nữ tử này đã đi ra khỏi cung điện, tới trong động quật tựa như phế tích này, bước về phía Hứa Thanh.

Từ xa xa nhìn qua, cảnh tượng này lại có một loại cảm giác duy mỹ, mặt đất phá toái, phế tích hoang vu, địa quật đen nhánh, thần điện treo ngược cùng với rất nhiều tượng đất cúng bái bốn phía.

Tất cả thứ đó khiến cho nữ tử đi tới, trở thành thứ rực rỡ duy nhất ở nơi đây.

Cứ như vậy từng bước một, nàng đi tới trước mặt Hứa Thanh.

Một làn gió thơm ập thẳng vào mặt, cảm giác xao động không cách nào khống chế bốc lên trong cơ thể Hứa Thanh, hóa thành từng cỗ một nhiệt lưu không thể kiềm nén chạy tán loạn ở trong thân thể của hắn, tựa như vô số dã thú cuồng bạo muốn bộc phát trong cơ thể của hắn.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, mặc dù hắn đã từng trải qua một màn tương tự, nhưng lần này không giống vậy.

Bất quá hắn biết rõ, đây là do vị cách ảnh hưởng.

“Nhất định là vị cách!”

Hứa Thanh giữ vững ý chí, hít sâu một hơi, lui ra phía sau vài bước sau đó cúi đầu mở miệng.

“Bái kiến tiền bối.”

Nê Hồ Ly chân ngọc nhẹ ngừng, sợi tóc cùng vải mỏng màu đỏ trên người bị gió thổi tới dấy lên, phấp phới ngay trước mặt Hứa Thanh.

Giờ phút này chấn động trong cặp mắt phượng ẩn chứa làn thu thủy của nàng không phải là nhu tình, mà là biển lửa không bị cản trở, khiến cho cả người nàng tràn đầy nồng nhiệt, trực tiếp nhìn qua Hứa Thanh, nhịn không được liếm liếm môi son.

Giọng nói mềm mại, vang vọng bốn phương.

“Công tử, đã lâu không gặp.”

Nói xong, Nê Hồ Ly nhẹ nhàng nhấc bước chân lên, lắc lắc cái eo khiến người ta tim đập thình thịch, đi vòng qua sau lưng Hứa Thanh.

Nhẹ nhàng ngửi một cái, vẻ mặt say mê.

“Vị đạo biến đổi khiến cho lòng người ta càng thêm ngứa ngáy hơn rồi, thật là chờ mong.”

Chương 1567: Quá xấu, không hợp khẩu vị! (1)

“Trong những ngày chúng ta không gặp nhau, ta đã mấy lần mơ thấy vị đạo của ngươi, thật sự là hồn khiên mộng nhiễu… . Tu vi như thế lại vẫn còn nguyên dương, thật sự là thế gian hãn hữu.”

“Chỉ tiếc là ngươi vẫn còn trẻ, không biết được tỷ tỷ tốt, coi tiểu xà trở thành bảo bối, làm tổn thương tâm của tỷ tỷ.”

Nữ tử che bộ ngực sữa cao thẳng, bên trong giọng nói kiều mị còn mang theo ngọt ngào, như hoàng oanh xuất cốc, như nước suối đinh đông, như âm thanh thiên nhiên của tiên phủ, dư vị vô cùng.

Âm thanh rơi vào trong tai Hứa Thanh, thấm vào tâm thần, khiến cho hô hấp của hắn lần nữa trở nên dồn dập hơn, theo bản năng cách xa một chút khoảng cách, quay lại nhìn qua nữ tử sau lưng.

“Đừng chạy chứ đệ đệ, tỷ tỷ tha thứ cho ngươi rồi.”

“Ai bảo đệ đệ thối nhà ngươi tuấn lãng câu dẫn người như vậy chứ, tỷ tỷ nhìn thấy ngươi là rất vui vẻ.”

Nê Hồ Ly đảo đôi mắt đẹp, ánh mắt nồng nhiệt giống như có thể nhìn thấu hết thảy Hứa Thanh từ trong ra ngoài, trên gương mặt đẹp tuyệt mỹ càng chứa đựng một nụ cười phóng đãng không câu nệ, ưỡn ngực tới gần phía Hứa Thanh.

“Lần này ngươi đã hiểu ra hay là nghĩ thông suốt rồi thế, vậy mà lại một mình lén lút tới đây tìm ta.”

Hứa Thanh theo bản năng lui về phía sau, chỉ là hắn lui một bước, Nê Hồ Ly liền tiến một bước, vải mỏng trên người cũng giống như là sắp trượt xuống.

Một màn này phảng phất như là ác bá nhìn thấy thiếu nữ còn trinh, vội vàng vừa cởi quần áo vừa từng bước ép sát.

Đến cuối cùng Hứa Thanh không thể lui được nữa, hắn hít sâu một hơi làm cho mặt mình không cảm xúc, bình tĩnh mở miệng.

“Tiền bối, lần này vãn bối đến đây, là muốn thương thảo một chút với ngài về quả thận lần trước.”

Nê Hồ Ly liếm môi mỉm cười, khoát tay chặn lại.

“Đó đều là việc nhỏ, chỉ là một quả thận mà thôi, chúng ta không nên lãng phí thời gian, tới đây nào, đến trong nhà tỷ tỷ ngồi, một lát nữa tỷ tỷ sẽ đích thân xuống bếp hầm cách thủy quả thận kia để bồi bổ cho ngươi một chút.”

Nói xong, Nê Hồ Ly liền muốn đưa theo Hứa Thanh đi tới thần điện ngược trên không trung.

“Yên tâm, tỷ tỷ sẽ rất nhẹ nhàng.”

Da đầu Hứa Thanh run lên, vận hành tu vi toàn thân, trầm thấp mở miệng.

“Tiền bối, vãn bối không có ý tứ kia, vãn bối là muốn… .”

Không đợi Hứa Thanh nói xong, Nê Hồ Ly nhẹ nhàng cười giơ tay lên, quả thận màu vàng hình nửa mặt trăng liền trống rỗng xuất hiện trên bàn tay, trôi lơ lửng trong không trung, quang mang màu vàng chiếu rọi bát phương.

Càng có chấn động kinh người khuếch tán ra từ trên quả thận, hiện ra khí tức cổ hoang.

Lúc trước tu vi của Hứa Thanh có sự chênh lệch cùng bây giờ, tầm mắt cũng là như vậy, giờ phút này lần nữa thấy quả thận đó, trong mắt hắn liền lộ ra kỳ mang, mơ hồ nhìn ra ở bên trên đích xác là có một tia khí tức của đội trưởng.

“Là thứ này đúng chứ?” Ánh mắt Nê Hồ Ly nổi lên làn thu thuỷ.

Hứa Thanh gật đầu.

“Vãn bối muốn giao dịch quả thận này.”

Trong đôi mắt long lanh của Nê Hồ Ly hiện lên vẻ quyến rũ càng đậm, dường như hóa thành một tầng sương mù thần bí tản ra từ trong ánh mắt, bao phủ bốn phía trở thành màu hồng phấn.

“Đệ đệ thối hà tất nói thẳng thắn như vậy nha, thế sẽ không còn tình thú gì nữa, chỉ cần ngươi đi theo tỷ tỷ, đừng nói một quả thận, một quả khác ta cũng chuẩn bị đến cho ngươi.”

“Cái này vốn là thứ lúc đầu ta đồng ý cho ngươi bồi bổ thân thể, nhưng mà… . Ngươi muốn lấy cái gì để trao đổi đây?”

“Nguyên dương của ngươi sao?”

Nói đến hai chữ nguyên dương, vẻ nồng nhiệt trong mắt Nê Hồ Ly càng mãnh liệt hơn, nàng cắn nhẹ môi son nhìn Hứa Thanh như nhìn báu vật.

Tới giọng nói cũng đều ngọt hơn rất nhiều so với vừa nãy, giống như là ngâm mật vậy.

Mặc dù trước lúc tới đây Hứa Thanh cũng đã có chuẩn bị, nhưng mà ánh mắt này vẫn để cho trong lòng của hắn theo bản năng nổi lên bất an.

“Tiền bối, cả sáu vị sư tôn của ta đã từng dặn đi dặn lại với ta…”

“Việc này vãn bối hoàn toàn chính xác không cách nào làm được, bất quá ta có một sư huynh, y nhất định có thể làm cho tiền bối thỏa mãn.”

“Ta vào sư môn muộn, nhưng đại sư huynh của ta lại vào sớm hơn rất nhiều năm, cũng là tu hành công pháp tương tự, thân thể cũng còn nguyên dương, tiền bối có thể tùy ý ngắt lấy.”

Hứa Thanh biểu cảm nghiêm túc, mang theo thành thật nhìn Nê Hồ Ly.

Ánh mắt Nê Hồ Ly sáng lên.

“Bộ dạng thế nào, cho ta xem một chút.”

Hứa Thanh lập tức lấy ra ngọc giản huyễn hóa bộ dạng của đại sư huynh ra, vả lại điều chỉnh thêm khiến cho y càng thêm tuấn lãng.

Chỉ là Nê Hồ Ly vừa đưa tầm mắt nhìn qua liền nhếch miệng lên, vẻ mặt ghét bỏ.

“Quá xấu! Xấu như vậy, cho dù là nguyên dương có dầy hơn nữa, cũng không thể hạ miệng được.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn đang muốn nói tiếp thì Nê Hồ Ly vung tay lên, rõ ràng trực tiếp ném quả thận màu vàng trong tay cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh sững sờ, lập tức tiếp được.

Nê Hồ Ly ngẩng đầu nhìn lên thế giới đen nhánh tựa như hư vô phía trên, không thèm để ý chút nào, cười cười nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ngươi cũng không cần phải vắt hết óc suy nghĩ phải giao dịch như thế nào.”

“Ngươi cái tên đệ đệ thối này, chỉ biết cự tuyệt tỷ tỷ ta, thật ra ngươi thử nghĩ một chút đi nà, ngươi chỉ cần hầu hạ ta thôi, về sau cứ an tâm vì ai mà dám chọc giận ngươi nữa chứ, không phải tốt biết bao sao!”

“Nhưng mà tỷ tỷ không phải là người chiếm tiện nghi, dùng quả thận này giao dịch nguyên dương của ngươi đúng là khiến ngươi tổn thất nặng, cũng khó trách ngươi không đồng ý.”

“Mà thôi mà thôi, ai bảo trông ngươi mê người như vậy chứ, coi như tỷ tỷ dùng quả thận này làm tiền đặt cọc trước cho ngươi vậy, đợi tỷ tỷ tìm được bảo vật tốt hơn sẽ giao dịch cùng ngươi.”

“Về phần bây giờ, ngươi giúp đỡ tỷ tỷ một việc, đi cùng ta tới một nơi, dùng thân thể nguyên dương của ngươi mở đường cho ta.”

Nói xong, bàn tay như bạch ngọc của Nê Hồ Ly vung lên về phía trước, phía trước lập tức hiện ra gợn sóng, hư không tự động xé rách hóa thành một cái lỗ hổng cực lớn, tựa như một cái lối đi.

Lỗ hổng này không ổn định, khi thì mở ra, lúc lại khép kín, dường như ở giữa còn tồn tại sự vùng vẫy, hai cỗ lực lượng đối kháng ở.

Chương 1568: Quá xấu, không hợp khẩu vị! (2)

Phía trong là một mảnh đen nhánh, mơ hồ có từng trận gào thét chấn nhiếp tâm thần truyền đến, tản mát ra khí tức kinh khủng, càng tản ra vô tận âm lãnh, tu sĩ tầm thường chỉ cần thoáng đụng chạm tới, thân hồn nhất định đều sẽ nứt gẫy hoặc tan nát.

Nhưng ở bên trong động quật đó, mảnh âm lãnh kia rõ ràng bị áp chế, không thể nào khuếch tán quá nhiều.

“Đi thôi.” Nê Hồ Ly nở nụ cười, xoay người sang chỗ khác, dáng người nhẹ lay động, liên tục bước khẽ, thân thể khoác sa mỏng mềm mại uyển chuyển, mông eo lắc lư mang theo vẻ phong tình vạn chủng bước vào khe hở.

Nhưng cũng không bước hẳn vào, mà đứng ở nơi đó quay đầu, dịu dàng cười nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh cúi đầu lặng lẽ nhìn quả thận trong tay, vừa nhìn về phía Nê Hồ Ly trong cái khe, đáy lòng của hắn trầm ngâm.

Sau khi chần chừ một lát, cuối cùng trong mắt hắn lộ ra vẻ quyết đoán, cất bước đi thẳng về phía trước.

Gió lạnh thổi tới khiến cho quần áo lay động, tay áo phiêu đãng, Hứa Thanh bước vào bên trong khe hở, cùng với Nê Hồ Ly chờ đợi tại đó, sánh bước với nhau đi vào trong bóng tối.

Theo Hứa Thanh đi vào, khe hở nhanh chóng tan biến, cuối cùng biến mất không thấy.

Cũng vào một cái chớp mắt này, uy áp bên trong địa quật lập tức biến mất, một lát sau, nơi đây liền xuất hiện chấn động, có hai thân ảnh huyễn hóa ra tới.

Chính là Thế tử cùng với Minh Mai công chúa.

Lần này Hứa Thanh đến đây, tự nhiên là không tùy tiện một mình xông tới, thời điểm hắn đến đã xin chỉ thị của Thế tử, cho nên đoạn đường này, trên thực tế đều là có Thế tử cùng với Minh

Mai công chúa âm thầm đi theo.

Giờ phút này bọn họ nhìn qua chỗ khe hở biến mất, thần sắc riêng phần mình ngưng trọng.

“Tiểu tử này phán đoán không sai, đích xác là Thần Linh, lúc trước Thần đã phát hiện ra chúng ta nhưng không để ý, mặc kệ cho chúng ta dòm ngó.”

“Nhưng mà ta có thể cảm nhận được, Thần cũng không có ác ý đối với Hứa Thanh… . . Vả lại cũng không phải là bản thể đến, mà là một đám thần niệm, về phần lai lịch, nhất thời ta không cách nào phán đoán.”

“Mục đích là gì cũng không biết.”

“Vừa nãy ta vốn định ngăn lại, tại sao Tam tỷ lại cản ta?”

Thế tử nhìn qua Tam tỷ bên cạnh.

Trong mắt Minh Mai công chúa lộ ra vẻ trầm ngâm, một lúc lâu sau mới mở miệng.

“Thượng thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc chia làm Nhật Nguyệt Tinh, trong đó Nhật Thần ngủ say, Nguyệt Thần hoạt động mạnh, Tinh Thần thần bí… . . Mà bố cục của nơi này, có chút liên quan cùng với vị thượng thần Tinh Viêm thần bí kia.”

“Đây cũng là nguyên nhân ta ngăn ngươi lại, đại khái ta có thể đoán được một chút về mục đích của nàng, việc này là cơ duyên của Hứa Thanh.”

Thế tử nghe vậy như có điều suy nghĩ.

Mà giờ khắc này trong cái khe hình thành ở địa quật lúc trước, Hứa Thanh cùng với Nê Hồ Ly đang đi tới phía trước.

Trong tay Nê Hồ Ly cầm theo một chiếc đèn lồng, tràn ra ánh sáng nhu hòa chiếu rọi bốn phía.

Nếu như cẩn thận để ý có thể nhìn thấy, ánh sáng của chiếc đèn lồng này là đến từ Hứa Thanh.

Trên người Hứa Thanh phiêu tán ra vô số quang điểm rất nhỏ, chúng nó được Nê Hồ Ly dẫn dắt, tụ hợp lại ở bên trong đèn lồng, từ đó mới tạo thành nguồn sáng.

Mà ngoài nguồn sáng ra, chung quanh là một mảnh đen nhánh như là thâm uyên chốn Cửu U, càng không có bất kỳ con đường hay lối dẫn rõ ràng nào, chỉ có vô tận gió lạnh, nương theo từng trận gào thét cùng tiếng kêu rên chấn nhiếp tâm thần.

Nhưng hiển nhiên là ánh sáng của chiếc đèn lồng này có đủ lực lượng trấn áp, cho dù tiếng gào bốn phía càng lúc càng mãnh liệt, nhưng không có bất luận tồn tại nào có can đảm tới gần, mà trong lúc hai người đi về phía trước, bóng tối ở đây tựa như những vết mực kết thành sợ thô vậy, dần dần bện lại và phân hóa thành lớp mở ra.

Nhìn qua hết thảy, nội tâm Hứa Thanh nổi lên cảnh giác mà lặng lẽ đi theo, hắn không biết đây là nơi nào, nhưng có thể cảm nhận được ngoài nguồn sáng thì còn có dị chất nồng đậm.

Không phải chỉ một loại, mà là hỗn tạp dị chất.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, sau đó nhìn đèn lồng trong tay Nê Hồ Ly.

Hắn đã nhìn ra, lực lượng trấn áp sản sinh ra đối với nơi đây, nhìn như là ánh sáng từ đèn lồng, nhưng trên thực tế… . . Là bản thân của chiếc đèn lồng này.

Tác dụng của ánh sáng là soi để chỉ dẫn phương hướng.

Theo họ đi về phía trước, ánh sáng từ đèn lồng dường như đang hô ứng với mục đích ở phía trước.

“Nguyên dương này, quả là tinh thuần.”

Trong lúc Hứa Thanh quan sát, Nê Hồ Ly liền khẽ ngâm, giọng nói rất là ngọt ngào tươi mát, khiến người ta ở trong thế giới giống như hư vô nhưng lại cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, tâm thần sảng khoái.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt nhìn đèn lồng, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiền bối, cái gọi là nguyên dương, hẳn không phải là trọng điểm để tiến vào nơi đây đúng không? Lấy năng lực của tiền bối, bất kỳ địa phương nào cũng có thể tuỳ tiện đặt chân mới đúng.”

Nê Hồ Ly quay đầu, đôi mắt đẹp nhìn tới trên người Hứa Thanh, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng.

“Đệ đệ thối phản ứng và nhận định cũng rất nhanh nha.”

“Không sai, hiệu dụng nguyên dương của ngươi là chỉ dẫn phương hướng, bởi vì nơi chúng ta muốn đến, là nơi ngươi đã từng đi qua.”

Hứa Thanh nghe đến đó, ánh mắt ngưng tụ.

Mà đúng lúc này, ánh sáng đèn lồng phía trước đột nhiên tăng vọt, dưới một mảnh sáng ngời, xua tán hư vô đen nhánh nơi xa, lộ ra một đạo khe hở.

“Đến rồi.” Vẻ mặt của Nê Hồ Ly tràn đầy chờ mong, trong đôi mắt yêu mị lộ ra từng điểm kỳ mang, bộ ngực sữa càng là phấn khởi nhấp nhô lên xuống như là sóng tràn bờ, tấm sa mỏng cũng tuột xuống một chút.

“Rốt cuộc đã bị ta tìm được.”

Nê Hồ Ly đi nhanh vài bước, đứng ở cửa khe hở nhìn vào.

Giờ phút này đáy lòng Hứa Thanh cũng ngưng trọng nhìn tới khe hở.

Trong đó tràn ngập hôi mang, tựa như có bão cát ở, mà chỗ sâu đứng sừng sững một cái cửa gỗ cổ xưa như ẩn như hiện trong gió.

Lờ mờ có thể nhìn thấy trên cánh cửa gỗ đó có những vết cào trông mà giật mình. . . . . Hiện ra vẻ quỷ dị, hoang vu cùng âm u.

Hứa Thanh nhìn đến đây, tâm thần lập tức chấn động.

Hắn đã từng tới nơi này.

Chương 1569: Tinh Viêm thượng thần (1)

Hứa Thanh đã từng nhìn thấy cánh cửa này!

Lần đầu tiên trông thấy, là ngày diễn cảnh Trảm Thần Đài, đội trưởng hội tụ nguyện vọng của chúng sinh sáng lập ra con đường kết nối với chỗ của thượng thần, nơi đó đã xuất hiện cánh cửa này!

Cả hai giống nhau như đúc, ngay cả vết cào phía trên cũng đều không chút sai lệch.

Bây giờ chính là lần thứ hai.

Mà hoàn cảnh cùng với khí tức trong cái khe ấy cũng mang tới cho Hứa Thanh cảm giác quen thuộc, khiến cho hắn lập tức ý thức được, nơi đây… Chính là chỗ đội trưởng đi tới ngày hôm đó.

“Địa phương mà Nê Hồ Ly muốn tìm, vậy mà lại là chỗ này!”

Hứa Thanh nhớ rất rõ ràng, lúc ấy đám người Thế tử từng nói, tồn tại sau cánh cửa, là thượng thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc!

Cái xưng hô thượng thần này, chính là đại biểu cho sự kinh khủng cùng chí cao.

Xích Mẫu là thượng thần, chủ nhân của Cửu U cũng đồng dạng là thượng thần.

Mặc dù độ mạnh yếu khác biệt, nhưng cho dù là một thượng thần yếu cũng có đủ uy thế động trời, xa xa không phải phàm tục có thể tưởng tượng hay nghĩ bàn.

Cho nên lúc này tâm thần Hứa Thanh liên tục cuộn trào.

Hắn nhớ vô cùng rõ ràng, lúc đó đội trưởng chính là đứng ở trước cánh cửa gỗ này, tiến hành ước định cùng với thượng thần phía bên trong cánh cửa, sau đó đối phương đã đưa ra một sợi tóc màu xám.

Mà gió màu xám tro của toàn bộ đại mạc, cũng bởi vì sợi tóc này mà hình thành.

“Lại kể ngược về trước đó, vị thượng thần ở bên trong cánh cửa này đã sớm có giao dịch cùng với kiếp trước của đại sư huynh… Dưới sự trợ giúp của vị Thần ấy, đại sư huynh dùng phương pháp Tế Vũ, giấu kín bộ phận thân thể của mình.”

“Mà Thanh Sa đại mạc, chính là nơi ước định giữa bọn họ.”

“Đây là một đòn sát thủ nhắm vào Xích Mẫu, mà đại sư huynh đã bố trí trong vô tận năm tháng!”

Từng màn từng cảnh hiện ra trong đầu Hứa Thanh, khiến cho tâm thần của hắn dấy lên gợn sóng cực lớn, hết thảy đều có liên kết móc nối với nhau.

“Còn có bức hình ta nhìn thấy trong điện thờ của Nê Hồ Ly, vạn tộc cúng bái một ngôi sao sáu cánh… . . Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc có ba thượng thần, Nhật - Nguyệt - Tinh… . .”

Hứa Thanh chợt quay đầu, nhìn Nê Hồ Ly.

Hắn đã đoán được hơn phân nửa thân phận của đối phương.

Nê Hồ Ly cười ngọt ngào về phía Hứa Thanh, trên mặt hiện ra vẻ phong tình, thân thể mềm mại đong đưa, liên tục bước chầm chậm về phía khe hở, cho đến khi bước ra khỏi hư vô, đi tới bên trong khe, đến trước cánh cửa.

“Tỷ tỷ, rốt cuộc ta đã tìm được ấn ký của ngươi rồi.”

Giọng nói kiều mị của Nê Hồ Ly lọt vào trong tai làm cho tâm thần người ta theo bản năng xuất hiện gợn sóng lay động, hóa thành vòng xoáy, dường như có thể hút cạn tất cả suy nghĩ vào, si mê ở trong đó, không muốn tỉnh lại.

Mà cánh cửa vẫn như thường, không có bất kỳ biến hóa nào, cũng chưa từng xuất hiện tiếng đập cửa kịch liệt ầm ầm như hôm đội trưởng đến.

Nhưng mà cảm giác âm lãnh tà ác bốn phía thì lại càng thêm rõ ràng, dị chất ở nơi này cũng càng thêm nồng đậm, khiến cho hết thảy đều trở nên mơ hồ, sương mù mỏng manh lượn lờ khắp bát phương.

Chỉ là đối với tu sĩ mà nói, có lẽ những thứ này sẽ hình thành trở ngại rất lớn, nhưng đối với Nê Hồ Ly thì hiển nhiên cũng không có tác dụng quá lớn.

Nàng vừa cười vừa cất bước, đi về phía cánh cửa gỗ.

“Xem ra tỷ tỷ ngươi là muốn trong tương lai phủ xuống nơi đây, cho nên đã lưu lại một cánh cửa thần hồn, thật là thú vị.”

“Năm đó ta đã phát hiện ra tỷ tỷ ngươi không bình thường rồi, thần thần bí bí, bộ dạng giống như muốn ăn mảnh gì đó, vì vậy những năm qua muội muội luôn thủy chung cân nhắc và tìm hiểu xem tỷ tỷ ngươi muốn ăn cái gì.”

Nê Hồ Ly liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra ánh sáng hồng nhạt, đứng ở trước cánh cửa.

Hầu như ngay khi nàng dừng lại, lập tức có rất nhiều máu tươi theo khe hở của cánh cửa gỗ lan tràn ra ngoài, nhanh chóng bao phủ mặt đất.

Cũng vào lúc này Hứa Thanh từ hư vô nhích tới gần khe hở, nhưng hắn không lựa chọn bước vào mà đứng ở biên giới, cẩn thận ngóng nhìn.

Về phần Nê Hồ Ly, nàng bỏ qua máu tươi trước mặt, giọng nói vẫn mềm mại như trước.

“Tỷ tỷ, những năm qua muội muội rất là khổ cực, cho đến khi ta tìm được một quả thận, ta ngửi thấy được khí tức của tỷ tỷ ngươi ở phía trên nó, mặc dù rất mỏng manh, nhưng làm sao có thể giấu giếm được ta cơ chứ.”

“Lúc ấy ta liền mơ hồ đoán được mục đích của tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ ngươi vì ăn mảnh mà che giấu quá sâu, ngay cả muội muội cũng tránh đi, để cho muội muội phải tìm rất mệt mỏi gian nan.”

“Nhưng mà sự tình trên thế gian này chính là thú vị như vậy.”

Nê Hồ Ly nở nụ cười, quay đầu nhìn Hứa Thanh một chút, cười tới mức run rẩy hết cả người, tấm sa mỏng lại tiếp tục trượt xuống thêm một chút, tạo thành cảm giác mị hoặc vô cùng mãnh liệt.

“Ta vậy mà lại cảm nhận được nhân quả từ trên người của đệ đệ thối này, lúc ấy Thần Tính của ta nói cho ta biết, không lâu về sau, hắn sẽ nhìn thấy tỷ tỷ ngươi.”

“Cũng sẽ trở thành chỉ dẫn của ta, để cho ta tìm được tỷ tỷ ngươi.”

“Tỷ tỷ ngươi xem, nguyên do của tất cả mọi thứ, muội muội đều không có lừa gạt nửa điểm đối với tỷ tỷ nha.”

“Mà bây giờ, ta đã xác định được tỷ tỷ ngươi muốn ăn cái gì rồi.”

Nê Hồ Ly vừa nói đến đây, bên trong cánh cửa gỗ kia lập tức truyền ra tiếng nổ vang, phảng phất có người ở bên trong đang phẫn nộ oanh kích cửa lớn, khiến cho phiến khu vực này trong khoảng thời gian ngắn lay động kịch liệt.

Máu tươi trên mặt đất cũng nhanh chóng bay lên không, rõ ràng hóa thành một vòng trăng sáng treo lên cao, ánh trăng chiếu rọi bát phương hình thành thần uy, chiếu rọi hết thảy.

Dù Hứa Thanh ở biên giới khe hở, không có chân chính bước vào nơi đây nhưng vẫn cảm nhận được tâm thần chấn kinh, máu thịt toàn thân cũng đều run rẩy.

“Đồ vô dụng!” Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, răn dạy ngón tay Thần Linh trong đáy lòng.

Dẫu sao thì cái thân hình này cũng là do ngón tay Thần Linh đắp nặn, đối phương rõ ràng cũng là Thần Linh, vậy mà không có tác dụng như vậy.

Ngón tay Thần Linh bi phẫn, nhưng cũng không dám có bất kỳ đáp lại nào, tiếp tục giả vờ như đã chết.

Hứa Thanh không để ý tới, toàn lực chống cự khí tức đến từ phía trước, lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể cũng đều xuất hiện chấn động.

Nhất là quyền hành càng tràn ra xao động, cùng nhau tràn ngập toàn thân Hứa Thanh để chia sẻ giúp hắn.

Nhưng cho dù là như thế, Hứa Thanh vẫn không chịu nổi.

Chương 1570: Tinh Viêm thượng thần (2)

“Sao mà tính khí của tỷ tỷ vẫn nóng nảy như vậy chứ!”

Trong lúc bốn phía nơi này vặn vẹo, toàn bộ mơ hồ, một khắc khi ánh trăng sáng rực rỡ nhất, Nê Hồ Ly khẽ cười một tiếng, sau lưng xuất hiện nhật nguyệt tinh thần, hóa thành tinh không, mà trong tinh không, tất cả tinh quang hội tụ lại, tạo thành một đồ đằng ngôi sao sáu cánh.

Đồ đằng này vừa hiện, chấn động ở nơi đây lại càng mãnh liệt hơn, phảng phất như có hai cỗ lực lượng đang vô hình va chạm.

Cũng vào thời khắc này, áp lực bên phía Hứa Thanh cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Mà loại va chạm này cũng không liên tục quá lâu, chỉ là nháy mắt liền riêng phần mình thu hồi, sau khi nơi đây lại khôi phục yên bình, bên trong cánh cửa gỗ lần đầu truyền xuất ra giọng nói.

Đó là giọng của một nữ tử, tràn đầy cảm giác chán ghét.

“Hồ ly lẳng lơ, nói chuyện cho đàng hoàng!”

Nê Hồ Ly không để ý bị dùng chữ lẳng lơ chút nào, hình như đối với nàng mà nói, cái từ ngữ này đại biểu một loại khẳng định đối với mị lực của mình, vì vậy vẻ mặt lại càng tươi cười như hoa.

“Được thôi tỷ tỷ, nhưng mà tỷ tỷ ngươi ăn mảnh, điều này cũng không hay nha, đây chính là Xích Mẫu… . .”

Nói tới Xích Mẫu, trong mắt Nê Hồ Ly cũng hiện lên một tia kiêng kị.

“Chỉ có một mình ngươi, cẩn thận chẳng những không có ăn được, thậm chí còn phải trả ra đại giới khó có thể thừa nhận, cho nên là tỷ tỷ…Chúng ta cùng nhau ăn thì thế nào?”

Bên trong cánh cửa gỗ truyền ra tiếng hừ lạnh, trong nháy mắt tiếp theo vết cào ở bên trên tựa như sống dậy vậy, tự động nhúc nhích rồi hội tụ cùng một chỗ, lại hợp thành một con mắt đang nhắm.

Sau đó chợt mở ra.

Vào thời khắc này dị chất bỗng nhiên trở nên mãnh liệt hơn, cảm giác vặn vẹo cũng giống như thế, càng có âm thanh rù rì vang vọng khắp bát phương.

Đó là con mắt của Thần Linh.

Đồng tử màu vàng trong đó toát ra vẻ lạnh lùng, đồng thời cũng không hề ngó Nê Hồ Ly mà nhìn về phía Hứa Thanh.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, tâm thần của Hứa Thanh liền chấn động mạnh, tất cả quyền hành trong cơ thể hắn nhao nhao bộc phát nhưng vẫn khó có thể hóa giải, thân hình rõ ràng bốc lên hắc khí, đó là biểu hiện bị dị chất xâm nhập.

Thời khắc này cảm giác nguy cơ sinh tử vô cùng mãnh liệt hiện lên.

Mỗi một tấc máu thịt trên toàn thân hắn tựa hồ đều đang thét lên, truyền ra điên cuồng run rẩy, đang bị ô nhiễm gây hư thối nghiêm trọng, dường như muốn tiêu tán.

Hứa Thanh không để ý tới, chỉ bảo trì thần hồn mình độc lập, giờ phút này ngón tay Thần Linh rốt cuộc không cách nào giả bộ ngủ say như chết nữa, sau khi mắng chửi một câu liền toàn lực bộc phát, gia trì hồi phục lại thân thể của mình…

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh bình tâm, chắp tay cúi đầu về con mắt trên cánh cửa.

“Bái kiến tiền bối!”

Con mắt Thần Linh trên cửa lộ ra một tia quang mang kỳ lạ.

“Ta nhớ ra ngươi, lần thứ nhất trước đó ngươi đã đi cùng với tên tiểu tặc đáng chết kia tới đây, lần này lại là đi cùng với hồ ly lẳng lơ này.”

Không đợi Hứa Thanh mở miệng, Nê Hồ Ly liên tục bước nhẹ, sau một bước đã đứng ở chính giữa Hứa Thanh cùng con mắt trên cánh cửa, cản trở ánh mắt để hóa giải áp lực cho Hứa Thanh.

Sau đó nàng với vẻ kiều mị quay lại, liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nói tràn đầy trìu mến.

“Đệ đệ đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây.”

Dứt lời, nàng quay đầu nhìn qua cửa gỗ, cười mỉm mở miệng.

“Tỷ tỷ, đây là muội phu của ngươi, ngươi không nên nghĩ đến nguyên dương của hắn, đó là của ta.”

Con mắt Thần Linh trên cửa ngóng nhìn Nê Hồ Ly, sau một lúc lâu truyền tiếng ra hừ lạnh, cũng không có truyền ra lời nói mà con mắt chậm rãi khép kín, lại hóa thành vết cào.

Hiển nhiên vị Nguyệt Viêm thượng thần này đã lựa chọn ngầm đồng ý đối với đề nghị của Nê Hồ Ly.

“Đa tạ tỷ tỷ nha.”

Nê Hồ Ly nở nụ cười như trăm hoa đua nở, xinh đẹp vô ngần, trên thực tế cho dù trên người nàng không có loại quyến rũ này thì bản thân nàng vẫn tuyệt sắc duy mỹ, mà có thêm quyến rũ thì càng khiến cho nàng giống như là vưu vật.

Giờ phút này trong khi tươi cười, Nê Hồ Ly giơ tay vung lên, hư vô bốn phía lập tức như bị áp súc, dưới tiếng ken két, một cánh cửa bùn lăng không dựng lên, sừng sững đứng bên cạnh cửa gỗ.

“Tỷ tỷ, ta đi trước nhá.”

Nói xong, Nê Hồ Ly đi đến phía cảnh cửa bùn, lúc đến bên cạnh cửa thì nàng quay lại nhìn về phía Hứa Thanh, trừng mắt, đôi mắt đẹp như làn thu thuỷ lộ ra dụ dỗ.

“Đệ đệ thối, có muốn đi tới nhà ta ngồi chơi chút hay không?”

Hứa Thanh biểu cảm nghiêm túc, nhẹ nhàng nói cự tuyệt.

Tiếng cười vang vọng, Nê Hồ Ly đảo ánh mắt qua, giơ ngón tay lên chỉ về phía Hứa Thanh.

“Vậy ngươi phải đảm bảo thật chắc nguyên dương thuộc về tỷ tỷ này đấy, tỷ tỷ đi trước, đợi khi nào ăn cơm, nhớ gọi cho tỷ tỷ đấy.”

Nói xong Nê Hồ Ly liền vung bàn tay trắng như bạch ngọc về phía Hứa Thanh.

bach-ngoc-sach vip

Một đám sương mù bao quanh một khối xương cốt màu bạc lập tức bay thẳng đến phía Hứa Thanh, không đợi Hứa Thanh chạm vào, đám sương mù này liền bao phủ toàn thân Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, khung cảnh tựa như vật đổi sao dời, dường như thời gian đảo ngược, tất cả mọi thứ trong nhận thức Hứa Thanh đều ngược dòng mà đi, thân thể của hắn rời khỏi địa phương thượng thần này, đảo ngược lại con đường hư vô.

Trong chớp mắt lúc sương mù tan biến, thân ảnh Hứa Thanh thình lình xuất hiện ở trong sơn cốc kia.

Bầu trời vẫn đỏ thẫm như trước, gió lạnh vẫn thổi qua từng trận như cũ.

Cỏ dại trong sơn cốc đong đưa, vang lên tiếng sào sạt, bốn phía không có một bóng người.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, giống như chưa từng bước lên điện thờ rồi đi đến lòng đất, sau lại tới địa phương thượng thần, tựa như tất cả đều chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Đáy lòng của hắn cũng khó tránh khỏi nổi lên cảm giác hoảng hốt, sau một lúc lâu mới cúi đầu, mở lòng bàn tay ra.

Trong lòng bàn tay của hắn có một khối xương cốt màu bạc.

Hắn nhớ kỹ, vào lần đầu tiên nhìn thấy Nê Hồ Ly, đối phương đã xuất ra vật phẩm như vậy, gọi là cốt đan Cổ Linh tộc, có trọng dụng đối với quá trình tu hành đột phá cảnh giới của Cổ Linh tộc.

Hồi lâu sau Hứa Thanh thở sâu, chắp tay cúi đầu về phía chỗ sâu trong hạp cốc.

“Đa tạ tiền bối.”

—

*Note: Tác giả Nhĩ Căn vẫn đang trong quá trình tịnh dưỡng để bình phục, nhanh thì một tháng lâu thì vài tháng, rất khó đoán chắc khi nào hoàn toàn khỏe lại. Tác giả vẫn cố gắng ra chương, tuy tốc độ không bằng bình thường nhưng đã vô cùng cố gắng, rất mong các bạn đọc kiên nhẫn và ủng hộ tác giả.

Chương 1571: Cố nhân từ Phong Hải đến (1)

Lực lượng của Thần Linh, tất nhiên là phi phàm khó lường.

Chuyến đi lần này cùng với Nê Hồ Ly khiến cho Hứa Thanh cảm thụ càng lúc càng sâu sắc đối với điểm này, đồng thời hắn cũng lý giải càng sâu hơn đối với Thần Linh.

“Thần Linh, không có khái niệm thiện ác.”

“Tất cả, đều dựa vào yêu thích.”

Hứa Thanh thì thào, cẩn thận nhớ lại những vị Thần Linh mà mình chứng kiến cả đời, toàn bộ đều là như thế, không ngoài dự tính.

“Ví dụ như vấn đề ta suy nghĩ lúc này, trên thực tế cũng giống như là con kiến đang suy tư hành vi của ta vậy, đám Thần đó nghĩ gì hay làm gì, đều không thể phỏng đoán.”

“Chỉ có khi Thần Tính khống chế thú tính, một khắc nhân tính tiêu tán, mới có thể để cho ta có đủ phương thức tư duy tương tự cùng với đám Thần.” Hứa Thanh ở trên không trung, đang bay nhanh về phía đại mạc, nhớ lại những gì trải qua lần này, nhịn không được quay đầu nhìn lại về hạp cốc nơi xa.

“Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc… .”

Hứa Thanh trầm mặc rồi quay đầu bay tốc độ nhanh, lao đi trong thiên địa.

Thời gian nhoáng một cái, mấy ngày trôi qua.

Bão cát quét ngang trước mặt Hứa Thanh, gió màu xám ngăn cản hết thảy người bên ngoài bước vào, nhưng đối với tu sĩ đại mạc mà nói, cái này không sinh ra ảnh hưởng gì cả.

Mà không biết có phải Hứa Thanh bị ảo giác hay không, lần này trở về đi trong bão cát, hắn cảm giác mảnh phong bạo này hình như đối với bản thân hắn, có thêm càng nhiều điểm khác biệt.

"Cái mảnh phong bạo này là tóc của Nguyệt Viêm thượng thần biến thành, mà ta lúc trước vừa mới gặp qua đối phương… . ."

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, sau một lúc lâu thân thể của hắn dừng lại trong gió lốc, thử nghiệm giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung lên về phía trước.

"Tản ra."

Phong bạo vẫn như bình thường, không có bất kỳ biến hóa nào.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi bàn tay, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng sau khi hắn đi về phía trước không bao lâu, phong bạo chung quanh hắn đột nhiên chấn động, phân tán ra trước mặt hắn, lộ ra một cái khe hở thật lớn như một hạp cốc.

Phong bạo hai bên khe hở như là vách tường kết nối thiên địa, chỉ có 100 trượng trong khe hở là một mảnh trống trải.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, chắp tay về phía phong bạo, cấp tốc bay nhanh.

Không lâu về sau, hắn đã nhìn thấy Khổ Sinh sơn mạch ở xa xa.

Nhìn qua sơn mạch cùng thổ thành quen thuộc, đáy lòng Hứa Thanh cũng an ổn xuống, nhoáng một cái đã tan biến giữa không trung, lúc xuất hiện đã ở sau nhà tiệm thuốc, một khắc đi ra, Linh Nhi đang không tập trung tính toán nhanh chóng ngẩng đầu.

"Hứa Thanh ca ca!"

Linh Nhi bay nhanh tới, quăng cuốn sổ tính vốn rất âu yếm ra, nàng chạy thẳng đến phía Hứa Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ, không nhìn ra chút dị thường nào ôm lấy Hứa Thanh.

"Hứa Thanh ca ca, ngươi đi làm gì thế, tại sao lần này không có nói với ta một tiếng, làm ta rất lo lắng đấy… . ."

Linh Nhi tựa đầu vào trong ngực Hứa Thanh, trong miệng nói như vậy, nhưng cái mũi lại âm thầm ngửi ngửi vài cái, giống như đang điều tra.

Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu cũng nhanh chóng quét mắt tới, một bộ dạng đứng xem náo nhiệt.

U Tinh chỗ đó vừa nấu nước vừa hừ lạnh.

“Nam nhân, ha ha.”

Hứa Thanh nhìn Thế tử uống trà.

Thế tử điềm nhiên như không có việc gì.

Nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, nhất định là Thế tử nói cho Linh Nhi biết việc mình đi tìm Nê Hồ Ly.

Bất quá Hứa Thanh cũng không để ý tới việc ấy, hắn giơ tay lên lấy ra một túi trữ vật, đưa cho Linh Nhi.

“Ta đi tìm cái tượng đất mà chúng ta trông thấy lần trước, xử lý một chút việc của đại sư huynh, mặt khác lấy vật này tới cho ngươi.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Linh Nhi theo bản năng tiếp nhận, vẻ mặt hồ nghi, sau khi mở ra thì ánh mắt chợt sáng ngời.

“Cổ Linh cốt đan!”

Hứa Thanh nở nụ cười, vuốt vuốt đầu Linh Nhi.

“Nhanh đi tu hành đi, vật này có trợ giúp không nhỏ đối với quá trình đột phá cảnh giới của ngươi.”

“Cảm ơn Hứa Thanh ca ca, Hứa Thanh ca ca thật tốt.” Linh Nhi vô cùng vui vẻ, đáy lòng rất vui thích, nàng cảm thấy Hứa Thanh ca ca đúng là đối xử với mình tốt nhất rồi, nguyên lai lần này đi ra ngoài là vì giúp mình lấy cái bảo vật này.

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy hành vi hoài nghi vừa rồi của mình có chút không tốt, vì vậy trong lòng dâng lên một chút áy náy, lập tức vội vàng mở miệng.

“Hứa Thanh ca ca, ta đã rất lâu không thể hiện tài nấu nướng của mình rồi, hôm nay ta đi làm cho ngươi vài món ăn nhé.”

Hứa Thanh vốn muốn cự tuyệt, nhưng sau khi đưa mắt nhìn Thế tử liền cười gật đầu một cái.

Linh Nhi càng vui vẻ hơn, cầm lấy cốt đan chạy đến nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị nấu đồ ăn.

Hứa Thanh thì ngồi ở trước mặt Thế tử, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiền bối, vị Thần đó là Tinh Viêm thượng thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.”

Thế tử nghe vậy khẽ gật đầu, đặt chén trà xuống.

“Mục đích của Thần là?”

“Tương tự như Viêm Nguyệt thượng thần, vả lại ở địa phương Trảm Thần Đài cũng đã có thêm một cánh cửa bùn.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Ánh mắt Thế tử ngưng tụ, sau khi suy nghĩ một chút thì trên mặt liền nở ra nụ cười.

“Rất thú vị, bên trong Tế Nguyệt đại vực này, vô số đầu mối đều bị một tiểu tử…Đốt lên, đại sư huynh của ngươi không đơn giản, nhưng ngươi lại càng không đơn giản.”

“Đều là sư tôn của ta an bài.” Hứa Thanh lắc đầu, vẻ mặt hiện ra tưởng niệm.

Thế tử do dự, nguyên bản dựa theo tin tức mà lão hiểu rõ, lão một mực không tin sự tình về sư tôn mà Hứa Thanh nói, nhưng một phương diện ngộ tính của Hứa Thanh khiến cho lão đã có đồng cảm cùng với sư tôn đối phương, dưới sự cảm động lây, lại nhìn tới sự tình mà hai người đệ tử này của đối phương làm ra.

Tất cả mọi thứ, khiến cho lão cũng nhịn không được có thêm càng nhiều suy đoán đối với sư tôn của Hứa Thanh, cũng không tốt tùy tiện định nghĩa hay phán đoán.

Cùng lúc đó, phía phòng bếp truyền đến âm thanh xào rau, từng luồng hương vị phiêu tán ra tới, cái mũi đứng thẳng của Ninh Viêm bỗng nhúc nhích, ánh mắt sáng lên.

Ngô Kiếm Vu ngoài cửa cũng là thở sâu một hơi, lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

“Đùng đùng lốp bốp tam thước lưu, bát trân ngọc thực ai tới van cầu!”

Chương 1572: Cố nhân từ Phong Hải đến (2)

Ngay cả Thế tử cũng đều đưa mắt nhìn về phía phòng bếp, khẽ gật đầu.

"Không ngờ tiểu nha đầu này nấu ăn còn có tay nghề như vậy."

"Đúng rồi, qua mấy ngày nữa lão phu cũng phải đi ra ngoài một chuyến, lần này ngươi trở về coi như kịp thời, còn nữa, đưa ngọc giản khống chế đám gà con lần trước cho ta một chút."

Hứa Thanh nghe vậy, nhẹ gật đầu với thái độ rất nghiêm túc, sau đó đưa ngọc giản khống chế đám gà con cho Thế tử.

Thế tử tiếp nhận, quẹt một cái ở bên trên, lại trả lại cho Hứa Thanh.

"Ngọc giản này ngoại trừ có thể khống chế đám gà con ở hậu viện, còn có cấm chế của Mặc Quy cùng với U Tinh, ngươi cân nhắc nắm chắc." U Tinh bên cạnh nghe vậy, mặt đen lại không nói lời nào.

Hứa Thanh cầm lấy ngọc giản cất kỹ, hắn biết rõ đây là Thế tử không yên tâm an nguy của tiệm thuốc trong khoảng thời gian rời đi, cho nên đã lưu lại chuẩn bị ở sau.

Đã có ngọc giản này, trên cơ bản có thể bảo đảm tiệm thuốc trong khoảng thời gian này không có gì đáng ngại.

"Tiền bối, lần này xuất hành là có liên quan cùng với Cửu gia gia?" Hứa Thanh suy nghĩ một chút, hỏi một câu.

Thế tử gật đầu.

"Đã không sai biệt lắm có thể cởi bỏ phong ấn giúp y rồi, lần này ngươi không cần tham dự, chúng ta tự mình có thể giải quyết."

Đang nói, Linh Nhi liền hào hứng bừng bừng bưng hai món đồ ăn từ trong phòng bếp bước ra, đặt ở trên bàn sau đó lại chạy vào phòng bếp, tới tới lui lui mấy lần, đi làm tận tám món ăn.

Mà trù nghệ của Linh Nhi rõ ràng đã có tiến bộ, thoạt nhìn màu sắc và hương vị của tám món đều rất đầy đủ, Hứa Thanh cũng có chút kinh ngạc.

"Thế tử gia gia, Hứa Thanh ca ca, U Tinh tỷ tỷ, các ngươi mau tới nếm thử." Bận rộn xong, Linh Nhi vẻ chờ mong đứng ở một bên, gọi mọi người tới.

Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu không mời mà vẫn tới, ngồi ở một bên, U Tinh cũng thả việc trong tay xuống, đưa mắt nhìn thức ăn, gật đầu cười.

Thế tử cũng tương tự chờ mong, kẹp lên một món để vào trong miệng, ánh mắt chậm rãi híp lên, sau đó liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, nhẹ gật đầu.

"Không tệ."

U Tinh cùng đám người Ninh Viêm cũng đều nhanh chóng gấp lên, riêng phần mình cho vào miệng, sau đó Ngô Kiếm Vu thì trợn mắt thật to, sắc mặt của Ninh Viêm đỏ lên, U Tinh trầm mặc, toàn bộ đều nhìn về phía Hứa Thanh.

Vào lúc Linh Nhi có chút khẩn trương, Hứa Thanh cũng ăn vài miếng, thần sắc như thường truyền ra lời nói.

"Ăn ngon thì ăn nhiều một chút."

Ninh Viêm dùng sức nuốt xuống, nặn ra nụ cười.

"Ăn ngon!"

Ngô Kiếm Vu theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nhìn Hứa Thanh một chút, lại nhìn Thế tử một cái, vẫn là gắp thêm một chút đồ ăn, về phần U Tinh thì ả lặng lẽ ăn từ từ.

Cứ như vậy, một bàn thức ăn rất nhanh đã được mọi người ăn không còn một mảnh, khiến cho đáy lòng Linh Nhi vô cùng thỏa mãn, nàng cảm thấy tài nấu nướng của mình đã phóng đại, thiên phú trù nghệ rõ ràng đã vượt qua tu hành.

"Về sau có thể mở một tiệm cơm rồi!"

Trong đầu Linh Nhi mặc sức bay lên tưởng tượng.

…

Thời gian trôi qua, ba ngày qua đi.

Thế tử đã rời đi, mà một ngày trước khi lão rời đi, Thiên Nam Tử của Nghịch Nguyệt Điện cũng tới từ biệt.

Chiến tranh bên ngoài đã đến trình độ cực kỳ gay cấn, nhiều thế lực của Nghịch Nguyệt Điện liên tiếp bại lui, trong đó đại quân của Nhị điện chủ càng là lâm vào tràn đầy nguy cơ, thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Việc này khiến cho Tứ điện chủ Thiên Nam Tử chuẩn bị dẫn người ra ngoài tiếp viện Nhị điện chủ.

Dù là ở trong Khổ Sinh sơn mạch tương đối an toàn, nhưng Thiên Nam Tử không cách nào ngồi im nhìn bên ngoài thê thảm cả.

“Ta là Tứ điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện, ta có tín điều cùng trách nhiệm của ta, đó là phản kháng Hồng Nguyệt, thủ hộ gia viên, việc này dù không thể nhưng ta cũng không muốn tránh né.”

“Vào thời điểm này luôn phải có người đứng ra…Mà bộ xương già của ta, có chết cũng không có gì đáng tiếc.”

“Nếu ta không về được, ta sẽ toái diệt linh hồn, cộng tồn cùng với Nghịch Nguyệt Điện!”

Lúc Thiên Nam Tử nói ra lời đó, trong thần sắc mang theo kiên quyết, trên khuôn mặt tang thương cũng lộ ra sự thản nhiên đối với tử vong.

Sau khi từ biệt, Hứa Thanh ngóng nhìn bóng lưng rời đi của lão, trong lúc mơ hồ, thân ảnh của lão cung chủ Chấp Kiếm Cung lần nữa hiện ra trong lòng hắn.

“Bọn họ, đều là cùng một loại người.”

Hồng Nguyệt cũng càng tới gần hơn rồi.

Màu sắc của bầu trời càng ngày càng đậm hơn, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực đều là một màu huyết sắc đậm.

Nhất là tới gần bên cạnh bờ Tự Âm trường hà, chỗ đó càng là như vậy, thả mắt nhìn đi, trường hà vốn đã là huyết sắc, bây giờ lại càng đỏ đến cực hạn, mùi máu tươi và vị hư thối nồng nặc đến tận cùng.

Mà trong khoảng thời gian này, hầu như sẽ rất ít xuất hiện con thuyền tới từ ngoại vực, dẫu sao tu sĩ thương buôn bên ngoài tới đây cũng đều hiểu rõ, cái khu vườn chăn nuôi Tế Nguyệt này, sắp bị Thần Linh thu hoạch.

Nhưng giờ phút này, trên trường hà đầy gợn sóng cuộn trào, có một con thuyền rách nát dần dần xuất hiện ở xa xa, phương hướng nó đi đến, chính là từ phía đại vực Thánh Lan tộc.

Không lâu sau con thuyền đó càng lúc càng rõ ràng, có thể nhìn thấy được ở bên trên có rất nhiều chỗ chắp vá kết nối đóng tạm, hình như tùy thời có thể tan vỡ, đang lướt nhanh tới bên cạnh bờ, một đường phá vỡ mặt sông, lung la lung lay và rốt cuộc đã cập bờ.

Một thân ảnh nhanh chóng lao ra từ trong, một khắc bước lên bờ sông huyết sắc, con thuyền kia liền không cách nào chống đỡ nữa, ầm ầm sụp xuống, chìm nghỉm dưới nước sông, thân ảnh ấy quay đầu đưa mắt nhìn, thở dài một hơi sau đó hung hăng dậm chân một cái.

“Tiểu tặc, bắt cóc Linh Nhi nhà ta thời gian dài như vậy cũng không trở lại, thì ra là ở cái địa phương cứt chim cũng không có này!”

“Linh Nhi nhà ta nhất định ăn không no ngủ không ngon, đói khổ lạnh lẽo, mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng cùng hắn, thời khắc đều gặp phải nguy cơ sinh tử, nói không chừng bây giờ còn đang bị người ta đuổi giết, ngay cả người bảo hộ bên người cũng không có, kêu trời trời không biết, kêu đất đất bó tay.”

“Tên Hứa tiểu tặc da dầu má phấn kia, nhìn qua liền biết không đáng tin cậy!”

“Tiểu tặc ngươi chờ đó cho ta, lão tử sẽ đi tìm ngươi!”

Ánh mặt trời màu đỏ chiếu vào trên người thân ảnh ấy, hiển lộ ra vẻ tang thương, người này chính là lão đầu khách sạn đường Bản Tuyền thời còn ở Thất Huyết Đồng.

Sau khi thầm mắng một hồi, lão đầu hiện ra vẻ mặt mỏi mệt, ngẩng đầu nhìn qua thiên địa xa xa, thở dài một tiếng.

“Một vực lớn như vậy, ta phải đi đâu tìm đây!”

Chương 1573: Nghịch Nguyệt kịch biến (1)

Bên cạnh bờ Tự Âm trường hà, lão đầu khách sạn từ bên Phong Hải Quận cách vạn dặm, trèo non lội suối, trải qua trăm cay nghìn đắng, một đường phong trần mệt mỏi đến nơi này, mà Linh Nhi ăn không đủ no ngủ không được ngon, đói khổ lạnh lẽo trong miệng của lão…

Giờ phút này lại đang vui vẻ khoanh chân ngồi ở sau nhà của tiệm thuốc, những ngày này trải qua cuộc sống vô ưu vô lự cùng với các lão gia gia và lão nãi nãi, bọn họ cũng có nhận thức với sự nhu thuận và khéo miệng của nàng, hơn nữa có quan hệ cùng với Hứa Thanh, khiến cho nàng giống như là tiểu công chúa vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mập một vòng.

Thoạt nhìn có phần tròn tròn ục ục đáng yêu.

Trước mắt nàng đang cầm cốt đan Hứa Thanh đưa cho trong tay.

Cốt đan này có thể được Nê Hồ Ly lưu trữ, tự nhiên tuyệt không phải vật phàm tục, nhất định là đại năng Cổ Linh tộc nào đó biến thành.

Có lẽ đối với tộc bầy khác sẽ không có ý nghĩa lớn, nhưng đối với Cổ Linh tộc mà nói, đây là chí bảo.

Nhất là đối với Linh Nhi, nàng có vận khí Cổ Linh tộc gia trì, trong thời gian ngắn không cần cân nhắc tới việc huyết mạch bị nguyền rủa, cho nên hấp thu lực lượng của cốt đan này cũng không có hạn chế ngoài định mức, mức cực hạn của bản thân nàng chính là điểm cực hạn của sự hấp thu.

Còn có Hứa Thanh ở một bên hộ pháp, thì lại càng là không có tý sơ hở nào.

Vì vậy rất nhanh theo nàng vận hành tu vi, cốt đan dần dần hòa tan biến thành từng sợi sương mù màu bạc, tràn vào theo miệng mũi của Linh Nhi, lan tỏa tới toàn thân, đồng thời tu vi của nàng cũng bỗng nhiên chấn động tăng lên.

Lúc vừa mới đến Tế Nguyệt đại vực cùng với Hứa Thanh, tu vi của Linh Nhi cũng đã là Trúc Cơ, chỉ bất quá vẫn còn chưa ổn định, sau khi trải qua một loạt sự tình, bây giờ đã được củng cố vững chắc.

Mà cách thức và hệ thống tu luyện của Cổ Linh tộc khác biệt với những tộc quần khác, hình như không cần trải qua quá trình mở pháp khiếu cùng với mệnh hỏa, bây giờ trong quá trình hấp thu cốt đan, khí tức trên thân Linh Nhi lại đang tăng tới gần Kim Đan.

Một màn này cũng khiến Hứa Thanh cảm thấy rất kỳ dị.

“Cùng loại với Độc Đan… . . Là phương pháp tu hành thời cổ, không giống như bây giờ.”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, Độc Đan mở ra từ hộp nguyện vọng, sau khi dung nhập vào trong cơ thể cũng chính là giống như thế này, chẳng qua bởi vì lúc trước Hứa Thanh không đồng nguyên cùng Độc Đan, cho nên hắn lựa chọn dung nhập vào trong thiên cung, lấy phương pháp gián tiếp để nắm quyền nó một cách sơ bộ.

Nhưng Linh Nhi thì không giống vậy.

Theo sương mù màu bạc tràn toàn bộ vào Linh Nhi, cốt đan trong tay của nàng tan biến, lúc xuất hiện dường như đã thình lình trở thành nội đan trong cơ thể nàng.

Lực lượng huyết mạch lập tức ầm ầm bộc phát trên người Linh Nhi, khí huyết cuồn cuộn, mơ hồ có thể thấy được sau lưng Linh Nhi huyễn hóa ra một nữ chiến thần mặc áo giáp.

Nữ chiến thần này thân thể cao gầy, tuyệt mỹ không nhiễm bụi trần, toàn thân tràn ra ý sát phạt đặc biệt rõ ràng, cầm trường thương trong tay, có thể thấy được long xà vờn quanh bốn phía, khí thế cương quyết gào thét phóng lên trên trời.

Đây, mới là chân thân Cổ Linh tộc.

Tộc này lúc còn nhỏ là con rắn, trưởng thành hóa người, sau khi huyết mạch đại thành lại có thiên long cộng sinh, long xà hộ thân, chiến thể động trời.

“Yêu!”

(*Yêu này là yêu quái, không phải là ‘yêu thương’)

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, hắn đã nhìn ra, phương thức tu hành của Linh Nhi tương tự cùng với một chút hung thú tu luyện, là luyện nội đan của bản thân, nâng cấp huyết mạch của bản thân là chủ yếu.

Còn lần đột phá này đối với Linh Nhi mà nói có ý nghĩa rất trọng đại, cho nên không cách nào hoàn thành trong thời gian ngắn, cần một chút thời gian đi uẩn dưỡng, vì vậy Linh Nhi rất nhanh liền đắm chìm vào trong tu hành, hóa thành một đạo ánh sáng, rơi vào trên cánh tay Hứa Thanh, trở thành ấn ký.

Hứa Thanh thông qua ấn ký có thể rõ ràng cảm thụ được trạng thái của Linh Nhi, sau khi phát hiện nàng không có gì đáng ngại, Hứa Thanh liền dò xét Nguyên Anh của mình một chút.

“Phải nhanh chóng tăng những Nguyên Anh khác ngoại trừ Tử Nguyệt, đều lên tới trình độ thu hút ngũ kiếp.”

“Từ đó sau khi trải qua lần mệnh kiếp thứ năm, ta chính là Nguyên Anh đại viên mãn.”

“Còn có bên chỗ đại sư huynh, phải đưa quả thận tới cho y nữa.”

Nghĩ tới đây Hứa Thanh lấy ra tấm gương, bước vào cung điện chí cao trong Nghịch Nguyệt Điện, dung nhập tượng thần, một cái chớp mắt mở mắt ra, hắn liền nghe được tiếng đội trưởng hô hoán.

“Tiểu Thanh, ta cảm nhận được quả thận của mình rồi!”

“Nó ở ngay chỗ của ngươi có đúng hay không?”

“Tiểu sư đệ, ngươi nhất định đã bỏ ra đại giới vô cùng đau đớn thê thảm vì ta, tất nhiên đại sư huynh sẽ không quên chuyện này!”

Trên cửa chính, đội trưởng huyễn hóa tiểu đồ đằng, lộ ra gương mặt kích động.

Hứa Thanh nhìn đội trưởng một cái, phất tay hất ra một quả thận màu vàng, bay thẳng đến đồ đằng rồi nháy mắt dung nhập vào trong đó, trong đồ đằng rất nhanh truyền ra âm thanh khoan khoái dễ chịu của đội trưởng.

“Rốt cuộc ta đã trở thành nam nhân nguyên vẹn một lần nữa!”

“Tiểu sư đệ, lần này hết thảy chuẩn bị của chúng ta đều còn ổn, chỉ còn kém đẩy cái cửa này ra, yên tâm, ta và ngươi nội ứng ngoại hợp, cộng thêm máu của những con Thần Nghiệt kia, chúng ta rất nhanh liền có thể phá vỡ nó!”

Tinh thần của đội trưởng vô cùng phấn chấn, nội tâm tràn đầy kích động, hiển nhiên lấy được quả thận trở lại khiến cho niềm tin của đội trưởng cũng phóng đại lên.

“Đúng rồi tiểu sư đệ, Nê Hồ Ly kia có thân phận gì, ngươi có manh mối gì không?”

Hứa Thanh gật đầu.

“Là Tinh Viêm thượng thần.”

Ánh mắt đội trưởng ngưng tụ lại.

Hứa Thanh không nhanh không chậm nói lại sự tình một lần cùng với đội trưởng, bao gồm nơi cuối cùng cùng Nê Hồ Ly đi tới, cùng với chỗ đó bây giờ đã có thêm một cánh cửa bùn.

Đội trưởng nghe xong như có điều suy nghĩ.

“Thì ra là vị này, ta chưa thấy qua, nhưng mà tiểu sư đệ, dựa theo sự miêu tả của ngươi, vị thượng thần gợi cảm quyến rũ đó hẳn là không có hảo ý.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trầm thấp mở miệng.

“Tiểu sư đệ, ngươi đã làm đủ nhiều vì đại sư huynh rồi, ta không đành lòng để ngươi tiếp tục nữa, như vậy đi… . . Ngươi quay lại giới thiệu ta cho con hàng lẳng lơ này… Khục, cho vị thượng thần này.”

“Để ta tới trả giá!”

Đội trưởng ngữ khí trịnh trọng, một bộ dạng vì sư đệ nhà mình cái gì cũng có thể bỏ ra.

“Tinh Viêm thượng thần kia không phải là thích nguyên dương sao, để ta tới!”

“Loại sự tình như thế, ta thân là đại sư huynh, vô luận là xuất phát từ tình nghĩa hay là đạo nghĩa, đều là việc đáng phải làm, để ta tới trả giá, ta dâng nguyên dương của chính mình cho vị thượng thần đó!”

Đội trưởng ngữ khí bi phẫn, trong thần sắc càng hiện ra vẻ kiên quyết.

Chương 1574: Nghịch Nguyệt kịch biến (2)

“Cảm ơn đại sư huynh, ta đã từng giới thiệu qua, nhưng mà Thần chê ngươi xấu.”

Hứa Thanh bất đắc dĩ, thật ra cái này cũng là một trong kế hoạch nguyên bản của hắn.

Bây giờ hắn nói ra câu này thì đội trưởng liền sững sờ và vẻ do dự nhìn Hứa Thanh, y có chút không rõ những lời này của Hứa Thanh là sau khi nghe dụng ý của mình đưa ra thì phản bác, hay là thật sự đúng là như thế.

Nhưng vô luận như thế nào, tuy nhiều một vị thượng thần sẽ khiến cho đại sự trong tương lai thêm chút biến số, nhưng cuối cùng cũng gia tăng khả năng thành công, cho nên đội trưởng ho khan một tiếng, không đi tiếp tục chủ đề lúc trước nữa.

Trong cuộc sống những ngày tiếp theo, Hứa Thanh ngoại trừ mỗi ngày tu luyện, chính là đưa tới máu Thần tử mới, trong ngoài gia trì cùng đội trưởng, khiến cho cánh cửa lớn của tòa cung điện cao nhất này nổ vang, càng ngày càng chấn động lên.

Đồ đằng Xích Mẫu ở bên trên cũng đã bắt đầu thiêu đốt, mắt thường có thể thấy được trở nên mơ hồ.

Cứ như vậy tiếp nữa, ngày phá giải hiển nhiên là không xa.

Nhưng đối với tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện mà nói, bọn họ đã tạo thành thói quen với việc cung điện cao nhất mỗi ngày chấn động, cũng không có quá nhiều tâm tình đi chú ý nữa, thật sự là trong khoảng thời gian này do ngôi sao Xích Mẫu đã tới rất gần, theo Hồng Nguyệt Thần Điện thu lưới, toàn bộ quân phản kháng trên Tế Nguyệt đại vực cũng đều tràn đầy nguy cơ.

Mà kịch biến cũng đã xuất hiện ở trong hơn mười ngày sau.

Nhị điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện, chết trận!

Đối với khắp cả Nghịch Nguyệt Điện mà nói, cái chết của y không thể nghi ngờ là một cú đả kích khổng lồ, trận chiến ấy máu chảy thành sông, tử thương vô số, khiến cho vô tận rên rỉ, đồng thời cũng làm cho nhân tâm kiên định trở nên bị dao động.

Tiến theo là Tứ điện chủ Thiên Nam Tử tới trợ giúp tương tự cũng bị thương nặng, vô lực thay đổi thế cục, chỉ có thể dẫn theo thế lực còn sót lại của song phương tan tác rời đi.

Mà không đợi nhân tâm của Nghịch Nguyệt Điện khôi phục từ trong trận kịch biến đó, một đại sự kiện còn oanh động hơn so với việc Phó điện chủ chết trận, như là sấm sét, lần nữa nổ vang khắp toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện.

Nhất điện chủ cùng với Ngũ điện chủ lựa chọn phản bội Nghịch Nguyệt Điện, gia nhập Hồng Nguyệt, trở thành tu sĩ Hồng Nguyệt.

Càng là vì tìm đến danh trạng, bọn họ dùng quyền hạn của bản thân để phong bế cửa vào Nghịch Nguyệt Điện, khiến cho toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt không cách nào tiến vào Nghịch Nguyệt Điện.

Việc này dẫn tới gợn sóng ngập trời, phải biết rằng tiến vào Nghịch Nguyệt Điện, chính là bích chướng cuối cùng của tu sĩ Nghịch Nguyệt, bây giờ lại không cách nào mượn nhờ Nghịch Nguyệt Điện để tránh né, tu sĩ Nghịch Nguyệt chẳng khác nào bị chấn gãy đường sống.

Mặc dù Tam điện chủ cùng Tứ điện chủ thì một người vẫn còn thủ vững, một người tan tác bị đuổi giết mà vẫn còn sống, nhưng trong bọn họ thì quyền hạn của Nhất điện chủ là lớn nhất, cho nên trong thời gian ngắn, bọn họ không cách nào xóa đi phong bế đối với Nghịch Nguyệt Điện.

Mà việc trọng yếu nhất, là sau khi trải qua việc này, giữa tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện cũng xuất hiện nguy cơ giảm sự tín nhiệm nghiêm trọng.

Không thể không nói, hai vị Phó điện chủ phản bội, bất luận là do Hồng Nguyệt chuẩn bị từ trước hay là khát vọng sống sót của bọn họ gây nên, đều khiến cho tổng thể Nghịch Nguyệt Điện trong nháy mắt gần như sụp đổ.

Mà hết thảy nguyên do, truy cứu căn nguyên đến sâu xa, đều bởi vì Nghịch Nguyệt Điện đã bao nhiêu năm rồi, tòa cung điện chí cao vẫn thủy chung chưa từng được mở ra, không có Điện chủ chân chính xuất hiện, cũng là như rắn mất đầu, từ đó dần dần tự chia rẽ.

Tình thế đã đến thời điểm tuyệt vọng nhất, sự hỗn loạn của Tế

Nguyệt đại vực cũng cũng giống như thế, ngôi sao Hồng Nguyệt nơi chân trời cũng đã bao trùm non nửa cái màn trời.

Không một ai biết hy vọng ở nơi nào, có xuất hiện hay không.

Hết thảy đều tiến vào thời gian đếm ngược.

Hiện giờ đại mạc chính là tịnh thổ duy nhất, vào lúc này nó giống như một chiếc đèn còn thắp sáng sau cùng trong đêm tối.

Lúc này ở bên ngoài chiếc đèn ấy, Tứ điện chủ thương thế rất nghiêm trọng dẫn theo tu sĩ dưới trướng cùng với tu sĩ còn sót lại của Nhị điện chủ, chìm trong yên lặng tới gần.

Bọn họ không có bất kỳ nơi nào có thể đi, chỉ có đại mạc là mục tiêu duy nhất còn sót lại của bọn họ.

Hơn mười vạn tu sĩ phần lớn đều mờ mịt, vẻ mặt ảm đạm, thật ra bọn họ đã không để ý đối với tử vong nữa rồi, chết lặng dần dần khuếch tán toàn thân, cơn mỏi mệt đã trở thành cảm giác vướng víu với sinh mệnh, không thể vứt bỏ dù chỉ một chút.

Nhưng ở trong những tu sĩ này, có một đám người, phương diện tinh thần của bọn họ hoàn toàn khác biệt cùng với những tu sĩ khác, không hề nhìn thấy vẻ mờ mịt trên người của bọn họ, cũng không nhìn thấy sự ảm đạm mà chỉ có sự phấn khởi cùng với nét cố chấp thay thế.

Hình như cơn mỏi mệt không phải là vướng víu của bọn họ, bởi vì trong lòng của bọn họ vẫn luôn có hi vọng đang nhen nhóm, đã trở thành hỏa diễm, đang hừng hực đốt lên.

Những người này số lượng đại khái khoảng mấy nghìn, bọn họ tựa như tự tạo thành một cỗ thế lực, hội tụ cùng một chỗ với nhau, trong đó tu vi mạnh yếu đều có, lẫn nhau vô cùng đoàn kết.

Nhất là quần áo, mặc dù màu sắc cùng kiểu dáng khác biệt, nhưng cũng có điểm thống nhất.

Trước ngực, đều thêu lên một chữ ‘Cửu’.

Phía sau, cũng thêu lên một chữ ‘Đan’.

Đám người kia, chính là tùy tùng của vị Đan Cửu đại sư thần bí mà lại truyền kỳ trong Nghịch Nguyệt Điện!

Bọn họ lấy một nữ tử cầm đầu, nữ tử này có tu vi Linh Tàng, mặc dù mặc trường bào nhưng vẫn khó có thể che lấp dáng người, nhất là tướng mạo tuy không nói là tuyệt sắc, nhưng cũng là một giai nhân thuộc hàng đỉnh lưu.

Nàng không phải là người tu vi mạnh nhất bên trong nhóm người đó, nhưng nhóm tùy tùng Đan Cửu đại sư lại tự phát lấy nàng cầm đầu, hiển nhiên thân phận của nữ tử này ở trong nhóm tùy tùng trong cực cao.

“Mọi người kiên trì thêm một chút nữa, chúng ta sắp đến được Thanh Sa đại mạc rồi!”

“Căn cứ ta lắng nghe hai tháng đạo âm của đại sư, ta có thể cảm nhận được sự huyền diệu của đại sư, đại sư lấy thanh sa làm lô, nhật nguyệt làm lửa, lấy quy tắc thiên địa làm dược liệu, ngưng tụ bạch phong, luyện chế thành đan!”

“Mà bạch phong, chỉ có ở trong Thanh Sa đại mạc mới có, cho nên… . . Đại sư nhất định ở bên trong đại mạc!”

Giọng nói của nữ tử sục sôi, lớn tiếng phóng khoáng mở miệng cùng với những người bên cạnh.

Chương 1575: Hiếm khi chủ sự, nhưng dầy danh công (1)

Thân phận của vị nữ tử có tư thế hiên ngang này, chính là hàng xóm của Hứa Thanh ở trong Nghịch Nguyệt Điện.

Pho tượng bên trong Nghịch Nguyệt Điện không chỉ che lấp hình dạng, còn giấu giấu cả giới tính.

Trước khi đợt phản kháng bộc phát, không có ai biết trong pho tượng đại hán hở ngực kia, lại là một người nữ tử dung mạo xinh đẹp.

Mà tính cách của nàng hiển nhiên cũng không sai biệt lắm cùng với nam nhân, có thể nhìn ra một chút từ ngôn từ phóng khoáng của nàng.

Nàng với tư cách là người đi theo Đan Cửu đại sư sớm nhất, vả lại còn lắng nghe hai tháng đạo âm, hơn nữa ngay từ đầu liền do nàng tự phát tạo thành đội tùy tùng, tất cả những lịch duyệt đó, khiến cho vị hàng xóm này của Hứa Thanh có được danh vọng rất cao trong nhóm người.

Nhất là nàng lại còn có phần tài năng trên việc tổ chức, vì vậy liền tạo thành một đoàn mấy ngàn người tùy tùng thế này.

Mà nhóm này chỉ là hạch tâm, còn có rất nhiều tùy tùng phân tán bên trong Tế Nguyệt đại vực, về phần tu sĩ biết đến và tín nhiệm Đan Cửu thì lại càng nhiều.

Mà một khắc những người này cùng với tu sĩ dưới trướng Tứ điện chủ tới gần Thanh Sa đại mạc, Hứa Thanh cũng nhận được cầu kiến đến từ Mặc Quy lão tổ.

Mặc dù đám người Thế tử rời đi, nhưng Hứa Thanh vẫn có quyền khống chế nơi đây, mà Mặc Quy lão tổ tư cách là tiểu nhị của tiệm thuốc, bất luận là xuất phát từ bất cứ lý do cân nhắc gì, cũng đều không dám lỗ mãng mặt ngoài.

Nhưng mà trong đáy lòng của lão vẫn ít nhiều có chút không cho là đúng.

Đây không phải là bởi vì thân phận Hứa Thanh, mà bởi vì tuổi của Hứa Thanh.

Dưới tầm nhìn của Mặc Quy lão tổ, xử lý chuyện lớn thế này, không phải một người trẻ có thể đảm nhiệm.

“Thiếu chủ, lần này có hơi không giống cùng với lúc trước.”

Bên trong tiệm thuốc, Mặc Quy lão tổ vẻ mặt ngưng trọng, mở miệng về phía Hứa Thanh.

“Lần thứ nhất trước đó có đám người Thế tử bọn họ tọa trấn, cho nên chúng ta có thể mở ra phòng hộ, để cho đám người Tứ điện chủ bước vào, nhưng hôm nay… . .” Mặc Quy lão tổ nhìn Hứa Thanh.

“Vả lại sau lưng Tứ điện chủ còn có đại quân Hồng Nguyệt đang truy kích, cho nên ta đề nghị lần này không thể mở ra màn phòng hộ gió màu xám tro.”

Bên trong tiệm thuốc, bởi vì lời nói của Mặc Quy lão tổ mà bầu không khí cũng trở nên khẩn trương lên, Ninh Viêm không tiếp tục lau chùi nữa, Ngô Kiếm Vu cũng không còn ngâm thơ, Lý Hữu Phỉ cùng với U Tinh tất cả đều nhìn về phía Hứa Thanh.

Trong đó chỉ có Lý Hữu Phỉ là hiện lên vẻ lo lắng không yên rõ ràng, mà Ninh Viêm thì vẻ mặt nghiêm nghị, gã vốn là thủ hạ dưới trướng của Hứa Thanh trong Phong Hải Quận, biết được Hứa Thanh đã từng trải qua việc như thế này, càng là tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh lập nhiều đại công cùng với tác động tới thế lực các tộc trong Phong Hải Quận.

Cho nên gã hiểu được, việc xử lý việc lớn thế này, Hứa Thanh có kinh nghiệm và cũng có bố cục.

Mặc dù Ngô Kiếm Vu không biết được cụ thể bằng Ninh Viêm, nhưng cũng đã được nghe nói tới, về phần U Tinh, lúc trước nàng đã tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh ở trên chiến trường, mà sau lại càng là nghe nói tới kinh biến quận thừa Phong Hải Quận, cho nên hiểu rõ đối phương cũng không phải là đơn giản như là mặt ngoài.

Nhưng hiển nhiên Mặc Quy lão tổ không biết được việc ấy, vì vậy ngay khi lão vừa mới nói xong, liền tiếp tục nhìn tới Hứa Thanh lần nữa mở miệng.

“Kính xin Thiếu chủ định đoạt!”

Mặc Quy lão tổ vẻ mặt ngưng trọng, thật sự là tình thế bên ngoài đã đến thời khắc mấu chốt nhất, mà một khi mở ra màn phòng hộ, bình an của đại mạc sẽ xuất hiện mạo hiểm bị dao động.

Trong ánh mắt của mọi người, Hứa Thanh ngồi ở chỗ nguyên bản của Thế tử, nhắm mắt trầm tư.

Linh Nhi hiểu rõ tình thế nghiêm trọng, vì vậy nhu thuận đứng ở sau lưng Hứa Thanh.

Thời gian từng chút xíu trôi qua, Hứa Thanh không nói gì, một vòng uy nghiêm vô hình dần dần hình thành trên người hắn.

Giờ khắc này hắn tựa như trở về tới Phong Hải Quận năm đó, thay thế lão cung chủ chấp chưởng Chấp Kiếm Cung, khi đó hắn vốn có đòn sát thủ, tuy rằng yếu hơn rất nhiều so với hiện nay, nhưng có đủ trình độ nhất định để thay đổi càn khôn.

“Bây giờ binh lực của chúng ta như thế nào?” Hứa Thanh mở mắt ra, bình tĩnh mở miệng.

“Thực lực nguyên bản của toàn bộ đại mạc rất yếu, tuy có gió màu xám tro xuất hiện hình thành phòng hộ, nhưng vẫn không tính là quá mạnh, tính cả ta ở, tổng cộng toàn bộ đại mạc chỉ có ba vị Quy Hư.”

“Về phần Linh Tàng thì có chín vị, đã bao hàm cả bộ tộc Thủ Phong.”

“Nguyên Anh trên trăm, còn lại đều là tu sĩ cấp thấp.”

“Không tính tiệm thuốc chúng ta.”

Mặc Quy lão tổ có chút ngoài ý muốn với sự bình tĩnh của Hứa Thanh, nhưng vẫn nhắc nhở một chút.

“Chút thực lực này, so sánh cùng với Hồng Nguyệt Thần Điện mà nói, chỉ như vài sợi lông của chín con trâu mà thôi, trừ phi Thế tử trở về. . . . Nếu không không thể chống cự.”

Mặc Quy lão tổ đang muốn tiếp tục mở miệng, nhưng lại bỗng nhiên lấy ngọc giản ra, cúi đầu xem xét, thần sắc lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

“Thiếu chủ, ta vừa mới nhận được tin báo, đại quân Tứ điện chủ đã thay đổi phương hướng, bọn họ không chạy về phía chúng ta nữa, mà là đang ở ngoài phạm vi đại mạc, đi về phía những nơi khác, đang rời xa, giống như là muốn tìm một địa phương quyết chiến sinh tử cùng truy binh của Hồng Nguyệt.”

“Đây là không muốn làm cho chúng ta khó xử… . .”

Mặc Quy thấp giọng mở miệng, thần sắc có chút phức tạp, cũng có bất đắc dĩ.

Hứa Thanh gật đầu, cầm lấy chén trà một bên, không có uống mà giữ trong tay, ngóng nhìn nước trà trong đó, trong lúc mơ hồ, hắn dường như thấy được một thân ảnh ở sâu trong ký ức từ mặt nước trà.

Năm đó, người kia đứng ở biên giới Phong Hải Quận, tự thiêu đốt chính mình, một người ngăn cản quân địch, đã trở thành vĩnh hằng.

Lúc đó, chấn động cùng đau đớn trong nội tâm Hứa Thanh vô cùng mãnh liệt, nhưng hắn bất lực, không có cách nào để đi cứu giúp.

Bây giờ… Hắn nhìn thấy một người đồng dạng.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Một, hội tụ toàn bộ tu sĩ đại mạc tới Khổ Sinh sơn mạch, dùng nơi này làm gốc, không có lệnh của ta, không thể ra ngoài chút nào.”

“Hai, báo cho Tứ điện chủ biết, không cần cải biến phương hướng, cứ tới đại mạc là được.”

Hứa Thanh nói xong liền đứng lên.

Mặc Quy lão tổ nghe đến đó bỗng có chỗ do dự.

Chương 1576: Hiếm khi chủ sự, nhưng dầy danh công (2)

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua Mặc Quy, thần sắc như thường, chậm rãi mở miệng.

“Ngôi sao Hồng Nguyệt đã chiếm nửa bầu trời rồi, cách hạo kiếp phủ xuống chưa tới mấy tháng, nếu như ngồi nhìn một nhóm người Tứ điện chủ giao chiến cùng tu sĩ Hồng Nguyệt mà không để ý tới, vậy Nghịch Nguyệt này cũng không có ý nghĩa.”

“Huống hồ sau khi đoàn người Tứ điện chủ bị bắt và bị diệt, Hồng Nguyệt Thần Điện sẽ buông tha láng giềng đại mạc này hay sao? Vô luận là mục tiêu giống nhau, hay là đạo lý môi hở răng lạnh, chúng ta… . . Đều phải ra tay.”

“Việc này không cần bàn lại!”

“Ninh Viêm!”

“Có ty chức!” Toàn thân Ninh Viêm run lên, tiến lên một bước, tựa như trở về tới Phong Hải Quận vậy, thân thể đứng thẳng tắp.

“Ngươi làm thư lệnh, đi theo Mặc Quy tiền bối, tuyên đọc ý của ta.”

“Tuân lệnh!” Ninh Viêm lớn tiếng đáp lại.

“Ngô Kiếm Vu!”

“Có!” Ngô Kiếm Vu cũng bị bầu không khí này phủ lên, vội vàng mở miệng đáp.

“Phóng thích toàn bộ con nối dõi của ngươi, nhất là Anh Vũ, lan tràn đại mạc để làm phục dịch!”

Ngô Kiếm Vu không dám không nghe theo, nhanh chóng gật đầu.

“U Tinh!”

U Tinh trầm mặc, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Giúp ta bảo vệ Linh Nhi, thủ hộ tiệm thuốc, Lý Hữu Phỉ hộ tống.”

“Tốt!” U Tinh đồng ý, Lý Hữu Phỉ cũng nhanh chóng gật đầu, giờ khắc này lão cảm thụ Hứa Thanh không giống cùng với trước kia.

Hứa Thanh nói xong, lại lấy ra một quả ngọc giản, đưa cho Linh Nhi.

“Lúc bầu trời bên ngoài xuất hiện Trảm Thần Đài, bóp nát ngọc giản này!”

Nói xong, Hứa Thanh cất bước đi ra ngoài tiệm thuốc, phất tay một cái, bầy gà ở sân sau truyền ra tiếng kêu rồi đồng loạt bay ra, trên người riêng phần mình lập lòe tia sáng, nhao nhao từ gà con biến thành gà lớn.

Nhất là mấy con lập công lúc trước, hiện giờ lông vũ trên người lại càng vô cùng tươi đẹp, hiển nhiên là dưới công lao lập được, địa vị đã tăng lên không ít, thậm chí có thể thấy được chân thân ở dưới lớp lông vũ.

Lại lập thêm nhiều công lao một chút, bọn họ liền có thể được ban cho khôi phục bản thân, có được mức độ tự do nhất định.

Giờ phút này mỗi con đằng sau tiếp trước, nương theo hai bên Hứa Thanh, bay thẳng đến bầu trời.

Mặc Quy lão tổ nhìn một màn này, sắc mặt có chút thay đổi, lão đã nhìn ra, Hứa Thanh là dự định mang theo một đám gà như vậy tự mình đi tiếp ứng.

“Cái này… . .”

Mặc dù đáy lòng Mặc Quy có nhận thức đối với lời nói của Hứa Thanh, nhưng vẫn còn có chút do dự, vì vậy theo bản năng nhìn đám người Ninh Viêm, đối với những tu sĩ cấp thấp này mà nói, nội tâm của lão cũng thấy chướng mắt, nhưng bây giờ cũng không có người nào khác có thể hỏi ý kiến.

“Chỗ thiếu chủ… . .”

“An tâm, đối với đại nhân nhà ta mà nói, chút sự tình này còn không coi vào đâu, năm đó đại nhân ở Phong Hải Quận một người hóa giải mối họa của hai đại cấm địa, gọi binh sĩ nhập ngũ vì chiến trường tiền tuyến cấp thiết, chớ nói Quy Hư nhất giai, nhị giai tam giai đều có, tộc nào dám không nghe theo?”

Ninh Viêm ngạo nghễ nói.

“Cuối cùng càng là vạch trần Quận thừa, trả lại trời xanh cho một quận, Nhân Hoàng cũng đều hạ chỉ nhận thức, ngầm thừa nhận thân phận Quận Trưởng tương lai của đại nhân, bởi vì ở trong Phong Hải Quận, đại nhân nhà ta được vạn chúng chú ý, lòng dân sở quy.”

Mặc Quy nghe vậy đôi mắt liền co rút lại, tâm thần chấn động, lão nhìn ra Ninh Viêm chỗ đó không có nói sai, nhưng ngắn ngủi mấy câu này, lại mang cho lão gợn sóng vô cùng lớn.

“Hóa giải mối nguy cấm địa, gọi quân nhập ngũ cấp thiết? Thủ giữ một quận?”

Mà trong lúc lão đang chấn động, trên bầu trời đại mạc, Hứa Thanh đứng trên đỉnh đầu một con gà lớn, đang gào thét bay về phía trước.

Vừa bay nhanh, mắt hắn vừa hóa thành đen nhánh, lực lượng Độc Cấm theo ánh mắt nhìn tới, toàn lực tản ra ngoài, phối hợp cùng với phong bạo, gió màu xám tro chung quanh hắn rất nhanh liền trở thành màu đen, bao phủ bát phương, nhìn thấy mà giật mình.

Độc ý bốc lên bên trong khiến cho những con gà con kia cũng đều nhao nhao cảm thấy tim đập nhanh.

Duy chỉ Hứa Thanh mặt không cảm xúc, bay nhanh bên dưới, sau khi lực lượng Độc Cấm đạt đến cực hạn, hắn cũng đi tới biên giới đại mạc.

Sau khi đi tới đây, theo Hứa Thanh phất tay, bão cát phía trước ầm ầm tách về hai bên.

Âm thanh đinh tai nhức óc truyền khắp bát phương.

Từ xa nhìn lại, bão cát mở ra hóa thành hạp cốc, lộ ra một con đường mênh mông, mà ngoài con đường này, có thể nhìn thấy đại quân Tứ điện chủ cùng với tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện đuổi theo đang chém giết với nhau ở phía chân trời xa xa.

Hai bên giao chiến vô cùng thê thảm, thương vong không nhỏ.

Mà âm thanh cùng với dị biến ở nơi này tản ra, cũng đưa tới song phương bên ngoài chú ý, bọn họ lập tức phần lớn đều nhìn về phía Hứa Thanh.

Trong đám người, những người tùy tùng Đan Cửu đại sư cũng tương tự nhìn sang.

Chớp mắt khi mọi người nhìn tới nơi đây, Hứa Thanh ở trong khe bão cát biên giới đại mạc liền giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay về phía trước, trong miệng truyền ra một tiếng nói nhẹ.

“Độc!”

Lời nói vừa ra, làn gió Độc Cấm chung quanh hắn bỗng nhiên bộc phát, gào thét cuốn về phía trước, khí thế ngập trời, khói đen phun ra nuốt vào hết thảy, những nơi đi qua dị chất nồng đậm, bát phương mơ hồ, xuất hiện cảm giác vặn vẹo.

Trong lúc cuộn trào, vạn vật khó tránh khỏi Độc Cấm, trực tiếp bao phủ về phía đại quân tu sĩ Hồng Nguyệt.

Xa xa nhìn qua, màn sương mù độc này giống như là biển vậy, nhanh chóng lan tràn khiến cho nội tâm của toàn bộ những người nhìn thấy đều nổ vang, nổi lên cảm giác hoảng sợ.

Ngay cả mặt đất cũng đều bị ăn mòn, hóa thành đen nhánh, thậm chí bầu trời huyết sắc cũng đều không thể xuyên thấu tới bên trong mảnh khói độc này, mà hư vô ở trước mặt nó càng là vỡ vụn bị đẩy ra ngoài.

Từ sau khi Hứa Thanh dung nhập Độc Cấm vào trong ánh mắt, bây giờ mới được tính là lần đầu tiên chân chính bộc phát.

Mà Hứa Thanh ở bên trong Độc Cấm, mặt không cảm xúc, vẻ lạnh lùng nhìn qua hết thảy, thời khắc này Thần Tính bên trong cơ thể hắn hình như đang bay lên.

“Thần tu!”

Trong đám người, không biết là ai truyền ra một tiếng kinh hô run rẩy.

Chương 1577: Đối diện đào hoa bất nhận ra (1)

Trước kia Độc Cấm không phân chia địch ta, chỉ cần khuếch tán ra ngoài, vậy thì tất cả người ở trong phạm vi của nó đều sẽ bị ăn mòn.

Nhưng sau khi dung nhập vào ánh mắt, sự khống chế của Hứa Thanh với lực lượng Độc Cấm đã vượt qua trước kia rất nhiều, bây giờ những nơi sương mù cuốn qua, đã có thể sơ bộ chỉ định mục tiêu, chưa từng tạo đến ảnh hướng quá lớn đối với tu sĩ Nghịch Nguyệt.

Trọng điểm tạo sát thương và giết chóc là tu sĩ Hồng Nguyệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kinh hô vang lên không ngừng, rất nhiều tu sĩ Hồng Nguyệt dưới cảm giác tim đập nhanh nhao nhao lui về phía sau, một chút người tu vi yếu càng là phát ra tiếng kêu gào thê lương, mắt thường cũng có thể nhìn thấy thân thể đang bị hòa tan, trở thành máu loãng thấm xuống mặt đất.

Còn rất nhiều người thì thân thể xuất hiện hư thối với mức độ khác biệt, dẫn tới đau nhức cùng với uy hiếp tử vong kịch liệt, khiến cho tâm thần của bọn họ đều cuộn trào, riêng phần mình triển khai lực lượng Hồng Nguyệt để đối kháng.

Duy chỉ có một chút hạng người tu vi cường hãn mới có thể tạm thời bỏ qua trong thời gian ngắn.

Nhưng cuối cùng áp lực của tu sĩ Nghịch Nguyệt cũng đã giảm bớt không ít, Tứ điện chủ càng là lập tức hạ lệnh, tất cả mọi người lao thẳng đến đại mạc.

Nguyên bản sau khi lão thông qua phương thức của mình phát hiện ra đám người Thế tử dường như không có ở trong đại mạc, liền không muốn liên lụy nơi đây, chuẩn bị rời khỏi sau đó quyết tử chiến một trận cùng với tu sĩ Hồng Nguyệt, cũng đã làm xong chuẩn bị tử vong.

Qua nhiều năm như vậy, lão đã vô cùng mỏi mệt rồi, lão không muốn buông bỏ trận chiến không có hi vọng phản kháng thế này, nhưng mà thực tế khiến cho lão cảm thấy đắng chát.

Giờ phút này mắt thấy Hứa Thanh đi ra, mở ra lớp phòng hộ của đại mạc, Tứ điện chủ liền nghiến răng, bảo thế lực bay nhanh vọt tới.

Càng là đích thân ra tay, kéo dài thời gian cho mọi người.

Âm thanh nổ vang và pháp thuật chấn động, lập tức truyền khắp bốn phương.

Mà tu sĩ Hồng Nguyệt tuy bị Độc Cấm cản trở một chút, nhưng làm sao có thể ngăn lại cường giả trong đó chứ, bọn họ rất nhanh liền tản ra bốn phía, vừa chặn đường vừa nhảy vào.

Giờ phút này những con gà bốn phía Hứa Thanh cũng đều lao ra tiếp ứng, Hứa Thanh càng là nhắm hai mắt lại, giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay tới bên ngoài đại mạc.

"Quỷ Đế Sơn hóa đài trảm, vận khí nhà tù 132 khu Đinh hóa thành rãnh đao!"

Lời nói của Hứa Thanh vừa ra, thiên địa lập tức biến sắc, bên ngoài nổ vang, Quỷ Đế Sơn cùng với nhà tù 132 khu Đinh biến ảo, hiện ra hư ảnh ngàn trượng kinh thiên động địa, hình thành đài trảm và rãnh đao.

Trong đó Quỷ Đế dùng hai tay nâng đại lao, lực lượng vận khí hóa thành một cái hạp cốc như rãnh đao.

Trong lúc đất rung núi chuyển, một đài trảm ngàn trượng nhìn thấy mà giật mình, đã phủ xuống vùng đất bên dưới, rơi vào sau lưng tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, ngăn cản ở phía trước tu sĩ Hồng Nguyệt.

Tràng cảnh quen thuộc này khiến cho tâm thần của toàn bộ tu sĩ đều chấn động.

"Đây là… . ."

"Rất quen thuộc!!"

Trong tiếng kinh hô vang vọng, mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ lạ.

"Thiên Đạo hóa thân đao, thần trớ Độc Cấm làm lưỡi đao, Triêu Hà Quang hình thành đao mang!"

Bầu trời cuộn trào, Thương Long gào thét hóa thành thân đao, Độc Cấm từ bát phương hội tụ hóa thành lưỡi đao, càng có ý vận trảm đạo, đây là Thiên Đao, còn có hào quang hóa thành hàn mang, phá vạn pháp hóa vạn thuật.

Thiên Đao vừa ra, vô luận là tu sĩ Nghịch Nguyệt hay là tu sĩ Hồng Nguyệt, cảm giác quen thuộc trong trí nhớ của bọn họ lập tức phóng đại, giờ phút này đã có người nhận ra.

“Là Trảm Thần Đài… Hiện ra trong đầu vào đoạn thời gian trước!”

“Giống như đúc!”

“Chẳng lẽ người hiện ra Trảm Thần Đài lúc trước, chính là người này!”

Bát phương vang động, tiếng xôn xao nổi lên khắp bốn phía, Hứa Thanh dứt khoát không hề che lấp tướng mạo của mình nữa, lộ ra hình dáng hiện ra trong đầu chúng sinh hôm ấy.

Chân dung này vừa hiển lộ, mọi người hoàn toàn bộc phát chấn động, giống như có thiên lôi đánh xuống, nổ vang chấn động khắp toàn thân.

Tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện đều trở nên kích động, vào thời điểm bọn họ đã gần như chết lặng, là cảnh tượng Trảm Thần Đài trong đầu khiến cho bọn họ dâng lên ý chí phản kháng, muốn lấy những đóm lửa như sao để cháy lan ra đồng cỏ.

Mà bây giờ trong lúc đám bọn họ vô cùng tuyệt vọng, bọn họ lần nữa nhìn thấy Trảm Thần Đài, nhìn thấy thân ảnh đã hiện ra trong đầu kia!

Giờ khắc này, thân ảnh ấy hình như có chỗ trùng lặp cùng với Chúa Tể.

Mà giọng nói kia vẫn còn đang vang vọng.

“Kim Ô làm kết nối, Tử Nguyệt làm ấn!”

Kim Ô bay lượn, Tử Nguyệt hình thành đường vân, thúc giục Thần Tàng, thành tựu nhất thể.

“Lấy thời gian dung nạp.”

“Lấy mệnh đăng Nhật Quỹ thúc giục… . .”

Năm chiếc mệnh đăng Nhật Quỹ hình thành từ sau lưng Hứa Thanh, ngọn lửa mệnh đăng rung chuyển bầu trời đêm, quỹ châm ở bên trên nhanh chóng chuyển động, khí tức năm tháng bỗng nhiên bộc phát.

Trong nháy mắt tiếp theo, cũng đến thời điểm giờ ngọ ba khắc!

“Nhật Quỹ giờ ngọ, thiên địa cùng trảm!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang sắc nhọn, chém ra một đao!

Thiên đao từ trên trời giáng xuống, giống như một màn sân khấu cực lớn, lại giống như sơn mạch, khiến cho bầu trời bị che phủ và đại địa phải lay động.

Trảm không phải là tu sĩ, mà là thiên địa.

Một đao hạ xuống, thần uy vô tận, áp đao cùng với rãnh đao đụng chạm, cắt đứt hư không, toái diệt hư vô.

Chấn nhiếp bát phương, đồng thời cũng hoàn toàn ngăn cách ra con đường truy đuổi của tu sĩ Hồng Nguyệt.

Cả vùng đất, trực tiếp liền xuất hiện một cái khe rãnh cực lớn, nhìn thấy mà giật mình, dấy lên phong bạo, mang theo vô tận sát khí khuếch tán ra hai bên.

Tu sĩ Hồng Nguyệt nhao nhao hoảng sợ, lập tức dừng lại.

Thật sự là giờ khắc này Hứa Thanh tựa như là Chúa Tể khôi phục, thiên địa cùng run rẩy, giống như Trảm Thần Đài xuất hiện lại trong trí nhớ chúng sinh lúc trước đã chân chính trên ý nghĩa hiện ra trên thế gian, hiện ra ở trong mắt tu sĩ Hồng Nguyệt cùng với hơn mười vạn tu sĩ Nghịch Nguyệt.

Âm thanh rung chuyển cõi lòng của bọn họ, dấy lên phong bạo hủy thiên diệt địa, mang theo khí thế vô cùng, mang theo sát khí tuyệt thế, sừng sững hiện ra bên ngoài đại mạc.

Khí thế như cầu vồng.

Tứ điện chủ ánh mắt thâm sâu nhìn Hứa Thanh, dẫn dắt hơn mười vạn tu sĩ dưới trướng, thừa dịp Trảm Thần Đài hình thành chấn nhiếp, càng lúc càng tiến gần vào đại mạc.

Mà cường giả Quy Hư bên trong tu sĩ Hồng Nguyệt mặc dù tâm thần cũng chấn động, nhưng Trảm Thần Đài với tu vi Hứa Thanh tạo thành, chỉ là danh khí quá lớn, nhưng trên uy lực còn chưa đủ để khiến cho bọn họ lui bước, vì vậy vừa muốn tiếp tục ra tay ngăn trở.

Nhưng vào lúc này, chỗ sâu trong đại mạc, bên phía Khổ Sinh sơn mạch bỗng dưng dựng lên một cỗ uy thế động trời.

Chương 1578: Đối diện đào hoa bất nhận ra (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, nhật nguyệt tinh thần trên bầu trời biến ảo, tựa như vật đổi sao dời, càng có một năm tháng trường hà mênh mông chảy xuôi bên trên màn trời, những nơi đi qua, khí tức đại đạo nồng đậm tột cùng.

Đó là chấn động của Uẩn Thần!

Trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy được bên trong năm tháng trường hà lộ ra một đôi mắt.

Đôi mắt của Minh Mai công chúa.

Dưới ánh nhìn này, toàn bộ cường giả Hồng Nguyệt ngoài đại mạc đều hoảng sợ, không chút do dự lập tức lui về phía sau, sở dĩ bọn họ dám xuất hiện, là bởi vì thăm dò ra đám người Thế tử bên trong đại mạc đã rời đi.

Nhưng hôm nay, khí tức Uẩn Thần này khiến cho bọn họ theo bản năng kinh hãi.

Mặc dù có thể tồn tại lừa dối, nhưng ở trong những ngày Hồng Nguyệt sắp đến, những tu sĩ Hồng Nguyệt này phần lớn đều không thích mạo hiểm, dẫu sao một màn này ít nhất đã biểu đạt ra, nơi đây còn có một kích của Uẩn Thần.

Vì vậy để cho ổn thỏa, liền đổi thành những cường giả bên trong Hồng Nguyệt hành sự.

Mà sau khi bọn họ lui ra phía sau, rốt cuộc khiến cho tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bước vào đến bên trong đại mạc.

Sau khi mọi người tiến vào liền nhao nhao nhìn về phía Hứa Thanh, thần sắc mang theo kích động, toàn bộ cúi bái.

Hứa Thanh trên không trung ngóng nhìn hết thảy, phất tay tới đại mạc, gió chia lìa lại khép kín, cản trở tầm nhìn của hắn cùng với tu sĩ Hồng Nguyệt bên ngoài.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh nhìn chăm chú về phía mọi người, sau đó chắp tay với Tứ điện chủ vẻ mặt tang thương mệt mỏi đi tới.

“Bái kiến tiền bối.”

Tứ điện chủ thần sắc ngưng trọng, không bởi vì chênh lệch tu vi giữa hai bên mà chậm trễ nửa điểm, cúi đầu thật sâu về phía Hứa Thanh.

“Đa tạ tiểu hữu tương trợ!”

Hứa Thanh gật đầu, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, bên trong hơn mười vạn tu sĩ vừa vào đại mạc này có mấy nghìn người, hành vi cùng hoan hô rất đồng nhất của bọn họ dẫn tới sự chú ý của Hứa Thanh.

Lúc trước Hứa Thanh đặt trọng điểm ở chỗ Hồng Nguyệt, cho nên cũng không nhìn kỹ, mà giờ khắc này nhìn lại, quần áo của những người này liền khiến cho Hứa Thanh không khỏi chần chờ một chút.

Nhất là nữ tử cầm đầu kia, hiện giờ cả người cực kỳ cực kỳ kích động, rõ ràng nửa quỳ trên mặt đất, đang hôn cát sỏi bên dưới.

Mấy ngàn người phía sau phần lớn đều là như vậy.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, nội tâm nổi lên cổ quái, Tứ điện chủ nhẹ giọng mở miệng, trong giọng nói hiện ra vẻ cảm khái.

“Tiểu hữu, những người này tùy tùng của Đan Cửu đại sư, vị dẫn đầu kia tự xưng là Sứ đồ, đã lắng nghe đạo âm của đại sư hai tháng.”

“Bọn họ hội tụ từ bát phương, cực kỳ đoàn kết và hỗ trợ lẫn nhau, lúc đầu vốn không phải đi theo ta đến, là trên nửa đường gặp phải.”

“Mục tiêu của bọn họ, chính là đại mạc.”

“Bởi vì bọn họ suy đoán, Đan Cửu đại sư chính là ẩn nấp ở trong nơi đây.”

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn lại đám người kia.

Giờ phút này đám người kia đang rất kích động, xôn xao truyền ra tiếng nghị luận, gió cũng đều không thể đè xuống.

“Nơi này chính là Thánh địa của chúng ta!”

“Không sai, bên trong đan dược của đại sư ẩn chứa bạch phong, điều này nói rõ bạch phong là mấu chốt của đan dược, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực chỉ có nơi đây là có đủ điều kiện này.

“Sứ đồ nói không sai, đại sư nhất định là ẩn nấp ở bên trong nơi đây.”

“Bây giờ loạn thế, chúng ta phải tìm được đại sư, đi theo bên cạnh, thủ hộ vì đại sư!”

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của bọn họ, đáy lòng Hứa Thanh có cảm giác rất là kỳ dị, nhất là người nữ tử cầm đầu kia, Hứa Thanh phân biệt nàng rất lâu, kết hợp với câu đối phương đã từng lắng nghe đạo âm, suy đoán ra đây là vị đại hán hở ngực hàng xóm.

Cứ như vậy sau khi gió đại mạc lại thổi, mọi người một đường đi về tới Khổ Sinh sơn mạch.

Lúc đám người Tứ điện chủ trở về nơi bọn họ xây dựng quân trại lúc trước, tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục, đám người tùy tùng của Đan Cửu đại sư kia thì lại chia nhau ra.

Trong cuộc sống về sau, đám người kia sẽ phân tán trong Khổ Sinh sơn mạch, không ngừng tìm kiếm cùng dò hỏi, mặc dù không có bất kỳ kết quả nào, nhưng mà bọn họ luôn cực kỳ cố chấp.

Cũng xây dựng doanh địa của riêng nhóm mình, cách thổ thành chỗ Hứa Thanh không phải rất xa.

Thậm chí còn kiến tạo một cái pho tượng ở đó, bộ dạng của pho tượng kia chính là bộ dáng tượng thần của Hứa Thanh trong Nghịch Thần Điện.

Hứa Thanh không cách nào không chú ý tới bọn họ, loại trải nghiệm này hắn chưa bao giờ có, cho đến cái ngày pho tượng xây dựng thành công, hắn thật sự nhịn không được mà đi tới một chuyến.

Lúc đi vào doanh địa của tùy tùng Đan Cửu, Hứa Thanh trông thấy vẻ mặt của mấy nghìn tu sĩ nơi đây đều ẩn chứa phấn khởi, bọn họ còn bố trí một tờ địa đồ thật lớn, miêu tả toàn bộ đại mạc.

Ở trên có bộ phận khu vực được đánh ký hiệu, hiển nhiên là đã bị tìm kiếm qua.

Mà Hứa Thanh đến, cũng lập tức liền đưa tới mọi người chú ý, nhao nhao bái kiến, vị nữ sứ đồ kia cũng thả việc trong tay xuống, đích thân tới đón tiếp.

“Gặp qua đạo hữu.” Bên cạnh pho tượng Đan Cửu, nàng mặc trang phục thoạt nhìn rất là lão luyện, thần sắc nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu với Hứa Thanh đang ngóng nhìn pho tượng.

Hứa Thanh đang quan sát pho tượng, phát hiện ra pho tượng kia trông rất sống động, đầy đủ chi tiết, giờ phút này nghe vậy liền quay đầu, chú ý đến trên người nữ tử tư thế hiên ngang này.

Trong đầu của hắn không khỏi hiện ra vị đại hán hàng xóm kia, nhưng thủy chung không cách nào lần nữa chồng lên cùng với vị này, vì vậy lại đưa mắt nhìn pho tượng, nhịn không được nhắc nhở một câu.

“Theo ngôi sao Hồng Nguyệt càng ngày càng đến gần, thần điện không phải là không vào được đại mạc, rời khỏi Khổ Sinh sơn mạch sẽ có nguy hiểm, thật ra các ngươi không cần phải ra ngoài tìm kiếm như vậy.”

Nữ tử phóng khoáng nghe vậy thì lắc đầu, thần sắc kiên định.

“Cũng chính bởi vì như thế, chúng ta mới càng chịu khó tăng thêm tốc độ tìm kiếm, bởi vì đại sư khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm ở đây!”

Hứa Thanh do dự, nói câu.

“Đại sư cũng có thể rất an toàn… Huống hồ coi như các ngươi gặp phải, chẳng lẽ có thể nhận ra sao?”

Nữ tử cười ngạo nghễ, người bốn phía cũng đều nở nụ cười.

“Đạo hữu, việc này ngươi liền không hiểu.”

“Ngươi dẫu sao chưa từng thấy qua đại sư, mà ta đã lắng nghe hai tháng đạo âm từ đại sư, vô số lần đi theo bên cạnh đại sư, cảm thụ sự hùng vĩ cùng từ bi từ trên người hắn, cùng với khí tức đặc biệt kia, cho nên ta chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền có thể biết rõ, hắn có phải là đại sư hay không!”

Nói xong, nữ tử liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh.

Chương 1579: Thần giáng lâm đại mạc (1)

Cuối cùng Hứa Thanh vẫn lựa chọn rời đi mà không lộ ra chuyện mình là Đan Cửu, nhưng dưới đáy lòng vẫn khó tránh khỏi có ý muốn chiếu cố đối với mấy người tùy tùng này của chính mình.

Dẫu sao bọn họ không ngại vạn dặm xa xôi để đến đây, vả lại cũng cực kỳ truy cầu đối với Đan Cửu đại sư… . . Mà sở dĩ danh tiếng của Đan Cửu trong Nghịch Nguyệt Điện càng ngày càng vang dội, cũng có liên quan rất lớn cùng với việc bọn họ tích cực dùng miệng tương truyền.

Vì vậy trước khi rời đi, Hứa Thanh lưu lại một ảnh nhãn của Ảnh Tử trên thân người nữ tử kia.

Như vậy thì một khi bọn họ gặp nguy cơ gì, Hứa Thanh có thể lập tức phát hiện, từ đó xuất thủ tương trợ.

Mà nhắc nhở lúc trước của Hứa Thanh cũng không phải là bắn tên không đích, trên thực tế trong mấy ngày nay, theo quân phản kháng bên ngoài liên tiếp thất bại, đại cục trên cơ bản đã coi như bị Hồng Nguyệt Thần Điện trấn áp xuống.

Những thế lực phản kháng bị đánh tan kia, tu sĩ Hồng Nguyệt cũng không quan tâm chú ý tới nữa, dẫu sao bên trong bộ phận tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện vẫn hy vọng số lượng chúng sinh có thể bị hiến tế nhiều một chút cho thỏa đáng.

Nhưng mà tình hình quân phản kháng bên ngoài sụp đổ, đại mạc nơi đây tự nhiên càng ngày càng trở nên nổi bật.

Nhất là sau khi Tứ điện chủ dẫn người đến, liền càng làm cho nơi đây trở nên thu hút sự chú ý.

Thậm chí Hứa Thanh nhận được Ngô Kiếm Vu báo cáo, con nối dõi y an bài bên ngoài với tư cách trinh sát đã dò xét thấy, trong khoảng thời gian này thường xuyên có tu sĩ Hồng Nguyệt ý đồ xâm nhập vào bên trong đại mạc.

Mặc dù đều bị phong bạo ngăn cản, phạm vi xâm nhập có hạn, nhưng căn cứ theo sự điều tra của Anh Vũ, ngoài đại mạc… Có rất nhiều tu sĩ Hồng Nguyệt đang hội tụ tới.

Nhưng những tu sĩ Hồng Nguyệt này cũng không hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ đang chờ đợi.

Việc này khiến cho tất cả mọi người trong đại mạc đều cảnh giác lên, mà tu sĩ Hồng Nguyệt chờ đợi, sau khi qua bảy tám ngày, rốt cuộc đã chờ tới một người.

Người này là một lão giả, mặc trường bào đỏ thẫm, đầu đội Đế quan, chính là Điện hoàng Uẩn Thần của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Tay lão cầm quyền trượng, một khắc bước đến là thiên địa biến sắc, phong vân cuốn động, bầu trời rõ ràng tạo thành một Hồng Nguyệt thứ hai.

Đó là hư ảnh Hồng Nguyệt, sau khi xuất hiện trên màn trời, liền khiến cho toàn bộ đại mạc xuất hiện phản ứng thủy triều lên xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, phong bạo bên trong đại mạc bị quấy nhiễu, từng tòa núi tan vỡ sụp xuống, vô số cát sỏi cuốn ngược lại, càng có một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một khắc tiếng vang vọng truyền khắp tâm thần mọi người trong Khổ Sinh sơn mạch, Hồng Nguyệt tung bay trên bầu trời, ánh trăng hóa thành vô số sấm sét màu đỏ, hạ xuống từ trên màn trời, oanh kích đại mạc.

Toàn bộ đại mạc đều đang chấn động, phong bạo xuất hiện dấu hiệu bị xé nứt, vào thời khắc này lực lượng Hồng Nguyệt đã bắt đầu xâm nhập về đại mạc nơi đây.

Loại xâm nhập này vô cùng bá đạo, những nơi đi qua là cát sỏi sụp đổ tan rã, trở thành bùn đất màu đỏ.

Cùng lúc đó, từng tu sĩ Hồng Nguyệt cũng đều ở trong sự gia trì này, toàn thân lấp lánh huyết quang, chúc phúc từ Xích Mẫu tăng vọt rõ ràng, cuối cùng lại chống chịu phong bạo, bước vào bên trong đại mạc, tiến tới Khổ Sinh sơn mạch, lấy thế bao vây mà từng bước tới gần.

Những nơi đi qua, bầu trời đỏ thẫm và đại địa nhuộm máu.

Mà phong bạo cũng bị áp súc chậm rãi ở dưới thần uy này, phạm vi càng ngày càng nhỏ.

Cũng may cơn bão táp này là do tóc của Thần Linh biến thành, muốn hoàn toàn bài trừ tác động cũng không phải là đơn giản, cho nên tu sĩ Hồng Nguyệt bước vào cũng không thể lập tức liền vượt qua.

Muốn hoàn toàn tiến tới gần Khổ Sinh sơn mạch, còn cần một ít thời gian.

Nhưng cảm giác gấp gáp đã vô cùng mãnh liệt, giống như từng tòa núi lớn vô hình nặng trịch, đặt ở trong lòng tu sĩ bên trong Khổ Sinh sơn mạch, khiến cho tất cả mọi người có phần không thở nổi.

Trong khoảng thời gian ngắn, người người đều cảm thấy bất an, thấp thỏm cùng lo lắng không yên không ngừng dâng lên.

Vì vậy sự trầm mặc liền lan tràn khắp bên trong Khổ Sinh sơn mạch, cũng ảnh hưởng tới tiệm thuốc.

Vô luận là Ninh Viêm hay là Ngô Kiếm Vu, hoặc là Lý Hữu Phỉ đều không khỏi cảm thấy nôn nóng, dù là U Tinh cũng là như vậy.

Đám gà con ở hậu viện cũng giống như thế.

Chỉ có Hứa Thanh, tâm tình của hắn không có lộ ra ở trên thần sắc chút nào, hắn biết rõ tình thế đã đến thời khắc mấu chốt, cũng đang tiến hành suy nghĩ việc này trong đầu.

“Mấu chốt phá cục, một mặt là Thế tử bọn họ trở về.”

“Còn có mặt khác là… Đẩy ra cánh cửa lớn của cung điện cao nhất trong Nghịch Nguyệt Điện, trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện!”

Mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, hắn vẫn nhớ tới chỗ khí linh dưới hồ kính trong Nghịch Nguyệt Điện, nơi đó có hơn mười pho tượng bị đóng băng, những người này đều là tu sĩ đến tham dự thí luyện Điện chủ từ đầu kỷ nguyên cho đến hiện tại.

Mỗi một người đều không đơn giản, về phần tu vi Quy Hư tứ giai tương tự cùng Tứ điện chủ cũng có mấy vị.

Cỗ lực lượng như thế, thả tới bất kỳ địa phương nào đều vô cùng cường hãn, nếu có thể xuất hiện ở bên trong đại mạc, sẽ có trợ giúp thật lớn đối với việc hóa giải nguy cơ lần này.

Nhưng mà muốn phóng thích bọn họ ra ngoài, cần phải trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện.

Mà năng lực của chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện không chỉ là những thứ đó, căn cứ Hứa Thanh cùng với đội trưởng cố gắng và câu thông trong khoảng thời gian qua, bọn họ đã suy đoán ra, một khi trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, như vậy có thể bày ra Nghịch Nguyệt Điện chân thật từ trong hư ảo.

Đến lúc đó, Nghịch Nguyệt Điện… Liền không còn là Nghịch Nguyệt Điện thông thường nữa, mà đích thực là chí bảo của Chúa Tể!

Uy lực của nó, có thể rung chuyển một vực.

“Đó là một kiện Vực Bảo!”

“Mặt khác, một khi trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, cũng đồng nghĩa là có đủ quyền hạn tối cao, có thể lập tức xóa đi phong ấn của đám Nhất điện chủ, khiến cho tu sĩ Nghịch Nguyệt có thể giống như trước kia, đưa chân thân vào trong Nghịch Nguyệt Điện, từ đó khôi phục sự cơ động, tránh né truy sát.”

Chương 1580: Thần giáng lâm đại mạc (2)

“Cho nên, Thế tử có trở về hay không thì việc ấy không thể khống chế, nhưng một khi thu được quyền chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện… . .Liền có thể hóa giải hết thảy!”

Ánh mắt Hứa Thanh thâm sâu, ngồi trên cái ghế chỗ vị trí nguyên bản của Thế tử, phân tích hết thảy trong đáy lòng.

Sau khi đã trải qua một loạt sự tình cùng đội trưởng, trong lòng của hắn đã rất rõ ràng đối với bố trí của đội trưởng.

“Trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, dựa vào sức mạnh và năng lực của thân thể kiếp trước, phối hợp cùng đám huynh đệ tỷ muội Thế tử, hội tụ lực lượng chúng sinh toàn bộ đại vực, toàn thể tu sĩ, vào trước khi ngôi sao Hồng Nguyệt hoàn toàn đến, đi đầu trấn áp Hồng Nguyệt Thần Điện, hoàn thành bước thứ nhất trong kế hoạch nhằm vào Xích Mẫu.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, sự bình tĩnh của hắn cũng lây nhiễm tới mọi người trong tiệm thuốc, đám người Ninh Viêm cũng đều dần dần yên tâm, Hứa Thanh lại hội tụ máu của Thần tử từ bên trong mảnh vỡ thế giới ra, bước vào đến cung điện cao nhất trong Nghịch Nguyệt Điện, tăng tốc phá giải đồ đằng của Xích Mẫu trên cánh cửa lớn cùng đội trưởng.

Bên trong Nghịch Nguyệt Điện, tràng cảnh hối hả ngày xưa bây giờ đã biến mất không thấy gì nữa, bởi Nhất điện chủ phong ấn, bây giờ không có bất kỳ tu sĩ nào có thể bước vào.

Trên ngọn núi Nghịch Nguyệt Điện không có một bóng người, tất cả miếu thờ đều đóng chặt cửa, ngọn đèn trong đó cũng ảm đạm, không còn tồn tại nửa điểm hương khói.

Chỉ có cung điện cao nhất phía trên, âm thanh nổ vang càng lúc càng mãnh liệt như là thiên lôi, truyền khắp bát phương.

Cánh cửa càng không ngừng chấn động, giống như tùy thời có thể bị đẩy ra, càng có từng đạo ánh sáng tràn ra theo khe cửa, hình thành cảm giác thần thánh.

Thỉnh thoảng, toàn bộ thân núi Nghịch Nguyệt Điện còn có thể bị ảnh hưởng xuất hiện chấn động, chấn động dấy lên rồi không ngừng khuếch tán về bốn phía, khiến cho hư vô ngoài thân núi liên tục cuộn trào.

Mặc dù việc cánh cửa chí cao chấn động cũng đã từng xuất hiện qua ở bên trong một kỷ nguyên, nhưng mà không có mãnh liệt giống như bây giờ.

Nhưng đáng tiếc, không ai có thể nhìn thấy một màn này, bằng không mà nói nhất định sẽ hoảng sợ đến mức tận cùng.

Mà trong cung điện cao nhất, đồ đằng Xích Mẫu trên cửa chính cũng đã mơ hồ hơn phân nửa.

Điều này có liên quan cùng máu Thần tử, chúng nó là mấu chốt để xóa đi đồ đằng, đồng thời cũng có liên quan rất lớn cùng với sự cố gắng của đội trưởng.

“Tiểu Thanh, nhiều nhất 5 ngày nữa là chúng ta có thể hoàn toàn xóa đi đồ đằng này.”

Một khắc Hứa Thanh tiến vào, trong cửa lớn liền truyền ra giọng nói kích động của đội trưởng, trong khoảng thời gian này y cũng đã liều mạng hết thảy, Hứa Thanh cũng là như vậy, hai người đều đang chạy đua cùng thời gian.

“Đến lúc đó, chúng ta chính là chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện!”

Hứa Thanh gật đầu, chuẩn bị toàn lực phá giải cánh cửa cùng đội trưởng.

Từ thời gian nhìn, cho dù là bên ngoài có gấp gáp, nhưng như vậy cũng là đủ rồi, trừ phi xuất hiện sự tình ngoài ý muốn không cách nào đoán trước.

Mà ngoài ý muốn, đúng là vẫn xuất hiện.

Ngày thứ ba khi Hứa Thanh cùng với đội trưởng đang phá giải cánh cửa, thế vây công của tu sĩ Hồng Nguyệt đã sơ bộ hình thành, toàn bộ phạm vi đại mạc cũng đã bị áp súc một nửa.

Toàn bộ nơi tu sĩ Hồng Nguyệt đi qua, đại địa trở thành huyết sắc, bầu trời cũng là như thế.

Cũng chính là ở thời điểm ấy, Điện hoàng chủ trì việc diệt đại mạc lần này, tay cầm quyền trượng bay lên trên không, đứng ở giữa thiên địa, tràn ra khí tức ngập trời.

Cả vùng đất, tất cả tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện nhao nhao cúng bái, trong miệng truyền ra tiếng ngâm xướng.

Huyết sắc dần dần bốc lên và biến thành dịch thể nồng đậm, xoay tròn thành dòng nước xoáy, ầm ầm xoay động.

Cho đến khi chín mươi chín vòng nước xoáy chuyển động, Điện hoàng mặc áo bào đỏ giơ quyền trượng lên cao cao.

Bầu trời đại mạc lập tức truyền đến một tiếng nổ vang như khai thiên tích địa, tiếp theo bầu trời liền cuộn trào, tựa như có một đôi bàn tay vô hình, hung hăng xé một cái.

Lại xuất hiện một cái khe lớn trọn vẹn lớn tới vạn dặm.

Khe hở này nhìn thấy mà giật mình, một khắc xuất hiện liền có vô tận máu tươi chảy xuôi theo khe hở, hóa thành mây máu, tung bay toàn bộ đại mạc.

Trong mây máu, mắt thường cũng có thể thấy được phong bạo thủ hộ Khổ Sinh sơn mạch đang tiêu tán, mà kinh người nhất, là khí tức tràn ra từ bên trong cái khe hở trên bầu trời.

Khí tức kia kinh khủng tột cùng, chấn động bát phương, ảnh hưởng không chỉ là đại mạc, mà là cả Tế Nguyệt đại vực.

Trong khoảng thời gian ngắn, chúng sinh bên trong đại vực đều cảm thấy tim đập nhanh, thân hồn rung động lắc lư.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì đầu nguồn của hơi thở đó, là từ một tấm da, hiển lộ ra một chút từ bên trong cái khe.

Càng lúc càng lớn, tựa như là màn trời vậy, có thể nhìn thấy ở trên có cả núi non chập chùng, nhật nguyệt tinh thần tô điểm làm đẹp, có vô số trận pháp cấm chế hình thành tinh không lập lòe đầy trời, càng có linh hồn vạn tộc kêu rên ở, đau khổ tột cùng.

Tấm da này toàn thể đỏ thẫm như là hồng ngục, tràn đầy tà ác.

Nhưng hết thảy lại làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, tựa như là chính cùng tà, thiện cùng ác, sống và chết, đều giao hòa lại với nhau, hóa thành quỷ dị.

Trong chớp mắt bầu trời mơ hồ, giống như chỉ còn lại một đạo khe hở này, đại địa càng là một mảnh vặn vẹo.

Thần uy ngập trời.

Từng tu sĩ Hồng Nguyệt đều cuồng nhiệt cúng bái.

Mà rất nhanh theo thời gian dần qua, tấm da này liền cuốn lại, cuối cùng cuốn thành hình người, xuất hiện cánh tay, xuất hiện thân hình…

Cuối cùng, một cỗ thân thể bằng da không đầu chậm rãi hạ xuống.

Mỗi lần trầm xuống một tấc, đại địa liền truyền tới một tiếng nổ vang, lõm xuống một trượng, mắt thường cũng có thể nhìn thấy phong bạo tan rã, cát sỏi không ngừng toái diệt biến thành huyết sắc bụi bặm, bị mây máu cuốn đi.

Mây máu quét ngang bốn phía, chảy ngược thành sông rồi vờn quanh bát phương, tựa như địa ngục phủ xuống phàm trần.

Càng có âm thanh kêu rên vang vọng ra từ bên trong cỗ thân thể bằng da này, khiến cho thần hồn người ta không ngừng run rẩy.

Thứ ấy, chính là chỗ dựa vào lớn nhất của Hồng Nguyệt Thần Điện, cũng là thứ có thể trấn áp Uẩn Thần, là nội tình thần phạt rung chuyển toàn bộ chúng sinh đại vực.

Chính là tấm da phàm trần Xích Mẫu lột ra!

---

*Lời tác giả Nhĩ Căn:

Xế chiều hôm nay đi lại bệnh viện thay thuốc, đau ơi là đau, bác sĩ nói bên trong vết mổ của ta vẫn chưa lành lại, mà bên ngoài đã lành trước rồi, vì vậy lại phải mổ ra…

Ta không có bất kỳ chuẩn bị nào, lúc ấy chỉ biết kêu thảm một tiếng…

Quá đau không viết nổi nữa, các soái ca mỹ nữ, tạm thời mỗi ngày một chương nha.

Chương 1581: Quyền hành Hồng Nguyệt, tuyệt không hai chủ! (1)

Trước khi Xích Mẫu thành Thần, đã từng bị Chúa Tể của đại vực này dùng Trảm Thần Đài chặt đứt đầu, hôm ấy đầu của ả đã hóa thành tro bụi rồi dung nhập vào hư vô, chỉ để lại một cỗ thi thể, chìm vào trong năm tháng trường hà.

Sau đó không biết Xích Mẫu thành tựu Thần Linh như thế nào, lần nữa trở về đã trấn áp thiên địa, càng là triển khai thần pháp để tìm lại cỗ xác phàm lột ra từ trong năm tháng, thả ở chỗ này, trở thành nội tình của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Vật này vô cùng phi phàm, nguyên bản chỉ có Thần tử mới có thể sử dụng.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện ở nơi đây, bị Điện hoàng gọi tới, trong đó ẩn chứa thâm ý.

Thần xuất hiện, khiến cho đại mạc rung chuyển, theo Thần hạ xuống, đại mạc trầm xuống trăm trượng, rồi dần dần tới ngàn trượng… Mặt đất nổ vang, lõm xuống thật sâu, bầu trời biến sắc và bắt đầu vỡ vụn.

Vô tận mây máu tung bay, nhồi vào mặt địa lõm xuống, rất nhanh liền tạo thành một mảnh biển huyết sắc.

Trên biển gợn sóng cuộn mình, âm thanh truyền khắp bát phương.

Thả mắt nhìn đi, đã hoàn toàn không thấy đại mạc nữa, duy chỉ có biển máu cuộn trào, khí thế huy hoàng.

Một màn thay trời đổi đất, biến đại mạc thành biển lớn khiến cho toàn bộ mọi người chấn động, Khổ Sinh sơn mạch vậy mà đã trở thành một cái đảo hoang trên mảnh biển lớn này.

Gió màu xám cũng đang không ngừng tan rã, chỉ có thể miễn cưỡng bao phủ Khổ Sinh sơn mạch, nhưng bất luận người nào đều có thể dự cảm được, cơn gió màu xám tro này sẽ tùy thời tan vỡ.

Ngoài cơn gió, phía trên biển máu đều là tu sĩ Hồng Nguyệt, bọn họ rập rạp vô số, vẻ mặt đều cuồng nhiệt và đang mở miệng ngâm xướng.

Trên bầu trời thì Điện hoàng triều bái, cỗ xác phàm trần không đầu kia bộc phát ra lực lượng trấn áp hết thảy.

Phạm vi ảnh hưởng rất lớn, ảnh hướng đến toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Giờ khắc này tất cả chúng sinh đều đang run rẩy, vạn vật lay động, vô tận khu vực trong đại vực đều ở trong cơn nổ vang.

Khí thế này, duy chỉ Thần Linh có.

Mà bên trong Khổ Sinh sơn mạch, Tứ điện chủ cũng tốt, thủ hạ dưới trướng của y cũng được, còn có cả tu sĩ bản thổ, giờ phút này đều cảm thấy hoảng sợ tột cùng, lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Không cách nào chống cự, không thể nào ngăn cản.

Mọi người trong tiệm thuốc cũng đồng dạng như vậy, thân thể Ninh Viêm run rẩy nhìn qua biển máu bên ngoài, nhìn bộ da phàm trần trên bầu trời, trong đầu gã trống rỗng.

Ngô Kiếm Vu cũng không còn ngâm thơ nữa rồi, bây giờ y cũng hoảng loạn vô cùng, nội tâm như có sóng cả vạn trượng.

Đám gà con trong hậu viện đã sớm co ro lại trong góc, không thể khống chế mà run cầm cập.

Lý Hữu Phỉ càng là khó chịu, coi như là U Tinh cũng khó có thể giữ vững bình tĩnh.

Chỉ có Linh Nhi, tín nhiệm của nàng đối với Hứa Thanh đã đến trình độ mù quáng, nàng tin tưởng chỉ cần có Hứa Thanh ca ca ở đây, hết thảy khó khăn đều có thể hóa giải.

Nhưng mà tình thế lúc này đã đến trình độ tràn đầy nguy cơ.

Theo Điện hoàng của Hồng Nguyệt Thần Điện ở giữa không trung ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía đảo hoang trên biển máu, lão giơ tay phải lên, nhấn một cái về phía trước, cỗ xác phàm trần của Xích Mẫu đang phủ xuống xuống lập tức tan biến, lúc xuất hiện đã thình lình ở phía trên Khổ Sinh sơn mạch.

Bộ da kia chầm chầm giãn ra, càng lúc càng lớn, cuối cùng lại hóa thành một tấm vải che trời, bên trên ẩn chứa sơn mạch cùng ngôi sao và cả chúng sinh kêu rên, bao phủ toàn bộ phạm vi Khổ Sinh sơn mạch, dần dần bọc lại.

“Mời chủ của ta hưởng dụng!”

Giọng nói thành kính của Điện hoàng vang vọng khắp bát phương.

Vào lúc này toàn bộ tu sĩ Hồng Nguyệt trên biển máu cũng lớn tiếng mở miệng, nói ra lời tương tự.

Tiếp theo, toàn bộ tu sĩ Hồng Nguyệt đều cúi đầu xuống, tiếp tục ngâm xướng.

Thần Linh hưởng dụng, không thể nhìn thẳng.

Mà ở bên ngoài tầm mắt của bọn họ, tấm da phàm trần biến thành tấm vải tràn ra vẻ tà ác vô tận, càng truyền ra cảm giác đói khát mãnh liệt, hoàn toàn bao hết Khổ Sinh sơn mạch, vừa nhúc nhích vừa co rút lại.

Thần, muốn nuốt hết thảy tất cả vùng núi này vào.

Gió màu xám ở bên trong tràn ra vùng vẫy mãnh liệt, giờ phút này tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch dưới sự tuyệt vọng cũng đều phát cuồng, Tứ điện chủ gầm nhẹ một tiếng và bộc phát tu vi, mang theo toàn bộ thủ hạ dưới trướng, thấy chết không sờn, cùng nhau ra tay.

Dù rằng đây là hành vi châu chấu đá xe, nhưng tinh thần Nghịch Nguyệt, chính là phản kháng.

Âm thanh trầm muộn lập tức vang vọng.

Biển máu chấn động cuốn lên sóng lớn, cũng vào thời khắc này tu sĩ Hồng Nguyệt ngâm xướng trên mặt biển cũng biến thành sục sôi lên.

Chỉ có vị Điện hoàng của Hồng Nguyệt Thần Điện hơi ngẩng đầu, ngóng nhìn tấm da phàm trần Xích Mẫu hình thành tấm vải cực lớn bao phủ Khổ Sinh sơn mạch.

“Hết thảy chống cự ở nơi đây, đều không có bất cứ ý nghĩa gì, thức ăn, vĩnh viễn cũng chỉ là thức ăn.”

Điện hoàng bình tĩnh mở miệng, quay đầu nhìn ngôi sao Hồng Nguyệt ở chân trời xa xa, thần sắc vô cùng thành kính.

Cùng lúc đó bên trong tấm da phàm trần, bầu trời của tu sĩ trong Khổ Sinh sơn mạch đã bị bao phủ, bát phương cũng bị bủa vây lại, chỉ có mây máu chảy xuôi bên trong tấm da phàm trần Xích Mẫu tung bay khắp nơi đây, không ngừng tích lũy càng lúc càng nhiều.

Vào thời khắc này dị chất bộc phát, trong một cái chớp mắt những tiếng kêu rên liên tiếp vang lên, những ngọn núi bắt đầu tan vỡ, mọi chỗ trong thổ thành cũng đang tan rã ra.

Pho tượng Đan Cửu cũng bắt đầu sụp xuống, giờ phút này những người tùy tùng cũng đều hiện ra vẻ đắng chát và mờ mịt, vị nữ tử tư thế hiên ngang cũng không có phóng khoáng như trước kia nữa, đã biến thành trầm mặc.

Mà toàn bộ phạm vi bốn phía sơn mạch càng là bởi tấm da che trời nhúc nhích, càng lúc càng nhỏ, từng mảnh từng mảng lớn biên giới đang biến mất, mọi người cần phải nhanh chóng di chuyển cách xa.

Những thứ biến mất đều đã bị cắn nuốt, trở thành một bộ phận của tấm da đó.

Có thể tưởng tượng ra, sơn mạch cùng với với chúng sinh hiển lộ ra ở bên trên lúc trước, bao gồm cả nhật nguyệt và ngôi sao, đều là bị lạc ấn lên bằng cách này.

Chỉ bất quá tốc độ biến mất cũng không nhanh như vậy, tuy rằng phong bạo đến từ sợi tóc của Nguyệt Viêm thượng thần biến thành bị đè xuống hơn phân nửa, nhưng bây giờ vẫn còn đang bộc phát.

Mà cuối cùng cũng chỉ là kéo dài một ít thời gian mà thôi, nếu như không có kỳ tích xuất hiện, vậy thì không lâu về sau phong bạo vẫn sẽ tiêu tán, lúc tấm da đó hoàn toàn thôn phệ hết thảy, Khổ Sinh sơn mạch cũng sẽ tan biến vô ảnh, xuất hiện ở trên tấm da nọ, trở thành một trong những đồ đằng trên đó.

Chương 1582: Quyền hành Hồng Nguyệt, tuyệt không hai chủ! (2)

Mà vào thời điểm Khổ Sinh sơn mạch đang gặp phải hạo kiếp, không ngừng tiến hành phản kháng mà không có chút hiệu quả, ở bên trong Nghịch Nguyệt Điện, trên tòa cung điện cao nhất giữa không trung cũng đang truyền ra những tiếng nổ vang vô cùng kịch liệt.

Cánh cửa rung động lắc lư mãnh liệt hơn rất nhiều so với trước kia, âm thanh oanh oanh giống như thiên lôi bạo khai, vang động bát phương.

Trong đại điện càng là như vậy.

Dưới Hứa Thanh và đội trưởng cùng nhau nỗ lực, trong tình huống đầy đủ máu Thần tử thiêu đốt, đồ đằng trên cánh cửa cũng càng lúc càng ảm đạm, còn lại chưa tới một thành.

Chỉ là một thành cuối cùng này, thuộc loại hạch tâm đầu nguồn nên cực kỳ ngoan cố, dù là máu Thần tử thiêu đốt mãnh liệt ra sao, cũng không cách nào nhanh chóng làm loãng và ảm đạm.

Đội trưởng không phục, biến thành tiểu đồ đằng tiến lên hung hăng cắn một cái.

Âm thanh rặc rặc vang vọng, đội trưởng rút lui, một thành hạch tâm sau cùng kia vẫn không lay động chút nào.

Mắt thấy như thế, đội trưởng thở dài.

“Cái đồ chơi chó chết này quả là khó gặm, tiểu Thanh, có lẽ chúng ta còn cần thêm một ít thời gian.”

Hứa Thanh thần sắc mỏi mệt, mặc dù hắn ở ngoài cánh cửa, nhưng bởi vì không ngừng khống chế thiêu đốt máu Thần tử, khiến cho đại sư huynh bên đó gặm cắn thuận lợi hơn, quá trình này cũng tiêu hao không nhỏ đối với tâm thần của hắn.

“Không kịp nữa rồi.”

Hứa Thanh trầm thấp mở miệng, mặc dù hắn chưa có trở về tiệm thuốc, nhưng có thể thông qua liên hệ ở giữa cùng với Linh Nhi, rõ ràng hết thảy chuyện đang xảy ra bên ngoài.

“Hồng Nguyệt Thần Điện đã đến, vả lại còn gọi xác phàm lột ra của Xích Mẫu phủ xuống, hết thảy đều đang vô cùng nguy cơ.”

Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng nghe vậy cả kinh.

“Xác phàm lột ra của Xích Mẫu ư? Đây chính là nội tình lớn nhất của Hồng Nguyệt Thần Điện, bọn chúng đây là cảm thấy cấp bách rồi hả, tại sao nhanh như vậy đã vận dụng rồi!”

“Không biết cụ thể như thế nào, nhưng đã phủ xuống rồi.”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, trong mắt lộ ra quyết đoán.

“Đại sư huynh, ta chuẩn bị triển khai lực lượng Tử Nguyệt của bản thân, đi nuốt cái đồ đằng cuối cùng này, ngươi tới giúp ta.”

Trong mắt đội trưởng lộ ra tinh mang, biết được bây giờ đang trong tình thế nghiêm trọng.

“Nếu như ngươi thôn phệ nó, bản thân sẽ không cách nào thừa nhận.”

“Trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt, có thể mượn nhờ Nghịch Nguyệt Điện trấn áp giúp ta một thời khắc.” Hứa Thanh thở sâu, đây là phương pháp xử lý duy nhất có thể tăng tốc vào giờ phút này.

Đội trưởng trầm mặc, sau một lúc lâu liền ngưng trọng gật đầu.

“Cũng tốt, chúng ta cùng nhau hợp sức lại!”

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, hai tay bấm niệm pháp quyết, lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể ầm ầm bộc phát, theo cánh cửa đại điện trước mặt, từng giọt máu tươi lập tức từ tuôn ra từ toàn thân Hứa Thanh.

Rất nhanh chung quanh hắn liền hình thành một hồ máu, trong khi cuộn trào có thể nhìn thấy một tòa Thần Tàng hư ảo lên xuống, tản mát ra khí tức quyền hành máu huyết nồng đậm.

Sau một khắc mảnh hồ máu này nổ vang cuốn lên, lao thẳng đến cửa lớn, mà giờ phút này đội trưởng cũng toàn lực ứng phó, tiểu đồ đằng nhanh chóng xoay tròn hình thành vòng xoáy, tiếp ứng cho máu tươi Hứa Thanh.

Trong chớp mắt khi va chạm, hồ máu Hứa Thanh biến thành, theo vòng xoáy của đội trưởng mà nhảy vào đến bên trong cánh cửa, càn quét bát phương, cuối cùng chợt phóng về phía hạch tâm đồ đằng của Xích Mẫu.

Trong nhận thức của Hứa Thanh, hạch tâm của đồ đằng là một cái ấn ký huyết sắc.

Ấn ký này lập lòe huyết quang, tràn ra thần uy, hết thảy người vị cách không bằng, không cách nào tới gần chút nào.

Nhưng quyền hành đến từ Hồng Nguyệt của Hứa Thanh lại đồng nguyên cùng với Xích Mẫu, giờ phút này nháy mắt liền tới gần, hung hăng va chạm.

Oanh một tiếng, cánh cửa lay động kịch liệt, vào thời khắc này đội trưởng cũng lập tức phóng tới, mở cái miệng rộng toàn lực cắn xuống.

Âm thanh cực lớn, tiếng nổ lớn vang vọng toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện, hồ máu Hứa Thanh biến thành tan vỡ cuốn ngược lại, đội trưởng cũng kêu rên một tiếng, nhưng hồ máu rất nhanh lần nữa hội tụ, lại một lần nữa lao tới va chạm.

Đội trưởng cũng đã điên cuồng, đồ đằng lập lòe ánh sáng màu lam, phát ra sự hung ác, tương tự lần nữa phóng đi.

Càng có máu Thần tử thiêu đốt trên ấn ký, không ngừng ăn mòn phối hợp Hứa Thanh cùng đội trưởng toàn lực ứng phó, thời gian cứ như vậy trôi, sau khi qua mấy cái thời thần, trải qua nhiều lần va chạm, đạo ấn ký kia cuối cùng rốt cuộc không cách nào thừa nhận nổi nữa, xuất hiện vỡ vụn.

Hứa Thanh đã mỏi mệt vô cùng, tiếng kêu rên của đội trưởng cũng lộ ra suy yếu.

Nhưng mắt thấy ấn kỹ xuất hiện vỡ vụn, bọn họ lập tức lần nữa lao ra, một âm thanh nổ vang trước đó chưa từng có bộc phát, đạo ấn ký này rốt cuộc tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Mà nháy mắt tan vỡ ra, một đạo ánh sáng màu vàng ở bên trong ầm ầm bộc phát, đầu nguồn của ánh sáng, đúng là một đạo thân ảnh hư ảo.

Có thể lờ mờ nhìn thấy thân ảnh kia là một nữ tử, mặc trường bào tàn phá, hai tay che lấy đôi mắt, máu tươi chảy xuôi ở, toàn thân lộ ra kim quang, thoạt nhìn vô cùng thần thánh.

Chính là Xích Mẫu!

Giờ khắc này âm thanh rù rì, cảm giác vặn vẹo, dị chất mơ hồ, tất cả bộc phát ra mãnh liệt hóa thành thần uy, bao phủ Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Hồ máu của Hứa Thanh lập tức sôi trào, mắt thường cũng có thể thấy được tiêu tán, mà đội trưởng bên đó cũng đồng dạng như vậy, nhanh chóng mơ hồ dường như muốn bị xóa đi.

Nhưng sự điên cuồng của đội trưởng, cũng đồng dạng hoàn toàn bộc phát vào thời khắc này.

“Tiểu Thanh, chúng ta đi nuốt Thần, coi như là luyện tập trước đi!”

Hồ máu tan rã lại hội tụ, hóa thành thân ảnh Hứa Thanh, hắn nhìn chằm chằm hư ảnh Xích Mẫu, một cỗ khát vọng mãnh liệt không cách nào áp chế bốc lên trong tâm thần, đã trở thành bản năng.

Cũng vào thời khắc này, có cả một cảm giác đói khát cực hạn bộc phát lên.

Một cái chớp mắt nhân tính dần tiêu tán, Thần Tính đang lan tràn, cân bằng của Hứa Thanh sắp bị đánh vỡ.

Mà hắn cũng không có đi ngăn cản, mặc kệ Thần Tính bốc lên thay thế ý thức, truyền ra giọng nói lạnh như băng.

“Quyền hành Hồng Nguyệt, tuyệt không hai chủ!”

Trong lúc nói ra lời này, toàn thân Hứa Thanh tràn ra huyết quang ngập trời, bao trùm cánh cửa cung điện, mang theo vẻ tham lam, mang theo cơn đói khát, mang theo sự bình tĩnh, bỗng nhiên lao về phía hư ảnh Xích Mẫu cắn nuốt.

Đội trưởng cười to, trong mắt lộ ra điên cuồng, mở cái miệng rộng tương tự lao tới thôn phệ!

Chương 1583: Liệt vị thứ bảy (1)

Bên trong Nghịch Nguyệt Điện vang lên tiếng nổ vang trước đó chưa từng có!

Trên tòa cung điện cao nhất giữa không trung, vị trí cánh cửa lập lòe ánh sáng màu đỏ rực rỡ chói mắt, đạo ánh sáng này bao phủ toàn bộ thân núi Nghịch Nguyệt Điện, từ xa nhìn lại, tựa như khiến cho phiến thế giới phủ lên một tầng trang phục dính máu.

Mà đạo ánh sáng màu đỏ trên cánh cửa, rõ ràng chỉ là một màu sắc, nhưng nếu như có người khác xuất hiện ở nơi đây và tận mắt nhìn thấy mà nói, tất nhiên sẽ sinh ra một loại ảo giác tựa như là hai màu sắc.

Đó là bởi vì… . . Đây là hai cái ý chí đang tranh đoạt cùng một cái quyền hành với nhau!

Quyền hành Hồng Nguyệt.

Hồng Nguyệt, tư cách là một trong ba mươi bảy mặt trăng cổ xưa của đại lục Vọng Cổ, riêng bản thân nó liền có đủ sự thần bí, từ xưa đến nay truyền lưu vô số truyền thuyết, dù là trước khi tàn diện Thần Linh đến, ba mươi bảy mặt trăng cổ xưa đã liên tục vẫn lạc hai mươi lăm cái, bây giờ chỉ còn lại mười hai mặt trăng.

Nhưng Hồng Nguyệt, cũng là một trong mười hai mặt trăng còn lại đó!

Liệt vị thứ bảy!

Vào thời điểm cổ xưa, Thần có rất nhiều tên, Huỳnh Nguyệt, Huyết Nguyệt… Bây giờ thì được gọi là Hồng Nguyệt.

Xích Mẫu chính là ký sinh phía trên Hồng Nguyệt, thời khắc thôn phệ quyền hành của Hồng Nguyệt, muốn thay thế nó, từ đó không còn là Hồng Nguyệt Xích Mẫu, mà là Xích Mẫu Hồng Nguyệt.

Xích Mẫu phía trước, Hồng Nguyệt ở sau.

Quang mang màu đỏ trên cánh cửa lập lòe ngập trời, ý chí của Hứa Thanh trong đó dĩ nhiên đã bị Thần Tính thay thế, giờ khắc này nhân tính của hắn đã ảm đạm, chỉ có thú tính dưới Thần Tính gia trì, lấy một loại trạng thái siêu nhiên, thôn phệ tới hư ảnh Xích Mẫu.

Đội trưởng bên đó lại không giống như Hứa Thanh, tình trạng của y cực kỳ quỷ dị, trong lúc ánh sáng màu lam lập lòe, hình như không có Thần Tính, cũng không có nhân tính, ngay cả thú tính cũng đều đục ngầu.

Thần, nhân, thú, ba loại hình thái ý chí của đội trưởng lẫn lộn lại với nhau, dung hợp lẫn nhau khó có thể phân chia, tiến tới tạo thành trạng thái đặc thù.

Dưới quá trình bọn họ thôn phệ, tia sáng đỏ thẫm từ hư ảnh Xích Mẫu kịch liệt chấn động, hai tay che mắt hình như cũng phải bỏ xuống, thân hình càng là xuất hiện trùng lặp.

Mỗi lần tăng thêm một tầng trùng lặp, huyết quang liền tăng vọt một phần, đối với Hứa Thanh cùng với đội trưởng mà nói, áp lực cũng là càng lớn hơn.

Nhưng mà cuối cùng Xích Mẫu vẫn là đang ngủ say, ở chỗ này chỉ là một đạo thần niệm hư ảnh, tương tự cùng đạo thần niệm lúc trước Hứa Thanh gặp trên Thái Sơ Ly U Trụ.

Chỉ là lúc đầu ấn ký kia là đến từ một Thần sứ, mà bây giờ là đến từ chính bản thân Xích Mẫu, cho nên uy lực càng lớn hơn là lẽ đương nhiên.

Nếu như tu sĩ thuần túy gặp phải sẽ rất khó chống lại, điều này cần có tu vi cực cao mới có thể dựa vào số lượng để trấn áp.

Nhưng Hứa Thanh cùng đội trưởng không phải là tu sĩ thuần túy, từ một khắc tiếp xúc tới cấp Thần, Hứa Thanh cũng đã là thần tu!

Mà đội trưởng nơi đây, bản thân liền ẩn chứa sự quỷ dị vô cùng, tự nhiên cũng không phải là tu sĩ thuần túy.

Cho nên trong thời gian ngắn, ý chí hai người liền oanh kích ở trên hư ảnh Xích Mẫu, Hứa Thanh biến thành huyết hải, mang theo sự tham lam cùng cơn đói khát, nhanh chóng thôn phệ và đồng hóa quyền hành Hồng Nguyệt.

Đội trưởng thì là dưới ánh sáng màu lam, hình thành một con nhuyễn trùng màu lam, trực tiếp nằm ở mi tâm hư ảnh Xích Mẫu, mở cái miệng rộng hung hăng cắn xé.

Nhưng mà dẫu sao Xích Mẫu cuối cùng vẫn là Thần Linh, ý trùng lặp trên người nhanh chóng tăng vọt, trong chớp mắt trùng lặp hơn mấy trăm ngàn tầng, điều này khiến cho hư ảnh bản thân đang nhanh chóng hóa thực chất.

Đồng thời loại trùng lặp này cũng khiến Thần Thuật bộc phát, huyết hải của Hứa Thanh tan vỡ cuốn ngược lại, đội trưởng biến thành nhuyễn trùng cũng tương tự chia năm xẻ bảy, nhưng trong chớp mắt, huyết hải tan vỡ lại hình thành, hóa thành Hứa Thanh với gương mặt không có bất kỳ cảm xúc chấn động, tiếp tục thôn phệ.

Mỗi lần thôn phệ một cái, quyền hành Hồng Nguyệt của hắn liền lớn mạnh hơn một phần.

Đồng nguyên với nhau khiến cho Hứa Thanh có thể bỏ qua tan vỡ, nhưng mà loại thôn phệ này là song song lẫn nhau, hắn cũng sẽ bị Xích Mẫu đồng hóa.

Nếu như lần này chỉ có một mình Hứa Thanh, hắn sợ là không cách nào nghịch chuyển.

Nhưng mà bây giờ còn có Nhị Ngưu!

Nhuyễn trùng Nhị Ngưu vỡ vụn… . . Mỗi một khối máu thịt đều nhanh chóng hóa thành thân thể, trở thành một con nhuyễn trùng mới, mấy trăm con phát ra tiếng thét bạo nộ, lần nữa điên cuồng phóng tới.

Nhị Ngưu cắn xé khiến cho ánh sáng màu lam dung nhập vào hư ảnh Xích Mẫu, quấy nhiễu Xích Mẫu đồng hóa ngược Hứa Thanh, điều này khiến cho Hứa Thanh có thể thuận lợi thôn phệ hơn, mà hành vi thôn phệ của Hứa Thanh cũng phân tán lực lượng của hư ảnh Xích Mẫu, khiến cho đội trưởng bên đó càng thêm dễ thở.

Hai người phối hợp lẫn nhau, nếu như thiếu bất kỳ một người nào cũng rất khó hoàn mỹ như vậy.

Cứ thế, dần dần hình ảnh trùng lặp trên hư ảnh Xích Mẫu không ngừng tiêu tán, trạng thái bản thân cũng dần dần mơ hồ, mắt thấy sẽ bị Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu xóa đi.

Nhưng mà đúng lúc này, trên người hư ảnh Xích Mẫu bỗng nhiên bộc phát ra chấn động kịch liệt, hai tay che mắt kia lần đầu… . . Bỏ xuống.

Một khắc bỏ xuống, thời gian dường như bất động, không gian dường như chuyển biến, vật đổi sao dời, thần uy tràn ngập bát phương.

Một gương mặt tuyệt mỹ chiếu vào bên trong cảm giác hai người Hứa Thanh, chỉ là gương mặt này không có con mắt, chỉ có hai cái lỗ thủng đang chảy máu.

Thần, nhìn Hứa Thanh.

Huyết hải do Hứa Thanh biến thành lập tức nổ tung, một cỗ hấp lực cực lớn tràn ra từ bên trong hai cái lỗ thủng, huyết hải của Hứa Thanh vỡ vụn, không thể khống chế mà bị hút qua.

Trong khoảnh khắc đã bị hút vào bên trong lỗ thủng, biến mất không thấy gì nữa, như bị cắn nuốt.

Mà đội trưởng biến thành nhuyễn trùng cũng nhanh chóng cuốn ngược lại, nhưng hư ảnh Xích Mẫu giơ tay phải lên, trảo xuống một cái là có một con nhuyễn trùng trực tiếp bị chộp vào trong tay, hung hăng bóp nghiến.

Oanh một tiếng, con nhuyễn trùng này tan vỡ, dưới lực lượng nhân quả, cũng ảnh hưởng tới những con nhuyễn trùng khác, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ nhuyễn trùng cũng đều toái diệt.

Hết thảy, hình như đã kết thúc.

Chương 1584: Liệt vị thứ bảy (2)

Sau khi kết liễu Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, hai tay của hư ảnh Xích Mẫu này lại chậm rãi che đôi mắt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, dị biến đột nhiên xuất hiện.

Trên người Thần đột nhiên tuôn ra rất nhiều máu tươi, mà gương mặt Thần cũng nhanh chóng cải biến, lại xuất hiện bộ dáng Hứa Thanh, đối với bản thể hoặc là phân thân của Xích Mẫu, quyền hành Hứa Thanh tự nhiên không cách nào đối kháng, nhưng nếu như chỉ là một đạo thần niệm, hắn có thể cố gắng vùng vẫy.

Đội trưởng bên đó cũng giống như thế, mặc dù toàn bộ nhuyễn trùng cũng đều vỡ vụn, thế nhưng chút ít máu thịt vẫn không tiêu tán, bây giờ tất cả hội tụ lại cùng một chỗ, hợp thành một cánh tay.

Cánh tay này héo rũ, hiện ra cảm giác mục nát, ở bên trên còn quấn quanh miếng vải phong ấn, tựa như duỗi ra từ địa ngục Cửu U, cẩn thận nhìn lại, còn có thể thấy vô số vong hồn hình thành quỷ thủ, quấn quanh ở trên cánh tay này, đều đang lôi kéo cánh tay này lại, giống như không muốn làm cho thứ kia xuất hiện, muốn kéo cánh tay kia quay về.

Nhưng cánh tay héo rũ này bỏ qua toàn bộ, hạ một ngón tay xuống mi tâm Xích Mẫu.

Móng tay đen nhánh trực tiếp chạm tới mi tâm Xích Mẫu.

Oanh một tiếng, toàn thân Xích Mẫu rung động lắc lư, đã bắt đầu mục nát, Thần muốn đi hóa giải, nhưng vào lúc này Hứa Thanh trong cơ thể lần nữa bộc phát, tiến hành thôn phệ đoạt xá từ.

Hư ảnh Xích Mẫu lay động kịch liệt, dưới trong ngoài trấn áp, Thần giống như đến cực hạn có thể thừa nhận, sau mấy cái hô hấp hư ảnh liền mơ hồ rất nhiều, cuối cùng oanh một tiếng, vỡ ra tan nát.

Hư ảnh Xích Mẫu chia năm xẻ bảy, hóa thành một mảnh máu chảy màu vàng, bắt đầu tiêu tán.

Hồ máu Hứa Thanh biến thành từ trong nhanh chóng chia lìa, hội tụ thành gương mặt bản thân hắn, lực lượng quyền hành màu đỏ chấn động nhưng với trạng thái rất không ổn định, hiển nhiên là do tăng vọt quá nhiều, vượt qua năng lực Hứa Thanh có thể thừa nhận và khống chế.

Giờ phút này cánh tay héo rũ của Nhị Ngưu cũng đã tiêu tán, chỉ còn lại một vòng ánh sáng màu lam hội tụ, trở thành nhuyễn trùng và lộ ra gương mặt của đội trưởng, vẻ điên cuồng rất mãnh liệt, vẫn vô cùng máu chiến.

Mà sau khi Xích Mẫu tan vỡ hình thành dòng máu chảy, giờ phút này trong lúc tiêu tán lại đang lần nữa cấp tốc hội tụ, hình thành một cái con mắt huyết sắc, con mắt này chợt mở ra, thần niệm vang vọng.

“Hồng chú, trớ chỉ, kéo hồn, dung mệnh.”

Nháy mắt bốn từ tám chữ đó truyền ra, con mắt máu liền khép kín rồi tiêu tán.

Vào thời khắc này, cánh cửa của tòa cung điện cao nhất cũng không còn bất luận đồ đằng nào của Xích Mẫu tồn tại nữa.

Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, thành công.

Nhưng… . . Một làn gió âm lãnh lăng không dựng lên, mang theo lực lượng nhân quả nào đó không cách nào tránh khỏi, trực tiếp phủ xuống, rơi vào trong cảm giác của Hứa Thanh cùng với đội trưởng trong cánh cửa.

Ý chí Hứa Thanh run lên, huyết hải tan vỡ rồi ý chí trực tiếp bị cổ lực lượng quỷ dị này đánh ra khỏi cánh cửa, trở về thân thể, sau đó hắn liền phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Thân thể lập tức lại biến thành đỏ thẫm, vả lại đang hóa thành giấy, máu thịt ở bên trong cũng giống như thế, mắt thường cũng có thể nhìn thấy thân thể của hắn… đang trở thành người giấy.

Dù là linh hồn cũng không cách nào tránh khỏi, vận mệnh cũng đều bị cải biến.

Mà thân thể nhuyễn trùng của đội trưởng bên đó cũng tương tự như vậy, liên tục tan vỡ dưới cỗ lực lượng quỷ dị này, cuối cùng hóa thành tiểu đồ đằng, sau đó nhanh chóng hóa thành giấy, gương mặt trong đó lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Tiểu sư đệ, đây là Thần yểm trớ, là nguyền rủa của Thần Linh!”

“Ngươi trước tiên kiên trì một chút, ta nghĩ biện pháp hóa giải rồi tiếp đó giúp ngươi, thứ đồ chơi này cực kỳ khó chơi, vô cùng hung mãnh!”

Đội trưởng nói xong, đồ đằng tràn ra ánh sáng màu lam lóng lánh, hình thành vòng xoáy để toàn lực đối kháng, càng là từ bên trong vòng xoáy truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru, phảng phất có vô số tồn tại đang gào thét ở.

Mà mỗi một tiếng gào thét, cũng đều rung chuyển tâm thần, ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra lãnh mang, nguyền rủa này hoàn toàn chính xác là hung mãnh, chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, nửa người của hắn đã hóa giấy, huyết sắc đó vô cùng quỷ dị, không bị quyền hành Hồng Nguyệt của bản thân Hứa Thanh ảnh hưởng.

Thậm chí Hứa Thanh triển khai Độc Cấm cũng đều vô ích.

Hình như loại nguyền rủa này không phải dựa vào vị cách, mà là định luật nhân quả nào đó, chạm đến liền hẳn phải chết.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói cũng có một chút chỗ rất tốt, đó chính là chấn động Thần Tính của hắn ở dưới nguyền rủa đã bị áp lại, nhân tính bắt đầu trở về, cân bằng lần nữa phủ xuống.

Nhưng mà nhân tính trở về, cũng không cách nào giải quyết lực lượng nguyền rủa đang lan tràn.

Hứa Thanh cảm thụ thân thể của mình đang bị cải biến rõ ràng, linh hồn cũng đều ảm đạm, vô tận âm lãnh bao phủ toàn thân, một loại cảm giác tử vong không cách nào khống chế tràn ngập trong nhận thức của hắn.

Dựa theo cái xu thế này, Hứa Thanh hiểu rõ sợ là chưa tới thời gian trăm hơi thở, mình sẽ hoàn toàn hóa thành giấy, trở thành một bộ người giấy màu đỏ.

“Loại nguyền rủa này. . . . . Chưa hẳn không thể phá.”

Nguy cơ trước mắt, Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể bốc lên, vào thời khắc này ý cảnh quên lãng hắn cảm ngộ được lan tràn ra, bao phủ thân thể của hắn, cũng bao phủ tòa cung điện chí cao này, bao trùm đến đồ đằng đội trưởng trên cửa chính.

“Ồ?” Đội trưởng đang toàn lực hóa giải nguyền rủa bỗng sửng sốt một chút, sau đó thần sắc lộ ra mờ mịt.

Quên lãng …có thể cắt đứt hết thảy nhân quả*.

Mà bản thân nguyền rủa cũng chính là một bộ phận của nhân quả.

Cho nên chỉ cần vĩnh cửu xóa đi đoạn ký ức bị nguyền rủa từ trên thân hồn, cũng là chặt đứt tất cả nhân quả đó.

Đây là ý cảnh đối kháng cùng Thần Thuật!

Mà ý cảnh, chính là phương thức mà thời đại Huyền U Cổ Hoàng còn tại đại lục Vọng Cổ, đã cho rằng có thể chống lại Thần Linh.

Thời gian, trôi qua.

Hai đốt hương sau, Hứa Thanh khoanh chân ngồi bên cạnh cửa lớn mở mắt ra, lộ ra vẻ mờ mịt.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Trên cửa chính, Nhị Ngưu bên trong đồ đằng lộ ra gương mặt cũng là mờ mịt, nhìn Hứa Thanh.

“Đúng vậy, vừa xong đã xảy ra chuyện gì, kỳ quái, ta giống như đã quên mất chuyện gì đó, không được, ta phải suy nghĩ thật kỹ… . .”

Quên lãng …có thể cắt đứt hết thảy nhân quả*.

Đây chính là lý do vì sao mỗi người chúng ta khi đầu thai sang kiếp khác, lại được làm mới lại ký ức, theo một số thuyết thì lúc chuyển thế sẽ uống canh của Mạnh Bà hoặc một dạng tương tự như thế, để quên lãng.

Quên đi buồn vui sướng khổ, hỉ nộ ái ố của kiếp này, có thể giảm bớt nhân quả mà bắt đầu một kiếp sống mới, cũng như ký ức sẽ không bị trùng lập hay xung đột.

Ấy chính là luân hồi.

Còn vị đạo hữu nào trọng sinh hay xuyên không, hoặc đại năng thì không tính nhé!

Chương 1585: Chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện (1)

Hứa Thanh nghe vậy liền sững sờ, hắn hồ nghi nhìn tới cánh cửa của cung điện, lại nhìn về phía tiểu đồ đằng do đội trưởng biến thành, ký ức cuối cùng trong đầu là hắn cùng với đội trưởng đã thành công thôn phệ hư ảnh Xích Mẫu.

“Sau khi thôn phệ xong, tại sao ta lại có cảm giác như tu hành ý cảnh quên lãng?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, cảm thụ thân thể của mình, phát hiện hết thảy không có gì đáng ngại.

“Chẳng lẽ… .” Trong lúc Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, tiểu đồ đằng trên cửa chính truyền ra giọng nói không thể tưởng tượng nổi của đội trưởng.

“Không đúng tiểu Thanh, ta nhất định là đã quên mất một chút ký ức, ta bị ảnh hưởng rồi, tình huống này là như thế nào, không được, ta phải suy nghĩ thật kỹ lại một chút, điều này thật là đáng sợ.”

Đội trưởng kinh hô.

“Đại sư huynh, đừng suy nghĩ.” Hứa Thanh đứng lên, đi đến phía cánh cửa, hắn muốn tranh thủ đẩy cánh cửa đó ra.

Nhưng vào lúc Hứa Thanh tới gần cánh cửa, tiểu đồ đằng do đội trưởng biến thành đột nhiên tuôn ra ánh sáng màu lam, trong đó vang vọng vô số tiếng gầm nhẹ, âm thanh chấn động thần hồn.

Sau một cái chớp mắt, một mảnh ánh sáng màu đỏ trống rỗng xuất hiện trên tiểu đồ đằng đội trưởng, cấp tốc lan tràn và bắt đầu hóa giấy.

“Ta ta ta, ta nhớ ra rồi, ta trúng nguyền rủa của Xích Mẫu, ta không nên nhớ tới, cái này không có gì sai cả, tiểu Thanh, mau mau, nhanh để cho ta quên đi!!”

Đội trưởng sững sờ, sau đó lập tức sốt ruột, giọng nói mang theo vô tận hối hận, mà ánh mắt Hứa Thanh cũng là ngưng tụ, trong đầu truyền đến từng trận âm thanh ken két, thần sắc biến hóa, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, lần nữa triển khai ý cảnh quên lãng.

Hơn 10 hơi thở sau, Hứa Thanh mở mắt, lại lộ ra mờ mịt.

Trên cửa chính, đội trưởng biến thành tiểu đồ đằng cũng chớp chớp hai mắt.

“Hả? Tại sao ta lại cảm giác như đã quên mất chuyện gì, thú vị… . . Chờ ta suy nghĩ thật kỹ, ta nhất định có thể nhớ tới đã xảy ra cái gì.”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn khắp nơi một chút, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, việc này không đúng, ta hẳn là đã triển khai ý cảnh quên lãng, nhưng tuyệt sẽ không đột nhiên triển khai, nhất định có nguyên nhân.”

“Ta hẳn là muốn để cho chúng ta quên đi một ít chuyện, mà những chuyện đó một khi nhớ tới, sẽ có thứ rất đáng sợ xảy đến.”

“Cho nên, ta đề nghị ngươi không nên đi nhớ lại.”

Hứa Thanh nói xong, đứng dậy giơ tay lên đặt vào trên cửa chính.

“Đại sư huynh, chúng ta cùng nhau đẩy ra cánh cửa này!”

Đội trưởng trong tiểu đồ đằng trên cửa chính hồ nghi, sau khi suy nghĩ một chút liền đồng ý với đáp án của Hứa Thanh, mặc dù đáy lòng vẫn rất hiếu kỳ chuyện gì đã xảy ra, nhưng y vẫn là lựa chọn đè xuống.

“Mà thôi mà thôi, về sau lại nghĩ vậy, trước cứ mở cửa, trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt cái đã!”

Đội trưởng thở sâu, tiểu đồ đằng tràn ra tia sáng lập lòe, phối hợp cùng Hứa Thanh, hai người đồng thời bộc phát, thúc đẩy cánh cửa cung điện cao nhất trong một kỷ nguyên chưa bao giờ được mở ra của Nghịch Nguyệt Điện!

Chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, sẽ xuất hiện.

Cùng lúc đó, nguy cơ bên phía Khổ Sinh sơn mạch cũng đã đến thời khắc mấu chốt, theo tấm da phàm trần của Xích Mẫu phủ xuống, sơn mạch trên đảo hoang trong biển máu đã bị tấm da phàm trần bao trùm.

Mỗi một lần tấm da nhúc nhích, sẽ đều co rút vào phía trong một chút, hết thảy núi đá, cỏ cây, vạn vật, thậm chí là chúng sinh, chỉ cần bị nó đụng chạm vào, đều sẽ trở thành một bộ phận của tấm da người, bị nó cắn nuốt.

Dưới sự thôn phệ của nó, Khổ Sinh sơn mạch to lớn đã biến mất gần như bảy thành khu vực.

Mà một màn này, vẫn còn đang tiếp tục.

Trên biển máu, tu sĩ Hồng Nguyệt cuồng nhiệt cúng bái, Điện hoàng của Hồng Nguyệt Thần Điện mặt không cảm xúc, cũng không hề ngóng nhìn phía dưới mà nhìn tới xa xa.

Trọng điểm chú ý của lão cũng không phải là ở nơi đây.

“Thế tử, các ngươi vẫn còn không xuất hiện sao?”

Điện hoàng lẩm bẩm trong lòng, bọn họ bao vây nơi đây, chậm rãi thôn phệ gạt bỏ Khổ Sinh sơn mạch, tất cả thứ này chỉ là bố trí vì đạt được mục đích mà thôi, lão muốn dùng cách này để dụ dỗ, bức bách đám người Thế tử xuất hiện.

Bọn họ, mới là trọng điểm quan tâm của lão.

Nói cách khác, chỉ là một cái Khổ Sinh sơn mạch nhỏ nhoi, làm sao cần lão đích thân đến chứ, còn triển khai cả nội tình của Hồng Nguyệt.

“Còn không xuất hiện, nơi đây sẽ trở thành thức ăn của chủ thượng ta.”

Điện hoàng cười lạnh, cảm giác dò xét khắp bát phương.

Mà giờ khắc này, bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu bao phủ, trong ba thành khu vực còn dư lại của Khổ Sinh sơn mạch, toàn bộ tu sĩ đã hội tụ lại ở nơi đây.

Tuyệt vọng, mỏi mệt, mờ mịt, bất đắc dĩ… Đủ loại cảm xúc mặt trái hiện lên vô cùng rõ ràng trên người những tu sĩ ở trong nơi này.

Bọn họ quần áo tả tơi, trên mặt tràn đầy tiều tụy, rất nhiều người đã tiêu hao hết toàn bộ tu vi, giờ phút này vô cùng suy yếu, chỉ có thể chờ đợi tử vong ập đến.

Hết thảy cố gắng đều không bất cứ tác dụng gì, đối mặt với tấm da phàm trần của Xích Mẫu, coi như là Tứ điện chủ cũng đều không thể đối kháng chút xíu nào.

Bọn họ đã cố gắng hết sức, cũng đã toàn lực bộc phát tấn công mảnh da bao phủ chung quanh này, nhưng tất cả pháp thuật cùng thần thông đánh tới cũng đều như ném trâu vào biển vậy, không nhấc lên nổi nửa điểm gợn sóng.

Phàm tục đối mặt với Thần Linh, căn bản là không thể chống cự.

Bản dịch này chỉ đăng tại nền tảng bạch ngọc sách vip , vui lòng không sao chép.

Thả mắt nhìn đi, chung quanh không ngừng có mây máu lan tỏa, đại địa cũng đều bị dìm ngập, tựa như đã trở thành sông máu, mọi người chỉ có thể tận khả năng đứng ở nơi cao hơn, kéo dài hơi tàn.

Mà dị chất cũng càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí đã có không ít tu sĩ bắt đầu dị hoá, trong cơn thống khổ kêu rên, chiến hữu bên người chỉ có thể lặng lẽ kết thúc cho bọn họ, đây là cách duy nhất để cho họ có thể giảm bớt thống khổ.

Tứ điện chủ đắng chát nhìn qua hết thảy, nhắm hai mắt lại, cái loại cảm giác vùng vẫy nhưng không có bất cứ tác dụng gì này, khiến cho sự kiên định trong đáy lòng của lão cũng đều rơi xuống vực sâu.

Thánh Lạc đại sư đi theo phía sau lão cũng lộ ra sắc mặt trắng bệch, nhìn qua tu sĩ khắp bốn phía thống khổ, nghe vô số tiếng kêu rên của bọn họ, gã cũng bất lực.

Đan dược, căn bản cũng không đủ để mọi người sử dụng.

Chương 1586: Chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện (2)

Giờ phút này ở trong bọn họ, những người tùy tùng của Đan Cửu đại sư cũng đều hiện ra vẻ đắng chát, càng có cảm giác tín ngưỡng sắp tan vỡ.

Bọn họ… . . Cuối cùng không có tìm được Đan Cửu, mà bây giờ toàn bộ đại mạc đã trở thành biển máu, Khổ Sinh sơn mạch cũng sắp tan vỡ, từ ý nào đó mà nói, Đan Cửu mà bọn họ đi theo, hoặc là đã tử vong, hoặc chính là không có ở trong nơi đây.

“Hy vọng đại sư không có ở trong nơi này… .” Vị tùy tùng đứng đầu, cũng là vị nữ tử phóng khoáng kia, than nhẹ một tiếng.

Trong đám người, còn có một khu vực nhỏ, đám người Linh Nhi cùng Ninh Viêm đang đứng ở đó.

Đám cà con cùng với U Tinh, còn có cả Mặc Quy lão tổ đều ở bốn phía, mà tiệm thuốc… Sớm đã bị tấm da phàm trần kia thôn phệ.

“Hứa Thanh ca ca… Ngươi đang ở đâu…” Thân thể Linh Nhi có chút run rẩy và sắc mặt trắng bệch, nàng thì thào trong đáy lòng.

Ninh Viêm trầm mặc còn Ngô Kiếm Vu hoảng sợ, mỗi một lần màn trời nhúc nhích, đối với tất cả mọi người ở nơi này mà nói, đều là một lần tim đập nhanh.

Mà giờ khắc này bát phương nổ vang, tấm da phàm trần lột lần nữa co rút lại, những ngọn núi đá tan biến, hóa thành từng mảnh khu vực bị cắn nuốt, phạm vi tổng thể lại bị rút nhỏ hơn.

Nhưng phản kháng, cũng không bởi vì không có hiệu quả mà đình chỉ lại.

Tứ điện chủ bay ra oanh kích tới bầu trời, tu sĩ bên trong hễ là người còn có dư lực, cũng đều nghiến răng bay lên trên không, toàn lực ra tay.

Dù là không thể rung chuyển, nhưng ở thời điểm này bọn họ vẫn còn muốn đối kháng như trước.

Thậm chí một chút tu sĩ sắp dị hoá cũng không lựa chọn để cho chiến hữu kết thúc giúp mình, bọn họ cười thảm một tiếng, bay thẳng đến tấm da người trên bầu trời rồi tự bạo.

Âm thanh oanh oanh truyền ra, hiện ra tràng cảnh vô cùng vô cùng thê thảm.

Mà tấm da người vẫn đang tiếp tục co rút lại, mưa máu càng lớn hơn, che mất thêm càng nhiều phạm vi hơn nữa.

Về phần gió máu xám tro ngăn cản tấm da phàm trần của Xích Mẫu, cũng đã bị thôn phệ không còn thừa mấy, không truyền ra tiếng gió nức nở nghẹn ngào nữa, chỉ có thể rải rác thổi tới thổi đi, trong mảnh trời đất bị bao phủ này, chỉ có tiếng cắn nuốt đáng sợ đến từ tấm da Xích Mẫu không ngừng vang vọng.

Thời gian …đang trôi qua trong tuyệt vọng.

Phạm vi Khổ Sinh sơn mạch càng lúc càng nhỏ, vào lúc chỉ còn lại một thành khu vực, tấm da phàm trần đột nhiên nhúc nhích nhanh hơn, thậm chí trên trời màn cũng lần lượt xuất hiện từng cái miệng lớn, chảy ra càng nhiều nước bọt màu máu, cảm giác đói khát cũng trở nên mãnh liệt hơn.

Theo chúng nó cùng nhau xuất hiện, những người bên trong cũng càng tuyệt vọng thảm hơn.

“Sắp kết thúc.” Tứ điện chủ phun ra máu tươi, cười thảm một tiếng, lão nhìn qua tu sĩ dưới trướng bốn phía, chắp tay cúi đầu.

“Các đạo hữu, nếu như còn có đời sau… Ta vẫn sẽ đi con đường này như trước!”

“Thần Linh không phải là vĩnh hằng!”

Tứ điện chủ gầm nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra kiên định.

“Hy vọng từ xưa tới nay vẫn trường tồn!”

Tu sĩ còn sót lại nơi đây, từng người vùng vẫy phát ra tiếng hò hét cuối cùng của sinh mệnh, giống như muốn từ một câu nói đó hoàn toàn bạo phát một cỗ cố chấp cùng tiếc nuối trong kiếp này ra ngoài.

Âm thanh vang vọng truyền khắp bát phương, lúc này tấm da

Xích Mẫu chợt co rút lại, mắt thấy sẽ thôn phệ nốt một thành khu vực cuối cùng này vào.

Nhưng vào lúc này, dị biến đột nhiên xuất hiện!

Một đạo ánh sáng trống rỗng xuất hiện trong trời đất bị tấm da phàm trần của Xích Mẫu bao phủ!

Nó lập lòe mà không có bất kỳ dấu hiệu nào, đột nhiên hiện ra, đột nhiên bộc phát.

Đó là ánh sáng màu vàng, sau khi nó xuất hiện ở không trung, liền cấp tốc khuếch tán ra phía ngoài, trong chớp mắt tựu thật giống như hóa thành mặt trời, khiến tia sáng bao phủ toàn bộ khu vực nơi đây.

Sau khi mây máu đụng chạm cùng ánh sáng, liền nổ vang cuốn ngược lại.

Biển máu trên mặt đất trực tiếp sôi trào, như bị đuổi tản ra, không ngừng cuộn trào.

Mà tấm da phàm trần đang co rút cũng trong thời khắc này bị ngăn cản lại, ánh sáng vô hình này đã hóa thành sức chống đỡ hữu hình, khiến cho sự co rút của tấm da phải dừng lại.

Tâm thần của toàn bộ tu sĩ nơi đây chấn động, Tứ điện chủ theo bản năng nhìn qua, đám người Ninh Viêm cũng giống như thế, nhất là Linh Nhi, nàng lộ ra thần sắc phấn khởi, trực giác của nàng tự nói với mình, Hứa Thanh ca ca, sắp đến.

Dưới vạn chúng nhìn chăm chú, bên trong đạo ánh sáng này, thình lình xuất hiện một cánh cửa đồng xanh.

Cánh cửa này cực lớn, đội trời đạp đất, một khắc phủ xuống, từng trận chấn động ầm ầm khuếch tán từ bên trong như bài sơn đảo hải, ảnh hưởng đến bát phương.

Tấm da phàm trần của Xích Mẫu truyền ra tiếng gào thét, đại địa chấn động, biển máu bên ngoài cũng dấy lên sóng lớn.

Tâm thần của tất cả tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện đều chấn động, vị Điện hoàng kia càng là chợt quay đầu, không hề ngóng nhìn về nơi xa xăm chờ đợi thân ảnh Thế tử nữa, mà nhìn tới tấm da phàm trần, thần sắc biến đổi.

"Khí tức này!"

Cùng nhau biến hóa, còn có tất cả tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bên trong Khổ Sinh sơn mạch, vào thời khắc này nội tâm của bọn họ đều dâng lên vô tận gợn sóng, từng con mắt trợn to, cộng chấn đến từ thân thể cùng với linh hồn khiến cho bọn họ lập tức liền nhận ra cánh cửa đó.

"Đây là…"

"Cánh cửa của cung điện chí cao!"

"Cánh cửa đại điện cao nhất trong Nghịch Nguyệt Điện, thế mà lại xuất hiện ở nơi đây!"

"Nghịch Nguyệt Điện không phải đã bị phong ấn rồi sao?"

"Chẳng lẽ… . ."

Trong lúc tiếng hô hấp và âm thanh xôn xao, giọng nói kinh hô truyền khắp bát phương, cánh cửa thanh đồng cực lớn sừng sững trên không trung, cản trở tấm da phàm trần của Xích Mẫu co rút lại, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt… Nó, chậm rãi được mở từ trong ra ngoài!

Từng trận âm thanh lẩm bẩm như là Thần Linh vang vọng ra từ bên trong cánh cửa, quét ngang về bốn phía, trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Mà ánh mắt chúng sinh nơi đây, trong kích động cùng không cách nào tin, tất cả đều nhìn thấy… . . Từ trong cánh cửa lớn chậm rãi mở ra, trong vô tận tia sáng lập lòe, xuất hiện hai thân ảnh…

"Chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện!" Tứ điện chủ chỗ đó toàn thân chấn động, la lên thất thanh.

Giọng nói này như là thiên lôi, nổ vang trong tâm thần rất nhiều người ở chỗ này.

Giờ khắc này, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực cũng xuất hiện rung động lắc lư, một cỗ cảm giác khôi phục từ trên bùn đất, từ trên sơn mạch, từ trên vạn vật chúng sinh, oanh oanh bộc phát!

Chương 1587: Nhất tàng nhất thế giới (1)

Thời gian thấm thoát trôi qua, hồi tưởng lại trước kia.

Từ lúc Hứa Thanh cùng với một đoàn người đội trưởng bước lên mảnh đất bị chăn nuôi này đến giờ… Đã trôi qua được hai năm rồi.

Thời gian hai năm, đã xảy ra quá nhiều chuyện, đối với Hứa Thanh mà nói là như thế, đối với mảnh đại vực này thì càng là như vậy.

Có rất ít người có thể dự liệu được, người tu sĩ Nguyên Anh lên bờ hai năm trước, lại sẽ nhấc lên một trận phong bạo tuyệt luân ở trong mảnh Tế Nguyệt đại vực này.

Mà trên thực tế, lần đầu tiên cơn phong bạo ấy hình thành, chính là ở trên Thiên Hỏa Hải.

Trong cơn phong bạo đó, hai quốc gia dị tộc bên Thiên Hỏa Hải sụp đổ, sau đó cơn phong bạo này liền quét ngang phía bắc, những nơi đi qua là bầu trời đại địa đều kịch biến, tiếp theo là sự kiện Tế Vũ cho giấc mộng của thần bên Thiên Ngưu sơn mạch, rồi chuyện ở Khổ Sinh đại mạc chấn động bát phương.

Trong lúc này còn làm Đan Cửu vang danh Nghịch Nguyệt Điện, một màn Trảm Thần Đài càng là đốt lên những đóm lửa như sao.

Cuối cùng, cũng là ngay vào lúc này, trải qua hai năm chuẩn bị cùng cố gắng, trận phong bạo đã tích xúc đó, liền từ bên trong cánh cửa của cung điện chí cao Nghịch Nguyệt Điện thổi ra.

Bộc phát toàn diện.

Trong một cái chớp mắt này, thiên địa Tế Nguyệt đại vực biến sắc, sông núi chấn động, biển lớn cuộn trào, gió giục mây vần.

Cảm giác khôi phục bốc lên từ trong lòng vạn vật chúng sinh.

Cánh cửa này vừa mở ra ở giữa thiên địa, cũng mở ra ở trong lòng chúng sinh.

Tương tự cùng với nguyên lý cảnh tượng Trảm Thần Đài hiện ra ảnh hưởng tới tất cả mọi người hôm ấy, giờ khắc này, cánh cửa cung điện cao nhất của Nghịch Nguyệt Điện cũng đồng dạng lơ lửng hiện ra ở trong đầu chúng sinh.

Một khắc mở ra, bên trong tràn ra vô tận ánh sáng, chiếu rọi trong lòng từng sinh mệnh, xua tán tuyệt vọng, xuyên thấu hư vô, để cho hy vọng trong lòng bọn họ khôi phục, để cho những đóm lửa như sao lại tiếp tục đốt lên.

Phía đông, ngoài Thiên Hỏa Hải.

Nhân tộc năm đó Hứa Thanh trợ giúp chiếm cứ Thánh thành ở đây, bây giờ đã hóa thành phế tích, mà trong một chỗ địa quật tồn tại bên dưới phế tích này, Đoan Mộc Tàng cùng với con dân còn sót lại đang trốn trong đó.

Toàn bộ địa quật hoàn toàn yên tĩnh, bị cảm giác chết lặng cùng tuyệt vọng bao phủ, Đoan Mộc Tàng càng là hấp hối nằm ở nơi đấy chờ đợi tử vong phủ xuống, khí tức nguyền rủa trên người của lão vô cùng nồng đậm, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được vô số chỗ hư thối.

Nhưng vào lúc này lão chợt mở cặp mắt ra, thần sắc của tất cả mọi người bên trong địa quật cũng đều đại biến, càng có tiếng kinh hô vang vọng, bọn họ… . . Đều thấy được cảnh tượng trong đầu!

Đoan Mộc Tàng hô hấp dồn dập, lão vốn là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, cho nên cánh cửa thanh đồng vừa xuất hiện, lão liền lập tức sẽ hiểu rõ ý nghĩa của nó, cái này vốn đã khiến cho lão vô cùng chấn động, mà còn một điều làm cho lão càng không cách nào tin, đó là sau khi cánh cửa hiện ra trong đầu, lộ ra hai thân ảnh trong đó.

Một người trong đó cho lão cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Hứa Thanh!”

Cùng lúc đó ở phía bắc Tế Nguyệt đại vực, phía trên sông băng vô tận, một tòa đại trận mênh mông đang bao phủ nơi đây với phạm vi cực lớn.

Trận này có tác dụng chủ yếu là phong bế và vây khốn, ngoài trận pháp là vô số tu sĩ Hồng Nguyệt vờn quanh, bọn họ đang gia cố trận pháp, phong tỏa hết thảy.

Mà bên trong trận pháp… . . Thình lình có vài chục vạn quân phản kháng, người cầm đầu có thân phận tương tự cùng Tứ điện chủ, là Tam điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện!

Sau khi Nhất điện chủ cùng Ngũ điện chủ phản bội, đại quân Tế Nguyệt đại vực vẫn luôn kiên trì phản kháng, ngoại trừ Khổ Sinh sơn mạch thì chỗ trọng điểm còn lại chính là nơi đây.

Hơn mười vạn quân phản kháng chỗ này dĩ nhiên đã tới tình cảnh dầu hết đèn tắt, mà Nghịch Nguyệt Điện bị phong bế càng làm cho bọn họ không cách nào liên hệ cùng với ngoại giới và mất cả đường lui, chỉ có thể bị vây vây ở chỗ này, đợi ngôi sao Hồng Nguyệt đến, chờ sự tử vong giáng lâm.

Bọn họ nguyên bản đã sắp mất đi ý chí chiến đấu, cảm giác mỏi mệt đã vượt qua ý niệm muốn sống, cho đến giờ khắc này theo cảnh tượng xuất hiện trong đầu, hơn mười vạn quân phản kháng nơi đây, trong lòng toàn bộ tựa như sấm sét nổ vang, phát ra tiếng xôn xao.

Tam điện chủ là một vị nam tử trung niên, y chợt đứng lên hô hấp dồn dập, la thất thanh.

“Cánh cửa chí cao Nghịch Nguyệt Điện!!”

Một màn đồng dạng cũng đang xuất hiện ở vùng phía tây cùng phía nam Tế Nguyệt đại vực, còn có rất nhiều khu vực khác nữa.

Vô số tu sĩ phản kháng hoặc là nấp kín, hoặc là bị đánh tan, giờ khắc này tâm thần đều dấy lên sóng lớn ngập trời.

Số lượng của bọn họ rất nhiều, đã vượt hơn đại quân phản kháng hội tụ tới Khổ Sinh sơn mạch cùng với trên sông băng.

Dẫu sao Tế Nguyệt đại vực quá lớn, vả lại đối với những tu sĩ bỏ chạy và ẩn núp tứ tán này, xuất phát từ cân nhắc tới tế phẩm, Hồng Nguyệt Thần Điện cũng không có truy sát bọn họ.

Những tu sĩ này có đủ các tộc, trong đó còn có một chút tu sĩ một đoàn người Hứa Thanh từng gặp được, ví dụ như là vị nữ tử Vân Hà Tử đã tán thưởng Ngô Kiếm Vu.

Nhưng bất kể là những người dù phải hay không phải tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, thì trong một cái chớp mắt này tâm thần đều nổ vang.

Bởi vì, đây là tận sâu bên trong kỷ nguyên hiện tại, lần đầu tiên cung điện chí cao của Nghịch Nguyệt Điện được mở ra!

Nhất là ở thời khắc mấu chốt nhất này, cánh cửa đó mở ra, giống như là ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây đen nhánh, như là quang minh phủ xuống nơi tràn ngập bóng tối!

Nghiêng trời lệch đất.

Giờ phút này bên phía Khổ Sinh sơn mạch, bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu, khắp nơi tràn ngập tia sáng rực rỡ, lập lòe khắp bát phương, tâm thần của toàn bộ tu sĩ nơi đây đều bị lay động, nhất là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, càng theo bản năng quỳ bái xuống.

Coi như là Tứ điện chủ cũng đều hô hấp dồn dập, nhìn qua cánh cửa thanh đồng, nội tâm dâng lên gợn sóng vạn trượng.

Nhưng mà còn có người còn khiếp sợ hơn so với bọn họ, đó là Ninh Viêm cùng với Ngô Kiếm Vu, còn có Lý Hữu Phỉ và Mặc Quy lão tổ, bọn họ nhìn qua hai thân ảnh xuất hiện trong cánh cửa thanh đồng, có chút thất thần.

Về phần U Tinh thì là nhíu mày, ánh mắt nhìn Nhị Ngưu mang theo vẻ chán ghét, trong khoảng thời gian này ả không phát hiện ra đối phương, tâm tình một mực rất bình tĩnh, giờ phút này liền nổi lên khó chịu, vô cùng chướng mắt.

Mà để cho ả càng khó chịu hơn, là trong cánh cửa thanh đồng truyền tới thanh âm của Nhị Ngưu.

“Ha ha, bản Điện chủ coi như tới kịp thời.”

Chương 1588: Nhất tàng nhất thế giới (2)

Giờ phút này cánh cửa thanh đồng trên bầu trời đã hoàn toàn mở ra, bên trong tia sáng này, Hứa Thanh cùng với đội trưởng cất bước, mà một cái chớp mắt bọn họ đi ra, trong lúc lời nói của đội trưởng vừa mới vang vọng, thần sắc của Hứa Thanh lại khẽ động.

Hắn cảm nhận được một cỗ gia trì.

Gia trì này đến từ Nghịch Nguyệt Điện, đồng thời càng có một đạo lực lượng kinh người đang tràn ra từ tối tăm trong Nghịch Nguyệt Điện, từ lúc đẩy ra cánh cửa đã tràn vào trong cơ thể của mình, bồi dưỡng toàn thân.

Cỗ lực lượng này cực kỳ dồi dào, hình như tích lũy trong vô tận năm tháng, bên trong còn mang theo lực lượng tín niệm, có đủ nhân quả.

Trong khoảnh khắc, Hứa Thanh như có chỗ hiểu ra.

Đây là chuyển dưỡng Nghịch Nguyệt Điện truyền tới, là một lần quán công bồi pháp đối với việc trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện!

Có thể tiếp nhận, cũng có thể cự tuyệt.

Nhưng nếu tiếp nhận, sẽ phải gánh vác nhân quả đến từ Nghịch Nguyệt Điện, gánh vác sứ mạng đó, gánh vác trách nhiệm của cả Tế Nguyệt đại vực.

Sau khi cảm thụ những thứ này, bước chân của Hứa Thanh dừng lại, đội trưởng bên đó cũng là trong thời gian ngắn có chỗ phát hiện, trong mắt lộ ra kỳ mang và bước chân tương tự ngừng lại.

Hai người nhìn nhau một cái.

“Nhận hay không?” Trong mắt đội trưởng lộ ra tinh mang.

“Nhận!” Hứa Thanh gật đầu.

Đội trưởng cười to, thời khắc này cùng với Hứa Thanh gánh vác phần đại nhân quả đó.

Nháy mắt khi ý niệm thông suốt, luồng lực lượng chuyển dưỡng này lập tức tràn vào trong cơ thể hai người.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, trong cơ thể lập tức nóng lên, lực lượng chuyển dưỡng tích lũy vô tận năm tháng đến từ Nghịch Nguyệt Điện trực tiếp tràn vào bên trong Nguyên Anh Kim Ô của hắn.

Trong thời gian ngắn tiếp sau, Kim Ô huyễn hóa ra ngoài, truyền ra tiếng kêu to rõ, từng cái đuôi phía sau nó tăng vọt, cuối cùng đạt đến 1000 cái, trực tiếp đột phá từ tứ kiếp tăng đến ngũ kiếp đỉnh phong, trở thành Nguyên Anh đại viên mãn.

Trường thương màu đen biến ảo ở bên trong lộ ra khí tức kinh khủng, mang theo lực lượng diệt thế, giống như là mặt trời hừng hực, đốt cháy hết thảy.

Khí tức tổng thể của Hứa Thanh bỗng nhiên tăng lên, càng lúc càng mạnh.

Mà hắn đột phá vẫn không kết thúc, trong nháy mắt tiếp theo Quỷ Đế Sơn của hắn xuất hiện, núi này cực lớn, có độ cao ngàn trượng, sừng sững giữa hư vô và hai mắt mở ra, tràn ra chấn động Nguyên Anh đại viên mãn, càng có cảm giác đại địa trầm trọng, không gì sánh kịp.

Tiếp theo là nhà tù 132 khu Đinh, vào thời khắc này dưới lực lượng chuyển dưỡng của Nghịch Nguyệt Điện, tương tự cũng đột phá, lực lượng phong ấn trong đó cực kỳ kinh khủng, ý cảnh quên lãng càng thêm rõ ràng, đồng thời phạm nhân bên trong nhà tù 132 khu Đinh cũng xuất hiện biến hóa.

Có thể nói chúng nó là sinh linh duy nhất trong toàn bộ Nguyên Anh của Hứa Thanh, có được đầy đủ sinh mệnh.

Chiến lực của Hứa Thanh, đang bốc lên kịch liệt.

Tiếp theo có một tiếng gầm thét truyền ra, Thương Long từ trong cơ thể Hứa Thanh xông ra, bay trong không trung, lượn cùng Kim Ô, Thiên Đạo chấn động khiến cho bát phương lay động.

Nó cũng đột phá tương tự, quy luật pháp tắc biến ảo bên ngoài thân thể.

Đến lúc này, lực lượng chuyển dưỡng tích lũy vô số năm tháng vẫn còn vô cùng dồi dào như trước, bộc phát trong cơ thể Hứa

Thanh, dù là Nguyên Anh Độc Cấm cũng có thể bồi dưỡng.

Cho nên hai mắt Hứa Thanh rất nhanh liền đen nhánh, lực lượng Nguyên Anh Độc Cấm khuếch tán, đột phá tứ kiếp bước vào ngũ kiếp đại viên mãn, đã thành một mảnh màn đen bao phủ trên đỉnh đầu Hứa Thanh, lan tràn ra ngoài như là bầu trời.

Triêu Hà Quang biến thành Nguyên Anh theo sát ngay phía sau, kỳ biến vạn hóa vô tận, giống như vạn vật vạn pháp đều lập tức lưu chuyển.

Còn có một dòng sông thời gian hư ảo vờn ở bốn phía chung quanh Hứa Thanh, riêng phần mình đột phá.

Mà cũng ngay trong một cái chớp mắt đó, mệnh đăng Nhật Quỹ của Hứa Thanh cũng xuất hiện, quỹ châm ở bên trên chuyển động gia trì vì nó, khí tức đại viên mãn bốc lên kinh thiên động địa.

Cuối cùng là Tử Nguyệt hóa thành biển máu, Hồng Nguyệt lên xuống tạo hiệu ứng thủy triều bên trong càng lúc càng chân thật.

Tất cả những thứ này khiến cho khí tức Hứa Thanh tăng vọt, đạt đến một cái trình độ kinh người, phối hợp Nghịch Nguyệt Điện gia trì, lại để cho mọi người nơi đây có một loại cảm giác không thể nhìn thẳng.

Càng thêm kinh khủng là, sau lưng Hứa Thanh lại dần dần xuất hiện hư ảnh một tòa Bí Tàng hư ảo!

Mà tòa bí tàng này cũng là chỗ hấp thu lực lượng chuyển dương nhiều nhất, như một cái vòng xoáy thật lớn, đang ầm ầm chuyển động.

Khí tức tràn ra trong đó siêu việt toàn bộ, kinh khủng tột cùng, mặc dù nó còn mơ hồ, nhưng mà bố cục nội bộ đủ để cho thế nhân biến đổi sắc mặt, có thể nói là tuyệt thế.

Trong đó Kim Ô trên trời làm mặt trời, Tử Nguyệt bốc lên làm trăng.

Độc Cấm hóa thành mây mù trên màn trời, Quỷ Đế Sơn hình thành đại địa.

Dòng sông thời gian hóa thành nước, Thiên Đạo Thương Long phun ra nuốt vào pháp tắc.

Triêu Hà Quang lập lòe hình bóng vạn vật, nhà tù 132 khu Đinh hóa thành chúng sinh.

Càng có Nhật Quỹ chuyển động, khiến cho hết thảy mọi thứ bên trong tòa bí tàng này lưu vận, xuất hiện nhật nguyệt luân chuyển, phong vân biến hóa, thế sự xoay vần!

Gần như khai thiên tích địa.

Mặc dù hết thảy vẫn là hư ảo, nhưng bố cục của tòa Bí Tàng này quá kinh khủng, dường như một thế giới.

Đây, chính là tòa Bí Tàng đầu tiên Hứa Thanh chuẩn bị vì chính mình, cũng là Bí Tàng bổn mạng của hắn!

Tuy bây giờ chỉ là hình thức mơ hồ ban đầu, nhưng có thể tưởng tượng nếu như ngưng hóa thành công, nhất định sẽ rung chuyển vạn tộc.

Mà Bí Tàng như thế, chất dinh dưỡng cần thiết để bồi đắp vào đó, tự nhiên sẽ là một mức độ cực kỳ kinh hoàng.

Cùng nhau bộc phát không chỉ là Hứa Thanh, còn có đội trưởng, chuyển dưỡng trên người của y cũng rõ ràng tương tự Hứa Thanh. Mượn nhờ lực lượng của Nghịch Nguyệt Điện, đội trưởng cười to xé rách hai đạo phong ấn, khí tức trực tiếp tăng lên đến Nguyên Anh đại viên mãn.

Thậm chí đạo phong ấn thứ ba cũng bị đội trưởng xé mở một nửa, chấn động Linh Tàng mơ hồ bộc phát ở trên người y.

Đến lúc này, chuyển dưỡng kết thúc!

Cũng không phải là Nghịch Nguyệt Điện tích lũy chưa đủ, mà nội tình hai người quá sâu, chất dinh dưỡng cần thiết để tới hạn là vượt xa người thường, lại không phải chỉ có một loại, cho nên Bí Tàng của Hứa Thanh khó có thể hình thành ngay lúc này, còn phong ấn của đội trưởng cũng không cách nào tiếp tục cởi bỏ.

Bọn họ cần thêm lực lượng khác biệt, cho nên bây giờ hấp thu lực lượng Nghịch Nguyệt Điện quá nhiều cũng vô ích.

Ngay sau đó, dưới vạn chúng nhìn chăm chú, một mảnh kiếp vân hình thành ở bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu, sấm sét ầm ầm, trực tiếp triệt vang bát phương.

Thậm chí màn trời ở bên ngoài cũng tương tự như vậy, xuất hiện từng mảng lớn kiếp vân.

Một đạo mệnh kiếp cuối cùng của cảnh giới Nguyên Anh đã xuất hiện.

Một khi vượt qua, Hứa Thanh sẽ hoàn toàn đứng vững ở cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn, càng bởi vì Bí Tàng hư ảo xuất hiện, hắn sẽ vượt qua giai đoạn dưỡng đạo này, trực tiếp bước vào cảnh giới một tòa Linh Tàng!

Chương 1589: Nghi thức thành Thần (1)

Bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Tận cuối cùng trong tầm mắt của hắn, bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu đã hình thành kiếp vân, phạm vi mảnh kiếp vân này không lớn, tuy có sấm sét nhưng cũng không phải là kinh người, mà thông qua cảm ứng từ trong tối tăm, Hứa Thanh có thể cảm giác được, giờ phút này ở bên ngoài cũng có kiếp vân càng lớn hơn xuất hiện.

Mà kiếp vân xuất hiện ở bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu này, giống như là loại do tu vi bản thân Hứa Thanh thu hút, là hình chiếu hư ảo của kiếp vân bên ngoài.

Đội trưởng ở một bên, lộ ra thần sắc kỳ dị.

“Tiểu sư đệ, ta sống nhiều kiếp như vậy rồi, lần đầu tiên gặp phải loại tình huống thế này.”

“Ngươi đang ở bên trong phàm xác của Xích Mẫu, như vậy thì mệnh kiếp phán định người độ kiếp là ngươi, hay là phàm xác của Xích Mẫu?”

“Nếu như là phàm xác của Xích Mẫu, như vậy kiếp nạn phủ xuống nhất định cực kỳ kinh khủng, nhưng phàm xác của Xích Mẫu cũng tương tự rất khủng bố.”

“Nếu như là ngươi, như vậy kiếp nạn phủ xuống, dưới phàm xác của Xích Mẫu ngăn cản, ngươi sẽ lông tóc không tổn hao gì, vô kiếp vô tai, phàm xác của Xích Mẫu sẽ bị động độ kiếp thay ngươi!”

“Thật thú vị, ta chưa bao giờ nhìn thấy việc giống như thế này, mà phàm xác của Thần Linh lột ra cũng cực kỳ hiếm thấy, nhất là này cỗ phàm xác này bản thân không có ý thức, chỉ có bản năng.”

Trong mắt Hứa Thanh cũng lộ ra tinh mang, như có điều suy nghĩ.

Giờ phút này màn trời bên ngoài bốc lên mây mù, dù là màn trời đỏ thẫm cũng không cách nào hoàn toàn ngăn cản pháp tắc Thiên Đạo, cho nên rất nhanh mây đen liền áp đỉnh, lan tràn phía trên biển máu.

Tầng mây va chạm, vang vọng cuồn cuộn thiên lôi, mỗi một tiếng đều đinh tai nhức óc, rung chuyển bát phương, nhưng lôi kiếp lại không có lập tức phủ xuống, mà giống như đang phán định.

Sau một lúc lâu, phán định của mệnh kiếp đã có đáp án.

Trong thời gian ngắn, kiếp vân trên bầu trời bộc phát, trong âm thanh ầm ầm, một đạo thiên lôi lập lòe từ trong, hóa thành một con lôi long, bay thẳng đến tấm da phàm xác của Xích Mẫu phía dưới.

Âm thanh vang vọng, tia chớp tan vỡ trên tấm da phàm trần của Xích Mẫu, hóa thành vô số điện quang hình cung tản ra tứ tán, còn tấm da phàm trần của Xích Mẫu lông tóc không tổn hao gì.

Cho dù thiên kiếp vẫn đánh xuống như trước, sấm sét liên tục một đạo lại tiếp một đạo.

Nhưng kết cục vẫn không có gì thay đổi như cũ.

Đây là mệnh kiếp thứ năm của Hứa Thanh, không phải là phàm xác của Xích Mẫu!

Mệnh kiếp của Hứa Thanh bởi vì một loạt nguyên do, khác biệt cùng người bên ngoài, lần đầu tiên là vận khí Phong Hải Quận tản ra, lần thứ hai là pháp tắc giao thoa đầy trời mà giáng, lần thứ ba là Thế tử lấy đại mạc làm thế thân, giáng xuống kiếp nạn vô tận.

Lần thứ tư càng đáng sợ, bộc phát với Trảm Thần Đài.

Một lần kinh người hơn so với một lần.

Nhưng so sánh cùng những lần phía trước, lần thứ năm này… Cũng có một chút khác biệt.

Lần này không có Thế tử trợ giúp, mệnh kiếp không có cách nào phán định Hứa Thanh cùng đại mạc dung hợp một chỗ như lần thứ ba, từ đó phủ xuống kiếp nạn kinh khủng.

Mà bây giờ Hứa Thanh cũng không còn cảm ngộ ra Trảm Thần Đài như lần trước, cho nên không khiến cho mệnh kiếp càng thêm đáng sợ.

Theo phán định của lần này, hắn là trốn ở bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu, chứ không phải là nhất thể.

Mà chút lôi kiếp như thế, muốn rung chuyển tấm da phàm trần của Xích Mẫu là hoàn toàn không thể nào.

Dù là xuất hiện chín mươi chín đạo lôi kiếp, toàn bộ ầm ầm đánh vào trên tấm da ấy cũng là như vậy, chưa được tính là gảy ngứa nữa.

Phàm xác của Xích Mẫu lóng lánh điện quang rực rỡ, mà phía dưới tầng tia sáng đó, lớp biểu bì phàm xác của Xích Mẫu lại không có một chút tàn phá.

Mệnh kiếp rất nhanh liền kết thúc, bầu trời tản mác lộ ra hào quang chiếu rọi, đây là ánh sáng thiên mệnh, đại biểu Hứa Thanh đã hoàn thành mệnh kiếp.

Hết thảy, đều cực kỳ thuận lợi.

Nhưng bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu, Hứa Thanh lại nhíu lông mày lại, thần sắc lộ ra ngưng trọng.

Đội trưởng một bên cũng lộ ra quang mang âm u chớp động, gắt gao nhìn chằm chằm tấm da phàm trần của Xích Mẫu phía trên.

“Có điểm gì đó là lạ!”

Hoàn toàn chính xác không bình thường, rõ ràng thiên kiếp bên ngoài đã kết thúc, thiên mệnh cũng theo hào quang hạ xuống, nhưng ở bên trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu, kiếp vân mỏng manh huyễn hóa ra lúc trước lại vẫn chưa tản đi.

Mà Hứa Thanh cũng không cảm thụ trên người mình xuất hiện cảm giác tu vi bành trướng giống như sau khi phá kiếp lúc trước.

Giống như là hắn còn chưa có độ kiếp.

Nhưng thực tế, thiên kiếp lúc trước hoàn toàn chính xác đã phủ xuống.

“Bị tấm da phàm trần của Xích Mẫu ăn mất rồi!” Đội trưởng bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí mang theo ngạc nhiên.

“Tiểu sư đệ, việc này không đúng, có tồn tại quỷ dị, chúng ta trước tiên quay về trong cánh cửa đi!”

“Đã chậm… . .” Hứa Thanh khàn khàn mở miệng, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, hắn cảm nhận được mình đã bị khóa chặt, bất kể đi đâu đều không thể ngăn cản.”

Cái loại khóa chặt này, khiến cho Hứa Thanh có một loại cảm giác như bị Thần Linh nhìn chăm chú, giờ phút này thân thể đều rung động lắc lư, Độc Cấm bốc lên, Tử Nguyệt thần nguyên bộc phát, ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh cũng đang run rẩy.

“Hết thảy lực lượng liên quan tới Thần Linh trong cơ thể ta đều đã bị khóa định!”

Hầu như ngay khi lời nói của hắn truyền ra, tấm da phàm trần của Xích Mẫu bao phủ Khổ Sinh sơn mạch bỗng nhiên nhúc nhích, tấm da biến thành màn trời cuộn trào, kiếp vân lúc trước cũng theo đó bộc phát.

Càng có thần uy từ màn trời hạ xuống, dung nhập kiếp vân, dưới thần uy này, kiếp vân đó trực tiếp nổ tung, trong lúc tan vỡ văng về bát phương, một tấm bia đá màu vàng cực lớn trống rỗng xuất hiện từ trong kiếp vân vỡ vụn.

Tấm bia đá này lớn tới 100 trượng, ầm ầm hạ xuống phía Hứa Thanh.

Theo nó phủ xuống, khí tức Thần Linh dựng lên ngập trời, chúng sinh dưới đại địa đều hoảng sợ, tâm thần nổ vang.

Chương 1590: Nghi thức thành Thần (2)

Sắc mặt Hứa Thanh biến hóa, đôi mắt đội trưởng trợn to, sắc mặt vô cùng chấn động.

“Đây là Thần Bia, ở trên lấy thần huyết lưu danh, trải qua ngũ hành đến lúc chết, lại nhen nhóm Thần Hỏa, đặt Thần Bia để vào trong cơ thể Cổ Thần, liền có thể cướp đoạt thần cách, hình thành vị cách Thần Linh của bản thân!”

“Đây là một loại nghi thức Thần Kiếp, tên là Vãng Sinh Táng Thần!”

Đội trưởng hô hấp dồn dập, lấy kiến thức của y, lập tức nói thẳng ra bản chất.

“Không đúng, uy lực không giống nhau, nhỏ hơn rất nhiều.”

“Ta biết rồi, đây là bản năng từ phàm xác của Xích Mẫu!”

“Lúc Xích Mẫu còn chưa phải là Thần Linh, chấp niệm chính là thành Thần, vì bảo đảm thành công, nhất định đã mô phỏng diễn luyện nghi thức này rất nhiều lần.”

“Vì vậy chấp niệm ấy đã hòa hợp thật sâu vào trong cỗ phàm xác này, mà sau khi bị chém, mặc dù Xích Mẫu nhen nhóm Thần Hỏa ở Hoàng Thiên thành Thần, nhưng chấp niệm của cỗ phàm xác này vẫn còn tồn tại.”

“Nếu như đổi thành những người khác độ kiếp ở bên trong sẽ không như thế, nhưng ngươi thì không giống!”

“Ngươi có lực lượng Tử Nguyệt, đồng nguyên cùng với Xích Mẫu, lại còn đang ở bên trong phàm xác… Cho nên khi ngươi thu hút mệnh kiếp tới, liền khiến cho cỗ phàm xác này theo bản năng diễn luyện nghi thức Thần Kiếp!”

“Đây là cơ hội, mặc dù không phải Thần Kiếp chân chính, không có trình tự nhen nhóm Thần Hỏa, nhưng đối với ngươi mà nói, đây là tạo hóa bất ngờ!”

“Tiểu sư đệ, đây mới là đệ ngũ kiếp của ngươi!”

Trong lúc đội trưởng nói, tấm bia đá màu vàng đã ầm ầm bay đến, rơi tới trước mặt Hứa Thanh, kim quang bộc phát hóa thành biển ánh sáng, chiếu rọi hết thảy.

“Bất kể là tạo hóa gì, cái kiếp này, nhất định phải độ.”

Hứa Thanh nhìn tấm bia đá, trong mắt lộ ra quyết đoán.

Phàm xác của Xích Mẫu đã nuốt mất mệnh kiếp của hắn, giờ phút này bản thân hắn tu vi nửa vời, không phải là nguyên vẹn, kể từ đó mặc kệ tạo hóa như thế nào, kiếp nạn này hắn nhất định phải độ!

“Kiếp nạn này rất đặc thù, tiểu sư đệ, ngươi nghe ta chỉ huy, bước đầu tiên, dùng thần huyết bản thân ngươi, viết tên lên trên tấm bia đá!”

Đội trưởng ngưng trọng, nhanh chóng mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, dưới ánh mắt chấn động của chúng sinh trong nơi này, thân thể của hắn nhoáng một cái, đi thẳng đến tấm bia đá, giơ tay phải lên đến phụ cận, rất nhiều máu tươi tùy theo bay ra.

Lấy bàn tay làm bút, lấy máu làm mực, bỗng nhiên vẽ một cái trên tấm bia đá 100 trượng, viết ra nét thứ nhất trong tên của mình.

Một chữ hạ xuống, tấm bia đá nổ vang, thân thể Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, máu tươi trong cơ thể không bị khống chế mà dũng mãnh lao tới, hắn hô hấp dồn dập, vận hành tu vi tiếp tục viết.

Sau ba nét, toàn thân Hứa Thanh chấn động, hắn cảm giác sinh mệnh của mình đang tàn lụi, một cỗ cảm giác suy yếu lan tràn khắp toàn thân, càng có rất nhiều giọt nước lăng không hiện ra ở trên người, bao phủ toàn thân, không ngừng chảy xuôi.

Giọt nước kia mang theo tanh tưởi, như là nước từ thi thể, mà Hứa Thanh… Đang hòa tan.

“Đây là ngũ hành kiếp, tiểu sư đệ, nhớ kỹ không thể bị lạc mất chính mình, bước ra ngoài!” Đội trưởng lo lắng mở miệng.

Hứa Thanh vừa muốn đáp lại, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân thể của hắn trực tiếp ngã xuống, đã trở thành một cỗ thi thể toàn thân ướt sũng, hư thối cực kỳ nghiêm trọng, ngay cả bộ dáng cũng đều không thể thấy rõ.

Chỉ có nước thi thể không ngừng chảy ra, trôi lơ lửng trên không trung, bảo lưu lại bộ dạng khi còn sống của Hứa Thanh bên trong cái bóng trên mặt nước.

Đây là ngũ hành chìm thi.

“Tiểu sư đệ, từ chết hướng sinh, đi ra ngoài!” Đội trưởng trầm thấp mở miệng.

Thần sắc của mọi người dưới vùng đất đều xuất hiện biến hóa, Linh Nhi càng là lo lắng vô cùng, nhưng bọn họ không cách nào tương trợ, hết thảy thứ này cần Hứa Thanh tự dựa vào chính mình.

Cũng may không lâu sau, Hứa Thanh trong cái bóng mở mắt ra, đầu tiên là mờ mịt, sau đó liền rõ ràng.

Bên trong cảm giác của hắn, thời gian tựa như đã trôi qua vô tận năm tháng, mình cũng đã trải qua đời đời kiếp kiếp vô số lần chết chìm, mà quá trình tử vong vô cùng chân thật, hắn lần lượt vùng vẫy, làm cho ý thức của mình không tiêu tan, rốt cuộc đã thức tỉnh lại.

Một lát sau Hứa Thanh đứng lên, lại từ trong cái bóng trên mặt nước, từng bước một đi ra, cho đến khi rời khỏi mặt nước, mà một bên là thi hài của hắn.

Đứng dưới tấm bia đá, Hứa Thanh nhìn tấm da phàm trần của Xích Mẫu trên màn trời, lại nhìn thi hài của chính mình, bỗng nhiên có một loại nhận thức.

“Đây là phàm xác của ta lột ra? Cái nghi thức này, có thể làm cho người ta lột xác phàm trần?”

Trầm mặc một lát, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, giơ tay lên, tiếp tục viết tên lên tấm bia đá.

Nét thứ tư, thứ năm, thứ sáu.

Nháy mắt khi nét bút thứ sáu hạ xuống, Hứa Thanh phun ra máu tươi, trên bụng của hắn trống rỗng xuất hiện một vết thương, tựa như có một đôi tay vô hình cứng rắn cắt qua.

Lộ ra ổ bụng.

Lục phủ ngũ tạng bên trong đang tan biến, thật giống như bị lấy hết, rất nhanh toàn bộ không thấy, theo đó mà đến là cơn đau đớn cực lớn, khiến cho thân thể Hứa Thanh run rẩy, cần phải ngồi xuống cong eo lên, như là đang cúng bái.

Đây là ngũ hành bào thi.

Nhưng rất nhanh, một đạo hư ảnh xuất hiện từ bên trên bào thi rồi đi ra, lại hóa thành Hứa Thanh, đồng dạng với hắn đã trải qua vô số lần tử vong như vậy, giờ phút này ý thức có chút mơ hồ, nhưng vẫn run rẩy giơ tay lên như trước, tiếp tục viết.

Nét thứ bảy, thứ tám, thứ chín…

Một sợi dây leo màu đỏ trống rỗng xuất hiện, quấn quanh trên cổ Hứa Thanh, tiến tới lượn lờ toàn thân, trên những sợi dây leo này đều là gai sắc, đâm thật sâu vào trong thân thể Hứa Thanh.

Dần dần tăng sức, thời gian dần qua liền xiết chặt cho đến khi Hứa Thanh ngã xuống, không nhúc nhích.

Đây là ngũ hành ải thi.

Theo ải thi cúi đầu, sau một lúc lâu ở trên xuất hiện hình ảnh trùng lặp, giống như là hồn phách Hứa Thanh bước ra, rời khỏi thân hình tử vong, đứng trước tấm bia đá.

Thần sắc Hứa Thanh lần nữa mờ mịt, hồi lâu sau hắn quay đầu nhìn chìm thi, bào thi cùng ải thi một bên.

Hắn nhớ kỹ năm đó ở chỗ sâu dưới Quỷ Động của Thái Sơ Ly U Trụ, có một tòa lầu các treo giữa không trung.

Trong lầu có nữ tử ca hát, mà năm góc của lầu các phân biệt có năm bộ thi hài khoanh chân ngồi.

“Nguyên lai, nàng ấy đang trấn áp Thần Linh, đồng thời cũng đang thử nghiệm thành Thần… “

Chương 1591: Phía trên Tử Nguyệt (1)

Giờ phút này trạng thái của Hứa Thanh không được tốt cho lắm, hắn không biết trạng thái thân thể của mình bây giờ là dạng thân thể hư ảo nào đó, hay là linh hồn ly thể.

Ba lần tử vong trước đó khiến cho hắn tựa như đã trải qua vô số luân hồi.

Giờ phút này suy nghĩ có chút trở ngại, rất nhiều ký ức đều lâm vào mơ hồ, duy chỉ có căn lầu các cùng với nghi thức ở dưới Thái Sơ Ly U Trụ năm đó là đặc biệt rõ ràng.

Trong lúc mơ hồ, âm thanh hát hí khúc kia dường như lại vang vọng bên tai.

"Kiếp trước không đến, vãng sinh thường tại, cắt tương tư họa trần ai… . ."

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên tấm bia đá trước mặt, hắn bỗng nhiên hiểu được tên của nghi thức mà đại sư huynh nói này.

Vãng sinh tàng thần.

Đây là nghi thức thành Thần, nhưng không phải là duy nhất.

Đây là lựa chọn của Xích Mẫu, cũng là lựa chọn của nữ tử trong Quỷ Động, mà người sau hiển nhiên đã tiến hành cái nghi thức này thật lâu.

"Thần Linh ngủ say trong Quỷ Động chính là mục tiêu cướp đoạt của nàng, nàng muốn mượn Thần Linh đó để thành tựu vị cách Thần Linh của bản thân."

"Ngũ hành trong nghi thức vãng sinh tàng thần này, theo thứ tự là, kim là bào, mộc là treo, thủy là chìm, hỏa là đốt, thổ là chôn."

"Như vậy thì thứ tiếp theo, chính là thổ cùng hỏa."

Hứa Thanh vẻ mặt quyết đoán, giơ tay lên, tiếp tục viết tên của mình lên tấm bia đá trước mặt.

Chữ Hứa đã viết xong, còn có chữ Thanh.

Hắn đã cảm nhận được sự liên quan của tên cùng nét bút trên tấm bia đá này, dù là nét bút đơn giản nhất, cũng phải trải qua hình phạt ngũ hành.

Giờ phút này sau khi viết được hai nét, thân thể Hứa Thanh ầm ầm sụp xuống, bốn phía trống rỗng xuất hiện rất nhiều đất chôn cất, bao phủ thân hình của hắn vào, không cách nào chống cự, không thể né tránh, trong thời gian ngắn thân ảnh Hứa Thanh tan biến, bị một tòa phần mộ thay thế.

Phần mộ này có mộ bia, nhưng lại không có chữ.

Đây là chôn cất thi thể trong ngũ hành!

Mắt thấy như thế, tất cả tu sĩ bên trong tấm da phàm trần Xích Mẫu đều nhìn không chuyển mắt, trong lòng vô cùng phức tạp, thật sự là đối với tất cả mọi người mà nói, mỗi một màn này đều là sóng to gió lớn.

Loại nghi thức này vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của bọn họ, chỉ có Tứ điện chủ cùng với vài người có hạn dưới trướng mới có chỗ biết đến đối với điều ấy, nhưng cũng không hiểu rõ quá nhiều.

“Thần Kiếp!” Tứ điện chủ hít sâu một hơi, nhưng lão không hiểu chỗ đầu nguồn của hết thảy những thứ này, tại sao lại xuất hiện loại nghi thức trong truyền thuyết này.

Đám người Ninh Viêm càng là như vậy, Linh Nhi nhiều lần nhịn không được muốn tiến lên, đều bị U Tinh ngăn lại.

Trong khoảng thời gian ở trong tiệm thuốc, U Tinh cũng đã có cảm giác khác biệt đối với tiểu nha đầu Linh Nhi này.

Vào lúc trong lòng mọi người đang bốc lên suy nghĩ, phần mộ đất ngoài tấm bia đá màu vàng giữa không trung kia bỗng chấn động, một bàn tay chợt duỗi ra từ trong, thời gian dần qua liền bò ra ngoài.

Người leo ra chính là Hứa Thanh, nhưng quỷ dị là khi Hứa Thanh leo ra, phần mộ đất kia lại vẫn không động, giống như Hứa Thanh không phải tồn tại cùng một không gian với cái phần mộ đất đó.

Mà Hứa Thanh leo ra, thân thể cũng là mơ hồ hư ảo, dường như tùy thời có thể tiêu tán mất, hắn từng bước một đi đến trước mặt tấm bia đá, vẻ mặt mờ mịt.

Cái loại tử vong vô số lần trong ý thức này, khiến cho toàn bộ người Hứa Thanh mỏi mệt đến cực hạn, trí nhớ của hắn cũng đều trở nên mơ hồ, sinh mệnh cũng đều ảm đạm.

Giờ phút này tựa hồ chỉ còn lại bản năng, giơ tay lên trước tấm bia đá, thời gian dần qua liền viết đến chỉ còn lại một nét chữ sau cùng.

Một biển lửa không cách nào tránh né ầm ầm xuất hiện trên người hắn, thiêu đốt kịch liệt trong thân hình Hứa Thanh, thân thể hắn một mảnh đen nhánh, chậm rãi ngã xuống, đã thành một cỗ thi hài cháy rụi.

Đây là ngũ hành phần thi!

Trên tấm bia đá, hai chữ Hứa Thanh còn thiếu một nét.

Năm phương hướng khắp bốn phía, đều có riêng một cỗ phàm xác lột ra không chút nhúc nhích, kiểu chết khác biệt, hiện ra quỷ dị.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt đội trưởng lộ ra quang mang âm u, giơ hai tay lên, một cây quyền trượng bỗng nhiên xuất hiện trong tay, chỉ về phía năm bộ phàm xác lột ra dưới tấm bia đá, trong miệng truyền ra tiếng ngâm xướng.

“Thần ra sắc lệnh, vượt qua nhân hồn, phàm xác nghịch dậy, hết thảy ma quỷ, ngũ sinh dính ân.”

Theo âm thanh ngâm xướng vang vọng, đội trưởng cất bước đến gần tấm bia đá, đi đi lại lại vòng quanh năm cỗ phàm xác của Hứa Thanh, càng đi càng nhanh, giọng nói cũng càng lúc càng sục sôi, khiến cho thiên địa phiến khu vực này biến sắc, gió giục mây vần.

“Chết chìm thi siêu, bào tạng thi thăng, treo cổ thi giải, táng thân thi thoát, chết cháy thi sống.”

Giờ khắc này tựa như sinh tử bị nghịch chuyển, ngay cả màn trời trong tấm da phàm trần của Xích Mẫu cũng đều nổ vang, trong khoảng thời gian ngắn phong vũ lôi điện, nhật nguyệt tinh thần, càng có âm thanh rù rì bị dẫn động, như Thần Linh gầm nhẹ khắp bốn phương.

Thân hình năm cỗ phàm xác của Hứa Thanh cũng đều rung động lắc lư, trong mơ hồ hình như có một cỗ lực lượng kỳ dị đang khôi phục bên trong những cỗ thi thể này.

Mà tốc độ của đội trưởng cũng càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng hầu như không thể nhìn thấy thân ảnh của y, chỉ có tàn ảnh vờn quanh tấm bia đá cùng với phàm xác của Hứa Thanh, chạy từng vòng cuối cùng hóa thành một tiếng quát khẽ, như thiên lôi nổ vang.

“Sắc cứu chúng sinh, nhanh chóng siêu sinh, thoát ly khổ hải, tái thế trở về.”

Nháy mắt khi nói hết bốn câu này, thân thể đội trưởng cùng phàm xác Hứa Thanh dừng lại, từ xa nhìn qua, đội trưởng liền hóa thành năm thân ảnh, giờ phút này trong tay năm thân ảnh đều giơ quyền trượng lên thật cao, bỗng nhiên hạ xuống phàm xác của Hứa Thanh, âm thanh nổ vang bỗng nhiên bộc phát.

“Trở về!”

Đội trưởng hét lớn một tiếng, bốn phía nhất thời nổi lên gió lạnh, âm lãnh tột cùng, người sống chạm vào liền sẽ theo bản năng run rẩy, giữa thiên địa càng là tựa như có Hoàng Tuyền bị mở ra, truyền ra vô số tiếng quỷ khóc sói tru.

Ngay lập tức năm cỗ phàm xác Hứa Thanh đồng loạt mở hai mắt ra, dù là phần mộ chôn cũng bị sụp xuống, lộ ra hai mắt thân thể bị chôn.

Ngay sau đó, năm bộ phàm xác này riêng phần mình đứng lên, lẫn nhau bay nhanh tới gần, lẫn nhau đụng chạm, sau đó lại lần nữa chồng lại với nhau.

Cho đến khi năm thi thể dung hợp, không ngừng nhúc nhích tạo thành chân thân Hứa Thanh đang nhắm mắt.

Chương 1592: Phía trên Tử Nguyệt (2)

Giờ khắc này Hứa Thanh hình như đã có chút khác biệt cùng với trước kia, nhưng lại rất khó miêu tả, Hứa Thanh bỗng nhiên mở hai mắt ra, hít sâu một hơi, trong lòng có vô tận gợn sóng.

Hắn vừa mới cảm nhận được trầm luân trong tử vong, cảm giác mình thân ở trong một mảnh thế giới đen nhánh, tự mình đã mất phương hướng, đã trở thành một trong vô số vong hồn.

Cho đến khi bên tai vang vọng tiếng ngâm xướng của đại sư huynh, hắn dựa theo chỉ dẫn của tiếng ngâm xướng, từ chết hướng sinh, đi trở về, nhưng giờ phút này suy nghĩ vẫn đang rất hỗn loạn.

Đội trưởng khẽ quát một tiếng.

“Tiểu sư đệ, còn không đi viết nốt một nét cuối cùng tên của ngươi!”

Hứa Thanh nghe vậy liền ngẩng đầu, ngóng nhìn tấm bia đá trước mặt, ngóng nhìn chữ Thanh thiếu khuyết một nét sau cùng, hắn theo bản năng giơ tay phải lên, bỗng nhiên vung lên, bổ sung đầy đủ tên của mình.

Hai chữ Hứa Thanh, đã hoàn toàn được khắc ở trên tấm bia đá.

Giờ khắc này tấm bia đá lay động, kim quang lóng lánh hội tụ trên tên của Hứa Thanh, khiến cho màu sắc từ màu đỏ, biến thành màu vàng.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, trong tích tắc tất cả mờ mịt và ký ức mơ hồ, trong chớp mắt đã tiêu tán sạch sẽ, hết thảy đều hiện ra trong phút chốc.

“Ta đang độ Thần Kiếp!”

Mắt thấy Hứa Thanh thức tỉnh, đáy lòng đội trưởng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cấp tốc mở miệng.

“Tiểu sư đệ, ngươi không có Thần Hỏa, cái này cũng không phải là Thần Kiếp chân chính, cho nên nghi thức mô phỏng này cuối cùng không cách nào hoàn thành toàn bộ, nhưng không sao cả, thần bia này có đủ căn bản để thành Thần, có thể cướp đoạt lực lượng Thần Linh, vô cùng trân quý, đây, chính là tạo hóa lớn nhất lần này của ngươi!"

"Hiện giờ chúng ta nhảy qua bước Thần Hỏa, lưu lại tên ngươi trên Thần Bia…"

"Rồi đưa vào bên trong phàm xác của Xích Mẫu lột ra!"

"Biến Thần trở thành Cổ Thần, lưu lại ấn ký của ngươi, mặc dù trước mắt không cách nào khống chế cỗ phàm xác lột ra này, nhưng mà nói không chừng tương lai có một ngày có thể khống chế."

Trong mắt đội trưởng lộ ra điên cuồng.

"Tiểu sư đệ, cơ hội này là ngàn năm mới có một lần!"

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên màn trời do tấm da phàm trần của Xích Mẫu biến thành, trong ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng hơn so với đội trưởng, lắc đầu.

"Đại sư huynh, đưa Thần Bia vào trong cơ thể phàm xác của Xích Mẫu lột ra này có chút lãng phí, phàm xác dẫu sao chỉ là phàm xác."

"Nếu như mục tiêu lần này của chúng ta là Xích Mẫu, như vậy ta nghĩ trước lưu Thần Bia lại, tìm cơ hội đưa vào bên trong ngôi sao Hồng Nguyệt, dùng cái này cướp đoạt Hồng Nguyệt mà Xích Mẫu muốn dung hợp!"

"Quyền hành của Hồng Nguyệt, tuyệt không hai chủ!"

Lời Hứa Thanh vừa ra, mắt đội trưởng bên đó liền lộ ra kỳ mang, cho dù là đội trưởng, vào thời khắc này cũng cảm nhận được ý nghĩ điên cuồng của Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh nói xong liền vung tay lên, sau lưng lập tức huyễn hóa ra Bí Tàng hư ảo, trong lúc ầm ầm chuyển động, Tử Nguyệt trong đó lập lòe, biển máu vô tận lan tràn trên Tử Nguyệt hóa thành vòng xoáy.

Vòng xoáy này bộc phát từ bên trong Bí Tàng, hình thành lực hút, bao phủ Thần Bia màu vàng trước mặt Hứa Thanh.

Khẽ hấp một cái, thần bia 100 trượng lập tức bị lôi kéo vào, trực tiếp xuất hiện ở bên trong Bí Tàng Tử Nguyệt của Hứa Thanh, theo một tiếng nổ vang, sừng sững hiện ra ở bên trên.

Thần Bia lập tức khuếch tán ánh sáng vàng, bao phủ toàn bộ Tử Nguyệt, sau đó ở bốn phía quanh Thần Bia huyễn hóa ra năm bộ phàm xác của Hứa Thanh, phối hợp Tử Nguyệt chấn động, đắm chìm bên trong tia sáng, ngũ hành ngũ hình, riêng phần mình đều quỷ dị.

Nếu đặt ở bên ngoài mà có tu sĩ nhìn thấy, tất nhiên sẽ tương tự như khi Hứa Thanh lần đầu tiên trông thấy pho tượng Hồng Nguyệt lúc trước, tim đập nhanh vô cùng nổi lên hoảng sợ, bởi vì đó là bố cục Thần Linh.

Nhưng hiện giờ, hết thảy đều ở bên trong Bí Tàng của Hứa Thanh.

Mà theo Thần Bia hạ xuống, theo bố cục Tử Nguyệt hình thành, rốt cuộc Hứa Thanh đã vượt qua kiếp này!

Giờ phút này tu vi của hắn đang tăng lên, từ Nguyên Anh đại viên mãn trực tiếp vượt qua đến cảnh giới Dưỡng Đạo, khí tức kinh người và chiến lực cũng tăng lên trên phạm vi lớn.

Đối với những người khác mà nói, cần có thời gian nhất định mới có thể chậm rãi vượt qua cảnh giới Dưỡng Đạo này, nhưng bởi vì Hứa Thanh đã sớm có đủ Thiên Đạo, sớm đã hóa thành quy tắc pháp tắc bên trong Bí Tàng.

Cho nên, hắn không cần.

Trong nháy mắt tiếp theo Bí Tàng bộc phát, đã bắt đầu vận hành, càng có Nhật Quỹ hóa thành một cái hỏa lò thật lớn, đốt cháy kịch liệt.

Âm thanh nổ vang kinh thiên động địa.

Bí Tàng cũng nhanh chóng ngưng thực từ trong hư ảo, trong chớp mắt liền chân chính hình thành.

Tu vi Hứa Thanh cũng hoàn toàn đột phá, bước vào Linh Tàng đệ nhất giai!

Từ xa nhìn lại, Hứa Thanh tóc dài phất phới, tuấn lãng phi phàm, Bí Tàng phía sau ẩn chứa thế giới, hỏa lò phun trào ngọn lửa cực nóng, khí thế như cầu vồng, rung chuyển bát phương.

Bên trong hơn mười vạn tu sĩ bốn phía cũng có Linh Tàng, nhưng giờ phút này bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm, nội tâm dâng lên gợn sóng vạn trượng.

Thật sự là Bí Tàng của Hứa Thanh quá kinh thiên động địa, đến mức trước đó chưa từng có.

Mà còn một thứ khiến cho chúng tu càng thêm chấn động, đó là giữa không trung sau lưng Hứa Thanh, cánh cửa mở ra bốn phía kia, vào thời khắc này bỗng xuất hiện mơ hồ, có một tấm gương cực lớn đang nhanh chóng huyễn hóa ra ngoài.

Tấm gương này rất nhanh khuếch tán lên màn trời, rộng lớn kinh người, tràn ra ý cổ xưa tang thương, mặt kính chiếu ra một tòa thân núi cao lớn, có thể nhìn thấy được thân núi có mười vạn miếu thờ, bên trong mỗi một tòa miếu thờ đều tồn tại một cỗ tượng thần.

Khí thế ngập trời!

Giờ phút này bên trong mặt gương xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh kia là một lão giả, chính là khí linh của Nghịch Nguyệt Điện.

Lão ngóng nhìn Hứa Thanh cùng đội trưởng từ trong mặt gương, cuối cùng chắp tay cúi đầu xuống.

“Bái kiến chủ thượng.”

Sau một cúi và một câu này, vô số tin tức về Nghịch Nguyệt Điện liền tràn vào trong đầu Hứa Thanh cùng đội trưởng, hai người bọn họ nhìn nhau, đồng thời mở miệng.

“Chúng tượng……Trở về vị trí cũ!”

Chương 1593: Khôi phục và quật khởi (1)

Theo lời nói của Hứa Thanh cùng với đội trưởng vang vọng, thân thể của bọn họ liền tiến vào bên trong mặt hồ phản chiếu mặt kính trên màn trời, đi đến bên ngoài cung điện cao nhất trong Nghịch Nguyệt Điện, giống như là Thần Linh, bao quát hết thảy.

Thân núi Nghịch Nguyệt Điện lập tức chấn sáng ngời.

Vào thời khắc này, phong tỏa đến từ quyền hạn của Nhất điện chủ cùng Ngũ điện chủ sau khi phản bội trực tiếp bị Hứa Thanh cùng đội trưởng xóa đi.

Bọn họ, mới thật sự là chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện.

Dưới quyền hạn tối cao của Hứa Thanh cùng đội trưởng, hết thảy quyền hạn của Phó điện chủ, đều có thể tùy tiện trấn áp.

Giờ phút này thân núi trong mặt kính nổ vang, từng tòa miếu thờ trong đó lập lòe, trong chớp mắt mười vạn tòa miếu thờ bắn ra tia sáng chói mắt, vô cùng rực rỡ.

Như là mười vạn ngôi sao hóa thành tinh hải, bộc phát ngập trời.

Khí thế như cầu vồng, rung chuyển toàn bộ dãy núi, chấn nhiếp càn khôn.

Càng có một luồng sóng khí tức kinh người bay lên bên trong mười vạn miếu thờ, hình thành chấn động kinh khủng, vang vọng ở trên mặt kính dấy lên gợn sóng, đồng thời cũng ảnh hưởng tới bên ngoài.

Vào thời khắc này, mặt đất do phàm xác của Xích Mẫu biến thành truyền ra tiếng nổ vang, khó có thể tiếp tục co rút lại, không cách nào tiếp tục thôn phệ mà bị lực lượng Nghịch Nguyệt Điện ngăn cản!

Cái này, chính là nội tình của Nghịch Nguyệt Điện.

Lời nói của Hứa Thanh cùng đội trưởng không chỉ vang vọng trong mảnh thiên địa bị phàm xác của Xích Mẫu bao phủ, còn có cả huyết hải bên ngoài, còn cả bầu trời bát phương, vang vọng trong Tế Nguyệt đại vực.

Chúng tượng, chính là chúng tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện.

Trở về vị trí cũ, chính là trở về Nghịch Nguyệt Điện.

Trong chớp mắt, tâm thần của từng tu sĩ quân phản kháng Nghịch Nguyệt Điện bên trong Khổ Sinh sơn mạch như có sấm sét nổ vang, thân thể của bọn họ không bị khống chế, nhanh chóng mơ hồ, biến thành hư ảo.

Tựa như có một cỗ lực lượng vô thượng phủ xuống trên thân từng tu sĩ Nghịch Nguyệt, hóa thành dẫn dắt, bỏ qua nơi ở cũng bỏ qua tu vi, hút bọn họ trở về.

Mỗi một tu sĩ, thân thể đều tan biến trong hư ảo, lúc xuất hiện đã ở bên trong Nghịch Nguyệt Điện, ở bên trong miếu thờ của riêng mình, dung nhập trong pho tượng miếu thờ, mở hai mắt lộ ra thần thái.

Trong này còn có Tứ điện chủ Nghịch Nguyệt Điện, thân thể của lão cũng bị hút lại như mọi người, hiện ra trong thần miếu Phó điện chủ ở giữa không trung.

Bên ngoài lại càng là như vậy.

Phía đông Tế Nguyệt đại vực, Đoan Mộc Tàng đang hấp hối chợt mở hai mắt ra, thần sắc không cách nào tin, trong một cái chớp mắt này lão cũng nghe được những chữ kia ở trong đầu mình.

Thân thể của lão ngay lập tức liền mơ hồ, tan biến lập tức, lúc xuất hiện đã trở về đến bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

Tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện phân tán khắp trên đại vực đều giống như Đoan Mộc Tàng, vô luận là trốn ở địa phương nào, có dạng thương thế gì, chỉ cần là không phải tử vong, thân thể của bọn họ đều tự động bị hút đi.

Nhất là phía bắc Tế Nguyệt, Tam điện chủ cùng với hơn mười vạn tu sĩ dưới trướng bị tu sĩ Hồng Nguyệt phong ấn vây khốn, giờ phút này thần sắc của toàn bộ những tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện trong đó đều đại biến.

Bọn họ không biết được chuyện gì xảy ra, nhưng cũng nghe được trong đầu truyền ra giọng nói uy nghiêm.

Dưới giọng nói này, bao gồm cả Tam điện chủ và cả rất nhiều tu sĩ Nghịch Nguyệt ở, toàn bộ đều tan biến.

Lúc xuất hiện, đã ở miếu thờ của riêng mình trong Nghịch Nguyệt Điện.

Hết thảy nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều là phát sinh trong khoảnh khắc, chỉ trong thời gian nháy mắt, cánh cửa của những tòa miếu thờ trên thân núi trong mặt gương lần lượt ầm ầm mở ra.

Mấy vạn tượng thần, cũng vào thời khắc này đi xuống khỏi thần đài của riêng mình, đẩy ra cánh cửa miếu thờ rồi cất bước đi ra ngoài.

Tạo hình của những cỗ tượng thần này khác nhau, từng cỗ đều có khí thế uy dũng cực kỳ kinh người, suy nghĩ trong lòng cũng đều đang cuộn trào.

Có chấn động, có mờ mịt, có kinh hãi, có kích động.

Trên bầu trời, miếu thờ của chín vị Phó điện chủ cũng là như thế.

Tứ điện chủ mở miếu thờ ra, biến thành tượng thần uy vũ, mang theo hào quang rực rỡ, đi ra khỏi thần miếu của mình, miếu thờ Tam điện chủ bên cạnh giờ phút này cũng theo sau mở ra, một tượng thần trợn mắt giống như kim cang, mang theo uy áp kinh khủng bước ra thần miếu.

Chỉ bất quá so với Tứ điện chủ, chấn động bên trong vẻ mặt của Tam điện chủ càng mãnh liệt hơn.

Thậm chí ngay cả Nhất điện chủ cùng Ngũ điện chủ phản bội, còn có bộ phận tu sĩ cũng lựa chọn phản bội Nghịch Nguyệt Điện đi theo họ cũng tương tự khó có thể tránh được, bị cưỡng ép kéo về bên trong Nghịch Nguyệt Điện.

Giờ phút này theo miếu thờ mở ra, hai vị Phó điện chủ phản bội này cũng tương tự lao ra, thần sắc biến hóa, trong lòng hoảng sợ, thật sự là đối với bọn họ mà nói, hết thảy thứ này đều quá mức ngoài ý muốn, quá mức đột nhiên.

Mà sự xuất hiện của bọn họ, cũng lập tức liền đưa tới những người khác nhìn hằm hằm cùng với sát ý.

Nhưng giờ phút này, không có ai chuyển sát ý này thành hành động cả, bởi vì so với việc hai vị Phó điện chủ phản bội, việc tác động tâm thần của toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt bây giờ, chính là cung điện cao nhất trên bầu trời!

Vì vậy tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu theo bản năng, nhìn lên bầu trời.

Cánh cửa của cung điện cao nhất dĩ nhiên đã được mở ra, bên trong khuếch tán ra vô tận tia sáng, chiếu rọi bốn phương, dường như hóa thành mặt trời.

Mà bên trong mặt trời kia có hai thân ảnh, giống như đội trời đạp đất, làm cho lòng người sinh ra cúng bái.

Ánh mắt của bọn họ hạ xuống, đảo qua trên toàn bộ tượng chúng tu Nghịch Nguyệt Điện, trong đầu chúng tu nơi đây lập tức vù vù, theo bản năng cúi đầu xuống, truyền ra giọng nói.

“Bái kiến chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện!”

Đội trưởng đắc ý, ngạo nghễ ngẩng đầu.

“Thần Linh không phải là vĩnh hằng, hy vọng từ xưa tới nay vẫn tồn tại!”

“Hôm nay Hồng Nguyệt xâm nhập, chính là thời điểm sứ mạng Nghịch Nguyệt Điện của chúng ta quật khởi!”

Tiếng nói của đội trưởng vang vọng, y chợt giơ tay phải vung lên, thân núi Nghịch Nguyệt Điện lập tức nổ vang, nhanh chóng bành trướng, mà bản thể phủ xuống Khổ Sinh sơn mạch cũng tương tự như thế.

Chương 1594: Khôi phục và quật khởi (2)

Trên màn trời, theo thân núi trong mặt kính biến lớn, tấm gương cũng tương tự vang ra âm thanh ầm ầm không ngừng bành trướng, trong khoảnh khắc liền va chạm cùng với phàm xác của Xích Mẫu biến thành màn trời bao bọc nơi đây.

Ngay khi tiếp xúc lẫn nhau, lập tức bỗng nhiên dựng lên đối kháng.

Âm thanh như thiên lôi vang vọng, tựa như hai thế giới đang va chạm.

Thiên địa lay động, hư vô sụp xuống.

Phàm xác của Xích Mẫu, là thân thể của Xích Mẫu trước khi chưa có thành Thần, ẩn chứa chấp niệm, phi phàm và quỷ dị.

Mà Nghịch Nguyệt Điện, là chí bảo mạnh nhất của Chúa Tể, càng là Vực Bảo trấn một vực, vả lại ẩn chứa ý chí của Chúa Tể trước khi tử vong, uy lực tuyệt luân.

Chúng nó đụng chạm với nhau liền dấy lên gợn sóng, lấy nơi đây làm trung tâm, giống như là gió bão vang vọng toàn bộ đại vực, khiến cho bầu trời cuộn mình, đại địa phải run rẩy.

Bên ngoài phàm xác của Xích Mẫu, tu sĩ Hồng Nguyệt đều biến sắc, sắc mặt Điện hoàng giữa không trung càng là âm trầm, lão muốn gia trì cho phàm xác của Xích Mẫu, nhưng cũng không có biện pháp.

Vật này, chỉ có Thần tử mới nhưng chân chính nắm quyền cởi bỏ phong ấn, thể hiện ra hình thái cuối cùng.

Mà lão thân là Điện hoàng, có thể dựa vào tín ngưỡng của mình, phối hợp cùng một chút phương pháp đặc thù ảnh hưởng đối với bộ phàm xác này, nhưng cũng chỉ có thể đơn giản là thả ra, không có tư cách cởi bỏ phong ấn.

Nguyên bản không cần cởi bỏ phong ấn thể hiện ra hình thái cuối cùng, đã có thể hoàn thành kế hoạch lần này của lão.

Nhưng coi như là Điện hoàng, cũng không ngờ rằng sắp xếp của mình vậy mà không đợi được Thế tử đến, lại chờ đến được chủ nhân của Nghịch Nguyệt sinh ra!

Điều này…Vượt quá dự liệu của lão.

Vì vậy lúc này phàm xác của Xích Mẫu không ngừng bị chống lên, phạm vi càng lúc càng lớn, sau đó liền cuốn ngược lại và nhanh chóng thu hồi, lộ ra Khổ Sinh sơn mạch bị cắn nuốt hơn phân nửa!

Chúng sinh Khổ Sinh sơn mạch lại thấy được ánh mặt trời.

Mà mặt kính Nghịch Nguyệt Điện đã không còn phàm xác của Xích Mẫu hạn chế, giờ phút này bỗng nhiên tăng vọt, trực tiếp liền bao trùm màn trời phạm vi mấy vạn trượng, che phủ trời đỏ, bao trùm huyết hải.

Mặt kính trong đó chấn động, thân núi Nghịch Nguyệt Điện lập lòe tia sáng.

Tu sĩ Hồng Nguyệt trong thiên địa nhìn qua hết thảy, tâm thần từng người chấn động, về phần Điện hoàng thì trong mắt lóe lên sát cơ.

“Tiêu diệt toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện!”

Theo giọng nói của lão truyền ra, từng tu sĩ Hồng Nguyệt bốn phía bên trên huyết hải đồng loạt bộc phát ra tu vi cùng sát ý, đánh thẳng đến mặt kính trên màn trời.

Xét theo tình hình, coi như là phàm xác của Xích Mẫu thực sự bị bức lui, nhưng thực lực giữa song phương vẫn tồn tại chênh lệch cực lớn.

Giờ phút này bên ngoài cửa lớn cung điện cao nhất của Nghịch Nguyệt Điện, Hứa Thanh đứng bên cạnh đội trưởng, thần sắc như thường không chút hoảng loạn, hắn nhắm mắt lại để cảm thụ một chút thông tin hiện ra trong đầu sau khi trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện.

Sau một hơi Hứa Thanh mở hai mắt ra, truyền ra âm thanh bình tĩnh.

“Lấy danh Nghịch Nguyệt, cướp đoạt quyền hạn của Nhất điện chủ cùng Ngũ điện chủ.”

“Trừng trị tu sĩ phản bội.”

“Những người liên can, phong ấn trong hồ kính.”

Lời của Hứa Thanh vừa ra, toàn thân Nhất điện chủ cùng Ngũ điện chủ chấn động, tia sáng pho tượng nhanh chóng ảm đạm, khí tức cũng suy yếu xuống trong giây lát.

Như bị một cỗ lực lượng vô hình trực tiếp khiến suy yếu toàn bộ.

Dường như Hứa Thanh mở miệng thành phép, lời của hắn quyết định hết thảy.

Tâm thần hai vị Phó điện chủ tu vi Quy Hư lộ ra kinh sợ, trong rung động cũng có không cam lòng, vì vậy liền hét lớn một tiếng, riêng phần mình lao ra, phi thẳng đến Hứa Thanh cùng đội trưởng, muốn phối hợp bên ngoài trấn giết Hứa Thanh.

Nhưng nháy mắt khi bọn họ lao ra, thân thể của bọn họ liền nhanh chóng đóng băng, trong chớp mắt liền hóa thành hai tòa băng điêu, hư vô dưới chân xuất hiện mặt nước gợn sóng rồi nuốt chửng bọn họ, biến mất không thấy gì nữa.

Tương tự hóa thành băng điêu chìm vào trong mặt nước, còn có chúng tu cùng phản bội với hai người bọn họ.

Mắt thấy hết thảy màn này, tâm thần cả đám tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện đều sinh ra kính sợ, nhao nhao cúi đầu.

Hứa Thanh đảo mắt qua, giọng nói tiếp tục vang vọng.

“Lấy danh Nghịch Nguyệt, trấn toàn bộ tổn thương, áp toàn bộ nguyền rủa, kéo dài sinh cơ, tiêu trừ tử kiếp!”

Lời hắn vừa ra, thân núi Nghịch Nguyệt Điện lần nữa lay động, như chuyển dưỡng lúc trước đối với hắn cùng với đội trưởng, sức mạnh tích lũy vô số năm đến từ Nghịch Nguyệt Điện lập tức bộc phát, tràn vào trong cơ thể toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện.

Giờ phút này âm thanh oanh oanh truyền tới mấy vạn tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, vào tại thời khắc này hết thảy thương thế của bọn họ đều bị trấn xuống, toàn bộ nguyền rủa bộc phát cũng đều bị cưỡng ép đè lại.

“Mở phong ấn của Nghịch Nguyệt, phóng xuất ra chiến lực Viễn Cổ, hễ là tử vong, liền trọng sinh trong Nghịch Nguyệt Điện, bất tử bất diệt!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, những lời này vang ra làm cho cả Nghịch Nguyệt Điện nổ vang, tất cả pho tượng đều bắt đầu bộc phát thần thái, được Nghịch Nguyệt Điện gia trì!

Pho tượng của bọn họ như là thân ngoại hóa thân, lại như áo giáp, từ bản chất mà nói, mỗi một pho tượng đều là một bộ phận Nghịch Nguyệt Điện hóa thành, ẩn chứa lực lượng kinh khủng của Nghịch Nguyệt Điện.

Giờ phút này Hứa Thanh cởi bỏ phong ấn Nghịch Nguyệt, phóng thích lực lượng đó, từng pho tượng nơi đây lập tức bộc phát ra chiến lực kinh khủng, khí tức rung chuyển phong vân.

“Giết!”

Hứa Thanh gầm nhẹ một tiếng, từng cỗ tượng thần tràn ra khí tức Viễn Cổ, mang theo ý chí Nghịch Nguyệt của bản thân, kèm theo cừu hận mà toàn bộ lao ra bước vào mặt kính, công kích về tu sĩ Hồng Nguyệt đang tiến đến.

Đại chiến, bộc phát.

Mà bản thân Nghịch Nguyệt Điện biến thành khí linh càng là một bước đi ra, lao thẳng đến Điện hoàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, giết chóc kinh người, tiếng pháp thuật đinh tai nhức óc vang lên.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn chiến trường bên ngoài, chậm rãi mở miệng.

“Đặc xá tu sĩ thí luyện thất bại trong kỷ nguyên này!”

Lời hắn vừa ra, phía trước lập tức xuất hiện gợn sóng, toàn bộ pho tượng đủ loại tộc quần tham gia thí luyện bị đóng băng xuất hiện, trong đó còn có cả chân thân của đội trưởng.

Dưới Hứa Thanh đặc xá, những cỗ băng điêu này lập tức vỡ vụn, bên trong bộc phát ra từng cỗ khí tức kinh khủng.

Chương 1595: Nghi thức thành Thần khác (1)

Khí tức bộc phát khiến phong vân rung chuyển, hình thành một mảnh mông lung, bao phủ pho tượng các tộc vỡ vụn ở chỗ này vào.

Người ngoài nhìn không rõ.

Chỉ có thể thấy bên trong mông lung mơ hồ tồn tại tổng cộng 23 pho tượng!

Sự xuất hiện của bọn họ khiến cho tâm thần tu sĩ Khổ Sinh sơn mạch nhao nhao chấn động, thật sự là cỗ khí tức hỗn hợp cùng một chỗ thế này quá hùng hậu, uy thế ngập trời, khiến cho phong vân biến sắc.

Đối với tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bình thường thì đã như thế, nhất là một số lão nhân trong Nghịch Nguyệt Điện, càng là ngưng thần nhìn lại.

Tương tự cũng thay đổi sắc mặt, còn có tu sĩ Hồng Nguyệt, những người đang chém giết trên chiến trường này, đều bởi vì những pho tượng đó xuất hiện mà chấn động.

Nhưng mà trong những khí tức kinh khủng đến từ đám băng điêu đó, còn hỗn tạp một luồng chấn động Nguyên Anh…

Chấn động này thật giống như là một dị loại, lẫn lộn trong đó dễ làm người khác chú ý, cũng khó thấy được.

Đồng thời y cũng là người đầu tiên thức tỉnh, đi ra khỏi mông lung.

Chính là thân thể đội trưởng.

Sự xuất hiện của đội trưởng khiến cho rất nhiều người ngoài ý muốn, rất là kinh ngạc và nhao nhao khó hiểu, tu vi như vậy, làm sao có thể bị phong ấn cùng những vị kia?

Thật sự là nếu so sánh tu vi của đội trưởng cùng với những pho tượng có khí tức kinh khủng phía sau, cách biệt quả thật quá lớn, làm cho không người ta không thể nào mà không nhìn chăm chú.

Dưới vạn chúng chú mục, đội trưởng mặt không cảm xúc bước ra, đi thẳng đến bên người Hứa Thanh, trong chốc lát dung hợp quy nhất cùng hồn ảnh bản thân, sau đó mở hai mắt lộ ra thần thái, duỗi lưng một cái.

“Thoải mái!”

Hứa Thanh nhìn lướt qua mà không nói chuyện, mọi người bên ngoài mắt thấy một màn này cũng thay đổi sắc mặt, nếu không phải là đang ở chiến trường, tất nhiên sẽ truyền ra vô số những lời xì xào nói nhỏ.

Đội trưởng nhướn lông mi lên, đang muốn mở miệng cố làm ra vẻ huyền bí nói chút ít gì đó, nhưng vào lúc này phía những pho tượng truyền ra âm thanh ken két vang vọng, pho tượng đóng băng thứ hai hoàn toàn vỡ vụn, từ trong đi ra.

Đây là một dị tộc, toàn thân mọc đầy lân phiến, một đầu tóc dài màu lam tung bay, gã mờ mịt nhìn qua bốn phương.

“Ta. . . . . Khôi phục rồi.”

Một khắc tiếng thì thào vang vọng, một cỗ chấn động Quy Hư nhị giai bỗng nhiên bộc phát ra từ trên người gã, hình thành cơn nổ vang với khí thế kinh người, mọi người bên ngoài đều nhao nhao ngưng thần.

Cảm ứng đến từ tâm thần, khiến cho vị dị tộc vừa thức tỉnh này hiểu được thời đại bây giờ, cũng hiểu rõ nguyên do khôi phục, vì vậy liền nhìn qua Hứa Thanh.

“Nguyện chiến vì Nghịch Nguyệt Điện!”

Một khắc giọng nói của gã truyền ra, bên trong mông lung, tôn thân ảnh thứ ba đi ra.

Thân ảnh này cũng là một dị tộc, mỗi một bước hạ xuống đều có âm thanh sấm sét nổ vang, dường như cước bộ của gã chính là do thiên lôi biến thành, cuối cùng xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Thân hình cao lớn, tóc dài như rắn, phía sau kéo theo một xương đuôi cực lớn, sự xuất hiện của gã lập tức liền đưa tới một chút kinh hô.

“Thiên Quỷ tộc!”

“Tộc này thế mà lại còn có tộc nhân tồn tại!”

Thiên Quỷ tộc, là một cái tộc quần đã biến mất trong Tế Nguyệt đại vực, truyền thuyết nguyên bản tộc này thừa kế Thần sứ Hồng Nguyệt, quản lý lực lượng sấm sét của đại vực, nhưng bởi vì một chút nguyên nhân không biết, lựa chọn phản bội Hồng Nguyệt.

Sau đó bị Thần điện diệt tộc.

“Rốt cuộc đã thức tỉnh.”

Đại hán Thiên Quỷ tộc thì thào, giọng nói cũng như lôi đình nổ vang, một cái chớp mắt đi ra, gã nhanh chóng nhìn về tu sĩ Hồng Nguyệt cùng với Điện hoàng phía bên ngoài, hai mắt sát cơ mãnh liệt, sau đó nhìn Hứa Thanh rồi nhíu mày.

“Ngươi chính là chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, nhân tộc suy nhược như vậy, thế nào lại đảm nhiệm chức vị này!”

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh nhìn đại hán Thiên Quỷ tộc, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này một giọng nói lạnh lùng, truyền ra từ bên trong chút ít pho tượng biến thành mông lung ở nơi đây.

“Tiểu quỷ đầu, tại sao nhân tộc không thể đảm nhiệm chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện?”

Giọng nói này như xuyên kim liệt thạch, một khắc truyền ra, vô luận là dị tộc tóc xanh hay là đại hán Thiên Quỷ tộc đều biến sắc đồng loạt nhìn lại, ngay cả Tứ điện chủ bên ngoài sau khi nghe được giọng nói này cũng trở nên hô hấp dồn dập, đồng dạng nhìn qua.

Bên trong mông lung, tôn thân ảnh thứ tư từng bước một đi tới, theo người này đi ra, còn có tiếng binh khí ma sát với mặt đất truyền ra âm thanh chói tai.

Vị thứ tư bước ra này, là nhân tộc!

Trên người là một thân áo bào tàn phá, một vết sẹo cực lớn nối từ mi tâm tới phần eo, càng nương theo một cảm giác hung hăng kinh người, kéo theo một thanh trường đao mục nát, bước vào thế gian.

Thanh trường đao kia sát khí kinh người, giống như một đao hạ xuống liền có thể khiến thiên địa vỡ vụn.

Sự xuất hiện của y khiến cho thần sắc tất cả mọi người biến hóa, ngay cả Điện hoàng chỗ đó cũng đều nheo mắt lại.

“Ngươi quả nhiên không chết, Lý Tiêu Sơn!”

Tứ điện chủ bên đó lộ ra kinh ngạc, nhìn lão giả đi tới, run run giọng hô lên.

“Sư tôn!”

Lão giả ấy đúng là sư tôn của Tứ điện chủ, mà lúc này suy nghĩ trong lòng của Tứ điện chủ cũng đang cuộn trào, lão nhớ rõ ràng là sư tôn của mình đã tọa hóa, vả lại trước khi tọa hóa đã cho mình tư cách tấn chức Tứ điện chủ của Nghịch Nguyệt Điện.

Lão giả chú ý đến Tứ điện chủ chỗ đó, khẽ gật đầu.

“Rất tốt, thành công kế thừa đệ tứ điện thuộc về nhất mạch của ta.”

“Vi sư không có chết, mà năm đó đột phá Uẩn Thần thất bại, nguyền rủa bộc phát, cần phải nhờ khí linh phong ấn áp chế, làm như vậy là để thức tỉnh lại vào thời khắc mấu chốt nhất.”

Nói xong, lão giả này chú ý đến trên người hai dị tộc kia, hai người dị tộc này lập tức cúi đầu, lui ra phía sau vài bước, thần sắc cung kính.

Lão giả hừ lạnh, sau đó quay đầu nhìn Hứa Thanh, thần sắc hòa hoãn, khẽ gật đầu.

“Một kỷ nguyên này, cuối cùng Nghịch Nguyệt Điện đã có Nguyệt chủ.”

Nói xong, lão chắp tay cúi đầu.

Hứa Thanh không dám vô lễ, vội vàng đáp lại.

“Bái kiến tiền bối.”

Chương 1596: Nghi thức thành Thần khác (2)

“Nguyệt chủ cứ căn dặn là được, bộ xương già này của ta vẫn còn có thể hoạt động được một chút.” Lão giả nói xong liền nhìn qua Điện hoàng phía bên ngoài, trong mắt tràn ngập hàn ý.

Hứa Thanh tâm thần phấn khởi, hắn cũng không ngờ rằng bên trong những tòa băng điêu phong ấn trong Nghịch Nguyệt Điện, lại có tồn tại như vậy.

Giờ phút này trong ánh trăng mờ, âm thanh nổ vang tái khởi, từng thân ảnh lần lượt đi ra từ, từng người đều khí thế như cầu vồng, mang theo cảm giác năm tháng, mặc dù khí tức không bằng thời toàn thịnh khi xưa nhưng vẫn rất là kinh khủng.

Đây là Nghịch Nguyệt Điện hội tụ, tích góp suốt một cái kỷ nguyên trong Tế Nguyệt đại vực.

Nhìn như phong ấn, thế nhưng cũng là một loại bảo hộ.

Bọn họ đều là dị tộc, một khắc đi ra là bọn họ liền hiểu ra nguyên do, thấy được bên ngoài, thấy được Lý Tiêu Sơn thì nhao nhao có chỗ thu liễm.

Mặc dù như thế, nhưng sau khi những thân ảnh này xuất hiện, vẫn mang lại áp lực vô cùng lớn cho tu sĩ Hồng Nguyệt.

Trong đông đảo khí tức nơi này khuếch tán ra, biển máu bên dưới sôi trào, bầu trời cũng xuất hiện cảnh ngư lân.

Cho đến khi bên trong mông lung chỉ còn lại một tòa băng điêu.

Tòa băng điêu này vỡ vụn chậm nhất, cho đến giờ phút này mới rút cuộc hoàn toàn tan vỡ, một cỗ khí tức năm tháng nồng đậm cũng theo đó khuếch tán ra, phảng phất như có gió cổ xưa thổi qua bát phương, khiến cho thiên địa nổ vang.

Thần sắc của Điện hoàng Hồng Nguyệt lần thứ hai xuất hiện biến hóa, thậm chí còn kịch liệt hơn so với lúc trước trông thấy Lý Tiêu Sơn, vẻ mặt ngưng trọng như lâm đại địch, nhìn chằm chằm thân ảnh dần dần hiển lộ ra trên thế gian.

Đó là một nữ tử dị tộc.

Mi tâm của nàng mọc ra con mắt thứ ba, con mắt này đỏ thẫm, dường như ẩn chứa hỏa diễm, theo nàng đi ra thì hỏa diễm bộc phát hình thành một cái biển lửa, bốc lên giữa không trung rồi huyễn hóa ra một gương mặt cực lớn, có thể mơ hồ thấy thế giới hình thành ở.

Mà nàng thân ở trong biển lửa, như là người gây nên hoả hoạn, tản mát ra một cỗ chấn động đến gần vô hạn Uẩn Thần, tựa hồ chỉ cần nàng muốn, liền có thể lập tức hình thành Đại Thế Giới của chính mình, bước vào Uẩn Thần.

Giờ phút này sau khi bước ra, nàng đứng ở nơi đó, rõ ràng mở to mắt thế nhưng trong mắt lại một mảnh trống rỗng.

Sự xuất hiện của nàng khiến cho tâm thần tất cả mọi người đều lay động, nhưng không có mấy người quen biết, cho dù là những lão nhân của Nghịch Nguyệt Điện, cũng đều không có bất kỳ ấn tượng nào đối với nàng.

Liền dường như tung tích của nàng chưa bao giờ xuất hiện qua ở trong một kỷ nguyên này.

Cảm giác cổ xưa trên người nàng đặc biệt mãnh liệt, dường như chỉ cần liếc mắt nhìn, đều có thể cảm giác được năm tháng trôi qua.

Dù là những băng điêu bỏ niêm phong kia cũng đều cảm thấy lạ lẫm đối với nàng, không biết được thân phận của nàng, chỉ có Lý Tiêu Sơn, lão nhìn qua nữ tử dị tộc kia đi ra, cúi đầu và nhẹ giọng mở miệng.

“Bái kiến chủ nhân đời trước của Nghịch Nguyệt Điện.”

Lời lão vừa ra, tâm thần tất cả mọi người đều dâng lên gợn sóng vạn trượng, duy chỉ có Hứa Thanh cùng đội trưởng chỗ đó vẫn như bình thường, bởi vì một khắc khi bọn họ trở thành chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, đã biết được thân phận của nàng.

Chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện xuất hiện trong kỷ nguyên này là Hứa Thanh.

Nhưng mà Nghịch Nguyệt Điện cũng không phải chỉ từng xuất hiện một vị chủ nhân, mặc dù không phải từng kỷ nguyên đều có, nhưng từ xưa đến nay đã từng xuất hiện qua.

Chỉ là bọn họ phản kháng …cũng đã thất bại.

Mà tòa băng điêu cuối cùng này, chính là phong ấn chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện một đời trước, nhưng không phải chân thân mà chỉ là một cái phân thân.

Nàng lựa chọn tự mình trầm lặng, lấy phương pháp đặc thù phối hợp với Nghịch Nguyệt Điện, tránh được Xích Mẫu thôn phệ, lưu lại một cỗ phân thân như vậy.

Đây là lễ vật nàng lưu lại cho chủ nhân kế nhiệm Nghịch Nguyệt Điện.

“Chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện một kỷ nguyên trước, Thần Tước Tử!”

Thần sắc Điện hoàng ngưng trọng đến cực hạn, mở miệng nói ra từng chữ từng chữ, hai con ngươi của nữ tử dị tộc kia liền nổi lên một vòng sóng ánh sáng, ý trống rỗng tiêu tán, vẻ lạnh lùng hội tụ hóa thành ánh mắt, nhìn vào trên người Điện hoàng.

“Thân thể cháp vá, thế giới khâu lại, khống chế một đôi mắt không thuộc về thời đại này, đổi lấy uy thế Uẩn Thần, nhưng ngươi còn nhớ rõ ngươi là ai không?”

Nữ tử bình tĩnh mở miệng, lời của nàng khiến cho Điện hoàng sững sờ, theo bản năng mở miệng.

“Ta là Điện hoàng của Hồng Nguyệt Thần Điện!”

“Ở cái kỷ nguyên kia của ta, Hồng Nguyệt không có Điện hoàng.”

Nữ tử lắc đầu than nhẹ một tiếng, nhìn Nhị Ngưu bên người Hứa Thanh.

“Đó là đôi mắt của ngươi.”

Thần sắc Nhị Ngưu biến đổi, lập tức ngưng trọng nhìn qua người nữ tử trước mắt này, không nói chuyện.

Ánh mắt Nữ tử chuyển động, cuối cùng chú ý đến người Hứa Thanh, chậm rãi tràn ra quang mang âm u, càng có khí tức âm lãnh tản ra từ trên người nàng, biển lửa rõ ràng đang lượn lờ, nhưng giờ khắc này màu sắc của lửa đã cải biến, đổi thành màu đen.

“Ngươi rất kỳ quái…”

Nữ tử liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, cũng không nhiều lời mà quay đầu nhìn về phía bên ngoài.

“Trận quyết chiến của một kỷ nguyên này sắp bắt đầu rồi sao, hình như thú vị hơn rất nhiều so với cái kỷ nguyên kia của ta.”

“Ta chỉ là một cỗ phân thân, không có được uy thế của bản thể năm đó, không trợ giúp được quá nhiều, nhưng ta sẽ tận lực.”

“Thần Linh cũng không phải là vĩnh hằng, hy vọng từ xưa đến nay vẫn tồn tại.”

Nữ tử lẩm bẩm, đi về phía trước một bước, trực tiếp vượt qua Nghịch Nguyệt Điện, xuất hiện ở phía trên huyết hải bên ngoài, giơ tay vung lên, vô tận hỏa diễm từ trên người nàng lập tức ầm ầm bộc phát, lao thẳng đến huyết hải phía dưới.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ huyết hải lại bị thiêu cháy.

Hỏa diễm lan tràn bao phủ thiên địa, huyết hải cuộn trào, bầu trời nổ vang.

Thần sắc Điện hoàng biến hóa, tay phải chợt giơ lên nhấn một cái, Đại Thế Giới sau lưng gã biến ảo, mắt thấy sẽ trấn áp tới.

Nhưng vào lúc này Lý Tiêu Sơn bên đó chợt đi ra, trong lúc cất bước liền kéo lấy trường đao mục nát trong tay, liên tiếp đi ra chín bước, từng bước đi vào hư vô, xuyên thẳng qua bên trong thực tế cùng hư ảo, không cách nào ngăn cản.

Khi bước ra bước thứ chín, liền đến phía trước Điện hoàng, vung trường đao trong tay, một đao chém xuống!

Chương 1597: Nghi thức thành Thần khác (3)

Thiên địa biến sắc, Điện hoàng lui lại và Lý Tiêu Sơn tương tự rút lui.

Người sau càng là trong lúc lui lại liền phun ra máu tươi, khí tức suy bại, nhưng trong nháy mắt tiếp theo liền khôi phục như bình thường, lúc ngẩng đầu ánh mắt vẫn bình tĩnh, tiếp tục kéo trường đao tàn phá đi đến.

Điện hoàng biến sắc, mà lão ở nơi này bị trì hoãn như vậy, huyết hải bị thiêu đốt lại nhanh chóng giảm bớt, cuối cùng toàn bộ tan biến, toàn bộ huyết hải… . . Đã bị ngọn lửa thiêu cháy khô, mà hỏa diễm nhập lại vẫn chưa kết thúc, lao thẳng đến Điện hoàng phía trên.

Cùng lúc đó bên trong Nghịch Nguyệt Điện, trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, điều khiển Nghịch Nguyệt Điện biến thành tấm gương, lập lòe ánh sáng rực rỡ, bao phủ bát phương, gia trì cho tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện.

Giờ phút này những tu sĩ dị tộc được cởi bỏ niêm phong nhao nhao lao ra, riêng phần mình bộc phát tu vi, tiến vào bên trong đám tu sĩ Hồng Nguyệt.

Chiến trường, lần nữa nổ vang.

Thả mắt nhìn đi, những tu sĩ dị tộc được cở bỏ niêm phong này, bất kỳ một người nào đều ra tay rất kinh người, những nơi vị dị tộc tóc xanh kia lướt qua, sau lưng liền lưu lại từng vũng nước đọng.

Mỗi một vũng nước đọng đều mai táng một tu sĩ Hồng Nguyệt, có thể nhìn thấy ở bên trong có tu sĩ Hồng Nguyệt được chôn cất, đang kêu rên đau khổ.

Còn có đại hán Thiên Quỷ tộc, toàn thân nổ vang tiếng sấm sét, hình thành lôi vực quanh bốn phía, từng đạo hạ xuống tản ra vô số điện quang hình cung, mà từng đạo điện quang cũng hóa thành một đạo quỷ ảnh dữ tợn, được khống chế lao đi chém giết.

Càng giết, quỷ ảnh dữ tợn chung quanh người gã lại càng nhiều.

Nhưng bên trong những tu sĩ được cởi bỏ niêm phong này, có một vị càng quỷ dị, gã không chút phản kháng đối với hết thảy pháp thuật cùng chém giết của tu sĩ Hồng Nguyệt, mặc kệ địch nhân chém giết bản thân.

Nhưng sau mỗi một lần gã tử vong, tu sĩ động thủ đối với gã sẽ lập tức chết bất đắc kỳ tử.

Mà bên trong thi hài chết bất đắc kỳ tử kia, người dị tộc được cởi bỏ niêm phong này sẽ lại hình thành từ trong đó, rồi tiếp tục tiến về phía trước, lại tiếp tục bị giết.. . . .

Bản thân những cỗ tượng thần của Nghịch Nguyệt Điện cũng tương tự kinh người, dưới sự gia trì của Nghịch Nguyệt Điện, bọn họ chiến lực phi phàm lại không sợ sinh tử, mà mỗi một lần xuất hiện tử vong, bên trong miếu thờ trên thân núi Nghịch Nguyệt Điện sẽ lần nữa xuất hiện một pho tượng, sau đó lại đi ra, gia nhập vào chiến trường.

Cái này, chính là uy lực của Nghịch Nguyệt Điện thân là Vực Bảo!

Trong khoảng thời gian ngắn, cục diện nghịch chuyển.

Tu sĩ Hồng Nguyệt mặc dù cũng không yếu, nhưng đối mặt những thứ này, vẫn là chưa đủ.

Đây cũng là việc hợp lý, dẫu sao.. . . . Bây giờ bọn họ đối mặt, là một nhóm người mạnh nhất của Nghịch Nguyệt Điện tích lũy trong cả một cái kỷ nguyên.

Mà vào giờ khắc này, ở khu vực trung bộ của Tế Nguyệt đại vực, chỗ đó có một mảnh hồ nước, trong tâm hồ nước tồn tại một hòn đảo.

Bên trong hòn đảo có một cái pho tượng khổng lồ, nó có tư thế quỳ bái, từ xa nhìn lại tựa như đang chống đỡ thiên địa, tới gần nhìn liền thấy vô biên vô hạn, vô cùng to lớn, dưới chân càng là tràn ngập đông đảo cung điện, so sánh cùng pho tượng, tựa như con sâu cái kiến.

Pho tượng kia, chính là Chúa Tể Lý Tự Hóa!

Trên đỉnh đầu của y có một tòa Thần Điện, thời khắc trấn áp đối với y.

Đây là Thần Điện của Thần tử Hồng Nguyệt, mà nơi này chính là tổng bộ của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Giờ phút này trong Thần Điện của Thần tử, trên chiếc ghế ngồi cực lớn, có một người đang ngồi ngay ngắn.

Người này vẻ mặt lạnh lùng, thoạt nhìn là một thanh niên, tướng mạo rất giống cùng với pho tượng bên ngoài.

Khí tức của gã lúc mạnh lúc yếu, trên người rõ ràng mang theo tổn thương, vả lại nhìn từ trên dấu vết thương thế, rõ ràng là do Thế tử cùng Minh Mai công chúa ra tay hình thành.

Thân phận của người này, dĩ nhiên không cần miêu tả.

Mà ở phía trước gã, có một màn cảnh tượng hư ảo lập lòe, bên trong hiện ra chính là một màn chiến trường ở Khổ Sinh sơn mạch.

Ngóng nhìn hồi lâu, thanh niên này mặt không cảm xúc đứng lên, đi đến chỗ sâu trong đại điện, từng bước một đi ra, tựa như xuyên qua hư vô, đi tới một thế giới khác.

Trong thế giới kia, bầu trời u ám, đại địa có một mảnh hồ nước huyết sắc.

Hồ nước tĩnh mịch, mặt hồ có 12 bộ thi hài khoanh chân đả tọa, bộ dạng mỗi một bộ cũng đều giống thanh niên này như đúc.

Cẩn thận nhìn kỹ, có thể thấy những cỗ thi hài này thật ra cũng không có máu thịt, chỉ còn lại có một lớp da.

Bọn nó vờn quanh ở trên mặt hồ, hợp thành một vòng tròn, tựa như một cái nghi thức quỷ dị.

Nhưng vòng tròn này còn trống một chỗ.

Cho đến khi thanh niên từng bước một đi tới, bước lên mặt hồ đi tới chỗ trống rồi khoanh chân ngồi xuống, trở thành bộ thi hài thứ mười ba.

Vòng tròn, hoàn chỉnh.

Bầu trời xuất hiện một con mắt màu vàng, tràn ra kim quang chiếu rọi hồ nước, cũng khiến bóng của 13 bộ thi hài lơ lửng hiện ra trên mặt hồ.

Những cái bóng này rất quỷ dị, rõ ràng không giống như thân hình, có thể thấy được bên trong 13 cái bóng là 8 nam 5 nữ, hình dạng của bọn họ chính là những người con nối dõi của Chúa Tể.

Bên trong có Thế tử, có Minh Mai công chúa… . . Nhưng đều là lúc còn trẻ, dường như đó là quá khứ của bọn họ.

Tất cả huynh đệ tỷ muội đều ở đây, duy chỉ có thiếu đi một người là lão Tứ.

Trong mơ hồ, có âm thanh quỷ u vang vọng ở bên trong thế giới này.

“Lúc trước có một đại oa oa, sau lưng một là loạt tiểu oa oa, thập oa oa lục thất bát, ánh mắt đỏ đỏ màu tóc xám tro, suốt ngày không nói lời nào, đại hài tử nhìn thấy gọi a gia, tiểu hài tử gặp được không phải sợ… . .”

“Cho đến đột nhiên có một ngày, đại oa oa bị bệnh nhị oa oa khám, tam oa oa mua thuốc ngũ oa oa cố gắng, lục oa oa đã chết thất oa oa cười, bát oa oa đào hố cửu oa oa nhảy, thập oa oa rơi nước mắt trên mặt đất, ta đi hỏi nó vì sao khóc… . .”

“Tứ oa oa thất lạc không trở lại!”

Mặt hồ dần dần cuộn trào, hình như có tồn tại gì đó đang từ từ bay lên từ đáy hồ.

Một cỗ khí tức kinh khủng cũng theo đó phủ xuống.

Chương 1598: Ta không có tư cách?! (1)

Khổ Sinh sơn mạch, chiến trường nơi đây vô cùng thê thảm, mỗi một thời khắc đều có tử vong phủ xuống, huyết hải trên mặt đất đã héo khô, tàn phá hình thành một cái hố sâu thật lớn.

Thiên hỏa bao phủ, khuếch tán khắp nơi.

Dưới Vực Bảo gia trì, chiến lực của những pho tượng thần đến từ Nghịch Nguyệt Điện cực kỳ kinh người.

Cho dù tử vong, nhưng trong nháy mắt tiếp sau, theo Nghịch Nguyệt Điện chấn động, từ trong miếu thờ bên trong mặt gương, những tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện tử vong lại lần nữa đi ra, nhảy vào chiến trường tiếp tục chém giết.

Kể từ đó, coi như là tu sĩ Hồng Nguyệt triển khai phương pháp nguyền rủa, nhưng có Nghịch Nguyệt Điện tồn tại nên có thể trấn áp xuống trong thời gian ngắn, khiến cho trận chiến tranh này nhanh chóng nghiêng về một bên Nghịch Nguyệt Điện.

Mà hơn hai mươi vị tu sĩ cổ xưa được cởi bỏ niêm phong đó, mỗi một người trong bọn họ đều là hạng người thiên kiêu trong một kỷ nguyên này, bọn họ có thủ đoạn quỷ dị, đồng thời kinh nghiệm giết chóc của bản thân cũng vô cùng phong phú.

Thường thường đều có đủ lực lượng trấn áp tu sĩ cùng cảnh, những nơi đi qua, cường giả Hồng Nguyệt đều phải lui lại.

Mà bên phía Điện hoàng cũng có áp lực cực lớn, lão phải đối mặt với hai vị tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện mạnh nhất trong những người được bỏ niêm phong, nhất là vị nữ tử dị tộc kia, hỏa diễm trong tay thăng hoa, màu sắc liên tục thay đổi.

Mỗi một lần biến hóa, uy lực liền kinh người thêm vài phần, nàng xuất thủ là thiên địa đều đốt, càng mang theo uy thế Uẩn Thần, khiến cho Điện hoàng cũng đều kinh hãi.

Nhưng nếu chỉ có một mình nàng, Điện hoàng vẫn còn có thể quần đấu được, nhưng thêm Lý Tiêu Sơn tồn tại, khiến cho lão cảm thấy vô cùng áp bách.

Đao của Lý Tiêu Sơn cũng không phải là thời khắc đều hạ xuống, lão chạy bốn phía quanh Điện hoàng, kéo đao không ngừng chuyển động phát ra âm thanh rầm rầm, tốc độ cực kinh người.

Mà thường thường mỗi một đao chém xuống, đều khiến cho hư vô vỡ vụn, hình thành một đạo đao mang kinh khủng, khiến cho Điện hoàng càng đánh trong lòng càng ngưng trọng.

“Trận chiến này, không thích hợp kéo dài!”

Điện hoàng nheo mắt lại, giơ tay phải lên chỉ một ngón tay về bên người, hư ảnh một mảnh thế giới hư ảo hình thành trước ngón tay của lão, ngăn cản trường đao chém đến.

Trong tiếng nổ vang, tay trái Điện hoàng trảo một cái về bầu trời, phàm xác Xích Mẫu lần nữa xuất hiện.

Xác của Thần lại đến, khiến cho thiên địa vặn vẹo, chiến trường cũng vì đó mà chấn động, cùng lúc đó Hứa Thanh ánh mắt ngưng tụ, hắn đang ở bên trong Nghịch Nguyệt Điện, chính là vì dự phòng phàm xác của Xích Mẫu.

Giờ phút này mắt thấy phàm xác của Xích Mẫu lại hạ xuống, Hứa Thanh lập tức tràn ra quyền hạn, đội trưởng ở bên cạnh cũng là như thế, hai người dựa vào thân phận bản thân là chủ nhân Nghịch Nguyệt để điều khiển Nghịch Nguyệt Điện, khiến cho tấm gương cực lớn lập lòe ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng này truyền tới bát phương, đối kháng với lực lượng của phàm xác Xích Mẫu.

Song phương lần nữa va chạm, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, dấy lên phong bạo quét ngang màn trời, một mảnh lực lượng cuộn trào, dưới những luồng năng lượng cuồng bạo, tu sĩ giao chiến song phương cũng đều chia lìa, riêng phần mình lui về phía sau.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, vừa muốn điều khiển Nghịch Nguyệt Điện lại tiếp tục thi triển uy lực Vực Bảo, nhưng vào lúc này phía trên trời bỗng nhiên có gió hạ xuống.

Cơn gió này mang theo mùi máu tanh, nháy mắt liền tràn ngập khắp chiến trường, cùng theo gió đến còn có âm thanh quỷ u, như đang rù rì ở ngay bên tai tất cả mọi người.

“Lúc trước có một đại oa oa… . .”

Thanh âm này, chính là bài đồng dao quỷ dị vang vọng từ trong điện của Thần tử, đây không phải là lần đầu tiên Hứa Thanh nghe được bài đồng dao đó, lúc trước khi cứu Ngũ nãi nãi, hắn đã từng nghe qua bài này ở bên trong thôn xóm kia.

Mà thứ để cho ký ức của hắn khắc sâu nhất, chính là một câu cuối cùng.

“Tứ oa oa thất lạc không trở lại.”

Những lời đó truyền đến từ bát phương, vào thời khắc này bầu trời nghịch chuyển, lại biến thành đỏ thẫm, dần dần lại có một mảnh hồ máu giống như hình chiếu xuất hiện ở trên màn trời.

Hồ máu kia cuộn trào, dường như bên trong có tồn tại kinh khủng nào đó muốn leo ra.

Cũng ở trong một cái chớp mắt này, một cỗ khí tức đáng sợ phủ lên trên chiến trường.

Thần sắc Hứa Thanh cùng với đội trưởng đồng thời biến đổi, tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện càng là như vậy, tâm thần mỗi người đều giống như có vô tận sóng lớn, dù là những cường giả được cởi bị bỏ niêm phong kia cũng là như vậy.

Đao trong tay Lý Tiêu Sơn có chút dừng lại.

Lửa của Thần Tước Tử nhẹ nhàng nhoáng một cái.

Ánh mắt của bọn họ vô cùng ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào hồ máu trên màn trời.

So với bọn họ, tu sĩ Hồng Nguyệt lại nhao nhao nhẹ nhàng thở ra trong lòng, duy chỉ có Điện hoàng là nhíu mày nhìn qua hồ máu, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh đè xuống bài đồng dao, giống như là tiếng sấm rền nổ vang truyền ra.

Đó là tiếng tim đập.

Thình thịch, thình thịch!

Âm thanh này xuất hiện, lập tức liền khiến cho không ít tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện phát ra tiếng kêu thảm thiết, pho tượng không cách nào điều khiển tự động tan vỡ ra, dường như tiếng này lọt vào tai, có thể toái diệt hết thảy.

Ngay sau đó hồ máu trên màn trời càng dần càng cuộn trào, một cái đại thủ màu đen mọc đầy xúc tu chậm rãi duỗi ra từ, nương theo uy áp kinh thiên động địa, khiến cho thế giới chấn động.

Bàn tay này có bảy ngón tay, tràn ngập gai xương, những cái xúc tu càng là chập chờn, những nơi đảo qua là bầu trời tan vỡ, giờ phút này nhìn như chậm rãi hạ xuống, nhưng trên thực tế lại đang không ngừng biến lớn.

Không cách nào chống cự, không thể ngăn cản.

Bàn tay đó xuất hiện cũng khiến cho dị chất nơi đây bốc lên, tất cả mọi người đều cần phải rút lui tránh đi.

Cuối cùng, đại thủ màu đen giống như Thần Linh này một phát bắt được hư không chỗ tu sĩ Hồng Nguyệt.

Trong này cũng đã bao hàm Điện hoàng, còn có cả phàm xác của Xích Mẫu, đều ở bên trong một trảo của đại thủ màu đen đó, bị nó bao phủ vào.

Sau đó nó chậm rãi nhấc lên, mang theo mọi người xung quanh, chui vào trong hồ máu trên màn trời.

Nó đến, không cách nào bị ngăn đón hay cản trở, nó rời đi, khó có thể bị làm dừng lại.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Hứa Thanh cùng với đội trưởng ở, đều chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay to kia tan biến ở bên trong hồ máu, cho đến khi bên trong hồ máu lộ ra một đôi mắt màu vàng, cách qua hồ nước mà lạnh lùng nhìn tới đại địa, lại nhìn về màn trời phía xa xa.

Sau đó hai mắt màu vàng khép kín, hình chiếu hồ máu trên màn trời cũng tùy theo tiêu tán.

Trận chiến này, đã kết thúc.

Sau khi bầu trời khôi phục, uy áp cùng ràng buộc đến từ bàn tay Thần Linh đó cũng lập tức tan biến, nhưng gợn sóng đến từ tâm thần nhiều người lại không dừng lại, ngược lại bởi vì cặp mắt màu vàng kia, khiến cho tất cả mọi người theo bản năng dâng lên áp lực.

“Đó là ai?”

Tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện riêng phần mình trầm mặc, nhưng bản năng trong lòng hiện ra vấn đề này.

Mà đáp án, thật ra bọn họ đều biết, nhưng không cách nào tin tưởng.

“Thần tử… . .” Lý Tiêu Sơn khàn khàn mở miệng.

“Thần tử ta chứng kiến trong thời đại kia cũng không có đáng sợ như vậy.” Thần Tước Tử nhíu mày, chậm rãi truyền ra lời nói.

“Gã cho ta cảm giác đã vô hạn tiếp cận Thần Linh.”

Bốn phía im lặng.

Rõ ràng đây là một trận thắng lợi, nhưng cánh tay Thần tử xuất hiện từ hồ máu, lại làm cho chúng sinh nơi đây nổi lên cảm giác vô lực trước đó chưa từng có, vì vậy từng người liền theo bản năng nhìn tới Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Nhưng rất nhanh, trong những ánh mắt này liền xuất hiện một chút thất vọng cùng bất đắc dĩ.

Mặc dù Nghịch Nguyệt Điện đã xuất hiện chủ nhân Nghịch Nguyệt, nhưng mà người chủ này… Tu vi quá yếu.

Một người Linh Tàng, một người Nguyên Anh.

Tu vi như thế, làm sao có thể đảm nhiệm chủ nhân Nghịch Nguyệt, làm sao có thể dẫn dắt tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện đi trên con đường nghịch thiên này chứ…

Lại càng không cần phải nói xa xa ngôi sao Hồng Nguyệt đã chiếm hơn nửa bầu trời, nhiều nhất một hai tháng nữa, Xích Mẫu sẽ chân chính đến đây.

Lúc đó, đối mặt với Xích Mẫu thôn phệ, chúng sinh chỉ có thể lộ ra đắng chát, không có bất cứ hy vọng nào.

Chương 1599: Ta không có tư cách?! (2)

Cho dù hai người chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện này có đủ quyền hạn, nhưng loại tu vi như thế không cách nào phục chúng, cũng rất khó khiến người ta đi theo từ trong nội tâm, vì vậy thời gian dần qua, ánh mắt của tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện cũng dần dịch chuyển khỏi chỗ Hứa Thanh.

Một bộ phận nhìn Tứ điện chủ, một bộ phận nhìn Tam điện chủ, một bộ phận tới gần Lý Tiêu Sơn, một bộ phận hội tụ tới bên người Thần Tước Tử.

Trong này cũng đã bao hàm những người thiên kiêu được cởi bỏ niêm phong kia.

Bọn họ mặc dù đã cởi bỏ niêm phong, nhưng trên thực tế cũng tương tự cảm xúc phức tạp đối với chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, đồng thời cũng không phục, cuối cùng là bọn họ cho rằng hai người Hứa Thanh không đủ tư cách.

“Đa tạ Nguyệt chủ vào thời khắc mấu chốt khiến cho ta cùng với thủ hạ dưới trướng có thể vào bên trong Nghịch Nguyệt Điện, nhưng kính xin tản ra gia trì, ta muốn quay về Bắc nguyên, chỗ đó còn có con dân cùng nhau đi đến cuối quãng đời còn lại này với ta.”

Tam điện chủ nhìn Hứa Thanh, bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh trầm mặc, Tứ điện chủ chỗ đó nhíu mày, đi ra vài bước, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Tam điện, bây giờ Nghịch Nguyệt Điện đã có chủ, chính là thời điểm chúng ta quật khởi, ngươi… . .”

“Lão Tứ, có hi vọng sao?” Tam điện chủ than nhẹ một tiếng, vẻ mặt mỏi mệt, cắt đứt lời nói của Tứ điện chủ.

“Lấy tu vi của Nguyệt chủ, lấy lịch duyệt của Nguyệt chủ, chúng ta không cách nào đi đối kháng Hồng Nguyệt, thậm chí ta cũng không biết lai lịch của vị Nguyệt chủ này, có lẽ, hắn không phải là tu sĩ của vực này.”

Những lời đó vừa thốt ra, không ít tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện cũng đều kinh nghi, mà Tam điện chủ nói đến đây thì nhìn về phía Hứa Thanh.

“Nguyệt chủ, mời tản ra gia trì, nếu như không muốn, vậy phong ấn ta là được.”

Lời của Tam điện chủ đã biểu lộ thái độ, lão sẽ không phản kháng Hứa Thanh, nhưng lão sẽ không ủng hộ.

Tam điện chủ nói xong, hơn vạn tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện phía sau lão nhao nhao cúi đầu, bọn họ là thủ hạ dưới trướng Tam điện chủ, một đường đi theo lão, giờ phút này tự nhiên cũng lựa chọn cùng một dạng con đường cùng với lão.

“Ta cũng là như thế.”

“Nguyệt chủ, việc đã đến nước này, không có ý nghĩa.”

Bên trong tu sĩ được cởi bỏ niêm phong cũng có bảy tám vị, nhàn nhạt mở miệng.

Lý Tiêu Sơn há miệng muốn nói cái gì đó, nhưng liếc mắt nhìn Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, cuối cùng thở dài.

Tu vi, quá thấp.

Thần Tước Tử mặt không cảm xúc, không nói gì.

Tứ điện chủ bên đó hô hấp dồn dập, nhìn Hứa Thanh, bỗng nhiên cất bước đi tới, kiên định đứng ở bên cạnh Hứa Thanh.

Giờ phút này còn có càng nhiều tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện không có nhúc nhích, trong lòng bọn họ cũng có do dự, lựa chọn xem thế nào.

Mắt thấy như thế, đội trưởng nhướn lông mi lên, vừa muốn mở miệng, nhưng Hứa Thanh đi ra một bước, nhìn về phía Tam điện chủ.

“Tu vi của ta xác thực chưa đủ, ta cũng không phải là tu sĩ của vực này.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, bên trong tu sĩ Nghịch Nguyệt bốn phía lập tức truyền ra tiếng xôn xao, đối với việc người ngoài trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện, bản thân việc này liền khiến cho những tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện có chút không cách nào tiếp nhận.

“Ngươi quả nhiên không phải người vực này.” Tam điện chủ nhìn qua Hứa Thanh, trầm giọng mở miệng.

“Phải chăng là tu sĩ bổn vực hay không cũng không trọng yếu, có thể ngăn cơn sóng dữ vào thời khắc mấu chốt, hắn chính là Nguyệt chủ!” Thần sắc Tứ điện chủ nghiêm nghị, giọng nói trầm thấp, lộ ra kiên định.

Tam điện chủ nghe vậy liền lắc đầu.

“Việc này ta không giải thích cùng ngươi, đúng là Nguyệt chủ đã ra sức, nhưng hắn không đủ tư cách, danh vọng lại càng không đủ, ta không tin phục, người dưới trướng của ta không tin phục, rất nhiều đạo hữu Nghịch Nguyệt Điện cũng khó có thể tin phục.”

“Cứ như thế đi theo hắn, lòng ta có tiếc nuối.”

Tam điện chủ lắc đầu, quay người đi về phía Nghịch Nguyệt Điện, lão muốn lựa chọn trở về.

Phía sau lão, thủ hạ dưới trướng hộ tống, cũng có không ít tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bốn phía thầm than, lặng lẽ đi về phía Nghịch Nguyệt Điện.

Hai tháng cuối cùng này, cùng đi theo một Linh Tàng thì không có hi vọng, không bằng ở vào điểm cuối của sinh mệnh, yên tĩnh ở một chỗ, nhớ lại quá khứ đã qua của chính mình.

Về phần khả năng dùng phong ấn bên trong Nghịch Nguyệt Điện để tránh đi hạo kiếp, mọi người cũng không ngốc, bọn họ biết rõ việc này không thực tế, nói cách khác, tại sao bên trong một kỷ nguyên này, chỉ có một phân thân của Thần Tước Tử còn tồn tại lưu lại.

Điều này hiển nhiên là chỉ có Nguyệt chủ có đủ tư cách.

Trong bầu không khí áp lực, lần lượt có người đi về phía Nghịch Nguyệt Điện.

Trong đó còn có một ít tùy tùng của Đan Cửu đại sư, nữ tử pho tượng đại hán hàng xóm cũng ở trong chỗ đó, bọn họ không có gặp được tượng thần đại sư ở trong lần này, nội tâm bi ai, hiểu rõ đại sư đã vẫn lạc, cho nên không cách nào bị thu hút tới đây.

Mà lúc những người này đi về phía Nghịch Nguyệt Điện, giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh lập tức vang vọng.

"Ngươi nói tu vi của ta chưa đủ, ta có thể tiếp nhận, nhưng ngươi nói ta không đủ tư cách, danh vọng chưa đủ… Ta muốn hỏi một câu."

"Bằng ta giải khai phong ấn Thế tử của Chúa Tể trong Thiên Hỏa Hải, phóng xuất khôi phục Minh Mai công chúa ở băng nguyên phía bắc, có đủ hay không?"

"Nếu như chưa đủ, vậy hỗ trợ Ngũ công chúa thoát khốn dưới Hắc Ngô Sơn, giúp đỡ Bát điện hạ bỏ niêm phong ở tộc địa Môn tộc, những thứ này, có đủ hay không?"

Lời nói Hứa Thanh vừa ra, toàn bộ tâm thần tu sĩ đang đi về phía Nghịch Nguyệt Điện chấn động, thần sắc đột ngột biến đổi, đồng loạt quay đầu nhìn Hứa Thanh, vào thời khắc này tâm thần tựa như có lôi đình nổ tung, không ngừng nổ vang.

Tam điện chủ cũng là dừng bước chân lại, trong mắt lộ ra tinh mang, nhìn về phía Hứa Thanh.

"Ngươi có thể xuất hiện ở Khổ Sinh sơn mạch, ta cũng đã có suy đoán về việc này, giải cứu nhi tử của Chúa Tể, đây là công trạng cực lớn trong thế hệ chúng ta, nhưng lực hiệu triệu Nguyệt chủ của ngươi vẫn là chưa đủ."

Hứa Thanh nghe xong, mặt không cảm xúc, giơ tay phải vung lên một cái, hết thảy ngụy trang trên người toàn bộ tiêu tán, lộ ra chân dung, nhàn nhạt mở miệng.

"Bằng ta mấy tháng trước, ở trong địa phương Chúa Tể trảm Thần, thúc đẩy tinh thần phản kháng, hiệu triệu chúng sinh không được từ bỏ hy vọng, để cho những đóm lửa như sao cháy lan ra đồng cỏ, có đủ hay không?"

Nói xong, bầu trời chấn động, tia sáng lập lòe, một tòa Trảm Thần Đài mênh mông nổ vang, sừng sững hiện ra ở sau lưng Hứa Thanh, từ xa nhìn lại, khí thế rộng lớn chấn động thiên địa.

Ánh mắt Tam điện chủ ngưng tụ, thần sắc toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt nơi đây đều biến hóa, từng người nhìn qua gương mặt Hứa Thanh, nhìn qua Trảm Thần Đài, cảnh tượng hiện ra ở trong đầu mấy tháng trước giờ phút này lại bị nhớ tới.

Giống như đúc!

"Là hắn!!"

“Người jiệu triệu chúng ta đúng là Nguyệt chủ!”

“Chuyện này… . . Cảnh tượng lúc trước khiến cho ta có loại cảm giác phấn khởi từ trong tuyệt vọng!”

Tâm thần mọi người tâm thần không ngừng nổi lên gợn sóng, không cách nào khống chế bộc phát ra những âm thanh xôn xao.

Vào thời điểm này, lời nói của đội trưởng cũng vang vọng ra.

“Rất thú vị, ngươi nói chúng ta không đủ tư cách, chưa đủ danh vọng?”

“Bằng ta kiếp trước ngay trong vực này, cắn qua Xích Mẫu một cái, có đủ hay không?”

“Bằng ta từng là Đại tế vũ, phản bội Hồng Nguyệt, có đủ hay không?”

“Bằng Hồng Nguyệt Thần Điện ngũ mã phanh thây ta, lấy bộ phận của ta nâng Thần Điện mà đi, có đủ hay không?”

Lời nói của đội trưởng khiến cho ngay cả Hứa Thanh cũng dâng lên gợn sóng, vào thời khắc này như mười vạn sấm sét nổ vang vang vọng trong giữa thiên địa.

Rung chuyển tâm thần chúng sinh nơi đây, khiến cho thần sắc của toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt đều đại biến, hô hấp dồn dập.

Tâm thần của Tam điện chủ bên đó cũng chấn động kịch liệt, Lý Tiêu Sơn và Thần Tước Tử, còn có những tu sĩ được cở̉ bỏ niêm phong xung quanh đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Cuối cùng Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua trên người tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bốn phía, nhẹ giọng mở miệng.

“Bằng ta cướp đoạt một tia Bản Nguyên Hồng Nguyệt của Xích Mẫu, hình thành lực lượng bản thân, có đủ hay không?”

“Bằng ta luyện đan vô số vì tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, hóa giải nỗi khổ nguyền rủa của mọi người, có đủ hay không?”

“Còn nữa, ngươi nói ta danh vọng chưa đủ… Như vậy bằng ta là Đan Cửu, cái thân phận này, có đủ hay không?”

Chương 1600: Sát ý Nghịch Nguyệt, bàn thiên tế địa (1)

Bất luận là giọng nói ngạo nghễ của đội trưởng, hay là những lời nói vừa xong của Hứa Thanh, đều có độ cao rất khó ngờ, như trôi nổi trên bầu trời, khó có thể rơi hay bị hạ thấp xuống.

Từng cắn qua Xích Mẫu cũng được, cướp đoạt Bản Nguyên của Hồng Nguyệt cũng tốt, dù là giải cứu nhi tử của Chúa Tể, tất cả những thứ này...Đối với tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện tầm thường mà nói, mặc dù chấn động, nhưng mà cũng không phải mật thiết tương quan và hòa làm một thể cùng với bản thân bọn họ.

Mặc kệ đối phương làm cái gì, những thứ kia đều là việc của đại nhân vật, dù bọn họ cũng phấn khởi, cũng sục sôi, nhưng mà loại cảm giác ấy, cuối cùng vẫn còn kém một chút trùng kích trực chỉ tâm thần.

Đây, chính là một loại nhân tính, thường thường mọi người chỉ quan tâm tới an nguy của chính mình, chỉ quan tâm tới việc thân cận với bản thân.

Giống như cùng với mọi người bên Phong Hải Quận năm đó, thật ra cũng không phải là rất để trong lòng việc ai làm Quận Trưởng. Việc bọn họ để trong lòng, chính là bản thân mình trúng độc, mà lúc trước Hứa Thanh cũng chính là nắm lấy điểm này, hội tụ vận khí của mọi người trong Quận Đô ở Phong Hải Quận gia trì lên mình.

Nghịch Nguyệt Điện bên đây cũng là như thế.

Cho nên câu nói sau cùng của Hứa Thanh, lộ ra thân phận Đan Cửu của mình, đối với mọi người nơi đây mà nói, như là nghiêng trời lệch đất.

Dấy lên vang động vượt qua toàn bộ những thứ phía trước, thần sắc của toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện hầu như đều lập tức thay đổi, tâm thần đều bốc lên sóng lớn, vẻ không cách nào tin mà nhìn tới Hứa Thanh.

Đối với tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện mà nói, ý nghĩa của cái tên Đan Cửu này quá lớn.

Một năm trước, sự xuất hiện của hắn đã khiến cho tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện thấy được hy vọng.

Hắn lấy sức một mình cải biến kết cấu của Giải Nan đan, khiến cho Giải Nan đan nguyên bản giá cao không hợp thói thường, đạt đến trình độ một đan khó cầu, đã trở thành đan dược mà người người đều có thể ăn được, giá cả giảm hơn mười lần trăm lần.

Một việc này công đức vô lượng, tạo thành vang động quá kinh khủng, khiến cho rất nhiều tu sĩ có thể hóa giải hành hạ thể xác và đau khổ tinh thần trong cơn nguyền rủa, bọn họ cảm tạ Đan Cửu phát ra từ tận đáy lòng.

Từ Điện chủ Nghịch Nguyệt Điện cho tới tu sĩ tầm thường, đều tôn kính đối với Đan Cửu.

Dù là Tam điện chủ lúc trước chất vấn đối với Hứa Thanh, lão cũng từng nhiều lần tìm kiếm Đan Cửu đại sư, càng là đi tới miếu Đan Cửu để nhắn lại, nhiều lần khẩn cầu Đan Cửu gia nhập một phương của mình.

Những người khác thì càng không cần nhiều lời rồi, bây giờ tu sĩ sống sót còn lại của Nghịch Nguyệt Điện, có thể nói có gần như sáu thành, đã nếm qua đan dược của Đan Cửu.

Nhất là Giải Chú đan mà Đan Cửu đại sư tạo ra, càng giống như là thiên lôi, lúc đó đã khiến cho toàn bộ Nghịch Nguyệt Điện rung động, đó là đan dược có thể chân chính giảm xuống nguyền rủa.

Đan này vừa ra, lập tức khiến cho danh vọng của Đan Cửu được thúc đẩy đến cực hạn, mà những lời như Đan Cửu đại sư minh đức chí thiện, có đại đức, không chỉ truyền lưu ở trong Nghịch Nguyệt Điện, ngay cả tu sĩ bên ngoài cũng đều biết được, cũng đều nghe nói.

Dù là Hồng Nguyệt Thần Điện, cũng cực kỳ trọng thị đối với cái tên này.

Vì vậy theo lời nói Hứa Thanh vang vọng, âm thanh kinh hô cùng với nghẹn ngào lập tức vang vọng trong thiên địa.

“Đan Cửu đại sư!”

“Nguyệt chủ. . . . . Lại là Đan Cửu đại sư!”

“Việc này quá lớn, cái này có phải là thật không thế! Nếu như là thật, như vậy chúng ta thật sự là có hy vọng!”

“Nếu như Nguyệt chủ là Đan Cửu đại sư, ta toàn lực ủng hộ, cái mạng này của ta, chính là nhờ đan dược của Đan Cửu đại sư cứu!”

“Ta cũng ủng hộ!”

Vào thời khắc này, nội tâm của toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bốn phía đều ầm ầm rung động, bản năng tới gần chỗ Hứa Thanh, tâm thần Tứ điện chủ bên này đồng dạng chấn động, nhìn Hứa Thanh mà thay đổi sắc mặt.

Giờ phút này Tam điện chủ bên đó đã hoàn toàn sửng sốt, đối với lão mà nói, tin tức này vô cùng trùng kích.

Thủ hạ dưới trướng của lão cũng đều dao động, bước chân đi về phía Nghịch Nguyệt Điện nhao nhao dừng lại.

Trong đám đông, còn có một số người trình độ kích động của bọn họ siêu việt những kẻ bên cạnh, giờ phút này thân thể thậm chí cũng đang run rẩy, ánh mắt họ nhìn Hứa Thanh lộ ra ánh sáng mãnh liệt, như là nhìn thấy cực phẩm nhân gian.

Trong đó kích động nhất, chính là người hàng xóm của Hứa Thanh, vị đầu lĩnh những người tùy tùng có bề ngoài pho tượng đại hán nhưng thực ra chính là nữ tử này, nàng lộ ra ánh mắt không cách nào tin nhìn qua Hứa Thanh.

Nàng nhớ kỹ không lâu lúc trước, đối phương đã từng hỏi mình một vấn đề, nếu như nhìn thấy Đan Cửu, bọn họ có thể nhận ra sao.

Nàng còn nhớ rõ câu trả lời của mình, mà bây giờ dưới ánh mắt của nàng, mặc dù Hứa Thanh còn chưa xuất ra chứng cứ, nhưng nàng bản năng cảm giác thấy, đối phương… Thật sự chính là Đan Cửu đại sư mà mình muốn đi theo.

“Phán đoán của ta không sai, đại mạc có bạch phong, cho nên đại sư nhất định ở trong nơi đây!”

“Sở dĩ lúc trước không tìm được, sở dĩ lúc Nghịch Nguyệt Điện hút mọi người lại cũng không xuất hiện pho tượng đại sư, đó là bởi vì đại sư… . Còn có một thân phận khác!”

Mọi người chấn động, tiếng kinh hô cùng xôn xao vang vọng, nhưng mà trong đó vẫn khó tránh khỏi có một chút do dự cùng chất vấn, dẫu sao nói thì ai cũng có thể nói được, nhưng chứng minh sự thật mới là quan trọng nhất.

Điểm này, Hứa Thanh tự nhiên cũng hiểu, cho nên hắn liền vung tay phải lên một cái, một khối máu thịt lập tức bay ra, theo sau là rất nhiều dược thảo, Hứa Thanh ở ngay trước mặt chúng tu Nghịch Nguyệt Điện, luyện đan tại chỗ.

Theo hai tay vung vẩy, Giải Chú đan nhanh chóng thành hình ở phía trước hắn.

Đan này, Hứa Thanh đã luyện chế nhiều lần lắm rồi, từ sớm đã vô cùng thuần thục, rất nhanh đã có chín khỏa đan dược hình thành, càng là dưới Độc Cấm Mục của Hứa Thanh, kết cấu trong đó lập tức cải biến.

Cái này không còn là đan dược giảm xuống năm thành nguyền rủa nữa, theo tu vi bây giờ của Hứa Thanh đề cao, hình thành Bí Tàng, hiểu rõ hơn đối với nguyền rủa, Hứa Thanh đã có thêm ý nghĩ mới, giờ phút này đan dược luyện chế ra, là giảm xuống tận bảy thành nguyền rủa.

Chín khỏa đan dược vừa hiển lộ, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Thân thể Hứa Thanh tiến về phía trước một bước, pho tượng bản thân cải biến, hóa thành pho tượng Đan Cửu, tay áo hất lên, chín khỏa đan dược lập tức bay ra, một khỏa bay về phía Lý Tiêu Sơn, một khỏa bay về phía Thần Tước Tử.

Quả thứ ba bay về phía Tam điện chủ, quả thứ tư tới gần Tứ điện chủ, còn có hai quả rơi tới đám người, còn lại… . . Đều bay tới phía tùy tùng của hắn.

Vị đại hán hàng xóm kia cũng lấy được một khỏa.

Khí tức của đan dược này tràn ra dĩ nhiên đã tạo thành ảnh hưởng đối với bốn phương, khiến cho nguyền rủa trong cơ thể của tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện ở bên trong phiến khu vực này cũng đã mất đi trình độ hoạt tính nhất định.

Thậm chí không cần ăn để nghiệm chứng, riêng việc hoạt tính nguyền rủa bị ảnh hưởng, đã khiến cho toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện nơi đây, từng người hô hấp trở lên dồn dập trước đó chưa từng có.

Chương 1601: Sát ý Nghịch Nguyệt, bàn thiên tế địa (2)

Mà những người cầm được đan dược, thần sắc càng là ngưng trọng, bọn họ không chần chờ mà lập tức ăn, tiếp theo khí tức bản thân lại lập tức tăng vọt, lực lượng nguyền rủa rõ ràng hạ thấp!

Tam điện chủ trầm mặc, trong mắt Thần Tước Tử lộ ra kỳ mang, kinh người nhất là Lý Tiêu Sơn, theo nguyền rủa của lão giảm xuống, trên người lão lại có khí tức Uẩn Thần bốc lên.

Một màn này khiến cho Lý Tiêu Sơn thay đổi sắc mặt, nguyên nhân chủ yếu khiến lúc trước lão bước vào Uẩn Thần thất bại, chính là vì nguyền rủa trong cơ thể, giờ phút này lão cảm nhận rõ ràng được chính mình… Hình như còn có cơ hội lần nữa đi đột phá.

“Giảm xuống bảy thành nguyền rủa… . .”

Giọng nói khàn khàn của lão vang vọng, hoàn toàn dẫn bạo nhân tâm nơi đây, đại hán hàng xóm của Hứa Thanh là người đầu tiên lao ra, cúi đầu về phía Hứa Thanh, lớn tiếng mở miệng.

“Bái kiến đại sư!”

Ngay sau nàng, những tùy tùng khác cũng đều kích động bái kiến, tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bốn phía đều là như thế, trong khoảng thời gian ngắn, giọng nói mấy vạn người biến thành làn sóng, vang vọng ngập trời.

“Bái kiến đại sư!”

Lý Tiêu Sơn thở sâu, ngóng nhìn Hứa Thanh và cúi đầu.

Thần Tước Tử khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra nhận thức.

Mà trong đám người bái kiến Hứa Thanh, còn có một số chính là thủ hạ dưới trướng Tam điện chủ, về phần bản thân Tam điện chủ, giờ phút này tâm thần gợn sóng vô tận, lão kinh ngạc nhìn qua Hứa Thanh, muốn nói gì đó nhưng lại một câu cũng không nói nên lời.

Tư cách, đối phương đã đủ rồi.

Danh vọng, đối phương đã đạt đỉnh phong.

Tam điện chủ trầm mặc mấy hơi thở, đi ra vài bước, trầm thấp mở miệng.

“Nguyệt chủ, những lời ngài từng nói lúc trước, cướp đoạt Bản Nguyên của Hồng Nguyệt… .” Hứa Thanh gật đầu, phất tay biến ảo ra Bí Tàng ở sau lưng, trong đó Tử Nguyệt lập lòe, quyền hành Hồng Nguyệt biến thành máu tươi bộc phát ở bốn phía Hứa Thanh, hình thành một mảnh sóng tuyết bốc lên.

Đội trưởng bên cạnh cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ mở miệng.

“Nhìn thấy không, đây chính nguyên nhân chủ yếu tiểu sư đệ của ta có thể chân chính luyện chế ra Giải Chú đan, hắn cướp đoạt Thần Nguyên, cho nên nguyền rủa của Xích Mẫu, chỉ mình hắn có thể hóa giải!”

Tam điện chủ ngóng nhìn Tử Nguyệt bên trong Bí Tàng của Hứa Thanh, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, nội tâm lên xuống nhưng lại lão cố kìm nén, lần nữa mở miệng.

“Ngôi sao Hồng Nguyệt sắp đến, chúng ta phải đối mặt như thế nào, thậm chí không cần Xích Mẫu, vẻn vẹn một cái Hồng Nguyệt Thần Điện chúng ta đã không thể chống cự rồi, Thần tử kia càng đã tiếp cận Thần Linh… . .”

Hứa Thanh không nói chuyện, đội trưởng cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra hàn mang.

“Nếu như Hồng Nguyệt Thần Điện không còn sao?”

Nói xong đội trưởng giơ tay lên, một sợi tóc màu trắng xuất hiện ở trong tay của y, sợi tóc này vừa hiện, khí tức Thần Linh bỗng nhiên bộc phát.

“Chúng ta cũng có Thần Linh, đây là tín vật, ta tùy thời có thể mở ra cánh cửa mời Thần Linh ra tay!”

Chúng tu Nghịch Nguyệt Điện lập tức yên tĩnh, con ngươi của Lý Tiêu Sơn cùng với Thần Tước Tử cũng đều co rút lại.

Tam điện chủ hô hấp dồn dập, nội tâm chấn động càng mãnh liệt hơn, những lão lại mạnh mẽ nhịn xuống, tiếp tục hỏi một câu.

“Vậy Xích Mẫu đến thì chiến như thế nào?”

Đội trưởng nhướn lông mi lên, đang muốn trả lời thì Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, trầm thấp mở miệng.

“Dự tính ban đầu khi ngươi gia nhập vào Nghịch Thần Điện là gì, không phải là phản kháng cùng với buông tay đánh cược một lần sao, bây giờ đã có cái cơ hội này, ta là một người ngoại vực cũng không tiếc tính mạng đi thử một lần, ngươi còn lo trước lo sau như thế ư?”

“Nếu như nội tâm không kiên định, các ngươi có thể đi.”

Hai câu này của Hứa Thanh, trực kích tâm thần của những người đang do dự ở nơi đây, Tam điện chủ nắm chặt nắm đấm, trong mắt lộ ra quyết đoán, cúi đầu về phía Hứa Thanh, vừa muốn truyền ra lời nói.

Nhưng vào lúc này bầu trời nổ vang, một giọng nói giống như thiên lôi truyền ra.

“Một khắc Xích Mẫu đến, phụ vương của ta sẽ sống lại!”

Theo giọng nói truyền ra, một gương mặt cực lớn bỗng nhiên xuất hiện trên màn trời.

Gương mặt đó là một người thanh niên, khí chất phi phàm, tóc dài như rắn, không ngừng khuếch tán, chính là hình dáng của Thế tử.

Ở bên cạnh lão, còn có Minh Mai công chúa một thân chiến giáp, nàng đứng ở nơi đó, năm tháng trường hà chảy xuôi dưới chân, khí tức động trời.

Một bên là Ngũ công chúa, mặc dù trông nàng già nua, nhưng chấn động trên người lại vô cùng quỷ dị.

Còn có lão Bát, lực lượng cuồng bạo khuếch tán, ảnh hưởng chúng sinh.

Sau cùng còn có một vị.

Đây là một người thanh niên thân mặc hắc bào, tướng mạo tương tự cùng Thế tử, y đứng giữa thiên địa, trong mắt bao hàm cảnh nhật nguyệt hủy diệt, toàn thân tràn ra sát khí không gì sánh kịp.

Sát khí này cực mạnh, giống như chỉ dựa vào duy nhất bản thân y, đã có thể áp chế tất cả huynh đệ tỷ muội.

Sự xuất hiện của y, khiến cho ngay cả màn trời đỏ thẫm, cũng đều bị làm cho ảm đạm đi một chút.

Người này, chính là lão Cửu!

Mấy vị nhi tử của Chúa Tể đến kèm theo lời nói, liền khiến cho chúng tu Nghịch Nguyệt Điện phía dưới lập tức nhao nhao rung động, đồng loạt cúi đầu, tâm thần của Lý Tiêu Sơn cùng với Thần Tước Tử cũng đều lên xuống, theo đó cúi đầu.

Chỉ có Hứa Thanh tiến lên, cúi đầu mở miệng.

“Bái kiến Thế tử gia gia, Tam nãi nãi, Ngũ nãi nãi, Bát gia gia, Cửu gia gia.”

Minh Mai công chúa gật đầu, Ngũ nãi nãi mỉm cười, lão Bát cười ha ha, lão Cửu một bên cũng chú ý đến Hứa Thanh.

Về phần Thế tử, trong mắt lộ ra tán thưởng, sau đó nhìn về chúng tu phía dưới, tiếp tục truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Tổ tiên của các ngươi, đều là con dân của phụ vương ta, đi theo phụ vương của ta chinh chiến.”

“Cho đến khi hạo kiếp phủ xuống, trong vô số năm, vô số kỷ nguyên qua, các ngươi… Đã chịu khổ rồi.”

“Lần này Hứa Thanh xuất hiện, đã cho chúng ta hy vọng.”

“Vậy liền để cho chúng ta đi kết thúc trận số mệnh này, kết thúc thống khổ luân hồi này, chúng ta, cùng nhau tồn tại.”

Lời nói của Thế tử vang vọng, khiến cho nội tâm tất cả chúng tu Nghịch Nguyệt Điện nơi đây đều sục sôi, cộng thêm sau khi trải qua một loạt sự tình, trong mắt bọn họ đã lộ ra kiên định.

“Hứa Thanh, nói ra kế hoạch của sư huynh đệ cùng với sư tôn các ngươi!”

Thế tử nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu rồi nhìn về phía đội trưởng, hai người nhìn nhau, đều thấy quyết đoán cùng điên cuồng trong mắt của nhau.

“Hủy diệt Thần Điện, hồi phục Chúa Tể, lùa sói nuốt hổ, xé ăn Xích Mẫu!”

“Hiện giờ, chúng ta đi hoàn thành bước đầu tiên, hủy diệt Thần Điện!”

Lời nói vừa ra, bầu trời ầm vang, trời phát sát khí, sao trời hoán đổi.

Núi sông trỗi lên, địa phát sát khí, long xà nổi dậy.

Tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện sát tâm cuồng bạo, đây là người phát sát khí, thiên địa lật ngược!

Giờ khắc này, bầu trời, đại địa, chúng sinh, sát ý của bọn họ hội tụ cùng một chỗ, dâng lên từ bát phương, khóa chặt… Bình nguyên Sám Hối!

Khóa chặt, tổng bộ Thần Điện!

Chương 1602: Cửu Dương che trời (1)

Khí thế hội tụ trước trận chiến cần phải làm liền một mạch, nếu không nhất định sẽ thịnh rồi lại suy, sức cùng lực kiệt, giờ phút này chúng tu Nghịch Nguyệt Điện cũng chính là như vậy.

Theo lời nói của Thế tử, theo tiếng nói của Hứa Thanh, theo đội trưởng sục sôi, khí thế của mấy vạn tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện như là cầu vồng, trong mắt từng người lộ ra kiên định cùng thề sống chết.

“Giết!!”

Không biết là ai phát ra tiếng gào thét đầu tiên, rất nhanh tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, theo bản năng há miệng truyền ra tiếng gào thét tới từ linh hồn, tựa như muốn phát tiết đau khổ cùng với không cam lòng trong cả đời từ một chữ này ra bên ngoài.

Giờ khắc này lý trí đã không còn trọng yếu, ở trước mặt khí thế kia, mưu lược cũng đều không có ý nghĩa.

Tất cả mọi người giống như hóa thành thất phu, thất phu giận dữ, máu tươi năm bước!

Sự thật đã ở ngay trước mắt, Xích Mẫu sắp đến, vốn là cục diện chắc chắn phải chết, mà bây giờ đã có hy vọng, lại còn là một lần hy vọng lớn nhất trong vô số năm qua.

Cơ hội như thế, cho dù là người nhát gan cũng sẽ nổi lên một tia dũng khí hóa thân thành thất phu hữu dũng.

Huống chi là người có thể tiến vào Nghịch Nguyệt Điện, làm sao có thể không có đủ dũng khí này được chứ, dẫu sao thì bản thân của việc khảo nghiệm gia nhập Nghịch Nguyệt Điện cũng đã đào thải quá nhiều người không phù hợp yêu cầu ra ngoài.

Thiên địa trong Khổ Sinh sơn mạch biến sắc, gào thét đến từ tu sĩ Nghịch Nguyệt như khí thôn sơn hà, rung chuyển bầu trời.

Mắt thấy như thế, Hứa Thanh hít sâu, thân thể một bước tiến vào bên trong Nghịch Nguyệt Điện, đi vào trong điện phủ cao nhất, đội trưởng cũng đồng bộ bước cùng, hai người đi vào cung điện, tấm kính Nghịch Nguyệt Điện hóa thành màn trời lập tức lập lòe lên.

Một cỗ chấn động truyền tống từ bên trong bộc phát ra ngoài.

Đây là một loại năng lực khác của Nghịch Nguyệt Điện, chỉ có chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện mới có khả năng nắm giữ, có thể dịch chuyển phạm vi lớn trong toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Giờ phút này truyền tống nổ vang, giọng nói đội trưởng vang vọng từ bên trong Nghịch Nguyệt Điện ra ngoài.

“Chúng tượng, trở về vị trí cũ!”

Theo lời nói truyền ra, từng đạo pho tượng tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện bên ngoài, mang theo sát ý, mang theo quyết tâm, bay thẳng đến Nghịch Nguyệt Điện, trong đó còn có Lý Tiêu Sơn, Thần Tước Tử, cùng với những tu sĩ được cởi bỏ niêm phong kia.

Về phần đám người Thế tử, bọn họ không cần bước vào Nghịch Nguyệt Điện, đối với bọn họ mà nói, đi đến bất kỳ một nơi nào trong đại vực này, vốn chỉ là một ý niệm.

Mà tu sĩ tầm thường của Khổ Sinh sơn mạch cũng không bị yêu cầu tham dự trận chiến tranh lần này, vì vậy dưới đám người Ninh Viêm cùng Linh Nhi đưa mắt nhìn, bầu trời bốn bề dậy sóng, mặt kính Nghịch Nguyệt Điện lập tức tan biến.

Đi bình nguyên Sám Hối, tiến đến tổng bộ Hồng Nguyệt.

Binh quý thần tốc!

Trung tâm Tế Nguyệt đại vực, bình nguyên Sám Hối.

Phạm vi của bình nguyên này cực kỳ bao la, thả mắt nhìn đi, không có bất kỳ ngọn núi non chập chùng nào, mặt đất mọc ra cây cỏ màu đỏ, gió thổi qua làm thảo nguyên chấn động, giống như một mảnh biển đỏ.

Mà ở trung tâm của bình nguyên này, nơi đấy tồn tại một hồ nước cực lớn.

Hồ nước như máu, tràn ra mùi máu tươi nồng đậm, thoạt nhìn cùng tựa như nước của Tự Âm Trường Hà vậy, mà ở giữa của cái hồ đó còn có một hòn đảo.

Một người khổng lồ đội trời đạp đất bị cưỡng ép trấn áp quỳ bái ở đó, tuy là tư thế quỳ bái, nhưng thân hình cao lớn và khí tức hùng hậu ấy, vẫn tạo thành uy áp kinh khủng như trước.

Trên hòn đảo dưới chân của người khổng lồ, có xây dựng rất nhiều Thần Điện.

Nhưng hết thảy những thứ này đều ở trong một mảnh mông lung, không nhìn rõ lắm, bị một màn ánh sáng đỏ thẫm bao phủ hết thảy.

Mảnh ánh sáng này đến từ bầu trời, đến từ ngôi sao Hồng Nguyệt, từ xa nhìn lại, dưới ánh sáng màu đỏ này bao bọc, hết thảy mọi thứ bên trong hòn đảo đều mơ hồ.

Vả lại cũng có khác nhau rất lớn trên phương diện màu sắc cùng với bên ngoài.

Màu đỏ ở những khu vực khác đều là đỏ nhạt, duy chỉ có nơi đây được chiếu cố đặc thù, cho nên màu sắc vô cùng đỏ thẫm.

Thiên địa nơi đây đỏ thẫm, vô tận ánh sáng màu đỏ hội tụ trên hòn đảo, bao phủ hòn đảo trở thành màn máu, khí tức Xích Mẫu ở bên trong nồng đậm vô cùng.

Mặt khác, nơi đây cũng không giống với ngày xưa, bình thường hòn đảo này luôn có âm thanh cúng bái cùng với ca tụng Xích Mẫu được ngâm xướng lên, nhưng trước mắt… Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh.

Không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, chỉ có một mảnh đỏ thẫm nồng đậm thay thế hết thảy.

Mà đúng lúc này, trên bầu trời bỗng truyền đến âm thanh thiên lôi, sấm sét ầm ầm phá vỡ sự yên tĩnh nơi đây, dấy lên vô tận tiếng vọng, hư vô vặn vẹo, tựa như có một con quái vật khổng lồ muốn truyền tống tiến vào bên trong mảnh đỏ thẫm đó.

Nhưng theo ánh sáng màu đỏ lập lòe, truyền tống bị thất bại.

Trong nháy mắt tiếp theo, giữa không trung bên ngoài hòn đảo này, mặt kính Nghịch Nguyệt Điện bỗng nhiên hiện ra rồi trôi nổi ở giữa không trung, nhanh chóng mở rộng, sau đó từ trong mặt kính, từng ánh mắt hạ xuống với sát ý kinh người, ngóng nhìn hòn đảo bị một mảnh đỏ thẫm bao phủ.

Cũng ngay vào thời khắc này, thân ảnh đám người Thế tử đi ra từ hư vô bên cạnh, đồng dạng nhìn tới, thần sắc riêng phần mình biến hóa.

“Khí tức Thần Linh… . .”

Thần sắc lão Cửu lạnh như băng, bỗng nhiên giơ tay phải lên, hư ảnh một thanh trường kiếm hình thành trong tay.

Kiếm này đen nhánh, tràn ra sát khí kinh người, khiến cho thiên địa tối sầm lại.

Lão Cửu mặt không cảm xúc, chém một kiếm về màn máu đỏ thẫm phía trước.

Kiếm này vừa phát, bàn thiên tế địa, dường như có thể khai thiên vậy, bầu trời run rẩy, cuốn lên vô tận phong bạo, đại địa nổ vang, trấn áp hồ máu bốn phương tạo thành vùng lõm xuống.

Cuối cùng, chém vào trên màn máu đỏ thẫm.

Máu màn truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc, huyết quang trong đó chấn động, trong nháy mắt bị giảm còn mỏng manh.

Uy thế một kiếm, khiến cho tâm thần tất cả mọi người nổi lên gợn sóng.

Sau một khắc khi tất cả mọi người nhìn xuyên thấu qua màn máu mỏng manh, thấy được cảnh tượng trong đó, thần sắc tất cả đều nhao nhao ngưng tụ lại.

Bên trong màn máu, pho tượng của Chúa Tể đã trở nên rõ ràng hơn một chút, lộ ra toàn cảnh, cũng lộ ra vô số tu sĩ Hồng Nguyệt ở bốn phía.

Dưới vùng đất không có một bóng người, giờ phút này toàn bộ tu sĩ ở tổng bộ Hồng Nguyệt đều đang khoanh chân giữa không trung, vờn quanh pho tượng Chúa Tể, giống như đang bảo hộ vậy.

Bọn họ rập rạp vô số, nhân số cực nhiều, liếc mắt khó có thể tính toán rõ ràng.

Trong đó tu vi yếu nhất là Nguyên Anh, Linh Tàng cũng có không ít, Quy Hư cũng là đông đảo, phần lớn đều là quần áo thống nhất, mặc thần bào huyết sắc của Hồng Nguyệt.

Điện hoàng được cứu đi cũng ở trong đó, lão nhìn xuyên thấu qua màn máu, ngóng nhìn tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện đã đến.

Còn có một chút thì là tộc quần cùng với tông môn phụ thuộc, đều đang bày sẵn trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Mà thứ được bọn họ bao quanh bảo hộ, chính là phàm xác của Xích Mẫu!

Chương 1603: Cửu Dương che trời (2)

Phàm xác của Xích Mẫu sớm đã giãn ra, thân hình xấu xí giống như cái tràng bụng thật lớn, bao phủ cả đầu pho tượng Chúa Tể cùng với điện của Thần tử vào.

Bây giờ nó còn đang ngọ nguậy, còn nhảy lên với nhịp rối loạn không có quy luật, giống như bên trong ẩn chứa trái tim đập loạn vậy.

Từ trong cỗ phàm xác của Xích Mẫu còn không ngừng tản ra một luồng sóng khí tức Thần Linh ra ngoài, hơn nữa bề ngoài dữ tợn của nó, phối hợp với huyết quang đầy trời, hết thảy thứ ấy khiến cho tràng cảnh vô cùng quỷ dị.

"Xem ra chúng ta tới rất kịp thời, lão Tứ đang tiến hành nghi thức thành Thần!"

Thế tử ngóng nhìn hết thảy, trầm thấp mở miệng.

Lời lão vừa ra, thần sắc mọi người Nghịch Nguyệt Điện cũng trở nên ngưng trọng.

Giờ phút này trong cung điện cao nhất Nghịch Nguyệt Điện, đội trưởng chớp mắt, Hứa Thanh nhíu mày, bởi vì trong đầu hắn đang vang vọng giọng nói nhắc nhở run rẩy của lão tổ Kim Cương Tông.

"Chủ tử, có chút không ổn, dựa theo những cuốn sách cổ mà tiểu nhân xem qua, thông thường mà nói, vào thời khắc mấu chốt khi nhân vật chính có thiên mệnh đột phá, sẽ có nhân vật phản diện phủ xuống ngăn cản."

"Hiện giờ chúng ta giống như đang đi trên con đường của nhân vật phản diện vậy, dựa theo những cuốn sách cổ mà ta xem, nhân vật phản diện đều không thể thành công, đều là nhân vật chính có thiên mệnh đột phá vào thời khắc quan trọng nhất, sau đó đi ra đại sát tứ phương… . ."

Hứa Thanh nghe đến đó, trực tiếp bỏ qua.

Cùng lúc đó ở bên ngoài, lão Bát bên cạnh Thế tử đã không còn kiên nhẫn truyền ra lời nói.

"Lão đại ngươi nói nhảm sao, điều này ai mà nhìn không ra chứ, nói chuyện này để làm gì, chơi gã!"

Trong lúc nói, thân thể của lão Bát chợt lao ra, nháy mắt tiếp cận máu màn, giơ nắm tay phải lên.

Chấn động Uẩn Thần khuếch tán, thế giới hình thành, rống to hạ xuống một quyền.

Trong mắt Minh Mai công chúa lập lòe sát cơ, tiến về phía trước một bước, năm tháng trường hà lập tức xuất hiện rồi hóa thành một cây trường thương, được nàng nắm ở trong tay chợt hất lên, thương này xuyên thẳng qua năm tháng, từ quá khứ cùng hiện tại đồng thời phủ xuống.

Ngũ nãi nãi nhắm hai mắt lại, trên đỉnh đầu bay lên từng đạo quầng sáng, từng vòng mở rộng bao phủ thiên địa, lại chợt co rút lại, nghiền ép tới.

Về phần Thế tử, lão trừng mắt liếc lão Bát, phất tay bộc phát khí thế, một cây đinh bay ra từ trong cơ thể.

Cây đinh này tràn ra thần uy lay thiên chấn địa, chính là cây đinh của Chúa Tể.

Giờ phút này cây đinh vừa xuất hiện, liền cuốn lên lực lượng hủy diệt, đâm thẳng đến máu màn đỏ thẫm, những nơi đi qua thì hư vô nổ tung.

Còn có lão Cửu, y không nói một lời mà đi thẳng về phía trước, ngoài thân thể trống rỗng xuất hiện từng thanh trường kiếm màu đen ẩn chứa sát ý tuyệt thế, mỗi một thanh đều có sát khí bao phủ và không ngừng hội tụ, trong chớp mắt hình thành một mảnh kiếm vũ phô thiên cái địa, gào thét phóng về phía màn sáng đỏ thẫm.

Mắt thấy như thế, Điện hoàng bên trong màn máu nheo mắt lại, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, toàn bộ tu sĩ Hồng Nguyệt bốn phía lập tức riêng phần mình bộc phát tu vi, dung hợp cùng với màn sáng, gia trì cho nó để đối kháng với phía bên ngoài.

Mà dựa theo đạo lý mà nói, 5 vị Uẩn Thần cùng ra tay, hơn nữa còn có cây đinh của Chúa Tể, trong đó còn có mưa kiếm lăng lệ ác liệt của lão Cửu, thế gian này có rất ít thứ phòng hộ nào có thể không phá.

Nhưng màn sáng đỏ thẫm quanh tổng bộ Hồng Nguyệt lại không giống vậy.

Màn sáng này là thần trận do lực lượng của Xích Mẫu hình thành, ẩn chứa chúc phúc của Xích Mẫu, đây là một trong nội tình của Hồng Nguyệt Thần Điện, ngày bình thường đã có thể ngăn cản Uẩn Thần, lại càng không cần phải nói bây giờ ngôi sao Xích Mẫu ngay trên màn trời, hết thảy đều được gia trì thêm, lại phối hợp cùng với tu sĩ trong đó…

Vì vậy, dưới âm thanh động trời truyền ra, màn sáng đỏ thẫm kia vặn vẹo, cản trở một quyền của lão Bát, kháng trụ thần thông của Ngũ công chúa, dù là trường thương của Minh Mai công chúa đâm tới, cũng chỉ là xuyên thấu được ba tấc.

Cây đinh của Chúa Tể cũng giống như thế, khó có thể chân chính phá vỡ.

Chỉ có kiếm của lão Cửu, cuối cùng hội tụ cùng một chỗ, hung hăng chém tới, khiến cho màn sáng này bị chém ra một đạo khe hở, nhưng trong chớp mắt dưới lực lượng chúc phúc của Xích Mẫu, mảnh màn sáng đỏ thẫm này lại trực tiếp khôi phục.

Hết thảy thứ này, khiến cho sắc mặt đám người Thế tử trở nên âm lãnh, không phải là bọn họ yếu, mà đối mặt với gia trì của Thần Linh, bọn họ không cách nào lập tức phá vỡ.

Giờ phút này bọn họ lại riêng phần mình lần nữa bộc phát tu vi, lão Cửu càng là giơ tay lên, trong một cái chớp mắt sát khí toàn thân liền kéo lên mãnh liệt, bọn họ chuẩn bị triển khai đòn sát thủ.

Mà đúng lúc này, tiếng cười của đội trưởng bỗng truyền ra từ bên trong Nghịch Nguyệt Điện, thân ảnh của y cũng cất bước đi ra theo tiếng cười, bước đến trên bầu trời.

“Các lão gia gia lão nãi nãi, thần trận nho nhỏ này không cần các ngài tiếp tục ra tay, ta hiểu rất rõ đối với thứ đó, để cho ta tới, ta đã chuẩn bị rất lâu vì thứ đó rồi.”

“Nhìn ta phá vỡ thần trận này như thế nào!”

Đội trưởng thần sắc ngạo nghễ, đáy lòng cũng có kích động, thầm nghĩ rốt cuộc đã đến phiên mình biểu diễn rồi, giờ phút này vô cùng hăng hái, giơ tay phải lên chợt vung một cái về bầu trời.

“Tiểu Viên Tử Trung Viên Tử Đại Viên Tử, Tiểu Phương Tử Đại Phương Tử, toàn bộ Viên Tử Phương Tử, nghe ta hiệu lệnh, xuất hiện đi!”

Giọng nói đội trưởng vừa ra, bầu trời vang động, từng khỏa mặt trời nhân tạo đột nhiên phủ xuống từ mây mù phía trên, tổng cộng năm mặt trời, có lớn có nhỏ, từng khỏa đều không giống nhau.

Bên trong cũng đã bao hàm hai khỏa mặt trời nhân tạo Hứa Thanh chứng kiến ở bên cạnh bờ hôm ấy.

Mà từ chân trời đằng xa càng là xuất hiện ba đạo cầu vồng, thình lình còn có ba khỏa mặt trời nhân tạo hưởng ứng lời triệu hoán của đội trưởng, từ chỗ các tộc bầy khác xuyên thẳng đến đây.

Tám khỏa mặt trời nhân tạo xuất hiện trên màn trời, đồng loạt lập lòe và đồng thời thiêu đốt.

Phong vân lập tức biến sắc, vào thời khắc này toàn bộ thiên địa bỗng nhiên sáng ngời.

“Việc thứ nhất khi ta tới Tế Nguyệt đại vực chính là sưu tập mặt trời, hết thảy đều là vì ngày hôm nay!”

Đội trưởng thần sắc ngạo nghễ, hét lớn một tiếng.

“Tiểu sư đệ, đưa mặt trời trên lưng ngươi cho ta mượn một chút!”

Giờ phút này thân ảnh của Hứa Thanh cũng đi ra khỏi Nghịch Nguyệt Điện, hắn nhìn qua tám mặt trời trên bầu trời, không chần chờ chút nào, trực tiếp gỡ thiết cầu trên lưng xuống rồi ném lên bầu trời.

Theo thiết cầu bị gỡ xuống, khí tức Hứa Thanh nổ vang, có chỗ bộc phát, cái loại cảm giác toàn thân trong ngoài lộ ra nhẹ nhõm này, khiến cho trong mắt hắn lộ ra tia sáng mãnh liệt.

Mà sau khi quả thiết cầu này bay lên trên không, liền trực tiếp vờn quanh cùng một chỗ cùng với tám mặt trời khác trên màn trời và lập tức được thiêu đốt, vào thời khắc này ánh sáng lại càng sáng ngời hơn so với lúc trước.

Trong mắt đội trưởng lộ ra đắc ý, lên lần giơ tay vung lên, một sợi tóc liền bay thẳng đến bầu trời.

Sợi tóc này chính là tóc của thượng thần, nó càng lúc càng lớn trên không trung, cuối cùng xuyên thấu chín mặt trời, xâu chuỗi lại với nhau, tạo thành một chiếc vòng Cửu Dương.

Chiếc vòng này cực kỳ kinh khủng, trên che ánh sáng bầu trời màu đỏ, dưới vùi Hồng Nguyệt đỏ thẫm.

Lập tức, bộc phát!

Chương 1604: Nguyện lực của chúng sinh (1)

Trong vô số năm qua, Tế Nguyệt đại vực được một số tộc quần và tông môn cường hãn ở từng thời kỳ tạo ra mặt trời nhân tạo, tổng cộng có tám khỏa!

Cộng thêm khỏa mặt trời cổ xưa nhất, chín mặt trời này có thể nói là ánh sáng rực rỡ tận cùng.

Chưa một ai có thể đồng thời khôi phục và đồng thời hiện ra chín mặt trời đó như vậy, chúng nó lần lượt bay lên ở các thời đại khác biệt, lại bởi vì nguyên nhân riêng phần mình mà…Vẫn lạc.

Nhưng hôm nay, từng vầng mặt trời từ cổ chí kim lại đồng loạt chiếu rọi.

Bất kỳ một vầng mặt trời nào, cũng đều phóng xuất ra ánh sáng chói mắt, tất cả hội tụ cùng một chỗ, liền khiến cho thiên địa cực kỳ sáng rõ.

Uy lực của chúng nó vốn đã kinh người, dưới những vầng sáng này khuếch tán, bầu trời màu đỏ bị che phủ, thần trận trên đại địa bị rung chuyển, mà thứ càng làm cho uy lực của chúng nó được biến chất, chính là sợi tóc đã xâu chuỗi chúng nó lại.

Sợi tóc của Nguyệt Viêm thượng thần ẩn chứa lực lượng Thần Linh nồng đậm, dưới hiệu dụng của Thần, chín mặt trời được gia trì mãnh liệt, đã thành Thần Dương.

Ánh sáng phóng thích ra đã hóa thành thần quang, hình thành lửa, biến thành Thần Viêm.

Biển ánh sáng viêm hỏa bốc lên, trong khoảng thời gian ngắn, màn trời bởi vì ngôi sao Hồng Nguyệt đến biến thành màu đỏ, đã lập tức bị trung hoà, thời gian dần qua liền tiêu tán khỏi phiến khu vực này.

Từ xa nhìn lại, mặc dù bầu trời toàn bộ Tế Nguyệt đại vực vẫn tổng thể là màu đỏ, nhưng ở trong nơi này lại xuất hiện một khu vực trống trải, giống như trên sân khấu màu đỏ có một cái lổ thủng!

Nhìn thấy mà giật mình.

Mà hồ nước huyết sắc trên đại địa cũng bị biển ánh sáng này cải biến màu sắc, không còn là màu đỏ mà biến thành đục ngầu.

Có thể thấy được ở bên trong có vô số hài cốt trôi nổi lên xuống, dường như đây mới là bộ dáng chân chính của hồ nước đó.

Về phần hòn đảo ở trung tâm trong hồ nước, thần trận màu đỏ nồng đậm vẫn còn đang kiên trì, nhưng mà theo đội trưởng ngạo nghễ ngẩng đầu, vung tay lên.

Chín mặt trời xâu chuỗi ở giữa không trung lập tức xoay tròn, hung hăng trấn xuống thần trận đỏ thẫm trên hòn đảo.

Khí thế như cầu vồng, trời long đất lở, khiến hồ nước bạo khai và hòn đảo nổ vang.

Còn có âm thanh ken két truyền khắp bốn phương.

Trận pháp của tổng bộ Hồng Nguyệt đã xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, chẳng những biến thành mỏng manh, càng có từng đạo khe hở bất quy tắc lăng không hiện ra.

Đúng lúc này trong mắt Thế tử lộ ra tinh mang, bấm niệm pháp quyết, cây đinh Chúa Tể bốc lên khí thế giống như bài sơn đảo hải, thế như chẻ tre lần nữa phóng tới thần trận.

Rặc rặc một tiếng, thần trận vỡ vụn một khối!

Vào thời khắc này, Minh Mai công chúa, Ngũ công chúa cùng với lão Bát đều cùng lần lượt ra tay, âm thanh ken két liên tục vang vọng, thần trận lần nữa vỡ vụn.

Trong mắt lão Cửu cũng lóe lên hàn mang, giơ tay lên trảo một cái vào hư không, hư không lập tức tan vỡ thành từng mảnh rồi nhanh chóng hội tụ ở trước mặt của y, tạo thành một thanh đại kiếm, hung hăng đâm một cái về thần trận đỏ thẫm.

Thần trận của tổng bộ Hồng Nguyệt vốn đã tràn đầy nguy cơ dưới chín mặt trời, lại càng không ngừng vỡ vụn khi đám người Thế tử ra tay, bây giờ lại tiếp nhận thêm một kiếm này của lão Cửu, dĩ nhiên đã đạt đến cực hạn.

Âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc vang lên.

Thần trận đỏ thẫm chia năm xẻ bảy, bỗng nhiên tan vỡ lộ ra nhóm lớn tu sĩ Hồng Nguyệt sắc mặt ngưng trọng trong đó.

Trong đó không ít người thần sắc biến hóa, nội tâm nổi lên gợn sóng, thật sự là thần trận tan vỡ quá nhanh, khiến cho rất nhiều tu sĩ Hồng Nguyệt cảm thấy giật mình.

“Có phải thấy rất ngoài ý muốn không, ha ha ha.” Đội trưởng nhìn thấy một màn này, đắc ý cười ha hả.

“Đây cũng không phải là lần đầu tiên lão tử đối mặt với thần trận của các ngươi, năm đó lúc lão tử chui vào, đã lập tức cân nhắc làm thế nào khiến cho cái thần trận này tan vỡ rồi.”

“Cho nên lần này, lão tử ta đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ!”

Trong khi đội trưởng truyền ra tiếng cười, đám người Thế tử không quan tâm chút nào, chợt lao ra bay thẳng đến hòn đảo, lão Cửu đi theo phía sau, Minh Mai công chúa ở bên cạnh, Ngũ nãi nãi cùng lão Bát tương tự bay nhanh.

Năm người bọn họ hóa thành năm đạo cầu vồng, tốc độ giống như bôn lôi vậy, ngay lập tức vào tổng bộ Hồng Nguyệt, một đường cũng không lưu lại, không ngừng nhảy lên tiếp cận tới phàm xác của Xích Mẫu đang truyền ra âm thanh tim đập.

Bọn họ không đủ thời gian đi trấn áp những tu sĩ Hồng Nguyệt bốn phía, khí tức Thần Linh đến từ bên trong phàm xác của Xích Mẫu khiến cho đám người Thế tử hiểu rất rõ ràng, lão Tứ bên đó đang ở trong thời khắc mấu chốt thành Thần.

Bây giờ thời gian cấp bách, nhất định phải đi ngăn cản, nếu không một khi lão Tứ hoàn thành xong nghi thức thành Thần, như vậy như muốn trấn áp, khó khăn sẽ tăng lên rất nhiều.

Nháy mắt khi tới gần, Minh Mai công chúa hai tay bấm niệm pháp quyết, vung ra phía ngoài, thời gian trường hà lập tức xuất hiện, sóng lớn vờn quanh bao phủ bọn họ vào, ập vào trên phàm xác của Xích Mẫu.

Phương pháp bình thường rất khó tiến vào phàm xác của Xích Mẫu, chỉ có thể dùng loại pháp tắc thời gian này, bước vào từ quá khứ!

Trong chớp mắt, thân ảnh của đám người Thế tử theo thời gian trường hà, cùng nhau chui vào bên trong phàm xác của Xích Mẫu, biến mất không thấy gì nữa.

Mà phàm xác của Xích Mẫu đang đập cũng chợt dừng lại, ngay sau đó bên trong liền truyền ra âm thanh chói tai thê lương, càng có âm thanh ầm ầm, như là ngàn vạn thiên lôi liên tục ầm vang.

Hết thảy xảy ra quá nhanh, tu sĩ Hồng Nguyệt nhao nhao biến sắc, nhiệm vụ bọn họ nhận được là ngăn cản hết thảy người từ bên ngoài bước vào trong phàm xác của Xích Mẫu, cho đến khi Thần tử đi ra từ.

Bây giờ mắt thấy không có cách nào ngăn cản, những tu sĩ Hồng Nguyệt này lập tức đứng dậy, mà Điện hoàng cũng nhíu mày, vừa muốn hiệu lệnh tu sĩ Hồng Nguyệt triển khai Thần Thuật tương trợ Thần tử.

Nhưng lúc này Nghịch Nguyệt Điện trôi nổi ngoài hòn đảo bỗng lập tức tăng tốc, bay nhanh về phía hòn đảo nơi đây, xuất hiện ở bầu trời trên hòn đảo, bao phủ ở trên phàm xác của Xích Mẫu.

Mặt kính chấn động, hình thành lực lượng trấn áp, phong tỏa phàm xác Xích Mẫu, đồng thời từng pho tượng như là Thần Ma đi ra từ trong miếu thờ của riêng phần mình, bước ra khỏi mặt kính, mang theo sát ý, mang theo quyết tâm, phóng tới phía tu sĩ Hồng Nguyệt.

Chương 1605: Nguyện lực của chúng sinh (2)

Từ xa nhìn lại, mấy vạn pho tượng lần lượt lao ra, khiến cho không gian bốn phía vỡ vụn, đủ loại pháp tắc và quy tắc không ngừng va chạm, gió giục mây vần, đại chiến giết chóc động trời nhất thời nổ ra.

Chỉ là so sánh cùng với tu sĩ Hồng Nguyệt, số lượng tu sĩ Nghịch Nguyệt ít hơn quá nhiều, nơi này là tổng bộ Hồng Nguyệt, chẳng những tu sĩ Hồng Nguyệt người đông thế mạnh, cũng có không ít thế lực phụ thuộc Hồng Nguyệt tồn tại, như là Âm Dương Hoa Gian tông liền ở ngay.

Giờ phút này giao chiến, cường giả một phương tu sĩ Hồng Nguyệt đột khởi, từng đạo thân ảnh Quy Hư trực tiếp lao thẳng đến.

Tam điện chủ, Tứ điện chủ cùng với thủ hạ dưới trướng bọn họ cấp tốc phủ xuống, Quy Hư đối kháng cùng Quy Hư.

Bọn họ giao thủ khiến cho khắp nơi dấy lên chấn động, giống như bàn thiên tế địa, tựa như tận thế phủ xuống.

Càng có những tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện cổ xưa được cởi bỏ niêm phong cũng đều lần lượt lao ra, chém giết cùng những cường giả Hồng Nguyệt lao đến.

Mỗi một lần đụng chạm, đều có phong bạo quét ngang.

Không chỉ Quy Hư giao chiến, Linh Tàng nơi đây càng nhiều thêm nữa, quy tắc va chạm lẫn nhau, nhìn khí thế mỗi người đều rất không tầm thường, nhưng nếu xét tổng thể trong toàn bộ chiến trường này, tất nhiên không thể khiến người khác chú ý.

Về phần số lượng lớn nhất chính là tu sĩ Nguyên Anh giao chiến, bởi vì nguyên nhân cấp độ, cho nên thương vong trong nháy mắt liền không ngừng xuất hiện.

Máu tươi như mưa hạ xuống đại địa, vô số cỗ thi hài phá toái trộn lẫn trong đó, sự điên cuồng, tiếng hò hét không cam lòng, vang vọng trong mảnh thiên địa này.

Mà số lượng tu sĩ Hồng Nguyệt nơi đây quá nhiều, mặc dù tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện dựa vào chết lại phục sinh, nhưng là rõ ràng vẫn không phải là đối thủ.

Nhưng mà lần này việc tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện muốn làm đó là kéo dài thời gian, ngăn cản tu sĩ Hồng Nguyệt tương trợ Thần tử, cho nên đã co rút phạm vi lại, lấy Nghịch Nguyệt Điện làm trung tâm, coi như cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận.

Dẫu sao thứ chân chính quyết định hết thảy, là ở bên trong cỗ phàm xác của Xích Mẫu.

Mà rất nhanh, nhân số chênh lệch cực lớn vẫn khiến cho một phương Nghịch Nguyệt tràn đầy nguy cơ.

Nhưng Hứa Thanh cùng đội trưởng có thể khởi xướng trận chiến tranh này, tự nhiên cũng có chuẩn bị, giờ phút này mắt thấy tình thế nguy hiểm, Hứa Thanh không chút do dự mở ra một loại thần thông khác của Nghịch Nguyệt Điện.

Mặt kính Nghịch Nguyệt Điện ngay lập tức chớp động, sau một khắc, chúng sinh bên trong toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, bất kể tồn tại ở vị trí nào hay bất kể trạng thái ra sao, trong đầu từng người đều oanh oanh một tiếng, hiện lên cảnh tượng giao chiến ở tổng bộ Hồng Nguyệt.

Cảnh tượng này vô cùng thê thảm, khiến cho chúng sinh kinh tâm động phách.

“Đây là trận quyết chiến cùng Hồng Nguyệt Thần Điện!”

“Sinh tử tồn vong ở ngay trước mắt, chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, các ngươi có thể không xuất hiện ở trong chiến trường nơi đây, nhưng trận chiến này… Cần lực lượng của các ngươi!”

“Giơ tay phải của các ngươi lên, mặt nhìn về phía bình nguyên Sám Hối, xuất ra tín niệm của các ngươi, gia trì vì Nghịch Nguyệt Điện!”

Giờ phút này âm thanh trong cảnh tượng Trảm Thần Đài lúc trước với lại vang vọng trong đầu chúng sinh, đối mặt với tất cả việc này, có rất ít người keo kiệt hay lười không giơ tay lên, nhất là tràng cảnh vô cùng thê thảm trong cảnh tượng, tiếng gào thét đến từ tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, còn có những người đang không ngừng tử vong ở đó.

Một màn này cực kỳ xúc động tâm thần, vì vậy tất cả chúng sinh dù đang trầm mặc hay hấp hối ở bên trong đại vực, giờ phút này đều lặng lẽ và cố gắng giơ tay lên.

Từng sợi ánh sáng màu trắng tràn ra từ trong tay của bọn họ, tạo thành quang điểm, như sự kiện Trảm Thần Đài lúc trước, những thứ quang điểm màu trắng này bay lên trên không, hội tụ về phía Nghịch Nguyệt Điện.

Đây là lực lượng của chúng sinh!

Càng là niềm hi vọng cuối cùng của chúng sinh, nhiệt huyết cuối cùng trong lòng bọn họ.

Cũng là thần thông của Nghịch Nguyệt Điện.

Nó với tư cách là Vực Bảo của một vực, thừa nhận ý chí trước khi tử vong của Chúa Tể Lý Tự Hóa, nó có thể hội tụ nguyện lực của chúng sinh.

Lực lượng này, có thể triệu hồi toàn bộ chiến hồn từ xưa đến nay của Nghịch Nguyệt Điện!

Trong thời gian ngắn, theo nguyện lực của chúng sinh hội tụ, vô số quang điểm màu trắng từ bát phương bay đến, lao vào trong mặt kính Nghịch Nguyệt Điện, truyền tới lớp kính trong mặt hồ.

Sau khi nhập vào, theo lão giả khí linh trên mặt hồ giơ hai tay lên, mặt hồ lập tức sôi trào, từng sợi hồn ảnh đã tử vong đến từ nhiều kỷ nguyên, được lực lượng quang điểm chúng sinh vờn quanh, bay lên từ.

Từng hồn ảnh đều đã từng là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, vào thời đại bọn họ, đám người Thế tử bị phong ấn, không cách nào tương trợ, cũng không có Hứa Thanh hóa giải nguyền rủa.

Quan trọng nhất là, Xích Mẫu cũng không có ngủ say, một khắc ngôi sao Hồng Nguyệt xuất hiện, một ánh mắt của Thần, liền khiến cho hết thảy tan rã.

Cho nên, bọn họ thách thức Hồng Nguyệt Thần Điện thất bại, bị trấn áp, bị cắn nuốt.

Nhưng thời gian của bọn họ được Nghịch Nguyệt Điện lưu giữ lại, thứ có thể làm thức tỉnh đoạn thời gian này, chỉ có nguyện lực của chúng sinh.

Hôm nay, bọn họ xuất hiện!

Một khắc từng đạo chiến hồn rời khỏi mặt hồ và mở mắt ra, trong mắt liền lộ ra quang mang âm u, khí tức khôi phục và lao thẳng đến bên ngoài, gia nhập vào chiến trường.

Khi bọn họ còn sống, đã vì tự do mà chiến, bây giờ sau khi chết cũng là như thế! Chiến trường ở tổng bộ Hồng Nguyệt lập tức trở nên càng thêm kịch liệt.

Lý Tiêu Sơn cùng Thần Tước Tử riêng phần mình triển khai tốc độ, từ hai phía lao thẳng đến Điện hoàng của Hồng Nguyệt Thần Điện ở sau đám người.

Trước đó trận chiến giữa bọn họ cùng với Điện hoàng vẫn chưa kết thúc, lại muốn tiếp tục triển khai ở nơi đây.

Mà giờ khắc này không chỉ là ở tổng bộ Hồng Nguyệt xuất hiện chiến tranh, nhiều phân bộ của Hồng Nguyệt ở bên trong đại vực cũng có quân phản kháng đến từ các tộc các tông lần nữa dâng lên ý chí chiến đấu, nhao nhao tấn công tới.

Toàn bộ đại vực, long trời lở đất.

Mà mặc dù Nghịch Nguyệt Điện đã xuất ra thần thông chuẩn bị ở phía sau, nhưng Hồng Nguyệt Thần Điện đã chăn thả đại vực này từ xưa đến tận bây giờ, tất nhiên càng có thêm nhiều nội tình, dù cho những thủ đoạn đó cấp độ không bằng phàm xác của Xích Mẫu, nhưng cũng đủ để rung chuyển Uẩn Thần.

Giờ phút này đối mặt với Lý Tiêu Sơn cùng với Thần Tước Tử vọt tới phía chính mình, hai mắt Điện hoàng lập tức lộ ra một tia ánh sáng màu lam, thần sắc bình tĩnh giơ tay phải lên, hơi nhấn một cái về đại địa phía dưới.

“Phụng thiên thần dụ, Huyết Vệ Hồng Điện, nghe truyền lệnh.”

“Kẻ không tôn trọng Thần Linh, giết!”

Chương 1606: Quân vương giáng lâm (1)

Theo giọng nói của Điện hoàng truyền ra, hòn đảo tổng bộ Hồng Nguyệt lập tức rung động lắc lư, rất nhiều Thần Điện xây dựng ở bên trên đều đang lay động, trong đó càng có chín tòa Thần Điện lập lòe tràn ra ánh sáng màu đỏ.

Hình thành một cái đồ án cửu tinh.

Mà phiến khu vực này, bởi vì tia sáng của chín mặt trời, khiến cho thiên địa đã mất đi màu đỏ nguyên bản, duy chỉ có màu sắc từ phàm xác của Xích Mẫu cùng với bản thân Điện hoàng vẫn còn như trước, mà bây giờ lại có thêm chín đạo ánh sáng nữa.

Trong lúc ánh sáng màu đỏ chớp động, từ bên trong chín tòa Thần Điện to lớn riêng phần mình tràn ra khí tức cổ xưa, nương theo máu tươi như nước sông cùng với sát khí bốc lên, từng trận tiếng vó ngựa dần dần truyền đến.

Rất nhanh, chín thân ảnh riêng phần mình lộ ra.

Đạo thân ảnh thứ nhất, là một dị tộc bốn tay, không nhìn ra nam nữ, chỉ có thể nhìn thấy một chiếc trường bào héo rũ quăn xoắn, mang theo cảm giác mục nát cùng với năm tháng trôi qua, mà bốn cánh tay, có ba cái đã hư thối và bị khóa sắt quấn quanh.

Nhưng chỗ cánh tay thứ tư, trên bàn tay nâu đen lại cầm một thanh trường mâu, mũi mâu còn có máu tươi nhỏ xuống.

Đạo thân ảnh thứ hai là nhân tộc, tương tự có tạo hình huyết giáp, ở dưới mũ giáp là hai đôi mắt màu đỏ như hỏa diễm đang thiêu đốt, trong tay cũng cầm trường mâu.

Thả mắt nhìn đi, theo bọn họ lần lượt bước ra, chín thân ảnh này hoàn toàn chiếu tới trong thiên địa.

Bọn họ có nhân tộc, có dị tộc, riêng phần mình khác biệt, nhưng bọn họ đều mặc chiến giáp đồng bộ, đầu cùng với thân hình đều bao bọc ở.

Trên khải giáp lạc ấn phù văn và có đồ đằng Xích Mẫu, rõ ràng là màu máu nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, mà dưới thân thể của bọn họ, đều cưỡi một con ngựa màu máu đỏ thẫm.

Chín con ngựa này cũng được khoác chiến giáp trên thân, nhìn tới làn da trần trụi lộ ra bên ngoài, chỗ đó là một mảnh máu thịt không có chút da nào tồn tại, thật giống như bị tươi sống lột bỏ.

Vừa đi, vừa có máu tươi chảy xuôi.

Mắt ngựa đỏ tươi và hàm răng sắc bén, nhìn như là ngựa thực tế như là yêu thú, mà mỗi con trong bọn nó cũng không phải là bốn chân, mà là sáu chân.

Chín người cùng chín ngựa xuất hiện, khiến cho toàn bộ chiến trường liền có chỗ bạo động, một phương Hồng Nguyệt thần tình kích động, còn một phương Nghịch Nguyệt thì tâm hồn bị chấn nhiếp.

Thật sự là Huyết Vệ Hồng Điện được Điện hoàng triệu hồi tràn ra chấn động tu vi quá mức khủng khiếp, theo bọn họ tiến về phía trước, một luồng sóng khí tức như bài sơn đảo hải nghiền nát tất cả, kinh thiên động địa ập tới.

Đạt đến gần vô hạn Uẩn Thần.

Thậm chí có thể nói bọn họ chỉ kém một bước nhỏ, liền có thể bước vào Uẩn Thần.

Mà hiển nhiên cảnh giới Uẩn Thần này, không chỉ cần có đầy đủ tu vi, càng cần thêm một chút điều kiện đặc thù, cho nên đến tận bây giờ, bên trong toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, ngoại trừ đám người Thế tử ra, trong vô số năm qua, Uẩn Thần mới xuất hiện như là phượng mao lân giác.

Dù là cỗ phân thân của Thần Tước Tử, bây giờ cũng chỉ là nửa bước Uẩn Thần mà thôi, về phần bản thể năm đó như thế nào, việc này đã chìm xuống trong lịch sử.

Mà bây giờ người duy nhất đạt tới Uẩn Thần, chỉ có Điện hoàng.

Nhưng mà tu vi Uẩn Thần của Điện hoàng là dạng chắp vá cùng với được gia trì, dĩ nhiên tồn tại chỗ thiếu hụt chí mạng.

Cho nên chín Huyết Vệ Hồng Điện cổ xưa này xuất hiện, đối với bố cục của trận chiến bên ngoài phàm xác của Xích Mẫu có ảnh hưởng cực lớn, một khi bọn họ tham dự vào chiến trường, như vậy ưu thế mà chiến hồn Nghịch Nguyệt Điện mang đến cũng sẽ tan rã.

Nhưng mà bước chân của Lý Tiêu Sơn cũng không hề dừng lại, ngược lại tốc độ càng lúc càng nhanh, trong mắt lộ ra chiến ý, vào thời khắc này không chút do dự mà bắt đầu thiêu đốt toàn thân.

Loại thiêu đốt đó cũng không phải là thực chất, mà là nội hạch.

Theo Lý Tiêu Sơn thiêu đốt, tướng mạo của lão lại xuất hiện nghịch chuyển, không còn là bộ dáng lão hủ mà hóa thành bộ dạng trung niên, khí tức cũng đạt tới đỉnh phong nhân sinh.

Giờ phút này Lý Tiêu Sơn vừa bay nhanh, trong miệng cũng vang vọng truyền ra lời nói.

“Cả đời Lý mỗ trải qua tổng cộng hơn bảy nghìn trận chiến sinh tử, hơn ngàn trận lúc đầu là cùng cảnh giới, sau đó ta lĩnh ngộ bản nguyên giết chóc, ý cảnh sát lục, liền vượt cảnh mà chiến!”

“Chín Huyết Vệ cảnh giới tương tự với ta, một mình ta có thể chiến toàn bộ.”

Lý Tiêu Sơn gầm nhẹ một tiếng, ầm ầm bộc phát tốc độ, lại hóa thành chín đạo tàn ảnh, phóng về phía chín Huyết Vệ ở dưới đại địa với tốc độ cực nhanh, lập tức đã đến phía trước bọn họ, đại đao trong tay càng là riêng phần mình chém.

Lẫn nhau va chạm, vang vọng ra âm thanh đinh tai nhức óc, Lý Tiêu Sơn phun ra máu tươi, thân thể lui lại ba bước mới cưỡng ép dừng lại, mà bước chân tiến về phía trước của chín Huyết Vệ cũng đồng loạt bị ngừng.

Hơi thở tiếp theo, một con ngựa bỗng nhiên rung động lắc lư, thân thể trực tiếp từ giữa phân liệt hóa thành hai nửa, Huyết Vệ dị tộc ở phía trên kia cũng truyền ra âm thanh ken két, áo giáp trực tiếp tan vỡ, lộ ra thân thể khô héo dưới lớp áo giáp.

Mà cỗ thân xác đó cũng không cách nào thừa nhận, xuất hiện một đạo vết đao, vết tích càng lúc càng lớn và dần dần càng rõ ràng, cuối cùng thân thể của Huyết Vệ dị tộc này cũng tương tự như con chiến mã, tách thành hai phần.

Đại địa, chín tòa Thần Điện lập lòe nổ vang, giờ phút này một tòa trong đó tia sáng ảm đạm rồi sụp xuống.

Một đao đỉnh phong của Lý Tiêu Sơn, vậy mà lại kinh khủng đến thế.

Liếm đi máu tươi trên khóe miệng, chiến ý trong mắt Lý Tiêu Sơn càng đậm, giờ phút này lão không quan tâm tới sinh tử của chính mình, mà lão cũng vô cùng rõ ràng, sự phục sinh của Nghịch Nguyệt Điện cũng không phải là không có hạn mức cao nhất.

Mà lão đã đến cực hạn của bản thân.

Nhưng lão không thèm để ý, tiếp tục vung vẩy đại đao, lần nữa lao tới.

Bên kia, khuôn mặt không cảm xúc của Thần Tước Tử không có bất kỳ chấn động nào, đạp chân trên biển lửa, lao thẳng đến phía Điện hoàng.

Chương 1607: Quân vương giáng lâm (2)

Nhưng nội tình của Hồng Nguyệt Thần Điện không chỉ bấy nhiêu, vẫn còn.

Ánh mắt Điện hoàng bình tĩnh, lần nữa giơ tay phải lên, nhấn một cái tới đại địa.

“Huyết Tướng ở đâu!”

Đại địa oanh oanh, có ba chỗ khu vực lõm xuống, ba tòa Thần Điện tràn ngập khí tức cổ xưa từ trong bay lên, khác biệt cùng với những tòa Thần Điện khác, ba tòa Thần Điện này làm cho người ta cảm giác dường như đã tồn tại trong vô tận năm tháng.

Sự thật cũng đúng là như thế, ba tòa Thần Điện ấy thuộc về nhóm Thần Điện được xây dựng đầu tiên.

Giờ phút này cánh cửa Thần Điện mở, cảm giác tang thương lập tức tràn ra, ba chiếc quan tài huyết sắc trực tiếp bay ra từ, nắp quan tài riêng phần mình nổ tung trên không trung, ba bộ thi hài khô héo từ trong bước ra.

Gió thổi qua, thân thể của bọn họ nhanh chóng đầy đặn, trong chớp mắt liền hóa thành ba lão giả.

Nếu như nhìn thật kỹ, có thể thấy khí chất của bọn họ cực kỳ tương tự cùng với Điện hoàng, giờ phút này bọn họ riêng phần mình mở mắt ra, nhìn tới Thần Tước Tử.

Sắc mặt Thần Tước Tử ngưng tụ, trong nháy mắt tiếp theo ba lão giả đó như con thoi xuyên qua hư vô, xuất hiện ở bên cạnh Thần Tước Tử, riêng phần mình giơ tay lên, vậy mà lại có hư ảnh thế giới biến ảo.

Tu vi bọn họ thể hiện ra, đúng là Uẩn Thần.

Nhưng Đại Thế Giới của bọn họ cũng không phải là chân thật mà là hư ảo, điều này khiến cho chiến lực của bọn họ không bằng Uẩn Thần, nhưng đủ để trấn áp hết thảy Quy Hư.

Mà Thần Tước Tử cũng không phải là hạng người tầm thường, thân là chủ nhân Nghịch Nguyệt Điện đời trước, có thể phong ấn một đạo phân thân của chính mình ở lại trong Nghịch Nguyệt Điện đến bây giờ, thủ đoạn của bản thân nàng tự nhiên cũng rất kinh người.

Giờ phút này lại dựa vào lực lượng một mình giao chiến cùng với ba lão giả này, mặc dù nàng đang ở thế hạ phong, nhưng vẫn khiến cho ba lão giả kia không cách nào mất tập trung, giao thoa lẫn nhau.

Chỉ là ba lão giả kia ra tay, dần dần Đại Thế Giới của bọn họ lại chậm rãi từ hư ảo biến thành chân thật, giống như đang khôi phục, chiến lực tăng lên liên tục, tràng cảnh của Thần Tước Tử cũng theo đó càng lúc càng hung hiểm.

Mà càng kinh người hơn là, bên trong Đại Thế Giới của ba lão giả đó còn có từng đạo hình chiếu, đồng bộ đều đang khôi phục.

Một màn như vậy khiến cho tâm thần của song phương trên chiến trường riêng phần mình nổ vang, tu sĩ Hồng Nguyệt phấn khởi, còn tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện tim đập nhanh.

Song phương giao chiến, uy thế hủy thiên diệt địa, hình thành chấn động khuếch tán lan tràn ra toàn bộ đại vực, bầu trời cũng đều đang biến hóa, đại địa núi sông đều đang rung chuyển.

Một phương Hồng Nguyệt thần sắc ngạo nghễ, ra tay phủ xuống Thần Thuật để trấn áp toàn bộ.

Còn có thế lực phụ thuộc Hồng Nguyệt, trình độ ra sức của bọn họ càng lớn, trong đó có Môn tộc, có Lệnh U tộc, có Âm Tầm tộc..., nhất là Âm Dương Hoa Gian tông, giờ phút này bọn họ cũng triển khai ra thuật Tế Mộng của mình.

Từng mảng lớn sương mù mông lung xâm nhập tới chúng tu Nghịch Nguyệt Điện, những nơi đi qua hễ là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện chạm phải, thần sắc đều lộ ra vẻ mờ mịt, mặc dù rất nhanh liền tỉnh lại, nhưng thường thường một cái chớp mắt mờ mịt đó, chính là sinh tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, ưu thế Nghịch Nguyệt Điện không ngừng giảm thiểu, chỉ có thể co rút phạm vi lại để kéo dài thời gian, chờ đợi kết quả của cuộc chiến bên trong phàm xác của Xích Mẫu.

Hứa Thanh mắt thấy như thế, lập tức triệu hoán khí linh đi ra, giằng co với Điện hoàng.

Mà Điện hoàng đã trải qua cuộc chiến ở Khổ Sinh sơn mạch, bây giờ đối phó với Nghịch Nguyệt Điện cũng rất cẩn thận, cho tới bây giờ cũng không hề đích thân ra tay mà quét mắt liếc nhìn khí linh, sau đó giơ tay phải lên, lại một lần nữa nhấn về phía đại địa.

Trong mắt hiện lên quang mang âm u, trầm thấp mở miệng.

“Huyết Tử, khôi phục!”

Mặt đất của hòn đảo lay động kịch liệt, ngoại trừ ba tòa Thần Điện cổ xưa cùng với tám tòa Thần Điện tràn ra hồng mang, những tòa Thần Điện khác trong một cái chớp mắt này đều ầm ầm sụp xuống.

Hóa thành vòng xoáy, hình thành động quật.

Thả mắt nhìn đi, toàn bộ hòn đảo không dưới mấy nghìn động quật.

Từng luồng huyết quang thình lình tràn ra từ trong những động quật đó, tất cả huyết thú Hứa Thanh gặp phải ban đầu ở đại mạc, đều nhảy ra từ trong những tòa động quật này.

Bộ dáng chúng nó dữ tợn, vô cùng hung thần ác sát.

Rậm rạp vô số, số lượng cực nhiều, hóa thành một mảng thú triều liên miên không dứt.

Dường như bên trong hòn đảo này hoàn toàn trống rỗng, bản thân của hòn đảo này chính là một cái động quật cực lớn, chứa đựng vô số huyết thú.

Một khắc xuất hiện, trong miệng bọn nó liền truyền ra tiếng gào thét khát máu, âm thanh này hiện ra vẻ điên cuồng, đói khát cùng với tham lam.

Từ bốn phương tám hướng, ngập lên vang trời, điều khiển huyết hải phóng về chiến trường giữa không trung.

Những nơi đi qua là một mảnh màu đỏ, tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện mắt thấy một màn như thế, cảm xúc riêng phần mình chấn động, biểu cảm nhao nhao trở nên ngưng trọng.

Đội trưởng nheo mắt lại nhìn tới Điện hoàng, truyền âm với Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, lão quỷ này quá cẩn thận, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp để dụ lão tới đây, tiếp đó ngươi liền nhìn là được rồi, ta tự có biện pháp đối phó với tên tặc trộm mắt này."

Hứa Thanh nghe vậy liền gật đầu, đưa mắt nhìn vô số huyết thú phía dưới, trong mắt lộ ra một vòng tia máu.

Hắn hiểu rất rõ những con huyết thú này, dẫu sao mấy tháng qua hắn cũng đã nuôi nhốt ấp trứng rất nhiều, vả lại lúc trước lần đầu tiên gặp phải, tu vi của hắn vẫn chỉ là Nguyên Anh, chỉ dựa vào quyền hành của mình đã khiến cho rất nhiều huyết thú qùy bái thần phục.

Giờ phút này tu vi của hắn đã hoàn toàn bất đồng cùng lúc trước, đã vượt hơn rất nhiều, cho nên Hứa Thanh không chần chờ chút nào, quyền hành Hồng Nguyệt trong cơ thể lập tức bốc lên, Bí Tàng ầm ầm huyễn hóa ra ở phía sau.

Mặt trăng trên không trung phóng thích ra ánh sáng, tràn ra Bí Tàng, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, chiếu sáng khắp cả mặt đất hòn đảo.

Ánh trăng phổ chiếu, đại địa một màu đỏ, toàn bộ huyết thú đồng loạt dừng lại, theo bản năng nhìn Nghịch Nguyệt Điện và riêng phần mình phát ra tiếng gào thét nôn nóng, giống như đang vùng vẫy, lại như đang hoảng sợ, dường như ở trong mắt chúng nó, nơi ánh mắt nhìn tới, có tồn tại chí cao đối với bọn nó.

Một màn này khiến cho song phương trên chiến trường toàn bộ kinh hãi, Điện hoàng bên đó lần đầu biến đổi sắc mặt, nhìn tới Nghịch Nguyệt Điện.

Dưới ánh mắt của bọn họ, thân ảnh Hứa Thanh phiêu dật, giống như một vị quân vương giáng lâm, từng bước một đi ra từ trong mặt kính Nghịch Nguyệt Điện.

Chương 1608: Thân thể, trở về (1)

Theo Hứa Thanh tiêu sái bước ra, huyết thú giống như thủy triều trên chiến trường càng lúc càng xao động, chấn động vùng vẫy cùng với cảm xúc hoảng sợ trên người chúng nó cũng trở nên đặc biệt rõ ràng.

Chúng nó phát ra tiếng gào thét theo bản năng, gai nhọn trên người càng là tự quét động, con ngươi huyết sắc của từng con cũng đều co rút lại, càng là rạp xuống mặt đất, thân thể run rẩy.

Đây là một loại quyền hành áp chế đến từ Hồng Nguyệt, giống như là mạch máu vậy.

Cho đến thời điểm này, chỉ có Xích Mẫu cùng với Thần tử là có thể điều khiển đối với mấy con huyết thú đó, khiến cho chúng nó nghe lệnh mà động, người ngoài không thể làm được, dù là Điện hoàng cũng không cách nào hạ lệnh quá nhiều.

Nhưng hôm nay Hứa Thanh xuất hiện, hắn có đủ tư cách tương tự cùng với Xích Mẫu và Thần tử.

Lần trước Hứa Thanh đã từng thử qua ở trên Thanh Sa đại mạc, mà bây giờ tu vi của hắn đã tăng mạnh, đạt tới tu vi Linh Tàng đệ nhất Bí Tàng, khiến cho quyền hành Hồng Nguyệt của hắn càng thêm nâng cao, trấn áp vô hình đến từ thượng vị cũng càng rõ ràng hơn.

Sau vài bước, Hứa Thanh liền đi ra khỏi mặt kính Nghịch Nguyệt Điện, toàn thân tràn ra vô số giọt máu, hội tụ thành một mảnh vòng xoáy huyết sắc vờn quanh thân hình.

Trong lúc vòng xoáy ầm ầm chuyển động, khí tức thượng vị toàn lực phóng thích tới trời đất.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời lại biến thành màu đỏ, đại địa cũng bị nhuộm máu, nhưng mảnh ánh sáng màu đỏ này, không phải mang tới che chở cùng chúc phúc cho tu sĩ Hồng Nguyệt, mà là vô cùng vô tận hoảng sợ và kinh hoảng.

Không phải tất cả tu sĩ Hồng Nguyệt đều nghe nói tới chuyện liên quan với Hứa Thanh, đối với phần lớn tu sĩ Hồng Nguyệt mà nói, trên thực tế bọn họ cũng không rõ ràng ý nghĩa chân chính quyền hành của Hứa Thanh.

Vì vậy vào giờ khắc này, quyền hành cùng với ánh sáng màu đỏ tràn ra từ trên người Hứa Thanh, còn có uy áp vị cách có thể so với Thần tử, khiến cho phần lớn tu sĩ Hồng Nguyệt nơi đây cảm thấy hoảng sợ.

Vô số người thần sắc đại biến, những tu sĩ Hồng Nguyệt này có thể cảm nhận rõ ràng được tín ngưỡng ở trong thân thể bây giờ đang không bị khống chế bốc lên, giống như đang nói cho bọn họ biết, người trước mắt, chính là một trong đầu nguồn tín ngưỡng của bọn họ.

Cái cảm giác hoang đường này lập tức khiến cho nội tâm tu sĩ Hồng Nguyệt nơi đây dâng lên sóng cả vạn trượng.

Mà so với bọn họ, huyết thú dựa vào trực giác cùng bản năng để hành động, suy nghĩ của bọn nó sẽ đơn giản hơn rất nhiều, giờ phút này huyết thú bát phương đều đang rung động.

Dần dần cơn xao động tiêu tán và thay thế bằng thần phục, từng con cúi đầu về hướng Hứa Thanh, lộ ra vẻ thuận theo.

Thả mắt nhìn đi, bầu trời hay đại địa, vô số huyết thú đều cúi rạp xuống.

Những con huyết thú dữ tợn như yêu quái chạy ra từ Địa Ngục đó, bất luận lúc trước chúng nó khát máu thế nào, tàn bạo ra sao, thì trước mắt, đều theo bản năng cúi đầu triều bái, như là gặp mặt quân vương.

Mà Hứa Thanh được bọn nó triều bái, giờ phút này đang đứng bên ngoài mặt kính Nghịch Nguyệt Điện, tóc dài bay phấp phới trong gió.

Dung nhan tuấn lãng cùng vẻ lạnh lùng của hắn, giống như là được điêu khắc ra một cách hoàn mỹ vậy, phối hợp cùng với vòng xoáy huyết sắc bên ngoài thân thể… Trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí có người còn la thất thanh.

“Thần tử?”

Giờ khắc này Hứa Thanh đích đích xác xác thấy thế nào cũng giống như là Thần tử vậy.

Sắc mặt Điện hoàng ngưng trọng nhìn chằm chằm Hứa

Thanh, trong ánh mắt lộ ra một tia sát cơ.

Hứa Thanh không để ý tới, hắn lặng lẽ đứng trên không trung, ánh mắt đảo qua huyết thú bốn phương, truyền ra thần niệm, ký hiệu tu sĩ Hồng Nguyệt ở nơi đây.

“Ăn bọn họ.”

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả huyết thú đồng loạt ngẩng đầu, mạnh mẽ nhìn về tu sĩ Hồng Nguyệt bốn phía cùng với Điện hoàng, trong mắt lộ ra khát máu cùng điên cuồng, trong miệng phát ra tiếng gào thét, toàn bộ lao ra, gào thét phóng về phía tu sĩ Hồng Nguyệt.

Giờ khắc này thế cục chiến trường liền xuất hiện nghịch chuyển, lập tức đại loạn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng kinh hô, tiếng rống giận dữ, không ngừng lên xuống.

Mà một phương Nghịch Nguyệt Điện bây giờ sĩ khí phóng đại, có sự tương trợ của huyết thú, áp lực của bọn họ liền giảm hơn ít nhiều, giờ phút này nhanh chóng khôi phục, sau đó tự động gia nhập chiến trường cùng nhau chiến đấu.

Nhưng vào lúc này, một tiếng sấm rền vang như khai thiên tích địa bỗng nhiên truyền ra từ bên trong phàm xác của Xích Mẫu, mà cỗ phàm xác của Xích Mẫu càng là nhanh chóng co rút lại, rồi nhanh chóng phồng lên.

Trong mơ hồ còn có âm thanh thê lương truyền ra từ.

Hiển nhiên là trận chiến bên trong phàm xác của Xích Mẫu cũng xuất hiện một chút biến hóa.

Một màn như thế, khiến cho tu sĩ Hồng Nguyệt nơi đây đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, thần sắc riêng phần mình biến hóa, mà giờ khắc này trong mắt Điện hoàng rốt cuộc đã lộ ra một tia quyết đoán.

Thật sự là lão không muốn đích thân ra tay, một trận đánh ở Khổ Sinh sơn mạch lúc trước khiến cho lão có kiêng kị cực lớn đối với Nghịch Nguyệt Điện trùng trùng điệp điệp thủ đoạn, mà lời nói lúc trước của Thần Tước Tử càng làm cho tâm thần của lão có chút không tập trung.

Nhất là việc con mắt mà đối phương nhắc tới khiến cho lão càng cảm thấy rất bất an, cho dù là Thần Tước Tử bây giờ tràn đầy nguy cơ, nhưng lão vẫn bản năng không muốn tới gần chỗ Hứa Thanh.

Bởi vì theo như lời Thần Tước Tử nói hôm ấy, tên tiểu bối đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, chính là chủ nhân của con mắt.

Cũng bởi vì như vậy, sau khi trở về lão cũng đã có điều tra, nhưng mà Nghịch Nguyệt Điện tiến công tới quá nhanh, mà Thần tử cũng lại lựa chọn đột phá, tràng cảnh này khiến cho lão không kịp tìm tòi nghiên cứu toàn bộ.

Vả lại quan trọng nhất là, vừa nãy người kia truyền âm với Hứa Thanh, lão cũng đã lấy phương pháp đặc thù để nghe thấy.

Nhưng bây giờ, lão không cách nào không ra tay.

Nhưng mà lão cũng không có tới gần, mà đứng ngay tại chỗ, trong mắt chớp động lãnh mang, giơ tay phải lên chỉ một ngón tay tới bầu trời.

“Thiên Hỏa Hải!”

Lời Điện hoàng vừa ra, bầu trời vang lên tiếng ầm ầm, vật đổi sao dời, màn trời giống như nước sông vậy, xuất hiện tràng cảnh chảy xuôi, tựu như toàn bộ bầu trời đã biến thành một tấm vải, giờ phút này bị người nhanh chóng túm lấy, chuyển bầu trời khu vực Thiên Hỏa Hải tới phía trên hòn đảo.

Trong chớp mắt, bầu trời xuất hiện một đạo khe hở cự đại, bên trong là vô tận thiên hỏa như là thác nước, gào thét mà rơi, càng bị Điện hoàng điều khiển hội tụ cùng một chỗ, hình thành một ngón tay cực lớn, đâm về phía mặt kính Nghịch Nguyệt Điện.

Đây là chuyển trời!

Chương 1609: Thân thể, trở về (2)

Nhưng triển khai của Điện hoàng cũng không hề kết thúc, lão lạnh nhạt nhìn tới Hứa Thanh, trọng điểm nhìn chằm chằm đội trưởng bên cạnh Hứa Thanh, lần nữa bấm niệm pháp quyết, băng nguyên phía bắc Tế Nguyệt đại vực lập tức rung động lắc lư, đại địa ngay lập tức biến đổi.

Theo bốn phía nháy mắt trở thành một mảnh rét lạnh, toàn bộ tầng băng của cánh đồng tuyết phía bắc cuối cùng đều bị dời đến vùng đất hòn đảo.

Càng có một tầng băng hội tụ thành ngón tay, từ đại địa đâm thẳng đến mặt kính Nghịch Nguyệt Điện.

Đây là đổi đất!

Sau đó Điện hoàng nheo mắt lại, đỉnh đầu là Thiên Hỏa Hải, chân đạp băng nguyên, tay phải chĩa tới giữa trời đất trảo một cái.

Trong khoảnh khắc, trong trời đất trống rỗng xuất hiện vô tận làn gió.

Gió thổi tới thiên hỏa, biển lửa cuồng bạo, gió quét qua băng nguyên, khí lạnh ngập trời.

Những làn gió vô tận này nhanh chóng hội tụ bốn phía quanh Điện hoàng, hình thành một đạo phong bạo kết nối thiên địa, mang theo lực lượng băng cùng hỏa, ầm ầm khuếch tán về bốn phương.

Lại như là một ngón tay, ấn tới phía mặt kính Nghịch Nguyệt Điện.

Đây là bắt gió!

Một màn này khiến cho mọi người biến sắc, ngay sau đó Điện hoàng lần nữa giơ tay lên, chợt vung tới toàn bộ tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện nơi đây, bao gồm cả Hứa Thanh cùng với đội trưởng.

Một phát vung đó khiến thân thể chúng tu Nghịch Nguyệt Điện nơi đây kịch chấn, thân thể của bọn họ cũng không có trở ngại gì, nhưng mà vẻ mặt của hầu như tất cả mọi người đều biến sắc, cái bóng dưới chân bọn họ, theo ánh sáng Thiên Hỏa chiếu rọi ra, bỗng nhiên nhanh chóng trở nên mơ hồ, cuối cùng lại biến mất.

Tất cả cái bóng giống như là bị bắt lại vậy, đồng loạt hội tụ tới trên tay phải Điện hoàng, đã trở thành một đoàn khói đen, theo bàn tay kia lan tràn tới cánh tay, cho đến khi khuếch tán toàn thân, bốc lên một bóng ngón tay cực lớn, tương tự nhấn tới phía mặt kính Nghịch Nguyệt Điện.

Đây là thu bóng!

Chuyển trời đổi đất, bắt gió thu bóng, từ đây cũng có thể thấy được lốm đốm lực lượng của Uẩn Thần.

Duy chỉ có Hứa Thanh chỗ đó, cái bóng dưới chân hắn vẫn còn, đang kịch liệt vùng vẫy.

“Hả?”

Ánh mắt Điện hoàng ngưng tụ, nhưng giờ phút này cũng không phải thời điểm chú ý việc ấy, lão xuất thủ hình thành cả bốn ngón tay, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, trấn áp tới mặt kính Nghịch Nguyệt Điện.

Một khi hạ xuống, có lẽ mặt kính Nghịch Nguyệt Điện vẫn có thể còn tồn tại, nhưng ảnh hưởng đối với tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện nhất định không nhỏ.

Trong khoảng thời gian ngắn, nguy cơ đột khởi.

Nhưng mà vào một cái chớp mắt này, đội trưởng lại nở nụ cười.

Trong lúc cười to, đội trưởng bước một bước đi về phía trước, thần sắc y kích động và trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, thậm chí bởi vì tâm tình kích động, y nhịn không được liếm lên bờ môi.

“Tặc trộm mắt, rốt cuộc thứ chắp vá quái dị ngươi đã ra tay, ngươi cho rằng ta không biết ngươi có thể nghe ta truyền âm cho tiểu sư đệ sao, đấy là ta cố ý nói với ngươi, mà ta cũng không phải đợi ngươi đi tới, mà là đợi ngươi triển khai thần thông!”

“Cuối cùng ngươi vẫn bị con mắt của ta ảnh hưởng tới, cảnh tượng ngươi thấy mang đến phán đoán cho ngươi, trên thực tế… Chính là ta muốn cho ngươi nhìn thấy.”

Đội trưởng cười to, trong lúc cất bước liền hiện ra vẻ mặt điên cuồng, rất có một bộ dạng làm chủ chiến cuộc, mạnh mẽ tỏa ra khí thế, tay phải bỗng nhiên giơ lên, chỉ một ngón tay lên hư vô trên màn trời.

"Mũi, cổ, đi ra đây cho ta!"

Lời đội trưởng vừa ra, thiên địa biến sắc, hư vô vặn vẹo, một cái mũi cùng với cái cổ thật lớn trống rỗng xuất hiện, bị triệu hoán ra ngoài, ở trên có rất nhiều phong ấn, thậm chí còn nâng theo Thần Điện.

Giờ phút này sau khi xuất hiện, Thần Điện sụp xuống, phong ấn bạo khai, cái mũi cùng với cái cổ gào thét bay tới gần, chợt đập tới ngón tay do biển lửa hình thành trên trời.

Trong tiếng nổ vang, ngón tay Thiên Hỏa dừng lại, mà giọng nói điên cuồng của đội trưởng vẫn còn vang vọng.

"Đầu não bay tới!"

Trong chớp mắt, bên trong hư vô bay ra một cái đầu người cực lớn không có ngũ quan, cái đầu người này trụi lủi, sau khi xuất hiện liền hiện ra khí thế rộng lớn, rung chuyển bát phương, lao thẳng đến ngón tay do băng nguyên hình thành.

"Hai tay hai chân và thân hình!"

"Còn có lục phủ ngũ tạng của ta!"

"Thần thể kiếp trước, trở về!"

Thần sắc Điện hoàng cuồng biến, đội trưởng rống to, từng bộ phận thân hình phá toái kiếp trước của đội trưởng lập tức phủ xuống từ hư vô, bên trong còn có hai quả thận màu vàng, quả thứ nhất chính là Hứa Thanh lúc trước mang về từ chỗ Nê Hồ Ly giúp y.

Bây giờ toàn bộ xuất hiện, nổ vang bay tới hai ngón tay do bắt gió và thu bóng hình thành.

Ngay sau đó, đội trưởng nhìn tới Điện hoàng sắc mặt biến đổi, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

"Tai trái!"

Hư vô nổ vang, một cái lỗ tai thật lớn phá toái hư vô bay đến, sau đó đội trưởng giơ tay lên vung vẩy ra một cái quan tài màu lam, bên trong có một cỗ thi hài, chính là vật Hứa Thanh cùng đội trưởng đạt được ở Thiên Ngưu Sơn.

Mà giờ khắc này, thi hài từ bên trong quan tài đi ra, toàn thân hòa tan, hóa thành một cái tai phải!

Đội trưởng kiếp trước, bởi vì hút một ngụm máu của Xích Mẫu, bị Xích Mẫu chán ghét, cho nên thân hình kia liền bị phanh thây chia năm xẻ bảy, đã trở thành nguồn động lực của Hồng Nguyệt Thần Điện khắp các nơi trên đại vực, bị trừng phạt nâng Thần Điện mà đi.

Ban đầu đội trưởng cũng không cách nào tiếp tục điều khiển, lúc trước y chỉ có thể dựa vào Viêm Nguyệt tương trợ, khiến cho một lỗ tai run lên.

Cho đến đoạn thời gian trước, đội trưởng thông qua lực lượng Nghịch Nguyệt Điện gia trì, rốt cuộc cảm ứng được toàn bộ các bộ phận cùng với thân hình, vả lại đã thành lập nên liên hệ, cho nên mới có màn triệu hoán ngày hôm nay.

Mà hết thảy thứ đó, bất kể là mặt trời nhân tạo hay là trở thành chủ nhân Nghịch Nguyệt, đều là kế hoạch của đội trưởng.

Bây giờ, dĩ nhiên đã hoàn thành toàn bộ.

Giờ phút này mắt thấy thân thể kiếp trước của mình đã đến, đội trưởng kích động giơ một ngón tay lên, gầm nhẹ một tiếng về phía Điện hoàng trong lòng đang dâng lên bất an, lão nhanh chóng lui ra xa xa về phía sau.

“Miệng ở đâu!”

“Nuốt tên tặc trộm mắt này lại cho ta!”

Bầu trời truyền đến thiên lôi, một cái miệng cực lớn trực tiếp biến ảo ngay trên màn trời, theo đội trưởng cười dài, cái miệng này lao thẳng đến phía Điện hoàng.

Cái miệng mở ra càng lúc càng lớn, cuối cùng dường như có thể nuốt vào cả đại địa, bao phủ bốn phía Điện hoàng.

Điện hoàng hô hấp dồn dập, trong lúc nội tâm của lão đang hoảng sợ, vẻ điên cuồng trong mắt của đội trưởng cũng trở nên càng đậm.

“Tặc trộm mắt, hôm trước ngươi trộm mắt của ta, hôm nay lão tử đoạt thân thể của ngươi!”

Chương 1610: Thần giáng lâm (1)

Điện hoàng ra tay, chuyển trời đổi đất, bắt gió thu bóng, khí thế cực kỳ kinh khủng, khả năng của Uẩn Thần đã được thể hiện ra ngoài.

Mà đội trưởng phản kích, gọi tới các bộ phận lục phủ ngũ tạng của thân thể kiếp trước, phong cách vô cùng quỷ dị, uy thế kiếp trước, rung chuyển quỷ thần.

Nhất là một phương Hồng Nguyệt, mỗi người bọn họ hầu như đều đã nhìn thấy những thứ tứ chi cùng với bộ phận đó, biết chúng nó ngày bình thường đều nâng theo Thần Điện phi hành, là nghi thức ra ngoài của Hồng Nguyệt Thần Điện.

Bất kỳ một cái nào, cũng đều ẩn chứa uy áp đáng sợ.

Trong số ấy, còn có bộ phận mà Hứa Thanh chứng kiến lúc ban đầu ở Thiên Hỏa Hải.

Trong vô số năm tháng từ trước đến nay, mọi người trong Tế Nguyệt đại vực đều có chỗ suy đoán đối với lai lịch của mấy cái bộ phận cùng với tứ chi này, nhưng vô luận như thế nào, bọn họ cũng không cách nào tưởng tượng, những thứ bộ phận tứ chi đó lại là kiếp trước của cái người thoạt nhìn chỉ có tu vi Nguyên Anh kia!

Dẫu sao năm tháng đội trưởng tồn tại, đã cách hiện tại cả kỷ nguyên, thời gian quá lâu, cho nên người thuộc về thời đại kia của đội trưởng, bây giờ coi như là còn có người sống sót, cũng nhất định là phượng mao lân giác.

Vì vậy một màn biến ảo như thế, khiến cho tu sĩ song phương không khỏi cảm thấy kinh hãi, riêng phần mình thay đổi sắc mặt.

Nhất là giờ phút này, theo vẻ điên cuồng hiện lên trong mắt Nhị Ngưu, cái miệng rộng biến ảo ở trên bầu trời giống như nuốt cả thiên địa, bỗng nhiên bao phủ về phía Điện hoàng.

Càng có rất nhiều nước bọt tiết ra từ trong cái miệng rộng tựa như nước mưa, tung bay bốn phương.

Nước bọt sền sệt rơi xuống đất, bản thân nó có tính ăn mòn cực mạnh, càng có cả năng lực phong ấn, tự hình thành màn phủ để khóa chặt hết thảy.

Điện hoàng thấy vậy thì thần sắc không khỏi đại biến, trong lòng của lão nổi lên bất an mãnh liệt, vừa muốn phản kích, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, con mắt của lão đột nhiên truyền đến đau nhức kịch liệt trước đó chưa từng có.

Dưới cơn đau nhức kịch liệt này, lão thi pháp đã bị cắt đứt, thế giới trước mắt cũng có chỗ cải biến, trở thành một mảnh mơ hồ, đồng thời còn có vô số tàn ảnh đang biến ảo trong mông lung, cắn trả đến lão.

Hình dáng của những tàn ảnh kia, thế mà lại đều là đội trưởng.

Nhìn qua những thứ này, sắc mặt Điện hoàng âm trầm.

“Con mắt này, cho dù thật sự đã từng thuộc về người khác, nhưng hiện giờ nó là của ta!”

Điện hoàng hừ lạnh một tiếng, lui thân thể về phía sau, lão không quan tâm tới con mắt đau nhức kịch liệt mà vận hành tu vi, trên người lão lập tức bộc phát ra một mảnh kim quang, ầm ầm khuếch tán ra phía ngoài, hóa thành vô số ấn ký rồi nhanh chóng tổ hợp cùng một chỗ.

Mà trong quá trình này, máu loãng chảy xuống từ trong con mắt của lão, đồng thời trong con mắt đó thình lình nổi lên một cái gương mặt.

Bộ dạng của gương mặt này, chính là đội trưởng.

Gương mặt nở một nụ cười quỷ dị, mà trong mắt của gương mặt này tương tự còn có gương mặt khác, một cái lồng tiếp một cái trùng lặp nhau, không cách nào thấy rõ đến cùng có bao nhiêu, chỉ có thể nhìn thấy tất cả gương mặt tựa hồ đều đang lộ ra nụ cười quỷ dị.

Mà những gương mặt đó xuất hiện, cũng khiến cho thân thể Điện hoàng nổ vang, thần thông bị cắt đứt, thậm chí thân thể cũng bị dừng lại một cái chớp mắt.

Nhưng mà dù sao lão cũng là Điện hoàng, mặc dù không biết lai lịch, vả lại tu vi cùng thân hình đều là chắp vá mà ra, nhưng vào thời khắc này trong miệng lão vẫn truyền ra một tiếng chú ngữ.

“Thủy thanh phù mệnh, động uyên chính hình, yêu ma lệ quỷ, thúc tống cùng tuyền!”

Trong lúc nói, kim quang trên toàn thân Điện hoàng càng thêm chói mắt, vào thời khắc này, những cái ấn ký tản ra ngoài kia cũng đã hoàn thành tổ hợp, tạo thành một hư ảnh Tê Ngưu màu vàng cực kỳ lớn.

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, thiên địa nổ vang, con Tê Ngưu màu vàng này chợt lao ra, phi thẳng đến cái miệng rộng ở trên màn trời.

Oanh một tiếng, miệng rộng trực tiếp cắn vào trên thân Tê Ngưu, trong âm thanh ken két truyền ra, thân thể con Tê Ngưu này thẳng cứng, cái miệng rộng kiếp trước của đội trưởng cũng không cách nào tiếp tục táp tới.

Mượn nhờ lúc này, toàn thân Điện hoàng lần nữa lập lòe kim quang, lần này hội tụ tới mắt, khiến cho những gương mặt xuất hiện trong mắt lập tức bắt đầu vặn vẹo.

Những gương mặt kia giống như không địch lại, nhanh chóng tiêu tán dưới kim quang này, mà khí tức của Điện hoàng cũng theo con mắt dần dần được tinh lọc, càng lúc càng kéo lên, mắt thấy sẽ thoát khốn và nghịch chuyển.

Đội trưởng cười lạnh một tiếng.

“Chỉ là một tên tặc trộm mắt chắp vá!”

Đội trưởng đưa hai tay của mình ra rồi chợt vung lên, trong miệng cũng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Thân thể kiếp trước tự thành lạc ấn, hợp ở thân này, khóa mệnh phong hồn!”

“Đầu, ngũ quan, tứ chi, thân thể, lục phủ ngũ tạng… . . Đi!”

Toàn thân đội trưởng bộc phát ánh sáng màu lam, hình thành một biển ánh sáng màu lam, giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay về phía Điện hoàng.

Vào thời khắc này, tất cả bộ phận thân thể kiếp trước của y ở bốn phía lập tức nổ vang, cấp tốc phóng về phía Điện hoàng, lập tức tới gần với uy áp kinh người và khí thế như cầu vồng.

Mà giờ phút này Điện hoàng đối diện đang chống đỡ với con mắt của bản thân, đối với một màn này, tâm thần của lão chấn động, cảm giác nguy cơ sinh tử lần nữa hiện ra trong tâm thần, nguy cơ ngay trực diện, thân hình của lão oanh một tiếng, vậy mà lại tự động tan vỡ, hóa thành một mảnh kim quang, chợt cuốn ngược lại, ý đồ bỏ chạy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Lý Tiêu Sơn lại chẳng biết giãy giụa thoát khỏi rằng buộc của Huyết Vệ từ lúc nào, một bước đi đến nơi này, vung vẩy trường đao trong tay, sát cơ trong mắt vô cùng mãnh liệt, hạ xuống một đao.

Một đao kia chém rách hư vô, tạo thành khe rãnh, lại như thiên hà chợt hiện, trảm áp tới.

Thiên địa nổ vang.

Trực tiếp trảm vào phía trên kim quang.

Lý Tiêu Sơn phun ra máu tươi, lão đã dốc toàn bộ lực lượng vào một đao này, cho nên cũng gặp phải phản phệ rất lớn khiến thân thể vỡ vụn, toàn thân máu thịt mơ hồ, lúc rút lui đã hấp hối, rơi xuống đại địa.

Nhưng mà hiệu dụng một đao của lão cũng không nhỏ, kim quang bị trảm, trong đó truyền ra âm thanh thê lương, mảnh kim quang kia cũng không khỏi dừng lại giữa không trung.

Chương 1611: Thần giáng lâm (2)

Một cái nháy mắt dừng lại này, các bộ phận kiếp trước của đội trưởng liền bay nhanh tới hòa hợp, tới đầu tiên chính là tứ chi.

Tứ chi kiếp trước của đội trưởng ngay lập tức mơ hồ, dung nhập vào trong thân thể Điện hoàng, tiếp theo là lục phủ ngũ tạng, cổ, thân hình, đầu, lỗ tai, cái mũi…

Cuối cùng là miệng rộng trên bầu trời, giờ phút này cắn vỡ bích chướng màu vàng, nuốt Điện hoàng vào rồi dung hợp cùng lão.

Hết thảy những thứ này nói ra chậm chạp, nhưng trên thực tế đều là phát sinh trong tốc độ ánh sáng, trong thời gian nháy mắt, toàn bộ những bộ phân thân thể kiếp trước của đội trưởng đều biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ… . . Đều Hòa hợp vào trong cơ thể Điện hoàng.

Giờ phút này, thân thể, tứ chi, lục phủ ngũ tạng cùng với đầu và ngũ quan của Điện hoàng, hết thảy tất cả đều là thân thể kiếp trước của đội trưởng.

Mà con mắt của lão cũng là như thế, giờ phút này ánh sáng màu lam chợt lập lòe, ầm ầm bộc phát về bát phương, khiến cho thiên địa nơi đây tỏa ra ánh sáng màu lam rực rỡ.

Kinh người nhất chính là hình dạng của Điện hoàng, giờ phút này theo ngũ quan bị bộ phận thân thể kiếp trước của đội trưởng thay thế, bộ dạng của lão lại có chỗ cải biến, cuối cùng hóa thành gương mặt giống như đúc cùng với đội trưởng.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, một màn này khiến cho toàn bộ tu sĩ Hồng Nguyệt bốn phía đều hoảng sợ cùng không cách nào tin.

Mà ở dưới vô số ánh mắt hội tụ, Điện hoàng bị thân thể kiếp trước của đội trưởng thay thế, khí tức chấn động cực kỳ bất ổn, giống như vẫn còn đang vùng vẫy, nhưng mà thân thể lại chỉ có thể đứng tại chỗ, không chút nhúc nhích.

“Mắt của ta, làm sao có thể bị khống chế dễ dàng như vậy được?”

“Nói thật cho ngươi biết luôn nhé, ngay một khắc một kiếp lão tử ta sinh ra, mỗi ngày đều hạ cấm chế cho thân thể của mình, có thời gian liền luyện thân thể của mình để vui chơi, những thứ cấm chế cùng luyện hóa này tích lũy theo ngày tháng, dần dần về sau ngay cả bản thân lão tử ta cũng tự cảm thấy sợ hãi.”

“Mà thân thể, chính là pháp khí cường đại nhất của gia gia ngươi!”

“Hôm nay đối phó với ngươi, một cái thân thể kiếp trước là đủ rồi, nếu như ngươi còn vùng vẫy, có tin lão tử triệu hoán toàn bộ thân thể những kiếp trước tới đây hết hay không, đè thôi cũng có thể nghiền chết ngươi!”

Đội trưởng ngạo nghễ nói, nhìn Điện hoàng bị thân thể kiếp trước của chính mình thay thế, mà lời của y cũng đưa tới sự chú ý của Hứa Thanh, mà hắn cũng không có gì ngoài ý muốn đối với việc đại sư huynh thành công cả.

Dẫu sao đội trưởng cũng đã chuẩn bị vì ngày hôm nay quá lâu rồi.

Mà thứ để cho Hứa Thanh ngoài ý muốn, chính là cái thói quen hạ cấm chế luyện thân thể này của đội trưởng…

Vì vậy Hứa Thanh quét mắt nhìn thân thể ở kiếp này của đội trưởng.

“Cấm chế ở kiếp này còn hơi thiếu một chút, dẫu sao mỗi lần làm đại sự đều thiếu cánh tay hay mất cẳng chân, bây giờ mới chỉ luyện xong phần đầu.” Nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thanh, đội trưởng lập tức đoán được ý nghĩ của Hứa Thanh, liền ho khan một tiếng.

Hứa Thanh thần sắc cổ quái, nhẹ gật đầu, vừa nhìn về phía Điện hoàng vẫn không nhúc nhích.

“Bên đó… “

“Không cần để ý tới, hồn tên tặc trộm mắt kia không đơn giản, nhưng mà đừng mơ tưởng chạy ra khỏi phong tỏa bởi thân thể kiếp trước của ta, chờ ta chậm rãi luyện hóa thân thể kiếp trước, đến lúc đó liền do ta nắm quyền!”

Đội trưởng chắp tay sau lưng, vẻ mặt đắc ý.

Giờ phút này, khí thế trên chiến trường song phương cũng tùy theo đó mà nghịch chuyển, Điện hoàng thất bại, dẫn đến tâm thần của tu sĩ Hồng Nguyệt nhao nhao sụp đổ, đã có không ít người bắt đầu rút lui, không muốn tiếp tục tham chiến.

Trái lại tu sĩ bên phía Nghịch Nguyệt Điện lại khí thế như cầu vồng, vì hy vọng, vì tự do, vì tương lai, bọn họ dốc hết toàn bộ sức lực.

Mắt thấy hết thảy mọi thứ đều đang tiến triển tới mặt tốt, nhưng vào lúc này dị biến bỗng nổi lên.

Một tiếng nổ mạnh siêu việt thiên lôi, từ bên trong phàm xác của Xích Mẫu nổ bể ra ngoài, âm thanh này cực lớn, giống như là khai thiên vậy, một khắc truyền ra liền tạo thành sóng âm cuồng bạo.

Những nơi đi qua, tu sĩ Nghịch Nguyệt đều phun ra máu tươi, không ít người còn trực tiếp tan vỡ thân thể.

Tu sĩ Hồng Nguyệt cũng là như vậy, thân thể tan rã trong làn sóng âm, hình thần câu diệt.

Song phương nhanh chóng rút lui, rời xa phàm xác của Xích Mẫu.

Thần sắc của Hứa Thanh cũng biến đổi, chợt quay đầu, cùng đội trưởng nhìn đến phía phàm xác của Xích Mẫu truyền đến âm thanh.

Tầng ngoài phàm xác của Xích Mẫu bỗng có từng đạo khe hở nhanh chóng lan tràn, từng luồng huyết quang xuyên thấu ra từ trong khe hở, chiếu rọi bát phương, đồng thời phàm xác của Xích Mẫu cũng đang vỡ vụn.

Trong âm thanh oanh oanh, phàm xác của Xích Mẫu chia năm xẻ bảy, trực tiếp bạo khai, trong đó có năm thân ảnh rút lui ra ngoài, chính là đám người Thế tử.

Thần sắc bọn họ vô cùng ngưng trọng, mỗi người đều có thương thế riêng, nhất là Ngũ công chúa cùng lão Bát, khóe miệng còn mang theo máu tươi, trong mắt tràn ngập sát ý, đồng thời cũng có chấn động.

Về phần Thế tử, bộ ngực của lão lõm xuống, nơi trái tim tồn tại một cái lỗ thủng thật lớn, miệng vết thương không cách nào khép lại, bởi vì trong đó… Không có trái tim.

Sắc mặt Minh Mai công chúa cũng khó coi, thương thế của nàng tương tự không nhẹ.

Chỉ có lão Cửu thoạt nhìn tốt hơn, chiến ý trong mắt mãnh liệt, đi ra ở sau cùng, thủ hộ cho mấy người huynh tỷ của mình.

“Lui ra phía sau, Thần sắp xuất hiện rồi!”

Giờ phút này trong lúc lui ra phía sau, lão Cửu bỗng nhiên mở miệng.

Chớp mắt khi lời của lão Cửu vừa truyền ra, rất nhiều máu tươi bên trong phàm xác vỡ vụn của Xích Mẫu đột nhiên cuộn mình, tựu thật giống như trong đó kết nối với một biển máu, bây giờ biển máu từ trong chảy ra ngoài, chảy xuôi trên pho tượng Chúa Tể, hạ xuống đại địa rồi nhanh chóng tràn ngập nơi đây.

Càng có khí tức kinh khủng bốc lên ở.

Đây không phải là khí tức tu sĩ, đó là chấn động Thần Linh, màn trời lại biến thành huyết sắc, đại địa càng là như vậy.

Ngay sau đó dưới ánh mắt của vô số người hội tụ, từ bên trong phàm xác của Xích Mẫu hiển lộ ra một thân ảnh, từng bước một đạp trên dòng máu chảy, không nhanh không chậm đi ra phía ngoài.

Theo thân ảnh này đi tới, một cảm giác áp bách bài sơn đảo hải, kinh thiên động địa, nghiền nát tất cả, bộc phát tràn ra phía ngoài, bát phương mơ hồ, dị chất sinh sôi.

Đây là, Thần giáng lâm!

Chương 1612: Thuật Cấm Kỵ (1)

Một khắc Thần giáng lâm, thần sắc mọi người bên ngoài liền nhao nhao biến hóa.

Trong mắt Hứa Thanh chớp động tinh mang, đội trưởng nheo mắt lại, thái độ vô cùng ngưng trọng.

Về phần tu sĩ song phương cũng là như vậy, một phương Nghịch Nguyệt Điện ngạc nhiên, mà một phương Hồng Nguyệt cũng không kích động như trong tưởng tượng.

Theo máu tươi bên trong phàm xác của Xích Mẫu tàn phá khuếch tán ra ngoài, tất cả tu sĩ Hồng Nguyệt, thân thể của bọn họ, tu vi cùng huyết dịch của bọn họ, đều xuất hiện dấu hiệu không bị khống chế.

Tựa như là đầu nguồn nơi đó muốn hút sạch hết thảy bọn chúng trôi qua.

Trong lúc tất cả mọi người riêng phần mình tim đập nhanh, đám người Thế tử lui ra phía sau cũng riêng mình bay nhanh tản ra, thần sắc đều ngưng trọng, bộc phát khí tức hình thành cầu vồng, dung hợp cùng một chỗ lẫn nhau, bày ra một trận hình ngũ giác.

Ánh sáng trên người bọn họ khắc ở hư vô, tạo thành dấu vết ngũ mang tinh, sau đó vị trí của năm người cải biến, đạp trên ngũ mang tinh để thành hình tứ tướng.

Thế tử bên trái, lão Bát bên phải, lão Cửu phía trước, Ngũ công chúa phía sau.

Về phần Minh Mai công chúa, nàng đứng ở giữa, trong mắt lộ ra sát cơ, trầm giọng mở miệng.

“Nghi thức thành Thần của gã vẫn chưa có hoàn toàn thành công, lúc trước ở bên trong phàm xác của Xích Mẫu đã bị chúng ta cưỡng ép cắt ngang, không hoàn toàn được bước nhen nhóm lên Thần Hỏa!”

“Hiện giờ gã nhìn như đã có khí tức Thần Linh, nhưng đồng dạng cũng là thời điểm gã yếu ớt nhất, gã đang áp chế cắn trả do nghi thức thất bại!”

“Một khi gã áp chế thành công, lại thắp lên Thần Hỏa, chúng ta sẽ không cách nào đối kháng!”

“Cho nên bây giờ chính là cơ hội duy nhất! Ta sẽ triển khai một thuật Cấm Ky, lấy thời gian làm gốc, mở ra xiềng xích Thiên Đạo, dùng phương pháp chém diệt quá khứ, khiến cho khí tức của gã hỗn loạn, thừa nhận cắn trả do nghi thức thất bại, tự động diệt vong!”

Hầu như ngay lúc lời nói của Minh Mai công chúa truyền ra, thân ảnh bên trong phàm xác của Xích Mẫu cũng dần hiển lộ rõ ra ngoài.

Huyết dịch dưới chân như biển, bộc phát ra cuốn lên một luồng sóng cả, lan tràn về đại địa cùng với hồ nước, lần nữa nhuộm thiên địa nơi đây thành màu đỏ.

Mùi máu tươi nồng đậm truyền đến, ngút trời hách địa.

Mà thân ảnh Thần cao lớn đi tới cùng với màu đỏ này, mỗi một bước hạ xuống, đều có trùng trùng điệp điệp tiếng bước chân truyền ra.

Âm thanh đó khiến cho bầu trời vang vọng chấn động, đại địa truyền ra tiếng nổ vang, càng tác động đến tâm thần của toàn bộ tu sĩ bên ngoài.

Bất kể là tu sĩ Hồng Nguyệt hay là tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, sắc mặt đều trở nên trắng bệch ở dưới tiếng bước chân đo.

Tiếng bước chân kia giống như thay thế tiếng tim đập, từng bước một như đạp lên trái tim của mọi người.

Mọi người nơi đây đều theo bản năng lui về phía sau, đồng thời một cỗ run rẩy đến từ linh hồn ảnh hướng đến toàn thân.

Trong run rẩy, hầu như tất cả mọi người đều không cách nào khống chế dâng lên kích động muốn triều bái.

Đó là nghiền ép đến từ cấp độ sinh mệnh, đó là sợ hãi của kẻ yếu đối với cường giả.

Dưới vô số ánh mắt nơi đây hội tụ, thân ảnh đi ra từ trong phàm xác tàn phá của Xích Mẫu càng lúc càng rõ ràng, dần dần chiếu vào thiên địa.

Thân ảnh kia có độ cao mười trượng, toàn thân đỏ thẫm, tựa như không có làn da, máu thịt mơ hồ, đồng thời có thể thấy được trên người tồn tại rất nhiều gương mặt.

Mỗi một khuôn mặt đều không giống nhau, tổng cộng 13 cái, chính là 13 vị nhi tử của Chúa Tể ngoại trừ lão Tứ ra.

Thế tử, Minh Mai công chúa, Ngũ công chúa cùng với lão Bát và lão Cửu cũng ở trong đó.

Một màn này, vô cùng quỷ dị.

Về phần tướng mạo của thân ảnh ấy thì cực kỳ dữ tợn, giữa máu thịt có pha trộn một số điểm màu vàng lấm tấm bất quy tắc, rập rạp vô số, trông tổng thể xấu xí vô cùng.

Bốn con mắt đều có hai cái đồng tử, lộ ra quang mang lạnh lùng, hình như ở trong mắt của Thần, hết thảy mọi thứ trong thiên địa này đều không trọng yếu.

Đỉnh đầu của Thần còn mọc ra gai sắc giống như sừng, cũng không phải chỉ một cái mà là một loạt lan tràn ở sau ót cùng với phần lưng, tương liên cùng với cái đuôi phía sau.

Cái đuôi đó tổng thể đều là màu vàng, theo thân ảnh đó bước ra, cái đuôi kéo trên mặt đất, lê theo vết nước thật dài trong biển máu.

Hai tay của Thần cũng tương tự như nhân tộc, nhưng mà ngón tay không phải là năm, mà là bốn ngón.

Giờ phút này tay phải còn cầm một trái tim đang nhảy lên, vừa đi vừa bóp, cho đến khi đi ra khỏi phàm xác của Xích Mẫu, được tất cả mọi người nơi đây nhìn thấy rõ ràng, tay phải Thần hung hăng nắm chặt một cái.

Phịch một tiếng, trái tim tan vỡ.

Thế tử phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch, dồn dập mở miệng.

“Nghi thức thành Thần của gã lấy thời gian làm chủ.”

“Trọng điểm của nghi thức này là lấy một khắc thời gian đột phá tu vi đại cảnh giới của toàn bộ huyết mạch thân thích riêng phần mình trong quá khứ sinh ra để làm cơ sở, gã thôn phệ những khoảnh khắc đột phá đó để hóa thành lực lượng bản thân, trở thành nhiên liệu nhen nhóm Thần Hỏa!”

“Một khi thành công, chẳng khác nào một mình gã đã hội tụ toàn bộ.”

“Đám huynh đệ tỷ muội chúng ta có tổng cộng mười bốn vị, cho nên nghi thức đó tồn tại mười bốn tiết điểm quá khứ, mười bốn tiết điểm này, mỗi một chỗ đều có một đạo hư ảnh thời gian của gã!”

“Mỗi một đạo hư ảnh thời gian này, cũng đối ứng tu vi khác biệt, chỉ có chém diệt những tiết điểm ấy của gã, mới tính nghi thức của gã hoàn toàn thất bại.”

“Lúc trước chúng ta đã chém ra năm cái tiết điểm khó khăn nhất, bây giờ còn lại chín! Tiếp theo chúng ta lại đi trảm thêm năm cái, bốn cái còn lại không thể phân tâm chú ý nhiều, Lý Tiêu Sơn, nếu như ngươi còn có thể chiến, coi như ngươi một cái, còn có Thần Tước Tử, cũng tính ngươi một cái!”

“Tham ngộ cùng nghi thức này, chỉ có người có đủ tư cách Uẩn Thần, hoặc là nắm giữ quyền hành Thần Linh, cho nên hai cái còn dư lại…Hứa Thanh, ngươi có đủ quyền hành, Nhị Ngưu ngươi là Thần Nghiệt, các ngươi có thể hay không?”

Giọng nói của Thế tử vang vọng, truyền vào trong tai nhiều người nơi đây.

Chương 1613: Thuật Cấm Kỵ (2)

Lý Tiêu Sơn toàn thân máu thịt mơ hồ, trong cơn chật vật cười lớn một tiếng, đôi mắt lộ ra quyết đoán.

Thần Tước Tử bên đó vừa giao chiến vừa gật đầu.

Hứa Thanh cùng với đội trưởng đưa mắt nhìn nhau, trong lúc chiến ý bốc lên, vào thời khắc này trận pháp bên phía Thế tử cũng bộc phát ra, mỗi người khuếch tán khí tức riêng mình, hình thành vòng xoáy.

Từ xa nhìn lại, dưới chân năm người Thế tử là ngũ mang tinh trận, thân thể liệt vị thành tứ tướng, chung quanh có riêng dị tượng bốc lên.

Dị tượng xuất hiện ở trên người Ngũ công chúa là một lẵng hoa thật lớn, giờ phút này cánh hoa bay xõa hình thành ánh sáng nhu hòa.

Lão Bát nơi đó là thất tình lục dục hội tụ ra gương mặt quỷ dị, biểu cảm đều thời khắc biến hóa, hết thảy cảm xúc và toàn bổ dục vọng, đều ngay lập tức luân chuyển.

Mà bên phía Thế tử, lại có hư ảnh Chúa Tể Lý Tự Hóa mơ hồ hiện ra, khí thế như cầu vồng, dường như có thể trấn áp hết thảy.

Về phần lão Cửu, là một lưỡi đao sắc bén có thể trảm diệt thiên địa, đấy là một kiện áp đao, là Trảm Thần Đài mà y cảm ngộ ra biến thành!

Sau khi tứ tướng này hình thành, giao hòa lẫn nhau, chồng chéo lên nhau tạo ra những Đại Thế Giới.

Mà vị trí trung tâm chính là Minh Mai công chúa.

Nàng đứng ở nơi đó, dưới thời gian trường hà vờn quanh, càng chiếu thân ảnh của nàng vào bên trong từng cái Đại Thế Giới.

Dường như xuất hiện vô số nàng.

Toàn bộ đều nhìn tới phàm xác của Xích Mẫu.

Giờ phút này, huyết hải bên trong phàm xác của Xích Mẫu lần nữa bộc phát, thân ảnh Thần tử dần càng tiến bước, màu sắc thiên địa cũng càng thêm đỏ thẫm, cùng bị ảnh hưởng còn có huyết dịch trong cơ thể của toàn bộ tu sĩ nơi đây.

Bất kể là tu sĩ Hồng Nguyệt hay là Nghịch Nguyệt Điện, huyết dịch cùng tu vi của bọn họ trong cái loại cảm giác không bị khống chế đó, đều trở nên mãnh liệt hơn.

Muốn phá tan thân hình mà ra.

Thậm chí có một số người tu vi suy nhược, khó có thể lập tức trấn áp, thân thể vào thời khắc này liền nổ vang bạo khai, rất nhiều huyết dịch tuôn ra, bay thẳng đến phía Thần tử.

Trong đó còn có cả tu sĩ Hồng Nguyệt.

Một màn này, lập tức liền khiến cho tu sĩ Hồng Nguyệt bốn phía sắc mặt biến hóa, không dám tới gần.

Hiển nhiên đối với Thần tử mà nói, giờ phút này gã đã không thèm để ý tới trận doanh nữa rồi, lúc này ý muốn của gã chỉ có thành Thần.

Cho nên dù là tu sĩ Hồng Nguyệt lui ra phía sau, nhưng bởi vì đồng nguyên tương liên, vẫn khiến cho thân thể không ít tu sĩ Hồng Nguyệt liên tục tan vỡ, rất nhiều máu tươi bay lên.

Theo những thứ huyết dịch này dung nhập, khí tức Thần Linh bốc lên trên người Thần tử càng thêm nồng đậm, ảnh hưởng đến cả bầu trời lẫn đại địa.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời càng vặn vẹo, hư vô càng thêm mơ hồ, đại địa càng sốc lên.

Mà khí thế của nó cũng không đình chỉ như vậy.

Thần tử giống như Thần Linh, ánh mắt lạnh như băng đảo qua bốn phương, cuối cùng rơi vào trên nghi thức của đám người Thế tử.

“Đường của phụ thân đi là sai lầm, trong thế giới này, trở thành Thần Linh mới là đường ra duy nhất.”

“Mà ta, là sau khi phụ thân năm đó thành tựu Thần Linh, sinh ra trước khi phụ thân tự diệt Thần Hỏa, cho nên ta khác biệt cùng với các ngươi.”

“Ý nghĩa tồn tại chân chính của các ngươi là làm một bộ phận để cho ta thành Thần, mà ý nghĩa của ta, là phải đi trên con đường năm đó phụ thân còn chưa có đi xong.”

“Đây cũng là nguyên nhân ta lựa chọn Xích Mẫu, Thần, mới là đạo hữu tương lai của ta.”

Thần tử bình tĩnh mở miệng, nói xong liền giơ tay trái lên trảo một cái về phàm xác của Xích Mẫu sau lưng.

Phàm xác của Xích Mẫu rung động lắc lư, trực tiếp bay thẳng đến Thần tử rồi lập tức bao phủ, sau đó hóa thành một kiện chiến giáp huyết sắc bọc lại toàn bộ thân thể, tiếp theo liền một bước đi đến đám người Thế tử.

Ngay nháy mắt bước chân Thần hạ xuống, trong mắt đội trưởng lộ ra ánh sáng mãnh liệt, nhanh chóng phất tay, bầu trời lập tức tối sầm lại, giờ phút này chín vòng mặt trời nối liền lúc trước được đội trưởng thể hiện ra lại lần nữa phủ xuống, hình thành trấn áp, nổ vang bao phủ về chỗ Thần tử.

“Tiểu sư đệ!”

Hầu như ngay lúc đội trưởng mở miệng, Hứa Thanh cũng không chần chờ chút nào, điều khiển Nghịch Nguyệt Kính hơi chuyển động.

Hắn biết rõ đội trưởng làm việc rất ít khi bắn tên không có đích, nếu như y đã chọn dùng chín mặt trời gia trì vào lúc này, lựa chọn gọi mình tương trợ, như vậy nhất định là có nguyên nhân, rất nhanh, mặt kính chuyển động, tia sáng lập lòe chiếu rọi tới trên người Thần tử.

Nghịch Nguyệt Kính lập tức rung động lắc lư, chín mặt trời cấp tốc xoay tròn.

Nhưng mà Thần tử bên đó bỏ qua đây hết thảy, đối với Thần mà nói, đám người Hứa Thanh chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, bây giờ trên chiến trường này, chỉ có đám người Thế tử mới được Thần để trong lòng.

Vì vậy bước chân của Thần không chút dừng lại nào, một khắc hạ xuống, Nghịch Nguyệt Kính nổ vang, chín mặt trời cũng đều xuất hiện vết tích vỡ vụn.

Mà đúng lúc đó, bên trong nghi thức do năm người Thế tử tạo thành, Minh Mai công chúa ở chính giữa, thân ảnh của nàng trong nhiều Đại Thế Giới đồng loạt nhắm hai mắt lại.

Một khắc tất cả nhắm mắt, giọng nói của nàng từ trong hư vô, từ quá khứ, từ bát phương, vang vọng truyền ra.

“Trực bình nhật thuộc thổ, chôn niệm tàng đạo, bình thời gian nơi này!”

“Trực định nhật thuộc mộc, dưỡng kim uẩn cổ, định cánh cửa tuế nguyệt!”

“Trực chấp nhật thuộc thủy, lưu niên vãng phục, chấp hành đường sinh tử!”

“Trực phá nhật thuộc hỏa, đốt ký ức đốt hồn, phá khóa Thiên Đạo!”

“Mà ta là kim, chôn dưỡng lưu đốt, bình, định, chấp, phá!”

Một khắc giọng nói của Minh Mai công chúa truyền ra, càn khôn nghịch chuyển, ánh mặt trời ảm đạm, vạn vật mơ hồ.

Một dòng sông bảy màu to lớn bốc lên từ hư vô, ngược dòng mà chảy, bao phủ hết thảy.

Dù là Thần tử đi tới cũng khó có thể phá vỡ, bị dòng sông bao phủ.

Lực lượng thời gian ở chỗ này vận hành trước đó chưa từng có.

Từ xa nhìn lại, một phương thế giới chỗ hòn đảo này giống như bị xóa đi, dung nhập vào năm tháng Viễn Cổ, cuối cùng hóa thành một cánh cửa cổ xưa bên trên dòng sông thời gian, chậm rãi mở ra.

Chương 1614: Kim Ô Thiên Tê, quyết đấu Hoàng cấp (1)

Cùng bị dòng sông thời gian này bao phủ, còn có chúng sinh nơi đây.

Giờ phút này nếu như có được tầm mắt của Thần Linh, đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống bao quát, có thể thấy bên trong phiến khu vực bốc lên dòng sông thời gian này có hòn đảo, có pho tượng Chúa Tể, còn có vô số tu sĩ.

Tất cả bọn họ đều bị dìm ở, không hề nhúc nhích.

Thời gian của tất cả mọi người dường như bị ngừng lại vào một khắc trước, bây giờ không sống không chết, ngưng tụ cùng với năm tháng.

Nhưng bên trong những tu sĩ đó, thiếu đi chín người!

Năm người Thế tử không có ở đó, Lý Tiêu Sơn, Thần Tước Tử, Trần Nhị Ngưu cùng với Hứa Thanh cũng tương tự không thấy tung tích.

Vào khoảnh khắc cánh cửa năm tháng mở ra, bọn họ lập tức được thuật Cấm Kỵ của Minh Mai công chúa đưa vào bên trong thời gian quá khứ của Thần tử Hồng Nguyệt, phân tán ở các tiết điểm khác biệt.

Vì để bảo đảm có thể toái diệt toàn bộ tiết điểm, đoạn thời gian mà mỗi người được đưa tới đều căn cứ theo tu vi của bọn họ để an bài, như đội trưởng bên này, năm tháng y bị đưa đến, là thời điểm Thần tử đột phá Kim Đan, bước vào Nguyên Anh.

Mà Lý Tiêu Sơn, là một cái chớp mắt khi Thần tử đột phá Linh Tàng, bước vào Quy Hư.

Về phần Thần Tước Tử, thì là nháy mắt khi Thần tử phá vỡ đại cảnh giới, bước vào Uẩn Thần.

Hứa Thanh nơi đây cũng là như thế, tiết điểm hắn được an bài, chính là một khắc Thần tử đột phá Nguyên Anh, bước vào Linh Tàng.

Chỉ có chém giết toàn bộ Thần tử của những tiết điểm đó, mới có thể khiến cho nghi thức hoàn toàn thất bại, Thần Hỏa tự đốt.

Sở dĩ từng cái tiết điểm của Thần tử đều là thời điểm đột quá một cái đại cảnh giới, đó là bởi vì thứ mà Thần tử cần trong nghi thức thành Thần, chính là loại lực lượng thời gian ngay một khắc tất cả huynh đệ tỷ muội đột phá đại cảnh giới sinh ra.

Những lực lượng thời gian ngay khi đột phá đó, chính là bước đầu tiên trong nghi thức thành Thần của gã, mà bước thứ hai, là sau khi gã dung hợp những lực lượng thời gian này, bản thân sẽ một lần từ nhỏ yếu tăng đến mạnh nhất, đột phá liên tục.

Như là quả cầu tuyết vậy, từ Ngưng Khí một đường bộc phát qua mười bốn tiết điểm, hội tụ ra khí thế vô địch, lúc tiến tới bước sau cùng, hội tụ tất cả luồng thời gian của huynh đệ tỷ muội vào thời gian ngay khoảnh khắc bản thân đột phá, đạt tới một bước cuối cùng của nghi thức thành Thần.

Như vậy sẽ có thể thuận lợi thành Thần!

Phương pháp này khác biệt cùng với nghi thức thành Thần của Xích Mẫu, nhưng cũng rất huyền diệu, người thường không thể làm được.

Nhưng mà đáng tiếc, đám người Thế tử xuất hiện, khiến cho nghi thức nhất định thành công của Thần tử lại xuất hiện ngoài ý muốn.

Giờ phút này thiên địa nổ vang, trường hà bốc lên, có thể thấy được bên trong bọt nước là từng màn cảnh tượng Viễn Cổ, bên trong có thân ảnh của đám người Thế tử, cũng có thân ảnh của đội trưởng.

Bên trong một cái bọt nước, Hứa Thanh tan biến từ dòng sông thời gian cũng đang hiển lộ ra.

Một cái chớp mắt khi xuất hiện, hắn lập tức vận hành tu vi toàn thân, dâng lên cảnh giác, trong mắt lộ ra tinh mang, ngóng nhìn khắp bốn phương.

Đây là một thế giới lạ lẫm, bầu trời nắng ráo sáng sủa, vạn dặm không mây, màn trời màu lam như là tơ lụa, khiến cho người ta có một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Gió thổi tới mang theo hương vị cỏ cây ngọt dịu, càng có cảm giác nhẹ nhàng, phả vào trên người một cách tràn đầy nhu hòa, dường như có thể thấm nhuần trái tim.

Đại địa một mảnh xanh lá mạ, thực vật tươi tốt, đồng thời cũng có linh khí nồng đậm tràn ngập bên trong mảnh thiên địa này.

Từ xa nhìn lại, thậm chí có nơi linh khí hóa thành sương mù, khiến cho phiến thế giới này như là Tiên giới, có thể thấy được rất nhiều linh thú chạy nhảy bên trong dãy núi, còn có tiên cầm bay lượn trên bầu trời, phát ra tiếng hót to rõ.

Như là âm thanh thiên nhiên.

Mặt đất còn có dòng sông, nước chảy nhịp thanh tịnh, đàn cá đông đảo, toàn bộ thế giới giống như là đào viên vậy, là nơi mà cả đời này Hứa Thanh chưa từng gặp phải.

Chỗ thế giới của hắn tràn ngập dị chất, có Thần Linh nghỉ lại, linh khí bị trộn lẫn như chất độc, chúng sinh thê thảm như súc sinh.

Mà ở nơi này, hoàn toàn bất đồng.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

“Tàn diện Thần Linh.”

Trên bầu trời, con quái vật khổng lồ tồn tại vĩnh hằng trong trí nhớ của hắn không có ở trong phiến thế giới nơi đây!

Đoạn thời gian lúc này, tàn diện Thần Linh vẫn còn chưa tới.

“Tiết điểm đó, toàn bộ đại lục Vọng Cổ vẫn chưa có trải qua hạo kiếp, Huyền U Cổ Hoàng vẫn còn thống trị toàn bộ Vọng Cổ, ở thời điểm này nhân tộc thuộc về tộc quần chí cao của Vọng Cổ.”

Hứa Thanh thì thào đi thẳng về phía trước, hắn phải tìm được Thần tử đột phá ở chung quanh đây.

Mà theo hắn đi về phía trước, từng con tiên cầm bay lượn lướt qua phía trước hắn, nhưng chúng nó rất nhanh lại một lần nữa bay tới, vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, lộ ra ý thân thiết.

Linh thú khắp vùng đất này đều là như thế, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, đều riêng phần mình phát ra tiếng giống kêu như đang triều bái.

Chúng nó bái, là nhân tộc.

Thấy cảnh tượng đó, trong lòng Hứa Thanh nổi lên gợn sóng, hắn nghĩ tới địa vị hèn mọn của nhân tộc bên ngoài.

Mà hiện giờ ở bên trong tiết điểm này, hết thảy đều không cùng một dạng, nơi đây thanh sơn lục thủy, linh thú tiên cầm, tất cả đều lộ ra một mảnh an tường.

Hứa Thanh nhìn khắp bát phương, hắn rất muốn đi tới chỗ xa hơn, nhìn xem mảnh thế giới không có trải qua hạo kiếp này.

Nhưng hắn hiểu được, việc quan trọng nhất bây giờ là chém giết Thần tử.

Vì vậy Hứa Thanh liền thở sâu một hơi, thân thể nhoáng một cái bay nhanh về phía trước.

Không có thiết cầu trên người, giờ phút này Hứa Thanh hơi khẽ động chút liền bộc phát ra tốc độ kinh người, lưu lại tàn ảnh tại chỗ, trong nháy mắt liền vọt đi xa.

Hắn tản thần thức ra toàn lực tìm kiếm, Ảnh Tử dưới chân càng là nhanh chóng khuếch tán, cùng nhau tìm tòi.

Một nén nhang sau, thân ảnh hóa thành cầu vồng trên màn trời của Hứa Thanh chợt dừng lại, quay đầu nhìn về phía đông.

“Bên đó!”

Nơi ánh mắt nhìn đến, có chấn động Linh Tàng truyền đến.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, nhoáng một cái dấy lên khí thế bôn lôi, lao thẳng đến phía đông, rất nhanh liền vượt qua ngàn dặm, một vùng thung lũng cực lớn lập tức chiếu vào trong mắt.

Thung lũng có chu vi tới trăm dặm, tựa như đã từng bị thiên thạch cực lớn ném xuống, có thể thấy được bốn phía có những vết tích dựng thẳng, mà ở trong cái thung lũng này, chỗ đó có một con Tê Ngưu màu đen cực lớn.

Chương 1615: Kim Ô Thiên Tê, quyết đấu Hoàng cấp (2)

Con Tê Ngưu này vô cùng cao to, có đủ khí thế nuốt cả sơn hà, toàn thân tràn ra chấn động kinh khủng, bây giờ đang ngửa mặt lên trời thét dài.

Tiếng hét như xuyên kim liệt thạch, đinh tai nhức óc, bầu trời cũng bởi vậy hình thành gợn sóng, tạo thành từng vòng rung động.

Càng có ánh sáng điềm lành lăng không hạ xuống, bao phủ toàn thân Tê Ngưu, như mặc giáp cho nó.

Trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy một tòa Bí Tàng như ẩn như hiện trong cơ thể Tê Ngưu.

Hứa Thanh vừa đến, con Tê Ngưu này lập tức phát hiện, chợt quay đầu, trong mũi phun ra hai luồng sương mù, lạnh lùng nhìn lại.

Thân ảnh Hứa Thanh dừng lại, ánh mắt giao nhau cùng với Tê Ngưu.

Trong mắt của hắn, con Tê Ngưu này là hư ảo, chỗ thật sâu có một người thanh niên mặc áo đen đang khoanh chân ngồi.

Tướng mạo người kia tuấn lãng, thần sắc lạnh lùng, toàn thân tản mát ra một cỗ cảm giác nguy hiểm, càng có dòng sông thời gian vờn quanh bốn phía.

Dòng sông đó không thuộc về gã, mà là thuật Cấm Kỵ của Minh Mai công chúa.

“Con sâu cái kiến.”

Thanh niên áo đen bình tĩnh mở miệng, giơ tay phải lên chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh.

Dưới một cái chỉ này, Tê Ngưu màu đen ngoài thân thể gã lần nữa gào thét, thân hình nổ vang bành trướng, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng đạt tới vạn trượng, thoát ly từ ngoài thân thể thanh niên này, như một đạo sao băng màu đen, lao về phía Hứa Thanh.

Trong khi tiến về phía trước, thiên địa rung động lắc lư, một luồng sóng khí tức kinh khủng từ trên thân con Tê Ngưu bộc phát ra ngoài, khí thế dũng mãnh giống như có thể nghiền nát tất cả, bài sơn đảo hải, uy thế cuồng bạo vòng quanh, giờ phút này ngay lập tức xông tới gần.

Đó là công pháp Hoàng cấp!

Uy năng cực lớn, siêu việt hết thảy công pháp Hoàng cấp khác mà Hứa Thanh đã từng chứng kiến.

Hai mắt Hứa Thanh tuôn ra tinh mang, hắn vừa mới đột phá Nguyên Anh bước vào Linh Tàng, nếu như đối mặt những người khác, đáy lòng của hắn cũng có nắm chắc, nhưng người trước mắt này chính là nhi tử của Chúa Tể.

Dù đối phương giờ phút này tu vi tương tự mình, nhưng Hứa Thanh không hề có chút chủ quan nào, hắn cũng không có lùi bước, ngược lại trong mắt còn lộ ra chiến ý.

Hắn muốn biết nội tình mình tu hành từ trước đến giờ tích lũy lại, so sánh cùng với đối phương, đến cùng ai mạnh ai yếu!

Giờ phút này trong lòng Hứa Thanh bộc phát chiến ý, hắn giơ tay phải lên, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, đồ đằng Kim Ô trên thân thể lập tức nóng hổi, theo một tiếng hót hiiii…iiii… truyền ra, Kim Ô bay lên từ trên người Hứa Thanh.

Một ngàn cái đuôi trải ra khắp bát phương, thân hình màu đen lộ ra uy thế kinh người, càng có hỏa diễm lập tức bốc lên lan tràn thành biển lửa, kêu to và xông tới phía Tê Ngưu.

Hỏa diễm đốt cháy, biển lửa dấy lên, trong chớp mắt đụng chạm cùng với nhau.

Biển lửa nổ vang rồi cuốn ngược lại tứ tán, toàn thân Tê Ngưu màu đen khí thế kinh người, phá vỡ hết thảy, đâm vào trước mặt Kim Ô, nhưng mà chờ đợi nó là ngàn chiếc đuôi biến thành dao đâm đến, là Kim Ô mở to miệng, lấy phương pháp luyện hóa vạn linh khẽ hấp.

Nháy mắt, toàn thân Tê Ngưu chấn động, nhi tử thứ tư của Chúa Tể khoanh chân ngồi bên trong thung lũng khẽ cau mày, hừ lạnh một tiếng.

"Tiểu Nguyệt!"

Lời này vừa ra, toàn thân Tê Ngưu tràn ra ánh sáng đen nhánh, bốn phía hóa thành hắc động, ngửa mặt lên trời rống một tiếng, chấn khai Kim Ô.

Bầu trời rung động lắc lư, một vòng mặt trăng màu trắng hình thành trên màn trời, tương liên từ trong tối tăm cùng với gã, toái diệt hết thảy, Kim Ô cũng không khỏi phải lui lại.

Đây chính là bản nguyên công pháp Hoàng cấp của gã, tên là Thiên Tê Hao Nguyệt.

Bình thường mà nói, người có thể khiến công pháp Hoàng cấp hiện ra đến một bước này, tuyệt rất ít thấy, nhất là với cảnh giới bây giờ của gã vẫn chỉ là Linh Tàng.

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, toàn thân Kim Ô quay ngược lại lập tức héo rũ, máu thịt tiêu tán, từ trong cơ thể của nó liền hiển lộ ra một thanh trường thương màu đen.

Thương này vừa hiển lộ, thiên địa biến sắc, sấm sét ầm ầm như là tiếng rống của Thiên Đạo, vang vọng khắp phiến khu vực này, giống như không cho phép thanh trường thương này phủ xuống thế gian.

Nhưng nó vẫn đã phủ xuống.

Bản nguyên công pháp Hoàng cấp, Hứa Thanh cũng tương tự cảm ngộ ra.

Thần sắc nhi tử thứ tư của Chúa Tể lập tức ngưng trọng, cũng có chút ngoài ý muốn, trong lúc này trường thương màu đen mang theo khí thế diệt thế, lập tức hạ xuống chỗ Thiên Tê.

Dù là Bạch Nguyệt phủ xuống ngăn cản, cũng vẫn vô ích như trước, trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng nổ vang điếc tai nhức óc rồi vòng tròn trùng kích cuồng bạo cuốn ngược lại, Bạch Nguyệt chia năm xẻ bảy, trường thương xuyên thấu hết thảy, hung hăng đâm vào trên người Thiên Tê.

Dọc theo mi tâm của nó đâm thẳng xuống, xuyên suốt toàn thân, găm xuống đại địa.

Thiên Tê kêu rên, đại địa nổ vang, chiến ý trong mắt Hứa

Thanh hừng hực, cất bước đi thẳng đến phía nhi tử thứ tư của Chúa Tể, cùng lúc đó, vẻ mặt đối phương liền lộ ra âm lãnh.

“Có chút ý tứ.”

Lúc giọng nói của gã vang vọng, trong lòng Hứa Thanh truyền đến âm thanh trầm thấp của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử, căn cứ kinh nghiệm nhiều năm đọc sách cổ của lão phu, hễ là những người nói chuyện trang bức như vậy, rõ ràng chính là nhân vật phản diện lớn, cũng đã định trước thất bại, chúng ta thắng chắc rồi, chủ tử cố lên!”

Lão tổ cũng là rất bất đắc dĩ, lão cảm thấy nếu như mình không biểu lộ một chút, sợ rằng trận chiến này mình sẽ trở thành pháo hôi, cho nên lão liền vắt hết óc nghĩ, làm nổi bật sự trọng yếu của mình.

Hứa Thanh không để ý tới, hắn cất bước tới gần, lấy tốc độ kinh người mà ầm ầm lao tới thung lũng.

Trong tiếng nổ vang, tốc độ nhi tử thứ tư của Chúa Tể cũng tương tự cực nhanh, lập tức đứng dậy bay lên trên không, tránh đi Hứa Thanh, sau đó tay phải của gã nhấn một cái về bầu trời, giống như cách không bắt lấy cái gì, hung hăng túm tới.

Màn trời lập tức vỡ ra một đạo khe hở, vô tận khói đen thổ lộ từ trong ra ngoài, trong trung tâm của sương mù, là một cái trống lúc lắc màu đen.

Hai mặt trống một bên là ấn ác quỷ, một bên vẽ hình vạn tộc kêu rên, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Giờ phút này nó chậm rãi phủ xuống, bị nhi tử thứ tư của Chúa Tể một phát nắm vào trong tay, tràn ra khí tức như là mực, ăn mòn toàn bộ.

Thậm chí linh khí nơi đây cũng đều bị ảnh hưởng, có cảm giác vặn vẹo.

Theo gã nhẹ nhàng nhoáng một cái, tiếng trống tùng tùng lập tức truyền khắp bốn phương.

Những nơi âm thanh lan tràn tới, vạn vật tàn lụi.

Đó là Độc Chú thuật.

"Thú vị."

Hứa Thanh liếc mắt nhìn cái trống kia, trong mắt một mảnh đen nhánh, bình tĩnh mở miệng.

Lão tổ Kim Cương Tông hít vào một hơi, có lòng nhắc nhở, nhưng sau khi suy nghĩ một chút liền vội vàng đổi giọng.

"Những lời này nói ra từ trong miệng chủ tử rõ ràng không giống lúc trước, khí thế cũng không giống, chúng ta đã đánh vỡ quan niệm truyền thống, tất thắng!"

Chương 1616: Thất Đăng U Hỏa Chú (1)

Tiếng trống vang lên triệt để, sóng âm có uẩn độc, trong lúc khuếch tán vô hình, bên trong tràn ngập Độc Chú thuật, trong lúc vô hình xâm nhập vạn vật.

Có thể nhìn thấy hư vô xuất hiện từng cái vòng tròn bất quy tắc, như bị ăn mòn nên hình thành.

Mà mặt đất cũng là như vậy, vào thời khắc này bát phương bỗng có gió gào thét, khiến độc hiển hóa trở thành khói đen cuồn cuộn tản về bốn phía.

Nhi tử thứ tư của Chúa Tể đứng ở trong mảnh sương mù độc đó, đôi mắt lạnh nhạt nhìn tới Hứa Thanh, liên tục lắc chiếc trống lúc lắc trong tay, sương mù cuồng bạo lan tràn như là sóng cả lên xuống, càng có từng hư ảnh thú vật dữ tợn biến ảo ở, phát ra tiếng gào thét.

Những hư ảnh thú vật đó có con thân thể như cái bình nhưng mọc đầy mắt khắp người, có con như sợi tóc kỳ dị tung bay, còn có con thì như là long quy nhất thể, toàn thân mọc đầy gai sắc, càng có con dạng hình người nhưng trên mi tâm nở rộ hoa bỉ ngạn.

Chính là như thế, nhiều vô số kể.

Mỗi một con đều là thú vật kịch độc, ở trong niên đại của thời gian này cũng đã là ít thấy, lại càng không cần phải nói tới thời đại của Hứa Thanh.

Hầu như toàn bộ đều là loài đã bị tuyệt chủng.

Chớp mắt khi chúng nó huyễn hóa ra, sương mù lần nữa bộc phát, theo sự xuất hiện của bọn nó, độc trong đó lần lượt được gia trì, đến cuối cùng đã trở thành hỗn độc, có thể xâm nhập hết thảy Linh Tàng, có thể mục nát hỏa lò Bí Tàng.

Giờ phút này khói độc cuộn mình, cuốn thẳng đến phía Hứa Thanh.

Đối với điều ấy, thần sắc Hứa Thanh như thường, không có quá nhiều biến hóa, thậm chí trong lòng lại càng trở nên thong dong hơn đối với một trận đánh này.

Bởi vì hắn phát hiện nhi tử thứ tư của Chúa Tể trước mắt hình như cũng không phải là sâu không lường được như trong suy nghĩ của mình.

Đối phương đúng thật là thiên kiêu, nhưng cũng là có cực hạn.

Bản nguyên công pháp Hoàng cấp thì Hứa Thanh cũng tương tự có được, mà độc đạo này…Hứa Thanh khẽ lắc đầu.

Mắt hắn biến thành một mảnh đen nhánh, Độc Cấm trong cơ thể dung nhập trong mắt, bình tĩnh liếc mắt nhìn tới.

Một cái liếc mắt nhìn qua là thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, bốn phương mơ hồ biến thành một mảnh vặn vẹo, khói độc vọt tới phía hắn bỗng chấn động mạnh một phát, mắt thường cũng có thể thấy được tiêu tán ra.

Thế gian này, không phải không có loại độc khiến cho Hứa Thanh thay đổi sắc mặt hay lo ngại khi đối mặt, nhưng hiển nhiên độc của nhi tử thứ tư của Chúa Tể thì không thể.

Độc Cấm của Hứa Thanh, từ bản chất đã khác biệt cùng với những độc thông thường, đó là một loại thể hiện của dị chất, đó là thần trớ bộc phát, càng là tác động thẳng đến bản chất sinh mệnh của chúng sinh vạn vật.

So sánh cùng nó, sóng âm uẩn độc do trống lúc lắc sinh ra mặc dù cũng kỳ dị, nhưng ở trên phương diện vị cách vẫn là chưa đủ.

Dưới một cái liếc mắt, khói độc tan rã!

Sắc mặt nhi tử thứ tư của Chúa Tể lần đầu tiên biến hóa, bàn tay lay động trống lúc lắc cũng không khỏi dừng lại.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Hứa Thanh nhanh chóng xuyên thấu qua mảnh khói độc mỏng manh, nhìn tới nhi tử thứ tư của Chúa Tể.

Cái nhìn này, khiến cho toàn thân gã liền dựng tóc gáy lên, cảm giác nguy cơ sinh tử ầm ầm bộc phát, mà gã cũng không hề tầm thường, hầu như không chút chần chờ nào mà lập tức lùi thân thể ra phía sau, càng không chút do dự ném trống lúc lắc trong tay ra, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay.

Bên ngoài chiếc trống lúc lắc trân quý đó trực tiếp xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, oanh một tiếng tự động bạo khai, hình thành độc càng đậm cùng với âm thanh càng thê lương hơn, nương theo uy thế cuồng bạo ẩn chứa trong đó, nổ gây xung chấn ra ngoài ngăn cản ánh mắt của Hứa Thanh lại.

Một đòn đó đúng là có hiệu quả.

Hứa Thanh có thể làm tan rã cái trống độc này, nhưng chấn động do bảo vật tự bạo hình thành cuối cùng vẫn khiến cho bước chân tiến về phía trước của Hứa Thanh phải dừng lại.

Mượn nhờ lúc này, nhi tử thứ tư của Chúa Tể đã rút lui tới hơn ngàn trượng, lúc xuất hiện liền lộ ra biểu cảm âm trầm, trong lòng ngưng trọng, gã không thể không thừa nhận, thủ đoạn của người trước mắt chẳng những tương tự cùng mình, mà mỗi một chủng loại càng là mạnh hơn chính mình vài phần.

Trong mắt nhi tử thứ tư của Chúa Tể lóe lên sát cơ, gã không định tiếp tục chơi đùa nữa, ở gã xem ra, trận giao chiến này xem như đã có thể kết thúc rồi, vì vậy giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay vào mi tâm, đầu ngón tay cũng không hạ xuống mà treo ở ba tấc trên bầu trời.

“Huyết mạch, Chú U!”

Lời nói vừa ra, trên làn da nhi tử thứ tư của Chúa Tể lập tức xuất hiện rất nhiều đường vân giống như hắc tuyến, cẩn thận nhìn kỹ, những đường vân đó rập rạp vô số, có thô có mảnh, chính là mạch máu toàn thân.

Giờ phút này bọn chúng bành trướng lên, thế mà lại tự động di chuyển ở trên người gã, nhất là mạch máu màu đen trên bộ mặt, vậy mà lại hợp thành một gương mặt quỷ dữ tợn.

Theo ngón tay nhi tử thứ tư của Chúa Tể hạ xuống, chạm vào mặt quỷ, chỉ trong chốc lát mặt quỷ đó tựa như chiếc đèn vậy, lại được đốt lên.

Từ xa nhìn lại, nó dường như thật đúng là một chiếc đèn!

Chiếc đèn này dung hợp cùng gương mặt nhi tử thứ tư của Chúa Tể, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị, đồng thời khí tức trên thân của gã cũng ầm ầm bộc phát, lại cường hãn hơn vài phần so với lúc trước.

Hứa Thanh mắt thấy như thế, nội tâm dâng lên bất an, lần nữa dùng Độc Cấm Mục nhìn tới, thân thể nhoáng một cái, hình thành tốc độ kinh người bay thẳng đến phía đối phương.

Nhi tử thứ tư của Chúa Tể nheo mắt lại, thân thể nhanh chóng rút lui, tay trái bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân thể lần nữa xuất hiện Tê Ngưu, toàn lực ngăn cản độc xâm nhập hòa tan, đồng thời còn phất tay, từng sợi sợi tóc lăng không hiện ra, quấn về phía Hứa Thanh, muốn ngăn cản hắn lại.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lùng, thân thể trong tích tắc ầm ầm bộc phát, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với lúc trước, hình thành tàn ảnh, bỏ qua những thứ đó, xuyên thẳng qua hết thảy, phóng tới nhi tử thứ tư của Chúa Tể.

Loại tốc độ này, không phải Linh Tàng có thể có được, là Hứa Thanh dưới sự rèn luyện của Thế tử, cõng theo mặt trời Viễn Cổ thời gian lâu dài mà hình thành.

Thần sắc nhi tử thứ tư của Chúa Tể lại biến đổi, chợt mở to miệng, phun ra một mảnh bạch quang về phía Hứa Thanh.

Trong bạch quang hình thành vô số ô vuông, bao phủ thân ảnh của gã lại, núp ở, mà những ô vuông này còn nhanh chóng điệp gia, tầng tầng bao bọc lại.

Chương 1617: Thất Đăng U Hỏa Chú (2)

Trong nháy mắt tiếp theo Hứa Thanh tới gần, phía sau hắn biến ảo Bí Tàng rồi hạ xuống một quyền.

Đất rung núi chuyển, bầu trời truyền ra tiếng sấm, những cái ô vuông đó nhanh chóng sụp đổ tan tành, hóa thành mấy trăm mảnh bay tứ tán ra.

Nhưng mà thuật này cũng rất huyền diệu, thân ảnh nhi tử thứ tư của Chúa Tể rõ ràng đồng thời xuất hiện ở bên trong mấy trăm cái ô vuông tản ra, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phân rõ thiệt giả.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, Ảnh Tử dưới chân nhanh chóng tản ra, càng có Thiên Ma Thân biến ảo khắp bốn phía, cấp tốc xâm nhập về toàn bộ ô vuông, tìm kiếm chân thân, cùng lúc đó nhi tử thứ tư của Chúa Tể ở bên trong những ô vuông này cũng giơ ngón tay lên rồi hạ xuống trên vai mình.

Sau một khắc, mạch máu màu đen vị trí bờ vai nhanh chóng hội tụ, chiếc đèn thứ hai cũng được đốt lên.

Tiếp theo là một bên bờ vai khác, sau đó là đan điền, tiếp nữa là hai chân, nơi cuối cùng hạ xuống là trái tim.

Tất cả đều bấm niệm pháp quyết, đều là lập tức hoàn thành.

Bảy chiếc U Hỏa Đăng trong cơ thể nhi tử thứ tư của Chúa Tể, toàn bộ được thiêu đốt.

Mà mỗi một chiếc được đốt lên, đều khiến khí tức của gã tăng vọt thêm vài phần.

Giờ phút này trong khi đốt toàn bộ lên, khí thế của gã đã mạnh đến khó tưởng, toàn thân tràn ra chấn động kinh khủng.

Cũng vào thời khắc ấy, Ảnh Tử cùng với Thiên Ma Thân của Hứa Thanh cũng đã lan tràn xâm nhập tới toàn bộ ô vuông, chạm tới chỗ ẩn thân chân chính của nhi tử thứ tư của Chúa Tể.

Trong tiếng nổ vang, ô vuông bạo khai, nhi tử thứ tư của Chúa Tể ở bên trong một bước đi ra, lấy khí thế toàn thân thiêu đốt tạo thành, chỉ một ngón tay xuống.

Bầu trời nổ vang, hư vô sụp đổ, Thiên Ma Thân đụng vào thì gã là lập tức bị xé nứt ra.

“Ta đã xem thường ngươi rồi, bất kể là ở trong thời đại của ngươi hay là đoạn thời gian của ta, ở bên trong cảnh giới này… Ngươi cũng được tính là một người có tư chất tuyệt thế.”

Nhi tử thứ tư của Chúa Tể nhàn nhạt mở miệng, vung vẩy tay phải, bảy hỏa đăng toàn thân lay động.

Lay động này chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, trong lòng của hắn lập tức nổi lên nguy cơ mãnh liệt, bước chân không khỏi dừng lại, trong mắt lộ ra một vòng ngưng trọng, hắn chưa bao giờ nghe thấy thuật này, đây chẳng phải là thần thông thời đại của hắn, mà thuộc về thời đại nơi đây, là thuật Cấm Kỵ đến từ Chúa Tể Lý Tự Hóa.

Bên trong đám nhi tử của Lý Tự Hóa, cũng chỉ có nhi tử thứ tư, bởi vì nguyên nhân đặc thù nên có thể tu luyện thành.

Thuật Cấm Kỵ này tên là… Thất Đăng U Hỏa Chú!

Sở dĩ xưng là Cấm Kỵ, là bởi vì thuật này không chỉ kích phát lực lượng bản thân khiến cho khí tức tăng vọt, tác dụng lớn nhất của nó là nguyền rủa!

Đây là một loại nguyền rủa hẳn phải chết!

Đèn tắt người diệt!

Trong mắt nhi tử thứ tư của Chúa Tể nổi sát cơ mãnh liệt, đang muốn mở miệng.

Hứa Thanh không biết gì về cái thuật này, nhưng hắn không thích nói nhảm, cũng không tin đối phương có thể mở miệng nói ra một ít tin tức hữu dụng gì đó, giờ phút này hắn lập tức bay nhanh tới gần, muốn bức nhi tử thứ tư của Chúa Tể mau chóng triển khai đòn sát thủ.

Mắt thấy như thế, nhi tử thứ tư của Chúa Tể cười lạnh, theo tâm niệm của gã, bảy ngọn đèn bên trong thân thể gã trong lúc lay động vậy mà lại chiếu ra thân ảnh của Hứa Thanh.

Liền giống như Hứa Thanh đã bị ngọn đèn này lưu thần lại.

Theo Hứa Thanh tới gần, bảy chiếc đèn trên người nhi tử thứ tư của Chúa Tể trực tiếp dập tắt một chiếc.

Đèn này vừa dập tắt, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể Hứa Thanh trực tiếp đau nhức kịch liệt, hắn phun ra một ngụm máu tươi và thân thể ngay lập tức già yếu, quần áo sinh ra đầy dơ bẩn, ngọn lửa sinh mệnh ảm đạm, trong lúc thần sắc Hứa Thanh biến hóa, nhi tử thứ tư của Chúa Tể dập tắt chiếc đèn thứ hai.

Thân thể Hứa Thanh xuất hiện dấu vết vỡ vụn, trong lúc rất nhiều huyết dịch tràn ra, tóc của hắn cũng rụng xuống hết, từng đám héo rũ. Tu vi của hắn càng là giảm mạnh, một loại cảm giác hẳn phải chết hiện ra trong trái tim của Hứa Thanh.

Sau đó là chiếc đèn thứ ba, thứ tư, thứ năm, thời gian nháy mắt, bảy chiếc đèn đã dập tắt mất sáu đèn.

Toàn bộ người Hứa Thanh rớt xuống từ bầu trời, ầm ầm rơi trên mặt đất, toàn thân của hắn đã mồ hôi như mưa, vả lại mồ hôi này cũng rất là quỷ dị, ẩn chứa tính ăn mòn mãnh liệt, hòa tan mất cả nửa người của hắn.

Cơn đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung khiến cho vẻ mặt Hứa Thanh ảm đạm, cảm giác tử vong tràn ngập toàn thân, nương theo đó là mùi tanh tưởi nồng đậm tột cùng.

Tâm thần của hắn cũng không thể khống chế mà nổi lên sự bàng hoàng, lo lắng không yên, hoảng sợ, đủ các loại cảm xúc tiêu cực.

Nhìn qua Hứa Thanh, nhi tử thứ tư của Chúa Tể đứng từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Tuy ngươi có tư chất tuyệt thế, nhưng mà con sâu cái kiến cuối cùng vẫn là con sâu cái kiến.”

Nói xong, gã dập tắt một chiếc đèn cuối cùng trong cơ thể.

Theo ngọn đèn cuối cùng biến mất, khí tức trên thân Hứa Thanh cũng bỗng nhiên bị ảm diệt.

“Kết thúc.”

Nhi tử thứ tư của Chúa Tể quay người muốn rời khỏi, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của gã bỗng nhiên lại biến đổi, chợt quay đầu nhìn tới chỗ thi hài của Hứa Thanh, nơi ánh mắt gã nhìn tới, có năm chiếc mệnh đăng biến ảo hiện ra ở đó.

Mệnh đăng như Nhật Quỹ, quỹ châm ở bên trên đều nằm ở một phương vị, giờ phút này lập tức nghịch chuyển, nháy mắt quay ngược thời gian trên người Hứa Thanh, trong chớp mắt thân thể Hứa Thanh bay lên trên không, hết thảy nguyền rủa hẳn phải chết trên người hắn trực tiếp tiêu tán, thân hình hòa tan cũng trong khoảnh khắc liền khôi phục, cho đến khi trở về tới vị trí giữa không trung lúc trước hắn đứng, lông tóc không tổn hao gì!

Đây chính là thần thông mệnh đăng Nhật Quỹ của hắn!

“Ngươi!” Tận mắt nhìn thấy một màn này, hai con ngươi của nhi tử thứ tư của Chúa Tể co rút lại, tâm thần dấy lên gợn sóng cực lớn.

“Ngươi có huyết mạch Chúa Tể?”

Hứa Thanh hít sâu, ngóng nhìn tới kẻ địch trước mắt, một khắc vừa rồi hắn thật sự đã trải qua tử vong, nếu như không phải giây phút sau cùng triển khai thần thông mệnh đăng, thì vừa rồi hắn đã tuyệt mệnh.

Mà quá trình tử vong này, cũng khiến cho hắn đã có lý giải tương đối kỹ càng đối với pháp thuật của bảy chiếc đèn đó.

“Thuật này, rất hay, rất tuyệt...”

Hứa Thanh liếm liếm bờ môi, nhẹ giọng mở miệng.

Trong lúc nói, Triêu Hà Quang ở trên người bộc phát ra, bảy màu lan tràn bao phủ bốn phương, đồng thời tia sáng này cũng đang nhanh chóng biến ảo, mơ hồ như có bảy chiếc U Hỏa Đăng hình thành ở.

Hắn đang mô phỏng!

Lấy khả năng mô phỏng vạn pháp của Triêu Hà Quang, mô phỏng Thất Đăng U Hỏa Chú!

Chương 1618: Thứ ta biết, hắn cũng biết! (1)

Lúc tu vi của Hứa Thanh còn là Nguyên Anh, Triêu Hà Quang của hắn cũng đã thể hiện ra sự lợi hại của mình, có thể quét sạch pháp thuật của nhiều người!

Mà sau đó dưới sự chỉ điểm của Thế tử cùng với Minh Mai công chúa, Hứa Thanh càng tiến thêm một bước cảm ngộ ra khả năng mô phỏng vạn thuật, cho đến lúc hắn đột phá Nguyên Anh bước vào Linh Tàng, trong tòa Bí Tàng hình thành đầu tiên, Triêu Hà Quang liền hóa ra vạn vật núi sông ở trong đó.

Bây giờ, lực lượng mô phỏng biến ảo của nó đã đến một cái trình độ không hề tầm thường, giờ phút này theo ánh sáng lập lòe quanh bốn phía Hứa Thanh, vậy mà lại hình thành bảy chiếc U Hỏa Đăng.

Cũng là dạng mặt quỷ, cũng thiêu đốt như như thế!

Mặc dù thoạt nhìn vẫn còn có chút mơ hồ, tồn tại một chút chênh lệch cùng với U Hỏa Đăng mà nhi tử thứ tư của Chúa Tể thể hiện ra, nhưng mỗi một chiếc xuất hiện, cũng đều mang đến trình độ gia trì nhất định cho Hứa Thanh.

Trong tiếng nổ vang, khí tức của Hứa Thanh tăng lên liên tục, sau khi tăng liên tục bảy lần, cả người hắn liền hội tụ khí thế bài sơn đảo hải, nhắm mắt lại đứng ở giữa thiên địa, giống như Thần trấn thiên địa.

Triêu Hà Quang phía sau sáng lóng lánh, bảy chiếc U Hỏa Đăng như là đèn lồng bay vờn chung quanh hắn, vô cùng quỷ dị.

Lại phối hợp với dung nhan tuấn lãng, tóc dài tự nhiên, giờ khắc này nếu như so sánh Hứa Thanh cùng với nhi tử thứ tư của Chúa Tể, dường như hắn… Mới là nhi tử của Chúa Tể.

Chính là cảm giác khí thôn sơn hà, khiến cho bầu trời biến sắc, gió lớn cuồng thét.

Trong nháy mắt tiếp theo, sau khi toàn bộ bảy chiếc U Hỏa Đăng xuất hiện, Hứa Thanh mở hai mắt ra, vẻ lạnh lùng nhìn nhi tử thứ tư của Chúa Tể.

Đầu tiên hắn bộc phát Độc Cấm.

Dị chất tự động bốc lên, độc đạo lan tràn, thần chú phủ xuống.

Mà cái này chỉ là kíp nổ, xúc tác để tăng thêm uy lực cho Thất Đăng U Hỏa Chú.

Ngay sau đó bảy chiếc đèn liền lắc lư, bên trong ngọn lửa xuất hiện thân ảnh nhi tử thứ tư của Chúa Tể!

Một màn này chiếu vào trong mắt nhi tử thứ tư của Chúa Tể, khiến cho trong lòng của gã không khỏi bốc lên sóng lớn, trong mắt là vẻ không cách nào tin, trong đầu tựa như có sấm sét ầm ầm đánh xuống.

Gã không cách nào không kinh ngạc được.

Pháp thuật của chính mình, thế mà lại bị đối phương trong khoảnh khắc liền mô phỏng ra được, thần thông như vậy, ngộ tính đến thế, gã chưa bao giờ thấy qua.

Nhưng giờ phút này gã cũng không kịp nghĩ nhiều, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết, từng cái ô vuông biến ảo khắp bốn phía để toàn lực ngăn cản, đồng thời thân thể cũng cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng vẫn đã chậm.

Ngay khoảnh khắc, trong mắt của Hứa Thanh lóe lên sát cơ, giờ phút này trong bảy chiếc đèn Triêu Hà Quang mô phỏng ra chung quanh hắn, ba chiếc đèn lập tức dập tắt.

Toàn thân nhi tử thứ tư của Chúa Tể chấn động, ô vuông bao ngoài thân thể chia năm xẻ bảy, lộ ra chân thân, tóc của gã héo rũ và thân thể run rẩy, phun ra máu tươi.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, tiếp tục dập tắt toàn bộ bốn chiếc U Hỏa Đăng còn lại.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra từ trong miệng nhi tử thứ tư của Chúa Tể, gã liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo, hết thảy khí chất không còn sót lại chút gì, cả người thoạt nhìn không còn mặc hoa phục nữa, mà quần áo trở lên dơ bẩn bần hèn giống như con sâu cái kiến, bị trấn áp rơi xuống đại địa.

Nhưng mà gã vẫn không chết!

Đây dù sao cũng là thuật Cấm Kỵ của Chúa Tể, Triêu Hà Quang của Hứa Thanh khó có thể hoàn toàn mô phỏng ra được, giờ phút này chỉ có thể tạm thể hiện ra ba thành uy lực mà thôi.

Nhưng mà cho dù chỉ là ba thành, không có được nguyền rủa hẳn phải chết, nhưng phối hợp với độc của Hứa Thanh làm vật dẫn, lực sát thương của nó vẫn rất kinh khủng.

Chẳng những khiến thân thể cùng với linh hồn nhi tử thứ tư của Chúa Tể cũng bị đèn tắt làm trọng thương, lực lượng Độc Cấm còn lan tràn ở trong cơ thể của gã, ăn mòn máu thịt và toái diệt tâm thần, khiến cho toàn thân của gã lan tràn hắc khí, mùi tử vong nồng đậm.

Mà sát chiêu của Hứa Thanh vẫn còn chưa kết thúc, giờ phút này thừa dịp đối phương suy yếu, trong mắt Hứa Thanh nổi lên vẻ lạnh lẽo, quyết đoán giơ tay phải lên rồi vung xuống, Thương Long lập tức gào thét, bay thẳng lên không trung, hình thành một đạo ánh sáng màu trắng, hóa thành một thanh Thiên Đao.

Dưới ngón tay Hứa Thanh hạ xuống, thanh đao này được thần niệm của Hứa Thanh khống chế, bỗng nhiên từ trên bầu trời chém xuống phía nhi tử thứ tư của Chúa Tể.

Đao này uẩn đạo, một khắc hạ xuống là bầu trời vỡ ra, đại địa chia lìa.

Sắc mặt nhi tử thứ tư của Chúa Tể cấp tốc biến hóa, Hứa Thanh ra tay nhanh như bôn lôi, không cho gã chút cơ hội nào để hồi sức, cảm giác nguy cơ sinh tử lập tức dâng lên trong lòng của gã.

Nguy nan ở ngay trước mắt, vẻ mặt nhi tử thứ tư của Chúa Tể dữ tợn, gã chợt giơ tay phải lên đập tới mi tâm, hung hăng đâm xuyên vào một cái, lại xé ra năm đạo vết thương tàn khốc trên mặt.

Máu tươi chảy xuôi, nhưng lại không nhiều, mà xuyên thấu qua miệng vết thương trên mặt có thể trông thấy máu thịt trong đó nhúc nhích, tràn ra quang mang đỏ thẫm.

Thời đại này, tàn diện Thần Linh chưa tới, thậm chí Xích Mẫu cũng không có thành Thần, nhưng trong một cái chớp mắt ấy, ánh sáng màu đỏ tràn ra từ vết cắt trên gương mặt nhi tử thứ tư của Chúa Tể, rõ ràng có được khí tức của Thần Linh.

Đó là lực lượng quyền hành của Hồng Nguyệt, giờ phút này oanh oanh bộc phát, hình thành một mảnh huyết quang, nhuộm đỏ hết thảy khu vực bốn phương, một cái biển máu trống rỗng xuất hiện ở.

“Chết!”

Nhi tử thứ tư của Chúa Tể dữ tợn gầm nhẹ, gã vung tay lên, biển máu lập tức cuộn trào, hiện ra vô số đầu người chỉ lộ ra phần mắt.

Chúng nó ngâm ở bên trong biển máu, từ vị trí mũi trở xuống ngâm ở trong máu nên không nhìn rõ, khiến cho người ta có một loại cảm giác kinh khủng, nhất là số lượng…Quá nhiều, rập rạp vô số, nhìn thấy mà giật mình.

Trong nháy mắt tiếp theo chúng nó đồng loạt mở mắt, nhìn tới Hứa Thanh.

Nguyền rủa Hồng Nguyệt ngay lập tức dựng lên.

Thiên Đao chấn động biến thành huyết đao, va chạm cùng với biển máu và vô số ánh mắt kia, truyền ra âm thanh ầm ầm trên không trung, vào thời khắc này Triêu Hà Quang sau lưng Hứa Thanh cũng bị huyết quang này nhuộm màu, bảy màu đã trở thành một màu!

Một màn như thế, nếu như đổi thành những tu sĩ có tu vi Linh Tàng khác, nhất định không cách nào chống cự, dẫu sao đó là lực lượng quyền hành, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn nhìn tới thân thể nhi tử thứ tư của Chúa Tể ở bên trong huyết quang, đáy lòng nổi lên một loại cảm giác vô cùng kỳ dị.

Chương 1619: Thứ ta biết, hắn cũng biết! (2)

“Thứ gã biết, ta đều biết… . .”

Sau khi suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Hứa Thanh, hắn liền đi về phía trước một bước, một bước này hạ xuống, rất nhiều máu tươi chảy xuôi từ trên thân ra ngoài, hội tụ tới bốn phía, tới dưới chân.

Càng lúc càng nhiều, trong chớp mắt liền dấy lên sóng cả, tạo thành biển máu tương tự cùng nhi tử thứ tư của Chúa Tể, quét sạch hư vô, hung hăng đập về phía biển máu của nhi tử thứ tư của Chúa Tể.

Âm thanh bùm bùm ầm ầm đinh tai nhức óc vang lên.

Từ xa nhìn lại, trong thiên địa xuất hiện hai mảnh biển máu đồng nguyên, cùng ập vào nhau, sóng biển nổ vang, quyền hành đối kháng với nhau, nguyền rủa đối kháng với nguyền rủa, càng là xuất hiện cảm giác giao hòa.

Mà trên biển máu, Hứa Thanh một thân trường bào màu xanh, sừng sững như cánh buồm.

Phía trước cách đó không xa, mặc dù nhi tử thứ tư của Chúa Tể cũng sừng sững đứng trên biển máu, nhưng mà sắc mặt gã cấp tốc biến ảo, trong mắt lộ ra âm trầm.

Gã không các nào tiếp tục bày ra lực lượng quyền hành của Hồng Nguyệt được nữa.

Nhưng mà sát ý lại không hề giảm bớt, giờ phút này gã giơ tay phải lên, đưa một ngón tay về bầu trời.

“Trời là đao!”

Lời gã vừa ra, bầu trời chấn động, xuất hiện sự vỡ vụn, có cả một mảng lớn hạ xuống hình thành trường đao.

Khí thế kinh người.

“Đất là đài!”

Đại địa lay động, bùn đất từ bát phương lên xuống, chồng chất tạo thành một tòa đài trảm cực lớn, kéo dài vô tận.

“Nhật nguyệt làm kết nối!”

Nhật nguyệt tinh thần biến ảo giữa thiên địa, kết nối Thiên Đao cùng với trảm đài, khiến cho một phương giới này xuất hiện. . . . . Trảm Thần Đài!

Thần thông của Chúa Tể Lý Tự Hóa hiển nhiên không chỉ có lão Cửu học được, còn có cả vị nhi tử thứ tư của Chúa Tể này nữa, cũng chẳng biết gã đã nắm giữ được thần thông đó từ lúc nào.

Giờ phút này toàn thân gã sát khí kinh người, trong tiếng gầm nhẹ, đao trảm Thần bỗng nhiên hạ xuống.

Hứa Thanh ngẩng đầu ngóng nhìn tới đao trảm Thần, thần sắc càng trở lên kỳ lạ hơn, đồng thời một cái Quang Âm Bình xuất hiện ở ngay trước mặt của hắn.

Bình này mở ra, phóng thích thời gian.

Quỷ Đế Sơn lập tức phủ xuống hóa thành đài trảm, vận khí nhà tù 132 khu Đinh hóa thành rãnh đao!

Thiên Đạo Thương Long gào thét hóa thành thân đao trên bầu trời, thần trớ Độc Cấm hội tụ thành lưỡi đao, Triêu Hà Quang lập lòe hình thành đao mang!

Kim Ô bay lượn làm kết nối, Tử Nguyệt làm ấn, mệnh đăng Nhật Quỹ thúc giục, Trảm Thần Đài của Hứa Thanh tương tự lơ lửng hiện ra giữa thiên địa.

Vào thời khắc này, hai cái Trảm Thần Đài thật lớn liền chém lẫn nhau.

Ầm!

Đối với lực lượng bàn thiên tế địa trảm tới, những nơi đi qua, trời long đất lở!

Càng có âm thanh rặc rặc chói tai truyền ra, trong một cái chớp mắt, Trảm Thần Đài của nhi tử thứ tư của Chúa Tể lại trực tiếp vỡ vụn, hóa thành hai nửa cuốn ngược lại, sụp đổ giữa thiên địa.

Về phần Trảm Thần Đài của Hứa Thanh, cũng bị rung động mãnh liệt và cấp tốc tiêu tán, nhưng mà cuối cùng vẫn giữ vững nguyên vẹn, Hứa Thanh lui người ra phía sau vài bước, sắc mặt trở lên đỏ ửng, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại.

Lần so đấu thần thông này của hai người, Hứa Thanh thắng!

Sắc mặt nhi tử thứ tư của Chúa Tể trắng bệch, há miệng phun ra máu tươi, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, trong lòng bốc lên sóng lớn.

“Thứ ta biết, hắn đều biết…”

Giờ phút này trong lòng của gã nổi lên suy nghĩ tương tự như Hứa Thanh vừa nãy.

“Như vậy Bí Tàng thì sao!”

Trong mắt nhi tử thứ tư của Chúa Tể lại dâng lên chiến ý, trong lúc bấm niệm pháp quyết, phía sau liền vang lên tiếng ầm ầm, một tòa Bí Tàng cự đại trực tiếp phủ xuống, rơi tới trên biển máu.

Bên trong Bí Tàng đó lại có đủ cảm giác như là thế giới, nhưng mà không có trời, mà là đại địa Cửu U.

Mặt đất giống như đã từng bị máu tươi ngâm qua, cho nên bùn đất là một mảnh đỏ thẫm, vả lại càng là vị trí trung tâm lại càng đỏ rực, màu sắc bốn phía dần dần nhạt đi, mà bên ngoài thì lại tràn ngập lửa màu trắng, đang thiêu đốt hừng hực.

Vô số thân ảnh được mai táng trong đại địa màu máu cùng với đặt mình trên biển lửa màu trắng, phát ra tiếng kêu rên thống khổ thê lương.

Những âm thanh kêu rên ấy, tựa hồ là đang muốn lấy lòng tồn tại nào đó.

Toàn bộ Bí Tàng hiện ra cảm giác âm u như là Địa Ngục, giờ phút này sau khi xuất hiện, liền bao phủ về phía Hứa Thanh, muốn trấn áp hắn.

Mắt thấy tòa Bí Tàng như là Địa ngục đó đập tới gần, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, chợt giơ tay phải lên, bên ngoài thân thể vang lên tiếng oanh oanh đinh tai nhức óc, hắn tương tự hiển lộ ra Bí Tàng của mình.

Trong đó Kim Ô là trời, Tử Nguyệt là trăng.

Độc Cấm hóa thành mây mù trên màn trời, Quỷ Đế Sơn hóa thành đại địa, Quang Âm làm nước, Thiên Đạo hóa quy tắc.

Triêu Hà hóa vạn vật, nhà tù 132 khu Đinh diễn hóa chúng sinh, thời gian do Nhật Quỹ lưu động, có nhật nguyệt luân chuyển và phong vân biến hóa.

Một cái chớp mắt xuất hiện, lần nữa lập tức chồng lại với nhau cùng với Bí Tàng từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể, triển khai trận tranh đấu về quy tắc và pháp tắc, triệt tiêu đồng thời thay thế lẫn nhau.

Hai tòa Bí Tàng trùng lặp, đều chấn động kịch liệt và riêng phần mình bị ảnh hưởng.

Trong đó nhật nguyệt tinh thần biến ảo, mưa gió sấm sét chuyển đổi, càng có tiếng rống Thiên Đạo song phương không ngừng truyền ra.

Loại cuộc chiến Bí Tàng trùng lặp thế này cực kỳ hung hiểm, một khi thất bại chính là sinh tử, mà giờ khắc này cũng là giây phút đối chiến sau cùng của hai người bọn họ.

Nhưng mà nội tình những năm này của Hứa Thanh cuối cùng đã chiếm cứ ưu thế, bầu trời Bí Tàng của hắn dần dần thay thế bầu trời bên nhi tử thứ tư của Chúa Tể.

Mà đất máu phía nhi tử thứ tư của Chúa Tể, cũng có ý đồ bao phủ đại địa Bí Tàng của Hứa Thanh.

Nhưng vẫn là chậm một chút.

Dưới sự va chạm quy tắc, Bí Tàng từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể xuất hiện dấu hiệu sụp xuống, bên trong tiếng rống của Thiên Đạo ẩn chứa sự không cam lòng, đang bị ảnh hưởng, Địa Ngục kia xuất hiện ánh sáng nhật nguyệt của Hứa Thanh.

Những nơi tia sáng chiếu qua, hết thảy đều bị đồng hóa và cắn nuốt… . . Đại địa Bí Tàng từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể lập tức sụp đổ.

Nhưng cũng chính vào trong một khắc dung hợp thôn phệ lẫn nhau này, trong nhận thức của Hứa Thanh, hắn chân chính thấy rõ bộ dáng mặt đất Bí Tàng từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể!

Mặt đất của Bí Tàng này không giống bình thường.

Trung tâm đỏ thẫm tựa như con ngươi, bốn phía thay đổi dần cho đến lửa màu trắng, giống như là tròng trắng của con mắt.

Đại địa này... Vậy mà lại là một con mắt khổng lồ.

Mà con mắt đó, một khắc Hứa Thanh nhìn thấy rõ, hắn liền lập tức cảm nhận được sự quen thuộc từ nó.

“Đây là.... . Mắt của Xích Mẫu?!”

Chương 1620: Quá khứ của ta, tương lai của ngươi (1)

Trong trí nhớ của Hứa Thanh, pho tượng Xích Mẫu là dùng hai tay che hai mắt, máu chảy thành sông.

Dù là lúc trước đối phương hiện ra bản thể ở trong Tiên Cấm cũng là không đôi mắt.

Cho đến ngày hôm nay, Hứa Thanh nhìn thấy một con mắt thật to ở bên trong Bí Tàng từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể, cảm thụ được nồng đậm khí tức Xích Mẫu trong đó, trong lòng lập tức không ngừng có gợn sóng lên xuống.

Hắn nghĩ tới câu đồng dao Tứ oa oa thất lạc, nhớ tới việc Tứ đệ đã trở thành Thần tử của Xích Mẫu theo như lời của Thế tử, thậm chí hắn nghĩ tới cảnh tượng trong Trảm Thần Đài thời Viễn Cổ, nhớ tới lúc Lý Tự Hóa nói câu nói đầu tiên khi trông thấy Xích Mẫu.

“Giọng ca của ngươi rất khó nghe, quấy nhiễu giấc mộng của Tứ nhi ta.”

Vào thời khắc này, dường như đã có một chút yếu tố để xác minh về lịch sử.

Có lẽ năm đó tiếng ca của Xích Mẫu không chỉ quấy nhiễu mộng nhi tử thứ tư của Lý Tự Hóa, mà còn chôn xuống một con mắt ở trong mộng của gã.

Có lẽ cũng chính là con mắt đó, khiến cho Xích Mẫu khi bị chém giết trước khi không thành Thần có được khả năng phục sinh.

Chắc là Lý Tự Hóa cũng biết được những điều ấy, nhưng chẳng biết tại sao y lại không báo cho bất luận kẻ nào biết, cũng không đi ngăn cản.

Có lẽ đây là nguyên nhân Lý Tự Hóa sau khi thành Thần, trước tiên sinh ra nhi tử thứ tư rồi mới dập tắt Thần Hỏa.

Tế Nguyệt đại vực là nơi nuôi dưỡng đồ ăn cho Xích Mẫu, là khu vườn của Xích Mẫu.

Mà nhi tử thứ tư của Chúa Tể, cũng đồng dạng là vườn dưỡng của Xích Mẫu, nuôi một con mắt của Thần.

Mặc dù hắn không biết đáp án của một loạt suy đoán này cuối cùng là thật hay giả, nhưng nhìn từ suy luận, có lẽ hết thảy đều hợp lý, mà loại hợp lý đó cũng khiến cho Hứa Thanh chấn động càng sâu.

Cho đến khi mảnh thế giới Bí Tàng này dần dần mơ hồ rồi tan vỡ, tiêu tán khỏi trong cảm giác của hắn…

Bí Tàng của Hứa Thanh đã hoàn toàn trấn áp trời trong Bí Tàng từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể, diệt đi toàn bộ, hết thảy đều vặn vẹo, bị dòng sông thời gian ở bên ngoài quét ngang đến, phá tan thành mảnh nhỏ.

Cuối cùng con mắt của Xích Mẫu cũng không bộc phát ra lực lượng thuộc về Xích Mẫu, Hứa Thanh cũng không thấy ngoài ý muốn, bởi vì con mắt này là thời kỳ Xích Mẫu vẫn chưa thành Thần.

Nó càng giống như là một cái hình chiếu, một cái nhân quả còn không có thành thục.

“Chắc hẳn trong cơ thể của Thần tử ở bên ngoài, con mắt đó… Đã thành thục, có thể những người khác cũng đã có chỗ phát hiện.”

Hứa Thanh thì thào trong dòng sông thời gian, thân thể bị sóng biển cuốn tới bao phủ, tan biến bên trong dòng sông thời gian, dưới con sông lớn này cuốn đi, dần dần đi xa.

Cho đến khi rời khỏi đoạn thời gian này, xuất hiện ở phía trên hòn đảo bên ngoài thuộc về thời đại của hắn.

Một khắc thân ảnh Hứa Thanh hiển lộ bên ngoài, bầu trời nổ vang sấm sét, một giọng nói trêu chọc quen thuộc truyền đến từ phía sau hắn.

“Tiểu Thanh à, tốc độ này của ngươi có chút chậm đó nhé.”

Hứa Thanh quay đầu, nhìn đội trưởng ở sau lưng đang ngồi trên dòng sông thời gian, y vừa cười nhạt vừa vuốt vuốt chín khỏa mặt trời thu nhỏ lại giống như hạt châu.

“Những lão gia gia lão nãi nãi này có chút không coi trọng ta à nha, an bài cho ta tới thời gian một khắc nhi tử thứ tư của Chúa Tể đột phá Kim Đan bước vào Nguyên Anh.”

“Ta chỉ giơ giơ ngón tay lên, liền tiêu diệt tiểu thí hài kiêu ngạo kia, còn thuận tiện cởi bỏ một đạo phong ấn.”

Đội trưởng đắc ý, trong thân thể bộc phát khí thế, một tòa Bí Tàng đen nhánh như ẩn như hiện lập tức xuất hiện ở phía sau y.

Hứa Thanh cũng không hề ngoài ý muốn đối với việc đại sư huynh đột phá tu vi, trên thực tế lúc hai người bọn họ nhận được Nghịch Nguyệt Điện chuyển dưỡng lại, Hứa Thanh đã nhìn ra đội trưởng là cố ý không tăng tu vi lên.

“Đại sư huynh, ngươi là cố ý muốn đi tới năm thắng nhi tử thứ tư của Chúa Tể tu vi Nguyên Anh đúng không?”

Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

Đội trưởng nghe vậy liền nở nụ cười, đang muốn nói chuyện.

Nhưng vào lúc này, bốn phía bỗng bốc lên bọt nước, thân ảnh Thần Tước Tử đi ra từ bên trong một mảnh bọt nước, cho đến khi ra tới bên ngoài, thân thể của nàng liền bắt đầu héo rũ, mắt thường có thể thấy được đang tiêu tán.

“Thời đại ta đi tới kia, nhi tử thứ tư của Chúa Tể đã bị chém giết, mà sứ mạng của ta cũng đã hoàn thành, phần phân thân này. . . . . Không cách nào tiếp tục tồn tại nữa.”

“Tiếp theo, liền nhờ cậy vào các ngươi rồi.”

Cỗ phân thân của Thần Tước Tử từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ chấn động cảm xúc nào, dù là lúc này đang ở trong tiêu tán cũng là như thế.

Đây là đại giới khi nàng lưu lại cỗ phân thân ấy, cũng là chấp niệm cùng sứ mạng của nàng.

Nàng là chủ nhân đời trước của Nghịch Nguyệt Điện, nhưng cuối cùng nàng không cách nào dẫn dắt mọi người của thời đại đó thành công giải thoát, sự không cam lòng cùng với tiếc nuối của nàng đã đắp nặn lên cỗ phân thân này.

Hôm nay mặc dù nàng vẫn còn tiếc nuối, nhưng đã tận lực.

Vì vậy nàng bình tĩnh mở miệng, cuối cùng liền nhìn qua phiến thế giới này, than nhẹ một tiếng rồi nhắm nghiền hai mắt.

Gió thổi qua, thân thể của nàng dần dần mơ hồ, cho đến khi trở thành tro bụi, tan biến trong trời đất, chỉ có tiếng thở dài vẫn còn vang vọng.

Hứa Thanh cúi đầu, lặng lẽ bái một cái.

Đội trưởng ngóng nhìn một màn này, cũng không nhiều lời, tương tự cúi bái.

Rất nhanh bọt nước lần nữa sôi trào, thân ảnh Ngũ nãi nãi bước ra từ, bước chân của nàng lảo đảo, lúc đi ra ngoài liền phun ra một ngụm lớn máu tươi, bộ dạng càng thêm già nua.

Sau khi chú ý tới hai người Hứa Thanh, trong mắt của nàng lộ ra vui mừng, khẽ gật đầu, tiếp theo cũng không có thời gian nhiều lời mà lập tức khoanh chân ngồi xuống, trên người nàng tản ra từng trận quang điểm màu trắng, dung nhập vào bên trong dòng sông thời gian.

Nàng đang hiến tế sinh cơ của chính mình, để gia trì cho ca ca và tỷ tỷ của mình.

Theo những quang điểm màu trắng dung nhập, nước sông cuộn trào càng thêm kịch liệt, trong lúc tầng tầng sóng biển lên xuống, lão Bát xuất hiện.

Nửa người dưới của gã đã không còn, rất nhiều quang điểm hội tụ tới đó, như muốn hồi phục lại cho gã.

Giờ phút này chỉ có nửa người trên leo ra từ trong nước sông, nhổ ra một cục đờm, nhếch miệng cười một cái.

“Trước kia ta đã nhìn lão Tứ không vừa mắt rồi, đã sớm nghĩ kỹ phải đánh cho gã một trận, lần này thật là đã ghiền!”

Nói xong gã liền vung tay lên, quang điểm hội tụ trên nửa người dưới để hồi phục lại thân hình lập tức bị gã trực tiếp đánh tan, tuôn tới phía Ngũ công chúa.

“Ngươi chỉ còn có chút thọ nguyên, đừng lãng phí ở trên người ta, tự ta có thể làm được!”

Chương 1621: Quá khứ của ta, tương lai của ngươi (2)

Ngũ công chúa liếc mắt nhìn lão Bát, cũng không cự tuyệt.

“Nhị Ngưu, trông thấy Bát gia gia của ngươi như vậy, còn chưa tới đỡ ta một tay.” Lão Bát chuyển tầm mắt nhìn qua, rơi tới trên người đội trưởng, cười ha ha nói.

Đội trưởng cười hì hì nhanh chóng chạy tới, một tay đỡ lấy Bát gia gia, truyền ra lời tán thưởng.

“Bát gia gia uy dũng phi phàm, vốn tưởng rằng thế gian này chỉ có người tài năng như ta mới có được loại quyết đoán cùng khí phách thế này, không ngờ trong thiên địa này lại vẫn có nhân vật anh hùng như Bát gia gia!”

Lão Bát ngạo nghễ, vừa muốn nói chút gì đó, bên phía dòng sông thời gian truyền tới tiếng nổ vang, thân ảnh Thế tử cùng với Minh Mai công chúa lần lượt đi ra, xuất hiện sau cùng là lão Cửu.

Lão Cửu xuất hiện, khí thế kinh người, chỉ thấy một lưỡi dao sắc bén lượn lờ bay ra từ trong nước sông, trên mũi dao còn có máu tươi màu vàng.

Thời đại mà lão Cửu đi, là thời điểm Thần tử mạnh nhất trong chín người.

“Đã trảm.”

Lão Cửu mặt không cảm xúc, trầm thấp mở miệng.

Thế tử cùng với Minh Mai công chúa nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, bọn họ cũng tương tự thành công.

Bây giờ mọi người cơ bản toàn bộ xuất hiện, nhưng đúng là vẫn còn có một người không có ra ngoài.

Lý Tiêu Sơn.

“Lão đã vẫn lạc, nhưng cũng thành công.”

Minh Mai công chúa ngóng nhìn dòng sông thời gian, nhẹ giọng mở miệng, sau đó giơ tay phải vung lên, dòng sông thời gian lan tràn thiên địa này lập tức nhanh chóng tiêu tán.

Pho tượng Chúa Tể bị dìm ngập ở bên trong cũng dần dần hiển lộ ra.

Trên đỉnh đầu có một thân ảnh đang quỳ.

Theo nước sông liên tục tiêu tán rút đi, tu sĩ Hồng Nguyệt cùng với Nghịch Nguyệt Điện bị bao phủ ở đại địa cũng đều dần dần mở hai mắt ra, đầu tiên là mờ mịt, sau đó hoảng sợ, mạnh mẽ nhìn về phía mọi người Hứa Thanh trên bầu trời cùng với thân ảnh trên đỉnh đầu tượng Chúa Tể.

Đó là bản thể của Thần tử.

Bề ngoài của gã dữ tợn, thân hình kinh khủng không khác gì cùng với lúc trước, duy chỉ có khí tức bất ổn, giờ phút này thân thể hơi động một chút, mở hai mắt ra.

Trong mắt có hỏa diễm màu vàng đang thiêu đốt, ngóng nhìn màn trời.

Trên màn trời, đám người Thế tử hạ ánh mắt xuống, đối mắt cùng gã.

Hứa Thanh cùng với đội trưởng lui ra phía sau vài bước, trận chiến đến lúc này đã là khâu cuối cùng, nếu như nghi thức vừa nãy thành công mà vẫn không cách nào ngăn cản Thần tử thành Thần như cũ, vậy thì tiếp theo hết thảy mọi thứ đều không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hồi lâu sau, Thần tử dần đứng người lên, giọng nói khàn khàn mang theo một vòng cảm giác như bị hun khói vang vọng thiên địa.

“Phụ thân của chúng ta, trong mắt người khác y là Chúa Tể, là người thủ vệ một phương trời, tận trung đối với Cổ Hoàng, thương cảm đối với chúng sinh.”

“Nhưng trên thực tế, y là một người tự mâu thuẫn, cũng là một kẻ lãnh khốc.”

Trên màn trời, Thế tử lắc đầu.

“Đó là vì ngươi không hiểu phụ thân của chúng ta.”

Thần tử trầm mặc, sau một lúc lâu nhìn qua Thế tử, nhẹ giọng mở miệng.

“Thế tử ca ca, phụ thân trong mắt ngươi cùng trong mắt ta không giống nhau, lần đầu tiên ngươi sinh ra, phụ thân trong mắt của ngươi là Chúa Tể, lần đầu tiên ta sinh ra, phụ thân trong mắt ta là… Thần Linh.”

Thế tử muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không phản bác được, trong mắt Minh Mai công chúa lóe lên hàn mang, nhàn nhạt mở miệng.

“Đây chẳng phải là lý do để ngươi lựa chọn phản bội cùng với trà độc quan hệ huyết thống.”

Thần tử quay đầu, chú ý đến trên người Minh Mai công chúa, cũng nhìn về phía Ngũ công chúa cùng với lão Bát, cuối cùng nhìn về phía lão Cửu.

“Tam tỷ, Ngũ muội, Bát đệ, Cửu đệ… . .”

“Ta muốn hỏi các ngươi một vấn đề.”

“Mọi người đều say riêng mình ngươi tỉnh, cùng với mọi người đều tỉnh riêng mình ngươi say, vậy thì ai… . . Càng bi ai hơn đây?”

Những lời này, cũng không có đáp án.

Một khắc nói xong, Thần tử tự giễu cười một cái, hỏa diễm màu vàng từ trong mắt gã lan tràn ra, đốt cháy trên mặt, chảy xuôi trên người, hừng hực thiêu đốt, dần dần kinh thiên động địa.

Hỏa diễm đốt tới đại địa, ánh lửa chiếu xuyên qua bầu trời.

Vào thời khắc này, cảm giác thần thánh vô cùng mãnh liệt.

Đó là… . . Thần Hỏa.

Nhưng mà lửa này cháy lên, cũng không phải là Thần tử đã hoàn thành nghi thức, mà do cắn trả.

Bên trong cơn tự thiêu, ánh mắt của gã dịch chuyển khỏi trên thân đám người Thế tử, nhìn về phía đội trưởng, trong mắt có một vòng thâm ý.

Đội trưởng nhìn nhau cùng gã, thần sắc lộ ra một tia điên cuồng, bỗng nhiên giơ tay phải lên, giờ phút này chín mặt trời nhân tạo vuốt vuốt trong tay lập tức bay ra thẳng đến Thần tử, vờn quanh bốn phía.

Từng sợi Thần Hỏa màu vàng lại từ trên người Thần tử bay vào bên trong chín mặt trời này.

Một màn như thế khiến cho thần sắc đám người Thế tử ngưng tụ, mà chín mặt trời kia cũng ở dưới Thần Hỏa dung nhập, xuất hiện cải biến nghiêng trời lệch đất, đã trở thành màu vàng.

“Tiểu Thanh, đây mới là nguyên nhân sau khi đại sư huynh của ngươi tới Tế Nguyệt đại vực, lập tức liền sưu tập mặt trời nhân tạo, sau khi hấp thu Thần Hỏa, ngươi xem chín mặt trời này, có phải có vài phần như là Thự Quang Chi Dương hay không!”

“Chín phiên bản thu nhỏ của Thự Quang Chi Dương, là đại lễ cho Xích Mẫu, nổ chết lão nương kia!”

Giọng nói ẩn chứa điên cuồng của đội trưởng vang vọng bát phương, Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn, giờ phút này lực chú ý của hắn không có đặt tới chín mặt trời đó, mà là đang nhìn tới chỗ Thần tử.

Bởi vì trong lúc toàn thân Thần tử đang nhanh chóng thiêu đốt và tiêu tán, người cuối cùng gã liếc mắt nhìn, chính là Hứa Thanh.

“Hết thảy, đều là bởi vì sự xuất hiện của ngươi, đã trở thành đầu nguồn.”

“Giữa ta và ngươi có quá nhiều điểm tương tự, đây quả thật là trùng hợp sao?”

“Có khi nào quá khứ của ta, sẽ là tương lai của ngươi hay không… Thần tử nhẹ giọng thì thào, thân thể bị hỏa diễm bao phủ, dần dần tiêu tán trên đỉnh đầu pho tượng của phụ thân.

Thiên địa rung chuyển, gió lớn gào thét, mây mù bốc lên.

Xa xa, ngôi sao Hồng Nguyệt ở phía chân trời càng lúc càng lớn, bốn phía tràn ra ánh sáng đỏ ửng hình thành huyết quang, hợp thành gương mặt Xích Mẫu nhắm mắt, bao phủ bầu trời.

Thần, đã đến.

Chương 1622: Cổ Việt Ninh Viêm (1)

Dưới bầu trời nổi lên một trận mưa, mưa này như nước mắt, cũng như máu, nhưng màu sắc cũng không phải là màu đỏ mà là màu vàng kim.

Vào thời khắc này, nước mắt và máu màu vàng giáng từ trên trời xuống, tràn ngập trên khắp toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Nhưng nó cũng không phải chân thật, mà là mưa hư ảo, hình như dính lây khí tức của dòng sông thời gian, cho nên nhìn như tung bay, trên thực tế nó có lẽ đã rơi vào trong quá khứ Viễn Cổ, cũng có lẽ đã rơi vào tương lai…

Đây cũng là do tính chất đặc dị của Thần Linh dẫn đến.

Đối với tồn tại dạng Thần Linh thế này, rất ít người trên đại lục Vọng Cổ có thể chân chính hiểu hoặc nói ra được bản chất, loại tồn tại đó đã vượt qua cấp độ sinh mạng hiện nay, bản thân tồn tại đó vốn có đủ đặc thù không cách nào lý giải và nói rõ.

Mặc dù Thần tử đột phá thất bại, nhưng mà trong một nháy mắt, thật ra gã đã có đủ đặc tính của Thần Linh, vì vậy Thần tử vong, tự nhiên sẽ có loại mây máu Thần Linh chảy xuôi như thế.

Càng có một cỗ ý cảnh bi thương nồng đậm ở bên trong mây máu, lan tràn vào trong lòng từng sinh mệnh, hóa thành một câu.

“Mọi người đều say riêng mình ngươi tỉnh, cùng với mọi người đều tỉnh riêng mình ngươi say, vậy thì ai… Càng bi ai hơn đây?”

Hứa Thanh trầm mặc, trong đầu của hắn không chỉ vang vọng câu nói này của Thần tử, còn có cả một câu nói sau cùng trước khi gã tử vong.

“Có khi nào quá khứ của ta, sẽ là tương lai của ngươi hay không…”

Những lời này khắc ở trong lòng Hứa Thanh, tràn ngập trong linh hồn hắn, cho đến một lát sau Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn ngôi sao Hồng Nguyệt trên bầu trời xa xa.

Từ nơi này nhìn tới, ngôi sao Hồng Nguyệt chính là một khỏa thiên thạch màu đỏ cực lớn, chiếm cứ nửa cái bầu trời, khiến cho toàn bộ thế giới nhuộm thành màu đỏ, càng có một cỗ cảm giác áp bách cực lớn, theo Thần đến, bao phủ thiên địa, ngay cả mây máu hư ảo cũng bởi vì ngôi sao Hồng Nguyệt này đến mà dần dần trở nên mơ hồ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời xuất hiện dấu hiệu lõm xuống, Thiên Đạo cần phải tránh lui, theo ngôi sao Hồng Nguyệt xuất hiện, hết thảy quy tắc pháp tắc đều sụp đổ, không còn tồn tại.

Đại địa cũng là như thế, thủy triều lên xuống phản ứng đến cực hạn, thân núi sụp xuống, mặt đất vỡ vụn, sông lớn ngược dòng, như thể là tận thế phủ xuống.

“Tới nhanh hơn một chút so với dự đoán, nhiều nhất ba ngày nữa, Thần sẽ xuất hiện ở nơi đây.”

Đội trưởng đứng bên cạnh Hứa Thanh, nhìn tới ngôi sao Hồng Nguyệt, y liếm liếm bờ môi sau đó giơ tay lên triệu hồi chín mặt trời nhân tạo, vừa vuốt vuốt trong tay, vừa trầm thấp mở miệng.

“Tiểu sư đệ, về phần lời mà nhi tử thứ tư của Chúa Tể nói cùng với ngươi trước khi tử vong, ngươi không cần thiết để ý tới, ngươi phải biết có những người trước khi tử vong luôn thích nói một chút lời cố làm ra vẻ huyền bí, nhằm để cho thế nhân nhớ kỹ.”

“Thói quen đó thật ra rất tốt, về sau ta cũng sẽ làm như vậy, lời kịch ta cũng đã nghĩ kỹ rồi, tương lai lúc ta tử vong, ta sẽ nói… Khi tàn diện Thần Linh trên bầu trời lần nữa mở mắt, ta sẽ còn trở về, gặp tiểu sư đệ của ta.”

“Thế nào, những lời này có phải rất ngầu hay không, phải chăng thể hiện tình nghĩa của chúng ta một cách hoàn mỹ đúng không nà, ha ha ha, phải chăng sẽ khiến cho người nào đó nghe được liền liên tưởng vô biên vô hạn hay không, nói không chừng còn cho rằng lão tử chính là tàn diện Thần Linh đấy.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ta cũng đã nghĩ kỹ một câu giúp ngươi rồi tiểu sư đệ, nếu như về sau ngươi tử vong, nhớ kỹ trước khi chết nhất định phải dùng giọng trầm thấp nói… Năm thứ mười một sau khi đại sư huynh của ta giáng lâm, ta sẽ trở về.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Đại sư huynh, ta cám ơn ngươi.”

“Ha ha, không cần khách khí, giữa hai ta cần gì phải so đo.”

Đội trưởng mặt mày hớn hở, cười đắc ý.

“Như vậy, đại sư huynh, Thần tử của đoạn năm tháng ngươi đi tới có cái gì?” Hứa Thanh hỏi ra thắc mắc lúc trước muốn hỏi.

Đội trưởng nghe vậy, trên mặt vẫn nở nụ cười như trước, duy chỉ có trong mắt nhiều hơn một chút ý vị thâm trường, nhẹ giọng truyền ra lời nói.

“Lý Tự Hóa, là vào trước lúc nhi tử thứ tư đạt tới Nguyên Anh đệ tam kiếp, mới chém đứt Thần Hỏa của bản thân.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Nói cách khác, thời đại mà ngươi đi, Lý Tự Hóa vẫn là Thần Linh!”

Đội trưởng nhẹ gật đầu, Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng rồi không hỏi nhiều hơn nữa.

Mà giờ khắc này, theo Thần tử tử vong, vẻ mặt của những tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện đến từ bốn phía trở nên phấn khởi trước đó chưa từng có, dù là ngôi sao Hồng Nguyệt đã đến, nhưng mà chuyện hôm nay, trong toàn bộ lịch sử của Tế Nguyệt đại vực đều chưa từng xuất hiện qua.

Hồng Nguyệt Thần Điện, bị diệt!

Điện hoàng bị phong ấn, Thần tử vẫn lạc, hết thảy tất cả những thứ này đều đại biểu hy vọng!

Mà so với tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện, những tu sĩ Hồng Nguyệt thì là hô hấp dồn dập, trong lòng nổi lên vô tận sóng trào.

Hồng Nguyệt, ngẩng đầu có thể thấy được, nhưng đối với bọn họ mà nói, tử vong cũng tương tự tùy thời phủ xuống.

Bởi vì bọn họ đã mất đi Điện hoàng cùng với Thần tử làm chỗ dựa che chở, ba ngày nữa ngôi sao Hồng Nguyệt mới tới, trong thời kỳ này, đám người Thế tử trên bầu trời, sự hiện hữu của bọn họ ở bên trong Tế Nguyệt đại vực chính là đỉnh phong.

Một lời có thể quyết sinh tử!

Giờ phút này bên trên màn trời, Thế tử ngóng nhìn ngôi sao Hồng Nguyệt, thần sắc ngưng trọng, Minh Mai công chúa cùng với Ngũ công chúa, còn có lão Bát ở bên cạnh cũng đều như vậy.

Chỉ có lão Cửu mặt không cảm xúc, lạnh lùng nhìn ngôi sao Hồng Nguyệt, một tia sát ý bốc lên từ trên người y.

"Chúng ta chỉ có ba ngày."

Ánh mắt Thế tử thu hồi khỏi ngôi sao Hồng Nguyệt, nhìn Hứa Thanh cùng với đội trưởng.

"Hiện giờ đã là thời khắc mấu chốt, không quản rằng có phải các ngươi được sư tôn bố trí hết thảy hay không, ta chỉ muốn hỏi một câu, các ngươi thật sự có biện pháp phục sinh phụ vương của ta?"

Lời Thế tử vừa nói ra, huynh đệ tỷ muội bên cạnh đều nhìn về phía đội trưởng cùng Hứa Thanh.

Đội trưởng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn qua đám người Thế tử, ngạo nghễ mở miệng.

"Các lão gia gia lão nãi nãi yên tâm là được, Trần Nhị Ngưu ta trước giờ không khoác lác, nói có thể phục sinh liền nhất định có thể phục sinh, nhưng mà cần các lão gia gia lão nãi nãi phối hợp một chút, ví dụ như thi chút pháp, trích chút máu gì đó… . ."

Đội trưởng như chém đinh chặt sắt, không chút do dự nói ra.

Nhưng mà đám người Thế tử sau khi trầm ngâm một lúc, vẫn là lựa chọn nhìn tới Hứa Thanh.

Bản năng của bọn họ không tín nhiệm đối với lời nói của Trần Nhị Ngưu, nhưng mà quan hệ của bọn họ cùng với Hứa Thanh lại khác biệt, hắn coi như là một nửa đệ tử của bọn họ, cho nên lời nói của hắn liền không cùng một dạng với đội trưởng.

Mắt thấy như vậy, đội trưởng có điểm lúng túng, vì vậy liền trông mong nhìn qua Hứa Thanh, đáy lòng y cũng hiểu rõ, muốn để cho đám người Thế tử phối hợp, y tự nói trăm câu, không bằng Hứa Thanh nói một câu.

Chương 1623: Cổ Việt Ninh Viêm (2)

Hứa Thanh không chần chờ, ngóng nhìn đám người Thế tử và cung kính mở miệng.

“Tiền bối, sư huynh của ta nói có thể, thì ta tin tưởng nhất định có thể!”

Thế tử trầm mặc, sau một lúc lâu nhẹ gật đầu.

“Trong thời gian ba ngày này, chúng ta sẽ toàn lực phối hợp, nếu như cuối cùng vẫn không cách nào làm được, Hứa Thanh… Lão phu sẽ đưa ngươi rời khỏi Tế Nguyệt đại vực, chuyện nơi đây, chờ sau này ngươi có năng lực có thể giải quyết, lại đến xử lý.”

“Về phần ngươi… Liền lưu lại đây đi.”

Thế tử quét mắt liếc đội trưởng, nhàn nhạt mở miệng.

Loại đối đãi khác nhau này khiến cho Nhị Ngưu rất là bất đắc dĩ, nhưng y cũng hiểu mình làm cho người ta cảm giác quá mức thành thật, mà thành thật tới cực hạn, thường thường ngược lại sẽ khiến cho người khác cho là mình không đáng tin cậy.

“Hazz, thành thật cũng không phải lỗi của ta, là ưu điểm của ta đấy nha.”

Đội trưởng có chút không cam lòng, nhưng mà trên mặt lại lộ ra vẻ nịnh nọt, vội vàng truyền ra lời nói.

“Lão gia gia, ta cũng muốn ở chỗ này cùng với các ngài, nhưng mà ta thật sự có thể khiến cho Chúa Tể phục sinh, quá trình sống lại cần mượn nhờ tiểu sư đệ ta trợ giúp cùng với rất nhiều chuẩn bị của ta, thiếu một thứ cũng không được, mà bước đầu tiên này, đúng là cần sự đặc thù của tiểu sư đệ ta!”

“Tiểu sư đệ, ta cần Giải Chú đan của ngươi, tới tiến hành một trận tẩy trần đối với toàn bộ chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, từ đó giảm xuống nguyền rủa của bọn họ, ít nhất cũng phải giảm xuống ba thành, muốn làm được điểm này, ngươi cần cái gì?”

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, trầm thấp mở miệng.

“Ta cần lực lượng Hồng Nguyệt trong cơ thể của bọn họ.”

Hứa Thanh chỉ một ngón tay tới tu sĩ Hồng Nguyệt phía dưới.

Những tu sĩ Hồng Nguyệt nơi đây toàn bộ biến sắc.

“Ta cần lực lượng Hồng Nguyệt trong cơ thể của bọn họ, dùng đó làm thuốc dẫn, lấy địa phương của khí linh Nghịch Nguyệt Điện làm lò đan.”

Hứa Thanh nói xong, đội trưởng lập tức nhìn Thế tử.

Đám người Thế tử không chần chờ chút nào, bọn họ riêng phần mình giơ tay lên, toàn lực nhấn một cái xuống đại địa phía dưới.

Năm vị Uẩn Thần ầm ầm phủ uy áp xuống, bao trùm hết thảy tu sĩ Hồng Nguyệt dưới đại địa.

Âm thanh nổ vang vang vọng, đại địa chấn động, tu sĩ Hồng Nguyệt nơi đây phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể run rẩy nhao nhao tan vỡ, bất kể tu vi gì, đối mặt cùng lúc với năm vị Uẩn Thần, đều không có lực chống cự.

Thân thể của bọn họ vỡ vụn, bài trừ ra máu tươi, hình thành một cái biển máu bay lên trên không, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Cường giả bên trong tu sĩ Hồng Nguyệt như Huyết vệ cùng với ba tu sĩ Hồng Nguyệt cổ xưa kia, bọn họ cũng chỉ giữ vững được nhiều hơn so với người bên ngoài một hồi, cuối cùng vẫn khó tránh thoát khỏi được hạo kiếp, rất nhanh liền chia năm xẻ bảy, hết thảy thân thể đều hóa thành máu tươi, dung nhập vào trong biển máu.

Một màn như thế tựa như Địa Ngục nhân gian, nhưng không có bất kỳ người nào dâng lên cảm giác đồng cảm.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, cảm thụ biển máu nồng đậm lực lượng Hồng Nguyệt bốn phía, hắn giơ tay phải lên chỉ một ngón tay vào hư không, Nghịch Nguyệt Kính lập tức xuất hiện ở phía trên hắn.

Một màn lập lòe trong địa phương của khí linh Nghịch Nguyệt

Điện hôm ấy, xuất hiện ở trong hiện thực.

Hứa Thanh, bắt đầu luyện chế! Nhưng cũng có khác nhau, lần này không phải là luyện đan, mà luyện một trận mưa!

Một trận mưa mượn nhờ lực lượng của Nghịch Nguyệt Kính, dung nhập vào trong tâm thần chúng sinh, giải bớt nguyền rủa.

Rất nhanh huyết dịch bốn phía sôi trào, dưới quá trình luyện chế của Hứa Thanh, hết thảy trong đó đều bị cải biến, cuối cùng Hứa Thanh còn hiệu lệnh hết thảy huyết thú nơi đây, dẫn động máu tươi của bọn nó dung nhập vào trong, cuối cùng phối hợp với quyền hành Hồng Nguyệt của chính mình, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Giảm nguyền rủa!”

Lời của Hứa Thanh, dường như mở miệng thành phép, một khắc vang vọng là biển máu bốn phía liền nổ vang, lao thẳng đến Nghịch Nguyệt Kính.

Sau khi được Nghịch Nguyệt Kính hấp thu, một trận phong bạo huyết sắc liền xuất hiện ở trong tâm thần chúng sinh còn sót lại trong Tế Nguyệt đại vực.

Trong thời gian ngắn, chúng sinh rung động lắc lư, bất kể tộc gì hay bất kể tu vi nào, giờ phút này tất cả mọi người trong mảnh đại vực này, nguyền rủa trong cơ thể của bọn họ tựa như là hàn băng gặp phải nước sôi vậy, bắt đầu tan rã!

“Tiếp đến là bước thứ hai, Thế tử lão gia gia, khôi phục Chúa Tể, cần huyết mạch của các ngài làm dẫn, lấy máu huyết Uẩn Thần của các ngài dung nhập trong pho tượng Chúa Tể, khôi phục máu thịt cho Chúa Tể!”

Đội trưởng chợt ngẩng đầu, nhìn đám người Thế tử.

Thế tử cùng huynh đệ tỷ muội nhìn lẫn nhau, sau đó riêng phần mình nhắm mắt, mi tâm nhao nhao vỡ ra, từng giọt từng giọt huyết dịch ẩn chứa sinh mệnh cùng với tu vi của bọn họ bay ra, dung nhập tới pho tượng Chúa Tể, liên tục không ngừng.

“Sau đó là bước thứ ba, tập hợp nguyện lực càng thêm tinh khiết của chúng sinh sau khi được giảm xuống nguyền rủa, hội tụ tới trong pho tượng Chúa Tể, triệu hoán Chúa Tể thức tỉnh!”

Thân thể đội trưởng bay lên trên không, tóc tai bù xù, trong mắt lộ ra điên cuồng hô to một tiếng, giọng nói truyền vào trong Nghịch Nguyệt Kính, vang vọng trong đầu chúng sinh.

Rất nhanh, từng quang điểm bay lên từ trên đại địa, từ khắp bát phương xuyên thẳng qua hư vô rồi xuất hiện ở nơi đây, sau đó bay thẳng đến trong cơ thể pho tượng Chúa Tể, khi từng cái nhập vào, trong suốt vô số năm tháng qua, pho tượng Chúa Tể lần đầu tiên… Chấn động.

Rất nhiều bụi bặm rơi lả tả, đất rung núi chuyển.

Nhưng mà cũng chỉ như thế mà thôi, sau khi pho tượng Chúa Tể chấn động một cái liền bình tĩnh trở lại, không có thức tỉnh.

Đám người Thế tử vẫn còn chuyển vào máu tươi, mắt thấy như vậy, liền nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng không chút hoảng hốt, ngược lại vẻ điên cuồng trong mắt càng đậm, hét lớn một tiếng về phía Nghịch Nguyệt Kính.

“Tiểu Thanh, giúp ta lôi Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu tới đây!”

Hứa Thanh gật đầu, lập tức bấm niệm pháp quyết, Nghịch Nguyệt Kính lập tức lập lòe, trong tiệm thuốc nhỏ ở Khổ Sinh sơn mạch phía xa, thân ảnh hai người Ninh Viêm cùng với Ngô Kiếm Vu bị cái Vực Bảo này cưỡng ép truyền tống đến.

Một khắc sau, trên mặt hai người còn mang theo mờ mịt, sau khi thấy rõ hết thảy bốn phía, Ninh Viêm hít sâu, Ngô Kiếm Vu thì la thất thanh.

(Bạn đang đọc bản dịch Quang Âm Chi Ngoại, được đăng trực tiếp và duy nhất tại nền tảng bach ngoc sach vip)

“Không biết gia gia trên đỉnh đầu, người nào chấn kinh hạ sấm sét!”

Đội trưởng trừng mắt, hét lớn một tiếng.

“Ngô Kiếm Vu, kêu những sủng vật của ngươi ra đây hết, huyết mạch của bọn nó đến từ hảo hữu của Chúa Tể, để chúng nó quỳ bái, cùng nhau triệu hoán.”

“Ninh Viêm, ta biết rõ huyết mạch của ngươi đến từ Hoàng Đô Đại Vực, phụ thân ngươi là Nhân Hoàng hiện thời, họ của ngươi không phải Ninh, là Cổ Việt! Đi quỳ bái pho tượng cho ta, lấy thân phận huyết mạch hậu nhân Cổ Hoàng không biết bao thời đại của ngươi đi cúng bái, triệu hoán Chúa Tể!”

Ngô Kiếm Vu sửng sốt một chút, không chần chờ mà lập tức triệu hoán, nhưng Ninh Viêm sau khi nghe vậy, thần sắc đại biến, kinh nghi bất định.

Hứa Thanh lạnh mắt nhìn qua.

“Còn không làm theo!”

Ninh Viêm co rụt đầu lại, gã sợ đội trưởng, nhưng lại càng sợ Hứa Thanh hơn, vì vậy theo bản năng lộ ra ý nịnh nọt, vội vàng gật đầu.

“Hiểu rồi, ta đi qùy ngay…”

Chương 1624: Phía sau ta cũng có người (1)

Tế Nguyệt đại vực, hòn đảo tổng bộ Hồng Nguyệt.

Thiên địa nơi này nổ vang, gió giục mây vần, mà đầu nguồn của tất cả những thứ ấy chính là từ pho tượng Chúa Tể đội trời đạp đất.

Giờ phút này pho tượng bị cưỡng ép quỳ bái ở đó đang rung động kịch liệt.

Rất nhiều bụi bặm cùng với đá lở rơi ra từ trên pho tượng, từng đạo khe hở cấp tốc hình thành trên thân thể pho tượng, lan tràn ra khắp toàn thân.

Cùng lúc đó, nguyện lực đến từ chúng sinh khắp bát phương biến thành quang điểm màu trắng cũng đang liên tục vọt tới, không ngừng dung nhập vào trong pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa, khôi phục máu thịt của Chúa Tể, khiến cho pho tượng càng lúc càng rung động mạnh hơn.

Bốn phía xung quanh pho tượng, đám người Thế tử khoanh chân ngồi trên không trung, mi tâm riêng phần mình đều có một khe hở, từng giọt máu tươi bay ra.

Những giọt máu tươi ẩn chứa lực lượng đồng nguyên này, rơi vào trên pho tượng phụ vương của bọn họ, dần dần khôi phục tâm thần của vị ấy.

Nhưng hiển nhiên, khiến Chúa Tể khôi phục lại không phải là một việc đơn giản.

Giờ phút này theo lời nói của Hứa Thanh và đội trưởng, biểu cảm của Ninh Viêm vẻ nịnh nọt, đồng thời trong đầu gã bất giác hiện ra hình bóng người thái giám bên cạnh phụ hoàng, thế là theo bản năng lộ ra biểu cảm tương tự.

Nhưng mà đáy lòng của gã lại vô cùng bi phẫn.

“Lão tử vốn là Hoàng tử, các ngươi những người này, thật là quá đáng!”

“Hứa lão đại còn tốt một chút, dù sao hắn cũng không biết thân phận thật của ta, trước kia còn cứu mạng ta, đối xử với ta rất tốt, nhưng mà cái tên Trần Nhị Ngưu chết tiệt đáng chém ngàn đao kia!”

“Rõ ràng y đã sớm biết được thân phận chân chính của ta, thế mà vẫn còn dám đối với ta như vậy!”

“Ngươi chờ đó cho ta, chờ sau khi trở lại Hoàng Đô Đại Vực, ta nhất định cho ngươi xem một chút uy nghiêm của Hoàng tử!”

Trong lúc Ninh Viêm đang thầm mắng trong lòng, đội trưởng bên đó nheo mắt lại, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, âm lãnh nói tới.

“Làm sao tiểu Ninh Ninh, hình như ta cảm thấy ngươi đang thầm mắng ta thì phải.”

Ninh Viêm run lên một cái, vội vàng xoay người nịnh nọt, nhanh chóng lắc đầu.

“Làm sao có thể, Nhị Ngưu sư huynh, ngươi đối với ta ân trọng như núi, đừng nói là kêu ta qùy, coi như là kêu ta chém đầu người ta cũng không nói hai lời, đoạn thời gian vui vẻ nhất đời này của ta, chính là được sư huynh ngươi luân phiên đánh thức dậy, cái loại cảm giác như bay lượn đó vô cùng tốt đẹp.”

Ninh Viêm nguyên bản cũng không am hiểu vuốt mông ngựa, nhưng sau khi đi tới Tế Nguyệt đại vực, hết thảy đều dần dần bị cải biến... . Hứa Thanh liếc mắt nhìn tới Ninh Viêm, trong đầu không khỏi hiện ra bộ dáng quật cường của đối phương vào lần đầu tiên nhìn thấy ở Thái Sơ Ly U Trụ năm đó.

Giờ phút này vẻ quật cường kia đã sớm không còn nữa.

Về phần thân phận của đối phương, mặc dù lúc trước Hứa Thanh không biết cụ thể, nhưng mà theo huyết mạch đặc thù của Ninh Viêm cùng với đại sư huynh nhiều lần lôi kéo, trên thực tế đã nói rõ tất cả vấn đề.

Cho nên Hứa Thanh cũng đã có suy đoán về việc này, bây giờ bị đại sư huynh chỉ ra, hắn cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.

Mà Ninh Viêm cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng chạy đến trước mặt pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa, phù phù một tiếng qùy xuống, lớn tiếng hô hoán.

“Tiền bối ở trên, vãn bối là đồ tôn thế hệ Huyền U Cổ Hoàng thứ 3915, Cổ Việt Ninh Viêm, trước khấu đầu chúc Tiên Tể vạn an!”

Một khắc những lời này được nói ra khỏi miệng, hết thảy biểu cảm nịnh nọt trên mặt Ninh Viêm đều tan biến, bị sự ngưng trọng thay thế, giọng nói cũng biến thành không giống cùng với trước kia, trầm thấp hơn và tăng thêm một chút uy nghiêm.

Mặc dù gã quỳ ở nơi đó nhưng lưng thẳng tắp, dưới tu vi vận hành, khí tức trên thân mơ hồ xuất hiện tiếng rồng gầm rú.

Giờ khắc này Ninh Viêm rõ ràng mặc quần áo tiểu nhị, nhưng lại hiển lộ ra khí chất không giống tầm thường, ánh mắt kiên định, nhất là sau khi gã giơ tay lên đặt vào mi tâm, theo gã nhẹ nhàng vạch một cái, một giọt máu tươi tràn ra, hư vô phía sau gã lập tức cuộn trào.

Trong đó mơ hồ giống như có từng đạo thân ảnh hư ảo nổi lên ở phía sau, mỗi một đạo thân ảnh, đều mặc Đế bào, đội Đế quan, khí thế cao cả.

Một màn như thế khiến cho Hứa Thanh cũng phải nhìn tới nhiều lần, đội trưởng bên đó chớp chớp hai mắt, không nói chuyện.

Về phần Ninh Viêm, giờ phút này mang theo khí thế bàng bạc, nhìn qua pho tượng Lý Tự Hóa, chậm rãi mở miệng.

“Vãn bối tiếp nhận mệnh lệnh Nhân Hoàng, tới Tế Nguyệt đại vực, hiệp trợ Tiên Tể khôi phục.”

“Mời… . . Tiên Tể trở về!”

Ninh Viêm nghiêm nghị cúi đầu bái xuống, mi tâm bay ra máu tươi, rất nhiều hư ảnh Đế Hoàng phía sau tràn vào trong đó, bay về phía pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa.

Cho đến khi rơi vào mi tâm pho tượng, dung nhập vào trong.

Trong nháy mắt tiếp theo, pho tượng Lý Tự Hóa ầm ầm chấn động, vào thời khắc này cảm giác khôi phục liền hiện ra vô cùng mãnh liệt.

Đối với nhân tộc mà nói, giọt máu tươi ẩn chứa huyết mạch Nhân Hoàng kia là chí cao vô thượng.

Vẫn không kết thúc, trong lúc pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa càng lúc càng vang động, Ngô Kiếm Vu cũng không cam chịu yếu thế, ở một bên xòe hai tay ra, chợt vung vẩy.

“Hư vô vạn đạo thiên tử tự, trở về Cửu Châu bên phụ thân ngươi!”

Trong lúc lời nói của Ngô Kiếm Vu vang vọng, từng con hung thú ẩn chứa chấn động huyết mạch nồng đậm nhanh chóng phủ xuống bốn phía quanh Ngô Kiếm Vu, bên trong có gấu, có hổ, có rùa, có chó, còn có một số thú vật lung tung rối loạn.

Anh Vũ cũng ở trong đó.

Ít nhất hơn mười con, sau khi xuất hiện thì hư vô bốn phía rung động lắc lư, từng tầng chấn động khuếch tán ra, sau đó những con hung thú này đồng loạt nhìn Ngô Kiếm Vu.

“Ta lấy mạng ta nghịch thương thiên, chúng tử còn không qùy gối tới!”

Ngô Kiếm Vu ngạo nghễ, chỉ là những hung thú con nối dõi này của y phần lớn đều lộ ra thần sắc mờ mịt, hiển nhiên dù là đi theo Ngô Kiếm Vu đã lâu, nhưng chúng nó vẫn còn có chút nghe không hiểu lời nói của Ngô Kiếm Vu.

Ngô Kiếm Vu không vui, quét mắt nhìn Anh Vũ.

Anh Vũ ngẩng đầu, thân thể như một cây gậy, hét lên một tiếng.

“Quỳ, kêu!”

Toàn bộ hung thú lập tức đồng loạt qùy xuống, riêng phần mình phát ra tiếng gào thét.

Lấy tiếng kêu của chúng nó, lấy thân phận huyết mạch của chúng nó, đi triệu hoán Chúa Tể Lý Tự Hóa.

Chương 1625: Phía sau ta cũng có người (2)

Pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa lần nữa nổ vang, xuất hiện càng nhiều khe nứt hơn, rất nhiều đá vụn tróc xuống dưới, cảm giác khôi phục ầm phóng lên trời.

Thiên địa biến sắc, ngay cả ngôi sao Hồng Nguyệt nơi xa tựa hồ cũng vì đó mà chấn động một cái.

Chỉ là luồng khôi phục này hình như vẫn còn kém một chút, nó cũng không phải là ổn định mà lúc mạnh lúc yếu.

Mắt thấy như thế, trong mắt đội trưởng lộ ra kỳ mang.

“Tất cả mọi người Nghịch Nguyệt Điện, sứ mạng, đã đến!”

“Trong Nghịch Nguyệt Kính ẩn chứa một đám thần niệm của Chúa Tể trước khi tử vong, đạo thần niệm này hóa thành mười vạn miếu thờ, hiện giờ, chúng tượng, trở về vị trí cũ!”

“Tiểu Thanh, giúp ta!”

Đội trưởng hét lớn một tiếng, điều khiển Nghịch Nguyệt Kính, Hứa Thanh không chút do dự mà lập tức ra tay, hai người bọn họ chung vào một chỗ, mới có thể nguyên vẹn điều khiển Nghịch Nguyệt Kính, thiếu một người cũng không được.

Bây giờ cả hai đồng thời phát lực, Nghịch Nguyệt Kính nổ vang, đưa mặt kính về phía pho tượng Chúa Tể.

Chiếu xuống một cái, pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa lập tức có chỗ cải biến, tựa như hóa thành một ngọn núi, trên thân thể càng là xuất hiện vô số vòng xoáy.

Bên trong từng vòng xoáy đều có một tòa miếu thờ như ẩn như hiện.

Tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện nơi đây từng người đều thở sâu, trong mắt lộ ra kiên định, đối với việc khôi phục Chúa Tể, bọn họ nguyện ý từ tận đáy lòng, bây giờ tất cả lập tức bay ra, từng người tiến hành trở về.

Lần này bọn họ không còn là trở về miếu thờ Nghịch Nguyệt Điện, mà trở về đến miếu thờ bên trong vòng xoáy pho tượng thân thể Chúa Tể Lý Tự Hóa.

Trong chớp mắt, mấy vạn tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện tan biến, lúc xuất hiện thình lình đã ở trong cơ thể pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa, từng tượng thần hóa thân khoanh chân ngồi xuống, vận hành tu vi trong cơ thể để dung nhập vào trong Chúa Tể.

Trở thành nguồn động lực cho Chúa Tể Lý Tự Hóa khôi phục.

Theo tu vi của bọn họ dung hợp, thời gian dần qua, khí tức khôi phục của Chúa Tể Lý Tự Hóa cũng ổn định lại, liên tục tăng trưởng, càng lúc càng mạnh.

Khí thế khôi phục biến thành tuần hoàn, như hỏa diễm bị điểm đốt, chỉ cần cứ tiếp tục thiêu đốt như vậy, sẽ đốt cháy cả thiên địa.

Giờ khắc này, thần tình của đám người Thế tử kích động, dĩ nhiên bọn họ đã nhìn ra manh mối.

“Bây giờ, chỉ kém đúng một khâu cuối cùng.”

Đội trưởng hô hấp dồn dập, ngẩng đầu nhìn Hồng Nguyệt phía chân trời.

“Còn có thời gian hai ngày nữa, ngôi sao Hồng Nguyệt sẽ xuất hiện ở ngay phía trên chỗ này, đến lúc đó, lực lượng Hồng Nguyệt nó tràn ra, sẽ đạt tới đỉnh phong.”

“Đối với Chúa Tể mà nói, luồng lực lượng Hồng Nguyệt đỉnh phong đó cùng với khí tức của Xích Mẫu, chính là kích thích lớn nhất, đến lúc đó… . . Việc lão nhân gia ngài khôi phục sẽ bị dẫn nổ, tiến tới… Trở về!”

“Mà việc chúng ta cần làm, chính là liên tục hô hoán, để cho ý chí của Chúa Tể một mực ở bên trong quá trình khôi phục, khiến cho ngọn lửa này không bị dập tắt!”

Đội trưởng nói xong, Thế tử trên bầu trời nhẹ gật đầu, hai mắt khép kín, đáy lòng truyền ra tiếng hô hoán.

Minh Mai công chúa cùng với huynh đệ tỷ muội khác cũng đều như vậy, còn có mấy vạn tu sĩ Nghịch Nguyệt Điện cũng đồng thời hô hoán dưới đáy lòng, không chỉ như thế, giờ khắc này thông qua Nghịch Nguyệt Kính, một màn xảy ra ở nơi đây cũng lơ lửng ở trong đầu chúng sinh Tế Nguyệt đại vực hiện tại.

Đối với những tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện rải rác kia mà nói, bọn họ hoảng sợ tột cùng.

Nhưng đối với chúng sinh giờ phút này vẫn còn sống đau khổ mà nói, đây là hy vọng trước đó chưa từng có.

Vì vậy lúc này, âm thanh kêu gọi Chúa Tể dựng lên ngập trời trong khắp toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

“Chúa Tể trở về!”

“Chúa Tể trở về!!”

“Chúa Tể trở về!!!”

Âm thanh không ngừng vang vọng, càng lúc càng mãnh liệt, tràn ngập thiên địa Tế Nguyệt đại vực, trong lòng Hứa Thanh cuộn sóng, nhìn ngôi sao Hồng Nguyệt phía chân trời, lại nhìn pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa đang ở bên trong quá trình khôi phục, hắn nheo mắt lại rồi đi tới phía đội trưởng.

“Đại sư huynh, sau khi Xích Mẫu đến, viện quân của chúng ta có đủ hay không?”

“Nơi này ta vẫn còn một người trợ giúp… . .”

“Ngươi nói là con hồ ly lẳng lơ kia?” Đội trưởng đang đắc ý nhìn qua tác phẩm của mình, nghe vậy liền nhìn tới Hứa Thanh, trừng mắt nhìn.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Người khác.”

Đội trường có chút kinh ngạc, nhìn kỹ Hứa Thanh một chút, lại suy tư một phen, có chút xoắn xuýt thấp giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, thật ra có đủ hay không ta cũng không nắm chắc quá lớn, nếu như ngươi có thể gọi giúp đỡ tới đây đương nhiên là tốt nhất, nhưng mà ta lo lắng chính là nhiều người giúp đỡ, cuối cùng chúng ta có thể phân phối sẽ rất ít.”

Hứa Thanh trầm ngâm, lắc đầu.

“Tuy rằng phân phối quan trọng, nhưng giết chết Xích Mẫu quan trọng hơn!”

“Huống hồ có nhiều người như vậy……Ta nghĩ người trợ giúp của ta cũng sẽ không há miệng quá rộng, hay là… . .” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, lập tức mở miệng.

“Tiểu sư đệ còn chờ cái gì, nhanh đi mời đi.”

Hứa Thanh gật đầu, giơ tay lên lấy ra một quả ngọc giản từ trong túi trữ vật, ngọc giản này tựa như vật còn sống, cầm ở trong tay có một loại cảm giác đầy mỡ, giống như là máu thịt vậy.

Bên trên tràn ra khí tức cổ xưa, ẩn chứa vị cách Thần Linh.

Một khắc xuất hiện, cho dù ba động này hỗn loạn, nhưng mà nó vẫn là nồng đậm như trước, càng hiện ra một cỗ cảm giác bá đạo.

Đội trưởng đảo mắt nhìn qua, nhướn lông mi lên, nở nụ cười.

Hứa Thanh không chần chờ, hung hăng bóp.

Quả ngọc giản này lập tức tuôn ra ánh sáng âm u, bao phủ Hứa Thanh vào.

Thân ảnh Hứa Thanh, tan biến khỏi nơi đây.

–

Chương 1626: Xích Mẫu đã đến, Chúa Tể sống lại! (1)

Trong đại lục Vọng Cổ, có một địa phương ẩn nấp trong hư vô, chỗ đó không phải là Cửu U, nhưng cũng đen nhánh tương tự như vậy.

Vị trí của nó cụ thể ở địa phương nào thì không ai biết được, ngay cả Thiên Đạo cũng khó có thể tìm kiếm.

Bởi vì đó là nơi mà Cổ Linh Hoàng từng nhất thống Vọng Cổ, sau đó bị toàn bộ Thiên Đạo Viễn Cổ ở Vọng Cổ cắn trả và nguyền rủa, đã mang theo tộc nhân của mình ẩn nấp.

Tên của nó, gọi là Linh Uyên.

Nó được xây dựng trên đỉnh đầu một con đại xà hư thối, do con đại xà kinh khủng kia chở đi, chạy ở bên trong hư vô.

Trong thế giới đó tràn ngập tử vong, mai táng vô số hài cốt, như là Hoàng Tuyền chốn Địa Ngục.

Vong hồn, hủ thi, chỗ nào cũng có.

Vì vậy bầu trời nơi đây luôn u ám, đại địa cũng đen nhánh.

Bên trong nơi này, âm thanh hình như không có bất cứ ý nghĩa gì, toàn bộ thế giới tựu thật giống như chỉ có cảnh tượng.

Trong cảnh tượng, có từng tòa Hoàng Cung, trong Hoàng Cung tồn tại từng tòa núi máu thịt.

Trên bầu trời chỗ từng đỉnh núi, đều nổi lơ lửng một con mắt thật to.

Thần nhắm mắt, dường như thế gian này không có chuyện gì có thể đánh vỡ sự an bình của Thần.

Chỉ có từng con kim long lượn lờ ở bốn phía, hình thành một cái phù văn, tựa như vì Thần biên tạo ra cảnh trong mơ.

Nếu như không có ai quấy rầy, có lẽ Thần sẽ một mực ngủ say như vậy.

Cho đến giờ phút này, theo một cái vòng xoáy đột nhiên xuất hiện, con mắt to lớn trôi lơ lửng ở giữa không trung trên núi máu thịt bỗng chấn động mạnh một cái.

Giống như đã nhận ra thứ gì đó khiến cho Thần bất đắc dĩ lại chán ghét, con mắt này bỗng nhiên mở ra.

Một đạo thần niệm thanh thế to lớn giống như có thể bao phủ thiên địa, làm cho cả Cổ Linh giới cũng chấn động, ầm ầm bộc phát ra từ trong con mắt vĩ đại này, quét ngang khắp vùng đất, cuối cùng xuất hiện trên vòng xoáy.

Bên trong vòng xoáy, chậm rãi hình thành thân ảnh Hứa Thanh, cho đến khi hoàn toàn đi ra, hắn nhìn tới mảnh thế giới quen thuộc này, lại nhìn tới tròng mắt đang nhìn hầm hầm tới mình, thần sắc thong dong và chắp tay cúi đầu.

“Bệ hạ, đã lâu không gặp.”

“Cũng không lâu lắm, chẳng qua là thời gian một cái chợp mắt mà thôi!”

Bên trong con mắt kia truyền ra một tiếng hừ lạnh, trong mắt tràn ngập tơ máu, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, đồng thời bốn phía cũng truyền đến âm thanh nước chảy, có Hoàng Tuyền từ bốn phương đổ đến, không ngừng chảy xuôi.

Đó là nước bọt của Cổ Linh Hoàng.

“Ta đã từng nói qua với ngươi, lần tiếp theo ngươi đến, tiền lãi phải trả, là một cái tàn Thần!”

“Nếu như không có, ta sẽ ăn ngươi!”

Giờ phút này ngón tay Thần Linh trong cơ thể Hứa Thanh run rẩy, tiếp tục giả vờ ngủ.

Đối với việc ngón tay kinh sợ, Hứa Thanh không có để trong lòng, hắn nhìn qua con mắt, hiện ra biểu cảm thân thiết.

“Bệ hạ, vãn bối đương nhiên nhớ kỹ việc này, lần này ta đến, chính là muốn báo lại việc đó.”

“Có một bữa tiệc lớn phong phú, không biết bệ hạ có cảm thấy hứng thú hay không?”

Hứa Thanh cung kính mở miệng.

Con mắt trên núi máu thịt ngưng tụ lại.

“Bữa tiệc lớn gì?”

“Xích Mẫu ngủ xay!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, toàn bộ Cổ Linh giới lập tức nổ vang, toàn bộ những Hoàng Cung đều rung động lắc lư, toàn bộ con mắt trên những tòa núi máu thịt đều mở ra, đồng loạt nhìn tới Hứa Thanh nơi đây.

“Ngươi đang nói cái gì!!!”

Đối mặt với thần uy như thế, nếu như đổi thành năm đó, Hứa Thanh liền không cách nào thừa nhận, nhưng bây giờ tu vi của hắn đã cách biệt một trời một vực cùng với lúc trước, mặc dù hắn cũng cảm thấy không khỏe đối với những thần uy như thế, nhưng lại không có yếu ớt giống như trước kia.

Vì vậy hắn vẫn bảo trì biểu cảm bình tĩnh, nhẹ giọng mở miệng.

“Vãn bối là truyền tống từ Tế Nguyệt đại vực đến, chỗ đó có Chúa Tể Lý Tự Hóa đang khôi phục, có hai vị thượng thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, càng có một số Uẩn Thần… . .”

“Trước lúc ta tới đây, đã đề nghị bữa tiệc lớn này phải có một phần của bệ hạ ngài, cho nên bọn họ đã để cho ta tới nơi này, hỏi bệ hạ một câu… Ngài có ăn bữa tiệc lớn này hay không?”

“Về phần lời ta nói là thật hay giả, lấy uy của bệ hạ, có thể dò xét khí tức trên thân của ta.”

Theo giọng nói của Hứa Thanh vang vọng, toàn bộ con mắt trên những núi máu thịt ở nơi đây đều cấp tốc nháy động, đại địa cũng càng lúc càng nổ vang, hình như có tiếng tim đập đang tăng tốc truyền ra.

Thật sự là cho dù đối với Cổ Linh Hoàng mà nói, những lời này của Hứa Thanh cũng đều khiến cho lão vô cùng rung động.

Thần hiển nhiên là làm sao cũng không ngờ tới, tiền lãi Hứa Thanh chuẩn bị lần này, rõ ràng cao đến trình độ như vậy, nguyên bản lão chỉ muốn một cái tàn Thần.

Nhưng Hứa Thanh rõ ràng lại tế dâng cả Xích Mẫu thượng thần ra.

Mà đương nhiên lão biết rõ Xích Mẫu, cũng biết thượng thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, càng là đã sớm dò xét khí tức nhiễm trên người Hứa Thanh, những thứ này......Đích đích xác xác là thật.

Nhưng mà bản thân lão nơi đây lại trầm mặc.

Hứa Thanh không vội, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian trôi qua, một ngày qua đi.

“Bệ hạ, nếu như ngài không muốn nhận tiền lãi lần này, vậy thì vãn bối liền cáo từ trước, thời gian ăn cơm đã tới rồi.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, chậm rãi lùi thân thể về phía sau, mắt thấy sẽ lại bước vào bên trong vòng xoáy.

Nhưng vào lúc này, cái vòng xoáy kia lại dừng lại, ngưng kết xuống.

Hứa Thanh không chút kinh hoảng, hắn thong dong nhìn qua con mắt của Cổ Linh Hoàng.

“Vãn bối là đầu bếp của buổi tiệc, nếu như ta không quay về, bọn họ sẽ tới tìm.”

Con mắt trên núi máu thịt nhìn chằm chằm Hứa Thanh, giống như đang cân nhắc, một lát sau vòng xoáy sau lưng Hứa Thanh không còn ngưng kết nữa, tiếp tục xoay tròn.

Mà một khắc thân ảnh Hứa Thanh sắp biến mất, từ trong con mắt của Cổ Linh Hoàng bỗng nhiên bay ra một giọt máu tươi màu đen, bay thẳng đến phía Hứa Thanh, rơi vào trên người hắn, sau đó hóa thành một kiện áo choàng màu đen.

Trên áo choàng này có một con mắt vô cùng dữ tợn.

Sau đó, giọng nói của Cổ Linh Hoàng liền vang vọng ở trong tâm thần Hứa Thanh.

“Một khắc mở tiệc, nếu như hết thảy đều chân thật, ta sẽ tham dự.”

Chương 1627: Xích Mẫu đã đến, Chúa Tể sống lại! (2)

Hứa Thanh nghe vậy, nhẹ gật đầu.

“Bệ hạ, sau khi buổi tiệc kết thúc, ta còn cần một cỗ vận khí Cổ Linh.”

“Có thể!”

Thiên địa nghịch chuyển, bát phương nổ vang, thân ảnh Hứa Thanh tan biến khỏi trong vòng xoáy, lúc xuất hiện đã trở về đến Tế Nguyệt đại vực, phía trước pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa.

Hắn vừa mới xuất hiện, đội trưởng bên đó liền lập tức nhìn lại, đám người Thế tử ở trên không trung cũng mở mắt ra, ngóng nhìn Hứa Thanh, nhất là nhìn tới kiện áo choàng màu đen sau lưng hắn.

Con mắt Cổ Linh Hoàng trên áo choàng cũng nhanh chóng co rút lại.

Thứ đầu tiên lão nhìn thấy, là pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa, lão cảm nhận sâu sắc được bên trong pho tượng ấy ẩn chứa lực lượng kinh khủng cùng với khí tức sắp khôi phục.

Sau đó lão nhìn lên bầu trời, nhìn qua ngôi sao Hồng Nguyệt cực lớn rất nhanh sẽ đến, trong lòng lão nổi lên gợn sóng.

Cuối cùng lão nhìn qua đám người Thế tử, lướt qua từng người, cuối cùng chú ý đến chỗ lão Cửu, ánh mắt híp lại.

“Tiền bối, đây là khách quý ta mời tới.”

Hứa Thanh nhìn qua Thế tử, cung kính mở miệng.

Thế tử không nói chuyện mà nhẹ gật đầu, hiển nhiên vào lúc Hứa Thanh rời khỏi ngày hôm qua, đội trưởng cũng đã báo lại cho bọn họ biết tình hình, chỉ có lão Cửu, y nhìn qua áo choàng màu đen sau lưng Hứa Thanh, trên người tràn ra một tia hàn ý và nói.

“Người này……Có ân đối với chúng ta.”

Con mắt Cổ Linh Hoàng ngưng tụ, lão cảm nhận được sát khí tuyệt thế từ trên người trước mắt này.

Sát khí đó rất mạnh, đủ để xếp vào ba thứ hạng đầu trong số những người mà cả đời lão đã chứng kiến.

“Thiên kiêu như thế… . . Một kiếm của y, có thể nhiếp Thần Linh!”

Cổ Linh Hoàng thì thào trong đáy lòng, mà tự nhiên lão hiểu rõ hàm nghĩa của những lời đó, đây là uy hiếp cùng cảnh cáo.

Nếu như đổi thành lúc lão toàn thịnh, tự nhiên lão sẽ lơ qua, nhưng hôm nay không giống nhau, huống hồ sau khi tới đây chứng kiến mọi thứ, tất cả cũng đều không kém nhiều lắm cùng với miêu tả của Hứa Thanh.

Về phần thượng thần, lão cũng cảm nhận được nồng đậm khí tức của họ ở trên một người bên cạnh.

“Tên lấm la lấm lét kia, trên người có mang cánh cửa định vị của Thần Linh.”

Hết thảy mọi thứ, để cho đáy lòng Cổ Linh Hoàng chấn động một phen, truyền ra thần niệm.

“Hắn là tín đồ của ta, dĩ nhiên ta sẽ không hại hắn.”

Lão Cửu nghe vậy thì thu hồi ánh mắt, nhưng mà sát khí vẫn bốc lên như trước.

Cổ Linh Hoàng nheo con mắt lại, lại quét mắt nhìn Chúa Tể đang khôi phục, có chỗ thu liễm.

Còn Hứa Thanh, thần sắc của hắn từ đầu đến cuối đều rất thong dong, nếu như hắn dám đi mời Cổ Linh Hoàng đến thì tự nhiên có chỗ dựa, hắn cũng xác định ở trong loại cục diện thế này, Cổ Linh Hoàng không lật nổi sóng lớn.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Chúng sinh trong Tế Nguyệt đại vực vẫn liên tục vang lên tiếng hô hoán như trước, theo ngôi sao Hồng Nguyệt trên bầu trời dần dần đến gần, tiếng hô hoán cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Mà giờ phút này trong mắt Hứa Thanh, ngôi sao Hồng Nguyệt đã vô cùng khổng lồ, không còn chiếm cứ nửa cái bầu trời nữa mà đã sắp hơn ba phần tư.

Màn trời như bị ngôi sao này bao phủ, thậm chí bởi vì khoảng cách quá gần, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được những vũng hố ở bên trên.

Bóng mờ của nó bao phủ đại địa, những nơi đi qua, mặt đất bốc lên, sông lớn bộc phát, dãy núi sụp xuống, khí tức ngôi sao Hồng Nguyệt tràn ra giống như là gió bạo quét ngang, khí tức Thần Linh bao phủ hết thảy.

Dị chất nồng đậm, thế giới vặn vẹo.

Đang ầm ầm tiến về phía pho tượng Chúa Tể nơi đây.

Hồ máu bốn phía lại bị nhồi vào, những nơi tầm mắt nhìn tới, đại địa là một mảnh đỏ thẫm, giống như vào thời khắc này, thế giới nơi đây đã bị biển máu bao phủ.

Chúng sinh run rẩy, cảm giác tuyệt vọng không cách nào khống chế mà dâng lên, hóa thành tiếng hô hoán càng thêm cường liệt.

Vào thời khắc này, khí tức khôi phục trên người Chúa Tể bộc phát ra khiến cho thiên địa vặn vẹo, hư vô nổ vang, dường như vô số thiên lôi đang oanh kích.

Nhưng mà bất luận âm thanh này truyền ra như thế nào, vẫn không thể ngăn cản ngôi sao Hồng Nguyệt tiến đến.

Trên màn trời, Hồng Nguyệt càng lúc càng gần.

Trên mặt đất, bóng mờ cuốn theo dị chất đã xuất hiện ở điểm cuối của tầm mắt.

Vẻ mặt của đám người Thế tử vô cùng ngưng trọng, trong mắt mang theo cừu hận, biểu cảm của đội trưởng cũng hiện lên căng thẳng.

Hết thảy chuẩn bị, bao nhiêu năm cố gắng, đều nhìn vào lần này!

Con mắt Cổ Linh Hoàng trên áo choàng của Hứa Thanh cũng lập tức nheo lại.

Nội tâm Hứa Thanh đồng dạng không cách nào điều khiển mà tự động nổi lên bất an, quyền hành Hồng Nguyệt trong cơ thể hoạt động mạnh đến mức trước đó chưa từng có, bị Hồng Nguyệt hút tới.

Trong khoảnh khắc này, cảm giác khác biệt trong lòng mọi người đạt đến đỉnh phong.

Trong nháy mắt tiếp theo, thiên địa tối sầm lại, ngôi sao Hồng Nguyệt khổng lồ mang theo lực lượng vô tận như thủy triều lên xuống, mang theo thần uy kinh khủng, mang theo khí tức đáng sợ, xuất hiện ở… . . Màn trời phía trên pho tượng Chúa Tể!

Ở ngay giữa!

Xích Mẫu, đã đến!

Khí tức Thần Linh nồng đậm tới tột cùng, giống như là mực từ trên trời giáng xuống.

Trong chớp mắt, đám người Thế tử phun ra máu tươi, thân thể bắt đầu héo rũ mục nát, tràn ra hắc khí, nguyền rủa bị bộc phát.

Đội trưởng bên đó cũng không cách nào thừa nhận, triển khai Thự Quang Chi Dương vờn quanh, miễn cưỡng kiên trì.

Về phần Hứa Thanh, trên người hắn có áo choàng do Cổ Linh Hoàng biến thành, vào thời khắc này liền bị động chống cự khí tức kia bộc phát.

Nhưng mà nếu cứ tiếp tục như thế nữa, bọn họ cũng khó có thể kiên trì quá lâu.

Tế Nguyệt đại vực cuộn mình, phiến thế giới này bắt đầu sụp đổ, chúng sinh vạn vật đều đang kêu rên, tận thế phủ xuống.

Nếu như biến hết thảy thứ này cấu thành một cảnh tượng, vậy thì bên trong cảnh tượng đó, Tế Nguyệt đại vực vô cùng thê thảm, pho tượng Chúa Tể quỳ bái, tương tự cùng với cái tên bình nguyên Sám Hối nơi đây vậy, y bị trừng phạt phải sám hối ở chỗ này.

Trước kia, từng kỷ nguyên của Tế Nguyệt đại vực đều là như vậy.

Nhưng lúc này đây …lại không giống nữa!

Vào lúc mọi người đang khó khăn thừa nhận, trên thân thể pho tượng Chúa Tể lập tức ầm ầm thiêu đốt hỏa diễm màu trắng!

Đây là thiêu đốt khôi phục, là bởi thần uy và khí tức Hồng Nguyệt Xích Mẫu lan tràn ra, kích thích mà hình thành.

Ngọn lửa đó càng lúc càng mạnh, trong khoảnh khắc liền đạt đến cực hạn và bộc phát hướng lên màn trời, giờ phút này trong ngọn lửa ấy, hai cánh tay từ sau khi tử vong từ xưa tới nay chưa bao giờ giơ lên, trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, lại chậm rãi giơ lên!

Đại thủ che bầu trời, từ hai phương hướng như là hai mảnh màn trời, trực tiếp đập tới… Ngôi sao Hồng Nguyệt trên đỉnh đầu!

Ầm!

Chúa Tể Lý Tự Hóa, sống lại!

Chương 1628: Bản thổ Hồng Nguyệt (1)

Một chớp mắt này, thiên địa phong vân biến sắc.

Một khoảnh khắc đó, hết thảy vạn vật nổ vang.

Một nháy mắt ấy, tâm thần chúng sinh sôi trào.

Pho tượng Chúa Tể đội trời đạp đất sừng sững trên bình nguyên Sám Hối trong suốt năm tháng từ Viễn Cổ đến nay, trải qua vô số kỷ nguyên tới bây giờ, rốt cuộc…. . Đã động!

Hai cánh tay của Chúa Tể thật giống như cây cột chống trời cùng đất, uy thế bàng bạc, mang theo khí thế nghiền nát tất cả, lấy chưởng lực của tay nhấc lên gió lớn.

Gió lớn cuốn động bốn phía, hư vô đồng thời tan vỡ trước chưởng đó, hết thảy quy tắc cùng pháp tắc, dưới hai tay này hạ xuống, đều tan thành mây khói.

Đây không phải là tay tu sĩ, gần như chính là tay Thần Linh.

Hai bàn tay này vô cùng to lớn, bây giờ dưới một tiếng nổ mạnh chấn động cổ kim, oanh kích tới trên ngôi sao Hồng Nguyệt!

Nắm chặt lại.

Cố định ngôi sao Hồng Nguyệt ở giữa không trung.

Âm thanh oanh oanh ngập trời dựng lên, trong vô số năm qua, động lực đến từ bản thân ngôi sao Hồng Nguyệt lần đầu tiên gặp phải đối kháng, Thần có ý đồ tiến về phía trước, nhưng mà bàn tay pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa lại vững như bàn thạch!

Trong khoảng thời gian ngắn, cộng chấn lẫn nhau.

Chấn động này khiến cho ngôi sao Hồng Nguyệt truyền ra âm thanh ầm ầm, huyết quang trong đó lập lòe kịch liệt, mà pho tượng Lý Tự Hóa cũng bị chấn động, rơi xuống càng nhiều đá vụn hơn nữa.

Dần dần có tiếng tim đập giống như lôi đình, vang vọng truyền ra từ trong pho tượng.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch!

Theo tiếng tim đập dần dần lớn hơn, hỏa diễm màu trắng cũng càng kịch liệt hơn so với trước, theo tiếng tim đập đinh tai nhức óc, bộc phát trên pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa, ầm ầm lan tràn về bốn phương tám hướng.

Từ xa nhìn lại, pho tượng Lý Tự Hóa tựa như một bó đuốc hình người thật lớn.

Bó đuốc đó rực rỡ, siêu việt nhật nguyệt tinh thần.

Khí thế cuồng bạo, như thiên hỏa quét ngang.

Tung bay trên đại địa, hết thảy phạm vi hay hết thảy khu vực, đều bị mảnh hỏa diễm này bao trùm, duy chỉ có bầu trời… . . Bầu trời bị ngôi sao Hồng Nguyệt thay thế dường như đã trở thành cấm khu của lửa trắng!

Màu đỏ trên đó cùng với ngọn lửa màu trắng tạo thành sắc thái đối lập, phân biệt rõ ràng!

Lý Tự Hóa, khôi phục.

Nhưng y vẫn còn chưa có thức tỉnh.

Khôi phục này chỉ là khí tức cùng với tiếng tim đập vang vọng, cặp mắt của y vẫn còn không hoàn toàn mở ra.

Nhưng mà cho dù là như vậy, cũng đầy đủ chấn động toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, huống chi còn hóa giải rất nhiều uy áp Thần Linh một khắc ngôi sao Hồng Nguyệt đến sinh ra.

Đám người Thế tử nhao nhao được khôi phục lại.

Đội trưởng bên đó có chín mặt trời màu vàng vòng quanh ngoài thân thể, y đứng giữa không trung, hai mắt lộ ra điên cuồng nhìn ngôi sao Hồng Nguyệt, theo bản năng nuốt vào nước bọt.

Về phần Hứa Thanh, không thể không nói, Cổ Linh Hoàng coi như là một đồng đội đáng tin cậy, áo choàng do lão biến thành gián tiếp cản lại cho Hứa Thanh rất nhiều uy áp, giờ phút này cũng là như vậy.

“Đi!”

Đang lúc mọi người riêng phần mình hòa hoãn, Thế tử bên đó lập tức trầm thấp mở miệng, thân thể cấp tốc lao ra, dọc theo cánh tay của pho tượng của phụ vương mình, bay thẳng đến ngôi sao Hồng Nguyệt.

Minh Mai công chúa ở bên cạnh, Ngũ công chúa cùng với lão Bát ở phía sau, cùng bay nhanh tiến về phía trước.

Mà lão Cửu tốc độ nhanh nhất, sau vài bước liền siêu việt Thế tử, dường như hóa thành mũi kiếm phóng tới Hồng Nguyệt.

Đội trưởng cùng với Hứa Thanh đi sau cùng, hai người cũng là toàn lực ứng phó, bọn họ với tư cách là kẻ khởi phát trận chiến này, tất nhiên cần đích thân đi qua.

“Lần này Chúa Tể khôi phục, thời gian không thể quá lâu, giờ phút này còn chưa phải lúc tỉnh lại, bây giờ chúng ta phải bước lên ngôi sao Hồng Nguyệt, đi vào Nguyệt Cung.”

“Một khắc chúng ta trông thấy Xích Mẫu, mới là lúc Chúa Tể tỉnh lại.”

Đội trưởng hô hấp dồn dập, lập tức truyền ra thần niệm, Hứa Thanh gật đầu, hai người triển khai tốc độ cao nhất, đã cách ngôi sao Hồng Nguyệt càng lúc càng gần.

Trận chiến Thần Linh này, cứ như vậy… . . bắt đầu!

Nhưng mà muốn bước lên bản thể ngôi sao Hồng Nguyệt cũng không phải là dễ dàng.

Cho dù giờ phút này ngôi sao Hồng Nguyệt bị hai tay Chúa Tể cố định, khiến cho nó không cách nào rời khỏi, còn có một đường kết nối, nhưng theo bọn họ tới gần, uy áp đến từ bản thân ngôi sao Hồng Nguyệt vẫn kinh khủng như trước.

Lực lượng tràn ra từ trong đó như là thủy triều lên xuống, có thể xé rách hết thảy.

Hư vô bốn phía tan vỡ sụp xuống, từng đạo khe hở liên tục xuất hiện, coi như là đám người Thế tử, vào lúc sắp tiếp cận ngôi sao Hồng Nguyệt cũng đều cất bước khó khăn.

Đội trưởng cũng đồng dạng như vậy, chỉ có lão Cửu, thần sắc của y từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, bước chân kiên định tiến từng bước một, càng lúc càng gần.

Còn có một người nữa chính là Hứa Thanh, một mặt là do hiệu dụng của áo choàng, mà nguyên nhân lớn nhất chính là quyền hành Hồng Nguyệt trong cơ thể hắn.

Đối với người khác mà nói, uy áp này là trở ngại, nhưng với Hứa Thanh mà nói, lại hiện ra vô cùng thân thiết, hắn càng đi về phía trước thì cảm giác thân thiết này lại càng mãnh liệt.

Thật giống như đang tiến vào trong lồng ngực ấm áp.

Sau khi cảm giác những thứ đó, Hứa Thanh lập tức vận hành quyền hành Hồng Nguyệt trong cơ thể, khiến cho nó tản ra ngoài, chiếu rọi cùng ngôi sao Hồng Nguyệt cực lớn trước mắt này, trong khoảng thời gian ngắn, hồng mang nơi hắn càng lúc càng rực rỡ lập lòe.

"Lực lượng quyền hành Hồng Nguyệt của ta đang được gia trì!"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra xích mang, toàn thân tràn ngập máu tươi, khuếch tán bát phương tạo thành vòng xoáy, càng đi càng nhanh, dần dần lại đến bên cạnh đám người Thế tử.

Mà ở sau cùng nhất, là Trần Nhị Ngưu lẻ loi trơ trọi…

Cổ Linh Hoàng phát hiện hết thảy, ánh mắt hơi co rụt lại.

"Tiểu tử này, tồn tại đại nhân quả cùng với Xích Mẫu… . ."

Chương 1629: Bản thổ Hồng Nguyệt (2)

Đội trưởng ở phía sau nhìn thấy một màn như thế, lập tức có chút cấp bách.

“Như vậy không được, thật vất vả ta mới tìm lại được uy nghiêm của đại sư huynh trong Tế Nguyệt đại vực này, để cho tiểu Thanh một đường nghe theo chỉ huy của ta, bây giờ Hồng Nguyệt đang ở trước mắt, nếu như ta bị tuột ở phía sau… Vậy thì quả thật xấu hổ chết mất!”

Trong lúc đội trưởng đang sốt ruột, đám người Thế tử nhìn nhau một cái, trong mắt lộ ra quyết đoán, riêng phần mình bấm niệm pháp quyết và mở to miệng, thổ tức về phía ngôi sao Hồng Nguyệt phía trước.

Theo động tác của bọn họ, lúc này pho tượng Lý Tự Hóa phía dưới lại chấn động mãnh liệt, cái miệng đóng chặt hơi mở ra, rõ ràng tương tự cùng đám nhi tử của mình, thở ra một hơi về phía ngôi sao Hồng Nguyệt.

Ngụm khẩu khí đó hóa thành sương trắng, cuộn trào bốc lên rồi lao thẳng đến ngôi sao Hồng Nguyệt, lập tức phả vào, sau đó là một tiếng nổ vang rung chuyển tâm thần, vang vọng thiên địa, uy áp đến từ Hồng Nguyệt rõ ràng bị triệt tiêu trên phạm vi lớn, nhưng mà cũng chỉ là tạm thời, uy áp đang dần khôi phục lại.

Mượn nhờ cơ hội này, mọi người riêng phần mình tạm buông lỏng, sau đó bộc phát tốc độ, dùng tốc độ cao nhất lao về phía trước, rốt cuộc theo cánh tay trái của Chúa Tể, đi tới trước ngôi sao Hồng Nguyệt.

Nhưng một phương diện là ngôi sao Hồng Nguyệt vô cùng cổ xưa, một phương diện khác thì nơi đây là Thần Cung của Xích Mẫu, cho dù uy áp đến từ Hồng Nguyệt bị hơi thở của Chúa Tể tạm triệt tiêu, nhưng mà khí tức Xích Mẫu ở trong nơi đây hóa thành mây mù, như là bích chướng vậy, ngăn cách hết thảy tầm nhìn và tìm kiếm.

Dù là song chưởng của Chúa Tể Lý Tự Hóa, cũng chỉ là áp bên trên tấm bích chướng này, trong khoảng thời gian ngắn, giống như bởi vì phạm vi quá lớn, không cách nào khiến cho bích chướng tan vỡ.

Mắt thấy như thế, ánh mắt đội trưởng sáng lên, đang muốn vung vẩy Thự Quang Chi Dương của chính mình, nhưng vào lúc này đám người Thế tử lại riêng phần mình giơ tay trái lên, chỉ ngón trỏ về phía ngôi sao Hồng Nguyệt.

Đồng thời trên người của bọn họ tản mát ra chấn động huyết mạch nồng đậm.

Trong nháy mắt tiếp theo, pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa ở dưới đất lần nữa chấn động, thân hình to lớn bộc phát ra lực lượng động trời, tay trái của y lại hơi nhấc lên khỏi ngôi sao Hồng Nguyệt, rời xa Hồng Nguyệt.

Theo tay giơ lên, ngôi sao Hồng Nguyệt nổ vang, thời gian dần qua lại muốn di chuyển, như muốn tiếp tục đi xa.

Hứa Thanh cùng với bọn người Thế tử chính là đứng ở trên tay trái cực lớn của pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa, giờ phút này thân thể mọi người lay động, tất cả riêng phần mình cố định thân hình, nháy mắt sau tay trái của Chúa Tể đã dịch chuyển khỏi mấy ngàn trượng, sau đó dừng lại và giơ ngón trỏ lên, chợt đâm một ngón tay tới ngôi sao Hồng Nguyệt!

Tốc độ cực nhanh, khí thế cực mạnh, dường như diệt thế vậy, càng có hỏa diễm màu trắng thiêu đốt trên ngón tay này, có tác dụng bảo hộ đối với mọi người.

Trong tiếng nổ vang, ngón tay lần nữa chạm tới ngôi sao Hồng Nguyệt, đâm vào trên bích chướng mây mù.

Một tiếng nổ mạnh vang vọng truyền khắp toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, bích chướng mây mù trực tiếp tan vỡ, bị ngón tay kia lập tức xuyên thấu, trực tiếp chạm tới trên bản thổ ngôi sao Hồng Nguyệt.

Tổng thể ngôi sao Hồng Nguyệt chấn động.

Nếu như từ xa ngẩng đầu nhìn ngôi sao này, có thể thấy cả vùng đất huyết sắc và màn trời mây mù đều đang tiêu tán, lộ ra một cái lỗ thủng thật lớn, bị một cái đại thủ thô ráp xuyên thấu, đầu ngón tay chạm tới mặt đất.

Mặt đất xuất hiện từng đạo khe hở cự đại, nhìn thấy mà giật mình, còn có thể thấy bên trong hỏa diễm màu trắng trên ngón tay, tồn tại đám người Thế tử.

Bọn họ, rốt cuộc đã đi tới bản thổ của ngôi sao Hồng Nguyệt!

Mà giờ phút này hỏa diễm cũng nhanh chóng dập tắt, bị sắc đỏ từ ngôi sao Hồng Nguyệt tràn ra thay thế.

Trong lòng Hứa Thanh dậy sóng, hắn đứng trên ngón tay của Chúa Tể, nhìn qua hết thảy bốn phương.

Trước kia hắn chỉ có thể đứng từ xa để ngó ngôi sao Hồng Nguyệt, chỉ có thể cảm ứng, căn bản hắn không thể đặt chân đến đây, nhưng hiện giờ… Hắn đã xuất hiện ở trên ngôi sao này.

Đại địa đỏ thẫm, màn trời mây mù cũng thẫm đậm, màu đỏ là màu sắc duy nhất ở nơi đây.

Mặt đất có những dãy núi lên xuống, càng có vô số hố lõm sâu, đồng thời còn có sông máu chảy xuôi, ngôi sao Hồng Nguyệt này… . . Chính là một tòa thế giới.

Trong thế giới này, dị chất nồng đậm đến cực hạn hợp thành tất cả khí tức, mà tầm mắt cũng rất khó nhìn thấy quá xa, nơi có thể nhìn tới thì hết thảy mọi thứ đều vặn vẹo.

Càng là ở trong vặn vẹo đó, có thể thấy được vô số thân ảnh hư ảo, lập lòe trên ngôi sao Hồng Nguyệt, lập tức xuất hiện rồi lại lập tức tan biến.

Nếu nhìn cẩn thận, có thể thấy bên trong những thân ảnh này có cả nhân tộc lẫn dị tộc, trên cơ bản vạn tộc đều có, trạng thái của bọn họ không sống cũng không chết, khó có thể xác định rõ.

Vả lại hình như không có linh trí gì, càng như là ảo giác vậy, bảo trì tư thế quỳ bái cùng với che hai mắt, thành đàn, thành đống.

Càng thêm quỷ dị chính là, Hứa Thanh phát hiện mỗi một lần mình nháy mắt, vị trí của những thân ảnh đó sẽ có cải biến, nhưng nếu như không nháy mắt, vậy thì chúng nó sẽ bảo trì tại chỗ và không hề nhúc nhích.

Mà đối với việc ngón tay xuất hiện, đối với vấn đề mọi người đến đây, những thân ảnh đó không thèm để ý chút nào, chúng nó không ngừng lập lòe và không ngừng cúng bái, âm thanh ngâm xướng âm u vang vọng trên mảnh đất Thần Linh này.

“Hồng Nguyệt chủ ta, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh đau khổ, an hưởng lạc thổ.”

“Thân tế chủ ta, kiếp này không khổ, sớm chiều là màn, thân tủy không hủ.”

“Xích Mẫu chủ ta, là Hoàng Thiên tộc, Thiên Đạo ở ẩn, khôi phục cổ lộ.”

“Hồn hiến chủ ta, bỉ ngạn hữu cố, từ khúc lạc du, kiếp sau lại độ.”

Tiếng ngâm xướng ấy, so với phát ra từ Hồng Nguyệt Thần Điện thì nguyên vẹn hơn nhiều, vả lại cũng không phải là truyền ra từ trong miệng mà là đến từ linh hồn cộng hưởng, giờ phút này vang vọng truyền ra, vô biên vô hạn.

——

Chương 1630: Ta là Tân Nguyệt, gọi ta Tử chủ! (1)

Thế giới sắc đỏ, thân ảnh quỷ dị, ngâm xướng âm u.

Dị chất nồng đậm, thiên địa vặn vẹo, hết thảy lạ lẫm.

Những thứ đó hợp cùng với nhau, tạo thành thế giới thuộc về ngôi sao Hồng Nguyệt.

Cũng là Thần địa của Xích Mẫu.

Hết thảy tu sĩ đến đây, đều rất khó tránh khỏi bị dị chất xâm nhập thân thể, linh hồn cũng bị âm thanh ngâm xướng ăn mòn, ý thức bất tri bất giác bị ảnh hưởng, dâng lên vô tận thành kính đối với Xích Mẫu.

Bất kể tu vi gì.

Người bị ảnh hưởng đầu tiên là Ngũ công chúa.

Thân thể của nàng run rẩy, màu sắc của áo bào đang cải biến thành màu đỏ thẫm, lão Bát cũng là như vậy, Thế tử cùng với Minh Mai công chúa đều thay đổi sắc mặt.

Đội trưởng bên đó cũng không khá hơn chút nào, giờ phút này hô hấp dồn dập, vẻ điên cuồng trong mắt lộ ra càng đậm, còn hiện ra từng gương mặt dữ tợn, toàn thân lóng lánh ánh sáng màu lam.

Chỉ có Hứa Thanh, hắn đứng ở chỗ này, hết thảy đều như bình thường.

Gia trì đến từ Hồng Nguyệt khiến cho hắn sinh ra cảm giác thân thiết trước đó chưa từng có đối với phiến thế giới này.

Thậm chí hắn còn có một loại cảm giác, giống như mình có thể ...Tiến hành ảnh hưởng trình độ nhất định đối với phiến thế giới nơi đây.

Mà vào lúc hắn đang chuẩn bị thử nghiệm, lão Cửu chạy đi trước một bước, giơ tay phải lên hạ xuống một kiếm.

Thiên địa nổ vang, một đạo kiếm quang màu đen từ trên trời đánh đến, quét ngang đại địa phía trước cùng với thân ảnh trong đó.

Những nơi kiếm quang lướt qua, mặt đất tan vỡ, vô số thân ảnh bị chém, nhưng trong nháy mắt tiếp theo hết thảy lại khôi phục như thường.

Âm thanh ngâm xướng vẫn còn tiếp tục như trước.

Xâm nhập, như cũ.

Sắc mặt đám người Thế tử trầm xuống, trong mắt lão Cửu chớp động hàn mang, đang muốn tiếp tục.

“Không có tác dụng, nơi này là Thần địa, bây giờ Xích Mẫu còn chưa có thức tỉnh, cho nên không khuếch tán ra ý chí của Thần, nếu không một cái ý niệm trong đầu của Thần, sẽ lập tức bao phủ toàn bộ hết thảy mọi thứ nơi đây.”

Đội trưởng trầm thấp mở miệng.

“Năm đó ta thu được một giọt máu thần bí, cho nên có thể biến thành con muỗi, đi ngang qua nơi đây, thế nhưng giọt máu đó đã dùng hết rồi.”

“Tiểu Thanh, bây giờ ngươi là người duy nhất không bị ảnh hưởng, tiếp theo ngươi hãy tản ra quyền hành của ngươi, tìm kiếm Nguyệt Cung!”

“Nguyệt Cung là cung điện cổ xưa nhất ở trên ngôi sao này, nó không phải cố định, có thể tồn tại ở bất kỳ địa phương nào, thậm chí trong cát sỏi, trong hư vô, Xích Mẫu chính là ngủ say ở chỗ sâu bên trong Nguyệt Cung!”

“Tìm được Nguyệt Cung, ta có biện pháp mở ra, tiếp đó chúng ta có thể vào trong đó!”

Hứa Thanh nghe vậy, liếc mắt nhìn đội trưởng, đây là lần đầu tiên hắn tới nơi đây, đám người Thế tử cũng đồng dạng đều là như vậy!

Chỉ có đội trưởng không phải lần đầu.

“Ta thử một chút.”

Hứa Thanh gật đầu, dưới ánh mắt của đám người Thế tử, đi thẳng về phía trước.

Vừa đi hắn vừa khuếch tán lực lượng quyền hành Hồng Nguyệt trên người ra, máu tươi càng ngày càng nhiều, vòng xoáy hình thành cũng dần dần biến lớn hơn, cái loại cảm giác đồng nguyên trong lòng Hứa Thanh cũng càng mãnh liệt hơn.

Thậm chí trong lòng của hắn còn sinh ra một cỗ kích động, muốn cải biến màu sắc của ngôi sao này!

Nhưng việc này trọng đại, Hứa Thanh chỉ có thể đè kích động này xuống, nhắm hai mắt lại và dùng quyền hành của chính mình, lan tràn toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt, tìm kiếm vị trí Nguyệt Cung.

Nhưng theo thời gian trôi qua, đám người Thế tử bị xâm nhập càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng mà Hứa Thanh vẫn không có tìm được Nguyệt Cung.

Hứa Thanh nhíu mày, mà cũng ngay vào thời khắc này, ngôi sao Hồng Nguyệt liền xuất hiện phản ứng bài xích mãnh liệt, đại địa chấn động, hiển nhiên lực lượng Chúa Tể giữ nó lại không cách nào kéo dài quá lâu.

Quỹ tích của ngôi sao Hồng Nguyệt khó có thể một mực bị cố định.

Đội trưởng thở dài, nhìn đám người Thế tử.

“Không có biện pháp, chỉ có thể sớm để cho Chúa Tể tiền bối thức tỉnh, nếu như vẫn không tìm được Nguyệt Cung, như vậy cứ tiếp tục giằng co sẽ bất lợi đối với chúng ta, nhưng mà vô luận là Chúa Tể thức tỉnh hay là những biện pháp khác của ta, cũng rất khó tránh cho Xích Mẫu tỉnh lại… .”

“Ta có thể giúp các ngươi tìm được!”

Không đợi lời của đội trưởng nói xong, con mắt Cổ Linh Hoàng trên áo choàng Hứa Thanh truyền ra thần niệm.

“Nhưng một khi ta ra tay, Xích Mẫu cũng tương tự hồi tỉnh, mặt khác, nếu như cuối cùng thành công, ta muốn một nửa chiến lợi phẩm!”

Đội trưởng nhìn Cổ Linh Hoàng, đám người Thế tử cũng đều nheo mắt lại.

Cổ Linh Hoàng không vội, bình tĩnh chờ đợi mọi người lựa chọn.

Đúng lúc này, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Nếu như bất luận như thế nào đều phải tìm được Nguyệt Cung, kể cả Xích Mẫu thức tỉnh, vậy thì ta có một biện pháp, có thể thử một lần!”

Nói xong, Hứa Thanh đi về phía trước hơn 10 bước, đứng ở trước mặt một đạo thân ảnh lóe lên, dừng bước chân lại.

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn màn trời, vừa nhìn về phía đại địa, cuối cùng chú ý đến trên thân ảnh trước mắt, nghe tiếng ngâm xướng truyền đến bên tai, hắn buông lỏng áp chế kích động ở trong đáy lòng.

“Quyền hành Hồng Nguyệt, tuyệt không hai chủ!”

Trong mắt Hứa Thanh chậm rãi lộ ra ánh sáng màu đỏ, vào thời khắc này Thần Tính của hắn bị cố ý phóng xuất ra, dung hợp cùng với ngôi sao Hồng Nguyệt.

Một màn này, khiến cho ánh mắt đám người Thế tử ngưng tụ, đội trưởng bên đó cũng là lộ ra tinh mang trong mắt.

Cổ Linh Hoàng càng là chấn động.

“Trên người tiểu tử này có quyền hành Hồng Nguyệt, hắn đi tới ngôi sao Hồng Nguyệt, ý nghĩa hoàn toàn không giống với những người khác!”

“Nhất là giờ phút này Xích Mẫu lại đang ngủ say, không có thức tỉnh.”

Trong lúc tâm thần mọi người hiện lên những gợn sóng riêng, một khắc Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, huyết quang toàn thân hắn lập tức tăng vọt, thân thể của hắn thậm chí cũng mơ hồ, hoàn toàn dung hợp lại cùng với màu đỏ nơi đây, hóa thành một bộ phận của ánh sáng màu đỏ, chỉ có thể nhìn thấy được lờ mờ.

Toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt đột nhiên chấn động.

Chương 1631: Ta là Tân Nguyệt, gọi ta Tử chủ! (2)

Trong nháy mắt này, tiếng ngâm xướng bốn phía bỗng nhiên dừng lại, vô số thân ảnh lần đầu cải biến thái độ, bọn họ đồng loạt ngẩng đầu, giống như bị quyền hành của Hứa Thanh hấp dẫn từ trong tối tăm, "ngóng nhìn" tới hắn.

Hồi lâu, Hứa Thanh dung hợp cùng ánh sáng màu đỏ hóa thành mơ hồ liền mở đôi mắt ra, giọng nói trầm thấp vang vọng bát phương.

"Ta là Tân Nguyệt, ra đời từ Vọng Cổ, vạn vật chúng sinh, gọi ta Tử chủ."

Lời này vừa ra, huyết quang ngoài thân thể Hứa Thanh nháy mắt cải biến, đã trở thành màu tím, màu tím này nhanh chóng lan tràn, càng lúc càng nồng đậm, từ xa nhìn lại, đã hóa thành một vòng Tử Nguyệt!

Theo Hứa Thanh đi đến màn trời, Tử Nguyệt cũng bay lên trên không!

Giờ khắc này thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, ngôi sao Hồng Nguyệt lay động kịch liệt, đất rung núi chuyển, tất cả toàn bộ thân ảnh bốn phía đều run rẩy lên.

Càng có nồng đậm lực lượng Hồng Nguyệt từ bên trong ngôi sao nơi này dựng lên ngập trời, hóa thành phong bạo màu đỏ tím, quét ngang bầu trời lẫn đại địa, những nơi đi qua, tất cả thân ảnh trên ngôi sao, cả đám đều chấn động.

Đám người Thế tử cũng càng thay đổi sắc mặt, mà lão Cửu luôn luôn rất ít nói, giờ phút này nhìn tới Hứa Thanh, vẻ mặt đã có một tia ngưng trọng.

"Hắn đang cải biến chú từ của Xích Mẫu!"

"Đổi màu đỏ thành màu tím!" Thế tử trầm thấp mở miệng.

"Đại cơ duyên, đại tạo hóa!" Giờ phút này Cổ Linh Hoàng biến thành áo choàng bỗng nhiên rút lui, rời khỏi thân thể Hứa Thanh.

Về phần đội trưởng, y đang cười, cười rất vui vẻ, chỗ sâu trong mắt càng có một tia thổn thức cùng cảm khái.

“Đã từ rất lâu, không nhìn thấy Tử Nguyệt rồi… .”

Giờ phút này trăng màu tím nhô lên cao, thiên địa vạn vật bên trong màu đỏ cũng bởi vì Tử Nguyệt này xuất hiện, nhiều hơn một vòng sắc tím!

Màu tím này bay nhanh bao phủ đại địa, lan tràn bầu trời, cho đến cuối cùng, những thân ảnh hư ảo bốn phía, màu sắc của chúng nó đều bị cải biến, dần dần đã có màu tím, đồng thời tiếng ngâm xướng cũng xuất hiện biến hóa.

“Tân Nguyệt chủ ta, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh đau khổ, an hưởng lạc thổ.”

“Thân tế chủ ta, kiếp này không khổ, sớm chiều là màn, thân tủy không hủ.”

“Tân Nguyệt chủ ta, sinh từ Vọng Cổ, vạn vật chúng sinh, tôn ấy Tử chủ.”

“Hồn hiến chủ ta, bỉ ngạn hữu cố, từ khúc lạc du, kiếp sau lại độ.”

Chú từ cải biến, theo tiếng ngâm xướng dựng lên, vào thời khắc này màu sắc của tất cả thân ảnh đều nhanh chóng biến thành màu tím, kể cả là ngôi sao này cũng tương tự xuất hiện màu tím!

Một màn như vậy, chẳng những bị mọi người nơi đây nhìn thấy, cũng bị bộ phận đại vực trong đại lục Vọng Cổ thấy!

Trên thực tế khi ngôi sao Hồng Nguyệt đến, đều một mực bị những vực gần Tế Nguyệt đại vực chú ý, giờ phút này, bên trong Thánh Lan đại vực láng giềng cùng Tế Nguyệt đại vực, trong cung điện ở mảnh địa phương cát trắng kia, Thánh Lan Đại Công Tước đột phá Quy Hư bước vào Uẩn Thần đang nhắm mắt đả tọa, bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Theo hai mắt mở ra, màn trời Thánh Lan đại vực cuộn trào, một đôi mắt hình thành ở, ngóng nhìn tới Tế Nguyệt đại vực.

“Bên trong Hồng Nguyệt xuất hiện màu tím! Quyền hành Xích Mẫu đang bị cải biến…”

“Chỗ đó……Đang xảy ra chuyện gì?”

Cùng lúc đó, bên trong Hắc Thiên đại vực, tương tự bốc lên hoảng sợ.

Bởi vì lúc trước Hoàng Đô Đại Vực bộc phát Thự Quang Chi Dương, khiến cho Hắc Thiên tộc tổn thất vô cùng nghiêm trọng, toàn bộ vực phải phong tỏa, đồng thời bọn họ cũng đang không ngừng tiến hành nghi thức tế hiến, hô hoán Thần chủ của bọn họ.

Nhưng mà hô hoán này thủy chung không được hồi đáp, thẳng đến ngày hôm nay, đám Đại Tế Ti trong Hắc Thiên tộc, tinh thần của bọn họ bỗng xuất hiện run rẩy cùng với hoảng loạn trước đó chưa từng có.

Trong đầu từng người bọn họ nổi lên một màn cảnh tượng.

Trong cảnh tượng này, trăng màu đỏ đang thay đổi.

Không chỉ bọn họ như thế, chỗ đại vực của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tương tự giáp giới cùng với Tế Nguyệt đại vực, tu sĩ trong đó cũng cảm nhận được ánh sáng màu đỏ chiếu từ Tế Nguyệt đại vực vào thời khắc này bỗng xuất hiện biến đổi thành màu tím.

Ngoại vực đều là như thế, lại càng không cần phải nói tới bản thân Tế Nguyệt đại vực.

Giờ phút này bên trong Tế Nguyệt đại vực, chúng sinh đang run rẩy, bên trong lo lắng không yên, bọn họ chấn động phát hiện, màu sắc thiên địa đang cải biến.

Ngôi sao Hồng Nguyệt trên màn trời đang dần dần biến thành Tử Nguyệt.

Nếu như việc này tiếp tục kéo dài, như vậy Hứa Thanh sẽ hoàn toàn thay thế Hồng Nguyệt, một khắc hoàn toàn hóa thành màu tím, hắn…Chính là tân Thần Linh.

Nhưng hiển nhiên Xích Mẫu còn sống, cho nên chuyện này là không thể nào.

Còn đối với Xích Mẫu mà nói, lúc Hắc Thiên tộc trọng thương, Thần chưa từng thức tỉnh.

Khi Hồng Nguyệt Thần Điện bị diệt, Thần cũng không ngăn cản.

Dù là Chúa Tể Lý Tự Hóa khôi phục, giơ hai tay lên giữ lại ngôi sao Hồng Nguyệt, thậm chí ngón tay xuyên thấu qua tầng bích chướng mây mù, đâm vào bản thổ Hồng Nguyệt, chấn động cực lớn như thế vẫn không khiến Thần thức tỉnh.

Hiển nhiên đối với Xích Mẫu mà nói, thôn phệ và hấp thu chủ nhân chốn Cửu U không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng bây giờ, một khắc màu sắc Hồng Nguyệt thay đổi, Thần cần phải ngăn cản.

Trong chốc lát, một cỗ khí tức kinh khủng bộc phát ra trên ngôi sao Hồng Nguyệt, màu đỏ trên toàn bộ ngôi sao lập tức phóng đại, càng có một tòa cung điện mênh mông huyết sắc huyễn hóa ra ở phía trên mọi người.

Chính là Nguyệt Cung!

Tòa cung điện này rất cổ xưa, được chế tạo bằng cự thạch, hiện ra vẻ tang thương cùng cảm giác Viễn Cổ, toàn thân một màu huyết sắc, tản mát ra thần uy vô thượng.

Trên cánh cửa chính đóng chặt còn có một cái đồ đằng cực lớn.

Đồ đằng đó biến thành một cái gương mặt dữ tợn.

Không phải Xích Mẫu, mà là một gương mặt có sáu mắt, giờ phút này toàn bộ sáu con mắt mở ra, bỏ qua mọi người mà nhìn về phía Hứa Thanh, truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Kẻ không tôn trọng Thần Linh, sẽ gặp phải hạo kiếp muôn lần chết!”

Chương 1632: Đoạt thức ăn trước miệng Thần (1)

“Lão tổ U tộc, U Đinh Mục!”

Trong mắt Thế tử lóe lên hàn mang, nói ra thân phận của gương mặt sáu mắt!

Không chỉ riêng mình Thế tử nhận ra thân phận của gương mặt đó, một nháy mắt nhìn thấy gương mặt này, toàn bộ huynh đệ tỷ muội của Thế tử cũng đều nhận ra.

Đội trưởng nheo mắt lại và nhếch miệng lên, hiển nhiên y cũng biết được thân phận của đồ đằng gương mặt trên cánh cửa, dẫu sao kiếp trước của y cũng đã từng tới nơi đây.

Hứa Thanh thì hai mắt ngưng tụ lại, một khắc nhìn thấy U tộc, hắn liền nhớ tới sự tình Thế tử báo cho mình biết trên đường đi đến băng nguyên phía bắc lúc trước.

Lão tổ U tộc từng là thủ hạ dưới trướng của Chúa Tể, vào lúc Xích Mẫu đến đã lựa chọn phản bội, sau đó bị Chúa Tể dùng một ngón tay trấn giết ở băng nguyên phía bắc, thân thể tan vỡ, Đại Thế Giới càng bị chia năm xẻ bảy.

Khối mảnh vỡ thế giới mà Hứa Thanh thu được, chính là một bộ phận Đại Thế Giới của gương mặt trên đồ đằng đó.

Bây giờ, tên thủ hạ bị Chúa Tể trấn giết này lại xuất hiện ở trên cửa chính của Nguyệt Cung, hóa thành Môn Thần, đây hiển nhiên là thủ đoạn của Xích Mẫu, đã phục sinh lại lão tổ U tộc trình độ nhất định.

“Cho nên lúc trước đại sư huynh muốn đi tới băng nguyên phía bắc, lấy da của bản thân lạc ấn lại vân tay ở chỗ đó… . .”

Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Ánh mắt đội trưởng chạm nhau cùng với Hứa Thanh, vẻ mặt đắc ý, một bộ dạng bây giờ ngươi đã biết được sự lợi hại của ta chưa, thầm nghĩ lúc trước tiểu Thanh đã thể hiện, rốt cuộc giờ đã đến phiên chính mình biểu diễn rồi.

Vì vậy đội trưởng lập tức ngẩng đầu, lớn tiếng mở miệng.

“Chư vị tiền bối, Xích Mẫu thức tỉnh cần một cái quá trình, trước khi Thần hoàn toàn tỉnh lại, chúng ta phải đến được nơi Thần ngủ say!”

“Về phần tên Môn Thần này, các người giúp ta trì hoãn một chút, ta có biện pháp trấn áp!”

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt đảo qua bốn phía, vừa nhìn về phía đội trưởng, muốn nói lại thôi.

Cùng lúc đó, theo Nguyệt Cung xuất hiện, mặt đất ngôi sao Hồng Nguyệt lay động, bị dẫn dắt nhô lên, màn trời nghiêng hạ xuống, giống như bị một cỗ lực lượng vô hình lôi kéo.

Từ xa nhìn lại, Nguyệt Cung cổ xưa tang thương, cự thạch hiện ra vẻ hoang cổ, nhưng vô luận là hoa văn hay là chi tiết bên trên, lại đều thể hiện ra vẻ đẹp đẽ cùng với xa hoa.

Càng có một cảm giác rộng lớn bừng bừng dựng lên.

Tường ngói một màu đỏ máu sáng rực rỡ chói mắt, rường cột chạm trổ xa hoa, ngoài ra kiến trúc mái hiên đan xen vào nhau rất tinh tế, trông rất sống động.

Nhất là trong huyết vụ mông lung bao phủ xuống, giống như một bức hình nổi bật trên mây ngũ sắc, lộ ra cảm giác hết sức tĩnh lặng và nghiêm túc.

Nó đến, tựa như đã trở thành hạch tâm của thế giới này, hết thảy tất cả đều muốn hội tụ tới nơi đây, bất kể là trời hay đất cũng đều là như vậy.

Bầu trời vặn vẹo, mặt đất lên xuống, toàn bộ thế giới đều đang nổ vang.

Chỉ có Nguyệt Cung, tạo thành một thế khiến mọi người nhìn chăm chú, tràn ra huyết quang chiếu rọi khắp bát phương, bao phủ toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt.

Giờ khắc này, ngôi sao Hồng Nguyệt giống như cũng triều bái về phía nó, những thân ảnh bị Hứa Thanh cải biến chú từ, màu sắc thân thể cũng đều lập tức trở về màu đỏ, âm thanh ngâm xướng cũng tương tự trở về nguyên thủy.

Mà dưới màu đỏ nổi bật, gương mặt trên cánh cửa lớn lại càng trở nên dữ tợn, nhìn hầm hầm tới Hứa Thanh, trong vẻ uy nghiêm và vô cùng nghiêm túc, giọng nói đó truyền ra giống như vô số thiên lôi, ầm ầm nổ vang về bát phương.

Càng có từng mảnh bông tuyết màu đỏ hiện ra ở bát phương, nhanh chóng hội tụ với nhau tạo thành áo giáp khô lâu, phóng tới đám người Hứa Thanh.

Đối diện với mấy cái này, Thế tử hừ lạnh một tiếng, tiến về phía trước một bước, nháy mắt bước chân hạ xuống, lực lượng Uẩn Thần trong cơ thể liền bộc phát ra, hình thành một bàn tay khổng lồ, cách không một trảo về phía trước.

Hư vô lập tức mơ hồ, những cái áo giáp khô lâu kia nhao nhao chấn động rồi đồng loạt tan vỡ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại hội tụ lại với nhau, hình thành từng con thú vật có máu xương.

Giống như sự hiện hữu của nó là vĩnh hằng, bất luận diệt đi như thế nào, cũng đều khó có thể hoàn toàn gạt bỏ, ngược lại quá trình lần lượt tái tạo, sẽ lại càng lúc càng mạnh.

Nhưng mà huynh đệ tỷ muội Thế tử tự nhiên cũng không phải là kẻ yếu, nhất là bọn họ còn phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, giờ phút này Minh Mai công chúa liền bấm niệm pháp quyết, thời gian trường hà chảy xuôi, bao phủ tới và cọ rửa.

Lão Bát cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ, tiếng gào này có thể tác động thất tình lục dục, cũng có thể giao phó chấn động cảm xúc cho người không chuẩn bị, trong thời gian ngắn, những hung thú có máu xương kia liền nhao nhao xao động, sinh ra ý niệm hoảng sợ.

Không đợi chúng nó áp chế cảm xúc, thời gian trường hà đã ập đến, sóng lớn cuốn tới, bao phủ toàn bộ.

Mà giờ phút này bên phía đội trưởng cũng không nhàn rỗi, y lấy ra tấm da người từ trong túi trữ vật, hô lên với Hứa Thanh, hai người cùng nhau cầm một mặt, toàn lực mở ra.

Trong thời gian nháy mắt, tấm da người được bọn họ trực tiếp mở ra, bên trong thác ấn một cái vân tay thật lớn.

Vân tay này kỳ dị, liếc mắt nhìn qua liền có cảm giác kinh tâm động phách.

Đó chính là vân tay của Chúa Tể, là ngón tay đã từng trấn giết lão tổ U tộc.

“Tiểu Thanh, dung nhập Độc Cấm của ngươi vào trong đó!”

Đội trưởng hô to một tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào trên tấm da để kích phát nó, vân tay kia lập tức lập lòe phát ra ánh sáng mãnh liệt, càng có uy áp kinh khủng bộc phát ra từ trong.

Hai mắt Hứa Thanh đen nhánh, lực lượng Độc Cấm tùy theo mà đến, bao phủ vân tay, đồng thời đội trưởng cũng phun tiếp một ngụm lại một ngụm máu tươi.

Rất nhanh, uy áp từ vân tay trên tấm da người càng lúc càng đậm.

Chỉ là nhìn qua đội trưởng phun máu liên tục, Hứa Thanh muốn nói chút gì đó, nhưng mắt thấy đội trưởng hào hứng bừng bừng, Hứa Thanh cảm thấy vẫn là không nên nhắc nhở thì tốt hơn.

Chương 1633: Đoạt thức ăn trước miệng Thần (2)

Mà đám người Thế tử ra tay cũng không có kết thúc, giờ phút này sau khi hóa giải xong những con hung thú có máu xương kia, liền lăng không bay thẳng đến Nguyệt Cung.

Nhưng mà gương mặt đồ đằng trên cửa lớn có thể thủ hộ cánh cửa vì Xích Mẫu, dĩ nhiên thủ đoạn của nó không thể nào chỉ có điểm ấy, sáu con mắt của nó đồng thời chớp động, hình thành sáu đạo ánh sáng rồi hóa thành sáu khối bùn màu đỏ, bay thẳng đến đám người Thế tử.

Bùn này phi phàm, lại ẩn chứa ý Thần Linh.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt đến gần rồi bao phủ năm người Thế tử vào, một khối bùn thừa lại thì bay thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

Cũng không đợi khối bùn huyết sắc này hạ xuống, một thanh kiếm màu đen liền trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, thay thế Hứa Thanh thừa nhận khối bùn này.

Lão Cửu bị khối bùn thứ năm bao phủ xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, y một người lại đối kháng tới hai khối bùn lão tổ U tộc đánh ra.

“Nắm chắc thời gian!”

Lão Cửu đưa lưng về phía Hứa Thanh cùng với đội trưởng, toàn thân tràn ngập bùn huyết, âm thanh trầm thấp xuyên thấu qua lớp bùn truyền ra.

Đội trưởng thay đổi sắc mặt, nhanh chóng gật đầu.

“Lâu nhất bảy hơi thở!”

Nói xong, y liền phun ra thêm càng nhiều máu tươi hơn nữa, Hứa Thanh cũng tăng lớn Độc Cấm tràn vào, càng là trong quá trình này, hai người bọn họ cũng bay nhanh lên không, cùng lúc đó theo Độc Cấm cùng máu tươi của đội trưởng tràn vào, tấm da người cũng không ngừng biến lớn.

Dưới hai người lôi kéo, tấm da người rất nhanh đã bành trướng đến ba trượng, mười trượng, bốn mươi trượng… . . Vân tay ở bên trên cũng càng lúc càng rõ ràng, khí tức tràn ra dần dần trở nên kinh khủng.

Mắt thấy như thế, đồ đằng gương mặt trên cửa chính Nguyệt Cung đồng thời khép kín sáu con mắt lại, mà trên mí mắt khép kín kia, lại nổi lên sáu đạo hồn ảnh.

Cẩn thận nhìn liền có thể thấy, sáu đạo hồn ảnh này chính là năm người Thế tử, một đạo nhiều ra, chính là hồn thứ hai của lão Cửu.

Nháy mắt chúng nó xuất hiện, bùn máu ngoài thân thể đám người Thế tử đồng thời nổ vang cuốn ngược lại, hòa hợp lẫn nhau cùng một chỗ, tạo thành sáu cái tượng đất giống đám người Thế tử như đúc.

Mỗi bức tượng đất riêng phần mình nhếch miệng, lộ ra nụ cười quỷ dị, lực lượng tu vi bộc phát thể hiện ra tương tự Uẩn Thần, lao thẳng tới đám người Thế tử.

Cùng lúc đó, mi tâm của đồ đằng gương mặt đó liền vỡ ra một đạo khe hở, mở ra con mắt thứ bảy, nhìn tới phía Hứa Thanh cùng đội trưởng, trọng điểm là nhìn tới vân tay trên tấm da người.

Con mắt thứ bảy co rút lại, đồ đằng gương mặt nhoáng một cái, lựa chọn thoát ly khỏi cửa lớn, xuất hiện ở bên ngoài, hóa thành một gương mặt bùn vô cùng lớn.

Nó tồn tại, rõ ràng là do bùn máu tạo thành, giờ phút này liền bay thẳng đến chỗ Hứa Thanh cùng đội trưởng, càng là mở ra miệng lớn, càng lúc càng lớn giống như muốn thôn phệ trọn vẹn bọn Hứa Thanh.

Nhưng vào lúc này, gương mặt bùn máu vừa mới bay ra, không đợi nó thôn phệ Hứa Thanh cùng đội trưởng, một đạo hắc quang đột nhiên xuất hiện từ bên trong hư vô.

Hắc quang này ẩn nấp cực kỹ, phương thức xuất hiện cùng với thời cơ ra tay lại cực kỳ xảo trá, giống như là chỉ chờ đợi một khắc gương mặt này rời khỏi cửa lớn.

Theo nó bay tới, một cỗ tham lam cùng với khát khao không cách nào khống chế bộc phát ra, càng có nước Hoàng Tuyền đục ngầu từ bát phương hạ xuống, đó là nước bọt của Cổ Linh Hoàng.

Hắc quang, chính là áo choàng Cổ Linh Hoàng biến thành.

Trong chớp mắt, áo choàng này liền bay thẳng đến miệng lớn của gương mặt bùn máu, trực tiếp bay vào.

Vào thời khắc này, cơn đói khát áp chế vô số năm liền hoàn toàn bộc phát, Cổ Linh Hoàng bắt đầu điên cuồng thôn phệ.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức liền truyền ra từ chỗ gương mặt bùn máu, hai mắt nó lần đầu xuất hiện hoảng sợ, giờ phút này nó đã hoàn toàn không cân nhắc tới việc thôn phệ Hứa Thanh nữa, mà nhanh chóng cấp tốc lui về phía sau, muốn trở về cánh cửa.

Nhưng mà Cổ Linh Hoàng ẩn nấp từ đầu đến giờ, chính là vì phần bánh trái này, làm sao có thể để cho một món mỹ thực như vậy chạy trốn được chứ, vì vậy liền càng thêm điên cuồng thôn phệ trong cơ thể của gương mặt bùn máu.

Một táp tiếp tục một ngụm, không ngừng cắn xé, trong khoảng thời gian ngắn nước bọt Hoàng Tuyền càng nhiều thêm nữa, hội tụ thành sông, đồng thời âm thanh đói khát như sấm rền cũng vang vọng khắp bát phương thiên địa.

Một màn như thế khiến cho đội trưởng sững sờ, đưa mắt nhìn đại chiêu chính mình chuẩn bị, lại nhìn về phía gương mặt bùn máu kia, y cảm thấy có chút buồn bực.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, hắn cũng không thấy ngoài ý muốn đối với chuyện này.

Dựa theo hiểu rõ của hắn đối với Cổ Linh Hoàng, đối phương không làm như vậy mới là kỳ quái.

Trên thực tế lúc trước hắn đã dự định nhắc nhở đội trưởng rồi, nhưng một phương diện là không tiện làm giảm sự tích cực của đại sư huynh, một phương diện khác thì một khi nhắc nhở, sợ là sẽ làm mất đi hiệu quả tập kích bất ngờ của Cổ Linh Hoàng.

Mà đang lúc đội trưởng nơi đây phiền muộn, lão tổ U tộc do bùn máu tạo thành bỗng phát ra một tiếng kêu thê lương, gương mặt lão tại lập tức tan vỡ, trong tiếng nổ vang, thân thể của lão tổ U tộc liền chia năm xẻ bảy, hóa thành rất nhiều bùn máu, sau đó lại nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ.

Chỉ là bùn máu hội tụ lại, chỉ có nguyên bản bốn thành, sáu thành bùn máu kia giờ phút này lại hóa thành từng con mắt, lộ ra vẻ tham lam.

Chúng nó, đã thuộc về Cổ Linh Hoàng.

Lão tổ U tộc hoảng sợ, giờ phút này bốn thành thân hình còn dư lại vừa muốn trở về Nguyệt Cung, nhưng đội trưởng liền bắt được cơ hội, buông tấm da người trên tay ra, hét lớn một tiếng.

“Phong!”

Lời này vừa ra, Hứa Thanh cũng theo đó buông tay ra, vân tay trên tấm da người lập tức bộc phát, như quy tắc pháp tắc, một khắc xuất hiện là kinh thiên động địa, khí thế như cầu vồng, đoạt tới phía trước Cổ Linh Hoàng, lạc ấn về phía lão tổ U tộc.

Nếu như dùng vân tay này với người khác, có lẽ sẽ không có quá nhiều uy lực và hiệu quả, nhưng nó đã từng trấn chết lão tổ U tộc, có nhân quả cực lớn cùng với lão, cho nên giờ phút này nó xuất hiện, lập tức liền khiến cho toàn thân lão tổ U tộc chấn động.

Trong nháy mắt tiếp theo, tấm da người liền bay đến, trực tiếp bao bọc lão tổ U tộc vào, sau đó tấm da người này liền nhanh chóng cuốn lại, biến thành họa trục rồi bay về phía đội trưởng.

Chương 1634: Đã lâu không gặp, Hứa Thanh! (1)

Đội trưởng một phát bắt được họa trục, cười ha ha rồi ném cho Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, trấn áp ở bên trong mảnh vỡ Đại Thế Giới, đây chính là chiến lợi phẩm thứ nhất của chúng ta!”

Hứa Thanh tiếp được, nghe vậy liền lập tức trấn áp ở bên trong mảnh vỡ thế giới.

Lấy vân tay lạc ấn có đủ nhân quả cùng với lão, dùng da đội trưởng phong ấn, lại dùng mảnh vỡ Đại Thế Giới vốn thuộc sở hửu của lão để trấn áp.

Hết thảy quá trình này, đều lấy nhân quả làm chủ yếu.

Loại trấn áp thế này, cực kỳ củng cố.

Nhất là bản thân lão tổ U tộc cũng đã nhận phải trọng thương, đã mất đi sáu thành, chỉ còn dư lại bốn thành, dưới loại trấn áp như thế, sẽ không lật ra một chút sóng lớn nào.

Không thể không nói, lần này vì xử lý Xích Mẫu, đội trưởng đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ.

Chỉ là… . . Trong mắt Cổ Linh Hoàng xem ra, đây là hành vi đoạt thức ăn trước miệng cọp!

Vì vậy vào thời khắc này, ánh mắt của Thần liền trở lên bất thiện nhìn tới, Thần chưa ăn no.

Nhưng mà Thần cũng hiểu rõ, đây chỉ là thức ăn khai vị mà thôi, vì vậy phát ra một tiếng hừ lạnh, nhìn đám người Thế tử giao chiến cùng với những thân ảnh bùn kia.

Những thân ảnh đó, theo lão tổ U tộc bị phong ấn, bây giờ cũng đều đã mất đi thần ý, hóa thành bùn tầm thường, bị oanh giết trở thành tro bụi.

Tiếp theo, ánh mắt của mọi người đồng thời chú ý tới cánh cửa chính của Nguyệt Cung.

Chỗ đó, đã không còn đồ đằng gương mặt nữa.

Nhưng mà toàn bộ mọi người ở nơi đây đều hiểu, dù là không có Môn Thần, nhưng nà cánh cửa này cũng không phải là dễ dàng mở ra như vậy.

Đội trưởng cười ha ha, ngẩng đầu ưỡn ngực, tiến lên một bước.

“Chư vị tiền bối xin tản ra một chút, tiếp theo xin hãy bảo hộ chúng ta, loại sự tình mở cửa này, ta cực kỳ có kinh nghiệm, tiểu sư đệ, lần này không cần ngươi ra tay, cánh cửa đó để tự ta tới oanh mở!”

Nói xong đội trưởng giơ tay phải lên, chín mặt trời nhân tạo trong tay y lập tức bay ra.

Chín mặt trời này tràn ra hỏa diễm màu vàng, lộ ra khí tức Thần Linh, hỏa diễm kia… Chính là Thần Hỏa hấp thu từ Thần tử, dưới lửa này gia trì, chín mặt trời nhân tạo chính là chín phiên bản thu nhỏ của Thự Quang Chi Dương!

Mặc dù không biết Thự Quang Chi Dương là gì, nhưng mà đám người Thế tử tự nhiên có thể cảm nhận được sự kinh khủng của chín mặt trời nhân đó, vả lại lúc trước cũng đã nhiều lần chú ý, vì vậy đều riêng phần mình tản ra.

Mà Cổ Linh Hoàng cũng là nhìn qua nhiều lần, thân thể nhoáng một cái lại ẩn nấp đi.

Đội trưởng mắt thấy như thế, càng đắc ý hơn, giơ tay lên phất một cái, hét lớn một tiếng.

“Tiểu Viên Tử!”

“Oanh mở cánh cửa của lão nương Xích Mẫu kia cho ta!”

Trong nháy mắt tiếp theo, bên trong chín mặt trời nhân tạo bỗng nhiên có một khỏa mặt trời bay ra, hỏa diễm thiêu đốt nháy mắt liền đạt đến cực hạn, dưới khí tức kinh khủng ngập trời bộc phát ở, nó giống như một đạo sao băng kim sắc, lao thẳng đến chỗ cửa lớn Nguyệt Cung.

“Bảo hộ ta!”

Đội trưởng tựu giống như một đứa trẻ vừa đốt lên pháo trúc vậy, điên cuồng rút lui, lao thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

Y biết rõ, giờ phút này tới gần Hứa Thanh mới là an toàn nhất, dẫu sao đám người Thế tử khả năng đại khái sẽ không bảo vệ mình, nhưng mà Hứa Thanh bên đó, bọn họ nhất định sẽ bảo hộ.

Sự thật cũng đúng là như thế, lão Cửu nhoáng một cái, lần nữa đứng ở trước mặt Hứa Thanh, giơ kiếm trong tay lên, chém một cái về phía trước, đám người Thế tử cũng nhanh chóng bay đến.

Chớp mắt khi đám người bọn họ xuất hiện, sao băng hạ xuống, đụng vào cánh cửa.

Vào thời khắc này, âm thanh đinh tai nhức óc ngập trời, toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt cũng rung động mãnh liệt, thiên địa vặn vẹo, hết thảy đều biến thành mông lung.

Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khỏa mặt trời nhân tạo kia bạo khai trên cánh cửa của Nguyệt Cung, hỏa diễm kim sắc trong đó lập tức quét sạch toàn bộ cánh cửa, càng là bao phủ trên Nguyệt Cung, quyết đấu cùng sắc đỏ.

Khí tức tràn ra trong đó khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, coi như là đám người Thế tử cũng đều thay đổi sắc mặt, bọn họ cảm nhận được uy hiếp bên trong mặt trời nhân tạo bộc phát.

Nhất là lực lượng Thần Hỏa tràn ra trong đó càng là lộ ra cảm giác đáng sợ, làn chấn động kèm tiếng vang vọng giống như là gió bão, lập tức bao trùm cả ngôi sao Hồng Nguyệt.

Cơn bão táp này tuy bị đám người Thế tử ngăn trở ở phía trước, nhưng lại lách qua tạo thành hình quạt, ảnh hưởng tới phía sau.

Âm thanh cực lớn, truyền tới khắp Tế Nguyệt đại vực bên ngoài.

Cho đến một lát sau, khi phong bạo dần yếu bớt, Hứa Thanh lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Nguyệt Cung vẫn sừng sững giữa thiên địa như trước, hỏa diễm kim sắc ở trên đã dập tắt, ánh sáng màu đỏ lần nữa lan tràn, mà cánh cửa lớn… Mặc dù xuất hiện một cái hố sâu, nhưng cánh cửa đó vẫn không hề bị mở ra.

Đội trưởng cấp bách, chợt nhảy lên, trong mắt lộ ra điên cuồng, hét lớn một tiếng.

“Trung Viên Tử!”

Trong chớp mắt, một khỏa mặt trời còn muốn lớn hơn gấp mấy lần so với cái mặt trời nhân tạo thứ nhất vù vù phóng lên trời, tương tự thiêu đốt hỏa diễm kim sắc, nhưng mà khí thế dồi dào hơn rất nhiều so với Tiểu Viên Tử lúc trước.

Giờ phút này trong lúc gào thét, lao thẳng đến cánh cửa Nguyệt Cung.

Âm thanh kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc, mãnh liệt hơn lúc trước bộc phát ra, dường như thay thế hết thảy âm thanh trên thế gian này, chấn động cùng phong bạo cũng là như vậy.

Ngôi sao Hồng Nguyệt run rẩy, Tế Nguyệt đại vực nổ vang, thậm chí ngoại vực cũng đều có thể nghe được tiếng nổ mạnh như khai thiên tích địa này.

Thậm chí sau lần bộc phát Thần Hỏa đó, trong một cái chớp mắt, liền nhuộm cả Hồng Nguyệt thành kim sắc, mà cánh cửa của Nguyệt Cung mặc dù có đủ thần uy, nhưng mà cuối cùng dưới sự oanh kích trực tiếp khoảng cách gần như vậy, đã xuất hiện khe hở.

Đội trưởng kích động và chờ mong, ánh mắt Hứa Thanh cũng khóa chặt lại.

Nhưng vào lúc này, bên trong cánh cửa Nguyệt Cung bỗng nhiên lại truyền ra một tiếng hừ lạnh quen thuộc.

Theo tiếng hừ lạnh vang vọng, Thần Hỏa lan tràn trên cửa chính lập tức bị dập tắt, Thần Hỏa tràn ngập Nguyệt Cung cũng tương tự như thế, dưới tiếng hừ lạnh này, lửa trên toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt cũng nháy mắt liền bị diệt đi.

Chương 1635: Đã lâu không gặp, Hứa Thanh! (2)

Thế tử biến sắc, thân thể rút lui ra sau, Minh Mai công chúa cùng với Ngũ công chúa và cả lão Bát cũng đều lập tức biến hóa sắc mặt, nhất là Ngũ công chúa cùng với lão Bát càng là há miệng phun ra máu tươi, con ngươi co rút lại.

Chỉ có lão Cửu, toàn thân y ầm ầm dựng lên sát khí, chợt chém về phía trước.

Âm thanh nổ vang truyền ra, kiếm của lão Cửu hạ xuống giữa không trung, chém ra vô hình, hóa giải uy áp, nhưng theo kiếm này chém xuống, thân kiếm không cách nào thừa nhận, chia năm xẻ bảy.

Lão Cửu mặt không cảm xúc, giơ tay lên trảo một cái, thanh kiếm thứ hai xuất hiện ở trong tay, sau đó ngẩng đầu, ngóng nhìn tới cánh cửa của Nguyệt Cung.

Đội trưởng bên đó trong mắt lập lòe lam mang, những mặt trời nhân tạo còn lại bắt đầu thiêu đốt.

Y đã nhận ra tiếng hừ lạnh kia.

Hứa Thanh tự nhiên cũng nhận ra, trầm mặc không nói, cũng vào lúc này, cánh cửa của Nguyệt Cung vẫn không bị oanh mở, lại chậm rãi tự động mở ra vào phía trong.

Im hơi lặng tiếng.

Cũng không phải là mở ra một khe hở, mà là hoàn toàn rộng mở, như là rừng sâu, tựa như đang chờ đợi mọi người tiến vào.

Mà xuyên thấu qua cánh cửa mở ra, có thể thấy phía trong cửa của Nguyệt Cung không phải là cung điện, đó là một mảnh biển khơi huyết sắc.

Mảnh biển này mênh mông vô tận, bọt nước bốc lên, huyết quang chiếu rọi màn trời, hết thảy hết thảy, đều là màu đỏ.

Mà ở bên trong màu đỏ ấy, thứ dễ đập vào mắt nhất chính là từng tôn thân ảnh khổng lồ sừng sững ở trên biển.

Những thân ảnh đó có cái như hình người, nhưng lại ba đầu sáu tay, còn có cái thì lại hoàn toàn quái dị, ví dụ như một cái trong đó hoàn toàn là do hài cốt tạo thành, cao lớn vô cùng.

Còn có một tôn toàn thân trên dưới đều là xúc tu, tựa như một đoàn thịt bất quy tắc.

Càng có một cái là sương mù hội tụ, có thể thấy được bên trong có vô số mảnh ngón tay nhỏ không thấy rõ.

Bộ dạng của những thân ảnh đó không giống lẫn nhau, cũng hoàn toàn khác biệt cùng vạn tộc.

Mỗi một cái cũng đều mang theo khí tức Thần Linh, kinh khủng tột cùng, tràn ngập biển máu.

Bất kỳ một cái nào, nếu như đi ra, tất nhiên cũng sẽ dấy lên gió tanh mưa máu bên trong đại lục Vọng Cổ.

Bởi vì đám bọn họ. . . . . Đều là Thần Linh!

Tổng cộng có ba mươi bảy tôn!

Thậm chí ở bên trong còn có Thần Linh mà Hứa Thanh chứng kiến ở trong Tiên Cấm!

Bản thể của vị Thần Linh kia là một con cá, giờ phút này tạo hình trong này cũng tương tự cùng trong trí nhớ của Hứa Thanh.

Mà dựa theo khí tức của Thần để phán đoán, bên trong ba mươi bảy tôn Thần Linh này, chí ít có hơn 10 tôn cũng vượt xa vị trong Tiên Cấm, càng có hai vị cho Hứa Thanh cảm giác... Lại không sai biệt nhiều lắm so với Xích Mẫu, thần uy mênh mông, khiến tâm thần muốn tan vỡ.

Mà đám Thần cũng không phải là thực chất, đều là hình chiếu!

Nơi đây, là Địa Ngục của Thần Linh.

“Không giống cùng với lần đầu ta vào Nguyệt Cung, Nguyệt Quang Hải này hẳn là ở trong chỗ sâu mới đúng, nhưng hôm nay lại xuất hiện sớm hơn. . . . .”

“Những tồn tại trong Nguyệt Quang Hải, đều là Thần Linh đã bị Xích Mẫu thôn phệ qua, biến thành hình chiếu!”

Đội trưởng trầm thấp mở miệng, Hứa Thanh cũng đồng thời ngưng tụ hai mắt, chú ý đến chỗ sâu trong Nguyệt Quang Hải, giữa không trung chỗ đó… . . Nơi mà ba mươi bảy tôn hình chiếu Thần Linh vờn quanh, chậm rãi xuất hiện một đóa cực lớn.

Đóa hoa này tuyệt mỹ, chỉ là loại đẹp đó lại hiện ra ý tử vong.

Màu sắc đỏ tươi, từng nhị hoa tứ tán, từng mảnh từng mảnh hoa lá uốn lượn, chập chờn ở giữa thiên địa, trong mơ hồ còn có khúc nhạc tung bay, dài dằng dặc ở chỗ này.

Đóa hoa, dần dần nở rộ.

Cánh hoa, từ từ tách ra.

Vào thời khắc này, toàn bộ thế giới tràn ngập một mùi máu tươi mới, thơm ngon lại gay mũi.

Từ xa nhìn lại, đóa hoa sinh trưởng ở bên trong huyết ngục vô biên, như là móng vuốt lệ quỷ, thời gian dần qua liền vươn tới hết thảy sinh mệnh.

Mà ở bên trong đóa hoa huyết sắc ấy, có một thân ảnh đang khoanh chân ngồi.

Thân ảnh này là một người nam tử, nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, như là ngủ say.

Một đầu tóc dài màu đỏ rối tung khắp bốn phía, bao phủ trên thân thể, lan tràn ở bên trong đóa hoa, rủ xuống dưới đóa hoa.

Từng sợi tóc giao thoa cùng với nhị hoa, khiến cho người ta không phân biệt được lẫn nhau, đồng thời cũng khiến cho đóa hoa đó càng xinh đẹp hơn nữa.

Một thân trường bào màu đỏ cũng khiến cho nam tử này hòa hợp với đóa hoa hình dạng Bỉ Ngạn ấy, dường như… . . Bọn họ vốn là nhất thể.

Mà dung nhan tuyệt mỹ của gã, phối hợp với khí chất linh hoạt kỳ ảo kia, nếu như không phải Hứa Thanh quen biết, sợ là cũng khó phân ra nam nữ.

Bởi vì loại đẹp này, đã đến cực hạn của sinh mệnh, hoặc là nói, đây không phải là vẻ đẹp mà sinh linh còn sống có thể có được, là cái đẹp của tử vong.

Tương tự cùng đóa hoa đó.

Đồng thời trên tóc đỏ của người này, còn đội một chiếc mũ bằng bụi gai trên đỉnh đầu, gai sắc sinh trưởng bên trên lại găm ở bên trong máu thịt, tự nhiên mà lại hoàn mỹ.

Mũ gai đang chuyển động, lần lượt đan dệt từng gương mặt thống khổ và không ngừng biến hóa, từng cái đều không giống nhau.

Nhưng đều phát ra tiếng kêu rên không thành tiếng.

Tiếng kêu rên ấy, chính là nhạc khúc vang vọng ở nơi này.

“Trương Ti Vận… . .”

Người này, chính là Trương Ti Vận!

Sau khi nhìn thấy đối phương ở trong này, Hứa Thanh cũng không thấy ngoài ý muốn.

Chỉ là hắn mặc dù không quen cùng với Trương Ti Vận, nhưng mà dù sao lẫn nhau cũng từng có một chút giao thoa, lúc trước hắn càng là tận mắt nhìn thấy đối phương bị Xích Mẫu đoạt xá, sau khi thôn phệ Thần Linh trong Tiên Cấm, liền đi vào bên trong Hồng Nguyệt.

Mà vào lúc ánh mắt Hứa Thanh hạ xuống trên người Trương Ti Vận, lông mi của Trương Ti Vận cũng lập tức khẽ nhúc nhích, cặp mắt của gã… Chậm rãi mở ra.

Hai mắt huyết sắc, lộ ra chấn động lạnh lùng, đó là ánh mắt của Xích Mẫu, nhưng mà trong đó cũng ẩn chứa ý vị của Trương Ti Vận.

“Đã lâu không gặp, Hứa Thanh.”

Chương 1636: Thần Thuật, Chưởng Mệnh! (1)

Vào thời khắc này, ngôi sao Hồng Nguyệt liền nổ vang.

Theo giọng nói của Trương Ti Vận vang vọng, hóa thành vô số dư âm, như là lôi đình không ngừng truyền ra ở khắp bát phương.

Tựa như chúng sinh đang lẩm bẩm, lay động tâm thần Hứa Thanh, cũng làm cho đội trưởng cùng với đám người Thế tử thay đổi sắc mặt.

Mà có thể hô lên tên Hứa Thanh, đủ để nói rõ Trương Ti Vận giờ khắc này tuy là phân thân Xích Mẫu, nhưng mà vẫn giữ lại được ký ức như trước.

Cả hai đã dung hợp lại với nhau.

“Xích Mẫu không có thôn phệ ý thức của gã, mà là giữ lại, tạo thành nhân cách độc lập!”

“Cho nên gã là Trương Ti Vận, cũng là Xích Mẫu!”

Đội trưởng ngưng trọng mở miệng.

“Mà cái trạng thái này của gã, lại càng cường đại hơn!”

Trong mắt đám người Thế tử chớp động hàn mang, một khắc ngóng nhìn tới cánh cửa của Nguyệt Cung, lão Cửu là người thứ nhất hành động.

Cả người lão Cửu hóa thành một đạo kiếm quang, khí thế như cầu vồng, lao thẳng đến cửa Nguyệt Cung, những nơi đi qua, hư vô một đường vỡ vụn.

Thế tử cùng với Minh Mai công chúa cũng đồng dạng lao ra, tiếp theo là Ngũ muội cùng với lão Bát.

Hứa Thanh cùng với đội trưởng đi ở sau cùng, giờ phút này tương tự cất bước phóng tới.

Nếu như cánh cửa của Nguyệt Cung chủ động mở ra, như vậy đối với mọi người mà nói, mặc dù trong đó có hung hiểm, nhưng mà nếu như đã đi con đường này tới tận bây giờ, làm sao có thể bởi vì sự xuất hiện của Trương Ti Vận mà dừng lại được chứ.

Trong thời gian ngắn, thân ảnh mọi người tới gần cánh cửa.

Cùng lúc đó, trong hoa Bỉ Ngạn trên Nguyệt Quang Hải phía trong cánh cửa, Trương Ti Vận mặc trường bào màu đỏ, gã nhìn qua mọi người ngoài cửa với ánh mắt bình tĩnh.

Ánh trăng tung bay, trong gợn sóng ánh sáng này, dung nhan tuyệt mỹ của gã hiện ra nét cao quý, giờ phút này gã chậm rãi giơ tay phải lên.

Cánh tay đó trắng noãn như ngọc, hoàn mỹ vô hạ, vả lại cũng không có vân tay.

Vân tay, là một bộ phận của vận mạng, nhưng đối với cấp độ sinh mệnh như Thần Linh mà nói, đám Thần đã ở bên ngoài vận mệnh.

“Thần Thuật… . .”

Trương Ti Vận nhẹ giọng mở miệng, giơ ngón tay phải lên, nhẹ nhàng gõ một cái về chỗ khớp xương ngón trỏ.

Một cái chớp mắt đụng chạm, một tiếng thanh thúy giống như nước nhỏ xuống truyền ra, cuối cùng hóa thành hai chữ, vang vọng ở trong lòng đám người Hứa Thanh.

“Chưởng Mệnh.”

Gió nhẹ thổi qua, dấy lên gợn sóng trên Nguyệt Quang Hải, thổi tới trên thân đám người Thế tử bước vào cánh cửa của Nguyệt Cung, thổi bay quần áo cùng với những sợi tóc của bọn họ, cũng chấn động vận mệnh của bọn họ.

Lão Cửu đi phía trước nhất bỗng nhiên chấn động thân thể, cả người cũng đều dừng lại, không cách nào đi về phía trước nửa bước, mà thân thể của y vào thời khắc này cũng xuất hiện biến hóa kinh người.

Trên người của lão Cửu nổi lên vô số cảnh tượng trùng lặp!

Những cảnh tượng này đều là quá khứ đã qua của y, trong đó đã bao hàm cả đau khổ cùng với hành hạ sau khi bị trấn áp, cũng ẩn chứa khoảng thời gian tốt đẹp cùng với tu hành trước khi phụ thân chưa vẫn lạc.

Hết thảy quá khứ, không có bất kỳ ẩn nấp, toàn bộ đều nổi lên ở trên người của lão Cửu, đã trở thành từng bức họa, chồng lên chung vào một chỗ cùng bản thân.

Đó là vận mệnh quá khứ của lão Cửu.

Không chỉ lão Cửu nơi đây như thế, Thế tử cùng Minh Mai công chúa, còn có Ngũ công chúa cùng với lão Bát, vào thời khắc này, trên người của bọn họ cũng đều xuất hiện cảnh tượng quá khứ.

Trong khoảnh khắc này, vô số quá khứ đã qua hình thành trên thân của riêng từng người, tựu thật giống như tất cả mọi người đều hóa thành một quyển sách, mà mỗi một màn quá khứ đã qua đã trở thành trang sách!

Hứa Thanh cùng với đội trưởng cũng không ngoại lệ.

Toàn thân đội trưởng chấn động, trên người không ngừng xuất hiện những cảnh tượng, từ một khắc y sinh ra cho đến hiện tại, nhưng mà ở bên trong không bao hàm kiếp trước, chỉ là kiếp này.

Hứa Thanh đồng dạng như vậy, hết thẩy quá khứ hắn trải qua từ nhỏ cho đến lớn, đều không thể khống chế hiển lộ ra.

Thăng trầm, hết thảy hết thảy đều đồng loạt hiện ra.

Nhưng mà trong những tấm hình đó, không có tàn diện Thần Linh, cũng không có thân ảnh của ca ca hắn!

Nhưng mà bây giờ Hứa Thanh đã không có tinh lực để suy tư tới việc này, cái loại cảnh tượng quá khứ nổi lên như thế, khiến cho nội tâm của hắn lập tức liền tràn ngập vô số cảm xúc.

Một màn này đã không còn là thủ đoạn của tu sĩ, đây là năng lực của Thần Linh.

Thần sắc của Trương Ti Vận vẫn như thường, lúc nhìn tới mọi người, gã giơ ngón cái lên, gõ vào trên khớp xương của ngón trỏ thứ hai, một khắc hạ xuống, âm thanh giống như nước nhỏ xuống dưới lần nữa vang vọng.

Gió, càng lớn.

Vận mệnh, lần nữa chấn động.

Không cách nào chống cự, khó có thể tránh đi.

Ở trong tay Thần Linh, vận mệnh tựa như là một món đồ chơi, có thể tùy ý bị điều chỉnh, như là hiện giờ… Theo ngón cái của Trương Ti Vận hạ xuống, theo tiếng giọt nước vang vọng…

Tâm thần mọi người đều nổ vang, tựa như trăm vạn đạo sấm sét bạo khai ở trong lòng của bọn họ, dấy lên gợn sóng, xé rách quá khứ đã qua, khiến cho cảnh tượng quá khứ riêng phần mình lập tức tự lật qua lật lại.

Dường như đang bị tra cứu.

Vào thời khắc này, khí tức Thần Linh, vô thượng uy áp, lan tràn toàn bộ thế giới.

Tròng mắt Thế tử đỏ thẫm, thân thể run rẩy muốn vùng vẫy, huynh đệ tỷ muội của lão cũng là như vậy, nhưng đều vô ích, vận mệnh quá khứ của bản thân họ, vẫn đang bị tra cứu như trước.

Chỉ có lão Cửu, trên người bốc lên khí tức, tốc độ trang sách lật qua lật lại bị chậm đi, nhưng mà vẫn không cách nào đình chỉ.

Đội trưởng cùng với Hứa Thanh vì trở ngại tu vi, giờ phút này đồng dạng khó có thể ngăn cản.

Mà theo ký ức của mọi người bị đọc, rất nhanh liền có lần lượt từng cái cảnh tượng quá khứ, như bị kéo xuống từ trên quyển sách, bay ra từ trên thân thể của bọn họ, bay thẳng đến Trương Ti Vận.

Những cảnh tượng quá khứ bị kéo xuống này, không ngoài dự tính, đều là đoạn thời gian thống khổ nhất cùng với hành hạ nhất trong cả đời của mọi người.

Như đám người Thế tử, cảnh tượng bọn họ bị kéo ra chính là từng màn thôn phệ máu thịt huynh đệ tỷ muội của mình, là từng màn bọn họ bị trấn áp thê thảm, còn có chính là một màn cảm xúc cả đời của bọn họ ở vào tình huống cực đoan kêu rên.

Chương 1637: Thần Thuật, Chưởng Mệnh! (2)

Đội trưởng cũng đang run rẩy, quá khứ bị kéo xuống của y phần lớn là vào lúc đói khát sau khi cởi bỏ phong ấn, mà trong đông đảo tấm hình đó, có một chút là cảnh tượng người bên ngoài không biết được.

Ví dụ như một cái trong đó, đội trưởng đang khóc, y đi một mình trong tối tăm, tiếng khóc vang vọng, cực kỳ bi thương.

Về phần Hứa Thanh, nét mặt của hắn vặn vẹo, trên trán khua lên gân xanh, hô hấp dồn dập, vào thời khắc này, đau khổ khi bị tươi sống xé rách ký ức so ra cũng kém một màn cảnh tượng trong quá khứ.

Cảnh tượng một màn đó, là trong một mảnh rừng, dưới bầu trời mưa, hắn quỳ trên mặt đất, phát ra tiếng thống khổ kêu rên, đó là tuyệt vọng, đó là đau khổ, đó là điên cuồng.

Trong tấm hình, còn có một cây kẹo hồ lô huyết sắc.

Ký ức đó, là việc sau cùng Hứa Thanh không muốn nhớ lại nhất, đó là một khắc ca ca của hắn xuất hiện ở Nghênh Hoàng Châu, báo cho hắn biết hết thảy mọi thứ.

Đoạn thời gian đó, là lúc Hứa Thanh sụp đổ nhất trong cả đời này cho đến cả tận bây giờ.

So sánh cùng với cái này, bất kể quá khứ khi còn bé của hắn hay là nhân sinh đau khổ, đều không có ý nghĩa, mà giờ phút này, cái ký ức đó đang bị xé xuống, hóa thành cảnh tượng bay về chỗ Trương Ti Vận.

Rất nhanh, toàn bộ ký ức thống khổ nhất cùng với thời gian hành hạ nhất của mọi người đều xuất hiện ở bốn phía quanh Trương Ti Vận, đã lần lượt trở thành từng bức tranh vẽ, đang không ngừng xoay tròn.

“Chúng sinh đau khổ, đó là bởi vì đã có tốt đẹp, cho nên mới xuất hiện so sánh… “ Trương Ti Vận nhẹ giọng mở miệng, giơ tay phải lên, ngón cái kia liền chạm vào trên khớp xương của ngón giữa, nhẹ nhàng gõ một cái.

Âm thanh thanh thúy lại vang lên trong thiên địa, vang vọng trong lòng mọi người, hóa thành gợn sóng, tạo thành phong bạo quét sạch toàn thân.

Cuối cùng trở thành tiếng nổ vang, trở thành sự bùng nổ, trở thành cơn bộc phát.

Giờ phút này, toàn bộ cảnh tượng ký ức quá khứ bị hiện ra bên ngoài của bọn họ lại bắt đầu vỡ vụn!

Chia năm xẻ bảy!

Tất cả tốt đẹp, tất cả vui vẻ, hết thảy quý trọng, hết thảy tình cảm chân thành… . . Những khoảng thời gian đó, những thứ quá khứ đã qua kia, đều đang tan vỡ.

Âm thanh oanh oanh truyền ra trên thân mọi người, những cảnh tượng tầng tầng bạo khai, tạo thành máu tươi hư ảo, nương theo âm thanh thê lương không thể khống chế của nhiều người, phun ra ở giữa thiên địa.

Mà cũng vào thời khắc này, phản kháng liền được triển khai mãnh liệt.

Thế tử tóc dài tung bay, hình thành vô số hư ảnh con rắn, nhảy vào trong trí nhớ quá khứ của bản thân, lấy phương pháp cải biến nhận thức, lẫn lộn hết thảy cảnh tượng, gia trì vì quá khứ.

Minh Mai công chúa thì là toàn thân chảy xuôi thời gian trường hà, từ trong không ngừng bay lên những đạo ảnh quá khứ của nàng, bổ sung vào.

Lão Bát lại là thông qua tâm tình của mình, ngưng kết lại hỷ lạc, không ngừng lan tràn.

Mà lão Cửu, cách làm của y đơn giản nhất, từ trong tấm hình quá khứ của y bay ra một thanh lại một thanh lợi kiếm, không ngừng chém về phía bát phương, mỗi một lần hạ xuống thì kiếm đều sụp đổ, nhưng rất nhanh lại có kiếm mới lần nữa hình thành… . . Còn có đội trưởng, y vẻ mặt nhăn nhó, trong mắt xuất hiện gương mặt dữ tợn, từ trên người tràn ra khí lạnh, đóng băng quá khứ đã qua.

Về phần Hứa Thanh, hắn chuyển động Nhật Quỹ, hắn chuyển động ý cảnh quên lãng, hắn càng là bộc phát quyền hành, cùng lúc đó hắn cũng hiểu rõ tại sao trong tấm hình quá khứ của mình không có tàn diện Thần Linh, cũng không Tử Thanh Thái Tử.

Bởi vì cảnh tượng của hai vị này, chẳng biết tại sao, sau khi Trương Ti Vận triển khai Thần Thuật Chưởng Mệnh, lại xuất hiện ở bên trong tử thủy tinh của hắn!

Mà sau khi Hứa Thanh thấy rõ một cảnh tượng trong tấm hình đó, ký ức tốt đẹp nổi lên trong đầu của hắn liền nổ vang, âm thanh nổ vang cực lớn.

Cái cảnh tượng thứ nhất, là trong phế tích xóm nghèo, Hứa Thanh đang nhìn bầu trời, tàn diện Thần Linh trước mặt mở hai mắt ra, ngóng nhìn về phía hắn.

Mà cảnh tượng thứ hai, là ở Vô Song thành.

Dưới bầu trời mây máu, bản thân mình khi còn nhỏ ngồi ở trên mặt đất, ôm đầu gối khóc thút thít nỉ non.

Cho đến thời điểm trước, ở trong trí nhớ Hứa Thanh, lúc đó hắn đã khóc thật lâu, sau đó liền rời khỏi tòa thành trì đã biến mất này.

Nhưng mà ở tấm hình bên trong tử thủy tinh, hắn thấy được một cái kết cục không giống như vậy!!

Trong tấm hình, trên bầu trời có một người quen thuộc đang đứng, người này từng bước một đi đến trước mặt hắn lúc còn nhỏ đang khóc thút thít nỉ non, giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ lên đầu của hắn.

“Đệ đệ, đừng khóc.”

Một khắc bốn chữ này truyền ra, Hứa Thanh trông thấy chính mình lúc còn nhỏ trong tấm hình bỗng phịch một tiếng, đầu người tan vỡ, thân thể hóa thành máu thịt, rơi đầy đất.

Tử vong.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, tâm thần dấy lên gợn sóng cực lớn, vào giờ phút này toàn bộ trang sách ngoài thân thể của hắn cũng bị phá tan thành từng mảnh, cuối cùng còn dư lại… . . Chỉ là một cuốn sách vốn không có trang sách.

Những người khác dù là chống cự, nhưng cuối cùng cũng khó tránh khỏi cái kết cục này!

“Không có tốt đẹp, sẽ không có so sánh, như thế… . . Chúng sinh cũng sẽ không cảm thụ được hàm nghĩa đau khổ.”

Dưới ánh trăng, vẻ mặt Trương Ti Vận vô cùng bình tĩnh, không có bất kỳ cảm xúc chấn động nào, gương mặt tuyệt mỹ tựa như một pho tượng, gã ngóng nhìn mọi người đang thê lương, ngón tay phải gõ vào khớp xương thứ hai của ngón giữa.

Trong nháy mắt tiếp theo, cảnh tượng quá khứ thống khổ nhất hành hạ nhất vờn quanh bốn phía mọi người nháy mắt dừng lại, không hề chuyển động, nhưng lại đang rung động lắc lư.

Mà theo cơn rung lắc, chúng nó vậy mà lại đang bị thác ấn, riêng phần mình xuất hiện vô số cảnh tượng giống như đúc.

Nhìn qua những thứ này, trên mặt Trương Ti Vận mỉm cười, giơ ngón cái lên, lại gõ vào trên khớp xương thứ nhất của ngón áp út, nháy mắt tiếp theo… . . Những thứ cảnh này tượng bỗng nhiên bay ra, bay thẳng đến phía đám người Hứa Thanh.

Riêng phần mình trở về, khiến cho mỗi cuốn sách tan vỡ không còn gì của mỗi người, đều bị nhanh chóng nhồi vào, trở lại nguyên vẹn.

Chỉ là… Trong quá khứ nguyên vẹn đó, không có tốt đẹp, toàn bộ đều là ký ức thống khổ nhất, hành hạ nhất của bọn họ, cái ký ức này đã thay thế toàn bộ quá khứ của bọn họ.

Mỗi một thời khắc đều đang bộc phát, cho đến khi sụp đổ.

Đây, chính là lực lượng của Thần Linh.

Đấy, chính là Thần Thuật.

Chương 1638: Tính mạng, sụp đổ! (1)

Trên thế giới này, đã từng có rất nhiều tu sĩ vạn tộc đối kháng cùng với Thần Linh, nhưng mà bây giờ...Đã là phượng mao lân giác.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì tất cả những người đối kháng ...đều đã diệt vong.

Thần Linh, trong tuyệt đại đa số thời điểm, chỉ có Thần Linh khác mới có thể địch nổi.

Mà tu sĩ muốn sát thần, trong vô số năm, ngoại trừ một trận chiến trong kỷ nguyên trước khi Huyền U Cổ Hoàng đi qua đã từng có án lệ thành công ra, từ đó về sau...Chưa từng xuất hiện lại.

Thần Linh cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn, không thể nhìn thẳng.

Vì vậy thời gian dần trôi qua, sự tình sát thần đã trở thành một việc không thể nào làm được trong suy nghĩ của vạn tộc, thậm chí chỉ cần tưởng tượng, trong lòng liền dâng lên sợ hãi.

Bởi vì, sự cường đại cùng với kinh khủng của Thần Linh, nhiều khi vượt ra khỏi lý giải của tu sĩ, vượt ra khỏi phạm trù thần thông của bọn họ, càng là ở bên ngoài nhận thức của họ.

Song phương.....Hoàn toàn không phải cùng một trình độ.

Trong tuyệt đại đa số tu sĩ nhìn lại, bất luận một vị Thần Linh nào đều là không thể nhìn rõ, đều là toàn trí toàn năng, tu sĩ không cách nào lý giải, hết thảy đều là thần bí cùng quỷ dị.

Mà ở trong mắt Thần Linh, vạn vật chúng sinh lại là vô cùng đơn giản, liếc mắt liền có thể thấy quá khứ cùng tương lai, dù là cái tương lai này đang biến hóa, nhưng loại nhìn thấu như thế, bản thân của nó chính là thể hiện ra vị cách.

Cũng chỉ có loại tu sĩ tu hành đến đỉnh phong, mới có thể có đủ vị cách cùng loại, mới có thể để cho Thần Linh ngưng trọng vài phần.

Chỉ là loại tu sĩ đỉnh phong này, quá ít quá hiếm.

Mà Thần Linh, cũng tồn tại người sau này mới thành Thần, cũng có kẻ sinh ra đã là Thần Linh.

Cho nên khi tu sĩ vẫn còn dựa vào pháp thuật hình thành các loại đòn sát thủ, những cái phong vũ lôi điện, kim mộc thủy hỏa kia, đối với Thần Linh mà nói, không có bất cứ ý nghĩa gì.

Thần Linh ra tay, tựu như Trương Ti Vận giờ phút này vậy, Thần chỉ cần giơ tay lên, giống như thầy tướng số vậy, liền dễ dàng nắm giữ vận mệnh của mọi người.

Trong mắt Thần Linh, tu sĩ hoặc là phàm tục đều không khác nhau quá lớn.

Hơi gõ nhẹ, liền có thể cải biến vận mệnh của bọn họ.

Lực lượng như thế, sao có thể không khiến cho người ta tuyệt vọng được chứ.

Mà dưới mắt, bất kể là Thế tử hay là Minh Mai công chúa, còn có đội trưởng và cả Hứa Thanh, lúc này bọn họ đã không có ký ức quá khứ, thậm chí giờ khắc này bọn họ dường như cũng không nhận ra lẫn nhau.

Thứ duy nhất còn tồn tại, chính là đau khổ cùng hành hạ không ngừng liên tục hiện lên trong trí nhớ.

Không có tốt đẹp để so sánh, đau khổ còn dư lại, từ ý nào đó nhìn tới, có lẽ không thể dùng cái từ ngữ đau khổ để hình dung nữa, đó là không chính xác, bởi lẽ đã không còn nhị nguyên đối trọng.

Nhưng mà loại hành hạ cùng cảm giác không khỏe đến từ bản năng sinh mệnh từ loại ký ức này mang đến, lại là vô thủy vô chung.

Rất khó dùng lời nói để hình dung hay diễn giải.

Cũng không có ai có thể thừa nhận nổi.

Ví dụ như Hứa Thanh.... Giờ phút này hắn đang đắm chìm bên trong một màn tan vỡ lúc trước.

Hắn muốn đi ra, nhưng bên trong tất cả ký ức đều là một màn đó, đã trở thành một cái tuần hoàn, quá khứ là vậy, tương lai là như thế, không có đường ra .... .

Mà giờ phút này trên ngôi sao Hồng Nguyệt, tất cả bọn họ cũng chỉ là đứng ở bên ngoài cánh cửa của Nguyệt Cung, từ đầu đến cuối đều không có bước vào, dường như hết thảy ý muốn sát thần lúc trước, chẳng qua chỉ là một trận trò cười mà thôi.

“Phàm tục sát thần?”

Trong cửa lớn, Trương Ti Vận trên hoa Bỉ Ngạn trong Nguyệt Quang Hải nhẹ nhàng lắc đầu, giơ ngón cái tay phải lên, chạm vào khớp xương thứ hai của ngón áp út.

Nhẹ nhàng nhấn một cái.

Tựa như âm thanh một chiếc chai tan vỡ, vang vọng khắp bát phương, vô cùng thanh thúy.

“Tính mạng, sụp đổ.”

Thanh âm vang vọng, mở miệng thành phép, rơi giữa thiên địa.

Thân thể đội chấn động, từng đạo khe hở không cách nào khống chế lan tràn khắp toàn thân, dù là trong cơ thể y tràn ra ánh sáng màu lam tạo thành tác dụng đóng băng, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản loại vỡ vụn này như trước.

Mà thân thể của y cũng vào thời khắc này tan vỡ ra, đã trở thành máu thịt tứ tán, rơi đầy đất.

Hứa Thanh theo sát phía sau, gợn sóng cùng mê mang từ màn cảnh tượng thứ hai bên trong tử thủy tinh mang đến cho hắn, khiến cho thế giới của hắn lâm vào đen tối vĩnh hằng, hết thảy đều không tồn tại.

Giống như đúc cùng với một màn sau khi Tử Thanh Thái Tử hạ ngón tay xuống trong tấm hình.

Tiếp theo là lão Bát, thân thể của gã nổ vang, vào thời khắc này, thất tình lục dục mang đến lực lượng gần như Thần Linh cũng bị xóa đi, thân hình không thể chống đỡ nữa, ngã xuống.

Mà sau đó là Thế tử cùng với Minh Mai công chúa, bọn họ tuy là Uẩn Thần, nhưng mà Đại Thế Giới của bọn họ cũng tương tự trong cơn kêu rên, chúng sinh trong đó đau khổ, riêng phần mình héo rũ, dẫn theo sinh cơ của bọn họ cũng đều ảm đạm.

Tiếp theo là lão Cửu, nhưng mà y vẫn còn có thể kiên trì, giờ phút này y chậm rãi ngẩng đầu, tay phải run rẩy chậm rãi hội tụ ra một thanh kiếm, đó là một kiếm cuối cùng từ sinh mệnh của y.

Cũng là một kiếm mạnh nhất của y, là một kiếm đỉnh phong Cổ Linh Hoàng nhìn ra lúc trước.

Nhưng Cổ Linh Hoàng cũng không có nhìn ra hoàn toàn, một kiếm cuối cùng này của lão Cửu, không phải là sát phạt, mà là thủ vệ.

Mà cánh cửa của Nguyệt Cung phía trước lúc này đang chậm rãi khép kín, Trương Ti Vận trong hoa Bỉ Ngan trên Nguyệt Quang Hải lắc đầu, nhắm hai mắt lại.

Gã đã mất đi hứng thú, dường như hóa thành bức tượng điêu khắc, không buồn không vui.

Hết thảy, kết thúc.

Lão Cửu trầm mặc, ở phía sau y là Ngũ công chúa tương tự nhắm mắt lại.

Trên khuôn mặt già nua của nàng đã sớm không có huyết sắc, một mảnh xám trắng, mùi tử vong trên người nàng vô cùng nồng đậm, nếu như không phải lão Cửu thủ hộ, nàng đã sớm vẫn lạc.

Giờ phút này nàng lặng lẽ nhìn qua huynh trưởng phía trước, vừa nhìn về phía mọi người diệt vong bốn phía, nhắm hai mắt lại.

Chương 1639: Tính mạng, sụp đổ! (2)

Thời gian dần qua, có ánh huỳnh quang phiêu tán ra từ trong cơ thể của Ngũ công chúa, hội tụ tới phía trước rồi dần dần hợp thành một đóa hoa.

Từng nhị hoa chập chờn, tựa như sinh mệnh đang nở rộ, mà cánh hoa cũng đang không ngừng xòe ra hiện lên điềm tốt đẹp.

Nháy mắt đóa hoa này xuất hiện, cánh cửa Nguyệt Cung đang khép kín cũng đột nhiên dừng lại.

Trương Ti Vận nhắm mắt lại chợt mở ra, nhìn ra ngoài cửa.

Đóa hoa kia, cũng tương tự là hoa Bỉ Ngạn!

Nhất trí cùng đóa hoa mà Trương Ti Vận đang ngồi.

Nhưng mà màu sắc lại là màu trắng.

Nó đang nở rộ, mà Ngũ muội thì đang héo rũ.

Nàng đang thiêu đốt chính mình, giống như một khắc nàng đã từng sinh ra, dùng tính mạng cứu huynh trưởng của mình, cũng như nàng cả đời này, lần lượt thiêu đốt, lần lượt cứu hết thảy.

Trong khoảng thời gian cổ xưa, gương mặt của các huynh đệ tỷ muội khác đều là trẻ tuổi, nhưng mà duy chỉ có nàng nơi đây, từ rất sớm đã già nua, dáng vẻ lão nhân.

Nàng biết rõ, đây là sứ mạng của cuộc đời mình.

Nàng hiểu rõ, đây là ý nghĩa nhân sinh của mình.

Nàng đã từng oán hận, nhưng cuối cùng nàng vẫn là lựa chọn không hối hận.

Theo đóa hoa nở rộ, theo hương hoa lan tràn, thân hình phá toái Thế tử mắt thường không thể thấy lại khôi phục, Minh Mai công chúa một bên cũng đồng dạng như vậy, còn có lão Bát, còn có đội trưởng, và cả Hứa Thanh.

Vào thời khắc này tất cả mọi người đều khôi phục lại, thân thể của bọn hắn lại hình thành, khí tức của bọn hắn lần nữa bộc phát, mà tâm tình chấn động của bọn họ cũng đều vững vàng xuống.

Kỳ dị nhất là ký ức quá khứ của bọn họ đã tan vỡ dưới Thần Thuật, cũng tương tự tất cả đau khổ bị xóa đi, lại phục hồi lại như cũ.

Đây không phải là nghịch chuyển thời gian, dưới Thần Thuật của Thần Linh, trừ phi có đủ vị cách tương ứng, nếu không sẽ không thể nào nghịch chuyển thời gian.

Hoa Bỉ Ngạn của Ngũ công chúa, là chúc phúc!

Tựu như tương tự cùng với thần trớ vậy, thế gian này cũng tồn tại thần chúc, nhưng cực kỳ ít thấy.

Một màn này, để cho Trương Ti Vận lần đầu tiên thay đổi sắc mặt, ngóng nhìn tới Ngũ công chúa ngoài cửa, nhẹ giọng mở miệng.

“Lý Tự Hóa hảo thủ đoạn, y ở trong năm tháng tương lai, phong ấn một tôn Thần trong cơ thể của ngươi!”

“Tương lai trong cơ thể của ngươi sẽ tồn tại Thần Linh, mà Thần Linh không thể nghịch, tựu như cùng nhân quả vậy, cho nên vào lúc chưa đến thời điểm phong ấn Thần Linh kia, ngươi sẽ không tử vong!”

“Như thế, ngươi có thể dùng thân hình phàm tục để triển khai Thần Thuật một cách không hạn chế, bản thân thừa nhận nguyền rủa, chúc phúc cho người khác ...Vả lại giấu giếm được bản thể của ta.”

“Nhưng mà tuy rằng ngươi không có chết, nhưng ngươi sẽ già...Mà khi già đến cực hạn, thân thể của ngươi sẽ trở thành một cỗ xác không có ý thức, có chút ý tứ, đây là đang chuẩn bị thân hình vì vị Thần Linh nào đây?”

Trương Ti Vận thì thào nói nhỏ, nói thẳng ra bí ẩn của Ngũ công chúa!

Theo giọng nói của gã vang vọng, ngoài Nguyệt Cung, đám người Thế tử đang khôi phục trầm mặc, nhìn Ngũ muội.

Khí tức Ngũ công chúa suy yếu, vẻ tang thương cùng già yếu càng nghiêm trọng hơn, cả người hiện ra mùi tử vong, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng mà trên mặt của nàng cũng lộ ra nụ cười, truyền ra giọng nói khàn khàn.

“Đây vốn là ý nghĩa tồn tại của ta.”

Những lời này rơi vào trong tai mọi người, cũng rơi tới trong ý thức Hứa Thanh, thân thể của hắn chấn động, chậm rãi mở mắt ra.

Hết thảy mọi thứ lúc trước giống như cơn ác mộng, mà đội trưởng cũng vào thời khắc này mở mắt, thở ra một hơi thật dài.

Thần sắc có chút âm trầm, mang theo sát khí ít thấy, trong giây phút nguy cơ trước mắt vừa rồi, đội trưởng đã kêu gọi thượng thần, nhưng đối phương cự tuyệt đến vào lúc này.

“Sớm muộn gì cũng giết chết đồ đĩ chó tiện Thần không thấy thỏ không xuất ưng này!”

Đội trưởng thầm mắng trong đáy lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn tới Trương Ti Vận trên Nguyệt Quang Hải trong cánh cửa, trong mắt lộ ra hàn mang.

Tương tự lộ ra hàn mang còn có đám người Thế tử, bọn họ dịch chuyển ánh mắt khỏi trên người Ngũ công chúa, một khắc nhìn tới Trương Ti Vận bên trong cánh cửa, Thế tử liền hành động.

Lão giơ tay phải lên, một cây đinh màu đen nhanh chóng hình thành trong tay, chính là cây đinh của Chúa Tể.

Một khắc lấy ra, Thế tử liền cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, trong ngụm máu tươi này xuất hiện hư ảnh thế giới, dung nhập vào trên thân cây đinh.

Đó là Đại Thế Giới của lão, lão đang lấy Đại Thế Giới của bản thân để gia trì cho cây đinh của Chúa Tể!

Minh Mai công chúa cùng với lão Bát một bên cũng đều vận chuyển tu vi toàn thân tới cực hạn, riêng phần mình phun ra máu tươi, rơi vào trên cây đinh này, trong thời gian ngắn, hư ảnh Đại Thế Giới trên cây đinh của Chúa Tể đã đạt đến bốn cái!

Khí thế của nó cực mạnh, lập tức ngập trời.

Tầng ngoài tan vỡ, lớp bọc màu đen tróc ra, lộ ra thân đinh màu trắng, mà lão Cửu một bên, ánh mắt của y sắc bén, giơ tay lên một phát bắt được cây đinh, mặc kệ cây đinh đâm vỡ bàn tay, rất nhiều máu tươi tràn vào trong đó.

Rất nhanh, đạo hư ảnh Đại Thế Giới thứ năm, thứ sáu, huyễn hóa ra trên cây đinh.

Sự xuất hiện của bọn nó, khiến cho một chút lớp vỏ đen cuối cùng trên cây đinh vỡ ra, lộ ra thân thể màu trắng.

Như là bị giải khai phong ấn, thể hiện ra uy năng chân chính của cây đinh Chúa Tể.

Khí thế khiến thiên địa biến sắc, ngôi sao Hồng Nguyệt lay động, khí tức kinh khủng ở bên trong bộc phát, lão Cửu gầm nhẹ một tiếng, tay phải nhuốm máu chợt vung lên, sấm sét nổ vang, hư vô sụp đổ, cây đinh này lập tức hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng, lao thẳng đến cánh cửa của Nguyệt Cung!

“Lấy lực lượng nhận thức, đinh này tất trúng!”

“Lấy phương pháp thời gian, quá khứ tương lai, hết thảy đều phá!”

“Lấy năng lực dục vọng, nhân tính nghịch thần!”

“Lấy đạo sát lục, không huyết không về!”

Đám người Thế tử trầm thấp mở miệng.

Cây đinh màu trắng kia vượt qua thời không, lập tức bay đâm vào cánh cửa của Nguyệt Cung, dấy lên khí thế bài sơn đảo hải, một đường cuồng nộ chia lìa Nguyệt Quang Hải, hình thành một đường thẳng tắp.

Nguyệt Quang Hải bốc lên, bốn phương sụp đổ, cây đinh thế như chẻ tre, bay thẳng đến Trương Ti Vận trên đóa hoa Bỉ Ngạn!

Chương 1640: Cảm giác tồn tại quật cường (1)

Nguyệt Quang Hải nổ vang.

Máu loãng trên mặt biển bị đẩy ra hai bên, tạo thành hai bức tường nước, chính giữa thì là một vết nước lõm thẳng tắp, sâu có thể thấy được đáy!

Cây đinh màu trắng lập lòe sáu hư ảnh thế giới, những nơi vọt qua, dù là hình chiếu Thần Linh tồn tại phía trước, cũng không thể ngăn cản chút nào.

Thế như chẻ tre, trực tiếp xuyên thấu.

Trong tiếng nổ vang như là thiên lôi, hình chiếu ba tôn Thần Linh tan vỡ, bị phá thành mảnh nhỏ.

Trong nháy mắt tiếp theo, cây đinh này xuất hiện ở trước mặt Trương Ti Vận.

Khí thế ngập trời, uy áp kinh người, ngay lập tức đâm về phía mi tâm của gã.

Mắt thấy sẽ phải đụng vào, nhưng mà Trương Ti Vận dù sao cũng là phân thân của Xích Mẫu, cấp độ sinh mệnh vượt ra ngoài sự lý giải, tay phải của gã nhìn như chậm rãi giơ lên, nhưng lại trực tiếp liền xuất hiện ở bên cạnh cây đinh của Chúa Tể, hai ngón tay cái nhẹ nhàng kẹp lấy.

Kẹp xuống một cái, ngón tay Trương Ti Vận không hề nhúc nhích, cánh tay cũng là như vậy, thân hình cũng giống như thế, nhưng áo bào của gã lại truyền ra âm thanh phần phật, tựa như có cuồng phong quét ngang.

Một đầu tóc dài màu đỏ cũng chợt cuốn về phía sau, kể cả hư vô sau lưng cũng cùng nhau lay động, cho đến khi hư vô vỡ vụn, hiện ra từng đạo khe hở xé rách.

“Không tệ.”

Thần sắc của Trương Ti Vận khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng, vừa muốn vung vẩy tay phải, muốn đánh cây đinh văng trở về, nhưng vào lúc này dị biến đột nhiên nổi lên!

Cây đinh màu trắng tuy bị kẹp lấy, nhưng biến hóa của nó tuyệt không phải là một loại bắn vọt lên, giờ phút này màu sắc ở trên cải biến, từ màu trắng hóa thành màu xanh, sau đó lại hòa tan ra.

Hóa thành từng sợi tơ màu xanh, chừng hơn vạn sợi, từ giữa hai ngón tay Trương Ti Vận thoát khốn ra, lấy tốc độ càng kinh người hơn, lao thẳng đến bộ mặt Trương Ti Vận.

Những sợi tơ kia bất luận là một cái nào, cũng có thể so với pháp bảo, tản mát ra khí tức kinh khủng, trình độ sắc bén của nó càng là vượt qua tưởng tượng, hơn nữa giờ phút này cách Trương Ti Vận quá gần, cho nên hầu như là ngay lập tức, chúng nó liền chạm tới gương mặt Trương Ti Vận.

Trương Ti Vận nhíu mày, thở ra một hơi.

Một hơi này hiện lên huyết sắc, giống như là sương, đụng cùng với những sợi tơ kia.

Một khắc âm thanh oanh oanh truyền ra, những sợi tơ do cây đinh biến thành nhanh chóng tan vỡ, nhưng mà trong đó có bốn sợi không giống với những sợi tơ khác.

Chúng nó ẩn nấp bên trong đông đảo sợi tơ, xuyên thấu qua huyết vụ, đâm vào trên mặt Trương Ti Vận!

Thân thể Trương Ti Vận nháy mắt mơ hồ, ý đồ tránh đi, nhưng gia trì đến từ đám người Thế tử biến thành bốn sợi tơ đó, có đủ đặc tính không thể nghịch.

Cho nên trong khoảnh khắc này, bốn sợi tơ đã phá vỡ làn da của Trương Ti Vận, chui vào.

Mặc dù trên mặt Trương Ti Vận không có chảy ra máu tươi, nhưng bốn sợi tơ đó như là tuyến trùng, lại vặn vẹo bên trong máu thịt, điên cuồng chui vào trong cơ thể Trương Ti Vận.

Trong quá trình chui vào này còn không ngừng phóng thích thần thông của đám người Thế tử, một đường khô héo, một đường toái diệt.

Cho dù Trương Ti Vận là phân thân của Xích Mẫu, nhưng mà cỗ thân thể này nguyên bản vẫn là đến từ phàm tục, dù đã được cải tạo nhưng bản chất vẫn còn tồn tại, vì vậy trong chớp mắt toàn thân Trương Ti Vận vặn vẹo, như muốn tan vỡ.

Nhưng mà trong mắt của gã lại vẫn bình tĩnh như trước, dường như đối với gã, loại thống khổ này không có chút cảm xúc cùng phản ứng nào cả, chẳng qua là thân thể từ trong trạng thái khoanh chân đứng lên, lùi về phía sau.

Vừa lùi gã vừa giơ tay cắt lên cổ của mình, hai ngón tay kéo dài vươn vào trong đó, muốn túm sợi tơ trong thân thể ra, đồng thời còn hơi vung tay trái về Nguyệt Quang Hải dưới chân.

Trên Nguyệt Quang Hải, ba mươi bốn tôn hình chiếu Thần Linh còn lại, từng cái từ trạng thái nhắm mắt bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn tới vị trí cánh cửa, trên thân bốc lên khí tức riêng phần mình, bộc phát.

Ba mươi bốn tôn Thần Linh chấn động, khiến cho thiên địa quanh Nguyệt Quang Hải tràn ngập lực lượng xé rách, dường như vạn vật chúng sinh ở trong nơi này đều phải bị hình thần câu diệt.

Nhưng vẫn không cách nào ngăn cản bước chân của đám người Thế tử, thân ảnh của bọn họ lập tức nhảy vào trong cánh cửa của Nguyệt Cung, phóng về những hình chiếu Thần Linh kia, riêng phần mình ra tay.

Thế tử bên đó hiển lộ bản thể, còn ngưng tụ Đại Thế Giới ra ngoài, hình thành một con mắt thật to, nhìn Trương Ti Vận.

Con mắt này không phải là mắt Thần Linh, nhưng có cùng loại hiệu quả, thứ bị nó nhìn thấy đều vặn vẹo, nhận thức sẽ bị cải biến, suy nghĩ sẽ bị ảnh hưởng.

Dù là những hình chiếu Thần Linh cũng vẫn là như vậy.

Dẫu sao đám Thần đó cũng đã chết, chỉ là hình chiếu mà thôi.

Minh Mai công chúa bên đó cũng kinh khủng tương tự, trong tay của nàng xuất hiện một thanh trường mâu dài, thân thể hiện lên chiến giáp, dưới chân đạp trên thời gian trường hà, sát ý kinh người.

Lão Bát gầm nhẹ, tiếng gầm giống như nổi trống vậy, tạo thành hư ảnh giống Thiên Ma, chui vào bên trong hình chiếu Thần Linh, hóa thành nhân tính để phá vỡ Thần Tính.

Về phần lão Cửu, y lặng lẽ bước tới, kiếm trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lùng, vung vẩy xuống, thiên địa biến sắc, chém tất cả mọi thứ.

Nhưng mà hình chiếu Thần Linh ở nơi này quá nhiều, mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn, ngón tay của Trương Ti Vận đã rút ra được một sợi tơ, vẫn còn đang tìm kiếm sợi tơ thứ hai.

Không mất quá lâu, bốn sợi tơ sẽ đều bị gã lấy ra.

Mắt thấy như vậy, Hứa Thanh cùng với đội trưởng sắp bay vào cánh cửa bỗng dừng bước chân lại.

Không phải là không muốn đi vào, mà trong đó tràn ngập lực lượng kinh khủng, tu vi của bọn hắn khó có thể chống đỡ.

Đội trường có chút lúng túng.

“Tiểu Thanh, ngươi có cảm giác giống như chuyện này không có quan hệ gì với chúng ta nữa rồi hay không, chúng ta có ở đấy hay không, hình như cũng không có ảnh hưởng gì.”

Hứa Thanh trầm mặc, nhẹ gật đầu.

“Nhưng mà rõ ràng hết thẩy mọi thứ đều là chúng ta thúc đẩy nha, chúng ta mới là đầu nguồn, đáng lẽ hết thẩy đều phải nằm ở trong quyền khống chế của chúng ta mới đúng, không có chúng ta thì bọn họ cũng không tới được đây.” Đội trường có chút không cam lòng, tức giận mở miệng.

Chương 1641: Cảm giác tồn tại quật cường (2)

“Không thể cứ tiếp tục như thế này được!”

Đội trưởng hung hăng nghiến răng, nhất là sau khi trải qua màn hô hoán thượng thần bị cự tuyệt lúc trước, y cảm giác có chút mất mặt, vì vậy liền hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị làm mấy thứ gì đó để đại biểu mình rất hữu dụng.

Nghĩ tới đây, đội trưởng lấy ra hai khỏa Thự Quang Chi Dương phiên bản nhỏ, cho Hứa Thanh một khỏa.

Chính mình cầm lấy khỏa khác, quay đầu truyền ra lời nói đối với Hứa Thanh.

“Ngươi cũng ném ra một khỏa đi, thể hiện chút sự hiện hữu của chúng ta!”

Nói xong, đội trưởng ở ngoài cửa bỗng nhiên ném vào, sau đó lập tức trốn ở phía sau cửa.

Thự Quang Chi Dương như gầm thét bay đi, theo đội trưởng ở ngoài cửa rống to một tiếng, ầm ầm bạo khai giữa không trung, chấn động kinh khủng quét ngang về bát phương, đồng thời còn có tia sáng chói mắt, bao trùm quét qua.

Dưới tia sáng đó, những hình chiếu Thần Linh kia vậy mà lại xuất hiện một chút mơ hồ, nhưng rất nhanh lại biến thành rõ ràng.

Mắt thấy hiệu dụng không lớn, đội trưởng nhướn lông mi lên, vừa muốn la lên kêu Hứa Thanh cũng ném ra, Hứa Thanh nhìn chằm chằm những hình chiếu từ trong mơ hồ lại nhanh chóng rõ ràng kia.

Những thứ hình chiếu này có màu sắc tổng thể đen nhánh, lúc trước Hứa Thanh cũng không có liên tưởng quá nhiều, bây giờ mắt thấy dưới Thự Quang Chi Dương bộc phát, đám hình chiếu của Thần liền mơ hồ, một màn này, khiến cho hắn như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh chờ một chút.”

Nói qua, ngoài thân thể Hứa Thanh bay lên máu tươi, mặc dù hắn không cách nào bước vào cửa Nguyệt Cung, nhưng quyền hành có thể.

Giờ phút này hắn điều khiển máu tươi ngoài thân thể, lan tràn vào bên trong cánh cửa, giao hòa cùng một chỗ với Nguyệt Quang Hải ở.

Một ít phạm vi mặt biển lập tức nổi sóng lớn tới, vả lại còn đang không ngừng lan tràn, nhưng mà chút ít bốc lên này, ảnh hưởng rất nhỏ đối với trận chiến.

Nhưng mà mục đích của Hứa Thanh cũng không phải là trực tiếp ra tay.

Hắn khống chế máu tươi của mình, khuếch tán lực lượng quyền hành chỉ mình có, phân tán trên Nguyệt Quang Hải, dù là quá trình máu tươi không ngừng thúc giục mà chỉ mới biến thành một tầng hơi mỏng.

Nhưng hắn cũng toàn lực ứng phó, cho đến khi máu tươi của mình miễn cưỡng bao trùm hơn phân nửa mặt nước, sau đó Hứa Thanh vô lực tiếp tục, chợt mở miệng.

“Đại sư huynh, ném ba khỏa Thự Quang Chi Dương, không nên nổ tung, mà phóng thích tia sáng, khiến cho bên trong hoàn toàn bị chiếu rọi dưới ánh mặt trời!”

Cũng giống như Hứa Thanh sẽ không do dự đối với lời đề nghị của đội trưởng, giờ phút này đội trưởng cũng không hề có chút do dự, lập tức liền lấy ra ba khỏa Thự Quang Chi Dương, chợt ném vào bên trong cánh cửa Nguyệt Cung.

Lập tức, ba khỏa Thự Quang Chi Dương này ầm ầm chấn động trên Nguyệt Quang Hải, bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt chói mắt.

Dưới ánh sáng chói mắt đó, dưới tia sáng bao phủ, toàn bộ Nguyệt Quang Hải biến thành một mảnh sáng rõ, hình chiếu Thần Linh trong đó lập tức mơ hồ ảm đạm đi, dường như dưới ánh sáng chói lóa, đám Thần không cách nào hình thành.

Hình chiếu bình thường không thể nào như vậy, nhưng đám Thần hiển nhiên không bình thường, phương thức tồn tại lại có chỗ tương tự cùng với Ảnh Tử của Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, trán Hứa Thanh khua lên gân xanh, lấy máu tươi chính mình làm môi giới, đưa Nghịch Nguyệt Kính vào máu tươi bao trùm lên Nguyệt Quang Hải!

Trong chốc lát, Nghịch Nguyệt Kính mượn nhờ máu tươi Hứa Thanh làm xúc tác tiếp dẫn, trực tiếp truyền đến bên trong cánh cửa Nguyệt Cung, trải ra trên Nguyệt Quang Hải, trong lúc mặt biển nổ vang, một tấm gương thật lớn hiện ra ở.

Tấm gương này vừa hiện, thế giới nguyên bản sáng rõ này, dưới tấm gương chiết xạ, trình độ ánh sáng lập tức tăng vọt, trực tiếp đạt đến cực hạn, hết thảy tồn tại tựa hồ đều bị tia sáng này bao phủ, chỉ còn lại vô tận ánh sáng trước đó chưa từng có bộc phát.

Những hình chiếu Thần Linh kia đồng dạng mất đi tung tích dưới tia sáng này, ẩn nặc đi.

Nhưng hết thảy thứ đó hiển nhiên không thể giải quyết căn bản của vấn đề, tia sáng này không cách nào kéo dài quá lâu, một khi ảm đạm xuống, hình chiếu Thần Linh cũng sẽ lại hiển lộ ra.

Nhưng đối với đám người Thế tử mà nói, hình chiếu Thần Linh biến mất trong sát na, đã là tranh thủ cho bọn họ thời cơ vô cùng có lợi, giờ phút này dưới ánh sáng chói lóa bao phủ, bọn họ cấp tốc lao ra, bay thẳng đến phía Trương Ti Vận.

Mà Trương Ti Vận cũng là lần đầu tiên nhăn lông mày lại, bốn sợi tơ trong cơ thể gã, bây giờ đã rút ra được ba sợi, còn một sợi cuối cùng ẩn nấp cực cao, muốn rút ra còn cần tốn thêm một ít thời gian.

“Con sâu cái kiến, vẫn là có chút điểm hiệu dụng.”

Trương Ti Vận nhàn nhạt mở miệng, thân thể lần nữa lui về phía sau, tay trái thành chưởng rồi nhấn một cái về Nguyệt Quang Hải.

“Hồng Nguyệt.”

Lời này vừa ra, Nguyệt Quang Hải nổ vang, kịch liệt bốc lên, nước biển huyết sắc lại tầng tầng dấy lên, càng lúc càng cao, sau khi vượt qua độ cao chỗ Trương Ti Vận, liền hoàn toàn dựng thẳng đứng!

Vô cùng vô tận nước biển, trong lúc dựng đứng tạo thành một bàn tay khổng lồ!

Bàn tay huyết sắc đó vô cùng kinh người, trên sờ bầu trời, dưới chạm hố sâu trong mặt đất, lòng bàn tay cũng không có vân tay, chính là tay Trương Ti Vận, cũng là bàn tay Thần Linh, giờ phút này mang theo khí thế bài sơn đảo hải, vô cùng bao la, rầm rầm đập về phía đám người Thế tử, một chưởng giáng xuống.

Những nơi đi qua, hết thảy sụp đổ, vạn vật không còn, Nghịch Nguyệt Kính bao phủ ở phía trước một chưởng này nên phải thừa nhận áp lực cực lớn đến từ Thần Linh, xuất hiện dấu vết vỡ vụn.

Sắc mặt đám người Thế tử biến hóa, lập tức rút lui, đội trưởng cũng là hít vào một hơi, trong mắt lóe lên màu lam sáng lóng lánh, đáy lòng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Nguyệt Viêm, ngươi con mợ nó đĩ chó xà mâu dạ xoa cá xấu, còn không tới là bữa ăn này liền hủy bỏ!!”

Hứa Thanh thần sắc ngưng trọng, giờ phút này trong lúc lui ra phía sau, hắn thở sâu, tâm thần rơi vào trên tử thủy tinh.

Tuy rằng Thần Thuật Chưởng Mệnh của Trương Ti Vận đã bị hóa giải, mặc dù ký ức quá khứ của Hứa Thanh cũng đã khôi phục, nhưng mà bên trong tử thủy tinh của hắn, hai cái cảnh tượng quá khứ kia lại vẫn còn tồn tại như trước.

Hắn có một loại cảm giác giống như mình có thể phóng xuất hai cảnh tượng quá khứ này ra ngoài…

“Sau khi phóng thích, sẽ phát sinh chuyện gì?”

Hứa Thanh trầm mặc.

Chương 1642: Quá khứ của ta, ngươi không cách nào tưởng tượng (1)

Một cái chớp mắt suy nghĩ nổi lên, trên Nguyệt Quang Hải, bàn tay huyết sắc cực lớn kết nối với thiên địa kia liền đập về phía mọi người.

Tốc độ đó cực nhanh, trong chớp mắt quét sạch hết thảy, tới gần trước mặt đám người Thế tử.

Mà vị thê tử trong miệng đội trưởng lúc trước, vẫn không hề tới.

Hứa Thanh ở ngoài cửa mắt thấy như vậy, trong mắt lóe lên sự quyết đoán, hắn không biết sau khi cảnh tượng bên trong tử thủy tinh xuất hiện sẽ như thế nào, nhưng hôm nay mắt thấy đám người Thế tử hình như đã vô lực đối kháng, hắn chỉ có thể tận toàn bộ sức lực của mình đi trợ giúp.

Nhưng ngay vào lúc tử thủy tinh trong cơ thể Hứa Thanh lập lòe tia sáng, đám người Thế tử lập tức triển khai đòn sát thủ của riêng mình, từng trận khí tức Viễn Cổ bộc phát ra từ trên người bọn họ.

“Phụ vương!” Thế tử gầm nhẹ, âm thanh tương tự cũng truyền ra trong miệng đám người Minh Mai công chúa.

Pho tượng Chúa Tể Lý Tự Hóa ở dưới ngôi sao Hồng Nguyệt lập tức rung động.

Ý khôi phục lại càng mãnh liệt hơn nữa, thậm chí giờ phút này mí mắt pho tượng cũng đều đang rung rung, như muốn mở ra.

Hơi thở tràn ra từ trong miệng Chúa Tể nhanh chóng bao phủ ngôi sao Hồng Nguyệt, tràn vào trong Nguyệt Cung, giống như đang gia trì vì con nối dõi của chính mình.

Thế nên bên trong Nguyệt Cung, thời quang lập lòe, pháp tắc phủ xuống, kiếm quang động trời, lực lượng của đám người Thế tử hội tụ cùng một chỗ, hình thành hình ảnh sáu tòa Đại Thế Giới, cùng đụng chạm với bàn tay huyết sắc kia.

Âm thanh kinh thiên động địa, lấy khí thế hủy thiên diệt địa, bỗng nhiên bộc phát.

Cả sáu tòa Đại Thế Giới, riêng phần mình khô héo.

Thế tử phun ra máu tươi, chiến giáp ngoài thân thể Minh Mai công chúa tan vỡ, toàn thân lão Bát máu thịt mơ hồ, kiếm của lão Cửu lần nữa tan vỡ, khóe miệng tương tự tràn ra máu tươi.

Nhưng mà máu tươi của bọn họ cũng không phải là bay tứ tán, mà hội tụ cùng một chỗ, cùng tràn vào hơi thở của Chúa Tể, dung hợp cùng một chỗ tạo thành một cái ngón tay hư ảo cực lớn.

Ngón tay này tràn ra khí tức kinh khủng, dùng sức nhấn một cái về bàn tay phía trước.

Ngôi sao Hồng Nguyệt chấn động, Nguyệt Cung lay động, bàn tay huyết sắc kia chợt dừng lại, Nghịch Nguyệt Kính ở bên trên trong một nháy mắt này truyền ra âm thanh vỡ vụn, theo tiếng ken két vang vọng, Nghịch Nguyệt Kính trực tiếp tan vỡ chia năm xẻ bảy, hóa thành rất nhiều thấu kính tản ra về bốn phía.

Nó tan vỡ, ảnh hưởng tới bàn tay Hồng Nguyệt.

Bàn tay khổng lồ đó tương tự bị phá thành mảnh nhỏ, năm ngón tay bị những thấu kính văng tứ tung cứa qua xé rách, biến thành từng mảnh bay về đại địa, truyền ra âm thanh nổ vang, lại trở thành biển máu.

Lòng bàn tay càng là như thế, trong chớp mắt đã bị cắt đứt chia lìa ra, nhao nhao hạ xuống, một khắc này, thế giới trong Nguyệt Cung bị vô số mảnh kính vỡ thay thế.

Chúng nó trôi lơ lửng ở bát phương, nhìn thấy mà giật mình.

Mà đám người Thế tử, từng người cũng là dầu hết đèn tắt, sắc mặt trắng bệch, về phần Trương Ti Vận nơi xa, giờ phút này hai ngón tay vươn vào trong cổ của gã đã bắt được một sợi tơ cuối cùng, đang từ từ rút ra.

Mắt thấy như vậy, lão Cửu hít sâu, trong mắt của y lập tức lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, trên người bốc lên khí lạnh, cả người đứng thẳng tắp, như một thanh lợi kiếm rút ra khỏi vỏ.

Ánh mắt của lão Cửu khóa chặt Trương Ti Vận, chậm rãi giơ tay phải lên, mảnh vỡ Nghịch Nguyệt Kính bốn phía cũng bị y điều khiển, riêng phần mình chuyển động giữa thiên địa, từ các góc độ khác nhau, chiết xạ ra thân ảnh lão Cửu.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên mặt của vô số mảnh kính vỡ trong Nguyệt Cung này, toàn bộ đều xuất hiện thân ảnh lão Cửu.

Vô số lão Cửu, giờ phút này cùng giơ tay phải lên trên, nổi lên nhật nguyệt tinh thần, nổi lên từng đạo sợi tơ pháp tắc, mà bờ vai của y trong một cái chớp mắt này, cũng có tia sáng lập lòe, tạo thành hai cái Đại Thế Giới.

Vai vác thế giới, vào một khắc xuất hiện, đã bắt đầu thiêu đốt.

Trong vô tận hỏa diễm lan tràn, có thể thấy được hết thảy sinh linh bên trong hai Đại Thế Giới này cũng đều giơ tay phải lên, trong tay cũng xuất hiện một thanh kiếm.

Kiếm khí của bọn họ hội tụ, tràn ngập thế giới, lại tràn ngập toàn thân lão Cửu, cuối cùng hội tụ tới trên tay phải của y, tạo thành. . . . . Một thanh kiếm ở đó!

Kiếm này vừa ra, thiên địa biến sắc.

Mà lão Cửu ở trong đó không phải một cái, bên trong vô số mảnh vỡ của Nghịch Nguyệt Kính, từng cái cũng đều chiếu ra thân ảnh cầm kiếm kia, giờ phút này toàn bộ giơ lên và quay đầu, toàn bộ nhìn tới Trương Ti Vận.

Ngón tay vươn vào trong cổ của Trương Ti Vận dừng lại, ngẩng đầu lên, thần sắc lộ ra một vòng ngưng trọng, nhìn lão Cửu.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người nhìn nhau, Trương Ti Vận vung vẩy tay trái, Nguyệt Quang Hải lần nữa bốc lên, lại hình thành bàn tay huyết sắc, đập về phía lão Cửu.

Mà lão Cửu cũng vào lúc này trầm thấp mở miệng.

“Trảm!”

Chỉ là một chữ, lập tức truyền ra và kiếm trong tay y hạ xuống, bên trong Đại Thế Giới vác trên vai, chúng sinh hạ kiếm xuống, toàn bộ thân ảnh trong Nghịch Nguyệt Kính cũng đồng thời hạ xuống.

Một kiếm động trời, vạn kiếm kinh thần.

Bên trong từng mảnh vỡ Nghịch Nguyệt Kính, đều ở trong một cái chớp mắt này tràn ra kiếm quang, hội tụ lại một chỗ, sau đó tạo thành một thanh đại kiếm lay động thiên địa.

Kiếm này tràn ra tia sáng rực rỡ, ẩn chứa lực lượng vô thượng, bỗng nhiên chém về chỗ Trương Ti Vận.

Gió giục mây vần, thế giới nổ vang, hư vô sụp xuống.

Đây là một kiếm mạnh nhất của lão Cửu, hơn nữa có thêm mảnh vỡ Nghịch Nguyệt Kính gia trì, uy lực của nó cũng theo đó tăng vọt, giờ phút này trong tiếng gào thét, trực tiếp liền va chạm với bàn tay huyết sắc.

Bàn tay nổ vang, rung động vô cùng kịch liệt, năm đầu ngón tay uốn lượn, như muốn nắm đại kiếm này lại.

Nhưng một khắc sau, đầu tiên là lòng bàn tay không chịu nổi, trực tiếp nổ tung hình thành mây máu, còn năm ngón tay nắm vào cũng bị ảnh hưởng đến, riêng phần mình nổ vang, hoá khí hình thành huyết vụ, bốc lên khắp bốn phía rất mãnh liệt.

Mà lực của kiếm ấy cũng không có tiêu tán, giờ phút này sau khi toái diệt bàn tay, khí thế như cầu vồng, lấy thế dễ như chẻ tre chém tới gần trước mặt Trương Ti Vận, một khắc hạ xuống, thân thể Trương Ti Vận rút lui, hoa Bỉ Ngạn dưới chân nhanh chóng nở rộ để ngăn cản ngay phía trước.

Âm thanh ầm ầm xuyên thấu qua Nguyệt Cung, truyền khắp ngôi sao Hồng Nguyệt.

Bông hoa Bỉ Ngạn huyết sắc quỷ dị thế mà cũng không cách nào ngăn cản uy lực của một kiếm ấy, sau khi bị chém trúng thì trực tiếp vỡ vụn ra, bị kiếm quang trảm phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng cuối cùng nó cũng hóa giải bộ phận uy năng của kiếm ấy.

Chương 1643: Quá khứ của ta, ngươi không cách nào tưởng tượng (2)

Giờ phút này sau khi tứ tán, kiếm quang đã rơi vào trước mặt Trương Ti Vận, Trương Ti Vận giơ tay trái lên, nhấn về phía trước một cái.

Sau một phát nhấn, toàn thân gã chấn động, quần áo nổ tung, tóc bay tứ tán, hư vô sau lưng sụp xuống, thân thể đạp đạp từng bước liên tục rút lui, thậm chí bàn tay cũng xuất hiện vết rách, có từng giọt máu tươi màu vàng bắn ra tung tóe.

Cho đến khi lui ra phía sau năm bước, thân thể Trương Ti Vận dừng lại và ngẩng đầu lên.

“Một kiếm này, kinh diễm.”

Gã nhẹ giọng mở miệng, đồng thời kiếm quang trước lòng bàn tay cũng ảm đạm xuống, dần dần tiêu tán ở trong mắt mọi người.

Mọi người trầm mặc, ánh mắt cũng cùng nhau ảm đạm xuống theo kiếm quang.

Thí Thần, hình như thật đúng là một cái trò cười.

Mà sau khi Trương Ti Vận nói câu đó, gã cũng chầm chậm thu hồi tay phải móc vào trong cổ, một sợi tơ bị hai ngón tay kia nắm lấy.

Đây là một sợi tơ cuối cùng trong cơ thể gã, theo gã lấy ra, hai ngón tay nhẹ nhàng nghiền vào một cái, sợi tơ này lập tức tan vỡ hóa thành tro bụi, tiêu tán ra.

Nhìn qua mọi người, sắc mặt Trương Ti Vận cũng bình tĩnh lại, phất tay một cái, hoa Bỉ Ngạn tan vỡ bốn phía trở về, rơi vào trên y phục của gã, đã trở thành tấm đồ đằng thêu thùa.

Tiếp theo, gã đi về phía trước một bước.

Một bước này hạ xuống, không người nào có thể ngăn cản, dù là đám người Thế tử cấp tốc rút lui, vẫn là khó có thể tránh đi như trước, trong thời gian ngắn, Trương Ti Vận liền xuất hiện ở trước mặt Ngũ công chúa.

Một ngón tay hạ xuống.

Ngũ công chúa đắng chát, mà đúng lúc này, lão Bát bị thương nặng cười thảm một tiếng, cảm xúc cả người tan vỡ, thất tình lục dục bộc phát ra từ trên người gã, hình thành ánh sáng năm màu, triển khai pháp thuật quỷ dị.

Lại vào một cái chớp mắt Trương Ti Vận hạ ngón tay xuống, thay đổi vị trí của bản thân cùng với chỗ Ngũ muội.

Trong chốc lát Ngũ công chúa tan biến, thân ảnh lão Bát xuất hiện ở chỗ đó, nhìn hầm hầm Trương Ti Vận, một khắc sau, ngón tay Trương Ti Vận đã chỉ vào mi tâm lão Bát.

Nhẹ nhàng chạm một cái.

Toàn thân lão Bát chấn động, thân thể phịch một tiếng, hóa thành một đoàn huyết vụ.

Lão Bát tử vong, để cho đám người Thế tử bi phẫn, muốn ngăn cản, thế nhưng giờ khắc này Trương Ti Vận không cách nào bị rung chuyển, thân thể gã nhoáng một cái, trong lúc cất bước liền bỏ qua toàn bộ, lần nữa xuất hiện trước mặt Ngũ công chúa.

“Bởi vì tương lai sẽ phong ấn Thần Linh, cho nên dưới tình huống không thể nghịch sẽ không tử vong ở đây, nhưng mà... . . Ta cũng là Thần Linh.”

Trương Ti Vận nhẹ giọng mở miệng, lần nữa hạ ngón tay xuống.

Thế tử đau buồn rống lên, Minh Mai công chúa biểu cảm thê lương, lão Cửu đưa tay phải đè chặt mi tâm, chợt kéo một cái, lấy ra một thanh kiếm bổn mạng sau cùng trong người, ba người cùng dịch chuyển tới gần Trương Ti Vận.

Thần sắc Trương Ti Vận như thường, cái đầu bỗng nhiên chuyển một cái, lại quay nửa vòng trên cổ, bình tĩnh nhìn ba người vừa đến, nhẹ giọng mở miệng.

“Một, hai, ba.”

Lời nói vừa ra, một cỗ lực lượng ràng buộc cực lớn, vô hình bao phủ.

Thân thể ba người Thế tử riêng phần mình dừng lại, không cách nào di chuyển.

Chỉ có lão Cửu dưới thất khiếu chảy máu, vẫn miễn cưỡng lao ra như trước, nhưng giờ phút này ngón tay Trương Ti Vận đã hạ xuống, chạm tới mi tâm Ngũ công chúa.

Nhưng vào lúc này, Trương Ti Vận khẽ cau mày, lập tức thu hồi tay phải, thân thể cũng nháy mắt lui về phía sau.

Một khắc lui ra phía sau, thân ảnh Ngũ công chúa mơ hồ, hóa thành một kiện áo choàng màu đen.

Chính là Cổ Linh Hoàng ẩn nặc.

Thần rất kiêng kị Xích Mẫu, cho nên lúc trước thủy chung không có động thủ, coi như là Trương Ti Vận bị một kiếm của lão Cửu gây thương tích, Thần cũng cẩn thận không có hiện thân.

Nhưng lúc này, Thần vẫn là ra tay.

Bởi vì Thần thấy được hiệu dụng của Ngũ công chúa, cũng hiểu rõ ý nghĩa muốn giết Ngũ công chúa của Trương Ti Vận.

Cho nên, Thần không thể để cho gã tiếp tục.

Đây không phải là vì trợ giúp đám người Thế tử, mà là vì thật sự muốn có thể ăn được Xích Mẫu.

Vì vậy giờ phút này sau khi xuất hiện, trong con mắt trên áo, mọc ra cái miệng lớn thật sâu, chợt táp một cái về đang Trương Ti Vận lui ra phía sau.

Rặc rặc một tiếng, miệng lớn cắn hụt.

Nhưng cũng không kết thúc, chiếc áo choàng màu đen này lập tức lao ra, bỏ qua thần uy cùng vị cách của Trương Ti Vận, bỗng nhiên dựng lên, trực tiếp liền bao phủ gã vào.

Cùng lúc đó, đám người Thế tử không có ánh mắt Trương Ti Vận ngóng nhìn, cũng tránh thoát khỏi ràng buộc, cùng với lão Cửu, cùng nhau đánh tới Trương Ti Vận.

Nhưng rất nhanh, Thế tử cùng Minh Mai công chúa cuốn ngược trở ra, máu tươi tràn ngập, kiếm của lão Cửu cũng xuất hiện vết rách, tương tự phải rút lui, về phần Trương Ti Vận... Bị áo choàng màu đen bao phủ, toàn thân liên tục lập lòe chín tầng huyết quang, một tiếng thê lương truyền ra từ bên trên áo choàng màu đen, mắt thường có thể thấy tấm áo choàng này trở thành màu huyết sắc.

Con mắt trong đó nhanh chóng bay lên, muốn rời khỏi, nhưng theo âm thanh nuốt nước miếng truyền đến, giọng nói của Trương Ti Vận thay đổi âm điệu, vang vọng bát phương.

“Vừa nãy đã ngửi thấy hương vị của ngươi rồi, không ngờ ngươi có thể ẩn nhẫn như vậy, bây giờ mới ra ngoài.”

Con mắt Cổ Linh Hoàng ngưng tụ, trong nháy mắt tiếp theo, một cái vương miện xuất hiện ở phía trên con mắt, toàn bộ gương mặt trong đó đồng loạt mở mắt, vẻ mặt mang theo đau khổ, cũng có chờ mong, nhìn con mắt Cổ Linh Hoàng.

Trấn một cái xuống phía dưới.

Con mắt Cổ Linh Hoàng lập tức mơ hồ, dù sao lão cũng là tồn tại đã từng nhất thống đại lục Vọng Cổ, đối mặt loại nguy cơ như thế, lão không hoảng loạn chút nào, liếc mắt nhìn Trương Ti Vận thật sâu, sau đó tự động tan vỡ, oanh một tiếng hóa thành máu thịt.

Mà vào một khắc toái diệt kia, thân thể Trương Ti Vận cũng xuất hiện biến hóa.

Miệng vết thương vốn đã khôi phục trên cổ gã trực tiếp vỡ ra, lan tràn nửa thân hình, đồng thời vết thương trên tay phải lúc trước ngăn cản kiếm của lão Cửu tạo thành cũng tương tự bộc phát, khuếch tán tới mặt khác của nửa thân thể.

Kể từ đó, giờ khắc này toàn thân Trương Ti Vận trên dưới tràn ngập máu tươi, thương thế như bị trọng thương, thoạt nhìn có như vài phần sắp phá thành mảnh nhỏ.

Đây chính là quyền hành của Cổ Linh Hoàng!

Dưới ánh mắt kia, hết thảy vết thương nhỏ đều sẽ trở thành bị thương nặng, hết thảy bị thương nặng cũng sẽ trở thành tử vong.

Mà vị cách của Thần cũng đủ cao, cho nên coi như là Trương Ti Vận nơi đây gặp phải, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào áp chế.

Từ xa nhìn lại, giờ khắc này Trương Ti Vận vô cùng chật vật, thương thế rất nghiêm trọng, nhưng trong miệng của gã vẫn có nước bọt không nhịn được chảy xuống như trước, nhìn qua một mảnh hư vô xa xa, nở nụ cười.

“Ngươi nhất định ăn rất ngon.”

Trong lúc nói, Trương Ti Vận thân thể đang tàn phá đột nhiên quay đầu, nhìn Minh Mai công chúa.

Hư vô sau lưng Minh Mai công chúa vặn vẹo, thời gian trường hà bị cưỡng ép hiển lộ ra, có thể thấy được thân ảnh Ngũ công chúa ở, mà lão Bát tử vong giờ phút này dưới sự chúc phúc của Ngũ công chúa, đang phục sinh.

“Nguyên lai nàng bị ngươi giấu ở nơi đó.”

“Không sao cả, bây giờ các ngươi cũng coi như đã tề tụ.”

Trong lúc nói, Trương Ti Vận thu hồi ánh mắt, thân thể giập nát bay lên không, giơ nửa cánh tay phá toái lên, đặt ngón tay vào mi tâm bản thân.

Dưới một chạm, sau lưng Trương Ti Vận lập tức xuất hiện vô số cảnh tượng trùng lặp.

Những thứ cảnh tượng đó, thình lình đều là quá khứ của gã!

Không phải Xích Mẫu, là của chính Trương Ti Vận.

Cảnh tượng mới bắt đầu là khi gã sinh ra, thậm chí Hứa Thanh còn nhìn thấy Diêu Vân Tuệ trong đó.

Đây là cả đời của Trương Ti Vận.

Mà chung kết của cảnh tượng cũng không phải là giờ phút này, mà là… . . Cảnh bầu trời Tiên Cấm ở Phong Hải Quận, một khắc Xích Mẫu hạ xuống từ bầu trời huyết sắc!

Bắt đầu từ một khắc đấy, vận mệnh của Trương Ti Vận đã bị cải biến, gã không còn thuộc về mình nữa.

Cảm giác lại quá khứ của mình, biểu cảm của Trương Ti Vận vẫn như trước, gã giơ tay lên, nắm tới một màn cảnh tượng sau cùng trong trí nhớ, rút ra, đặt ở trước mặt.

Trong tấm hình, màn trời huyết sắc, có ngón tay Xích Mẫu, nhìn thấy mà giật mình.

Nhìn qua những thứ đó, cánh tay Trương Ti Vận hơi vung lên, cảnh tượng này lập tức chấn động rồi cấp tốc biến lớn, dưới âm thanh ầm ầm, trong chớp mắt liền khuếch trương lớn đến cực hạn.

Thay thế trời nơi đây, lan tràn tới biển nơi đây, bao trùm thế giới nơi đây!

Bầu trời huyết sắc vô tận, đại địa... . . Một mảnh phế tích.

Dường như bọn họ đã trở về tới Tiên Cấm ở Phong Hải Quận.

Chương 1644: Quá khứ của ta, ngươi không cách nào tưởng tượng (3)

Ngay cả Hứa Thanh cùng đội trưởng ngoài cửa cũng tương tự bị bao phủ ở, tâm thần hai người bọn họ dâng lên gợn sóng, nhìn qua bốn phía quen thuộc, thần sắc riêng phần mình biến hóa.

Hứa Thanh không thể nào quên, đây chính là nơi hắn lần đầu tiên chân chính trông thấy Xích Mẫu lúc trước.

Lúc đó Trương Ti Vận bị Xích Mẫu gửi thân, giao chiến cùng Thần xương cá trong Tiên Cấm, hoặc chuẩn xác mà nói, đây không phải là giao chiến, mà là ăn uống.

Khi sắp bị ăn sạch, Thần xương cá hô hoán kỳ chủ, chính là vị thượng thần Cửu U kia.

Mà sau đó..... bản thể của Xích Mẫu phủ xuống.

Giờ phút này, một màn đó lại hình thành ở trong nơi đây, bầu trời chấn động, vào lúc màu đỏ lan tràn có thể thấy được vô số khe hở xuất hiện, vả lại dung hợp lẫn nhau, sau đó hóa thành vô số phù văn, đang lập lòe.

Vào thời khắc này, toàn bộ màn trời đã trở thành màu đỏ thẫm, tự động chuyển động càng lúc càng nhanh, cuối cùng hóa thành một cái vòng xoáy huyết sắc.

Một vầng trăng như ẩn như hiện bên trong vòng xoáy.

Đó là Hồng Nguyệt!

Một màn như thế vô cùng quỷ dị, rõ ràng đám người Hứa Thanh chính là đang ở trên Hồng Nguyệt, nhưng lúc này ngẩng đầu, ánh mắt nhìn tới vòng xoáy, tương tự cũng có Hồng Nguyệt.

Trên Hồng Nguyệt có một pho tượng tư thế quỳ vững vàng và che hai mắt.

Giờ phút này pho tượng đó theo thời gian dần qua, liền để hai tay xuống.

Khóe miệng pho tượng cong lên, lộ ra vẻ tham lam.

Đây là bản thể Xích Mẫu!

Giờ phút này thế giới nổ vang, trong tấm hình ký ức của Trương Ti Vận, Xích Mẫu của quá khứ chậm rãi đứng lên, từ bên trong vòng xoáy, đi ra phía ngoài.

Theo Thần bước ra, vô cùng vô tận máu tươi tung bay từ bên trong vòng xoáy ấy, vượt xa thần uy của Trương Ti Vận, mênh mông tột cùng, từ trên trời giáng xuống.

Trước mặt người kia, Uẩn Thần cũng không có tư cách ra tay.

Thân thể đám người Thế tử nổ vang, chỉ là khí tức đụng chạm đã riêng phần mình phải rút lui ra.

Giờ khắc này tử vong bao phủ hết thảy.

Héo rũ trở thành vĩnh hằng.

Hư thối không thể nghịch chuyển.

Không cách nào đối kháng, không thể nào ngăn cản.

Nguy cơ trước mắt, đội trưởng bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười này dữ tợn, trong mắt điên cuồng.

“Thê tử trước đúng là con mụ nó không đáng tin cậy, vẫn là phải dựa vào bản thân lão tử!”

Trong lúc nói, toàn thân đội trưởng lập lòe màu lam, gương mặt trong mắt một cái lồng lấy một cái, trong một cái chớp mắt này trên người y càng là mọc ra vô số miệng, cả người thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị, đồng thời thân thể của y cũng lăng không dựng lên.

Hai tay mở ra, đón đỡ thần uy đến từ Xích Mẫu, thân thể không ngừng hư thối.

Mà càng là đau khổ, càng là hư thối, điên cuồng trong mắt đội trưởng lại càng là mãnh liệt, giờ phút này mở ra toàn bộ miệng, truyền ra một tiếng gào thét.

“Kiếp trước!”

Giọng nói của đội trưởng vang vọng, hình thành thiên lôi nổ vang, ánh sáng màu lam bộc phát hình thành biển sáng rực rỡ, một cái chớp mắt, một cỗ thi hài đi ra từ bên trong ánh sáng màu lam.

Đây là thân thể của Điện hoàng, bị thân thể kiếp trước đội trưởng bao trùm và dung hợp, cuối cùng hình thành.

Một khắc xuất hiện, đội trưởng biểu cảm dữ tợn, gầm nhẹ một tiếng.

“Tiểu sư đệ, ta liều mạng đây!”

Nói xong, thân thể của y nhoáng một cái, cả người trực tiếp dung nhập vào bên trong thân thể kiếp trước.

Nháy mắt tiếp theo, hai mắt thân thể kiếp trước của đội trưởng bỗng nhiên mở ra, tu vi Uẩn Thần ngập trời bộc phát, càng có chấn động kinh khủng bốc lên ở, trong mơ hồ phía sau còn xuất hiện một cái hư ảnh con muỗi cực lớn.

Con muỗi này tràn ra vẻ tà ác, hai mắt cũng là màu lam, càng hiện ra tham lam.

Giờ phút này sau khi hình thành, thân thể đội trưởng kiếp trước chợt nhoáng một cái, xông tới Xích Mẫu bên trong vòng xoáy trên màn trời.

Những nơi đi qua, khí lạnh kinh thiên động địa, hàn băng hội tụ bao phủ toàn thân, cùng với hư ảnh phía sau, vì vậy trong chớp mắt, một con muỗi băng điêu liền hình thành ở trên trời, nhảy vào vòng xoáy, phóng tới Xích Mẫu.

Một màn này, khiến cho đám Thế tử nhìn tới cũng nhao nhao biến hóa sắc mặt.

Chỉ là… Đội trưởng kiếp trước vốn thất bại khi đối kháng với Xích Mẫu, giờ phút này coi như là bộc phát như vậy, nhưng cuối cùng cũng chênh lệch không ít, vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, theo ánh mắt Xích Mẫu hạ xuống, băng điêu con muỗi do đội trưởng kiếp trước biến thành, lập tức tan vỡ.

Nhưng mà thân thể đội trưởng kiếp trước trong đó, dưới kiếp này điều khiển, tự nhiên còn có những cái thủ đoạn khác, vì vậy trong chớp mắt, thân thể đội trưởng kiếp trước tự động phân giải.

Hóa thành vô số nhuyễn trùng màu lam.

Những con nhuyễn trùng này từng con mọc ra cánh muỗi, chẳng những có đủ mang khí của muỗi, còn có miệng lớn dữ tợn, điên cuồng phóng tới phía Xích Mẫu trên không trung.

Càng có một bộ phận nhuyễn trùng nhanh chóng nhả tơ, tạo thành một sợi tóc, sau đó chúng nó lan tràn trên tóc, hợp thành hình dạng một cái khung cửa.

Một cái cửa gỗ cổ xưa, bị cưỡng ép huyễn hóa ra ngoài.

Sau đó những con nhuyễn trùng kia hung hăng cắn xé về phía cửa lớn.

Trong chớp mắt, cánh cửa gỗ liền xuất hiện dấu hiệu phá toái, trong đó truyền ra tiếng gầm nhẹ phẫn nộ.

Tất cả nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều là đồng thời phát sinh với tốc độ ánh sáng.

Một bộ phận nhuyễn trùng màu lam phóng tới Xích Mẫu, một bộ phận tạo thành cửa gỗ, một bộ phận thôn phệ cửa gỗ.

Mà hết thảy những thứ này, rốt cuộc cũng để cho bước chân của Xích Mẫu trong tấm hình quá khứ dừng lại.

Nhưng cũng chỉ là dừng lại, theo Xích Mẫu lần nữa cất bước, thiên địa biến sắc, theo Thần phủ xuống, hết thảy mọi thứ, đều tiêu tán!

Nhuyễn trùng màu lam tiến gần phát ra âm thanh thê lương, toàn bộ tan thành mây khói.

Nhuyễn trùng tạo thành cửa gỗ cũng là như vậy, nhưng bản thân cánh cửa gỗ này vẫn tồn tại như cũ, tiếng gầm nhẹ trong đó đã trở thành sấm sét mới của phiến thế giới này, oanh oanh bộc phát.

Nhưng mà tồn tại bên trong cánh cửa cũng không có xuất hiện, giờ phút này trong lúc đối kháng, Thần lại chủ động lựa chọn ẩn nấp, toàn bộ cửa gỗ nhanh chóng mơ hồ, giống như muốn ly khai.

Mà đúng lúc đó, một trận chấn động bầu trời, đủ để cho hết thảy Thần Linh cũng run rẩy, đại lục Vọng Cổ cũng nổ vang kịch biến, là thứ đang được chuẩn bị thi triển trong lòng Hứa Thanh!

Giờ phút này Hứa Thanh đứng trên mặt đất, trong một cái góc tầm thường, không có ý nghĩa.

Nhưng trong lòng của hắn lại đang hình thành phong bạo!

Một khắc đại sư huynh nói liều mạng, Hứa Thanh liền đưa thần thức của mình chìm vào đến bên trong tử thủy tinh, dung nhập vào trong tấm hình thứ nhất trước mặt.

Trong tấm hình kia, là lúc tàn diện Thần Linh mở mắt.

Hắn không biết đưa tấm hình này ra, sẽ phát sinh cái gì, nhưng giờ khắc này trong lòng Hứa Thanh đã quyết, mà theo thần thức của hắn dung nhập, theo khống chế của hắn đối với tử thủy tinh, cảnh tượng đó càng lúc càng rõ ràng.

Dần dần, cảnh tượng chiếm cứ toàn bộ tử thủy tinh, lan tràn trong cơ thể Hứa Thanh, cho đến khi…Xuất hiện ngoài thân thể của hắn!

Một khắc xuất hiện, có một trận gió thổi qua bên trong nơi đây.

Giống như âm thanh của chuông gió, tung bay dựng lên trong thế giới tan vỡ này.

Không gian bị cảnh tượng ký ức quá khứ của Trương Ti Vận bao phủ này, kịch liệt run rẩy trong gió, đại địa lập tức cải biến.

Phế tích Tiên Cấm, tựu thật giống như là giấy vậy, bị gió thổi qua, hóa thành một mảnh đất chết.

Nơi đây, không còn là Tiên Cấm, mà là một cái tiểu thành, tiêu điều, tử vong, trầm mặc.

Bầu trời tương tự cải biến trong gió, từng giọt nước mưa huyết sắc hạ xuống, nhưng không có chút nào liên quan cùng quyền hành Hồng Nguyệt, thế giới mơ hồ, vặn vẹo.

Vạn vật tàn lụi.

Bước chân Xích Mẫu dừng lại, Thần đang run rẩy.

Vào thời khắc này, cánh cửa lớn muốn ly khai cũng ngưng kết lại, tiếng gào to trong đó tan biến, Thần cũng đang run rẩy.

Đám người Thế tử dưới vùng đất cũng tương tự run rẩy.

Càng có một âm thanh rung động vang vọng từ trong hư vô.

Thanh âm này đến từ Trương Ti Vận.

Mà đầu nguồn của hết thảy run rẩy này… Tới từ trên màn trời.

Chỗ đó, có một tồn tại vô thượng trấn áp Vọng Cổ, ngay cả Thần Linh cũng đều kính sợ.

Đó là một gương mặt tàn phế.

Mặt kẻ che đậy cả thế giới, che phủ chúng sinh mênh mông.

Tàn diện lạnh lùng nhắm mắt, cao cao tại thượng, chỉ có từng sợi tóc khô héo uốn lượn rủ xuống.

Dường như phía dưới Thần Linh, chúng sinh đều là con sâu cái kiến, lại như Kinh Trập, hiện tượng vạn vật sinh trưởng, đều bị Thần ảnh hưởng, không thể không cải biến.

Mà giờ khắc này, tàn diện Thần Linh… . . Mở mắt ra.

—-

Chương 1645: Lúc tàn diện Thần Linh nhìn tới Thần Vực, sẽ phát sinh cái gì? (1)

Mắt của tàn diện Thần Linh cũng không hoàn toàn mở, chỉ là hé ra một đường khe hở nhỏ.

Một cái chớp mắt khe hở này xuất hiện, thân thể Hứa Thanh nổ vang, đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung, như là sóng dữ bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Từng khối máu thịt trong thân thể của hắn nhanh chóng nổ tung, kinh mạch cùng với xương cốt trong cơ thể cũng đều đang tan vỡ.

Toàn bộ người chống đỡ không nổi, té ngã trên mặt đất.

Vào thời khắc này, linh hồn cùng với tu vi của hắn xuất hiện cảm giác ẩm diệt.

Giống như hắn đã biến thành một ngọn nến, đang thiêu đốt toàn bộ, để làm động lực cho tàn diện Thần Linh mở mắt.

Nhưng mà cuối cùng tu vi của hắn vẫn là chưa đủ, giờ phút này con mắt của tàn diện Thần Linh chỉ mở ra một khe hở nhỏ, đã gần như rút khô hắn.

Nhưng cho dù là như vậy, dù là mắt của tàn diện Thần Linh chỉ mở ra một khe nhỏ, cũng vẫn khiến cho thế giới bên trong Nguyệt Cung lập tức biến thành một mảnh tĩnh mịch như trước.

Thân ảnh quá khứ của Xích Mẫu phát ra tiếng kêu rên, thân thể lại đang hòa tan, không ngừng tràn ra sương đỏ phai nhạt, như bị xóa đi.

Cửa gỗ bên cạnh run rẩy kịch liệt, đang mục nát, bay lên hắc khí, trong đó truyền ra âm thanh hoảng sợ đến mức tận cùng.

“Phụ thần.”

Về phần đám người Thế tử, trong lòng bọn họ cũng đều dâng lên gợn sóng vạn trượng, sắc mặt từng người trắng bệch, thân thể của bọn họ đang bị xâm nhập nghiêm trọng, một chiêu này của Hứa Thanh, tuy hai mà một, chỉ cần ở bên trong thế giới này, đều sẽ bị ảnh hưởng.

Đội trưởng chỗ đó cũng đồng dạng như vậy, lúc trước y dung nhập vào bên trong thân thể kiếp trước, hóa thành rất nhiều nhuyễn trùng màu lam, mặc dù tuyệt đại đa số đều tan vỡ trong lúc đối kháng Xích Mẫu cùng với thôn phệ cửa gỗ, nhưng vẫn còn có mấy con ẩn tàng trên mặt đất.

Nguyên bản chúng nó đang dung hợp lẫn nhau, muốn tạo lại thành thân hình, nhưng dưới mắt… . Liền hét thảm lên, mà bên trong tiếng kêu thảm thiết này, trong mắt của đội trưởng cũng lộ ra hoảng sợ.

Chỉ là hoảng sợ này hình như không phải đến từ tàn diện Thần Linh trên bầu trời, mà là đến từ bản thân ngôi sao Hồng Nguyệt.

Bởi vì trong lúc đội trưởng kêu rên, nơi ánh mắt nhìn tới chính là đại địa Hồng Nguyệt… . . Y giống như muốn mở miệng nói ra gì đó, nhưng mà lúc này hết thảy lời nói lại quỷ dị không cách nào truyền ra.

Giờ phút này, nếu như có người đứng ở một nơi chí cao, nhìn bao quát hết thảy Hồng Nguyệt, như vậy có thể thấy thế giới Nguyệt Cung, cũng tương tự bị ảnh hưởng.

Đại địa sừng sững một tòa thành trì phế tích, một mảnh mơ hồ mông lung như quỷ, trầm mặc trong mây máu.

Bầu trời ảm đạm, một đạo tiếp một đạo tia chớp phá vỡ bầu trời, làm cho cả thiên địa lập lòe.

Nhưng không có tiếng sấm truyền ra, chỉ có nước mưa im hơi lặng tiếng tung bay.

Về phần tàn diện Thần Linh treo trên trời màn cao, không buồn không vui, lạnh lùng tựa hồ là vẻ mặt duy nhất của nó, dường như đối với nó mà nói, tu sĩ cũng tốt, phàm tục cũng được, dù là thượng thần… Cũng không khác nhau quá lớn.

Giờ khắc này, dị chất đến từ tàn diện Thần Linh bốc lên, như đầu nguồn xâm nhập hết thảy.

Sự bá đạo cùng kinh khủng của tàn diện Thần Linh, xa xa không phải những Thần Linh khác có thể so sánh, hoặc là nói, Thần Linh cũng phải bị nó xâm nhập.

Dẫu sao, trên đại lục Vọng Cổ, ánh mắt của tàn diện Thần Linh có thể hóa thành cấm khu, nếu như lại nhìn cấm khu, liền hóa cấm địa.

Nhìn cấm địa, là Thần Vực!

Mà bản thân Nguyệt Cung, cũng là một loại Thần Vực... Không có ai biết, nếu như tàn diện Thần Linh lại nhìn Thần Vực, sẽ phát sinh cái gì?

Toàn bộ đại lục Vọng Cổ, từ lúc tàn diện Thần Linh xuất hiện đến nay, chưa từng xuất hiện qua chuyện như vậy, hiện giờ cực hạn lớn nhất mà tàn diện Thần Linh nhìn, chính là ba lần.

Thần Vực do ánh mắt của tàn diện Thần Linh hình thành, nhưng sau khi Thần Vực hình thành, nó chưa từng nhìn lại lần nữa!

Bây giờ mặc dù tàn diện Thần Linh xuất hiện trước mặt chỉ là cảnh tượng trong trí nhớ của Hứa Thanh, nhưng vị cách của nó rất cao, dù là con mắt trong cảnh tượng kia xa xa không bằng bản thể, nhưng vẫn có đủ một chút thần uy như trước.

Vì vậy giờ phút này nơi đây liền xuất hiện một màn mà trong vô số năm qua, chưa từng xuất hiện trên toàn bộ đại lục Vọng Cổ.

Ánh mắt của tàn diện Thần Linh, nhìn đến Thần Vực.

Toàn bộ Nguyệt Cung, toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt, lập tức ngưng kết, phát triển về hướng không biết...!

Loại phát triển này vô cùng huyền diệu, thâm ảo vô cùng.

Đầu tiên, Nguyệt Cung cũng tốt, ngôi sao Hồng Nguyệt cũng được, nó dường như bị ngăn cách ở bên ngoài thời gian của đại lục Vọng Cổ, toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt, kể cả Nguyệt Cung, lập tức mục nát, lại lập tức lần nữa hình thành.

Núi đá, cung điện, hết thảy mọi thứ trên ngôi sao, đều đang biến hóa.

Loại biến hóa này, tương quan cùng với thời gian.

Giờ phút này tốc độ chảy của thời gian trên ngôi sao Hồng Nguyệt đang cuồng bạo!

Toàn bộ ngôi sao lúc thì xuất hiện mặt đất hình dạng Viễn Cổ, khi thì lại hủy diệt chia năm xẻ bảy, lúc không ngừng mà biến hóa, như là tiết điểm thời gian khác biệt nhảy lên cực nhanh.

Mà chỉ có ngôi sao Hồng Nguyệt như vậy, còn bên ngoài ngôi sao thì hết thảy như thường.

Mà loại biến hóa như thế, cũng mang tới cho mọi người chấn động cùng với hoảng sợ, bốc lên đến cực hạn.

Càng có âm thanh run rẩy của Nguyệt Viêm thượng thần đến từ bên trong cửa gỗ vang vọng.

“Dừng lại!”

“Phụ thần nhìn về Thần Vực, sẽ hình thành sự tình rất đáng sợ!”

“Dừng lại!!”

Đến cuối cùng, Nguyệt Viêm thượng thần bên trong cửa gỗ phát ra một tiếng kêu bén nhọn đến cực hạn, tiếng kêu này xuyên kim liệt thạch, có thể tan vỡ hết thảy tâm thần.

Nhưng vào lúc này, ngôi sao Hồng Nguyệt với vô số tiết điểm thời gian nhảy lên cuồng bạo, lời này căn bản là không cách nào truyền ra quá xa, cuối cùng Nguyệt Viêm thượng thần chỉ có thể lựa chọn truyền âm tới chỗ Nhị Ngưu.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể đang hình thành của Nhị Ngưu run lên, không cách nào điều khiển, tự động dừng kêu thảm thiết lại, hoảng sợ trong mắt vô cùng nồng đậm, mạnh mẽ nhìn về phía Hứa Thanh, cấp tốc mở miệng.

“Tiểu Thanh, mau dừng lại!”

“Một khi tàn diện Thần Linh nhìn Thần Vực… Sẽ xuất hiện Thần Giới!”

“Thần Giới không thể giải thích, thuộc về thứ rất đáng sợ!”

Đội trưởng lo lắng, bò về chỗ Hứa Thanh.

Chương 1646: Lúc tàn diện Thần Linh nhìn tới Thần Vực, sẽ phát sinh cái gì? (2)

Chỉ là giờ khắc này ý thức của Hứa Thanh đã lâm vào bên trong không minh, không ngã không linh, chỉ còn lại bản năng khu động hai mắt, nằm ở nơi đó nhìn qua ngôi sao Hồng Nguyệt biến hóa.

Ở bên trong cảm giác của hắn, thời gian dường như đã trở thành một cái đường thẳng có đầu có cuối, mà ngôi sao Hồng Nguyệt chính là đi trên đường thẳng tắp này, nhưng cũng không phải là cố định, mà không ngừng nhảy động, xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào trên tuyến đường này.

Mỗi một lần thoáng hiện, đều là một cái tiết điểm thời gian khác biệt, vả lại càng lúc càng nhanh, cuối cùng hóa thành một mảnh mơ hồ.

Mà trong mơ hồ đó, bên ngoài cũng xuất hiện một tầng biến hóa nữa.

Chỉ thấy ngoài ngôi sao Hồng Nguyệt, xuất hiện ngôi sao Hồng Nguyệt thứ hai!

Tiếp theo là cái thứ ba, thứ tư… Sau đó vô số ngôi sao Hồng Nguyệt, chiếm cứ toàn bộ hư vô.

“Thời không… . . Không khống chế được… .” Giọng nói của đội trưởng càng lúc càng run rẩy.

“Ngay từ đầu ngôi sao Hồng Nguyệt, theo ánh mắt của tàn diện Thần Linh, xuất hiện khái niệm thời gian, cho nên nó đang cuồng bạo, đang nhảy nhót, mà sau đó… Được trao cho không gian, vì vậy xuất hiện vô số không gian, vô số Hồng Nguyệt.”

“Trở thành thời không, vừa là một cái, cũng là vô số.”

Đội trưởng kêu rên, toàn lực ứng phó để tiếp tục bò đi.

Vô biên vô hạn.

Những ngôi sao Hồng Nguyệt đó, nguyên bản từng cái đều nhảy động ở bên trong riêng thời không của mình, lập lòe ở trong thời gian của riêng mình, nhưng hôm nay theo vô số Hồng Nguyệt xuất hiện, chúng nó… . . Không còn cực hạn trong riêng phần thời không của mình nữa.

Mà nhảy ra ngoài, thời không thác loạn lẫn nhau, không ngừng trùng lặp lẫn nhau, lại không ngừng tản ra, khi thì mấy cái chồng lại, có khi hơn mấy trăm ngàn chồng lên hòa hợp, vờn quanh lẫn nhau, tứ tán lẫn nhau, lại giao thoa lẫn nhau.

Không có bất kỳ trật tự, không có bất kỳ quy tắc nào!

Trong lúc này, cảm giác áp bách mang đến cho đám người Hứa Thanh dĩ nhiên lên đến cực hạn, giờ khắc này Thần Linh cũng tốt, tu sĩ cũng được, bọn họ đều xuất hiện ngang hàng!

Bởi vì đều không thể đối mặt, không cách nào chống cự.

Riêng phần mình tan vỡ, riêng phần mình tràn ra máu tươi, riêng phần mình hoảng sợ.

Cho đến …vô số ngôi sao Hồng Nguyệt đó mơ hồ dung hợp lại với nhau, khiến cho tất cả thời không, cũng hóa thành mông lung.

Mà sau mông lung… Hình như còn có cái gì đấy tồn tại.

Hứa Thanh mờ mịt nhìn lại, vào lúc đang muốn thấy rõ, thân thể của hắn chấn động, thiên địa chỗ ngôi sao Hồng Nguyệt trong chốc lát liền ngưng kết lại, lần nữa không chút nhúc nhích.

Không chỉ là nơi đây bất động, những ngôi sao Hồng Nguyệt khác cũng đều dừng lại.

Ngay sau đó dường như không có lực lượng để tiếp tục thăng hoa, nên riêng phần mình toái diệt!

Từng khỏa ngôi sao Hồng Nguyệt toàn bộ vỡ vụn, toàn bộ tiêu tán như bị xóa đi, tựa như chưa bao giờ xuất hiện qua, cho đến cuối cùng chỉ còn lại một khỏa chỗ Hứa Thanh, khái niệm thời gian ở trên đó cũng tiêu tán.

Hết thảy mọi thứ lúc trước làm sao xuất hiện, bây giờ liền đảo ngược lại theo hướng như thế.

Trong nháy mắt tiếp theo, ngôi sao Hồng Nguyệt khôi phục, Nguyệt Cung khôi phục, hết thảy tất cả cũng trở về tới bình thường, mà phế tích dưới đại địa Nguyệt Cung giờ phút này cũng tan biến, tàn diện Thần Linh trên bầu trời tương tự tản ra.

Từ đầu đến cuối, con mắt của Thần chỉ là mở ra một cái khe hở rất nhỏ.

Lực lượng của Hứa Thanh, cuối cùng không cách nào cung cấp đủ để tàn diện Thần Linh… . Hoàn toàn mở mắt ra.

Giờ phút này, bên trong tử thủy tinh của hắn cũng không còn cảnh tượng tàn diện Thần Linh mở mắt nữa.

Mà theo hết thảy khôi phục, Xích Mẫu đến từ quá khứ trong ký ức của Trương Ti Vận giữa không trung, thời gian chỗ ả đã phá vỡ thành mảnh nhỏ, kể cả bản thân ả cũng trở thành tro bụi.

Thời gian tản đi, cũng lộ ra thân ảnh Trương Ti Vận.

Gã đứng ở nơi đó, thân thể run rẩy, biểu cảm thong dong bình tĩnh sớm đã không còn, bị cơn hoảng sợ cực hạn thay thế, đồng thời thân thể gã cũng đang nhanh chóng già yếu, dần dần tiêu tán.

Giờ phút này cánh cửa gỗ của Nguyệt Viêm thượng thần cũng đang run rẩy, cấp tốc ẩn nấp.

Về phần đám người Thế tử, dĩ nhiên đã hôn mê.

Đội trưởng… thì cố lê lếch bò tới bên người Hứa Thanh, mở miệng lớn ra, như muốn cắn xé để nhắc nhở Hứa Thanh đình chỉ, giờ phút này theo hết thảy nghịch chuyển, y đang há miệng lớn và ánh mắt sửng sốt một chút.

Tiếp theo liền thấp giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, đáp ứng ta, đừng dùng một chiêu này ở địa phương của Thần Linh.”

Hứa Thanh vẻ mặt mỏi mệt, vùng vẫy ngồi dậy, không kịp thở, đồng thời cũng có cảm giác tim đập nhanh lan tràn trong người, một cái chớp mắt vừa rồi, hắn không biết được tại sao lại như vậy, có thể cảm nhận được thứ rất đáng sợ.

Giờ phút này miễn cưỡng ngẩng đầu, Hứa Thanh quét mắt nhìn đội trưởng, vừa nhìn về Trương Ti Vận phía xa.

Thân thể Trương Ti Vận đang tản đi, hai chân đã tan biến, hai tay cùng với hơn phân nửa thân hình trở thành tro bụi, cuối cùng như bị xóa đi, tan biến trong mắt Hứa Thanh.

Bụi gai gã đội trên đỉnh đầu cũng truyền đến âm thanh ken két và liên tục vỡ vụn, nhưng cuối cùng… Vẫn còn lại một đoạn nhỏ!

Đoạn gai nhỏ đó lập lòe ra ánh sáng màu tím, cho Hứa Thanh cảm giác rõ ràng có chút tương tự cùng ánh sáng tử thủy tinh của mình, lúc này, ánh sáng bộc phát, thân ảnh mơ hồ Trương Ti Vận lại dần dần hình thành ở, càng có âm thanh khàn khàn vang vọng.

“Chỉ thiếu chút nữa, Hứa Thanh… Ngươi thiếu chút nữa liền xóa đi cả bản thể của ta…”

“Nhưng cuối cùng, bản thể vẫn còn, ta liền không ngại.”

Một màn này khiến ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, nhưng mà vẻ mặt lại không biến hóa quá lớn, tính cách của hắn, để cho hắn làm việc từ trước cho tới giờ đều sẽ không chỉ có một loại thủ đoạn.

Vì vậy liền nhẹ giọng mở miệng.

“Bệ hạ.”

Trong chốc lát, thân ảnh Cổ Linh Hoàng liền trực tiếp xuất hiện ở trước mặt thân hình Trương Ti Vận đang hình thành, cũng không ra tay đối với gã, mà cầm một vật trong tay, nhấn một cái vào trên mặt Trương Ti Vận.

Sau đó, lại ngay lập tức ẩn nấp.

Vào lúc ẩn nấp, Thần theo bản năng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trong mắt rõ ràng mang theo sự kiêng kị mãnh liệt.

Mà giờ khắc này, biểu cảm của Trương Ti Vận biến đổi, trên mặt gã nhiều hơn một vật.

Đó là một cái mặt nạ.

Chuẩn xác mà nói, là một cái da mặt lão giả, biểu cảm đau khổ, mặt đầy nếp nhăn.

Nó có một cái tên, gọi là từ bi.

---

*Lời tác giả Nhĩ Căn:

Hôm nay viết xong một chương này là thấy vô cùng mệt mỏi, có rất nhiều nội dung cần suy nghĩ, còn cần suy nghĩ tương lai một chút, hiện giờ viết xong thì đầu choáng não căng.

–

*Lời dịch giả:

Dịch xong chương này hơi đau não, đụng tới thời gian thì luôn là một chủ đề hại não và khó nhai. Tác giả vốn viết đã mệt, mà người dịch cũng cực nhọc không kém.

Kỳ thực tại hạ cũng thi thoảng tự cảm ngộ về thời gian ở ngoài đời thực, có thử tìm hiểu về thiền và suy ngẫm về thời gian lẫn không gian, đọc qua một ít đan kinh của đạo giáo.

Sắp tới khi mà tác giả viết sâu hơn về thời gian và không gian, tại hạ cũng sẽ cố gắng dựa trên kiến thức lẫn tham ngộ cá nhân mà dịch sát nghĩa và truyền tải một cách dễ hiểu nhất đến bạn đọc.

Rất mong mọi người hãy luôn ủng hộ tác giả và dịch giả.

Cầu đề cử Ngọc Phiếu!

Chương 1647: Có người dùng một đoạn thời gian của ta (1)

Năm đó ở trong Tiên Cấm, Thất gia mang theo hai đệ tử đi qua một chỗ Tiên Thuật Điện, trong đông đảo mặt nạ da người trong đó lấy ra hai cái, tặng cho Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Hai cái mặt nạ da người kia đều là Tiên Thuật.

Một cái tên là Thiên Cẩu, bởi vì phù hợp tính cách Nhị Ngưu, cho nên bị y cầm đi.

Cái khác vốn không thích hợp Hứa Thanh sử dụng, nhưng Hứa Thanh cân nhắc đến mình có một người bạn là cái đầu trong nhà tù 132 khu Đinh, vì vậy liền giữ lại.

Thuật này, tên là Từ Bi.

Tác dụng của nó đơn giản vả lại chỉ có một, đó là người đeo lên cái mặt nạ da người này, có thể thay thế sinh linh mà mắt nhìn thấy, đi thừa nhận hết thảy.

Nguyên bản trong giả thiết của Hứa Thanh, sẽ để cho cái đầu mang mặt nạ đó, vào thời khắc hắn gặp phải nguy cơ sinh tử, sẽ cho đối phương ra gánh vác.

Chẳng qua từ đó một đường đi đến hôm nay, Hứa Thanh vẫn chưa gặp phải lúc nào cần dùng.

Cho đến giờ phút này.

Mà Tiên Thuật, mặc dù tồn tại khác nhau không nhỏ cùng Thần Thuật, nhưng mà cuối cùng cũng là pháp thuật quỷ dị, nhất là Thất gia từng nói qua, căn cứ sách cổ ghi chép, năm đó tên chân chính của loại pháp thuật này, được gọi là Cấm Thuật.

Về sau vì tô điểm cho đẹp, mới đổi xưng hô là Tiên Thuật.

Nhưng Hứa Thanh cũng hiểu tai hại của cái Tiên Thuật Từ Bi này, đó chính là nhất định phải là nơi ánh mắt nhìn tới mới có thể, mà cũng may… Loại ngóng nhìn này không cần lâu dài, liếc mắt liền có thể.

Cho nên hầu như ngay lúc mặt nạ da người đeo lên trên mặt Trương Ti Vận, Hứa Thanh lập tức không chút do dự, ánh mắt quét qua trên người đại sư huynh ở bên cạnh, sau đó quay đầu muốn bày bức họa thứ hai bên trong tử thủy tinh ra trước mặt.

Mặc dù hắn không cách nào chống đỡ tàn diện Thần Linh hoàn toàn mở mắt ra, cũng bị rút rất nhiều sinh cơ, nhưng đó là bởi vì tàn diện Thần Linh trong cảnh tượng có vị cách rất cao.

Nhưng Tử Thanh Thái Tử trong tấm hình thứ hai hiển nhiên tồn tại chênh lệch nhất định cùng tàn diện Thần Linh trên vị cách.

Cho nên Hứa Thanh có thể thử nghiệm thể hiện nó ra, mà trọng điểm, là một ánh mắt Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu kia.

Giữa bọn họ, đã hiểu rõ lẫn nhau đến trình độ không cần mở miệng, cho nên chỉ cần một ánh mắt, Nhị Ngưu liền không chần chờ chút nào, lập tức mở ra miệng lớn cắn lấy trên cánh tay Hứa Thanh.

Một cắn này hạ xuống cũng không phải là thôn phệ, mà là chuyển dưỡng.

Trong chốc lát, sinh cơ đến từ Nhị Ngưu tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh, mặc dù cách để cho Thần Linh hoàn toàn mở mắt ra còn tồn tại chênh lệch rất lớn, nhưng cũng trợ giúp Hứa Thanh có thể miễn cưỡng thử triển khai cảnh tượng thứ hai ra trước mặt một lần.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, tử thủy tinh trong cơ thể lập tức phát ra tia sáng lập lòe, xuyên thấu thân hình, sau đó đã trở thành nguồn sáng màu tím, khuếch tán vô tận ánh sáng tím về bốn phía.

Hứa Thanh có thể nghĩ biện pháp che lấp một chút ánh sáng tím, nhưng hắn không làm.

Chẳng những không đi che lấp, ngược lại còn phóng thích trình độ lớn nhất, để cho bụi gai quan lưu chuyển trên đỉnh đầu Trương Ti Vận xuất hiện quang mang tương tự.

Mà hết thảy nói ra dài dòng, nhưng trên thực tế đều là phát sinh với tốc độ ánh sáng, theo toàn thân Hứa Thanh phát ra ánh sáng tím lóng lánh, Trương Ti Vận bị Cổ Linh Hoàng đắp mặt nạ da người lên mặt cũng chấn động tâm thần.

Gã thân là phân thân của Xích Mẫu, có đủ toàn trí toàn năng, nhưng… Vị cách của Cổ Linh Hoàng tương tự cùng gã, bởi lão quấy nhiễu, liền khiến cho Trương Ti Vận toàn trí toàn năng xuất hiện chút trì hoãn.

Mà vào lúc này, chút trì hoãn đó liền cực kỳ chí mạng.

Bởi vì gã không biết được hiệu dụng của chiếc mặt nạ che đậy bên ngoài, mà quan trọng nhất là, ánh sáng tím trên người Hứa Thanh cũng đưa tới gãn chú ý rất mãnh liệt, cũng dẫn động bụi gai gã đội trên đỉnh đầu chuyển động.

Vì vậy ánh mắt của gã theo bản năng đã rơi vào… ánh sáng tím tràn ra từ trên người Hứa Thanh.

Vừa nhìn vào Hứa Thanh, toàn thân Trương Ti Vận lập tức chấn động, gã thấy được một bức tranh trước mặt, cũng dung nhập vào bên trong cảnh tượng đó.

Không chỉ là gã nhìn đến, giờ phút này đội trưởng cùng với Cổ Linh Hoàng quay ngược lại cũng đều nhìn thấy được cảnh tượng hiện ra bên trong Nguyệt Cung nơi đây.

Bầu trời bị cảnh tượng đó thay thế, một mảnh lờ mờ, mây máu lần nữa hạ xuống, bên trong đại địa một mảnh phế tích, Hứa Thanh đứng ở nơi đó.

Thân ảnh của hắn trùng lặp cùng với một tiểu nam hài hiển lộ bên trong cảnh tượng.

Tiểu nam hài kia đang khóc, mờ mịt, bất lực, hoảng sợ, đủ loại cảm xúc xuất hiện ở trên người tiểu nam hài.

Mà bầu trời giờ phút này có sấm sét đảo qua, không có tàn diện Thần Linh, chỉ có một thanh niên thân mặc trường bào màu đen.

Thanh niên này bộ dạng vô cùng tuấn mỹ, cực kỳ tương tự cùng Hứa Thanh sau khi thành niên, gã đứng ở nơi đó, ngóng nhìn Hứa Thanh, theo một tiếng than nhẹ, từng bước một từ trên trời bước xuống.

Mây máu chia lìa ở trước mặt, gã cứ như vậy cất bước, cho đến khi đi tới sau lưng Hứa Thanh, nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng đặt tay trên đầu Hứa Thanh.

“Đệ đệ, không khóc.”

Một khắc giọng nói ôn hòa vang vọng, tiểu nam hài dung hợp cùng Hứa Thanh đang muốn quay đầu, nhưng nà trong nháy mắt tiếp theo… . Một cỗ lực lượng diệt sạch, bộc phát ở đỉnh đầu hắn.

Oanh một tiếng, đầu của tiểu nam hài vỡ nát, thân thể tan tành, hình thần câu diệt.

Mà ngay tiếp theo toàn thân Hứa Thanh bên đó cũng chấn động, toàn thân xuất hiện vô số khe hở, nhất là đầu càng là như vậy, mắt thấy cũng phải tùy theo đó mà chia năm xẻ bảy.

Đúng vào lúc này, Trương Ti Vận nhìn qua cảnh tượng, trong miệng gã truyền ra một tiếng kêu rên thê lương, thời khắc này bụi gai đội trên đỉnh đầu cũng phát ra ánh sáng tím lập lòe ngập trời.

Gã đang chống cự!

Vào một cái chớp mắt ấy, hết thảy ánh mắt nhìn thấy đều hiện lên ở trên người gã, Tiên Thuật Từ Bi thay thế đau khổ, thay thế thương thế, thay thế tử vong.

Lấy thế, hoài từ.

Vì vậy tiểu nam hài trong cảnh tượng tan vỡ, liền trực tiếp ảnh hưởng đến Trương Ti Vận.

Chương 1648: Có người dùng một đoạn thời gian của ta (2)

Âm thanh kêu rên bén nhọn, thế giới nổ vang, Nguyệt Cung rung chuyển, theo tổn thương dời đi, thân hình vừa mới hình thành của Trương Ti Vận, sau khi nhận lấy tổn thương từ tàn diện Thần Linh vốn đang ở vào trình độ suy yếu nhất.

Giờ phút này lại thừa nhận đòn phá hủy như vậy, thân hình kia lập tức lần nữa tan vỡ, chia năm xẻ bảy, cái đầu cũng là như vậy, trong mắt gã lộ ra vẻ đau khổ cùng khó hiểu, càng có thất lạc.

Đây là cảm xúc của tiểu nam hài kia khi còn sống.

Trong nháy mắt tiếp theo, đầu của Trương Ti Vận nổ tung, bụi gai đội trên đỉnh đầu cũng rung động mạnh và lần nữa vỡ vụn, cuối cùng chỉ còn lại một ít đoạn bụi gai màu tím, rơi xuống mặt đất.

Phân thần của Xích Mẫu trong đó không còn tồn tại.

Trương Ti Vận, chân chính tử vong.

Cảnh tượng, tiêu tán.

Trong chớp mắt, thân hình do nhuyễn trùng tạo thành của đội trưởng trực tiếp liền vọt tới với tốc độ cực nhanh, bộc phát đến cực hạn bản thân, nháy mắt đã đến nơi Trương Ti Vận tử vong, bắt lấy đoạn bụi gai màu tím vừa rơi xuống.

Mà ở bên cạnh chỗ kia, thân ảnh Cổ Linh Hoàng liếc mắt hiển lộ, cũng đang đi bắt, vả lại tốc độ nhanh hơn.

Mắt thấy sẽ bị Thần bắt lấy, đội trưởng điên cuồng hét lớn một tiếng, sau lưng biến ảo một cái hư ảnh Thiên Cẩu, hung hăng nuốt cái về bên kia.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi lớn, toàn thân cao thấp đồng dạng như vậy, rất nhiều huyết dịch chảy xuôi theo khe hở, nhất là bộ mặt càng là như thế, thân thể lảo đảo lui về phía sau, trong mắt thấy một màn này, trên người hắn cưỡng ép lập lòe ánh sáng tím.

"Nó là, của ta!"

Lời của Hứa Thanh để cho động tác của Cổ Linh Hoàng dừng lại, nếu như người bên ngoài mở miệng như vậy, Thần sẽ không để ý, nhưng mà sau khi tận mắt thấy Hứa Thanh thể hiện ra cái loại lực lượng kinh khủng kia hai lần, mức độ kiêng kị của Thần đối với Hứa Thanh đã tăng lên cực cao.

Lại nghĩ tới bữa tiệc lớn tiếp sau, liền có chút dừng lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, đội trưởng hóa Thiên Cẩu gào thét, trực tiếp nuốt cái đoạn bụi gai màu tím kia vào, sau đó liền nhanh chóng cuốn ngược lại về bên người Hứa Thanh, vẻ bất thiện nhìn chằm chằm Cổ Linh Hoàng.

Ánh mắt Cổ Linh Hoàng chớp lên, đảo qua Nhị Ngưu, cuối cùng nhìn tới Hứa Thanh.

Vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, một tiếng gầm nhẹ mang theo phẫn nộ bỗng nhiên từ lòng đất Nguyệt Cung truyền ra.

Tiếng gầm này tuyệt không phải tu sĩ có thể phát ra, nó vang vọng làm cho cả ngôi sao Hồng Nguyệt bộc phát hồng mang, mặt đất nhanh chóng hòa tan, hình thành biển máu.

Biển này sền sệt vô cùng, càng có nồng đậm mùi máu tươi, ngút thiên hách địa.

Khí tức Thần Linh dựng lên động trời.

Vào thời khắc này Tế Nguyệt đại vực bên ngoài cũng bị làm chấn động.

Đó là.. . . . Âm thanh của bản thể Xích Mẫu.

Thần, hoàn toàn thức tỉnh!

Cùng lúc đó, phía xa bên ngoài Tế Nguyệt đại vực, một nơi cách nơi này rất nhiều đại vực, ở địa phương trung tâm của khắp cả thế giới Vọng Cổ, chỗ đó tồn tại một vực cực kỳ thần thánh đối với nhân tộc.

Tên của nó gọi là Hoàng Đô Đại Vực.

Vị trí của nó cách Tế Nguyệt đại vực cực kỳ xa xôi, dựa vào bản thân tu sĩ dù là phi hành cả đời cũng đều rất khó đạt tới, mà giờ khắc này, chính giữa Hoàng Đô Đại Vực của nhân tộc, có một tòa hùng thành to khoảng một quận.

Thành này mênh mông, trong đó lầu các như rừng, có vô số nhân tộc sinh sống trong đó, mà thứ bắt mắt nhất trong nội thành chính là một tòa Hoàng Cung xa hoa hùng vĩ.

Dưới mắt, trong một chỗ đại điện trong Hoàng Cung đang có hai người ngồi đối diện đánh cờ.

Một người trong đó là một nam tử trung niên, y mặc áo bào màu da cam, tóc dài được một cây trâm gỗ chạm khắc rồng buộc lên, ngồi ở chỗ đó tựa như long bàng hổ cứ, trên người tản mát ra uy áp tương tự như trời, càng có hoàng khí vô hình lan tràn bốn phía, huyễn hóa ra cự long, phun ra nuốt vào hào quang ở trong thiên địa.

Người này chính là Nhân Hoàng đương đại!

Khí thế của y như là cầu vồng, đồng thời tướng mạo kèm theo uy nghiêm, mắt ngậm tinh thần, giờ phút này cầm trong tay quân cờ trắng, nhàn nhạt mở miệng.

“Quốc sư, bây giờ chiến tranh với Hắc Thiên tộc, ngươi cho rằng kết quả sẽ như thế nào?”

Nói xong, y đang muốn hạ xuống con cờ trong tay, hai mắt bỗng nhiên khẽ nhúc nhích, nhìn người đối diện.

“Quốc sư?”

Ngồi đối diện Nhân Hoàng, là một người thanh niên, gã mặc trường bào màu tím, tướng mạo tuấn lãng gần như yêu nghiệt, tóc dài tản mạt xõa trên mặt đất, trên mỗi một cọng cũng hình như ẩn chứa nhật nguyệt tinh thần.

Nếu như Hứa Thanh ở nơi này, như vậy liếc mắt liền có thể nhận ra người này. . . . Chính là Tử Thanh Thái Tử!

Dưới mắt người đó cầm cờ đen trong tay, nhưng trong mắt rực rỡ lại có một vòng mây mù lướt qua ở.

Sau khi nghe được giọng của Nhân Hoàng, mây mù trong mắt Tử Thanh tản đi, nhẹ giọng mở miệng.

“Không có gì bệ hạ, chẳng qua là có người dùng một đoạn thời gian của ta.”

Trong mắt Nhân Hoàng có thâm ý, cờ trắng hạ xuống bàn, đang muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của y bỗng nhiên biến đổi, chợt ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài đại điện.

Ánh mắt Tử Thanh Thái Tử nheo lại, tương tự ngẩng đầu.

Cùng lúc đó, cự long trên bầu trời cũng phát ra tiếng gào thét động trời, âm sóng truyền khắp bát phương, nhìn chằm chằm lên màn trời.

Không chỉ bọn họ như vậy, rất nhanh liền có từng đạo khí tức kinh khủng bộc phát từ bên trong Hoàng Đô, đồng loạt khóa chặt bầu trời.

Mọi ánh mắt đều nhìn lại một mục tiêu.

Tàn diện Thần Linh.

Tàn diện Thần Linh trên bầu trời vẫn nhắm mắt như trước, chỉ là vào lúc này, đầu của Thần lại bỗng hơi chuyển động nhúc nhích.

Vị trí chuyển tới, là phương nam!

Nơi đó là phương hướng Thánh Lan đại vực, cũng là phương hướng Tế Nguyệt đại vực, càng là phương hướng ngôi sao Hồng Nguyệt.

Giờ phút này có không ít vạn tộc cũng chú ý đến một màn đó, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đại lục Vọng Cổ đều kinh hãi.

Mà có rất ít người biết được tại sao tàn diện Thần Linh lại như thế, sự tình bên trong Tế Nguyệt đại vực, bởi vì quyền hành của Xích Mẫu, người ngoài không thể dò xét.

Nhưng bất luận là như thế nào, cử động của tàn diện Thần Linh cũng làm cho cả tất cả hạng người đỉnh phong trên Vọng Cổ đều không khỏi thấy tim đập nhanh.

Chương 1649: Lý Tự Hóa cùng Xích Mẫu

Những hạng người đỉnh phong mà tim đập nhanh này, cũng đã bao hàm cả cường giả Uẩn Thần xuất hiện ở vùng đất Hắc Thiên tộc bây giờ.

Trong Hắc Thiên tộc, một trận kịch biến đang bộc phát.

Chiến tranh, đang mở ra!

Sau khi Nhân Hoàng phóng ra hai quả Thự Quang Chi Dương nguyên vẹn lần trước, Hắc Thiên tộc đã đại bại, tử thương vô số, cuối cùng chỉ có thể đưa toàn tộc co đầu rút cổ ở bên trong đại vực của bản thân, phát động Vực Bảo hình thành phòng hộ, dùng cái này để chống cự.

Mặc dù nhân tộc thu binh, nhưng bên trong Hắc Thiên tộc bị ánh sáng do Thự Quang Chi Dương tạo thành, bao phủ chỗ đó, vì vậy tổn thương thời khắc tồn tại, những năm gần đây tộc nhân tử vong càng ngày càng nhiều, tộc nhân mới ra sinh càng là mười không còn một.

Đối với Hắc Thiên tộc mà nói, đại giới của một trận chiến đó quá lớn, lớn đến mức căn cơ của tộc quần bọn họ cũng đều bị rung chuyển, mà hình như Thần Linh của bọn họ cũng đã bỏ rơi bọn họ, vô số lần hô hoán, thủy chung không có đáp lại chút nào.

Khiến cho Hắc Thiên tộc càng ngày càng thê thảm, bởi vì đặc tính bản thân, trong mấy năm này bọn họ liên tục gặp khó khăn, cũng không có dư lực để đi phát phát động chiến tranh, bọn họ chỉ muốn sống qua trận trời đông giá rét này.

Nhưng... . . Chiến tranh không phải là không muốn thì sẽ không đến.

Lần này một phương phát động đến từ Thánh Lan đại vực, quân đoàn nhân tộc cùng với quân dưới trướng Thánh Lan Đại Công Tước, xé rách một đạo lỗ hổng trên lớp phòng hộ của Hắc Thiên tộc.

Theo cái lỗ hổng này mở ra, đại quân tràn vào.

Người thống lĩnh đại quân nhân tộc không phải là Thất hoàng tử... Mà là cường giả đến từ thế lực bên ngoại của gã, một trong Tam Thập Tam Thiên Vương của nhân tộc bây giờ.

Thiên Thương Vương!

Cũng là cữu cữu của Thất hoàng tử!

Gã đích thân dẫn quân, thống lĩnh toàn bộ quân lực bên trong Thánh Lan đại vực, phát khởi chiến tranh với Hắc Thiên tộc, cũng chính là gã dựa vào chí bảo, mở ra màn phòng hộ của Hắc Thiên tộc.

Ngay cả Thánh Lan Đại Công Tước đối mặt với Thiên Thương Vương cũng đều hạ thấp thái độ.

Bởi vì mỗi một vị trong Tam Thập Tam Thiên Vương của nhân tộc.... . Đều là Uẩn Thần!

Giờ phút này trong lúc chiến tranh bộc phát, trong khi chiến trường nổ vang, giết chóc động trời, bên trong đại vực của Hắc Thiên tộc, bất kể địch ta song phương, chỉ cần là người tu vi đỉnh phong, trong chốc lát tâm thần đều chấn động, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn tới tàn diện Thần Linh.

Một khắc vạn tộc ngóng nhìn, ở Tế Nguyệt đại vực, trên ngôi sao Hồng Nguyệt, bên trong Nguyệt Cung.... . Khí tức Xích Mẫu dựng lên ngập trời.

Đại địa Nguyệt Cung hóa thành biển máu sền sệt, giờ phút này trong khi biển máu không ngừng bốc lên, đám người Thế tử cũng lần lượt thức tỉnh, riêng phần mình lui ra phía sau, lúc đến gần Hứa Thanh, cảm giác suy yếu trên người bọn họ cực kỳ rõ ràng.

Thương thế của Hứa Thanh cũng rất nghiêm trọng, đội trưởng bên đó đồng dạng như vậy, tất cả bọn họ giờ phút này đều là sắp đến trình độ dầu hết đèn tắt.

“Tiếp theo, không phải là chúng ta có thể can thiệp được nữa rồi.”

Đội trưởng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, khàn khàn mở miệng.

Hứa Thanh hơi yếu ớt gật đầu, nhìn về phía biển máu trước mặt.

Biểu máu này càng lúc càng bốc lên, âm thanh nổ vang vang vọng, bay nhanh xoay tròn thành vòng xoáy, bên trong vòng xoáy đó, có một đạo thân ảnh đang đi tới.

Thân ảnh này không có hình người, tựa như vô số chiếc cánh bằng máu thịt sinh trưởng cùng một chỗ, giao thoa lẫn nhau, riêng phần mình lan tràn hình thành vô số xúc tu, chập chờn, như một vật thể không quy tắc.

Chỉ có vị trí chính giữa nhô lên một gương mặt, gương mặt đó cũng không có làn da mà chỉ có máu thịt, không ngừng nhúc nhích lộ ra khí tức kinh khủng.

Mà bốn phía gương mặt, mọc ra rất nhiều con mắt, từ lớn đến nhỏ, cũng là vô trật tự.

Giờ phút này trong từng con mắt, đều chiếu rọi ra thân ảnh đám người Hứa Thanh, quỷ dị vô cùng.

Thần không có cánh tay, cũng không có hai chân, tựa như một cỗ điêu khắc bằng máu thịt thật lớn, chậm rãi bay lên từ trong vòng xoáy biển máu.

Uy áp kinh khủng bóp méo toàn bộ Nguyệt Cung, toàn bộ Hồng Nguyệt cùng với toàn bộ Tế Nguyệt đại vực.

Tồn tại đó, chính là bản thể Xích Mẫu!

Tâm thần đám người Hứa Thanh chấn động, trong đầu truyền đến đau nhức kịch liệt, dường như nhận thức không cách nào thừa nhận thân ảnh đối phương, vì vậy không thể khống chế mà tự động đi cải biến bộ dáng Thần Linh trong mắt bọn họ.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt đám người Hứa Thanh, bộ dạng của Xích Mẫu liền biến thành một nữ tử, nàng có một đầu tóc dài huyết sắc, toàn thân trường bào màu đỏ.

Trên mặt Xích Mẫu cũng không có những con mắt kia, vị trí con mắt chỉ còn lại hai cái lỗ máu thủng.

Rất nhiều máu tươi chảy xuôi lan tràn ra toàn thân Xích Mẫu, còn có thể thấy trên người ả quấn quanh một căn bụi gai.

Căn bụi gai đó ôm lấy thân hình và đâm vào trong đó, giờ phút này theo thân ảnh Xích Mẫu tiến về phía trước, bụi gai co rút lại, dường như đang hấp thu huyết dịch của Xích Mẫu.

Về phần sau lưng, là vô số hoa Bỉ Ngạn huyết sắc.

Mỗi một lần Xích Mẫu hạ bước chân xuống, đều nở một đóa hoa như vậy, mà bên trong từng đóa hoa, cũng thình lình tồn tại một thân ảnh giống Xích Mẫu như đúc.

Đám Xích Mẫu đang nhảy động, đang trùng lặp… . Tựu như một màn phát sinh ở trên Hồng Nguyệt lúc trước.

Mà theo Xích Mẫu xuất hiện, một cỗ thần uy mênh mông vượt xa Trương Ti Vận cũng ở trên người ả tràn ra bên ngoài, bài sơn đảo hải.

Nếu như đi so sánh, như là trăng sáng cùng với đom đóm vậy!

"Thần Linh, không thể nhìn thẳng… . Cho nên bản năng của chúng ta vì bảo hộ bản thân, sẽ tự động cải biến nhận thức, chiết xạ đối phương thành bộ dáng mà riêng chúng ta có thể tiếp nhận!"

Đội trưởng ở bên cạnh trầm thấp mở miệng.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn qua Xích Mẫu đi tới, nếu như không nhìn tới chỗ mắt của ả, như vậy gương mặt Xích Mẫu có thể nói là tuyệt mỹ.

Cái loại xinh đẹp ấy không giống sinh linh có thể có được, hoàn mỹ vô khuyết, đồng thời cũng theo bước chân hạ xuống, nhanh chóng biến hóa.

Lúc là diện mạo nguyên bản, khi thì lại hiện ra một gương mặt nam tử thống khổ, thần uy đồng dạng cũng bộc phát ở trên gương mặt đó, hình như đang bị dung hợp cùng tiêu hóa.

Mặt gương mặt đó chính là Cửu U thượng thần bị Xích Mẫu nuốt vào.

(Bản dịch Quang Âm Chi Ngoại này được đăng duy nhất ở nền tảng bach ngoc sach vip, mong rằng các đạo hữu hãy tôn trọng và ủng hộ bản dịch gốc của nhóm dịch, nếu có trường hợp kẻ xấu cố tình copy hay mạo danh, rất mong các đạo hữu đồng cảm và hỗ trợ BNS)

Giờ phút này đám người Thế tử cũng đều trầm mặc, bọn họ nhắm hai mắt lại, không có lựa chọn ra tay mà đang chờ đợi.

Đội trưởng thở sâu, tương tự không nhúc nhích, cũng đang chờ đợi.

Hứa Thanh biết rõ, bọn họ đều đang đợi... . . Chúa Tể Lý Tự Hóa.

Cũng chính là thời khắc này, pho tượng Lý Tự Hóa đội trời đạp đất, đứng sừng sững trên bình nguyên Sám Hối, hai tay đang giơ cao giữ lại ngôi sao Hồng Nguyệt, khí tức khôi phục trên người Chúa Tể bỗng nhiên tan biến.

Cặp mắt của y, chậm rãi mở ra.

Một cái nháy mắt mở ra, trong mắt Chúa Tể mang theo tang thương, mang theo thâm ý, nhìn Tế Nguyệt đại vực.

Theo ánh mắt hạ xuống, toàn bộ Tế Nguyệt đại vực một mảnh sáng ngời.

Bầu trời huyết sắc bị xé nứt, hóa thành từng rặng mây đỏ, đại địa lên xuống bị bất động, tạo thành sơn mạch cao thấp không bằng phẳng.

Vạn vật tàn lụi đã thành hạt giống cỏ cây, một gốc thực vật, từng cây đại thụ, biến thành từng mảnh rừng rậm, dưới ánh mắt của Chúa Tể, toàn bộ khôi phục.

Một cái chớp mắt này, đại địa tuyệt vọng liền tỏa ra hy vọng cùng sinh cơ.

Chỉ có Hồng Nguyệt, vẫn đỏ tươi như trước.

Lý Tự Hóa ngẩng đầu nhìn lên Hồng Nguyệt, buông lỏng hai tay đang bắt lấy ngôi sao này.

Hồng Nguyệt cũng không có rời đi, mà trôi nổi trong giữa không trung.

Lý Tự Hóa trầm mặc mấy hơi rồi đi thẳng về phía trước, mỗi một bước hạ xuống hư không, cũng tràn ra sắc vàng rung động, khiến cho tia sáng từ ngôi sao Hồng Nguyệt cũng đều bị áp chế, xuất hiện ảm đạm.

Cho đến khi y bước lên Hồng Nguyệt, đi tới trước Nguyệt Cung, một khắc bước vào, thân ảnh Xích Mẫu bên trong vòng xoáy huyết sắc trong Nguyệt Cung cũng hoàn toàn hiện ra.

Nhìn nhau cùng Chúa Tể.

“Đã lâu, không gặp.”

Nhắc nhở của tác giả Nhĩ Căn: Chương này bị Xích Mẫu cùng Lý Tự Hóa xuất hiện ảnh hưởng, có khoảng 1000 chữ không hiện thị ra được.

Chương 1650: Bí ẩn về Hậu Thổ cùng Hoàng Thiên (1)

Giọng nói của Lý Tự Hóa truyền ra khá nhẹ, nhưng tạo nên cảm giác rất nặng, khiến cho Nguyệt Cung rung động lắc lư, âm sóng dấy lên càng làm cho biển máu bốn phía Xích Mẫu bị làm cho bất động.

Đám người Hứa Thanh cũng đều nhẹ nhàng thở ra một hơi trong lòng, nhanh chóng riêng phần mình lui ra phía sau.

Bọn họ rất rõ ràng, trận chiến tiếp theo này, không phải là bọn hắn có thể tham dự, coi như là Uẩn Thần cũng không có tư cách đó.

Mà giờ khắc này trên biển máu, Xích Mẫu mặt không cảm xúc, trong đôi mắt trống rỗng bay lên hai luồng lửa huyết sắc, nhìn qua Lý Tự Hóa, tựa hồ cũng không ngoài ý muốn đối với việc y khôi phục cùng đi đến.

“Huyền U rời khỏi, thời gian đã biến, Lý Tự Hóa, ngươi thức tỉnh đã không có ý nghĩa.”

Xích Mẫu bình tĩnh mở miệng, giọng nói không ẩn chứa chút cảm xúc chấn động nào, không buồn không vui.

Một màn này, trong mắt người khác biệt, là khác biệt.

Cảnh tượng trong mắt mỗi người, đều là cực hạn do nhận thức theo bản năng thay đổi huyễn hóa ra để người ta có thể thừa nhận, ví dụ như trong mắt đám người Thế tử, Xích Mẫu trong mắt họ là thân thể hình người dung hợp cùng lông vũ, càng thêm dữ tợn, càng thêm tà ác, càng thêm kinh khủng.

Mà lửa trong mắt Xích Mẫu cũng không phải là hỏa diễm, đó là hai khỏa tinh thần nhúc nhích.

Cái này chính là Thần Linh, bởi vì cấp độ sinh mệnh rất cao, vì vậy trong mắt chúng sinh, Thần Linh có vô số bộ dáng.

Cho nên một khi Thần Linh muốn diệt thế, vô cùng đơn giản, Thần chỉ cần chiếu hình ảnh bản thân của mình vào trong mắt chúng sinh, như vậy tử vong sẽ phủ xuống, từ điểm này, cũng có thể nhìn ra chỗ kinh khủng của tàn diện Thần Linh, bởi vì chúng sinh vạn tộc, bất kể là tu vi gì, Thần trong mắt họ, đều cùng một cái bộ dạng.

Mà giờ khắc này, giọng nói của Xích Mẫu rơi vào trong tai đám người Hứa Thanh, hóa thành sấm sét ầm ầm, cuộn trào bên trong tâm thần, khiến cho tất cả mọi người trong thời gian ngắn liền mất đi hết thảy sức phản kháng.

Đám người Thế tử triển khai phương pháp riêng mình, giúp cho bản thân miễn cưỡng thừa nhận.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, trước tiên lấy ra một nắm bùn, nắm ở trong tay.

Đây là vật Nê Hồ Ly để lại cho hắn.

Đội trưởng bên đó cũng nhanh chóng lấy ra một sợi tóc, đây là tín vật của Nguyệt Viêm thượng thần, mặc dù đối phương đã đến lại đi, nhưng đội trưởng thủy chung lưu lại sợi tóc này.

Chỉ có Lý Tự Hóa, y không cần bất luận chống cự gì, lặng lẽ đứng bên trong Nguyệt Cung, nhìn qua Xích Mẫu trước mặt, sau một lúc lâu, một giọng nói êm dịu truyền ra.

“Sứ mạng vẫn còn.”

Bốn chữ này, đối với Xích Mẫu mà nói, hình như có thể hình thành kích thích nào đó, vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, máu tươi chảy xuôi trên thân Xích Mẫu càng nhiều thêm nữa, bụi gai quấn quanh xiết càng chặt, bên trong vô số hoa Bỉ Ngạn nở rộ trên biển máu sau lưng, vô số ả, vẻ mặt hóa thành oán độc, truyền ra một tiếng gầm nhẹ.

“Sứ mạng? Là sứ mạng Hoàng Thiên, hay là sứ mạng Hậu Thổ!”

“Lý Tự Hóa, chẳng lẽ ngươi quên sự tình đã từng phát sinh ở Hoàng Thiên rồi sao?”

“Chúng ta nguyên bản sinh ra làm Thần, là ai phong ấn tổ tiên của chúng ta, để cho con nối dõi đời sau mất đi thần vị?”

Lý Tự Hóa nhắm hai mắt lại, hồi lâu y lắc đầu.

"Chưa từng quên."

Toàn thân Xích Mẫu lập lòe ánh sáng huyết hồng, hồng mang ngập trời, thân thể đi ra một bước về phía Lý Tự Hóa.

"Là ai dâng lên cái gọi là Thiên Đạo ở trên Thần Thổ của chúng ta, tới trấn áp chúng ta?"

"Lại là ai phong cấm chúng ta ở dưới mặt đất Vọng Cổ, xây dựng ra thế giới tu sĩ trên Thần Thổ của chúng ta!"

Theo giọng nói vang vọng, bộ dạng Xích Mẫu trong mắt Hứa Thanh lại xuất hiện cải biến, giờ phút này vẻ tuyệt mỹ nguyên bản của nữ tử đang vỡ vụn lớp ngoài, từng đám lông vũ huyết sắc đang dần dần thay thế máu thịt.

Mà lời nói vẫn còn đang tiếp tục.

"Lý Tự Hóa, ta lựa chọn thành Thần, không sai, năm đó lúc ngươi rời đi cũng tương tự cùng ta, nhưng tại sao về sau ngươi dập tắt Thần Hỏa, phản bội huyết mạch của chúng ta!"

"Người tới từ Hoàng Thiên, lại trở thành Hậu Thổ!"

"Ta đến từ Hoàng Thiên, vẫn đại biểu Hoàng Thiên như trước!"

Sau khi Xích Mẫu nói ra những lời sau cùng đó, dĩ nhiên đã xuất hiện ở trước mặt Lý Tự Hóa, trong mắt Hứa Thanh, thân hình kia ầm ầm biến hóa, bộ dáng nữ tử hoàn toàn tan mất, lại biến thành máu thịt kinh khủng như lúc vừa bắt đầu.

Vả lại giờ khắc này, tất cả lông vũ cũng cấp tốc xù ra phía ngoài, lộ ra bên trong của đoàn máu thịt do lông vũ tạo thành này, chỗ đó…Có một cái hốc mắt thật lớn, không có con mắt, chỉ có vô cùng vô tận máu loãng đang chảy ra từ nơi ấy.

Đối mặt với lời nói Xích Mẫu cùng với thân ảnh tới gần, Lý Tự Hóa trầm mặc, cuối cùng truyền ra một tiếng thở dài, y giơ tay phải lên, nhấn một cái về bầu trời.

Dưới một nhấn này, màn trời vỡ vụn, biến thành vô số mảnh vỡ hạ xuống.

Mà từng mảnh vỡ, trong quá trình hạ xuống đều đang biến hóa, tiến tới hình thành từng đạo khí tức kinh thiên động địa, sau đó huyễn hóa thành vô số hư ảnh.

Bên trong có nhật nguyệt tinh thần, có long phượng thú vật, càng có các loại linh thú Viễn Cổ, thậm chí Hứa Thanh còn nhìn thấy Kim Ô trong đó.

Theo sự xuất hiện của bọn nó, theo khí tức bộc phát, một cỗ chấn động riêng biệt thuộc về công pháp Hoàng cấp thình lình nổi lên trên người những hư ảnh hình thành từ mảnh vỡ.

Chúng nó, toàn bộ đều là công pháp Hoàng cấp, đã bao hàm vạn tộc, số lượng cực nhiều, thoáng phỏng con số hơn vạn.

Giờ phút này bị một tay Lý Tự Hóa triệu hoán đi ra.

Nháy mắt xuất hiện, hơn vạn công pháp Hoàng cấp này riêng phần mình thể hiện ra bản nguyên, trong chớp mắt… Bên trong từng hư ảnh do công pháp Hoàng cấp biến thành giống như bị giải khai phong ấn, xuất hiện Cấm Kỵ.

Từng kiện từng thanh vũ khí, các dạng vật phẩm, trong đó còn có cả trường mâu hủy diệt Hứa Thanh cảm nhận được ở bên trong Kim Ô, bây giờ toàn bộ đều hiển lộ ở trên màn trời.

Đây là binh khí Cấm Kỵ!

Sự xuất hiện của bọn nó bạo phát chấn động kinh khủng tột cùng, sau đó công kích về chỗ Xích Mẫu!

Chương 1651: Bí ẩn về Hậu Thổ cùng Hoàng Thiên (2)

Lúc trước Hứa Thanh cũng đã từng cảm nhận được bí ẩn của công pháp Hoàng cấp từ trong cơ thể Kim Ô, hắn biết rõ mỗi công pháp Hoàng cấp, thật ra đều là một đạo phong ấn, phong ấn vật Thiên Đạo không cho phép xuất hiện.

Hiện giờ hắn tận mắt nhìn thấy, tâm thần lập tức dâng lên gợn sóng vô tận.

Thần thông như thế là không thể tưởng tượng, Uẩn Thần cũng không cách nào nắm giữ.

Đây là lực lượng động trời chỉ có Chúa Tể mới có thể bộc phát ra.

Mà vô luận là Xích Mẫu ra tay hay là Chúa Tể Lý Tự Hóa phản kích, cũng siêu việt hơn xa phạm trù nhận thức của mọi người, vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, đám người Hứa Thanh riêng phần mình phun ra máu tươi, riêng phần mình rút lui và thần sắc toàn bộ đều hiện lên hoảng sợ.

Cảnh tượng trước mắt bọn họ ở trong trình độ thừa nhận khác biệt, xuất hiện cải biến.

Thế giới chiếu vào hai mắt Hứa Thanh không có Lý Tự Hóa, cũng không có Xích Mẫu, màn trời phá toái bây giờ đã bị một bức tranh vẽ cực lớn thay thế.

Bức tranh này do hai loại màu sắc tạo thành, theo thứ tự là màu đỏ cùng màu trắng.

Chỗ hai loại màu sắc này giao thoa lại phân biệt rõ ràng, chuyển động trên trời màn, tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Trung tâm vòng xoáy này có một con mắt màu trắng mở ra, nó cũng không có con ngươi, bị một khỏa trái tim huyết sắc thay thế, giờ phút này trái tim đang nhảy nhót, truyền ra âm thanh như thiên lôi.

Mà bốn phía con mắt mọc ra vô số lông mi, những sợi lông mi đó như là xúc tu, không ngừng lan tràn, không ngừng chập chờn, thi thoảng đụng chạm lẫn nhau hình thành loại màu sắc thứ ba tạo thành hư ảnh mơ hồ.

Đó là màu đen, như là cái bóng vậy, hình dạng của nó bất quy tắc, thường thường xuất hiện trong nháy mắt, chúng nó sẽ riêng phần mình bị thôn phệ.

Đây là cuộc chiến của thần trong mắt Hứa Thanh.

Bởi vì trận chiến như thế vượt trên vị cách của hắn, cho nên trong mắt của hắn, màn giao chiến giữa Chúa Tể Lý Tự Hóa cùng Xích Mẫu như là một bức tranh vẽ vô cùng trừu tượng.

Màu đỏ trong bức tranh đại biểu Xích Mẫu, màu trắng đại biểu Lý Tự Hóa.

Mà loại màu sắc thứ ba thì Hứa Thanh không hiểu, đó tựa hồ là bóng của Lý Tự Hóa cùng Xích Mẫu.

Khiến cho Hứa Thanh nghĩ tới cái bóng của mình.

“Tiểu Thanh, nhớ kỹ tất cả cảnh tượng ngươi nhìn thấy, đây chính là trận va chạm giữa hai cấp độ sinh mệnh đỉnh phong của tu sĩ cùng Thần Linh!

Đội trưởng bên cạnh Hứa Thanh, vừa cầm chặt sợi tóc Nguyệt Viêm, vừa si mê nhìn màn trời, thì thào mở miệng.

“Một phương, là lựa chọn thành Thần, đầu nguồn đưa tới hạo kiếp của đại lục Vọng Cổ.”

“Một phương, là thể hiện cực hạn mà con đường tu hành đi tới.”

“Tu hành đến đỉnh phong của cấp độ sinh mệnh, sau khi đi đến mức tận cùng, sẽ được mang nhiều cách xưng hô, có vũ trụ xưng là Tôn, có giới diện gọi là Tiên.”

“Trên đại lục Vọng Cổ, loại tu sĩ đỉnh phong như vậy, được xưng là Chúa Tể.”

“Đây là cảnh giới mà tu sĩ cả đời hướng tới, cũng là ước mơ, là khát vọng của họ.”

Giọng nói của đội trưởng rơi vào trong tai Hứa Thanh, mang theo một chút cảm giác năm tháng, ẩn chứa một chút ý vị tang thương.

“Tiểu sư đệ, ngươi biết không, thật ra trên đại lục Vọng Cổ, còn có một cái truyền thuyết càng thêm lâu đời…”

“Truyền thuyết?” Tâm thần Hứa Thanh khẽ động.

“Trong truyền thuyết, có lẽ là từ rất sớm trước kia, đại lục Vọng Cổ không phải là hình dạng như bây giờ, nơi đây không có tu sĩ, cũng không có quy tắc pháp tắc, dĩ nhiên cũng không có Thiên Đạo.”

“Mà tu sĩ, đến từ hạ giới.”

“Tu sĩ đỉnh phong ở hạ giới, sau khi đến cảnh giới Tiên này, bọn họ ngao du vô số vũ trụ cùng thế giới, không có tồn tại gì có thể sinh ra uy hiếp đối với Tiên.”

“Bọn họ nắm quyền hết thảy quy tắc, hiểu ra toàn bộ bản nguyên, xuyên thẳng qua thời không bất kỳ, cải biến vạn vật, cũng có thể tạo ra chúng sinh.”

Hứa Thanh nghe đến đó, tâm thần chấn động.

Đội trưởng nhìn lên màn trời, vẫn thì thào như trước.

“Tiên cũng tốt, Chúa Tể cũng được, trên trình độ nhất định bọn họ thuộc về bất tử bất diệt, đồng thọ cùng trời, suy nghĩ cùng dục vọng cũng đều có chỗ cải biến, bọn họ truy tìm chính là đạo, là mở rộng phần cuối của con đường tu hành.”

“Mà căn cứ trải nghiệm khác biệt, nhận thức khác biệt, lý tưởng khác biệt, vì vậy cách khai thác cũng riêng phần mình không giống, có Tiên đã đi cực xa, mà có Tiên vẫn còn dậm chân tại chỗ.”

“Cho nên, trong từng thời đại, có thể uy hiếp được Tiên, cũng chỉ có bản thân bọn họ.”

“Cho đến, theo bọn họ đi về phía trước…Phá vỡ giới bích, từ hạ giới đi tới thượng giới. Lúc này Thần Linh, loại sinh mệnh cấp độ khác, một loại tồn tại cực đoan, xuất hiện ở trong nhận thức của Tiên.”

“Một khắc này, tất cả cải biến.”

“Bọn họ được cho biết rằng, vô số vũ trụ, vô số thế giới, thật ra cho tới bây giờ đều không thuộc về tu sĩ.”

“Vô luận là quá khứ, hiện tại, tương lai, hết thảy mọi thứ, tất cả định nghĩa, cuối cùng …đều là đến từ Thần Linh.”

“Là Thần Linh chia giới làm cao thấp.”

“Hạ giới Hậu Thổ, thượng giới Hoàng Thiên.”

“Ở thời điểm này, ‘ếch ngồi đáy giếng’ đã thành cách ví von thích hợp nhất với tu sĩ.”

“Vì vậy chiến tranh …Theo đó nổi lên.”

“Đó là cuộc chiến giữa Tiên cùng Thần, là cuộc chiến giữa hạ giới cùng thượng giới, càng là cuộc chiến của Hậu Thổ cùng Hoàng Thiên.”

Đội trưởng nhẹ giọng, lúc nói đến đây liền dừng lại một chút.

Hứa Thanh theo bản năng truyền ra thần niệm.

“Kết cục thế nào?”

“Trận chiến ấy, Tiên thắng, nhưng cũng thất bại.” Đội trưởng thì thào.

“Hoàng Thiên chìm, trở thành Cấm Kỵ bị phong ấn, Thiên Đạo bay lên, quy tắc lần nữa được định nghĩa mới, đây là biểu hiện Tiên thắng lợi, nhưng cũng chính là vào lúc đó, Tiên đến từ hạ giới, bọn họ đã biết được một cái chân tướng tuyệt vọng.”

“Hoàng Thiên rộng lớn vô hạn, đây chỉ là một cái Đại Thần Giới của Thần Linh mà thôi.”

“Mà trong mảnh thượng giới mênh mông, Đại Thần Giới như vậy……Rất nhiều rất nhiều, Hoàng Thiên, chỉ là một góc của băng sơn, cũng xa xa không phải mạnh nhất.”

“Nơi đây, đích đích xác xác, là thuộc về Thần Linh.”

Nói đến đây, đội trưởng quay đầu, nhìn qua hai mắt của Hứa Thanh.

“Mà Lý Tự Hóa cùng Xích Mẫu, bọn họ…Đều là đến từ Hoàng Thiên.”

Chương 1652: Sao ngươi không gọi người ta tới sớm hơn một chút (1)

Trên bầu trời, trận chiến của Chúa Tể Lý Tự Hóa cùng với Xích Mẫu vẫn lấy phương thức tranh vẽ trừu tượng hiện ra ở trong cảm giác của mọi người như trước, nhưng mà lúc này nội tâm Hứa Thanh đang cuộn trào kịch liệt.

“Tiên... Chúa Tể... . . Hậu Thổ... . . Hoàng Thiên... . Đại Thần Giới... .”

Lời của đội trưởng tựa như từng đạo tia chớp đảo qua thức hải Hứa Thanh, dấy lên tầng tầng gợn sóng cuốn động trong đầu của hắn.

Cho đến thời điểm này, Hứa Thanh chưa từng nghe nói tới những việc ấy, hắn chỉ là trong lúc cảm ngộ Trảm Thần Đài, biết được Xích Mẫu cùng với Chúa Tể Lý Tự Hóa không phải là người của đại lục Vọng Cổ, bọn họ đến từ một khu vực bị Vọng Cổ liệt vào Cấm Kỵ.

Chỗ đó, đích xác được gọi là Hoàng Thiên.

Mà đối với việc đội trưởng biết được nhiều sự tình như vậy, mặc dù Hứa Thanh đã thích ứng với sự thần bí của đội trưởng, nhưng hôm nay vẫn phải hít sâu một hơi.

“Đại sư huynh, làm sao ngươi biết nhiều bí ẩn như vậy?”

Đội trưởng cười nhạt.

“Tiểu sư đệ, ta đã nói rồi mà, đó là truyền thuyết, ngươi không tưởng rằng đó là thật đấy chứ?”

Hứa Thanh trầm mặc, liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Đại sư huynh, ngươi đã sống bao nhiêu kiếp?”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, thấy bộ dạng này của Hứa Thanh, trong lòng của y không nhịn được nổi lên đắc ý, thầm nghĩ tiểu sư đệ à tiểu sư đệ, hiện giờ đã biết sự lợi hại của đại sư huynh của ngươi rồi sao.

Nghĩ tới đây, đội trưởng ho khan một tiếng, ngạo nghễ mở miệng.

“Lúc không có thiên ta đã có, khi chưa có địa ta đã sinh.”

“Đại sư huynh, về sau đừng tiếp xúc quá nhiều cùng với Ngô Kiếm Vu.” Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, không để ý tới nữa, mặc kệ đội trưởng nói có đúng là truyền thuyết hay không, mặc kệ đối phương sống bao nhiêu kiếp, thật ra đều không trọng yếu.

Quan trọng là …Lúc này.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ngóng nhìn trận chiến của thần trên bầu trời.

Bởi vì trở ngại nhận thức cùng vị cách, hắn không cách nào thấy rõ bộ dáng chân chính của trận chiến đó, nhưng hắn hiểu được mấu chốt cùng với ý nghĩa của trận chiến này.

Nhất là điều sau, đây là cuộc chiến giữa tu sĩ chí cao cùng Thần Linh, tràng cảnh chiến đấu như thế, vô số tu sĩ cả đời cũng đều không thể nhìn thấy.

Vì vậy trong lòng Hứa Thanh liền nổi lên quyết đoán, đầu tiên hắn thôi phát tử thủy tinh của chính mình, khiến lực lượng khôi phục lan tràn toàn thân, tiếp theo Độc Cấm trong cơ thể cũng bỗng nhiên bốc lên, hiện ra trong đôi mắt.

Trong chớp mắt, cặp mắt của hắn biến thành một mảnh đen nhánh.

Vẫn không kết thúc, Hứa Thanh lại tản lực lượng quyền hành Hồng Nguyệt của chính mình ra, rất nhiều máu tươi chảy ra từ trong cơ thể, vờn quanh bốn phía thân thể, hình thành một cái vòng xoáy.

Dưới tác dụng của hai loại lực lượng Thần Linh, Hứa Thanh hết sức chăm chú, nhìn lên bầu trời.

Một cái liếc mắt nhìn qua này, cảnh tượng trên bầu trời liền xuất hiện biến hóa!

Bức tranh trừu tượng kia không ngừng lưu động trong mắt Hứa Thanh, tựa như một đóa hoa đang nở rộ vậy, liên tục khuếch trương, sau đó hai loại màu sắc trong đó liền xuất hiện giao thoa.

Giao thoa đó hình như kéo dài thật lâu, lại dường như chỉ là một cái chớp mắt.

Ngay sau đó, toàn bộ mọi thứ xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh là một mảnh mông lung, mà trong mơ hồ đó, hắn lờ mờ thấy được một thân ảnh bên trong!

Đó là Lý Tự Hóa.

Chúa Tể bảo trì hình người như trước, đang giao chiến cùng Xích Mẫu, mỗi một lần ra tay, giống như đều lấy xuống từng đạo quy tắc của đại lục Vọng Cổ, đuổi giết đối với Xích Mẫu.

Thiên Đạo tựu như là hỏa lò, cung cấp chiến lực cuồn cuộn không dứt cho Lý Tự Hóa.

Vả lại bọn họ giao thủ không phải phát sinh ở một mảnh thời không, mà là đồng thời ra tay bên trong vô số thời không, hình thành một màn giống như đúc cùng với biến hóa của Hồng Nguyệt sau khi ánh mắt tàn diện Thần Linh nhìn tới lúc trước.

Càng có những thanh binh khí Cấm Kỵ cuồng nộ ở bốn phía, mỗi một thanh đều mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, mang theo ý niệm tuyệt sát, phóng tới Xích Mẫu.

Trong lúc giao thoa, hình thái của những thanh binh khí Cấm Kỵ này cũng bị cải biến, thân thể chúng nó không còn là binh khí, mà từ trên bộ dáng dần trở thành từng đạo thân ảnh có thể so với Thần Linh.

Hình như, chúng nó vốn đã từng là Thần Linh.

Bây giờ bị phong ấn, bị lấy ra sử dụng!

Loại giao chiến như thế, nhìn như đơn giản, nhưng Hứa Thanh có thể cảm nhận được, những gì nhìn thấy trong cực hạn nhận thức trước mắt này, có lẽ này cũng không phải là cuộc chiến đấu chân chính, màn chiến đấu chân chính thì với năng lực thừa nhận của hắn bây giờ, sợ là một khắc nhìn thấy sẽ hình thần câu diệt.

Mặc dù như vậy, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy Chúa Tể Lý Tự Hóa ra tay, cũng mang cho Hứa Thanh xúc động cực lớn, có thể nói là lật đổ nhận thức cũ.

“Nguyên lai quy tắc Thiên Đạo có thể lấy ra sử dụng như vậy, điều này cũng phù hợp với bên trong Bí Tàng của tu sĩ Linh Tàng, tại sao Thiên Đạo lại như hoả lò, trên thực tế... Trong tay tu sĩ tầng cao hơn, Thiên Đạo Viễn Cổ của đại lục Vọng Cổ này, đồng dạng cũng là hỏa lò.”

“Lúc trước đội trưởng nói, Thiên Đạo của đại lục Vọng Cổ, là đám người sớm nhất kia đưa lên.... . Như vậy Thiên Đạo, thật ra chính là Chí Bảo do tu sĩ tạo ra!”

“Tu sĩ sẽ ở địa phương mình sinh sống, đưa Thiên Đạo lên!”

“Như vậy phải chăng có thể lý giải, tu hành đến trình độ nhất định, là phải đưa Thiên Đạo của bản thân vào bên trong quỹ tích thế giới.... . Tựu như việc Thần tử Hồng Nguyệt nhen nhóm Thần Hỏa?”

Hứa Thanh thở sâu và Bí Tàng phía sau hắn nổ vang, theo hắn lý giải, Bí Tàng của hắn cũng đang tiến hành điều chỉnh.

Thương Long bên trong Bí Tàng không chỉ là hỏa lò, cũng đã trở thành vũ khí bên trong Bí Tàng của Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh vẫn còn những thu hoạch khác.

“Nguyên lai binh khí Cấm Kỵ có dạng biến hóa khác, hình thái binh khí chỉ là tầng ngoài mà thôi, không phải là bản nguyên chân chính!”

“Bản nguyên của nó... Vì sao lại có hình thái giống như những vị Thần Linh kia, chẳng lẽ nói, binh khí Cấm Kỵ phong ấn bên trong công pháp Hoàng cấp, thực chất chính là Thần Linh đã thất bại trong trận chiến giữa Thần và Tiên theo truyền thuyết mà đội trưởng nói?”

Trong đầu Hứa Thanh truyền đến cảm giác xé rách, ánh mắt nhìn tới và suy nghĩ nhận ra, hết thảy dần dần khiến cho năng lực thừa nhận của hắn đạt đến cực hạn, vì vậy tất cả trong mắt cũng từ mông lung dần dần lại biến thành tranh vẽ trừu tượng.

Một cái chớp mắt cuối cùng đó, Hứa Thanh nhìn tới Xích Mẫu giao chiến cùng Lý Tự Hóa.

Xích Mẫu, không còn là vẻ tuyệt mỹ như trước nữa.

Thân hình ấy rất khó miêu tả, đơn giản mà nói, Xích Mẫu cho Hứa Thanh cảm giác là thân thể hình người tổng hợp cùng máu thịt lông vũ, trong mắt hắn, Xích Mẫu khi thì là nữ tử, khi thì là máu thịt trộn lông vũ.

Giao hòa lẫn nhau, quỷ dị vô cùng.

Càng có từng tuyến trùng màu đỏ vờn quanh bốn phía, bộ dạng của những tuyến trùng kia dữ tợn, khí tức kinh khủng và tràn ra lực lượng Hồng Nguyệt nồng đậm.

Dường như chúng nó chính là thể hiện quyền hành của Hồng Nguyệt.

Có lẽ, không nên dùng hai chữ ‘dường như’ này, mà là xác định!

Bởi vì một khắc Hứa Thanh nhìn đến những tuyến trùng kia, hắn chẳng những có cảm giác vô cùng thân thiết, càng cảm nhận được những tuyến trùng kia hình như cũng ở một nháy mắt ấy, nhìn tới phía hắn.

Ánh mắt giao hòa, trong đầu Hứa Thanh lập tức nổ vang, thất khiếu chảy máu, thân thể đạp đạp từng bước rút lui, một ngụm lại tiếp tục một máu tươi phun ra từ trong miệng, thân thể cũng nhanh chóng mục nát, từng khối máu thịt tróc ra.

Màn trời trong mắt hắn đã khôi phục thành tranh vẽ trừu tượng, nhưng mà đại địa trong nháy mắt lại xuất hiện vặn vẹo.

Tuy rằng rất nhanh liền khôi phục như thường, nhưng mà trong nháy mắt nhìn tới đó, khiến trong đầu Hứa Thanh lần nữa truyền đến cơn đau đớn bị xé rách, trong mắt cũng xuất hiện vô số tơ máu.

“Hồng Nguyệt…”

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, nhìn qua mặt đất dưới chân, hắn không cách nào quên cảnh tượng nhìn thấy trong một cái chớp mắt vừa rồi.

Bên trong cảnh tượng đó, thứ tạo thành ngôi sao Hồng Nguyệt không phải là đất cùng đá, mà là vô số tuyến trùng màu đỏ!

Vào một khắc ấy, ngôi sao Hồng Nguyệt, chính là một thứ giống như là trùng quật, vô số tuyến trùng màu đỏ tạo thành Hồng Nguyệt, đồng thời ở chỗ sâu trong Hồng Nguyệt hình như còn có một con mắt.

Ánh mắt của con mắt đó lạnh như băng, nhưng mà trong nhận thức của Hứa Thanh, nó đối với hắn rất là thân thiết.

Về phần cụ thể, theo trong nháy mắt vặn vẹo tản đi, hết thảy đều khôi phục, Hứa Thanh không cách nào lần nữa thăm dò.

Chương 1653: Sao ngươi không gọi người ta tới sớm hơn một chút (2)

Giờ phút này Hứa Thanh vận hành tử thủy tinh, vừa phun ra máu tươi vừa khôi phục, lúc miễn cưỡng đạt tới một cái cân bằng, chiến đấu trên bầu trời cũng xuất hiện kịch biến.

Tựa hồ là đã hạ quyết tâm, tựa hồ là đã tìm được cơ hội, Nguyệt Viêm thượng thần chỗ cửa gỗ đi mà quay lại, xuất hiện trên màn trời.

Vả lại hình thái so với lúc trước còn khổng lồ hơn rất nhiều, dường như khảm khung cho bầu trời, biến màn trời thành cửa.

Giờ phút này, trời nứt ra, cửa mở!

Một thân ảnh cao lớn từng bước ra từ bên trong cánh cửa.

Thân ảnh ấy lần đầu tiên nhìn thì như người thường, nhưng mà lần thứ hai nhìn liền to lớn vô hạn, khiến cho người ta khó tránh khỏi sinh ra ảo giác, không phân biệt được lớn nhỏ.

Chỉ có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu của vị ấy mọc ra sừng như nai vậy, lại không phải chỉ là một chiếc mà lan tràn ra vô số, như những chạc cây trải ra trên bầu trời.

Trung tâm sừng nai, có một ngôi sao màu xám, lộ ra ý hủy diệt, mang theo tử vong.

Trông phần đầu thì không nhìn ra nam nữ, chỉ có thể nhìn đến một cái đầu màu xám thật lớn, ở trên có hai cái lổ thủng chiếu ra ánh sáng màu xám, về phần nơi miệng, là một cái khe xương nứt xiêu xiêu vẹo vẹo.

Mà thân thể là hình người, hai tay nhiễm máu tươi đang nhỏ xuống từng giọt, giống như dùng một đôi găng tay đỏ phủ lên.

Toàn thân trên dưới mọc ra bộ lông màu xám, đang chập chờn như quần áo thông thường choàng khắp cơ thể, chỉ có phần bụng lộ ra, đó là một cái hắc động, bên trong lập lòe tinh quang, dường như tồn tại một cái vũ trụ.

Đây chính là Nguyệt Viêm thượng thần.

Tương tự cùng Xích Mẫu, chẳng qua chớp mắt khi hình thái xuất hiện ánh vào trong mắt đám người Hứa Thanh, nhận thức của bọn họ tự động bị cải biến, không còn là bộ dạng xấu xí lúc trước, mà hóa thành một người nữ tử trung niên mặc trường bào màu xám.

Nữ tử này có xương gò má rất cao, biểu cảm lạnh lùng, một bộ dạng cay nghiệt, nhưng không thể không nói, tướng mạo rất có cá tính, có lẽ trong mắt một số người thì vị ấy không phải tuyệt mỹ, ngưng trong mắt một số người khác, khả năng vị ấy càng có ý vị.

Giờ phút này sau khi xuất hiện, Nguyệt Viêm thượng thần một bước đi lên, trực tiếp đi vào bên trong bức tranh trừu tượng trên bầu trời, một cái chớp mắt dung nhập vào đó, bức tranh trừu tượng cũng bỗng nhiên cải biến.

Vòng xoáy nhiều hơn một loại màu sắc, đó là màu xám, giao thoa cùng màu trắng cùng màu đỏ, cấp tốc chuyển động lẫn nhau, đồng thời cái bóng xuất hiện ở bên trong tranh vẽ cũng xuất hiện cái thứ ba.

“Thê tử trước của ta là một kẻ tham ăn, ta đoán nàng nhất định sẽ tới, quả nhiên bị ta đoán đúng.”

Đội trưởng rút lui vài bước, đồng thời ngồi xổm bên cạnh Hứa Thanh, nhìn bức tranh vẽ trên màn trời, đắc ý mở miệng.

“Thế nào, thê tử trước của ta coi như xinh đẹp đúng không!”

Hứa Thanh quét mắt qua nhìn tranh vẽ, vừa nhìn về phía đội trưởng, không nói chuyện.

Mà đám người Thế tử bên cạnh cũng là vẻ mặt nghiêm túc, từ đến cuối đều chú tới ý chiến trường, không để ý tới Nhị Ngưu.

Chỉ có lão Bát được Ngũ công chúa triển khai chúc phúc, gã lại phục sinh ở bên trong thời gian trường hà, giờ phút này ở bên trong trường hà của Minh Mai công chúa, dù là suy yếu nhưng lão Bát vẫn nhịn không được truyền ra lời nói.

“Chúng ta không mù, có thể thấy bộ dáng của lão quái vật kia, Nhị Ngưu... Trước đây ta không phát hiện, khẩu vị của tiểu tử ngươi thật mặn.”

“Dạng đó, mà ngươi cũng có thể tiếp nhận.... .”

"Nhưng mà ta rất muốn biết, cái lỗ thủng trên bụng vị ấy, có phải là ngươi làm ra hay không?"

Cho tới bây giờ, miệng của lão Bát cũng sẽ không bởi vì thương thế mà giảm bớt sắc bén, giờ phút này truyền ra lời nói, rơi vào trong tai đội trưởng, khiến cho mặt của đội trưởng co quắp một chút.

"Bát gia gia… . ."

Đội trưởng nhìn lão Bát.

Lão Bát như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

"Xem ra thật là do ngươi làm, khó trách lúc trước vị ấy hận ngươi đến vậy, vừa nãy thời điểm tới cũng không liếc mắt nhìn người một cái, Nhị Ngưu, ngươi nói thầm cho chúng ta biết, phải chăng ngươi còn làm việc gì rất có lỗi với người ta?"

"Nếu như đưa ngươi đi qua, có khi nào thê tử trước của ngươi sẽ càng vui vẻ hơn, tiếp đó càng có động lực ra tay hơn hay không?"

Lời lão Bát vừa thốt ra, Ngũ công chúa cùng Minh Mai công chúa chuyển sự chú ý đến trên người đội trưởng, giống như đang cân nhắc.

Đội trưởng cả kinh, vội vàng mở miệng.

"Không có không có, thật ra là ta nói giỡn mà thôi, Nguyệt Viêm thượng thần không phải là thê tử trước của ta, ta chỉ là thuận miệng nói vui thế thôi… ."

Vì để cho lão Bát bọn họ tin phục, đội trưởng vội vàng lấy ra một quả đào, cắn một cái.

"Ta thích quả đào, Đào Đào nhà ta vẫn còn đang ở Phong Hải Quận chờ ta đấy."

Lão Bát bày ra vẻ mặt hồ nghi, Thế tử một bên đảo ánh mắt qua trên người đội trưởng.

"Đề nghị của lão Bát có thể cân nhắc một chút."

Đội hít vào một hơi thật dài, vừa muốn tiếp tục giải thích, lão Cửu bên đó bỗng nhiên mở miệng.

"Lại tới một vị!"

Vào lúc lời này truyền ra, bầu trời lập tức biến sắc, dường như nhiều hơn một lớp màn sân khấu, bao phủ bầu trời lại.

Mà trên màn vải này, xuất hiện một bộ đồ đằng.

Khác biệt cùng vẻ âm u lúc trước, đồ đằng này tràn ra ánh sáng ấm áp, bên trên miêu tả chính là trời xanh biển khơi, có thể thấy bầu trời trên mặt biển bay lên vô số tôm cá, còn có kình ngư trôi nổi, rất là xinh đẹp.

Phía dưới biển rộng lại là vô số chim chóc chạy, hình thành cảnh tượng rực rỡ tươi đẹp.

Về phần giữa biển trời thì là một cỗ tượng thần khoanh chân ngồi.

Cỗ tượng thần đó là một Nê Hồ Ly cực lớn mặc áo bào hồng, tràn ra ánh sáng màu vàng, chiếu rọi biển khơi, lan tràn bầu trời, hiện ra thần thánh.

Dường như là chủ nhân của thế giới đó, khiến cho người ta nhìn qua liền dâng lên tôn kính.

Giờ phút này lông mi vị đó run rẩy, nhẹ nhàng mở hai mắt ra và đứng dậy cất bước, phong thái vô cùng quyến rũ, từng bước một đi ra từ bên trong đồ đằng.

Một cái chớp mắt bước ra, bộ dạng cũng theo đó mà cải biến, hóa thành một nữ tử yểu điệu thướt tha.

Áo bào hồng sa mỏng, bao phủ trên thân thể mềm mại trắng nõn, hiện ra tư thế động lòng người.

Bộ ngực sữa cao ngất, chân dài thẳng tắp, còn có cái đuôi đong đưa trong lúc đi tới, hết thảy mọi thứ đều tràn đầy vẻ gợi cảm quyến rũ.

Nhất là đùi ngọc tách nhẹ, như ẩn như hiện, khiến cho cõi lòng người ta ngứa ngáy khó cưỡng.

Hơn nữa đường cong mông eo câu hồn người, phối hợp với dáng vẻ mị cốt tự nhiên, khiến người ta vừa gặp liền khắc sâu vào ký ức.

Đây là một nữ nhân tản ra yêu mị từ trong thực chất, hình như bất kỳ lúc nào cũng đều đang dụ dỗ nam nhân, chấn động thần kinh của nam nhân.

Giờ phút này vị đó liên tục cất bước hướng đến Nguyệt Cung, xuất hiện ở giữa thiên địa, cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người, đôi mắt đẹp quét qua, lại không phải nhìn trận chiến của thần trước, mà chú ý đến trên người Hứa Thanh.

Một tiếng cười khẽ với mị ý mười phần vang lên.

“Đệ đệ thối, từ sau khi ngươi rời đi, trong sinh mệnh của ta cũng chỉ còn lại có hai chuyện, đó là nhớ tới ngươi cùng với chờ đợi ngươi.”

“Sao ngươi không gọi người ta tới đây sớm một chút, người ta một mực đều đang đợi đấy.”

Trong lúc nói, trong mắt nữ tử tuyệt mỹ mỉm cười mang theo nét xinh đẹp yêu dị, mị ý nhộn nhạo, khóe miệng hơi nhếch lên, giống như lập tức muốn dẫn người vào khuê phòng làm chuyện gió trăng.

Hứa Thanh trầm mặc.

Trong lòng đội trưởng chấn động, y đưa mắt nhìn màu xám bên trong đồ đằng, lại nhìn nữ tử yêu mị trong mắt chỉ có Hứa Thanh này một chút, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói cái gì.

Giờ phút này đám người Thế tử cũng nhao nhao nhìn qua phía đội trưởng, nhất là lão Bát, thở dài một tiếng về phía Nhị Ngưu.

“Chênh lệch có hơi lớn.”

Chương 1654: Hài nhi khổng lồ tiến công! (1)

Đội trưởng mở to miệng muốn nói gì đó, nhưng không đợi y nói ra, Nê Hồ Ly trên màn trời đã cất bước chân xinh đẹp, đung đưa vòng eo mềm mại, thân thể trước lồi sau lõm đi tới trước mặt Hứa Thanh.

Trong đôi mắt đẹp nổi lên vẻ thương mến, nhẹ giọng mở miệng.

“Đệ đệ thối, ngươi gầy đi rồi, trong khoảng thời gian này có nhớ tỷ tỷ không?”

Hứa Thanh do dự, đứng dậy cúi đầu.

“Bái kiến Tinh Viêm thượng thần.”

Lời của hắn rơi vào trong mắt Nê Hồ Ly, hóa thành u oán.

“Đệ đệ thối, xem ra là không nhớ tỷ tỷ rồi.”

Giờ phút này theo vị Thần ấy đến, đám người Thế tử cũng nhao nhao cảnh giác.

Đáy lòng đội trưởng hiện ra vô tận chua xót, theo bản năng nhìn tới màu xám tro trong màn trời, nội tâm cảm thấy nhân sinh không đáng, vì sao đều là thượng thần, nhưng lại có chênh lệch lớn như vậy.

Một người hờ hững lạnh lẽo đối với chính mình, thậm chí còn muốn giết chết mình, mà người khác đối với tiểu sư đệ của mình, trong mắt lại tràn ngập thân ảnh của hắn.

Như vậy thì cũng đành, quan trọng nhất là, một bên thì xấu, một bên thì rất đẹp.

Điều này khiến cho cõi lòng đội trưởng cuồn cuộn, nhất là nghe lời nói của đối phương, y cảm thấy chính mình thân là đại sư huynh, rất cần thay thế Hứa Thanh đáp trở về, vì vậy liền tiến lên vài bước, ho khan một tiếng.

“Tinh Viêm tỷ tỷ, tiểu sư đệ của ta khá là thẹn thùng, ta trả lời thay hắn, nhớ chứ, rất nhớ rất nhớ.”

Nê Hồ Ly nhíu mày, liếc mắt nhìn đội trưởng, vẻ mặt ghét bỏ.

“Quả thận ngươi không nên nói chuyện cùng với ta, ta sợ đệ đệ thối sẽ hiểu lầm, cho nên mời ngươi cút, cách ta xa một chút.”

Đội trưởng hít vào một hơi thật dài, vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, chưa từng có người nào dùng hai chữ ‘quả thận’ này để gọi y cả, nếu như y có thể đánh thắng được, giờ phút này nhất định sẽ nổi giận.

Nhưng suy nghĩ tới sự chênh lệch lẫn nhau một chút, đội trưởng lặng lẽ cúi đầu xuống, thối lui đến sau lưng Hứa Thanh, đáy lòng cảm khái, so sánh đối phương cùng Bát gia gia, vẫn là Bát gia gia chỗ đó vẫn là biết nói chuyện hơn.

Về phần Nê Hồ Ly, nàng nhìn qua Hứa Thanh, liếm môi đang muốn tiếp tục mở miệng, nhưng vào lúc này bầu trời nổ vang, truyền ra âm thanh của Nguyệt Viêm thượng thần.

“Hồ ly lẳng lơ, còn không qua đây!”

Nê Hồ Ly nghe vậy, cười khẽ với Hứa Thanh.

“Đệ đệ thối, tỷ tỷ đi đánh cái khung trước, một hồi chúng ta lại gặp.”

Nói xong, thân thể Tinh Viêm thượng thần nhoáng một cái, bay thẳng đến bức tranh vẽ trừu tượng trên bầu trời, nháy mắt dung nhập vào, sau đó bên trong đồ họa đó liền nhiều hơn một màu hồng nhạt, giờ phút này bốn loại màu sắc giao hòa, khiến cho màn trời chấn động kịch liệt.

Tốc độ chuyển động của vòng xoáy bên trong tranh vẽ trở nên nhanh hơn, mơ hồ có thể thấy được màu đỏ trong đó hình như đang bị áp chế.

Nhưng mà sự cường hãn của Xích Mẫu cũng được thể hiện ra trong thời khắc này, dù là Lý Tự Hóa chính diện giao chiến cùng ả, thêm cả Nguyệt Viêm thượng thần cùng với Tinh Viêm thượng thần hiệp trợ, vẫn không khiến cho Xích Mẫu hoàn toàn bị rung chuyển.

Thời gian dần trôi qua, sắc mặt đám người Thế tử ngưng trọng, đội trưởng cũng có chút lo lắng, cuối cùng y hung hăng nghiến răng.

“Xem ra thời khắc mấu chốt vẫn là phải dựa vào ta rồi!”

“Thê tử trước của ta quá yếu!”

“Tiểu sư đệ, tới giúp ta một tay, một hồi dùng cái này gõ đầu ta, dùng sức mạnh chút nha!”

Nói xong, đội trưởng lấy ra một chiếc quyền trượng, ném cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh một tay tiếp được, đưa mắt nhìn qua, quyền trượng này tổng thể màu lam, tràn ra cảm giác mông lung, nhìn lâu liền không tự chủ bị thứ này thu hút.

Trượng này, chính là vật ban đầu ở Thiên Ngưu Sơn, do lỗ tai kiếp trước đội trưởng biến thành thân hình cầm ở trong tay.

“Quyền trượng Đại Tế Mộng!”

Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

“Không sai, chính là món đồ chơi đó, ta chuẩn bị đưa mộng ảnh kiếp trước vào chỗ Xích Mẫu, làm thức tỉnh nhân tính của ả, khiến cho ả mất cân bằng!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra điên cuồng, nói xong trong thân thể của y bay ra một con nhuyễn trùng màu lam, rơi vào trên mặt đất, tiếp theo thân thể nhoáng một cái, tay áo vung vẩy, hai tay giơ lên, triển khai vũ đạo kỳ dị.

Giống như là tế tự vậy, nhanh chóng chuyển động trong vùng đất Nguyệt Cung này.

Theo vũ đạo kia hình thành, còn có tiếng ngâm xướng truyền ra từ trong miệng y, không nghe rõ cụ thể đang đọc mấy thứ gì đấy, chỉ có thể cảm thụ được sự phức tạp trong đó.

Một màn này đưa tới đám người Thế tử chú ý, lão Bát bên đó nhìn một chút, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

“Có chút ý tứ… . .”

Mà đội trưởng càng là ở trong ngâm xướng cùng vũ đạo đó, trên người dần dần xuất hiện từng đoàn từng đám sương mù bảy màu, giao hòa lẫn nhau hiện ra mông lung, đồng thời có thể mơ hồ thấy trong những thứ sương mù này giống như tồn tại vô số cảnh tượng.

Những cái cảnh tượng đó, đều là mộng.

Những giấc mộng này có tốt đẹp, có bi thương, có khiến người ta đau khổ, có khiến người ta si mê, ẩn chứa toàn bộ phương diện và sắc thái của nhân tính.

Đối với tu sĩ mà nói, những thứ mộng này tựa như là vô số nhân sinh, nếu như toàn bộ tràn vào trong đầu, liền giống như tiến vào trong luân hồi vậy, thể nghiệm đủ loại sinh hoạt, sẽ có cảm giác vượt qua vô tận năm tháng.

Nếu như quá đắm chìm vào, sẽ đánh mất đi bản thân mình.

Nhưng đối với Thần Linh mà nói, ý nghĩa của những thứ giấc mơ này lại bất đồng cùng tu sĩ.

Tiên Thiên Thần Linh còn tốt, nhưng với Hậu Thiên Thần Linh, nhân tính của bọn họ cùng với thú tính còn có Thần Tính đã đạt đến mức cân bằng, nếu như một cái nào đó bị phóng đại, sẽ khiến sụp đổ cùng mất cân bằng.

Cho nên, ở trên người những vị Hậu Thiên Thần Linh, những giấc mộng nhân tính này, chính là kịch độc.

Nhưng dưới tình huống bình thường, đối với Thần Linh mà nói, thật ra thì tổn thương của loại kịch độc đó không lớn như trong tưởng tượng, chỉ cần một cái chớp mắt, dùng Thần Hỏa thiêu đốt là Thần Tính liền có thể đè xuống hết thảy, khiến cho trạng thái lại trở về cân bằng.

Nhưng bây giờ Xích Mẫu đang giao chiến cùng Lý Tự Hóa và hai thượng thần khác, kể từ đó, trong nháy mắt mất đi cân bằng, liền biến thành rất trọng yếu.

Chương 1655: Hài nhi khổng lồ tiến công! (2)

Hết thảy thứ này Hứa Thanh đều ý thức được, đám người Thế tử cũng tương tự ý thức được, vì vậy trong mắt từng người đều lộ ra tinh mang, Thế tử suy nghĩ một chút, sau đó thở ra một hơi, dung nhập lực lượng cải biến nhận thức vào trong sương mù của đội trưởng.

Sương mù càng lúc càng cuộn mình, hấp thu lực lượng cải biến nhận thức và trở nên càng thêm nồng đậm.

Minh Mai công chúa trầm ngâm, đưa tới một đám thời gian trường hà, để cho mảnh cảnh trong mơ vốn mông lung này có thêm thời không làm môi giới.

Lão Bát thì là gia trì lực lượng thất tình lục dục của bản thân lên trên, để cho nhân tính trong mộng trở nên càng thêm chân thật, mà sự gia trì của gã, nếu so với Thế tử cùng Minh Mai công chúa lại càng có hiệu dụng hơn nhiều.

Dẫu sao quyền hành của lão Bát chính là dục vọng, cái này vốn là thể hiện nhân tính, cho nên sau khi gã xuất thủ, màu sắc bên trong sương mù cũng trở nên rực rỡ chói mắt.

Mà theo bọn họ xuất thủ, vũ đạo của đội trưởng bên kia cũng trở nên càng lúc càng nhanh, sương mù hình thành cũng càng lúc càng thêm nồng đậm, mộng ẩn chứa trong đó cũng càng nhiều càng đậm hơn.

Bởi vậy có thể thấy được đội trưởng kiếp trước chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Cho đến một lát sau, khi tất cả mộng đều được hình thành, thân thể đội trưởng chấn động mạnh một cái, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Chỉ có âm thanh từ trong vô số mộng vang vọng, vào thời khắc này xuyên thấu toàn bộ mộng cảnh, xuất hiện ở bên tai Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ!”

Hứa Thanh không chần chờ, cầm quyền trượng trong tay, thân thể xông lên, bước vào cảnh mộng trong sương mù, từng giấc mộng lập tức lơ lửng hiện ra ở trước mắt của hắn, nhưng lúc này quyền trượng trong tay hắn liền tràn ra ánh sáng màu lam bao phủ Hứa Thanh, khiến cho hắn không bị những giấc mộng kia thu hút.

Hứa Thanh một đường đi về phía trước, xuyên thẳng qua từng cảnh trong mơ, cho đến khi tới bên cạnh đội trưởng, giơ quyền trượng trong tay lên, hung hăng đập xuống đầu của đội trưởng.

Lúc trước đội trưởng yêu cầu Hứa Thanh dùng sức mạnh một chút, cho nên giờ phút này Hứa Thanh không chút chần chờ mà toàn lực ứng phó, theo hắn nện xuống, oanh một tiếng, đầu của đội trưởng trực tiếp nổ tung.

Nhưng không có máu thịt bay tứ tán, mà là rất nhiều bong bóng khí từ trong đầu y bộc phát ra bốn phía, những thứ bong bóng khí này vòng quanh sương mù rồi bay thẳng đến trên bầu trời.

Trong chớp mắt, đã đến bức tranh vẽ trừu tượng trên màn trời, phá toái thành đàn ở đó.

Mỗi một mảnh phá toái, đều để cho vòng xoáy bên trong tranh vẽ xuất hiện nghịch chuyển, càng có âm thanh thê lương truyền ra từ, cho đến khi tất cả bong bóng khí vỡ vụn, vòng xoáy trong tranh vẽ trên màn trời đã biến thành một mảnh hỗn loạn.

Con mắt trong đó bắt đầu đổ máu, trái tim huyết sắc bên trong đó cấp tốc nhảy lên.

Lông mi đụng chạm lẫn nhau hình thành thân ảnh bất quy tắc giống như cái bóng, trong lúc qua lại lẫn nhau cuối cùng bắt đầu thôn phệ.

Đội trưởng ra tay, khiến cho trận chiến của thần bỗng chốc xuất hiện biến hóa.

Mà giờ phút này, thân ảnh của y cũng theo nhuyễn trùng màu lam được dự lưu lại lúc trước nhúc nhích, nhanh chóng hội tụ lại, xuất hiện ở bên cạnh Hứa Thanh.

“Những giấc mộng nhân tính này, đủ để cho Xích Mẫu lão nương kia uống một bình.” Đội trưởng ngạo nghễ mở miệng.

Cũng chính là vào thời điểm này, Cổ Linh Hoàng thủy chung ẩn nấp, chỉ tới thời khắc mấu chốt mới xuất thủ, thân ảnh của lão lập tức hiển lộ ra.

Không còn là một con mắt, mà là trong giữa thiên địa nổi lên mấy nghìn con mắt máu thịt, bên trong đều ẩn chứa vẻ tham lam, sau khi xuất hiện liền từ bốn phương tám hướng bay thẳng đến vòng xoáy mơ hồ trên bầu trời.

Trong chốc lát, dung nhập toàn bộ vào trong vòng xoáy, khiến cho màu sắc của vòng xoáy đó nhiều thêm một đạo nữa.

Mà Cổ Linh Hoàng gia nhập, cũng làm cho bức tranh vẽ trừu tượng càng lúc càng bắt đầu mơ hồ này dần dần hiển lộ ra một màn cảnh tượng ở bên trong mông lung.

Thân ảnh lông vũ máu thịt của Xích Mẫu, thân hình sừng hươu của Nguyệt Viêm, còn có thân ảnh Tinh Viêm, giao thoa lẫn nhau, chợt xuất hiện lại lập tức trôi qua.

Nhưng so với Xích Mẫu cùng Nguyệt Viêm, mặc dù thân ảnh Tinh Viêm cũng có biến hóa, nhưng tổng thể cảm giác quyến rũ vẫn mãnh liệt như trước.

Mà rõ ràng nhất, là Lý Tự Hóa.

Chúa Tể hình như từ đầu đến cuối đều là bảo trì hình thái nguyên bản, giờ phút này một khắc thân ảnh hiển lộ, tay phải của y đang giơ lên, chỉ một ngón tay vào hư vô.

Nguyệt Cung lập tức nổ vang, một thân ảnh hư ảo cực lớn đạp vỡ thời không cùng bích chướng, đi tới bên trong một phương trời này.

Đó là một con cự thú hỏa diễm khổng lồ, nó có thân ngựa, đầu cá sấu, đuôi rồng, giờ phút này giẫm lên biển lửa phủ xuống, trong mắt mang theo uy nghiêm, trên người tản mát ra khí tức Viễn Cổ, theo nó xuất hiện, từng cái quy tắc cùng pháp tắc hình thành dấu vết, hiện ra ở bốn phía.

Nháy mắt tiếp theo, tôn thân ảnh thứ hai cũng lấy phương thức tương tự phủ xuống nơi đây, đó là một người khổng lồ không đầu, ngực mọc ra một đôi mắt màu đen, lộ ra tức giận, vác cả biển khơi đi đến nơi đây.

Trên người của nó tương tự tản mát ra khí tức Viễn Cổ.

Ngay sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư, thứ năm… Từng đạo thân ảnh tràn đầy khí tức Viễn Cổ lần lượt đến, xuất hiện trên màn trời.

Trong đó có hình người vẻ mặt nghiêm túc, có u hồn hư vô mờ mịt, cũng có đại ấn màu vàng cùng với dị loại trình độ dữ tợn không thua Thần Linh… . . Nhiều vô số, tổng cộng chín mươi chín đạo.

“Thiên Đạo Viễn Cổ!”

Đội trưởng nhìn qua hết thảy, trầm thấp mở miệng, đồng thời bầu trời nơi xa lần nữa cuộn trào, sau khi chín mươi chín tôn Thiên Đạo Viễn Cổ xuất hiện, vậy mà lại xuất hiện thêm một đạo thân ảnh.

Đó là một hài nhi khổng lồ, đang bò tới nơi đây… Hài nhi khổng lồ này phát ra tiếng anh anh oe oe, như sấm sét mênh mông nổ vang bát phương, giọt nước mắt treo bên khóe mắt hình thành một đường mưa to, nước mũi dưới mũi tung bay, trở thành từng mảnh bùn trạch hư ảo.

Nhưng nó cách hơi xa, hình như không bò đến được nơi đây…

Nhìn qua thân ảnh hài nhi khổng lồ kia, trong mắt đội trưởng lộ ra ánh sáng mãnh liệt, chợt quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng chú ý tới hài nhi khổng lồ kia, thời khắc này, trong mắt của hắn hiện ra ánh sáng kỳ dị trước đó chưa từng có.

“Nhi tử?”

Hai người đồng thời truyền ra lời nói.

Chương 1656: Ngươi dám đánh phụ thân ta! (1)

Thiên Đạo Viễn Cổ, là một phương thắng lợi trong trận chiến giữa Thần và Tiên trong truyền thuyết năm đó, lấy phương pháp vô thượng mà hình thành, đưa chúng nó vào thế giới này, thừa nhận sứ mạng trấn áp cùng với thủ hộ.

Trấn áp Hoàng Thiên, giấu kín Cấm Ky, kiến tạo hết thảy hoàn cảnh nơi đây để thích hợp cho việc tu hành, tiến tới bảo hộ tu sĩ.

Mỗi một tôn trong chúng nó đều có lịch sử lâu đời, có thần thoại truyền thuyết riêng của bản thân, có đủ lực lượng kinh khủng, vào năm đó đã hóa thành pháp tắc và giao phó quy tắc cho đại lục Vọng Cổ. Nhờ có chúng nó mà tu sĩ có thể tồn tại ở trong phiến thế giới này, đời đời sinh sôi nảy nở, cho đến khi trở thành chủ nhân của phiến thế giới, dầu rằng nơi đây vốn thuộc về Thần Linh.

Sau vô số năm, dưới sự che chở của Thiên Đạo Viễn Cổ, đại lục Vọng Cổ liên tục xuất hiện từng cái tộc quần, dần dần vạn tộc như rừng, vô cùng phồn vinh.

Mà mỗi một vị Cổ Hoàng có thể nhất thống Vọng Cổ, trên thực tế cũng đều là tồn tại được Thiên Đạo Viễn Cổ nhận thức.

Cho nên từ trên ý nào đó, chín mươi chín tôn Thiên Đạo Viễn Cổ này, chính là người thủ hộ của đại lục Vọng Cổ.

Năm tháng sẽ trôi qua, hoàng triều sẽ thay đổi, tộc quần cũng có lúc lên lúc xuống, duy chỉ có chín mươi chín tôn Thiên Đạo Viễn Cổ này trường tồn từ xưa đến nay, từ cổ chí kim, chứng kiến đại lục Vọng Cổ lần lượt thịnh suy.

Đương nhiên trong năm tháng cũng sẽ xuất hiện một chút sự tình khiến cho Thiên Đạo phẫn nộ.

Ví dụ như Cổ Linh Hoàng đã từng nhất thống toàn bộ đại lục Vọng Cổ, bởi vì điên cuồng lúc tuổi già, ý đồ đoạt xá Thiên Đạo Viễn Cổ, cho nên đưa tới chín mươi chín tôn Thiên Đạo Viễn Cổ phủ chân thân xuống, trấn áp lão ta.

Từ đó triều đại của Cổ Linh Hoàng tan vỡ, Cổ Linh tộc dính phải nguyền rủa, mà bản thân Cổ Linh Hoàng cũng bỏ ra đại giới vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của Thiên Đạo Viễn Cổ trên toàn bộ đại lục Vọng Cổ.

Cho đến lúc tàn diện Thần Linh đến, hết thảy mới xuất hiện cải biến, tàn diện ngự trị ở trên Thiên Đạo, từ trình độ nào đó, đây lại là một lần đối kháng giữa Tiên cùng Thần.

Mà kết cục… Thiên Đạo Viễn Cổ mặc dù vẫn còn, nhưng lại bị áp chế và suy yếu nghiêm trọng, xa xa không còn khả năng như trước kia nữa, toàn bộ đại lục Vọng Cổ lâm vào bên trong hạo kiếp cùng dị chất xâm nhập.

Tàn diện Thần Linh cải biến hết thảy, vạn vật chúng sinh như gặp Kinh Trập, chỉ có Thiên Đạo Viễn Cổ đang vùng vẫy, miễn cưỡng duy trì sứ mạng của bọn nó, nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh bị xâm nhập.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc trước Lý Tự Hóa rõ ràng có đủ năng lực triệu hoán Thiên Đạo, nhưng vẫn chết trận.

Thiên Đạo, yếu ớt rồi.

Nhưng hôm nay không giống nhau, mặc dù lực lượng của chín mươi chín tôn Thiên Đạo còn suy yếu hơn so với lúc trước, nhưng mà đối thủ của Xích Mẫu cũng không phải chỉ có một mình Lý Tự Hóa.

Nguyệt Viêm thượng thần gia nhập, Tinh Viêm thượng thần đến, còn có Cổ Linh Hoàng xuất hiện, phối hợp với chiến lực của Lý Tự Hóa, để cho Xích Mẫu bên này xuất hiện một trận nguy cơ tới sinh mệnh hiếm thấy.

Xích Mẫu đích xác rất cường hãn, có đủ năng lực kinh khủng, cắn nuốt ba vị thượng thần, cũng là Thần Linh ít thấy bên trong đại lục Vọng Cổ không hề ẩn nấp, mà thường xuyên xuất hiện.

Giữa Thần Linh cùng Thần Linh có tồn tại khả năng thôn phệ, cho nên phần lớn Thần Linh đều không nguyện lộ ra tung tích bản thân, như Cửu U, như xương cá ở Tiên Cấm, cũng như những Thần Linh mà Hứa Thanh đã từng chứng kiến.

Chỉ có Xích Mẫu, dựa vào sự cường đại của bản thân, trên trình độ nhất định lựa chọn mặc kệ.

Nhưng Xích Mẫu cũng không phải là vô địch, nếu gặp phải nhiều Thần Linh liên thủ, vậy Xích Mẫu cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ là... Đặc tính của Thần Linh, quyết định khả năng đám Thần liên thủ với nhau là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng hôm nay, xác suất rất nhỏ đó lại xuất hiện ở trước mặt Xích Mẫu.

Giờ phút này, bị hai vị thượng thần và một vị Cổ Hoàng, cùng với một vị Chúa Tể vây công, Xích Mẫu đã rơi vào hạ phong, vì vậy vào thời khắc mấu chốt như thế mà còn có thêm đám Thiên Đạo Viễn Cổ phủ xuống, đối với Xích Mẫu mà nói, chính là chí mạng.

Nhất là số lượng Thiên Đạo... Không đúng!

Điểm này Xích Mẫu có phát hiện, Lý Tự Hóa nhận ra, hai thượng thần cũng đã biết, Cổ Linh Hoàng bên đó càng là nội tâm chấn động kịch liệt.

Lão mới là người hiểu rõ Thiên Đạo Viễn Cổ nhất, cho nên lão trước tiên liền phát giác được Thiên Đạo Viễn Cổ nhiều hơn một tôn!

“Một trăm?”

Cổ Linh Hoàng ngạc nhiên, cùng lúc đó dưới vùng đất Nguyệt Cung, tâm thần của đám người Thế tử cũng đều chấn động, trong nhận thức của bọn họ, Thiên Đạo Viễn Cổ từ đầu đến cuối đều là chín mươi chín tôn.

Bọn họ rất rõ ràng mình không thể nào nhớ lầm, nhưng hiện giờ lại xuất hiện một trăm tôn.

Mà tôn Thiên Đạo Viễn Cổ xuất hiện sau cùng kia, hình thái của nó là một hài nhi, làn da màu xanh, tràn ngập vô số ấn ký cổ xưa, thân hình còn mọc ra một chút gai sắc, nhất là hai tay như móng vuốt, nhìn qua liền sinh ra hàn ý.

Nhưng mà hiển nhiên một tôn Thiên Đạo ở độ tuổi mê ăn mê ngủ mê chơi mê bú như nó vẫn chưa trưởng thành, bò hơi chậm, thậm chí cảm giác về phương hướng của nó còn bị sai, không cách nào như đám Thiên Đạo Viễn Cổ trưởng thành lâu đời, có thể chuẩn xác đáp lại triệu hoán của Lý Tự Hóa đồng thời phủ xuống vị trí chỉ định.

Hình như một tôn Thiên Đạo Viễn Cổ đó lúc trước còn đang ngủ say, bởi vì Lý Tự Hóa triệu hoán mới dẫn động sứ mạng thân là Thiên Đạo Viễn Cổ của nó, cho nên nó mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng, dựa vào bản năng díp mắt nhúc nhích.

Nhưng mà… . . Nó bò bò một hồi, bởi vì thiếu khuyết cảm giác phương hướng, rõ ràng một khắc trước đã cách với nơi này không xa, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại xuất hiện ở bên trong thời không càng xa hơn, hoàn toàn chệch hướng với nơi đây, vả lại còn thẳng tiến không lùi vẫn tiếp tục bò đi.

Một màn này khiến cho đám người Thế tử có chút ngơ ngác.

Mà giọng nói của Hứa Thanh cùng đội trưởng mặc dù cũng rơi vào trong tai của bọn họ, nhưng rất ít người sẽ đi liên tưởng tới, dẫu sao… . . Loại chuyện có nhi tử là Thiên Đạo Viễn Cổ này, khả năng có thể khiến người ta lập tức liền nghĩ gần như là không thể.

Chương 1657: Ngươi dám đánh phụ thân ta! (2)

Cùng lúc đó, chín mươi chín tôn Thiên Đạo Viễn Cổ xuất hiện sớm nhất, chúng nó đã bắt đầu trấn áp.

Có thể thấy thân ảnh của bọn nó bay thẳng đến bức tranh trừu tượng, nhanh chóng dung nhập vào, lấy phương thức Hứa Thanh không thể giải thích vì sao, trấn áp Xích Mẫu.

Màu đỏ bên trong tranh vẽ trừu tượng lập tức xuất hiện tan vỡ, đã bắt đầu ảm đạm, càng có âm thanh thê lương giống như xuyên kim liệt thạch vang vọng ra.

Bên này đang giao chiến, hài nhi khổng lồ bên đó vẫn đang đi xa.

Giờ phút này đội trưởng cùng Hứa Thanh nhìn qua hài nhi khổng lồ trên bầu trời, nhìn thân ảnh nó càng lúc càng xa, hai người hô hấp dồn dập, đội trưởng nhịn không được hô to một tiếng.

“Nhi tử, phụ thân ở bên này!”

Nói xong, y còn giữ chặt Hứa Thanh, ý bảo Hứa Thanh cũng nhanh chóng hô hoán.

Hứa Thanh không chần chờ, lập tức truyền ra thần niệm.

“Ta ở chỗ này!”

Nháy mắt khi tiếng của hai người truyền ra, chiến đấu bên trong bức tranh trừu tượng vẫn đang không ngừng tiến hành, mà hài nhi khổng lồ ở chân trời đang bò đột nhiên đình trệ, ánh mắt của nó đang cố gắng muốn hoàn toàn mở ra, cái đầu càng là ngẩng lên, lỗ tai động đậy, vẻ mặt mờ mịt.

Mắt thấy như vậy, trong mắt đội trưởng hưng phấn, lần nữa hô to, Hứa Thanh cũng liên tục tràn ra thần niệm hô hoán đối với nó.

Vì vậy rất nhanh, vẻ mờ mịt trên mặt hài nhi khổng lồ liền bị một vòng vui mừng thay thế, tựu thật giống như nghe thấy đồng thời xác nhận tiếng của thân nhân cùng với phương hướng, nó nhanh chóng nhích người, rất nhanh bò tới chỗ Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Sau khi xác định phương hướng vả lại cảm giác được thân nhân, hài nhi khổng lồ này bạo phát ra khí lực càng lớn, theo thiên địa biến sắc, theo gió giục mây vần, nó liền xuất hiện trên ngôi sao Hồng Nguyệt, xuất hiện ở bên trong màn trời Nguyệt Cung.

Sau khi bò đến nơi đây, nó lập tức quay đầu nhìn Hứa Thanh cùng đội trưởng, trong miệng phát ra tiếng ê a.

Tiếng gọi này cùng nhau hóa thành thiên lôi, nổ vang bát phương, chấn cho Hứa Thanh cùng đội trưởng phun ra máu tươi.

Tiếp theo hài nhi khổng lồ vận sức tới hai đùi, lại đứng lên, cực kỳ khổng lồ, nó lảo đảo chạy về phía Hứa Thanh cùng đội trưởng, như là muốn ôm một cái… . .

Còn không có tới gần, đã có chấn động kinh khủng bộc phát từ trên người nó tạo thành phong bạo, dường như có thể hủy thiên diệt địa, khiến cho Hứa Thanh cùng đội trưởng cần phải rút lui, đám người Thế tử cũng là hoảng sợ, riêng phần mình lui ra phía sau.

Có thể tưởng tượng một khi nó tới gần, đối với mọi người mà nói, hậu quả cực lớn.

Mắt thấy như thế, đội trưởng cấp bách vội vàng hô to.

“Nhi tử nhi tử, trước đừng tới đây, có nữ nhân xấu xa ở đây, ngươi đi đánh nữ tử xấu xa cái đã, cái màu đỏ kia kìa, chính là nữ tử xấu xa!”

Hài nhi khổng lồ dừng bước chân lại, nhìn qua hai người Hứa Thanh, vẻ mặt của nó có chút ủy khuất, càng có mờ mịt, đang muốn tiếp tục ê a, nhưng vào lúc này ở trên bầu trời, bởi vì chín mươi chín tôn Thiên Đạo Viễn Cổ trấn áp, khiến cho âm thanh thê lương của Xích Mẫu xuyên thấu thời không, vang vọng từ trong tranh vẽ trừu tượng ra bên ngoài.

Âm thanh đó vừa xuyên ra, thân thể của đám người Thế tử nhất thời xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Mà thân thể đội trưởng càng là nổ tung, hóa thành nhuyễn trùng, khó có thể tiếp tục hình thành.

Mà Hứa Thanh tuy có thân thể Thần Linh, nhưng ở dưới âm thanh bén nhọn đó vẫn là không cách nào thừa nhận, trong chớp mắt nửa cái thân hình của hắn trở thành tro bụi, tuy có tử thủy tinh khôi phục, nhưng bởi vậy đau nhức kịch liệt mang đến cũng giống như thủy triều lan tràn khắp toàn thân hắn.

Một màn này rơi vào trong mắt của hài nhi khổng lồ, thân thể của nó lập tức run rẩy, biểu cảm của khuôn mặt thơ ngây bị phẫn nộ cực hạn thay thế, hiển nhiên Hứa Thanh cùng đội trưởng bị thương khiến cho hài nhi này nhấc lên cơn tức giận động trời.

Nó bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào màu đỏ bên trong vòng xoáy, trong miệng truyền ra tiếng ê a với âm điệu thê lương, nhanh chóng bò đi tới bên đó, trong chớp mắt liền tới gần, dung nhập vào bên trong vòng xoáy trừu tượng.

Sự gia nhập của nó, khiến cho tình trạng của Xích Mẫu càng thêm khó khăn.

Mà Nguyệt Viêm thượng thần cùng Tinh Viêm thượng thần và cả Cổ Linh Hoàng cũng bắt được cơ hội này, riêng phần mình triển khai thần nguyên của bản thân, lấy phương thức mà đám người Hứa Thanh không cách nào nhận thức, khiến cho tranh vẽ trừu tượng lại xuất hiện sự bất động!

Bất động không chỉ là tranh vẽ, còn có hết thảy bên trong Nguyệt Cung.

Quy tắc cũng tốt, pháp tắc cũng được, còn có thời không… Trong một cái chớp mắt này, như bị đình trệ.

Thân ảnh cùng với sinh mệnh của đám người Hứa Thanh cũng là như thế, trên ngôi sao Hồng Nguyệt, toàn bộ cũng bị ngưng đọng lại.

Sau khi khái niệm thời gian mất đi, đã không cách nào kể rõ đã trôi qua bao lâu, có thể là một cái chớp mắt, cũng có thể là cả đời, tóm lại sau một khắc, bức tranh vẽ trừu tượng trên bầu trời ở trong bất động đó, lại xuất hiện khe hở.

Khe hở đã trở thành thứ duy nhất chuyển động, nó đang lan tràn, như là chạc cây nhanh chóng xuất hiện ở bên trong toàn bộ tranh vẽ.

Nếu như cẩn thận nhìn, có thể thấy những khe hở này... Đều là ở phía trên màu đỏ.

Màu đỏ, đang vỡ vụn!

Cuối cùng, bức tranh vẽ im hơi lặng tiếng tan vỡ, tất cả màu đỏ trong đó, trong một chớp mắt... . . Đều tan thành mây khói, tan biến vô tung!

Một cỗ bi ý nồng đậm lan tràn bên trong Nguyệt Cung, khuếch tán khắp ngôi sao Hồng Nguyệt, bốc lên trên toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, thậm chí còn liên lụy xa hơn, khiến cho từng tôn tồn tại Thần Thánh cùng với Thần Linh ẩn nấp trên toàn bộ Vọng Cổ đều cảm ứng được.

Đó là Thần Linh vẫn lạc dẫn đến!

Có Thần, vẫn lạc.

Mà cơn bi ai lớn nhất, cũng không phải là ở trong ngôi sao Hồng Nguyệt, mà là ở bên trong Cửu U, trong nháy mắt có Thần Linh vẫn lạc, ở trong một nơi không biết trong Cửu U, truyền ra vô số tiếng kêu rên.

Cửu U rung động lắc lư, vong hồn đại loạn, âm thanh đau buồn gào khóc đã trở thành phong bạo, vĩnh viễn cuồng thét ở nơi đó.

Chương 1658: Giao dịch bên trong thời không (1)

Trên màn trời Nguyệt Cung, một khắc Thần vẫn lạc, màu đỏ vỡ vụn, bức tranh vẽ trừu tượng kia vẫn không hề tiêu tán!

Nó vẫn tồn tại như trước.

Vả lại cũng từ trong bất động bất chợt chuyển động lại, mặc dù ngôi sao Hồng Nguyệt đồng dạng ở lúc Thần vẫn lạc lập tức rung động kịch liệt, nhưng Hứa Thanh nơi đây thông qua quyền hành Hồng Nguyệt của chính mình có thể cảm nhận rõ ràng.

Đầu nguồn, vẫn còn!

Xích Mẫu có được quyền hành Hồng Nguyệt tương tự với hắn, vẫn không tan biến!

Một màn như thế khiến cho tâm thần Hứa Thanh cuộn trào, giờ phút này đội trưởng mới miễn cưỡng hợp lại thành đầu người, nhìn qua những thứ đó, không khỏi hít vào một hơi rồi cấp tốc mở miệng.

“Người vẫn lạc không phải là lão nương Xích Mẫu kia, là Cửu U thượng thần bị ả thôn phệ dung hợp!”

“Vào giây phút sau cùng, Lão nương này bỏ qua việc thôn phệ Cửu U, tống xuất gã ra thay thế bản thân thừa nhận kiếp nạn hẳn phải chết!”

Hầu như ngay vào lúc lời nói của đội trưởng truyền ra, trong tấm hình trừu tượng trên màn trời lập tức vang vọng giọng nói trầm thấp.

“Lý Tự Hóa, ngươi cho rằng ta không biết, năm đó một khắc ngươi thành Thần, đã từng xem trước tương lai sao…”

“… Mà ta, thủy chung giữ vị cách Thần Linh, hi vọng của ngươi, là do ta giao phó cho!”

“Ta dự cảm đời này sẽ có một kiếp nạn, cho nên vì vượt qua kiếp nạn này, ta mới thôn phệ những Thần Linh khác để bản thân lớn mạnh hơn.”

Theo giọng nói truyền ra, toàn bộ thiên địa Nguyệt Cung trong chốc lát một mảnh đỏ thẫm, vô tận hồng mang tràn ra từ bên trong tranh vẽ, lan tràn toàn bộ thế giới, cũng bao phủ bọn người Hứa Thanh vào.

Vào thời khắc này, máu tươi của bọn họ không bị khống chế, trong khoảnh khắc bát phương vặn vẹo, cảm giác mơ hồ đã trở thành toàn bộ.

Vô cùng vô tận dị chất ầm ầm bộc phát ở.

Màu xám bên trong tranh vẽ nhanh chóng tiêu tán, màu hồng nhạt ảm đạm, con mắt của Cổ Linh Hoàng cũng thi thoảng biến ảo tan vỡ.

Còn đám Thiên Đạo Viễn Cổ do Lý Tự Hóa triệu hồi cũng đã bắt đầu ẩn nấp.

Nếu như đổi thành trước lúc tàn diện Thần Linh đến, lấy năng lực của Lý Tự Hóa, uy lực Thiên Đạo sẽ càng lớn, cũng có thể nhiều lần hiện ra.

Nhưng hôm nay... . . Một kích đã là cực hạn Thiên Đạo, sứ mạng của bọn nó là vì thủ hộ Vọng Cổ, nhất là từ khi đối kháng với tàn diện Thần Linh đến bây giờ, toàn bộ đều ở trong trạng thái suy yếu.

Thời điểm này, sứ mạng của bọn nó quyết định bọn nó sẽ không tiếp tục, vì vậy liền dần dần tiêu tán.

Mà nhi tử của Hứa Thanh cùng đội trưởng mặc dù vẫn còn đang gầm thét, nhưng dẫu sao nó còn rất nhỏ yếu, vẫn chưa trưởng thành, giờ phút này cũng chầm chậm nhắm nghiền hai mắt, ẩn nấp không thấy.

Ngay sau đó, một cái xúc tu huyết sắc cực lớn hiển lộ từ bên trong tranh vẽ trừu tượng trên màn trời, lao thẳng xuống đại địa, trong tiếng nổ vang, đâm vào trong đó.

Trên cái xúc tu này mọc đầy lông vũ, càng có máu tươi chảy xuôi, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời cũng tản mát ra uy áp Thần Linh.

Sau đó cái xúc tu thứ hai xuất hiện, tiếp theo là cái thứ ba thứ tư... trong chớp mắt trên trăm cái xúc tu từng cái đâm vào đại địa, thời khắc này, huyết sắc của phiến thế giới này trở nên nồng đậm tột cùng.

Một cỗ lực lượng khôi phục cũng ở trong một cái chớp mắt đó bộc phát ra từ bên trong tranh vẽ, đồng thời… . . Cũng bạo phát từ bên trong ngôi sao Hồng Nguyệt.

Ngôi sao Hồng Nguyệt chấn động kịch liệt, đại địa toái nứt ra từng đạo khe hở, hồng mang lập lòe, đồng thời tương tự cũng có từng cái xúc tu huyết sắc lông vũ từ trong những cái khe này duỗi ra!

Theo khe hở dần dần tăng lên, xúc tu cũng càng lúc càng nhiều.

Đến cuối cùng, từ xa nhìn lại, toàn bộ ngôi sao Hồng Nguyệt dường như đã trở thành một đoàn lông.

Những cái xúc tu như là bộ lông kia không ngừng chập chờn, vô cùng quỷ dị, làm cho lòng người kinh hãi.

Hình như có tồn tại càng thêm kinh khủng đang khôi phục ở bên trong ngôi sao Hồng Nguyệt này, tràn ra khí tức truyền khắp ngôi sao, truyền khắp Tế Nguyệt đại vực.

Khí tức đó rõ ràng là… . . Xích Mẫu!

Giao chiến cùng bọn người Lý Tự Hóa là Xích Mẫu, mà tồn tại bên trong ngôi sao Hồng Nguyệt, cũng là Xích Mẫu.

Giờ phút này trong lúc ngôi sao Hồng Nguyệt rung động lắc lư cùng với rất nhiều khe hở xuất hiện ở, ngôi sao này liền xuất hiện biến hóa kinh người, những nơi khí tức quét qua, bùn đất liền trở thành máu thịt.

Rất nhanh, ngôi sao… Hoàn toàn hóa thành một quả cầu máu thịt, lại giống như đầu người.

Bên trên mọc ra ngũ quan, chính là bộ dáng của Xích Mẫu, nhưng vị trí hai mắt là trống rỗng, không có con mắt.

Mà vị trí mi tâm là chỗ Nguyệt Cung. Hiện tại bên trong Nguyệt Cung, tranh vẽ trừu tượng trên màn trời tan vỡ phạm vi lớn, một cái đầu người máu thịt giống như đúc từ bên trong tranh vẽ trầm xuống.

Bốn phía là Nguyệt Viêm thượng thần cùng với Tinh Viêm thượng thần đã quay trở lại, vẻ mặt của đám Thần cũng ngưng trọng, trong đó Nguyệt Viêm thượng thần một bước đã đến chỗ đội trưởng, thân hình tràn ra uy áp kinh khủng, thần niệm vang vọng.

“Một màn triệu hoán phụ thần lúc trước của các ngươi, có thể hiện ra lại hay không?”

Trong lúc nói, Nguyệt Viêm chú ý đến chỗ Hứa Thanh, giơ tay lên trảo một cái.

Nhưng trong chớp mắt, một khối bùn hồng nhạt xuất hiện ở phía trước Nguyệt Viêm thượng thần, ngăn cản vị ấy ra tay.

Tiếp theo thân ảnh Tinh Viêm thượng thần biến ảo ra phía trước Hứa Thanh, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo vui vẻ, nhưng lại lạnh lùng nhìn qua Nguyệt Viêm.

“Tỷ tỷ, hắn là của ta.”

Trong mắt Nguyệt Viêm thượng thần tương tự hiện lên vẻ lạnh nhạt, nhìn nhau cùng Tinh Viêm.

“Bây giờ Xích Mẫu đã đến điểm giới hạn của thượng thần, Thần Hỏa tràn đầy, kém nửa bước liền có thể thăng lên Thần Thai bản thân, nếu như hôm nay không có những thủ đoạn khác, trận chiến này không có ý nghĩa.”

Đội trưởng vừa mới tạo thành đầu người nhìn một màn này, nheo hai mắt lại, sau đó điên cuồng chớp động nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, còn nhớ Phong Hải Quận không?”

Chương 1659: Giao dịch bên trong thời không (2)

Hứa Thanh ngẩng đầu ngóng nhìn phương hướng Thiên Đạo hài nhi khổng lồ biến mất, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, Phong Hải Quận mà ngươi nói, là Phong Hải Quận của Tử Thanh thượng quốc đúng không!”

“Không sai, Quận Trưởng Phong Hải Quận của Tử Thanh thượng quốc tên là Bạch Tiêu Trác.” Vẻ điên cuồng trong mắt đội trưởng càng đậm.

Hứa Thanh quay đầu, ánh mắt nhìn nhau cùng đội trưởng.

“Bạch Tiêu Trác năm đó lấy phương pháp tế hiến, để cho tàn diện Thần Linh mở mắt… . .”

Đội trưởng nghe vậy nở nụ cười, ngóng nhìn Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu sư đệ, ngươi có trách đại sư huynh lần này kéo ngươi tới Tế Nguyệt đại vực hay không, dẫu sao nếu như nhìn từ cục diện bây giờ, khả năng chúng ta thất bại rất lớn, tuy rằng ta chuẩn bị rất nhiều, nhưng hình như vẫn chưa đủ.”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Đại sư huynh, ngươi dẫn ta đi làm đại sự, có lần nào không xảy ra ngoài ý muốn?”

Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, đó cũng không phải là đội trưởng, từ lần đầu tiên Hứa Thanh làm đại sự cùng đội trưởng, Hứa Thanh đã biết rõ đội trưởng điên cuồng, mỗi một lần làm đại sự đều là liều mạng.

Đội trưởng nghe lời Hứa Thanh nói, cười ha ha, điên cuồng trong mắt càng đậm.

“Nhưng lần này, sẽ không có ngoài ý muốn!”

“Tiểu sư đệ, không phải lúc trước ngươi đã từng hỏi ta, có phải là ta cố ý áp chế tu vi không đột phá, để tiến vào thời kỳ Thần tử còn Nguyên Anh đúng không?”

“Không sai, kế hoạch của ta chính là tiến vào bên trong tiết điểm lúc Thần tử Nguyên Anh, đi tới lúc Lý Tự Hóa vẫn còn là Thần Linh, làm một khoản giao dịch!”

“Mà sau đó, vào trước lúc chúng ta bước lên Hồng Nguyệt, ta đã an bài cho Tứ điện chủ bọn họ một cái kế hoạch.”

Cùng lúc đó, nổ vang trên bầu trời lại tái khởi, giờ phút này thân ảnh Cổ Linh Hoàng tương tự rút lui, sau lưng xuất hiện hắc động, giống như muốn rời khỏi.

Chỉ có Lý Tự Hóa, y không lui lại mà lặng lẽ nhìn qua đầu người Xích Mẫu trước mắt, trên người của y bốc lên khí tức hủy diệt, càng có ngọn lửa thiêu đốt, ầm ầm bộc phát.

Chúa Tể đang thiêu đốt tất cả lực lượng cùng tu vi của mình, cất bước đi về phía Xích Mẫu.

“Lý Tự Hóa, ngươi lựa chọn Hậu Thổ, bỏ qua đường Thần Linh, đã trở thành tu sĩ, như vậy ngươi sẽ có nhược điểm, sẽ có sơ hở, ngươi… Đã già.”

“Năm đó ngươi không ngăn cản được ta, hôm nay, ngươi lại ngăn ta thế nào!”

Đầu người máu thịt Xích Mẫu chợt từ trong vỡ ra, truyền ra giọng nói vù vù, như là âm thanh của chúng sinh, nhoáng một cái, lập tức lần nữa chồng lại với nhau rồi bay về chỗ Lý Tự Hóa, bắt đầu thôn phệ.

Biểu cảm Lý Tự Hóa như thường, không có bất kỳ biến hóa nào, toàn thân lượn lờ hỏa diễm, mặc kệ Xích Mẫu thôn phệ, duy chỉ có một cái chớp mắt đó, trong mắt y lại lộ ra một vòng điềm đạm.

“Năm đó lúc ta rời khỏi Hoàng Thiên, Tổ Thần đã nói cho ta biết, ngươi thích hợp nhen nhóm Thần Hỏa hơn so với ta.”

Xích Mẫu nghe vậy, đang muốn mở miệng, nhưng vào lúc này thần niệm của ả bỗng nhiên khẽ động, lần đầu tiên nhìn về phía Tế Nguyệt đại vực, đối với Xích Mẫu mà nói, Tế Nguyệt đại vực chỉ là thức ăn, cho nên từ lúc giao chiến cho đến bây giờ, ả chưa bao giờ nhìn qua nó cả.

Nhưng dưới mắt, Xích Mẫu hơi có cảm ứng, một khắc thần niệm quét tới, cảm xúc của ả rõ ràng phải chấn động.

Cùng lúc đó, thân ảnh đang định chạy trốn của Cổ Linh Hoàng cũng dừng lại, mạnh mẽ nhìn về phía Tế Nguyệt đại vực.

Nguyệt Viêm thượng thần, Tinh Viêm thượng thần, cả hai đồng dạng thay đổi sắc mặt đồng loạt nhìn qua.

Trên Tế Nguyệt đại vực vốn không được Thần Linh coi trọng, một trận kịch biến động trời đang xuất hiện!

Tứ điện chủ cùng với Nhị điện chủ Nghịch Nguyệt Điện, còn có những vị Quy Hư dưới trướng của bọn họ, những người không theo đám người Thế tử bước lên Hồng Nguyệt, bọn họ lưu lại ở dưới vùng đất.

Mà một khắc đám người Hứa Thanh bước lên ngôi sao Hồng Nguyệt, Tứ điện chủ bọn họ cũng có sứ mạng của mình.

Bọn họ bắt tất cả tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện, phong ấn tu vi rồi gom tới bảy địa điểm.

Nhân số nhiều nhất trong đó là tổng bộ Thần Điện ở bình nguyên Sám Hối.

Sáu cái địa điểm khác thì phân tán ở phân bộ Thần Điện trong Tế Nguyệt đại vực.

Theo Hồng Nguyệt Thần Điện tan vỡ và Thần tử tử vong, tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện đều bị trấn áp, tổng nhân số tu sĩ Hồng Nguyệt bị giam giữ ở bảy địa điểm này rất nhiều.

Mà càng nhiều nữa, là những thế lực phụ thuộc vào Hồng Nguyệt Thần Điện kia.

Cường giả trong những tu sĩ này đều bị phong ấn tu vi, giam giữ bên trong bảy địa điểm đó.

Nhìn từ số lượng, có lẽ còn không bằng Bạch Tiêu Trác năm đó hiến tế chúng sinh một quận.

Dù là tăng thêm tu vi cùng với chất lượng, tổng thể vẫn có chênh lệch cùng với Bạch Tiêu Trác năm đó hiến tế chúng sinh vạn vật cả quận.

Nhưng không sao cả… Tử Thanh Thái Tử đã từng tế hiến một tòa thành thậm chí một ít người mà thôi, đã có thể dẫn động tàn diện Thần Linh mở mắt vì gã, thế cho nên tuy số lượng tế hiến cần nhiều, nhưng người đứng ra chủ trì tế hiến càng quan trọng hơn.

Giờ phút này, trong lúc tâm thần của toàn bộ tu sĩ Hồng Nguyệt trên Tế Nguyệt đại vực run rẩy, trên bình nguyên Sám Hối, vị trí Chúa Tể đã từng đứng sừng sững trước kia, chỗ đó bây giờ là một mảnh trống trải.

Mà trong mảnh trống trải nơi ấy, một đạo ánh sáng bạch sắc lập tức bộc phát ở đó.

Đạo ánh sáng này đến từ hư vô, đến từ thời không, đến từ quá khứ.

Sự xuất hiện của nó, trong phút chốc liền huyễn hóa ra một thân ảnh mênh mông.

Bộ dáng thân ảnh ấy chính là Lý Tự Hóa, nhưng lại khác biệt cùng người bị Xích Mẫu thôn phệ trong Nguyệt Cung, Lý Tự Hóa xuất hiện ở nơi đây, trên người của y có Thần Hỏa đang thiêu đốt.

Lý Tự Hóa đến từ quá khứ, bấy giờ vẫn đang là Thần, đến từ tiết điểm thời gian Thần tử còn là Nguyên Anh!

Là đội trưởng định vị cho Lý Tự Hóa, đưa Thần tới, nhưng hình như không cách nào kéo dài quá lâu.

Một khắc xuất hiện, Lý Tự Hóa lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn ngôi sao Hồng Nguyệt một cái, tiếp theo y chú ý đến chỗ cao hơn, nhìn tới tàn diện Thần Linh.

“Ta, đời sau của Hoàng Thiên, người thứ nhất thành Thần từ lúc Tiên phủ xuống, tế hiến.”

Giọng nói của Lý Tự Hóa như thiên lôi, nổ vang cửu thiên, oanh khắp thập địa!

Chương 1660: Ca dao trong tuế nguyệt (1)

Giọng nói của Lý Tự Hóa vang vọng trên Tế Nguyệt đại vực, những nơi đi qua, hư vô nổ vang, sấm sét vô tận.

Nhưng tàn diện Thần Linh không chút phản ứng, mặc dù lúc này mặt đã nhìn tới nơi đây, nhưng lại không hề mở mắt ra.

Mà tu sĩ Hồng Nguyệt Thần Điện hội tụ tới bảy điểm trên khắp mặt đất giờ phút này đang truyền ra tiếng kêu rên thê lương.

Đối với bọn họ mà nói, giọng nói của Lý Tự Hóa có đủ sức mạnh hủy diệt, trong thời gian ngắn, những tu sĩ Hồng Nguyệt cùng với thế lực phụ thuộc này, tất cả mọi người, toàn bộ chủng tộc, thân thể tất cả bắt đầu run rẩy.

Da của bọn họ tự động tan vỡ, lộ ra máu thịt, mà máu thịt vào thời khắc này cũng run rẩy, tróc ra từng miếng từ trên xương cốt, chồng chất xuống mặt đất, hình thành một ngọn núi nhỏ.

Thứ cuối cùng hạ xuống, là đầu người đã mất đi máu thịt của bọn họ.

Thả mắt nhìn đi, trên bảy địa điểm này, những ngọn núi nhỏ như vậy một ngọn tiếp một ngọn, vô số.

Mà vô tận những núi máu thịt nhỏ đó, lại hợp thành núi máu thịt lớn.

Tổng cộng bảy tòa, kinh thiên động địa, mùi máu tanh càng như hóa thành thực chất, như khói báo động bay lên trên không, tựa như vệt nước mắt trên bầu trời.

Tàn diện Thần Linh trên màn trời vẫn thờ ơ như trước.

Cho đến khi. . . . . Thân hình Lý Tự Hóa bắt đầu xé rách.

Bấy giờ Lý Tự Hóa, là Thần Linh.

Thần xé rách, khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, mà theo máu thịt Thần hạ xuống, đại địa phía dưới, một tòa núi máu thịt thứ tám đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Càng lúc càng cao.

Vô số máu thịt, chồng chất thành một ngọn núi cực cao.

Độ cao của nó rõ ràng cân bằng cùng ngôi sao Hồng Nguyệt, cho đến cuối cùng… Đầu của Lý Tự Hóa, sau khi đã mất đi toàn bộ máu thịt, cũng rơi trên đỉnh núi.

Từ đầu đến cuối, biểu cảm của Lý Tự Hóa đều là lạnh lùng, không có chút cảm xúc chấn động nào, mà một khắc đầu của y rơi chạm vào núi máu thịt, hai mắt hóa thành trống rỗng của y, nhìn về phía màn trời.

Cũng chính vào thời khắc này, tàn diện Thần Linh trên bầu trời chậm rãi mở mắt ra!

Khác biệt cùng một màn hiện ra bên trong tử thủy tinh của Hứa Thanh, lần này tàn diện Thần Linh là chân chính mở mắt, theo ánh mắt kia mở ra, con mắt màu vàng trong đó lộ ra bình tĩnh.

Mà ánh mắt kia hạ xuống, lập tức khiến cho Tế Nguyệt đại vực trở nên vặn vẹo, một mảnh mơ hồ.

Mây máu phủ lên núi máu thịt của Lý Tự Hóa, tận thế giáng lâm trên bình nguyên Sám Hối, nơi đây… . . Đang bị cải biến.

Cái cải biến đó, không thể nghịch.

Dị chất siêu việt hết thảy Thần Linh bốc lên trên bình nguyên Sám Hối, cải biến đại địa, cải biến vạn vật, cải biến hết thảy nơi đây.

Toàn bộ bình nguyên Sám Hối đang trở thành cấm khu mới, một chút sinh mạng thể quỷ dị đang được sinh ra ở.

Tòa núi máu thịt kia cũng đang nhanh chóng trở thành chủ nhân của cấm khu, đã có sinh mệnh mới, đã có ý thức mới.

Giờ khắc này, chúng sinh vạn tộc đại lục Vọng Cổ đều đang run rẩy, mặc kệ bọn họ đang ở bất kỳ vị trí nào, cũng đều có thể nhìn thấy tàn diện Thần Linh, cũng có thể thấy động tác mở mắt của Thần.

Kinh hãi, hoảng sợ, cuồng loạn, đủ loại vô số cảm xúc tiêu cực, bộc phát ra trên đại lục Vọng Cổ.

Càng có từng tôn hư ảnh Thiên Đạo mơ hồ xuất hiện trên bầu trời đại lục Vọng Cổ, như muốn đi chống cự, đi ngăn cản.

Nhưng không có tác dụng gì cả, chúng nó chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên không thành tiếng, có một chút trong đó đang vẫn lạc.

Những thứ này, là mười vạn Thiên Đạo của đại lục Vọng Cổ.

Chúng nó khác biệt cùng chín mươi chín tôn Thiên Đạo Viễn Cổ, mà đối với chúng mà nói, mỗi một lần tàn diện Thần Linh mở mắt, đều là một lần hủy diệt.

Mà tương tự bị ảnh hưởng, còn có ngôi sao Hồng Nguyệt.

Nó nằm ở trên không trung của bình nguyên Sám Hối, ở trong phạm vi ánh mắt của tàn diện Thần Linh.

Giờ phút này nó đang run rẩy trước đó chưa từng có, cũng vào giờ khắc ấy, một màn phát sinh lúc Hứa Thanh triệu hoán tàn diện Thần Linh ở trong tử thủy tinh lại tái hiện lại.

Nơi ánh mắt Thần Linh nhìn tới lần đầu tiên, sẽ trở thành cấm khu.

Lần thứ hai, là cấm địa.

Lần thứ ba, là Thần Vực.

Về phần lần thứ tư… Gọi là Thần Giới!

Hồng Nguyệt đã bắt đầu nhảy lên trong một tuyến thời gian, lập lòe vô tự, ngay sau đó trong vô số thời không xuất hiện vô số ngôi sao Hồng Nguyệt.

Chúng nó giao thoa lẫn nhau, trùng lặp lẫn nhau, mà sau vô số hành động này, một màn Hứa Thanh không thấy rõ lúc trước cũng xuất hiện!

Chỗ sâu trong vô số ngôi sao Hồng Nguyệt xuất hiện một mảnh mông lung, mảnh mông lung đó nhanh chóng khuếch trương, cuối cùng bao trùm phạm vi vô tận, bao phủ vô số ngôi sao Hồng Nguyệt ở.

Nó, hóa thành một gương mặt vô cùng mênh mông!

Bộ dạng của gương mặt ấy chính là Xích Mẫu, mà thứ tạo thành gương mặt là vô số ngôi sao Hồng Nguyệt trong vô số thời không, mỗi một lần chúng nó giao thoa cùng trùng lặp, đều hình thành biểu cảm của gương mặt này.

Từng cái biểu cảm nhỏ khiến cho khuôn mặt như là đang nhúc nhích, trông rất sống động!

Hình như từng cái biểu cảm trên gương mặt ấy, đều đại biểu một cái ý niệm chuyển động trong đầu, tùy theo đó cũng sẽ có một mảnh thời không căn cứ vào ý nghĩ này mà sinh ra.

Đảo ngược nên bị đẩy ra, đây là nguyên nhân nhiều thời không đều xuất hiện ngôi sao Hồng Nguyệt.

Mà những ý niệm khác nhau trong đầu, sẽ khiến cho thời không xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Tựu như sự lựa chọn, tựa hồ đối với gương mặt ấy mà nói, mỗi một lần lựa chọn đều có thời không khác nhau bởi vậy mà xuất hiện, dựa theo cái lựa chọn mà diễn biến ra thế giới mới.

Đây, chính là Thần Giới.

Giờ khắc này, bình nguyên Sám Hối đã trở thành cấm khu, ngôi sao Hồng Nguyệt ở bên trên, hóa thành Thần Giới!

Đến lúc này, mắt của tàn diện Thần Linh cũng chầm chậm khép kín.

Mà bên trong ngôi sao Hồng Nguyệt, Xích Mẫu đang run rẩy, Lý Tự Hóa đang bị Xích Mẫu thôn phệ nhưng vẻ mặt vẫn điềm đạm như trước, ngưng mắt nhìn Xích Mẫu đang thống khổ một cái, sau đó liền phất phất tay.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh cùng với đội trưởng, còn có đám người Thế tử, thân ảnh của bọn họ trong chốc lát liền tan biến khỏi ngôi sao Hồng Nguyệt, lúc xuất hiện đã ở bên ngoài bình nguyên Sám Hối trong Tế Nguyệt đại vực.

Hầu như ngay vào lúc đám bọn hắn rời đi, tiếng kêu rên thống khổ đến từ Xích Mẫu lập tức liền trở thành phong bạo, quét ngang bát phương, những nơi đi qua, Nguyệt Cung sụp xuống.

Thân hình Xích Mẫu theo đó tan vỡ!

Gương mặt Thần Giới cũng nhanh chóng cải biến, không còn là Xích Mẫu mà đã mất đi ngũ quan, đã thành da mặt trống rỗng.

Ngôi sao Hồng Nguyệt bị tàn diện Thần Linh hóa thành Thần Giới, nhưng Xích Mẫu hiển nhiên không cách nào chống đỡ loại biến hóa này, tựu thật giống như ăn vào vật đại bổ vượt ra khỏi phạm trù nhất định, sẽ liền trở thành kịch độc.

Hăng quá hoá dở!

Cho nên, Xích Mẫu đang tan vỡ, Thần đang diệt vong, thét ra tiếng kêu rên thê lương.

Mà ngôi sao Hồng Nguyệt, giờ phút này đang tan biến!

Chương 1661: Ca dao trong tuế nguyệt (2)

Đúng lúc này, Cổ Linh Hoàng còn ở lại bên trong Nguyệt Cung, trong mắt lão lộ ra tham lam, điên cuồng phóng tới, thân thể hóa thành vô số con mắt, bên trong từng con mắt đều xuất hiện miệng lớn rậm rạp, hung hăng nuốt tới Xích Mẫu đang tan vỡ.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, rất nhiều con mắt bị tan nát, nhưng vẫn có một bộ phận sau khi cắn xé được máu thịt Xích Mẫu, liền nhanh chóng ẩn nấp, tan biến trong Nguyệt Cung.

Nhìn tổng thể, máu thịt bị Cổ Linh Hoàng nuốt vào chiếm cứ một thành của Xích Mẫu.

Không phải là lão không muốn tiếp tục, mà là không làm được.

Cùng lúc đó, Nguyệt Viêm cùng Tinh Viêm cũng đã bất chấp mà lập tức tới gần, ra tay xé rách máu thịt, riêng phần mình cầm đi hơn một thành, bọn họ có lòng tiếp tục, nhưng ngôi sao Hồng Nguyệt đang trong quá trình tan biến, mang đến cho đám Thần nguy cơ cực lớn.

Mà chân chính khiến cho đám Thần quyết định không thể tiếp tục, là giọng nói suy yếu của Lý Tự Hóa.

“Không thể tham lam.”

Ánh mắt Nguyệt Viêm cùng Tinh Viêm lóe lên, không chần chờ mà lập tức tan biến.

Nháy mắt khi đám Thần rời khỏi, ngôi sao Hồng Nguyệt trên màn trời này hoàn toàn trở thành mơ hồ nhạt đi, như bị xóa mất vậy, tiêu tán trên bầu trời.

Mà một khắc ngôi sao Hồng Nguyệt tản đi, ngoài bình nguyên Sám Hối trên Tế Nguyệt đại vực, đội trưởng bị Lý Tự Hóa tống xuất ra đã mọc lại thân thể, giờ phút này bỗng nhiên chấn động, trực tiếp tan vỡ.

Mà sau đó lại nhanh chóng hội tụ thành hình, trong mắt mang theo kích động, nhanh chóng trừng mắt nhìn về phía Hứa

Thanh sắc mặt ngưng trọng một bên, nháy mắt ba cái.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, lập tức hiểu rõ, đội trưởng đây là đang truyền cho mình chữ 'số ba'.

Nhưng hắn hiểu được giờ phút này không phải thời điểm hỏi ý kiến, trên màn trời, ngôi sao Hồng Nguyệt tan biến, không chỉ là tan biến trong Tế Nguyệt đại vực, cũng là tan biến trong đại lục Vọng Cổ.

Từ đó về sau, mặt trăng của đại lục Vọng Cổ ...vĩnh viễn thiếu đi một cái.

"Nó vẫn còn... . ." Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn màn trời.

Hắn có một bộ phận quyền hành Hồng Nguyệt, cho nên những người khác không thể cảm ứng tới, nhưng Hứa Thanh có thể mơ hồ cảm giác... . . Hồng Nguyệt đã trở thành Thần Giới, đang ở một chỗ cách đại lục Vọng Cổ rất xa rất xa.

Bên ngoài đại lục Vọng Cổ, chỗ sâu trong tinh không, vô tận hư vô.

Nơi đây tồn tại vô số vòng xoáy, có lớn có nhỏ, màu sắc khác biệt, riêng phần mình rực rỡ, đang chậm rãi xoay tròn.

Không ai biết đây là nơi nào, cũng hầu như không có tu sĩ từng đặt chân qua nơi đây.

Mà giờ khắc này, trong vô số vòng xoáy đó, trong lúc im hơi lặng tiếng, nhiều hơn một cái vòng xoáy.

So sánh cùng với những vòng xoáy khác, nó rất nhỏ, màu sắc đỏ thẫm.

Bên trong vòng xoáy này là vô số thời không, vô số ngôi sao Hồng Nguyệt, tạo thành một gương mặt trống rỗng, trong mi tâm gương mặt này có một mảnh thời không, trên ngôi sao Hồng Nguyệt trong đó, có một đoàn hỏa diễm màu vàng thiêu đốt.

Đây là Thần Hỏa, không phải đến từ Xích Mẫu, cũng không phải đến từ Lý Tự Hóa, từ khí tức ấy mà phán đoán, lửa này thuộc về Thần tử Hồng Nguyệt, cũng chính là nhi tử thứ tư của Chúa Tể đã tử vong.

Trong ngọn lửa còn có một vật, là hạch tâm của mảnh Thần

Hỏa này.

Đó là một con mắt.

Con mắt mà Hứa Thanh đã từng trông thấy bên trong Bí Tàng của Thần tử.

Nó là. . . . . Mắt trái của Xích Mẫu.

Giờ phút này, ở bên trong con mắt đó, thân ảnh Xích Mẫu chậm rãi nổi lên càng lúc càng lớn, cuối cùng chiếm cứ toàn bộ con mắt, sau đó mọc máu thịt ở bên ngoài con mắt.

Máu thịt chồng chất, cho đến khi thân hình Xích Mẫu hoàn toàn hình thành.

Xích Mẫu, mở mắt ra.

Hai mắt đã từng trống rỗng của Xích Mẫu, giờ phút này bên trong mắt trái đã có con mắt.

Một cỗ uy áp mênh mông bộc phát từ trên thân Xích Mẫu, lan tràn khắp mảnh thời không này, cũng ảnh hưởng đến những cái thời không khác, ý đồ cải biến hết thảy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng hét thảm truyền ra từ trong miệng Xích Mẫu, uy áp lan tràn bị cắt đứt!

“Lý Tự Hóa. . . . .”

Giọng nói của Xích Mẫu đắng chát, một khắc lời nói truyền ra, bên trong mắt trái nổi lên thân ảnh Lý Tự Hóa, nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ con mắt, cũng lan tràn đến thân hình Xích Mẫu.

Xích Mẫu run rẩy và muốn phản kháng, nhưng vu sự vô bổ, bộ dạng của Xích Mẫu dần dần cải biến, thân thể từ nữ biến thành nam, cho đến cuối cùng đã trở thành bộ dáng Lý Tự Hóa.

Trong quá trình này, giọng nói của Xích Mẫu càng lúc càng đắng chát, vang vọng Nguyệt Cung.

“Nguyên lai đây chính là kế hoạch của ngươi. . . . .”

“Ngươi từ rất sớm đã biết được bố trí của ta, vì vậy ngươi liền hi sinh người nhi tử thứ tư của mình, chôn xuống một phục bút này vì ta.”

“Lý Tự Hóa, không phải là ngươi không muốn thành Thần, mà ngươi không muốn gánh vác đại nhân quả sau khi thành Thần, cho nên ngươi mặc dù trảm cỗ xác phàm trần của ta nhưng lại không chân chính giết ta, thúc đẩy ta thành Thần, sau khi ta đã nhận lấy phần lớn nhân quả, ngươi mới phục sinh từ trên người ta.”

Giọng nói của Xích Mẫu càng lúc càng suy yếu, cuối cùng sau khi trở thành bộ dáng Lý Tự Hóa, hai mắt của Thần nhắm nghiền, giọng nói hóa thành dư âm, có không cam lòng, có oán độc, cũng có mờ mịt, cho đến sau cùng, cũng có thở dài.

“Ca, ta thành toàn ngươi.”

Xích Mẫu, vẫn lạc.

Hồi lâu, mắt Thần chậm rãi mở ra.

Lý Tự Hóa, trở về.

“Tứ muội, đường Hoàng Thiên là sai lầm… . Đường Hậu Thổ cũng tương tự là sai lầm.”

“Tiên cùng Thần, trên thực tế… . . Có thể dung hợp.”

“Cho nên ta mới nói, sứ mạng, vẫn còn.”

Lý Tự Hóa nhẹ giọng thì thào, ngẩng đầu nhìn về phía đại lục Vọng Cổ xa xa, một lát sau y giơ tay lên trảo một cái, Hồng Nguyệt Thần Giới thu nhỏ lại ở trước mặt y, cuối cùng hóa thành một con mắt, bị y cầm ở trong tay, đặt vào bên trong mắt phải.

Tiếp theo Thần quay người, bình tĩnh bước đi về chỗ càng sâu trong hư vô.

Càng đi càng xa.

Chỉ có âm thanh ca dao truyền ra từ trong miệng Thần, mang theo một cỗ âm điệu không rõ, vang vọng hư vô.

“Lúc trước có một đại oa oa, sau lưng là một loạt tiểu oa oa, mười oa oa sáu bảy tám, mắt màu đỏ tóc màu xám tro, suốt ngày không nói lời nào, trông thấy đại hài tử gọi a gia, gặp phải tiểu hài tử không cần sợ… . .”

“Cho đến đột nhiên có một ngày, đại oa oa bị bệnh nhị oa oa trông, tam oa oa mua thuốc ngũ oa oa nấu, lục oa oa đã chết thất oa oa cười, bát oa oa đào hầm cửu oa oa nhảy, thập oa oa trên mặt đất rơi nước mắt, ta đi hỏi hắn vì sao khóc… . .”

“Tứ oa oa lạc mất không trở lại!”

Trong khúc ca dao đã từng được hát lên này, tứ oa oa trong đó có lẽ không phải là nhi tử thứ tư của Chúa Tể, cũng có thể là Tứ muội của Chúa Tể.

—

Chương 1662: Ý nghĩa Tế Nguyệt (1)

Tế Nguyệt biến, bắt đầu từ trận chiến sau khi Xích Mẫu thành thần cùng với Lý Tự Hóa.

Có lẽ trận giao chiến giữa bọn họ đã diễn ra trong suốt những kỷ nguyên, thực tế cũng không phải là đã kết thúc từ sớm như nhân thế cho rằng.

Có lẽ trận đại chiến đó kéo dài từ xưa đến nay, xuyên qua thời không, một mực tiến hành bằng phương thức mà thế nhân không thể giải thích vì sao.

Đã kéo dài vô số năm tháng, vô tận tuế nguyệt… . .

Cho đến sau cùng, trận chiến đấu này mới có một dấu chấm tròn.

Theo ngôi sao Hồng Nguyệt biến mất, khói mù đã bao trùm vô số năm tháng trên mảnh đại vực này cũng tản đi.

Về phần Hồng Nguyệt đi nơi nào?

Xích Mẫu phải chăng thật sự đã tử vong?

Lý Tự Hóa có còn xuất hiện lại hay không…

Những chuyện đó …không ai biết đáp án, người ngoài không xác định, những người tham dự trận chiến này cũng tương tự không thể rõ ràng.

Đối với chúng sinh Tế Nguyệt đại vực bây giờ mà nói, thứ duy nhất có thể xác định, chính là một trận đánh này, sẽ trở thành truyền thuyết được bọn họ một đời đời lưu truyền lại.

Có thể tưởng tượng vô số năm sau, vạn tộc sinh ra trên mảnh đại vực này, bọn họ sẽ thấy dấu vết của trận chiến bên trong sách cổ, bọn họ sẽ biết được, vào năm tháng rất lâu trước kia, đại vực mình sống đã từng bị nguyền rủa chi phối.

Mà bọn họ cũng hiểu rõ, theo cuộc chiến trong truyền thuyết kia kết thúc, nguyền rủa này bị đã phá vỡ.

Nếu như có một ngày, hậu nhân sinh hoạt trên mảnh đại vực này có tư cách bước vào thời không, trở lại ngày hôm nay, như vậy bọn họ nhất định có thể cảm nhận được biến hóa của toàn bộ Tế Nguyệt đại vực sau khi Hồng Nguyệt biến mất ngay lúc này.

Vạn vật, bắt đầu khôi phục.

Hy vọng, đã phủ xuống.

Tự Âm Trường Hà vờn quanh bốn phía đại vực, nước sông từ màu đỏ cải biến thành thanh tịnh, hài cốt chôn xuống vô số năm trong đó hóa thành nước bùn, không hề bốc lên nữa.

Trong huyết mạch của chúng sinh không có nguyền rủa của Hồng Nguyệt, từ đó không còn cần Giải Nan đan, không cần Giải Chú đan, cước bộ của bọn họ cũng không còn bị giới hạn trong mảnh đại vực này nữa.

Tự do, đã được trả lại cho chúng sinh Tế Nguyệt.

Chỉ là, sau khi trải qua này vô số kỷ nguyên hành hạ, lại nhận lấy vô số tuyệt vọng, bây giờ vào thời điểm đứng trên giao điểm giữa thời đại cũ và mới, tuy bọn họ hoan hô cùng phấn khởi, nhưng đồng thời từ trong thể xác và tinh thần cũng có cơn mỏi mệt khó có thể tiêu tán như cũ.

Bọn họ, rất mệt, rất đuối.

Tế Nguyệt, cũng cần nghỉ ngơi khôi phục để lấy lại sức.

Vì vậy Thế tử đứng ra, thân phận của lão, khiến cho lão vào thời khắc này nhất định phải hoàn thành chức trách cùng sứ mạng của mình.

Tu vi của lão cũng đủ để đảm đương.

Cho nên dưới mục đích chung, Thế tử đã đảm nhiệm thay quyền lực của phụ thân trước kia, trở thành chủ nhân mới của Tế Nguyệt đại vực.

Vị trí của Tế Nguyệt Cung mới được Thế tử chọn ở Khổ Sinh sơn mạch, từ đó về sau, lão tọa trấn ở nơi đó, thủ hộ một phương đại vực này.

Mà ở chỗ sâu trong Tế Nguyệt Cung, chỗ đó tồn tại một gian tiệm thuốc bình thường.

Nơi đây không cần được định nghĩa, nó liền hòa một chỗ cùng với truyền thuyết, bởi vì tiệm thuốc này vốn là một bộ phận của truyền thuyết, cũng là nơi truyền thuyết bắt đầu.

Chủ nhân tiệm thuốc không phải Thế tử, là một người ...tên Hứa Thanh.

Đến khi khắp cả Tế Nguyệt đại vực thuộc sở hữu, Thế tử cũng không lựa chọn quy về nhân tộc, mà trở thành độc lập.

Tên Tế Nguyệt cũng không cải biến.

Nhưng ý nghĩa, đã hoàn toàn khác biệt.

Không còn là tế tự, mà tế hiến.

Tế hiến Hồng Nguyệt!

Đây là lựa chọn của Thế tử cùng huynh đệ tỷ muội lão, cũng là lựa chọn của chúng sinh Tế Nguyệt đại vực, mà Minh Mai công chúa chỗ đó, cũng có chức trách của mình.

Nàng đi băng nguyên phía bắc, chỗ đó nguyên bản chính là đất phong của nàng.

Ở phía bắc, Minh Mai công chúa đã thành lập nên một cái Học Phủ, tên là Bắc Minh Cung, trong những năm tháng về sau, nàng sẽ ở đây giáo hóa chúng sinh, kính dâng hết thảy của mình cho con dân.

Mà Ngũ công chúa, nàng tương tự cũng có sứ mạng của mình.

Nàng dùng năng lực của bản thân, chữa trị Nghịch Nguyệt Kính, chắp vá nó lại, sau đó để nó bay lên thật cao, trôi lơ lửng ở trên màn trời Tế Nguyệt đại vực.

Trở thành mặt trời.

Mà bản thân nàng thì lựa chọn đi vào trong Nghịch Nguyệt Kính, đả tọa vĩnh hằng ở đó, phóng thích quyền hành của bản thân, phóng thích tia sáng bản thân, để cho Tế Nguyệt đại vực từ đó đã có ánh mặt trời, vạn vật được bồi dưỡng, sinh cơ bừng phát.

Về phần tu sĩ bên trong Nghịch Nguyệt Điện, bọn họ cũng đồng dạng khôi phục tự do, có thể tự lựa chọn đường đi, vì vậy một nhóm người lựa chọn cởi bỏ liên hệ giữa Nghịch Nguyệt Điện, trở về với tộc quần của mình, cố gắng đi khôi phục.

Còn có một bộ phận thì cam nguyện ở lại trong Nghịch Nguyệt Kính, lấy sinh mệnh của bản thân, trở thành hộ vệ cho mặt trời.

Một bộ phận cuối cùng thì đi theo Thế tử, cùng lão thủ hộ mảnh gia viên này.

Mà lão Bát lại lựa chọn cũng khác biệt cùng huynh đệ tỷ muội của mình, tính cách của lão vốn cũng không thích hợp tồn tại lâu dài ở một địa phương, lại từng bị giam giữ, càng làm cho lão đã có phán đoán của riêng mình đối với biến hóa vô số năm bên ngoài.

Vì vậy lão lựa chọn dạo chơi nhân gian, rời khỏi Tế Nguyệt đại vực, lão muốn nhìn thật kỹ mảnh đại lục Vọng Cổ vừa quen thuộc lại lạ lẫm này một lần.

Về phần lão Cửu, là người có chiến lực mạnh nhất trong tất cả huynh đệ tỷ muội, y đi vào bình nguyên Sám Hối, đi tới bên cạnh núi máu thịt do phụ thân biến thành.

Ở trước mặt chủ nhân cấm khu, lão Cửu khoanh chân ngồi xuống, không nhúc nhích.

Thần niệm của y ảnh hưởng đến toàn bộ cấm khu, cũng lan tràn tới Tế Nguyệt đại vực, y đang tu hành, đang tìm kiếm con đường trước kia của phụ thân.

Sự tình bên Tế Nguyệt đại vực, cứ như vậy báo kết thúc một giai đoạn.

Chương 1663: Ý nghĩa Tế Nguyệt (2)

Mà những người tham dự cuộc chiến Xích Mẫu này, thu hoạch riêng phần mình khác biệt, tất nhiên cũng sẽ không công khai cho ngoại giới biết.

Nhưng hình như mỗi một phương tham dự và chia phần đều rất hài lòng.

Cổ Linh Hoàng cũng không tới tìm Hứa Thanh, hiển nhiên là cảm thấy mình thu hoạch cực lớn.

Nguyệt Viêm cùng Tinh Viêm cũng không xuất hiện lần nữa, nghĩ đến có lẽ cũng cho rằng đã nhận được tiền lời không nhỏ.

Thế tử bọn họ đồng dạng không có bất kỳ ngôn luận nào đối với điều này, nhưng từ kết quả mà nhìn, có lẽ những người tham dự đã có phần được tặng thêm từ phụ vương của bọn họ.

Về phần Hứa Thanh cùng đội trưởng, nhìn từ mặt ngoài, bọn họ là một phương thu hoạch ít nhất, chỉ có một phân thân Xích Mẫu là Trương Ti Vận bị bọn họ trấn áp thu hoạch.

Vì thu được phần tiền lời này, bọn họ đã bỏ ra rất nhiều, vô luận là hiệu dụng quyền hành Hồng Nguyệt của Hứa Thanh, hay là đông đảo chuẩn bị từ kiếp trước của đội trưởng cùng với Thự Quang Chi Dương.

Hết thảy tất cả, đối ứng cùng với phần tiền lời đó, thoạt nhìn mặc dù là phân phối phù hợp theo tu vi của bọn hắn, nhưng nhìn từ giá trị, có chút miễn cưỡng cùng với những phương khác.

Vì vậy đội trưởng nhiều lần tìm tới đám người Thế tử, bày ra biểu cảm đắng chát, thậm chí còn không tiếc tìm cách triệu hoán Nguyệt Viêm thượng thần, muốn lấy kiến giải, càng là muốn Hứa Thanh đi thúc giục Cổ Linh Hoàng cùng Nê Hồ Ly.

Một bộ dạng như bị địa chủ khất nợ tiền công.

Nhưng Nguyệt Viêm thượng thần không để ý tới, Cổ Linh Hoàng càng là không có chút đáp lại nào.

Nê Hồ Ly bên đó, sau khi Hứa Thanh suy nghĩ một chút vẫn là bỏ qua việc câu thông.

Chỉ có Thế tử bọn họ, ánh mắt thâm ý liếc nhìn đội trưởng, một bộ ta biết rõ thu hoạch chân chính của tiểu tử ngươi.

Nếu như đổi thành người khác, dưới cái nhìn này sợ là ít nhiều sẽ có chút lúng túng.

Nhưng mà đội trưởng không hề, y vẫn mặt dầy vô sỉ muốn đòi một cái thuyết pháp như trước, cuối cùng bày ra bộ dạng hậm hực, than thở rời đi.

Cho đến khi tới nơi không có ai, đội trưởng nhanh chóng lấy ra hai khỏa Thự Quang Chi Dương còn lại, càng kêu Hứa Thanh cũng lấy một khỏa lưu lại chỗ hắn xuất ra.

Sau đó vẫn chưa yên tâm, lại há miệng phun ra ngụm lớn máu tươi, phong ấn bốn phương, lại kêu Hứa Thanh triển khai quyền hành Hồng Nguyệt.

Mặc dù Hồng Nguyệt tan biến, nhưng quyền hành của Hứa Thanh vẫn còn!

Vả lại nhiều hơn một chút, và còn khác biệt cùng với trước kia, về phần cụ thể thế nào thì cần Hứa Thanh cân nhắc cùng với nghiên cứu kỹ càng mới có khả năng hiểu ra.

Nhưng mà bất luận như thế nào, với quá trình hai người bọn họ cùng nỗ lực, cuối cùng đã có một cái khu vực 'tạm an toàn' có thể chia của.

“Tiểu Thanh thế nào, đã học được chưa, chúng ta phải khiến cho người bên ngoài tưởng là chúng ta thu hoạch rất ít, như vậy mới không đỏ mắt, tuy rằng Thần Linh toàn trí toàn năng, nhưng dính đến Xích Mẫu cùng Lý Tự Hóa, toàn trí toàn năng cũng bị áp chế.”

“Cho nên chúng ta phải đi khóc lóc kể lể, biểu đạt ra bộ dáng chúng ta bị tổn thất nặng!”

Đội trưởng mặt mày hớn hở, vẻ mặt kích động, trong mắt càng có hưng phấn.

Hứa Thanh lập tức gật đầu, hắn tự nhiên hiểu dụng ý của đội trưởng, trên thực tế đối với thu hoạch kỳ này, mặc dù hắn không biết được cụ thể, nhưng đội trưởng đã từng nháy mắt ba cái, cái này đã để cho hắn có phán đoán đại khái.

“Tiểu Thanh, lần này chúng ta phát đạt rồi!!” Giọng nói của đội trưởng cũng mang theo một chút run rẩy, hô hấp càng là dồn dập, sau khi nói xong câu này, y liền theo bản năng quan sát chung quanh, sau đó lại hạ giọng mở miệng.

“Tiền lời lần này của chúng ta, không chỉ có phân thân Xích Mẫu là Trương Ti Vận, còn có cái này!”

Đội trưởng nói xong, giơ tay phải lên mở ra trước mặt Hứa Thanh, lộ ra ba cái móng tay…

“Tiểu Thanh, ngươi biết đây là cái gì không, đây chính là móng tay của Xích Mẫu, vật trên người Thần Linh, đó chính là siêu cấp Chí Bảo, so với vũ khí bằng xương cá lão đầu tử cho chúng ta tốt hơn nhiều, căn bản là không cách nào so sánh được.”

Đội trưởng kích động phấn khởi.

“Chờ sau khi chúng ta trở về, lão đầu tử thấy được thu hoạch của chúng ta, nhất định nước bọt cũng đều chảy ra, ha ha.”

Đội trưởng đắc ý, trong mắt lại nhanh chóng liếc mắt ngắm Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, mắt nhìn ba cái móng tay nhỏ trong tay đội trưởng, sau đó ngẩng đầu, mắt không có gợn sóng, không nói một lời, đội trưởng trừng mắt nhìn lại, ho khan một tiếng.

“Tiểu Thanh, ngươi biết niềm vui thú lớn nhất của nhân sinh là cái gì không, đó là thỏa mãn, điểm này ngươi còn phải học tập ta nhiều, con người của ta ấy à, chính là đặc biệt dễ thỏa mãn.”

“Ngươi thử nghĩ một chút, Xích Mẫu chính là thượng thần, lần này chúng ta thành công hóa giải sự uy hiếp của Xích Mẫu đối với chúng ta, cái này chính là thu hoạch lớn nhất, còn có cỗ phân thân kia, thu hoạch đó càng lớn, mà quan trọng nhất là ba cái móng tay này.”

“Đây chính là báu vật, nhưng mà tiểu Thanh, ngươi là sư đệ của ta, đại sư huynh ta phải chiếu cố ngươi, cho nên cho ngươi hai cái, ta một cái là đủ rồi.”

Đội trưởng một bộ vô cùng hùng hồn, cho Hứa Thanh hai cái móng ngón út, sau đó liền xoay người nhoáng một cái, liền muốn rời khỏi.

Thần sắc Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, tiếp nhận hai móng ngón út, thu hồi chúng nó, sau đó lấy ra một cái thẻ tre, bắt đầu khắc chữ.

Một màn này rơi vào trong mắt đội trưởng, tâm thần của y lập tức nhảy dựng lên, nhanh chóng đi đến bên người Hứa Thanh, ánh mắt rơi vào trên thẻ tre, trông thấy Hứa Thanh đang khắc tên của mình…

Vì vậy y liền trừng mắt nhìn, ho khan một tiếng.

“Tiểu sư đệ, đại sư huynh nói giỡn cùng ngươi ấy mà, ha ha, mau thu hồi cái thẻ tre này đi, không cần thiết không cần thiết.”

Nói đến đây, đội trưởng vẻ mặt nghiêm túc, trầm thấp mở miệng.

“Tiền lời chân chính của chúng ta, làm sao có thể là ba cái móng tay này được chứ, mà là… . .”

Đội trưởng giơ tay phải lên, lần nữa mở ra.

Trong lòng bàn tay xuất hiện ba cái bong bóng khí, bên trong mỗi một cái đều tồn tại một ngón tay do lông vũ cùng máu thịt giao hòa mà thành, máu tươi chảy đầm đìa, càng có lực lượng Thần Linh nồng đậm vô cùng ở.

Chương 1664: Huynh đệ tay chân, hiển lộ thần thông (1)

Hứa Thanh nhìn qua ngón tay bên trong ba cái bong bóng khí, lại ngẩng đầu nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng vẻ mặt chân thành.

“Thế nào Tiểu Thanh, thu hoạch lần này rất được đúng không, ha ha.”

Hứa Thanh giữ im lặng, lập tức vận hành tu vi trong cơ thể, khí thế bộc phát, phía sau càng có một tòa Bí Tàng ầm ầm huyễn hóa ra ngoài, khiến cho nơi đây gió giục mây vần, bát phương rung động lắc lư.

Ánh mắt của hắn lập tức biến thành một mảnh đen nhánh, Độc Cấm lan tràn ở, đồng thời bên trong Bí Tàng cũng có nhật nguyệt lên xuống, Thiên Đạo Thương Long gầm thét ở, hình thành một mảnh lửa nóng cuồn cuộn.

Hỏa lò, đang được thiêu đốt.

Trong chốc lát liền có từng đạo sợi tơ quy tắc vô hình tản ra từ bên trong Bí Tàng, lượn lờ ở bốn phía quanh Hứa Thanh.

Đây là pháp tắc cùng với quy tắc trong thế giới Bí Tàng của hắn, giờ phút này theo chúng nó khuếch tán, bao phủ bản thân, biến nơi đây tạo thành chiến trường thuộc về bản thân hắn.

Thân ở bên trong tràng chiến trường này, trên người Hứa Thanh lộ ra ý Thiên Đạo.

Vẫn không kết thúc, vào thời khắc này chung quanh cũng bắt đầu sinh sôi dị chất, đó là khí tức của Độc Cấm, nhanh chóng chuyển biến nơi đây.

Đội trưởng mắt thấy những thứ ấy, đáy lòng hơi chột dạ, nhưng biểu hiện ra ngoài lại là trừng mắt.

“Tiểu Thanh, ngươi không tin đại sư huynh?”

Nói xong, đội trưởng tương tự bộc phát tu vi trong cơ thể, phía sau đồng dạng bay lên Bí Tàng.

Bí Tàng của y không giống cùng với Hứa Thanh, ẩn chứa không phải thế giới, mà một mảnh đen nhánh như là Cửu U Địa Ngục, bên trong còn có tiếng gào thét chấn nhiếp tâm thần vang vọng, hình thành lực lượng quy tắc thuộc về y, khuếch tán bốn phương, đối kháng cùng pháp tắc vô hình của Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, xem ra ta phải dựng lại một chút uy nghiêm của đại sư huynh rồi.” Đội trưởng vung tay lên, trong mắt lập lòe ánh sáng màu lam.

Mà sự bộc phát của Hứa Thanh vẫn còn đang tiếp tục, theo Tử Nguyệt lập bên trong lòe Bí Tàng chậm rãi bay lên, Tử Nguyệt nhô lên cao trong phiến khu vực này, mà ánh trăng hạ xuống, không phải là chùm ánh sáng bình thường, mà là… . . Từng tuyến trùng màu tím.

Những tuyến trùng này phô thiên cái địa, khi thì lộ ra hình thái chân chính, khi thì lại hóa thành ánh trăng, vô cùng quỷ dị.

Lúc tới trên người đội trưởng, tâm thần đội trưởng chấn động, ánh sáng màu lam của y đang bị ánh sáng màu tím lan tràn, nhưng nghĩ đến chính mình thân là đại sư huynh, đội trưởng lập tức đã có động lực mới, trong mắt xuất hiện gương mặt, trong mắt của gương mặt lại tương tự cũng hiện ra gương mặt.

Một tầng lại một tầng, đều tràn ra ánh sáng màu lam, khiến cho toàn thân y lập lòe tia sáng, đồng thời thân hình cũng ở trong biến ảo đó, xuất hiện từng con nhuyễn trùng màu lam, trong mắt cũng lộ ra cảm giác kích động.

“Tiểu Thanh, hai ta cũng đã lâu không thử sức với nhau rồi, lần thứ nhất trước đó vẫn còn là ở trên biển cấm, đến đến đến, lần này người nào thua, người đó liền… . .”

Đội trưởng vừa nói đến đây, trên thân Hứa Thanh liền truyền ra tiếng sét đánh ngập trời, trong lúc ánh sáng tím bộc phát, hắn giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay tới màn trời.

Phương hướng chỉ, chính là tàn diện Thần Linh.

Một màn đó, động tác cùng khí thế đó, tương tự như lúc hắn triệu hồi ra tàn diện Thần Linh từ trong tử thủy tinh ở bên trong Nguyệt Cung, giống như giờ phút này thật sự muốn lần nữa triệu hoán tàn diện Thần Linh.

Mặc dù bên trong tử thủy tinh của hắn đã không có cảnh tượng tàn diện Thần Linh nữa... Nhưng đội trưởng hiển nhiên không rõ ràng, giờ phút này mí mắt y run lên, tâm thần chấn động mãnh liệt, lời đang muốn tiếp tục nói ra bị y cố nuốt xuống, trừng mắt nhìn sau đó đội trưởng cười ha ha.

“Tiểu sư đệ, chớ kích động, là đại sư huynh nhớ lộn, khục khục.”

Nói xong, đội trưởng nhanh chóng giơ tay lên, lại lấy ra ba cái lông vũ.

“Là sáu cái, không phải ba cái.”

Ánh sáng tím trên người Hứa Thanh càng đậm.

Đội trưởng tim đập rộn lên, cảm giác chột dạ cũng rất mãnh liệt, vì vậy thần sắc nghiêm nghị, lại lấy ra ba cái lông vũ từ túi trữ vật.

“Khục, mà thôi mà thôi, Tiểu Thanh, thật sự chỉ có từng này.”

Đội trưởng thở dài, thu hồi hết thảy tu vi, vẻ bất đắc dĩ nhìn qua Hứa Thanh.

Khí tức trên thân Hứa Thanh chậm rãi tiêu tán, cho đến Tử Nguyệt trở về Bí Tàng rồi Bí Tàng phai nhạt, hết thảy bốn phía khôi phục như thường.

Mắt thấy như thế, đáy lòng đội trưởng buông lỏng ra, nổi lên đắc ý, thầm nghĩ Tiểu Thanh à Tiểu Thanh, ngươi vẫn là quá non.

Đáy lòng nghĩ như vậy, nhưng mà đội trưởng lại biểu hiện ra một bộ dạng bất đắc dĩ, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, những thứ này... . Ngươi cầm lấy bảy thành đi, là đại sư huynh sai rồi, không nên nổi lên lòng tham.”

Hứa Thanh không nói gì, hắn lặng lẽ nhìn qua đội trưởng, sau khi suy nghĩ một chút, ánh mắt của hắn dần dần có chỗ cải biến, lộ ra một vòng lạ lẫm, vào giờ khắc này trên người càng là dâng lên một chút cảm giác cô độc.

Ánh mắt cùng vẻ mặt này của hắn, khiến cho đáy lòng đội trưởng xoắn lại.

“Đại sư huynh... .” Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, đây là câu nói đầu tiên hắn nói ra từ lúc bắt đầu tới giờ.

Sau khi đội trưởng nghe được, thân thể run lên.

“Ta không cần nữa, đại sư huynh.” Hứa Thanh thì thào.

“Đều cho ngươi đi.”

“Ta nhớ Phong Hải Quận rồi, đi về trước đây.”

Giọng của Hứa Thanh có chút khàn khàn, nói xong, hắn quay người đi đến xa xa, một cỗ cảm giác tịch mịch nồng đậm dựng lên từ trên người hắn, thân ảnh kia mang theo cô đơn, mang theo đìu hiu.

Một màn như thế, đội trưởng cũng không nhìn ra, chiêu số này có chút tương tự cùng với y đã từng dùng qua trên người Hứa Thanh…

Giờ phút này nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, trong lòng đội trưởng dâng lên gợn sóng kịch liệt, càng có vô tận áy náy, y cảm thấy mình hoàn toàn chính xác hơi quá đáng, tham lam với ai cũng được, cần gì phải tham lam với chính tiểu sư đệ của mình chứ.

Tuy rằng đó là bản năng tính cách của mình, nhưng khi thấy bộ dạng của Hứa Thanh lúc này, đội trưởng hung hăng dậm chân một cái, nhanh chóng hô to.

“Tiểu sư đệ, đại sư huynh sai rồi.”

Nói xong, đội trưởng giơ tay vung lên, lập tức từng chiếc lông vũ máu thịt tạo thành núi lớn, oanh một tiếng đã rơi trên mặt đất.

Thần uy kinh khủng bốc lên từ, so sánh cùng với sáu cọng lông mà đội trưởng đã từng xuất ra mà nói, ngọn núi này cực kỳ mênh mông, đủ để cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Chương 1665: Huynh đệ tay chân, hiển lộ thần thông (2)

“Ba thành, đây là ba thành máu thịt của Xích Mẫu, đều ở nơi này, quy củ như cũ, chúng ta mỗi người một nửa!”

Đội trưởng cũng mặc kệ bất cứ giá nào rồi, lớn tiếng mở miệng.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, điều chỉnh biểu cảm, chầm chậm xoay người nhìn qua đại sư huynh, ánh mắt chân thành càng có cảm động, nhẹ giọng mở miệng.

“Đại sư huynh!”

Đội trưởng nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng vẫy gọi Hứa Thanh tới đây chia của.

Hai người rất nhanh đứng ở bên cạnh núi máu thịt, chia từng khối máu thịt thành hai bộ phận, sau đó đội trưởng cho Hứa Thanh một cái túi da trữ vật đặc thù, dùng để thu máu thịt.

Máu thịt Thần Linh không phải là vật tầm thường có thể dung nạp được, mà túi da của đội trưởng, từ hoa văn nhìn, rất giống da của bản thân y... Nhìn những thu hoạch này, trong lòng Hứa Thanh phấn khởi, cũng rất thỏa mãn đối với thu hoạch cuối cùng sau nhiều năm tới Tế Nguyệt đại vực này.

Phát hiện cảm xúc biến hóa của Hứa Thanh, đáy lòng đội trưởng nổi lên hồ nghi, nhịn không được hỏi một câu.

“Tiểu sư đệ, phải chăng vừa nãy ngươi đang diễn trò? Tại sao ta lại cảm giác một màn kia có chút quen thuộc nhỉ… . .”

Hứa Thanh nghe vậy liền đè xuống kích động trong lòng, rất nghiêm túc nhìn qua ánh mắt đội trưởng, lắc đầu.

Đội trưởng do dự, đáy lòng vẫn cảm thấy không bình thường, trừng mắt nhìn qua, sau đó thầm nghĩ mình cũng có thể, vì vậy biểu cảm bày ra vẻ cô đơn, vừa muốn mở miệng.

Hứa Thanh hiện ra vẻ mặt đắng chát.

Hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, riêng phần mình trầm mặc.

Hồi lâu, đội trưởng thở dài rồi ho khan một tiếng.

“Tiểu Thanh ngươi học xấu rồi… . Mà thôi mà thôi, nói chính sự, thu hoạch của chúng ta cũng không chỉ chừng này đâu, còn có một thứ.”

Đội trưởng nói qua, theo bản năng quan sát chung quanh, thấp giọng mở miệng.

“Những thứ này, là thu hoạch đến từ Xích Mẫu, còn có một phần đến từ Lý Tự Hóa, y hứa hẹn tương lai lúc trở về, sẽ cho chúng ta một cái Thần Giới!”

Hứa Thanh nghe đến đó, ánh mắt lập tức ngưng tụ.

“Thần Giới?”

“Thần Giới!”

Đội trưởng rất nghiêm túc nhẹ gật đầu.

Hứa Thanh vốn là tin tưởng, lại nhìn đến biểu cảm rất thật tình của đội trưởng, đáy lòng của hắn cũng có chút không chắc lắm, nhưng cũng không đi so đo, lại cùng đội trưởng hảo hữu câu thông một phen.

Cuối cùng phần máu thịt từ phân thân Xích Mẫu là Trương Ti Vận, Hứa Thanh không muốn, hắn thiêu đốt bụi gai trên đầu của Trương Ti Vận, lấy một đoạn bụi gai màu tím còn thừa lại.

Đối với cái phân phối đó, đội trưởng rất hài lòng.

Giờ phút này kết thúc chia của, tinh thần đội trưởng vô cùng phấn chấn, nhướn lông mi lên, trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, sự tình bên Tế Nguyệt đại vực cũng không xê xích gì nhiều, ngươi chờ ta vài ngày, thê tử trước của ta mặc dù không trả lời tin nhắn của ta, nhưng ta biết rõ nàng ấy vẫn chưa có rời khỏi, ta đi tìm nàng ấy tự ôn chuyện.”

“Chờ sau khi ta trở lại, chúng ta trở về Phong Hải!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, giống như đáy lòng có chút nồng nhiệt, phất phất tay cùng Hứa Thanh sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn qua thân ảnh đội trưởng, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống.

Phiến khu vực này có hai người bọn họ phong ấn, còn có huyết dịch của đội trưởng, rất thích hợp để Hứa Thanh bế quan, vả lại bây giờ Tế Nguyệt đại vực có đám người Thế tử thủ hộ, rất là an toàn.

Cho nên Hứa Thanh cũng sẽ không đổi nơi khác, giờ phút này hắn cúi đầu nhìn qua một đoạn bụi gai màu tím nhỏ trong lòng bàn tay, ánh sáng tím ở bên trên hầu như là giống như đúc cùng với tia sáng tử thủy tinh của hắn.

Quan trọng nhất là, hắn cầm lấy bụi gai, tử thủy tinh trong cơ thể rõ ràng truyền ra chấn động.

“Hẳn là vật đồng nguyên.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, trong mắt lộ ra quyết đoán, toàn lực thôi phát tử thủy tinh.

Trong thời gian ngắn, toàn thân Hứa Thanh bộc phát ánh sáng tím bao phủ bốn phương, trùm cả thân ảnh của hắn, đồng thời bụi gai màu tím trong tay hắn cũng tương tự tràn ra tia sáng lập lòe, tới dung hợp.

Nháy mắt tiếp theo, ánh sáng tím tản đi, Hứa Thanh cúi đầu nhìn qua tay phải trống trơn, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị, sau đó cảm giác tử thủy tinh của chính mình.

Tử thủy tinh cũng không có khác biệt quá lớn cùng với trước kia, duy chỉ có bên trong tử thủy tinh cũng không phải là tồn tại sợi thô hình dáng sương mù giống như lúc trước, mà xuất hiện một cái vòng xoáy.

Vòng xoáy này chuyển động trong im hơi lặng tiếng, không biết thông tới nơi nào.

Đối với sự biến hóa của tử thủy tinh, Hứa Thanh không phải rất lý giải, hắn dung nhập thần thức vào trong muốn xem xét, nhưng vòng xoáy đó sâu vô hạn, dù cho Hứa Thanh kéo dài thần thức ở bên trong vẫn không thể tìm kiếm đến điểm cuối cùng.

Nhưng mà trong quá trình tìm kiếm ở nơi đó, Hứa Thanh cảm nhận được nguy hiểm.

Hình như có một số ánh mắt ở cuối cùng của vòng xoáy nhìn tới chính mình.

Hứa Thanh trầm ngâm, cuối cùng lựa chọn thu hồi thần thức, không hành động thiếu suy nghĩ.

Tiếp theo hắn thở sâu, lấy ra túi da đội trưởng cho, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt ngưng trọng.

“Đối với Thần Linh mà nói, máu thịt Xích Mẫu là thuốc bổ cực lớn, đối với ta mà nói cũng là một trận tạo hóa lớn lao.”

“Như vậy, để những thứ máu thịt này vào bên trong Bí Tàng, để hỏa lò Thiên Đạo hấp thu, sẽ có trợ giúp bao nhiêu đối với tu vi của ta đây?”

Trong lòng Hứa Thanh vô cùng chờ mong, sau khi trải qua sự tình bên trong Tế Nguyệt đại vực, nhất là tận mắt nhìn thấy cùng tham dự với trình độ nhất định trong cuộc chiến Thần Linh… . .

Hết thảy mọi thứ, để cho Hứa Thanh đã càng thêm cố chấp đối với việc trở nên mạnh mẽ.

Nhất là… . Một câu cuối cùng trước khi tử vong từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể nói với hắn, một mực vang vọng trong lòng Hứa Thanh.

“Quá khứ của ta, liệu có phải là tương lai của ngươi hay không!”

Hứa Thanh trầm mặc, phía sau nổ vang biến ảo ra Bí Tàng, hàn mang trong mắt lóe lên.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có tư cách đi tìm Tử Thanh Thái Tử, chém giết gã.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có năng lực đi thăm dò bí ẩn của thế giới này, công bố chân tướng.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có nắm chắc, nghịch chuyển hết thảy!

Hứa Thanh giơ tay lên, ném túi da trong tay vào Bí Tàng!

Chương 1666: Trong Tàng tồn Thần (1)

Một khắc túi da rơi vào trong Bí Tàng, theo nó mở ra, một khối máu thịt Xích Mẫu từ trong bay ra, rơi xuống Bí Tàng.

Đoàn máu thịt pha lông vũ của Xích Mẫu lộ ra ánh sáng màu vàng cùng huyết sắc, một khắc hạ xuống, vô cùng vô tận thần uy từ bên trong khối máu thịt này bộc phát ra.

Thiên địa mơ hồ, vạn vật vặn vẹo.

Kinh thiên động địa, gió giục mây vần.

Trong một cái nháy mắt đó, thái dương trên bầu trời trong Bí Tàng của Hứa Thanh lập tức trở về hình Kim Ô, phát ra một tiếng kêu to rõ, vang vọng toàn bộ Bí Tàng, lộ ra khát vọng trước đó chưa từng có.

Cùng lúc đó, Tử Nguyệt mơ hồ và rung động kịch liệt, bị khối máu thịt này thu hút, bởi vì giữa nhau có trình độ đồng nguyên nhất định, cho nên sinh ra đồng cảm mãnh liệt.

Mà theo khối thịt này hạ xuống, đại địa do Quỷ Đế Sơn hình thành giờ phút này tương tự bốc lên, Triêu Hà Quang ở giữa thiên địa lập lòe, khiến cho toàn bộ thế giới trở nên sặc sỡ loá mắt.

Lực lượng Độc Cấm, nhà tù 132 khu Đinh, Quang Âm Bình, tất cả đều lần lượt chấn động, lan tràn trong thế giới Bí Tàng, hóa thành phong bạo quét ngang bát phương.

Trong một cái chớp mắt này, Bí Tàng của Hứa Thanh hoàn toàn nổ vang, hết thảy trong đó đều đang bộc phát, xuất hiện kịch biến.

Hết thảy tất cả điều ấy, đều bởi vì khối thịt kia.

Một khắc khối thịt rơi xuống đất, giống như gõ vang chiếc chuông thế giới, một tiếng nổ mạnh truyền khắp toàn bộ Bí Tàng, vang vọng bên trong thế giới này.

Xích Mẫu là thượng thần, có đủ lực lượng thay trời đổi đất, bây giờ một khối máu thịt này hạ xuống, dù chỉ là một phần nhỏ trong túi da, nhưng mà lực lượng ẩn chứa trong đó vẫn là kinh khủng đến cực hạn.

Cũng không phải dùng phương pháp tầm thường là có thể hấp thu được, đối với tu sĩ mà nói, giá trị vật này quá lớn, coi như là tu sĩ Quy Hư hấp thu vào, tốc độ cũng rất chậm chạp.

Nhưng trợ giúp lại vô cùng lớn, nhất là Quy Hư tứ giai, thậm chí có thể mượn nhờ máu thịt Xích Mẫu để đột phá bích chướng bản thân, khả năng bước vào Uẩn Thần có thể tăng lên cao.

Mà Hứa Thanh tuy chỉ là Linh Tàng tầng thứ nhất, nhưng mà Bí Tàng của hắn không phải là Bí Tàng tầm thường!

Bên trong Bí Tàng này có Tử Nguyệt đồng nguyên cùng Xích Mẫu, còn có Độc Cấm vị cách cao hơn một chút so với Tử Nguyệt.

Mặt khác, bố cục Bí Tàng của hắn cũng tuyệt không phải người thường có thể so sánh, đó là Bí Tàng Thế Giới.

Hết thảy những thứ ấy, khiến cho nơi đây của Hứa Thanh sinh ra phản ứng khác nhau.

Lại càng không cần phải nói tới Thiên Đạo của hắn, có tồn tại mối liên quan mật thiết cùng với một trăm tôn Thiên Đạo Viễn Cổ.

Vì vậy giờ phút này Thiên Đạo Thương Long huyễn hóa ra ngoài, thân hình mở rộng bao trùm bát phương, trở thành hỏa lò thế giới, thiêu đốt kịch liệt.

Càng có Tử Nguyệt cùng Độc Cấm gia trì, còn có vạn vật bên trong thế giới này cùng tề lực.

Dưới sự thiêu đốt như thế, khối máu thịt lông vũ của Xích Mẫu chậm rãi bị hòa tan, một luồng sóng lực lượng kinh khủng cũng ở trong quá trình hòa tan phóng xuất ra, bồi dưỡng Bí Tàng!

Đây là lực lượng bản nguyên!

Hết thảy mọi thứ đến từ bên trong máu thịt Xích Mẫu, cũng đã trở thành bản nguyên thuần túy nhất.

Kim Ô điên cuồng mà hấp thu toàn lực, Quỷ Đế Sơn hóa thành đại địa nổ vang, không ngừng dung hợp.

Những vật khác trong thế giới cũng đều là như vậy, đối với Bí Tàng của Hứa Thanh mà nói, khối máu thịt này chính là đại cơ duyên, đại tạo hóa, thuốc đại bổ.

Dưới sự hấp thu, đuôi của Kim Ô tăng vọt, màu sắc thân thể cũng không còn là màu đen mà trở thành kim sắc, treo trên màn trời cao, giống như một tôn điêu khắc bằng hoàng kim, lộ ra cảm giác thần thánh.

Còn có đại địa cũng đồng dạng như vậy, đang nhanh chóng cải biến, tương tự trở thành màu vàng.

Sơn mạch như thế, sông lớn cũng tương tự!

Ngay cả Triêu Hà Quang trong thời khắc này cũng cải biến, tất cả màu sắc bên ngoài đều được màu vàng bao phủ, toàn bộ Bí Tàng xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Loại biến hóa đó, ngay từ đầu chỉ là xuất hiện ở tầng ngoài, nhưng theo máu thịt Xích Mẫu bị thiêu đốt, biến hóa này đang lan tràn về chỗ sâu, có thể tưởng tượng một khi Hứa Thanh thật sự làm được, như vậy cuối cùng Bí Tàng của hắn, từ trong tới ngoài, toàn bộ sẽ trở thành màu vàng.

Dù là lửa nơi đây, cũng là lửa màu vàng.

Một khi làm được điểm ấy, đó chính là một loại biến đổi lớn từ trên bản chất cùng với bản nguyên.

Giờ phút này, sự biến đổi lớn đó đang tiến hành.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được rõ ràng, theo Bí Tàng biến hóa, khí tức của hắn cũng càng lúc càng hùng mạnh, vượt hơn xa xa lúc trước.

“Bí Tàng của ta, đang tiến hành loại cải biến kỳ dị nào đó… .”

Hô hấp của Hứa Thanh hơi dồn dập, hắn có một loại dự cảm, một khi Bí Tàng hoàn toàn hoàn thành biến hóa, hắn sẽ đạt đến một độ cao khác.

Chỉ là… . Quá trình cải biến Bí Tàng chỉ kéo dài được một lát, sau đó lại dần dần đình chỉ.

Dù bầu trời hay mặt đất, theo sự thay đổi bị đình chỉ, nguyên bản tầng ngoài trở thành màu vàng bây giờ đang dần phai nhạt đi, lại trở về trạng thái nguyên bản.

Hứa Thanh nhăn mày lại, cẩn thận ngóng nhìn, đã tìm được căn nguyên tạo thành loại tình huống này.

Khối máu thịt của Xích Mẫu, sau khi bị thiêu đốt đến mức độ nhất định, mặc dù còn lại hơn phân nửa nhưng lại không cách nào tiếp tục thiêu đốt, điều này khiến cho quá trình cung ứng bản nguyên phải đình trệ.

Hứa Thanh trầm ngâm rồi điều khiển túi da, lại hạ xuống khối máu thịt thứ hai.

Đại địa nổ vang, máu thịt rơi vào trong biển lửa, nhưng sau khi hỏa diễm bao phủ, lại vẫn y như trước.

“Lực lượng hỏa diễm chưa đủ.”

Hứa Thanh nhìn hai khối máu thịt trong biển lửa, đã tìm được đáp án của vấn đề.

Sau khi trầm mặc một lát, trong lúc hết thảy mọi thứ trong Bí Tàng đang nhanh chóng trở lại như cũ, Hứa Thanh đã tìm được phương pháp giải quyết.

“Nếu như lực lượng hỏa diễm còn hơi kém, như vậy thì thêm nhiều nhiên liệu hơn một chút!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, trong đầu hiện ra một màn ăn mòn đồ đằng Xích Mẫu trên cánh cửa của Nghịch Nguyệt Điện, theo thần niệm tản ra, đại địa trong Bí Tàng nổ vang, vỡ ra một đạo khẽ hở thật lớn, tất cả huyết thú từ trong lao ra, xông về phía biển lửa và tự bạo trong đó.

Chương 1667: Trong Tàng tồn Thần (2)

Chúng nó tự bạo hóa thành từng tiếng sấm rền nổ mạnh, càng là do sự tự bạo đó, ngọn lửa của hỏa lò trong Bí Tàng cũng theo đó tăng vọt, màu sắc cũng nhanh chóng cải biến, xuất hiện huyết sắc.

Lấy huyết thú làm nhiên liệu, lấy mối liên quan cùng Xích Mẫu làm xúc tác, phối hợp với tính ăn mòn mà bản thân chúng nó ẩn chứa, đây là phương pháp xử lý Hứa Thanh nghĩ đến.

Vô cùng vô tận huyết thú sẽ giống như là dầu vậy, theo chúng nó gia nhập, lực lượng hỏa diễm lập tức bùng nổ, điên cuồng thiêu đốt hai khối máu thịt Xích Mẫu.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai khối máu thịt đó tan biến, lượng lớn lực lượng bản nguyên tràn ra, Bí Tàng của Hứa Thanh lần nữa lan tràn sắc vàng.

Mà lần này tốc độ còn nhanh hơn, trong chớp mắt toàn bộ tầng ngoài đã biến thành màu vàng, sau đó chỗ sâu ở đây cũng đang được cải biến, cho đến một nén nhang sau ...từ trong tới ngoài Bí Tàng của Hứa Thanh hoàn toàn đã thành màu vàng!

Bí Tàng màu vàng, thế giới sắc vàng!

Lửa màu vàng lay động trong đó, từ xa nhìn lại, thế giới đại biến, sau khi lực lượng bản nguyên nồng đậm đến cực hạn, đã đản sinh ra một loại bản nguyên tầng thứ càng cao hơn.

Trong đó hiện ra ý bá đạo, duy ngã độc tôn!

Hứa Thanh chỉ thoáng cảm thụ, sắc mặt liền lập tức thay đổi.

Đó đúng là Thần Nguyên!

Loại Thần Nguyên này, không thuộc về hay liên quan đến bất luận vị Thần Linh nào, mà chỉ thuộc về riêng Hứa Thanh, bởi vì Hứa Thanh mà thành, ẩn chứa khí tức cùng với sinh mệnh của Hứa Thanh.

Theo Thần Nguyên xuất hiện, Bí Tàng của Hứa Thanh giống như là tấn thăng vậy, trực tiếp từ Bí Tàng tăng lên tới Thần Tàng!

Địa phương có Thần Nguyên sinh ra, chính là Thần Tàng!

Cõi lòng của Hứa Thanh như đang có sóng cả cuộn mình, không đợi hắn cẩn thận xem xét, trong nháy mắt tiếp theo, biển lửa bên trong Thần Tàng của hắn bộc phát, sự bá đạo đến từ Thần Nguyên tràn ngập toàn bộ Thần Tàng.

Giống như đang biểu thị công khai chủ quyền.

Kim Ô cúi đầu, mặt đất thuần phục, bầu trời trầm mặc, sông lớn xuôi dòng.

Thiên Đạo nương theo, vạn vật nhận thức, ngay cả ngón tay Thần Linh bên trong nhà tù 132 khu Đinh giờ phút này cũng đều run rẩy nằm rạp xuống, lựa chọn tuân theo.

Nhưng Tử Nguyệt trên bầu trời lại vẫn phát ra tia sáng lập lòe như trước, xuất hiện sự đối kháng cùng Thần Nguyên này, sau đó bị cưỡng ép đuổi ra xa mảnh Thần Tàng nơi đây.

Tiếp theo là Độc Cấm biến thành sương mù, cũng tương tự bị đuổi xa ra ngoài bởi sự bá đạo của Thần Nguyên.

Vào một khắc Thế Giới Thần Tàng của Hứa Thanh tấn thăng, một cái chớp mắt sinh ra Thần Nguyên thuộc về hắn, lập tức bài xích hết thảy lực lượng Thần Linh khác, nếu như không cúi đầu, sẽ không thể tồn tại ở bên trong Thần Tàng này.

Hứa Thanh cảm giác những thứ ấy, tâm thần càng chấn động mãnh liệt hơn, hắn có thể cảm thụ rõ ràng, tòa Thần Tàng này hoàn toàn thuộc về mình, lực lượng ẩn chứa trong đó vượt xa Bí Tàng trước kia.

Mức chênh lệch lẫn nhau, tựa như là phàm tục cùng tu sĩ vậy.

“Ta hiện tại, là tu tiên, hay là tu thần?”

“Rõ ràng là tu hành cảnh giới Linh Tàng bên trong hệ thống tu luyện, nhưng lại xuất hiện Thần Nguyên biến thành Thần Tàng!”

“Đây cũng không phải là quyền hành, mà là Thần Nguyên bởi vì ta mà ra đời… .”

Hồi lâu sau, Hứa Thanh đè xuống gợn sóng trong lòng, nhìn lực lượng Độc Cấm cùng với quyền hành Tử Nguyệt bị khu trừ khỏi Thần Tàng.

“Nhưng mà bất luận như thế nào, ta có thể cảm thụ sau khi Thần Tàng xuất hiện, bản thân đã trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy... . . Thần Tàng của ta liệu có thể xuất hiện nhiều hơn một tòa hay không?”

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn nghĩ tới lúc mình vừa mới hiểu ra quyền hành Hồng Nguyệt, đã từng xuất hiện tòa Thần Tàng hư ảo, về sau bởi vì quyền hành bị dung nhập vào bên trong Bí Tàng, hóa thành ánh trăng.

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, lấy ra khối máu thịt Xích Mẫu thứ ba từ trong túi da, dung nhập vào trong Tử Nguyệt.

Trong nháy mắt tiếp theo, ánh tím nổ vang, âm thanh siêu việt sấm sét ầm ầm oanh động, tòa Thần Tàng hư ảo đã từng xuất hiện lần ấy lại lần nữa phủ xuống.

Vả lại đang nhanh chóng từ hư hóa thực!

Mặc dù trong đó không có Thiên Đạo, nhưng máu thịt Xích Mẫu cùng quyền hành Tử Nguyệt của Hứa Thanh vốn có trình độ đồng nguyên nhất định, cho nên dung hợp lẫn nhau cũng càng thuận lợi.

Mắt thấy mình phỏng đoán không sai, Hứa Thanh không chút do dự, ném ra khối máu thịt Xích Mẫu thứ tư, thứ năm.

Thần Tàng rung động lắc lư, biến hóa nhanh hơn.

Một lát sau, theo khí tức trên thân Hứa Thanh tăng vọt, tràn ra chấn động kinh khủng, Thần Tàng Tử Nguyệt, hoàn toàn hình thành!

Tòa Thần Tàng này khác biệt cùng Thần Tàng Thế Giới của Hứa Thanh, bên trong là ánh sáng tím ngập trời, có tiếng rống khó hiểu truyền ra ở trong đó, tiếng gào to hóa thành sấm sét, hóa thành hỏa lò, gào thét vĩnh hằng.

Thả mắt nhìn đi, giờ khắc này Hứa Thanh cũng biến hóa cực lớn so với lúc trước.

Hắn nhắm mắt khoanh chân ngồi ở chỗ đó, tóc dài tung bay, hai tòa Thần Tàng phía sau phun ra nuốt vào thiên địa, như Thần Sơn bộc phát.

Ở bên trong càng là có hai thân ảnh mơ hồ đang khoanh chân ngồi.

Thân ảnh bên trong Thần Tàng Thế Giới giống như là Thần Nhân vậy, thần thánh vô cùng, khí phách vô tận.

Mà thân ảnh ở bên trong Thần Tàng Tử Nguyệt thì lại mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy cái cánh do lông vũ cùng máu thịt giao hòa đang hơi lay động, còn có một đôi mắt lạnh lùng.

Hết thảy mọi thứ đều khiến cho người ta nhìn thấy phải giật mình, khó có thể nhìn thẳng.

“Còn có thể xuất hiện tòa thứ ba!”

Hai mắt Hứa Thanh mở ra, trong đó là một mảnh đen nhánh, lực lượng Độc Cấm tùy theo bộc phát, hình thành một mảnh khói độc bốc lên ở sau lưng.

Sau đó, hắn lấy ra hai khối máu thịt Xích Mẫu từ trong túi da, đưa vào bên trong khói độc.

Khói độc bộc phát động trời, bỗng nhiên nổ vang về bốn phương, độc trong đó được gia trì mãnh liệt, nồng độ của Độc Cấm được tăng cường, càng có tiếng gào thét đinh tai nhức óc vang vọng ở.

Thời gian trôi qua, sau nửa canh giờ, một tòa Thần Tàng đen nhánh bay lên từ trong mảnh khói độc này!

Trong tòa Bí Tàng đó, một thân ảnh đả tọa bên trong mông lung, u hỏa hóa mắt, trong lúc mây mù lượn xuống lộ ra toàn thân áo giáp màu đen, giống như một tôn Ma Thần diệt thế.

Tôn Ma Thần đó cùng với hai Thần ảnh khác, thủ hộ phía trước một người.

Người này …là một vị thanh niên vô cùng tuấn lãng.

Người có dung nhan tuyệt thế, vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt thâm thúy ẩn giấu ở trong sương mù lượn lờ, mái tóc đen nhánh tán lạc chung quanh lỗ tai, tràn ra một vòng tím nhàn nhạt.

Như Tiên, như Thần.

Chương 1668: Hình thái Thần Linh của Hứa Thanh (1)

Bí Tàng, là tiêu chuẩn của cảnh giới Linh Tàng, có thể nói tác dụng của nó trên trình độ nhất định tương tự cùng với nhen nhóm mệnh hỏa.

Tu sĩ Trúc Cơ chưa nhen nhóm mệnh hỏa, chỉ là quý danh Ngưng Khí mà thôi, chỉ khi nhen nhóm mệnh hỏa lên, mới xuất hiện biến chất.

Cảnh giới Linh Tàng cũng là như vậy.

Mà Bí Tàng xuất hiện, có thể đề thăng nhiều phương diện đối với toàn bộ tu sĩ, theo hỏa lò Thiên Đạo trong đó thiêu đốt, có thể cung cấp cho tu sĩ lực lượng kinh người, chẳng những có thể giúp cho tu sĩ Linh Tàng vận dụng quy tắc, càng có thể tăng chiến lực rất kinh khủng.

Đây là lý giải của Hứa Thanh đối với Bí Tàng cho đến thời điểm gần đây.

Thẳng đến ngày hôm nay, khi Thần Tàng xuất hiện, đã cải biến nhận thức của Hứa Thanh.

Hắn có thể cảm thụ được sự khác biệt giữa cả hai rất rõ ràng, đây không phải là chênh lệch giữa trước và sau khi nhen nhóm mệnh hỏa, mà là khoảng cách giữa phàm tục cùng tu sĩ.

Nhưng cụ thể cùng cách vận dụng như thế này, còn cần Hứa Thanh cân nhắc và nghiên cứu, mới có thể nắm giữ được.

Giờ phút này hắn chỉ mới phán đoán đơn giản, việc có thể làm được chỉ là bản thân làm kết nối để vận dụng lực lượng Bí Tàng trấn áp vạn vật, khá là bị động, chưa thể chân chính hiển lộ ra.

“Phương pháp, có lẽ không đúng.”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn chung quanh, phong ấn nơi đây đã tan vỡ, mặt đất bốn phía là một mảnh khô cằn.

“Muốn chân chính thể hiện ra Thần Tàng, còn cần thời gian nhất định để tìm hiểu.”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, sau đó đứng lên.

Hắn hiểu được thời điểm này không phải lúc thích hợp để nghiên cứu, bởi vì hắn còn có một chuyện trọng yếu hơn cần làm.

Vì vậy Hứa Thanh thu hồi túi da, bên trong vẫn còn rất nhiều máu thịt Xích Mẫu, nhưng bây giờ hắn đã tạm thời đạt đến bình cảnh, không cách nào tiếp tục hấp thu, cần chờ tới lúc hắn hình thành tòa Thần Tàng thứ tư mới có thể tiếp tục.

“Giá trị của vật này khó có thể đánh giá, một khi ta có mạch suy nghĩ cùng chuẩn bị cho tòa Thần Tàng thứ tư, liền có thể dùng nó để lập tức hình thành.”

Hứa Thanh hít sâu, cẩn thận cất kỹ túi da, sửa sang lại quần áo một chút, cất bước đi đến thiên địa xa xa.

Mỗi một bước hạ xuống, đại địa dưới chân hắn đều như thu nhỏ lại, đây là do quy tắc của hắn dẫn tới ảnh hưởng, trong phạm vi năng lực của hắn, vạn vật có thể tùy tâm mà biến.

Cứ như vậy, Hứa Thanh lấy loại phương thức vượt qua tưởng tượng của tu sĩ tầm thường đi ra trăm bước.

Từ nơi cũ, đi tới biên giới bình nguyên Sám Hối.

Nơi đây đã từng là một cái biển máu và có hòn đảo, mà bây giờ sau trận chiến với Thần Linh, do Lý Tự Hóa tế hiến, nơi đây đã hóa thành cấm khu.

Thả mắt nhìn đi, biển máu bị vô số cây cối lấp đầy, màu đen nhánh cùng với vẻ âm lãnh là sắc thái của toàn bộ phiến khu vực này.

Dị chất càng là nồng đậm, ảnh hưởng hết thảy, đồng thời cũng khiến cho bên trong mảnh cấm khu nơi đây đản sinh ra vô số sinh mệnh kỳ dị.

Di chỉ tòa cung điện của Thần tử cũng ở chỗ sâu trong cấm khu.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh đứng ở bên ngoài cấm khu, ngóng nhìn tới phía trước, sau một lúc lâu hắn cất bước đi vào cấm khu, từng bước một, đi thẳng về hướng trung tâm.

Thực vật bốn phía như yêu ma quỷ quái, có thể dễ dàng giết chết phàm tục xâm nhập, dù là đối mặt tu sĩ, dị chất của chúng nó cũng sẽ trở thành lợi khí.

Nhưng mà đối với Hứa Thanh mà nói, đi vào nơi đây cùng đi lại bên ngoài không có gì khác nhau.

Tất cả thực vật quỷ dị trước lúc Hứa Thanh tới gần đều run rẩy, tự động tránh ra, không dám đụng chạm cùng hắn chút nào, dù là những sinh mệnh quỷ dị sinh ra ở trong nơi đây cũng là như thế.

Một con phi xà màu đen đỏ chạy trốn hơi chậm, một khắc Hứa Thanh đi qua bên cạnh, nó đã trở thành hài cốt… . . Tánh mạng của nó, dị chất của nó, khí tức của nó, đều bị hút ra trong im hơi lặng tiếng, tan biến ở sau lưng Hứa Thanh.

Phía sau của Hứa Thanh chợt nhìn như không có cái gì, nhưng nếu như có đủ tu vi nhất định, liền có thể cảm giác được chỗ đó hình như có ba cái hắc động thật lớn, thôn phệ hết thảy.

Có lẽ, đối với mảnh cấm khu này mà nói, sự tồn tại của Hứa Thanh …mới đúng là thể hiện sự kinh khủng của cấm khu.

Cứ như vậy, Hứa Thanh một đường đi về phía trước, bước qua biển máu trước kia, đi tới vị trí hòn đảo nguyên bản, cho đến khi tới trước một tòa núi máu thịt cực lớn, Hứa Thanh dừng bước chân lại, chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Cửu gia gia.”

Chỗ núi máu thịt này, giống nhau là màu đen đỏ giao nhau, là một bộ phận của cấm khu, cũng là hạch tâm của nơi đây, càng là chủ nhân của cấm khu.

Nó là do máu thịt của Lý Tự Hóa tố thành, dưới ánh mắt của tàn diện Thần Linh đản sinh ra sinh mệnh mới, giờ phút này đang chậm rãi nhúc nhích, cũng không có chân chính thức tỉnh mà lâm vào ngủ say.

Mặc dù như thế, nó vẫn tràn ra uy áp kinh người bao phủ bốn phương, bóp méo hư vô.

Mà ở phía trên nó, có một người khoanh chân ngồi.

Người này mặc một thân áo đen, khuôn mặt lạnh lùng như hàn băng, ở trước đầu gối là một thanh trường kiếm.

Chính là lão Cửu.

Lão Cửu mở hai mắt ra, bình tĩnh nhìn Hứa Thanh, nhất là nhìn nhiều mấy lần tới sau lưng Hứa Thanh, trong mắt càng có một vòng ánh sáng kỳ dị, sau một lúc lâu y nhàn nhạt mở miệng.

“Chuyện gì!”

Hứa Thanh biết được tính cách của vị Cửu gia gia trước mắt này vốn lạnh như băng, ngôn từ rất ít, thậm chí nhiều khi đều là trầm mặc, nhưng trên thực tế thì nội tâm xa xa không phải lạnh lùng như bề ngoài, vì vậy nhẹ giọng truyền ra lời nói.

“Cửu gia gia, lúc vãn bối mới vừa tới Tế Nguyệt đại vực đã nhận một người đệ tử.”

“Nàng bởi vì ngoài ý muốn mà tử vong, nhưng lúc đó có người nói cho ta biết, người Tế Nguyệt đại vực chết, hồn sẽ không vào luân hồi, mà hội tụ trong điện của Thần tử.”

“Vãn bối tới đây, muốn thu hồi hồn của đệ tử mình.”

“Tên gọi là gì?” Lão Cửu nghe vậy liền bình tĩnh mở miệng.

“Thạch Phán Nhạn, nàng gọi là Thạch Phán Nhạn.” Hứa Thanh nói khẽ.

Chương 1669: Hình thái Thần Linh của Hứa Thanh (2)

Lão Cửu nhắm mắt, giống như đang cảm giác, một lát sau y mở hai mắt, giơ tay phải lên trảo một về hư vô, toàn bộ cấm khu lập tức rung động lắc lư, một cái vòng xoáy thật lớn lăng không biến ảo ra.

Trong tiếng chuyển động ầm ầm, một đoàn ánh sáng màu trắng chậm rãi bay ra từ, trôi dạt tới phía Hứa Thanh.

Bên trong bạch quang là một tiểu cô nương, hai tay ôm đầu gối nhắm mắt như ngủ say, nhưng lại chau mày, thần sắc lưu lại vẻ hoảng sợ.

Chính là Thạch Phán Nhạn.

Nhìn qua nàng, hai mắt Hứa Thanh nhu hòa, giơ tay lên nhẹ nhàng đón lấy, truyền ra tiếng triệu hoán.

“Phán Nhạn.”

Giọng nói của hắn dung nhập vào bên trong bạch quang, vang vọng bên trong hư vô, rơi vào trong hồn tiểu cô nương, thân thể nàng chấn động, lông mi khẽ run, chậm rãi mở mắt ra, vẻ mờ mịt nhìn qua Hứa Thanh.

Sau một lúc lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra vui mừng.

“Sư tôn… . .”

Nàng muốn đứng dậy bái kiến, nhưng hồn thể suy yếu, khiến cho nàng có chút không chống đỡ nổi.

“Sư tôn đưa ngươi về nhà.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, tay phải khẽ vuốt trên quang đoàn, tiểu cô nương dần dần lại nhắm hai mắt lại, đã ngủ.

Nhưng so sánh cùng với lúc trước, hai hàng lông mày của nàng không hề nhíu chặt nữa, trên mặt cũng không còn nét hoảng sợ, đã hóa thành một mảnh tường hòa.

Sau khi nhẹ nhàng thu hồi hồn của Phán Nhạn, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua lão Cửu, lần nữa cúi đầu, quay người vừa muốn rời đi, nhưng vào lúc này lão Cửu bỗng nhiên mở miệng.

"Sau lưng ngươi có ba tôn Thần."

Hứa Thanh dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía lão Cửu.

Sắc mặt Lão Cửu vẫn lạnh băng như trước, nhưng vẻ kỳ dị trong mắt càng đậm, y ngóng nhìn Hứa Thanh, giọng nói trầm thấp vang vọng.

"Một cái là chính ngươi, một cái là quyền hành Hồng Nguyệt biến thành, một cái là Thần Trớ hình thành."

"Nhưng hình như ngươi còn không có cách nào dung hợp cùng đám Thần, khó có thể hiện ra, ta giúp ngươi một tay."

Nói xong, thanh kiếm trước đầu gối lão Cửu đột nhiên bay lên trên không, mũi kiếm chỉ về phía Hứa Thanh.

Một cỗ kiếm khí kinh thiên động địa ầm ầm bộc phát từ, gió giục mây vần, bát phương nổ vang, kiếm khí này mang theo ý diệt sạch, mang theo sự hủy diệt, phóng thẳng đến phía Hứa Thanh!

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, vào thời khắc này cảm giác nguy cơ sinh tử dựng lên ngập trời, huyết dịch toàn thân tựa hồ cũng ngưng kết, tu vi cũng đều bị trấn áp, toàn bộ máu thịt đều đông cứng.

Giống như bị phong ấn hết thảy, chỉ có Thần Tàng phía sau càng lúc càng hiển lộ rõ ràng ở trong lòng Hứa Thanh, ngay sau đó… Tòa Thần Tàng đầu tiên ở sau lưng của hắn ầm ầm hiện ra.

Thần Tàng vừa hiện, thiên địa biến sắc, cấm khu đều rung động lắc lư, tôn thân ảnh thần thánh trong đó truyền ra tiếng gào thét, giống như muốn đối kháng với kiếm khí đang phóng đến.

Kiếm khí dừng lại.

"Chưa đủ!" Giọng nói lạnh lùng của lão Cửu truyền ra, kiếm khí lần nữa bộc phát, phóng thẳng đến phía Hứa Thanh.

Nguy cơ ngay trước mắt, thân thể Hứa Thanh run rẩy, giờ phút này tu vi của hắn đã bị trấn áp, duy chỉ có sự liên hệ với Thần

Tàng, dưới áp lực mãnh liệt sinh tử thế này, trán hắn khua lên gân xanh, toàn bộ ý thức đều đổ về ở phía Thần Tàng.

Cho đến nháy mắt khi kiếm khí đến, Thần Tàng như núi lửa bộc phát, ầm ầm bạo khai, hình thành Thần Nguyên kinh khủng, đổ thẳng đến Hứa Thanh, cưỡng ép dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Sau một khắc, trong miệng Hứa Thanh truyền ra một tiếng gầm nhẹ chấn động bầu trời.

Trong quá trình Thần Nguyên dung nhập, thân thể của Hứa Thanh bắt đầu xé rách, máu thịt mới cấp tốc sinh trưởng, hình thái cũng theo đó đại biến, càng lúc càng cao, càng lúc càng lớn, càng lúc càng kinh người.

Cho đến một lát sau, một thân ảnh mênh mông thình lình xuất hiện ở trước núi máu thịt.

Thân ảnh và thân hình ấy vô cùng hùng vĩ, thoạt nhìn tương tự cùng Quỷ Đế, nhưng gương mặt là Hứa Thanh, Đế quan đội trên đỉnh đầu đó là nhà tù 132 khu Đinh biến thành.

Kim quang chói mắt tràn ra từ trên thân thể, rõ ràng là màu vàng, nhưng lại chiết xạ hình thành bảy màu ở bốn phía.

Vị trí trái tim là hỏa lò Thiên Đạo, giờ phút này đang nhảy lên bình bịch, mỗi một lần đập đều giống như thiên lôi, ngọn lửa phát ra cũng càng thêm hừng hực, thiêu đốt toàn thân, khiến cho thân hình này bộc phát hỏa diễm.

Càng có một thanh trường thương màu đen lượn lờ vô số tia chớp, xuất hiện ở trên tay phải của thân ảnh này.

Một khắc cầm chặt trường thương, hai mắt của thân hình này bỗng nhiên mở ra.

Hắn, chính là Hứa Thanh!

Tâm thần Hứa Thanh cuộn trào mãnh liệt, hắn chẳng thể nào nghĩ tới, phương pháp vận dụng Thần Tàng của mình lại là như vậy.

Giờ phút này hắn cảm thụ rõ ràng được trạng thái của bản thân, tựu thật giống như biến thân vậy, xuất hiện hình thái hóa Thần.

Chiến lực càng là tăng vọt, hắn đối ứng với những tu sĩ Linh Tàng chính mình gặp phải, thì kết quả là 'Đều có thể trấn áp!'

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía lão Cửu, trong lòng hắn bây giờ là muôn trùng sóng lớn, cúi đầu thật sâu.

Trong mắt Lão Cửu lộ ra kỳ mang, khẽ gật đầu.

"Dạng này cũng có chút nhìn được."

"Nhưng đây vẫn chỉ là tầng hình thái Thần Linh thứ nhất của ngươi."

"Ngươi có ba tòa Thần Linh Tàng, như vậy trên lý luận, có lẽ ngươi cũng có đủ ba tầng hình thái Thần Linh."

"Nhưng mà nền tảng của ngươi, không đủ chèo chống."

Lão Cửu nói xong, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm, một lát sau liền lộ ra vẻ mặt quyết đoán, trầm thấp mở miệng.

"Ta có thể giúp ngươi cảm thụ sớm một chút, tuy rằng loại cảm thụ này có hơi lãng phí, nhưng có thể làm cho ngươi biết được phương hướng."

Nói xong, lão Cửu giơ tay phải lên, một khối máu thịt mang theo lông vũ bay thẳng đến Hứa Thanh, chính là máu thịt của Xích Mẫu.

Không đợi tới gần, cũng không đợi Hứa Thanh nói cái gì, kiếm khí lão Cửu quét ngang, khối máu kia thịt lập tức nổ tung trở thành một mảnh huyết vụ, bao phủ Hứa Thanh.

"Dung nhập huyết vụ này vào bên trong Thần Tàng của ngươi, bày ra hình thái Thần Linh tầng thứ hai của ngươi, nhớ lấy, chớ để riêng lẻ, mà là... . . Điệp gia trên tầng hình thái Thần Linh thứ nhất!!"

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, huyết vụ ngoài thân thể không thể khống chế mà bay thẳng đến bên trong Thần Tàng Độc Cấm của hắn, ngay lập tức dung nhập vào, sau đó tòa Thần Tàng này ầm ầm nổ tung, từng đoàn lớn khói đen gào thét bay về phía Hứa Thanh.

Trong chốc lát liền dung nhập vào bên trong thân thể hình thái Thần Linh tầng thứ nhất của Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo… Trong miệng Hứa Thanh truyền ra tiếng gào thét thống khổ, một cỗ khí tức càng thêm kinh khủng động trời bộc phát trên người hắn.

Chương 1670: Mời bệ hạ trả tiền ăn (1)

Nháy mắt khi khí tức kinh khủng này bộc phát, toàn bộ đại địa trong cấm khu liền nổi lên ba động, toàn bộ quỷ dị sinh ra ở nơi đây đều run rẩy nằm rạp xuống, triều bái về phía núi máu thịt.

Bầu trời trống rỗng xuất hiện mây mù, sau đó cấp tốc bay lên hóa thành vòng xoáy, ầm ầm chuyển động.

Vào thời khắc này cấm khu cũng cuốn lên phong bạo, tương liên cùng với vòng xoáy trên bầu trời, nhìn thấy mà giật mình.

Mà Hứa Thanh thân là đầu nguồn hết thảy, hắn ở bên trong cơn bão táp bên dưới vòng xoáy, thân thể hắn uốn lượn và run rẩy mãnh liệt, trong miệng phát ra tiếng gào thét không giống tiếng người.

Đau nhức kịch liệt khó có thể hình dung, như long trời lở đất, quét ngang thân thể cùng với linh hồn của Hứa Thanh, xé rách thân thể Thần Linh của hắn, tràn ra khói độc đen nhánh.

Sương mù càng lúc càng đậm, càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng đã hoàn toàn bao phủ thân thể hình thái thứ nhất của Hứa Thanh, sau đó tạo thành một cái thân ảnh càng thêm cao lớn.

Dần dần, thân ảnh ấy chậm rãi đứng thẳng lên, ngẩng đầu nhìn lão Cửu trên núi máu thịt, một khắc đó, khí thế động trời.

Vào thời khắc này, bộ dáng nguyên vẹn của thân hình cũng được hoàn toàn bày ra, toàn thân trên dưới không nhìn thấy bất luận làn da nào, tất cả đều bị áo giáp màu đen bao phủ, ngay cả phần đầu cũng là như vậy.

Vị trí hai mắt là ngọn lửa âm u, cảm giác lạnh lùng đặc biệt rõ ràng.

Tổng thể nhìn tới, cổ xưa cùng hắc ám, chính là cảm giác đầu tiên thân ảnh này mang tới cho người ta.

Mà từ trên khải giáp còn lượn lờ từng sợi khói đen, hội tụ ở phía sau, giống như một kiện áo choàng đen có thể che khuất bầu trời.

Theo áo choàng tung bay, mục nát cùng kịch độc khuếch tán ra ngoài thiên địa.

Giống như hết thảy sinh mệnh ở trước mặt nó đều phải héo rũ, đều phải diệt vong.

Làm cho người ta có một loại cảm giác hắc ám đến cực hạn, như là Tà Thần.

Giờ phút này Thần Tàng phía sau chỉ còn lại có Tử Nguyệt.

Lão Cửu thay đổi sắc mặt.

Đối với tầng hình thái Thần Linh thứ nhất của Hứa Thanh, y chỉ gật đầu, mà đối với tầng thứ hai này thì đã hóa thành gợn sóng.

"Hình như ta... Đã gặp qua."

Lão Cửu thì thào trong đáy lòng, hơi cúi đầu ngóng nhìn Hứa Thanh, trọng điểm quan sát linh hồn chấn động của Hứa Thanh, sau đó lấy một loại âm điệu kỳ dị, trầm thấp mở miệng.

"Nói cho ta biết, tên thật của ngươi."

Những lời này, hình như ẩn chứa lực lượng thần bí nào đó, vang vọng thiên địa, dấy lên gợn sóng.

Lão Cửu đang nghiệm chứng kẻ trước mắt có còn là Hứa Thanh hay không.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, nhìn nhau cùng lão Cửu, sau một lúc lâu u hỏa trong mắt lắc lư, trong miệng truyền ra giọng nói khàn khàn.

"Hứa Thanh."

Lão Cửu nghe vậy, nhẹ gật đầu.

"Bây giờ ngươi cảm thấy như thế nào?"

Hứa Thanh trầm mặc, cẩn thận cảm thụ trạng thái bây giờ, đó là một loại suy nghĩ vô dục vô cầu, lạnh lùng với tất cả, vả lại bảo trì một loại lý trí tuyệt đối.

Khiến cho hắn nhớ tới lần đã từng tiếp xúc cấp Thần.

Vì vậy nhàn nhạt mở miệng.

“Rất tốt.”

Lão Cửu trầm ngâm, tiếp tục giơ tay phải lên, lại một khối máu thịt của Xích Mẫu xuất hiện, y nhìn qua Hứa Thanh và truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Ngươi có muốn cảm thụ hình thái Thần Linh tầng thứ ba của ngươi một chút không?”

Hứa Thanh nghe vậy phất tay, một khối máu thịt Xích Mẫu đồng dạng xuất hiện ở trong tay.

“Ta thử một lần.”

Nói xong, hắn không chần chờ chút nào, lập tức đưa khối máu thịt này vào bên trong Thần Tàng Tử Nguyệt sau lưng, một khắc rơi vào, Thần Tàng Tử Nguyệt truyền ra tiếng nổ mạnh ngập trời, như vô số sấm sét bùng nổ, thiên địa nổ vang.

Ngay sau đó, Thần Tàng Tử Nguyệt bạo khai, Thần Nguyên từ trong đó vọt về phía Hứa Thanh, bay nhanh dung nhập vào trong cơ thể hắn, trong quá trình này, thân thể Hứa Thanh lần nữa xuất hiện xé rách.

Nhưng hắn vẫn đứng ở nơi đó không chút nhúc nhích.

Không phải không cảm giác được cơn đau đớn, mà hết thảy đều bị lý trí tuyệt đối bây giờ của hắn áp chế.

Mắt thường cũng có thể thấy thân thể của hắn xuất hiện càng nhiều biến hóa hơn nữa, đầu tiên là tóc dài ở dưới áo giáp cấp tốc sinh trưởng, cuối cùng chạm tới mặt đất, tản về bốn phương.

Màu sắc dĩ nhiên biến thành màu tím.

Càng kinh người hơn là sau lưng phảng phất như có lông vũ xuất hiện, còn có một vòng Tử Nguyệt tựa như cũng muốn theo đó bay lên.

Cũng vào thời khắc này, khí tức càng thêm kinh khủng so với hình thái Thần Linh tầng thứ hai, bộc phát kinh thiên từ trên người Hứa Thanh.

Bầu trời xuất hiện tia chớp màu tím, từng đạo đảo qua làm cho người ta có một loại cảm giác Cấm Kỵ mãnh liệt.

Thiên địa bị biến sắc, thân thể lão Cửu ở trên núi máu thịt càng là đứng lên, y nhìn chầm chầm tới Hứa Thanh, trong mắt xuất hiện vẻ chấn động kịch liệt.

“Hắn đang. . . . . Tấn thăng!?”

Trong lúc đáy lòng lão Cửu cuồn cuộn gợn sóng, thân thể Hứa Thanh bỗng nhiên chấn động, thân hình xuất hiện dấu vết toái diệt, thậm chí có một chút máu thịt đã hóa thành tro bụi đang phiêu tán.

Hình thái Thần Linh tầng thứ ba còn không có hoàn toàn hiện ra, nhưng hắn đã đến cực hạn.

“Linh hồn cùng với thân thể không cách nào thừa nhận, nếu như tiếp tục nữa, sẽ tan thành mây khói.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, dường như nói tới không phải là bản thân mình vậy, tiếp theo liền phun ra một hơi tử khí.

Mà theo ngụm khí tím đó bị phun ra, thời gian tựa như đảo ngược, mái tóc dài của hắn nhanh chóng thu hồi, Tử Nguyệt phía sau hạ xuống, khí tức cũng lập tức giảm mạnh.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn trở về đến bộ dạng hình thái Thần Linh tầng thứ hai.

Toàn bộ Thần Nguyên vừa dung nhập trong cơ thể tràn ra, trong hóa trình đó lại hóa thành Thần Tàng Tử Nguyệt ở phía sau hắn.

Hình thái Thần Linh tầng thứ ba, xuất hiện thất bại.

Với căn bản của Hứa Thanh bây giờ, dù có máu thịt Xích Mẫu làm dẫn, nhưng vẫn rất khó thành công hình thành tầng thứ ba.

Cùng lúc đó, hình thái Thần Linh tầng thứ hai của hắn cũng đã đến cực hạn, áo giáp trên người hòa tan, trở thành Thần Nguyên Độc Cấm, kể cả hết thảy lực lượng thuộc về Độc Cấm trong cơ thể cũng tách ra toàn bộ, hợp lại ở sau lưng, lại hình thành Thần Tàng Độc Cấm.

Chỉ có hình thái Thần Linh tầng thứ nhất vẫn còn hoàn hảo như trước.

Chương 1671: Mời bệ hạ trả tiền ăn (2)

Mà theo những biến hóa này, tâm thần Hứa Thanh cũng lại dâng lên cảm xúc nhân tính, hô hấp biến thành dồn dập, trong lòng chấn động cực lớn, chắp tay về phía lão Cửu đang ngóng nhìn mình, cúi đầu.

“Đa tạ Cửu gia gia!”

Hứa Thanh ngưng trọng mở miệng.

Thông qua lão Cửu tương trợ, mặc dù hắn không bày ra được hình thái Thần Linh tầng thứ ba, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, quá trình này là cực kỳ trân quý.

Chẳng những giúp hắn tìm được phương thức vận dụng Thần Tàng, càng trợ giúp hắn sớm cảm thụ tâm cảnh của hình thái Thần Linh.

Đối với Hứa Thanh mà nói, điều ấy có thể giúp hắn vào lần triển khai hình thái Thần Linh tiếp theo sẽ càng thêm thong dong, hiểu rõ hơn.

Còn có hình thái Thần Linh tầng thứ nhất, giờ phút này Hứa Thanh có thể cảm giác rõ ràng, với nội tình bây giờ của mình, cho dù một mực bảo trì tầng thứ nhất cũng không thành vấn đề.

Lão Cửu liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, khẽ gật đầu sau đó khép kín hai mắt lại.

Hứa Thanh không có quấy rầy quá lâu, lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu đặt ở một bên, tiếp theo hắn thoáng suy nghĩ, lại lấy ra thêm một khối và cung kính bỏ xuống, sau đó mới rời đi.

Theo thân ảnh của Hứa Thanh đi xa, hình thái của hắn cũng dần dần cải biến, không còn là hình thái Thần Linh tầng thứ nhất nữa, mà hóa thành thân thể bình thường, tan biến trong cấm khu.

Chỉ có lão Cửu ở trên núi máu thịt sừng sững vẫn như trước, không hề nhúc nhích.

Chỉ là vẻ mặt của y nhìn như bình thường, nhưng mà gợn sóng trong lòng vẫn còn đang cuồn cuộn.

Biến hóa trên người Hứa Thanh để cho lão Cửu trong lúc mơ hồ, hình như đã có một chút mạch suy nghĩ.

“Tình huống xuất hiện trên người tiểu hài tử này, là một loại biến hóa trước đó chưa từng có, cũng là một con đường mới.”

“Phụ thân… . . Phải chăng cũng đang đi con đường này?”

Trong tiếng thì thào, lão Cửu mở mắt ra, nhìn qua phía Hứa Thanh rời đi, lại nhìn về phía hai khối máu thịt Xích Mẫu được đặt trên mặt đất, biểu tình lạnh như băng trên mặt cũng bị hòa tan mà lộ ra một tia nhu hòa.

“Là một hài tử ngoan.”

Có chút thời điểm, ưa thích một người có thể là đột nhiên xuất hiện, nhưng càng nhiều thời điểm, là bởi vì sự biết điều của đối phương mà nguyện ý tiếp xúc, nguyện ý kéo dài phần ưa thích này, cũng là bởi vì sự hiểu chuyện, có tình nghĩa biết trước biết sau.

Hứa Thanh một đường đi tới hôm nay, bắt đầu từ Vô Song thành cho đến Tế Nguyệt đại vực, tính cách có ơn tất báo cùng với lễ nghi của hắn, mới là nguyên nhân căn bản có người tương trợ hắn.

Nhưng đáng tiếc, người như vậy, bất luận là ở thời đại nào hay thế giới nào, đều không nhiều.

Không chỉ như thế, mà một số người có tâm tính không bằng Hứa Thanh, sau khi nhìn thấy hắn hành động như vậy, đáy lòng bọn họ còn nổi lên phản cảm, cho là Hứa Thanh ngu xuẩn, khác thường.

Đây chính là biểu hiện của nhân tính, cũng nổi bật nội tâm sân si khờ dại không thấu đạo nhân quả của con người, cho nên nếu không có ai tán thưởng hành động của Hứa Thanh, cũng là có nguyên nhân.

Mà Hứa Thanh cũng không thèm để ý tới những thứ đó, hắn đi ra bên ngoài cấm khu, nhìn qua phiến thế giới này, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hải Quận.

“Phải về nhà rồi.”

Hứa Thanh thì thào, quay người đi về phía Khổ Sinh sơn mạch, hắn muốn đi đón Linh Nhi rồi cùng nhau về nhà.

Vào lúc hắn sắp đến Khổ Sinh sơn mạch, bước chân Hứa Thanh dừng lại, hắn nhớ tới một chuyện.

“Cổ Linh Hoàng hứa hẹn cho ta một sợi Hoàng Khí.”

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, lấy ra lệnh bài của Cổ Linh Hoàng, cầm trong tay lắc lắc vài cái, lúc trước hắn dựa theo yêu cầu của đội trưởng, đã truyền qua thần niệm hỏi về thu hoạch, nhưng mà Cổ Linh Hoàng không có bất kỳ đáp lại nào.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, Hứa Thanh liền đưa thần niệm vào bên trong lệnh bài.

“Bệ hạ, bữa cơm tiếp theo ngài còn tham dự hay không?”

Lệnh bài vẫn không có chút động tĩnh gì, thần niệm của Hứa Thanh như ném trâu vào biển vậy.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, sau khi đợi hơn mười hơi thở, hắn tiếp tục đưa thần niệm vào.

“Nếu như bệ hạ không đáp lời, như vậy ta sẽ ngầm hiểu rằng ngài sẽ không tham dự bữa cơm tiếp theo.”

“Tham dự!”

Lần này lời Hứa Thanh vừa mới nói xong, giọng nói tang thương của Cổ Linh Hoàng lập tức vang vọng ra từ trong lệnh bài.

“Như vậy mời bệ hạ trả tiền cho bữa ăn kỳ này, một sợi Hoàng Khí.”

Giọng của Hứa Thanh lý thẳng khí hùng, truyền vào lệnh bài.

Bên trong lệnh bài không có âm thanh mà lâm vào trầm mặc, Hứa Thanh cũng không nóng nảy, lặng lẽ chờ đợi.

Cho đến nửa nén hương sau, lệnh bài rung động lắc lư, một sợi Hoàng Khí biến thành con rắn dần dần bay ra từ, cho Hứa Thanh một loại cảm giác hình như rất không tình nguyện.

Hắn không quan tâm tới những thứ ấy, giơ tay lên một phát bắt được sợi Hoàng Khí kia, chợt kéo một cái trực tiếp lôi ra ngoài, cho dù con rắn vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, bị Hứa Thanh ném vào bên trong Thần Tàng.

Làm xong những động tác đó, Hứa Thanh vừa lòng thoả ý đi về phía Khổ Sinh sơn mạch, bước vào đến Tế Nguyệt Cung mới được xây dựng, trở về tiệm thuốc.

Một khắc bước vào tiệm thuốc, Hứa Thanh nhìn thấy Thế tử ngồi uống trà ở chỗ cũ, thấy Ninh Viêm đang lau chùi, thấy U Tinh vẫn đang nấu nước, thấy Ngô Kiếm Vu thất nghiệp, còn có mầm tiểu thảo chập chờn cùng với Anh Vũ trọc lông.

Cũng nhìn thấy Linh Nhi ném sổ sách, chạy tới phía chính mình.

“Hứa Thanh ca ca, sao bây giờ ngươi mới trở về!”

Mắt Linh Nhi đỏ lên, dùng sức ôm chặt Hứa Thanh, trong khoảng thời gian này sự nhớ nhung của nàng đối với Hứa Thanh cực cao, mỗi ngày đều dành phần lớn thời gian nhìn tới bên ngoài cửa hàng, muốn thấy thân ảnh hắn hiện ra ở đó.

Trên mặt Hứa Thanh nở một nụ cười, sờ lên tóc Linh Nhi, trong lúc giơ tay lên liền lấy sợi Hoàng Khí của Cổ Linh Hoàng ra, đặt vào trong tay Linh Nhi.

“Tặng cái này cho ngươi.”

Mắt Linh Nhi sáng lên, lập tức hoan hô, đối với nàng mà nói, vui vẻ rất đơn giản, chỉ cần có Hứa Thanh ca ca là được rồi, mà lễ vật Hứa Thanh ca ca tặng cho nàng, bất luận là cái gì nàng đều ưa thích.

(Khụ khụ, Hứa Thanh không tặng thì thôi, mỗi lần tặng toàn hàng xịn, đồ hiệu, không thích sao được? Mắt Linh Nhi sáng lên vì vừa thấy sợi Hoàng Khí là biết hàng ngon, haha!)

Thế tử mắt thấy một màn này, cười mà không nói, cầm lấy chén trà uống một ngụm, trong mắt lộ ra hồi ức, giống như nghĩ tới một chút chuyện xưa của mình.

Ngô Kiếm Vu một bên lắc đầu, có lòng không mở miệng, nhưng vẫn là không nhịn được.

“Trời muốn đánh sét nhân xà hội, mặc kệ hai người xứng hay không.”

Lời của Ngô Kiếm Vu vừa ra, Hứa Thanh quay đầu, lạnh lùng nhìn y một cái.

Ngô Kiếm Vu run lên, nghiêm mặt nói.

“Xứng!”

Ninh Viêm nghe vậy cười lạnh, đang muốn trợ giúp lão đại nhà mình thảo phạt Ngô Kiếm Vu, nhưng vào lúc này, ngoài khách sạn bỗng truyền đến giọng nói của đội trưởng.

“Ha ha, ta về rồi đây.”

“Các ngươi đoán xem, nửa đường trở về ta đã gặp ai.”

“Tiểu Thanh, ta nhặt được nhạc phụ của ngươi.”

Ngoài tiệm thuốc, đội trưởng bộ dạng xuân phong đắc ý cất bước đi tới, trong tay còn xách theo một người mặt mũi bầm dập lâm vào hôn mê, nhìn bộ dạng đó ...chính là lão đầu đường Bản Tuyền.

Chương 1672: Cùng ngươi đi một chuyến quay về Phong Hải Quận (1)

Một khắc đi vào trong tiệm thuốc, đội trưởng tiện tay ném lão đầu đường Bản Tuyền đang hôn mê xuống đất, tiếp theo đi đến trước mặt Hứa Thanh, đưa tay ôm cổ Hứa Thanh và cười đắc ý.

“Tiểu Thanh, ngươi đoán xem lần này ta gặp mặt cùng thê tử trước của ta đã xảy ra chuyện gì.”

Hứa Thanh không để ý tới đội trưởng, nhìn lão đầu đường Bản Tuyền một bên, mà Linh Nhi đã sớm kinh hô sau đó lập tức chạy tới, nâng lão đầu đường Bản Tuyền dậy, trên mặt mang theo không thể tưởng tượng cùng với lo lắng, truyền ra tiếng hô hoán, càng xuất ra không ít đan dược, đưa vào trong miệng lão đầu đường Bản Tuyền.

“A đa!”

(A đa = phụ thân)

Dược hiệu của những đan dược này không tầm thường, bên trong còn có Giải Nan đan, cho nên khí tức của lão đầu đường Bản Tuyền rất nhanh liền ổn định lại.

Hứa Thanh cũng thu hồi ánh mắt, hắn nhìn ra đối phương phần lớn là bị thương da thịt, không giống như là bị đánh, càng giống như là lảo đảo ngã mà ra, về phần nguyên nhân hôn mê là bị nguyền rủa của Hồng Nguyệt xâm nhập, mà sau đó mặc dù nguyền rủa tiêu tán, nhưng lại lẫn vào càng nhiều dị chất hơn nữa, quan trọng nhất là thể chất đặc thù của lão.

“Thể chất của lão giống như càng thu hút dị chất dung nhập.”

Điểm này, cũng là Hứa Thanh dựa vào tu vi hiện giờ để nhìn ra.

Đồng thời cũng làm cho hắn nhớ tới lúc đánh một trận cùng đối phương khi còn ở Thất Huyết Đồng, lúc ấy da mặt lão nhân này vỡ ra, lộ ra thân phận dị tộc.

Mặt khác cái khách sạn của đối phương, cũng là một thứ quỷ dị, sau đó Hứa Thanh liền hiểu lão nhân này có một cái năng lực, có thể để cho quỷ dị ngủ say, tiến tới phong ấn.

Lúc trước cái khách sạn đó, chính là lão chuyển đến Thất Huyết Đồng để bán cho đệ nhất phong.

Còn có phong ấn của giai đoạn đầu của đội trưởng, cũng đồng dạng là do lão đầu này gia trì giúp.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhưng mà thân thể của lão đầu không đáng ngại, hắn cũng không chú ý quá nhiều, mà để ý tới trên người đội trưởng, nhìn vẻ mặt chờ mong như đang hy vọng mình đến hỏi phối hợp với đại sư huynh, Hứa Thanh hỏi một câu.

“Tìm ngươi tái hợp?”

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, đắc ý cười ha hả, y đợi đúng là Hứa Thanh tới hỏi, như vậy cũng không cần lầm bầm lầu bầu, có thể thuận thế nói tiếp.

“Tiểu sư đệ ngươi quả nhiên thông minh, không sai, chính là như vậy, tuy rằng nàng ấy là Thần Linh, nàng ấy hứa hẹn chỉ cần ta đồng ý, ta có thể không cần phấn đấu một vạn năm, nhưng cuối cùng ta vẫn là lựa chọn cự tuyệt.”

“Chuyện của kiếp trước cứ mặc theo gió cuốn đi, kiếp này ta đây không thích phú quý, không thích quyền thế, chỉ yêu đại Đào Đào của ta!”

Đội trưởng một bộ thổn thức, nhưng vẻ khoe khoang trên mặt vô cùng rõ ràng.

Hứa Thanh tự nhiên hiểu lời nói của đội trưởng, phải lật ngược lại mà nghe, nhưng chân tướng là cái gì không trọng yếu, đại sư huynh vui vẻ là được rồi, vì vậy cố gắng bày ra biểu cảm sợ hãi thán phục.

Đội trưởng càng vui vẻ hơn, đang muốn tiếp tục nói khoác, lão đầu đường Bản Tuyền nằm ở nơi đó phun một ngụm trọc khí, mở hai mắt ra.

“A đa!”

Linh Nhi vui mừng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không khỏi nổi lên một chút căng thẳng, ban đầu nàng là lén lút bỏ trốn theo Hứa Thanh đấy.

Đám người Hứa Thanh cũng đều nhìn về phía lão đầu đường Bản Tuyền.

Lão nhân này đầu tiên là trong mắt mờ mịt, rất khó hiểu đối với việc tự dưng xuất hiện ở đây, sau khi thấy rõ Linh Nhi, cảm xúc của lão liền có chút chấn động.

“Linh Nhi!”

“Ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi.”

Lão đầu đường Bản Tuyền kích động, ôm cổ Linh Nhi, chú ý tới nhi nữ nhà mình hết thảy như thường, trong lòng của lão rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, sau đó ánh mắt lại đảo qua đại sảnh nơi này, thấy được đội trưởng, thấy được Ninh Viêm, thấy được Ngô Kiếm Vu, còn có U Tinh.

Thấy mấy người trước còn ổn, mà U Tinh bên đó khiến trong lòng lão thất kinh.

Lúc thấy Hứa Thanh lão liền trừng mắt, vẻ bất thiện vừa muốn mở miệng, nhưng khóe mắt quét đến Thế tử đang uống trà.

Ánh mắt lão đầu chợt trợn to, tiếp theo con ngươi co rút lại và lập tức thu liễm khí tức, theo bản năng hỏi một câu về Linh Nhi.

“Linh Nhi, nơi này là chỗ nào?”

“Nơi này là Khổ Sinh sơn mạch nha, a đa, đây là Thế tử gia gia.”

Linh Nhi chú ý tới ánh mắt phụ thân nhà mình, vội vàng giới thiệu.

Lúc này lão đầu đường Bản Tuyền cũng không giống thời điểm vừa mới đến Tế Nguyệt, trong quá trình lão tìm kiếm Linh Nhi, tự nhiên cũng biết về cuộc chiến với Thần, mặc dù tên của Hứa Thanh cùng đội trưởng không hiện ra, không phải người của Nghịch Nguyệt Điện thì không thể biết, nhưng truyền thuyết về Thế tử cùng với đám huynh đệ tỷ muội thì lão cũng đã nghe qua.

Tất nhiên lão cũng biết được Khổ Sinh sơn mạch, hiểu rõ nơi đây đã trở thành hạch tâm cao nhất của mảnh đại vực này.

Vì vậy lời nói của Linh Nhi để cho mí mắt của lão đầu kinh hoảng.

Mà Linh Nhi vì muốn che giấu lúc trước vụng trộm đi theo Hứa Thanh, nên không ngừng truyền ra lời nói.

“A đa, trước kia nơi đây rất náo nhiệt, còn có Tam nãi nãi Ngũ nãi nãi, còn có cả Bát gia gia nữa, tất cả đều đối với ta rất tốt.”

“Đúng rồi, sân sau còn có một số gà con nữa.”

“A đa, ta ở nơi đây khá tốt, tiệm thuốc này chính là do ta cùng với Hứa Thanh ca ca mở ra.”

Đáy lòng lão đầu như có sấm sét nổ vang, lão ngoại trừ nghe nói qua Khổ Sinh sơn mạch, càng nghe nói về bên trong Khổ Sinh sơn mạch hình như có một nơi là tiệm thuốc, được xem như là Thánh địa.

Giờ phút này biết được đầu nguồn của tiệm thuốc đúng là như vậy, thân hình của lão đầu đang chấn động, hô hấp không thông.

“Còn nữa a đa, nơi đây vô cùng an toàn, ta không sao, Hứa Thanh ca ca còn đưa tặng ta một chút lễ vật nữa đấy.”

Nói xong Linh Nhi giơ tay lên, tràn ra một chút Hoàng Khí của Cổ Linh Hoàng dung nhập vào trong cơ thể.

“Còn nữa còn nữa, Hứa Thanh ca ca vô cùng lợi hại, lúc trước Xích Mẫu đến rồi bao phủ nơi đây, chính là Hứa Thanh ca ca đánh bọn họ bỏ chạy, về sau Hứa Thanh ca ca còn cùng với những gia gia nãi nãi đi tới trên ngôi sao Hồng Nguyệt, hơn nữa còn tiêu diệt Xích Mẫu.”

Linh Nhi tự hào mở miệng.

Chỉ là những lời nàng liên tục nói đó, đối với phụ thân nàng mà nói, giống như là từng đạo từng đạo sấm sét, cuối cùng như là trăm vạn đạo thiên lôi cùng nổ tung, ầm vang trong linh hồn.

Chương 1673: Cùng ngươi đi một chuyến quay về Phong Hải Quận (2)

Mà lão đầu cũng rất nhanh kịp phản ứng tới thân phận những gia gia nãi nãi Linh Nhi nói kia, điều này càng làm cho lão hít sâu, không dám tiếp tục nghe hết đã nhanh chóng bò lên, cúi đầu về phía Thế tử.

“Bái kiến tiền bối!”

Thế tử khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua trên người lão đầu đường Bản Tuyền.

“Bộ tộc Phong Cấm thời Viễn Cổ? Tộc này kết bạn cùng Hoàng Khí mà tồn tại, bên người Cổ Hoàng các thời kỳ đều có một chức Phong Cấm, mượn Hoàng Khí phong chư thiên, địa vị cực cao, nhưng huyết mạch của ngươi hình như có chút không thuần túy.”

Lão đầu cúi đầu, đắng chát mở miệng.

“Từ sau khi Thần Linh phủ xuống, tộc của ta cũng tùy theo cải biến, phong cấm hóa thành phong u, mà thế gian lại không có Cổ Hoàng, cũng không có đất dụng võ cho tộc của ta.”

“Cho nên, ngươi lựa chọn Linh Nhi?” Thế tử liếc mắt nhìn Linh Nhi.

Giờ phút này mí mắt của Linh Nhi chẳng biết tại sao có chút không mở ra được, cũng không quá hiểu rõ hàm nghĩa bên trong điều ấy, nàng ngáp mạnh một cái.

Lão đầu đường Bản Tuyền sau khi nhìn thấy liền cả kinh, Hứa Thanh một bước đi đến đỡ lấy Linh Nhi, kiểm tra một phen, xác định Linh Nhi không có gì đáng ngại, là sợi Hoàng Khí kia dung nhập vào trong cơ thể, đang dung hợp tầng sâu hơn cùng Linh Nhi.

Thế tử nở nụ cười, không lên tiếng nữa mà tiếp tục uống trà.

Lão đầu đường Bản Tuyền mắt thấy như vậy, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, đối mặt với Thế tử, áp lực của lão cực lớn, lúc này ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh, nguyên bản vẻ bất thiện cùng oán trách sớm được lão che giấu thật sâu, hóa thành một tiếng thở dài.

“Hứa Thanh, lần này ta đến cũng không phải chỉ có một mục đích là tìm Linh Nhi, còn có Diêu Hầu kêu ta tới truyền lời cho ngươi... . . Ngươi trong thời gian ngắn chớ quay về Phong Hải Quận.”

Hứa Thanh nguyên bản vẻ mặt bình thường, nhưng sau khi nghe được câu này, trong mắt của hắn bỗng nhiên lộ ra tinh mang, đội trưởng một bên cũng nhíu mày, toàn thân tràn ra uy áp.

“Diêu Hầu?”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

“Phong Hải Quận đã xảy ra chuyện gì?”

Lão đầu đường Bản Tuyền thở dài, nói ra kỹ càng chuyện đã xảy ra trong Phong Hải Quận, thậm chí là về Thánh Lan đại vực trong khoảng thời gian Hứa Thanh rời khỏi.

Lúc đám người Hứa Thanh cùng đội trưởng rời đi, thế cục Thánh Lan đại vực ở vào trình độ cân bằng nhất định.

Một phương là Thánh Lan Đại Công Tước, lão đã mất đi chỗ dựa phía sau là Hắc Thiên tộc, lập tức lựa chọn quy về nhân tộc, thần phục với Nhân Hoàng, không dám lỗ mãng.

Nhưng đại quân của Thất hoàng tử vẫn còn tồn tại như trước, chiếm cứ nửa cái đại vực, đồng thời Tam công chúa phụng mệnh chủ chánh, ngăn cản Thất hoàng tử.

Phong Hải Quận bởi vì đã từng xảy ra chuyện, biến thành một nơi rất đặc thù, càng là có quyền tự trị, vì vậy sinh tồn ở trong sự cân bằng như thế cũng chỉ tạm bình yên, bị Thất hoàng tử cùng Tam công chúa lôi kéo.

Mà hết thảy những điều đó, theo mạch nước ngầm bên trong Hoàng Đô dũng động, đã xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Đầu tiên là Tam công chúa đột nhiên bị triệu hồi về Hoàng Đô Đại Vực, bỏ qua quyền chủ chánh đối với nửa vực của Thánh Lan, chắp tay giao hết thảy cho Thất hoàng tử.

Về nguyên nhân, rất nhanh cũng đã bị Phong Hải Quận biết được.

Mẫu tộc của Thất hoàng tử bên trong Hoàng Đô Đại Vực không phải chuyện đùa, đã đạt thành ước định nào đó cùng Nhân Hoàng về sự tình của Thất hoàng tử.

Cuối cùng Nhân Hoàng triệu hồi Tam công chúa, ngầm đồng ý địa vị cùng quyền lợi của Thất hoàng tử ở Thánh Lan đại vực.

Đồng thời bên trong Hoàng Đô Đại Vực đã đến một người, tọa trấn Thánh Lan đại vực.

Người này là một trong những trụ cột của mẫu tộc Thất hoàng tử, là thân cữu cữu của Thất hoàng tử, càng là một trong Tam Thập Tam Thiên Vương của nhân tộc, Thiên Lan Vương.

Tu vi Uẩn Thần, địa vị cực cao trong nhân tộc.

Gã mang binh phủ xuống Thánh Lan đại vực, sau đó nắm giữ quyền hành, một bộ khí thế muốn hoàn toàn khống chế Thánh Lan đại vực, càng là phát khởi chiến tranh đối với Hắc Thiên tộc.

Đây là ước định của gã đối với Nhân Hoàng, cũng là hứa hẹn của gia tộc bọn họ cùng Nhân Hoàng.

Gã vì Nhân Hoàng đánh phá phòng tuyến của Hắc Thiên tộc, dưới tình huống Hắc Thiên tộc bây giờ suy yếu nhất, khai ra cánh cửa để tiến quân vào, quét ngang Hắc Thiên tộc, lại mở tân thổ vì Nhân Hoàng.

Đối mặt với Thiên Lan Vương khí thế huy hoàng, Thánh Lan Đại Công Tước cũng tạm tránh đi mũi nhọn, lựa chọn thuận theo.

Về phần Phong Hải Quận.

Mặc dù có quyền tự trị, nhưng ở trước mặt Thiên Lan Vương thì không hề có ý nghĩa.

Sự xuất hiện của gã, chỉ cần một đạo pháp chỉ, liền có thể khiến cho Phong Hải Quận như lá cây trên nộ hải, rung chuyển vô tận.

Lòng người bên trong quận càng là bàng hoàng, không ít tộc quần cùng thế lực tông môn, cũng đều lựa chọn thần phục trước tiên.

Trong đó có Tổng Minh của Liên Minh Bát Tông, gã quyết đoán bỏ qua thân phận cùng địa vị ở Liên Minh Bát Tông, mang theo bộ phận người dưới trướng, tìm nơi nương tựa Thiên Lan Vương.

Sau đó, Thiên Lan Vương hạ lệnh chiêu mộ binh lính tu sĩ vạn tộc trên toàn bộ vực, từng đám tiến đến chiến trường Hắc Thiên tộc, chém giết vì gã.

Cái này cũng đã bao hàm cả Phong Hải Quận, vả lại không cho cự tuyệt.

“Đến lúc ta xuất phát, Phong Hải Quận đã đưa đi ba đợt tu sĩ, toàn bộ chết trận, trận chiến này cùng Hắc Thiên tộc, Thiên Lan Vương hoàn toàn là lấy mạng người để lấp vào, chơi trò tiêu hao với Hắc Thiên tộc.”

Lời nói của lão đầu đường Bản Tuyền vang vọng bên trong tiệm thuốc, vẻ mặt Hứa Thanh lạnh như băng, đội trưởng nheo hai mắt lại, những người khác nhao nhao trầm mặc, nhất là Ninh Viêm, há miệng muốn nói nhưng cuối cùng vẫn im miệng.

“Cũng chính là bởi vậy, Diêu Hầu để ta nói cho ngươi biết, chớ có trở về, một khi ngươi trở về… Thất hoàng tử nhất định dựa thế chiêu mộ binh lính đối với ngươi, lúc đó…”

Lão đầu đường Bản Tuyền đang muốn thở dài vì tình thế nghiêm trọng, nhưng mắt nhìn Thế tử uống trà, trong đầu lại hiện ra những sự tình chính mình nghe nói cùng với những lời vừa rồi của Linh Nhi, lão đột nhiên cảm giác được thật ra mình cũng không nhất định cần thở dài.

“Ách… . . Sự tình chính là như vậy.”

Lão đầu đường Bản Tuyền trừng mắt nhìn, thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua phía Phong Hải Quận, sau đó xoay người cúi đầu về phía Thế tử.

Thế tử đặt chén trà xuống nở nụ cười, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, một âm thanh lạnh như băng vang vọng bên trong Khổ Sinh sơn mạch.

“Ta cùng với ngươi đi tới Phong Hải Quận một chuyến.”

Giọng nói này tựa như kiếm khí, mang theo sát phạt, thiên địa cộng chấn, gió giục mây vần, bát phương nổ vang.

Thế tử nghe vậy thở dài, lại cầm chén trà lên.

Giọng nói này, đến từ lão Cửu!

Chương 1674: Đêm Phong Hải người về

Màu đen, sớm đã che kín màn trời.

Vô số ngôi sao tranh nhau phá vỡ bóng đêm mà lộ ra, trùng trùng điệp điệp tinh quang chiếu vào trên mặt sông xa xa bên ngoài Tế Nguyệt đại vực, mượn nhờ mặt nước thanh tịnh, chiếu cả bầu trời sao hiện ra.

Từ xa nhìn lại, tựa như là tinh hà rơi xuống phàm trần, khiến cho người ta không phân biệt được bầu trời và đại địa.

Đây là Tự Âm trường hà, nước sông nơi này đã từng đỏ tươi như máu, chôn xuống vô số hài cốt, càng có quỷ dị Hà Linh, nhưng mà theo Hồng Nguyệt biến mất, nguyền rủa tản đi, bây giờ bộ dáng của sông này đã đại biến.

Hết thảy quỷ dị đều đã tiêu tán, hết thảy ràng buộc cũng đều tan biến, chỉ còn dư lại ẩm ướt dần dần xâm nhập trong không khí, khuếch tán ra một cỗ u tĩnh đẹp đẽ.

Giờ phút này mặt sông vang lên tiếng rào rào, một chiếc thuyền lớn đang tiến lên trên sông, đi về phía Thánh Lan đại vực.

Trên thuyền lớn, Ngô Kiếm Vu ngồi trên cán buồm thò ra, lặng lẽ nhìn về phương xa, chỗ đó có một chiếc thuyền nhỏ đang đi xa.

Nhìn qua bóng thuyền, vẻ mặt Ngô Kiếm Vu phiền muộn, trong lòng tràn đầy đắng chát.

Dưới cán buồm là Ninh Viêm.

Gã cầm trong tay một tấm vải bố, ngồi trên boong thuyền, theo bản năng lau chùi bốn phía sạch sẽ sáng bóng.

Ninh Viêm nguyên bản không có tính cách thích sạch sẽ, nhưng chuyến đi tới Tế Nguyệt này đã dưỡng cho gã một cái thói quen tốt, đó là gã không thể chấp nhận xung quanh mình tồn tại một chút bụi bặm.

Vừa lau xong, Ninh Viêm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ngô Kiếm Vu, có lòng định nói móc vài câu, nhưng tưởng tượng đến trạng thái của đối phương thì lại lắc đầu.

Gã biết rõ tại sao đối phương lại như vậy, vào ba canh giờ trước, lúc bọn họ vẫn còn ở trong tiệm thuốc bên Khổ Sinh sơn mạch, bởi vì sự tình Phong Hải Quận, cho nên ba canh giờ sau bọn họ đã ở trên chiếc thuyền lớn này.

Mà thật vừa đúng lúc thuyền chạy không bao lâu, bọn họ gặp một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền nhỏ là một nữ tử khoanh chân ngồi, nàng đã từng có tên là Vân Hà Tử.

Ngô Kiếm Vu nhìn thấy nàng, nàng cũng nhìn thấy Ngô Kiếm Vu.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, Vân Hà Tử nhắm nghiền hai mắt.

“Hỏi thế gian tình là gì… . .” Ninh Viêm cảm khái.

“Chẳng qua là đợi xem ai nói trước đúng không!” Ngô Kiếm Vu ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, lấy ra một bầu rượu, uống vào một hớp, nhưng có vài giọt đã rơi xuống trên boong thuyền, khiến cho Ninh Viêm bất mãn, bản năng cầm lấy vải bố lau lau…

Cùng lúc đó, ở vị trí đầu thuyền, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa, vẻ mặt do dự, mà đội trưởng nghiêng người dựa vào lan can bên cạnh lắc đầu, khi thì quan sát Hứa Thanh, lúc thì quan sát mặt sông, chép chép miệng ra tiếng.

“Tiểu Thanh à, xem ra có người không muốn ngươi đi nhanh như vậy.”

“Nhưng mà không sao cả, Linh Nhi không có ở đây, ha ha ha.”

Đội trưởng càng nói ánh mắt càng sáng, tràn đầy chờ mong đối với sự tình chuẩn bị phát sinh.

Linh Nhi đích xác là không có ở trên chiếc thuyền lớn này, lão đầu đường Bản Tuyền cũng không có ở đây.

Không phải Linh Nhi không muốn theo Hứa Thanh quay về Phong Hải Quận, mà Hoàng Khí của Cổ Linh Hoàng dung hợp lại, khiến cho nàng lâm vào ngủ say, cần một ít thời gian tiêu hóa.

Cũng giống như là bế quan vậy, không thích hợp bị quấy rầy.

Vì vậy Hứa Thanh đã lưu Linh Nhi lại tiệm thuốc, mà lão đầu đường Bản Tuyền tự nhiên cũng lựa chọn ở lại.

Cùng nhau lưu lại còn có U Tinh.

Tự nhiên ả không phải là vì Linh Nhi, mà bản năng không muốn trở lại Phong Hải Quận.

Cho nên trên chiếc thuyền lớn này cũng chỉ có bốn người Hứa Thanh bọn họ.

Giờ phút này lời nói của đội trưởng vang vọng, Hứa Thanh nhíu mày, hắn biết rõ ý tứ của đội trưởng, trên thực tế chiếc thuyền mà bọn họ đang đi là Thế tử tặng cho, có thể vượt qua đại vực, khiến cho thời gian phản hồi Phong Hải Quận rút ngắn rất nhanh.

Nhưng một khắc vừa mới lên đường, tầng ngoài đầu thuyền liền im hơi lặng tiếng xuất hiện rất nhiều bùn.

Những thứ bùn ấy lăng không hiện ra, càng lúc càng nhiều, còn có lực lượng thần dị khiến cho tốc độ của chiếc thuyền này bị kéo lại nghiêm trọng.

Mà Cửu gia gia sau khi truyền ra câu nói trong khách sạn, cũng không thấy bóng dáng đâu cả, dù là chiếc thuyền này bị ảnh hưởng tốc độ, cũng không thấy y xuất hiện.

Loại tình huống như thế, dĩ nhiên khiến cho Hứa Thanh hiểu ra, rốt cuộc là ai đã ảnh hưởng tới chiếc thuyền này… . .

Suy đoán của hắn, cũng rất nhanh liền trở thành thực tế.

Một nén nhang sau, theo bốn phía con thuyền càng lúc càng xuất hiện nhiều bùn, trong một tiếng nổ vang, toàn bộ con thuyền liền chậm rãi dừng lại trên trường hà, không còn tiến về phía trước nữa.

“Đến rồi!”

Ánh mắt đội trưởng sáng lên.

Hứa Thanh cũng ngẩng đầu.

Mà một khắc chiếc thuyền dừng lại, toàn bộ bùn ở bên trên liền nhanh chóng tróc ra, hội tụ tới mặt sông phía trước con thuyền, dần dần hợp thành một tôn Nê Hồ Ly cao lớn.

Tôn Nê Hồ Ly này tuy là do bùn đất hình thành, nhưng lại tràn ra ánh sáng bảy màu, làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, thậm chí dâng lên cảm giác muốn cúng bái từ đáy lòng.

Đó là Thần Linh.

Thần xuất hiện, nước sông lập tức như bị bất động, không một gợn sóng, màn trời cũng đều ảm đạm, không dám tranh nhau phát sáng.

Dường như thế gian này chỉ còn lại tôn Nê Hồ Ly ở trên mặt sông.

Thần, là đầu nguồn hết thảy.

Thân thể Ngô Kiếm Vu phù phù một tiếng rớt từ trên cán buồm xuống, bị dọa gần chết, Ninh Viêm cũng không khá hơn chút nào, cả người run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn họ không biết được sự tồn tại của Nê Hồ Ly.

Chỉ có đội trưởng vào thời khắc này, chờ mong trong lòng cũng đạt đến đỉnh điểm, dưới sự nhìn chăm chú của y, tôn Nê Hồ Ly trên mặt sông kia chậm rãi mở mắt ra.

Một đôi mắt phượng câu dẫn vạn người, vẻ quyến rũ khiến người ta trầm luân hiển lộ giữa thiên địa, bỏ qua Nhị Ngưu, nhìn tới Hứa Thanh.

“Đệ đệ thối, sao đi nhanh thế, cũng không cáo biệt cùng với người ta một câu.”

“Chẳng lẽ ngươi quên mất tỷ tỷ rồi sao?”

Giọng nói mềm mại tràn ngập bên trong thế giới, pháp tắc tránh lui, quy tắc không hiện, thời không cũng đều bị ảnh hưởng, chung quanh bát phương nơi đây hình thành bốn mùa, thậm chí còn có cả nhật nguyệt tinh thần xuất hiện, nhanh chóng xoay tròn luân chuyển.

Càng có Thần Hỏa lan tràn toàn thân vị ấy, tràn ra khí tức kinh khủng tột cùng.

Bóp méo toàn bộ, dị chất càng là phủ lên trên bầu trời.

Rất rõ ràng, Nê Hồ Ly bây giờ đã mạnh hơn so với thời điểm tham gia trận chiến với Xích Mẫu.

Hiển nhiên đối với Thần mà nói, ý nghĩa của máu thịt Xích Mẫu không phải chuyện đùa.

Mắt thấy như vậy, đội trưởng ho khan một tiếng, vội vàng mở miệng.

“Tỷ tỷ, thật ra ta… . .”

“Quả thận câm miệng, nói thêm một chữ nữa ta liền lấy cả hai quả thận của ngươi ra.” Nê Hồ Ly cười tủm tỉm mở miệng, giọng nói vẫn quyến rũ như cũ.

Nhưng mà đội trưởng có chút sợ, hít vào một hơi và nhanh chóng ngậm miệng.

Hứa Thanh do dự, đang muốn nói chuyện, Nê Hồ Ly bên đó khẽ cười một tiếng, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Đệ đệ thối, một khắc Lý Tự Hóa thành Thần liền nhìn thấy được tương lai, ngươi nói xem năm đó lúc ta thành Thần có phải cũng nhìn thấy được tương lai hay không?”

Thần sắc Hứa Thanh khẽ động.

Thế nhưng lúc này Nê Hồ Ly đã chậm rãi mơ hồ, cho đến khi tiêu tán khỏi trong thiên địa, chỉ có giọng nói kiều mị là vẫn vờn quanh bốn phía nơi đây.

“Đệ đệ thối, giữ gìn nguyên dương của ngươi cho tốt, có thời gian nhất định phải tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tìm ta chơi đấy.”

Giọng nói dần dần tiêu tán, thế giới khôi phục như thường.

Rất nhanh, trong lúc Ninh Viêm khiếp sợ, trong sự hoảng loạn của Ngô Kiếm Vu, dưới đội trưởng nói thầm, chiếc thuyền lớn này cũng đã bắt đầu mơ hồ, cho đến khi ô…ô…n…g một tiếng, tan biến khỏi mặt sông, lấy một loại tốc độ khó tưởng mà xuyên thẳng qua hư vô, tiến nhập Thánh Lan đại vực, thẳng đến Phong Hải Quận.

Mà ở phía trên chiếc thuyền lớn này, trên bầu trời Thánh Lan đại vực, tinh không đặc biệt trong vắt, ánh sao xa xăm lập lòe, như những bông hoa nhỏ vụn phủ kín, giờ phút này trên một mảnh ánh sao, một thân ảnh đang cất bước theo con thuyền dung nhập hư vô, cùng nhau tiến về phía trước.

Người này mặc một thân áo đen, một đầu tóc đen.

Trong mắt có sao, thân giống như kiếm, thần sắc như băng, chính là lão Cửu.

–

Chương 1675: Chấp Kiếm Giả, ở đâu! (1)

Trong thế giới Vọng Cổ mênh mông vô tận, Thánh Lan đại vực nằm ở vùng phía nam, nhìn từ tổng thể, chẳng qua cũng chỉ là một góc của toàn bộ đại lục mà thôi, xa xa không bằng hạch tâm Vọng Cổ.

Nhưng vào trước khi hạo kiếp Thần Linh chưa phủ xuống, vực này cũng coi như nổi danh, mặc dù xa xôi, nhưng phía bắc tiếp cận Linh Thiên vực, tây liền với Vọng Nguyệt vực, giữa tây bắc còn có một cái cổ đạo sa mạc Viêm Huyền vực.

Càng bởi vì hai phía đông và nam đều giáp giới với biển, cho nên vô luận là hàng hải hay là sản vật cũng đều cực kỳ phong phú, lúc đỉnh phong nhất thậm chí đủ để liệt vào mười thứ hạng đầu trong đại vực của nhân tộc.

Nhưng tàn diện Thần Linh đến đã cải biến hết thảy, mảnh biển cấm vô biên vô hạn không còn mang đến cho Thánh Lan đại vực sản vật dồi dào, mà là vô cùng vô tận dị chất cùng nguy cơ.

Theo hết thảy những thứ này tiếp tục tiếp diễn, ánh sáng của Thánh Lan đại vực cũng nhanh chóng ảm đạm, hơn nữa nhân tộc suy sụp, cùng với ngôi vị Nhân Hoàng lần lượt thay đổi, cuối cùng càng rơi vào mạt lưu, đã trở thành gân gà.

Vọng Nguyệt vực, đã trở thành Tế Nguyệt vực.

Linh Thiên vực, cũng trở thành Hắc Linh vực của Hắc Thiên tộc.

Về phần cái cổ đạo sa mạc kết nối cùng Viêm Huyền vực thì càng là trở thành một nơi không thể bước vào, bởi vì Viêm Huyền vực... . . Không còn thuộc về nhân tộc, đã trở thành biên cương của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Mãi đến khi... Tử Thanh thượng quốc xuất hiện, khiến cho mảnh đại vực ảm đạm này lại toả ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng kia rực rỡ như tinh hà, để cho trái tim của vạn tộc đại lục Vọng Cổ đập nhanh.

Nhưng nó cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, theo Tử Thanh Thái Tử chết thảm, hết thảy huy hoàng cũng hóa thành mây khói.

Dù là Thất hoàng tử đã đến, Nhân Hoàng phóng ra Thự Quang Chi Dương trong cuộc chiến cùng Hắc Thiên tộc, Hắc Thiên tộc chiến bại, Thánh Lan Đại Công Tước thế hệ này lựa chọn trở về, nhưng hết thảy những sự tình đó cũng chỉ là chấn động phạm vi nhỏ.

Đối với khắp cả đại lục Vọng Cổ mà nói, thật ra cũng không tạo lên gợn sóng quá lớn.

Muốn chân chính dấy lên phong bạo, những chuyện như thế rõ ràng còn chưa đủ tư cách.

Cũng không có người nào biết, liệu trong tương lai Thánh Lan đại vực có thể xuất hiện hào quang vang động toàn bộ Vọng Cổ giống như Tử Thanh thượng quốc lúc trước hay không.

Mà giờ khắc này, phía bắc Thánh Lan đại vực, trong nơi đã từng là Linh Thiên vực bây giờ là Hắc Linh đại vực, chiến tranh đang được tiến hành một cách hừng hực khí thế, thả mắt nhìn đi, giữa thiên địa là một mảnh sáng ngời, một phương phòng thủ là Hắc Thiên tộc đang liên tiếp bại lui.

Mặc dù trong Hắc Thiên tộc có không ít cường giả, nhưng không chỗ nào không có Thự Quang Chi Dương gây tổn thương cực lớn đối với bọn chúng, Hắc Thiên Hoàng cùng với nhiều cường giả đỉnh phong của tộc quần tức thì bị tu sĩ thần bí ám sát trọng thương.

Hết thảy những điều đó, liền khiến cho Hắc Thiên tộc lâm vào bị động, mà một khắc Hồng Nguyệt biến mất, mặc dù bên ngoài muốn biết và xác định thiệt giả của việc này còn cần thời gian, nhưng phần lớn người thành kính trong Hắc Thiên tộc vào một cái chớp mắt đó đã có cảm ứng ngay.

Cái cảm ứng này, khiến cho Hắc Thiên tộc đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương càng là lâm vào trong bi ai.

Mà so với việc Hắc Thiên tộc suy yếu đến mức trước đó chưa từng có, lần này nhân tộc phát động chiến tranh lại càng là khí thế như cầu vồng, xuất động không chỉ có Thiên Lan Vương, Hoàng Đô nhân tộc xuất động tổng cộng 13 vị Thiên Vương, bao vây ngoài hai cái đại vực của Hắc Thiên tộc.

Từ 13 phương hướng, cùng xâm nhập tiến công hai cái đại vực đó.

Nhất là Đông Đỉnh Vương, tư cách là Thiên Vương bên thế lực mẫu tộc của Tam công chúa, chiến lực của gã cực kỳ kinh người, đích thân nắm giữ ấn soái, tạo cho Hắc Thiên tộc cảm giác áp bách cực lớn.

Đồng thời cũng cho Thiên Lan Vương áp lực không nhỏ.

Bộ tộc bọn họ vì hỗ trợ Thất hoàng tử, bỏ ra đại giới thật lớn, lúc này mới được Nhân Hoàng ngầm đồng ý, mà bên trong đại giới này có một điều, đó là cần gã phải đánh hạ nửa cái Hắc Linh vực.

Đây cũng là nguyên nhân mà sau khi Thiên Lan Vương đi đến Thánh Lan đại vực liền chiêu mộ tu sĩ toàn vực, đối với gã mà nói, người Thánh Lan đại vực sống hay chết không trọng yếu, cùng lắm thì tương lai không ngừng sinh dưỡng là được.

Việc quan trọng nhất bây giờ là ... Trận chiến tranh này nhất định phải thắng, như thế, Thất hoàng tử mới có thể chân chính hóa nơi đây thành đất phong.

Mà muốn thắng được, dựa vào người dưới trướng gã mang đến là không đủ, gã còn cần tiến hành một loại cấm pháp Tiên Thuật.

Thuật này cần máu và hồn của chúng sinh.

Vì vậy từng đạo mệnh lệnh chiêu mộ binh lính không ngừng từ chỗ Thất hoàng tử phát ra, càng có từng đám người chịu trách nhiệm gọi người nhập ngũ ở các địa phương của toàn bộ đại vực, lấy đại nghĩa cưỡng ép kêu gọi nhập ngũ.

Nếu như có người không theo, liền báo cáo cho Thất hoàng tử, do Thất hoàng tử trù tính chính vụ hậu phương an bài vệ quân tiêu diệt toàn bộ.

Việc này, đã tiến hành trong... hơn nửa năm.

Chúng sinh vạn tộc trong Thánh Lan đại vực dùng tánh mạng cùng máu thịt của mình, trải ra từng tấc trên chiến trường Hắc Thiên tộc, cũng bao gồm cả người Phong Hải Quận.

Đối mặt với đại nghĩa, đối mặt Thiên Vương, căn bản Phong Hải Quận cũng không có khả năng không phục tùng, dù biết rõ rằng Thiên Lan Vương giữ lại tinh nhuệ của mình, ý đồ lấy máu thịt triển khai cấm pháp, thế nhưng bất lực.

Chỉ trong nửa năm qua, đã đưa đến chiến trường năm đợt binh lực.

Bên trong nhóm thứ năm có một nửa đều là Chấp Kiếm Giả.

Đối với Phong Hải Quận vừa mới trải qua đại chiến không lâu mà nói, bây giờ cũng đã đến thời điểm bấp bênh, nhiều tông môn cùng tộc quần bên trong quận phần lớn lựa chọn đào ngũ, tìm Thất hoàng tử làm nơi nương tựa.

Mà Phong Hải Quận cũng không có năng lực tổ chức nhóm đại quân thứ sáu, trừ phi… Đưa hết tất cả Chấp Kiếm Giả cùng với hạt giống của từng tông môn ra ngoài.

Nếu làm như thế, vậy thì Phong Hải Quận liền không còn tương lai nữa.

Nhưng mà địa vị cùng thực lực song phương chênh lệch, khiến cho Phong Hải Quận không có chút sức chống đỡ nào, giờ phút này bên ngoài Phong Hải Quận, trên bầu trời liền có một nhóm tu sĩ cầm lệnh xung quân của Thất hoàng tử đến.

Chương 1676: Chấp Kiếm Giả, ở đâu! (2)

Số lượng của đám người đó trên vạn, chia làm hai bộ phận, một bộ phận phía trước mặc áo đen có thêu hình kiếm màu vàng, phi hành vùn vụt trên bầu trời.

Trong bộ phận này, nhân tộc chiếm hơn phân nửa, dị tộc cũng có một chút, đều đã từng là tu sĩ các tông các tộc trong Phong Hải Quận.

Sau khi bọn họ lựa chọn đào ngũ, tìm Thất hoàng tử nương tựa, thân phận cũng có chỗ cải biến, bây giờ càng là được Thất hoàng tử ra lệnh, giống như là khâm sai vậy, tới đây cưỡng ép gọi người nhập ngũ.

Giờ phút này từng người bọn họ vẻ mặt nhẹ nhõm, riêng phần mình đàm tiếu, ánh mắt nhìn Phong Hải Quận phần lớn mang theo khinh miệt, còn có một chút thì là mang theo nụ cười lạnh bên khóe miệng.

Mà phía sau bọn họ, là mấy nghìn chiến tu mặc huyết giáp hoặc huyết bào, từng người thần sắc lạnh lùng, sát khí mãnh liệt, những nơi đi qua như mây đen áp đỉnh, khí thế phi phàm.

Bọn họ không phải tu sĩ Thánh Lan đại vực, mà là đến từ Hoàng Đô, là quân cận vệ Thất hoàng tử mang đến lúc trước.

Từng người đều cưỡi con rắn mối màu đen khổng lồ, theo họ tới gần Quận Đô, một cỗ khí thế bá đạo cùng hủy diệt nồng đậm vô cùng tràn đến.

Càng là trong hơn vạn tu sĩ đó, còn có một người trên đầu có cái ô bay lên cao cao, phía dưới là một con Bạch Tượng biết bay, lẫn vào bên trong đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Trên con Bạch Tượng có một người trung niên mặc áo giáp đang ngồi, dung mạo người này xấu xí, nhưng trong lúc hai mắt đóng mở, lại có ánh sáng âm lãnh chớp động.

Bốn phía còn có hơn mười thân ảnh mặc giáp vàng, mỗi một người đều lộ ra chấn động kinh khủng, khí tức Quy Hư tản ra khắp thiên địa, khiến cho bầu trời biến sắc, hình thành mây đen, theo bọn họ tiến về phía trước, mảnh mây đen này cũng cuộn mình bay theo.

Bên cạnh Bạch Tượng còn có một lão giả.

Lão giả này mặt đầy nếp nhăn, trong mắt có từng sợi tơ như sao băng đảo qua, giờ phút này lão vừa đi theo vừa nhìn về phía Phong Hải Quận xa xa được pho tượng Huyền U Cổ Hoàng dùng hai tay nâng lên, vẻ mặt trồi lên một vòng oán độc cùng cừu hận.

“Huyết Luyện Tử, Trịnh Khải Dịch, còn có tên ti tiện Hứa Thanh kia!”

Lão giả nghiến răng, ngọn lửa cừu hận trong lòng thiêu đốt kịch liệt.

Gã trung niên ngồi trên Bạch Tượng đảo ánh mắt qua trên người lão giả, cười nhạt một tiếng.

“Lăng Vân, nơi này có rất nhiều cố nhân của ngươi nhỉ!”

Lão giả nghe vậy lập tức cung kính khom người, chắp tay cúi đầu.

“Đốc Quân đại nhân, một hồi còn thỉnh ngài cho phép ta ôn chuyện cùng cố nhân nhiều chút.”

Hai chữ cố nhân được lão nói ra với tông giọng cực kỳ phẫn nộ.

Gã trung niên nở nụ cười, nhẹ gật đầu.

Lão giả này, chính là chính là gia gia của Thánh Quân Tử, là Lăng Vân lão tổ của Lăng Vân Kiếm tông thuộc Liên Minh Bát Tông.

Lão đã từng bởi vì nguyên nhân Thánh Quân Tử, bị trách phạt bế quan 60 năm, mà sau khi Thiên Lan Vương xuất hiện, được Tổng Minh trước khi bội phản thả ra, sau khi nói rõ hết thảy thì Lăng Vân lão tổ liền lựa chọn đi theo, cùng nhau tìm Thất hoàng tử để nương tựa.

Hôm nay là lão cố hết sức xin được chỉ thị, đích thân hộ tống tới nơi đây.

Lão không lo Phong Hải Quận sẽ phản kháng, bởi vì dưới tình huống bây giờ, phản kháng sẽ chỉ càng tăng nhanh tốc độ tử vong mà thôi.

Thậm chí trong lòng của lão còn có điều chờ mong.

“Phản kháng, bọn họ phải chết lập tức, không phản kháng, bọn họ liền chờ chết!”

“Đáng thương cho tôn nhi của ta, rõ ràng có tư chất Cổ Hoàng, cũng bởi vì tên ti tiện Hứa Thanh ghen ghét tư chất của tôn nhi, liền âm độc hãm hại ra tay với tôn nhi của ta!”

“Còn có người làm nhi tử của ta chết thảm là Trịnh Khải Dịch!”

“Mà căn nguyên hết thảy, là Huyết Luyện Tử!”

“Nhất mạch các ngươi, đều phải chết!”

Sát ý trong mắt Lăng Vân lão tổ mãnh liệt, nhìn tới phía Quận Đô của Phong Hải Quận đằng trước, tay phải giơ lên, mây đen trên bầu trời lập tức thuận theo ý niệm bốc lên, hình thành từng đạo tia chớp, đảo qua phía chân trời, lẫn nhau hội tụ thành một con lôi long cực lớn, tiếng gầm thét đinh tai nhức óc, bay thẳng đến phía Quận Đô của Phong Hải Quận.

Như muốn xé rách.

Trong chốc lát, con lôi long này đã đến không trung Quận Đô, vừa muốn hạ xuống, một thân ảnh xuất hiện ở trước con lôi long, giơ tay lên nhấn một cái.

Lôi long bị ngăn cản, dù cho vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích, cuối cùng nổ bể ra, hình thành một mảnh tia chớp hình cung như mưa, bao vây Quận Đô của Phong Hải Quận.

Giờ phút này toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ trong Quận Đô đều là một mảnh im lặng, toàn bộ phàm tục đều bị yêu cầu ở yên trong nhà, chớ ra ngoài.

Chỉ có tu sĩ của ba cung cùng với tinh nhuệ các tông cùng chết sống với Quận Đô của Phong Hải Quận, mang theo phẫn nộ đứng ở bên trong Quận Đô, nhìn lên bầu trời.

Bên trong có Diêu Vân Tuệ, có Lý Thi Đào, có đệ tử Thất Huyết Đồng, cùng với rất nhiều người Hứa Thanh quen thuộc.

Nhưng mà Nhị sư huynh* của hắn không có ở đây, cũng không có Khổng Tường Long.

(*Note: Theo tác giả viết là 'Nhị sư huynh', nhưng mình nhớ là 'Tam sư huynh' mới đúng, Nhị là 'Nhị sư tỷ' người đã theo Hoàng Nham. Có thể là tác giả gõ chữ nhầm thậm chí tự nhớ nhầm. Nhưng để tránh sau này nhỡ có tình tiết không khớp hay đây là một cái hố hoặc phục bút của tác giả, mình vẫn để nguyên 'Nhị sư huynh')

Mà trên bầu trời, theo đại quân đông nghịt đã đến, giờ phút này mây đen bốn phía cũng càng lúc càng bốc lên, khí thế mãnh liệt, từ xa nhìn lại, so sánh cùng bọn họ, Quận Đô của Phong Hải Quận liền giống như một chiếc thuyền cô độc giữa muôn trùng sóng dữ, tùy thời có thể lật đổ.

Trong đại quân, gã trung niên trên Bạch Tượng như hà hơi một cái, thuận miệng truyền ra một câu.

“Phong Hải Quận có bao nhiêu nội tình ngươi rõ ràng nhất, cho ngươi thời gian một nén nhang, hoàn thành việc gọi nhập ngũ, bổn tọa còn muốn đi tới trạm tiếp theo.”

Nói xong, gã cầm lấy một cuốn sách cổ rồi đọc, giống như không thèm để ý chút nào đối với chuyện kế tiếp.

Những quân sĩ chiến tu bên cạnh cũng đều lạnh lùng.

Chỉ có những người nguyên bản chính là tu sĩ Phong Hải Quận phía trước, từng tên kêu gào mãnh liệt, cũng bao gồm cả Lăng Vân lão tổ.

Lão từ trên cao nhìn xuống, nhìn người làm nổ lôi long của chính mình, sát ý tràn ngập.

“Trịnh Khải Dịch!”

Lão giả trên không trung chính là Thất gia.

Chương 1677: Chấp Kiếm Giả, ở đâu! (3)

Thất gia nhìn đại quân, sắc mặt âm trầm, hơi phất tay, tản đi điện quang hình cung trên bàn tay, cùng lúc đó hư không ở phía sau lão cũng hơi dao động, từng đạo thân ảnh lần lượt xuất hiện.

Đầu tiên là Diêu Hầu, tiếp theo là Cung chủ kế nhiệm ba cung, còn có chấp sự các cung, càng có cường giả đến từ các tông, phàm là người có tu vi Quy Hư, đều xuất hiện ở trên bầu trời.

Huyết Luyện Tử cùng với nãi nãi của Ngôn Ngôn, còn có ba vị tông chủ trong Liên Minh Bát Tông cũng ở.

Vẻ mặt mỗi người đều ngưng trọng.

Chỉ là, so sánh cùng với trước khi Hứa Thanh rời đi, số người xuất hiện bây giờ đã thiếu đi rất nhiều.

Những người thiếu đi, hoặc là đào ngũ, hoặc là chết trận.

Trong đám người còn có một nữ tử, mặc váy dài màu tím, như hoa Tử Kinh nở rộ trên màn trời, tướng mạo tuyệt mỹ, chính là Tử Huyền.

Nàng đứng ở nơi đó, rất dễ làm người khác chú ý, vả lại nhìn từ vị trí, địa vị rõ ràng khác biệt cùng người bên ngoài, càng thêm tôn cao.

Chỉ là mi tâm hình như có một vòng ưu sầu, khiến cho cả người nàng thoạt nhìn có chút u buồn, bây giờ nhíu mày lạnh nhạt, nhìn qua Lăng Vân lão tổ cùng với đại quân phía sau lão.

Toàn bộ Phong Hải Quận, một mảnh trầm mặc.

Đại quân đã đến, hình thành áp lực cực lớn, bao phủ trên đầu mỗi người tại Phong Hải Quận, bọn họ không phải là không muốn tống xuất lính, mà là đã xuất ra đến mức tận cùng.

“Diêu Thiên Yến, Trịnh Khải Dịch, các ngươi thật to gan!” Lăng Vân lão tổ cất bước đi ra, đứng ở phía trước đại quân, trong mắt mang theo sát ý, trong lòng nổi lên khuây khoả trước đó chưa từng có, cười lạnh mở miệng.

“Thất hoàng tử đã đợi các ngươi chiêu mộ binh lính trong bảy ngày rồi, Phong Hải Quận các ngươi mắt thấy chiến trường nguy cơ, nhân tộc ta thương vong vô cùng nghiêm trọng, lại chỉ biết tự bảo vệ mình, không muốn tống xuất người nào.”

“Hành vi như các ngươi, chính là thông đồng với địch, chính là bại hoại của nhân tộc!”

“Hôm nay Đốc Quân đại nhân đích thân đến đây, nếu như các ngươi còn chấp mê bất ngộ, như vậy Phong Hải Quận này, còn là nhân tộc sao, đỉnh đầu của các ngươi, còn có Nhân Hoàng sao, trong lòng của các ngươi, còn có đại nghĩa nhân tộc sao!”

Cả đời Lăng Vân lão tổ đã trải qua quá nhiều sự tình, đã sớm đa mưu túc trí, lời của lão, chữ chữ đều kèm đại nghĩa, câu nào cũng đều không rời xa nhân tộc, không phải hạng người tầm thường có thể so sánh.

Giờ phút này, dưới lời nói dõng dạc vang vọng, ngay cả đại quân cùng gã trung niên ngồi trên Bạch Tượng cũng đều ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một vòng tán thưởng.

Một phương Phong Hải Quận nghe vậy nhao nhao buồn giận, tu sĩ ba cung bên trong Quận Đô phần lớn sắc mặt xanh mét, cực kỳ phẫn nộ, hai mắt tràn đầy lửa giận, trên bầu trời, Diêu Hầu bước về phía trước một bước, vẻ mặt bi phẫn.

“Ngươi nói Phong Hải Quận ta chỉ biết tự bảo vệ mình, không muốn tống xuất một binh một tướng, vậy nửa năm này, Phong Hải Quận ta đã đưa đi năm đội 100 vạn nhân thủ, càng có Cung chủ Phụng Hành Cung cùng với nhiều vị chấp sự ba cung!”

“Hơn 100 vạn nhân thủ này, là hy vọng tương lai của Phong Hải Quận ta, càng là nguồn nhân lực để chúng ta tồn tại!”

“Từng tông, nhất là nhân tộc Phong Hải Quận ta, đều đã dầu hết đèn tắt.”

“Hiện giờ ngươi tới nói như vậy, đổi trắng thay đen!”

“Luôn mồm đại nghĩa nhân tộc, xin hỏi năm đội 100 vạn nhân thủ của Phong Hải Quận chúng ta, bây giờ còn có bao nhiêu người còn sống? Cung chủ Phụng Hành Cung chết trận, nhiều chấp sự chôn xương tha hương, cái chết của bọn họ, không phải là vì đại nghĩa nhân tộc sao!”

“Mà Phong Hải Quận ta những năm gần đây trải qua rất nhiều sự tình, Thánh Lan tộc xâm lấn là tự chúng ta gánh vác, ba vị Cung chủ chết trận, Quận Trưởng chết rất ly kỳ, Thất hoàng tử đến cướp đoạt thành quả chiến đấu, nhìn như giải cứu, nhưng sự tình trên thực tế ai mà không biết!”

“Năm đội 100 vạn nhân thủ của Phong Hải Quận chúng ta tử vong, còn chưa đủ ư?”

“Chẳng lẽ ngay cả một ngọn lửa sinh tồn cuối cùng của chúng ta, cũng đều muốn bóp tắt sao!”

Diêu Hầu sống lưng thẳng tắp, ánh mắt cũng không phải là nhìn Lăng Vân lão tổ, mà nhìn qua đại quân phía sau lưng lão, mỗi chữ mỗi câu đều không thẹn với lương tâm.

Giờ phút này Thất gia bên cạnh cũng cất bước đi ra, nhìn về phía Bạch Tượng trong đại quân, bình tĩnh mở miệng.

“Trong lòng của chúng ta có đại nghĩa nhân tộc, chúng ta cũng có thể hi sinh, nhưng phải đáng giá.”

“Ta muốn hỏi Đốc Quân đại nhân một câu, thủ hạ dưới trướng Thất hoàng tử, có bao nhiêu người được điều tới chiến trường.”

Gã trung niên trên Bạch Tượng trong đại quân cũng không thả sách cổ trong tay ra, chỉ là nhàn nhạt mở miệng về phía Lăng Vân lão tổ.

“Ngươi còn lại nửa nén hương.”

Lăng Vân lão tổ nghe vậy hai mắt lóe lên, đảo qua thành trì Quận Đô, sau cùng nhìn đám người Thất gia cùng Diêu Hầu, truyền ra thanh âm lạnh lùng.

“Chấp Kiếm Cung, Phụng Hành Cung, Ti Luật Cung, Cung chủ, phó Cung chủ và chấp sự ba cung này. Cùng với một đám tu sĩ Chấp Kiếm Giả, còn lại bao nhiêu thì xuất động bấy nhiêu.”

“Tông chủ từng tông môn, tham chiến.”

“Mặt khác… Trong đạo chiêu mộ binh lính thứ nhất của Thất hoàng tử điện hạ nửa năm trước đã điểm danh để cho Hứa Thanh tham chiến, nhưng đám các ngươi lấy lý do hắn bế quan che che lấp lấp, lần này, Hứa Thanh nhất định phải tham chiến!”

“Trong nửa nén hương, đám người liên quan cùng với Hứa Thanh, nhất định phải tụ họp hoàn tất!”

Lăng Vân lão tổ nói xong, bước về phía trước một bước.

Một bước này siêu việt thiên lôi, nổ vang bát phương, khiến cho phong vân biến sắc, bầu trời hình thành vòng xoáy khổng lồ, ầm ầm chuyển động, đám người một phương Phong Hải Quận giận dữ, từng người dấy khí thế lên.

Trong mắt Diêu Hầu lộ ra kiên định, cùng Thất gia nhìn nhau, sau đó trong vẻ kiên định này nhiều hơn một tia quyết đoán, giọng nói mang theo sát khí vang vọng.

“Ba cung!”

Trong thời gian ngắn, ba vị Cung chủ sau lưng riêng phần mình phóng lên trời, lần lượt truyền ra tiếng gầm triệu tập.

Nhất là Chấp Kiếm Cung chịu trách nhiệm chiến đấu, vị phó Cung chủ năm đó là Cung chủ bây giờ, y đứng giữa thiên địa, truyền ra giọng nói nghiêm túc.

“Chấp Kiếm Giả, ở đâu!”

Lời của y vang vọng toàn bộ Quận Đô, từng thân ảnh đột ngột mọc lên từ trên mặt đất bên trong Quận Đô, càng có từng giọng nói nghiêm nghị theo đó truyền ra.

“Chấp Kiếm Giả Tôn Thần Vũ, có mặt!”

“Chấp Kiếm Giả Trương Hạo, có mặt!”

“Chấp Kiếm Giả Lữ Đào, có mặt!”

“Chấp Kiếm Giả….

…

…”

Mà trong đông đảo những giọng nói này, có một giọng nói đặc biệt rõ ràng, như là lôi đình nổ tung bên tai mọi người, dấy lên vô tận gợn sóng.

“Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, có mặt!”

Chương 1678: Một khúc thanh phong xuân ý tới (1)

Mặc dù bảy chữ ‘Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, có mặt!’ ngắn ngủi này bị pha lẫn bên trong đông đảo giọng nói của Chấp Kiếm Giả, nhưng danh tiếng của Hứa Thanh đã giao phó ý nghĩa phi phàm cho những chữ này!

Đối với Phong Hải Quận mà nói, nhất là đối với Chấp Kiếm Giả, cái tên Hứa Thanh đại biểu hàm nghĩa quá lớn!

Đó là chiến hữu đồng sinh cộng tử với bọn họ, cùng nhau trải qua chiến tranh tàn khốc tẩy lễ!

Càng từng là anh hùng của Phong Hải Quận, là Quận Trưởng tương lai của Phong Hải Quận.

Phàm tục cũng giống như thế, bọn họ đều không thể quên được cái tên này.

Cho nên trong thời gian ngắn, toàn bộ Chấp Kiếm Giả đang mang theo bi phẫn muốn chém giết hết thảy, tâm thần của toàn bộ mọi người đều ầm ầm nổi lên sóng lớn, đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Bọn họ biết rõ, Hứa thanh đã xuất quan!

Giờ phút này tất cả đều nhao nhao lộ ra thần sắc kích động, nhìn tới bốn phương, muốn tìm được thân ảnh trong trí nhớ của bọn họ.

Không chỉ là Chấp Kiếm Giả như thế, tu sĩ hai cung khác cũng là như vậy, còn có cả tu sĩ tinh nhuệ của các tông trong Phong Hải Quận, phần lớn đều dâng lên gợn sóng trong lòng.

Cho dù trong số đó có người chưa từng gặp qua Hứa Thanh, nhưng tất cả đều biết rõ sức nặng của cái tên này ở trong Phong Hải Quận.

Bọn họ như thế, Cung chủ ba cung cùng với đám người Diêu Hầu trời trên cũng đều khỏi phải bàn, thần sắc từng người đều có dị động.

Mà sau khi cái tên này vang lên, khiến cho nội tâm vô số người Phong Hải Quận chấn động, trên màn trời lập tức xuất hiện một cái vòng xoáy vô cùng to lớn, bao phủ hơn phân nửa bầu trời.

Vòng xoáy ầm ầm chuyển động, dẫn động bát phương truyền tới sấm sét nổ vang, khiến cho thiên địa biến sắc, gió lớn từ đường chân trời thổi tới, kết nối với bầu trời, vờn quanh hóa thành phong bạo ở phương xa.

Thanh thế kinh người, nháy mắt sau, một chiếc thuyền vô cùng to lớn một phát nhảy ra từ bên trong vòng xoáy trên bầu trời!

Toàn thân chiếc thuyền này đen nhánh, tràn ra uy áp kinh khủng, vô số sương mù màu đen bốn phía hình thành lông tuyến khuếch tán ra, nhìn từ xa giống như là một đôi cánh hắc ám.

Vị trí đầu thuyền kéo dài ra một đoạn, điêu khắc một con Hành Long dữ tợn, đồng thời cũng mang theo khí phách, càng có sáu móng vuốt thò ra, tràn đầy tôn quý, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình, tâm thần phải rung chuyển.

Trên cánh buồn giơ lên thật cao được viết hai chữ to.

“Kế Thương!”

Hai chữ đó người ngoài không hiểu ý nghĩa, chỉ có thể cảm thụ được uy vũ cùng bá đạo từ hai chữ, mà trên thực tế, chiếc thuyền này là Thế tử đưa cho Hứa Thanh, chữ trên buồm là đích thân lão viết, viết tên của bản thân lão.

Trong một cái chớp mắt thuyền này xuất hiện, thiên địa nổ vang, sấm sét cuồng bạo, quân sĩ của Thất hoàng tử giữa không trung đều biến sắc, gã trung niên trên Bạch Tượng cũng lập tức thả cuốn sách cổ trong tay ra, thần sắc ngạc nhiên.

Mà Lăng Vân lão tổ đứng ở phía trước nhất đồng dạng cảm thấy cả kinh trong lòng.

Nhưng không đợi lão làm ra phản ứng, con thuyền lớn xuất hiện ở trên vòng xoáy liền lấy khí thế ngút thiên hách địa, từ trên màn trời chợt xông thẳng về phía Lăng Vân lão tổ.

Không cách nào né tránh, không thể ngăn cản!

Chiếc thuyền này từ sau khi được Thế tử chế tạo, tất nhiên vị cách kinh người, tốc độ càng là vượt qua tưởng tượng, hơn nữa càng là đột nhiên xuất hiện, mà hết thảy những thứ này mặc dù nói ra dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh với tốc độ ánh sáng.

Cho nên chỉ trong chớp mắt, chiếc thuyền lớn mang theo khí thế như cầu vồng, giống như có thể thôn thiên diệt địa, như một con Hành Long chân chính, mang theo nỗi tức giận, mang theo ý hung thần, từ phía chân trời đâm thẳng đến phía Lăng Vân lão tổ.

Những nơi đi qua là hư vô sụp xuống, uy áp cuồng bạo, trước một hơi vẫn còn ở trên trời, trong nháy mắt tiếp theo đã trực tiếp đến trước mặt Lăng Vân lão tổ, hung hăng tông vào.

Lăng Vân lão tổ dù có tu vi Quy Hư nhất giai, nhưng giờ phút này cũng là tâm thần đại biến, cảm giác nguy cơ sinh tử bốc lên kịch liệt, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, toàn lực ứng phó, điên cuồng tỏa ra tu vi, khiến cho sao băng trong mắt biến ảo ra bên ngoài, hình thành hơn nghìn đạo ngân muốn đối kháng với con thuyền.

Nhưng trong chớp mắt, đạo ngân bốn phía Lăng Vân lão tổ ầm ầm vỡ vụn, từng cái đồng loạt tan vỡ, hư không bốn phía lõm xuống trên phạm vi lớn.

Những tên tu sĩ Phong Hải Quận đào ngũ phía sau tu vi không bằng lão, giờ phút này căn bản cũng không có bất luận sức chống cự gì, từng người thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp truyền ra liền trực tiếp hình thần câu diệt ở dưới hư vô sụp xuống.

Trong chốc lát, máu thịt hóa thành sương mù, bay tới phía sau.

Uy hiếp càng mạnh hơn cũng theo thuyền lớn truyền đến, bao phủ Bạch Tượng cùng với đại quân bốn phía.

Mà bản thân Lăng Vân lão tổ thì sắc mặt lập tức trắng bệch, tiếp theo là đỏ thẫm, trên trán khua lên gân xanh, cuối cùng há miệng phun ra máu tươi, truyền ra một tiếng kêu thê lương, thân thể oanh một tiếng, bị đụng lộn một vòng văng đi.

Trong lúc cuốn ngược lại, thân thể của lão vỡ vụn, ngực tan nát và không ngừng phun ra máu tươi, tu vi pháp lực càng là dưới sự va chạm này trực tiếp rời rạc, không cách nào hội tụ lại.

Mà thân thể của lão như bị lực lượng của thuyền lớn dẫn dắt từ trong tối tăm, dù là văng ra phía sau cũng khó có thể giảm bớt lực lượng, tốc độ càng là bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Vả lại hết thảy cũng không phải kết thúc, nháy mắt Lăng Vân lão tổ bị đụng thương nặng, trên thuyền lớn lập tức có một người nhanh chóng lao ra, người này toàn thân phát ra ánh sáng lam lóng lánh, khiến thiên địa rực rỡ, như một đạo sao băng màu lam bay thẳng đến Lăng Vân lão tổ.

Càng có giọng nói ngạo nghễ truyền ra từ trong miệng người này.

"Chấp Kiếm Giả Trần Nhị Ngưu, có mặt!"

Trong lúc nói, sao băng màu lam đuổi theo Lăng Vân lão tổ, bên trong mắt đội trưởng xuất hiện gương mặt, hai mắt của gương mặt lại lơ lửng một gương mặt, tầng tầng điệp gia, toàn thân càng là xuất hiện rất nhiều xúc tu màu lam thật nhỏ, hội tụ tới trên tay phải, hung hăng đánh ra một kích.

Trong tiếng nổ vang, Lăng Vân lão tổ lần nữa phun ra máu tươi, đang định vùng vẫy muốn phản kích, nhưng trong thời gian nháy mắt, trên thuyền lớn lại bay ra đạo thân ảnh thứ hai, đạo thân ảnh này ngay từ đầu vẫn chỉ là người bình thường, nhưng trong nháy mắt tiếp theo máu thịt liền bị xé rách và biến hình, đã trở thành một người khổng lồ mênh mông.

Chương 1679: Một khúc thanh phong xuân ý tới (2)

Chính là Hứa Thanh sử dụng hình thái Thần Linh tầng thứ nhất!

Quỷ Đế là thân thể, vô cùng hùng vĩ, đầu đội đế quan, tôn quý như Hoàng.

Kim quang chói mắt tràn ra từ trên thân thể hắn, hóa thành bảy màu chiếu khắp bốn phía.

Thiên Đạo hỏa lò nằm ở trái tim liên tục nhảy lên, mỗi một lần nhảy đều giống như thiên lôi, càng bắn ra ngọn lửa hừng hực, thiêu đốt toàn thân, khiến cho thân hình này bộc phát hỏa diễm.

Một thanh trường thương màu đen lượn lờ vô số tia chớp xuất hiện ở bên người Hứa Thanh, hắn một tay nắm chặt, cất bước lao nhanh, cuốn động khí thế ngập trời, ném ra một thương về phía Lăng Vân lão tổ.

Ô…ô…n…g một tiếng, thanh trường thương màu đen này liền xuyên qua hư không, nghiền nát tất cả, vạn vật tan vỡ, hết thảy toái diệt, mang theo khí thế diệt sạch, xuất hiện ở trước mặt Lăng Vân lão tổ, từ vị trí ngực, xuyên thấu mà qua.

Tiếng kêu càng thêm thê lương thảm thiết truyền ra từ trong miệng Lăng Vân lão tổ, lồng ngực của lão xuất hiện một cái lỗ thủng thật lớn, đạo ngân tản ra bên ngoài, từng cái bốc cháy lên.

Đau khổ không cách nào hình dung lan tràn toàn thân, hai mắt của lão đỏ thẫm, cảm giác nguy cơ sinh tử càng thêm cường liệt, trong đầu trống rỗng và chỉ còn lại ý liều mạng, vừa muốn liều lĩnh hội tụ tu vi bị đánh tản ra, nhưng đội trưởng làm sao có thể để cho lão có cơ hội chứ.

Hầu như đồng thời vào lúc trường thương xuyên thấu, thân ảnh đội trưởng lần nữa tới gần, biến ảo Thiên Cẩu tỏa ánh sáng lam lóng lánh, hung hăng nuốt một cái.

Toàn thân Lăng Vân lão tổ chấn động kịch liệt, thân thể nhanh chóng hóa thành băng điêu, rất nhiều sinh cơ không cách nào khống chế bị hút ra, dung nhập tới chỗ đội trưởng, hết thảy thứ này khiến cho Lăng Vân lão tổ phát cuồng.

Nhưng đều vô dụng, lúc này thân ảnh Hứa Thanh dĩ nhiên cũng đã tới gần, toàn lực đánh một quyền vào trên băng điêu.

Oanh một tiếng, băng điêu tan vỡ, toàn thân Lăng Vân lão tổ nát bấy, cả người tóc tai bù xù, chật vật cùng suy yếu trước đó chưa từng có.

Đội trưởng ngạo nghễ, lần nữa phóng đi, phối hợp vô cùng hoàn mỹ cùng Hứa Thanh, hai người ngươi tới ta đi, trong thời gian thật ngắn, triển khai oanh kích giống như bài sơn đảo hải về phía Lăng Vân lão tổ.

Đốc Quân cùng với đại quân bốn phía vừa muốn tương trợ, nhưng đám người Thất gia cũng đều riêng phần mình bộc phát khí thế.

Ngay sau đó, Lăng Vân lão tổ phát ra tiếng hét đinh tai nhức óc, khí tức bốc lên, giống như xuất hiện hồi quang phản chiếu, nhưng cuối cùng cũng không phải là động thủ, mà là rút lui, lựa chọn của lão đúng là tạm tránh mũi nhọn.

Bởi vậy có thể thấy được Hứa Thanh cùng với đội trưởng xuất thủ, làm cho cả Lăng Vân lão tổ cũng đều hoảng sợ.

Nhưng …lão không có cơ hội.

Đội trưởng toàn thân run lên, ánh sáng màu lam chiếu như biển, trong lúc bát phương lập lòe liền hóa thành vô số nhuyễn trùng màu lam, cuốn quanh biển ánh sáng, hình thành một cái đại thủ màu lam, một phát bóp về phía Lăng Vân lão tổ!

Còn Hứa Thanh thì thân thể lập tức tuôn ra hắc khí, vờn quanh bản thân hình thành áo giáp màu đen, trong mắt có u hỏa thiêu đốt, thời khắc này khí tức của hắn lập tức tăng vọt kinh người.

Đây chẳng phải là toàn bộ hình thái Thần Linh tầng thứ hai của hắn, chỉ là một bộ phận.

Cùng với đội trưởng đồng loạt ra tay chém giết Lăng Vân lão tổ, vốn không đáng để Hứa Thanh hao phí máu thịt Xích Mẫu triển khai nguyên vẹn hình thái Thần Linh tầng thứ hai, hôm nay hắn không muốn tiêu hao máu thịt Xích Mẫu để phô bày ra thực lực mạnh nhất.

Trong chớp mắt, dưới sự bộc phát của hai người, đồng thời ra tay khiến thiên địa rung động lắc lư, thiên lôi nổ vang, hư vô nổ tung, thân ảnh Hứa Thanh tới gần Lăng Vân lão tổ, tay phải giơ lên bộc phát hắc khí, vờn quanh trường thương hình thành đao ảnh bên ngoài, hóa thành một thanh Thiên Đao.

Đao này quét ngang, chém qua trên cổ Lăng Vân lão tổ!

Độc Cấm càng là nhanh chóng lan tràn, ảnh hưởng đến toàn thân lão, nhanh chóng hư thối.

Lăng Vân lão tổ kêu rên, đạo ngân của lão thế mà cũng cũng xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn.

Cùng lúc đó, đội trưởng biến ảo ra đại thủ màu lam cũng một phát bắt lấy đầu và thân đã chia lìa của Lăng Vân lão tổ, hung hăng bóp, trong tiếng nổ vang, thân thể Lăng Vân biến thành thịt nhão, gương mặt đội trưởng biến ảo, vừa muốn tới nuốt.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo liền phát hiện trong đó có độc, vội vàng bỏ qua, đổi nuốt thành thu.

Ánh sáng màu lam cũng vào lúc này tiêu tán đi, lộ ra chân thân đội trưởng, y u oán liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh cũng nhanh chóng cải biến, từ hình thái Thần Linh tầng thứ hai trở về tầng thứ nhất, đứng ở nơi đó nhìn tới đại quân, trên người bốc lên sát khí, khiến cho thiên địa tối sầm lại.

Bốn phía cũng lập tức an tĩnh, vô số ánh mắt hội tụ tới trên người Hứa Thanh cùng đội trưởng, từng trận âm thanh hấp khí cũng lần lượt truyền ra.

Hết thảy những thứ này đều phát sinh quá nhanh, hung mãnh tột cùng, tất cả mọi người nơi đây đều nhao nhao chấn động tâm thần.

Linh Tàng trảm Quy Hư.

Việc này. . . . . Là hầu như không thể nào phát sinh, nhưng hôm nay, tất cả mọi người nơi đây đều tận mắt chứng nhận!

Bên phía Đốc Quân, trên thân hơn vạn tu sĩ đều xuất hiện chấn động mãnh liệt, giờ phút này gã trung niên ngồi trên Bạch Tượng cũng là thần sắc nghiêm túc, trong mắt lộ ra sát ý.

Mà bên phía Phong Hải Quận, Thất gia nở nụ cười, trong mắt mang theo vui mừng, lại đưa mắt nhìn tới phía Tế Nguyệt đại vực, như có điều suy nghĩ, đồng thời khóe mắt đảo qua bầu trời, không nói tiếng nào.

Huyết Luyện Tử thì vuốt râu, thần sắc ngạo nghễ, mang theo đắc ý, thoạt nhìn có vài phần rất giống với biểu cảm quen thuộc của đội trưởng.

Trên mặt Diêu Hầu hiện ra một vòng kỳ dị, lão trọng điểm nhìn tới chính là hai chữ ở trên cánh buồm!

Về phần những người khác, thần sắc từng người cũng đều khác biệt.

Cung chủ và chấp sự ba cung, cùng với cường giả các tông đều ngưng thần.

Dưới vùng đất, trong lòng Diêu Vân Tuệ dâng lên rung động, trong khoảng thời gian qua nàng dù sao vẫn luôn bị tiểu nam hài do vận khí của Phong Hải Quận hóa thành gây ảnh hưởng, không cưỡng lại được phải nhớ tới điểm tốt của Hứa Thanh, cũng từ đó chậm rãi thâm căn cố đế.

Thế cho nên giờ phút này … Diêu Vân Tuệ cũng có chút ngây người.

Mà trên bầu trời, Tử Huyền dịu dàng thướt tha, trong đôi mắt đẹp của nàng không có thuyền lớn, cũng không có vạn vật, chỉ có thân ảnh đứng ở đằng xa kia, thân ảnh này đã trở thành thứ duy nhất trong thế giới của nàng, nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Trở về là tốt rồi.”

Vẻ ưu sầu trên gương mặt sắc nước hương trời cũng dần dần tiêu tán, lộ ra thần thái tươi tắn, càng lúc càng xinh đẹp.

Chính là ‘mắt cười hỏi hoa hoa giải ngữ, một khúc thanh phong xuân ý tới’.

Chương 1680: Chúng tinh ảm đạm, nhật nguyệt tránh lui (1)

Theo thân ảnh Hứa Thanh cùng đội trưởng đứng sừng sững trên bầu trời, cảm xúc phấn chấn tức khắc ảnh hưởng đến bát phương.

Toàn bộ Chấp Kiếm Giả đều cảm thấy kích động trong lòng, mơ hồ đã có một loại cảm giác trở lại một khắc phong chức Quận Trưởng của Phong Hải Quận lúc trước.

Lúc đó Hứa Thanh cũng đứng ở giữa thiên địa như thế này, thân ảnh chiếu vào trong lòng mọi người.

Hôm nay, thân ảnh đó càng thêm hào hùng, khí thế như cầu vồng, kinh thiên động địa.

Vì vậy dưới sự kích động này, những Chấp Kiếm Giả lập tức nhao nhao bay ra, hội tụ về chỗ Hứa Thanh, càng lúc càng nhiều, cũng vào thời khắc này, toàn bộ Phong Hải Quận cũng dâng lên chiến ý mãnh liệt.

Thất gia cùng Diêu Hầu mặc dù tu vi và địa vị vượt xa Hứa Thanh, nhưng ở trong lòng mọi người lại như là đám mây trên trời vậy, có thể đứng từ xa để nhìn, nhưng lại không dám tiếp cận.

Bởi vì quá cao xa cách biệt.

Nhưng Hứa Thanh không giống thế, Hứa Thanh vốn là chiến hữu của bọn họ, cùng nhau trải qua sinh tử cùng bọn họ, đã quen thuộc lẫn nhau, đồng thời bọn họ cũng nhận thức phẩm tính của Hứa Thanh.

Cho nên bọn họ vừa tôn kính đối với Hứa Thanh, đồng thời cũng rất là thân thiết.

Giờ phút này tất cả Chấp Kiếm Giả đều đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, đứng chung một chỗ cùng với hắn.

Nhìn qua những chiến hữu này, nội tâm Hứa Thanh nổi lên gợn sóng, hắn vẫn nhớ lời của Tử Huyền nói với mình, lúc đó hắn vừa mới tới Phong Hải Quận, không có quá nhiều cảm giác hay nhận thức đối với Chấp Kiếm Giả, cũng không xác định có nên chân chính dung nhập vào trong đó hay không.

Là Tử Huyền nói cho hắn biết, khi nào hắn có sự tôn trọng, tiếp theo dâng lên niềm tôn kính đối với tổ chức này, cùng với cả những thành viên ở bên trong đó, có lẽ sẽ có đáp án.

Sự tôn trọng đến từ hiểu rõ, và niềm tôn kính …đến từ lão cung chủ Chấp Kiếm Cung Khổng Lượng Tu.

Đủ loại tâm trạng bốc lên ở trong lòng Hứa Thanh, hắn thở sâu cố gắng đè xuống, bởi vì bây giờ không phải thời điểm ôn chuyện.

Trận nguy cơ cực lớn đối với Phong Hải Quận lần này, vẫn còn chưa kết thúc.

Người chết đi chỉ là Lăng Vân lão tổ cùng với bộ phận tu sĩ đào ngũ khỏi Phong Hải Quận, có lẽ bọn họ tự nhận là bản thân không tầm thường, ở trong phạm vi của mình có thể hô phong hoán vũ, cũng cảm nhận được sự coi trọng.

Nhưng trên thực tế ở trong lòng gã trung niên ngồi trên Bạch Tượng kia, những người này chẳng qua là con gà chốn thâm sơn cùng cốc mà thôi.

Đối với người đi ra từ Hoàng Đô Đại Vực, đã quen thói cao cao tại thượng như gã mà nói, những thứ này không hề trọng yếu.

Gã chỉ hơi tiếc Lăng Vân lão tổ.

Nhưng loại đáng tiếc này cũng không phải là đậm hay thấy quan trọng.

Thứ để cho thần sắc của gã hiện lên vẻ nghiêm túc, là Hứa Thanh cùng với đội trưởng có thể dùng tu vi Linh Tàng trảm Quy Hư, chuyện này dù là ở trong Hoàng Đô Đại Vực cũng đều chưa bao giờ xuất hiện qua.

“Chỉ có những đại tộc siêu cấp trong đại lục Vọng Cổ mới xuất hiện tình huống như vậy, nhưng cũng là phượng mao lân giác.”

Gã nam tử trung niên nheo mắt lại, chú ý đến trên người Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Cho đến thời điểm này, gã đã nghe qua tên Hứa Thanh, cũng biết ý nghĩa của cái tên này đối với Phong Hải Quận, đáy lòng cũng thừa nhận, hạng người thiên kiêu như thế, cũng đích đích xác xác đáng được Phong Hải Quận coi trọng.

“Người này cách trình độ hoàn toàn trưởng thành đã không xa, còn có cái tên bên cạnh, lúc trước chưa từng nghe nói tới.”

Nghĩ tới đây, gã chậm rãi mở miệng.

“Ngươi chính là Hứa Thanh?”

“Trước lúc bổn tọa tới đây đã nghe Thất hoàng tử đề cập qua ngươi, khen ngợi có thừa, càng là tự vấn lương tâm vạn trượng trước Đại Đế, ngay cả bệ hạ cũng đều ca ngợi.”

“Cho nên việc ngươi chém giết Lăng Vân thì bổn tọa tạm thời không truy cứu.”

“Ngươi có chiến công bậc một của nhân tộc, được ban cho kim bài, hoàng bào, tư cách Thái Học, nghĩ đến hẳn là cũng hiểu rõ đại nghĩa.”

“Lần này Phong Hải Quận chiêu mộ binh lính, sẽ do ngươi dẫn dắt đi đến chiến trường, lập công chuộc tội, ngươi có bằng lòng hay không?”

Nam tử trung niên trên Bạch Tượng nhàn nhạt mở miệng.

Lời gã vừa ra, hơn vạn quân sĩ chiến tu mặc áo giáp huyết sắc ngồi trên rắn mối khổng lồ bên cạnh gã cũng đồng loạt tiến lên một bước, bọn họ xuất động, lập tức liền dấy lên sóng to gió lớn, khiến cho bầu trời biến sắc, hình thành gió lốc, quấy nhiễu phong vân.

Không khí nghiêm túc đặc biệt mãnh liệt, giống như chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ san bằng hết thảy trở ngại phía trước.

Phong Hải Quận nơi đây, dưới khí cơ dẫn dắt, đồng dạng bốc sát ý lên, Chấp Kiếm Giả cũng nhao nhao rút kiếm, chỉ chờ Hứa Thanh ra lệnh một tiếng.

Những tu sĩ hai cung khác cùng với đệ tử các tông cũng đều hiện ra vẻ nghiêm nghị.

Hứa Thanh trầm mặc, cũng không trả lời câu hỏi của Đốc Quân ngay, mà quay đầu nhìn Chấp Kiếm Giả bốn phía, nhìn toàn bộ tu sĩ Phong Hải Quận, cuối cùng nhìn Thất gia và Diêu Hầu.

Nét vui mừng trong mắt Thất gia càng đậm, cười một cái.

“Ngươi trưởng thành rồi.”

Những lời này đã hoàn toàn biểu đạt tấm lòng của lão, lão đưa hết thảy lựa chọn giao cho Hứa Thanh.

Diêu Hầu thì nhìn qua Hứa Thanh, thần sắc có chút hoảng hốt, trong lúc mơ hồ, y tựa như nhìn thấy thân ảnh Khổng Lượng Tu năm đó ở trên thân Hứa Thanh, vì vậy tương tự nở nụ cười, gật đầu về phía Hứa Thanh.

“Ngươi vì chúng sinh Phong Hải Quận, lập được đại công kinh thế, nếu không phải ngươi tu vi chưa đủ, chức Quận Trưởng vốn thuộc về ngươi, ta cùng với sư tôn của ngươi chỉ là tạm quản lý Phong Hải Quận trước lúc ngươi chưa trưởng thành, bây giờ… . .”

“Ngươi hãy quyết định con đường tương lai của Phong Hải Quận.”

Theo hai người mở miệng, Cung chủ và chấp sự ba cung, cùng với cường giả các tông, tất cả đều nhìn về Hứa Thanh, phần lớn ánh mắt đều là nhu hòa.

Hứa Thanh thở sâu, cúi đầu về phía Thất gia và Diêu Hầu, quay người nhìn bốn phía, nhìn qua ánh mắt tu sĩ Phong Hải Quận, hắn đã biết tâm ý của bọn họ.

Trong mắt Hứa Thanh xuất hiện gợn sóng, nhìn tới Đốc Quân ngồi trên Bạch Tượng, bình tĩnh mở miệng.

“Nhân Hoàng có chỉ, Phong Hải Quận tự trị, các hạ nói như vậy, thứ cho khó tuân mệnh!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, khí thế Phong Hải Quận ầm ầm bộc phát, những lời này, người Phong Hải Quận đã sớm muốn nói ra, nhưng thiếu khuyết tự tin, vì vậy chỉ có thể ẩn nhẫn.

Hiện giờ Hứa Thanh hoàn toàn thốt lên, liền giống như thiên lôi nổ tung, vang vọng khắp bát phương.

Gã trung niên Đốc Quân trên Bạch Tượng nghe vậy, trong mắt lóe lên hàn mang, tiếp theo mí mắt cụp xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Bắt Hứa Thanh lại, đưa tới cho Thiên Vương xử lý, nếu như kẻ nào dám phản kháng cản trở, luận tội mưu nghịch, chém giết ngay tại chỗ.”

Trong nháy mắt tiếp theo, hơn vạn đại quân huyết giáp giữa không trung bộc phát sát khí ngập trời trên người, bày binh bố trận, khí thôn sơn hà, lấy thế bài sơn đảo hải, nổ vang tràn về phía Phong Hải Quận.

Từ xa nhìn lại, khí tức bộc phát ra từ trên thân hơn vạn quân tu nơi này hội tụ thành hư ảnh một con rắn mối huyết sắc khổng lồ, từ trên trời màn truyền ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc về phía Phong Hải Quận.

Tiếng gào bùng nổ hư vô, hình thành gió lốc.

Trong khoảng thời gian ngắn, đại địa chấn động, mây mù bốc lên, nhật nguyệt biến sắc.

Chương 1681: Chúng tinh ảm đạm, nhật nguyệt tránh lui (2)

Mà một phương Phong Hải Quận sớm đã ẩn nhẫn đến cực hạn, bây giờ đồng dạng bạo khai khí thế, từng đạo thân ảnh hóa thành cầu vồng, tạo thành trận pháp trên không trung.

Có ba trận pháp, của ba cung khác biệt.

Chấp Kiếm Cung bên đó, khí tức hội tụ lại hình thành kiếm ảnh, có thể trảm núi sông vạn vật chúng sinh.

Phụng Hành Cung cùng với Ti Luật Cung cũng đồng dạng như vậy, đều có khí thế riêng.

Dưới vùng đất còn có từng con khôi lỗi cao lớn đang cấp tốc bay ra, mỗi một con đều do rất nhiều tu sĩ khu động.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện tấm lưới lớn, pháp bảo Cấm Kỵ của Phong Hải Quận bị mở ra, kể cả Cấm Kỵ của nhiều tông môn cũng được trải trên thiên địa.

Có lẽ đối với nhân tộc những quận khác mà nói, bọn họ không phải trải qua quá nhiều trận chiến tranh, vả lại phần lớn là quy mô nhỏ, nhưng đối với Phong Hải Quận chốn này, mấy năm trước bọn họ vừa mới trải qua một trận chiến tranh cỡ lớn, những người còn sống sót đều là tu sĩ bách chiến.

Cho nên đối với bọn họ, chiến tranh đã không còn gì xa lạ.

Trong thời gian ngắn, song phương liền giết tới giữa thiên địa, Hứa Thanh ngẩng đầu lên màn trời, muốn mời lão Cửu ra tay, nhưng không có đáp lại.

Hứa Thanh thầm than, nhưng hắn cũng hiểu, nhân vật như Cửu gia gia không phải là mình muốn đối phương ra tay liền có thể ra tay.

Còn phải xem cấp độ của địch nhân.

Cho nên rất nhanh, chiến trường truyền ra tiếng nổ vang vô tận, sấm sét tung hoành, mà những thủ hạ giáp vàng ở bốn phía gã trung niên ngồi trên Bạch Tượng, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ lạnh lùng, lần lượt bay ra, tu vi Quy Hư bộc phát, đồng thời đám người Thất gia cùng với Diêu Hầu cũng đều vọt đi.

Cường giả Quy Hư song phương triển khai đại chiến.

Mà những tên phản đồ của Phong Hải Quận trong đại quân, trước đó không bị thuyền của Hứa Thanh tông chết, bọn họ mắt thấy chiến tranh xuất hiện, trái tim từng người căng thẳng, nhưng từ nhận định đối với thế cục, hoảng loạn rất nhanh tan biến, gia nhập vào trong chiến cuộc.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến những tên kia, những nơi đi qua, hư vô nổ vang, chỉ trong chớp mắt Hứa Thanh đã tới gần một tên tu sĩ Linh Tàng.

Tốc độ của thân thể hình thái Thần Linh tầng thứ nhất này của Hứa Thanh quá nhanh, đối phương hoảng sợ vừa muốn lui về phía sau, nhưng đã chậm, Hứa Thanh giơ tay trái lên, một quyền hạ xuống.

Một quyền này cũng không đánh thẳng vào trên người đối phương, nhưng cải biến quy tắc cùng pháp tắc bốn phía, tạo thành một cỗ lực lượng lôi kéo, khiến cho lui ra phía sau biến thành tiến về phía trước.

Trong chớp mắt, tên tu sĩ Linh Tàng lui ra phía sau kia phun máu tươi, bị quy tắc bản thân cắn trả, thân thể không thể khống chế mà bay thẳng đến Hứa Thanh, vẻ mặt tên này tuyệt vọng, tay phải Hứa Thanh cầm trường thương màu đen chợt đâm một cái.

Không cách nào né tránh, không thể nào chống cự, trường thương Cấm Kỵ trực tiếp xuyên thấu cổ tên tu sĩ, lực lượng ẩn chứa trong đó bộc phát, khiến thân hình cùng Bí Tàng của tu sĩ này đều nổ bể ra ngoài.

Hình thần câu diệt.

Hứa Thanh cũng không dừng lại, quay người quét qua, lao thẳng tới tên tiếp theo.

Đội trưởng cũng đã phóng đi, giờ phút này ánh sáng màu lam bao phủ lấy một tên, theo ánh sáng màu lam tiêu tán, thân ảnh đối phương tan biến, chỉ có đội trưởng liếm môi, toàn thân y tia sáng lập lòe, phóng đi tới một kẻ khác.

Bốn phía còn có Chấp Kiếm Giả thuộc Thư Lệnh ti lúc trước, bọn họ tự phát lựa chọn trở thành thân vệ, nương theo Hứa Thanh cùng với đội trưởng, tiến công sát phạt.

Rất nhanh, dưới sự ra tay của mọi người, những tên phản đồ đó nhao nhao chết thảm, có một ít trước khi chết truyền ra lời nguyền rủa oán độc.

“Thất hoàng tử nhất định sẽ biết được chuyện hôm nay, Hứa Thanh, chúng ta chờ ngươi ở dưới Hoàng Tuyền!”

“Một khắc Thiên Lan Vương trở về, nhất định sẽ giết chết bọn ngươi không còn một ai!”

Hứa Thanh không chút quan tâm, chém giết sạch những thứ phản đồ này, sau đó nhìn lên chiến trường trên bầu trời.

Giờ phút này đại quân song phương đã quần công trong thời gian ngắn, bởi vì có pháp bảo Cấm Kỵ gia trì cùng với sự thiện chiến của tu sĩ Phong Hải Quận, cho nên ưu thế một phương Phong Hải Quận cực lớn.

Hơn vạn chiến tu huyết giáp không ngừng lui về phía sau.

Mà cuộc chiến cấp Quy Hư trên bầu trời cũng tương tự như vậy.

Một màn này khiến cho ánh mắt của gã trung niên Đốc Quân ngồi trên Bạch Tượng càng lúc càng lạnh như băng, gã thừa nhận lúc trước đã xem thường Phong Hải Quận, nhưng không sao cả, gã thân là Đốc Quân, từ chiến trường trở về gọi nhập ngũ, không phải dựa vào những thứ quân sĩ này, mà là nắm giữ pháp chỉ của Thiên Lan Vương.

Vì vậy gã điềm tĩnh giơ tay lên, trong tay xuất hiện một khối ngọc bội màu vàng tràn ra quang mang ngập trời.

Quang mang màu vàng này khuếch tán ra phía ngoài, không ngừng phóng thích ánh sáng rực rỡ kinh người, chói mắt tột cùng, đồng thời cũng có khí tức Uẩn Thần hóa thành uy áp cuồng bạo dựng lên ở.

Bầu trời ảm đạm, hư vô mơ hồ, đại địa run rẩy, tâm thần của tu sĩ Phong Hải Quận nhao nhao chấn động, nội tâm bi phẫn và riêng phần mình rút lui, tu vi của bọn họ bị áp chế đồng thời linh hồn của bọn họ bị rung chuyển. Tất cả bọn họ, trước mặt khí tức Uẩn Thần, yếu ớt vô cùng.

“Ngọn lửa nhỏ nhoi, cũng dám tranh nhau phát sáng cùng ánh trăng?”

Gã trung niên ngồi trên Bạch Tượng nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt lạnh lùng, đồng thời từng chữ viết màu vàng cực lớn nhanh chóng hình thành ở phía trước gã.

“Chiêu mộ binh lính chúng sinh vạn tộc Thánh Lan đại vực xuất chiến.”

Một khắc mười bốn chữ to màu vàng đó xuất hiện, khí tức đến từ Uẩn Thần cũng đạt tới cực hạn, thiên địa chấn động kịch liệt.

Cũng chính là ở thời điểm này, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn tới chỗ cao hơn trên bầu trời, chắp tay cúi đầu, ngưng giọng mở miệng.

“Mời Cửu gia gia.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, một đạo kiếm quang như khai thiên, phá vỡ thương khung, từ trên trời giáng xuống.

Một kiếm này, trời nhô đất sập, khí tồi vạn pháp.

Một kiếm này, chúng tinh ảm đạm, nhật nguyệt tránh lui.

Màn trời bị xé rách, xuất hiện vết toát cực lớn, hư vô toái diệt, hình thành hắc động thật sâu.

Hết thảy ánh sáng, hết thảy âm thanh, hết thảy quy tắc hay pháp tắc, từ một khắc kiếm này xuất hiện, đều bị nó dẫn dắt, bị hắc động thôn phệ.

Toàn bộ đều tan biến, thời gian cũng đều bất động.

Chỉ có kiếm quang này im hơi lặng tiếng giáng xuống, mang theo kinh diễm, bao hàm tuyệt thế, trảm tới ngọc giản phóng xuất ra khí tức Uẩn Thần trong tay gã trung niên trên Bạch Tượng.

Khí tức Thiên Lan Vương lập tức tan vỡ, kim quang nhạt nhòa, trở thành tầm thường.

Tia sáng ở trên mười bốn chữ to màu vàng khiến chúng sinh run rẩy xuất hiện ở trước người gã trung niên trên Bạch Tượng không cách nào lập lòe nữa, theo kiếm quang đảo qua, đồng loạt tan vỡ, dễ như xé giấy mỏng, trở thành tro bụi.

Cùng nhau nổ tung, còn có ngọc bội trong tay gã trung niên trên Bạch Tượng.

Khối ngọc bội ẩn chứa pháp chỉ của Thiên Lan vương xuất hiện khe hở, càng lúc càng nhiều, trong chốc lát liền lan tràn ra toàn bộ ngọc bội, hóa thành bụi bặm, rơi vãi vào trên người gã trung niên trên Bạch Tượng.

Thân thể của gã trung niên cũng không cách nào điều khiển, tự động run rẩy, trong mắt lộ ra hoảng sợ trước đó chưa từng có, gã gắng gượng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng gã có thể tưởng tượng ra trên đó có tồn tại dạng gì.

"Ta. . . . ."

Gã trung niên ngồi trên Bạch Tượng mở miệng muốn nói, nhưng không có cơ hội, gió thổi qua, thân thể của gã đã trở thành bụi bặm, phiêu dạt khắp bốn phía.

Nhưng chỉ có gã tử vong, con Bạch Tượng dưới thân thì lông tóc không tổn hao gì, mà nó lại càng run rẩy trực tiếp nằm rạp xuống.

Về phần đám quân sĩ huyết giáp bốn phía, cũng không có ai bị kiếm này gây thương tích.

Đấy là lão Cửu, kiếm của y đã đến trình độ cực hạn, đảo qua vạn quân, nhất niệm có thể diệt toàn bộ, cũng có thể nhất niệm giết chuẩn xác một mục tiêu trong số đó, mọi thứ bên cạnh mục tiêu không chút tổn hại nào.

Hiển nhiên, mặc dù lão Cửu ra tay, nhưng trong lòng của y vẫn còn có nhân tộc, cho nên cũng không muốn giết nhiều.

Nhưng mà như vậy là đủ rồi.

Một khắc kiếm quang tiêu tán, gã trung niên trên Bạch Tượng trở thành bụi bặm, toàn bộ thiên địa lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Những chiến tu huyết giáp cùng với thủ hạ dưới trướng Đốc Quân đều đang run rẩy, vẻ mặt và trong lòng đều bị cơn hoảng sợ mãnh liệt thay thế, đã trở thành phong bạo nổ vang toàn thân.

Bọn họ nhìn thấy một kiếm này, cũng hiểu rõ ý nghĩa một kiếm này đại biểu, cũng chính là loại hiểu ra đó, khiến cho trong đầu của tất cả mọi người trống rỗng, chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Chương 1682: Chúng tinh ảm đạm, nhật nguyệt tránh lui (3)

Mà một phương Phong Hải Quận cũng không khác gì, tất cả Chấp Kiếm Giả cùng với tu sĩ ba cung, còn có cả tu sĩ tinh nhuệ của những tông môn khác, nội tâm tất cả đều cuộn trào, như có sóng to gió lớn ập đến.

Tông chủ các tông cùng với Cung chủ ba cung giữa không trung, còn cả chấp sự, đều là như thế, trong lòng bọn họ chấn động khó tưởng, theo bản năng nhìn Hứa Thanh, mang theo vẻ không cách nào tin.

Bọn họ nhớ mang máng, trước lúc một kiếm kinh thiên động địa này giáng xuống, Hứa Thanh đã cúi đầu lên bầu trời, hô lên một tiếng Cửu gia gia… Tử Huyền cũng ngẩn người, ánh mắt nhìn tới Hứa Thanh có chút hoảng hốt.

Mà Diêu Hầu bên đó đồng dạng chấn động trong lòng, lúc trước nhìn thấy hai chữ Kế Thương trên thuyền lớn của Hứa Thanh là y đã cảm thấy quen thuộc, thân là Thiên Hậu thế gia, mặc dù gia tộc sa sút, nhưng sách cổ được trữ lại rất nhiều.

Liên tưởng tới đại vực Hứa Thanh đi lúc trước, y mơ hồ nhớ vào thời điểm đã rất lâu, Thế tử của vị Chúa Tể cuối cùng trên Tế Nguyệt đại vực, chính xác được gọi là Lý Kế Thương!

Mà vị nhi tử thứ chín của Chúa Tể, am hiểu sử dụng kiếm… Nghĩ tới đây, trái tim Diêu Hầu đập vô cùng mãnh liệt.

Về phần Thất gia, nét mặt của lão rất kỳ quái, lão nhìn qua bầu trời, thần sắc có chút cảm khái, mang theo một chút thổn thức, sau đó hình như thoải mái rồi lắc đầu, nhìn về phía Hứa Thanh cùng đại đệ tử của mình, vẻ vui mừng trong mắt đã thay thế hết thảy.

Một màn đó đội trưởng thấy được, nhưng Hứa Thanh không có lưu ý quá lâu, hắn tập trung sự chú ý ở trên đại quân huyết giáp đang run rẩy kia.

Những người này Cửu gia gia không muốn giết, đối với Hứa Thanh mà nói cũng không dễ xử lý, vì vậy sau khi trầm mặc, Hứa

Thanh quay đầu nhìn thuyền lớn.

Ninh Viêm cùng Ngô Kiếm Vu đang đợi trên đó, lén lút quan sát bên ngoài.

Chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, Ninh Viêm trừng mắt nhìn, vẻ mặt đau khổ, bản năng cúi đầu không dám nhìn lại, nhưng mà khóe mắt vẫn khó tránh khỏi chú ý tới Hứa Thanh.

Hứa Thanh mắt thấy như thế, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhăn mày lại.

Đội trưởng cũng cười nhạt nhìn sang.

Đáy lòng Ninh Viêm hồi hộp một tiếng, gã sợ đội trưởng, nhưng sợ nhất vẫn là Hứa Thanh, dẫu sao đội trưởng chỉ là cắn gã, mà lúc quen biết cùng Hứa Thanh thì chính là xém chút nữa liền bị giết.

Mà giờ khắc này hai người cũng đều nhìn mình, Ninh Viêm biết rõ, nếu như mình không nghe theo, sợ là không có quả ngọt để ăn, vì vậy đáy lòng thở dài, hung hăng nghiến răng, từ trạng thái ngồi xem đứng lên, bước ra thuyền lớn.

Ngô Kiếm Vu một bên trừng mắt nhìn, dĩ nhiên y cũng hiểu rõ Ninh Viêm đây là muốn làm gì, vì vậy đáy lòng bắt đầu công tác chuẩn bị thi từ.

Mà Ninh Viêm xuất hiện, ngay từ đầu còn không có để cho người ta chú ý, cho đến khi gã vừa đi, vừa bộc phát huyết mạch, hình thành cái ô màu vàng tung bay phía trên đỉnh đầu.

Càng có một con kim long bốn móng vuốt liên tục khuếch tán biến ảo trong huyết mạch, bay lượn trên thiên địa, ngửa mặt lên trời truyền ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Kim long vừa hiển, tiếng gào chấn động bát phương, càng có hoàng bào hiện ra trên người Ninh Viêm, hết thảy mọi thứ, khiến cho Ninh Viêm nơi đây trong chốc lát được vạn chúng nhìn chăm chú.

Tu sĩ Phong Hải Quận đồng loạt nhìn lại, thần sắc đều biến hóa, tràn đầy ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Mà càng thêm chấn động là hơn vạn đại quân huyết giáp đang trong cơn hoảng sợ cùng với những Quy Hư dưới trướng Đốc

Quân kia, bọn họ bị một kiếm vừa nãy chấn nhiếp, tiến thối lưỡng nan, giờ phút này sau khi trông thấy Ninh Viêm, thần sắc đều đại biến.

Chấn động huyết mạch đến từ trên người Ninh Viêm cùng với con kim long bốn móng kia, hết thảy làm cho những người tới từ Hoàng Đô Đại Vực bọn họ lập tức cảm nhận được khí tức hoàng tộc.

Một màn này, khiến người cho đám quân sĩ đó kinh nghi bất định, nhưng bọn họ không biết Ninh Viêm, hiển nhiên Ninh Viêm ở bên trong đám con nối dõi của Nhân Hoàng cũng là người không nổi trội.

Vì vậy Ninh Viêm đứng trên không trung có chút lúng túng, nhưng gã lại không tiện trực tiếp mở miệng giới thiệu bản thân, vì vậy chỉ có thể đứng trên không trung, toàn lực phóng thích khí tức huyết mạch của bản thân.

Dần dần, khí tức ấy càng lúc càng đậm, huyết mạch hoàng tộc chấn động, trùng trùng điệp điệp, bao phủ bát phương.

Cũng chính là ở thời điểm này, đội trưởng bay ra, đến sau lưng Ninh Viêm, quát to một tiếng về phía đại quân huyết giáp.

“Lớn mật, các ngươi trông thấy Thập Nhị hoàng tử còn cũng không bái kiến!”

Lời nói đội trưởng vừa ra, bốn phía càng thêm chấn động, mà Ninh Viêm cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi trong lòng, bảo trì thần sắc nghiêm nghị, bình tĩnh nhìn qua đại quân phía trước, nhàn nhạt mở miệng.

“Bổn cung là nhi tử thứ mười hai của Nhân Hoàng, Cổ Việt Ninh Viêm, các ngươi hẳn là biết danh tiếng của bổn cung.”

Lời Ninh Viêm vừa thốt, từng người trong đại quân huyết giáp thay đổi sắc mặt, nhất là cường giả Quy Hư trong đó, tâm thần bọn họ nổi lên gợn sóng, nhớ tới trong số những hoàng tử của Nhân Hoàng, có một vị Hoàng tử sau khi mẫu thân tử vong, rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, chính là Thập Nhị hoàng tử.

Mà chấn động huyết mạch trên người đối phương là không cách nào làm giả, quan trọng nhất là hư ảnh rắn mối khổng lồ do đại quân bọn họ hình thành giờ phút này cũng đều cúi đầu về phía kim long.

Tất cả đủ để chứng minh hết thảy.

Vì vậy mọi người sau khi do dự, liền nhao nhao cúi đầu, bái kiến về phía Ninh Viêm.

“Bái kiến Thập Nhị hoàng tử!”

Một phương Phong Hải Quận cũng bất ngờ đối với biến hóa như thế, giờ phút này đều lần lượt cúi đầu, bái kiến về phía Ninh Viêm.

Diêu Hầu cũng là như vậy.

Nhìn qua hết thảy, trong lòng Ninh Viêm ngạo nghễ, hất cằm lên, xém chút nữa liền quên địa vị của mình ở Phong Hải Quận, cũng may đội trưởng ở sau lưng tri kỷ ho một tiếng, để cho Ninh Viêm lập tức thanh tỉnh.

Trong lòng Ninh Viêm thất kinh, liền tranh thủ đè nội tâm ngạo nghễ xuống, bày ra tâm tính nghiêm chỉnh, sau đó gã đảo mắt nhìn qua đại quân, bình tĩnh mở miệng.

“Phong Hải Quận tự trị, đây là mệnh lệnh của phụ hoàng.”

“Các ngươi mặc dù là bị người mê hoặc, nhưng xác thực đã có mạo phạm, tự trói đi, đợi bổn cung tấu lên phụ hoàng lại định đoạt.”

Giọng nói Ninh Viêm truyền ra, hơn vạn quân sĩ trầm mặc, trước đó có một kiếm kinh người, sau lại có Hoàng tử xuất hiện, bọn họ về tình về lý đều không thể không từ.

Mà điều này cũng đồng dạng giúp bọn họ riêng phần mình nhẹ nhàng thở ra, bọn họ vốn là đâm lao phải theo lao, biết rõ nguy cơ sinh tử, bây giờ nghe lệnh Hoàng tử, dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Cho nên hầu như không chần chờ chút nào, tất cả nhao nhao phong ấn tu vi, tự trói mình lại.

Bất kể là thân tín hay không phải thân tín của gã Đốc Quân kia, đều không trọng yếu, quan trọng là ... Một kiếm vừa nãy... . . Đã hoàn toàn chấn nhiếp bọn họ.

Làm xong những điều ấy, Ninh Viêm lén lút liếc mắt nhìn Hứa Thanh, chú ý thấy mặt Hứa Thanh không cảm xúc, gã không khỏi có chút bận tâm, vì vậy nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng ôm cổ Ninh Viêm cười hắc hắc, ý bảo gã làm vô cùng tốt.

Lúc này Ninh Viêm mới nhẹ nhàng thở ra.

Mà loại xử lý đó, đối với thế cục hôm nay mà nói, đích xác là phương thức tốt nhất rồi, Diêu Hầu rất nhanh liền an bài tu sĩ Phong Hải Quận hỗ trợ, bắt giữ hơn vạn quân sĩ vào trong Hình Ngục Ti của Phong Hải Quận.

Cũng không có ngược đãi, dẫu sao đều là nhân tộc.

Rất nhanh, trận nguy cơ này của Phong Hải Quận cũng tạm kết thúc, tiếp đến thì Diêu Hầu tuyên bố Hứa Thanh nhận chức Quận Trưởng, hiệu lệnh cả Phong Hải Quận.

Bởi vì bây giờ thế cuộc bất ổn, cho nên cũng không có tổ chức nghi thức, mà trên thực tế Hứa Thanh nơi đây, lấy nội tình cùng danh vọng của hắn trong Phong Hải Quận, cũng không cần nghi thức gì cả.

Hắn vốn là Quận Trưởng của Phong Hải Quận.

Dù là có chút tu sĩ tông môn cùng với người ở Phong Hải Quận trong mấy năm vừa qua, dễ có phần phai nhạt về sự tình Hứa Thanh làm vào năm đó, trong lòng bọn họ tồn tại chất vấn đối với loại tu vi như Hứa Thanh, lại đảm nhiệm chức Quận Trưởng.

Nhưng một kiếm từ trên trời giáng xuống vừa nãy, đã nghiền nát hết thảy những chất vấn này.

Thậm chí còn có thái độ của Thập Nhị hoàng tử đối với Hứa Thanh, càng tăng thêm vô tận thần vận cho hắn, cũng làm cho đáy lòng mọi người sinh ra rất nhiều liên tưởng.

Hứa Thanh cũng không cự tuyệt, hắn hiểu được chức trách Quận Trưởng, rốt cuộc cũng quyết định nhận phần trách nhiệm này.

Mà sau khi hắn vào ở trong phủ Quận Trưởng, cùng ngày đã ban ra một loạt pháp chỉ.

Đạo thứ nhất là toàn bộ quận chuẩn bị chiến tranh.

Đạo thứ hai thì là luôn luôn mở ra pháp bảo Cấm Ky.

Chấp Kiếm Giả xuất động, quét sạch hết thảy phản loạn trong Phong Hải Quận.

Làm tốt chuẩn bị tiếp theo, để đối mặt với Thất hoàng tử và Thiên Lan Vương.

Theo những pháp chỉ này truyền ra, Phong Hải Quận nguyên bản mờ mịt lần nữa phát ra sinh cơ, nhân tâm có chỗ hướng tới, hội tụ đồng lòng.

Đại điểu Thanh Cầm cũng không bế quan nữa, đêm hôm đó nó lần nữa quanh quẩn trên không trung của Quận Đô, phát ra tiếng kêu cao vút tới phủ Quận Trưởng.

“Cạc cạc cạc!”

Chương 1683: Thọ cùng trời đất, vĩnh hưởng tiên phúc (1)

Quận Đô của Phong Hải Quận, phủ Quận Trưởng.

Phủ này nằm ở trung tâm Quận Đô, bốn phía canh phòng sâm nghiêm, chẳng những có Chấp Kiếm Giả cùng với tu sĩ hộ vệ, bản thân nó càng là tồn tại hai dạng trạng thái.

Ngày bình thường hiển lộ ra trong Quận Đô chỉ là một bộ phận, còn có một bộ phận nằm ở trong hư không, do tám tòa đại điện hình thành, chiếm diện tích rất rộng lớn.

Nó có thể dịch chuyển hư thật, do bản thân Quận Trưởng điều khiển.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh đứng ở trong lầu các phủ Quận Trưởng, quan sát một khối lệnh bài trong tay.

Khối lệnh bài một mặt là hai chữ Phong Hải, một mặt là hình núi sông, chính là lệnh bài Quận Trưởng của Phong Hải Quận.

Bên trong lầu các cũng không phải chỉ có một mình Hứa Thanh, Diêu Hầu và Thất gia cũng ở nơi đây, hai người đang đánh cờ, đội trưởng thì nhu thuận đứng bên cạnh Thất gia, nhìn chằm chằm vào bàn cờ, đã làm xong chuẩn bị tùy thời nịnh hót sư tôn của mình.

“Ta đã xóa đi lạc ấn của mình ở trong lệnh bài, chỉ cần ngươi dung nhập thần niệm của mình vào, liền hình thành lệnh bài Quận Trưởng thuộc về ngươi.”

Diêu Hầu cầm một con cờ hạ xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Hứa Thanh còn nhỏ, Diêu Hầu chớ nóng lòng thoái ẩn, Phong Hải Quận này còn cần chúng ta đấy.” Thất gia nở nụ cười, cũng hạ xuống một quân cờ, một cái chớp mắt quân cờ hạ xuống, đội trưởng bên cạnh ánh mắt sáng lên, lớn tiếng tán thưởng.

“Nước cờ hay nước cờ hay, sư tôn quả nhiên lợi hại, một nước cờ này ta nằm mơ cũng không ngờ tới, tuyệt vời, quá kinh diễm, đệ tử đã học được rồi!”

Thất gia trừng mắt, hừ một tiếng, bộ dạng không thích nịnh hót, nhưng trong mắt lại mang theo đắc ý, hiển nhiên tâm tình rất sung sướng, không phải như mặt ngoài.

Diêu Hầu mặt không cảm xúc, liếc mắt nhìn Trần Nhị Ngưu, không quan tâm.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh nghe thấy lời Diêu Hầu nói, đang muốn dung nhập thần niệm vào bên trong lệnh bài, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Thất gia ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc của Diêu Hầu cũng khẽ động nhìn lại.

Hứa Thanh và đội trưởng cũng nhìn theo, mây mù trên bầu trời đêm bỗng cuộn trào, thân ảnh đại điểu Thanh Cầm hiển lộ trên màn trời, nương theo sau là âm thanh cạc cạc hưng phấn vang vọng bát phương.

“Con Thanh Cầm này, trước khi Hứa Thanh chưa trở về thì mai danh ẩn tích, Hứa Thanh vừa về một cái nó liền lập tức bay ra.”

Thất gia nhếch miệng, Hứa Thanh nhìn qua Thanh Cầm, trên mặt nở nụ cười, chắp tay cúi đầu với bầu trời, trên người xuất hiện hào quang quét qua.

Thanh Cầm trên bầu trời nhìn thấy một màn này lại càng thêm vui vẻ, tương tự tràn ra ánh sáng bổn mạng quét tới quét đi, tiếng kêu càng dần càng to rõ, sau cùng quanh quẩn vài vòng phía trên Quận Đô, rồi ẩn trong mây mù.

Theo Thanh Cầm biến mất, bầu trời đêm trên Quận Đô dần dần an tĩnh lại, Diêu Hầu trong lầu nhẹ nhàng hạ xuống một quân cờ, bình tĩnh mở miệng.

“Nhị Ngưu, các ngươi đã trải qua chuyện gì ở Tế Nguyệt?”

Đội trưởng nghe vậy, ho khan một tiếng.

“Hồi bẩm Hầu Gia, những việc ta trải qua ở Tế Nguyệt đại vực đều là việc nhỏ, ví dụ như dẫn theo Tiểu Thanh cùng đi lòng vòng trên ngôi sao Hồng Nguyệt, lại ví dụ như thuận tiện triệu hoán một chút thằng chó đẻ tàn diện Thần Linh, tiếp đó để cho Thần Linh mở mắt ra nhìn lão nương Xích Mẫu kia một chút, tiêu diệt ả.”

“Còn nữa là ta ôn chuyện cùng với thê tử trước, quen biết thêm một số hảo hữu.”

Đội trưởng dùng ngữ khí nhẹ nhõm, nói qua một chút sự tình kinh thiên động địa.

Thất gia nghe vậy hai mắt nheo lại, không nói chuyện.

Mà Diêu Hầu sau khi nghe được, mí mắt rõ ràng nhảy vài cái, trầm mặc hồi lâu, sau đó ra vẻ trấn định truyền ra lời nói.

“Thần Linh Xích Mẫu của Hắc Thiên tộc, còn có thể phục sinh không?”

Đội trưởng vỗ vỗ ngực.

“Không thể, ả đã hoàn toàn bị tiêu diệt, từ đó ở bên trong đám Thần Linh, không còn Xích Mẫu!”

Diêu Hầu ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Trần Nhị Ngưu thật sâu, sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh dùng tâm thần cảm ứng, sau đó gật đầu.

“Xích Mẫu, hoàn toàn chính xác đã vẫn lạc.”

Bàn tay cầm cờ của Diêu Hầu hơi run lên, sau khi nghe xong lời của Nhị Ngưu nói, đáy lòng của y vẫn có chỗ nghi ngờ đối với tính chân thật của nó, nhưng lời Hứa Thanh nói ra lại hoàn toàn khác biệt.

Giờ phút này Diêu Hầu cũng khó có thể áp chế sóng lớn ngập trời dâng lên trong lòng, y không biết Hứa Thanh cùng với Trần Nhị Ngưu làm thế nào để hoàn thành việc hầu như không thể này, cũng không có hỏi rõ tới cùng.

Mỗi người đều có bí mật của mình, dò hỏi quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

Mà trong lòng của y, thật ra ít nhiều cũng có đáp án, bất luận là danh tiếng của Kế Thương, hay là một tiếng Cửu gia gia của Hứa Thanh ở trên chiến trường lúc trước, đều làm y miên man bất định.

Giờ phút này Diêu Hầu thở sâu một hơi, cố gắng bảo trì thong dong đứng lên.

“Đêm đã khuya, ta không quấy rầy sư đồ các ngươi gặp nhau nữa.”

Nói xong, Diêu Hầu liền quay người, chậm rãi đi về phía xa xa, tan biến khỏi phủ Quận Trưởng, về tới Diêu phủ của mình.

Ở bên trong nơi này, y quay lại nhìn qua phía phủ Quận Trưởng.

“Có thể dưỡng ra đệ tử như vậy, thì vị sư tôn làm sao có thể là hạng người tầm thường được, sư đồ mấy người này không một ai là đơn giản cả, đối với Phong Hải Quận mà nói, đây là chuyện tốt.”

Diêu Hầu nhớ lại sự tình mới vừa nghe được bên Tế Nguyệt đại vực, trong lòng vô tận gợn sóng.

“Việc này lộ ra một chút khó lường, hẳn là có người ở phía sau bí mật thúc đẩy, nếu không sẽ không thuận lợi như vậy.”

Cùng lúc đó, trong lầu các của phủ Quận Trưởng, giờ phút này chỉ còn lại ba người Thất gia, Hứa Thanh cùng với Nhị Ngưu.

Không có người ngoài, sắc mặt Thất gia lập tức trầm xuống, trừng mắt liếc nhìn Nhị Ngưu.

“Cảm thấy đôi cánh cứng cáp rồi đúng không? Một mình ngươi tự tìm đường chết thì cũng đành, còn dắt theo tiểu sư đệ của ngươi cùng đi tìm chết?”

Chương 1684: Thọ cùng trời đất, vĩnh hưởng tiên phúc (2)

Hứa Thanh vừa muốn nói giúp đại sư huynh một câu, Thất gia liền cắt ngang.

“Lão Tứ, vi sư biết rõ tâm ngươi hiền hậu, nhưng chuyện này đại sư huynh của ngươi làm quá mức kích động, tồn tại như Xích Mẫu làm sao có thể đơn giản, với chút tu vi của hai người các ngươi, lại không có người dẫn theo, cứ như vậy chạy tới, chỉ cần hơi có một chỗ sơ suất chính là hình thần câu diệt, ngay cả cơ hội cứu viện cũng không có!”

Ngữ khí Thất gia nghiêm khắc, trong lòng Hứa Thanh run lên, không dám nói chuyện giúp đỡ đại sư huynh, chẳng qua đáy lòng của hắn ít nhiều có một loại cảm giác, sư tôn lo lắng cho mình cùng với đại sư huynh là một mặt, một phương diện khác, hình như sư tôn có chút không vui đối với việc không được gọi theo cùng.

Thân thể Nhị Ngưu run rẩy, thầm nghĩ không ổn, vì vậy phù phù một tiếng trực tiếp quỳ xuống, vẻ mặt nịnh nọt.

“Sư tôn, ta nhớ ngài.”

Thất gia hừ một tiếng.

Mắt thấy như vậy, Nhị Ngưu trừng mắt nhìn, vành mắt đỏ lên, thấp giọng mở miệng.

“Sư tôn, đệ tử cùng tiểu sư đệ làm như vậy thật ra còn có một mục đích, đó chính là chuẩn bị thọ lễ cho lão nhân gia ngài nha, cho nên mới không gọi lão nhân gia ngài đi cùng, nào có đạo lý chuẩn bị lễ vật mừng thọ, còn phải bắt người được mừng thọ tự mình động thủ đúng không!”

Nói xong, đội trưởng nhanh chóng lấy hai cây lông vũ máu thịt từ trên người ra.

Cung cung kính kính đưa tới, càng sợ Hứa Thanh tâm tư ngay thẳng, lập tức dứt khoát mở miệng.

“Ta và tiểu sư đệ tổng cộng nhận được bốn cây lông vũ, hai ta mỗi người một cây, còn lại hai cây này, chúng ta cùng nhau hiếu kính cho sư tôn, để làm thọ lễ.”

“Chúc sư tôn thọ cùng trời đất, vĩnh hưởng tiên phúc.”

Thất gia cũng chả thèm nhìn hai cây lông vũ đó, ánh mắt quét qua Nhị Ngưu, lão quá rõ ràng đức hạnh của tên đệ tử này của mình rồi, biết rõ phần lông vũ đại khái là như muối bỏ biển.

Bị sư tôn nhìn qua như vậy, đội trưởng ho khan một tiếng, lập tức vội vàng mở miệng.

“Sư tôn, lúc trước có người ngoài ở đây, cho nên đệ tử không có nói kỹ càng, lần này ta cùng với tiểu sư đệ đi tới Tế Nguyệt đại vực, đã làm ra thật nhiều chuyện lớn, quan trọng nhất là, mỗi một chuyện lớn chúng ta làm, đều hết sức phát huy sự thần võ của sư tôn!”

Thất gia ồ một tiếng.

Đội trưởng phát hiện ngữ khí sư tôn có chỗ hòa hoãn, tiếp tục truyền ra lời nói.

“Đầu tiên là chúng ta tuyên dương nhờ có sư tôn ra tay, khiến cho Xích Mẫu ngủ say, tiếp đó dùng mặt mũi sư tôn làm đại kỳ, khôi phục Thế tử của Chúa Tể cùng với huynh đệ tỷ muội của lão.”

“Chúng ta nói cho bọn họ biết, sư tôn của chúng ta vô địch thiên hạ, đầu tiên là khiến cho Xích Mẫu không cách nào thức tỉnh, tiếp đó an bài chúng ta tới nơi này hô hoán bọn họ, chính là vì tiêu diệt Xích Mẫu.”

“Sư tôn, mặc dù ngài không có ở đó, nhưng mà tên của ngài, chính là bảo hộ lớn nhất đối với chúng ta.”

“Tiểu Thanh, ngươi nói có đúng hay không?”

Hứa Thanh nghe vậy, vội vàng gật đầu, rất nghiêm túc mở miệng.

“Sư tôn, khi chúng ta trở về, Thế tử kêu ta chuyển cho ngài một phong thư.”

Nói xong, Hứa Thanh cầm ra một khối ngọc giản màu vàng từ trong túi trữ vật, cung kính đưa cho Thất gia.

Đây đúng thật là Thế tử đưa cho bọn họ trước khi đi, trên đường hai người đã nghiên cứu qua, phương pháp bình thường không cách nào xem xét, nếu như vận dụng những thủ đoạn khác, mặc dù có thể thấy, nhưng tất nhiên có thể sẽ khiến cho ngọc giản bị toái diệt.

Thất gia thần sắc như thường, giơ tay lên tiếp nhận.

Khối ngọc giản mà Hứa Thanh cùng đội trưởng sau khi nghiên cứu vẫn không cách nào mở ra như bình thường, trong tay Thất gia lại rất tùy ý liền mở được, mà theo Thất gia xem xét, biểu cảm của lão lại có chút ngoài ý muốn, tiếp theo hòa hoãn rất nhiều, trong thần sắc còn lộ ra một tia đắc ý cùng ngạo nghễ.

Chú ý tới những điều này, Hứa Thanh và đội trưởng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đội trưởng càng là bò dậy, đứng ở một bên nhỏ giọng mở miệng.

“Sư tôn, cuối cùng ta cùng Tiểu Thanh thống nhất Tế Nguyệt đại vực, càng là làm Chúa Tể Lý Tự Hóa thức tỉnh lại, ta còn mời đến một vị thượng thần, tiểu Thanh cũng rất lợi hại, cũng câu dẫn được một tôn thượng thần, lại mời thêm một… “

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, không nói chuyện.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, lần nữa truyền ra giọng nói.

“Cuối cùng, Lý Tự Hóa trong quá khứ đi tới thời gian hiện tại, tế hiến bản thân, khiến cho tàn diện Thần Linh mở mắt.”

“Hồng Nguyệt biến thành Thần giới, tan biến khỏi Vọng Cổ!”

“Sư tôn, ta cho rằng sở dĩ chuyện này thuận lợi như vậy, là bởi vì Lý Tự Hóa……Chuyện này nhìn như chúng ta làm ra, nhưng nếu như tra cứu đến cùng, trên thực tế mỗi một bước đi đều có dấu vết của Lý Tự Hóa, lúc ta làm giao dịch cùng với quá khứ của y cũng có loại cảm giác này, giống như y đang một mực chờ ta.”

Đội trưởng vẻ mặt ngưng trọng nói ra.

Mà Hứa Thanh cũng là lần đầu tiên nghe đội trưởng nhắc tới việc này, trong lúc nhất thời như có điều suy nghĩ.

Thần sắc Thất gia như thường, thả ngọc giản trong tay xuống, cũng không tiếp tục hỏi thêm mà cầm lấy hai cây lông vũ, sau đó liếc mắt nhìn Nhị Ngưu, giơ tay lên trảo một cái.

Thân thể Nhị Ngưu lập tức chấn động, một kiện pháp trượng màu lam trực tiếp bay ra từ mi tâm của y, rơi vào trong tay Thất gia.

Tiếp theo Thất gia chú ý đến trên người Hứa Thanh, tương tự giơ tay lên chộp tới, sau một khắc, khối xương cá mà lão tổ Kim Cương Tông đang ký túc ngay lập tức bay ra, bị Thất gia cầm ở trong tay.

“Lông vũ này, vi sư sẽ giúp các ngươi dung nhập vào bên trong pháp binh, có thể tăng lên cấp độ của chúng, khí linh cũng nhận được lợi ích lớn.”

Làm xong những động tác này, Thất gia đứng lên.

“Được rồi, vi sư đi về trước, hai người các ngươi nhớ kỹ, về sau nếu như còn có loại sự tình như thế, nhất định phải thận trọng, không thể lỗ mãng!”

Thất gia hừ một tiếng, quay người nhoáng một cái, bước vào trong hư vô, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc xuất hiện, đã ở phủ Quận Thừa.

Toàn bộ phủ Quận Thừa không có một bóng người, một mảnh im lặng, chỉ có Thất gia đứng ở nơi đó, chắp tay sau lưng và ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hồi lâu, có gió thổi tới khiến cho tóc cùng với góc áo của lão lay động, làm cho người ta có một loại cảm giác giống như muốn trôi theo gió.

Mà thần sắc của Thất gia cũng chầm chậm biến thành phức tạp, nơi ánh mắt của lão nhìn tới hình như không phải là màn trời của mảnh đại lục Vọng Cổ này, mà là màn trời bên ngoài vô tận tinh không.

“Lý Tự Hóa, thành công rồi… .”

Thất gia thì thào.

Chương 1685: Dưới ánh trăng, nhìn thấy chàng (1)

Bầu trời ban đêm, có gió thổi tới.

Gió mơn trớn trên đại địa, thổi tới khắp mọi kiến trúc trong Quận Đô, trong lúc thổi qua liền truyền ra tiếng gào thét, cuốn lên bụi bặm, đảo qua góc áo của Thất gia, lan tràn đến trong căn lầu của phủ Quận Trưởng.

Thổi bay sợi tóc của Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn lên bầu trời đêm xa xa, nội tâm một mảnh bình tĩnh.

Loại bình tĩnh này Tế Nguyệt đại vực không cách nào mang đến được, đối với Hứa Thanh mà nói, những việc hắn đã trải qua trong Phong Hải Quận, khiến cho hắn sớm đã coi nơi đây trở thành một nửa quê nhà của mình.

Cái loại cảm giác về nhà này, để cho tâm thần của Hứa Thanh cũng đều cảm thấy bình yên, nhưng kiểu gì cũng vẫn sẽ có một chút âm thanh muốn dung nhập vào bên trong sự yên lặng của hắn.

“Tiểu Thanh, ngươi nói xem bên trong ngọc giản Thế tử chuyển cho lão đầu tử đến cùng đã viết cái gì?”

Đội trưởng đứng bên cạnh Hứa Thanh, vẻ mặt tràn đầy tò mò.

“Lúc nãy ta chú ý thấy sau khi lão đầu xem ngọc giản, nụ cười trên mặt nở rộ như một đóa hoa cúc héo… . .”

Hứa Thanh nghe đến đó, nhịn không được ho khan một tiếng, theo bản năng lướt nhìn chung quanh.

Đội trưởng đắc ý, khoát tay chặn lại.

“Không cần dò xét, lão đầu tử không có ở đây đâu.”

“Ta đoán chừng nội dung bên trong ngọc giản nhất định là Thế tử biểu đạt kính nể đối với lão đầu tử, dựa theo hiểu biết của ta đối với lão đầu tử, đáy lòng của lão nhất định là cực kỳ sảng khoái đối với việc này.”

“Tục, quá tục!”

Đội trưởng lắc đầu, bộ dáng không cách nào tán đồng.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn cảm thấy mình tốt nhất vẫn là không nên phát biểu về việc này thì hơn, vạn nhất… . . Sư tôn còn ở đây, hay là có thể nghe thấy… Nhưng mà đội trưởng hiển nhiên không cho là như vậy, y hạ giọng, vừa muốn tiếp tục phát biểu một chút quan điểm của mình, nhưng vào lúc này, một cỗ mùi hương Hứa Thanh quen thuộc, theo cơn gió từ bên ngoài lầu các thổi tới.

Nương theo mùi hương, một thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện ở bên ngoài lầu các, liên tục cất bước, chầm chậm đi đến.

Người này mặc một thân váy dài màu trắng, thuần mỹ không một vết xước, mái tóc màu đen càng là bay múa theo gió, lông mày phượng như trăng, tràn đầy tú lệ.

Một đôi mắt đẹp ẩn tình, cái mũi đẹp đẽ tinh xảo, gò má hơi ửng hồng, khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ.

Giờ phút này theo nàng tới gần, theo ánh trăng chiếu tới, da thịt vô cùng mịn màng như sương như tuyết, khiến cho người ta nhịn không được si mê vào trong đó, khó có thể tự thoát ra.

Có thể không cần thông báo liền tự động xuất nhập phủ Quận Trưởng, ngoại trừ Thất gia cùng Diêu Hầu, cũng chỉ còn có Tử Huyền.

Tử Huyền đến khiến cho tòa lầu các này giống như cũng trở nên sáng ngời, dường như tất cả ánh trăng vào thời khắc này cũng bị nàng thu hút tới, tràn ngập bên cạnh nàng.

Tim của Hứa Thanh theo bản năng tăng tốc đập.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, trong đầu hiện ra thân ảnh Linh Nhi cùng với Nê Hồ Ly, bắt đầu so sánh.

“Linh Nhi đơn thuần, hồ ly lẳng lơ, Tử Huyền phong tình… Còn có ai nữa ta, đúng rồi, còn có Ngôn Ngôn biến thái cùng với Đinh Tuyết tư thế nhất định phải bắt được tiểu Thanh, còn có cả Thanh Thu kia nữa.”

Nghĩ tới đây, đội trưởng liền vô cùng cảm khái, y phát hiện những nữ tử này đúng là ‘mai lan thu trúc’, mỗi người mỗi vẻ.

Vì vậy trong lòng không khỏi dâng lên một chút cảm giác ê ẩm.

“Nhưng mà cũng phải nói lại, Tiểu Thanh này cũng thật là đáng thương, bị nhiều cọp cái như vậy nhìn chằm chằm, nhất định là tâm thần lo lắng, ứng đối mệt mỏi, hơi sơ sẩy một chút, đó chính là một tu la tràng!”

“Không giống như ta, tự do tự tại như vậy, vô câu vô thúc, có thể hưởng thụ tự do phóng khoáng, có thể bay lượn giữa thiên địa, trong đại lục Vọng Cổ này, dưới tới phàm tục, trên tới Thần Linh, sẽ không có bất kỳ một ai có thể ràng buộc con trâu rừng cao ngạo như ta đây!”

“Ta, vĩnh viễn thuộc về tự do!”

Đội trưởng nội tâm ngạo nghễ, có một loại cảm giác thông thấu, bây giờ suy nghĩ lại càng giống như là một hiền giả.

Vì vậy y ho khan một tiếng, đáy lòng càng lúc càng cho là độ cao trên tư tưởng của mình đã vượt xa hạng người tầm thường, y cũng vô cùng xác định suy nghĩ của mình chính là đạo lý vô thượng.

Sau đó nội tâm bình yên, không nổi gợn sóng, lấy một loại nội tâm cao độ, bao quát Hứa Thanh.

Ánh mắt đó mang theo đồng cảm, cũng ẩn chứa trí tuệ nhân sinh mà y tự nhận định, đang muốn mở miệng nói ra phần cảm ngộ ấy của mình với Hứa Thanh.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Tử Huyền truyền đến.

“Nhị Ngưu, Lý Thi Đào gọi ngươi qua.”

Lời Tử Huyền vừa ra, đôi mắt đội trưởng lập tức trợn to, vào thời khắc này, cả người của y liền giống như hoa cúc đua nở vậy, không khống chế nổi mà phóng thích ra nội tâm nhộn nhạo của bản thân.

Ánh mắt càng là sáng ngời vô cùng, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Lúc này là hơn nửa đêm, Đại Đào Đào nhà ta gọi ta đi qua?”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, kích động.

Giờ khắc này, cái gì hiền giả, cái gì cảm ngộ, cái gì tự do, đều không trọng yếu.

Y lập tức liền vô cùng lo lắng phóng ra phía ngoài, không thèm quan tâm tới Hứa Thanh nữa.

Với y mà nói, cho dù chuyện của người ta rất thú vị, nhưng cũng không bằng Đại Đào Đào nhà mình.

Giờ phút này đội trưởng rời khỏi rất nhanh, vừa đi còn vừa lấy ra một quả đào gặm một cái, hô to trong đáy lòng.

“Đào Đào chờ ta.”

Dưới gợn sóng trong lòng, thân ảnh của đội trưởng nhanh chóng bay xa.

(Thật là cảm khái, Nhị Ngưu vừa ngộ ra được đại đạo chí thượng, sắp siêu phàm nhập thánh, thế mà chỉ vì một câu “Nhị Ngưu, Lý Thi Đào gọi ngươi qua” khiến y rớt cái bịch về phàm trần, cảm ngộ như bị chó tha đi mất, dục quả là hố sâu a!)

Chương 1686: Dưới ánh trăng, nhìn thấy chàng (2)

Nhìn qua bóng lưng đội trưởng, Hứa Thanh không biết nói cái gì cho phải, cũng không có tâm tình quá nhiều chú ý tới y, giờ phút này tim của hắn đang tăng tốc đập, theo Tử Huyền từng bước một tới gần, cảm giác tim đập này lại càng lúc càng mãnh liệt.

Tất nhiên bây giờ Hứa Thanh đã trưởng thành về phương diện sinh lý của nam nhân ... Nhưng khi đối mặt với Tử Huyền hắn vẫn tương tự như là năm đó, tâm lý rất căng thẳng, cũng theo bản năng lui về phía sau.

Cho đến khi thối lui đến biên giới, không thể lui được nữa, Hứa Thanh chỉ có thể kiên trì, chắp tay về phía Tử Huyền.

“Gặp qua thượng tiên.”

Tử Huyền cười nhẹ, không nói một lời, cho đến khi đi tới trước mặt Hứa Thanh, khoảng cách vô cùng gần… Lúc nàng đứng ở nơi đó, một cỗ hương thơm tươi mát lặng yên tản ra toàn bộ lầu các, lan tràn tới trái tim Hứa Thanh, gió cũng không cách nào thổi tan.

Chỉ có hai con ngươi trước mắt chăm chú ngóng nhìn bản thân hắn, đã trở thành vĩnh hằng.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú này, trong đầu Hứa Thanh trống rỗng, không biết làm gì.

Loại sự tình này, khi hắn ở cùng với Linh Nhi từ trước tới giờ đều không hề xuất hiện qua, nhưng chẳng biết tại sao cứ đối mặt với Tử Huyền, mỗi lần cũng đều là như thế.

“Quay lưng đi.”

Tử Huyền nhẹ giọng mở miệng.

Hứa Thanh lặng lẽ xoay người, đưa lưng về phía Tử Huyền.

Nụ cười của Tử Huyền rất ôn nhu, bàn tay trắng như ngọc khẽ nâng lên, cầm lấy mái tóc dài của Hứa Thanh, phất tay lấy tới một dải lụa, buộc ở phía trên, đã thành kiểu tóc đuôi ngựa, lại sửa sang giúp hắn một chút.

Hứa Thanh có chút không thoải mái, nhưng nếu như giờ phút này có người khác ở đây, nhìn thấy kiểu tóc của Hứa Thanh cải biến, nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi vì đối với Hứa Thanh mà nói, kiểu tóc này càng làm nổi bật sự tuấn lãng của hắn hơn, càng tăng thêm một vòng cảm giác không bị trói buộc.

“Như vậy mới dễ nhìn.”

Giọng nói của Tử Huyền càng thêm dịu dàng, nàng cất bước đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, cùng hắn nhìn qua bầu trời đêm xa xa.

Ánh trăng chiếu bóng lưng của bọn họ kéo vô cùng dài trên mặt đất.

Cảnh ban đêm, rất đẹp.

Lầu các, một mảnh an bình.

Chỉ có giọng nói êm ái của Tử Huyền hỏi Hứa Thanh về chuyện xưa bên Tế Nguyệt đại vực.

Trong sự dịu dàng này, tâm cũng của Hứa Thanh chầm chậm bình phục, kể lại những việc đã qua.

Tử Huyền nghe rất nghiêm túc, khi thì quay đầu dùng đôi mắt đẹp nhìn qua Hứa Thanh, dường như trong mắt của nàng không hề có chút nào không chuyên tâm.

Thời gian trôi qua, hai người giống như trở về tới lần cùng xuất hành lúc trước, lần đó cũng là như thế này.

Loại cảm giác đó, khiến cho trong lòng Hứa Thanh dần dần dâng lên cảm giác thoải mái dễ chịu.

Cho đến khi cảnh ban đêm càng muộn hơn, Hứa Thanh nói xong sự tình bên Tế Nguyệt đại vực, Tử Huyền cũng nhẹ nhàng nói tới việc mình đã trải qua trong Phong Hải Quận những năm gần đây.

“Mấy năm này ta chủ yếu là đặt tinh lực lên trên Thanh Huyền tông, mà Phong Hải Quận do sư tôn ngươi cùng với Diêu Hầu quản lý, hết thảy đều đang khôi phục, nếu như không phải Thiên Lan Vương đến, lần này sau khi ngươi trở về sẽ thấy khung cảnh vui sướng hưng thịnh."

"Thanh Huyền tông chúng ta cũng đã có được hình thức ban đầu, trước mắt ở trong Phong Hải Quận cũng đã có danh khí không nhỏ."

"Còn nữa, Tiên Cấm cũng đã bị sư tôn ngươi cùng với Diêu Hầu mang theo mọi người lại lần nữa khai phát, bởi vì không còn Thần Linh trong Tiên Cấm, dị chất bên trong tiêu tán rất nhiều, một chút điển tịch cùng với đồ vật được khai quật lấy ra, đã gia tăng không ít lực lượng nội tình cho Phong Hải Quận."

"Mà ta. . . . . Cũng đã đi tới Tiên Cấm mấy lần."

Nói đến đây, Tử Huyền ngóng nhìn qua Hứa Thanh, gió đêm thổi vài sợi tóc đen của nàng tung bay, đảo qua trên mặt Hứa Thanh, nội tâm Hứa Thanh cũng không thể khống chế nổi lên gợn sóng.

"Ở đó có một mảnh phế tích, rất đặc biệt. . . . ."

"Ta có thể mơ hồ cảm nhận được, nó đang triệu hoán đối với ta."

Trong mắt Tử Huyền lộ ra một vòng mờ mịt, nàng đã vùi vấn đề này ở dưới đáy lòng thật lâu, không kể rõ cùng bất luận kẻ nào, chỉ có hôm nay, đối mặt với Hứa Thanh thì nàng mới nói ra.

"Hứa Thanh, ngươi còn nhớ rõ ta đã từng nói qua với ngươi, ta rất thường xuyên nằm mơ không."

Giọng của Tử Huyền rất nhỏ.

"Mảnh phế tích kia cho ta cảm giác có chút tương tự cùng với giấc mơ của ta, hình như ta vào cực kỳ lâu trước kia đã đi qua mảnh phế tích này."

"Ta không xác định. . . . ."

"Nhưng đáng tiếc, chỗ đó chỉ là phế tích."

Nhìn bộ dạng mờ mịt của Tử Huyền, Hứa Thanh nhớ tới giấc mơ của Tử Huyền, vì vậy cẩn thận nhớ lại Tiên Cấm, nhưng lúc trước nơi hắn đi có hạn, cho nên không biết được nơi Tử Huyền nói là nơi nào.

Bên trong Tiên Cấm có rất nhiều phế tích.

Nhưng hắn nhớ kỹ tòa đại điện phượng điểu kỳ dị mà mình phát hiện ra Quang Âm Bình kia, tuy rằng trong trí nhớ của hắn chỗ đó không có liên quan với Tử Huyền, nhưng hắn nhớ lại, một khắc hắn đặt Quang Âm Bình vào trong Thiên Cung thứ mười hai, không biết có phải ảo giác của mình hay không, lúc đó hắn tựa như đã nghe được một tiếng thở dài của Tử Huyền.

Vì vậy nội tâm của hắn khẽ động, vừa muốn hỏi thăm, giọng nói của Tử Huyền đã lần nữa truyền đến.

“Nhưng mà ta tìm được dấu vết của ngươi ở trong mảnh phế tích đó.”

Hứa Thanh nghe vậy hai mắt ngưng tụ, chậm rãi mở miệng.

“Nơi ta tới bên trong Tiên Cấm không nhiều lắm, có một địa phương, khi tới gần liền trở nên rõ ràng, cho đến khi trở thành đại điện chín tòa phượng điểu, nếu như rời xa lại hóa thành phế tích.”

“Ta ở đó, đã mất đi ký ức ba ngày, lấy được một cái Quang Âm Bình.”

“Về sau tòa đại điện này hình như đã thật sự trở thành phế tích.”

“Nếu như ngươi phát hiện dấu vết của ta, như vậy rất có thể phế tích mà ngươi nói, là cùng một chỗ với nơi ta đi.”

Trong lúc nói, Hứa Thanh giơ tay vung lên, Thần Tàng phía sau biến ảo, chấn động bốn phương, Quang Âm Bình dung nhập trong đó chậm rãi bay ra, trôi nổi tới trước mặt Tử Huyền.

Ở trên tràn ngập cảm giác thời gian, khiến cho người ta nhìn qua liền không nhịn được bị nó thu hút, bản thân càng là phát ra tia sáng lập lòe, giao hòa cùng ánh trăng, tràn ra màu sắc lộng lẫy.

Chiếu vào trên mặt Tử Huyền, khiến cho hai con ngươi thanh tịnh của nàng sáng ngời, càng là theo nàng chăm chú nhìn, hai hàng lông mi thật dài hơi rung động, nội tâm gợn sóng, làn da trắng nõn không tỳ vết hóa thành phấn hồng nhàn nhạt, đôi môi hơi mỏng như hoa hồng, múi hoa mềm mại ướt át.

Sau một lúc lâu, Tử Huyền thở khẽ một hơi, thu hồi tầm mắt khỏi Quang Âm Bình, nhìn qua ánh mắt Hứa Thanh.

“Chúng ta, đi một chuyến?”

Chương 1687: Trước cửa cùng khẩu, tâm đồng cùng chàng (1)

Tiên Cấm nằm ở chỗ sâu trong Hình Ngục Ti, vốn là một trong những hành cung của Huyền U Cổ Hoàng, phân bố ở nhiều địa phương trên đại lục Vọng Cổ, vào thời đại trước kia, mỗi một chỗ đều là cung điện thần thánh.

Chỉ có hoàng gia mới có khả năng vào ở.

Toàn bộ Thánh Lan đại vực cũng chỉ có chỗ này mà thôi.

Nhưng theo tàn diện Thần Linh đến và Huyền U Cổ Hoàng rời đi, nơi này đã bị Thần Linh xương cá nghỉ lại, vì vậy tiên điện của hoàng gia cũng đã trở thành Tiên Cấm.

Đông đảo bảo vật bên trong cũng đều bị dìm ngập bởi dị chất.

Phàm tục thậm chí là tu sĩ cũng rất khó bước vào trong đó, dù là thời đại Đông Thắng Nhân Hoàng cũng không muốn vì một tiên điện như vậy mà khai chiến cùng Thần Linh.

Cho đến mấy năm trước, Nhân Hoàng hạ lệnh mở ra Tiên Cấm, Xích Mẫu khôi phục trên người Trương Ti Vận, thôn phệ Thần Linh trong Tiên Cấm, nhân tộc mới một lần nữa nắm được nơi đây vào trong tay.

Sau khi Phong Hải Quận tự trị, tự nhiên cũng khai thác đối với nó, mặc dù đa số bảo vật trong đó đều đã bị Thất hoàng tử chuyển đi hết, nhưng những thứ còn lại đối với Phong Hải Quận mà nói cũng có giá trị cực lớn.

Giờ phút này, ở tầng dưới chót nhất của Hình Ngục Ti, phía trên mặt đất đã từng là trận pháp phong ấn, thân ảnh của Hứa Thanh và Tử Huyền chậm rãi hiển lộ ra.

Đối với yêu cầu của Tử Huyền, Hứa Thanh không thể nào cự tuyệt, nhất là hắn cũng muốn biết, tại sao sau khi mình cầm được Quang Âm Bình lại có một tiếng thở dài kia truyền ra.

Tiếng thở dài ấy tựa như ảo giác, nhưng bây giờ Hứa Thanh nhớ lại, hắn cảm thấy đây khả năng là thật sự hoàn toàn tồn tại.

Quan trọng nhất là, lúc đầu hắn ở chỗ đó đã bị mất đi ký ức của ba ngày.

Thậm chí giờ phút này nhớ lại, cũng không phải rất rõ ràng đối với tòa đại điện phượng điểu kia, chỉ có Quang Âm Bình là được tập trung nhất.

Loại cảm giác này khiến cho Hứa Thanh suy nghĩ rất nhiều.

Sau khi trải qua rất nhiều sự tình bên Tế Nguyệt đại vực, nhất là đã cảm ngộ qua ý cảnh quên lãng, hắn đã có thêm càng nhiều nhận thức hơn nữa đối với ký ức.

“Ta hẳn là đã nhìn thấy được một chút cảnh tượng không thể thừa nhận ở đó, cho nên không cách nào nhớ kỹ.”

Trên đường tới đây Hứa Thanh cũng đã cáo tri những thứ ấy cho Tử Huyền, cho nên sau khi đến nơi này, hai người không chần chờ chút nào, riêng phần mình cất bước đạp đi xuống phía dưới, trong chốc lát thân ảnh của bọn họ liền rơi vào, theo hai người phủ xuống, một mảnh địa cung mênh mông cũng chiếu vào trong mắt của bọn họ.

Nơi đây có chút không giống cùng với lúc Hứa Thanh đến năm đó.

Lúc trước nơi đây tràn ngập dị chất, nồng đậm như sương, hết thảy cũng đều mơ hồ vặn vẹo, mặt đất thì bị từng đám máu thịt bao phủ.

Nhưng dưới mắt thì dị chất nơi đây đã tiêu tán chín thành, mặt đất cũng không còn là máu thịt, lộ ra hình dáng phế tích.

Nơi ánh mắt nhìn thấy, đại điện nguyên vẹn rất ít, phần lớn đều là sụp xuống.

Cảm giác cổ xưa, dấu vết năm tháng trôi qua, tất cả hiện ra rất rõ ràng ở trong nơi đây.

Càng có những cây cột cực lớn cắm sừng sững trên đại địa, tràn ra tia sáng, chiếu sáng hết thảy.

Có lẽ là bởi vì số lần tới khá nhiều, cho nên Tử Huyền rất quen thuộc đối với nơi đây, giờ phút này nàng đứng ở giữa không trung, thở sâu, thân thể nhoáng một cái, bay thẳng đến phía dưới.

Hứa Thanh nối gót bay theo.

Hai người một trước một sau, tốc độ rất nhanh.

Không lâu sau, một chỗ phế tích sụp xuống xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh cùng Tử Huyền.

“Chính là trong chỗ này.”

Thân ảnh Tử Huyền dừng lại, nhẹ giọng mở miệng.

Trong lòng Hứa Thanh cũng có gợn sóng, nơi hắn cầm được Quang Âm Bình, chính là nơi đây, vì vậy sau khi ngóng nhìn qua, Hứa Thanh cũng không mở miệng mà đi thẳng về phía trước.

Từng bước một, đi tới mảnh phế tích này.

Biến hóa kỳ dị năm đó từng phát sinh ở nơi đây cũng không có xuất hiện lại.

“Sau khi ta cầm đi Quang Âm Bình, biến hóa nơi đây cũng tùy theo đó mà tiêu tán, không phải tới gần sẽ rõ ràng, mà đã trở thành phế tích chân chính.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, đi tới đống trong phế tích, nhìn bốn phía đổ nát thê lương, có lạ lẫm, cũng có quen thuộc.

Nhưng bên trong quen thuộc lại tồn tại sự lạ lẫm, trong lạ lẫm lại bao hàm nét quen thuộc.

Hết thảy thứ đó, làm cho cái loại cảm giác ký ức bị thay đổi trong lòng Hứa Thanh dần dần mãnh liệt.

Cho đến khi hắn đi tới nơi đã thu được Quang Âm Bình trong trí nhớ.

Hứa Thanh đứng ở nơi này, quay lại đưa mắt nhìn Tử Huyền sau lưng.

Tử Huyền đứng cách đó không xa, quần áo trắng như tuyết, sắc mặt tú lệ lành lạnh, hai mắt như mặc ngọc dưới hồ sâu bị bao phủ bởi khói lạnh, hiện ra vẻ mờ mịt.

Mờ hồ có một loại cảm giác cô độc giống như đang chậm rãi dâng lên ở trên người của nàng.

Cảm giác này, để cho trong lòng Hứa Thanh gợn sóng.

Sau một lúc lâu, hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Tử Huyền.”

Lần này hắn cũng không gọi là thượng tiên nữa.

Tử Huyền nhẹ nhàng quay đầu, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ta đã thu được Quang Âm Bình ở vị trí này, ta không biết khi bỏ xuống sẽ lại phát sinh cái gì, trí nhớ của ta đã bị ảnh hưởng qua, ngươi… . . Nhất định phải truy tìm đầu nguồn quen thuộc ở nơi đây sao?”

“Liệu có khả năng nào, sở dĩ ngươi chỉ cảm thấy quen thuộc trong mộng, là bởi vì tất cả quá khứ, là bản thân ngươi lựa chọn quên đi?”

Lời nói của Hứa Thanh, để cho Tử Huyền trầm mặc.

Sau một lúc lâu, nàng giơ tay lên vén qua tóc mai bên tai, đôi mắt biếc như hồ nước, chăm chú nhìn tới trên mặt Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Hết thảy mọi thứ trong mộng, đã quấy nhiễu ta rất nhiều năm, ta muốn biết… Cái chụp đèn kia, đến cùng có liên quan gì với ta.”

Hứa Thanh nhắm mắt lại, một lát sau Thần Tàng sau lưng nổ vang, Quang Âm Bình lần nữa bay ra, trôi nổi ở trước mặt của hắn, chậm rãi hạ xuống.

Một khắc đụng chạm cùng mặt đất, Quang Âm Bình chấn động mạnh một cái, bộc phát ra vô tận màu sắc, hoàn toàn chiếu rọi mảnh phế tích này, trong nháy mắt tiếp theo, nơi đây mơ hồ, vạn vật cải biến.

Từng tòa đại điện phượng điểu đột ngột mọc lên từ mặt đất, nương theo một vòng tường cao màu đỏ thẫm, cái mảnh phế tích này liền hóa thành một đình viện, càng có một tòa phượng điểu lớn hơn rất nhiều so với những tòa điện khác, hình thành ở vị trí trung tâm, đứng sừng sững ở trong đình viện.

Toàn bộ chín tòa phượng điểu điện đều xuất hiện.

Chương 1688: Trước cửa cùng khấu, tâm đồng cùng chàng (2)

Hứa Thanh nhìn qua những thứ này, trong đầu truyền đến cảm giác xé rách thống khổ, hình như theo một màn trước mắt xuất hiện, có một đoạn ký ức đang khôi phục trong thức hải của hắn.

Mà Tử Huyền chỗ đó, thân thể của nàng đang run rẩy, nhìn qua đại điện phượng điểu, nhìn qua hết thảy bốn phía, trong lòng của nàng dấy lên chấn động mãnh liệt.

“Ta đã tới nơi đây… . .”

“Trong mộng, ta xuất hiện ở nơi đây… .”

Tử Huyền hô hấp dồn dập, trong lúc thì thào liền theo bản năng đi thẳng về phía trước, đi ngang qua từng tòa đại điện, sau đó dừng lại ở trước tòa đại điện phượng điểu ở chính giữa, quay lại nhìn Hứa Thanh.

“Ta… . . Giống như đã từng, ở chỗ này.”

Giọng nói của Tử Huyền run rẩy, bí mật lớn nhất cả đời này của nàng, chính là giấc mộng đen nhánh không ngừng xuất hiện.

Nó khiến cho nàng theo bản năng muốn đi tìm ánh sáng, tìm kiếm ấm áp xua tán bóng tối đó.

Hôm nay, hết thảy nguyên do, hình như liền bày ra ở ngay trước mặt nàng, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng của nàng lại dâng lên bi thương.

Nỗi bi thương càng lúc càng đậm, cuối cùng hóa thành cô độc, bao phủ lấy nàng.

Hứa Thanh nghe được câu này, trong lòng tương tự chấn động vô tận, ánh mắt nhìn theo Tử Huyền, nhìn tới tòa đại điện này, trong nháy mắt tiếp theo, tựa như có một tia chớp đảo qua trong đầu của hắn, khiến cho một màn cảnh tượng ký ức bị xóa đi, lại hiện ra.

Đó là một thoáng cảnh tượng mà hắn đã mất đi trong ba ngày ở nơi đây.

Trong cảnh tượng, Hứa Thanh thấy chính mình đã đẩy ra cánh cửa của tòa đại điện này.

Nhưng mà bên trong có cái gì, trong trí nhớ của hắn trống rỗng.

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn bộ dạng Tử Huyền phát run, đáy lòng dâng lên cảm giác không đành lòng, trong mắt của hắn, Tử Huyền ngày bình thường vĩnh viễn đều là gợi cảm quyến rũ, vĩnh viễn đều là tràn đầy tự tin, phong hoa tuyệt đại.

Vĩnh viễn đều là một phương nắm quyền chủ động, hình như hai chữ yếu ớt này tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trên người của nàng.

Nhưng hôm nay, hắn nhìn thấy một mặt khác của Tử Huyền.

Nàng như một tiểu cô nương, đứng run rẩy ở đó, xuất hiện căng thẳng, lo lắng không yên, bi thương cùng với cô độc thật sâu.

Hứa Thanh lặng lẽ cất bước, đi đến bên người Tử Huyền, duỗi tay ra nắm chặt bàn tay mềm mại lạnh như băng của Tử Huyền.

Dùng ấm áp của chính mình, hòa tan bàn tay lạnh buốt của Tử Huyền.

Tử Huyền theo bản năng quay đầu, trong mắt mang theo nước mắt, dùng sức túm lấy bàn tay Hứa Thanh, tựa như bản năng của người chết đuối khi đứng trước sinh tử, cho đến khi tay của mình cũng trắng bệch, cũng không thả lỏng chút nào.

Một lát sau nàng mới thở sâu, miễn cưỡng nở một nụ cười với Hứa Thanh.

“Ta thất thố rồi.”

Hứa Thanh lắc đầu, không có buông tay.

Tử Huyền nhắm hai mắt lại, sau mấy hơi thở, lúc lần nữa mở mắt ra, nàng thu hồi hết thảy mềm yếu, trong mắt lộ ra kiên định, đang muốn mở ra cánh cửa đại điện trước mặt.

Hứa Thanh giơ lên tay kia, cùng nàng đặt lên phía trên.

“Ta và ngươi cùng đẩy.”

Trái tim Tử Huyền run lên, nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nhìn qua nàng.

Hồi lâu, hai người đồng thời dùng sức, theo âm thanh cọt kẹt..t..tttt vang vọng, cánh cửa đại điện phượng điểu trước mặt bọn họ chậm rãi mở ra.

Một mảnh đen nhánh như mực từ bên trong cánh cửa lan tràn ra, bao phủ lấy thân ảnh hai người.

Cùng lúc đó, bên phía Thánh Lan đại vực, nơi đã từng là Đô thành của Thiên Phong Hoàng, bây giờ đã thuộc về Thất hoàng tử.

Gã mở phủ ở chỗ này, thủ hạ dưới trướng đông đảo, khí thế như cầu vồng.

Ngoại trừ tùy tùng của bản thân ra, mẫu tộc cũng an bài không ít phụ tá tới đây, càng có Thiên Lan Vương thần uy, khiến cho gã ở trong Thánh Lan đại vực này dĩ nhiên là nói một không hai.

Cũng không có gì khác nhau quá lớn cùng với đất phong.

Dù là Thánh Lan Đại Công Tước bên đó cũng đều né tránh uy phong của Thiên Lan Vương, mặc dù không đến mức thần phục, nhưng lẫn nhau vô cùng vui vẻ.

Vì vậy đối với Thất hoàng tử mà nói, cây gai duy nhất trong lòng gã lúc này, chính là Phong Hải Quận.

Vốn chỉ là một cái quận, gã sẽ không để trong lòng, nhưng Phong Hải Quận khác biệt.

Gã đã trải qua lần bị ngăn cản đầu tiên trong nhân sinh của mình ở đó.

Ở đó, gã nhớ kỹ một người tên là Hứa Thanh.

Cho nên ở trên lệnh chiêu mộ binh lính, gã mới đặc biệt chú ý tới Phong Hải Quận, mà hết thảy cũng đều tiến hành vô cùng tốt, Phong Hải Quận dựa theo ý nghĩ của gã, đang bị chậm rãi phân liệt và xâm nhập.

Mà dưới chiều hướng chiến tranh với Hắc Thiên tộc này phát triển, phương hướng cuối cùng của Phong Hải Quận hoặc là lựa chọn thần phục, hoặc là bị trấn áp.

Cho nên, lần này đại quân mất liên lạc ở Phong Hải Quận để cho gã ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá khó hiểu.

Bởi vì tin tức bị phong tỏa hoàn toàn, cho nên gã không biết được cụ thể vì sao đại quân mất liên lạc, điều này khiến cho gã ngoài ý muốn, đồng thời cũng có thể cảm nhận được Phong Hải Quận dù là cho tới bây giờ, vẫn là tồn tại nội tình không nhỏ.

Về phần gã không quá khó hiểu, là lựa chọn của Phong Hải Quận, vốn là trong dự liệu của gã.

Vì vậy, sau khi thu được tin đại quân mất liên lạc bên Phong Hải Quận, trong mắt Thất hoàng tử lộ ra vẻ lạnh lùng, an bài thủ hạ báo cáo việc này với Thiên Lan Vương, đồng thời ánh mắt của gã nhìn qua ngoài điện.

Chỗ đó có hai người ăn mặc kiểu văn sĩ đang đợi yết kiến.

Một người trong số đó, chính là Tổng Minh của Liên Minh Bát Tông.

“Trần Dương Tử!”

Thất hoàng tử nhàn nhạt mở miệng.

Tổng Minh ngoài điện nghe vậy, lập tức xoay người đi tới, sau khi vào tới trong đại điện liền chắp tay cúi đầu, thần sắc tràn đầy cung kính.

“Có ty chức!”

Thất hoàng tử vuốt vuốt ngọc giản trong tay, thuận miệng nói một câu.

“Lô đỉnh lần trước ngươi nói, có thể đi tới Phong Hải Quận mang tới, bổn cung muốn thử xem, phải chăng có huyền diệu đúng như lời ngươi nói hay không.”

Tổng Minh nghe vậy đáy lòng có chút không muốn, nhưng rất nhanh liền thoải mái, thong dong cúi đầu.

“Tuân pháp chỉ!”

Tên Tổng Minh này ăn không được thì phá cho hôi, cố tình bảo Tử Huyền là lô đỉnh thượng phẩm và muốn dâng lên cho Thất hoàng tử, để nàng bị chà đạp. Đồng thời cũng khiến Thất hoàng tử và Hứa Thanh chính thức trở thành kẻ thù không chết không thôi, thù mới nợ cũ chồng chất.

Kịch hay, nhưng cũng phải cảm thán chút, tên này quá khốn nạn hèn hạ!

Lão Nhĩ Căn phải là biết kích tâm người đọc!

Chương 1689: Vươn tay về phía mặt trời (1)

Sau khi cúi đầu, Tổng Minh cung kính rời khỏi.

Bên trong quá trình này, gã có thể cảm nhận được Thất hoàng tử ngồi ở chỗ cao trên đại điện một mực chú ý đến mình rất kỹ.

Cho nên gã cũng không có che giấu ánh mắt của mình chút nào, bất luận là vẻ không muốn, hay là thoải mái cùng với thong dong lộ ra cuối cùng kia, đều muốn hiển lộ hết ra cho Thất hoàng tử thấy.

Cho đến khi rời khỏi đại điện rất xa, gã mới một lần nữa đứng thẳng thân thể, mỉm cười đi về phía chỗ ở của mình trong Đô thành này.

Trên đường gặp phải đồng liêu quen thuộc, gã đều ôn hòa chào hỏi.

Cũng không bởi vì bản thân tu vi Quy Hư nhị giai mà tự kiềm chế, căn bản không nhìn thấy chút giả tạo nào từ trên người của gã.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của gã đều là tao nhã, cho đến khi về tới chỗ ở, gã mới thắp nên một cây hương, ngồi ở chỗ cũ xuất ra bàn cờ, một mình thảnh thơi đánh cờ.

Nhưng nếu như cẩn thận nhìn kỹ, giữa khói lửa, ở chỗ sâu trong mắt của gã, bao hàm một tia âm lãnh trời sinh.

Như một con độc xà giấu ở trong bụng cừu non!

“Ngày đầu tiên ta tới đây, liền nhắc tới sự tình lô đỉnh cùng với Thất điện hạ, nhưng lúc đấy gã căn bản không thèm để ý… . Hôm nay lại đột nhiên triệu hoán ta đi qua, lại còn nhắc tới việc này.”

Khóe miệng Tổng Minh lộ ra nụ cười ôn hòa, đây là bản năng của gã, mỗi lần gã suy tư vấn đề gì đó, khóe miệng đều sẽ mang theo nụ cười.

“Đốc Quân dẫn theo hơn vạn quân sĩ, còn có Lăng Vân… . Đều mất liên lạc ở Phong Hải Quận.”

“Giờ phút này Thất điện hạ kêu ta đi lấy lô đỉnh tới… .”

Nụ cười của Tống Minh càng nhu hòa, vẻ âm lãnh giấu ở chỗ sâu trong mắt cũng càng ẩn nấp.

Gã biết rõ, vị Thất hoàng tử này cũng không phải là hạng người đơn giản, đối phương tuy tuổi không lớn, nhưng sinh ra trong gia đình đế vương, mưa dầm thấm đất, tự nhiên tâm cơ thâm trầm.

Cho nên vĩnh viễn không thể nhìn sự tình ở mặt bên ngoài.

“Nhìn từ mặt ngoài, là để cho ta đi lấy lô đỉnh tới, nhưng thực ra là coi ta trở thành quân cờ, mượn tay ta đi dò xét tình huống bên Phong Hải Quận, tiến tới phân tích ra nguyên nhân thực sự đại quân mất liên lạc.”

“Mà bản thân gã, tiến có thể công lui có thể thủ, nếu như ta xảy ra vấn đề, gã tùy tiện liền có thể phủi bỏ.”

Tống Minh mỉm cười cầm lấy quân cờ, rõ ràng không có hạ xuống, nhưng trên bàn cờ lại tự động huyễn hóa ra hai quân cờ.

Một màn này nhìn như đơn giản, nhưng nếu như có tu sĩ Quy Hư khác đứng ở đây nhìn tới, tâm thần nhất định xuất hiện gợn sóng, bởi vì bên trong động tác đơn giản này, đã bao hàm vận dụng cùng thăng hoa gần như cực hạn đối với pháp tắc, đã vượt qua cái gọi là Vạn Hóa Hư Thực.

Cảnh giới Quy Hư bao hàm Toái Không Thiên Đạo, Vạn Hóa Hư Thực, Ức Tưởng Thiên Khai, Triệu Pháp Quy Nhất.

“Ta thích cái số ba này.”

Tống Minh cười khẽ, ôn hòa thong dong.

Cùng lúc đó, ở Phong Hải Quận, bên trong Tiên Cấm, trước đại điện phượng điểu.

Theo cửa lớn mở ra, màu đen nuốt hết tất cả, không chỉ là thân ảnh của Hứa Thanh cùng Tử Huyền, còn có cả tinh thần của bọn họ cũng đều dung thành nhất thể ở trong mảnh đen tối lan tràn.

Một màn không biết là chân thật hay là hư ảo xuất hiện ở trong mắt của bọn họ.

Đại điện trong mắt yên tĩnh trống trải, như một địa lao lạnh như băng.

Chỉ có một pho tượng đứng ở giữa, như là bị phong ấn bên trong lồng giam.

Pho tượng đó là một nữ tử trung niên, khá tương tự cùng Tử Huyền, nhưng rõ ràng không phải, tướng mạo pho tượng lộ ra vẻ ung dung, biểu cảm mỉm cười, hai mắt lộ ra vẻ từ bi, vị trí khóe mắt còn có một chút nếp nhăn giống như đuôi cá, rất là rõ ràng.

Nàng khẽ cúi đầu, nhìn hai tay thả ở trước người.

Chỗ đó đang nâng một chiếc đèn.

Tựa như là báu vật trân quý nhất kiếp này của nàng.

Đèn này do Tử Thạch chế tạo, như một đóa Tử Kinh Hoa nở rộ, phía trên có một con chim phượng màu tím nghỉ lại, cánh chim mở ra, trông rất sống động.

Một cái chớp mắt nhìn thấy chiếc đèn này, trong đầu Hứa Thanh lập tức xuất hiện cảm giác xé rách mãnh liệt, ký ức mất đi từng chút từng chút một hiện ra.

Hắn quay người nhìn Tử Huyền, hắn nghĩ tới lúc trước mình đi qua nơi đây, thấy được một số cảnh tượng về Tử Huyền, thấy được dưới pho tượng xuất hiện một nữ tử giống với Tử Huyền như đúc, thấy được cửa lớn mở ra, có một vị nam tử đi vào.

Hắn còn nhớ lại đối thoại trong cảnh tượng, vị nam tử kia… Hình như là nhi tử của Huyền U Cổ Hoàng!

Hết thảy, đều lơ lửng ở hiện ra trong đầu Hứa Thanh, hóa thành sấm sét, nổ vang trong tâm thần hắn.

Mà giờ khắc này Tử Huyền bên cạnh, nàng đang run rẩy nhìn qua pho tượng, vẻ mặt bi thương và buông lỏng bàn tay của Hứa Thanh ra, không ý thức mà tự đi đến phía pho tượng, trong miệng lẩm bẩm.

“Giấc mộng của ta là một mảnh thế giới đen nhánh, trong đó có một chiếc đèn.”

“Nó đang tắt, ta nghĩ nó hẳn giống như là một đóa Tử Kinh Hoa nở rộ, phía trên có một con phượng màu tím nghỉ lại.”

“Chiếc đèn này một mực xuất hiện ở trong mộng của ta, giấc mộng không có ánh sáng.”

“Thế giới trong mộng, chính là trong chỗ này.”

Giọng nói của Tử Huyền đã có chút cảm giác linh hoạt kỳ ảo trong đại điện yên tĩnh, tựa như là truyền ra từ trong năm tháng, vang vọng ở kiếp này.

Mà theo nàng bước tới, một khắc khi nàng đứng ở dưới pho tượng, thân ảnh hư ảo giống Tử Huyền như đúc trong trí nhớ của Hứa Thanh lúc hắn đi đến chỗ này lần trước, xuất hiện.

Chỉ là lần này thân ảnh hư ảo xuất hiện rõ ràng đứng cùng chỗ với Tử Huyền, lần nữa chồng lên với nhau, tuy hai mà một.

Nàng nhìn qua pho tượng, trong mắt lộ ra vẻ nhụ mộ, càng có đắng chát.

Kế tiếp, một màn trong trí nhớ Hứa Thanh lần nữa xuất hiện ở trước mắt hắn, thân ảnh Hoàng tử từ sau lưng của hắn xuyên thấu qua thân hình, đứng ở trước mặt Tử Huyền.

Hoàng bào kim long bốn móng, đế miện chín châu lay động, khiến cho trên người thân ảnh này tràn ra nồng đậm thiên uy.

Hình như Hoàng tử nói một chút gì đó, nhưng Hứa Thanh không nghe được.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy Tử Huyền ngóng nhìn xa xa bên ngoài, trong mắt bao hàm vẻ lưu luyến cùng bi thương nồng đậm.

Nhưng lần này, đã có một chút khác biệt cùng cảnh tượng cuối cùng trong trí nhớ của hắn.

Hắn đã nghe được giọng nói của Tử Huyền.

Chương 1690: Vươn tay về phía mặt trời (2)

“Ta sẽ không rời đi!”

“Quyết định của phụ hoàng là sai lầm, vứt bỏ con dân, vứt bỏ gia viên, hóa thiên ngoại thành Thánh địa, sống một mình ở chỗ đó, sinh mệnh còn có ý nghĩa gì!”

“Vì cứu mạng bản thân, không thèm nhìn tới hạo kiếp của Vọng Cổ, cái chức Cổ Hoàng này… Gã không xứng!”

Tử Huyền bi phẫn.

Hứa Thanh nghe những lời này, tâm thần vang động.

Mà đạo thân ảnh mặc hoàng bào kia cũng trầm mặc, sau một lúc lâu vươn tay ra, giống như đang thực hiện sự cố gắng cuối cùng.

Trong mắt Tử Huyền vẫn lộ ra kiên quyết, lần nữa lắc đầu.

Cuối cùng vẻ mặt của Hoàng tử có nét cô đơn, lấy ra một cái bình nhỏ màu tím, đổ vài giọt chất lỏng từ trong bình vào chiếc đèn trong tay pho tượng.

Làm xong những thứ này, gã đặt bình nhỏ ở một bên, lặng lẽ xoay người, vẻ mặt tràn ngập bi thương, càng có một tia đau khổ.

Gã cất bước đi về phía cánh cửa của đại điện, bước xuyên thấu qua trước mặt Hứa Thanh, càng đi càng xa…

Theo gã tan biến, cánh cửa đại điện cũng chậm rãi khép kín.

Toàn bộ đại điện, một mảnh im lặng.

Chỉ có ngọn lửa của chiếc đèn kia là không ngừng thiêu đốt, phát ra âm thanh rất nhỏ, theo hỏa diễm lay động, tia sáng chiếu rọi đại điện.

Trong ánh sáng từ ngọn lửa, thần sắc Tử Huyền bi ai, dựa vào pho tượng ngồi bệt xuống, im lặng thút thít nỉ non.

Cảnh tượng trong trí nhớ của Hứa Thanh hết ở đây.

Nhưng lần này, khung cảnh xuất hiện ở trước mắt hắn vẫn chưa kết thúc.

Thời gian, hình như không có giá trị tồn bên trong tòa đại điện này, trong im hơi lặng tiếng cứ chảy xuôi, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng kêu rên thê thảm, tiếng gào thét thống khổ.

Huyết quang lan tràn bên ngoài.

Mơ hồ có tiếng cầu cứu truyền đến.

Giờ phút này thân ảnh Tử Huyền lại đứng lên, trên người của nàng xuất hiện một bộ chiến giáp, từng bước một xuyên thấu qua thân hình Hứa Thanh, đi ra ngoài đại điện.

Hứa Thanh không cách nào động đậy, hắn chỉ có thể lặng lẽ nhìn qua.

Không biết trôi qua bao lâu, âm thanh bên ngoài cũng đã chậm rãi tan biến, thân ảnh Tử Huyền mang theo mỏi mệt và vẻ suy yếu, lại trở về tới đại điện.

Chiến giáp của nàng đã vỡ vụn hơn phân nửa, thân thể của nàng tràn đầy vết thương, nhưng trong tay của nàng xách theo một cái đầu cá.

Một khắc nhìn thấy cái đầu cá đó, Hứa Thanh lập tức nhận ra, đó chính là đầu của Thần Linh trong Tiên Cấm.

Tử Huyền cầm theo cái đầu đó, chậm rãi đi tới trước mặt pho tượng, ngóng nhìn pho tượng, trên gương mặt tái nhợt của nàng lộ ra một tia điềm đạm.

“Mẫu thân, ta chỉ có thể trảm Thần Linh đến từ bên ngoài kia một lần, một số năm sau, nó sẽ còn khôi phục lại ở chỗ này.”

“Nhưng mà khi nó khôi phục, sẽ không còn đủ vị cách thượng thần, mặt khác, ta dùng chú pháp mà mẫu thân ngài đã từng truyền thụ cho ta, tương lai nó sẽ chết do đồng loại tương tàn.”

“Đáng tiếc… Ta không nhìn thấy.”

Tử Huyền nhẹ giọng, muốn cầm lấy bình nhỏ màu tím một lần nữa đổ thêm một chút dầu cho ngọn đèn, nhưng vô lực, cuối cùng chỉ có thể dựa vào pho tượng ngồi xuống, thời gian dần qua nhắm nghiền hai mắt lại.

Hồn bay, phách tản.

Chiếc đèn kia vẫn còn đang thiêu đốt, nhưng không có tăng thêm dầu thắp, theo thời gian trôi qua, ánh lửa của nó dần dần ảm đạm, cho đến khi hoàn toàn tan biến.

Toàn bộ đại điện, lâm vào đen nhánh.

Cũng theo ánh lửa biến mất, theo bên ngoài yên tĩnh, cảm giác lạnh như băng phủ xuống.

Bóng tối, thôn phệ hết thảy.

Thời gian trôi qua, năm tháng đổi thay, không biết bên trong Tiên Cấm đã trôi qua bao nhiêu năm, đột nhiên có một ngày nơi này xuất hiện rung động lắc lư, một cỗ khôi phục bốc lên, một tiếng Thần Linh gầm nhẹ vang vọng.

Máu thịt, xuất hiện ở Tiên Cấm, bao trùm đại địa, dìm ngập từng tòa đại điện, cũng bao gồm cả nơi đây.

Lại trôi qua thật lâu, thật lâu.

Cho đến ngày hôm ấy, trong đại điện đen nhánh này, phía trước pho tượng kia đột nhiên xuất hiện một cái vòng tròn màu tím, nó lăng không hiển lộ, một cái chớp mắt xuất hiện lập tức liền đưa tới toàn bộ Tiên Cấm nổ vang.

Tiếng gào thét vang vọng, thần niệm kinh khủng ở chỗ sâu trong Tiên Cấm bộc phát, nhanh chóng lan tràn về nơi đây.

Mà vào lúc thần niệm này quét tới, bên trong vòng tròn màu tím kia lập tức vươn ra một cánh tay, một phát bắt được chiếc đèn đã bị dập tắt, túm vào trong vòng tròn.

Cánh tay này giống như còn muốn chụp vào bình nhỏ màu tím, nhưng đã không kịp, vì vậy quyết đoán rời đi, nhưng vẫn là hơi chậm một chút, thần niệm Thần Linh trong Tiên Cấm đã ập đến như bài sơn đảo hải, hung hăng đập vào vòng tròn màu tím, chạm tới cánh tay kia.

Vòng tròn tan vỡ, hóa thành vô số khối vụn, dung nhập vào trong vô tận hư vô.

Cánh tay kia chấn động, mặc dù vẫn rời đi như trước, nhưng chiếc đèn trong tay, bấc đèn tróc ra, bị cuốn trôi trong hư vô, chẳng biết đi đâu.

Hết thảy, kết thúc.

Thời khắc này, cảnh tượng tan biến ở trước mắt Hứa Thanh.

Cùng nhau biến mất, còn có tòa đại điện này, còn có pho tượng kia.

Nơi đây, lại hóa thành phế tích.

Giống như một giấc mộng.

Thời điểm tỉnh mộng, hết thảy đều không còn, chỉ có Tử Huyền đứng ở trên phế tích, giống như một cành hàn mai ngạo nghễ đứng lẳng lặng trong sơn cốc u tĩnh, bất luận chung quanh phải chăng có người nhìn chăm chú hay không, nàng cũng giống như đang tự đặt mình vào trong vùng hẻo lánh không một bóng người.

Nàng đang nhìn bầu trời, vẻ mặt cô đơn.

Hồi lâu, nàng nhẹ giọng mở miệng.

“Chúng ta, trở về đi.”

Hứa Thanh lặng lẽ đi tới, cùng Tử Huyền đi ra ngoài, trên đường đi bọn họ không nói gì, cho đến khi rời khỏi Tiên Cấm.

Lúc bọn họ tới, là đêm tối, một khắc đi ra, đã không biết là buổi sáng ngày thứ mấy.

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng tươi sáng.

Nhìn tới thân ảnh đìu hiu đi phía trước của Tử Huyền, Hứa Thanh bỗng nhiên hô lên.

Tử Huyền quay lại, ngóng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không nhiều lời, chỉ kêu nàng xòe bàn tay ra.

Dưới ánh mặt trời, lòng bàn tay của Tử Huyền rõ ràng, từng ngón, từng đường, như là vận mệnh.

“Lòng bàn tay của ngươi có cái gì?” Hứa Thanh hỏi.

Tử Huyền vẻ khó hiểu, lắc đầu.

Hứa Thanh nhìn qua hai con ngươi của Tử Huyền, nhẹ giọng mở miệng.

“Trong lòng bàn tay, có ánh mặt trời.”

Lông mi Tử Huyền khẽ run, nhìn qua lòng bàn tay, hồi lâu… Mỉm cười một cái.

Chương 1691: Quá khứ và hiện tại (1)

‘Xuân có trăm hoa thu có trăng, hạ có gió mát đông có tuyết.’

Những câu ấy vốn là để hình dung đối với cảnh vật vô cùng xinh đẹp, nhưng vào thời khắc này, dưới ánh mặt trời bên ngoài Hình Ngục Ti, lại biến thành bình thường, chỉ có một vị mỹ nhân mặc một thân áo bào màu trắng kèm nụ cười lúm đồng tiền, mới là cảnh đẹp nhất trong thiên địa.

Tử Huyền nhịn không được nở nụ cười.

Trong lúc cười, khuôn mặt của nàng hơi đỏ lên, giống một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, chỗ sâu trong mắt hiện ra một ánh lửa ôn nhu, liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật kỹ, sau đó liền quay người chầm chậm đi đến phía trước.

Cho đến khi bước ra bảy tám bước, Tử Huyền bỗng nhiên quay người, ngóng nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi học thói xấu rồi.”

Hứa Thanh trầm mặc, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói cái gì.

Nhìn thấy bộ dạng này của Hứa Thanh, ánh mắt trong suốt như sóng xanh của Tử Huyền tràn đầy ấm áp, khóe miệng dần dần xuất hiện đường cong hoàn mỹ giống như nửa mặt trăng, cảm xúc ẩn chứa trong đó đã xua tan hết thảy mây mù, khiến cho tâm cảnh của nàng lại trở nên thanh thản.

Loại biến hóa trên tâm linh này, lan tràn ra khắp toàn thân, khiến cho khí chất thanh nhã cao sang lại hiện lên ở trên người Tử Huyền.

Đó là một loại khí chất khiến cho người ta tự ti mặc cảm, không dám so bì độ xinh đẹp trước mặt nàng, là sự tỉnh táo cùng linh động giao hòa thành một loại trạng thái thanh thuần trong linh hồn, làm cho người ta không tự chủ mà bị mị lực dẫn dắt.

Cũng là Tử Huyền thượng tiên trong trí nhớ của Hứa Thanh.

“Còn ngẩn người ra đó làm gì thế!”

Tim của Hứa Thanh lại đột nhiên đập tăng tốc, bản năng giơ chân bước lên, lặng lẽ đi đến bên cạnh Tử Huyền, trong lúc Tử Huyền tươi cười, hai người cùng nhau đi về phía Quận Đô.

Không biết là gió mát đập vào mặt hay là tâm cảnh lên xuống, sau khi Tử Huyền duyên dáng đi về phía trước, theo mái tóc đen dài phiêu động theo gió, vậy mà lại có vài sợi đan vào trên tóc đuôi ngựa của Hứa Thanh, cùng nhau đong đưa.

Càng là ở trong gió, giọng nói nhu hòa của Tử Huyền cũng theo đó tung bay.

“Hứa Thanh, ta không nhớ rõ kiếp trước, dù là đã trải qua một màn vừa nãy cũng không có bao nhiêu ký ức, cho nên ta không biết kiếp trước ta là nhi nữ của Huyền U Cổ Hoàng, hay là cái bấc của chiếc đèn kia.”

“Nếu như có thể lựa chọn, ta hy vọng là cái sau.”

“Cho nên, cứ như thế mà định nghĩa hết thảy những thứ chúng ta nhìn thấy lúc trước đi, được không.”

“Mà ta cũng có thể cảm ứng được, chiếc đèn kia… . . Đang ở chỗ cách chúng ta rất xa, phương hướng đó hẳn là Hoàng Đô Đại Vực của nhân tộc.”

“Tương lai, ta sẽ thu hồi nó.”

“Ta giúp ngươi!” Giọng nói trầm thấp của Hứa Thanh vang vọng.

…

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, trong nửa tháng tiếp theo, Hứa Thanh bề bộn rất nhiều việc.

Tuy rằng có kinh nghiệm làm Chấp Kiếm Giả lúc trước, cũng có đám người Thất gia cùng với Diêu Hầu tương trợ, nhưng mà Phong Hải Quận quá lớn, thân là Quận Trưởng cũng cần phải làm rất nhiều việc, cũng có nhiều chỗ cần học tập thêm.

Vì vậy trong nửa tháng này, phần lớn thời gian của Hứa Thanh đều đắm chìm trên việc xử lý công vụ, cộng với xem báo cáo đến từ các phương.

Giờ phút này trong phủ Quận Trưởng, Cung chủ cùng với chấp sự Phụng Hành Cung vừa mới kết thúc báo cáo, sau khi cáo từ rời đi, Hứa Thanh cầm lấy chén trà, vừa uống được một ngụm, liền có Chấp Kiếm Giả đến đây xin chỉ thị.

Cung chủ Ti Luật Cung yết kiến.

Hứa Thanh chỉnh đốn lại mạch suy nghĩ, sau đó đích thân đi ra nghênh đón.

Dưới ánh mặt trời sau giờ ngọ, Cung chủ Ti Luật Cung dắt theo một vị nữ tử, được Chấp Kiếm Giả đón và dẫn đường, xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Cung chủ của Ti Luật Cung bây giờ, là Phó Cung chủ Ti Luật Cung trước kia, là một bà lão tướng mạo tầm thường, tính cách cương nghị, cẩn thận tỉ mỉ.

Hứa Thanh đã từng nhìn thấy bà ta, cũng chưa quen thuộc với vị ấy, nhưng một khắc nhìn thấy, trong đầu của hắn vẫn nhịn không được hiện lên hình ảnh vị Cung chủ Ti Luật Cung trước kia.

Cung chủ Ti Luật Cung trước kia cùng với Cung chủ Phụng Hành Cung đều đã chết trận trên sa trường, thi hài của bọn họ bị Bạch Tiêu Trác chế thành khôi lỗi, sau khi trải qua trận biến cố Phong Hải Quận kia, hồn của hai khôi lỗi đó đã bị phóng xuất đi.

Bọn họ nguyện ý lấy trạng thái khôi lỗi, để trở thành nội tình của Phong Hải Quận, tiếp tục thủ hộ Phong Hải Quận.

Hứa Thanh cảm khái trong lòng, thần sắc nghiêm nghị, cúi đầu về phía Cung chủ Ti Luật Cung đang đi tới.

Mặc dù tu vi của hắn chỉ là Linh Tàng, nhưng thân là Quận Trưởng, cái cúi đầu này của hắn đã đại biểu đầy đủ tôn trọng đối với Cung chủ Ti Luật Cung, sau khi bà ta nhìn thấy cũng liền đi nhanh vài bước, đồng dạng cúi đầu.

“Bái kiến Quận Trưởng.”

“Mời!”

Hứa Thanh khách khí mở miệng, dẫn đầu đi vào trong đại điện, một khắc ngồi xuống, trên người của hắn liền tự nhiên mà hiện lên một tia uy nghiêm cùng thong dong, mắt có tinh quang, ẩn chứa thần uy.

Đây là sự tôn quý của một Quận Trưởng.

Không phải ai cũng đều có thể có được, mà có thể nhìn thấy trên người Hứa Thanh cũng không có quá nhiều vẻ cố ý.

Hắn ngồi ở chỗ đấy, hết thảy giống như tự nhiên hình thành chỉnh thể.

Tất nhiên là Hứa Thanh không phải trời sinh liền như thế, sở dĩ như vậy, là bởi vì nhận thức cùng với thu hoạch từ chuyến đi tới Tế Nguyệt đại vực.

Với kinh nghiệm tiếp xúc cùng với nhiều vị Uẩn Thần, có rất ít người có thể bì được, lại càng không cần phải nói tới việc giải cứu bọn họ ra, cùng với thân là chủ nhân của Nghịch Nguyệt Điện, tham dự trận đánh Thần tử, tham dự cuộc chiến Xích Mẫu.

Người đã từng đồ Thần, làm sao có thể không thong dong được chứ.

Cung chủ Ti Luật Cung cũng cảm thấy giật mình, trong nửa tháng này, đây là lần đầu tiên bà ta gặp riêng Hứa Thanh, nguyên bản trong lòng ít nhiều vẫn còn tồn tại một chút biến hóa, nhưng hôm nay nhìn thấy sự bình tĩnh của Hứa Thanh, bà ta như có điều suy nghĩ, đè hết thảy suy nghĩ xuống, trầm giọng báo cáo công việc về Ti Luật Cung.

Hứa Thanh nghe rất nghiêm túc, cho đến hồi lâu Cung chủ Ti Luật Cung báo cáo kết thúc, hiểu biết của Hứa Thanh đối với Ti Luật Cung cũng thấu triệt hơn rất nhiều.

“Quận Trưởng, tiếp theo mời tra duyệt về phần danh sách người mới.”

Cung chủ Ti Luật Cung nói xong, đưa mắt nhìn nữ tử bên cạnh.

Người nữ tử này, chính là Diêu Vân Tuệ.

Chương 1692: Quá khứ và hiện tại (2)

Bây giờ Diêu Vân Tuệ đã là chấp sự Ti Luật Cung, càng rất được Cung chủ trọng dụng, cho nên lần này đi theo cùng đối phương tới đây bái kiến Quận Trưởng.

Toàn bộ hành trình nàng đều rất căng thẳng, cũng có phức tạp, một mặt là bởi vì nàng cũng không xa lạ gì với Hứa Thanh, thậm chí mâu thuẫn đầu tiên khi Hứa Thanh mới đến Phong Hải Quận cũng chính là do nàng tạo ra.

Mà thế sự khó liệu, nàng nằm mơ cũng không cách nào nghĩ đến sự tình tiếp theo của Phong Hải Quận, lại khiến cho Hứa Thanh một bước lên trời, bước đến trình độ nàng phải ngưỡng vọng.

Đồng thời cảm xúc phức tạp đối với Hứa Thanh cũng khiến cho đáy lòng của nàng có vô vàn gợn sóng, thật sự là chính bản thân cũng không biết tại sao, mỗi lần nghĩ đến Hứa Thanh, trong đầu lại không nhịn được mà suy nghĩ tới những điểm tốt của hắn.

Những năm qua đã càng thâm căn cố đế.

Giờ phút này sau khi nghe Cung chủ nói, Diêu Vân Tuệ hít sâu cố gắng đè xuống chấn động trong lòng, cung kính tiến lên, dùng hai tay dâng một khối ngọc giản cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, chú ý đến trên người Diêu Vân Tuệ.

Hôm nay Diêu Vân Tuệ rõ ràng đã có trang điểm qua mới tới, một đầu tóc đen tinh lệ giống như nước chảy rơi lả tả xuống, chân mày lá liễu cong cong, cái mũi thanh tú đẹp đẽ tinh xảo, má phấn hơi phiếm hồng, đôi môi như là anh đào tích thủy, không khỏi lộ ra vẻ hấp dẫn.

Gương mặt trái xoan trong suốt như hoa như ngọc, làn da trơn nhẵn trắng như băng như tuyết.

Thực tế vẻ mặt của nàng lại rất nghiêm túc, cộng với một thân đạo bào hắc bạch đại biểu cho sự công chính và nghiêm minh của Ti Luật Cung, lại tăng thêm vài phần trang trọng.

Mà cũng bởi vì như thế, cảm giác tương phản lại càng lớn, bởi vì đạo bào phủ trên người khó che đậy những đường cong mê người thân thể của nàng, lại toát lên vẻ đẹp cấm ky, nét đẹp kích thích người khác rạo rực muốn chiếm hữu.

Nhưng Hứa Thanh bất vi sở động, giơ tay lên tiếp nhận ngọc giản, đảo thần thức qua, bắt đầu kiểm tra.

Đáy lòng Diêu Vân Tuệ lại càng phức tạp hơn, nhìn Hứa Thanh trước mắt, đầu óc của nàng có chút loạn.

Tâm tư của nàng thì Hứa Thanh không hiểu, giờ phút này hắn đang chú ý tới danh sách trong khối ngọc giản.

Trong đó là danh sách tu sĩ Ti Luật Cung gia nhập mấy năm gần đây, mỗi tháng cố định ba mươi người, đến từ tông môn các phương, cũng có một số là do Ti Luật Cung bồi dưỡng.

Ba cung của Phong Hải Quận có được quyền tự chủ trên việc chiêu mộ người, nhưng cuối cùng vẫn là phải cấp cho Quận Trưởng xem qua.

Sau khi quét qua một vòng, Hứa Thanh đang muốn bỏ xuống, nhưng rất nhanh đáy lòng của hắn khẽ di một tiếng, chú ý tới một tháng trong năm trước, số người gia nhập Ti Luật Cung không phải ba là mươi người, mà là hai mươi chín.

Nhất là bên trong còn có một cái tên Hứa Thanh quen thuộc.

Đinh Tuyết.

“Tháng bảy năm trước, thiếu đi một người?” Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn Diêu Vân Tuệ.

Diêu Vân Tuệ nghe vậy vội vàng thu hồi sự phức tạp trong đáy lòng, nghĩ lại một phen, nhớ tới nguyên do của chuyện này, lại nhớ tới bên trong danh sách có người của Thất Huyết Đồng, cho nên cũng có chỗ lý giải nguyên nhân Hứa Thanh hỏi.

Chỉ là nhớ tới chuyện này, thần sắc của nàng không khỏi cổ quái, thấp giọng mở miệng.

“Quận Trưởng đại nhân, tháng bảy năm trước lúc đầu vốn cũng là ba mươi người, trong đó có một người gọi là Triệu Trung Hằng, người này nguyên bản cũng có thể thông qua, nhưng gã vì muốn ở cùng một bộ phận với nữ tu tên là Đinh Tuyết, công khai đút lót chủ quản nhưng không thành.”

"Việc này bị Đinh Tuyết cử báo, tiếp theo Triệu Trung Hằng bị loại bỏ tư cách… Bây giờ vẫn còn trong thời kỳ khảo hạch lại."

Hứa Thanh lắc đầu, lúc hắn nhìn thấy tên của Đinh Tuyết, cũng nhớ tới Triệu Trung Hằng.

Giờ phút này nghe thấy nguyên nhân, vậy mà lại là bị Đinh Tuyết tố cáo.

Hứa Thanh vô cùng đồng tình và cảm khái đối với Triệu Trung Hằng.

Nhưng loại sự tình này, tự nhiên hắn sẽ không can thiệp, vì vậy lại đưa ngọc giản cho Diêu Vân Tuệ.

Sau khi lại nói chuyện cùng với Cung chủ Ti Luật Cung một phen, một nén nhang sau Cung chủ Ti Luật Cung cũng đứng dậy rời đi.

Hứa Thanh cũng đích thân đưa tiễn ra bên ngoài đại điện, sau khi đi một đoạn xa, Diêu Vân Tuệ đi theo bên cạnh Cung chủ Ti Luật Cung liền nhịn không được quay đầu lại, đưa mắt nhìn lên phía đại điện.

Thân ảnh thon dài của Hứa Thanh đứng ở nơi đó, cùng với trời xanh tôn nhau lên, trong mắt của nàng, hóa thành vĩnh hằng.

…

Đoạn thời gian về sau, công việc của Hứa Thanh cuối cùng đã giảm đi một chút, rốt cuộc hắn cũng có thời gian ôn chuyện cùng với cố nhân.

Người thứ nhất hắn đi gặp chính là Trương Tam.

Với sự náo nhiệt cùng phồn hoa của Quận Đô, Trương Tam có đủ đầu óc làm ăn tự nhiên không thể không đến, mấy năm này y mượn nhờ tiền lời thu được từ bến cảng của Thất Huyết Đồng, đã mở ra mấy tiệm phi chu ở trong Quận Đô.

Phi chu của Thất Huyết Đồng đã sớm được cải tiến, chia ra làm hai phiên bản, một loại là đệ tử nhà mình tu hành sử dụng, loại khác thì là bán cho người ngoài, tư cách pháp khí.

Bởi vì thân phận của Thất gia cùng với Hứa Thanh, lượng tiêu thụ phi chu của Thất Huyết Đồng trong Quận Đô cùng với các châu khác rất khả quan, cho nên những cửa hàng bên trong Quận Đô cũng đều rất thịnh vượng.

Đối với việc Hứa Thanh đến, Trương Tam cực kỳ hưng phấn, nhưng lại khó tránh khỏi câu nệ, nghênh đón Hứa Thanh đi tới sân sau.

Cho đến sau khi ôn chuyện một phen, Trương Tam mới giảm bớt câu nệ, nhưng cũng không cách nào tiêu tán, thật sự là hơn nửa tháng này, y nằm mơ cũng cười tỉnh cả ngủ.

Khoản đầu tư năm đó, không biết đã tăng vọt bao nhiêu…

“Quận… Hứa Thanh sư huynh, mấy ngày hôm trước đội trưởng cũng đã tới đây, sau đó lại rời đi, còn dẫn theo một vị đại mỹ nữ.”

Trương Tam xoa xoa tay, thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh nở nụ cười, trong khoảng thời gian này cũng không thấy bóng dáng của đội trưởng đâu, hắn dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra, đối phương nhất định là ở cùng một chỗ với Lý Thi Đào, nghĩ đến thật là sung sướng.

Mà thấy bộ dạng Trương Tam, Hứa Thanh dứt khoát giống như như năm đó, ngồi xổm ở bên cạnh đối phương.

Thân thể Trương Tam khẽ chấn động, nhìn qua Hứa Thanh, sau đó lấy ra cây tẩu hút thuốc, rít một hơi dài, sau khi phun ra một làn khói màu trắng, y liền cảm khái muôn phần, trong lúc mơ hồ, hình như thấy được Thất Huyết Đồng lúc trước bên trong sương khói, thấy được một người thiếu niên cẩn thận đi theo bên cạnh đội trưởng.

“Không thể tưởng tượng được, thật đúng là không thể tưởng được.…”

Chương 1693: Chủ... Ta... Nghe lời (1)

Bên trong khói thuốc lượn lờ, Trương Tam thấy được thiếu niên trước kia.

Hứa Thanh lại thấy được cảnh núi thây biển máu bên trong khói thuốc.

Mà theo khói thuốc chậm rãi tản đi, ánh mắt hai người nhìn nhau, Hứa Thanh nở nụ cười, Trương Tam cũng tương tự cười sảng khoái, y gõ tẩu thuốc lên mặt đất, đổ tàn thuốc xám tro sau khi cháy hết xuống mặt đất.

“Lần này giúp ngươi luyện cái gì?”

Trương Tam hỏi.

Hứa Thanh phất tay, lấy ra chiếc bình nhỏ đựng Pháp Hạm của mình, đặt ở trước mặt Trương Tam.

Những năm gần đây, hắn đã rất ít khi dùng tới Pháp Hạm, bởi vì theo tu vi tăng lên, Pháp Hạm này đã trở thành gân gà.

Nhưng Hứa Thanh không muốn bỏ qua, cho nên lần này hắn đi tìm Trương Tam, ngoại trừ ôn chuyện ra, còn muốn nhờ y hỗ trợ tiến hành một lần cải tạo lớn cho Pháp Hạm.

Trương Tam chú ý đến trên Pháp Hạm, không cần Hứa Thanh mở miệng, chỉ cần nhìn xuyên thấu qua chiếc bình nhỏ là có thể biết chiếc Pháp Hạm này hầu như không được sử dụng, cũng hiểu rõ ý nghĩ của Hứa Thanh, vì vậy trong mắt liền lộ ra một tia ánh sáng kỳ dị.

“Đại Dực?”

Hứa Thanh gật đầu.

Trương Tam lập tức hưng phấn, xoa xoa đôi bàn tay, trầm tư một phen.

“Một mình ta không làm được, cần phải gọi những nghệ nhân lão luyện của đệ lục phong Thất Huyết Đồng cùng tới, nhưng mà như vậy cũng chưa đủ, còn cần cả trận pháp nữa... Hứa Thanh, luyện chế Đại Dực cho ngươi, việc này khả năng cần tới lực lượng của toàn bộ tông môn Thất Huyết Đồng phối hợp, như thế mới đủ!”

“Việc này đối với người khác mà nói rất khó, nhưng đối với ngươi mà nói, chỉ cần một câu.”

“Mà nguồn động lực của Đại Dực mới là quan trọng nhất, nếu như có thể để vào bên trong một cái pháp bảo, như vậy liền rất tốt, nếu như có thể dùng máu thịt của tồn tại thần thánh, thì càng là hoàn mỹ.”

Trương Tam nói qua, lại rít một hơi thuốc, Hứa Thanh bỗng nhiên lấy ra một căn lông vũ, đặt ở trước mặt Trương Tam.

Căn lông vũ này vừa ra, uy áp Thần Linh mênh mông trong đó liền ầm ầm bộc phát, cũng may Hứa Thanh sớm có chuẩn bị, cho nên ảnh hưởng không lớn, nhưng vẫn khiến cho bốn phía xuất hiện mơ hồ vặn vẹo.

Trương Tam trợn mắt thật to, chợt bị sặc khói thuốc trong miệng, tẩu thuốc trong tay cũng không cầm chắc, lạch cạch một tiếng rơi xuống trên mặt đất, da đầu của y như muốn nứt ra, trong lòng như có trăm vạn đạo thiên lôi ầm ầm nổ vang.

Trương Tam đã từng thấy qua máu thịt của tồn tại thần thánh, vả lại không chỉ một lần, thậm chí máu thịt Câu Anh cũng đã từng thấy, nhưng sự kinh khủng ẩn chứa bên trong một căn lông vũ này, cả đời này y cũng chưa từng gặp qua.

So sánh cùng với những thứ y đã từng nhìn thấy trước kia, những cái đó lập tức trở thành đồ bỏ đi, quả thực tựa như là đom đóm so với ánh trăng vậy.

“Cái này… . Cái này… . .”

Trương Tam run rẩy, cả người chấn động và ho khan rất lâu, vẻ không cách nào tin, lại khó khăn ngẩng đầu.

“Đây là máu thịt Thần Linh.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Vẻ mặt Trương Tam lập tức ngốc trệ, sau một lúc lâu y mới lặng lẽ nhặt tẩu thuốc trên mặt đất lên, bản năng rít một hơi dài, thậm chí dùng sức quá mạnh, một chút đốm lửa đã bay ra rơi vào trên người.

Mà sắc mặt của y cũng nhanh chóng đỏ thẫm, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, hô hấp vô cùng dồn dập, giọng nói cũng đều khàn khàn, mang theo kiên định nói ra.

“Vậy là đủ rồi!”

“Hứa Thanh, ta nhất định sẽ thiết kế ra cho ngươi một chiếc Đại Dực trước đó chưa từng có, sau đó dùng căn lông vũ này tư cách nguồn khu động, ta tin tưởng, chiếc Đại Dực này nhất định… . .”

Hứa Thanh có chút do dự, cuối cùng vẫn là cắt ngang lời nói của Trương Tam.

“Trương Tam sư huynh, ý của ta là, ngươi dựa theo khí tức của căn lông vũ này để thiết kế Đại Dực, về phần nguồn động lực… . . Không phải là mảnh lông vũ.”

Trương Tam mờ mịt nhìn qua Hứa Thanh, lại nhìn tới căn lông vũ kia một chút, tiếp theo y nghĩ tới phong cách của đội trưởng… . . Sau đó đã hiểu rồi.

Mà cái hiểu rõ này, cũng khiến cho y gần như hóa đá, thậm chí tới khi Hứa Thanh rời đi rồi vẫn không khôi phục lại.

Cho đến hồi lâu, y mới thở phào một hơi thật dài, đáy lòng cũng run rẩy vô tận đối với đáp án mình vừa ý thức được.

“Lông vũ Thần Linh cũng không xứng làm làm nguồn động lực, nói rõ bọn họ còn có thứ mạnh hơn nữa, mà loại thịt Thần Linh này nếu như chỉ là một chút xíu mà nói, có rất nhiều phương pháp thu được, nhưng nếu như có số lượng lớn…”

“Bọn họ, chẳng lẽ giết Thần!”

Trương Tam giật mình một cái, lập tức đè ý niệm trong đầu xuống, y rất rõ ràng, có một số việc mình có thể biết rõ, mà có một số việc, dù biết được cũng như là không biết gì mà thôi!

Giờ phút này sắc trời đã dần dần muộn, Hứa Thanh rời khỏi chỗ Trương Tam, bước đi trên đầu đường Quận Đô, hắn không có cố ý che dấu khí tức, nhưng chấn động trên người khiến cho mắt của phàm tục không cách nào thấy thân ảnh của hắn.

Hứa Thanh đi trong đám người, cảm thụ bầu không khí hối hả nơi đây, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Hắn nhìn thấy tu sĩ, nhìn thấy Chấp Kiếm Giả, nhìn thấy phàm tục, thậm chí còn nhìn thấy Ngôn Ngôn vẻ mặt không vui, ánh mắt hiện ra sát ý đang tuần tra.

Trong mắt Ngôn Ngôn cũng không nhìn thấy Hứa Thanh, nàng mang theo sát ý đi qua bên cạnh Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngóng nhìn, một lát sau đi tới, sau đó rời khỏi sát bên Ngôn Ngôn.

Mà sau khi hắn rời đi, bước chân Ngôn Ngôn đột nhiên đình trệ, sau đó chợt quay đầu nhìn bốn phía, thật lâu sau mới… . . Lặng lẽ cúi đầu xuống.

Thời gian trôi qua, cảnh ban đêm càng đậm, đám người cũng ít dần đi, Hứa Thanh đi về phía phủ Quận Trưởng cũng dừng bước chân lại, nhìn qua sau lưng.

Ngoài trăm trượng phía sau hắn có một người ngồi, tư thái của người đó tựa như một con chó.

Một khắc Hứa Thanh dừng lại, người này cũng ngừng lại, trong mắt lộ ra nghi ngờ, nhìn qua phía Hứa Thanh.

Trong mắt người đó cũng không có thân ảnh của Hứa Thanh.

Nhưng y có thể cảm giác được khí tức của Hứa Thanh, đây là thiên phú của y, cho nên tuy rằng không nhìn thấy nhưng y vẫn là một đường đi theo, cho đến giờ phút này, y cảm nhận được cỗ khí tức kia, biến mất.

Việc này khiến cho tâm tình của y sa sút, lặng lẽ ngồi ở đó như bị bỏ rơi.

Chương 1694: Chủ... Ta... Nghe lời (2)

Nhưng ở bên cạnh y, Hứa Thanh đứng nhìn qua người trước mắt.

Người này, chính là tiểu tử câm.

Hứa Thanh đã sớm phát giác được đối phương, cũng liếc mắt liền nhìn ra tu vi của y đã đạt đến trình độ ba đoàn mệnh hỏa, thậm chí đã mở không ít pháp khiếu, cách đoàn mệnh hỏa thứ tư chỉ kém hai đạo pháp khiếu.

Loại tư chất này, đặt trong bất kỳ một tông môn nào, cũng đã coi như là thiên kiêu trong thiên kiêu.

Mà rất nhiều thương thế trên người của y cũng đủ để nói rõ hết thảy tất cả, là do chính bản thân y liều mạng mà đạt được.

Hơn nữa thiên phú của tiểu tử câm, chính là có thể cảm giác vật mà người khác không thể cảm giác tới, hết thảy những thứ này khiến cho tương lai của y nhất định không tầm thường.

“Ngươi tùy thời có thể tấn thăng lên Thiên Cung.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Giọng của hắn vang vọng trên đầu đường trống trải, sau khi tiểu tử câm nghe được thân thể liền chấn động, lập tức quỳ bái xuống, không ngừng dập đầu.

Mỗi một lần đều rất dùng sức.

Cho đến khi có một cỗ sức mạnh nhu hòa nâng dậy, tiểu tử câm mới dừng lại, y dựa vào cảm ứng, quay mặt về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ sùng kính, giơ lên năm ngón tay.

Hứa Thanh hiểu.

Tiểu tử câm đây là đang nói muốn mở ra năm đoàn mệnh hỏa, muốn đi trên con đường Hứa Thanh đã đi qua.

Hứa Thanh gật đầu, hắn nguyện ý thấy bên trong Thất Huyết Đồng có người đi trên con đường mình đã đi qua, nhưng con đường này rất khó khăn, vì vậy Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó quay người rời đi.

Nhưng lại có một khối ngọc bội lăng không xuất hiện ở trước mặt tiểu tử câm, nương theo giọng nói Hứa Thanh, vang vọng trong tâm thần của tiểu tử câm.

“Về đạo pháp khiếu cuối cùng, ngươi có thể cầm khối ngọc bội này đi tới đảo của Hải Thi tộc, vào thời khắc sinh tử mở ra, nếu như ngươi thành công nhen nhóm năm đoàn mệnh hỏa, hình thành Thiên Cung, như vậy có thể đến Hình Ngục Ti, làm một binh sĩ.”

Thân thể tiểu tử câm chấn động, tiếp được ngọc bội, dùng sức cầm chặt, ngẩng đầu nhìn qua xa xa, trong mắt của y càng lúc càng kiên định.

Y sùng bái Hứa Thanh, những năm qua vẫn đều thủy chung như thế, cho nên y muốn đi trên con đường Hứa Thanh đi qua, muốn thu được nhận thức của Hứa Thanh, có thể đi theo ở bên cạnh hắn.

Nhất là y cảm giác đến tồn tại kinh khủng lúc trước mình nhìn thấy bên trong cái bóng của Hứa Thanh kia, bây giờ nó đã kinh khủng hơn rồi, nhưng cũng không còn đáng sợ như trước nữa.

Bởi vì ánh mắt của nó, thời khắc nhìn qua Hứa Thanh, kính sợ cùng với cầu khẩn, là toàn bộ cảm xúc ẩn chứa trong đó.

Hứa Thanh trở về tới phủ Quận Trưởng, ngồi trong lầu nhìn qua bầu trời đêm, bốn phía rất yên lặng, gió nhẹ thổi tới khiến cho những sợi tóc của hắn phiêu động, giống như tâm tư của hắn lúc này vậy.

“Cố nhân, hình như không nhiều như vậy…”

“Có một số người, đi tới đi lui, đã không nhìn thấy nữa.”

Hứa Thanh nhắm mắt lại.

Ngày hôm nay, ngoại trừ Trương Tam cùng tiểu tử câm ra, hắn còn nhìn thấy Ngôn Ngôn.

Ngôn Ngôn, đã trở thành Chấp Kiếm Giả.

Hứa Thanh không gặp mặt nàng, nhưng rốt cuộc hắn đã nhìn ra căn nguyên bệnh tình của Ngôn Ngôn, trong ký ức của hắn, tính cách của Ngôn Ngôn luôn hiện ra tàn ngược, đối với bản thân như thế, đối với địch nhân càng là như vậy.

Không ngừng hành hạ người khác đến chết, cùng với tự làm khổ mình, hình như chỉ có điều đó mới có thể khiến cho nàng vui vẻ.

Nãi nãi của Ngôn Ngôn đã từng nói cho Hứa Thanh biết rằng nàng bị bệnh.

Lúc đó Hứa Thanh không nhìn ra đáp án, nhưng bây giờ hắn đã biết.

Trong những người hắn đã nhìn thấy qua trong những năm này, Ngôn Ngôn là một người duy nhất mà bên trong thân thể không có một chút dị chất nào.

Ngoại trừ Ngôn Ngôn ra, những người khác dù là nhìn như không có, nhưng trên thực tế là đã được thanh trừ, thời gian lâu dài vẫn sẽ xuất hiện, không giống với Ngôn Ngôn.

Thân thể của Ngôn Ngôn dường như từ trước cho tới bây giờ đều chưa từng có dị chất.

Bởi vì, dị chất dung nhập vào trong linh hồn của nàng, linh hồn của nàng bị ô nhiễm nghiêm trọng, điều này khiến cho nàng điên cuồng và biến thái, tự làm khổ mình, vả lại có thể tưởng tượng theo thời gian trôi qua, theo nàng trưởng thành, sẽ càng ngày càng điên hơn.

Đây cũng là nguyên nhân tổ mẫu cưng chiều nàng, bà ấy biết người tôn nữ này của mình, không sống lâu.

Nhưng sau khi trải qua sự tình bên Tế Nguyệt đại vực, trong mắt Hứa Thanh, linh hồn bị ô nhiễm nghiêm trọng của Ngôn Ngôn, bản thân nó cũng có đủ một tia Thần Tính đặc biệt.

Cho nên, mặc dù Hứa Thanh không trực tiếp hiện thân gặp Ngôn Ngôn, nhưng đã hòa hợp vào bên trong linh hồn của Ngôn Ngôn một căn lông vũ Xích Mẫu, lưu lại cho nàng một câu nói, để cho nàng thử nghiệm mượn nhờ lực lượng lông vũ đó mà tu hành.

“Nàng rất thích hợp tu Thần.”

Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn về phía Nghênh Hoàng Châu, chỗ đó có một tòa Quỷ Đế Sơn.

Vào ba ngày trước, Thất gia đã rời khỏi Phong Hải Quận, đi tới Quỷ Đế Sơn, bởi vì lão Tam đang tu luyện ở đó, cùng nhau tu luyện với y ở đó còn có cả tiểu nam hài lúc trước kia.

Suy nghĩ …theo gió thổi qua, không ngừng lan tràn, Hứa Thanh suy tư rất nhiều chuyện xưa, rất nhiều cố nhân, ví dụ như Thanh Thu, nàng đang ở Nghênh Hoàng Châu.

Cuối cùng, Hứa Thanh nhìn tới Nam Hoàng Châu xa xa.

Vào thời khắc này …gió dừng lại, suy nghĩ cùng ánh mắt của Hứa Thanh cũng thu hồi theo, nhàn nhạt mở miệng.

“Từ sau khi thu được máu thịt Xích Mẫu, ngươi cứ vẻ cầu khẩn như vậy nhìn qua ta, nhất là sau khi Du Linh Tử đã bị sư tôn ta mang đi, ánh mắt của ngươi lại càng cường liệt, cho nên… . . Ngươi muốn ăn?”

Lời Hứa Thanh vừa ra, dưới ánh trăng, cái bóng của hắn lập tức nổi lên gợn sóng, nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, bên trong đó trồi lên một chiếc quan tài đen nhánh, phía trên mọc đầy những con mắt.

Mỗi một con mắt đều hiện ra vẻ kính sợ cùng cầu khẩn, càng có từng đợt chấn động cảm xúc đứt quãng vang vọng trong lòng Hứa Thanh.

“Chủ… … Ta… . . Nghe lời.”

“Ăn ăn… . . Mạnh… Ta… . . Tế hiến…”

“Thần Hỏa…”

Chương 1695: Ám minh không (1)

“Thần Hỏa?”

Ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ lại, nhìn về phía Ảnh Tử trên mặt đất, trong ánh mắt của hắn, Ảnh Tử run rẩy vài cái, sau đó liền cẩn thận từng li từng tí truyền lại cảm xúc chấn động.

“Hỏa… Oanh oanh oanh…”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn có chút nhớ tới lão tổ Kim Cương Tông.

Thật sự là đôi khi hắn cũng có thể hiểu được chấn động cảm xúc của Ảnh Tử, nhưng phần lớn thời gian đều là rất khó biết được hàm nghĩa chuẩn xác của nó.

Mà hai chữ Thần Hỏa này quá mức mẫn cảm, dựa theo lý giải của Hứa Thanh ở Tế Nguyệt đại vực, đó là một con đường nhất định phải đi qua để thành Thần, chỉ có thắp lên Thần Hỏa, mới tính là thành Thần.

Như Xích Mẫu, như Thần tử, đều đi con đường này.

Nhưng mà người trước thành công, người sau cuối cùng không có hoàn toàn đốt lên Thần Hỏa, tiến tới tự đốt cháy bản thân.

Cho nên, nghe được hai chữ Thần Hỏa, nội tâm của Hứa Thanh liền chấn động.

“Ngươi có thể tạo thành Thần Hỏa?”

Hứa Thanh hỏi một câu.

Ảnh Tử đầu tiên là gật đầu, lại lắc đầu, cuối cùng tự nó cũng cuống lên, dứt khoát…

“Oanh oanh oanh…”

Hứa Thanh nhíu mày, sau khi trầm ngâm liền vung tay bố trí bốn phía một phen, tiếp theo lấy ra một căn lông vũ của Xích Mẫu.

Nhìn qua lông vũ, Ảnh Tử hưng phấn, sôi trào trên mặt đất, phảng phất như luyện hóa gạch của lầu các này thành vũng bùn màu đen.

Sau khi phát hiện cảm xúc của Ảnh Tử, Hứa Thanh phất tay ném lông vũ ra, không đợi rơi xuống đất, Ảnh Tử gấp không thể đợi được dâng lên khỏi mặt đất, mở cái miệng rộng lập tức thôn phệ lông vũ.

Thân thể của nó giống như một cái hắc động có thể thôn phệ hết thảy, trong chớp mắt liền không thấy tung tích của lông vũ nữa, cũng vào thời khắc này, Ảnh Tử liền run rẩy kịch liệt, không ngừng bành trướng ra phía ngoài.

Hứa Thanh chú ý toàn bộ quá trình, cho đến nửa canh giờ sau, ba động của Ảnh Tử chậm rãi giảm bớt, cuối cùng ổn định lại, co rút từ bát phương trở lại dưới chân Hứa Thanh, bên trong truyền ra cảm xúc vô cùng khát vọng của Ảnh Tử.

“Ăn ngon… … Nuốt… … Muốn……”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, xem xét chỗ huyết nhục Xích Mẫu mình còn lại một chút, hắn ráng chịu đau lòng, lấy ra một khối máu thịt cỡ nắm đấm.

Một khối lớn như vậy lập tức khiến cho Ảnh Tử hưng phấn đến cực hạn, hình thành từng đạo Ảnh Thứ (cây gai) trên mặt đất, tất cả con mắt trong lúc không ngừng phập phồng lên xuống đều lộ ra vẻ kích động, càng là há to miệng lớn ra, truyền ra âm thanh nuốt nước miếng.

Thậm chí vì ăn khối thịt này, Ảnh Tử còn hình thành một cái bóng hình đuôi, bày ra bộ dáng lắc lư trên mặt đất, giống như là chó con vậy.

Cũng không biết nó nhìn thấy kiến thức này trong ý thức của ai đã từng bị nó đoạt xá……Nhưng mà tác dụng vẫn là có.

Hứa Thanh quét mắt nhìn Ảnh Tử lắc lư trên mặt đất, ném khối máu thịt trong tay cho nó.

Trong phút chốc, tất cả Ảnh Thứ trực tiếp lao đến huyết nhục, trong khoảnh khắc bao phủ lại, ngay sau đó âm thanh nuốt xuống quanh quẩn vang lên, chấn động từ Ảnh Tử càng là vượt qua trước đó, giống như sôi trào, đang chờ bộc phát.

Nhưng hiển nhiên một khối lớn như vậy, đối với nó mà nói vẫn có chút khó có thể thừa nhận, cho nên thân thể của nó rất nhanh liền trở nên không ổn định, cho đến khi oanh một tiếng, thân thể Ảnh Tử trực tiếp tan vỡ, như khay mực rơi xuống trên mặt đất, tan nát thành mấy trăm phần.

Huyết nhục Xích Mẫu bị nuốt vào cũng tróc ra từ trong cơ thể của nó.

Nhưng trong nháy mắt, Ảnh Tử vỡ thành mấy trăm phần giống như từng con chó hoang đói khát, nhanh chóng hội tụ từ khắp bát phương tới phía huyết nhục, lần nữa bao phủ để tiếp tục thôn phệ, lại tiếp tục tan vỡ.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, vào giờ khắc này sự cố chấp của Ảnh Tử được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Cho đến khi màn trời xa xa hơi sáng, sau khi trải qua một đêm, Ảnh Tử không biết vỡ vụn bao nhiêu lần, rốt cục đã từng chút từng chút nuốt xuống được khối máu thịt kia, miễn cưỡng duy trì thân thể, không còn vỡ vụn nữa.

Mà tâm của nó vẫn còn thấy chưa đủ, giờ phút này một bên bảo trì thân thể không nứt, một bên cố gắng tản ra chấn động cảm xúc lấy lòng về phía Hứa Thanh.

“Chủ……Ta…..Nghe lời……Muốn…..”

“Nuốt cả một khối cũng không có gì thay đổi, cần ngươi làm gì nữa!” Hứa Thanh lạnh giọng mở miệng.

Hắn cảm thấy Ảnh Tử nhất định có thể biến hóa nhưng lại cố ý áp chế, suy đoán này làm cho đáy lòng Hứa Thanh không vui.

Vì thế liền muốn thôi phát tử thủy tinh, thử xem có thể nện đồ Ảnh Tử nuốt vào bị ói ra hay không, đồng thời uy hiếp một chút.

Phát hiện trên người Hứa Thanh xuất hiện ánh sáng tím, Ảnh Tử nhất thời run rẩy, nhanh chóng tản ra cảm xúc cầu xin tha thứ.

“Không muốn… không ăn… Cấm Khu… Có thể.”

Hứa Thanh không để ý tới, trực tiếp trấn áp, trong nháy mắt, ánh sáng màu tím tản ra từ trong cơ thể Hứa Thanh, chiếu vào trên người Ảnh Tử khiến nó truyền ra tiếng kêu rên, Ảnh Tử sụp đổ, khối máu thịt bị ăn một nửa kia rơi ra.

Hứa Thanh giơ tay nắm lấy.

Ảnh Tử run rẩy, trơ mắt nhìn Hứa Thanh lấy đồ ăn của mình đi, nó rõ ràng cuống lên, nhanh chóng chuyển động vờn quanh Hứa Thanh, hình thành một cái vòng xoáy màu đen.

“Oanh Oanh Oanh!”

“Ta… Cường đại… Hữu dụng!”

Ảnh Tử nhanh chóng biểu đạt, Hứa Thanh lạnh lùng nhìn lại.

“Không cần thêm máu thịt nữa rồi hả?”

“Không… Cấm Khu… Có…”

Ảnh Tử cẩn thận truyền đạt cảm xúc.

Hứa Thanh cũng không tiếp tục mở miệng, hắn nhớ lại Ảnh Tử tấn chức mấy lần trước đều là có liên quan cùng dị chất.

Mà dị chất nơi đây trừ tồn tại trên huyết nhục ra, bất kỳ một cái cấm khu nào cũng đều có không ít.

Vì vậy từ nhu cầu tấn chức đối với Ảnh Tử, cùng với suy đoán đối với hai chữ Thần Hỏa mà nó nói, thân thể Hứa Thanh trong chốc lát liền biến mất khỏi trong phủ, lúc xuất hiện đã ở bên ngoài Quận Đô.

Chương 1696: Ám minh không (2)

Thân ảnh của Hứa Thanh không dừng lại chút nào, sau khi hiển lộ liền bước một bước tiến về phía trước, đại địa dưới chân giống như thu nhỏ lại, mỗi một bước hạ xuống đều là đi qua một mảng lớn khu vực.

Quy tắc cùng pháp tắc, đã có thể sơ bộ thể hiện ra từ trên người tu sĩ Linh Tàng.

Cứ như vậy sau một lúc lâu, Hứa Thanh đã rời khỏi khu vực Quận Đô, lúc xuất hiện đã tới gần một châu.

Châu này tên là Linh Thổ, là một châu nhỏ nhất bên trong Phong Hải Quận, bởi vì bên trong có rất nhiều cấm khu Linh Thổ cho nên được gọi như vậy.

Linh này không phải là linh khí, mà là vong linh.

Mảnh cấm khu đó, là chỗ vui chơi của vong linh cùng với quỷ dị, tu sĩ tầm thường bước vào biên giới còn được, nếu vào chỗ sâu hơn sẽ cửu tử nhất sinh, chỉ có sau khi tu vi đạt đến Nguyên Anh, phối hợp cùng vận khí nhất định, mới có khả năng còn sống.

Càng là con đường mà thuyền Quỷ Phường phải đi qua.

Lúc Hứa Thanh tới đây, lại thấy được thuyền Quỷ Phường.

Mặc dù ngày hôm nay vẫn là ban ngày, nhưng xa xa lại tràn ngập mây đen, bầu trời dần dần đen nhánh, một đám sương mù bốc lên che đậy cả màn trời, khiến cho tia sáng ít dần đi, không khí âm lãnh lan tràn bát phương.

Một chiếc quỷ thuyền rách nát cực lớn như ẩn như hiện bên trong sương mù, đang đi về phía trước trên bầu trời.

Ngóng nhìn chiếc thuyền Quỷ Phường này, thần sắc Hứa Thanh như thường.

Hắn đã không còn tu vi như năm đó, càng không phải là thân phận năm đó, thân là Quận Trưởng, hắn có thể điều động vận khí bên trong Phong Hải Quận, mà hắn cũng không có quá nhiều hiếu kỳ đối với chiếc quỷ thuyền đã từng ngồi qua này.

Mà chiếc quỷ thuyền kia cũng tỏ ra tôn trọng đối với Hứa Thanh, sau khi phát hiện thân ảnh Hứa Thanh, quỷ thuyền ngưng kết sương mù, trên chiếc thuyền này hiện ra rất nhiều quỷ ảnh, trôi lơ lửng ở bên ngoài, cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu đi lướt qua bọn nó, đi đến cấm khu Linh Thổ.

Sau khi thân ảnh của hắn đi xa, sương mù lần nữa bốc lên trên màn trời, quỷ thuyền tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền tan biến, bầu trời cũng sáng sủa trở lại.

Sau một nén nhang, theo Hứa Thanh tiến về phía trước, một chỗ cấm khu Linh Thổ xuất hiện xa xa trong mắt.

Toàn bộ Linh Thổ châu, tồn tại tổng cộng 13 chỗ cấm khu Linh Thổ.

Mỗi một chỗ đều rất cổ xưa, đã trải qua vô tận năm tháng, căn cứ điển tịch ghi chép, chúng nó được hình thành vào thời đại Đông Thắng Nhân Hoàng.

Nó vốn là cấm địa của Linh Thổ, nhưng đời sau xuất hiện biến hóa, trong vòng một đêm, cấm địa tan vỡ hóa thành 13 phần, trở thành cấm khu.

Về phần nguyên nhân, bên trong điển tịch không có ghi chép gì, nhưng mà căn cứ theo dấu vết để lại, có người phân tích nơi đây có lẽ đã từng phát sinh trận chiến cấp thần.

Nhưng chân tướng xác thực như thế nào, đã bị chôn xuống bên trong lịch sử.

Giờ phút này, cấm khu xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, phạm vi cũng không sai biệt lắm cùng với cấm khu bên cạnh doanh địa thập hoang giả ở Nam Hoàng Châu, từ xa xa nhìn tới, đây là một mảnh rừng rậm màu đen.

Cây cỏ trong đó đều là màu đen, tràn ra vẻ khô héo, càng có dị chất nồng đậm lan tràn ở, hình thành khói đen bao phủ phía trên cấm khu, đồng thời còn có từng trận gào thét có thể bị linh hồn cảm giác, thời khắc vang vọng trong chỗ sâu của cấm khu.

Thậm chí đi tới gần, mắt thường liền có thể thấy một chút thân ảnh khô lâu chạy trong rừng, còn có đủ loại quỷ dị qua đi lại ở.

Ví dụ như ngay trước mắt, Hứa Thanh đứng ngoài cấm khu, hắn thấy bên trong cấm khu rõ ràng có một bà lão đang đứng.

Bà lão này mặc áo liệm, sắc mặt trắng bệch, đang cười về phía Hứa Thanh.

Nụ cười rất lớn, lộ ra hàm răng màu đen, càng có nồng đậm mùi thi thể thối tản ra từ trên thân người đó, lan tràn tới bốn phía.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, hắn một đường đi tới hôm nay, đã gặp được rất nhiều quỷ dị, không có gì thần kỳ, đều là thức ăn của Ảnh Tử mà thôi.

“Ta chỉ cho ngươi một lần cơ hội, nếu như vẫn không thể tấn chức, như vậy liền không cần ngươi nữa rồi.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, Ảnh Tử dưới chân run rẩy, sau khi truyền ra cảm xúc chấn động kiên định, liền theo dưới chân Hứa Thanh, lập tức lan tràn về phía cấm khu.

Mà một cái chớp mắt khi Ảnh Tử xuất hiện, nét mặt bà lão nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh cười lúc trước trực tiếp đại biến, tựa như trông thấy thiên địch vậy, cấp tốc quay người, dự định lập tức chạy trốn.

Nhưng vẫn đã chậm, dĩ nhiên tốc độ lan tràn của Ảnh Tử nhanh hơn, trong chớp mắt liền nhảy vào cấm khu đuổi theo, bao vây thân ảnh kia, bà lão này trong chớp mắt liền hòa tan, tan biến bên trong Ảnh Tử.

Mà Ảnh Tử vẫn không dừng lại, vừa truyền ra âm thanh nhấm nuốt vừa toàn lực khuếch tán về bát phương.

Hứa Thanh cũng không đi theo, hắn đứng bên ngoài cấm khu, nhờ vào liên hệ tối tăm giữa Ảnh Tử, cảm giác mỗi một bước hành động của Ảnh Tử, dần dần lộ ra biểu cảm kỳ dị, sau đó chậm rãi hóa thành kinh ngạc, cuối cùng tâm thần chấn động.

“Nó đang làm gì đó?”

Trong cảm giác Hứa Thanh, lần này phạm vi lan tràn của Ảnh Tử hoàn toàn vượt qua khỏi những lần trước kia, đạt đến một cái trình độ không thể tưởng được.

Nó đang lan tràn ra toàn bộ cấm khu!

Mà vào lúc cả cái cấm khu này bị nó bao trùm, mảnh cấm khu trước mặt Hứa Thanh này dần dần mơ hồ, dường như đang bị cắn nuốt!

Hứa Thanh rất nhanh liền có thể xác định rõ, mảnh cấm khu này không phải hình như bị cắn nuốt, mà là đang thực sự bị cắn nuốt.

Nó càng lúc càng mờ nhạt, càng lúc càng mơ hồ, vị trí biên giới đã hoàn toàn tan biến, cho đến một ngày sau, Hứa Thanh chấn động nhìn qua phía trước.

Chỗ đó trống rỗng.

Cấm khu, biến mất!

Từ đó về sau, Linh Thổ châu không còn đủ 13 cấm khu nữa, mà vĩnh viễn thiếu đi một cái!

Nó đã bị Ảnh Tử thôn phệ!

Mà ở bên trên vùng đất trống trải là bùn màu xám tro, không hề có sinh cơ cũng không có mùi tử vong, mảnh màu xám kia giống như là màu nền của thế giới.

Ở phía trên màu nền này là một đoàn bóng đen không ngừng nhúc nhích.

Bên trong bóng đen truyền ra từng trận âm thanh giống như là Thần Linh đang lẩm bẩm, vang vọng thiên địa.

“Tam nguyên dưỡng dục cửu khí phân bố hóa ngũ trần hình tạng thất tinh làm khiếu, chúng sinh hồn đầu tới chống đỡ tam thước tinh quang đại diệu ta ám minh không…”

Chương 1697: Phong Hải Quận câu cá (1)

Ngữ điệu của giọng lẩm bẩm này lúc thì vang dội, lúc lại ngâm nga, thi thoảng gấp gáp, có khi lại chậm chạp, sau khi tổ hợp cùng một chỗ, liền khiến cho những lời đó tràn đầy cảm giác quỷ dị và cực kỳ khó hiểu.

Mà thực tế, bản thân của những lời đó cũng đúng là ẩn chứa sự quỷ dị!

Một khắc truyền ra, bầu trời biến sắc, đại địa nổ vang, cỏ cây sinh trưởng ngoài cấm khu đều vỡ vụn, phạm vi ảnh hướng đến càng là vô cùng khổng lồ.

Mặc dù bởi vì tồn tại cấm khu, khiến cho phiến khu vực này thưa thớt người ở, nhưng cũng không thiếu trùng thú.

Những con trùng thú sống ở bên ngoài cấm khu này, bị cấm khu cải biến, bị ảnh hưởng theo trình độ dị chất khác biệt, sinh mệnh biến dị càng thêm ương ngạnh, nhưng hôm nay ở dưới tiếng lẩm bẩm này bao trùm, từng con bắt đầu phát cuồng.

Thả mắt nhìn đi, vô số trùng thú đủ các loại nhao nhao trồi lên trên mặt đất khắp bát phương, vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, trong miệng truyền ra tiếng rít, rập rạp vô số, nhìn thấy mà giật mình.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, ánh mắt đảo qua trên những con trùng thú khắp bốn phía, hắn có thể cảm nhận được dấu vết bị khống chế từ trên người chúng nó, đó là một trong những năng lực của Ảnh Tử.

Chỉ là chẳng qua hiện giờ phạm vi càng lớn, số lượng có thể khống chế cũng càng tăng thêm nhiều hơn, quan trọng nhất là, không còn giới hạn với việc phải dung nhập vào bóng nữa, dựa vào tiếng lẩm bẩm liền có thể điều khiển.

“Thôn phệ cấm khu, dùng âm thanh điều khiển... . .” Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn qua đoàn bóng đen không ngừng nhúc nhích trên vùng đất màu xám phía trước.

Giờ phút này theo thời gian trôi qua, tốc độ nhúc nhích của bóng đen cũng đã chậm chạp hơn không ít, hình như đang dần ổn định lại.

Hình thái của nó cũng chầm chậm ngưng kết, tựa như là một cái đầu lâu.

Mà ở vị trí mi tâm của cái đầu lâu này, mặc dù chỗ đó đen nhánh, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy trên đó tồn tại một cái đồ đằng.

Hình dạng của cái đồ đằng đó lại giống như đúc cùng với cấm khu mới bị Ảnh Tử thôn phệ!

“Không phải đồ đằng, đây là…”

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động, ngưng thần cẩn thận quan sát mi tâm của Ảnh Tử, rất nhanh liền xác định suy đoán lúc trước, vật ở mi tâm của nó, hoàn toàn chính xác không phải là đồ đằng, đó là cấm khu.

Cấm khu bị Ảnh Tử thôn phệ, lại xuất hiện ở bên trong mi tâm của Ảnh Tử, hình thành một thể cùng nó.

Phát hiện này làm cho đáy lòng Hứa Thanh càng cảm thấy kỳ dị, mà còn một việc càng khiến cho con ngươi của hắn co rút lại, đó là ở bên trong cấm khu đã rút nhỏ vô số lần đó, ở trung tâm của nó mọc ra một cây đại thụ không giống bình thường.

Đó là loại hình thái thứ nhất mà Ảnh Tử đã từng thể hiện ra, một cái bóng hình dạng gốc cây khổng lồ.

Trên cây treo lơ lửng một chiếc quan tài, quan tài ấy chính là hình thái thứ hai của Ảnh Tử.

Giờ phút này chiếc quan tài đang lắc lư, giống như một chiếc đồng hồ quả lắc thật lớn, trong đó còn có âm thanh móng tay cào lên tấm ván gỗ phát ra tiếng chói tai, cùng với tiếng lẩm bẩm vang vọng bát phương ở nơi đây.

“Ta ám minh không linh tích lũy thân đến hồn thiếu thần sinh tinh quang trụy diệt chúng sinh nghe lệnh!”

Ngay khi một chữ cuối cùng truyền ra, một cỗ lực lượng linh hồn dồi dào giống như biển chợt bộc phát ra từ bên trong cỗ quan tài đó, mục tiêu… Chính là Hứa Thanh!

Thần sắc Hứa Thanh không có bất kỳ biến hóa nào, đứng ở nơi đó lạnh lùng nhìn đoàn Ảnh Tử, hai mắt đen nhánh, Độc Cấm bốc lên.

Dưới ánh mắt của Hứa Thanh, luồng lực lượng linh hồn khổng lồ này dừng lại một trượng trước mặt hắn, bốn phía bóp méo, xuất hiện vùng vẫy, giống như nổi lên ác ý nhưng lại bản năng không dám tiếp tục.

Cho đến khi Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng.

Lực lượng linh hồn kinh khủng đó lập tức chấn động, ầm ầm tản lên trên bầu trời, ảnh hưởng tới màn trời, hội tụ tới tầng mây, hiện ra ba chữ to.

‘Chào chủ nhân’.

Ngay sau đó là cảm xúc nịnh nọt truyền ra từ trong bóng đen.

“Chủ… .. . Ta… . Nghe lời……”

Hứa Thanh nhìn qua Ảnh Tử, hắn coi như là đã nhìn ra, lúc Ảnh Tử lẩm bẩm thì bình thường, nhưng nếu như muốn mở miệng, liền sẽ trở về giống như cũ, hình như cảnh giới tăng lên không có liên quan gì tới năng lực nói chuyện của nó.

Nhưng mà trước mắt Hứa Thanh cũng lười cảnh cáo nó, hắn càng quan tâm tới là Thần Hỏa mà Ảnh Tử biểu đạt lúc trước hơn.

“Thần Hỏa đâu?”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Ảnh Tử nghe vậy, bên trên nứt ra một cái miệng lớn, chợt rống một cái ra phía ngoài.

“Tế!”

Chữ này vừa truyền ra, những con trùng thú rậm rạp vô số khắp bốn phía quanh Hứa Thanh lập tức bị Ảnh Tử khống chế, đồng loạt run lên, ngay sau đó từng con hung ác thôn phệ cắn xé lẫn nhau, riêng phần mình phát ra tiếng kêu rên thê lương thảm thiết.

Càng có một số con là tự thôn phệ bản thân mình, sau đó tự phát ra âm thanh thê thảm.

Nhưng mà hành vi của bọn nó lại không có nửa điểm dừng lại nào, càng thê lương lại càng cắn xé hung ác, chỉ mất thời gian hơn mười hơi thở, toàn bộ trùng thú bốn phía quanh Hứa Thanh đều tử vong.

Giống như tự mình tế hiến!

Một màn này, để cho thần sắc của Hứa Thanh ngưng tụ, cùng lúc đó, từ trên thi thể của những con trùng thú ở nơi này bỗng hình thành từng mảnh quang điểm màu nâu, tiếp theo tung bay thẳng đến chỗ Ảnh Tử.

Những điểm sáng này cho Hứa Thanh cảm giác có chút tương tự cùng lực lượng chúng sinh của Tế Nguyệt đại vực, nhưng hình như bản chất cũng có chỗ không giống.

Bởi vì dùng mắt thường không cách nào nhìn thấy.

Dù là dùng tu vi cảm ứng cũng rất khó có thể phát hiện, chỉ có khi hai mắt Hứa Thanh ẩn chứa Độc Cấm, mới có thể thấy rõ những thứ này.

Chúng nó rất nhanh liền ngưng tụ cùng một chỗ, tạo thành một quang đoàn màu nâu, đạo quang đoàn này chỉ to bằng móng tay, bản thân sáng tối lập lòe, khi thì bành trướng ra phía ngoài lúc lại cấp tốc co rút lại, hình như cực kỳ không ổn định.

Càng kinh người hơn là sự xuất hiện của nó ảnh hưởng tới màn trời, mây mù nhanh chóng biến thành màu đen, tiếng sấm lập tức truyền đến, bên trong càng xuất hiện từng đạo tia chớp chạy qua, giống như bị thu hút, lan tràn ra phía ngoài.

Chương 1698: Phong Hải Quận câu cá (2)

Mà cảm xúc Ảnh Tử cũng càng mang theo nịnh nọt cường liệt, thổi một ngụm khí về quang đoàn màu nâu kia, quang đoàn này lập tức bay thẳng đến Hứa Thanh, trôi lơ lửng ở trước mặt hắn.

Theo quang đoàn phiêu động, sấm sét trên bầu trời cũng đồng loạt chuyển động, khóa chặt nó lại.

Hứa Thanh nhíu mày, hắn không nhìn ra đây là cái gì, nhưng theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, vào thời khắc này máu thịt toàn thân của hắn giống như có được ý thức độc lập, tất cả đều đang gào thét lên với hắn, báo cho hắn biết vật này cùng hung cực hiểm.

Hứa Thanh nhìn Ảnh Tử.

Ảnh Tử huyễn hóa ra cái đuôi lắc lư, càng là hiện ra một cái đầu lưỡi màu đen lắc lư ở đó.

Tựa như một con chó con vậy, còn không ngừng gật đầu về phía Hứa Thanh.

“Chủ. . . . . Tế. . . . . Chủ. . . . . Tốt... Thần Hỏa.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không hề tín nhiệm Ảnh Tử, mà trực giác nguy hiểm cũng để cho hắn rất cảnh giác đối với quang đoàn màu nâu kia, vì vậy liền lui ra phía sau vài bước, vừa muốn giơ tay lên.

Hứa Thanh cảm thấy vẫn là chưa đủ an toàn, vì vậy liên tiếp rời khỏi mấy trăm trượng, lúc này mới giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung lên về phía quang đoàn màu nâu.

Vung xuống một cái, quang đoàn màu nâu thuận thế trôi nổi tới nơi xa xa, cho đến khi trôi ra rất xa, sấm sét trên bầu trời cũng đã hội tụ đến trình độ nhất định, tựa như là giếng phun vậy, bỗng nhiên bộc phát.

Ngay lập tức có vô số tia chớp từ trên trời giáng xuống, giống như là cơn dông, cuồng nộ đánh tới cái quang đoàn kia, trong chớp mắt liền đánh lên phía trên.

Nháy mắt khi sấm sét hạ xuống, quang đoàn vốn đã không ổn kia lập tức nổ tung.

Một mảnh lôi hỏa kinh khủng ngập trời bộc phát ở, càng ẩn hàm cả một tia Thần Tính, tạo thành phong bạo kinh thiên động địa, ầm ầm quét ngang về bát phương.

Những nơi đi qua, hết thảy tận diệt.

Lực lượng ẩn chứa trong đó kinh khủng tột cùng, dù là tu vi của Hứa Thanh cũng phải cảm thấy tâm thần chấn động, nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn hơi chậm, dù hắn đã cực kỳ cẩn thận rời khỏi rất xa, nhưng khí thế bộc phát của quang đoàn màu nâu này quả thực quá mức hung mãnh.

Trong chốc lát, Hứa Thanh cũng bị ảnh hướng đến, phong bạo do quang đoàn màu nâu tan vỡ hình thành đập vào mặt hắn.

Toàn thân Hứa Thanh lập lòe, bỗng nhiên xuất hiện hình thái Thần Linh thứ nhất, rút lui cách xa mấy trăm trượng, lúc này mới có thể triệt tiêu được phong bạo.

Mà phía trước hắn, theo quang đoàn màu nâu biến mất, phong bạo tiêu tán, đại địa phạm vi vạn trượng xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy.

Nhìn qua một màn này, Hứa Thanh vẫn còn cảm thấy sợ hãi, về phần Ảnh Tử chỗ đó, không biết dùng phương pháp ẩn nấp thế nào mà tránh né được tổn thương, giờ phút này lại lơ lửng hiện ra ở trên mặt đất, lông tóc không tổn hao gì, truyền đi cảm xúc chấn động nịnh nọt mang theo đắc ý về phía Hứa Thanh.

“Mãnh liệt… Ta… Trâu!”

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi.

“Đây là Thần Hỏa?”

Ảnh Tử nhanh chóng gật đầu, nhưng thấy ánh mắt bất thiện của Hứa Thanh, nó lại nhanh chóng lắc đầu muốn biểu đạt, nhưng lại không biết miêu tả như thế nào, dần dần sốt ruột, cuối cùng chỉ có thể… . .

“Oanh oanh oanh!”

“Oanh oanh oanh!”

"Oanh… . ."

"Đừng nổ nữa!"

Giọng nói lạnh như băng của Hứa Thanh truyền tới, Ảnh Tử đã có chút ngơ ngác, nó không biết tại sao mình lại trêu chọc phải Hứa Thanh, vì vậy liền ủy khuất.

Cảm nhận được sự ủy khuất của Ảnh Tử, Hứa Thanh thở dài, đáy lòng càng nhớ tới lão tổ Kim Cương Tông hơn, mà giờ phút này rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ tại sao lúc Ảnh Tử miêu tả Thần Hỏa, lại phát ra âm thanh oanh oanh oanh.

Cái quang đoàn màu nâu vừa rồi nổ tung… . . Không phải là oanh oanh oanh sao.

Hứa Thanh nhìn Ảnh Tử một chút, bỏ đi ý nghĩ tiếp tục hỏi rõ, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến địa phương quang đoàn màu nâu nổ tung phía trước, dò xét.

"Một cái chớp mắt trước khi nổ tung, quang đoàn kia tràn ra Thần Tính… . ."

Hứa Thanh lơ lửng ở trên hố sâu, chạm đến bùn đất bốn phía một cái, trong mắt lộ ra suy tư, lại ngẩng đầu nhìn tới lôi vân đang tiêu tán trên bầu trời, dần dần có một suy đoán hình thành trong lòng hắn.

"Vật này càng giống như là một loại nhiên liệu Cấm Kỵ hơn, bản thân không ổn định, có thể dẫn lôi, vả lại dù là sấm sét không phủ xuống, gió lớn thổi tới đại khái cũng sẽ nổ tung."

"Một khối chỉ bằng cái móng tay, đã tản mát ra lực lượng kinh khủng như vậy…"

Như vậy liệu có khi nào, cái này… Là nhiên liệu đốt lên Thần Hỏa?"

Một khắc ý nghĩ này sinh ra trong đầu Hứa Thanh, trong mắt của hắn lập tức lộ ra tinh mang, nghĩ tới phương thức Ảnh Tử thu hoạch loại nhiên liệu này.

"Tế hiến… . ."

"Với hiểu biết của ta, Thần Linh đều có nhu cầu đối với tế hiến… . . Chẳng lẽ nói, đây là nguyên nhân Thần Linh ưa thích được tế hiến?”

Hứa Thanh không biết suy đoán của mình có phải chính xác hay không, nhưng đối với lần tăng lên này của Ảnh Tử, lại có thể chủ động tế hiến, trong lòng cũng sinh ra gợn sóng không nhỏ.

“Đầu tiên là khống chế, tiếp đó cưỡng ép đi tế hiến… . .”

Hứa Thanh nhìn Ảnh Tử.

Ảnh Tử tràn ra cảm xúc đắc ý.

“Ta… Hữu… Dụng!”

Hứa Thanh khó có thể phản bác, lần này Ảnh Tử đề thăng, biến hóa quá lớn, mặc kệ là nuốt cấm khu hay là dùng giọng nói khống chế, cho đến cuối cùng khả năng dụng tế hiến.

Tất cả những thứ này đều tuyệt đối không tầm thường.

Đó là năng lực của Thần Linh.

“Như vậy nó, rốt cuộc là cái gì?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, đè cái suy nghĩ này xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Cút trở về.”

Ảnh Tử nghe vậy lập tức vui vẻ, nhanh chóng lan tràn trở lại dưới chân Hứa Thanh, lại hóa thành cái bóng của hắn.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, không lên tiếng nữa, thân thể nhoáng một cái bay lên trên không, trở về Phong Hải Quận.

Giờ phút này ánh mặt trời rất gắt, Hứa Thanh phi hành ở trên trời, Ảnh Tử ở dưới mặt đất tiến về phía trước, càng lúc càng lớn, không có tỉ lệ tương thuận cùng với thân hình của Hứa Thanh, cuối cùng hóa thành tới mấy ngàn trượng.

Cấm khu trong mi tâm mơ hồ, hai bên là hai mắt mở ra hai hàng huyết sắc, khóe miệng càng như toét rộng truyền ra tiếng cười không có âm thanh.

Như là Ma Thần.

Chương 1699: Phong Hải Quận câu cá (3)

Nếu như có người trông thấy, nhất định cảm thấy kinh tâm đối với một màn đó không thôi.

Bởi vì Hứa Thanh, chính là người dưỡng con Ma Thần này.

Thời gian trôi qua, có một số việc, nên tới đúng là vẫn sẽ tới.

Phong Hải Quận chuẩn bị một loạt cho chiến tranh, nguyên nhân căn bản chính là Thất hoàng tử cùng với Thiên Lan Vương, bọn họ như là lưỡi dao bén, treo ở trên đỉnh đầu của tu sĩ Phong Hải Quận.

Hứa Thanh từng nghĩ tới, nói ra hết thảy để trấn an nhân tâm.

Nhưng Thất gia cùng với Diêu Hầu cũng uyển chuyển ngăn cản, bọn họ… Đang hạ một bàn cờ lớn.

Mặc dù bọn họ không nói rõ về bàn cờ này, nhưng Hứa Thanh đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sớm đã nhìn ra phần cuối.

Thất gia cùng với Diêu Hầu, đang câu cá.

Hôm nay, đầu cá thứ nhất, mắc câu rồi.

Từ tiền tuyến Hắc Thiên tộc truyền đến tin tức, năm đội tu sĩ của Phong Hải Quận đi đến chiến trường, sau khi trải qua mấy lần nhiệm vụ chiến tranh cửu tử nhất sinh, cũng không phải là tử vong toàn bộ.

Còn có hơn một vạn người vẫn còn sống.

500 vạn tu sĩ Phong Hải Quận, chỉ còn có hơn một vạn người này còn sống, bọn họ đã trải qua nhiều lần sinh tử, đã trải qua đau khổ cùng hành hạ, cuối cùng lại trở thành con rơi.

Khổng Tường Long cùng với một chút Chấp Kiếm Giả cũng ở trong đó.

Mà bọn họ khó khăn trốn thoát, cũng không có lựa chọn trở về đại quân của Thiên Lan Vương, mà rời khỏi chiến trường, bọn họ muốn quay về Phong Hải Quận.

Việc này lộ ra kỳ dị, không phù hợp với suy luận, bản thân cũng có chỗ không giải thích thông được, giống như có một độc thủ ở sau lưng khống chế, thúc đẩy bước chân của những người sống sót này, chỉ định con đường cho bọn họ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, trong tin tức truyền tới Phong Hải Quận, đã bao hàm cả một khối ngọc giản lưu ảnh, bên trong rõ ràng ghi lại thân ảnh mỏi mệt khó khăn của bọn họ.

Mà ở trên đường trở về, bọn họ cũng gặp phải thân vệ của Thiên Lan Vương truy kích, tội danh không cách nào giải thích, lâm trận đào thoát.

Bây giờ bọn họ bị nhốt ở một chỗ tuyệt địa, chỉ có thể chờ chết.

Phong Hải Quận, sẽ phải đưa ra lựa chọn.

Phải xử lý như thế nào đối với những người sống sót này, cứu hay là không cứu, lại tuyên cáo như thế nào.

Nếu như cứu, như vậy chẳng khác nào là xác thực thái độ, nếu như không cứu, trơ mắt nhìn bọn họ bị chế tài, nhân tâm của Phong Hải Quận cũng sẽ tản.

“Cho nên, Trịnh Khải Dịch, Diêu Thiên Yến, hai người các ngươi… Sẽ lựa chọn như thế nào đây?”

Bên trong Đô thành của Thất hoàng tử, Tổng Minh lúc đầu của Liên Minh Bát Tông - Trần Dương Tử, gã hạ xuống một quân cờ đầu tiên trên một bàn cờ trống trơn.

“Dựa theo phán đoán của ta đối với phong cách hành sự của các ngươi, các ngươi nhất định sẽ đi cứu.”

“Nhưng vạn dặm xa xôi đi cứu những người đó, hạng người tầm thường đều không có tác dụng, người đi… Nhất định phải là cường giả, nhưng một tên sợ là chưa đủ.”

“Như vậy trong đám người đi tới này, có thể có Tử Huyền hay không đây? Nếu như có, thế thì chiêu gậy ông đập lưng ông này quả là vừa đơn giản lại thuận tiện.”

Trần Dương Tử nở nụ cười, thật ra gã cũng không quan tâm lắm đối với đám cứu binh, nếu như trong đó có Tử Huyền tự nhiên là tốt nhất, nếu như không có Tử Huyền, như vậy chính là kế điệu hổ ly sơn.

“Toàn bộ Phong Hải Quận, chỉ có hai người là Trịnh Khải Dịch cùng với Diêu Hầu là ta đánh không lại, tất nhiên trong bọn họ sẽ có một người ra ngoài, nói cách khác, chưa đủ để cứu viện.”

“Còn có hai cỗ khôi lỗi kia… Ta cũng đã có phương pháp ứng đối.”

Trong mắt Trần Dương Tử lộ ra chờ mong, ngẩng đầu nhìn tới phía Phong Hải Quận.

Tất nhiên gã sẽ không tùy tiện trực tiếp đi vào trong Phong Hải Quận, mà nhiệm vụ của Thất hoàng tử cũng phải hoàn thành, nhưng đối với gã mà nói, điều này cũng không khó.

Vây thành đánh viện binh, gậy ông đập lưng ông, điệu hổ ly sơn, ba chiêu này như là hòa tan vào nhất thể, chuyển động như thế nào, biến hóa như thế nào, gã đều có phương pháp ứng đối, tùy tâm nắm giữ.

Mà lúc Trần Dương Tử nhìn tới phía Phong Hải Quận, bên Phong Hải Quận, trên lầu các trong phủ Quận Trưởng, Hứa Thanh cùng Thất gia và Diêu Hầu đứng ở nơi đó, cũng đang nhìn tới phía Đô thành chỗ Thiên Phong Quốc của Thất hoàng tử.

“Hứa Thanh, ngươi thấy thế nào?” Thất gia nhàn nhạt mở miệng.

“Sư tôn, cá mắc câu rồi.” Hứa Thanh nói khẽ.

Thất gia nghe vậy, cười ha ha, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

“Cho nên… Ngươi đi hay là ta đi?” Diêu Hầu nhìn Thất gia.

“Ngươi đi đi, ta chờ một chút, nhìn xem chiêu thứ hai của đối phương là gì, nếu như cùng đi, đối phương sẽ hoài nghi quá mức thuận lợi, nhớ kỹ, mang theo cả khôi lỗi, chớ chủ quan.” Thất gia nhìn qua Diêu Hầu.

Diêu Hầu gật đầu, thân là nguyên lão duy nhất trong cao tầng lúc đầu của Phong Hải Quận, y hành động tất nhiên tự có chừng mực, vì vậy tiến về phía trước đi ra một bước, trong nháy mắt tiếp theo liền tan biến khỏi lầu các.

Rất nhanh, Cung chủ Phụng Hành Cung cùng Chấp Kiếm Cung, còn có một chút tông chủ các tông lập tức theo Diêu Hầu đi ra ngoài, vạch phá phía chân trời rời đi.

Về phần Thất gia, mấy ngày sau cũng đã nhận được chiêu thứ hai mà lão chờ đợi.

Bên trong Phong Hải Quận, rất nhiều tông môn đột nhiên phản loạn.

Những tông môn này phân tán trong từng châu, cùng lúc bộc phát, tung ra lời đồn làm loạn bốn phương, rất có dấu hiệu tạo thành vô số đóm lửa cháy lan khắp đồng cỏ.

Không chỉ như thế, trên biển cấm cũng có không ít dị tộc đột nhiên phát binh, xâm nhập từ rất nhiều đường ven biển của Phong Hải Quận, bao gồm cả mấy châu ở bên trong Nghênh Hoàng Châu.

Không chỉ như thế, ngoài bến cảng Thất Huyết Đồng ở Nam Hoàng Châu cũng xuất hiện rất nhiều dị tộc biển cấm, càng có cường giả Quy Hư dẫn đại quân tiến đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, lòng người Phong Hải Quận bàng hoàng, chiến loạn giống như thoáng cái sẽ bộc phát ra.

Đối mặt với nguy cơ như thế, rất nhiều Chấp Kiếm Giả lập tức được phái ra ngoài, Thất gia càng là lựa chọn đích thân dẫn người đi đến trấn áp.

Mà theo lão và Diêu Hầu lần lượt rời khỏi, khiến cho Quận Đô nơi đây bỗng nhiên trở lên trống rỗng trước đó chưa từng có.

Loại trống rỗng này, bị một đôi mắt giấu ở sau bàn cờ ngóng nhìn.

“Có chút thuận lợi…”

Trần Dương Tử hạ xuống con cờ thứ hai, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm, sau một lúc lâu, gã hạ xuống con cờ thứ ba.

Chương 1700: Đưa lễ vật cho Tổng Minh (1)

Mấy ngày sau, theo Diêu Hầu cùng với Thất gia lần lượt rời khỏi, theo Cung chủ ba Cung cùng với các tông môn bận rộn trấn áp toàn bộ các quận phản loạn, tin tức về các phương đều được tổng hợp đưa đến.

Ví dụ như mức độ phản loạn, ví dụ như tình trạng cùng quyết tâm làm loạn của dị tộc biển cấm, lại ví dụ như nguyên nhân thực sự hơn vạn tu sĩ Phong Hải Quận chạy khỏi chiến trường Hắc Thiên tộc sau đó bị nhốt ở tuyệt địa.

Chân tướng chính là do Đại Diễn Đạo Cung của Liên Minh Bát Tông trước kia tương trợ!

Tổng Minh của Liên Minh Bát Tông cũng không phải là một thân một mình đi tới tìm Thất hoàng tử nương tựa, gã còn dẫn theo cả Lăng Vân Kiếm tông cùng với Đại Diễn Đạo Cung cùng nhau rời đi.

Sau khi phụ thuộc vào Thất hoàng tử, Đại Diễn Đạo Cung dựa vào am hiểu đối với trận pháp, được an bài hiệp trợ bố trí trận pháp trên chiến trường, tương đối an toàn.

Cuối cùng bởi vì không đành lòng đối với tu sĩ Phong Hải Quận, mắt thấy 500 vạn người tử thương đến trình độ như vậy, Đại Diễn Đạo Cung liền âm thầm mở ra quyền hạn trận pháp trong trình độ nhất định cho đám người Khổng Tường Long.

Nhờ vậy mới để cho đám người Khổng Tường Long có thể còn sống cùng với chạy ra ngoài.

Việc này nguyên bản sẽ không bị người khác tìm ra kết quả nhanh như vậy, nhưng nhân tâm Đại Diễn Đạo Cung phức tạp, trong đó có người thương xót Phong Hải Quận, nhưng cũng có người một lòng phụ thuộc với Thất hoàng tử.

Vì vậy xuất phát từ lý niệm riêng cùng với đấu tranh quyền lực nội bộ, cho nên chuyện này đã bị Đại Diễn Đạo Cung tự mình truyền ra, mũi nhọn trực chỉ tới tông chủ Đại Diễn Đạo Cung.

Việc này khiến cho lão tổ Đại Diễn Đạo Cung cùng với Thất hoàng tử tức giận, hạ lệnh tiêu diệt toàn bộ, chém giết tất cả những người tham dự, chỉ có tông chủ Đại Diễn Đạo Cung bị định nghĩa là đầu sỏ gây nên là không rõ tung tích.

Cũng bởi vì như vậy, việc này mới truyền ra ngoài, khiến cho các phương chú ý.

Cũng ngay vào lúc đó, bởi vì Diêu Hầu cùng Thất gia còn có rất nhiều thế lực đều đã phân tán, vào thời điểm Quận Đô của Phong Hải Quận tương đối trống rỗng, đã có một người đến đây.

Người này là một lão giả, mặc đạo bào màu nâu, thần sắc mỏi mệt, càng là một thân bị thương nặng, trên người ngoại trừ vẻ phong trần mệt mỏi ra, chính là vô cùng cẩn thận và cảnh giác.

Sau khi bước vào Quận Đô, lão lập tức liên hệ với hai người.

Một người là Tử Huyền, một người là Huyết Luyện Tử.

Bọn họ không có ra ngoài, mà ở lại thủ hộ Phong Hải Quận, một cái chớp mắt nhận đến tin tức, thần sắc của Tử Huyền cùng với Huyết Luyện Tử đều lập tức biến hóa.

Bởi vì bọn họ biết người này.

Chính là tông chủ Đại Diễn Đạo Cung bị Thất hoàng tử truy sát mấy ngày gần đây, Diễn Diệp Tử tu vi Linh Tàng đại viên mãn.

Nếu như đổi thành những người khác đi đến Quận Đô của Phong Hải Quận vào thời điểm này, muốn gặp mặt Huyết Luyện Tử cùng với Tử Huyền sẽ rất khó được tiếp kiến, dẫu sao lúc này cũng đang là thời kỳ chuẩn bị chiến đấu, thế cục dễ biến đổi.

Nhưng mà tông chủ Đại Diễn Đạo Cung Diễn Diệp Tử, được tính là có ân cứu mạng đối với tu sĩ Phong Hải Quận trên chiến trường Hắc Thiên tộc.

Thế lực trong tông môn lại bị Thất hoàng tử chém giết toàn bộ, tử vong hơn ngàn người, không nói máu chảy thành sông nhưng cũng vô cùng thê thảm, mà bản thân lão càng là cửu tử nhất sinh, một thân trọng thương mới thoát được ra ngoài.

Lão tới đây tìm nơi nương tựa, không thể không gặp, nhất là lão còn nói có bí mật trọng đại muốn báo cho bọn họ biết.

Vì vậy rất nhanh, bên trong đại điện phủ Quận Trưởng, Hứa Thanh cùng với Huyết Luyện Tử còn có đám người Tử Huyền cùng gặp mặt vị tông chủ Đại Diễn Đạo Cung này.

Thương thế của lão cực nghiêm trọng, không giống làm giả, lục phủ ngũ tạng vỡ vụn hơn phân nửa, toàn bộ đều dựa vào tu vi Linh Tàng mạnh mẽ chống đỡ, lúc nhìn thấy đám người Hứa Thanh, thần sắc của lão có chút hoảng hốt, hiển nhiên là đang nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên trông thấy Hứa Thanh.

“Bái kiến Quận Trưởng!”

Sau một lúc lâu, tông chủ Đại Diễn Đạo Cung đè xuống cảm khái trong lòng, cung kính chắp tay, nhưng lại chấn động tới thương thế trong người, khiến cho sắc mặt không khỏi càng tái nhợt thêm vài phần.

Hứa Thanh lập tức phất tay, đưa một cỗ lực lượng nhu hòa tới nâng dậy, gọi người mang ra đan dược, khách khí đặt ở trước mặt vị tông chủ Đại Diễn Đạo Cung này.

“Đa tạ tông chủ tương trợ trên chiến trường Hắc Thiên tộc, chúng ta cũng đã nghe nói tới việc bên Đại Diễn Đạo Cung, đây là bảo dược và thiên đan chữa thương của Quận Đô, hết thảy lấy thương thế của tông chủ làm trọng, có thể trực tiếp phục dụng.”

Tông chủ Đại Diễn Đạo Cung nghe vậy liền cầm lấy, chú ý tới Huyết Luyện Tử cùng với Tử Huyền đều đang nhìn mình, mặc dù ánh mắt không có gì địch ý gì, nhưng lão biết rõ, mình đến đây tất nhiên sẽ khiến cho họ hoài nghi.

Vì vậy lão không có chút gì do dự, cũng không nhìn xem đan dược là thật hay giả, một hơi nuốt vào.

Huyết Luyện Tử nheo mắt lại, Tử Huyền bất động thanh sắc.

Vẻ mặt Hứa Thanh từ đầu đến cuối cũng đều như thường, nhìn qua tông chủ Đại Diễn Đạo Cung ăn đan dược xong sau đó khoanh chân đả tọa, cũng không tiếp tục mở miệng.

Cho đến một nén nhang sau, tông chủ Đại Diễn Đạo Cung mở hai mắt ra, thương thế trong cơ thể đã hòa hoãn một chút, bị lão lần nữa áp chế xuống, sau đó thở ra một hơi thật dài, lần nữa cúi đầu về phía Hứa Thanh, thần sắc hiện ra vẻ thổn thức, càng có một chút áy náy.

“Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới nhoáng một cái… . Ta vẫn còn nhớ rõ lúc Quận Trưởng lần đầu tiên tới Liên Minh Bát Tông.”

Tông chủ Đại Diễn Đạo Cung lắc đầu thở dài.

“Đáng tiếc Đại Diễn Đạo Cung ta đi theo lầm người, một bước lầm, vạn bước sai…”

“Quận Trưởng, ta liều chết chạy ra ngoài, đi tới Phong Hải Quận này, chỉ vì tới báo một chút tin tức cho các ngươi biết, định đoạt như thế nào, các ngươi có thể tự mình lựa chọn.”

“Một, ta trên chiến trường Hắc Thiên tộc, mặc dù không đành lòng nhìn tu sĩ Phong Hải Quận vô cùng thê thảm, nhưng nếu như kêu ta dùng đệ tử tông môn của mình cùng với sinh tử của bản thân đi mạo hiểm cứu sống bọn họ, ta làm không được.”

“Sở dĩ cứu hơn một vạn người kia, là bởi vì ngay lúc đó trận pháp xuất hiện một chút sai lầm, trong quá trình chữa trị, liền có một cái cơ hội có thể không bị người khác phát hiện mà hình thành truyền tống, coi như là tra ra, cũng không có liên quan gì cùng với ta.”

“Cho nên ta đã lựa chọn giúp đỡ.”

“Loại chuyện này người ngoài không thể nào biết được, bên trong Đại Diễn Đạo Cung cũng không thể nào phát hiện nhanh như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, sau khi hơn một vạn tu sĩ Phong Hải Quận mới được truyền tống không lâu, việc này đã được truyền ra bên trong Đại Diễn Đạo Cung.”

“Tiếp theo chính là một trận đồ sát, một khắc ta liều chết chạy ra liền hiểu rõ, đây là một cái bẫy, có người lợi dụng sự mềm lòng của ta, bày ra một thế cục.”

“Có người muốn để cho những tu sĩ của Phong Hải Quận chạy thoát, tiếp theo lấy họ làm thẻ đánh bạc, để cho Phong Hải Quận cần phải đi tới cứu viện, dùng kế gậy ông đập lưng ông, cũng là điệu hổ ly sơn.”

Tông chủ Đại Diễn Đạo Cung trầm giọng mở miệng, thần sắc mọi người trong đại điện riêng phần mình khác biệt, lặng ngắt như tờ.

Chương 1701: Đưa lễ vật cho Tổng Minh (2)

“Người đó, chính là Tổng Minh lúc đầu của Liên Minh Bát Tông, Trần Dương Tử!”

Hai mắt của tông chủ Đại Diễn Đạo Cung hiện lên một màu huyết sắc, cực kỳ phẫn nộ.

“Tin tức thứ hai ta muốn nói, cũng có liên quan cùng với người này, tất cả náo động bên trong Phong Hải Quận, bao gồm cả biển cấm…Đều là do Trần Dương Tử bố trí, ta… Đã từng chịu trách nhiệm đi tới biển cấm câu thông cùng dị tộc.”

Tông chủ Đại Diễn Đạo Cung cúi đầu xuống, vẻ đắng chát mở miệng.

“Về phần tin tức thứ ba, là về tiền tuyến, đại quân Thiên Lan Vương sắp chiến thắng trở về!”

“Huyết Tinh Tiên Thuật mà Thiên Lan Vương cần đã hoàn toàn bố trí xong, vả lại đã triển khai uy thế của tiên pháp, dùng nó phụ trách chiến trường, khiến cho Hắc Thiên tộc liên tiếp bại lui.”

“Bây giờ dưới sự dẫn dắt của Thiên Lan Vương, dựa vào Huyết Tinh Tiên Thuật, đại quân đã đuổi tới nội địa của Hắc Linh vực, rất nhanh sẽ hoàn thành sứ mạng, đến lúc đó đại quân chiến thắng trở về, chỉ cần một câu của Thất hoàng tử, Phong Hải Quận nhất định sẽ gặp phải nguy cơ lớn!”

Trong đại điện, ngoại trừ đám người Hứa Thanh, những người khác đều nhao nhao biến sắc, bọn họ lần đầu tiên nghe được tin tức về chiến trường cụ thể như thế này.

Mà lời của tông chủ Đại Diễn Đạo Cung còn chưa kết thúc, vẫn đang tiếp tục nói.

“Còn có tin tức thứ tư, cũng có liên quan cùng Trần Dương Tử, gã nhận được một nhiệm vụ, đó là trước khi đang Thiên Lan Vương trở về, thăm dò hư thật Phong Hải Quận, đồng thời còn có một mục đích càng sâu, đó chính là Tử Huyền Thượng Tiên.”

“Trần Dương Tử, muốn bắt sống Tử Huyền Thượng Tiên.”

Những lời này vang vọng trong đại điện, sắc mặt Tử Huyền âm lãnh, Hứa Thanh nheo hai mắt lại.

Huyết Luyện Tử ngồi ở một bên, nhìn qua tông chủ Đại Diễn Đạo Cung, chậm rãi mở miệng.

“Việc này có liên quan gì với Tử Huyền đạo hữu?”

Tông chủ Đại Diễn Đạo Cung chần chờ một chút, sau đó hung hăng nghiến răng, vẫn là nói ra việc mà mình biết.

“Lúc Trần Dương Tử tìm tới Thất hoàng tử nương tựa, đã từng nói rằng lai lịch của Tử Huyền Thượng Tiên rất đặc thù, phương pháp tu hành không bình thường, nếu như song tu cùng nàng, coi nàng làm lô đỉnh, có thể để cho người song tu đột phá gông cùm xiềng xích cảnh giới.”

“Sau đó Thất hoàng tử liền kêu Trần Dương Tử đi bắt Tử Huyền Thượng Tiên tới, vì vậy liền có một màn này xảy ra.”

Trong mắt Tử Huyền lóe lên sát cơ, Hứa Thanh không nói gì, nhưng khí tức trong chớp mắt trở lên lạnh như băng.

Tiếp theo toàn bộ mọi người trong đại điện Phong Hải Quận cũng đều bốc lên sát khí, Huyết Luyện Tử càng là cười lạnh.

Tông chủ Đại Diễn Đạo Cung nói xong, thương thế trong cơ thể cũng có chỗ chấn động, hơi thở hổn hển, lão lần nữa đè xuống, tiếp tục mở miệng.

“Còn có tin thứ năm, lần này… . .”

Tông chủ Đại Diễn Đạo Cung vừa nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, đôi mắt của lão chợt trợn lên, phần bụng lập tức to ra, máu thịt toàn thân trong chốc lát tăng vọt, trong nháy mắt, cả người giống như bành trướng, quần áo bị xé rách, hóa thành một quả cầu máu thịt thật lớn.

Nhìn thấy mà giật mình!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra từ trong miệng của lão, vang vọng đại điện, khiến cho thần sắc mọi người biến hóa, cũng vào lúc này, thân thể như viên thịt của tông chủ Đại Diễn Đạo Cung trực tiếp liền tan vỡ, nổ tung!

Huyết Luyện Tử đi ra đầu tiên, những người khác cũng đều như vậy, riêng phần mình chống cự, đồng thời cũng triển khai tu vi để phòng hộ bát phương.

Bên trong âm thanh ầm ầm vang vọng, một đạo gợn sóng vô hình tràn ra từ bên trong máu thịt vỡ vụn của tông chủ Đại Diễn Đạo Cung.

Gợn sóng này rất mau lẹ, bao trùm đại điện, bao vây toàn bộ Quận Đô, từ trên xuống dưới, lan tràn khắp toàn bộ.

Nó không có lực sát thương gì, mà giống như là một loại dò xét cực kỳ nghiêm mật và kỹ càng hơn.

Sau khi dò xét, tất cả máu thịt bên trong đại điện nhanh chóng bay lên trên không, hội tụ cùng một chỗ, hình thành một cái vòng xoáy máu thịt thật lớn, từ bên trong vòng xoáy bỗng bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng,.

Hết thảy nói ra dài dòng, nhưng trên thực tế từ lúc tông chủ Đại Diễn Đạo Cung hóa thành viên thịt và nổ tung, cho đến khi vòng xoáy hình thành, tất cả đều phát sinh với tốc độ ánh sáng.

Cùng lúc đó, bên trong Đô thành ở Thiên Phong Quốc cách nơi này cực kỳ xa xôi, trong chỗ ở có vô số bố trí của mình, Tống Minh nhìn chằm chằm vào bàn cờ, trên mặt lộ ra một nụ cười.

“Hóa ra bây giờ bên trong Phong Hải Quận thật sự không có Quy Hư đệ tứ giai nữa.”

Bên trên bàn cờ trước mắt gã tràn ngập máu thịt, tạo thành vòng xoáy, mà chỗ sâu trong vòng xoáy này, chính là chiếu ra một màn trong đại điện của Phong Hải Quận.

Nụ cười của Tống Minh càng tăng lên, hết thảy đều nằm trong kế hoạch của gã, từ đầu tới đuôi, gã đều nắm quyền trong lòng, từng bước một hình thành loại cục diện nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Thế thì cũng nên đi thu hoạch thành quả rồi.”

Tống Minh thong dong giơ tay lên, vươn vào bên trong vòng xoáy máu thịt trên bàn cờ trước mặt, bắt lấy về phía đại điện Phong Hải Quận trong đó.

Cùng lúc đó, trong đại điện Phong Hải Quận, vào lúc trong lòng mọi người đang dâng lên gợn sóng, cỗ khí tức bên trong vòng xoáy máu thịt kia đột nhiên tăng vọt, bên trong vòng xoát chợt duỗi ra một cái đại thủ lượn lờ hỏa diễm màu đen.

Đại thủ này không phải cánh tay người, mà càng giống như là móng vuốt của loài chim, đó là móng vuốt của Kim Ô.

Nhưng mà bất luận là khí thế hay là uy năng, cũng đều vượt xa Hứa Thanh, giờ phút này sau khi xuất hiện, móng vuốt mang theo vô tận uy áp, mang theo chấn động đáng sợ, chụp về phía Tử Huyền trong đám người!

Càng có khí tức Quy Hư đệ tam giai đại thành tràn ra từ bên trong móng vuốt, trấn áp bát phương.

Khí thế hủy thiên diệt địa, lực lượng bài sơn đảo hải giống như nghiền nát tất cả quét ngang.

Huyết Luyện Tử phun ra máu tươi, những người khác cũng đều như vậy, tất cả đều không cách nào chống cự đối với lực lượng của Quy Hư đệ tam giai đại thành, Tử Huyền bên đó cũng giống như thế.

Pháp bảo Cấm Kỵ ở Phong Hải Quận đang chớp động, Thanh Cầm trên bầu trời cũng đang gào thét, thế nhưng gợn sóng liên tục khuếch tán đúng là vẫn còn có một chút tác dụng, khiến cho hết thảy đều có hơi chậm một chút.

Mắt thấy đại thủ kia sắp bắt được Tử Huyền.

Bốn phía quanh Hứa Thanh bỗng nhiên bộc phát lực lượng vận khí của Phong Hải Quận, bốn phương nổ vang, hóa giải uy áp, đứng lên từ trên ghế ngồi.

Sau đó Hứa Thanh bình tĩnh giơ tay phải lên, ném một viên cầu về phía vòng xoáy máu thịt mà móng vuốt Kim Ô vươn ra, rơi vào.

Viên cầu này có một cái tên, gọi là Trung Viên Tử.

Cũng có người gọi nó là phiên bản thu nhỏ của Thự Quang Chi Dương.

Chương 1702: Hứa Thanh, ngươi thật ác! ! (1)

Mặc dù lực bộc phát của Trung Viên Tử bản gốc cũng không yếu, nhưng cuối cùng thì cường độ vẫn còn tồn tại hạn mức cao nhất, mà sau khi sáp nhập vào một tia Thần Hỏa tự đốt cháy toàn thân của Thần tử ở Tế Nguyệt đại vực, nó liền xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Biến hóa này đến từ bản chất bên trong của Trung Viên Tử, giống như là tấn cấp, khiến cho nó từ trên trình độ nhất định phù hợp với đặc tính của Thự Quang Chi Dương.

Kể từ đó, uy lực của nó là cực kỳ khủng bố, một khắc bị Hứa Thanh ném ra, nó bỏ qua hết thảy trở ngại của vòng xoáy máu thịt, bỏ qua uy áp đến từ cánh tay Kim Ô, trực tiếp liền phá vỡ tất cả, tiến vào trong vòng xoáy.

Xuất hiện ở trên bàn cờ của Trần Dương Tử trong Đô thành Thiên Phong Quốc, chuyển động vài vòng ở bên trên, tràn ra ánh sáng màu trắng, từ bên trong càng dâng lên một cỗ khí tức kinh khủng.

Trần Dương Tử nguyên bản nội tâm nắm chắc thắng lợi trong tay, vẻ mặt càng là vô cùng ung dung, sau khi tất cả kế hoạch của gã đều hoàn thành thuận lợi, gã liền cảm thấy vô cùng nắm chắc đối với một lần bắt người này.

Nhưng nháy mắt khi nhìn thấy Trung Viên Tử, cảm thụ khí tức trong đó, con ngươi của gã lập tức co rút lại, tâm thần trực tiếp như có thiên lôi nổ vang, gã không biết đây là cái gì, nhưng nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn khiến cho lông tóc khắp cả người gã bùng nổ.

Nguy hiểm, nguy hiểm đến cực hạn!

Cái loại cảm giác mà mỗi một tấc máu thịt, mỗi một khối xương cốt trên người đều đang không ngừng run rẩy, truyền tới cảm giác vô cùng nguy hiểm như thế, khiến cho tâm thần của Trần Dương Tử hoàn toàn cuộn trào.

Cảm giác tử vong ngập trời ập đến.

Gã biết mình không có đủ thời gian phản ứng, cũng không cách nào đối kháng, giờ phút này đường sống duy nhất, chỉ có bàn cờ.

Vì vậy trong một cái chớp mắt đạo ánh sáng màu trắng bộc phát, gã trực tiếp cắt đứt cánh tay vươn vào vòng xoáy của mình, hơi thở tiếp theo, biển ánh sáng màu trắng mang theo uy thế hủy thiên diệt địa chợt tản ra từ trên Trung Viên Tử.

Trong chớp mắt liền bao trùm gian phòng Trần Dương Tử.

Hết thảy mọi thứ trong gian phòng, bao gồm kiến trúc, bao gồm chỗ ngồi, bao gồm bàn cờ, cũng bao gồm cả thân thể Trần Dương Tử, vào thời khắc này tất cả đều tan thành mây khói, bị một cỗ sóng nhiệt làm cho bốc hơi, hóa thành hư ảo.

Mà sự bộc phát của bạch quang mới chỉ là vừa mới bắt đầu, biển ánh sáng bao trùm chỗ ở của Trần Dương Tử, sau đó nhanh chóng khuếch tán về bát phương, chốc lát liền bao trùm kiến trúc gần đó, bao trùm thiên địa bốn phía.

Kiến trúc sụp đổ, bị đốt cháy thành bụi bặm, bầu trời đỏ thẫm, theo biển ánh sáng xuất hiện, sóng nhiệt cùng nhau bốc lên, hủy diệt toàn bộ.

Từ xa nhìn lại, một khu vực xuất hiện biển ánh sáng như vậy, liền tạo thành một hình nửa vòng tròn úp thật lớn, hết thảy tồn trong đó tại, tất cả đều trở thành tro bụi.

Mà hào quang của hình nửa vòng tròn này vẫn còn đang cấp tốc khuếch tán.

Bên trong Đô thành ở Thiên Phong Quốc cũng không có phàm tục, bọn họ đã sớm rời khỏi nơi này cùng với người ban đầu của Thiên Phong Quốc.

Bây giờ tồn tại ở bên trong Đô thành đều là thủ hạ dưới trướng của Thất hoàng tử cùng với thế lực phụ thuộc tới từ bát phương, và Đô thành cũng được xưng là Hoàng Đô của Thiên Phong Quốc.

Những người trong đó không thiếu cường giả, Quy Hư không ít, Linh Tàng càng nhiều hơn nữa.

Bọn họ hoặc là tử trung với Thất hoàng tử, hoặc chính là thuần phục và tới tìm nơi nương tựa, thuộc về thành viên nòng cốt để Thất hoàng tử kiến lập khai phủ ở mảnh đại vực này.

Đối với Thất hoàng tử mà nói, mỗi một phương đều có giá trị tồn tại, càng là cơ sở để gã triển khai kế hoạch lớn trong tương lai.

Cho nên tất cả đều không bị Thất hoàng tử đưa đi tiền tuyến, mà ở lại bên trong Đô thành để được an toàn.

Nhưng mà trước mắt, dưới màn hào quang bộc phát, sự kinh khủng lộ ra trong đó, lập tức liền đưa tới toàn bộ chúng tu sĩ bên trong Đô thành hoảng sợ, cảm giác hãi hùng khiếp vía, cảm giác nguy hiểm của tử vong ập đến, khiến cho thần sắc của tất cả mọi người đều đại biến.

Mà giờ phút này bên trong hoàng cung, Thất hoàng tử đang triệu tập một đám người để trao đổi về việc làm thế nào trù bị vật tư cần thiết cho chiến trường ngoài tiền tuyến.

Trong đó có một người đến từ Phong Hải Quận, lúc này lời của gã đang vang vọng bên trong đại điện.

“Ta cho rằng những vật tư cần thiết cho tiền tuyến, bên phía Phong Hải Quận hoàn toàn có thể cung cấp, dẫu sao…”

Không đợi lời của gã nói xong, khí tức kinh khủng bộc phát đến từ chỗ ở của Trần Dương Tử trực tiếp khiến cho bầu trời trở nên cực sáng, thế giới hóa thành hư vô.

Bầu trời chấn động, một mảnh màu đỏ.

Đại địa cũng bị tác động, địa chấn rung mạnh.

Thần sắc của tất cả mọi người trong đại điện đều đại biến, sóng nhiệt đập thẳng vào mặt, khiến cho tóc của bọn họ cũng bắt đầu thiêu đốt.

Thất hoàng tử càng là theo bản năng đứng lên, ngóng nhìn về nơi xa xăm, trên mặt hiện ra ý hoảng sợ, bên trong con ngươi của gã, phản chiếu rõ ràng một màn hào quang hình nửa vòng tròn đang không ngừng mở rộng.

“Thự Quang Chi Dương!!!”

Thất hoàng tử nghẹn ngào hô lên.

Trường hạo kiếp này, vẫn còn tiếp tục.

Biển ánh sáng với sóng nhiệt bộc phát ngập trời, cuộn trào vô tận về bốn phía, bao trùm qua hơn phân nửa thành khu, cho đến khi… Bao trùm trọn cả Đô thành vào, sau đó lại khuếch tán ra một phạm vi lớn.

Pháp bảo Cấm Kỵ đến từ Thiên Phong Quốc được kích phát, ý đồ chống cự, thế nhưng cũng không kiên trì được bao lâu, chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp liền tan nát.

Vô số tu sĩ muốn chạy trốn, nhưng mặc kệ thân thể của bọn họ đang ở giữa không trung hay trên vùng đất, ở bất cứ khu vực nào đều không thể chạy thoát, biển ánh sáng chiếu qua, khiến cho vô số tu sĩ trực tiếp biến thành tro bụi.

Sóng nhiệt khuếch tán, càng là thôn phệ tất cả, tiếng kêu rên thê lương, khiến cho Hoàng Đô của Thiên Phong Quốc đã trở thành địa ngục nhân gian.

Cho đến một nén nhang sau, tia sáng ở nơi đây mới tản dần ra, sóng nhiệt dư thừa cùng với mùi thịt nướng tràn ngập nơi đây.

Thả mắt nhìn đi, Hoàng Đô của Thiên Phong Quốc… Đã không còn tồn tại.

Chỉ có một mảnh đất khô cằn, không có bất kỳ kiến trúc, cũng không có bất kỳ cỗ hài cốt nào, hết thảy tất cả …đều đã trở thành bụi bặm.

Vào ngày hôm nay, Hoàng Đô của Thiên Phong Quốc vốn đang sừng sững trên vùng đất này vô số năm, nhưng bây giờ …đã bị xóa đi.

Chương 1703: Hứa Thanh, ngươi thật ác! ! (2)

Chỉ có chưa tới một ngàn người còn sống sót bên trong trường hạo kiếp này, dĩ nhiên Thất hoàng tử cũng ở trong đó, nhưng bất kỳ một người nào trong bọn họ đều chật vật đến cực hạn, trên người đều có thương thế riêng.

Giờ phút này Thất hoàng tử đứng ở phương xa, nhìn qua hết thảy, tóc tai bù xù, không có nửa điểm thong dong như trước kia, thân thể của gã run rẩy, tròng mắt đỏ thẫm, toàn bộ cảm xúc đã hóa thành điên cuồng.

Giờ phút này phong độ của gã, niềm kiêu ngạo của gã, sự ngạo nghễ của gã, toàn bộ đều tan vỡ.

"A a a!!"

"Là ai, là ai làm!!"

"Là ai ném một quả Thự Quang Chi Dương tới đây!!"

Thất hoàng tử kêu lên thê lương, trong mắt là vô số tơ máu, gã thất thố không cách nào trấn định, cho dù là tới bây giờ, gã cũng không thể nào tiếp nhận được những thứ mình đang nhìn thấy trước mắt, không cách nào tiếp nhận hết thảy sự việc vừa trải qua.

Càng là không thể tiếp thu Hoàng Đô một khắc trước vẫn còn thật ổn, giờ khắc này đã hóa thành phế tích.

Nhất là khi nghĩ đến gần trăm vạn thủ hạ trung thành và tận tâm, chỉ cần mình nói một câu, có thể để cho bọn họ đi san bằng hết thảy, còn có những thành viên nồng cốt gã lựa chọn ra từ trong những thế lực cùng tông môn và tộc đàn khắp nơi tới tìm mình nương tựa.

Bất kỳ một người nào, đều là tài phú của gã, đều là sự chuẩn bị của gã.

Nhưng hôm nay. . . . . Hết thảy, đều không còn tồn tại.

Chuẩn bị nhiều năm qua của gã, đã bị cuốn trôi theo dòng nước!

Nội tâm của Thất hoàng tử đau nhức kịch liệt, sắc mặt gã trắng bệch, một ngụm máu tươi trào lên từ trong cơ thể, phun ra khỏi miệng, thân thể không ngừng run rẩy, trên trán khua lên gân xanh, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu thê lương.

Đau nhức sâu tận xương tủy, đau đớn tới tận linh hồn!

Gã không cách nào tưởng tượng, cũng không cách nào hiểu được, vì sao lại như vậy, tại sao… Lại có một quả Thự Quang Chi Dương bạo phát ở chỗ của mình, phá hủy toàn bộ mọi thứ của gã.

Tim của gã càng là đập nhanh vô cùng, gã sợ hãi, hoảng hốt, vừa nãy… gã chỉ xém chút nữa đã vẫn lạc.

Thân là Hoàng tử, nhất là Hoàng tử chiếm cứ một đại vực, tương lai bừng sáng, cho tới tận bây giờ gã chưa hề suy nghĩ tới việc tử vong, nhưng hôm nay… Tử vong, lại cách gã gần đến như thế.

Nếu như không phải Thiên Lan Vương để lại cho gã một chút thủ đoạn, có lẽ gã đã không nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa rồi!

Mà trong khi Thất hoàng tử đang run rẩy thê lương, thủ hạ điều tra về việc liên quan đến chuyện này đã tra ra kết quả.

Chỉ thấy một thân ảnh bay ra từ trong vùng đất bụi bặm khô cằn phía trước, đi đến trước mặt Thất hoàng tử, sau đó lập tức quỳ bái xuống, khóe miệng mang theo máu tươi, trầm thấp mở miệng.

“Điện hạ, đã tra ra một chút nguyên do…”

Thất hoàng tử chợt quay đầu, nhìn kỹ người trước mặt, hô hấp dồn dập, đi lên đưa tay túm lấy, cực kỳ phẫn nộ.

“Nói!”

“Đầu nguồn Thự Quang Chi Dương bộc phát đến từ… chỗ ở của Trần Dương Tử.” Người tới thấp giọng mở miệng.

“Mà Trần Dương Tử đang thi hành nhiệm vụ điện hạ an bài về Phong Hải Quận, khả năng… Đây là trả thù tới từ Phong Hải Quận…” Người này cũng không dám nói tiếp nữa rồi, lấy tu vi của Trần Dương Tử, coi như là tự bạo, cũng không thể nào thể hiện ra uy lực của Thự Quang Chi Dương, cho nên nghĩ tới cái nhiệm vụ mà gã chấp hành, cũng không khó để đoán ra đầu nguồn.

Nhưng mà cái suy đoán này khiến cho gã hoảng sợ, cũng làm cho toàn bộ gần ngàn người còn sống sót ở bốn phía hoảng loạn.

Tay của Thất hoàng tử run lên, nội tâm không cách nào khống chế cuộn trào mãnh liệt, mạnh mẽ nhìn về phía Phong Hải Quận, trong mắt sát cơ ngập trời, nếu như ánh mắt có thể giết người, có thể hóa thành Thự Quang Chi Dương, như vậy giờ phút này dưới ánh mắt của gã, Phong Hải Quận nhất định không còn tồn tại.

Nhưng đáng tiếc, gã không làm được.

“Phong Hải Quận, có thể chế tạo Thự Quang Chi Dương, mặc dù uy lực không cách nào so sánh cùng với Thự Quang Chi Dương chân chính, nhưng cũng tương tự kinh thiên động địa!!”

“Cái này chính là nguyên nhân khiến cho Đốc Quân và cả vạn quân sĩ mất liên lạc ở Phong Hải Quận!”

Thất hoàng tử thì thào trong đáy lòng, gã muốn khôi phục lại vẻ thong dong, khôi phục lại sự bình tĩnh, muốn đè xuống đau đớn trong nội tâm, nhưng thân thể run rẩy, cùng với cơn sợ hãi che giấu chỗ sâu trong mắt đã mơ hồ lộ ra nội tâm của gã.

Gã, sợ rồi.

“Ta chỉ là muốn Trần Dương Tử bắt Tử Huyền tới làm lô đỉnh, thăm dò Phong Hải Quận một chút mà thôi… Vậy mà Phong Hải Quận lại ném cả một quả Thự Quang Chi Dương tới chỗ của ta…”

“Hứa Thanh, nhất định là hắn hạ lệnh, đây là hắn đang cảnh cáo ta, chớ chọc hắn, cũng đừng nghĩ động tới nữ nhân của hắn… Hứa Thanh, ngươi thật ác độc!”

Thất hoàng tử nghĩ tới đây, lần nữa phun ra máu tươi, khó khăn thu hồi ánh mắt, ngơ ngác nhìn về mảnh đất khô cằn phía trước, cuối cùng hung hăng nghiến răng.

“Chúng ta rời khỏi nơi đây, tìm chỗ ẩn nấp …Đợi cữu phụ ta trở về!”

Thất hoàng tử nghẹn khuất trong lòng, nhưng càng nhiều hơn là tim đập nhanh cùng sợ hãi, gã sợ… Sẽ lại có một quả Thự Quang Chi Dương nữa được ném tới.

Trước khi Thiên Lan Vương chưa trở về, gã không muốn trêu chọc Phong Hải Quận nữa, cũng không dám trêu chọc, gã cảm thấy một đám kia đều là lũ điên, mà lũ điên nắm giữ Thự Quang Chi Dương thì rất đáng sợ.

Cùng lúc đó, một khắc Hoàng Đô của Thiên Phong Quốc bị xóa đi dưới sức bộc phát của Trung Viên Tử, trong đại điện Quận Đô ở Phong Hải Quận cách nơi này rất xa, vòng xoáy máu thịt ầm ầm tan vỡ.

Cánh tay Kim Ô do Trần Dương Tử duỗi ra cũng rơi xuống trên mặt đất, nhanh chóng nhúc nhích, sau đó hóa thành thân thể Trần Dương Tử, vô cùng suy yếu.

Sau khi tu vi đạt đến trình độ nhất định, chỉ cần không phải toàn bộ thân hình diệt vong, như vậy tái sinh cũng không phải là chuyện gì khó khăn, nhưng mà đại giới rất lớn.

Mà lựa chọn lúc trước của Trần Dương Tử, là đường sống duy nhất của gã, chỉ có chặt đứt cánh tay, mượn nhờ cánh tay để tái sinh, mới cứu được gã trong tình thế hẳn phải chết đó.

Giờ phút này theo cánh tay đứt hóa thành thân hình, Trần Dương Tử chợt lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, thần sắc mang theo ngưng trọng, trong mắt cất giấu hoảng sợ, mạnh mẽ nhìn về phía vòng xoáy máu thịt tan vỡ, lại theo bản năng nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ngươi… Thứ ngươi vừa mới ném vào trong là cái gì?”

Chương 1704: Cửu gia gia kinh nghiệm phong phú (1)

Đối mặt với câu hỏi của Tổng Minh Trần Dương Tử, nguyên bản Hứa Thanh không muốn nhiều lời, nhưng đưa mắt nhìn sắc mặt xanh mét của Tử Huyền, cùng với nhớ tới những bố trí lúc trước của Tổng Minh, còn có vẻ mặt của tu sĩ Phong Hải Quận bốn phía.

Vì vậy hắn liền nhàn nhạt mở miệng.

“Một quả Thự Quang Chi Dương.”

Lời này vừa truyền ra, thần sắc của toàn bộ mọi người bên trong đại điện Quận Trưởng đều lập tức đại biến, Huyết Luyện Tử cũng được, Tử Huyền cũng thế, còn cả những tu sĩ khác lưu lại bảo vệ Phong Hải Quận, tất cả nhao nhao hít sâu, trên mặt đều hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Thự Quang Chi Dương?”

“Cái này… Cái này… . .”

Âm thanh xôn xao nghẹn ngào đồng thời truyền từ trong miệng mọi người, mà tiếng kêu hoảng sợ chói tai đến từ Trần Dương Tử càng là vượt qua hết thảy, vang vọng trong đại điện.

“Thự Quang Chi Dương?!”

“Ngươi ngươi ngươi… . .”

Toàn thân Trần Dương Tử chấn động kịch liệt, đầu tiên gã không tin, nhưng bản thể bị hủy diệt cùng với biển ánh sáng và nhiệt độ kinh khủng truyền tới trong cảnh tượng cuối cùng khiến cho gã không cách nào tự lừa gạt mình.

Nhưng vừa nghĩ tới nơi bản thể của mình ở chính là Hoàng Đô của Thất hoàng tử, nghĩ tới trong đó có gần trăm vạn thủ hạ trung thành của Thất hoàng tử, cùng với người các tông trong đại vực đến tìm nơi nương tựa, nghĩ đến đó là thành viên nòng cốt để Thất hoàng tử khai phủ, nghĩ đến đó là toàn bộ trù bị của Thất hoàng tử trong mấy năm gần đây…

Thân thể của Trần Dương Tử không cách nào khống chế mà run rẩy, nội tâm hoảng sợ mãnh liệt, toàn thân trên dưới thấp nổi hết da gà.

Gã có thể tưởng tượng, quả Thự Quang Chi Dương kia bạo phát, nhất định bao trùm toàn bộ Hoàng Đô, lực sát thương của nó khẳng định cũng là kinh khủng tột cùng.

Mà hết thảy đầu nguồn của việc này tuy là từ Phong Hải Quận, nhưng bản thân gã mở ra vòng xoáy máu thịt, đã trở thành đồng lõa.

Thậm chí… . . Nếu như có người nói gã thật sự là đồng lõa, vì hoàn thành sứ mạng vĩ đại này, đã chịu nhục giả vờ tìm đến nương tựa Thất hoàng tử, nhất định sẽ có không ít người tin tưởng.

Hết thảy những thứ ấy khiến cho gã không cách nào có chỗ đứng ở trong nhân tộc, cơn giận đến từ Thiên Lan Vương nhất định sẽ xé rách thần hồn của gã.

Mà quan trọng nhất, nếu như Thất hoàng tử vẫn lạc… . .

“Làm sao ngươi dám! Tại sao ngươi lại có được Thự Quang Chi Dương!!”

Trần Dương Tử hét lên một tiếng, gã đúng là đã thất thố, vẻ mặt không cách nào tin nhìn Hứa Thanh, cơn sợ hãi như bài sơn đảo hải nổ vang trong cơ thể gã.

Gã phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo lùi lại, đắng chát trong nội tâm giống như thủy triều, bao phủ khắp thân thể gã.

Gã ủy khuất, nghẹn khuất, bất đắc dĩ.

Hết thảy kế hoạch của gã đều đã thành công, toàn bộ đều rất thuận lợi, nhưng kiểu gì gã cũng không thể nghĩ đến kết cục cuối cùng lại như thế này.

“Chỉ là một lần dò xét, ngươi… Ngươi thế mà lại ném ra một quả Thự Quang Chi Dương!”

Trần Dương Tử lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Trong lòng của gã vẫn còn một câu không nói nên lời, thật ra gã rất muốn nói, Hứa Thanh ngươi đã có Thự Quang Chi Dương, ngươi lấy ra cho ta nhìn qua không phải là được rồi sao, để cho Thất hoàng tử nhìn một cái không phải là được rồi.

Sau khi nhìn thấy, ai còn dám đến chọc giận các ngươi chứ…

Cần gì phải như vậy… . .

Cái ý nghĩ này, làm đáy lòng của gã càng thêm đắng chát.

Dưới tình huống bản thể tan vỡ, một thân tu vi của gã cũng đã sụt giảm rất nhiều, trực tiếp rớt khỏi cảnh giới Quy Hư tam giai, thậm chí ngay cả Quy Hư nhị giai cũng đều bất ổn, khí tức trên người hỗn loạn, nằm ở giữa Quy Hư nhất và nhị giai.

Vả lại nhìn bộ dạng đó, sợ là trạng thái này cũng rất khó duy trì quá lâu.

Cho nên gã không chần chờ chút nào, giờ phút này chợt rút lui, muốn liều mạng chạy ra khỏi nơi đây, cho dù bây giờ gã vẫn còn sức để ra tay, nhưng một là tu vi ngã xuống, hai là sự tàn nhẫn của Hứa Thanh …khiến cho gã thật sự vô cùng sợ hãi.

Sợ hãi đến từ bên trong bản chất, đến từ linh hồn.

Gã lo Hứa Thanh vẫn còn Thự Quang Chi Dương, càng lo… . . Thanh Cầm đang trên bầu trời cùng với pháp bảo Cấm Kỵ của Phong Hải Quận.

Sau khi mất đi trạng thái tu vi toàn thịnh, gã biết hôm nay chính là thời khắc nguy cấp nhất trong đời này của mình.

Nháy mắt khi gã lui về phía sau, Huyết Luyện Tử chợt lao ra, Tử Huyền cũng cất bước đi đến, Thanh Cầm trên bầu trời cũng truyền đến một tiếng dát, một cỗ khí cơ cường hãn từ trên trời ập đến, khóa chặt Trần Dương Tử, đồng thời Thanh Cầm cũng đang nhanh chóng bay xuống.

Trong thời gian ngắn Thanh Cầm đã xuất hiện ở đại điện, uy áp đến từ nó bao phủ bát phương, tiếng kêu ngập trời.

Mắt thấy như vậy, Trần Dương Tử chỉ có thể đè xuống sợ hãi trong nội tâm, thần sắc vặn vẹo, phát ra tiếng gào thê lương.

“Hứa Thanh, hơn một vạn người Phong Hải Quận chạy ra từ trên chiến trường, là ta an bài cho bọn họ sống sót, trên thân của mỗi một người bọn họ đều bị ta lưu lại ấn ký linh hồn, ta mà chết, bọn họ cũng sẽ ngay lập tức hình thần câu diệt!"

"Cho dù các ngươi có thể hóa giải, nhưng cũng cần có thời gian, mà nếu như phong ấn ta, ta nhất định sẽ tự bạo thần hồn, vào lúc hồn diệt, kéo theo bọn họ chôn cùng."

"Thả ta rời khỏi, như vậy các ngươi cũng có thời gian đi giải ấn ký, dùng một mạng sống của ta, đổi lấy mạng sống của hơn vạn chiến sĩ Phong Hải Quận, cuộc mua bán này, các ngươi có lợi nhất!"

Trần Dương Tử quả đúng là người cực kỳ cẩn thận, càng là có tâm kế không hề tầm thường, cho dù đến trình độ này gã cũng đều có chuẩn bị ở phía sau, hiện giờ lời ấy vừa thốt ra, đám người Huyết Luyện Tử cũng không khỏi dừng lại.

Coi như là Thanh Cầm cũng không có nắm chắc sau khi giết chết Trần Dương Tử, thì vẫn còn có thể cởi bỏ ấn ký linh hồn hay không, nó chỉ là một con chim to xác, việc giải ấn ký không phải thứ nó am hiểu.

Cục diện dường như xuất hiện một chút giằng co và lưỡng lự.

Chương 1705: Cửu gia gia kinh nghiệm phong phú (2)

Nhưng mà vẻ mặt Hứa Thanh như thường, không để ý tới Trần Dương Tử vùng vẫy muốn sống, mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sự tình người bên ngoài không làm được, đối với Cửu gia gia mà nói, có thể dễ dàng liền hóa giải, Hứa Thanh đang muốn đi mời.

Nhưng vào lúc này, thần sắc của hắn hơi động, trong đầu truyền đến giọng nói của Cửu gia gia.

Chỉ là lời nói của đối phương, để cho thần sắc Hứa Thanh theo bản năng xuất hiện vẻ cổ quái.

Hắn nhìn Trần Dương Tử đang không ngừng lui về phía sau, tóc tai bù xù lộ ra vẻ điên cuồng, bộ dáng cuồng loạn, thế là Hứa Thanh lựa chọn tuân theo lời của Cửu gia gia.

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Vả miệng!”

Lời của Hứa Thanh vừa nói, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, bên ngoài có tia chớp giao thoa, thế giới cũng bắt đầu mơ hồ.

Một cỗ lực lượng mênh mông bỗng nhiên hạ xuống, làm cho đại điện rung động lắc lư, thần sắc của mọi người đều hiện lên vẻ hoảng sợ, Trần Dương Tử càng là toàn thân lại run rẩy, tâm thần như muốn sụp xuống.

Dường như giọng nói của Hứa Thanh chính là pháp tắc, chính là quy tắc, chính là ý chí thiên địa, một khắc truyền ra giống như mở miệng thành phép, lập tức có một cỗ lực lượng ập đến, trực tiếp hóa thành một bàn tay vô hình, hung hăng vả vào trên mặt Trần Dương Tử.

Oanh một tiếng, Trần Dương Tử phát ra tiếng kêu rên vô cùng thê thảm, bị một cái tát trực tiếp đánh bay, máu thịt trên mặt bên phải đã thành thịt nát.

Thoạt nhìn thấy mà giật mình, đồng thời tất cả mọi người đều có thể cảm thụ được cơn đau nhức kịch liệt mà Trần Dương Tử phải thừa nhận lúc này.

Gã theo bản năng kêu gào thảm thiết, trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy mình như bị một cỗ đại lực không cách nào tưởng tượng, như một ngọn núi đập vào trên người.

Không cách nào chống cự, không cách nào né tránh, mà không đợi gã kịp phản ứng, trong lúc thân thể gã vẫn còn đang cuốn ngược lại, Hứa Thanh lần nữa truyền ra lời nói.

"Lại vả!"

Quy tắc hạ xuống, lần nữa ập tới, tiếng kêu của Trần Dương Tử đã trở thành kêu rên, mặt bên trái của gã bị một luồng đại lực này oanh kích, cái đầu cũng xém chút nữa rơi xuống, thoạt nhìn giống như đã trở thành người tàn tật.

Thân thể cũng bị đánh từ đằng xa bay trở về, rơi tới trước mặt Hứa Thanh.

Máu tươi từ trong miệng cùng với chỗ cổ không ngừng phun ra, Kim Ô huyễn hóa trên người gã cũng cũng bắt đầu vỡ vụn, vô cùng thê thảm.

"Phương thức vận dụng đối với quy tắc này, ngươi ngươi ngươi… Tu vi của ngươi là gì!!"

Sau khi hạ xuống, Trần Dương Tử vùng vẫy, suy yếu mở miệng, trong thần sắc mang theo sợ hãi, đầu óc của gã cũng sắp muốn hỏng mất rồi, giờ phút này chỉ còn lại hoảng sợ, một màn vừa xong làm gã cảm thấy còn sợ hãi hơn so khi nghe thấy Thụ Quang Chi Dương lúc trước.

Bởi vì gã biết rõ, có thể sai khiến quy tắc như vậy, có thể sử dụng pháp tắc như thế, có thể làm cho ý chí thiên địa biến thành của bản thân, đây không phải là Quy Hư có thể làm được.

"Quỳ xuống."

Hứa Thanh không đáp lại, bình tĩnh mở miệng.

Lời nói vừa ra, Trần Dương Tử lần nữa kêu rên, hai chân của gã ầm ầm tan vỡ, hoàn toàn nghiền nát, nhưng không có tan biến mà bị hội tụ lại, tựa như trời sinh vốn đã gập lại.

Vì vậy gã chỉ có thể trong tư thế quỳ xuống.

“Uẩn Thần… . .” Tâm thần Trần Dương Tử nổ tung, nhìn Hứa Thanh, vừa nhìn về phía Tử Huyền, trong mắt lần đầu lộ ra vẻ cầu khẩn.

“Sư muội, xét trên chúng ta đã từng là đồng môn, nhìn trên phân thượng của sư phó, thả ta một lần… . .”

Tử Huyền trầm mặc, lắc đầu.

Trần Dương Tử tuyệt vọng, trong mắt điên cuồng, đang muốn đồng quy vu tận.

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Cướp đoạt!”

Lời nói vừa truyền ra, thiên địa nổ vang, ý chí hình thành đại thủ, chụp tới trên người Trần Dương Tử, Trần Dương Tử kêu thảm thiết, thân thể bắt đầu vỡ vụn, vô số linh khí bay ra.

Vào thời khắc này, tu vi của gã đã bị tước đoạt.

Chỉ còn lại máu thịt cùng với linh hồn ở lại trong đại điện.

“Máu thịt hóa thành đèn cầy, thần hồn dẫn lửa.”

Hứa Thanh lần nữa mở miệng, trong chớp mắt, thân thể Trần Dương Tử vặn vẹo nghiêm trọng, bị nghiền ép, bị đắp nặn, cuối cùng lại hóa thành một cây đèn cầy bằng máu thịt!

Ngọn lửa cháy lên, thần hồn trở thành bấc đèn ở, liên tục thiêu đốt.

Theo cây đèn cầy thiêu đốt, tiếng kêu thảm thiết khốc liệt chẳng giống tiếng người không ngừng vang vọng từ trong ánh nến.

Hứa Thanh giơ tay lên, cầm cây đèn cầy trong tay, quay người đi tới chỗ Tử Huyền, đặt ngọn nến này ở trước mặt của nàng.

“Tặng cho ngươi một lễ vật nhỏ.”

Hứa Thanh chần chờ một chút, truyền ra lời nói.

Tử Huyền nhìn Hứa Thanh, nàng không ngờ Hứa Thanh lại làm như vậy, dựa theo hiểu biết của nàng đối với Hứa Thanh, hình như dạng này không phải phong cách của đối phương, nhưng không sao cả, giờ khắc này đáy lòng của Tử Huyền dâng lên nồng đậm khác thường.

Nàng tiếp nhận ngọn nến, trong mắt lộ ra thần thái mãnh liệt.

Nàng chuẩn bị đặt cây đèn cây nến này ở phía trên chỗ cửa ngoài động phủ của mình, tư cách một cây đèn chong, liên tục thiêu đốt.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu thảm thiết bên trong ngọn nến vẫn đang truyền ra.

Trong mắt của lão tổ Huyết Luyện Tử là vẻ tán thưởng, nhìn đồ tôn của mình, trong lòng vô cùng tự hào, lão cảm thấy Hứa Thanh không tệ, rất có phong thái lúc trẻ của mình, biết được cái gì gọi là ‘huyết sắc lãng mạn’.

Mà dưới ánh mắt của mọi người trong đại điện hội tụ, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên trời, chắp tay cúi đầu.

Trong tâm thần, truyền đến giọng nói lạnh như băng của lão Cửu.

“Có chút địch nhân, cần một kiếm chém giết.”

“Nhưng đối với loại đối thủ trêu chọc nữ nhân của mình thế này, nếu như ngươi chém giết quá nhanh, không khỏi thiếu đi một chút khuây khoả.”

“Cho nên, ngươi phải hành hạ, làm cho gã tàn phế, cuối cùng hóa thành một món lễ vật.”

“Đây chính là phương pháp khiến cho nữ nhân cảm động, lão phu có kinh nghiệm về việc này, năm đó đã từng giúp đỡ rất nhiều người làm như vậy.”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, hắn lần đầu tiên nghe thấy Cửu gia gia nói nhiều đến thế, cũng không ngờ rằng Cửu gia gia bình thường lạnh như băng, vậy mà lại rất có kinh nghiệm về phương diện thể hiện để lấy lòng nữ nhân.

Vì vậy Hứa Thanh chỉ có thể gật đầu, nhưng giờ phút này chú ý tới thần thái trong mắt của Tử Huyền, Hứa Thanh cảm thấy lời của Cửu gia gia có lẽ là đúng.

Nhưng mà hắn vẫn cho rằng nếu là địch nhân, nên một đao giết chết, không thể dây dưa.

“Chỉ một lần này.” Hứa Thanh thì thào trong lòng.

___

Đọc xong tình tiết ‘huyết sắc lãng mạn’ này, các đạo hữu có thấy quen quen không?

…

Cảm giác tựa như …‘Ta dẫn nàng đi giết người’.

Chương 1706: Dùng hột nhãn làm tọa kỵ (1)

Theo Trần Dương Tử hóa thành một cây đèn cầy, còn Thất hoàng tử ẩn nấp, nguy cơ của Phong Hải Quận cũng tạm thời biến mất.

Phản loạn bên trong Phong Hải Quận cũng rất nhanh đã kết thúc.

Một mặt là Thất gia dùng tốc độ sấm sét trấn áp, mà nguyên nhân lớn nhất chính là tin Hoàng Đô của Thiên Phong Quốc bị một quả Thự Quang Chi Dương san bằng, tin này không cách nào che giấu, lấy một tốc độ kinh người truyền khắp toàn bộ Thánh Lan đại vực.

Cho dù là những dị tộc trên biển cấm cũng đều nghe nói tới việc này, từng người hoảng sợ đến cực hạn, cả người run lẩy bẩy, trong thời gian ngắn, cảm giác kính sợ đối với Phong Hải Quận liền tăng lên tới mức cao nhất.

Bất kể tộc quần nào, thật ra đều có lòng xấu.

Mà Thự Quang Chi Dương lại đặc biệt có tác dụng đối với loại lòng xấu đó.

Sự uy hiếp của nó có thể nghiền nát hết thảy mưu kế, có thể rung chuyển toàn bộ tâm thần, nhất là…Khi nó được phóng ra, có thể khiến cho tất cả mọi người thấy được tử vong.

Cũng không có ai biết được Phong Hải Quận làm cách nào chế tạo ra Thự Quang Chi Dương, bây giờ còn lại mấy quả.

Không có người nào dám đi đánh bạc.

Bởi vì trước lúc Thự Quang Chi Dương xuất hiện, tộc quần thứ nhất dám đánh bạc tên là Hắc Thiên tộc, bây giờ bọn họ đã nhận lấy tổn thất thật lớn, kết cục cơ hồ gần như là diệt tộc, đây cũng là cảnh cáo cho toàn bộ những kẻ đến sau về đại giới khi đánh bạc.

Cho nên dị tộc vây khốn Thất Huyết Đồng là đám rút quân đầu tiên, vả lại lấy thái độ vô cùng cung kính, tống xuất lễ vật để bồi tội, muốn hóa giải ân oán.

Nhưng mà việc này làm sao có thể hóa giải đơn giản như vậy được, chiến tranh không phải là ngươi muốn đánh thì đánh, muốn hòa giải liền hòa giải, vì vậy Thất gia tự mình đi tới rất nhiều dị tộc, ký kết một loạt ước định bất bình đẳng.

Từ đó về sau, địa vị của những dị tộc này còn không bằng cả Nhân Ngư Đảo lúc trước, một mực bị khóa chặt dưới thân Phong Hải Quận.

Trong khoảng thời gian ngắn, uy thế hiển hách của Phong Hải Quận liền dựng lên trên khắp toàn bộ Thánh Lan đại vực.

Tên Hứa Thanh cũng lại một lần nữa vang vọng bát phương, không chỉ là Phong Hải Quận, còn bao hàm cả biển cấm, bao hàm cả Nam Hoàng Châu, cùng với toàn bộ Thánh Lan đại vực.

Trong khoảng thời gian này, rất nhiều người nghiên cứu lịch sử bên trong các tộc quần đều sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt, giống như bên trong quá khứ trên vùng đất này, mơ hồ có một thời đại đã từng xuất hiện qua việc cùng loại như thế.

Thời đại kia, thuộc về Tử Thanh thượng quốc, thuộc về Tử Thanh Thái Tử nổi danh cùng Kính Vân Nhân Hoàng.

Bây giờ, vô số năm trôi qua, Phong Hải Quận quật khởi, Hứa Thanh…quật khởi.

Bởi vì trong tên Hứa Thanh có một chữ Thanh, khiến cho một số tộc quần suy đoán rằng, có lẽ Hứa Thanh có huyết mạch của Tử Thanh thượng quốc.

Nhưng cũng chỉ là một cái suy đoán.

Đồng thời bên phía Diêu Hầu, cũng cực kỳ thuận lợi thành công cứu được Khổng Tường Long và hơn một vạn tu sĩ Phong Hải Quận.

Một khắc những tu sĩ Phong Hải Quận trải qua vô số lần sinh tử này trở về, Hứa Thanh liền đích thân dẫn dắt đủ loại người xung quanh Phong Hải Quận đi ra ngoài thành nghênh đón.

Thời điểm gặp mặt nhau, âm thanh kích động đến từ mọi người trong đại quân truyền khắp bát phương.

Đa số người trong bọn họ cho rằng tử vong chính là kết cục duy nhất của mình, cho rằng việc lần nữa trở lại Phong Hải Quận là một giấc mộng không thể hoàn thành.

Dưới mắt, nhìn thấy Quận Đô của Phong Hải Quận, trong bọn họ có người lệ rơi đầy mặt.

Hứa Thanh nhìn qua của bọn họ, trong lòng cũng có gợn sóng, những người này, rất nhiều người hắn đều quen mắt, bên trong có chiến hữu của hắn, cũng có bằng hữu của hắn.

Bằng hữu, là Khổng Tường Long.

Thương thế của Khổng Tường Long không nhẹ, mà so sánh cùng mấy năm trước, bộ dáng của y rõ ràng càng tang thương hơn một chút, tính cách cũng đã có cải biến.

Tính cách không bị trói buộc ngày xưa đã tan biến, bảo thủ cùng với nghiêm túc đã trở thành toàn bộ thứ lộ ra trên mặt của y.

Nhìn qua Khổng Tường Long, Hứa Thanh mơ hồ giống như thấy được thân ảnh của lão cung chủ.

Mà tu vi của Khổng Tường Long cũng đã sớm đột phá, tư cách từng là thiên kiêu đệ nhất của Phong Hải Quận, tu vi của y dĩ nhiên đã đạt đến trình độ Nguyên Anh đại viên mãn, nửa bước Dưỡng Đạo.

Loại tốc độ tu hành này gần như bằng với Hứa Thanh, bởi vậy có thể thấy được mấy năm qua Khổng Tường Long cũng rất phấn đấu và cố gắng, vả lại nhất định còn có những cơ duyên khác.

Giờ phút này y đứng trước đám người, nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt xuất hiện chấn động, cất bước đi đến phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh tương tự tiến lên, dưới vạn chúng nhìn chăm chú, bên trong âm thanh kích động cùng nghênh đón của Phong Hải Quận, Hứa Thanh và Khổng Tường Long, dùng sức ôm lấy nhau.

Ngay sau đó, Khổng Tường Long lui ra phía sau ba bước, quỳ một chân trên đất, cầm kiếm hành lễ, trầm giọng mở miệng.

“Bái kiến Quận Trưởng!”

Giọng nói của y vang vọng, hơn vạn đại quân sau lưng đồng loạt quỳ bái, truyền ra lời nói tương tự, âm thanh hùng vĩ.

Hứa Thanh hít sâu, nhìn qua những người này, nhẹ gật đầu.

“Hoan nghênh về nhà!”

Tiếng hoan hô dựng lên ngập trời.

Giờ khắc này, từ trên xuống dưới của Phong Hải Quận, nhất nhất một lòng.

Mà vào ngày thứ bảy Khổng Tường Long trở về, Hứa Thanh nhận được tin nhắn Trương Tam sai người đưa tới, Đại Dực của hắn đã được kiến tạo xong.

Kiến tạo Đại Dực không phải là việc một mình Trương Tam có thể làm được, cho nên đoạn thời gian trước Trương Tam đã rời khỏi Phong Hải Quận đi tới Thất Huyết Đồng, càng là dẫn theo người Thất Huyết Đồng tới trên hòn đảo Hải Thi tộc.

Mượn nhờ pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng chế tạo Đại Dực cho Hứa Thanh ở đó.

Mặc dù lúc giữa bởi vì kế hoạch của Tổng Minh, do dị tộc trên biển cấm xuất hiện đã có một chút khó khăn trắc trở, nhưng tổng thể mà nói cũng coi như là kiến tạo thuận lợi.

Bây giờ rốt cuộc đã chế tạo xong, chỉ kém việc Hứa Thanh đi đến đặt vào nguồn động lực.

Sau khi nghe được tin tức này, trong lòng Hứa Thanh cũng dâng lên cảm giác chờ mong.

Pháp Chu là vật đã theo Hứa Thanh từ lúc bắt đầu tu hành, cho nên hắn có cảm tình rất sâu với nó, dẫu sao trước kia hắn đã từng mỗi ngày đều ở bên trong Pháp Chu, nó cũng đã giúp hắn hóa giải rất nhiều nguy cơ.

Vì vậy Hứa Thanh lập tức rời khỏi Quận Đô, ngồi trên cổ Đại Điểu Thanh Cầm, bay nhanh về phía Hải Thi tộc.

Chương 1707: Dùng hột nhãn làm tọa kỵ (2)

Đối với việc có thể lần nữa ra ngoài cùng với Hứa Thanh, Thanh Cầm rất là vui vẻ, một đường không ngừng cạc cạc, tựa như đang nói chuyện phiếm.

Tâm tình của Hứa Thanh cũng rất vui, thi thoảng lại cười mở miệng, cả hai trò chuyện với nhau rất sảng khoái, toàn thân Thanh Cầm thỉnh thoảng còn tràn ra tia sáng, mỗi lần như vậy Hứa Thanh cũng sẽ phối hợp quét ra ánh sáng bảy màu.

Thanh Cầm càng vui vẻ hơn.

Thời gian một ngày, bọn họ vượt qua đại địa Phong Hải Quận, lúc đi ngang qua Quỷ Đế Sơn, Hứa Thanh ở trên trời nhìn tới ngọn núi mênh mông kia, trong lòng có nhận thấy.

Hắn biết rõ Tam sư huynh đang tu luyện ở, chẳng qua lúc này đơn giản nhìn qua cũng không nhìn thấy.

Mà hắn hôm nay, đã không phải là hắn lúc trước, cho nên hắn biết rõ Uẩn Thần vác hai tòa Đại Thế Giới trên vai là cường đại như thế nào.

Thế tử cũng chỉ có một tòa Đại Thế Giới, chỉ có Minh Mai công chúa cùng với Cửu gia gia là có hai tòa.

Mà Quỷ Đế nơi đây hiển nhiên là hạng người thiện chiến tương tự với Cửu gia gia.

Loại Uẩn Thần nhị giới thiện chiến này, tự nhiên chiến lực càng thêm kinh khủng.

“Người này không phải hai tòa Đại Thế Giới!” Lúc Hứa Thanh đang ngóng nhìn, bên tai bỗng truyền đến giọng nói lạnh như băng của lão Cửu.

“Trên người của gã còn lưu lại dấu vết của một tòa Đại Thế Giới thứ ba, đáng tiếc đã bị hủy từ căn nguyên, mà gã ở thời kỳ toàn thịnh, là đại năng Uẩn Thần ngũ giới!”

“Người này không phải tu sĩ thời đại của ta, hẳn là đời sau, nhưng cũng kinh diễm tuyệt luân.”

Trong giọng nói lạnh như băng của lão Cửu cũng nhiều hơn một chút cảm khái, tiếp tục mở miệng.

“Người giết gã không phải là Thần Linh, là Chúa Tể, Hứa Thanh ngươi kế thừa bộ phận y bát của gã, tương lai ở bên trong dị vực có lẽ sẽ đưa tới một chút nhân quả.”

“Mà trước khi ngươi tới, hồn phách của gã đã đi thụ kiếp trước rồi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, hễ là một trong những hồn phách của gã tử vong, ngươi nên lập tức trở về Tế Nguyệt đại vực.”

Trái tim Hứa Thanh chấn động, nhìn qua Quỷ Đế Sơn, không nói gì.

Thanh Cầm không có bất kỳ phát hiện nào đối với việc này, chở Hứa Thanh rời khỏi Quỷ Đế Sơn, bay đến biển cấm, cho đến khi đi tới phía trên hòn đảo Hải Thi tộc.

Vật dễ nhận thấy nhất trên hòn đảo đã từng của Hải Thi tộc, chính là những pho tượng Tổ Thi cực lớn đứng sừng sững trên hòn đảo, những pho tượng đó vô cùng cao lớn, khí thế hùng vĩ, cũng là nguồn cung cấp động lực sung túc cho pháp bảo Cấm Kỵ của Thất Huyết Đồng.

Trừ cái này ra, chính là một chiếc cổ kính huyết sắc kinh người giữa không trung, cùng với chín con mắt đang nhắm ở trên.

Mà bây giờ, hết thảy thứ ấy bị một vật càng to lớn hơn che khuất!

Đó là một viên cầu cực lớn có thể so với non nửa hòn đảo!

Viên cầu tỏa ra tia sáng tím rực rỡ, đứng từ xa xa đã có thể nhìn thấy ánh sáng kinh thiên động địa của nó, giống như là mặt trời rơi xuống nhân gian, tản mát ra vô tận tia sáng, đồng thời còn có nồng nặc lửa cháy mãnh liệt thiêu đốt ở chung quanh.

Nhiệt độ cao hợp lại cùng với phong bạo, khuếch tán ra khắp bát phương.

Hoặc là nói, đây....Chính là mặt trời.

Bây giờ nó đã kiến tạo hoàn tất, có thể thấy hơn mười vạn tu sĩ Thất Huyết Đồng ở vùng đất trên hòn đảo, bọn họ đang đợi Hứa

Thanh đến.

Một khắc Hứa Thanh thấy mặt trời, hắn liền sửng sốt một chút, thần sắc biến thành cổ quái, cũng không ngoài dự đoán khi thấy được thân ảnh của đội trưởng ở bên cạnh Trương Tam đằng xa.

Hai người bọn họ đang nói gì đó, sau khi chú ý tới Hứa Thanh, đội trưởng cười ha ha, bước tới về phía Hứa Thanh.

“Thế nào Tiểu Thanh, có hài lòng đối với chiếc Đại Dực này hay không!”

Đội trưởng ngạo nghễ mở miệng.

Ánh mắt Hứa Thanh đảo qua mặt trời khổng lồ màu tím này, hắn cảm nhận được ở bên trong chính là mặt trời Viễn Cổ từng buộc trên thân mình.

Hôm ấy trong cuộc giao chiến cùng Xích Mẫu, mặc dù trước khi đi đội trưởng cũng dùng Thự Quang Chi Dương, nhưng không dùng tới mặt trời Viễn Cổ.

Trương Tam một bên cười khổ một cái, thở dài về phía Hứa Thanh.

“Ta đã sớm xếp đặt thiết kế cái dạng này, nhưng đội trưởng nói ngươi thích mặt trời…Tiếp đó còn lấy ra một cái Đại Viên Tử, làm thành hạch tâm, nói cho ta biết, đó là Thự Quang Chi Dương… .”

“Nguyên bản ta không tin, nhưng bây giờ ta tin rồi!”

Trương Tam nói xong, chỉ một ngón tay lên mặt trời màu tím.

“Vật ấy, chính là một quả Thự Quang Chi Dương!”

Hứa Thanh trầm mặc.

Đội trưởng ngửa mặt lên trời cười to, thần sắc đắc ý vô cùng, ôm cổ Hứa Thanh, lớn tiếng mở miệng.

“Về sau nếu như chúng ta đi tới địa phương khác, liền cưỡi cái đồ chơi này, xem ai dám chọc chúng ta. Chúng ta ngồi trên Thự Quang Chi Dương, nhất định để cho thiên địa biến sắc, vạn tộc hoảng sợ.”

“Pháp Chu của ngươi không phải mỗi lần đều nổ tung sao, không sao cả, lần này cứ tùy tiện nổ nhá, ai chọc vào chúng ta, chúng ta liền nổ nát tờ-trym gã!”

“Mặt khác, ta nghe nói có chút tộc quần trong Thánh Lan đại vực suy đoán chúng ta không có quả Thự Quang Chi Dương thứ hai, hiện giờ ai dám nói nữa phải không? Lão tử liền đặt quả Thự Quang Chi Dương này ở cửa ra vào nhà bọn họ!”

Hứa Thanh mở miệng ra muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng không nói nên lời, hắn tổng cảm thấy mình ngồi ở trên Thự Quang Chi Dương uy vũ là uy vũ, nhưng nguy hiểm quá lớn, vạn nhất cái đồ chơi này tự mình nổ tung… .

Vả lại cái này cũng không giống với Đại Dực mà hắn tưởng tượng, nó hoàn toàn chính là một cái thành lũy.

Nhưng mà, loại uy hiếp như thế đích đích xác xác…Cực kỳ kinh người.

Thanh Cầm ở bên cạnh cũng hít sâu, truyền ra tiếng cạc cạc, Hứa Thanh nghe hiểu, ý của nó là đang nói cái đồ chơi này kinh khủng.

“Tiểu Thanh, ta cũng đã nghĩ xong tên cho nó rồi, liền gọi là Tử Viên Tử, ngươi thấy cái tên này có hay không!”

(Tử ở đây là tím + viên tử)

“Hiện giờ Tử Viên Tử của chúng ta chỉ chờ ngươi đặt nguồn động lực vào thôi, ta biết rõ ngươi muốn đặt cái gì vào, ha ha, ta cũng muốn nhìn một chút, sau khi Tử Viên Tử sáp nhập máu thịt Xích Mẫu vào, đến cùng sẽ thể hiện ra dạng thần thái gì!”

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, hào hứng bừng bừng, bộ dạng không lo chuyện lớn, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.

Chương 1708: Thần Linh của Hắc Thiên tộc (1)

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn Tử Viên Tử khổng lồ ở xa xa, cất bước đi đến.

Theo hắn tới gần, Tử Viên Tử to lớn cũng càng lúc càng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, bên trên là hỏa diễm thiêu đốt, nhiệt độ cao tới mức thiên địa vặn vẹo, đồng thời cũng có chấn động quen thuộc truyền vào tâm thần của Hứa Thanh.

Chấn động này do hai bộ phận tạo thành, một phần là ấn ký trên Pháp Hạm trước kia của Hứa Thanh.

Tuy rằng Pháp Hạm đã bị tháo rời để thăng cấp thành Đại Dực, nhưng vẫn là căn bản cho Đại Dực.

Còn bộ phận chấn động khác chính là đến từ mặt trời Viễn Cổ.

Lúc ở trên Tế Nguyệt đại vực, Hứa Thanh đã vác mặt trời Viễn Cổ trong một khoảng thời gian dài, đã sớm thành lập liên hệ mật thiết lẫn nhau, mà giờ khắc này thông qua hai loại chấn động đó, Hứa Thanh cũng không hề có cảm giác lạ lẫm đối với Tử Viên Tử.

Chỉ cần hắn lần nữa khắc ấn ký của chính mình lên, dung hợp hai cỗ chấn động lại, như vậy là có thể tùy tâm thu phát đối với Tử Viên Tử.

Cảm thụ được chấn động, trong ánh mắt nhìn chăm chú của vạn chúng ở bốn phía dưới đại địa, Hứa Thanh từng bước một đi tới phía trên Tử Viên Tử, đứng ở nơi đó, hắn thở sâu và tản thần thức ra, lan tràn về phía Tử Viên Tử.

Rất nhanh liền chạm tới, sau đó không có bất kỳ trở ngại nào mà trực tiếp dung nhập vào trong, tiếp tục khuếch tán nhanh chóng.

Quá trình này kéo dài trong thời gian hơn 10 hơi thở, sau khi thần thức của Hứa Thanh hoàn toàn tràn ngập Tử Viên Tử, mặt trời cực lớn ở bên trong truyền ra âm thanh ầm ầm.

Giống như một con thú lớn ngủ say đang thức tỉnh lại.

Hỏa diễm cũng theo đó tăng vọt, lộ ra khí tức càng kinh người hơn, tổng thể cũng đang chấn động, cuối cùng chậm rãi bay lên trên trời, vượt qua Hứa Thanh, trôi nổi ở trên đỉnh đầu của hắn, giống như là một mặt trời chân chính vậy.

Hứa Thanh đứng ở phía dưới nó, tóc dài bay múa, tuấn lãng phi phàm, khí tức càng là dung hợp cùng với mặt trời màu tím, tuy hai mà một, việc này cũng khiến cho trên người của hắn bỗng xuất hiện uy áp.

Chiếu vào trong mắt mọi người, tạo thành cảm giác áp bách nồng đậm.

Cũng chính vào thời điểm này, giọng nói của đội trưởng truyền đến.

“Cố lên tiểu Thanh, đã đến thời khắc chúng ta chứng kiến kỳ tích rồi, mặc dù bây giờ uy lực của Tử Viên Tử này không nhỏ, nhưng so sánh cùng với Thự Quang Chi Dương chân chính đúng là vẫn chưa bằng.”

“Thự Quang Chi Dương nổ tung, có thể ảnh hướng đến nửa vực, nhưng Tử Viên Tử nổ tung nhiều nhất chỉ là nửa châu.”

“Nhưng không sao cả, căn cứ suy tính của ta, sau khi nó thành công dung nhập máu thịt Xích Mẫu, uy lực sẽ tăng vọt trước đó chưa từng có, nhưng mà ta đề nghị không nên thử nghiệm ở chỗ này, chúng ta đổi địa phương, ví dụ như Thi Cấm?”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, hai mắt tỏa ra tia sáng mãnh liệt, lộ ra điên cuồng.

Trên thực tế nếu như không phải mặt trời màu tím có chấn động của Hứa Thanh, chỉ có Hứa Thanh mới có khả năng thành công khống chế, y đã sớm tự mình thử rồi.

Hứa Thanh cúi đầu, liếc mắt nhìn đội trưởng, sau khi trầm ngâm một hồi, thân thể nhoáng một cái, xuất hiện ở bên trên mặt trời màu tím.

Một tòa vương tọa hiện lên phía dưới, Hứa Thanh ngồi xuống, tản thần niệm ra.

Mặt trời màu tím lập tức truyền ra âm thanh nổ mạnh, tựa như Thần Linh gào thét, chợt lao ra vọt về phía xa xa.

Tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã bay khỏi phạm vi của hòn đảo Hải Thi tộc, mà đội trưởng cũng cấp tốc tới gần, vẻ mặt chờ mong bay đến trên mặt trời, đứng ở bên cạnh Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, mặt trời màu tím tan biến, chỉ lưu lại từng vòng gợn sóng rung động khuếch tán giữa không trung.

Phía trên biển cấm, lúc mặt trời màu tím lần nữa xuất hiện, đã là ở bên trên không trung của Thi Cấm.

Nước biển màu đen, không nhìn thấy máu tươi nhưng lại có mùi máu tươi nồng đậm khuyếch tán, càng có dị chất không cùng một dạng với nơi khác dâng lên ở, khiến cho bên trên mặt biển xuất hiện sương mù mỏng manh lượn lờ.

Trước kia sương mù nơi đây che khuất cả bầu trời, nhưng hiển nhiên sự tình đã từng phát sinh ở Thi Cấm đã sinh ra ảnh hưởng sâu xa đối với mảnh cấm địa này.

“Nơi đây rất thích hợp, tiểu Thanh cố lên, thử lắp một khối máu thịt Xích Mẫu lớn xem sao.”

Đội trưởng nhìn Thi Cấm phía dưới, hai mắt sáng lên, nét điên cuồng trên mặt càng đậm.

Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía đội trưởng, nhàn nhạt mở miệng.

“Đại sư huynh, ngươi tích cực như vậy, là đã đặt chủ ý gì đối với Thi Cấm này sao?”

Đội trưởng nghe vậy lập tức nghiêm mặt, nghiêm túc mở miệng.

“Tiểu sư đệ, sao ngươi có thể nói như vậy được, ta thân là đại sư huynh của ngươi, tự nhiên đặc biệt quan tâm tới việc ngươi tăng lên chiến lực, mỗi một lần ngươi tăng lên, ta đều coi trọng hơn cả khi chính bản thân mình tăng lên.”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, hắn mới không tin chuyện ma quỷ của đội trưởng, hắn ít nhiều cũng có thể đoán được một chút tâm tư của đối phương, vì vậy giờ phút này chỉ ngóng nhìn, không nói một lời.

Sau một lúc lâu, dưới ánh mắt của Hứa Thanh, đội trưởng cười cười xấu hổ, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, bây giờ Thi Cấm không chủ, nơi này là địa phương thực nghiệm tốt nhất, vạn nhất… . . Tử Viên Tử thật sự nổ tung, nói không chừng có thể nổ ra hang ổ của chủ nhân Thi Cấm, tên kia khi còn sống có vô số bảo tàng!”

“Tuy rằng sau khi Tử Viên Tử thất bại sẽ tự bạo rất nguy hiểm, nhưng làm gì có chuyện nào mà không có nguy hiểm chứ, có nguy hiểm hơn nữa cũng không thể vượt qua Xích Mẫu được nha, không sợ, cùng lắm thì kiếp này kết thúc, chờ lúc ta lần nữa bắt đầu kiếp tiếp theo, ta lại phục sinh ngươi!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, vỗ vỗ ngực.

“Huống hồ căn cứ suy đoán của ta, sau khi Tử Viên Tử dung nhập máu thịt Xích Mẫu, chỉ có ba thành khả năng tự bạo, bảy thành xác suất thành công.”

“Ngươi suy nghĩ một chút xem, một khi thành công, cái đồ chơi này sẽ còn kinh khủng hơn cả Thự Quang Chi Dương chân chính, đến lúc đó chúng ta liền không cần tu hành nữa, mang theo thứ này quét ngang vạn tộc.”

Đội trưởng càng nói càng kích động.

“Tiểu Thanh, liều một lần xem!”

Chương 1709: Thần Linh của Hắc Thiên tộc (2)

Mặt Hứa Thanh hơi co quắp lại, hắn biết rõ đội trưởng điên cuồng, cũng biết đối phương rất thích liều mạng, nhưng loại hành vi không có chút ý nghĩa nào thế này, Hứa Thanh cảm thấy chính mình vẫn là không nên tham dự thì tốt hơn.

Vì vậy đang muốn cự tuyệt, nhưng mà đội trưởng bên đó lại nhanh chóng lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu, đút vào bên trong một khối ngọc giản màu vàng, bên trên khuếch tán ra chấn động truyền tống.

Hứa Thanh nhìn lướt qua.

Đội trưởng ho khan một tiếng, giơ tay lên xuất ngọc giản ra, ném cho Hứa Thanh.

“Đây là phát minh mới của ta, sau khi hấp thu Thần Nguyên của Xích Mẫu, ngọc giản này có thể gánh vác áp chế vị cách, thành công truyền tống, cho nên không sợ, chúng ta không chết được.”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn ngọc giản một chút, lại nhìn mặt trời màu tím một chút, đáy lòng dần dần dâng lên chờ mong đối với việc dung nhập máu thịt Xích Mẫu, trong mắt chậm rãi xuất hiện nét điên cuồng tương tự cùng đội trưởng.

Vì vậy sau khi do dự, trong mắt của hắn lộ ra quyết đoán, trong lúc giơ tay phải lên, một tuyến trùng màu tím huyễn hóa ra từ trong lòng bàn tay của hắn, phất tay dung nhập vào trong ngọc giản truyền tống, được đưa truyền tống ra ngoài.

Sau khi tu hành tới tu vi bây giờ, Hứa Thanh cũng đã có được khả năng phục sinh trên trình độ nhất định.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu lớn chừng quả đấm.

Khối thịt này vừa xuất hiện, dị chất lập tức bộc phát, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Tinh thần đội trưởng chấn động, theo bản năng lui ra phía sau, đồng thời lấy ra quả ngọc giản truyền tống màu vàng thứ hai, nắm chặt trong tay, sau đó chú ý tới việc Hứa Thanh truyền tuyến trùng màu tím vào, y cũng nhanh chóng phân ra một con nhuyễn trùng màu lam, truyền đi ra ngoài.

Mắt thấy đội trưởng cũng đã chuẩn bị tốt, Hứa Thanh hít sâu, đang muốn dung nhập máu thịt Xích Mẫu vào mặt trời màu tím, nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh như băng vang vọng bốn phía chung quanh hai người bọn họ.

“Hai người các ngươi rất biết tự tìm đường chết, cũng rất biết chọn chỗ, nơi này đúng là một chỗ phong thủy bảo địa.”

“Rất thích hợp để làm mộ phần cho các ngươi.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía địa phương truyền ra lời nói, chỉ thấy thân ảnh của Cửu gia gia hiển lộ ra từ đằng xa, một bước đi tới phía trước Hứa Thanh, cúi đầu nhìn mặt trời màu tím một chút, khẽ gật đầu.

“Không tệ, vật này cộng thêm máu thịt Xích Mẫu, đã đủ để tiễn các ngươi một đoạn đường rồi, về phần xác suất mà nói, căn bản là 9 phần 10, cho dù các ngươi đã sớm phân ra Thần Nguyên, nhưng bản thể bị diệt trong nháy mắt thì có thể thật sự phục sinh hay không thì phải nhìn số mệnh đi.”

“Nhưng mà ngọc giản truyền tống của các ngươi, có lẽ có thể đưa một chút di vật của hai ngươi ra ngoài, ta thật sự rất bội phục năng lực tự tìm đường chết của hai người các ngươi.”

“Cho nên hiện giờ…Các ngươi còn có di ngôn gì sao?”

Lão Cửu nhìn Hứa Thanh, lại đưa mắt nhìn Nhị Ngưu.

Hứa Thanh không nói chuyện, lặng lẽ thu hồi máu thịt Xích Mẫu, lập tức bỏ đi ý nghĩ dung nhập thứ này vào trong mặt trời màu tím, hắn cảm thấy nếu như khả năng thất bại lớn như thế, thì tương lai mặt trời màu tím tự bạo có lẽ nên đặt ở vị trí thích hợp hơn mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Không thể lãng phí như vậy.

Mà quan trọng nhất là, phải bảo trì một khoảng cách đầy đủ, hoặc là có thể vào trước khi nó tự bạo, thành công dịch chuyển đi xa.

Đội trưởng co rụt đầu, đáy lòng có chút không cam tâm, nhưng y cảm thấy lời của Cửu gia gia có lẽ đáng tin cậy hơn so với suy đoán của mình, nếu như khả năng thành công thật sự chỉ có một chút như vậy mà mình đi liều mạng, hình như cũng không có chỗ lợi nào.

Nghĩ tới đây, đội trưởng cười ngượng, lão Cửu cười lạnh.

“Hai ngươi không đi tìm đường chết nữa rồi hả?”

Hứa Thanh lắc đầu, đội trưởng cũng nhanh chóng lắc đầu.

Lão Cửu hừ lạnh một tiếng, đi vào hư vô, biến mất không thấy gì nữa, trên mặt biển chỉ còn lại Hứa Thanh cùng đội trưởng, hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Đội trưởng thở dài, thấp giọng nói.

“Có chút tiếc, cảm giác giống như trước khi bắn pháo hoa bị người lớn quát ngừng lại vậy, nhưng một khi chúng ta thành công, chúng ta liền có được lực uy hiếp hủy diệt một vực nha, lúc đó Nhân Hoàng trông thấy chúng ta cũng đều phải khách khí!”

“Thật sự không cam lòng.”

Hứa Thanh gật đầu, hắn cũng thấy tiếc nuối, giờ phút này giơ tay lên vẫy mặt trời màu tím một cái, Tử Viên Tử lập tức thu nhỏ lại, hóa làm một quả cầu nhỏ rơi vào trong tay của hắn, được hắn buộc vào trên lưng, sau đó nhìn chung quanh một chút, truyền ra thần niệm về phía đội trưởng.

“Không cần vội đại sư huynh, chờ chúng ta lại chuẩn bị thêm một chút, có nắm chắc lớn hơn, lần sau lại tiếp tục!”

Đội trưởng nghe vậy gật đầu, thần sắc tràn đầy nghiêm túc.

“Tiểu sư đệ nói rất đúng, ta cũng phải chuẩn bị thật tốt một chút, có cơ hội chúng ta đi tới chỗ thê tử trước của ta, bắn trận pháo hoa lớn cho nàng ấy xem!”

Nói xong đội trưởng ôm cổ Hứa Thanh, hai người đi xa.

Giữa không trung, lão Cửu thở dài, y cảm thấy hai người này thật sự rất biết tự tìm đường chết, nhưng mà nghĩ đến bọn họ mấy năm trước dám lấy tu vi Nguyên Anh nhằm vào Xích Mẫu… . .

Lão Cửu đột nhiên cảm thấy tất cả vẫn còn rất ổn.

Cùng lúc đó, bên trong Hắc Linh đại vực, trên chiến trường Hắc Thiên tộc, chiến tranh cũng đã đến thời khắc mấu chốt.

Thiên Lan Vương dẫn dắt thủ hạ dưới trướng chém giết cùng tu sĩ Hắc Thiên tộc, máu chảy thành sông, từng đạo Tiên Thuật phủ xuống, từng đám từng đám vong hồn bốc lên.

Hắc Thiên tộc không ngừng bại lui, cuối cùng vây quanh lại một chỗ, chính giữa là mười bảy tu sĩ mặc trường bào màu tím, bọn họ đang tế bái với màn trời, tiến hành nghi thức nào đó.

“Tân Nguyệt chủ ta, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh đau khổ, an hưởng lạc thổ.”

“Thân tế chủ ta, kiếp này không khổ, sớm chiều là màn, thân tủy bất hủ.”

“Tân Nguyệt chủ ta, sinh từ Vọng Cổ, vạn vật chúng sinh, tôn ngài Tử chủ.”

“Hồn hiến chủ ta, bỉ ngạn quay đầu, một khúc lạc du, kiếp sau lại độ.”

Thiên Lan Vương khí thế như cầu vồng, mắt thấy một màn này, cười lạnh một tiếng.

“Gọi Thần? Thần Linh của các ngươi đã ngủ say, căn bản sẽ không để ý tới các ngươi.”

Mặc dù lời nói như thế, nhưng đáy lòng của Thiên Lan Vương lại chấn động, bởi vì gã nghe ra bên trong lời khẩn cầu này không phải là Hồng Nguyệt Xích Mẫu, mà là một Tử chủ mà gã chưa từng nghe nói qua.

Thiên Lan Vương nheo mắt lại, không muốn trì hoãn, vung tay lên trực tiếp lao ra, sau lưng có rất nhiều tu sĩ đi theo, muốn giết hết sạch đám tu sĩ Hắc Thiên tộc trước mắt.

Nhưng vào lúc này, bầu trời sáng ngời do Thự Quang Chi Dương trước kia khuếch tán hình thành đột nhiên xuất hiện sắc tím, một ngôi sao màu tím thật lớn xuất hiện trên màn trời, mang theo uy áp kinh khủng, chậm rãi hạ xuống.

~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~

Chương 1710: Nóng giận mất khôn (1)

Cùng lúc đó, bên trên biển cấm bỗng nhiên cuồn cuộn sóng trào, trên bầu trời, Hứa Thanh và đội trưởng đang cùng nhau trở về Phong Hải Quận, cước bộ của hắn đột nhiên đình trệ, thần sắc lộ ra một tia mờ mịt, quay đầu nhìn về phương xa.

Trong lúc mơ hồ, hắn tựa hồ nghe thấy một chút âm thanh vang vọng bên trong tâm thần, phảng phất như có một chút cảnh tượng mơ hồ lướt nhanh qua trước mắt.

Nhưng cảnh tượng này không rõ rệt, giống như nước mực giao hòa với nhau mà thành, là một mảnh hỗn độn.

Hứa Thanh dừng lại, nét mặt của hắn khiến cho đội trưởng bên cạnh kinh ngạc, thuận theo ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới thiên địa xa xa, chỗ đó…Không có gì cả.

Vì vậy đội trưởng liền tò mò hỏi.

“Tiểu Thanh, ngươi làm sao vậy, đang nhìn gì đó?”

Hứa Thanh không nói gì, thần sắc càng lúc càng mờ mịt, cho đến một lúc lâu sau, đội trưởng tò mò lần nữa dò hỏi, vẻ mặt của Hứa Thanh mới có chút khôi phục, hắn nhìn qua phía Hắc Linh đại vực, do dự mở miệng.

“Giống như…Có người đang kêu gọi ta.”

“Triệu hoán vật nào đó …mà ta vốn cho rằng nó không tồn tại ra ngoài.”

Hứa Thanh thì thào.

Cùng lúc đó, trên chiến trường Hắc Thiên tộc, ngôi sao màu tím từ trên trời giáng xuống, tràn ra ánh sáng tím bao trùm bầu trời, khiến cho màn trời sáng ngời lập tức trở nên ảm đạm đi.

Đại địa cũng là như vậy, vạn vật đều là như thế, trong một cái chớp mắt này, chúng sinh như được khoác thêm một bộ quần áo màu tím.

Càng có khí tức kinh khủng tràn ra từ trên ngôi sao Tử Nguyệt đó.

Thả mắt nhìn đi, hơn phân nửa bầu trời đều bị ngôi sao màu tím bao phủ, theo nó xuất hiện, tu sĩ song phương nơi đây đều có thể nhìn thấy rõ ràng những thung lũng gồ ghề ở bên trên nó.

Mà ở trên ngôi sao Tử Nguyệt, có một tấm bia đá cực lớn đứng sừng sững, lập lòe ánh sáng rực rỡ, nhìn thấy mà giật mình.

Khí tức Thần Linh bộc phát ngập trời từ, bóp méo thiên địa khiến cho thế giới mơ hồ, dị chất hóa thành sương mù bốc lên khắp bát phương, bên trong sương mù càng là tồn tại vô số tuyến trùng màu tím.

Chúng nó khi thì là thực chất, khi thì lại hư ảo, những nơi đi qua, thiên địa biến sắc.

Trên chiến trường, tâm thần của những thủ hạ dưới trướng Thiên Lan Vương đều nổ vang, từng người hô hấp dồn dập, thân thể run rẩy dưới uy áp.

Về phần Hắc Thiên tộc, những người tế tự mặc trường bào màu tím, ánh mắt của bọn họ vô cùng thành kính, giọng nói cũng càng lúc càng sôi trào.

Những Hắc Thiên tộc khác nhao nhao kích động, quỳ bái về phía Tử Nguyệt trên bầu trời.

Hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, Tử Nguyệt phủ xuống, đại biểu Thần Linh không có bỏ rơi bọn họ, Thần Linh… vẫn còn!

Mà hết thảy điều ấy, đối với Thiên Lan Vương giữa không trung mà nói, như là sét đánh động trời.

Gã thân là Uẩn Thần, tự nhiên hiểu rõ sự kinh khủng của Thần Linh, cũng hiểu rõ chiến lực của mình trước mặt Thần Linh căn bản chính là không có khả năng phản kích.

“Sao lại như thế!!”

“Chẳng lẽ Xích Mẫu đã thức tỉnh? Không đúng, bên trong lời cầu khẩn của bọn họ không phải là Xích Mẫu, mà là Tử chủ!”

“Ta chưa từng nghe nói qua vị Tử chủ này, chẳng lẽ là do Xích Mẫu biến thành?”

“Hay là một Thần Linh cổ xưa không ai biết?”

Tâm thần Thiên Lan Vương rung động lắc lư, gã có thể cảm nhận được ngôi sao Tử Nguyệt là chân thật, khí tức, uy áp cùng tuyến trùng màu tím và cả sương mù xuất hiện bốn phía, tất cả mọi thứ đều chân thật vô cùng.

Đây hoàn toàn chính là Thần giáng!

Vì vậy tất cả chấn động cùng hoảng sợ, liền hóa thành phong bạo nổ vang bên trong tâm thần của gã, giống như sóng lớn ngập trời dâng trào.

Gã không chần chờ chút nào, cũng bất chấp sinh tử của thủ hạ dưới trướng, ý niệm duy nhất trong đầu của gã lúc này chính là trốn!

Trước khi Tử chủ xuất hiện, dốc hết tất cả mọi thứ để trốn.

Chỉ có như vậy, gã mới có một đường sinh cơ.

Thiên Lan Vương hung hăng nghiến răng, gầm nhẹ một tiếng.

“Rút lui!”

Nói xong, gã lập tức quay người, bộc phát tốc độ đến cực hạn, bay thẳng đến xa xa.

Gã thân là cường giả Uẩn Thần, thân là một trong mười tám vị Thiên Vương tham dự cuộc chiến với Hắc Thiên tộc, gã không muốn chết.

Gã biết rõ, cuộc chiến giữa nhân tộc cùng Hắc Thiên tộc lần này là xuất phát từ hơn mười hướng, tất cả cùng khởi xướng tiến công hai đại vực của Hắc Thiên tộc, mỗi một vị Thiên Vương chịu trách nhiệm một hướng.

Cho nên coi như hướng này của gã thất bại, ảnh hưởng đối với đại cục cũng sẽ không phải chí mạng, chẳng qua sẽ tạo thành trở ngại đối với việc Thất hoàng tử làm chủ Thánh Lan đại vực, vả lại không thể hoàn thành hứa hẹn của gã đối với Nhân Hoàng.

Nhưng so sánh những thứ đó cùng với sinh tử của mình… Tự nhiên là không đáng vào đâu rồi.

Trong chốc lát, thân ảnh của Thiên Lan Vương liền tan biến khỏi dưới ngôi sao Tử Nguyệt, không ngừng lập lòe về phía xa xa, mà gã rời khỏi, những thủ hạ trên mặt đất đều hiện lên vẻ mặt đắng chát, trong mắt từng người lộ ra tuyệt vọng, nhao nhao lui về phía sau.

Nhưng thật ra bọn họ cũng hiểu rõ, ở trước mặt Thần Linh, khả năng bọn họ thành công rút lui cực kỳ nhỏ bé.

Mà một phương Hắc Thiên tộc cũng không thừa cơ phát động công kích, sau khi ngâm xướng kết thúc liền nhanh chóng rút lui, mượn nhờ uy áp của Tử Nguyệt, quân đoàn Hắc Thiên tộc thoát khỏi cục diện trước mắt, đang cố gắng rời khỏi.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, một phía Hắc Thiên tộc dĩ nhiên đã đi xa, những người thủ hạ của Thiên Lan Vương đang không ngừng lui lại dần dần lộ ra nghi ngờ, bởi vì… . . Bọn họ không nhìn thấy Thần Linh xuất hiện.

Thậm chí Tử Nguyệt trên bầu trời giờ phút này cũng bắt đầu phai nhạt, vặn vẹo cùng với mơ hồ khắp bốn phía cũng đều chậm rãi tản đi, dị chất hình như lấy trạng thái hư ảo là chủ yếu, lực sát thương chân chính xa xa không bằng uy áp cùng với khí tức biểu hiện ra.

Thật giống như… Đây chỉ là trăng trong nước.

Cho đến sau một khắc, ngôi sao Tử Nguyệt trên bầu trời hoàn toàn tiêu tán giữa thiên địa, hết thảy khôi phục bình thường.

Trên vùng đất, từng người thủ hạ dưới trướng Thiên Lan Vương lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhưng rất nhanh liền có người kịp phản ứng, bọn họ… . . Đã bị lừa rồi!

Chương 1711: Nóng giận mất khôn (2)

Đây không phải là Thần giáng, đây càng giống như là một loại huyễn thuật.

Cái nhận thức đó khiến cho trong lòng mọi người cuộn trào, mà trên bầu trời rất nhanh liền có cầu vồng gào thét bay đến, chính là Thiên Lan Vương đã đi mà quay lại.

Sắc mặt của gã cực khó coi, vẻ mặt âm trầm đến cực hạn, trong mắt ẩn chứa lửa giận, sát khí trong lòng dĩ nhiên nồng đậm đến cực hạn, đang cấp tốc lan tràn.

Lúc trước gã bỏ chạy theo bản năng, sau khi lẩn trốn được một khoảng cách gã mới kịp phản ứng lại, trong lòng sinh ra nghi ngờ.

Vì vậy gã thử quay trở về, sau đó đã tận mắt nhìn thấy một màn Tử Nguyệt biến mất.

Hết thảy mọi thứ làm cho gã hoàn toàn hiểu rõ, mình... . . trúng kế rồi!

Giờ phút này gã tức giận vô cùng, trong mắt là một màu đỏ thẫm, nhìn chằm chằm tới phương xa.

Đó chính là phía quân đoàn Hắc Thiên tộc cùng với mười bảy tế tự bỏ chạy.

Nếu như không phải phán đoán của gã sai lầm, hiện giờ quân đoàn này của Hắc Thiên tộc đã bị tiêu diệt, nhất là mười bảy vị tế tự trong đó càng là mục tiêu chiến lược của gã.

Khu vực do gã phụ trách tiến công đã có thể hoàn toàn chiếm giữ.

Gã có thể thuận lợi hoàn thành hứa hẹn đối với Nhân Hoàng, cũng sẽ giúp cho Thất hoàng tử chân chính thu được Thánh Lan đại vực với tư cách là đất phong.

Mà gã cũng sẽ chiến thắng trở về.

Nhưng bây giờ ...đã xuất hiện ngoài ý muốn.

Dưới vạn chúng nhìn chăm chú, cuối cùng gã lại bị Hắc Thiên tộc dọa chạy.

Đây là nỗi nhục, nhục nhã đến cực hạn.

Nghĩ tới đây, lửa giận của gã ngập trời, một mặt tức giận đến từ cơn hoảng sợ lúc trước, một phương diện khác lại là đến từ thể diện.

Vì vậy Thiên Lan Vương lập tức truyền ra pháp chỉ với đại quân dưới trướng.

“Tất cả mọi người nghe lệnh, truy sát dư nghiệt Hắc Thiên tộc, những nơi đi qua, chém giết toàn bộ tu sĩ Hắc Thiên tộc, một tên cũng không để lại!”

Giọng nói của gã vang vọng chiến trường, nhưng những thủ hạ dưới trướng của gã lại không còn cuồng nhiệt giống như trước kia, một màn Thiên Lan Vương chạy trốn lúc trước, tất cả bọn họ đều nhìn vào trong mắt, trong lòng mỗi người đều rất phức tạp.

Mà uy nghiêm đến từ Uẩn Thần, khiến cho bọn họ chỉ có thể nghe lệnh.

Nhưng có một vị phó tướng chịu trách nhiệm bố trí Tiên Thuật nhịn không được bay lên trên không, đi đến trước mặt Thiên Lan Vương sau đó thấp giọng mở miệng.

“Thiên Vương, Tiên Thuật phối hợp với cuộc chiến lần này vẫn chưa kịp lan tràn tới phạm vi xa hơn, cần thêm một ít thời gian nữa mới có thể, nếu như mạo muội truy kích… . .”

Sắc mặt Thiên Lan Vương lạnh như băng, quay đầu nhìn qua tên phó tướng trước mắt.

“Ngươi muốn kháng mệnh?”

“Ty chức không dám.” Phó tướng cúi đầu.

“Đại quân, lập tức khởi động!” Thiên Lan Vương vẻ mặt âm trầm, giọng nói vang vọng khắp chiến trường, đại quân rất nhanh liền thuận theo lao ra, truy kích về phía Hắc Thiên tộc bỏ chạy.

Thiên Lan Vương đi ở phía trước, khí thế như cầu vồng.

Nhưng mà lần truy kích này không hề thuận lợi, phương thức rút lui của Hắc Thiên tộc lấy truyền tống là chủ yếu, cho nên cần không ngừng khóa chặt dấu vết truyền tống.

Cứ như vậy, sau ba ngày đại quân truy kích, đại quân Thiên Lan Vương đã xâm nhập đến chỗ sâu của Hắc Linh đại vực, nơi này tràn ngập khói đen, bao phủ bát phương.

Căn cứ manh mối một trận đánh sau cùng của quân đoàn Hắc Thiên tộc trên đường, bọn chúng chính là tiến vào nơi đây, mười bảy vị tế tự cũng ở trong đó.

Nhìn qua nơi này, Thiên Lan Vương trầm mặc, nhưng theo cảm giác bên trong có chấn động truyền tống, trong mắt của gã lộ ra quyết đoán, lập tức hạ lệnh.

Rất nhanh thân ảnh của gã cùng với đại quân dưới trướng dấy lên phong bạo trên mặt đất, bước vào trong sương mù.

Sương mù bốc lên, bao phủ hết thảy.

Bảy ngày sau, đám sương mù trên Hắc Linh đại vực đột nhiên cuộn trào, ầm ầm bay lên trên bầu trời, càng có một đóa mây hình nấm khổng lồ xuất hiện, nương theo đó là âm thanh đinh tai nhức óc truyền khắp bát phương.

Biên giới sương mù, từng đạo thân ảnh chật vật cấp tốc lao ra, người cầm đầu chính là Thiên Lan Vương.

Chỉ là giờ phút này gã đã không còn uy nghiêm giống như lúc bước vào nơi đây, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng, áo giáp trên người tan vỡ, sắc mặt trắng bệch, thương thế nghiêm trọng, càng có máu tươi chảy xuôi khắp toàn thân.

Về phần thủ hạ dưới trướng lao ra phía sau gã, toàn bộ mọi người đều như thế, thương thế từng người nghiêm trọng, khí tức suy yếu.

Mà nhân số… . . Chỉ còn một phần mười so với trước kia.

Chín thành đại quân đã không thể trở về được nữa.

Nhìn qua đám thủ hạ dưới trướng chung quanh, nội tâm Thiên Lan Vương bi phẫn, nghĩ đến sự tình gặp phải sau khi vào trong đám sương mù này, tim của gã liền không gằn được phẫn nộ, phun ra miệng lớn máu tươi.

“Hắc Thiên tộc, đầu tiên là dùng hư ảnh Thần giáng, chấn nhiếp ta rời khỏi, khiến ta bỏ qua cơ hội tốt, sau đó vì mất hết thể diện mà tức giận lấn át lý trí, vì vậy dưới tình huống Tiên Thuật vẫn chưa lan tràn kịp, truy sát đến nơi này.”

“Hiệu dụng của Tiên Thuật chính là phòng ngừa Hắc Thiên tộc xuất hiện vật tự bạo có tính sát thương lớn.”

“Mà bọn họ, lại bố trí một khối mảnh vỡ Vực Bảo ở nơi này, kích nổ nó.”

Nghĩ tới đây, trong lòng Thiên Lan Vương hối hận, nhưng giờ phút này thương thế của gã quá nặng, lại lo lắng Hắc Thiên tộc còn có những cái bố trí khác, vì vậy chỉ có thể nghiến răng, mau chóng dẫn người rời khỏi.

Cho đến khi về tới biên giới Thánh Lan đại vực, tụ hợp cùng đại quân đóng giữ nơi đây, cảm xúc không cam lòng, phẫn uất và hối hận trong người của gã vẫn vô cùng mãnh liệt như cũ, càng trọng yếu hơn chính là, gã không biết nên giải thích chuyện này với Nhân Hoàng như thế nào.

Cũng chính vào thời điểm này, gã nhìn thấy mấy khỏa ngọc giản tin tức Thất hoàng tử đưa đến trong đại quân đóng giữ lúc trước.

Khỏa thứ nhất là báo cho gã biết rằng vạn binh sĩ và Đốc Quân mất tích trong Phong Hải Quận, vả lại Phong Hải Quận cự tuyệt cung cấp nguồn lính chiêu mộ.

Khỏa thứ hai thì là báo cho biết Phong Hải Quận có Thự Quang Chi Dương, nơi đóng quân của Thất hoàng tử đã bị xóa đi, tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn hai khỏa ngọc giản này, sát ý trong mắt Thiên Lan Vương càng mãnh liệt hơn, gã đã tìm được một lý do để giải thích tại sao mình đại bại với Nhân Hoàng.

Đó chính là, Phong Hải Quận không chịu tiếp viện, dẫn đến lực lượng của Tiên Thuật chưa đủ, không cách nào trong thời gian quy định lan tràn đến chỗ sâu trong đại vực, do đó khiến cho bản thân gã hoàn toàn rơi vào cục diện bị động.

Bởi vậy cho nên mới đại bại.

Chương 1712: Đá trúng thiết bản (1)

“Phong Hải Quận.”

Thiên Lan Vương đặt ngọc giản xuống rồi nhắm mắt lại, suy diễn tính khả thi của ý nghĩ trong lòng mình.

Một lát sau gã mở mắt ra, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Hải Quận.

Gã cần một lý do để che dấu việc mình chiến bại, đồng thời cũng phải cấp cho Nhân Hoàng một cái công đạo.

Lý do này không cần phải hoàn mỹ, dẫu sao đối với Nhân Hoàng mà nói, giải thích có hoàn mỹ cỡ nào đi nữa cũng đều sẽ bị nhìn ra vấn đề, nhưng tất cả thứ này đều không quan trọng, từ trình độ nào đó mà nói, gã thân là Thiên Vương, cấp cho đối phương một lời giải thích thật ra đã là một loại bày tỏ thái độ.

Biểu đạt rằng tâm của mình hướng về phía Nhân Hoàng.

Mặt khác, Nhân Hoàng coi trọng chính là kết quả thắng lợi cuối cùng của cuộc chiến, như vậy chỉ cần mình vãn hồi tổn thất, bình định lập lại trật tự, vậy thì vấn đề cũng sẽ …không còn là vấn đề nữa.

Mà quan trọng nhất…

“Phong Hải Quận thế mà lại có Thự Quang Chi Dương!”

“Nhưng uy lực có sự chênh lệch rất lớn cùng với Thự Quang Chi Dương chân chính, mà dù sao cái này cũng là mặt ngoài, thực tế có lẽ còn có che giấu.”

Thiên Lan Vương cúi đầu nhìn ngọc giản tin tức trong tay, trong mắt tràn đầy hàn ý.

“Phong Hải Quận chậm trễ tiếp viện, đây là nguyên nhân chính khiến cho chiến trường thất bại, không biết lấy loại phương thức nào tự tạo ra Thự Quang Chi Dương, đây càng là tội lớn!”

“Cho nên, ta đến Phong Hải Quận để thu lấy Thự Quang Chi Dương, rồi mở lại chiến cuộc với Hắc Thiên tộc bên này, chính là lựa chọn duy nhất.”

Nghĩ tới đây, Thiên Lan Vương không do dự nữa, lập tức hạ lệnh, đại quân khởi động trở về Thánh Lan đại vực, đi đến Phong Hải Quận.

Về trường hợp Phong Hải Quận có thể lựa chọn kích nổ số Thự Quang Chi Dương còn lại, đồng quy vu tận cùng với Thiên Lan Vương hay không, tự nhiên việc này gã cũng đã cân nhắc tới.

Nhưng gã cho rằng chuyện đó đơn giản là không thể nào, chỉ cần gã không bức bách Phong Hải Quận đến mức độ tuyệt diệt, mà là dưới áp lực nhất định phải giao ra Thự Quang Chi Dương để miễn đi tội trạng, đồng thời thừa nhận quyền tự trị của Phong Hải Quận.

Như vậy Phong Hải Quận nhất định sẽ cúi đầu.

Trừ phi, Phong Hải Quận chuẩn bị bội phản nhân tộc.

Về phần hậu sự như thế nào, không có liên quan gì với gã.

“Nhưng mà về phần áp lực, vẫn là phải gây đầy đủ mới được.”

Cứ như vậy, Thiên Lan Vương mang theo suy nghĩ này dẫn theo đại quân dưới trướng xuất động, đi thẳng đến Phong Hải Quận.

Từ xa nhìn lại, một đoàn đại quân có khả năng hủy thiên diệt địa, bên trong có vô số lá cờ đón gió bay phần phật, được chia làm hơn mười quân đoàn, mà từng quân đoàn đều không giống nhau.

Có cưỡi phi cầm, có người khoanh chân ngồi trên dị thú, có đằng vân giá vũ…

Phía sau cùng còn dẫn theo sau rất nhiều quân đoàn dị tộc, trong đó càng có người khổng lồ cao mấy trăm trượng, mặc giáp dày, mỗi khi cất bước đi về phía trước liền khiến cho đại địa chấn động.

Về phần đi đầu tiên, là một con hắc long vạn trượng, làm cho người ta có một loại cảm giác mênh mông, thân hình to lớn chớp động bên trong mây mù, vừa uy vũ lại chấn động lòng người.

Đỉnh đầu có một người khoanh chân ngồi, chính là Thiên Lan Vương, gã nhắm hai mắt, thần sắc lạnh lùng, tràn đầy uy nghiêm.

Nơi đại quân đi qua, gió giục mây vần, thiên địa cùng chấn động, một đường vượt qua lãnh địa của Thánh Lan Đại Công Tước, lại đi ngang Hoàng Đô của Thiên Phong Quốc đã trở thành phế tích, khi tới chỗ này đại quân liền dừng lại.

Thiên Lan Vương ngồi trên đầu hắc long mở mắt ra, ngóng nhìn qua phế tích, sau khi cảm ứng một lát liền như có điều suy nghĩ, sau đó lại nhắm mắt, đại quân tiếp tục di chuyển.

Cho đến khi đi tới biên giới Phong Hải Quận, đến khu vực ba châu mà Thất hoàng tử muốn có lúc trước.

Chúng sinh ba châu đều run rẩy, phàm tục cũng tốt, tu sĩ cũng được, đều đang lạnh run.

Một mảnh đại quân đông nghịt vượt qua bầu trời, khí thế bài sơn đảo hải, hình thành gió lốc quét ngang đại địa, một đường nghiền ép đi tới, khiến cho sơn mạch toái diệt, mặt đất tan vỡ.

Trận pháp ba châu trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói, một số thế lực cùng tông môn các tộc phàm là nằm ở trên đường đại quân đi về phía trước, đều bị thuận tay trấn áp.

Về phần Chấp Kiếm Bộ trú đóng ở ba châu càng là như vậy.

Bá đạo, cường hãn, vô địch.

Đủ loại từ ngữ điệp gia tạo thành khí thế, bộc phát ngập trời từ đại quân tiến tới, khiến cho thiên địa biến sắc, phong bạo càng lớn, từng bước tới gần Quận Đô của Phong Hải Quận.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong Hải Quận tràn ngập bấp bênh, một mảnh nguy cơ.

Mà Quận Đô của Phong Hải Quận tất nhiên cũng đã nhận được tin tức, trên thực tế thì Phong Hải Quận không có quá nhiều ngoài ý muốn đối với việc Thiên Lan Vương đến, từ lúc bắt đầu trấn áp Đốc Quân, chúng tu Phong Hải Quận đều đã ý thức được sẽ có ngày hôm nay.

Cho nên bọn họ vẫn một mực không ngừng chuẩn bị cho chiến tranh.

Bây giờ nhận được tin tức truyền tới, Phong Hải Quận trước tiên ầm ầm mở ra pháp bảo Cấm Ky, càng có pháp bảo đến từ những tông môn khác cũng tùy theo khởi động, được pháp bảo cấm kỵ Quận Đô tiếp quản, tạo thành một cái lưới lớn, bao phủ phạm vi trăm dặm quanh Quận Đô.

Càng có từng tu sĩ đến từ ba cung và các tông môn mặc lên áo giáp, đã làm xong chuẩn bị phản kích, còn có từng tòa trận pháp lập lòe trên đại địa, hình thành đủ loại thần thông.

Đồng thời cũng đã khởi động rất nhiều pháp khí chiến tranh, tùy thời có thể bộc phát.

Càng có một cỗ khôi lỗi do nhiều người khu động, tích lực chờ đợi.

Giữa không trung, Đại Dực của Thất gia bay lượn, có vô số phi chu các tông, trên không trung còn có một tòa cung điện cự đại, Thất gia cùng Diêu Hầu, còn có Cung chủ ba Cung cùng với Quy Hư các tông đều ở, Hứa Thanh cùng đội trưởng cũng ở trong đó.

Bọn họ đều đang ngưng mắt nhìn tới bầu trời xa xa.

Mà giờ khắc này, trong lúc bọn họ đang nhìn tới phương xa, toàn bộ thế lực khắp Thánh Lan đại vực cũng đều chú ý tới nơi đây.

Nếu như đổi thành lúc trước, tất nhiên những thế lực đó sẽ cho rằng Phong Hải Quận sắp bị xóa đi, nhưng đoạn thời gian trước Phong Hải Quận đã đưa ra Thự Quang Chi Dương khiến cho bát phương rung chuyển.

Cho nên, đối với việc Thiên Lan Vương đến, thế lực khắp nơi đều có tâm trạng đứng ngoài xem thế nào, bọn họ muốn nhìn xem Phong Hải Quận ở bên trong trận gió lốc này, đến cùng là sẽ cuốn theo con đường nào.

Trong đó Thánh Lan Đại Công Tước là người chú ý nhất, dựa vào thần hồn, gã có thể nhìn thấy rõ ràng sự tình bên phía Phong Hải Quận, đối với gã mà nói, phía Thiên Lan Vương thì gã không muốn trêu chọc, mà Thự Quang Chi Dương của Phong Hải Quận lại khiến cho gã có hứng thú không nhỏ.

Kết quả song phương như thế nào gã không quan tâm, thứ gã để ý chính là mượn cơ hội lần này, nhìn xem hai phe ấy có bao nhiêu cân lượng.

“Đáng tiếc Phong Hải Quận đúng là vẫn còn quá yếu, nếu như Phong Hải Quận quyết đoán, tự bạo toàn bộ Thự Quang Chi

Dương, như vậy việc này sẽ thú vị.”

Thánh Lan Đại Công Tước thần sắc ung dung, mỉm cười.

Gã không cho rằng việc này có liên quan gì tới mình, cũng không thấy được chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với tương lai, trừ phi… . . Phong Hải Quận thật sự quyết đoán bộc phát.

Nhưng hiển nhiên loại hành vi điên khùng như thế, đại khái sẽ không có khả năng xuất hiện.

Cho nên gã tiếc nuối.

Chương 1713: Đá trúng thiết bản (2)

Mà trong số những thế lực chú ý tới tình hình của trận chiến sắp xảy ra bên Phong Hải Quận, còn có một phương giờ phút này đang phấn khởi nhất, đó chính là Thất hoàng tử đang ẩn nấp.

Gã biết rõ Phong Hải Quận không đơn giản, nhưng gã càng tin tưởng cữu cữu của mình, dẫu sao. . . . . Đó là Uẩn Thần.

Vì vậy gã tràn đầy chờ mong đối với kết cục của trận chiến đó.

“Hứa Thanh, lần này, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào!”

Cứ như vậy, trong lúc thế lực khắp nơi trong Thánh Lan đại vực dùng các loại phương pháp khác biệt để theo dõi quá trình của trận chiến sắp xảy ra này, đại quân của Thiên Lan Vương đã xuất hiện ở bên ngoài Quận Đô của Phong Hải Quận.

Bọn họ đến, khiến cho bầu trời Phong Hải Quận mất đi sắc thái, đại địa giống như địa long cuộn trào, chấn động liên tục.

Vô số quân sĩ hình thành uy áp, rung chuyển tâm thần của toàn bộ tu sĩ chú ý.

Càng kinh người hơn, chính là thân ảnh khoanh chân đả tọa trên đỉnh đầu con hắc long ở phía trước nhất.

Một phương Phong Hải Quận cũng hoàn toàn yên tĩnh, không có người nói chuyện, tất cả đều ngóng nhìn tới người trung niên uy vũ trên đầu con hắc long kia.

Một khắc mọi ánh mắt hội tụ, Thiên Lan Vương mở hai mắt ra, bên trong đôi mắt tựa như hai chiếc bếp lò bộc phát, khiến cho thiên địa nổ vang, phong bạo cuốn trôi hết thảy.

Bầu trời truyền ra tiếng kinh hô, thân ảnh Thanh Cầm cấp tốc rút lui, không dám đối mắt cùng gã chút nào.

Một tòa Đại Thế Giới mênh mông xuất hiện ở phía trên màn trời Quận Đô Phong Hải Quận, thay thế mặt trời của Phong Hải Quận, che mất ánh sáng, tạo thành bóng tối bao phủ Quận Đô.

Chỉ có hỏa diễm không ngừng thiêu đốt bên trong Đại Thế

Giới, kèm theo vô số tiếng gào thét giống như hung thần ác sát, khiến cho chúng sinh rung động lắc lư.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong Hải Quận bị ngọn lửa trên Đại Thế Giới của Thiên Lan Vương chiếu rọi.

Pháp bảo Cấm Kỵ phạm vi trăm dặm của Quận Đô truyền ra âm thanh chói tai, cấp tốc tiêu tán, lại miễn cưỡng tái tạo lại, mà tu sĩ Quận Đô cũng tương tự như vậy.

Mỗi một người đều thấm thiết cảm nhận được sự kinh khủng của Uẩn Thần, toàn bộ bọn họ theo bản năng kích phát ra khí tức của mình, cùng nhau chống cự.

Nhưng đối mặt với Uẩn Thần, tất cả những thứ này đều không có tác dụng.

Nếu như Thiên Lan Vương muốn, gã có thể dùng một ý niệm, tiêu diệt toàn bộ mọi người trước mắt.

Nhưng hiển nhiên, mục đích đến lần này của gã không phải là hủy diệt, không phải bức bách Phong Hải Quận tự bạo Thự Quang Chi Dương đồng quy vu tận.

Cho nên mặc dù tràn ra uy áp, nhưng cũng không chân chính phủ xuống bên trong Phong Hải Quận.

Đây chỉ là một dạng cảnh cáo.

Cùng lúc đó, trong đại quân sau lưng Thiên Lan Vương bỗng có một vị đại tướng mặc áo giáp màu đen đi ra, kẻ này ngồi trên một con giao long, một thân tu vi Quy Hư tứ giai, hóa thành thế giới hư ảo mơ hồ ngoài thân thể.

Một đường bay ra cho đến khi tới trước mặt hai quân, kẻ này ngẩng đầu nhìn qua Phong Hải Quận, thần sắc có chút phức tạp, nhưng vẫn là truyền ra âm thanh trầm thấp.

“Quận Trưởng Phong Hải Quận Diêu Thiên Yến, Quận Thừa Trịnh Khải Dịch, tiếp nhận phạt chỉ của Thiên Vương!”

“Phong Hải Quận có năm tội, thứ nhất bất kính đối với Hoàng tộc.”

“Thứ hai, kháng chỉ bất tuân đối với lệnh chiêu mộ binh lính.”

“Thứ ba, nghi ngờ sát hại Đốc Quân cùng với vạn binh kêu gọi nhập ngũ của quân ta.”

“Thứ tư, binh sĩ Phong Hải Quận lâm trận bỏ chạy.”

“Thứ năm, tổng hợp các hành vi, kéo dài chiến cuộc, ảnh hưởng cực lớn, có dấu hiệu theo địch!”

Sau khi bình tĩnh mở miệng, vị đại tướng này nhìn tới những thân ảnh trên lầu các Phong Hải Quận xa xa.

“Các ngươi, đã biết tội chưa!”

Lời gã vừa ra, toàn bộ tu sĩ trong đại quân sau lưng Thiên Lan Vương đồng loạt gầm nhẹ.

“Nhận tội!”

Âm thanh siêu việt thiên lôi, bát phương nổ vang, cuồn cuộn ập tới, thiên địa vang động, dấy lên gió lớn, thổi tới trước mặt mọi người Phong Hải Quận, khiến cho quần áo của tất cả mọi người đều bay phất phới.

Khiến cho tâm thần của bọn họ xuất hiện gợn sóng, nhưng lại không có ai nói chuyện.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, ngóng nhìn đại quân.

Bọn họ trầm mặc, khiến cho ánh mắt của Thiên Lan Vương thoáng âm trầm, tên đại tướng phía trước cũng tương tự đảo mắt qua Phong Hải Quận, tiếp tục mở miệng.

“Nhưng Thiên Vương niệm tình các ngươi cùng là nhân tộc, không muốn thấy cảnh nhân tộc tự giết lẫn nhau, cho nên đưa ra bốn điều cho các ngươi làm theo, dùng cái này lập công chuộc tội.”

“Một, giao lính đào ngũ cho quân ta giam giữ, tùy ý thẩm phán.”

“Hai, lập tức phóng thích vạn người Đốc Quân.

“Ba, Diêu Thiên Yến, Trịnh Khải Dịch, gia nhập quân đoàn, vả lại kêu gọi 100 vạn người nhập ngũ, cùng nhau tới tiền tuyến.”

“Bốn, cống nộp toàn bộ Thự Quang Chi Dương lên trên.”

Tên đại tướng nói xong, lui ra phía sau trở về đại quân, mà một phía Phong Hải Quận vẫn trầm mặc như trước.

Thiên Lan Vương thấy vậy, chậm rãi đứng lên từ trên hắc long, bao quát Quận Đô, giọng nói như lôi đình vang vọng.

“Nếu như trận chiến với Hắc Thiên tộc có thể chiến thắng, bổn vương sẽ miễn đi hết thảy tội trạng của Phong Hải Quận, Phong Hải Quận có thể tiếp tục tự trị bên trong đất phong của Thất hoàng tử.”

“Nếu như không…”

Trong mắt Thiên Lan Vương xuất hiện vẻ lạnh lẽo, tu vi Uẩn Thần tràn ra, ảnh hưởng tới bầu trời, khiến cho phong vân cuốn động, rất có tư thái sẽ dùng một ý niệm phá hủy Quận Đô, khiến cho sinh linh đồ thán.

Trong lầu các Phong Hải Quận, Thất gia quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Diêu Hầu tương tự nhìn về phía Hứa Thanh, giờ phút này ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn đến Hứa Thanh.

Đội trưởng bên đó thì lộ ra vẻ mặt ngạo nghễ, đắc ý vô cùng.

Một màn này cũng đưa tới sự chú ý của Thiên Lan Vương, gã hơi nhíu chân mày lại, lúc trước gã cũng cảm giác được Phong Hải Quận quỷ dị, giờ phút này loại cảm thụ đó càng thêm rõ ràng, vì vậy hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt mở miệng.

“Xem ra các ngươi còn có những thứ khác dựa vào, cứ việc xuất ra đi, bổn vương cũng rất tò mò.”

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không có nhìn tới Thiên Lan Vương đang tràn ra uy nghiêm, hắn ngóng nhìn lên màn trời, chắp tay cúi đầu.

“Cửu gia gia, gã gọi ngài.”

Chương 1714: Tam kiếm trảm Thiên Lan (1)

Lời Hứa Thanh vừa ra, thần sắc của Thiên Lan Vương bình tĩnh, dùng thần niệm quét ngang bầu trời.

Gã muốn nhìn xem Phong Hải Quận ngoại trừ dựa vào Thự Quang Chi Dương ra, đến cùng còn có cái gì.

Nhưng đối với gã mà nói, mặc kệ bọn chúng dựa vào cái gì đều không quan trọng, gã trở thành Thiên Vương cũng không phải bởi vì gia tộc, mà là vì tu vi Uẩn Thần của bản thân.

Thân là một trong Tam Thập Tam Thiên Vương của nhân tộc, mặc dù gã không phải người mạnh nhất, nhưng thân phận địa vị cùng với chiến lực, khiến cho gã có đủ tự tin đối mặt với tuyệt đại đa số tình huống ở giữa thiên địa này.

Lại càng không cần phải nói tới địa phương Thánh Lan đại vực thâm sơn cùng cốc thế này.

Gã biết rõ trong thế hệ hiện giờ, ngoại trừ Thánh Lan Đại Công Tước vừa bước vào Uẩn Thần, trong vô số năm qua, Thánh Lan đại vực không hề có Uẩn Thần tồn tại, đối với những người ở nơi này mà nói, Uẩn Thần… . . cũng không khác gì là Thần Linh cả.

Đều giống như là thiên uy, đều không thể chống cự, cũng không cách nào rung chuyển.

Gã biết rõ, nhân tộc tư cách kẻ cuối cùng thống nhất đại tộc Vọng Cổ, mặc dù đã trải qua rất nhiều gập ghềnh, nhưng bây giờ cũng có thể miễn cưỡng coi như là một trong đại tộc, trên thực tế nhìn qua số lượng Uẩn Thần đã siêu việt hơn Hắc Thiên tộc.

Cho nên lúc trước, nếu như nhân tộc muốn đoạt lại Thánh Lan đại vực phụ thuộc vào Hắc Thiên tộc, là chuyện cực kỳ đơn giản.

Đối với thuộc địa của những vực khác, cũng có thể thu hồi lại về đại vực đó.

Nhưng mà làm như vậy cần trả đại giới không nhỏ, thế cục cũng không cho phép, phải đối mặt với rất nhiều ngoại tộc, điều này sẽ khiến cho nhân tộc gặp phải áp lực cực lớn.

Bởi vì bảy thuộc địa nằm ở các đại vực đều tồn tại mối quan hệ rắc rối phức tạp, phía sau đều có đại tộc nắm giữ đầy đủ Vực Bảo, chạm một phát liền động toàn thân.

Mà nhân tộc lúc trước còn không có Vực Bảo.

Cho nên chỉ có thể ẩn nhẫn.

Chỉ khi có được Vực Bảo, mới có được năng lực tự vệ nhất định.

Đây cũng là lý do tại sao lúc Phong Hải Quận chiến tranh, nhân tộc bị nhiều ngoại tộc xâm lấn, nhưng Thụ Quang Chi Dương vừa ra, các tộc chấn động, nhao nhao thối lui.

Nhưng thực tế, chỉ có Vực Bảo cũng là chưa đủ.

Còn có một thứ càng trọng yếu hơn so với Vực Bảo, đó là Thần Linh.

Thần Linh là căn nguyên quyết định một tộc quần có cường thế hay không.

Ở trước mặt Thần Linh, Uẩn Thần cũng tốt, Vực Bảo cũng được, tất cả đều không có tác dụng gì, đây cũng là lý do tại sao thực lực của Hắc Thiên tộc rõ ràng không bằng nhân tộc, nhưng vẫn có thể khiến cho nhân tộc kiêng kị.

Thần Linh, có thể phá vỡ hết thảy.

Mà nguyên nhân căn bản khiến Hắc Thiên tộc đại bại chính là Thần Linh Xích Mẫu của Hắc Thiên tộc, bởi rất nhiều bố trí thần bí của Nhân Hoàng, đã lâm vào ngủ say.

Cộng trừ so sánh lại, tự nhiên nhân tộc sẽ biến thành một bên cường thế hơn.

Đủ loại nguyên do trong đó, những kẻ ngu dốt rất khó xem hiểu, thế giới trong mắt của bọn họ rất đơn giản, thậm chí còn sinh ra một chút ngôn từ chất vấn rất ngây thơ buồn cười, ví dụ như nhân tộc mạnh như vậy tại sao lúc trước lại không đi thu phục Thánh Lan.

Chỉ có những người thông minh nắm giữ rất nhiều tin tức hạch tâm hoặc là giỏi về quan sát, có lẽ mới nhìn ra mấu chốt.

“Cho nên, chỗ dựa của Phong Hải Quận, lại có thể là cái gì?”

Thiên Lan Vương vô cùng thong dong, từ đầu đến cuối đều không ngẩng đầu, nhưng khi gã đảo thần niệm qua bầu trời lại không cảm giác được gì.

Vào lúc gã muốn cảm giác càng sâu hơn, một tiếng hừ lạnh lấy một loại phương thức cực kỳ đột ngột trực tiếp xâm nhập vào bên trong thần niệm của gã, thiên địa vang vọng, hóa thành thiên lôi xuất hiện bên trong tâm thần của Thiên Lan Vương.

Ầm ầm nổ vang.

Thần sắc Thiên Lan Vương ngưng tụ, chợt ngẩng đầu, một khắc nhìn lên bầu trời, Đại Thế Giới bao phủ phía trên màn trời Quận Đô bỗng truyền đến âm thanh khai thiên tích địa, vậy mà lại xuất hiện một đạo khe hở cực lớn.

Khe hở này rõ ràng không phải tự nhiên hình thành, vết cắt thẳng tắp, thật giống như bị một lưỡi dao sắc bén cắt ra, chiều dài càng là tới mấy vạn trượng.

Từ mặt đất ngẩng đầu nhìn lên màn trời, cực kỳ dễ thấy khe hở đó, càng có một đạo kiếm khí kinh thiên động địa gào thét truyền ra từ, kiếm thế bao trùm bát phương.

Trong khoảng thời gian ngắn, mây mù tan vỡ, đại địa nổ vang, vạn vật rung động lắc lư, tâm thần chúng sinh cuộn trào.

Hết thảy mọi thứ trên thế gian tựa hồ đều tan biến, tự động lờ mờ, vặn vẹo vô tận, bên trong mơ hồ chỉ có đạo kiếm khí bên trong khe hở hạ xuống trên màn trời trở thành tồn tại duy nhất.

Giống như Thiên Kiếm trực tiếp chém vào trên Đại Thế Giới của Thiên Lan Vương bao phủ phía trên Quận Đô.

Một khắc đụng chạm, Đại Thế Giới của Thiên Lan Vương lập tức chấn động cực kỳ mạnh, truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc, giống như trăm vạn đạo thiên lôi đồng thời cùng lúc nổ tung.

Bích chướng tồn tại bên trong thế giới ngay lập tức tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vụn, giống như thiên thạch rơi xuống khắp núi sông trong Đại Thế Giới.

Đại Thế Giới run rẩy, mà kiếm khí không có bất kỳ đình trệ nào, sau khi phá vỡ bích chướng liền trực tiếp chém vào bên trong Đại Thế Giới của Thiên Lan Vương, cắt xẻ bầu trời của Đại Thế Giới, kéo lê một đạo vết kiếm trên mặt đất lan tràn toàn bộ Đại Thế Giới.

Đại Thế Giới nổ vang, nơi vết kiếm chém tới lõm xuống, hai bên nhô lên, toàn bộ sơn mạch trong đó sụp xuống, toàn bộ sông lớn bốc hơi, tất cả sinh linh kêu rên, trở thành huyết sắc.

Nhưng uy thế của kiếm khí vẫn còn rất kinh khủng, chỗ vết kiếm chém xuống, đại địa liên tục vỡ vụn và nhanh chóng lan tràn tới chỗ sâu, cuối cùng… Toàn bộ Đại Thế Giới, bị một kiếm này, trực tiếp chém thành hai nửa.

Đại Thế Giới, diệt!

Từ xa nhìn lại, Đại Thế Giới hóa thành hai nửa, chia lìa về hai bên trên không trung của Quận Đô.

Một màn này khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, chấn động tâm thần.

Chỉ thấy hai nửa Đại Thế Giới này chiếu ra huyết sắc ngập trời, tiếng kêu rên không ngừng vang vọng, vô số đá vụn rớt xuống, vô số bụi bặm khuếch tán.

Sau đó Đại Thế Giới bị chia làm hai nửa biến thành hư ảo, hóa trong suốt và rơi xuống đại địa.

Một khắc rơi xuống đất, nó chia năm xẻ bảy, trong lúc đại địa chấn động, Đại Thế Giới của Thiên Lan Vương hóa thành vô số khối, dung nhập vào mặt đất của Phong Hải Quận.

Nó không phải tồn tại thực chất, giờ phút này đã tan vỡ cũng tương tự như thế.

Chương 1715: Tam kiếm trảm Thiên Lan (2)

Hết thảy mọi thứ nói ra dài dòng, nhưng trên thực tế đều là phát sinh trong nháy mắt, theo Đại Thế Giới tan vỡ, một màn chấn động này khiến cho tất cả mọi người bên trong Phong Hải Quận nhao nhao ngốc trệ.

Tương tự ngốc trệ còn có đại quân dưới trướng Thiên Lan Vương.

Thân thể mọi người trong đại quân đều theo bản năng run rẩy, nhìn tới cảnh tượng giống như tận thế, trong đầu tất cả đều trống rỗng.

Thật sự là một màn như thế quá mức kinh khủng, cũng quá mức đột nhiên, thế cho nên tất cả mọi người đều không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào.

Trên thực tế coi như là có chuẩn bị tâm lý, lúc tận mắt nhìn thấy Đại Thế Giới của một Uẩn Thần bị một kiếm chém vỡ, vẫn sẽ khó có thể tiếp nhận, không cách nào tin, bị từng trận sóng lớn bao phủ nội tâm như cũ.

So với những người khác, cảm giác kinh hãi của Thiên Lan Vương lại càng mãnh liệt hơn nhiều, thời khắc này nội tâm của gã giống như sóng thần vạn trượng, nguy cơ trước đó chưa từng có khiến cho gã chợt đứng lên từ trên hắc long, tiến về phía trước một bước.

Một bước vừa hạ xuống, hắc long dưới chân gã liền phát ra tiếng kêu rên, giống như không cách nào thừa nhận uy áp đến từ Thiên Lan Vương, thân thể bị ép xuống dưới mặt đất.

Một khắc hắc long rơi xuống đất, thân hình Thiên Lan Vương giữa không trung cấp tốc tăng vọt, từ lúc mới bắt đầu là một người thường, chớp mắt liền hóa thành trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng, cho đến khi trở thành một người khổng lồ đội trời đạp đất.

Trước mặt người này, Quận Đô Phong Hải Quận tựu thật giống như một hài tử vậy, nhưng cho dù Thiên Lan Vương khổng lồ như thế, tinh thần của gã cũng không bởi vì thân hình tăng vọt mà bình tĩnh lại, ngược lại trên mặt càng dần càng ngưng trọng hơn, nhìn chằm chằm vào khe hở trên màn trời, trong miệng truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Là vị đạo hữu nào, muốn khai chiến cùng nhân tộc ta hay sao!”

Trong lúc nói, Thiên Lan Vương giơ tay phải lên, chộp một chưởng tới khe hở trên màn trời.

Vô tận uy áp bộc phát từ trên người gã, nhật nguyệt tinh thần lập lòe ở bốn phía, vô số quy tắc cùng pháp tắc lộ ra từ trên người của gã.

Giờ khắc này gã giống như trời, chính là đạo.

Hồi đáp cho câu hỏi của gã, là một tiếng hừ lạnh.

“Không phải ngươi muốn gặp ta sao?”

Theo giọng nói truyền ra, kiếm thứ hai, hạ xuống!

Kiếm quang tràn ra ánh sáng chói mắt, hình thành biển ánh sáng rực rỡ, bao vây ập đến Thiên Lan Vương, đối mặt với hết thảy, đáy lòng Thiên Lan Vương chấn động, giơ bàn tay lên hội tụ quy tắc pháp tắc, toàn lực ứng phó.

Nhưng mà biển ánh sáng này lại bỏ qua tất cả, xuyên qua bàn tay của Thiên Lan Vương, dung nhập vào trong cơ thể của gã.

Nháy mắt tiếp theo, thân thể Thiên Lan Vương chấn động, trong mắt lộ ra hoảng sợ cùng với không cách nào tin.

“Nhị giới… . .”

Không đợi nói xong, trong miệng của gã bỗng trồi ra một thanh kiếm, xuyên thấu từ trong cơ thể mà ra, sau đó là hai tay, đều có lợi kiếm xuyên thấu đâm từ trong ra ngoài.

Tiếp theo là hai chân, là thân thể, là cổ, là đầu… . . Vô số kiếm, từ rất nhiều địa phương trong cơ thể của gã lần lượt xuyên thấu ra ngoài, mà thân thể khổng lồ dưới vô số lợi kiếm này bay ra, cũng theo đó phá thành mảnh nhỏ trên không trung.

Cuối cùng, thân thể khổng lồ của gã phân thành vô số phần, từ trên trời giáng xuống.

Một màn này tương tự cùng Đại Thế Giới lúc trước của gã, tất cả đều là chia năm xẻ bảy, không cách nào thừa nhận uy thế của một kiếm.

Thân thể, diệt.

Thiên địa nổ vang, chúng sinh chấn động.

Mà bên trong vô số máu thịt hạ xuống, thần hồn Thiên Lan Vương bay ra thật nhanh, thần hồn kia cùng linh hồn không giống nhau, thoạt nhìn không có gì khác nhau cùng thân thể, nhưng cẩn thận nhìn vẫn có thể thấy thần hồn này hoàn toàn do pháp tắc cùng quy tắc đúc thành.

Sau khi xuất hiện, trong mắt Thiên Lan Vương lộ ra hoảng sợ, gã chưa bao giờ thấy qua một kiếm sắc bén như thế, cũng chưa bao giờ thấy qua Uẩn Thần nhị giới kinh khủng như vậy.

Giờ phút này gã không có chút do dự nào, thần hồn toàn diện bộc phát, chợt rút lui.

Gã muốn rời khỏi nơi đây, gã cảm nhận được tử vong đến, gã không muốn chết.

Nhưng vào lúc thần hồn của gã lui ra phía sau đến vạn trượng, ở phía trước, một đạo kiếm khí tạo thành tường khí, đột nhiên dâng lên từ mặt đất, kết nối cùng bầu trời, kéo dài vô hạn.

Thần sắc Thiên Lan Vương biến đổi, lập tức cải biến phương hướng, nhưng rất nhanh, đạo tường bằng kiếm khí thứ hai dựng lên phía trước gã, tiếp theo là đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm.

Trong chốc lát, theo Thiên Lan Vương nghĩ hết biện pháp cải biến phương hướng, mà hết thảy đều không có kết quả, gã bị năm mặt bức tường kiếm khí kết nối thiên địa trước mặt phong ấn ở giữa không trung.

Nếu góc nhìn từ trên đỉnh trời cúi đầu nhìn xuống, có thể thấy năm mặt tường kiếm khí này rõ ràng là một hình ngũ giác, mà giờ phút này Thiên Lan Vương ở giữa thần hồn run rẩy, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, càng có không thể tin được.

Gã không thể tin được, mình thân là Uẩn Thần, thân là Thiên Vương, thế mà cứ như vậy… Tiếp nhận tử vong.

“Ngươi là ai!!”

Thiên Lan Vương ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng rống thê lương.

Đáp lại gã là một chữ.

“Trảm!”

Tiếng này vừa truyền ra, năm mặt tường bằng kiếm khí lập tức co rút lại, thẳng đến thần hồn Thiên Lan Vương, trong thời gian nháy mắt liền hội tụ lại với nhau, kiếm quang bao phủ, thiết cắt mà qua.

Thần hồn, diệt!

Thiên địa biến sắc, truyền ra âm thanh ầm ầm vang vọng, giống như Thiên Đạo đau buồn rống lên, rõ ràng không có mây mù, nhưng lại có mưa máu trống rỗng xuất hiện, rơi xuống trên đại địa.

Phạm vi bao phủ đạt đến non nửa một châu.

Non nửa khu vực của một châu đều bị trùm bởi cơn mưa máu, tựa như bầu trời thút thít nỉ non.

Mà mưa máu ấy lại bồi dưỡng đại địa của mảnh đất này, khiến cho nơi đây từ đó về sau, trở nên khác biệt cùng nơi khác.

Bởi vì, nơi này là địa phương Uẩn Thần vẫn lạc, có mảnh vỡ Đại Thế Giới của Uẩn Thần hóa thành linh khí, khiến cho linh khí của nửa châu này tăng vọt.

Càng có từng ngọn núi đột ngột từ mặt đất mọc lên bên trong nửa châu, những ngọn núi đó đều là máu thịt Thiên Lan Vương biến thành, những ngọn núi đó đều sẽ trở thành linh sơn!

Mà thần hồn Thiên Lan Vương bị toái diệt sẽ hóa thành linh căn vô hình, tương lai khoảng 100 năm sau, những hài nhi sinh ra ở chỗ này, linh căn trong cơ thể sẽ không giống với những người khác.

Bọn họ, sẽ rất thích hợp với đạo của Thiên Lan Vương.

Đây, chính là một màn Uẩn Thần tử vong, tương tự cùng Quỷ Đế tọa hóa trong Phong Hải Quận lúc trước.

Chỉ là trình độ không quá khoa trương như Quỷ Đế mà thôi.

Nhưng vẫn khiến cho vạn vật chúng sinh nhận được bồi dưỡng.

Chương 1716: Thánh Lan có chủ! (1)

Mây máu tung bay, thiên địa yên tĩnh.

Đại quân dưới trướng Thiên Lan Vương, nội tâm của toàn bộ tu sĩ chấn động nghiêng trời lệch đất, ngốc trệ đứng tại chỗ, giống như bị ngưng đọng thời gian, đông kết lại tất cả.

Xảy ra chuyện lớn rồi!

Tất cả bọn họ nhìn thấy một màn không thể tin được, Thiên Lan Vương thế mà lại cứ đơn giản như vậy liền vẫn lạc.

Nguyên bản trong nhận thức của bọn họ, bên trong Thánh Lan đại vực không có sức mạnh nào có thể uy hiếp được Thiên Lan Vương, cho nên việc Thiên Vương tử vong là chuyện gần như không thể nào xảy ra.

Nhưng sự thật, đã xuất hiện ở ngay trước mắt!

Có thể tưởng tượng, trong thời gian ngắn, việc Thiên Lan Vương vẫn lạc sẽ vang động khắp toàn bộ Thánh Lan đại vực, cũng nhất định khiến cho Hoàng Đô đại vực cuộn trào, tiếp theo sợ là sẽ có phong bạo cực kỳ kinh khủng bộc phát tới từ Hoàng Đô.

Tức giận đến từ Nhân Hoàng, lửa giận đến từ gia tộc Thiên Lan Vương, sẽ khiến cho bát phương rung chuyển.

Chuyện như vậy, đã vượt ra khỏi đoán trước, vượt ra khỏi tưởng tượng.

Tâm thần của tất cả chúng tu nơi này đều nổ vang, hô hấp của tất cả mọi người đều vô cùng dồn dập, chấn động và bạo động, bắt đầu bộc phát ra bên trong đại quân.

Cùng lúc đó, tương tự chấn động, là từng thế lực trong Thánh Lan đại vực cùng chú ý tới một trận chiến này.

“Điều này sao có thể!”

“Thiên. . . . . Thiên Lan Vương thế mà lại bị chém chết!”

“Ba kiếm, tổng cộng chỉ là ba chiêu kiếm thức.”

“Uẩn Thần, Phong Hải Quận tương tự có Uẩn Thần, vả lại còn là loại cường giả đại năng bên trong Uẩn Thần!”

“Bối cảnh của Phong Hải Quận đáng sợ đến trình độ như vậy!”

Toàn bộ tộc quần có đủ năng lực xem xét trận chiến bên phía Phong Hải Quận, sau khi nhìn thấy một màn Thiên Lan Vương tử vong, nội tâm giống như có sóng lớn ngập trời, bao phủ tâm thần, che mất tất cả, chỉ còn lại vô tận run rẩy cùng với kính sợ cực hạn đối với Phong Hải Quận.

Thiên Lan Vương dùng tánh mạng của mình để cho toàn bộ thế lực khắc sâu vào trong nhận thức một điều, chỗ dựa của Phong Hải Quận không chỉ là Thự Quang Chi Dương, mà còn có… Uẩn Thần!

Cùng lúc đó, Thất hoàng tử trong nơi ẩn nấp cũng trực tiếp há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể của gã run rẩy, ánh mắt ảm đạm, giờ khắc này sự bất an trong nội tâm của gã đã vượt qua khỏi lúc nhìn thấy Thự Quang Chi Dương bộc phát.

Phong Hải Quận đã dùng sức mạnh nói cho gã một điều.

Đó chính là… Hết thảy tính kế, hết thảy bố trí, hết thảy ung dung, trước mặt thực lực tuyệt đối thật ra đều không có ý nghĩa.

Thật ra hôm ấy lúc Thự Quang Chi Dương bộc phát Thất hoàng tử đã có cảm giác như thế này, nhưng gã vẫn tin tưởng mình mới là phương nắm giữ thực lực tuyệt đối như cũ, chỉ cần chờ tới khi cữu cữu của mình trở về, hết thảy đều sẽ trở nên dễ như trở bàn tay, thuận lợi giải quyết.

Nhưng bất kể Thất hoàng tử nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, kết cục cuối cùng lại như thế này.

Gã không cách nào tiếp nhận việc Thiên Vương vẫn lạc, cũng khó có thể đối mặt với kết quả đó.

Sợ hãi cùng hoảng sợ trong nội tâm đã sớm hóa thành phong bạo, bao phủ gã vào trong vực sâu, nhưng dù sao gã cũng là Thất hoàng tử, cho dù là trong tâm trạng tuyệt vọng lúc này, gã vẫn vùng vẫy tìm ra cơ hội phản kháng.

“Phong Hải Quận, Hứa Thanh… . . Cho dù các ngươi có Uẩn

Thần tọa trấn, nhưng chém giết Thiên Vương, đây không phải là chuyện của ta nữa, đây là chuyện của nhân tộc, phụ hoàng tuyệt sẽ không cho phép đơn giản hóa giải chuyện này.”

“Vô luận là xuất phát từ tôn nghiêm của nhân tộc, hay là thể diện của Nhân Hoàng, chuyện này… . . Chắc chắn sẽ khiến trời rung đất chuyển!”

Thất hoàng tử ngẩng đầu, nhìn chằm chằm về phía Phong Hải Quận, cuối cùng cố nén không muốn cùng với không cam lòng, càng có đau lòng, bóp nát một khỏa ngọc giản cổ xưa trong tay.

Ngọc giản này không phải sản vật cận đại, mà là bảo vật từ thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, cũng là vật bảo vệ tính mạng của Thất hoàng tử.

Tác dụng của nó chính là khiến người ta ở trong bất kỳ địa phương nào, đều có thể lập tức truyền tống về Hoàng Đô đại vực.

Giá trị của nó cực lớn, số lượng cũng cực ít, dùng một khỏa thiếu một khỏa, vào thời điểm năm đó cũng không dễ thấy, hiện giờ lại càng là chí bảo.

Nguyên bản Thất hoàng tử không có tư cách có được, nhưng mẫu tộc đã lấy chiến công, đổi lấy từ trong bảo khố nhân tộc.

“Phong Hải Quận, chuyện giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc, ta chờ ở Hoàng Đô… Xem các ngươi tan thành mây khói!”

Thất hoàng tử thần sắc dữ tợn, theo ngọc giản cổ xưa trong tay vỡ vụn, một mảnh ánh sáng tựa như đến từ viễn cổ lập tức bao phủ lấy gã, tan biến khỏi giữa thiên địa.

Mặc dù gã rời khỏi, nhưng ngọc giản này chỉ có thể di chuyển chủ sở hữu, toàn bộ thủ hạ của gã đều bị lưu tại bên trong Thánh Lan đại vực.

Trong lúc tất cả các phương đều bởi vì một màn ra tay của lão Cửu mà run rẩy, trên chiến trường Phong Hải Quận, đại quân dưới trướng Thiên Lan Vương cũng càng lúc càng bạo động, tâm tình sợ hãi cùng bất an đã lan tràn khắp thiên địa.

Trên vùng đất, con hắc long Thiên Lan Vương cưỡi giờ phút đang không ngừng kêu rên, nó run rẩy bò lên, dập đầu với bầu trời, không ngừng lễ bái.

Theo một tiếng hừ lạnh khiến cho hư không nổ vang, thân ảnh lão Cửu cất bước đi ra từ trong khe hở trên màn trời, sừng sững đứng giữa thiên địa.

Đầu của con hắc long càng cúi thấp hơn, không dám có một chút cử động nhỏ.

Toàn bộ đại quân nhân tộc cũng đều nhao nhao run rẩy.

Lão Cửu mặt không cảm xúc, đảo mắt qua đại quân, cuối cùng nhìn tới Hứa Thanh phía Phong Hải Quận.

Lão Cửu đảo mắt nhìn qua trên thân từng người, từng tu sĩ đối mắt cùng y đều nhao nhao cúi đầu, thần sắc cung kính, càng có cuồng nhiệt.

Diêu Hầu cũng không ngoại lệ.

Duy chỉ có hai người để cho ánh mắt của lão Cửu lưu lại.

Một người là Thất gia.

Lúc ngóng nhìn Thất gia, trong mắt lão Cửu mang theo một chút thâm ý, thế mà y lại hơi thấp mình cúi đầu, nhưng động tác này quá mức nhỏ, trừ bản thân y cùng Thất gia ra, những người khác rất khó phát hiện.

Thứ hai, là Hứa Thanh.

“Về sau ngươi tận lực cảm ngộ ba kiếm này cho tốt.”

Chương 1717: Thánh Lan có chủ! (2)

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, chắp tay cúi đầu.

Lúc này tim của hắn đang có vô vàn gợn sóng, mặc dù lúc trước hắn đã từng thấy Cửu gia gia xuất thủ, nhưng mà Đốc Quân bên đó quá yếu, cho nên không cách nào chân thật cảm thụ chiến lực của Cửu gia gia, còn Xích Mẫu lúc trước lại quá mạnh mẽ, so sánh lại cũng rất khó thể hiện ra sự cường hãn của Cửu gia gia.

Cho đến tam kiếm trảm Thiên Lan!

Một màn này khiến cho Hứa Thanh bỗng nhiên ý thức được lý do tại sao lúc trước khi Thần tử trấn áp lão Cửu, trình độ phong ấn lại là mạnh nhất trong tất cả huynh đệ tỷ muội.

Lão Cửu, quá mạnh mẽ!

Mà sau khi cuộc chiến Xích Mẫu kết thúc, sau khi Lý Tự Hóa khôi phục rời đi, hiển nhiên lão Cửu cũng thu được tiền lời, bản thân cũng tăng tiến không nhỏ.

Nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, giờ phút này không phải là lúc suy tư những điều ấy, việc quan trọng nhất trước mắt chính là thu lưu lại đoàn đại quân này.

Cũng may hắn cùng với sư tôn còn có đám người Diêu Hầu đã sớm thương nghị về chuyện này rồi, vì vậy Hứa Thanh quay người, dịch chuyển khỏi một bước, hiển lộ thân ảnh đứng ở phía sau mình ra.

Chính là Ninh Viêm.

Giờ phút này Ninh Viêm mặc trên người một thân áo bào Hoàng tử, đầu đội Đế Tử Quan, toàn thân tản mát ra chấn động huyết mạch thuộc về Hoàng tộc, vẻ mặt càng là vô cùng nghiêm túc.

Sau khi Hứa Thanh dịch chuyển khỏi vị trí, thần sắc của Ninh Viêm ngưng trọng, ngạo nghễ tiêu sái bước ra, từng bước đi tới giữa không trung, bao quát đại quân.

“Ta là Cổ Việt Ninh Viêm, nhi tử thứ mười hai của Nhân

Hoàng hiện thời!"

Sau khi đoàn đại quân nhân tộc cảm nhận được chấn động huyết mạch cùng với lời của Ninh Viêm, toàn bộ vang động, nhất là giờ phút này phía sau Ninh Viêm là pho tượng Cổ Hoàng đứng sừng sững trên vùng đất.

Vì vậy trong mắt mọi người nhìn tới, thân ảnh của Ninh Viêm giống như trùng lặp cùng với Huyền U Cổ Hoàng vậy.

Khí thế như cầu vồng.

"Thất Hoàng huynh cầm binh tự giữ cho bản thân, tâm không có nhân tộc, làm loạn Thánh Lan đại vực, cho nên ta đã lấy Thự Quang Chi Dương bản thân mang theo, dẫn nổ địa phương trú quân của gã."

"Thiên Lan Vương thân là Thiên Vương, lại tư tâm vô tận, bản thân đại bại trên chiến trường, lại vu hãm Phong Hải Quận, lấy thế đè người, vô cùng trơ trẽn, cho nên ta đã đồng ý việc chém giết gã!"

"Hết thảy nhân quả, đều là một mình Cổ Việt Ninh Viêm ta làm ra!"

Những lời này của Ninh Viêm không phải là do Hứa Thanh kêu gã nói, vốn dĩ dựa theo gợi ý của Hứa Thanh, Ninh Viêm không phải nói những thứ này, nhưng Ninh Viêm cảm thấy, có một số việc, bản thân mình cần phải gánh vác.

Cho nên Ninh Viêm liền mở miệng nói ra như vậy.

Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn Ninh Viêm.

Trên mặt Diêu Hầu và đám người Thất gia cũng đều như có điều suy nghĩ, lần đầu tiên trong mắt nhiều hơn một chút tán thưởng.

Còn ngàn vạn đại quân nhân tộc phía dưới giờ phút này tâm thần cũng càng chấn động mãnh liệt hơn.

Ninh Viêm hít sâu, lần nữa đi ra vài bước, đi tới phía trước đại quân, một người đối mặt đoàn quân ngàn vạn, trầm thấp mở miệng.

"Các ngươi không thuộc về Thất hoàng tử, càng không thuộc về Thiên Vương, các ngươi thuộc về nhân tộc, các ngươi thuộc về bản thân mình!”

“Đao kiếm của các ngươi không phải chỉ về đồng bào nhân tộc, mà là kẻ thù bên ngoài!”

“Bây giờ cuộc chiến với Hắc Thiên tộc còn chưa kết thúc, tiếp theo, các ngươi có thể nguyện đi theo ta… Hoàn thành cuộc chiến của nhân tộc chúng ta, tái chiến Hắc Thiên tộc!”

Câu nói sau cùng, Ninh Viêm hầu như dùng toàn lực hô lên.

Giọng nói của gã vang vọng, ngàn vạn đại quân trên đại địa trầm mặc hơn 10 hơi thở, có người lập tức cúi đầu, rất nhanh có thêm càng nhiều tu sĩ lựa chọn bái kiến, cuối cùng… Đại quân ngàn vạn truyền ra tiếng gầm nhẹ.

“Tuân!”

Tương tự cùng vạn người Đốc Quân lúc trước, đối với nhân tộc mà nói, bất luận là thời đại nào, chỉ cần tồn tại chế độ vương triều, vậy thì danh phận liền vô cùng trọng yếu.

Ví dụ như Ninh Viêm muốn hô hoán Phong Hải Quận, vậy thì gã làm không được, bởi vì gã không phải là Quận Trưởng.

Mà Hứa Thanh nơi đây, mặc dù nhất ngôn cửu đỉnh trong Phong Hải Quận, nhưng nếu như muốn rung chuyển đại quân dưới kia, để cho bọn họ bái kiến, Hứa Thanh cũng không làm được.

Chỉ có thân phận Hoàng tử mới có thể.

Mà thời điểm ngàn vạn đại quân Thiên Lan Vương bái kiến Ninh Viêm, bầu trời bỗng nhiên bốc lên mây mù, một thân ảnh từ đằng xa cấp tốc bay đến, tốc độ người này quá nhanh, khiến cho chân trời cũng đều bị cuốn lên, tạo thành gió lốc nổ vang.

Trong chớp mắt, thân ảnh này liền xuất hiện ở phía trên Phong Hải Quận, dưới mây mù hội tụ, hình thành một người rõ ràng.

Chính là Thánh Lan Đại Công Tước!

Sắc mặt của gã trắng bệch, một khắc xuất hiện liền hành đại lễ cúi đầu về phía lão Cửu.

“Vãn bối An Mộc Lan, bái kiến Cửu công tử Tế Nguyệt!”

Thái độ của Thánh Lan Đại Công Tước vô cùng cung kính, thậm chí còn có thể nhìn thấy vẻ kính sợ không che giấu được nằm sâu trong mắt, mà lời của gã cũng rõ ràng lộ ra gã… Đã biết thân phận của lão Cửu.

Vào thời điểm này biết rõ thân phận, trên cơ bản có thể nói rõ, gã đã biết chuyện xảy ra bên Tế Nguyệt đại vực.

Mà tính toán thời gian, lúc này sự tình bên phía Tế Nguyệt cũng có thể khiến cho tất cả cường giả trong đại lục Vọng Cổ cảm nhận được rồi.

Dẫu sao, Hồng Nguyệt cũng đã tan biến khỏi đại lục Vọng Cổ.

Điểm này, có thể thấy được một chút từ trong ánh mắt của Thánh Lan Đại Công Tước nhịn không được nhìn tới chỗ Hứa Thanh.

Gã đích xác biết được, vả lại là vừa vặn biết được.

Cho nên giờ phút này nội tâm của gã chấn động vô cùng, sau khi bái kiến lão Cửu, gã hít sâu một hơi, trầm giọng mở miệng.

“Một phương Thánh Lan nguyện tuân theo Thập Nhị hoàng tử, đi theo xuất binh đánh Hắc Thiên tộc, đồng thời quy nhập về dưới trướng Thập Nhị hoàng tử!”

Lời là nói với Ninh Viêm, nhưng ánh mắt của gã lại nhìn qua Hứa Thanh.

Bằng vào lịch duyệt cùng nỗi lòng của gã, tự nhiên nhìn ra… Mấu chốt Phong Hải Quận đẩy Thập Nhị hoàng tử ra ngoài.

“Mở đầu kéo ra…Một màn đoạt đích!”

Chương 1718: Hắn ...là đệ đệ của ngươi đúng không? (1)

Nếu như đổi thành lúc khác, Thánh Lan Đại Công Tước tuyệt đối sẽ không tham gia vào loại việc đoạt đích này.

Dẫu sao bất kể là thời đại nào, bất luận tộc quần gì, đoạt đích đều là một cuộc đánh bạc có đi không có về, đánh bạc thắng chính là vô tận phong quang, nhưng một khi thất bại thì là vạn kiếp bất phục.

Cho nên đối với Thánh Lan Đại Công Tước mà nói, tiêu diêu tự tại bên trong Thánh Lan đại vực dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng hôm nay gã không làm được như vậy nữa.

Hiện giờ Phong Hải Quận đã có thể đại biểu Thánh Lan đại vực, nếu như lúc này gã vẫn chỉ lo nghĩ cho bản thân mình là không thể nào, mặt khác... Thánh Lan đại vực lại giáp giới cùng Tế Nguyệt...

Cho nên gã không có lựa chọn, chỉ có thể buộc chặt một chỗ cùng với Phong Hải Quận.

Cho dù là Thiên Lan Vương đã chết ở nơi đây.

“Đấy cũng là chỗ cao minh của Phong Hải Quận... . . Nếu đổi thành lúc khác, Thiên Vương chết trận, việc này nhất định oanh động cực lớn, nhưng hôm nay sự tình bên phía Tế Nguyệt đủ để chấn động bát phương, khiến cho Nhân Hoàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Lại trộn lẫn vào trong cuộc chiến đoạt đích của Hoàng tử, cho Nhân Hoàng một lời giải thích, cho Hoàng Đô một cái công đạo, như vậy thì việc Thiên Vương tử vong cũng sẽ có ý nghĩa khác với lúc trước.”

“Từ tranh đấu giữa Phong Hải Quận cùng Thiên Lan Vương, biến thành tranh đấu giữa Thập Nhị hoàng tử cùng Thất hoàng tử... . . Từ tranh đấu của chư hầu, biến thành chuyện trong Hoàng tộc.”

"Phong Hải Quận, có cao nhân!"

Thánh Lan Đại Công Tước thở sâu, lựa chọn thần phục.

Sự gia nhập của gã khiến cho toàn bộ Thánh Lan đại vực, hoàn toàn nhất thống!

Giờ khắc này, Phong Hải Quận đã trở thành hạch tâm của Thánh Lan đại vực, hết thảy thế lực bên trong đại vực, hết thảy tộc quần, không có bất luận năng lực phản kháng gì, cũng không có chút quyết tâm muốn phản kháng nào.

Dưới thực lực tuyệt đối, thần phục, là lựa chọn duy nhất.

Lại càng không cần phải nói Phong Hải Quận còn nắm giữ ngàn vạn đại quân nhân tộc, cộng thêm thế lực của Thánh Lan Đại Công Tước, sức mạnh như thế, khiến cho Phong Hải Quận đã đứng trên đỉnh phong.

Mà Hứa Thanh, nước lên thuyền lên, tương tự đứng trên đỉnh phong của Thánh Lan đại vực.

Ngay sau đó, Phong Hải Quận truyền ra một đạo pháp chỉ tới khắp toàn bộ đại vực.

"Các tộc các tông, thống nhất nghe lệnh, tái khởi cuộc chiến với Hắc Thiên tộc!"

Pháp chỉ này vừa ra, các tông các tộc trong đại vực không dám không nghe theo.

Nếu như đổi thành lúc khác, trong lòng Thánh Lan Đại Công Tước nhất định tồn tại khinh thường, nhưng sau khi biết được sự tình bên Tế Nguyệt đại vực, biết được vị thượng thần Xích Mẫu ... rõ ràng đã tử vong.

Vả lại Hứa Thanh còn là một trong số những người tham dự vào việc đó... Hết thảy mọi thứ, khiến cho gã làm sao có thể dám khinh thường được cơ chứ.

Chẳng những không có khinh thường, thậm chí trong lòng của Thánh Lan Đại Công Tước, bên trong thân ảnh Hứa Thanh tồn tại vô số thần bí.

Bởi vì gã không cách nào tưởng tượng, một tu sĩ Linh Tàng, làm sao có thể đi tới được loại trình độ vạn người ngước nhìn lên thế này.

“Sự việc khác thường tất có điều kỳ lạ, Hứa Thanh này... . . Không bình thường!”

Cho nên gã cực kỳ hưởng ứng, xuất động tám phần đại quân dưới trướng để tham dự vào trận chiến này.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, dưới Thánh Lan đại vực thống nhất, tu sĩ các tông các tộc khắp nơi nhao nhao tiến đến tiền tuyến, do Thất gia cùng với đám người Diêu Hầu quy hoạch bố trí, lần nữa khởi xướng chiến tranh...

Vào lúc này, sự tình bên Tế Nguyệt đại vực cũng nhanh chóng truyền ra.

Sở dĩ chuyện này sau một khoảng thời gian đã nhanh chóng truyền bá, một mặt là vì Hồng Nguyệt biến mất dần dần bị người phát hiện, một phương diện khác là...Tế Nguyệt đại vực truyền ngọc giản ra khắp bát phương.

Ngọc giản, là do Thế tử viết, báo cho toàn bộ đại lục Vọng Cổ biết.

Vô luận là nhân tộc hay là tộc quần khác, phần lớn đều nhận được ngọc giản của Thế tử.

Bên trong ngọc giản nói rõ tình huống, nói rõ Xích Mẫu tử vong, chỉ ra Chúa Tể của Tế Nguyệt đại vực khôi phục.

Việc này lập tức vang động toàn bộ tộc quần, vang động toàn bộ Vọng Cổ, thậm chí một chút Thần Linh ẩn nấp sau khi phát hiện cũng đều dấy lên chấn động cuồng bạo.

Thiệt giả của việc này cũng rất dễ phân biệt, liên tưởng tới tàn diện Thần Linh mở mắt lúc trước, sau đó Tế Nguyệt đại vực cải biến, hết thảy mọi thứ liền vô cùng rõ ràng.

Dĩ nhiên nhân tộc ở Hoàng Đô đại vực cũng nhận được ngọc giản, biết được việc đó.

Giờ phút này, trong hoàng cung nhân tộc ở Hoàng Đô, trong một tòa lầu cao ở giữa mây mù bao phủ, trong gió lớn gào thét, Nhân Hoàng đứng ở trong đó, nhìn xa xa tới phía trước.

Trên cái bàn phía sau gã đặt hai khỏa ngọc giản, một khỏa đến từ Thế tử của Tế Nguyệt đại vực, một khỏa đến từ Thất hoàng tử.

Ánh mắt của gã không buồn không vui, nơi ánh mắt nhìn tới là một mảnh biển mây mù cuồn cuộn.

Nếu như cẩn thận nhìn, có thể thấy trong mảnh mây mù này chính là một…Ngôi sao vô cùng to lớn, thậm chí căn bản là không nhìn thấy cuối cùng.

Ngôi sao này do trạng thái khí hình thành, chảy xuôi bên trên mây mù, giống như một bức tranh trừu tượng, mênh mông kinh người.

Hồi lâu, phía sau gã truyền đến một giọng nói bình tĩnh.

“Bệ hạ, ta đã xem hết hai khỏa ngọc giản.”

Ánh mắt Nhân Hoàng cũng không thu hồi, nhàn nhạt mở miệng.

“Như thế nào?”

Chẳng biết từ lúc nào, chỗ ngồi trên bàn phía sau Nhân Hoàng đã nhiều hơn một người.

Người này mặt như quan ngọc, một đầu tóc tím xõa dài tới vai, mặc trường bào màu trắng, giờ phút này ngồi ở chỗ đó với thần sắc an bình, chính là quốc sư.

“Thật ra vào ngày ta phát hiện đoạn thời gian của mình bị mượn dùng, đã phát hiện ra rồi.”

Quốc sư nhẹ giọng mở miệng, cầm lấy chén trà bên cạnh, thưởng thức một ngụm.

“Huống hồ, đây chẳng phải là việc bệ hạ ngươi muốn thấy sao?” Quốc sư ngẩng đầu, ngóng nhìn Nhân Hoàng phía trước, mỉm cười.

Chương 1719: Hắn ...là đệ đệ của ngươi đúng không? (2)

Nhân Hoàng trầm mặc, sau một lúc lâu, giọng nói trầm thấp vang vọng truyền ra từ bóng lưng của gã.

“Ngươi có mấy phần nắm chắc?”

“Mười phần, chỉ cần bệ hạ gật đầu, đồng ý cuộc giao dịch này.”

Quốc sư cười mở miệng.

Trong mắt Nhân Hoàng lộ ra vẻ thâm sâu, tiếp tục nhìn tới mây mù nơi xa.

Trong lầu các một mảnh im lặng, cho đến một lúc lâu sau, Nhân Hoàng bước về phía trước một bước, tan biến khỏi lầu các.

Chỉ có giọng nói lạnh lùng, mang theo uy nghiêm của người bề trên vang vọng ra.

“Người tên Hứa Thanh kia, là đệ đệ của ngươi đúng không!”

Thần sắc Quốc sư như thường, không có bất kỳ biến hóa nào, uống hết nước trà trong chén rồi đặt xuống, sau đó thân ảnh mỉm cười, mơ hồ biến mất.

Lớn gió thổi tới, mây mù cuốn qua, bao phủ lầu các vào trong biển mây.

Cùng lúc đó, bên trong Thánh Lan đại vực, theo tu sĩ các tông các tộc hội tụ, trận chiến tranh đối với Hắc Thiên tộc lần nữa bộc phát.

Lần này không liên quan gì với Thất hoàng tử cùng Thiên Lan Vương.

Lần này là do Hứa Thanh khởi xướng, nhìn mặt ngoài là do Thập Nhị hoàng tử dẫn đầu, triển khai trận chiến còn dang dở đối với Hắc Thiên tộc.

Từ trên nhân số tu sĩ, nếu như so với lúc trước thì càng nhiều hơn nữa, mà Thánh Lan Đại Công Tước cũng đích thân dẫn quân, cùng với đám người Thất gia và Diêu Hầu, chia đại quân thành ba quân đoàn, tiến vào trong Hắc Linh đại vực.

Lúc trước tuy rằng Thiên Lan Vương thất bại lớn, nhưng nội tình vẫn còn, Tiên Thuật vẫn có thể bộc phát, nhất là đã công phá được khu vực địa bàn rất lớn, bức bách Hắc Thiên tộc đến trình độ nhất định.

Mà trận chiến từ những phía khác bên trong Hắc Linh đại vực cũng khiến cho viện binh của Hắc Thiên tộc không cách nào đến đây được, chỉ có thể thủ vững từng địa phương, từng người tự chiến.

Nhưng trên thực tế, nếu như Hắc Thiên tộc bên trong Hắc Linh đại vực thật sự chống cự lại, trận chiến tranh này vẫn sẽ vô cùng thê thảm khốc liệt.

Nhưng quỷ dị là... Đối mặt với quân đội của Thánh Lan đại vực bước vào, Hắc Thiên tộc trong Hắc Linh đại vực lại không hề có chút phản kích nào, điều đó là hoàn toàn khác biệt cùng lúc đối mặt với Thiên Lan Vương.

Về phần Hứa Thanh, hắn không đi đến chiến trường, hắn ở biên giới giữa Hắc Linh đại vực cùng Thánh Lan đại vực chỉnh lý lại tin tức đến từ các phương.

Thời gian dần trôi qua, theo đại quân thuận lợi khởi động, Hứa Thanh cũng có phán đoán đối với chiến lực khắp cả Hắc Thiên tộc.

Hắc Thiên tộc có hai đại vực, theo thứ tự là Hắc Linh cùng Hắc Thiên.

Hoàng của Hắc Thiên tộc cùng với một chút cường giả đỉnh phong vào trước lúc khai chiến đã bị một người thần bí đánh trọng thương, loại hành vi trảm thủ này gần như khiến cho Hắc Thiên tộc ngay từ đầu đối mặt với đại quân nhân tộc đã liên tiếp bại lui.

Càng bởi vì như rắn mất đầu, đối mặt với nguy cơ diệt tộc, Hắc Thiên tộc cũng căn cứ lý niệm khác biệt, phân chia thành ba phương.

Một phương do Hắc Thiên Hoàng cầm đầu, hội tụ đại quân, bọn họ chủ yếu là ở bên trong Hắc Thiên đại vực, là chủ lực giao chiến cùng nhân tộc.

Còn bên kia thì lấy quyền quý cầm đầu, bọn họ xuất lực không nhiều lắm, phần lớn là lựa chọn hợp thành đoàn ẩn nấp, muốn đàm phán cùng nhân tộc, một phương này hoạt động mạnh ở giữa hai vực Hắc Thiên cùng Hắc Linh.

Một phương sau cùng chính là cuộc chiến bên phía Thiên Lan Vương nơi đây, bọn họ là lấy tế tự của Hắc Thiên tộc cầm đầu.

Tế tự của Hắc Thiên tộc thuộc về thần quyền, vốn là bao trùm trên cả hoàng quyền, có địa vị chí cao vô thượng trong Hắc Thiên tộc, nhưng Giáng Thần Thuật không thành công, tộc quần đại bại, Thần Linh không để ý tới bọn họ, cộng thêm lời đồn đại ngủ say.

Tất cả những thứ này khiến cho địa vị của những tế tự nơi đây không còn lớn bằng lúc trước nữa, bây giờ ở trong cuộc đại chiến cùng nhân tộc lại càng tỏ ra suy nhược, khiến cho tộc quần rất căm phẫn.

Thế cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn ở trong Hắc Linh vực, thủ vững thần miếu của mình.

Vì vậy một phương này cơ bản đều là do tế tự cùng với thần vệ tạo thành, bọn họ một mực không ngừng triệu hoán Thần Linh của mình, khẩn cầu Thần Linh phủ xuống.

Bọn họ cũng là một phương đầu tiên cảm giác được Xích Mẫu tử vong.

Khi đại quân của Hứa Thanh bước vào, bọn họ cũng truyền ra pháp chỉ, không chống cự, không phản kích, mặc kệ đại quân tiến thẳng tới trong đại vực, xuất hiện ở bên ngoài vị trí thần miếu bao phủ trong sương mù của bọn họ.

Nơi đây, cũng là địa phương Thiên Lan Vương trúng kế.

Đã có vết xe đổ, Thất gia cùng đám người Diêu Hầu dẫn theo quân Thánh Lan đại vực cũng không trực tiếp xâm nhập, một phương diện lan tràn Tiên Thuật, một phương diện khác thì là muốn phái người vào dò xét.

Nhưng không đợi bên Thánh Lan an bài, Hắc Thiên tộc trong sương mù bỗng đi ra một người.

Người này không có tóc, mặc trường bào màu tím, sau khi xuất hiện, cúi đầu về phía đại quân Thánh Lan, đưa ra một cái yêu cầu.

Bọn họ, mời Hứa Thanh đích thân đến.

Bọn họ, muốn gặp mặt Hứa Thanh một lần.

Chỉ cần Hứa Thanh đến, bất kể cuối cùng như thế nào, bọn họ cũng lựa chọn quy hàng.

Yêu cầu này khiến cho Thánh Lan Đại Công Tước có chút do dự, nếu như đổi thành lúc trước, lựa chọn đó đối với gã mà nói vô cùng đơn giản, một tên Linh Tàng mà thôi.

Nhưng hôm nay không giống nhau, gã biết rõ bây giờ bên trong Phong Hải Quận này ai là người cầm đầu.

Cho nên gã đưa lựa chọn đến chỗ Thất gia cùng Diêu Hầu.

Rất nhanh, Hứa Thanh ở biên giới đại vực nhận được truyền âm của Thất gia.

Cầm ngọc giản truyền âm trên tay, Hứa Thanh nhớ lại cái loại cảm giác nhận được triệu hoán lúc còn trên biển cấm.

Vì vậy hắn ngóng nhìn tới chỗ sâu trong Hắc Linh vực, lựa chọn đi đến.

Mấy ngày sau, thân ảnh của hắn xuất hiện ở phía trước Thánh Lan đại quân, xuất hiện ở bên ngoài mảnh sương mù, đứng ở chỗ này, trong lòng Hứa Thanh nổi lên một loại cảm giác kỳ dị.

Hắn cảm nhận được chỗ sâu trong sương mù… Có lực lượng quyền hành của chính mình.

Mà sự xuất hiện của hắn, cũng khiến cho sương mù cuộn trào, hơn mười vị tế tự của Hắc Thiên tộc mặc trường bào màu tím, bước ra từ trong sương mù.

Một khắc nhìn thấy Hứa Thanh, bọn họ rõ ràng kích động, xoay người cúi đầu, lão giả cầm đầu nhìn qua Hứa Thanh, truyền ra giọng nói khàn khàn.

“Mời Tử chủ, quy vị!”

Chương 1720: Thần ân mênh mông cuồn cuộn (1)

Bên ngoài sương mù, quân đoàn Thánh Lan đại vực rập rạp vô số, phô thiên cái địa.

Trong đó là vô vàn lá cờ, hơi thở hung thú, khí tức tu sĩ, tất cả mọi thứ tạo thành phong bạo kết nối với màn trời, quét ngang đại địa.

Khí thế kinh thiên, bầu trời dậy sóng, đại địa đè nén.

Trước mặt đại quân vô biên vô hạn, toàn bộ thế giới cũng trở nên trầm mặc.

Nhất là cường giả đông đảo trong đại quân, đại năng đến từ các tông các tộc, đến từ Thánh Lan Đại Công Tước cùng với Phong Hải Quận, bọn họ trôi lơ lửng trong thiên địa, từng người tản mát ra uy áp vô hình.

Bên trong có Thất gia, có Diêu Hầu, còn có cả Thánh Lan Đại Công Tước.

Càng có từng đạo huyết quang lưu chuyển, lập lòe khắp bát phương, cuối cùng hóa thành một biển máu như muốn bao phủ sương mù.

Đó là Tiên Thuật.

Mà ở phía trước đại quân, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, ngóng nhìn mười bảy vị tế tự Hắc Thiên tộc mặc áo bào tím đi ra khỏi sương mù, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người lão giả lễ bái mở miệng với mình.

Dĩ nhiên Hứa Thanh cũng không xa lạ gì với hai chữ Tử chủ này.

Mà cái xưng hô đó, truyền ra từ trong miệng tế tự Hắc Thiên tộc liền có một ý vị sâu xa.

Hai mắt Hứa Thanh trở nên thâm thúy, di chuyển ánh mắt khỏi lão giả Hắc Thiên tộc tế bái mình, nhìn đến sương mù sau lưng đối phương, mặc dù hắn đứng ở chỗ này, nhưng vẫn có thể cảm giác rõ ràng được quyền hành thuộc về mình đang bốc lên bên trong sương mù.

Hắc Thiên tộc đang tiến hành một trận nghi thức liên quan cùng mình ở chỗ sâu trong sương mù, vả lại đã sắp hoàn thành.

Hồi lâu sau, dưới đại quân nhìn chăm chú, trong sự trầm mặc của mười bảy vị tế tự, giọng nói của Hứa Thanh chậm rãi truyền ra.

“Ngươi làm thế nào biết được tôn hiệu của ta?”

Hứa Thanh cũng không lòng vòng, bây giờ hắn đã có tư cách trực tiếp đưa ra câu hỏi, không cần phải suy đoán trong lòng.

Đối mặt với câu hỏi của Hứa Thanh, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của lão giả tế tự Hắc Thiên tộc lộ ra vẻ thành kính, nhẹ giọng mở miệng.

“Xích Mẫu vẫn lạc trong trận Thần chiến, tân chủ ra đời từ trong xương cốt của Thần, đây là luân hồi của Thần.”

“Tử chủ ra đời, là tân chủ, Thần tiếp quản hết thảy quyền hành Hồng Nguyệt, được chúng sinh cúng bái, từ đó trăng không còn màu đỏ, Tử Nguyệt dâng cao, hết thảy tộc phụ thuộc, hết thảy thần bộc, đều có sứ mạng mới.”

“Đây là cảm giác ta nhận được khi nhiều lần tế tự thỉnh nguyệt.”

Trong lúc nói, vị tế tự Hắc Thiên tộc này ngẩng đầu, nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt.

“Sứ mạng gì?” Thần sắc Hứa Thanh như thường, truyền ra giọng nói bình tĩnh.

“Phụ chủ ta quay về Thần Thiên, tá Tử Nguyệt phủ xuống thế gian, tất cả phụ thuộc đều có Thần quả, nhưng có công huân, trước Thần có vị!”

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt tràn đầy thâm ý liếc nhìn lão giả này.

Thần sắc của lão giả không có bất kỳ biến hóa nào, vẻ mặt tràn đầy nếp nhăn vẫn thành kính như cũ.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, đối phương giống như thần côn nói ra toàn chuyện ma quỷ, có lẽ có thể lừa dối người khác, nhưng để lừa hắn, vô dụng.

Hứa Thanh hoàn toàn không tin những điều này.

Hắn càng tin tưởng một đáp án khác… Tế tự Hắc Thiên tộc biết trận đại chiến này tất bại, đối mặt với nguy cơ diệt tộc khó có thể hóa giải, bọn họ đã sớm nhận rõ sự thật, nhất là khi biết được chuyện đã xảy ra bên Tế Nguyệt đại vực, cũng hiểu rõ bối cảnh cùng hoàn cảnh bây giờ của Hứa Thanh.

Thế nên bây giờ con đường bày ra trước mắt bọn họ chỉ có một, đó chính là quy hàng.

Nhưng quy hàng cũng là có chú ý, mà Hứa Thanh cũng đích xác là đã từng cải biến câu từ cầu nguyện trên Hồng Nguyệt, vả lại mượn nhờ quyền hành truyền ra, mặc dù cuối cùng thất bại, nhưng tất có dấu vết tồn tại.

Cho nên Hắc Thiên tộc cúng bái Hồng Nguyệt, cung phụng Xích Mẫu nhiều thế hệ, đại khái cũng bởi vậy mà cảm giác được lời cầu nguyện.

Vì vậy mới có cách nói Tử chủ.

Mà ở trong lòng đám tế tự của Hắc Thiên tộc, thật ra quy hàng với phương thức này, cũng không phải là quy hàng, bởi vì từ đầu đến cuối, bọn họ đều là tôi tớ của Thần Linh.

Về phần sứ mạng mà nói, khả năng cao là tự giao phó của bản thân bọn họ.

Đây là trí tuệ của đám tế tự này.

Thậm chí nghĩ tới sâu hơn, có lẽ trong lòng đám tế tự này hoặc nhiều hoặc ít cũng không xác định về việc hắn có phải là Tử chủ hay không.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Xích Mẫu đã chết, còn sống mới là trọng điểm.

Mà có thể còn sống lại có thể diện, càng là trọng yếu nhất.

Cho nên Hứa Thanh cảm thấy, dù đám tế tự Hắc Thiên tộc này cho rằng hắn không phải là Tử chủ cũng không sao cả, đám người này sẽ tự động cải biến lời cầu nguyện, sau đó tiếp tục tôn hắn là

Tử chủ.

Dẫu sao, không có người nào có thể tới phản bác.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, những thứ này đều là suy đoán của hắn, về phần chân tướng ra sao, hắn không đi so đo, nhưng mà đối với đám tế tự Hắc Thiên tộc lấy phương thức khác để quy hàng này, vẫn cần phải đưa ra chấn nhiếp nhất định.

Mà đối với Hứa Thanh mà nói, tạo ra chấn nhiếp rất đơn giản.

Đối với đám thần côn mà nói, uy hiếp trực tiếp nhất tự nhiên là Thần Linh.

Vì vậy Hứa Thanh lập tức tràn lực lượng quyền hành trong cơ thể ra, dung nhập vào trận nghi thức có liên quan tới mình đang tiến hành trong sương mù, trợ giúp cái nghi thức này tăng tốc hoàn thành.

Hầu như ngay lúc Hứa Thanh dung nhập quyền hành vào, mười bảy tên tế tự kia lập tức nhao nhao chấn động, lão giả cầm đầu càng là chợt ngẩng đầu, trong thần sắc lộ ra ngạc nhiên, đồng thời bên trong sương mù cũng lập tức truyền ra tiếng nổ vang ngập trời.

Sương mù bốc lên, truyền ra tiếng ngâm xướng bị phong tỏa.

“Tân Nguyệt chủ ta, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh đau khổ, an hưởng lạc thổ.”

“Thân tế chủ ta, kiếp này không khổ, sớm chiều làm màn, thân tủy không hủ.”

Theo tiếng ngâm xướng vang vọng, ánh sáng màu tím bộc phát ra trong sương mù, bầu trời vào thời khắc này nổ vang, màn trời tựa như có một đôi bàn tay vô hình, đẩy bầu trời ra, thần uy khuếch tán tới bát phương.

Một ngôi sao màu tím bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh trời.

Lúc đầu vẫn còn mơ hồ, nhưng rất nhanh liền rõ ràng, cuối cùng lộ ra ở giữa thiên địa, Thần xuất hiện, khiến cho một phương Thánh Lan vang động, vô số hung thú run rẩy.

Chương 1721: Thần ân mênh mông cuồn cuộn (2)

Cho dù đã biết được việc Thiên Lan Vương gặp phải, hiểu rõ đây là hư giả, nhưng khi ngôi sao Tử Nguyệt xuất hiện, trong lòng mọi người vẫn xuất hiện rung động lắc lư như cũ.

Mà mười bảy vị tế tự kia càng là trực tiếp quỳ bái với Tử Nguyệt trên màn trời.

Cùng lúc đó, uy áp hạ xuống, thiên địa mơ hồ, thế giới vặn vẹo, chỉ có ánh sáng màu tím từ trên Tử Nguyệt bao phủ tới khắp đại địa.

Vào thời khắc này, sương mù nhanh chóng tiêu tán, lộ ra hết thảy mọi thứ ẩn tàng.

Sau khi sương mù tản đi, có thể nhìn thấy bên trong khu vực phía trước đại quân thình lình tồn tại một tòa thần miếu cổ xưa.

Tòa miếu này vô cùng rộng lớn, tràn đầy tang thương.

Đối với tuyệt đại đa số người mà nói, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tòa miếu to lớn như vậy.

Nhưng đối với Hứa Thanh cùng với đội trưởng mà nói, bọn họ…Đã gặp qua tòa miếu thờ này.

Tạo hình kia, giống Nguyệt Cung như đúc!

Ngay cả đồ đằng trên cửa chính của miếu thờ cũng đều không có khác biệt.

Đây là một tòa Nguyệt Cung được xây dựng trên mặt đất!

Cũng là Thánh địa của đám tế tự Hắc Thiên tộc.

Chỗ đó, còn có pho tượng Xích Mẫu đứng sừng sững!

Giờ phút này trước thần miếu đang có trên 100 vạn tế tự Hắc Thiên tộc quỳ bái, toàn bộ bọn họ đều mặc trường bào màu tím, đều đang cúng bái, đều đang ngâm xướng.

Mà trên màn trời, ngôi sao Tử Nguyệt liên tục hạ xuống, càng lúc càng rõ ràng, khiến cho tất cả mọi người đều thấy được từng tấm bia đá sừng sững trên Tử Nguyệt.

Trên những tấm bia đá tràn ra ánh sáng tím, phía sau lỗ hổng chính diện có một chút chữ viết, cẩn thận nhìn liền có thể phát hiện, chữ viết kia chính là lời cầu nguyện!

Giờ khắc này, bất luận là bên phía Thánh Lan, hay là đám tế tự Hắc Thiên tộc, tâm thần tất cả mọi người đều nổ vang, mà vào lúc ngôi sao Tử Nguyệt hạ xuống đến mức thấp nhất, một khắc khi hết thảy cũng đều rõ ràng, Hứa Thanh cất bước, đi thẳng tới phía trước.

Hắn bước từng bước về phía mười bảy vị tế tự quỳ bái Tử Nguyệt, đi tới không trung, đi về phía Tử Nguyệt.

Cho đến khi dưới vạn chúng nhìn chăm chú, trong vô số âm thanh hít sâu, thân ảnh của Hứa Thanh, đi tới trước thiên địa, đi tới trước ngôi sao Tử Nguyệt.

Hết thảy vặn vẹo cùng mơ hồ tràn ra từ trên ngôi sao Tử Nguyệt đều không có bất kỳ ảnh hưởng gì với Hứa Thanh, cho dù nó nhìn như chân thật thực ra hư ảo, nhưng ở trước mặt Hứa Thanh tương tự không có bất cứ ý nghĩa gì.

Cái này, vốn là ngôi sao do hắn hình thành.

Hư ảo cũng tốt, chân thật cũng được, đối với Hứa Thanh mà nói, đều là một dạng.

Hắn cứ như vậy từng bước một đi lên ngôi sao Tử Nguyệt, đạp trên Tử Nguyệt, đi tới trước tấm bia đá.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, cúi đầu nhìn về phía đại địa, ánh mắt giống như Thần Linh, những nơi đi qua, toàn bộ tế tự Hắc Thiên tộc dưới đất đều run rẩy lên, mười bảy tế tự kia cũng đồng dạng như vậy.

Cho đến cuối cùng, ánh mắt Hứa Thanh lưu lại trên người vị lão tế tự kia.

“Nói cho ta biết tên của ngươi.”

Toàn thân lão tế tự chấn động, đáy lòng do dự, nhưng không dám do dự quá lâu, cung kính mở miệng.

"Đương nhiệm tế tự chính Hắc Thiên tộc, Vưu Tang."

Hứa Thanh chợt giơ tay phải ra, khắc hai chữ Vưu Tang này ở mặt sau của tấm bia đá, chữ rất nhỏ rất nhỏ, so sánh cùng toàn bộ mặt sau của tấm bia đá mà nói, chưa đủ một phần vạn.

Nhưng mà ý nghĩa của nó, phi phàm.

Một cái chớp mắt hạ xuống, toàn bộ tấm bia đá chấn động, ngôi sao Tử Nguyệt lay động, tâm thần toàn bộ tế tự trên mặt đất lập tức nổ vang ngập trời.

Giờ phút này trên 100 vạn tế tự cúng bái Tử Nguyệt từng người hô hấp dồn dập, trong mắt cuồng nhiệt trước đó chưa từng có, nội tâm bùng nổ, bọn họ đồng loạt nhìn tới Hứa Thanh, nhìn tấm bia đá, nhìn tới chỗ chữ mới khắc, trong lòng của bọn họ dấy lên phong bạo lớn tới mức không cách nào hình dung.

Một màn này vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

Đối với thần bộc mà nói, tên của mình, được khắc trên nơi ở của Thần Linh, đây là vinh quang chí cao vô thượng không gì sánh kịp!

Trong lòng của hơn mười vị tế tự đi ra khỏi sương mù càng là cuộn trào đến cực hạn, vô cùng mãnh liệt, thân thể từng người run rẩy, hô hấp dồn dập.

Trong đầu trống rỗng, bởi vì việc này thật sự là từ xưa hãn hữu.

Mà người nội tâm cuộn trào nhất tự nhiên là Vưu Tang, khuôn mặt già nua của lão biến thành một mảnh đỏ lịm, thân thể run rẩy, trong lòng phảng phất có trăm vạn đạo thiên lôi cùng nổ vang.

Lão chẳng thể nghĩ tới, Hứa Thanh thế mà lại làm như vậy.

Mà nhìn tên của mình trên tấm bia đá, cả người lão tựa như trở về tâm cảnh lúc lần đầu tiên cúng bái Xích Mẫu năm đó, chấn động, kính sợ, càng có kích động.

Phân tích lúc trước của Hứa Thanh đại khái không sai, trên thực tế thì tế tự Hắc Thiên tộc nơi này có nhiều ý nghĩ hơn đối với Hứa Thanh, chủ yếu là mượn một cái lý do để quy hàng mà thôi.

Người phía dưới khả năng không hiểu, nhưng thân là tế tự, tự nhiên bọn họ hiểu rõ làm như thế nào mới phù hợp dự đoán nhất.

Đám tế tự như bọn họ …cần một Thần Linh.

Mà Hứa Thanh rất phù hợp với điều kiện này.

Về phần Hứa Thanh có phải là Tử chủ hay không, bọn họ cũng có nghi ngờ, cũng có do dự, dẫu sao tu vi Hứa Thanh quá yếu.

Nhưng điều này không quan trọng, mà tốt nhất là không phải.

Vì vậy liền có sứ mạng đi ra chém gió như thần côn lúc nãy.

Mà trọng điểm, thật ra đều là chiều hướng phát triển mà thôi.

Nhưng bất luận lão nghĩ như thế nào cũng không ngờ, Hứa Thanh hỏi ra tên của mình, sau đó lại khắc vào trên tấm bia đá, vậy mà có thể thật sự khắc vào trên đó!

Hành động này đã nghiền nát tất cả suy đoán của bọn họ, cái này hoàn toàn chính là lấy phương thức mà bọn họ kính sợ, báo cho đám bọn họ biết.

Hắn, đích thực chính là Tử chủ.

Giờ phút này Ninh Viêm bên trong đại quân bước ra, lớn tiếng mở miệng.

“Phụ Tử chủ quay về Thần Thiên, tá Tử Nguyệt phủ xuống thế gian, tất cả phụ thuộc đều có Thần quả, nhưng có công huân, trước Thần có vị!”

Toàn bộ tế tự trên mặt đất đồng loạt cúng bái, thanh âm động trời.

“Bái kiến Tử chủ!”

17 vị tế tự, lấy vị lão tế tự cầm đầu, nội tâm cuộn trào dữ dội như biển khơi, run rẩy nằm rạp xuống trên mặt đất.

“Bái kiến Tử chủ!”

Theo giọng nói vang vọng, oanh một tiếng, pho tượng Xích Mẫu trước thần miếu trực tiếp chia năm xẻ bảy, rơi lả tả trên mặt đất.

Chương 1722: Pháp chỉ của Nhân Hoàng (1)

Theo nhất mạch tế tự Hắc Thiên tộc thần phục, mặc dù chiến tranh trên toàn bộ lãnh thổ Hắc Thiên tộc vẫn còn tiếp tục, nhưng cuộc chiến lúc đầu vốn do Thiên Lan Vương đảm nhiệm, đã báo kết thúc một giai đoạn.

Nửa Hắc Linh đại vực bị thu phục, nhập vào bên trong Thánh Lan đại vực.

Bộ phận đại quân rút về, nhưng vẫn có một chút trú đóng lại để giám sát đám tế tự Hắc Thiên tộc.

Bên trong tế tự Hắc Thiên tộc, vị tế tự chính tên Vưu Tang kia, đã trở thành sứ giả cho tầng thân phận Thần Linh của Hứa Thanh.

Lão cuồng nhiệt cúng bái Hứa Thanh, đồng thời cũng thành kính nói ra sứ mạng của mình.

Trong tương lai, lão muốn xây dựng thần miếu cho Tử Nguyệt bên trong mỗi một châu của nửa vực Hắc Linh, phát triển thần giáo thuộc về Tử Nguyệt.

Thậm chí lão còn dự định đi đến Thánh Lan đại vực, đi đến Tế Nguyệt đại vực, đi đến những vực khác để kiến tạo thần miếu, tuyên dương giáo lí, gia tăng tín đồ.

Mà thân phận của lão cũng đã cải biến, đã trở thành Giáo hoàng đời đầu tiên của Tử Nguyệt thần giáo.

Nhưng cái này cũng chỉ là nhìn từ mặt ngoài mà thôi.

Trên thực tế thì bên trong hàng tế tự của Hắc Thiên tộc cường giả như mây, cũng có mấy vị đã từng là Uẩn Thần.

Nhưng bọn họ khác biệt cùng tu sĩ.

Bọn họ không tu đạo, cả đời hầu hạ Thần Linh, sự cường hãn của bản thân phần lớn đều đến từ Thần Linh ban cho.

Vì vậy sau khi Xích Mẫu tử vong, bọn họ cũng trở nên vô cùng suy yếu, tựa như trong nháy mắt liền dầu hết đèn tắt, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh cơ.

Mà Hứa Thanh xuất hiện, khiến cho hết thảy bỗng xuất hiện hy vọng.

Theo Hứa Thanh mạnh lên, theo Tử Nguyệt dần dần từ hư ảo biến thành chân thật, một khắc Tử Nguyệt hoàn toàn hóa thành thực chất, những Đại Tế Ti đang suy yếu của Hắc Thiên tộc lại thể hiện ra lực lượng đỉnh phong như trước.

Hứa Thanh ngầm đồng ý chuyện này, sau đó hắn rời khỏi Hắc Linh đại vực.

Nhưng Tiên Thuật tràn ngập ở nơi này vẫn không tiêu tán, nó liên tục bao phủ trên bầu trời nửa Hắc Linh đại vực, hóa thành một mảnh mây mù huyết sắc, trình độ nhất định che đậy ánh sáng và nhiệt độ tới từ Thự Quang Chi Dương.

Dùng cách này giúp cho nửa đại vực của Hắc Thiên tộc có thể nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng mà chiến tranh thật ra vẫn còn đang tiếp tục, nửa vực khác của Hắc Linh cùng với Hắc Thiên đại vực thời khắc đều có cuộc chiến sinh tử.

Nhưng mà Hứa Thanh không có liên quan gì tới những thứ này.

Thánh Lan đại vực không chịu trách nhiệm cho toàn bộ cuộc chiến với Hắc Thiên tộc, bọn họ chỉ là một khâu bên trong trận đại chiến giữa hai tộc này mà thôi.

Cái khâu đó là do Thiên Lan Vương và Thất hoàng tử chiếm giữ Thánh Lan đại vực, lập nhiều quân lệnh trạng, mặc dù Thiên Lan Vương đã vẫn lạc, nhưng Thánh Lan đại vực bên này vẫn hoàn mỹ hoàn thành quân lệnh như trước.

Từ thời khắc này, phạm vi của Thánh Lan đại vực đã tăng lên rất lớn, Phong Hải Quận chân chính khu động lực lượng một nửa vực, mà Hứa Thanh với tư cách Quận Trưởng, quyền lợi của hắn bây giờ cũng đã siêu việt hết thảy những Quận Trưởng tiền nhiệm.

Nếu nói hắn là Chư hầu cũng không quá đáng.

Mà trọng yếu nhất, là bên cạnh Hứa Thanh có Ninh Viêm.

Sự tồn tại của Ninh Viêm khiến cho Hứa Thanh đứng ở trên đại nghĩa, hết thảy hành vi của hắn đều không hề liên quan tới việc đi quá giới hạn.

Dù là chuyện Thiên Lan Vương chết cũng là như thế.

Ninh Viêm đứng ra, ngôn ngữ của gã, hành vi của gã, biến tất cả mọi thứ thành cuộc tranh đấu giữa Hoàng tử.

Mặc dù rất nhiều người nhìn vào đều hiểu, nhưng có chút thời điểm, ý nghĩa của lớp màn che không phải ở bản thân nó, mà là ở chỗ nó… Không thể vén lên.

Không vén lên, đây chỉ là cuộc tranh đấu giữa Hoàng tử mà thôi.

Nhưng nếu như vén lên, Thánh Lan đại vực, một nửa Hắc Linh đại vực, còn có Tế Nguyệt đại vực, tất cả những vực này, đều sẽ xuất hiện mâu thuẫn sâu sắc cùng với nhân tộc.

Kẻ dám vén tấm màn đó lên, dĩ nhiên phải gánh vác đại giới của cái mâu thuẫn này.

Nhân Hoàng không muốn vén lên, những người khác…Cũng không thể vén lên.

Thật ra tất cả từ đầu đến cuối, đều là song phương đánh cờ đồng thời kiềm chế nhau, tương tự như giao chiến của tu sĩ, phải xem việc này có đáng giá hay không.

Cho nên, sau khi sự tình bên Hắc Linh đại vực kết thúc nửa tháng, hai đạo thánh chỉ đến từ Hoàng Đô đại vực được đưa đến bên trong Thánh Lan đại vực.

Đạo thánh chỉ thứ nhất là cho Hứa Thanh!

“Phụng tiên thừa vận, Huyền Chiến Đế viết, xưa nay Tổ Hoàng trị thế dựa vào hiền thần, thời Đông Thắng được an lạc, thời Kính Vân nhờ chư hầu trợ thế yên bình, thời Đạo Thế mộng linh thiên được tiếp nối.”

“Thần giỏi tức quân chính, thiên hạ trị yên, ngày nay nghe thấy Thánh Lan có người tài, quản lý Phong Hải, chỉnh lý Thánh Lan, bình định Hắc Linh, ung dung trông giữ, bảo vệ vùng đất của nhân tộc, giữ trách nhiệm cho lãnh thổ.”

“Trẫm trọng tâm này, thưởng đức này, thương căn này, nhưng Thánh Lan là địa phương Cổ Hoàng lập gốc, có thể nói là quốc mạch, vị trí quan trọng, gọi hiền tài Hứa Thanh nhập Hoàng Đô đại vực, trẫm đích thân ban thưởng, khai phủ Thái Học, phân bố phương pháp trị lại, khâm thử.”

Đạo thánh chỉ thứ hai là cho Ninh Viêm, từ ngữ trong đó thì đơn giản hơn rất nhiều, vả lại ý giáo huấn rất rõ ràng.

“Thập Nhị tử Viêm, chính là hạng người bất hảo, đầu óc và cơ thể không chịu yên tĩnh, tự trốn khỏi Hoàng Đô, càng thích làm bậy, vốn nên nghiêm khắc quản lý, không thể lơ là.”

“Nhưng niệm ngươi tuổi nhỏ, mẫu thân qua đời sớm, trẫm thiếu quản giáo, là lỗi của trẫm.”

“Lại niệm ngươi có phần trợ giúp sửa trị Thánh Lan, có tài hiền giáo, tạm gác lại xem phẩm hạnh.”

“Hiện giờ lập tức hồi cung, không được làm trái, chuyến này nếu như gây hiềm khích, để trẫm biết được, nhất định chém giết, không còn thân thích.”

Phong Hải Quận, trong lầu phủ Quận Trưởng, Hứa Thanh nhìn qua hai đạo thánh chỉ trước mặt, như có điều suy nghĩ.

Thất gia và Diêu Hầu không có ở đây, chỉ có ba người đội trưởng cùng Ninh Viêm và Hứa Thanh.

Chương 1723: Pháp chỉ của Nhân Hoàng (2)

Giờ phút này đội trưởng vừa ngồi ăn đào vừa nhìn hai đạo thánh chỉ, trong miệng truyền ra tiếng chậc chậc, quét mắt nhìn qua Ninh Viêm đang đứng có chút câu nệ.

“Tiểu Ninh Tử, phụ thân ngươi đối với ngươi vẫn khá tốt nha, đầu tiên là mắng chửi ngươi một trận, sau đó lại còn nói là lỗi của mình.”

“Đây rõ ràng là đã ôm lấy việc Thiên Lan Vương giúp ngươi đấy.”

“Nhưng mà phụ thân ngươi cũng hoàn toàn rất nghiêm khắc với ngươi, câu nói sau cùng kia, trình độ nghiêm khắc bên trong văn tự đã tràn cả ra ngoài, chỉ cần trên đường ngươi hơi có chút sai lầm, liền sẽ chém ngươi nha.”

Ninh Viêm lộ ra vẻ mặt nịnh nọt nhìn về phía đội trưởng, lại lén lút quét mắt qua Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng.

“Đội trưởng, ngươi đừng trêu đùa ta nữa, phụ thân đối với ta… . . Cũng không tốt như vậy, y đây là nhìn trên phân thượng lão đại, không biết làm thế nào với ta, cho nên mới nói như vậy.”

“Trong lòng ta chỉ có lão đại cùng đội trưởng, những người khác, ta không thèm để ý.”

“Ta đã nghĩ kỹ rồi, ta chẳng thèm về cái Hoàng Đô đại vực kia đâu, nhưng nếu như lão đại cùng đội trưởng các ngươi muốn đi, tiểu Ninh Tử tuyệt đối không hai lời, lập tức theo cùng.”

Đội trưởng cười ha ha, đi lên bá vai ôm cổ Ninh Viêm, móc ra một quả táo từ trong lòng ngực, đặt ở trong tay Ninh Viêm.

Trên mặt Ninh Viêm lập tức lộ ra vẻ kích động, cầm lấy quả táo cảm động nhìn qua đội trưởng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong một cái chớp mắt tựa như tâm linh hòa hợp lại, đã trở thành hảo huynh đệ.

Hứa Thanh liếc qua, cũng không muốn vạch trần.

Đối với việc Nhân Hoàng gọi, hắn biết mình bất luận như thế nào cũng phải đi một chuyến.

Nói cách khác, lập trường bên Thánh Lan đại vực cuối cùng vẫn là bất chính.

Vả lại… Dựa theo Tử Huyền cảm ứng, thanh đăng cũng chính là ở trong Hoàng Đô đại vực của nhân tộc.

Về tình về lý, hắn đều phải đi một chuyến.

Vả lại hắn cũng rất muốn biết nơi trọng yếu nhất của nhân tộc, Hoàng Đô đại vực bên đó có cái dạng gì, lại tồn tại dạng thiên kiêu và phong cảnh như thế nào.

Mặt khác… Hắn đã biết việc Thất hoàng tử chạy trốn, trong lòng cũng tồn tại sát ý đối với cái hậu hoạn này.

Vì lão cung chủ Chấp Kiếm Cung, cũng vì hành vi trước kia của Thất hoàng tử, tất cả những điều đó, đều cần một cái kết thúc.

“Còn nữa, Đại Đế, cũng ở đó… . .”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Chấp Kiếm Bộ ở Nghênh Hoàng Châu, hắn thủy chung nhớ kỹ một màn chính mình nhìn thấy thân ảnh to lớn của Đại Đế bên trong nghi thức tự vấn lương tâm của Chấp Kiếm Giả.

“Đi bái kiến một chút.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, nhưng hắn biết rõ lần này tới Hoàng Đô đại vực chính là một lần đi xa dài dòng buồn chán, đường xá xa xôi, lần sau muốn trở về khả năng phải mất một khoảng thời gian.

Cho nên vào trước khi đi, hắn quyết định đi tới Nam Hoàng Châu một chuyến.

Hắn muốn đi tảo mộ Bách đại sư, cả bên Lôi đội nữa.

Còn có một người là Hoàng Nham.

Có một số việc bây giờ trong lòng Hứa Thanh đã có đáp án, cho nên hắn muốn đi tới Hoàng Cấm một chuyến, thoải mái nói chuyện cùng với lão bằng hữu một hồi.

Đang suy tư, đáy lòng của Hứa Thanh bỗng truyền tới một

giọng nói.

“Chủ tử yên tâm, lần này chúng ta đi Hoàng Đô đại vực, Du Linh Tử nhất định bảo vệ chủ nhân an khang, hễ có tên nào đui mù dám có lòng mang ý xấu với chủ tử, ta nhất định khiến gã biến thành quỷ!”

Lời nói chém đinh chặt sắt, bên trong lộ ra ngạo nghễ, chính là lão tổ Kim Cương Tông.

Lúc giọng nói này vang vọng trong lòng Hứa Thanh, lão tổ Kim Cương Tông cũng vù vù hiện ra từ một bên hư vô, vờn khắp bốn phía quanh Hứa Thanh, tản mát ra ánh sáng rực rỡ, không ngừng hiển lộ ra năng lực của mình, nhìn qua liền biết tuyệt không phải tầm thường.

Hứa Thanh cũng chú ý đến trên người lão tổ Kim Cương Tông.

Mấy ngày trước Thất gia đã tế luyện xong que sắt xương cá cho Hứa Thanh.

Nếu như so sánh với trước kia, uy lực của nó đã thoát thai hoán cốt, có sự tăng vọt về chất, càng là tản mát ra khí tức cổ xưa.

Mà que sắt nguyên bản chỉ là phàm phẩm, nhiều nhất coi như là trọng bảo, sau khi có lão tổ Kim Cương Tông biến thành khí linh, khiến cho nó được thăng hoa, lại trải qua lôi kiếp, uy lực phát triển cực lớn.

Nhưng cuối cùng chất liệu vẫn là bình thường.

Cho đến khi dung nhập xương cá từ Thần Linh Tiên Cấm, khiến cho nó xuất hiện biến hóa từ trên căn bản, lại gia nhập thêm máu thịt Xích Mẫu, phối hợp với thủ pháp cổ xưa đặc thù của Thất gia, rốt cuộc đã luyện bảo vật này đến trình độ kinh người.

Bộ dáng của nó cũng biến hóa rất lớn, không còn là một thanh sắt nho nhỏ nữa, mà giống như cái hàng ma xử vậy, mũi nhọn dài nhỏ, phần cuối hơi thô, màu sắc đen nhánh, tràn ra khí tức lạnh như băng, phong ấn hư vô bốn phía, đồng thời cũng có ánh sáng sáng lạn, tự động lập lòe khắp chung quanh.

Nhất là nơi cuối cùng, chỗ đó điêu khắc ba cái đầu, một là Thần Linh Tiên Cấm, một là Xích Mẫu, cái cuối cùng thì là mặt Kim Cương tông lão tử.

Hai cái trước đều nhắm mắt, thần uy nội liễm, duy chỉ có cái đầu thứ ba vẻ mặt nịnh nọt, nhìn tổng thể rất không cân đối.

Ngóng nhìn lão tổ Kim Cương Tông trôi lơ lửng ở trước mặt, Hứa Thanh nhớ tới lời sư tôn nói mấy ngày trước khi giao vật này cho mình.

“Lão Tứ, vật này dùng xương của Thần Linh Tiên Cấm làm trụ, lấy thịt của Xích Mẫu làm thể, duy chỉ có khí hồn kém một chút, nhưng nhìn trên phân thượng nó hơi ngốc, cũng miễn miễn cưỡng cưỡng tạm được, từ trên trình độ nào đó mà nói, trên cơ bản cái này chính là một cái thần phôi.”

“Lại dựa vào vi sư lấy phương pháp Hạ Tiên ghi chép trên sách cổ chế tạo, cho nên ta xưng vật này là Tiên Khí!”

“Ngươi phải nhớ kỹ một chút, Tiên Khí thể hiện lớn nhất, chính là một khắc nó tự bạo, sẽ sản sinh ra uy lực kinh khủng.”

“Hơn nữa khí linh này rất ngốc, rất dễ lừa dối, lúc ngươi sử dụng nắm chắc thật tốt, tốt nhất là để cho chính nó đi tự bạo, như vậy uy lực càng mạnh.”

Lúc những lời này được truyền đi, lão tổ Kim Cương Tông ở một bên nhưng không cách nào nghe thấy.

Tự nhiên lão cũng không biết được, nhưng vẫn rất ngạo nghễ mở miệng.

“Kể cả là tiểu Ảnh cũng giống như vậy, nếu như nó dám tiếp tục phản nghịch, lão tổ ta nhất định đâm nó thành ngàn cái động, khiến nó biết rõ ai mới là lão Nhị!”

Hứa Thanh trầm mặc, sau khi suy nghĩ một chút liền cho lão một ánh mắt thưởng thức.

Lão tổ Kim Cương Tông lập tức kích động.

Chương 1724: Hoa gian nước chảy vẫn như xưa (1)

Nam Hoàng Châu, mùa xuân.

Màn trời u ám, mây đen tràn ngập.

Rõ ràng là buổi trưa, nhưng lại có từng tầng mây đen chen chúc nối tiếp nhau, liên miên không dứt, phạm vi lan tràn cực lớn, tựa như muốn che đậy tất cả ánh mặt trời.

Âm u lạnh lẽo bao trùm mặt đất, ảm đạm phủ xuống nhân gian, mùa xuân vốn là thời kỳ vạn vật khôi phục, nhưng lại không có dấu hiệu sinh cơ đâm trồi, tất cả thứ này hình thành cảm giác áp lực, bao phủ bên trên một tòa thành trì cổ xưa.

Tòa thành này đã tồn tại vô số năm tháng, nếu như lật lại sách cổ, sẽ phát hiện từ tòa thành này có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời kỳ Tử Thanh thượng quốc.

Đương nhiên Tử Thanh thượng quốc này cũng không phải là quốc gia thần bí đã chôn vùi bên trong lịch sử, mà là Tử Thanh thượng quốc trong Nam Hoàng Châu.

Theo truyền thuyết, Tử Thanh thượng quốc trong Nam Hoàng Châu chính là hậu nhân của Tử Thanh thượng quốc thần bí lúc trước kéo dài.

Nhưng hình như cái quốc gia này đã bị nguyền rủa, hai chữ 'Tử Thanh' không được xuất hiện trên thế gian.

Cho nên Tử Thanh thượng quốc trong Nam Hoàng Châu cũng không duy trì quá lâu đã bị chúng hữu xa lánh, bị tám đại quý tộc dưới trướng soán vị.

Vì vậy liền có Tử Thổ.

Giờ phút này, mặc dù nơi đây đã trải qua vô số năm tháng, nhưng vẫn giữ lại phong cách kiến trúc năm đó, bên trong thành trì không có nhiều người đi đường lắm, ở bên trong Tử Thổ cấp bậc sâm nghiêm này, giá trị của vô số người khả năng còn không bằng gia súc.

Đây là quy tắc của thế giới, rất khó cải biến, mà coi như là bị cưỡng ép cải biến, vẫn sẽ hình thành sự tình cùng loại.

Dẫu sao mặt khác của văn minh, chính là bóc lột cùng áp bách.

Hứa Thanh lặng lẽ bước trên đường của Tử Thổ, đi qua từng tòa kiến trúc cổ xưa, nhìn tòa thành này, nhìn người trong thành, gió từ phía trước thổi tới, nhẹ nhàng cuốn bay sợi tóc của hắn.

Trong thành, có bạn cũ của hắn.

Nghĩa địa trong thành, có ân sư của hắn.

Bạn cũ, Hứa Thanh đảo thần niệm qua, biết được bọn họ mạnh khỏe, như vậy là đủ rồi.

Mà ân sư… . . Hứa Thanh nhìn tới một cửa hàng bán hoa tươi bên cạnh, người mở cửa hàng bên cạnh nghĩa địa công cộng phần lớn là bán một số vật tế người chết, chủ tiệm là một vị nam tử trung niên, sau khi chú ý tới Hứa Thanh liền vội vàng lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Hứa Thanh quần áo chỉnh tề, vẻ mặt anh tuấn, khiến cho tiểu nhân vật như gã lập tức ý thức được, đây là nhân vật lớn, trong suy đoán của gã, đối phương hẳn là quý tử nào đó của bát đại gia tộc.

Nhân vật như vậy, gã không dám đắc tội.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, mua một bó hoa Bạch Ngọc Lan, đi về phía nghĩa địa công cộng, bước tới trước mộ Bách đại sư.

Nhìn qua mộ bia, nhìn qua hoa tươi được đặt ở trước mộ, ánh mắt Hứa Thanh nhu hòa, đặt bó hoa trong tay xuống và quỳ bái.

“Lão sư, bình an.”

Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào, hai mắt nhắm nghiền.

Mây mù trôi trên bầu trời lộ ra một đạo khe hở, khiến cho ánh mặt trời vốn bị che đậy được bung xõa, chiếu rọi tới khu nghĩa địa công cộng này.

Tia sáng giống như ánh rạng đông, đại biểu điềm tốt đẹp, chiếu xuống nghĩa địa công cộng, khiến cho nơi này giống như trở thành tịnh thổ trong tận thế, cũng đưa khí tức của mùa xuân tới nơi đây.

Mà ngay khi chùm ánh sáng duy nhất này chiếu xuống, lập tức có không ít người trong Tử Thổ chú ý tới nơi đây.

Theo từng đạo thần niệm quét tới, tu sĩ Tử Thổ nhao nhao kinh ngạc, bọn họ không có phát hiện bất cứ dị thường nào ở nghĩa địa công cộng.

Trước mộ Bách đại sư đã không có một bóng người.

Chỉ có một bó hoa Bạch Ngọc Lan im hơi lặng tiếng nở rộ, mà ý nghĩa của hoa này, cũng chính là đại biểu mùa xuân đã đến.

Hứa Thanh đã rời đi.

Cùng thời gian, nhưng không cùng một bầu trời, cũng không cùng mùa.

Tử Thổ là mùa xuân, nhưng đối với phía đông Nam Hoàng Châu mà nói, bây giờ là khởi đầu của mùa đông.

Gió rét như đao thổi qua đại địa, cuốn theo từng bông tuyết trên không trung, thổ lộ sự băng hàn vô tình.

Bên trong hoang dã, có thể thấy được một số bóng đen không chút nhúc nhích, đó là thi hài của những người không thể di chuyển được nữa, chết cóng giữa trời đông giá rét.

Thời đại …không hề thay đổi, cũng sẽ không bởi vì Hứa Thanh đã trở thành chủ nhân của đại vực mà có quá nhiều biến hóa, bởi vì… Tàn diện Thần Linh vẫn còn tồn tại vững vàng trên bầu trời như cũ.

Hứa Thanh lặng lẽ bước qua, đi tới doanh địa thập hoang giả lúc trước, nơi đây vẫn như xưa, nhưng cố nhân trên cơ bản đã chết hết, bị những kẻ đến sau chiếm cứ, tiếp tục lấy nghề hái Thất Diệp Thảo chung quanh cấm khu mà sống.

Dơ dáy bẩn thỉu, lạnh lùng, máu tanh, vẫn là màu sắc chính của nơi đây.

Thậm chí lều vải lông vũ vẫn còn tồn tại.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua bầu trời doanh địa thập hoang giả, cuối cùng đi vào cấm khu phía trước.

Mà ngay lúc hắn bước vào cấm khu, toàn bộ cấm khu đột nhiên nổ vang, sương mù vờn quanh trên cấm khu lập tức trở nên nồng đậm, không ngừng cuộn trào, càng có từng đạo tia chớp màu đỏ xuyên thẳng qua bên trong mây mù.

Tất cả cây cối đều đang rung động, toàn bộ hung thú bên trong cấm khu cũng đều run rẩy.

Biến hóa kịch liệt này cũng khiến cho thập hoang giả bên ngoài doanh địa chú ý tới, nhao nhao hoảng sợ, từ chỗ sâu trong cấm khu bỗng nhiên truyền ra từng tiếng gào thét mang theo uy hiếp đến bên ngoài.

Tiếng gào này... Giống như một con hung thú đối mặt với thiên địch, không ngừng lui về phía sau, trước khi gặp nguy hiểm cực lớn, phát ra tiếng gào thét vô lực.

Càng có tiếng đàn bén nhọn dồn dập vang vọng, giống như muốn ngăn cản Hứa Thanh bước tới, nhưng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Vẻ mặt Hứa Thanh không có bất kỳ biến hóa nào, cước bộ của hắn rất nặng, mỗi lần cất bước, cấm khu đều nổ vang rung động lắc lư, rất nhanh toàn bộ hung thú bên trong cấm khu đều lựa chọn nằm rạp xuống.

Chỉ còn lại tiếng đàn vẫn còn đang vùng vẫy.

Hứa Thanh nghe thấy phiền, lạnh lùng nhìn thoáng qua chỗ sâu trong cấm khu.

“Ồn ào.”

Lời hắn vừa ra, Ảnh Tử dưới chân lập tức khuếch tán, âm thanh nuốt nước miếng cùng với thèm muốn đã vượt qua tiếng đàn, bao phủ toàn bộ.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng lập tức bay ra, trôi lơ lửng trên không trung, chĩa mũi nhọn về phía cấm khu, bộ dạng chỉ cần Hứa Thanh ra lệnh một tiếng, sẽ trực tiếp đâm xuyên cấm địa thành ngàn cái lỗ thủng.

Tiếng đàn, im bặt dừng lại.

Chương 1725: Hoa gian nước chảy vẫn như xưa (2)

Hoa cỏ tách ra trước mặt Hứa Thanh, cây cối tự động rút rễ lên rồi nhanh chóng rời khỏi vị trí, rất nhanh, một con đường thẳng tắp trải dài trước mặt Hứa Thanh.

Cuối con đường là một gốc cây đại thụ run rẩy, cùng với một tòa phần mộ đơn độc trước mặt.

Hứa Thanh bình tĩnh cất bước, đi tới trước mộ phần đơn độc, ngồi xuống, dựa vào đại thụ.

Trong tay của hắn xuất hiện một cái hồ lô rượu, cứ uống một ngụm sẽ đổ xuống đất một ngụm.

Không có nói chuyện, cũng không cần ngôn từ gì, một khắc ngồi ở chỗ này, trong lòng Hứa Thanh rất an bình, trong lúc mơ hồ tựa như Lôi đội xuất hiện ở ngay trước mặt hắn, đang bồi hắn cùng nhau uống rượu, cùng nhìn màn trời xa xa.

Cho đến khi bầu trời xa xăm xuất hiện ánh chiều tà.

Giọng của Hứa Thanh có phần khàn khàn, khẽ mở miệng.

“Lôi đội, ta đã tìm được Thiên Mệnh Hoa… . .”

Những lời này mang theo hồi ức, mang theo tiếc nuối, mang theo suy nghĩ khó diễn tả, mang theo bất đắc dĩ của nhân sinh.

Cho đến hồi lâu, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, ực một hơi uống cạn rượu bên trong hồ lô.

Bầu trời, ánh tà rủ xuống.

Màn trời, trăng sáng nhô lên.

Dưới ánh trăng, Hứa Thanh đứng lên rồi quỳ bái trước mộ phần, sau đó đứng lên đi về xa xa, hoa cỏ cây cối phía sau hắn trở về vị trí cũ, che giấu phần mộ đơn độc này.

Gió thổi tới, cũng đưa giọng nói của Hứa Thanh tới chỗ sâu trong cấm khu.

“Ta không xóa bỏ ngươi, nhưng ngươi phải thủ hộ tốt nơi này.”

Theo giọng nói của Hứa Thanh vang vọng, một đạo thân ảnh mơ hồ xuất hiện ở bên cạnh phần mộ đơn độc.

Thân ảnh này không phải là người thương của Lôi đội trước kia, mà là một bà lão, cẩn thận nhìn có thể thấy, trong cơ thể của bà ta tồn tại một chiếc đàn cổ bị cắt đứt dây cung.

Bà ta, chính là chủ nhân của mảnh cấm khu này, giờ phút này bà ấy đang ngóng nhìn bóng lưng Hứa Thanh, lặng lẽ cúi đầu, lựa chọn tuân theo.

Dưới ánh trăng, Hứa Thanh đi trên màn trời, ánh trăng chiếu tới những vị trí khác thì màu sắc trong sáng, nhưng khi chiếu vào trên người Hứa Thanh lại chiếu ra màu tím.

Quầng sáng tím do ánh trăng chiếu thành khiến cho thân ảnh Hứa Thanh trong đêm tối giống như một vị Thần, từng bước một đi tới cấm địa duy nhất ở Nam Hoàng Châu, cũng là cấm địa lớn nhất Hứa Thanh từng thấy từ trước tới nay.

Hoàng Cấm.

Hoàng Cấm cực lớn, chiếm cứ hơn nửa diện tích của Nam Hoàng Châu, thậm chí nếu như Viêm Hoàng muốn, bao trùm toàn bộ Nam Hoàng Châu cũng rất dễ dàng.

Mà cấm địa lớn như vậy, cũng do đó mà sinh ra một số tộc quần quỷ dị, những tộc quần này sinh hoạt ở trong cấm địa, số lượng nhiều hay ít, quan hệ tộc quần ra sao, thế nhân đều không thể biết được.

Đối với người từ ngoài đến, chúng nó tuân theo pháp chỉ của Viêm Hoàng, sẽ không chủ động tổn thương, nhưng nếu như có người cố ý đến trêu chọc, chúng nó sẽ không nương tay.

Cũng chính vì Hoàng Cấm kinh khủng, cho nên trong ghi chép của rất nhiều tộc quần trên đại lục Vọng Cổ, chủ nhân của Hoàng Cấm được gọi là Viêm Hoàng, càng tôn là Nam Hoàng.

Là tồn tại rất thần bí và cổ xưa, là tồn tại hiếm thấy có thiện ý nhất định đối với sinh mệnh.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh bước dưới ánh trăng, đã đi tới biên giới Hoàng Cấm, đứng trên một ngọn núi của sơn mạch Chân

Lý.

Có một người, hiển nhiên đã sớm biết được hắn đến, cho nên đã đợi sẵn ở chỗ này.

Vì vậy thời điểm Hứa Thanh vừa tới, hắn liền nhìn thấy một người mập mạp đang mút trứng, vẻ mặt say mê ngồi bên vách núi, trong miệng còn hừ hừ tiểu khúc.

“Không phải thích phàm trần, giống như khắc lại vết tích tiền duyên, hoa rơi hoa nở đều có thời, ta đã thành hòn vọng thê, đi là nhất định đi, dừng cũng nhất định dừng, chưa trồng đầy hoa trên núi, chớ hỏi ta thuộc về nơi nào!”

Nghe tiểu khúc này, Hứa Thanh đi về phía Hoàng Nham, ngồi xuống bên cạnh y.

Hoàng Nham nhếch miệng cười một cái, phất tay ném cho Hứa Thanh một quả trứng, đá đá lông mày, nháy nháy mắt, tươi cười mở miệng.

“Tẩu tử ngươi còn chưa sinh, nhưng tính khí càng lúc càng lớn, hazz, đúng lúc ngươi đến rồi, cùng ta uống chút trứng.”

Hứa Thanh tiếp nhận quả trứng, dùng phương pháp trước kia đâm thủng, uống một ngụm, hương vị ngọt ngào vô cùng.

“Bao lâu nữa thì Nhị sư tỷ sinh?”

Hứa Thanh nhìn Hoàng Nham.

Hoàng Nham vẻ mặt đắc ý vỗ bụng.

“Giống như ta, siêu phàm thoát tục, vừa sinh ra đã là Tiên Thiên chi linh, tự nhiên phải thai nghén lâu một chút, đoán chừng còn vài thập niên nữa mới sinh.”

Hứa Thanh gật đầu, nếu mà như thế, hắn có thể trở về vào lúc Nhị sư tỷ sinh hài tử.

Cứ như vậy, Hứa Thanh và Hoàng Nham hai người ngồi uống trứng, nói đến chuyện của mình trong khoảng thời gian này, Hoàng Nham chủ yếu nói tới nỗi lòng cùng chờ mong sắp trở thành phụ thân, Hứa Thanh nói tới kinh lịch bên Tế Nguyệt đại vực cùng với ý nghĩ muốn đi Hoàng Đô.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến khi mặt trời mọc lên phía chân trời xa, hai người nhìn nhau, riêng phần mình cười một cái.

Hứa Thanh vỗ vỗ quần áo đứng lên, chuẩn bị rời khỏi, hắn không hỏi Hoàng Nham có phải là Viêm Hoàng hay không, điều này không quan trọng, quan trọng là hắn và Hoàng Nham ...Là bằng hữu.

Hoàng Nham cũng không nhắc tới, không nói lời nào về vấn đề này.

Nhưng mà trước khi Hứa Thanh đi, Hoàng Nham suy nghĩ một chút, lấy ra một túi trữ vật, lại lấy ra một cọng lông vũ màu đỏ, cùng nhau đưa cho Hứa Thanh.

Cọng lông vũ này một thân óng ánh, ngọc cũng không phải ngọc, tràn ra cảm giác cực nóng, càng có nồng đậm thần uy dâng lên ở, khí tức cũng không giống hết thảy Thần Linh mà Hứa Thanh từng gặp.

Nó hình như ẩn chứa ý vị Viễn Cổ.

“Tặng vật này cho ngươi.”

“Trên đường ngươi tới Hoàng Đô, nhất định sẽ đi qua Nam Tín quận, ta có một người muội muội ở đó, trước kia nàng đã từng tới Nam Hoàng Châu, rất thích trái cây ở nơi đây, khi đó sản lượng không nhiều lắm, bây giờ đã có không ít quả chín, ngươi thuận đường đưa cho nàng một chút.”

“Tính khí của muội muội ta không tốt lắm, nhưng mà nàng cũng tương tự như ta, rất giảng nghĩa khí.”

Hoàng Nham cười mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu, cũng không từ chối, sau khi thu hồi liền ngóng nhìn Hoàng Nham.

“Bảo trọng.”

Nói xong, Hứa Thanh nhoáng một cái, đi đến bầu trời.

Đỉnh núi, Hoàng Nham nhìn qua Hứa Thanh, thần sắc lộ ra cảm khái, bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh, vẫn là câu nói kia, nếu như ở bên ngoài không vui, trở về Nam Hoàng Châu, nơi đây, an toàn!”

Trên màn trời, Hứa Thanh vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu, đi về phía xa, thân ảnh dần dần xa dần.

Thân ảnh Hoàng Nham trên đỉnh núi cũng theo đó mơ hồ, một khắc tiêu tán, chỗ sâu trong Hoàng Cấm, một đôi mắt vĩ đại bỗng nhiên mở ra, khí tức lan tràn, khiến cho hết thảy sinh linh trong cấm địa đồng loạt cúng bái.

Tồn tại đó nhìn phương xa, lẩm bẩm.

“Bảo trọng.”

Chương 1726: Ung dung đi xa, đạo trường cùng nhật nguyệt (1)

Cố nhân trong Nam Hoàng Châu, Hứa Thanh đã gặp được.

Sau khi hắn quay trở về Phong Hải Quận, thời gian cũng đã trôi qua được một tháng.

Trong một tháng này, Thánh Lan đại vực cùng với một nửa Hắc Linh đại vực, nhờ quá trình Diêu Hầu cùng Thất gia bày mưu nghĩ kế, đã hoàn thành bàn giao quyền lợi chi tiết, trên cơ bản đã tạo thành một thể.

Do Phong Hải Quận thống nhất thống trị, chỗ Tự Âm trường hà giáp giới cùng với Tế Nguyệt đại vực cũng được xây dựng 17 cây cầu mênh mông.

Những cây cầu lớn này kéo dài qua trường hà, liên kết Thánh Lan cùng với Tế Nguyệt chặt chẽ thành một.

Từ nay về sau, thương đội đến từ hai đại vực ngoại trừ vận chuyển bằng đường sông, cũng nhiều thêm một con đường vận chuyển đường bộ.

Đối với một chút tu sĩ cấp thấp mà nói, như vậy càng thêm thuận tiện.

Truyền tống trận qua lại hai bên cũng tương tự được xây dựng lên.

Cho nên từ trình độ nào đó, phương nam của đại lục Vọng Cổ, Hứa Thanh đã trực tiếp và gián tiếp nắm giữ hai nửa đại vực.

Loại thế lực như thế, cũng không thấy nhiều trong vạn tộc trên đại lục Vọng Cổ.

Đối với nhân tộc bây giờ mà nói, đã vượt qua phạm trù chư hầu, đưa tới không ít ngoại tộc chấn động.

Cùng lúc đó, phạm vi mở rộng cũng khiến cho từng quận từng châu đã có quyền lợi phân chia mới, mà những người chủ yếu trong quá trình thay đổi này, phần lớn đến từ đội ngũ Phong Hải Quận nguyên bản.

Thánh Lan Đại Công Tước toàn lực phối hợp, vì vậy sự tình nhất thống vô cùng thuận lợi.

Cuối cùng, thành lập Vực Phủ.

Hứa Thanh được đề cử trở thành Vực chủ, cái này không liên quan nhiều cùng tu vi, bởi vì chỉ có hắn có thể kết nối Tế Nguyệt, áp chế Thánh Lan Đại Công Tước, đồng thời thu được cuồng nhiệt của tế tự Hắc Thiên tộc.

Đổi lại thành những người khác, rất khó khiến Tế Nguyệt, Thánh Lan và Hắc Linh trở thành nhất thể.

Mà thống trị đại vực, không phải chuyện của một người, nhiều khi cũng không thể lấy ý chí của cá nhân biến thành chủ đạo, cho nên đã thành lập Hội Nghị Sự trong Vực Phủ.

Diêu Hầu, Hoàng của tam quốc Thánh Lan cùng với Giáo hoàng Vưu Tang, còn có đại biểu một phương Tế Nguyệt, cùng với một số thế lực tộc quần không kém bên trong vực, đều đảm nhiệm trở thành một thành viên của Hội Nghị Sự.

Bọn họ sẽ nghị quyết về hết thảy sự tình liên quan tới hai đại vực cỡ lớn này, sau đó chuyển giao cho Hội Nguyên Lão cao hơn một tầng xem xét.

Thành viên Hội Nguyên Lão không nhiều lắm, do Thánh Lan Đại Công Tước, lão Cửu cùng với một vị đại tế ti Hắc Thiên toàn thân quấn vải phong ấn đảm nhiệm, ngoài ra thì Thất gia cũng được đề cử, trở thành thành viên của Hội Nguyên Lão.

Sau bốn người bọn họ là Thế tử cùng với Hứa Thanh.

Dưới loại cơ cấu này, Thánh Lan đại vực, Tế Nguyệt đại vực, nửa Hắc Linh đại vực cũng đã bắt đầu chân chính nghỉ ngơi và hồi phục trên ý nghĩa, mà bọn họ liên hợp lại với nhau, cũng đã có đủ thực lực để tự bảo vệ mình.

Sau đó, một trận viễn hành cũng chuẩn bị triển khai.

Hứa Thanh cùng Ninh Viêm sẽ đi đến Hoàng Đô đại vực nhân tộc, tiếp kiến Nhân Hoàng.

Lần này ra ngoài, không giống với khi Hứa Thanh và đội trưởng lén lút chạy tới Tế Nguyệt đại vực, lúc đó bọn họ cần ẩn nấp, vả lại thân phận địa vị cũng đều xa xa không bằng hiện tại.

Nhưng hôm nay, thân phận cùng với thế lực mà Hứa Thanh đại biểu, đều khiến hắn không thể một mình vội vàng đi tới.

Cho nên lần xuất hành này của hắn cần có nghi thức.

Ba vạn Chấp Kiếm Giả đã trải qua nhiều trận chiến tranh đến từ Phong Hải Quận, bọn họ sẽ đi theo Hứa Thanh đến Hoàng Đô đại vực, người dẫn đội càng là do Cung chủ Chấp Kiếm Cung Lý Vân Sơn đích thân đảm nhiệm.

Khổng Tường Long cũng ở trong đó.

Đồng hành còn có Tử Huyền, Ngô Kiếm Vu vốn là không muốn đi, nhưng không chịu nổi sự nhiệt tình của Ninh Viêm, vì vậy cũng cố mà đi cùng.

Đương nhiên còn có một người không thể nào thiếu được.

Đó chính là đội trưởng.

Cứ như vậy, trong khi hết thảy mọi thứ trong Thánh Lan đại vực đang tiến hành đâu vào đấy, một đoàn người bọn họ liền bước lên con đường đi đến Hoàng Đô đại vực.

Mà Hoàng Đô đại vực cách Thánh Lan đại vực cực kỳ xa xôi, bởi vì Huyền U Cổ Hoàng nhất thống Vọng Cổ, cho nên vị trí của nó nằm ở trung tâm của đại lục Vọng Cổ.

Chỗ đó đã từng được vạn tộc triều bái, càng là thánh địa lúc đại lục Vọng Cổ còn ở đỉnh phong.

Vực này chẳng những có ý nghĩa đặc thù, bản thân hình dạng mặt đất cũng tương tự không giống bình thường.

Muốn đi đến cần tốn thời gian rất lâu, đồng thời vượt qua phạm vi thế lực của vô số tộc quần, khó khăn rất lớn.

Cho nên muốn muốn đi tới Hoàng Đô đại vực, chẳng những cần nhiều lần truyền tống cự ly viễn siêu, càng cần có lộ tuyến cố định.

Vào thời kỳ Cổ Hoàng, đã từng tồn tại một con đường Cổ Đạo như vậy.

Bảy thuộc địa của nhân tộc chính là được xây dựng ở trên Cổ Đạo này, đây cũng là nguyên nhân đại quân của Thất hoàng tử cùng với Thiên Lan Vương có thể trong thời gian ngắn từ Hoàng

Đô đi đến Thánh Lan.

Nhưng muốn mở ra truyền tống trận siêu cấp của bảy thuộc địa, phải cần hai phía đều đồng ý mới được.

Không cách nào truyền tống từ một phía.

Cho nên từ Hoàng Đô tới, cùng đi tới Hoàng Đô, cách sử dụng truyền tống trận cũng không giống nhau.

Dạng trước là cường thế, có thể yêu cầu toàn bộ quận địa trên đường truyền tống dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị và mở ra, càng có quyền hạn bỏ qua khống chế hai bên.

Nhưng dạng sau lại không có cái quyền lợi đó.

Mà loại truyền tống siêu cấp vượt qua vực này, mỗi một lần mở ra đều cần chuẩn bị thời gian dài, tiêu hao cũng rất kinh khủng, tất cả thứ ấy đều cần đám người Hứa Thanh tự chịu trách nhiệm.

Cũng may bọn họ có thánh chỉ, vả lại bây giờ địa vị của Thánh Lan đại vực không giống tầm thường, cho nên trên phương diện câu thông cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Loại truyền tống trận như vậy, tự nhiên cũng có trên Thánh Lan đại vực, nó vốn được xây dựng bên trong An Bình châu của Phong Hải Quận, chiếm cứ non nửa phạm vi của châu này.

Trong mấy năm qua nó chỉ bị mở ra một lần.

Đó chính là lúc Thất hoàng tử đến năm đó, cũng chỉ có gã có đủ quyền hạn này.

Chương 1727: Ung dung đi xa, đạo trường cùng nhật nguyệt (2)

Sau đó tòa siêu cấp truyền tống trận này đã rơi vào giai đoạn hoang phế, Thất hoàng tử cũng không muốn đi đến đó nữa, vì vậy liền xây dựng tòa thứ hai bên trong Thánh Lan đại vực.

Thiên Lan Vương đến đây chính là dùng tòa truyền tống trận mà Thất hoàng tử xây dựng.

Giờ phút này, đoàn người Hứa Thanh đang đứng trên tòa truyền tống trận to lớn mà Thất hoàng tử xây dựng.

Phạm vi của tòa truyền tống trận này chiếm chừng non nửa một châu, liếc mắt không nhìn thấy biên giới, toàn bộ phạm vi mặt đất được trải đều ngọc xanh, phía trên có khắc vô số phù văn.

Theo ngọc xanh sáng lên và phù văn lập lòe, âm thanh ầm ầm chấn động thiên địa, như lôi đình vang vọng bát phương truyền ra, tòa trận pháp mênh mông này lập tức bị tia sáng chói mắt bao phủ.

Ánh sáng đó cực kỳ chói chang, giống như là mặt trời vậy, đồng thời trận pháp cũng đang tăng tốc vận hành.

Vào thời điểm trận pháp sắp mở ra, bên trong đám người, đội trưởng lộ ra vẻ mặt chờ mong, y đã lên sẵn kế hoạch cùng với an bài cho chuyến đi đến Hoàng Đô đại vực lần này.

“Hoàng Đô đại vực sao, ở kiếp này vẫn chưa có đi qua đâu, mặc dù mấy kiếp trước đã đến mấy lần, nhưng mỗi một lần đều trộm mộ thất bại.”

“Nhìn xem lần này có thể thành công hay không.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra một tia điên cuồng.

Ngô Kiếm Vu đứng bên cạnh đội trưởng, nhìn thấy ánh sáng trong mắt đội trưởng, hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ ngẩng đầu.

“Biển lửa sôi trào trong lồng ngực, ta đi Hoàng Đô bái Cổ Anh!”

Sở dĩ Ngô Kiếm Vũ đáp ứng đi cùng Ninh Viêm, nguyên nhân lớn nhất là y muốn đi xem hoàng cung của Huyền U Cổ Hoàng một lần, xem chỗ đó có dấu vết thơ từ của Cổ Hoàng hay không.

Y cho là thơ từ của mình đã đạt đến một cái bình cảnh, cần đi truy tầm thêm dấu vết của Cổ Hoàng, từ đó khiến cho bản thân chân chính đi trên con đường Cổ Hoàng mà mình sùng bái.

Nghĩ tới đây, trong mắt Ngô Kiếm Vu cũng lộ ra ánh sáng.

Ninh Viêm chú ý tới ánh sáng trong mắt đội trưởng cùng Ngô Kiếm Vu, nhưng cũng không muốn quan tâm nhiều, giờ phút này trong lòng gã cũng xuất hiện gợn sóng không nhỏ, cảm khái rất nhiều.

Nghĩ đến nguyên nhân năm đó mình lén lút chạy ra, nghĩ đến Hoàng Đô lạnh như băng kia, thật ra gã cũng không quá muốn trở về, nhưng hiển nhiên đấy là ý niệm không thực tế.

“Có lão đại ở đây, có lẽ ta sẽ không sao.”

Ninh Viêm hít sâu, theo bản năng nhìn tới Hứa Thanh đứng ở đằng xa.

Bên cạnh Hứa Thanh ngoại trừ Tử Huyền cùng với Khổng Tường Long, Cung chủ Chấp Kiếm Cung Lý Vân Sơn cũng đứng ở đó, lão đang nói chuyện với Hứa Thanh.

“Vực Tôn, đi đến Hoàng Đô đại vực cần phải trải qua bảy lần truyền tống siêu cấp, đi ngang qua sáu quận khác của nhân tộc, cho đến đạo truyền tống cuối cùng đưa tới Hoàng Đô đại vực.”

“Loại truyền tống siêu cấp này sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác rất không khỏe, cho nên sau mỗi một lần truyền tống, đều cần phải nghỉ ngơi một chút.”

“Điểm tới của lần truyền tống trận đầu tiên là Thái An quận, nó nằm ở trong Áo Đông đại vực, vực này có mâu thuẫn không nhỏ cùng với nhân tộc, cho nên trên thực tế bao nhiêu năm qua, Thái An quận này thủy chung cũng không tính là thái an.”

Sau khi Lý Vân Sơn biết được mình là người chịu trách nhiệm phòng hộ suốt một đường, lão đã nghiên cứu thật lâu những thứ ấy, giờ phút này ngôn từ cùng vẻ mặt cũng mang theo thong dong.

“Nhưng mà Thái An quận thỉnh thoảng cũng có vãng lai cùng Phong Hải Quận chúng ta, lần này câu thông cũng rất thuận lợi, bọn họ đã mở ra quyền hạn, để cho chúng ta có thể truyền tống qua.”

“Tiếp theo, truyền tống trận sắp bắt đầu.”

“Vì để ổn thỏa đạt được mục đích, lần này truyền tống phân thành ba đợt, nhóm đầu tiên là lão phu dẫn theo Chấp Kiếm Giả đi đến, nhóm thứ hai là người bên cạnh Vực Tôn, sau cùng mới là Vực Tôn.”

Hứa Thanh khách khí gật đầu, không có dị nghị gì đối với an bài của Lý Vân Sơn, giờ phút này hắn ngóng nhìn qua mảnh thiên địa quen thuộc trước mắt, trong lòng cũng dâng lên chờ mong đối với chuyến đi tới Hoàng Đô lần này.

Tử Huyền bên cạnh mỉm cười, nắm chặt tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, lúc nhìn Tử Huyền, ánh sáng màu xanh trên trận pháp bộc phát ngập trời, âm thanh ầm ầm càng là mãnh liệt trước đó chưa từng có, bắt đầu truyền tống nhóm đầu tiên.

Truyền tống vận hành dấy lên gió bão, lướt nhẹ qua mái tóc của Tử Huyền, khiến cho dung nhan tuyệt mỹ càng chiếu rõ ràng hơn vào trong mắt Hứa Thanh.

Cho đến một lát, phong bạo yếu bớt, giọng nói của Tử Huyền nhẹ nhàng truyền đến.

“Hứa Thanh, ta có một cái dự cảm, chuyến đi tới Hoàng Đô lần này có một ý nghĩa vô cùng phi phàm với ngươi.”

Tử Huyền nhìn qua ánh mắt Hứa Thanh, dịu dàng cười nhẹ, trong ánh sáng màu xanh lần thứ hai lập lòe, thân ảnh của nàng cùng đám người đội trưởng và Ninh Viêm, tan biến trên trận pháp.

Cuối cùng, trong toàn bộ trận pháp, chỉ còn một mình Hứa Thanh đứng ở nơi đó.

Hắn hít sâu, nhìn lên màn trời.

Trong màn trời, thân ảnh lão Cửu đi ra, ngóng nhìn Hứa Thanh.

Lão sẽ không đi cùng Hứa Thanh đến Hoàng Đô, muốn cho ưng non trưởng thành, không thể vĩnh viễn đi theo bên cạnh nó, có chút thời điểm, buông tay mới là một tầng thăng hoa khác.

Lão cũng đã từng nói đạo lý này cùng với Hứa Thanh.

Hứa Thanh hiểu rõ, chắp tay cúi đầu với màn trời, lại cúi đầu về phía Phong Hải Quận.

Biển ánh sáng màu xanh lóng lánh xuất hiện, bao phủ hết thảy.

Hồi lâu, theo biển ánh sáng tản đi, theo trận pháp bình yên lại, thân ảnh Hứa Thanh đã biến mất khỏi bên trong trận pháp.

Lão Cửu quay người, đi về phía Tế Nguyệt đại vực.

Cùng lúc đó, bên trong lầu các trong Quận Đô ở Phong Hải Quận, Thất gia đứng ở nơi đó nhìn qua phía truyền tống trận, nỗi lòng nhìn tử tôn đi xa khiến cho trên mặt lão có chút phiền muộn.

“Lão đại mấy đời trước tự tìm đường chết, có lẽ đã biết được sự sâu cạn của Hoàng Đô, cho nên không cần để ý tới, nếu như muốn tiếp tục tìm đường chết, vậy chết thì chết.”

“Còn phần lão Tứ… Đúng là nên đi tới Hoàng Đô một chuyến.”

“Có chút lịch sử trong đại lục Vọng Cổ, thay vì ta báo cho biết, để hắn nhìn thấy trong Hoàng Đô sẽ càng sâu sắc hơn.”

“Nhất là việc liên quan về Hạ Tiên.”

Thất gia thì thào, hai mắt nhắm nghiền.

Chương 1728: Thái An quận, vật này có duyên với ta (1)

Phạm vi của đại lục Vọng Cổ rộng lớn kinh người, thời kỳ Cổ Hoàng đã từng làm công tác thống kê qua, tổng cộng tồn tại 365 đại vực.

Mà sau khi trải qua rất nhiều hạo kiếp, khiến tách rời và vỏ địa cầu biến động, cùng với phân chia giữa những tộc quần, bây giờ đến cùng biến thành bao nhiêu, hết thảy đều không rõ ràng.

Nhưng căn cứ một số tộc quần phán đoán, có lẽ ba thành đại vực của Vọng Cổ đã trở thành tử địa, sinh mệnh trên bản thổ đã tuyệt tích.

Mà năm tòa Thần Vực xuất hiện ở mặt ngoài đại lục Vọng Cổ, có ba tòa cũng nằm ở trong vùng tử địa này.

Mặc dù như thế, nhưng đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, những đại vực không phải tử địa cũng là cả đời khó có thể đi đến.

Chỉ có mượn nhờ truyền tống trận siêu cấp trợ giúp, mới có thể giúp cho số ít người vượt vực mà tiến.

Nhưng bởi vì lập trường giữa các tộc quần của từng đại vực, loại truyền tống siêu cấp này thường thường rất khó mở ra với nhau, thậm chí có rất nhiều đại vực do đủ loại nguyên nhân càng là không có cách nào xây dựng loại đại trận như thế.

Chỉ có trong cùng một tộc quần mới có khả năng thuận lợi hơn xây dựng và sử dụng.

Cho nên, thông hành trong vực đồng tộc cũng tương đối thuận lợi, nhưng nếu không phải đồng tộc, vậy thì muốn vượt qua vực thì khó càng thêm khó.

Mà nhân tộc dựa vào ưu thế trước kia, miễn cưỡng lưu lại con đường Cổ Đạo xuyên suốt nhiều đại vực, kết nối Thánh Lan cùng với Hoàng Đô, bây giờ coi như có đủ tư cách truyền tống siêu cấp như vậy.

Trạm tiếp theo của Thánh Lan đại vực là Áo Đông đại vực.

Tên này tồn tại từ thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng vẫn chưa từng thay đổi, thậm chí hình như cũng đã tồn tại trong thời kỳ càng cổ xưa hơn, về phần xuất xứ, có rất nhiều kiến giải.

Có một câu trả lời hợp lý, cũng truyền lưu phổ biến nhất.

Đó là tên của một tôn Thiên Đạo, đại lục Vọng Cổ có một tôn Thiên Đạo khi còn sống là tu sĩ, tế bản thân thành đạo, thủ hộ Vọng Cổ.

Áo Đông là tên của vị ấy, mảnh đại vực này chính là cố hương của gã.

Chẳng qua hiện nay mảnh đại vực này bị ba đại tộc nắm quyền, ba tộc đó đều tự nhận là hậu nhân của Áo Đông, mỗi tộc đều có rất nhiều tộc quần phụ thuộc, quanh năm chinh chiến lẫn nhau, đều coi đối phương là dị loại.

Vì vậy bên trong tràng cảnh không ngừng chiến tranh, dân chúng lầm than, vạn vật tàn lụi, chúng sinh các tộc cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống dưới áp lực.

Cũng bởi vì vậy, nhân tộc Thái An quận mới có thể thu được thời gian thở dốc ở trong khe hẹp này, nhưng đại giới là phải trả tiền thuê cho riêng ba đại tộc.

Bởi vì ba đại tộc có Vực Bảo.

Vực Bảo đó có khuyết điểm nhỏ nhặt, nhất định phải dùng huyết mạch bọn họ tế hiến mới có thể khu động, quyền hạn cũng bị chia làm 3 bộ phận, ba tộc riêng phần mình nắm giữ một phần.

Vả lại uy lực lấy bảo vệ là chủ yếu, có thể trấn áp hết thảy mọi thứ trong Áo Đông đại vực, nhưng khó lan tràn ra ngoại vực.

Nhưng như vậy là đủ rồi.

Đối với việc tiền thuê này, xuất phát từ thể diện, Hoàng Đô đại vực cũng không đưa ra mệnh lệnh ban bố rõ ràng, nhưng Quận Trưởng Thái An quận các thời kỳ đều biết rõ, muốn để cho Thái An quận tiếp tục tồn tại ở nơi đây, tự nhiên phải cúi đầu.

Nhưng từ sau khi nhân tộc bộc phát Thự Quang Chi Dương, hiện tượng đó đã cải biến.

Lần này nhân tộc đã ngẩng đầu, việc này thể hiện rõ ràng nhất ở trên thuộc địa bên ngoài như Thái An quận, cho dù không trả cái gọi là tiền thuê kia, ba đại tộc cũng chấp nhận việc này.

Giờ phút này, bên trong Ninh Dương châu của Thái An quận, nguyên bản đêm đen như mực, lại bị ánh sáng rực rỡ của trận pháp chiếu rọi, thiên địa một mảnh sáng rõ, bát phương đều có thể thấy được.

Xa xa, tu sĩ Thái An quận đã bày sẵn trận địa, vẻ mặt từng người nghiêm nghị, ngóng nhìn về phía trận pháp.

Thực ra bọn họ cũng không phải là hoàn toàn lạ lẫm đối với Phong Hải Quận, thế nhưng cũng không nói tới quen thuộc cỡ nào, mà hiện giờ sự tình phát sinh bên phía Phong Hải Quận cũng đã giống như là phong bạo, truyền khắp Vọng Cổ.

Cho nên bọn họ đặc biệt coi trọng đối với lần truyền tống này của Phong Hải Quận.

Dưới biển tia sáng không ngừng bộc phát, Lý Vân Sơn dẫn theo ba vạn Chấp Kiếm Giả xuất hiện ở trong trận pháp.

Một khắc xuất hiện, tất cả đều xuất hiện cảm giác không khỏe khác biệt, có mạnh có yếu, nhưng phần lớn đều kiềm chế rất tốt, dưới sự an bài của Lý Vân Sơn, mọi người tản ra về bốn phía xếp sắp thành quân đoàn, kiểm tra xung quanh, cảnh giác hết thảy.

Cho đến khi xác nhận mọi thứ không ngại, thân ảnh Tử Huyền cùng với đám người Ninh Viêm hiện ra trong lần truyền tống thứ hai, thân ảnh xuất hiện cuối cùng là Hứa Thanh.

Vừa mới phủ xuống, liền có một làn gió khô ráo ập vào mặt.

Đối với Hứa Thanh mà nói, mặc kệ là Nam Hoàng Châu hay là Phong Hải Quận, kể cả là Thánh Lan đại vực, tất cả đều coi như là gần biển, dù là Tế Nguyệt đại vực cũng tổng thể là âm lãnh.

Cho nên hắn đã tạo thành thói quen với khí hậu ẩm ướt, tới Thái An quận coi như là khu vực đất liền, lập tức có cảm ứng rất rõ ràng.

Về phần cảm giác không khỏe mà truyền tống siêu cấp mang đến, điểm này không có trên người Hứa Thanh, hắn có thân thể Thần Linh, có thể bỏ qua những thứ này.

“Thái An quận.” Đội trưởng đứng bên cạnh Hứa Thanh, mở ra hai tay, ôm hư không.

“Tên rất hay, tiểu Thanh, ngươi thấy chúng ta trở về đổi tên Thiên Ngưu sơn mạch thành Thái Ngưu thì như thế nào? Ta nghĩ rằng chữ ‘Thái’ càng thêm uy vũ.”

Nhìn bộ dạng hào hứng bừng bừng của đội trưởng, Hứa Thanh suy tư rất nghiêm túc.

“Có thể thử xem.”

Đội trưởng vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, Ninh Viêm bên cạnh cũng vội vàng gật đầu, thậm chí còn vỗ vỗ ngực.

“Không có vấn đề đội trưởng, về sau nếu ta mà có được quyền lợi càng lớn, toàn bộ đại vực đều có chữ ‘Ngưu’!”

Ánh mắt đội trưởng sáng lên, rất là động tâm, lôi kéo Ninh Viêm qua một bên bàn bạc chi tiết.

Hứa Thanh không tham dự, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, trăng của vực này khác biệt với trăng ở Thánh Lan đại vực.

Nó cách rất xa, hình dạng cũng không phải là hình tròn, mà là hình tam giác, như một tòa Thiên Sơn.

Ánh sáng tản ra là màu xanh da trời, chiếu vào trên mặt đất cũng là như thế.

Đây là mặt trăng thứ ba Hứa Thanh nhìn thấy, sau khi ngóng nhìn một lát hắn thu hồi ánh mắt, nhìn tới tu sĩ nhân tộc Thái An quận xa xa đang chú ý tới nơi đây, hắn có thể cảm nhận được sự đề phòng của đối phương.

Chương 1729: Thái An quận, vật này có duyên với ta (2)

Mà Lý Vân Sơn đã bay qua đó, đang tiếp xúc câu thông cùng bọn họ.

Về phần Tử Huyền, sau khi truyền tống đến đây nàng vẫn cúi đầu nhìn xuống trận pháp dưới chân mọi người, thần sắc mang theo một chút kỳ dị, giờ phút này liền đi đến bên cạnh Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa Thanh, tòa truyền tống trận này có điểm gì là lạ.”

Trong đêm trăng, trong dư quang của trận pháp, Tử Huyền mặc một thân váy dài màu trắng giống như tiên nữ, da thịt trắng hơn tuyết, sắc mặt tuyệt mỹ, quần áo bay múa theo gió, váy dài phấp phới.

Nhất là đôi mắt trong suốt giống như làn thu thủy, má lúm đồng tiền cùng khuôn mặt trắng nõn nà, toàn thân như có vầng sáng nhàn nhạt, đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn xuống trận pháp dưới chân, bóng của hắn khuếch tán trong ánh trăng, lúc này Tiểu Ảnh cũng đang truyền đến cảm xúc chấn động.

“… . .”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, thân ảnh Lý Vân Sơn bay trở về từ phía đám tu sĩ Thái An quận đằng xa, rất nhanh liền đến phía trước Hứa Thanh, thần sắc của lão ngưng trọng, trầm thấp mở miệng.

“Sợ là chúng ta phải lưu lại ở chỗ này một đoạn thời gian.”

“Có liên quan cùng với trận pháp nơi đây sao?” Hứa Thanh hỏi.

Lý Vân Sơn liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nhẹ gật đầu.

“Có một số việc, chúng ta ở Phong Hải Quận không biết được, thuộc về bí ẩn của Thái An quận, truyền tống trận cổ xưa này chính là việc thứ nhất, chúng ta muốn để cho nó lần nữa mở ra truyền tống rời khỏi, cần tốn một phen bố trí cùng với chuẩn bị, không sai biệt lắm tốn chừng bảy ngày.”

“Nhưng ba ngày sau tòa truyền tống trận này sẽ xuất hiện biến cố, phải đợi nửa tháng nữa mới có khả năng khôi phục.”

“Nó… Là vật sống?” Tử Huyền bỗng nhiên mở miệng.

Giọng nói của nàng lập tức dẫn tới đội trưởng và Ninh Viêm cùng với Ngô Kiếm Vu chú ý tới, Khổng Tường Long ở một bên cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, cúi đầu quan sát trận pháp dưới chân.

Nhưng mặc kệ y nhìn như thế nào, trận pháp này cũng chỉ là trận pháp.

Trong mắt đội trưởng lập tức xuất hiện một chút ánh sáng, thậm chí còn ngồi xổm người xuống sờ sờ, vẻ mặt hiếu kỳ.

Lý Vân Sơn cũng hít sâu, lão mới nghe được việc này từ chỗ Thái An quận, đồng dạng kinh ngạc, giờ phút này trầm giọng mở miệng.

“Dựa theo lời của người Thái An quận nói, trăm năm trước tòa truyền tống trận cổ này đã từng trải qua một lần tàn diện Thần Linh mở mắt, nhưng kỳ dị là nơi đây lại không hình thành cấm khu.”

“Mà từ sau lần đó, tòa truyền tống trận cổ này… Nó đã có ý thức của mình, đã bị hoạt hoá, chuẩn xác mà nói, nó là vật sống.”

“Cách mỗi nửa tháng, nó đều cải biến từ trạng thái trận pháp, hóa thành một con hung thú, chơi đùa trong thiên địa Thái An quận, những nơi nó đi qua, mọi người đều sẽ bị nó truyền tống ngẫu nhiên.

Nhưng phạm vi sẽ không vượt qua quận này, vả lại tính tình của trận pháp hoạt hoá tựa như đứa trẻ vậy, không có nhiều ác ý lắm, vì vậy mọi người ở nơi đây đa số đều coi nó giống như là một loại khí trời biến hóa vậy.”

“Đồng thời sau khi hoạt hóa cũng có lợi ích, trong nửa tháng nó ngủ say, bất luận truyền tống cái gì cũng đều không cần tiêu hao đại giới, vì vậy cũng không ai đi xử lý việc đó.”

“Cho nên có lẽ chúng ta phải đợi nửa tháng sau mới có khả năng tiến hành truyền tống.”

Lý Vân Sơn nói xong, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm ngâm, thương nghị với Tử Huyền và đội trưởng cùng với đám người Lý Vân Sơn, cuối cùng quyết định tạm thời lưu lại nơi đây, đợi trận pháp trôi qua thời kỳ hoạt hoá lại tiếp tục truyền tống.

Bọn họ cũng không rời khỏi quá xa, xây dựng cơ sở tạm thời cách cổ trận ngoài trăm dặm.

Tu sĩ Thái An quận từ đầu đến cuối đều không tới gần, bọn họ luôn bảo trì một khoảng cách nhất định cùng với đám người Hứa Thanh, một mực đề phòng.

Trên thực tế không chỉ là riêng những tu sĩ Thái An quận nơi đây đề phòng, trong Quận Đô của Thái An quận cách nơi này một chút phạm vi, bên đó cũng tương tự vô cùng đề phòng, thậm chí toàn bộ các tộc và những thế lực trong Thái An quận cũng đều là như thế.

Toàn bộ tộc quần đều khuyên bảo tộc nhân trong khoảng thời gian này không nên tới gần Ninh Dương châu.

Mà đoàn người Hứa Thanh cũng không có ý quấy rầy bất kỳ phương nào, sau khi hạ trại Hứa Thanh liền nhắm mắt đả tọa, những người khác cũng phần lớn như thế, chỉ có đội trưởng có chút đứng ngồi không yên, thi thoảng lại ra ngoài tò mò nhìn tới tòa truyền tống trận cổ chỗ xa.

Cho đến đêm khuya ba ngày sau, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa bộc phát ra từ chỗ truyền tống trận cổ, đại địa theo đó rung động lắc lư, Hứa Thanh mở hai mắt ra, bước ra khỏi lều vải.

Tử Huyền cùng với Ninh Viêm, còn có Lý Vân Sơn và đám người Khổng Tường Long cũng đều lần lượt đi ra, cùng nhau ngóng nhìn.

Dần dần, ánh mắt của bọn họ đều lộ ra vẻ kỳ dị.

Chỉ thấy tòa truyền tống trận cực lớn bên đó tràn ra tia sáng màu xanh đậm, mà ánh trăng vào thời này lại biến thành ảm đạm, hình như tất cả ánh trăng đều đã bị cổ trận này hút đi.

Dưới tia sáng đó, từng đám lông màu lam sinh trưởng bên trên trận pháp, càng lúc càng nhiều đến khi rập rạp vô số, cuối cùng theo một tiếng nổ vang vọng, cổ trận… Đột ngột dựng lên khỏi mặt đất.

Đại địa chấn động càng lúc càng mạnh hơn, bầu trời cũng tối sầm lại, cổ trận trôi nổi giữa không trung, hình dáng dẹp dẹp, lại có bộ lông chập chờn, thoạt nhìn cũng không phải là hung tàn, tựa như một cái đĩa tròn có lông dài.

Mà theo nó mở ra đôi mắt to trên người, lại làm cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác đáng yêu.

Nó truyền ra âm thanh vui sướng, gào thét bay về xa xa, phi điểu trên màn trời nối tiếp nhau bay tứ tán, nhưng vẫn đã chậm, sau khi bị cái đĩa lông bao phủ, chẳng biết đã bị truyền tống đi đâu.

Mà hình như nó càng thêm vui vẻ, lần nữa nhoáng một cái, tiếp tục đi xa.

“Thiên địa rộng lớn, không thiếu thứ lạ…” Lý Vân Sơn cảm khái.

Trong mắt Tử Huyền lộ ra một tia hồi tưởng, nhìn qua đĩa lông đi xa, như có điều suy nghĩ.

Trong lòng Hứa Thanh tương tự xuất hiện gợn sóng, theo quá trình hắn trưởng thành cùng với trải nghiệm, hắn đã nhìn thấy rất nhiều sự tình thần bí cùng kỳ dị trên đại lục Vọng Cổ, mỗi một lần đều không giống nhau.

Ở trước mặt của hắn, đại lục Vọng Cổ mới chỉ thể hiện ra một góc băng sơn.

Mà trong lúc mọi người đang ngạc nhiên đối với một màn này, chỉ có đội trưởng liếm liếm bờ môi, hai mắt sáng lên, đáy lòng nồng nhiệt.

“Món đồ chơi này hình như là một bảo bối, có thể được ta nhìn thấy, chứng tỏ có duyên cùng ta!”

Chương 1730: Tra nam Trần Nhị Ngưu (1)

Hứa Thanh không nghe được tiếng lòng của đội trưởng.

Nhưng hắn thấy rõ ánh sáng trong mắt đội trưởng, trong trí nhớ của hắn, lần gần đây nhất hắn nhìn thấy loại ánh mắt này, là lúc Thất Huyết Đồng đang xây dựng tông môn ở Nghênh Hoàng Châu, U Tinh mặc tiên y xa hoa từ trên trời bay tới.

Lúc đội trưởng nhìn thấy quần áo của U Tinh, ánh mắt cũng mãnh liệt tương tự như lúc này đây.

Hiển nhiên là hễ có ai dám khoe khoang ở trước mặt của đội trưởng, phần lớn sẽ tạo thành thu hút mãnh liệt với y.

Hứa Thanh lắc đầu, cũng chẳng muốn khuyên can cái gì, hắn đã quen với việc này rồi.

Mà mấy ngày tiếp theo, việc phát sinh ở trên người đội trưởng cũng xác nhận suy đoán của Hứa Thanh.

Quả nhiên đội trưởng đã chú ý tới cái đĩa lông.

Có lẽ là xuất phát từ hiếu kỳ, cũng có lẽ là vì muốn kết giao bằng hữu, đội trưởng lặng lẽ rời khỏi, đi theo đĩa lông trên trời, nhiều lần muốn tới gần chơi đùa cùng nó.

“Đại Mao Mao chờ một chút, ta chỉ có thời gian nửa tháng thôi, nếu như ta không chào hỏi làm quen với ngươi một chút, về sau ta nhất định sẽ rất tiếc nuối, đại lục Vọng Cổ có nhiều đồ vật có lông như vậy, duy chỉ có ngươi đặc biệt nhất.”

Nhưng có thể là do ngôn từ của đội trưởng không đủ chân thành hoặc là ánh mắt không thuần khiết, cho nên mỗi lần không đợi y tới quá gần, toàn thân đĩa lông đã lập lòe phát ra tia sáng, trong nháy mắt tiếp theo đội trường lập tức không còn tung tích.

Bị truyền tống đi nơi khác rồi.

Nhưng tinh thần kiên nhẫn của đội trưởng có lẽ chính là căn nguyên điên cuồng của y, cho nên thường thường rất nhanh sẽ trở về, tiếp tục chân thành bay đến gần.

Thậm chí còn vừa tiếp cận vừa ôn hòa mở miệng, để cho mình nhìn trông không có ác ý, thậm chí vì để cho càng thêm chân thật hơn, đội trưởng dứt khoát lấy ra quả đào rồi bắt đầu ăn.

Bởi vì chỉ có thời điểm ăn đào, nội tâm của y mới đặc biệt dịu dàng, mới có thể không biểu hiện cảm giác ra ngoài.

“Chào ngươi, ta nghĩ rằng ngươi đặc biệt có khí chất, cho nên muốn tới làm quen một chút.”

Xoẹt!

Đĩa lông gào thét bay qua, không thèm để ý mà thuận tiện truyền tống đội trưởng đi nơi khác.

Một lúc lâu sau, thân ảnh đội trưởng từ đằng xa chạy tới, vừa chạy còn vừa phất tay.

“Đừng đi, ngươi biết không, ngươi đặc biệt giống một người cố nhân của ta, đó là bằng hữu tốt nhất của ta…”

Xoẹt!

Tiếp tục biến mất.

Cứ như vậy bảy ngày sau, dưới sự cố chấp của đội trưởng, sau vô số lần bắt chuyện ôn hòa, đĩa lông trước giờ chưa bao giờ gặp phải loại việc thế này rốt cuộc đã chú ý tới Nhị Ngưu.

Trong đôi mắt to của nó lần đầu lộ ra nghi ngờ, cũng là lần đầu tiên mặc kệ đội trưởng nhích tới gần hơn một chút, đến phạm vi mười trượng.

Đội trưởng nhìn thấy như thế, nội tâm kích động, có một loại cảm giác giống như tới gần Lý Thi Đào từng xíu lúc trước, vì vậy y cố gắng làm cho mình trông điềm đạm, vừa ăn quả đào vừa ôn nhu trấn an, ý đồ tới gần thêm một chút nữa.

Nhưng tính cảnh giác của đĩa lông rất mạnh, mắt thấy đội trưởng vừa muốn tới gần, toàn thân của nó liền lóe lên tia sáng, muốn truyền tống đội trưởng đi.

Đội trưởng cấp bách, nhanh chóng mở miệng.

“Đại Mao Mao, ngươi làm rớt thứ gì này, ta nhặt về giúp ngươi rồi đây này.”

Nói xong, đội trưởng cố nén đau lòng, lấy ra một mẩu máu thịt Xích Mẫu nho nhỏ, so với móng tay còn nhỏ hơn, chậm rãi đi tới.

Mẩu máu thịt này vừa ra, đĩa lông lập tức chuyển tầm mắt qua, cũng hơi buông lỏng cảnh giác một chút, mà mượn nhờ cơ hội trong chớp mắt này, đội trưởng cầm mẩu thịt, rốt cuộc đã đi tới trước mặt đĩa lông.

Sau đó liền đút mẩu thịt này vào trong miệng đĩa lông, thừa dịp khoảnh khắc đĩa lông nuốt vào, đội trưởng liền liều mạng dốc toàn lực, giơ tay lên một phát nắm được mấy trăm cọng lông màu lam trên người đĩa lông, toàn lực giật một cái.

Tiếng rặc rặc vang lên, mấy trăm cọng lông trực tiếp đứt gãy, kích thích truyền tới khiến cho toàn thân đĩa lông chấn động, một biển ánh sáng vô cùng chói mắt bộc phát tới khắp bát phương.

Trong thời gian ngắn, mây mù bốn phía đều bị truyền tống đi, thân ảnh của đội trưởng cũng tương tự tan biến vô tung.

Nhưng lần này khác biệt cùng lần trước, sau khi ánh sáng truyền tống tản mát ra, đĩa lông không còn tiếp tục thảnh thơi chơi đùa như thường ngày nữa, trong đôi mắt to của nó lộ ra phẫn nộ, giống như bị lừa gạt vậy, liên tục bộc phát ra ánh sáng truyền tống, khiến cho bầu trời trở thành một mảnh sáng rõ.

Ngay sau đó nó chợt lao ra, truy tìm theo dấu vết, tập trung tới một phía, vượt qua hư vô lao tới.

Vì vậy trong những ngày kế tiếp, mọi người trong Thái An quận sẽ thường xuyên thấy một cảnh tượng chấn động.

Trên bầu trời, đĩa lông bộc phát ra biển ánh sáng, truy kích theo một thân ảnh, mỗi lần đuổi kịp, nó đều mở cái miệng rộng ra lập tức thôn phệ, toàn lực nhấm nuốt, nhưng nó rất nhanh liền phát hiện hình như đây không phải bản thể.

Thế là nó lại tức giận tiếp tục tìm kiếm, tiếp tục thôn phệ.

Lập đi lập lại, không ngừng tuần hoàn.

Tiếng kêu giày vò thảm thiết đến từ người bị truy kích cũng nhiều lần vang vọng khắp bát phương.

Tu sĩ của Phong Hải Quận cũng nhìn thấy một màn này, thần sắc từng người cổ quái, Ninh Viêm và Ngô Kiếm Vu cũng lộ ra vẻ mặt cảm khái, không thấy ngoài ý muốn đối với việc này.

Tử Huyền càng là không thèm quan tâm.

Hứa Thanh thì là thở dài, ở trong căn lều tạm thời của mình, nhìn qua một con nhuyễn trùng màu lam trước mặt, lắc đầu.

“Đại sư huynh, đáng giá không?”

Con nhuyễn trùng màu lam này lớn cỡ ngón tay, mọc ra một cái đầu người, chính là đội trưởng.

Giờ phút này vẻ mặt của y vẫn còn đắc ý.

“Đương nhiên đáng giá, không có chuyện gì đâu, ta đoán con chíp bông kia chính là giống cái, xả giận một chút rất bình thường, thế nên ta đã chuẩn bị rất nhiều phân thân để chơi cùng nàng ta.”

“Nhưng mà thu hoạch lần này, tuyệt đối rất đáng giá!”

“Tiểu Thanh, tòa truyền tống trận này không đơn giản, dưới ánh mắt của tàn diện Thần Linh vốn nên hóa thành cấm khu, nhưng nó lại trực tiếp hoạt hoá biến thành một sinh mệnh, loại dị biến như thế rất hiếm thấy, cái này chẳng khác nào là con nối dõi của tàn diện Thần Linh cả.”

“Trên người nó nhất định có được một chút đặc tính của tàn diện Thần Linh!”

“Cho nên đừng thấy ta tốn mất một mẩu máu thịt Xích Mẫu, nhưng mà đám lông mà ta nhổ được lại cất chứa ý nghĩa lớn hơn hết thảy.”

Chương 1731: Tra nam Trần Nhị Ngưu (2)

“Ngươi vui là được.” Hứa Thanh không muốn quan tâm tới chuyện này, nói xong liền nhắm nghiền hai mắt, lặng lẽ đả tọa.

Đội trưởng hóa thành nhuyễn trùng nhìn thấy như vậy, bò tới một bên, thoải mái nằm ở đó, đáy lòng cân nhắc nên dùng mười mấy cọng lông kia như thế nào mới có thể kiếm được lợi ích lớn nhất.

Cứ như vậy, dưới đĩa lông liên tục phát cuồng cắn xé trên màn trời, thời gian cũng chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền qua bảy ngày, đĩa lông vẫn chưa hề hết giận, nhưng mà nó đã đến thời gian ngủ say.

Dù là không cam lòng, nhưng nó vẫn phải trở về Ninh Dương châu, quay lại trên mặt đất, thu hồi bộ lông, lại biến thành cổ trận và không còn nhúc nhích.

Đám người Hứa Thanh cũng đã đến lúc rời đi.

Trong sự đề phòng của Thái An quận, một đoàn người Hứa Thanh đi đến bên trên trận pháp, tia sáng lập lòe, truyền tống mở ra.

Mà ngay một khắc truyền tống, trận pháp này đột nhiên rung động vài cái, giống như đĩa lông trong lúc ngủ say đã nhận ra khí tức khiến nó tức giận nên muốn tỉnh lại, nhưng lại không cách nào làm được.

Cuối cùng, dưới trận pháp không tình nguyện lập lòe tia sáng, thân ảnh của đám người Hứa Thanh tan biến khỏi Thái An quận.

Lộ trình sau đó là vượt qua từng đại vực, có mấy lần truyền tống gặp chút khó khăn trắc trở, nhưng tổng thể coi như là thuận lợi, rốt cuộc sau ba tháng, thân ảnh của bọn hắn đã xuất hiện ở trên truyền tống trận của một quận cuối cùng.

Quận này tên là Nam Tín, là thuộc địa cách Hoàng Đô đại vực gần nhất, nằm ở bên trong Hôi Hải đại vực.

Biển của Hôi Hải đại vực không giống với biển bình thường, bởi vì nơi đây quanh năm đều có một loại cây cùng loại với cây bồ công anh tên là Phi Linh Hoa phiêu tán, cho nên hầu hết thời gian mỗi năm, đất đai của nơi này đều bị bông vải màu xám tro phủ kín, nhìn từ xa giống như là biển, bởi vậy mới được gọi là Hôi Hải đại vực.

Chợt nhìn có chút giống bạch phong bên Khổ Sinh sơn mạch, nhưng tính chất bên trong hiển nhiên khác biệt.

Thời điểm đoàn người Hứa Thanh xuất hiện, chính là mùa Phi Linh Hoa phiêu tán, trên trời tràn ngập bông vải màu xám tro tung bay, gió thổi qua hình thành một biển xám tro liên miên khắp thiên địa.

Nhìn như rất đẹp, nhưng đối với chúng sinh sống ở nơi này mà nói, đây chính là một trận tai hoạ khổ không thể tả.

Nếu như hít quá nhiều bông vải màu xám tro vào trong cơ thể, sẽ khiến cho sinh mệnh người ta tăng tốc tàn lụi, cho nên vạn tộc sinh sống ở nơi đây, hoặc là tùy thời tạo thành phòng hộ bên ngoài thân thể, hoặc là cần phải đội lên vật gì đó để che đậy.

Cũng chính là loại đặc tính đó, khiến cho chúng sinh sống ở bên trong đại vực này đa số đều trầm lặng.

Thời điểm đám người Hứa Thanh xuất hiện, tất cả những gì nhìn thấy và cảm nhận thấy chính là như vậy.

Khác biệt với Thái An quận, việc bọn họ đến cũng không khiến cho Nam Tín quận đề phòng, tu sĩ bảo vệ trận pháp quận này phần lớn đều khá lười biếng.

Điểm này không chỉ xuất hiện ở Nam Tín quận, trên thực tế trên đường đi tới, càng rời xa Phong Hải Quận thì sự đề phòng lại càng ít, hiển nhiên bởi vì lý do khoảng cách, sự tình bên phía Thánh Lan đại vực cho dù là truyền đến, cũng rất khó tạo ra gợn sóng quá lớn.

Dẫu sao việc này cũng không liên quan đến họ, vả lại quá mức xa xôi.

Mà Nam Tín quận tư cách một quận sát gần Hoàng Đô đại vực nhất, liên quan giữa bọn họ cùng với Hoàng Đô tự nhiên càng chặt chẽ hơn so với những quận khác, trong đó thậm chí còn có một chút quyền quý ở Hoàng Đô bị gạt ra ngoài lề đang cư trú tại đây.

Đám người Hứa Thanh cũng không quan tâm tới những chuyện đó, sau khi đi ra khỏi truyền tống trận, cũng không định ra ngoài mà là chuẩn bị tương tự cùng lúc trước, rất nhanh bố trí truyền tống trận, muốn tiến hành một lần truyền tống cuối cùng.

Nơi đây cách Hoàng Đô đại vực rất gần, chỉ cần một lần truyền tống là được.

“Hoàng Đô đại vực, chuẩn bị tới rồi.”

Hứa Thanh nhìn về xa xa, xuyên thấu qua đám bông vải màu xám tro tung bay, ngóng nhìn về phía Hoàng Đô đại vực.

“Còn có vị muội muội mà Hoàng Nham nói, cũng ở trong quận này.”

Hứa Thanh thu hồi tầm nhìn, hắn không biết làm thế nào để tìm đối phương, nhưng mà dựa theo lời Hoàng Nham nói, cọng lông vũ kia hẳn là có thể để cho muội muội của y phát hiện rồi tự động tìm đến.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh nhìn qua bốn phía, sau cùng chú ý đến đám người Ninh Viêm.

Thần sắc của Ninh Viêm có chỗ khác biệt so với lúc tới những quận khác, sau khi tới đây hình như gã rất lo lắng, thậm chí có chút khẩn trương, sau khi chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, Ninh Viêm thở sâu một hơi, miễn cưỡng trấn định lại rồi đi tới thấp giọng mở miệng.

“Lão đại, ta cảm nhận được khí tức huyết mạch Tam tỷ… . . Nàng không hề che giấu, cho nên rất rõ ràng, chắc chắn nàng cũng đã cảm giác được ta.”

“An Hải công chúa?” Trong đầu Hứa Thanh hiện ra hình ảnh vị công chúa lần đầu gặp ở bên chỗ Thất hoàng tử.

“Đại khái ta biết tại sao nàng lại xuất hiện ở đây, bởi vì bên trong Nam Tín quận này có một vị trưởng bối, cũng là nhũ mẫu của Tam công chúa cùng với Ngũ hoàng tử.”

“Bởi vì sau khi Tam công chúa cùng Ngũ hoàng tử thành niên thể hiện ưu tú, Nhân Hoàng đặc biệt cho phép lão nhân gia kia dưỡng lão ở quận này, nơi đây cũng là cố hương của vị trưởng bối đó.”

Ninh Viêm đang nói, chân trời xa xa bỗng xuất hiện một đạo thân ảnh bay nhanh đến, xuyên thẳng qua biển màu xám tro, xuất hiện ở phía trước đoàn người Hứa Thanh, hóa thành một vị thị nữ.

Ánh mắt của người thị nữ này rất sắc bén, tu vi không tầm thường, sau khi xuất hiện đầu tiên là nhìn Lý Vân Sơn cùng với Tử Huyền, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh, thần sắc rõ ràng thu liễm, sau cùng nhìn tới Ninh Viêm bên cạnh hắn.

Tiếp theo nàng hơi cúi đầu hành lễ, chậm rãi mở miệng.

“Gặp qua Thập Nhị điện hạ.”

“Công chúa điện hạ đang phụng bồi Tôn ma ma bày tiệc, phát hiện khí tức của Thập Nhị điện hạ, thế nên đã sai nô tỳ tới đây gửi lời mời.”

Chương 1732: Thất thải Linh Hà Hoàng (1)

Hứa Thanh không hiểu rõ nhiều lắm về An Hải công chúa, chỉ là gặp qua một lần vào ngày Thất hoàng tử mở tiệc chiêu đãi, toàn bộ hành trình cũng không nói mấy câu với đối phương, nhưng sau khi thông qua phân tích xu thế của Thánh Lan đại vực, vẫn có thể nhìn chỗ thông duệ của nàng.

Mà lúc đó, phản ứng của Thất hoàng tử hình như cũng có chút kiêng kị đối với vị An Hải công chúa này.

Mặt khác, từ biểu hiện của người tỳ nữ vừa nãy cũng có thể nhìn ra một chút, đối phương không kiêu ngạo không siểm nịnh, vẻ mặt hay ngôn từ đều thong dong, đồng thời cũng lộ ra sự tôn kính thích hợp.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua Ninh Viêm.

Ninh Viêm do dự.

Vị tỳ nữ kia thấy vậy cũng không nhiều lời, cúi đầu về phía Ninh Viêm cùng với Hứa Thanh, sau đó quay người rời đi.

Mắt nhìn đối phương rời khỏi, Ninh Viêm thở dài.

“Lão đại, vị Tôn ma ma kia chính là thân hữu cùng với thân mẫu của Tam tỷ và thân mẫu của Ngũ Ca.”

“Tầng quan hệ này có chút rắc rối phức tạp, có lẽ ta phải đi tới đó một chuyến, lão đại ngươi có thể đi cùng với ta hay không?”

Ninh Viêm do dự nhìn qua Hứa Thanh, có chút lo lắng không yên.

Càng là tới gần Hoàng Đô đại vực, tâm tình của Ninh Viêm lại càng căng thẳng, cái loại cảm giác do dự vừa muốn về lại không muốn về rất rõ ràng.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, bố trí trận pháp còn cần mấy ngày, cho nên thời gian cũng đầy đủ, mà Ninh Viêm nơi đây có thể đưa ra yêu cầu như thế, nghĩ đến trong lòng quả thật cũng là không nắm chắc.

Vì vậy Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

“Đi thôi.”

Ninh Viêm nghe thấy Hứa Thanh đồng ý, tinh thần lập tức chấn động, có Hứa Thanh đi cùng, gã cảm thấy chính mình đã có tự tin.

Hai người cứ như vậy rời khỏi chỗ ở tạm bên truyền tống trận.

Tử Huyền muốn ở lại duy trì trận pháp cùng Lý Vân Sơn cho nên không đi cùng, mà đội trưởng mấy tháng nay đều đang nghiên cứu những sợi lông của đĩa lông, cho nên cũng không có rảnh đi theo.

Cho nên chỉ có Hứa Thanh cùng Ninh Viêm, được một số Chấp Kiếm Giả hộ vệ, bay về phía chỗ ở của Tôn ma ma.

Vị trí cụ thể cũng không cần xác định, Ninh Viêm dựa vào cảm ứng cùng với An Hải công chúa, rất nhanh đã tìm được, đó là một tòa đình viện tựa như hoa viên, phạm vi diện tích không nhỏ, bên trong màu sắc rực rỡ, càng có trận pháp được mở quanh năm, ngăn cách bông vải màu xám tro bên ngoài.

Tất cả hòn non bộ bên trong đều do ngọc thạch chế tạo, còn chuyển tới cả linh tuyền, khiến cho toàn bộ đình viện nồng đậm linh khí, trình độ đó, tông môn tầm thường ở Phong Hải Quận xa xa không thể so sánh.

Mà vị trí trung tâm của tòa đình viện này đang có một cuộc yến hội, ngồi ở chủ vị chính là một lão ẩu, nụ cười hòa ái, quần áo hoa lệ, đang đàm tiếu cùng thiếu nữ mặc cung trang bên cạnh.

Phía dưới hai hàng có mấy cái bàn, có rất nhiều tân khách nâng ly cạn chén với nhau, vô cùng vui vẻ, càng có rất nhiều thị nữ đi qua đi lại, thỉnh thoảng thay đĩa xương cùng với đưa hoa quả tươi tới.

Chính giữa còn có chín tên tu sĩ dáng người cao ngất đang đấu pháp.

Trong lúc giao đấu với nhau, pháp thuật chấn động vang vọng, phong thái không hề tầm thường, rất đáng xem.

Hứa Thanh cùng Ninh Viêm đến, An Hải công chúa dựa vào liên hệ huyết mạch ngay lập tức phát hiện, nhẹ giọng nói gì đó bên tai lão ẩu, lão ẩu khẽ gật đầu.

Vì vậy một khắc Hứa Thanh cùng Ninh Viêm tới gần, không đợi bọn họ hạ xuống, trận pháp của đình viện đã tự động mở, lộ ra một con đường.

Ninh Viêm hít sâu, nhìn Hứa Thanh bên cạnh một cái, đáy lòng lần nữa an ổn một chút, cùng Hứa Thanh đi vào trận pháp, xuất hiện trong đình viện.

Màn đấu pháp trong yến hội thoáng dừng lại, tu sĩ đấu pháp cung kính tránh né, Ninh Viêm bước nhanh tới, đi đến phía trước lão ẩu, chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Tôn ma ma.”

Tôn ma ma chú ý đến Ninh Viêm, thần sắc có chút lãnh đạm, khẽ gật đầu sau đó liền không để ý tới nữa, đối với Hứa Thanh càng là không cả liếc mắt nhìn, tiếp tục nói chuyện cùng An Hải công chúa bên cạnh.

An Hải công chúa vừa đáp lại, vừa gật đầu về phía Ninh Viêm cùng Hứa Thanh, thần sắc lộ ra một chút áy náy.

Ninh Viêm không có cảm giác gì đối với cái này, gã đã sớm quen với sự lãnh đạm đến từ người khác, giờ phút này ngược lại cảm thấy tốt hơn, lựa chọn mấy cái bàn cuối cùng ngồi xuống.

Hứa Thanh càng là không thèm để ý tới sự lãnh đạm của người không liên quan gì với mình, hắn chỉ quan tâm đối phương có ác ý hay không.

Vì vậy thần sắc hắn bình tĩnh, ngồi xuống bên cạnh Ninh Viêm.

Yến hội, lại tiếp tục tiến hành.

Hai người bọn họ cũng khiến những người khác chú ý, có người truyền âm nghị luận, có người mỉm cười gật đầu, có người trên mặt khinh thường.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Hứa Thanh rất rõ ràng vẻ mặt mọi người, có một số người đúng là phản ánh tâm lý thực, nhưng đa số… đều là mặt nạ mà thôi.

Cho nên hắn mặc kệ vẻ mặt của người khác như thế nào, những thứ này đều không quan trọng.

Hắn cầm lấy bầu rượu trước mặt, trực tiếp uống một ngụm, ánh mắt hơi nheo lại, rượu nơi này, nếu so với Phong Hải Quận thì dễ uống hơn rất nhiều.

Rõ ràng là rượu, nhưng vào trong miệng lại sền sệt, để cho trong đầu Hứa Thanh hiện ra bốn chữ.

‘Quỳnh tương ngọc dịch’.

Sau khi thưởng thức qua, Hứa Thanh dứt khoát uống nhiều thêm vài ngụm, Ninh Viêm bên cạnh trừng mắt nhìn, thấp giọng mở miệng.

“Lão đại, sau khi đến Hoàng Đô, ta biết mấy nhà tửu phường, bên trong có một chút hảo tửu, đến lúc đó ta sẽ đi lấy cho ngươi.”

Hứa Thanh nghe vậy khẽ gật đầu, chậm rãi nhấm nháp, hắn chuẩn bị cứ uống như thế cho tới khi yến hội hôm nay kết thúc.

Thời gian trôi qua, tiết mục của yến hội cũng rất đặc sắc, không ít truyện cười, An Hải công chúa thi thoảng còn có thể kể một chút lời khiến cho Tôn ma ma vui vẻ, làm tất cả mọi người đều tươi cười.

Duy chỉ có Hứa Thanh cùng Ninh Viêm khác biệt, người phía trước thong dong thưởng thức rượu, người sau ở bên phụng bồi, phát hiện rượu không còn liền lập tức gọi thị nữ đi lấy.

Mà An Hải công chúa hình như cũng không có ác ý, nhiều lần có ý định kéo bọn họ dung nhập vào trong, nhưng đều thất bại, tuy rằng vị Tôn ma ma kia không nổi ác ý, thế nhưng không quá để ý, vẫn là lãnh đạm chiếm đa số như cũ.

Cuối cùng An Hải công chúa bởi vì trở ngại không cách nào tự mình nói ra, chỉ có thể để cho tỳ nữ bên cạnh đưa tới một câu.

“Kính xin hai vị chớ hiểu lầm, công chúa có ý tốt, mặc dù Tôn ma ma rời khỏi Hoàng Đô, nhưng quan hệ của bà ta ở Hoàng Đô rất rộng, đông đảo vương công quyền quý gia quyến đều là khuê hữu của bà, nếu như được bà nhận thức, như vậy có thể giúp đỡ Thập Nhị điện hạ gạt bỏ không ít ác ý tiềm ẩn, đâu cũng là ý của công chúa khi gọi Ninh Viêm điện hạ tới đây.”

Chương 1733: Thất thải Linh Hà Hoàng (2)

Hứa Thanh gật đầu, cầm chén rượu giơ về phía An Hải công chúa.

An Hải công chúa khẽ gật đầu, nàng quả thật là có ý tốt, nhưng đáng tiếc, Tôn ma ma hiển nhiên là không thích Ninh Viêm cho lắm.

Cho đến khi mây mù trên bầu trời dần dần biến thành màu đỏ, mây ngũ sắc lan tràn, nắng chiều chiếu đến, Hứa Thanh cũng có chút bộ dạng say rượu.

Bữa rượu hôm nay hắn uống rất thoải mái, đang định đứng dậy dẫn theo Ninh Viêm rời khỏi, nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng thiên lôi nổ vang.

Tiếng sấm sét nổ vang trên màn trời, mây ngũ sắc cuộn mình tản ra, bầu trời lập tức bị một mảnh ánh sáng bảy màu bao phủ, giống như một màn sân khấu bảy màu che đậy cả bầu trời.

Bên trong màn sân khấu bảy màu có một con Khổng Tước cực lớn, che khuất bầu trời, nhanh chóng biến ảo ở, cho đến khi hoàn toàn hiển lộ, cái gọi là màn sân khấu bảy màu kia lại chỉ là lông đuôi của nó.

Con Khổng Tước này thần võ bất phàm, xinh đẹp vô cùng, sự xuất hiện của nó khiến cho thiên địa biến sắc, vạn vật tự ti mặc cảm.

Một màn như thế khiến cho hơn phân nửa Nam Tín quận vang động, mà mọi người bên trong đình viện phía dưới màn trời bảy màu lại càng là như vậy.

Phần lớn tất cả mọi người đều đứng lên ngóng nhìn bầu trời, ngay cả Tôn ma ma bên cạnh An Hải công chúa trong mắt cũng đều lộ ra vui sướng, nhìn lên bầu trời xa xa.

"Linh Hà Hoàng!"

Bên trong Hôi Hải đại vực có rất nhiều cấm khu, nhưng cấm địa rất ít, chỉ có một tòa.

Tên là Quang Trủng.

Cấm địa có Hoàng, tên là Hà, bởi vì nó coi như thân thiện đối với vạn tộc, vả lại bản thân thực lực kinh khủng, cho nên cũng chung sống bình an vô sự cùng các tộc bên trong Hôi Hải đại vực.

Mà người bên ngoài càng gọi vị này là Linh Hà Hoàng.

Vị này rất ít ra ngoài, mỗi một lần xuất hiện ở trong mắt chúng sinh, ánh sáng bảy màu liền tinh lọc bông vải màu xám tro, càng bởi vì bộ dạng xinh đẹp, cho nên được cho rằng là điềm lành trong Hôi Hải đại vực.

Vị này cũng có quan hệ cũ cùng với Tôn ma ma, trước kia từng có ân huệ đối với Tôn ma ma, dù là cho tới bây giờ, trong ánh mắt của rất nhiều người, ân huệ đó cũng là một tầng bảo hộ trên người Tôn ma ma.

Giờ phút này nhìn thấy thân ảnh của ân nhân, trên mặt Tôn ma ma nở nụ cười, vẻ mặt tôn kính, đang muốn đưa mắt nhìn đối phương đi xa, bởi vì bà ta biết rõ, Linh Hà Hoàng sẽ không tuỳ tiện ra ngoài, một khi xuất hiện thì nhất định là có chuyện muốn đi xử lý.

Cho nên theo bà ta thấy, đối phương chỉ là hiện thân trên màn trời, không thể nào chuyên môn đến vì mình được.

Nhưng rất nhanh, tâm thần của Tôn ma ma chấn động.

Không chỉ là bà ta chấn động, những người khác trong đình viện bao gồm cả An Hải công chúa, tất cả đều vô cùng giật mình.

Bởi vì, sau khi Linh Hà Hoàng đại biểu điềm lành hiển lộ thân ảnh lại không rời đi, mà là bay tới gần về phía đình viện nơi đây, theo Linh Hà Hoàng tới gần, thân hình của nó lập lòe ánh sáng rực rỡ, cuối cùng khi đi đến phía trên đình viện, thân thể đã từ Khổng Tước hóa thành hình người.

Dáng người thướt tha, vẻ mặt lãnh diễm, tướng mạo tuyệt mỹ, tựa như tuyết mai mùa đông, làm cho người ta suy nghĩ xa xôi, sẽ nhịn không được quên mất trên cành có gai.

Tóc đen được trâm gài giữ lại, theo người đi tới, trâm hoa lay động tràn ra bảy màu đầy trời.

Toàn thân cung trang xuất trần như tiên, mang theo ưu nhã ngạo nghễ mà đứng, mắt phượng uẩn uy khiến người ngoài sau khi chú ý tới ánh mắt của nàng liền sẽ bất giác cúi đầu xuống.

Nhất là tay áo cung trang màu tím đón gió mà bay, không nói hết được xinh đẹp thanh nhã, cao quý thoát tục.

Tràng cảnh này, chỉ có dùng tiên tử hạ phàm mới có thể hình dung.

Thần sắc Tôn ma ma nghiêm nghị, cung kính mở miệng.

“Cung nghênh Linh Hà Hoàng.”

Những người khác, thậm chí An Hải công chúa cũng đều vội vàng bái kiến, Ninh Viêm chỗ đó cũng là hít vào một hơi, bị sự xinh đẹp của đối phương chấn nhiếp, cũng không biết là do hào quang chiếu rọi hay là bản thân xấu hổ, mặt đỏ rần.

Mà Linh Hà Hoàng giống như tiên nữ thần sắc bình tĩnh nhìn mọi người bái kiến, nhẹ gật đầu với Tôn ma ma, sau đó cũng không để ý tới, bước từng bước đi vào đình viện.

Dưới ánh mắt của mọi người, nàng đi đến vị trí cuối cùng của yến hội.

Theo nàng tới gần, Ninh Viêm đứng ở nơi đó càng lúc càng kích động, gã cảm giác đối phương đang nhìn mình chăm chú, nhưng gã rất nhanh liền chấn động phát hiện, người nàng nhìn không phải mình, mà là.... . Hứa Thanh.

Thân ảnh Linh Hà Hoàng đứng ở trước mặt Hứa Thanh.

“Hứa Thanh? Hoàng Nham đã nói qua với ta về ngươi.”

Giọng nói lành lạnh truyền ra từ trong miệng nàng.

Một màn này lập tức hóa thành sấm sét trong lòng của tất cả mọi người ở chỗ này, tất cả mọi người đều không chuyển mắt, nhìn qua hết thảy, nội tâm nổi lên các loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Nhất là Tôn ma ma càng là như vậy.

Bà ta đã từng nghe nói qua về Hứa Thanh, nhưng không quá mức để ở trong lòng, dẫu sao không có liên quan gì với nhau, cho dù đối phương có ý thì lại như thế nào, cho dù bà đã một đống tuổi tác, cũng không có hậu nhân gì, nhưng cũng không cần đi cố ý kết giao.

Nếu như hợp ý, giúp đỡ một tay, nếu không hợp ý cũng chỉ là một người qua đường mà thôi.

Nhưng bây giờ, Linh Hà Hoàng rất ít xuất hiện lại chuyên môn đến vì đối phương, một màn này khiến cho ý nghĩ lúc trước của bà xuất hiện dao động.

Về phần Hứa Thanh, tuy hắn có ngoài ý muốn, nhưng việc này cũng là nằm trong dự liệu, trong lòng cũng đã có đáp án đối với thân phận của đối phương.

Vì vậy hắn chắp tay cúi đầu, lấy lông vũ cùng với chiếc túi Hoàng Nham cho mình ra.

Linh Hà Hoàng đảo mắt nhìn lông vũ, sau cùng tiếp nhận cái túi, tiếp theo mở ra lấy ra một trái cây màu đỏ, đặt ở trong miệng hít một hơi, tiếp theo nhìn chung quanh một chút, dứt khoát ngồi ở bên cạnh Hứa Thanh, đồng thời kêu Hứa Thanh cũng ngồi xuống.

Hứa Thanh nhu thuận ngồi xuống, sau đó Linh Hà Hoàng lại lấy ra một trái cây đưa cho Hứa Thanh.

“Ăn không?”

Hứa Thanh tiếp nhận, đặt ở bên miệng khẽ hút, hai mắt lập tức xuất hiện dị sắc, mùi vị của quả này cực kỳ đặc biệt, so với rượu lúc trước hắn uống còn thuần hậu hơn nhiều.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trái tim Ninh Viêm cấp tốc đập cực nhanh, nhìn Linh Hà Hoàng một chút, lại nhìn về phía Hứa Thanh, đáy lòng bỗng nhiên tràn đầy ngạo nghễ cùng tự hào.

“Đây là lão đại của ta!”

Ninh Viêm ngẩng đầu ưỡn ngực, tương tự ngồi xuống.

Yến hội chỉ đình trệ trong chốc lát, sau đó theo Tôn ma ma cố gắng an bài, lần nữa tiến hành, vả lại quy cách càng cao hơn so với lúc trước, mà ánh mắt mọi người trong đoạn thời gian về sau cũng đều liên tiếp nhìn chăm chú về bên phía Hứa Thanh.

Trên mặt Tôn ma ma cũng chầm chậm lộ ra nụ cười, nhìn Hứa Thanh, lại nhìn Ninh Viêm một chút, sau khi suy nghĩ một lát, trên mặt hiện lên vẻ hòa ái.

“Thập Nhị điện hạ, đến bên lão thân, để lão thân ngắm ngươi thật kỹ xem nào, thời gian trôi qua thật nhanh, mới nhoáng một cái, một màn mẫu thân của ngươi tiến cung năm đó, bệ hạ tổ chức điển lễ vô cùng long trọng vì nàng, mặc dù đã cách nhiều năm, nhưng lão thân vẫn cảm thấy rõ mồn một như ngay trước mắt vậy.”

Chương 1734: Từng là đệ nhất vực ở Vọng Cổ (1)

Lời của Tôn ma ma khiến cho mọi người trong yến hội nhao nhao cúi đầu, che giấu thần sắc của mình.

Bởi vì có một số người chính là điều cấm kỵ, không thể nhắc đến.

Trong mắt An Hải công chúa cũng lộ ra kỳ mang, nàng hiểu rõ nhũ mẫu của mình, biết được đối phương lúc còn trẻ chẳng những giao thiệp rộng rãi, càng là có thủ đoạn không tầm thường.

Nếu không cũng không thể nào vừa là nhũ mẫu của nàng, lại vừa là nhũ mẫu của Ngũ hoàng tử được.

Càng không có khả năng sống trong Hoàng Cung đến bây giờ, còn được Nhân Hoàng ban thưởng cáo lão hồi hương.

Những điều đó đã đủ nói rõ, nhũ mẫu có được sự cơ trí, càng là trung thành và tận tâm với Nhân Hoàng.

Cho nên, với lịch duyệt của nhũ mẫu thì tự nhiên sẽ hiểu, lời nói nhiều khi vừa là vũ khí, cũng là thái độ, bất luận một câu nào, cũng không phải chỉ là đơn giản biểu đạt hàm nghĩa mặt ngoài.

Như vậy thì bà ấy nói nói ra câu vừa xong ở nơi này, dĩ nhiên càng có ý nghĩa sâu xa.

An Hải công chúa như có điều suy nghĩ, nhịn không được mà nhìn nhũ mẫu vẻ mặt hòa ái bên cạnh, bản thân nàng đã từng tìm hiểu bối cảnh của đối phương trước khi tiến cung, nhưng đều không tìm được bất cứ dấu vết nào, không cách nào biết, cũng không thể điều tra ra được.

Nàng chỉ biết rõ, đối phương từng có một nhi nữ, nhưng lại chết yểu, sau đó được mẫu thân mình thỉnh tấu để an bài vào cung, trở thành nhũ mẫu của mình.

Mà nhũ mẫu trong hoàng gia không phải chỉ đơn giản là nuôi nấng, mà còn có thân phận đặc thù.

Để phòng ngừa hậu cung tham gia vào chính sự ảnh hưởng thể diện hoàng tộc, phần lớn hoàng gia đều dùng một chút phương pháp, khiến cho quan hệ của Hoàng tử cùng với thân mẫu phai nhạt đi, nhũ mẫu là một bộ phận bên trong cái khâu này.

Nhũ mẫu phải chịu trách nhiệm chăm lo cuộc sống hàng ngày của Hoàng tử và Công chúa, làm bạn, dạy bảo cùng với chỉ điểm bọn họ từ thủa ban đầu cho đến khi trưởng thành.

Nhũ mẫu thay thế sự ảnh hưởng của mẫu thân, sớm chiều bầu bạn cùng họ, cho nên nhân sinh quan cùng giá trị quan của Hoàng tử và Công chúa sẽ bị nhũ mẫu ảnh hưởng, nhũ mẫu cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới thái độ làm việc cùng với thủ đoạn xử lý một ít chuyện của bọn họ trong tương lai.

Cho nên trong hoàng gia, nhũ mẫu, vừa là sư cũng vừa là mẫu.

Trong lúc An Hải công chúa đang trầm tư, Tôn ma ma nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cánh tay của nàng, An Hải công chúa vội vàng ngẩng đầu, trên mặt nở nụ cười theo bản năng, nhìn về phía Ninh Viêm.

Thần sắc của Ninh Viêm có chút phức tạp.

Những lời này của Tôn ma ma khiến cho gã nhớ tới mẫu thân của mình, theo sau chính là phiền muộn cùng với ký ức chôn sâu ở trong đáy lòng.

Thật sự là ...gã đã không còn nhớ rõ bộ dạng của mẫu thân nữa rồi.

Mà tên của mẫu thân, cũng đã trở thành một điều cấm kỵ trong Hoàng Đô, không người nào dám nhắc tới, trong trí nhớ của gã, từ sau khi mẫu thân qua đời, hôm nay là lần đầu tiên gã nghe được có người nhắc tới mẫu thân.

Ninh Viêm hít sâu một hơi, đứng dậy đi tới phía trước Tôn ma ma và chắp tay cúi đầu.

Tôn ma ma nhìn qua Ninh Viêm, vẫn bảo trì nụ cười hòa ái, vẫy tay kêu gã đến ngồi vị trí còn sót lại cạnh mình.

Còn đặt bàn tay Ninh Viêm vào trong tay của mình.

Nhưng nội tâm của bà lại thở dài, tự nhiên bà ta hiểu được mục đích An Hải gọi Ninh Viêm đến đây, nhưng từ sau khi bà rời khỏi Hoàng Đô, cũng không quá nguyện ý tham dự vào những việc trong đó nữa.

Dẫu sao, chuyện Thiên Lan Vương tử vong, rồi pháp chỉ của Nhân Hoàng, hàm nghĩa đã bao quát trong đó, đều thể hiện ra khả năng sẽ có một trận phong bạo đoạt đích sắp xuất hiện trong Hoàng Đô.

Mà một điểm quan trọng khác, đó là Ninh Viêm…

Lịch sử đã từng bị áp xuống, hậu bối không biết được, nhưng bà tận mắt nhìn thấy mẫu thân Ninh Viêm quật khởi, cũng nhìn thấy sự tài hoa kinh diễm tuyệt luân của vị ấy, càng thấy được một màn bi kịch huyết sắc cùng với một vị Hoàng tử khác tử vong trong vòng một đêm.

Đó là ca ca sinh đôi với Ninh Viêm.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Ninh Viêm bị người khác cố tình xa lánh.

Cho nên lúc trước bà ta mới đối xử lãnh đạm nhưng cũng không uẩn hàm ác ý với Ninh Viêm cùng Hứa Thanh, hai bên nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng Linh Hà Hoàng đến, khiến cho hết thảy mọi thứ thay đổi.

Tuy rằng bà sẽ không đầu tư đến mức được ăn cả ngã về không, nhưng mà chiếu cố thỏa đáng vẫn là phải có, thế nên mới có câu nói lúc trước cùng với hành động bây giờ.

Mà phía sau mỗi người bên trong yến hội này, đều tồn tại ngàn vạn lần liên quan cùng với Hoàng Đô.

Sau khi bà nói ra những lời đó, lại thêm hành vi của mình, nghĩ đến rất nhanh sẽ có một số người biết được.

Như vậy là đủ rồi.

Yến hội cứ như vậy tiến hành đến lúc trăng sáng nhô lên cao, Linh Hà Hoàng duỗi lưng một cái, đứng dậy rời đi, Hứa Thanh cũng đứng dậy và cáo từ với Tôn ma ma.

Nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt Tôn ma ma lộ ra một tia thâm ý, sau khi suy nghĩ một chút, bà dứt khoát lấy ra ba khối ngọc giản, đưa cho Ninh Viêm ngồi bên cạnh.

Kêu Ninh Viêm sau khi đến Hoàng Đô, thay mình đưa cho ba lão bằng hữu.

Ninh Viêm theo bản năng nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh khẽ gật đầu, Ninh Viêm hít sâu một hơi, trịnh trọng tiếp nhận.

Sau đó, họ rời khỏi.

Trên đường quay về truyền tống trận, dưới ánh trăng, hiển nhiên là Ninh Viêm bị khơi gợi lên chuyện xưa, cảm xúc sa sút, lặng lẽ đi theo bên cạnh Hứa Thanh.

Cho đến khi đi được nửa đường, Hứa Thanh vỗ vỗ bờ vai Ninh Viêm.

“Không sao đâu, mặc kệ như thế nào, ngươi đều là Chấp Kiếm Giả của Phong Hải Quận.”

Lời Hứa Thanh rơi vào trong tai Ninh Viêm, trong lòng của gã liền dâng lên cảm giác ấm áp, thở ra một hơi thật dài sau đó nhẹ giọng mở miệng.

“Cảm ơn lão đại.”

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là sợ làm cho ngươi mất mặt, ta là một Hoàng tử, nhưng thật ra ở trong Hoàng Đô lại không có địa vị gì, bị gạt ra ngoài lề, cũng không có ai muốn tiếp xúc với ta.”

“Ta biết rõ nguyên nhân, là vì mẫu thân của ta, nàng là một điều cấm kỵ ở trong Hoàng Đô… . .”

“Nguyên bản ta còn có một ca ca, chúng ta là sinh đôi, tính cách của y quyết đoán hơn so với ta, đầu óc thông minh hơn so với ta, tất cả mọi thứ đều tốt hơn so với ta, mặc dù trầm mặc ít nói, nhưng hình như không có chuyện gì có thể làm khó y.”

“Mà y đối xử với ta vô cùng tốt, khi còn bé ta có hơi nhu nhược, là y bảo hộ ta. Nhưng …y đã chết, ngay sau ngày mẫu thân chết thì y cũng chết theo, cùng tử vong là tất cả mọi người trong phủ, ngoại trừ người vô dụng nhất là ta đây.”

Chương 1735: Từng là đệ nhất vực ở Vọng Cổ (2)

“Mà sau đó ta ở trong Hoàng Đô, sống một cách mờ mịt bất lực, chỉ có thể cẩn thận từng ti từng tí, một thân một mình.”

“Trong Hoàng thành to lớn… . .”

Ninh Viêm đắng chát, lắc đầu.

“Cho đến mấy năm sau, ta nhận được một đạo pháp chỉ của phụ hoàng, ngài ấy kêu ta đi tới Phong Hải Quận, sau khi tới đó liền mai danh ẩn tích, rồi lặng lẽ ghi chép hết thảy.”

“Tiếp đó, ta gặp lão đại ngươi.”

Ninh Viêm nhìn qua Hứa Thanh, dưới ánh trăng, bên trong cánh đồng bát ngát, gã thổ lộ ra những lời trước giờ không bao giờ nói với người ngoài, bởi vì trên quãng đường cùng nhau đi tới, không biết từ lúc nào, bên trong cảm thụ của Ninh Viêm, Hứa Thanh càng lúc càng giống với ca ca của mình.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không ai biết hắn đang nghĩ tới ai.

Hồi lâu sau hắn giơ tay lên, vuốt vuốt tóc Ninh Viêm.

“Sau chuyến đi Hoàng Đô này, nếu như không vui, chúng ta cùng nhau quay về Phong Hải Quận.”

“Ừ!” Ninh Viêm dùng sức gật đầu.

Hứa Thanh nở nụ cười, tiếp tục đi về phía trước.

Bên trong ánh trăng, bọn họ càng đi càng xa, cho đến khi tan biến khỏi chân trời.

Mấy ngày sau, tòa truyền tống trận cổ của Thái An quận mở ra, một đoàn người Hứa Thanh rời khỏi truyền tống trận, mà đi cùng một chỗ với bọn họ còn có người bên ngoài.

Đó là An Hải công chúa.

Trước lúc truyền tống trận mở ra thì nàng đã đến, đi cùng đám người Hứa Thanh tới Hoàng Đô đại vực.

Theo tia sáng của trận pháp tan biến, địa phương cách Hôi Hải đại vực khoảng ba vực, một vùng đất vô cùng mênh mông, trong một tòa trận pháp chiếm diện tích cực lớn, tia sáng trong đó bỗng lập lòe.

Diện tích của trận pháp này siêu việt hơn xa so với toàn bộ truyền tống trận cổ Hứa Thanh nhìn thấy trên đường đi tới, phỏng là lớn hơn gấp ba lần, chất liệu càng là kinh người, đều là chế tạo bằng linh thạch thượng phẩm, vả lại bốn phía truyền tống trận còn có vô số cự thạch.

Phía trên từng cái đều khắc phù văn, tràn ra chấn động kinh khủng.

Chỗ xa hơn còn có một tòa quân doanh.

Chức trách của bọn họ chính là thủ hộ truyền tống trận, thời khắc đều có quân sĩ nhân tộc tuần tra khắp bát phương.

Mà trận pháp như vậy, trên vùng đất này cũng không phải chỉ có một tòa, mỗi chỗ đều có mục đích khác biệt, quân doanh ở trong nơi đây đồng dạng cũng có rất nhiều chỗ.

Về phần hình dáng của mảnh đại địa này, là một vòng tròn!

Nó thật giống như một cái vòng khuyên vậy, phạm vi cực lớn, không sai biệt lắm cỡ một số tiểu vực.

Nhưng mà nơi đây, chỉ là một bộ phận của Hoàng Đô đại vực.

Khu vực bên trong của đại địa hình vòng tròn này được ngăn cách bởi một mảnh biển hư vô, sau đó là một mảnh đại địa hình vòng tròn khác nữa, thậm chí chỗ càng sâu, đại địa hình vòng tròn như vậy, một cái bọc lấy một cái, trọn vẹn trên trăm.

Mà khu vực trung tâm được trên trăm đại địa hình vòng tròn bao quanh, chỗ đó thình linh tồn tại một ngôi sao vô cùng lớn, mênh mông kinh người, dù là cách rất xa cũng đều có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của nó.

Nó không phải do đất đá hình thành, mà là trạng thái khí!

Bên trên có mây mù lượn quanh, thi thoảng còn có vòng xoáy như gió bão xuất hiện, nương theo đó là tia chớp ầm ầm âm vang vọng khắp bát phương.

Đó là một khỏa Khí Thái Tinh khổng lồ và chấn động.

Những tinh hoàn bốn phía ngôi sao đó, chính là từng đại lục hình tròn.

Mà phía dưới ngôi sao cực lớn …lại là vực sâu đen nhánh.

“Nơi đây, chính là Hoàng Đô đại vực!”

“Toàn bộ Hoàng Đô đại vực, thật ra có thể xét tổng quát là một đại vực treo trên bầu trời, phía dưới đại vực chính là một mảnh vực sâu không nhìn thấy đáy, rất ít người biết bên trong chân chính tồn tại cái gì, nhưng mà có truyền thuyết kể rằng, chỗ đó đi thông đến một nơi gọi là Hoàng Thiên.”

“Mà bộ dạng của Hoàng Đô đại vực là một Khí Thái Tinh kinh người, vô số năm trước nó được Huyền U Cổ Hoàng luyện hóa từ trên trời đưa xuống, tạo thành hoàng cung của Cổ Hoàng, hôm nay là Tổ Địa của nhân tộc chúng ta.”

“Dù là con nối dõi của hoàng tộc cũng không có tư cách bước vào bên trong Khí Thái Tinh, chỉ có Nhân Hoàng cùng với Thái tử tương lai mới có tư cách vào bên trong đó để tế tổ.”

“Mà 100 tầng tinh hoàn bao bọc bốn phía Khí Thái Tinh chính là chỗ cư trú của con dân nhân tộc chúng ta, mảnh đất dưới chân chúng ta chính là tầng ngoài cùng, nơi đây nhìn như đại địa, thực tế chỉ là do thần thông ngưng kết rồi hình thành.”

“Những thứ tinh hoàn này từ ngoài tới trong, càng tới gần Khí Thái Tinh, yêu cầu cùng cấp độ cư trú lại càng cao hơn, về phần một tầng cuối cùng trong đó… . . Chính là Hoàng Đô của nhân tộc chúng ta.”

Trên vòng tròn tít mãi bên ngoài Khí Thái Tinh, theo tòa truyền tống trận này lập lòe, thân ảnh một đoàn người Hứa Thanh và An Hải công chúa cùng nhau xuất hiện.

Một khắc hiện thân, giọng nói của An Hải công chúa cũng truyền ra.

Tất cả mọi người đến từ Phong Hải Quận đều bị một màn mênh mông trước mắt này chấn động, dù là trở ngại tu vi nên không thể nhìn thấy rất xa, thế nhưng lời nói của An Hải công chúa lại như vẽ ra cảnh tượng trong lòng từng tu sĩ Phong Hải Quận.

Nhưng mà đội trưởng lại bĩu môi, không quan tâm lắm, Tử Huyền thì là ngóng nhìn hình bóng ngôi sao, trong mắt lộ ra mờ mịt.

Những người khác mặc dù chấn động, thế nhưng rất nhanh cũng lần lượt đè xuống gợn sóng trong lòng, khôi phục lại và riêng phần mình trầm mặc, Hứa Thanh cũng thu hồi ánh mắt, quét mắt nhìn An Hải công chúa bên cạnh, khẽ gật đầu.

Thần sắc An Hải công chúa như thường, nhưng trong lòng cũng rất ngạc nhiên, phải biết rằng Hoàng Đô đại vực của nhân tộc bởi vì đã từng là đệ nhất vực trong Vọng Cổ, được Cổ Hoàng xây dựng cho nên rất khác biệt cùng với đại vực tầm thường, cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy sẽ rất khó ung dung, tu sĩ Phong Hải Quận vừa nãy cũng là biểu hiện như vậy, nhưng mà không khỏi khôi phục quá nhanh.

Nhưng nàng cũng đè xuống kinh ngạc, tiếp tục đồng hành cùng đám người Hứa Thanh, cứ như vậy trôi qua mấy ngày, dưới An Hải công chúa an bài, bọn họ một đường truyền tống tới tinh hoàn ở sâu bên trong gần Hoàng Đô.

Theo họ càng lúc càng tới gần, Khí Thái Tinh cực lớn cũng càng lúc càng chiếu vào trong mắt mọi người rõ ràng hơn.

Chỉ thấy mây mù lượn quanh trên ngôi sao, mây mù trôi và thỉnh thoảng sẽ giống như xốc lên chiếc khăn che mặt, hiển lộ ra một pho tượng Huyền U Cổ Hoàng to lớn kinh người.

Pho tượng này khoanh chân đả tọa bên trên ngôi sao, tuy là vật chết nhưng thần thái rất thật, khí thế ngập trời.

Chương 1736: Vị Hạ Tiên cuối cùng của Vọng Cổ (1)

“Ngôi sao này, tên là Cổ Hoàng Tinh!”

“Nó không chỉ là hoàng cung của Huyền U Cổ Hoàng năm đó, bên trong còn có một đạo truyền thừa của Huyền U Cổ Hoàng, chỉ người có đủ hoàng khí mới có tư cách cảm ngộ, nhưng hiện tại lại khác, Hoàng tộc các thời kỳ đều không thể nhận được.”

Trong lúc mọi người đang ngóng nhìn Cổ Hoàng Tinh, giọng nói của An Hải công chúa tiếp tục vang vọng, đoạn đường này đều là nàng một mực giới thiệu Hoàng Đô đại vực cho đám người Hứa Thanh.

“Về phần pho tượng Cổ Hoàng cực lớn ngồi trên Cổ Hoàng Tinh, ta đã từng thấy một ít miêu tả trên sách cổ của hoàng gia, vốn dĩ trước đó, nó không hề tồn tại.”

“Là sau khi Cổ Hoàng rời đi, vào thời kỳ Kính Vân Nhân Hoàng, nó đột nhiên xuất hiện ở trên trời, rơi xuống nơi này, cùng phủ xuống còn có một đạo pháp chỉ đến từ Thánh địa.”

“Về phần nội dung pháp chỉ, trong sách cổ cũng không có ghi chép, cực ít người biết được.”

“Mà toàn bộ Cổ Hoàng Tinh, đối với nhân tộc chúng ta mà nói, vừa là Tổ Địa, cũng là cấm địa, chỉ có thời kỳ đặc thù mới có thể tới bên ngoài cảm ngộ.”

Theo lời giới thiệu của An Hải công chúa, một đoàn người Hứa Thanh chậm rãi hiểu rõ nhiều hơn đối với Hoàng Đô đại vực, mà trong lúc người khác đang nghiêm túc lắng nghe, đội trưởng thì nhìn qua Cổ Hoàng Tinh, chỗ sâu trong mắt ẩn giấu khát vọng, trong lòng dâng lên tiếc nuối.

“Lão tử nhớ mang máng, ta từng vì đi vào đó mà chết mất mấy kiếp… Cũng không thành công.”

Đội trưởng không cam lòng, sau đó lại chú ý đến vực sâu trong hư vô, thở dài.

"Chỗ đó cũng chưa từng thành công tiến vào."

Lúc đội trưởng cảm khái, lời giới thiệu của An Hải công chúa vẫn còn vang vọng.

Mà thần sắc phức tạp trên mặt của Tử Huyền càng đậm, cuối cùng nhìn qua Cổ Hoàng Tinh, trong mắt hiện lên hồi ức, nàng nhớ kỹ ngôi sao này, kiếp trước chỗ đó đã từng là nhà của nàng.

Về phần Ninh Viêm, mặc dù gã cũng biết thông tin về Cổ Hoàng Tinh nhưng cũng không hiểu rõ như An Hải công chúa, có lẽ do lúc nhỏ ở ngay chỗ này cũng đã quen rồi, cho nên bây giờ gã đứng bên cạnh không ngừng gật đầu.

Còn bên phía Ngô Kiếm Vu thì là thần tình kích động, y cảm thấy thi từ của mình tám chín phần mười sẽ đột phá ở trong nơi đó, thậm chí trong đầu còn tưởng tượng ra bên trong tẩm cung Cổ Hoàng trên Cổ Hoàng Tinh, nhất định có lưu lại bút tích thi từ thực.

Về phần Hứa Thanh, hắn không có tập trung toàn bộ chú ý tới trên Cổ Hoàng Tinh.

Ánh mắt của hắn nhìn tới hư vô ở giữa hai đại địa vòng tròn, nhìn vực sâu phía dưới Hoàng Đô đại vực.

Theo như lời An Hải công chúa nói lúc trước, có lời đồn rằng vực sâu này đi thông một địa phương tên là Hoàng Thiên, người bên ngoài không biết được Hoàng Thiên là cái gì, nhưng sau khi Hứa Thanh trải qua sự tình bên Tế Nguyệt đại vực, hắn đã có chỗ hiểu rõ…đối với Hoàng Thiên.

Đó là cố hương của Xích Mẫu, cũng là cố hương của Lý Tự Hóa, càng là cấm kỵ bị đại lục Vọng Cổ trấn áp.

Trong lúc Hứa Thanh suy tư, một ít lời giới thiệu bên trong ngôn từ của An Hải công chúa rơi vào trong tai của hắn, đã nhấc lên một chút gợn sóng, cắt đứt sự trầm tư của hắn.

"Mặt khác, toàn bộ Thiên Hầu, Thiên Vương cùng với Đại Đế thời kỳ Cổ Hoàng chết trận, đều từng lưu lại truyền thừa ở trong ngôi sao này, năm đó trước khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi, Thiên Hầu Thiên Vương cùng nhau đi tới Thánh địa nhân tộc cũng đều riêng phần mình lưu lại truyền thừa bên trong Cổ Hoàng Tinh."

"Một vị lưu lại truyền thừa sau cùng, là Chấp Kiếm Đại Đế."

“Lão nhân gia ngài, là một vị Đại Đế sau cùng của nhân tộc, bản thể vì thủ hộ nhân tộc mà chết trận, lưu lại phân thân ở Hoàng Đô đại vực.”

“Về phần truyền thừa Chấp Kiếm Đại Đế lưu lại, chính là Đế Kiếm của ngài ấy, chôn ở chỗ sâu trong Cổ Hoàng Tinh, vô số năm qua, thủy chung yên lặng.. . . .”

Hứa Thanh ngẩng đầu, ngóng nhìn Cổ Hoàng Tinh.

Bốn chữ Chấp Kiếm Đại Đế này có ý nghĩa sâu xa với hắn.

Tới đây đi bái vị Chấp Kiếm Đại Đế, cũng là một trong những mục đích chuyến này của Hứa Thanh, vì vậy hắn bỗng nhiên mở miệng.

“An Hải điện hạ, phân thân của Chấp Kiếm Đại Đế, là đang ở bên trong Cổ Hoàng Tinh, hay là.. . . .”

Hứa Thanh nhìn An Hải công chúa.

Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng sau khi đi đến Hoàng Đô đại vực, An Hải công chúa nghe vậy cũng lập tức nghiêm túc trả lời.

“Phân thân Chấp Kiếm Đại Đế biến thành pho tượng, không có ở bên trong Cổ Hoàng Tinh, đây là lựa chọn khi lão nhân gia ngài còn sống, ngài đã lựa chọn đặt phân thân của mình ở bên ngoài Cổ Hoàng Tinh, làm phòng tuyến cuối cùng cho nhân tộc cùng với Tổ Địa.”

“Chúng ta truyền tống thêm mấy lần, lúc tiếp cận vòng tròn bên trong Hoàng Đô là có thể nhìn thấy.”

Hứa Thanh gật đầu, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Thời gian trôi qua, một đoàn người Hứa Thanh tiến về phía trước trong Hoàng Đô đại vực, bởi vì có An Hải công chúa đi chung nên mọi việc rất là trôi chảy, sau khi trải qua ba lượt truyền tống, sáng sớm ngày hôm sau, rốt cuộc bọn họ đã thấy được Hoàng Đô.

Hứa Thanh cũng nhìn thấy... Chấp Kiếm Đại Đế!

Toàn bộ khu vực hình vòng tròn này, đều là Hoàng Đô, vị trí biên giới đại địa có từng tòa tháp màu đen cao vút đứng vững vàng trong mây, cùng với từng pho tượng mênh mông, giao thoa lẫn nhau.

Chúng nó vờn quanh Cổ Hoàng Tinh, tạo thành một kết cấu dạng tròn.

Tạo hình của những pho tượng trong đó khác nhau, nhưng mỗi một pho tượng đều rất khí thế, vả lại tất cả đều là nhân tộc, bên trong có nam có nữ, có già có trẻ, biểu cảm khác nhau, cũng có thể cảm giác được toàn bộ thất tình lục dục khác nhau trên những pho tượng.

“Những tòa tháp màu đen là bộ phận tạo thành đại trận Hoàng Đô, mà các pho tượng vờn quanh Hoàng Đô, ngoại trừ Chấp Kiếm Đại Đế, những vị khác đều là đời sau xây dựng. Bọn họ là toàn bộ Thánh Nhân của nhân tộc đã vẫn lạc, cùng với số Thánh Nhân đi theo Cổ Hoàng rời khỏi từ thời kỳ Cổ Hoàng đến nay, còn có Nhân Hoàng các thời kỳ.”

“Bên trong có 108 tôn Thiên Hầu cổ xưa nhất, cùng với Tam Thập Tam Thiên Vương trước kia, còn có chín tôn Đại Đế của nhân tộc.”

“Nhưng mà theo vận mệnh của nhân tộc bị hạ thấp, thời kỳ Đông Thắng Nhân Hoàng đời sau tuy có 27 vị Thiên Vương có đủ tư cách đứng sừng sững ở đây, nhưng sau sự kiện Huyền Thiên, vận mệnh nhân tộc như mặt trời lặn phía tây, thời kỳ Thánh Thiên Nhân Hoàng chỉ có 5 vị Thiên Vương có đủ tư cách. Rồi đến thời kỳ Kính Vân Nhân Hoàng xuất hiện sự bộc phát, nhưng cũng chỉ xuất hiện 6 vị mà thôi.”

Chương 1737: Vị Hạ Tiên cuối cùng của Vọng Cổ (2)

“Về phần thời kỳ Đạo Thế Nhân Hoàng, ngoại trừ bản thân Nhân Hoàng thì không còn ai nữa, bây giờ lịch Huyền Chiến, cũng giống như vậy.”

An Hải công chúa than nhẹ, Khổng Tường Long một đường trầm mặc, sau khi nghe xong không nhịn được mở miệng.

“Tư cách đó, cần tu vi gì?”

“Chúa Tể.”

“Thời kỳ Cổ Hoàng, chỉ có Chúa Tể mới được liệt vào hàng Thiên Hầu, cái gọi là Thiên Hầu, chính là ‘thiên chư hầu’, có thể trấn giữ một vực.”

“Chỉ có Chúa Tể đỉnh phong, có thể hướng tới tôn vị Thiên Vương, Thiên Vương có thể trấn nhiều vực, hoặc có thể trấn một vực tùy theo tâm ý của họ, mà lệnh của Vương, chỉ ở phía dưới Hoàng cùng Đế.”

Nói đến đây, An Hải công chúa liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

“Lý Tự Hóa tiền bối đã từng là Chúa Tể của Tế Nguyệt đại vực, cũng chính là một trong Thiên Vương dưới trướng Cổ Hoàng năm đó, pho tượng lão nhân gia ngài cũng ở nơi đây.”

“Đại Đế thì sao?” Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

“Thời đại Huyền U Cổ Hoàng, thi thoảng vạn tộc chợt có Đại Đế, nhưng số lượng cực kỳ ít, chỉ có nhân tộc hưởng vận khí Vọng Cổ, đã xuất hiện chín vị Đại Đế, tu vi của bọn họ đã vượt qua Chúa Tể, được gọi là… Chuẩn Tiên.”

“Từ sau thời đại Cổ Hoàng đến tận bây giờ, vạn tộc không còn xuất hiện Đại Đế.”

“Chuẩn Tiên… .” Hứa Thanh thì thào, ánh mắt thâm sâu, nhìn qua Hoàng Đô bên trong khu vực vòng tròn phía trước.

Hắn nhìn từng pho tượng, cũng thấy một pho tượng động trời nằm ở ngay phía trước, không cùng một dạng với những pho tượng khác.

Pho tượng đó là một người trung niên, bên ngoài chợt nhìn nho nhã, nhưng cẩn thận nhìn, có thể phát hiện trong mắt ẩn chứa sự nghiêm khắc, mang theo bá đạo, giống như dưới cơn giận dữ, đại địa sẽ sụp đổ ở trước mặt vị ấy, bầu trời sẽ đốt cháy ở trong mắt vị ấy.

Dường như ở trong mắt y, dù là Thần Linh cũng có thể giết.

Y chắp tay ra sau, sau lưng kiếm khí ngập trời, toàn thân tỏa ra quang mang bạch sắc rực rỡ tột cùng, đồng thời trông rất sống động, tựa như chân thân đứng ở nơi đó, chấn động bát phương.

Y, chính là một vị Đại Đế sau cùng của nhân tộc, cũng là người duy nhất không đi theo Huyền U Cổ Hoàng rời khỏi, lưu lại thủ hộ nhân tộc, chết trận vì nhân tộc ...Chấp Kiếm Đại Đế.

Ngóng nhìn pho tượng Đại Đế, Hứa Thanh thở sâu, khe khẽ cúi đầu từ xa bày ra tôn kính, sau đó hỏi An Hải công chúa một cái vấn đề hắn trải qua thời gian dài vẫn mãi không biết đáp án.

“Vậy Huyền U Cổ Hoàng là tu vi gì?”

Lời Hứa Thanh vừa ra, mọi người bốn phía nhao nhao lắng nghe, đội trưởng cũng bày ra bộ dáng tò mò, chỉ có Tử Huyền thủy chung nhìn qua Cổ Hoàng Tinh.

An Hải trầm mặc, sau một lúc lâu nhẹ giọng mở miệng.

“Tu vi của Huyền U Cổ Hoàng là một bí ẩn, nhưng trong ghi chép Hoàng tộc, từng có một đoạn viết về Cổ Hoàng.”

“Thời kì cuối Loạn Kỷ, Hoàng tới từ phương nam, đạp Nghênh Châu, đại địa lên xuống, Thiên Đạo lơ lửng ở bầu trời tới chúc, xưng người Chuẩn Tiên, từ đó tới ba nghìn năm về sau, nhân tộc cầm quyền, vạn tộc tới bái, Đại Đế cúi đầu, tôn người Hạ Tiên.”

“Hạ Tiên!” Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, Tử Huyền một bên bỗng nhiên mở miệng.

“Trong vạn tộc từ vô số tuế nguyệt đến nay, y là... một vị Hạ Tiên sau cùng của Vọng Cổ.”

Lời của Tử Huyền khiến cho mọi người nhao nhao liếc mắt, An Hải công chúa cũng ngạc nhiên nhìn qua Tử Huyền.

Tử Huyền nhắm mắt lại, không lên tiếng nữa.

Mọi người trầm mặc.

Từ lúc bắt đầu Hứa Thanh đã chú ý tới vẻ mặt hiện ra hồi ức của Tử Huyền, giờ phút này cũng không tiếp tục hỏi thêm, tiếp tục đi về phía Hoàng Đô.

Theo một đoàn người tới gần, pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế phía trước cũng càng lúc càng rõ ràng.

Từng tòa tháp màu đen xen kẽ giữa các pho tượng cũng đang lập lòe ra những tia sáng âm u, từng tầng trận pháp vô hình cùng cấm chế tản ra từ trên mỗi một tòa tháp màu đen, kết nối cùng một chỗ, bao phủ toàn bộ Hoàng Đô bên trong vòng tròn.

Cùng lúc đó, từng đạo thần niệm và từng ánh mắt từ các khu vực bên trong Hoàng Đô, tới từ nhiều thế lực, nhao nhao tản ra, khóa chặt trên thân một đoàn người Hứa Thanh bên ngoài.

Trong ánh mắt và những đạo thần niệm đó có sự đề phòng, có ẩn chứa phức tạp, có tràn ngập hiếu kỳ, có cả địch ý, có muốn xem kỹ Hứa Thanh. Mặc dù Hứa Thanh chưa bao giờ tới Hoàng Đô, nhưng tên của hắn đã sớm truyền khắp bên trong Hoàng Đô đại vực.

Người đứng đầu một đại vực, phía sau có nhiều vị Uẩn Thần, chủ nhân Tế Tự Hắc Thiên tộc, tham dự chém giết Thần Linh, Thiên Lan Vương bởi vì hắn mà vẫn lạc… . .

Tất cả những thứ này, khiến cho Hoàng tử Công chúa cùng với quyền quý các phương bên trong vòng xoáy Hoàng Đô rất khó không coi trọng, cho nên từ một khắc Hứa Thanh bước lên truyền tống trận, tình báo cùng với quá khứ đã qua của hắn, đã sớm được mọi người nghiên cứu kỹ càng.

Thẳng đến ngày hôm nay, hắn …đã đến.

Phía trước Hoàng Đô bên trong vòng tròn, phía trên hư vô, bước chân của một đoàn người Hứa Thanh dần dần dừng lại.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, nhìn qua Hoàng Đô phía trước, hắn có thể cảm nhận được lực lượng kinh khủng phát tán ra từ đại trận Hoàng Đô, bên trong ẩn chứa vô tận uy áp, càng có một loại cảm giác dò xét.

Chỉ cần mình đi vào trong trận pháp, như vậy hết thảy bí ẩn trong cơ thể, thậm chí đồ trong túi trữ vật, đều sẽ hiển lộ ra trong trận pháp này.

Bình thường mà nói, loại hành vi như thế, trừ phi là trong thời kỳ đặc thù, nếu không sẽ không nghiêm khắc đến thế, dẫu sao người tới lui Hoàng Đô đông đảo, có khối người tồn tại bí mật riêng.

Hứa Thanh nhíu mày, nhìn An Hải một bên.

An Hải công chúa cũng nhíu mày, lấy ra một khỏa ngọc giản để truyền âm một phen, sắc mặt có chút khó coi.

“Mấy ngày trước có ám tử ngoại tộc đột nhiên xuất hiện, dẫn động đại trận Hoàng Đô, khiến cho trận pháp từ trạng thái bình thường, đã tự động kích hoạt đến trạng thái dò xét… . .”

“Đây là có người mượn nhờ nguyên lý của trận pháp, dùng loại phương thức mà bất luận kẻ nào đều không thể tìm ra khuyết điểm, mượn trận pháp Hoàng Đô để dò xét chúng ta đó nha, có chút ý tứ, người Hoàng Đô quả nhiên giống như khỉ thành tinh vậy, thủ đoạn âm hiểm.”

Đội trưởng lắc người, đi đến bên cạnh Hứa Thanh, cười mở miệng.

Chương 1738: Phong vân tế hội (1)

Vào lúc đám người Hứa Thanh vừa đến, trận pháp của Hoàng Đô lại kích hoạt trạng thái dò xét, việc này tuy có phần trùng hợp, nhưng khả năng lớn càng giống như lời Nhị Ngưu nói, là có người khác cố ý làm ra.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Thời điểm một đoàn người Hứa Thanh bước chân tới trận pháp ngoài Hoàng Đô, bên trong vòng tròn Hoàng Đô có người ở trong nơi ẩn nấp cười lạnh, đồng thời có thêm càng nhiều thế lực trong Hoàng Đô đều đang ngồi xem thế nào.

Đối với bọn họ mà nói, đám người Hứa Thanh đến từ Phong Hải Quận là người xa lạ, vả lại còn có bối cảnh kinh người, nhưng những thứ bọn họ biết được đa số đều là đến từ tình báo và tin tức.

Không hề chân chính tiếp xúc qua.

Mà ở bên trong Hoàng Đô rắc rối phức tạp, nhân tâm khó phân biệt này, không thể tuỳ tiện tiếp xúc đối với người lạ.

Cho nên bây giờ ngồi ngoài nhìn xem thế nào, chính là lựa chọn của tuyệt đại đa số thế lực trong Hoàng Đô.

Bọn họ cũng vui vẻ nhìn người khác ra tay dò xét việc này, từ đó để cho bản thân làm ra phán đoán với hành động của đối phương trong tương lai.

Dẫu sao thế giới này, chẳng phải là cứ không đen tức là trắng, lập trường hay lợi ích, đều sẽ quyết định phương hướng hành động, thân phận bằng hữu hay địch nhân cũng sẽ tùy theo bộ mặt giả dối trong nội tâm mà chuyển biến.

Quá trình chuyển biến có khi là lập tức, có lúc chậm chạp, hết thảy đều dựa theo nhu cầu.

Nhân tộc như thế, vạn tộc khác cũng đều như vậy, đây là biểu hiện phức tạp của nhân tính, cũng là một yếu tố tự nhiên mà xã hội chắc chắn phải có.

Mà trong lúc các phương đang nhìn chăm chú, bên ngoài trận pháp, trên mặt Nhị Ngưu nở nụ cười, quay đầu nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, ngươi thấy thế nào?”

Thần sắc Hứa Thanh như thường, nhìn qua trận pháp phía trước, trầm giọng mở miệng.

“Đã có người muốn nhìn, vậy cho gã nhìn.”

Nói xong, Hứa Thanh cất bước, đi đến trận pháp phía trước.

Hắn rất tự tin đối với tử thủy tinh của mình, bất luận là Cổ Linh Hoàng hay là Xích Mẫu, đều chưa từng cảm nhận được tử thủy tinh trong cơ thể hắn, lại càng không cần phải nói tới trận pháp này.

Mà ngoại trừ tử thủy tinh, Hứa Thanh không có gì muốn ẩn giấu cả.

Giờ phút này theo Hứa Thanh đi đến, một khắc thân thể của hắn bước vào phạm vi trận pháp, trận pháp dấy lên chấn động bao phủ thân ảnh hắn, bắt đầu....dò xét.

Mà lực lượng dò xét này chẳng qua là vừa phát tác, trận pháp liền lập tức nổi lên sóng lớn, xuất hiện ánh sáng màu lam rực rỡ, bao phủ bát phương.

Màu lam, đại biểu cấp độ của trận pháp đã tăng lên trình độ nhất định.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được, trận pháp biến hóa là đến từ thân thể Thần Linh của chính mình, hiển nhiên nhục thể của hắn đã tạo thành kích thích không nhỏ đối với trận pháp này.

Bên trong Hoàng Đô, các thế lực khắp nơi ngóng nhìn nơi đây nhao nhao như có điều suy nghĩ, mà một cái chớp mắt sau, tinh thần của bọn họ lại xuất hiện chút gợn sóng.

Bởi vì theo Hứa Thanh đi về phía trước, dò xét tới tầng sâu hơn, màu sắc của đại trận bao phủ Hoàng Đô lại lần nữa cải biến, từ màu lam biến thành màu vàng.

Trận pháp vang lên, lần nữa đề cao!

Lần này, Hứa Thanh vẫn tương tự có thể cảm thụ được đầu nguồn, đó là do Thần Tàng của hắn dẫn đến, mà hiện giờ ở bên trong trận pháp vặn vẹo, Thần Tàng biến ảo hiện ra ở sau lưng của hắn.

Nếu như chỉ là như vậy, thật ra vẫn còn ổn, trận pháp phát ra tia sáng màu vàng, mặc dù xuất hiện không nhiều lắm, nhưng đối với quyền quý cùng với các phương trong Hoàng Đô mà nói, còn có thể tiếp nhận.

Nhưng trong chớp mắt, tâm tình của bọn họ liền xuất hiện biến hóa, chỉ thấy trên lưng Hứa Thanh treo một quả cầu, giờ phút này dưới trận pháp dò xét, nó giống như bị kích thích, vậy mà lại tự trôi nổi lên.

Lập lòe ánh sáng rực rỡ!

Mà sau khi nó trôi nổi lên cùng bộc phát tia sáng, lập tức liền khiến cho trận pháp Hoàng Đô truyền ra tiếng rít bén nhọn vang vọng bát phương, tràn đầy cấp bách, đồng thời cũng khiến cho tâm thần các phương đang ngóng nhìn nháy mắt dâng cao.

Màu sắc trận pháp từ màu vàng biến thành màu cam!

Đó là một loại báo động trước mãnh liệt, đại biểu nguy cơ, đại biểu hung hiểm!

Giờ phút này thần sắc của An Hải công chúa bên cạnh cũng xuất hiện biến hóa, nhìn Hứa Thanh đi vào trận pháp, tinh thần của nàng cuộn trào.

“Hắn thật sự có được Thự Quang Chi Dương!”

Nhưng sự tình còn xa xa chưa hề kết thúc, Hứa Thanh lần nữa đi ra một bước, máu thịt Xích Mẫu trên người hắn, từ bên trong Thần Tàng và từ trong túi trữ vật, lập lòe ra huyết quang đỏ thẫm.

Huyết quang động trời dựng lên khí tức Thần Linh bao phủ thiên địa, tác động tới trận pháp, khiến cho trận pháp vào thời khắc này hoàn toàn bộc phát, cuộn trào kịch liệt, tất cả tòa tháp màu đen cũng đều chấn động, tia sáng của trận pháp cũng hoàn toàn biến thành màu đỏ!

Báo động đỏ!

Giờ khắc này, thế lực khắp nơi bên trong Hoàng Đô nhao nhao ngưng trọng, mà người ẩn nấp đứng ở sau lưng an bài hết thảy cũng xuất hiện vẻ nghiêm túc.

“Máu thịt Xích Mẫu!”

“Lời đồn nói rằng hắn chỉ hiệp trợ chứ không chân chính tham dự là lời nói vô căn cứ, hiện tại nhìn ra, rõ ràng không phải như thế!”

“Hắn chẳng những tham dự chém giết Xích Mẫu, càng là lấy được máu thịt của Thần Linh!”

Trong lúc các phương chấn động, máu thịt Xích Mẫu cùng với mặt trời Viễn Cổ đồng thời bị kích thích, khiến cho …giữa chúng nó xuất hiện xu thế dung hợp nhất định.

Loại xu thế này, không phải một cộng một đơn giản như vậy.

Cho nên chỉ trong chớp mắt, màu sắc trận pháp Hoàng Đô trực tiếp từ màu đỏ biến thành màu đen!!

Toàn bộ mặt đất Hoàng Đô đều đang chấn động, vào thời khắc này, phòng ngự đến từ hạch tâm nhân tộc cũng được toàn diện mở ra, thậm chí càng có tiếng chuông cổ xưa gõ lên vang vọng trong Hoàng Đô.

Đông… . . Đông…..

Từng tiếng chuông cổ vang vọng thiên địa, chấn động nhân tâm, vả lại càng ngày càng dồn dập, mà giờ khắc này, thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô đều nhao nhao thay đổi sắc mặt.

Càng có từng đạo khí tức kinh khủng bộc phát ra từ bên trong Hoàng Đô, khóa chặt tới nơi đây.

Đội trưởng bên đó cũng hoảng sợ, toàn bộ mọi người đến từ Phong Hải Quận xuất hiện thần sắc ngưng trọng, bộc phát nghiêm nghị, trong mắt Lý Vân Sơn lộ ra hàn mang, trong mắt phượng của Tử Huyền hiện lên ánh sáng âm u, nhìn Cổ Hoàng Tinh.

Giờ phút này mây mù trên Cổ Hoàng Tinh có dấu hiệu tăng tốc chảy xuôi rất nhẹ, khó có thể nhận ra.

Mắt thấy một trường hạo kiếp hết sức căng thẳng, đội trưởng bên đó bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Vực tôn của Thánh Lan đại vực chúng ta theo hoàng mệnh mà đến, bọn ngươi cố ý dùng trận pháp để nhục nhã, càng bức bách bản thân Vực tôn bộc phát nội tình, cái này là có ý gì!"

"Chẳng lẽ là muốn chia lìa Thánh Lan cùng Hoàng Đô đại vực, muốn nhân tộc ta phân liệt, tâm này… phải tru diệt!"

Chương 1739: Phong vân tế hội (2)

Thần sắc của kẻ ẩn giấu phía sau việc này đại biến, bọn họ thật sự là muốn dò xét Hứa Thanh một chút, nhưng kết quả dò xét khiến cho bọn họ ý thức được, việc này quá lớn!

Lớn đến trình độ bọn họ không cách nào thừa nhận.

Bọn họ chỉ muốn ra oai phủ đầu Hứa Thanh một chút, không nghĩ sẽ triển khai một trận phong bạo ở chỗ này.

Nhưng trong thời gian ngắn, tình thế đã phát triển đến loại trình độ gần như không khống chế được, cái đại giới đó bọn họ không đảm đương nổi.

Báo động màu đen, đó là nguy cơ gần như cực hạn.

Vả lại tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, nguy cơ trên người Hứa Thanh là bị trận pháp kích thích hình thành, cũng không phải là hắn chủ động phóng thích.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, hành vi của bọn họ lập tức bị đa phương lấy phương thức khác biệt ngăn cản và quát tháo, càng có Phụng Hành Cung chịu trách nhiệm trận pháp can thiệp, khiến cho đại trận Hoàng Đô đang chấn động hạ thấp cấp độ xuống, giảm bớt kích thích.

Quá trình này rất nhanh liền hoàn thành, mấy hơi thở sau, trận pháp bao phủ trên người Hứa Thanh trở về trạng thái bình thường, không còn dò xét mà biến thành nhu hòa.

Mà đội trưởng cùng Lý Vân Sơn, còn có Tử Huyền đều bay nhanh tới đứng gần nơi Hứa Thanh đang nhắm mắt, bấm niệm pháp quyết chung quanh hắn, phụ trợ trấn áp.

Trong sự chú ý mật thiết của thế lực khắp nơi, một lát sau, Hứa Thanh mở mắt ra.

Màn dung hợp giữa máu thịt Xích Mẫu cùng mặt trời Viễn Cổ trên người hắn, cuối cùng bị ngăn cản dừng lại.

Đội trưởng hít sâu nhìn qua Hứa Thanh, cười khổ một tiếng, y có chút không phân biệt rõ, vừa rồi Hứa Thanh là thật sự chuẩn bị dung hợp, hay là cố ý hù dọa.

Nhưng bất luận như thế nào, loại điên cuồng đó thì y cảm nhận được rồi, thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô đại vực… Cũng đều cảm nhận được.

Tử Huyền cũng không nhiều lời, trợ giúp Hứa Thanh sửa sang lại quần áo một chút, nhìn qua ánh mắt của hắn, trong vẻ mặt điềm đạm cũng có kiên định.

Hứa Thanh nở nụ cười, gật đầu về phía Tử Huyền, lại trừng mắt nhìn đội trưởng, sau đó đi đến phía trước.

Trận pháp nhu hòa, tản ra bích chướng phía trước hắn, khiến cho Hứa Thanh cùng với mọi người trong Phong Hải Quận thuận lợi bước vào trong trận pháp, một khắc đạp chân trên mặt đất Hoàng Đô, Hứa Thanh nhìn xa xa phía trước.

Phía trước hắn, là một con đường lớn bằng bạch ngọc.

Mà con đường bằng bạch ngọc như thế, bên trong đại địa vòng tròn có tới hơn ngàn cái, từng con đường tràn ra chùm ánh sáng lập lòe rực rỡ như mặt trời, kết nối cùng toàn bộ thành khu.

Xa xa trong thành khu, có thể thấy được vô số kiến trúc gạch trắng và đỉnh màu đỏ, có lớn có nhỏ, mặc dù trông cổ xưa nhưng phong cách tổng thể làm cho người ta có một loại cảm giác rất đại khí.

Trộn lẫn trong đó là vô số lầu các ba tầng ngũ giác, càng là có nét đặc sắc riêng.

Kiến trúc bên ngoài thanh tú mà lại trang nhã, phối hợp phong cách nghiêm túc mà trang trọng, trải rộng trong đại địa vòng tròn, hợp thành tòa đệ nhất hùng thành của nhân tộc.

Trong thành, có một tòa kiến trúc khác lạ, mặc dù cách rất xa nhưng vẫn rất dễ làm người khác chú ý, đó là một tòa tháp cao bát giác, toàn thân tháp xây dựng bằng bạch mộc, giống như thiên đàn thẳng đứng đâm tới trời, thậm chí độ cao đó đã vượt qua một số pho tượng chỗ biên giới đại địa.

Đỉnh tháp bằng bạch mộc nằm ở bên trong tầng mây, sương mù lượn lờ lướt qua, lờ mờ có thể thấy được giống như tồn tại một cái đình các, bốn phía còn có long thú bay lượn, tràn đầy cảm giác điềm lành.

“Nơi đó là Trích Tinh lâu, chỗ của Quốc sư.”

“Quốc sư thần bí, ngày bình thường ngoại trừ phụ hoàng triệu hoán, còn lại không gặp bất luận kẻ nào, coi như là ta cũng chỉ mới thấy qua bóng lưng.”

An Hải công chúa hít sâu, chỉnh đốn lại tâm trạng và đi đến bên cạnh Hứa Thanh, chú ý tới ánh mắt của hắn, nhẹ giọng mở miệng.

Hứa Thanh ngóng nhìn Trích Tinh lâu, nhẹ gật đầu.

“Mà trong Hoàng Đô, bên ngoài hoàng cung còn có thập cung, cũng chính là Thượng Huyền Ngũ Cung cùng với Hạ Huyền Ngũ Cung.”

“Đây là chế độ cổ xưa, bình thường Thượng Huyền Ngũ Cung bên trong thuộc địa chỉ thiết lập Chấp Kiếm, Ti Luật cùng với Phụng Hành, mà trong Hoàng Đô còn có Đặc Mệnh Cung chịu trách nhiệm ngoại giao cùng với đặc sự, cung cuối cùng là Tạo Vật Cung chuyên môn nghiên cứu Tiên Thuật cùng với Thần Linh.”

“Thượng Huyền Ngũ Cung, bất luận một cung nào đều là cột chống trời của nhân tộc chúng ta, bọn họ biểu thị cho sự tôn nghiêm của nhân tộc khi đối ngoại.”

“Về phần Hạ Huyền Ngũ Cung, chủ yếu là về nội chính, theo thứ tự là Linh Chính Cung, An Thủ Cung, Lại Hành Cung, Giáo Hóa Cung cùng với Vạn Dân Cung.”

Theo An Hải công chúa giới thiệu, Hứa Thanh cũng thu hồi ánh mắt khỏi Trích Tinh lâu, ngóng nhìn về nơi xa xăm.

Ở điểm cuối cùng của thành khu phía trước, có thể thấy có một đạo cầu vồng trải thành đường, nó to lớn kinh người, vượt qua không trung bên trong đại địa vòng tròn, vượt qua cả vùng biển hư vô, đi thông tới Cổ Hoàng Tinh.

Điểm cuối cùng của con đường đó, nơi tiếp giáp với Cổ Hoàng Tinh, thình lình tồn tại một tòa hoàng cung mênh mông trên cầu vồng.

Tòa hoàng cung này như trôi lơ lửng trong hư vô, thoạt nhìn khí thế rộng rãi, tổng thể là kim quang lóng lánh, có thể thấy được rường cột chạm trổ, trong đó quỳnh lâu ngọc vũ, từng tòa đại điện đan chéo lên xuống, giống như một tòa trận lớn.

Từ xa nhìn lại, như là đại môn của Cổ Hoàng Tinh!

Bởi vì cách rất xa, vả lại khí tức của Cổ Hoàng Tinh quá mức dồi dào, cho nên bản thân tòa hoàng cung này bị khí thế của Cổ Hoàng Tinh hòa hợp cùng một chỗ, khó có thể nổi bật, nhưng cũng bởi vì dựa thế, càng làm cho nó chấn động nhân tâm.

Mà trong lúc An Hải công chúa đang giới thiệu, một khắc Hứa Thanh nhìn về phía hoàng cung, trong hoàng cung có một đạo ánh mắt mà rất ít người có thể phát hiện, nhìn vào trên người Hứa Thanh.

Sau đó ánh mắt chuyển động, nhìn về phía Tử Huyền.

Hồi lâu, ánh mắt ấy thu hồi.

Cùng lúc đó, bên trong tòa Trích Tinh lâu cao vút trong mây, Quốc sư mặc trường bào màu tím, một đầu tóc tím khoác trên vai, gã đứng ở nơi đó, mặc kệ gió thổi quần áo lay động.

Thần sắc của gã điềm đạm, ánh mắt bao quát đại địa, khóe miệng hơi nhếch lên, mỉm cười.

“Đệ đệ, rốt cuộc ngươi đã tới rồi.”

Cùng lúc đó trong Đô thành, một địa phương câu lan phong cách xa hoa, vàng son lộng lẫy, truyền ra âm thanh oanh oanh yến yến, trong một gian từ đường nằm ở chỗ sâu, có một cái điện thờ.

Bên trong đó thờ phụng một bức tượng Nê Hồ Ly.

Giờ khắc này, bức tượng Nê Hồ Ly hơi lắc lư một chút, cái mũi nhẹ nhàng hít hà.

“Khí tức nguyên dương của đệ đệ thối.”

Chương 1740: Có mượn phải có trả (1)

Bên trong vòng tròn Cổ Hoàng Tinh, ngoài Đô thành nhân tộc, nơi cuối cùng trên con đường bạch ngọc, Lý Vân Sơn cùng với ba vạn Chấp Kiếm Giả đều không vào thành.

Dù là đối với Hoàng Đô mà nói, chút nhân số này của bọn họ không có ý nghĩa, nhưng sẽ khó tránh khỏi có hiềm nghi đi quá giới hạn.

Điểm ấy thì Lý Vân Sơn rất rõ ràng, cho nên sau khi bảo vệ Hứa Thanh đến đoạn cuối cùng của con đường bạch ngọc, lão dẫn theo Chấp Kiếm Giả cắm trại ở bên cạnh, chỉ an bài Khổng Tường Long và 100 Chấp Kiếm Giả, đi theo sau lưng Hứa Thanh, cùng An Hải công chúa vào trong Đô thành.

Bởi vì trước đó trận pháp chấn động, cho nên bên trong Đô thành nguyên bản đầy người hối hả, bây giờ đã trống trải rất nhiều.

Cho dù nguy cơ của trận pháp đã được giải trừ, nhưng nhất thời nửa khắc người đi đường vẫn giảm thiểu so với trước đó.

Nhưng dù là như thế, thả mắt nhìn đi, nơi này vẫn náo nhiệt hơn so với Quận Đô ở Phong Hải Quận, vả lại theo thời gian trôi qua, trình độ náo nhiệt càng dần càng lớn hơn.

Giờ phút này, An Hải công chúa vừa dẫn theo một đoàn người Hứa Thanh đi trong Đô thành vừa mở miệng.

“Hứa Thanh, tộc ta bên trong Hoàng Đô ngoại trừ Thượng Huyền Ngũ Cung cùng với Hạ Huyền Ngũ Cung ra, còn có những phương khác cần để ý cẩn thận.”

“Ví dụ như Tam Thập Tam Thiên Vương Phủ… . . Bây giờ là Tam Thập Nhị rồi.”

Giọng của An Hải công chúa hơi dừng lại một chút.

“Trừ bên ngoài cái này ra, còn có những trọng thần trong triều, như Tể tướng, Thượng thư, Thái úy, 108 Thiên Hầu, cùng với Hoàng tử phủ.”

“Toàn bộ Hoàng tử đều có được tư cách mở phủ, nhưng chỉ hạn chế bên trong Đô thành.”

“Tiếp theo, chính là mười tông môn thuộc hàng siêu cấp của nhân tộc chúng ta, nội tình của những tông môn này rất thâm hậu, thậm chí một số còn có thể truy tố đến thời đại Cổ Hoàng.”

Đội trưởng nghe đến đó, trừng mắt nhìn qua An Hải công chúa.

“Ta nghe nói có một tông môn rất nổi danh, gọi là... Hạ Tiên cung?”

Tên này khiến nội tâm Hứa Thanh khẽ động, tương tự nhìn qua An Hải công chúa.

Còn có Ninh Viêm, tuy rằng gã có chút hiểu biết đối với những thông tin đó, nhưng hiển nhiên cũng không bằng An Hải được, vì vậy cũng dựng thẳng lỗ tai lên nghe, Ngô Kiếm Vu càng là tinh thần chấn động, hễ là có liên quan tới Huyền U, vậy chính chỗ cố chấp của y.

Nhưng mà Khổng Tường Long lại không có hứng thú với mấy cái này, y tuân thủ chức trách bản thân, tập trung hộ vệ bốn phía Hứa Thanh, cảnh giác bát phương.

An Hải công chúa nghe vậy gật đầu, tiếp tục giới thiệu.

“Mười tông môn siêu cấp theo thứ tự là... . . Tinh Đế Cực Thượng tông do Tinh Không Đại Đế sáng lập, Thần Hỏa Thương Vũ Tông nơi Vũ Linh Thiên Vương xuất thân, Quỷ Vực U Tông chấp chưởng U Minh đạo, Thái Thượng Nguyệt Thanh Tông của nhất mạch Quốc sư.”

“Cùng với Huyền Hỏa Cửu Ly Môn do hậu thế hình thành, và Hồng Trần Vong Tình Lâu có sinh ý trải rộng nhiều đại vực, đồng dạng còn có phân giáo nhân tộc của thế lực kinh khủng Ly Đồ Giáo, cùng với Chân Lý Chi Ngôn sùng bái tàn diện Thần Linh một mực tìm kiếm Thần tử, còn có Tàng Thổ Đạo nằm ở dưới vực sâu đại vực Hoàng Đô gánh vác sứ mạng đặc thù.”

Trong những lời này của An Hải công chúa ẩn chứa rất nhiều tin tức, hình như từng tông môn đều có chỗ đặc biệt riêng, ví dụ như bên trong Ly Đồ Giáo, từ lâu Hứa Thanh đã biết đây là một cái giáo phái siêu cấp có thế lực trải rộng toàn bộ Vọng Cổ.

Giáo lí của họ là rời khỏi Vọng Cổ, truy tìm Thánh địa, các tộc đều có giáo này, mà tổng giáo của họ rất thần bí, Hứa Thanh biết được đầu lĩnh của họ được gọi là Đại Ti Mệnh.

Còn có Tàng Thổ Đạo, An Hải công chúa không biết được sứ mạng của họ, là bởi vì nàng không biết về Hoàng Thiên, nhưng sau khi Hứa Thanh nghe được, lập tức liền có chỗ suy đoán.

Sứ mạng của tông môn ở trong vực sâu không có gì khác… . . Chính là trông coi cánh cửa.

Về phần Chân Lý Chi Ngôn, Hứa Thanh cũng đã được nghe nói, sớm nhất là lúc ở Nam Hoàng Châu hắn đã biết tới tổ chức này, đối phương rất thần bí, Hứa Thanh cũng tiếp xúc rất ít.

Giờ phút này mới biết, đối phương lại là một thế lực siêu cấp trong Hoàng Đô.

“Chân Lý Chi Ngôn, sùng bái tàn diện Thần Linh?” trong mắt Hứa Thanh lộ ra nghi vấn, nhìn qua An Hải công chúa.

An Hải công chúa than nhẹ một tiếng.

“Có người kính sợ, có người căm hận, tự nhiên cũng có sùng bái, vạn tộc như thế, nhân tộc cũng không ngoại lệ, tổ chức Chân Lý Chi Ngôn này chính là như vậy, tương tự cùng Ly Đồ Giáo, các tộc đều có.”

“Về phần giáo lí của bọn họ, đó là tìm kiếm Thần tử… . . Bọn họ cho rằng, người có thể không chết dưới tàn diện Thần Linh mở mắt, chính là thân gia của Thần, có đủ tiềm chất trở thành Thần tử, cho nên đã tìm kiếm người như thế trong toàn bộ Vọng Cổ.”

“Thậm chí còn nghe nói, bọn họ cho rằng nhất định có sinh mệnh, đã nhiều lần bị tàn diện Thần Linh mở mắt nhưng vẫn không chết, người như vậy, đã không đơn thuần là thân gia của Thần nữa rồi, mà là Thần tử mà bọn họ tìm kiếm.”

“Sau khi tìm được, chỉ cần phân thực tế hiến người đó, bọn họ sẽ có thể thu được Thần lực.”

Lời của An Hải công chúa khiến cho Hứa Thanh trầm mặc.

“Một thế lực cuối cùng, chính là Hạ Tiên Cung các ngươi nói.”

“Cung này cực kỳ đặc biệt, truyền thuyết Hạ Tiên Cung là tông môn đầu tiên xuất hiện trong chúng sinh vạn tộc ở đại lục Vọng Cổ, vả lại lúc vừa bắt đầu, Hạ Tiên Cung cũng không phải chỉ có nhân tộc.”

“Mà sau đó Hạ Tiên Cung bị phân liệt, có rất nhiều đại tộc đều tồn tại cung này.”

“Thậm chí lời đồn vào trước thời đại Huyền U Cổ Hoàng, Hạ Tiên Cung câu thông Thiên Đạo, ở trình độ nhất định đã bao trùm trên cả hoàng quyền, sở dĩ trước kia Cổ Linh Hoàng muốn thay thế Thiên Đạo, cũng là có liên quan đối địch cùng cung này.”

“Cho đến khi Huyền U Cổ Hoàng kế sau Cổ Linh Hoàng nhất thống Vọng Cổ, hủy bỏ chế độ của Hạ Tiên Cung, hoàng quyền lớn hơn hết thảy, càng đã có ước định đối với Hạ Tiên Cung các tộc.”

“Từ đó về sau, Hạ Tiên Cung quanh năm bế cung, không tiếp xúc quá nhiều cùng bên ngoài, mỗi 1000 năm chỉ đi ra một vị đệ tử, không tham dự phân tranh, chỉ lựa chọn ghi chép lịch sử 1000 năm của các tộc quần.”

“Dù là hiện giờ Hạ Tiên Cung cũng là như vậy, vẫn tuân thủ ước định cùng với Huyền U Cổ Hoàng.”

Chương 1741: Có mượn phải có trả (2)

Trong lúc đang nói, mọi người đi ngang qua tòa tháp cao bát giác toàn thân xây dựng bạch mộc, giống như thiên đàn thẳng đứng đâm lên trời cao.

Bốn phía tháp cao có tường trắng vờn quanh, hư vô chung quanh chấn động, ngăn cản hết thảy người tới gần.

“Quốc sư xuất thân từ Thái Thượng Nguyệt Thanh Tông, quanh năm ở bên trong Trích Tinh lâu này, dù là rất nhiều vương công đại thần cũng đều chưa từng gặp mặt người đó, chỉ có phụ hoàng và Tứ hoàng tử có tiếp xúc với gã.”

“Tứ hoàng tử, là đệ tử của Quốc sư.”

“Nghe nói Quốc sư có khả năng thông thiên, mưu lược động trời.”

An Hải công chúa ngẩng đầu nhìn tới đám mây, trong đám sương mù, lờ mờ nhìn thấy một tòa đình các có long thú bay lượn, biểu thị điềm lành.

Hứa Thanh đảo ảnh mắt qua rồi khẽ gật đầu, mà An Hải công chúa một đường bồi tiếp cùng đi đến nơi này, cũng đã báo cho hắn biết toàn bộ thế lực bên trong Hoàng Đô, quả thực vô cùng thành ý.

Giờ phút này nàng nhìn về phía Hứa Thanh.

“Công tử, An Hải cũng phải hồi cung rồi, bên trong Hoàng Đô sự liệu bất ngờ, nhân tâm nơi đây phức tạp, các phương giao thoa và khó dò, hy vọng công tử cảnh giác cao độ, phân biệt cho cẩn thận.”

An Hải nói xong, hạ thấp người cúi đầu, Hứa Thanh đáp lễ, một đường đi tới, ý giao hảo của An Hải công chúa lộ ra, hắn cảm thụ rất rõ ràng, mà người khác phóng thích thiện ý đối với hắn, tự nhiên hắn cũng sẽ đáp lại.

“Cũng hy vọng Công chúa hết thảy đều tốt, từ nay về sau trong Hoàng Đô có chỗ nào cần tới Hứa mỗ, còn xin báo cho.”

An Hải cười một cái, quay người rời đi.

Nhìn qua bóng lưng An Hải công chúa, Ninh Viêm bên cạnh trừng mắt, vừa muốn mở miệng nói gì đó, nhưng sau khi ngắm nhìn Tử Huyền một bên, gã liền lựa chọn ngậm miệng.

Nhưng mà hành động của gã, Tử Huyền đã nhìn hết không sót một chút nào vào trong mắt, vì vậy Tử Huyền nhàn nhạt mở miệng.

“Ninh Viêm, đi phủ đệ của ngươi đi.”

Ninh Viêm nhanh chóng gật đầu, dẫn đường phía trước, đi đến phủ đệ của gã trong Hoàng Đô.

Tư cách là Hoàng tử, sau khi thành niên sẽ cư trú bên ngoài, mỗi người đều có phủ đệ của mình trong Đô thành, phủ đệ của Ninh Viêm nằm ở khu bắc Đô thành, nơi đây có phần vắng vẻ hơn so với chỗ khác.

Nhưng nếu đổi một góc độ khác để xét, nơi đây rất u nhã và tĩnh mịch, ưu điểm yên tĩnh.

Nhất là phạm vi phủ đệ không nhỏ, trong ngoài ba tầng, bên ngoài còn có một hồ nước trong và sáng như gương, cùng phủ đệ tạo thành một kết cấu tổng thể, bất luận là phong cảnh hay là bầu không khí, đều rất có phong cách.

Vả lại kiến trúc có thiên hướng thanh tú, toát ra sự trang nhã, vọng lâu trong phủ đệ còn treo một số lục lạc, tựa như chuông gió. Khi gió thổi qua làm mặt hồ gợn sóng và dẫn khí lạnh đi, đồng thời cũng có tiếng lục lạc thanh thúy vang vọng.

Từ xa nhìn tới nơi đây, trong mắt Tử Huyền lộ ra thoả mãn, rất tán thưởng.

Hứa Thanh cũng nhìn ra kiến trúc này khác biệt cùng với phòng xá bọn họ một đường nhìn thấy, đội trưởng bên cạnh đồng dạng khen ngợi.

“Nơi đây gió thổi nước động, âm tùy tâm lên, thấm vào tâm thần, có đặc sắc riêng, nơi như vậy tất có bảo vật uẩn sinh.”

Nói xong, y theo bản năng nhìn qua hồ nước, liếm liếm bờ môi.

“Phủ đệ này là do mẫu thân của ta khi còn sống, dựa theo tâm ý của bà ấy mà xây dựng cho chúng ta.”

Ninh Viêm nhìn qua tòa phủ đệ, thần sắc lộ ra phiền muộn, nhẹ giọng mở miệng.

Sau đó đi trước dẫn đường, cũng không phải là phi hành mà trực tiếp đi tới trên hồ nước.

Một khắc bước chân chạm vào mặt nước, một con cá chép bảy màu từ trong nước nhảy lên, ánh mặt trời chiếu vào trên người cá chép, ánh lên năm màu rực rỡ, sợi râu của nó rất dài, bắn lên một chút giọt nước, rất là xinh đẹp.

Mặt nước đằng trước, những con cá chép như vậy một con nối tiếp một con, chúng nó giống như có được linh trí, nhận ra chủ nhân nên không ngừng nhảy lên mặt nước, đưa một đoàn người Hứa Thanh một đường đi đến bờ hồ.

Nhưng đáng tiếc, một khắc bước lên bờ, xuất hiện trước cửa phủ đệ, bởi vì phủ đệ rách nát, cho nên cái loại cảm giác ý cảnh duy mỹ vừa nãy có phần tiêu tán.

Từ xa nhìn tới phủ đệ còn tốt, tới gần nhìn qua, bởi vì quanh năm không có người cư trú, năm tháng trôi qua khiến khí tức mục nát đập vào mặt.

Trên cánh cửa đỏ xuất hiện dấu vết ban bác, trên chuông lục lạc cũng đầy rỉ sét, đẩy cửa lớn ra, đình viện mọc kín cỏ dại, tràn đầy đìu hiu.

Nhìn qua nơi đây, đáy lòng Ninh Viêm đắng chát, miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn Hứa Thanh cùng với đội trưởng.

“Đến nhà ta rồi.”

Hứa Thanh vỗ vỗ bờ vai Ninh Viêm, đội trưởng thì vung tay lên.

“Tiểu Ninh Tử, nhà của ngươi không tệ, đến nào, chúng ta cùng nhau quét dọn một chút, ta nghĩ rằng đây là một nơi phong thủy bảo địa, dựa theo suy diễn của ta, rõ ràng nơi đây có bố cục tiềm long, nghĩa là tương lai của tiểu tử ngươi không đơn giản đâu.”

Ninh Viêm cảm động, trùng trùng điệp điệp gật đầu, cùng với mọi người cùng nhau quét dọn tòa phủ đệ này.

Không lâu sau, dưới quá trình một đoàn người Hứa Thanh quét dọn, toàn bộ phủ đệ đã sạch sẽ trở lại, Khổng Tường Long càng là dẫn theo Chấp Kiếm Giả để kiểm tra cẩn thận khắp bốn phía.

Nhưng Ninh Viêm bên đó, sau khi xem xét toàn bộ phòng, vẻ mặt có chút sa sút, đứng ngẩn người một chỗ.

Hứa Thanh nhìn thấy như vậy, đi qua hỏi thăm một chút.

Ninh Viêm do dự, cuối cùng vẫn là thấp giọng nói ra nguyên do.

“Thiếu đi mấy thứ, là di vật khi trước mẫu thân của ta lưu lại, năm đó lúc ta rời đi có chút vội vàng, vả lại những vật đó cũng không cách nào mang theo, cho nên đã đặt ở trong nhà.”

“Bây giờ không thấy, ta vừa mới truyền âm hỏi Tam tỷ, nàng giúp ta tra xét, là do một mình Thập hoàng tử lấy đi.”

“Mẫu tộc của Thập hoàng tử, có Trấn Viêm Vương là đệ nhất Thiên Vương nhân tộc hiện giờ, mà tính cách lão Thập ương ngạnh, không được đệ nhất Thiên Vương thích lắm, nhưng cũng có rất ít người dám đi trêu chọc.”

“Nếu là gã lấy đồ đi, rất khó cầm về.”

Ninh Viêm đắng chát mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy, trầm ngâm một chút, quay đầu nhìn về phía Khổng Tường Long.

Trong mắt Khổng Tường Long lộ ra tinh mang, trao đổi ánh mắt với Hứa Thanh, trong lòng đã biết ý nghĩ của Hứa Thanh.

“Khổng đại ca, kêu người đưa một khối ngọc giản tới phủ của Thập hoàng tử, báo cho đối phương biết, trong vòng một ngày, trả lại đồ vật đã mượn.”

Chương 1742: Đại Đế khôi phục (1)

Trong Hoàng Đô với vô số thế lực phức tạp thế này, dĩ nhiên nhất cử nhất động của một đoàn người Hứa Thanh thời khắc đều bị chú ý.

Mỗi một phương đều đang quan sát.

Từ một khắc bọn họ bước vào Hoàng Đô đại vực, loại quan sát này đã bắt đầu tiến hành, bây giờ ở trong Đô thành lại càng là như vậy.

Cho nên sau khi Khổng Tường Long an bài Chấp Kiếm Giả ra ngoài, từng ánh mắt lập tức khóa chặt vào trên việc này, cho đến khi chú ý thấy nơi Chấp Kiếm Giả đi tới là phủ của Thập hoàng tử, thông qua các loại manh mối cùng với con đường, phần lớn các thế lực trong Hoàng Đô đều biết ngay được nguyên do.

Trong phủ Thập Nhị hoàng tử mất đi đồ vật quý trọng, là bị Thập hoàng tử không báo mà tự ý lấy.

Mà tính cách của Thập hoàng tử rất ương ngạnh, điểm này cũng là một trong những nguyên nhân mà đệ nhất Thiên Vương của mẫu tộc Thập hoàng tử không thích gã, bởi loại tính cách đó, đại khái là gã lựa chọn bỏ qua ngọc giản mà Chấp Kiếm Giả Phong Hải Quận đưa tới.

“Có chút ý tứ, lại nhìn xem đám người Hứa Thanh xử lý như thế nào.”

“Vừa tới Hoàng Đô, là lựa chọn điệu thấp, hay là lựa chọn cao điệu, từ đây cũng có thể nhìn ra phong cách hành động của Hứa Thanh.”

“Tuy Thập hoàng tử không được đệ nhất Thiên Vương yêu thích, nhưng dẫu sao cũng không phải là người ngoài nha, chuyện này, rất thú vị.”

Thế lực khắp Hoàng Đô cùng với từng ngành, phần lớn đều lựa chọn đứng ngoài xem thế nào, đối với tồn tại không biết và còn lạ lẫm, hành vi này của bọn họ là một loại bản năng, tương đối mà nói cũng là cách làm chính xác nhất.

Điểm này, một khắc Hứa Thanh bước vào Đô thành cũng đã phát hiện, mà khi mọi người sắp xếp và dọn dẹp nơi ở xong, thấy sắc trời còn sớm, Hứa Thanh cũng lựa chọn ra ngoài.

Đi trên đầu đường của Đô thành, Hứa Thanh có thể cảm nhận được sự chú ý đến từ bốn phương, bất luận là ám tử trong đám người hay là thần niệm bao phủ, tất cả đều nói rõ hết thảy hành vi của hắn ở trong Hoàng Đô này, đều bị thấy rõ.

Hứa Thanh có thể hiểu được nguyên do của việc này, cũng biết khó mà tránh khỏi, giờ phút này thần sắc của hắn như thường, không có bất kỳ biến hóa nào.

Về phần việc hắn kêu người đi đưa ngọc giản cho Thập hoàng tử, có kết quả như thế nào thì Hứa Thanh cũng không quá quan tâm, bởi vì một khắc đưa đi, hắn đã nghĩ kỹ kết cục rồi.

Chịu trả mà nói, tự nhiên là tốt nhất, nếu không trả… . .

Trong mắt Hứa Thanh lạnh như băng, lựa chọn của hắn chính là cao điệu.

Đây là kinh nghiệm hắn học được sau khi trải qua nhân gian đau khổ lúc còn bé, giống như lúc hắn còn là tiểu hài tử ở xóm nghèo, giết người có địch ý đối với mình, sau đó treo đầu kẻ đó ở ngay ngoài cửa.

Hắn …là sói.

Mà sói có tính kiên trì cũng có sự tàn nhẫn, sẽ căn cứ theo địa phương khác biệt, tùy theo thời cơ mà thể hiện ra, dựa theo kinh nghiệm của Hứa Thanh, nhiều khi mới đến, cao điệu lại càng dễ kết thúc phân tranh hơn so với điệu thấp.

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước ở trong trận pháp, hắn không hề ngăn cản Đại Viên Tử lại.

Cho nên, đối với các phương đang quan sát và bọn ám tử đi theo sau lưng mình lúc này, Hứa Thanh lựa chọn không quan tâm, thong dong bước đi trên đầu đường, nhìn qua Đô thành lạ lẫm, nhìn qua tòa thành đệ nhất nhân tộc, ghi chép lại trong lòng.

Mà Ninh Viêm cũng đồng dạng đi ra khỏi phủ đệ, còn có Tử Huyền cùng với đội trưởng, nhưng bọn họ đều không đi cùng với Hứa Thanh.

Trước khi Tử Huyền đi có liếc mắt nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh hiểu rõ, Tử Huyền muốn đi cảm ứng chiếc đèn nằm ở Hoàng Đô, mà tính cách của Tử Huyền và Linh Nhi hoàn toàn khác nhau.

Nếu như là Linh Nhi ở nơi này, nhất định sẽ thời khắc đi theo bên cạnh Hứa Thanh, nhưng Tử Huyền không phải như vậy, nàng tự có việc riêng của mình, cũng tự có suy nghĩ của bản thân.

Về phần đội trưởng, dáng vẻ lấm la lấm lét trước khi đi đã bộc lộ hết thảy ra rồi, Hứa Thanh không cần đoán cũng biết đối phương nhất định là đi dò xét bên trong Hoàng Đô này có nơi nào có bảo tàng.

Hoặc là đi xem chỗ kiếp trước bỏ lỡ.

Hứa Thanh lắc đầu, dưới ánh mặt trời buổi trưa, hắn đi qua từng tòa kiến trúc, bước qua từng con đường, bố cục hết thảy mọi thứ bốn phía vào trong đầu, tìm kiếm tuyến đường rời khỏi trong tương lai.

Đây là hành vi bản năng của hắn khi đến bất kỳ một địa phương lạ lẫm nào.

Mà sự cảnh giác và đề phòng, tương tự tồn tại trên người của Hứa Thanh, cũng không bởi vì thân phận đã đề cao mà giảm bớt.

Chỉ là không có biểu lộ ra mặt ngoài, mà đã chân chính làm được phương pháp một người đã từng dạy hắn lúc còn ở trong Thất Huyết Đồng.

Ngoài lỏng trong chặt, giấu kín trong lòng, ẩn kim trong bao.

Từ bên ngoài nhìn vào, tất cả đều rất là bình tĩnh.

Đồng thời, đáy lòng của hắn cũng đang suy tư về bố cục Hoàng Đô mà An Hải công chúa đã báo cho biết trên đường, không chỉ là những quyền quý, còn có cả đám con nối dõi của Nhân Hoàng.

Kết hợp với Ninh Viêm giới thiệu, trong lòng Hứa Thanh đã có cân nhắc của mình.

“3 vị Hoàng nữ, 12 Hoàng tử.”

“Đại công chúa cùng Nhị công chúa đã thông gia cùng ngoại tộc. . . . . Không có ở bên trong Hoàng Đô."

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra trầm ngâm.

Nhân Hoàng có cả thảy 15 vị Hoàng tử và Hoàng nữ, thật ra từ trình độ nào đó mà nói, đây chính là một trong thế lực đầu nguồn trong Hoàng Đô, rất nhiều phương đều tồn tại ngàn vạn lần liên hệ cùng với những thành viên trong hoàng gia này.

"Hoàng nữ bên trong Hoàng Đô chỉ có An Hải, nàng có tư cách mở phủ, nhưng không lựa chọn như vậy, mà đi theo bên cạnh Nhân Hoàng, thế lực sau lưng không nhỏ, lão tổ mẫu tộc là đệ nhị Thiên Vương của nhân tộc, Đông Đỉnh Vương."

"Trận chiến với Hắc Thiên tộc đến nay, chính là do Đông Đỉnh Vương nắm giữ ấn soái."

"Sau Hoàng nữ, chính là Hoàng tử. . . . ."

Hứa Thanh nhìn về phía Hắc Thiên tộc, trong lòng như có điều suy nghĩ.

"Đại hoàng tử thiện chiến dũng mãnh, nhưng là kẻ thô lỗ, vả lại mẫu tộc là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cho nên thân phận trong Hoàng Đô rất là lúng túng, nhận phải ghen ghét ngờ vực vô căn cứ, ngay cả Nhân Hoàng hình như cũng không thích, cho nên vị Hoàng tử thiện chiến này, không được an bài đến chiến trường, mà thủy chung ở lại trong Hoàng Đô."

"Nhị hoàng tử làm người điệu thấp, khiêm tốn ôn hòa, ngoại công là Tể Tướng đương triều, nhiều năm trước toàn lực phụ tá Huyền Chiến Nhân Hoàng đăng cơ, công lao cực lớn, mặc dù trong tộc không xuất hiện Thiên Vương, nhưng tiếng nói của Tể Tướng trải rộng khắp các giai tầng."

"Tam hoàng tử tài trí hơn người, thông kim bác cổ, trong phủ có nhiều khách khanh đến từ bát phương, trong đó cũng có không ít dị tộc, đều có tài học riêng, đồng thời Tam hoàng tử cũng kiêm nhiệm Thái Học phủ thừa."

Chương 1743: Đại Đế khôi phục (2)

“Tứ hoàng tử tao nhã, làm người thân thiện, thích giúp đỡ người, huynh đệ tỷ muội đều có tán thưởng, mẫu tộc tầm thường, nhưng người này lại được Thái Thượng Nguyệt Thanh Tông nhận thức, càng là bái Quốc sư làm sư.”

Hứa Thanh suy tư trong lòng, ánh mắt thuận thế nhìn tới Trích Tinh lâu ở phía xa.

Hứa Thanh thiếu khuyết thông tin đối với vị Quốc sư thần bí, không thể phán đoán rõ.

“Ngũ hoàng tử… . . cùng một mẫu thân với Thất hoàng tử, càng là người có chiến lực gần với Đại hoàng tử nhất trong toàn bộ hoàng tử, tương tự dũng mãnh thiện chiến, được Nhân Hoàng chú ý, ban thưởng bái đệ nhất Thiên Vương làm sư, cùng đệ nhất Thiên Vương trường kỳ trú đóng ở biên ải Viêm Nguyệt, rất ít khi hồi triều.”

“Bởi vì sự tình Thất hoàng tử, người này hẳn là một địch nhân tiềm ẩn.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, tiếp tục phân tích.

“Về phần Lục hoàng tử, bất kể là Ninh Viêm hay là An Hải, đều nói người này phong lưu thành tính, nhưng mà không hề ức hiếp người lương thiện, trong phủ đều là nữ tử, từng người đều si mê đối với gã, An Hải còn nói có lời đồn rằng ngay cả nữ Thiên Vương là Xúc Lam Vương trong Tam Thập Tam Thiên Vương, cũng có quan hệ rất không minh bạch với gã.”

“Còn có Thất hoàng tử… Bởi vì Thiên Lan Vương tử vong, sau khi trở lại Đô thành liền rất ít ra ngoài.”

Hứa Thanh cười lạnh.

“Bát hoàng tử, được xưng là người giàu có nhất trong các Hoàng tử, mẫu tộc càng là đệ nhất phú thương nhân tộc, rất nhiều thế lực khắp đều được giúp đỡ, phú khả địch quốc.”

“Cửu hoàng tử, thiên tư thông minh, không hỏi sự đời, một lòng đắm chìm bên trong tạo vật, được Nhân Hoàng đưa tới Tạo

Vật Cung, chịu trách nhiệm chủ yếu chính là… . . Thự Quang Chi Dương!”

Còn có Thập hoàng tử bên đó …Hứa Thanh chuyển động suy nghĩ, nhưng trọng điểm của hắn là về Thập Nhất và Thập Nhị hoàng tử.

Thập Nhất hoàng tử và Ninh Viêm là huynh đệ ruột, nhưng Thập Nhất đã tử vong, toàn bộ người trong phủ chỉ còn lại một mình Thập Nhị là Ninh Viêm còn sống.

Hết thảy đầu nguồn của việc ấy, là bởi vì mẫu thân của họ.

Đó là một điều cấm kỵ bên trong Hoàng Đô.

Lúc An Hải công chúa nói tới những điều này trên đường đều là truyền âm riêng, Ninh Viêm cũng không nghe được.

“Mẫu thân của Ninh Viêm, là một phàm nhân!”

“Bà ấy không có bất kỳ tư chất tu hành nào, nhưng lại vô cùng tài hoa tuyệt diễm, là người phụ hoàng yêu chân thành, sau khi bà tử vong, có bức họa đặt ở trong cung, mỗi lần phụ hoàng ngóng nhìn, thần sắc đều hiện lên đau thương, từ đó cũng không có thêm bất luận người con nối dõi nào nữa, cũng không để cho bất cứ thê thiếp hay đạo lữ nào hầu hạ nữa.”

“Cái chết của bà, cũng trở thành vụ án chưa hồi kết, ta cũng không biết cụ thể.”

Đây là lời An Hải công chúa nói lúc đó.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, trong lần đồng hành này, hắn sớm đã cảm nhận được, đầu nguồn chuyện xưa trên người Ninh Viêm chính là mẫu thân của gã.

Mà sự tình về vị mẫu thân này, có lẽ liên quan đến rất nhiều phương diện, cũng nhất định có chuyện bí ẩn.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh vuốt vuốt mi tâm, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, giờ phút này mặt trời đã dần dần đỏ, hoàng hôn lan tràn, bất tri bất giác hắn đã đi lại hai canh giờ bên trong Đô thành, ngay cả truyền tống trận cũng đã dùng mấy lần.

Mà những tin tức về các Hoàng tử, sau khi hiện lên trong đầu hắn, mỗi người đều đã có một cái đường nét sơ bộ ở trong lòng hắn, nhưng Hứa Thanh rất rõ ràng, có một số việc không thể nhìn từ mặt ngoài.

Dẫu sao, loại vật như mặt nạ bên ngoài, mỗi người đều có, nó đến từ thái độ, là biểu hiện của tâm tư, cố ý hiển lộ tùy nhu cầu và tình huống mà thôi.

Hứa Thanh theo bản năng sờ lên mặt của mình.

“Ta cũng có cơ mà.”

Hứa Thanh thì thào, ngóng nhìn bầu trời.

Buổi chiều hôm nay, màn trời đặc biệt đỏ, chiếu rọi tầng mây tạo thành một mảnh hào quang.

Bầu trời với rặng mây đỏ như vậy, vừa đẹp đẽ đồng thời cũng hiện ra một cỗ huyết sắc, để cho Hứa Thanh nghĩ tới một ngày trước kia, bên trong Thất Huyết Đồng, cũng dưới sắc trời như thế, chính mình đã nhìn thấy một màn bi kịch.

Hứa Thanh trầm mặc, ánh mắt từ trên màn trời hạ xuống, chú ý trên pho tượng khổng lồ phía trước.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đi tới phía chính đông của Đô thành, tới trước cầu vồng, đến phía dưới pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế.

Hứa Thanh đứng ở chỗ này nhìn qua pho tượng, hắn nghĩ tới màn tự vấn lương tâm trước kia, nghĩ tới đối phương để cho mình nhìn thấy…Chân thân của tàn diện Thần Linh vờn quanh toàn bộ đại lục Vọng Cổ.

Cũng nghĩ đến ngôn từ tự vấn lương tâm, cùng với lời cuối cùng Chấp Kiếm Đại Đế tặng cho mình.

Hy vọng ngươi, bất cứ lúc nào đều không thay đổi tâm này.

Lúc Hứa Thanh ngóng nhìn pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế, bên trong đám người phía sau hắn, từng đạo ánh mắt mịt mờ nhao nhao khóa chặt, truyền thông tin cử động cùng với một đường Hứa Thanh đi tới về thế lực của riêng mình.

Đồng thời cũng có từng sợi thần niệm đang lan tràn, rất nhiều ngành, đều dùng các loại phương pháp, chiếu thân ảnh Hứa Thanh lên trên pháp khí, chú ý rất mật thiết.

Dẫu sao, Hứa Thanh chính là một quả Thự Quang Chi Dương di động.

“Mục tiêu đi ngang qua khu 3, tạm dừng chân trước chỗ kiến trúc 19.”

“Hình như mục tiêu đang ghi chép lộ tuyến cùng bố cục của Đô thành.

“Mục tiêu truyền tống.”

“Mục tiêu đang tạo tài khoản và đăng nhập vào VIP Bạch Ngọc Sách.”

“Mục tiêu đứng trước pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế, ngóng nhìn.”

“Mục tiêu. . . . . Đang bái Chấp Kiếm Đại Đế.”

“Pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế… Đang chấn động!!!”

“Điều này sao có thể, Đại Đế. . . . . Giống như muốn khôi phục!!”

Theo những tin tức này truyền ra, một cái chớp mắt khi thế lực khắp nơi biết được, đại địa Hoàng Đô liền truyền ra chấn động kịch liệt.

Vô số ánh mắt tỏa ra vẻ kinh dị, lập tức ngóng nhìn tới đây.

Từ xa nhìn lại, pho tượng Đại Đế cao vút trong mây, đứng sừng sững ở phía đông, cả đời thủ hộ nhân tộc. Dưới mặt đất, Hứa Thanh mặc một bộ thanh sam, mang theo kính ý đang bái.

Một lớn một nhỏ, giống như cách xa bởi quang âm tuế nguyệt.

Mà giờ phút này, một giọng nói tang thương giống như truyền ra từ hư vô, mang theo cảm giác Viễn Cổ, hiện ra cảm giác năm tháng, vang vọng trong thiên địa, mênh mông kinh người, như là thiên uy.

“Ngươi đã đến rồi.”

Chương 1744: Chấp Kiếm Đại Đế (1)

Giọng nói của Đại Đế vừa truyền ra, Hoàng Đô lập tức chấn động lớn, vô số kiến trúc theo đó mà cộng chấn, ngay cả trận pháp của Đô thành cũng lập lòe quang mang rực rỡ, trên bầu trời có từng đạo cầu vồng hiện ra, giống như điềm lành.

Thế lực khắp nơi bên trong Đô thành, vô số cường giả, thần sắc từng người đều vô cùng ngưng trọng, không ít người trong đó sắc mặt cấp tốc biến hóa, trong lòng dâng lên sóng lớn cuồn cuộn.

Thật sự là từ sau khi Hứa Thanh đến, chỉ trong thời gian một ngày, liền tác động đến tâm thần của quá nhiều người.

Dưới ánh mắt của người bên ngoài, Hứa Thanh có được thế lực kinh người, khiến Thiên Vương vẫn lạc, có được một đại vực rưỡi, càng là kết minh cùng Tế Nguyệt đại vực, từng có kinh lịch sát Thần hiếm thấy.

Những chuyện đó, kẻ khác chỉ cần một chuyện cũng đã là hạng người siêu phàm thoát tục, lại càng không cần phải nói tới Hứa Thanh có đủ toàn bộ.

Nhất là hắn cường thế vào trận, lộ ra phong cách hành sự của bản thân, Thự Quang Chi Dương chấn nhiếp bát phương, sau đó bái pho tượng Đại Đế, mà Chấp Kiếm Đại Đế trong vô số năm qua, lần thứ tư khôi phục, truyền ra giọng nói.

Từng chuyện liên tiếp xảy ra, khiến cho Hứa Thanh nơi đây không cách nào không bị người khác nhìn chăm chú.

Giờ phút này đáy lòng của lão tổ Kim Cương Tông cũng đang cảm khái, mặc dù lão không dám truyền âm cho Hứa Thanh, nhưng chấn động trong lòng cũng không hề nhỏ.

Lão cảm thấy, dựa theo sách cổ mình từng đọc qua, nhân vật chính bình thường sẽ không như vậy, thường thường bọn họ đều sẽ hành động điệu thấp... Chỉ có đối thủ của nhân vật chính, hoặc là nhân vật phản diện siêu cấp nào đó bên trong sách cổ, một khi loại nhân vật này khải hoàn hồi triều, mới có loại nội dung cốt truyện rung động bát phương như thế.

Lão đã từng nghiên cứu qua nội dung tương tự, phần lớn đều là để làm nổi bật sự đáng sợ của địch nhân, cùng với tạo cho nhân vật chính một cái mục tiêu, tiếp đó để cho nhân vật chính từng bước chiến thắng, từ đó để cho độc giả thu được cảm giác sung sướng khi tiểu nhân vật chiến thắng đại nhân vật.

“Vị… Chủ tử này, hình như làm ngược mất rồi… . .”

Đáy lòng lão tổ Kim Cương Tông có chút run rẩy, lão cảm thấy sự tình phát sinh ở trên người Hứa Thanh, so với sách cổ lão thấy, chênh lệch thật lớn.

Ngay cả lão cũng nghĩ như vậy, lại càng không cần phải nói tới những người ở trong Hoàng Đô không biết Hứa Thanh.

Mà biểu hiện của Hứa Thanh, tính từ lịch Huyền Chiến đến nay, cũng là một trong số ít người làm cho toàn bộ các phương trong Đô thành rung chuyển như thế.

Nhất là Chấp Kiếm Đại Đế khôi phục, việc này cực lớn, có thể ghi chép vào trong lịch sử nhân tộc.

Trong sách sử ghi chép, pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế thủy chung ở trạng thái ngủ say, chỉ có khi các phương khảo hạch Chấp Kiếm Giả mới lại tràn ra phân niệm, tiến hành vấn tâm.

Trước thời điểm đó, Đại Đế đã đã từng khôi phục ba lần.

Lần đầu tiên là trong thời kỳ Đông Thắng Nhân Hoàng, sau khi nhân tộc đại bại, ngay lúc đó Cung chủ Chấp Kiếm Cung Trần Thư Yến, trước khi chết đã triệu hoán Đại Đế, khẩn cầu người thức tỉnh.

Một khắc đó, pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế lần đầu khôi phục, cũng chính là một lần khôi phục này, khiến cho Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc vì trở ngại một chút nhân quả, không có lựa chọn diệt tộc cả nhân tộc.

Lần thứ hai, là thời kỳ Kính Vân Nhân Hoàng, ngay lúc đó Cung chủ Chấp Kiếm Cung Vương Khẳng, lúc Tử Thanh Thái Tử bị vạn tộc vây công, từng cầm kiếm vào cung… Từ đó về sau, không còn trở về.

Cũng cùng ngày Chấp Kiếm Đại Đế khôi phục, ngóng nhìn về phương Nam, truyền ra một tiếng thở dài.

Lần thứ ba, cách bây giờ không phải rất xa xôi, đó là một khắc

Huyền Chiến Nhân Hoàng đăng cơ, Đại Đế khôi phục và ngóng nhìn người kia, trong mắt có thâm ý, có nghiêm khắc, càng có mong đợi.

Trong sách sử ghi chép, hôm ấy Đại Đế đã truyền âm với Nhân Hoàng, cụ thể nói gì thì ngoại trừ Nhân Hoàng ra không ai biết được, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy Nhân Hoàng trầm mặc mấy hơi, sau đó cúi đầu với Đại Đế, ánh mắt kiên định.

Bây giờ, là lần thứ tư.

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số ánh mắt và thần niệm, từ đủ các phương vị bên trong Đô thành nhao nhao khóa chặt đến, việc này cũng giống như là dông bão, nhanh chóng khuếch tán trong đại vực nhân tộc.

Thời khắc này, tiếng nghị luận cùng với truyền âm đến từ bát phương, cũng vang vọng bên trong vô số tâm linh.

Mà tình báo về Hứa Thanh, đối với các phương trong Đô thành mà nói, không phải là bí mật, việc hắn tự vấn lương tâm vạn trượng càng là như vậy.

Cho nên rất nhanh, đại khái các phương đều đoán được nhân quả.

“Trong tình báo về Hứa Thanh có một cái trọng điểm, từ lịch Huyền Chiến đến nay, hắn chính là Chấp Kiếm Giả đầu tiên tự vấn lương tâm vạn trượng! Có lẽ việc đó chính là nguyên nhân mà Đại Đế thức tỉnh!”

Trong hoàng cung, Phượng Dương Các, An Hải công chúa đứng trước cửa sổ nhìn tới pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế, trong đầu hiện ra đủ loại thông tin về Hứa Thanh, sau một lúc lâu, nàng thu hồi ánh mắt, thì thào nói nhỏ.

“Đại Đế khôi phục vì hắn, việc này... Nhìn như chiếu cố, nhưng tại sao ta lại có một loại cảm giác giống như là uỷ thác?”

Cùng lúc đó trong phủ Thất hoàng tử, Thất hoàng tử từ từ nhắm hai mắt, yên lặng ngồi trong lầu các, phía sau của gã có vài chục người tu sĩ, riêng phần mình trầm mặc.

Toàn bộ lầu các là một mảnh im lặng, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy bàn tay bên trong ống tay áo của gã, chẳng biết từ lúc nào đã nắm thật chặt.

Còn có phủ Thập hoàng tử, Thập hoàng tử được người ngoài cho rằng luôn luôn ngang ngược càn rỡ, tính cách nóng nảy, gã ta đang bộc phát tính khí của mình ở trước mặt đám tôi tớ, nhưng khi tới nơi không người, dưới vẻ mặt bạo ngược của gã lại có một tia âm lãnh, chợt hiện rồi lập tức trôi qua.

Cũng vào thời khắc này, những Hoàng tử khác trong địa phương riêng của mình, đều có suy nghĩ khác biệt, về phần vẻ mặt bên ngoài cùng với nội tâm có nhất trí cùng nhau hay không, tất nhiên người ngoài không thể nào biết.

Còn có một số quyền quý, Thiên Vương cùng những quyền chức đỉnh phong như là Đại tể, Thái úy các loại, ánh mắt của bọn họ bình tĩnh hơn, không nhìn thấy quá nhiều gợn sóng, chỉ là phần lớn ánh mắt ngóng nhìn pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế, sau đó lại nhìn qua phía hoàng cung, bên trong ẩn chứa thâm ý. Huyền Chiến đăng cơ, Đại Đế khôi phục.

Bây giờ đã cách nhiều năm, Hứa Thanh vừa đến, Đại Đế lần nữa khôi phục…

Trong hoàng cung, Quan Thiên Các, Nhân Hoàng mặt không cảm xúc, không hề trông ra phía ngoài mà đang ngóng nhìn bàn cờ trước mặt, trong tay cầm một quân cờ trắng, nhẹ nhàng đặt xuống.

“Bệ hạ, ta đã trả lời câu hỏi của ngài, nhưng mà ngài vẫn chưa nói cho ta biết, năm đó lúc ngài đăng cơ, Chấp Kiếm Đại Đế đã nói gì với ngài?”

Phía đối diện bàn cờ, Quốc sư mỉm cười, đặt quân cờ đen xuống.

Chương 1745: Chấp Kiếm Đại Đế (2)

Nhân Hoàng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn qua Quốc sư, nhàn nhạt mở miệng.

"Đại Đế nói cho ta biết, người cảm thấy rất tiếc về việc Tử Thanh Thái Tử năm đó, kêu trẫm kiếp này nếu có gặp được, phải trả lại đầu lâu mà Kính Vân đã cầm đi cộng táng."

"Chẳng phải ngươi đã nhận được rồi sao!"

Nhân Hoàng nói có vẻ hời hợt, những từng chữ lại uẩn hàm thâm ý.

Quốc sư trầm mặc, sau một lúc lâu trên mặt lại nở nụ cười.

"Kiếp này gặp được người như bệ hạ, nhất định sẽ không tịch mịch."

Nhân Hoàng không để ý, cầm lấy một quân cờ trắng, vừa muốn đặt xuống, nhưng vào lúc này, một giọng nói mênh mông, vang vọng khắp thiên địa Đô thành.

"Tiểu hữu, tới Chấp Kiếm Cung, ta chờ ngươi ở đó."

Giọng nói này vừa vang lên, bàn tay cầm cờ của Nhân Hoàng dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu.

Trong mắt Quốc sư đối diện cũng lộ ra kỳ mang, tương tự quay đầu.

Chúng sinh trong Đô thành, toàn bộ cường giả, nội tâm từng người lần nữa chấn động mãnh liệt.

Đó là giọng nói của Chấp Kiếm Đại Đế, mà Đại Đế khôi phục, cùng với triệu kiến, ý nghĩa rất khác biệt.

Nhất là Chấp Kiếm Cung, từ Cung chủ tới Chấp Kiếm Giả tầm thường, thần sắc đều lập tức biến hóa.

Phía dưới pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn pho tượng Đại Đế, trong lòng là vô tận gợn sóng, hồi lâu hắn hít sâu, lần nữa cúi đầu sau đó đứng dậy đi về phía Chấp Kiếm

Cung.

Lúc trước Hứa Thanh đi lại trên đường đã từng thấy qua Chấp Kiếm Cung, biết được vị trí của nó, mà toàn bộ Chấp Kiếm Giả tuần tra trên đường, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh, cũng đều hành lễ Chấp Kiếm đặc thù, dẫn đường cho hắn.

Hứa Thanh, cũng là Chấp Kiếm Giả.

Cứ như vậy, hắn một đường đi về phía trước, cho đến một lúc lâu sau, một mảnh kiến trúc đặc thù chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Đó là một nhóm cung điện, bộ dạng tổng thể tựa như hai thanh đại kiếm.

Một thanh thả trên mặt đất, một thanh dựng thẳng sừng sững cắm vào đại địa.

Phạm vi rất lớn, đủ để dung nạp mấy trăm vạn người, nơi này chính là… tổng bộ của Chấp Kiếm Cung, một trong Thượng Huyền Ngũ Cung của nhân tộc.

Lúc Hứa Thanh đi đến, bên ngoài tổng bộ Chấp Kiếm Cung, Chấp Kiếm Giả lưu lại thủ ở chỗ này phần lớn đều ra bên ngoài chờ đợi, Cung chủ Chấp Kiếm Cung thế hệ này, đồng thời cũng là một vị Thiên Vương, Chu Hằng Chi, đồng dạng cũng đứng ở nơi đó.

Đối với Đại Đế triệu kiến, Chấp Kiếm Cung luôn luôn tuân thủ quy củ một cách nghiêm chỉnh, từ trên xuống dưới đều không dám có chút lười biếng.

Trong đám người, còn có một thân ảnh đã từng nhìn thấy Hứa Thanh, gã chính là Hoàng Khôn, lúc trước từng xuất hiện trên yến hội của Thất hoàng tử, hôm ấy Thất hoàng tử giới thiệu từng nói, lão tổ gia tộc Hoàng Khôn, là Đại chấp sự Chấp Kiếm Cung.

Mà Hoàng Khôn ngay giờ khắc này, trong lòng của gã giống như có sóng lớn, thuộc nhóm rất hiếm người ở Hoàng Đô đã từng thấy qua Hứa Thanh, gã có cảm giác không thể tưởng tượng nổi đối với những chuyện sau này xảy ra trên Thánh Lan đại vực.

Nhất là Đại Đế khôi phục, toàn bộ Chấp Kiếm Cung ngưng trọng, càng làm cho gã cảm nhận được chênh lệch mãnh liệt.

Năm đó, mọi người ngồi cùng một chỗ, trong lòng của gã tồn tại thái độ nhất định, dẫu sao khi đó trong mắt của gã, Hứa Thanh chỉ là một Chấp Kiếm Giả ở một địa phương xa xôi mà thôi, tuy rằng hắn có thân phận đặc thù trong Phong Hải Quận, nhưng cũng không có gì liên quan cùng mình.

Về phần tương lai phải chăng có thể thật sự thăng hoa, đó là việc không biết.

Nhưng hôm nay… . Gã nhìn đồng liêu chung quanh, trong lòng thở dài.

Hiện giờ gã chỉ có thể đứng cùng với vô số người, ngóng nhìn thân ảnh ấy từ xa đi tới.

Hứa Thanh cũng không chú ý tới Hoàng Khôn, giờ phút này tâm tình của hắn có chút kích động, mặc dù đã cố gắng làm cho mình bình tĩnh, nhưng sự tôn kính đối với Đại Đế, khiến cho lúc này hắn có một loại cảm giác hành hương cực kỳ mãnh liệt.

Cho nên sau khi nhìn thấy Chấp Kiếm Cung cùng với đông đảo Chấp Kiếm Giả phía ngoài, Hứa Thanh dừng bước chân lại, hắn cởi bộ trường sam màu xanh của mình xuống, lấy đạo bào Chấp Kiếm Giả đặt ở trong túi trữ vật ra, mặc vào người.

Theo đạo bào toàn thân màu trắng giống như đúc cùng mọi người được mặc vào, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, cùng tất cả mọi người bốn phía, đã trở thành một cái tổng thể.

Vô số ánh mắt đến từ Chấp Kiếm Giả cũng đều trở nên có chút không giống nhau, ngay cả Cung chủ cùng với cao tầng của Chấp Kiếm Cung cũng đều khẽ gật đầu.

Hứa Thanh hít sâu, cất bước đi về phía trước, dưới toàn bộ ánh mắt của Chấp Kiếm Giả, đi tới trước cung điện, nhìn về phía Cung chủ Chấp Kiếm Cung đứng ở nơi đó, thần sắc nghiêm nghị, hành lễ Chấp Kiếm.

“Ứng lời Đại Đế triệu, Chấp Kiếm Giả Hứa Thanh, tới đây diện thánh.”

Cung chủ Chấp Kiếm Cung Chu Hằng Chi là một nam tử trung niên, biểu cảm nghiêm túc, nhìn qua Hứa Thanh một lát sau đó nhẹ gật đầu.

“Vào đi thôi.”

Nói xong, gã vung tay phải lên, cánh cửa cung điện sau lưng lập tức đã thành một cái vòng xoáy, bên trong lượn lờ kiếm khí, dẫn động toàn bộ Đế Kiếm của Chấp Kiếm Giả truyền ra đồng cảm.

Hứa Thanh ngưng trọng đi đến phía vòng xoáy, một khắc bước vào vòng xoáy, hắn không xuất hiện ở cung điện sau cánh cửa, mà đi tới một cấm địa tuyệt mật của Chấp Kiếm Cung.

Đó là một cái địa quật, bố trí trong đó đơn giản, chỉ có một tế đàn, mà trên tế đàn có một người khô héo đang khoanh chân ngồi.

Người này già nua héo rũ, giống như một cỗ thây khô vậy, trên thân lộ ra cảm giác khô héo nồng đậm, duy chỉ có vị trí trái tim thi thoảng nhảy lên, còn có một đạo sinh cơ.

Mà trên người của lão tồn tại rất nhiều vết thương, rậm rạp vô số, nhìn thấy mà giật mình.

Đó là những vết thương vì thủ hộ nhân tộc trong vô số năm lưu lại.

Mỗi một đạo đều mang theo thần uy, đều là vết thương do Thần Linh gây ra.

Mà lão, chính là phân thân của Chấp Kiếm Đại Đế, cũng là một vị Đại Đế sau cùng trong lịch sử nhân tộc, càng là… vị Đại Đế duy nhất không rời khỏi, đến bây giờ vẫn còn giám hộ nhân tộc!

Nhìn qua Đại Đế, nhìn qua những vết thương kia, kính ý trong lòng Hứa Thanh lại càng mãnh liệt hơn, quỳ xuống đất cúi đầu.

Hai mắt nhắm chặt của Đại Đế, chậm rãi mở ra.

Chương 1746: Ủy thác

Sau khi Đại Đế mở hai mắt ra, địa quật tối tăm lập tức trở nên rực rỡ, ánh sáng năm màu lộng lẫy bao phủ toàn bộ nơi đây.

Khung cảnh càng là vật đổi sao dời, vạn vật cải biến, địa quật ẩn bên trong ánh sáng đó, bị một mảnh tinh không mênh mông thay thế hết thảy.

Dường như vào thời khắc này, Hứa Thanh đã bị dịch chuyển đến bên ngoài đại lục Vọng Cổ, xuất hiện giữa tinh không bao la bát ngát, thả mắt nhìn đi, bốn phía đều là ngôi sao sáng lóng lánh, xa xa giống như là tinh hà đang chảy xuôi.

Đồng thời còn có vô số ngôi sao bay lên từ trong tinh hà, hội tụ lại và cuối cùng hợp thành một thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh do tinh quang tạo thành, trên người mặc Đế bào rực rỡ, đầu đội Đế quan sáng ngời, cùng với một gương mặt không giận mà uy.

Chính là Đại Đế.

Đại Đế do những ngôi sao phác họa ra, khoanh chân ngồi trong tinh không, uy nghiêm phóng thích vũ trụ, đạo uẩn lan tràn Vọng Cổ.

Hứa Thanh ở trước mặt ngài ấy, tựa như một hạt bụi bặm.

Hứa Thanh cúi đầu, cung kính bái.

“Nói cho ta biết, dự tính ban đầu sáng lập Chấp Kiếm Cung là gì?”

Giọng nói trầm thấp vang vọng trong tinh không, hư vô chấn động xuất hiện nếp nhăn, vô số ngôi sao lay động.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn thân ảnh Đại Đế xa xa, mang theo kính ý, ngưng giọng mở miệng.

“Nhất mạch Chấp Kiếm, khai vinh quang chí cao của nhân tộc, tạo muôn đời cường thịnh thái bình, đây là dự tính ban đầu.”

“Sứ mạng của Chấp Kiếm Giả là gì?”

Đại Đế hỏi lại.

“Chấp Kiếm Giả, lấy kiếm làm lệnh, hộ vệ muôn dân trăm họ, thề trảm tai ương vì bá tánh, tách ra ánh sáng cho thiên địa!”

Theo lời nói Hứa Thanh vang vọng, ngôi sao tạo thành thân ảnh Đại Đế càng lập lòe ra tia sáng rực rỡ hơn, nó tựa hồ là một loại nhận thức, nhận thức và xác minh những lời Hứa Thanh nói, đúng là suy nghĩ trong lòng hắn.

“Nếu như có ngoại tộc ngăn trở?”

Giọng nói của Đại Đế vang vọng, bảy chữ này ẩn chứa một tia lăng lệ ác liệt.

Thần sắc Hứa Thanh càng thêm nghiêm túc, bình tĩnh mở miệng.

bản-dịch-này-ở-bach-ngoc-sach vip

“Trảm!”

“Nếu như có nhân tộc ngăn trở?”

Hứa Thanh không do dự, lập tức truyền ra giọng nói.

“Trảm! Hoàng vi tôn, Đế dưới một bậc, đại biểu Chấp Kiếm Bộ ta, phía dưới Hoàng đều có thể trảm.”

“Hoàng này, là Hoàng gì?”

Ngôi sao Đại Đế lập lòe, giọng nói hiện ra sát phạt, khiến cho tinh không dâng lên vô tận hàn ý.

Lời của Hứa Thanh dừng lại, cúi đầu xuống, vấn đề này, hắn cần suy tư.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt mang theo ánh sáng kỳ dị, chậm rãi mở miệng.

“Hoàng này, là Cổ Hoàng?”

Đại Đế không nói gì, Hứa Thanh trầm mặc, cho đến hồi lâu, giọng của Đại Đế với âm điệu tang thương, vang vọng tinh không.

“Đối với Chấp Kiếm Giả mà nói, Hoàng này, là Cổ Hoàng, là Nhân Hoàng. Nhưng đối với Kiếm Cung mà nói, Hoàng này không phải chỉ một người.”

“Hiệu dụng của Hoàng, là để kéo dài tộc quần, cho nên ý nghĩa của Hoàng. . . . . Chính là duy trì và phát triển tộc quần.”

“Cái gọi là phía dưới Hoàng đều có thể trảm, đối với Kiếm Cung mà nói, ý nghĩa là bất kỳ thứ gì hay bất kỳ kẻ nào ảnh hưởng tới chuyện kéo dài tộc quần, Chấp Kiếm. . . . . Đều có thể trảm!”

“Cho dù, đối phương là Hoàng!”

Thân thể Hứa Thanh chấn động, cái kiến giải này khiến cho hô hấp của hắn có chút dồn dập, không giống với Chấp Kiếm Giả mà hắn đã nhận thức.

Đồng thời hắn cũng hiểu được lời Đại Đế nói, Chấp Kiếm Giả và Kiếm Cung … là khác nhau.

Mà Chấp Kiếm Giả sớm nhất, thật ra là từ nhất mạch của Đại Đế thuộc Kiếm Cung.

“Nhưng bất luận là quyền lợi gì cũng cần có hạn độ, cho nên sau khi nhất mạch Kiếm Cung trước kia trở thành Chấp Kiếm Giả, ta đã truyền ra một đạo pháp chỉ, sau khi ta chết, trong bất kỳ thời đại nào, đều phải có một vị truyền nhân Kiếm Cung. Chức trách của người này chính là giám sát, cũng chỉ có truyền nhân của Kiếm Cung, mới có được quyền lợi mà ta vừa nói với ngươi.”

“Mà Hạ Tiên Cung, ngoại trừ ghi chép lịch sử ra, cũng có trách nhiệm giám sát truyền nhân của Kiếm Cung, như thế mới hình thành một cái tuần hoàn.”

“Nhưng mà, cái pháp chỉ này, vẫn chưa hề chân chính áp dụng qua.”

“Bởi vì, phân thân của ta vẫn còn một tia sinh cơ, bởi vì… Đời sau biến hóa, làm cho ta không thể, cũng không dám buông tay ra. . . . .”

Hứa Thanh nghe đến đây, đáy lòng nổi gợn sóng, hắn hiểu rồi, truyền nhân Kiếm Cung này, chính là một đạo đảm bảo sau cùng để tộc quần nhân tộc kéo dài.

Trong tinh không, Đại Đế ngóng nhìn Hứa Thanh, cũng không tiếp tục mở miệng mà nhắm nghiền hai mắt, hình như lần này Đại Đế thức tỉnh, chính là muốn nói với Hứa Thanh về việc đảm bảo đó.

Mà theo Đại Đế nhắm mắt, tinh không mơ hồ, ngôi sao ảm đạm, hết thảy mọi thứ dần dần trở về bộ dáng cũ của địa quật, thân ảnh của Đại Đế cũng chầm chậm tản đi, lại biến thành bộ hài cốt khô héo chỉ còn một tia sinh cơ.

Hứa Thanh cúi đầu, cung kính lễ bái rồi chậm rãi lui ra phía sau.

Nhưng vào lúc hắn sắp rời đi, khi phiến thế giới này ở trạng thái chuyển đổi giữa tinh không cùng địa quật, Đại Đế nhắm mắt bỗng nhiên mở miệng.

“Còn nhớ rõ câu nói ta tặng ngươi lúc vấn tâm không?”

Hứa Thanh dừng bước chân lại, nhẹ gật đầu.

“Bất cứ lúc nào, tâm này đều không thay đổi.”

Đại Đế không nói gì nữa, hết thảy hoàn toàn khôi phục, thân ảnh Hứa Thanh và hư vô bốn phía cùng nhau tiêu tán.

Đại Đế, lại ngủ say.

Bầu trời, cầu vồng tiêu tán.

Thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở ngoài Chấp Kiếm Cung, hết thảy mọi thứ lúc trước tựa như một giấc mộng của riêng bản thân hắn.

Mà hắn trở về, cũng dẫn động vô số ánh mắt cùng thần niệm chuyển tới.

Toàn bộ thế lực Hoàng Đô, phần lớn đều đang chú ý Hứa Thanh nơi đây, bọn họ không biết được Đại Đế nói gì cùng với Hứa Thanh, chỉ thấy Hứa Thanh tan biến trong Chấp Kiếm Cung, một nén nhang sau lại trở về.

Chấp Kiếm Giả bốn phía nhao nhao nhìn lại phía Hứa Thanh, trong đó cũng có Cung chủ Chấp Kiếm Cung thế hệ này, nhưng gã không hỏi gì, chỉ là liếc mắt ngóng nhìn Hứa Thanh, sau đó quay người đi trở về Chấp Kiếm Cung.

Theo gã rời đi, tất cả Chấp Kiếm Giả nơi đây cũng nhao nhao đi theo trở lại Chấp Kiếm Cung, nhưng mỗi một vị Chấp Kiếm Giả hôm nay, đều sẽ khắc ghi thân ảnh Hứa Thanh ở trong đáy lòng.

Theo bọn họ rời khỏi, bên ngoài Chấp Kiếm Cung biến thành một mảnh trống trải.

Chỉ có Hứa Thanh đứng ở nơi đó, từ từ nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra từng màn gặp mặt Đại Đế lúc trước, đáy lòng dần dần dâng lên một tia bi ai.

“Đại Đế, sắp vẫn lạc rồi sao… . .”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hắn cảm nhận được một cỗ ủy thác, điều ủy thác này …chính là nhân tộc.

Hồi lâu, Hứa Thanh mở hai mắt ra, chắp tay cúi đầu về phía Chấp Kiếm Cung, ánh mắt phức tạp mà rời đi.

Ban đêm, bầu trời.

Trăng sáng sao thưa, gió nhẹ khẽ lướt, Hứa Thanh đi trên đầu đường, quần áo phấp phới, tóc dài tùy ý tung bay.

Gió nơi đây, không giống gió ở Phong Hải Quận.

Không ướt át như vậy, hơi khô.

Thổi vào trên người, đưa tới cảm giác lạ lẫm.

Hứa Thanh lặng lẽ đi về phía trước, trong đầu hiện lên những chuyện đã xảy ra sau khi đi tới Hoàng Đô, một việc tiếp một việc, hắn cần một ít thời gian để lắng đọng lại.

Cứ như vậy một lát sau, Hứa Thanh thấy được Ninh Viêm ở bên hồ nước ngoài phủ đệ, dưới ánh trăng, hồ nước tựa như một mặt gương phản chiếu màn trời, nếu như nhìn lâu, sẽ sinh ra một loại ảo giác, hình như trăng trong hồ, càng chân thật hơn so với trăng trên bầu trời.

…

Chương 1747: Vật quy nguyên chủ

Thời gian cứ trôi, qua một đêm.

Sau khi Hứa Thanh trở lại phủ đệ rồi đả tọa cả đêm, tái hiện lại từng chuyện phát sinh ngày hôm nay trong đáy lòng, cuối cùng một khắc hừng đông, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Chấp Kiếm Cung …thở dài một tiếng.

Mà khi ban ngày đến, ngọc giản đưa tới phủ Thập hoàng tử cũng đã có đáp lại.

Thập hoàng tử cự tuyệt, đồng thời báo lại cho biết rằng đây là lời nói vô căn cứ.

Chuyện này không hợp lý.

Nên biết rằng theo những hành vi của Hứa Thanh sau khi đi đến Hoàng Đô, chỉ cần là hạng người có chút đầu óc, đều sẽ không lựa chọn làm chim đầu đàn ở thời điểm này, đi thăm dò điểm mấu chốt hay sự quyết đoán của Hứa Thanh cho người khác.

Nhất là lại còn vừa mới phát sinh sự tình Đại Đế khôi phục và triệu kiến.

Dựa theo đạo lý mà nói, Thập hoàng tử hẳn phải lựa chọn trả lại, như vậy mới phù hợp nhân tính, trừ phi gã ta là người ngu.

Hứa Thanh lắc đầu, hắn không cho rằng Thập hoàng tử là kẻ ngu, vậy thì hành động như thế, hiển nhiên là càng phù hợp với lợi ích của vị Thập hoàng tử này hơn.

“Bên trong Hoàng Đô này, quả nhiên rắc rối phức tạp, vả lại mặt nạ của mỗi người đều không phải chỉ có một lớp.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra lãnh ý, đứng lên, dẫn theo Ninh Viêm cùng với đám người Khổng Tường Long, rời khỏi phủ đệ.

Về phần đội trưởng và Tử Huyền, vừa sáng sớm đã lại ra ngoài, không thấy tung tích.

Trên đường đi đến phủ Thập hoàng tử, ánh mắt Ninh Viêm nhìn Hứa Thanh mang theo sùng bái cùng kính sợ, tự nhiên gã cũng biết việc Đại Đế khôi phục hôm qua.

Sau đó lại nghĩ tới hành vi của Thập hoàng tử, gã nhích tới gần Hứa Thanh một chút, thấp giọng mở miệng.

“Lão đại, Thập hoàng tử không tim không phổi, tư chất của gã tầm thường, khi còn bé không được mẫu tộc ưa thích, phụ hoàng cũng không chào đón, mẫu thân của ta nhìn gã lẻ loi trơ trọi đáng thương, khi còn trong cung đã chiếu cố gã ta nhiều năm, nhưng sau khi mẫu thân của ta qua đời, gã ta lại lập tức vong ân phụ nghĩa.”

“Đi xem sẽ biết.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, Ninh Viêm không nói thêm gì nữa, một đoàn người dần dần đi tới khu thành phía đông, rất nhanh, một tòa phủ đệ xa hoa chiếu vào trong mắt của bọn hắn.

Tòa phủ đệ này vàng son lộng lẫy, giống như sợ người khác không biết mình tôn quý, ngay cả tượng trấn thú bên ngoài phủ cũng đều do linh thạch chế tạo, bên trong tiếng người huyên náo, giống như đang tiến hành một trận yến hội.

Âm thanh đàm tiếu truyền ra từ, còn thêm cả tiếng khúc nhạc vang vọng.

Bên ngoài đại môn còn có hai người thị vệ, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh đến, hai người thị vệ này có phần khẩn trương, tu vi trong cơ thể chuyển động, như lâm đại địch.

Hứa Thanh cũng không lựa chọn xông vào mà đứng ngoài đại môn, mặc kệ thị vệ canh cửa đi thông báo, nhưng sau khi đợi khá lâu vẫn không thấy đáp lại, hắn suy nghĩ một chút, đi thẳng về phía trước.

Hai thị vệ kia vừa muốn ngăn cản, nhưng hoa mắt một cái đã thấy Hứa Thanh đi qua bọn họ, đến trước cánh cửa màu đỏ, giơ tay phải lên nhấn một cái.

Một nhấn đó khiến cánh cửa nổ vang, từng đạo khe hở từ nơi Hứa Thanh chạm tới nhanh chóng lan tràn, trong nháy mắt tiếp theo khuếch tán toàn bộ phạm vi, sau đó trực tiếp chia năm xẻ bảy, tan vỡ ra.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, mà những ván cửa vỡ vụn lại cuốn vào trong phủ, rơi đầy đất, càng có âm thanh bén nhọn từ trong phủ truyền ra, rất nhanh, trên 100 thân ảnh tu sĩ, theo Hứa Thanh bước vào, gào thét lao đến phía hắn.

“Người đến dừng lại!”

“Nơi này là phủ Thập hoàng tử, các ngươi lại dám bất kính như thế!”

Trên 100 tu sĩ, mặc dù từng người gầm thét, nhưng chẳng biết tại sao tốc độ lại hơi chậm, tiếng rít rất lớn nhưng lại không có ai chân chính tới gần, càng là mặc kệ một đoàn người Hứa Thanh trực tiếp đi qua đình viện, xuất hiện ở địa phương đang tổ chức yến hội.

Giờ phút này, bên trong yến hội, đang có hơn mười tên quần là áo lụa, bốn phía đều là thị nữ, một mảnh hoang dâm.

Ở giữa có một thanh niên mặc áo bào Hoàng tử, vẻ mặt ương ngạnh, liếc xéo mắt thấy Hứa Thanh cùng Ninh Viêm đi tới, cười lạnh mở miệng.

“Cút ra ngoài.”

Mọi người bốn phía nhao nhao nhìn lại.

Hứa Thanh ra tay.

Lấy lại di vật.

(Đoạn này tác giả Nhĩ Căn giận dỗi độc giả, vì trước đó nhiều người kêu ra rằng lão Nhĩ câu chữ và chậm chương, họ không thích đọc mô tả chi tiết, vì vậy đoạn lão Nhĩ chỉ viết có 2 dòng, thậm chí tên chương còn chẳng thèm đặt)

Sau đó Hứa Thanh đi ra cánh cửa, quay lại nhìn thoáng qua, mắt có thâm ý.

Trong phủ hoàng tử, lão Thập mơ mơ màng màng mở mắt nhìn, sau khi thấy rõ hết thảy, cùng với từ mọi người bốn phía biết được sự tình vừa xảy ra, gã tức sùi bọt mép.

Sau khi mọi người thanh tỉnh nhìn thấy như thế, cũng đều nhanh chóng cáo từ, lão Thập tức giận mà trách phạt toàn bộ thị vệ, âm thanh gào thét vang vọng, trong mắt oán khí trùng trùng đi về tẩm điện.

Mà một khắc cánh cửa tẩm điện đóng lại, không có bất kỳ người nào thấy, vẻ oán độc trong mắt lão Thập trong một cái chớp mắt liền tan biến, khóe miệng lộ ra một tia cảm khái.

“Tình di*, năng lực của Tín Hải có hạn, chỉ có thể bảo vệ tốt di vật của người thay cho Thập Nhị… . . Bây giờ cuối cùng vật quy nguyên chủ.”

(*Tình di = dì Tình, người dì tên Tình)

Lão Thập thì thào, nhớ tới trưởng bối đã qua đời, trong lòng có chút đắng chát.

Ở trong hoàng cung lạnh như băng cùng với thân tình đạm mạc, gã vĩnh viễn không bao giờ quên, là ai đã cho mình sự ấm áp của mẫu thân.

“Đáng tiếc, ta chỉ có thể sử dụng phương pháp thế này, ta không thể để cho người khác nhìn ra ta luôn nghĩ tới tình cảm cũ, mà ta, nhất định có thể tra ra nguyên nhân cái chết của Tình di người!”

Chương 1748: Hồng Trần Vong Tình Lâu (1)

“Vị Thập hoàng tử này, có lẽ không phải quần là áo lụa giống như người ngoài đoán… “

Sau khi đi ra khỏi phủ Thập hoàng tử, Hứa Thanh nhớ lại một màn lúc trước, đầu tiên là đại môn chạm một cái liền vỡ, tiếp theo yến hội hình như cũng là cố ý chuẩn bị, cùng với đối phương nhìn như phách lối cho nên xuất ra túi trữ vật.

Tất cả những điều đó, nhìn từ mặt ngoài thì thấy người này rất cao điệu, vả lại hành động của Thập hoàng tử cũng rất ương ngạnh, nhưng nếu nhìn về kết cục, một số điểm, lại ẩn chứa thâm ý.

Nhưng mà nhiều khi, không thể thông qua một việc đã tiến hành mà đưa ra phán đoán cuối cùng được, Thập hoàng tử này phải chăng thật sự cố tình, còn phải quan sát những hành vi tiếp theo.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Thập hoàng tử lựa chọn làm như thế, gã không lo lắng bị Hứa Thanh cùng Ninh Viêm và những người khác nhìn ra vấn đề, bởi vì hiệu dụng của ngôn từ, có thể tùy ý cải biến dụng ý.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, trong mắt Ninh Viêm cũng lộ ra vẻ trầm ngâm, đồng dạng thân là Hoàng tử, tự nhiên Ninh Viêm cũng không phải là hạng người ngu dốt, lúc này cũng đã nhìn ra manh mối, vì vậy theo bản năng nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ gật đầu, cùng Ninh Viêm trở về phủ đệ.

Về phần túi đựng đồ kia, sau khi trở lại phủ đệ, cả hai đi tới từ đường, Ninh Viêm mở ra ngay trước mặt Hứa Thanh, bên trong chỉ có một vật phẩm.

Đó là một cuốn họa trục.

Hình như nó rất khó đặt vào trong túi trữ vật bình thường, quá trình lấy ra cũng hơi chậm chạp, cần phải cẩn thận nếu không túi trữ vật sẽ tan vỡ, dẫn tới cuốn họa trục này sẽ xói mòn trong khe hở không gian.

Về phần bản thân của họa trục này, nó được tài liệu đặc thù bao bọc, thậm chí ngay cả túi đựng cũng là đồ đặc chế, chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho nó miễn cưỡng được lưu giữ trong túi trữ vật.

Từ đây cũng có thể thấy được Thập hoàng tử rất có tâm, mà chuẩn bị như vậy, cũng cần phải có tinh lực cùng với thời gian rất lâu mới có thể hoàn thành.

Đây cũng là lý do tại lúc trước Ninh Viêm vội vàng rời khỏi, không cách nào tùy thân mang theo họa trục.

Một khắc xuất ra họa trục, thân thể Ninh Viêm có chút run rẩy, gã nhẹ nhàng vuốt ve họa trục, trong mắt lộ ra hồi ức, sau một lúc lâu mới mở ra, treo ở trên từ đường.

Đó là một bức họa nữ tử.

Bà ấy mặc váy dài đơn giản màu lam, rất là thanh lịch, trên tóc cũng không có đồ trang sức gì cả, tướng mạo thanh tú, khuôn mặt có chút lém lĩnh, nhếch miệng lên, bên trong nụ cười lộ ra nét vui đùa.

Nhìn từ tướng mạo, bà ấy không phải là người tuyệt mỹ, có rất nhiều người xinh đẹp hơn so với bà, nhưng không thể không nói, đây là một nữ tử rất có cá tính, trong mắt giống như có ánh sáng, có thể xuyên thấu qua bức họa cảm nhận được tính cách hoạt bát của bà.

Nhìn qua bức họa, trong lòng Ninh Viêm phiền muộn, lặng lẽ tiến lên, đốt một cây hương cắm trước bức họa, tế bái mẫu thân.

Vẻ mặt Hứa Thanh nghiêm túc, tương tự tiến lên, thắp hương tế bái cho mẫu thân của Ninh Viêm, sau đó hắn ngóng nhìn nữ tử trong bức họa, thần sắc bỗng nhiên hơi động, chú ý đến đôi mắt của mẫu thân Ninh Viêm.

Không biết bức tranh này được người nào vẽ ra, rất là sinh động, chẳng những vẽ rõ con ngươi, thậm chí vật phản chiếu trong mắt cũng đều có nét miêu tả.

Tuy có chút mơ hồ không rõ, nhưng nhìn từ đường nét, hình như trong mắt phản chiếu một tòa tế đàn... Nhưng cẩn thận nhìn, lại dường như không giống, chỉ là một tòa lầu các.

Cụ thể như thế nào, nhìn không ra.

Hứa Thanh trầm ngâm, ghi nhớ việc này vào trong lòng, đưa mắt nhìn Ninh Viêm bên cạnh, chú ý thấy vẻ mặt đối phương mang theo tưởng niệm, đang không ngừng nhìn lên bức họa.

Hứa Thanh dựa theo cảm thụ cùng loại mà mình đã từng trải qua, biết rõ vào thời điểm này, có lẽ Ninh Viêm cần ở một mình.

Vì vậy hắn không quấy rầy mà lặng lẽ rời khỏi từ đường, đi bên trong phủ hoàng tử, thỉnh thoảng Hứa Thanh có thể trông thấy Chấp Kiếm Giả đi theo mình từ Phong Hải Quận đến đây, đang tuần tra bốn phía.

Trừ bọn họ ra, toàn bộ đình viện rất trống vắng.

Gió nhẹ thổi tới, khiến cho chuông lục lạc treo ở dưới mái hiên truyền ra tiếng vang thanh thúy, rất là linh hoạt kỳ ảo.

Lúc này, cảm giác chung quanh trống trải cũng trở lên rõ ràng hơn ở trong tiếng chuông.

Tử Huyền vẫn chưa trở về, đội trưởng cũng vậy, sau khi hai người bọn họ đi đến Hoàng Đô thì đều có việc riêng của mình, mà Khổng Tường Long cũng đã đi qua bên Lý Vân Sơn để xem tình hình.

Vì vậy, giờ phút này bên trong đình viện, ngoại trừ Ninh Viêm ra, cũng chỉ còn lại có Hứa Thanh cùng với Ngô Kiếm Vu.

Xa xa, bên phía hồ nước, Ngô Kiếm Vu đang ngồi ngâm thơ, thơ theo gió và tiếng chuông phiêu đãng.

“Thủy thiên loạn sắc bụi không nổi, Hoàng Đô đốt cháy một cá chép!”

“Thơ hay thơ hay!”

Câu nói đầu tiên là của Ngô Kiếm Vu, câu nói thứ hai là Anh Vũ ca ngợi.

Hứa Thanh đảo thần niệm qua, thấy bên biên giới hồ nước, Ngô Kiếm Vu ngồi ở chỗ kia, nhìn chằm chằm mặt hồ với bộ dạng đang hồi tưởng, thi thoảng lại nói ra vài câu thi từ, mà Anh Vũ một bên ngoại trừ trầm trồ khen ngợi ra, còn kiêm thêm cả một công việc nữa.

Đó chính là ghi chép.

Ghi chép lại thi từ Ngô Kiếm Vu đã đọc vào bên trong ngọc giản, chuẩn bị bất cứ tình huống nào cho Ngô Kiếm Vu.

Mắt thấy hai người này chơi đùa vui vẻ như vậy, Hứa Thanh dứt khoát khoanh chân ngồi ở ghế đá trong đình viện, cảm thụ gió bốn phía, nghe tiếng chuông vang bên tai, tim của hắn chậm rãi càng dần càng bình tĩnh.

Hắn chải vuốt tin tức mình biết được, đồng thời hắn cũng hiểu rõ, sợ là mình phải lưu lại ở bên trong Hoàng Đô này một đoạn thời gian.

Bởi vì cho đến tận bây giờ, Nhân Hoàng vẫn không hề triệu kiến hắn.

Hứa Thanh không nóng nảy, sau khi chỉnh đốn suy nghĩ, hắn nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện.

Chương 1749: Hồng Trần Vong Tình Lâu (2)

Chốn Hoàng Đô của nhân tộc, nồng độ linh khí nơi đây nồng đậm hơi ở Phong Hải Quận rất nhiều, mặc dù không phải là không có dị chất, nhưng mà số lượng rất ít, đối với phàm tục mà nói, điều này chính là đại biểu tuổi thọ của họ gần như là bình thường.

Đối với tu sĩ mà nói, tốc độ tu hành cũng nhanh hơn so với bên ngoài, khả năng thân thể dị biến cũng sẽ giảm thiểu vô hạn.

Cho nên Hứa Thanh cũng không lãng phí với môi trường ở nơi này, chìm đắm bên trong tu hành.

Hiện giờ hắn đã mở ra ba tòa Thần Tàng, nhưng tạm không có đầu mối đối với tòa thứ tư, đây là chỗ hắn cần lo lắng trong tương lai, còn một thứ trọng điểm khác, đó chính là hình thái Thần Linh.

Mặc dù hình thái Thần Linh tầng đầu tiên, Hứa Thanh có thể chống đỡ, nhưng mà hình thái Thần Linh tầng thứ hai, cần máu thịt Xích Mẫu cung cấp năng lượng, loại tiêu hao đó trong thời gian ngắn có thể đáp ứng, nhưng không cách nào kéo dài lâu được.

Lại càng không cần phải nói tới hình thái Thần Linh tầng thứ ba.

“Phải tìm một cái phương pháp, cải biến việc này.”

Hứa Thanh trầm ngâm, trước lúc tới Hoàng Đô, hắn đã hỏi qua sư tôn về vấn đề ấy, Thất gia trả lời là khi tới Hoàng Đô, có thể Hứa Thanh sẽ tìm được đáp án.

“Đáp án này, ở nơi nào?”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn màn trời, hồi lâu sau hắn nhắm mắt lại, tiếp tục thổ nạp.

Thời gian từng ngày cứ như vậy trôi qua, nửa tháng sau, thế lực các phương bên trong Hoàng Đô cũng dần dần hạ thấp trình độ chú ý đến Hứa Thanh, thật sự là trong nửa tháng này, Hứa Thanh đều không có rời khỏi đình viện.

Về phần giữa Hứa Thanh và Thập hoàng tử đã xảy ra chuyện gì, tự nhiên cũng sớm đã bị các phương biết được, thậm chí Thập hoàng tử còn nhiều lần cười lạnh trên yến hội, ngôn từ tràn đầy địch ý nhằm vào Hứa Thanh.

Còn một sự tình trọng điểm khác, cũng là nguyên nhân khiến ánh mắt các thế lực tản ra khắp nơi.

Vào mấy ngày trước, cuộc chiến với Hắc Thiên tộc đã xuất hiện biến hóa, nguyên nhân là có một vị Thân Vương của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, được thỉnh mời tới bên trong Hoàng Đô của Hắc Thiên tộc.

Việc này cực kỳ mẫn cảm, chiến tranh song phương cũng bởi vậy xuất hiện đình trệ, bầu không khí trở nên có chỗ căng thẳng.

Mà trong nửa tháng này, Hứa Thanh cũng rất ít thấy Tử Huyền và đội trưởng, đa số thời điểm đều là một mình Hứa Thanh đả tọa bên trong đình viện.

Cho đến hoàng hôn ngày hôm nay, bên ngoài phủ của Ninh Viêm, xuất hiện hai người cố nhân của Hứa Thanh, sau khi thông báo, hai người được Chấp Kiếm Giả mời vào đình viện.

“Hứa Thanh, đã lâu không gặp, ha ha.” Vừa nhìn thấy Hứa Thanh, một người trong đó liền tươi cười vui vẻ, bộ dáng giống như quen thuộc đã lâu ngồi xuống một bên ghế đá.

Một vị khác thì lại hơi câu nệ, ở một bên cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh từ trong đả tọa mở mắt ra, chú ý đến hai người này, thoáng nhớ lại để nhận ra đối phương.

“Mạnh huynh, Hoàng huynh.”

Vị câu nệ, là Chấp Kiếm Giả Hoàng Khôn, mà vị bộ dáng quen thuộc đã lâu, là Mạnh Vân Bạch.

Lúc trước Hứa Thanh đã nhìn thấy hai người ở trên yến hội của Thất hoàng tử, nhất là Mạnh Vân Bạch, vị tôn tử của Thái úy này, lúc ấy gã ngồi bên cạnh Hứa Thanh trong yến hội, đã giới thiệu qua mọi người cho hắn, hai người cũng câu thông nhiều hơn so với những người khác một chút.

“Ha ha Hứa Thanh, lúc đầu ta trông thấy ngươi, đã cảm nhận được tương lai của ngươi nhất định không thể hạn lượng, chúng ta chắc chắn còn có ngày gặp nhau."

"Quả nhiên, bây giờ chúng ta lại gặp nhau bên trong Hoàng Đô."

"Thật ra nửa tháng trước ta đã định tới tìm ngươi rồi, nhưng người trong nhà không cho, các phương khác cũng đều chú ý, hiện giờ cuộc chiến với Hắc Thiên tộc xuất hiện biến hóa, tầm mắt của các phương đều chú ý đến chiến sự, rốt cuộc ta đã được cho phép liên hệ cùng ngươi."

Tính cách của Mạnh Vân Bạch vẫn tương tự cùng biểu hiện lúc trên yến hội, một bộ dạng tùy tiện, giống như cái gì cũng có thể nói, mới mở miệng đã trực tiếp chỉ ra điểm mấu chốt.

Hoàng Khôn bên cạnh cũng nhẹ gật đầu.

"Bên phía Chấp Kiếm Cung cũng là nguyên nhân này, thật ra rất nhiều Chấp Kiếm Giả thậm chí muốn tiếp xúc với Hứa Thanh ngươi nhiều hơn…"

Mạnh Vân Bạch trừng mắt nhìn, vẻ mặt thần bí mở miệng.

"Cho nên hôm nay ta và Hoàng Khôn được mời đi tới Hồng Trần Lâu, sau khi nghĩ đến ngươi, liền cùng nhau đến mời, thế nào Hứa Thanh, có muốn cùng đi uống chút hay không?"

"Ta nói với ngươi nha, Hồng Trần Lâu chính là một nơi rất tốt, ngươi đã nghe nói qua thập đại tông môn siêu cấp của nhân tộc rồi chứ, Hồng Trần Vong Tình Lâu trong đó, chính là Hồng Trần Lâu ta vừa nói."

"Tông môn này khác biệt cùng những tông môn khác, đệ tử phần lớn là nữ tu, tu chính là xuất thế vong tình, nhưng muốn xuất thế cần phải nhập thế, muốn vong tình cần phải dụng tình."

"Vì vậy tông này đã mở Hồng Trần Lâu ở rất nhiều nơi, giá cả không hợp thói thường, đồng thời đều có yêu cầu đối với thân phận địa vị và tu vi, nếu không phù hợp thì mặc kệ như thế nào, cũng không được cho phép bước vào.

Trên cơ bản đi một lần, chính là tiền tiêu vặt trong một tháng của ta liền không còn, mà chúng ta vui đùa ở nơi đó, đồng thời đệ tử Hồng Trần Lâu tu hành ở."

“Nhưng bọn họ là bán nghệ không bán thân, cũng không ai dám dùng sức mạnh cưỡng ép cả, song phương cần tôn trọng đối đãi lẫn nhau, bởi vì lời đồn lâu này bái Thần, Thần của các nàng chính là Tinh Viêm thượng thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.”

“Mà nữ tu của lâu này, một người xinh đẹp hơn một người, tư thái của ai cũng đều mê người, đồng thời nếu như bản thân chúng ta có mị lực, một thân phong trạch cùng chung song tu, đó chính là cực lạc nhân gian đấy nhé.”

Mạnh Vân Bạch liếm liếm bờ môi, trong lòng rất hào hứng, mắt thấy Hứa Thanh có vẻ không có hứng thú, giống như muốn cự tuyệt, vì vậy lại khuyên nói.

“Mặt khác, hôm nay người đưa ra lời mời, chính là Đế Tử của Tinh Đế Cực Thượng Tông, gã là hậu nhân của Tinh Không Đại Đế, ta nghĩ ngươi đã đến Hoàng Đô, nhiều khi cũng coi như là thân ở trong vòng xoáy, cho dù ngươi định cách biệt với bên ngoài, nhưng ở trong Hoàng Đô này nhiều thêm một người bằng hữu dĩ nhiên là chuyện tốt, ngươi cũng có thể mượn cơ hội này đích thân tiến tới quan sát, thấy rõ rất nhiều chuyện.”

Chương 1750: Hồng Trần Vong Tình Lâu (3)

Hứa Thanh trầm ngâm, lời của Mạnh Vân Bạch có chút đạo lý, quả thật hắn muốn đi quan sát các phương bên trong Hoàng Đô này một chút, như vậy mới có thể đưa ra phán đoán toàn diện.

Vả lại Mạnh Vân Bạch đã thịnh tình mời, cho nên sau khi Hứa Thanh suy tư một lát thì khẽ gật đầu, đứng dậy cùng với cùng Mạnh Vân Bạch và Hoàng Khôn, đi ra khỏi phủ đệ.

Trên đường đi Mạnh Vân Bạch không ngừng nói chuyện, giới thiệu về phong thổ của Hoàng Đô cho Hứa Thanh, những lời này kết hợp cùng tin tức Hứa Thanh biết lúc trước, khiến cho Hứa Thanh càng thêm hiểu rõ đối với Hoàng Đô.

Cho đến khi hoàng hôn trôi qua, sắc trời dần dần muộn, đám người chẳng những không ít đi, ngược lại càng nhiều thêm nữa.

Đối với nhân tộc trong Đô thành mà nói, sinh hoạt ban đêm rất đặc sắc, mà khu thành Tây có một tòa đình viện, phong cách của nó xa hoa, vàng son lộng lẫy, bên trong là hòn non bộ có nước chảy, thi thoảng còn truyền ra âm thanh oanh oanh yến yến.

Ngoài đại môn viết ba chữ to như long phượng bay múa.

Hồng Trần Lâu.

Từ xa nhìn tới đèn đuốc sáng trưng, tuy là ít người tới lui, nhưng người đi đường ngang qua đều liên tiếp chuyển ánh mắt nhìn qua.

Giữa những tòa đình nghỉ mát trong đình viện đều có hòn non bộ ngăn cách, đường mòn ở giữa cũng không giống nhau, càng có trận pháp bao phủ, khiến cho từng tòa đình nghỉ mát nơi đây đều đơn độc, rất là riêng tư.

Hiển nhiên Mạnh Vân Bạch là khách quen của nơi đây, gã đến lập tức làm mỗ mỗ* trong lầu chú ý, tươi cười đi tới, rất là nhiệt tình.

(*mỗ mỗ: Từ này dịch giả giữ nguyên Hán Việt, có thể hiểu như là tú bà. Nhưng từ tú bà sẽ không hợp vì quá phàm tục, còn đây là tu sĩ.

Truyện này có một số xưng hô hơi lạ, bởi lẽ bối cảnh là vạn tộc, riêng nhân tộc đã trải dài trên nhiều đại vực, do đó việc xưng hô khác chút là bình thường.)

Được gọi là mỗ mỗ những tưởng sẽ trông hơi cứng tuổi, nhưng trên thực tế cũng là chỉ người đẹp hết thời, tướng mạo vẫn rất kiều mị, nhưng cẩn thận nhìn, vẫn có thể thấy trong mắt lạnh như băng, mà loại ngoài nóng trong lạnh này, lại gia trì rất nhiều lực hấp dẫn.

Mạnh Vân Bạch vô cùng tự nhiên đưa tay ôm vòng eo mỗ mỗ, một ngón tay chỉ vào Hứa Thanh.

“Biết ai không?”

Mỗ mỗ quét đôi mắt đẹp qua trên người Hứa Thanh, con ngươi rõ ràng co rút lại một chút, cười mở miệng.

“Đại danh của Hứa công tử, ai mà chẳng biết chứ!”

Thần sắc Hứa Thanh như thường, ánh mắt đảo qua nơi đây, hắn ít nhiều có phần không thích ứng đối với hoàn cảnh nơi này, mà Hoàng Khôn bên cạnh mặc dù từ sau khi gặp Hứa Thanh thì rất câu nệ, nhưng khi tới nơi quen thuộc này, cũng đã ít nhiều khôi phục lại một chút phong thái.

Cứ như vậy, trong tiếng cười của Mạnh Vân Bạch, mỗ mỗ dẫn đường phía trước.

Khắp nơi tràn ngập làn gió thơm, phong hoa tuyết nguyệt, một phường câu lan thật tuyệt.

Trên đường có không ít thị vệ, mỗi lần trông thấy Mạnh Vân Bạch đều là lập tức bái kiến, trên phương diện thái độ rất là biết điều.

Theo họ đi tới, còn có thể gặp được không ít mỹ nhân, tướng mạo đều xinh đẹp tuyệt trần, vừa đong đưa vừa liên tục bước đi, sau khi chú ý tới một đoàn người Hứa Thanh, hầu như tất cả mỹ nhân, đôi mắt đẹp đều dừng lại ở chỗ Hứa Thanh, bên trong có đủ các thần thái.

Hứa Thanh không quan tâm tới điều này.

Rất nhanh, dưới mỗ mỗ dẫn đường, ba người bọn họ đi đến một tòa đình nghỉ mát, từ ngoài nhìn vào, nơi này là một mảnh trống trải, chỉ có một nữ tử bạch y đang đánh đàn.

Nhưng khi bọn họ tới gần, mọi người tựa như bước vào mặt nước vậy, một tòa động thiên chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Bên trong động thiên có một cái tiên trì thật lớn, lan tràn linh khí nồng đậm khiến cho người ta vui vẻ thoải mái, cách đó không xa còn có hơn mười thanh niên đang nâng ly cạn chén, đàm tiếu với nhau.

Bên cạnh mỗi người đều có một vị nữ tử, tướng mạo phần lớn tú lệ, gợi cảm quyến rũ, riêng phần mình khác biệt.

Người ngồi chính giữa, trên thân mặc một bộ trường bào màu đen, bên trên thêu hình tinh không, thoạt nhìn rất bất phàm, tướng mạo người này cũng rất tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, đang nói chuyện cùng với nữ tử bên cạnh.

Người này hiển nhiên chính là người làm chủ ngày hôm nay, Đế Tử của Tinh Đế Cực Thượng Tông.

Phía trước còn có khúc nhạc du dương đang vang vọng, càng có vũ cơ lả lướt nhẹ nhàng, bầu không khí rất là sôi nổi.

Ba người Hứa Thanh đến cũng làm mọi người trong tiên trì chú ý, theo từng ánh mắt ngó đến, Mạnh Vân Bạch tiến lên một bước, cười ha ha về phía thanh niên mặc áo bào tinh không.

“Bành huynh, ta và Hoàng Khôn tới chậm, nhưng chúng ta đã dẫn theo một người hảo hữu.”

“Hứa Thanh, chắc không cần ta nhiều giới thiệu nữa đi, có lẽ mọi người đều đã nghe nói qua.”

Mạnh Vân Bạch nói xong, ánh mắt mọi người đồng loạt chú ý đến Hứa Thanh, càng có một số người đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười, chắp tay về phía Hứa Thanh.

Về phần vị Đế Tử họ Bành, gã cũng quét mắt nhìn qua Hứa Thanh và khẽ gật đầu, thần sắc không cố ý lãnh đạm, cũng không biểu hiện thân thiết, chỉ là bình thường.

Hứa Thanh đồng dạng như vậy, riêng phần mình gật đầu, sau đó tìm một địa phương ngồi xuống, Mạnh Vân Bạch đàm tiếu một phen cùng với mọi người, sau đó trở lại bên cạnh Hứa Thanh, thấp giọng giới thiệu lai lịch của mọi người nơi đây cho Hứa Thanh.

Trên cơ bản chính là hậu duệ quyền quý, hoặc chính là đệ tử của đại tông, bọn họ đang quan sát Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng đang quan sát bọn họ, mỗi lần ánh mắt nhìn nhau, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, đều sẽ riêng phần mình mỉm cười.

Mà rất nhanh, lại có một số mỹ nhân đi đến bên trong động thiên, khiến cho bầu không khí nơi đây càng sôi động, còn có một vị giai nhân rất trắng trẻo, nét xinh đẹp tự nhiên ngồi ở bên cạnh Hứa Thanh, tươi cười mở miệng.

“Công tử, hình như người có chút câu nệ nha!”

Hứa Thanh trầm mặc, không phải hắn câu nệ, mà là lần đầu trong đời đối mặt với tình huống như thế này.

Cùng lúc đó ở Hồng Trần Lâu, chỗ từ đường, bức tượng Nê Hồ Ly được cung phụng trong bàn thờ, trên tượng chậm rãi xuất hiện thần thái, hai mắt từ lờ mờ biến thành nhẹ nhàng, đã có chấn động.

Tiếng cười vui vẻ cũng dần dần vang vọng bên trong từ đường.

“Có nên đi qua gặp đệ đệ thối một cái hay không nhỉ… .”

Chương 1751: Tiên Nhân Túy (1)

Giờ phút này, bên trong động thiên tiên trì của Hồng Trần Lâu, tiếng nói chuyện đàm tiếu và âm thanh khúc nhạc, nương theo cảm xúc giữa nam nữ biến hóa, dần dần sôi động lên.

Hứa Thanh cũng nhạy cảm phát hiện, theo tâm tình của mọi người bên trong động thiên tăng vọt, trận pháp nơi đây cũng có chấn động vận hành.

Hiệu dụng của trận pháp này thiên hướng hội tụ, cùng loại với trận tụ linh, nhưng mà trận pháp này là hội tụ thất tình lục dục.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đưa mắt nhìn chén rượu trước mặt, rượu bên trong có màu hổ phách, tỏa ra mùi rượu đặc biệt, lúc trước hắn uống một ngụm, đã cảm thấy rượu này không tầm thường.

“Rượu của Hồng Trần Lâu, phàm tục không thể uống, bởi vì uống một ngụm, nhất định sẽ say chết.”

Nữ tử ngồi bên cạnh chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, khẽ cười giải thích.

“Rượu nơi này tên là Tiên Nhân Túy, tuy cái tên này ít nhiều tồn tại một chút khoa trương, nhưng tu sĩ Quy Hư trở xuống rất khó dùng tu vi hóa giải, từ trình độ nào đó mà nói, cái này thật ra được tính là một loại độc.”

“Nhưng nó vô hại đối với thân thể, cũng chính bởi vậy, rượu này càng ngày càng trân quý, bởi vì đối với chúng ta mà nói, có chút thời điểm vận hành tu vi đã là bản năng, hơn nữa thân thể siêu phàm, cho nên rất khó thưởng thức được men say.”

“Chỉ có Tiên Nhân Túy này, mới có thể để cho chúng ta cảm thụ được cái loại cảm giác say sau khi uống rượu, cũng có thể phóng đại cảm xúc nhiều hơn một chút.”

“Về phần trận pháp ở nơi này, đây chính là nguồn gốc tu hành của Hồng Trần Lâu.”

Hứa Thanh nghe vậy đảo mắt nhìn qua mọi người, hắn có chút không quá lý giải, độc là thứ dùng để giết người, vì sao phải uống vào để truy cầu cái loại gọi là men say đó chứ.

Mặc kệ là Nam Hoàng Châu hay là Phong Hải Quận, đều sẽ không xuất hiện loại chuyện như vậy.

“Có lẽ, bởi vì nơi này là Hoàng Đô.”

Hứa Thanh không ủng hộ, nhưng cũng sẽ không nói cái gì, chẳng những hắn cảm nhận được trận pháp trong Hồng Trần Lâu, cũng cảm giác được tất cả nữ tử Hồng Trần Lâu trong nơi này, thân thể từng người đều đang hấp thu lực lượng cảm xúc từ bốn phía.

Hoàn cảnh như vậy, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy không khỏe, đồng thời cũng có cảm giác chán ghét, chú ý tới Mạnh Vân Bạch nâng ly cạn chén cùng mọi người, vô cùng vui vẻ, mà Hoàng Khôn bên đó cũng mặt mày hớn hở, nhẹ nhàng nói chuyện cùng với nữ tử bên cạnh.

Tất cả những thứ này, đều khiến Hứa Thanh rất khó có thể dung nhập vào, vì vậy hắn không muốn chờ lâu, đang muốn rời đi, nhưng vào lúc này, bên trong động thiên bỗng xuất hiện ánh sáng, một đạo trận pháp truyền tống hồng sắc lập lòe trên tiên trì, bên trong đi ra hai thân ảnh.

Người đến đều là nữ tử, vị phía trước Hứa Thanh đã gặp qua, chính là vị mỗ mỗ xinh đẹp hết thời dẫn đường lúc trước, về phần nữ tử sau lưng, sự xuất hiện của nàng, khiến cho động thiên tiên trì giống như cũng đều trở nên ảm đạm, biến sắc trước ánh sáng kia

Mọi người nơi đây đều liếc mắt nhìn qua.

Đế Tử của Tinh Đế Thượng Cực Tông càng là ánh mắt nồng nhiệt, mục đích gã ta tới đây chính là vì người này.

Trên mặt nữ tử này che một mảnh vải lụa mỏng màu xanh, vẻn vẹn lộ ra hai mắt, con ngươi giống như uẩn chứa xuân thủy thanh ba lưu động, trên người mặc một bộ Bích Hà La màu vàng thêu phượng hoàng, quần lụa mỏng phấn hồng như khói lửa uốn lượn sát đất, chiếc eo nhỏ nhắn chuyển động cùng từng bước nhỏ, cổ tay trắng lộ ra sau lớp lụa mỏng.

Dáng người uyển chuyển, đường nét như ẩn như hiện, vô tận quyến rũ, trong ngực còn ôm một chiếc tỳ bà màu sắc cổ xưa.

Búi tóc nghiêng trên đầu có cắm một đóa hoa mẫu đơn, rất có ý vị ‘đại mi khai kiều hoành viễn tụ, lục tấn thuần nồng nhiễm xuân yên’.

黛眉开娇横远岫,绿鬓淳浓染春烟 [Đại mi khai kiều hoành viễn tụ, lục tấn thuần nồng nhiễm xuân yên] một câu thơ trong bài “Ngọc Hồ Điệp” của tác giả Liễu Vĩnh. Câu thơ này có nghĩa là: Lông mày màu đen nở rộng theo nét mặt tươi cười, kiều diễm như là núi xa vắt ngang chân trời; tóc mai đen nhánh rủ xuống, nồng đậm tựa như nhiễm lên mưa phùn mùa xuân.

Thật sự là tuyệt sắc giai nhân, có thể để cho trăm hoa ảm đảm, khiến cho chúng sinh hâm mộ.

Nàng liên tiếp bước nhẹ, đi ra khỏi tiên trì, đi tới trước mọi người, hạ thấp người cúi đầu, sau đó ngồi trên gò ngọc, bàn tay nhỏ khẽ gẩy, nhạc khúc nhất thời vang lên.

Âm thứ nhất, uyển chuyển hàm xúc, trong có tiếc nuối, hình như có ẩn chứa chuyện xưa, kéo dài vô hạn.

Sau đó khúc nhạc lên cao đều, du dương vang vọng, tựa như hồ điệp bay múa trên không trung nhẹ nhàng nhảy múa, cũng như là nước suối leng keng chảy xuôi trong núi, như tinh thần rực rỡ lập lòe trên bầu trời đêm.

Giống như nữ tử nhớ tới khoảnh khắc tươi đẹp ở cùng tình lang, truyền vào tâm thần mọi người lắng nghe.

Tuyệt vời động lòng người.

Nhưng rất nhanh, khúc nhạc này biến đổi, nhiều hơn một chút ly biệt, nhiều hơn một chút không muốn.

Tựa như tình lang muốn đi ra chiến trường, bọn họ cần phải tách ra, chỉ còn dư lại tưởng niệm.

Sau đó bên trong âm thanh du dương, ai oán đã thành chủ đề chính, dường như đang dùng khúc nhạc báo cho tình lang biết… Phàm là nơi ngươi đã đi qua, đều nhiễm lên khí tức của ngươi, mà lúc ngươi đến, khúc nhạc vang lên, khi ngươi đi rồi, khúc nhạc này cũng vĩnh viễn biến thành ngươi.

Mọi người thay đổi sắc mặt.

Mà dần dần tiếng tỳ bà lần nữa chuyển đổi, lần này nhiều hơn một chút tư thế oai hùng, nhiều hơn một chút lăng lệ ác liệt, tản ra bát phương, khiến cho nơi đây lại xuất hiện bông tuyết bay xuống.

Lều trên đỉnh động thiên càng là lập tức đen nhánh, dần dần xuất hiện vô số ngôi sao, nhanh chóng chuyển động, đã thành mộ bia.

Một màn này dẫn dắt theo suy nghĩ của mọi người, khiến cho người ta cảm giác nữ tử biết được tin tình lang chết trận sa trường, nội tâm bi phẫn, đối với thế gian này, đối với thiên địa này, đối với vạn vật… . . Cũng có oán hận vì bất đắc dĩ và bất lực.

Chính là vạn dặm không có người nhận xương cốt, tất cả đều được gọi hồn chôn cất dưới thành.

Phu chết trên chiến trường mà nhi tử còn trong bụng, thiếp thân tuy sống lại như đèn cầy heo hắt giữa ban ngày.

Động thiên tiên trì lâm vào một mảnh trầm mặc.

Có người nhớ tới Hắc Thiên tộc, có người nhớ tới nhân tộc, có người nhớ tới tổ tiên trong nhà.

Cuối cùng, một âm sau cùng của khúc nhạc, kéo dài vô tận, dần dần hóa thành âm thanh đầu tiên.

Dường như xuyên thẳng qua thời gian, trở về lúc trước, chỉ than nhân sinh nếu như có thể giống lúc mới gặp.

“Hay!” Đế Tử đứng lên, ánh mắt sáng ngời, trầm giọng mở miệng.

Gã vừa khen hay, mọi người bốn phía cũng nhao nhao đứng lên, mỗi người đều phát ra tán thưởng từ trong nội tâm, coi như là Hứa Thanh cũng cảm thấy tâm thần gợn sóng.

Hắn đã từng nghe qua khúc nhạc, nhưng không có giống như lần này, lần này tựa như hắn đã nghe được một câu chuyện xưa nguyên vẹn, thậm chí suy nghĩ trong tâm thần cũng dựng lên theo tiếng tỳ bà của đối phương.

Chương 1752: Tiên Nhân Túy (2)

Nữ tử hơi cúi đầu, cầm lấy chén rượu phía trước, từ xa giơ về phía mọi người, sau đó nhẹ nhấc lên khăn che mặt, nhấp một miếng.

Khăn che mặt dấy lên một góc, lộ ra khuôn mặt của nàng, chính là hương kiều ngọc diễm thanh tú má lúm đồng tiền, vẻ đẹp có thể so với hoa kiều, mà bàn tay cầm chén rượu càng giống như gọt hành tây, trắng ngọc mê người.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, đặt chén rượu xuống nhếch miệng lên, mỗi một cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều dẫn động tâm hồn mọi người.

Trực tiếp khiến cho tâm hồn người ta gợn sóng, dâng lên kích động muốn chiếm hữu.

Mà mắt thấy cảm xúc đúng chỗ, mỗ mỗ đi đến cùng nàng lập tức tươi cười mở miệng.

“Các vị công tử, vị tiên tử này chính là Lăng Dao nổi tiếng của Hồng Trần Lâu ta, ngày bình thường Lăng Dao rất ít xuất hiện, hôm nay cũng là nghe nói có khách quý, cho nên mới bị lão thân mời đến.”

“Về phần quy củ của Lăng Dao, chắc là các vị công tử đã biết rồi.”

Mỗ mỗ mỉm cười nói xong, Đế Tử họ Bành bên đó gật đầu, trầm giọng mở miệng.

“Tất nhiên, Lăng Dao để ý tới ai, sẽ ngồi bên cạnh người đó, việc này không thể cưỡng cầu.”

Nói xong, gã vẻ nặng tình nhìn qua Lăng Dao, lần này gã đến đây chính là vì đối phương, gã đã từng nhiều lần biểu lộ ý nghĩ của mình, dựa theo cảm giác hồi đáp lại, đối phương hẳn là cũng có ý với mình.

Mà quan trọng nhất là, nữ tu Hồng Trần Lâu, bởi vì tu hành chính là đạo vong tình, nhưng trước khi vong tình cần dụng tình, dụng tình không phải là đòi lấy mà là bỏ ra, cho nên song tu lần đầu tiên cùng các nàng, có chỗ tốt cực lớn đối với bên nam.

Vả lại tu vi càng là cao thâm, loại chỗ tốt này lại càng kinh người.

“Mượn nhờ lực lượng Lăng Dao, ta sẽ tăng thêm mấy phần khả năng nắm chắc từ Linh Tàng đại viên mãn bước vào Quy Hư.”

Trong lúc Đế Tử họ Bành đang suy nghĩ, vị Lăng Dao ôm tỳ bà đảo đôi mắt đẹp đen nhánh có thần, trong này còn có mị thái lan tràn, câu hồn đoạt phách.

Sau khi đảo qua mọi người, cuối cùng đã rơi vào trên người Hứa Thanh, nhẹ nhàng cười một cái, cất bước liên tục đi tới, dưới ánh mắt của mọi người, ngồi ở bên cạnh Hứa Thanh.

Thân thể Hứa Thanh theo bản năng cứng đờ, cái phản ứng này để cho trong lòng của hắn nổi lên cảnh giác.

Hắn không biết nữ tử này, lần đầu gặp mặt đối phương lại đi tới an vị bên cạnh mình, việc này không thể nhìn đơn giản được.

Hứa Thanh hơi nhíu chân mày lại, quay đầu nhìn nữ tử ngồi xuống bên cạnh mình.

Lăng Dao đôi mắt đẹp uẩn có thần thái, tương tự nhìn qua Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Công tử, sao ngươi lại nhìn nhân gia như vậy nha.”

Giọng nói êm dịu, có cảm giác câu dẫn người, Mạnh Vân Bạch bên cạnh Hứa Thanh nghe xong, tâm thần chấn động, mà giờ phút này vị Đế Tử họ Bành mặt không cảm xúc, thu hồi ánh mắt, cũng không nhiều lời, chỉ là cầm lấy chén rượu uống một ngụm, sau đó đặt xuống, hai mắt nhắm nghiền.

Về phần những người khác thì thần thái khác nhau, nhìn Hứa Thanh một chút, lại nhìn Đế Tử một chút, đồng dạng đưa mắt trao đổi với nhau, hết thảy đều giữ ở trong lòng, sau đó người thanh niên ngồi ở bên cạnh Đế Tử bỗng cười ha ha, mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Hứa huynh quả nhiên là nhân trung long phượng, lần đầu đến lại khiến Lăng Dao đại gia để ý tới, việc này đáng mừng, Hứa huynh, ta mời ngươi một chén, về sau mọi người thường xuyên liên hệ.”

Thanh niên này nói xong, cầm lấy một chén rượu lớn, khách khí giơ lên, ngửa đầu uống hết trước.

Ngôn từ cùng thần thái của đối phương đều rất khách khí, Hứa Thanh cũng không tiện cự tuyệt, cầm lấy chén rượu ra hiệu, đồng dạng uống hết, nhưng chén rượu này vừa mới uống xong, lại có một thanh niên khác giơ chén rượu lên.

“Hứa huynh tuấn tú lịch sự, chính là tướng soái của nhân tộc ta, những năm gần đây ta nhiều lần nghe nói, lần này nhìn thấy rất là kính nể, ta uống ba chén.”

Nói xong, người này uống liền ba chén.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, liếc mắt nhìn thanh niên này, đáy lòng đã hiểu rõ nguyên do, rất nhanh, những người khác đều lần lượt như vậy, từng người mời rượu, vả lại ngôn từ đều khách khí, thần sắc càng là mang theo thiện ý.

Cách làm như thế khiến cho người ta biết rõ mục đích của đối phương, nhưng cũng không tiện chất vấn, lúc này Mạnh Vân Bạch đứng lên muốn giúp đỡ, nhưng bị Hứa Thanh ngăn cản.

Đối với người bên ngoài mà nói, những chén rượu có độc này uống vào sẽ sinh ra men say, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, chỉ cần là độc, hắn đều không thèm để ý, vì vậy ai đến cũng không có cự tuyệt, một chén tiếp một chén, đợi sau khi mọi người liên tục thay nhau, ai cũng đều lung lay, duy chỉ có Hứa Thanh vẫn như thường.

Vì vậy ánh mắt của mọi người nơi đây nhìn về phía hắn cũng mang theo một chút kỳ dị.

Mà Hứa Thanh nhìn qua mọi người, nhớ kỹ tên cùng hình dạng từng người vào trong lòng, mỉm cười.

“Hôm nay nhìn thấy chư vị tuấn kiệt, rất là vui vẻ, chư vị đều là trụ cột của quốc gia và nhân tộc chúng ta, đều là anh tài, huy hoàng của nhân tộc càng cần thế hệ chúng ta kế thừa, không bằng chúng ta mỗi người một vò như thế nào?”

Hứa Thanh nói xong, nhìn qua mỗ mỗ.

Mỗ mỗ bên đó sững sờ, nhưng rất nhanh liền triệu hoán thị nữ, đưa hơn 10 vò rượu lên.

Mắt thấy như vậy, mọi người nhao nhao do dự, rượu nơi này, bọn họ cũng không dám uống quá nhiều.

Mà rượu, có đôi khi cũng là vũ khí.

Trong lòng Hứa Thanh bình tĩnh, trên mặt lộ ra nụ cười đại sư huynh đã dạy hắn.

“Mời!”

Tràng cảnh có chút ngưng kết, Đế Tử mở hai mắt nhìn về phía Hứa Thanh, bất động thanh sắc không lộ cảm xúc, đứng người lên đi ra ngoài.

“Hôm nay ta mệt rồi, ngày khác lại tụ họp.”

Những người khác cũng lần lượt đứng lên, Mạnh Vân Bạch nhìn qua một màn này, biểu thị áy náy với Hứa Thanh, sau đó nhìn mọi người, nhíu mày đang muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, trên tiên trì lại phát ra tia sáng lập lòe, một bà lão đầu đầy tóc trắng đi ra từ.

Bà lão vẻ mặt nghiêm túc kèm theo uy nghiêm, sau khi xuất hiện, toàn bộ động thiên đều lay động.

Bà lão vừa đến, toàn bộ nữ tử Hồng Trần Lâu bên trong động thiên đều nhao nhao đứng lên bái kiến.

“Đại lão lão.”

Ngay cả đám người Đế Tử sau khi cảm thấy bà lão này cũng đều lộ ra thần sắc nghiêm nghị, nhao nhao bái kiến.

Bởi vậy có thể thấy được thân phận của người này.

Người này là Đại trưởng lão của Hồng Trần Vong Tình Lâu, chủ trì tất cả công việc của tông môn bên trong Đô thành.

Sau khi bà xuất hiện, chỉ là nhẹ gật đầu đối với đám người Đế Tử bái kiến, đối với bà ta mà nói, đây đều là tiểu bối.

Bà lão không thèm để ý, giờ phút này đưa tầm mắt nhìn qua, chú ý đến Hứa Thanh, nét nghiêm nghị trên mặt hóa thành ôn hòa, cười mở miệng.

“Vị này có phải là Hứa công tử?”

Chương 1753: Phong vẫn đao sát, thủy dật huyền mệnh (1)

“Hứa công tử đại giá quang lâm, tông ta tiếp đãi không được chu toàn, kính xin công tử chớ để ý.”

“Nếu như công tử có rảnh, chúng ta di chuyển tới chỗ khác được chứ?”

“Một vị trưởng bối của tông ta mời ngài đi qua một chút.”

Đại mỗ mỗ vô cùng khách khí, nói xong lộ vẻ trưng cầu về phía Hứa Thanh.

Một màn như thế rơi vào trong mắt mọi người nơi này, tất cả đều riêng phần mình ngạc nhiên.

Bọn họ đều biết bối cảnh của Hứa Thanh, cho nên lúc trước cũng chỉ là “kính” rượu, không có quá kích, lẫn nhau chưa từng chân chính kéo xuống da mặt.

Dẫu sao vì một nữ tử, hoàn toàn không cần thiết làm như vậy.

Nhưng bên trong tình báo của bọn họ, Hứa Thanh và Hồng Trần Vong Tình Lâu lại không hề có liên quan gì, nhất là mặc dù Hồng Trần Vong Tình Lâu là đại tông siêu cấp của nhân tộc, nhưng phía sau lại có Thần Linh của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Thái độ mập mờ, việc này coi như là Nhân Hoàng cũng chỉ có thể ngầm đồng ý.

Cho nên tông này khách khí đối với Hứa Thanh như vậy, khiến cho người ta rất giật mình, mà càng khiến cho mọi người suy đoán, đó là vị trưởng bối tông môn trong miệng của Đại mỗ mỗ.

Ánh mắt mỗi người đều chớp động, vị Đế Tử họ Bành cũng nheo mắt lại, con ngươi hơi co rút, đối với Hứa Thanh nơi đây, thái độ của gã cũng tương tự cùng thế lực khắp nơi, không đắc tội nhưng cũng không thân cận, bảo trì khoảng cách nhất định.

Cho nên lúc trước nhìn thấy Lăng Dao mà mình mong muốn ngồi xuống bên cạnh Hứa Thanh, mặc dù trong lòng của gã có gợn sóng, nhưng cũng không làm ra phản ứng kịch liệt gì cả, thân phận của gã cùng với bối cảnh của Hồng Trần Lâu, đều khiến gã có chỗ kiềm chế.

Nhưng mà thể diện ít nhiều cũng có tổn hại, cho nên gã ngầm đồng ý người bên cạnh “kính” rượu Hứa Thanh.

Vừa rồi mắt thấy không sai biệt lắm, gã không muốn làm lớn việc này lên, cho nên đã đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, nhưng Đại mỗ mỗ đến, khiến cho gã sinh ra càng nhiều suy nghĩ hơn nữa về Hứa Thanh.

Mạnh Vân Bạch và Hoàng Khôn cũng đồng dạng kinh hãi, nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh thầm than một tiếng, hắn hoặc ít hoặc nhiều đoán được đáp án, trên thực tế lúc Mạnh Vân Bạch giới thiệu Hồng Trần Lâu bái thần, Hứa Thanh cũng đã hiểu rõ trong lòng, nhưng dù sao nơi đây cũng là Hoàng Đô của nhân tộc.

Mà bái thần và thần giáng, dựa theo hiểu biết của hắn đối với Xích Mẫu, là không cùng một dạng.

Mặt khác đối với Tinh Viêm thượng thần, sau khi cùng nhau trải qua sự tình bên Tế Nguyệt đại vực, Hứa Thanh biết ít nhất trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ không là địch nhân, về phần sau này thì khó mà nói.

Đây cũng là lý do Hứa Thanh vẫn lựa chọn tới đây.

Giờ phút này nếu như bị phát hiện rồi, Hứa Thanh hơi trầm ngâm, sau đó chắp tay về phía Đại mỗ mỗ, đồng ý lời đề nghị.

Cứ như vậy, dưới ánh nhìn của mọi người nơi đây, Hứa Thanh rời đi cùng với Đại mỗ mỗ, mà cùng rời đi còn có Lăng Dao.

Hứa Thanh đi rồi, mọi người nơi này suy nghĩ khác nhau, nhao nhao rời khỏi, về phần chuyện ngày hôm nay, trước tiên bọn họ sẽ báo cho trong nhà biết, có thể tưởng tượng, tiếp theo sự cân nhắc của thế lực khắp nơi đối với Hứa Thanh sẽ trở lên nặng hơn.

Đế Tử họ Bành như có điều suy nghĩ, nhìn Hứa Thanh rời khỏi truyền tống trận, trong ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

Mạnh Vân Bạch thì trừng mắt nhìn, gã vốn cho là mình đã hiểu rất rõ tình báo đối với Hứa Thanh rồi, nhưng bây giờ nhìn lại mới thấy, thứ gã biết được, chẳng qua là việc trên mặt nước mà thôi.

Dưới mặt nước, Hứa Thanh còn có càng nhiều thế lực.

“Rất thú vị… . .”

Mạnh Vân Bạch nở nụ cười, tương tự rời khỏi.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh đi theo Đại mỗ mỗ, sau khi truyền tống khởi động thiên tiên trì, lúc xuất hiện đã ở ngoài từ đường sâu trong Hồng Trần Lâu.

Sau khi tới đây, Đại mỗ mỗ cung kính cúi đầu về phía từ đường, tiếp theo lui ra phía sau vài bước, ý bảo Hứa Thanh tự mình đi vào.

Nhìn đại môn của từ đường, Hứa Thanh hít sâu rồi tiến lên đẩy nhẹ, cánh cửa chậm rãi mở ra, ánh sáng màu hồng phấn tràn ra từ, bao phủ thân ảnh Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng nhìn thấy tượng Nê Hồ Ly được cung phụng trong bàn thờ của từ đường.

Nhìn qua Nê Hồ Ly, Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến thượng thần.”

Tiếng cười vui vẻ lập tức vang vọng bên trong từ đường.

“Đệ đệ thối, lúc ngươi ở Tế Nguyệt rụt rè như vậy, không ngờ bây giờ lại tới chỗ như thế này. Nơi đây là địa phương nào chứ, ta có thể không biết sao, cũng may ta thức tỉnh kịp thời, nếu không ngươi đã bị đám lẳng lơ kia nuốt mất rồi.”

Hứa Thanh trầm mặc.

“Đệ đệ thối, nhìn thấy ta có kinh hỷ hay không, bất ngờ chứ hả!”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Không bất ngờ, vừa nãy không phải thượng thần đã ngồi ở bên cạnh của ta sao.”

Trên người Nê Hồ Ly lập lòe tia sáng, mở hai mắt ra, vẻ nghiền ngẫm nhìn qua Hứa Thanh.

“Cảm nhận của đệ đệ thối rất tốt nha, thế mà có thể phát hiện ra một đám thần thức ta gửi trên người Lăng Dao, ngươi cảm thấy Lăng Dao thế nào, nàng chính là Thần nữ ta tự mình lựa chọn, ta còn có một thần nữ trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, quay về sẽ kêu nàng ta tới tìm ngươi chơi đùa."

"Nếu như ngươi thích, ta có thể cho phép ngươi phân nguyên dương của ta cho các nàng mỗi người một giọt."

Hứa Thanh đã quen với lời nói trêu chọc của Nê Hồ Ly, bất vi sở động, khách khí hỏi một câu.

"Thượng thần triệu hoán, hẳn là có chuyện khác đúng không?"

Mí mắt Nê Hồ Ly khẽ đảo, làm ra một bộ biểu lộ không dễ chơi.

"Cái biểu cảm này của ngươi… . ."

"Nếu không phải là Chấp Kiếm Đại Đế của nhân tộc các ngươi trấn áp tòa thành này, ta không dễ tùy tiện phủ xuống chân thân sẽ bị y chém một kiếm, thì hiện giờ ta sẽ lấy nguyên dương của đệ đệ thối ngươi."

"Mà thôi mà thôi, thời gian cấp bách, ta thức tỉnh không được bao lâu, đoán chừng một hồi Chấp Kiếm Đại Đế của nhân tộc các ngươi sẽ phát hiện ra, hôm nay ta gọi ngươi tới đây, là nhắc nhở ngươi một chuyện."

"Nhân Hoàng của các ngươi… Đang làm một đại sự mà từ xưa đến nay, Hoàng giả nhân tộc chưa bao giờ làm!"

Chương 1754: Phong vẫn đao sát, thủy dật huyền mệnh (2)

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Nê Hồ Ly nở nụ cười, cũng không nói ra cụ thể mà ngẩng đầu nhìn tới phương xa.

“Còn nữa, ngươi phải cẩn thận Quốc sư của nhân tộc các ngươi… . . Người đó, rất nguy hiểm, rất nguy hiểm.”

Lời cuối cùng, giọng của Nê Hồ Ly hiện ra nghiêm túc.

“Có chút giống với người… . .”

Hứa Thanh nghe đến đó, chợt ngẩng đầu, đang muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một đạo thần niệm kinh khủng tản ra từ pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế, bao phủ nơi đây.

Nê Hồ Ly hừ lạnh một tiếng, có chút không phục, nhưng cuối cùng vẫn nhắm nghiền hai mắt lại, khôi phục thành tượng đất, đồng thời tràn ra một cỗ lực lượng nhu hòa, đưa Hứa Thanh ra khỏi từ đường.

Sau một lúc lâu, thần niệm mới tản ra.

Ngoài từ đường, Đại mỗ mõ ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Tư cách tôi tớ của thượng thần, bà ta rất rõ ràng trong từng Hồng Trần Lâu đều tồn tại pho tượng của Thần Linh, nhưng cũng chỉ là pho tượng mà thôi, sẽ rất ít hiện ra sự tình khôi phục như hôm nay.

Nhất là, khôi phục chỉ vì một người.

Nhưng bà ta rất rõ ràng, việc liên quan tới Thần Linh, có nhiều chuyện chính mình không biết càng tốt hơn so với biết rõ, cho nên bà ta cũng chỉ cúi đầu một cái, sau đó khách khí dẫn Hứa Thanh rời khỏi Hồng Trần Lâu.

Hứa Thanh một đường trầm mặc, cho đến một khắc đi ra ngoài, hắn quay lại ngắm nhìn Hồng Trần Lâu, quay người đi vào trong đêm tối.

Giờ phút này thời gian đã là canh ba, bầu trời đêm của Đô thành là một mảnh đen nhánh, trên màn trời không thấy một ngôi sao nào, bị một tầng mây dày đặc che đậy, thi thoảng còn có tiếng sấm sét trầm muộn truyền ra.

Đèn đuốc trong nội thành cũng coi như là sáng sủa, nhưng cũng không phải mỗi một con đường cũng đều như vậy, trong đêm rất ít người, phần lớn là một chút người về đêm, có một mình, có tốp năm tốp ba.

Có lẽ là nguyên nhân sấm sét, nên không khí giữa thiên địa tràn ngập ẩm ướt, những người đi đường cũng đi lại vội vàng hơn.

Mà vào thời điểm này gió cũng nổi lên, mang theo âm lãnh, thổi qua mặt đất, thổi qua mái hiên, phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào, thổi vào trên mặt Hứa Thanh.

Một cái chớp mắt đập vào mặt, cảm giác hình như tiết khí có biến hóa.

“Mùa thu, đến rồi.”

Hứa Thanh cảm nhận được mùa thu trong gió lạnh, một mình đi trên đường, trong đầu suy tư về hai chuyện Nê Hồ Ly báo cho mình biết.

“Nhân Hoàng, đang làm một đại sự nào đó?”

Hứa Thanh vừa đi về phía trước vừa trầm ngâm, cho đến một lúc lâu sau, trong âm thanh rầm rầm, từng giọt mưa giao thoa cùng với lôi điện đổ xuống đại địa, mưa rất lớn.

Ngoài thân thể Hứa Thanh tràn ra một mảnh ánh sáng mông lung, cản trở nước mưa, cước bộ của hắn không hề dừng lại, suy nghĩ cũng không hề ngắt quãng, bởi vì giờ phút này, hắn đang nhớ lại câu nói sau cùng của Nê Hồ Ly.

“Cẩn thận Quốc sư. . . . . Gã và ta có chút giống nhau. . . . .”

Hứa Thanh thì thào, hắn chưa thấy qua Quốc sư, nhưng bốn chữ có chút giống nhau này, làm cho hắn không thoải mái.

“Giống nhau mà Tinh Viêm thượng thần nói hẳn không phải là nguy hiểm, ta không thể nào để cho Thần Linh cảm nhận được nguy hiểm, như vậy ngoại trừ điểm ấy, cái gọi là giống nhau này… . . Hẳn là khí tức cùng với cảm giác, còn có chính là bộ dáng.”

Trong mưa gió, bước chân Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên âm trầm, trong mắt lộ ra một tia hàn mang, hắn ngẩng đầu nhìn tới con đường phía trước.

Đây là một con phố dài, dãy nhà hai bên cao thấp lên xuống, từng căn nhà đen nhánh, chỉ có nước mưa rơi trên mái hiên truyền ra âm thanh thanh thúy, rơi trên mặt đất, chồng chất thành từng từng dòng nước nhỏ, sau đó không ngừng dung hợp lẫn nhau.

Tia chớp đảo qua chiếu sáng hết thảy, có thể nhìn thấy bộ dáng của gió.

Gió vốn là không nhìn thấy được, nhưng ở trong mưa to thế này, dạng vô hình của gió bị nước mưa làm ướt, khiến nó hiển lộ, xiêu vẹo gào thét về phía Hứa Thanh.

Bên trong có âm lãnh cùng với ẩm ướt, còn kèm theo một tia sắc bén, hóa thành từng thanh đao phong giấu ở trong mưa, bỗng nhiên vọt qua trước mặt Hứa Thanh.

Nháy mắt tới gần, một chiếc hàng ma xử kèm gai sắc lập tức bay ra từ trong túi trữ vật của Hứa Thanh, bên trong ba cái đầu khắc bên trên, cái đầu lão tổ Kim Cương Tông phẫn nộ trợn trừng hai mắt, truyền ra tiếng gầm nhẹ, lao thẳng đến luồng gió phía trước Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, vượt qua mưa gió, chốc lát liền có âm thanh pháp khí va chạm vang vọng trong gió, từng thanh trường đao do nước mưa tạo thành đứt gãy cuốn ngược lại, tan vỡ ra.

Mà tốc độ của hàng ma xử vẫn không giảm, nhanh chóng bay vòng quanh Hứa Thanh, âm thanh đinh đương liên tiếp khuếch tán, sau đó nước mưa càng lớn, khiến cho vô số dòng nước rơi xuống trên mặt đất hoàn toàn hội tụ lại với nhau, hợp thành một chỗ giống như mặt hồ vậy.

Vào thời khắc này, quy tắc nơi đây cũng bị người khác hoàn toàn cải biến.

Bốn phía mông lung, một mảnh mơ hồ, chỉ có tia chớp đảo qua và sấm sét nổ vang, cùng với hồ nước dưới chân Hứa Thanh cấp tốc tăng lên, như muốn bao phủ hắn vào.

Càng kinh người hơn là ở bốn phía Hứa Thanh, bên trong những dòng nước gợn sóng xuất hiện hình dạng một bàn tay, đang giơ lên cao từ dưới hồ nước, muốn một phát bắt được Hứa Thanh.

Chỗ xa hơn, từng đạo bóng người ẩn nấp bên trong nước mưa, nhao nhao biến ảo không thấy rõ bộ dạng, giống như là sinh mệnh trong nước vậy, từ bát phương cấp tốc vọt tới phía Hứa Thanh.

Từng người đều lộ ra sát ý mãnh liệt.

Mà giờ phút này, dãy nhà đen nhánh hai bên cũng có chỗ cải biến, lại biến thành từng pho tượng đầu trọc màu đen khoanh chân, riêng phần mình trợn mắt, trong miệng truyền ra âm thanh âm u quỷ dị.

“Quỷ vực sắc lệnh, nhữ cô hồn táng, quỷ mị bát bộ, tứ sinh dính oán, người chết có đầu, người sống không đầu, phong vẫn đao sát, nước tràn treo mạng, có oan là thiện, khuất vong là lương, thao mệnh nhi lang, quỳ ngô trước đài, bát quái thất quang!”

Chương 1755: Âm dương thủy sát, âm hồn cục (1)

Tiếng đạo chú hình thành từng sợi sương mù nhỏ màu đen, phun ra từ trong miệng những pho tượng đầu trọc, sau đó giao thoa giữa không trung, phác hoạ thành một tấm phù văn màu đen.

Tấm phù văn này dài mảnh, mưa rơi xuống bên trên, còn có mực nước từ trên phù văn nhỏ xuống, tràn ra cảm giác mục nát cùng âm u.

Sau đó, nó cấp tốc bay về phía Hứa Thanh, muốn phong ấn hắn.

Nguy cơ ngay ở trước mắt, hai mắt Hứa Thanh lập tức đen nhánh, Độc Cấm hình thành trong mắt, nơi ánh mắt nhìn tới có thể nguyền rủa hết thảy, nhìn về phía phù văn màu đen đang tới gần.

Ngóng nhìn một hơi thở, phù văn lay động, xuất hiện dấu hiệu ảm đạm, bên trong có độc lan tràn, khiến cho nó muốn bộc phát ra ánh sáng âm u, muốn chống cự lại.

Ngóng nhìn hai hơi thở, độc ý phóng đại, tràn ra khói độc, hóa thành từng gương mặt quỷ dữ tợn mơ hồ, không ngừng kêu rên.

Ngóng nhìn ba hơi thở, phù văn nổ vang, xuất hiện sự vỡ vụn, bắt đầu ăn mòn, nhưng cự ly cách Hứa Thanh chỉ còn chưa tới ba trượng.

Ngay thời khắc này, độc trong cơ thể Hứa Thanh toàn diện bộc phát, chẳng những ánh mắt tản ra, thân thể cũng tương tự tản độc, bao phủ gió lốc hình thành ở bốn phía, cuốn về phía phù văn.

Tiếng vang truyền ra, phù văn màu đen giống như có được sinh mệnh, không còn cưỡng ép trấn áp mà tự động hòa tan trong gió lốc, hình thành vô số tờ phù văn khuếch tán trên phố dài.

Từ xa nhìn lại, giống như là tiền âm phủ tung bay, mở đường âm dương, khóa linh hồn vạn cổ.

Thiên hôn địa ám.

Phong tỏa bốn phương, che đậy màn trời, bao phủ đại địa, khiến cho trái phải dãy phố dài này bị ngăn cách bên ngoài Hoàng Đô, trở thành không gian độc lập.

Trong không gian này, quy tắc bị cải biến, pháp tắc bị ảnh hưởng, hết thảy mọi thứ đều trở nên hoàn toàn bất đồng cùng bên ngoài.

Nước trên mặt đất sớm đã trở thành hồ nước, đang cấp tốc dâng cao bao phủ hai chân Hứa Thanh, rồi che mất phần eo, như muốn dìm ngập toàn bộ mọi thứ nơi đây vào.

Mà những câu đạo chú lúc trước, tổng cộng 52 chữ, số lượng tương tự cùng pho tượng bốn phía, gia trì nơi đây, đồng thời 52 pho tượng cũng từ bên trong trạng thái khoanh chân đứng lên, đạp trên bọt nước, đi thẳng đến phía Hứa Thanh.

Còn có rất nhiều sinh mệnh bằng nước xuất hiện lúc trước, chúng nó không phải là tu sĩ, mà là thần thông hình thành, sát ý mãnh liệt, dĩ nhiên đã tới gần bốn phía Hứa Thanh.

Còn có bàn tay hình thành dưới nước, mang theo diệt tuyệt, mang theo giết chóc, càng mang theo quỷ ý, chụp về nơi đây.

Thả mắt nhìn đi, một màn sát phạt từ trời, từ đất, từ hai bên và từ bốn phía đều đang tới gần Hứa Thanh.

Nước mưa càng lớn, làm ướt đẫm quần áo cùng tóc Hứa Thanh.

Sát ý càng đậm, xâm nhập thân hình cùng tâm hồn Hứa Thanh.

Phố dài hỗn độn, giấu trời ngập địa, đây là một cục thủy sát âm hồn.

Có thể thi triển pháp này, ít nhất cũng cần tu vi Linh Tàng đại viên mãn mới có thể, vả lại còn phải cần nhiều người liên hợp bố trí thành trận, mà khả năng càng lớn, là có Quy Hư ra tay.

Chỉ có như vậy, mới có thể trong thời gian ngắn hình thành bố cục sát phạt như vậy.

Vả lại. . . . . đại khái đối phương cũng không phải đích thân đến, mà là cách không thi pháp, muốn tốc chiến tốc thắng, càng là nắm rõ lộ tuyến của Hứa Thanh như lòng bàn tay, lựa chọn con phố dài này, cũng nhất định bố trí từ sớm.

Tất cả những suy nghĩ đó chợt lóe lên trong đầu Hứa Thanh, thần sắc của hắn nghiêm nghị, trong mắt uẩn lên hàn ý, từ khi hắn rời khỏi Tế Nguyệt đại vực, đã thật lâu không có cảm nhận được loại cảm giác nguy cơ sinh tử này rồi.

Mà muốn hóa giải cục này có một phương pháp rất đơn giản, đó chính là bạo khai mặt trời Viễn Cổ, nhưng mà nếu làm như vậy hắn cũng không chịu nổi, mà quan trọng nhất là… bạo khai mặt trời Viễn Cổ ở nơi đây, sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Hoàng Đô.

Cái này… Có lẽ chính là một trong mục đích của đối phương.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, tu vi trong cơ thể lập tức bộc phát, ba tòa Thần Tàng phía sau dựng lên, hỏa lò bên trong ầm ầm vận hành, hình thành thần uy cùng với hỏa diễm khuếch tán bát phương.

Chỉ trong chốc lát, nhiệt độ cao tràn ngập toàn bộ không gian, nước trên mặt hồ nhanh chóng bốc hơi hình thành sương mù, cũng vào thời khắc này, thân thể Hứa Thanh mượn nhờ lực lượng Thần Tàng ngút trời, rời khỏi mặt nước, một khắc sau mặt nước phía dưới hắn bốc lên, bàn tay từ bên trong bỗng nhiên duỗi ra, mắt thấy sẽ chộp tới.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc giơ tay phải lên, nhấn một cái lên trời.

Bốn phía chợt xuất hiện bóng mờ, lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán về bốn phía, theo bóng mờ tản ra, dị chất bốc lên.

Đó là Ảnh Tử, trong một nháy mắt khi khuếch tán ra, lập tức bao phủ nơi đây, sau đó phóng thích cấm khu từng bị nó nuốt vào bên trong mảnh không gian nơi đây, che đậy màn trời và hóa thành vòng xoáy màu đen phía trên Hứa Thanh, cấp tốc chuyển động.

Đại địa có nước, thiên khung có ảnh, Hứa Thanh ở giữa.

Nếu như nơi đây đã bị ngăn cách với bên ngoài, đã thành một tồn tại độc lập, như vậy việc phóng thích cấm khu của Ảnh Tử vào nơi đây là thích hợp nhất.

Lấy lực lượng Thần Linh để trấn áp pháp thuật tu sĩ, đây vốn là một loại phương thức chiến đấu.

Giờ phút này theo Ảnh Tử khuếch tán, toàn bộ không gian lay động, mà Ảnh Tử cũng đang nhanh chóng vặn vẹo, tạo thành một cái bàn tay tương tự cùng bàn tay phía dưới mặt nước.

Bàn tay đó đen nhánh, có thể thấy trong lòng bàn tay có một cây đại thụ, treo một cái quan tài, lắc lư như là đồng hồ quả lắc, truyền ra âm thanh kiệt kiệt như lẩm bẩm, vang vọng ảnh hưởng đạo chú bốn phía, đồng thời thuận theo sát ý trong mắt Hứa Thanh nổ tung, tay phải hắn hạ xuống.

Bàn tay hình thành trong Ảnh Tử cũng lập tức từ trên trời giáng xuống, xuyên thẳng qua thân thể Hứa Thanh, sau đó trực tiếp va chạm với bàn tay bốc lên từ mặt nước phía dưới.

Âm thanh nổ vang hóa thành âm sóng đinh tai nhức óc, ầm ầm khuếch tán về bốn phía, những nơi đi qua, hết thảy nước mưa đều tan vỡ, bản thân những sinh mệnh nước vọt tới cũng đều xuất hiện gợn sóng.

Về phần 52 pho tượng, bước chân đi về phía trước đồng dạng dừng lại.

Chương 1756: Âm dương thủy sát, âm hồn cục (2)

Cùng lúc đó thân thể Hứa Thanh hơi xoay người, phần lưng cong lên, cả người giống như mũi tên rời cung, kích xạ ra, phóng thẳng đến những pho tượng, hàng ma xử bay lượn bên cạnh cũng bộc phát tốc độ, gào thét bay tới gần những sinh mệnh nước xuất hiện gợn sóng.

Trong chớp mắt, giao chiến lẫn nhau.

Que sắt sau khi được Thất gia luyện chế đặc thù, trở thành hàng ma xử với uy lực kinh người, giờ phút này cả ba gương mặt ở bên trên toàn bộ mở ra, Xích Mẫu mở mắt, Thần Linh Tiên Cấm cũng vậy, gia trì như thế khiến cho uy lực của hàng ma xử tăng mạnh, lập tức xuyên thẳng qua những sinh mệnh bằng nước.

Mỗi lần xuyên thấu một tên, liền tan vỡ một tên, vả lại không cách nào sống lại, giống như đã mất đi sinh mệnh, hóa thành nước mưa phàm trần tung bay.

Hứa Thanh cũng càng thêm cường hãn, tốc độ của hắn cực nhanh khiến nước mưa nổ tung, hình thái của hắn nhanh chóng cải biến, tòa Thần Tàng đầu tiên phía sau bộc phát ra âm thanh thiên lôi, tách ra vô số phần bay theo Hứa Thanh, trong lúc Hứa Thanh phóng về phía trước, dung nhập từng phần vào trong thân thể của hắn.

Đây là Thần Nguyên.

Trong lúc Thần Nguyên dung nhập, thân thể của hắn xé rách, máu thịt sinh trưởng, thân hình càng lúc càng cao lớn, cuối cùng tạo thành một thân hình mênh mông!

Thân như Quỷ Đế, đầu đội Đế quan.

Kim quang chói mắt tràn ra từ trên thân thể của hắn, hóa bốn phía thành bảy màu.

Trái tim là hỏa lò Thiên Đạo nhảy lên thình thịch, mỗi một lần đều giống như thiên lôi, xuất ra ngọn lửa hừng hực, thiêu đốt toàn thân.

Còn có một thanh trường thương màu đen với vô số tia chớp lượn lờ, lăng không hiện ra, được Hứa Thanh giơ tay nắm chặt.

Hắn xuất hiện ở trước một bức tượng, một thương quét ngang, toàn thân pho tượng chấn động và trực tiếp tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vụn rơi lả tả bát phương.

Đây là hình thái Thần Linh tầng thứ nhất của Hứa Thanh, sau khi hiện ra thì chiến lực của hắn tăng vọt, nhất là Cấm Kỵ Thương, càng là ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

Dưới tốc độ của Hứa Thanh, thân thể của hắn xuyên thẳng qua hơn mười pho tượng, những nơi đi qua, không có bất kỳ một pho tượng nào có thể thừa nhận một kích, nhao nhao tan vỡ.

Nhưng lông mày Hứa Thanh đã từ từ nhăn lại.

Cho đến khi pho tượng cuối cùng vỡ vụn dưới trường thương của hắn, nguy cơ sinh tử mãnh liệt đột nhiên dâng lên trong trái tim Hứa Thanh, hắn không chần chờ chút nào mà mạnh mẽ nâng tay phải lên, hung hăng ném trường thương trong tay về phía đầu cuối cùng của con phố dài.

Đồng thời lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu, giữ ở trong lòng bàn tay.

Trường thương màu đen cùng vô số tia chớp truyền ra âm thanh bén nhọn, lao đi trong nháy mắt, sau một tiếng nổ mạnh vang vọng, trường thương đâm vào giữa không trung điểm cuối của phố dài …nhưng không cách nào xuyên thấu.

Chỗ đó, là bích chướng phong ấn, mà có thể nhìn thấy ở vị trí mũi thương, có một mảnh góc áo màu đen đang dính vào.

Lúc trước, có người ẩn nấp ở chỗ này.

Cùng lúc đó, một giọng nói âm lãnh vang vọng trong phố dài.

“Chúng ta đã xem thường ngươi, mà ngươi cũng đã xem thường đạo chú.”

“Đạo tôn hỏi: Tứ sinh làm thế nào dính oán người chết có đầu, người sống không đầu? Chúng ta đáp: Là do đạo tượng giáng khóa thiên thân!”

Lời này vừa ra, khối vụn từ 52 tôn pho tượng đầu trọc màu đen bị Hứa Thanh đánh vỡ bỗng nhiên nổ tung bay ra từ dưới hồ nước, hợp thành 52 sợi khóa sắt, bay thẳng đến Hứa Thanh, mặc kệ Hứa Thanh né tránh như thế nào cũng đều vô ích, trực tiếp vờn quanh buộc chặt hắn lại.

52 sợi khóa sắt, một mặt buộc chặt Hứa Thanh, một mặt lưu lại trong hồ, từ xa nhìn lại, một màn này tựa như đang khóa chặt thân thể yêu quái.

“Đạo tôn nhắm mắt hỏi: Phong vẫn đao sát, thủy dật huyền mệnh, cái này giải thích như nào? Chúng ta đáp: Đạo thủy đương nhiên có thể phong hết thảy thần!”

Vẫn không kết thúc, theo giọng nói tái khởi, hồ nước biến thành sợi tơ, xuyên thẳng qua bên trong mỗi một sợi dây xích, thẳng đến Hứa Thanh, lần nữa vờn quanh trên người hắn, sợi tơ này hư ảo mà lại như thực, có thể phong hết thảy thần thức, hết thảy khiếu, càng là che mắt Hứa Thanh lại.

“Đạo tôn vui vẻ hỏi tiếp: Có oan là thiện, khuất vong là lương, càn khôn điên đảo, thị phi loạn giới, giải thích thế nào? Chúng ta đều hiểu rõ, đáp: Có đạo chú đóng hồn!”

52 cây đinh màu đen bay lên từ trong hồ nước, cẩn thận nhìn qua có thể thấy, trên từng cây đinh đều có một pho tượng đầu trọc màu đen rút nhỏ rất nhiều lần khoanh chân ngồi.

Chúng nó gào thét lao đi với tốc độ kinh người, trực tiếp đâm vào toàn thân Hứa Thanh, những nơi đâm vào đều là mạch liên quan giữa Hứa Thanh cùng hồn, đây là đinh đóng hồn luân hồi.

“Đạo tôn nhắm mắt, di thán: Bách quỷ an vị, liệt thị minh công, linh hồn và dây xích, ngũ u ô uế, bách lễ huyền chú, thất dịch không sung, thường sinh vô lượng, pháp lệnh nhiếp.”

Lời nói vừa ra, loạn tượng bốn phía đứng lên, thân ảnh chúng sinh và hồn của vạn tộc đều đang biến ảo, cuối cùng hình thành từng sợi sương mù màu đen, hội tụ hợp thành đạo phù văn màu đen xuất hiện lúc vừa bắt đầu, cấp tốc bay đến phía mi tâm Hứa Thanh.

Càng kinh người hơn là, con phố dài mà Hứa Thanh bị ngăn cách khỏi Hoàng Đô này, bộ dáng của nó cuối cùng cũng cải biến… . . Đây căn bản không phải là một con phố.

Mà rõ ràng là một lá bùa dài mảnh bị phóng đại vô số lần!

Phù, có hai lá, một âm một dương, một minh một ám!

Nơi cuối cùng của con phố, chính là điểm cuối cùng của lá bùa ám, giờ phút này chỗ đó đang cuốn lên trên, lá bùa… Đang cuốn về phía Hứa Thanh, muốn phối hợp cùng mặt phù màu đen phía trước, chân chính phong ấn hắn lại.

Cảm giác nguy cơ sinh tử không ngừng tăng vọt trong nội tâm Hứa Thanh, nhưng hắn vẫn không có lựa chọn bộc phát mặt trời Viễn Cổ, mà bóp nát khối máu thịt Xích Mẫu đang cầm trong tay.

Tòa Thần Tàng thứ hai phía sau ầm ầm dựng lên, hóa thành sương mù màu đen nồng đậm, trong chốc lát bao phủ thân hình Hứa Thanh vào, dung nhập vào thân thể hắn.

Trong nháy mắt tiếp theo… . . theo sương mù bốc lên, một cỗ khí tức kinh thiên động địa tản ra từ trong đó.

Càng có tiếng gào thét thống khổ đến từ Hứa Thanh, giống như thần ma gầm rú truyền ra đoàn sương mù, những nơi thét qua, hư vô nổ vang, phù văn rung rung, hồ nước dấy lên rung động kịch liệt.

Chương 1757: Là ai đang chơi cờ? (1)

Một khắc khí tức kinh khủng này bộc phát, không gian bị ngăn cách lập tức xuất hiện vô số chấn động, hồ nước dấy lên, hư vô vặn vẹo, nước mưa rung động.

Màn trời bên trong không gian bỗng xuất hiện mây mù, sau đó cấp tốc cuồn cuộn hóa thành vòng xoáy, ầm ầm chuyển động tương liên cùng đoàn sương mù trên hồ nước, tựa như liền trời tiếp đất tạo thành vòi rồng.

Nhìn thấy mà giật mình, uy áp bao phủ bốn phương, nước mưa trút xuống bốn phía.

Dưới vòi rồng và trong khí tức kinh khủng, phù văn màu đen trôi nổi trước đoàn sương mù không ngừng lắc lư, xuất hiện từng đạo khe hở không cách nào tự lành.

Từ bên trên chảy xuôi máu huyết đen nhánh.

Mà bên trên lá bùa hóa thành dãy phố dài cũng hình thành vết rách tương tự.

Giống như lực lượng động trời tràn ra từ trong đoàn sương mù cuồn cuộn, đã vượt qua phạm trù của hai lá bùa đó, khiến cho chúng nó xuất hiện dấu hiệu không cách nào thừa nhận.

Giờ phút này bên trong lá bùa mơ hồ có gương mặt biến ảo, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh trong đoàn sương mù, mặc dù không thấy rõ bộ dáng cụ thể của gương mặt này, thế nhưng vẻ âm trầm bên trong lại đặc biệt mãnh liệt.

Cùng lúc đó, 52 sợi xích sắt kéo dài từ bên trong hồ ra cũng đang lay động kịch liệt, theo bên trong đoàn sương mù truyền ra tiếng gầm nhẹ, xích sắt rầm rầm rung động, trong khoảnh khắc đã đứt gãy 7 sợi xích sắt!

Hồ nước nổ vang, từng đoạn xích sắt vỡ vụn trở thành tro bụi, sợi tơ trong hồ cũng giống như thế, bị lực lượng vùng vẫy cực lớn truyền ra từ bên trong đoàn sương mù trực tiếp kéo đứt.

Mắt thấy như thế, gương mặt bên trong phù văn màu đen lộ ra một tia không cam lòng, trong miệng truyền ra âm thanh quỷ dị.

“Đạo tôn hỏi: Thủy sát giao hoán, diệt quỷ trừ hung, phải làm thế nào? Chúng ta đáp: Người không theo lệnh ta chém đầu!”

Âm thanh như tiếng gào khóc thảm thiết khuếch tán bát phương, mặt hồ cuộn trào, một thanh trường đao do hồ nước tạo thành bay ra từ mặt nước, chợt chém về phía đoàn sương mù chỗ Hứa Thanh.

Tốc độ cực nhanh, dấy lên vô số giọt mưa, đoạn hư, toái không, diệt sạch.

Đồng thời bản thân phù văn màu đen cũng đã bắt đầu thiêu đốt, bốc lên hỏa diễm lục sắc để gia trì bản thân, muốn cưỡng ép tiến tới lạc ấn.

Lá phù hóa thành con phố cũng đồng dạng bộc phát, tăng mạnh tốc độ cuốn lại.

Mà giờ phút này ở bên trong đoàn sương mù gió lốc, là đầu nguồn của hết thảy, thân thể của Hứa Thanh uốn lượn và run rẩy mãnh liệt, trong miệng phát ra tiếng gào thét không giống người.

Đau nhức kịch liệt khó có thể hình dung, giống như long trời lở đất, quét ngang thân thể cùng linh hồn hắn, xé rách thân thể Thần Linh của hắn, tràn ra vô số khói độc màu đen.

Trong chớp mắt, dưới tiếng ken két, xích sắt buộc trên người hắn lại đứt 7 sợi.

Càng có 14 cây đinh ghim trong cơ thể trấn áp linh hồn, bị hắn cứng rắn bức ra khỏi người mình, trong âm thanh phanh phanh, tất cả cuốn ngược lại và kích xạ xuyên thấu đoàn sương mù, bắn thẳng đến thanh đao từ bên ngoài chém đến.

Âm thanh phanh phanh truyền ra, thanh đao nước trực tiếp bị xuyên thấu 14 lỗ thủng, tiếp tục bay về phía phù văn màu đen cùng lá phù hóa thành con phố.

Trong thời gian ngắn, lần nữa xuyên thấu.

Phù văn màu đen bị xuyên thành tổ ong, con phố do lá bùa hóa thành rung động lắc lư, thiếu khuyết một góc, mà bọn nó bị hao tổn, cũng khiến cho lực lượng phong ấn thiên địa giảm mạnh, nháy mắt tiếp theo đoàn sương mù bỗng nhiên bốc lên ngập trời.

Bên trong truyền ra âm thanh ầm ầm, đám xích sắt kết nối cùng hồ nước và những cây đinh còn lại, đều lần lượt tan vỡ, nhanh chóng bị bức ra.

Đao nước tàn phá liên tục bị xuyên thấu, cuối cùng tới khi chém vào đoàn sương mù, đã bị nát thành mảnh nhỏ.

Mà giờ khắc này, một sợi xích sắt cuối cùng, một sợi tơ sau cùng, một cây đinh sau cùng, cũng lần lượt vỡ vụn, đoàn sương mù chợt bộc phát ra phía ngoài.

Xung quanh đồng thời nổ vang, sương mù lại đột nhiên co rút lại vào phía, trong lúc vừa trướng vừa thu, bên trong đoàn sương mù lộ ra một thân ảnh kinh thiên động địa.

Cổ xưa, tối tăm, giết chóc, chính là cảm giác đầu tiên thân ảnh này truyền ra cho người ta.

Toàn thân trên dưới không nhìn thấy bất luận làn da gì, tất cả đều được áo giáp màu đen bao phủ, ngay cả phần đầu cũng là như vậy, trông kinh khủng vô cùng, nhất là vị trí hai mắt, chỗ đó đang thiêu đốt lên ngọn lửa âm u.

Cảm giác lạnh lùng đặc biệt rõ ràng, đủ để cho người ta vừa nhìn qua liền cảm thấy tim đập nhanh.

Càng có từng sợi khói đen bay lên từ trên khải giáp, rồi hội tụ ở phía sau, trong chớp mắt liền hóa thành một kiện áo choàng màu đen tựa như có thể che khuất bầu trời.

Áo choàng tung bay theo vòng xoáy trên màn trời, che đậy mảnh không gian này, vô tận mục nát cùng kịch độc lan tràn.

Như là Ma Thần.

Đây là hình thái Thần Linh tầng thứ hai của Hứa Thanh sau khi điệp gia, dưới trạng thái này, giống như vạn vật ở trước mặt hắn đều phải héo rũ, đều phải diệt vong.

Cả cái bố cục âm dương thủy sát này cũng tương tự như thế.

Hứa Thanh ngẩng đầu, bước về phía trước một bước, thiên địa chấn động, hắn xuất hiện ở phía trước phù văn màu đen, giơ lên tay phải đen nhánh không giống tay người, chụp lấy.

Phù văn màu đen thiêu đốt kịch liệt, tràn ra khói đen, như từng con hắc long từ bát phương gào thét về phía Hứa Thanh, nhưng một khắc tiến gần, tiếng gào thét của chúng nó đã trở thành tiếng kêu thảm thiết.

Trạng thái bây giờ của Hứa Thanh, độc đã đậm và mạnh đến trình độ cực hạn hắn có thể bộc phát ra, có thể xâm nhập vạn vật, những con hắc long nhao nhao bị tác động và ảnh hưởng, liên tục tiêu tán.

Mũ giáp đen nhánh che đậy tất cả biểu cảm của Hứa Thanh, chỉ có duy nhất hai mắt lan tràn u hỏa, hắn bỏ qua những con hắc long đang kêu thảm thiết, tay phải một phát bắt được phù văn màu đen, hung hăng bóp chặt.

Rặc rặc một tiếng, phù văn tan vỡ, hắc long bốn phía cũng đều hóa thành máu loãng màu đen, rơi xuống trong hồ.

Mà Hứa Thanh cũng biết mình không cách nào kiên trì trạng thái này quá lâu, cho nên sau khi bóp nát phù văn, hắn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía điểm cuối cùng của con phố.

Chương 1758: Là ai đang chơi cờ? (2)

Trên lá bùa hóa thành con phố đã bị xuyên như tổ ong, thình lình xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh này quỷ dị, lại không phải thân thể máu thịt, mà là một người giấy màu đen.

Nó đứng nhếch lên đầu đường, trong con mắt được vẽ lộ ra một tia ánh sáng lạnh lùng, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, chậm rãi mở miệng, truyền ra âm thanh vừa giống như lời nói mà lại có phần không giống.

“Ta phụng quỷ vực minh pháp, giang hà nhật nguyệt. . . . .”

Hứa Thanh không có chút do dự, trong chớp mắt hắn bộc phát khí thế kinh khủng, lao thẳng đến người giấy.

Thần sắc người giấy như thường, thân hình ngã về phía sau, trực tiếp nằm ở trên lá bùa, lập tức dung thành nhất thể cùng lá bùa, trong miệng tiếp tục truyền ra âm thanh quái lạ.

“. . . . . sơn hải tinh thần trên bàn tay ta, ta sứ minh tức minh, ám tức ám chú cấp như pháp lệnh!”

Một cái chớp mắt Hứa Thanh đến, âm thanh đó tiêu tán, giờ phút này lá bùa hóa con phố cuồn cuộn, hai đầu trước sau đồng thời bộc phát, xoắn nhanh về phía Hứa Thanh.

Giống như là sóng lớn dấy lên, tràn ra uy áp đáng sợ.

Mắt thấy như vậy, Hứa Thanh giơ tay phải lên, hung hăng nhấn một cái xuống đại địa.

Một khắc đại thủ đập vào mặt nước, mảnh không gian này lay động kịch liệt, hết thảy bốn phía đều mục nát, đều bị xâm nhập.

Hồ nước trong chốc lát đã trở thành màu đen, quy tắc của nơi đây cũng lập tức bị cưỡng ép ô nhiễm.

Hết thảy tất cả đều đã trở thành một bộ phận Độc Cấm, bị Hứa Thanh điều khiển, đồng loạt bộc phát, vòng xoáy trên màn trời của không gian cũng vào lúc này phủ xuống, giao hòa cùng sương mù Độc Cấm, hung hăng trấn áp về lá bùa hóa con phố.

Âm thanh nổ vang giống như chuông lớn truyền ra, triệt vang bát phương, càng có tiếng mặt kính vỡ vụn vang vọng, phong ấn ngăn cách đến từ âm dương thủy sát trực tiếp bị chấn nát.

Cũng vào thời khắc này, thế giới trong mắt Hứa Thanh khôi phục như thường.

Con phố …vẫn là đường phố.

Nước mưa …vẫn đang hạ xuống.

Chỉ có từng mảnh tiền giấy màu đen phá thành mảnh nhỏ từ trên trời rơi xuống, hòa tan trong nước mưa, có một mảnh trong số đó bị Hứa Thanh giơ tay tiếp được.

Vào lúc này thân thể của hắn cũng khôi phục lại, nháy mắt giải trừ hình thái Thần Linh, khóe miệng Hứa Thanh lập tức tràn ra máu tươi.

Mà xa xa, cũng đang truyền đến tiếng gió rít, loại việc đấu pháp phát sinh ở bên trong Hoàng Đô này, cho dù có phương pháp che lấp giấu giếm, thế nhưng rất khó kéo dài, bây giờ đã bị phát hiện.

Hứa Thanh không hề cử động, hắn vẫn cảnh giác như cũ, vừa nhìn về phía trước, đồng thời xuất ra ngọc giản bắt đầu truyền âm.

Rất nhanh, từng đạo thân ảnh xuất hiện, đều là Chấp Kiếm Giả, bọn họ là người tuần tra nơi đây, cho nên là người trước tiên chạy đến, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh cùng với đống tiền giấy màu đen hạ xuống bốn phía, thần sắc cả đám đều biến hóa, nhìn nhau một cái, lập tức biết rõ đã có chuyện lớn!

Dẫu sao nơi này là Hoàng Đô, bên trong nơi đây lại phát sinh chuyện ám sát, việc này cực kỳ nghiêm trọng, nhất là đối tượng bị ám sát, lại là Hứa Thanh!

Như vậy thì chuyện này, lại càng ác liệt.

Vì vậy bọn họ lập tức bắt đầu sưu tập dấu vết ở hiện trường nơi đây.

Không lâu sau, hai đạo cầu vồng từ phương hướng khác nhau cấp tốc bay tới, xuất hiện ở trên con phố, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Một người là Tử Huyền, một người là Lý Vân Sơn.

Thấy hai người, đáy lòng Hứa Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Sắc mặt Lý Vân Sơn âm trầm, xem xét bốn phía, vẻ mặt Tử Huyền uẩn phẫn nộ, sau khi đi đến xác nhận Hứa Thanh không có trở ngại, vẻ mặt của nàng mới hòa hoãn một chút, còn Lý Vân Sơn vừa muốn mở miệng.

Hứa Thanh lắc đầu.

"Trở về rồi nói."

Lý Vân Sơn gật đầu, vì vậy dưới sự hộ tống của bọn họ, Hứa Thanh nhanh chóng rời khỏi, một đường an toàn về tới phủ đệ của Ninh Viêm.

Một khắc trở về, bên trong phủ lập tức đề phòng sâm nghiêm, đội trưởng biến mất vài ngày cũng đã trở về, vẻ mặt ngưng trọng, cùng với Tử Huyền và Lý Vân Sơn nhìn về phía Hứa Thanh.

"Đây là một bố cục đã được sắp xếp từ trước."

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

"Mạnh Vân Bạch mời ta đi đến Hồng Trần Lâu, gã biết rõ hành tung của ta, là một trong đối tượng hiềm nghi."

"Bên trong Hồng Trần Lâu, Đế Tử của Tinh Đế Cực Thượng Tông đã có mâu thuẫn không rõ ràng cùng ta, gã ấy cũng có thể là một trong đối tượng hiềm nghi."

"Còn có hết thảy người ta gặp được chuyến này, bao gồm cả Hoàng Khôn ở, đều có hiềm nghi."

"Nhưng những thứ đó đều là mặt bên ngoài, có lẽ còn có những phương khác đang âm thầm, xuất phát từ mục đích khác biệt, cho nên đã hành động ám sát, ví dụ như Thất hoàng tử càng có động cơ."

"Thích khách là một người giấy màu đen, không có sinh mệnh, càng giống là hóa thân, tu vi không phải Linh Tàng, mà là Quy Hư… ."

“Còn nữa, kẻ này tự xưng pháp thuật là đạo chú, ẩn chứa cảm giác quỷ vực, nhưng quá là rõ ràng, có hiềm nghi giá họa.”

“Mặc khác, trận ám sát này còn có mấy điểm đáng ngờ, một, tại sao lại dám ám sát ta ở Hoàng Đô, ta mà chết, cũng không phải là chuyện tốt đối với các phương trong Hoàng Đô, nhưng rõ ràng các phương lại phát hiện rất chậm.”

“Hai, kẻ ám sát nhìn như cường hãn, nhưng chiếu theo hiểu rõ của các phương đối với ta, biết rõ ta có Thự Quang Chi Dương, càng có một loạt chiến tích, không nên vẻn vẹn xuất động thích khách đơn giản như vậy.”

“Ba, trong lúc giao chiến, ta có một loại dự cảm, đối phương càng giống như là tử sĩ muốn để cho ta tự bạo Thự Quang Chi Dương, nhưng rất khó phân biệt có phải đối phương cố ý tạo thành cảm giác đó cho ta hay không, từ đó làm loạn suy nghĩ của ta.”

Hứa Thanh nói ra toàn bộ chi tiết cùng với điểm đáng ngờ sau khi mình đối mặt trận ám sát này, sau đó giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay có một mảnh giấy màu đen.

“Cuối cùng, cuộc ám sát này cho ta một cảm giác, không phải là vì chân chính giết ta, mà muốn lấy biện pháp đó, để cho ta biến thành một con cờ, đi ra một bước mà người ở phía sau màn mong muốn.”

—

- Tế Thuyết Hồng Trần, có thể xem như phần 2 của Lạn Kha Kỳ Duyên, truyện này có chất tiên nhẹ nhàng, cảm ngộ cũng rất đặc biệt, mời các đạo hữu đọc thử.

- Tiên Phụ, tác phẩm mới của tác giả Ngôn Quy Chính Truyện, tiên hiệp pha hài hước, nhóm cũng sẽ dịch kịp tác giả, các đạo hữu đọc đổi gió nhé!

Có link 2 truyện này ngay dưới chỗ Bình luận.

Chương 1759: Suy xét (1)

Hứa Thanh nói xong, mọi người trầm ngâm.

Mặc dù bọn họ không tận mắt nhìn thấy trận ám sát này, nhưng dưới sự miêu tả của Hứa Thanh, bản chất của trận ám sát đã nổi lên.

Nhất là mấy điểm đáng ngờ theo như lời Hứa Thanh nói, nhìn thế nào cũng thấy rất không bình thường.

“Thế lực có dạng gì, mới có thể thành thạo chuyện ám sát trong Hoàng Đô, lại còn để cho các phương cùng với trận pháp của Hoàng Đô đều bị che lấp, khó có thể phát hiện, hoặc là nói, cái dạng thế lực gì, có thể để cho hết thảy thế lực trong Hoàng Đô, đều trở nên trầm mặc cùng chậm chạp.”

Đội trưởng bỗng nhiên mở miệng.

Hứa Thanh không nói chuyện, Tử Huyền và Lý Vân Sơn nhìn về phía hoàng cung.

Có thể làm đến như thế, trong toàn bộ Hoàng Đô, Nhân Hoàng là người thứ nhất, hoặc là thế lực mà Nhân Hoàng cũng phải kiêng kị, còn có chính là Chấp Kiếm Đại Đế.

Thế lực mà Nhân Hoàng kiêng kị, đám người Hứa Thanh thiếu khuyết tin tức, khó có thể phân tích.

Mà Chấp Kiếm Đại Đế ngủ say, lúc Hứa Thanh đến thức tỉnh đã là kỳ tích rồi, không thể nào một mực thức tỉnh được, cũng không có lý do gì đi làm như vậy.

“Nếu như… Lúc ấy A Thanh tự bạo Thự Quang Chi Dương, vậy tình huống sẽ như thế nào?” Tử Huyền bỗng nhiên mở miệng.

“Hoàng Đô nhân tộc đại loạn, tử thương vô số, các phương rung chuyển, thể diện mất hết, đồng thời cũng trở thành trò cười cho vạn tộc, mà cuối cùng cho dù là ai sai nhất…Chúng ta đều không tránh khỏi trách nhiệm của chuyện này, cũng sẽ mất đi quyền chủ động, kết cục khó có thể phán đoán, lúc đó, thái độ của Nhân Hoàng mới là quan trọng.”

Lý Vân Sơn chậm rãi trả lời, nhíu mày.

“Rất thú vị.” Trên mặt đội trưởng lộ ra nụ cười lạnh.

“Kẻ đó, đích xác là có biện pháp nắm giữ hết thảy hành tung của tiểu Thanh, cũng có năng lực an bài trận ám sát này, mà Hứa Thanh không chết, cũng phù hợp lợi ích của gã.”

“Nhưng khi tất cả manh mối cùng mũi nhọn, đều chỉ về phía kẻ đó… . Tại sao ta lại có cảm giác, chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Liệu có khi nào, đây là một chiêu ly gián hay không?”

“Hay là, mục đích của người phía sau màn, chính là để cho chúng ta đi ngờ vực vô căn cứ, mà mỗi một bước chúng ta làm tiếp theo, thật ra đều rơi xuống trên bàn cờ của kẻ đó.”

Trong mắt đội trưởng ẩn có thâm ý, giọng nói vang vọng trong đình viện.

“Mà chúng ta thử đổi mạch suy nghĩ để phân tích, không quản người phía sau màn, chúng ta thử cân nhắc từ góc nhìn bản thân, gặp phải chuyện như vậy, chúng ta sẽ làm như thế nào.”

Đội trưởng nói xong, nhìn Hứa Thanh, lại nhìn Tử Huyền một chút, cuối cùng nhìn về phía Lý Vân Sơn chịu trách nhiệm Chấp Kiếm Giả.

Lý Vân Sơn truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Trước tiên chúng ta sẽ để cho Chấp Kiếm Giả ở Phong Hải Quận vào thành, bảo hộ Hứa Thanh, đồng thời cũng dò xét việc này.”

“Đồng thời cũng báo cáo việc này lại Thánh Lan đại vực.”

Đội trưởng nghe vậy lắc đầu.

“Làm như thế không sai, nhưng nhiều người quá, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện hiềm nghi đi quá giới hạn, lúc đó, vũng nước của trận ám sát này sẽ càng hỗn loạn, nhưng chúng ta lại không thể cái gì cũng không làm… . . Hứa Thanh bị ám sát, đây là một cái tín hiệu… . .”

Lý Vân Sơn trầm mặc, đội trưởng nói xong câu đó, cũng không lên tiếng nữa.

Toàn bộ đình viện an tĩnh lại, chỉ có gió bão gào thét bên ngoài, dấy lên từng giọt mưa tung bay, mà màn trời nơi xa, phía sau mây đen, dần dần lộ ra ánh dương ban đầu.

Hứa Thanh từ đầu đến cuối không nói gì, phân tích của mọi người hắn đều nghe vào trong tai, kết hợp cùng với kinh nghiệm bản thân, suy nghĩ lan tràn, hắn nghĩ tới Quốc sư theo như lời Nê Hồ Ly nói... Cũng nghĩ đến đáp án chính mình phân tích ra trên đường.

Hồi lâu, Tử Huyền thu hồi ánh mắt nhìn hoàng cung, bình tĩnh mở miệng.

“Nhân Hoàng có thể được Đại Đế nhận thức, lúc này đang có phong thái Hoàng giả, không thể tùy tiện quyết đoán, nhưng bất luận như thế nào, chuyện này Hứa Thanh ngươi nghị quyết, càng trọng yếu hơn.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, sau một lúc lâu hắn nhẹ gật đầu.

“Như vậy, cứ lấy danh nghĩa Thánh Lan đại vực, thượng tấu việc này với Nhân Hoàng, chúng ta có thể phân tích đến kết quả, Nhân Hoàng cùng với thế lực khác tự nhiên cũng có thể phân tích được.”

“Mục đích người phía sau màn là cái gì, chúng ta cũng không cần đi đoán, nhìn Nhân Hoàng xử lý chuyện này thế nào là được.”

Tử Huyền tán đồng, Lý Vân Sơn suy nghĩ một chút, cũng lựa chọn cam chịu.

Về phần đội trưởng bên đó, trừng mắt nhìn và thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh à, ngươi còn nhớ rõ lúc chúng ta vừa đi tới Phong Hải Quận không, ngươi nghị quyết không sai, nhưng ta nghĩ rằng, chúng ta vẫn là phải khóc lóc một xíu, đồng thời kêu người làm ồn ào chút, như thế càng tốt.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, sắc mặt dần dần trắng bệch, cả người thoạt nhìn một bộ dạng bị thương rất nặng...

“Còn chưa đủ nha tiểu Thanh, để ta tới giúp ngươi.”

Đội trưởng kích động, Lý Vân Sơn cảm thấy có chút cạn lời, quay đầu không nhìn tới.

Tử Huyền thì là lạnh lùng liếc nhìn đội trưởng, đội trưởng co rụt đầu lại, cười mỉa vài tiếng, đáy lòng tràn đầy tiếc nuối.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh đã tới hừng đông, mà chuyện Hứa Thanh bị ám sát trong đêm, lập tức lan truyền giống như gió bão. Cũng không hiểu được là ngay trong đêm mọi người thật sự chưa biết hay là giả vờ, theo tin tức lúc sáng sớm truyền ra, thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô đều mới bắt đầu chấn động.

Nương theo tin bị ám sát, còn có tin tức về tình hình sức khỏe của Hứa Thanh cũng được truyền đi.

Hứa Thanh cố nén thương thế, sau khi được hộ tống hồi phủ, thương thế bộc phát rồi hôn mê bất tỉnh, cũng may còn có một đường sinh cơ, mà một phương Phong Hải Quận đang toàn lực thủ hộ cùng cứu chữa.

Chương 1760: Suy xét (2)

Sự tình không ngừng truyền ra, vang động bát phương, Mạnh Vân Bạch cùng với Hoàng Khôn trước tiên tới đây thăm, mặc dù không thấy Hứa Thanh, là do đội trưởng tiếp đãi, nhưng biểu hiện căng thẳng cùng với cố hết sức muốn rửa sạch hiềm nghi của bọn họ, đều đã lộ ra trong sự tình chấn động này.

Đế Tử của Tinh Đế Cực Thượng Tông cũng an bài người đưa tới đan dược, biểu lộ thiện ý.

Đồng thời tất cả mọi người trong lần tham dự yến hội Hồng Trần Lâu đều là như vậy, ngay cả người của Hồng Trần Lâu cũng đều tới đây thăm.

Trừ bên ngoài điều này ra, bên trong Thánh Lan đại vực, đám người Thất gia cũng thông qua tin tức Lý Vân Sơn truyền về, biết được việc này, trước tiên toàn bộ Thánh Lan đại vực đang điều binh khiển tướng.

Nửa Hắc Linh đại vực, rất nhiều tế tự bắt đầu tổ chức, khiến cho thiên địa nổ vang, một bộ xuất hiện dấu hiệu biến động.

Càng kinh người hơn, là bên phía Tế Nguyệt đại vực, Thế tử bộc phát khí tức ngập trời, uy thế Uẩn Thần bao phủ bát phương, còn có Minh Mai công chúa cùng với Ngũ nãi nãi bên Nghịch Nguyệt Điện, đều bạo phát ra chấn động Uẩn Thần.

Càng có kiếm khí động trời đến từ lão Cửu dựng lên.

Khí tức của bọn họ bộc phát trong Tế Nguyệt, liên hợp cùng một chỗ gây rung chuyển bát phương, đây là bọn họ đang dùng phương pháp của mình, biểu đạt phẫn nộ đối với việc lần này.

Cùng lúc đó bên trong Hoàng Đô, ngọc giản đến từ Phong Hải Quận được mọi người thay Hứa Thanh thượng tấu, cũng thông qua từng tầng báo cáo, đưa đến trước mặt Nhân Hoàng.

Bên trong ngọc giản này miêu tả khách quan về sự kiện này, kèm theo là mảnh giấy màu đen.

Về phần Chấp Kiếm Giả đóng quân bên ngoài, bọn họ cũng không được triệu hoán tới phủ đệ, vẫn ở lại bên ngoài như trước, đám người Hứa Thanh cũng không làm gì cả, chỉ thượng tấu việc này lên trên.

Mặc kệ người phía sau màn là ai, mục đích là gì, lựa chọn của Phong Hải Quận là lấy bất biến ứng vạn biến, Nhân Hoàng hiềm nghi lớn nhất, như vậy… . . Liền thượng tấu Nhân Hoàng, thái độ của đối phương, không chỉ có bọn họ Hứa Thanh đang xem thế nào, các phương trong Hoàng Đô cũng đều đang nhìn biểu hiện ra sao.

Mà khối ngọc giản kia, sau khi đưa vào hoàng cung một lúc lâu, một giong nói uy nghiêm truyền khắp toàn bộ Hoàng Đô.

“Thượng Huyền Chấp Kiếm Cung, Ti Luật Cung, Đặc Mệnh Cung, ba cung cùng điều tra, trong một tháng, cần phải tra ra kết quả!”

Đây là pháp chỉ của Nhân Hoàng.

Một khắc truyền ra, Chấp Kiếm Cung, Ti Luật Cung, Đặc Mệnh Cung, trong đại điện ba cung này đều bộc phát ra tia sáng, hình thành thân ảnh hư ảo cao lớn giữa thiên địa, tản ra khí tức kinh khủng, cúi đầu về phía hoàng cung.

“Tuân chỉ!”

Sau đó, càng có một khỏa thánh đan đến từ hoàng cung, được đưa đến phủ đệ của Ninh Viêm, đan dược này hoàn mỹ sáng long lanh, tràn đầy mùi thơm lạ lùng, thậm chí bình thuốc dung nạp đan ấy cũng không hề tầm thường, lấy xương chế thành.

“Hoàn Thiên Tiên Đan!”

Một khắc thấy đan này, Ninh Viêm kinh hô.

“Đan này ở trong hoàng cung cũng không thấy nhiều, nghe nói trong đó có một chút chủ dược, đã tuyệt tích trong Vọng Cổ, chỉ có Thánh địa mới có… Đan này trên hiệu quả chữa thương có thể nói là kinh người, coi như là Thiên Vương bị thương cũng đều hữu hiệu.”

“Một khỏa đan dược này, giá trị vô hạn.”

Ánh mắt của Đội trưởng cũng sáng lên, theo bản năng liếm liếm bờ môi, Hứa Thanh giơ tay lên cầm tới trước mặt, sau khi phân biệt cẩn thận, trong lòng cũng có gợn sóng.

Lấy lý giải của hắn đối với dược đạo, viên thuốc này cực kỳ không tầm thường, vả lại thủ pháp luyện chế chưa bao giờ nghe thấy, mà kinh người nhất… Là một khắc đan dược này được lấy ra, dị chất mỏng manh ở bốn phía lại bị áp chế.

Thậm chí Thần Nguyên trong cơ thể Hứa Thanh cũng tăng tốc lưu chuyển.

“Cái này, ẩn chứa một chút thành phần thần bí.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, trong ánh mắt trông mong của đội trưởng, thu hồi đan dược này lại.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, trong lòng bắt đầu cân nhắc dùng biện pháp gì có thể lừa gạt được khỏa đan dược ấy… Nhưng lại cảm thấy rất khó, vì vậy đành thở dài, thầm nghĩ hiện giờ tiểu Thanh đã học thông minh hơn rồi, không dễ gạt gẫm nữa.

Thời gian kế tiếp, pháp chỉ Nhân Hoàng phát huy hiệu dụng, Chấp Kiếm Cung, Ti Luật Cung cùng với Đặc Mệnh Cung, ba cung rất dụng tâm trên việc truy xét chuyện ám sát này.

Thậm chí còn đi tới Quỷ Vực U Tông.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí Hoàng Đô tràn đầy căng thẳng, đám đạo chích không quan hệ với việc này cũng đều lạnh run.

Về phần manh mối, dưới dạng truy xét như thế, tự nhiên cũng là có phát hiện, nhưng mà Hứa Thanh không hề quan tâm, sau nửa tháng, “thương thế” của hắn đã khôi phục, lần đầu công khai lộ diện, là cùng đi ra ngoài với Tử Huyền.

Bên phía Tử Huyền, từ sau khi Hứa Thanh bị ám sát, nàng không còn ra ngoài dò xét thanh đăng nữa, mà ở bên cạnh chăm sóc Hứa Thanh, cho đến bây giờ thương thế đã khỏi hẳn cũng vẫn là như thế.

Vì vậy trong sinh hoạt giai đoạn sau đó, mỗi lần Hứa Thanh ra ngoài đều là đi cùng với Tử Huyền, hai người bọn họ đi khắp Hoàng Đô, mỗi lần tới vài chỗ, Tử Huyền đều dừng lại để cảm ứng vị trí của chiếc đèn.

“Tổng cộng có chín vị trí, đều tồn tại chấn động của chiếc đèn, ba chỗ trong đó là trong hoàng cung, hai nơi dưới mặt đất, bốn chỗ còn lại là ở Cổ Hoàng Tinh.”

“Về phần vị trí cụ thể, ta phải cần một chút vật phụ trợ mới có thể dò xét chuẩn xác được.”

“Hứa Thanh, bên trong những thứ vật phụ trợ này, khí cụ ta có thể tự luyện chế, nhưng còn cần một khỏa huyết đan dùng máu của ta, lấy phương pháp đặc thù luyện chế, mới có tư cách kích phát sử dụng.”

Tử Huyền nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu.

“Ta luyện giúp ngươi.”

Cứ như vậy, sau khi kết thúc cảm ứng, hai người mua không ít tài liệu trong Hoàng Đô rồi trở về phủ đệ Ninh Viêm, một người luyện khí, một người luyện đan.

Bởi vì luyện chế huyết đan đặc thù, cho nên không cách nào một lần là xong, cần phải có lò đan làm vật trung gian, đồng thời còn cần cứ cách một đoạn thời gian, căn cứ trình độ cô đọng của huyết đan, lấy tu vi gia trì, vả lại phải thêm vào những dược thảo khác.

Hứa Thanh rất để ý tới việc này, mặc kệ thời gian trôi qua, rất nhanh lại qua nửa tháng, vào lúc huyết đan chỉ kém mấy ngày nữa là sẽ luyện thành, một đạo pháp chỉ đến từ hoàng cung truyền tới phủ đệ của Ninh Viêm.

Nội dung của đạo pháp chỉ đó tác động tới các phương, bởi vì Nhân Hoàng… rốt cuộc đã triệu kiến!

“Triệu Hứa Thanh Thánh Lan đại vực, yết kiến!”

“Triệu Thập nhị tử Cổ Việt Ninh Viêm, yết kiến!”

Chương 1761: Có Tử Huyền, tâm không hoảng (1)

Thời gian yết kiến, chính là một khắc trời hừng sáng, cách lúc này chỉ có ba canh giờ.

Mà đối với nhân tộc mà nói, gặp mặt Nhân Hoàng chính là một việc vô cùng long trọng, vả lại nhân tộc càng coi trọng lễ nghi, nơi khác biệt còn có lễ nghi không giống nhau, vào hoàng cung diện thánh càng là như vậy.

Cho nên cùng đưa tới cùng thánh chỉ, còn có một bộ triều phục thuộc riêng về Hứa Thanh.

Bộ triều phục này cực kỳ phức tạp, rất nhiều hoa văn, có thêu huyền long ngũ trảo, càng có phù văn ấn ký, từ đầu đến chân trọn vẹn tất cả lớn nhỏ hơn 100 kiện, nếu không hiểu mặc như thế nào, rất khó mặc chỉnh tề.

Lý Vân Sơn cùng với đám người Khổng Tường Long chú ý đến triều phục, có chút ngẩn người.

Bọn họ không hiểu triều phục này phải mặc như thế nào, chỉ có thể cảm thụ mỗi món đều rất bất phàm.

Cho dù là đội trưởng đã trải qua rất nhiều kiếp, bây giờ nhìn thấy những kiện quần áo đó, cũng đều trợn mắt thật to và có chút mờ mịt, nhưng mà y có thể cảm nhận được, bảo quang ẩn chứa trên những kiện quần áo đã vượt qua trang phục của U Tinh năm đó quá nhiều.

Bên trên lượn lờ tiên khí, ám quang chớp động, tổ hợp cùng một chỗ, giống như một cái pháp bảo di động.

“Đúng là thật có tiền!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, rất là hâm mộ, đáy lòng cân nhắc mình cũng muốn làm một bộ, nếu không thì thể diện của đại sư huynh sẽ bị hao tổn rất nghiêm trọng.

Về phần Ninh Viêm, gã cũng không mặc thường phục để diện thánh, nhưng có riêng quần áo đặc thù của mình, đồng thời cũng không hiểu đối với triều phục của đại thần, gãi gãi đầu rồi khoát tay chặn lại.

“Ta cũng không biết mặc cái này thế nào cả, hay là ta truyền âm cho Tam tỷ, kêu nàng tới đây một chuyến?”

“Không cần.” Tử Huyền nhàn nhạt mở miệng.

“Người cần hữu lễ, mới có khai trí, xuân thấy là triều, thu gặp là bái, phía trước là hồng, phía sau là huyền.”

“Kim Long là hoàng, ngũ trảo là tôn, huyền long là vực, ngũ trảo cũng là tôn, đây là trang phục Thiên Hầu trấn thủ một phương chế tạo từ thời cổ.”

“Cách nói của Nhân Hoàng từ trên thánh chỉ cùng với đưa tặng kèm triều phục tới đây, đều cho thấy không thể thất lễ, chúng ta cũng không nên thất lễ.”

“Về phần phương pháp mặc, bởi vì là đồ luyện chế từ thời cổ, phối hợp thuật ngũ hành cửu cung, kết hợp thiên tinh diễn hóa, tổng cộng có bốn mươi chín loại phương pháp khác biệt, phối hợp cho mỗi nơi và mỗi nghi thức khác biệt.”

“Hôm nay là Nhân Hoàng triệu kiến, Hứa Thanh đại biểu chính là Thánh Lan đại vực, như vậy cần lấy dáng vẻ tướng soái thời cổ diện thánh, trang phục dựa theo âm lịch, bởi vì trấn thủ một phương là công, do đó diện thánh không cần quỳ bái, Nhân Hoàng gật đầu ba lượt, ban thưởng ghế ngồi, Thiên Hầu lạy dài chín lần bái tạ.”

Theo lời Tử Huyền truyền ra, Ninh Viêm cùng với đội trưởng, còn có đám người Lý Vân Sơn, tất cả nhao nhao chú ý Tử Huyền, cảm giác trong lòng mỗi người cũng không quá rõ ràng.

Từ đám bọn họ nhìn lại, Tử Huyền hiểu rất rõ đối với điều này, mặc dù có thể dùng cách nói đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác để giải thích, nhưng trong lúc mơ hồ tổng cảm thấy giống như không đơn giản như vậy…

Trong lúc mọi người đang suy đoán, Tử Huyền đưa mắt nhìn triều phục màu đen, tay phải nhẹ nhàng giơ lên, hơn 100 kiện trang phục lập tức bay tới, tất cả đồ vật vụn vặt lẻ tẻ lớn nhỏ vờn khắp bốn phía quanh người Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn những kiện quần áo này, trở ngại nhận thức từ nhỏ đến lớn, hắn không hề hiểu đối với những thứ lễ nghi thời cổ, nhưng trong lòng của hắn rất vững vàng.

Bởi vì… . . bên trong Hoàng Đô này, sợ là không có mấy người hiểu rõ thời kỳ Cổ Hoàng vượt qua Tử Huyền.

Thậm chí Hứa Thanh cảm thấy có khả năng nhất định, có khi năm đó Tử Huyền cũng đã tham dự vào phương pháp định chế bộ triều phục này.

“Các ngươi ra ngoài đợi một chút.” Tử Huyền nói giọng lành lạnh, giờ phút này nàng chỉ nói như vậy, nhưng bên trong hình như ẩn chứa một chút uy nghiêm, đám người Lý Vân Sơn không khỏi cúi đầu, rời khỏi đại điện.

Về phần đội trưởng và Ninh Viêm, vốn đã sợ Tử Huyền, càng là nhanh chóng rời khỏi.

Rất nhanh, trong điện chỉ còn lại có Hứa Thanh và Tử Huyền.

“Triều phục rất khó tự mặc, A Thanh, ngươi nhắm mắt lại, ta sẽ giúp ngươi.”

Giọng nói Tử Huyền êm dịu, Hứa Thanh nghe vậy hít sâu, ngoan ngoãn nhắm nghiền hai mắt.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo Tử Huyền phất tay, y phục trên người Hứa Thanh lập tức chia lìa, trong khi thân thể Hứa Thanh chấn động, từng kiện từng kiện triều phục hạ xuống, dựa theo phương pháp phối hợp khác biệt, từng cái tổ hợp, mặc vào trên người Hứa Thanh.

Vừa mặc, giọng nói của Tử Huyền cũng vừa vang vọng bên tai Hứa Thanh.

“Triều phục của Thiên Hầu, lấy màu đen là chủ yếu, tạo hình đoan trang ngay ngắn, vốn xưng huyền đoan, đầu phục nguyên bộ cùng huyền đoan là ủy mạo, chất liệu năm đó yêu cầu cần xương thôn thiên thú để chế tạo đường viền.”

“Bây giờ thôn thiên thú đã diệt sạch, được thay thế bởi tiên huyền ngọc, bởi vì loại triều phục này chỉ dùng ủy mạo và huyền đoan tạo thành, cho nên ‘ủy đoan” đã biến thành kiến giải chính thức về triều phục này trong thời kỳ Cổ Hoàng.”

Nghe giọng nói của Tử Huyền, Hứa Thanh cũng càng xác định suy đoán trong nội tâm hơn, hắn có thể cảm nhận được quần áo ngoài thân thể đang không ngừng tổ hợp mặc lên, nhìn như rất nhiều nhưng trên người lại cảm thấy rất là thoải mái dễ chịu.

Thậm chí tu vi trong cơ thể cũng hơi tăng tốc vận hành, một cỗ cảm giác thiên tâm thông linh cũng thản nhiên dựng lên, hình như trên ảnh hưởng với pháp tắc cùng quy tắc cũng được gia trì không ít.

“Ổn rồi, ngươi có thể mở mắt ra.”

Sau một lúc lâu, giọng nói của Tử Huyền lại truyền đến.

Hứa Thanh nghe vậy mở hai mắt ra, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là Tử Huyền đứng ngay trước mặt, trong mắt của nàng xuất hiện một tia thần thái cùng với tán thưởng.

Tiếp theo hắn giơ tay vung lên, một mảnh hơi nước bốc lên hội tụ thành gương soi, chiếu rọi bộ dáng bản thân ra ngoài.

Huyền đoan màu đen, trong ngay ngắn hiện ra cảm giác mênh mông cuồn cuộn, huyền long ngũ trảo trên người giống như đang sống, theo áo bào vũ động, như lượn ở trên thân, mơ hồ còn có tiếng gào thét vang vọng.

Giày mũi nhọn ở hai chân nhếch lên, có ba vòng tròn, dưới huyền ngọc quan đội trên đầu có ngọc vân đới, ngọc bội tổ thụ… đầy đủ mọi thứ.

Hơn nữa bản thân tướng mạo Hứa Thanh vốn bất phàm, cả hai phối hợp cùng một chỗ, khí thế càng kinh người.

Chương 1762: Có Tử Huyền, tâm không hoảng (2)

“Không tồi, chúng ta lấy lễ gặp Nhân Hoàng, nếu như Nhân Hoàng đương đại không hiểu, đó là do gã nông cạn, từ đó có thể đánh giá được năng lực.”

Trên mặt Tử Huyền lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, không biết nên nói cái gì.

Mà sau khi Tử Huyền quan sát trên dưới, lại đi đến sát Hứa Thanh, điều chỉnh chi tiết giúp hắn một phen, sau cùng vừa lòng thoả ý kéo cánh tay Hứa Thanh, dẫn theo hắn đi ra đại điện, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Khi mọi người lần đầu tiên nhìn thấy trang phục của Hứa Thanh, tâm thần tất cả nhao nhao gợn sóng.

Lý Vân Sơn có chút hoảng hốt, Hứa Thanh mặc triều phục cho lão cảm giác đầu tiên là uy áp, đây chẳng phải là tu vi mang đến, là ý nghĩa mà triều phục đại biểu.

Hô hấp của đội trưởng có chút dồn dập, đáy lòng càng tăng thêm khát vọng đối với triều phục.

Khổng Tường Long hít sâu, nghiêm nghị cúi đầu.

Về phần Ninh Viêm cũng phải ngây ngốc một chút, đáy lòng cảm khái, gã cảm thấy lão đại mặc trang phục này đi ra, nhất định sẽ dẫn động toàn bộ tâm hồn thiếu nữ của nữ tu bên trong Hoàng Đô nhảy loạn, nếu như lão đại có ý nghĩ với nữ tu nào đó, đoán chừng ngay cả Lục hoàng huynh của gã, cũng đều phải cam bái hạ phong.

“Tuy nói tu sĩ không quá coi trọng đối với tướng mạo, thế nhưng… Thế nhưng… Tại sao có thể có loại dung nhan yêu nghiệt thế này chứ, lão đại hắn thật sự là nhân tộc sao?”

Hứa Thanh không có quan tâm tới phản ứng của mọi người, hắn đang cảm thụ tu vi của mình biến hóa ở dưới bộ triều phục này.

Dù chưa từng mặc qua trang phục nào long trọng như thế này, khiến cho trong lòng của hắn có chút không quen, nhưng không thể không nói, mặc bộ triều phục này ở trên người, rất là thoải mái dễ chịu.

Cứ như vậy một lúc lâu sau, Ninh Viêm cũng đổi lại một bộ áo bào Hoàng tử, sau đó một đoàn người rời khỏi phủ đệ của Ninh Viêm, đi đến hoàng cung.

Giờ phút này sắc trời vẫn chưa sáng, bởi vì đến mùa thu, gió đêm tăng hơn một chút cảm giác se lạnh, nhưng không hề đến mức rét thấu xương.

Mà đường đêm khuya có rất ít người, cho đến nửa canh giờ sau, theo ánh sáng nhạt dần dần hiện lên bên màn trời xa xa, những người dậy sớm cũng đã nhiều hơn, một đoàn người Hứa Thanh cũng đã thông đã qua truyền tống trận, đi tới trên cầu vồng phía sau pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế.

Cầu này, chỉ có lúc triều hội, đại thần mới có thể có đủ tư cách bước lên, ngoại trừ trường hợp đó ra, ngày bình thường phải cần Nhân Hoàng triệu kiến, mới có tư cách này.

Cho nên Tử Huyền cùng với những người khác của Phong Hải Quận không cách nào hộ tống.

Còn lần yết kiến này, là triều hội, cho nên lúc Hứa Thanh và Ninh Viêm xuất hiện ở cầu vồng, trong ánh mắt nhìn thấy, là từng đạo thân ảnh theo cầu vồng đi về phía trước.

Những thân ảnh ấy, mỗi một người đều mặc triều phục, nam có nữ có, thần sắc đều uy nghiêm, chấn động tu vi tràn ra trên người đều không tầm thường.

Màu sắc quần áo phần lớn là màu lam, thỉnh thoảng có màu đỏ, về phần màu đen… . . Hứa Thanh thả mắt nhìn, chỉ có thấy được 7 vị.

Tu vi của 7 vị đó đều là Quy Khư tứ giai, có vị đi một mình, có vị được những người khác túm tụm lại, từ thị giác nhìn tới, là hiển thị rõ ràng nhất.

Hứa Thanh đang xem xét những người khác, dĩ nhiên ánh mắt những người khác cũng đang dò xét Hứa Thanh, trong mắt bọn họ, Hứa Thanh mặc một thân triều phục màu đen cũng tương tự rất nổi bật.

Nhưng mà hai bên không quen, tối đa cũng chỉ là nhìn chăm chú và lễ qua, cũng không có nói chuyện với nhau.

Hứa Thanh nhìn về chỗ xa hơn, nơi cuối cùng của cầu vồng, là một tòa hoàng cung giống như trôi lơ lửng ở trong hư vô.

Nó cùng với Cổ Hoàng Tinh phía sau, khí tức tương dung thành nhất thể, vô cùng mênh mông, chấn động tâm thần, đồng thời khí thế của nó cũng tương tự rộng rãi, kim quang lóng lánh.

Hứa Thanh vừa ngóng nhìn vừa phi hành trên cầu vồng, Ninh Viêm theo sát sau lưng Hứa Thanh, càng tiếp cận hoàng cung, thần sắc của gã lại càng căng thẳng, nhưng sau khi cảm nhận được sự thong dong của Hứa Thanh, đáy lòng của gã cũng ít nhiều vững vàng hơn một chút.

Mà theo hai người tới gần, hoàng cung cũng dần dần càng rõ ràng, có thể thấy được ngoài đại môn hoàng cung là rường cột chạm trổ, quỳnh lâu ngọc vũ, từng tòa đại điện chập chùng lên xuống ngay phía trước, trong đó còn có hai người khổng lồ mặc kim giáp, cầm đại kiếm trong tay, ánh mắt sáng ngời, đảo qua toàn bộ người vào cửa.

Thời điểm thân ảnh của Hứa Thanh và Ninh Viêm xuất hiện ở ngoài đại môn của hoàng cung, hai người khổng lồ kim giáp đưa ánh mắt tới, nhưng cũng không ngăn trở, mặc kệ hai người Hứa Thanh bước vào, đi qua quảng trường thừa tiên, ngẩng đầu nhìn, trên một cái bậc thang rộng thùng thình mênh mông vạn bước, là một tòa đại điện rộng lớn.

Giờ phút này trên quảng trường thừa tiên, đã có mấy trăm người đang đứng, tất cả đều đang đợi, Hứa Thanh cùng Ninh Viêm đến cũng đưa tới sự chú ý của người nơi đây.

Cho đến một lát sau, lúc mặt trời mọc nơi xa, đúng vào thời điểm đó, một giọng nói uy nghiêm truyền đến từ trên đỉnh bậc thang.

“Chúng công vào triều!”

Cùng với giọng hô, màn trời bốc lên, từng con kim long bay ra từ trong mây mù, vờn quanh bát phương, riêng phần mình truyền ra tiếng rồng ngâm, càng có toàn bộ pho tượng trong Hoàng Đô tràn ra ánh sáng điềm lành, khiến cho thiên địa hiện ra năm màu rực rỡ, một mảnh tường hòa.

Trên quảng trường thừa tiên, tất cả tu sĩ nhân tộc, dựa theo màu sắc quần áo, lần lượt bay lên trên không, bước về phía đại điện.

Bởi vì Thiên Vương không cần triều hội, cho nên màu đen là nhóm đầu tiên bay lên không, tiếp theo là màu đỏ, sau đó là màu lam, màu xanh... . . Mắt thấy có vài chục người mặc triều phục màu đen bay ra, Hứa Thanh hít sâu, thần sắc nghiêm nghị, tương tự bay lên phóng qua bậc thang, thấy được cánh cửa đại điện rộng mở, cùng với Nhân Hoàng ngồi ở trên ghế rồng phía xa bên trong cánh cửa!

Chương 1763: Nhân tâm chốn triều đình (1)

Thời điểm này, chính là một khắc mặt trời mọc.

Không phải tất cả mặt trời trên đại lục Vọng Cổ đều mọc lên từ phía đông, nhưng ở Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, mặt trời là mọc từ phía đông, giờ phút này nó càng giống như một cái bếp lò thật lớn, thiêu đốt thiên địa, tạo thành một mảnh hồng mang, từ từ nhô lên cao.

Màn đêm đen tối bị xé rách, tia sáng tung bay chiếu rọi trên pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế, khiến cho bóng của Đại Đế bao trùm lên trên cầu vồng, cũng bao phủ tới trên hoàng cung.

Từ xa nhìn lại, bên trong cái bóng của Đại Đế, quảng trường thừa tiên phía trước đại điện hoàng cung, bốc lên khói tím.

Vừa thướt tha lại có cảm giác mờ mịt, càng có một chiếc chuông lớn, trong một khắc đêm tối giao hòa cùng với ban ngày, lăng không hiện ra, treo ở trên không trung của quảng trường.

Đó là Vấn Tiên Chung.

Chuông này đến từ thời đại Huyền U Cổ Hoàng, tồn tại đến bây giờ, nó nằm ở giữa âm dương, một khắc mặt trời mọc hiển lộ ra, một cái chớp mắt mặt trời lặn lại tan biến.

Hiệu dụng của nó, là chứng tâm.

Từ xưa đến giờ, thi thoảng có lời nói của đại thần bị người bên ngoài chất vấn, chỉ cần gõ vang Vấn Tiên Chung để chứng minh bản tâm.

Đây là Nông Lịch.

Nhưng mà trong thời kỳ Huyền Chiến Nhân Hoàng tại vị, việc đó không nhiều lắm.

Mà giờ khắc này, bao gồm Hứa Thanh ở, những người mặc trang phục màu đen đều đã bước vào đại điện, chiếu vào trong mắt Hứa Thanh là một mảnh cung điện mênh mông.

Điện này cực kỳ to lớn, có thể dung nạp mấy ngàn người, bốn phía là từng cây trụ lớn được sắp xếp chỉnh tề, bên trên điêu khắc những thú vật điềm lành, chống đỡ nóc điện, càng có ánh sáng sáng ngời chiếu rọi đại điện thông thấu.

Hai bên biên giới, có thể nhìn thấy nhiều đội hộ vệ mặc kim giáp, bọn họ đứng ở nơi đó không chút nhúc nhích, hơi cúi đầu và bày ra tôn kính đối với chư công đi đến.

Về phần ngay phía trước, là một dãy đài chín tầng, tăng lên theo hình thang, mỗi một đài không sai biệt lắm đều có chiều dài mấy trăm trượng, rộng tầm hơn mười trượng, tầng tầng tiến lên dần, cho đến trên đài thứ chín, có một chiếc ghế rồng khí thế dồi dào.

Bên trên ghế rồng, đã có một người ngồi ngay ngắn.

Người này toàn thân mông lung, không thấy rõ bộ dạng cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy một thân Đế bào kim hoàng, lộ ra uy thế vô thượng.

Đỉnh đầu đội Đế quan, trước sau là hai chuỗi ngọc 12 sợi rủ xuống, mỗi sợi đều dùng tiên ti năm màu xuyên qua nhật nguyệt châu mà thành, biểu tượng quân vương có chỗ thấy có chỗ không thấy.

Người này ngồi ở trên ghế rồng, trở thành hạch tâm của cả cung điện, cũng là hạch tâm của cả Hoàng Đô đại vực, càng là hạch tâm của nhân tộc đại lục Vọng Cổ.

Mà thứ càng kinh người, là vận khí.

Vận khí đến từ toàn bộ nhân tộc, đều hội tụ tới trên người Nhân Hoàng, dưới sự gia trì như vậy, Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua, đã có một loại cảm giác bị một luồng khí thế bài sơn đảo hải trấn áp.

Hai mắt càng là vô cùng đau đớn, loại cảm giác đó, lúc hắn đối mặt với đám người Thế tử ở Tế Nguyệt đại vực cũng không có mạnh mẽ như vậy, cái này không có liên quan gì với tu vi, đây là lực lượng của vận khí.

Dưới vận khí này, một cái ý niệm trong đầu Nhân Hoàng, đã có thể khiến cho trời long đất lở.

Hứa Thanh hơi cúi đầu, trong đầu hiện ra những lễ nghi Tử

Huyền đã báo cho biết trước khi đến.

“Huyền U Cổ Hoàng cai trị, ngoại trừ địa phương kẻ sống, cũng có địa phương U Minh, do đó vứt bỏ việc bắc triều nam, đổi thành ngồi tây đối đông, ý là vạn tộc sống chết, đều nằm trong bàn tay của nhân tộc.”

“Từ đó về sau, triều hội lớn nhỏ, Nhân Hoàng đều sẽ ngồi đối mặt về phía đông.”

“Tiểu triều hội, Đại Đế, Thiên Vương, Cung chủ Thượng Huyền Cung đều không tham gia, nhưng đại triều hội cần trình diện, Đại Đế ngồi ở đài thứ sáu, Thiên Vương ngồi đài thứ ba, Thiên Hầu ngồi đài thứ nhất, Tam Công hợp ấp đứng thẳng dưới bậc thang đài thứ nhất, mặt tương tự nhìn về phía đông, phó sứ Thượng Huyền Ngũ Cung dựa vào phía bắc mặt hướng về phía tây, phó sứ Hạ Huyền Ngũ Cung dựa vào phía nam mặt đưa về phía tây, Hoàng tộc ở phía bên phải, đại bộc đại hữu cùng đại bộc thuộc quan bên trái.”

Trong lúc Hứa Thanh suy tư, mười thân ảnh mặc triều phục màu đen đi vào cùng hắn dĩ nhiên đã cất bước, đi đến đài thứ nhất, đứng ở nơi đó và mặt nhìn về phía cửa điện.

Hứa Thanh hít sâu, đồng dạng bay lên, đi thẳng đến đài thứ nhất.

Hắn đến, lập tức hội tụ ánh mắt của những người khác, nhưng phần lớn cũng chỉ khẽ quét qua, rất nhanh, thân ảnh Hứa Thanh đã xuất hiện ở trên đài thứ nhất, đứng chỗ cuối cùng.

Hầu như ngay khi hắn bước lên đài thứ nhất, ngoài đại điện có rất nhiều chúng công lần lượt tiến vào, đi tới vị trí thuộc về mình theo triều nghi.

Đại điện một mảnh im lặng.

Về phần Tam Công đứng ở dưới bậc thang đài thứ nhất, Hứa Thanh chỉ thấy một vị, đó là một lão giả mặc triều phục màu đỏ, một đầu tóc trắng khoác áo choàng, dáng người cao ngất, vẻ mặt không giận mà uy, về phần thân phận, Hứa Thanh không biết được cụ thể, suy đoán có khả năng người này chính là Thái Tể.

Dựa theo Huyền U báo cho biết, thông thường trong triều hội, đều là do Thái Tể chủ trì.

Dưới mắt, theo mọi người đều cùng nghiêm túc, lão giả mặc triều phục màu đỏ đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người, sau cùng xoay người nhìn mọi người trên đài thứ nhất, bao gồm cả Hứa Thanh ở.

Sau khi chú ý đến trên người Hứa Thanh thì hơi dừng lại, trọng điểm nhìn không phải bộ dáng Hứa Thanh, mà là chi tiết trên trang phục, trong thần sắc hiện lên một tia kinh ngạc.

Lão đã nhận ra chỗ bất đồng rất nhỏ trên trang phục của Hứa Thanh, cái loại tự nhiên cùng chính tông này, có lẽ người thường rất khó phát hiện, nhưng lão chỉ cần liếc mắt qua là có thể nhìn thấy manh mối.

Sau đó lão thu hồi ánh mắt, chắp tay cúi đầu về phía Nhân Hoàng trên cửu đài.

“Bệ hạ, triều nghi đã định.”

Mọi người trong đại điện nhao nhao cúi đầu, dựa theo tiểu triều hội trước kia, thời điểm này Nhân Hoàng sẽ đứng lên, bày ra sự tôn kính đối với chúng thần, cùng ấp lễ với tất cả mọi người, coi như là lễ nghi.

Nhưng lần này, xuất hiện một chút bất đồng.

Nhân Hoàng chậm rãi đứng lên từ trên ghế ngồi, toàn thân uy áp bao phủ bát phương, lực lượng vận khí đến từ nhân tộc càng là tản ra đến giữa thiên địa.

Mây mù bên ngoài cuồn cuộn, từng con kim long truyền ra tiếng rồng ngâm, Nhân Hoàng cũng không làm tương tự như trước kia là cùng bái với chúng thần khác, mà quay đầu, ánh mắt xuyên thấu chuỗi ngọc châu trên mũ miện trước mặt, nhìn tới Hứa Thanh và khẽ vuốt cằm ba cái.

“Biên giới có công, ban thưởng ghế ngồi!”

Thái Tể bên dưới lập tức truyền ra giọng nói vang vọng, thay Hoàng mở miệng.

Trong nháy mắt tiếp theo, sau lưng Hứa Thanh gợn sóng, một chiếc ghế ngồi màu đen điêu khắc huyền long chậm rãi hiện ra.

Chương 1764: Nhân tâm chốn triều đình (2)

Thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, lạy dài chín lần bái tạ, lễ phép không thiếu, tư thế chính xác, hiện ra phong cách cổ.

Một màn như thế rơi vào trong mắt mọi người trong điện, cả đám đều bất động thanh sắc, nhưng trong lòng ít nhiều càng thêm trọng thị vài phần đối với Hứa Thanh, biết rõ sau lưng Hứa Thanh có người vô cùng hiểu rõ đối với lễ nghi nhân tộc.

Sau đó, Nhân Hoàng cùng chúng thần đồng hành ấp lễ, Nhân Hoàng ngồi xuống, Hứa Thanh ngồi xuống, cùng nhau còn có chúng tu mặc triều phục màu đen, riêng phần mình khoanh chân.

Một tiếng chuông vang vọng, triều hội bắt đầu.

Rất nhanh có người đi ra, nói tới chính sự.

Đầu tiên là về dân sinh, tiếp theo là các loại sự kiện bên trong nhân tộc, bao hàm vạch tội, còn có liên quan tới vấn đề tài chính của nhân tộc cùng với ngoại giao….

Mà Nhân Hoàng bên trên, từ đầu đến cuối rất ít mở miệng, phần lớn là Thái Tể xử lý, chỉ có vào thời điểm mấu chốt, Thái Tể xin chỉ thị thì Nhân Hoàng mới truyền ra một câu giản ý mà thâm sâu, một lời định càn khôn.

Lần đầu đi tới cung điện hạch tâm của nhân tộc, tham dự triều hội quy cách như thế này, trong lòng của Hứa Thanh cũng có gợn sóng, rất khó bình tĩnh giống như thường ngày.

Hắn ngồi đưa lưng về phía Nhân Hoàng ở trên cao, ánh mắt chú ý tới trong đại điện.

Mỗi người nơi đây, nhìn từ trên biểu cảm căn bản là không đoán ra nội tâm như thế nào, nghe bọn họ nói, nghe bọn họ tham tấu một loạt sự tình, từ trong mỗi một câu của bọn họ, Hứa Thanh có thể cảm nhận được cái gì gọi là chữ chữ châu ngọc, cô đọng hữu lực, đồng thời thường thường ngôn từ cũng cần lý giải nặng hơn.

“Có thể xuất hiện ở nơi đây, không khỏi đều là nhân trung long phượng… . .”

Trong lúc Hứa Thanh suy tư, tấu sự trong đại điện đã dính đến ngoại giao, nói đến cuộc chiến Hắc Thiên tộc, sau khi một vị đại thần mở miệng, Hứa Thanh chú ý đến cửa điện xa xa phía bên phải, đó là nơi của Hoàng tộc.

Nhân số không nhiều lắm, phần lớn là tộc lão, về phần Hoàng tử chỉ có một người, đó chính là Ninh Viêm.

Gã đứng ở chỗ đó, cẩn thận từng li từng tí, hiển nhiên là sợ hãi tột cùng đối với phụ hoàng.

Hứa Thanh đảo mắt qua, một khắc thu hồi, hắn nghe được giọng nói tang thương của Thái Tể.

“Về sự tình Hắc Linh đại vực trong Hắc Thiên tộc, mời Quận Trưởng Hứa Thanh của Phong Hải Quận nói rõ ràng hơn.”

Từng ánh mắt lập tức chú ý đến Hứa Thanh, Hứa Thanh chậm rãi đứng lên rồi cúi đầu về phía Nhân Hoàng, dưới vạn chúng nhìn chăm chú, trầm thấp mở miệng.

“Hắc Linh đại vực phân nam bắc, nửa này nửa nọ, phía bắc lấy thế lực Hắc Thiên Hoàng tộc tản ra ngoài khống chế, vùng phía nam do Tế Tự Hắc Thiên cầm đầu.”

“Xích Mẫu vẫn lạc, khiến cho Tế Tự Hắc Thiên cũng theo đó rớt khỏi thần đàn, mất đi Thần Linh chúc phúc, Phong Hải Quận ta đã nhét khu vực này vào dưới trướng, lập lại thần điện tín ngưỡng cho Tế Tự Hắc Thiên.”

Hứa Thanh nói đến đây, trong đại điện có một nam tử trung niên mặc triều phục màu lam bỗng nhiên tiến lên một bước, truyền ra lời nói.

“Xin hỏi Hứa quận trưởng, căn nguyên tín ngưỡng lập lại thần điện cho Tế Tự Hắc Thiên là cái gì?”

Vẻ mặt mọi người trong đại điện có chỗ chấn động, nhưng rất nhỏ, mà việc về tín ngưỡng Tử chủ của Tế Tự Hắc Thiên tộc, cùng với liên quan giữa Tử chủ và Hứa Thanh, bản thân bí mật của những việc này thật sự không quá sâu, nhưng là vô cùng mẫn cảm, không thể đặt trên mặt bàn.

Cho nên bản chất của những câu hỏi như thế, ẩn chứa rất nhiều tầng hàm nghĩa.

Hứa Thanh chú ý đến trên thân người trung niên này, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi thất lễ nghi.”

Bốn chữ này vừa ra, trung niên đó liếc mắt nhìn Hứa Thanh, lui ra phía sau vài bước, trở lại vị trí cũ.

Mọi người trong đại điện đều có suy nghĩ riêng đối với cách Hứa Thanh hóa giải, có chỗ suy đoán đối với cao nhân chỉ điểm phía sau Hứa Thanh.

Thái Tể bên đó khẽ gật đầu.

“Công lao biên giới, triều phục Thiên Hầu, chỗ ngồi trên đài thứ nhất, Triệu Thiên Kỳ, lúc Hứa quận trưởng nói chuyện ngươi lại cắt ngang, không hợp cùng với phương pháp cổ lễ, hoàn toàn chính xác thất lễ nghi.”

Triệu Thiên Kỳ cúi đầu xưng phải, không nhìn ra cảm xúc biến hóa trên thần sắc.

Hứa Thanh lại không quan tâm, cúi đầu về phía Nhân Hoàng, lần nữa ngồi xuống.

Mà trong lúc đại điện im lặng, bên trong chúng thần lần nữa có một người đi ra, người này quần áo đồng dạng là triều phục màu lam, xuất hiện ở giữa đại điện, đầu tiên là cúi đầu về Nhân Hoàng, tiếp theo nhìn Hứa Thanh.

“Hứa quận trưởng đã ngồi xuống, ta có việc muốn hỏi, không tính thất lễ, xin hỏi Hứa quận trưởng, Thự Quang Chi Dương là cơ mật cao nhất của nhân tộc ta, Hứa quận trưởng làm thế nào biết được, làm thế nào thu hoạch, còn bao nhiêu khỏa, lại vì sao phải mang vào Hoàng Đô, mang vào hoàng cung!”

Cái đề tài này, tương tự là vấn đề mẫn cảm, lúc giọng nói đó vang vọng, càng bao hàm một chút sát phạt, khiến cho bầu không khí bốn phía tràn đầy nghiêm túc, ngay cả hộ vệ mặc kim giáp hai bên cũng đều theo bản năng cảnh giác.

Hứa Thanh cũng không đứng lên, trầm mặc mấy hơi thở, sau đó bình tĩnh mở miệng.

“Là Thế tử của Chúa Tể ở Tế Nguyệt đại vực tặng cho, tổng cộng chín khỏa, lúc Hứa mỗ hiệp trợ giết Xích Mẫu đã dùng sáu khỏa.”

“Tại sao đưa vào Hoàng Đô, bởi vì sợ chết.”

Triều thần đưa ra câu hỏi nhìn Hứa Thanh một chút, không lên tiếng nữa, trở lại vị trí.

Thái Tể đưa mắt nhìn triều thần kia, những lời này của đối phương nhìn như là làm khó dễ, nhưng nhìn từ một phương diện khác, có lẽ đây cũng là cho Hứa Thanh một cơ hội giải thích.

Trong đó có thiện có ác, mỗi người một ý.

Nhưng chuyện này không có liên quan gì với lão, vì vậy Thái Tể nhìn về phía Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng cao cao tại thượng, không thấy rõ biểu cảm, nhưng lại có khí tức nguy hiểm tràn ra từ trên người, khiến cho toàn bộ bầu không khí trong đại điện càng lúc càng trở nên áp lực hơn, cảm giác lạnh như băng lan tràn bát phương.

Cho đến hơn mười hơi thở sau, giọng nói ẩn chứa uy nghiêm của Nhân Hoàng vang vọng ra.

“Thái Tể, tuyên đọc kết quả hành thích ở Hoàng Đô.”

Thái Tể cúi đầu, đáy lòng hiểu rõ, Nhân Hoàng lựa chọn không truy cứu về việc Thự Quang Chi Dương của Hứa Thanh, mà thái độ này cũng là một tín hiệu, mọi người trong đại điện nhao nhao hiểu ra.

Mà Thái Tể lần nữa ngẩng đầu, lúc nhìn về phía ngoài điện, ánh mắt biến thành lạnh như băng, giọng nói ẩn chứa sát phạt.

“Dẫn đám người liên can tham dự việc hành thích tới!”

Chương 1765: Nhân tộc sắc phong (1)

Theo giọng nói lạnh lùng của Thái Tể vang vọng, bên ngoài đại điện cũng truyền ra âm thanh tuân theo.

Rất nhanh, năm người thân vệ mặc kim giáp, khí thế uy mãnh và ẩn chứa sát khí, đi từ bên ngoài đại điện tới.

Năm người đó thoạt nhìn đều rất trẻ tuổi, nhưng mùi máu tươi trên người nồng vô cùng, nhất là trong khi đi về phía trước, khí tức của bọn họ theo bản năng có chỗ dung hợp với nhau, hiển nhiên là am hiểu phương pháp hợp trận.

Mỗi người còn dẫn theo phạm nhân, phạm nhân có nam có nữ, vẻ mặt đều là uể oải, toàn thân đầy thương thế, thoạt nhìn là đã trải qua nghiêm hình ép tra hỏi, vả lại tu vi đã phế.

Rất nhanh, năm thân vệ kim giáp đi tới phía trước Thái Tể, đồng loạt cúi đầu, giữ phạm nhân trong tay nhấn xuống mặt đất một cái.

Dù cho những phạm nhân vùng vẫy như thế nào, cũng đều vô ích, bị năm thân vệ mỗi người một tay, đặt ở trên đầu, đè ép chỉ có thể trùng trùng điệp điệp quỳ bái.

Phía trước bọn họ, trên đài thứ nhất, Hứa Thanh ngồi ở ngoài cùng, ánh mắt đảo qua trên thân năm người phạm nhân, cuối cùng nhìn tới người đầu tiên bên tay trái.

Người đó là một nam tử trung niên, máu thịt trên mặt đã bị cạo xuống, có thể thấy được bên trong lại có một tầng giấy màu đen, có chỗ tàn phá, bị người lấy xuống một mảnh, tựa hồ là đã chuyên môn nghiệm chứng qua.

Lúc Hứa Thanh nhìn qua, tên trung niên này cũng miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

Một khắc ánh mắt đối mặt, trong lòng Hứa Thanh nổi lên lãnh ý, hắn nhận ra, người ra tay với mình hôm ấy …chính là tên này.

Cái loại cảm giác trong tối tăm cùng với khí tức trên thân, sẽ không sai.

Về phần bốn vị khác, Hứa Thanh chưa thấy qua.

“Bệ hạ, sự tình hành thích trong Hoàng Đô đã tra ra.”

Thái Tể chắp tay về phía Nhân Hoàng, sau đó chỉ một ngón tay tới tên nam tử trung niên bên tay trái.

“Kẻ này tên là Ti Lạc, huyết mạch nửa người nửa yêu, từ nhỏ bái nhập Quỷ Vực U Tông, thiên tư rất tốt, nhưng do vấn đề huyết mạch cho nên không cách nào tiếp xúc hạch tâm, sư phụ của kẻ này bổn ý muốn khảo sát gã, nhưng 60 năm trước gã lấy trộm cấm pháp giấy đen rồi phản bội chạy trốn, sau đó mất tích.”

“Trận ám sát Hoàng Đô hôm đó, chính là kẻ này điều khiển cấm pháp giấy đen ra tay, sau đó gã đã chạy trốn khỏi Hoàng Đô, nửa tháng trước bị Chấp Kiếm Cung bắt được ở Cửu Hoang bình nguyên.”

“Chi tiết vụ án cũng đã tra hỏi rõ ràng.”

Thái Tể nói xong, cúi đầu chờ đợi Nhân Hoàng xử lý.

Đại điện im lặng, mọi người chú ý đến trên thân năm tên phạm nhân, cũng đảo qua chỗ Hứa Thanh, có riêng suy nghĩ, về phần Ti Lạc, gã nhìn qua Hứa Thanh, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, giống như đối với gã ta mà nói, không thể giết chết Hứa Thanh chính là một vết nhơ.

“Trảm.”

Trên đài cao, giọng nói bình tĩnh của Nhân Hoàng truyền đến.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân vệ kim giáp sau lưng Ti Lạc giơ đao lên, trực tiếp chém qua cổ Ti Lạc, đao này không phải bảo vật tầm thường, có được khả năng diệt sạch, một khắc đảo qua, thân hình Ti Lạc trực tiếp trở thành máu loãng, kể cả linh hồn cũng bị chém đứt.

Đầu lâu bị thân vệ giơ lên, lấy đó thị chúng, tặc tử hình thần câu diệt, và rất nhanh đầu lâu hóa thành tro bụi.

“Kẻ thứ hai, tên là Lâm Hà, mật hào Ám 379, hiện giữ chức Phó sứ bộ phận giám sát của Đặc Mệnh Cung, bên trong bản án hành thích Hoàng Đô, người này có chỗ bao che, còn cung cấp hành tung của Quận trưởng Phong Hải Quận.”

Thái Tể chỉ về phía người thứ hai bên tay trái, đó là một lão giả, cúi đầu nên không thấy rõ vẻ mặt, thương thế trên người rất nặng, có rất nhiều đinh đâm vào trong cơ thể.

"Trảm."

Nhân Hoàng bình tĩnh mở miệng.

Trong chốc lát, thân vệ vung đao, Lâm Hà hình thần đều diệt, đầu lâu thiêu đốt trở thành tro bụi.

"Kẻ thứ ba, gọi là Hỏa Đạo Nhân, đến từ Huyền Hỏa Cửu Ly Môn, thân là chấp sự tông này, bên trong bản án hành thích Hoàng Đô, gã chịu trách nhiệm bày trước trận pháp trên con phố, lấy Hỏa Cực Thuật để hình thành cục thủy sát."

"Kẻ thứ tư, xưng là Mệnh Huyền Tử, đến từ Thái Thượng Nguyệt Thanh Tông, thân phận địa vị cao hơn ba kẻ khác, là trưởng lão của Thái Thượng Nguyệt Thanh Tông, bên trong bản án hành thích Hoàng Đô, kẻ này dùng một vật che giấu chấn động của vụ hành thích trên con phố, vật ấy, là một cái Thiên Vương Lệnh!"

Lời Thái Tể vừa thốt ra, tâm thần nhiều người trong đại điện đều xuất hiện gợn sóng không giống nhau, có cố ý thể hiện trên mặt, có người vùi ở trong lòng.

Thật sự là bên trong vụ án lần này, liên lụy tới ba tông môn siêu cấp, còn có cả Thượng Huyền Đặc Mệnh Cung, nhất là vị Thái Thượng Nguyệt Thanh Tông, đó là tông môn Quốc sư đương thời.

Càng kinh người hơn, là Thiên Vương Lệnh theo như lời Thái Tể!

Điều đó đại biểu, bản án này còn liên quan đến một vị Thiên Vương.

"Lệnh của ai?" Giọng của Nhân Hoàng bằng phẳng trầm thấp.

"Là của Thiên Lan Vương." Thái Tể cúi đầu.

Đại điện im lặng.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, từ đầu đến cuối hắn không nói một câu, im lặng nghe ngôn từ của Thái Tể, tâm thái tựa như một người ngoài cuộc.

Giờ phút này, trong lúc đại điện yên tĩnh, ánh mắt của Hứa Thanh chú ý tới phạm nhân thứ năm.

Dựa theo những lời Thái Tể nói lúc trước, trong những kẻ này bao hàm người hành thích, người bày trận, người để lộ hành tung cùng với người che lấp chấn động, nhưng nơi này là Hoàng Đô, mặc dù Hứa Thanh không phải rất hiểu rõ hiệu dụng cụ thể của Thiên Vương Lệnh là thế nào, nhưng mặc kệ ra sao, muốn đè xuống chấn động trong Hoàng Đô, tuyệt không phải đơn giản như vậy.

Cho nên hắn muốn biết, phạm nhân thứ năm này có trách nhiệm gì.

Thế nên Hứa Thanh quan sát vô cùng cẩn thận, người này là một bà lão tóc xám trắng, mặc dù người đầy thương thế nhưng vẻ mặt thong dong, trong mắt giống như ẩn chứa vô vàng trí tuệ, làm cho người ta có một loại cảm giác giống như chỉ cần bị bà ta liếc qua, là sẽ bị nhìn thấu hết thảy.

Lúc ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, bà lão cũng nhìn về phía hắn, thậm chí còn nở nụ cười.

Chương 1766: Nhân tộc sắc phong (2)

“Kẻ thứ năm này, cũng không tham dự trực tiếp, nhưng theo như trong hồ sơ, trước khi phát sinh vụ án, giữa bà ta và bốn người khác đều có liên hệ bí ẩn… Người này, tên là Đạo Phách, bà ta đến từ… . .”

Ngôn từ của Thái Tể lần đầu ngừng lại, cho dù lúc trước nhắc tới Thiên Vương Lệnh, lão cũng nói bình thường, duy chỉ có giờ phút này có chỗ do dự, nhưng sau khi thở sâu, lão vẫn là nói ra.

“Trích Tinh Lâu!”

Lời ấy được nói ra, mọi người trong đại điện nhao nhao nghiêm nghị.

Sau một lúc lâu, trên đài cao, giọng nói của Nhân Hoàng vang vọng.

“Trảm đi.”

“Vâng!” Ba thân vệ kim giáp đáp lại, sau đó riêng phần mình giơ tay lên, đao sáng lóng lánh, ba cái đầu lâu bị giơ lên, ba bộ thi thể không đầu đã thành máu loãng, mà đầu lâu cũng lần lượt hóa thành tro bụi.

Sau đó, Nhân Hoàng chậm rãi đứng lên từ trên ghế rồng.

Một khắc đứng dậy, chúng công trong đại điện lập tức cúi đầu, riêng phần mình đứng trang nghiêm.

Những Thiên Hầu mặc triều phục màu đen cũng từ tư thế khoanh chân đứng lên.

Hứa Thanh đồng dạng như vậy, đứng dậy rất nghiêm túc, khống chế tâm tình và nội tâm chấn động, cũng không mảy may tản ra trên mặt.

“Phong Hải Quận Hứa Thanh.”

Nhân Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh đi ra một bước, quay người đưa mặt về phía tây, khom người lạy dài.

“Khanh quản lý Phong Hải, dẹp an Thánh Lan, bình loạn Hắc Linh, thủ thiện thản nhiên, bảo vệ đất của nhân tộc, có trách nhiệm giữ gìn biên giới, hôm nay phong Vực tôn Thánh Lan, ban thưởng y trượng Thiên Hầu, đợi sau khi có ấn phù Thái Học, chính phong Thiên Hầu.”

Giọng nói Nhân Hoàng vang vọng, thiên địa bên ngoài nổ vang, từng tiếng rồng ngâm truyền ra, phun ra nuốt vào hào quang.

Càng có mảng lớn vận khí trạng thái vô hình, hội tụ từ bát phương, tràn vào đại điện hoàng cung, bao phủ bốn phía Hứa Thanh, thậm chí vào thời khắc này, Cổ Hoàng Tinh phía sau hoàng cung cũng bốc lên mây mù, tương tự tràn ra vận khí, chảy đến phía Hứa Thanh.

Rất nhanh, vận khí bên cạnh Hứa Thanh nồng đậm, toàn thân tràn ra ánh sáng năm màu, huyền long trên áo bào càng là lao ra khỏi triều phục, lượn một vòng rồi nuốt vận khí vào, sau đó dựng lên trên không, nhìn về thiên hạ, truyền ra tiếng rồng ngâm.

Đây là sắc phong chính thống của nhân tộc!

Đại biểu từ giờ khắc này, Hứa Thanh đã được vận khí của nhân tộc chính thống che chở.

Mà dạng này, chỉ mới là phong Vực tôn, dựa theo lời nói Nhân Hoàng, Hứa Thanh phải đi Thái Học một chuyến, sau khi rèn luyện ở đó, mới được chính thức sắc phong là Thiên Hầu.

Có thể tưởng tượng, đến lúc đó vận khí kéo đến sẽ càng kinh người hơn.

Bên ngoài hoàng cung, dưới cầu vồng, đội trưởng và Tử Huyền ngồi trên một chỗ lầu các để chờ đợi Hứa Thanh, giờ phút này mắt thấy thiên địa hiển điềm lành, Tử Huyền khẽ gật đầu, nhưng đáy lòng vẫn cảm thấy vận khí tới hơi ít.

“Chỉ là năm màu, còn chưa tới bảy, cũng chưa từng xuất hiện hoa cái vận khí, càng không có hư ảnh tiên hiền… Nhân Hoàng, có chút hẹp hòi.”

Nhưng giờ phút này đội trưởng đứng bên cạnh nước bọt cũng đã sắp chảy xuống, đưa mắt nhìn qua lực lượng vận khí, trái tim tăng tốc nhảy lên.

“Nhiều vận khí như vậy… Nếu như ta nuốt, lập tức có thể cởi bỏ ba đạo phong ấn trở lên nha, ta cũng muốn vào triều!!”

Thấy một màn điềm lành như vậy, không chỉ là đội trưởng và Tử Huyền, toàn bộ Hoàng Đô nhân tộc, ngẩng đầu là có thể thấy được thiên địa biến hóa, trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh xôn xao truyền ra từ các nơi.

Mà giờ khắc này, bên trong đại điện hoàng cung, tất cả mọi người nhìn về chỗ Hứa Thanh và chắp tay chúc mừng, mà gợn sóng trong lòng Hứa Thanh cũng cực lớn, hắn cảm nhận được lúc này tu vi trong cơ thể đang tăng tốc vận hành.

Trình độ vận khí như thế, có thể gia trì chiến lực, khiến cho hắn ở bên trong khu vực nhân tộc, càng cường hãn hơn so với nơi khác, thậm chí hắn có thể cảm nhận được, bất luận phàm tục, số lượng nhân tộc càng nhiều, vậy thì hạn mức gia trì cao nhất này sẽ càng lớn.

Hứa Thanh hít sâu, dựa theo lễ nghi cúi đầu về phía Nhân Hoàng.

Bất kể người đứng sau sự tình ám sát là ai, mặc kệ màn chém giết tội phạm hôm nay là diễn kịch hay là thật sự là như vậy, chuyện này cần về sau đi thẩm tra.

Vụ án ngày đó, trong khoảnh khắc Nhân Hoàng sắc phong, đã vẽ lên dấu chấm tròn.

Mà Hứa Thanh cũng hiểu rõ, đối với hắn mà nói, sắc phong của Nhân Hoàng mới thật sự là gia trì.

Về phần chân tướng như thế nào thì mỗi người một ý, có một số việc, đến điểm là dừng so với chân chính vén tấm màn lên, càng thêm sâu xa và hợp lý vào thời điểm đó.

Huống hồ… . . Hứa Thanh có thể cảm nhận được, tiếp theo Nhân Hoàng đang chơi một bàn cờ lớn cùng với người nào đó.

Người nọ, căn cứ chuyện hôm nay cùng với Nê Hồ Ly nhắc nhở, trong lòng Hứa Thanh rõ ràng, dường như Quốc sư cũng là Tử Thanh thái tử!

Hắn bị ám sát bên trong Hoàng đô, phía sau màn có thể là

Nhân Hoàng, cũng có thể là Quốc sư, mà ám sát không phải mục đích, 'hí khúc Liên Hoa Lạc' mới là trọng điểm.

"Như vậy, một phương đã tấu hí khúc lên rồi, dựa theo bàn cờ mà nói, một phương khác cũng phải hòa nhạc tiếp âm..."

Trong lúc Hứa Thanh suy tư trong lòng, vận khí biến thành điềm lành bên ngoài có phần yên định lại, giọng nói của Nhân Hoàng lần nữa vang lên, hoàng cung chấn động, vang vọng khắp trời đất toàn bộ Hoàng Đô.

"Còn có một chuyện, báo cho dân ta."

"Đông Đỉnh Thiên Vương đại thắng, đánh hạ Hoàng Đô Hắc Thiên, hơn phân nửa lãnh thổ Hắc Thiên đại vực đã thuộc phạm vi của nhân tộc ta!"

"Ngày trẫm đăng cơ đã hứa hẹn với Chấp Kiếm Đại Đế, kiếp này nhất định khiến nhân tộc ta rầm rộ, Thự Quang Chi Dương, trẫm làm được, Hắc Thiên tộc ức hiếp Tiên Hoàng, trẫm sắp diệt trừ!"

"Hôm nay để chúc mừng ranh giới nhân tộc phát triển, trẫm mở ra truyền thừa Cổ Hoàng Tinh, để cho tuấn kiệt nhân tộc cùng với Hoàng tử, tìm hiểu Cổ Đạo!"

"Nếu như có người nhận được Đại Đế truyền thừa, trẫm lấy long bội biếu tặng!"

Giọng của Nhân Hoàng giống như thiên lôi, Hoàng Đô ầm ầm, đưa tới chấn động như là sóng lớn ngập trời, bài sơn đảo hải, khiến cho vô số thiên kiêu nhân tộc nghe thấy việc này, tâm thần từng người giống như có gợn sóng vạn trượng.

"Lần trước đó mở ra truyền thừa Cổ Hoàng Tinh, đã là 300 năm trước!"

"Lần này ta nhất định phải thu được truyền thừa!"

Từng đạo khí tức lập tức bốc lên từ bát phương.

Chương 1767: Ngự khán quần tinh (1)

Có thể nói, đây là một trong những buổi lễ long trọng của nhân tộc.

Ngày bình thường trừ phi tế tổ, nếu không Cổ Hoàng Tinh sẽ rất ít mở ra.

Bởi vì mỗi một lần mở, khiến cho Cổ Hoàng Tinh khôi phục từ trạng thái ngủ say, đều cần tiêu hao vận khí của nhân tộc, càng tiêu hao nội tình của Cổ Hoàng Tinh.

Dẫu sao thì đó cũng là hoàng cung lúc nhân tộc nhất thống Vọng Cổ, trước khi tàn diện Thần Linh đến, nó được vạn tộc hành hương, thậm chí trong bích hoạ của rất nhiều tộc quần, chỗ đó chính là đại biểu thiên uy, hoàn toàn xứng đáng là Thánh địa của Vọng Cổ.

Cho dù Huyền U Cổ Hoàng dẫn theo thủ hạ rời khỏi, nhưng vị trí của ngôi sao này vẫn cao như trước, ý nghĩa phi phàm.

Bởi vì bên trong ẩn chứa truyền thừa chính thống của 108 Thiên Hầu đi theo Cổ Hoàng năm đó, còn có bất kỳ một đạo nào của Tam Thập Tam Thiên Vương cũng đều có thể rung chuyển bát phương.

Như Lý Tự Hóa, lão cũng có truyền thừa ở trong nơi ấy.

Mà thứ làm cho người ta chờ mong nhất, chính là ấn ký của chín vị Đại Đế nhân tộc.

Thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, là thịnh thế của nhân tộc, cũng là vận khí đỉnh phong của nhân tộc, cho nên đã xuất hiện chín tôn Đại Đế trước đó chưa từng có.

Bất luận nhân tộc nào, nếu có thể thu được truyền thừa Đại Đế, thân phận và địa vị đều sẽ một bước lên trời, quá trình tu hành sau đó, cũng sẽ không giống người thường.

Nhưng đáng tiếc, Cổ Hoàng Tinh rất ít mở ra, thời gian mỗi lần mở cũng là tạm thời, cho nên đến bây giờ mới thôi, số người cảm ngộ kế thừa Thiên Hầu hay truyền thừa Thiên Vương tuy ít, thế nhưng cũng đã từng xuất hiện.

Nhưng ấn ký của Đại Đế, chưa từng có người nào thu được.

Thu hoạch càng nhiều hơn nữa, là một chút bên dưới Thiên Hầu, là đạo pháp của anh liệt nhân tộc chết trận, mặc dù chênh lệch về cấp độ, nhưng cũng có phong cách riêng.

Giờ phút này, trong khi thế lực khắp Hoàng Đô bị cử chỉ bất thình lình của Nhân Hoàng làm chấn động, trong lòng dâng lên gợn sóng vạn trượng, ở Tinh Đế Cực Thượng Tông, bên trong Quan Thiên Các, vị Đế tử họ Bành xuất hiện nơi tiên trì động thiên Hồng Trần Lâu hôm ấy, đang khoanh chân chợt mở hai mắt ra.

“Nhân Hoàng mở ra Cổ Hoàng Tinh, để thiên kiêu nhân tộc ta tìm hiểu Cổ Đạo!”

Trong mắt Đế tử họ Bành lóe ra tinh mang, đứng thẳng dậy.

“Lăng Dao đã nhiều lần khước từ, vậy không cần nguyên âm đó nữa cũng được, truyền thừa trong Cổ Hoàng Tinh, ta thân là Đế tử có huyết mạch Đại Đế, ưu thế cực lớn, nếu như có thể thu hoạch, lại được long bội, mượn vận khí phù hộ, có thể lập tức đột phá Linh Tàng bước vào Quy Hư, từ nay về sau một đường tiến xa, Uẩn Thần cũng không phải là không thể.”

Cùng lúc đó, chỗ một tòa miếu thờ cực lớn nằm ở phía tây bắc Hoàng Đô, bề ngoài của tòa miếu này trông rất bình thường, tràn đầy cảm giác năm tháng trôi qua.

Nhưng bên trong có càn khôn khác, tồn tại rất nhiều động thiên, to lớn vô tận.

Bây giờ, trong một cái động thiên ở nơi đó, một vị tăng nhân khoanh chân ngồi, người này là một trung niên đầu trọc, trên mặt đầy hình xăm.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy bộ dạng hình xăm đó, chính là tàn diện Thần Linh trên bầu trời.

“Cổ Hoàng Tinh mở ra, Phần Tinh, ngươi có thể đại biểu Chân Lý Chi Ngôn ta, đi tìm hiểu một phen.”

Giọng nói tang thương vang vọng bên trong động thiên, trung niên khoanh chân đả tọa mở hai mắt ra, hai tay ôm ngực, cúi đầu hô vâng, sau đó đứng lên đổi lại một bộ trường bào màu trắng, phủ lên đầu đi thẳng về phía trước.

Thân ảnh này một bước mơ hồ, hai bước tan biến, ba bước xuất hiện ở trên cầu vồng ngoài hoàng cung, lặng lẽ chờ đợi.

Một màn cùng loại, thân ảnh cùng loại, trong hơn mười tông môn siêu cấp của nhân tộc, đều xuất hiện, bên Hồng Trần Lâu tới chính là Lăng Dao, những tông khác cũng có thiên kiêu riêng được an bài tham dự.

Thế lực giang hồ là như thế, nhân tộc chính thống tự nhiên càng lớn.

Bên trong Thượng Huyền Ngũ Cung, người được bồi dưỡng trọng điểm cùng với người có đủ công lao lớn vả lại phù hợp tư cách, đều lần lượt xuất hiện, Hạ Huyền Ngũ Cung đồng dạng như thế, còn có tôn tử đến từ quyền quý các phương.

Có cả hoàng tử và hoàng nữ!

Trừ Đại công chúa và Nhị công chúa bởi vì gả ra ngoài không có ở Hoàng Đô, Ngũ hoàng tử bởi vì đi theo đệ nhất Thiên Vương nhân tộc trấn thủ biên cương nên cũng không có ở Hoàng Đô, cùng với Đại hoàng tử không được nhân hoàng ưa thích và lão Bát cùng lão Cửu tự động bỏ qua, những hoàng tử khác, toàn bộ đều lựa chọn tham dự.

Đối với long bội, những người khác coi trọng nó là bởi vì trong đó có đủ lực lượng vận khí, có thể gia trì bản thân, chỗ tốt cực lớn, mà những hoàng tử này… . . Bọn họ càng coi trọng ý nghĩa mà long bội đại biểu.

Dẫu sao, đây là lần đầu tiên từ sau khi đăng cơ đến nay, Huyền Chiến Nhân Hoàng xuất ra long bội đại biểu thân phận Nhân Hoàng với tư cách ban thưởng.

Ý nghĩa ẩn chứa trong đó rất sâu xa, mà có thể có tư cách tham dự lần cảm ngộ này, không có kẻ nào là ngu dốt, cho nên đều có lý giải riêng.

“Hành động ban thưởng long bội của Nhân Hoàng… Chẳng lẽ truyền âm là thật, Nhân Hoàng thật sự có ý chọn Thái Tử?”

“Bất kể như thế nào, lần truyền thừa này nhìn như mở ra đối với toàn bộ tuấn kiệt, nhưng trên thực tế tất cả mọi người đều là lá xanh, hoa hồng trong này… Là những hoàng tử.”

“Nhân Hoàng, muốn khảo sát nhi tử của mình, nhìn xem ai được tổ tiên nhận thức nhất!”

“Đương nhiên, nếu như có hoàng tử trổ hết tài năng trong khảo hạch cảm ngộ này, tất nhiên cũng sẽ được vạn chúng chú ý, đây là một cái cơ hội!”

Ngoài hoàng cung, bởi vì lời nói của Nhân Hoàng sôi trào, từng đạo thân ảnh từ bốn phương bay đến, hội tụ trên cầu vồng, trọn vẹn hơn ngàn người.

Mà trong hoàng cung, Nhân Hoàng đứng đài cao nhất, ánh mắt thu hồi khỏi ngoài điện, giơ tay phải lên, tay áo hơi vung lên, đi thẳng về phía trước.

“Chư vị ái khanh, theo trẫm cùng nhau đi xem trụ cột tương lai của nhân tộc chúng ta, thời đại này là chúng ta, mà với thời đại sau, là của bọn họ.”

Giọng nói của Nhân Hoàng hiếm thấy nhiều hơn một chút tình cảm.

Chương 1768: Ngự khán quần tinh (2)

Mọi người trong đại điện cùng mỉm cười, trên mặt hiện ra từng vẻ cảm khái riêng, bộ dạng vua quan cùng vui cười, cùng theo Nhân Hoàng đi ra khỏi đại điện.

Hứa Thanh cũng ở trong đó, Ninh Viêm bên kia cố ý đi chậm, đi tới bên cạnh Hứa Thanh.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn Ninh Viêm, phát hiện vẻ mặt của gã có chút cô đơn, hắn biết rõ Ninh Viêm sợ Nhân Hoàng, mà từng màn phát sinh lúc trước trong hoàng cung, cũng để cho Ninh Viêm căng thẳng.

Càng trọng yếu chính là, Nhân Hoàng từ đầu đến cuối đều không hề liếc mắt nhìn Ninh Viêm, cũng chưa từng hỏi một câu nào.

Hiển nhiên điều này mới là nguyên nhân chính khiến Ninh Viêm cô đơn.

“Không sao.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu.

Ninh Viêm nhẹ nhàng thở ra, Hứa Thanh cho gã cảm giác thật giống như ca ca của mình năm đó vậy, đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, gã cảm thấy rất an tâm, vì vậy dần dần càng nhích tới gần Hứa Thanh một chút.

Đáy lòng gã cũng tràn đầy đắng chát, một bên là phụ thân của mình, một bên là bằng hữu, nhưng phụ thân quá lạnh lùng, như là cơn rét đậm.

Cao cao tại thượng, lạnh giá như băng, không cấp cho mình bất luận cảm giác ấm áp nào.

Ngược lại, bằng hữu bên này lại càng thêm thân thiết, càng có thể tín nhiệm.

Mà giờ khắc này, khi mấy trăm người trong đại điện bước ra, lập tức dẫn tới đám đông thiên kiêu bên ngoài cầu vồng chú ý tới, thần sắc bọn họ từng người nghiêm nghị, đồng loạt cúi đầu về phía đại điện.

Nhân Hoàng gật đầu giơ tay phải lên, nhấn một cái lên bầu trời.

Một nhấn đó làm thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, kim long vận khí bát phương đồng loạt gầm thét, vòng quanh vô cùng vận khí, chợt phóng về Cổ Hoàng Tinh cực lớn phía sau hoàng cung.

Cuối cùng là vờn quanh phía trên Cổ Hoàng Tinh, tiếng rồng ngâm vang lên liên hồi, như đang hô hoán.

Đó là hô hoán vận khí, cũng là hô hoán nhân tộc, mà Cổ Hoàng Tinh cũng bởi sự hô hoán của bọn chúng, mây mù bề ngoài tăng tốc chảy xuôi, chuyển động càng lúc càng nhanh, cho đến một lát sau, có tiếng nổ vang khai thiên tích địa truyền ra.

Cổ Hoàng Tinh như một con mắt thật to, chợt mở ra.

Một cái sát na mở ra ấy, thiên địa biến sắc, vô tận ánh sáng và điềm lành từ trên Cổ Hoàng Tinh khuếch tán ra, khiến cho biển mây cuồn cuộn, từng đạo thân ảnh tiên hiền nhân tộc hiển lộ trong mây mù nhìn Cổ Hoàng Tinh.

Càng có vòng xoáy cực lớn chuyển động, tràn ra lực hút kinh người, lan tràn ra phía ngoài.

“Cổ Hoàng Tinh mở, tuấn kiệt của nhân tộc ta, thời gian dành cho các ngươi chỉ có một ngày, giờ phút này còn không đi tìm hiểu Cổ Đạo, còn đợi khi nào!”

Thái Tể đứng sau lưng Nhân Hoàng, khẽ quát một tiếng về phía cầu vồng.

Theo giọng nói của lão khuếch tán, mấy ngàn thiên kiêu nhân tộc từ các phương đi lên cầu vồng, từng người cấp tốc bay ra, một cái chớp mắt bay lên không, bị hấp lực của Cổ Hoàng Tinh tràn ra hút lại, như từng đạo sao băng, bay thẳng đến phía Cổ Hoàng Tinh.

Rất nhanh, mấy nghìn thân ảnh đều xuất hiện ở ngoài Cổ Hoàng Tinh, có ngồi trên mây mù, có thân trong mây mù, nhao nhao bắt đầu nhắm mắt cảm ngộ.

Nhưng hoàng tử cùng thiên kiêu trộn cùng một chỗ, khó phân biệt lẫn nhau.

Mà Cổ Hoàng Tinh mở ra, chia làm nhiều cấp độ, bây giờ mới chỉ là mở ra tầng thứ nhất.

Ở cấp độ này, người tới không thể bước vào trong bản thổ của ngôi sao, chỉ có thể cảm ngộ ở bên ngoài mây mù.

Trọng điểm cảm ngộ, chính là từng đạo truyền thừa trôi nổi trên Cổ Hoàng Tinh, chúng nó lấy hình thái khác biệt để tồn tại, có hoạt động mạnh bên ngoài, có ngủ say ở bên trong ngôi sao.

Cho nên cảm ngộ này, thật ra đa số là hai bên cùng xét.

Bản thân tu sĩ ưu tú, đồng thời cũng phải nhìn trên truyền thừa trên Cổ Hoàng Tinh, có một đạo nào nhận thức càng nhiều và phù hợp với họ hay không.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua mấy nghìn thân ảnh trên Cổ Hoàng Tinh, sau đó nhìn về phía Ninh Viêm bên cạnh.

“Ngươi cũng đi thử một chút.”

Ninh Viêm vẻ do dự nhìn Hứa Thanh, lại nhìn qua Nhân Hoàng ở ngoài xa, cắn răng một cái, thân thể nhảy dựng lên không trung, bị hút thẳng đến Cổ Hoàng Tinh.

Rất nhanh, thân ảnh của gã đã xuất hiện ở trên một đoàn mây mù, thần sắc nghiêm nghị, mang theo sự cố chấp, khoanh chân nhắm mắt.

Nhân Hoàng đảo mắt nhìn qua Cổ Hoàng Tinh, không dừng lại trên thân bất luận kẻ nào, cuối cùng một khắc thu hồi, gã đưa lưng về phía Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“Hứa ái khanh, luận tuổi tác cùng tu vi của ngươi, nếu như ngươi muốn đi tham dự, cũng có thể đi đến.”

Hứa Thanh tính toán thời gian một cái, nếu như đổi thành lúc khác, hắn cũng nguyện ý tham dự loại cảm ngộ này, dù sao cũng là truyền thừa từ thời Cổ Hoàng, nếu có thể thu hoạch, đương nhiên sẽ có chỗ tốt cực lớn.

Nhưng hôm nay hắn có chuyện quan trọng khác.

Đó là luyện chế huyết đan cho Tử Huyền, đan này đã luyện nửa tháng, ngày thành đan ngay trong mấy ngày gần đây, mà trước khi đan dược không hoàn toàn luyện thành, cần hắn thường cứ cách một đoạn thời gian tới gia trì tu vi, khiến cho đan dược bảo trì trạng thái luyện chế.

“Hai canh giờ sau, phải trở về đi gia trì cho lò đan, nếu không sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ. . . . .”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, chắp tay về phía Nhân Hoàng.

“Đa tạ bệ hạ, ngộ tính của ta tầm thường, không nên đi tiêu hao vận khí của nhân tộc.”

Nhân Hoàng nghe vậy cũng không khuyên nữa, nói xong gã ta nhìn cận vệ bên cạnh Hứa Thanh.

Cận vệ ngầm hiểu, tiếp theo an bài, rất nhanh lần lượt từng chiếc bàn xuất hiện ở ngoài đại điện, Nhân Hoàng ngồi xuống, mấy trăm đại thần cũng lần lượt ngồi xuống.

Càng có tiên quả và rượu ngon đưa tới, vua quan cùng uống, đồng thời ngồi xem hậu bối cảm ngộ trên mây mù, bầu không khí rất sung sướng.

Càng có một chút người đàm tiếu với nhau, bình phẩm thiên kiêu các nhà, ngôn từ mang ý khen ngợi.

Vị trí của Hứa Thanh, bên cạnh có một lão giả mặc triều phục màu lam, chắp tay về phía hắn, ôn hòa cười một cái.

“Hứa đại nhân, ngài không đi cảm ngộ thì có chút đáng tiếc, cơ hội này rất khó có được.”

Hứa Thanh đáp lễ, khách khí mở miệng.

“Hứa mỗ tư chất có hạn, cũng rất tiếc nuối.”

Lão giả vừa muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng vào lúc này, giọng nói của Nhân Hoàng bỗng nhiên truyền đến.

“Chư vị, hôm nay bất luận vua quan, chỉ có nói thẳng, các ngươi cảm thấy, hoàng tử nào của trẫm thích hợp làm Thái Tử hơn?”

Lời này của Nhân Hoàng vừa ra, nơi đây lập tức im lặng.

Sau một lúc lâu, Thái Tể nói khẽ.

“Quốc sư xem thiên tượng, trắc vận khí, hẳn là có thể luận một chút.”

Nhân Hoàng hơi quay đầu, nhìn chỗ trống trải phía bên phải.

“Quốc sư, ngươi thấy thế nào?

Lời vừa nói ra, Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, nhìn qua phía bên phải Nhân Hoàng.

Trong khi hư vô chỗ đó dao động, có một thân ảnh, như ẩn như hiện.

Chương 1769: Triệu hoán (1)

Có những thời điểm, đối với một số chuyện, dù là đáy lòng đã có suy đoán và xác định, nhưng khi đến lúc phát sinh, vẫn khó tránh khỏi khiến cho trái tim người ta xuất hiện gợn sóng.

Mà biên độ của gợn sóng, quyết định bởi mức độ trọng yếu của nó đối với người trong cuộc.

Mức độ càng lớn, gợn sóng càng mãnh liệt.

Giờ phút này, phía bên phải Nhân Hoàng, nơi ánh mắt nhìn tới chỉ thấy trống trải, hư không chỗ đó dao động, có một giọng nói ôn hòa truyền đến.

“Trong lòng bệ hạ đã có đáp án, người ngoài nói như thế nào, chẳng lẽ có thể để cho bệ hạ cải biến ý nghĩ sao?”

Theo giọng nói truyền ra, là một đạo bóng lưng dần dần hiển lộ ở bên trong hư vô phía bên phải Nhân Hoàng, khiến cho ánh mắt mọi người ngóng nhìn.

Toàn thân đạo bào màu trắng, vô cùng thanh nhã, một đầu tóc dài màu tím, làm cho người ta có cảm giác như yêu ma, thân hình lại cao ngất như chung linh trong thiên địa đầy gió bão, biến đổi thất thường.

Nghe giọng nói, lại nhìn bóng lưng này, mặt Hứa Thanh không cảm xúc, nhưng tay phải của hắn đã nắm chặt lại, xiết rất mạnh, trên mu bàn tay đã nổi lên cả gân xanh.

Không cần phải phân biệt chính diện, giọng nói đó, bóng lưng đó… Đủ để hắn xác định thân phận của đối phương.

Một tháng trước, bởi sự nhắc nhở của Nê Hồ Ly, hắn đã có phần suy đoán đối với thân phận của Quốc sư, nhưng mà một khắc nhìn thấy, ngoài ý muốn cùng với chấn động, thật sự vẫn hóa thành phong bạo bên trong nội tâm.

Hắn không biết tại sao người này có thể trở thành Quốc sư, lại còn công khai xuất hiện ở nơi đây.

Cũng không biết giữa đối phương và Nhân Hoàng, đến cùng tồn tại dạng liên hệ hoặc giao dịch gì.

Hắn chỉ biết, đối phương là Chúc Chiếu, chủ đạo trong lần giết Lục gia, cùng mình… Không đội trời chung!

Hắn chỉ biết, đối phương… . . Là con Ô Nha mà mình nhất định phải giết chết!

Nhưng Hứa Thanh của bây giờ, đã không phải là Hứa Thanh lúc trước, lần nữa nhìn thấy Tử Thanh Thái Tử, tâm tình của hắn sẽ không tan vỡ, hắn đã có thể ẩn giấu cảm xúc vào trong lòng, không hề biểu lộ ra bên ngoài.

Cho nên, ánh mắt Hứa Thanh cụp xuống, thở ra một hơi thật sâu, cho đến khi bên tai truyền đến thanh âm của mọi người.

“Bái kiến Quốc sư.”

Mọi người ngoài điện nhao nhao cúi đầu, cung kính mở miệng.

Quốc sư, bên trong nhân tộc chính thống, mặc dù không có thực quyền nhưng thân phận chí cao, chỉ thấp hơn Nhân Hoàng và Đại Đế.

Mà giờ khắc này, Nhân Hoàng chú ý tới mọi người bái kiến với Quốc sư, khóe miệng lộ ra một tia nụ cười yếu ớt, nhìn Cổ Hoàng Tinh.

Về phần Quốc sư, gã xoay người qua, lộ ra mặt nạ ở dưới áo bào.

Đó là một khuôn mặt tươi cười màu trắng, bộ dáng quỷ dị, nhưng lúc nhìn gã, mọi người sẽ theo bản năng bỏ qua sự tồn tại của mặt nạ, bởi vì hai mắt của quốc sư, nếu so với người bên ngoài thì càng có thần, đã trở thành một thứ lộng lẫy, có thể thu hút hết thảy sự chú ý.

Gã nhìn về phía quần thần, gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn qua trên thân từng người, cuối cùng… . . Dừng ngay vị trí của Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn nhau cùng gã.

Quốc sư nở nụ cười.

Gã có kiêu ngạo của mình, cũng có phong cách hành động của bản thân, chuyện hôm nay nếu như đổi thành kẻ khác làm Quốc sư, vậy thì rất có khả năng sẽ lấy một chút lý do để không lộ ra chân thân, hẽ tiến hành che lấp.

Nhưng gã là Tử Thanh Thái Tử!

Gã làm việc không hề che che lấp lấp, cũng sẽ không vì một mục đích mà ảnh hưởng đến hành vi và phong cách của mình.

Cho nên gã xuất hiện, rồi giơ tay lên gỡ mặt nạ xuống, hiển lộ hình dáng của mình trong mắt quần thần.

Đây cũng là lần đầu tiên quần thần trông thấy mặt của Quốc sư.

Từ trước đến nay, người thấy mặt của Quốc sư, chỉ có Nhân Hoàng, về phần người bên ngoài, vĩnh viễn chỉ nhìn thấy một thân áo bào trắng, cùng một cái mặt nạ tươi cười.

Giờ phút này, mặt nạ bị lấy xuống và hiển lộ diện mạo trước mặt mọi người, gương mặt của Quốc sư khiến cho thần sắc của tất cả mọi người có biến hóa riêng, trong nội tâm dâng lên ngạc nhiên.

Thật sự là gương mặt của Quốc sư… . . lại có bảy phần tương tự cùng Hứa Thanh!

Nhưng trắng bệch hơn một chút, hình như càng lạnh và tà dị hơn.

Nhưng hai mắt lộng lẫy, giống như không chứa bất luận tạp chất gì, thanh tịnh vô cùng.

Về phần hàng lông mày kiếm anh tuấn bay xéo phía trên hai mắt, cùng với môi gọt mỏng nhấp nhẹ, còn có đường nét sắc sảo rõ ràng, tất cả, khiến cho Quốc sư giống như là bạch long trong thiên địa, tuấn mỹ tột cùng, lại lạnh lùng tột độ.

Một màn này, khiến mọi người ngoài điện riêng phần mình trầm mặc, suy nghĩ cuồn cuộn, bởi vì sự giống nhau giữa Quốc sư cùng Hứa Thanh, không chỉ có tướng mạo, còn có chất.

Mặc dù pháp thuật có thể làm được điểm đó, nhưng làm như thế, hiển nhiên không hợp thân phận Quốc sư.

Cho nên… Chỉ có một loại giải thích.

Mà cái giải thích này, làm tất cả mọi người lâm vào trầm tư, nhớ tới chuyện ám sát Hoàng Đô, đồng thời cũng có người mịt mờ nhìn Nhân Hoàng, ý nghĩ trong lòng không lộ ra bên ngoài.

Mà Quốc sư cũng không có quan tâm tới ánh mắt của mọi người, giờ phút này gã nhìn qua Hứa Thanh, trên mặt nở nụ cười, trong mắt mang theo vẻ ôn hòa trước sau như một, nhẹ mở miệng.

“Đệ đệ, lại gặp mặt rồi.”

Biểu cảm Hứa Thanh bình tĩnh, nhìn qua Quốc sư trước mắt, không nói gì.

“Hành thích trong Hoàng Đô không phải ta làm, ta khinh thường chuyện đấy, cũng sẽ không làm.”

Quốc sư cười mở miệng, nói xong quay người ngồi bên cạnh Nhân Hoàng, cùng nhau nhìn qua thiên kiêu nhân tộc trên Cổ Hoàng Tinh.

Chúng thần trước điện cũng tương tự như thế.

Vẻ mặt Hứa Thanh vẫn như cũ, giống như hôm nay không hề trông thấy Tử Thanh vậy, hắn ngồi ở chỗ của mình, hết thảy như thường, ngẩng đầu ngóng nhìn Ninh Viêm trên Cổ Hoàng Tinh, đáy lòng tính toán thời gian rời đi.

Hắn cần dùng hành động này, để phân tán phong bạo trong lòng mình.

Chương 1770: Triệu hoán (2)

Ngoài điện …im lặng, như mặt hồ không sóng không gió.

Nhưng trong trái tim của mỗi người nơi đây đều có gợn sóng, nếu như liên hợp cùng một chỗ, sợ là sẽ hình thành sóng lớn kinh đào, cuốn trôi toàn bộ.

Mà thời gian, theo bên ngoài im lặng cùng với gợn sóng, từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh đã qua một canh giờ.

Cũng vào thời điểm này, thiên kiêu nhân tộc cảm ngộ trên Cổ Hoàng Tinh đã xuất hiện biến hóa khác biệt.

Thả mắt nhìn đi, mây mù không ngừng lượn lờ ngoài Cổ Hoàng Tinh, mấy nghìn tu sĩ khoanh chân trên đó, có người trên thân xuất hiện điềm lành, huyễn hóa ra từng màn dị tượng, đồng thời cũng có người xuất hiện ánh sáng lấp lánh.

Điều đó đại biểu là thành công hoặc sắp thành công, dị tượng điềm lành cùng với hào quang càng nhiều, đại biểu cấp độ cảm ngộ càng cao.

Nhưng vẫn còn rất nhiều người đang trong quá trình cảm ngộ.

Mà những người vừa thành công, bọn họ cảm ngộ không phải truyền thừa Thiên Hầu, mà là những anh liệt dưới Thiên Hầu chết trận trong vô số năm qua, lưu lại truyền thừa của mình ở nơi đây.

Trong đó có thần thông, có công pháp, mặc dù không bằng truyền thừa Thiên Hầu, nhưng có chỗ độc đáo riêng, có thể cảm ngộ được cũng là cơ duyên.

“Đó là Hợp Kiếm Thuật của Vạn Phu Trưởng Trần Thanh Hải đi theo Chấp Kiếm Đại Đế năm đó, không tệ không tệ, thiên kiêu Chấp Kiếm Cung lần này phái ra thật phi phàm, đây là truyền thừa rất gần với Thiên Hầu rồi!”

“Không chỉ là đạo của tiên liệt Trần Thanh Hải được cảm ngộ ra, các ngươi nhìn vào, pho tượng có âm dương biến ảo, đây là Hắc Bạch Hóa Sát Công đã được miêu tả qua bên trong sách cổ, người cảm ngộ nhìn không quen mặt, nhưng nhìn quần áo có thể xác nhận là đệ tử của Thần Hòa Thương Vũ Tông.”

Theo mọi người quan sát, không khí trầm lặng ngoài điện bị đánh vỡ, một chút đại thần đàm tiếu bình phẩm qua lại với nhau, dần dần có chút náo nhiệt, lúc này người cảm ngộ thành công cũng lần lượt gia tăng.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngoài Cổ Hoàng Tinh không ngừng xuất hiện hào quang, điềm lành liên tiếp.

Mà sau mỗi lần thành công, người cảm ngộ đều bị tống xuất ra khỏi Cổ Hoàng Tinh, xuất hiện ở trên cầu vồng, mỗi người chỉ có một lần cơ hội cảm ngộ.

Về phần Hứa Thanh, ánh mắt của hắn chú ý tới Ninh Viêm trên Cổ Hoàng Tinh, đã một canh giờ mà Ninh Viêm chưa có bất kỳ biến hóa nào, có thể thấy hình như gã rất cố gắng, nhưng hiển nhiên không hiệu quả.

Hứa Thanh không vội, tư chất của Ninh Viêm không kém, loại cảm ngộ thế này, dù là thu hoạch cuối cùng không phải cấp độ Thiên Vương, nhưng nhất định có thu hoạch.

Mang theo suy nghĩ như vậy, ánh mắt Hứa Thanh dịch chuyển khỏi Ninh Viêm, nhìn về những người khác, tiếp tục phân tán phong bạo cuồn cuộn trong lòng mình.

Theo ánh mắt đảo qua, mặc dù hầu như toàn bộ những thiên kiêu này hắn đều không nhận ra, nhưng mà thông qua áo bào, có thể nhìn ra ai là người trong hoàng tộc, nhất là bên trong cũng có mấy vị mà Hứa Thanh đã gặp qua.

Ví như Tam công chúa.

Ví dụ Thất hoàng tử.

Người sau, đây là lần đầu tiên Hứa Thanh trông thấy sau khi đi đến Hoàng Đô.

Một khắc nhìn về phía Thất hoàng tử, ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, ngưng thần nhìn, sau khi phát hiện trên người đối phương không có bất kỳ điềm lành cùng hào quang nào, Hứa Thanh dịch chuyển ánh mắt rời khỏi, đang muốn nhìn qua Tam công chúa.

Nhưng vào lúc này, nội tâm Hứa Thanh bỗng nhiên khẽ động, ánh mắt di chuyển theo tâm, nhìn qua một mảnh khu vực mây mù không có ai cảm ngộ.

Mây mù lưu chuyển ở chỗ đó, tương đối mỏng manh hơn so với khu vực khác, thậm chí có thể thấy phía dưới mây mù là mặt đất hình dạng dãy núi của Cổ Hoàng Tinh.

Giờ phút này, thứ thu hút Hứa Thanh, chính là mảnh đất hình dãy núi trên Cổ Hoàng Tinh này.

Mặc dù cách rất xa xôi, vả lại Cổ Hoàng Tinh chỉ mở ra tầng mây mù thứ nhất, bất luận người nào đều không thể vào bản thổ Cổ Hoàng Tinh, nhưng Hứa Thanh lại cảm nhận được một cỗ chấn động hơi yếu truyền đến từ dãy núi đó.

Chấn động rất nhỏ, đến từ phía dưới dãy núi, tồn tại ở bên trong Cổ Hoàng Tinh, vả lại càng giống như là một loại triệu hoán.

Hứa Thanh trầm ngâm, ánh mắt đảo qua bốn phía mây mù mỏng manh ngoài Cổ Hoàng Tinh, mặc dù chỗ mỏng manh không có người, nhưng chung quanh chỗ khác vẫn tồn tại người cảm ngộ.

Nhưng hình như bọn họ… đều không phát hiện ra triệu hoán, dường như triệu hoán này, có nhắm vào đặc biệt.

“Đó là cái gì… Cũng là truyền thừa?”

Hứa Thanh suy tư, so sánh với thu hoạch của những người khác, hắn phát hiện cái gọi là truyền thừa, thật ra phần lớn là một chút ý thức trôi nổi ở giữa mây mù tạo thành.

So sánh lại, thứ triệu hoán truyền ra từ bên trong dãy núi, hình như càng giống là vật thực chất nào đó tản ra khí tức đặc thù.

Trong lúc Hứa Thanh đang trầm ngâm, mây mù trên Cổ Hoàng Tinh bỗng nhiên tăng tốc lưu chuyển, sương mù cuộn trào bao phủ bốn phương, cũng bao phủ toàn bộ thân ảnh thiên kiêu, duy chỉ có một người, bị hiển lộ ra ngoài, trở thành mục tiêu khiến mọi người nhìn chăm chú.

Bởi vì màn mây mù như thủy triều lên xuống đó, chính là do người này tạo ra, từ xa nhìn lại, một cái vòng xoáy thật lớn đang dùng người này làm trung tâm, ầm ầm chuyển động về bốn phía.

Càng có một cỗ thánh tượng cổ, mang theo uy nghiêm và thần thánh, bay lên từ trên thân người này, độ cao lớn vạn trượng, chấn động tâm thần, còn có hỏa diễm màu vàng khuếch tán, thiêu đốt thiên địa.

“Truyền thừa của Thiên Hầu!”

“Đây là đạo pháp của Viêm Kích Thiên Tôn liệt vị thứ 10 trong 108 Thiên Hầu.”

“Người cảm ngộ là… . Tôn tử của Thái úy, Mạnh Vân Bạch!”

Giờ phút này, thế lực cùng với tán tu khắp nơi bên trong Hoàng Đô đều nhìn tới Cổ Hoàng Tinh, mắt thấy một màn này, tất cả nhao nhao thay đổi sắc mặt.

Ngay cả những người cảm ngộ khác bị mây mù che đậy trên Cổ Hoàng Tinh, giờ phút này cũng có không ít người mở mắt ra, nhìn qua bên phía Mạnh Vân Bạch, vẻ mặt khác nhau, có phức tạp, có hâm mộ, có không cam lòng.

Ngoài hoàng cung, quần thần mỉm cười, trong mắt Nhân Hoàng có vẻ tán thưởng.

Chỉ có Hứa Thanh, ánh mắt đảo qua chỗ Mạnh Vân Bạch, sau đó lần nữa nhìn về phía chỗ dãy núi bị che đậy.

“Cảm giác triệu hoán với ta, càng mãnh liệt hơn…”

Chương 1771: Gió nổi lên rồi (1)

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Hắn đang có một loại cảm giác, hình như theo số lượng thiên kiêu nhân tộc cảm ngộ thành công càng nhiều, triệu hoán từ dãy núi ở trong Cổ Hoàng Tinh lại càng phát ra mãnh liệt hơn.

Nhưng hắn không xác định, chỉ có thể lờ mờ cảm thụ mây mù cùng với hào quang điềm lành bốc lên ngoài Cổ Hoàng Tinh, dường như tới một mức độ nào đó, có thể gia trì đối với triệu hoán này.

Về phần nguyên do của việc ấy, Hứa Thanh không thể lý giải rõ, cũng không biết bên trong dãy núi đó tồn tại cái gì.

Nhưng có một điều hắn có thể xác định.

Vật ấy, nhất định kinh người.

Vì vậy hắn thử nghiệm đáp lại nó, đi cảm giác, nhưng không có hiệu quả gì, điều này không có liên quan quá lớn với vị trí của Hứa Thanh, dẫu sao hắn không cần đi cảm ngộ, không cần khoanh chân ngồi trong mây mù.

Nhất là nơi hắn ngồi bây giờ, cũng rất gần Cổ Hoàng Tinh.

Cho nên thứ ảnh hưởng lớn nhất khi hắn đáp lại, thật ra chính là bản thân phong ấn của Cổ Hoàng Tinh.

Nhân Hoàng chỉ mở ra tầng phong ấn tít xa bên ngoài của Cổ Hoàng Tinh, mà phía dưới nhiều tầng phong ấn, Cổ Hoàng Tinh giống như bị từng lớp từng lớp vỏ ngoài bao phủ.

Những lớp vỏ ngoài này, khó có thể ngăn cách bản thể Cổ Hoàng Tinh triệu hoán, nhưng có thể ngăn cách Hứa Thanh đáp lại.

Mà trong lúc Hứa Thanh đang suy tư, hắn bỗng nhiên phát hiện cảm giác triệu hoán lần nữa tăng cường, khiến cho hai mắt hắn ngưng tụ, cùng lúc đó, trên Cổ Hoàng Tinh ầm ầm xuất hiện hai vòng xoáy.

Vòng xoáy mây mù thứ nhất, đến từ Mạnh Vân Bạch cảm ngộ truyền thừa Thiên Hầu, giờ phút này hạch tâm vòng xoáy thứ hai, là một tu sĩ đầu trọc mặc đạo bào thô sơ.

Người này đến từ Chân Lý Chi Ngôn, tên là Phần Tinh.

Bây giờ ngoài thân thể của gã hiện ra một cái hư ảnh bò cạp đỏ cực lớn, từ xa nhìn lại, con bọ cạp này ngửa mặt lên trời gào thét, giơ đuôi bò cạp lên, trong lúc lay động hình thành tàn ảnh, nhìn thấy mà giật mình.

Âm thanh rung chuyển tới bên ngoài, càng có cảm giác hung thần đập vào mặt.

Tổng thể của nó dữ tợn, đồng thời cũng tản mát ra khí thế kinh khủng, cường độ khí tức tương xứng cùng với thánh tượng bên phía Mạnh Vân Bạch.

Nhưng trình độ hung tàn thì lại càng lớn hơn.

Giờ phút này, hai vòng xoáy chuyển động ở hai phương hướng trên Cổ Hoàng Tinh, mặc dù có một chút liên lụy với nhau, nhưng đại khái cũng coi như phân biệt rõ ràng, về phần những thiên kiêu khác, dưới hai luồng vòng xoáy bốc lên, lại tiếp tục bị bao phủ, khó có thể hiển lộ.

“Trong khoảng thời gian một canh giờ, thế mà lại có hai vị cảm ngộ ra truyền thừa Thiên Hầu, xem ra lần này cuộc chiến với Hắc Thiên tộc, đã khiến cho vận khí của nhân tộc ta phóng đại.”

“Đáng tiếc, là đến từ Chân Lý Chi Ngôn… . .”

“Người của Chân Lý Chi Ngôn, đều là đám điên, ngày bình thường còn tốt, chỉ chú ý khổ tu, nhưng nếu liên quan đến giáo lí của bọn họ, bọn họ còn điên cuồng hơn cả Ly Đồ.”

Hứa Thanh không quan tâm tới lời đàm luận của mọi người, hắn tập trung hết sự chú ý tới triệu hoán trên Cổ Hoàng Tinh, cũng xác định khi có thêm một người thành công cảm ngộ thì cảm giác triệu hoán cũng gia tăng, nhất là cảm ngộ ra truyền thừa Thiên Hầu, đích xác có gia trì với triệu hoán trên Cổ Hoàng Tinh.

“Mỗi khi có người thành công cảm ngộ, giống như là hấp thu ý thức trôi nổi từ bên trong Cổ Hoàng Tinh, quá trình này sẽ khiến cho phong ấn Cổ Hoàng Tinh xuất hiện một chút buông lỏng… . .”

“Đây là nguyên nhân triệu hoán được gia trì.”

Hứa Thanh hiểu ra, chú ý đến trong mây mù, hắn hy vọng tiếp theo sẽ có nhiều người cảm ngộ thành công hơn.

Mà đúng lúc này, giọng nói quen thuộc từ bên cạnh Nhân Hoàng trước điện, truyền khắp bốn phương, cũng bay tới trong tai Hứa Thanh.

“Bệ hạ, đã được một khoảng thời gian ngắn rồi, không ít thiên kiêu nhân tộc ta đã cảm ngộ thành công, sao không mở thêm một tầng phong ấn?”

“Mặc dù sẽ rút ngắn thời gian cảm ngộ, nhưng lại có thể gia tăng thêm khả năng thành công cho nhiều người.”

Người nói chuyện, là Quốc sư ngồi bên cạnh Nhân Hoàng.

Lời gã nói xong, chúng thần trước điện đưa mắt nhìn về phía Nhân Hoàng, mỗi lần mở ra thêm một tầng phong ấn Cổ Hoàng Tinh, truyền thừa trôi nổi trong mây mù sẽ càng cường liệt, nhưng tiêu hao cũng sẽ càng lớn.

Nhân Hoàng chậm rãi quay đầu, ngóng nhìn Quốc sư.

Quốc sư mỉm cười.

Sau một lúc lâu, Nhân Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

Bản dịch này ở bạ.ch ng.ọc sá.ch v.ip, nếu bạn đọc được ở nơi khác, hãy động lòng trắc ẩn và tâm bổn thiện của bản thân mình, tìm đến nơi đăng bản gốc do chính tay dịch giả đăng và đọc ủng hộ nhé.

“Có thể.”

Lời của Nhân Hoàng, giống như mở miệng thành phép, một cái chớp mắt truyền ra, trên Cổ Hoàng Tinh có tiếng nổ vang vọng động trời, nồng đậm vận khí của nhân tộc hóa thành từng con kim long, không ngừng phun ra nuốt vào.

Phong ấn, lại mở thêm một tầng.

Càng nhiều mây mù hơn nữa bộc phát, càng nhiều hào quang rực rỡ lan tràn trên tổng thể Cổ Hoàng Tinh, mà mượn nhờ phong ấn mở ra dẫn đến trùng kích, trong chớp mắt, lại có vài chục người hiển lộ thân ảnh trong sương mù, cảm ngộ thành công.

Trong đó lại trực tiếp có hai vị, cảm ngộ được truyền thừa Thiên Hầu.

Một người là Đế tử của Tinh Đế Thượng Cực Tông, vòng xoáy chuyển động ngoài thân thể của gã có khí thế không tầm thường, nhưng nét mặt của gã lại lộ ra vẻ không cam lòng, hiển nhiên gã ta cảm thấy chưa đủ, nhưng lại không muốn bỏ qua.

Mà người khác, là Hoàng tử!

Lục hoàng tử!

Đối với việc vị hoàng tử đầu tiên cảm ngộ thành công đúng là Lục hoàng tử, việc này khiến cho rất nhiều người thấy ngoài ý muốn, bởi vì Lục hoàng tử ngày bình thường phong lưu thành tính, thậm chí có chút hoang dâm, trong phủ đều là nữ tử, mỗi ngày không ngừng ca múa, bộ dạng không hề ôm chí lớn.

Trong ánh mắt của rất nhiều người, căn bản Lục hoàng tử không quan tâm tới tu hành, cũng không quan tâm quyền thế, một lòng chỉ muốn phong hoa tuyết nguyệt, cũng rất ám muội với nữ Thiên Vương Nhược Lam Vương.

Nhưng bây giờ, lại là vị hoàng tử đầu tiên thành công.

Truyền thừa Thiên Hầu mà Lục hoàng tử cảm ngộ, cũng có chút khác biệt với người bên ngoài, đó là đạo đến từ Hoa Gian Hầu, lấy song tu là chủ yếu…

“Cũng là tương xứng với tính nết của Lục hoàng tử, khả năng đây chính là nguyên nhân gã cảm ngộ thành công.”

Mọi người trước điện có người cười, có người nhíu mày, còn Nhân Hoàng bên đó mặt không cảm xúc, không nhìn ra hỉ nộ, Quốc sư bên cạnh cũng là cười mà không nói.

Về phần Hứa Thanh, hắn không có chú ý Lục hoàng tử thành công, bởi vì một khắc Cổ Hoàng Tinh mở ra tầng phong ấn thứ hai, triệu hoán từ trong đó lại càng mãnh liệt hơn, vả lại do có thêm hai người cảm ngộ thành công truyền thừa của Thiên Hầu, cảm giác triệu hoán trong nhận thức Hứa Thanh đã là cực kỳ kinh người.

Đồng thời hắn cũng đã nhìn ra, triệu hoán này hoàn toàn đúng là đặc biệt nhắm vào, những người khác không có bất kỳ phát hiện.

"Rốt cuộc là cái gì… . ."

Hứa Thanh lặng lẽ suy tư, thời gian cứ thế trôi qua.

Chương 1772: Gió nổi lên rồi (2)

Cổ Hoàng Tinh mở ra đạo phong ấn thứ hai, khiến cho người cảm ngộ thành công nối liền không dứt, một nén nhang sau, một màn để cho ánh mắt của tất cả mọi người lộ ra tinh mang xuất hiện.

Một mảnh phong bạo mênh mông đột nhiên bộc phát trên Cổ Hoàng Tinh, phạm vi ảnh hưởng lên tới toàn bộ ngôi sao, cũng trấn áp những vòng xoáy của toàn bộ Thiên Hầu xuống.

Mà trong gió lốc, một đạo thân ảnh kinh người, giống như bước tới từ viễn cổ, trở về từ năm tháng, từng bước một, sừng sững đứng trong gió lốc.

Thân ảnh này cao lớn vô cùng, trên người mặc một thân áo giáp huyết sắc, một đầu tóc dài màu đỏ, toàn thân tản mát ra uy áp không gì sánh kịp, chấn động toàn bộ Hoàng Đô.

“Thiên Vương!”

“Là Dạ Lục Vương!”

“Là Dạ Lục Vương từng đi theo Huyền U Cổ Hoàng, chinh chiến 137 tộc, mỗi trận chiến nhất định giết chóc ngập trời, được Nhân Hoàng sắc phong Dạ Lục Vương trấn thủ năm đại vực!”

Mọi người trước điện, trong lòng xuất hiện gợn sóng khác nhau, vạn dân trong Hoàng Đô cũng nhao nhao chấn động.

Truyền thừa của Thiên Vương, lần đầu tiên xuất hiện trong nghìn năm qua!

Mà người cảm ngộ ra truyền thừa của Thiên Vương, không phải thiên kiêu các tông, là Tam hoàng tử tài trí hơn người, thông kim bác cổ, tạm giữ chức ở Thái Học!

Từ xa nhìn lại, Tam hoàng tử bên trong gió lốc, tóc dài tung bay, tướng mạo thanh tú nhưng không thiếu oai hùng, trong hai mắt hẹp dài có tia sáng lưu chuyển, tăng thêm thần thái.

Thành công của Tam hoàng tử, để cho trên mặt chúng thần trước điện nhao nhao nở nụ cười, càng có âm thanh khen ngợi truyền ra, ngay cả Nhân Hoàng cũng khẽ gật đầu.

Nhưng mà tất cả là thật hay là giả, phải chăng cố ý biểu hiện thì người ngoài sẽ không biết.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Nhân Hoàng gật đầu lộ ra thái độ, đối với rất nhiều người mà nói, đây là một cái tín hiệu.

Nhưng vào lúc Tam hoàng tử khí thế như cầu vồng, Cổ Hoàng Tinh lập tức lần nữa vang động, một phía khác, chỗ của Tứ hoàng tử, một đạo vòi rồng cuốn mang bát phương dựng lên, quấy nhiễu phong vân, trấn áp hết thảy vòng xoáy Thiên Hầu, bao phủ toàn bộ thân ảnh đang cảm ngộ.

Đã trở thành đạo phong bạo ngập trời thứ hai trên Cổ Hoàng Tinh.

Trong đó tương tự có thân ảnh Thiên Vương viễn cổ xuất hiện, đang bước từng bước một đi tới, cũng không đợi thân ảnh cổ xưa này hoàn toàn rõ ràng, Tứ hoàng tử khoanh chân ngồi trong gió lốc bỗng mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra quyết đoán, giơ tay lên hung hăng vỗ vào bộ ngực mình.

Dưới một vỗ này, máu tươi phun ra, hóa thành một chiếc dù huyết sắc trước mặt, trôi nổi trên đỉnh đầu, ngăn cách cảm ngộ.

Trong nháy mắt tiếp theo, phong bạo vang động, thân ảnh Thiên Vương đang đi tới dừng bước chân lại, sau đó dần mơ hồ theo thời gian, cuối cùng tiêu tán cùng với phong bạo.

Một màn này khiến cho trong mắt tất cả mọi người đều xuất hiện quang mang khác thường, Tam hoàng tử ở trong gió lốc cũng đồng dạng ngóng nhìn, sắc mặt có chút khó coi.

“Thế mà lại bỏ qua truyền thừa của Thiên Vương!”

“Cơ hội cảm ngộ chỉ có một lần, một khi lựa chọn dung hợp, sẽ không thể tiếp tục cảm ngộ, Tứ hoàng tử làm như vậy, là trảm đoạn trước lúc dung hợp, để cho bản thân còn có cơ hội.”

“Đây là không hài lòng? Xem ra mục tiêu của Tứ hoàng tử hẳn là truyền thừa của Đại Đế, nếu như thành công, cái này chính là có quyết đoán, nhưng nếu thất bại, chính là ngu xuẩn!”

Hành vi của Tứ hoàng tử, khiến cho vạn chúng nhìn chăm chú, mà mọi người trước điện, có một chút người nhìn qua Quốc sư.

Tứ hoàng tử, là đệ tử thân truyền của Quốc sư, lại liên tưởng tới thái độ của Nhân Hoàng sau khi Tam hoàng tử cảm ngộ thành công lúc trước, trong này dường như có ý vị thâm trường.

Bầu không khí trước điện có chỗ gợn sóng, nhưng Hứa Thanh vẫn tương tự cùng lúc trước, không hề quan tâm tới những thứ ấy, trọng điểm chú ý của hắn, vẫn là triệu hoán bên trong Cổ Hoàng Tinh.

Chỉ là lông mày của hắn đang nhíu lại.

Vốn dĩ triệu hoán này theo Tứ hoàng tử cảm ngộ, giống như nước thủy triều dâng lên mãnh liệt đến cực hạn, nhưng khi đối phương bỏ qua, cỗ cảm giác triệu hoán lại có chỗ giảm xuống.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua trên người Tứ hoàng tử, bản năng của hắn không thích người này, nhưng không thể không nói ngộ tính của Tứ hoàng tử đích xác kinh người.

Sau khi Tứ hoàng tử bỏ qua truyền thừa của Thiên Vương, một nén nhang sau, toàn bộ Cổ Hoàng Tinh lại đột nhiên dấy lên chấn động to lớn trước đó chưa từng có, từng con kim long phát ra tiếng rồng ngâm, lực lượng vận khí như biển bốc lên mãnh liệt.

Càng có hào quang rực rỡ chói mắt bộc phát ra trên ngôi sao, trong khoảnh khắc đè xuống phong bạo truyền thừa Thiên Vương, càng hấp dẫn vô số ánh mắt nhân tộc bên trong Hoàng Đô, thậm chí ngay cả mọi người trước điện cũng đều nhao nhao lộ ra thần sắc ngưng trọng đứng lên.

“Chấn động này…”

“Đã vượt qua truyền thừa của Thiên Vương, chẳng lẽ…”

Toàn bộ hoàng cung biến thành một mảnh im lặng, chúng sinh Hoàng Đô cũng đều ngưng thần lại, dưới vạn chúng nhìn chăm chú, Tứ hoàng tử cũng khó nén thần sắc kích động, gã ta chợt ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Ở phía trên màn trời của Cổ Hoàng Tinh thình lình xuất hiện từng đạo thân ảnh tiên hiền, bên trong có Thiên Hầu, có Thiên Vương, toàn bộ hiển lộ.

Một khắc những tiên hiền nhân tộc xuất hiện, khí thế huy hoàng không gì sánh kịp, càng làm cho người ta kinh ngạc là, bọn họ lại khom người cúi đầu về phía Tứ hoàng tử đang ngồi.

Một màn như thế khiến tâm thần các phương nổ vang, bởi vì dựa theo sách cổ, hết thảy những thứ này, là đại biểu có người thành công cảm ngộ ấn ký của Đại Đế!

Đây cũng là sự tình lần đầu tiên xuất hiện từ sau khi Huyền Chiến Nhân Hoàng tại vị đến nay!

Mà thân ảnh của những nhân tộc tiên hiền, bọn họ bái không phải là Tứ hoàng tử, mà là bên trong Cổ Hoàng Tinh phía sau lưng Tứ hoàng tử, trong đó đang có một ngọn núi động trời bay lên cao!

Theo ngọn núi này bay lên trên không, không ngừng vỡ vụn, dần dần lộ ra mũi nhọn giấu ở.

Đó là một thanh kiếm!

Kiếm của Chấp Kiếm Đại Đế!

Huyền Chiến Nhân Hoàng cũng xuất hiện thần sắc ngưng trọng đứng lên, nhìn về phía Đế Kiếm, quần thần sau lưng đều là như vậy, ánh mắt nhìn Tứ hoàng tử cũng đều lộ ra quang mang sáng ngời.

Hoàng tử khác, nội tâm riêng phần mình vang động.

Thật sự là khí thế như vậy, truyền thừa như thế, đã khiến Tứ hoàng tử hoàn toàn trở nên nổi bật.

Mà trong lúc Tứ hoàng tử bên đó đang kích động muốn nghênh đón Đế Kiếm bay lên trên không, Hứa Thanh trước điện tương tự đứng lên, hắn nhìn qua Đế Kiếm, cảm thụ được triệu hoán đến từ Đế Kiếm.

Vì vậy… Hắn giơ tay lên.

Bên trong Cổ Hoàng Tinh, Đế Kiếm đang bay lên không bỗng nhiên chấn động, truyền ra âm thanh kiếm minh rít gào trong thiên địa, xuyên kim liệt thạch.

Sau đó xông ra bên ngoài, vọt ngang qua bên cạnh Tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử sững sờ, nhìn Đế Kiếm bay qua trước mặt mình, thân thể cần phải rút lui bởi phong bạo chấn động do Đế Kiếm dấy lên, ánh mắt theo bản năng nhìn theo, ngơ ngác nhìn về phía hoàng cung… . .

Đế Kiếm, bay thẳng đến phía hoàng cung!

—

Chương 1773: Lưng đeo Đế Kiếm, hành tẩu nhân gian (1)

Trên Cổ Hoàng Tinh, thánh tượng tiên hiền sừng sững, mây mù bốc lên bốn phía, hiện ra nhiều đóa vụ hoa nở rộ, bay lên thành từng chiếc ô.

Càng có hào quang phổ chiếu, khiến cho những chiếc ô được phủ lên màu sắc đa dạng, giống như tất cả điềm lành đều hiện ra.

Còn có kim long bay lượn, phun ra nuốt vào vận khí, hiển lộ toàn bộ thân ảnh thiên kiêu nhân tộc đang cảm ngộ ở.

Giờ phút này, trong lòng của tất cả thiên kiêu nhân tộc nơi đây giống như có nhận thấy, nhao nhao mở hai mắt ra, nhìn tới một đạo cầu vòng lao ra khỏi Cổ Hoàng Tinh, bay thẳng đến bên ngoài hoàng cung.

Từng người đều có vẻ ngạc nhiên riêng.

Ninh Viêm cũng ở trong đó, đôi mắt trợn to và trong đầu ầm nổ vang.

Mà mũi nhọn của cầu vồng nơi ánh mắt bọn họ hội tụ đến, chính là Đế Kiếm.

Kiếm này bề ngoài như thanh đồng, bên trên điêu khắc hồi văn, phong cách cực kỳ cổ xưa, đồng thời càng ẩn chứa bá đạo và chí cao.

Mà hết thảy mọi việc phát sinh đều vô cùng nhanh chóng, làm cho lòng người cũng không kịp dâng lên thêm bao nhiêu cảm xúc chấn động, thanh Đế Kiếm tràn ra khí thế khai thiên tích địa, hiện ra sự chí cao vô thượng, dưới tốc độ kinh người đã đến phía trước hoàng cung!

Tại đó, nó không có bất kỳ dừng lại nào, một cái chớp mắt bay tới phía mọi người trước điện.

Những nơi đi qua, hư vô nổ tung, ngay cả hoàng cung cũng đều lay động, đại địa quảng trường xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, trong lòng mọi người trước điện đều nổi lên kinh hãi.

Một khắc Đế Kiếm bay tới, kiếm uy ngập trời, giống như có thể nuốt trọn núi sông, bên trên kiếm có vận khí của nhân tộc quấn quanh, uẩn hàm sự tang thương từ muôn đời, xuyên qua bên cạnh Nhân Hoàng, lướt qua bên phải Thái Tể, vượt qua đám người, bay thẳng đến… tay phải đang giơ lên của Hứa Thanh.

Trong chớp mắt, Đế Kiếm dừng lại, xuất hiện ở phía trên Hứa Thanh.

Thiên địa vang vọng tiếng kiếm ngân, hiện ra một cỗ cảm giác nhận chủ, mà thanh Đế Kiếm… chậm rãi hạ xuống, dừng lại trong tay Hứa Thanh.

Tay phải Hứa Thanh nắm chặt lại.

Một khắc chạm vào chuôi kiếm, thiên lôi trên bầu trời vang vọng, thánh ảnh tiên hiền trên Cổ Hoàng Tinh giống như được dẫn dắt từ trong tối tăm, đồng loạt chắp tay tạo thành nghi thức.

Tu sĩ trước điện đều là trọng thần của nhân tộc, bất kể là tâm tính hay tu vi, đều là rồng phượng trong nhân tộc, nhưng giờ phút này trong lòng tất cả đều có gợn sóng, nhao nhao liếc mắt nhìn Hứa Thanh, nhìn thanh kiếm trong tay hắn.

Đế Kiếm thanh đồng, bốn thước bảy tấc, mũi kiếm bức người, kiếm khí tung hoành, sắc bén có thể trảm trời.

Giờ phút này đang lập lòe trong tay Hứa Thanh, kiếm quang ngập trời khiến cho phong vân biến sắc, biển mây cuộn trào, toàn bộ người tận mắt nhìn thấy thì tâm thần đều bị hấp dẫn.

Giống như ở dưới kiếm quang đó, tất cả thần binh đều sẽ mất đi ánh sáng, vạn quân cũng phải tránh lui.

Trời rung đất chuyển giao thoa cùng với kiếm quang, hình thành một cỗ khí thế chấn khai vạn cổ, như bạch quang thu nhật nguyệt, tử khí xếp đấu ngưu.

Vạn chúng chấn kinh, bát phương chấn động.

Cho dù mấy ngàn thiên kiêu nhân tộc lúc trước cảm ngộ trên Cổ Hoàng Tinh như thế nào, nở rộ ra sao, lay động nhân tâm đến đâu, cũng đều không có ý nghĩa.

Giờ phút này, so sánh cùng với Hứa Thanh nơi đây, cao thấp tương phản, dĩ nhiên chênh lệch giữa song phương không chỉ là một tầng.

Thứ bọn họ cảm ngộ, là truyền thừa, mà Hứa Thanh vẫy tay gọi đến, là Đế Kiếm!

Thực tế… Đó là Đế Kiếm của Chấp Kiếm Đại Đế!

Ý nghĩa của nó rất phi phàm.

Chấp Kiếm Đại Đế, thuộc nhất mạch Kiếm Cung, sáng lập Chấp Kiếm Cung, thủ hộ nhân tộc từ xưa đến tận bây giờ, người cầm kiếm này trong tay, có thể trảm hết thảy kẻ có chướng ngại đối với sự phát triển của nhân tộc, bất kể là ai, cho dù là Hoàng!

Giờ phút này, sau khi có người nhận ra lai lịch của Đế Kiếm, lập tức nghĩ đến một màn Hứa Thanh đi đến Hoàng Đô lúc trước, làm Đại Đế thức tỉnh triệu kiến.

Kết hợp những tình tiết lại, vào thời khắc này gần như đã phù hợp, có thể lý giải.

“Truyền nhân của Kiếm Cung!”

Trong nội tâm chúng thần trước điện nhao nhao xuất hiện gợn sóng, nhìn qua Hứa Thanh, lại ngó Đế Kiếm, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, đồng thời trong mắt của bọn họ cũng lộ ra tôn kính, tôn kính này không có liên quan gì cùng với Hứa Thanh, bọn họ tôn kính là Đế Kiếm.

Mà hiện giờ trong lòng Hứa Thanh cũng có sóng lớn cuồn cuộn, hắn nắm Đế Kiếm trong tay, nghĩ tới những lời nói của Chấp Kiếm Đại Đế lúc triệu kiến, hết thảy… Đều đã liên kết lại.

Nhưng mà trong lòng của hắn cũng không có quá nhiều vui sướng, bởi vì một khắc cầm được thanh kiếm này, cũng đại biểu cảm thụ lúc trước của hắn là thật.

Đại Đế, sắp vẫn lạc.

Ngài ấy đang ủy thác.

Mà hắn, có lẽ không phải người duy nhất Đại Đế ủy thác, nhưng kiếm này tương tự rất nặng.

Hứa Thanh than nhẹ trong lòng, đang muốn thu hồi thanh Đế Kiếm ẩn chứa sứ mạng trong tay về, nhưng vào lúc này thanh kiếm lần nữa bộc phát tia sáng, kiếm quang lấp lánh, hình thành biển ánh sáng bao phủ thân ảnh Hứa Thanh vào, sau đó thoát khỏi bàn tay của hắn, chợt phóng về phía mi tâm hắn.

Trong chớp mắt, Đế Kiếm cùng với vô tận kiếm quang đồng loạt tan biến, chui vào trong mi tâm của Hứa Thanh.

Mà thân thể của hắn cũng ngay vào thời khắc này rung động lắc lư, ba tòa Thần Tàng phía sau ầm ầm huyễn hóa ra ngoài, tràn ra uy áp đáng sợ, đồng thời tòa Bí Tàng thứ tư cũng... . . Bỗng nhiên xuất hiện!

Tuy chỉ là đường nét, nhưng sự xuất hiện của nó khiến cho tu vi của Hứa Thanh lập tức bốc lên, khí tức cũng tùy theo đó tăng trưởng.

Mà tòa Bí Tàng thứ tư, bây giờ mới chỉ là một đám sương mù, nhưng cẩn thận nhìn có thể thấy Đế Kiếm ở, đang ẩn vào trong đó uẩn dưỡng, thỉnh thoảng sẽ tràn ra mũi nhọn kinh thiên động địa, chấn nhiếp quỷ thần.

Đây là một tòa Bí Tàng Đế Kiếm!

Một khắc xuất hiện, toàn bộ ba tòa Thần Tàng của Hứa Thanh lay động, tràn ra thần uy, mà Bí Tàng Đế Kiếm cũng không thua kém gì, kiếm uy ngập trời.

Mặc dù so sánh cùng ba tòa Thần Tàng của Hứa Thanh, nó không quan hệ cùng Thần Linh, nhưng bên trong Đế Kiếm lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng, khiến cho vị cách của nó cũng cực cao.

Chỉ chẳng qua là hiện giờ Hứa Thanh chưa có cách nào thi triển ra, cũng không thể điều khiển.

Bởi vì đây là thanh kiếm ẩn chứa sứ mạng, không phải ý chí cá nhân có thể điều khiển, thay vì nói Hứa Thanh được nó nhận chủ, không bằng nói là bị Đại Đế lựa chọn, trở thành người chấp kiếm.

Lưng đeo Đế Kiếm, hành tẩu thế gian.

Chương 1774: Lưng đeo Đế Kiếm, hành tẩu nhân gian (2)

Thanh kiếm này, nó đang chờ đợi, một khắc cần nó thể hiện sứ mạng của mình, nó sẽ bay ra từ bên trong Bí Tàng, xuất hiện giữa thiên địa và chém xuống một kiếm của bản thân nó.

Mà tư cách người chấp kiếm, dưới vận khí hội tụ và kiếm ý tràn ra từ thanh kiếm, cũng đưa tới nhiều chỗ tốt, thành tựu sẽ phi phàm.

Ngóng nhìn Bí Tàng Đế Kiếm, trong lòng Hứa Thanh hiểu ra.

Kiếm minh, Bí Tàng mơ hồ, cùng nhau tiêu tán với ba tòa Thần Tàng khác.

Thiên địa yên tĩnh.

Nhân Hoàng nhìn qua Hứa Thanh, mắt có thâm ý, cười nhạt một tiếng.

“Thiện.”

Biểu hiện của Quốc sư vẫn không đổi, mỉm cười nhìn nhau.

Ánh mắt Hứa Thanh cũng vào thời khắc này nhìn qua Quốc sư, đáy lòng thử nghiệm hô hoán Đế Kiếm, nếu như có thể, hắn muốn ngay vào lúc này, chém ra một kiếm.

Nhưng đáng tiếc… Đế Kiếm bất vi sở động.

Hứa Thanh tiếc nuối.

Mà theo Đế Kiếm biến mất, chấn động trên Cổ Hoàng Tinh cũng tiêu tán, thánh tượng tiên hiền mơ hồ, vòng xoáy vẫn còn như trước, phong bạo từ truyền thừa của Tam hoàng tử cũng lần nữa hiển lộ ra.

Hết thảy trở về giống như trước lúc Đế Kiếm xuất hiện.

Nhưng giờ phút này những thiên kiêu nhân tộc cảm ngộ truyền thừa, trong lòng phần lớn không cách nào tránh khỏi nổi lên cảm giác thất bại, chỉ có một số ít người vẫn như thường.

Ninh Viêm chính là một người trong số đó, ngay từ đầu mặc dù gã chấn động, nhưng nghĩ lại những gì Hứa Thanh đã trải qua, đột nhiên gã cảm giác chuyện này cũng rất bình thường, vì vậy lập tức bình tĩnh lại.

Còn có chính là Tam hoàng tử.

Gã ta rất vui vẻ khi thấy Hứa Thanh ra tay, bởi vì một khi thật sự bị Tứ hoàng tử thành công cảm ngộ truyền thừa của Đại Đế, như vậy lần này Cổ Hoàng Tinh mở ra, Tứ hoàng tử chính là một con ngựa tuyệt trần.

Với gã ta mà nói, cục diện trước mắt mới là hoàn mỹ nhất.

Còn đối với Tứ hoàng tử, hết thảy mọi việc phát sinh hôm nay, để khiến cho nỗi lòng của gã cũng lay động kịch liệt, ngày thường bên ngoài gã đều làm một bộ dạng tao nhã, làm người hòa ái, nhưng hôm nay…

Gã khoanh chân ngồi trong mây mù, nhìn về phía hoàng cung, sắc mặt đầu tiên là âm trầm.

Gã biết thể diện của mình vừa bị chà đạp nghiêm trọng, hành vi của mình đã trở thành một điều ngu xuẩn, giống như trò cười truyền lưu trong Hoàng Đô, mà truyền thừa thuộc về mình, cũng bị người đang ngồi cùng với sư tôn và phụ hoàng, giơ tay lên lấy đi.

Nhưng cũng chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, ánh mắt của gã khôi phục, lại biến thành ôn hòa, thậm chí còn giơ tay lên chắp tay về phía hoàng cung, bày ra sự tôn trọng đối với Đế Kiếm cùng với chúc mừng Hứa Thanh.

Phong phạm như thế, ngược lại cũng làm rất nhiều người càng cảm thấy gã rất được.

Nhưng mà, tuy Tứ hoàng tử lộ ra ôn hòa, lại có một số người hình như không muốn buông tha cơ hội này.

Vì vậy trong lúc Hứa Thanh đang tính thời gian, chuẩn bị mượn việc cảm ngộ Đế Kiếm làm lý do để sớm rời đi, ngoài cửa của hoàng cung, trên cầu vồng, trước những vị kim giáp, có người đứng ở nơi đó, chắp tay cúi đầu về hoàng cung.

“Bái kiến Ngô Hoàng!”

“Tiểu nhân là Thác Mộc Duy, sinh ra ở Trầm Vân đại vực, 60 năm trước trở về tộc ta, hôm nay mắt thấy Hứa quận trưởng trước vạn chúng đoạt truyền thừa của Tứ hoàng tử, thấy không cam lòng!”

“Ta thân là tu sĩ, bởi quy tắc nên khó tiến vào trong, mà Ngô Hoàng đã từng truyền bá dân, đề xướng làn gió thượng võ của tộc ta, hôm nay tiểu nhân cả gan, muốn xin thỉnh giáo Hứa quận trưởng.”

“Xin Ngô Hoàng đồng ý!”

Người nói chuyện là một đại hán mặc trường bào thô sơ, thân hình khôi ngô, tóc dài xõa vai, vẻ mặt cương quyết, mắt mang tử ý.

Tiếng nói truyền khắp bốn phương, đồng thời chấn động Linh Tàng đại viên mãn cũng tràn ra từ trên người kẻ này.

Phía sau xuất hiện năm tòa Bí Tàng, đều là luyện thể ngộ ra, kẻ này đứng ở nơi đó, toàn thân khí huyết sôi trào, dung hợp cùng Bí Tàng phía sau, hình thành mây máu lan tràn bốn phương.

Lời kẻ này vừa ra, toàn bộ người ngoài hoàng cung chú ý, nhao nhao liếc mắt.

Trên Cổ Hoàng Tinh, Tứ hoàng tử chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra sát cơ, đối phương thật sự là người trong phủ của gã, nhưng hành vi đó không phải là gã sai khiến.

Mà đối phương vào thời điểm này làm như thế, đối với gã mà nói, cực kỳ bất lợi, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra có vấn đề, nhưng có một số việc sau khi nghe nhầm đồn bậy, sẽ thay đổi tính chất.

Nhất là nếu như khiến cho phụ hoàng không thích, vậy thì coi như là gã bị oan uổng, cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên sát cơ trong lòng Tứ hoàng tử bỗng nhiên mãnh liệt, chợt đứng người lên, cúi đầu về phía hoàng cung, sau đó quát khẽ.

“Thác Mộc Duy, ngươi có mục đích gì, lập tức lui ra!”

Ngoài cửa lớn hoàng cung, Thác Mộc Duy cúi đầu.

“Tôn điện lệnh!”

“Là Thác Mộc đường đột, thế nhưng hành vi của Hứa quận trưởng quả thực ác độc, tham lam vô độ, hắn không xứng được sắc phong, càng không xứng có Đế Kiếm!”

Lời này vừa ra, biểu cảm của Tứ hoàng tử trở nên càng thêm kinh sợ, đối phương nhìn như cúi đầu, nhưng câu đó vừa thốt, tương tự như là vũ khí, vì vậy đang muốn tiếp tục quát tháo.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Nhân Hoàng nhàn nhạt truyền ra.

“Làm loạn đại điển, chém đi.”

Nhân Hoàng lên tiếng, hai vị kim giáp ngoài cửa lớn hoàng cung lập tức thi hành, đại kiếm sắc bén trong tay lóe sáng, một khắc tiếng của Nhân Hoàng truyền đến, đại kiếm cũng hạ.

Càng có pháp tắc như mở miệng thành phép, phủ xuống toàn thân Thác Mộc Duy, thân thể của kẻ này chấn động, trong nháy mắt tiếp theo… Thân thể bị hai thanh đại kiếm đảo qua, phân thành bốn phần, rơi trên mặt đất.

Bát phương kính sợ.

Về phần Hứa Thanh, từ đầu đến cuối hắn đều rất bình tĩnh, giống như không liên quan gì đến mình, giờ phút này chắp tay về phía Nhân Hoàng.

“Bệ hạ, Hứa mỗ mới nhận được Đế Kiếm, Bí Tàng bất ổn, kính xin được rời đi trước thời gian, ổn định cảm ngộ.”

“Chuẩn.”

Nhân Hoàng ngẩng đầu, nhìn về phía Cổ Hoàng Tinh.

Hứa Thanh đứng thẳng người, gật đầu cùng với mọi người bốn phía, sau đó đi xuống bậc thang, đi qua quảng trường thừa tiên, cho đến khi bước đến ngoài cửa lớn hoàng cung, chả hề liếc mắt nhìn thi hài trên mặt đất, cất bước mà qua.

Gió thổi tới, lộ ra bóng lưng thong dong thẳng tắp, dù bão táp cũng không sợ hãi.

Chương 1775: Nghi thức thần bí bên trong Cổ Hoàng Tinh (1)

Đối với Hứa Thanh mà nói, từ một khắc đi ra khỏi đại môn hoàng cung, cuộc gặp mặt Nhân Hoàng lần này dĩ nhiên đã xem như kết thúc.

Nhưng phong bạo bên trong nội tâm của hắn vẫn đang bộc phát liên tục, trong thân thể như ẩn một con dã thú, muốn lao ra khỏi lồng giam tâm linh, xé nát hết thảy.

Hắn chỉ có thể hết sức kiềm chế, cố gắng làm cho mình nhìn từ mặt ngoài hết sức bình tĩnh, ngẩng đầu, nở nụ cười về phía đội trưởng cùng Tử Huyền đang chờ đợi bên ngoài hoàng cung.

Tâm tư của đội trưởng hiển nhiên đã bị đồ vật khác thu hút, không tinh tế tỉ mỉ bằng Tử Huyền.

Cho nên, Tử Huyền chỉ cần liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh, đã lựa chọn cùng nhau rời khỏi với hắn, mà đội trưởng bên đó thì lựa chọn lưu lại, bảo là muốn đợi Ninh Viêm, nhưng Hứa Thanh nhìn khát vọng trong mắt đội trưởng lúc ngóng nhìn Cổ Hoàng Tinh, biết rõ mỗi một lần trước khi làm đại sự, đội trưởng đều cần sưu tập các loại thông tin.

Ánh mắt này, rõ ràng là đang sưu tập tin tức.

Vì vậy bọn họ mặc kệ đội trưởng ở lại, lần diện thánh này Hứa Thanh đã thu hoạch được không ít, sắc phong cùng với vận khí hội tụ là thứ nhất, xác định thân phận Quốc sư là thứ hai, nhận được Đế Kiếm là thứ ba.

Nhưng mà Hứa Thanh cảm thấy biểu hiện của mình chưa ổn, xử lý một số việc vẫn còn tồn tại một vài vấn đề, quan trọng nhất là, giờ phút này hắn không thể đình chỉ chuyển động suy nghĩ, không thể cho mình có thời gian nhàn rỗi.

Bởi vì một khi hắn đình chỉ suy nghĩ, sát ý đối với Tử Thanh Thái Tử ở sâu trong nội tâm sẽ bộc phát như hồng thủy vỡ đê.

Mà Tử Huyền cũng nhạy cảm nhận ra điểm này, cho dù Hứa Thanh đã toàn lực che giấu, nhưng Tử Huyền vẫn cảm nhận được trong lòng Hứa Thanh…Đang ẩn giấu phong bạo cực hạn.

Vì vậy, nàng kéo tay Hứa Thanh, giống như Hứa Thanh giữ chặt tay của nàng ở trong Tiên Cấm lúc trước, truyền tới sự ấm áp của chính mình.

“Chúng ta về nhà.”

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, gió thổi bay sợi tóc của hai người, Hứa Thanh trầm mặc mấy hơi, vừa đi vừa nhẹ giọng mở miệng, nói lại chi tiết quá trình diện thánh cho Tử Huyền nghe.

Tử Huyền nghiêm túc lắng nghe suốt chặn đường, cho đến khi về tới phủ đệ Ninh Viêm, tới trước bờ hồ, trong miệng của nàng truyền ra giọng nói nhu hòa.

“Một khắc trông thấy Ô Nha, ngươi đã xử lý rất khá rồi.”

“Ta cũng đồng tình với suy đoán của ngươi, Nhân Hoàng không thể nào không biết thân phận của Ô Nha được, giữa bọn họ… Tất có giao dịch.”

“Mà Đế Kiếm không vì Ô Nha mà kích phát, trường hợp này không thể nói rõ điều gì được, kiếm này dùng cho chuyện công, làm sao có thể dùng riêng, nó đa phần là cảm giác vận khí của nhân tộc biến hóa, do đó vào thời khắc mấu chốt, xuất hiện ngăn cản hạo kiếp.”

“Lần này ngươi yết kiến Nhân Hoàng, chỗ chưa ổn đều là khuyết điểm nhỏ nhặt, không ảnh hưởng chút nào.”

“Nhân Hoàng, đúng là đang chơi cờ cùng Ô Nha, riêng phần mình thể hiện hí khúc Liên Hoa Lạc.”

“Về phần sát niệm của ngươi đối với Ô Nha, trước khi ngươi nắm giữ năng lực có thể giết, cần phải bảo vệ mình, nên nhịn sát ý, đây mới là trọng điểm.”

“Chuyến đi tới Hoàng Đô của chúng ta đã định trước sẽ biến đổi liên tục, mà A Thanh ngươi phải biết rõ, ngươi không phải một mình, bất cứ chuyện gì… . . Ta đều sẽ đồng hành cùng ngươi.”

“Một khắc đến thời cơ giết Ô Nha mà chúng ta chờ đợi, ta và ngươi cùng nhau lên!”

Trên mặt hồ sóng ánh sáng, có con cá chép nhảy lên bắn ra bọt nước, tạo thành rung động lăn tăn trong hồ, cũng làm xao động mặt biển trong tâm hai người.

Hứa Thanh nhìn Tử Huyền đứng trước mặt, nhẹ gật đầu.

“Được rồi, ta biết ngươi trở về sớm là vì lo lắng chuyện luyện đan cho ta, chúng ta đi nhìn xem lò đan của ngươi thế nào?” Trên mặt Tử Huyền lộ ra nụ cười dịu dàng, ánh mặt trời chiếu trên da thịt trắng non nớt, tựa như hóa thành thiên sa, làm nền cho dáng người xinh đẹp tuyệt trần của nàng, như một đóa hoa lan nở rộ.

Đẹp hoán tuyệt luân.

Trái tim Hứa Thanh không khỏi đập nhanh hơn một chút, mặc kệ Tử Huyền kéo tay của mình, đi về phía đan phòng.

Nhìn qua lò đan đan đang thiêu đốt trong phòng, cảm thụ đan dược bên trong không tổn hao gì, tảng đá sau cùng trong lòng Hứa Thanh cũng hạ xuống được.

Thời gian trôi qua, đã đến xế chiều, hoàng hôn ngày hôm nay cũng là rặng mây đỏ.

Thời gian cảm ngộ Cổ Hoàng Tinh vốn là cả ngày, nhưng bởi vì đạo phong ấn thứ hai mở ra, cho nên đã bị rút ngắn, vào thời điểm hoàng hôn đến, cũng là lúc cảm ngộ kết thúc.

Về phần tin tức cảm ngộ thành công tiếp sau cũng đã nhanh chóng truyền ra.

Sau khi Hứa Thanh rời đi, lại có ba người cảm ngộ được truyền thừa của Thiên Hầu, thậm chí truyền thừa Thiên Vương cũng xuất hiện một người.

Là Thập hoàng tử!

Việc này đưa tới vang động không nhỏ.

Về phần Ninh Viêm… . . không đạt được thứ gì.

Nhưng thời điểm trở về, Ninh Viêm không hề biểu lộ ra dấu hiệu ủ rũ nào, ngược lại còn ngẩng đầu ưỡn ngực, hiển nhiên chuyện Hứa Thanh làm ra, để cho gã cảm thấy rất vinh quang.

Nhưng mà chỗ sâu trong mắt vẫn ẩn giấu một chút mất mác.

Có thể chứng minh chính mình trước mặt phụ hoàng, cũng là việc mà Ninh Viêm một mực khát vọng trong lòng.

Hứa Thanh có tâm sự, không thể nào an ủi.

Vì vậy trong đêm hôm nay, rất nhiều người trong phủ đệ đều không hề ngủ.

Hứa Thanh và Tử Huyền đang luyện đan, khỏa đan dược Tử Huyền cần đã đến thời khắc cuối cùng, nếu như thành công, nhiều nhất một đêm là sẽ thành đan.

Đội trưởng đang trầm tư, thi thoảng lại xuất ra ngọc giản ghi chép, thậm chí còn vẽ rất nhiều hình vẽ quay chung quanh Cổ Hoàng Tinh nhìn thấy hôm nay, bắt đầu nghiên cứu.

Với đội trưởng mà nói, đây là việc rất hiếm thấy, lúc trước mỗi lần làm đại sự, mặc dù y cũng sẽ sưu tập tin tức, nhưng có rất ít phương án, mạnh mẽ là được rồi.

Nhưng lúc này không giống, dẫu sao… . . Rất nhiều kiếp trước kia của y, đều bởi vì thất bại mà chết ở trên Cổ Hoàng Tinh.

Chương 1776: Nghi thức thần bí bên trong Cổ Hoàng Tinh (2)

Mà một đêm này, Ninh Viêm ở suốt trong từ đường, gã khoanh chân ngồi trong đó, nhìn bức họa mẫu thân, lẩm bẩm về quá khứ sau khi mẫu thân rời đi, dù nội dung không hề có hai chữ tưởng niệm, nhưng câu nào cũng ẩn chứa ý tưởng niệm.

Khổng Tường Long cũng trầm mặc, y đã nghe nói tới sự tình Hứa Thanh làm hôm nay, cũng từ rất xa thấy được, đáy lòng của y thầm chúc phúc, đồng thời cũng có yêu cầu đối với bản thân mình.

Khổng Tường Long không thể cho phép mình bị kéo xuống quá xa.

Chỉ có Ngô Kiếm Vu không có tim không có phổi, một đêm này vẫn nằm ở trong phòng của mình, chẳng muốn tu luyện, nằm ngáy o…o…

Một đêm, không nói chuyện.

…

Trước khi mặt trời nhô lên, lúc một ngày mới chuẩn bị đến, suy nghĩ của mọi người cũng theo đêm tối rời đi mà tan biến, tinh thần Ninh Viêm vô cùng phấn chấn, đi ra từ đường và bắt đầu thổ nạp tu hành.

Đội trưởng mặt mày hớn hở, chạy ra ngoài tiếp tục quan sát.

Hứa Thanh cũng nghênh đón đan thành, theo lò đan khai mở, một khỏa đan dược huyết sắc có đường vân vàng bay ra từ, trôi lơ lửng trước mặt hắn và Tử Huyền.

Tử Huyền hít sâu, trong mắt bao hàm chờ mong, bàn tay như bạch ngọc vung lên, lấy ra một chiếc la bàn.

Đây là chiếc la bàn do nàng chế tạo trong khoảng thời gian gần đây, có thể giúp nàng gia trì cảm ứng, giờ phút này sau khi lấy ra, khỏa huyết đan theo đó bay tới, rơi vào lỗ hổng trung tâm la bàn.

Một khắc khảm vào, huyết đan lập lòe tia sáng, la bàn chấn động kịch liệt rồi bắt đầu vận hành, mà Tử Huyền cũng vô cùng nghiêm túc, khoanh chân ngồi xuống, đặt hai tay lên trên la bàn, tản ra lực lượng cảm ứng của mình.

Trong thời gian ngắn, cảm giác của nàng được tăng cường trên phạm vi lớn, hết thảy mọi thứ trong thiên địa đều tan biến khỏi trong lòng của nàng, chỉ có những thứ có liên quan tới bấc đèn vận mệnh… Càng dần càng rõ ràng.

Hứa Thanh cũng khoanh chân ngồi xuống, hộ pháp vì Tử Huyền, đồng thời cũng đang suy tư chuyện kế tiếp.

“Trợ giúp Tử Huyền tìm được bấc đèn, đây là thứ nhất.”

“Còn có là… . . Đi Thái Học một chuyến.”

Thái Học, là học phủ cao nhất của nhân tộc, những ngày Hứa Thanh đi đến Hoàng Đô, không chỉ một lần nghe nói qua, dù là hoàng tử hay là chúng thần, đều đã trải qua quá trình học tập trong Thái Học.

Thậm chí rất nhiều thiên kiêu của những tông môn siêu cấp, đều mơ tưởng có tư cách đi tới Thái Học để học tập.

Từ trình độ nào đó, Thái Học, thật ra cũng tương tự như tông môn, chẳng qua là tông môn chính thống do nhân tộc lập ra, chỗ đó không có thiên kiến bè phái, hết thảy công pháp hay hết thảy tri thức, đều có thể học tập.

“Trên đường đến, Tam công chúa nhắc qua Thái Học, nói chỗ đó chú ý tới lưu phái… Tồn tại tất cả mấy nghìn lưu phái lớn nhỏ, mỗi một lưu phái đều có đạo của riêng mình, có hệ thống cùng với nhận thức tu hành trong thế giới quan của chính mình.”

“Dùng phương pháp khác nhau, từ phương hướng bất đồng, thăm dò ra con đường tu hành thích hợp nhất với nhân tộc bây giờ để quật khởi.”

“Toàn bộ lưu phái, cũng không thiết lập bất cứ ngưỡng cửa nào, chỉ cần có được tư cách Thái Học, muốn gia nhập lưu phái nào thì gia nhập lưu phái đó, càng vì để nghiên cứu thảo luận cùng học tập tốt hơn, cho nên bất luận thân phận và bối cảnh.”

“Bởi vì Thái Học là một chỗ không gian đặc thù, người vào nơi đó, trên người sẽ xuất hiện đạo bào cùng với mặt nạ Thái Học, có thể che đậy hết thảy khí tức, cũng không cho phép nói ra thân phận của mình, chỉ có một khắc tốt nghiệp, mới lộ ra chân thân."

"Cho nên, nếu có năng lực trong Thái Học, cũng có thể tự nghĩ ra một mạch lưu phái riêng, điều kiện tiên quyết là có khả năng hấp dẫn học sinh, lý niệm có thể làm cho người ta nhận thức… . ."

"Mà sự thành lập cùng với quy tắc của Thái Học, là sau khi Huyền Chiến Nhân Hoàng đăng cơ, dùng lực bài chúng nghị đưa ra, một tay khởi đầu, nhiều năm qua trong đó đã sáng tạo ra vô số công pháp, cũng bước ra rất nhiều thiên kiêu.

Chỗ đó, là địa phương phục hưng trong tư tưởng của nhân tộc, trăm hoa đua nở, người người đều có thể giảng thuật đạo của chính mình… . ."

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra lời nói của Tam công chúa, kết hợp với việc mình gặp mặt Nhân Hoàng, hắn có chút xem không hiểu đối với vị Huyền Chiến Nhân Hoàng này.

"Theo như lời của Nê Hồ Ly, Nhân Hoàng đang làm một đại sự, rốt cuộc đó là chuyện gì… "

Hứa Thanh suy tư, đồng thời trong đầu cũng bay lên một cái ý niệm khác.

"Còn nữa, những lời Nê Hồ Ly nói, sẽ nhất định là thật sao… Dẫu sao, nàng cũng là Thần Linh của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc."

Trong lúc Hứa Thanh trầm ngâm, thần sắc bỗng nhiên khẽ động, ngẩng đầu nhìn Tử Huyền phía trước mặt, giờ khắc này hai mắt của Tử Huyền cũng đang mở, lộ ra một tia mờ mịt, hồi lâu sau mới nhẹ giọng mở miệng.

"A Thanh, ta hẳn là đã tìm được cái bấc đèn kia rồi."

…

Cổ Hoàng Tinh.

Sau khi mở ra phong ấn và truyền thừa cảm ngộ, theo hết thảy kết thúc, mây mù lại lan tràn trên đó, che đậy hết thảy, biến thành tương tự như trước kia, chậm rãi lưu động.

Dưới mây mù, bên trong Cổ Hoàng Tinh, từng khối đại lục nổi lơ lửng, chúng nó chuyển động theo sương mù, bay vòng quanh

Cổ Hoàng Tinh.

Mà trong chỗ sâu trọng yếu nhất, giữa mây mù, giống như tồn tại một tòa hoàng cung, nhìn không rõ, bị sương mù bao phủ, như ẩn như hiện.

Duy chỉ có một tòa tế đàn to lớn hình ngũ giác ở phía trên, trên tế đàn mây mù mỏng manh, có thể thấy được năm chiếc quan tài màu vàng cực lớn, bị đặt ở trên từng góc, mỗi một chiếc quan tài đều tràn ra hoàng khí kinh khủng, ẩn chứa uy thế chí cao.

Vả lại đều có điện thờ của riêng mình, sừng sững ở trên.

Trong điện thờ cũng không có pho tượng cung phụng, chỉ có linh bài.

Phân biệt viết Đông Thắng, Thánh Thiên, Kính Vân, Đạo Thế cùng với người cuối cùng, Huyền Chiến.

Một màn này, giống như trận nghi thức thần bí kinh thiên động địa, chấn động Vọng Cổ.

Mà ở chính giữa năm chiếc quan tài, chỗ đó có một ngọn cổ đăng.

Toàn thân cổ đăng được chế tạo từ tử thạch, trông giống như một đóa Tử Kinh Hoa nở rộ, phía trên có một con chim phượng màu tím nghỉ lại, cánh chim mở rộng, trông rất sống động.

Chương 1777: Thái Học của nhân tộc (1)

“Lúc trước ở hoàng cung Huyền U Cổ Hoàng, cũng là địa phương tế tổ của nhân tộc bây giờ. Ta cảm ứng được, chiếc đèn… Chính là ở trong đó, nằm ở chỗ sâu trong Cổ Hoàng Tinh.”

Ở phủ đệ Ninh Viêm, bên ngoài phòng luyện đan, Tử Huyền đứng bên lan can, ngẩng đầu nhìn tới Cổ Hoàng Tinh chỗ xa trên màn trời.

Giờ phút này là trời chiều, trong hoàng hôn, sương mù lưu động trên Cổ Hoàng Tinh, phủ lên màu sắc hoàng hôn tạo thành ráng ngũ sắc, có thể thấy được rất nhiều kim long bay ở, phun ra nuốt vào vận khí, tràn ra cảm giác thần thánh, càng bao hàm thần bí.

“Ta đã thử triệu hoán, nhưng thất bại, vị trí của chiếc đèn tồn tại cấm chế khó có thể rung chuyển, một mực phong bế nó…”

“Muốn lấy được, ta cần đi vào bên trong Cổ Hoàng Tinh.”

“Nhưng lúc trước trong khi ta cảm ứng đã phát hiện, có một chút phong ấn trên Cổ Hoàng Tinh là đã từng tồn tại, còn có một ít là đời sau gia trì, nếu như ta cưỡng ép bước vào, nhất định sẽ tạo ra gợn sóng cực lớn.”

“Cho nên, muốn dưới tình huống không gây chú ý mà thu hồi chiếc đèn, ta cũng cần một cái cơ hội có thể thuận lợi bước vào bản thổ Cổ Hoàng Tinh.”

Đôi mi thanh tú của Tử Huyền khẽ nhăn lại, cơ hội đó rất khó tồn tại, quan trọng nhất là, chiếc đèn… Tại sao lại xuất hiện ở trong Cổ Hoàng Tinh.

Nhưng mà điểm này, Tử Huyền nhìn Hứa Thanh một chút, sau đó cũng không nói, nàng không muốn Hứa Thanh bởi vậy mà phân tâm.

Hứa Thanh trầm mặc, ánh mắt chuyển theo Tử Huyền, nhìn về phía Cổ Hoàng Tinh, lâm vào trầm tư.

Vị trí Tử Huyền cảm ứng được khiến cho việc thu hồi thanh đăng trở nên khó khăn cực lớn, kết quả không thể đoán trước, khó bề phân biệt.

Thật sự là chỗ đó quá mức mẫn cảm, vả lại cấp độ chí cao, có trùng trùng điệp điệp phong ấn.

Hắn không đi được.

Chuẩn xác mà nói, phóng tầm mắt toàn bộ nhân tộc bây giờ, có tư cách bước lên nội bộ Cổ Hoàng Tinh, chỉ có một người.

Đó chính là Nhân Hoàng.

Chỉ có gã, mới có thể mở ra phong ấn.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, việc Tử Huyền chưa nói, hắn đồng dạng cũng nghĩ đến.

Chiếc đèn năm đó bị người ta lấy đi, đặt ở Cổ Hoàng Tinh, bản thân chuyện này cũng biểu hiện sự quỷ dị. Suy nghĩ ngược lại, người có thể đến lấy đi chiếc đèn, có lẽ cũng rất nhiều.

Mà người có thể đặt đèn vào Cổ Hoàng Tinh ...chỉ có Nhân Hoàng.

Đèn có thể do Nhân Hoàng cầm đi, hoặc khả năng không phải Nhân Hoàng tự tay lấy, nhưng nhất định là do Nhân Hoàng đặt ở trên Cổ Hoàng Tinh.

Cho nên muốn Nhân Hoàng ban cho cơ hội lấy lại chiếc đèn, hiển nhiên là không thực tế.

Vì vậy một lát sau, Hứa Thanh trầm ngâm một phen, bỗng nhiên mở miệng.

“Còn có một người, cũng có thể bước vào Cổ Hoàng Tinh.”

Tử Huyền thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tam công chúa trên đường đã từng nói qua, tham ngộ cùng tế tổ ngoại trừ Nhân Hoàng ra, còn có Thái Tử.”

“Chẳng qua là hiện nay nhân tộc còn không có lập Thái Tử.”

“Nếu có Thái Tử, vả lại Thái Tử nguyện ý tương trợ, chúng ta sẽ có cơ hội bước lên bản thổ Cổ Hoàng Tinh.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, thu hồi ánh mắt từ Cổ Hoàng

Tinh.

Tử Huyền nghe vậy nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Ninh Viêm chỗ từ đường, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta cũng có một biện pháp, cần chuẩn bị một chút, có lẽ cũng có thể dưới tình huống không gây ra chấn động, bước vào Cổ Hoàng Tinh.”

“Về phần phương thức ngươi nói, ta cho rằng nếu như đối tượng là Ninh Viêm thì có chút khó khăn, nhưng mà phẩm chất của hài tử này cũng không tệ.”

Mà giờ khắc này Ninh Viêm cũng đã kết thúc một ngày tu hành, lần nữa khoanh chân ở trong từ đường, sau khi thoáng nghỉ ngơi, trong mắt của gã lộ ra kiên định, trước bức họa mẫu thân, tiếp tục tu hành.

Với gã mà nói, cảm ngộ Cổ Hoàng Tinh là một lần trải qua khắc cốt ghi tâm.

Bởi vì những ca ca tỷ tỷ khác của gã, trên cơ bản đều có chỗ thu hoạch, mặc dù không phải người người đều truyền thừa Thiên Hầu, nhưng đều có cảm ngộ riêng, duy chỉ có gã là không thu hoạch được gì.

Chuyện này, tuy rằng gã biểu hiện vẻ thoải mái không để ý, thế nhưng đáy lòng vẫn luôn cảm thấy không cam lòng.

…

Thời gian cứ như vậy trôi qua, bảy ngày qua đi.

Việc thu hồi chiếc đèn của Tử Huyền không phải thời gian ngắn có thể hoàn thành, còn cần tìm cách, Hứa Thanh cũng cáo tri việc này với đội trưởng, dẫu sao dựa theo hắn hiểu rõ đối với đội trưởng mà nói, đội trưởng đã sớm đánh chủ ý tới Cổ Hoàng Tinh.

Sự thật cũng là như vậy, đội trưởng biểu thị vô cùng nhiệt tình đối với việc đó, vỗ ngực nói cho Hứa Thanh biết, chuyện lớn này, y nhất định nghĩ biện pháp đối phó.

Về phần Tử Huyền lại dựa theo phương thức của nàng để chuẩn bị, mà bên phía Ninh Viêm, trình độ nghiêm túc tu hành đã vượt qua trước kia, hầu như mỗi ngày đều đả tọa trong từ đường.

Mà toàn bộ Hoàng Đô, sau khi sự tình cảm ngộ ở Cổ Hoàng Tinh kết thúc, chậm rãi trở về bình tĩnh, nhìn qua mặt ngoài thì hết thảy giống như nước thủy triều hạ xuống, khôi phục an bình.

Chiến tranh với Hắc Thiên tộc cũng trở nên thuận lợi.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tham dự, cũng không phải là muốn tạo thành trở ngại quá lớn cho nhân tộc giống như tưởng tượng, bọn họ tựa hồ chỉ là lộ ra một loại thái độ, muốn dùng điều ấy để nhìn xem nhân tộc phản ứng như thế nào.

Về phần cụ thể và việc Nhân Hoàng ứng đối như thế nào, Hứa Thanh không biết.

Giờ phút này, sau khi kết thúc toàn bộ việc ưu tiên trước mắt, cùng với vững chắc Bí Tàng Đế Kiếm, Hứa Thanh lựa chọn đi đến Thái Học.

Nếu như đã đến Hoàng Đô của nhân tộc, có thể dùng tư cách Thái Học, Hứa Thanh muốn đi xem Thái Học của nhân tộc mà Huyền Chiến Nhân Hoàng một tay khởi đầu, đến cùng có bao nhiêu tri thức.

Trước giờ Hứa Thanh luôn luôn tôn trọng đối với tri thức.

Hắn biết rõ, so với toàn bộ nhân tộc, tri thức mà mình nắm giữ chẳng qua chỉ là muối bỏ biển mà thôi, hắn khát vọng thu được càng nhiều tri thức hơn nữa, càng muốn đi xem tia lửa mà vô số tư tưởng cùng với lưu phái nhân tộc va chạm ra.

Cho nên, vào sáng sớm ngày hôm nay, Hứa Thanh đã đi tới Thái Học nằm ở phía bắc Hoàng Đô.

Chương 1778: Thái Học của nhân tộc (2)

Thái Học chiếm phạm vi rất lớn, giống như một cái thành nhỏ, kiến trúc trong đó là từng tòa tháp trắng, thoạt nhìn rất sạch sẽ, cũng có rất ít thân ảnh xuất hiện.

Chỉ có ở ngay phía trước, chỗ đó có hai pho tượng dựng đứng, một già một trẻ, một cao một thấp, lão giả mặc đồng bào, thiếu niên mặc trang phục phàm trần thô sơ.

Lão giả tang thương, bao hàm trí tuệ, chắp tay.

Thiếu niên linh động, vẻ mặt cung kính, khom người.

Cả hai tạo thành tư thế bái lẫn nhau.

Ý là trưởng ấu có trường, truyền thừa học thức, cho nên thiếu niên muốn bái, mà lão giả chắp tay, ý là cả hai bỏ ngoài thân phận, giữa nhau có một loại ngang hàng thuần túy, không bởi vì truyền thừa mà tự kiềm chế, cũng không có thiên kiến bè phái.

Càng có nhất trọng chúc phúc.

Hai pho tượng này, là Nhân Hoàng đích thân bố trí, tư cách cổng của Thái Học.

Giữa hai pho tượng đó có một làn sóng sáng lóng lánh, hợp thành một phiến đại môn.

So sánh cùng với tháp trắng im lặng phía sau, đại môn gợn sóng này từng giây từng phút đều có người ra vào, rất là náo nhiệt, mà người tới lui có người cao quý, cũng có phận thấp hèn.

Nhưng mặc kệ như thế nào, một khắc bước vào cánh cửa này, thân phận của bọn họ đều ngang hàng.

Đều là học sinh.

Nhưng mà quy củ cuối cùng vẫn là quy củ, loại người cố ý lộ ra thân phận thì tự nhiên cũng có, nhưng mà tổng thể mà nói, hoàn cảnh Thái Học, bởi vì Huyền Chiến Nhân Hoàng tồn tại, cho nên đại khái vẫn duy trì theo dự tính ban đầu.

Một khắc Hứa Thanh bước vào đại môn, đi vào Thái Học, đã có cảm thụ như thế.

Trong đại môn Thái Học, không phải mảnh tháp trắng trống trải trong Hoàng Đô, mà là một chỗ không gian đơn độc, nếu so với phía ngoài thì phạm vi trong đó lớn hơn rất nhiều, như một tòa thành nhỏ.

Kiểu kiến trúc thì nhất trí cùng bên ngoài, trải rộng từng tòa tháp trắng cao thấp không đều.

Giống như Thái Học bên ngoài là một cái hình ảnh thu nhỏ của Thái Học chân chính mà thôi.

Nơi đây học sinh đông đảo, quần áo của tất cả mọi người đều thống nhất, tương tự mặc trang phục thô sơ phàm trần như pho tượng thiếu niên, hành tẩu giữa từng tòa tháp trắng.

Trên mặt mỗi người đều có mặt nạ, ngay cả giọng nói cũng đều sẽ cải biến, nam nữ cũng không dễ phân biệt.

Hết thảy, vào một khắc bước vào Thái Học, đã bị quy tắc nơi đây gia trì biến thành, khí tức cũng là như thế, vị trí xuất hiện khi đến cũng như là truyền tống, sẽ không cố định.

Cho nên trên lý luận thì thân phận chân chính của mỗi người, đều không cách nào bị dò xét điều tra ra.

Nơi Hứa Thanh xuất hiện, là bên cạnh tây nam Thái Học. Đi ở bên trong Thái Học, hắn nhìn qua đám người nối liền không dứt bốn phía, những người này có tốp năm tốp ba, vừa đi vừa nghiên cứu thảo luận kịch liệt với nhau.

Có người một mình, đi lại vội vàng.

Còn có người thì khoanh chân ngồi ở chỗ trống, giống như đang trầm tư.

Nhiều vô số, đủ loại kiểu dáng.

Mà những tòa tháp trắng dựng đứng bên trong Thái Học, chính là lưu phái trong Thái Học, càng cao, đại biểu càng nhiều người nhận thức và gia nhập lưu phái đó.

Có lưu phái tháp cao, học sinh ra vào đông đảo, cực kỳ náo nhiệt.

Cũng có tháp cao,nhưng người đi ngang qua không ai liếc mắt nhìn tới, không hề nhìn thẳng.

Thậm chí còn có một chút học sinh nhiệt tình, trước tòa tháp trắng của mình, lôi kéo người tới lui, giới thiệu lưu phái của bản thân.

“Vị học sinh này, đến xem Đoán Linh Lưu của chúng ta đi, phương pháp Đoán Linh, chú ý lý niệm hồn bay, thân thể đời ta chỉ là con thuyền mà thôi, chỉ có tu hành linh hồn đến cực hạn, mới là chân chính siêu thoát, thành tựu Thiên Đạo.”

“Bên trong toàn bộ đông đảo lưu phái của Thái Học, Thiên Nhân Lưu chúng ta tuyệt đối được xem là huyền diệu, thiên địa phàm là ba cảnh giới bất đồng, tới Thiên Nhân Lưu chúng ta, từ phàm trần hóa địa, từ địa thăng thiên nhân, vạn vật cỏ cây, đều có thể ngộ!”

“Cổ ngữ vân đạo có 3000, không phân chia mạnh yếu, mặc dù cỏ cây ngoại đạo, cũng có thể trích tinh, vui mừng nghênh đón tới hiểu rõ Thảo Mộc Lưu Phái chúng ta!”

Theo Hứa Thanh đi về phía trước, bên tai của hắn truyền đến vô số tiếng nói cùng loại, càng có một chút người muốn ngăn hắn lại, nhiệt tình giới thiệu lưu phái của bản thân.

Thậm chí có một chút lưu phái trên lý niệm tồn tại lý chia rẽ lẫn nhau, riêng phần mình biện luận.

Đi trong nơi này, ngay từ đầu Hứa Thanh còn có chút không thích ứng, hắn chưa bao giờ thấy qua chỗ nào như thế, cũng thử nghiệm vào một số tháp trắng, trong những tòa tháp đó, mặc dù hắn không có lựa chọn gia nhập, nhưng hết thảy tri thức, đều lựa chọn mở ra.

Trong đó giống như là Tàng Thư Các vậy, mặc kệ Hứa Thanh thăm dò, còn có thể nghiên cứu thảo luận cùng người khác.

Vừa nhìn qua một cái, Hứa Thanh bỗng thay đổi sắc mặt.

Hắn vào bên trong Thảo Mộc Lưu Phái, chẳng những thấy được tri thức chính mình học tập lúc trước, càng có một chút giải thích đặc biệt.

Còn có tháp trắng Đoán Linh Lưu, mạch suy nghĩ tu hành mà bọn họ cung cấp, để cho Hứa Thanh có chút liên tưởng.

Càng có một cái tên là Tuần Lưu vô cùng đặc biệt, Tuần Lưu không phải là thú vật, mà là vận khí, vận khí dị tộc.

Hết thảy mọi thứ, làm Hứa Thanh dâng lên hứng thú cùng với tôn kính nồng đậm đối với Thái Học.

Mặc kệ những kiến thức này có thể chống lại khảo nghiệm bởi năm tháng hay không, nhưng nhân tộc trong hoàn cảnh va chạm tư tưởng cùng linh cảm tạo ra tia lửa, có thể nói là một trận phục hưng.

Mà cứ đi về phía trước, càng nhìn rõ hơn, Hứa Thanh cũng trông thấy lưu phái có thể nói là lớn nhất bên trong Thái Học hiện giờ.

Dung Thần Lưu.

Có gần như ba thành học sinh gia nhập lưu phái đó.

Lưu phái này xem trọng là cải tạo bản thân, lấy máu thịt của tồn tại Thần Thánh, cấy ghép vào trong thân thể của mình, từ đó khiến cho bản thân chậm rãi thích ứng, cho đến khống chế.

Cuối cùng, sau khi toàn thân trên dưới đều thay thế thành máu thịt Thần Tính, chân chính có đủ khả năng của tồn tại Thần Thánh, dị chất… Không còn có hại, mà đã trở thành tồn tại tương tự như là linh khí.

Mà mục tiêu cuối cùng của phái này, đó là hòa hợp Thần.

Hòa hợp máu thịt Thần Linh, cuối cùng thành Thần.

Phái chủ của lưu phái này, là một vị nam tử trung niên có phần khí chất, mặc đồng bào khác biệt cùng học sinh.

Mặc dù đeo mặt nạ nên không nhìn thấy bộ dáng, thế nhưng một thân nho nhã rất là rõ ràng.

Lúc Hứa Thanh đang đứng quan sát trước tòa tháp trắng của lưu phái này, vị phái chủ vừa đúng lúc đi ra, ánh mắt bình yên, khẽ quét qua đám người.

Bước chân Hứa Thanh dừng lại.

Loại khí chất này của đối phương, khiến cho hắn nhớ tới một người đã từng ở Phong Hải Quận.

Chương 1779: Chuẩn Tiên, Dị Tiên (1)

Bạch Tiêu Trác.

Vị Quận Trưởng lúc đầu của Phong Hải Quận thời Tử Thanh thượng quốc.

Vào lúc Tử Thanh thượng quốc bị diệt, Bạch Tiêu Trác từng tế hiến chúng sinh một quận, đổi lấy tàn diện Thần Linh mở mắt, tiếp tục làm tùy tùng trước khi Tử Thanh Thái Tử chuyển thế phục sinh.

Sau đó ở trước mặt Cổ Linh Hoàng, vốn sắp bị cắn nuốt, nhưng Tử Thanh Thái Tử đã đến, lấy đi thời quang của Bạch Tiêu Trác từ chỗ Cổ Linh Hoàng.

Ánh mắt Hứa Thanh cụp xuống.

Nếu như chuyện Tử Thanh Thái Tử trở thành Quốc sư cũng xuất hiện, vậy Bạch Tiêu Trác chết mà phục sinh, trở thành phái chủ Dung Thần Lưu của Thái Học hình như cũng không phải là không được.

Mặc dù sự liên hệ này có chút gượng ép, nhưng Hứa Thanh cũng không nhận định suy đoán của mình nhất định là chuẩn xác.

Vả lại…phương pháp Dung Thần, để cho Hứa Thanh nghĩ tới hai người phụ tử Thánh Quân Tử.

Về phần chân tướng cụ thể, Hứa Thanh chỉ mới đến, không có những bằng chứng khác để tiến hành phán đoán tầng sâu hơn, vì vậy Hứa Thanh bất động thanh sắc, quay người rời đi, dung nhập vào bên trong đám học sinh.

Quần áo tương tự, mặt nạ tương tự, cùng với khí tức bị cải biến, khiến cho hắn rất nhanh đã tan biến ở trong biển người.

Về phần phái chủ Dung Thần Lưu, sau khi đi vào bên trong tháp trắng, gã dừng bước chân lại, hơi quay đầu nhìn ra đám người phía ngoài, chỗ sâu trong mắt lộ ra một tia suy tư.

Gã cảm giác vừa nãy có một đạo ánh mắt khác biệt cùng người bên ngoài, nhưng mà cấu tạo đặc thù của Thái Học đã ngăn cách hết thảy, gã không thể nào phát hiện người cụ thể, cho nên sau khi nghĩ ngợi, gã đặt việc này xuống trong lòng, đi về phía đỉnh tháp trắng.

Mà Hứa Thanh nơi đây, sau khi rời khỏi tòa tháp Dung Thần Lưu, tiếp tục quan sát bên trong Thái Học, đây là thói quen của hắn.

Trong khi quan sát, đồng thời cũng nhiều lần bước vào bên trong các tòa tháp trắng khác biệt, đọc tri thức.

Càng xem, trong lòng Hứa Thanh càng sinh ra cảm giác tôn kính đối với Thái Học của nhân tộc.

Nơi đây có quá nhiều tri thức, nếu ở bên ngoài thì nhất định cần hao phí một chút trắc trở …mới có thể trộm tới được.

Nhưng ở chỗ này không có thiên kiến bè phái, bất luận tri thức nào, chỉ cần giơ tay lên là có thể thu được, thậm chí Hứa Thanh còn thấy bên trong một tòa tháp trắng tên Vạn Pháp Lưu, có bí mật bất truyền của một vài tông môn ở Phong Hải Quận.

Càng có một lưu phái, nghiên cứu về pháp bảo Cấm Ky, lưu phái này coi trọng chính là phương thức cho rằng mượn nhờ lực lượng Thần Linh, để chế thành pháp bảo.

Mặc dù quá trình tồn tại khó khăn cực lớn, nhưng mà không thể không nói, ý tưởng của bọn họ cũng hoạt động rất mạnh.

“Pháp bảo, là sau khi bị dị chất xâm nhập sinh ra biến hóa kỳ dị mà thành, là một loại sự kiện xác suất nhỏ, cho nên số lượng không nhiều lắm, nhưng phương pháp nghiên cứu của lưu phái phát hiện, quá trình đó không phải là người không thể bố trí!”

Hứa Thanh cũng nổi lên hứng thú đối với cái này, xem xét một phen, như có điều suy nghĩ.

Trong lúc Hứa Thanh học tập ở nơi đây, thời gian cứ thế trôi qua, rất nhanh đã đến đêm khuya.

Mặc dù còn người bên trong Thái Học, nhưng rõ ràng thiếu đi rất nhiều so với ban ngày, Hứa Thanh quan sát một ngày, nhìn hơn mười lưu phái, vừa lòng thoả ý.

Hắn cảm thấy thu hoạch trong một ngày này của mình rất lớn, như khai thiên tích địa, mở ra rất nhiều nhận thức của bản thân.

“Nơi đây, là một địa phương tốt!”

Trước khi đi, Hứa Thanh nhìn thoáng qua vô số tòa tháp trắng bên trong Thái Học, sự kiên định hiện ra từ ánh mắt, hắn chuẩn bị trong những ngày kế tiếp, sẽ đi qua tất cả những tòa tháp trắng trong đây một lần.

…

Cứ như vậy, nửa tháng nhoáng cái đã qua.

Trong nửa tháng này, Hứa Thanh hoàn toàn đắm chìm vào quá trình học tập bên trong Thái Học, mỗi ngày ngoại trừ ban đêm hồi phủ để tu hành, tất cả thời gian và tinh lực đều đặt ở trong Thái Học.

Bên trong mấy nghìn lưu phái, hắn đã hiểu được hơn một nghìn cái.

Hắn tựa như một khối bọt biển, bị ném vào biển rộng, không ngừng hấp thụ các loại tri thức.

Theo sự học tập, ý nghĩ và cách nhìn của hắn đối với công pháp đã có cải biến tính chất căn bản, cũng tại nơi tư tưởng nhân tộc va chạm tạo ra tia lửa này, hắn dần dần có thêm suy nghĩ đối với con đường tu hành của mình.

Điều này, là thứ mà khi hắn ở Phong Hải Quận khó có thể thu được.

Coi như là có người báo cho hắn biết, nhưng cũng không có trải qua quá trình tự bản thân suy tư, cũng không trải qua sự tự mày mò tìm kiếm, cũng không trải qua vấn đề va chạm tư tưởng, tương tự rất khó dung nhập vào bên trong tâm thần.

Quan trọng nhất là hắn cần tích lũy đầy đủ tri thức, có sự nắm giữ toàn diện đối với hết thảy công pháp mà nhân tộc diễn biến ra sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời khỏi.

Như thế, mới xem như đứng ở trên bờ vai của người khổng lồ, đi trên con đường tới phương xa, có thể tăng vọt ở trên phương diện tư tưởng.

“Hình như, tuyệt đại đa số lưu phái, đều đang truy tìm… con đường đột phá!”

Giờ phút này, Hứa Thanh ở bên trong tòa tháp trắng Vạn Pháp Lưu, cầm lấy một khối ngọc giản giới thiệu công pháp cổ, thần sắc hắn trầm ngâm, cùng lúc đó, một giọng nói truyền đến từ sau lưng của hắn.

“Huyền Lôi Tử, lại trông thấy ngươi rồi.”

Hứa Thanh nghe vậy quay đầu, nhìn một vị học sinh đi tới sau lưng mình.

Mặc dù nơi đây bị che lấp khí tức, nhưng giữa người với người ở bên trong Thái Học, số lần gặp là rất nhiều, đối với tu sĩ mà nói, vẫn có thể nhớ kỹ dấu vết, từ đó sinh ra cảm giác phân biệt đối với thân phận mới.

Như vị đi tới này, chính là như thế.

“Trần Vân sư huynh.” Hứa Thanh khách khí mở miệng.

Người tới là người bạn đầu tiên hắn quen biết ở trong Vạn Pháp Lưu, nửa tháng này, số lần hắn tới nơi đây rất nhiều, hai người từ lúc mới bắt chỉ gật đầu qua lại, dần dần đến nói chuyện, cho đến bây giờ thì coi như là một người Hứa Thanh nói chuyện nhiều ở trong Thái Học.

Hai người đều cáo tri riêng xưng hô của mình, nhưng mà cả hai đều hiểu rõ, đây chẳng qua là danh hiệu trong Thái Học mà thôi.

“Đang nhìn cổ pháp?” Trần Vân đi đến bên cạnh Hứa Thanh, đưa mắt nhìn ngọc giản trong tay Hứa Thanh, nở nụ cười.

Hứa Thanh gật đầu.

“Ta suy nghĩ, hình như rất nhiều lưu phái, đều đang suy tư cách đột phá.”

Chương 1780: Chuẩn Tiên, Dị Tiên (2)

“Những lời này của ngươi đã nói đến bản chất, trên thực tế thì đây cũng là nguyên nhân lúc trước Thái Học được Nhân Hoàng dùng lực bài chúng để thành lập.” Trần Vân sớm đã nhìn ra Huyền Lôi Tử trước mắt này là người mới vừa tiến vào Thái Học.

Người như vậy, mặc dù không phải mỗi ngày đều có, nhưng mỗi tháng đều có hơn 10 vị tương tự, về phần thân phận, không cần thiết đi tìm tòi nghiên cứu.

“Thật ra con đường tu hành của nhân tộc đã bị chặt đứt, thậm chí có thể nói, một khắc tàn diện Thần Linh đến, con đường tu hành của vạn tộc đều đã bị đoạn.”

Giọng nói của Trần Vân mang theo một chút cảm khái.

“Chặt đứt, là phương pháp thành tựu Chúa Tể.”

“Bởi vì Thiên Đạo bị ảnh hưởng, thế gian xuất hiện dị chất, đối với phàm tục mà nói, dị chất như kịch độc, đối với tu sĩ cấp thấp, là sống không bằng chết, còn đối với tu sĩ đẳng cấp cao… đó là đoạn mất đường đi.”

“Trừ phi có đủ huyết mạch cổ xưa, mới có thể cưỡng ép tiếp tục một đoạn, đột phá Uẩn Thần, thành tựu đạo vị Chúa Tể.”

“Nhưng, đây cũng đã là cực hạn.”

“Muốn đột phá Chúa Tể, tiến vào cấp độ Đại Đế, là chuyện không thể nào.”

“Cho nên, từng lưu phái, tụ tập trí tuệ nhiều đời người nghiên cứu, đều muốn kết hợp tình hình bây giờ, sáng lập ra một con đường có thể đi thông Chúa Tể, người có dã tâm, càng muốn từ trên lý luận đẩy ra con đường lên tới Đại Đế.”

“Dung Thần Lưu, chính là đại biểu trong đó, lý niệm bọn họ đưa ra được rất nhiều người cho rằng thấy được hy vọng, đây cũng là lý do tại sao mặc dù lưu phái đó có thời gian thành lập ngắn, nhưng bây giờ lại là lưu phái đứng đầu bên trong Thái Học.”

“Nhưng mà ta cũng không quá tán đồng.”

Trần Vân lắc đầu.

“Cổ lộ trước kia là?” Hứa Thanh hỏi một câu, hắn không nhìn thấy điển tịch cùng loại bên trong Vạn Pháp Lưu.

“Hạ Tiên.”

Trần Vân liếc mắt nhìn Hứa Thanh, suy nghĩ một chút, sau đó lại tiếp tục mở miệng.

“Cổ Lộ không được đề xướng trong Vạn Pháp Lưu, cho nên nếu như ngươi muốn hiểu rõ, có thể đi một chuyến tới Dị Tiên Lưu, lưu phái này… . . lúc vừa mới thành lập trong Thái Học, đã từng là đệ nhất phái, nhưng mà về sau bởi vì lý niệm không thực tế, dần đã vắng lặng.”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu, chắp tay cáo từ, chuẩn bị đi tìm tìm tới Dị Tiên Lưu.

Sau khi hắn đi rồi, bên trong tháp trắng Vạn Pháp Lưu, một học sinh quen biết cùng Trần Vân tò mò tiến lên, nhìn bóng lưng đi xa của Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng.

“Trần Vân sư huynh, Huyền Lôi Tử này có lai lịch gì? Ta thấy những lần ngươi nói chuyện cùng với hắn, so với trong cả một tháng cũng nhiều hơn nhiều.”

Trần Vân truyền ra tiếng cười khẽ dưới mặt nạ, vỗ vỗ bờ vai học sinh bên cạnh.

“Trong khoảng thời gian này, ở trong đám học sinh mới sẽ có một đại nhân vật tới, mặc kệ có phải là hắn hay không, tóm lại giao hảo là tuyệt đối đúng.”

Học sinh bên cạnh Trần Vân như có điều suy nghĩ.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh vừa tìm kiếm Dị Tiên Lưu, cũng vừa suy tư lời nói của Trần Vân, về phần tại sao đối phương báo cho hắn biết nhiều chuyện như vậy, trên thực tế vào lần thứ ba Trần Vân chủ động chào hỏi cùng hắn, đáy lòng của hắn đã có phán đoán.

Dẫu sao, việc hắn thu được thân phận Thái Học, lúc ấy toàn bộ Hoàng Đô đều biết, phàm là người có lòng cũng đều có thể đoán được, rằng trong khoảng thời gian này hắn sẽ đến Thái Học.

“Là một người có lòng cũng có chừng mực, có thể thân phận cũng không hề nhỏ.”

Hứa Thanh quay lại nhìn tòa tháp trắng Vạn Pháp Lưu, rồi đi vào đám người, một lúc lâu sau hắn nhìn thấy một tòa tháp trắng nằm ở phía chính đông Thái Học.

Nhìn từ bề ngoài, tòa tháp này không có gì khác biệt cùng với những tòa tháp trắng khác, nhưng bốn phía trống trải, so sánh cùng chỗ náo nhiệt khác lập tức lộ ra rất là tiêu điều, tiếp theo đó là tòa tháp này thoạt nhìn cũng khá là cũ nát.

Trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua cũng thấy rất kinh ngạc, đây coi như là lưu phái nhàm chán và vắng nhất hắn nhìn thấy trong nửa tháng qua, đi vào bên trong tháp trắng, hắn chỉ thấy ba học sinh bộ dạng lười biếng ngồi ở.

Đối với việc hắn đến, bọn họ cũng không thèm liếc mắt nhìn qua.

Mà bên trong tháp trắng của Dị Tiên Lưu tuy nhiều ngọc giản, nhưng rất là tán loạn, thậm chí còn có một số được vứt chồng chất ở trong góc, đã tạo thành một tòa núi nhỏ.

Về phần phái chủ, vậy mà cũng ở đây.

Nên biết rằng phái chủ những lưu phái khác trừ phi là ngẫu nhiên gặp phải, bằng không bình thường rất ít trông thấy, đều là ở trên đỉnh tháp trắng, nhưng ở nơi đây.. . . .

Vị phái chủ mặc đồng bào đang ngồi xổm trước một đống ngọc giản, lật tới lật lui, không biết đang tìm cái gì.

Hứa Thanh lặng lẽ đi vào, nhìn chung quanh, nhịn không được hỏi một câu.

“Xin hỏi nơi này có ngọc tịch liên quan tới cổ lộ Hạ Tiên không?”

“Nhìn thứ đó có tác dụng gì, đi nhanh đi, đột nhiên nhiều thêm một người làm cho chúng ta rất không thích ứng.”

Giọng nói không kiên nhẫn, truyền ra từ trong miệng người chính giữa ba học sinh lười biếng.

Hứa Thanh nhíu mày, lúc ánh mắt đảo qua, một khối ngọc giản bỗng nhiên bay ra từ chỗ phái chủ đang tìm kiếm gì đó.

“Nơi đây không có giới thiệu liên quan tới Hạ Tiên, chỉ có một chút suy đoán của hậu nhân, ngươi muốn xem thì xem đi, xem xong thì đi mau, nhiều thêm một người khiến cho lão phu cũng thấy không quen.”

Hứa Thanh đưa tay đón được, không nói tiếng nào, ngưng thần xem xét.

Ngọc giản này đúng là không hề giới thiệu về Hạ Tiên, về suy đoán của hậu nhân đối với Hạ Tiên cũng rất không rõ ràng, chỉ có duy nhất một thứ tương đối rõ ràng.

“Lý niệm Hạ Tiên, có thể hóa thành thân thể thần tiên.”

“Đây là lý niệm, nhưng tiên lộ đã đứt, chính pháp không thể kéo dài, sau Chúa Tể lại không còn Chuẩn Tiên, nhưng bàng môn dị thuật, chưa hẳn không thể.”

“Ta có một tư tưởng, luyện hồn thành ti, bện thân ảnh Thần Linh ở thức hải, lấy hồn để khống chế, lấy niệm làm gốc, thời điểm thân ảnh Thần Linh thành hình, đôi khi có thể có được năng lực phỏng theo đồng nguyên.”

“Tâm thần tồn tại, hóa thành chất dinh dưỡng, cũng có thể phản tiên!”

“Pháp này đại thành, tuy không phải Chuẩn Tiên, nhưng là Dị Tiên!”

Chương 1781: Ân ngươi kiếp này, độ ngươi kiếp sau (1)

Đây, chính là Dị Tiên Lưu!

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên một vòng tinh mang, nội dung ngọc giản này không nhiều lắm, nhưng chữ chữ đều như châu ngọc, đơn giản rõ tóm tắt và biểu đạt rõ ràng về hệ thống Dị Tiên Lưu.

Mặc dù bên trong ngọc giản cũng không miêu tả phương pháp cụ thể, nhưng thông qua những thứ văn tự khái quát này, dựa theo am hiểu của Hứa Thanh đối với công pháp, cũng có thể nhìn ra một chút.

“Pháp này có chỗ tương tự cùng Dung Thần Lưu, nhưng một cái là bảo tồn Thần, một cái là hòa tan Thần, dạng trước có đủ nguyên vẹn thân hình nhân tộc, phác hoạ Thần trong thức hải, mục tiêu là mượn phương pháp tồn Thần đột phá, giúp bản thân thành tựu Dị Tiên.”

“Mà dạng sau thì từng bước bỏ qua thân thể nhân tộc, thay thế bằng thân thể Thần, cuối cùng thuần túy thành Thần, trở thành Nhân Thần.”

“Loại mạch suy nghĩ này… Hoàn toàn chính xác kinh diễm, khó trách Trần Vân nói Dị Tiên Lưu từng là đệ nhất phái trong Thái Học.”

Hứa Thanh suy tư trong lòng, lại nhìn chung quanh trống trải, hiểu rõ có lẽ pháp này tồn tại một chỗ thiếu hụt chí mạng, chỗ thiếu hụt đó chính là nguyên nhân dẫn đến việc Dị Tiên Lưu suy tàn như ngày hôm nay.

“Chỉ sợ là có yêu cầu cực cao đối với tu hành!”

“Vả lại luyện hồn thành sợi nhỏ, phác họa phỏng theo Thần Linh hoặc là tồn tại Thần Thánh, bản thân việc này nhất định có đại phong hiểm cực lớn, có lẽ tốc độ tu hành cũng không thể nhanh được.”

“Cho nên Trần Vân mới nói, lý niệm của lưu phái này không thực tế.”

“Hoặc là, chưa từng có ai thành công?”

Sau khi Hứa Thanh phân tích trong đầu, lại nhìn về phía phái chủ đang tìm kiếm gì đó, đưa nghi vấn của mình ra.

“Ai nói không có người thành công?” Giọng nói của phái chủ Dị Tiên Lưu mang theo bất mãn, hừ một tiếng.

“Vào 8000 năm trước, Lý Huyền Phong của Dị Tiên Lưu ta, thành công dùng hồn dệt ra Địa Tử ở bên trong tâm thần, hiển lộ nó ra ngoài, gia trì chiến lực, vô cùng kinh người.”

Nói đến đây, ngữ khí của phái chủ Dị Tiên Lưu hiện ra ngạo nghễ, nhưng vừa dứt lời, một người trong ba tên đệ tử lười biếng ngồi cửa ra vào âm u mở miệng.

“Ừ, lão tổ Lý Huyền Phong tu hành trọn vẹn một ngàn năm, xém chút nữa thọ nguyên đoạn tuyệt, mới hồn dệt ra một tồn tại Thần Thánh là Địa Tử cảnh giới Linh Tàng, hoàn toàn chính xác rất lợi hại.”

Phái chủ Dị Tiên Lưu trừng mắt.

“Tuy rằng hơi chậm, nhưng sau khi lão tổ Lý Huyền Phong thành công, mượn nhờ phương thức tồn thần trong thức hải, chiến lực cường hãn!”

“Đúng đúng đúng, tiếp đó bị một dị tộc Linh Tàng tu hành 500 năm đánh chết.” Tên còn trong ba người đệ tử lại thở dài.

Phái chủ bên đó càng trừng mắt lớn hơn nữa, lộ ra vẻ bất mãn.

“Còn có 5000 năm trước, lão tổ Trần Đạo Tắc của phái ta, không phải cũng thành công sao, chỉ cần một ý niệm, tồn tại Thần Thánh gởi trong tâm thần lập tức bao trùm toàn thân, kinh thiên động địa.”

“Dạ dạ dạ, tiếp đó Trần Đạo Tắc lão tổ không biến trở lại được nữa… Hiện giờ tiêu bản còn đặt ở dưới tháp trắng, lão sư, Dung Thần Lưu muốn đến mua, nếu không chúng ta bán đi.” Người ở vị trí giữa than dài một tiếng, khuyên nhủ.

“Đừng có nhắc tới Dung Thần Lưu với ta, đó là cái lý niệm gì, lung tung rối loạn, con khỉ mặc quần áo vào người, đó chính là người sao!"

Phái chủ Dị Tiên Lưu hất tay áo lên, bên trong ngôn từ hiện ra khinh thường mãnh liệt đối với Dung Thần Lưu.

Ba đệ tử riêng phần mình thở dài, trong đó có một vị nhìn qua Hứa Thanh, cảm khái mở miệng.

"Vị học sinh này, ta khuyên ngươi đi nhanh đi, ba người chúng ta đi không nổi, năm đó ngu ngốc, cho rằng nơi suy tàn tất có trân bảo, muốn đến sửa mái nhà dột, muốn đốt lò lạnh… Không ngờ, bị lão gia hỏa này lừa dối nói đệ tử hạch tâm mới có thể học tập, thế là ký kết khế ước cả đời."

"Chúng ta không đi được, chỉ có thể ở trong chỗ này."

"Ngươi hẳn không phải là người Hoàng Đô đúng không, cho nên không biết chi tiết nơi đây, ta khuyên ngươi chớ có nghĩ không thông."

Phái chủ Dị Tiên Lưu nghe vậy, cũng không biết biểu cảm sau mặt nạ có biến hóa gì hay không, tóm lại lão theo thói quen hừ một tiếng, ngồi xổm người xuống, tiếp tục tìm kiếm gì đó trong đống ngọc giản.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả tòa tháp trắng an tĩnh lại.

Hứa Thanh do dự, nhìn ba người đệ tử nọ một chút, lại nhìn qua phái chủ Dị Tiên Lưu, cáo từ rời khỏi.

Cho đến khi đi ra ngoài trăm trượng, Hứa Thanh quay lại nhìn về phía tòa tháp trắng Dị Tiên Lưu.

Rõ ràng nằm ở phía chính đông ý nghĩa phi phàm trong Thái Học, vị trí cũng là phồn hoa, nghĩ đến năm đó chỗ này cũng là cực kỳ náo nhiệt, học sinh tới lui đông đảo.

Nhưng bây giờ một mảnh trống trải, huy hoàng lúc trước cũng chỉ là quá khứ đã qua, hiện giờ có rất ít người hỏi thăm.

Chỉ vẻn vẹn có ba học sinh, nhìn từ thái độ, bọn họ hẳn là nói thật, đích xác là bị lừa gia nhập, cũng ẩn chứa nồng đậm oán khí, về phần vị phái chủ nọ, nghĩ đến cũng là chột dạ, cho nên cũng chỉ có thể theo thói quen lẩm bẩm, dùng việc này giữ lại thể diện cuối cùng cho phái chủ Dị Tiên Lưu.

“Không biết, hai vị tổ tiên thành công theo như lời bọn họ, bện chế Thần ảnh ở trong thức hải, thể hiện nó ra bên ngoài, là dạng trạng thái gì?”

Hứa Thanh suy tư, đi vào đám người, biến mất không thấy gì nữa.

Thời gian nhoáng một cái, lại trôi qua nửa tháng.

Đối với lưu phái bên trong Thái Học, Hứa Thanh trên cơ bản đã đại khái nhìn mấy lần, tri thức tích lũy cũng càng ngày càng tăng, nhưng những thứ này đều là không rõ ràng, thời gian cùng tinh lực có hạn khiến cho hắn không cách nào tỉ mỉ tìm hiểu rõ từng lưu phái.

Cuối cùng cũng không lựa chọn gia nhập vào bất kỳ lưu phái nào.

Thứ trọng điểm ảnh hưởng tới lựa chọn của hắn, là trong đầu của hắn luôn suy tư về sự tình Hạ Tiên.

Hai chữ này, tựa như có được lực lượng kỳ dị nào đó, để cho tim của hắn thủy chung trong cơn lưỡng lự.

Quy kết căn nguyên, Hứa Thanh biết rõ, đây là do câu nói của sư tôn sau khi luyện chế que sắt và lão tổ Kim Cương Tông thành hàng ma xử lúc trước.

“Vi sư đã dùng phương pháp chế tạo mà Hạ Tiên ghi chép trong sách cổ để làm ra, cho nên ta xưng vật này là Tiên Khí!”

Giờ phút này trăng sáng sao thưa, chỗ phủ đệ Ninh Viêm, Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở trong viện, nhìn trăng sáng trên bầu trời, trong đầu hiện ra từng màn từ lúc gặp mặt sư tôn cho đến bây giờ.

“Lúc sư tôn nói tới hai chữ Hạ Tiên, ta cũng không rõ ràng, cho rằng đây chỉ là một loại lý luận chế tạo pháp khí.”

“Nhưng sau khi đi đến Hoàng Đô, nói chuyện cùng Tam công chúa, đã khiến ta sinh ra nghi ngờ sơ bộ, cho đến một tháng trải qua trong Thái Học này, nhất là bên chỗ Dị Tiên Lưu.”

Ánh trăng chiếu vào trên người Hứa Thanh, tựa như choàng lên một tầng sa mỏng cho hắn ở trong bóng đêm, khiến cho toàn thân của hắn tràn ra ánh trăng, chẳng qua cái ánh sáng này lúc khuếch tán ra phía ngoài một trượng, đã biến thành màu tím.

Chương 1782: Ân ngươi kiếp này, độ ngươi kiếp sau (2)

“Tại sao sư tôn lại biết được phương pháp Hạ Tiên… . Vả lại có thể thành thạo chưởng khống.”

“Giờ phút này nhìn lại, câu nói lúc đó của sư tôn, giống như là vùi xuống một cái ý niệm vào trong đầu của ta vậy, giống như là hạt giống, khiến ta sau khi từ từ hiểu rõ Hoàng Đô, dần dần nảy mầm.”

Hứa Thanh cúi đầu, lấy ra hàng ma xử, đặt ở trước mặt, cẩn thận ngóng nhìn.

Thời gian dần trôi qua, sau nửa canh giờ, tiếng bước chân nương theo tiểu khúc, truyền đến từ ngoài phủ đệ.

Thân ảnh đội trưởng lắc lư trở về.

Hiển nhiên tâm tình của y rất tốt, lại uống rượu, giờ phút này đạp trên ánh trăng, đi ngang qua đình viện nhìn thấy Hứa Thanh, nhếch miệng cười một cái.

“Tiểu Thanh, dạo gần đây học tập bên Thái Học thế nào, ta đã vài ngày không nhìn thấy ngươi rồi.”

“Ta nói với ngươi, dạo gần đây ta phát hiện ra một nơi rất tốt, Hồng Trần Lâu ngươi biết chứ.” Nói xong, đội trưởng người đầy mùi rượu đi đến bên người Hứa Thanh, giơ tay dùng sức vỗ lên bờ vai Hứa Thanh.

“Hồng Trần Lâu, không tồi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về đội trưởng.

“Ta đã đi qua, chính là sau khi rời khỏi nơi đó, đã gặp phải hành thích, ta đã từng nói với ngươi.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, cười ha ha.

“Không sai, ta chính là đi điều tra việc ngươi gặp phải hành thích.”

Nói xong, đội trưởng lấy ra một bầu rượu, đưa cho Hứa Thanh.

Vì không quấy rầy nhã hứng của đại sư huynh, Hứa Thanh không bảo cho y biết Nê Hồ Ly ở đó.

Giờ phút này tiếp nhận rượu, nếm nếm, cảm giác hơi choáng.

Đây là Tiên Nhân Túy của Hồng Trần Lâu.

“Có tâm sự?” Đội trưởng cầm lấy bầu rượu của mình, uống một ngụm, nhìn Hứa Thanh một chút, hiếu kỳ hỏi.

Hứa Thanh suy nghĩ rồi nhẹ giọng mở miệng.

“Đại sư huynh, sư tôn… Đến cùng có lai lịch thế nào?”

Lời Hứa Thanh vừa ra, bàn tay cầm bầu rượu của đội trưởng dừng lại, bỏ xuống, sau đó nhìn qua ánh mắt Hứa Thanh.

Bốn mắt nhìn nhau, phát giác được vẻ mặt Hứa Thanh nghiêm túc, đội trưởng nở nụ cười.

“Lai lịch của lão đầu tử rất thần bí, ngươi nhìn những đệ tử lão thu nhận xem.”

“Ta, đệ nhất thiên kiêu đại lục Vọng Cổ!”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, rất nghiêm túc gật đầu biểu thị tán đồng.

Đội trưởng đắc ý, tiếp tục mở miệng.

“Ngươi, đệ nhị kiêu ngạo đại lục Vọng Cổ!”

“Lão Nhị, ha ha, nhân duyên của nàng, thật sự là không có gì để bàn, ngươi cũng đoán được mà, lúc trước ta còn có chút hoài nghi, lần gần nhất quay về Phong Hải Quận, ta cố ý nghiệm chứng một chút.”

“Còn có lão Tam xấu xa nữa, ta nói với ngươi, đừng nhìn thấy cảm giác tồn tại của lão Tam rất thấp, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, gã một bụng quỷ kế, vả lại không ít bí mật nhỏ, ta hoài nghi…. . Gã có liên quan cùng với Quỷ Đế!”

“Mà Quỷ Đế, không người nào biết được tộc quần và lai lịch, nhưng trên vũ khí của Quỷ Đế lại có ấn ký Thần Vực, từng đánh chết tu sĩ Thần Vực.”

"Ngươi nói, một đại cao thủ năm đó, làm sao có thể không có lai lịch được, nhưng hết lần này tới lần khác lại chính là như vậy, cho nên ta có một cái suy đoán can đảm, Quỷ Đế khả năng đến từ… . ."

Đội trưởng nói xong, giơ tay chỉ lên bầu trời.

Con ngươi Hứa Thanh co rụt lại, trên bầu trời, ngoại trừ tàn diện Thần Linh, trong tinh không càng xa hơn, còn có những thứ khác.

"Thánh địa!"

Đội trưởng không còn bộ dạng say rượu, nở nụ cười.

"Đây là suy đoán của ta, mặt khác, về sư tôn, ta nói cho ngươi một cái bí ẩn."

"Ta đã từng có một kiếp, gặp qua một người rất là giống với lão đầu tử, không phải bộ dạng giống, mà là cái loại cảm giác đạo vận không rõ nói không nên lời…"

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt ngưng tụ.

"Hơn nữa, lúc ta vừa mới bái sư ở kiếp này, đã từng nhớ lại, hình như ta thấy lão không chỉ một lần, nhưng rất nhiều ký ức của ta thật ra đã thất lạc."

Đội trưởng lắc đầu, đứng lên duỗi lưng một cái.

"Tiểu Thanh, đừng nghĩ nhiều như vậy, ngươi phải học theo ta, vui vẻ là được, mỗi ngày đều phải vui vẻ, bởi vì như vậy, chính là cảnh giới sống cao nhất."

Nói xong, đội trưởng lắc lư đi đến phòng mình, sau khi đi ra bảy tám bước, y dừng bước chân lại, đứng dưới ánh trăng, đưa lưng về phía Hứa Thanh, truyền ra âm thanh nhu hòa.

"Tiểu Thanh, còn nhớ năm đó ở Thất Huyết Đồng, lúc ngươi bái sư, ta đã nói gì ở bên cạnh ngươi không."

"Nhất bái Cổ Hoàng, ba bái thiên địa, chín bái sư tôn."

"Huyền U Cổ Hoàng, sáng lập sự nghiệp to lớn, do đó cần nhất bái."

"Thiên Địa Huyền Hoàng, thừa nhận ngàn vạn, do đó cần ba bái."

"Nhưng Cổ Hoàng cao cao tại thượng, chưa từng ân ngươi. Thiên địa chúng sinh khổ hải, chưa từng độ ngươi. Duy chỉ sư phụ lên trời xuống đất, ân ngươi kiếp này, độ ngươi kiếp sau, dốc hết khả năng, cùng đi đại đạo, do đó ngươi cần chín bái!"

Trong ánh trăng, trong đình viện, giọng nói đội trưởng ẩn chứa cảm giác năm tháng, vang vọng kiếp này.

"Ở kiếp này, không chỉ chúng ta cùng đồng hành với nhau, sư môn cũng cùng đồng hành!"

Chương 1783: Phong bạo nổi lên (1)

“Đại sư huynh, có nhiều kiếp trước, nhiều lần chuyển thế mà sinh, thần bí khó lường.”

“Nhị sư tỷ, có cơ duyên với Hoàng Nham, có thể được Viêm Hoàng yêu, tự có chỗ phi phàm.”

“Tam sư huynh… . . Có liên quan cùng Quỷ Đế, có lẽ đến từ Thánh địa.”

“Như vậy ta… . . Lại có chỗ thần kỳ gì?”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn không cảm thấy mình không giống người khác đến cỡ nào, ngoại trừ… . . quan hệ giữa hắn cùng với Ô Nha.

Còn có một thứ nữa là, ở bên trong một trận đánh cùng Xích Mẫu, hắn đã thấy qua một đoạn thời gian không biết là thật hay giả ở bên trong tử thủy tinh.

Bên trong đoạn thời gian đó, hắn đã chết, cái này không giống với những gì hắn trải qua.

“Ta, thật sự đã chết qua một lần sao.”

Bên trong ánh trăng, Hứa Thanh nhẹ giọng thì thào, giọng nói dung nhập trong bóng đêm, giống như kéo lê rung động tới bầu trời đêm.

Không biết tầng mây có cảm giác hay không, bỗng nhiên theo gió mà động, tràn ngập với màn đêm, dần dầy dày đặc và có từng tiếng sấm vang lên, sau đó là tia chớp im lặng như ẩn như hiện ở.

Rất nhanh, tiếng sấm sét tới sau đã đến.

Tiếng ầm ầm nổ vang khắp toàn bộ Hoàng Đô, mưa to như trút nước rơi xuống cả một đêm, cho đến khi trời hừng sáng, bầu trời vẫn tối tăm mờ mịt như cũ, khiến cho người ta không khỏi có cảm giác lười biếng.

Cho đến sau giờ ngọ, nước mưa lần nữa rơi xuống.

Mà hôm nay Hứa Thanh không có đi Thái Học, hắn đã nhìn qua hầu như tất cả lưu phái ở đó, giờ phút này thứ đặt ở trước mắt hắn, là lựa chọn.

Mặt khác, còn có một nguyên nhân, hôm nay hắn có hẹn.

Người mời, là Tam công chúa.

Nếu như đổi thành người khác thì Hứa Thanh có thể cự tuyệt, nhưng lúc trước Tam công chúa một đường biểu đạt ra thiện ý, khiến cho Hứa Thanh khó có thể nhẫ nhận từ chối, tính cách của hắn chính là như vậy.

Cho nên, cho dù hôm nay mưa to, nhưng vào lúc hoàng hôn, Hứa Thanh vẫn cầm cây dù đi ra khỏi phủ đệ.

Mặc dù tu sĩ có thể dùng tu vi hình thành bích chướng, ngăn cản mưa hạ xuống, nhưng nếu như thân ở trong thế tục, có một số việc cũng không cần thiết khác biệt với người thường.

Đây là một bộ phận tu tâm, cũng là cảm ngộ Hứa Thanh thu được từ Tâm Cảnh Lưu trong Thái Học.

Giờ phút này, Hứa Thanh đi trên đầu đường Hoàng Đô, nhìn dòng người tới lui, bước đi không nhanh, hắn vừa suy tư về lưu phái trong Thái Học, vừa đi đến địa điểm được hẹn.

Những giọt mưa rơi trên chiếc dù, phát ra âm thanh rầm rầm, lại nhìn theo quá trình mưa hình thành dòng nước trên tán dù, chảy về phía mặt đất, gió lại thổi qua làm nó nghiêng đi, đứt quãng.

Cuối cùng, vẫn là hóa thành giọt mưa, cùng nhau rơi xuống mặt đất cùng đồng bạn của nó.

“Giọt mưa là giọt mưa, giọt mưa không phải giọt mưa, giọt mưa vẫn là giọt mưa.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn màn trời, gợn sóng bởi vì lai lịch của sư tôn cùng với lời nói đại sư huynh sinh ra trong lòng, dần dần bình phục lại.

“Thứ phấn khích trong thế giới này, chính là bởi vì không biết.”

“Về phần ta có thật sự chết qua một lần hay không, điều này không trọng yếu, quan trọng là … ta còn sống."

"Nếu như có thể sống ổn hơn một chút, vậy thì càng tốt."

Hứa Thanh nhẹ giọng lầm bầm dưới đáy lòng, đây là mộng tưởng của hắn khi còn bé, lúc còn ở trong xóm nghèo, mà hiện giờ cũng vẫn là như thế này, không có gì thay đổi.

Sống sót.

Chỉ có sống sót, mới có thể đi vén lên tấm màn sân khấu che phủ ở trước mắt, mới có thể nhìn đến chân tướng, mới có thể… đồng hành cùng sư tôn và đại sư huynh, cùng với đồng môn… trong kiếp này.

Hứa Thanh hít sâu, dần dần đi xa trong hoàng hôn mưa gió, cho đến khi sắc trời càng lúc càng lờ mờ, hắn đi tới phía tây nam Hoàng Đô.

Chỗ đó có một tòa đại điện phượng điểu.

Kiến trúc tương tự để cho Hứa Thanh ngưng thần trong chốc lát.

Nơi đây, là phủ đệ ngoài hoàng cung của Tam công chúa.

Ước hẹn hôm nay, cũng không phải chỉ có riêng hắn, còn có một chút hạng người tuấn kiệt trong Hoàng Đô đại vực, không thiếu khuê trung mật hữu của Tam công chúa, cùng với một chút vị tài hoa hơn người.

Hứa Thanh biết rõ, đây là phương thức biểu đạt thiện ý của Tam công chúa, muốn giới thiệu hắn với càng nhiều người hơn nữa.

Mặc dù không có sở trường xã giao, nhưng Hứa Thanh vẫn lựa chọn tiếp nhận đối với thiện ý, mà vào một khắc hắn bước vào trong phủ đệ của Tam công chúa, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng sấm sét.

Tiếng sấm sét này cực lớn, lay động thiên địa, tựa như cự thần phát ra tiếng gào thét trên màn trời, khiến cho vô số giọt mưa nổ vang, trở thành mưa bụi.

Trong một tiếng lôi điện bất thình lình này, tiếng lòng của chúng sinh cũng đều có chỗ chấn động.

Hứa Thanh nhíu mày, dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn qua màn trời đen nhánh.

Sấm sét, tự nhiên chưa chấn động tới hắn, nhưng một khắc tiếng sấm này truyền đến, trong lòng của hắn lại có một cỗ cảm giác bất an rất mãnh liệt.

Đó là Thiên Đạo báo động trước.

Nên biết rằng dù là sự tình hành thích ở Hoàng Đô, Thiên Đạo cũng không xuất hiện báo động trước, nhưng hôm nay, báo động trước này đã hình thành gợn sóng trong lòng hắn.

“Có đại sự gì đó, sắp phát sinh…”

Trong lòng Hứa Thanh có suy nghĩ, đi vào trong phủ đệ của Tam công chúa.

Cùng lúc đó, phía chính bắc Hoàng Đô, chỗ đó có một khu kiến trúc thần bí, tổng thể màu đen, do từng tòa tháp màu đen tạo thành hình thang tung hoành.

Biên giới cao nhất, chính giữa lùn nhất, tứ tứ phương phương, đồng thời bốn phía phòng hộ sâm nghiêm, mỗi thời mỗi khắc đều có người tuần tra, nơi đây càng có trận pháp kinh người, cũng là chỗ đại trận Hoàng Đô chú ý cao nhất.

Nơi đây, chính là Tạo Vật Cung bên trong Thượng Huyền Ngũ Cung, cung này chuyên môn nghiên cứu Tiên Thuật và Thần Linh, cũng là nơi nghiên cứu phát minh ra Thự Quang Chi Dương.

Đối với nhân tộc mà nói, cung này liên quan trọng đại, cho nên ngoại trừ bản thân cao tầng Tạo Vật Cung ra, Nhân Hoàng còn chỉ định nhi tử thứ chín, nhậm chức bên trong Tạo Vật Phủ.

Mà lúc Cửu hoàng tử nhậm chức trong Tạo Vật Phủ, từng có lời thề, kiếp này không tham dự tranh đấu Thái Tử, chính mình sẽ không, càng không có thiên hướng về chuyện đó.

Cho nên lúc cảm ngộ Cổ Hoàng Tinh, gã cũng không có tham dự.

Chương 1784: Phong bạo nổi lên (2)

Với gã mà nói, nghiên cứu Tiên Thuật và Thần Linh, là truy cầu lớn nhất của gã, mà gã cũng không phụ sự kỳ vọng của Nhân Hoàng, cũng có một phần công lao trên việc nghiên cứu phát minh ra Thự Quang Chi Dương.

Ngày bình thường, trừ phi Nhân Hoàng triệu hoán, nếu không Cửu hoàng tử gần như không ra ngoài, nhưng hôm nay… . Trong lúc màn trời sấm sét nổ vang, trong mưa to, thân ảnh của gã lảo đảo đi từ bên trong lầu các.

Biểu cảm mang theo bối rối, mang theo hoảng sợ, thân thể run rẩy, mặc kệ nước mưa lập tức xối khắp toàn thân, phát ra giọng nói thê lương về bốn phía,.

“Lấy thân phận nhi tử thứ chín của Nhân Hoàng, Luật Ti Tướng của Tạo Vật Phủ, hiệu lệnh toàn bộ Tạo Vật Cung, lập tức phong bế, không cho phép bất luận kẻ nào rời khỏi, người vi phạm, giết chết bất luận tội!!”

Giọng nói này vang vọng, nương theo sấm sét, trận pháp Hoàng Đô hóa thành phong ấn phủ xuống nơi đây, mà một màn bất thình lình như thế, cũng đưa tới chúng tu bên trong Tạo Vật Cung ngạc nhiên.

Nhưng Cửu hoàng tử không có quan tâm tới những thứ ấy, gã xuất ra ngọc giản và lập tức truyền âm, sau đó mắt đỏ thủ hộ ở chỗ này, chờ đợi… Nhân Hoàng đến.

Cùng lúc đó, một đám cao tầng Tạo Vật Cung cũng đều lần lượt xuất hiện, sắc mặt cả đám đều xanh mét, khó coi tới cực hạn, nhao nhao đứng trầm mặc trong mưa.

Cùng lúc đó, trong phủ đệ Tam công chúa, trong đại điện phượng điểu, tràng cảnh ca múa thái bình, Tam công chúa ngồi trên cao, mời Hứa Thanh ngồi song song cùng mình, về phần những người khác, thì là ngồi xuống hai hàng.

Không sai biệt lắm hơn mười người, nam có nữ có, hoặc chính là hậu bối quyền quý, hoặc chính là thiên kiêu tuấn kiệt, Mạnh Vân Bạch cũng ở trong đó, trò chuyện với nhau thật vui.

Bởi vì từng người đều là Tam công chúa cẩn thận cân nhắc sau đó mới mời, cho nên trên cơ bản không thể nào phát sinh sự tình không thoải mái bên trong yến hội, bọn họ đối với Hứa Thanh nơi đây, đa số cũng đều là thiện ý cùng tôn kính.

Dẫu sao Hứa Thanh mặc dù là tu sĩ cùng thế hệ bọn họ, nhưng thân phận đặc thù, nhất là lấy được Đế Kiếm, ý nghĩa cực lớn, cho nên toàn bộ hành trình dù Hứa Thanh không có sở trường giao thiệp, nhưng vẫn có thể ở chung với nhau, rất là nhẹ nhàng.

Mà sau khi rượu đã qua ba tuần, theo bầu không khí náo nhiệt, dưới Tam công chúa dẫn dắt, chủ đề chậm rãi chuyển về phía Thái Học.

“Mọi người cũng nghe nói chứ, Dung Thần Lưu bên trong Thái Học phát ra thông báo, muốn vào nửa tháng sau mở ra thí luyện hạch tâm, lần này muốn lựa chọn 100 người, làm thành hạch tâm.”

“Nói tới Dung Thần Lưu, vậy không thể không nói tới thủ tịch của lưu phái này rồi, đáng tiếc, thân phận người này thần bí, trước giờ không lộ ra ngoài… . . Nhưng mà nghe nói gã ta gần như đã hoàn thành Dung Thần tám phần toàn thân, ngày thường là dựa vào pháp bảo che lấp.”

“Về phần chiến lực cũng là kinh người, ta nghe nói vị thủ tịch của Dung Thần Lưu này, chỉ dùng một tay đã có thể trấn áp một tồn tại Thần Thánh có tu vi Quy Hư nhất giai.”

“Thiên kiêu như thế, lại điệu thấp như vậy, tương lai bất định càng thêm bất phàm.”

Mọi người cảm khái, trong lúc này còn nói đến những lưu phái khác, như Đoán Linh Lưu, Vạn Pháp Lưu, Tâm Cảnh Lưu, Hòa Bảo Lưu, đều có nhắc tới, mà mỗi lần đàm luận tới học sinh và thủ tịch của những lưu phái đó, tất cả mọi người đều là tán thưởng, trong thần sắc cũng có hâm mộ.

Đồng thời cũng nói đến suy đoán của chính mình đối với thân phận chân chính của mấy vị thủ tịch, nói cái gì đều có, thậm chí còn có suy đoán thủ tịch nào đó là Hoàng tử.

Hiển nhiên, lực ảnh hưởng của lưu phái lớn bên trong Thái Học sớm đã không bị cực hạn của bản thân Thái Học trói buộc, đã có thể lan ra bên ngoài, trình độ chú ý cực cao.

“Đáng tiếc, bây giờ bên trong Thái Học thì Dung Thần thành chủ lưu, những lưu phái khác đều ở phía sau, cũng khó có thể xuất hiện tràng cảnh lưu phái tranh đấu kịch liệt, ta đã từng thấy qua từ trong điển tịch Thái Học, từ lúc Thái Học khởi đầu đến bây giờ, đã xuất hiện qua bốn lần lưu phái lớn tranh giành, mỗi một lần đều hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Hoàng Đô, tràng cảnh hùng vĩ.”

Có người thổn thức, những người khác cũng đều gật đầu, chủ đề cũng triển khai nhiều hơn, còn có người nói đến Dị Tiên Lưu.

“So với việc những thứ lưu phái đó, thật ra ta càng cảm thấy hứng thú đối với Dị Tiên Lưu, nhưng đáng tiếc, bây giờ trước cửa của lưu phái này đã có thể giăng lưới bắt chim, đã xuống dốc rồi.”

“Cuối cùng, là bởi vì lưu phái này tu hành khó khăn, có yêu cầu rất cao đối với tư chất, như vậy thì thôi, quan trọng nhất là, bọn họ không có chân chính xuất hiện người đại thành.”

Nhắc tới Dị Tiên Lưu, là một thanh niên tên là Mộc Nam.

Nét mặt của người này thanh nhã, nụ cười ôn hòa, lúc trước Hứa Thanh đến Tam công chúa đã từng có giới thiệu, nói đối phương đến từ tổng giáo nhân tộc của Ly Đồ, giờ phút này ngữ khí của kẻ đó cảm khái, tiếp tục truyền ra lời nói.

“Chỉ vẹn vẹn có hai vị tiên liệt thành công nửa phần, mà một người bị đánh chết, một người sau khi biến thân không trở về được nữa, nhìn như được cung phụng, nhưng cũng không khác gì với tiêu bản, lại bởi vì khoảng cách năm tháng, ít người gặp qua, nên cũng không có người nói chuyện nho nhã.”

“Nhưng mà, trong giáo ta từng có một đoạn ảnh lưu niệm, ghi chép qua hình thái hồn dệt của Trần Đạo Tắc.”

Nói xong, người này giống như vô ý định liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh đối mắt cùng với người này, thần sắc như thường, nhàn nhạt mở miệng.

“Mộc Nam đạo hữu, có thể xem qua đoạn ảnh lưu niệm này không?”

Mộc Nam nghe vậy, hớn hở nở nụ cười.

“Đây là bí ẩn của giáo ta, lời của người khác không thể, nhưng

Hứa tôn muốn xem, tự nhiên có thể.”

Nói xong, Mộc Nam lấy ra một quả ngọc giản, nhẹ nhàng buông lỏng, trôi nổi tới phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh bắt được, ngưng thần tiến vào, trong đầu lập tức hiện ra một màn cảnh tượng, trong tấm hình là một người tu sĩ trung niên mặc đạo bào, vị trung niên này phất tay sau lưng, tràn ra rất nhiều dị chất, dung nhập tới bản thân, thân thể nháy mắt cải biến, hình thái từ hình người hóa thành tồn tại Thần Thánh dữ tợn.

Nhìn một màn này, trên mặt Hứa Thanh bình thường, nhưng trong lòng lại có gợn sóng.

Bởi vì cái này rất giống cùng với hình thái Thần Linh của hắn!

Mà trong lúc nội tâm Hứa Thanh đang chấn động, đột nhiên, từng trận tiếng chuông vang vọng toàn bộ Hoàng Đô, âm thanh rất vang dội, siêu việt sấm sét, truyền tới chín tiếng.

Mọi người bên trong yến hội đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó sắc mặt đồng loạt cải biến, có người thậm chí đứng lên.

“Chín tiếng hoàng chuông, đây là đã xảy ra đại sự gì!”

Hứa Thanh cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, giờ phút này bất an đến từ Thiên Đạo báo động trước bên trong tâm thần cũng càng lúc càng mãnh liệt, cùng lúc đó, ngoài đại điện Tam công chúa, tiếng rít kinh người truyền đến.

Trong nháy mắt tiếp theo, một đội thị vệ mặc kim giáp hoàng cung xông mạnh đến, xuất hiện ở bên trong yến hội.

Không khí nghiêm túc tràn ngập yến hội, trong lúc mọi người nhao nhao ngạc nhiên, ánh mắt của tu sĩ kim giáp cầm đầu lạnh như băng, rơi tới trên người Hứa Thanh, khom người cúi đầu, sau đó đứng thẳng lên lạnh giọng mở miệng.

“Hoàng mời Hứa tôn, lập tức vào cung yết kiến!”

Chương 1785: Thụ Quang bị mất trộm! (1)

Bên trong đại điện Phượng Điểu lập tức yên tĩnh.

Từng ánh mắt đồng loạt nhìn tới Hứa Thanh, An Hải công chúa cũng biến sắc.

Thật sự thì đại chuông của Hoàng Đô vang lên chín lần chính là cực hạn, điều này đại biểu đã xuất hiện sự tình cực lớn, hậu quả phía sau vô cùng nghiêm trọng, mà ở thời điểm này, thân vệ của Nhân Hoàng lại trước tiên tới đây gọi Hứa Thanh vào cung.

Nhìn như là mời, nhưng cũng có thể nhìn thấy sự nghiêm túc rõ ràng, từ bên trong vẻ ngưng trọng của những thị vệ kim giáp đó.

Quan trọng nhất là, nếu như bị kéo vào trong vòng xoáy, nghĩ về phía cực đoan, sợ là hơi không cẩn thận một chút, chính là đại họa sát thân.

Cho dù Hứa Thanh bối cảnh kinh người, có được một vực rưỡi, nhưng nếu như sự tình liên quan đến mạch máu của nhân tộc, như vậy trong phán đoán của Nhân Hoàng, cái gì nhẹ cái gì nặng, đã không cần nói nhiều.

Cho nên vẻ mặt An Hải công chúa biến đổi, trong mắt hiện lên do dự, nhưng rất nhanh đã lộ ra quyết đoán, đứng người lên, mặt lạnh mở miệng.

“Càn rỡ!”

Lời An Hải công chúa vừa ra, những thị vệ kim giáp bất vi sở động, vẫn nhìn về phía Hứa Thanh như trước, nhưng một người trong đó đi ra một bước, cúi đầu về phía An Hải công chúa.

“Công chúa điện hạ, đây là hoàng mệnh.”

“Xảy ra chuyện gì, lại cần Hứa tôn phải lập tức vào cung?” An Hải công chúa nhíu mày, nhìn về phía thị vệ nói chuyện, nàng muốn thám thính nguyên do để giúp đỡ Hứa Thanh một chút, đây là chuyện duy nhất nàng có thể làm vì Hứa Thanh ngay lúc này.

Nếu như có thể biết được nguyên nhân, vậy thì Hứa Thanh cũng có thể sớm an bài và xử lý.

Thị vệ kia do dự, nhìn chung quanh rồi lại nhìn về phía An Hải công chúa vẻ mặt nghiêm khắc, tiến lên vài bước, truyền âm một câu.

Câu này người khác không nghe được, nhưng An Hải công chúa vừa nghe xong thân thể lập tức chấn động, hô hấp dồn dập, sắc mặt lần nữa đại biến, tiếp theo nàng nhìn Hứa Thanh với vẻ phức tạp, trầm mặc.

Hứa Thanh nhìn thấy hết thảy, đáy lòng cũng đang suy tư rằng chỗ nào xảy ra vấn đề, mặc dù nhất thời nửa khắc không nghĩ ra được, nhưng vẻ mặt của hắn cũng không bởi vậy mà sinh ra bất luận biến hóa gì, giờ phút này thong dong đứng người lên, đi thẳng về phía trước, bước tới bên trong đám thị vệ kim giáp.

Những thị vệ kim giáp này phân tán trước sau Hứa Thanh, nhìn như hộ tống nhưng có ý áp giải, đi ra bên ngoài đại điện.

Một khắc sắp bước ra khỏi đại điện, An Hải công chúa cắn răng, đôi môi khẽ nhúc nhích, truyền âm với Hứa Thanh.

“Vừa rồi thị vệ nọ nói cho ta biết, gã cũng không biết quá nhiều, chỉ biết... . . Tạo Vật Cung bị phong tỏa, dường như đã bị mất trộm!”

Hứa Thanh dừng bước chân lại, quay người chắp tay, sau đó bước ra khỏi đại điện, một đường đi về phía hoàng cung.

Hoàng Đô ban đêm, mưa vẫn to như trước, bầu trời thi thoảng lại có sấm sét nổ vang, bình thường mà nói, trong thời tiết này sẽ có rất ít người ra ngoài, nhưng tối nay lại không giống vậy.

Hứa Thanh nhìn thấy rất nhiều thân ảnh thị vệ, đang vội vã đi lại bên trong đêm mưa, phân tán chạy tới mục đích của mình, người bình thường rất khó nhìn ra đại khái, nhưng Hứa Thanh xuất thân từ Bộ Hung ti, dần dần nhìn ra một chút manh mối.

“Bọn họ tựa hồ là đang khuếch tán với mục đích phong tỏa là chính.”

“Phong tỏa Hoàng Đô?”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhớ lại lời truyền âm của An Hải công chúa, trong lòng suy tư về chuyện này, thứ đầu tiên hắn nghĩ đến đúng là đại sư huynh.

Dù sao lấy hiểu biết của hắn đối với Nhị Ngưu, khả năng đối phương đi tới Tạo Vật Cung trộm thứ gì đó vẫn là không nhỏ, tuy rằng làm như vậy sẽ rất không lý trí, mà nếu như là đội trưởng làm, nghĩ đến cũng sẽ không lộ ra dấu vết lớn như vậy, khiến vụ án truy xét đến tới chỗ của hắn.

Cho nên sau khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu Hứa Thanh, hắn cũng lập tức loại bỏ ngay.

“Vậy thì sau khi loại bỏ khả năng đó, Tạo Vật Cung mất trộm vật gì, lại khiến cho Nhân Hoàng lập tức gọi ta?”

Hứa Thanh suy tư, hắn nghĩ tới Thự Quang Chi Dương, cái này là thứ duy nhất tồn tại một chút liên hệ giữa hắn cùng với Tạo Vật Cung.

Dẫu sao, hắn cũng có Thự Quang Chi Dương.

Nhưng lúc trước ở trong hoàng cung, hắn đã giải thích rõ ràng việc ấy, cho nên liên quan sinh ra từ chỗ đấy cũng bị hắn loại bỏ.

“Như vậy, là người bên cạnh ta bị liên lụy?”

Có rất nhiều phương hướng, Hứa Thanh trầm ngâm, trong tình huống thiếu khuyết manh mối, hắn cũng không tìm được đáp án chuẩn xác.

Mà trong lúc Hứa Thanh suy tư, lộ trình đi tới hoàng cung cũng rút ngắn rất nhiều, rất nhanh theo từng đạo tia chớp lập lòe, một đoàn người bọn họ đã đi tới trước cầu vồng, dưới ánh sáng của tia chớp, hoàng cung nơi xa bỗng nhiên trở nên vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại, hắn thấy được một đám thị vệ kim giáp khác, đang áp giải một người, đi vào đại môn hoàng cung.

Chính là Ninh Viêm.

Đáp án đã rõ ràng, Ninh Viêm liên quan đến việc Tạo Vật Cung bị mất trộm, vả lại đồ vật bị mất, hẳn là vô cùng trọng yếu, khả năng cao nhất là Thự Quang Chi Dương.

Nhưng nếu thật sự là như vậy, việc này tồn tại manh mối rất lớn.

Đầu tiên, Hứa Thanh biết rõ Ninh Viêm trong khoảng thời gian này hầu như đều đang tu hành.

Tiếp theo, lấy tu vi của Ninh Viêm, làm sao có thể thực hiện chuyện lớn như vậy được, vả lại sau khi sự việc phát sinh cũng không hề chạy trốn.

Sau cùng, nếu như Thự Quang Chi Dương thật sự bị mất trộm, việc này lại càng là hoang đường.

Thự Quang Chi Dương là trọng bảo của nhân tộc, làm sao có thể tùy tiện bị mất trộm, nhất định có trùng trùng điệp điệp lớp bảo hộ, nơi cất giữ, cũng không cần thiết đặt ở Tạo Vật Cung.

Những suy nghĩ này hiện ra trong đầu Hứa Thanh, ánh mắt của hắn trở nên âm trầm, đi về phía hoàng cung, cho đến khi đi tới trên quảng trường thừa tiên trước đại điện.

Bốn phía quảng trường đứng đầy tu sĩ và thị vệ kim giáp, sát ý mãnh liệt, khiến cho bầu không khí tổng thể vô cùng áp lực.

Càng có sấm sét nổ vang trên bầu trời, loại cảm giác trấn áp từ thiên uy cùng với nhân uy dung hợp cùng một chỗ như thế, khiến cho nước mưa trong lúc hạ xuống cũng đang run rẩy.

Chương 1786: Thự Quang bị mất trộm! (2)

Cùng run rẩy, còn có Ninh Viêm.

Giờ phút này gã đang bị hai vị thị vệ kim giáp giữ vai, qùy gối trên quảng trường, mặc kệ nước mưa xối khắp toàn thân.

Trong lòng của gã căng thẳng, trong mắt mang theo mờ mịt, gã không biết chuyện gì xảy ra, gã đang tu hành trong từ đường, bỗng nhiên bị thị vệ hoàng cung nhảy vào, cưỡng ép bắt lại.

Mà quỳ ở nơi đó, không chỉ có gã, còn có rất nhiều người.

Bọn họ đều là tu sĩ Tạo Vật Cung, không sai biệt lắm hơn mười người.

Trong đó còn có một vị, chính là Cửu hoàng tử, một dạng bị hai thị vệ kim giáp ấn vai đè quỳ xuống, giờ phút này y cúi đầu, thần sắc mang theo đắng chát.

Hứa Thanh đến, một khắc đi vào đại môn hoàng cung, từng đạo ánh mắt đến từ thị vệ bốn phía hội tụ, dẫn hắn đến bên cạnh những người áp giải.

Thấy Hứa Thanh, trong lòng Ninh Viêm bay lên hy vọng, đồng thời cũng giật mình và lo lắng không yên vô cùng mãnh liệt.

Hứa Thanh nhìn qua Ninh Viêm, khẽ gật đầu, không nói gì đứng ở một bên.

Thị vệ kim giáp ở phía sau vừa muốn giơ tay lên ấn bờ vai hắn, Hứa Thanh quay lại, bình tĩnh liếc mắt nhìn.

Dưới ánh mắt của Hứa Thanh, hai thị vệ nọ trầm mặc, cuối cùng cúi đầu lui ra phía sau.

Vì vậy Hứa Thanh, biến thành người duy nhất đứng thẳng trong nhóm người này, nước mưa cũng chưa từng rơi vào trên người hắn, vừa tới đỉnh đầu đã tiêu tán.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sấm sét, càng dần càng nhiều.

Thỉnh thoảng có thân ảnh từ ngoài vội vã đến, tiến vào bên trong đại điện hoàng cung phía trước, mà trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, rõ ràng là đang nghị sự.

Đồng thời trận pháp của Hoàng Đô cũng đã được mở ra toàn bộ phạm vi, bao phủ trọn Hoàng Đô vào, hoàn toàn phong tỏa, chỉ có thể tiến vào, không thể ra.

Hứa Thanh nhắm mắt lại, suy nghĩ chuyển động, xác minh đối với suy đoán của mình.

Cho đến lúc sắc trời sắp sáng, một đạo thân ảnh già nua bước ra từ trong đại điện hoàng cung, chính là Thái Tể.

Lão đứng trước điện, cúi đầu nhìn về quảng trường phía dưới, ánh mắt tại đảo qua trên thân những người quỳ bái, sau một lúc lâu, giọng nói trầm thấp vang vọng.

“Tối nay, Tạo Vật Cung bị mất trộm, một khỏa Thự Quang Chi Dương được đặt chỗ trận pháp đặc biệt bên trong Tạo Vật Cung, được cho phép dùng để nghiên cứu đề thăng uy lực, đã bị mất trộm.”

“Bọn ngươi, là người hiềm nghi sơ bộ điều tra.”

“Nhất là Thập Nhị hoàng tử.”

Giọng nói của Thái Tể vang vọng, câu nói sau cùng cực kỳ nghiêm khắc, một khắc truyền ra, có thiên lôi nổ vang, khiến cho bát phương rung động.

Toàn thân Ninh Viêm chấn động, ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt không cách nào tin.

“Không thể nào, ta chưa bao giờ đi qua Tạo Vật Cung, ta… . .”

Gã vừa muốn nói chuyện, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng hừ lạnh truyền ra từ trong hoàng cung.

Tiếng hừ này siêu việt thiên lôi, vang động quảng trường, khiến cho tâm thần mọi người đều bị lay động, đó chính là giọng nói của Nhân Hoàng.

“Thái Tể, đưa chứng cứ cho nghiệt tử này nhìn!”

Thái Tể trước điện nghe vậy, vung tay phải lên, một khối ngọc giản trôi nổi bay tới không trung, lập lòe quang mang rực rỡ, tạo thành một màn cảnh tượng.

Bên trong cảnh tượng, là một khu bí địa, có chút mơ hồ cùng vặn vẹo, duy chỉ có một đạo bóng lưng đi xa rất là rõ ràng.

Tấm lưng này tương tự cùng Ninh Viêm, càng vào lúc cảnh tượng này sắp kết thúc, một khắc thân ảnh nọ sắp tiêu tán, có chút dừng lại, quay qua, lộ ra bên mặt.

Giống với Ninh Viêm như đúc!

Sau đó, tất cả cảnh tượng đều tan biến, theo Thái Tể bấm niệm pháp quyết, tạo thành một đạo khí tức.

Đạo khí tức này, cũng đúng là thuộc về Ninh Viêm.

“Đây là do Kinh Thiên Vương thi pháp, hồi tưởng lại thời gian trong Tạo Vật Cung, lấy ra cảnh tượng từ trong năm tháng nghịch chuyển.”

“Về phần khí tức, là đại trận Hoàng Đô tập hợp từ trong thời quang Tạo Vật Cung rút ra.”

“Quá trình này, được thực hiện ngay dưới mắt Nhân Hoàng.”

Nói xong, Thái Tể cúi đầu, mà trong hoàng cung, truyền đến âm thanh lạnh như băng của Nhân Hoàng.

“Nghiệt tử, ngươi còn có gì muốn nói.”

Ninh Viêm mờ mịt, gã không biết việc đó, cũng chưa làm qua, nhưng hết lần này tới lần khác gương mặt cùng với khí tức trong đó, hết thảy đều chỉ mũi nhọn cũng về phía gã.

Giờ phút này nơi chân trời xa, ánh ban mai ban đầu đang xuất hiện, mặc dù bầu trời vẫn tràn ngập mây đen, mưa vẫn to như trước, nhưng ánh dương ban đầu vẫn toàn lực phóng thích, chiếu tia sáng tới nhân gian, cũng chiếu tới trên quảng trường thừa tiên.

Trong mờ mịt, một chiếc chuông lớn trong lúc giao hòa giữa đêm tối cùng ban ngày, lăng không hiện ra, treo ở không trung quảng trường.

Đó là Vấn Tiên Chung.

Mà dưới Vấn Tiên Chung, Ninh Viêm muốn nói gì đó, nhưng bằng chứng như núi, không thể nào giải thích, chỉ có thể cười thảm.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua hoàng cung, cảnh tượng lúc trước hắn đã thấy, nhưng nơi này có quá nhiều nghi ngờ, hắn không tin Nhân Hoàng sẽ sơ sẩy đối với chuyện này, vì vậy đi ra vài bước, đứng ở bên cạnh Ninh Viêm, vừa muốn mở miệng.

Ninh Viêm một phát bắt được góc áo của Hứa Thanh, chậm rãi ngẩng đầu, biểu cảm có chút vặn vẹo, trong mắt mang theo thất vọng đối với Nhân Hoàng, mang theo phẫn nộ đối với sự tình hoang đường này, nhìn qua hoàng cung, gầm nhẹ lên.

“Phụ hoàng, ta biết ngài không thích ta!”

“Ta biết trong lòng ngài, Thập nhị tử ta có cũng được không có cũng chả sao.”

“Tư chất của ta không tốt, không biết nói chuyện, cũng không biết làm người khác ưa thích, càng không người nào nguyện ý tiếp cận ta, những thứ này, ta không quan tâm!”

Giọng của Ninh Viêm khàn khàn, cảm xúc chấn động kịch liệt, vang vọng quảng trường, thân thể cũng từ trong quỳ bái chậm rãi đứng lên!

Đối với Ninh Viêm mà nói, hành vi đứng lên mang một ý nghĩa trước đó chưa từng có, điều này đại biểu gã đã đè xuống sợ hãi bẩm sinh đối với phụ hoàng, đè xuống kính sợ đối với Nhân Hoàng.

Đồng thời cũng nghiền nát sự khúm núm của mình trước đó, giờ phút này gã đứng ở dưới cơn mưa, phát ra tiếng gào thét dồn nén trong nội tâm nhiều năm.

“Phụ hoàng, ngài cao cao tại thượng, như mây trên bầu trời, mà ta trong mắt ngài là hèn mọn cực điểm, không khác gì bùn, nhưng vậy thì như thế nào, nơi đây là nhà của ta, cũng không phải nhà của ta, so sánh với nơi đây, ta càng ưa thích Phong Hải Quận, so với cái họ Hoàng tử Cổ Việt này, ta càng ưa thích thân phận Ninh Viêm hơn!”

“Lần này nếu không phải ngài gọi ta trở về, ta tuyệt sẽ không trở về!”

“Ngày hôm nay, loại việc vu oan giá họa này, ta… Không phục!”

“Chuyện này, Ninh Viêm ta chưa từng làm qua!”

“Lấy Vấn Tiên làm chứng!”

Ninh Viêm gào thét, hoàn toàn đứng lên, hung hăng lao lên phía Vấn Tiên Chung trên cao.

Âm thanh chuông vang mang theo cảm giác hùng hậu, vang vọng quảng trường.

Chứng minh lời nói, chứng minh bản tâm.

Chương 1787: Nước cờ của một phương khác (1)

Chuông này vấn tiên, cũng là vấn lương tâm.

Thành tâm nói thật, thì tiếng chuông sẽ vang vọng.

Ninh Viêm từ tư thế quỳ mà đứng lên, đó cũng là quá trình chuyển biến tâm tính, lao vào trên Vấn Tiên Chung, trong tiếng chuông vang vọng, linh hồn của gã tựa như được tẩy lễ.

Loại tẩy lễ này …rất tàn khốc, giống như vùng vẫy trước khi hóa kén thành bướm vậy, mặt Ninh Viêm chảy đầy máu, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đều cuộn trào, giờ phút này miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn qua phía hoàng cung.

Trong lúc mơ hồ, gã giống như thấy được Nhân Hoàng ngồi ngay ngắn trong hoàng cung, mặt không cảm xúc, tràn đầy uy nghiêm.

“Ta không có làm.”

Giọng nói khàn khàn của Ninh Viêm truyền khắp quảng trường, vang tới trong lòng mọi người, cho đến khi thân thể của gã đổ xuống và hôn mê.

Hứa Thanh đỡ lấy Ninh Viêm, đặt gã nằm trên mặt đất, đối với sự tình hôm nay, tình tiết trong lòng của hắn rất phức tạp, mặc dù hết thảy chứng cứ đều chỉ về phía Ninh Viêm, nhưng Hứa Thanh tin tưởng việc này không phải Ninh Viêm gây nên.

Ninh Viêm không có năng lực để làm việc đó, cũng không có đủ động cơ để làm.

Điểm này, Hứa Thanh cảm thấy Nhân Hoàng không thể nào không biết, nhưng rõ ràng… . Nhân Hoàng vẫn làm như thế.

Hứa Thanh trầm ngâm, những gì trải qua trước giờ, để cho hắn biết bất cứ chuyện gì đều không thể chỉ nhìn từ mặt ngoài.

Hành vi của Nhân Hoàng cũng là như vậy.

Hứa Thanh suy tư, hắn nhớ tới thánh chỉ Nhân Hoàng truyền cho Ninh Viêm sau khi Thiên Lan Vương tử vong, ngôn từ nhìn như hà khắc, nhưng trong đó ẩn chứa thâm ý, vả lại lấy hai chữ bất hảo để sơ lược.

“Nếu như, đây cũng là một cách bảo hộ của Nhân Hoàng đối với Ninh Viêm thì sao?”

Sau đó, Hứa Thanh nhớ tới phương thức suy nghĩ sư tôn đã từng nói với mình, đặt bản thân thay vào trên người Nhân Hoàng, từ góc độ của đối phương mà xem xét toàn cục.

“Nếu ta là Nhân Hoàng, hết thảy chứng cứ đều chỉ về phía người của ta, ta sẽ làm như thế nào.”

“Nhân Hoàng, không phải Hoàng của một người, cũng không phải phụ thân đơn thuần, mà là Hoàng của toàn bộ nhân tộc…”

“Ngoài ra vẫn còn một điểm khác, đó chính là thời gian Thái Tể đi ra, vừa lúc mặt trời mọc, cũng là một khắc Vấn Tiên Chung xuất hiện.”

“Liệu đây có phải là mượn cơ hội này, ám chỉ Ninh Viêm vấn chuông? Đồng thời cũng kích thích quyết tâm của Ninh Viêm một chút?”

“Đương nhiên cũng có một loại khả năng khác, đó là ở trong mắt Nhân Hoàng, Ninh Viêm đích xác có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mà hết thảy chứng cứ đều chỉ về phía Ninh Viêm. Như vậy theo góc độ của Nhân Hoàng nhìn lại, coi như Ninh Viêm bị oan, cũng khó tránh khỏi liên quan, một là Ninh Viêm hoặc là người bên cạnh gã, nhất định quy vào manh mối phải điều tra, cho nên ta cũng bị mời tới.”

“Hoặc là, hết thảy cũng không phải là như thế, còn có một loại khả năng khác mà ta không nghĩ tới.”

Hứa Thanh trầm tư, suy nghĩ của Nhân Hoàng, hắn không đoán ra được.

Giờ phút này dư âm của tiếng chuông chậm rãi tiêu tán trong thiên địa, Thái Tể cúi đầu trước hoàng cung, chờ đợi pháp chỉ, không lâu sau, một giọng nói không nghe ra hỉ nộ, giống như không ẩn chứa bất luận tình cảm gì, vang vọng ra từ trong hoàng cung.

“Giam giữ những người liên quan tới sự việc Tạo Vật Cung lần này vào trong địa lao chữ huyền.”

“Cổ Việt Tất Huyễn, Cổ Việt Ninh Viêm, giam giữ vào thiên lao trong nội cung.”

“Trong ngoài Hoàng Đô giới nghiêm, trận pháp giám sát toàn diện, toàn bộ truyền tống trận đóng liên tục, tối nay cấm đi lại ban đêm, Thượng Huyền Ngũ Cung, mỗi một phương tự thanh tra việc này sau đó báo cáo với trẫm, nội trong 10 canh giờ cần phải tìm ra Thự Quang Chi Dương đã mất.”

Địa lao chữ huyền, do Chấp Kiếm Cung ngoài hoàng cung trông coi, chỉ giam giữ trọng phạm, bao năm qua tất cả hạng người hung ác bạo ngược của nhân tộc, đều bị giam giữ ở trong đó.

Mà thiên lao trong nội cung càng đặc thù hơn so địa lao, đó là ngục của hoàng tộc.

Giờ phút này sau khi Nhân Hoàng truyền ra thánh chỉ, bầu trời cũng có sấm sét nổ vang, thị vệ trên quảng trường nhao nhao tiến lên, đưa mọi người kể cả Ninh Viêm ở bên trong đi.

Hứa Thanh không thể ngăn cản, cũng không có đạo lý ngăn cản.

Hắn nhìn qua thân ảnh Ninh Viêm bị mang đi, đáy lòng phân tích thánh chỉ của Nhân Hoàng, bị giam giữ trong thiên lao, nhìn từ mặt bất lợi, đối với Ninh Viêm mà nói, đây là một lần sinh tử kiếp.

Nhưng nhìn từ mặt có lợi, hình như. . . . . Đây rõ ràng là bảo hộ.

Mà mọi người bị áp giải đi rồi, Thái Tể trước điện bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Vực tôn, bệ hạ truyền ngươi tiến vào điện.”

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, đi thẳng về phía trước, bước lên bậc thang đi tới trước mặt Thái Tể, hơi chắp tay.

Thái Tể gật đầu, quay người đi về phía trước, một khắc hai người bước vào đại điện, những người nguyên bản trong nghị sự trong điện nhao nhao lui ra phía sau, lựa chọn rời khỏi, ngay cả Thái Tể cũng lui ra phía sau vài bước, phất tay ngoài hoàng cung, đóng đại môn của hoàng cung lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ hoàng cung chỉ còn hai người là Hứa Thanh và Nhân Hoàng.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ngóng nhìn Nhân Hoàng, khom người cúi đầu.

“Bái kiến bệ hạ.”

Trên đài chín bậc, Nhân Hoàng ngồi ở chỗ cao, toàn thân tràn ra uy áp bóp méo hư vô, khiến cho nơi tầm mắt đạt tới chỉ thấy một mảnh mông lung, chỉ có hai mắt phía sau rèm châu là đặc biệt rõ ràng.

Lạnh lùng, sắc bén, người bị ánh mắt này nhìn tới, tựa như đang bên trong cơn rét đậm vậy.

“Hứa Thanh, triệu hoán Đế Kiếm bên trong Bí Tàng của ngươi, khiến nó chém trẫm!”

Giọng nói của Nhân Hoàng vang vọng trong điện, tạo thành dư âm thật lâu không tiêu tan.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, không ngờ câu nói đầu tiên của Nhân Hoàng với mình, thế mà lại là như vậy, nên ngóng nhìn hai mắt Nhân Hoàng.

Sau một lúc lâu, hắn triệu hoán Đế Kiếm bên trong Bí Tàng, mà kiếm này… . Bất vi sở động.

Nhân Hoàng thủy chung ngồi ngay ngắn, chấn động trên người như thường, hai mắt không có bất kỳ biến hóa nào, bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi có biết tại sao Đế Kiếm bất động?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Đó là bởi vì, trẫm không thẹn với nhân tộc, không thẹn với Đại Đế, trẫm, không phải địch nhân của ngươi!”

Giọng nói của Nhân Hoàng trầm thấp và hùng hậu, vang vọng đại điện.

Mà sau khi nói xong những lời ấy, Nhân Hoàng nhắm hai mắt lại, kết thúc cuộc nói chuyện đơn giản này.

Chương 1788: Nước cờ của một phương khác (2)

Lát sau, Hứa Thanh khom người cúi đầu rồi quay người đi về phía cửa điện, cho đến một khắc hắn đi đến trước cửa điện, muốn đẩy ra, phía sau của hắn …truyền đến câu nói sau cùng của Nhân Hoàng.

“Ninh Viêm đã lựa chọn ngươi, như vậy tương lai của nó, giao cho ngươi vậy.”

Đại môn mở ra.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, bước chân dừng lại mấy hơi, nhẹ gật đầu, cất bước đi ra khỏi đại điện, cho đến khi đi qua quảng trường, rời khỏi hoàng cung, hắn đứng phía dưới vị kim giáp khổng lồ, quay lại ngóng nhìn về đại điện nơi xa xăm.

“Nhân Hoàng, rốt cuộc là loại người ra sao?”

Không có đáp án.

Hứa Thanh thu hồi tầm nhìn, bước trong mưa gió, đi về phương xa.

Hắn không trở về phủ đệ, mà trước tiên đi Chấp Kiếm Cung, gia nhập vào trong bản án điều tra mất trộm Thự Quang Chi Dương của Chấp Kiếm Cung.

Đối với Hứa Thanh đến, Chấp Kiếm Cung lựa chọn tiếp nhận, mà cuộc điều tra của Chấp Kiếm Cung cũng rất nhanh chóng, trước tiên bọn họ khóa chặt phương hướng, là tông mộ Hoàng Đô!

Tông mộ, không phải tổ mộ.

Tổ mộ thì duy chỉ có Hoàng sau khi gặp sự cố mới có thể hạ táng, mà tông mộ thì là nơi chôn huyết mạch hoàng tộc sau khi tử vong.

Ở đó, Chấp Kiếm Cung đã tìm được một ngôi mộ.

Đó là… . . ca ca ruột của Ninh Viêm, mộ của Thập Nhất hoàng tử.

Nếu như đầu mối duy nhất, chính là thân ảnh cùng với khí tức xuất hiện sau khi hồi tưởng thời gian, mà Ninh Viêm lại vấn tiên chứng tâm, như vậy cũng chỉ có một khả năng khác.

Có một người giống Ninh Viêm như đúc, thậm chí cả khí tức cũng tương tự, xuất hiện ở Tạo Vật Cung.

Về phần thông qua pháp thuật cải biến hình dạng và khí tức, loại sự tình này bên trong phàm tục có thể, nhưng ở trong đại lục Vọng Cổ, nếu người có lòng dò xét, trừ phi là tu vi đã thông thiên, bằng không mà nói không thể nào giấu giếm qua Thiên Vương nhân tộc cùng với bí thuật và trận pháp.

Lại càng không cần phải nói, Nhân Hoàng một mực tập trung chú ý trong quá trình hồi tưởng thời gian.

Cho nên, ca ca ruột của Ninh Viêm lập tức biến thành chỗ đầu tiên bị dò xét, cần xác định vị Hoàng tử này, phải chăng đã thật sự đã tử vong.

Đây là bản án cũ, nhưng bây giờ cần phải lật lại.

Mà rất nhanh bọn họ cũng nhận được kết quả, thông qua một loạt phương pháp, xác định Thập Nhất hoàng tử đích xác là đã tử vong, cũng hoàn toàn chính xác được chôn cất trong phần mộ.

Bên trong Chấp Kiếm Cung, trong những người tham dự điều tra nghị sự, có người đưa ra điều tra lại nguyên nhân cái chết Thập Nhất hoàng tử năm đó, cho rằng thông qua điểm này, có lẽ có thể thu được đầu mối mới.

Nhưng việc này bị Cung chủ Chấp Kiếm Cung đương đại ngăn cản.

Cung chủ Chấp Kiếm Cung ý vị thâm trường mở miệng.

“Việc này liên quan đến bí ẩn của hoàng gia, lại không có liên quan cùng bản án, không có hoàng lệnh, chớ liên quan đến.”

Hứa Thanh ở trong đám người nghị sự, nhìn qua phần mộ Thập Nhất hoàng tử, hắn nghĩ đến điều Ninh Viêm đã từng nói qua cùng mình, ca ca cùng với mẫu thân của gã, là tử vong cùng một ngày.

Nhưng mà liên quan đến bí ẩn của hoàng gia, khó có thể tra được, kể từ đó manh mối buộc phải gián đoạn.

Nhưng từ những phương hướng khác, vẫn có tồn tại phần nào manh mối, vì vậy trọng điểm điều tra của Chấp Kiếm Cung, là chú ý Cửu hoàng tử cùng với Tạo Vật Cung, Cung chủ đích thân đi đến thiên lao để thẩm vấn Cửu hoàng tử.

Đồng thời, mấy cung khác cũng đồng loạt điều tra, lẫn nhau không hề liên hệ, phương hướng điều tra có nhất trí cũng có khác biệt, cuối cùng tất cả điều tra báo cáo, đều sẽ đưa đến chỗ Nhân Hoàng, do Nhân Hoàng đích thân phán đoán.

Loại phương pháp này, mặc dù trên hiệu suất kém một chút, nhưng cũng sẽ không kém quá lớn, quan trọng nhất là, cách đó sẽ khiến người ta rất khó làm việc tư, tất cả chi tiết đều bị điều tra ra được.

Theo thời gian trôi đi, đã qua năm canh giờ.

Trong năm canh giờ này, toàn bộ Hoàng Đô bị phong tỏa, thân vệ của Hoàng Đô cùng với thị vệ Thượng Huyền Ngũ Cung, gần như tra xét hoàn toàn Hoàng Đô.

Từng manh mối và những chi tiết không rõ, đã lơ lửng hiện ra ở trước mặt các cung.

“Ba tháng trước, Nhị hoàng tử vì gia trì pháp bảo Cấm Kỵ của bản thân, từng đưa ra đề nghị đi đến Tạo Vật Cung, muốn mượn nhờ lực lượng Thự Quang Chi Dương ở đó, thân thỉnh này vẫn mãi không được phê chuẩn, Nhị hoàng tử nhiều lần biểu đạt oán khí, theo điều tra thì Cấm Kỵ này là pháp bảo có tính sát thương phạm vi lớn.”

“Hôm qua Đại hoàng tử vội vàng rời khỏi hoàng đô, đi sứ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, mà Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nhiều lần mời nhân tộc ta cống lên một khỏa Thự Quang Chi Dương, thời điểm mà Đại hoàng tử rời khỏi, ý vị sâu xa.”

“Trong phủ Thất hoàng tử có rất nhiều người, trong một tháng này, thường xuyên xuất hiện ở bốn phía Tạo Vật Cung, càng có mật thư vãng lai cùng Ngũ hoàng tử đi theo Thiên Vương trấn thủ biên cương.”

“Trong phủ Thập hoàng tử đã từng xuất hiện qua khí tức Thự Quang.”

“Trước bảy ngày xảy ra chuyện, dị tộc tìm tới Bát hoàng tử, đưa ra giao dịch thần bí, thám thính đề cập qua Tạo Vật Cung, nhưng cụ thể không biết."

"Mười ngày trước, Tam hoàng tử đã tới Tạo Vật Cung bái phỏng, mật đàm cùng Cửu hoàng tử nửa canh giờ."

Những manh mối này, nhìn như bình thường, nhưng nếu có người cẩn thận suy luận sẽ rất giật mình.

Mạch nước ngầm dũng động!

Đây là nhận thức chung hiện ra trong lòng của toàn bộ người tham dự điều tra bản án này, bao gồm cả Hứa Thanh ở.

Ngoại trừ Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử phong lưu ra, toàn bộ những Hoàng tử khác đều hoặc nhiều hoặc ít liên lụy đến bên trong vụ án, đều có trình độ hiềm nghi không giống nhau.

Việc này, đã không thể dùng từ 'trùng hợp' để giải thích.

"Có một bàn tay, sắp xếp ở phía sau, mượn nhờ các cung tra án, khiến rất nhiều chuyện phải nổi lên trên mặt nước."

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nghĩ tới lần đầu tiên trông thấy Tử Thanh trong hoàng cung lúc trước, cùng với suy nghĩ trong nội tâm của mình.

Một phương đã diễn hí khúc Liên Hoa Lạc, như vậy dựa theo bàn cờ mà nói, một phương khác... Cũng phải diễn hí khúc Liên Hoa Lạc.

Các cung trầm mặc.

Cuối cùng, bên trong Chấp Kiếm Cung, Cung chủ đương đại lắc đầu.

"Có người đã cưỡng ép bày ra việc đoạt đích giấu ở dưới nước, mượn tay của chúng ta để báo mạch nước ngầm này cho bệ hạ biết, để cho bệ hạ mau chóng làm một cái lựa chọn."

"Nếu không... đến khi mạch nước ngầm lớn hơn và bùng nổ, tùy thời đều có thể xuất hiện."

"Về phần tại sao lại đẩy Thập Nhị điện hạ ra, có thể là người nọ muốn thăm dò, cũng có thể là một loại uy hiếp."

Nói xong, Cung chủ Chấp Kiếm Cung chú ý đến Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, ngươi có đi gặp Ninh Viêm không?”

Chương 1789: Thái Tử Hương (1)

Canh giờ thứ sáu sau khi điều tra việc Thự Quang Chi Dương mất trộm.

Sắc trời đã tối, nhưng không có rặng mây đỏ, mây đen đông nghịt khiến cho hoàng hôn tựa như đã đến, lại dường như không tới, khiến cho đêm tối sớm phủ xuống nhân gian.

Nước mưa vẫn rơi như trước, nương theo tiếng sấm sét ầm ầm, bầu không khí áp lực phối hợp với thân ảnh thị vệ trong Hoàng Đô, khiến cho không khí trong đô thành nhân tộc vô cùng nghiêm túc.

Tối nay, nhất định là một đêm không ngủ.

Trước mắt thì điều tra đến từ Thượng Huyền Ngũ Cung liên lụy cực lớn, ngoại trừ hoàng tử ra, còn có thêm những tu sĩ liên quan cùng hoàng tử.

Bên trong sáu canh giờ, những người này cũng đã bị đưa đi hơn phân nửa.

Có rất nhiều đang ở trong chỗ tu hành, cũng có đang trong tông môn hay tại gia, lúc đối mặt với Nhân Hoàng uy nghiêm, đều sẽ lựa chọn cúi đầu.

Nếu như có phản kháng, giết chết bất luận tội.

Mà nước mưa tung bay, cũng tẩy rửa máu tươi, duy chỉ có mùi máu tanh khó có thể tiêu tán, dần dần bốc lên theo cảnh ban đêm.

Trong đêm tối mưa gió, Hứa Thanh mặc một thân trường bào Chấp Kiếm Giả, trên đường đi tới thiên lao trong hoàng cung, bởi tâm cảnh và hoàn cảnh, bước đi của hắn cũng trở nên có chút vội vàng.

Hắn tham dự vào toàn bộ hành trình điều tra bản án Thự Quang Chi Dương mất trộm trong Chấp Kiếm Cung, nhìn thấy toàn bộ chứng cứ bị tra ra, cũng cảm nhận được mạch nước ngầm dũng động tới từ từng vị hoàng tử bên trong Hoàng Đô.

“Không nên như thế này.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua màn mưa trước mặt, nhìn qua hoàng cung trong đêm tối.

Thiên lao trong hoàng cung, cửa vào không phải là cầu vồng, mà là ở bên cạnh thiên môn.

“Những hoàng tử này, bất kỳ một người nào cũng đều phi phàm, bọn họ không thể nào dễ dàng bị tra ra liên quan như vậy, trừ phi… Có người một tay đan dệt vả lại thúc đẩy hết thảy.”

“Quốc sư sao.”

“Còn có Nhân Hoàng tự chứng nhận bản thân, cũng có chút đột ngột.”

Hứa Thanh nhíu mày, hắn luôn có cảm giác sau khi đi đến Hoàng Đô, những chuyện mình đoán, tồn tại một lỗ hổng, tựa như trò chơi ghép hình, thiếu đi một khối mấu chốt.

“Liệu có khả năng nào, người đánh cờ, không phải hai người…”

Bước chân Hứa Thanh dừng lại, một đạo thiên lôi ầm ầm đảo qua trên bầu trời, chiếu rọi hoàng cung, cũng chiếu rọi biểu cảm suy tư trên mặt Hứa Thanh.

Hồi lâu Hứa Thanh nhắm mắt lại, lúc mở ra thì vẻ mặt của hắn như thường, đi vào thiên môn của hoàng cung.

Hắn lấy ra pháp lệnh Chấp Kiếm Cung, thuận lợi vượt qua thẩm tra, được ba vị thị vệ giáp đen dẫn đường, đi tới dưới mặt đất trong hoàng cung.

Một đường cảm thụ âm lãnh cùng với từng đạo khí tức kinh người khắp bốn phía, còn có phù văn cấm chế trên mỗi một viên gạch ngói, Hứa Thanh hiểu rõ, chỗ nhà giam này, có lẽ coi như là ngục giam nghiêm mật nhất bên trong Hoàng Đô.

Dù là hắn có pháp lệnh, vẫn phải trải qua tầng tầng kiểm tra, cho đến khi xác định không đáng ngại, Hứa Thanh mới được dẫn tới lồng giam giữ Ninh Viêm.

Thiên lao hoàng cung tổng cộng có chín tầng, càng xuống dưới thân phận người hoàng tộc bị giam giữ càng cao, cũng càng thần bí.

Nhất là sau tầng sáu, càng là nghiêm cấm dò xét hết thảy.

Ninh Viêm bị giam giữ ở tầng thứ ba.

Toàn bộ lồng giam bị cấm chế bao phủ, toàn thân Ninh Viêm bao trong vòng phong ấn, khiến cho gã ở trong nơi này giống như là phàm tục vậy, có chạy đằng trời, mà nét mặt của gã cũng rất phức tạp, ngồi trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Cho đến khi phát hiện Hứa Thanh đi đến, gã mới miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Thanh ngoài lớp cấm chế phòng hộ.

“Lão đại…”

Nhìn qua Ninh Viêm, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, lướt qua bốn phía.

“Hoàn cảnh nơi đây coi như cũng được, cũng không có bẩn thỉu và rối loạn như trong tưởng tượng của ta.”

Ninh Viêm cười khổ.

“Hơn nữa cũng coi như là u tĩnh, ngươi có thể tĩnh tâm thật tốt ở trong này.”

Ninh Viêm trầm mặc.

“Sau khi tĩnh tâm, ngươi cũng có khả năng nhớ lại một chút sự tình mà ngươi xem nhẹ.”

Hứa Thanh không lên tiếng nữa, bình tĩnh nhìn qua Ninh Viêm, Ninh Viêm theo bản năng có chút khẩn trương, bốn mắt nhìn nhau cùng Hứa Thanh, ánh mắt có chút né tránh.

Thời gian trôi, một nén nhang qua đi.

Ninh Viêm cúi đầu xuống còn Hứa Thanh nhắm mắt lại.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Cho đến khi lại trôi qua một nén nhang, Hứa Thanh đứng lên.

“Ngươi đã không có gì muốn nói, vậy ta đi đây.”

Hứa Thanh quay người đi ra ngoài, trong lồng giam sau lưng, Ninh Viêm nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, do dự và xoắn xuýt trong lòng giao hòa cùng một chỗ, cho đến khi Hứa Thanh đi ra năm bước, Ninh Viêm hung hăng nghiến răng.

“Lão đại.”

Hứa Thanh dừng bước chân lại.

“Tuy rằng việc này có khả năng là người ta giả trang thành ta, nhưng khả năng lớn nhất, chính là… Ca ca của ta, Thập Nhất hoàng tử.”

Hứa Thanh xoay người, cách bích chướng cấm chế mà nhìn Ninh Viêm.

“Đã dò xét mộ của Thập Nhất hoàng tử, người này thật sự là đã tử vong.”

Ninh Viêm vẻ mặt phức tạp, sờ lên mặt đất lồng giam, cúi đầu, giọng nói rất nhỏ.

“Lão đại… . Ta và ca ca, là đồng bào mà sinh, lúc nhỏ chúng ta thường xuyên chơi một trò chơi.”

Hứa Thanh ngưng thần.

“Trò chơi này, là chơi trốn tìm.”

“Nhưng mỗi một lần, y đều có thể tìm được ta, bất kể ta trốn ở địa phương nào, y đều rõ ràng rành mạch.”

“Ta không biết vì sao, lúc đó ta cũng hỏi qua ca ca, ca ca nói cho ta biết, chờ ta trưởng thành thì ta sẽ biết ngay, nhưng mà ca ca rõ ràng chỉ sinh ra trước ta có một nén nhang.”

“Thẳng đến ngày hôm nay, sau khi ta bị chuyển đến nơi đây…”

Ninh Viêm ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ta đã biết được đáp án, tại sao năm đó ta ẩn tàng ở bất kỳ địa phương nào, ca ca cũng đều có thể dựa vào liên hệ đặc thù giữa chúng ta, cảm giác ra được ta.”

“Ta, cũng đã cảm giác được.”

Ninh Viêm dùng một ngón tay chỉ mặt đất.

“Phía dưới, có khí tức của ca ca ta.”

Chương 1790: Thái Tử Hương (2)

Những lời này vừa ra, tâm thần Hứa Thanh lập tức dấy lên gợn sóng.

“Khí tức này không bình thường, ta khó có thể miêu tả, duy nhất cảm giác được… Đó là quen thuộc, lại lạ lẫm, vả lại ẩn chứa quỷ dị.”

“Ta đã thử hô hoán, nhưng không có đáp lại.”

Ninh Viêm đắng chát, ngũ vị tạp trần, đối với gã mà nói, ngày hôm nay gặp phải trùng kích cực lớn.

Nhất là cảm giác được khí tức của ca ca ở bên trong thiên lao này, để cho suy nghĩ của gã cũng xuất hiện sụp đổ, gã rõ ràng nhớ kỹ, ca ca và mẫu thân cùng nhau tử vong.

Nhưng bây giờ, gã lại cảm nhận được khí tức của ca ca ở dưới thiên lao nơi đây.

Gã không biết nguyên nhân này là gì, không biết tại sao lại như vậy, nhưng gã không phải trẻ con, gã hiểu được… . Cái này, ẩn chứa bí ẩn cực lớn.

Hứa Thanh trầm mặc, chú ý đến mặt đất.

Nơi này là tầng thứ ba, phía dưới còn có sáu tầng nữa.

Mà nơi đây là thiên lao của hoàng cung, chỉ có lệnh của Nhân Hoàng mới có thể nhốt người trong nơi đây.

“Người đã chết, lại dường như không chết, nhưng lại xuất hiện ở trong thiên lao mà chỉ có Nhân Hoàng mới có thể hạ lệnh giam giữ… Vả lại có vẻ như là Thập Nhất hoàng tử dường như không chết đó, đánh cắp Thự Quang Chi Dương.”

“Mục đích là gì, không biết.”

“Sinh tử, cũng không biết.”

Hứa Thanh giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, trong đầu của hắn bỗng nhiên nghĩ tới bức họa của mẫu thân Ninh Viêm, giờ phút này nhìn qua, hình như tất cả, đều có ngàn vạn lần liên quan cùng với việc mẫu thân Ninh Viêm chết năm đó.

Mà Nhân Hoàng, có đại bí mật.

Quốc sư càng là như vậy.

Hồi lâu, Hứa Thanh rời khỏi thiên lao về tới Chấp Kiếm Cung.

Hắn cũng không báo lại chuyện này cho người khác biết.

Mà điều tra Ninh Viêm không có kết quả, cũng khiến cho bản án này không có khả năng tiếp diễn, đình chỉ kết quả trong hôm nay, cho đến đêm khuya vào canh giờ thứ tám, Chấp Kiếm Cung trình toàn bộ văn án điều tra lên.

Bốn cung khác cũng lần lượt nộp lên trên.

Từ phương hướng bất đồng truy đến kết quả, lúc tổng hợp tới trước mặt Nhân Hoàng, theo Nhân Hoàng đọc, thiên lôi trên bầu trời càng dần càng nổ vang, hình như có một gương mặt tím tức giận, sắp bộc phát.

Nhưng cuối cùng, tức giận này cũng không có phủ xuống, Nhân Hoàng nhắm nghiền hai mắt, sau khi tĩnh lặng hồi lâu, cả người của gã dường như già nua hơn một chút.

Mà sau khi Nhân Hoàng lần nữa mở mắt ra, một Nhân Hoàng bá đạo vô cùng, trấn áp bát phương, tràn đầy uy nghiêm lần nữa trở về, trong mắt lộ ra quyết đoán, tuyên bố một đạo thánh chỉ chấn động tâm thần với nhân tộc.

Từ ngày hôm nay, kiến tạo Thái Tử Hương ở ngoài hoàng cung, tổng cộng 12 cây, cao 99 trượng, giãn cách chín trượng, màu sắc là đỏ!

Trừ hai vị hoàng nữ Bình Nhiên và An Bắc ra, bao gồm cả An Hải ở, 12 vị hoàng tử hoàng nữ, mỗi người lấy hồn huyết dung nhập một căn, lạc ấn bản thân.

“Bọn ngươi đã muốn đoạt đích, thay vì để mạch nước ngầm dũng động làm loạn triều cương, không bằng đặt lên ở trước đài.”

“Bắt đầu từ hôm nay, 12 hương cùng đốt, căn cứ biểu hiện từng hoàng tử hoàng nữ, có công cháy chậm, có lỗi cháy nhanh, 1 năm sau, cây hương cháy chậm nhất, còn lại cao nhất, sẽ là… Thái

Tử!”

Thánh chỉ này vừa ra, nhân tâm Hoàng Đô nổ vang, thế lực khắp nơi không khỏi động dung, thật sự là cảm thấy việc Nhân Hoàng lập Thái Tử là vô cùng quyết đoán, đồng thời cũng xé nát hết thảy mạch nước ngầm đoạt đích, tạo thành dẫn dắt về phía ngay chính.

Kể từ đó, hết thảy đều đặt ở trên mặt bàn, ai muốn làm Thái Tử, nhất định phải bảo trì cây hương của bản thân thiêu đốt chậm nhất, như thế mới có thể đứng cao sừng sững tới cuối cùng.

Vả lại không có công hay không làm sai cũng không được, bởi vậy cây hương thời khắc đều sẽ thiêu đốt.

Trong khoảng thời gian ngắn, các hoàng tử đang chú ý tới hướng đi của bản án Thự Quang mất trộm bên trong Hoàng Đô, trong mắt từng người đều lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Mà theo thánh chỉ truyền ra, bản án Thự Quang Chi Dương mất trộm đã thành vấn đề chưa giải quyết, không người nhắc lại.

Ninh Viêm và lão Cửu cũng được phóng xuất, đại điện hoàng cung, cửa cung đóng lại, 7 ngày không lên triều.

Ninh Viêm trở lại phủ đệ, sau khi trải qua sự kiện lần này, tính cách của gã cũng có chỗ cải biến, khóa mình ở trong từ đường.

Hứa Thanh biết rõ, thời điểm này có khả năng Ninh Viêm càng thích ở một mình hơn, vì vậy nhìn qua từ đường, nhớ lại những gì trải qua trong ngày hôm nay, trong lòng của hắn đã nhận được một đáp án.

“Người diễn Hí khúc Liên Hoa Lạc, thắng một ván.”

Cùng lúc đó trong hoàng cung đóng cửa, lệnh cấm đi lại ban đêm trong Hoàng Đô cởi bỏ, trong thời khắc người người chấn động vì sự tình Thái Tử Hương, trong hoàng cung, chỗ Thông Thiên các, gió lớn gào thét.

Nhân Hoàng đứng ở nơi đó, chắp tay sau lưng nhìn qua Cổ Hoàng Tinh cực lớn trước mặt.

Hư vô sau lưng gã vặn vẹo, thân ảnh Quốc sư lăng không hiện ra, chắp tay về phía Nhân Hoàng, mỉm cười.

“Chúc mừng bệ hạ, cuối cùng đã làm ra quyết đoán, cắt đứt một tia ràng buộc sau cùng.”

Hai mắt Nhân Hoàng thâm sâu, cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng.

“Cho dù ngươi là Tử Thanh Thái Tử, nhưng bây giờ ngươi vẫn không có khôi phục, lại đang ở trong trọng địa nhân tộc, bổn hoàng muốn trảm ngươi, không khó.”

Quốc sư biểu cảm ôn hòa, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta chẳng qua là giúp đỡ bệ hạ hoàn thành mộng tưởng mà thôi, huống hồ bệ hạ tự nhiên cũng hiểu, chuyện này ta chỉ đẩy một chút, phía sau màn còn có người khác bên ngoài nữa.”

“Về phần là ai, bệ hạ cũng có đáp án.”

Nhân Hoàng mặt không cảm xúc.

“Bệ hạ, đã có Thần Linh chú ý, cho nên nếu như đã quyết định, vậy phải cần nhanh một chút, dẫu sao cuộc giao dịch này… Chính là xưa nay chưa từng có.”

Quốc sư mỉm cười, nói xong thân thể mơ hồ, tản đi theo gió.

Chỗ Thông Thiên các chìm vào một mảnh im lặng, chỉ có tiếng gió vang vọng.

Trong gió, ánh mắt Nhân Hoàng giống như xuyên thấu qua mây mù, nhìn tới chỗ sâu trong Cổ Hoàng Tinh.

Chương 1791: Người đã chờ đợi mấy nghìn năm (1)

Hoàng Đô mưa suốt ba ngày.

Vào ngày thứ tư, đã biến thành tuyết.

Mùa đông, cứ thế đột nhiên mà đến, trận tuyết đầu mùa hạ xuống và hàn ý cũng mau chóng lan tràn khắp bát phương, khiến cho toàn bộ Hoàng Đô trong khoảng thời gian ngắn phủ đầy sắc trắng, nhũ băng treo đầy trên mái hiên nhà.

Nhìn lên bông tuyết trên bầu trời, cảm thụ gió lạnh đập vào mặt, Hứa Thanh nhớ tới Phong Hải Quận, nghĩ về Nam Hoàng Châu, hồi tưởng từng màn khi còn bé.

Cho dù tu luyện đến hiện giờ, từ sớm hắn đã không có cảm giác nhiều lắm đối với lạnh hay nóng, có đủ kháng tính vượt qua phàm tục, nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Đó là cảm giác đến từ trong ký ức.

Hết thảy mọi thứ lúc nhỏ, sớm đã lắng đọng vào bên trong linh hồn, đi theo cả đời.

Giờ phút này trên đường đi tới Thái Học, Hứa Thanh theo bản năng nắm thật chặt cổ áo, bước đi bên trong gió tuyết, nhấc chân tiến vào cánh cửa Thái Học.

Bản án Thụ Quang Chi Dương bị mất trộm, đã không còn người nhắc lại, về phần Thụ Quang Chi Dương bị mất thì tung tích không rõ, lúc đầu chuyện này vốn hẳn nên treo ở trong trái tim của các thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô, nhưng thực tế… Hình như không có ai đặt ở trong lòng.

Về phần nguyên nhân, Hứa Thanh đã phân tích qua.

“Bởi vì có Nhân Hoàng ở đây.”

Đối với nhân tộc mà nói, Nhân Hoàng chính là tồn tại chống trời.

Có thể khiến vạn chúng an tâm.

Về Nhân Hoàng, cảm giác của Hứa Thanh rất phức tạp, trước khi hắn chưa đến Hoàng Đô, Nhân Hoàng chỉ là một biểu tượng, bên trong cảm giác của hắn, đó chỉ là một tấm giấy lạ lẫm có lỗ hổng.

Rồi khi hắn đến Hoàng Đô, theo phán đoán đối với Nhân Hoàng, tờ giấy này đã có màu sắc, chỉ là… . . Màu sắc quá nhiều, thế cho nên hiện giờ nhìn vào sẽ khó bề phân biệt.

Hứa Thanh lắc đầu.

Nhưng hắn có một thói quen, đó chính là vùi sự tình không nhìn ra được xuống dưới đáy lòng, ghi chép từng điều, chờ đợi trong quá trình thời gian trôi qua lộ ra sơ hở và manh mối, từ đó bổ sung toàn bộ vào.

Kể từ đó, tới lúc nắm giữ đầy đủ manh mối, hết thảy đáp án sẽ hiện ra ở trong đáy lòng của hắn.

Mà bây giờ Hứa Thanh biết rõ, việc quan trọng nhất bày ở trước mặt hắn, thật ra vẫn là tu vi.

“Đi xem Dị Tiên Lưu!”

Một khắc bước qua đại môn tiến vào Thái Học, rét lạnh bị ngăn cách, gió tuyết cũng là như thế, so với mùa bên ngoài thay đổi, Thái Học ở một không gian riêng, trong này không có gì khác biệt cùng với trước kia.

Vẫn là biển người như thủy triều dũng động, vẫn là bầu không khí hối hả, vẫn không ngừng truyền ra âm thanh thảo luận như cũ.

Cái hoàn cảnh này, đối với Hứa Thanh đã tới đây hơn một tháng mà nói, đã sớm thành thói quen, hắn cất bước dung nhập vào giữa đám người, như nhỏ nước vào trong biển khơi, tầm thường không có gì lạ, đi đến tòa tháp trắng Dị Tiên Lưu nằm ở phía chính đông.

“Lần trước trong yến hội của An Hải công chúa, trong ngọc giản lưu ảnh của một người đến từ Ly Đồ Giáo tên là Mộc Nam xuất ra, ghi chép lại bộ dáng Trần Đạo Tắc của Dị Tiên Lưu đại thành, rất giống với hình thái Thần Linh của ta.”

“Chẳng lẽ phương pháp hồn dệt của Dị Tiên Lưu, lại có hiệu quả giống như hình thái Thần Linh?”

Hứa Thanh rất động tâm về việc này.

Bởi vì hình thái Thần Linh trên người hắn thuộc về loại sản vật dưới cơ duyên xảo hợp tạo thành, hắn chưa từng thấy ở trên thân người khác, ngay cả Cửu gia gia lúc đó cũng cảm thấy lạ lẫm đối với cái này.

Cho nên Hứa Thanh một mực thăm dò, nên làm thế nào để tiếp tục tu hành hình thái Thần Linh của mình.

Nếu như mỗi một lần triển khai hình thái thứ hai đều phải sử dụng máu thịt Xích Mẫu… . Loại tiêu hao này, Hứa Thanh không chịu nổi.

Lại càng không cần phải nói tới hình thái thứ ba.

“Ở hình thái thứ nhất, ta có thể bộc phát ra lực lượng Linh Tàng đại viên mãn, thậm chí có thể so với Quy Hư đệ nhất giai, loại gia trì này, có thể nói cực lớn.”

“Về phần hình thái thứ hai, gần như là so với Quy Hư đệ nhị giai… Tuy có chênh lệch, nhưng trên thực tế không sai biệt nhiều.”

“Mà hình thái thứ ba… . .” Hứa Thanh nhớ lại lần biểu hiện ra ở trước mặt Cửu gia gia, liên tưởng cường giả chính mình gặp được, trong lòng đã có phán đoán sơ bộ.

“Chiến lực có thể so với Quy Hư đệ tam giai!”

“Cho nên, bây giờ trọng điểm tu hành của ta, là phải hoàn toàn nắm giữ ba loại hình thái Thần Linh.”

“Mặt khác, chính là tòa Bí Tàng thứ năm.”

Hứa Thanh trầm ngâm, thời gian trôi qua, sau nửa canh giờ, tòa tháp trắng Dị Tiên Lưu đã xuất hiện ở trong mắt của hắn.

So sánh cùng tiếng huyên náo bốn phía, chỗ này vẫn luôn rất im lặng, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, không người hỏi thăm, như bị che phủ trong lịch sử, bị thời gian đào thải.

Hôm nay bên trong tháp trắng không còn ba vị đệ tử nữa, chỉ có một, gã ngồi ở chỗ đó ngáp ngủ, đang bị vị phái chủ nọ răn dạy.

“Ngươi nhìn bên ngoài một chút xem, nhiều học sinh như vậy, sao ngươi không chịu đi ra ngoài lôi kéo người gia nhập.”

“Nếu cứ tiếp tục như thế, tới người làm việc cũng không đủ, bao nhiêu điển tịch như vậy, không thể để mỗi ngày đều do lão phu đích thân đi chỉnh lý chứ!”

“Tuy rằng hiện giờ Dị Tiên Lưu chúng ta không ổn, nhưng huy hoàng vẫn phải có, mấy người các ngươi cả ngày nghiên cứu mấy cái tiểu báo gì đó, có tác dụng rắm gì.”

Tên đệ tử bị giáo huấn khiển trách lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, khoát tay áo.

“Được rồi, ngươi còn nói nữa, ngày mai ta cũng không tới đâu, tiểu báo của chúng ta còn không phải là vì phụ cấp tự cho mình dùng sao, ngươi lại không cấp cho chúng ta, chúng ta đưa tin một chút chuyện lý thú bát quái, có quan hệ gì cùng với ngươi, nếu không thì thu phí đi, có đồ đần nào đến muốn tra cứu sách cổ, vậy sẽ thu phí, thấy thế nào.”

“Ngươi!!” Phái chủ Dị Tiên Lưu trừng mắt, muốn nói một vài câu nặng lời, nhưng mà là lo lắng đối phương sẽ thật sự không tới nữa… Bộ ngực lên xuống vài cái, đang cân nhắc mở miệng như thế nào, Hứa Thanh bước đến, đã hấp dẫn sự chú ý của lão, thế là thuận thế hừ lạnh một tiếng, chắp tay sau lưng, nhìn Hứa Thanh.

Chương 1792: Người đã chờ đợi mấy nghìn năm (2)

Về phần người đệ tử nọ, cũng là ngẩng đầu, sau khi thấy Hứa Thanh lại lười biếng mở miệng.

“Dị Tiên Lưu, mỗi lần xem xét một khối ngọc giản, thu phí một trăm linh thạch.”

Trang phục tương tự, khiến cho hắn không nhận ra Hứa Thanh là người đã tới trước kia, trên thực tế ở bên trong Thái Học này, trừ phi là nhiều lần tiếp xúc, bằng không mà nói rất khó phân biệt nhau.

Hứa Thanh đảo mắt qua, vừa muốn nói chuyện, nhưng vào lúc này, vị phái chủ nọ liếc mắt nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

“Sao ngươi lại đến nữa rồi?”

Đệ tử bên cạnh vừa nghe, có chút sửng sốt, nhìn kỹ Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng có chút ngạc nhiên, chắp tay về phía phái chủ.

“Lão sư, ta muốn tìm hiểu nhiều hơn về Dị Tiên Lưu.”

“Được.” Ánh mắt của phái chủ Dị Tiên Lưu sáng lên, nhịn không được xoa xoa bàn tay, tiến lên một phát bắt được cánh tay Hứa Thanh, kéo hắn vào bên trong tháp trắng, giống như sợ Hứa Thanh chạy thoát.

Hứa Thanh có chút không thích ứng đối với việc này, mà vị đệ tử nọ thì thở dài, không để ý tới nữa.

“Ngươi là người có ngộ tính, lần trước ngươi tới ta đã cảm nhận được rồi.” Phái chủ Dị Tiên Lưu mang theo cảm khái nói.

“Ngươi lựa chọn Dị Tiên Lưu, tất nhiên là do sứ mạng triệu hoán, là bánh răng vận mệnh chuyển động, nếu ta đoán không sai, ngươi hẳn là vừa mới tiến vào Thái Học không lâu đúng không.”

Phái chủ Dị Tiên Lưu nói xong giơ năm đầu ngón tay trái lên bấm ngón tay tính toán một chút, trong mắt lộ ra giật mình, nhìn qua Hứa Thanh muốn nói lại thôi.

Hứa Thanh trầm mặc, loại trò hề này đội trưởng thường dùng, hắn đã quen rồi.

Mắt thấy Hứa Thanh không chủ động hỏi ý, phái chủ Dị Tiên Lưu ho khan một tiếng, đích thân mở miệng.

“Thời điểm Dị Tiên Lưu ta còn huy hoàng, lão tổ cảm giác thiên địa, thấy được một góc cảnh tượng tương lai, lưu lại một lời tiên đoán, lời tiên đoán nói, tương lai có một ngày, sẽ có một vị học sinh, gia nhập Dị Tiên Lưu chúng ta, từ đó sáng lập ra đỉnh phong của Dị Tiên Lưu.”

“Lần trước gặp ngươi, trong lòng ta đã có nhận thấy rồi, nhưng không quá xác định, bây giờ lần nữa nhìn thấy, chẳng biết tại sao trong lòng lại nổi lên lời tiên đoán nọ.”

“Ngươi, rất có thể, chính là người Dị Tiên Lưu chúng ta chờ đợi mấy nghìn năm!”

Người đệ tử bên cạnh nghe vậy bĩu môi một cái, lời nói này gã cũng đã nghe qua, lúc trước gã tới đây, phái chủ cũng nói như vậy, về phần hai đệ tử hôm nay không tới, cũng giống như thế.

“Cũng không thèm đổi một phương thức khác.”

Chẳng qua nghĩ đến có thể lại lừa thêm một người tới đây cũng rất tốt, vì vậy hai con ngươi của gã co rút lại, bày ra bộ dáng giật mình, la thất thanh.

“Trời ạ.”

Hứa Thanh nhìn hai người khoa trương, hắn đột nhiên cảm giác được Dị Tiên Lưu khả năng không phải rất thích hợp với mình… .

Mắt thấy đệ tử phối hợp như vậy, đáy lòng phái chủ Dị Tiên Lưu thoả mãn, nhanh chóng cầm ra một quả ngọc giản từ một bên, trực tiếp đặt ở trong tay Hứa Thanh.

“Hài tử, ngươi dung nhập thần niệm vào trong, sẽ trở thành đệ tử hạch tâm của Dị Tiên Lưu ta, từ đó hết thảy mọi thứ nơi đây, đều sẽ rộng mở cho ngươi, tương lai của Dị Tiên Lưu, ngay ở trong tay của ngươi!”

“Công pháp Dị Tiên Lưu đặc thù, cố Nhân Hoàng năm đó cấp giấy phép đặc biệt, có thể tự động quyết định phương thức truyền thừa, cho nên lão tổ đã định ra, không phải hạch tâm không truyền.”

“Đến đây đi, gia nhập chúng ta, từ đó mở ra một cánh cửa khác trong nhân sinh của ngươi!”

Giọng nói của phái chủ Dị Tiên Lưu sục sôi, không ngừng khuyên bảo.

Hứa Thanh nhìn qua ngọc giản trong tay, nếu như hôm nay hắn tới nơi đây, như vậy cũng đã có quyết định trong lòng, cho nên hắn cũng không chần chờ, trực tiếp lạc ấn.

Theo ngọc giản lập lòe, Hứa Thanh đã trở thành đệ tử hạch tâm Dị Tiên Lưu.

“Ha ha, hoan nghênh gia nhập Dị Tiên Lưu.”

Phái chủ phấn khởi, đệ tử bên cạnh vui vẻ, hai người nhìn nhau một cái, đều nhìn ra cái loại đắc ý lại lừa dối được thêm một người gia nhập trong mắt nhau.

Người phía trước cho rằng lưu phái lớn mạnh, người sau cảm thấy về sau nhiều cu li làm việc hơn.

Hứa Thanh không quá để ý đối với cái này, chắp tay mở miệng.

“Phái chủ, có thể lấy công pháp Dị Tiên Lưu cho ta nhìn qua hay không?”

“Không có vấn đề.” Phái chủ cười ha ha, giơ tay lên trảo một cái, lấy hơn 10 khối ngọc giản từ bên trong tiểu sơn nơi hẻo lánh, một tia ý thức đặt ở trong tay Hứa Thanh.

“Công pháp Dị Tiên Lưu chúng ta đều ở trong này, ngươi cứ từ từ xem, không cần gấp.”

Hứa Thanh gật đầu, ngưng thần xem xét, vẻ mặt dưới mặt nạ dần dần như có điều suy nghĩ.

Nội dung ngọc giản rất phong phú, thuyết minh đối với tu hành Dị Tiên Lưu cũng rất kỹ càng.

Tổng thể mà nói, công pháp của lưu phái này, có yêu cầu đối với điều kiện tu hành.

Cần người có hồn lực dồi dào.

Chỉ có người như vậy, mới có khả năng hình thành đầy đủ số lượng hồn ti, từ trên lý luận đan dệt ra nguyên vẹn tồn tại Thần Thánh.

Nếu như hồn lực chưa đủ, trong quá trình đan dệt rất dễ dàng hồn phi phách tán.

Trừ bên ngoài cái này ra, còn cần tưởng tượng cảnh tượng đồ đằng tồn tại Thần Thánh, lấy hồn ti làm bút, từ đó hoàn thành.

Về phần quá trình, bởi vì mỗi người mỗi khác, nhưng tổng thể mà nói, dần dần mà tiến.

Mà phái chủ, trong lúc Hứa Thanh xem xét, đang tiếp tục giới thiệu Dị Tiên Lưu.

“Trọng điểm của phái ta là tưởng tượng tồn tại Thần Thánh, tất cả đều đưa cho ngươi rồi, đây là mấy tồn tại Thần Thánh thích hợp Dị Tiên Lưu nhất được lựa chọn ra trong vô số các thời kỳ, bên trong cũng giới thiệu số lượng hồn ti cần thiết, so với công pháp, đây mới là chỗ tinh túy của Dị Tiên Lưu chúng ta.”

“Nhưng ngươi nhất định phải nhớ, không thể tham vọng cao xa, nếu như số lượng hồn ti ngưng luyện ra chưa đủ, không thể cưỡng ép đi tưởng tượng.”

Trong lúc phái chủ dặn dò, Hứa Thanh thấy được ngọc giản lưu ảnh tưởng tượng tồn tại Thần Thánh, bên trong có hơn mười loại, từng cái đều trông rất sống động.

Trong đó yêu cầu đối với hồn ti nhiều nhất là mười vạn sợi, ít nhất cũng phải chừng năm vạn.

Vì vậy hắn thử nghiệm tu hành một chút, trong đầu lập tức có chút hoảng hốt, ánh mắt xuất hiện mê ly.

Phái chủ chú ý tới một màn này, lắc đầu, nhìn trên phân thượng vừa mới lừa được đối phương vào tròng, nhắc nhở một câu.

“Tu luyện công pháp Dị Tiên Lưu, cần tĩnh tâm ngưng thần bên trong một cái trận pháp tuyệt đối im lặng và cố định, như vậy mới có thể để cho tốc độ tăng lên, bây giờ ngươi luyện, không có hiệu quả gì cũng là bình thường.”

“Bình thường mà nói, tu luyện 1 tháng, ngưng ra một đạo hồn ti, chính là tư chất không tệ, nếu có thể vượt qua ba đạo, đó chính là thiên kiêu chi tử, vượt qua mười đạo, chính là tư chất lão tổ!”

Hứa Thanh do dự, nội thị thức hải, giờ phút này ở trong đó… đang có hơn một vạn đầu hồn ti đang lan tràn.

Chương 1793: Gốc rễ Dị Tiên (1)

Phái chủ Dị Tiên Lưu vẫn còn đang thao thao bất tuyệt nói về chi tiết tu hành Dị Tiên Lưu, bộ dạng rất nhiệt tình.

Giống như cách giảng giải này đã được lão mô phỏng rất nhiều lần trong đầu, nhưng không có mấy lần chân chính thực hiện, mà Hứa Thanh đến đây, để cho lão có được cơ hội lấy thân làm sư.

“Năm đó lão tổ Lý Huyền Phong, có thể nói là hạng người thiên kiêu ngàn năm khó gặp, lão nhân gia người 1 tháng cảm ngộ ra 13 đầu hồn ti, cũng là người khơi dòng cho Dị Tiên Lưu chúng ta!”

Phái chủ Dị Tiên Lưu ngạo nghễ mở miệng, đệ tử bên cạnh hiếm khi lại không có phản bác, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Hiển nhiên, có thể lựa chọn lưu phái Dị Tiên Lưu đã suy tàn trong thời đại này, mặc dù phần lớn là bị lừa gia nhập, nhưng trong lòng ít nhiều đúng là vẫn có nhận thức cùng cảm xúc nhất định với Dị Tiên Lưu.

“Còn có lão tổ Trần Đạo Tắc lại càng khó lường, lão nhân gia người chính là hạng người kinh diễm tuyệt luân vài ngàn năm khó gặp, 1 tháng cảm ngộ ra 19 đầu hồn ti!”

Phái chủ Dị Tiên Lưu nhìn về phía Hứa Thanh, lời nói thành khẩn.

“Cho nên, ngươi phải cố gắng nỗ lực, tu hành thật tốt, chỉ cần ngươi có thể trong vòng 1 tháng cô đọng ra 10 đầu hồn ti trở lên, như vậy phái chủ Dị Tiên Lưu tương lai chính là ngươi!”

Nói xong, vị phái chủ Dị Tiên Lưu này vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, lại lấy ra một số ngọc giản, dùng một tia ý thức đưa cho Hứa Thanh, lúc này mới tạm thỏa mãn rời khỏi, tiếp tục sắp xếp lại ngọc giản trong tháp trắng.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, đáy lòng rất do dự, hắn cẩn thận xác định thức hải của mình, phát hiện hồn ti lan tràn trong thức hải đích đích xác xác là hơn một vạn đầu, lại nghĩ tới lời nói của phái chủ, hắn cảm thấy chuyện này, có điểm gì đấy là lạ.

“Làm sao, có phải nghe thấy nhiệt huyết sôi trào đúng không?” Trong lúc Hứa Thanh suy tư, vị đệ tử bên trong tháp trắng đã đi tới, đứng ở bên cạnh Hứa Thanh thở dài.

“Ta nói với ngươi, đừng tin những chuyện ma quỷ này, lúc ta và hai sư huynh khác tới, đều được báo cho biết y chan như vậy, một chữ cũng không lệch.”

“Lần trước ta đã khuyên mà ngươi không nghe, hiện giờ tốt rồi, lạc ấn thân phận đệ tử hạch tâm... như này đồng nghĩa đã hoàn toàn buộc chặt cùng Dị Tiên Lưu.”

Trong mắt người đệ tử này lộ ra vẻ đồng cảm.

“Nhưng mà nếu như ngươi đã đến, vậy cũng không cách nào hối hận nữa, tiếp theo đi cùng chúng ta đi, có ngươi gia nhập, tiểu báo chúng ta cũng có thể ra nhiều sản phẩm hơn một chút.”

Hứa Thanh nhìn người đệ tử Dị Tiên Lưu này, trong lòng cũng có chút suy đoán đối với tiểu báo trong miệng y, vì vậy hỏi thăm.

“Thái Học nhiều lưu phái như vậy, mỗi ngày chuyện xảy ra trong từng lưu phái đông đảo, muốn phân giải hết, cần hao phí rất nhiều thời gian, vì vậy bên trong Thái Học đã xuất hiện một chút tiểu báo tập hợp lại khá nhiều tin tức.”

“Bên trong bao hàm cử động của từng lưu phái, hướng đi của những học sinh nổi danh bên trong lưu phái, nhưng mà so với những tiểu báo lưu phái khác, Dị Tiên Lưu chúng ta bởi vì có tư cách lâu đời, còn có vị trí địa lý tốt, cho nên mặc dù không phải quyền uy, nhưng lượng tiêu thụ vẫn rất khá.”

“Hơn nữa, trọng điểm của tiểu báo chúng ta, chính là một chút sự tình bát quái, như vậy càng được hoan nghênh.”

Nói tới tiểu báo, ngữ khí của vị đệ tử Dị Tiên Lưu này còn có phần đắc ý.

“Đây chính là sản nghiệp mấy người huynh đệ chúng ta làm ra, đến đến đến, để ta dẫn ngươi làm quen một chút.”

Nói xong, người này lôi kéo Hứa Thanh đến xa xa, ở đó, Hứa Thanh nhìn thấy rất nhiều ngọc giản trống rỗng, trải qua đệ tử này giới thiệu, Hứa Thanh biết rõ những thứ ngọc giản trống rỗng đó chính là tiểu báo.

Công tác của bọn họ, chính là dùng một tia ý thức khắc tin tức lên từng khối ngọc giản, rồi tiến hành buôn bán.

Về phần nguồn gốc tin tức, là ghi chép trong mấy khối ngọc giản không biết từ chỗ nào sưu tập tới.

Hứa Thanh cầm lấy một khối, đảo thần niệm qua.

“Đêm qua có người nghe nói bên trong Dung Thần Lưu truyền ra tiếng gào thê lương thảm thiết, đêm hôm khuya khoắt là ai đang làm trò, mời xem tiểu báo của Dị Tiên Lưu!”

“Người cấp cao nhất của Thảo Mộc Lưu, vậy mà là nàng!”

“Thân phận chân chính của Trần Vân ở Vạn Pháp Lưu là ai, báo ta bỏ ra mấy năm công sức, cuối cùng đã tìm ra!”

“Hứa Thanh của Thánh Lan đại vực, đã vào Thái Học, ngươi muốn biết chỗ lưu phái của hắn sao, báo ta theo dõi mật thiết việc này!”

Hứa Thanh lặng lẽ bỏ ngọc giản xuống.

“Thế nào, mánh lới của tiểu báo Dị Tiên Lưu chúng ta cũng đầy đủ chứ.” Đệ tử kia cười hắc hắc.

“Không tệ.”

Hứa Thanh truyền ra âm thanh bình tĩnh, cũng không có cảm giác bài xích, nhập gia tùy tục, nếu như gia nhập Dị Tiên Lưu, hắn sẽ dứt khoát giúp đỡ vị sư huynh trước mắt này, cùng nhau lạc ấn.

Lúc vị phái chủ nọ tới mấy lần, nhìn thấy Hứa Thanh mới gia nhập cũng biến thành cái dạng đó, thở dài, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, sắc trời dần dần muộn, Hứa Thanh rời khỏi Dị Tiên Lưu.

Lúc đi ra khỏi Thái Học, tuyết bên ngoài vẫn còn rơi, Hứa Thanh suy tư về sự tình công pháp Dị Tiên Lưu, một đường trở lại phủ đệ rồi khoanh chân đả tọa.

“Công pháp Dị Tiên Lưu là rút hồn bản thân ra, phối hợp trận pháp đặc biệt, hình thành hồn ti.”

“Cái này có yêu cầu cực lớn đối với hồn, nếu như rút ra nhiều quá, linh hồn bản thân sẽ tan vỡ, là tự tìm chết…”

“Đây cũng là nguyên nhân công pháp Dị Tiên Lưu tu hành chậm, bởi vì còn phải vừa tu luyện vừa dưỡng hồn.”

“Còn về số lượng hồn ti…”

Hứa Thanh xuất ra ngọc giản lạc ấn những tồn tại Thần Thánh, xem xét một phen, theo hắn nhận định, tồn tại Thần Thánh bên trong đều có chút tầm thường, dù sao đối với Hứa Thanh mà nói, hắn đã từng gặp qua Thần Linh, vả lại còn không chỉ một vị.

Về phần tại sao hắn vừa tu hành công pháp này, thoáng cái đã xuất hiện hơn một vạn đầu hồn ti, vào lúc Hứa Thanh lạc ấn tiểu báo, cũng đã tìm được đáp án.

“Ta có Thần Nguyên.”

“Công pháp Dị Tiên Lưu này, thật ra cuối cùng chính là mô phỏng phương pháp Thần Nguyên, dựa vào hồn của bản thân đan dệt thành hình ảnh của tồn tại Thần Thánh, tương tự đều là mô phỏng.”

Chương 1794: Gốc rễ Dị Tiên (2)

“Thông qua phương thức này, sử dụng hồn có đủ đặc tính Thần Nguyên, từ đó biến ảo, giống như là áo giáp hiển lộ ra bên ngoài… Cho đến cuối cùng, dùng một ý niệm cải biến hết thảy bản thân.”

“Cho nên, nguyên lý của nó mới là nhất niệm Hạ Tiên, tiên thể tự thành.”

“Nếu như thật sự có thể tu luyện tới cực hạn, trên lý luận từng bước một mô phỏng, từ tồn tại Thần Thánh cho đến đan dệt ra Thần Linh… . .”

“Mà bản thân ta có đủ Thần Nguyên, cho nên không cần mô phỏng, một ý niệm đã có thể tràn ra số lượng hồn ti tương đối, mỗi một sợi đều là do Thần Nguyên biến thành.”

Hứa Thanh trầm ngâm, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị, kết hợp phương pháp bên trong Dị Tiên Lưu, Hứa Thanh biết phán đoán lúc trước của mình không sai.

Hình thái Thần Linh của hắn, từ trên trình độ nhất định đúng là có hiệu quả giống như phương pháp của Dị Tiên Lưu.

Chỉ là thân thể Dị Tiên Lưu biến thành, bản chất là khí tức tu sĩ, cẩn thận quan sát, có thể thấy từng đạo dấu vết hồn ti.

Mà sau khi hắn hiện ra hình thái Thần Linh, tràn ra chính là uy áp Thần Tính, nhìn như là một khối, thực tế do hư nhược hóa thực.

Chỗ bất đồng này, có thể dễ dàng cảm giác ra được.

Mặt khác, công pháp nhân tộc đủ loại, tu luyện các loại thuật pháp, hơn nữa Thần Linh đã tồn tại vô số năm qua, theo những tồn tại Thần Thánh bị nghiên cứu, khiến cho trên thế gian có rất nhiều biện pháp, có thể hình thành một màn tương tự cùng hình thái Thần Linh của Hứa Thanh.

Nhưng mà, nếu như lại nghiên cứu sâu và kỹ càng hơn, sẽ phát hiện bản chất hoàn toàn khác biệt.

Duy chỉ có Dị Tiên Lưu này… . Bản chất tương tự.

“Như vậy, ta dựa theo phương pháp của Dị Tiên Lưu, có lẽ cũng có thể giúp bản thân ta nắm giữ hình thái Thần Linh càng thêm thuận lợi.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang.

“Lúc trước ta triển khai hình thái Thần Linh, là từ Thần Tàng biến thành.”

“Nhưng nếu như ta tách lẻ Thần Nguyên bên trong ba tòa Thần Tàng ra, chia thành tốp nhỏ, luyện hóa toàn bộ trở thành hồn ti, lại lấy phương pháp điều khiển đan dệt hồn ti của Dị Tiên Lưu, để hình thành ba loại hình thái Thần Linh của ta…”

“Trên lý luận, có thể vượt qua tầng hình thái Thần Linh chưa đủ điều kiện mở ra, ví dụ như hình thái thứ ba… Bởi vì ta không phải dùng một tòa Thần Tàng chống đỡ, ta là dùng Thần Nguyên của cả ba tòa Thần Tàng để đan dệt.”

“Đồng thời, cũng không có cực hạn với ba loại hình thái, thậm chí ta có thể hình thành loại hình thái thứ tư, chỉ cần hồn ti đầy đủ, một ý niệm sẽ biến hóa ngàn vạn!”

Hứa Thanh động tâm, nhắm mắt lại, sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, dựa theo phương pháp Dị Tiên Lưu lần nữa hình thành hồn ti.

Trong chốc lát, tòa Thần Tàng đầu tiên biến ảo, từng đạo Thần Nguyên hóa ti từ trong bay ra, hội tụ tới thức hải của Hứa Thanh, những đạo hồn ti cũng thuần thục tăng vọt.

Rất nhanh, đã đến khoảng 10 vạn đầu.

“Tiếp tục!”

Tòa Thần Tàng thứ hai sau lưng Hứa Thanh ầm ầm xuất hiện, dưới quá trình hắn luyện chế, từng đạo Thần Nguyên ti nhanh chóng lao ra.

13 vạn, 18 vạn, 25 vạn… Cho đến cuối cùng, xuất hiện 31 vạn đầu hồn ti.

Khống chế nhiều hồn ti như vậy, Hứa Thanh cảm thấy rất khó khăn, hắn biết rõ, đây là bởi vì mình chưa thuần thục đối với phương pháp đan dệt của Dị Tiên Lưu mà ra.

Cho nên hắn tạm thời ngừng luyện chế, mà dựa theo những hình ảnh tồn tại Thần Thánh trong Dị Tiên Lưu để tham chiếu, thử nghiệm hình thành từng cái.

Mặc dù không phải rất thuần thục, nhưng hồn ti của Hứa Thanh quá nhiều, cho nên rất nhanh, từng đạo thân ảnh tràn ra chấn động Thần Tính kinh khủng, liên tiếp huyễn hóa ra ở phía sau hắn.

Giờ phút này nếu như có đệ tử Dị Tiên Lưu ở đây, nhìn thấy một màn như vậy, nhất định là chấn động tột cùng.

Bởi vì trong nhận thức của bọn họ, những tồn tại Thần Thánh trên lý luận có thể hình thành bên trong lưu phái, giờ phút này từng đạo từng đạo xuất hiện ở phía sau Hứa Thanh.

Mà từng đạo còn sinh động như thật, tràn ra uy áp mạnh mẽ, đã vượt qua phạm trù tồn tại Thần Thánh.

Nhưng Hứa Thanh vẫn không thỏa mãn, đối với hắn mà nói, những thứ này chỉ là phương thức gia tăng độ thuần thục, hắn không ngừng điều khiển hồn ti hình thành từng tôn tồn tại Thần Thánh, cuối cùng tâm niệm tản ra, những tồn tại Thần Thánh này toàn bộ tan vỡ, lại hóa thành 31 vạn đạo hồn ti, hội tụ lại với nhau.

Trong đầu Hứa Thanh lơ lửng hình thái Thần Linh tầng thứ nhất của mình, lấy đó làm mẫu, bắt đầu đắp nặn.

Bởi vì đã hiểu rõ, hơn nữa Hứa Thanh cũng đã thuần thục trên trình độ nhất định đối với phương pháp đan dệt hồn ti của Dị Tiên Lưu, cho nên hình thái Thần Linh thứ nhất của hắn rất nhanh đã xuất hiện.

Sừng sững trong mật thất, tràn ra uy áp kinh người.

Uy áp này cũng không giống hình thái Thần Linh tầng thứ nhất mà bình thường Hứa Thanh triển khai ra.

Nó đã bao hàm cảm giác Thần Linh, cũng ẩn chứa đặc tính của Dị Tiên Lưu, quan trọng nhất là, Hứa Thanh phát hiện mình có thể dùng một ý niệm, thiêu đốt.

Lấy đó làm một cỗ lực lượng xung kích cực lớn, cưỡng ép phá vỡ gông cùm xiềng xích và bích chướng, thúc đẩy tu vi của mình kéo lên.

Cái nhận thức này, khiến cho hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, hai mắt bỗng nhiên mở ra.

“Dị Tiên Lưu, đích xác là một loại phương pháp không giống dạng thường khác!”

“Nó nhìn như là luyện chế hồn ti, đan dệt Thần Tính, nhưng đây hết thảy đều là biểu tượng bên ngoài, chỗ kinh khủng chân chính của nó… . .”

“Là có thể biến Thần Nguyên của Thần Linh, hóa thành lực lượng để phá cảnh!”

“Vào thời điểm cực hạn thiêu đốt thần ảnh, hóa thành nguồn động lực cực lớn, cưỡng ép đột phá bích chướng của bản thân, tiếp tục tiến lên con đường phía trước, khai mở một lối tắt mới, mượn thần thành tiên, tự mình Dị Tiên.”

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, cũng chính vào thời điểm này, ngoài mật thất bế quan của hắn truyền đến tiếng đập cửa rất nhỏ, nương theo là giọng nói của đội trưởng.

“Tiểu sư đệ có đó không, tối nay trăng cao gió mát, bông tuyết bồi tiếp và khí lạnh gia trì, thời tiết thế này… . Rất thích hợp để ta đi làm một chút chuyện nhỏ, nhưng ta cần có người canh chừng và tiếp ứng, ngươi có đi hay không?”

Chương 1795: Nhị Cẩu đạo hữu, ngươi quá dọa người rồi (1)

Trong lúc nói chuyện, không biết đội trưởng dùng phương pháp gì, hiển nhiên là đã nhận ra trạng thái của Hứa Thanh, sau đó cánh cửa mật thất chỗ Hứa Thanh ngồi bỗng nhiên im hơi lặng tiếng mở ra.

Đội trưởng vẻ mặt đắc ý đi đến, quơ quơ tay phải.

“Thế nào tiểu Thanh, có phải thủ pháp mở cấm chế cùng với trận pháp của ta rất thần kỳ hay không.”

“Ta nói với ngươi nhé, một chiêu này là sau khi ta tới Hoàng Đô, quen biết được một vị hảo hữu, chính nàng đã dạy cho ta.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua phía đội trưởng, lại nhìn cánh cửa mật thất một chút, trong lòng cũng nổi lên cảm giác kỳ dị, nên biết rằng đạo cấm chế của mật thất này, ngoại trừ bản thân của nó ra, Hứa Thanh cũng đã tự thân gia trì thêm mấy lần.

Mặc dù không thể nói là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng muốn đơn giản vả lại lặng yên không một tiếng động mở ra, khó khăn cực lớn.

Nhưng đội trưởng lại có thể nhẹ nhõm mở ra như thế.

“Đây là thủ pháp gì?” Hứa Thanh nhịn không được hỏi một câu.

Mà câu này, cũng khiến cho đội trưởng cảm thấy ngạo nghễ, vô cùng thoải mái.

“Đại sư huynh của ngươi, sau khi đi đến Hoàng Đô mỗi ngày đều đi ra ngoài, không chỉ đi dò xét phong thanh chung quanh, ta còn đổi thân phận, kết giao rất nhiều bằng hữu, nhất là vị ấy, rất là thần bí.”

“Nhưng ngươi cũng biết tính cách của ta rồi, không phải ai tới ta cũng đều sẽ tiếp nhận, vì thế ta đã từ chối nàng, nàng lo lắng trong lòng, vì muốn kết giao bằng hữu cùng ta, thế là đã truyền cho ta một chiêu này.”

“Không nói điều này nữa, ngươi tu luyện xong rồi đúng không, đi theo ta.”

Nói xong, đội trưởng lộ ra vẻ mặt chờ mong, kéo cánh tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh bất đắc dĩ, thế gian này không có nhiều người khiến hắn không cách nào cự tuyệt lắm, đại sư huynh chính là thứ nhất.

“Ngươi lại muốn làm cái gì?”

Hứa Thanh đứng dậy, nhìn sắc trời bên ngoài.

“Cùng ta đi tới Tinh Đế Cực Thượng Tông một chuyến, trộm một thứ.” Đội trưởng thấp giọng mở miệng, lôi kéo Hứa Thanh đi thẳng ra bên ngoài.

Hứa Thanh dừng chân lại, cự tuyệt, hắn không muốn đi tìm chết.

Đội trưởng mắt thấy như vậy, ho khan một tiếng.

“Là phân tông, không phải tổng môn, không có chuyện gì đâu, bên trong mạnh nhất cũng chỉ là Quy Hư, chỉ cần chúng ta không gióng trống khua chiêng làm tổng môn chú ý, lặng lẽ lẻn vào thì không sao cả.”

Hứa Thanh suy nghĩ một lát, sau đó mới đồng ý.

Trong thiên địa đen nhánh, gió lớn gào thét, mặt hồ ngoài phủ đệ Ninh Viêm xuất hiện gợn sóng, thân ảnh Hứa Thanh và đội trưởng bay qua bên trên.

“Ta đã hẹn với vị bằng hữu nọ rồi, đêm nay đi tới cấm địa phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông, cầm một thứ ra ngoài.”

Đội trưởng vừa bay nhanh vừa truyền âm, đồng thời lấy ra một chiếc mặt nạ ném cho Hứa Thanh.

“Đeo lên, trước khi chúng ta tới Hoàng Đô, ta đã trộm nó từ bên trong phòng bảo tàng của lão đầu tử, có thể che lấp thân phận, ngươi thu liễm khí tức một chút, trong thời gian ngắn, sẽ không ai nhìn ra được hình dáng của chúng ta.”

“Dẫu sao ta cũng không rõ ràng lai lịch của người bằng hữu nọ cho lắm, xác suất lớn là nàng mượn ta để che giấu tung tích, bên trong còn có những cái mục đích khác, nhưng ta cũng đúng là muốn đi tới cấm địa Tinh Đế Cực Thượng Tông một chuyến.”

“Chỗ đó có một vật ta muốn, liên quan đến chuyện lớn đằng sau.”

“Chẳng qua ta có chút không yên tâm về nàng, nhưng ta xác định có lẽ nàng không đoán được thân phận chân chính của ta, cho nên mới gọi tiểu Thanh ngươi cùng đi, ngươi ở bên ngoài trông chừng tiếp ứng cho ta, vạn nhất nàng có lòng bất chính, chúng ta lập tức giết chết nàng!”

“Mặt khác, sau khi ta và nàng đi vào, nếu như nàng tự mình ra trước, ngươi cũng giúp ta ngăn cản nàng lại, ta lo nàng đi trước, sau đó sẽ trở tay bán ta đi.”

Trong mắt đội trưởng lộ ra một vòng hàn mang, Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu, tiếp nhận mặt nạ mang lên mặt.

Chất liệu của chiếc mặt nạ này rất đặc thù, đặt vào trên mặt không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, giống như là một với khuôn mặt vậy.

Sờ lên mặt nạ trên mặt, Hứa Thanh tăng tốc đi về phía trước, về phần giúp đỡ đội trưởng, hắn cũng không phải lần đầu tiên làm, giờ phút này vừa đi theo, đáy lòng vừa cân nhắc tới công pháp Dị Tiên Lưu, đồng thời cũng thử nghiệm đan dệt trong đầu.

“Trên lý luận, lấy hồn ti từ Thần Nguyên của ta bây giờ, có thể đan dệt ra hình thái thứ hai… . .”

“Nhưng ta vẫn không có cách nào điều khiển hồn ti của Dị Tiên Lưu đạt đến trình độ tỉ mỉ, muốn đan dệt cần tốn một ít thời gian, khó có thể nhanh chóng hình thành, cần phải lần lượt luyện tập mới có thể nắm quyền hoàn mỹ, lập tức hiển lộ ra ngoài.”

“Nhưng mà, hình thái thứ nhất thì đơn giản rất nhiều, đầy đủ hồn ti là ta có thể lập tức tạo ra.”

“Hơn nữa, hình thái cũng có thể thay đổi… . .”

“Rất thích hợp để ta che giấu thân phận của mình, trong lúc làm một ít chuyện bên trong Hoàng Đô.”

Hứa Thanh suy tư, không ngừng đan dệt hồn ti trong thức hải, khí tức cũng có chỗ cải biến, đội trưởng bên cạnh lập tức phát hiện, kinh ngạc nhìn thoáng qua, nhưng giờ phút này trong đầu của y đang có chuyện lớn, cho nên cũng không lập tức hỏi.

Cứ như vậy, hai người thừa dịp ban đêm, một đường ẩn nấp hành tung, bay nhanh về phía trước, một lúc lâu sau, rốt cuộc đã đi tới khu vực tây bắc Hoàng Đô.

Nơi đây rời xa thành khu, là một mảnh sơn mạch, trong thiên địa đen nhánh, khắp nơi bị bông tuyết tràn ngập, một mảnh mông lung.

Nhưng bên trong dãy núi có một ngọn núi giống như có thể hấp thu tinh quang, bản thân rực rỡ nên đặc biệt rõ ràng, bông tuyết bốn phía cũng đều bị chiết xạ ra màu sắc bảy màu.

Nơi đây, chính là một chỗ phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông, tất nhiên bên trong là có càn khôn khác, tồn tại không gian đơn độc, mà đây là chỗ đặt cửa vào của nó.

“Đến rồi.”

Đội trưởng từ xa nhìn tới tòa núi rực rỡ ấy, nhoáng một cái đã đi tới trên thân núi hình dạng mào gà gần đó, sau đó đứng đợi, liếm liếm bờ môi và quay đầu nhìn về Hứa Thanh phía sau lưng.

Hứa Thanh nhắm mắt, đang đan dệt trong thức hải.

Khí tức tràn ra trên người hắn không ngừng biến hóa, cũng đã hoàn toàn khác biệt với trước kia.

Chương 1796: Nhị Cẩu đạo hữu, ngươi quá dọa người rồi (2)

Lần nữa cảm nhận được khí tức trên người Hứa Thanh cải biến, đội trưởng rốt cuộc nhịn không được hỏi.

“Tiểu Thanh, chuyện gì xảy ra vậy, ta kêu ngươi thu liễm khí tức, không kêu ngươi đi cải biến đâu nha, mà sao ngươi làm được vậy, khí tức trên thân biến hóa lớn đến thế, thực tế bây giờ ngươi đeo mặt nạ, làm cho ta cảm thấy có chút lạ lẫm… . .”

“Dạo gần đây học được công pháp mới.”

Hứa Thanh mở mắt ra, không giải thích quá nhiều.

Đội trưởng hiếu kỳ, đang muốn tiếp tục truy vấn, nhưng vào lúc này xa xa truyền đến tiếng rít rất nhỏ, đội trưởng và Hứa Thanh đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Một nữ tử dáng người uyển chuyển, nhưng dung mạo cũng rất bình thường, thân mặc hắc bào, đạp trên gió tuyết đến, xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh cùng đội trưởng, ánh mắt quét qua trên người Hứa Thanh, sau cùng nhìn về phía đội trưởng.

“Trần Đại Thanh, vị này là?”

Nghe xưng hô của đối phương, Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, biết rõ Trần Đại Thanh là tên giả mà đội trưởng dùng.

“Đây là huynh đệ của ta, tên là Nhị Cẩu, hắn lo lắng ta đi một mình, cho nên đi cùng đến làm tiếp ứng.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, thong dong mở miệng.

Nữ tử này từ chối cho ý kiến, chỉ là liếc mắt nhìn lại Hứa Thanh một lần, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tinh Đế Cực Thượng Tông.

“Như vậy, dựa theo ước định của chúng ta, hiện giờ xuất phát?”

“Xuất phát!” Đội trưởng thở sâu, cho Hứa Thanh một ánh mắt, sau đó nhoáng một cái bay ra.

Nữ tử nọ đồng dạng cất bước, một trước một sau cùng đội trưởng, tiếp cận về phía ngọn núi rực rỡ.

Hứa Thanh một mực ngóng nhìn, rất nhanh đã thấy hai người sau khi tiếp cận thân núi, đột nhiên riêng phần mình mơ hồ một cái, đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn với một màn như thế.

Đội trưởng có rất nhiều thủ đoạn, mà hạng người có thể làm cho y nói là thần bí, hiển nhiên không phải tầm thường, mặt khác, người dám đánh chủ ý tới Tinh Đế Cực Thượng Tông, nhất định cũng là người có phần tự tin.

Nhưng tưởng tượng đến tính cách tự tìm đường chết của đội trưởng, Hứa Thanh có chút do dự, thân thể nhoáng một cái rời xa nơi đây, đi đến một tòa núi khác chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ biến hóa nào, cho đến một lúc lâu sau, hư vô bên ngoài ngọn núi rực rỡ bỗng nhiên vặn vẹo, thân ảnh vị nữ tử nọ nhoáng một cái hiện ra từ.

Sau khi đi ra, nàng không chần chờ chút nào, lập tức muốn rời khỏi lao về phía xa, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bước chân của nữ tử này dừng lại, trong hư không phía trước, thân ảnh Hứa Thanh hiển lộ, ngăn cản nàng lại.

“Vị đạo hữu này không nên vội rời đi, đợi sau khi Đại Thanh ra ngoài rồi cùng nhau rời khỏi, như vậy mới an toàn nhất.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Nữ tử nhíu mày, trong mắt hiện ra lãnh ý, nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“Cút!”

Nói xong, trên người nữ tử tràn ra một cỗ khí tức nguy hiểm, hư vô trước mặt ngưng kết trong nháy mắt, tựa như hóa thành mặt kính, bao phủ trái phải Hứa Thanh, chớp mắt vỡ vụn.

Mà thân thể của nàng, không chút do dự, tiếp tục lao về phía trước, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hai mắt nàng co rụt lại, hư không trước mặt lần nữa xuất hiện thân ảnh Hứa Thanh, vẻ mặt bình tĩnh như trước.

“Dừng bước.”

Đồng tử trong đôi mắt nữ tử co rút lại, vẻ mặt ngưng trọng đánh giá Hứa Thanh vài lần, sau đó bỗng nhiên giơ tay phải lên, nhấn về phía trước một cái, gió tuyết bốn phía lập tức rung động và cải biến hình thái, trở thành từng đạo băng châm, ép tới phía Hứa Thanh.

Thân thể nàng càng là xuất hiện tàn ảnh, trực tiếp lao đến Hứa Thanh.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, tay trái bấm niệm pháp quyết vung lên, một mảnh hỏa diễm màu đen lập tức khuếch tán từ trên người hắn tràn ra phía ngoài, thân thể nhoáng một cái, cũng phóng tới nữ tử nọ.

Hai người lập tức tiếp xúc, ngươi tới ta đi, pháp thuật giao thoa, ngắn ngủi mấy hơi thở, dùng mau đánh nhanh, đã va chạm hơn trăm lần.

Mà bọn họ đều đã kiềm chế để không phát ra tiếng vang, không làm dấy lên chấn động quá lớn.

Cho đến 10 hơi thở sau, trong lòng nữ tử nọ đã lo lắng, vẻ mặt cũng không còn kiên nhẫn.

“Sau khi Trần Đại Thanh tiến vào, lập tức không còn tung tích, ngươi ngăn ta lại thật là không có đạo lý, nếu còn không cút… . . Ta sẽ giết ngươi!”

“Đợi y ra ngoài, ngươi mới có thể rời khỏi.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi muốn chết!” Trong mắt nữ tử nổi hàn mang, tay phải bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết, mi tâm lập tức vỡ ra một đạo khe hở, một cây châm màu trắng cấp tốc lao ra từ, mang theo cảm giác tự nhiên, phá vỡ hư vô, xuất hiện trước mặt Hứa Thanh.

Khí tức lộ ra khác biệt cùng tu sĩ khác, cũng không giống với uy áp của Thần Linh, không phải tu sĩ cũng không phải thần, nhưng trình độ bá đạo lại càng kinh người hơn.

Giống như bản chất của luồng lực lượng này, là duy ngã độc tôn trong thiên hạ.

Con ngươi của Hứa Thanh lần đầu co rút lại, hắn cảm nhận được một cỗ cảm giác nguy cơ, giờ phút này không chút do dự, 31 vạn hồn ti trong thức hải lập tức bộc phát, ngoài thân thể trực tiếp hình thành một đạo thân ảnh dữ tợn.

Thân ảnh này là một con giáp xác trùng, toàn thân lộ ra chấn động Thần Tính nồng đậm, làm cho người ta gần như cảm giác là Thần Linh, chính là Địa Tử bên trong hình vẽ tham ngộ của Dị Tiên Lưu.

Nhưng mà loại tồn tại Thần Thánh Địa Tử này, tu vi cao nhất cũng chính là Linh Tàng mà thôi, mà hôm nay Địa Tử xuất hiện ở đây, tu vi lại là Quy Hư, do Hứa Thanh lấy phương pháp hồn ti đan dệt đắp nặn mà ra.

Giờ phút này sau khi xuất hiện, hơn 30 vạn hồn ti trong đó dũng động, nhắm về phía cây châm quỷ dị tiến đến, mắt thấy sẽ va chạm với nhau.

Nữ tử nhìn thấy như vậy thì sắc mặt đại biến, thân thể rút lui và cấp tốc mở miệng.

“Ngừng!”

“Nhị Cẩu đạo hữu, nếu cứ như vậy thì đối với ngươi và ta đều không có lợi, cấm chế đặc thù ta bố trí ở bốn phía cũng sẽ xuất hiện sơ hở, có nguy cơ bị phát hiện, chúng ta ngừng đánh, ta lưu lại đợi cùng ngươi!”

Nói xong, nàng hãi hùng khiếp vía giơ tay lên triệu hồi cây châm trắng.

Hứa Thanh nheo mắt lại, phất tay để Địa Tử tan biến và hồn ti ẩn nấp.

Mặc dù như thế, nhưng nếu như đối phương còn muốn động thủ, hắn cũng có thể lập tức lần nữa hình thành.

Trên thân núi, gió tuyết vẫn thổi qua như trước, hai người dừng tay thì lúc này có hơi im lặng.

Cho đến hơn 10 hơi thở sau, nữ tử nọ nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt khó nén chấn động, thở sâu, có chút không xác định mà mở miệng.

“Nhị Cẩu đạo hữu, ngươi vừa rồi dùng, chính là phương pháp của Dị Tiên Lưu?”

“Hơn 10 vạn hồn ti này… . . Thật là quá dọa người rồi… .”

“Thế gian lại có người có thể tu luyện Dị Tiên Lưu tới trình độ chưa bao giờ nghe thấy như thế, ngươi… . . Là ai?”

Chương 1797: Dị Tiên Lưu gây vang động (1)

Giờ phút này, nữ tử thần bí trong miệng Nhị Ngưu hô hấp dồn dập, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh như nhìn quái vật.

Đúng là trước đó nàng dự định sau khi rời đi, sẽ bán đứng Trần Đại Thanh thành kẻ vác nồi, họa thủy đông dẫn, còn nàng từ đầu đến cuối đều ẩn nấp vô cùng tốt, mặc kệ Trần Đại Thanh nói như thế nào, cũng không có manh mối gì có thể đào ra.

Nhưng hiện giờ, gợn sóng trong nội tâm của nàng đã đến trình độ ngập trời.

Nàng hiểu rõ Dị Tiên Lưu.

Trên thực tế, lưu phái bên trong Thái Học, không có cái nào là nàng không biết, điều này có liên quan với thân phận học sinh của nàng, cũng liên quan tới bối cảnh sau lưng của nàng.

Chẳng những mỗi một lưu phái của Thái Học nàng đều quen thuộc, thậm chí ngay cả tông môn bên ngoài của những lưu phái đó, nàng cũng biết được nhiều hơn so với người thường.

Nhưng chính bởi vì hiểu rõ, thế nên giờ phút này sự chấn động của nàng mới to lớn đến như thế.

“Hơn 10 vạn hồn ti... Dù là Lý Huyền Phong hay là Trần Đạo Tắc, năm đó cũng đều không đạt được!”

“Nghe nói Lý Huyền Phong năm đó có 5 vạn hồn ti, Trần Đạo Tắc nhiều hơn một số, cũng chỉ là 7 vạn mà thôi.”

“Trừ phi... . . Hai người này không chết, sống cho tới bây giờ, có lẽ như vậy mới có thể làm được.”

“Nhưng điều đó không có khả năng, Lý Huyền Phong là người 8000 năm trước, trừ phi đạt tới Uẩn Thần, nếu không dưới quy tắc thiên đạo thì không cách nào sống lâu được như vậy, chẳng lẽ... . . Người này là Trần Đạo Tắc? Lời đồn bên ngoài nói Trần Đạo Tắc năm đó hóa thành tồn tại Thần Thánh, sau đó không biến trở về được nữa, cuối cùng tọa hóa trở thành tiêu bản là giả?”

Hiện giờ trong lòng nữ tử này rối loạn vô cùng, sự tình chứng kiến hôm nay đã phá vỡ nhận thức của nàng, hơn 10 vạn hồn ti, quả thật quá dọa người.

Thậm chí bởi vì hoảng sợ mà gương mặt bình thường của nàng xuất hiện vẻ không cân đối giữa cảm xúc và ngữ khí, thoạt nhìn có chút cứng ngắc, cũng càng thêm xác nhận rằng nàng đang mang mặt nạ.

Giờ phút này sau khi hỏi xong, nàng chăm chú nhìn chằm chằm Hứa Thanh, muốn nhìn ra một chút chi tiết và manh mối từ trên người Hứa Thanh, từ đó luận chứng suy đoán gần như không hợp thói thường của mình.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, nhìn nữ tử trước mặt.

Hắn không quan tâm tới sự chấn động của đối phương, vả lại mọi người bèo nước gặp nhau, hắn cũng không cần thiết phải trả lời cái gì.

Vì vậy Hứa Thanh dịch chuyển ánh mắt, nhìn về phía phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông đội trưởng đã đi vào, nhưng vẫn thủy chung phân ra một đám thần thức để khóa chặt vào nữ tử nọ, nếu như đối phương có lòng bất chính gì, hắn sẽ tức khắc ra tay.

Đồng thời, đáy lòng Hứa Thanh cũng đang phân tích lúc mình thể hiện ra Dị Tiên Lưu.

Đây là lần đầu tiên hắn áp dụng phương pháp đan dệt hồn ti động thủ cùng người khác, nhìn từ uy lực, mặc dù có hơi chưa đủ, nhưng cải biến được khí tức, có ưu thế cực lớn.

Hơn nữa so với đơn thuần triển khai hình thái Thần Linh tầng thứ nhất, phương pháp này lại càng thêm linh động, biến hóa ngàn vạn.

Quan trọng nhất là, nó có thể đột phá mức giới hạn cao nhất, chỉ cần số lượng hồn ti đầy đủ, sẽ có thể không ngừng tăng cao.

“Vốn dĩ hạn mức cao nhất là căn cứ vào hình thái biến thành mà quyết định, nếu dùng hồn ti của Dị Tiên Lưu, bởi vì bản chất của nó là mô phỏng Thần Nguyên, cho nên phải cần tới 100 vạn đạo mới có thể hình thành hình thái Thần Linh thứ nhất.”

“Nhưng hồn ti của ta đều là do Thần Nguyên hình thành, cho nên trên thực tế chỉ cần 20 vạn đạo là đủ rồi.”

“Nhưng nếu so với hình thái Thần Linh thứ nhất, uy lực của hình thái Thần Linh thứ hai càng lớn hơn, càng thêm phức tạp, dựa vào đây để phán đoán, vậy không sai biệt lắm cần tới 50 vạn đạo mới có thể đan dệt ra được.”

“Đây cũng là lý do tại sao, ta lấy phương pháp bình thường triển khai hình thái Thần Linh thứ hai, cần phải dùng tới máu thịt Xích Mẫu để bổ sung.”

Dựa vào phương pháp của Dị Tiên Lưu, Hứa Thanh đã có lý giải càng sâu hơn đối với hình thái Thần Linh của mình.

“Số lượng hồn ti của ta vẫn là quá ít. . . .”

“Đêm nay quay về thử hấp thu một chút máu thịt Xích Mẫu, nhìn xem có thể dùng phương pháp của Dị Tiên Lưu để luyện thành hồn ti hay không!”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Nữ tử đối diện thì càng lúc càng cảm thấy Hứa Thanh cao thâm mạt trắc, Hứa Thanh càng không nói lời nào, nàng không moi thêm được bất luận chi tiết manh mối gì, trong đầu lại càng tự bổ sung các loại suy nghĩ.

Loại bổ sung đó, khiến cho Hứa Thanh ở trong lòng nàng càng thêm thần bí.

Cứ như vậy thời gian trôi, trong yên tĩnh, nửa canh giờ qua đi.

Mắt thấy bình minh sắp đến, Hứa Thanh nhìn qua phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông, lông mày chậm rãi nhăn lại.

Dựa theo hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, bình thường đối phương sẽ không hành động chậm chạp như vậy, phần lớn là tốc chiến tốc thắng, như thế mới phù hợp với tâm tính của y.

Nhưng hôm nay, thời gian đã hơi lâu.

“Hình như người bằng hữu của ngươi, khả năng đã xảy ra chuyện. . . .”

Mắt thấy sắp tới hừng đông, vị nữ tử thần bí nọ chần chờ một chút, đưa ra kiến giải.

Nhưng ngay khi lời này vừa truyền ra, tòa núi rực rỡ tinh quang chỗ phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông bỗng nhiên cấp tốc lập lòe tia sáng, một thân ảnh từ trong xông ra.

Chính là đội trưởng.

Toàn thân y rách tung toé, rất là chật vật, thương thế trên người không ít, xuất hiện từng cái lỗ thủng, máu tươi rơi lả chả, nhưng thần sắc lại vô cùng phấn khởi.

Sau khi xuất hiện, y chỉ liếc mắt nhìn Hứa Thanh, Hứa Thanh lập tức hiểu ý, không chần chờ chút nào, giơ tay lên, 31 vạn hồn ti bộc phát ra phía ngoài, hình thành một con Địa Tử mênh mông Thần Tính.

Toàn lực phóng thích.

Con giáp trùng cực lớn, toàn thân tràn ra uy áp kinh khủng, bên ngoài là chấn động Thần Tính, còn bên trong là lực lượng thuộc về tu sĩ, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét im lặng, tỏa uy áp về phía tòa núi rực rỡ phía sau lưng đội trưởng.

Trong nháy mắt tiếp theo, tòa núi tinh quang rực rỡ sau lưng đội trưởng chấn động vang vọng, hơn mười đạo thân ảnh từ trong xông ra, từng người đều phẫn nộ, sát cơ mãnh liệt.

Nhưng một khắc xuất hiện, chính là thời điểm Địa Tử bện bằng hồn ti của Hứa Thanh phủ xuống, song phương đột nhiên va chạm với nhau.

Chương 1798: Dị Tiên Lưu gây vang động (2)

Âm thanh nổ tung vang vọng ngập trời.

Mà càng kinh người hơn, là tâm niệm Hứa Thanh vừa động, hồn ti bộc phát để biến hóa hình thái, lại tạo thành tồn tại Thần Thánh là Âm Sát.

Âm Sát, là tồn tại Thần Thánh qua lại ở phương tây đại lục Vọng Cổ, bộ dạng của nó tựa như con nhện, nhưng thân thể không tròn mà dài mảnh, giống như con rết.

Từ trình độ nào đó, là thiên hướng dung hợp thân thể giữa nhện và rết.

Vả lại có thể nhả tơ, giờ phút này sau khi xuất hiện, Âm Sát lập tức mở miệng lớn phun ra vô số sợi tơ màu đen, hình thành lưới lớn, trực tiếp bao phủ tòa núi rực rỡ này.

Ngăn cản mười người trong đó muốn lao ra đuổi theo.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh không chần chờ chút nào mà trực tiếp bóp nát một khối ngọc giản truyền tống, trong chốc lát thân ảnh hắn đã tan biến.

Mà đội trưởng mượn nhờ thời gian Hứa Thanh ra tay ngăn cản đối phương, cũng thành công chạy ra, đồng dạng bóp nát ngọc giản truyền tống, cũng không thấy tung tích.

Toàn bộ quá trình, bọn họ không nói bất kỳ một câu nào, chỉ trao đổi một cái ánh mắt…

Về phần nữ tử nọ, mặc dù cũng không có ăn ý giống Hứa Thanh và đội trưởng, nhưng nàng cũng đã trước tiên bay nhanh đi xa, giấu kín thân ảnh trong đêm tối.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh đang ẩn nấp của nàng đột nhiên tuôn ra ánh sáng màu lam chói mắt, đặc biệt dễ làm người khác chú ý trong đêm tối.

Nữ tử đang bay nhanh biến sắc, nàng không cần phải phân tích, lập tức đoán được đây nhất định là thủ đoạn của Trần Đại

Thanh cùng Nhị Cẩu, về phần cụ thể là ai, nàng cảm thấy khả năng là Trần Đại Thanh cao nhất.

“Đáng chết!”

Nữ tử lần nữa ẩn nấp, nhưng vẫn có ánh sáng tràn ra, trong lúc cấp bách nàng triển khai bí pháp, phun ra một ngụm máu tươi, lúc này mới cưỡng ép đè xuống.

Cùng lúc đó trên ngọn núi rực rỡ, phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông nổ vang, bên trong có cường giả ra tay, trực tiếp đánh tan phong tỏa bên ngoài, theo những đạo hồn ti nhao nhao tiêu tán, một lão già tóc bạc xông ra từ.

Lão giả này mặc đạo bào tinh không, sắc mặt xanh mét, đầy vẻ tức giận trong mắt, sau khi đi ra nhìn bốn phía trống trải, lại nhìn về chỗ nữ tử phát ra ánh sáng màu lam tan biến, giọng nói mang theo sát ý vang vọng.

“Kiểm tra bốn phía, tìm kiếm hết thảy manh mối, nhất là vị trí ánh sáng màu lam phát ra, đồng thời báo cáo cho tổng tông, thanh tra bát phương, cần phải tìm ra kẻ trộm!”

Hơn mười người đứng phía sau lão giả, sắc mặt từng người cũng đều khó coi, nhao nhao hô vâng và riêng phần mình hành động, bắt đầu truy tìm, trong đó hơn phân nửa đều phóng tới phía nữ tử phát ra ánh sáng màu lam biến mất.

Về phần lão giả, giờ phút này cố nén cơn giận muốn bộc phát, quay người nhìn qua chỗ pháp thuật lưu lại trên núi, thần sắc dần dần nổi lên nghi ngờ.

Lão lờ mờ cảm thấy, dấu vết pháp thuật này lưu lại, hình như mình đã từng nhìn thấy ở nơi nào đấy.

Thế là lão giơ tay phải lên trảo một cái, chộp tới một khối hồn ti của Hứa Thanh đã bao núi đá, đưa tới trước mắt xem xét cẩn thận một phen, cuối cùng trong mắt lộ ra cảm giác không thể tưởng tượng nổi, con ngươi lập tức co rụt lại.

Lão đã nhớ ra đây là dấu vết gì!

“Hồn ti của Dị Tiên Lưu?”

Dị Tiên Lưu, tư cách từng là đệ nhất phái bên trong Thái Học, mặc dù bây giờ suy tàn nhưng danh khí vẫn còn rất lớn, từ xưa đến nay, số người đã học công pháp Dị Tiên Lưu cũng rất nhiều.

Cho nên đối với cường giả ở Hoàng Đô mà nói, căn bản bọn họ không hề xa lạ gì đối với công pháp này, chỉ là Dị Tiên Lưu quá nhiều năm không xuất hiện người nào xuất chúng, dẫn tới người tu hành một mực dần dần thiếu đi, cho nên lão giả này mới không có nghĩ đến trước tiên.

Mà sau khi nghĩ đến Dị Tiên Lưu, trong đầu lão giả theo bản năng hiện ra Địa Tử cùng Âm Sát lúc trước, còn có uy áp hai loại tồn tại Thần Thánh này tràn ra ở nơi đây.

Hết thảy, khiến cho tâm thần của lão lập tức nổi lên gợn sóng.

“Dị Tiên Lưu đại thành!”

Lão giả chợt quay đầu nhìn xa xa, sau đó xuất ra ngọc giản, lập tức truyền âm cho tổng tông, yêu cầu tin tức về Dị Tiên Lưu.

Theo tin tức truyền đến, lão càng xem càng là ngạc nhiên, nhớ lại hai tồn tại Thần Thánh lúc trước, lại so sánh tin tức, tâm thần của lão bỗng nhiên nổ vang.

“5 vạn hồn ti, chính là cánh cửa đại thành.”

“10 vạn hồn ti, chính là đại thành đỉnh phong… .”

“Nhưng bên trong tồn tại Thần Thánh vừa mới xuất hiện ở đây, từ chấn động nhìn qua cũng không dừng lại ở con số 10 vạn hồn ti, đó là hơn 10 vạn hồn ti hình thành!”

“Việc này… .”

Thân thể lão giả bay lên, lao thẳng đến phía tổng tông Tinh Đế Cực Thượng Tông.

Mà sắc trời, theo mặt trời từ từ nhô lên ở đằng xa, dần dần xua tan đi bóng tối, khiến cho thiên địa dần sáng rõ.

Trong phủ đệ Ninh Viêm, Hứa Thanh đã trở về, nhưng không thấy tung tích đội trưởng.

Về việc này, Hứa Thanh cũng đã tạo thành thói quen, không để ở trong lòng, dù sao nếu như đội trưởng đã truyền tống rời đi, vậy thì không chết được.

Về phần đội trưởng trộm cái gì trong phân tông của Tinh Đế

Cực Thượng Tông, Hứa Thanh cũng không đặc biệt hiếu kỳ, giờ phút này trọng điểm của hắn công pháp Dị Tiên Lưu.

“Đêm nay tất cả những lần ra tay của ta, đều là dùng pháp thuật của Dị Tiên Lưu, cho nên khả năng lộ ra cực kỳ bé nhỏ.”

“Như vậy trọng điểm bây giờ, chính là nhìn xem có thể hấp thu máu thịt Xích Mẫu để gia tăng số lượng hồn ti hay không.”

Hứa Thanh đi vào mật thất, phong tỏa bốn phía và ngăn cách khí tức, lại lấy ra mặt trời Viễn Cổ trôi nổi trên đỉnh đầu trấn áp bát phương, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, trong mắt lộ ra tinh mang, lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu.

Khối máu thịt này vừa xuất ra, chấn động kinh khủng của Thần Tính dựng lên.

Hứa Thanh ngưng thần, bắt đầu thử nghiệm.

…

Thời gian trôi qua.

Sáng sớm bên ngoài, tuyết vẫn còn rơi bên trên Hoàng Đô, hết thảy thoạt nhìn đều rất an tĩnh, nhưng do quá trình điều tra của phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông, sự tình bọn họ bị mất trộm cũng đã truyền ra trong phạm vi nhỏ ở Hoàng Đô.

Điều này cũng đã định trước rằng …sắp có một trận phong bạo vang động, hình thành bên trong Thái Học.

Chương 1799: Ta đứng ngay trước mặt ngươi (1)

“Phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông bị mất trộm!”

“Nghe nói đã mất rất nhiều đồ, có cả một cuốn thạch thư đặt ở cấm địa, bình thường cuốn sách đó không có gì đặc biệt, duy chỉ có đêm mưa dông sẽ có hình ảnh mơ hồ xuất hiện.”

“Từng bị Tinh Đế Cực Thượng Tông nghiên cứu thật lâu, cuối cùng phá giải là một khối tượng đá đặc thù lưu ảnh khắc ra, hình ảnh mơ hồ, là một tu sĩ Kết Đan thời cổ, có giá trị khảo cổ nhưng giá trị thực tế không lớn.”

“Khối đá kia mất đi thì cũng đành, nhưng những vật khác bị mất trộm có thể nói là không hợp thói thường… Nghe nói có một khu vực, toàn bộ cây cối, gạch đá, thậm chí là kiến trúc bên trong đều bị hủy đi ba thành, vài chỗ vơ vét tới ba thước đất, như là bão châu chấu quét qua… . .”

“Càng làm cho người ta bất khả tư nghị, là một số quần áo, cũng bị trộm mất!”

“Đây là tình huống thế nào… . . Trộm những thứ đó làm cái quái gì?”

Mặc dù phạm vi của phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông không lớn, nhưng dù sao đầu nguồn là một trong mười cái tông môn siêu cấp của nhân tộc, nhất cử nhất động tự nhiên sẽ gây sự chú ý với người ngoài, nhất là sự tình mất trộm.

Hơn nữa vật bị trộm đi cũng rất ly kỳ.

Cho nên vừa vào sáng sớm, sự tình phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông mất trộm không ngừng truyền ra, dần dần càng có nhiều người nghe nói, cũng vì thế ngạc nhiên.

Thời gian cứ trôi, có người thông qua một vài con đường, đã dò xét tra được một chút tin tức bí ẩn, mà những tin tức đó, tựu thật giống như nước lạnh đổ vào giữa dầu nóng, lập tức phát nổ.

“Pháp thuật mà một trong số kẻ trộm triển khai, lại là Dị Tiên

Lưu đại thành!”

“Vả lại căn cứ phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông phán đoán, số lượng hồn ti của người này đạt đến trình độ trước đó chưa từng có, hơn mười vạn, vượt qua hai vị lão tổ của Dị Tiên Lưu!”

“Làm sao có thể như vậy được, ta đã từng tới Dị Tiên Lưu, cũng đã tìm hiểu rõ, tốc độ tu hành cực kỳ chậm chạp, muốn nắm giữ vài chục vạn đạo hồn ti… Không nói trước hồn của bản thân phải chăng có thể chống đỡ loại chia lìa này, riêng chỉ là thời gian, sẽ phải mất gần vạn năm!!”

“Không thể tưởng tượng!”

Tin tức nhanh chóng truyền ra, trong thời gian một buổi sáng, phong bạo nhanh chóng hình thành và lan tràn toàn bộ Hoàng Đô, đồng thời cũng tự nhiên mà truyền vào bên trong Thái Học.

Mà với tư cách là đầu nguồn hết thảy, vào buổi trưa, bên ngoài Dị Tiên Lưu hội tụ rất nhiều học sinh, từng người đều bất khả tư nghị nhìn qua tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu, sôi nổi nghị luận với nhau.

Bởi vì đại biểu của Tinh Đế Cực Thượng Tông đã đích thân đến, tiến vào bên trong tháp trắng, trước mắt còn chưa đi ra.

Cho đến khi lại trôi qua một nén nhang, bên trong tháp trắng của Dị Tiên Lưu, vị đại biểu cho Tinh Đế Cực Thượng Tông với sắc mặt khó coi đi ra, nhanh chóng rời đi.

Phía sau người này, là phái chủ cùng với ba vị đệ tử của Dị Tiên Lưu.

Mặc dù mặt nạ Thái Học vào thời khắc này đã ẩn tàng tất cả tâm tình của bọn họ, nhưng chấn động lộ ra trong ánh mắt, vẫn biểu hiện sự không bình tĩnh trong nội tâm của bọn họ ra ngoài.

Giờ phút này tâm tình của bọn họ trộn lẫn kinh ngạc, buồn bực, hưng phấn cùng với cuồng nhiệt.

Lúc đầu bọn họ cũng nghe nói tới chuyện đã xảy ra bên phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông, nhưng không quan tâm quá nhiều, cho đến khi sự tình về người thần bí tu luyện Dị Tiên Lưu đại thành xuất hiện, bọn họ mới giật mình.

Sau đó đại biểu của Tinh Đế Cực Thượng Tông tìm đến, nói ra rất nhiều chi tiết cùng với điều tra tin tức người tu hành Dị Tiên Lưu, bọn họ mới chính thức biết được quá trình của chuyện này.

Sóng lớn trong lòng đã sớm tới cực hạn.

Mà quá trình điều tra của Tinh Đế Cực Thượng Tông cũng không có đáp án, mặc dù những năm gần đây đệ tử hạch tâm tu hành Dị Tiên Lưu chỉ có bốn người, nhưng trên thực tế là công pháp của Dị Tiên Lưu có truyền ra bên ngoài.

Dẫu sao mục đích Thái Học được thành lập chính là vì đánh vỡ thiên kiến bè phái, để cho công pháp người người đều có thể học, cho nên dù là Dị Tiên Lưu có quy định phải là đệ tử hạch tâm mới có thể học tập, nhưng trên thực tế, đôi khi điều này cũng không trọng yếu.

Vì vậy từ xưa đến nay, có quá nhiều người biết được thuật pháp của Dị Tiên Lưu, muốn đi thăm dò, như gần như đều là mò kim đáy biển.

Mà theo tư duy quán tính, bản năng của mọi người sẽ cho rằng vị người thần bí đã tu luyện đại thành đó, có xác suất nhất định là phái chủ, mà khả năng lớn nhất, người tu sĩ thần bí đó chính là một lão gia hỏa đã ẩn tàng suốt mấy nghìn năm!

Rốt cuộc là ai thì nhiều cách suy đoán, bên ngoài không biết được, mà bốn vị trong Dị Tiên Lưu càng là không hề biết.

Giờ phút này đứng bên ngoài tháp trắng, phái chủ Dị Tiên Lưu đè xuống kích động trong nội tâm, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, ánh mắt đảo qua đám học sinh Thái Học bốn phía.

Đáy lòng của lão cảm khái vô tận.

“Đã bao nhiêu năm, Dị Tiên Lưu không được chú ý như vậy rồi, không có nhiều học sinh vây xem như vậy… . .”

Ngoài nội tâm cuộn sóng, lão cũng tràn đầy cảm kích đối với vị người thần bí tu luyện Dị Tiên Lưu đại thành nọ, cũng càng là tự hào, vì vậy lão thở sâu rồi truyền ra giọng nói với bên ngoài.

“Lão phu không biết tại sao phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông lại trêu chọc vị tiền bối ẩn nấp của lưu phái ta, dẫn đến tiền bối lưu phái ta hơi trừng phạt nhỏ, nhưng sự tình lần này, Dị Tiên Lưu ta có thể chịu trách nhiệm!”

“Mà từ xưa đến nay, người học tập công pháp Dị Tiên Lưu ta đông đảo, càng có đời đời tương truyền, cho nên bên trong nhân tộc chúng ta tồn tại quá nhiều cường giả Dị Tiên Lưu.”

“Nguyên bản, ta không muốn báo việc này ra bên ngoài, bởi vì lưu phái ta luôn luôn điệu thấp, không tham dự phân tranh thế tục, dự định lấy thân phận lưu phái bình thường tiếp xúc cùng bên ngoài, nhưng hôm nay… . . tiền bối của lưu phái ta đã ra tay, chúng ta cũng không ẩn tàng nữa.”

“Không sai, người này chính là một trong số cường giả của lưu phái ta!”

Phái chủ Dị Tiên Lưu ngạo nghễ mở miệng, giọng nói vang vọng khiến cho vô số học sinh bốn phía xôn xao, mà bên trong những tiếng xôn xao này, phái chủ Dị Tiên Lưu chắp tay ra sau lưng, ngẩng đầu quay trở về tháp trắng.

Ba người đệ tử cũng phấn khởi lập tức đi theo.

Cho đến khi bốn người trở lại tháp trắng, đại môn của tháp trắng đóng lại, rút cuộc ba người đệ tử này không ép được nội tâm kích động nữa, nhao nhao nhìn phái chủ.

“Lão sư, đây là có chuyện gì?”

“Lão sư, Dị Tiên Lưu chúng ta thật sự có nhiều cường giả như vậy?”

“Hơn 10 vạn hồn ti, cái này… . . sao có thể làm được.”

Giọng nói của ba người đều có chút run rẩy.

Phái chủ Dị Tiên Lưu ngẩng đầu, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngu ngốc!”

Chương 1800: Ta đứng ngay trước mặt ngươi (2)

Nếu là thường ngày, ba người đệ tử này nhất định sẽ cãi lại, dù sao phái chủ cũng không làm gì được bọn họ, thậm chí bọn họ còn muốn bị khai trừ.

Nhưng hôm nay, ba người nhu thuận hiếm thấy, một người tiến lên nắn vai cho phái chủ, một người quạt gió, một người chủ động đi sắp xếp lại đống ngọc giản, riêng phần mình trông mong nhìn qua phái chủ.

Phái chủ Dị Tiên Lưu vô cùng thoải mái, loại đãi ngộ này, đã thật lâu lão không cảm nhận lại rồi, vì vậy nhàn nhạt truyền ra lời nói.

“Cũng được, tuy rằng những năm qua ba người các ngươi cũng có chút ít sai lầm, nhưng sai lầm lớn thì không, tính là thông qua khảo hạch, như vậy có một số việc, cũng nên nói cho các ngươi biết.”

Ba người đệ tử vừa nghe, lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, tâm tình kích động.

Phái chủ lướt tầm mắt qua, càng thêm sảng khoái, chậm rãi nói khoác.

“Thân phận của vị tiền bối này, tự nhiên lão phu đã biết, những lời đối ngoại ta vừa nói, cũng là chân thật.”

“Lưu phái chúng ta, đã từng cực hạn huy hoàng, mà để người chú ý sẽ bất lợi trong tu hành, nên về sau lão tổ có ước định bí mật, để cho đệ tử đời sau điệu thấp, lấy thân phận bình thường đối ngoại.”

“Cho nên cứ mặc kệ lưu phái suy tàn.”

“Nhưng trên thực tế... . . Dị Tiên Lưu chúng ta là từ minh chuyển ám, bên trong lưu phái còn có nhiều vị tu luyện hơn 10 vạn đạo hồn ti, thậm chí trăm vạn hồn ti, cũng có một vị!”

“Việc này tuyệt mật, các ngươi không thể truyền ra bên ngoài!

Hiện giờ, còn không đi chỉnh trang lại điển tịch, phân loại cất kỹ!"

Phái chủ hừ lạnh một tiếng.

Ba vị đệ tử từng người hít sâu, nhanh chóng gật đầu, mặc dù trong lòng vẫn còn có chút không cách nào tin, nhưng thái độ bây giờ đã hoàn toàn nghịch chuyển, lập tức đi tới chỗ phái chủ lúc trước hay ngồi, làm những việc phái chủ đã từng làm.

Về phần phong bạo Dị Tiên Lưu, trong Thái Học cùng với Hoàng Đô, theo Dị Tiên Lưu thừa nhận, lại càng thêm oanh động mạnh mẽ.

...

Thời gian lại trôi, một ngày qua đi, sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Thanh trong mật thất mở mắt ra.

Hắn dùng thời gian cả ngày để ứng phó toàn lực, thủy chung thử nghiệm dùng phương pháp Dị Tiên Lưu hấp thu máu thịt của Xích Mẫu, trong lúc này cũng có thất bại, nhưng cuối cùng hắn vẫn thành công trong trình độ nhất định.

"Chuyển hóa được hơi ít… . ."

Hứa Thanh nhíu mày, cảm giác trong thức hải của mình, giờ phút này tràn ngập gần 50 vạn hồn ti.

Nhiều thêm khoảng 10 vạn, là do hắn hấp thu hơn 50 khối máu thịt Xích Mẫu để đổi lấy.

Mà trên thực tế, một khối máu thịt Xích Mẫu, thật ra có thể chống đỡ cho hắn mở ra hình thái thứ hai, cho nên về căn bản, Hứa Thanh biết rõ là hiệu suất chuyển hóa của mình chưa đủ.

Cũng may sau khi máu thịt Xích Mẫu bị hấp thu cũng không tan biến, chỉ là khô quắt, thật sâu bên trong vẫn ẩn chứa Thần Nguyên, nhưng liên kết quá mức chặt chẽ cùng máu thịt, cho nên công pháp Dị Tiên Lưu không thể rút ra chuyển hóa được.

"Cũng đáng!"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, giờ phút này hắn đã có thêm chút thuần thục, về sau có thể điều khiển hồn ti lập tức hình thành hình thái Thần Linh tầng thứ hai, không cần bổ sung lực lượng từ máu thịt Xích Mẫu.

“Máu thịt Xích Mẫu, còn hơn một trăm khối… . . Ta cũng cần công pháp tầng cao hơn của Dị Tiên Lưu, như vậy, có lẽ hiệu suất chuyển hóa sẽ cao hơn nữa.”

“Dẫu sao hình thái Thần Linh tầng thứ ba cần đến 100 vạn hồn ti từ Thần Nguyên, mà có khả năng nhiêu đó cũng chưa đủ.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc lâu hắn đứng dậy rồi đi ra phủ đệ, bước dưới ánh nắng sáng sớm, tiến đến Thái Học.

Về phần đội trưởng, vẫn chưa có trở về.

Hứa Thanh không quan tâm, một đường đi đến đại môn của Thái Học, một khắc bước đi vào, hắn như truyền tống thông thường, ngẫu nhiên xuất hiện ở bên trong Thái Học, quần áo cũng cải biến, trên mặt phủ lên một chiếc mặt nạ.

Dòng người nơi đây đông đảo, âm thanh hối hả giống như nhiều hơn một phần so với thường ngày.

Hứa Thanh phân biệt phương hướng một chút, trên đường đi đến Dị Tiên Lưu, âm thanh nghị luận bốn phía cũng không ngừng truyền đến, đa phần là thảo luận về tu sĩ thần bí của Dị Tiên Lưu.

Hứa Thanh vẫn bất vi sở động với những lời ấy.

Một lát sau khi xuyên qua biển người như thủy triều, Hứa Thanh nhìn thấy tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu, nơi đây hoàn toàn khác biệt cùng với thường ngày, bên trong có vài chục học sinh đang khách khí thỉnh giáo thuật pháp của Dị Tiên Lưu.

Phái chủ đứng ngay ngắn ở, mắt có uy nghiêm.

Ba người đệ tử riêng phần mình ngẩng đầu, giải đáp cho người khác.

Chú ý tới Hứa Thanh đến, phái chủ nhẹ gật đầu, còn ba đệ tử nọ thì là lập tức triệu hoán, kéo hắn tới, một người trong đó lộ ra giọng nói đắc ý, thấp giọng mở miệng.

“Sao hôm qua ngươi không tới, đã nghe nói về đại sự của Dị Tiên Lưu chúng ta chưa?”

“Ta nói với ngươi, thật ra Dị Tiên Lưu chúng ta thủy chung đều đang ẩn nấp, chân chính là chúng ta cường đại tột cùng, vị tiền bối cầm giữ vài chục vạn hồn ti nọ, là một trong số lão tổ của lưu phái chúng ta!”

Đệ tử này đang muốn kể nhiều hơn, thì phái chủ ho khan một tiếng.

“Có người đến, Huyền Lôi Tử, ngươi đi tiếp đãi một chút.”

Hứa Thanh chắp tay, đệ tử đang nói chuyện cũng lập tức im tiếng, sau cùng nói một câu.

“Có một số việc, ngươi vừa mới gia nhập nên không thể biết được, tóm lại ngươi biểu hiện cho thật tốt, chúng ta… . . Thật ra rất lợi hại!”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, một màn thế này hắn sớm đã đoán trước, vì vậy cũng bày ra vẻ kích động, dùng sức gật đầu sau đó nhìn tới đại môn, chỗ đó đang có bảy tám học sinh đi tới.

Hứa Thanh tiến lên, bình tĩnh mở miệng.

“Chư vị tới đây có chuyện gì? Nếu như muốn tìm hiểu về Dị Tiên Lưu, ta có thể giải đáp cho các ngươi.”

Trong mắt Hứa Thanh, bởi vì quy tắc Thái Học, bảy tám học sinh này đều có một bộ dạng, nhưng trong đó có một vị, giờ phút này trong lòng rất cẩn thận, thừa dịp người bên ngoài hỏi Hứa Thanh, ánh mắt nhanh chóng đảo qua tất cả mọi người, bao gồm cả Hứa Thanh.

Cuối cùng ngóng nhìn nhiều thêm vài lần ở chỗ phái chủ, trong lòng thì thào.

“Bên ngoài nói tu sĩ Dị Tiên Lưu nọ là một lão gia hỏa mấy nghìn năm, nhưng ngày đó ta động thủ cùng hắn, cảm giác tang thương trên người đối phương không phải rất rõ ràng, nhất là nói chuyện rất ít, hẳn là người có tính cách trầm mặc ít nói, có khi nào, người Nhị Cẩu nọ… . . Chính là vị phái chủ ở nơi đây!”

Nghĩ tới đây, người học sinh này bộ dạng như tùy ý, hỏi Hứa Thanh bên cạnh một câu.

“Vị học sinh này, ta có tâm gia nhập Dị Tiên Lưu, muốn biết một chút về lưu phái này, ví dụ như vị phái chủ của chúng ta, ta cảm giác hẳn là một người có tính cách trầm mặc ít nói đúng không, hình như tuổi tác cũng không phải quá lớn… . .”

Hứa Thanh nghe vậy, liếc mắt nhìn người này, đáy lòng dâng lên một tia cảnh giác.

Chương 1801: Trăm vạn hồn ti, thuế biến (1)

Nhưng đáng tiếc, những học sinh Thái Học đều mặc trang phục cùng với mặt nạ thống nhất, lại được pháp thuật gia trì khiến cho cả giọng nói lẫn ngoại hình và cả khí tức đều cải biến, rất khó để phân biệt chân thân.

Ngay cả đặc thù giới tính cũng không nhìn ra được.

Cho nên mặc dù đáy lòng Hứa Thanh nổi lên cảnh giác, nhưng cũng không cách nào lập tức xác định thân phận người trước mắt.

Dẫu sao… . . Sau khi Dị Tiên Lưu xảy ra chuyện lớn như vậy, sự chú ý bên ngoài gia tăng, tự nhiên không phải chỉ có một người đến để xò xét.

Vì vậy Hứa Thanh hơi quét mắt nhìn qua trên người học sinh này, nhẹ giọng mở miệng.

“Ta vừa gia nhập Dị Tiên Lưu nên không biết quá rõ, nhưng theo phán đoán từ sau khi ta đến, phái chủ chúng ta, đúng là như thế.”

Học sinh nọ vừa nghe vậy, giống như có điều suy nghĩ, ánh mắt cẩn thận quan sát trên người phái chủ, sau đó mới thu hồi rồi nhìn về phía Hứa Thanh bên cạnh.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên nàng chính diện chú ý Hứa Thanh, nhưng trên thực tế Dị Tiên Lưu cứ chọn người như vậy, từ sau chuyện này, sớm đã bị người đào ra một chút tin tức.

Dù không biết thân phận chân chính của mấy người đệ tử Dị Tiên Lưu, nhưng thời gian gia nhập Dị Tiên Lưu cùng với biểu hiện ngày thường của bọn họ, thì người có lòng bên ngoài, phần lớn đều biết được.

Cho nên trong tin tức nàng nắm giữ, cũng đã bao hàm vị đệ tử tự xưng Huyền Lôi Tử trước mắt này.

Nàng biết được đối phương xác thực là vừa mới bái nhập, mà nàng cũng có chút suy đoán thân phận của đối phương, đồng thời cũng gián tiếp tiêu trừ hiềm nghi.

Trong nhận thức của nàng, người hôm trước dù thế nào cũng không thể nào là người vừa mới bái nhập.

Về phần thân phận chân chính của Huyền Lôi Tử, nàng không có hứng thú, giờ phút này trọng điểm chú ý của nàng chính là người tu luyện Dị Tiên Lưu đại thành, vì vậy sau khi hỏi đơn giản vài câu, nàng dứt khoát đi ra, đến phía trước chỗ phái chủ đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn, khom người cúi đầu.

“Phái chủ, đệ tử muốn bái nhập Dị Tiên Lưu.”

Cử động này của nàng, dẫn tới mọi người bên trong tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu chú ý, từ sau khi Dị Tiên Lưu truyền ra chuyện lớn bực này, mặc dù có không ít học sinh tìm hiểu, nhưng chân chính đưa ra ý muốn gia nhập như vậy vẫn là lần đầu.

Hứa Thanh sau lớp mặt nạ khẽ nhướn lông mi lên, cảnh giác trong lòng càng đậm, lúc trước người này thăm dò còn có thể giải thích, nhưng trước mắt lại quyết đoán bái nhập như thế, cũng có phần kỳ dị.

Cho nên ngay cả phái chủ của Dị Tiên Lưu cũng mở mắt ra, nhìn người học sinh trước mắt.

Trong mắt của lão mang theo uy nghiêm, hơi quét qua, đáy lòng rõ ràng vui vẻ cực kỳ, nhưng giọng nói vẫn thong dong, nhàn nhạt mở miệng.

“Lưu phái chúng ta có ước định, không phải hạch tâm không truyền.”

“Có thể! Nhưng đệ tử có ba vấn đề, mong muốn phái chủ giải thích nghi hoặc.” Trong mắt nữ tử thần bí lộ ra vẻ quyết đoán, khom người mở miệng.

Phái chủ nhìn những học sinh bên trong tháp trắng một chút, phát hiện tất cả mọi người đều đang chú ý, lão mỉm cười.

“Có thể.”

“Vấn đề thứ nhất, nghe nói thuật của lưu phái ta là cô đọng hồn ti, cần hồn không ngừng lớn mạnh, không biết thuật dưỡng hồn của Dị Tiên Lưu, phải chăng có phương pháp huyền diệu gì?”

Nói xong, nàng mật thiết quan sát ánh mắt của vị phái chủ trước mắt.

Trong mắt phái chủ không có bất kỳ gợn sóng, giọng nói bình tĩnh vang vọng.

“Hạ Tiên nhất niệm, tiên thể tự thành, niệm này hạ hải, hồn cũng ứng thành.”

Mọi người bên trong tháp trắng do dự, nếu như đổi thành lúc khác, bọn họ nhất định xì mũi coi thường, những lời này căn bản chính là có mà không có, nói cũng như không.

Nhưng hiện giờ Dị Tiên Lưu đã xuất hiện đại sự, có người đại thành hiện thân, hơn 10 vạn hồn ti đã chứng minh hết thảy, cho nên mọi người không khỏi suy tư một cách nghiêm túc.

Ngay cả ba người đệ tử hạch tâm nọ cũng đều trầm ngâm.

Chỉ có Hứa Thanh là trừng mắt nhìn.

Nữ tử thần bí nọ cũng trầm mặc, dưới mặt nạ nhăn mày lại, suy nghĩ một chút sau đó hỏi ra câu thứ hai.

“Xin hỏi phái chủ, Dị Tiên Lưu hình thành hồn ti, phải chăng thật sự như bên ngoài đồn đại, vô cùng chậm chạp?”

Những lời này cũng là trọng điểm chú ý của những học sinh khác bên trong tháp trắng, thậm chí chính ba người đệ tử của Dị Tiên Lưu cũng đều nghiêm túc lắng nghe.

Phái chủ hất cằm lên, trong mắt mang theo một cỗ ngạo nghễ, giọng nói tự tin mười phần, vang vọng ra.

“Ngàn năm trước, lưu phái ta đã cải cách công pháp, chia làm trong ngoài hai bộ, vả lại lão tổ lưu lại quy củ, đệ tử hạch tâm đủ niên hạn nhất định, mới có thể truyền thụ công pháp.”

“Công pháp bên ngoài hoàn toàn chính xác chậm chạp, nhưng công pháp bên trong mạnh mẽ!”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, mặc dù vẫn có chút hoài nghi đối với việc này, nhưng nghĩ đến người thần bí đại thành có hơn 10 vạn hồn ti, từng người lại chần chờ.

Nữ tử thần bí nọ cũng là như thế, mày nhíu lại càng chặt, nàng cảm giác người phái chủ trước mắt này không đơn giản, từng câu trả lời đều cẩn thận chặt chẽ, không lộ ra bất cứ manh mối hữu dụng nào.

Vì vậy sau khi trầm mặc, nàng không có hỏi tiếp vấn đề thứ ba, mà trong lòng quyết đoán, lập tức cúi đầu.

“Đệ tử không còn nghi ngờ nữa, nguyện làm hạch tâm, gia nhập Dị Tiên Lưu.”

Phái chủ khẽ gật đầu, thầm nghĩ trình chỉ có thế, còn non và xanh mà cũng muốn đến xò xét ta?

Trên thực tế, vấn đề của người học sinh trước mắt này, lão thân là phái chủ nên tự nhiên cũng nhìn ra manh mối, nhưng căn bản lão không có chút hoảng hốt gì. Dù thực tế bây giờ lão cũng không biết người thần bí đại thành là ai, nhưng việc ấy không ảnh hưởng đến chuyện lão chuẩn bị mượn thế của người đó để tăng lên uy danh của Dị Tiên Lưu.

Dẫu sao, mặc kệ như thế nào, vị thần bí đại thành đó, đích đích xác xác là tu luyện ra hồn ti của Dị Tiên Lưu.

Như vậy đủ rồi.

Về phần thân phận của người thần bí đại thành, lão cảm thấy tới thời điểm thích hợp, nhất định đối phương sẽ xuất hiện.

Mà về phần bản thân gánh sự tình trộm cướp làm cho Tinh Đế Cực Thượng Tông bất mãn, lão cũng không thèm để ý.

Thân là lưu phái trong Thái Học, địa vị là siêu nhiên.

Nghĩ tới đây, lão giơ tay vung lên, một khối ngọc giản bay tới trước mặt nữ tử thần bí.

Chương 1802: Trăm vạn hồn ti, thuế biến (2)

Nữ tử giơ tay tiếp được, không chút do dự lạc ấn thân phận.

“Đi cùng bốn người sư huynh của ngươi đi.”

Phái chủ nhàn nhạt mở miệng, nhắm mắt không nói.

Hứa Thanh nhìn toàn bộ quá trình, giờ phút này cảnh giác trong lòng đã là cao tới cực độ.

“Người này hỏi như vậy, có thể nói là thật sự cảm thấy hứng thú đối với Dị Tiên Lưu, hoặc cũng có thể là dụng tâm kín đáo, rất khó phân biệt.”

“Nhưng có một lời giải thích, cũng tương tự có thể thuyết minh toàn bộ, cũng phù hợp với suy luận, đó chính là… Người này đã từng giao thủ cùng ta.”

“Chẳng lẽ là nàng?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, đôi mắt bất động thanh sắc nhìn tới người học sinh này.

Cứ như vậy, một ngày trôi qua.

Trong ngày này, nữ tử mới gia nhập và bốn người Hứa Thanh cùng nhau tiếp đãi mấy trăm học sinh, trong quá trình nàng cũng đã từng quan sát đám người Hứa Thanh, thi thoảng lại hỏi ra một chút vấn đề nhìn như tùy ý.

Nhưng rất nhanh, vẫn là dồn lực chú ý vào chỗ phái chủ.

Nàng đang quan sát phái chủ, còn Hứa Thanh đang quan sát nàng.

Càng quan sát, suy đoán trong lòng Hứa Thanh lại càng rõ ràng, cho đến khi màn đêm buông xuống, Hứa Thanh cảm giác khả năng đối phương là nữ tử thần bí nọ đã không sai biệt lắm là 5 - 6 thành.

Còn lại, Hứa Thanh cảm thấy theo thời gian trôi qua, nhất định chính mình có thể thấy được càng nhiều chi tiết hơn nữa, dẫu sao… Đối phương là người có ý chí, mà hắn cũng vậy.

Vì vậy sau khi trời tối, Hứa Thanh từ biệt phái chủ cùng với đồng môn, rời tháp trắng về tới phủ đệ.

Nhớ lại những gì trải qua ban ngày, Hứa Thanh nhắm mắt, lấy ra máu thịt Xích Mẫu và bắt đầu tu luyện.

…

Thời gian dần trôi, nhoáng cái đã qua nửa tháng.

Về phần phong bạo do người thần bí tu luyện Dị Tiên Lưu đại thành, bởi vì không có liên tục bộc phát, dù là phái chủ Dị Tiên Lưu nhiều lần công khai tuyên ngôn với ý đồ muốn nhắc lại, nhưng cũng là xây lâu đài trên không trung.

Theo thời gian trôi qua, sự kiện ấy vẫn cứ chậm rãi tiêu tán dần.

Học sinh mỗi ngày đi đến tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu, cũng từ lúc mới bắt đầu vài trăm người, dần dần còn hơn mười người.

Mặc dù như thế, nhưng so sánh cùng việc có thể giăng lưới bắt chim trước cửa như lúc trước, đã là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Số lượng học sinh gia nhập, cũng tăng thêm 9 vị, bây giờ tổng cộng là 13 người.

Thành phần trong những người này rất phức tạp, đến từ các phương, lúc mới bắt đầu thì mỗi ngày bọn họ đều bí mật dò hỏi, nhưng về sau biến thành trực tiếp đến, mà bốn người Hứa Thanh là nhóm đệ tử sớm nhất, càng tổ hợp thành đoàn, thỉnh thoảng cũng có đàm luận với nhau.

Mặt khác, thông qua nửa tháng này quan sát, trên cơ bản Hứa Thanh đã xác định, lão Ngũ… . Chính là nữ tử thần bí hôm ấy.

Hắn thủy chung ghi nhớ khí tức lúc đối phương xuất thủ, giống như tu sĩ lại không phải tu sĩ, giống như thần mà không phải thần, nó tựa hồ như là một loại sức mạnh khác, bá đạo hơn so với tu sĩ, lăng lệ ác liệt hơn so với thần.

“Là cái gì?”

Hứa Thanh nhớ lại lưu phái Thái Học mà mình đã xem xét, không tìm được manh mối, vì vậy tạm nhét việc này vào trong lòng.

Mà trong nửa tháng qua, hắn cũng đã luyện hóa hồn ti đạt đến một tầm cao mới.

Dị Tiên Lưu, đích xác là có phương pháp luyện hồn cao thâm hơn, nếu so với công pháp bình thường thì tốc độ tu hành mau hơn một chút, vì chứng minh lời nói của mình lúc trước là đúng, phái chủ Dị Tiên Lưu đã xuất công pháp này ra, nhưng chỉ cho bốn người Hứa Thanh.

Lão giải thích rằng đây chỉ là giai đoạn quá độ, chưa phải công pháp bên trong chân chính.

Lão sẽ căn cứ niên hạn khác biệt, tư chất khác biệt, để cung cấp thêm công pháp giai đoạn tiếp theo.

Cách nói đó đã có hiệu dụng nhất định, khiến cho thám tử các phương lúc đầu vốn có phần bất mãn, lại nhao nhao lưu ý và động tâm.

Mà công pháp này đúng là có thể tăng lên hiệu suất nhất định. Nhưng trên thực tế tăng lên cũng không phải quá nhiều, đối với ba người đệ tử hạch tâm khác mà nói, cũng chính là mỗi tháng luyện hóa nhiều thêm 1 - 2 đạo hồn ti mà thôi.

Nhưng với Hứa Thanh lại không giống vậy.

Hắn dùng phương pháp cao thâm hơn này, lúc hấp thu máu thịt Xích Mẫu thì số lượng hồn ti thu được càng tăng nhiều hơn nữa.

Kể từ đó, trong nửa tháng vừa qua, sau khi hút đến cực hạn tất cả máu thịt Xích Mẫu mà hắn có, số lượng hồn ti của Hứa Thanh đã đạt đến ngưỡng gần 100 vạn.

Chỉ kém 3 đạo hồn ti nữa.

Tối nay, Hứa Thanh dự định một mạch ngưng luyện nốt ba đạo hồn ti còn thiếu này.

Nội thị thức hải, nhìn qua hồn ti hình thành từ Thần Nguyên hầu như lấp đầy toàn bộ khu vực, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Bây giờ những hồn ti không còn hoạt động mạnh giống như dĩ vãng, chúng nó trở nên có chút nặng nề, tràn ra khí tức sắp thuế biến (lột xác).

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn có một loại dự cảm, một khi hồn số lượng ti đạt đến 100 vạn, có thể sẽ xuất hiện một loại biến hóa mới.

Cụ thể là cái gì thì hắn không biết, công pháp cũng không ghi chép, dẫu sao từ xưa đến nay, không có ai trong Dị Tiên Lưu có thể tích lũy số hồn ti đến trình độ khủng bố như thế này cả.

Ngay cả người tạo ra công pháp cũng chưa từng nghĩ đến, sẽ có người có thể ngưng luyện đến trình độ như vậy.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, cảm giác về việc sắp thuế biến này rất mãnh liệt.

“Sẽ xuất hiện biến hóa gì đây… . .”

Hứa Thanh nhắm mắt, dựa theo phương pháp Dị Tiên Lưu, bắt đầu tu hành.

Một nén hương sau, một đạo hồn ti lập lòe hiện ra trong thức hải.

Theo nó xuất hiện, toàn bộ hồn ti đồng loạt chấn động.

Khí tức thuế biến càng đậm.

Hứa Thanh tiếp tục, sau nửa canh giờ, đạo hồn ti thứ hai hình thành, thức hải Hứa Thanh bắt đầu nổ vang, cuộn trào kịch liệt.

Cho đến một lúc lâu sau, lúc một đạo hồn ti cuối cùng xuất hiện ở trong thức hải …100 vạn đạo hồn ti, lập tức toàn vẹn số lượng.

Một hồi biến hóa cực lớn trước giờ chưa từng có, bỗng nhiên nổi lên trong thức hải của Hứa Thanh!

Chương 1803: Dị Tiên hồn chủng (1)

100 vạn đạo hồn ti bộc phát trong thức hải và tràn khắp tâm thần Hứa Thanh, tràn vào linh hồn, sau đó lại khuếch tán ra toàn thân, cuối cùng hình thành một cái vòng xoáy trong thức hải.

Ầm ầm chuyển động.

Cùng lúc đó, bầu trời Hoàng Đô lập lòe sấm sét, từng đạo tia chớp xuất hiện, phá vỡ bầu trời, dường như đang có một thứ không nên tồn tại ở thế gian sắp sinh ra, từ đó dẫn tới Thiên Đạo chú ý.

Nhưng rất nhanh, cảm giác chú ý này bỗng nhiên không hiểu sao lại biến mất, tựa như mặc dù nơi đây sẽ xuất hiện vật nào đó gây kiêng ky, nhưng không biết nguyên nhân gì Thiên Đạo lại tự động bỏ qua.

Thậm chí còn che lấp thay, thiên lôi cũng hóa thành phàm lôi.

Nhưng mà dư quang của tia chớp vẫn còn lập lòe, lập tức chiếu rọi sáng rõ hết thảy mọi thứ trong màn đêm.

Trong bóng đêm, có người đả tọa ở mật thất bừng tỉnh, có người đi nhanh trên đường dừng lại, có người đang nghị sự trong Thái Học im lặng, có người trong lầu cao ngưng thần, có người trong hoàng cung ngẩng đầu.

Cuối cùng, bởi Thiên Đạo che lấp nên không phát hiện được gì.

Vì vậy, ngoại trừ một vài người cá biệt vẫn còn chú ý, các tu sĩ khác ở Hoàng Đô phần lớn thu hồi tâm thần, tiếp tục đả tọa hoặc lại nhanh chóng di chuyển.

Người nghị sự trong Thái Học cũng là như vậy, thu hồi cảm giác, nhìn 39 học sinh ngồi ngay ngắn bốn phía.

“Phái chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bên trong nhóm học sinh có người đặc câu hỏi.

“Không có gì, tâm huyết dâng trào mà thôi, các ngươi tiếp tục.” Người này thu hồi cảm giác lại, trên thân mặc trường sam thô sơ và đeo mặt nạ, từ quần áo có thể xác định được thân phận người này là phái chủ.

Mà tòa tháp trắng của bọn họ, chính là Dung Thần Lưu.

Những học sinh phía dưới nghe vậy gật đầu, tiếp tục chủ đề lúc trước, nghị luận về sự tình Dị Tiên Lưu trong khoảng thời gian qua.

Nếu là những lưu phái khác, lấy địa vị bây giờ của Dung Thần Lưu thì không cần đặt việc này vào trong lòng, nhưng mà Dị Tiên Lưu lại khác, truy cứu căn nguyên… bản chất của Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu chính là thủy hỏa bất dung.

Một bên là đan dệt thần ảnh trong tâm thần, chú ý bản thân nguyên vẹn.

Một bên là thay thế thân thể, cuối cùng ném đi hết thảy dấu vết của người, chỉ chừa lại duy nhất tâm hồn.

Cuối cùng, một phái mục tiêu là trở thành Dị Tiên, phái khác lại là hóa thành Thần Nhân.

Hai cái lý niệm hoàn toàn trái ngược đã quyết định hai lưu phái này …chỉ có một phái có thể hưng thịnh.

Đây cũng là một trong những lý do mà lúc trước Dị Tiên Lưu tuột dốc không phanh, ngoại trừ nhân tố bản thân của phái ra, sự quật khởi của Dung Thần Lưu cũng thúc đẩy thêm quá trình ấy.

Vì vậy, lúc này Dị Tiên Lưu xuất hiện một người thần bí đại thành có hơn 10 vạn đạo hồn ti, loại sự tình phá vỡ nhận thức như thế, lập tức đưa tới sự chú ý của Dung Thần Lưu.

Dù là nửa tháng trôi qua, độ nóng ở bên Dị Tiên Lưu đã giảm xuống, nhưng đó là bởi vì người thần bí đại thành nọ không còn hiện thân nữa, có thể tưởng tượng nếu như đối phương xuất hiện thêm nhiều lần, tất nhiên sẽ khiến trình độ được chú ý của Dị Tiên Lưu tăng lên liên tục.

Đến lúc đó, Dị Tiên Lưu sẽ có cơ hội lần nữa quật khởi.

Đây cũng là nội dung chủ yếu trong cuộc hội nghị này của Dung Thần Lưu.

Về vấn đề này, những học sinh cao tầng của Dung Thần Lưu ở đây, có người kiêng kị, có người hoài nghi lời đồn là sai, đủ loại cách nói.

Cuối cùng phái chủ Dung Thần Lưu giơ tay lên, trong tháp lập tức một mảnh im lặng, toàn bộ học sinh cao tầng đồng loạt nhìn tới phái chủ của bọn họ.

Trong mắt của bọn họ đều là vẻ tôn kính.

“Về phần việc bên Dị Tiên Lưu, mọi người không cần quan tâm, mấy ngày sắp tới… Sẽ có một vị thân phận tôn quý công khai gia nhập Dung Thần Lưu chúng ta, sự gia nhập của người này, sẽ dệt hoa trên gấm cho Dung Thần Lưu chúng ta.”

“Các ngươi đi chuẩn bị một chút, ba ngày sau, người này sẽ đến.”

Theo lời của phái chủ truyền ra, ngữ khí bình tĩnh lập tức khiến cho những học sinh cao tầng của Dung Thần Lưu nơi đây dần an ổn, riêng phần mình gật đầu.

Cuộc hội nghị này cũng theo đó mà kết thúc.

Cùng lúc đó, sấm sét bên ngoài tiêu tán, chỉ có dư âm vẫn còn vang vọng, mà chỗ phủ đệ của Ninh Viêm, trong mật thất, Hứa Thanh đã chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng mãnh liệt, biểu cảm ngạc nhiên, thậm chí còn pha một chút mờ mịt, lông mày cũng đã nhăn lại.

“Đây là cái gì… . .”

Hứa Thanh thì thào, trong lúc giơ tay lên, một bông tuyết màu tím xuyên thấu qua máu thịt, từ bên trong lòng bàn tay của hắn trôi lơ lửng ra tới trước mặt.

Trong thức hải của hắn, 100 vạn đạo hồn ti hình thành vòng xoáy, vẫn đang xoay tròn như trước, giống như vô thủy vô chung.

Mà theo chúng nó chuyển động, bên trong xuất hiện hàn ý, dần dần có từng mảnh bông tuyết màu tím bay lên từ bên trong vòng xoáy, theo đó mà bay múa.

Bông tuyết không nhiều lắm, chỉ có 100 mảnh, không hơn không kém.

Cảm giác thức hải của mình, Hứa Thanh thu hồi thần niệm, ánh mắt ngóng nhìn đám bông tuyết trôi nổi trên lòng bàn tay.

Hắn trầm ngâm một lát, sau đó lấy ra ngọc giản truyền âm để truyền tin cho Chấp Kiếm Giả, không lâu sau, một con hung thú dữ tợn để dùng cho thực nghiệm được đưa tới.

Nhìn qua con hung thú giống như sói trước mắt, Hứa Thanh không chần chờ giơ tay phải lên, bông tuyết trên tay lập tức bay thẳng đến mi tâm con hung thú, một khắc đụng chạm, toàn thân con hung thú chấn động, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Sau một khắc, bông tuyết tựa như có được sinh mệnh, ăn mòn mi tâm con hung thú rồi trực tiếp xuyên thấu vào bên trong máu thịt, biến mất không thấy gì nữa.

Quỷ dị là, giờ phút này miệng vết thương ở mi tâm của nó lại nhanh chóng khôi phục, mắt thường có thể thấy được dấu vết trên đó đã biến mất.

Mà bản thân con hung thú lại dần dần bất động, hai mắt khép kín nhìn như tử vong.

Nhưng mà khí tức của nó vẫn còn, cho đến một lát sau nó đột nhiên mở mắt ra, một cái chớp mắt khi nó nhìn về phía Hứa Thanh, tâm thần Hứa Thanh khẽ động.

Hắn có một loại cảm giác, tất cả mọi thứ của đối phương đều ở bên trong cảm giác của mình, hình như tồn tại một đạo liên hệ từ trong tối tăm, mà hạch tâm của mối liên hệ này, chính là bông tuyết màu tím.

Nó không hề tan biến, mà tồn tại ở trong cơ thể của con hung thú này.

Giao hòa thành một khối cùng máu thịt của hung thú.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u, giơ tay lên trảo một cái, cách không chộp tới con hung thú, thần thức dung nhập để xem xét cẩn thận. Sau đó khuôn mặt hơi động, hắn có thể cảm nhận được hồn ti đang hình thành trong cơ thể con hung thú…

Chương 1804: Dị Tiên hồn chủng (2)

“Có chút ý tứ.”

Hứa Thanh thì thào, tiếp theo lại giơ tay lên cắt mở thân hình con hung thú, kiểm tra trong máu thịt của nó, lần nữa xác định.

Rất nhanh, con hung thú đã bị phân giải, bông tuyết màu tím bay ra từ bên trong rồi trôi lơ lửng trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lại gọi người ta đưa tới thêm hơn 10 con, mỗi con đều dung nhập bông tuyết, cứ như vậy qua một đêm, sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm, một khắc sáng sớm đến, Hứa Thanh đi ra khỏi mật thất, đã có thêm càng nhiều nhận thức đối với 100 mảnh bông tuyết do 100 vạn đạo hồn ti tạo thành.

Chỉ là đại giới của nhận thức ấy, đó là giờ phút này trong mật thất nồng đậm mùi máu tươi cùng với đống xác hung thú bị phân giải trên mặt đất… . .

Hứa Thanh không có quan tâm tới những điều đó, trong mắt của hắn lộ ra vẻ hiểu ra.

“100 mảnh bông tuyết này, là hạt giống!”

“Sau khi tất cả hung thú dung nhập bông tuyết này, thân thể vẫn không biến, hết thảy như thường, không có bất kỳ chỗ không khỏe nào, sinh cơ cũng không bị ảnh hưởng, duy chỉ có một điều, đó là trong cơ thể sẽ tự động sinh ra hồn ti.”

“Những thứ hồn ti đó là hồn của bọn nó biến thành, cho nên tai hại chính là nếu như hồn lực chưa đủ, vậy thì có thể sẽ héo rũ mà chết.”

“Những bông tuyết này… Nhìn như ôn hòa, thực ra lại bá đạo, sau khi tản ra nếu như tạo thành vũ khí, có thể thôn phệ hồn của kẻ địch… Hóa làm hồn ti của ta.”

“Đồng thời, nó cũng có thể ký sinh, nếu như người tu hành công pháp Dị Tiên Lưu hòa hợp hạt giống này, vậy thì trên lý luận, tốc độ tu luyện sẽ đạt tới một cái trình độ kinh người, chỉ cần hồn lực đầy đủ.”

“Nhưng mà sẽ bị ta ước chế tất cả, chỉ cần tâm niệm của ta vừa động, liền có thể lấy hạt giống ra, mặc dù sẽ không ảnh hưởng sinh tới mệnh đối phương, nhưng trong lúc lấy ra sẽ làm cho toàn bộ hồn ti hội tụ được đều mất đi.”

Trên đường đi đến Thái Học, Hứa Thanh cảm thụ 100 mảnh bông tuyết màu tím trong cơ thể, thầm phân tích dưới đáy lòng.

“Nhận thức của ta về những bông tuyết này còn chưa đủ, cần thí nghiệm nhiều hơn nữa mới có khả năng càng hiểu toàn diện.”

Trước khi chưa hoàn toàn hiểu rõ, Hứa Thanh không có ý định tuỳ tiện sử dụng, vì vậy sau khi vào Thái Học, hắn thu hồi tâm thần, bước vào Dị Tiên Lưu.

Bây giờ bên trong Dị Tiên Lưu có thêm 9 vị đệ tử, cho nên náo nhiệt hơn rất nhiều so với trước đây, phái chủ đã không cần tự mình đi làm việc nữa rồi, tự nhiên có đệ tử đi làm thay.

Mà Hứa Thanh cùng ba người sư huynh của hắn, cũng bởi vì nguyên nhân lịch duyệt, hơn nữa hiện giờ mỗi ngày cũng có ít người tới Dị Tiên Lưu rồi, cho nên rất thanh nhàn, vì vậy tiểu báo của Dị Tiên Lưu cũng lần nữa khai trương lại.

…

Ba ngày cứ như vậy trôi qua, mỗi lúc trời tối Hứa Thanh sẽ trở lại phủ đệ rồi nghiên cứu bông tuyết, cho đến ngày thứ tư, một tin tức truyền ra bên trong Thái Học.

Thất hoàng tử, tuyên bố ngoài Thái Học, muốn gia nhập Dung Thần Lưu, đồng thời định vào buổi trưa hôm nay, chính thức đi đến tháp trắng của Dung Thần Lưu, bái kiến phái chủ.

Bên trong Thái Học không cho phép lộ ra thân phận, nhưng nếu nói ra ở bên ngoài, vậy thì không có ở trong quy tắc đó.

Nhất là sau khi Nhân Hoàng đặt 12 cây Thái Tử Hương sừng sững ở cầu vồng, đây là sự việc đầu tiên liên quan tới hoàng tử, cho nên cũng đưa tới sự chú ý bên trong Hoàng Đô.

Mà tin tức này, cũng được mọi người bên trong Thái Học ưa thích bàn luận, nhất là học sinh của Dung Thần Lưu càng là phấn khởi, dẫu sao loại chuyện như thế cũng là lần đầu tiên xuất hiện trong Thái Học.

Trước kia coi như là có, cũng sẽ không tự lộ ra thân phận như vậy, cho nên việc hoàng tử gia nhập lưu phái, bên ngoài không thể nào biết được.

Nhưng Thất hoàng tử nơi đây cao điệu tuyên bố, rõ ràng ý nghĩa đã không giống nhau, dạng này đồng nghĩa với việc khiến bản thân và Dung Thần Lưu, hoàn toàn buộc chặt lại với nhau.

Thất hoàng tử cũng đích xác vào buổi trưa ngày hôm nay, bước vào bên trong Thái Học, dưới một đám học sinh Dung Thần Lưu túm tụm, trong một đám người hối hả, đi về phía tòa tháp trắng của Dung Thần Lưu.

Trên đường, đi ngang qua Dị Tiên Lưu.

Hứa Thanh nhìn qua Thất hoàng tử bị túm tụm trong đám người, mặc dù đối phương mặc quần áo học sinh, nhưng một màn này, làm cho hắn nhớ tới tràng cảnh đối phương đã từng lấy tư thế người cứu vớt tiến tới Phong Hải Quận.

Khi đó Hứa Thanh, cũng là đứng ở phía xa nhìn qua.

So sánh cùng hiện tại, vẫn giống như đúc.

Ánh mắt Hứa Thanh như thường, nhưng trong lòng lại là một mảnh lạnh lẽo.

Về phần những đệ tử hạch tâm gia nhập Dị Tiên Lưu giai đoạn sau, cũng đều ở bên trong tháp trắng thấy được náo nhiệt bên ngoài, mỗi người đều có tâm tư riêng.

Nhưng mà ba người học sinh hạch tâm gia nhập trước Hứa Thanh lại không có nghĩ nhiều như vậy, trọng điểm của bọn họ vẫn là tiểu báo, vì vậy lập tức lôi kéo Hứa Thanh, tham dự vào bên trong việc thu tiểu báo.

Mắt thấy như vậy, đáy lòng của phái chủ Dị Tiên Lưu có chút gấp gáp, lão cảm thấy cơ hội Dị Tiên Lưu quật khởi đã đến, nhưng giống như mặc kệ lão dùng sức thế nào, đều không thể hoàn toàn bắt lấy.

Thậm chí trong khoảng thời gian này, lão cũng đang tìm kiếm vị tiền bối đại thành nọ, nhưng lại không có kết quả.

“Cứ như vậy tiếp nữa là không được, ta đã gánh nồi giúp vị tiền bối nọ rồi, dựa theo đạo lý, lão nhân gia ngài cũng sẽ phải cho ta một cái cơ hội bái kiến mới phải… . .”

Phái chủ Dị Tiên Lưu lo lắng, thân là phái chủ, lão thông qua dấu vết để lại lúc trước, đáy lòng đã có phán đoán, lão cho rằng vị thần bí đại thành nọ, nhất định là nắm giữ một số phương pháp người khác không biết được.

Nói cách khác, từ trên lý luận Dị Tiên Lưu là không thể nào xuất hiện hơn mười vạn hồn ti.

“Không cầu thứ khác, chỉ cần lão nhân gia người có thể chỉ điểm một chút phương pháp tu luyện ra hơn 10 vạn đạo hồn ti, Dị Tiên Lưu nhất định có thể quật khởi!”

“Nếu như có thể xuất hiện hơn 10 người đại thành có hơn 10 vạn đạo hồn ti… Dù là chỉ là mấy người, thì phương pháp Dị Tiên có thể trở lại đỉnh phong, điều này cũng đại biểu con đường này là chính xác!”

Trong lúc phái chủ đang cảm khái trong lòng, vị thần bí đại thành được lão tâm tâm niệm niệm, đang ở trong góc bên phải, cùng lạc ấn tiểu báo với ba người đệ tử hạch tâm.

“Bí văn động trời, hóa ra Thất hoàng tử là vì nàng mà gia nhập Dung Thần Lưu!”

“Giữa thủ tịch cùng với phái chủ của Thảo Mộc Lưu, thế mà lại tồn tại quan hệ không thể miêu tả!”

“Vị thủ tịch của Dung Thần Lưu gặp nguy cơ, đây là nhân tính vặn vẹo hay là không có đạo đức, mời xem tiểu báo đêm khuya trả tiền của bổn kỳ: Bảo bối của ta đi tới nơi nào rồi?”

Chương 1805: Lời tiên đoán hai tháng sau (1)

Đối với Dung Thần Lưu mà nói, sự gia nhập của Thất hoàng tử đích xác là dệt hoa trên gấm, nhất là học sinh của lưu phái này, càng dâng lên cảm giác tự hào.

Thân phận hoàng tử có đủ tính đặc thù, mà dạng công khai gia nhập như thế, chẳng khác gì là một lần quảng bá rộng rãi với bên ngoài, khiến cho Dung Thần Lưu bên trong Thái Học vốn đã đông đảo học sinh, bây giờ lại có thêm càng nhiều người tin phục hơn nữa.

Dẫu sao, ngay cả hoàng tử cũng lựa chọn Dung Thần, đối với rất nhiều người mà nói, đây chính là một loại tín hiệu.

Mà bản thân của Thất hoàng tử cũng tự nhiên trở thành người phát ngôn của Dung Thần Lưu, được đông đảo người bên ngoài chú ý.

Loại cảm giác này, chính là thứ Thất hoàng tử cần có, từ sau khi Thiên Lan Vương tử vong, gã chật vật trốn về Hoàng Đô, như chó nhà có tang, phong quang lúc trước tan biến toàn bộ, cần phải lựa chọn ẩn nhẫn, tránh đi Hứa Thanh.

Oán độc trong lòng Thất hoàng tử sớm đã mãnh liệt đến cực hạn.

Nhưng Thất hoàng tử thủy chung đang đợi, đợi ngũ ca của mình trở về.

Ngũ hoàng tử, là huynh trưởng cùng mẫu thân với gã, so sánh với những hoàng tử khác, hai người bọn họ mới là chí thân.

Mà Ngũ hoàng tử càng là người có chiến lực gần với Đại hoàng tử nhất trong các Hoàng tử, dũng mãnh thiện chiến, được Nhân Hoàng chú ý, ban thưởng bái đệ nhất Thiên Vương làm sư, thường xuyên trú đóng ở ngoài biên ải Viêm Nguyệt cùng đệ nhất Thiên Vương, rất ít khi hồi triều.

Cho đến đoạn thời gian trước, Thất hoàng tử nhận được mật báo, ngũ ca của mình sắp trở về.

Việc này khiến cho gã rất phấn khởi, thế là gã dựa theo Ngũ ca an bài, gia nhập vào Dung Thần Lưu, không tiếc hết thảy, dù là thay đổi công pháp, vẫn kiên định đi theo đạo của Dung Thần Lưu.

Mà Dung Thần Lưu cũng rất biết lợi dụng sự kiện lần này, cấp cho Thất hoàng tử trợ giúp thật lớn, sau khi gã gia nhập Dung Thần Lưu, phái chủ đích thân chỉ dẫn, thay đổi đạo, thay thế máu thịt vì gã.

Cứ như vậy, một tháng sau, dưới sự trợ giúp của Dung Thần Lưu, tu vi Thất hoàng tử tăng nhanh vượt bậc, thay đổi ba thành thân thể bằng máu thịt Thần Tính, cuối cùng đột phá Linh Tàng, bước vào đến Quy Hư nhất giai.

Ngày gã đột phá, thế lực khắp nơi đều liếc mắt.

Những học sinh không gia nhập Dung Thần đều nhao nhao động tâm.

Trong khoảng thời gian ngắn, địa vị của Dung Thần Lưu càng thêm củng cố, tín đồ lần nữa phóng đại, đã thành đệ nhất phái danh xứng với thực, gián tiếp ảnh hưởng tới bên ngoài, khiến cho tu sĩ nhân tộc trong Hoàng Đô cũng liên tiếp nhắc tới đạo của Dung Thần Lưu.

Loại chuyện này, chỉ có thời điểm Dị Tiên Lưu đỉnh phong năm đó, từng xuất hiện qua.

Một trận phong bạo về Dung Thần Lưu, đang bộc phát trong nhân tộc.

Đối với Dung Thần Lưu như mặt trời ban trưa, Dị Tiên Lưu bên này lại càng ngày càng không có động tĩnh, hoàn toàn quy về bình thản.

Ngay cả những đệ tử từ thế lực khắp nơi an bài gia nhập vào, cũng đã có 5 vị biến mất, không còn mỗi ngày đều tới, chỉ có bốn vị gia nhập sau, bao gồm cả người nữ tử thần bí là vẫn còn kiên trì mỗi ngày xuất hiện.

Nhưng rõ ràng động lực cũng đã sắp không đủ.

Về phần ba người đệ tử hạch tâm gia nhập trước Hứa Thanh, bọn họ không lựa chọn nói những thứ này với phái chủ, từ lúc mới đầu tin tưởng, sau đó chậm rãi bán tín bán nghi, bây giờ phần lớn cảm thấy cũng chỉ như vậy.

Trọng điểm của bọn họ, cuối cùng vẫn còn đặt trên việc kinh doanh tiểu báo, lôi kéo Hứa Thanh cả ngày đắm chìm ở.

Mà phái chủ… . . Cả ngày thở dài trong lòng, nhưng kiên trì bên trong nội tâm khiến cho lão vẫn duy trì thái độ ngồi ngay ngắn như trước, nhưng mà nhìn lão mỗi ngày đều trầm mặc, có lẽ cũng không kiên trì được quá lâu.

Nếu không ngoài ý muốn, Dị Tiên Lưu đúng là vẫn còn phải quay về như trước kia.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn, vẫn xuất hiện… . . tiểu báo của Dị Tiên Lưu, đã trở thành một cái dây dẫn nổ.

Tiểu báo do ba người đệ tử gia nhập sớm nhất mở ra, mục đích không phải thực sự là cầu thị, mà là thu thập các loại tin tức ven đường tạo thành mánh lới, chỉ có như vậy mới phù hợp nhân tính, mới có được lượng tiêu thụ nhất định.

Ngày bình thường bịa đặt từng lưu phái, bởi vì Dị Tiên Lưu vốn đã suy tàn, cho nên chân trần không sợ đi giày, những lưu phái khác dù là bị bịa đặt cũng không có biện pháp.

Đã từng có người tìm đến, nhưng đối mặt với Dị Tiên Lưu như viên đá trong hầm cầu, cuối cùng cũng chỉ có thể tức giận rời đi.

Dẫu sao Dị Tiên Lưu cũng đã xuống dốc như vậy rồi, một nghèo hai trắng, ngươi có thể làm gì.

Thậm chí ngươi càng tìm đến, tiểu báo Dị Tiên Lưu lại càng vui vẻ, trong tin tức ngày hôm sau sẽ trọng điểm nói về việc này, dùng các lời ám chỉ để chứng minh tin tức của tiểu báo mình là thật.

Dần dà, mọi người không thèm để ý tới nữa.

Nhưng sau khi Dị Tiên Lưu xuất hiện người thần bí đại thành, từ trình độ nào đó mà nói đã không phải là chân trần nữa, coi như là xỏ vào một đôi giầy rơm, vì vậy… . . Sau khi nhiều lần đặt điều, ngày hôm nay, người Dung Thần Lưu đã tìm qua.

Thân phận người đến cũng không đơn giản, là học sinh nổi danh bên trong Dung Thần Lưu, gần với thủ tịch, sau lưng người này còn có mấy trăm học sinh đi theo.

Bọn họ đến, đưa tới người qua đường chú ý.

Nhất là vẻ phẫn nộ mãnh liệt trong mắt những người này, sau khi bước vào tháp trắng của Dị Tiên Lưu, bầu không khí càng khẩn trương lên.

Đệ tử Dị Tiên Lưu bên trong tháp trắng đều thả việc trong tay xuống, nhìn đám đệ tử Dung Thần Lưu nổi giận đùng đùng đi tới.

“Dị Tiên Lưu, các ngươi có chút quá đáng!”

“Thân là lưu phái đỉnh phong năm đó, bây giờ suy tàn thì cũng đành, sao có thể không cần thể diện như thế, vì mánh lới mà thêu dệt vô cớ về các tông!”

“Đặc biệt là cái gì tiểu báo đêm khuya trả tiền của các ngươi!”

“Hôm nay, Dị Tiên Lưu các ngươi nhất định phải cho một câu trả lời hợp lý!”

Học sinh cầm đầu Dung Thần Lưu tức giận mở miệng, trong mắt đầy tơ máu.

Lời gã vừa thốt ra, những đệ tử gia nhập Dị Tiên Lưu giai đoạn sau đồng loạt quay đầu, nhìn bốn người Hứa Thanh trong góc.

Chương 1806: Lời tiên đoán hai tháng sau (2)

Hứa Thanh vẫn bình tĩnh, ánh mắt đảo qua trên thân những người tới đây, nhưng ba người hạch tâm bên cạnh hắn lại theo bản năng lui ra phía sau vài bước, có chút chột dạ.

Tiểu báo đêm khuya trả tiền, là hạng mục vừa tăng thêm của bọn họ vào một tháng trước, thừa dịp Dị Tiên Lưu dấy lên một chút độ nóng, mấy người bọn họ đã nhận được thu nhập rất khả quan.

Nội dung bên trong càng thêm lớn mật, càng thêm trắng trợn, tiếng vang rất là không tệ… . .

Mắt thấy như vậy, phái chủ ngồi ngay ngắn ở chỗ đó đáy lòng cũng phiền, vì vậy hung hăng trợn mắt nhìn bốn người Hứa Thanh, lại quay đầu nhìn đám học sinh Dung Thần Lưu đang tức giận, lão hừ một tiếng.

“Om sòm!”

Lời lão vừa ra, những học sinh Dung Thần Lưu nhao nhao cúi đầu, dù sao cũng là chủ nhân lưu phái, dựa theo quy củ là phải tôn trọng, nhưng sau khi cúi đầu, vị học sinh Dung Thần Lưu bị đặt điều nọ vẫn mở miệng như trước.

“Những năm gần đây, Dị Tiên Lưu đặt điều cũng không dừng lại ở Dung Thần Lưu chúng ta, bên trong toàn bộ Thái Học, hễ là lưu phái có chút danh khí, học sinh có chút tiếng tăm, người nào không bị các ngươi bịa đặt qua?”

“Hành vi không biết xấu hổ như thế, có tổn hại tới tôn nghiêm của Dị Tiên Lưu, nghĩ đến vị tiền bối thần bí đại thành của Dị Tiên Lưu sau khi nghe nói tới việc này, cũng sẽ cảm thấy Dị Tiên Lưu xấu xa.”

“Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân vị tiền bối ấy thủy chung không hề lộ diện, dẫu sao nếu ta là vị tiền bối ấy, cũng sẽ cảm thấy xấu hổ đối với Dị Tiên Lưu rất là trơ trẽn như hiện tại.”

“Bởi vì, Dị Tiên Lưu bây giờ, không chỉ mất đi huy hoàng đã từng có, cũng bao gồm cả tôn nghiêm cùng với tâm ý thanh thản trong Thái Học, đã thành dị loại của Thái Học, mất mặt xấu hổ.”

“Cho nên hôm nay, mời Dị Tiên Lưu cho một cái công đạo!”

Tên học sinh này nói rất lớn, sau khi nói xong, những học sinh khác sau lưng cũng đều nhao nhao mở miệng tương tự, truyền ra cả bên ngoài tháp trắng, khiến cho không ít học sinh qua đường phía ngoài ngừng chân, đều nghị luận.

Trong lòng các đệ tử của Dị Tiên Lưu đều nổi lên suy nghĩ, Hứa Thanh suy tư, nhìn ra phía sau chuyện này có lẽ không phải đơn giản như vậy.

Có người, mượn cơ hội này để thăm dò Dị Tiên Lưu, tiến tới muốn hoàn toàn giẫm đạp Dị Tiên Lưu sắp quy về bình thản.

Nữ tử thần bí nọ cũng giữ vững tinh thần, nàng cho rằng đây là một cái cơ hội dò xét, vì vậy mật thiết chú ý tới chỗ phái chủ.

Ánh mắt phái chủ cũng lập tức nheo lại, tự nhiên lão nhìn ra manh mối, vì vậy ngồi ở chỗ cũ, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cẩn thận đánh giá những học sinh Dị Tiên Lưu một chút, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi muốn nói rõ như thế nào?”

“Mời Dị Tiên Lưu, bế tháp tự tra!” Học sinh Dung Thần Lưu nhìn qua ánh mắt của phái chủ Dị Tiên Lưu, từng chữ từng chữ mở miệng.

Tám chữ này, vang vọng bên trong tháp trắng, cũng truyền ra bên ngoài.

“Vớ vẩn!” Phái chủ cười lạnh và đứng dậy, ánh mắt đảo qua trên người học sinh Dung Thần Lưu, vừa nhìn về phía bên ngoài.

“Nếu ngươi đã đến, đơn giản là muốn thăm dò một chút vị tiền bối nọ của Dị Tiên Lưu, đã muốn biết, trực tiếp hỏi là được, không cần tìm nhiều lý do như vậy.”

“Sở dĩ vị tiền bối nọ của Dị Tiên Lưu không xuất hiện nữa, là bởi vì lão nhân gia người đang bế quan, trùng kích đại quan 100 vạn đạo hồn ti!”

“Trước lúc bế quan, lão nhân gia nói cho ta biết, nhiều nhất 3 tháng ngài sẽ xuất quan, ngày ra cửa quan, 100 vạn đạo hồn ti sẽ chảy xuôi trên bầu trời Hoàng Đô, hình thành bộ dáng Dị Tiên, nổi lên 100 vạn hào quang, để chứng minh Dị Tiên Lưu ta trở lại đỉnh phong!"

"Bây giờ, còn hai tháng nữa, là thật hay giả, hai tháng sau các ngươi có thể tận mắt nhìn thấy."

"Hiện tại, rời khỏi Dị Tiên Lưu!"

Giọng nói của phái chủ hiện ra kiên định, càng có ngạo nghễ, hất tay áo lên, tháp trắng Dị Tiên Lưu lập tức nổ vang, tràn ra lực lượng bài xích, khiến cho những học sinh Dung Thần Lưu nọ phải rút lui rời khỏi tháp trắng.

Làm xong những thứ này, phái chủ ngẩng đầu, lần nữa ngồi xuống.

Nhìn như bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng của lão tràn đầy bất đắc dĩ, lão có thể cảm nhận được cơ hội quật khởi của Dị Tiên Lưu đang ở ngay trước mắt, nhưng vị tiền bối nọ không hiện thân, vậy thì hết thảy đều không có tác dụng.

Đã như vậy, lão chỉ có thể kiên trì, đi khoác lác tạo thế vì vị tiền bối nọ.

Về phần hậu quả khi khoe khoang bị đâm thủng, lão không quan tâm, Dị Tiên Lưu cũng đã như thế này rồi, phá thì phá đi, chả còn gì để mất.

Mà lời của lão vừa ra, tâm thần của đệ tử Dị Tiên Lưu bên trong tháp trắng nhao nhao gợn sóng, ánh mắt của vị nữ tử thần bí càng sáng ngời.

Về phần học sinh Dung Thần Lưu bị đẩy ra khỏi tháp trắng, ánh mắt từng người đều lộ ra tinh mang, mà người qua đường bên ngoài cũng phần lớn là như vậy.

Hứa Thanh cũng nhìn phái chủ thêm vài lần, lại nội thị 100 vạn đạo hồn ti trong thức hải một chút... . Đáy lòng nổi lên do dự, bản năng của hắn cảm giác đối phương hẳn là không nhìn ra thân phận của mình.

Nhưng lời nói, lại vô cùng chân thật.

Cuối cùng, đám học sinh Dung Thần Lưu nhìn nhau một cái, sau đó lựa chọn rời khỏi, lần này bọn họ thăm dò, đã có kết quả.

Mà việc vị tiền bối đại thành của Dị Tiên Lưu sẽ xuất quan vào hai tháng sau, cũng rất nhanh truyền ra bên trong Thái Học, hết thảy đều khiến cho độ nóng của Dị Tiên Lưu sắp tiêu tán, lại lần nữa hội tụ.

Tối hôm đó, trước khi Hứa Thanh rời khỏi Dị Tiên Lưu, cúi đầu về phía phái chủ, nhìn hai mắt đầy vẻ ưu sầu lo lắng của phái chủ, cùng với động tác không kiên nhẫn phất tay cho mình rời đi, Hứa Thanh xác định đối phương xác thực không phải nhìn ra thân phận của mình.

“Như vậy… hồn chủng của ta, có lẽ có thể thử một lần.”

Trước khi đi, Hứa Thanh có chút trầm ngâm trong lòng.

Vì vậy vào hoàng hôn bảy ngày sau, lúc những người đệ tử hạch tâm khác đều rời đi, một học sinh lạ lẫm được ủy thác giao một cái túi phong kín, đưa đến tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu, đặt ở trước mặt phái chủ.

Phái chủ Dị Tiên Lưu không chần chờ chút nào, cũng không hỏi ý, lão hình như lòng nhận thấy, dường như đã sớm đang chờ đợi, cầm lấy túi và lập tức mở ra.

Trong túi, có một khối ngọc giản cùng với một bình thuốc chứa bông tuyết màu tím.

Nhìn hai thứ vật phẩm này, hô hấp của phái chủ Dị Tiên Lưu dồn dập, lão không biết bông tuyết nọ là cái gì, nhưng lão có thể cảm nhận được trong đó tràn ra chấn động Dị Tiên Lưu, vì vậy kích động bắt lấy ngọc giản, ngưng thần xem xét.

Một lát sau, sắc mặt của lão biến hóa liên tục, cuối cùng bỏ xuống ngọc giản, nhìn qua bình thuốc.

Hồi lâu… Trong mắt lão lộ ra quyết đoán, bóp chặt lấy bình thuốc, bông tuyết màu tím trong đó trôi nổi ra, sau đó khắc ở trong lòng bàn tay, hòa hợp tiến vào trong máu thịt.

Hồn ti trong cơ thể lão, lập tức sôi trào.

Chương 1807: Khai chi tán diệp (1)

Một khắc phái chủ Dị Tiên Lưu dung nhập bông tuyết màu tím, bên ngoài Thái Học, trong mật thất chỗ phủ đệ của Ninh Viêm, Hứa Thanh đang khoanh chân bỗng mở mắt ra, trong mắt lộ ra một tia quang mang âm u.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phương hướng của Thái Học.

“Vị phái chủ Dị Tiên Lưu này đúng là một người quyết đoán.”

Túi nọ dĩ nhiên là do hắn an bài đưa đi, bên trong ngọc giản cũng đã nói ra hết thảy lợi và hại của bông tuyết màu tím, không hề che giấu, cáo tri cả việc hồn ti có thể bị một ý niệm thu hồi.

Nhưng hiển nhiên, đối với phái chủ Dị Tiên Lưu mà nói, lão có thể tiếp nhận việc này, dẫu sao so với bất luận kẻ nào, lão vô cùng khát vọng Dị Tiên Lưu có thể trở lại đỉnh phong.

Vì thế, lão tự nguyện hi sinh hết thảy.

Thậm chí có thể nói, cái túi này, chính là vật mà lão chờ đợi đã lâu, càng là vì thu được nó mà không tiếc gánh nồi cùng với tạo thế, chủ động bức chính mình đến trình độ không có đường lui.

Đây là hành vi cố ý của lão, dùng hành động để tìm đến một phần danh trạng cho vị thần bí đại thành!

Tất cả những việc đó, Hứa Thanh đều đã thu vào trong mắt, cho nên mới đưa tới một cái hồn chủng, càng là thông qua liên hệ tối tăm của hồn chủng, cảm ứng được vị phái chủ nọ dung hợp cùng với tu luyện.

Loại cảm ứng này, là đơn phương.

Nghiên cứu trong đoạn thời gian trước, đã giúp Hứa Thanh hiểu rõ thấu triệt đối với hồn chủng, hồn chủng này rất bá đạo, sau khi dung nhập vào thân thể, chủ kí sinh rất khó có thể phát hiện đầu nguồn, nhưng hướng đi của bản thân sẽ bị đầu nguồn cảm ứng rành mạch.

“Dựa theo phán đoán của ta, sau khi phái chủ dung nhập hồn chủng, hồn ti mà lão cô đọng sẽ xuất hiện một lần bộc phát lớn…

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hồn của lão phải đầy đủ cường đại, mà dựa theo phán đoán của ta, lão tăng lên, có lẽ cũng sẽ mang đến chỗ tốt cho ta.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra chờ mong, sau đó nhắm mắt tiếp tục đả tọa tu hành, hấp thu dị chất trong thiên địa, chuyển hóa thành Thần Nguyên của bản thân.

Đây là phương pháp gia tăng hồn ti mà Hứa Thanh nghĩ đến trong trạng thái bây giờ, chỉ là loại hấp thu này vô cùng chậm chạp.

Thời gian trôi qua, bên trong Thái Học, phái chủ Dị Tiên Lưu đang hấp thu hồn ti, theo lão vận hành công pháp Dị Tiên Lưu, thân thể dần dần run rẩy, mà vẻ mặt dưới mặt nạ lại lộ ra phấn khởi mãnh liệt.

Lão rõ ràng phát giác được, số lượng hồn ti trong cơ thể mình đang gia tăng nhanh chóng.

Từ lúc mới bắt đầu hơn 3 vạn đạo đã tăng vọt lên, hầu như mỗi một khắc chuông cũng đều gia tăng mấy trăm đạo, mà loại tốc độ như thế khiến cho lão không thể tưởng tượng nổi, nội tâm bốc lên sóng lớn ngập trời.

“Đây mới là phương pháp tu hành chính xác của Dị Tiên Lưu!”

Phái chủ phấn khởi và liên tục tu luyện, mà lão cũng đích xác là người thích hợp dung nhập hồn chủng nhất bên trong Dị Tiên Lưu bây giờ.

Thân là phái chủ, cả đời lão nghiên cứu công pháp Dị Tiên Lưu, thời khắc đều tu hành, mặc dù tốc độ cô đọng hồn ti chậm chạp, nhưng lão một mực tiến hành dưỡng hồn, cho nên trạng thái hồn của lão rất là hùng hậu.

Đây cũng là đặc điểm của Dị Tiên Lưu, mà trên điểm ấy thì Dung Thần Lưu cũng như thế, bởi vì cần lấy hồn dung hợp toàn bộ Thần Tính vào thân thể, cho nên hồn song phương, đều sẽ cường tráng hơn một phần so với người thường.

Vì vậy sau khi hồn chủng dung nhập, lập tức khiến cho hồn lão nổ vang, sau khi tu hành suốt hai canh giờ, hồn ti của lão đột phá ba vạn, đạt đến bốn vạn, mặc dù dần dần chậm chạp lại, nhưng vẫn còn tiếp tục.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh ngoài Thái Học, thông qua hồn chủng cũng cảm ứng được phái chủ Dị Tiên Lưu bên trong Thái Học đang hội tụ tăng vọt hồn ti.

Mà loại tăng vọt này, khiến cho vòng xoáy hồn ti trong thức hải Hứa Thanh chuyển động càng lúc càng mạnh mẽ hơn, mơ hồ có một tia Thần Nguyên hình thành bên trong vòng xoáy.

Tuy chỉ là một tia, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, nếu như so với hắn đơn thuần tự hấp thu dị chất chuyển hóa thành Thần Nguyên thì nhanh hơn rất nhiều, chênh lệch như thiên địa vậy.

“Quả nhiên hữu hiệu!”

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, trong lòng tràn đầy chờ mong, tiếp tục tu hành.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa sáng, Hứa Thanh đã đi tới tòa tháp trắng Dị Tiên Lưu trong Thái Học, hôm nay phái chủ hiếm thấy không có từ trên tầng tháp trắng đi xuống, chuyện này làm những đệ tử hạch tâm của Dị Tiên Lưu kinh ngạc.

Dẫu sao ngày bình thường phái chủ rất hiếm khi lên tầng trên của tháp trắng, cả ngày đều ngồi ngay ngắn trên ghế trong đại sảnh.

Chỉ có Hứa Thanh biết được, phái chủ còn đang tu luyện, số lượng hồn ti trong một đêm này đã tăng đến khoảng bốn vạn năm ngàn vạn đạo.

“Dựa theo tốc độ như vậy, mấy ngày sau hồn ti của lão có thể đột phá năm vạn, đạt tới yêu cầu đan dệt ra Địa Tử.”

Hứa Thanh vừa suy tư, vừa bị kéo đi làm tiểu báo, về phần những đệ tử hạch tâm khác, bởi đó trước phái chủ đã mạnh miệng nói chờ hai tháng nữa, cho nên trong khoảng thời gian này cũng đều khôi phục lại tinh thần dò hỏi.

Còn vị nữ tử thần bí đã chủ động gia nhập vào đoàn thể tiểu báo của bốn người Hứa Thanh, giúp đỡ lạc ấn tiểu báo, thi thoảng lại hỏi bọn Hứa Thanh tiến độ tu luyện.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

Buổi trưa ngày thứ tư, trong lúc Hứa Thanh đang tìm kiếm một chút điển tịch Dị Tiên Lưu, một cỗ chấn động kinh người đột nhiên truyền ra từ tầng trên của tháp trắng.

Chấn động này hiện ra Thần Tính, khiến cho toàn bộ đệ tử Dị Tiên Lưu bên trong tháp trắng nhao nhao sững sờ.

Hứa Thanh cũng ngẩng đầu, khóe miệng dưới mặt nạ lộ ra một nụ cười.

Hắn cảm nhận được, hồn ti của phái chủ đã đột phá đến năm vạn.

Ngay sau đó, từ tầng trên tháp trắng Dị Tiên Lưu truyền ra một tiếng gầm thét vang vọng khắp Thái Học, trong nháy mắt tiếp theo, một con Địa Tử có Thần Tính với thân thể cực lớn lóe lên, lao ra khỏi tháp trắng, xuất hiện giữa không trung của Thái Học.

Thân hình màu đen, khí tức hùng hậu, đưa tới mọi người trong Thái Học kinh ngạc, theo từng đạo ánh mắt học sinh các lưu phái hội tụ, âm thanh xôn xao cũng nhao nhao truyền ra bên trong Thái Học.

Chương 1808: Khai chi tán diệp (2)

Mà ngoài tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu, Địa Tử tràn ra uy áp, sau khi hấp dẫn đầy đủ ánh mắt thì nhanh chóng biến hóa, lại biến thành bộ dáng phái chủ.

Một màn này, càng thêm vang động.

“Cái đó là. . . . . Phái chủ Dị Tiên Lưu?!”

“Lão đan dệt ra Địa Tử có Thần Tính!”

“Dị Tiên Lưu, lại xuất hiện một vị đại thành?”

Bên trong tháp trắng, đệ tử hạch tâm Dị Tiên Lưu cũng đều rất nhanh lao ra, nhìn phái chủ giữa không trung, trong mắt từng người lộ ra chấn động, Hứa Thanh cũng tức thời lộ vẻ giật mình.

Mà vị nữ tử thần bí nọ tâm thần cũng đang cuộn trào.

“Ta đoán sai rồi, vị thần bí đại thành nọ không phải phái chủ, nhưng ta cũng đã tìm đúng phương hướng, Dị Tiên Lưu này… Có bí mật lớn!”

Mắt thấy bản thân được vạn chúng chú mục, phái chủ Dị Tiên Lưu đứng giữa không trung, chắp tay ra sau lưng, nhàn nhạt mở miệng, hồn ti đột phá giúp tu vi biến hóa, khiến cho giọng nói của lão cũng dầy và vang vô cùng.

“Cái này, chính là nội pháp của Dị Tiên Lưu!”

“Người tu hành nội pháp của Dị Tiên Lưu chúng ta, nhiều nhất 3 tháng, nhất định có thể hình thành 5 vạn hồn ti, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hồn đầy đủ cường đại.”

Lời nói phái chủ vừa ra, đáy lòng toàn bộ học sinh chú ý tới một màn này nhao nhao bốc lên gợn sóng.

Mắt thấy như vậy, phái chủ thở sâu, trong mắt lộ ra quyết đoán, tiếp tục mở miệng.

“Mặt khác, từ ngày hôm nay, Dị Tiên Lưu ta đánh vỡ truyền thống, chuẩn bị rộng rãi mở cửa tháp, nhận đệ tử hạch tâm, truyền ra nội pháp, lại khai phá một đạo vì tu sĩ nhân tộc ta."

Nói xong, phái chủ nhoáng một cái, tan biến giữa không trung.

Mặc dù lão rời đi, nhưng sự tình hồn ti đại thành, cùng với Dị Tiên Lưu rộng rãi nhận đệ tử, đã nhấc lên phong bạo trong Thái Học.

Nhất là độ nóng của Dị Tiên Lưu lúc trước, mỗi lần có chỗ giảm xuống lại sẽ bị dấy lên, cho nên bây giờ phái chủ đại thành sẽ kéo theo chấn động lúc trước, khiến cho phong bạo biến thành cực lớn, vang động toàn bộ lưu phái trong Thái Học.

Ngay cả bên ngoài Hoàng Đô cũng đang truyền tin, trong khoảng thời gian ngắn, độ nóng của Dị Tiên Lưu đã cao tới cực hạn, bao gồm cả Hứa Thanh ở, 13 đệ tử hạch tâm đều không có thời gian đi làm chuyện của mình, cả ngày tiếp đãi học sinh Thái Học nối liền không dứt.

Nhưng mà, học sinh chân chính có quyết tâm trở thành đệ tử hạch tâm đúng là vẫn chưa nhiều lắm, nhưng rất rõ ràng, rất nhiều học sinh đã động tâm rồi, mà muốn để cho bọn họ kiên định tín niệm, còn cần một ít thời gian hoặc là phải có sự kiện càng lớn hơn.

Ví dụ như, người hồn ti đại thành, lại xuất hiện một vị, hay là có đệ tử tốc độ tu hành mắt thường có thể thấy được nhanh hơn.

Vì vậy Hứa Thanh bắt đầu cân nhắc, có muốn lại cho ra một đạo hồn chủng hay không… Nhưng không đợi Hứa Thanh lựa chọn tốt đối tượng khảo sát, vào hoàng hôn ngày thứ ba sau khi phái chủ hoàn thành đan dệt Địa Tử, Hứa Thanh thông qua hồn chủng của đối phương, bỗng nhiên có cảm ứng.

Hắn phát giác được hồn ti phái chủ lại cũng tạo thành vòng xoáy, mặc dù không dồi dào bằng chính mình, nhưng trong đó rõ ràng cũng xuất hiện bông tuyết.

Màu sắc không phải màu tím, mà là màu xanh, trên cấp độ không bằng của Hứa Thanh, nhưng hiệu dụng hình như tương tự, đồng thời cũng có thể bị chính mình làm ảnh hưởng, đầu nguồn nhất trí.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, loại biến hóa này vượt quá dự liệu của hắn, nhưng không đợi hắn cẩn thận cảm ứng, phái chủ từ tầng trên truyền ra pháp chỉ, gọi hắn cùng với ba đệ tử hạch tâm khác đi qua.

Mỗi người, nhận một bình thuốc.

“Cái này, chính là đạo chủng của nội pháp Dị Tiên Lưu!”

“Dung nhập nó vào trong cơ thể, các ngươi sẽ có tư cách tu hành nội pháp!”

Nhìn bình thuốc trước mắt, ba đệ tử hạch tâm kích động vô cùng, Hứa Thanh nhìn qua, đáy lòng cũng không bình tĩnh, hắn cảm nhận được bên trong bình thuốc này đích xác tồn tại một bông tuyết hồn chủng.

“Cái đạo chủng nội pháp này, là lưu phái ta nghiên cứu vô số năm mà thành, lúc trước không cho các ngươi, là bởi vì tồn tại một chút tai hoạ ngầm, bây giờ đã giải quyết toàn bộ, trở thành hoàn mỹ.”

“Các ngươi hấp thu, sau đó tốc độ tu hành công pháp Dị Tiên Lưu sẽ tăng vọt.”

Phái chủ Dị Tiên Lưu nhàn nhạt mở miệng, lão cũng không nói với bốn người Hứa Thanh về vấn đề khống chế sau khi hấp thu hồn chủng, giờ phút này ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm tới bốn người Hứa Thanh.

“Hiện giờ, bóp nát bình thuốc, bắt đầu dung hợp, ta sẽ hộ pháp cho các ngươi.”

Ba vị đệ tử hạch tâm quan sát lẫn nhau, vừa nhìn về phái chủ trước mặt, nội tâm nghĩ như thế nào thì người ngoài không được biết, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn lựa chọn bóp nát, dung nhập bông tuyết màu xanh vào bên trong cơ thể.

Mắt thấy ba người dung hợp, phái chủ gật đầu, nhìn Hứa Thanh, giọng nói đã có phần uy nghiêm.

“Huyền Lôi Tử, ngươi không định tiếp nhận đạo chủng của Dị Tiên Lưu chúng ta sao?”

Đáy lòng Hứa Thanh cổ quái, không do dự mà bóp chặt bình thuốc, mặc kệ bông tuyết nhỏ màu xanh dung nhập trong lòng bàn tay, lập tức vào trong cơ thể, người ngoài không có bất kỳ phát hiện, bao gồm phái chủ cũng đều không thể cảm ứng được rằng, dĩ nhiên bông tuyết này đã hòa tan.

Giúp vòng xoáy trong cơ thể Hứa Thanh gia tăng chuyển động.

Phái chủ thoả mãn, ý bảo đám người Hứa Thanh có thể trở về, còn mình thì là nhắm mắt đả tọa.

Hứa Thanh chắp tay, cùng ba đệ tử hạch tâm nỗi lòng đang chấn động rời khỏi tháp trắng, trên đường hồi phủ, Hứa Thanh xác định, loại hồn chủng bông tuyết màu xanh này, xem như chi nhánh cấp thấp hơn của bông tuyết màu tím của mình.

“Không ngờ, còn có loại biến hóa đa cấp thế này.”

“Chỉ là không biết, số lượng hồn chủng chi nhánh hình thành từ phái chủ, cực hạn là bao nhiêu, nếu như cũng là 100… . .”

Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía Thái Học.

Hắn có một loại dự cảm, Dị Tiên Lưu bởi vì khối hồn chủng màu tím của mình, có lẽ sẽ xuất hiện cải cách cực lớn, thế quật khởi cũng đã hình thành.

Nếu như hết thảy như thường, không làm trái nhân đạo, Hứa Thanh cũng vui vẻ nhìn thấy đối phương huy hoàng.

Nhưng nếu như nhất mạch này có hành động làm trái nhân đạo, hắn sẽ thu hồi lại hết thảy.

Chương 1809: Bên trong Dị Tiên Lưu, có tà sùng (1)

Hứa Thanh nhìn về phương hướng Thái Học phía xa.

Một đêm này gió lạnh mùa đông thổi qua Hoàng Đô, dấy lên tuyết đọng trên mặt đất, bay múa ở phía chân trời.

Ở trong gió lạnh gào thét đó, ba vị đệ tử hạch tâm Dị Tiên Lưu sau khi thu được bông tuyết màu xanh, cũng bắt đầu mở ra một nhân sinh khác trong cuộc đời bọn họ.

Số lượng hồn ti của bọn họ, từ nguyên bản mấy trăm, đã tăng vọt lên.

Thân là ba vị đệ tử hạch tâm sớm nhất của Dị Tiên Lưu, mặc dù tu hành công pháp Dị Tiên Lưu không có chỗ đặc biệt nào, nhưng bọn họ cả ngày lẫn đêm đều tu dưỡng hồn, cuối cùng vẫn là hùng hậu hơn so với hạng người tầm thường.

Vì vậy, trước lúc ánh dương nhô lên xua tán bóng tối, quang minh chiếu khắp thiên địa, trên thân ba người bọn họ, rõ ràng xuất hiện khí chất hoàn toàn khác biệt cùng trước kia.

Tu vi của bọn họ cũng tùy theo tăng lên, hai mắt càng thêm sáng ngời.

Trên người của bọn họ có chấn động linh hồn thuộc về riêng Dị Tiên Lưu, số lượng hồn ti ít nhất cũng đều đạt đến hơn 3000 đạo, mà nhiều nhất… . Càng là hơn 6000 đạo.

Loại biến hóa do khí tức mang đến này, khiến cho ba người bọn họ sau khi đi đến tháp trắng Dị Tiên Lưu, trước tiên đã bị chín vị hạch tâm khác bao gồm cả nữ tử thần bí phát hiện, từng người không khỏi kinh nghi.

Còn phái chủ, ngồi ngay ngắn bên trong tháp trắng, nhìn qua ba người đi tới, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

“Đa tạ lão sư!”

Ba người nhìn nhau một cái, cũng nhìn ra kích động trong lòng nhau, so với việc có lẽ tồn tại tai hoạ ngầm, loại hồn ti tăng vọt thế này thật sự có thể trông thấy bằng mắt, để cho trong lòng bọn họ dâng lên phấn khởi cùng kiên định.

“Các ngươi dung hợp đạo chủng Dị Tiên vô cùng tốt, tiếp theo việc các ngươi phải làm, là mau chóng khiến hồn của mình có thể hùng hậu hơn, làm cho hồn của mình không ngừng lớn mạnh.”

“Nhớ kỹ, hồn của các ngươi càng hùng hậu, số lượng hồn ti của các ngươi lại càng là kinh người.”

“Đạo chủng Dị Tiên của chúng ta, là công pháp độc quyền của Dị Tiên Lưu, tương tự cùng công pháp Hoàng cấp, cần đạo chủng mới có thể tu hành!”

Phái chủ khẽ vuốt cằm.

Lời của bọn họ, rơi vào trong tai những đệ tử hạch tâm khác, nội tâm mỗi người đều dâng lên gợn sóng vạn trượng, hô hấp của vị nữ tử thần bí nọ có chút dồn dập, đang muốn hỏi ý.

Đúng lúc này, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở ngoài cửa tháp trắng, một khắc hắn đi vào, từng tia ánh mắt lập tức hội tụ tới, cảm giác cũng tùy theo tràn ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, ba đệ tử hạch tâm đồng dạng thu được đạo chủng cùng hắn, tâm thần từng người chấn động, phái chủ càng là lộ ra ánh sáng mãnh liệt, thậm chí cũng đứng lên.

Chín vị hạch tâm khác càng là chấn động cực lớn.

Trên người Hứa Thanh tồn tại chấn động hồn ti càng mạnh hơn, làm cho người ta cảm giác, số lượng hồn ti ít nhất hơn vạn.

“Tốt tốt tốt, Huyền Lôi Tử, lần đầu tiên lão phu trông thấy ngươi, đã cảm giác tương lai ngươi bất phàm, bây giờ nhìn lại, ngươi đích xác thích hợp với Dị Tiên Lưu ta.”

Phái chủ cười to, ánh mắt đảo qua trên người Hứa Thanh, càng xem càng vui mừng, lão có thể cảm nhận được hồn chủng của mình dung hợp trong cơ thể Hứa Thanh vô cùng tốt, vả lại thông qua hồn chủng này, lão có thể cảm giác hồn Hứa Thanh nếu so với người khác thì hùng hậu hơn rất nhiều.

Vả lại cái loại dầy đặc đó, nói rõ Huyền Lôi Tử trước mắt này, là người trời sinh linh hồn cường đại.

Loại người như thế, mặc dù số lượng không phải rất nhiều, nhưng đúng là vẫn có, nhất là có thể gia nhập Thái Học, tất nhiên cũng có chỗ đặc biệt.

Hứa Thanh khom người cúi đầu, đáy lòng có chút bất đắc dĩ.

Hắn không muốn thể hiện như vậy, nhưng hắn lại càng không muốn lộ ra thân phận, nếu một chút hồn ti cũng không sinh ra, dễ dàng bị người nhìn xảy ra vấn đề.

Vì vậy, hắn thử nghiệm hình thành một chút hồn ti bình thường, mục đích mê hoặc cảm giác bên ngoài, nhưng hồn ti Thần Nguyên của hắn quá mức kinh người, dù chỉ là hơi tràn ra một ít, cũng đã có được chấn động cỡ hơn vạn hồn ti.

Không cách nào tiếp tục giảm bớt.

Cho nên, mới có một màn bây giờ.

Nhưng mà so sánh cùng điểm phiền não này, thu hoạch trong đêm qua càng làm cho hắn hài lòng.

Đêm qua, theo ba đệ tử hạch tâm khác dung hợp hồn chủng bắt đầu tu hành, đã sinh ra chuyển dưỡng về phía hắn, khiến cho vòng xoáy trong thức hải của Hứa Thanh lần nữa xuất hiện Thần Nguyên.

Giờ phút này bên trong tháp trắng Dị Tiên Lưu, so với việc Hứa Thanh phiền não, phái chủ lại vô cùng phấn khởi sục sôi, lão nhìn Hứa Thanh cùng với ba đệ tử hạch tâm khác, đáy lòng dâng lên hào hùng, quay người ánh mắt như điện, nhìn chín đệ tử hạch tâm khác.

“Các ngươi hẳn là cũng nhìn thấy rồi, ta biết phía sau các ngươi có thế lực riêng, nhưng không liên quan, bởi vì các ngươi gặp may mắn, bắt kịp vào thời điểm Dị Tiên Lưu ta quật khởi.”

“Thái Học, là bao dung, Dị Tiên Lưu tuy có hạch tâm, nhưng tổng thể cũng là bao dung.”

“Cho nên tiếp theo nếu biểu hiện tốt, trong số các ngươi, người nào kéo đến được 100 đệ tử hạch tâm trước, lão phu sẽ đặc biệt cấp cho người đó một khối đạo chủng Dị Tiên!”

Bao gồm nữ tử thần bí ở, chín đệ tử hạch tâm nghe vậy, từng người lập tức khom người, trong nội tâm đều có suy nghĩ riêng, nhưng vô luận như thế nào, bốn người Hứa Thanh thành công đã bày ngay ở trước mặt, bọn họ cũng động tâm không thôi.

Cứ như vậy, một trận so đấu kéo người đã bắt đầu triển khai bên trong Dị Tiên Lưu.

Đồng thời vào mấy ngày sau, sự tình bốn người Hứa Thanh tăng nhanh vượt bậc cũng đã truyền khắp Thái Học, người đến xem xét nối liền không dứt, cho đến từng vị học sinh tự mình cảm giác để xác định việc này, phong bạo... ào ào nổi lên trong Thái Học.

Từng cách nói, lần lượt những sự kiện, nói rõ nội pháp Dị Tiên Lưu là tồn tại chân thật, vì vậy... vị hạch tâm thứ mười bốn và thứ mười lăm... lần lượt xuất hiện.

Ngắn ngủi thời gian bảy ngày, số lượng đệ tử hạch tâm Dị Tiên Lưu đột phá con số 100, chân chính khôi phục.

Mà ở trong bảy ngày này, quá trình tu hành của bốn người Hứa Thanh cũng tăng lên liên tục, ít nhất cũng đều đến hơn năm nghìn đạo, về phần Hứa Thanh cùng một vị khác, riêng phần mình cũng đạt đến 1 vạn 3000 4000 đạo.

Những đệ tử hạch tâm khác mắt thấy như vậy đều đỏ mắt, bọn họ có rất nhiều người vì mình, cũng nhiều người là mang theo sứ mạng, nhưng bất luận như thế nào, sức hấp dẫn của đạo chủng đã thành công khiến cho toàn bộ Thái Học chú ý.

Rốt cuộc, vào hoàng hôn ngày thứ 12, có một vị học sinh hạch tâm thành công hoàn thành nhiệm vụ kéo 100 người.

Ngay trước mặt toàn bộ đệ tử hạch tâm, phái chủ cử hành một hồi nghi thức long trọng để làm nổi bật sự quý giá của đạo chủng Dị Tiên, không cho thời gian do dự, đặt đạo chủng này vào trong tay đệ tử hạch tâm nọ, dung nhập vào trong cơ thể.

Chương 1810: Bên trong Dị Tiên Lưu, có tà sùng (2)

Một màn này, không chỉ là những đệ tử hạch tâm Dị Tiên Lưu gia nhập sau, mà từng lưu phái trong Thái Học cũng đều ngưng thần chú ý tới việc đó.

Dưới vạn chúng cùng quan sát, vị hạch tâm nọ toàn thân rung động lắc lư, số lượng hồn ti trong thân thể bỗng nhiên tăng vọt, trong một canh giờ, đã đạt đến hơn 1000 đạo.

Khí tức hồn ti khuếch tán, khiến cho phong bạo về Dị Tiên Lưu hoàn toàn kích khởi khắp trong Thái Học.

Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, chủ đề về Dị Tiên Lưu đã trở thành sự tình được ưa thích bàn luận trong Thái Học, đệ tử hạch tâm gia nhập Dị Tiên Lưu cũng mỗi ngày đều gia tăng.

Tuyệt đại đa số đệ tử hạch tâm cũng bắt đầu đi lôi kéo người gia nhập, theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều đệ tử hạch tâm lấy được đạo chủng, mở ra con đường tu Dị Tiên.

Bọn họ lần lượt thành công, tựa như một cái vòng xoáy, hấp dẫn thêm càng nhiều học sinh hơn nữa.

Nhưng cũng không phải toàn bộ hạch tâm đều cố chấp đối với việc này, vẫn tồn tại một bộ phận người đứng xem.

Mục đích gia nhập của những người đó, chính là quan sát, cũng có nhiều do dự cùng suy đoán đối với đạo chủng.

Như nữ tử thần bí nọ chính là thứ nhất.

Bọn họ thủy chung cảm giác về đạo chủng Dị Tiên, khả năng tồn tại một chút tai hại chí mạng.

Nhưng không thể không nói, phái chủ Dị Tiên Lưu sớm đã kết hợp đạo chủng Dị Tiên cùng công pháp Hoàng cấp, dạng này rất phù hợp nhận thức.

Dẫu sao muốn tu hành công pháp Hoàng cấp, đích xác là cần trong cơ thể xuất hiện hạt giống.

Kể từ đó, dù vẫn có người suy đoán là có hại, nhưng cuối cùng cũng chỉ là suy đoán, khó để xác định.

Mà Hứa Thanh mắt thấy tháp trắng Dị Tiên Lưu từ lúc bắt đầu trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, đến khi biến thành bộ dạng bây giờ, đáy lòng cũng rất kính nể đối với phái chủ Dị Tiên Lưu.

Hắn biết rõ, hồn chủng của mình chỉ là cho đối phương một cái cơ hội, mà sự cố chấp cùng với cố gắng của đối phương, cũng là trọng điểm để Dị Tiên Lưu quật khởi.

Về phần sơ hở của hồn chủng, Hứa Thanh không lo lắng điểm này, hắn đã nghiên cứu qua bông tuyết màu xanh, loại hồn chủng này kết cấu kỳ dị, có một loại cảm giác tự hình thành chỉnh thể, rất là hoàn mỹ.

Thực tế điểm kỳ dị, là ở trên còn mơ hồ có một tia Thiên Đạo, tựu giống như vật này tổng thể đã được Thiên Đạo chúc phúc qua vậy.

Mà theo càng ngày càng nhiều đệ tử hạch tâm hấp thu hồn chủng màu xanh, hiển nhiên phái chủ cũng cảm nhận được chỗ tốt, sau khi tràn ra hơn 90 hồn chủng, số lượng hồn ti của lão đã tăng lên đến hơn 8 vạn đạo.

Về phần đầu nguồn Hứa Thanh, dĩ nhiên là chỗ tốt càng lớn.

Vòng xoáy bên trong thức hải của hắn mỗi ngày đều có Thần Nguyên hình thành, hóa thành hồn ti.

Số lượng hồn ti từ 100 vạn đạt đến hơn 110 vạn.

Toàn bộ người dung nhập hồn chủng, tựa như từng nhánh rễ cây, đang khiến bản thân bộ rễ lớn mạnh, đồng thời cũng cung cấp chất dinh dưỡng cho cây chủ.

“Chỉ là không biết nếu như có đệ tử cũng tu hành đến 5 vạn hồn ti, có thể lại xuất hiện một chi nhánh mới hay không?”

Hứa Thanh có chút chờ mong đối với việc này.

Cứ như vậy, bên trong Thái Học, Dị Tiên Lưu đã từng huy hoàng nhưng suy tàn, hiện giờ chân chính khôi phục rồi, việc này cũng khiến thế lực khắp nơi bên trong Hoàng Đô chú ý.

Nhất là những lưu phái khác bên trong Thái Học, mức độ quan tâm tới Dị Tiên Lưu khôi phục lại càng lớn.

Vấn đề này, lấy Dung Thần Lưu là chủ yếu.

Dẫu sao Dị Tiên và Dung Thần, lý niệm hai bên tồn tại chia rẽ cực lớn, không nói thủy hỏa bất dung, nhưng nếu một phương quật khởi, tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng mãnh liệt đối với một phương khác.

Vì vậy, trong lúc khí thế Dị Tiên Lưu khôi phục đang tăng vọt, sau giờ ngọ ngày hôm nay, bên trong tòa tháp trắng của Dung Thần Lưu, đã lần nữa mở ra hội nghị nhằm vào sự tình bên Dị Tiên Lưu.

Người tham dự ngoại trừ phái chủ Dung Thần Lưu, còn có toàn bộ cao tầng của các lưu phái, tổng cộng hơn trăm người, dựa theo trình tự ngồi xuống.

Thất hoàng tử cũng ở trong đó, gã ngồi bên tay trái phái chủ. Vị học sinh đối diện, hai mắt có hơi đặc biệt, là màu đỏ, người này chính là đệ tử thủ tịch của Dung Thần Lưu.

Lúc hội nghị vừa mới bắt đầu, cũng không đàm luận tới Dị Tiên Lưu, mà các phương báo cáo về quá trình tu hành của bản thân cùng với tình huống lưu phái trong khoảng thời gian này.

Thất hoàng tử với tư cách người phát ngôn hiện giờ của Dung Thần Lưu, cũng nói một chút về tu hành của bản thân.

Nghe mọi người nói xong, phái chủ Dung Thần Lưu khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua mọi người, động viên một phen, vừa nhìn về phía Thất hoàng tử, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

“Thất hoàng tử thiên phú dị bẩm, rất thích hợp với đạo của Dung Thần Lưu ta, cứ như thế tu hành, 60 năm sau, nhất định thành châu báu.”

Thất hoàng tử chắp tay, không nói gì, cũng không nhìn ra gợn sóng.

Phái chủ Dung Thần Lưu mỉm cười, thu hồi ánh mắt, nhìn tới vị thủ tịch bên tay phải.

“Linh Phách Tử, ngươi cầm đạo chủng Dị Tiên thu được ra cho ta xem một chút.”

Vị thủ tịch Dung Thần Lưu có con ngươi màu đỏ vung tay phải lên, lập tức có một bông tuyết màu xanh xuất hiện ở trước mặt của gã.

Giọng nói bình tĩnh cũng truyền ra từ trong miệng người này.

“Đây là bởi một vị đệ tử hạch tâm của Dị Tiên Lưu, sau khi ra ngoài Thái Học đã đào từ trong cơ thể ra cho ta, mời phái chủ xem xét.”

Nói xong gã hất tay áo lên, bông tuyết màu xanh bay thẳng đến chỗ phái chủ.

Phái chủ Dung Thần Lưu giơ tay lên, dùng đầu ngón tay treo bông tuyết này ngừng ở giữa không trung, trong mắt lộ ra âm u mang, xem xét cẩn thận.

Trong nháy mắt tiếp theo, con ngươi của lão rõ ràng co rụt lại, cúi người quan sát, từng sợi tơ màu đỏ từ bên trong đôi mắt mọc ra, rập rạp vô số, cuối cùng nhiều tới mấy trăm sợi, đâm vào trong bông tuyết.

Bông tuyết rung động và bắt đầu tan rã, cho đến khi tan biến.

Trong quá trình này, một luồng ngưng trọng dần dần tràn ra từ trên người vị phái chủ này, lan tràn quanh hội nghị.

Hồi lâu, những sợi tơ màu đỏ được thu hồi, lão nhắm nghiền hai mắt.

Bên trong tháp trắng một mảnh im lặng, tất cả mọi người nhìn tới phái chủ.

Một lát sau, giọng nói khàn khàn chậm rãi truyền ra từ trong miệng vị phái chủ Dung Thần Lưu.

“Vật này tà ác lại bá đạo, nuốt hết thảy hồn kẻ sống.”

“Bên trong Dị Tiên Lưu, có tà sùng.”

Nói xong, lão chậm rãi đứng lên.

“Các ngươi đi theo ta, đến Dị Tiên Lưu nhìn một cái.”

Chương 1811: Dung Thần Lưu chất vấn

Vào lúc hoàng hôn, số học sinh bên trong Thái Học cũng ít dần, mặc dù vẫn còn một số học sinh hầu như không trở về bên ngoài, thời gian dài ở lại trong không gian của Thái Học, nhưng phần lớn học sinh vẫn rời khỏi trở về.

Dẫu sao những việc bên ngoài thế tục vẫn có phần ràng buộc tâm tư người khác, khó có thể kết thúc, cũng khó có thể bỏ xuống.

Giờ phút này, trong khi Thái Học hơi có phần trống trải, một đoàn người Dung Thần Lưu đang chậm rãi đi về phía trước.

Chính giữa đoàn người là phái chủ Dung Thần Lưu, gã đi rất thong thả, trên người toát phong thái nho nhã, những nơi gã đi qua, bởi vì thân phận trong Thái Học, cho nên hầu như toàn bộ học sinh trên đường đều có kính ý trong lòng, dừng chân chắp tay.

Mỗi lần như vậy, ánh mắt của phái chủ Dung Thần Lưu đều nhu hòa và khẽ gật đầu.

Nếu như gặp phải học sinh của lưu phái mình, gã còn có thể dừng lại, quan sát tình huống tu hành trong cơ thể đối phương, chỉ điểm vài câu.

Hành vi, cộng thêm lời nói và cách làm của gã, hoàn mỹ phù hợp đối với định nghĩa nhà giáo trong Thái Học, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà phái chủ Dung Thần Lưu được nhiều người tôn kính.

Mà gã xuất hành ngay lúc hoàng hôn, cũng khiến những lưu phái trong Thái Học chú ý, bởi vì phương hướng đi tới, chính là phía đông.

Dị Tiên Lưu, nằm ở chính đông.

Vì vậy rất nhiều học sinh đang có ý định rời khỏi đều suy nghĩ lại, rồi đi theo phía sau đoàn người, phần lớn người đều đang suy đoán.

Mạch suy đoán đó cũng không khó, dẫu sao hai lưu phái Dung Thần và Dị Tiên, xưa nay từ trên lý niệm đã là như nước với lửa.

Nhất là bây giờ việc Dị Tiên Lưu khôi phục đã thành xu thế.

Cứ như vậy, theo càng lúc càng nhiều học sinh đi theo, một đoàn người Dung Thần Lưu dần dần tới bên ngoài tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu.

Lúc này bên trong Dị Tiên Lưu, Hứa Thanh vừa mới từ biệt cùng đồng môn bên cạnh, muốn rời khỏi, nhưng sau khi quét mắt ra bên ngoài, trong mắt hắn lộ ra một tia sáng âm u khó nhận biết, hắn lui lại mấy bước, đứng ở phía sau người bên cạnh.

Bên cạnh còn có vài chục đệ tử hạch tâm đang tu hành, trong cơ thể của bọn họ đều có bông tuyết màu xanh gia trì, hồn ti mỗi người đều đang tăng trưởng trên phạm vi lớn.

Thế là cả tòa tháp trắng cũng tràn ngập và nồng đậm khí tức công pháp Dị Tiên, hình thành uy áp, bên ngoài cũng có thể cảm thụ rõ ràng.

Mà Dung Thần Lưu đến, khí tức Thần Tính trên người bọn họ trước tiên đã tỏa vào bên trong tháp trắng, xông tới chỗ khí tức công pháp Dị Tiên, hai bên đều có ý thôn phệ lẫn nhau, hình thành từng hồi nổ vang.

Tiếng động giống như là thiên lôi, làm những đệ tử hạch tâm khác bên trong tháp trắng chú ý, bọn họ nhao nhao từ trong tu hành mở mắt nhìn ra bên ngoài.

Chú ý tới Dung Thần Lưu ngoài cửa, sắc mặt những đệ tử hạch tâm Dị Tiên Lưu biến hóa, phần lớn đứng người lên.

Ngoài tháp trắng, phái chủ Dung Thần Lưu dừng chân lại, cũng không trực tiếp bước vào.

Bên cạnh gã là cao tầng Dung Thần Lưu cùng với Thất hoàng tử và thủ tịch, đi đầu tiến vào trong tháp trắng Dị Tiên Lưu, Thần Tính chấn động từ nhất mạch Dung Thần trên người bọn họ tạo thành phong bạo càng lớn, trấn áp khí tức Dị Tiên.

Khiến cho toàn bộ tháp trắng Dị Tiên Lưu tràn đầy cảm giác áp lực, mọi người trong Dị Tiên Lưu cần phải lui ra phía sau mấy bước.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng lại, một màn này cho hắn cảm giác tựa như một đám dị loại bưu hãn đến từ cấm địa, khoác trên thân lớp da người, xâm nhập vào nhân gian.

“Bên trong Dị Tiên Lưu quả nhiên có tà sùng.” Ánh mắt Thất hoàng tử lạnh lùng, sau khi cảm giác khí tức Dị Tiên chấn động, nhàn nhạt mở miệng.

Lời của gã ta vừa ra, Hứa Thanh lạnh lùng nhìn lại, trong mắt đệ tử hạch tâm Dị Tiên Lưu đều lộ ra tinh mang, ánh mắt nhìn về phía Dung Thần Lưu cũng càng lăng lệ ác liệt.

Mặc dù gia nhập Dị Tiên Lưu không lâu, chưa nói tới nhận thức thế nào, nhưng đạo chủng Dị Tiên Lưu đã giúp bọn họ tăng trưởng, là điều mà những lưu phái khác không cách nào bằng được, loại chỗ tốt như thế, bọn họ thật sự không muốn buông tha.

Cho nên Dung Thần Lưu rõ ràng mang theo ý đồ bất thiện mà đến, lại còn mở miệng nói xấu, tự nhiên đã thành địch nhân.

“Dù bên ngoài ngươi là hoàng tử, nhưng ở bên trong Thái Học, chính là học sinh, mời ngươi tự trọng, lời cũng không thể nói xằng!”

Trong Dị Tiên Lưu, có học sinh lạnh giọng mở miệng.

Thất hoàng tử ngó tới với thần sắc lạnh lùng, quay người lui ra phía sau vài bước, nhượng ra con đường, cao tầng Dung Thần bên cạnh cũng đều như vậy, để thân ảnh phái chủ Dung Thần Lưu ở ngoài cửa lộ ra.

Phái chủ Dung Thần Lưu vẻ bình tĩnh, giơ chân bước vào bên trong tháp trắng, ánh mắt cũng không nhìn bất luận kẻ nào nơi đây, mà ngẩng đầu nhìn tới tầng trên tháp trắng, nhàn nhạt mở miệng.

“Phái chủ Dị Tiên, Dung Thần bái phỏng.”

Giọng nói của gã không lớn, nhưng uy áp do thân phận đã vô hình trấn áp hết thảy, khiến cho học sinh Dị Tiên Lưu chỉ có thể cúi đầu.

Hứa Thanh trong đám người, ánh mắt mịt mờ nhìn phái chủ Dung Thần một chút, đây là lần thứ hai hắn quan sát vị phái chủ này trong khoảng cách gần, cái loại cảm giác quen thuộc lần nữa xông lên đầu.

“Thân phận người này còn nghi vấn.”

Hứa Thanh suy tư, nhưng trong nháy mắt tiếp theo tâm thần hắn khẽ động và thu hồi ánh mắt, nhìn về tầng trên của tháp trắng.

Hắn cảm giác được trên đó đột nhiên nhiều hơn một đạo chấn động hồn chủng màu xanh.

“Đây là…”

Cùng lúc đó, giọng nói đến từ phái chủ Dị Tiên truyền ra từ tầng trên của tháp trắng.

“Đạo bất đồng, lão phu không rảnh gặp nhau, hiện giờ, mời các ngươi lập tức rời khỏi, chớ quấy rầy học sinh phái ta tu hành.”

So sánh cùng phái chủ Dung Thần bình bĩnh, ngữ khí của phái chủ Dị Tiên cuồng ngạo hơn rất nhiều, đây là do địa vị dẫn tới, hiện thời Dung Thần là đệ nhất phái, tự nhiên bình thản.

Mà Dị Tiên Lưu muốn quật khởi, nhất định phải vượt lên.

Vì vậy lời nói này rơi vào trong tai nhiều người Dung Thần Lưu thì có phần chói tai rồi, nhưng vẻ mặt phái chủ Dung Thần Lưu vẫn như thường, cũng không ngại mà thu hồi ánh mắt, nhìn đám học sinh Dị Tiên Lưu bên trong tháp trắng, giọng nói gã ôn hòa pha một chút cảm khái.

“Thái Học, chú ý chính là trăm hoa đua nở, cho nên Dị Tiên Lưu khôi phục, lão phu vốn hoan nghênh, chỉ có từng lưu phái cùng đua danh phấn tiếng, mới có thể sửa cũ thành mới, đản sinh ra đạo phù hợp hiện trạng, khai đường cho nhân tộc ta.”

“Nhưng nếu dùng phương pháp tà ác, thậm chí là liên quan tới sinh mệnh học sinh để tiến hành khôi phục, lão phu không cách nào tiếp nhận, Thái Học không cách nào tiếp nhận, nhân tộc cũng không cách nào tiếp nhận.”

“Lão phu đọc sách cổ, xác minh lịch sử, phát hiện lúc trước Dị Tiên Lưu không hề xuất hiện qua cái gọi là đạo chủng Dị Tiên, đây là một loại mới xuất hiện từ bên ngoài đến, cái gọi là đạo chủng Dị Tiên trong cơ thể các ngươi, từ căn bản mà nói, tồn tại vấn đề rất lớn.”

“Lão phu đã nghiên cứu qua đạo chủng này, đây là một loại thủ đoạn tà sùng, một khi hấp thu, vậy thì từ đó về sau, tính mạng của ngươi, tu vi của ngươi, thậm chí là suy nghĩ của ngươi, đều bị người khác nắm trong tay.”

“Vả lại… . Phía trên chỉ cần một ý niệm, sẽ khiến ngươi phải gánh đại giới cực lớn, nặng thì chết, nhẹ thì hồn ảm.”

“Cho nên, hôm nay lão phu tới đây, là muốn khuyên bảo Dị Tiên Lưu, chớ dùng thủ đoạn cực đoan như vậy, cũng phải báo rõ cho học sinh các ngươi biết, mau chóng lấy đạo chủng trong cơ thể ra, nếu không tất có mệnh kiếp giáng xuống trên người.”

Lời gã vừa ra, phần lớn đệ tử Dị Tiên Lưu đều xuất hiện gợn sóng, những thứ đối phương nói, trên thực tế bọn họ cũng đều nghĩ qua, nhưng đạo chủng mang đến bộc phát, có thể so sánh với công pháp Hoàng cấp, để cho bọn họ có chỗ xem nhẹ đối với vấn đề đó.

Giờ phút này, thân phận cùng với lời nói của phái chủ Dung Thần Lưu, lại nhấc chuyện đó lên, không khỏi khiến cho bọn họ trầm tư.

Hứa Thanh cũng thừa nhận, vị phái chủ Dung Thần Lưu có phần quen thuộc này, dường như rất am hiểu dùng lời nói mê hoặc, cách nói như thế quả thật có thể khiến cho nhân tâm bất an.

“Không biết phái chủ Dị Tiên Lưu sẽ hóa giải như thế nào.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn tới tầng trên của tháp trắng.

Chương 1812: Hồn chủng màu tím thứ hai

Tòa tháp trắng Dị Tiên Lưu hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng rất nhanh, tầng trên của tháp truyền xuống tiếng cười lạnh của phái chủ Dị Tiên Lưu.

“Thân là phái chủ Dung Thần Lưu, lại nói bậy nói bạ, không biết tự nhục thân phận!”

Theo tiếng cười lạnh, thân ảnh phái chủ Dị Tiên Lưu hiển lộ ra từ tầng trên, cất bước đi ra, bước tới trong hành lang, lạnh nhạt nhìn phái chủ Dung Thần Lưu, quát tháo lên.

“Ngươi đọc sách cổ? Ngươi xác minh lịch sử? Ngươi quả quyết quá khứ Dị Tiên Lưu chúng ta không có đạo chủng Dị Tiên?”

“Như vậy, ngươi nhìn xem một chút, đây là cái gì!”

Nói xong, phái chủ Dị Tiên Lưu giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay về tầng trên, tầng trên lập tức truyền đến một cỗ chấn động hồn ti kinh khủng, chấn động này cực mạnh, siêu việt trước đây, bộ dạng gần như 30 vạn.

Càng là một khắc chấn động truyền ra, một mảnh màn sáng biến ảo, trong đó lộ ra một thân ảnh khổng lồ.

Đây rõ ràng là một tồn tại Thần Thánh, Địa Tử.

Nhưng hoàn toàn không giống với Địa Tử mà phái chủ Dị Tiên Lưu lúc trước dệt thành, khi con Địa Tử này vừa xuất hiện, trên thân nó uẩn nét tang thương, khí tức hùng hậu tột cùng, đã vượt qua phạm trù Địa Tử, làm cho người ta có một loại cảm giác Quy Hư, lại không phải là Quy Hư tầm thường.

Chấn động hồn ti trên thân cực kỳ đáng sợ, trong cơ thể càng là ẩn chứa một mảnh bông tuyết màu xanh, lập lòe rực rỡ, kết nối toàn bộ hồn ti.

Chính là đạo chủng.

Mắt thấy như vậy, phái chủ Dung Thần Lưu trầm mặc, tu sĩ Dung Thần Lưu bên cạnh bao gồm cả Thất hoàng tử, riêng phần mình nhíu mày.

Mọi người bên trong Tháp trắng thì nhao nhao kinh hãi.

Có người đoán được lai lịch của con Địa Tử này, nhưng suy đoán đó, khiến tâm thần bọn họ cuộn trào.

“Đây là lão tổ Trần Đạo Tắc của Dị Tiên Lưu chúng ta!”

Giọng nói của phái chủ Dị Tiên Lưu vang vọng khắp tháp trắng.

“Bên ngoài đồn đại, năm đó lão nhân gia đại thành, sau khi đan dệt thành Địa Tử thì vẫn lạc, đã thành thây khô được lưu giữ bên trong Dị Tiên Lưu chúng ta, nhưng trên thực tế, lão nhân gia người, làm sao có thể tuỳ tiện tử vong chứ!”

“Lão tổ Trần Đạo Tắc của phái ta là lựa chọn ngủ say, lấy bản thân nghiên cứu đạo chủng!”

“Trong cơ thể lão tổ sớm đã có đạo chủng, đâu ra không có trong quá khứ như lời của ngươi nói hả?!”

“Vả lại, bản thân lão tổ cũng dung hợp đạo chủng, làm sao lại có cách nói nhất niệm của người phía trên, nhánh trên? Vậy ngươi nói cho ta biết ai là nhánh trên của lão tổ!”

Phái chủ Dị Tiên Lưu hất tay áo lên, ngạo nghễ mở miệng, sau đó quay đầu nhìn về phía học sinh phái mình.

“Các ngươi đều mở to mắt nhìn thật kỹ, ảnh lưu này có phải là giả hay không, các ngươi tự nhiên có thể phân biệt được, mà bây giờ lão tổ còn đang ngủ say, các ngươi nhìn cho rõ ràng, đạo chủng của lão tổ có phải tương tự cùng các ngươi hay không!”

Trong lòng mỗi người đệ tử Dị Tiên Lưu cuộn trào, lúc trước bọn họ đã chú ý tới bông tuyết màu xanh trên đỉnh đầu lão tổ, giống như đúc với loại mà bọn họ dung hợp.

Sự thật sẽ thắng hùng biện, cũng có thể áp chế và phá hủy hết thảy lời đồn.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, trước đó hắn đã có phần cảm giác, nhưng giờ đây cũng rất ngoài ý muốn, hắn không ngờ Trần Đạo Tắc của Dị Tiên Lưu, đúng là giả chết.

“Hồn của Trần Đạo Tắc… . . Trình độ hùng hậu vượt xa phái chủ gấp mấy lần, nhưng đáng tiếc, bông tuyết màu xanh gia trì có hạn, nếu như là hồn chủng màu tím, nhất định có thể để cho hồn ti của lão tổ đột phá 50 vạn.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Mà lời nói phản kích của phái chủ Di Tiên Lưu cũng làm cho Dung Thần Lưu không cách nào đáp lại, giờ phút này ánh mắt mọi người Dung Thần Lưu đều ngưng trọng, mà mắt thấy như vậy, phái chủ Dị Tiên Lưu lần nữa cười lạnh.

“Vị bế quan lúc trước theo như lời ta nói, chính là lão tổ phái ta, một tháng sau, lão nhân gia người có thể xuất quan.”

“Nếu như các ngươi còn muốn chất vấn, một tháng sau, có dám luận đạo?!”

Lời ấy vừa thốt ra, không chỉ mọi người bên trong tháp trắng chấn động, hết thảy học sinh các lưu phái bên ngoài tháp đang chú ý tới đây cũng đều xôn xao lên.

Luận đạo trong Thái Học, là đọ sức ở tầng thứ tối cao giữa các lưu phái, cũng là gốc rễ của Thái Học, đề xướng các lưu phái dùng phương thức luận đạo với nhau, từ đó gia tăng sức thuyết phục của bản thân, thu hút học sinh tới gia nhập.

Vào lúc Thái Học còn sơ kỳ, luận đạo như vậy thường xuyên tiến hành, thậm chí một số phái lớn luận đạo, cũng sẽ khiến cho hoàng tộc chú ý, Nhân Hoàng cũng xuất hiện xem lễ.

Nhưng bây giờ theo năm tháng trôi qua, Dung Thần Lưu độc đại, việc luận đạo cũng càng thiếu đi, cực kỳ hiếm.

Nhưng hôm nay, phái chủ Dị Tiên Lưu lại đề xuất luận đạo.

Lời này như là tướng quân rút kiếm ra khỏi vỏ.

Trong khoảng thời gian ngắn, đệ tử Dị Tiên Lưu bên trong tháp trắng nhao nhao phấn khởi, trái lại mọi người Dung Thần Lưu riêng phần mình trầm mặc.

Sau một lúc lâu, phái chủ Dung Thần Lưu thu hồi ánh mắt nhìn màn sáng, nhìn qua phái chủ Dị Tiên Lưu và nhàn nhạt mở miệng.

“Cũng tốt, vậy một tháng sau, ngày lão tổ phái ngươi xuất quan, Thái Học luận đạo!”

Nói xong, phái chủ Dung Thần Lưu quay người rời đi, một đám cao tầng Dung Thần Lưu cũng vẻ âm trầm bước ra khỏi tháp trắng Dị Tiên Lưu.

Bên trong tháp Dị Tiên Lưu, mọi người phấn khởi, phái chủ ngẩng đầu, phất tay bảo mọi người trở về như thường, bản thân lại chắp tay sau lưng, đi lên tầng trên.

Về phần Hứa Thanh, hắn nhìn qua đám tu sĩ Dung Thần Lưu đi xa, nhìn nhiều lần tới Thất hoàng tử cùng vị phái chủ nọ, sau đó quay đầu ngó lên tầng trên của tháp trắng Dị Tiên.

“Có nên, lại đưa một đạo hồn chủng màu tím nữa tới hay không?”

Hứa Thanh cảm thụ 99 bông tuyết màu tím tồn tại trong hạ thể, trầm ngâm mà rời khỏi Dị Tiên Lưu.

Đêm khuya, bên trong Thái Học, một cái túi giống như đúc cùng lúc trước, được người đưa đến bên trong tháp trắng Dị Tiên Lưu.

Phái chủ trước tiên cảm ứng, nhưng cũng không lập tức bay ra, mà đợi một hồi, lúc này mới cấp tốc rời đi, lão không thèm để ý là ai đưa tới, lão biết rõ vị tiền bối thần bí nọ không muốn lộ diện, mình cũng không cần thiết đi tìm hiểu khiến cho người ta bất mãn.

Thứ lão để ý, đó là trong cái túi này, có phải đúng như chính mình sở liệu, sẽ có bông tuyết màu tím hay không.

Giờ phút này sau khi cầm được, lão áp chế kích động, trở lại mật thất rồi mở ra.

Sau khi nhìn thấy bông tuyết màu tím tồn tại trong đó, nội tâm vị phái chủ Dị Tiên Lưu này phấn khởi tột cùng.

Thật lâu sau, lão thở sâu và cầm lấy bình thuốc dung nạp bông tuyết màu tím, bước vào cấm phòng của Dị Tiên Lưu, đi tới phía trước Trần Đạo Tắc ngủ say, hai tay dâng lên.

Cùng lúc đó, đêm khuya bên trong tòa tháp trắng của Dung Thần Lưu, cũng có một sự tình đủ ý nghĩa sâu xa đang tiến hành…

Tầng trên của tòa tháp trắng Dung Thần Lưu, trong Tàng Pháp Các, thân ảnh Thất hoàng tử đang ở đó tra cứu ngọc giản.

Bởi vì đặc tính của Thái Học, cho nên trong Tàng Pháp Các của Dung Thần Lưu chứa đựng rất nhiều tâm đắc tu hành của các đệ tử, thuận tiện người đến sau tra cứu cùng tiến bộ, còn có kinh nghiệm của thế hệ lúc trước, phòng ngừa hậu nhân đi nhầm đường.

Giờ phút này Thất hoàng tử, đang lật sách.

Tối nay gã vốn định trở về, nhưng từ sau khi rời khỏi Dị Tiên Lưu, gã nghĩ tới lời khen ngợi của phái chủ đối với mình, theo như lời còn cần một giáp là 60 năm.

“60 năm sau, nhất định thành châu báu… . . Nhưng kỳ hạn Thái Tử Hương thiêu đốt sắp tới, chỉ có thời gian 1 năm, cho nên 60 năm… ta chờ không được.”

Trong mắt Thất hoàng tử lộ ra vẻ không cam lòng, mặc dù tu vi đột phá nhưng gã vẫn cảm thấy chậm, gã hận Hứa Thanh và muốn báo thù, khát vọng trở thành Thái Tử, chấp chưởng nhân tộc.

Nguyên bản hết thảy mọi thứ, với vị cữu cữu Thiên Lan Vương làm chỗ dựa, tương lai không phải là không được.

Nhưng bây giờ…

“Nếu ta có tu vi động trời… . . Hết thảy đều giải quyết dễ dàng!”

Đáy lòng Thất hoàng tử có chút khó chịu, vừa suy tư vừa lật sách, muốn nhìn xem có đường tắt hay không, về việc này gã cũng đã hỏi qua phái chủ, nhưng đối phương cũng không báo cho biết.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, một lúc lâu sau, Thất hoàng tử lật qua đông đảo ghi chép tu hành, trong mắt bỗng nhiên lộ ra quang mang âm u, cúi đầu nhìn ngọc giản trong tay.

Ngọc giản này là tâm đắc tu luyện của một vị tiền bối Dung Thần Lưu, bên trong đưa ra một cái suy nghĩ, đó chính là hấp thu đầy đủ số lượng hồn đồng tộc, hình như có thể tăng lên tốc độ cùng với hạn chế thân thể dung hợp tồn tại Thần Thánh.

Nhưng việc này vô cùng tàn nhẫn, làm trái nhân tính, vì vậy bị người này bỏ qua, chỉ là thử giết chóc kẻ thù trong phạm vi nhỏ.

Thất hoàng tử trầm mặc, sau một lúc lâu, rời khỏi Tàng Pháp Các.

Về phần khối ngọc giản nọ, gã đặt trở về chỗ cũ.

Hồi lâu sau, trong Tàng Pháp Các, thân ảnh phái chủ Dung Thần Lưu im hơi lặng tiếng xuất hiện, đứng vị trí Thất hoàng tử lúc trước, cúi đầu nhìn khối ngọc giản nọ, mỉm cười.

Chương 1813: Hắn là Dị Tiên (1)

Đối với rất nhiều người mà nói, một đêm này không hề có gì khác lạ.

Nhưng với một số kẻ, đêm nay có gió len lỏi vào tâm linh, nhấc lên gợn sóng vạn trượng.

Như là Thất hoàng tử trở lại phủ đệ, nhìn qua trông giống như đang đả tọa, nhưng trong nội tâm đang cuộn trào kịch liệt, nội dung bên trong khối ngọc giản nọ giống như ma niệm vậy, không ngừng hiện ra trong đầu óc của gã.

Lại như lão tổ Lý Đạo Tắc của Dị Tiên Lưu, giờ phút này theo bông tuyết màu xanh trôi nổi ra, theo hồn chủng màu tím dung nhập vào, thân hình Địa Tử của lão bỗng xuất hiện hồn ti ngập trời.

Góp ít thành nhiều, số lượng tăng vọt.

Hồn của lão đã hùng hậu vượt xa tất cả mọi người trong Dị Tiên Lưu, sớm đã đạt đến một cái trình độ không thể tưởng tượng, đây cũng là lý do tại sao chỉ cần một bông tuyết màu xanh, đã có thể khiến cho hồn ti của lão lập tức đạt tới số lượng 30 vạn.

Bây giờ, sau khi hồn chủng màu tím dung nhập, số lượng hồn ti liên tục tăng lên như bão tố đến 40 vạn... 50 vạn ...rồi tiếp cận 60 vạn.

Chấn động từ đó bị phái chủ Dị Tiên Lưu mở trận pháp che lấp, nếu không, nhất định sẽ hình thành vang động cực lớn.

Sở dĩ che lấp, cũng là bởi phái chủ bất đắc dĩ, dẫu sao... Tu luyện quá nhanh.

Nhanh trong mức hợp lý, có thể làm cho người khác coi trọng, khiến người ta hướng tới, nhưng nếu như là nhanh tới mức nghịch thiên, vậy sẽ đưa tới khủng hoảng.

Việc che lấp như thế thì người ngoài khó có thể nhận biết, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới cảm ứng của Hứa Thanh.

Một đêm này, Hứa Thanh nhiều lần mở hai mắt rồi nhìn về phía Thái Học.

Vẻ mặt hắn cũng biến hóa mấy lần, thi thoảng có gợn sóng dưới đáy lòng.

“Hồn của Lý Đạo Tắc, lại mạnh đến trình độ như vậy… .”

Hứa Thanh thở sâu, thông qua hồn chủng nên hắn có thể cảm nhận rõ ràng được hồn ti của đối phương tăng vọt, mà loại trình độ tăng lên như thế, khiến cho Thần Nguyên của hắn tăng trưởng, cũng có thể nói là kinh người.

Trong thời gian một đêm, hồn ti Thần Nguyên của Hứa Thanh, tăng lên thêm mấy vạn.

Đồng dạng trong một đêm này, cõi lòng của phái chủ Dị Tiên Lưu cũng cuộn trào.

Lão tận mắt nhìn thấy hồn ti của lão tổ tăng lên, việc này khiến cho lão nhận thức càng sâu hơn đối với hồn chủng, đồng thời cũng sinh ra kiêng kị.

Trên thực tế, đối ngoại thì nhìn lão giống như nói rất có lý, bộ dáng cường thế, nhưng sao trong lòng của lão lại không có suy đoán đối với cái hồn chủng này cơ chứ.

Chẳng qua vì khôi phục Dị Tiên Lưu, lão nhất định phải bắt lấy cơ hội này, cho dù đây là độc, lão cũng sẽ lựa chọn nuốt vào.

Dù là cái lựa chọn ấy, khả năng đối với tương lai Dị Tiên Lưu cũng không phải là rất tốt, hết thảy không rõ, nhưng thay vì để cho Dị Tiên Lưu cứ an tĩnh như vậy rồi chết đi, lão càng muốn oanh oanh liệt liệt đụng chạm một cái.

Nhưng cuối cùng, trình độ hồn chủng bộc phát đã khiến cho trái tim của lão dao động một chút, kiêng kị cũng trở nên mãnh liệt hơn.

Nhưng theo thân hình Địa Tử của Lý Đạo Tắc chậm rãi mở hai mắt ra, cảm giác này cũng bị đè xuống.

“Đây là Thần Nguyên.”

Âm thanh tang thương, mang theo một cỗ cảm giác năm tháng, vang vọng trong tai phái chủ Dị Tiên Lưu.

“Bái kiến lão tổ!” Phái chủ Dị Tiên Lưu quỳ bái xuống, tâm thần kích động.

“Có người… . . Đi phía trước chúng ta, điều này cũng gián tiếp chứng minh lý luận về công pháp Dị Tiên Lưu của chúng ta, là có thể thực hiện được.”

“Hồn ti của chúng ta, là đang mô phỏng Thần Nguyên, mà đối phương là làm ngược lại, lấy kết quả đi định phương thức, mượn công pháp Dị Tiên Lưu của chúng ta, gia trì cho bản thân.”

“Là thần hay là tiên, trong một ý niệm của người đó, có lẽ… . . Đây, mới thật sự là Dị Tiên.”

Giờ phút này thân hình Địa Tử cực lớn của Lý Đạo Tắc chậm rãi mơ hồ, cuối cùng nổ vang, thân hình này hóa thành vô số hồn ti, không ngừng thu nạp lại cho đến lúc hoàn toàn tan biến, lộ ra chân thân đã qua 2000 năm không hiện của lão.

Đôi mắt của lão lõm thật sâu, chung quanh khóe mắt hiện đầy nếp nhăn, chứng kiến tuế nguyệt và gió sương lão đã trải qua.

Tóc dài xám trắng, thân hình gầy gò, khuôn mặt đầy nếp nhăn, nhưng trong đôi mắt lại có quang mang sáng rực, cất giấu một loại trí tuệ khó có thể diễn tả bằng lời, giống như có thể đốt cháy hết thảy linh hồn, cũng có thể nhìn thấu bản chất của nhân tính.

Vô cùng sắc bén.

Giờ phút này, sau khi khàn khàn mở miệng, đầu tiên lão cảm thụ thân thể của mình một chút, trong mắt lộ ra cảm khái, lão quả thực không ngờ, mình thế mà còn có một ngày khôi phục.

Mà nguyên bản, lão đã làm tốt chuẩn bị cứ như vậy chậm rãi chết đi.

Nhưng hiện giờ, nếu như đã khôi phục, trong lòng của lão cũng có quyết đoán, vì vậy lão đi đến bên cạnh phái chủ Dị Tiên Lưu, giơ tay lên vỗ vỗ bờ vai của phái chủ.

“Không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng của ngươi, coi người này thành Dị Tiên, thì hết thảy phức tạp cũng sẽ thay đổi thành đơn giản.”

“Dị Tiên… . .” Hô hấp của phái chủ Dị Tiên Lưu có chút dồn dập, lặng lẽ gật đầu và hung hăng nghiến răng, xua tan một tia kiêng kị và do dự sau cùng trong đáy lòng đi.

Mà theo chấp niệm trong lòng của lão biến mất, cái loại tâm thần hoàn toàn rộng mở này, lại khiến cho bông tuyết màu tím trong cơ thể xuất hiện biến hóa, kết hợp càng chặt chẽ hơn.

Theo đó mà đến, là hồn ti lần nữa kéo lên, đột phá gông cùm xiềng xích vốn có, đạt đến 10 vạn sợi.

“Không cách nào gia tăng lên nữa, đây đã là cực hạn vượt qua linh hồn của ngươi, nguyên bản lấy hồn của ngươi, không cách nào hình thành 10 vạn đạo hồn ti, đây là do bông tuyết màu xanh ngươi tách ra mang đến gia trì.”

Lý Đạo Tắc ngóng nhìn phái chủ Dị Tiên Lưu, ánh mắt thâm sâu, giống như có thể nhìn thấu hết thảy hậu bối trước mắt này.

“Muốn đột phá, ngươi có thể thử nghiệm trợ giúp đệ tử dung nhập bông tuyết màu xanh, xem khi hồn ti của bọn họ đạt đến số lượng nhất định, có thể... Hình thành tầng đạo chủng tiếp theo hay không!”

Phái chủ Dị Tiên Lưu nghe vậy, trong mắt lộ ra quang mang kỳ lạ, nhẹ gật đầu.

Chương 1814: Hắn là Dị Tiên (2)

Cứ như thế thời gian trôi cứ trôi, bảy ngày qua đi.

Trong bảy ngày này, Hứa Thanh vẫn tương tự như lúc trước, mỗi ngày tới tháp trắng Dị Tiên Lưu, tu hành trong đông đảo đệ tử hạch tâm, cẩn thận cảm thụ công pháp Dị Tiên Lưu.

Từ sớm hắn đã phát hiện, theo càng ngày càng nhiều người tu hành Dị Tiên Lưu, chấn động tràn ngập bên trong tháp trắng, là một loại bồi dưỡng rất tốt đối với mình thổ nạp.

Chấn động này sẽ khiến cho vòng xoáy trong thức hải của hắn chuyển động càng ngày càng trôi chảy.

Cho nên Hứa Thanh rất ưa thích cái hoàn cảnh như thế.

Đồng thời, Hứa Thanh cũng chú ý tới hành động của phái chủ Dị Tiên Lưu, đối phương không còn cả ngày tu hành ở tầng trên, mà đã trở lại đại sảnh, nhiều lần chỉ điểm đệ tử tu luyện, giống như đang lựa chọn.

Hứa Thanh cũng đã từng được lựa chọn qua, nhưng bởi vì hắn tu luyện hậu kỳ có chút chậm, còn có do Hứa Thanh không bằng một số đệ tử hạch tâm hiểu được cách nịnh nọt.

Vì vậy, dưới sự nỗ lực của những người khác, Hứa Thanh coi như bị bỏ qua.

Không chỉ Hứa Thanh như thế, những đệ tử hạch tâm sớm nhất, vô luận là người dung hợp đạo chủng, hay là người do dự, đều là như vậy, dần dần rớt lại phía sau.

Thật sự là bây giờ đệ tử hạch tâm của Dị Tiên Lưu, đã nhiều đến mấy trăm, trong đó không thiếu hạng người có linh hồn ưu dị, đuổi sát theo người cũ cũng là điều tất nhiên.

Mà nhiều người, thì các loại tính các cũng đều có, hơn nữa không người biết thân phận bên ngoài của mình, cho nên một chút bản tính không hiển lộ ra bên ngoài, cũng sẽ thỉnh thoảng lộ ra.

Ví dụ như khinh miệt, ví dụ như khiêu khích.

Hứa Thanh đã gặp qua mấy lần, nhất là sau khi phái chủ bỏ qua hắn, vị hạch tâm được phái chủ lựa chọn nọ, mỗi lần nhìn tới đám đệ tử cũ Hứa Thanh, cũng mang theo một tia cảm giác từ trên cao nhìn xuống.

Đối với chuyện này, Hứa Thanh không có quan tâm, hắn đoán được ý nghĩ của phái chủ, bản thân cũng rất tò mò, phải chăng … hồn chủng màu xanh có thể lần nữa tách ra tầng hồn chủng tiếp theo.

Mà người này cũng đích xác là có chỗ ưu dị, dưới sự trợ giúp của phái chủ, linh hồn liên tục tăng lên.

Số lượng hồn ti trong cơ thể cũng tăng trưởng không ngừng, cho đến ngay ngày hôm nay, vị đệ tử này đã trở thành người đầu tiên đạt tới số lượng 5 vạn hồn ti trong tất cả mọi người.

Một khắc đó, chấn động hồn ti hình thành bên trong tháp trắng biến thành phong bạo, khiến cho mọi người chú ý, sau đó phái chủ trước tiên dẫn người này vào tầng trên.

Không ai biết bọn họ đang nói chuyện gì, chỉ biết là một lúc lâu sau, trong lúc người này đi xuống, phái chủ tuyên bố gã đã là thủ tịch của Dị Tiên Lưu.

Lời này vừa ra, phần lớn các đệ tử Dị Tiên Lưu cúi đầu.

Thủ tịch, đối với bất kỳ một lưu phái nào mà nói, đều rất được coi trọng, mỗi tiếng nói hay hành động bên ngoài đều là thể diện lưu phái, mà có thể trở thành thủ tịch, tất nhiên đệ tử trong lưu phái cũng tự nhiên phải tôn trọng.

Dị Tiên Lưu, cũng là như thế.

Bên ngoài càng chú ý tới.

Hứa Thanh ở phía xa, cẩn thận xem xét vị thủ tịch trong mắt lộ ra ý ngạo nghễ này, cuối cùng như có điều suy nghĩ.

“Quả nhiên đã phân liệt, xuất hiện tầng hồn chủng tiếp theo.”

Trong cơ thể của vị đệ tử thủ tịch này, ngoại trừ hồn chủng màu xanh ra, còn có một mảnh bông tuyết màu trắng đang hình thành.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, trong khi các đệ tử khác tiến lên túm tụm chúc mừng đối với vị thủ tịch này, hắn rời khỏi tháp trắng.

Cùng nhau rời khỏi, còn có một số đệ tử cũ.

Mà bóng lưng rời đi của bọn hắn rơi vào trong mắt thủ tịch cùng với đệ tử túm tụm bên cạnh, có người không để ý, cũng có người cố ý lộ ra vẻ khinh thường.

Nhưng mặc kệ như thế nào, một đêm này, sự tình Dị Tiên Lưu xuất hiện thủ tịch, để cho rất nhiều người chú ý, cũng tăng thêm quyết tâm của một người.

Người này …chính là Thất hoàng tử.

Sau khi biết được có đệ tử Dị Tiên Lưu trong khoảng thời gian ngắn hình thành năm vạn hồn ti, gã trở lại phủ đệ, trong đầu nổi lên đánh giá của phái chủ Dung Thần Lưu đối với đạo chủng Dị Tiên.

“Tà sùng…”

Mí mắt Thất hoàng tử cụp xuống, trong mắt chợt lóe lên quang mang âm u sau đó lập tức trôi qua, trong lòng có chỗ quyết đoán.

Cùng ngày trong đêm, phía tây bắc Hoàng Đô, trong một chỗ trạch tử tới gần phủ đệ Đại hoàng tử, có ngọn đèn dầu hơi yếu lập lòe, một thân ảnh mặc áo đen, toàn thân vải cá đầu đều che đậy, đang ngồi ở trước bàn gỗ bên trong trạch tử, giơ lên ngón tay héo rũ, bỗng gẩy ánh lửa nhúc nhích trên ngọn đèn.

Thân thể người này tựa như một cái hắc động, ánh lửa sáng tối bất định chiếu tới thân người này, không cách nào xuyên thấu chút nào mà hoàn toàn bị hấp thu.

Kẻ này yên lặng ngồi ở đó, im lặng chờ đợi.

Cho đến hồi lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gió rất nhỏ, rất nhanh ba thân ảnh xuất hiện ở ngoài tòa nhà, đẩy cửa phòng ra, sau khi đi vào, cúi đầu không nói.

Một lát sau, giọng nói khàn khàn và bình tĩnh truyền ra từ trong miệng hắc bào nhân này.

“Một, không nên dò hỏi thân phận cố chủ, coi như là ta, cũng không biết.”

“Hai, việc này hoàn thành, các ngươi sẽ được tự do.”

“Ba, nếu như trong quá trình xảy ra ngoài ý muốn, bị người khác phát hiện, các ngươi phải tự bạo thân thể, lộ ra đạo chủng Dị Tiên trong cơ thể, dẫn hết thảy manh mối về phía Dị Tiên Lưu, về phần như thế nào đi làm càng chân thật, các ngươi tự mình phán đoán.”

“Bốn, lần này, cố chủ yêu cầu 3000 vạn hồn nhân tộc, bất luận là phàm tục hay là tu sĩ, chỉ cần thuộc nhân tộc là được, chứa vào ấm này chuyển giao đến cho ta.”

Nói xong, ánh lửa của ngọn đèn nhoáng một cái, thân ảnh người mặt hắc bào tan biến vô tung, chỉ có ba cái ấm màu đen rơi vào trước mặt ba người.

Ba người trầm mặc, vẻ mặt chết lặng, tiến lên cầm lấy hồn ấm, không có bất kỳ lời nói hay là ánh mắt câu thông với nhau, riêng phần mình rời khỏi, tan biến trong màn đêm.

Bọn họ dùng thời gian ngắn nhất, lấy phương pháp khác biệt để rời xa Hoàng Đô, có người đi tới những vòng tròn khác, có người đi tới những vực khác.

Mà một khắc ba người bọn họ rời khỏi Hoàng Đô, Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi trong mật thất, cảm ứng bông tuyến rồi mở mắt ra, trong mắt lộ ra một tia sáng, ngẩng đầu nhìn về xa xa.

Hắn cảm ứng được, có ba đạo hồn chủng màu xanh, đã rời xa khỏi Hoàng Đô.

Chương 1815: Làm trái nhân đạo (1)

Trong hai tháng này, theo phái chủ Dị Tiên Lưu truyền ra bông tuyết màu xanh, Hứa Thanh cảm ứng thông qua hồn chủng, đã biết được không ít vị trí của đệ tử Dị Tiên Lưu ở bên ngoài.

Nếu như Hứa Thanh muốn biết được thân phận của từng người bọn họ, cũng tự nhiên có dấu vết để lần theo.

Chẳng qua hắn cũng không hứng thú đi tìm kiếm mà thôi, mà phái chủ Dị Tiên Lưu, từ đầu đến cuối đều ở bên trong Thái Học, không ra ngoài một lần, cho nên đối với hết thảy thông tin ở bên ngoài của phái chủ, Hứa Thanh vẫn không hề biết.

Về phần những đệ tử Dị Tiên Lưu sau khi dung nhập đạo chủng, trường hợp rời khỏi Hoàng Đô, cũng không phải là chỉ ba người mà hắn vừa cảm ứng đến, lúc trước còn có mấy vị cũng là như vậy.

Dẫu sao làm học sinh trong Thái Học cũng chỉ là một trong số những thân phận, không phải ràng buộc, bọn họ còn có thân phận ở bên ngoài, cho nên bởi vì việc riêng mà ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cũng là tình huống bình thường.

Vì vậy Hứa Thanh chỉ ngẩng đầu cảm ứng một chút, sau đó sẽ thu hồi cảm giác rồi nhắm mắt tiếp tục thổ nạp, cho đến lúc chân trời dần sáng, ánh nắng ban mai tung bay, Hứa Thanh mở hai mắt ra.

Hắn sửa sang lại quần áo rồi đẩy ra cánh cửa mật thất, gió tuyết thổi qua mặt, dần dần đọng lại hóa thành nước đá.

Nhìn những bông tuyết bay trên bầu trời xanh thẳm, cảm thụ gió lạnh thổi tới, nghe âm thanh hô hấp thổ nạp của Chấp Kiếm Giả đến từ Phong Hải Quận trong phủ đệ, tâm thần Hứa Thanh dần dần có chút hoảng hốt.

Khí tức mùa đông ...đặc biệt mãnh liệt.

“Ba tháng rồi.”

Hứa Thanh thì thào, hắn đã đến Hoàng Đô được ba tháng.

Thời điểm tới vẫn là trời thu, bây giờ tiết khí đã giữa mùa đông rồi.

Trong ba tháng này, ngoại trừ ngay từ đầu hắn hành động tương đối cao điệu ra, từ sau khi hắn gia nhập Thái Học, thân ảnh của hắn dần dần tan biến khỏi tầm mắt của mọi người.

Đây là Hứa Thanh cố ý làm vậy.

Ngay từ đầu cao điệu, là muốn lập uy, mà sau khi lập uy xong, hắn lựa chọn lắng đọng.

Cùng một dạng biến mất với hắn, còn có Tử Huyền và đội trưởng.

Tử Huyền đã rời khỏi nửa tháng.

Hắn rất rõ ràng, so với Linh Nhi thích ỷ lại, thì Tử Huyền rất độc lập.

Nàng có chuyện mình cần làm, cũng có nhân sinh của mình cần đi, cho nên sau bản án Thự Quang Chi Dương mất trộm, bầu không khí Hoàng Đô trở nên ổn định, nàng đã đi tới những vòng tròn khác trong Hoàng Đô đại vực.

Đối với nàng mà nói, hết thảy mọi thứ nơi đây đều quen thuộc, đồng thời cũng có phần lạ lẫm, cho nên nàng muốn đi tìm kiếm những dấu vết cổ xưa.

Trước khi đi, nàng không cáo biệt cùng Hứa Thanh, chỉ là lưu lại một khối ngọc giản kèm khí tức của nàng.

Đối với chuyện này, Hứa Thanh lựa chọn tôn trọng.

Mà đội trưởng từ sau sự tình lần trước, cũng đã biến mất, khiến cho Hứa Thanh rất hiếu kỳ đối đồ vật đội trưởng trộm được trong phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông.

Mặt khác, dựa theo hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, tính cách đối phương năng động, rất khó ẩn nấp ở một địa phương lâu như vậy, cho nên khả năng lớn là đội trưởng đã thay đổi thân phận từ sớm.

Về phần là thân phận gì… .

Hứa Thanh suy tư, sau đó nhìn tới phía phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông bị mất trộm.

“Tám chín phần mười, đội trưởng lại trở về chỗ đó, khả năng đối với y mà nói, đồ muốn trộm không chỉ là một thứ.”

Về phần Ngô Kiếm Vu cùng Khổng Tường Long, cả hai cũng đều có cơ duyên của riêng mình trong Hoàng Đô.

Ngô Kiếm Vu đi tới Thư Đạo Viện, đó là một cái thư viện Huyền U Cổ Hoàng từng thiết lập, bây giờ đã suy tàn, đã thành chỗ ghi chép lịch sử, không biết tại sao lại dẫn tới sự chú ý của Ngô Kiếm Vu, y dùng gần hai tháng, thành công tới Thư Đạo Viện làm việc lặt vặt.

Còn Khổng Tường Long thì đến Chấp Kiếm Cung bồi dưỡng, đi theo con đường của gia gia.

Nhân sinh của mỗi người, đều có hướng đi riêng trong Hoàng Đô, mà so với bọn họ, Ninh Viêm im lặng hơn rất nhiều.

Sau khi trải qua sự kiện Thự Quang Chi Dương, Ninh Viêm cả ngày bế quan trước bức họa của mẫu thân, lặng lẽ tu hành, ngày bình thường rất ít ra ngoài, càng bởi vì Hứa Thanh đi sớm về trễ, cho nên hai người cũng không gặp nhau nhiều lắm.

Nhưng Hứa Thanh có thể cảm giác, Ninh Viêm ở trong từ đường, khí tức đang từ từ biến hóa.

“Đều đang trưởng thành.”

Hứa Thanh thở sâu, nghênh đón gió tuyết, cất bước đi ra.

Hắn cũng muốn trưởng thành.

Một đường gió tuyết lớn dần, lúc Hứa Thanh đi đến đại môn của Thái Học, dĩ nhiên bông tuyết đã tràn ngập khắp thiên địa.

…

Chớp mắt một cái, chính là nửa tháng.

Đệ tử Dị Tiên Lưu đạt tới 5 vạn ti lại xuất hiện thêm bốn vị, mỗi người đều được phái chủ coi trọng, từ đệ tử hạch tâm thăng lên làm thân truyền, cũng cho bọn họ tư cách truyền đạo.

Giữa đệ tử phân ra nội môn, hạch tâm cùng với thân truyền.

Những đệ tử thân truyền này có thể động thu nhận đệ tử nội môn, ban cho đạo chủng.

Đồng thời, phái chủ còn định ra quy củ, mỗi 3 tháng sẽ tiến hành một trận tranh đấu thủ tịch, thân là thủ tịch, có tư cách được lão tổ chỉ điểm tu hành thậm chí là truyền công trước mặt.

Còn có chính là, nếu có lòng cung cấp hết thảy tài nguyên gia tăng linh hồn cho lưu phái, sẽ có cơ hội thay thế tầng đạo chủng cao hơn trong tương lai.

Loại kích thích cùng với mức độ ủy quyền nhất định đó, sẽ sinh ra vô số biến số, nhưng đồng dạng, cũng có thể giúp cho nhân số Dị Tiên Lưu tăng vọt một cách khó lường.

Vì vậy đạo chủng màu trắng cũng dần dần tản ra bên trong học sinh Dị Tiên Lưu, thời điểm lúc trước, bởi vì số lượng cùng với quy định, cho nên không phải tất cả hạch tâm đều có đạo chủng dung hợp, nhất định phải hoàn thành yêu cầu.

Nhưng hiện giờ, theo Dị Tiên Lưu mở rộng cùng với hồn chủng màu trắng xuất hiện càng nhiều, những đệ tử hạch tâm trước đó không có cơ hội dung hợp đạo chủng màu xanh, cũng có một số lựa chọn dung nhập hồn chủng màu trắng.

Mà tràng cảnh kéo người lúc Hứa Thanh vừa mới đến nhìn thấy, bây giờ đã nhiều lần xuất hiện ở bên ngoài tháp trắng Dị Tiên Lưu.

Kể từ đó, trong học sinh Dị Tiên Lưu cũng tự nhiên mà phân chia phe phái. Ngày bình thường tu hành cũng có đoàn thể riêng.

Chương 1816: Làm trái nhân đạo (2)

Những đệ tử cũ như Hứa Thanh đều không có quầng sáng, mặc dù mỗi người vẫn rất cố gắng, nhưng bên trong Thái Học không thiếu nhất đúng là thiên kiêu trên phương diện tu hành, nên nhóm đệ tử cũ bị siêu việt cũng là điều tất nhiên.

Những đệ tử hạch tâm chưa đạt tới năm vạn hồn ti, sau khi nhìn thấy phong quang của mấy vị đệ tử thân truyền thì đều lo lắng, vì vậy vào thời điểm này, thân phận cùng địa vị bên ngoài đã mang lại hiệu dụng.

Đối với những thứ đó, Hứa Thanh nhìn vào trong mắt, cũng chẳng hề đi can thiệp.

Phát triển như thế nào là chính Dị Tiên Lưu lựa chọn, mà Dị Tiên Lưu khuếch trương phạm vi lớn, cũng mang lại cho hắn ưu thế cực kỳ rõ ràng, trong nửa tháng qua, hồn ti Thần Nguyên của hắn đã đạt đến hơn 130 vạn.

“Giờ phút này nếu ta toàn lực bộc phát, có thể đắp nặn ra hình thái Thần Linh tầng thứ ba.”

“Chỉ cần lại hình thành một tòa Bí Tàng, ta có thể đột phá Linh Tàng, trên phương diện cảnh giới là bước vào Quy Hư.”

“Về phần công pháp Dị Tiên Lưu này, nó thích hợp dùng với bất luận cảnh giới tu vi nào, có thể trợ giúp cho tu hành trong tương lai của ta, hoàn mỹ dung hợp lực lượng Thần Linh cùng phương pháp tu sĩ lại với nhau, gia trì lẫn nhau, sinh ra khả năng càng mạnh hơn.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ chờ mong.

Hắn cảm thấy Dị Tiên Lưu, là thu hoạch lớn nhất của mình sau khi đi đến Hoàng Đô, về phần Đế Kiếm, đó là sứ mạng, công pháp Dị Tiên Lưu này mới là thứ thật sự đề cao đối với bản thân hắn.

Trước khi tiếp xúc Dị Tiên Lưu, Thần Nguyên trong cơ thể Hứa Thanh và tu vi là độc lập, mặc dù cả hai mượn nhờ Bí Tàng để dung hợp, nhưng đây chỉ là sơ bộ, từ trên căn bản vẫn là tách biệt rõ ràng.

Cho đến khi công pháp Dị Tiên Lưu xuất hiện, đã cải biến hết thảy.

"Như vậy, dựa theo số lượng hồn ti của lão tổ Trần Đạo Tắc bây giờ, dù là luận đạo không bằng Dung Thần Lưu, nhưng xu thế đã thành, Dị Tiên Lưu vẫn đang đi trên con đường khôi phục."

Tâm tình của Hứa Thanh rất tốt, sáng sớm ngày hôm nay hắn vừa suy tư vừa đi vào tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu, chuẩn bị tiếp tục việc thổ nạp hôm nay, nhưng vừa bước vào bên trong tháp trắng, đã nghe thấy một âm thanh truyền ra từ.

"Mấy người các ngươi, đi bố trí đạo tràng một chút, hôm nay Huyền Lâm học trưởng mời nhiều lưu phái với đạo tràng đến để tiếp đãi, các ngươi nhớ thắp hương và pha trà, toàn bộ đạo tràng cũng không thể có bất kỳ hạt bụi bặm nào."

Người nói chuyện, là một đệ tử hạch tâm đạt đến hơn ba vạn hồn ti, giờ phút này đang căn dặn với mấy học sinh không gia nhập bất luận phe phái gì trong tháp.

Về phần Huyền Lâm học trưởng trong miệng kẻ này, chính là một trong bốn đệ tử thân truyền vừa tấn thăng.

Mấy học sinh không gia nhập bất luận phe phái gì nghe vậy có lòng cự tuyệt, nhưng người ta là thân truyền, bọn họ cũng chỉ có thể cam chịu.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, không quan tâm, đi về nơi hẻo lánh mình hay đả tọa mọi ngày, vừa khoanh chân muốn nhắm mắt, nhưng vào lúc này, tên đệ tử hạch tâm căn dặn người bên ngoài bỗng liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Đối với một nhóm đệ tử hạch tâm sớm nhất, tự nhiên gã không xa lạ gì, giờ phút này nhàn nhạt mở miệng.

"Còn ngươi nữa, cũng đi cùng với bọn họ đi."

Hứa Thanh thần sắc như thường, nhắm mắt ngưng thần.

Mắt thấy Hứa Thanh như vậy, lông mày dưới lớp mặt nạ của tên đệ tử hạch tâm này nhăn mày lại, cất bước đi về phía Hứa Thanh, hành động của gã lập tức đưa tới những đệ tử Dị Tiên Lưu khác bên trong tháp trắng chú ý.

Từng ánh mắt hội tụ tới đây, gã đệ tử hạch tâm cũng đi tới trước mặt Hứa Thanh.

“Huyền Lôi Tử, ta đang nói chuyện với ngươi đấy.”

Hứa Thanh chậm rãi mở hai mắt ra, bình tĩnh nhìn tên học sinh trước mắt, chỉ liếc mắt nhìn qua, toàn thân tên học sinh này lập tức chấn động, vào thời khắc này, hồn ti trong cơ thể gã bỗng bị hỗn loạn, dường như chấn kinh vậy, đã có ý muốn bạo thể, khiến cho lục phủ ngũ tạng của gã cũng cảm thấy đau đớn.

Trong chốc lát, trong lòng tên đệ tử đó bỗng xuất hiện cảm giác hoảng sợ, gã nhịn không được rút lui vài bước, kinh nghi bất định.

Về phần những người khác, giờ phút này nhao nhao kinh ngạc, bọn họ cũng không cảm nhận được bất cứ ba động gì, chỉ thấy Hứa Thanh quét mắt nhìn tên đệ tử hạch tâm phía trước, vị đệ tử hạch tâm nọ bỗng tự mình lui lại, trong mắt mang theo kinh hoảng.

Một màn này, khiến cho mọi người có suy đoán riêng.

Hứa Thanh lại nhắm mắt, tiếp tục đả tọa.

Mà đáy lòng của tên đệ tử nọ vẫn còn run rẩy, một cái chớp mắt vừa rồi, gã có một loại cảm giác như tiếp cận tử vong, giờ phút này tim vẫn đập vô cùng nhanh, không dám tiếp tục, nhưng do ánh mắt của người bốn phía, khiến gã có chút đâm lao thì phải theo lao.

Vì vậy gã quay người rời đi, đến chỗ phe phái bản thân thường ngày đả tọa, lấy ra ngọc giản liên hệ trong Thái Học để truyền âm một phen.

Không lâu sau, ngoài tháp trắng đi tới một người.

Người này chính là Huyền Lâm, một trong thân truyền của Dị Tiên Lưu, gã bước đến đã dẫn tới không ít đệ tử đứng lên bái kiến, tên đệ tử hạch tâm vừa quát tháo Hứa Thanh cũng nhanh chóng tới gần, khom người khẽ nói vài lời bên tai người này, đồng thời giơ ngón tay lên chỉ Hứa Thanh.

Huyền Lâm ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hứa Thanh.

“Thú vị.”

Trong lúc nói, gã cất bước đi tới phía Hứa Thanh, 7 vạn hồn ti trên người chấn động tạo thành uy áp, khuếch tán bốn phương.

Nhưng sau khi gã đi được bảy tám bước, bên ngoài tháp trắng đột nhiên truyền ra âm thanh xôn xao, âm thanh liên tục tăng vọt, trong chốc lát tựa như nước lạnh đổ vào sôi dầu, trực tiếp bạo khai.

“Sự kiện lớn, trong Thiên Chiêu Quận, xuất hiện sự tình trăm vạn phàm tục bị tế hiến!”

“Quận Trưởng của Thiên Chiêu Quận đích thân điều tra và chém giết hung thủ, trước khi chết thảm thì kẻ đó muốn tự hủy diệt bản thân, bị Quận Trưởng của Thiên Chiêu Quận trấn áp, phát hiện trong cơ thể hung đồ này lại có một đạo chủng kỳ dị!”

“Dường như, đó là đạo chủng của Dị Tiên Lưu, đã thượng tấu lên Nhân Hoàng. Hiện giờ đạo chủng thu được đang ở trên đường đưa tới Hoàng Đô!”

“Giờ phút này trong hoàng cung, Nhân Hoàng tức giận ngập trời!”

Âm thanh bên ngoài sôi trào dựng lên, truyền vào bên trong tháp trắng Dị Tiên Lưu.

Tâm thần mọi người bên trong Dị Tiên Lưu nhao nhao chấn động, vị Huyền Lâm đang bước về phía Hứa Thanh cũng dừng lại, chợt quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Hứa Thanh đồng dạng mở mắt, ánh mắt âm trầm.

Chương 1817: Thanh lý môn hộ (1)

Trong vô số năm qua, không thiếu nhân tộc ở bên ngoài lãnh thổ quốc gia bị tàn sát, dẫu sao nhân tộc đã từng là tộc mạnh nhất và thống nhất Vọng Cổ, bất luận vực nào trên đại lục Vọng Cổ, đều có rất nhiều nhân tộc.

Mà sau khi suy tàn, lãnh thổ khắp nơi bị đoạt, việc này cũng khiến cho vô số nhân tộc trong vòng một đêm đã thành gia súc của ngoại tộc.

Cho nên sự tình tế hiến có thể thường xuyên thấy được.

Nhưng bây giờ… . . ở ngay trong quốc thổ của nhân tộc, ngoại trừ chiến tranh, sẽ rất ít khi xuất hiện sự kiện lớn có tính ác liệt như vậy.

Về việc tế tự phát sinh ở Thiên Chiêu Quận, không phải một chỗ, mà là ba chỗ!

Nhân số từ hơn 10 vạn đến 100 vạn, vả lại phần lớn đều là tiểu quốc phàm tục, hồn của bọn họ bị tươi sống rút ra, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Loại sự việc ác liệt cực đoan như thế, đã động vào căn cơ của nhân tộc, cho nên ngay khi việc này truyền tới tai Nhân Hoàng, Nhân Hoàng lập tức nổi giận động trời.

Bởi vì ba sự kiện phát sinh ở Thiên Chiêu Quận, có thể chỉ là một bộ phận của tổng thể sự kiện, rất có khả năng còn có xuất hiện sự tình tương tự ở chỗ khác nữa.

Dẫu sao loại hành vi này, rõ ràng cho thấy tế hiến cũng là một phương thức cần thiết để tu hành, nên hiển nhiên mấy trăm vạn vẫn là chưa đủ.

Có lẽ bởi vì chỗ khác hành động bí ẩn, hoặc là người quản sự không chú ý, cho nên tạm thời chưa bị phát hiện.

Vì vậy Nhân Hoàng trước tiên truyền ra pháp chỉ, để toàn bộ lãnh thổ nhân tộc triển khai điều tra, đồng thời hạ lệnh Thượng Huyền Ngũ Cung cùng nhau ra ngoài, điều tra và giám thị việc này.

Cuối cùng, còn hạ một đạo pháp chỉ nhằm thẳng vào Dị Tiên Lưu.

Tạm phong tháp trắng Dị Tiên Lưu, giam cầm phái chủ cùng với vị lão tổ Dị Tiên Lưu.

Pháp chỉ này vừa ra, trong Hoàng Đô lẫn Thái Học đều nhấc lên gợn sóng ngập trời.

Thậm chí có người ở thời điểm này, truyền ra lời nói của phái chủ Dung Thần Lưu ngày nọ.

Trong khoảng thời gian ngắn, cách nói bên trong Dị Tiên Lưu có tà sùng lần nữa vang vọng.

Tất cả mũi nhọn đều chỉ về phía đạo chủng Dị Tiên Lưu.

Toàn bộ Dị Tiên Lưu, trong thời khắc khôi phục trọng yếu, đã gặp phải một đại kiếp nạn.

Bất luận là pháp chỉ của Nhân Hoàng hay là dư luận lên men, đều khiến cho Dị Tiên Lưu như bị đặt trên đống lửa, áp lực cực lớn.

Nhất là….

Người dung hợp đạo chủng, bọn họ muốn giải thích cũng đều vô lực.

So với người bên ngoài, bọn họ càng hiểu rõ đặc tính của đạo chủng.

Nó, đích đích xác xác có thể cắn nuốt hồn của hết thảy kẻ sống.

Chỉ bất quá loại nuốt này, ngoài công dụng bình thường thì sẽ tăng tốc độ hình thành hồn ti.

Cơ bản là từ phương diện lý luận, hồn của người sống đích xác có thể làm cho tu sĩ dung nhập đạo chủng tu hành nhanh hơn.

Nhưng cũng có chỗ khác biệt, hồn mà đạo chủng cần không giới hạn chỉ là hồn của riêng nhân tộc, toàn bộ tộc quần trong đại lục Vọng Cổ đều có thể bị nó thôn phệ hấp thu.

Nhưng đặc tính như thế, trong trường hợp này cũng không thể dùng làm căn cứ để chứng minh bản thân.

Vì vậy trong thời gian ngắn ngủi, bởi liên tục các sự kiện, Dị Tiên Lưu từ nguyên bản náo nhiệt, biến thành yên tĩnh, từ đang trên đà khôi phục, biến thành mất thế.

Thậm chí có người không tiếc đại giới, lấy ra đạo chủng trong cơ thể để nộp lên bên trên.

Mà Hứa Thanh nơi đây, nhìn Dị Tiên Lưu được mình thúc đẩy đang trên đà khôi phục, phải chịu hạo kiếp như vậy, cái loại tình trạng vô vọng này, không phải đưa tới cho hắn nguy cơ, mà là sát ý.

Nếu như chuyện này là bởi vì mình dựng lên hoặc góp phần gây ra, thì hắn muốn tự mình đi điều tra.

Còn nếu chuyện này, thật sự là do người dung nhập hồn chủng làm, như vậy hắn sẽ thanh lý môn hộ, thu hồi hết thảy hồn chủng bên ngoài, đồng thời xuất toàn lực để đền bù tổn thất.

Nhưng nếu như việc này không phải Dị Tiên Lưu gây nên, mà những người khác vu oan giá họa, như vậy mặc kệ phía sau đối phương có ai, hắn nhất định sẽ tiêu diệt sạch sẽ, nhổ tận gốc.

Người chết, quá nhiều.

Cho nên sau khi Hứa Thanh rời khỏi Thái Học, hắn không chút do dự bước vào truyền tống trận, rời khỏi Hoàng Đô.

Khi tới bên ngoài Hoàng Đô, Hứa Thanh không hề áp chế chấn động hồn chủng của bản thân, toàn lực tản ra để gia trì cảm ứng.

Trong thời gian ngắn, trong đầu của hắn như có tia chớp đảo qua, từng sợi tơ hiện ra trong lòng của hắn, tổng cộng mấy trăm sợi, điểm tiếp nối đều là từng người dung hợp đạo chủng.

Vô luận là màu tím, màu xanh hoặc màu trắng, đều nằm trong cảm giác của hắn.

Trong đó tuyệt đại đa số sợi tơ cũng chỉ về phía Hoàng Đô, về phần bên ngoài… . Có 11 sợi.

Bọn họ có cách gần, cũng có rất xa, nếu như đổi thành phái chủ Dị Tiên Lưu, có thể sẽ bởi vì nguyên nhân phạm vi nên khó có thể cảm giác chuẩn xác, nhưng Hứa Thanh là đầu nguồn, trong trạng thái huy động toàn lực, dựa vào cảm giác trong tối tăm, hắn có thể cảm thụ rõ ràng toàn bộ vị trí cùng trạng thái của sợi tơ.

“Có mười đạo hồn chủng đang trong trạng thái dung nhập, một đạo khác thì ngược lại.”

Đạo hồn chủng không bị dung nhập chính là cái ở bên ngoài, Hứa Thanh có thể đoán được, nó hẳn là một đạo được Quận Trưởng của Thiên Chiêu Quận đưa tới Hoàng Đô.

Hứa Thanh nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ sợi tơ trong đầu, khóa chặt một đạo hồn chủng này, sau đó suy nghĩ nhớ lại thời gian hồn chủng này rời khỏi Hoàng Đô.

Một lát sau, hai mắt Hứa Thanh bỗng nhiên mở ra.

“Hơn nửa tháng trước, lúc ấy có tổng cộng ba đạo hồn chủng cùng nhau rời khỏi với nó.”

“Còn hai đạo khác… .” Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, tìm kiếm trong những sợi tơ khác đang bên ngoài, sau đó lập tức tập trung vào hai sợi.

Một sợi trong đó, ngay ở vòng tròn thứ 97 trong Hoàng Đô đại vực, còn có một sợi lại xa hơn rất nhiều, không có ở trong mảnh đại vực này, mà là đi tới một trong bảy quận là Cửu Châu Quận.

Trong lòng Hứa Thanh tràn ngập sát ý, thân thể lập tức bay lên, lấy cả mặt trời Viễn Cổ ra, mượn nhờ tốc độ kinh người của nó để bay về phía vòng tròn thứ 97.

Chương 1818: Thanh lý môn hộ (2)

Lộ trình xa xôi, cũng may truyền tống trôi chảy, cho nên một ngày sau Hứa Thanh đã trải qua nhiều lần truyền tống, lại dựa vào tốc độ của mặt trời Viễn Cổ, từ vòng tròn trung tâm đi tới vòng tròn thứ 97.

Hoàng Đô đại vực có tổng cộng 110 vòng tròn, trên vòng tròn thứ 97 có không ít phàm tục của nhân tộc cư trú, lúc Hứa Thanh đến đã là hoàng hôn, trông sơ qua thì toàn bộ khu vực là một mảnh hài hòa, giống như không có chuyện lớn gì phát sinh.

Hứa Thanh nheo mắt lại và thu hồi mặt trời Viễn Cổ, dựa theo sợi tơ hồn chủng chỉ dẫn, vội vã đi về phía tây của vòng tròn.

Vào lúc này, rặng mây đỏ hoàng hôn lan tràn trên màn trời, trong lòng Hứa Thanh cũng tương tự có rặng mây đỏ với sát cơ mãnh liệt, xuyên thẳng mà qua, sau nửa canh giờ thân ảnh của hắn đã xuất hiện trên mặt đất phía tây của nơi này.

Nơi đây rất bao la, địa hình lấy bình nguyên làm chủ yếu, thoạt nhìn có hơi trống trải, trong đó tồn tại chín tiểu quốc của nhân tộc.

Nói là tiểu quốc, trên thực tế có thể xem như Đô thành tự trị mà thôi.

Bởi vì nằm ở trong Hoàng Đô đại vực, cho nên Đô thành của nhân tộc ở nơi này tương đối an bình, bây giờ nơi ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, là một quốc gia tên là Vạn Lợi.

Vào lúc này có thể thấy được trong đô thành đó khói bếp thướt tha, từ trên trời nhìn xuống, trên đường phố trong đó tiếng người huyên náo, không ít người tới lui, có tôi tớ, có tiểu thương, chỗ nào cũng có.

Tu sĩ cũng có một số, nhưng lại không nhiều.

Nếu như nhìn từ mặt ngoài, người tu vi cao nhất là Nguyên Anh, đang ở trong hoàng cung của nước này.

Hứa Thanh đảo thần niệm qua, thân thể nhoáng một cái tan biến trên màn trời, lúc xuất hiện đã ở một con đường hẻo lánh của đô thành, cất bước đi về phía trước.

Hắn đi lại trong thành, những nơi đi qua, mặc kệ là phàm tục hay là tu sĩ đều không thể phát hiện được hắn, dường như trong mắt người khác, Hứa Thanh là không tồn tại.

Đây là do khí tức bản thân tu sĩ đẳng cấp cao dẫn đến, bởi vì có Thiên Đạo của bản thân, có thể hình thành pháp tắc của chính mình, cho nên nếu như không muốn bị người khác nhìn thấy, trừ phi là người tu vi cao hơn, bằng không sẽ không cách nào cảm giác.

Mà giờ phút này cảm xúc của Hứa Thanh cũng làm cho hắn không còn tâm tình đi nhận thức phàm tục, sau khi cất bước một hồi, hắn đã xuất hiện ở ngoài một cửa hàng.

Đây là một tiệm tạp hóa, chủ tiệm là lão giả, đang dùng hai tay làm gối để ngủ ngay trên quầy, sinh ý trong tiệm đều là do một tiểu nhị khác quan tâm.

Hứa Thanh tiêu sái bước tới, tự nhiên sẽ không khiến cho tiểu nhị chú ý, thế nhưng thân thể của chưởng quầy đang ngủ say lại chấn động mạnh một cái, trong nháy mắt tiếp theo thân ảnh lão lại bắt đầu mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng.

“Trở về.”

Mở miệng thành phép, quy tắc bị cải biến khiến truyền tống bị ảnh hưởng, trong chốc lát thân ảnh chưởng quầy chỗ quầy hàng lại mơ hồ hiện ra, dần dần biến thành rõ ràng.

Vẻ mặt lão hoảng sợ, muốn đứng dậy nhưng đã muộn rồi, Hứa Thanh hất tay áo lên, nơi đây vật đổi sao dời, không gian biến hóa, đã không phải trong thành, mà là xuất hiện trên không trung ngoài vạn dặm.

Gió mạnh từng trận và tiếng thét chói tai, chưởng quầy đứng ở nơi đó, giờ phút này tâm thần có gợn sóng vạn trượng, kinh nghi bất định, vô cùng kiêng kị nhìn qua Hứa Thanh.

Lão đã vô cùng cẩn thận, từ sau khi do thám biết đồng bạn thất bại bị chém giết, lão đã lập tức bỏ qua hành động, dùng bí pháp hình thành nhiều dấu vết phân tán ở khắp các vòng tròn khác, chân thân thì lựa chọn ẩn nấp nơi đây.

Dự định chờ xem thế nào một phen, đồng thời đợi bên trên thông báo để ra quyết định tiếp theo.

Nhưng hôm nay những dấu vết khác cũng không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu bị đụng chạm nào, thế mà lại có người trực tiếp tìm tới chân thân của chính mình.

Việc này vốn khiến lão vô cùng cảnh giác, mà càng làm cho lão giật mình là …thân phận của Hứa Thanh.

Tự nhiên lão đã từng gặp qua Hứa Thanh.

Đồng thời càng để cho lão hoảng sợ tột cùng là, giờ phút này đạo chủng trong cơ thể của lão đang không ngừng rung động, đồng thời xuất hiện một loại cảm giác không thuộc về mình.

Hết thảy, giống như đều đang nói cho lão biết, đạo chủng của lão, chân chính thuộc về người toàn thân tràn ra khí tức Dị Tiên Lưu kinh khủng trước mắt, cũng chính là Vực tôn Hứa Thanh.

“Người phía sau Dị Tiên Lưu, vậy mà lại là hắn!”

Chưởng quầy đáy lòng tuyệt vọng, không cần phải hỏi, trong thời gian này có thể tìm được chính mình, đáp án chỉ có một.

Vì vậy trong mắt của lão lộ ra tử ý, không chần chờ chút nào, trực tiếp cắn nát túi độc giấu sẵn trong miệng, sinh cơ dần dần hủ nát.

Thân hình càng là chấn động, bộc phát cấm chế đã chuẩn bị sẵn trước đó, làm thân thể cũng bắt đầu tự toái diệt không còn dấu vết.

Đồng thời linh hồn cũng lập tức bị lửa hư vô đã gieo xuống trước thiêu đốt.

Một loạt cử động như thế, đều là thủ đoạn của tử sĩ như lão, bảo đảm không để lại bất cứ dấu vết gì.

Giờ phút này ngay lập tức làm xong, trước khi chết, vẻ tuyệt vọng trong mắt của lão tan biến, lộ ra một tia mỉa mai.

Giống như đang nói với Hứa Thanh, ngươi tìm được ta, ngươi là đầu nguồn của Dị Tiên Lưu, nhưng vậy thì lại có thể như thế nào, làm gì được nhau nà!

Hứa Thanh bình tĩnh nhìn qua một phen thao tác của tên chưởng quầy trước mắt, cũng không ngăn cản mà quan sát thủ đoạn của lão, sau khi xem qua hết thẩy phương thức tự sát của đối phương, hắn mặt không cảm xúc giơ tay phải lên.

Kim đồng hồ của Nhật Quỹ trong cơ thể lập tức kích thích, sau lưng hiện ra hư ảnh cực lớn gây chấn động giữa thiên địa, 130 vạn đạo hồn ti trong cơ thể hắn tràn vào, khiến cho hư ảnh này từ hư hóa thực.

Từ xa nhìn lại, như là thần lâm.

Từ lúc nửa tháng trước, Hứa Thanh đã từng thử qua ở mật thất, lấy hồn ti mô phỏng Nhật Quỹ của bản thân, có thể đánh vỡ hạn chế, hiệu dụng chi phối thời gian bảy hơi thở với thân thể kẻ địch, hắn tạm coi như đây là nửa cái hình thái thứ tư.

Nghịch chuyển thời không.

Chỗ tay phải Hứa Thanh chỉ, tên chưởng quầy thân vỡ hồn ảm, trong chốc lát thân thể khôi phục như lúc ban đầu, lão ngạc nhiên tại chỗ.

“Chuyện này… . .”

Chương 1819: Trước mặt Thần Linh không có bí ẩn (1)

Giờ phút này, tâm thần của tên tu sĩ bộ dáng chưởng quỹ như có sóng lớn động trời, một màn vừa xong khiến cho đầu óc của lão nổ vang.

Lão từng nghe nói qua phương pháp ngược dòng thời gian, nhưng đó càng giống như là hồi tưởng lại hơn, chỉ có thể nhìn chứ không cách nào chân chính cải biến, với cả cũng cần đại tu Quy Hư mới có khả năng làm được.

Nhưng bây giờ... Rõ ràng lão đã dùng hết tất cả thủ đoạn tự sát mình biết, bộc phát kịch độc, kích hoạt cấm chế trong thân thể, đốt cháy linh hồn, dựa theo lẽ bình thường mà nói, hiện giờ lão đã chết, đồng thời cũng không còn đấu vết.

Nhưng... . . Hứa Thanh chỉ giơ tay lên, hết thảy nghịch chuyển, thời gian của lão cải biến, ngược dòng quay trở lại bảy hơi thở trước.

Mà hình ảnh kinh khủng hiện ra phía sau Hứa Thanh, cũng khiến cho linh hồn của lão run rẩy, thậm chí hai mắt cũng cảm thấy đau đớn.

“Điều này sao có thể!”

Lão chưởng quầy hoảng sợ, cấp tốc lùi lại, muốn lần nữa tự sát, nhưng hiển nhiên lúc này đã quá muộn.

Hứa Thanh bước ra một bước, thân hình lập tức đến trước mặt lão, tay phải giơ lên, một phát bắt được cằm, khẽ run một cái, toàn bộ túi độc lần nữa xuất hiện trong hàm răng của lão bị tróc ra, sau đó từ trong miệng phun ra ngoài.

Trong mắt của lão chưởng quầy lộ ra hoảng sợ, vừa muốn vùng vẫy.

Chớp mắt, trên người Hứa Thanh tràn ra từng sợi tơ như là lợi kiếm, bên trên ánh sáng rực rỡ, trực tiếp chui vào bên trong thân thể của lão chưởng quầy, những nơi đi qua, hết thảy cấm chế bị nghiền nát dễ như trở bàn tay, không thể bộc phát.

Tiếng kêu rên truyền ra từ trong miệng của lão chưởng quầy, sau một khắc hồn chủng trong cơ thể lão cũng lập tức đào ngũ, chạy thẳng đến sâu bên trong linh hồn, trấn áp ý niệm muốn tự thiêu.

Vào thời khắc này, toàn bộ thủ đoạn của lão đều đã mất đi hiệu lực, bị Hứa Thanh ngăn cản, mà hết thảy những thứ đó đều xảy ra trong tốc độ ánh sáng, từ đầu đến cuối, mặt Hứa Thanh đều không có cảm xúc.

Trong mắt chưởng quầy, những việc đó đều quỷ dị và không thể tưởng tượng nổi, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, tất cả chỉ cần giơ tay lên là được.

Sau khi đã trấn áp toàn bộ thủ đoạn của đối phương, Hứa Thanh cũng lười mở miệng hỏi, từ một loạt phản ứng lúc trước, trong lòng của hắn đã có kết luận cơ bản rồi.

Cho nên hắn không hề do dự, giơ tay trái đặt lên đỉnh đầu của chưởng quầy, dung nhập thần niệm, bắt đầu… . sưu hồn!

Trong thế giới tu hành, sưu hồn là một loại thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, bởi vì hành vi này đều là tu sĩ đẳng cấp cao ra tay với tu sĩ cấp thấp, thế nên dưới tình huống cưỡng chế tiếp xúc, người bị sưu hồn nhẹ thì linh hồn ảm đạm, nặng thì trực tiếp hồn phi phách tán.

Nhất là muốn biết được chi tiết, vậy thì càng phải sưu hồn toàn bộ, trong đó còn có thể sử dụng phương pháp phân cách toái diệt.

Hiện giờ Hứa Thanh đúng là đang dùng phương pháp đó.

Dưới quá trình hắn tìm tòi, linh hồn của lão chưởng quầy xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, từng đạo khe hở càng lúc càng nhiều, đồng thời cũng có tiếng kêu thảm thiết thê lương không giống con người truyền ra từ trong miệng lão.

Tiếng kêu gào thảm thiết, ẩn chứa đau khổ cực hạn, nếu như có phàm tục nghe thấy, chắc chắn sẽ gặp ác mộng hồi lâu, dù là tu sĩ nghe phải cũng sẽ sởn hết cả gai ốc.

Nhưng nơi này là vạn dặm trên không trung, bốn bề vắng lặng, cho nên cơ bản là không có ai nghe.

Chỉ có Hứa Thanh, hắn từng chút toái diệt linh hồn của lão chưởng quầy, tra xét hết thảy ký ức, trong đầu của hắn cũng dần dần hiện ra cả đời của chưởng quầy.

Lai lịch và thân phận của đối phương cũng rõ ràng, nhưng bởi vì quá mức pha tạp nên Hứa Thanh không quá chú ý, chỉ khẽ quét qua, trọng điểm hắn nhìn là nửa tháng trước.

Rốt cuộc, hắn thấy được cảnh tượng muốn biết.

Hơn nửa tháng trước, bên trong một chỗ nhà dân bí ẩn, có thân ảnh cùng với lời nói của người mặt hắc bào.

Nhưng vào lúc Hứa Thanh muốn xem xét cẩn thận và cụ thể hơn thì cảnh tượng tan biến, hồn của lão chưởng quầy hoàn toàn toái diệt, không còn tồn tại, chỉ còn lại một cỗ thân thể bại liệt không nhúc nhích.

Hứa Thanh hơi nhíu chân mày lại.

“Hồn của người này trời sinh có chỗ thiếu sót, không cách nào thừa nhận mức độ sưu hồn quá mạnh.”

Hứa Thanh nhớ lại sơ bộ cả đời của đối phương.

“Lão gia nhập một tổ chức mà chính bản thân cũng không biết lai lịch, tổ chức cho lão cơ hội tân sinh, nhưng đồng thời cũng hạn chế nhân sinh của lão.”

“Về phần chi tiết… . .”

Hứa Thanh nheo mắt lại, cầm túi trữ vật của người này, tìm được một chiếc ấm màu đen ở.

Hứa Thanh dùng thần niệm quét qua, sắc mặt càng thêm khó coi, bên trong có vài chục vạn hồn của nhân tộc…

Trầm mặc một lát, thân thể Hứa Thanh nhoáng qua, tan biến ngay tại chỗ, đi tới mấy vị trí trong trí nhớ của đối phương.

Mỗi một vị trí đều là địa điểm thu hoạch linh hồn mà đối phương đã bố trí sẵn, nhưng bởi vì đồng bạn bại lộ khiến tin tức hiện giờ rất nghiêm ngặt, cho nên lão vẫn chưa thu hoạch những điểm đó.

Hứa Thanh đi đến hủy diệt từng chỗ, đồng thời cũng ghi chép lại chứng cứ.

Sau đó rời khỏi mảnh đất này.

Về phần thi thể của chưởng quầy, tự nhiên cũng bị hắn mang đi, đây đồng dạng cũng là chứng cứ.

Thời gian trôi qua, năm ngày sau, Đạo Thiên đại vực, bên trong Cửu Châu Quận.

Quận này là một trong bảy thuộc địa của nhân tộc, cũng không tính quá xa Hoàng Đô đại vực, cho nên sau khi Hứa Thanh không tiếc đại giới bay nhanh và dùng truyền tống trận, hắn tốn thời gian năm ngày để đi đến nơi đây.

Lúc đến, đã là đêm khuya.

Trên đường đi tới Hoàng Đô lúc trước, Hứa Thanh đã từng đi ngang qua nơi đây, nhưng cũng không lưu lại quá lâu đã mở ra truyền tống Viễn Cổ rời đi.

Bây giờ trở về, trong lòng của hắn tràn ngập sát ý, một khắc đi ra khỏi truyền tống trận, thân ảnh của hắn lập tức tan biến, bay nhanh về phía chỗ hồn chủng đã khóa chặt.

Ba người lúc trước, một người bị Quận Trưởng của Thiên Chiêu Quận giết, một người bị Hứa Thanh tiêu diệt, người cuối cùng.... . Ở ngay đây.

Có lẽ người ngoài khó có thể tìm kiếm chỗ ẩn thân của đối phương, nhưng ở trong mắt Hứa Thanh, sau khi dung hợp hồn chủng của hắn, tung tích của đối phương rất rõ ràng.

Nếu như muốn thanh lý môn hộ, tìm ra kẻ đứng phía sau màn, dĩ nhiên phải diệt cỏ tận gốc, đồng thời hắn cũng cần sưu hồn lần nữa, xác định người mặt hắc bào từng xuất hiện bên trong nhà dân.

Chương 1820: Trước mặt Thần Linh không có bí ẩn (2)

“Hồn chủng của đối phương dừng ở một chỗ mấy canh giờ không nhúc nhích.”

Đêm đen, thân ảnh của Hứa Thanh thuấn di bên trong Cửu Châu Quận, sau nửa canh giờ hắn đã xuất hiện bên trên một mảnh sơn mạch.

Thả mắt nhìn đi, cả sơn mạch chìm trong một mảnh đen nhánh, chỉ có tiếng chim thú thi thoảng truyền ra, lại có gió thổi qua cỏ cây dấy lên âm thanh rào rào.

Trừ những thứ đó, bốn phía vô cùng yên tĩnh.

Hứa Thanh đảo mắt qua, thân thể mơ hồ, bay nhanh đi.

Trong nháy mắt tiếp theo, lúc thân ảnh của hắn hiển lộ rõ ràng, đã ở chỗ sâu trong sơn mạch, bên ngoài một tòa động quật thiên nhiên.

Hứa Thanh nhăn mày lại, trên đường đến hắn đã cảm nhận được không bình thường, giờ phút này đứng ở đây, cảm thụ đó càng thêm rõ ràng, trong mắt hắn lóe lên hàn mang, giơ tay phải lên vung xuống, cấm chế ẩn giấu trong động quật lập tức bị dị chất của hắn tràn ra ăn mòn, mất đi tác dụng.

Trong chốc lát, Hứa Thanh đã xuất hiện ở trong động quật.

Trên mặt đất có một tòa trận pháp đang vận hành.

Bên trong đó nằm một người.

Người này là một nam tử trung niên, sinh cơ bừng bừng nhưng lại không nhúc nhích.

Trên thân không có quần áo, vị trí bụng đang ngọ nguậy, hồn chủng đang ở.

Trên mặt đất bên ngoài trận pháp còn đặt một khối ngọc giản.

Hứa Thanh nhìn qua cả người và trận pháp, lại đưa mắt nhìn ngọc giản, sau khi đảo thần niệm qua, xác định không có gì đáng ngại, hắn giơ tay chộp lấy ngọc giản, một khắc xem xét, bên trong ngọc giản vang vọng giọng nói tang thương.

“Bất kể người tới là ai, có thể tìm tới nơi đây, nói rõ ngươi cũng tương tự như ta, đều là vì truy xét về đạo chủng của Dị Tiên Lưu, ta đã hỏi ra đáp án.”

“Về phần người này, bởi vì không cách nào thừa nhận sưu hồn, đã ở trong trạng thái tan vỡ, nhưng bởi trận pháp của ta gia trì, hồn của đối phương không có hoàn toàn tiêu tán, thế nhưng không kiên trì được bao lâu, người đến có thể tự mình xem xét.”

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu nhàn nhạt mở miệng.

“Chút tài mọn.”

“Tiểu Ảnh, tản ra bát phương, phong tỏa trong phạm vi cực hạn của ngươi, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, tìm ra người ẩn nấp ở đây.”

Lời Hứa Thanh vừa ra, Ảnh Tử dưới chân hắn lập tức tăng vọt, truyền đi cảm xúc nịnh nọt sau đó nhanh chóng lan tràn, bao phủ toàn bộ sơn mạch, càng là không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Trong phạm vi đó, hết thảy chim thú trong khoảnh khắc rung động lắc lư, bị Tiểu Ảnh đoạt xá, điều khiển hết thảy.

Hứa Thanh nhìn người dưới mặt đất, hắn không tin lời nói trong ngọc giản.

Hắn càng tin tưởng một loại khả năng khác, đó là người mà hắn đang tìm kiếm hẳn có một thủ đoạn thần bí, có thể lấy ra hồn chủng của mình đặt ở trên thân người khác, từ đó tiến hành ve sầu thoát xác.

Khả năng thủ đoạn đó không phải chỉ nhằm vào Hứa Thanh, dù sao đối phương cũng không biết Hứa Thanh tồn tại, như vậy thì thủ đoạn đó hẳn là nhằm vào người Hoàng Đô điều tra về việc này.

Thế nên đối phương đã cố ý lưu lại ngọc giản, tỏ ra huyền bí.

Về phần lấy ra hồn chủng như thế nào để không bị Hứa Thanh phát hiện, đó là một điểm quan trọng, nhưng thật ra là cũng có một biện pháp.

Đó chính là, từ đầu đến cuối… thật ra hồn chủng đều không bị lấy ra, nhưng từ trên ý nghĩa mà nói, có thể đạt tới hiệu quả giống như lấy ra.

“Phân thân!”

Hứa Thanh nhìn người hôn mê dưới mặt đất, trong mắt lóe lên hàn mang.

Nếu như ngay từ đầu chính là một cỗ phân thân dung hợp đạo chủng, mà bản thể đi theo phân thân cùng nhau di chuyển, vậy thì có thể tạo ra loại cục diện nhìn như hoàn mỹ trước mắt.

Mà kẽ hở của việc đó, cũng giúp cho Hứa Thanh đoán được trọng điểm, bởi vì… Không có người nào có thể tìm tới nơi này nhanh hơn hắn.

Cho nên, dựa theo kế hoạch của người nọ, nếu thật sự có người tìm tới đây, vậy cỗ phân thân sớm đã tử vong, trận pháp cũng có thể nói rõ hết thảy, coi như là dùng thuật xem xét lại thời gian cũng đều không có dấu vết.

Kẻ đó đúng là đã lục soát hồn của phân thân, cũng bố trí ra trận pháp để duy trì hồn của phân thân không hoàn toàn tan vỡ, phân thân đồng dạng đã sống một đoạn thời gian.

Chỉ là người điều tra đến chậm mà thôi.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra trầm ngâm, hắn hiểu được, nếu như phán đoán trên là chính xác, vậy mình tới nhanh như thế, cũng là sự tình mà người nọ không cách nào đoán trước.

Mà dấu vết nơi đây cũng chứng minh đối phương chỉ vừa mới bố trí không lâu.

“Có phải như vậy hay không, thử một lần là biết.”

Hồn ti trong cơ thể Hứa Thanh bộc phát, nhanh chóng đan dệt từ phía sau hắn, tạo thành… . Hình thái Thần Linh tầng thứ ba.

Trong tiếng ầm ầm, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Một thân ảnh kinh khủng xuất hiện ở sau lưng Hứa Thanh, sau đó dung hợp cùng với hắn, hóa thành nhất thể.

Như Thần Linh phủ xuống, khiến cho bốn phương mơ hồ, dị chất bộc phát khiến vách đá động quật khó có thể thừa nhận, xuất hiện phân giải, vào thời khắc này, bốn phía thay đổi bộ dáng.

Thân núi đã thành nấm mồ, cỏ cây đã thành hài cốt, hang động đã thành một cái đầu lâu cực lớn.

Một màn này vừa là hư ảo, cũng là chân thật, khiến cho người ta khó có thể nhìn ra bộ dáng của thế giới chân chính.

Mà trong mảnh mơ hồ này, xuất hiện một thân ảnh.

Tóc dài màu tím chạm sát đất, tà dị kinh người, bên ngoài xương cốt như thủy tinh là vô số tơ máu lượn lờ hình thành máu thịt, càng là khuếch tán ra bốn phương, nhìn thấy mà giật mình.

Còn có lông vũ bằng máu thịt màu tím hình thành đôi cánh khổng lồ, phía sau bay lên một vòng Tử Nguyệt.

Càng có vị cách đáng sợ tràn ra.

Chính là Hứa Thanh.

Giờ phút này, Thần đi đến trước trận pháp, giơ tay chụp xuống mặt đất, người hôn mê lập tức bay tới, một phát bắt được ngay thiên linh.

Lần này không phải là sưu hồn, mà Hứa Thanh muốn dùng lực lượng vị cách hiện giờ, xem xét sợi tơ sinh mệnh của người hôn mê, từ đó tìm kiếm tới bản thể của đối phương.

Về phần để cho Tiểu Ảnh tản ra bên ngoài, là sợ đối phương ẩn thân ở gần đây chấn kinh phát hiện, lập tức truyền tống rời đi.

“Vết tích sinh mệnh, mở!”

Thần âm kinh thiên.

Chương 1821: Manh mối bất ngờ (1)

Tiếng này vừa ra, thiên địa trong sơn mạch lập tức trở nên lờ mờ.

So sánh cùng với màn trời bốn phía, nơi đây tựa như đã hóa thành cấm địa, khắc nghiệt với vật sống, khiến cho chúng sinh nằm rạp xuống, hết thảy cỏ cây đều héo rũ, toàn bộ chim thú nhao nhao dị hoá.

Mà biên giới của mảnh lờ mờ đó vẫn còn đang lan tràn, xâm nhập về bát phương.

Những nơi đi qua, bộ dáng thế giới cải biến, giống như vén lên một tầng vải mỏng hư ảo, lộ ra bản chất ở.

Từng nấm mồ nhấp nhô, vô số cỗ hài cốt không biết mục nát bao nhiêu năm, hợp thành thế giới trong mắt của Hứa Thanh.

Giờ phút này, hắn đang đứng bên trong một cái đầu lâu thật lớn, toàn thân tràn ra khí tức kinh khủng, tóc tím phiêu động ở sau lưng, tơ máu tung bay khắp bốn phía, hắn giơ tay phải lên, cách không chụp lấy người nọ, thân thể xuất hiện vặn vẹo.

Từng trận lẩm bẩm đến từ hư vô vang vọng trong thiên địa, trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời nổ vang, đại địa chấn động.

Người bị thương nặng hôn mê nọ cũng bị một màn này kích thích miễn cưỡng mở mắt ra, một khắc thấy Hứa Thanh, đầu tiên trong mắt của gã hiện lên vẻ mờ mịt, sau đó hoảng sợ, cuối cùng là kinh hoảng tột cùng.

Hình như gã muốn nói gì đó, nhưng không cách nào mở to miệng, duy chỉ có tiếng kêu thảm thiết khó hình dung, theo dị chất xâm nhập, theo mắt thấy Thần Linh, vang vọng ngập trời.

Nhưng nếu so sánh cùng người đồng bạn mấy ngày trước, rõ ràng gã càng được đặc ân hơn.

Bởi vì tiếng kêu thảm thiết của gã không phải một đạo, mà là vô số đạo.

Vào thời khắc này, thân thể của gã xuất hiện vô số hư ảnh trùng lặp, dường như đã trở thành một quyển sách.

Mỗi một trang sách chính là một thân ảnh của gã, đại biểu quá khứ cùng với tương lai vô hạn khả năng của gã.

Từng phần nhìn như khác biệt, nhưng đồng dạng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh thê lương bao gồm cả quá khứ và hiện tại cùng tương lai, tự nhiên càng kinh người hơn so với người đồng bạn nọ.

Mà Hứa Thanh trong hình thái Thần Linh, ánh mắt bình tĩnh, giờ phút này Thần Tính trên người của hắn tăng vọt, nhưng bởi vì nguyên nhân hồn ti cho nên nhân tính cũng không hề tiêu tán, ở vào một loại trạng thái tương đối ổn định.

Trạng thái đó giúp cho hắn dễ dàng dùng Thần Tính dựa theo ý chí của nhân tính, đưa ra nhiều lựa chọn.

Ví dụ như dưới mắt, từ trên người Hứa Thanh lan tràn ra vô số tơ máu, lập tức trôi nổi về phía trước, đâm tới trên người kêu thảm thiết nọ, như là xúc tu nhẹ nhàng lật qua lật lại quá khứ của đối phương.

Từng bức tranh rõ ràng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, hắn cũng nhìn thấy người đồng bạn đã chết của đối phương.

Đây chẳng phải là sưu hồn, mà càng thêm trực tiếp hơn so với sưu hồn, bởi vì đây là năng lực của Thần Linh.

Thông qua quá khứ của gã, Hứa Thanh thấy được trọn vẹn cả đời của đối phương, đối phương cũng tương tự cùng đồng bạn của mình, đều là linh hồn trời sinh có thiếu sót.

Hình như tổ chức thần bí nọ rất thích thu nạp loại người này.

Nhưng hiển nhiên thiên phú gã của cao hơn so với đồng bạn, bất luận là tu vi hay là pháp thuật đều có chỗ xuất chúng.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua, tiếp tục xem xét, thấy được cảnh tượng mà mình muốn tìm.

Vị trí của tòa nhà dân nọ, cùng với bàn tay sờ ngọn đèn của người mặc hắc bào.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, ngưng mắt nhìn bức họa này, sợi tơ huyết sắc trước người tới gần, cứng rắn kéo cảnh tượng trong quá khứ từ trên thân người nọ ra ngoài, đơn độc trôi lơ lửng ở phía trước Hứa Thanh.

Hắn quét mắt nhìn qua người mặc hắc bào trong tấm hình, không hành động thiếu suy nghĩ, tạm đặt nó qua một bên.

Sau đó quay đầu nhìn tên tu sĩ đang kêu thảm thiết, mở to miệng thổi ra một hơi.

Một đám sương mù màu tím bay ra, cuồn cuộn bao trùm tới trên người đối phương, tiếp theo trên đỉnh đầu đối phương huyễn hóa ra từng sợi tơ, lan tràn tới hư vô bát phương.

Đó là toàn bộ những người tồn tại trong trí nhớ của gã.

Trong đó có một sợi tơ nằm ở giữa, đó là sợi tơ bổn mạng của gã.

Phương hướng lan tràn của nó… chỉ về phía bắc, cách nơi này không quá xa.

“Quả nhiên là phân thân.”

Hứa Thanh mở miệng giọng khàn khàn, khẽ gẩy một cái, sợi tơ bổn mạng đó lập tức lay động kịch liệt, bản thể kết nối trong tối tăm của gã trực tiếp bị ảnh hưởng.

Mà bên chỗ Ảnh Tử cũng căn cứ theo manh mối này để điều chỉnh phương hướng, thu nạp thân hình khuếch tán rồi hóa thành một đường thẳng tắp, lấy loại phương thức đó giúp cho tốc độ cùng với chiều dài của bản thân nó trở lên càng lớn hơn, lập tức lao qua.

Cùng lúc đó, vị trí cách Hứa Thanh gần ngàn dặm, một người tu sĩ trung niên mặc trường bào màu tro đang bay nhanh về phía trước, tướng mạo người này bình thường, không có chỗ nào đặc biệt, nếu như đứng trong đám người, rất dễ dàng bị bỏ qua.

Hai mắt càng là rất nhỏ, khiến cho ánh sáng âm u thi thoảng lộ ra trong mắt đối phương được che giấu kỹ càng.

Giờ phút này, gã vừa bay nhanh vừa phân tích sắp xếp của mình, mặc dù từ trên trình độ nhất định, sự bố trí của gã gần như là hoàn mỹ, nhưng gã biết mình không thể coi thường bất kỳ ai, cho nên khả năng bị nhìn ra sơ hở vẫn phải có.

“Nhưng mà, đó cũng là chuyện sau đó rồi.”

Người mặc áo bào tro thì thào trong lòng, tăng tốc muốn đi tới những quận khác của vực này, chuẩn bị thông qua truyền tống trận của dị tộc để rời khỏi, nhờ đó che giấu bản thân, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của tổ chức.

Nhưng vào lúc này, tâm thần của gã bỗng nhiên run lên, thế giới trước mắt có chút mông lung, dường như thiên địa đều đang lắc lư, linh hồn truyền đến cảm giác run rẩy vì hoảng sợ.

Ngay sau đó, một giọng nói trực tiếp vang vọng trong linh hồn của gã.

“Quả nhiên là phân thân.”

Những lời đó khiến thần sắc người mặc áo bào tro đại biến, nhưng ngay khi gã vừa muốn có hành động, một cỗ ràng buộc đến từ bên trong linh hồn, bao phủ toàn thân, khiến cho thân thể của gã cứng đờ, trực tiếp rơi từ trên không trung xuống đại địa.

Gã sợ hãi đến mức tận cùng, có lòng phản kích, nhưng bốn phía không có bất luận thân ảnh nào của địch nhân.

Nhưng hết lần này tới lần khác, giọng nói trong đầu của gã lại vô cùng rõ ràng, ràng buộc đến từ đó cũng đang bộc phát.

Chương 1822: Manh mối bất ngờ (2)

“Tình huống như thế nào?”

Hô hấp của người mặc áo bào tro trở lên dồn dập, gã dùng hết sức lực vùng vẫy trong quá trình rơi xuống, mãi cho đến khi thân thể oanh một tiếng đập vào trên mặt đất, gã phun ra một ngụm máu tươi, khôi phục một tia hành động.

Gã lập tức nhảy lên, vừa muốn bỏ chạy, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân thể của gã trực tiếp cứng ngắc.

Cái bóng dưới chân gã mọc ra một con mắt màu đỏ, lộ ra vẻ tà ác.

“Tìm được…ngươi rồi…”

Trong động quật, Hứa Thanh thu hồi tầm nhìn khỏi sợi tơ bổn mạng của người trước mắt, không để ý tới nữa, nếu như đã bắt được bản thể, vậy thì hắn cũng dự định nếm thử một một số thứ.

Coi như là thất bại, cũng không ảnh hưởng tới thu hoạch mình đã nhận được, nếu như là có thể thu được một chút manh mối từ trong đó, vậy sẽ giúp cho chuyện này càng trở lên rõ ràng hơn.

Vì vậy, Hứa Thanh nhìn tới cảnh tượng quá khứ được đặt ở một bên.

Trọng điểm chú ý của hắn, chính là người mặc hắc bào đang sờ tới ngọn đèn trước mặt.

Hứa Thanh tập trung vào người này, ánh sáng của Tử Nguyệt phía sau phóng đại.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả sợi tơ huyết sắc ngoài thân thể của hắn lao thẳng đến người mặc hắc bào trong tấm hình, nháy mắt xuyên thấu, dung nhập vào trong đó.

Lấy quá khứ, xác minh tương lai.

Vào thời khắc này, lực lượng Thần Linh cơ bản là không gì không làm được, chỉ cần tồn tại trong trí nhớ, vậy sẽ bị phương thức đó gián tiếp ảnh hưởng.

Trong chốc lát, người mặc hắc bào bỗng nhiên run rẩy, nguyên bản từ trạng thái hư ảo thì bây giờ rõ ràng có dấu hiệu muốn trở thành chân thật, trong quá trình đó, Hứa Thanh thông qua ảnh hưởng của mình, thấy được bộ phận nhân sinh của người mặc hắc bào.

Cho đến khi hắn thấy được đối phương đứng ở trên một cái tế đàn, vẻ kỳ vọng cúng bái về phía bầu trời, nhưng Hứa Thanh không nhìn thấy rõ bên trên.

Vì vậy hắn gia tăng Thần Nguyên, muốn xem xét cấp độ càng sâu hơn, nhưng vào lúc này trong cơ thể của người mặc hắc bào, một cỗ ý niệm che giấu hình như phát hiện kí chủ đang bị ảnh hưởng, vì vậy đã thức tỉnh từ trong ngủ say.

Ngay sau đó, một tiếng hừ lạnh cực kỳ đột ngột, truyền ra từ thân thể của người mặc hắc bào trong tấm hình, trực tiếp đánh vào bên trong tâm thần của Hứa Thanh, hóa thành một mảnh lực lượng dị chất bộc phát trong cơ thể Hứa Thanh.

Cái mảnh lực lượng dị chất này lăng không hiện ra, càng tạo thành cảnh tượng hư ảo.

Trong cảnh tượng, mây máu chảy xuôi, vô tận tiếng kêu rên, dị chất bốc lên, thiên địa u ám.

Dùng cái này để trấn áp hắn.

Nếu như đổi thành tu sĩ khác, giờ khắc này nhất định bị ảnh hưởng, nhưng hiện giờ Hứa Thanh đang trong hình thái Thần Linh, theo Thần Nguyên khuếch tán, hắn trực tiếp hình thành hư ảnh Tử Nguyệt trong tâm thần, trấn áp ngược lại.

Theo tiếng nổ vang, Hứa Thanh trong hình thái Thần Linh hơi nhoáng một cái, lùi lại ba bước.

Bên trong tâm thần, dị chất và cảnh tượng do tiếng hừ lạnh biến thành cũng cùng lúc tiêu tán, nhưng uy áp của đối phương không hề tầm thường, mặc dù không cách nào làm gì Hứa Thanh, nhưng lại tạo thành ảnh hưởng với nơi đây.

Trong chốc lát, cảnh tưởng quá khứ được dùng làm đầu nguồn tan vỡ sụp đổ, về phần cỗ phân thân đang kêu rên thảm thiết, cũng là toàn thân chấn động, hóa thành máu loãng, thân thể và núi mồ tương tự sụp xuống.

Trong một mảnh loạn thạch và hài cốt, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm trên cao, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lùng.

“Đám dị chất xuất hiện từ tiếng hừ lạnh, ta rất quen thuộc.”

“Cảnh tượng do mảnh dị chất hình thành cũng không xa lạ với ta.”

“Hiện giờ cuối cùng ta đã biết, thứ mà người mặc hắc bào cúng bái trên bầu trời, là cái gì.”

“Dị chất, đến từ tàn diện Thần Linh, cảnh tượng, cũng là một màn tàn diện Thần Linh mở mắt nhìn xuống thế gian, thứ mà người mặc hắc bào cúng bái, chính là thằng chó đẻ tàn diện Thần Linh trên bầu trời!”

Đáy lòng của Hứa Thanh vô cùng lạnh lùng.

Khi còn ở Nam Hoàng Châu hắn đã biết tới một tổ chức, bọn họ cúng bái tàn diện Thần Linh, sùng bái tàn diện Thần Linh, càng tự xưng là tín đồ.

Sau khi đến Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, hắn đã được nghe kể rõ về giáo lí của đối phương, ngoại trừ thờ phụng tàn diện Thần Linh ra, càng là không ngừng tìm kiếm cái gọi là Thần tử.

Sau khi tìm được, bọn họ sẽ xâu xé thôn phệ Thần tử, dùng loại phương thức đó để bọn họ càng tiếp cận Thần mà bọn họ thờ phụng hơn.

Đồng thời hắn cũng thông qua An Hải công chúa giới thiệu, biết được tổ chức đó không chỉ là một trong mười thế lực siêu cấp của nhân tộc, trong những tộc quần khác cũng đều là như vậy.

Nó trải rộng khắp đại lục Vọng Cổ, hầu như trong mỗi tộc quần đều có giáo chúng.

“Chân Lý Chi Ngôn!”

Hứa Thanh thì thào, thân thể chậm rãi biến hóa, hình thái Thần Linh tầng thứ ba dần dần tiêu tán, bốn phía lờ mờ cùng với thế giới cải biến cũng nhanh chóng mơ hồ, cho đến cuối cùng khi bản thể Hứa Thanh hiện ra, hết thảy đều khôi phục lại như thường.

Chỉ có loạn thạch dưới chân chứng minh cho một màn lúc trước hoàn toàn chính xác đã xuất hiện.

Cộng thêm tóc của hắn xuất hiện màu tím, hình như hiện ra hình thái Thần Linh tầng thứ ba, đã tạo thành một chút ảnh hưởng đối với hắn.

Cũng chính là ở thời điểm này, xa xa truyền đến tiếng rít, thân ảnh người áo bào tro nhanh chóng bay đến, sau khi đi tới sau lưng Hứa Thanh, biểu cảm của gã cuồng nhiệt, trên mặt lộ ra vẻ thành kính, nhưng trong mắt lại là vẻ hoảng sợ trước đó chưa từng có, quỳ bái với Hứa Thanh, lớn tiếng mở miệng.

“Vấn an chủ nhân, ta có một câu đã muốn nói cùng ngài từ rất sớm, hôm nay mượn nhờ cỗ thân thể này để biểu đạt ra chân tâm của chính mình, chủ nhân, ngài là một vị chủ nhân làm cho người ta kính ngưỡng, một vị chủ nhân tràn đầy trí tuệ, trí tuệ cùng với tài năng của ngài khiến cho tiểu nhân cảm thấy rất tín nhiệm và đáng tin, dưới sự lãnh đạo của chủ nhân, ta không ngừng phát triển và tiến bộ, cảm thấy an tâm, thư thái, yên lòng.”

Tiểu Ảnh lớn tiếng mở miệng, biểu cảm chân thành tha thiết, chỉ là ánh mắt không thuộc về nó lại càng lúc càng hoảng sợ.

Trong đêm tối, Hứa Thanh đứng ở phía trước, tóc dài màu tím nhạt bay phấp phới theo gió.

Thân ảnh áo bào tro quỳ sau lưng cuồng nhiệt lễ bái.

“Đi thôi, quay về Hoàng Đô.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, cất bước tiến về phía trước, đi xa trong đêm.

Chương 1823: Khóa chặt đầu nguồn! (1)

Thời gian trôi qua, cách buổi luận đạo giữa Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu đã từng ước định chỉ còn một ngày.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng Đô của nhân tộc nhìn như bình tĩnh, nhưng trên thực tế, theo Quận Trưởng của Thiên Chiêu Quận đưa khối đạo chủng làm bằng chứng tới, một trận phong bạo sắp phủ xuống nơi đây.

Vì vậy, trong khoảnh khắc bình tĩnh trước cơn bão, bầu không khí của Hoàng Đô có chút hỗn loạn bất định, khó có thể nắm lấy.

Tất cả mọi người đều đang chờ xem thế nào.

Chờ xem Nhân Hoàng làm gì, xem Dị Tiên Lưu ra sao.

Mặc kệ ở trong hay ở ngoài Thái Học, Dị Tiên Lưu đều đứng trong trung tâm phong bạo, càng bởi vì tòa tháp trắng bị phong ấn, cho nên tràng cảnh náo nhiệt lúc trước tựa như phù dung sớm nở tối tàn, lại trở về với bộ dáng xưa kia.

Gần đây, những người tu hành công pháp Dị Tiên Lưu cũng đều cảm thấy dày vò, không dám để lộ thân phận của mình.

Nhìn từ mặt ngoài, thế lực khắp nơi tựa như đều đang chờ đợi một đạo pháp chỉ của Nhân Hoàng.

Có thể tưởng tượng, một khắc đạo pháp chỉ này truyền xuống, Dị Tiên Lưu rất có khả năng sẽ rớt xuống nghìn trượng, quay về thế suy tàn, thậm chí còn không bằng ngày trước.

Ít nhất, lúc trước suy tàn còn có thể nói là do thời đại đào thải, nhưng nếu như bây giờ liên quan đến việc rút hồn mấy trăm vạn nhân tộc để tu hành, lại còn bị đặt trên mặt bàn, bị toàn bộ nhân tộc chú ý.

Như vậy, đây là tội lớn trong nhân tộc.

Nhất là, hình như chứng cứ vô cùng xác thực.

Cho đến một khắc tới ngày ước định so đấu giữa Dung Thần Lưu và Dị Tiên Lưu, pháp chỉ của Nhân Hoàng mà vạn chúng chờ đợi, rốt cuộc đã được truyền ra từ trong hoàng cung.

“Tạm giải phong ấn tháp trắng của Dị Tiên Lưu, đồng ý luận đạo tự chứng minh cùng Dung Thần Lưu!”

Đạo pháp chỉ này, để cho rất nhiều người ngoài ý muốn, đồng thời cũng nằm trong dự liệu của rất nhiều người.

Dị Tiên Lưu, đã tồn tại năm tháng lâu đời, thời gian Thái Học thành lập chính là số tuổi của lưu phái này, mà từ xưa đến nay, tu sĩ nhân tộc tu hành phương pháp của Dị Tiên Lưu cũng rất đông đảo.

Mặc dù hậu kỳ suy tàn, nhưng trong năm tháng dài dằng dặc, từ sớm Dị Tiên Lưu đã tồn tại ngàn vạn liên quan cùng thế lực nhân tộc khắp nơi, cũng có được hương hỏa mà rất nhiều người ngoài không biết được.

Có thể tưởng tượng, đạo pháp chỉ này vừa truyền ra, nhất định ẩn chứa nhiều phương đánh cờ, nhưng đây là sự tình dưới mặt bàn, chỉ người không tầm thường mới có thể biết được.

Tóm lại, hương hỏa mà Dị Tiên Lưu tích lũy từ lúc thành lập đến nay, cuối cùng đã đổi được một cơ hội vào thời khắc mấu chốt này.

Một cơ hội chứng minh bản thân trong sạch.

Vì vậy, một ngày trước khi luận đạo, vào lúc hoàng hôn, bên trong Thái Học, đại môn của tòa tháp trắng Dị Tiên Lưu chậm rãi đẩy ra, cuối cùng phái chủ bị nhốt bên trong đã được tháo bỏ niêm phong, thân ảnh xuất hiện ở trước cửa.

Nửa tháng, giờ phút này rõ ràng ánh mắt của lão càng tang thương hơn một chút, lão đứng ở đó, im lặng nhìn qua con đường trong Thái Học.

Mà học sinh bên trong Thái Học chú ý tới một màn này, cũng đều lựa chọn đứng xa xa nhìn xem, vẻ mặt mỗi người phức tạp, có chán ghét cùng cảm khái, cũng có phẫn nộ và do dự.

Đủ loại suy nghĩ, mỗi người khác nhau.

Hồi lâu, phái chủ xoay người, ngồi trên hành lang trong tháp trắng, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian dần trôi qua, không có bất kỳ học sinh Dị Tiên Lưu nào xuất hiện.

Ánh mắt của phái chủ cũng chầm chậm ảm đạm, duy chỉ có trong chỗ sâu, ẩn giấu một ngọn lửa không cam lòng đang không ngừng thiêu đốt.

Cùng lúc đó bên ngoài Thái Học, hoàng hôn trôi qua, đêm tối phủ xuống, gió lạnh gào thét lướt qua đại địa, như ngâm, như khóc, như tố.

Nó từ phương xa thổi tới tường thành cổ xưa, ý đồ hất bay đám bụi bặm bị từng mảnh tuyết bao phủ, nhưng cuối cùng chỉ có thể dấy lên hàn ý, tản ra trong suy nghĩ của người trong Hoàng Đô.

Như một thi nhân cổ xưa dùng câu thơ bi thương kể lại lịch sử của thiên địa, lại như một người vô tình đứng xem bên ngoài, lặng lẽ ghi chép hưng suy của thế gian.

Mà giờ khắc này, trong đêm khuya gió lạnh, một thân ảnh như mực, dung nhập vào trong câu thơ, tàn ảnh mơ hồ được gió quấn vòng quanh, bay nhanh tới gần chỗ nhà dân nằm cách phủ đệ của Đại hoàng tử không xa.

Đêm tối che giấu thân ảnh, gió lạnh ẩn nấp khí tức, hết thảy mọi thứ khiến cho thân ảnh đó trong lúc im hơi lặng tiếng, đã xuất hiện ở trong sân của căn nhà dân nọ.

Chính là Hứa Thanh chạy về Hoàng Đô.

Hắn đứng ở trong sân, cảm giác bốn phía.

Người mặc hắc bào ẩn tàng Chân Lý Chi Ngôn trong linh hồn, tuy bị Hứa Thanh dùng Thần Thuật thấy được một góc nhân sinh, nhưng bên trong một góc đó, chỉ có cảnh tế đàn cùng với đối phương cúng bái.

Về phần bộ dáng, hắn không cách nào thấy.

Hắn chỉ biết chắc chắn đối phương là người của Chân Lý Chi Ngôn, mà thông qua hắn xem xét hai tên học sinh Dị Tiên Lưu nọ, phía sau chuyện này ngoại trừ Chân Lý Chi Ngôn ra, còn có người thuê sai khiến.

Đương nhiên, cũng có thể hai chữ người thuê chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí.

“Còn nữa, trong lúc ta dùng hồn ti gián tiếp dung nhập người mặc hắc bào nọ, không chỉ dị chất ẩn giấu trong thần niệm truyền tới cho ta cảm giác quen thuộc, ngay cả tiếng hừ lạnh của đối phương cũng đồng dạng để cho ta có cảm thấy quen, hắn nheo mắt lại, đẩy cửa phòng ra bước vào.

Bên trong là một mảnh đen nhánh.

Nhưng trong mắt hắn, hết thảy đều rõ ràng.

Bên trong phòng rất đơn sơ, một chiếc giường gỗ, một chiếc bàn và một chiếc ghế.

Trên mặt bàn, đặt một ngọn đèn dầu đã tắt.

Ngóng nhìn qua mọi thứ, Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt, sau khi kết hợp sưu hồn cùng với Thần Thuật, hắn đã tập trung vào căn phòng này, hiện giờ trong lúc nhắm mắt, hắn tựa như đã trở về nơi đây một tháng trước.

Người mặc hắc bào ngồi ở bên đó, ba đệ tử Dị Tiên Lưu đứng đối diện lão.

Lão vừa sờ lửa của ngọn đèn, vừa truyền ra giọng nói vang vọng.

Không có ai nhìn thấy bộ dáng của lão.

Chương 1824: Khóa chặt đầu nguồn! (2)

Hồi lâu, Hứa Thanh mở hai mắt, đi tới chỗ người mặc hắc bào ngồi lúc trước, ngồi xuống, sau đó giơ tay vung lên, ngọn đèn trước mặt lần nữa xuất hiện ánh lửa.

Trong không gian sáng tối bất định, Hứa Thanh giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ vào ngọn lửa, lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể tràn ra, hình thành dị chất thuộc về hắn, sau đó theo ngón tay dung nhập vào bên trong ngọn đèn.

Thời gian dần qua, lửa của ngọn đèn lay động kịch liệt, chất liệu cũng dần dần bị ảnh hưởng, cho đến sau cùng, lại xuất hiện một tia dấu hiệu hoạt hoá.

Cũng giống như là lực lượng của Thần Linh.

Dị chất có thể xâm nhập vạn vật, tương tự cũng có thể sinh ra mức độ hoạt hoá nhất định, đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi tàn diện Thần Linh đến, đại lục Vọng Cổ đã xuất hiện rất nhiều chủng tộc mới.

Đồng dạng, cũng là hạch tâm xuất hiện cấm khu.

Như cấm khu gần doanh địa thập hoang giả Hứa Thanh từng ở lúc trước, chính là do một cây đàn tranh bị hoạt hóa gây ra.

Mà bây giờ, Hứa Thanh đang dùng biện pháp đó, hắn muốn cho ngọn đèn dầu này hoạt hóa.

Bên trong căn phòng này, đúng là không có ai từng thấy gương mặc của người mặc hắc bào nọ, nhưng… . . Ngọn đèn đã từng thấy.

Thuật này, người thường không thể nắm giữ, giống như phương pháp lật tìm năm tháng, có lẽ hạng người đại năng dùng thuật đặc thù có thể mô phỏng, nhưng hiện giờ việc Hứa Thanh đang làm, không phải Thần Linh thì không thể làm.

Hồi lâu sau, ngọn đèn dầu càng dần càng lay động mãnh liệt, sau đó cũng bắt đầu hòa tan và phân liệt, bên trong mọc ra từng chiếc xúc tu, chậm rãi chập chờn, thậm chí trên ngọn đèn còn chậm rãi hiện ra ngũ quan, giống như mọc ra khuôn mặt.

Nhưng rõ ràng cực kỳ bất ổn, giờ phút này trong lúc rung động lắc lư lại xuất hiện khe hở.

Hứa Thanh dừng ngón tay lại, bình tĩnh mở miệng.

“Hiển lộ bộ dáng của người mặc hắc bào một tháng trước ngươi thấy…ra đây!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, toàn thân ngọn đèn run rẩy kịch liệt, giống như đối với nó mà nói, giọng của Hứa Thanh chính là pháp chỉ cao nhất, thế nên nó lập tức liều lĩnh phóng thích bản thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, bản thân ngọn đèn nhanh chóng hòa tan, ngọn lửa một lần nữa tăng vọt, cho đến sau khi bản thân ngọn đèn hoàn toàn biến mất, bên trong hỏa diễm bốc lên lưu lại… . . Hiện ra một khuôn mặt.

Một gương mặt già nua trắng bệch, bình thường và lạ lẫm.

Trong trí nhớ của Hứa Thanh, hắn chưa từng nhìn thấy gương mặt đó.

Giờ phút này hỏa diễm lay động, gương mặt càng dần càng rõ ràng, cho đến cuối cùng hoàn toàn hiển lộ ra, sau đó ánh lửa mới chậm rãi ảm đạm, tựa hồ đã phóng thích toàn bộ, sinh mệnh hoạt hóa cũng tách ra tia lửa của nhân sinh.

Bây giờ, bắt đầu mất đi.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, ý nghĩa của nó cực kỳ trọng yếu, thân thể Hứa Thanh không tự chủ được nghiêng về phía trước, gắt gao nhìn kỹ gương mặt hiện ra bên trong hỏa diễm.

Hắn nhìn, là hai mắt của gương mặt này!

Trong đôi mắt, phản chiếu bốn thân ảnh!

Gương mặt mà ngọn đèn hiển lộ ra, là vào một tháng trước, nhưng bốn thân ảnh này không giống lúc Hứa Thanh dùng sưu hồn kiểm tra.

Hắn dùng sưu hồn cùng với Thần Thuật, rõ ràng nhìn thấy nơi đây chỉ có 3 tên học sinh Dị Tiên Lưu.

Nhưng trên thực tế… Hôm ấy nơi đây, kể cả người mặc hắc bào ở, không phải 4 người, mà là 5 người.

Còn có một người cũng ở trong đó.

Chỉ là sự tồn tại của người này, ba học sinh Dị Tiên Lưu nọ không nhìn thấy, chỉ có người mặc hắc bào, bởi vì liên hệ trong tối tăm, cho nên mới có thể nhìn thấy.

Cũng chính bởi vậy, bây giờ mới bị Hứa Thanh dùng loại phương pháp không thể tưởng tượng này gián tiếp nhìn thấy.

Thân ảnh nọ mặc một thân trường bào màu trắng, đeo một chiếc mặt nạ Thái Học, hết thảy nhìn như lạ lẫm, nhưng thần vận lộ ra trong hai mắt, để cho nội tâm của Hứa Thanh đột nhiên nổi lên sát ý.

Ánh mắt này, để cho hắn nhớ tới lần đầu tiên vào Thái Học, nhìn thấy vị phái chủ của Dung Thần Lưu.

Lúc đó hắn đã có nghi vấn với đối phương.

Giờ phút này, kết hợp tiếng hừ lạnh quen thuộc, cùng với thần vận trong hai mắt của thân ảnh ấy hiển lộ ra, một đáp án xuất hiện trong đáy lòng của Hứa Thanh.

“Phái chủ Dung Thần Lưu, là... Bạch Tiêu Trác!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, tay phải nhẹ nhàng vung lên, hỏa diễm ở trước mặt hắn tản đi, căn phòng lại biến thành một mảnh đen nhánh, sau đó hắn nhàn nhạt mở miệng.

“Nhìn lâu như vậy rồi, cũng nên hiện thân đi.”

Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng bên trong căn phòng, sau mấy hơi thở im lặng, một giọng khàn khàn truyền ra từ trong góc phòng.

“Không hổ là Hứa vực tôn, chẳng những có thể tìm được nơi đây, còn có thủ đoạn kinh người như thế.”

Trong lúc nói, một người mặc hắc bào giống như đúc cùng Hứa Thanh nhìn thấy, hiển lộ từ hư vô bên trong căn phòng đi ra.

Hứa Thanh quay đầu nhìn lại.

“Ngươi không phải là người đó.”

Hắn bình tĩnh mở miệng, kẻ trước mắt cùng người mặc hắc bào lúc trước, khí tức và cảm giác không giống nhau.

“Đúng là ta không phải, nhưng cũng có thể tương lai sẽ phải.”

Người mặc hắc bào đứng tại chỗ, cẩn thận quan sát Hứa Thanh, về phần bộ mặt của đối phương, là một mảnh mơ hồ.

Gã nhìn rất nghiêm túc, Hứa Thanh tương tự cũng ngóng nhìn qua.

Sau một lúc lâu, người mặc hắc bào giơ tay phải lên, một khối ngọc giản bay ra, rơi ở phía trước Hứa Thanh.

“Kẻ thuê là Thất hoàng tử, bên trong là tất cả chứng cứ, ta đã thu thập đầy đủ giúp ngươi, tiếp theo làm thế nào, tự ngươi quyết định.”

Nói xong, gã quay người đi ra ngoài, thân ảnh dần dần mơ hồ.

Hứa Thanh nghe vậy, trong lòng bốc lên sát ý, không để ý tới ngọc giản mà nhìn qua thân ảnh người mặc hắc bào dần dần biến mất, sau khi suy đoán đối với thân phận đối phương, hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Có thời gian, trở về thăm Ninh Viêm đi.”

Lời này vừa ra, thân ảnh người mặc hắc bào đang mơ hồ giống như khẽ chấn động, quay đầu lại liếc mắt nhìn Hứa Thanh, cuối cùng hoàn toàn tản đi.

Chương 1825: Thái Học luận đạo (1)

Bên trong phòng, theo người mặc hắc bào rời đi, xung quanh lại trở về yên tĩnh.

Hứa Thanh cầm lấy ngọc giản trên bàn, dung nhập thần niệm rồi chậm rãi xem xét, sau một lúc lâu trong mắt của hắn nổi lên hàn ý nồng đậm, ngẩng đầu nhìn qua đêm tối bên ngoài cửa sổ, lúc này rét lạnh cũng đã thấm vào trong trời đêm, trở thành một cây bút.

Lại lấy gió đêm làm bút vẽ, lấy yên tĩnh làm vận, lấy vũ trụ vô tận làm giấy, lấy tinh quang cùng ánh trăng làm mực, vẽ ra một bức họa quyển tảng sáng trước bình minh.

Thân ảnh của Hứa Thanh dần dần mơ hồ ngoài bức họa quyển, cuối cùng tan biến không thấy tung tích.

Lúc xuất hiện lại, hắn đã đi tới con đường bên trong bức tranh, cất bước đi xa, tiến về phía Thái Học.

Hắn nghe nói, trận luận đạo giữa Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu vẫn tiến hành bình thường, mà tối nay, tháp trắng của Dị Tiên Lưu đã được cởi bỏ niêm phong.

Giờ phút này theo hắn đi về phía trước, phía sau của hắn, ánh rạng đông chậm rãi vạch phá màn đêm đen nhánh, một đạo ánh sáng xé rách bóng tối, mang đến hy vọng mới cho thiên địa.

Hình như hết thảy đều đang thức tỉnh, tất cả lần nữa bắt đầu lại.

Cũng như tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu bên trong Thái Học lúc này.

Trong tháp trắng, phái chủ của Dị Tiên Lưu một thân một mình, lẳng lặng ngồi đó cả một đêm.

Lão nhìn qua màn đen dần dần nhạt đi bên ngoài, nhìn qua ánh nắng ban mai chiếu xuống, nhìn qua… . . Một thân ảnh hiện ra trong đó.

Thân ảnh ấy giẫm lên ánh nắng ban mai, từng bước một, đi vào bên trong tháp trắng.

“Phái chủ.”

Hứa Thanh khom người, nhẹ giọng mở miệng.

Ánh mắt của phái chủ Dị Tiên Lưu nhìn tới thân ảnh với ánh mặt trời chiếu lên lưng, lão nhớ kỹ người đệ tử này, cũng nhớ rõ lúc đối phương gia nhập Dị Tiên Lưu, khi đó Dị Tiên Lưu còn trong giai đoạn suy tàn.

Càng nhớ người đệ tử này từng để cho lão cảm thấy rất có tư chất, nhưng cuối cùng theo Dị Tiên Lưu khôi phục và lớn mạnh, người có tư chất càng ngày càng nhiều, tự nhiên đối phương cũng mất đi sự chú ý của mình.

Nhưng lão không ngờ sau khi Dị Tiên Lưu được cởi bỏ niêm phong, hắn… Lại là người đầu tiên, cũng có lẽ là một người duy nhất đến đây.

Trong lúc thổn thức cùng cảm khái, hóa thành phức tạp lan tràn trong đáy lòng của lão, Hứa Thanh đi về phía giá để ngọc giản bên cạnh.

Hắn muốn tìm kiếm một chút ghi chép về Dung Thần Lưu trong này, đối với lưu phái lý niệm hoàn toàn không hợp cùng mình, tất nhiên Dị Tiên Lưu có rất nhiều ghi chép.

Nhất là lúc trước mặc dù tiểu báo phần lớn là bịa đặt, tin đồn thất thiệt, nhưng ít nhiều bên trong cũng ẩn giấu một chút đầu nguồn.

Hứa Thanh dự định xem xét cẩn thận toàn diện lại một chút, dùng điều này để xác minh phán đoán của mình, đồng thời an bài phương pháp hành động tiếp theo.

Trong lòng của hắn, Thất hoàng tử đã là người chết, mà mục đích của hắn cũng không chỉ có riêng một mình Thất hoàng tử.

“Bạch Tiêu Trác… .”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, đi tới bên cạnh giá đặt ngọc giản, bắt đầu tìm kiếm.

Nhìn qua Hứa Thanh, phái chủ Dị Tiên Lưu muốn nói lại thôi, cho đến một lát sau lão than nhẹ một tiếng, chậm rãi mở miệng.

“Huyền Lôi Tử, khả năng sau ngày hôm nay sẽ không còn Dị Tiên Lưu nữa rồi, ngươi có thể tự hủy bỏ thân phận đệ tử hạch tâm của mình, cũng có thể đào đạo chủng ra, để tránh ảnh hưởng tới triển vọng tương lai.”

Nói xong, lão cầm ra một quả ngọc giản, đặt ở một bên.

Đây là bằng chứng giải trừ thân phận đệ tử hạch tâm.

Làm xong những thứ này, lão đứng lên rời khỏi ghế ngồi, từng bước đi ra ngoài tháp.

Sáng sớm đã đến, thời gian luận đạo cũng tới rồi.

Nhìn chân trời phía xa, trong lòng của phái chủ Dị Tiên Lưu có chút thê lương.

Lão không biết liệu vị tiền bối thần bí nọ có xuất hiện hay không, cũng không biết vận mệnh tiếp theo của Dị Tiên Lưu sẽ đi lên con đường nào.

Nhưng bất luận ra sao, lão cũng là phái chủ của Dị Tiên Lưu thế hệ này.

Vì vậy, trong mắt của lão dần dần lộ ra ánh sáng cố chấp.

“Mặc kệ như thế nào, coi như là kết thúc, cũng không thể làm mất danh tiếng của Dị Tiên Lưu!”

Sau khi suy nghĩ trong đầu như vậy, bước chân của phái chủ Dị Tiên Lưu càng kiên định hơn, tiến về phía đạo đàn của Thái Học.

Bên trong tháp trắng, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua bóng lưng của phái chủ Dị Tiên Lưu, sau đó quay đầu tiếp tục xem xét ngọc giản, cho đến khi xa xa truyền đến tiếng chuông vang, học sinh bên ngoài như nước thủy triều, giọng nói nghị luận cũng dần trở lên xôn xao, lúc này Hứa Thanh mới bỏ ngọc giản xuống.

Hắn đã tìm được đáp án mình mong muốn, vì vậy đi ra khỏi tháp trắng, dung nhập vào trong đám người chật chội bên ngoài.

Nguyên bản một màn luận đạo giữa Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu đã rất được chú ý, hôm nay Dị Tiên Lưu còn gặp phải hạo kiếp, khiến cho trận luận đạo này càng được quan tâm cao hơn nữa.

Nhất là… . . Nhân Hoàng đặc biệt cho phép, để luận đạo cứ thế tiến hành.

Kể từ đó, trận luận đạo này không chỉ thu hút ánh mắt đến từ học sinh Thái Học, ngay cả thế lực khắp nơi bên ngoài Hoàng Đô, vào ngày hôm nay, cũng đều dùng đủ loại phương pháp ngóng nhìn tới trong Thái Học.

Mà bên trong Thái Học, nơi luận đạo chỉ có một chỗ.

Chính là đạo đàn duy nhất ở trung tâm Thái Học.

Phạm vi nơi đây rất lớn, đủ để dung nạp mấy chục vạn người, vào rất nhiều năm trước, chỗ này đã từng tổ chức rất nhiều trận luận đạo cỡ lớn, mỗi một lần đều tạo ra oanh động.

Giờ phút này nơi đây đông đảo học sinh, trên cơ bản thì tất cả học sinh ở Hoàng Đô đều đã đến.

Âm thanh nghị luận với nhau vang vọng, tiếng người huyên náo, mà ánh mắt của bọn họ, phần lớn đều nhìn lên không trung.

Giữa không trung, thình lình nổi lơ lửng hai tòa đạo đài bát giác cực lớn.

Một đen một trắng, phong cách cổ xưa trang nhã, giống như ngụ ý thuần khiết và cứng cỏi, mà kết cấu bát giác, cũng thành căn bản của đạo đài, tượng trưng cho điểm giao hội giữa đại địa và bầu trời.

Giờ phút này, bên trên hai tòa đạo đài cổ xưa giữa thiên địa truyền ra uy áp, càng có đạo vận lan tràn khắp bốn phương, hình thành từng mảnh hào quang.

Trên đạo đài màu đen, phái chủ Dung Thần Lưu ngồi ở, sau lưng là cao tầng Dung Thần Lưu cùng với thủ tịch, còn có cả Thất hoàng tử, mỗi người riêng phần mình đả tọa, trọn vẹn mấy trăm, khí thế như cầu vồng, đồng thời còn có càng nhiều học sinh Dung Thần Lưu cũng túm tụm ở phía dưới.

Còn trên đạo đài màu trắng đối diện, chỉ có một mình phái chủ Dị Tiên Lưu, lẻ loi trơ trọi đả tọa.

Cảm giác thê lương tự nhiên mà nổi lên.

Thế lực khắp nơi bên ngoài cũng đều nhao nhao lắc đầu, đáy lòng ít nhiều có chút phức tạp, dẫu sao… vào nhiều năm trước, Dị Tiên Lưu chính là đệ nhất phái trong Thái Học.

Nhưng hiện giờ…

Tiếng thở dài vang lên trong lòng của rất nhiều người, cũng bao hàm cả học sinh Dị Tiên Lưu bốn phía bên trong Thái Học.

Bây giờ, những học sinh gia nhập Dị Tiên Lưu này, từng người chỉ có thể trầm mặc.

Hứa Thanh tương tự đứng trong đám người, hắn có thể cảm giác được bầu không khí ở nơi đây, nhưng bây giờ trọng điểm của hắn là Thất hoàng tử cùng với… Phái chủ của Dung Thần Lưu trên đạo đài.

Hứa Thanh bình tĩnh ngóng nhìn bọn họ.

Hắn không lập tức xông ra vạch trần, mà đang đợi vở kịch lớn này diễn đến thời khắc mấu chốt.

Chương 1826: Thái Học luận đạo (2)

Hồi lâu, khi tiếng chuông thứ chín truyền đến, màn trời Thái Học đột nhiên chấn động, từ điểm cuối của bầu trời đi tới hai đạo thân ảnh mặc trường bào màu trắng.

Một trước một sau, một già một trẻ.

Lão giả đi phía trước có vẻ mặt ôn hòa, từng đạo nếp nhăn trên mặt chính là bằng chứng năm tháng, giống như dấu vết của dòng sông trí tuệ đảo qua.

Mặc dù dáng người của lão không hề cao ngất, nhưng khí chất cùng nét cơ trí tăng trưởng theo tuổi tác lại càng tươi sáng rõ nét.

Người này, chính là Phủ chủ của Thái Học, phía sau lão… . . Thì là Tam hoàng tử tư cách Phủ thừa của Thái Học.

Bọn họ không đeo mặt nạ Thái Học, tướng mạo hiển lộ trong mắt mọi người, một khắc xuất hiện, phái chủ Dị Tiên Lưu cùng với phái chủ Dung Thần Lưu, còn có toàn bộ học sinh nơi đây đều nhao nhao chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Phủ chủ.”

Có thể được Nhân Hoàng khâm điểm trở thành Phủ chủ của Thái Học, dĩ nhiên là người đức cao vọng trọng, điểm ấy, bất luận là học thức, thân phận hay là cống hiến, vị lão giả này đều có đủ.

Lúc Thái Học mới thành lập, là lão tham dự tu chỉnh, thậm chí rất nhiều lưu phái đều được lão tương trợ, mới có khả năng thành công dựng lên vào thời điểm sớm nhất.

Mà lão càng có huyết mạch hoàng tộc, nhìn từ bối phận thì lão là thúc thúc của Nhân Hoàng đương đại.

Cho nên Tam hoàng tử đi ở sau lưng, biểu cảm cực kỳ cung kính.

Giờ phút này theo hai người đi tới, vị Phủ chủ của Thái Học bỗng dừng lại giữa không trung, ngẩng đầu nhìn lên màn trời phương xa, chắp tay cúi đầu.

"Bái kiến Nhân Hoàng."

Giọng nói vừa ra, tâm thần của đám học sinh phía dưới nhao nhao chấn động, đồng thời vị trí màn trời mà Phủ chủ của Thái Học nhìn tới cũng cuộn trào, hiển lộ ra một màn cảnh tượng.

Cảnh tượng trong đó chính là hoàng cung, Nhân Hoàng ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất, đang ngóng nhìn nơi đây, đối mặt Phủ chủ của Thái Học bái kiến, gã đứng người lên, đáp lễ.

Sở dĩ đứng dậy đáp lễ, không phải vì lễ nghi đối với trưởng giả, thân là Nhân Hoàng, thứ gã đại biểu là nhân tộc, thân phận đã vô cùng siêu nhiên, nguyên nhân đứng dậy, là bởi vì tôn kính.

Tôn kính cống hiến những năm qua của Phủ chủ đối với Thái Học.

Mà phía dưới Nhân Hoàng, có thể thấy được 13 thân ảnh, giờ phút này cũng đều nhao nhao đứng lên đáp lễ.

Mỗi một đạo thân ảnh đều tràn ra khí tức động trời, Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua đã có cảm thụ rõ ràng, đó là... . . Chấn động của Uẩn Thần.

Thân phận của bọn họ, không cần nói cũng biết.

Thiên Vương đang trụ ở Hoàng Đô nhân tộc.

Lễ xong, Nhân Hoàng ngồi ngay ngắn, đám Thiên Vương cũng vậy.

Cùng lúc đó, Phủ chủ giữa không trung Thái Học, cúi đầu thu hồi ánh mắt, ngó qua đạo đài của Dị Tiên Lưu cùng Dung Thần Lưu, lại nhìn tới hơn 10 vạn học sinh phía dưới, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái.

"Đã rất lâu lão phu không chủ trì và chứng kiến Thái Học luận đạo rồi."

"Ta rất vui mừng, bây giờ bên trong Thái Học nhân tộc vẫn còn xuất hiện luận đạo."

"Luận đạo chia làm ba khâu, Thiên Đạo luận chính, nhân tâm luận ngụy, triêu tịch luận dực."

"Cuối cùng thắng bại, không do lưu phái quyết, mà là các ngươi."

Phủ chủ Thái Học nhìn qua học sinh dưới mặt đất, chậm rãi mở miệng.

“Mỗi một người các ngươi, đều có trí tuệ cùng lựa chọn của riêng mình, từ giờ trở đi, nhận thức ở trong lòng các ngươi, chính là thứ chỉ ra thắng bại của luận đạo.”

Sau khi lời này truyền ra, trong nháy mắt tiếp theo, đạo đài bên Dung Thần Lưu trực tiếp có một đạo hồng quang động trời dựng lên, trực tiếp chui vào bên trong bầu trời, ánh sáng vô cùng rực rỡ, khiến cho màn trời nổ vang, khí thế chấn động bát phương.

Đạo hồng quang này, đến từ tâm ý học sinh phía dưới.

Mà loại quy mô cùng độ cao như thế, đủ để chứng minh mức độ nhận thức trong lòng học sinh Thái Học đối với Dung Thần Lưu.

Trái lại Dị Tiên Lưu… Hồng quang cũng có, nhưng chỉ được ba trượng.

So sánh cao thấp giữa cả hai, trình độ cách nhau quá xa, chênh lệch như là thiên uyên.

Nhìn qua một màn này, thế lực khắp nơi bên ngoài nhao nhao trầm mặc.

Bên trong Thái Học càng có xôn xao.

Lông mày dưới mặt nạ của Hứa Thanh cũng có chỗ nhăn lại.

Giữa không trung, Phủ chủ Thái Học cũng khẽ lắc đầu, nhưng mà luận đạo vẫn phải tiếp tục, vì vậy giọng nói khàn khàn của lão lại vang vọng ra.

“Hiện giờ, Thiên Đạo luận chính.”

“Hết thảy lưu phái của nhân tộc chúng ta, trước lúc luận đạo, công pháp cùng tư tưởng của lưu phái cần được Thiên Đạo nhận thức, mới có đủ tư cách luận đạo.”

“Bên trong Thiên Đạo Vọng Cổ, 99 tôn Viễn Cổ ngủ say, nhân tộc ta khó có thể cảm giác, nhưng trong 10 vạn Thiên Đạo lớn nhỏ các phương, vào lúc đạo đàn Thái Học nhân tộc chúng ta mới bắt đầu thành lập, từng có 3000 Thiên Đạo chúc phúc, vì vậy hiện ra ở nơi đây, có thể để cho 3000 Thiên Đạo cảm giác.”

“Nếu như Thiên Đạo không công nhận, vậy không cần tiếp tục luận đạo, nói rõ lưu phái các ngươi còn cần điều chỉnh.”

“Cho nên Dị Tiên Lưu cùng Dung Thần Lưu, các ngươi tự mình lựa chọn, có muốn tiến hành hay không.”

Trên đạo đài màu đen, phái chủ của Dung Thần Lưu truyền ra tiếng cười nhàn nhạt.

“Học sinh Dung Thần Lưu.”

Lời này vừa ra, học sinh của Dung Thần Lưu nhao nhao tràn ra khí tức trong cơ thể, hội tụ với nhau, bay lên phía trên trời màn, huyễn hóa ra một hư ảnh cực lớn.

Hư ảnh này cao lớn kinh người, ba đầu sáu tay, toàn thân do vô số tồn tại Thần Thánh hợp lại mà thành, nhưng lại hồn nhiên tạo thành một khối, truyền ra khí tức không gì sánh kịp.

Bốn phương vặn vẹo, thiên địa mơ hồ, tựa như Thần Linh chân chính vậy.

Càng là theo phái chủ Dung Thần Lưu ngẩng đầu, thân ảnh cực lớn này giơ tay phải lên bầu trời, chợt nắm.

Hư không nổ vang, âm thanh ầm ầm khiến cho thiên địa rung chuyển, phái chủ Dung Thần Lưu đứng người lên, cúi đầu với bầu trời.

“Mời Thiên Đạo luận chính.”

Màn trời bị xé nứt, xuất hiện từng đạo khe hở lớn nhỏ, những khe hở này lần lượt mở ra, hóa thành từng con mắt tràn ra vẻ lạnh lùng, nhìn hư ảnh Dung Thần Lưu.

“Có thể.”

“Có thể.”

“Có thể.”

Từng tiếng đại đạo truyền đến từ bát phương.

Trong khoảng thời gian ngắn, phần lớn học sinh bên trong Thái Học đều cảm thấy phấn khởi, thế lực khắp nơi cũng đều ngưng thần, ngay cả trong mắt của Phủ chủ Thái Học cũng có thâm ý, nhẹ nhàng gật đầu.

“Trong 3000 Thiên Đạo, có 2137 tôn Thiên Đạo nhận thức, đây là đại thiện!”

Đồng thời, hồng quang của đạo đài Dung Thần Lưu lần nữa tăng vọt, kinh thiên động địa.

Phái chủ Dung Thần Lưu khom người với Phủ chủ của Thái Học, sau đó ngồi xuống, nhìn về phía phái chủ Dị Tiên Lưu.

Phái chủ của Dị Tiên Lưu trầm mặc, sau một lúc lâu, lão chỉ có thể kiên trì đứng dậy, tràn ra khí tức bản thân, cúi đầu với màn trời.

“Mời Thiên Đạo luận chính…”

Phái chủ Dị Tiên Lưu truyền ra tiếng nói nhưng có vẻ không hề tự tin.

Trong đám người, Hứa Thanh xem qua một màn này, ánh mắt bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên phía bầu trời.

Chương 1827: Ê a! (1)

Bầu trời phía trên Thái Học, tất cả từng đạo vết nứt chứa con mắt lớn nhỏ, số lượng 3000.

Bọn chúng, chính là Thiên Đạo vào lúc Thái Học mới bắt đầu thành lập, dựa vào vận khí tối tăm của nhân tộc dẫn dắt, ban sự chúc phúc.

Giờ phút này theo phái chủ của Dị Tiên Lưu tràn ra khí tức, một khắc mở miệng, rất nhiều hồn ti lao ra từ trong cơ thể, buộc vòng quanh trên màn trời, tạo thành thân ảnh một con Địa Tử cực lớn.

Đây hoàn toàn là do hồn ti đan dệt mà thành, mỗi một chi tiết đều hiện ra ở trong cảm giác của Thiên Đạo, để cho Thiên Đạo luận chính.

Nhưng mặc kệ là khí thế hay là uy áp, so sánh với cỗ thân thể mà vô số học sinh Dung Thần Lưu hội tụ thành, chênh lệch khá xa, song phương cao thấp lập phán.

Con mắt trong khe nứt trên bầu trời nhao nhao tràn ra ánh sáng lạnh lùng, kết cục cũng không ngoài dự kiến của mọi người, tuyệt đại đa số con mắt Thiên Đạo lựa chọn khép kín, cuối cùng chỉ có hơn 20 đạo bảo trì trạng thái mở ra.

Âm thanh đại đạo vang vọng cũng giống như thế, căn bản không cách nào so với Dung Thần Lưu khí thế ngập trời lúc trước.

Học sinh bốn phía quanh đạo đàn ngóng nhìn một màn này, những người khuynh hướng về Dung Thần Lưu trong lòng càng thêm kiên định, còn một phương có chút phức tạp đối với Dị Tiên Lưu thì chỉ có thể thầm than.

Một bên là hơn 2000 Thiên Đạo nhận thức, một bên là hơn 20 Thiên Đạo…Không bằng, chính là không bằng.

Thế lực khắp nơi bên ngoài cũng đều riêng phần mình cảm khái, thật sự là bước đầu tiên luận đạo thì Dị Tiên Lưu đã thua rồi, thua triệt để.

Trên đạo đài màu đen, trong mắt phần lớn học sinh của Dung

Thần Lưu lộ ra vẻ siêu nhiên, phái chủ Dung Thần Lưu càng là lắc đầu, giống như hứng thú cũng đều tiêu tán không ít.

Đối với phái chủ Dị Tiên Lưu mà nói, hành động đó chính là một loại châm chọc, càng là đả kích.

Lão nhìn lên màn trời, đáy lòng tràn đầy đắng chát, kết quả này nằm trong dự liệu của lão, nhưng khi nó chân chính xuất hiện, lão vẫn cảm thấy thật khó có thể tiếp nhận.

Bởi vì đối với Dị Tiên Lưu mà nói, đây cũng không phải là lần đầu tiên luận đạo, thời điểm từng huy hoàng, Dị Tiên Lưu luận đạo đưa tới Thiên Đạo nhận thức, tương tự có thể đạt tới trên 2000.

Mà bây giờ. . . . Chỉ còn lại hơn 20 đạo, những đạo khác đều đã không hề nhận thức đạo của Dị Tiên nữa.

“Thiên Đạo, đã bỏ qua Dị Tiên rồi sao. . . .”

Phái chủ Dị Tiên Lưu cúi đầu xuống, trong nháy mắt cả người tựa như già hơn rất nhiều, ánh mắt cũng trở nên đục ngầu, nhưng lão vẫn bảo trì tôn nghiêm, khom người cúi đầu về phía Thiên Đạo trên bầu trời.

Giữa không trung, Phủ chủ Thái Học cũng than nhẹ trong lòng, bắt đầu tuyên bố bước luận đạo thứ hai.

“Tiếp đến, phải. . . .”

Nhưng vào lúc này, trong đám người bên dưới đạo đàn đang nhìn bầu trời, Hứa Thanh dưới lớp mặt nạ hơi nhíu lông mày một cái.

Trong nháy mắt tiếp theo, bầu trời đột nhiên nổ vang, rung động lắc lư kịch liệt.

Vô số mây mù đột nhiên hình thành lại mau chóng tiêu tán, lập đi lập lại, một cổ khí tức Viễn Cổ từ hư vô hội tụ tới, bỗng nhiên phủ xuống trong không gian Thái Học, tràn ngập bát phương, khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều có thể cảm nhận được uy áp mênh mông vô cùng rõ ràng.

Một màn này, trực tiếp cắt ngang lời muốn nói ra của nói Phủ chủ Thái Học, lão chợt ngẩng đầu ngóng nhìn lên màn trời, vẻ mặt hiện ra một vòng chấn động cùng không cách nào tin.

Người ngẩng đầu không chỉ có mình lão, Tam hoàng tử bên cạnh cùng với toàn bộ học sinh nơi đây, bao gồm cả phái chủ Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu, giờ phút này suy nghĩ của tất cả cuộn trào, nhìn lên bầu trời.

Thậm chí thế lực khắp nơi bên ngoài Thái Học cũng đều chấn động, ngay cả Nhân Hoàng cùng với 13 vị Thiên Vương cũng lộ ra thần sắc dị động, thân thể Nhân Hoàng càng là nghiêng về phía trước một chút.

Vạn chúng chú mục, khí tức Viễn Cổ tản ra từ hư vô càng cuồng bạo hơn, cuối cùng hóa thành thiên lôi kinh thiên động địa, bộc phát kịch liệt trên bầu trời Thái Học.

Càng là dưới sự bộc phát đó, bầu trời bị cưỡng ép xé rách, một đạo khe hở cực lớn quán xuyên toàn bộ màn trời của mảnh không gian Thái Học, vượt qua những khe hở khác rất nhiều.

So sánh cùng nó, những khe hở khác không có ý nghĩa.

Mà rất nhanh, bên trong khe hở bị xé mở này… . . lộ ra một con ngươi thật lớn, tạo thành một con mắt đặc biệt.

Con mắt đó thay thế bầu trời Thái Học, đã trở thành duy nhất, hóa thành Thiên Nhãn.

Bên trong có hai màu sắc thái, con ngươi màu tím, bốn phía màu lam!

Một khắc xuất hiện, thiên uy cuồn cuộn, toàn bộ không gian của Thái Học đều run rẩy, 3000 khe hở xuất hiện trên bầu trời lúc trước cũng truyền ra âm thanh ken két, trong thời gian ngắn lại đồng loạt mở ra, con mắt Thiên Đạo không còn lộ ra vẻ lạnh lùng, mà là tôn kính.

Như đang cúng bái.

Trong một cái chớp mắt, khí tức Viễn Cổ ngập trời ập đến.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, theo sau là sấm sét vang dội.

Đó là âm thanh gầm thét nguyên thủy nhất trong thiên địa, là một loại sức mạnh không cách nào ngăn cản đang bộc phát, giao hòa lẫn nhau cùng một chỗ, hóa thành một tiếng non nớt.

“Ê a!”

Tiếng nói này, đã vượt qua tất cả âm thanh đại đạo lúc trước, thay thế hết thảy và trở thành duy nhất, mặc dù nó nói không rõ ràng, nhưng rơi vào trong lòng mọi người, ý nghĩa rõ ràng.

Đó là nhận thức!

“Thiên Đạo Viễn Cổ!!”

Tâm thần Phủ chủ Thái Học dấy lên nổ vang kịch liệt, la thất thanh.

Tam hoàng tử bên cạnh càng là chấn động vô cùng, toàn bộ học sinh nơi đây cũng đều là như thế, trên đạo đài Dung Thần Lưu, hô hấp của tất cả thành viên cao tầng trở nên dồn dập, dù là phái chủ của Dung Thần Lưu, trong mắt cũng chợt lóe lên tinh mang.

Chương 1828: Ê a! (2)

Bên ngoài càng là như vậy, trong lòng của Nhân Hoàng và các Thiên Vương đồng thời xuất hiện gợn sóng.

Thật sự là toàn bộ 99 tôn Thiên Đạo Viễn Cổ của đại lục Vọng Cổ đều đã ngủ say, ngay cả khi Huyền Chiến Nhân Hoàng đăng cơ cũng chưa từng xuất hiện Thiên Đạo Viễn Cổ.

Thái Học thành lập càng là như vậy.

Nhưng hôm nay... Chỉ một trận luận đạo, vậy mà Thiên Đạo Viễn Cổ lại xuất hiện, nhận thức Dị Tiên Lưu!

Loại quy cách và đãi ngộ ấy, có thể nói là động trời, trong lòng rất nhiều người cơ bản là không thể tưởng tượng được, chấn động tột cùng.

Giờ phút này, ngay cả phái chủ của Dị Tiên Lưu cũng đều mờ mịt, ngơ ngác nhìn con mắt Viễn Cổ mở ra trên màn trời, lâm vào sững sờ, lão nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, Dị Tiên Lưu luận chính sẽ xuất hiện Thiên Đạo Viễn Cổ.

Chỉ có Hứa Thanh trong đám người, hắn nhìn tới con mắt trên bầu trời, khẽ gật đầu.

Không biết có phải nhìn thấy phụ thân của mình đã hài lòng hay không, cự nhãn trên bầu trời tràn ra một tia thân thiết, sau đó không biết con mắt đang nhìn cái gì ở bên ngoài, cuối cùng thời gian dần qua khép kín lại, tan biến khỏi màn trời.

Không người nào biết nó đang nhìn cái gì, nhưng Hứa Thanh đoán được, nhi tử Thiên Đạo đang nhìn vị phụ thân khác.

Giờ phút này, bên trong phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông bị mất trộm đoạn thời gian trước, một đệ tử dung mạo xấu xí đang quét rác bỗng nhiên như có cảm nhận, ngẩng đầu nhìn về phía Thái Học, trên mặt lộ ra vẻ ngạo nghễ.

“Hảo nhi tử, không quên mình còn một người phụ thân nữa.”

Mà bây giờ bên trong Thái Học đã hoàn toàn yên tĩnh, cho đến khi Thiên Đạo Viễn Cổ rời đi một lát mới bắt đầu có âm thanh xôn xao, sau đó là tiếng nói ngập trời dựng lên, tất cả học sinh đều sôi trào, dựa vào ngôn từ để biểu đạt hoảng sợ cùng với không cách nào tin trong nội tâm của mình ra ngoài.

"Thiên Đạo Viễn Cổ…"

"Vậy mà Dị Tiên Lưu lại được Thiên Đạo Viễn Cổ nhận thức!!"

"Đây là lần đầu tiên ta cảm thụ Thiên Đạo Viễn Cổ, loại uy áp đó, loại thiên uy kinh khủng đó…"

Mà so với việc học sinh xôn xao, Phủ chủ Thái Học và cường giả của thế lực khắp nơi bên trong Hoàng Đô, ngoài chấn động trong lòng ra, bọn họ đều không hẹn mà cùng sinh ra một nghi vấn.

"Hình như trong 99 tôn Thiên Đạo Viễn Cổ, không tôn nào có mắt lam đồng tử tím… Nhất là âm thanh đó, vì sao lại mang theo cảm giác non nớt."

Nhưng mặc kệ như thế nào, khí tức Thiên Đạo Viễn Cổ vô cùng thuần khiết, không phải làm giả, thế nên nghi vấn đó chỉ có thể vùi dưới đáy lòng.

Nhân Hoàng cũng nheo mắt lại, ngóng nhìn Thái Học, ánh mắt đảo qua trên từng người học sinh, cuối cùng rơi vào trên thân Hứa Thanh.

Cùng lúc này, còn có một đạo ánh mắt đến từ trên đỉnh của Trích Tinh Lâu trong Hoàng Đô, ngóng nhìn Thái Học, ngóng nhìn màn trời.

Ánh mắt đó đến từ Quốc sư.

Gã đứng trong đỉnh các của Trích Tinh Lâu, mặc kệ gió thổi tóc dài bay múa, nhẹ giọng mở miệng.

"Đệ đệ, đây là lần thứ hai ngươi khiến cho ta cảm thấy ngoài ý định."

Bên trong Thái Học, nội tâm của Hứa Thanh rất bình tĩnh, hắn biết mình nhất định sẽ bị lộ, nhưng không sao cả, vốn dĩ hôm nay hắn cũng không định tiếp tục giấu kín nữa, vì vậy hắn ngẩng đầu nhìn lên đạo đài màu đen trên không trung, nhìn tới Thất hoàng tử sắc mặt có chút ngạc nhiên.

Mà giờ khắc này, hồng quang trên đạo đài của Dung Thần Lưu cũng đã buông lỏng một chút, tuy vẫn là cầu vồng tiếp trời như cũ, nhưng rõ ràng yếu hơn so với lúc trước.

Ngược lại là đạo đài Dị Tiên Lưu, bởi vì Thiên Đạo Viễn Cổ nhận thức, xuất hiện mức độ tăng vọt nhất định, hồng quang từ 3 trượng đạt đến 100 trượng, đây là đệ tử Dị Tiên Lưu trở về, cũng là bộ phận học sinh lựa chọn lại.

Một màn này, cũng làm cho trận luận đạo hoàn toàn sôi trào.

Phái chủ Dị Tiên Lưu càng là hít sâu, trong mắt lộ ra tia sáng cùng tự tin trước đó chưa từng có, ngóng nhìn Dung Thần Lưu.

Phái chủ Dung Thần Lưu trầm mặc, nhưng rất nhanh truyền ra một tiếng cười khẽ.

“Mời Phủ chủ tiếp tục.”

Giữa không trung, Phủ chủ của Thái Học nhắm mắt, hồi lâu sau mới mở ra, trong mắt lộ ra ngưng trọng, so với lúc bắt đầu, hứng thú của lão đối với trận luận đạo này cũng lớn hơn rất nhiều.

Lão cũng muốn nhìn thử một chút, xem sau khi luận đạo đến cuối cùng… Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu, ai sẽ là người giành chiến thắng.

Không chỉ một mình lão có ý nghĩ như thế, hiện giờ toàn bộ lưu phái cùng học sinh bên trong Thái Học, còn cả thế lực khắp nơi bên ngoài, đồng dạng đều nghĩ như vậy.

Nguyên bản một trận luận đạo tùy tiện có thể phân ra thắng bại, bây giờ đã không giống nữa.

Vì vậy Phủ chủ Thái Học lần nữa truyền ra giọng nói khàn khàn trầm thấp từ trong miệng.

“Khâu luận đạo thứ hai, là luận ngụy, đạo có thật giả, nhân tâm có phân biệt.”

“Lão phu đưa ra ba chủ đề, Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu có thể theo các chủ đề đó, luận đạo của bản thân.”

“Chủ đề thứ nhất là… Tiên lộ đã đứt, làm sao đi tiếp?”

Câu hỏi vừa ra, Thái Học im lặng, vô số ánh mắt hội tụ tới đạo đài của Dị Tiên và Dung Thần.

Giờ phút này, Phái chủ của Dị Tiên Lưu ngồi khoanh chân trên đạo đài, trong mắt có ánh sáng, nghe xong cao giọng truyền ra lời nói.

“Dị Tiên Lưu chúng ta lấy hồn ti đan dệt hình ảnh Thần Tính, không ngừng lớn mạnh, sẽ thành linh của Thần, dùng linh đó làm chất dinh dưỡng, phỏng theo dị lộ nhen nhóm Thần Hỏa, thiêu đốt linh thần, tiếp tục con đường phía trước, đường này nhất niệm là Thần, nhất niệm là Tiên, đo đó được xưng là Dị Tiên.”

Giọng nói của lão vô cùng hữu lực, vang vọng bát phương, rơi vào trong tai vô số học sinh, người ở bên ngoài cũng nghe thấy.

Đây là hạch tâm của Dị Tiên Lưu, cũng là lý niệm của Dị Tiên Lưu, đã từng được vô số người nhận thức, cuối cùng bởi vì tốc độ tu hành chậm chạp, nên không cách nào thực hiện.

Nhưng hôm nay không giống, Dị Tiên Lưu xuất hiện đạo chủng, đã cải biến hết thảy.

Cơ mà cũng chính vì đạo chủng, khiến cho Dị Tiên Lưu xuất hiện nguy cơ lụi tàn.

Vì vậy, trên đạo đài của Dung Thần Lưu, phái chủ Dung Thần Lưu lắc đầu, bình tĩnh mở miệng.

“Loại thuật tà túy không khác gì ánh sao, làm sao có thể tranh phát sáng cùng ánh trăng.”

--

Chương 1829: Thay vì vấn chung, không bằng vấn kiếm (1)

“Trời đất có linh, vạn vật có Thần, sự hiện diện của Thần Linh đã là điều không thể chối bỏ, qua hàng ngàn năm hòa nhập với Vọng Cổ, đã trở thành một trong những hệ thống sức mạnh của đại lục Vọng Cổ, chúng ta nên tuân theo xu thế, coi vạn vật bị Thần Linh xâm nhập là vật liệu thần.”

“Giống như đan dược, dung nhập vật liệu thần vào trong cơ thể của mình, chủ động thay thế mọi bộ phận trong cơ thể, từ đó hình thành cơ thể Thần Tính, cơ thể này thuận theo thời đại, phù hợp với hoàn cảnh, từ đó dị chất không còn là kịch độc, mà là chất dinh dưỡng để chúng ta tu luyện, giống như linh khí, Dung Thần Lưu chúng ta gọi đó là năng lực của Thần.”

“Với phương pháp tu luyện ấy, nhân tộc chúng ta chắc chắn sẽ trở nên cường thịnh vô cùng, đến lúc đó, cho dù tiên lộ đã đứt, cũng không cần phải cố gắng nối lại, bởi vì chúng ta đã tìm ra đại đạo thuộc về riêng mình! Lý niệm và mục tiêu của Dung Thần Lưu chúng ta là…mọi người nhân tộc đều thành Thần!”

Giọng nói của phái chủ Dung Thần Lưu không hề kích động, nhưng hàm nghĩa trong lời nói của lão lại hóa thành phong bạo, ầm ầm vang vọng trong nội tâm của các học sinh Thái Học.

Đặc biệt là câu cuối cùng, mọi người đều thành Thần, câu đó khiến cho học sinh của Dung Thần Lưu nhao nhao kích động, sinh ra sự tán đồng mãnh liệt.

Đây là hạch tâm của Dung Thần Lưu, cũng là nguyên nhân mà Dung Thần Lưu lớn mạnh như bây giờ.

Giờ phút này lại do chính miệng của phái chủ Dung Thần Lưu nói ra, sức thuyết phục rất mạnh.

“Vớ vẩn!”

Phái chủ Dị Tiên cười lạnh, giọng nói khuếch tán bát phương.

“Từ xưa đến nay, nhân tộc chúng ta đã từng đứng trên huy hoàng, cũng đã từng ở dưới đáy cốc, từng có nền văn minh rực rỡ, lại từng gặp phải hạo kiếp diệt vong, nhưng mặc kệ như thế nào, chúng ta vẫn kiên trì, vẫn là nhân tộc, vẫn giữ lại dòng máu đỏ tươi.”

“Còn ngươi, luôn mở miệng nói là vì nhân tộc, nhưng con đường ngươi đi lại bỏ rơi cơ thể của nhân tộc, vứt đi phẩm giá của nhân tộc, cuối cùng không biết trở thành thứ quái vật gì, thay vì nói mọi người thành Thần, không bằng nói là trở thành tay sai của Thần Linh.”

“Phương pháp của ngươi là phương pháp diệt tộc, mọi người thành Thần, mọi người không còn là người.”

Đối với cuộc tranh luận về tư tưởng hai phái, phái chủ Dị Tiên căn bản không sợ hãi chút nào, đây chính là lý niệm của lão, bây giờ giọng nói càng tăng thêm cao độ, cũng rất có sức thuyết phục, khiến cho những học sinh Thái Học trung lập có chút dao động.

Ngay cả Hứa Thanh cũng phải nhìn kỹ chủ Dị Tiên hơn, hắn không ngờ rằng lời nói của đối phương lại sắc bén như vậy.

Ngay cả học sinh của Dung Thần Lưu cũng có một số người im lặng, nhìn về phía phái chủ Dung Thần Lưu.

Phái chủ Dung Thần Lưu không mở miệng, mà là nhìn về phía Thất Hoàng Tử bên cạnh.

Thất Hoàng Tử nhướng mày, từ từ truyền ra lời nói.

“Phương pháp của Dị Tiên Lưu quá truyền thống, bảo thủ cố chấp, ngu dốt mất linh, ôm chặt huy hoàng của ngày xưa không muốn buông tay, thù địch đối với mọi thứ mới mẻ, đặc biệt càng có thành kiến cùng Dung Thần Lưu chúng ta, nhưng trên thực tế, tâm linh của học sinh Thái Học trong sáng, bọn họ tự có phán đoán của riêng mình.”

“Đây là nguyên nhân mà ta cùng với tất cả học sinh của Dung Thần Lưu, lựa chọn gia nhập vào Dung Thần Lưu.”

Lời này truyền ra, học sinh Dung Thần Lưu trong Thái Học đồng thời tán đồng, bọn họ là thế hệ mới, mặc dù có kính trọng đối với truyền thống cổ xưa, nhưng lại càng nhận thức sự biến hóa hơn.

Ngay cả những học trò trung lập khác cũng đều có chút cảm khái, mà thân phận của Thất hoàng tử, cũng khiến cho lời nói của gã có đủ trọng lượng, thế nên chỉ trong một thời gian ngắn, hồng quang của Dung Thần Lưu lần nữa trở lên rực rỡ.

Phái chủ Dung Thần Lưu nhìn qua phái chủ Dị Tiên Lưu, bình tĩnh mở miệng.

“Ngươi nhìn thấy không, đây chính là lý do Dị Tiên Lưu của ngươi suy tàn, thời đại đã thay đổi.”

Phái chủ Dị Tiên Lưu thở dài, chỉ có thể trầm mặc.

Chủ đề thứ nhất của luận ngụy, Dị Tiên Lưu không có được bất kỳ lợi thế nào.

Một lúc lâu sau, Phủ chủ Thái Học đứng giữa không trung, nói ra chủ đề thứ hai.

“Như thế nào là tộc đạo?”

Lần này người đầu tiên mở miệng chính là thủ tịch của Dung Thần Lưu.

“Đại lục Vọng Cổ, vạn tộc như rừng, sinh linh vô số, nhân tộc chúng ta phải có trái tim bao dung vạn tộc, tầm mắt bao phủ toàn bộ Vọng Cổ, hòa nhập đạo của hàng vạn tộc, trở thành đạo của nhân tộc chúng ta, học hỏi từ mọi người, rèn luyện bản thân, lấy thừa bù thiếu, thành tựu sự nghiệp bất thế.”

“Thời đại đã thay đổi, không thể đắm chìm trong quá khứ, mà nếu muốn thay đổi, thì phải thay đổi hoàn toàn, như vậy mới có thể thực sự kế thừa quá khứ, mở lối cho người sau, sửa cũ thành mới.”

“Mà mọi người thành Thần có gì không tốt, chúng ta sẽ là đệ nhất tộc của Vọng Cổ, chúng ta bao dung tất cả, chúng ta hòa nhập tất cả, đến lúc đó, chúng ta thậm chí có thể tự xưng là Thần tộc, lần nữa thống nhất Vọng Cổ cũng không phải là không thể, khi đó, tàn diện Thần Linh trên bầu trời không còn mang tới thảm họa cho chúng ta nữa, mà là phúc trạch!”

“Các ngươi đã từng thử nghĩ qua chưa, sự xuất hiện của tàn diện Thần Linh đã thay đổi tất cả mọi thứ, nhưng tại sao đến bây giờ đại lục Vọng Cổ vẫn còn sinh linh tồn tại, liệu có khi nào, thật ra đây là một cơ hội, một khi chúng ta nắm bắt được, vậy thì tàn diện Thần Linh…sẽ trở thành vũ khí của chúng ta.”

Những lời này vừa truyền ra, giống như là sấm sét đảo qua thiên địa, khiến cho tâm thần của tất cả học sinh chấn động.

Không thể không nói, tuy rằng trong đó có một số điều phản đạo, nhưng những lời đó dường như cũng phù hợp suy luận, có đủ đạo lý, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả học sinh Thái Học đều lâm vào trầm tư.

Thế lực khắp nơi bên ngoài có người khinh thường, cũng có người suy nghĩ.

Nhân Hoàng ngóng nhìn Dung Thần Lưu, trong mắt có thâm ý.

Phái chủ Dung Thần Lưu ngẩng đầu, đối mắt cùng với Nhân Hoàng trên bầu trời, giống như lão đang mượn trận luận đạo lần này, mượn miệng của thủ tịch Dung Thần Lưu để nói ra những điều đó, nhưng người thực sự lắng nghe không phải là học trò, cũng không phải là Dị Tiên Lưu, mà là người lão đang nhìn tới bây giờ.

Hứa Thanh thấy thế, như có suy nghĩ.

Còn phái chủ Dị Tiên Lưu nghe vậy lại phẫn nộ mà cười.

“Tiểu nhi ngu ngốc, ngươi nghĩ rằng tộc đạo, chỉ là đơn giản là đạo của một tộc sao?”

“Căn bản không phải!”

“Cái gọi là tộc đạo, là linh hồn của một tộc, là truyền thừa của một tộc, là lý niệm của một tộc, là văn minh và ý chí của một tộc, tất cả hòa hợp cùng một chỗ tạo thành.”

Nói đến đây, chủ nhân Dị Tiên Lưu không quan tâm nhiều nữa rồi, lão đứng dậy, giơ tay chỉ về phía Nhân Hoàng trên trời, ánh mắt nhìn xuống học sinh dưới đất, hét lên một tiếng.

“Các ngươi nói cho ta biết, Huyền Chiến Nhân Hoàng, tại sao gọi là Nhân Hoàng?”

“Năm đó, Huyền U Cổ Hoàng, là Hoàng của vạn tộc, nhưng trong danh hiệu của ngài, tại sao cũng có hai chữ Nhân Hoàng?”

“Bởi vì chúng ta là nhân tộc!”

“Mặc kệ thời cổ hay tương lai, chúng ta đều là nhân tộc, đây là linh hồn, đây là truyền thừa, đây là lý niệm và văn minh, cũng là ý chí cùng truyền thống.”

“Mà tàn diện Thần Linh trên bầu trời, đã mang đến cho nhân tộc chúng ta vô tận khổ nạn, là kẻ thù suốt đời của chúng ta, nếu như thỏa hiệp, vậy làm sao đối mặt với những tộc nhân đã chết vì dị hóa trong những năm qua.”

“Đây không phải là chính đạo, đây là phản đạo!”

Trong ngữ khí của phái chủ Dị Tiên Lưu lộ ra cảm giác vô cùng đau đớn, giọng nói lan truyền trong Thái Học, khiến cho đáy lòng học sinh xuất hiện gợn sóng, đặc biệt là hai câu hỏi về Nhân Hoàng, càng làm người ta không thể không suy ngẫm sâu sắc.

Cả Thái Học, trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Nhân Hoàng nhắm nghiền hai mắt.

Phái chủ Dung Thần Lưu nhăn mày, nhìn tới trên người phái chủ Dị Tiên Lưu, một lần nữa cảm nhận được chỗ khó chơi của tiểu nhân vật mà mình vốn không để vào mắt này.

Sau một thời gian dài, Phủ chủ Thái Học trên không trung đã đưa ra câu hỏi thứ ba.

“Như thế nào là chính đạo?”

Chương 1830: Thay vì vấn chung, không bằng vấn kiếm (2)

Bên phía Dung Thần Lưu vừa mới có người muốn mở miệng, nhưng phái chủ Dung Thần Lưu đã giơ tay lên, lão ta nhìn tới phái chủ Dị Tiên Lưu, truyền ra giọng nói bình tĩnh.

“Chính đạo, là đạo chính thống cũng là đạo chính nghĩa.”

“Dung Thần Lưu chúng ta không thẹn với trời, không thẹn với nhân tộc, mặc dù dung nhập với vật liệu thần, nhưng tuân thủ chính đạo, còn Dị Tiên Lưu các ngươi tàn nhẫn ác độc, giết hại đồng loại, hút hồn tu luyện, mọi người đều biết điều này.”

“Lúc trước ngươi nói rất nhiều, câu nào cũng nhắc tới nhân tộc, mỗi từ đều nói về nhân hồn, bây giờ nhìn lại thấy thật là giả tạo.”

“Chính đạo, Dị Tiên Lưu không xứng.”

Tất cả đều được nói ra với một ngữ khí bình tĩnh, kết hợp với sự việc gần đây của Dị Tiên Lưu, tạo thành lực sát thương cực lớn, đồng thời cũng khiến cho những lời làm người ta suy ngẫm sâu sắc của phái chủ Dị Tiên Lưu lúc trước, trở nên yếu đi rất nhiều.

“Người bất chính, ngôn từ có thể đoan chính ư?”

Cuối cùng, phái chủ Dung Thần Lưu nhàn nhạt mở miệng, lời này, chính là tru tâm.

Học sinh Thái Học, từng người ngẩng đầu lên, nhìn về phía phái chủ Dị Tiên Lưu, thế lực khắp nơi bên ngoài cũng đều lần lượt thở dài.

Phải nói sự tình đạo chủng của Dị Tiên Lưu quả thật quá mức ác liệt, khiến cho lời nói của phái chủ Dung Thần Lưu giống như là những lưỡi dao sắc bén vậy.

Phái chủ Dị Tiên Lưu muốn mở miệng nói, nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Lão muốn phản bác, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể trầm mặc, bởi vì ngay cả lão, cũng không thể nào giải thích về việc đạo chủng Dị Tiên Lưu đưa tới đồ sát, trong đoạn thời gian bị phong bế, tâm tư của lão cũng có chỗ dao động.

Mà trận luận đạo này, mặc dù mới chỉ trải qua hai khâu, nhưng đến bây giờ, mặc kệ phái chủ Dị Tiên Lưu nói gì, dường như cũng không còn sức thuyết phục nữa.

Phủ chủ Thái Học cũng thở dài, đảo mắt quét qua mọi phía, vừa định mở miệng, nhưng đột nhiên, từ trong đám đông bỗng truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

“Người bất chính, ngôn từ tất nhiên bất chính, phương pháp bất chính, lưu phái cũng là bất chính.”

Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng khắp bốn phía, dưới sự chú ý và ngạc nhiên của học trò xung quanh, hắn cất bước đi lên trên không trung.

Sự xuất hiện đột ngột của hắn ngay lập tức thu hút toàn bộ lực chú ý của tất cả học sinh Thái Học, các thế lực bên ngoài cũng vậy, Nhân Hoàng đang nhắm mắt cũng mở ra.

Theo từng đạo thần niệm khóa chặt, từng ánh mắt ngóng nhìn, Hứa Thanh đi chậm, trong sự chú ý của vạn người, bước lên đạo đài của Dị Tiên Lưu, trở thành người tu sĩ thứ hai trên đạo đài Di Tiên Lưu.

Phái chủ Dị Tiên Lưu thở gấp nhìn về phía Hứa Thanh, hơi ngạc nhiên, cũng hơi không hiểu, tự nhiên lão biết người học sinh trước mắt, nhưng cũng chính vì biết, thế nên cảm giác lạ lẫm đến từ trên người đối phương lại càng mãnh liệt.

Lão không thể tin rằng, người đệ tử gọi là Huyền Lôi Tử lại đi ra vào lúc này, nói ra những lời như thế, tất cả mọi thứ khiến lão hơi hoảng hốt.

Cuối cùng, cảm giác hoảng hốt biến thành nồng đậm mong đợi và ngờ ngợ.

Về phần Hứa Thanh đang đứng trên đạo đài của Dị Tiên Lưu, ánh mắt của hắn bình tĩnh nhìn về phía đạo đài màu đen của Dung Thần Lưu, quét mắt nhìn qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Thất hoàng tử.

Hai mắt của phái chủ Dung Thần Lưu co rụt lại, ngóng nhìn Hứa Thanh, trong lòng dâng lên cảm giác quen thuộc.

Mà Thất hoàng tử, mặc dù không cảm thấy quen, nhưng theo ánh mắt của Hứa Thanh quét qua, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt từ trong tối tăm, ảnh hướng tới tâm thần của gã.

Cho đến khi giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh.

“Về việc đạo chủng của Dị Tiên Lưu, hôm nay ta mượn nơi đây, mời các học sinh Thái Học và Nhân Hoàng cùng nhau chứng kiến.”

Hứa Thanh từ từ mở miệng, giơ tay phải lên, bóp nhẹ khối ngọc giản trong tay.

Bên trong ngọc giản lập tức phát ra từng đạo ánh sáng, những tia sáng này đan lại với nhau, phác họa ra một bức tranh sống động ở giữa không trung.

Trong tấm hình là một chỗ mật thất tu hành, có một người đang ngồi tu luyện ngay đó.

Người này, chính là Thất hoàng tử.

Đột nhiên xung quanh gã nổi lên một lượng lớn linh hồn của nhân tộc, số lượng rất nhiều, không dưới mấy trăm vạn.

Trong đó có già có trẻ, có nam có nữ, tuyệt đại đa số là phàm nhân, bọn họ đang kêu gào, khóc lóc và cầu xin tha thứ, nhưng sắc mặt của Thất hoàng tử rất bình tĩnh, không có bất kỳ một tia thương xót nào, há mồm hút những linh hồn đồng bào này vào trong miệng.

Trong lúc chậm rãi nhấm nuốt, trên người gã tràn ra pháp thuật của Dung Thần Lưu, dùng hồn của nhân tộc để xua tan bình cảnh Dung Thần, khiến cho bản thân có thể nhanh chóng dung nhập thêm càng nhiều vật liệu thần hơn nữa.

Quá trình đó, rõ ràng có chỗ tốt cực lớn với gã, vì vậy trong mắt của gã lại lộ ra một tia sảng khoái khẽ lóe lên rồi lập tức biến mất.

So với linh hồn nhân tộc khóc lóc tuyệt vọng xung quanh, một màn trên…

Quả thật nhìn mà giật mình, khiến cho người ta phẫn nộ!

Mà khối ngọc giản này cũng không phải vật tầm thường, nó không chỉ có thể lạc ấn hình ảnh, ngay cả khí tức cũng đều có thể lưu lại, chịu được bất kỳ phương pháp nào đi nghiệm chứng, cũng chính bởi vì như vậy, sự tà ác của cảnh tượng trên càng không thể tưởng tượng nổi.

Tâm thần của toàn bộ học sinh Thái Học nổ vang, trong mắt mỗi người đều xuất hiện tơ máu, nộ ý cấp tốc tăng lên, khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Thế lực khắp nơi bên ngoài cũng đều xôn xao, nếu như việc này thực sự là do Thất hoàng tử gây ra.

Vậy mức độ ác liệt của nó, càng tăng mạnh hơn nữa.

Sắc mặt của Nhân Hoàng đồng dạng trở nên âm trầm, một cỗ cảm giác lạnh như băng tràn ra từ trên người gã, nháy mắt bao trùm toàn bộ Hoàng đô, trong khoảnh khắc bầu trời bên ngoài trở nên tối tăm, từng đạo sấm sét nổ vang khắp thế gian.

Mà chỗ Thất hoàng tử, thân thể của gã ta run lên một cái, nhưng vẫn cố gắng duy trì thần sắc không thay đổi, đứng dậy bình tĩnh mở miệng.

“Phụ Hoàng, cảnh tượng này là giả, có người cố ý hãm hại ta!”

“Ta có thể đi tới Vấn Tiên Chung để tự chứng nhận, cảnh tượng trong bức tranh này, không phải là ta!”

Thất hoàng tử mặt ngoài trấn định, nhưng trái tim đang run rẩy, dù cho lúc gã ở Phong Hải Quân tiêu sái tự nhiên như thế nào, nhưng sau khi trở về Hoàng đô, đứng trước mặt Nhân Hoàng, sợ hãi và hoảng loạn vẫn chiếm cứ toàn bộ tâm thần như cũ.

Nhưng nếu như Hứa Thanh lựa chọn xuất hiện vào lúc này, tự nhiên sẽ không cho gã ta bất kỳ cơ hội nào để lật ngược tình thế, vì vậy hắn vẫy tay một cái, tên học sinh bị Ảnh Tử ký sinh bỗng nhiên xuất hiện.

Ngay một khắc vừa xuất hiện, không đợi đối phương mở miệng, Hứa Thanh giơ tay lên đập vào trán gã, cảnh tượng trong trí nhớ của gã ngay lập tức hình thành ở giữa không trung.

Hết thảy mọi thứ trong ngôi nhà dân ngày hôm đó, xuất hiện trong mắt mọi người.

Phong bạo, lại nổi lên.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra hàn mang, trong cơn bão đang nổ vang, hắn ngóng nhìn vào phái chủ Dung Thần Lưu đồng dạng đang nhìn mình.

“Là ai đang đầu độc đồng tộc?”

“Là ai đang thôn phệ hồn nhân tộc?”

“Là ai đang hùng hồn luận đạo?”

Giọng nói trầm thấp của Hứa Thanh truyền ra, ba câu, rung thiên động địa.

Giờ phút này, phái chủ Dị Tiên Lưu phía sau lưng hắn đang kích động vô cùng, còn phái chủ Dung Thần Lưu, lão nhìn Hứa Thanh thật sâu, trầm mặc.

Về phần Thất hoàng tử, gã nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, thân thể nhoáng một cái bay lên đến không trung, quỳ gối xuống trước Nhân Hoàng trên bầu trời, mở miệng hô to.

“Phụ hoàng, cảnh tượng đó là có người hãm hại ta, xin Phụ Hoàng cho ta một cơ hội tự chứng minh, ta có thể chứng minh tất cả dưới Vấn Tiên Chuông!”

Trên trời, Nhân Hoàng trong hoàng cung lạnh lùng nhìn Thất hoàng tử, trầm thấp mở miệng.

“Có thể.”

Bình thường thì âm thanh của Nhân Hoàng chính là thánh chỉ, từ trước cho tới bây giờ, lời của gã luôn là định số, nhưng hôm nay… không giống như mọi khi!

Hứa Thanh bước ra một bước, giọng nói vang vọng.

“Không cần.”

“Thay vì vấn chuông, không bằng vấn kiếm!”

Trong lúc nói, Hứa Thanh giơ tay phải lên chỉ về phía bầu trời.

“Kiếm Đế!”

Chương 1831: Đế Kiếm chém hoàng tử (1)

Hai chữ Đế Kiếm vang vọng khắp bát phương, truyền thẳng tới trời cao.

Bầu trời Thái Học rung chuyển, từng đám mây nổ tung, tản ra bốn phía hóa thành từng vòng sóng chấn động mắt thường có thể thấy được.

Uy thế kinh thiên động địa, càng có một cỗ uy áp tối thượng truyền đến từ hư vô, trở thành cơn bão vô hình, trấn áp toàn Thái Học.

Nơi nó đi qua, toàn bộ những tòa tháp trắng trong Thái Học đều rung lắc, không gian rung chuyển, tất cả học sinh nhao nhao chấn kinh, ánh mắt của bọn họ đều bị một thân hình mặc trang phục không khác gì mình trên đạo đài màu trắng thu hút.

Lúc này, một người ở trên, vạn chúng ở dưới chú mục.

“Hắn vừa nói là… Đế Kiếm?”

“Thân phận của người này…”

Trong nội tâm của học sinh Thái Học giống như có sấm sét nổ vang, đáy lòng của các thế lực khắp nơi bên ngoài cũng cuộn trào.

Trong mắt của phái chủ Dị Tiên Lưu càng lộ ra vẻ không thể tin được, ban đầu lão vốn tưởng rằng Huyền Lôi Tử có thể là vị tiền bối ẩn dật đó.

Nhưng sự tình phát triển, khiến cho lão hơi cảm thấy mơ hồ, đối phương… dường như không phải là vị tiền bối đó, nhưng thân phận của hắn vẫn làm cho người ta chấn động như cũ.

“Đúng là hắn! Thế mà ta lại tuyển được hắn gia nhập vào Dị Tiên Lưu?”

Lúc này trong lòng phái chủ Dị Tiên Lưu cũng không biết là kinh ngạc hay là vui mừng nữa, mặc dù đối phương không phải là người mà lão nghĩ, nhưng thân phận của hắn đủ để khiến nội tâm của lão không ngừng cuộn trào, không tự chủ được mà nhìn qua.

Trên đạo đài, Hứa Thanh đứng thẳng.

Hắn một bộ áo dài màu trắng, một chiếc mặt nạ học sinh cùng màu, bộ dạng của hắn không chút khác biệt với tất cả học sinh trong Thái Học.

Cùng một trang phục, cùng một khí tức, dưới quy tắc đặc biệt của Thái Học, lúc đầu nhìn qua rất khó có thể thấy được sự khác biệt, nhưng đôi khi trang phục giống nhau mặc trên người khác nhau, kết quả sẽ không giống nhau.

Đặc biệt là trong một số nơi, sự khác biệt này sẽ được phóng đại vô hạn.

Như bây giờ chính là như vậy.

Nhưng người bên ngoài cảm thấy thế nào, Hứa Thanh không quan tâm, bây giờ trong ý niệm của hắn chỉ có một chữ 'giết', hắn đã muốn giết Thất hoàng tử từ rất lâu rồi.

Từ lúc còn ở trong Phong Hải Quận, đối phương cố ý đến muộn, vì độc chiếm chiến công mà ép chết cựu cung chủ, khi đó sát niệm của Hứa Thanh đã được gieo xuống.

Nhưng lúc đó, hắn không làm được.

Mà bây giờ, đã không giống lúc trước.

Hiện giờ trong mắt của hắn mang theo uy nghi, uy này như thiên như đạo, càng chứa đựng ý chí của nhân tộc, lạnh lùng nhìn về phía Thất Hoàng Tử.

Lúc này hắn đứng ở vị trí cao, mặc dù Thất hoàng tử đứng ở giữa không trung, nhưng vẫn là vị trí thấp hơn.

Nhiều khi, thời gian trôi qua bên trong năm tháng sẽ có được một loại mị lực rất độc đáo, bởi vì trong khi từng ngày từng năm chảy xuôi, nhân sinh cũng theo đó biến hóa dẫn đến địa vị của từng người biến chuyển.

Lần đầu tiên Hứa Thanh nhìn thấy Thất hoàng tử, đối phương cưỡi kim long xuất hiện ở trên bầu trời, bốn phía thiên quân vạn mã, giống như mặt trời đi đến biên giới chiến trường Phong Hải Quận.

Lần thứ hai là ở Quận đô Phong Hải Quận, đối phương được bao quanh bởi một nhóm tu sĩ, khí độ oai phong, vạn dân bốn phía triều bái, thu hút mọi sự chú ý.

Lúc đó Hứa Thanh ở trong tàn quân bên ngoài Đô thành, cùng so sánh với đối phương, quả thật giống như là mây và bùn vậy, Thất hoàng tử là mây trên trời còn Hứa Thanh là bùn dưới đất, không ai quan tâm.

Tiếp theo lần thứ ba và lần thứ tư cũng đều như vậy.

Cho đến khi Hứa Thanh trở về từ Tế Nguyệt đại vực, mọi thứ mới bắt đầu thay đổi, mà hôm nay…càng là hoàn toàn đảo ngược.

Đây, chính là mị lực của thời gian.

Đó cũng là căn nguyên cơ duyện mà tất cả mọi người đều khát khao, cũng là những gì Hứa Thanh cố gắng phấn đấu đạt được sau cả chặng đường dài.

Trước đây Hứa Thanh không phải là mây, nhưng hôm nay Cổ Việt Chương Ngạn là bùn.

Cảm giác tương tự cũng xuất hiện trong lòng của Thất hoàng tử, gã không còn duy trì sự trấn định của mình nữa, chớp mắt sụp đổ, thần sắc biến hóa kịch liệt.

Trong mắt của gã, người phản bác phụ hoàng bên trên đạo đài, hình bóng của hắn cao cao tại thượng, như mặt trời đỏ hừng hực khí thế, so sánh cùng hắn thì mình như là cát sỏi vậy.

Cảm giác này biến thành sự run rẩy và phức tạp trước đó chưa từng có, nổ tung trong tâm hồn gã, lan tỏa khắp cơ thể.

Ánh mắt gã nhìn về phía Hứa Thanh xuất hiện vẻ tức giận, cùng một chút điên cuồng.

“Ngươi…là…Hứa Thanh!”

Thất hoàng tử dùng một giọng khàn khàn mở miệng nói ra từng chữ một.

Cảnh tượng xuất hiện ở nơi đây, sớm đã làm danh tính của Hứa Thanh bại lộ trong lòng của tất cả mọi người đang theo dõi, mà câu nói của Thất hoàng tử cũng hoàn toàn vạch trần danh tính của Hứa Thanh.

Trong một thời gian ngắn, không khí của cả Thái Học và

Hoàng Đô đều trở nên nặng nề đến cực điểm.

Bởi vì Hứa Thanh, không phải là người bình thường.

Hiện giờ hắn không chỉ là Vực tôn duy nhất của nhân tộc, mà còn mang trên mình Đế Kiếm!

Sự tồn tại của Đế Kiếm, từ trên một nghĩa nào đó, cho phép hắn thực sự có đủ tư cách để phản bác Nhân Hoàng.

Nhưng có tư cách và dám chân chính thực hiện là hai việc khác nhau.

Mà hiển nhiên là Hứa Thanh dám làm như vậy!

Hắn cũng thực sự có tư cách để nói ra tám chữ "Thay vì vấn chuông, không bằng vấn kiếm".

Đặc biệt là bây giờ trong mắt của hắn, uy nghi đã dần dần biến thành ánh sáng màu vàng, lan tỏa ra bốn phía.

Không chỉ có ánh sáng trong mắt, mà còn có thêm càng nhiều ánh sáng vàng bắn ra từng chùm từ trong người Hứa Thanh.

Trong nháy mắt, có hàng trăm, hàng nghìn thậm chí là hàng vạn tia sáng màu vàng bao quanh Hứa Thanh, hóa thành biển ánh sáng.

Giữa ánh sáng rực rỡ chói mắt, trong ánh mắt chăm chú của hàng vạn người, một thanh đại kiếm huyễn hóa ra ở sau lưng Hứa Thanh.

Nhìn từ xa, mặt ngoài của thanh kiếm này như có màu đồng xanh, bên trên khắc hồi văn, phong cách cổ xưa sâu xa, đồng thời còn ẩn chứa sự bá đạo và tối cao.

Còn có cảm giác khai thiên tích địa, lộ ra khí thế cao quý tối thượng, khiến cho người ta kinh hãi.

Thái Học rung lắc, đạo đài vỡ vụn, toàn bộ mọi người nhìn thấy đều không khỏi kinh hãi.

Càng có vô số khí vận của nhân tộc, hóa thành mây ngũ sắc, hội tụ tới trên bầu trời của Hoàng Đô, đại địa nổ vang liên tục, chúng sinh trong Hoàng Đô không khỏi xuất hiện ý niệm cúng bái.

Đây là kiếm của tộc đạo, đây là kiếm của ý chí nhân tộc, đây là kiếm của truyền thừa nhân tộc.

Đây là, Đế Kiếm!

Chương 1832: Đế Kiếm chém hoàng tử (2)

Trong một thời gian ngắn, học sinh trong Thái Học, hô hấp của tất cả mọi người đều trở nên dồn dập, theo bản năng quỳ lạy về phía Đế Kiếm.

Ngay cả cao tầng của Dung Thần Lưu trên đạo đài màu đen, tâm thần bọn họ cũng đều cuộn trào và lựa chọn cúi đầu trước Đế Kiếm.

Nhân Hoàng im lặng, ngóng nhìn về phía Hứa Thanh, không nói một lời.

Còn Thất hoàng tử, gã biết Hứa Thanh vẫn luôn muốn giết mình, giống như mình từng giây từng phút đều muốn giết chết đối phương, nhưng theo từng sự kiện xuất hiện, gã rất khó có thể chiếm được ưu thế, vì vậy chỉ có thể lựa chọn ẩn nấp, chờ đợi một cơ hội.

Nhưng bây giờ gã còn chưa đợi được đến cơ hội, đối phương đã tới chất vấn, mà chuyện hôm nay, khiến cảm giác sinh tử trong lòng của gã giống như hóa thành sấm sét, không ngừng gầm rú, cuối cùng biến thành một tiếng gầm trầm thấp.

“Hứa Thanh, sao ngươi dám lấy Đế Kiếm ra để dùng cho mục đích riêng của mình?”

Nói xong, Thất hoàng tử nhìn về phía Nhân Hoàng trên bầu trời xa xa, trong mắt lộ ra vẻ quấn quýt, ánh mắt đầy kính yêu và ngưỡng mộ, khiến cho hai mắt của Nhân Hoàng lộ ra một chút gợn sóng.

“Phụ hoàng, hài nhi thân là hoàng tử, từ nhỏ đã chứng kiến nhân tộc chúng ta suy tàn, chứng kiến phụ hoàng vất vả, thấy hàng vạn người khổ sở, trong lòng cũng có đau buồn, đã thề sẽ cống hiến cả đời cho sự khôi phục của nhân tộc chúng ta.”

“Vì thế, hài nhi lựa chọn cứu viện Phong Hải Quận, lập công mở rộng lãnh thổ cho nhân tộc, mà sự giáo dục từ nhỏ đến lớn của ngài, hài nhi thời khắc luôn ghi nhớ, làm sao có thể làm ra sự tình không bằng súc sinh đó được!”

“Người trong cảnh tượng, không phải là hài nhi!”

Giọng nói tràn đầy bi thương của Thất hoàng tử vang vọng khắp nơi.

Gợn sóng trong mắt Nhân Hoàng cũng đậm thêm một chút, mặc dù vẫn chưa mở miệng, nhưng uy áp từ đến từ gã hóa thành ý nghĩa áp chế, bao trùm cả Thái Học.

Gã là Nhân Hoàng, nhưng cũng là một người phụ thân.

Mặc dù thân phận sau đã bị gã đè xuống, trở nên rất nhạt nhòa, nhưng bây giờ có người muốn giết nhi tử ở ngay trước mặt của gã, thân phận phụ thân khiến cho gã ta rất khó có thể bình tĩnh.

Mấy vị Thiên Vương dưới trướng cũng đều nhìn nhau, cuối cùng ngóng nhìn chăm chú tới Hứa Thanh.

Tâm hồn của toàn bộ học sinh Thái Học dao động, nội tâm của thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô cũng đều vô cùng ngưng trọng.

Chuyện hôm nay, quá lớn.

Mà lời nói của Thất hoàng tử cũng hoàn toàn có đạo lý của nó.

Nhưng ngay khi suy nghĩ của mọi người đang rung chuyển, giọng nói lạnh lùng như rét đậm phủ xuống.

“Ồn ào.”

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn Thất hoàng tử, nhàn nhạt mở miệng.

Lời nói vừa ra, trong mây mù trên màn trời rõ ràng xuất hiện từng đạo thân ảnh khổng lồ, mỗi một thân ảnh đều mênh mông kinh người, thân phận của bọn họ càng làm cho người ta tôn kính.

Đó là.. . . . liệt tổ liệt tông, tiên hiền của nhân tộc.

Giờ phút này, toàn bộ được huyễn hóa ra ngoài.

Mà sự xuất hiện của bọn họ cũng tạo thành chấn động trong Thái Học, nội tâm của thế lực khắp nơi bên ngoài lại một lần nữa xuất hiện gợn sóng, cũng nghiền nát chất vấn của Thất hoàng tử.

Đây chẳng phải là tự ý sử dụng Đế Kiếm, đây là khí vận nhân loại được tăng cường, tiên hiền làm chứng, hóa thành tộc đạo.

Hứa Thanh ngẩng đầu, hành lễ với những vị tiên hiền trên bầu trời.

"Hôm nay, Hứa Thanh mời các vị tiên hiền của nhân tộc chúng ta làm chứng, định tội nhi tử thứ bảy của Huyền Chiến Nhân Hoàng, Cổ Việt Chương Ngạn!"

Ánh mắt của Hứa Thanh lướt qua, rơi vào trên người Thất hoàng tử cuối cùng đã xuất hiện thần sắc hoảng sợ, mở miệng nói.

"Cổ Việt Chương Ngạn, ngươi có bốn tội."

"Tội thứ nhất, cấu kết với Chúc Chiếu, cùng cấu kết với Thánh Lan từng là kẻ thù, đây là tử tội!"

Lời nói của Hứa Thanh vừa ra, Đế Kiếm phía sau lưng phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, tiếng kiếm vang vọng khắp cửu tiêu, rung chuyển trời đất.

"Tội thứ hai, để giành công lao nên cố ý tới chậm khiến cho cung chủ Chấp Kiếm Cung của Phong Hải Quận Khổng Lượng Tử bỏ mình, ngồi nhìn hàng vạn tu sĩ Phong Hải Quận chết oan, chỉ để tạo dựng danh tiếng của mình, đây là tử tội!"

Đế Kiếm rung động mạnh mẽ, tiếng kiếm vang càng lớn hơn, thân kiếm chấn động mãnh liệt, bên trong truyền ra một luồng khí tức ngập trời.

"Tội thứ ba, tham gia âm mưu giết chết Quận Trưởng của Phong Hải Quận, đây là tử tội!"

Đế Kiếm nổ vang, trực tiếp bay lên trời, ở giữa đất trời, đầu kiếm chỉ về phía Thất hoàng tử, vô số khí vận được tăng cường, vô số hào quang tràn ngập, trong lòng nhanh chóng tích tụ một cỗ sức mạnh hủy diệt kinh khủng.

"Tội thứ tư, để tu luyện tà thuật Dung Thần, thôn phệ linh hồn của nhân tộc, khiến cho người người phẫn nộ, đây là tử tội!"

Lời của Hứa Thanh nói xong, ánh mắt tràn ngập sát cơ, giơ tay chỉ vào Thất hoàng tử đang run rẩy, mở miệng nói nhẹ nhàng.

"Xin Đế Kiếm, chém kẻ tội đồ này!"

Một khắc lời của Hứa Thanh truyền ra, Đế Kiếm ở giữa không trung phát ra sức mạnh tối thượng, bầu trời trở thành màu vàng, đại địa liên tục mọc lên từng tòa đại điện hư ảo, bên trong càng là hiện ra thân ảnh của Chấp Kiếm Đại Đế, ngóng nhìn về phía này.

Đế Kiếm khẽ động, chém về phía Thất hoàng tử, kiếm uy ngập trời, khí thế vô biên, có thể nuốt sơn thôn hà, nhưng nơi đi qua, hư vô nổ tung.

Kiếm này uẩn chứa hồn của nhân tộc, chứa muôn đời tang thương, thế không thể đỡ, cũng không ai có thể ngăn cản.

Thất hoàng tử hoảng sợ đến cực điểm, cấp tốc phóng về phía Nhân Hoàng, trong miệng càng truyền ra tiếng kêu tuyệt vọng.

“Phụ hoàng…”

Lời của gã cứ thế đứt đoạn ở đây.

Đế Kiếm với sức mạnh trảm thiên quét qua trên người gã, Thất hoàng tử không có tư cách chống cự, cũng không có khả năng tránh thoát, sau một chém, cơ thể của gã rung chuyển mạnh mẽ, hai tay tan vỡ, hai chân vỡ vụn, thân hình nổ tung.

Trong mắt còn sót lại một thoáng không cam lòng và hoảng sợ, theo phần đầu bị nghiền nát …tan biến khỏi thế gian.

Trở thành tro bay.

Linh hồn của gã cũng không thoát khỏi hạo kiếp, trực tiếp sụp đổ, hình thần câu diệt, hoàn toàn hồn phi phách tán.

Vào thời khắc này, đạo mà gã tu luyện cả đời cũng biến thành hư ảo.

Huyết mạch hoàng tộc trên người cũng không thể giúp gã trì hoãn chút nào.

Đế Kiếm, Hoàng cũng có thể chém, huống chi là hoàng tử?

Chương 1833: Quân cờ nổ sớm (1)

Bầu trời yên ắng.

Mặt đất tĩnh lặng.

Toàn bộ không gian nơi đây, dường như không còn tiếng động.

Nhưng lúc này, toàn bộ học sinh trong Thái Học và các phương thế lực trong Hoàng Đô, trong lòng của bọn họ đều nổi lên phong bạo dữ dội, tất cả ánh mắt và ý thức, đều tập trung vào Đế Kiếm trên không trung Thái Học... cùng với chỗ Thất hoàng tử biến mất.

Thất hoàng tử hình thần đều diệt, thân tử đạo tiêu, càng là hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội vào luân hồi cũng không có.

Đường đường là hoàng tử, lại cứ như thế vẫn lạc.

Mà đây, cũng là vị hoàng tử thứ hai bị chết trong thời gian Huyền Chiến Nhân Hoàng tại vị.

Năm đó lúc Thập Nhất hoàng tử chết, Nhân Hoàng tức giận ngập trời, vì điều tra việc ấy đã gây ra mưa máu gió tanh cả trong lẫn ngoài Hoàng Đô, phạm vi ảnh hưởng cực lớn, cũng có vô số người vẫn lạc.

Mãi đến một năm sau, mọi thứ mới dần dần trở lại bình thường.

Mà hôm nay... lại có một vị hoàng tử vẫn lạc, hơn nữa còn là ngay trước mặt Nhân Hoàng, trước mặt hàng ngàn người, bị Đế Kiếm chém chết.

Đặc biệt là Nhân Hoàng đã mở miệng, cho phép Thất hoàng tử tự chứng minh dưới Vấn Tiên Chung, nhưng lại bị Hứa Thanh mở miệng phản bác.

Vì thế, nội tâm cuộn trào đã hình thành một luồng khí tức áp lực, hơi thở gấp gáp hình thành bầu không khí nặng nề, ánh mắt đến từ tám phương như hóa thành một tòa núi nặng hàng vạn cân.

Tất cả hội tụ trong Hoàng Đô, tích lũy trong Thái Học, cuối cùng, trầm trọng mà đè lên trên người Hứa Thanh.

Dưới lớp mặt nạ, sắc mặt của Hứa Thanh không có bất kỳ thay đổi nào, ánh mắt hắn bình tĩnh và thân thể chậm rãi hạ xuống từ không trung, cuối cùng đứng trên đạo đài màu trắng, cúi đầu với hình bóng tiên hiền trên bầu trời, cúi đầu với học sinh Thái Học phía dưới, cúi đầu với phái chủ Dị Tiên Lưu phía sau.

Cuối cùng, hắn giơ tay lên trước mặt, sau một chút do dự, chậm rãi lấy mặt nạ trên mặt xuống, tự nguyện từ bỏ quy tắc che lấp của Thái Học, lộ ra khuôn mặt thật, chiếu vào trong mắt mọi người.

Gương mặt tuyệt mỹ không tì vết của hắn cứ thế hiện ra trước mặt hàng ngàn người.

Giống như tia nắng đầu tiên của bình minh, ôn hòa lại chói mắt, trong giây lát chiếu rọi khắp Thái Học.

Dưới hàng lông mày như kiếm, là một đôi mắt sâu thẳm như hồ nước, như sao Bắc Đẩu trong đêm tối, lộ ra một loại thong dong và tỉnh táo siêu thoát thế tục.

Một đầu tóc dài như thác nước chảy xuôi, tung bay theo gió, mỗi một sợi tóc đều chứa đầy sức sống và sát phạt quyết đoán.

Tất cả những điều này, khiến cho Hứa Thanh đứng trên đạo đài giống như ngôi sao trong bầu trời đêm, tỏa sáng rực rỡ.

Góc áo của hắn nhẹ nhàng bay phấp phới, giống như lưu vân trong vần thơ, ánh sáng màu vàng còn sót lại trên người như ánh trăng phản chiếu trên mặt hồ mùa thu, rực rỡ mà yên lặng.

Lúc này Đế Kiếm cũng quay trở về, từ từ dung nhập vào sau lưng Hứa Thanh, mặc dù dần dần mờ đi và biến mất, nhưng sự hiện hữu của nó, chính là tượng trưng cho thân phận của Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía Nhân Hoàng trong cung điện trên bầu trời.

Khom người cúi đầu.

Hắn lấy thân phận học sinh bái học sinh, bái Dị Tiên Lưu, sau đó lấy mặt nạ xuống, lấy thân phận Vực Tôn bái Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng trầm mặc, không ai biết gã đang nghĩ gì, chỉ thấy sau khi im lặng, Nhân Hoàng từ từ nhắm nghiền hai mắt, mười ba vị Thiên Vương dưới trướng mặc dù khuôn mặt từng người mờ nhạt, nhưng ánh mắt lại bao hàm thâm ý, phần lớn đều rơi vào trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không mở miệng, sau khi cúi đầu, hắn đi đến bên cạnh phái chủ Dị Tiên Lưu với vẻ mặt chấn động, ngồi ở một bên, đồng dạng nhắm mắt.

Đêm hôm qua, lúc ở bên trong căn phòng nọ, một khắc cầm được ngọc giản, hắn đã thử hô hoán Đế Kiếm trong lòng, lúc đó… . . Đế Kiếm đã động.

Đây cũng là lý do mà Hứa Thanh chắc chắn Thất hoàng tử phải chết.

Về việc Thất hoàng tử nhiều lần mở miệng muốn tự chứng minh bản thân bằng Vấn Tiên Chung, Hứa Thanh không muốn tìm tòi nghiên cứu, cũng sẽ không cho đối phương cơ hội bày trò, mặc kệ cảnh tượng bên trong ngọc giản là thật hay giả.

Những thứ đó đều không quan trọng.

Đế Kiếm đã động, đủ để giải thích hết thảy mọi thứ.

Theo Hứa Thanh nhắm mắt, sau khi Thái Học yên lặng một lúc lâu, nơi đây dần dần truyền ra tiếng hít thở, đối với tất cả mọi người mà nói, đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ chứng kiến việc giết hoàng tử.

Loại trùng kích này quả thật không gì có thể sánh kịp.

Nhưng bất luận là đám học sinh Thái Học hay là tu sĩ Hoàng Đô, những người bị kích động và sốc nhất, thậm chí có thể nói là sợ hãi nhất, chính là… những hoàng tử khác.

Tam hoàng tử đứng bên cạnh Phủ chủ Thái Học, cơ thể của gã không cách nào điều khiển tự động run rẩy, ánh mắt nhìn Hứa Thanh cũng mang theo sự kính sợ và kiêng kị.

Gã cũng không sạch sẽ, thế nên gã sợ.

Còn bên ngoài Thái Học, Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử cho đến Thập hoàng tử, đáy lòng của bọn họ đều run rẩy theo bản năng, đối với bọn họ mà nói, lần ra tay này của Hứa Thanh, đã có đủ quyền lợi của Thái phó dạy dỗ hoàng tử.

Thậm chí ngay cả Thái phó cũng chỉ có quyền kiểm soát, không có quyền chém giết.

Tất cả những điều này, làm sao bọn họ có thể không sợ được, dẫu sao…Đế Kiếm chém là đại diện cho đại nghĩa của nhân loại, Nhân Hoàng cũng không thể ngăn cản, những người khác lại làm sao có thể đối kháng.

“Quyền hạn của hắn…quá lớn!”

Đây là tiếng lòng của tất cả các hoàng tử, ngoại trừ Ninh Viêm.

Mà cuối cùng Hứa Thanh lại lựa chọn ngồi bên cạnh phái chủ Dị Tiên Lưu, ý nghĩa của việc này càng thêm khác biệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, Dị Tiên Lưu trong mắt học sinh và các phương đã trở nên hoàn toàn biến đổi.

Đây là lưu phái mà Hứa Thanh chọn, đồng thời Hứa Thanh đã chứng minh rằng Dị Tiên Lưu không phải là tà phái, dùng việc chém giết Thất hoàng tử để lập uy, dùng máu để rửa sạch hiểu lầm của thế gian đối với Dị Tiên Lưu, rửa sạch lời vu oan của Dung Thần Lưu.

Tất cả những điều này, khiến cho nội tâm của mọi người rung động ngập trời.

Vì vậy rất nhanh, đạo hồng quang của đạo đài Dị Tiên Lưu trực tiếp tăng vọt, từ trăm trượng đạt đến độ cao mấy nghìn trượng, tất cả học sinh từng gia nhập Dị Tiên Lưu đều vô cùng phấn khích.

Chương 1834: Quân cờ nổ sớm (2)

Mà những học sinh của lưu phái khác có lẽ không tán đồng Dị Tiên Lưu, có lẽ đã từng coi Hứa Thanh chỉ là kỳ nhân kỳ sự, bởi vì chưa từng tiếp xúc cho nên vẫn thấy xa lạ, nhưng bây giờ, chứng kiến Hứa Thanh không sợ hoàng quyền, triển khai Đế Kiếm.

Một màn này mang đến cho thế hệ trẻ một sự trùng kích lớn chưa từng có.

“Khó trách hắn có thể trở thành Vực Tôn của một vùng!”

“Nghe nói hồi đó ở Phong Hải Quận, chỉ có mình Hứa Thanh đi ra, vạch trần nguyên nhân phong bão bên trong Phong Hải Quận!”

“Ta còn nghe nói Hứa Thanh tự vấn lương tâm đạt được ánh sáng vạn trượng, điều này cho thấy phẩm chất của hắn có thể tín nhiệm, lúc đầu ta cứ tưởng rằng việc này có phần phóng đại, nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ đây chính là lý do mà Đế Kiếm lựa chọn hắn!”

“Người được Đại Đế nhận thức và Đế Kiếm lựa chọn, lại đứng về phía Dị Tiên Lưu, lưu phái này... chắc chắn không tầm thường!”

Trong lúc tiếng lòng của những học sinh Thái Học không ngừng vang vọng, lúc này nội tâm của phái chủ Dị Tiên Lưu trên cũng nổi lên sóng gió, cảm giác hoảng hốt mãnh liệt, chỉ thấy đầu như có máu nóng hội tụ, có một tia kích động.

Những việc xảy ra hôm nay, hoàn toàn vượt quá dự đoán của lão, tới tận bây giờ lão vẫn chưa hoàn toàn thích ứng, vì vậy theo bản năng nhìn về phía Hứa Thanh, mở to miệng nhưng lại không biết nói gì.

Cuối cùng, lão hít sâu và ngẩng đầu lên, ngạo nghễ nhìn về phía Dung Thần Lưu lâm vào một mảnh trầm mặc trên đạo đài màu đen.

Mà phái chủ Dung Thần Lưu, ánh mắt của lão ấy một mực nhìn tới Hứa Thanh, trong mắt có sự phức tạp, có cảm khái, cũng có một chút lăng lệ ác liệt, cuối cùng thu hồi nhìn qua nơi Thất hoàng tử vẫn lạc, thầm thở dài trong lòng.

“Rõ ràng là một trận biểu diễn được chuẩn bị cho Nhân Hoàng… Quân cờ Thất hoàng tử này còn chưa thể hiện ra giá trị của mình, cũng chưa đến mức cần phải tiêu diệt, nhưng lại bị kích nổ sớm.”

“Có lẽ, Hứa Thanh…cũng đã đoán được thân phận của ta rồi đi.”

“Hai lần rồi… lần này ta đã tính sai hai chỗ.”

Phái chủ Dung Thần Lưu than nhẹ, ánh mắt di chuyển, nhìn về phía Trích Tinh Lâu bên ngoài Thái Học, đáy lòng nổi lên cảm giác xấu hổ, lão cảm thấy có lẽ mình thật sự đã già rồi.

Giờ phút này trong sự trầm mặc, Phủ chủ Thái Học trên không trung phát ra một tiếng thở dài tang thương.

Lão cũng không nghĩ tới, một trận luận đạo, lại xuất hiện tình huống như vậy, mà luận đạo… còn chưa kết thúc.

Vì vậy sau khi tạm thời suy tư một lúc, lão nhìn về phía Nhân Hoàng.

“Tiếp tục.”

Nhân Hoàng lần đầu tiên mở miệng, giọng nói trầm thấp, hụng hậu đến cực điểm.

Nội tâm Phủ chủ Thái Học ngưng trọng, nghe ra được một số ý khác, vì vậy giọng nói khàn khàn lại vang vọng trong Thái Học.

“Khâu thứ ba của luận đạo, luận dực!”

“Dực, là về tương lai chưa xảy đến, Dị Tiên Lưu và Dung Thần Lưu, các người lúc trước đã biểu hiện đầu đủ tư tưởng của mình, nhưng tu sĩ chúng ta cuối cùng vẫn phải xem con đường của ai có thể nối thẳng đến đại đạo.”

“Học sinh ở đây làm chứng, xin mời song phương cùng thi triển ra công pháp của bản thân!”

Sau khi Phủ chủ Thái Học nói xong, phái chủ Dị Tiên Lưu hít sâu đứng dậy, tu vi toàn thân bùng nổ, hơn 10 vạn hồn ti từ trong cơ thể bộc phát ra, tạo thành một vòng xoáy ở giữa không trung, trong lúc ầm ầm chuyển động, dần dần đan dệt thành Địa Tử

Thần Tính.

Đây là giới hạn của lão, nhưng Dị Tiên Lưu ngoài lão ra, còn có một vị lão tổ.

Thế nên rất nhanh, con Địa Tử vừa xuất hiện nhìn về phía tháp trắng của Dị Tiên Lưu, truyền ra một tiếng gầm.

Tiếng gầm như sấm, bát phương nổ vang, trong tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu, địa phương bế quan mở ra, một lão giả tóc trắng mặc đạo bào bước ra từ trong.

Lão giả đó cũng không đeo mặt nạ, trong mắt có thần, toàn thân trên dưới tỏa ra uy áp kinh hồn, từng bước đi đến hư vô, lập tức tiếp cận về phía đạo đàn.

Chớp mắt đã đến trên đạo đài của Dị Tiên Lưu.

Sự xuất hiện của lão giả đưa tới rất nhiều tranh luận, Phủ chủ Thái Học nhìn người đến, nhỏ giọng mở miệng.

“Trần Đạo Tắc.”

Người đến, chính là lão tổ của Dị Tiên Lưu, Trần Đạo Tắc.

Mà sau khi xuất hiện trên đạo đài Dị Tiên Lưu, người đầu tiên Trần Đạo Tắc nhìn không phải là phái chủ, mà là Hứa Thanh.

Sau khi nhìn chăm chú, Trần Đạo Tắc khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Phủ chủ Thái Học, chắp tay cúi đầu.

“Phủ chủ, Trần mỗ vừa mới xuất quan, đến muộn.”

“Khâu luận dực này, tạm thời để Trần mỗ trình diễn trước vậy.”

Nói xong, thân thể của Trần Đạo Tắc nổ vang, vô số đạo hồn ti động trời trong thức hải bay ra, 10 vạn đạo, 20 vạn đạo, 30 vạn, 40 vạn… cho đến cuối cùng 60 vạn đạo hồn ti trải rộng ở trên bầu trời của Thái Học, xoay vòng về tám phương.

Khí thôn sơn hà, uy thế lay thiên.

Cuối cùng hội tụ vào với nhau, tạo thành một thân ảnh càng thêm mênh mông, thần lực khuếch tán, thiên địa biến sắc, tối tăm mơ hồ, dị chất lan tràn.

Thân ảnh đó, là một vị Thần!

Một vị Thần hắc cốt đã bị Đại Đế chém đầu rất lâu trước kia.

Một đạo trường bào tàn phá màu đen bay phấp phới trên thân thể này, thân nai màu đen, mọc đầy lân phiến, đầu có bốn mắt, ẩn chứa ánh sáng nhật nguyệt, giờ phút này đứng sừng sững giữa thiên địa, khiến cho trái tim của chúng sinh đập nhanh.

Học sinh trong Thái Học nhao nhao nghẹn ngào, tâm thần của các thế lực bên ngoài cũng đều rung động.

60 vạn hồn ti, đối với tất cả những người hiểu biết về Dị Tiên Lưu mà nói, đây là chuyện không thể nào, gần như là thần thoại, vì vậy náo động lập tức nổi lên.

“Thân thể Thần Linh do 60 vạn đạo hồn ti tạo thành ...”

“Đây... đây là Dị Tiên Lưu?”

Tiếng hít sâu và âm thanh hoảng sợ rối loạn nổi lên khắp bốn phía trong Thái Học.

“Chỉ có hình mà không có thần, 60 vạn đạo hồn ti của Dị Tiên Lưu chẳng qua cũng chỉ như thế.”

Trong tiếng náo động của học sinh, phái chủ Dung Thần Lưu trên đạo đài màu đen truyền ra giọng nói trầm thấp.

Lão biết đại nạn của mình sắp đến, thế nên lúc này lão cũng không thèm quan tâm đến sinh tử nữa rồi, điều duy nhất lão để ý, vẫn là biểu hiện ra.

Nếu như hàng trưng bày dành cho người mua còn chưa được biểu hiện ra giá trị đã bị chém, vậy thì... lấy chính mình để làm hàng trưng bày cũng không phải là không thể.

Nghĩ đến đây, trong mắt phái chủ Dung Thần Lưu lộ ra một tia quyết đoán, sau khi giọng nói vang vọng, từ từ đứng dậy.

Lúc này hai mắt của Hứa Thanh cũng đồng thời mở ra, nhìn về phía phái chủ Dung Thần Lưu, trong một nháy mắt, sát ý không thể kiềm chế nổi hóa thành thanh kiếm vô hình, sắc bén đến cực điểm.

Chương 1835: Trăm vạn hồn ti phủ thiên thanh (1)

Trong khi giọng nói vẫn còn vang vọng giữa trời đất, phái chủ Dung Thần Lưu đứng dậy, bước ra khỏi đạo đài, đứng giữa không trung.

Lão đứng đó đảo mắt qua trên người Hứa Thanh, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía Nhân Hoàng trên bầu trời, sau khi hơi khom người cúi đầu, lập tức có một luồng khí tức kinh khủng bộc phát ra từ trên người lão.

Vô số luồng khí tức bao quanh cơ thể lão, không ngừng xoay tròn hóa thành vòng xoáy có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lan tràn khắp toàn bộ Thái Học, những nơi mà nó lan qua, giống như bão tố quét ngang.

Nhất thời gió lớn gào thét, đạo đài rung chuyển, mọi người lùi lại về sau và trong mắt đều hiện lên vẻ ngưng trọng, thực sự là khí tức này, không phải là của con người.

Ánh mắt của Hứa Thanh cũng ngưng tụ lại, hắn hiểu rõ Chúc Chiếu, cũng đã thấy phụ thân của Thánh Quân Tử thử nghiệm thi thể Thần Linh, đồng thời hiểu biết về Thần Linh của hắn cũng vượt xa người bình thường.

Dẫu sao, Thần Tàng của hắn có thể biến thành hình thái Thần Linh.

Cho nên giờ phút này hắn chỉ cần liếc mắt là nhìn ra, khí tức trên thân của phái chủ Dung Thần Lưu, là do dị chất và Thần Nguyên tạo thành.

Sự thật cũng hoàn toàn đúng là như vậy.

Phái chủ Dung Thần Lưu đứng giữa không trung, trên người của lão truyền ra cảm giác tồn tại Thần Thánh vô cùng rõ ràng, giống như ý niệm của Thần Linh phủ xuống trần gian.

“Đạo của luận dục, là thể hiện ý niệm của phái mình, mà Dung Thần Lưu mặc dù không phải là hoàn hảo không tì vết, nhưng lại là phương pháp gần với Thần Linh nhất.”

Phái chủ Dung Thần Lưu truyền ra giọng nói khàn khàn, sau đó giơ tay trái lên, nhấn lên phía trời xanh một cái.

Trong một thoáng, lớp da trên tay trái của lão trực tiếp bị hỏa diễm màu đen đốt cháy, phần da tức thì biến thành tro tàn bay đi, lộ ra cánh tay chân chính.

Một cánh tay toàn thân màu đen giống như tinh thạch, bên trong ẩn chứa từng trận Thần Tính nồng đậm, càng có Thần Nguyên chảy xuôi.

Những người nhìn thấy đều không khỏi kinh ngạc.

Thế lực khắp nơi cũng giống như có điều suy nghĩ.

Nhân Hoàng trên trời, không nhìn ra hỉ nộ, cũng không thấy gợn sóng, hai mắt đen nhánh giống như vực sâu, 13 vị Thiên Vương mỗi người đều im lặng.

Chỉ có giọng nói của phái chủ Dung Thần Lưu vang vọng.

“Đây là tay trái Thần của ta, lấy từ 1798 loại tinh hạch của tồn tại Thần Thánh dung hợp tạo thành.”

“Phương pháp dung hợp, mỗi học trò của Dung Thần Lưu đều đã thử qua, tổng cộng tổng kết ra 3175 loại thứ tự khác nhau, cuối cùng được ta thử nghiệm từng cái và xác định ra danh sách chính xác, tu luyện theo phương pháp này, tu sĩ cấp thấp dùng thời gian 100 năm, là có thể hình thành cánh tay tương tự ta.”

“Nếu là tu sĩ đẳng cấp cao, chớp mắt là được.”

Phái chủ Dung Thần Lưu nhẹ nhàng mở miệng, sau khi nói xong, tay phải của lão cũng giơ lên, lớp da trên tay lập tức tiêu tán, một cánh tay Thần hoàn toàn khác với tay trái xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Tay này toàn thân đỏ tía, từng giây từng phút đều đang ngọ nguậy, nếu như nhìn kỹ rõ ràng có thể thấy cánh tay phải này là từng sợi tuyến trùng màu tím.

Mỗi một sợi tuyến trùng đều tản ra chấn động Thần Tính, rập rạp vô số dung hợp cùng một chỗ, trình độ mạnh mẽ đến mức làm rung chuyển Thái Học, dị chất càng là tăng vọt, mơ hồ bao trùm mọi thứ.

Bầu trời đột nhiên tối sầm, theo sau là từng đạo sấm sét đảo qua, tiếng sấm như tiếng gầm của Thần Linh gào thét với thế giới.

Cảnh tượng này, dù là học sinh Thái Học hay là các thế lực khắp nơi bên ngoài, sau khi cảm nhận sắc mặt đều có sự thay đổi khác nhau.

Ánh mắt Hứa Thanh cũng trở nên càng sắc bén hơn, tất nhiên hắn có thể thông qua cánh tay này, nhìn ra thực nghiệm thân thể Thần Linh của Chúc Chiếu đã vượt qua phụ thân Thánh Quân Tử lúc trước, đạt đến một cái cấp độ càng sâu hơn.

“Đây, chính là tay phải Thần của ta, lấy từ hài cốt Thần Linh không biết bị Hoàng của Phi Linh dị tộc Viễn Cổ đồng quy vu tận.”

“Căn cứ theo phương pháp của Dung Thần Lưu chúng ta, nếu như trực tiếp hấp thu hài cốt của Thần Linh, bản thân sẽ không cách nào thừa nhận, cho nên cần phải cân bằng thân thể, bước thứ nhất là tay trái, sau khi hoàn thành mới có thể thử nghiệm tới tay phải.”

“Phương pháp cụ thể tương tự được ghi chép bên trong đại điển của Dung Thần Lưu.”

Phái chủ Dung Thần Lưu nói rất kỹ càng, dường như giờ phút trong nhận thức của lão, cỗ thân thể này không phải thuộc về mình, đơn giản chỉ là một món hàng mà thôi.

Mà lão tựa như là một chưởng quầy của cửa hàng, đang giới thiệu với người mua.

“Còn có thân hình.”

Phái chủ Dung Thần Lưu cất bước, đi lên đỉnh bầu trời, hai tay đặt trên áo bào chợt xé rách, âm thanh xoẹt xẹt vang vọng, trường bào trực tiếp bị xé mở, lộ ra một cỗ thân hình dữ tợn.

Cỗ thân hình này do rất nhiều tài liệu Thần Tính tổ hợp lại mà thành.

Có nơi xương cốt dài ra, có nơi còn xuất hiện cả bộ lông, có nơi tràn ngập lân phiến, có nơi như tinh thạch, có nơi tồn tại nhuyễn trùng và tuyến trùng, cùng với côn trùng ...đủ loại hình dạng.

Mỗi một vị trí, đều tràn ra chấn động Thần Tính nồng đậm.

Từ xa nhìn lại, tựa như có người làm đổ đống bột màu vẽ lên trên giấy, lại bị vũ lực can thiệp một chút, tạo thành rất nhiều màu sắc hỗn loạn, rõ ràng có một vài bộ phận khu vực nhìn như là được khâu lại, bộ phận khu vực khác thì giống như sớm đã liền thành một khối.

Nhưng nếu như nhìn lâu rồi, đống hỗn loạn đó lại tạo ra phản ứng trái ngược, để cho người ta có một loại cảm giác vô cùng trật tự, ẩn chứa mỹ cảm khác, thậm chí trên trình độ nào đó cũng có thể nói là hoàn chỉnh nhất thể.

Giống như đây vốn chính là một cỗ tác phẩm hoàn mỹ của tạo hóa.

Về phần khí tức, tất cả mọi người nhìn thấy đều phải giật mình, ầm ầm bộc phát khiến thiên địa hoàn toàn biến sắc, gió giục mây vần, bát phương mơ hồ, dị chất cuồng bạo không ngừng tràn ra.

Thái Học, lại có dấu hiệu biến đổi thành cấm khu.

Chương 1836: Trăm vạn hồn ti phủ thiên thanh (2)

Một màn này, khiến cho thiên hạ rung chuyển.

Nhân Hoàng hơi nghiêng người về phía trước, nhìn thật kỹ.

Trong mắt những vị Thiên Vương dưới trướng lộ ra quang mang kỳ lạ.

Hứa Thanh cũng theo đó ngưng trọng, bởi vì hắn cảm nhận được Ảnh Tử truyền ra cảm xúc chấn động ẩn chứa khát vọng.

“Ngon. . . . . Ăn. . . Không dám.”

Mà nơi duy nhất không cân đối của thân hình, đó là vị trí trái tim trên ngực. . . . . Chỗ đó lõm xuống, không có trái tim.

“Thân thể này được ghép từ 9785 loại tài liệu Thần Tính, thứ tự dung hợp của những tài liệu này không thể sai lầm, nếu không sẽ khiến cơ thể sụp đổ. Sau nhiều năm thử nghiệm, ta đã tìm ra quy tắc chính xác, cũng có những vật thay thế cấp thấp, tất cả đều được ghi lại trong đại điển.”

“Về phần trái tim, các ngươi cũng có thể thấy, nơi đây. . . còn thiếu.”

Phái chủ Dung Thần Lưu giơ tay lên, sờ vào lỗ hổng trên ngực mình.

“Bởi vì đây là một bước cuối cùng trong phương pháp của Dung Thần Lưu, cũng là điểm quyết định mạnh yếu. Nó cần có một trái tim của cường giả, một khi dung hợp. . .”

Phái chủ Dung Thần Lưu nhìn quanh, mở miệng nói một cách bình tĩnh.

“Sẽ có nền tảng của Thần Linh.”

“Lúc đó, Quy Hư có thể dùng phương pháp đó để phá vỡ giới hạn của tư chất, thay đổi con đường tu luyện thành Thần tu.”

Lời này vừa ra, thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô có không ít người rung động tâm thần.

“Uẩn Thần cũng có thể dùng nó để đột phá gông cùm xiềng xích huyết mạch, đổi thành Thần đạo.”

Những lời đó lập tức khiến cho ánh sáng trong mắt các vị Thiên Vương phía dưới Nhân Hoàng sáng lên.

“Về phần Chúa Tể…kết hợp với một số nghi thức đặc biệt, thiêu đốt tất cả những thứ này, có thể đạt được mục đích tiếp tục con đường phía trước, biến nó thành chìa khóa trở thành Thần, nhất sắc Thần hỏa!”

“Mà nhất mạch Thần tu, không hề có cảnh giới Chúa Tể, chỉ có quá trình tích lũy và thắp lên Thần Hỏa, dưới Thần Hỏa, tất cả đều là Thần Tính, mặc dù có mạnh yếu, nhưng cuối cùng vẫn là cấp bậc không đủ.”

“Chỉ khi thắp lên Thần Hỏa, giống như cá vượt long môn, từ đất biến thành trời, tăng lên toàn diện.”

“Từ đó về sau, vạn tộc gọi ngươi là Thần Linh, nếu đặt ngươi vào thời đại xa xưa, so sánh với tu sĩ cùng cấp bậc, chính là Chúa Tể, cũng là Bán Tiên.”

“Cho nên, nhìn như Chúa Tể đổi tu Thần Hỏa là cùng một cấp độ, nhưng thực tế con đường tương lai của Chúa Tể đã bị cắt đứt, một khắc trở thành Chúa Tể, nước bước khó đi, không thể phá vỡ tiến vào Chuẩn Tiên, nhưng sau khi thay đổi thành Thần Hỏa, nếu Thần Hỏa đốt cháy bảy màu trở lên, đó là thượng thần, giống như Chúa Tể đỉnh phong, đây là một con đường tu luyện khác.”

“Cuối cùng, nếu như có thể khiến Thần Hỏa tăng lên chín màu vả lại bay lên đạo đài của bản thân, đó chính là tồn tại siêu việt thượng thần.”

“Giống như Đại Đế, cảnh giới Chuẩn Tiên của nhân tộc ta.”

“Mà đây, chính là luận dực của Dung Thần Lưu chúng ta, cũng là món quà mà chúng ta chuẩn bị cho nhân tộc.”

Phái chủ Dung Thần Lưu nói xong, cúi đầu với Nhân Hoàng.

Thái Học trầm mặc, thế lực khắp nơi im lặng, Nhân Hoàng nhắm mắt.

Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ về lời nói của phái chủ Dung Thần Lưu, mà bên phía Dị Tiên Lưu, mặc dù cũng đã hiển thị ra bóng dáng của Thần Linh, nhưng cấp bậc rõ ràng không bằng Dung Thần Lưu.

Cho nên biểu hiện của phái chủ Dị Tiên có chút nôn nóng, nhìn về phía lão tổ nhà mình, mà Trần Đạo lại rất thong dong, lão ta giơ tay lên, khiến thân ảnh Thần Linh đã hình thành tan rã, biến thành 60 vạn sợi hồn ti trở về bản thân.

Sau đó lão đứng trên đạo đài màu trắng, nhìn về phía Hứa Thanh, khom người cúi đầu một cái.

Một cái cúi đầu này, khiến cho cõi lòng của tất cả những người nhìn thấy lập tức oanh động.

Đáy lòng của phái chủ Dị Tiên cũng chấn động, ý niệm mà lão từng loại bỏ lúc trước lần nữa nhảy vọt lên, mạnh mẽ nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chẳng lẽ…”

Giữa không trung, Phủ chủ của Thái Học cùng với Tam hoàng tử, còn có tất cả học sinh nơi đây, nhất thời trong đầu của tất cả một người bỗng dâng lên một đạo dự cảm khó tin.

“Không lẽ…”

Thế lực khắp nơi bên ngoài cũng đều nhanh chóng đè xuống suy nghĩ về Dung Thần Lưu, đưa ánh mắt và cảm giác trở lại trên người của Hứa Thanh.

Dưới vạn chúng tập trung chú ý, bên trên đạo đài màu trắng, Hứa Thanh từ từ đứng dậy.

Hắn đứng dậy cũng khiến cho toàn bộ mọi người kinh hãi, tất cả các Hoàng tử đều có phần hồi hộp, sau khi nhìn thấy trong mắt và trên người của Hứa Thanh không có xuất hiện ánh sáng vàng trước khi kêu gọi Kiếm Đế, mấy Hoàng tử mới thả lỏng một hơi.

Lần này Hứa Thanh đúng là không có bày ra Kiếm Đế, nhưng hắn cũng không có ý định giấu việc về hồn chủng của Dị Tiên Lưu, nếu như hôm nay đã giết, vậy phải giết cho Dị Tiên Lưu thật sự vùng dậy, cũng triệt để quật khởi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh đi về phía trước một bước, nháy mắt khi bàn chân hạ xuống, hàng loạt đạo hồn ti trong cơ thể của hắn ầm ầm tràn ra, bay thẳng tắp lên bầu trời.

10 vạn, 30 vạn, 50 vạn, 80 vạn, 100 vạn…

Vẫn chưa kết thúc, 110 vạn, 120 vạn, 130 vạn!

Tổng cộng 130 vạn đạo hồn ti, dấy lên phong bão trên bầu trời, không ngừng cuộn trào về bốn phía, làm cho bầu trời trở nên tối tăm, giống như thể tận thế hàng lâm, nhìn thấy mà giật mình.

Mà rất nhanh, những đạo hồn ti đó hóa thành vòng xoáy cực lớn, phủ kín cả bầu trời, giống như thay thế trời, đã trở thành trời mới!

Thế động bát phương, tất cả chấn động.

Bốn phía quanh đạo đài, toàn bộ học sinh chứng kiến một màn này đều nhao nhao hoảng sợ, càng có học sinh của Dị Tiên Lưu la thất thanh.

“Đây là… bao nhiêu đạo hồn ti!”

“Hơn cả gấp đôi so với lão tổ Trần Đạo Tắc!”

Thế lực khắp nơi bên ngoài cũng đồng dạng như vậy, tâm thần từng người xuất hiện gợn sóng.

Còn Hứa Thanh nơi đây, tóc dài bay trong gió, tiến về phía trước, từng bước một đi về phía không trung, cho đến khi đi đến phía trước hơn 100 vạn đạo hồn ti, hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, tay phải giơ lên một cái, 130 vạn đạo hồn ti phía sau hắn ngay lập tức dũng động, bắt đầu đầu đan dệt.

Trong nháy mắt, hình thái Thần Linh tầng thứ nhất xuất hiện giữa trời đất.

Hứa Thanh bước ra, đứng trước Thần Linh, hai mắt như uẩn sao, ngóng nhìn Dung Thần Lưu.

Chương 1837: Đỉnh của Dị Tiên (1)

Trên màn trời của Thái Học, 130 vạn hồn ti như là trăm vạn con trường xà không ngừng giao thoa và hội tụ, tạo thành một cỗ thân thể động trời, độ cao tới mấy ngàn trượng.

Thân thể này có hình dáng giống như Quỷ Đế, uy áp của nó khiến cho thế gian rung chuyển, hơn nữa nhà tù 132 khu Đinh càng là hóa thành đế quan hạ xuống trên đỉnh đầu, khiến cho thân thể đó giống như một Đế Vương, càng có hoàng khí tràn ngập, hóa thành từng con kim long gầm thét về bốn phương.

Thậm chí ngay cả Triêu Hà Quang cũng bị hồn ti mô phỏng ra, lập lòe quanh thân tạo thành vầng sáng, có cảm giác như là Thần Linh.

Trong cơ thể còn có tiếng Thương Long gầm rú vang vọng, âm thanh giống như thiên lôi, rung chuyển tâm thần của toàn bộ người nhìn, đặc biệt là cảm giác Thiên Đạo càng mãnh liệt, sau đó lại hóa thành hỏa lò hừng hực thiêu đốt bên trong thân thể.

Ngọn lửa của hỏa lò khuếch tán ra bên ngoài, hình thành một mảnh biển lửa dồi dào, cuộn trào cuốn tới bốn phía, lan tràn tận trăm dặm, đuôi ngọn lửa giương cao, khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Mà thân thể đứng sừng sững ở giữa biển lửa giơ tay phải lên, trảo một cái vào hư không, một thanh trường thương Kim Ô trực tiếp xuất hiện, được thân thể đó một phát bắt lấy, phất tay xéo thân thương xuống, chĩa về phía phái chủ của Dung Thần Lưu.

Có thể nhìn thấy được hình Kim Ô vô cùng rõ ràng trên mũi thương, ánh mắt sắc bén, miệng phun hỏa diễm, dung hợp trong biển lửa, gia trì khiến cho cỗ thân thể chấn động như Thần.

Đây chính là hình thái Thần Linh tầng thứ nhất của Hứa Thanh, lại còn là hình dạng hoàn chỉnh nhất!

Không giống cùng trước kia, lần này Thần không phải dung hợp cùng Hứa Thanh, mà là đứng ở sau lưng Hứa Thanh, thần uy ngập trời.

Về phần Hứa Thanh, hắn đứng phía trước hình thái Thần Linh tầng thứ nhất, đạp trên hỏa diễm, so sánh thân ảnh của hắn cùng với hình thái Thần Linh, rõ ràng có chênh lệch cực lớn, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác khống chế Thần Linh.

Dường như lúc này Thần Linh đã trở thành vật phụ gia cho hắn.

Một màn trên, khiến cho tâm thần của toàn bộ học sinh Thái Học lay động, thế lực khắp nơi riêng phần mình kinh tâm, Nhân Hoàng cũng ngóng nhìn chăm chú.

Nhất là phái chủ Dị Tiên Lưu, giờ phút này càng là kích động tột cùng, Trần Đạo Tắc bên cạnh hít sâu, trong lòng có phức tạp, trong mắt có cảm khái.

Về phần đệ tử của Dị Tiên Lưu trong đám học sinh bây giờ cũng không hề che giấu xuất thân nữa, trong mắt từng người đều khó nén được sự phấn khởi, nhao nhao hướng về Hứa Thanh.

Thật sự là trận luận đạo của hai đại lưu phái lần này, trong lúc bất tri bất giác, đã trở thành vũ đài của một mình Hứa Thanh.

Trảm Hoàng tử, chọn Dị Tiên, mỗi một sự kiện đều vô cùng kinh người.

Mà bây giờ, theo Hứa Thanh tiêu sái bước ra, một thân phận khác của hắn cũng đã không cần nói cũng biết.

Chính là vị thần bí đại thành của Dị Tiên Lưu!

Phải biết rằng vị thần bí đại thành này, vào lúc Dị Tiên Lưu vì tạo thế cùng với bên ngoài, đã nói đó là lão tổ mạnh nhất của Dị Tiên Lưu, càng là đầu nguồn để Dị Tiên Lưu quật khởi.

Cho nên bây giờ Hứa Thanh bộc lộ, tất nhiên sẽ khiến cho đệ tử Dị Tiên Lưu chấn động vô cùng kịch liệt.

Những đệ tử đã từng là hạch tâm của Dị Tiên Lưu, lúc trước Hứa Thanh lộ ra thân phận Vực tôn đã rất kinh hãi, giờ phút này ý thức được Hứa Thanh lại là căn nguyên của Dị Tiên, nội tâm từng người càng như có bão tố nổ vang.

Đệ tử hạch tâm nhìn hầm hầm Hứa Thanh lúc trước càng là sắc mặt trắng bệch, còn có người tranh đoạt chức thủ tịch cùng Hứa Thanh cũng thấp thỏm không thôi.

Mà ba vị hạch tâm gia nhập còn sớm hơn Hứa Thanh, giờ phút này càng là trợn tròn mắt.

“Lão tổ…Cùng chúng ta chế tạo tiểu báo?”

Trong đám người, còn có một học sinh, người này chính là nữ tử thần bí gặp ngoài phân tông của Tinh Đế

Cực Thượng Tông hôm ấy, bây giờ nàng ngẩng đầu, cực kỳ tự tin nhìn Hứa Thanh trên không trung, đáy lòng chấn động liên tục.

“Nguyên lai…là ngươi!”

Nữ tử nghiến răng.

Mà vào lúc vạn chúng đang nhìn chăm chú, Hứa Thanh đứng phía trước hình thái Thần Linh tầng thứ nhất giữa không trung, ngóng nhìn phái chủ Dung Thần Lưu, bình tĩnh mở miệng.

“Dị Tiên Lưu luyện chế hồn ti, đan dệt Thần Tính, thành tựu thần ảnh.”

“Nhưng tất cả những thứ đó cũng chỉ là tầng ngoài, tác dụng lớn nhất của Dị Tiên Lưu, là có thể khiến căn nguyên của Thần Linh, hóa thành lực lượng phá cảnh!”

“Vào thời điểm thiêu đốt thần ảnh cực hạn, có thể hóa thành động lực cực lớn, cưỡng ép đột phá bích chướng, tục tiếp tiến tới con đường phía trước, sẽ lao ra được một cái lối tắt mới, mượn Thần thành Tiên, tự mình Dị Tiên.”

“Cho đến thời điểm đó, sở dĩ Dị Tiên Lưu suy tàn, bên ngoài suy đoán là do tu hành chậm chạp dẫn đến, nhưng trên thực tế, là bởi vì chưa bao giờ xuất hiện người tu luyện tới 100 vạn đạo hồn ti.”

“100 vạn hồn ti, có thể sinh ra đạo chủng, đệ tử dung hợp đạo chủng, sẽ tăng tốc độ tu hành.”

“Hiện giờ, thần ảnh ở đằng sau ta, dùng 30 vạn đạo hồn ti Dị Tiên Lưu là có thể hóa thành, đạt tới chính là Quy Hư nhất giai, thiêu đốt có thể thúc đẩy tu vi phá vỡ bích chướng!”

Hứa Thanh nói qua, nhìn về phía Trần Đạo Tắc.

Trần Đạo Tắc tự nhiên hiểu ý của Hứa Thanh, lão lập tức hít sâu một hơi, cung kính cúi đầu về phía Hứa Thanh, sau đó ngẩng đầu ngóng nhìn thần ảnh phía sau Hứa Thanh, quan sát cực kỳ cẩn thận, mỗi một tấc đều nhìn tỉ mỉ.

Mà lão đắm chìm trong Dị Tiên Lưu hơn 2000 năm, một thuật quan sát đã sớm dày công tôi luyện tới tận cùng, cho dù thần ảnh của Hứa Thanh phức tạp, nhưng sau một lát lão đã có chỗ hiểu ra, giơ tay phải vung lên.

60 vạn đạo hồn ti trong cơ thể lập tức tràn ra, bay lượn bên ngoài, cuối cùng rất nhanh đan dệt ở sau lưng, tạo thành những đường nét ban đầu, lại trải qua điều chỉnh rất nhỏ.

Cuối cùng... Một cỗ thân thể hình thái Thần Linh nhỏ hơn một ít so với Hứa Thanh bỗng nhiên xuất hiện.

Bề ngoài giống như đúc, ngay cả khí tức cũng là như vậy, duy chỉ có khác biệt chính là thần ảnh bên Hứa Thanh nhìn chân thật hơn rất nhiều.

Mà giữa bọn họ, bản chất nguyên bản là không cùng một dạng, nhưng mượn nhờ đạo chủng trong cơ thể triển khai, có thể khiến cho bản chất trong một cái chớp mắt biến thành giống nhau.

Phương hướng càng là nhất trí.

Chương 1838: Đỉnh của Dị Tiên (2)

Một màn này, càng khiến cho mọi người chấn động mạnh hơn nữa.

Dẫu sao trông thấy và làm được, là hai cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Nhất là đệ tử Dị Tiên Lưu, bọn họ nhao nhao kích động, bởi vì lão tổ Trần Đạo Tắc có thể hình thành thần ảnh của Hứa Thanh, điều này đại biểu tương lai chỉ cần phù hợp yêu cầu, ai cũng đều có thể thực hiện, đây là hy vọng.

Mà kích động nhất, là phái chủ Dị Tiên Lưu, so với học sinh tầm thường thì lão nhìn thấy càng xa hơn nhiều, cho nên giờ phút này lão càng sâu sắc hiểu rõ ý nghĩa của một màn này to lớn đến cỡ nào.

Đây là khai thác công pháp Dị Tiên Lưu đến mức trước đó chưa từng có, là đẩy Dị Tiên Lưu tăng lên tới một cái cấp độ cao hơn.

Cho đến thời điểm này, đồ đằng quan tưởng của Dị Tiên Lưu đạt tới con số 20 vạn đã là cực hạn.

Bây giờ, đã cất cao một bậc.

Ý nghĩa của nó, học sinh tầm thường không có ý thức được, nhưng thế lực khắp nơi bên ngoài phần lớn đều hiểu ra, trong lòng riêng phần mình phức tạp, đồng thời bọn họ cũng tiên đoán được, Dị Tiên Lưu… Từ nay sẽ thuộc về Hứa Thanh.

Bất kể từ việc bản thân Hứa Thanh là đầu nguồn, hay là cống hiến của hắn đối với Dị Tiên Lưu, đều khiến cho lưu phái này từ nay về sau hoàn toàn thuộc về hắn.

Đây, chính là lưu phái của hắn!

Các phương lâm vào trầm tư, nhưng luận dực của Hứa Thanh vẫn không có kết thúc.

“10 vạn hồn ti có thể dệt Địa Tử, 20 vạn hồn ti có thể thành Thiên Khôi, về phần này thần ảnh 30 vạn này, tên là Đế Thần… . .

Tiếp đến, còn có hình dạng của 50 vạn hồn ti!”

Nói xong, Hứa Thanh nhắm hai mắt lại, hình thái Thần Linh tầng thứ nhất phía sau ầm ầm tản ra, 130 vạn hồn ti mở rộng, lần nữa che đậy màn trời.

Trong lúc thế gian trở nên tối tăm, những đạo hồn ti này nhanh chóng co rút và hội tụ lại, lần nữa đan dệt, hóa thành khói độc màu đen, đắp nặn ra một thân hình giống như Ma Thần.

Càng có áo giáp bao phủ toàn thân, sương mù phía sau hóa thành áo choàng bay phấp phới, che đậy bầu trời.

Mục nát và kịch độc bộc phát trên thân thể này, đen nhánh mà dày đặc đồng thời lan tràn khắp bốn phương.

Hứa Thanh mở hai mắt ra, trong mũ giáp của thần ảnh phía sau tương tự xuất hiện u hỏa, như ma nhãn lạnh lẽo nhìn thiên địa.

“Đây là Ma Thần.”

Giọng nói của Hứa Thanh có chút khàn khàn, ngữ khí lộ ra lạnh lùng.

Tu sĩ các phương nhìn tới Ma Thần, cảm nhận kỳ độc, thần sắc đột biến.

Thần ảnh thứ nhất bọn họ cảm thấy còn tốt, nhưng bộ thần ảnh thứ hai, bọn họ cảm nhận được trong đó là nồng đậm tử khí.

Không đợi mọi người tiếp tục cảm giác, Hứa Thanh giơ hai tay lên, hình thái Thần Linh tầng thứ hai phía sau ầm ầm khuếch tán, xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Trong bóng tối xuất hiện màu tím, sau đó trở thành tóc dài, không ngừng lan tràn, cho đến khi xõa xuống mặt đất, từ xa nhìn tới tóc tím như là thác nước, trông thấy mà giật mình.

Khôi giáp tan biến, lộ ra tướng mạo của Hứa Thanh, về phần thân hình thì càng thêm tà dị, ngoài xương cốt như thủy tinh lượn lờ vô số tơ máu, trở thành máu thịt, đồng thời còn có rất nhiều tơ máu như xúc tu khuếch tán ra bốn phương.

Phía sau càng là có máu thịt mọc ra lông vũ màu tím, hình thành đôi cánh khổng lồ, giờ phút này khẽ động một chút, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Cuối cùng, phía sau nó còn có một vòng… . . Tử Nguyệt chậm rãi bay lên!

Hình thái này vừa xuất hiện, bên trong Thái Học lập tức bộc phát dị chất, bốn phía một mảnh mông lung, nhưng lực lượng xâm nhập của dị chất đã bị khắc chế lại, nó chỉ là khí tức.

Khí tức của Thần Linh.

“Cỗ thần ảnh này tên Tử Nguyệt, 100 vạn hồn ti có thể dệt thành.”

“Mà tất cả thân ảnh trên, đều là Dị Tiên.”

Hứa Thanh đứng trước hình thái Thần Linh tầng thứ ba chậm rãi mở mắt ra.

Giờ phút này tu sĩ các phương cũng hoàn toàn vang động, bị thân ảnh Tử Nguyệt của Hứa Thanh chấn động, giọng nói của Hứa Thanh tiếp tục vang vọng.

“Đây, chính là phương pháp của Dị Tiên Lưu, không cần dùng tài liệu thần tính thay thế thân hình, cũng không cần trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ, nhất niệm Dị Tiên, có thể nghịch chuyển thiên địa, tiên thể tự thành.”

“Đan dệt Thần Linh, đột phá gông cùm xiềng xích của bản thân, đây là Dị.”

“Khống chế Thần Linh, vì mình mà chiến, đó là Tiên.”

“Đây, chính là Dị Tiên Lưu.”

“Ta cũng tán đồng một cái lý niệm của Dung Thần Lưu, đó là Thần Linh chỉ là công cụ, nhưng chúng ta không cần phải trở thành Thần. Lấy tiên đạo, coi nó trở thành công cụ, không phải là không thể.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, giọng nói vang vọng trong lòng mọi người.

Mà từ xa tới gần, giờ khắc này vô luận là ánh mắt hay là trong lòng mọi người, địa vị cùng thân phận của Hứa Thanh đều đang không ngừng tăng cao.

Hắn là một Vực tôn, lưng đeo Đế Kiếm, hắn là căn nguyên của Dị Tiên, hắn trảm hoàng tử, hiện ra ba cỗ thần ảnh kinh khủng, tất cả mọi thứ phối hợp với lời nói vừa xong, khiến cho khí thế của hắn trực tiếp đạt đến đỉnh phong.

Loại đỉnh phong này cũng chính là kết quả Hứa Thanh muốn, bởi vì như vậy có thể khiến cho lời hắn nói ra càng có đủ uy tín và phân lượng, có thể đi trảm… kẻ mà Đế Kiếm không trảm.

Đế Kiếm, không phải là vạn năng.

Như vị phái chủ Dung Thần Lưu trước mắt, Hứa Thanh đã thử hô hoán Đế Kiếm trong lòng, nhưng Đế Kiếm không động đậy.

Hứa Thanh cũng không có quá nhiều tạp niệm về việc này.

Hắn tin tưởng Đế Kiếm, cũng biết Đế Kiếm trảm người phải xem kẻ đó là ai, xem đối phương có gây nguy hại tới cho tộc quần nhân tộc hay không, nó không tham dự vào thù riêng.

Nhưng Hứa Thanh không phải Đế Kiếm.

Hắn cũng không cao thượng như vậy, ý niệm đầu tiên trong suy nghĩ của hắn đó là thân nhân, bằng hữu, Phong Hải Quận, về phần Hoàng Đô nơi đây, hắn cũng không có lòng trung thành.

Cho nên, nếu như phái chủ Dung Thần Lưu làm những chuyện như vậy cũng không khiến cho Đế Kiếm muốn trảm, vậy tự mình tới chém là được.

Hứa Thanh nhìn tới trên người Nhân Hoàng nơi chân trời xa, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía phái chủ Dung Thần Lưu đang lộ ra vẻ mặt phức tạp, trong mắt bốc lên sát ý, trầm thấp mở miệng.

“Như vậy thì Bạch Tiêu Trác, Quận Trưởng lúc đầu của Phong Hải Quận thời Tử Thanh thượng quốc, ngươi cảm thấy phương pháp này như thế nào?”

Chương 1839: Quận Thừa đại nhân, mời chỉ ra chỗ sai (1)

Đối với một số người mà nói, có khả năng bọn họ đã biết thân phận chân chính của phái chủ Dung Thần Lưu, nhưng 9 phần 10 nhân tộc trong Hoàng Đô hoàn toàn không biết rõ về việc ấy.

Dẫu sao do quy tắc đặc thù của Thái Học, khiến cho người vào bên trong có thể che giấu thân phận bên ngoài của mình.

Mà ở bên trong Hoàng Đô đại vực, trước đây có rất ít người hiểu rõ hai chữ Chúc Chiếu, cho đến khi sự tình bên Phong Hải Quận phát sinh, mới như gió bạo truyền khắp toàn bộ nhân tộc.

Từ đó về sau, Nhân Hoàng hạ chỉ, toàn bộ cảnh nội nhân tộc truy nã Chúc Chiếu, khiến cho danh tiếng của Chúc Chiếu hoàn toàn truyền ra.

Vì vậy, trong nhận thức của tuyệt đại đa số tu sĩ, Chúc Chiếu đại biểu hỗn loạn, đại biểu tà ác, đại biểu tai hoạ, nhất là những màn biểu diễn huyết sắc trong tổ chức này càng làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Mà Bạch Tiêu Trác với tư cách nhân vật chủ chốt của đại biến cố Phong Hải Quận, nhiều lời đồn phát sinh ở trên người lão, càng làm cho trong lòng chúng sinh coi lão thành nhân vật đại biểu của tổ chức Chúc Chiếu.

Cho nên, lời của Hứa Thanh vừa truyền ra, giống như là sấm sét nổ vang trong thiên địa, chấn động toàn bộ mọi người, vang vọng khắp bát phương Hoàng Đô

“Chúc Chiếu?”

“Điều này sao có thể!”

“Phái chủ của Dung Thần Lưu, là Bạch Tiêu Trác?”

Âm thanh xôn xao không cách nào khống chế tự động truyền ra từ trong miệng các học sinh Thái Học, nhất là học sinh của Dung Thần Lưu càng là tâm thần nổ vang kịch liệt.

Bọn họ không cách nào tin, cho nên phản ứng đầu tiên đó là điều này thật vớ vẩn, nếu không phải lúc trước Hứa Thanh đã tích lũy khí thế và thân phận, còn có một màn Đế Kiếm chém giết hoàng tử, sợ là bây giờ đã có người đứng lên giận dữ mắng mỏ.

Nhưng bất luận như thế nào, những lời này của Hứa Thanh vẫn khiến nội tâm của từng học sinh Dung Thần Lưu rung chuyển, mà cao tầng Dung Thần Lưu trên đạo đài màu đen giữa không trung, gương mặt dưới lớp mặt nạ càng là nhao nhao biến hóa.

Bọn họ cũng không tin, vì vậy từng ánh mắt từ bát phương hội tụ, từ các thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô tràn ra, toàn bộ chú ý đến phái chủ Dung Thần Lưu trên màn trời.

Ánh mắt của Phái chủ Dung Thần Lưu bình tĩnh, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, tương tự nhìn phái chủ Dung Thần Lưu.

“Năm đó, ta đã lạy ân dạy học và giải thích nghi hoặc của Quận Thừa đại nhân trong Phong Hải Quận, cho nên tâm tư rất an ổn.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, cùng tình cảnh, cùng một màn, hai người giống nhau, nhưng lại bất đồng thân phận.

“Bây giờ cũng tương tự lúc trước, Quận Thừa đại nhân, chúng ta lại gặp mặt.”

“Mà tu sĩ Chúc Chiếu, khinh thường nói dối, chú ý hết thảy hợp lý.”

“Những lời này, ta đã từng nói qua ở Phong Hải Quận, nhưng lúc ấy ngươi đã làm trái lương tâm.”

Hứa Thanh thong dong, trong mắt không có gợn sóng.

Ánh mắt của Phái chủ Dung Thần Lưu thâm sâu, đáy lòng phức tạp, càng có thở dài mà không nói một lời.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Quận Thừa đại nhân, còn nhớ rõ những gì ta đã nói lúc đầu không, nếu như sự tình Dung Thần Lưu hôm nay là màn biểu diễn huyết sắc của ngươi, vậy thì ta cảm thấy lần này vẫn kém cỏi không khác gì lúc trước."

"Kém cỏi không phải là biểu diễn, mà là ngươi, vi phạm nguyên tắc nội tâm, không xứng xưng là Chúc Chiếu."

"Cho nên, hôm nay ngươi lại lần nữa làm trái với lương tâm sao?"

"Quận Thừa đại nhân, mời chỉ ra chỗ sai."

Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng.

Phái chủ Dung Thần Lưu nhắm mắt lại, giơ tay phải lên, đặt ở trên mặt nạ của mình, sau khi dừng một chút mới chậm rãi tháo xuống, lộ ra chân dung.

Chính là Bạch Tiêu Trác trong trí nhớ của Hứa Thanh.

Từng ánh mắt lập tức hội tụ tới, vô số tâm thần đều cuộn trào, toàn bộ Thái Học lâm vào im lặng.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói, tướng mạo nhiều khi không phải là thứ có thể lấy ra làm căn cứ, khí tức mới là trọng điểm, nhưng Bạch Tiêu Trác hôm nay, khí tức hoàn toàn bất đồng cùng lúc ở Phong Hải Quận.

Cho nên thật ra lão có thể phản bác.

Nhưng từng câu của Hứa Thanh vẫn giống như lúc trước, chữ chữ tru tâm.

"Hứa Thanh, lại gặp mặt."

Bạch Tiêu Trác lấy mặt nạ xuống, vẻ mặt thản nhiên, nhẹ giọng mở miệng.

"Lần này ta không khiến ngươi thất vọng rồi chứ, ta là Bạch Tiêu Trác, Quận Trưởng của Phong Hải Quận thời Tử Thanh thượng quốc, Bạch Tiêu Trác!"

Giọng nói của Bạch Tiêu Trác vang vọng, vào thời khắc này, cảm giác thản nhiên xác nhận khiến cho trên người của lão tràn đầy một cỗ khí thế khó tả, bên trong Thái Học cũng theo đó nhấc lên phong bạo ngập trời.

Âm thanh xôn xao dựng lên động trời, nội tâm của tất cả học sinh nhao nhao nổ vang, trong mắt lộ ra chấn động, về phần những học sinh của Dung Thần Lưu, thân thể từng người rung động lắc lư.

Hết thảy tín nhiệm, sau khi đối mặt với phái chủ tự miệng thừa nhận, đều lập tức sụp xuống, sau đó là mờ mịt, là sôi sục, là phẫn nộ bùng lên.

Phái chủ Dung Thần Lưu …thế mà lại đúng là Chúc Chiếu như chuột chạy qua đường bị người người gọi đánh!

Là kẻ đã dấy lên đại biến cố của Phong Hải Quận, khiến cho vô số nhân tộc do đó mà chết!

Chấn động bởi tin tức đó đưa đến, tràn ngập trong nội tâm của học sinh Thái Học, cao tầng của Dung Thần Lưu trên đạo đài màu đen giữa không trung, tinh thần của bọn họ càng là nghiêng trời lệch đất.

Bọn họ không cách nào tin, lại càng không nguyện tin tưởng, nhưng sự thật đã bày ra ở ngay trước mắt.

Cùng lúc đó, một trận phong bạo càng lớn bộc phát trong Hoàng Đô, thế lực khắp nơi nhao nhao thay đổi sắc mặt, mặc kệ như thế nào, một khi việc này đã được đặt trên mặt bàn, Chúc Chiếu và Bạch Tiêu Trác đều không thể tồn tại trong hậu thế.

Vì vậy, từng đạo khí tức từ bát phương khóa chặt đến, toàn bộ thiên địa Thái Học ngưng trọng đến cực hạn.

Vô số ánh mắt và vô số thần niệm đều khóa chặt màn trời, sát ý cũng tương tùy theo đó mà dựng lên, rét đậm phủ xuống.

Chương 1840: Quận Thừa đại nhân, mời chỉ ra chỗ sai (2)

Bên phía Phủ chủ Thái Học, thân thể già nua vẫn như thường, duy chỉ có hai mắt thâm sâu, vung tay lên, bên trong Thái Học lập tức nổ vang, trận pháp phòng hộ từ phía dưới đạo đàn tản ra, bao phủ bốn phương, bảo hộ toàn bộ học sinh.

Nhưng hình như Bạch Tiêu Trác đã không thèm để ý những thứ này vào trong lòng, lão nhìn qua Hứa Thanh, giọng nói khàn khàn vang vọng.

“Lúc ở Phong Hải Quận, là một mình ngươi đứng ra.”

“Hôm nay, vẫn là một mình ngươi đứng ra.”

“Hứa Thanh, ngươi có thấy bi ai không, nhân tộc như vậy, là thứ mà ngươi muốn sao?”

“Hẳn là Đế Kiếm của ngươi không cách nào động ta đúng không, điều này nói rõ cái gì? Ngươi không hiểu sao?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Quá phức tạp, ta không muốn suy nghĩ.”

“Ta chỉ biết một điều, Phong Hải Quận ta đứng ra, là bởi vì có một vị lão nhân mà ta rất tôn kính, mặc dù người đã chết trận, nhưng vẫn còn sống trong lòng ta.”

“Đến tận hôm nay, Quận Thừa đại nhân ngươi vẫn hiểu lầm.”

“Ta đứng ra, chỉ bởi vì ta muốn ngươi chết mà thôi.” Ngữ khí của Hứa Thanh vô cùng bình tĩnh.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Quận Thừa nở nụ cười, hỏi câu tương tự giống lúc trước.

“Nếu không thì sao!” Hứa Thanh thần sắc như thường, câu trả lời cũng không khác gì lúc trước.

“Ta cho là lần này ngươi sẽ nói rất nhiều.” Quận Thừa nở nụ cười.

“Lần trước không, lần này cũng không.”

Hứa Thanh nói xong, thân thể lui ra phía sau vài bước, lại từ không trung hạ xuống, về tới trên đạo đài màu trắng của Dị Tiên Lưu, khoanh chân ngồi xuống.

Hắn không thèm quan tâm tới Bạch Tiêu Trác trên không trung nữa.

Hắn đã làm xong việc mình phải làm, xé mở thân phận của phái chủ Dung Thần Lưu, như vậy tiếp theo… Hắn đã không cần thiết phải ra tay.

Bởi vì, đứng trước mặt đại nghĩa, bất kể lập trường nào cũng không thể lựa chọn bỏ qua, sự tình tiếp sau đó, sẽ do Nhân Hoàng xử lý.

Dẫu sao nơi đây cũng không phải là Phong Hải Quận, đây là Hoàng Đô.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Lúc này Nhân Hoàng ngẩng đầu lên, chú ý đến trên người Bạch Tiêu Trác, giọng nói uy nghiêm, pháp lâm thiên địa.

“Phủ chủ Thái Học, bắt đào phạm Bạch Tiêu Trác lại!”

Phủ chủ Thái Học nghe vậy, thân hình còng xuống chậm rãi thẳng tắp, đầu đầy tóc trắng trong thời gian ngắn trở thành màu đen, nếp nhăn ở trên mặt nháy mắt tan biến, cả người từ lão giả hóa thành trung niên.

Thân thể cũng truyền ra âm thanh ken két, trở lên cao lớn vô cùng, khí tức trên thân càng là bộc phát như hỏa lò, một luồng sóng không ngừng xốc lên, trong mắt có ngàn ngôi sao và vô số hư ảnh sau lưng làm bầu trời biến sắc, một tòa thế giới hư ảo mơ hồ hiện ra trên bờ vai bên trái, kinh thiên động địa, chính là Quy Hư đại viên mãn!

Càng có huyết mạch hoàng tộc bốc lên từ trên người, hình thành kim long xông ra từ trong thế giới hư ảo, vờn quanh trên bầu trời, truyền ra tiếng gào thét về phía Bạch Tiêu Trác, lao lên.

Phủ chủ Thái Học đồng dạng cất bước, một bước này vừa ra, thiên địa tựa như nghịch chuyển, vô số quy tắc và pháp tắc theo tâm ý của lão mà biến, càng có hư ảnh nhật nguyệt tinh thần trôi lên, tựa như vật đổi sao dời, có thể khai thiên tích địa.

Bạch Tiêu Trác trầm mặc, không nhìn Hứa Thanh nữa mà nhìn về phía bầu trời, không ai biết lão đang nghĩ và đang nhìn gì, nhưng vào thời khắc này khí tức trên thân lão bỗng tăng vọt.

Dị chất tràn ra, Thần Nguyên cuộn trào, chấn động lộ ra chiến lực tương tự với Phủ chủ Thái Học.

Nhưng chiến lực của lão cũng không phải là đến từ tu vi, mà là đến từ Thần Tính toàn thân.

Giờ phút này lão giơ tay trái lên nhấn một cái về phía kim long, trong khi tay phải vung vẩy, dị chất bốn phía hình thành một thần ảnh trấn áp về phía Phủ chủ Thái Học.

Âm thanh nổ tung lập tức vang vọng trên màn trời.

Song phương trong chớp mắt đã chiến đấu với nhau, khiến cho không gian Thái Học rung động mạnh, bầu trời u ám tựa như tận thế đã đến, cuồng phong quét ngang bát phương.

Mỗi một lần hai người va chạm, đều giống như có thiên lôi nổ vang dữ dội.

Đó là quy tắc và Thần Tính đối kháng, đó là pháp tắc và Thần Nguyên oanh kích, càng là quyết đấu giữa tiên tu và thần tu.

Hứa Thanh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn qua hết thảy.

So với lúc ở Phong Hải Quận, Bạch Tiêu Trác đã mạnh hơn.

“Dĩ nhiên lão không chỉ có như thế, thuật khôi lỗi còn chưa dụng ra, hạch tâm của Dung Thần Lưu cũng không hiển lộ.”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng, bầu trời lay động, một hư ảnh mênh mông như Thần Linh tay che bầu trời biến ảo, đập tới Phủ chủ Thái Học.

Phủ chủ Thái Học mặt không cảm xúc, thế giới trên vai trái chợt bay lên, tràn ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, lần nữa chồng lên cùng đối phương, cường thế đối kháng.

Vào lúc âm thanh nổ vang ngập trời, thần sắc của Bạch Tiêu Trác vẫn như thường mà giơ tay lên, hư vô sau lưng lập tức xuất hiện năm vòng xoáy, năm cỗ khôi lỗi cất bước đi ra từ.

Không ai nhìn ra đó có phải là nhân tộc hay không, bởi vì thân thể của bọn họ đều do tài liệu Thần Tính chắp vá tạo thành, tản mát ra lực lượng Thần Nguyên khiến cho dị chất nơi đây lần nữa trở lên nồng đậm.

Sau khi từng cỗ khôi lỗi xuất hiện, càng là riêng phần mình tràn ra chiến lực Quy Hư tứ giai, trên người cũng hiện ra thế giới hư ảo, chẳng qua đó là thế giới tử vong, mà nếu cẩn thận nhìn kỹ, có thể thấy bên trong thế giới tử vong của bọn họ dựng đứng những pho tượng Thần Linh khác biệt.

Sau khi xuất hiện, tất cả mang theo khí thế tuyệt sát lao về phía Phủ chủ Thái Học.

Nhưng Thái Học thân là một trong những trọng địa của Hoàng Đô, tự nhiên không chỉ có một vị cường giả là Phủ chủ, trong thời gian ngắn lập tức có bảy tám đạo thân ảnh từ bát phương dịch chuyển đến.

Những người này thình lình đều là một số chủ nhân của các lưu phái, một khắc xuất hiện đã gia nhập vào chiến trường, khiến cho bên trong Thái Học rung chuyển càng lớn.

Cũng may là không gian của Thái Học coi như củng cố, trận pháp phòng hộ cũng đầy đủ, cho nên học sinh nơi đây không đáng lo, nhưng vẫn có một số người khóe miệng tràn ra máu tươi.

Cùng lúc đó, hoàng cung bên trong hình chiếu trên chân trời, có Thiên Vương phía dưới quay đầu nhìn tới Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng bình tĩnh, không nói tiếng nào.

Thiên Vương đó thu hồi ánh mắt, chỉ nhìn tới chiến trường, không ra tay.

Hứa Thanh tương tự đang nhìn.

Chương 1841: Vạch giới hạn với Thần Linh (1)

Hứa Thanh biết rõ thực lực của mình, đối mặt với Bạch Tiêu Trác tu vi Quy Hư đại viên mãn, hắn không phải là đối thủ.

Trừ phi vận dụng mặt trời Viễn Cổ.

Nhưng nếu như vậy, phạm vi ảnh hưởng quá lớn.

Sợ là cả không gian Thái Học đều sẽ tan vỡ, Hoàng Đô cũng lâm vào hạo kiếp.

Mặt khác... Giết một Bạch Tiêu Trác phải dùng tới mặt trời Viễn Cổ, Hứa Thanh cảm thấy Bạch Tiêu Trác không xứng.

Với đa số thời điểm, tác dụng của mặt trời Viễn Cổ là để uy hiếp và tự bảo vệ mình.

“Nếu như Đế Kiếm có thể động, vậy thì hết thảy cũng đều đơn giản.”

Hứa Thanh cảm thấy tiếc nuối.

Đáng tiếc, bây giờ Đế Kiếm bất động, cho nên muốn giết Bạch Tiêu Trác, Hứa Thanh chỉ có thể dùng phương pháp bốn lạng đẩy ngàn cân.

Chỉ cần vạch trần thân phận của Bạch Tiêu Trác, lấy đại nghĩa nhân tộc diệt đối phương.

Về phần Ô Nha, vẫn chưa phải lúc.

Bây giờ lấy thế của Hứa Thanh, chưa đủ để rung chuyển một vị Quốc sư.

Vì vậy, hắn khoanh chân ngồi trên đạo đài màu trắng được trận pháp bao phủ, bên cạnh là phái chủ Dị Tiên Lưu và Trần Đạo Tắc, còn có rất nhiều học sinh phía dưới, cùng nhau nhìn lên cuộc chiến trên bầu trời.

So với Hứa Thanh biểu hiện ra bình tĩnh, giờ phút này bên Dung Thần Lưu là vô tận phức tạp, còn có sợ hãi cùng lo lắng không yên không cách nào áp chế.

Dù là phái chủ của Dị Tiên Lưu trong lòng cũng xuất hiện gợn sóng cực lớn, lão chẳng thể nghĩ ra phái chủ của Dung Thần Lưu, lại đúng là Chúc Chiếu Bạch Tiêu Trác.

Nhưng đáp án đó cũng làm cho lão thấy được ánh rạng đông.

Lão biết rõ sau trận chiến này, sự quật khởi của Dị Tiên Lưu đã trở thành thế không thể đỡ.

Dung Thần Lưu sụp đổ, tất cả học sinh cao tầng sẽ bị giám sát nghiêm khắc, tìm ra dư nghiệt Chúc Chiếu trong đó.

Mà hết thảy tất cả, đều vì vị lão tổ Hứa Thanh bên cạnh mang đến.

Trong đầu đủ loại suy nghĩ cuộn trào, phái chủ Dị Tiên Lưu nhìn qua Trần Đạo Tắc một bên, đối phương khẽ gật đầu với lão.

Đáy lòng của phái chủ Dị Tiên Lưu cũng trở lên kiên định, vì vậy lúc quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt lộ ra tôn kính nồng đậm.

Nhưng lực chú ý của Hứa Thanh không phải ở xung quanh bản thân, giờ phút này toàn bộ cảm giác của hắn đều đặt ở trên chiến trường.

Đây là một trận chiến rất hiếm khi được quan sát, giúp cho tất cả mọi người càng hiểu rõ thêm đối với cảnh giới Quy Hư.

Còn đối với Hứa Thanh mà nói, ý nghĩa của việc quan sát cuộc chiến này càng sâu xa hơn nữa.

Bởi vì, đây đồng dạng cũng là cuộc chiến giữa tiên tu cùng thần tu.

Mặc dù cấp độ thể hiện ra không phải là Uẩn Thần, nhưng nhiều Quy Hư tứ giai ra tay, vẫn khiến cho màn trời mơ hồ. Cho nên những người tu vi không đủ nhìn tới, chỉ thấy sấm sét vang dội, nhật nguyệt ẩn hiện, bên tai đều là tiếng nổ vang, trong mắt một mảnh hỗn loạn.

Nhưng đối với tu sĩ Linh Tàng mà nói, bọn họ có thể thấy được càng nhiều hơn nữa.

Bọn họ có thể cảm nhận được biến hóa giữa quy tắc cùng pháp tắc trên màn trời, thậm chí có thể cảm giác được quy tắc trở thành thực chất, pháp tắc hình thành một tôn hư ảnh Viễn Cổ, không ngừng rung chuyển Thần Tính đến từ bên Chúc Chiếu.

Đây là xem đạo.

Lại căn cứ kinh nghiệm cùng trọng điểm tu hành của riêng từng người, cách nhìn khác biệt của từng người, quy tắc trên chiến trường lộ ra cũng sẽ không giống nhau, có người nhìn rõ ràng, ngược lại có người thấy cũng không rõ rệt.

Vì vậy học sinh trong Thái Học từng người nín thở ngưng thần, riêng phần mình cảm ngộ.

Chỉ có tu vi đến Quy Hư mới có thể chân chính thấy toàn bộ ý nghĩa của biểu tượng trên chiến trường, thấy tất cả quy tắc và pháp tắc hiển lộ, thấy vô số đại đạo chảy xuôi.

Ở trong mắt của Quy Hư, cuộc chiến trên bầu trời như đang tái hiện ra cuộc chiến Viễn Cổ, bên trong từng âm tiết của tiếng nổ vang đều ẩn chứa đại đạo.

Không ngừng vang vọng, hư vô nổ tung khiến cho này không gian Thái Học xuất hiện từng đạo khe hở.

Cẩn thận nhìn tới, những đạo khe hở đó đều có đủ quy tắc, làm cho tâm thần người ta chấn động, đồng thời theo bản năng suy nghĩ sâu xa.

Nhưng thật ra tất cả đều chỉ là biểu tượng, thứ chân chính ở, chỉ có đạt tới cấp độ tương đồng hoặc là cao hơn, mới có khả năng nhìn thấu.

Tu vi của Hứa Thanh không đạt tới, nhưng hắn không giống những người khác.

Hắn là tiên tu mà cũng là thần tu.

Vì vậy trong mắt của hắn, chiến trường cũng hoàn toàn khác biệt với người bên ngoài.

Thứ mà hắn thấy, đó là màn trời bị một đám màu sắc đa dạng đan vào nhau, tựa như một bức tranh trừu tượng di chuyển.

Trong bức tranh, toàn thân Bạch Tiêu Trác với bộ dáng Thần Linh, thân ảnh khi thì rõ ràng lúc lại mơ hồ.

Mỗi một lần giao ảnh thì vị trí lập lòe trên thân đều không giống nhau.

Phủ chủ Thái Học xuất thủ bằng tu vi kinh khủng của mình, nhất là bởi huyết mạch hoàng tộc gia trì, khiến cho Phủ chủ còn cường hãn hơn ba phần so với Quy Khư đại viên mãn bình thường.

Mỗi một lần ra tay, đều có trăm vạn ngàn vạn thậm chí nhiều hơn đại đạo biến ảo, phối hợp kim long bổn mạng bôn tẩu.

Hết thảy quy tắc đều tùy ý theo Phủ chủ mà thay đổi.

Khi thì hóa thành mặt trời chói mắt rực rỡ, lúc lại hóa thành chiến xa Viễn Cổ sát phạt xông tới, thỉnh thoảng hóa thành một tôn cự thú trước đây chưa từng thấy, hiện ra đạo kỳ dị, lấy các loại phương thức trấn áp về phía Bạch Tiêu Trác.

Mà bốn phía hai người, những phái chủ lưu phái khác tuy có chênh lệch, nhưng cũng đồng dạng kinh người.

Bọn họ giao chiến với năm cỗ khôi lỗi dị tộc Dung Thần, đánh tới thiên hôn địa ám, đều có thương thế riêng.

Quy Hư đại viên mãn, bên trong bất cứ tộc quần nào cũng tính là một cỗ lực lượng đỉnh phong.

Thậm chí trong một số tộc đàn không có Uẩn Thần, bọn họ chính là tồn tại giống như Thần Linh.

Cho nên ở trên người của những vị Quy Hư đại viên mãn đó, tự nhiên cũng tồn tại một chút đặc thù kỳ dị.

Ví dụ như máu tươi của bọn họ rơi xuống, trực tiếp tạo thành một hồ nước huyết sắc trên mặt đất.

Mà âm thanh giao chiến vang vọng, càng có thể chấn vỡ đại địa một phương.

Cũng may trận pháp nơi đây kiên cố, toàn lực vận hành nên học sinh được bảo vệ trong đó cũng yên ổn, không có cắt đứt cảm ngộ của quá nhiều người.

Chương 1842: Vạch giới hạn với Thần Linh (2)

Hứa Thanh cũng đang cảm ngộ, trong lúc nhìn không chuyển mắt, đầu óc của hắn hiện ra từng đạo suy nghĩ, kết hợp với nhận thức của bản thân, từ đó có thêm càng nhiều lý giải hơn đối với tiên tu cùng thần tu.

"Thần tu… Không hề có pháp thuật, tạo cho người ta một cảm giác hết thảy tựa hồ đều là xuất phát từ bản năng, dường như họ là đầu nguồn phiến thiên địa này, bên trong thiên địa, Thần tự do tự tại, vô câu vô thúc."

"Tiên tu lại hoàn toàn khác biệt, bọn họ cũng dùng sức mạnh của thiên địa, nhưng phương pháp không giống với thần tu, bọn họ là mượn nhờ quy tắc cùng pháp tắc hóa thành sợi tơ, tác động tới sức mạnh thiên địa."

"Như là… Nô dịch thiên địa!"

"Bởi vì Thiên Đạo?"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, trong đầu không ngừng xuất hiện ý nghĩ mới, một trận chiến này để hắn thấy được quá nhiều sự tình sâu xa có thể suy nghĩ.

"Thiên Đạo vừa ra, như ràng buộc thiên địa, vạch ra giới hạn với Thần linh!"

Nội tâm Hứa Thanh chấn động, hắn không biết suy đoán của mình có đúng hay không.

Nhưng lấy phán đoán bây giờ của hắn xem xét, điều này phù hợp suy luận.

Nếu thật sự là như thế, cũng giải thích được tại sao đám cổ tiên sớm nhất lúc trước, sau khi bọn họ chinh phục đại lục Vọng Cổ, muốn dâng lên Thiên Đạo thuộc về tu sĩ.

Thiên Đạo, là vì để cho tu sĩ đời sau tu hành tốt hơn.

Như vậy cũng có thể giải thích vì sao bên trong hệ thống công pháp của tu sĩ, Linh Tàng phải uẩn dưỡng ra Thiên Đạo.

“Từng giây từng phút bổ sung Thiên Đạo, để phiến thế giới này một mực nắm giữ ở trong tay tu sĩ!”

“Nếu thật sự đúng như ta suy đoán, vậy thì đây là kết quả của một việc động trời trước đó chưa từng có, đưa thủ đoạn nắm quyền thế giới, dung nhập đến bên trong hệ thống tu hành của tu sĩ.”

“Thủ đoạn như thế, khí phách cùng bố cục như thế…”

Hứa Thanh hít vào một hơi, không khỏi sinh ra kính nể đối những vị cổ tiên sớm nhất, sau đó hắn ngẩng đầu ngóng nhìn màn trời.

Bầu trời Thái Học, không nhìn thấy tàn diện Thần Linh, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc Hứa Thanh phân tích trong nội tâm.

“Tàn diện Thần Linh mỗi một lần mở mắt, đều có Thiên Đạo vẫn lạc, một khắc tất cả Thiên Đạo đều diệt đi, vậy đại lục Vọng Cổ, lại trở thành thế giới của Thần Linh.”

“Còn nữa, tuy thế giới Vọng Cổ to lớn, nhưng cũng chỉ là một bộ phận nhỏ đến mức không có ý nghĩa trong tinh không, ngoài thế giới Vọng Cổ… . Lại có bộ dáng như thế nào?”

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh sinh ra tưởng tượng đối với bên ngoài Vọng Cổ.

“Chỗ đó có Thánh địa, mà chỗ xa hơn, khả năng là nơi… Lý Tự Hóa đi tới, cũng là chỗ ở của ngôi sao Tử Nguyệt.”

Hứa Thanh nhắm mắt, dụng tâm cảm giác ngôi sao Tử Nguyệt của chính mình.

Rất xa, rất xa.

Mà một khắc Hứa Thanh nhắm mắt cảm giác, chiến trường trên bầu trời đã xuất hiện biến hóa mới.

Biến hóa này đến từ Bạch Tiêu Trác.

Thân thể của lão ở trên màn trời cao bỗng lập lòe, một khắc Phủ chủ Thái Học đánh tới, lão hai tay giơ lên, đầu người cũng ngẩng lên như cúng bái bầu trời chí cao.

“Chí dương khí từ lưỡng nghi dung nhập con mắt của Cổ

Thần, thành ánh sáng tinh không chói lọi Vọng Cổ, chiếu tới trên mặt đất hóa Thần Vực.”

“Tôn xưng Thái Dương Chủ Vũ Trụ Chư Thiên Thần Thánh Chúc Chiếu.”

“Giáng xuống nơi đây!”

Lời này vừa ra, không gian Thái Học nổ vang, thiên địa Hoàng Đô lay động, một cỗ uy áp mênh mông kinh khủng tột cùng khó có thể hình dung từ hư vô phủ xuống Hoàng Đô, hạ xuống bầu trời Thái Học.

Trong thời gian ngắn, một màn cảnh tượng hư ảo mơ hồ xuất hiện ở trên bầu trời Thái Học.

Thay thế trời nơi đây, thay thế đạo nơi đây, thay thế hết thảy nơi đây.

Trong tấm hình trên, lờ mờ có thể thấy được từng quái thụ tràn ra nồng đậm chấn động Thần Tính che trời, có thể thấy được từng con thú vật quỷ dị với Thần Tính mãnh liệt, có thể thấy được từng tòa thần miếu cao lớn cổ xưa khó có thể miêu tả, tràn ra cảm giác năm tháng.

Có thể thấy được biển khơi hình dáng đông lạnh, có thể thấy được ngọn núi trong trạng thái khí, có thể thấy được quỷ mây hình người, có thể thấy được nhật nguyệt giống như loại chương ngư còn sống, còn có một số cự cầm, cánh chim che khuất bầu trời, gào thét bay qua.

Chúng nó vô cùng to lớn, hình thái khác nhau, xúc tu vặn vẹo quấn quanh, thân thể do tài liệu thần bí mà cứng cỏi cấu tạo thành.

Đây là một mảnh thế giới tràn đầy quỷ dị cùng thần bí.

Không thể tưởng tượng, kỳ dị vô biên, có thể thấy được chỗ sâu nhất có một thứ khổng lồ kinh người, đó là một quả cầu kinh thiên lớn chừng vạn dặm.

Toàn thân quả cầu đó màu đen, mọc vô số xúc tu, thời khắc đều đang ngọ nguậy, có một con mắt híp một nửa lập lòe tia sáng quỷ dị, dường như có thể xem thấu thời gian cùng không gian.

Từ bên trong quả cầu truyền ra giọng nói trầm thấp mà vang dội, như là sấm sét cuộn mình trong đám mây.

Theo nó nhúc nhích, toàn bộ thế giới cũng đang run rẩy, đại địa lay động, hải dương cuộn trào, bầu trời thiêu đốt.

Càng là ở trên tầng ngoài của hình cầu màu đen đó, hiện lên vô số gương mặt, đều đang ca tụng, hô lên lời nói tương tự Bạch Tiêu Trác.

Thần uy ngập trời.

Dù chỉ là cảnh tượng, cũng để cho vô số học sinh bên trong Thái Học phun ra máu tươi, thậm chí còn có người bởi vậy xuất hiện dấu hiệu dị hoá, Hoàng Đô cũng là như thế, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ nhân tộc ở Hoàng Đô đều bị dị chất mãnh liệt và bá đạo bao trùm.

Vô số người lập tức xôn xao, nội tâm sinh ra hoảng sợ.

Toàn bộ thế lực khắp nơi đại biến, Nhân Hoàng bên đó đứng lên, vẻ mặt của 13 Thiên Vương phía dưới biến hóa, khí tức toàn bộ bốc lên.

Sắc mặt của Hứa Thanh cũng là trong nháy mắt trở lên ngưng trọng, nhìn chằm chằm hình chiếu thế giới phía trên Bạch Tiêu Trác, hắn đã từng cảm thụ qua một nơi có khí tức cùng loại với thứ này.

“Thần Vực… .”

Bên trong Hoàng Đô, trong Hồng Trần Vong Tình Lâu, giờ phút này pho tượng thờ Nê Hồ Ly cung phụng trong điện lập tức chấn động, phần đầu trong chốc lát hoạt hoá, hai mắt chợt mở ra, ngóng nhìn về phía Thái Học.

“Thần Vực lạ lẫm!”

“Ở trong đó sinh ra Thần… . . Không đúng, Thần đó… Không bình thường!”

Cùng lúc đó, một đạo khí tức động trời, chỗ cầu vồng ngay phía trước hoàng cung, pho tượng Đại Đế dựng đứng nơi ấy bỗng nhiên bộc phát.

Đại Đế chậm rãi mở mắt ra, lộ ra cảm giác tang thương vạn cổ, càng có tiếng vang vọng ken két, đầu Đại Đế chậm rãi chuyển động, cuối cùng nhìn về phía Thái Học.

Một tiếng trầm thấp siêu việt thiên lôi nhàn nhạt truyền ra.

“Huyền kiếm thượng thiên thanh, ngươi thử động xem.”

(Kiếm đen của tao trên trời cao, mày ngon thì nhào vô kiếm ăn)

Chương 1843: Thần Vực phủ xuống (1)

Giọng nói của Đại Đế giống như lôi đình vạn quân, quét sạch toàn bộ bầu trời.

Càng là chấn nhiếp nhân tâm, dường như thiên địa cũng phải đồng cảm.

Âm thanh này siêu việt hết thảy pháp chỉ, siêu việt hết thảy thần thông, siêu việt hết thảy ý chí.

Đồng thời đại biểu truyền thừa, đại biểu văn minh, cũng đại biểu ý thức của nhân tộc.

Tràn đầy bá đạo, vô cùng động trời.

Hoàng Đô lập tức run rẩy, như có phong bạo quét ngang bát phương, toàn bộ công trình kiến trúc đều bị chấn động kịch liệt, khiến người ta không khỏi kinh hồn bạt vía.

Lúc truyền vào Thái Học, giọng nói của Đại Đế vạch phá phía chân trời của mảnh không gian này, như chuông lớn vang tận mây xanh, nội tâm của toàn bộ học sinh kính sợ, không khỏi cúng bái về phía pho tượng của Đại Đế.

Bái kiến vị Đại Đế duy nhất của nhân tộc trên đại lục Vọng Cổ từ sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi.

Bái kiến Chấp Kiếm Đại Đế đã thủ hộ nhân tộc đến tận bây giờ, cho dù bản thể chết trận vẫn lưu lại phân thân tiếp tục chiến vì nhân tộc!

Giờ khắc này, toàn bộ học sinh cùng với thế lực khắp nơi của Hoàng Đô, thậm chí vô số nhân tộc, đều theo bản năng cúi đầu.

Cho dù là Nhân Hoàng cùng với những vị Thiên Vương, thần sắc từng người cũng đều xuất hiện vẻ tôn kính, lễ bái về phía Đại Đế.

Hứa Thanh cũng giống như thế, trong đầu của hắn còn đang vang vọng một câu nói.

“Tiểu hữu, mượn kiếm dùng một lát.”

Một khắc những lời này vang lên trong đầu hắn, thân thể của hắn lập lòe ra quang mang màu vàng, những tia sáng này không ngừng bộc phát, không ngừng khuếch tán, trong chớp mắt lại hóa thành trùng trùng điệp điệp biển ánh sáng.

Đế Kiếm trong cơ thể tràn ra một đám ý thức, giống như đang trưng cầu Hứa Thanh đồng ý.

Đế Kiếm, đã từng thuộc về Chấp Kiếm Đại Đế, hiện giờ... . Thuộc về Hứa Thanh.

Hứa Thanh, mới là người chấp kiếm thế hệ này.

Tuy Chấp Kiếm Đại Đế có thể cưỡng ép triệu hoán, nhưng hiển nhiên Đại Đế trí tuệ sẽ không phạm vào loại sơ sẩy như thế, Đại Đế không muốn để cho người chấp kiếp đời sau mà mình lựa chọn xuất hiện khúc mắc với Đế Kiếm.

Vì vậy đã có những lời vừa xong.

Hứa Thanh đồng ý, sau một khắc Đế Kiếm từ trong cơ thể hắn xông ra.

Dựa theo ý chí của Đại Đế, nó treo ở phía trên chân trời.

Kiếm chỉ Thần Vực, kiếm uy khuếch tán, bầu trời xuất hiện vỡ vụn, từng đạo vết rách lan tràn, Thái Học như thế, Hoàng Đô cũng là như vậy.

Kiếm khí càng là bốc lên mãnh liệt, thời khắc này kiếm của toàn bộ Hoàng Đô đại vực, toàn bộ Chấp Kiếm Giả, đồng dạng rung động lắc lư, nhao nhao không bị khống chế mà bay lên trên không, kiếm chỉ Thái Học.

Số lượng cụ thể khó có thể thống kê hết, có thể nói là vô số.

Sát ý từ trăm vòng tròn bên ngoài cũng hiển lộ mạnh mẽ, một đạo tiếp một đạo, khóa chặt Thái Học.

Ngay cả viên Cổ Hoàng Tinh cực lớn cũng truyền ra âm thanh phong bạo.

Hình ảnh các vị tiên hiền nhân tộc nhao nhao biến ảo, mây mù bên trong Khí Thái Tinh cuộn trào như rồng, vào thời khắc này lực lượng khí vận của nhân tộc từ bốn phương hội tụ, nhanh chóng hình thành một mặt người cực lớn.

Tang thương, uy nghiêm, đó chính là gương mặt của Chấp Kiếm Đại Đế.

Trên bầu trời Thái Học, thân thể Bạch Tiêu Trác dừng lại.

Hình chiếu Thần Vực che đậy bầu trời trên đỉnh đầu cũng đột nhiên tựa như bất động, không hề lan tràn.

Nguy cơ lớn lao có thể lay động hết thảy truyền tới.

Toàn bộ tồn tại kỳ dị trong hình chiếu Thần Vực ngẩng đầu cảm giác nguy hiểm, đồng thời cũng có từng sợi khí tức cương quyết bay lên.

Nhất là viên cầu màu đen mênh mông cực lớn nọ, mặc dù thân hình đồng dạng dừng lại, nhưng con mắt dựng thẳng lại lộ ra ánh mắt lạnh lùng, cách hư vô nhìn về phía Hoàng Đô, nhìn về phía Chấp Kiếm Đại Đế.

Bầu không khí lập tức biến thành vô cùng khẩn trương, giống như chiến tranh đang hết sức căng thẳng.

Lúc vô số người theo bản năng ngừng thở, một giọng nói lạnh như băng lần nữa truyền ra từ chỗ Chấp Kiếm Đại Đế.

“Cút!”

Chấp Kiếm Đại Đế mặt không cảm xúc, thanh âm hóa thiên lôi, truyền nhập bên trong Thần Vực, dấy lên phong bạo trong đó.

Long trời lở đất, bá đạo vô cùng.

Viên cầu màu đen trong Thần Vực nhúc nhích vài cái, con mắt thâm sâu cẩn thận ngóng nhìn Đại Đế.

Sau một lúc lâu, con mắt này chậm rãi co rút lại.

Mà loại co rút này cũng ảnh hưởng tới toàn bộ Thần Vực, khiến cho bản thân Thần Vực chiếu trên màn trời Thái Học cũng đã bắt đầu co rút lại, cuối cùng hóa thành một đạo khe hở.

Thần, vẫn là lựa chọn tránh lui.

Cùng lúc đó, Bạch Tiêu Trác phía dưới hình chiếu nhìn về phía Chấp Kiếm Đại Đế, cúi đầu chắp tay, sau đó thân thể nhoáng một cái, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến khe hở hình chiếu trên màn trời.

Muốn từ nơi đó… Rời đi!

Đây, mới là mục đích lão mời Thần Vực giáng lâm, cũng là đường lui lão lưu lại vì chính mình sau khi biểu hiện ra.

Chấp Kiếm Đại Đế cũng không tiếp tục nói, Đế Kiếm treo trên bầu trời cũng không ngăn cản.

Mắt thấy Bạch Tiêu Trác sắp ly khai, Hứa Thanh khẽ cau mày, trong chớp mắt cũng có người không muốn Bạch Tiêu Trác rời khỏi, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Còn chưa có biểu hiện ra xong, cần gì nóng lòng rời đi.”

Người nói chuyện, là Nhân Hoàng.

Một khắc lời nói truyền ra, Nhân Hoàng giơ tay lên, trảo một cái về màn trời Thái Học.

Dưới một trảo này, hoàng ý bộc phát, một cỗ chấn động siêu việt Uẩn Thần dựng lên ngập trời, rung chuyển phía chân trời, trấn áp thế gian.

Bầu trời Thái Học lập tức tối sầm, một bàn tay khổng lồ huyễn hóa ra trên đó, rõ ràng có thể nhìn thấy vân tay, như mây đen che đậy hết thảy.

Cũng che mất đạo khe hở của Thần Vực, ngăn cản đường tiến của Bạch Tiêu Trác.

Hình như dưới bàn tay này, Nhân Hoàng có thể bóp nát Thái Học.

13 vị Thiên Vương toàn bộ cúi đầu, tâm thần chúng sinh cũng đều lay động, mặc dù khí tức đến từ Nhân Hoàng không bằng Chấp Kiếm Đại Đế, nhưng đã vượt qua những người khác, đây là… khả năng của Chúa Tể!

Chương 1844: Thần Vực phủ xuống (2)

Dưới bàn tay đó, Thiên Đạo của tất cả mọi người, chính là Thiên Đạo của gã.

Pháp tắc của người khác, chính là pháp tắc của gã.

Tất cả biến hóa, hết thảy năng lực, đều nằm trong một ý niệm của gã.

Thậm chí, nếu như Nhân Hoàng nguyện ý, có thể lập tức khiến cho hết thảy tu sĩ phía dưới trực tiếp trở thành phàm tục.

Càng có nồng đậm khí vận của nhân tộc bốc lên bên trên bàn tay, khiến cho nó khuếch tán ra hào quang, uy áp lan tràn toàn bộ Hoàng Đô.

Thân thể Bạch Tiêu Trác lần nữa dừng lại, lặng lẽ đứng ở trên trời.

Lão ngẩng đầu nhìn qua con đường đến Thần Vực bị bàn tay của Nhân Hoàng che khuất, than nhẹ một tiếng.

“Cũng được.”

Sau khi lẩm bẩm một câu, Bạch Tiêu Trác giơ tay phải lên, trảo một cái về hư vô.

Từng đạo ánh sáng màu đen lập tức lăng không hiện ra.

Sau đó hội tụ trên tay phải đang giơ lên của lão, cuối cùng… . . Lại tạo thành một trái tim đang đập.

Mỗi một lần trái tim nhảy lên, đều giống như thiên lôi nổ vang, tràn ra dị chất, tràn ra Thần Nguyên, chảy xuôi máu tươi màu đen, khí tức của nó thình lình nhất trí cùng Thần Vực.

Hiển nhiên nó là thứ đến từ Thần Vực!

Ngóng nhìn trái tim này, trong mắt Bạch Tiêu Trác lộ ra kiên quyết, dứt khoát đặt vào trong ngực.

Cỗ thân hình của lão vốn là thiếu trái tim.

Bây giờ theo trái tim được đặt vào, thân thể của Bạch Tiêu Trác run rẩy, trong mắt lập tức lan tràn tơ máu, trực tiếp trở thành màu đỏ.

Trong một nháy mắt, khí tức của lão trở nên cuồng bạo.

Chiến lực trực tiếp tăng cao.

Từ nguyên bản tương đương với Quy Hư đại viên mãn, bây giờ đang không ngừng đề thăng.

Theo trái tim nhảy lên, vô cùng vô tận Thần Nguyên tỏa đến toàn thân của lão.

Những nơi đi qua, dấu vết chắp vá trên thân hình bỗng nhiên tan biến, dĩ nhiên hình thành một khối, đồng thời bộ dáng cũng có chỗ cải biến.

Thân hình cực lớn màu đen giống như quả cầu hình bầu dục, vô số xúc tu nhúc nhích, đan vào tạo thành tứ chi.

Phía sau lưng càng là mọc ra từng chiếc chân giống như liêm đao, mỗi một chiếc đều tràn ra quang mang sắc bén có thể xé rách không gian.

Đầu của lão cũng không phải trên cổ, mà nổi lên trên ngực.

Vị trí đầu nguyên bản đã bị một con mắt dọc cực lớn thay thế, trong con mắt thình lình có tia lửa lập lòe.

Lửa này không giống tầm thường, tràn ra cảm giác thần thánh, càng có kinh khủng phủ xuống.

Sau lưng lão còn lan tràn ra thân hình giống như ngô công.

Bộ dạng đã triệt để không còn hình người.

Đối với người không nhìn thấy chân thân của tàn diện Thần Linh mà nói, bộ dáng của Bạch Tiêu Trác bây giờ vô cùng lạ lẫm.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, ý nghĩa của thân hình này hoàn toàn khác biệt, nó lại có vài phần tương tự cùng với hình dáng của tàn diện Thần Linh!

Rõ ràng xấu xí vô cùng, nhưng bởi vì tia lửa tồn tại trong mắt, lại làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng hài hòa.

Như là… trong nhận thức của thiên địa đại lục Vọng Cổ, loại tạo hình đó mới là đẹp, mới là thật, mới là bình thường.

Ý của thiên địa như thế, nhưng Thiên Đạo lại không cho là như vậy, thế nên dẫn tới tất cả mọi người đều tồn tại một loại cảm giác mâu thuẫn quỷ dị.

Mà chiến lực do trả đại giới đổi lấy, đã trực tiếp vượt qua cảnh giới Quy Hư, đạt đến trình độ đáng sợ có thể so với Uẩn Thần.

Đối với tiên tu mà nói, dấu hiệu của Uẩn Thần là Đại Thế Giới.

Nhưng đối với thần tu mà nói, tiêu chuẩn của Uẩn Thần là Thần Hỏa.

Nếu như có thể hoàn toàn thiêu đốt Thần Hỏa, như vậy chính là Thần Linh.

Giống như nhi tử thứ tư của Chúa Tể lúc trước, cũng chính là Hồng Nguyệt Thần tử, gã chính là có ý đồ thông qua nghi thức đặc thù chân chính nhen nhóm Thần Hỏa, trở thành Thần Linh.

Giờ phút này theo tia lửa lập lòe, dưới chiến lực Uẩn Thần, trong mắt rất nhiều người thì hình thái Thần Linh của Bạch Tiêu Trác đang mơ hồ, khó có thể thấy rõ chân dung, bởi vì đã có được một bộ phận đặc tính của Thần Linh.

Không thể nhìn thẳng.

Mà ngay lúc Bạch Tiêu Trác hiển lộ hình thái Thần Linh, khe hở Thần Vực trên bầu trời đang bị Nhân Hoàng dùng tay che đậy, đột nhiên lần nữa bành trướng, trong đó truyền ra một tiếng gầm vang vọng Thái Học, truyền khắp Hoàng Đô.

Theo tiếng gầm to đó, đại thủ của Nhân Hoàng chấn động mạnh một cái, bị trùng kích bức lui, lộ ra khe hở Thần Vực đang nhanh chóng mở rộng phía sau, cùng với… viên cầu màu đen đang muốn lao ra từ trong khe hở.

Tất cả gương mặt trên viên cầu đều đang ca tụng.

“Chí dương khí từ lưỡng nghi dung nhập con mắt của Cổ Thần, thành ánh sáng tinh không chói lọi Vọng Cổ, chiếu tới trên mặt đất hóa Thần Vực.”

“Tôn xưng Thái Dương Chủ Vũ Trụ Chư Thiên Thần Thánh

Chúc Chiếu.”

Giọng nói quỷ dị truyền khắp Thái Học, trong mắt không ít học sinh xuất hiện hoảng hốt, lại theo đó cùng ca tụng lên, mà cẩn thận phân biệt là có thể phát hiện, toàn bộ người ca tụng đều là nhất mạch của Dung Thần Lưu.

Tràng cảnh ấy khiến cho toàn bộ những học sinh khác hoảng sợ, mà cũng ngay lúc này, kiếm của Chấp Kiếm Đại Đế bay ra, phóng thẳng đến viên cầu màu đen trong khe hở Thần Vực.

Đồng thời, Bạch Tiêu Trác trong hình thái Thần Linh cũng hành động!

Mục tiêu của lão không phải Nhân Hoàng vừa thu hồi tay, cũng không phải lựa chọn thừa cơ trở về Thần Vực, mà là... Hứa Thanh trên đạo đài màu trắng phía dưới!

Trong mắt lão bắn ra sát ý, tốc độ cực nhanh, siêu việt thuấn di, càng nắm giữ thời cơ vô cùng tinh chuẩn, dùng tốc độ ánh sáng đụng phải lớp phòng hộ của Thái Học.

Không hề dừng lại, va chạm mãnh liệt.

Trận pháp phòng hộ của Thái Học nổ vang, nháy mắt hiện ra vô số khe hở, dưới man lực trùng kích không kịp hồi phục lại, lập tức tan vỡ hóa thành rất nhiều mảnh vỡ bay tứ tán, có bộ phận tức thì cuốn về phía Hứa Thanh.

Mà thân ảnh của Bạch Tiêu Trác càng nhanh hơn, siêu việt tất cả những mảnh vỡ đó, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

Một câu cũng không nói, vô số xúc tu trên cơ thể lấy một thế tuyệt sát công kích về phía Hứa Thanh.

Chương 1845: Nhân Hoàng, mời đánh giá (1)

Hai mắt Hứa Thanh lập tức co rút lại, nhưng sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, thân thể trong chớp mắt tiến vào hình thái Thần Linh thứ ba, càng có hình thái Thần Linh thứ tư bán thành bốc lên ở.

Hư ảnh Nhật Quỹ như ẩn như hiện.

Cũng trong một nháy mắt này, mặt trời Viễn Cổ trên người hắn lập tức nhấp nháy, uy áp kinh khủng dựng lên động trời.

Đồng thời, Đế Kiếm trên bầu trời cũng chém thẳng tới quả cầu màu đen trong khe Thần Vực đang muốn phủ xuống nơi đây.

Đại thủ do lực lượng của Nhân Hoàng hình thành cũng bởi vì lực lượng Thần Linh của quả cầu màu đen này mà tán loạn.

Trong chớp mắt, uy áp đến từ Thần Vực lan tràn trong không gian Thái Học, khiến cho phần lớn tu sĩ nơi đây đều phun ra máu tươi, tâm thần nổ vang, không cách nào nhúc nhích.

Có thể nói Bạch Tiêu Trác lựa chọn thời cơ vô cùng tinh chuẩn, tốc độ lại vô cùng nhanh, chớp mắt đã xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh, như là thiên sơn trấn áp, xúc tu toàn thân được chiến lực Uẩn Thần gia trì, phối hợp với Thần Tính kinh khủng trên người, hình thành một thế tuyệt sát.

Nhưng cho dù thời cơ có tinh chuẩn, tốc độ có nhanh, thế tuyệt sát có lớn hơn nữa, muốn giết Hứa Thanh ở đây cũng là chuyện không thể nào.

Thật ra bản thân Bạch Tiêu Trác cũng rất rõ ràng điều này, cho nên một màn nhìn như tuyệt sát, trên thực tế là có ý tứ khác.

Lão muốn nhìn xem, ai sẽ tới cứu Hứa Thanh.

Là Đại Đế đang ngăn cản chủ nhân Thần Vực, sẽ đồng thời phân tâm cứu viện.

Hay là thế lực thứ ba ẩn giấu ở trong Hoàng Đô theo như lời chủ nhân nói, hoặc là còn có những tồn tại khác.

Tóm lại, một kích này, Bạch Tiêu Trác cho rằng ít nhất có thể dẫn xuất ra một chút, từ đó để cho chủ nhân của mình có thể quan sát càng rõ ràng hơn.

Phán đoán của Bạch Tiêu Trác rất chính xác, sự thật cũng đúng là như thế, ngay một khắc Bạch Tiêu Trác tới gần Hứa Thanh, thì bên ngoài Thái Học, gương mặt Đại Đế hiện ra trên Cổ Hoàng Tinh lập tức lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt.

Hồng Trần Vong Tình Lâu, bàn thờ trong từ đường, trên người Nê Hồ Ly tràn ra ánh sáng yêu dị.

Đồng thời, trong học sinh bốn phía đạo đàn Thái Học, cũng không phải tất cả mọi người đều không cách nào nhúc nhích bởi lực lượng từ Thần Vực, có một vị học sinh, trong mắt lộ ra quang mang lạnh như băng, đang muốn cất bước.

Nhưng bây giờ có một phương thế lực, ở trong lòng bọn họ, mức độ quan tâm tới sinh tử của Hứa Thanh đã vượt qua toàn bộ mọi người, đạt đến cực hạn, bất luận như thế nào, bọn họ đều không cho phép Hứa Thanh bị người khác chém giết.

Cho nên, bọn họ xuất thủ nhanh hơn tất cả.

Nháy mắt Bạch Tiêu Trác tới gần Hứa Thanh, một tiếng gầm giận dữ truyền khắp bốn phía trong Thái Học, tựa như sấm sét nổ tung.

“Định!”

“Lui!”

“Sụp!”

“Yếu!”

“Cố!”

“Tốc!”

“Bất!”

Tám chữ, mỗi chữ đều siêu việt thiên lôi, ẩn chứa ý nghĩa đại đạo, như là âm thanh của Thiên Đạo, pháp tắc và quy tắc trong đó tức thì được vận hành tới cực hạn, đã thành một tầng thứ tối cao, mở miệng thành phép.

Chữ ‘định’ vừa ra, dù Bạch Tiêu Trác có chiến lực Uẩn Thần cũng bị chấn động mạnh một cái, toàn thân bị cưỡng ép cố định một chút, chữ ‘lui’ truyền đến, khiến cho thân hình của lão phải lui một bước.

Cho đến chữ ‘sụp’ vang vọng, toàn thân Bạch Tiêu Trác nổ vang, rõ ràng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ tan vỡ.

Nhưng mà vào thời khắc này, lão cưỡng ép bộc phát Thần Tính, mặc dù bản thân bị ảnh hưởng, nhưng một ngón tay hư ảo hình thành phía trước vẫn chỉ về phía Hứa Thanh, những nơi đi qua là hư vô toái diệt, hết thảy sụp đổ, truyền ra một loại khí thế diệt sạch mãnh liệt.

Nhưng cũng chỉ là trong một nháy mắt, nó lập tức bị chữ ‘yếu’ cắt giảm, uy lực suy yếu hơn phân nửa.

Ngay sau đó là chữ ‘cố’ hiệu dụng trên người Hứa Thanh, hóa thành một lớp áo giáp phòng hộ vô cùng chắc chắn, giúp hắn chống cự lực lượng từ ngón tay của Bạch Tiêu Trác.

Âm thanh oanh oanh vang vọng, áo giáp tan vỡ, thay Hứa Thanh thừa nhận tổn thương, đồng thời chữ ‘tốc’ gia trì, khiến tốc độ lui về phía sau của Hứa Thanh tăng vọt, ngay lập tức rời xa ngàn trượng.

Nhất là chữ ‘bất’ cuối cùng, lực lượng của nó rõ ràng cũng ẩn chứa Thần Tính, bất này là lấy từ ý nghĩa ‘bất diệt’ của Thần Linh, bao phủ toàn thân Hứa Thanh, hình thành quang mang màu vàng, hóa thành một gương mặt nghiêm túc ở phía trước hắn, nhận lấy dư lực sau cùng đến từ ngón tay của Bạch Tiêu Trác.

Từ xa nhìn lại, ngón tay Bạch Tiêu Trác biến ra sau khi toái diệt hết thảy, cuối cùng bị gương mặt nọ dùng mi tâm hung hăng đập tới, đụng vào nhau.

Trong nháy mắt tiếp theo, gương mặt tan vỡ, trong đó lại truyền ra mấy nghìn tiếng kêu rên, tan vỡ chia năm xẻ bảy, nhưng mà cuối cùng thì ngón tay của Bạch Tiêu Trác cũng không cách nào tiếp tục nữa, tán loạn tản ra.

Giữa không trung, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, lông tóc không tổn hao gì.

Một màn này khiến cho thế lực khắp nơi cũng sinh ra cảm giác ngoài ý muốn mãnh liệt, ngoài ý muốn không phải là Hứa Thanh không sao, mà là phe xuất thủ…

“Hứa Thanh, là Thần tử của giáo ta!”

Một giọng nói âm nhu truyền đến từ hư vô phía trước Hứa Thanh, trong nháy mắt tiếp theo, mảnh hư vô đó trực tiếp bị xé rách ra một đạo khe hở, xuyên thấu qua khe hở có thể nhìn thấy rõ ràng trước mặt là một chỗ tế đàn.

Tế đàn ấy tựa như một tòa động thiên, có thể nhìn thấy phía bầu trời trên cửa động cùng với tàn diện Thần Linh treo cao trên bầu trời, mà tế đàn mênh mông, tổng cộng 999 bậc, chỗ chí cao có một vị tu sĩ thân khoác trường bào màu đen đứng đấy.

Phía dưới bậc thang, mỗi một bậc đều đứng rất nhiều người mặc hắc bào, thậm chí bên trong địa quật phía dưới cùng còn có thể thấy càng nhiều người mặc hắc bào đang khoanh chân đả tọa.

Bên trong có mấy ngàn người, mặt đất trước thân bọn họ có máu tươi, hiển nhiên chính bọn họ đã thay thế Hứa Thanh nhận lấy tất cả lực lượng từ ngón tay của Bạch Tiêu Trác.

Mà ngay lúc câu nói này vang vọng, người mặc hắc bào đứng ở chỗ chí cao trên tế đàn tiến về phía trước một bước, trực tiếp vượt qua khe hở hư không xuất hiện ở Thái Học, đứng phía trước Hứa Thanh.

Một khắc xuất hiện, lực lượng Uẩn Thần từ trên người bộc phát ra, khí thế như cầu vồng, có thể nuốt núi sông, đồng thời một đám khí tức tàn diện Thần Linh cũng tràn ra từ trên thân gã.

Mà gã đến, cũng khiến cho thế lực khắp nơi thay đổi sắc mặt.

“Đại Tế Chủ của Chân Lý Chi Ngôn!”

Thế lực xuất thủ cứu Hứa Thanh nhanh nhất, đúng là Chân Lý Chi Ngôn!

Chương 1846: Nhân Hoàng, mời đánh giá (2)

Một màn này khiến cho Bạch Tiêu Trác nhíu mày, đây không phải người lão muốn dụ, bọn họ nhìn như cùng một đường với Chúc Chiếu, nhưng trên thực tế lý niệm hạch tâm hoàn toàn khác biệt, đơn thuần là bọn điên.

Hình chiếu phía chân trời, Nhân Hoàng bên trong hoàng cung cũng hơi ngưng mắt lại, lúc trước gã có thể xuất thủ nhưng đã lựa chọn xem thế nào, bởi vì gã cũng muốn nhìn một chút, xem sẽ có người nào tới cứu viện.

Cho nên giờ phút này tâm tình của gã cũng có chút tương tự Bạch Tiêu Trác, vả lại càng ngoài ý muốn.

Vào lúc các phương thế lực đang kinh hãi, vị Đại Tế Chủ của Chân Lý Chi Ngôn xuất hiện phía trước Hứa Thanh ngẩng đầu lên, bên trong áo bào màu đen không nhìn thấy gương mặt, chỉ có thể thấy một đôi mắt màu đỏ, ngóng nhìn Bạch Tiêu Trác.

“Thần tử, không thể động!”

Nói xong, người mặc hắc bào quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, hồng mang trong mắt tràn ra ý tham lam, càng có âm thanh nuốt nước miếng truyền ra từ trong miệng người này.

“Thần tử, lão nô đã tới chậm, ngài không có tổn thương gì chứ?”

“Nếu như để bị thương rồi, ảnh hưởng tới mùi vị, bị lẫn vào khí tức khác, vậy không thể ăn nữa.”

Nói xong, âm thanh nuốt nước miếng của gã càng mãnh liệt hơn, mà giờ phút này, âm thanh cùng loại cũng từ trong miệng vô số người mặc hắc bào chỗ tế đàn trong khe hở truyền ra.

Từng người ngẩng đầu, vẻ tham lam nhìn qua khe hở, trông ngóng về phía Hứa Thanh.

Giáo lí của Chân Lý Chi Ngôn là tìm kiếm người không chết dưới ánh mắt của tàn diện Thần Linh, bọn họ cho rằng đây là người tàn diện Thần Linh chiếu cố, người như vậy, chính là Thần tử của Chân Lý Chi Ngôn.

Ăn Thần tử, bọn họ sẽ càng tiếp cận Thần Linh hơn.

Từ xưa đến nay, bọn họ đều là làm như vậy, nhưng sinh linh bọn họ ăn nhiều nhất chính là người mà tàn diện Thần Linh mở mắt một lần không chết, về phần tu sĩ hai lần mở mắt không chết, Chân Lý Chi Ngôn chỗ địa phương khác có lời đồn đã từng ăn, nhưng giáo chúng nhân tộc nơi đây lại chưa từng ăn.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, hắn cũng không ngờ kẻ xuất hiện lại là Chân Lý Chi Ngôn, mà lời nói của đối phương cũng để cho hắn lập tức ý thức được, hôm ấy bản thân lấy Thần Thuật truy lại, mặc dù tìm kiếm đến Chân Lý Chi Ngôn, nhưng đồng dạng cũng bị người khác dò xét ngược và tra được một ít chuyện của mình.

Vì vậy, mới có đám điên này xuất hiện.

Mà bây giờ, trong Thần Vực trên bầu trời, viên cầu màu đen truyền ra một tiếng gầm nhẹ, dưới Đế Kiếm uy hiếp, nó cũng không miễn cưỡng xâm nhập, dường như hết thảy cử động lúc trước chỉ là một hồi thăm dò.

Bây giờ đã thăm dò được đáp án, nó lựa chọn lui về phía sau.

Khe hở Thần Vực không hề mở rộng nữa, theo thời gian dần qua bắt đầu thu nhỏ lại, dần dần mơ hồ.

Về phần Bạch Tiêu Trác, mắt thấy cục diện không giống như mình suy nghĩ, lão ngẩng đầu nhìn qua Nhân Hoàng phía chân trời.

Nhân Hoàng cũng nhìn lão, ánh mắt bình tĩnh, giống như đang nói cho đối phương biết, mình, vẫn đang nhìn lão biểu hiện ra.

Một khắc ánh mắt song phương đụng chạm, chẳng biết tại sao trong đầu Bạch Tiêu Trác nổi lên một câu Hứa Thanh nói với lão trong Phong Hải Quận hôm đó.

“Ngươi, không xứng đi theo Tử Thanh Thái Tử.”

Bạch Tiêu Trác nhắm nghiền hai mắt.

“Thật ra hắn nói cũng đúng, bởi vì ta. .. . Không thuần túy.”

Lúc lần nữa mở mắt ra, toàn bộ khí tức trên người Bạch Tiêu Trác thiếu đi một chút tang thương, nhiều hơn một chút linh động, cặp mắt của lão cũng trở nên thanh thản, giơ tay lên hung hăng vỗ về phía trái tim trong bộ ngực mình.

Dưới một vỗ này, trái tim đến từ Thần Vực lập tức nổ tung, truyền ra âm thanh nổ vang cuồng bạo, toàn bộ lực lượng Thần Nguyên ẩn chứa trong đó đồng loạt bộc phát.

Không chừa lại chút nào.

Vào thời khắc này, thân thể của lão cũng bắt đầu thiêu đốt kịch liệt.

Tựa như bươm bướm dập lửa, thể hiện ra cảnh rực rỡ cuối cùng của sinh mệnh ở giữa thiên địa.

Loại bộc phát đó, dạng thiêu đốt đó, mang tới cho lão chính là trong nháy mắt trở lên đỉnh phong, khí tức trên thân ầm ầm tăng vọt, lực lượng dị chất khuếch tán vô hạn, cảm giác Thần Linh cũng càng mãnh liệt hơn.

Dưới dị chất ảnh hưởng, màn trời trên đỉnh đầu ngay lập tức mơ hồ, bên trong một mảnh mông lung xuất hiện tia lửa.

Những tia lửa tạo thành hoa…là Thiên Mệnh Hoa!

Ngay từ đầu là một đóa, rất nhanh là hai đóa, ba đóa… Trong chớp mắt, toàn bộ bầu trời Thái Học nở đầy Thiên Mệnh Hoa, thả mắt nhìn tới, giống như một bức họa quyển cực lớn được trải ra giữa thiên địa.

Vô cùng vô tận, bạt ngàn vô số, toàn bộ đều là lửa màu vàng hình thành, rực rỡ như tơ lụa.

Mà lưu hỏa trên đóa hoa chảy xuống, rơi xuống đại địa, tương tự có những bông hoa hỏa diễm đua nở, nhưng chúng không còn là Thiên Mệnh Hoa nữa, mà trở thành Bỉ Ngạn Hoa.

Màu sắc, là màu đỏ.

Vô biên vô hạn… . Gió nhẹ lướt qua, biển Bỉ Ngạn Hoa do lửa tạo thành nổi lên tầng tầng rung động, tựa như có người khẽ gẩy dây đàn cổ xưa, truyền ra âm điệu luân hồi.

Trên có Thiên Mệnh, dưới có Bỉ Ngạn, tạo thành biển hoa lửa vàng đỏ không ngừng nở rộ, không ngừng bộc phát, đây là diễm hỏa!

Có rất nhiều nghi thức để thành Thần, bây giờ xuất hiện ở Thái Học chính là một loại trong đó.

Một khi những thứ lửa đó tồn tại vĩnh viễn, như vậy chẳng khác nào thắp lên Thần Hỏa cả!

Mà giờ phút này Bạch Tiêu Trác ở giữa thiên địa với thân thể mơ hồ, trong mắt người hậu thế, mỗi một lần trong nháy mắt nhìn tới đều sẽ thấy một hình thái khác biệt.

Đồng thời trong biển hoa, chiến lực của lão cũng càng lúc càng kinh người, nhưng đáng tiếc, cuối cùng thì thắp lên Thần Hỏa cũng không phải đơn giản như vậy là có thể thành công, khó khăn quá lớn.

Hồng Nguyệt Thần tử thất bại, Bạch Tiêu Trác nơi đây... vội vàng triển khai, muốn thành công, đơn giản là không có khả năng.

Điểm này, có thể nhìn ra một chút từ biển hoa trong thiên địa, tia lửa ở biên giới của nó đã xuất hiện dấu hiệu dập tắt.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hiện giờ chiến lực của Bạch Tiêu Trác đã đạt đến cực hạn trong nhân sinh của lão.

Mà một màn trên, cũng khiến cho tâm thần của toàn bộ người ngóng nhìn sinh ra gợn sóng.

Không biết có phải hai mắt Nhân Hoàng phản chiếu tia lửa hay không, trong đó lại lộ ra ánh sáng rực rỡ.

Trong lúc tia sáng lập lòe, giọng nói giống như tiếng Thần Linh lẩm bẩm của Bạch Tiêu Trác vang vọng Hoàng Đô.

“Thiên địa là lô, chúng sinh là than, vàng đỏ song hỏa, khai thần chi diệm, Nhân Hoàng, mời đánh giá.”

Thanh âm truyền ra, Bạch Tiêu Trác lập tức hành động, Thiên Mệnh Hoa vòng qua bầu trời, Bỉ Ngạn Hoa vờn quanh đại địa, lửa màu vàng cùng lửa màu đỏ kết nối hình thành một đạo sao băng thiêu đốt, gào thét về chỗ Nhân Hoàng!

Mây xanh bốn phía bầu trời cuồn cuộn, Thiên Mệnh và Bỉ

Ngạn cùng tách ra, lửa vàng đỏ cháy hừng hực khắp bát phương, ánh sáng bình minh chiếu rọi vạn dặm.

—-

Mong các đạo hữu đề cử Ngọc Phiếu để truyện có thể tiếp tục xuất hiện ở bảng Top Ngọc Phiếu (tuần) ngoài trang chủ, cảm ơn các đạo hữu.

Chương 1847: Hoa nở hoa tàn (1)

Như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trong mắt toàn bộ những người quan sát, tràng cảnh trước mắt chính là như thế.

Nhân Hoàng, là Chúa Tể duy nhất của nhân tộc bây giờ, là người mạnh nhất ngoại trừ Chấp Kiếm Đại Đế, ở trước mặt của gã, Quy Hư cũng được, Uẩn Thần cũng thế, thật ra cũng không khác nhau nhiều.

Cho dù Bạch Tiêu Trác thiêu đốt trái tim đến từ Thần Vực, thiêu đốt cả thân thể Dung Thần, đổi lấy lực lượng hỏa diễm siêu việt tia lửa.

Nhưng kết quả vẫn không phải là ngọn lửa vĩnh hằng bất diệt, cũng không cách nào chân chính thắp lên Thần Hỏa, trở thành Thần Linh.

Không thành Thần... Khó có thể địch lại được Chúa Tể.

Cho nên kết cục của trận chiến này cơ bản đã được định trước.

Nhưng Bạch Tiêu Trác vẫn cố chấp, trong mắt bình tĩnh và trong lòng thanh thản, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Thiên Mệnh và Bỉ Ngạn vòng quanh người lão, dắt theo biển lửa hai màu vàng đỏ, vạch phá phía chân trời, một đường bỏ qua không gian.

Cho dù Nhân Hoàng chỉ xuất hiện hình chiếu hoàng cung ở bên trong Thái Học, nhưng đối với Bạch Tiêu Trác hiện giờ mà nói, hư ảo và chân thật đều giống nhau.

Trong thời gian ngắn, khí thế của lão dung nhập thiên uy, hình thành tia sáng đẹp mắt.

Giống như sao băng, từ trên chín tầng trời cấp tốc tới gần, phá vỡ hư vô, xuất hiện ngay phía trước Nhân Hoàng, hai tay hợp vào cùng một chỗ, lòng bàn tay khép lại, hai ngón tay hợp thành kiếm.

Sau đó hội tụ hết thảy lực lượng cả trong và ngoài thân thể vào hai ngón tay.

Bao hàm cả hai ngọn lửa màu vàng và đỏ bốn phía, bao gồm Thiên Mệnh và Bỉ Ngạn, càng bao hàm cả tính mạng, thời gian cùng với hết thảy của lão.

Tới gần Nhân Hoàng.

Sóng nhiệt tản ra cuồn cuộn, bát phương đều đang thiêu đốt, thế giới một mảnh vặn vẹo, làm cho người ta cảm giác tựa như hình chiếu hoàng cung cũng bị ngọn lửa hừng hực ăn mòn.

Đám Thiên Vương dưới trướng Nhân Hoàng riêng phần mình ngẩng đầu, tản khí tức trên người ra và muốn xuất thủ, nhưng lại bị Nhân Hoàng ngăn cản.

“Thú vị.”

Nhân Hoàng nhàn nhạt mở miệng, giơ tay phải lên, ngón trỏ nhẹ nhàng đưa về phía biển lửa tựa sao băng đang vọt tới.

Ngón tay đó thoạt nhìn rất bình thường, hình như không ẩn chứa bất luận tu vi hay lực lượng gì, cũng chưa từng xuất hiện hư ảnh khổng lồ nào cả.

Nhưng một khắc hạ xuống, đụng chạm cùng song chỉ tạo thành kiếm của Bạch Tiêu Trác, thiên địa lập tức nổ vang, truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Như là vô số ngôi sao đồng thời bùng nổ, toàn bộ thế giới giống như cũng rung lên!

Chấn động tạo ra càng làm cho Thái Học lắc lư, có dấu hiệu sụp đổ.

Hoàng đô bên ngoài có sấm sét nổ vang, thiên địa phong vân đột nhiên biến đổi, bầu trời lập tức trở nên tối tăm, mây đen cuộn mình, tiếng sấm rền vang, một cỗ uy áp kinh khủng khó có thể hình dung tản ra khắp bốn phương.

Mà đầu nguồn của hết thảy lực lượng kinh khủng ấy, là Nhân Hoàng và Bạch Tiêu Trác, thân thể của Nhân Hoàng không có bất kỳ biến hóa nào, không hề bị ảnh hưởng.

Chỉ có một góc hoàng bào hơi lay động, mấy sợi tóc như bị gió nhẹ thổi qua, tung bay về phía sau.

Chỉ thế thôi.

Về phần Bạch Tiêu Trác, thân thể của lão run rẩy kịch liệt, thân hình vốn đã mơ hồ, giờ phút này giống như là bồ công anh đang phiêu tán, dần dần biến mất.

Nhưng ánh mắt của lão vẫn rất sáng, ngóng nhìn Nhân Hoàng gần trong gang tấc, trong miệng truyền ra tiếng lẩm bẩm.

“Mệnh ngạn chi trung, thần chi hỏa diệm.”

Thiên Mệnh Hoa lượn lờ chung quanh lão lần nữa nở rộ, lập tức đạt đến tận cùng, sau đó héo rũ, trở thành tro tàn, hội tụ tới trước mặt Bạch Tiêu Trác.

Bỉ Ngạn Hoa cũng vậy, nháy mắt rực rỡ sau đó tiêu tán, hóa thành tro tàn bay tới.

Còn có biển lửa màu vàng và đỏ từ bốn phía bốc lên rồi hội tụ tới, cuối cùng tràn vào trước mặt Bạch Tiêu Trác, không một tia dư thừa ra ngoài.

Mà dưới loại hội tụ đó, một đóa hoa kỳ dị đặc thù dung hợp Thiên Mệnh cùng Bỉ Ngạn nở rộ ở ngay trước mặt Bạch Tiêu Trác.

Đóa hoa này thần thánh, toàn thân thiêu đốt hỏa diễm, chói mắt vô cùng.

Sự xuất hiện của nó cũng hấp dẫn ánh mắt của Nhân Hoàng.

Ngay sau đó, Bạch Tiêu Trác nhẹ nhàng thổi ra một hơi.

Hơi thổi bay tới trên đóa kỳ hoa, bông hoa lập tức phiêu tán, cánh hoa vờn quanh bốn phía Nhân Hoàng, dường như lấy gã làm hạch tâm, muốn tạo thành một đóa hoa mới.

Trong mắt Nhân Hoàng lộ ra một tia âm u, bình tĩnh mở miệng.

“Chết.”

Một chữ truyền ra, trong khoảnh khắc toàn bộ cánh hoa bốn phía lay động và tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ, cuối cùng trở thành tro bụi.

Mà Bạch Tiêu Trác trước ngón tay của Nhân Hoàng giống như đã hoàn thành tất cả sứ mạng, hai mắt nhắm nghiền.

Thân thể của lão… . . Hoàn toàn tan thành mây khói, trở thành vô số thấu kính ẩn chứa ký ức, vỡ vụn và biến mất …thành tro.

Hình như không muốn bị dơ bẩn do tro bụi nhiễm vào bản thân, một khắc thu hồi ngón tay, Nhân Hoàng hơi vung tay áo lên.

Tạo thành một cơn gió cuốn những bụi bặm đã dần dần nhìn không thấy phía trước tản ra khắp bốn phương, hoàn toàn không còn tung tích.

Trên bầu trời, trong khe hở đến từ Thần Vực truyền ra một tiếng thở dài cổ xưa, sau đó khe hở cũng bắt đầu khép lại, hết thảy tựa hồ đều đã kết thúc.

Bạch Tiêu Trác, vị Quận Trưởng của Phong Hải Quận đi theo Tử Thanh Thái Tử từ thời đại Tử Thanh thượng quốc, lịch sử của lão đã chôn xuống trong năm tháng, bây giờ nhân sinh của lão dường như cũng trở về với số mệnh.

Từ đầu đến cuối, Tử Thanh Thái Tử đều không xuất hiện.

Màn trời bên ngoài không hề tối tăm nữa, bầu trời chiếu rọi ánh chiều tà, bao trùm trọn vẹn Đô thành vào bên trong ánh sáng vàng óng.

Trên Cổ Hoàng Tinh, gương mặt Đại Đế liếc mắt nhìn Thái Học, ánh mắt thâm sâu, chỉ là không biết ngài đang nhìn Nhân Hoàng, hay là Hứa Thanh, hoặc là… . nhìn khe hở Thần Vực cùng với tồn tại không ai phát hiện ngoài khe hở.

Chương 1848: Hoa nở hoa tàn (2)

Trong lòng Hứa Thanh cũng có gợn sóng, nhìn khe hở trên trời màn, hắn nghĩ tới từng màn trong Phong Hải Quận, trước lúc hắn tới Hoàng Đô, chưa từng ngờ tới lại có thể nhìn thấy Bạch Tiêu Trác và Tử Thanh ở nơi đây.

“Bạch Tiêu Trác là kẻ thứ nhất.”

“Ô Nha, là kẻ tiếp theo!”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng.

Mà giờ khắc này, tâm tình của riêng từng học sinh Thái Học vẫn còn đang kích động, khó có thể bình tĩnh, có phấn khởi và phức tạp, có lo lắng không yên cùng mờ mịt, đủ loại suy nghĩ, mỗi người mỗi khác.

Thái Học luận đạo, đến đây kết thúc.

Nhân Hoàng chậm rãi ngồi lại trên ghế rồng, toàn bộ hình chiếu hoàng cung dần dần mơ hồ.

Đế Kiếm cũng trở về, dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Còn có những cỗ khôi lỗi của Bạch Tiêu Trác, theo lão tử vong đều mất đi sức sống, rơi xuống đại địa.

Mắt thấy hết thảy chân chính hạ màn, Phủ chủ Thái Học đứng trên không trung, vẻ mặt mang theo cảm khái, vừa muốn mở miệng tuyên bố luận đạo kết thúc.

Nhưng vào lúc này, bên trong tâm thần Hứa Thanh đột nhiên truyền đến cảm xúc chấn động kịch liệt của Ảnh Tử.

“Chủ… . . Ăn… Hồn thời gian… . . Muốn chạy trốn!”

Hứa Thanh nghe vậy thì lập tức ngẩng đầu, hai mắt một mảnh đen nhánh, lực lượng Độc Cấm bộc phát hình thành Thần Mục, nhưng mà hắn thấy hết thảy mọi thứ vẫn bình thường như cũ.

Bầu trời bình thường, khe hở bình thường, bát phương hết thẩy đều không có gì khác lạ.

Mà Ảnh Tử đã đi theo Hứa Thanh nhiều năm, tự nhiên biết rõ nên làm như thế nào, cho nên trong chốc lát đã dung nhập vào thân thể Hứa Thanh, hội tụ ngoài hai mắt của hắn, giống như một chiếc kính mắt gia trì cho hắn.

Dưới lực lượng Thần Nguyên cùng với sự quỷ dị của Ảnh Tử phối hợp, vào thời khắc này, một cảnh tượng có rất ít người thấy thình lình xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Mặc dù vẫn còn có chút mông lung, không phải rất rõ ràng, nhưng Hứa Thanh vẫn chú ý thấy... . . Dưới khe sắp hoàn toàn biến mất trên màn trời, có một đám hồn đang dung nhập vào khe hở.

Chuẩn xác mà nói, khả năng đây không phải hồn, mà là một đoạn thời gian, giống như bụi bặm vậy.

Đạo hồn đó rất đặc thù, nếu không phải Tiểu Ảnh khóa chặt, Hứa Thanh căn bản là không thể nhìn thấy.

Chính là thời gian của Bạch Tiêu Trác được Tử Thanh Thái Tử lấy đi hôm ấy.

“Một cái vung tay áo cuối cùng của Nhân Hoàng, nhìn như tản bụi bặm đi, nhưng bây giờ xem ra, có vấn đề!”

Ánh mắt Hứa Thanh chợt lộ vẻ lăng lệ ác liệt, nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc suy tư cách làm của Nhân Hoàng.

Hầu như là không có chút chần chờ nào, hình thái Thần Linh ngoài thân thể Hứa Thanh ầm ầm tản ra, hóa thành hơn 130 vạn đạo hồn ti, nháy mắt bay lên bầu trời.

Bản dịch này tại bach-ngoc-sach

“Trở lại cho ta!”

Trong miệng Hứa Thanh truyền ra giọng nói lạnh như băng, hồn ti ngút trời, trong chớp mắt đã đến biên giới khe hở, bỗng nhiên bao bọc về sợi hồn thời gian nọ.

Mà Tiểu Ảnh cũng không cam chịu rớt lại phía sau, nhanh chóng lan tràn đi.

Nếu như là Bạch Tiêu Trác lúc trước, mặc dù Tiểu Ảnh khát vọng muốn ăn, nhưng cũng không dám tới gần, nó biết mình căn bản không ăn được.

Cũng chính là loại cảm giác khát vọng hóa thành dày vò ấy, đã khiến cho nó từ lúc mới bắt đầu luôn nhìn chằm chằm vào, nội tâm kích động càng dần càng mạnh.

Nhưng bây giờ, nó có cảm giác được sợi hồn thời gian đó so sánh cùng Bạch Tiêu Trác kinh khủng lúc trước, rõ ràng không có nguy hiểm gì nữa.

Về phần mùi vị, trong lòng của nó nhận thấy, so với vừa rồi càng thơm hơn.

Giống như sau khi trải qua đông đảo kiếp nạn, cuối cùng tẩy luyện đi tất cả tạp chất, chỉ còn nguyên chất.

Cũng thật ứng với một câu nói, thiên địa là lô, chúng sinh là than.

Dùng cái này để rèn luyện, phản phác quy chân.

Mà nguyên chất đó có thể chuyển thế thành người, trong hoàn cảnh đặc biệt cũng có thể…chuyển thế thành Thần thiên sinh.

Cho nên giờ khắc này, Tiểu Ảnh điên rồi.

Âm thanh nuốt nước miếng của nó truyền khắp bốn phương, ở cùng một chỗ với 100 vạn hồn ti của Hứa Thanh, nháy mắt lan tràn trên màn trời, chợt bắt về sợi hồn thời gian nguyên chất nọ.

Tràng cảnh ấy lập tức khiến mọi người trong Thái Học cùng với thế lực khắp nơi chú ý, nhao nhao kinh hô.

Trong hình chiếu hoàng cung đang tiêu tán, Nhân Hoàng cũng nhìn lại.

Dưới Hứa Thanh điều khiển, 100 vạn đạo hồn ti cấp tốc chuyển động trên màn trời, đan dệt thành một tòa lồng giam cự đại.

Tòa lồng giam này cực kỳ kinh người, phong tỏa hết thảy phương vị.

Tiểu Ảnh càng hợp lại hóa thành bóng mờ, không tiếc đại giới áp vào khe hở Thần Vực đang khép nhỏ lại, dùng thân thể lấp kín đường về, phòng ngừa thức ăn chạy trốn.

Làm xong tất cả, trong mắt Hứa Thanh bốc lên hàn ý, tay phải giơ lên bầu trời và hung hăng bóp.

Lồng giam bằng hồn ti lập tức co rút lại, trong chớp mắt từ to biến nhỏ, hóa thành một quả hắc cầu lớn cỡ nắm đấm, rơi thẳng đến trong tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh một phát bắt được, không hề liếc mắt nhìn, cũng không cho đạo hồn ấy bất luận cơ hội truyền ra ý thức nào, năm ngón tay dùng sức, lần nữa bóp vào.

Oanh một tiếng, quả cầu do 100 vạn đạo hồn ti áp súc thành điên cuồng thôn phệ về sợi hồn thời gian bị bao phủ ở.

Tiểu Ảnh gấp gáp, vội vàng gia nhập, cuối cùng cắn được mấy cái, nó có lòng tiếp tục, nhưng mà tốc độ ăn của nó hiển nhiên không nhanh bằng hồn ti.

Trong chớp mắt, sợi hồn thời gian triệt để tan thành mây khói, không còn tồn tại.

Mà lực lượng ẩn chứa bên trong nó tạo thành chất bổ dưỡng cũng vô cùng kinh người, Hứa Thanh có thể cảm nhận được hồn ti của mình rõ ràng đang phân liệt, bị sợi hồn nguyên chất nọ ảnh hưởng, xuất hiện thuế biến.

140 vạn, 160 mươi vạn, 180 vạn… Trong nháy mắt tiếp theo, theo hồn cầu nổ tung, 200 vạn hồn ti phô thiên cái địa, nhìn thấy mà giật mình.

Mà Hứa Thanh đứng dưới 200 vạn hồn ti, tóc dài phấp phới, tay áo bồng bềnh, như thần như ma, khí thôn sơn hà.

Bạch Tiêu Trác, hình thần câu diệt!

Nhân Hoàng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, hình chiếu hoàng cung hoàn toàn tiêu tán.

Cùng lúc đó, bên trong Trích Tinh lâu, Quốc sư ngóng nhìn Thái Học, nhắm nghiền hai mắt.

Chương 1849: Đăng hỏa hoa khai (1)

Cuộc hỗn loạn trong Thái Học, cứ thế kết thúc.

Gương mặt của Đại Đế trên Cổ Hoàng Tinh chậm rãi trầm xuống, biến mất không thấy gì nữa, đầu pho tượng Đại Đế cũng chậm rãi quay lại, sừng sững trước cầu vồng, bất động như trước.

Hoàng cung phát sáng cũng trở về trạng thái bình thường.

Bên trong Hồng Trần Vong Tình Lâu, Nê Hồ Ly trong điện thờ từ đường khẽ cười một tiếng, nhắm hai mắt lại, hóa thành một bức tượng đất.

Bầu trời Thái Học, khe hở Thần Vực cũng hoàn toàn tan biến.

Mặc dù một màn hỗn loạn bởi vì luận đạo hình thành đã kết thúc, nhưng ảnh hưởng của nó cực lớn, cũng lưu lại lo lắng trong nội tâm của thế lực khắp nơi, đồng thời ảnh hướng đối với học sinh Thái Học càng vô cùng sâu xa.

Vô số học sinh, có mức độ thương thế khác biệt.

Vì vậy, trầm mặc và phức tạp đã trở thành không khí chính của Thái Học bây giờ, nhất là bầu trời Thái Học, một mảnh tàn phá, nhiều vị trí có thể thấy được điểm yếu.

Còn có một số nơi càng như là mặt băng hòa tan, xuất hiện ăn mòn giống hắc động, như vết loét trên làn da, không cách nào tự lành.

Mà mặt đất cũng không khá hơn chút nào, không nói thành tổ ong, nhưng mắt thường có thể thấy được rất nhiều khu vực đang sụp xuống.

Nhìn tổng thể, tràn đầy cảm giác tan tành.

Nhìn qua hết thảy, hình như nếp nhăn trên mặt Phủ chủ Thái Học nhiều hơn một chút so với trước, lão than nhẹ một tiếng, giơ tay phải điểm một ngón tay lên bầu trời.

“Trọng tố!”

Cùng phối hợp với Phủ chủ Thái Học, còn có phái chủ của tất cả lưu phái bên trong Thái Học, bao gồm cả phái chủ Dị Tiên Lưu cũng ở trong đó, lúc này từng người đều giơ tay phải lên, vận hành quyền hạn phái chủ Thái Học có được.

Trong khoảng thời gian ngắn, từng tòa tháp trắng tràn ra ánh sáng màu trắng, hình thành sóng khí khuếch tán đại địa, đồng thời cũng riêng phần mình bốc lên từng cột sáng, xông thẳng lên màn trời của Thái Học.

Trong nháy mắt tiếp theo, bầu trời xuất hiện rất nhiều phù văn ấn ký hình bát giác, lập lòe ánh sáng màu trắng, lan tràn trên bầu trời và trải rộng khắp mặt đất.

Những phù văn ấn ký này xếp lại với nhau, tạo thành một hình bát quái thật lớn.

Trong đó từng vòng vờn quanh, dựa theo quy luật nào đó chuyển động qua lại với nhau, mà từng vòng tuần hoàn nguyên vẹn, đều khiến cho không gian phá toái của Thái Học có phần được sửa chữa hồi phục lại.

Đại địa cũng là như thế, tương tự là bát quái trận, tương tự có từng vòng chuyển động.

Trong lúc thiên địa cùng vang lên tiếng ầm ầm, tốc độ khôi phục không gian của toàn bộ Thái Học cũng được tăng tốc, cho đến sau thời gian một nén nhang… Bầu trời nắng ráo sáng sủa, toàn bộ chỗ phá toái tan biến.

Đại địa không hạt bụi, toàn bộ mặt địa sụp xuống đều trở lại như cũ.

Hết thảy, đều trở về giống như trước khi luận đạo.

“Luận đạo, kết thúc.”

“Dị Tiên Lưu, thắng!”

Giữa không trung, Phủ chủ Thái Học đảo mắt nhìn qua toàn bộ học sinh, cuối cùng nhìn về phía đạo đài Dị Tiên Lưu, trọng điểm ánh mắt của lão là Hứa Thanh đã khoanh chân ngồi xuống.

Trong mắt lão uẩn thâm sâu, ẩn chứa sắc bén, giống như có thể nhìn thấu nhân tâm.

Lời của lão, cũng hoàn toàn tuyên bố trận luận đạo này đã kết thúc.

Sau khi nói lời này, thân ảnh Phủ chủ bồng bềnh bước đi, về phần Tam hoàng tử một mực đi theo sau lưng lão, nếu như đổi thành lúc trước, khi chưa thấy sự kiện vừa xong, nhiều nhất mặt ngoài mỉm cười, động viên một phen với nhiều người học sinh, sau đó sẽ rời đi.

Nhưng bây giờ, gã cung kính cúi đầu về chỗ Hứa Thanh trước, sau đó mới dám rời đi.

Mà sau khi hai người đó ra khỏi, trong Thái Học tạm thời yên tĩnh, tiếp theo bạo phát ra nhiệt liệt và tiếng hoan hô, tất cả âm thanh đều đến từ học sinh Dị Tiên Lưu.

Những học sinh này trước khi luận đạo, không dám nói là mình quen biết hay có quan hệ với Dị Tiên Lưu, bây giờ vô cùng kích động phấn khởi.

Bởi vì bọn họ biết rõ… Sau trận luận đạo này, Dị Tiên Lưu vừa đánh bại lại vạch trần Dung Thần Lưu, sẽ không còn trở ngại, nhất định một bước lên trời.

Đại thế của Dị Tiên đã đến.

Điểm này, cũng có thể thấy được một chút từ đạo cầu vồng lập lòe bát phương trên đạo đài.

Thậm chí sau sự tình hôm nay, rất nhiều học sinh trung lập cũng càng hướng tới Dị Tiên Lưu.

Nhưng so với việc Dị Tiên Lưu tăng vọt, Dung Thần Lưu tư cách một phương thất bại, giờ phút này đã là mất sạch vận số, toàn bộ học sinh Dung Thần Lưu, từ cao tầng tới thủ tịch, xuống dưới là đệ tử bình thường, nội tâm đều lo lắng không yên lẫn mờ mịt, còn có người hối hận trong lòng.

Hết thảy tất cả, cuối cùng đều hóa thành phẫn nộ, phẫn nộ đối với Bạch Tiêu Trác.

Tiếp theo bọn họ phải đối mặt, tất nhiên là Thái Học, thậm chí cả Hoàng Đô nhằm vào điều tra Bạch Tiêu Trác, nhất là đám cao tầng Dung Thần Lưu, một người cũng không thể trốn thoát, trừ phi bọn họ có thể qua được thẩm tra, nói cách khác, tử vong là kết quả khó tránh.

Sự thật cũng đúng là như thế, trong lúc tiếng hoan hô tăng vọt, hắc vệ của Thái Học cùng với thân vệ của Hoàng Đô đã cùng nhau đi đến.

Ở ngay trước mặt toàn bộ học sinh, mang đi toàn bộ cao tầng của Dung Thần Lưu.

Vả lại cưỡng chế phong ấn học sinh Dung Thần Lưu trở về, khiến cho bọn họ trong một đoạn thời gian về sau, chỉ có thể ở lại Thái Học, chờ đợi những đợt điều tra tiếp theo.

Mà tháp trắng Dung Thần Lưu, cũng tương tự Dị Tiên Lưu lúc trước, bị phong ấn!

Lúc này Hứa Thanh đứng lên, cùng phái chủ Dị Tiên Lưu và Trần Đạo Tắc đi xuống đạo đài, đám học sinh Dị Tiên Lưu túm tụm, một đường về tới tòa tháp trắng của Dị Tiên Lưu.

Ngoài tháp trắng, phái chủ Dị Tiên Lưu hít sâu, tuyên bố với học sinh, ngày mai Dị Tiên Lưu lại mở ra.

Trong tiếng hoan hô vô cùng nhiệt liệt, phái chủ Dị Tiên Lưu khom người cúi đầu về phía Hứa Thanh, Trần Đạo Tắc bên cạnh cũng là như vậy.

Hứa Thanh hiểu rõ, bọn họ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi mình, vì vậy hắn đi vào tháp trắng.

Hai người theo sau cùng bước vào, rồi cửa lớn tháp trắng chậm rãi đóng lại.

Những học sinh bên ngoài cũng biết hiện giờ không tiện quấy rầy, vì vậy riêng phần mình kích động, cúng bái về phía tháp trắng, sau đó lựa chọn rời đi.

Chương 1850: Đăng hỏa hoa khai (2)

Bên trong tháp trắng, một mảnh im lặng.

Dưới ngọn đèn dầu sáng ngời, Hứa Thanh đứng trước giá ngọc giản, nhìn qua rập rạp vô số điển tịch phía trên, đằng sau hắn, phái chủ Dị Tiên Lưu và Trần Đạo Tắc đứng cung kính.

Trong lòng bọn họ có quá nhiều vấn đề, nhưng bây giờ đứng nơi đây, đối mặt với Hứa Thanh, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết làm thế nào mở miệng, thật sự là đầu nguồn nhất mạch Dị Tiên Lưu, đã ở trên người Hứa Thanh, việc này khiến nội tâm bọn họ có chút lo được lo mất.

Bởi vì có người chỉ cần một câu, có thể quyết định hưng suy thứ quý giá nhất của ngươi, thế nên lo lắng không yên cùng do dự cũng là lẽ đương nhiên.

Đây, thật ra chính là nhân vật lớn.

Ba chữ nhân vật lớn, nhiều khi không phải tuyệt đối, mà là tương đối.

Hứa Thanh hiểu rõ cảm thụ của bọn họ, kinh lịch từ Thất Huyết Đồng tới Phong Hải Quận, đã để cho hắn từ một thiếu niên đi ra từ xóm nghèo, nhanh chóng thuế biến cùng phát triển.

Cho nên Hứa Thanh mở miệng, giọng nói của hắn vang vọng bên trong tháp trắng.

“Đạo chủng Dị Tiên, là hồn chủng của ta biến thành.”

“Chỗ lợi và hại của hồn chủng, vào lần đầu tiên đưa cho phái chủ, ta đã nói rất rõ ràng bên trong ngọc giản.”

“Đồng thời đúng là ta có thể chỉ cần nhất niệm, thu hồi toàn bộ tu vi do hồn chủng sinh ra.”

“Nhưng ta sẽ chỉ làm như vậy dưới một loại tình huống, đó là có làm trái nhân đạo.”

Hứa Thanh nói xong, xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn về phía phái chủ Dị Tiên Lưu cùng Trần Đạo Tắc.

Hai người chắp tay cúi đầu.

Nếu như bọn họ không biết thân phận Hứa Thanh, như vậy những lời đó, bọn họ cũng chỉ là bán tín bán nghi, phòng bị cũng tốt, cảnh giác cũng được, đều không thiếu, coi như là cúi đầu cũng chỉ là kế tạm thời, lợi dụng lẫn nhau lấy hay bỏ mà thôi.

Nhưng hiện giờ … không giống nhau.

Bởi vì Hứa Thanh có một thân phận rất trọng yếu, đó chính là người chấp kiếm.

Có thể được Đại Đế nhận thức, trở thành người chấp kiếm, như vậy lời của hắn, tự nhiên có đủ lực lượng khiến người khác tin phục.

Cho nên đối với phái chủ Dị Tiên Lưu cùng với Trần Đạo Tắc, bọn họ tin tưởng những lời Hứa Thanh nói ra.

Hứa Thanh vung tay phải lên, từ 98 đạo hồn chủng màu tím trong cơ thể, lần nữa lấy ra 3 đạo, đưa đến trước mặt hai người.

“Các ngươi có thể lựa chọn người thích hợp, dung nhập hồn chủng màu tím, mà trình tự bố cục cụ thể của Dị Tiên Lưu, các ngươi tự mình quyết định.”

“Về sau ta cũng sẽ phỏng theo đồ đằng mới, vẽ chi tiết lại tặng cho nơi đây, để học sinh có thể coi đó là mục tiêu tu luyện.”

“Tuân pháp chỉ!”

Phái chủ Dị Tiên Lưu hít sâu, ngưng trọng mở miệng, động tác vô cùng tôn kính và quý trọng thu hồi ba đạo hồn chủng màu tím, sau khi tiếp tục suy nghĩ một hồi, lần nữa chắp tay.

“Hứa tôn, thân phận bên ngoài của ta là Tham sự của Phụng Hành Cung, nếu có chỗ cần tới, còn xin phân phó.”

Hứa Thanh không hỏi thân phận bên ngoài của lão, nhưng với tư cách là người có lợi ích buộc chặt nhất, phái chủ Dị Tiên Lưu vẫn tự mình nói ra.

Trần Đạo Tắc bên cạnh cũng trầm mặc, sau đó trầm thấp mở miệng.

“Hứa tôn, ngàn năm qua ta cũng không rời khỏi Thái Học, may mắn có hồn chủng mới khôi phục lại ý thức, nắm quyền lại thân hình, lúc đầu thân phận bên ngoài của ta là một trong trưởng lão chấp hành của Tinh Đế Cực Thượng Tông, bây giờ sự tình của Dị Tiên Lưu đã tạm thời ổn định, ta cũng dự định trở về bên ngoài tông môn."

"Tinh Đế Cực Thượng Tông?" Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, hắn nghĩ tới suy đoán đội trưởng đi tới phân tông của tông này, vì vậy nhẹ gật đầu.

Mà theo Hứa Thanh chủ động mở miệng, phái chủ Dị Tiên Lưu và Trần Đạo Tắc cũng hỏi thăm Hứa Thanh về con đường tu hành hồn ti Dị Tiên.

Trên mặt công pháp thì Hứa Thanh không có gì có thể chỉ điểm, nhưng hạch tâm Dị Tiên Lưu là tự hắn cảm ngộ, kết hợp với hình thái Thần Linh, hắn cáo tri ý nghĩ của mình cho hai người.

Đối với hai người Trần Đạo Tắc mà nói, lời của hắn có ý nghĩa rất sâu xa, khiến cho tâm thần bọn họ gợn sóng.

"Hiệu dụng của hồn ti, mô phỏng Thần Nguyên. . . . ."

"Thiêu đốt thần ảnh, đột phá bích chướng!"

"Cái gọi là Dị Tiên, nhất niệm là Thần, nhất niệm là Tiên. . . . ."

Hai người nổi lên ngàn vạn suy nghĩ, thời gian cũng chầm chậm trôi qua, cho đến khi Hứa Thanh rời khỏi tháp trắng, bước vào Hoàng Đô thì đêm đã khuya, bầu trời bị một màn sân khấu màu đen bao phủ, lộ ra cảm giác đặc biệt thâm sâu mà yên tĩnh.

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, như một đôi mắt thần bí, dòm ngó thế giới bên dưới.

Gió nhẹ thổi qua, hai bên đường im lặng, cây cối lay lắc phát ra âm thanh sàn sạt, lọt tới trong tai Hứa Thanh, bước chân của hắn dừng lại, nhàn nhạt mở miệng.

"Lần trước đó, kẻ đi theo và xuất hiện ở trước mặt ta trong màn đêm của Hoàng Đô, đã chết không toàn thây."

Lời Hứa Thanh vừa ra, bên trong ánh trăng phía sau, lộ ra thân ảnh một nữ tử.

Nữ tử này đeo mặt nạ, trong mắt có một chút ngạc nhiên, cũng có một tia khiêu khích.

“Ngươi có thể thử xem.”

Chính là vị nữ tử thần bí xuất hiện ở phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông!

Hứa Thanh quay người, ánh trăng lập tức phóng đại, trở thành ánh trăng màu tím, bao phủ phố dài.

Cùng lúc đó, một trận biến hóa quỷ dị, đang xuất hiện bên trong Cổ Hoàng Tinh.

Cổ Hoàng Tinh, mây mù lan tràn, chậm rãi lưu động.

Phía trên chỗ thật sâu trong hoàng cung, trong tòa tế đàn hình ngũ giác to lớn, năm cỗ quan tài màu vàng tràn ra hoàng khí kinh khủng.

Những đạo hoàng khí ấy giống như đã bị ăn mòn xâm nhập qua, màu sắc đen nhánh như từng con hắc long, hiện ra tử vong, phát ra âm thanh kêu rên, vòng quanh chiếc đèn ở giữa, nhanh chóng chuyển động.

Mà chiếc đèn nhỏ màu tím vốn đang là trạng thái dập tắt, nhưng trong nháy mắt này, vị trí bấc đèn bỗng xuất hiện một đoàn lửa lay động.

Đó là đoàn lửa màu vàng đỏ, rất yếu ớt, giống như chỉ cần có gió thổi qua sẽ lập tức dập tắt.

Trong lửa có một đóa hoa với đặc thù của Bỉ Ngạn cùng Thiên Mệnh, như ẩn như hiện.

Đó, chính là bông hoa cuối cùng mà Bạch Tiêu Trác hiện ra, cũng là vật phẩm trưng bày cuối cùng trong nhân sinh của lão.

Chương 1851: Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo (1)

Đêm tối như mực, sao sáng lập lòe, mặt trăng treo cao ở trên trời, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống đại địa, lúc chiếu tới một con phố của Hoàng Đô, ánh trăng biến thành màu tím, giống như bên trong được phủ thêm một tầng sa tím hơi mỏng.

Bên ngoài tầng sa tím, gió lạnh quét ngang, cành khô lá héo phát ra âm thanh xột xoạt, trong lúc mơ hồ, bóng cây nơi xa lắc lư, như nói ra bí ẩn trong đêm tối.

Mà ở bên trong tầng sa tím có gió lạnh gào thét, truy kích một đạo thân ảnh cấp tốc rút ngược lại, dường như là phương chiếm giữ khí thế vượt trội, thách thức đêm tối.

Mặt đất của con phố dài nổ vang, thân ảnh nọ quay ngược lại rơi xuống đất, mặt đất phía trước bị kéo lê ra hai đạo dấu vết thật dài, một tay ấn đất ở bên ngoài hơn mười trượng, mới khiến thân hình ổn định lại.

Dưới ánh trăng màu tím, có thể nhìn thấy đó chính là vị nữ tử thần bí nọ, chỉ là bây giờ nàng không còn thong dong như lúc trước, trên mặt nạ đã xuất hiện khe hở, trong mắt lộ ra quang mang âm u, ngóng nhìn Hứa Thanh đang cất bước bên trong ánh trăng đi tới phía mình.

“Nghe đồn ngươi lấy được Thần Nguyên của Xích Mẫu, lúc ở bên trong Thái Học ngươi không ra tay nhiều lắm, ta còn không cảm thụ rõ rệt, bây giờ ánh trăng lại bởi vì ngươi mà biến sắc, xem ra lời đồn đại là thật.”

Biểu cảm của Hứa Thanh như thường, hắn bước đi dưới ánh trăng, giống như đi trong quốc gia của mình vậy, theo hắn tiến về phía nữ tử, màu tím chung quanh hắn phóng đại, phủ lên thiên địa, xâm nhập bát phương, tạo thành một thần ảnh kinh khủng, thôn phệ hết thảy, chỉ còn lại ánh trăng như nước, chiếu khắp mặt đất.

“Nhưng mà…càng như vậy, hứng thú của ta lại càng lớn.”

“Lần trước bởi vì ta không muốn lộ ra ở gần Tinh Đế Cực

Thượng Tông, dẫn tới một chút phiền phức không cần thiết, cho nên cũng không triển khai bí pháp, còn lần này…” Bên trong hai mắt âm u của nữ tử nọ thình lình xuất hiện hư ảnh yêu dị, mắt trái là một đứa con nít cuộn mình, mắt phải một bà lão còng lưng, mỗi người tản ra khí tức riêng, hội tụ cùng một chỗ hình thành một cỗ lực lượng cổ quái, ẩn chứa sinh tử, bốc lên từ trên người nàng.

Phía sau càng tạo thành hai màu đen trắng, hóa thành hình quạt, chia ra trái phải, xoay tròn lẫn nhau, tác động pháp tắc thiên địa, rung chuyển quy tắc thế giới, khí thế kinh người.

Trong trận chiến này, ánh mắt Hứa Thanh lần đầu tiên xuất hiện chấn động.

Hôm ấy khi còn ở ngoài phân tông Tinh Đế Cực Thượng Tông hắn đã cảm nhận được khí tức của đối phương quỷ dị, giống thần không phải thần, giống tu không phải tu, lúc ấy hắn đã chú ý tới rồi, bây giờ lần nữa giao chiến, cảm giác đó càng thêm rõ ràng.

“Nói nhảm nhiều quá.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, giơ tay phải lên vung về phía dưới, ánh trăng màu tím bốn phía nháy mắt trở lên rực rỡ, như hóa thành thực chất, giống như trở thành từng bó trường thương ánh sáng, nháy mắt phóng về phía nữ tử thần bí.

Từ xa nhìn qua, mấy vạn đạo ánh trăng từ bát phương tới gần, tốc độ cực nhanh, siêu việt tia chớp, bao phủ hết thảy phương hướng, khiến cho nữ tử thần bí tránh cũng không thể tránh.

Nguy cơ trước mắt, con ngươi của nữ tử thần bí co rút lại, lập tức giơ hai tay lên bấm niệm pháp quyết, vung ra phía ngoài, hai màu đen trắng hình quạt phía sau bỗng chốc giống như là đôi cánh bao bọc nàng ta lại.

Trong tiếng nổ vang, toàn bộ trường thương bằng ánh trăng mang theo khí thế tuyệt sát, bao hàm hủy diệt, toàn bộ hạ xuống.

Đôi cánh đen trắng không ngừng chấn động, mặc dù ngăn cản hết thảy, nhưng trùng kích đến từ ánh trăng vẫn khiến cho nữ tử trong đó phun máu tươi, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn đã ngăn cản được một kích này.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ lăng lệ ác liệt, thân thể xông về phía trước, phía sau nháy mắt hình thành hình thái Thần Linh thứ ba, thân thể dữ tợn sừng sững trên bầu trời, đi theo cùng Hứa Thanh, tới gần nữ tử thần bí.

Cũng chính vào thời điểm này, từ bên trong hai màu đen trắng hình quạt truyền ra giọng nói của nữ tử.

“Nhất mạch hóa tam hồn, tam hồn tôi cửu thần, cửu thần luyện bản thể, đây là… . Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo!”

Nháy mắt giọng nói của nữ tử truyền ra, hư vô bên trên vang vọng tiếng sấm rền, ba ngọn núi hư ảo lại lăng không hiện ra từ hư vô.

Ba ngọn núi cũng không phải là bình thường, mà lộn ngược đáy trên trời, đỉnh núi cắm xuống đất.

Một ngọn núi toàn thân băng sương, màu sắc xanh trắng, ẩn chứa vô tận khí lạnh.

Một ngọn núi đỏ thẫm như máu, có thể thấy được vô số hài cốt, thi hải ngập trời.

Một ngọn núi viêm thạch như lửa, phủ lên màn trời, tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

Một khắc xuất hiện, ba ngọn núi bỗng nhiên hạ xuống, gào thét bay về phía Hứa Thanh, khí tức tràn đầy cảm giác cổ xưa.

“Đây là thần thông gì! Tràn đầy phong cách cổ…”

Sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, tâm niệm vừa động, có thêm càng nhiều hồn ti lao ra từ trong cơ thể, bay tới không trung bên cạnh hình thái Thần Linh thứ ba, nhanh chóng đan dệt thành hình thái Thần Linh thứ nhất cùng hình thái Thần Linh thứ hai.

Thả mắt nhìn đi, bên trong ánh trăng màu tím xuất hiện một màn trước đó chưa từng có, ba hình thái Thần Linh của Hứa Thanh đồng thời xuất hiện.

Nếu như đổi thành trước lúc giết Bạch Tiêu Trác, Hứa Thanh không làm được việc này, số lượng hồn ti của hắn không cách nào chống đỡ, nhưng hiện giờ hắn có 200 vạn hồn ti, có thể để cho hắn cùng lúc hình thành toàn bộ cả ba hình thái.

Một khắc xuất hiện, như ba tôn Thần Linh, hình thành tam giác bao phủ Hứa Thanh ở giữa, theo Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, riêng phần mình chuyển động, tiến tới ba ngọn núi trên bầu trời đang hạ xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, dị chất mơ hồ lan tràn bốn phía, Tử Nguyệt nồng đậm tột cùng.

Trong nháy mắt tiếp theo, hình thái thứ nhất của Hứa Thanh đánh một quyền tới thân núi băng sương, trong lúc ngọn núi này nổ vang, hình thái Thần Linh thứ hai đã đến gần ngọn núi thứ hai, khói độc màu đen ngay lập tức xâm nhập, hóa thành một Đại Ma Đầu hung hăng thôn phệ.

Tiếp tục, hình thái Thần Linh thứ ba của hắn giơ Tử Nguyệt lên cao, hóa thành ngôi sao, hạ xuống ngọn núi viêm thạch.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, ba ngọn núi trên không trung chấn động kịch liệt, nháy mắt xuất hiện từng đạo khe hở lan tràn khắp thân núi, cho đến khi xuất hiện một tiếng vang thật lớn, chia năm xẻ bảy, tan vỡ.

Chúng nó vốn là hư ảo, bây giờ vỡ vụn lại trở về với hư vô, không thấy tung tích, nhưng nếu như cẩn thận nhìn, có thể thấy… Vào thời điểm chúng nó tiêu tán, có thất thải hào quang lóe lên rồi biến mất trên toàn bộ mảnh vỡ.

Mà thần thông bị hủy dẫn đến cắn trả cũng khiến cho nữ tử thần bí lần nữa phun ra máu tươi, khí tức suy yếu, thân thể lảo đảo rút lui.

“Người này xuất thủ với ta, động tĩnh như vậy, không thể nào không bị phát hiện, bất luận là trận pháp của Hoàng Đô hay là thế lực khắp nơi, không thể nào không cảm giác được.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang.

“Nhưng đến bây giờ nơi đây vẫn yên lặng như trước… . . Trừ phi là giống như lần ta gặp phải ám sát đêm đó, bằng không mà nói, cũng chỉ có một khả năng.”

“Thân phận người này… . . Không tầm thường!”

Hứa Thanh nghĩ tới đây, thân thể nhoáng một cái, ba tôn hình thái Thần Linh giữa không trung cũng nháy mắt tràn ra thần uy, cùng hắn lao thẳng đến nữ tử nọ.

Chương 1852: Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo (2)

Tuy rằng khóe miệng của nữ tử thần bí này có máu tươi, nhưng hiển nhiên trong lòng vẫn là không phục, trong hai mắt âm u vẫn còn ẩn chứa khiêu khích, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, sau đó nàng ta đột nhiên nhắm mắt phải lại, chỉ để lại mắt trái còn mở.

Trong mắt trái, hài nhi cuộn mình hơi động một chút.

Dưới một động này, trong cánh quạt đen trắng sau lưng nữ tử, cánh trắng cấp tốc mở rộng, xòe ra trên màn trời, bên trong lộ ra một bức tranh.

Bức tranh rất đơn giản, chỉ là một mảnh đầm nước vô tận.

Một khắc xuất hiện, trong miệng nữ tử truyền ra tiếng than nhẹ.

“Thủy Trạch, Quốc Độ!”

Một tiếng này vừa ra, thiên địa chợt đổi, Hoàng Đô giống như tan biến, dãy phố dài Hứa Thanh cùng với nữ tử chiến đấu cũng không còn tồn tại, hóa thành một mảnh đầm nước mênh mông.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt đột nhiên bốc lên trong trái tim Hứa Thanh, trong nháy mắt tiếp theo, phía dưới đầm nước có âm thanh cự thú động trời dựng lên, oanh động khắp mảnh không gian của đầm nước.

Ngay sau đó, một chiếc cự giác tương tự ngọn núi từ dưới đầm nước phóng lên trên trời, từng chiếc nối tiếp nhau, nghiêng về phía Hứa Thanh.

Bành trướng rất mãnh liệt, kích khởi nghìn tầng sóng nước, tựa như vạn mã lao nhanh, khí thế dồi dào.

Thời khắc khẩn cấp, Hứa Thanh không chút do dự, thân thể xông lên bên trên, giơ hai tay lên không trung, bấm niệm pháp quyết chắp lại trước ngực, trong thời gian ngắn, ba tôn hình thái Thần Linh bốn phía lập tức bay đến phía Hứa Thanh, từng cỗ dung hợp cùng thân thể hắn.

Trong chớp mắt, thân ảnh tập hợp ba tầng hình thái Thần Linh trực tiếp xuất hiện giữa thiên địa.

Thủy tinh là xương, hồn ti là thịt, khói độc hóa áo giáp, Thiên Đạo lạc ấn, càng có ba tòa hỏa lò kịch liệt thiêu đốt ở trong ngực, hình thành khí thế kinh khủng.

Phía sau bay lên Tử Nguyệt, mà sau Tử Nguyệt rõ ràng là một hư ảnh Nhật Quỹ càng thêm khổng lồ.

Cũng vào thời khắc này, Ảnh Tử trải ra, bao trùm bát phương, hình thành cấm khu, một cây Khô Mộc treo quan tài ở chỗ sâu cũng đang nhanh chóng lay động, truyền ra âm thanh rù rì lan khắp bốn phía.

Đây, chính là dạng triển khai mạnh nhất bây giờ của Hứa Thanh.

Hắn giơ tay phải lên, nhấn một cái về phía đầm nước, trong miệng vang vọng giọng nói thần thánh.

“Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo!”

Lời Hứa Thanh vừa ra, bên ngoài thân thể nháy mắt có thất thải hào quang bộc phát ra, lan tràn bát phương, hư vô nổ vang, ba ngọn núi lộn ngược lúc trước rõ ràng lần nữa xuất hiện.

Nữ tử thần bí nhìn một màn này, sắc mặt lập tức đại biến, trên mặt lộ ra biểu cảm không cách nào tin.

“Ngươi… . .”

Không đợi nàng nói hết lời, trong mắt Hứa Thanh lóng lánh ánh sáng bảy màu, tay phải giơ lên chỉ một ngón tay về đại địa, ngọn núi băng sương đầu tiên lập tức lấy thế vạn quân ầm ầm đập xuống, phóng tới những cự giác bay lên trên đầm nước.

Trong tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, đại địa đầm nước nổ vang, tiếp theo là ngọn núi thứ hai, sau đó là ngọn núi thứ ba, ba ngọn núi trấn áp khiến đầm nước lắc lư, không gian bất ổn.

Mà một kích cuối cùng, đến từ bản thể Hứa Thanh, thân hình của hắn như sao băng, bỗng nhiên từ trên không trung hạ xuống, một quyền đánh tới vùng đất của đầm nước.

Chỗ sâu trong đầm nước truyền ra một tiếng rống không cam lòng, giống như tồn tại ẩn giấu bên trong muốn hoàn toàn lao ra, nhưng trở ngại một chút nguyên nhân, trong thời gian ngắn không cách nào làm được.

Vì vậy mảnh không gian này bắt đầu tan vỡ, thiên địa khôi phục.

Chiếc cánh màu trắng sau lưng nữ tử thần bí chia năm xẻ bảy, thần sắc của nàng mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhìn Hứa Thanh giống như Ma Thần đứng ở nơi đó, ý định triển khai bí pháp mắt phải.

"Chưởng Duyên… . ."

Nhưng liên tục nhận phải cắn trả khiến cho bà lão trong mắt phải của nàng vừa động, màu đen hình quạt phía sau vừa mới trải ra đã tự động tiêu tán.

Nữ tử lại một lần nữa phun ra máu tươi, nguy cơ sinh tử hiện ra, nàng vừa muốn mở miệng.

Trong chớp mắt, thân ảnh Hứa Thanh đã biến mất khỏi tầm mắt, một khắc sau, nữ tử này cảm nhận được một cỗ lực lượng cực mạnh đánh tới, mặc dù nàng liều mạng hết thảy, miễn cưỡng né để tránh bị đánh vào chỗ chí mạng, nhưng không tránh khỏi bàn tay đổi quyền thành chưởng của Hứa Thanh.

Một cái tát, đánh vào trên mặt nàng.

Mặt nạ tan vỡ, lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ, nhưng máu tươi phun ra cùng với nửa bên mặt sưng màu đen đã phá hủy mỹ cảm, thân hình của nàng cũng không bị khống chế cuốn ngược lại.

Không đợi nàng hạ xuống, thân ảnh Hứa Thanh nổ vang, tiếp tục đuổi theo, xuất hiện ở phía sau nàng ta, tay phải vừa giơ lên dao găm đã xuất hiện, hung hăng cắt về cái cổ trắng nõn của nữ tử thần bí.

Mặc kệ đối phương là ai, nếu như đã tìm đến và chủ động ra tay, vậy thì Hứa Thanh cũng không có thói quen không giết.

Máu tươi hiện lên, đầu người bay lên.

Vô số hồn ti lập tức tràn ra, phóng tới thân thể cùng đầu của nữ tử thần bí, cấp tốc thôn phệ.

Thân thể của nữ tử nọ hóa thành tro bụi.

Nhưng Hứa Thanh lại nhăn mày, hồn ti không có nuốt được bất luận linh hồn gì, thân hình đó. . . . . Không có linh hồn.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh có chỗ phát hiện, nhìn tới vị trí nữ tử hóa thành tro bụi, lúc này chỗ đó có vô số bụi bặm đang hội tụ, tạo thành một con hồ điệp rực rỡ.

Con hồ điệp này tổng thể hư ảo, tràn ngập các loại màu sắc lưu quang, đẹp mắt vô cùng, trong lúc hai cánh đang vỗ, vô số tinh quang tung bay, càng có giọng nói lành lạnh truyền ra từ trong cơ thể nó.

“Ngươi. . . . .”

Trong chớp mắt, hồn ti phóng tới, hồ điệp tan vỡ.

Nhưng rất nhanh, lần nữa hình thành.

Hai mắt Hứa Thanh lạnh như băng.

Mà giọng nói của nữ tử cũng tiếp tục vang vọng.

“Giết cũng đã giết, giận dữ gì cũng nên tiêu tan rồi chứ?”

Oanh một tiếng, 100 vạn hồn ti lại lao tới, hồ điệp lần nữa mất mạng, nhưng không có gì bất ngờ xảy ra, nó lại tiếp tục hình thành.

“Đã đủ rồi!”

Ầm!

Một nén nhang sau, Hứa Thanh mặt không cảm xúc đi về phía xa, phía sau có một con hồ điệp đi theo, giọng nói tiếp tục vang vọng.

“Ngươi thật là hẹp hòi, vẫn còn chưa nguôi giận sao, lúc trước ta chỉ nói giỡn cùng ngươi mà thôi, nếu ngươi còn muốn đánh, vậy ngươi lại diệt ta 180 lần cũng được.”

“Ai nha, ngươi đừng giận nữa, ta biết ngươi hiếu kỳ đối với công pháp của ta, có lẽ ngươi cũng tò mò về lai lịch của ta đi.”

“Ta, đến từ Hạ Tiên Cung.”

“Tiếp nhận mệnh lệnh của Cung chủ, mời ngươi đi Hạ Tiên Cung bái kiến.”

Hứa Thanh dừng bước chân lại.

Chương 1853: Hạ Tiên Cung (1)

Thiên địa, một mảnh im lặng.

Trên trời trăng sáng như trước, vài đạo mây mù trôi qua, cảm giác linh hoạt kỳ ảo cũng theo sương mù lay động mà sinh.

Con phố dài tràn ngập ánh trăng màu tím, đầu nguồn chính là Hứa Thanh, hắn dừng bước, quay người nhìn qua hồ điệp sau lưng.

Hạ Tiên Cung.

Hắn đã từng nghe tới cái tên này vài lần, sớm nhất là lúc trên đường tới Hoàng Đô, do An Hải công chúa nhắc tới.

Nàng nói Hạ Tiên cung không chỉ tồn tại trong nhân tộc mà trên khắp toàn bộ đại lục Vọng Cổ, trong nhiều tộc quần đều có Hạ Tiên Cung.

Cung này cổ xưa, càng là có thể ngược dòng tìm hiểu đến lúc Vọng Cổ mới bắt đầu thành lập.

Thậm chí là 99 tôn Thiên Đạo Viễn Cổ của đại lục Vọng Cổ cũng đều do người xây dựng Hạ Tiên Cung nâng lên, là bọn họ định ra quy tắc cho phiến thế giới này, vạch giới hạn với Thần linh.

Mà bọn họ, đến từ một nơi được gọi là Hậu Thổ, cũng chính là hạ giới.

Ánh mắt Hứa Thanh thâm sâu, lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng.

“Hạ Tiên Cung ở nhân tộc, mỗi 1000 năm sẽ có một đệ tử hành tẩu bên ngoài, ngươi là người của thế hệ này?”

Hồ điệp vỗ cánh, tinh quang rực rỡ giống như cát bụi rơi xuống từ trên người nó, sau đó lại biến mất trong hư vô, một giọng nói thanh thúy theo đó vang vọng.

“Ta không nói cho ngươi, nếu ngươi muốn biết, ngươi… . .”

Mặt Hứa Thanh không cảm xúc, hồn ti trong cơ thể lao ra, tràn vào trong cơ thể hồ điệp.

Oanh một tiếng, hồ điệp tan vỡ, rất nhanh lần nữa hình thành, nhưng trong chớp mắt lại bị hồn ti tiêu diệt.

Lập đi lập lại mấy chục lần, Hứa Thanh mới dừng lại.

Hồ điệp lần nữa hình thành, hình vẽ giống như con mắt trên cánh nhìn hằm hằm, sau đó truyền ra một tiếng bất đắc dĩ.

“Vẫn còn không có nguôi giận sao, ngươi quá mức rồi đấy… đừng động thủ!”

“Ta trả lời vấn đề của ngươi là được chứ gì, ta cũng muốn hành tẩu bên ngoài, nhưng… . . Cung chủ nói năng lực của ta còn chưa đủ, ài, cũng có đạo lý, ngay cả ngươi cũng đánh không lại… . .”

Hồ điệp thở dài một chút.

“Vậy thì ngươi có đi hay không, nếu ngươi không muốn đi, ta vẫn sẽ đi theo ngươi, không có biện pháp, Cung chủ kêu ta mời ngươi, nếu như ta không hoàn thành thì không được.”

“Ngươi cũng đừng sợ, chúng ta sẽ không làm tổn thương ngươi đâu, hơn nữa ngươi không phát hiện sao, chúng ta đánh đến bây giờ, trận pháp Hoàng đô không hề nhúc nhích, cũng không có ai đến… . . Hẳn là ngươi biết nguyên nhân rồi đi.”

“Bởi vì, ta là người đại biểu cho Hạ Tiên Cung, mà Hạ Tiên Cung… . . Trong bất luận tộc quần nào, đều không tham dự thế tục, chúng ta chỉ là người ghi chép lịch sử, chúng ta không đối địch với ai.”

“Tuy rằng ta cũng không biết vì sao Cung chủ muốn mời ngươi.”

“Ngươi có đi hay không?”

Hứa Thanh nghe rất đau đầu, hắn phát hiện sau khi nữ tử thần bí biến thành hồ điệp, hình như đã trở thành một người lắm mồm, một câu lại một câu nói hoài không dứt.

Nhưng mà, Hứa Thanh cũng có hứng thú rất lớn đối với Hạ Tiên Cung.

Đồng thời bên trong Hoàng Đô có rất nhiều phương chú ý, Hứa Thanh không cần lo lắng mình đi tới Hạ Tiên Cung sẽ gặp phải nguy hiểm chí mạng.

Vì vậy sau khi trầm ngâm, hắn cúi đầu nhìn mặt trời Viễn Cổ buộc ở trên lưng, đáy lòng càng thêm vững chắc.

“Dẫn đường!”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Hồ điệp hoan hô một tiếng, vỗ cánh bay về phía trước, lưu lại một đường màu sắc đa dạng, trông rất xinh đẹp, như một dải tinh không.

Hứa Thanh cất bước theo sau.

Cùng nhau tiến về phía trước, đi tới phía chính bắc của Hoàng Đô.

Hoàng Đô nằm ở vòng tròn bên trong Cổ Hoàng Tinh, cho nên rất mênh mông.

Nơi đây tồn tại nhiều loại địa hình, dù là sơn mạch hay là bình nguyên, đều có không ít.

Phân chia Hoàng Đô.

Khu vực phía bắc so với việc những khu khác có hơi trống trải, kiến trúc ít dần, nhất là trong đêm càng là làm cho người ta có một loại cảm giác đìu hiu.

Cho đến một lát sau, hồ điệp dừng lại giữa không trung của một chỗ bình nguyên, ánh sáng rực rỡ phối hợp với ánh trăng, coi như chiếu rọi nơi đây rõ ràng.

Bên trong tia sáng, một tòa miếu thờ như ẩn như hiện.

Bốn phía không có những kiến trúc khác, chỉ có một tòa miếu thờ lẻ loi trơ trọi sừng sững trên vùng đất.

Miếu thờ cũ nát, tràn đầy cảm giác năm tháng trôi qua, mà phương thức tồn tại của nó cũng rất kỳ dị, dường như là được xây dựng giữa thực tế cùng hư ảo vậy.

Mà vị trí này, Hứa Thanh nhớ kỹ, rõ ràng lúc hắn đi ngang qua nơi đây không hề có miếu thờ.

“Tương tự như Vấn Tiên Chung?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Không cần suy đoán nữa, bất luận trong tộc quần nào, Hạ Tiên Cung đều có hình dạng như thế, vừa tồn tại mà cũng không tồn tại, lúc ngươi muốn tìm kiếm sẽ không tìm được.”

“Chỉ có Hạ Tiên Cung chủ động mời, mới có thể để cho ngươi nhìn thấy.”

Hồ điệp trên không trung truyền ra giọng nói, sau đó thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến miếu thờ, xuyên thẳng mà qua, tan biến vô ảnh, mà theo nó rời đi, cánh cửa của miếu thờ cũng chậm rãi mở ra.

Cánh cửa ban bác, cảm giác năm tháng tang thương càng thêm rõ ràng, lan tràn từ trong tới ngoài toàn bộ miếu thờ, nhìn qua tựa như trông thấy lịch sử.

Hứa Thanh nhắm hai mắt, Nhật Quỹ trong cơ thể chậm rãi chuyển động, lúc hai mắt mở ra, hắn lờ mờ thấy được một đạo thời gian trường hà chảy xuôi bên ngoài miếu thờ.

Càng khiến cho tòa miếu này càng thêm thần bí.

Sau một lúc lâu Hứa Thanh hít sâu, sửa sang lại quần áo một chút rồi khom người cúi đầu ngoài miếu thờ.

Sau đó hắn cất bước đi đến cửa miếu, không hề dừng lại, trực tiếp tiến vào trong miếu.

Một khắc đi vào, một gian miếu đường cũ nát không khác bên ngoài chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Miếu này tầm thường, bố cục giống với miếu thờ bên ngoài, bốn phía vắng vẻ, rất là yên ắng, chỉ có âm thanh ánh nến thiêu đốt vang vọng rất nhỏ.

Nguồn gốc của âm thanh, là chín ngọn nến được để phía trước bệ thờ, ba cây đã dập tắt, sáu cây còn cháy, cửa lớn mở ra, khiến cho ánh nến lay động, ngọn đèn dầu của toàn bộ miếu đình thoáng lờ mờ.

Chương 1854: Hạ Tiên Cung (2)

Dưới bệ còn có ba cái bồ đoàn dệt bằng cỏ khô, phía trên có dấu vết mài mòn, giống như quanh năm có người đả tọa cúng bái ở đó.

Về phần cung phụng trong miếu thờ không phải là tượng thần, mà là chín bức họa cổ xưa.

Cổ họa mơ hồ, không nhìn rõ, chỉ có thể mơ hồ thấy đó là vẽ người.

Trừ những thứ đó ra, vách tường bốn phía của miếu đình cũng có những bức đồ đằng khắc, bên trong ánh sáng của ngọn nến, tạo cho người ta một cảm giác ban bác.

Ánh mắt của Hứa Thanh cũng chuyển khỏi chiếc bàn, nhìn tới vách tường chung quanh, sau khi cẩn thận quan sát, nội tâm của hắn khẽ động.

Đó là hình ảnh lịch sử của nhân tộc được thu nhỏ!

Hứa Thanh nhìn thấy cả một màn Huyền Chiến Nhân Hoàng đăng cơ trên đó!

Bích họa miêu tả vô cùng là rõ ràng, thể hiện trọn vẹn sự trang trọng cùng huy hoàng, sau khi nhìn vào như thấy bản thân lạc vào trong tranh.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh chuyển mắt qua những bích hoạ khác, hắn thấy được cảnh tượng một vị Nhân Hoàng khác đăng cơ.

Tướng mạo của vị Nhân Hoàng này lạ lẫm, nhưng bên cạnh có dấu vết chữ viết lưu lại.

Đạo Thế.

Hứa Thanh cẩn thận xem xét, tiếp tục đi thẳng về phía trước, nơi ánh mắt đảo qua, hắn thấy được Kính Vân Nhân Hoàng đằng trước Đạo Thế Nhân Hoàng!

Trước bức điêu khắc của Kính Vân Nhân Hoàng, Hứa Thanh dừng lại một chút, hắn nghĩ tới Tử Thanh Thái Tử, cũng biết Kính Vân Nhân Hoàng và Tử Thanh là người cùng một thời đại.

Lúc đó, cũng coi như thời đại thịnh thế của nhân tộc.

Hồi lâu, Hứa Thanh tiếp tục cất bước, thấy được Thánh Thiên Nhân Hoàng, cũng nhìn thấy Đông Thắng Nhân Hoàng thích làm công lớn, làm mất nửa giang sơn của nhân tộc.

Cảnh tượng đăng cơ của mấy vị Nhân Hoàng không giống nhau, mênh mông kinh người nhất chính là Đông Thắng Nhân Hoàng, có thể thấy được bên trong bích họa, Thiên Vương đứng sừng sững cùng nhiều vị Chúa Tể, thanh thế to lớn, khí vận nồng đậm đến tột cùng.

Khi đó nhân tộc nội tình kinh khủng, uy lực của Cổ Hoàng vẫn còn.

Lại quay về nhìn Huyền Chiến đăng cơ... Cảm giác nhân tộc suy tàn vô cùng rõ ràng.

Mà từng màn này, dường như hóa thành dòng sông lịch sử, chảy xuôi ở trước mặt Hứa Thanh, mượn nhờ bích hoạ để chiếu ra ánh sáng sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời khỏi nhân tộc.

“Như vậy, Huyền U Cổ Hoàng ở đằng trước Đông Thắng Nhân Hoàng đâu... . .”

Trong lòng Hứa Thanh bay lên gợn sóng, vòng quanh vách tường của miếu thờ, tiếp tục đi đến, cho tới một màn cảnh tượng Nhân Hoàng siêu việt toàn bộ đời sau xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Hắn nhìn thấy cảnh... Huyền U Cổ Hoàng đăng cơ.

Cổ Hoàng Tinh lập lòe ánh sáng, vô số điềm lành, thiên địa biến sắc, 99 tôn Thiên Đạo Viễn Cổ hiển lộ thân ảnh, cúi đầu về phía hoàng cung.

Trên hoàng cung mênh mông, có một người siêu việt thiên uy đang đứng.

Phía dưới người này, toàn bộ tộc quần của đại lục Vọng Cổ và vô số Hoàng đều cúi đầu cúng bái, vẻ mặt vô cùng tôn kính.

Một người, trấn áp Vọng Cổ.

Một người, quét ngang thiên địa.

“Huyền U Cổ Hoàng!”

Hứa Thanh ngóng nhìn cực kỳ lâu, mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau khi bình phục nỗi lòng, hắn đi thẳng về phía trước, muốn nhìn xem nhân tộc phía trước Huyền U.

Trước Huyền U, nhân tộc cũng có Hoàng, thời gian tại vị không giống nhau, có dài có ngắn, khí thế cũng là như vậy.

Cho đến đi qua 31 vị, Hứa Thanh nhìn thấy một màn cảnh tượng nghi thức long trọng tương tự Huyền U Cổ Hoàng.

Đó… . . Cũng là một vị Cổ Hoàng.

Huyền U, không phải Cổ Hoàng nhân tộc đầu tiên thống nhất Vọng Cổ, vị Cổ Hoàng trước đó gọi là Trích Tiên!

Đây là một vị Nữ hoàng.

Phong hoa tuyệt đại, vạn chúng chú mục, thải dực kín trời.

Nội tâm của Hứa Thanh xuất hiện gợn sóng, đây là lịch sử hắn chưa từng biết, cho nên hắn nhìn rất cẩn thận, cho đến một lát mới rời khỏi, từ đó về sau là hơn 50 vị Nhân Hoàng…

Mà ở bích hoạ sau cùng của miếu thờ, Hứa Thanh rốt cuộc nhìn thấy… vị Cổ Hoàng đầu tiên của nhân tộc.

Đó là một thiếu niên, y đứng trước hoàng cung cổ xưa, quần áo cũng không phải hoàng bào, mà là đạo bào.

Y không nhìn về vạn tộc cúng bái phía dưới, mà ngẩng đầu lên cao, giống như đang ngóng nhìn tinh không.

Vẻ mặt của y có chút phiền muộn, có chút phức tạp, lại có chút tưởng niệm.

Bên cạnh viết bốn chữ.

Thiên Tĩnh Cổ Hoàng.

“Thiên Tĩnh Cổ Hoàng là Hoàng đầu tiên của nhân tộc, cũng là vị Cổ Hoàng thứ nhất.”

Vào thời khắc này, một giọng nói ưu nhã truyền đến từ sau lưng Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe tiếng quay đầu, nhìn về phía bệ thờ, trên chiếc bồ đoàn ở giữa, nhiều hơn một đạo thân ảnh nữ tử đưa lưng về phía Hứa Thanh.

Áo tơ màu trắng, tóc dài màu đen, dưới ánh nến chiếu rọi, như một bức họa xám tro cổ xưa hiện ra ở trước mắt Hứa Thanh.

Người trong bức họa giống như tồn tại trong thời gian, lại hiển lộ trong mắt Hứa Thanh, khiến người ta không biết được là cổ xưa hay hiện tại.

Khí tức giống như thần không phải thần, giống như tu không phải tu.

"Tiên. . . . ."

Trong cơ thể Hứa Thanh, ngón tay Thần Linh ngủ say hồi lâu truyền ra giọng nói run rẩy.

"Ta chỉ ngủ một giấc, sao ngươi lại. . . . . đưa ta đi thấy Tiên. ."

Ngón tay Thần Linh run run, theo bản năng nhắm mắt, nó chuẩn bị tiếp tục ngủ say, ngủ rồi sẽ không sợ nữa.

Hứa Thanh không quan tâm tới ngón tay Thần Linh thức tỉnh, hai mắt ngưng tụ trên thân ảnh màu trắng.

Cổ miếu, thân ảnh màu trắng, u hỏa.

Giờ phút này có một con hồ điệp lăng không hiện ra ở bên cạnh người nọ, bay múa bốn phía để tô đẹp cảnh tượng, cuối cùng đậu vào trên bờ vai của nữ tử, hình ảnh trên cánh hóa thành con mắt, nhìn về phía Hứa Thanh.

"Hứa Thanh, đây là sư tôn ta, cũng là Cung chủ Hạ Tiên Cung."

Hứa Thanh vẻ nghiêm nghị, khom người cúi đầu.

"Bái kiến Cung chủ."

Cổ miếu im lặng, hồi lâu...

"Trên người của ngươi, có khí tức Hạ Tiên."

Thân ảnh màu trắng khẽ mở miệng, giọng nói như thủy châu rơi trên bàn đá xanh, truyền ra âm thanh linh hoạt kỳ ảo, vang vọng cổ miếu, dư âm thật lâu không tiêu tan.

Chương 1855: Chín vị Hạ Tiên! (1)

Âm thanh linh hoạt kỳ ảo gấp khúc vang vọng trong miếu cổ, rõ ràng người nói chuyện ngồi ngay trước mắt, nhưng Hứa Thanh lại cảm giác tựa như cách nhau tuế tuế niên niên.

Dường như có người ở bên ngoài thời gian nhẹ nhàng sờ vào dây đàn, khiến cho âm thanh truyền đến cũng có cảm giác năm tháng.

Ngón tay Thần Linh trong cơ thể Hứa Thanh không ngủ được, vì vậy càng run rẩy.

Mà giờ phút này nội tâm của Hứa Thanh cũng xuất hiện gợn sóng, hắn không nhìn thấu tu vi của vị Cung chủ Hạ Tiên Cung trước mắt, dù chỉ là một xíu cũng không cảm giác được.

Hư vô mờ mịt, như ẩn như hiện.

Theo Hứa Thanh một đường đi tới hiện tại, một màn đó đã rất ít xuất hiện.

Lấy lịch duyệt bây giờ của hắn, từ Chúa Tể cho tới quỷ dị, hắn hầu như đều đã gặp qua.

Cho dù là Thần Linh, cũng đã gặp nhiều lần.

Cho nên phán đoán đối với khí tức, Hứa Thanh sẽ tự nhiên phỏng theo nội tâm, nhưng lúc này… . . hắn không cách nào dò xét trên người vị Cung chủ Hạ Tiên Cung phía trước, cũng không tìm được thứ cùng loại để tham khảo.

Trong chớp mắt, cảm giác giao thoa giữa cổ xưa cùng hiện tại, dung hợp giữa chân thật và hư ảo lại càng mãnh liệt hơn.

Mà hết thảy cảm thụ, cuối cùng hội tụ thành sự thần bí, tràn ngập trong tâm thần của Hứa Thanh, dần dần càng đậm.

Về phần lời nói của đối phương, dưới cảm giác thần bí càng tô thêm ý vị sâu xa, tựa như âm thanh đến từ chúng sinh, hóa thành tiếng vọng trong nội tâm của Hứa Thanh.

“Hạ Tiên… . .”

Hứa Thanh đè xuống gợn sóng trong lòng, trầm ngâm một phen, tay phải bỗng nhiên giơ lên, cây hàng ma xử mà lão tổ Kim Cương Tông trú nháy mắt bay ra, rơi ở trong tay Hứa Thanh.

“Theo như lời tiền bối nói là vật này?”

Hứa Thanh nhìn về phía Cung chủ Hạ Tiên Cung, nhẹ giọng mở miệng.

Miếu cổ im lặng, dư âm lượn lờ.

Trong không gian yên tĩnh, lão tổ Kim Cương Tông trong tay Hứa Thanh rõ ràng run rẩy vô cùng mạnh, cảm giác sợ hãi không cách nào khống chế, giống như đang đối mặt với Thần Linh.

Mà Ảnh Tử dưới chân Hứa Thanh cũng hơi lay động, kiềm chế cảm xúc chấn động, không dám lỗ mãng.

Hết thảy, để cho Hứa Thanh đã có thêm nhiều phán đoán hơn nữa đối với tu vi của vị Cung chủ Hạ Tiên trước mắt.

Lát sau, một giọng nói linh hoạt kỳ ảo lại hiện lên.

“Phải, cũng không phải.”

Nữ tử áo trắng vẫn ngồi đưa lưng về phía Hứa Thanh như cũ, âm thanh giống như cách năm tháng thật lâu không tiêu tan.

“Ngươi có biết, cái gì là Hạ Tiên không?”

Hứa Thanh trầm mặc, cũng không trả lời ngay, hắn cẩn thận nhớ lại hết thảy hiểu biết của mình về Hạ Tiên.

Sau một lúc lâu, hắn trầm thấp mở miệng.

“Hạ Tiên, là một cảnh giới.”

Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu.

“Đúng, cũng không đúng, tự ngươi nhìn xem là được.”

Một khắc âm thanh phiêu tán, nữ tử giơ tay phải lên, khẽ chỉ một ngón tay về phía bức thứ nhất trong chín bức họa quyển cung phụng phía sau ngọn nến trên bệ thờ.

Bức họa kia lập tức cuốn lên cảm giác mông lung, bắt đầu tiêu tán, thân ảnh bên trong họa quyển dần dần rõ ràng.

Đó là một lão giả thân hình cao lớn, tóc trắng râu bạc, khí chất thô kệch, cầm một cây quải trượng màu vàng trong tay, chất liệu… Là xương.

Đây không phải là xương tầm thường, mà là xương của Thần Linh.

Dù chỉ là cảnh tượng, nhưng khí tức vẫn rất kinh người, tạo cho Hứa Thanh cảm giác chiếc xương đó đã vượt hơn Xích Mẫu!

Mà rõ ràng là bức vẽ bất động, nhưng lão giả ấy lại nhìn như đang cất bước đi về phía trước, như đạp trên đám mây, một thân khí phách vô tận.

Quần áo nhìn qua có chút cũ nát trên người không chút ảnh hưởng tới khí chất của lão, ngược lại càng tăng thêm một phần cảm giác tang thương, ánh mắt thâm sâu như tinh không, giống như có thể hiểu rõ hết thảy sự việc trên thế gian.

Nhìn bức vẽ, Hứa Thanh muốn ghi nhớ, nhưng hắn phát hiện mình lại không làm được việc đơn giản thế này.

Giống như… . . người bên trong họa quyển không thể bị ghi nhớ.

“Thần, không thể nhìn thẳng, Tiên, không thể ghi nhớ.”

Giọng nói của nữ tử áo trắng lành lạnh như trước, phiêu miểu bên trong miếu đường.

“Hình ảnh ngươi thấy trước mắt, là một trong chín vị Hạ Tiên của đại lục Vọng Cổ, lai lịch cũng không phải là nhân tộc, bộ dạng cụ thể không người biết được, cảnh tượng lưu lại cũng là lão nhân gia hiển lộ hóa thân phàm xác.”

Nữ tử mở miệng nhẹ giọng, cảm giác năm tháng lập tức trở nên càng thêm nồng đậm.

Bàn tay như bạch ngọc cũng lần nữa vung lên, bức họa quyển thứ hai rõ ràng.

Thân ảnh bên trong họa quyển vẫn là một vị lão giả, nhưng bộ dáng lại khác biệt lúc trước, không có khí phách như vậy, càng thêm nho nhã.

Trên người mặc một bộ học bào, râu dài phấp phới theo gió, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, ánh mắt thâm sâu, ẩn chứa Thiên Đạo.

Tóc chải vuốt chỉnh tề, dùng một cây mộc trâm nhẹ nhàng cố định trên đỉnh đầu, trên quần áo thêu đầy vân văn đẹp đẽ, một châm một tuyến đều lộ ra khí tức siêu phàm thoát tục.

Đó là khí tức Thần Linh.

Vậy mà mỗi một châm mỗi một tuyến đều phong ấn một Thần Linh!

“Ngươi nói Hạ Tiên là một cảnh giới, câu này đúng, nhưng thêm nữa là hậu nhân định nghĩa đối với tổ tiên, tu sĩ Vọng Cổ đời sau, bọn họ cho rằng sau Uẩn Thần là Chúa Tể, sau Chúa Tể là Đại Đế tức Chuẩn Tiên, mà Chuẩn Tiên đột phá, chính là Hạ Tiên.”

Cung chủ Hạ Tiên Cung vừa nói, vừa tiếp tục phất tay, bức họa quyển thứ ba và thứ tư chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Đó là một nam một nữ.

Nữ tử váy áo bồng bềnh, dung nhan như tiên, mái tóc như thác nước, phấp phới theo gió, đôi mắt giống như một ao xuân thủy, sóng sánh nước động, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười, đều làm cho lòng người say mê.

Bên cạnh có vô số quang cầu vờn quanh, tràn ra quang mang rực rỡ, nếu cẩn thận nhìn có thể phát hiện, những quang cầu ấy chính là từng ngôi sao.

Về phần nam tử trong bức họa quyển thứ tư, bộ dáng trung niên, trên trán lộ ra một cỗ uy nghiêm, tóc đen nhánh rậm rạp, rủ xuống sau lưng.

Đôi mắt của gã thâm sâu, đen nhánh như là tinh không, lóe lên ánh sáng trí tuệ. Mũi cao ngất, bờ môi mỏng, làm cho người ta có một loại cảm giác tỉnh táo trầm ổn.

Dưới chân rõ ràng là một ngọn núi thi thể của Thần!

Huyết dịch màu vàng lan tràn hóa thành biển, vô cùng kinh người.

Chương 1856: Chín vị Hạ Tiên! (2)

Hứa Thanh nhìn đến đây, tâm thần chấn động mãnh liệt, dù là thông qua cảnh tượng, nhưng hắn cũng có thể cảm thụ được sự kinh khủng của những Thần Linh đó.

Trong đó có một số tồn tại tạo cho hắn cảm giác tương xứng cùng Xích Mẫu, thậm chí còn có kẻ càng mạnh hơn.

Nhưng… ở trước mặt nam tử nọ cũng chỉ là thi thể mà thôi.

Giọng nói đến từ Cung chủ Hạ Tiên Cung đến giờ vẫn còn vang vọng.

“Trên thực tế, vào thời điểm sớm nhất, Hạ Tiên chỉ là một cái xưng hô, là Hoàng Thiên Thần Giới xưng hô đối với người nổi bật của Hậu Thổ, Hạ Tiên, là hạ trong trên dưới.”

*下仙 = Hạ Tiên. 下 cũng có nghĩa là dưới.

“Từ đó về sau, theo lịch sử chảy xuôi, Hạ Tiên, đã trở thành Hạ Tiên*.”

*夏仙 = Hạ Tiên, đây là xưng hô từ trước tới giờ.

Hứa Thanh hít sâu, hắn chưa từng nghe thấy những thông tin này ở bên ngoài.

Mà Cung chủ Hạ Tiên Cung nói xong, ngón tay cũng chỉ tới trên bức họa quyển thứ năm.

Bức họa này rõ ràng chiếu ra một thiếu niên.

Thiếu niên đó mặc một kiện trường bào màu trắng, tay áo bồng bềnh, tiên khí dạt dào.

Trên thân áo thêu đầy đường vân hoa lệ, nổi bật thân phận tôn quý, ngón tay thon dài, nắm một cây phất trần, sợi tơ phất trần phấp phới theo gió, điểm cuối cùng của mỗi một sợi tơ đều buộc với một mảnh Tinh Vực.

Có thể thấy trong đó là vô số thế giới, ẩn chứa chúng sinh.

Về phần bản thân người thiếu niên nọ, nhìn như còn trẻ, nhưng trong ánh mắt lại hiện ra cảm giác cổ xưa, giống như đã nhìn thấy thế gian muôn màu, lịch duyệt phong phú, nhưng mà sơ tâm vẫn còn, nụ cười ôn hòa, làm cho người ta có một loại ảo giác như tắm gió xuân, khiến cho người ta không khỏi bị khuynh đảo.

“Bọn họ, tổng cộng chín vị, đến từ tộc quần khác biệt, trong đó nhân tộc thịnh nhất, có tới 5 vị, đây cũng là lý do tại sao nhân tộc ở Vọng Cổ xuất hiện ba vị Cổ Hoàng.”

Giọng nói của Cung chủ Hạ Tiên mờ ảo, ngón tay chỉ tới, bức họa quyển thứ sáu lộ ra ánh sáng.

Trong tranh là một nữ tử mỉm cười dịu dàng, như bạch liên nở rộ, một thân đạo bào bồng bềnh, giống như tiên tử hạ phàm, tóc dài bay múa, chân mày lá liễu mắt hạnh, khuôn mặt mỹ lệ, làn da trắng nõn như tuyết.

Ánh mắt càng là thanh tịnh sáng ngời, giống như một dòng thanh tuyền, chiếu sáng rạng rỡ.

Phía sau có một thanh kiếm treo trên bầu trời, kiếm này đen sì như mực, ẩn chứa cảm giác hủy diệt và tử vong.

“Ba vị còn lại, vẫn lạc trong cuộc chiến Viễn Cổ, tiên niệm của bọn họ tạo thành 54 tôn trong 99 tôn Thiên Đạo Viễn Cổ.”

Cung chủ Hạ Tiên than nhẹ, bàn tay như bạch ngọc vung lên, ba bức họa quyển còn lại cùng nhau hiển lộ ra trong mắt Hứa Thanh.

Ba bức họa này có chút mất màu sắc, vị thứ nhất là nữ tử, tóc đen như thác nước, da thịt thắng tuyết, dáng người uyển chuyển, lụa mỏng tự nhiên, hiện ra vài phần khí tức xuất trần thoát tục, môi như điểm chu sa, phác họa ra một dung nhan tuyệt mỹ.

Nụ cười càng là đẹp nhất trong toàn bộ họa quyển, tươi mát động lòng người, nghĩ đến khi còn sống cười một cái nhất định không khác gì ánh mặt trời ngày xuân, khiến cho người ta giống như tắm trong gió xuân, nhưng tiếc là bây giờ đã qua đời.

Một vị khác, là một người thanh niên, tướng mạo tầm thường, duy chỉ có ánh mắt thâm sâu, trên mặt khắc đầy dấu vết năm tháng, một thân đạo bào phong cách cổ xưa, tay áo phấp phới trong gió, giống như muốn theo gió mà đi.

Một vị sau cùng, cảnh tượng hơn phân nửa trống trải, dù được Cung chủ Hạ Tiên Cung làm hiện ra, nhưng thân ảnh vẫn mông lung, trong lúc mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy tựa hồ là một lão giả.

Mặc dù không thể nhìn rõ thân hình, nhưng thần vận đến từ bức vẽ vẫn chiếu vào trong cảm giác của Hứa Thanh, dường như hắn nhìn thấy một lão giả giơ tay lên chống đỡ bầu trời sụp xuống, giống như một ngọn núi cao, làm cho người ta có một loại cảm giác không cách nào rung chuyển.

“Vị sau cùng, không kịp lưu lại hình ảnh của thân thể phàm trần khi lột xác, chỉ có thể lưu lại khí tức trước khi vẫn lạc.”

Cung chủ Hạ Tiên ngẩng đầu, nhìn về phía họa quyển trên bệ thờ.

Hứa Thanh trầm mặc, khom người trịnh trọng cúi đầu về phía họa quyển trên bệ thờ, sau đó chú ý đến Cung chủ Hạ Tiên Cung, cung kính mở miệng.

“Không biết tiền bối gọi vãn bối tới đây, cần làm chuyện gì?”

“Người ngoài chỉ biết sứ mạng của Hạ Tiên Cung là ghi chép lịch sử của đại lục Vọng Cổ, nhưng trên thực tế Hạ Tiên Cung còn có một sứ mạng khác.”

“Ghi chép công pháp khiến cho Tiên Nguyên của Hạ Tiên Cung biến hóa.”

“Hồn chủng của ngươi, dẫn động Tiên Nguyên xuất hiện gợn sóng, cho nên... . . Ngươi có bằng lòng lưu lại một khỏa, lưu giữ vĩnh hằng bên trong Tiên Nguyên của Hạ Tiên Cung hay không?”

“Coi như cống hiến, ngươi cũng có thể tìm một công pháp cảm ngộ từ bên trong Tiên Nguyên.”

Cung chủ Hạ Tiên Cung mở miệng nói khẽ, giờ phút này tiểu hồ điệp trên người, con mắt trên chiếc cánh cũng lập lòe, đồng thời cũng có giọng nói lập tức truyền ra.

“A, thế mà lại là vì việc này, sư tôn, cái công pháp cùi bắp kia cũng có thể khiến cho Tiên Nguyên gợn sóng sao? Đây chính là Tiên Nguyên nha!”

Giọng nói mang theo một chút không phục, càng ẩn chứa cả hâm mộ.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cũng không ngờ mục đích của Hạ Tiên Cung lại là hồn chủng, đối với hắn mà nói thì việc này không coi vào đâu, nhưng hắn có chút tò mò đối với thứ gọi là Tiên Nguyên.

“Tiền bối, Tiên Nguyên theo như lời ngài nói là cái gì?”

Trả lời Hứa Thanh không phải Cung chủ Hạ Tiên Cung, mà là tiểu hồ điệp, giọng nói thanh thúy tiếp tục truyền ra.

“Đó là do chín vị Hạ Tiên tạo ra, vĩ đại siêu việt Thiên Đạo, vả lại là tồn tại duy nhất.”

“Hiệu dụng của nó là đầu nguồn của hết thảy công pháp thần thông của vạn giới Hậu Thổ.”

“Toàn bộ pháp thuật ở Hậu Thổ, phần lớn đến từ Tiên Nguyên, dùng các loại phương thức truyền lưu tới trên thế gian, đồng thời Tiên Nguyên còn chịu trách nhiệm thu thập một chút đạo đặc biệt hiếm thấy, tiến hành sửa sang lại và lần nữa truyền bá.”

“Như thế sẽ khiến cho quê hương của chúng ta có thể tu hành vĩnh hằng, cuồn cuộn không dứt.”

“Đúng là gặp quỷ rồi mà, tại sao hồn chủng của ngươi có thể khiến cho Tiên Nguyên chấn động được chứ?”

Chương 1857: Thu hoạch từ Tiên Nguyên (1)

Nội tâm Hứa Thanh cuộn trào, thật sự là hắn chưa từng nghĩ đến, trên thế gian rõ ràng còn có thứ tồn tại thần kỳ như là Tiên Nguyên!

Tiên Nguyên siêu việt Thiên Đạo, hiệu dụng của nó càng làm cho người khác không cách nào tin, không thể tưởng tượng nổi.

“Đầu nguồn của hết thảy công pháp Hậu Thổ…”

Hứa Thanh hít sâu, theo bản năng nhìn xuống mặt đất, cho đến thời điểm trước đó, hắn biết rõ phía dưới đại lục Vọng Cổ đã từng phong ấn Hoàng Thiên, cũng biết ngoài đại lục Vọng Cổ, thật ra cả mảnh tinh không này, đều thuộc về Hoàng Thiên.

Đại lục Vọng Cổ chỉ trấn áp một giới trong đông đảo Thần giới của Hoàng Thiên mà thôi.

Về phần Hậu Thổ, cố hương của Hạ Tiên, cũng chính là đầu nguồn chân chính của toàn bộ vạn tộc trong đại lục Vọng Cổ bây giờ, lại càng ở phía dưới.

Nghĩ đến nơi đó nhất định là vô biên vô hạn, mênh mông tột cùng, tồn tại vô số sinh mệnh, mà toàn bộ công pháp, toàn bộ thần thông, toàn bộ pháp thuật của bọn họ, đều là do chín vị Hạ Tiên cổ xưa nhất này hợp lực đắp nặn ra Tiên Nguyên mà thành.

Nó phân tích cùng thu thập, sau đó sửa sang và truyền bá lại.

Vì thế, khiến cho sự tu hành của Hậu Thổ trong hàng vạn giới, giống như bông hoa nở rộ vĩnh hằng, có được đủ loại công pháp, đồng thời công pháp mà vô số người thông qua cơ duyên thu được, đầu nguồn đều đến từ Tiên Nguyên.

Loại vật này, hiệu dụng như vậy khiến cho tâm thần của Hứa Thanh chấn động, không cách nào hình dung, trong đầu chỉ có hai chữ, vĩ đại.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh cũng nghĩ đến lúc tiểu hồ điệp hóa thành hình người ra tay, bất kể là Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo, hay là Thủy Trạch Quốc Độ, hiển nhiên đều là đến từ Tiên Nguyên.

“Có thể tưởng tượng, loại thần thông trình độ đó, muốn nắm giữ và vận dụng đến cực hạn, nhất định là người nổi bật của Hậu Thổ.”

“Như vậy, không biết liệu trong đại lục Vọng Cổ cũng có vật cùng loại hay không…”

Hứa Thanh lâm vào trầm tư, mà tiểu hồ điệp hình như đoán được ý nghĩ của hắn, vì vậy truyền ra tiếng nói.

“Có phải ngươi đang nghĩ rằng trong đại lục Vọng Cổ cũng có thứ tương tự Tiên Nguyên đúng không, ta nói cho ngươi biết, bởi vì ý chí của Hoàng Thiên, cho nên hiệu dụng của Tiên Nguyên trên đại lục Vọng Cổ có hạn, chỉ có thể làm được sưu tập tổng hợp, không cách nào làm đến diễn biến và truyền bá.”

“Cũng chỉ có truyền nhân của Hạ Tiên Cung trong mỗi tộc quần, mới có thể dùng quyền hạn của riêng mình, có điều kiện cảm ngộ từ bên trong Tiên Nguyên, người ngoài, không có cơ hội.”

“Hơn nữa cơ hội này, coi như là ta cũng phải trả giá mới có thể thu được, hết thảy quy tắc Tiên Nguyên, đều dùng đồng giá để trao đổi!”

“Lần trước ở phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông, ta liều chết liều sống mới lén lút lấy ra bảo bối cho Tiên Nguyên, ngươi nơi đây, lại dễ dàng như vậy! “

Giọng nói của tiểu hồ điệp vang vọng trong cổ miếu, bên trong tiếng thanh thúy rõ ràng ẩn chứa không phục, cũng tăng thêm một chút cảm giác linh động cho tòa miếu đường cổ xưa này.

Hứa Thanh nhìn qua Cung chủ Hạ Tiên Cung, lại nhìn tiểu hồ điệp, đáy lòng không khỏi nổi lên một cái suy đoán, có lẽ… sự linh động của tiểu hồ điệp, cũng chính là một trong những nguyên nhân Cung chủ Hạ Tiên Cung thu đồ đệ lúc trước.

Nơi đây, trầm ở bên trong dòng sông thời gian, thấm trong lịch sử cổ xưa, màu sắc quá trắng, cũng quá mức đơn điệu, cô độc cùng với tang thương tràn ngập không gian, nồng đậm tột cùng.

Tất cả, khiến cho người ở nơi đây lâu dài bị lây nhiễm, tự nhiên cũng có vẻ cổ lỗ.

Nhưng mà sứ mệnh của nó, lại khiến cho nhiều đời Hạ Tiên Cung chỉ có thể cứ tiếp tục tồn tại như vậy.

“Rồi có một ngày, tiểu hồ điệp sẽ trở thành Cung chủ của Hạ Tiên Cung…Khi đó có lẽ nàng cũng sẽ giống như vị Cung chủ trước mắt, sinh ra ở hiện tại, sống ở cổ xưa, nhân sinh theo sứ mạng đi vào tang thương.”

Hứa Thanh chuyển mắt khỏi trên người hồ điệp, không đi so đo ngữ khí của nàng, mà nhìn về phía Cung chủ Hạ Tiên Cung, chắp tay mở miệng.

“Ý của tiền bối, vãn bối đã rõ.”

“Việc này…có thể, nhưng vãn bối muốn tận mắt nhìn thấy Tiên Nguyên.”

Cung chủ Hạ Tiên cũng không mở miệng, chỉ giơ bàn tay trắng như bạch ngọc lên, khẽ vẩy về phía ánh nến trước bệ thờ, sáu cây nến lập tức thiêu đốt, ngọn lửa phóng lớn, lan tràn ra phía ngoài.

Rõ ràng chỉ là ánh nến, nhưng dưới ngọn lửa lan tràn, lại tạo thành một biển lửa xoay tròn giữa không trung của cổ miếu, trong lúc ầm ầm chuyển động, quang mang cũng sáng ngời hơn rất nhiều so với lúc trước, chiếu rọi cả tòa cổ miếu tối tăm trở nên sáng trưng.

Dưới ánh sáng, từng vị Cổ Hoàng trên bích hoạ bốn phía tựa như sống lại, tràn ra hoàng uy đến từ nhân tộc.

Hoàng uy dung hợp cùng biển lửa giữa không trung của miếu đường, cuối cùng tạo thành một màn cảnh tượng ở.

Không biết địa phương chân thật của cảnh tượng trước mặt ở nơi nào, giờ phút này hình như chỉ hiển lộ ra một cái cửa sổ, thông qua cửa sổ này, có thể thấy đó là một mảnh hư không hoa mỹ.

Trong đó sinh trưởng một cái cây vô cùng to lớn.

Đó là một cây… bồ công anh.

Trên thân thể của nó lạc ấn vô số ấn ký, từng đạo đều tản mát ra uy áp khủng khiếp kinh người, sau khi hội tụ cùng một chỗ, khiến cho cây bồ công anh đó trở lên thần dị tuyệt luân, độc nhất vô nhị.

Mà phía dưới nó, có bùn đất cung cấp chất dinh dưỡng cho nó, nhưng nếu cẩn thận nhìn có thể phát hiện, đây là một mảnh bùn đất máu thịt, mà thứ tạo thành bùn đất đó, rõ ràng là vô số thi thể Thần Linh.

Hình như…chín vị Hạ Tiên cổ xưa cường hãn năm đó, sau khi bọn họ phá vỡ Thần giới ở Hoàng Thiên này, đã tàn sát phần lớn Thần Linh rồi chôn ở nơi đây.

Để chúng cung cấp lực lượng vĩnh hằng cho cây bồ công anh.

Đồng thời, thần hồn của những Thần Linh đó cũng bị hạn chế ở nơi đây, bị cưỡng ép quỳ bái, trong miệng phát ra tiếng kêu rên thê lương và khủng bố, có thể khiến cây bồ công anh xúc tiến vận hành càng tốt hơn.

Đây, chính là Tiên Nguyên.

Do chín vị Hạ Tiên cùng nhau tạo ra, chôn một tòa Thần giới xuống dưới, tạo thành Tiên Nguyên!

Chương 1858: Thu hoạch từ Tiên Nguyên (2)

Mà giữa đống bùn do máu thịt Thần Linh hình thành, có trên trăm cỗ thi thể thấm ở trong đó vẫn không có hoàn toàn hòa tan, giống như bọn họ là những tồn tại vô cùng kinh khủng, cho nên thời gian đủ để hòa tan cũng dài đến vô hạn.

Trong đó, có một cỗ thi thể mà Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua, tâm thần lập tức nổ vang, thân thể xuất hiện dấu hiệu muốn tan vỡ, Thần Nguyên trong cơ thể cũng đều rung động.

Một màn này, để cho hô hấp của Hứa Thanh trì trệ.

Trong đống thi thể trên mảnh bùn đất bằng máu thịt, nó là cỗ lớn nhất, bởi vì không có vật phỏng theo, cho nên rất khó chân chính nói ra sự to lớn của nó.

Trên thân cũng không có khí tức, là một kẻ mạnh nhất Hứa Thanh chứng kiến bây giờ, lấy Xích Mẫu so sánh cùng nó, giống như là huỳnh và lửa, ngay cả Chấp Kiếm Đại Đế cũng chỉ như đom đóm.

Vị Thần Linh này, có hoàng khí!

“Đó đã từng là Thần Hoàng của chỗ Thần giới này.”

Giọng nói linh hoạt kỳ ảo của Cung chủ Hạ Tiên Cung truyền ra.

Nội tâm của Hứa Thanh xuất hiện gợn sóng, cuối cùng thu hồi ánh mắt, chú ý trên cây bồ công anh.

Nó đang nở rộ, tràn ra vô số hạt giống bù xù, chúng không phải màu trắng, từng hạt giống nhau đều là ba màu đỏ vàng lam, giờ phút này đang không ngừng phiêu tán tới hư vô bốn phía, càng lúc càng xa.

Có thể tưởng tượng, những hạt giống này chính là công pháp thần thông, chúng nó đang tản tới vạn giới Hậu Thổ.

Cùng lúc đó, cũng có một số hạt giống đang trở về từ hư vô, dung nhập vào bên trong cây bồ công anh, bị nó hấp thu và chuyển hóa, tiến vào rồi lại lần nữa tản ra.

Vòng đi vòng lại.

Hứa Thanh ngóng nhìn một màn này, đồng thời dâng lên cảm giác tôn kính nồng đậm đối với Tiên Nguyên, vì vậy hắn chầm chậm tràn ra một khối hồn chủng trong cơ thể, khiến cho nó trôi nổi trước người.

Hồn chủng lập lòe ánh sáng màu tím, dưới thần niệm của Hứa Thanh, bay qua cửa sổ, tiến về phía cây bồ công anh trong địa phương hư vô, một khắc vào trong, nó cũng đã trở thành bộ dáng hạt giống, phấp phới bay tới gần cây bồ công anh.

Trong nháy mắt tiếp theo, dung nhập vào trong đó.

Về phần thần thức Hứa Thanh ẩn chứa bên trong hồn chủng, vốn hẳn nên lập tức bị xóa đi, khiến hồn chủng trở thành trống rỗng, nhưng theo Cung chủ Hạ Tiên Cung phất tay, lực lượng ánh nến thiêu đốt can thiệp, khiến cho quá trình ấy trở lên chậm lại.

“Người ngoài không cách nào trực tiếp cảm ngộ Tiên Nguyên, chỉ có một khắc tống xuất cống hiến mới có cơ hội, nhưng cũng là chợt hiện lập tức trôi qua, lấy quyền hạn của ta, chỉ có thể để cho ý thức bên trong hồn chủng của ngươi tồn tại 10 hơi thở, ngươi tự mình nắm chắc, có thể thu được thần thông gì, xem tạo hóa của bản thân ngươi.”

Giọng nói của Cung chủ Hạ Tiên Cung vang vọng trong đầu Hứa Thanh, Hứa Thanh đã nghe thấy, nhưng không cách nào đáp lại.

Bởi vì giờ phút này tâm thần của hắn đang đang cuộn trào kịch liệt, như có vô số thiên lôi nổ tung bên tai, cảm giác toàn bộ thân thể trũng vào một loại trạng thái không cách nào nói rõ.

Hắn tựa như đã vào trong địa phương hư vô của cây bồ công anh, phía dưới là thịt nát, phía trước là cây bồ công anh cao lớn như trời.

Về phần hắn, chỉ như hạt giống của cây bồ công anh, không có ý nghĩa.

Mà chung quanh hắn là vô số hạt giống của cây bồ công anh, bên trong từng hạt đều nổi lên rất nhiều thân ảnh mơ hồ, những thân ảnh nọ đều đang hiện ra thần thông pháp thuật .

Rập rạp vô số, vô biên vô hạn.

Từng hạt, tựa hồ hắn đều có thể đi học tập, nhưng quá nhiều công pháp, tàn phẩm lẫn không đồng đều, hỗn hợp cùng một chỗ, muốn xem xét từng cái là không thực tế.

Mà khoảng thời gian giới hạn thật ngắn, căn bản hắn không cách nào tìm được thuật thích hợp nhất, cho nên… phương pháp lựa chọn của Hứa Thanh không phải là xem xét hết từng cái.

Mà quan sát, mặc kệ là trước mắt hay là phương xa, phàm là phạm vi thần thức có thể dò xét thì hắn đều xem, quét ngang qua từng hạt giống của cây bồ công anh ở nơi đây.

Sau mấy hơi thở trôi qua, hai mắt Hứa Thanh bỗng nhiên ngưng tụ.

Hắn thấy được một hạt giống có chút khác biệt cùng những hạt khác, nó không tản ra bên ngoài, mà đang trở về.

Mặc dù bên trong cũng có thân ảnh, nhưng so với những hạt giống cây bồ công anh khác có nhiều người, hạt giống đó chỉ có hai đạo thân ảnh, khoanh chân ngồi trái phải.

Mặt khác, một khắc Hứa Thanh nhìn tới hạt giống đó, lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể lại có phản ứng.

Mà thời gian có hạn cũng không cho phép Hứa Thanh suy nghĩ nhiều, hắn lập tức quyết đoán, khống chế thần thức của mình, bay nhanh tới gần hạt giống cây bồ công anh đó, chỉ là quá trình này không hề thuận lợi.

Khoảng cách của hắn và hạt giống đó hơi xa.

Quan trọng nhất là, vị trí nó phiêu tán nằm ở ngay phía trên thi thể của Thần Hoàng, mặc dù cách còn xa, nhưng uy áp vẫn rất mãnh liệt.

Nhưng nếu đợi sau khi hạt giống đi ngang qua mới tới lấy, vậy thì thời gian không kịp.

Hứa Thanh có thể cảm thụ, thần niệm của mình đã xuất hiện dấu hiệu tiêu tán, hắn hiểu thời gian… Không còn nhiều lắm.

“Liều mạng! “

Thân thể Hứa Thanh bay nhanh, triển khai tốc độ đến cực hạn, một đường tránh qua những hạt giống khác, nhanh chóng tới gần, thi thể Thần Hoàng phía dưới cũng càng dần càng rõ ràng.

Kích thước của nó cũng rốt cuộc đã có thể phỏng theo, so sánh Hứa Thanh cùng nó, hắn giống như một cọng lông tơ trên thân thể vậy!

Uy áp đến từ thi thể Thần Hoàng càng là kinh khủng đến tột cùng, dù hiện giờ Hứa Thanh cách đối phương rất xa, nhưng mà vẫn bị ảnh hưởng đến, trong tâm thần lập xuất hiện vô tận thiên lôi, thân thể do thần niệm biến thành cũng sắp tan vỡ.

Nội tâm Hứa Thanh hung ác, không đợi bị uy áp khiến mình tan vỡ, chính mình tự thiêu đốt, trong tiếng nổ vang, thân thể do thần niệm tạo thành toái diệt, nhưng mượn nhờ lực lượng thiêu đốt, cuối cùng hắn đã xông về phía trước một khoảng cách.

Chạm tới hạt giống bồ công anh đang phiêu tán nọ.

Một khắc tiếp xúc, một giọng nói tang thương cổ xưa lại uy nghiêm, vang vọng bên trong tâm thần Hứa Thanh.

“Hãy nhìn thiên địa giới này, thành một cái giếng…”

Chương 1859: Vậy thì, ngươi đã học được chưa? (1)

Trong đầu Hứa Thanh ầm vang một tiếng, nhất thời hết thảy cảm giác đều tan vỡ và hóa thành trống rỗng, thần niệm trong địa phương Tiên Nguyên cũng tiêu tán.

Về phần hạt giống cây bồ công anh nọ, đồng dạng chấn động và hơi lùi về sau một chút, tiếp tục dựa theo quỹ tích nguyên bản, trở về mẫu thể, chỉ là giờ phút này… . . thân ảnh trong đó từ hai người biến thành ba người!

Nhưng mà thân ảnh thứ ba rất mơ hồ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán, tạo cho người ta một loại cảm giác rất khó hoàn toàn hình thành.

Mà bây giờ chân thân của Hứa Thanh đang đứng trong cổ miếu, đứng dưới biển lửa, đứng ngoài cửa sổ địa phương Tiên Nguyên, hai mắt khép kín và vẫn không hề nhúc nhích.

Cung chủ Hạ Tiên Cung bên cạnh truyền ra một tiếng than nhẹ, bên trong có cảm giác tiếc nuối.

Tiểu hồ điệp tự nhiên cũng nghe được ý trong đó, ngay lập tức phát ra giọng nói thanh thúy.

“Tên Hứa Thanh này cũng quá tham lam rồi, hạt giống quay trở về, còn chưa bị Tiên Nguyên tinh lọc ý chí trong đó, mức độ khó khăn khi cảm ngộ cũng là tương đối lớn, nếu như bị Tiên Nguyên tinh lọc trở thành trống rỗng, sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Trong giọng nói của tiểu hồ điệp mang theo một chút đắc ý và vui vẻ, đáy lòng thầm nghĩ, ai bảo lúc ở bên ngoài ngươi giết ta nhiều lần như vậy, thế nên ta mới không nói sớm cho ngươi biết bí mật này.

Theo tâm tình vui sướng, tiếng của nó lần nữa vang vọng.

“Sư tôn, ngài kéo dài giúp hắn 10 hơi thở, nhưng hắn lại không biết nắm chắc, đây chính là cơ duyên của hắn, không cần thở dài đâu á.”

“Không có chuyện gì đâu, ngộ tính của ta càng tốt hơn, chờ ta lại nỗ lực cố gắng thêm, ta lợi hại hơn so với hắn.”

“Thân ảnh của Hứa Thanh ở bên trong hạt giống, khả năng đại khái sẽ tự mình tiêu tán, chứng tỏ hắn cảm ngộ thất bại, mà cho dù ngộ tính của hắn có thể đạt tới trình độ kém một xíu so với ta, thời gian cũng không kịp.”

“Một khi hạt giống đó quay trở về mẫu thể, mà hắn vẫn không chân chính lưu lại thân ảnh, vậy sẽ bị tinh lọc mất.”

“Cho nên sư tôn, không cần tiếc nuối đâu.”

Tiểu hồ điệp vui vẻ truyền ra lời nói, nhưng Cung chủ Hạ Tiên Cung bên cạnh nghe vậy lại lắc đầu.

“Vi sư thở dài tiếc nuối không phải Hứa Thanh, mà là tiếc vì đã lựa chọn thu ngươi làm đồ đệ quá sớm.”

Nói xong, ánh mắt của Cung chủ Hạ Tiên Cung nhìn tới trong địa phương Tiên Nguyên, tới trên hạt giống bồ công anh Hứa Thanh cảm ngộ.

Tiểu hồ điệp sững sờ, có chút không rõ ý của lời này, theo bản năng nhìn về phía hạt giống bồ công anh sư tôn đang nhìn, vừa muốn mở miệng hỏi, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, con mắt hình thành từ đồ đằng trên cánh bướm chợt co rụt lại.

Bên trong địa phương Tiên Nguyên, bây giờ hạt giống bồ công anh bị Hứa Thanh cảm ngộ đang trên đường bay trở về mẫu thể, khoảng cách cũng không phải rất xa, dự tính cũng chính là thời gian hơn mười hơi thở sẽ dung nhập vào bên trong cây bồ công anh.

Nhưng ở trong quá trình trở về này, đạo thân ảnh thứ ba nguyên bản mơ hồ, đang lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng, cấp tốc rõ ràng!

Thân ảnh càng lúc càng cố định, hình thái càng lúc càng vững vàng.

Cho đến cuối cùng, thậm chí có thể nhìn ra bộ dáng của Hứa Thanh trên đạo thứ ba thân ảnh đó.

Loại tốc độ này làm cho tiểu hồ điệp không cách nào tưởng tượng được, trước kia nó cảm ngộ, đều là hạt giống được tinh lọc, vả lại là hạt giống tản ra bên ngoài, cho nên thời gian để nó cảm ngộ sẽ càng lâu.

Bình thường mà nói, có thời gian một hai ngày, kiểu gì nó cũng đều có thể tìm tòi ấn ký lại.

Cho nên lúc trước nó mới mở miệng nói như thế, không hề cho rằng Hứa Thanh có thể thành công, đây là nó lấy bản thân mình để phỏng theo, nhưng hết thảy những thứ trước mắt đã phá vỡ nhận thức của nó, khiến cho tâm thần của nó giống như có thiên lôi đánh vào, có chút buồn bực.

“Chuyện này… . .”

Cùng lúc đó, một trận phong bạo kinh thiên động địa đang bộc phát trong thức hải của Hứa Thanh.

Hắn nhìn thấy một mảnh tinh không, rung động gợn sóng như là mặt nước.

So sánh cùng toàn bộ vũ trụ, mảnh tinh không đó tựa như một cái giếng.

“Trong giếng có vạn vật, bao hàm hết thảy thần thông, hết thảy pháp bảo, hết thảy hình thái, đều tồn tại trong giếng này… . .”

Giọng nói tang thương như ẩn như hiện.

Tâm thần Hứa Thanh thấm ở, ý thức của hắn dung nhập trong âm thanh, trầm dưới nước giếng.

Mặc dù cảm giác của hắn ở địa phương Tiên Nguyên đã tan vỡ, dẫu thần niệm trong đó đã hoàn toàn tiêu tán, nhưng trong nháy mắt đụng chạm lúc trước, truyền thừa dung nhập trong ý thức Hứa Thanh vẫn còn.

Dù không nhiều lắm, chỉ có một luồng, nhưng ngộ tính của Hứa Thanh rất mạnh, ngay cả Thất gia cùng với Thế tử đều đã nhiều lần giật mình vì hắn, cho nên một luồng truyền thừa đó trong thức hải, đã là đủ rồi.

Vì vậy dưới sự đắm chìm, Hứa Thanh nhìn tới tinh không, theo gợn sóng tiêu tán, chậm rãi bình tĩnh không hề rung động, đồng thời cũng phản chiếu hết thảy tồn tại phía trên ra ngoài.

Trong lúc mơ hồ, trong chiếc giếng do tinh không biến thành, Hứa Thanh nhìn thấy chính mình.

Trong mặt nước, hắn nhìn thấy hình thái Thần Linh, thấy Thiên Đạo, thấy hết thảy pháp khí của mình, cũng thấy toàn bộ mọi vật bên trong cảnh giới Kim Đan.

Ngón tay Thần Linh, Quỷ Đế Sơn, nhà tù 132 khu Đinh, Triêu Hà Quang…

Không chỉ như thế, còn có hết thảy công pháp hắn sở tu từ lúc bắt đầu tu hành, pháp thuật, thậm chí là thần thông.

Kim Ô Luyện Vạn Linh, Hạ Cửu Tuyền,…

Thậm chí thân ảnh của chính hắn, hiển lộ vô cùng rõ ràng ở.

Chợt nhìn, hầu như không phân biệt được đến cùng trên nước là thật, hay là dưới nước là thật!

“Đó cũng là ta… . .”

Hứa Thanh thì thào, đây là một loại cảm giác rất huyền diệu, nhưng cực kỳ chân thật.

Mà ở bên trong cơn mông lung này, Hứa Thanh cũng phát hiện hết thảy lực lượng chuyển dời chính mình đã mất đi, dường như bị đọng lại, như hồn bị mặt nước đó nhiếp đi.

Nhưng… . . Thân ảnh bên trong nước, không có tử thủy tinh!

Phát hiện này, để cho nội tâm Hứa Thanh chấn động, ngay sau đó, hắn lần nữa nghe được giọng nói tang thương vả lại bá đạo nọ.

Chương 1860: Vậy thì, ngươi đã học được chưa? (2)

“Một thức thần thông này, chính là... . . Tỉnh Trung Lao Nguyệt!”

Nháy mắt khi lời ấy truyền ra, bên trong hư vô giống như xuất hiện một cái đại thủ mơ hồ, nhẹ nhàng chụp tới mặt nước phía dưới, mặt nước lần nữa gợn sóng, dưới bàn tay to lớn kia chụp tới, thân ảnh phản chiếu Hứa Thanh trong đó lăng không bị vớt ra.

“Lão phu nhìn ánh trăng trong giếng rất đẹp, cũng muốn có một cái, hiện giờ, đã có được.”

Thứ xuất hiện bên trong đại thủ hư ảo chính là thân ảnh Hứa Thanh, mà trong lúc giọng nói tang thương truyền ra, đại thủ hung hăng nắm chặt, giữ thân ảnh Hứa Thanh trong lòng bàn tay.

“Hắn, chính là ngươi!”

“Vậy thì, ngươi đã học được chưa?”

Theo giọng nói vang vọng, một đạo thân ảnh mơ hồ, theo bàn tay nọ chậm rãi hình thành, cuối cùng hiển lộ trong thức hải Hứa Thanh.

Đó là một nam tử trung niên mặc áo giáp màu xám, sắc mặt trắng bệch, trong mắt bình tĩnh như nước!

Bộ dáng áo giáp trên người dữ tợn, tựa như sinh trưởng ở trên thịt máu, cùng thân thể tuy hai mà một, cảnh này khiến cho Hứa Thanh cảm giác tràn đầy tà khí.

Mà bên trong tà khí còn xen lẫn bá đạo, mâu thuẫn mà lại hài hòa dung hợp lại với nhau.

Nơi ánh mắt kẻ đó nhìn tới, chính là Hứa Thanh trong lòng bàn tay.

Hứa Thanh không cách nào nhúc nhích, thân thể cũng tốt, pháp thuật cũng được, dù là hình thái Thần Linh vào giờ khắc này đều giống như bị bóc tách, nhưng mà tất cả những thứ đó không có ảnh hưởng tới suy nghĩ của hắn, cũng không nhiễu loạn cảm ngộ của hắn.

“Hóa ra, tên của thần thông này, gọi là Tỉnh Trung Lao Nguyệt!”

“Hay cho một cái đại thần thông, trong giếng vốn không có trăng, dù xuất hiện cũng là phản chiếu trăng trên bầu trời, nhưng trong tay người này, lại trở thành phương pháp kinh thiên động địa!”

“Nhìn quá trình hiện ra của nó, là lợi dụng khoảng cách giữa chân thật cùng hư ảo, kết hợp với lực lượng thời gian nhất định, càng gia nhập thuật kính tượng, phối hợp ý niệm giữa không sinh có cùng với hóa hư thành thật.”

“Niệm này cần tự tin tuyệt đối, bá chủ tuyệt đối, ý chí tuyệt đối.”

Hứa Thanh có chỗ hiểu ra, bên trong hạt giống bồ công anh, thân ảnh của hắn cũng càng lúc càng rõ ràng hơn, cho đến khi hoàn toàn hình thành, cùng với hai đạo khác tạo thành thế chân vạc.

Từ trên trình độ nhất định, có thể nói hiện giờ Hứa Thanh đã cảm ngộ được thuật Tỉnh Trung Lao Nguyệt này.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nội tâm Hứa Thanh bỗng xuất hiện gợn sóng.

“Không đúng!”

“Tiên Nguyên truyền thừa, không thể nào đơn giản như thế, đây hết thảy có lẽ chỉ là biểu tượng, mà ý nghĩ của ta có chút phiến diện rồi, Thế tử và Tam nãi nãi đã từng nói cho ta biết, thứ hạn chế bước chân của một người, đó là tưởng tượng.”

“Cho nên, khả năng Tỉnh Trung Lao Nguyệt thực sự không phải giống như ta suy nghĩ… . . Có lẽ nó càng thâm thúy và hiệu dụng lớn hơn, nhưng bởi vì trở ngại nhận thức cùng năng lực, cho nên ta không cách nào nhìn thấu rõ hơn.”

Hứa Thanh suy tư trong đầu, mà theo suy nghĩ của hắn, thân ảnh bên trong hạt giống bồ công anh bỗng nhiên tan vỡ, bắt đầu tan biến, một màn này khiến cho tiểu hồ điệp một mực chú ý lần nữa sửng sốt.

Nó vốn cho rằng Hứa Thanh đã thành công, trên thực tế nội tâm đã cuộn trào, nhưng bây giờ nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh lại tan vỡ… . .

“Sư tôn, đây… . . đây là tình huống gì?”

Tiểu hồ điệp mờ mịt.

Cung chủ Hạ Tiên bên cạnh lần nữa thở dài, ý nghĩa càng thêm tiếc nuối.

“Tiếc là quy củ của Hạ Tiên Cung, một cung một đời chỉ truyền một người.”

Tiểu hồ điệp cả kinh.

Giọng nói của Cung chủ Hạ Tiên Cung tiếp tục truyền đến.

“Hắn không hài lòng đối với thần thông được truyền thừa, đang tìm tòi nghiên cứu bản chất của nó.”

“Bản chất?” Con mắt của tiểu hồ điệp trợn to.

Cung chủ Hạ Tiên nói không sai, giờ phút này đúng là Hứa Thanh đang suy tư về bản chất của thuật đó.

Hắn nhớ tới trước lúc mình tìm được thuật ẩn chứa trong hạt giống, lực lượng Tử Nguyệt trong cơ thể đã sinh ra phản ứng, lại kết hợp với tên của thần thông này, trong nháy mắt, một tia suy nghĩ lớn mật bắn ra trong đầu hắn.

“Trong giếng vớt ra, không chỉ có hồn của một người, hay là hồn một đám người.”

“Trong giếng hiện ra, cũng không chỉ có thần thông pháp thuật cùng với các loại pháp khí.”

“Những thứ đó, có chút đơn giản.”

“Nếu như trong giếng có trăng, như vậy trăng này đâu cần phải là trăng trên bầu trời?”

“Cũng không nhất định hiệu dụng ở trên người địch nhân, ta hoàn toàn có thể… Dùng thuật này, vớt ra trăng trong nội tâm của ta!”

Trong đầu Hứa Thanh nổ vang, hắn cảm thấy ý nghĩ của mình là chính xác.

“Ta hiểu được, đây cũng là lý do tại sao vị tu sĩ mặc áo giáp màu xám trước mắt lại nói nhìn ánh trăng rất đẹp, muốn có, đây là đang nhắc nhở ta! Vả lại người nọ còn hỏi ta một câu đã học được chưa? Đây cũng là đang nhắc nhở ta!”

“Thậm chí bốn chữ ‘hắn chính là ta’ kia, người nọ đã gần như chỉ rõ cho ta rồi.”

“Tất cả, là người nọ đang hỏi ta, thật sự hiểu được bản chất rồi sao?”

Nội tâm Hứa Thanh lập tức thông thấu, ý niệm trong đầu càng là vô cùng hiểu rõ, theo tâm niệm khẽ động, thân ảnh xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn trong chốc lát bộc phát ra hào quang màu tím chói mắt vô cùng.

Tia sáng này khuếch tán bát phương, thân ảnh kia tan biến, hóa thành một… . . ngôi sao Tử Nguyệt mênh mông!

Ngôi sao trong lòng bàn tay, tràn ra uy áp ngập trời, trong nháy mắt chợt hiện, bàn tay truyền ra tiếng nổ vang rồi trực tiếp tan vỡ, tiếp theo là thân ảnh áo giáp màu xám cũng sụp đổ dưới ánh sáng tím, trở thành tro bụi.

Trước mặt toàn bộ giếng, chỉ có một vòng Tử Nguyệt, từ từ bay lên.

Trăng này, cũng không phải là hư ảo, mà là tồn tại chân thật!

Nó không phải ngôi sao ở chỗ sâu trong tinh không bị Lý Tự Hóa lấy đi, mà là do Hứa Thanh đắp nặn, tạo thành ngôi sao Tử Nguyệt thứ hai trong đại lục Vọng Cổ!

Đồng nguyên với mặt trăng chỗ Lý Tự Hóa, nhưng là của riêng Hứa Thanh!

Thân ảnh của Hứa Thanh xuất hiện ở phía trên Tử Nguyệt, chắp tay cúi đầu về phía tu sĩ áo giáp màu xám biến mất, cảm kích ân thụ nghiệp của y.

Bên ngoài, một khắc hạt giống bồ công anh tiếp cận và sắp sửa dung nhập mẫu thể, hai thân ảnh trong đó chia năm xẻ bảy hoàn toàn tan biến, chỉ có một thân ảnh mới hình thành, sừng sững ở, độc nhất vô nhị!

Chính là Hứa Thanh!

Chương 1861: Nhị Ngưu cố chấp (1)

Trong cổ miếu, Cung chủ Hạ Tiên Cung ngóng nhìn vào bên trong cửa sổ do ánh nến hình thành, nhìn hạt giống bồ công anh thuộc về riêng Hứa Thanh, cho đến khi hạt giống đó sáp nhập vào mẫu thể, biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu hồ điệp bên cạnh ngây ngốc nhìn một màn này, đầu óc có chút hỗn loạn, lời nói tiếp theo càng là như vậy.

“A? Duy nhất… . . Đây là cái quái gì chứ, sư tôn, hắn… . . Hắn đang ăn gian!”

“Trong vô số năm qua, có một ít hạng người tài hoa ở Hậu Thổ tự suy diễn, họ cho rằng hết thảy công pháp đều có đầu nguồn, nếu như đầu nguồn có người chiếm cứ, như vậy muốn tu luyện pháp này đến mức tận cùng sẽ khó khăn cực lớn.”

Cung chủ Hạ Tiên mở miệng nói khẽ.

“Bọn họ không hề biết tới sự tồn tại của Tiên Nguyên, đây là bọn họ dựa vào quan sát và suy đoán của bản thân phân tích ra.”

“Suy đoán này đúng, cũng không đúng.”

“Mà trên thực tế thì đúng là công pháp của Hậu Thổ có tồn tại đầu nguồn, cũng ít có tính chất duy nhất, nhưng nếu như có người có thể làm được điều đó, vậy thì ấn ký sẽ trở lên thâm căn cố đế, Tiên Nguyên cũng sẽ tôn trọng không xóa đi mà giữ lại để cho tu sĩ hậu bối quan sát.”

“Mà Hứa Thanh, hắn đã làm được.”

Trong giọng nói của Cung chủ Hạ Tiên Cung thiếu đi một chút linh hoạt kỳ ảo, đã bị tán thưởng thay thế, đồng thời giơ tay phải lên vung về phía trước, ánh nến trên không trung cổ miếu lập tức cuốn ngược lại, trở về bên trong ngọn nến trên bệ thờ.

Hoàng khí ở trong cũng tương tự tràn ra, dung nhập tới từng bích họa Nhân Hoàng ở bốn phía.

Chỉ có dư âm của Cung chủ Hạ Tiên vẫn còn vang vọng trong cổ miếu.

Mà coi như tiểu hồ điệp có ngốc hơn nữa, kết hợp với những câu tiếc nuối của sư tôn lúc trước, lại cảm nhận được một tia tán thưởng trong lời nói, vì vậy đang muốn biểu hiện hoảng hốt bên trong nội tâm ra một chút.

Đúng lúc này, Hứa Thanh chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong mắt hắn không hề có bất kỳ mờ mịt nào, mà là một mảnh thanh minh, càng có vầng sáng màu tím chảy xuôi ở, chiếu rọi phía dưới, làm cho người ta có một loại cảm giác con ngươi như ngôi sao.

Có lẽ, đó đích xác là ngôi sao.

"Đa tạ Cung chủ!"

Hứa Thanh chắp tay, trịnh trọng cúi đầu về phía Cung chủ Hạ Tiên,.

"Không cần như thế, ngươi hiến hồn chủng vào Tiên Nguyên, vốn là một trận công đức đối với Hậu Thổ, từ nay về sau, hồn chủng của ngươi sẽ bị bóc tách ý chí, hình thành công pháp, truyền lưu lại trong vạn giới của Hậu Thổ, tăng thêm một tia sắc thái cho công pháp của Hậu Thổ."

"Mà ngươi cũng bởi vì công đức đó, cảm ngộ được thần thông bên trong Tiên Nguyên, một đổi một, đây là nhân quả."

"Như vậy hiện giờ, ngươi còn có vấn đề gì muốn hỏi nữa không?"

Lời của Cung chủ Hạ Tiên rõ ràng nhiều hơn một chút so với trước, hiển nhiên nguyên nhân chủ yếu là bởi vì tán thưởng đối với Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm ngâm, chú ý đến chín họa quyển trên bệ thờ.

"Cung chủ, vãn bối muốn biết, các vị tiền bối Hạ Tiên khai sáng đại lục Vọng Cổ và đưa Thiên Đạo lên năm đó, bọn họ đã đi nơi nào, tại sao từ lúc Tàn Diện Thần Linh xuất hiện đến bây giờ, bọn họ lại không trở về?"

Giọng nói của Hứa Thanh phiêu động bên trong cổ miếu, đáp lại hắn là một tiếng than nhẹ của Cung chủ Hạ Tiên Cung.

"Không ai biết vị trí chuẩn xác của sáu vị Hạ Tiên bây giờ, ghi chép trong Hạ Tiên Cung chỉ để lại một đoạn tin tức.”

“Bọn họ, có người đi tới chỗ sâu của Hoàng Thiên, có người dưỡng thương ở Hậu Thổ, về phần cụ thể ta cũng không biết.”

“Thời gian đã quá lâu, quá lâu.”

Trong giọng nói của Cung chủ Hạ Tiên ẩn chứa một chút cảm xúc đặc biệt, sau khi nói xong thân ảnh lại chậm rãi mơ hồ, tiểu hồ điệp bên cạnh đã nhận ra sư tôn sa sút, vì vậy cũng tùy theo bắt đầu mơ hồ.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn biết rõ, mình sắp rời đi.

Vì vậy lần nữa cúi bái, quay người đi về phía cửa miếu, trước lúc sắp bước ra, hắn quay đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua cổ miếu.

Nơi ánh mắt nhìn tới không phải thân ảnh đang mơ hồ của Cung chủ Hạ Tiên Cung, cũng không phải bệ thờ, mà là một bức đồ đằng trên vách tường, là vị Hoàng đầu tiên của nhân tộc, cũng là vị Cổ Hoàng thứ nhất.

Người thiếu niên nhìn lên tinh không nọ.

Sau khi nhìn qua, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, phóng ra cổ miếu.

Một khắc đi ra, cổ miếu phía sau hắn như bong bóng khí, phá toái trong năm màu rực rỡ lưu chuyển, cho đến khi tan biến, không có bất luận dấu vết gì tồn tại.

Hứa Thanh quay lại ngóng nhìn, chỉ còn một mảnh trống trải.

Không có bất kỳ kiến trúc nào.

Dường như đây chỉ là một giấc mơ, mà giờ khắc này chân trời nơi xa, mặt trời đỏ đã xuất hiện, chính là thời điểm tảng sáng, có thể thấy được bầu trời đang dần dần thức tỉnh từ trong bóng tối, bắt đầu trở nên sáng sủa.

Ánh bình minh bị nhuộm thành một mảnh đỏ ửng, tráng lệ vô cùng.

Mà đại địa bao phủ trong một tầng sương sớm hơi mỏng, như có người phủ thêm một tầng lụa mỏng lên nó, làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí mông lung.

Cho đến khi ánh dương bắt đầu chiếu xuống đại địa, sương sớm như tuyết hòa tan, càng lúc càng mỏng manh rồi biến mất không thấy gì nữa, ánh mặt trời thuận lợi xuyên qua giữa thiên địa, chiếu vào trên người Hứa Thanh.

Một đêm, trôi qua.

Hứa Thanh nhìn qua mặt trời đỏ, hơi thở tỏa ra sương trắng, trong đầu lơ lửng bích họa đã nhìn hai lần.

Vào lần đầu tiên nhìn thấy vị Cổ Hoàng thứ nhất của nhân tộc, hắn đã có một loại cảm giác quen thuộc, mà trước khi đi hắn nhìn lại, cảm giác đó lại càng đậm.

“Giống như đã gặp qua.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, vừa suy nghĩ vừa đạp trên ánh ban mai, đi về phía phủ đệ Ninh Viêm.

Một lúc lâu sau, sắc trời sớm đã sáng rõ, khoảnh khắc đi đến hồ nước trước phủ đệ Ninh Viêm, bước chân của Hứa Thanh bỗng nhiên dừng lại, nhìn qua mặt hồ phía trước, dường như hắn đã tìm được đầu nguồn của sự quen thuộc.

“Có chút giống sư tôn.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, đi trên mặt hồ, từng bước quay về phủ đệ Ninh Viêm.

Hắn chưa thấy qua bộ dạng sư tôn lúc còn trẻ, nhưng hai mắt của thiếu niên nọ rất giống sư tôn.

Lúc suy nghĩ này hiện ra trong đầu Hứa Thanh, theo hắn trở về, toàn bộ tu sĩ Phong Hải Quận trong phủ đệ đều đang đợi trong sân, một khắc trông thấy Hứa Thanh, tiếng hoan hô nổi lên sôi trào.

Trong đám người, Ninh Viêm ở đây, còn có Khổng Tường Long và Ngô Kiếm Vu, cùng với Cung chủ Lý Vân Sơn dẫn theo người của Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận đi theo Hứa Thanh tới Hoàng Đô.

Tử Huyền cũng trở về, đứng mỉm cười ở xa xa.

Rõ ràng ngay cả đội trưởng cũng xuất hiện, nguyên bản y đang ôm cổ Ngô Kiếm Vu, không biết nói gì đó, sau khi chú ý thấy

Hứa Thanh lập tức nhếch miệng cười một cái.

Bọn họ hoan hô, là bởi vì thân phận Dị Tiên Lưu của Hứa Thanh hiển lộ, vì hắn luận đạo thắng, lại bởi vì hắn đã chém giết Thất hoàng tử lập uy, càng vì Bạch Tiêu Trác bị diệt vong!

Đối với toàn bộ tu sĩ Phong Hải Quận mà nói, Thất hoàng tử và Bạch Tiêu Trác đều là đại thù!

Nghe tiếng hoan hô, nhìn những người quen thuộc trước mắt, Hứa Thanh có chút hoảng hốt, một ngày một đêm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, thế cho nên giờ phút này hắn mới ý thức tới, nguyên lai… . . Cách ngày luận đạo hôm qua, chỉ có một đêm.

Sau khi đi qua Hạ Tiên Cung, tới trong cổ miếu tràn ngập cảm giác năm tháng và tang thương, hình như thời gian cũng trùm lên cảm giác của Hứa Thanh, khiến cho hắn sinh ra cảm giác mông lung đối với thời gian trôi qua.

Nhưng cảm giác đó rất nhanh bị hắn đè xuống, trên mặt lộ ra nụ cười, hơi khom người về phía mọi người đang hoan hô.

Chương 1862: Nhị Ngưu cố chấp (2)

Trong đám người, Khổng Tường Long là người đầu tiên lao ra, vành mắt của gã đỏ lên, đi đến trước mặt Hứa Thanh, vừa muốn cúi bái, Hứa Thanh đã bước tới một tay ôm lấy.

Thân thể Khổng Tường Long hơi dừng lại, sau đó tương tự ôm chặt Hứa Thanh.

“Cảm ơn, cám ơn, cám ơn… . .”

Nội tâm của Lý Vân Sơn bên đó cũng tương tự cuộn trào, đi ra dùng sức cúi đầu về phía Hứa Thanh.

“Tạ Hứa tôn trảm Bạch tặc, giết Thất hoàng tử, báo huyết cừu của Phong Hải, lão Cung chủ ở dưới suối vàng có biết, nhất định cũng sẽ nhắm mắt!”

Toàn bộ Chấp Kiếm Giả đồng loạt cúi đầu.

Ninh Viêm bái càng sâu, trình độ kích động của gã mặc dù không giống cùng những người khác, nhưng đồng dạng là đạt đến mức tận cùng, Thất hoàng tử chết, Hứa Thanh dương oai, để cho gã vô cùng hưng phấn, nội tâm càng là dâng lên hào hùng.

Hứa Thanh đáp lễ, giữa những tu sĩ Phong Hải Quận vô cùng vui vẻ trong sáng sớm, hắn cất bước về phía Tử Huyền.

Thân ảnh Tử Huyền đứng trong ánh mặt trời, mặt như hoa sen, ánh mắt tựa làn thu thủy, môi giống như điểm chu sa, nhã nhặn lịch sự như kiều hoa trên nước, trên người mặc một bộ váy tím, tư thái nhẹ nhàng tựa như tiên tử hạ phàm, lại như một đóa hoa lan tím nở rộ.

“Tối qua đã đi đâu, tại sao trên người lại dính một chút bụi bặm năm tháng, còn có mùi phấn hoa cỏ thơm?”

Tử Huyền cười nhạt, đôi mắt đẹp quét qua trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh vừa muốn mở miệng, đội trưởng cách đó không xa nghe thấy mấy câu như thế, hai mắt chớp chớp, vội vàng hô to một tiếng.

“Tiểu sư đệ mau tới đây, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho ngươi, chuyện cực kỳ lớn!”

Trong lúc nói, y nhanh chóng chạy tới, không đợi Hứa Thanh nói chuyện, một phát bắt được cánh tay Hứa Thanh và lôi kéo hắn rời đi, đồng thời cấp tốc mở miệng về phía Tử Huyền.

“Thượng tiên đệ muội, thời gian của hai ngươi còn dài lắm, không vội ôn chuyện, ta trở về một chuyến không dễ, trước nói đại sự cùng tiểu Thanh cái đã nhé.”

Nói xong, đội trưởng giữ chặt Hứa Thanh, nhanh chóng rời khỏi.

Hứa Thanh có chút bất đắc dĩ, bị đội trưởng kéo cánh tay dẫn đi, cho đến khi tới trong một chỗ mật thất, đội trưởng bấm niệm pháp quyết, phong bế bốn phía, lúc này mới nhìn qua Hứa Thanh, vẻ mặt tranh công.

“Thế nào tiểu Thanh, thấy đại sư huynh phản ứng nhanh không, ta nói cho ngươi biết, thấy ngươi vừa mới về, trên người lại có mùi phấn hoa cỏ thơm, cách từ rất xa ta đã ngửi được rồi.”

“Ngươi ấy nha, vẫn còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm, nhớ kỹ lần sau ăn vụng phải lau miệng sạch sẽ!”

“Sư huynh có thể giúp ngươi một lần, không thể mỗi lần đều bắt gặp vừa đúng lúc được.”

Hứa Thanh im lặng, nhìn vẻ mặt đắc ý của đội trưởng, hỏi một câu.

“Trong khoảng thời gian này, ngươi đi nơi nào?”

Hứa Thanh vừa hỏi, đội trưởng ngồi nghiêng chân ở một bên, giơ tay lên xuất ra một quả đào, lại ném cho Hứa Thanh một quả táo, vừa ăn vừa ngạo nghễ mở miệng.

“Đương nhiên là đi làm đại sự.”

“Ta nói với ngươi nhé tiểu Thanh, tuy rằng bây giờ ngươi oai phong rồi, nhưng đó cũng chỉ là ở Hoàng Đô của nhân tộc mà thôi, đợi đại sự của ta hoàn thành, đó mới thật sự là việc có thể chấn kinh rớt cằm của ngươi.”

Hứa Thanh căn bản quá quen thuộc màn này, cũng biết đội trưởng muốn cái gì, vì vậy tiếp nhận quả táo, sau đó lộ ra bộ dạng tò mò.

“Là đại sự gì?”

Đội trưởng cũng lên tinh thần, thân thể nhích tới gần phía trước một chút, thấp giọng mở miệng.

“Trong khoảng thời gian này, ta tới phân tông của Tinh Đế Cực Thượng Tông, chính là chỗ lúc trước ta đi ăn trộm, khi ấy ta không trộm được, nhưng ta không phục, vì vậy ta đã suy nghĩ biện pháp bái nhập vào tông môn này.”

“Hiện giờ ta đã thành công lăn lộn thành đệ tử ngoại môn, lập tức sẽ tham gia khảo hạch, ta có nắm chắc khảo hạch thành công, một khi thành công, ta chính là đệ tử nội môn!”

“Đến lúc đó, ta hoạt động một chút, có thể tiếp cận tới mục tiêu của ta!”

Hứa Thanh nghe vậy, đáy lòng ít nhiều cũng nổi lên một chút hiếu kỳ chân thật, dẫu sao thứ đồ có thể làm cho đội trưởng nghĩ đến như thế, tự nhiên không đơn giản.

“Đại sư huynh, đến cùng ngươi muốn trộm cái gì?”

“Vô tự thạch thư!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra tia sáng, bao hàm khát vọng nồng đậm.

“Nữ tử thần bí hôm ấy cũng là trộm đi vật đó, nhìn như nàng thành công, nhưng thực ra có hơi ngốc, chỉ trộm đi xác không, là một viên đá vô dụng mà thôi.”

“Ta muốn, chính là chữ bên trong!”

“Vô tự thạch thư?” Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Đúng vậy, vô tự thạch thư.” Đội trưởng cười nhạt.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhẹ gật đầu.

“Ngươi không hỏi vì sao vô tự thạch thư lại có chữ sao?” Đội trưởng chờ mong.

Đáy lòng Hứa Thanh đã có đáp án, nhưng nhìn bộ dáng đội trưởng, vẫn lựa chọn thỏa mãn sự chờ mong của y, vì vậy theo ý hỏi một câu.

Đội trưởng vô cùng phấn chấn, cười ha ha, thần thần bí bí mở miệng.

“Vô Tự Thạch Thư, đây là bốn chữ, nữ tử ngốc ấy trộm đi xác, nhưng lại không biết bốn chữ nọ đã thành tinh sớm trốn rồi, giấu ở bên trong ngọc giản nào đó của tầng trên Truyền Pháp Các, chỉ cần ta trở thành đệ tử nội môn, sẽ có thể đi một chuyến tới những tầng trên của Truyền Pháp Các, tìm được chúng nó!”

“Mà bốn chữ đó, chính là liên quan đến Thần Vực, mặc kệ là Thần Vực nào, chúng nó đều có hiệu dụng nhất định, vả lại ta đã thám thính được, gần đây Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng muốn tiến hành một lần săn bắn Thần Vực!”

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại.

Đội trưởng càng đắc ý hơn.

“Thế nào, thấy ta lợi hại không, bằng không thì tại sao đại sư huynh của ngươi lại hao phí thời gian và tinh lực như thế, nghĩ đủ cách cũng phải trà trộn vào Tinh Đế tông, vì thế ta đã bỏ ra tâm huyết thật lớn đấy.”

“Nhưng không sao, hết thảy trả giá đều là đáng giá, một tháng sau chính là khảo hạch, ta nhất định có thể thành công tấn chức đệ tử nội môn, tiếp đó chúng ta đi một chuyến tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vào lúc bọn họ mở ra cuộc săn bắn Thần Vực, lại lẫn vào đó!”

Đội trưởng nói rất chắc chắn, ánh mắt kiên định và vô cùng cố chấp.

“Săn bắn Thần Vực?”

Tâm thần của Hứa Thanh chấn động, đã có nhận thức càng sâu hơn đối với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhưng mà hiển nhiên cái gọi là săn bắn Thần Vực còn có rất nhiều chi tiết.

“Đợi sau khi ta lấy được, ta sẽ nói rõ chi tiết với ngươi.” Đội trưởng nói xong ăn hết quả đào trong miệng, đứng dậy vỗ vỗ bờ mông.

“Ta đi trước đây, lần này trở về chính là nói trước cùng ngươi một tiếng, ngươi cũng chuẩn bị một chút, tiếp theo… . . Chúc ta thành công.”

Đội trưởng thở sâu, muốn rời khỏi.

Hứa Thanh do dự, hỏi một câu.

“Đi Truyền Pháp Các cầm ra ngọc giản, khó như vậy sao?”

Đội trưởng vừa nghe lời này lập tức không vui.

“Tiểu Thanh, ngươi nghĩ đơn giản rồi, đây chính là Tinh Đế Cực Thượng Tông, tuy là phân tông nhưng Truyền Pháp Các chính là hạch tâm của tông môn, chỗ đó có lão quái vật tọa trấn lại phòng hộ sâm nghiêm, đồng thời không cho phép người ngoài tiến vào, nếu không ta đã sớm trộm đi rồi, cũng không có phiền toái như vậy.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn nghĩ tới Trần Đạo Tắc, vì vậy xuất ra ngọc giản truyền âm, thử truyền ra một đoạn thần niệm cho Trần Đạo Tắc… . . Đội trưởng hiếu kỳ.

“Ngươi đang làm gì thế?”

“Đại sư huynh chờ một chút, ta thử xem có thể giúp ngươi hoàn thành sớm hơn hay không.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Đội trưởng sững sờ.

Chương 1863: Đồng mẫu (1)

“Hoàn thành sớm?”

Đội trưởng hồ nghi đánh giá Hứa Thanh vài lần, sờ lên cái cằm đồng thời theo bản năng móc ra một quả đào, đặt tới trước miệng cắn mấy ngụm.

“Tiểu Thanh, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, ngươi đã có tri kỷ ở Tinh Đế hả? Là nữ tu nào? Có xinh đẹp hay không? Dáng người như thế nào? Chẳng lẽ mùi phấn hoa trên người của ngươi, là từ nàng mà đến?”

“Chuyện này ta muốn phê bình ngươi, ngươi phải thời khắc nhớ kỹ, ngươi là sư đệ của ta, ta là Đại sư huynh của ngươi!”

Đội trưởng nói có chút nghiêm túc.

“Cho nên, nếu mà lần sau còn có loại việc như thế, hãy để cho ta tới!”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, hắn vốn dự định báo tình hình thực ra, nhưng bây giờ hắn không muốn nói nữa, vì vậy ngồi tại chỗ nhắm mắt lại và không quan tâm.

Mắt thấy Hứa Thanh như vậy, đội trưởng trừng mắt nhìn, ngồi đối diện Hứa Thanh, tự nói tự nghe.

“Tại sao không nói chuyện, không sao không sao, chuyện này mặc kệ ngươi có thành hay không, đại sư huynh đều khắc ghi tấm lòng của ngươi, ta là thương cho thân thể của ngươi á tiểu Thanh.”

Hứa Thanh vẫn nhắm mắt như trước.

Đội trưởng ho khan một tiếng, bày ra một bộ biểu cảm thần bí, thấp giọng nói.

“Tiểu Thanh, ngươi có muốn biết lý do vì sao Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc săn bắn Thần Vực hay không?”

Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng đắc ý, vừa ăn quả đào vừa mở miệng.

“Ngươi cũng biết, Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc rất mạnh đúng không, nhưng mà bọn họ vẫn không cách nào làm được giống như nhân tộc trước kia, nhất thống vạn tộc Vọng Cổ.”

“Có bốn nguyên nhân.”

“Nguyên nhân thứ nhất, đó là bên trong đại lục Vọng Cổ này, còn bốn tộc siêu cấp lớn cường hãn tương tự Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, thậm chí tại bên trong ngũ đại tộc quần, bài danh của Viêm Nguyệt cũng chỉ đứng thứ ba mà thôi.”

“Nguyên nhân thứ hai, là tập tục cùng với phương thức sinh tồn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, số lượng tộc nhân của bọn họ không nhiều lắm, địa vực lại quá lớn, cho nên phần lớn sống du mục là chủ yếu, lấy phương thức thực dân, nô dịch rất nhiều tộc quần chiến đấu vì bọn họ.”

“Nguyên nhân thứ ba, là ba tôn Thần Linh Nhật Nguyệt Tinh, mỗi một Thần Linh đều có Thần điện của chính mình, ảnh hưởng thế tục, khiến cho bên trong Viêm Nguyệt cũng không phải là thống nhất, mà phân ra ba cỗ thế lực, bên trong đấu tranh rất kịch liệt.”

“Trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tầng thứ tối cao chính là Thần Sơn, chỗ đó cũng là tổng bộ ba Thần điện, Thần Thành được kiến tạo vờn quanh Thần Sơn, là nơi chí cao vô thượng trong Viêm Nguyệt.”

“Tiếp theo chính là ba khu vực đại trướng ti quyền, lấy Thần Sơn làm trung tâm, tạo thành thế chân vạc trong toàn bộ vực.”

“Nguyên nhân thứ tư, đó là tuy rằng Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc có ba vị Thần, nhưng so sánh những tộc mạnh khác mà nói, tổng thể thực lực của tộc này hơi có vẻ không bằng, cho nên trong vô số năm qua, vì để cường thịnh, Viêm Nguyệt có truyền thống săn bắn, giống như nuôi cổ để bồi dưỡng tộc nhân, cứ như thế tạo thành dân phong bưu hãn, đồng thời cũng tôn trọng cường giả.”

“Bọn họ càng định ra ngày hội 60 năm săn bắn một lần, mà hội săn bắn của bọn họ, những tộc nhỏ yếu khác sớm đã không đáp ứng đủ, vì vậy vào nhiều năm trước, bọn họ đã khóa chặt mục tiêu vào Thần Vực.”

“Đồng thời vào lúc đại săn bắn mỗi giáp một lần, sẽ do ba vị Thần ra tay xé mở một chỗ cửa vào Thần Vực, để cho tộc nhân tiến vào trong đó, săn bắn sinh linh trong Thần Vực.”

Đội trưởng nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn cũng là lần đầu nghe nói những chuyện này, mà dưới từng câu từng chữ của đội trưởng, hắn cũng có thêm càng nhiều nhận thức hơn về sự cường hãn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Lại nhìn nhân tộc bây giờ, Hứa Thanh trầm mặc.

Đội trưởng ăn xong quả đào trong tay, lại lấy ra một quả rồi tiếp tục mở miệng.

“Hiện giờ ngươi biết tại sao có sự tình săn bắn Thần Vực rồi chứ, mặt khác, ta nghe nói mỗi một lần Viêm Nguyệt tộc mở đại săn bắn, sau khi trải qua nhiều khâu khảo hạch, vị nào giành chiến thắng cuối cùng, sẽ được Thần Sơn ban cho một cái danh xưng chí cao.”

“Huyền Thiên Tướng!”

Ánh mắt của Hứa Thanh ngưng tụ lại.

Trong mắt Đội trưởng cũng lộ ra một tia mê mẩn.

“Ta có một đời đã từng tham gia trận đại săn bắn của bọn họ, đáng tiếc trong quá trình đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nếu không ta cũng có thể lăn lộn được cái thân phận Huyền Thiên Tướng.”

“Không phải tộc nhân Viêm Nguyệt tộc cũng có thể?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Đội trưởng gật đầu.

“Mặc kệ là bổn tộc Viêm Nguyệt hay tộc phụ thuộc khác, hoặc là những tu sĩ ngoại tộc đường xa mà đến, chỉ cần được ban cho cho tư cách, đều có thể tham dự đại săn bắn, nhưng từ xưa đến nay, những Huyền Thiên Tướng xuất hiện, tất cả đều là tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt.”

“Kế hoạch lần này của ta, là mượn nhờ cơ hội đại săn bắn của Viêm Nguyệt, lẫn vào bên trong Thần Vực bị mở ra… . .”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa lớn của mật thất.

“Tiểu Thanh, hình như vị nhân tình của ngươi không được rồi, ta đã chờ rất lâu, ngươi có tin tức gì chưa?”

“Đây chính là Truyền Pháp Các, lão quái vật trong đó tu vi kinh người, cảm giác càng là vô cùng nhạy cảm, mỗi lần ta tới gần đều giống như bị vô số cây kim đâm vào linh hồn, nhân tình của ngươi, chẳng lẽ nàng có thể giúp ta bắt đi lão quái vật hay sao?”

Đội trưởng gặm quả đào trong tay một cái, chú ý đến trên người Hứa Thanh.

“Điều này cũng không thực tế, lão quái vật nọ không thể nào rời khỏi Truyền Pháp Các, chẳng lẽ nàng có thể trực tiếp dẫn ta đi vào? Nếu như không được ta vẫn là phải nhanh chóng trở về mới tốt.”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, nhìn về phía cửa lớn.

“Đã đến.”

“Hả?”

Đội trưởng hiếu kỳ, vừa muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Chấp Kiếm Giả, báo cho Hứa Thanh biết là có người cầu kiến.

“Mời lão tới đây.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ai thế?” Đội trưởng hiếu kỳ và trông mong nhìn qua cửa lớn, lúc có chỗ cảm giác, trong phòng truyền tới tiếng gõ cửa bên ngoài.

Hứa Thanh giơ tay vung lên, cánh cửa mở ra, phong ấn bốn phía lộ ra một cửa vào, một thân ảnh lão giả hiển lộ ở ngoài cửa, một bước tiến vào trong mật thất.

Chương 1864: Đồng mẫu (2)

Lão giả này một đầu tóc trắng, mặc đạo bào tầm thường, không nhìn ra thân phận, nhưng toàn thân tu vi Quy Hư hùng hậu vô cùng, nhất là hai mắt cực kỳ sáng ngời.

Lão đến đưa tới đội trưởng cảnh giác.

Mà một khắc cảm thấy Hứa Thanh, lão giả này khom người cúi đầu, trực tiếp lấy ra một túi trữ vật từ trên người, đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

"Toàn bộ đều ở nơi này, bảy ngày sau trả lại là được."

Nói xong lão giả lập tức lui ra phía sau, rời khỏi mật thất và biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ hành trình, lão chỉ có nói một câu, đối với đội trưởng bên cạnh Hứa Thanh càng là không hề liếc mắt nhìn qua.

Cho đến khi lão rời khỏi, đội trường có chút nghi ngờ, đưa mắt nhìn phía đối phương rời đi, lại nhìn về phía túi trữ vật nọ.

"Tiểu Thanh, người đó là ai? Tu vi không đơn giản, còn nữa, lão nói toàn bộ đều ở đây… . . chẳng lẽ trong túi trữ vật chứa chính là?"

Hô hấp của đội trưởng có chút dồn dập, đáy lòng xuất hiện một cái suy đoán, nhưng lại cảm thấy hình như khả năng cũng không lớn.

"Tất cả ngọc giản bên trong Truyền Pháp Các của phân tông Tinh Đế…đều ở trong đó."

Hứa Thanh hất tay áo lên, túi trữ vật bay về phía đội trưởng.

"Không thể nào!" Đội trưởng chợt ngồi dậy, một phát bắt được túi trữ vật, thần niệm quét qua, hai mắt trợn to, lập tức nhìn Hứa Thanh.

Trên mặt của y xuất hiện biểu cảm không thể tưởng tượng nổi.

Thật sự là sau khi đội trưởng đảo thần niệm qua, trong túi trữ vật này chứa trọn vẹn hơn 10 vạn khối ngọc giản, bao hàm hết thảy trong phân tông Tinh Đế, mà dựa theo y từng dò hỏi, chỗ ngọc giản đó đúng là đến từ Truyền Pháp Các.

Vả lại số lượng… . . Cũng có thể là toàn bộ.

Quan trọng nhất, đó là y cảm nhận được khí tức mờ mịt của thạch thư ở bên trong hơn 10 vạn ngọc giản, điều này nói rõ…

Chữ chạy trốn đang ở bên trong đống ngọc giản trước mắt.

“Đây… . .” Đội trường có chút buồn bực.

Y hiểu rõ Tinh Đế Cực Thượng Tông, nhưng bởi vì hiểu rõ, mới biết được ý nghĩa cùng khó khăn khi chuyển trống không một cái Truyền Pháp Các của phân tông, loại sự tình này, trừ phi là tông chủ phân tông đồng ý, hoặc là tổng tông mở miệng.

Mà nhất định người mở miệng cũng phải có thân phận cực cao mới có thể.

Giờ phút này nhìn túi trữ vật, đội trường có chút mờ mịt, nghĩ đến mình vô cùng khổ cực lúc trước, hao phí đại giới rất lớn, còn cần 1 tháng nữa mới có thể hoàn thành, nhưng Hứa Thanh nơi đây… Rõ ràng chỉ cần nói một câu.

Cảm giác đó, khiến cho y không có bất luận cảm giác phấn khởi khi hoàn thành nguyện vọng sớm nào, ngược lại còn dâng lên một chút phiền muộn, vì vậy ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh cũng ẩn chứa u oán.

“Sao ngươi không nói sớm… . .”

“Hôm nay ngươi vừa mới nói cho ta biết.” Hứa Thanh mặt không cảm xúc.

Đội trưởng thật buồn bực.

“Người nọ là ai?”

“Hẳn là trưởng lão Tinh Đế Thượng Cực Tông.” Hứa Thanh trả lời.

“Không thể nào, coi như là trưởng lão tổng tông cũng không làm được điểm này, thân phận người đó nhất định là cao hơn trưởng lão!”

Đội trưởng nói rất chắc chắn.

“Không quan trọng, ngươi cầm được đồ là tốt rồi, nhớ bảy ngày sau đưa trả về.”

Hứa Thanh nói xong đứng lên đi ra bên ngoài, tâm tình rất tốt.

Trong mật thất, đội trưởng cầm lấy túi trữ vật nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, nội tâm cuộn trào, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, sau một lúc lâu mới phiền muộn cúi đầu, tìm kiếm chữ bên trong ngọc giản.

Về phần sự tình quay về phân tông Tinh Đế đã hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Cứ tiếp tục như vậy không được, thể diện của đại sư huynh không phải ném đi hết sao…” Ánh mắt của đội trưởng kiên định, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết làm thế nào bây giờ.

“Thật đau đầu, trước kia là tu vi thì ta nỗ lực cố gắng cởi bỏ phong ấn, sẽ một lần nữa có được uy phong của đại sư huynh, hiện giờ làm sao đuổi theo… . .”

Đội trưởng vừa tìm chữ vừa nghĩ, sau cùng hung hăng nghiến răng.

“Thật sự không được, ta chỉ có thể sử dụng thân phận của kiếp trước trước trước!”

Thời gian cứ thế trôi đi, rất nhanh đã qua bảy ngày.

Trong bảy ngày, theo sự tình luận đạo kết thúc, điều tra về Dung Thần Lưu cũng từng bước triển khai, mỗi ngày đều có một số học sinh Dung Thần Lưu bị đưa đi, toàn bộ thế lực khắp nơi trong Hoàng Đô đều đang chú ý phần tiếp sau của việc này.

Về phần cái chết của Thất hoàng tử, cũng bởi vì tội nghiệt cùng với bị Đế Kiếm chém giết, cho nên không có tiến hành tang lễ hoàng tử, mà bị đưa ra khỏi hoàng tịch, không vào hoàng miếu.

Sử quan của nhân tộc cũng chỉ viết một đoạn về Thất hoàng tử.

“Lịch Huyền Chiến mùa đông năm 2936, Thất hoàng tử làm ác, Đế Kiếm trảm diệt.”

Vẽ lên dấu chấm tròn.

Cây hương trước cầu vồng của Thất hoàng tử cũng hóa thành tro bụi, bây giờ chỗ đó không còn sừng sững 12 cây hương, mà là 11 cây.

Nhất thời trong ngoài Hoàng Đô, danh tiếng của Hứa Thanh phóng đại không người nào không biết.

Mà ngay vào lúc này, truyền đến tin tức Ngũ hoàng tử rời khỏi Hoàng Đô nhiều năm, đi theo đệ nhất Thiên Vương trấn thủ biên cương đang trở về, gã phải về Hoàng Đô để báo cáo công tác.

Tin tức đó vừa truyền ra, lập tức dẫn tới không ít người bên trong Hoàng Đô nghị luận.

Nhất là cái chết của Thất hoàng tử, khiến cho người ta càng miên man bất định.

Bởi vì Thất hoàng tử và Ngũ hoàng tử, là huynh đệ ruột thịt đồng mẫu.

Lại trôi qua mấy ngày, sáng sớm hôm nay, tiếng chuông vang vọng… .

Ngoài cửa đông của Hoàng Đô, phía trên trận pháp cổ xưa, phía dưới tia sáng lập lòe và rực rỡ đầy trời, một chi đại quân truyền tống trở về, từ xa nhìn lại, cờ bay phấp phới, nhân số đông đảo, khí thế cường hãn, khiến cho bầu trời không khỏi bốc lên mây mù.

Phía trước đại quân có một người ngồi trên con hắc long hai đầu biến dị.

Người này mặc một bộ áo giáp màu đen, hai mắt lạnh lùng, ngóng nhìn Hoàng Đô.

Tóc dài tung bay theo gió, trên thân tràn ngập sát khí rung chuyển bát phương, hiển nhiên kiếp này giết chóc động trời, toàn bộ quân sĩ sau lưng lấy gã cầm đầu, lặng ngắt như tờ.

“Ta, trở về.”

Người mặc giáp đen nhẹ giọng thì thào.

Chương 1865: Cổ Việt Khánh Kỵ (1)

Trên trận pháp ngoài Hoàng Đô, tràn ngập mùi máu tươi đậm đặc, đó là khí tức trên thân đám quân sĩ đang đứng.

Nồng đậm vô cùng, lắng đọng trên khôi giáp, trên làn da, bên trong máu thịt, cả trong linh hồn của bọn họ, tất cả hội tụ cùng một chỗ rồi lan tràn khắp bát phương, kinh thiên động địa.

Bầu trời biến sắc, gió giục mây vần, vào thời khắc này màn trời cũng bị khí tức của bọn họ che phủ, trở lên lờ mờ, càng có từng đạo sấm sét và tia chớp lăng không hiện ra, vạch phá phía chân trời.

Trong một cái chớp mắt, trùng lặp cùng tiếng chuông Hoàng Đô, vang vọng trong tâm thần của tất cả mọi người.

Trong đại quân trở về, người có tu vi yếu nhất cũng là Nguyên Anh, vả lại đều không phải là hạng người bình thường, riêng bản thân vốn giết chóc kinh khủng, quanh năm đóng giữ ở biên cương, trấn thủ Thiên Môn của nhân tộc.

Nhân sinh của bọn họ không giống với đa số tu sĩ bên trong Hoàng Đô, quá nhiều tu sĩ đã cả giáp rồi chưa trở về nhà.

Vì vậy quanh năm chinh chiến cùng hờ hững đối với tử vong, khiến cho trên khuôn mặt của bọn họ tạo cho người ta một loại cảm giác chết lặng.

Nhưng càng như vậy thì sát ý lại càng kinh người, giống như trở thành bản năng, dù là đứng trước Hoàng Đô, cũng không thể áp chế.

Hình như trong lòng của bọn họ... . Ngay cả hoàng quyền cũng không trọng yếu như vậy, thứ duy nhất khiến cho bọn họ xuất hiện gợn sóng, chỉ có... chiến kỳ của quân đội tung bay phía trước.

Cờ có hai loại, một màu vàng óng ánh, thêu hai chữ Cổ Việt.

Một cờ đen nhánh, nét chữ giống như dùng máu tươi bôi lên, hai chữ Trấn Viêm.

Tôn hiệu của đệ nhất Thiên Vương nhân tộc, chính là Trấn Viêm.

Dưới chiến kỳ là Ngũ hoàng tử với một thân áo giáp đen, thần sắc của gã bình tĩnh, ngóng nhìn Hoàng Đô xa xa, gã đã rời khỏi nơi đây được 17 năm rồi.

“Cảnh còn người mất.”

Ngũ hoàng tử nhẹ giọng thì thào, sau khi Hoàng Đô truyền ra tiếng chuông vang thứ chín, cửa Đông chậm rãi mở ra, phần lớn quan viên của Hạ Huyền Ngũ Cung đều xuất hiện, ra ngoài nghênh đón, khom người cúi đầu về phía Ngũ hoàng tử.

“Cung nghênh Ngũ hoàng tử!”

Càng có Tứ hoàng tử mặc hoàng bào tứ trảo đi ra ở giữa.

Gã tiếp nhận ý chỉ của Nhân Hoàng, thay Hoàng tộc nghênh đón Ngũ đệ của mình quay về, giờ phút này trên mặt hiện lên vẻ nghiêm túc, đi đến cách đại quân Ngũ hoàng tử ngàn trượng, cao giọng mở miệng.

“Cổ Việt Khánh Ky, nghe chỉ.”

Lời này vừa ra, Ngũ hoàng tử ngồi trên đầu hắc long dịch chuyển ánh mắt khỏi Hoàng Đô, rơi vào trên người Tứ hoàng tử, thân thể nhoáng một cái, rời khỏi tọa ky, quỳ một chân xuống.

Đại quân sau lưng động tác chỉnh tề, toàn bộ quỳ bái theo.

Tứ hoàng tử khẽ gật đầu, vung tay phải lên, lấy ra một cuốn hoàng bảng.

“Hoàng ngũ tử Khánh Ky, trấn thủ biên cương có công, võ phong có đức, kiêm tư huyền thần, tuấn tú chăm học, thông minh tài năng có đủ.”

“Về quốc quân, rất cung kính; về phụ mẫu, rất hiếu thuận; về huynh đệ, rất thân; về thế hệ tử tôn, rất chính; về nô bộc, rất uy. Rất có phong phạm của chính phụ, như là cái bóng của trẫm.”

“Hôm nay ban thưởng hoàng ngũ tử Khánh Ky, có thể thiết lập quan thuộc ở vương phủ, hộ vệ thêm vạn người, khâm thử.”

Một khắc đọc xong, Ngũ hoàng tử đứng lên, quân sĩ phía sau cũng tương tự trầm mặc đứng theo.

“Chúc mừng Ngũ đệ.” Trên mặt Tứ hoàng tử không hề có vẻ nghiêm túc, mà lộ ra nụ cười ấm áp.

“Phụ hoàng đang đợi ngươi, còn không đi khấu tạ hoàng ân?”

Ngũ hoàng tử mặt không cảm xúc, không có bất kỳ đáp lại mà đi thẳng về phía trước, lúc đi ngang qua bên cạnh Tứ hoàng tử, cũng không thèm liếc mắt nhìn, tiến vào cửa Đông, bước lên cầu vồng.

Về phần quân sĩ sau lưng thì trực tiếp hạ trại trên trận pháp.

Một màn này khiến Tứ hoàng tử khẽ cau mày, nhưng rất nhanh trên mặt lại xuất hiện nụ cười, dứt khoát đi theo phía sau Ngũ hoàng tử, tiến về hoàng cung.

Toàn bộ thân vệ trên cầu vồng sau khi nhìn thấy Ngũ hoàng tử, đều hơi cúi đầu bày tỏ tôn kính.

Mà bây giờ dưới cầu vồng cũng hội tụ trăm họ ở Hoàng Đô, từng người nhìn qua Ngũ hoàng tử đi bên trên cầu, không biết là ai hoan hô đầu tiên, rất nhanh tiếng hô đông đảo, âm thanh rất lớn, truyền khắp bát phương.

Người không biết rõ tình hình, tất nhiên sẽ tưởng rằng có đại quân chiến thắng trở về, hoặc là Thái Tử xuất hành, cái loại dân tâm này là rõ ràng nhất.

Ngũ hoàng tử dừng bước chân lại, nhìn đám người, trầm mặc mấy hơi thở, sau đó khom người cúi đầu với trăm họ rồi mới tiếp tục đi.

Cho đến một đường đi hết cầu vồng, đứng trước đại môn của hoàng cung, Ngũ hoàng tử nhìn qua mười một cây hương cực lớn đứng sừng sững ở đó, nhất là nhìn qua khu vực chính giữa thiếu đi mất một cây.

Trên mặt của gã hiện ra một tia bi thương.

“Lão Thất chết, mọi người chúng ta cũng thật bất ngờ, lúc đó đệ ấy đã yêu cầu lấy Vấn Tiên Chung tự chứng nhận, nhưng…”

Giọng nói ôn hòa truyền đến từ sau lưng Ngũ hoàng tử, ngữ khí lộ ra vẻ tiếc nuối.

Chính là Tứ hoàng tử, gã ta lắc đầu đi tới, đứng song song cùng Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử trầm mặc, rời ánh mắt khỏi từ chỗ cây hương đệ đệ mình biến mất, nhìn về bên trong đại môn, nơi cuối cùng của quảng trường, tới từng đoạn bậc thang trong cung điện mênh mông.

“Vào đi thôi, phụ hoàng cùng với toàn bộ đại thần, Thiên Hầu, Thiên Vương, Vực Tôn, đều ở.”

Tứ hoàng tử nhẹ nhàng nói.

“Thu hồi tâm tư của ngươi.” Ngũ hoàng tử bình tĩnh mở miệng.

Đây là lần đầu tiên gã nói chuyện cùng Tứ hoàng tử từ sau khi trở lại Hoàng Đô.

“Lão Thất chết, là chuyện của ta, không cần ngươi tới quạt gió.”

“Về phần an bài trăm họ dưới cầu hoan hô, càng là ngây thơ.”

“Ta không phải chiến thắng trở về, mà phụ hoàng cũng đang chính trực tráng niên, sẽ không dễ dàng nổi lên ý niệm nghi ky, ngươi cũng tốt, những người khác cũng được, ít bày mấy trò mèo này, không xứng với thân phận.”

Ngũ hoàng tử nói xong, ngẩng đầu cất bước đi nhanh về phía hoàng cung.

Chương 1866: Cổ Việt Khánh Kỵ (2)

Mà giờ khắc này, trong đại điện hoàng cung, Nhân Hoàng ngồi ngay ngắn, 13 vị Thiên Vương cũng đều đã đến, ngồi ở phía dưới, toàn bộ Thiên Hầu trong Hoàng Đô tương tự tới dự họp.

Phía dưới, Thái Tể cùng với quan viên Thượng Huyền Ngũ Cung tự động đứng đúng vị trị, riêng phần mình nghiêm túc.

Hứa Thanh cũng ở trong đại điện, ngồi vị trí thuộc về hắn, mặt không cảm xúc, chú ý đến phía đại môn.

Đêm qua hắn đã nhận được thánh chỉ, sáng sớm hôm nay tới triều hội, sớm biết Ngũ hoàng tử trở về, mà hắn cũng đã thông qua Ninh Viêm hiểu thêm càng rõ đối với quan hệ của Ngũ hoàng tử cùng Thất hoàng tử.

“Huynh đệ ruột thịt đồng mẫu.”

Trong hoàng tộc, quan hệ như thế trên trình độ nhất định đã vượt qua toàn bộ, thậm chí có chút thời điểm, tình cảm phụ mẫu cũng không bằng loại huynh đệ chí thân này.

“Ngũ hoàng tử bái đệ nhất Thiên Vương làm sư, là đệ tử duy nhất còn sống của đệ nhất Thiên Vương, quanh năm đi theo Thiên Vương trấn thủ biên cương, đối với nhân tộc mà nói, gã là người có công lao lớn nhất trong toàn bộ hoàng tử.”

“Càng là người có chiến lực gần bằng với Đại hoàng tử có được một nửa huyết mạch Viêm Nguyệt, đều là người dũng mãnh thiện chiến…”

Những tin tức này, một bộ phận đến từ An Hải công chúa, một bộ phận từ Ninh Viêm, mà trong lúc Hứa Thanh suy tư, tiếng hoan hô bên ngoài truyền đến cũng đã rơi vào tai mọi người trong đại điện.

Nhưng không một ai bởi vậy mà xuất hiện vẻ mặt biến hóa, tựa như không có nghe được.

“Xem ra, cũng là không hợp cùng hoàng tử khác.”

Trong mắt Hứa Thanh không có gợn sóng, bình tĩnh nhìn lại.

Không lâu sau, một thân ảnh chiếu vào trong mắt của hắn, cũng chiếu vào mắt của mọi người trong đại điện.

Dáng người cao ngất, dung nhan tuấn lãng, phối hợp một thân áo giáp đen, khiến cho người đi tới oai hùng phi phàm, nhất là chấn động tu vi lại càng vô cùng rõ ràng.

Đó là Quy Hư tam giai.

Trước khi cất bước, bốn phía còn có những sợi tơ quy tắc và pháp tắc như ẩn như hiện, tác động bốn phía, hóa thành tiếng sấm nổ mạnh, chính là Ngũ hoàng tử.

Dưới bát phương nhìn chăm chú, gã đi từng bước qua các quần thần, xuất hiện ở phía trước bậc thang, quỳ bái về phía Nhân Hoàng ngồi trên chỗ cao, trầm giọng mở miệng.

“Bái kiến phụ hoàng.”

Nhân Hoàng khẽ gật đầu.

“Ngươi khổ cực rồi.”

Ngũ hoàng tử đứng lên, chú ý đến trên người toàn bộ Thiên Vương, lại nhìn về phía Thiên Hầu, cũng chỉ khẽ quét qua Hứa Thanh, không hề lộ ra quá nhiều chấn động, tiếp tục khom người cúi đầu với Nhân Hoàng.

“Phụ hoàng, 17 năm qua, biên cương Viêm Nguyệt đại khái an ổn.”

“Trong khoảng thời gian đó tổng cộng xuất hiện 97 cuộc chiến quy mô nhỏ, bổn tộc Viêm Nguyệt không có xuất hiện, kẻ khởi xướng đều là tộc phụ thuộc.”

“Dưới Trấn Viêm Vương tọa trấn, toàn bộ đều được hóa giải.”

“Nhìn từ tổng thể, Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đang bận rộn về sự tình đại săn bắn, ý niệm săn bắn đối với tộc quần bốn phía cũng ít đi rất nhiều so với trước kia.”

“Về phần tộc quần phụ thuộc xâm nhập đến, đều lấy ý luyện binh và thăm dò là chủ yếu, không có gì đáng lo.”

“Con số tử thương của tộc ta trên biên cương Viêm Nguyệt 17 năm qua là 37 vạn 90 người chết trận, danh sách ở bên trong đây.”

Ngũ hoàng tử nói xong, lấy ra một quả ngọc giản, giao cho thân vệ, do thân vệ nộp lên Nhân Hoàng.

“So sánh cùng trước kia, bất luận số lần xâm nhập hay là tu sĩ hi sinh, cũng đều giảm xuống hơn phân nửa, như thế đã đủ để nói rõ phụ hoàng suy tính nhiều năm đưa ra Thự Quang Chi Dương, đã tạo thành trình độ uy hiếp nhất định.”

Lời này nói ra, quần thần bốn phía phần lớn lộ ra vui vẻ.

“Nhưng… Cũng có tin tức không tốt.”

Ngũ hoàng tử trầm giọng mở miệng.

“Tin không tốt thứ nhất, đó là không biết tại sao những bộ tộc phụ thuộc của Viêm Nguyệt, chiến lực tổng thể có chỗ tăng lên, lại không phải là một bộ tộc tăng lên, mà toàn bộ đều trở nên mạnh mẽ với tốc độ bất khả tư nghị.”

“Nhìn lâu dài, việc này rất bất lợi đối với tộc ta, vả lại cũng tồn tại manh mối, cần phải tìm tòi nghiên cứu.”

“Tin không tốt thứ hai, mỗi một lần Viêm Nguyệt tổ chức đại săn bắn, đều sẽ lựa chọn tộc phụ thuộc đề cách, sợ là sẽ có tộc phụ thuộc vì thu được cơ hội, sẽ triển khai chiến sự để gây chú ý với Viêm Nguyệt, vì vậy cần tập trung đề phòng nhiều thêm.”

“Lần này ta trở về, cũng là thỉnh tấu phụ hoàng tăng trì binh lực, một trong ba tộc mạnh nhất phụ thuộc Viêm Nguyệt là Ách Ti tộc nghi có rục rịch, nhân tộc ta cần phải chú ý nhiều hơn.”

“Tin không tốt thứ ba, những năm gần đây dị chất của cảnh nội Viêm Nguyệt tăng trưởng nhiều gấp ba lần so với trước, sau khi Trấn Viêm Vương chú ý, từng nói dường như Viêm Nguyệt … . . đang trong quá trình chuẩn bị tôn Thần Linh thứ tư!”

Lời này vừa ra, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, quần thần riêng phần mình xuất hiện gợn sóng, thật sự là ngày bình thường tin tức về biên cương đều thuộc về tuyệt mật, người biết được không nhiều lắm.

Đối với phần lớn người mà nói, tối đa cũng chỉ hiểu rõ đại khái, đây cũng coi như là lần đầu tiên được biết toàn bộ chi tiết như thế.

Mà trong khi các quần thần đang suy nghĩ, Ngũ hoàng tử báo cáo công tác kết thúc, lần nữa cúi đầu về phía Nhân Hoàng.

Dựa theo quy trình bình thường, giờ phút này có lẽ gã sẽ trở lại vị trí của gã bên trong đại điện, nhưng sau khi cúi đầu, Ngũ hoàng tử không có rời đi mà nhẹ giọng mở miệng.

“Phụ hoàng, lão Thất làm ác, bị Đế Kiếm diệt, đây là gã phạm sai lầm, cho nên đáng chết!”

“Nhưng, ta là thân ca ca của gã!”

“Nếu như ta giữ im lặng, vậy sẽ xấu hổ đối với bản tâm, mà nhân tộc chúng ta chú ý truyền thừa huyết mạch, thân tình rất nặng, bởi vậy mới hợp thành bộ tộc.”

“Như Nhân Hoàng ngài truyền trong thánh chỉ, nói ta và huynh đệ rất thân, nếu như ta bỏ qua thân tình, vậy cũng sẽ không có thân tộc, không hợp cùng lý niệm từ nhỏ của ta.”

“Cho nên, phụ hoàng, hài nhi muốn thỉnh chiến Hứa vực tôn, bất kể thắng bại, mục đích để ý niệm bản tâm trong đầu được minh tỏ!”

Nói xong, Ngũ hoàng tử chuyển mắt qua, lập tức nhìn vào Hứa Thanh.

Trong mắt gã lập tức tuôn ra một vòng quang mang lạnh lùng.

“Hứa vực tôn, mời!”

Chương 1867: Thi hỏa liêu nguyên (1)

Đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Không ai nói chuyện, chỉ có dư âm từ giọng nói của Ngũ hoàng tử vang vọng.

Mà hành vi của Ngũ hoàng tử không hề khiến người bên ngoài thấy ác cảm, dẫu sao gã đã trực tiếp mở miệng, không phải dạng mặt ngoài bình tĩnh mà phía sau bí mật âm mưu, gã dùng một loại phương thức quang minh chính đại để đưa ra lời thỉnh chiến.

Vả lại ngôn từ của gã cũng có lý có cứ, chấp nhận sai lầm và cái chết của Thất hoàng tử.

Đồng thời đúng theo như lời gã nói, dù sao gã cũng là thân ca ca của Thất hoàng tử, biết được đệ đệ mình tử vong, nếu như gã thờ ơ không quan tâm, chắc chắn nội tâm sẽ có khúc mắc.

Nhất là gã còn nhắc tới thân tình gắn với cái tình của tộc quần, như thế càng khiến cho người khác khó có thể nói thêm điều gì.

Vì vậy ngay cả Nhân Hoàng cũng đều lựa chọn im lặng, hiển nhiên hết thảy quyền lựa chọn đều đã chuyển cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh liếc nhìn qua Ngũ hoàng tử.

Hai mắt của Ngũ hoàng tử sáng ngời, một khắc tầm nhìn va chạm cùng Hứa Thanh, trong mắt của gã bốc lên hỏa diễm màu đen, hiện ra cảm giác tử vong cùng mờ mịt, như muốn bạo phát ra ngoài.

Nhưng rõ ràng đã bị gã kiềm chế lại, chỉ đơn giản ngóng nhìn Hứa Thanh.

“Một trận chiến này, không có liên quan gì tới thân phận của ngươi và ta, ta chỉ là một huynh trưởng xuất thủ vì đệ đệ!”

“Lúc nhỏ, mỗi lần nó bị hoàng tử khác ức hiếp, đều là ta tới giải quyết.”

“Hứa Thanh, đệ đệ của ta có sai, cũng đáng chết.”

"Nhưng ngươi giết nó, ta muốn chiến ngươi!"

Nói xong, chiến ý trên người của gã cũng càng trở lên rõ ràng hơn, chờ đợi Hứa Thanh trả lời.

Thời gian một hơi hơi thở trôi qua, trong lòng Hứa Thanh có một chút gợn sóng, hắn nghĩ tới một chút cảnh tượng khi còn bé, từng có một thời, hắn đã cho rằng mình cũng có một người ca ca như vậy…

Vì vậy hắn nhắm nghiền hai mắt, bình tĩnh mở miệng.

"Được."

Hầu như ngay lúc câu trả lời của Hứa Thanh truyền ra, cuối cùng chiến ý trong mắt của Ngũ hoàng tử đã không thể áp chế nổi nữa, lập tức ầm ầm bộc phát, biển lửa màu đen điên cuồng khuếch tán về bát phương.

Cũng ngay thời khắc này, toàn bộ hoàng cung bỗng có chỗ cải biến, tựa như vật đổi sao dời, hoàng cung… Không còn ở đây nữa.

Ở giữa thiên địa chỉ còn lại có Hứa Thanh ngồi ở chỗ cũ, cùng với Ngũ hoàng tử đứng phía dưới.

Giống như nơi mà bọn họ đang ở, được sáng lập riêng ra, có thể rộng lớn vô hạn.

Điều này khiến cho hỏa diễm màu đen của Ngũ hoàng tử chỉ trong chốc lát đã lan tràn ra cực xa, vờn quanh nơi đây, tạo thành một biển hắc hỏa vô tận.

Nhiệt độ bỗng nhiên tăng lên, hỏa diễm không ngừng tăng vọt, thân ảnh của Ngũ hoàng tử cũng trong chốc lát trở lên cao lớn, khí tức toàn thân bộc phát, lực lượng tu vi hiện ra đến cực hạn, giậm chân lao về phía Hứa Thanh.

Đồng thời áo giáp đen trên thân của gã cũng bốc cháy, cả người giống như một cự nhân hỏa diễm, khí thế có thể nuốt núi sông.

Mỗi một bước đều khiến mảnh không gian chung quanh nổ vang chấn động, cuối cùng càng lúc càng nhanh, hóa thành một đạo sao băng hỏa diễm, phóng tới Hứa Thanh.

Nháy mắt tiếp cận, trong cơ thể Hứa Thanh bay ra từng đạo hồn ti, đan dệt ngoài thân thể, trong chớp mắt tạo thành hình thái Thần Linh tầng thứ ba, thủy tinh là cốt, hồn ti là thịt, trong áo choàng huyết sắc khoác trên vai bay lên một vòng Tử Nguyệt.

Dị chất khuếch tán, bát phương mơ hồ, cảm giác Thần Linh vô cùng rõ ràng, đồng thời hình thái Thần Linh tầng thứ ba cũng trở thành tồn tại đơn độc, thoát ly khỏi Hứa Thanh, một bước tiến về phía trước hắn, đụng chạm cùng với Ngũ hoàng tử đang vọt tới.

Âm thanh nổ vang kinh thiên động địa vang lên.

Thân thể như cự nhân hỏa diễm của Ngũ hoàng tử bỗng nhiên lùi lại.

Mà hình thái Thần Linh tầng thứ ba của Hứa Thanh cũng lui về phía sau.

Thất hoàng tử có tu vi là Quy Hư tam giai!

Hình thái Thần Linh tầng thứ ba của Hứa Thanh cũng có chiến lực đồng dạng, hai người tiếp xúc đơn giản một lần, lại bất phân thắng bại.

Cho đến khi Ngũ hoàng tử lùi ra phía sau hơn 100 trượng mới dừng lại, gã chợt ngẩng đầu, hai tay bấm niệm pháp quyết, tóc dài chốc lát có một nửa trở thành màu xám, màu đen bên trên tróc ra hình thành sương mù ở trước mặt gã.

Sau đó không ngừng xoay tròn, tạo thành một ngọn đèn màu đen, bên trên có hỏa diễm thiêu đốt.

Lửa đó, là màu vàng!

Mà phong cách tạo hình của ngọn đèn đó rất cổ xưa, lại còn mang theo minh ý, hiển nhiên không phải cho người sống sử dụng, mà là vật cung phụng người chết, dầu thắp ở bên trên đục ngầu, đồng thời tràn ra khí tức cổ, càng có cảm giác Thần Linh.

Rõ ràng đó là dầu thắp do thi thể của Thần Linh tế luyện thành!

Ngũ hoàng tử cầm ngọn đèn trong tay, gã hít sâu sau đó thổi một hơi về phía bấc đèn, trong thời gian ngắn ngọn đèn bốc cháy bừng bừng, hỏa diễm trong đó cấp tốc khuếch tán ra phía ngoài, không ngừng lay động, khiến cho biển lửa tràn ngập khắp mảnh không gian.

Sau đó biển lửa hội tụ, tuôn về phía ngọn đèn, cuối cùng lại tạo thành một đạo thân ảnh hỏa diễm.

Hình thái của thân ảnh ấy liên tục thay đổi, khi thì là người, khi thì là thú vật, lúc quỷ dị lúc lại mơ hồ, không có hình thái cụ thể, duy chỉ có khí tức tràn ra trong đó khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Thế mà cũng là khí tức Thần Linh, dường như dưới thần thông của Ngũ hoàng tử, dầu từ thi thể đã bị chuyển hóa ra ý niệm khi còn sống, giờ phút này sau khi xuất hiện, lập tức lao thẳng đến hình thái Thần Linh của Hứa Thanh.

Nhưng ngay khi thân ảnh hư ảo đó tiến gần, hình thái Thần Linh của Hứa Thanh lập tức nhoáng một cái, nháy mắt tăng vọt, từng đạo hồn ti bay lượn tạo thành hình thái Thần Linh thứ nhất cùng hình thái Thần Linh thứ hai, sau đó hòa hợp lẫn nhau tạo thành một thể.

Dưới khí thế phóng đại, thân ảnh mới xuất hiện giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay về hư ảnh tiến đến gần.

Song phương trực tiếp đụng vào nhau, riêng phần mình mơ hồ, sau đó hình thái Thần Linh của Hứa Thanh khôi phục, mà hư ảnh nọ thì tiêu tán.

Chương 1868: Thi hỏa liêu nguyên (2)

Ngọn đèn trong tay Ngũ hoàng tử truyền ra âm thanh vỡ vụn, xuất hiện bảy tám đạo khe hở, càng có máu tươi tràn ra từ trong miệng, nhưng chiến ý bên trong mắt của gã lại càng đậm.

Giờ phút này gã nhanh chóng bay lui ra phía sau, gầm nhẹ một tiếng, hai tay hung hăng ném ngọn đèn vỡ vụn về phía mặt đất.

“Viêm bổn tế, đàn địa thăng, phong thần niệm, trấn thiên tâm!”

Theo lời của gã vang vọng và ngọn đèn phá toái đập xuống mặt đất, nó tự động tan vỡ và toàn bộ dầu thắp trong đó tản ra, biển lửa khắp không gian được gia trì vô hạn.

Âm thanh oanh oanh truyền ra, hỏa diễm bốc lên điên cuồng, hình thái cũng phát sinh biến hóa, trong chớp mắt lại hóa thành cuồn cuộn nham thạch nóng chảy, không ngừng tăng lên.

Mà bên trong nham thạch nóng chảy, càng có một tòa tế đàn màu trắng đang chậm rãi dâng lên.

Trên tế đàn thờ phụng một vật.

Đó là một bình tro cốt màu đen!

Phía trên có dán giấy niêm phong mục nát, cảm giác quỷ dị vô cùng mãnh liệt, đồng thời cũng có nồng đậm cảm giác không rõ lan tràn.

Một cỗ tàn niệm bạo ngược tràn ra từ bên trong bình tro cốt, tập trung vào hình thái Thần Linh của Hứa Thanh.

Mà nham thạch nóng chảy đang nhanh chóng dâng lên cũng giống như muốn nhồi vào mảnh không gian này.

Loại thần thông như thế, Hứa Thanh chưa từng thấy qua, hắn cảm thấy đây giống như là pháp thuật, lại như dung hợp pháp bảo hình thành.

“Đạo của Trấn Viêm Vương?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, sau đó tâm niệm vừa động, hình thái Thần Linh hình thành bên ngoài lập tức nhoáng một cái bay thẳng đến bầu trời, ánh mắt ngóng nhìn xuống tế đàn phía dưới, tay phải giơ lên.

Bầu trời lập tức cuộn trào, màn trời của mảnh không gian này bắt đầu mơ hồ, ba tòa cự sơn chổng ngược trực tiếp huyễn hóa hiện ra.

Một tòa hỏa diễm, một tòa băng sương và một tòa huyết hồng.

Tam sơn vừa ra, biển nham thạch nóng chảy phía dưới như bị cuồng phong quét ngang, xuất hiện gợn sóng.

Đây chính là Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo mà Hứa Thanh học được từ tiểu hồ điệp!

Theo tay phải của hình thái Thần Linh chợt hạ, ba tòa núi cùng với uy áp kinh khủng, khí thế mênh mông, lập tức từ trên trời giáng xuống biển nham thạch nóng chảy.

Trong mắt Ngũ hoàng tử lóe lên hàn mang, thân thể xông lên, hai tay vung vẩy tản ra khí tức, càng cuốn động biển nham thạch nóng chảy, muốn đối kháng lại.

Nhưng không đợi gã tới gần, hình thái Thần Linh của Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, ba ngọn núi xuất hiện dấu vết giống như mạng nhện, sau đó lập tức tan vỡ.

Tiếp theo hóa thành rất nhiều đá vụn, như vô số sao băng ầm ầm lao xuống biển nham thạch nóng chảy.

Dù là Ngũ hoàng tử ra tay cản lại, nhưng gã vẫn là xem thường hình thái Thần Linh của Hứa Thanh xuất thủ, hình thái Thần Linh của Hứa Thanh lại bấm niệm pháp quyết, bầu trời lần nữa xuất hiện ba ngọn núi.

Sau đó, lại thêm ba tòa.

Toàn bộ đập xuống, toàn bộ tự động tan vỡ hóa thành càng nhiều khối vụn hơn nữa.

Tiếp tục lại là ba tòa.

Pháp này được hình thái Thần Linh của Hứa Thanh triển khai trọn vẹn mười lần!

Trong chốc lát đều giáng xuống.

Khiến cho Ngũ hoàng tử không cách nào cản hết toàn bộ.

Rất nhanh, nham thạch nóng chảy nổ tung, hỏa diễm tối sầm lại, mà trong lúc vô số đá vụn không ngừng đập xuống, cũng ép thân thể của Ngũ hoàng tử xuống.

Cuối cùng, toàn bộ biển nham thạch nóng chảy, kể cả tế đàn, hầu như đã bị đá vụn lấp đầy.

Chẳng qua thoạt nhìn có chút gập ghềnh, bên trong vang vọng tiếng gầm của Ngũ hoàng tử, có không ít nơi còn đang cuộn trào, giống như tùy thời có thể bạo khai lao ra.

Nhưng giờ phút này hình thái Thần Linh của Hứa Thanh đã ầm ầm bay đến, trực tiếp đáp vào bên trên đá vụn bị lấp đầy, sau đó giơ tay phải lên, hung hăng nhấn một cái xuống mặt đất, hình thái Thần Linh khuếch tán, hóa thành vô số hồn ti, dán sát vào trên mặt đá.

Những nơi đi qua, đại địa lồi lõm tiêu tán, cuối cùng xuất hiện… một mặt đất bằng phẳng.

Bên trên là hồn ti lan tràn, tạo thành rất nhiều phù văn phong ấn lập lòe.

Nhưng trong nhận thức của Hứa Thanh, hết thảy có chút quá đơn giản, lực lượng của chiếc bình tro cốt nọ vẫn còn chưa có hiển lộ ra.

Đúng lúc này.

“Hứa Thanh, ngươi sơ sót.”

Giọng nói bình tĩnh của Ngũ hoàng tử vang vọng.

Một khắc câu này truyền ra, mặt đất bị phong ấn lập tức chấn động, trên 100 khu vực tan vỡ, tro cốt hình thành những dây xích bằng xương chui ra từ trong đất.

Trong đó hơn phân nửa quấn quanh trên vùng đất, trấn áp hồn ti, khiến cho hồn ti đã khuếch tán ra không cách nào rời khỏi.

Mà số dây xích xương còn lại thì phóng thẳng đến bản thể Hứa Thanh ngồi ở phía xa, tốc độ cực nhanh, lập tức đã đến, cũng không phải quấn lại mà là bay nhanh xoay tròn vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, tạo thành vòng xoáy.

“Hứa Thanh, ngươi thân là Vực Tôn, ý nghĩa đối với nhân tộc không nhỏ, cho nên ta không giết ngươi.

“Nhưng… . . Ta sẽ rút thần hồn của ngươi ra, lấy đi một phách trong ba hồn bảy vía của ngươi, đặt ở bên trong Thi Thần Du Đăng của ta thiêu đốt, bất cứ lúc nào nếu ngươi cho rằng có thể chiến thắng ta, đều có thể tới đoạt lại!”

Trong lúc giọng nói của Ngũ hoàng tử vang vọng, thân ảnh của gã lại xuất hiện ở giữa không trung, không phải là một đạo mà là tám đạo thân ảnh, sau khi xuất hiện, mỗi đạo giơ tay lên bắt lấy một đoạn dây xích xương kết nối giữa Hứa Thanh cùng hồn ti trên đại địa.

Tất cả đồng thời phát lực, hung hăng kéo một cái.

Đột nhiên có một cỗ lực lượng huyền ảo từ trên dây xích xương tỏa ra, không biết như thế nào làm được, ý nghĩa lại là mượn một mặt lực lượng hồn ti của Hứa Thanh để hóa thành dẫn dắt, tới rút thần hồn của hắn ra khỏi bản thể.

Mà hiệu dụng của Ngũ hoàng tử là cân bằng và điều khiển.

Trong thời gian ngắn, trên người Hứa Thanh xuất hiện hư ảnh trùng lặp, thần hồn của hắn hiển lộ ra ngoài, tạo thành xu thế muốn thoát ly khỏi thân thể.

Nhưng… . . Hứa Thanh lại rất bình tĩnh, mở hai mắt ra nhìn qua Ngũ hoàng tử.

“Pháp thuật không tệ.”

“Nếu như ngươi muốn rút ra hồn của ta, vậy ta cũng sẽ thử xem.”

Hứa Thanh nói xong, chậm rãi giơ tay phải lên giữa vòng xoáy dây xích xương, hơi nhấn một cái tới mảnh không gian ở đây, trong miệng nói khẽ.

“Thiên địa giới này, có thể xem thành một cái giếng… .”

Chương 1869: Huyền điểu huyết sắc (1)

Giọng nói của Hứa Thanh giống như cách biệt năm tháng, lại tựa như lan tràn ở dưới nước, vang vọng trong khắp không gian.

Từng chữ, đều mang theo đạo ý, sau khi tổ hợp cùng một chỗ, lại tựa như trở thành một giọt nước khai phá đạo pháp thần bí, rơi xuống trên mặt nước.

Hóa thành một tiếng thanh thúy.

Đông…

Âm thanh này vang vọng, đồng thời tạo ra từng mảnh rung động, xuất hiện ở trong không gian, khuếch tán về bốn phía.

Trong lúc bất tri bất giác, nơi đây… . . Đã trở thành mặt nước.

Mà Ngũ hoàng tử trên mặt nước, toàn bộ tám thân ảnh của gã đều lắc lư, trên mặt lộ ra vẻ chấn động, nội tâm càng là xuất hiện vô vàn sóng lớn.

Trước giờ gã chưa từng gặp qua thần thông nào như thế!

Cho nên gã cũng không hề có cảm thụ tương tự, nhưng gã có thể cảm giác được, khí tức xuất hiện trong mảnh không gian lúc này là to lớn cùng cực, thậm chí cho gã một loại cảm giác đạo nguyên.

Mà thứ khiến cho nội tâm của gã nổ vang lớn nhất, đó là gã phát giác được, trong nháy mắt mình đã mất đi hết thảy khả năng di chuyển, gã không thể nhúc nhích thân thể một chút nào, tu vi và pháp thuật cũng vậy, giống như bị ngưng kết, toàn bộ mọi thứ của gã đều bất động.

Biểu cảm chấn động bị ngưng lại, dường như đã trở thành vĩnh hằng.

Chỉ có suy nghĩ còn có thể chuyển vận, nhưng vu sự vô bổ, mà ngay sau đó, theo giọng nói của Hứa Thanh lần nữa truyền đến, một màn khiến cho gã càng thêm hoảng sợ xuất hiện.

“Trong giếng có vạn vật, bao hàm hết thảy thần thông, hết thảy pháp bảo, hết thảy hình thái, đều tồn tại ở trong giếng này… Cũng bao gồm ngươi chân chính.”

Trong lúc tiếng nói vang vọng, mặt nước rung động càng nhiều, trong mắt Ngũ hoàng tử, gã nhìn thấy trong mặt nước dưới chân thình lình xuất hiện thân ảnh của mình… . .

Không chỉ có thân ảnh của gã, còn có tất cả pháp bảo, thậm chí càng có hỏa diễm thiêu đốt ở, đó là pháp thuật của gã.

Không chỉ như thế, vô số pháp thuật, bao hàm sở tu cả đời của gã.

Thậm chí còn có hết thảy quy tắc và pháp tắc gã cảm ngộ Thiên Đạo, dù là tế đàn cùng với bình tro cốt cũng đều hiển lộ ra ở.

Hết thảy bí mật của gã, toàn bộ mọi vật, bất kể thuật hư ảo hay là vật chân thật, đều xuất hiện ở trong mặt nước.

Một màn này hoàn toàn khiến cho nội tâm của Ngũ hoàng tử nổ vang, gã lập tức đoán được… một khi chính mình trong mặt nước nhận lấy bất cứ tổn thương nào, tất nhiên sẽ hiệu dụng tới trên bản thể.

Dự cảm đó khiến cho gã muốn thử vùng vẫy thoát khỏi, nhưng giờ khắc này, hết thảy mọi cử động của gã đều không có chút tác dụng.

Bản thân gã trong mặt nước càng dần càng rõ ràng.

Cùng lúc đó, một trận chiến của gã cùng với Hứa Thanh, nhìn như ở trong một không gian đơn độc, nhưng trên thực tế vẫn đang phát sinh ở trong hoàng cung như cũ, chẳng qua bởi trận pháp của hoàng cung can thiệp, bị kéo giãn ra vô hạn.

Thế nên, tất cả mọi người trong hoàng cung đều có thể nhìn thấy nguyên vẹn trận chiến của hai người.

Bọn họ nhìn thấy thi hỏa quỷ dị của Ngũ hoàng tử, cũng nhìn thấy bình tro cốt biến thành khóa sắt kỳ dị, càng thấy được một màn Ngũ hoàng tử muốn rút hồn của Hứa Thanh.

Đồng dạng, bọn họ cũng nhìn thấy Hứa Thanh ra tay.

Hôm ấy luận đạo, mặc dù Hứa Thanh cũng động thủ, nhưng hắn chỉ thể hiện ra hình thái Thần Linh mà thôi, so với hôm nay, pháp thuật mà hình thái Thần Linh thể hiện ra khiến cho nội tâm của rất nhiều người xuất hiện gợn sóng.

Tam sơn phủ xuống chỉ là một trong gợn sóng.

Dẫu sao ngày đó Hứa Thanh ra tay cùng tiểu hồ điệp, có rất nhiều người đều cảm nhận được.

Còn thứ chân chính khiến cho bọn họ xuất hiện gợn sóng, là đạo pháp thuật xuất hiện lúc này.

Thuật này, chưa có ai thấy!

13 vị Thiên Vương cũng đều thay đổi sắc mặt, Nhân Hoàng chỗ đó hơi rướn người ra, trong mắt lộ ra một tia quang mang kỳ dị.

Dưới mọi người chú ý, trong không gian, giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh vang vọng.

“Gã, chính là ngươi.”

Một khắc bốn chữ này truyền ra, trong đầu Ngũ hoàng tử ù ù, thế giới trước mắt trong chốc lát bắt đầu mơ hồ, tựa như có nước chảy xối qua, che đậy toàn bộ, biến thành mơ hồ.

Mà trong lúc mơ hồ, ở trong mắt của gã, bản thân mình vẫn không hề nhúc nhích như cũ, nhưng bên cạnh lại không còn xuất hiện pháp thuật quy tắc cùng với pháp bảo giống như lúc trước.

Phát hiện này khiến cho nội tâm của Ngũ hoàng tử chấn động, gã lập tức nhận ra... thứ mình nhìn, đã không phải là bản thân trong mặt nước.

Đó là bản thể ngoài mặt nước.

Trong lúc bất tri bất giác, ý thức của gã đã không còn ở trong thân hình ngoài mặt nước, mà đã... . Dung nhập vào thân ảnh bên trong mặt nước.

Không cách nào chống cự, không cách nào ngăn cản!

Nhận thức này khiến cho nội tâm Ngũ hoàng tử bốc lên vô tận suy nghĩ, gã không cam lòng, nhưng gã không có bất luận phương pháp nào để hóa giải, gã muốn vùng vẫy, nhưng lại không có chút ý nghĩa.

Cho đến khi gã nhìn thấy một cánh tay.

Hứa Thanh giơ tay lên, nhẹ nhàng vớt về phía mặt nước.

Động tác vô cùng đơn giản này ẩn chứa đạo pháp vô hạn, lại không có bất kỳ tia khí tức pháp thuật nào, khiến cho người ta có một loại cảm giác phong khinh vân đạm.

Trên thực tế, cũng đúng là như vậy.

Đối với Hứa Thanh mà nói, sau khi cảm ngộ Tỉnh Trung Lao Nguyệt có thể vớt trăng trong lòng mình, việc vớt hồn của người khác đối với hắn đã là vô cùng đơn giản.

Thậm chí trong khoảng thời gian này, hắn cũng đang suy tư những biến hóa khác của Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

Từ trên trình độ nhất định, đạo pháp này có thể vớt vạn vật trong thiên địa, không phải cực hạn là trăng.

Trăng, cũng chỉ là một ví dụ đặc biệt mà thôi.

Cho nên, giờ phút này hắn thong dong giơ tay lên, thò vào trong nước, đưa về phía Ngũ hoàng tử trong mặt nước, nhẹ nhàng chụp tới, trong lúc giọt nước tung bay, hồn của Ngũ hoàng tử xuất hiện ở trong lòng bàn tay Hứa Thanh.

Hơi hơi thu lại.

Mảnh không gian này nổ vang, lập tức tan vỡ, tiếp theo những sợi dây xích xương phong tỏa hồn ti của Hứa Thanh cũng ngay tức khắc mất đi người điều khiển, chia năm xẻ bảy.

Chương 1870: Huyền điểu huyết sắc (2)

Đồng thời những sợi xích xoay tròn quanh Hứa Thanh cũng tương tự như thế.

Bao gồm cả bảy thân ảnh của Ngũ hoàng tử giữa không trung, toàn bộ đều tiêu tán cùng với mảnh không gian này.

Vật đổi sao dời, khung cảnh hoàng cung lại chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Ngũ hoàng tử đứng tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, trong mắt vô thần, không hề nhúc nhích.

Gã đã mất hồn, giờ phút này chỉ còn thân thể tồn tại, trở thành người đần độn không có linh hồn.

Mà Hứa Thanh, từ đầu đến cuối đều ngồi trên ghế, vẻ mặt không có quá nhiều biến hóa, đang cúi đầu nhìn qua lòng bàn tay của mình.

Không chỉ riêng hắn đang nhìn, trong đại điện, ánh mắt của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng hội tụ tới đó.

Trong lòng bàn tay của hắn, là hồn của Ngũ hoàng tử.

“Cổ Việt Khánh Ky, ngươi thân là hoàng tử, trấn thủ biên cương cống hiến đối với nhân tộc không nhỏ, cũng không có lỗi lớn, cho nên, ta không làm khó ngươi.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Ta chỉ lưu lại một đạo pháp thuật của ngươi, bất cứ khi nào ngươi cho rằng có thể chiến thắng ta, liền tới lấy đi!”

Trong lúc nói, Hứa Thanh vung tay phải lên, hồn của Ngũ hoàng tử trong lòng bàn tay lập tức chia làm mấy sợi, bay thẳng đến thân thể Ngũ hoàng tử phía dưới, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc bình tro cốt, bị Hứa Thanh cầm chặt trong lòng bàn tay, sau đó thu hồi lại.

Mà Ngũ hoàng tử phía dưới cũng toàn thân chấn động, trong mắt lộ ra một tia mờ mịt, rất nhanh khôi phục lại, vẻ phức tạp nhìn về phía Hứa Thanh, gã trầm mặc một chút sau đó khom người cúi đầu, lui ra phía sau vài bước, đi tới vị trí của mình trong đại điện, nhắm nghiền hai mắt.

Đại điện hoàn toàn yên tĩnh, suy nghĩ trong lòng mọi người hình thành gợn sóng lớn, vang vọng trong thức hải.

Chuyện hôm nay, khiến cho đánh giá của những nhân tộc quyền quý nơi đây đối với Hứa Thanh, lại thêm vài phần sắc thái thần bí, thật sự là một màn hóa thiên địa thành mặt nước sau đó vớt linh hồn ra, làm cho người ta một loại cảm giác khó lý giải.

“Trừ phi tu vi vượt qua Hứa Thanh rất nhiều, hoặc là có được bảo vật đặc thù… . .”

“Loại thần thông này, đạo uẩn sâu xa, càng hiện ra cảm giác cổ xưa, hẳn không phải là đạo pháp cận đại.”

“Lấy trình độ mênh mông của thần thông đó, từ xưa đến nay, nếu như đã từng xuất hiện qua, không thể nào không có dấu vết lưu lại… . .”

Mọi người trong đại điện nhao nhao như có điều suy nghĩ, có người nghĩ tới Hạ Tiên Cung.

“Đạo pháp này, có tên không?” Phía dưới Nhân Hoàng, bên trong Thiên Vương tham dự triều hội, có một vị nữ tu Thiên Vương thân mặc đạo bào, tướng mạo mơ hồ, không thấy rõ cụ thể bộ dạng, bỗng nhiên mở miệng.

Trong lúc nói, ánh mắt nàng cũng rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Tỉnh Trung Lao Nguyệt.”

Thần sắc của Hứa Thanh như thường, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Tên rất hay.”

Vị nữ tu Thiên Vương khẽ gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Mà trận triều hội này tiến hành cho tới bây giờ, cũng đã đến khâu cuối cùng.

Vì vậy Thái Tể chủ trì triều hội nhìn qua sắc trời bên ngoài, sau đó nói với quần thần bên trong đại điện.

“Chư vị, có việc mở tấu, vô sự bãi triều.”

Mọi người nhao nhao cúi đầu.

Thái Tể đảo mắt nhìn về phía Nhân Hoàng, đợi một chút.

“Như vậy…”

Thái Tể gật đầu, vừa muốn mở miệng tuyên bố triều hội hôm nay kết thúc, nhưng vào lúc này, bầu trời bên ngoài Hoàng Đô bỗng xuất hiện một đạo cầu vồng huyết sắc kinh thiên động địa, hiển lộ trong mắt chúng sinh.

Đầu tiên là thấy, sau đó mới vang ra tiếng gầm rú bén nhọn chấn động núi sông.

Tiếng gầm này vang dội tột cùng, rơi vào trong tai chúng sinh Hoàng Đô, hình thành một loại nổ vang, thậm chí đại địa của Hoàng Đô cũng bị nó làm cho chấn động.

Nó từ phía chân trời cấp tốc bay đến hoàng cung, tốc độ cực nhanh, như là dịch chuyển, kỳ thế lay thần, giống như hết thảy trận pháp và trở ngại đều không có ảnh hưởng với nó chút nào.

Thậm chí đại trận Hoàng Đô chẳng những trực tiếp cho nó đi qua, lại càng thêm gia trì cho nó, khiến cho tốc độ của nó nhanh hơn vài phần.

Thậm chí bên trong cầu vồng huyết sắc còn ẩn chứa khí tức Thự Quang Chi Dương, làm cho người ta sinh một loại cảm giác không cách nào đối kháng, không cách nào chặn đường, nếu như cưỡng ép đụng chạm, nhất định long trời lở đất, song phương đều tan thành mây khói.

Mà sự xuất hiện của nó cũng lập tức khiến chúng thần trong hoàng cung phát hiện, Nhân Hoàng chợt ngẩng đầu, thần sắc hiếm thấy xuất hiện biến hóa rõ rệt.

Bởi vì trong nhân tộc, có một loại phương thức đưa tin cấp bậc cao nhất, đó là dùng huyền điểu huyết sắc để chở, có thể trong bất luận phạm vi nào của nhân tộc, bỏ qua khoảng cách, lập tức truyền tin tức tuyệt mật quay lại.

Mà cầu vồng huyết sắc đang xuất hiện ở chân trời, chính là loại tin tức đó.

Toàn bộ Thiên Vương lập tức bộc lộ khí tức, toàn bộ Thiên Hầu đều lập tức đại biến, những thần tử khác cũng riêng phần mình thay đổi sắc mặt, đồng loạt quay đầu nhìn ra ngoài hoàng cung, một khắc sau, đạo cầu vồng huyết sắc cùng âm thanh bén nhọn dồn dập vọt vào trong hoàng cung, hóa thành một con huyền điểu huyết sắc rơi vào bàn tay của Nhân Hoàng.

Trên người lóe lên tia máu, hóa thành một khối ngọc giản huyết sắc.

Nhân Hoàng ngóng nhìn, sau khi cảm giác, sắc mặt chậm rãi âm trầm, một cỗ cảm giác áp lực lan tràn ra toàn bộ hoàng cung, tâm thần mọi người nhao nhao chấn động.

Cùng lúc đó, càng nhiều huyền điểu huyết sắc hơn nữa xuất hiện ở chân trời, lần lượt bay tới.

Tổng cộng chín đạo, toàn bộ bay vào trong hoàng cung, hóa thành ngọc giản tương tự ở bốn phía quanh Nhân Hoàng, trong đó có một khối sau khi Nhân Hoàng nháy mắt, đã rơi vào trong của tay Thái Tể.

Thái Tể một phát bắt được, sau khi cảm giác, trong hai mắt lập tức tuôn ra tinh mang, gắt gao cầm chặt, trong miệng truyền ra âm thanh khàn khàn.

“Tư Ách tộc trong tam đại tộc phụ thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, cử đại quân xâm nhập vùng biên giới Tây Bắc của tộc ta, khởi xướng chiến sự!”

“Đồng thời, Bạch Trạch tộc phụ thuộc Viêm Nguyệt cũng huy động lực lượng toàn tộc, truyền tống đến trên chiến trường của ta cùng Hắc Thiên tộc, gấp rút tiếp viện Hắc Thiên, Đông Đỉnh Vương Thống Soái cuộc chiến Hắc Thiên bị thương nặng.”

“Bên chiến trường Hắc Thiên của chúng ta đang tràn đầy nguy cơ, vùng biên giới Tây Bắc cũng nguy cơ trùng trùng.”

Chương 1871: Gió bắt đầu thổi, gặp Thần Linh của Viêm Nguyệt (1)

Lời của Thái Tể vừa ra, toàn bộ hoàng cung lập tức yên tĩnh, trong nháy mắt tiếp theo, bầu không khí ngưng trọng bỗng nhiên dựng lên, từng đạo khí tức từ bạo phát ra từ trên người quần thần.

Giờ phút này, 13 vị Thiên Vương đều đã đứng lên, Thiên Hầu phía dưới cũng đồng dạng như vậy.

Đối với nhân tộc, vùng biên giới Tây Bắc có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu, đó là địa phương giáp giới với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đối mặt với một tộc quần cường hãn như thế, có thể nói là chỉ cần chạm một cái là phải phát động toàn thân.

Nhất là Tư Ách tộc, thân là một trong tam đại tộc phụ thuộc vào Viêm Nguyệt Huyền Thiên, nếu nói hành động của bọn họ không có cao tầng Viêm Nguyệt cho phép, chắc chắn là không thể nào.

Cho nên nếu như hơi không xử lý tốt chuyện này, chính là long trời lở đất.

Mặt khác... . Trên chiến trường Hắc Thiên, nguyên bản đại quân nhân tộc đang một đường hát vang, nhưng hôm nay có Bạch Trạch tộc gia nhập, khiến cho tình thế rõ ràng đã trở thành kiềm chế.

Đại quân nhân tộc bị giữ lại ở đó, tiến thối đều khó khăn.

Kể từ đó, bây giờ cục diện của nhân tộc đang cực kỳ bị động.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả quần thần trong cung điện, từ Thiên Vương cho tới đủ loại quan lại, đều riêng phần mình nhìn nhau, bởi vì thế lực bên trong nhân tộc hỗn tạp, gia tộc đông đảo, cho nên trên thực tế các phương bí mật nội đấu không ít.

Nhưng vào thời khắc này, những thần tử có mâu thuẫn sau khi ngóng nhìn qua nhau, đều thấy được quyết đoán trong mắt đối phương, không cần nói thẳng ra, người có thể một đường bước vào trong cung điện, tầm mắt cần thiết là có đủ.

Hết thảy tranh đấu lợi ích, tạm thời có thể đặt xuống, hết thảy những người lý niệm không hợp, trước tiên không cần lo lắng.

Tất cả thù oán riêng đều được ném qua một bên.

Bởi vì, nguy cơ ở vùng biên giới cùng với bên chiến trường Hắc Thiên tộc, lớn hơn mọi việc, cho nên vào thời điểm này tất cả mọi người đều hiểu rõ, bọn họ nhất định phải hợp thành một đoàn, nhất định phải không tiếc đại giới dung hợp lại với nhau.

Cá nhân cùng với hết thảy gia tộc, đều không trọng yếu.

Nếu như nhân tộc không còn, lợi ích nhiều hơn nữa để làm gì?

Về phần tìm ngoại tộc nương tựa, cõi lòng của mọi người trong triều đình không cách nào tiếp nhận.

Vì vậy, trong triều đình lập tức truyền ra từng đạo âm thanh xin chiến.

“Bệ hạ, ta nguyện xin chiến, đi tới vùng biên giới Tây Bắc, trợ giúp Trấn Viêm Vương một tay!”

“Bệ hạ, trong gia tộc thần có tám vạn tử sĩ riêng, nguyện đích thân dẫn dắt đến Hắc Thiên tộc, chiến đấu vì nhân tộc ta!”

“Bệ hạ, hành quân tiêu hao vật tư cực lớn, chúng ta nguyện ý nộp gia sản lên trên, hết thảy… . . Lấy chiến tranh làm cân nhắc đầu tiên!”

“Hạ Huyền Ngũ Cung, toàn lực ứng phó, duy trì vận hành chiến tranh.”

“Cũng được, mặc dù lão phu không thích Đông Đỉnh Vương, mâu thuẫn với gã cũng nhiều, nhưng hiện tại… Ta sẽ tự mình đi đến Hắc Thiên tộc, cam nguyện làm sĩ quan phụ tá cho Đông Đỉnh Vương!”

Tiếng thỉnh chiến và giúp đỡ, vang vọng trong cung điện.

Hứa Thanh nghe những lời này, nội tâm của hắn bỗng dâng lên gợn sóng, lại còn càng lúc càng lớn, bởi vì hắn hiểu, những gì bọn họ nói không phải là hư giả.

Bọn họ thật sự nghĩ như vậy, cũng muốn đi làm như thế.

Việc này, vượt ra khỏi tiên đoán của Hứa Thanh, hắn vốn tưởng rằng bên trong Hoàng Đô là một mảnh hỗn loạn, tuy có Nhân Hoàng trấn áp nhưng thế lực bí mật khắp nơi vẫn không ngừng nội đấu, bầu không khí tràn ngập một mảnh xấu xa.

Cho nên một màn trước mắt khiến cho hắn cực kỳ xúc động.

“Đây, là một mặt khác của nhân tộc sao?”

Hứa Thanh thì thào trong đáy lòng.

“Lúc không có nguy cơ bên ngoài, tất cả mọi người đều tranh đoạt vì lợi ích riêng của mình, giống như mỗi một vị đều lòng dạ khó lường, vả lại vô cùng dối trá che giấu đi bộ mặt hám lợi của bản thân, nhưng một khi gặp phải nguy cơ… . .”

“Tất cả mọi người và toàn bộ thế lực, lại có thể lập tức bỏ xuống hết thảy, bện thành một cỗ dây thừng… . .”

Sắc mặt của Hứa Thanh thay đổi.

Nhưng mà bây giờ cũng chỉ là ngôn từ, không biết cuối cùng tới khi hành động, liệu có phải thật sự như thế không, nhưng cảm giác của hắn tự nói với mình, khả năng đại khái đúng là như vậy.

Không chỉ là quần thần triều đình mở miệng, Hoàng tử trong đám người cũng nhao nhao đi ra.

Ngũ hoàng tử cất bước đi nhanh đến trước điện, cúi đầu về phía Nhân Hoàng.

“Phụ hoàng, xin đồng ý cho ta lập tức trở về Bắc cảnh!”

“Phụ hoàng, hài nhi nguyện ý đi đến Hắc Thiên tộc, cùng bọn họ đồng cam cộng tử, lấy thân phận Hoàng tử, chấn sĩ khí của nhân tộc ta!”

Tứ hoàng tử hít sâu, đồng dạng cúi đầu, giờ khắc này gã cũng đích xác là nghĩ như vậy, về phần tranh đoạt giữa những hoàng tử, mặc dù còn có, nhưng theo chiến tranh đến, phương hướng đã cải biến.

Không còn so xem ai sai ai đúng, bây giờ thứ được so chính là… Ai có công!

Tam hoàng tử, Thập hoàng tử, còn có An Hải công chúa cùng với hoàng tử khác từng người đều như vậy, lần lượt đi đến mở miệng.

Ninh Viêm cũng ở trong đó, giờ phút này lớn tiếng xin chiến.

“Bệ hạ, ta nguyện đi đến Hắc Thiên tộc!”

Nhân Hoàng cũng không thấy ngoài ý muốn, tự nhiên gã biết được bộ dạng của nhân tộc, đây là lý do tại sao gã cho phép mọi người nội đấu, cũng là đạo quân vương của gã.

Cho nên gã ngẩng đầu, nhìn về phía Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, trong mắt dần dần lộ ra vẻ thâm sâu.

Đáy lòng có tiếng than nhẹ vang vọng.

“Tới hơi nhanh.”

Tiếng than nhẹ này chỉ có một mình Nhân Hoàng có thể nghe, người ngoài nhìn tới vĩnh viễn đều là biểu cảm không có biến hóa quá lớn, bởi vì cái vị trí này của gã, nét mặt luôn bị tất cả mọi người chú ý, bất kỳ một dấu vết thay đổi nào, đều sẽ khiến cho mọi người sinh ra vô số liên tưởng.

Một người khi đi đến địa vị trí cao chính là như vậy, có chút thời điểm, biểu cảm cùng vẻ mặt cũng là một bộ phận của đạo quân vương.

“Lời của các khanh, trẫm đã nghe thấy.”

“Thượng Huyền Ngũ Cung nghe lệnh.”

Nhân Hoàng bình tĩnh mở miệng.

Chúng tu Thượng Huyền Ngũ Cung trong đám triều thần lập tức đi ra, chắp tay cúi đầu.

Đồng thời tổng bộ của Thượng Huyền Ngũ Cung bên trong Hoàng Đô cũng có năm đạo thân ảnh mênh mông sừng sững hiện ra, cùng nhau khom người.

Chương 1872: Gió bắt đầu thổi, gặp Thần Linh của Viêm Nguyệt (2)

“Năm cung phối hợp với Thái Tể, dựa theo hình thức cuộc chiến Hắc Thiên tộc, thành lập việc quân cơ vụ, an bài ra ba loại phương án thượng trung hạ để ứng đối trận chiến này, trong vòng một ngày, nộp lên nội cung.”

“Tuân chỉ!”

Năm thân ảnh trong Hoàng Đô cùng Thái Tể trong hoàng cung đồng thời mở miệng.

“Hạ Huyền Ngũ Cung nghe lệnh.”

Nhân Hoàng tiếp tục mở miệng.

Trong chốc lát, thân ảnh chức vị chính của Hạ Huyền Ngũ Cung tương tự hiển lộ, khí thế rộng rãi, đồng dạng không tầm thường.

“Các ngươi phụ trợ hết thảy chuẩn bị cùng tiếp sau của trận chiến này, không được có chút lười biếng nào.”

“Toàn bộ lãnh thổ nhân tộc… . . lập tức tiến vào trạng thái chiến tranh.”

Lời nói vang vọng, thiên địa đồng cảm, đại trận Hoàng Đô ầm ầm khởi động, dẫn dắt từng tòa trận pháp khắp toàn bộ Hoàng Đô đại vực đồng loạt mở ra, cuối cùng vô số trận pháp dung hợp cùng một chỗ, tạo thành cấm chế nhân tộc lay trời, toàn diện bộc phát.

Trong triều vẫn còn chưa kết thúc, tất cả mọi người không ai rời khỏi, đều đang chờ đợi.

Đợi Thái Tể và Thượng Huyền Ngũ Cung an bài tổng thể đối chiến.

Lượng công việc này cực lớn, cần phân tích, trù tính và tính toán, cũng cần suy diễn cùng cân nhắc rất nhiều nhân tố.

Vì vậy theo thời gian chậm rãi trôi qua, sáu canh giờ sau, an bài về trận chiến tranh chia làm ba phương án thượng trung hạ lần lượt được giao tới trước mặt Nhân Hoàng.

Lại trôi qua một canh giờ thảo luận, một phần phương án được Nhân Hoàng nhận thức.

Hứa Thanh nhìn thấy toàn bộ quá trình, mặc dù hắn không nói gì, nhưng đối với hắn mà nói, loại kinh nghiệm này cũng là lần đầu.

Mà theo phương án được nhận thức, lập tức có một loạt thánh chỉ truyền ra, tuyên cáo bát phương.

Đầu tiên là nhằm vào cuộc chiến với Hắc Thiên tộc, Nhân Hoàng ban bố năm đạo thánh chỉ.

Đạo thánh chỉ thứ nhất, bốn vị Thiên Vương dẫn dắt đại quân, trợ giúp Đông Đỉnh Vương, nhiệm vụ là nghịch chuyển trạng thái bị kiềm chế của nhân tộc ở Hắc Thiên tộc, biến thành nhân tộc kiềm chế Bạch Trạch tộc.

Song phương cần giữ trạng thái giằng co, dù ai cũng không được nắm giữ thế chủ động.

Lệnh Tam hoàng tử, cùng đi theo quân.

Đạo thánh chỉ thứ hai, điều lệnh lực lượng của Phong Hải Quận với Hắc Linh đại vực, cùng với lực lượng của Thánh Lan đại vực gia nhập vào chiến trường, lấy Phong Hải Quận cầm đầu, tạo thành chủ lực cuối cùng trong cuộc chiến Hắc Thiên tộc lần này, nhiệm vụ là mượn thời cơ Bạch Trạch tộc bị kiềm chế, mau chóng san bằng Hắc Thiên đại vực.

Thánh chỉ thứ ba, 5 vị Thiên Vương, cùng Thập nhị hoàng tử Ninh Viêm, dẫn binh đi đến Phong Hải Quận tiếp viện, cầm theo ba khỏa Thự Quang Chi Dương.

Thánh chỉ thứ tư, do Nhược Lam Vương hiệp đồng với Đặc Mệnh Ti, xây dựng quân đoàn đặc thù, bí mật đi đến Tổ Địa của Bạch Trạch tộc, tộc này đã xuất động toàn tộc, như vậy nhiệm vụ của bọn họ chính là hoàn toàn toái diệt Tổ Địa, Lục hoàng tử tòng quân đi theo.

Thánh chỉ thứ năm, lệnh Hứa Thanh đi đến Tế Nguyệt đại vực, mời đám người Thế tử ra tay tương trợ nguy cơ trước mắt, đây là một trong những bảo đảm cho trận chiến tranh này.

Năm đạo thánh chỉ, từ các phương hướng khác nhau, bao trùm cuộc chiến Hắc Thiên tộc, nhìn như đơn giản, nhưng trong đó gần như đã cân nhắc tới toàn bộ tất cả các phương diện.

Về phần Tư Ách tộc xâm nhập vùng biên giới Tây Bắc, có sáu đạo thánh chỉ truyền ra.

Thánh chỉ thứ nhất, Ngũ hoàng tử dẫn theo đại quân, mau chóng trở về biên giới.

Thánh chỉ thứ hai, bốn vị Thiên Vương tạo thành một quân đoàn, đi trước tới vùng biên giới Tây Bắc, phối hợp với lực lượng của Trấn Viêm Vương, cần phải giữ vững vị trí ranh giới.

Thánh chỉ thứ ba, đặc biệt cho phép Tứ hoàng tử tòng quân tới Tây Bắc, đồng thời mời Quốc sư kiến tạo Trích Tinh lâu ở Tây Bắc, tọa trấn Tây Bắc, Quốc sư không vẫn, Tây Bắc không mất!

Thánh chỉ thứ tư ở bên ngoài Hoàng Đô, hình thành bảy đạo phòng tuyến, mỗi một đạo phòng tuyến là một vị Hoàng tử hoặc là Công chúa trấn thủ, các phương cung cấp trợ giúp cần thiết, đây là bảo đảm, vả lại tùy thời chờ lệnh, để phòng ngừa thuộc địa cùng với tộc quần khác thừa cơ tiến đến.

Thánh chỉ thứ năm, Đại hoàng tử lập tức đi sứ tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, điều tra nguyên nhân chiến tranh, toàn lực hóa giải trận chiến với bên trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên, nếu như không cách nào làm được cũng phải kéo dài thời gian.

Thánh chỉ thứ sáu, phong tỏa hết thảy cao tầng cùng với sản nghiệp tương ứng của Viêm Nguyệt trong cảnh nội nhân tộc, chiến tranh không hết, phong tỏa không giải.

Mười một đạo thánh chỉ truyền ra, toàn bộ nhân tộc giống như một tòa pháp khí chiến tranh cực lớn, lập tức bắt đầu vận hành, Thượng Huyền Ngũ Cung bộc phát toàn diện, Hạ Huyền Ngũ Cung phối hợp toàn lực.

Thế lực khắp nơi cũng dựa theo như lời trong điện, bỏ xuống hết thảy tranh chấp, phối hợp với nhau.

Mà khác biệt cùng cuộc chiến với Hắc Thiên lúc trước là... . . lần này trên cơ bản thì tất cả Hoàng tử đều tham dự vào, bọn họ tạo thành đầu nguồn, hỗ trợ toàn bộ mọi phía, cũng đều có dẫn dắt tương ứng.

Vì vậy rất nhanh, trận pháp truyền tống của Hoàng Đô liên tục được mở ra, dựa theo mệnh lệnh trong thánh chỉ, các phương đều đang truyền tống đến nơi mình cần tới, Ninh Viêm cũng cáo biệt cùng Hứa Thanh, gã đại biểu Hứa Thanh, bước lên đường trở về.

Về phần Hứa Thanh nơi đây, hắn cũng muốn rời đi.

Chỉ là trước khi rời đi, Hứa Thanh nhìn qua bầu không khí chiến tranh của Hoàng Đô, cuối cùng đi tới Hồng Trần Vong Tình Lâu.

Bây giờ tòa lầu này đã bị phong tỏa, một mảnh đìu hiu.

Đứng ngoài lầu, Hứa Thanh nhìn xa, bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ.

“Đệ đệ thối, hiện tại nhân tộc các ngươi đang rất bận rộn nha, ngươi lại tới tìm ta vào lúc này, là muốn cầu khẩn ta giúp ngươi một tay sao?”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn hiểu rõ Thần Linh, cũng chính bởi vì hiểu rõ, cho nên hắn biết rõ Thần Linh là không có tình cảm.

Ở trong mắt Thần Linh, chúng sinh đều là con sâu cái kiến, mình trong đó chẳng qua cũng chỉ là một hình ảnh chợt hiện trong bức tranh sinh mệnh dài dằng dặc của đối phương, nhất thời cao hứng mà thôi.

Vì vậy hắn lắc đầu.

Nê Hồ Ly nở nụ cười.

“Đệ đệ thối nhà ngươi, lại khiến ta càng thích hơn một chút rồi.”

“Thật ra cho dù ngươi mở miệng cũng vô dụng, nếu như đó là việc tư của ngươi, vậy ngươi dâng ra nguyên dương, ta còn có thể giúp ngươi một chút, nhưng đây là phân tranh giữa hai tộc, tồn tại nhân quả cực lớn, trừ phi ngươi cho ra điều kiện tốt hơn, nếu không… Ta cũng không giúp được ngươi.”

Chương 1873: Không bằng Ngôn Ngôn (1)

Bầu trời Hoàng Đô giống như lọ mực bị đổ, hiện ra sắc thái đơn điệu tối tăm.

Ánh chiều dần dần hạ xuống ở phía Tây, tia sáng đã mất đi hơn phân nửa rực rỡ, đồng dạng ảm đạm.

Chỉ vẹn vẹn có ánh sáng chiếu vào trên mặt đất, giống như phủ thêm cho vạn vật một lớp áo xám, dường như toàn bộ thế giới đều bị bao trùm trong một bầu không khí áp lực.

Đám mây trên cao tựa như cũng dung hợp thành một thể với màn trời, tuy hai mà một.

Thần sắc những người đi trên đầu đường hơi vội vàng, bọn họ không biết thánh chỉ cụ thể như thế nào, nhưng khi nhìn thấy huyền điểu huyết sắc, họ cũng đoán được có lẽ sẽ có hạo kiếp phủ xuống.

Nhất là đại quân xuất hành cũng đã khiến suy đoán của bọn họ trở thành thực tế.

Nhân tộc sống trong thời đại này, là bi ai.

Vì vậy u ám, đã trở thành màu sắc chủ yếu của nhân tộc, dần dần là một mảnh đen nhánh, có sấm sét đảo qua trong bóng tối, giống như có một trận mưa lớn sắp đến.

Mặc dù gió thổi qua không hề ẩn chứa rét lạnh, mà biến hóa đến từ mùa cũng nhắc nhở mọi người mùa xuân đang tới, nhưng khi thổi tới trên người... lại còn lạnh hơn so với mùa đông băng giá.

Hứa Thanh cũng cảm nhận được điều này, nhưng hắn đã thích ứng.

Hắn đứng ở ngoài Hồng Trần Vong Tình Lâu, nghe giọng nói của Nê Hồ Ly bên tai, không có gì ngoài ý muốn.

Hắn hiểu rõ tính tình của Thần Linh hơn người bình thường nhiều.

Mà lần này hắn đến đây, tự nhiên cũng có mục đích của mình.

“Xích Mẫu đã chết.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Ta đương nhiên biết việc đó, đệ đệ thối, ngươi muốn nói cái gì?”

Nê Hồ Ly cười khẽ, trong giọng nói có một tia hấp dẫn.

“Nhưng Hồng Nguyệt vẫn còn.”

Câu này của Hứa Thanh vừa ra, bên trong Vong Tình Lâu lập tức tràn ra một cỗ chấn động.

Thần sắc của Hứa Thanh vẫn như bình thường, tiếp tục mở miệng.

“Ta có thể cảm nhận được, Hồng Nguyệt đang trở về.”

“Ta cướp đoạt quyền hành Xích Mẫu, cho nên cảm ứng của ta sẽ không sai, không lâu sau Hồng Nguyệt sẽ xuất hiện trên bầu trời đại lục Vọng Cổ, khi đó người đứng trên Hồng Nguyệt, có thể là Lý Tự Hóa, cũng có thể là người khác.”

“Bất kể là ai… nó cũng sẽ nguyên vẹn, mà chúng ta phân chia máu thịt Xích Mẫu, có thể là mục tiêu của nó.”

“Tựu như hạt giống sau khi trưởng thành, sẽ có người đến thu hoạch.”

Giọng của Hứa Thanh truyền vào Vong Tình Lâu, sau một lúc lâu Nê Hồ Ly mới nở nụ cười.

“Đệ đệ thối, những lời này của ngươi đúng là rất thú vị nha, nhưng ta không nhìn thấy trong tương lai.”

Hứa Thanh không có giải thích về việc Thần Linh có thể thấy được tương lai, giọng nói bình tĩnh của hắn vẫn vang vọng như trước.

“Xích Mẫu, là muội muội của Lý Tự Hóa, bọn họ là hậu thiên thành thần, khác biệt cùng với tiên thiên Thần.”

“Giống như Ngũ hoàng tử, từ trên mặt đại nghĩa, gã biết rõ ta chém giết lão Thất là đúng, nhưng thân là huynh trưởng, gã vẫn muốn đánh một trận với ta, cũng như ca ca của ta, người khác giết ta gã sẽ không ngăn cản, nhưng sau khi ta chết, ta nghĩ gã sẽ vì ý niệm trong đầu thông suốt, mà ra tay chém nhân quả.”

Nê Hồ Ly trầm mặc, giống như đang suy tư, một lát sau, trong giọng nói của nàng đã thiếu đi một chút hấp dẫn, nhiều hơn một chút đoan chính.

“Một suy đoán rất thú vị, mặc dù khả năng không lớn, nhưng nghe cũng có vài phần đạo lý, như vậy… Ngươi đến tìm ta là muốn cái gì?”

Hứa Thanh khom người cúi đầu.

“Mời Tinh Viêm thượng thần, cho ta một cái tư cách có thể tham gia đại săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.”

“Ta luôn cảm thấy rất hứng thú với ngươi, quả nhiên không sai, thật sự là có chút thời điểm đệ đệ thối ngươi rất thú vị, rõ ràng có thể nghĩ đến loại phương pháp phá cục như thế.”

Nê Hồ Ly nở nụ cười.

“Nếu ngươi có thể đạt được danh xưng Huyền Thiên Tướng ở bên trong cuộc đại săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vậy ngươi sẽ có thân phận danh dự của Viêm Nguyệt tộc.”

“Mà mỗi vị Huyền Thiên Tướng xuất hiện trong đại săn bắn, đều có một cái cơ hội đưa ra ban thưởng với tam đại ti quyền.”

“Ngươi dự định thông qua cơ hội này, để cho Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc không giao chiến với nhân tộc nữa sao? Khả năng này, là không có.”

Nê Hồ Ly trêu chọc nói, đối với Thần, sinh mệnh cũng chỉ là đóa hoa mà thôi.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Nếu như ta thành công, sẽ không đưa ra yêu cầu này.”

“Vậy yêu cầu của ngươi là gì?”

Nê Hồ Ly có chút tò mò.

“Đợi sau khi thành công, tự nhiên thượng Thần sẽ biết.”

Hứa Thanh nhìn qua Vong Tình Lâu, nhẹ giọng mở miệng.

Tiếng cười, truyền ra từ trong lầu.

“Ngươi tên đệ đệ hư hỏng này, cũng được, điểm ấy yêu cầu ngược lại ta có thể nhìn trên phân thượng nguyên dương thỏa mãn ngươi.”

Trong lúc nói, một đạo hồng quang màu hồng phấn từ trong lầu bay thẳng đến phía Hứa Thanh, tiếp theo dừng lại trước mặt hắn, trong lưu quang bắn ra bốn phía, hóa thành một khối lệnh bài hồng nhạt.

Chính diện khắc một thân ảnh hồ ly, mặt sau là một mảnh núi sông.

Hứa Thanh giơ tay bắt lấy, quét mắt qua xem xét, cùng lúc đó, giọng nói lười biếng cũng truyền ra từ trong Vong Tình Lâu.

“Thuận tiện ta cũng có thể nói cho ngươi biết trước một chút về các khâu trong đại săn bắn, ngươi cần phải biết rõ, đây là tỷ tỷ thiên vị đối với ngươi!!! Đổi thành những người khác, ta sẽ không báo cho họ biết.”

Giờ phút này cảm giác mị hoặc trong giọng nói của Nê Hồ Ly lại mãnh liệt hơn một chút.

Hứa Thanh thở sâu, chắp tay sau đó ngưng thần lắng nghe, hắn biết rõ những tin tức tiếp theo rất trọng yếu với mình.

Bởi vì đúng như lúc trước hắn thuyết minh, hôm nay hắn đến đây, chính là cần cái tư cách đó.

Chương 1874: Không bằng Ngôn Ngôn (2)

Về phần quay về Tế Nguyệt đại vực, Hứa Thanh không có ý định coi đây là việc chính trong lần ra ngoài này, lấy quan hệ của hắn và đám người Thế tử, nếu như hắn khẩn cầu, cuối cùng đại khái là có thể xuất thủ.

Nhưng hắn muốn cân nhắc ý nguyện của bọn họ, cho nên kế hoạch trước tiên của Hứa Thanh là tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, nếu như thật sự không được, lại đi Tế Nguyệt.

Mặt khác, còn có một nguyên nhân khiến Hứa Thanh lựa chọn đi đến Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Đó chính là công lao của Ninh Viêm.

Chỉ khi Ninh Viêm trở thành Thái Tử, thì hắn mới có cơ hội tiến vào trong tổ tinh, từ đó thu được thanh đăng của Tử Huyền.

Cho nên Hứa Thanh cảm thấy, chỉ với chiến công Ninh Viêm đi đến bên Hắc Thiên tộc, vẫn còn chưa đủ.

Nếu như cộng thêm việc hóa giải Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, như vậy thì công lao của Ninh Viêm sẽ vô cùng to lớn.

Trong lúc Hứa Thanh đang suy nghĩ, giọng nói của Nê Hồ Ly lại truyền đến.

“Cuộc đại săn bắn lần này của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc chia làm ba khâu, muốn trở thành Huyền Thiên Tướng, ít nhất phải trở thành hạng nhất bên trong một khâu, nếu như ngươi có thể đều đạt được hạng nhất của cả ba khâu, như vậy sắc phong cũng không phải là Huyền Thiên Tướng tầm thường.”

“Mà là Đại Huyền Thiên!”

Trong giọng nói của Nê Hồ Ly cũng có một tia chờ mong.

“Đã rất nhiều năm, không xuất hiện Đại Huyền Thiên rồi.”

“Mà bây giờ khâu thứ nhất săn bắn đang tiến hành, thời hạn nửa năm, đã qua một nửa.”

“Khâu thứ nhất, là dời núi.”

“Không phải núi bình thường, mà là Cấm sơn.”

Hứa Thanh hai mắt ngưng tụ.

“Cấm sơn?”

“Không sai, mặc kệ là trong hay ngoài phạm vi thế lực Viêm Nguyệt tộc, toàn bộ núi xuất hiện ở bên trong cấm khu, đều có thể.”

Nê Hồ Ly cười nói.

“Một tòa Cấm sơn, coi như là phù hợp yêu cầu, nhưng cũng chỉ là yêu cầu thấp nhất mà thôi, muốn trở thành thứ nhất, như vậy Cấm sơn ngươi lấy được, phải siêu việt tất cả mọi người.”

“Đồng thời trong khâu này, ngươi phải đưa Cấm sơn đi đến Thần thành của Viêm Nguyệt Thần Sơn, dung nhập thân núi ở đó mới coi như hoàn thành.”

“Trong lúc đó… . . Toàn bộ người tham dự cũng có thể chém giết và cướp đoạt lẫn nhau, bất luận sinh tử.”

Nê Hồ Ly nói đến đây bỗng có chút dừng lại, trong mấy câu vô cùng đơn giản của Thần, cũng lộ ra mùi máu tanh.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, Nê Hồ Ly tiếp tục mở miệng.

“Về phần khâu thứ hai lại càng thú vị rồi, tên là thuần săn.”

“Trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tồn tại một số Thần Thánh, có mạnh có yếu, thuần phục một con tọa kỵ Huyền Thiên thuộc về ngươi, chính là yêu cầu của khâu thứ hai.”

“Càng là thú vật Thần Tính cường hãn, độ khó khi thuần phục tự nhiên càng lớn, muốn trở thành người thứ nhất, khó khăn trong đó tự ngươi có thể nghĩ đến, hơi một chút không để ý, khả năng sẽ trở thành thức ăn trong miệng chúng nó.”

“Cho nên đệ đệ thối à, ngươi cần phải hiểu rõ, đừng để nguyên dương còn chưa có đưa cho ta mà ngươi đã không còn nữa nhé, vả lại trong lúc đại săn bắn, coi như là ta cũng không tiện can thiệp đâu.”

Hứa Thanh nghe đến đó, giống như có điều suy nghĩ, yêu cầu của khâu này có chút đặc biệt.

“Về khâu thứ ba cũng đơn giản, thế nhưng lại là quan trọng nhất.”

Trong từ đường, Nê Hồ Ly liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra một quang mang yêu dị.

“Đó chính là săn bắn Thần Vực!”

“Đến lúc đó, sẽ do ta cùng với hai vị tỷ tỷ cùng nhau ra tay, xé rách một đạo cửa vào Thần Vực.”

“Về phần là Thần Vực nào, không thể nói cho ngươi biết rồi, nhưng ta nghĩ… . . ngươi sẽ thích chỗ đó.”

Nê Hồ Ly cười khẽ.

“Mà sau khi Thần Vực bị xé mở ra, tất cả người tham dự sẽ xâm nhập vào trong đó, lấy việc chém giết số lượng cùng với thân phận sinh vật Thần Vực để làm tiêu chuẩn cân nhắc.”

“Giết càng nhiều, tự nhiên khả năng chiến thắng càng lớn, nhưng phải biết đây chính là Thần Vực… Cho nên mỗi một lần đại săn bắn, trên thực tế tám phần người tham dự đều sẽ chết.”

“Còn có một vài người sẽ bị xâm nhập, dị hoá trở thành thịt thần, những thứ thịt thần đó, có thể rất tốt cho đám tiểu khả ái của ta ăn, thỉnh thoảng có món ăn đặc biệt ngon, ta cũng sẽ ăn một miếng.”

“Đây là một trận yến hội chuẩn bị để làm Thần Linh sung sướng, nếu như ngươi đi tham dự, vậy ta sẽ càng nhìn trận yến hội này cẩn thận hơn.”

“Nhưng ta không quá hy vọng trông thấy ngươi tử vong, sau đó bị người khác ăn thịt của ngươi, cho nên… . có thể ta sẽ vận dụng một lần thần quyền, độc tài thịt của ngươi.”

“Đệ đệ thối, ngươi cảm thấy đề nghị này của ta thế nào?”

Giọng nói của Nê Hồ Ly rất ôn nhu, nhưng hàm nghĩa trong đó lại khiến người ta sởn hết cả gai ốc.

Hứa Thanh không quan tâm, hắn khẽ gật đầu.

“Có thể.”

Trong từ đường, Nê Hồ Ly kiều cười rộ lên, cười tới cả điện thờ rung động lắc lư, bụi bặm trên người tung bay, cười khiến từ đường đều lay động, tia sáng trong mắt càng thêm rực rỡ, cuối cùng Thần liếm môi, nhẹ giọng mở miệng.

“Lần này là thật sự, đệ đệ thối, ta phát hiện… Ta càng ngày càng thích ngươi hơn nữa rồi.”

Hứa Thanh nhìn tới Hồng Trần Vong Tình Lâu, cùng loại ngôn từ, cùng loại cảm thụ, hắn đã từng cảm nhận qua từ chỗ Ngôn Ngôn, thậm chí nếu so sánh mà nói, Nê Hồ Ly vẫn là giữ lại một chút.

Ngoại trừ năng lực mạnh yếu, từ trên mức độ nhất định, vẫn tồn tại chênh lệch không nhỏ cùng Ngôn Ngôn.

Vì vậy Hứa Thanh không nói chuyện, hắn chắp tay sau đó quay người rời khỏi, bên trong sắc trời hoàn toàn đen nhánh, thân ảnh của hắn dần dần tan biến, hòa làm một thể cùng đêm tối, không thấy tung tích, cũng không phân biệt được lẫn nhau.

Hồi lâu, trong tối tăm, bên trong Hoàng Đô tương đối yên tĩnh, trong Hồng Trần Vong Tình lâu bị phong ấn, Nê Hồ Ly trên điện thờ khẽ ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

“Năm đó nhị tỷ đã yêu một người, không biết cảm giác đó là như thế nào?”

Chương 1875: Hành trình tới Viêm Nguyệt (1)

Hoàng Đô đại vực, bản đồ bao la, mênh mông bát ngát.

Bây giờ, là ngày thứ năm sau khi chiến sự nổi lên.

Vùng biên cương tây bắc của nhân tộc, trước kia có xây dựng một tòa trường thành giống như cự long, ngăn cách nhân tộc cùng ngoại tộc.

Tòa trường thành này mênh mông vô cùng, từ tây tới bắc, nằm nghiêng trên mặt đất, màu sắc đen nhánh, lộ ra cảm giác nghiêm túc.

Theo chiến sự xuất hiện, bây giờ nơi đó đã phong tỏa toàn bộ việc ra vào, trừ phi nắm giữ Thiên Vương Lệnh, bằng không mà nói sẽ cấm hết thảy mọi người thông hành.

Về phần bên ngoài hắc thành đó, chính là lãnh địa của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhưng không phải là bổn tộc Viêm Nguyệt, mà là nhiều vực do tộc quần phụ thuộc hình thành, sau bảy vực mới là khu vực bổn tộc của Viêm Nguyệt.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, thật sự quá lớn.

“Tính cả những tộc phụ thuộc, Viêm Nguyệt có tổng cộng 87 đại vực, mặc dù phạm vi từng vực so ra đều kém Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, nhưng cũng cực kỳ kinh người.”

Một giọng nói lười biếng truyền vào trong tai Hứa Thanh.

Giờ phút này, trên bầu trời cách Hắc Thành Tây Bắc vạn dặm, một chiếc thuyền lớn do thất long kéo đi, theo tiếng rồng ngâm truyền ra, chiếc thuyền gào thét bay về phía biên giới.

Trên thuyền có mấy trăm tu sĩ.

Mỗi một người đều mặc quần áo chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị cùng với khí thế bất phàm, về phần người đứng vị trí đầu tiên.

Vị này thoạt nhìn là một nam tử trung niên, dáng người khôi ngô, nếu so với người bình thường thì cao lớn hơn nhiều, một đầu tóc dài đen như mực, dùng dây vải màu vàng nhẹ nhàng buộc lên, tung bay theo gió.

Gã mặc một kiện cẩm bào hoa lệ thêu hình rồng với đường vân viền vàng, bên hông buộc một chiếc đai lưng bạch ngọc, rõ ràng hiển lộ thân phận tôn quý của gã.

Ngũ quan cũng không tính là thanh tú, hơi có điểm thô kệch, mày rậm mắt to, đồng thời đôi môi lại hơi mỏng, tạo cho người ta một loại uy nghiêm vô hình, thậm chí từ xa nhìn lại, sẽ cho rằng Nhân Hoàng đang ở đây.

Gã, chính là Đại hoàng tử.

Cũng là người có khí chất và tướng mạo tương tự với Nhân Hoàng nhất.

Giờ phút này gã đứng trên đầu thuyền, nhìn tới thiên địa xa xa, vẻ mặt ngưng trọng, toàn thân khí huyết nồng đậm, giống như một mặt trời luân phiên, khiến cho mọi người phía sau nhìn tới đều cảm thấy chói mắt.

Đây là Đại hoàng tử ứng với hoàng mệnh, đi sứ tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, người hộ tống ngoại trừ bộ hạ của riêng Đại hoàng tử ra, còn có quan viên trong Hạ Huyền Ngũ Cung cùng với hộ vệ tương ứng.

Về phần người nói chuyện lúc trước, không phải là Đại hoàng tử, mà là một người hộ vệ tướng mạo tầm thường trong thuyền lớn.

Thần sắc người này nghiêm túc, tràn đầy cảnh giác, bộ dáng tùy thời có thể ra tay tận trung tẫn trách, mà lời nói cũng không phải truyền ra từ trong miệng gã, mà là từ trong bụng.

Bên trong bụng của gã, uẩn trong một mảnh màu đỏ, Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Đại sư huynh, có cần thiết phải đi lén lút như thế này không?”

Hứa Thanh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn bốn phía.

Ban đêm mấy ngày trước, sau khi hắn rời khỏi Hồng Trần Vong Tình Lâu, đã lập tức truyền âm cho đội trưởng, cáo tri hành trình của mình, dẫu sao đội trưởng cũng muốn đi Viêm Nguyệt

Huyền Thiên tộc làm đại sự.

Đội trưởng cũng nhờ có Hứa Thanh tiện tay mà làm, giải quyết xong vấn đề lớn, cho nên vừa nghe Hứa Thanh an bài, lập tức ăn nhịp với nhau, nhanh chóng chạy đến, cùng với Hứa Thanh đi tới Viêm Nguyệt.

Chỉ là lần này y có kế hoạch của mình.

“Đương nhiên phải lén lút đi qua, ta nói cho ngươi biết nhé tiểu Thanh, trong bụng ta chính là vô cùng an toàn và kín đáo, hơn nữa ta cũng coi ngươi trở thành người một nhà, mới cho phép ngươi giấu ở trong bụng ta.”

Hộ vệ vẻ mặt nghiêm nghị cùng ánh mắt tỉnh táo, vừa tra xét bốn phía vừa truyền thần niệm tới trong bụng.

“Tiểu Thanh, thân phận của ngươi trong nhân tộc, cho dù đi tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cũng sẽ không xuất hiện gợn sóng gì quá lớn, nhưng ngươi phải suy nghĩ vì ta một chút, ta và ngươi không giống nhau.”

“Trong Viêm Nguyệt thì ta quá nổi danh, toàn bộ người Viêm Nguyệt không ai không biết không người không hiểu, nếu như ta nghênh ngang đi tới, sợ là chúng ta sẽ được tiếp đãi vô cùng nhiệt tình, ngươi cũng biết rồi đấy, ta là người ưa thích điệu thấp.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, hắn nghe hiểu rồi, ý của đội trưởng là, nếu như đi Viêm Nguyệt lộ ra thân phận, sẽ bị rất nhiều người đánh chết.

Hẳn là đội trưởng đã từng có một kiếp, làm nên trò gì khiến cho người người oán trách, nhân thần cộng phẫn trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Việc này cũng làm cho Hứa Thanh nghĩ tới miêu tả quan hệ giữa đội trưởng cùng Nguyệt Viêm thượng thần... . .

“Cho nên là, chúng ta phải lặng lẽ đi vào, ngươi thấy thân phận này của ta thế nào, yên tâm, ta đã có biện pháp lăn lộn qua kiểm tra, tự nhiên cũng có biện pháp vượt qua trận pháp ở biên phòng, hơn nữa có đội ngũ của Hoàng tử yểm hộ, càng không sơ hở tý nào.”

Đội trưởng đắc ý lên tiếng.

Hứa Thanh nghe xong càng thêm cảnh giác.

Cứ như vậy, một đường nghe đội trưởng nói, chiếc thuyền lớn của Đại hoàng tử chậm rãi tới gần hắc thành, Hứa Thanh không nhìn thấy bộ dáng cụ thể của nó, nhưng ở trong mắt đội trưởng, theo họ tiếp cận, một tòa trường thành hùng vĩ, như là vách ngăn cách trời đập vào trong mắt.

“Hình như lại cao hơn một chút so với trước kia.”

Đội trưởng thì thầm một câu trong lòng, sau đó tiếp tục nghiêm nghị.

Không lâu sau, lực lượng đại trận của hắc thành tản ra, quét ngang về phía thuyền lớn, cho dù là Hoàng tử, nhưng trong thời kỳ chiến tranh này, kiểm tra cần thiết vẫn phải có.

Mà Đại hoàng tử cũng không có bất kỳ ý kiến gì đối với việc này, mặc kệ lực lượng của trận pháp đảo qua, tất cả mọi người cũng là như vậy, đội trưởng bên đó bí mật cắn xuống một khối huyết dịch giấu ở trên răng.

Trận pháp lan tràn chấn động, một nén nhang sau, hết thảy như thường.

Trận pháp của hắc thành tản ra một đạo khe hở, đồng thời cách ly hai bên, khiến cho khe hở trở thành tồn tại đơn độc, giống như một cánh cửa đi thông tới bên ngoài hắc thành.

Dù là trận pháp kiểm tra không có vấn đề, nhưng bên trong hoàng mệnh cũng không cho phép Đại hoàng tử có thể vào trú hoặc dừng lại ở biên cương, cho nên bọn họ chỉ có thể thông qua nơi đây, không thể lưu lại.

Càng có từng đạo khí tức khóa chặt thuyền lớn.

Dưới những đạo khí tức này, bảy con kim long kéo thuyền lớn cũng theo bản năng quét động lân phiến, kéo thuyền lớn chui vào khe hở, toàn lực bay ra khỏi cửa.

Hơn 10 hơi thở sau, thuyền lớn rời khỏi khe hở, đi tới thiên địa bên ngoài biên cương của nhân tộc, cánh cửa thông hành của trận pháp mở ra phía sau chớp mắt khép kín lại.

Toàn bộ quá trình, không có bất kỳ người nào mở miệng.

Chương 1876: Hành trình tới Viêm Nguyệt (2)

Đại hoàng tử càng không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng.

“Giương cao lá cờ của nhân tộc.”

Lời nói vừa ra, một mặt cờ cực lớn bỗng nhiên được treo lên trên thuyền lớn, phiêu động theo gió, tràn ra uy áp kinh khủng.

Trên lá cờ miêu tả bức họa Nhân Hoàng các thời kỳ từ Huyền U Cổ Hoàng đến nay.

Mỗi một người, đều mang theo uy nghiêm.

Một khắc xuất hiện, thiên địa cũng trở lên tối sầm lại.

Cùng lúc đó, bảy con kim long trước thuyền đồng thời truyền ra tiếng rồng ngâm, tốc độ thoáng cái tăng vọt, hóa thành cầu vồng màu vàng tan biến ở phía chân trời.

Đường xá đi đến trung tâm Viêm Nguyệt rất là xa xôi, khoảng cách đại vực lại nhiều, dù là kim long kéo thuyền lớn có thể không ngủ không nghỉ, tu sĩ ở trên cũng có thể như thường, nhưng có chút khu vực nhất định phải hạ xuống, tiến hành thủ tục qua cửa cần thiết.

Nếu như thay đổi thành những người khác đi sứ, trong quá trình này sẽ có khó khăn không nhỏ, mặc kệ là bị làm khó dễ hay là kéo dài thì đều có thể phát sinh, nhưng đối với Đại hoàng tử mà nói, những việc đó sẽ không xuất hiện.

Mặc dù thân phận của gã bên trong nhân tộc không được coi trọng, nhưng bên Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc lại không giống vậy.

Một nửa huyết mạch bổn tộc Viêm Nguyệt khiến cho khi gã đi tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, phần lớn những tộc quần phụ thuộc sau khi gặp phải, đều bởi vì huyết mạch mà cúng bái.

Cho nên sau khi rời khỏi khu vực nhân tộc, khí tức trên thân Đại hoàng tử cũng nhiều hơn một chút cảm giác tự do.

Mà sau mấy lần hạ xuống đất để thông hành, cũng cho đội trưởng bên đó cơ hội rời đi, cuối cùng sau khi đi qua bốn vực, trong một lần nghỉ ngơi và hồi phục, đội trưởng ẩn nấp khí tức, lặng yên rời khỏi thuyền lớn.

Về phần sau khi rời đi sẽ bị điều tra, hiển nhiên đội trưởng không quan tâm, một đường bí mật đi mấy canh giờ rồi y há to miệng phun ra, thân ảnh Hứa Thanh lập tức bay ra từ.

Một khắc rơi xuống đất lại hóa thành bình thường, lúc quay đầu trên mặt đội trưởng đã hiện ra vẻ đắc ý trước sau như một, ngạo nghễ mở miệng.

“Thế nào, lần này đại sư huynh của ngươi có đáng tin cậy hay không!”

“Nếu không phải lo lắng đội ngũ của Đại hoàng tử đến trung tâm của Viêm Nguyệt quá mức dễ làm người khác chú ý, ta còn dự định theo gã đi cả một đường luôn.”

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, biết rõ đối phương đang chờ điều gì, thế là phối hợp hiện ra một ánh mắt kính nể.

Đội trưởng càng vui vẻ hơn, vỗ vỗ ngực.

“Tiểu Thanh, đi thôi, ta dẫn ngươi đi tìm cấm khu, ngươi còn không biết các khâu trong đại săn bắn chứ gì, ta hiểu rất rõ.”

“Trong đại săn bắn có ba khâu, để ta nói từng khâu cho ngươi biết, năm đó ta đã đích thân trải qua những thứ này.”

“Khi đó chỉ thiếu chút nữa thì ta chính là Huyền Thiên Tướng rồi, không đề cập tới chuyện nhỏ nhặt này nữa, ta nói cho ngươi biết, khâu thứ nhất là có liên quan cùng cấm khu.”

“Về phần tư cách cũng đơn giản, chữ ‘Vô Tự Thạch Thư’ có thể giúp chúng ta cải biến khí tức, đến lúc đó giết chết hai tên không vừa mắt, tiếp nhận là được.”

“Mà sở dĩ ta lựa chọn nơi đây, cũng bởi vì trong vực này có một cấm khu đặc thù, có thể phù hợp yêu cầu của khâu thứ nhất, tới, đi theo ta.”

Đội trưởng tỏ ra hiểu rất rõ, nói xong thân thể nhoáng một cái, vội vã bay đi.

Hứa Thanh mắt thấy như vậy, đáy lòng cũng có cảm giác lần này đội trưởng chuẩn bị, khác biệt cùng với những lần trước kia.

“Đúng là đáng tin cậy hơn rất nhiều.”

Nhưng ấn tượng trường kỳ vẫn khiến cho Hứa Thanh bán tín bán nghi.

Cho đến một đường bí mật theo đội trưởng đi mấy ngày trong đại vực lạ lẫm, khi thấy một mảnh cấm khu màu đỏ rất xa, nhìn qua ngọn núi huyết sắc sừng sững, Hứa Thanh mới thật sự cảm giác đội trưởng lần này đã khác.

“Nhìn thấy ngọn núi đó rồi chứ, chỗ đó chính là mục đích của chúng ta.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra một tia điên cuồng, thân thể gào thét bay thẳng đến cấm khu huyết sắc.

Hứa Thanh theo sau, tốc độ tương tự kinh người, Ảnh Tử càng là tản mát ra cảm xúc chấn động.

Mà với chiến lực bây giờ của Hứa Thanh cùng đội trưởng mà nói, cấm khu tầm thường đã không có trở ngại cùng nguy hiểm gì, cho nên sau khi tiến vào mảnh cấm khu huyết sắc, bọn họ xông mạnh lao tới.

Toàn bộ cấm khu đều rung động lắc lư, tất cả dị thú cũng đang run rẩy, càng có một cỗ khí tức bạo ngược hình thành sương mù màu đỏ, trong đó còn hội tụ cảm giác bài xích từ bát phương, phóng tới hai người Hứa Thanh, ý đồ xua đuổi bọn họ.

Nhưng nó vừa mới tới gần, trong con mắt của đội trưởng lóe lên ánh sáng màu lam, sương mù lập tức trì trệ.

Trong cảm giác của Hứa Thanh, sương mù cuồn cuộn xém chút nữa tan vỡ.

Sau cùng, hình như cảm giác đến Ảnh Tử của Hứa Thanh, đám sương mù trực tiếp truyền ra tiếng nổ vang, lập tức cuốn ngược lại.

Tiểu Ảnh chợt lao ra, như một thợ săn vô cùng hưng phấn truy kích hăng hái.

Đội trưởng nhìn lướt qua, cười hắc hắc, tiếp tục đi về phía trước.

Hứa Thanh cũng không quan tâm Tiểu Ảnh đuổi theo, Tiểu Ảnh là thiên địch của hết thảy tồn tại trong cấm khu.

Cứ như vậy một nén hương sau, hai người bọn họ đi tới bên dưới ngọn núi trong cấm khu huyết sắc.

Nhìn từ xa thì ngọn núi này có màu đỏ, tới gần nhìn thấy màu đen, màu đỏ ở trên là đến từ vô số con muỗi huyết sắc, bộ dáng của chúng nó dữ tợn, nằm ở trên núi, khiến ngọn núi bị nhiễm màu đỏ.

Hai người Hứa Thanh xuất hiện cũng khiến cho những con muỗi run rẩy.

Hứa Thanh quét mắt xem xét một vòng, đang muốn rời núi, đội trưởng một bên lại làm một cử động mà Hứa Thanh không tưởng tượng được.

Đội trưởng giơ tay lên, thân thể tràn ra một cỗ khí tức kỳ dị, rõ ràng dẫn động những con muỗi nọ, khiến cho chúng nó khắc chế sự kính sợ và bộc phát bản tính, trong tiếng ông ông ông bay ra một đám, lao thẳng đến phía đội trưởng.

Đội trưởng không thèm né tránh, mặc kệ đám muỗi bao phủ toàn thân, chịu đựng từng cây kim hút máu, chịu đựng thân thể không ngừng xuất hiện vết sưng, mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, năm đó bởi vì thân thể của ta chưa đủ rắn chắc, cho nên khâu săn bắn thứ nhất đã bị thua thiệt, thế nên về sau ta đã nghĩ ra biện pháp này, mượn nhờ những con muỗi kỳ dị ở đây, gia tăng phòng hộ của thân thể trong thời gian ngắn!”

“Cửa săn bắn thứ nhất gọi là thiên tháp địa, khảo nghiệm thân thể, ngươi nhanh tới đây, nhẫn nhịn một chút, bị cắn thêm mấy cái có thể thừa nhận càng nhiều, thân thể của chúng ta càng không sợ thiên tháp (trời sập).”

Giờ phút này giọng nói của đội trưởng cũng đã có chút biến đổi.

Hứa Thanh sửng sốt nhìn đội trưởng nhanh chóng bị muỗi chích sưng thành núi thịt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì…

Chương 1877: Tiểu Thanh, ngươi đang làm gì thế? (1)

"Tiểu Thanh, ngươi thất thần cái gì đấy, lúc mới đi vào cấm khu ta đã cảm nhận được ấn ký của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, hẳn là cấm khu này đã có người xác định thành vật riêng rồi."

Đội trưởng cố nén cảm giác ngứa cùng với đau nhức do sưng trên người, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

"Ngươi nhanh lên, ta nói cho ngươi biết nha tiểu Thanh, cảm giác này thật thoải mái, càng mãnh liệt đại biểu hiệu quả gia trì cho thân thể càng hoàn mỹ."

"Khâu thứ nhất của trận đại săn bắn lần trước của Viêm Nguyệt thì ta đã ăn phải thiệt thòi, ngươi biết vì sao gọi là thiên tháp địa không, là màn trời trong phạm vi mười vạn dặm ngoài Thần Sơn hạ xuống, bất luận tu vi, trấn áp trên thân của mỗi một người."

"Đây là khâu thứ nhất, trong đó còn có đủ loại đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung, từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, tóm lại chính là đủ loại phương thức xuất hiện ở trên thân của ngươi, khiến cho ngươi đau đớn nửa bước khó đi."

"Lúc ấy ta quá gầy, cũng không có chuẩn bị thân thể quá nhiều, đau đớn khiến ta xém chút nữa hôn mê, nhưng ta nhìn thấy một số tên khổng lồ cùng tu sĩ thân thể cường hãn, bọn họ có được ưu thế không nhỏ trong cửa này."

"Cho nên về sau ta cũng bắt đầu cân nhắc phương pháp, cuối cùng năm đó ta đã tìm được cấm khu này, đám muỗi biến dị ở nơi đây, nếu có thể kháng trụ độc tố của chúng nó, như vậy thân thể sẽ được gia trì trong thời gian ngắn."

"Hơn nữa sẽ khiến cho người dần dần mất đi cảm giác đau, vô cùng thích hợp với khâu thứ nhất, đáng tiếc đời đấy của ta chết thảm, không có cơ hội."

"Tin tưởng ta, tiểu Thanh."

Đội trưởng vừa mở miệng vừa vận hành tu vi, cuối cùng đám muỗi ngoài thân thể từng con rơi xuống đất tử vong, hiển nhiên là bị bản thân y độc chết.

Nhưng đội trưởng rất cố chấp, y cảm thấy trạng thái bây giờ chưa đủ, vì vậy lại hấp dẫn thêm một đàn nữa bay tới.

Mắt thấy như vậy, Hứa Thanh nhớ lại các khâu trong đại săn bắn mà Nê Hồ Ly tự nói với mình, so sánh với lời của đội trưởng, Hứa Thanh cảm thấy… Nê Hồ Ly càng đáng tin cậy hơn.

Mà đội trưởng nơi đây, Hứa Thanh cảm giác có thể là y quá đắm chìm trong kinh nghiệm lúc trước, không biết quy tắc đã thay đổi, dẫu sao nhân tộc cách Viêm Nguyệt quá xa xôi, tin tức cũng tương đối kín khó tiếp cận.

Muốn biết trước, trừ phi là tới dò hỏi trực tiếp tộc quần tổ chức hoặc liên quan chính đến đại săn bắn, bằng không mà nói, vẫn có không ít khó khăn.

Vì vậy Hứa Thanh há to miệng, dự định nói với đội trưởng tin tức về các khâu mình được biết từ chỗ Nê Hồ Ly, nhưng ngay khi hắn muốn nói, đội trưởng bên đó giơ tay lên ném ra một bình thuốc tới trước mặt Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, cũng đừng nói đại sư huynh không thương ngươi, đây là sự quan tâm của ta, ngươi mở ra có thể giống như ta, thu hút đám muỗi tới.”

“Hơn nữa mùi thơm lạ lùng trong bình đan ấy, chính là thứ ta chuyên môn chuẩn bị cho ngươi, của ta thu hút muỗi cái, ngươi thu hút muỗi đực, ha ha ha.”

Đội trưởng toàn thân sưng vù, nháy mắt về phía Hứa Thanh, bộ dạng xấu xa, chỉ là da mắt của y cũng đã sưng hết lên rồi, sau khi nháy một cái, không mở ra được nữa…

Hứa Thanh nhìn bình thuốc trên tay, lại nhìn đội trưởng một chút, cất kỹ bình thuốc, lời nói sắp sửa ra khỏi miệng cũng nuốt xuống, hắn không có ý định nói với đội trưởng tình huống thật.

Mà quay người đi về phía cấm sơn huyết sắc, hắn ngẩng đầu nhìn qua ngọn núi, hít sâu rồi giơ tay phải lên, trực tiếp đặt lên trên núi đá.

Tu vi toàn thân lập tức bộc phát, hình thành khí tức kinh khủng bao phủ ngọn núi, khiến cho cả tòa cấm sơn chấn động, càng có âm thanh nổ tung vang vọng.

Những con muỗi ở trên bị chấn kinh, biến thành từng mảnh đen kịt bay lên che phủ màn trời, khiến cho cấm khu vốn âm u nay càng thêm lờ mờ.

Tiếng vù vù cũng thoáng cái tăng vọt lên, khiến người ta nghe thấy mà giật mình.

Một màn này đập vào trong mắt đội trưởng, chú ý thấy Hứa Thanh không thu hút đám muỗi tới, nội tâm của đội trưởng không khỏi kinh ngạc.

“Ồ, ngươi muốn làm gì thế?”

Hứa Thanh không nói chuyện, hắn vận hành tu vi, 200 vạn hồn ti trong cơ thể cũng đang nhanh chóng hoạt động, sau đó từng cái lao ra từ trong thân thể.

Từ xa nhìn lại, từng đám hồn ti giống như nối tiếp bầu trời, đưa tới vô số tia chớp sấm sét, cuối cùng hóa thành vòng xoáy, quấn quanh ở bốn phía ngọn núi, tạo thành man lực.

Như một bàn tay khổng lồ đến từ hư vô, chụp lấy ngọn núi sau đó hung hăng kéo một cái.

Muốn nhấc nó từ dưới mặt đất lên.

Thân núi lay động khiến mặt đất rung động lắc lư, cấm khu nổ vang.

Đội trưởng muốn trợn to mắt nhưng lại không làm được, nội tâm nổi sóng, trong lòng càng xuất hiện hồ nghi.

Y vừa muốn mở miệng, nhưng một tiếng nổ vang lớn như là thiên lôi bỗng truyền ra từ trong thân núi, ngọn núi lay động kịch liệt, dưới 200 vạn hồn ti chụp lấy, mặt đất bên dưới xuất hiện vỡ vụn.

Ngọn núi bị nhấc lên bảy tấc!

Chất lỏng màu đen như máu từ giữa thân núi cùng đại địa lan tràn ra ngoài, nếu như là nằm rạp xuống mặt đất nhìn tới, có thể thấy giữa thân núi cùng mặt đất lại có vô số sợi tơ máu thịt màu đen.

Càng có một số xương cốt tồn tại.

Ngọn núi nơi đây, rõ ràng chính là thân thể của cấm khu!

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, phát hiện này khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Mà núi trong cấm khu, có trọng lượng lớn hơn bên ngoài rất nhiều, sau khi Hứa Thanh cảm giác, hiểu biết của hắn đối với cấm khu lại nhiều thêm một chút.

Mặt khác, bản thân ngọn núi tồn tại uy áp, nếu muốn nhấc lên thì khó khăn không nhỏ.

Còn nữa chính là, dị chất ở bên trên cũng bởi vì bị giơ lên mà tản ra càng nồng đậm hơn.

Mà quan trọng nhất, là quan hệ của ngọn núi này cùng cấm khu, nó thuộc về một bộ phận của cấm khu, nếu muốn lấy đi thì không khác gì như cắt thịt kẻ sống vậy.

Chương 1878: Tiểu Thanh, ngươi đang làm gì thế? (2)

Dưới mắt chỉ vừa mới giơ ngọn núi lên một chút, mà toàn bộ cấm khu đã giống như sống dậy, từ từng cọng cây ngọn cỏ, từ tất cả dị chất cùng với bên trong núi đá, từ giữa phiến thiên địa nơi đây, đều truyền đến bài xích và ác ý kịch liệt.

Bùn đất ở đây bốc lên, vô số cỗ thi hài sinh linh chết trong cấm khu từ xưa đến nay leo ra khỏi mặt đất, bộ dáng vô cùng hung hăng, trực tiếp vọt tới phía Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Nó, không muốn cho!

Toàn bộ cấm khu giống như sinh ra ý thức của mình, đã tập trung vào Hứa Thanh, gió thổi tới cũng thoáng cái lớn hơn rất nhiều, không biết bên trong kẹp lấy là gió hay là lời nói.

“Rời khỏi!”

“Lập tức cút đi!”

“Chết!!”

Những tiếng nói này khiến cho ánh mắt của Hứa Thanh lạnh hơn.

Uy áp, hắn có thể thừa nhận, sức nặng, hắn có thể dùng hồn ti chống đỡ.

Dị chất, hắn có thể bỏ qua, về phần ngọn núi cùng bản thể cấm khu… .

“Nếu như không muốn cho, như vậy liền cầm đi hết là được.”

Hai mắt Hứa Thanh uẩn lạnh, trong lòng hô hoán Tiểu Ảnh đang đuổi bắt chơi đùa, hạ lệnh cho nó.

“Nuốt tòa cấm khu này!”

Từ sớm Tiểu Ảnh đã đợi mệnh lệnh đó rồi, nếu như đổi thành trước kia, nó sẽ không để trong lòng những điều ấy, đói thì ăn, nhưng từ sau khi gặp Hứa Thanh, nó đã cực kỳ sợ hãi, không dám có một xíu lòng tà đạo.

Cho nên nó chỉ dám truy đuổi và hành hạ cho vui, không dám trực tiếp mở miệng thôn phệ, nó lo lắng mình làm sai sẽ lại bị trừng phạt.

Vì vậy Tiểu Ảnh đang hành hạ huyết vụ, ngay khi nhận được mệnh lệnh của Hứa Thanh, nội tâm của nó lập tức hưng phấn vô cùng, cảm xúc thoáng cái sục sôi lên, hóa thành một mảng bóng đen lớn, trực tiếp dựng từ trên mặt đất lên.

Tựa như một màn sân khấu màu đen.

Có thể nhìn thấy trên màn sân khấu có một tòa cấm khu!

Bên trong cấm khu ấy có một mảnh rừng rậm, mà ở chỗ sâu trong rừng rậm thình lình mọc ra một cây đại thụ che trời tràn ngập những con mắt.

Đại thụ này rất quỷ dị, bên trên nhánh cây treo một cỗ quan tài màu đen đang lắc lư, đó là loại hình thái thứ nhất Ảnh Tử từng thể hiện ra, Ảnh Thụ.

Cỗ quan tài đang lắc lư giữa bầu trời giống như một chiếc đồng hồ quả lắc thật lớn, trong đó còn có âm thanh móng tay cào qua tấm ván gỗ chói tai cùng với lẩm bẩm vang vọng bát phương.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả con mắt đồng loạt mở ra.

Không chỉ nham thạch nóng chảy đến từ thân cây, vào thời khắc này vô số con mắt bên trong cấm khu trên màn sân khấu màu đen toàn bộ đều mở, lộ ra ánh sáng màu đỏ và tham lam, một vết nứt cực lớn thông suốt mở ra từ trên màn sân khấu.

Bên trong truyền ra khí tức mục nát.

Sau đó nó chợt bổ nhào về phía huyết vụ đang bay nhanh chạy trốn.

Tiếng kêu rên thê lương đột nhiên vang vọng bên trong cấm khu, toàn bộ cấm khu lắc lư mãnh liệt, trong mơ hồ còn có một tiếng nhấm nuốt khiến người ta sởn hết cả gai ốc truyền đến.

Mỗi một cái, đều đang nhai nuốt.

Càng là trong lúc thôn phệ, màn sân khấu do Ảnh Tử hóa thành lại phủ xuống đất, bỗng nhiên lan tràn về bốn phía, bao trùm toàn bộ những nơi đi qua.

Bất kể là cỏ cây hay là hung thú, bất kể là sống hay chết, dưới Ảnh Tử bao trùm đều xuất hiện cảm giác mơ hồ.

Bùn đất phía dưới đang nhanh chóng cải biến màu sắc, dần dần trở thành màu xám, không còn sinh cơ và mùi tử vong, lộ ra một mảnh xám như là màu lót của thế giới.

Thật giống như một miếng thịt bị nuốt vào.

Cấm khu nổ vang, gió càng lớn, trong tiếng gào thét giống như truyền ra âm thanh đau khổ, vang vọng trong cấm khu.

Mà theo Ảnh Tử lan tràn, tiếng kêu rên lại càng mãnh liệt hơn.

Một màn này cũng làm cho đội trưởng bên đó chấn kinh.

“Cái này…”

“Tiểu Thanh, chúng ta để mấy con muỗi cắn vài phát là được rồi, tại sao ngươi… lại muốn thu luôn cả cấm khu vậy?”

Hứa Thanh không trả lời, sau khi cảm giác thấy Tiểu Ảnh bắt đầu lan tràn thôn phệ cấm khu, hắn đặt tay lên trên núi đá, lần nữa nhấn một cái, ngọn núi lập tức truyền ra tiếng nổ mạnh, thời gian dần qua lại bị nhấc lên bảy tấc.

Hồn ti vờn quanh bốn phía càng tăng thêm lực lượng lôi kéo lớn hơn, hình thành một cỗ chấn động tỏa tới đám thi hài vọt tới từ bốn phía, khiến cho toàn bộ bọn chúng bị nghiền nát ngoài mấy trăm trượng.

Cấm khu đang bị luyện hóa, cấm sơn đang bị chuyển đi.

Mà đúng lúc này, Ảnh Tử truyền đến một đạo chấn động cảm xúc, tức khắc báo động trước với Hứa Thanh, sau đó trong mắt của đội trưởng cũng lóe lên ánh sáng màu lam, cử động thân thể cao lớn, nhìn về đằng sau.

Phía sau của bọn họ có một đạo cầu vồng từ bên kia cấm khu đang nhanh chóng vọt tới nơi đây.

Chấn động khí tức Quy Hư nhất giai bá đạo, hóa thành ngàn vạn sao băng hư ảo, vờn quanh bốn phía cầu vồng, như là lưu tinh hỏa vũ.

Trong đó, là một đạo thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh ấy tương tự cùng nhân tộc, nhưng rõ ràng khôi ngô hơn, độ cao tới gần hai trượng, như người khổng lồ.

Một đầu tóc dài màu vàng kim tung bay theo gió, lộ ra vẻ tôn quý.

Hai mắt cũng là màu vàng, tạo cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng, mà con ngươi lại khác biệt cùng nhân tộc, là đồng tử dựng thẳng giống như mắt rồng.

Theo huyết khí bốc lên, khí tức tràn ra trên người càng thêm rõ ràng và nồng đậm, giờ phút này theo người đó đến, tựa như một tòa núi lửa sắp bộc phát, uy áp kinh người, đồng thời chiến lực rõ ràng muốn vượt qua tu sĩ cùng cảnh của tộc khác.

Càng mơ hồ còn ẩn chứa thiên phú huyết mạch, hết thảy dị chất bốn phía đều bị bài xích ra bên ngoài, hiển nhiên từ trên trình độ chống cự xâm nhập, cũng là siêu việt tuyệt đại đa số tộc quần.

“Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc!”

Hai mắt đội trưởng sáng lên, liếm liếm bờ môi.

Chương 1879: Cửu Tức Phục Khí (1)

Hứa Thanh liếc qua với thái độ lạnh lẽo, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, mà hắn cũng hiểu ý tứ của đội trưởng.

Kẻ xuất hiện không phải tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt, mà là bổn tộc chân chính.

Kết hợp với lúc trước đội trưởng nói ngay khi vừa vào cấm khu đã cảm nhận được ấn ký, nghĩ đến hẳn là người khắc ấn ký đã đến.

Mặc dù Hứa Thanh chưa thấy qua tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, nhưng trong thời gian hắn ở Hoàng Đô, với điển tịch trong Dị Tiên Lưu Thái Học, hắn cũng có chút hiểu biết về tộc này.

Cho nên hắn biết rõ, bởi vì số lượng người bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên ít hơn rất nhiều so với tộc phụ thuộc, cho nên bên trong khu vực của Viêm Nguyệt, bất kỳ một tu sĩ bổn tộc nào đều có thân phận chí cao.

Điểm này cũng có thể thấy được một chút trên đãi ngộ Đại hoàng tử thu được từ một nửa huyết mạch.

Mà tu sĩ bổn tộc của Viêm Nguyệt Huyền Thiên dù là rời khỏi khu vực Viêm Nguyệt, đi tới trong phạm vi thế lực tộc quần khác cũng là tương tự như thế.

Không một ai dám tuỳ tiện đắc tội người bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, hết thảy khiến cho tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên dù đi tới bất kỳ địa phương nào, đều tự tin và bá đạo vô cùng.

Tộc quần cường đại chính là chỗ tự tin của bọn họ

Như bây giờ bên trong khu vực của Viêm Nguyệt lại càng là như vậy.

Thiên địa nổ vang, gương mặt lao đến đã xuất hiện ở trên bầu trời phía sau Hứa Thanh cùng đội trưởng, giờ phút này toàn bộ sao băng nương theo cùng tiến đến rơi xuống mặt đất.

Cấm khu lắc lư rung động, bát phương rung chuyển, uy áp từ trên màn trời cường thế rơi xuống, hóa thành một câu.

“Nhân tộc?”

Lời này vừa ra, thiên địa biến sắc, như là mở miệng thành phép, tạo thành lực lượng quy tắc, phủ tới trên người Hứa Thanh cùng đội trưởng, ý đồ ngăn các hành vi của bọn hắn, thậm chí mơ hồ, trên người của bọn hắn cũng xuất hiện dấu hiệu muốn xé rách.

Trong mắt đội trưởng lộ ra ánh sáng màu lam, trong lòng có chút hưng phấn.

Vẻ mặt Hứa Thanh như thường, như nhìn người chết.

Tiểu Ảnh đang thôn phệ cấm khu hơi có hơi dừng lại, sau đó tiếp tục thôn phệ.

Mắt thấy hai tên nhân tộc không có chút phản ứng đối với với sự xuất hiện của mình, trong mắt của tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên xuất hiện một tia không kiên nhẫn.

Gã cũng không phải là ở ngay chỗ này mà là vừa vặn đến, mục đích chính là cấm sơn bên trong cấm khu.

Tư cách là người tham dự đại săn bắn, gã cần càng nhiều cấm sơn càng tốt, mà trận cạnh tranh này rất kịch liệt, cho nên gã đã để cho tôi tớ tộc phụ thuộc nơi đây đi đến nhiều cấm khu, sớm hạ ấn ký của gã xuống trước.

Có ấn ký của gã hạ xuống, đại biểu nơi đây đã thuộc về gã, những người khác muốn tới đoạt, vậy phải thừa nhận tai ương bị chém giết.

Mà gã một đường đi đến những cấm khu đó có thu hoạch cũng có thất bại, tâm tình vốn đã bực bội, khi đi đến cấm khu trước mắt, lại nhìn thấy nhân tộc dám xâm nhập, vì vậy trong mắt gã xuất hiện nét không kiên nhẫn, gã giơ tay phải lên cách không hạ một quyền xuống chỗ Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Một quyền này nhìn như tùy ý, nhưng từ trong tay Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc thể hiện ra, lại có cảm giác ngập trời.

Bầu trời cuộn trào, đại địa nổ vang, một cái quyền ảnh màu vàng thật lớn xuất hiện giữa thiên địa, phạm vi lớn tới vạn trượng, như trời.

Khí thế kinh người, khí tức rung chuyển tâm thần, nhấc lên phong bạo khiến cho cấm khu cũng đang run rẩy, một khắc hạ xuống, đội trưởng cười lớn một tiếng, thân thể mập mạp lập tức lao lên.

“Đúng lúc, bắt ngươi tới thử xem hiệu quả gia trì của thân xác này.”

Trong lúc nói, thân thể giống như núi thịt của đội trưởng dấy lên tiếng rít kịch liệt, trực tiếp đụng vào quyền ảnh màu vàng đánh đến.

Âm thanh đinh tai nhức óc như thiên lôi nổ tung vang vọng.

Thân thể đội trưởng bỗng nhiên bay xuống, còn bắn mấy lần trên mặt đất, mà quyền ảnh trên bầu trời lại xuất hiện khe hở, sau một khắc trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

“Chỉ vậy?”

Đội trưởng ngẩng đầu, truyền ra âm thanh ngạo nghễ.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, hắn có thể cảm nhận được không chỉ thân thể của đội trưởng cường hãn hơn rất nhiều, mà cũng chẳng biết lúc nào, tu vi của y lại có uy thế của Quy Hư.

“Lại cởi bỏ phong ấn?”

“Mặt khác, hình như đại sư huynh đang cố ý chọc giận tên tu sĩ Viêm Nguyệt này.”

Trong khi Hứa Thanh suy tư, đội trưởng bên đó ngửa mặt lên trời kêu gào.

“Lại đến.”

Trên bầu trời, ánh mắt của tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên lập tức chú ý đến trên người đội trưởng, hai mắt gã có chút gợn sóng, hình như nghiêm túc một chút, trong lúc giơ tay phải lên, gã hít một hơi.

Một hơi hút tới, phong bạo đột khởi, trong một cái chớp mắt, dị chất bát phương, linh khí cùng với hết thảy quy tắc pháp tắc tồn tại ở nơi đây đều vọt tới phía gã.

Dưới âm thanh ầm ầm, tạo thành một vòng xoáy, nhìn thấy mà giật mình.

Mà sau khi hút một hơi, thân thể của tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên khổng lồ thêm gấp đôi, tay phải nắm lại, lần nữa cách không đánh xuống.

Oanh một tiếng, hư vô nổ vang, một cái cự sơn màu vàng càng khổng lồ hơn so với quyền ảnh vừa rồi xuất hiện giữa không trung, trấn áp về phía đội trưởng.

Trong mắt đội trưởng lộ ra khinh thường, thân thể lần nữa xông lên, vẫn dùng thân thể đi va chạm sơn ảnh như trước.

Tiếng nổ mạnh truyền ra, thân thể đội trưởng rơi xuống, sơn ảnh to lớn ầm ầm tan vỡ.

Lần này trong mắt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên giữa không trung rõ ràng lộ ra vẻ ngưng trọng, gã nhìn kỹ đội trưởng, vừa muốn mở miệng.

“Quá yếu quá yếu quá yếu!”

Đội trưởng dưới mặt đất cười như điên.

Tiếng cười rơi vào trong tai tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên, hai mắt của gã lập lòe sát cơ, lần nữa mở to miệng hút khí, lần này phạm vi ảnh hướng càng lớn, dị chất và linh khí trong vòng ngàn dặm gào thét đến, tạo thành một cái vòng xoáy kinh khủng trước mặt gã.

Gã đang muốn hút vào.

Chương 1880: Cửu Tức Phục Khí (2)

Nhưng vào lúc này, đội trưởng chợt đạp xuống mặt đất một cái, mượn lực bắn lên, cộng thêm tốc độ của bản thân gia trì, khiến tốc độ trong một cái chớp mắt đã đạt đến cực hạn, trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên trong vòng xoáy do linh khí cùng dị chất ngàn dặm hình thành.

Một khắc xuất hiện, trong mắt đội trưởng lộ ra một tia vui mừng, y mở miệng rộng đoạt trước tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên, hung hăng khẽ hút.

Trong khoảnh khắc, vòng xoáy hội tụ ngàn dặm tựa như quả bóng xì hơi, nháy mắt khô quắt, lập tức thu nhỏ lại, bị đội trưởng cắn nuốt hơn phân nửa vào miệng.

Một khắc nuốt xuống, thân hình của đội trưởng lại tăng vọt, tóc cũng xuất hiện màu vàng, hai mắt tương tự như thế, thoạt nhìn lại rất giống Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Một màn này khiến cho thần sắc của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên biến hóa, thân thể cấp tốc rút lui, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

“Ngươi không phải nhân tộc!”

“Ngươi mới không phải nhân tộc, cả nhà ngươi đều không phải nhân tộc, thế quái nào đánh một hồi lại quay ra mắng người đấy hả?”

Đội trưởng trừng mắt.

“Không phải Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc các ngươi có đặc thù Cửu Tức Phục Khí sao, một khi triển khai, mỗi hơi thở nuốt một lần, có thể khiến cho lực lượng của bản thân tăng vọt, làm sao, ta có thể nuốt ngược, là không phải nhân tộc hả?”

“Nhưng mà ta nói chứ, sao ngươi lại chỉ hút có ba lượt vậy, không đủ không đủ, lại tiếp.”

Đội trưởng liếm môi, hưng phấn mở miệng.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, lúc trước hắn đã cảm nhận được hành vi của đội trưởng có chỗ cổ quái, giờ phút này nhìn tới, rõ ràng có lẽ phải ngoài ý muốn đối với việc đội trưởng có thể triển khai thuật của Viêm Nguyệt, nhưng mà Hứa Thanh lại cảm thấy hết thảy như thường.

Hiển nhiên, sau khi tiếp xúc thời gian dài, Hứa Thanh đã tạo thành thói quen tất cả mọi việc trên người đội trưởng.

Cho dù có một ngày đội trưởng tự nói với mình, y là Thần Linh, Hứa Thanh cũng cũng không có xuất hiện bao nhiêu gợn sóng.

Vì vậy Hứa Thanh không thèm quan tâm nữa, hắn tiếp tục chuyển núi.

Mà giờ phút này sắc mặt của tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên giữa không trung rất khó coi, gã nhìn chằm chằm đội trưởng, bỗng nhiên mở miệng.

“Lần đầu tiên ta gặp phải nhân tộc thú vị như vậy, cũng tốt, nếu ngươi đã có thể nắm giữ Cửu Tức Phục Khí pháp, vậy để xem ngươi có biết bổn mạng thiên phú của Viêm Nguyệt ta hay không.”

Nói xong, tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên giơ tay phải lên, nhấn một cái về phía mi tâm, khí huyết trong cơ thể gã lập tức sôi trào bộc phát ra, hình thành một mảnh huyết vụ, bay thẳng lên màn trời.

Toàn bộ màn trời đung đưa tạo thành vòng xoáy, tầng tầng cuộn trào về bốn phía, càng có từng đạo tia chớp huyết sắc chạy ở, khí thế kinh người.

Mà ở giữa vòng xoáy đó xuất hiện một cảnh tượng đủ để cho toàn bộ người lần đầu tiên thấy vô cùng chấn động.

Trong tấm hình đó là một địa phương hư vô không biết.

Bên trong có một con Côn Bằng cực lớn!

Từng trận khí tức Thiên Đạo tràn ra từ trên người nó, đây không phải là Thiên Đạo bình thường, đó là... một trong Thiên Đạo Viễn Cổ của đại lục Vọng Cổ!

Vô số khóa sắt vờn quanh trên người nó, mỗi một chiếc đều đâm thật sâu vào bên trong khóa thân thể của nó lại, càng có một cây roi cực lớn vung vẩy trong hư vô, không ngừng quất vào trên người nó.

Vô số vết thương, máu thịt mơ hồ, thê thảm vô cùng.

Mỗi một roi hạ xuống đều truyền đến tiếng như thiên lôi, càng có tiếng kêu rên đến từ Thiên Đạo Viễn Cổ truyền tới thế gian.

Tiếng kêu này ẩn chứa vô tận đau khổ, dâng lên cảm giác muốn chết khó có thể hình dung, vang vọng trong nhân gian, tạo thành âm thanh siêu việt quy tắc cùng pháp tắc, gấp gáp vang về phía đội trưởng cùng Hứa Thanh.

Bị nó ảnh hưởng đến sẽ sinh ra cộng tình, mà một khi cộng tình, sẽ đau khổ muốn chết.

Đây, chính là thiên phú bổn mạng của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Tộc này vốn không có thiên phú bổn mạng, tối đa cũng chính là thân thể cường hãn mà thôi, nhưng theo thời đại cải biến, theo tộc quần cường hãn, bọn họ đã sáng tạo ra thiên phú bổn mạng vì chính mình.

Khóa một Thiên Đạo Viễn Cổ lại, nô dịch Thiên Đạo đó, mượn nhờ roi quất khiến cho nó kêu rên hình thành vận khí, dùng cái này gia trì tộc quần.

Mà cụ thể đến cùng có bao nhiêu Thiên Đạo bị bọn họ khóa lại như vậy, ngoại trừ tư quyền cùng Thần Linh của tộc này ra, không ai biết được.

Bây giờ, âm thanh kêu rên đến từ Thiên Đạo bỏ qua tu vi, bỏ qua ngăn cách, trực tiếp vang đến chỗ Hứa Thanh cùng đội trưởng, loại cảm giác đau khổ cùng muốn chết nhanh chóng lan tràn ở trong óc của bọn họ.

Nhưng… . . thần sắc của Hứa Thanh vẫn như thường, đội trưởng vẫn đang cười giễu cợt.

“Nhi tử.”

Hiển nhiên tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên giữa không trung có chỗ hiểu lầm, khi hàn mang trong mắt của gã càng đậm, từ bên trong địa phương vòng xoáy hư vô bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu ê a thanh thúy.

Tiếng kêu này vừa ra, vị cách kinh người lập tức áp chế tiếng vang đến từ Côn Bằng kêu rên, khiến cho vòng xoáy trên màn trời bỗng nhiên tan vỡ.

Mà thân thể của tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên cũng chấn động mãnh liệt, phun ra một ngụm máu tươi lớn, thần sắc hoảng sợ không cách nào tin.

“Đây là cái gì!”

Hô hấp của gã dồn dập, giờ phút này trong lúc nói, thân thể cấp tốc rút lui, gã không muốn đánh, trong mắt của gã, tên nhân tộc tướng mạo tuấn lãng không đáng quan tâm, thế nhưng tên béo mập mạp nọ quá mức kinh khủng.

Cho nên gã không chút do dự, lập tức rút lui.

Đội trưởng hô to.

“Chớ đi nha, lại đánh một hồi.”

Hứa Thanh nhíu mày, bình tĩnh mở miệng.

“Đại sư huynh, đừng đùa nữa.”

Trong lúc nói, Hứa Thanh giơ tay phải lên, trảo một cái về hư không, lửa đen lập tức lăng không mà ra, hình thành biển lửa, đồng thời bên trong đồ đằng Kim Ô từ trên người Hứa Thanh truyền ra tiếng hiii…iiii, xông lên hóa thành một thanh trường thương màu đen.

Một khắc xuất hiện, sấm sét nổ tung, tiếng thét vang vọng, thương ảnh như một con hắc long diệt thế, tràn ra khí tức khiến đại địa chấn động, núi đá sụp đổ.

Trong nháy mắt tiếp theo, trường thương màu đen phóng lên trời.

Nhìn như trường thương nhưng lại như Kim Ô, mặt đất bốn phía bốc lên hỏa diễm đuổi theo, phóng thẳng đến tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên đang bỏ chạy.

Chương 1881: Ngọn núi đầu tiên (1)

Từ xa nhìn lại, màn trời của cấm khu nổ vang, trường thương như cường long bay ra từ trước người Hứa Thanh, trên thân nó lập lòe hắc mang diệt thế, uy thế mạnh mẽ không gì sánh được, giống như có thể toái diệt hết thảy.

Càng cuốn lên biển lửa trải dài dưới mặt đất, bay tới màn trời.

Tốc độ cực nhanh, giống như sao băng phá vỡ bầu trời mà đi.

Còn có hồn ti đến từ đỉnh núi, giờ phút này cũng ngay lập tức đuổi theo, cùng biển lửa gia trì phía trên trường thương, khiến cho cây thương lộ ra mũi nhọn trước đó chưa từng có.

Làm cho người khác không thể né tránh hay là chống cự!

Thần sắc của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nọ hoàn toàn đại biến.

“Khí tức này… Đây là Cấm Binh!”

Tộc quần cường đại khiến cho năng lực nhận thức cùng với tính chất lịch sử nguyên vẹn cũng sẽ càng nhiều hơn, cho nên tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên lập tức nhận ra trường thương đang bay đến.

Loại nhận thức đó cũng khiến cho nội tâm của gã cuộn trào, trong đầu như có sấm sét nổ vang.

Nhưng bây giờ gã không kịp suy tư quá nhiều, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt khiến máu thịt toàn thân gã đều rung động lắc lư, cảm giác tử vong từ trong ra ngoài, từ ngoài tới trong, lan tràn khắp người gã.

Gã muốn tránh nhưng lại không cách nào làm được, bản năng của sinh mệnh khiến gã hiểu được, đối mặt với trường thương hủy diệt đang đến, chỉ cần mình lui ra phía sau một bước, sẽ lập tức bị trấn áp tâm thần.

Một khi khí thế bị áp bách, vậy thì gã hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Bởi vì thanh trường thương đó thiên địa không dung, Thiên Đạo không đồng ý, thuộc về một trong Cấm Binh cổ xưa nhất của đại lục Vọng Cổ, nó bị phong ấn bên trong công pháp Hoàng cấp.

Đối mặt với loại Cấm Binh cổ xưa này, càng sợ hãi sẽ càng bị hủy diệt nhanh hơn.

Cho nên, hai mắt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc lập tức đỏ thẫm, phát ra tiếng gào thét, tự mình phun ra máu tươi để hình thành Huyết Cấm Pháp.

Đám máu tươi nháy mắt hóa thành huyết vụ, hình thành hình cung phòng hộ phía trước người gã, đồng thời có thể thấy được trong huyết vụ hiện ra rất nhiều gương mặt vạn tộc, số lượng không dưới 1000, đồng loạt phát ra tiếng gầm nhẹ, riêng phần mình thiêu đốt, dốc hết toàn lực.

Nhưng hiển nhiên chỉ có như vậy vẫn còn chưa đủ.

Cho nên vào lúc nguy cơ trước mắt, lực lượng thân thể của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên bốc lên toàn bộ, chỉ trong khoảnh khắc hai tay của gã đã trở lên vừa thô vừa to vô cùng, gã giơ lên nhấn một cái về phía trước.

Trên người gã chợt khuếch tán ra ánh sáng màu vàng, hóa thành một màn hào quang, tạo thành tầng phòng hộ thứ hai.

Còn có một đạo bạch quang cấp tốc bay ra từ mi tâm của gã, hình thành Mệnh Thần Pháp, hóa thành một bức tượng thần sừng sững đứng sau lưng gã.

Tượng thần này hình người, nhưng toàn thân đều là lông vũ màu trắng, làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh, tượng thần giơ hai tay lên, tạo thành tư thế bao bọc, ôm tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên vào.

Toàn lực đối mặt!

Hết thảy nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, trong nháy mắt tiếp theo, dĩ nhiên trường thương màu đen đã phá vụn hư vô.

Đã đến!

Khí thôn sơn hà, tiếng rít như sấm, trường thương đâm về sương mù màu máu trước mặt tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền

Thiên.

Một khắc đụng chạm, sương mù nổ vang và cuộn mình kịch liệt, muốn chống cự uy thế của cây thương, nhưng không cách nào làm được, dù cho toàn bộ gương mặt trong đó đều thiêu đốt cũng đều vô ích.

Trong chớp mắt, từng gương mặt phát ra tiếng kêu rên thê lương, bay màu giống như xám tro, trực tiếp bị làn gió trường thương cuốn đến thổi tan.

Cùng nhau tản đi còn có bản thân sương mù màu máu, toàn bộ tán loạn không chịu nổi một kích.

Tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên lập tức gặp phải cắn trả, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng đây chỉ là bắt đầu với gã mà thôi.

Trong nháy mắt tiếp theo, trường thương màu đen hung hăng đâm vào tầng phòng hộ thứ hai, trên màn hào quang màu vàng của tên tu sĩ nọ.

Oanh, một tiếng nổ mạnh vang lên ngập trời.

Màn hào quang màu vàng vỡ vụn, lan tràn vô số khe hở, chỉ giữ vững được một hơi đã chia năm xẻ bảy, tan vỡ.

Sắc mặt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt trắng bệch, không cách nào kiềm chế phun ra một ngụm máu tươi, trường thương màu đen mang theo thế tuyệt sát, lấy thế cương mãnh tuyên cáo không thể ngăn cản, trong tiếng rít vang khắp trời, đâm vào trên pho tượng màu trắng do Mệnh Thần Thuật của tên tu sĩ Viêm Nguyệt biến thành.

Vào thời khắc này, từ trên trường thương cũng phóng thích ra sức mạnh cùng uy nghiêm.

Lửa màu đen, hồn ti màu đỏ, cấm binh đánh đâu thắng đó, chúng nó phối hợp cùng một chỗ tạo thành trùng kích và hủy diệt, mặc dù không phải là không thể ngăn cản, nhưng hiển nhiên… . . Tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên này không nằm trong số đó!

Cho nên, theo âm thanh điếc tai nhức óc truyền khắp toàn bộ cấm khu, Mệnh Thần Tượng của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên giống như một món đồ sứ vậy, bắt đầu vỡ vụn.

Đầu tiên là cánh tay sau đó là thân hình, tiếp theo là phần đầu, từng bộ phận hóa thành vô số mảnh vỡ bay về phía sau, lộ ra tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên được bảo hộ ở.

Nét mặt của gã còn lưu lại hoảng sợ lúc trước, cũng không chờ gã có biến hóa gì, trường thương màu đen đã xuất hiện ở lồng ngực của gã.

Xông thẳng tới.

Trường thương đâm rách làn da, lọt vào trong máu thịt, xuyên thấu qua phía sau lưng.

Trực tiếp… Xuyên suốt!

Nhưng lại không rời đi.

Mà là dưới dư lực trùng kích, kéo theo thân thể của tên tu sĩ đó theo về phía hướng tiến tới nguyên bản của trường thương, bay trên màn trời.

Mặc dù thoạt nhìn thân thể của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên lúc trước có vẻ tôn quý, nhưng giờ phút này lại giống như một con búp bê vải bị hỏng, rách tung toé, thân bất do kỷ.

Cho đến hơi thở tiếp theo, bầu trời ầm ầm, trường thương màu đen cuốn tên tu sĩ nọ, trực tiếp ghim trên màn trời!

Chương 1882: Ngọn núi đầu tiên (2)

Cảnh tượng này quả thật không thể tưởng tượng nổi, bởi vì bầu trời vốn là hư vô, không phải là vật thực tế, cho nên không cách nào giống như ngọn núi, bị trường thương ghim lên phía trên, nhưng dưới mắt… Chính là như thế.

Dường như ở trước mặt trường thương màu đen, màn trời cũng đã trở thành tồn tại thực chất.

Vì vậy chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên cứ thế bị đính giữa không trung, máu tươi theo miệng vết thương chảy ra đầy người, sau đó đọng thành từng giọt rơi xuống đại địa.

Thần sắc của gã uể oải, nét mặt đắng chát, hai mắt dần dần mất đi ra sức lực mở ra, nhưng gã vẫn cố dùng sức mở mắt ra, nhìn tới… Hứa Thanh với vẻ mặt bình tĩnh đứng trên vùng đất.

Thân ảnh đó để cho gã không cách nào quên.

Lúc trước gã vốn tưởng rằng tên mập mạp xuất thủ đầu tiên mới là người mạnh nhất cũng là thần bí nhất trong cả hai.

Dẫu sao kẻ có thể nắm giữ Cửu Tức Phục Khí thuật của Viêm Nguyệt, bản thân nhất định tồn tại bí ẩn.

Nhưng bây giờ gã lại không cho là như vậy.

Mạnh nhất… . Là người chỉ đánh ra một thương đó.

“Cấm Binh… . .”

Tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên thì thào, cuối cùng thâm ý sâu sắc ngóng nhìn Hứa Thanh, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Vào thời khắc này, thân thể của gã xuất hiện vô số vết rách, tất cả dấu vết đều lấy ngực làm đầu nguồn, nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, sau đó bắt đầu vỡ vụn.

Cuối cùng oanh một tiếng, thân thể hóa thành trên trăm khối, rơi xuống đại địa.

Giống như…hình thần câu diệt.

Mắt thấy như vậy, nhưng một khắc sau, Hứa Thanh khẽ di một tiếng, chợt túm trường thương màu đen trên trời màn ra.

Mà đúng lúc này, những máu thịt rơi từ trên màn trời xuống bỗng xuất hiện biến hóa kỳ dị!

Trong một cái chớp mắt, toàn bộ chúng nó bạo phát ra chấn động truyền tống.

Chúng nó, đang dịch chuyển.

“Còn có thể chạy như vậy sao? Đây là thuật mới của Viêm Nguyệt hả? Ta cũng muốn học.”

Đội trưởng thấy một màn như vậy, hai mắt lập tức sáng ngời, bỗng nhiên mở to miệng khẽ hấp về phía đám máu thịt bắt đầu mơ hồ.

Mà giờ phút này bóng đen trên khắp cả vùng đất cũng chợt lao ra, giống như chờ đợi đã lâu.

Chính là Tiểu Ảnh lan tràn đến nơi đây.

Nó cùng đội trưởng, đồng thời triển khai ra thủ đoạn của riêng mình.

Trường thương màu đen cũng đồng thời bay tới, thói quen xuất thủ của Hứa Thanh đó là có thể giết nhất định phải giết chết, không lưu kẻ sống.

Mà ba phương bọn họ bộc phát lực lượng, cũng khiến cho xác xuất truyền tống thành công của đám máu thịt trở nên không thể nào.

Trong thời gian ngắn, có bốn thành máu thịt dưới hấp lực cực lớn của đội trưởng bị dẫn dắt ra khỏi truyền tống, bay thẳng đến trong miệng đội trưởng.

Mà Tiểu Ảnh bên đó ra tay càng kỳ lạ hơn, nó truyền ra âm thanh lẩm bẩm.

“Tam nguyên dưỡng dục cửu khí bố hóa ngũ trần hình tạng thất tinh tác khiếu, chúng sinh hồn đầu tới chống đỡ tam thước tinh quang đại diệu, minh ám ta không.”

Ngữ điệu của câu này khi thì lên cao lúc lại than nhẹ, một hồi gấp gáp lát sau lại chậm chạp, sau khi tổ hợp cùng một chỗ khiến cho những câu đó tràn đầy cảm giác quỷ dị.

Dưới sự quấy nhiễu của nó, đã có hai thành máu thịt lập tức thiêu đốt, trở thành hỏa diễm bị đưa ra khỏi truyền tống, dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Ảnh.

Về phần còn lại, trường thương màu đen của Hứa Thanh gào thét tới, hắc hỏa lan tràn, hồn ti lượn lờ toái diệt hết thảy.

Cuối cùng toàn bộ máu thịt không có một khối nào có thể chạy trốn, toàn bộ đều tan biến trong thiên địa.

Bốn phía im lặng, sau đó đội trưởng bên đó nhai nhai nhấm nuốt vài cái, nhìn Hứa Thanh.

“Người này, là một cái phân thân.”

Tiểu Ảnh bên đó cũng truyền ra cảm xúc chấn động, báo cho Hứa Thanh biết, nó có thể cảm thụ khí tức của đối phương trong phạm vi nhất định.

“Không sao, lần sau gặp phải cứ tiếp tục giết chết là được.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, quay đầu giơ tay phải lên, lần nữa đặt trên cấm sơn huyết sắc bên cạnh, nhẹ nhàng nhấc lên.

Thân núi nổ vang, mà Tiểu Ảnh cũng đã lan tràn toàn bộ cấm khu, theo động tác của Hứa Thanh, nó cũng bắt đầu lần bộc phát cuối cùng, điên cuồng thôn phệ.

Cấm khu chấn động, tiếng kêu rên dần dần yếu ớt, cảm giác bài xích chậm rãi giảm xuống.

Thả mắt nhìn đi, hình thái của cả mảnh cấm khu càng lúc càng mờ nhạt và mơ hồ, vị trí biên giới đã hoàn toàn tan biến.

Nhưng tốc độ cũng không phải là rất nhanh, Hứa Thanh không kiên nhẫn, tản hồn ti tới gia trì cho Tiểu Ảnh.

Trong quá trình này đội trưởng cũng chỉ đứng nhìn, có chút ngoài ý muốn nhưng y không hỏi, bởi vì giờ phút này y đang toàn lực tiêu hóa máu thịt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt nọ, tìm kiếm phương pháp có thể truyền tống mảnh vỡ.

Cho đến hai canh giờ sau, Tiểu Ảnh kết thúc thôn phệ.

Hết thảy mọi thứ bên cạnh Hứa Thanh và đội trưởng, đã trống rỗng.

Chỉ có một ngọn núi lẻ loi trơ trọi trôi nổi trên mặt đất một xích.

Toàn bộ cấm khu, biến mất!

Đại địa một mảnh màu xám.

Trong màu xám có một đoàn bóng đen nhúc nhích như dòng sông, kéo dài về phía Hứa Thanh, cuối cùng trở về dưới chân Hứa Thanh, sau đó truyền ra một tiếng ợ, tiếp theo phun ra một ngọn lửa màu nâu khoảng móng tay.

Ngọn lửa này trôi lơ lửng ở phía trước Hứa Thanh, sáng tối lập lòe, khi thì bành trướng ra phía ngoài lúc lại cấp tốc co rút về, hình như cực kỳ không ổn định.

Bầu trời bởi vì nó mà động, nhanh chóng đen nhánh, lập tức có tiếng sấm truyền đến, từng đạo tia chớp chạy ở, giống như bị thu hút lan tràn ra phía ngoài.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng linh hồn dồi dào như biển tràn ra từ bên trong bóng của Hứa Thanh.

“Chủ. . . . . Phong phú. . . .”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, cẩn thận thu ngọn lửa màu nâu, hắn biết rõ lai lịch cũng như sự nguy hiểm của nó.

Sau khi cất kỹ, Hứa Thanh vung tay phải lên, tòa cấm sơn huyết sắc ầm ầm dựng lên trên không, trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu của hắn.

“Tiểu Thanh, đám muỗi nọ còn ở trên đó không, thả chút ra đi, vừa xong ta cảm giác vẫn còn hơi đau, cần gia trì thêm chút hiệu quả nữa.”

Đội trưởng đưa mắt nhìn cái bóng của Hứa Thanh.

Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía đội trưởng thân thể mập mạp.

“Đại sư huynh, Tinh Viêm thượng thần nói cho ta biết, khâu thứ nhất của trận đại săn bắn, là chuyển núi. . . . .”

Chương 1883: Huyền Thiên Tướng (1)

Một khắc phân thân của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tử vong, bên trong vực thứ sáu ngoài Viêm Nguyệt cách chỗ cấm khu Hứa Thanh cùng đội trưởng ba vực, có một trận chém giết kịch liệt đang tiến hành đến khâu cuối cùng.

Người ra tay là hai tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên.

Thân hình cả hai đều tới cao tới mấy trượng, tóc vàng mắt vàng, toàn thân bốc lên cảm giác thần thánh, phía trên mỗi người đều có ba tòa cấm sơn nổi lơ lửng tràn ra dị chất nồng đậm.

Cả hai giao thủ với nhau, nương theo phong lôi gào thét, âm thanh chẳng những truyền ra bốn phương, càng có quy tắc và pháp tắc va chạm, bốn phía cũng không thiếu tu sĩ tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đang đứng xem thế nào.

Giờ phút này, theo một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân hình của một tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên đang đối chiến bỗng tan vỡ, chia năm xẻ bảy, máu tươi văng tứ tán, đồng thời đầu người bị tên còn lại cầm lên, đưa tới trước mặt.

“Biết rõ đó là cấm khu mà ta đã xác định và đánh dấu, còn dám tới lấy cấm sơn đi?”

Kẻ giết người nhàn nhạt mở miệng.

“Vân Phàm Tử, phân thân của ta tặng cho ngươi đấy, nhưng mà trên đường ngươi đi đến Thần Sơn, bản thể của ta sẽ đến tìm ngươi, hy vọng ngươi có thể bảo tồn toàn bộ cấm sơn hoàn hảo.”

Đầu lâu nọ nhìn qua tên giết người, truyền ra giọng nói trầm thấp.

Thần sắc của tên tu sĩ được gọi là Vân Phàm Tử như thường, vung tay ném đầu người nọ tới giữa cấm sơn trên không trung.

Theo thân núi nổ vang sinh ra uy áp, đầu người nọ nhanh chóng mục nát, cuối cùng hóa thành tro bụi, nhưng cũng không tiêu tán mà tràn ra dấu hiệu truyền tống, cùng với những mảnh vụn thân thể trên mặt đất truyền tống rời đi.

Vân Phàm Tử không để ý tới, giơ tay lên trảo một cái, ba tòa cấm sơn xa xa lúc đầu vốn thuộc về kẻ đã chết bay tới và vờn quanh phía trên gã, từ xa nhìn lại, sáu tòa núi lớn sinh ra dị chất vô cùng đậm đặc, hình thành khói đen cuồn cuộn trên bầu trời, nhìn thấy mà giật mình.

Những người xem bốn phía đều cúi đầu, đối với bọn họ mà nói, tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên chiến đấu, tộc quần phụ thuộc không có tư cách tham dự.

Nhất là trong thời điểm đại săn bắn lại càng là như vậy.

Mà có thể nói bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên người người đều là thiên kiêu, bất kỳ một ai đều có phương pháp kinh người, đây cũng là lý do tại sao toàn bộ tộc phụ thuộc trong vô số năm qua, sau khi lần lượt cúi đầu, cũng lựa chọn thần phục từ trong tâm khảm.

Vân Phàm Tử đến giữa không trung, đảo mắt nhìn qua đại địa.

Gã chương mắt những tộc quần phụ thuộc phía dưới, chỉ khẽ quét qua sau đó muốn rời khỏi, nhưng vào lúc này, thân hình đang đi về phía trước của gã đột nhiên đình trệ, chợt quay đầu nhìn về xa xa.

Trong chốc lát sắc mặt cũng có chỗ cải biến, gã cảm nhận được, một đạo phân thân mình xuất ra đi tới những cấm khu trong vực khác đã biến mất.

Bình thường mà nói, thân là bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, cho dù phân thân chết rồi cũng sẽ truyền tống Bản Nguyên về, giống như tên vừa xong chém giết cùng gã, sau cùng cũng truyền tống toàn bộ máu thịt đi.

Đây là ăn ý giữa tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, trừ phi gặp sinh tử đại thù, nếu không bổn tộc sẽ không xóa đi Bản Nguyên của đối phương, đại đa số đều có chỗ kiềm chế, tạm gác lại cuối cùng tới săn giết Thần Vực, mới có thể chân chính liều toàn bộ.

Trong khâu thứ nhất đã xuất hiện tình huống Bản Nguyên phân thân tiêu tán cũng không thấy nhiều.

“Là ai?”

Ánh mắt của Vân Phàm Tử âm trầm, hừ lạnh một tiếng, bước đi về phía phân thân tử vong.

Cùng lúc đó, phương vị mà gã đang đi tới, trên bầu trời bên ngoài mấy vực, Hứa Thanh và đội trưởng đang đi tới trước.

Trên đường đi, đội trưởng vẻ mặt chua chát, thỉnh thoảng lại nhìn Hứa Thanh, không nói một câu nào.

Lúc đầu Hứa Thanh còn bình thường, nhưng sau khi bị nhìn một chút hắn cũng có chút bất đắc dĩ, lấy ra một quả quýt từ trong túi trữ vật ném tới.

“Đại sư huynh, ngươi ăn quýt không?”

Đội trưởng theo bản năng giơ tay lên tiếp nhận, nhưng vừa nghe lời này, chua xót trong lòng rút cuộc không đè nén được nữa, mở miệng nói ra những lời lẽ nghiêm khắc.

“Tiểu Thanh à, thân là nam nhân, phải dựa vào thực lực của bản thân, ỷ lại nữ nhân gọi gì là hảo hán, tuấn tú phong độ còn có thể ăn thay cơm sao.”

Hứa Thanh nghe vậy, uốn nắn một chút.

“Vị ấy không phải nữ nhân, đó là thượng thần.”

Đội trưởng hít sâu, khinh thường mở miệng.

“Thượng thần thì giỏi hơn người hả, lão tử cũng từng làm thần, cũng chỉ như vậy đi.”

Hứa Thanh nghe thế câu này, chỉ có thể trầm mặc.

Mà sự chua xót của đội trưởng hiển nhiên vẫn còn, cho nên trên con đường tiếp theo, y thỉnh thoảng lại truyền ra một chút những lời kinh thiên động địa… Cứ như vậy, theo bọn họ đi tới, nửa tháng trôi qua.

Nội vực Viêm Nguyệt Huyền Thiên đã xuất hiện trong mắt Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Sở dĩ nhanh như vậy, là bởi vì có truyền tống cấp vực, loại truyền tống này không phải tu sĩ tầm thường có thể sử dụng, cần thân phận đặc biệt mới được dùng, ví dụ như tư cách đại săn bắn.

Nguyên bản dựa theo kế hoạch của đội trưởng, cần tốn thời gian lâu hơn mới có thể đi đến được nội vực, nhưng Hứa Thanh lấy ra lệnh bài... Đây cũng là đầu nguồn khiến đội trưởng càng thêm chua xót trên đoạn đường tiếp theo.

Cho đến bây giờ, nhìn thấy nội vực của Viêm Nguyệt Huyền Thiên, đội trưởng thân thể vẫn còn có chút mập mạp mới miễn miễn cưỡng cưỡng thở dài, lấy ra một quả đào hung hăng cắn một miếng, vừa định mở miệng bỗng nhiên thần sắc khẽ động, nhìn về phía bầu trời xa xa.

Hứa Thanh tương tự ngẩng đầu, nơi ánh mắt nhìn tới, lấy mắt thường có thể thấy bầu trời của nội vực Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đang nhanh chóng trở lên đỏ thẫm.

Từng trận uy áp kinh khủng lan tràn theo hồng mang, khuếch tán về bát phương, giống như chỗ cuối cùng của mảnh đỏ thẫm, có một con quái vật khổng lồ đang gào thét đi tới màn trời phía trước.

Sau một lúc lâu, con quái vật khổng lồ đó chậm rãi chiếu vào trong mắt Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Chương 1884: Huyền Thiên Tướng (2)

Đó là một cái đầu dị tộc.

Làn da màu nâu, đầu có song giác, tổng thể hình bầu dục, trên lỗ mũi xỏ một chiếc hoàn.

Trước mặt có bảy mắt, có thể thấy trong giữa mắt xám trắng khô héo có thân ảnh tu sĩ đang khoanh chân đả tọa.

Mỗi một cái đều là tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, khí thế kinh người.

Mà cái đầu cực lớn đó không khác gì thành trì vậy, dù cách rất xa cũng có thể khiến người ta nhìn thấy, hồng mang bốn phía chính là tràn ra từ bên trong cái đầu đó.

Tộc của cái đầu đó thì Hứa Thanh không biết, nhưng hắn có thể thông qua uy áp cái đầu tràn ra, cảm nhận được ý niệm Uẩn Thần lưu lại.

Tựa hồ là một cái đầu của đại năng Uẩn Thần!

Quan trọng nhất là, bên trên còn tràn ngập một chút cảm giác Thần Linh, sau khi Hứa Thanh cảm thụ, trái tim không khỏi đập nhanh hơn.

Nhưng giờ phút này, cái đầu dường như bị luyện chế thành một kiện pháp bảo, tuy trên đỉnh đầu có vài sợi tóc dài héo rũ phấp phới, nhưng chính giữa lại có một mảng lớn khu vực không có tóc.

Chỗ đó lại được xây dựng lên từng tòa kiến trúc, còn có thể thấy đám người hối hả ở.

Như là phiên chợ.

Từ xa nhìn lại, thỉnh thoảng có người bay ra, hóa thành cầu vồng đi xa.

Vả lại theo nó đi đến, gió lớn từ trời phả xuống, dấy lên phong bạo trên mặt đất, thân ảnh của hai người Hứa Thanh cùng đội trưởng cũng không khỏi hạ xuống một chút.

“Thế mà lại gặp Huyền Nguyệt phường.”

Đội trưởng nghiêng người ngóng nhìn, dần dần nhận ra, sau đó trong mắt lộ ra hồi ức và vui mừng.

“Huyền Nguyệt phường?”

Hứa Thanh nhìn đội trưởng.

Nghe Hứa Thanh mở miệng hỏi, đội trưởng hất cằm lên.

“Thượng thần không nói cái này cùng ngươi hả?”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn qua, biết rõ trên đường trong lòng của đại sư huynh rất chua xót, vì vậy lắc đầu, lộ ra biểu cảm tiếc nuối.

Chú ý tới biểu cảm của Hứa Thanh, trong lòng của đội trưởng cũng thoải mái một chút, đắc ý truyền ra lời nói.

“Huyền Nguyệt phường là phương thức phiên chợ đặc thù của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bọn họ thường thường không cố định chỗ ở, đều là quay chung quanh ba tòa lều lớn tư quyền di động mà đi.”

“Mà Huyền Nguyệt phường chính là kinh doanh đặc sắc đối ngoại của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.”

“Về phần bản thân cái đầu đó, nhìn khí tức Thần Linh trên người nó, thứ đồ chơi này đại khái khả năng đến từ Thần Vực.”

“Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc rất thích vào lúc đại săn bắn xé mở một cái Thần Vực, sau đó xâm nhập vào săn giết, ngươi nói bọn họ tìm đường chết, nhưng mỗi lần bọn họ đều thành công, ngươi nói bọn họ không tìm đường chết, đó dù sao cũng là Thần Vực.”

“Cũng không biết liệu một ngày nào đó, ba vị Thần Nhật Nguyệt Tinh có chọc phải tồn tại không thể trêu chọc, đến lúc đó bị một cái tát chụp chết hay không nữa.”

Đội trưởng thổn thức cảm khái, thì thầm một câu.

“Nếu thật sự có ngày đó, tốt nhất một tát chụp chết lão nương Nguyệt Viêm trước, lại một tát chụp chết tiểu hồ ly lẳng lơ Tinh Viêm.”

Hứa Thanh trầm mặc.

Đội trưởng nói xong, hình như đáy lòng thoải mái hơn rất nhiều.

“Ngươi có lệnh bài đại săn bắn, chúng ta có thể đi vào đó, đi, chúng ta vào bên trong nhìn xem có vật gì tốt không.”

Nói xong, thân thể đội trưởng nhoáng một cái bay thẳng đến Huyền Nguyệt phường nơi xa, Hứa Thanh cũng hóa thành cầu vồng đi sau, theo họ tới gần, uy áp đến từ Huyền Nguyệt phường càng cường liệt.

Mà không khí hối hả trong đó cũng càng dần càng rõ ràng, thậm chí từ xa xa Hứa Thanh đã nhìn thấy rất nhiều cửa hàng cùng với quầy hàng.

Điều này cũng khiến hắn nghĩ tới Quỷ phường.

Cũng là cái đầu và là phường thị, cả hai có chỗ tương tự.

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không biết đây là trùng hợp hay có ẩn chứa bí ẩn gì.

Vì vậy hắn cảm giác Tiểu Ảnh một chút.

Năm đó cái đầu ở Quỷ phường nọ chính là bị Tiểu Ảnh hấp dẫn.

Mà Tiểu Ảnh bên đó sau khi hấp thu cấm khu lúc trước, giống như đang ngủ đông để tiêu hóa.

Cứ như vậy theo Hứa Thanh và đội trưởng tới gần, Huyền Nguyệt phường trong mắt bọn họ càng lúc càng lớn, mắt thấy khoảng cách giữa nhau còn chưa tới ngàn trượng, một tiếng gầm nhẹ khiến cho thiên địa biến sắc, xuyên kim liệt thạch, dẫn động vô số sấm sét, thậm chí ngay cả hư vô cũng đều dấy lên gợn sóng, truyền ra từ bên trong Huyền Nguyệt phường.

Theo âm thanh vang vọng, một con hung thú kỳ dị xông ra từ bên trong Huyền Nguyệt phường.

Hung thú này không lớn, chỉ có 100 trượng, vừa vặn trên uy áp lại không kém bao nhiêu so với cái đầu, tu sĩ tầm thường liếc mắt nhìn, tâm thần sẽ lay động, giống như bị nhiếp hồn vậy.

Con thú có thân hình như sói, tổng thể màu xanh đen nhưng lại có mai rùa trên lưng, mặt như lệ quỷ, đỉnh đầu còn có bộ lông màu trắng tản ra, thoạt nhìn rất quỷ dị.

Mà mặt quỷ trên người nó không phải một, là sáu chiếc mặt quỷ.

Ngoại trừ đầu, trên đầu gối tứ chi của nó còn có chỗ cuối cùng của cái đuôi cũng đều có mặt quỷ dữ tợn hiện ra, nhìn thấy mà giật mình.

Càng có tiếng gào thét gầm nhẹ, truyền ra từ trong miệng sáu mặt đó.

Phía dưới cũng càng kinh người, đó là một biển quỷ hồn trống rỗng xuất hiện.

Nó rõ ràng là vòng quanh biển quỷ hồn mà đi, dường như những nơi nó đi qua, đại biểu cho tử vong cùng hạo kiếp, về phần giữa đám tóc trắng trên đỉnh đầu, có một người đang đứng.

Người này mặc chiến giáp tử kim, thân thể cao lớn, một đầu tóc vàng tung bay theo gió, mắt sáng như đuốc, giống như có thể thiêu cháy hết thảy sinh linh nhìn gã.

Càng có chấn động Uẩn Thần bốc lên ở trên thân người, dẫn động thiên lôi cuồn cuộn, đồng thời điều khiển con thú vật dữ tợn vả lại kỳ dị rời khỏi Huyền Nguyệt phường, gào thét đi tới bầu trời xa xa.

Bên trong Huyền Nguyệt phường, toàn bộ tộc nhân Viêm Nguyệt nhìn thấy một màn như vậy, trong mắt nhao nhao lộ ra cuồng nhiệt, cúi đầu cúng bái.

Trong lòng Hứa Thanh tương tự xuất hiện gợn sóng, giờ phút này còn đội trưởng cũng nhỏ giọng truyền âm.

“Ta biết rõ con hung thú kia, tên gọi là Quỷ Xa.”

“Người ở trên thì ta chưa thấy qua, nhưng tu sĩ mặc chiến giáp tử kim chỉ có một loại.”

“Huyền Thiên Tướng!”

Chương 1885: Xin được đoàn viên (1)

“Tử kim của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc khác biệt với nhân tộc chúng ta, bọn họ là lấy khí vận để rèn kim, lấy giết chết sinh vật của Thần Vực để làm tài liệu, phối hợp với mấy trăm tộc phụ thuộc Viêm Nguyệt tế hiến, cuối cùng hóa huyền thành tử (tím), hình thành một bộ Tử Kim Huyền Thiên Giáp!”

Đội trưởng nhìn tới đạo thân ảnh kinh khủng trên bầu trời, nhỏ giọng mở miệng, trên mặt hiện ra vẻ hâm mộ, bên trong ngôn từ cũng có một tia thổn thức.

“Năm đó thiếu chút nữa là ta đã có thể cầm được một bộ Tử Kim Huyền Thiên Giáp.”

“Ta nói cho ngươi biết nhé tiểu Thanh, bộ giáp này trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc không chỉ là tiêu chí thân phận, bản thân nó cũng là một kiện có thể so với pháp bảo cấm ky.”

“Vả lại còn là loại tốt nhất, uy năng căn cứ chém giết sinh vật Thần Vực mà không giống nhau.”

Đội trưởng nhìn chằm chằm vào Huyền Thiên Tướng đang đi xa, khát vọng trong mắt nồng đậm tới mức độ muốn hóa thành thực chất.

Hứa Thanh tương tự nhìn theo, hắn cũng cảm nhận được sự bất phàm của bộ áo giáp tử kim đó.

Nhất là một khắc bộ giáp đó xuất hiện, cảm giác hồn trong cơ thể tràn ra bị áp chế, bởi vậy càng có thể nhìn ra được sự phi phàm của Tử Kim Huyền Thiên Giáp.

“Còn có con Quỷ Xa nọ cũng là một tiểu thú rất tốt, trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc có một vực đặc thù, Viêm Nguyệt xưng nó là Sơn Hải vực.”

Giọng truyền âm của Đội trưởng vẫn còn tiếp tục.

“Tên là Sơn Hải, nhưng trên thực tế thì bên trong đều là các loại dị thú hội tụ, tạo thành một vực đầy thú vật.”

“Vô số năm qua, bất kể thú vật của bản thân vực đó, hay là thú vật Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bắt từ bên ngoài, dưới quá trình tích lũy cùng sinh sôi nảy nở và biến hóa, bây giờ chẳng những số lượng kinh người, càng có quá nhiều dị biến không thể tưởng tượng.”

“Tạo thành rất nhiều hung thú có đủ các loại khả năng quỷ dị, bộ tộc Quỷ Xa chính là thứ nhất.”

“Nghe nói chúng nó phệ hồn mà sống, sau khi phát triển tới trình độ nhất định có thể khiến hồn hải tiến vào mộng hải, giết người vô hình, vì vậy dân gian nhiều nơi còn xưng con thú này là Mộng Yểm.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi.

“Quan trọng nhất là, ăn rất ngon!”

“Có lẽ tin tức của ta hơi lỗi thời, nhưng ở trong trí nhớ cả đời nọ của ta, bên trong lịch sử ghi chép, Quỷ Xa chỉ có hai lần bị người khác thuần phục thành công.”

Trong mắt Hứa Thanh chớp động tia sáng, hắn nghĩ tới khâu thứ hai trong đại săn bắn mà Nê Hồ Ly nói, dựa theo tin tức của đội trưởng, hiển nhiên nơi tiến hành khâu thứ hai khả năng lớn chính là Sơn Hải Thú Vực.

Vì vậy Hứa Thanh hỏi một câu.

“Đại sư huynh, bên trong Sơn Hải vực còn có dị thú nào bài danh cao không?”

Đội trưởng đang đắm chìm về mỹ vị của Quỷ Xa trong ký ức, nghe vậy bỗng nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Bài danh có, nhưng thời gian quá lâu nên ta không nhớ rõ toàn bộ, chỉ nhớ rõ cả đời đó của ta, Quỷ Xa thú liệt vị thứ chín, còn liệt vị thứ nhất gọi là Cửu Lê, tiếc là ta chưa thấy qua, nghe nói người nhìn thấy cũng cực ít.”

“Cho nên miêu tả về nó cũng không lưu truyền quá nhiều, Thần Sơn đưa ra tin tức cũng chỉ nói rằng con thú này chín lồng, không kể tỉ mỉ.”

Nói đến đây đội trưởng thở dài.

“Năm đó ta từng tưởng tượng, nếu như mặc vào Tử Kim

Huyền Thiên Giáp, đạp trên đầu Cửu Lê thú, vừa ăn thịt Quỷ Xa, vừa khí thế như cầu vồng trở lại nhân tộc, người khác trông thấy nhất định sẽ phải chấn động, nhưng thật đáng tiếc, đều tại lão nương đó!”

Đội trưởng nghiến răng, mắng mấy câu.

Hứa Thanh không nói chuyện, hắn biết rõ lão nương trong miệng đội trưởng là ai… Về phần đối phương miêu tả tràng cảnh trở về nhân tộc như vậy, Hứa Thanh không có cùng kiến giải, hắn cảm thấy nếu mặc thành như vậy trở về nhân tộc, khả năng người khác sẽ chấn động, đồng thời cũng khó tránh khỏi sẽ có một khả năng nhất định, đó là dời đi một bộ phận cừu hận của tộc quần tới đây.

Nhưng mà đội trưởng vui vẻ là được rồi, Hứa Thanh sẽ không quấy rầy sự tiếc nuối của y, ngay khi đang muốn hỏi về những thứ khác, trong nháy mắt tiếp theo thần sắc của Hứa Thanh bỗng biến đổi, chợt quay đầu nhìn tới chân trời phía Huyền Thiên Tướng rời đi.

Chỗ đó bất chợt nổi lên phong lôi từ xa mà đến, trong chốc lát không ngừng truyền tới tiếng nổ vang kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc.

Bầu trời cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, tạo thành vô số đạo khe hở rập rạp, giống như một mặt gương bị đánh nát nhưng vẫn chưa vỡ tứ tán ra ngoài.

Mây mù cũng chợt bị xé rách, một đạo âm thanh thê lương truyền đến từ hư vô, những nơi đi qua, có đủ lực lượng xuyên kim liệt thạch, bén nhọn tột cùng, dấy lên cả phong bạo.

Đại địa chấn động, Huyền Nguyệt phường giữa không trung cũng hơi có chút dừng lại.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh hư ảo giống như do sương mù tạo thành, xuất hiện từ nơi truyền đến phong lôi, cấp tốc gào thét chạy trốn về phía tây nam.

Phía sau thân ảnh đó, vị Huyền Thiên Tướng nọ đáp xuống, đạp trên Quỷ Xa, chậm rãi đến.

Tay gã cầm một thanh trường thương u hỏa, trong mắt lạnh lùng, toàn thân lóng lánh kim quang như là mặt trời, nhìn qua thân ảnh sương mù bỏ chạy, nhàn nhạt mở miệng.

“Trở về nói cho chủ tử của ngươi biết, tiểu quỷ sinh hoạt ở chỗ của ta rất tốt, mà nhìn trên phân thượng của tiểu quỷ, ta ba lượt không giết tộc nhân của ngươi, nhưng lần tiếp theo ta sẽ khai sát.”

Lời của gã, từng câu từng chữ đều có đủ lực lượng quy tắc hình thành lạc ấn, rơi tới phía sau thân ảnh đang chạy trốn, hóa thành trấn áp, khiến cho thân ảnh kia liên tục sụp đổ mất mấy chục lần, cuối cùng mới miễn cưỡng chạy trốn, biến mất không thấy gì nữa.

Theo thân ảnh ấy biến mất, Quỷ Xa dưới thân vị Huyền Thiên Tướng nọ phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhoáng quay người một cái, đưa chủ nhân của nó đi về phương xa, chậm rãi không thấy tung tích.

Thiên địa khôi phục, Huyền Nguyệt phường trên không trung tiếp tục đi về phía trước.

Cả đám tu sĩ các Viêm Nguyệt tộc trong đó đều cúi đầu, vẻ mặt cung kính.

Chương 1886: Xin được đoàn viên (2)

Hứa Thanh nhìn qua một màn này, trong mắt lộ ra một tia hướng tới.

Hắn muốn có một ngày, chiến lực bản thân có thể đạt tới trình độ Uẩn Thần, hiển nhiên đội trưởng bên cạnh cũng nhìn ra suy nghĩ của Hứa Thanh, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Này có gì đâu, nếu như ta muốn, bất cứ giá nào cởi bỏ phong ấn đều có thể lập tức như vậy, còn tiểu Thanh ngươi, không vội không vội.”

Đội trưởng mở to mắt, quay đầu nhìn tới Viêm Nguyệt phường càng dần càng gần.

“Đi, chúng ta đi bộ tới đó.”

Hứa Thanh gật đầu, thu hồi ánh mắt nhìn về phía vị Huyền Thiên Tướng rời đi, cùng đội trưởng bước phía trước, thẳng đến Viêm Nguyệt phường.

Trong lúc này, mặc dù cấm sơn trên đỉnh đầu hắn vẫn không cách nào bị thu vào, nhưng ở dưới sự kỳ dị của Viêm Nguyệt phường nên cấm sơn có thể thu nhỏ lại, bay lơ lửng quanh trên đầu hắn.

Phương thức vào Viêm Nguyệt phường cũng rất đơn giản, đi vào là được.

Nhưng yêu cầu đối với tư cách phải có đủ, chỉ có Viêm Nguyệt tộc mới có thể, nếu như là người ngoài, cần có lệnh bài.

Cấp bậc lệnh bài của Hứa Thanh rất cao, vậy là đủ rồi, mà đội trưởng cũng xuất ra một tấm lệnh bài, mặc dù không phải lệnh bài tư cách tham dự đại săn bắn, nhưng có thể tiến vào Viêm Nguyệt phường.

Vì vậy sau khi cấm chế đảo qua, hai người bọn họ thuận lợi bước tới đầu đường trong Huyền Nguyệt phường.

Nhìn qua đám người chung quanh, chú ý tới trên đỉnh đầu một số ít người trong đó cũng có cấm sơn vờn quanh, Hứa Thanh xác định lời Nê Hồ Ly nói là chân thật, đội trưởng bên đó cũng thở dài.

“Xem ra, khâu thứ nhất thật đúng là chuyển núi.”

“Nhưng mà trên đường chúng ta đã thử nghiệm, không cách nào thu hồi cấm sơn, bây giờ ở trong Huyền Nguyệt phường cũng chỉ là bị thu nhỏ lại, như vậy ta đã biết rõ chỗ khó khăn của khâu thứ nhất này rồi.”

“Đây là khiến cho người ta biểu lộ tất cả cấm sơn ra ngoài sáng, tiếp đó chém giết tranh đoạt lẫn nhau.”

“Tiểu Thanh à, khâu thứ nhất này chắc chắn không thể thiếu máu tanh.”

“Ngươi xem, rất nhiều kẻ sau khi thấy chúng ta là nhân tộc, ánh mắt đều không có thiện cảm.”

Đội trưởng thấp giọng truyền âm.

Hứa Thanh ngẩng đầu, đảo mắt nhìn qua bốn phương, trong phiên chợ hối hả, hắn chú ý thấy có rất nhiều ánh mắt đang nhìn tới trên người mình, chuẩn xác mà nói, là nhìn tới cấm sơn trên đỉnh đầu hắn.

“Khống chế biểu cảm một chút, lộ ra vẻ sợ hãi và khúm núm, đây cũng là nguyên nhân ta dẫn ngươi tới Huyền Nguyệt phường, chúng ta tới đây để câu cá… Đội trưởng vẻ mặt căng thẳng dặn dò.

Hứa Thanh nghe vậy, sau khi suy nghĩ một chút, sắc mặt có chút tái nhợt.

Cứ như vậy hai người một đường đi về phía trước, theo quan sát, một cái phường thị tràn đầy phong cách dị vực dần dần nguyên vẹn hiện ra ở trước mặt Hứa Thanh.

Mặc dù kiến trúc nơi đây cũng là cửa hàng, nhưng người ra vào không nhiều lắm, nơi nhiều người nhất là cái loại quầy hàng cá nhân, bên trong bán đủ loại, thứ gì cũng có.

Thậm chí Hứa Thanh còn nhìn thấy máu thịt của tồn tại Thần Thánh, vả lại chấn động tràn ra rõ ràng không kém, vậy này trong nhân tộc thuộc về món hàng thưa thớt, nhưng ở nơi đây, không nói tùy ý có thể thấy được, nhưng có thể rất nhiều lựa chọn.

Diện tích của Viêm Nguyệt tộc quá lớn, khiến cho vật giao dịch trong tộc cũng bao hàm toàn diện, thậm chí vật ngoại tộc cũng đều liên tiếp xuất hiện.

Về phần bộ dáng chúng sinh trong phường thị cũng là như vậy.

Hứa Thanh quét mắt qua một cái, đã thấy được không dưới mấy trăm tộc quần khác biệt, nếu đặt vào lúc hắn còn chưa bước lên con đường tu hành nhìn thấy một màn như vậy, chắc chắn sẽ cho rằng mình đã đến địa bàn của yêu quái.

Mà kinh nghiệm của đội trưởng thì phong phú hơn Hứa Thanh quá nhiều, hiểu rõ về Viêm Nguyệt tộc cũng không ít, vì vậy sau khi đi một đoạn đường, đội trưởng lên tiếng nói với Hứa Thanh, chính mình chạy ra ngoài, ngồi xổm trước mặt một người đá màu xanh, cò kè mặc cả cùng đối phương.

Hứa Thanh tiếp tục đi đến, nhìn qua từng quầy hàng, tìm kiếm đồ vật mình cảm thấy hứng thú.

“Cũng có không ít độc thảo.”

Trước một quầy hàng, Hứa Thanh nhìn bình bình lọ lọ cùng với thảo dược khô héo đặt ở, sau khi kiểm tra giá một chút, nửa canh giờ sau Hứa Thanh khẽ thở dài trong lòng.

“Không đủ linh thạch…”

Trong phường thị này có rất nhiều vật mà hắn có hứng thú, nhưng giá cả đều cực kỳ kinh người, lấy tài lực của Hứa Thanh, linh thạch tùy thân cầm theo cũng là chưa đủ.

Trừ phi hắn bán một chút vật phẩm của mình.

Hắn đã rất lâu không thể nghiệm lại loại cảm giác thiếu khuyết linh thạch này rồi, cảm thụ bây giờ khiến hắn nghĩ tới thời gian còn ở Nam Hoàng Châu.

“Giá bán đồ trong Viêm Nguyệt có chút khoa trương.”

Hứa Thanh lắc đầu, đang muốn truyền âm cho đội trưởng, dự định rời khỏi phường thị, nhưng vào lúc này, cái đầu dung nhập bên trong Thần Tàng nhà tù 132 khu Đinh rất lâu không có động tĩnh, đột nhiên truyền ra thần niệm kích động.

“Trấn thủ đại nhân vĩ đại anh tuấn vừa vô địch lại nhân từ, ta cảm nhận được khí tức của cố nhân, thỉnh ngài cho phép chúng ta đoàn viên!”

Hứa Thanh dừng chân lại, những năm gần đây trong lồng giam của nhà tù 132 khu Đinh thủy chung thiếu mất hai vị, một là búp bê, hai là cối xay.

Sau khi Hình Ngục Ti trong Phong Hải Quận tan vỡ, hai vị này đã trốn mất vô tung vô ảnh.

Hứa Thanh nghe cái đầu nói xong lông mi khẽ nhướn lên, sau khi nhìn chung quanh, hắn đi về phía một cái quầy hàng lớn cách đó không xa.

Chỗ đó buôn bán một chút vật lẫn lộn, cấp độ tu vi gì cũng có, vụn vặt lẻ tẻ, bày đầy trên đất.

Trong đó có một con búp bê thiếu khuyết một cánh tay và mất một chân, nằm ở bên trong đống vật lẫn lộn, hai mắt vô thần nhìn lên bầu trời.

Bên cạnh còn có nửa khối cối xay (thạch bàn).

Hứa Thanh bước đến, thân là người trấn thủ cùng với dung hợp nhà tù 132 khu Đinh, khiến cho búp bê lập tức cảm giác thấy khí tức của hắn từ trong tối tăm, ánh mắt như chết của nó bỗng nhiên xuất hiện chấn động, chợt chuyển một cái, đã rơi vào trên người Hứa Thanh, sau khi sững sờ bỗng lộ ra vẻ kích động.

Chương 1887: Gã là của ta (1)

Đối với búp bê mà nói, những chuyện trải qua trong những năm này khiến cho nàng cảm thấy, nhà tù 132 khu Đinh thật sự là một cõi yên vui.

Ở đó vô ưu vô lự, chết cũng không sao, còn có thể sống lại.

Ở đó còn có người nói chuyện, có người cùng nhau giả thần giả quỷ, tuy rằng bên cạnh có một ngón tay Thần Linh đang ngủ, nhưng dẫu sao thì đa số thời gian Thần đều ngủ say.

Mặt khác, trong đó thỉnh thoảng còn có trấn thủ bị mình trêu đùa hí lộng.

Mặc dù lúc ấy nó khát vọng tự do, nhưng sau khi chân chính có được tự do, nó phát hiện mình không hề sung sướng, sinh hoạt ở bên ngoài thật sự quá mức đau khổ, đặc tính không chết khiến cho nó thường xuyên bị người lấy ra chơi với rất nhiều cách khác biệt.

Vô cùng thê thảm.

Cho đến bây giờ, đặc tính đó cũng sắp tiêu tán hết rồi, không cách nào làm cho tứ chi bản thân khôi phục, nhưng ít nhất nó còn có thể chống đỡ, mà cối xay cũng thê thảm tương tự như nó, bây giờ đã sắp chết rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất vài chục năm, đặc tính không chết hoàn toàn mất đi, nó cảm giác lúc đó mình khả năng sẽ lập tức trở thành tro bụi.

Bây giờ nó đang đợi, đợi tử vong đến.

Cho nên hai mắt của nó từ sớm đã vô thần, mà mặc kệ nó tưởng tượng như thế nào cũng không ngờ tới, vậy mà lại có thể cảm nhận được khí tức của Hứa Thanh ở trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc!

Đối với nó mà nói, điều này rất bất khả tư nghị, bởi vì nơi này cách Phong Hải Quận quá mức xa xôi.

Vì vậy, đầu tiên nó sửng sốt, sau đó là kích động.

Cho dù chỉ còn lại một cánh tay cũng dùng sức vỗ vỗ vào cối xay bên cạnh, nhưng đáng tiếc, cối xay vẫn không nhúc nhích.

Mà cử động của nó cũng khiến cho chủ quán chú ý.

Đây là một tu sĩ toàn thân mọc đầy lân phiến màu trắng, có phần đầu giống với nhân tộc, chỗ khác biệt chính là gã có ba con mắt.

Con mắt ở chính giữa toàn bộ đều là màu trắng, tạo cho người ta có một loại cảm giác giống như có thể nhìn thấu hư vô.

Thình lình trên đỉnh đầu của gã cũng có một tòa núi nhỏ đang vờn quanh.

Hiển nhiên gã cũng là một trong những người tham dự đại săn bắn.

Giờ phút này gã nhìn qua Hứa Thanh, ánh mắt đầu tiên là rơi tới ngọn núi nhỏ trên đỉnh đầu Hứa Thanh, sau đó nghiêm túc quan sát Hứa Thanh vài lần, rồi truyền ra giọng nói âm u.

“Nhân tộc? Ngược lại cũng ít thấy trong Viêm Nguyệt.”

Thần sắc của Hứa Thanh như thường, hắn đồng dạng nhận ra tộc quần của đối phương.

“Bạch Trạch tộc.”

Hứa Thanh không hề có hảo cảm gì đối với tộc quần này, bây giờ ở bên trong Hắc Linh đại vực, chính là Bạch Trạch tộc đang dốc toàn bộ lực lượng tham dự vào chiến tranh Hắc Thiên tộc.

Vì vậy hắn không nói nhiều, một mực nhìn búp bê.

“Vật đó bán như thế nào?”

Tên tu sĩ Bạch Trạch Tộc nở nụ cười, giơ tay lên trảo một cái, búp bê tức khắc bay tới, bị bàn tay tràn đầy lân phiến màu trắng của gã túm lấy vừa vuốt ve vừa bóp, búp bê lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

“Mặc dù cấp độ của vật này rất thấp, nhưng khá thú vị, ẩn chứa bộ phận đặc tính của Thần Linh, có được ý niệm không chết, rất đáng giá nghiên cứu.”

“Mặt khác, hồn phong ấn trong đó là hồn nhân tộc, còn là một nữ tu, tư sắc cũng không tồi, mặc dù ta đã chơi chán rồi, nhưng giá trị của nó vẫn là không nhỏ.”

Tên tu sĩ Bạch Trạch Tộc nhìn tới và quan sát biểu cảm của Hứa Thanh, cười mở miệng.

“Chẳng lẽ nàng là bằng hữu của ngươi? Nếu như là vậy, ngươi có thể lấy cấm sơn trên đỉnh đầu ra để trao đổi!”

“Còn có nửa cối xay đó cũng đồng nguyên cùng con búp bê này, nhưng đáng tiếc nó sắp tiêu tán rồi, nếu như ngươi muốn, ta sẽ cho ngươi với tư cách vật tặng kèm.”

Lời của tên tu sĩ Bạch Trạch đưa tới tu sĩ bốn phía chú ý, vì vậy bỗng có từng ánh mắt quét tới nơi đây, cũng có một chút tiếng giễu cợt truyền đến.

Từ sau khi vào tòa phường thị, Hứa Thanh đã cảm nhận được quá nhiều ác niệm từ những ánh mắt nơi đây, trong đó khinh miệt chiếm đa số.

Nhân tộc suy tàn khiến cho bây giờ trong mắt những tộc mạnh, mặc dù địa vị của bọn họ không hẳn là ti tiện, nhưng cũng không được đặt vào trong lòng, cứ thoải mái ức hiếp hay là khi dễ, giết cái là xong.

Chẳng qua trên đỉnh đầu của Hứa Thanh có cấm sơn vờn quanh, lộ ra thân phận người tham dự đại săn bắn, mới khiến cho nhiều kẻ hơi coi trọng một chút.

Bởi vì vào thời điểm đại săn bắn, chém giết giữa người tham dự là một trong quy tắc, nhưng người không có tư cách không thể xuất thủ.

Đối với tiếng giễu cợt cùng với ánh mắt bốn phía, vẻ mặt của Hứa Thanh vẫn bình tĩnh như trước, lắc đầu quay người muốn đi.

Hắn tự nhiên sẽ không tiếp nhận cái giá tiền đó.

Mắt thấy Hứa Thanh rời đi, tên tu sĩ Bạch Trạch dùng sức bóp búp bê, nhưng vào lúc này búp bê lại nghiến răng, toàn lực kiềm chế xung động không có kêu thảm thiết.

“Có chút ý tứ.”

Tên tu sĩ Bạch Trạch tộc nở nụ cười, nhìn qua Hứa Thanh rời đi, ánh mắt khẽ híp lại, con mắt thứ ba trên trán thoáng lộ ra một vòng tia sáng trắng cực nhỏ khó phát hiện.

Trong đó lập tức hiện ra hư ảnh bốn tòa Bí Tàng.

“Linh Tàng tứ bí… . .”

Tên tu sĩ Bạch Trạch tộc thì thào trong lòng, con mắt thứ ba khôi phục như thường, bỗng nhiên mở miệng.

“Đạo hữu nhân tộc, 100 cân máu thịt tồn tại Thần Thánh thượng phẩm, thế nào?”

Hứa Thanh dừng bước chân lại, đáy lòng suy tư một phen, hắn có thể cảm giác được nếu như nhà tù 132 khu Đinh đầy đủ hết thành viên, có lẽ sẽ xuất hiện một chút biến hóa, mà quan trọng nhất, đây là một trong suy nghĩ của hắn.

Hắn là người trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, là do lão cung chủ sắc phong.

Vì vậy sau khi Hứa Thanh trầm mặc một chút, hắn xuất ra một chiếc túi trữ vật.

Hắn có máu thịt tồn tại Thần Thánh, thu được lúc ở Tế Nguyệt đại vực, mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng mấy trăm cân vẫn là có đủ.

Hứa Thanh ném túi trữ vật tới phía đối phương.

Tên tu sĩ Bạch Trạch tộc tiếp được, sau khi cảm thụ một chút, gã hài lòng gật đầu, rất tùy ý ném búp bê trong tay đi.

Còn có cả cối xay nọ cũng bị gã phất tay bay lên, vứt về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh hất tay áo lên, thu hồi búp bê cùng cối xay, quay người rời khỏi.

Nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, tên tu sĩ Bạch Trạch tộc liếm liếm bờ môi, bắt đầu sắp xếp lại đống đồ vật lẫn lộn mình bày ra.

Chương 1888: Gã là của ta (2)

Về phần Hứa Thanh bên đó, hắn vừa đi vừa đưa búp bê cùng cối xay vào trong nhà tù 132 khu Đinh, một khắc vào trong lồng giam, cái đầu cùng sư tử bằng đá, còn có lão đầu Đan Thanh tộc đều xuất hiện mức độ kích động khác nhau.

Ngay cả ngón tay Thần Linh cũng tràn ra một tia khí tức, khiến cho búp bê nhanh chóng khôi phục, cối xay cũng dài ra một nửa khác.

“Đoàn viên.”

Cái đầu nở nụ cười.

Ngay sau đó, nhà tù 132 khu Đinh đã bắt đầu rung động lắc lư, toàn bộ phạm nhân trở về, khiến cho nhà giam bị Ách Vận Trớ Chú trở lên nguyên vẹn, một cỗ thuế biến chậm rãi bốc lên ở.

Hứa Thanh mắt thấy như vậy, thu hồi thần niệm, khóe mắt liếc nhìn về phía quầy hàng của tên tu sĩ Bạch Trạch tộc, tiếp tục đi về phía trước.

Hai canh giờ sau, Hứa Thanh gặp lại cùng đội trưởng.

Vẻ mặt của Đội trưởng vẫn căng thẳng, nhưng trong mắt lại lộ ra thỏa mãn, làm cho người ta có một loại cảm giác tựa như dê béo chột dạ, vội vàng lôi kéo Hứa Thanh rời khỏi.

“Ta câu được bảy tám tên, đoán chừng còn có một chút người không phải đi ta dụ, nhưng tự động đi đến.”

“Còn ngươi thì sao tiểu Thanh, thu hoạch thế nào?”

“Có một tên.” Hứa Thanh truyền âm.

“Chỉ một tên? Cá lớn hả?” Đội trưởng trừng mắt nhìn.

Hứa Thanh gật đầu.

Đội trưởng hưng phấn, hai người không nói tiếp nữa, nhanh chóng rời khỏi Huyền Nguyệt phường, bày ra bộ dáng toàn lực ứng phó cấp tốc bay về xa xa.

Theo bọn hắn rời khỏi, thời gian dần trôi qua, hai người khống chế tốc độ trên đường, mặc dù không hề dừng lại, nhưng tổng thể khống chế trên trình độ Linh Tàng có thể đuổi theo.

Nhưng cho đến nửa ngày trôi qua, vẫn không thấy kẻ nào xuất hiện.

Đội trường có chút kinh ngạc.

“Không thể nào, từ lúc nào mà tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc trở lên thành thật như vậy rồi hả? Chẳng lẽ ta còn không làm rõ ràng? Hay là quá rõ ràng?”

Đội trường có chút tiếc nuối, liên tiếp quay đầu lại nhìn.

Hứa Thanh cảm giác một chút, nhìn qua nơi chân trời xa, bỗng nhiên mở miệng.

“Cũng có một khả năng, là do có một phương xuất động, khiến những kẻ có mục đích riêng từ bỏ, giống như cấm khu lúc trước, bị người ta đặt ấn ký lên.”

Hứa Thanh nói qua, giơ ống tay áo lên, Độc Cấm tràn ra, hơi chạm lên bên trên.

Nguyên bản trên ống tay áo bình thường, lập tức xuất hiện một ấn ký nhỏ bằng móng tay như ẩn như hiện.

“Đây là một tên Bạch Trạch tộc tham dự đại săn bắn bí mật lưu lại cho ta, gã kín đáo cảm giác qua tu vi của ta, đoán được ta là Linh Tàng bốn tòa Bí Tàng, mà gã là Linh Tàng đại viên mãn.”

“Cho nên, chúng ta lại chờ một chút, gã có một tòa cấm sơn.”

Thân thể Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái, bay tới một ngọn núi phía dưới, ngồi xuống.

Hai mắt đội trưởng sáng lên, liếm liếm bờ môi, ngồi ở bên người Hứa Thanh, trơ mắt nhìn tới màn trời.

Một lúc lâu sau, khi nhìn thấy chân trời có ba đạo cầu vồng xuất hiện, trong mắt đội trưởng lộ ra cảm giác hưng phấn.

Ba đạo cầu vồng phía chân trời bay với tốc độ cực nhanh, giống như có thể cảm ứng được phương hướng, giờ phút này vạch phá phía chân trời, gào thét lao về phía Hứa Thanh, lúc còn cách ngàn trượng thì cầu vồng dừng lại, hóa thành ba thân ảnh.

Đó là ba tên tu sĩ Bạch Trạch tộc.

Tên tu sĩ phía bên phải chính là người đã bán búp bê cho Hứa Thanh, về phần tu sĩ ở giữa, quần áo rõ ràng hoa lệ không ít, khí tức trên thân cũng siêu việt tên chủ quán nọ, đạt đến Quy Hư nhất giai.

Tên cuối cùng thì là Linh Tàng đại viên mãn.

Sau khi ba tên Bạch Trạch tộc xuất hiện, gã chủ quán chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh, thấp giọng nói vài câu với Quy Hư Bạch Trạch tộc bên cạnh, sau đó chú ý đến trên người đội trưởng ở bên cạnh Hứa Thanh, tương tự như còn bên trong Huyền Nguyệt phường, nở nụ cười.

“Nhân tộc, mặc kệ các ngươi có phải đang câu cá trong Huyền Nguyệt phường hay không, nhưng sau khi ta nhìn thấy các ngươi, cũng không có ý định tự mình đi tới.”

“Tòa cấm sơn trên đỉnh đầu ngươi, chúng ta lấy chắc rồi.”

“Mặt khác, mặc dù không biết thân phận của ngươi ở nhân tộc là gì, nhưng ta vẫn có thể không cần trả phí nói cho ngươi biết hai tin tức về nhân tộc các ngươi bây giờ.”

Tên tu sĩ Bạch Trạch tộc nhìn tới cấm sơn trên đỉnh đầu của Hứa Thanh, liếm liếm bờ môi.

“Hiện giờ chiến trường Tây Bắc của nhân tộc các ngươi đã gặp phải thế thất bại, tuy bị Quốc sư của các ngươi cưỡng ép đè xuống, nhưng Đại Tế Ti của Tư Ách tộc cũng đến chiến trường, nghe nói Ảnh Ma tộc bị kinh động cũng tới tham dự nữa thì phải.”

“Khu vực Tây Bắc của các ngươi đang tràn đầy nguy cơ.”

“Về phần chiến trường Hắc Thiên tộc, mặc dù tộc của ta bị đại quân của các ngươi kiềm chế, mà lực lượng Phong Hải Quận rất nhanh bình định Hắc Linh đại vực, nhưng các ngươi có biết không, kiềm chế như vậy… Vốn là mục đích của chúng ta.”

“Hai địa phương này, nhân tộc các ngươi tử thương vô cùng vô cùng nghiêm trọng.”

“Nếu như hai cánh tay của ngươi đều bị trói buộc rồi, vậy khi ta đâm một thương về phía trái tim, ngươi lại trốn như thế nào đây?”

Nụ cười trên mặt của tên tu sĩ Bạch Trạch tộc rất càn rỡ, gã đứng trên không trung nhìn xuống Hứa Thanh.

“Trong lúc ta đang nói chuyện, có khả năng nhân tộc các ngươi lại có thêm vài trăm người chết trên chiến trường rồi đấy.”

Nói xong, tên tu sĩ Bạch Trạch tộc quan sát vẻ mặt của Hứa Thanh, mỗi một câu nói của gã đều có dụng tâm kín đáo, mục đích là thu hút hai người Hứa Thanh rời khỏi ngọn núi phía dưới.

Gã có thể thông qua cảm thụ từ ấn ký biết được hai người Hứa Thanh dừng lại ở chỗ này, tính cách cẩn thận khiến gã cho rằng đối phương có thể sẽ bố trí gì đó ở dưới, mà gã không muốn mạo hiểm.

Nhưng đối với Hứa Thanh và đội trưởng đã trải qua quá nhiều sự tình mà nói, bọn họ có thể rõ ràng rành mạch nhìn thấy những tâm tư của đối phương.

“Gã là của ta.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Hai tên khác để ta xử lý, ta đã rất lâu không ăn Bạch Trạch tộc rồi.” Đội trưởng nở nụ cười.

Trong lúc hai người nói, thân thể của họ nháy mắt tan biến, giữa không trung, bốn phía chung quanh ba tên tu sĩ Bạch Trạch tộc bỗng hiện ra mũi nhọn.

Chương 1889: Giống dê nhưng lại như ma (1)

Bên trong những tộc quần phụ thuộc vào Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Bạch Trạch tộc cơ bản không có trong bảng xếp hạng, càng khó có thể so sánh cùng với Tư Ách tộc.

Bởi vì trong lãnh địa của Viêm Nguyệt Huyền Thiên có quá nhiều tộc quần giống như Bạch Trạch tộc.

“Bình thường mà nói, loại tộc quần giống như Bạch Trạch tộc đều có một điểm giống nhau, đó là bọn họ cố hết sức thể hiện ra sự hung tàn đối với ngoại tộc, nhưng đối với bổn tộc Viêm Nguyệt cùng với những tộc phụ thuộc tầng cao hơn, bọn họ sẽ khúm núm, không có bất kỳ điểm mấu chốt nào.”

Giữa thiên địa lập lòe mũi nhọn, giọng nói của đội trưởng vang vọng bát phương.

“Thế nên bọn họ không dám tranh đoạt với những người tham dự đại săn bắn của tộc quần khác, tự nhiên khi nhìn thấy chúng ta sẽ cho rằng đây là một con dê béo.”

Trong lúc đội trưởng đàm tiếu, ánh sáng màu lam bộc phát, một cỗ hàn ý giống như có thể đóng băng hư vô nháy mắt bao phủ ngàn dặm bốn phía.

Ngàn dặm giống như rét đậm phủ xuống, ngọn núi dưới đất chớp mắt hóa thành băng sơn, cỏ cây chung quanh hóa thành băng điêu, ngay cả mây mù trên trời cũng đều có trọng lượng, rơi xuống đại địa.

Lại càng không cần phải nói tới 3 tên tu sĩ Bạch Trạch tộc.

“Nhưng, có một loại thú vật trong cấm địa, bề ngoài của nó giống như dê, nhưng dân bản xứ lại gọi chúng nó là ma.”

Đội trưởng giơ tay lên, nhấn một cái về phía tu sĩ Bạch Trạch tộc.

Thần sắc của tên Quy Hư nhất giai cùng với Linh Tàng đại viên mãn bỗng riêng phần mình biến đổi, kẻ phía trước khá tốt, tu vi Quy Hư nhất giai khiến cho gã ta đối với quy tắc cùng pháp tắc, đã có đạo của chính mình.

Cho nên những sợi tơ bốn phía hình thành hỏa lò quanh thân thể, bỗng nhiên bộc phát.

Nhưng hiển nhiên tên Linh Tàng đại viên mãn bên cạnh không bằng gã ta được, cho dù năm tòa Bí Tàng bốc lên như thế nào cũng đều khó có thể rung chuyển sự đóng băng, dưới trời đất biến đổi, thân thể của gã không cách nào điều khiển mà tự động rơi xuống.

Một màn này khiến cho nội tâm bọn họ chấn động, đáy lòng lộp bộp, đồng thời tên tu sĩ gây nguyên nhân chính của lần này, vị chủ quán bán hàng nọ, sắc mặt của gã cũng lập tức biến hóa, thân thể chợt lui về phía sau.

Gã cảm thấy một cỗ nguy cơ sinh tử ập đến, cũng nhìn thấy tình thế đột nhiên xuất hiện kịch biến, tất cả chênh lệch quá lớn cùng với suy đoán lúc trước của gã.

Nhưng giờ phút này gã cũng không kịp lo lắng quá nhiều, toàn diện phóng thích tu vi Linh Tàng đại viên mãn của mình, năm tòa Bí Tàng tuôn ra hỏa diễm ngập trời, thậm chí trong giờ khắc nguy cấp, gã còn theo bản năng thiêu đốt một chút sinh cơ của bản thân.

Dùng việc đó để đổi lấy lực lượng gia trì, một cái chớp mắt rời xa.

Nhưng vẫn đã chậm.

Hầu như ngay khi tên chủ quán Bạch Trạch tộc lao ra, thân ảnh của Hứa Thanh đã xuất hiện ở phía sau gã, dù cho tốc độ của tên tu sĩ Bạch Trạch tộc đó nhanh như thế nào, cũng đều không có tác dụng.

Không thoát được khỏi Hứa Thanh nửa điểm.

Hứa Thanh phía sau một thân đạo bào phiêu đãng, tóc dài bay múa, tay phải trắng noãn như ngọc khẽ giơ lên, không có bất kỳ khí tức khói lửa nào.

Nhưng trong tay lại cầm một con dao găm màu đen quấn bằng vải bọc xác chết, bên trên tràn ra khí tức tử vong nồng đậm đến tột cùng.

Khí tức đó xâm nhập bốn phương, cũng làm cho tâm thần của tên tu sĩ Bạch Trạch tộc nổ vang, tử vong hóa thành thủy triều bao phủ, gã muốn né tránh, nhưng dường như thân thể vừa vặn mất đi năng lực nhúc nhích.

Gã muốn đối kháng, nhưng uy hiếp đến từ tên tu sĩ nhân tộc sau lưng hóa thành trấn áp, năm tòa Bí Tàng của gã đều sụp xuống.

Gã muốn kích phát năm tòa Thiên Đạo của chính mình, nhưng hình thức ban đầu chúng nó đang run rẩy.

Tu vi nghiền ép, Thiên Đạo nghiền ép, khí tức nghiền ép, tất cả mọi thứ đều bị nghiền ép.

Vì vậy nội tâm của gã tràn ngập cảm giác hoảng sợ, cho đến hơi thở tiếp theo, tay Hứa Thanh từ phía trước, xuyên qua bên cạnh phần cổ của tên tu sĩ Bạch Trạch nọ, dao găm cầm trong tay cũng cứa vào trên cổ của đối phương.

Tương tự như khi còn bé…

Hung hăng cắt.

Máu tươi phun trào, cũng không có tiếng kêu thảm thiết, chỉ có tiếng ồ ồ truyền ra, đầu thân… . . Chia lìa.

Sau đó rơi xuống đại địa, từng sợi hồn ti từ trên người Hứa Thanh kích xạ ra, nháy mắt đuổi theo và chui vào trong đó, muốn thôn phệ hồn của tên tu sĩ Bạch Trạch tộc nọ.

Rất nhanh, cỗ thi thể của gã đã héo rũ, hồn ẩn chứa trong đó bị hồn ti của Hứa Thanh hấp thu điên cuồng, chuyển hóa thành càng nhiều hồn ti hơn nữa, lúc này mới bay ra ngoài.

Về phần thi thể, đã thành tro bụi.

Cùng lúc đó, một chỗ chiến trường khác ở nơi đây, đội trưởng nhe răng cười, bên trong thân thể phịch một tiếng nổ tung, hóa thành vô số ánh sáng màu lam, bên trong mỗi một đạo ánh sáng đều tồn tại một con nhuyễn trùng màu lam, từ bốn phương tám hướng hướng bao bọc tới phía tên tu sĩ Bạch Trạch tộc Quy Hư nhất giai.

Dù cho gã ta vùng vẫy và phản kích như thế nào cũng đều vô ích, trong chớp mắt, tên tu sĩ Quy Hư Bạch Trạch tộc đã bị vô số nhuyễn trùng màu lam vờn quanh, hình thành một quả cầu thịt màu lam thật lớn.

Cẩn thận nhìn tới, quả cầu thịt đó kinh khủng vô cùng, đồng thời cũng có âm thanh nhấm nuốt cùng với tiếng kêu rên thê lương truyền ra từ.

Hứa Thanh quét mắt nhìn tới, phát hiện ra chiến lực của đội trưởng, nếu so với trận đánh cùng tên tu sĩ Viêm Nguyệt tộc lúc trước thì đã mạnh hơn một chút, hiển nhiên trên đường cùng nhau đi tới, đội trưởng với tính cách hiếu thắng, đã bí mật thu hoạch không nhỏ.

Hứa Thanh nở nụ cười, giơ tay phải lên tiếp lấy hồn ti thôn phệ xong tên chủ quán Bạch Trạch tộc trở về.

Trong lúc hồn ti dung nhập, bên trong quả cầu thịt do đội trưởng hóa thành, tiếng kêu rên tan biến, theo nó nhúc nhích, thân hình của đội trưởng lại ngưng tụ ra, vừa liếm môi vừa nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh à, vị của Bạch Trạch tộc vẫn ngon như vậy, mặt khác, ta từ trong trí nhớ của đối phương, đã biết được hai tin tức rất thú vị.”

Chương 1890: Giống dê nhưng lại như ma (2)

“Tin đầu tiên là, gã mà ngươi lựa chọn, chính là một tên thiên kiêu trong Bạch Trạch tộc, cực kỳ giỏi về ẩn nấp, mà tên ta giết nhìn như mạnh hơn so với gã, nhưng chẳng qua chỉ là vừa mới bước vào Quy Hư, còn chưa có thành bao nhiêu đạo, trong trí nhớ của gã ta, hai người bọn họ đã từng giao chiến, gã ta là một phương bị tập kích đánh bại.”

“Mà phế vật nhất, chính là tên này.”

Đội trưởng nói xong giơ tay lên trảo một cái, tên tu sĩ Bạch Trạch tộc bị đóng băng rơi xuống đất lúc trước, thân thể mất đi ý thức lập tức rơi vào trong tay của y.

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Hắn đã nhận ra, số lượng hồn ti trở về có chút không đúng, thiếu đi một bộ phận.

Lại kết hợp với lời đội trưởng nói, hiển nhiên tên chủ quán Bạch Trạch tộc nọ có những phương pháp bảo mệnh khác, thoạt nhìn như tử vong, nhưng trên thực tế là giả chết ẩn nấp.

Bốn phía trống trải, không có bất cứ ba động gì, nếu như đổi thành người khác, khả năng sẽ không có biện pháp lập tức tìm được, chẳng qua đối với Hứa Thanh mà nói, việc này cũng không phải là khó.

Hai mắt của hắn lập tức biến thành đen nhánh, Độc Cấm bỗng nhiên tản ra, nhanh chóng lan tràn về bát phương, những nơi đi qua, thiên địa đều là độc.

Đội trưởng bên đó trừng mắt.

“Lại phóng độc, tên trong tay của ta cũng không thể lãng phí được, là nguyên liệu nấu ăn rất tốt đấy.”

Đội trưởng bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, cơ thể phát ra ánh sáng lóng lánh màu lam, đồng thời thân thể của tên tu sĩ Bạch Trạch tộc nọ cũng nhanh chóng cải biến, cuối cùng thế mà lại hóa thành trên 100 quả táo xanh, phân tán ra ngoài.

Đội trưởng cuốn tay áo thu lại, sau đó thân thể hóa thành ánh sáng màu lam dung nhập vào hư vô.

Cứ như vậy, theo Độc Cấm của Hứa Thanh khuếch tán bốc lên, hư vô xa xa bỗng vặn vẹo, một con mắt màu trắng lớn chừng quả đấm hiển lộ ra ngoài.

Bên trong con mắt lộ ra kinh hãi, càng có quyết đoán.

Lúc trước gã cách quá gần, không dám truyền tống vì sợ bị cắt đứt, vốn định ẩn nấp đợi đám người Hứa Thanh rời khỏi, đồng thời lặng lẽ di chuyển phòng ngừa vạn nhất.

Nhưng gã không ngờ mình lại bị phát hiện nhanh như thế, vì vậy gã lập tức không chút do dự triển khai truyền tống, theo chấn động tràn ra, con mắt trong chốc lát lần nữa mơ hồ, muốn thuấn di rời đi.

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, vung tay phải lên, hồn ti trong cơ thể ầm ầm tản ra, cấp tốc sắp xếp tổ hợp trước người hắn, trong chớp mắt đã tạo thành một tòa Nhật Quỹ cự đại.

Theo quỹ châm di chuyển, pháp tắc thời gian lập tức phủ xuống thiên địa.

Nơi ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, chỗ con mắt truyền tống, thời gian bỗng nghịch chuyển, sương mù đảo ngược, chấn động truyền tống tản ra bên ngoài đang quay trở lại, con mắt trong đó cũng từ mơ hồ biến thành rõ ràng.

Biểu cảm hoảng sợ cũng tương tự như thế.

Trong nháy mắt tiếp theo, lực lượng Nhật Quỹ tiêu tán, con mắt trắng co rút lại, muốn lần nữa truyền tống và ẩn nấp, nhưng đã không kịp nữa, thân ảnh Hứa Thanh đã xuất hiện ở ngay phía trước nó rồi.

Tay phải giơ lên, tùy tiện vỗ.

Con mắt đỏ thẫm, truyền ra âm thanh từ linh hồn, nhưng không có bất cứ tác dụng gì, dưới sự cường thế tuyệt đối, sự chống cự của nó không có ý nghĩa.

Phịch một tiếng, con mắt tan vỡ.

Nhật Quỹ hóa thành hồn ti lập tức chui vào, lúc trở về đã đưa theo càng nhiều hồn ti hơn nữa, từng sợi dung nhập vào trong cơ thể của Hứa Thanh.

Từ xa nhìn lại, giờ khắc này bên ngoài thân thể của Hứa Thanh có vô số hồn ti đỏ thẫm nhúc nhích, chúng nó chui vào tạo thành lay động, khiến cho cả người Hứa Thanh giống như ma quỷ.

Giờ phút này thân ảnh đội trưởng cũng hiện ra, cười ha hả nhìn tới Hứa Thanh, đồng thời cầm lấy một quả táo xanh đặt ở trong miệng gặm một miếng.

“Tiểu Thanh, nhìn qua bộ dạng của ngươi không giống như là người tốt.”

Hứa Thanh nhìn tới quả táo trong tay đội trưởng, không nói chuyện.

Đội trưởng giơ tay lên, ném một quả qua.

Hứa Thanh tiếp nhận, đặt tới trong miệng cắn một miếng, hương vị rất là ngọt ngào.

Với những gì hắn đã trải qua từ nhỏ mà nói, ngoại trừ thịt của đồng tộc ra, trên cơ bản cái gì cũng đã ăn rồi.

Mắt thấy Hứa Thanh cũng giống như mình, đội trưởng vui vẻ, khoác tay ôm lấy bờ vai Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng.

“Còn có một tin nữa.”

“Một vị quyền quý của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc vì chúng mừng đại săn bắn, nguyện ý mở ra cấm khu sở hữu trong lãnh địa, cung cấp cho toàn bộ tu sĩ tham dự đại săn bắn.”

“Mà trong năm cấm khu trên lãnh địa của vị quyền quý Viêm Nguyệt đó, có một chỗ có hơn 20 tòa cấm sơn.”

“Căn cứ thông tin ta vừa lấy được, bây giờ chúng ta nhanh chóng xuất phát, có lẽ có thể đuổi kịp.”

“Ngươi đã có tư cách đại săn bắn, vậy thì lần này chúng ta chơi lớn con mẹ nó luôn đê, chúng ta có thể lấy thân phận càng hợp lý tiến nhập vào Thần Vực, hoàn thành đại sự của ta, mặt khác... Nói không chừng còn có thể lăn lộn được chức Huyền Thiên Tướng!”

“Tiểu Thanh à, đại sư huynh sẽ toàn lực giúp ngươi!”

Đội trưởng vỗ vỗ ngực, hai mắt sáng lên.

“Ngươi nhớ kỹ sau khi chúng ta thành công, và ngươi thật sự trở thành Huyền Thiên Tướng, phải đưa bộ đồ đó cho ta mượn mặc vài năm.”

Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu, vung tay phải lên, cấm sơn thuộc về vị chủ quán Bạch Trạch tộc nọ lập tức bay tới đỉnh đầu của bản thân, hai tòa cấm sơn vờn quanh lẫn nhau, giữa cả hai có từng đạo tia chớp màu đỏ giao thoa, như là kéo sợi.

Thi thoảng còn có tia chớp đụng chạm hình thành tia lửa chiếu rọi bát phương, cách rất xa đều có thể trông thấy.

“Đại sư huynh, ngươi nói xem muốn trở thành thứ nhất phải có bao nhiêu cấm sơn?”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua hai tòa núi bên trên, bỗng nhiên mở miệng.

“Dù gì cũng phải 100 tòa đúng không?”

Đội trưởng thuận miệng nói.

“Vậy thì 100.”

Trong mắt Hứa Thanh bốc lên hàn mang, thân thể nhoáng một cái phóng nhanh về phía xa, đội trưởng trừng mắt nhìn, tươi cười theo kịp, rất nhanh thân ảnh của hai người đã biến mất ở cuối chân trời.

Cùng tiến về phía cấm khu của vị quyền quý Viêm Nguyệt Huyền Thiên mở ra để chúc mừng đại săn bắn.

Chương 1891: Tinh Viêm thần sứ (1)

Nội vực Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đệ bát vực.

Mỗi một lần đại săn bắn mở ra, đều là sự kiện trọng đại của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, chẳng những mỗi tộc phụ thuộc đều tham dự, cũng có những tu sĩ ngoại vực dưới cơ duyên xảo hợp thu được tư cách, Hứa Thanh chính là như thế.

Cho nên tổng thể số lượng người tham dự cũng không phải là cố định.

Nhưng số lượng cấm sơn lại chỉ có hạn. Vì vậy tuyệt đại đa số tu sĩ muốn thu hoạch cấm sơn để vượt qua kiểm tra, sẽ gặp phải khó khăn lớn hơn, dẫu sao ít nhất cũng phải có được ba ngọn núi mới tính phù hợp với yêu cầu cơ bản.

Kể từ đó, tất cả những người tham dự chỉ có thể không ngừng tranh đoạt lẫn nhau, như vậy mới có thể điệp gia số lượng cấm sơn của bản thân, đạt tới số lượng vượt qua tiêu chuẩn kiểm tra cơ bản.

Nhưng tiêu chuẩn cơ bản không phải là thứ mà Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc mong muốn.

Bọn họ muốn là cường giả, thế nên vì khiến cho tranh đoạt trong đó trở lên càng kịch liệt hơn, dưới sách lược dưỡng cổ của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đã xuất hiện chuyện mà Hứa Thanh cùng với đội trưởng nghe nói.

Mở ra một số cấm khu đặc biệt.

Trong khâu săn bắn thứ nhất, sẽ lần lượt có một số tộc quần phụ thuộc cùng với hạng người quyền quý ở dưới tam đại tư quyền của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, dựa theo yêu cầu của Thần điện, lựa chọn vào thời gian đặc biệt, mở ra cấm khu trong lãnh địa của bản thân, cho phép toàn bộ người tham dự tiến vào.

Vả lại không thể xen vào những người tham dự săn giết và tranh đoạt, phải lấy đề xướng là chủ yếu.

Mà những cấm khu được mở ra đó, lập tức giống như từng vòng xoáy xay thịt, không ngừng xuất hiện bên trong các vực của

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Bọn họ dùng cách này để không ngừng thúc đẩy khâu đại săn bắn thứ nhất, cho đến khi lựa chọn ra thiên kiêu trong thiên kiêu.

Nhưng bởi vì địa lý cùng với thời gian đi tới khác biệt, cho nên sau khi những cấm khu đặc biệt đó mở ra, rất khó xuất hiện tình trạng lập tức có toàn bộ người tham dự tràn vào.

Bình thường mà nói, đều là những người tham dự đi ngang qua gần đó biết được rồi hội tụ đến, số lượng có nhiều có ít.

Giờ phút này ở phía Tây Bắc của đệ bát vực, có một cái vòng xoáy xay thịt như vậy, được một vị quyền quý của Viêm Nguyệt nơi đây tuyên bố mở ra.

Nơi đây vốn bị phong ấn, có thể nhìn thấy tầng ngoài bị một màn hào quang màu vàng bao phủ hết thảy, khiến cho bên trong trở thành lĩnh vực cá nhân.

Cấm khu bên trong cực lớn, chiếm trọn vẹn địa phận của cả nửa châu, dị chất nồng đậm tới mức hóa thành thành sương mù.

Phạm vi bao trùm bao la, đồng thời cấp độ dị thú trong đó cũng rất cao, vả lại nhìn bộ dạng của nó, dường như cấm khu này cách tự động tấn thăng làm cấm địa cũng không phải rất xa.

Từ xa nhìn tới, bên trong cấm khu có từng mảnh rừng rậm, từng con sông đơn độc, từng thôn xóm quỷ dị, cũng có từng tòa cấm sơn sừng sững động trời.

Mà giữa không trung trên đỉnh núi cao nhất, còn có một tòa cung điện vàng son lộng lẫy nổi lơ lửng.

Bên ngoài cung điện chạm khắc hai hàng pho tượng, chỗ sâu nhất đặt một chiếc tọa ỷ cực lớn, có một thân ảnh cao lớn một tay chống trán, đang nghỉ ngơi trong đó.

Thoạt nhìn thì đây là một vị nam tử trung niên, toàn thân lóng lánh kim quang, khí thế hùng vĩ, chấn động Uẩn Thần rất rõ ràng, giống như có thể trấn áp thế giới.

Gã, chính là một trong quyền quý của Viêm Nguyệt, cũng là người sở hữu cấm khu nơi đây.

Hôm nay gã tuân theo mệnh lệnh của Thần điện, mở ra cấm khu của mình, đồng thời gã cũng có chút hứng thú đối với đám thiên kiêu lần này.

Cho nên gã đã đích thân đến đây, muốn nhìn xem bên trong cấm khu của mình, có xuất hiện hạt giống tốt nào không.

Mặt khác, cũng có một chút quy tắc ngầm các phương đều thầm đồng ý, gã trở ngại phương diện tình cảm nên cũng phải tới an bài một chút.

Dưới mắt theo canh giờ đã đến, vị quyền quý Viêm Nguyệt đó hơi mở hai mắt ra, khẽ hít một hơi.

Một hơi hút tới, thiên địa lập tức biến sắc, gió giục mây vần, màn hào quang màu vàng bao phủ trên cấm khu chốc lát tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Sau đó lại hóa thành sương mù màu vàng, từ bốn phương tám cuộn mình về phía cung điện của quý tộc Viêm Nguyệt.

Ngay lập tức xoắn tới rồi chui vào, bị gã hút vào trong miệng.

“Cấm khu đã mở ra, các tiểu tử, hãy biểu diễn thật tốt.”

Tên quý tộc Viêm Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, giọng nói như thiên lôi, bát phương nổ vang.

Theo âm thanh vang vọng, sau một khắc bốn phía quanh cấm khu lần lượt xuất hiện từng đạo thân ảnh thiên kiêu các tộc Viêm Nguyệt, mỗi người đều triển khai tốc độ cao nhất, gào thét bay đến.

Từ các phương hướng bất đồng lao vào trong cấm khu.

Trong khoảng thời gian ngắn, cạnh tranh kịch liệt lập tức xuất hiện trong tòa cấm khu này.

Trong đó, mặc kệ là chém giết tranh đoạt hay là tử vong, đủ loại sự tình, người ngoài đều sẽ không tham dự, vị quý tộc của Viêm Nguyệt nọ cũng chỉ ngồi trong cung điện xem bọn họ trình diễn.

Mà rất nhanh, bên trong đã xuất hiện thương vong.

Dẫu sao không phải tất cả mọi người đều lựa chọn đi đến cấm sơn trước, bởi vì đánh chết lẫn nhau cũng tương tự có thể thu được cấm sơn, mà săn bắn những người khác, tự nhiên đơn giản hơn so với việc đi giành với một đám người.

Nhưng mà hết thảy gợn sóng đều bị giấu ở bên trong cấm khu, nhìn từ bên ngoài thì tòa cấm khu này tựa như một cái hắc động, cắn nuốt hết thảy, không có bất kỳ âm thanh cùng chấn động nào tràn ra.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Thời gian trôi đi, rất nhanh đã qua bảy ngày, mỗi một ngày đều có người tham dự đại săn bắn chạy đến, tan biến bên trong cấm khu, cũng có người lựa chọn rời khỏi.

Nhưng mà kỳ dị chính là, số lượng cấm sơn bên trong vẫn không có biến hóa quá lớn.

“Có chút không thú vị lắm.”

Trong tòa cung điện lơ lửng trên cấm khu, tên quý tộc Viêm Nguyệt xem cuộc vui nọ hà hơi một cái, lắc đầu.

Cùng lúc đó, ngay khi tên quý tộc Viêm Nguyệt nọ cảm giác trò vui thật chán, trên màn trời trăm dặm bên ngoài cấm khu, thân ảnh của Hứa Thanh cùng với đội trưởng gấp rút chạy đến.

Bọn họ một đường không hề dừng lại, rốt cuộc sau bảy ngày đã tiếp cận tới mục đích lần này.

Chương 1892: Tinh Viêm thần sứ (2)

Mà cấm sơn trên đỉnh đầu của Hứa Thanh cũng từ hai tòa biến thành ba tòa.

Hiển nhiên trên đường đến cũng có những thu hoạch khác.

“Có hơi chậm.”

Hứa Thanh thì thào trong long, thời gian tới chậm, vậy tốc độ thu hoạch cấm sơn cũng sẽ chậm, Hứa Thanh cảm thấy trừ phi mình có thể thu hoạch lớn một vố, bằng không muốn lấy được 100 ngọn núi sợ là không đủ thời gian.

Nghĩ tới đây thì Hứa Thanh ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn tới cấm khu yên tĩnh xa xa, trong mắt lóe lên hàn mang rồi gào thét lao đi, đội trưởng nối gót theo sau, trên mặt lộ ra một tia chờ mong.

Cứ như vậy, một nén nhang sau rốt cuộc hai người bọn họ đi tới biên giới cấm khu, một khắc bước vào cấm khu, dị chất sương mù lập tức xoắn tới, bao phủ thân ảnh của hai người vào.

Trong sương mù, khí tức của Hứa Thanh cũng theo đó cải biến, ẩn nấp đi.

Động tác của hắn không hề phô trương, mà lặng lẽ tiến về phía trước, mỗi một lần thân ảnh hiển lộ đều dung nhập vào trong hoàn cảnh rừng rậm bốn phía.

Loại phương pháp đi về phía trước này, đã là bản năng của Hứa Thanh.

Hắn đã sinh sống trong cấm khu quá lâu, cũng giao tiếp rất nhiều, cho nên đã dưỡng thành thói quen như thế.

Mà sau khi bước vào cấm khu, dưới lực lượng bên ngoài ảnh hưởng, cấm sơn của hắn đã thu nhỏ lại vờn quanh trên đỉnh đầu, tương tự như lúc ở bên Huyền Nguyệt phường.

Nhìn thân ảnh Hứa Thanh lặng lẽ tiến về phía trước, trong mắt của đội trưởng lộ ra một tia kỳ dị, đây cũng không phải là lần đầu tiên y nhìn thấy Hứa Thanh đi như vậy trong cấm khu, nhưng lúc này y càng quan sát cẩn thận hơn.

Dần dần thân thể di chuyển cũng theo đó cải biến, rất nhanh đã học được một chút phương pháp của Hứa Thanh, cùng Hứa Thanh lặng lẽ âm thầm nhảy lên từng nhánh cây trong cấm khu tiến về phía trước.

Loại phương thức đó, khiến cho bọn họ trên trình độ nhất định ẩn nấp trong chỗ tối, không dễ dàng bộc lộ với kẻ khác.

Hứa Thanh vừa bay nhanh cũng vừa phát giác được, ảnh hưởng của nơi đây đối với thần thức rất lớn, toàn lực tản thần thức ra cũng chỉ có phạm vi mấy trăm trượng.

Đối với tu sĩ đã quen với việc thần niệm quét qua bát phương lập tức thấy rõ mà nói, giờ phút này khó tránh khỏi có cảm giác hạn chế.

Về phần Tiểu Ảnh, nó vẫn đang ngủ say, tạm thời không cách nào hỗ trợ.

Nhưng cảm giác của Hứa Thanh khá tốt, cộng với quen thuộc đối với cấm khu khiến cho hắn có thể thông qua cỏ cây bốn phía thu hoạch được rất nhiều tin tức, đạt tới hiệu quả có tầm mắt gián tiếp.

Cho nên Hứa Thanh vừa di chuyển trên đường cũng vừa quan sát bốn phía, chú ý tới cỏ cây và dị thú nơi đây, cũng chú ý tới dãy núi nơi xa cùng với cung điện màu vàng lơ lửng giữa không trung.

“Cung điện nọ có một cảm giác không hợp nhau cùng với nơi đây, đại khái khả năng chính là chỗ ở của quý tộc Viêm Nguyệt, xem ra vị nhân vật lớn đó của Viêm Nguyệt cũng là người mê xem trò vui.”

Đội trưởng thấp giọng truyền âm.

“Tiểu Thanh à, trong bảy ngày qua nơi đây nhất định đã chết không ít người, ta ngửi thấy được mùi máu tươi rất đậm.”

Hứa Thanh gật đầu, đảo mắt nhìn qua một vài hoa cỏ trên mặt đất bốn phía, bên trong có một loại tên là Huyết Linh Thảo, trạng thái sinh trưởng đặc biệt tốt.

Loài cỏ này hấp thu mùi tử vong mà sinh, ở đâu có tử vong là cành lá của chúng nó sẽ nghiêng về phía đó.

Mà trong khoảnh khắc Hứa Thanh nhìn lại, Huyết Linh Thảo đầy đất lập tức khẽ động, cành lá đồng loạt chỉ về một phía, nhanh chóng nhúc nhích giống như đang hấp thu.

Bên trong thần thức của Hứa Thanh không hề có báo hiệu gì, nhưng hắn phát hiện lệnh bài Nê Hồ Ly cho mình có chút chấn động, hắn như có điều suy nghĩ, dừng bước chân lại và thuận thế ẩn nấp ở một bên.

Đội trưởng bên đó cũng ngồi xổm xuống trên một nhánh cây, hóa thành một con nhuyễn trùng không thấy tung tích.

Nửa nén hương sau, mơ hồ có tiếng rít từ đằng xa truyền đến.

Hứa Thanh nheo hai mắt lại, lặng lẽ chờ đợi.

Không lâu sau, một đạo thân ảnh bay nhanh xuất hiện trong tầm mắt của Hứa Thanh.

Kẻ này là một thanh niên bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, tu vi Linh Tàng, nhưng rõ ràng bất ổn, hiển nhiên trên người có thương tích, vẻ mặt càng là uể oải, khóe miệng còn dính máu tươi.

Trong mắt của gã còn có lo lắng, sau khi đến gần chỗ Hứa Thanh nấp kín, gã dừng thân thể lại, lập tức xem xét gần đó nhưng không thu hoạch được gì, vì vậy càng tỏ ra lo lắng hơn, vừa muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng vào lúc này, xa xa bỗng truyền đến một tiếng vang bén nhọn như xuyên kim liệt thạch, ngoài ra còn có cảm giác lửa cháy mạnh xuất hiện, trong nháy mắt tiếp theo, một đạo thân ảnh màu đỏ với biển lửa vòng quanh gào thét lao đến.

Càng có một giọng nói âm lãnh vang vọng nơi đây.

“Khâu Tước Tử, nếu như ngươi đã để ta gặp phải, như vậy thù cũ lúc trước cũng nên tính toán rồi, ngươi còn có thể trốn tới chỗ nào?”

Theo lời nói truyền ra, thân ảnh của tên tu sĩ đến sau dừng lại giữa không trung, tương tự cũng là thanh niên và là người Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhưng lửa cháy trên người rất mạnh, Hứa Thanh chưa từng gặp qua tình trạng như thế trên người tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc khác.

Thình lình trên đỉnh đầu của gã còn có hai tòa cấm sơn đang vờn quanh.

“Thù cũ!” Người thanh niên tên Khâu Tước Tử bị đuổi giết nghe đến câu đó, trong mắt lộ ra phẫn nộ.

“Việc giữa ta và ngươi, năm đó ai có oán đối với ai, trong lòng ngươi cũng biết rõ!”

Nói xong câu đó, Khâu Tước Tử khom người cúi đầu về bốn phía, vẻ mặt thành kính, lớn tiếng mở miệng.

“Tinh Viêm Thần điện Hạ Trầm Linh Tư quyền trướng tiền thập trưởng Khâu Tước Tử, cung nghênh Tinh Viêm thần sứ!”

Gã vừa nói như vậy, sắc mặt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc truy sát lập tức biến đổi, mạnh mẽ nhìn về bốn phía.

Bốn phía im lặng, không có bất cứ ba động gì truyền đến.

Một lát sau, sắc mặt của Khâu Tước Tử có chút trắng bệch, còn tên tu sĩ Viêm Nguyệt truy sát lại khẽ cười một tiếng.

Cùng lúc đó, trong cung điện màu vàng giữa không trung, vị một quý tộc Viêm Nguyệt dùng tay chống trán mở hai mắt ra, lộ ra một tia hứng thú.

“Có chút ý tứ.”

Nói xong, gã giơ tay lên nhẹ nhàng chỉ một ngón về chỗ Hứa Thanh ẩn thân bên trong cấm khu.

Chương 1893: Minh Nam Thế tử (1)

Hứa Thanh không muốn ra mặt.

Tuy rằng lệnh bài Nê Hồ Ly cho hắn không ngừng rung động lắc lư và phát nhiệt nóng lên, nhưng Hứa Thanh vẫn lựa chọn bỏ qua, hơn nữa còn tăng thêm che lấp.

Đối với người không liên quan, hắn không có nghĩa vụ cũng không cần phải tham dự vào.

Về phần Thần sứ theo như lời đối phương nói, Hứa Thanh đã thành thói quen.

Từ lần đầu tiên ngụy trang thành Thần ở Thánh Lan đại vực, hình như hắn đã có liên hệ không hiểu được cùng cái thân phận Thần sứ này, Tế Nguyệt đại vực là như vậy, bây giờ đến Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng xuất hiện tình huống cùng loại, Hứa Thanh thấy không có gì ngoài ý muốn.

Dẫu sao, đúng là hắn đang cầm lệnh bài Nê Hồ Ly đưa cho.

Nhưng mà, đối với tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc toàn thân tràn ra lửa nóng và đỉnh đầu có hai tòa cấm sơn ở trước mắt, Hứa Thanh vẫn có chút động tâm.

Cho nên nguyên bản kế hoạch của hắn, là đợi hai người bọn họ kết thúc tranh đấu, mình lại ra tay cầm lấy cấm sơn.

Nhưng theo vị quý tộc Viêm Nguyệt trong cung điện nọ chỉ một ngón tay, hết thảy ý nghĩ đều đã bị cưỡng ép cải biến.

Một ngón tay hạ xuống, trong lúc im hơi lặng tiếng, che lấp của Hứa Thanh cùng với đội trưởng lập tức bị xóa đi.

Thân thể đội trưởng khôi phục từ trạng thái nhuyễn trùng thành hình người, ngồi xổm trên nhánh cây, lẩm bẩm mấy câu trong đáy lòng.

Mà thân thể của Hứa Thanh bên đó cũng từ trạng thái trong suốt biến thành ngưng thực, đứng dưới tán cây, thần sắc nhìn như bình tĩnh và rất thong dong, nhưng trên thực tế nội tâm của Hứa Thanh đang ầm ầm gợn sóng.

Cái loại cảm giác bị người cưỡng ép bắt được này, khiến cho hắn càng cảnh giác hơn.

Mà bọn họ hiển lộ, cũng khiến cho nội tâm của hai vị tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên riêng phần mình chấn động, hết sức căng thẳng.

Tư cách một phương trong hoàn cảnh xấu, tốc độ phản ứng của Khâu Tước Tử tự nhiên nhanh hơn, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh cùng đội trưởng, hô hấp của gã dồn dập, lập tức khom người cung kính cúi đầu.

“Bái kiến Thần sứ!”

Thời điểm này, bất kể trước mắt là nhân tộc hay là bổn tộc đều không quan trọng, quan trọng là … Thân phận của đối phương, gã đã thông qua cảm ứng để xác định việc đó.

Đối với gã mà nói, thân phận của đối phương có thể cứu mạng mình.

Đây mới là trọng điểm.

Theo gã cung kính cúi đầu, tên tu sĩ truy sát đến cách đó không xa tương tự biến đổi sắc mặt, nhưng Thần điện khác biệt làm gã ta không cách nào phát hiện chuẩn xác giống như Khâu Tước Tử, nhất là dưới tình huống Hứa Thanh còn cố ý che lấp.

Mặt khác, thân phận nhân tộc của Hứa Thanh cùng đội trưởng cũng khiến cho đáy lòng của gã ta dâng lên nghi ngờ mãnh liệt.

Gã chưa bao giờ thấy qua, cũng chưa từng nghe nói, trong Tinh Viêm thần điện tồn tại Thần sứ nhân tộc, đối với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc mà nói, tuyệt đại đa số tộc quần trong Đại lục Vọng Cổ, đều là hạ tộc.

Nhân tộc cũng nằm trong đám đó.

Nếu như thật sự có hạ tộc trở thành Thần sứ, tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý.

Còn nữa chính là, ba tòa cấm sơn trên đỉnh đầu Hứa Thanh cũng đã chứng minh một ít chuyện khác, nếu như thật sự là Thần sứ, làm sao có thể tới tham gia đại săn bắn.

Nhưng gã ta không muốn đi đánh bạc.

Mặc kệ sự thật là như thế nào, hai chữ Thần sứ vẫn khiến cho nội tâm của gã nổi lên kiêng kị, vì vậy gã lui về phía sau một chút, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, ánh mắt lập lòe.

Muốn bỏ qua việc đánh chết Khâu Tước Tử, nhưng lại không cam lòng.

Tiếp tục ra tay lại không xác định.

Một màn này, rơi vào trong mắt đội trưởng, khiến y cảm thấy rất thú vị, hai tên Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc trước mắt, một tên bái, một tên do dự.

“Bầu trời còn có người xem náo nhiệt… . .”

Đội trưởng ngẩng đầu, ánh mắt quét qua cung điện giữa không trung.

Hứa Thanh cũng phiền, không để ý tới Khâu Tước Tử bái mình, mà nhìn tới tu sĩ ánh mắt lập lòe, lạnh giọng mở miệng.

“Để cấm sơn của ngươi lại, sau đó rời đi.”

Lời hắn vừa ra, trong mắt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc truy sát lóe lên hàn mang, gã ta nhìn ra tu vi của Hứa Thanh chỉ là Linh Tàng, người bên cạnh cũng là như thế.

Tu vi như vậy, mặc dù tương đối cùng gã ta, nhưng gã ta là tu sĩ Viêm Nguyệt, tu sĩ ngoại tộc cùng cảnh giới hiếm kẻ có thể địch lại, nhất là nhân tộc, ban đầu gã ta rèn luyện ở ngoại vực, đã từng đi qua khu vực nhân tộc, đã giết và luyện không ít thứ gọi là thiên kiêu ở đó.

Đoạn kinh lịch đó khiến cho gã ta rõ ràng rằng, tu sĩ nhân tộc phần lớn yếu đuối.

Cho nên gã ta khinh miệt nhân tộc từ trong đáy lòng.

Duy chỉ có thân phận của người vừa xuất hiện khiến cho gã do dự, vì vậy gã ta tạm đè xuống sát ý, chợt ngẩng đầu nhìn về phía cung điện màu vàng treo cao trên bầu trời, khom người cúi đầu.

“Đại nhân, khâu đại săn bắn của tộc ta, xuất hiện Thần sứ yêu cầu lấy cấm sơn, đây là việc trái với quy tắc, kính xin đại nhân định đoạt.”

Lời này vừa ra, nội tâm của Khâu Tước Tử hồi hộp một tiếng, sự tình mà đối phương thấy, tự nhiên gã cũng thấy, mà một chiêu hỏi ý quý tộc Viêm Nguyệt của đối phương, có thể nói là rút củi dưới đáy nồi, rất là tinh chuẩn.

Quy tắc của đại săn bắn, trừ phi người có tư cách, còn lại không thể xen vào.

Đương nhiên dưới quy tắc vẫn tồn tại một chút phương pháp, chẳng qua có hạn mà thôi.

Trên bầu trời, trong cung điện màu vàng, khóe miệng của vị quý tộc Viêm Nguyệt nọ lộ ra một nụ cười, giọng nói kèm một chút uy nghiêm, vang vọng bên tai đám người Hứa Thanh.

“Người này, không phải Thần sứ… .”

Lời này vừa ra, sát cơ trong mắt của tên tu sĩ toàn thân tràn ra lực lượng Viêm Nguyệt cực nóng ầm ầm mãnh liệt, cả người như một tòa núi lửa bộc phát, lập tức tới gần chỗ Hứa Thanh.

Nếu như thân phận khiến cho gã ta kiêng kị đã được chứng minh không tồn tại, như vậy thì cấm sơn của người trước mắt, gã ta muốn chắc rồi.

Chương 1894: Minh Nam Thế tử (2)

Chỉ là nhiều khi, sự tình phát triển thường thường không dựa theo suy nghĩ trong lòng mọi người.

Tên tu sĩ Viêm Nguyệt truy sát vừa chắc chắn lại hùng hổ vọt tới, một cái chớp mắt tới gần, thân ảnh của Hứa Thanh dĩ nhiên đã tan biến khỏi trước mặt của gã ta, gã ta chỉ có thể nhìn thấy một tia hàn mang, hiện lên trong mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, đầu lâu bay lên, thân hình cũng bởi vì mất đầu quá nhanh, vẫn xông về phía trước một khoảng cách như trước.

Nội tâm vừa xuất hiện hoảng sợ, từ bên trong hư vô bỗng bộc phát ra vô số sợi tơ màu đỏ bao phủ thân thể, che lấp đầu lâu của gã ta, khiến cho thế giới của gã ta nhuộm thành một màu huyết sắc.

Sau đó là cơn đau khổ bị phệ hồn khó có thể hình dung, cùng với màu sắc thế giới nhanh chóng biến thành màu đen.

Hết thảy đều phát sinh trong thời gian ngắn, cũng kết thúc trong thời gian ngắn.

Tan thành mây khói.

“… . . Nhưng ngươi, đánh không lại.” Giữa không trung, trong cung điện màu vàng, giọng nói uy nghiêm chậm rãi truyền đến, giống như lúc trước chưa nói xong, bây giờ mới nói hết.

Lúc này thân ảnh của Hứa Thanh cũng lại hiển lộ ra, mặt không cảm xúc giơ tay lên, cấm sơn vô chủ của tên tu sĩ Viêm Nguyệt bị hắn nuốt hồn bay tới, vờn quanh trên đỉnh đầu của hắn.

Cộng thêm ba tòa nguyên bản, năm tòa cấm sơn trên đầu hắn tựa như một kỳ quan, khiến cho nội tâm của Khâu Tước Tử bên đó nổ vang, hô hấp dồn dập.

Một màn trước mắt đã phá vỡ nhận thức của gã.

Gã biết rõ sức mạnh của tên địch nhân truy sát mình, đối phương coi như là người nổi bật trong cùng cảnh giới, lòng dạ càng là độc ác và có rất nhiều thủ đoạn, nhưng bây giờ trong tay nhân tộc trước mặt, chớp mắt một cái đã chết.

Loại cảm giác trùng kích đó khiến cho gã có chút hoảng hốt, cho đến khi Hứa Thanh quay đầu quét mắt tới, đáy lòng của Khâu Tước Tử mới run lên, lập tức cúi đầu lộ ra cung kính.

Nhưng run rẩy trong nội tâm của gã lại càng mãnh liệt, bởi vì gã cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh có tính chất xâm nhập.

Hứa Thanh nhìn kỹ tên gọi là Khâu Tước Tử một chút, sau khi xác định tên tu sĩ này đích xác không có cấm sơn mới thu hồi ánh mắt, đi về phương xa.

Đội trưởng cũng nhảy người lên hạ xuống, lúc đi ngang qua bên cạnh Khâu Tước Tử, nở nụ cười.

“Vận khí của ngươi không tệ.”

Nói xong y đuổi theo Hứa Thanh, tương tự đi xa.

Nhìn qua bóng lưng của hai người Hứa Thanh, đáy lòng của Khâu Tước Tử dâng lên cảm giác không chân thật, cho đến khi nhìn thân ảnh đối phương tan biến, hô hấp của gã có chút dồn dập, giống như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng.

“Đa tạ hai vị đạo hữu cứu giúp, ta có hai kiện sự tình về nhân tộc muốn báo cho biết.”

Hứa Thanh dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về Khâu Tước Tử đằng xa.

Chú ý thấy Hứa Thanh dừng lại, Khâu Tước Tử bay nhanh đến, dừng lại ở ngoài mười trượng rồi cung kính mở miệng.

“Đạo hữu, trong cấm khu này có tổng cộng 27 tòa cấm sơn.”

“Nhưng không phải toàn bộ cấm sơn đều có thể bị tranh đoạt, chân chính có thể bị tranh đoạt chỉ có 10 tòa.”

“17 tòa còn lại… . . Đã được dự định trước.”

Nói đến đây, Khâu Tước Tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn cung điện màu vàng trên không trung.

“17 tòa cấm sơn được dự định phân phối cho một số thiên kiêu xuất chúng trong tộc quần cùng với bổn tộc của ta, chỉ cần bọn họ đến là có thể cầm đi, không có người nào dám tranh đoạt cùng bọn họ.”

Hứa Thanh không nói chuyện, chờ đợi tên tu sĩ Viêm Nguyệt nói tiếp, bởi vì những lời này không có quan hệ cùng nhân tộc, trước lúc đối phương mở miệng, hiển nhiên cũng không phải muốn nói về quy tắc ngầm bên trong cấm sơn.

“Sau đó thì sao?” Đội trưởng hỏi một câu.

“Sau đó ta biết rõ bên trong 17 tòa cấm sơn, có một tòa là dự định của Đại hoàng tử nhân tộc!”

Khâu Tước Tử trầm thấp mở miệng.

Ánh mắt của Hứa Thanh ngưng tụ.

Đội trưởng cũng lộ ra cảm giác hứng thú.

“Đại hoàng tử nhân tộc, đi tới bốn phía Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cầu... Mời người hỗ trợ, muốn hóa giải nguy cơ của nhân tộc, nhưng khắp nơi vấp phải trắc trở, sau cùng lựa chọn gia nhập đại săn bắn.”

“Rất nhiều tộc quần đều đã nghe nói tới việc đó, cá nhân ta cũng rất bội phục vị Đại hoàng tử của nhân tộc các ngươi, hẳn là đối phương muốn trở thành Huyền Thiên Tướng, sau đó đưa ra điều kiện với tư quyền, hóa giải nguy cơ của nhân tộc.”

“Việc này cũng do mẫu tộc Viêm Nguyệt cho một chút tiện lợi tương ứng, cho nên mới có sự tình cấm sơn định sẵn.”

Khâu Tước Tử thân là bổn tộc Viêm Nguyệt, trên việc thu hoạch tin tức tự nhiên không phải Hứa Thanh có thể so sánh, giờ phút này gã nói hết những việc bản thân biết được lại cho Hứa Thanh.

“Tiếp theo thì sao?” Đội trưởng tiếp tục hỏi một câu.

“Nhưng Đại hoàng tử nhân tộc các ngươi, không đến đây được nữa.”

Khâu Tước Tử chần chờ một chút, thấp giọng nói.

“Ta cũng mới biết được tin này vào mấy ngày trước, Đại hoàng tử nhân tộc các ngươi trên đường đi tới cấm sơn nơi đây, đã gặp phải Thế tử của Minh Nam Vương."

"Minh Nam Vương là vương tiền trướng của Hạ Thiên Vân tư quyền Nhật Viêm Thần."

"Thế tử thiên tư kinh người, chiến lực trấn áp kẻ cùng thời đại, là một trong những đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt ta, danh khí cực lớn."

"Có người trông thấy, Đại hoàng tử nhân tộc bị bắt lại, cùng một đám nhân tộc…Kéo xe cho Minh Nam Thế tử."

Khâu Tước Tử liếc mắt nhìn Hứa Thanh, cúi đầu truyền ra lời nói.

"Cho nên, cấm sơn dự định cho Đại hoàng tử nơi đây, đã vô chủ."

Hứa Thanh trầm mặc, ngẩng đầu nhìn về phía thiên địa xa xôi, sắc mặt của đội trưởng cũng âm trầm xuống.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

"Hiện giờ cấm sơn đó như thế nào rồi?"

Khâu Tước Tử thở sâu, cung kính đáp lại.

"Quy tắc thu hoạch cấm sơn nơi đây là chiếm lĩnh 10 ngày mới có thể nhấc lên, bây giờ cấm khu mới mở ra 7 ngày, cho nên vẫn còn tồn tại, chẳng qua bởi vì tin tức vô chủ truyền ra, cho nên đã bị những người tham dự khác chiếm cứ."

"Ngươi dẫn đường."

Trong mắt Hứa Thanh toát ra vẻ lạnh lẽo.

Chương 1895: Đây mới là Hứa Thanh (1)

Khâu Tước Tử chú ý tới vẻ uẩn lạnh trong mắt của Hứa Thanh, nghĩ tới tên địch nhân tử vong lúc trước, vì vậy hít sâu một hơi rồi lập tức gật đầu, thân thể nhoáng một cái bay ra dẫn đường phía trước.

Hứa Thanh một đường sắc mặt âm lãnh đi theo phía sau, đội trưởng bên cạnh cũng thu hồi suy nghĩ vừa rồi.

Mặc dù tình cảm của y đối với nhân tộc rất nhạt, nhưng nghe thấy chuyện như vậy, trong lòng vẫn xuất hiện chút gợn sóng.

“Nhân tộc… .”

Đội trưởng than nhẹ trong lòng.

Cứ như vậy, thân ảnh ba người bọn họ càng dần càng tới gần chỗ sâu trong cấm khu.

Chỗ cung điện màu vàng giữa không trung, tên quý tộc Viêm Nguyệt trong đó nhếch miệng, bộ dạng rất vui vẻ.

“Lúc này mới có chút ý tứ, không có đổ máu và tử vong, sao có thể gọi là đại săn bắn chứ.”

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai ngày sau…

Chỗ sâu trong cấm khu, trên một cây đại thụ cao ngất, Hứa Thanh cùng với đội trưởng còn có Khâu Tước Tử đứng ở trên đó, nhìn về phương xa.

Xa xa, giữa thiên địa tràn ngập sương mù màu đen mỏng manh, khiến cho thế giới đều bị che phủ biến thành u ám, cả vùng đất là rừng rậm héo rũ, bên trong âm u, như là yêu ma quỷ quái.

Mà sau khu rừng khô, thì là từng tòa ngọn núi lên xuống cao thấp, như là ngọa long vậy, do 27 tòa cấm sơn cùng nhau hợp thành một dãy sơn mạch trùng trùng điệp điệp.

Đi ngang qua non nửa cấm khu, trong đó còn có vài toà ẩn chứa hỏa diễm màu đen, thi thoảng lại phun trào ra một chút khói đen, lượn lờ bốn phía, đồng thời cũng có dòng nham thạch màu đen chảy xuống.

“Chỗ đó, chính là cấm sơn của mảnh cấm khu này.”

Khâu Tước Tử thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh cảm thụ cực nóng xen lẫn trong gió thổi tới, hai mắt nheo lại.

Hắn đã thấy qua nhiều cấm khu, bình thường mà nói, đều lấy âm lãnh là chủ yếu, trong cấm khu tồn tại núi lửa, vẫn là lần đầu gặp phải.

“Toàn bộ người tham dự đại săn bắn đều có thể tranh đoạt 10 ngọn núi sau cùng, còn 17 ngọn núi phía trước, thì là đã được dự định như ta nói lúc trước.”

“Về phần cấm sơn chia cho Đại hoàng tử nhân tộc, là… ngọn núi thứ 9.”

Khâu Tước Tử giơ tay lên, chỉ một ngón tay tới phía trước.

Hứa Thanh nhìn qua, hắn cảm nhận được rất nhiều khí tức bên trong dãy núi, đến từ toàn bộ người tham dự đại săn bắn hội tụ ở nơi đây.

Mỗi một ngọn núi đều có, nhất là mười ngọn đằng sau, khí tức càng thêm pha tạp.

Mà ngọn núi Khâu Tước Tử chỉ tới cũng là như thế.

Trừ bên ngoài những thứ đó ra, giữa những khí tức đều có một loại cảm giác giương cung bạt kiếm, nhưng tựa hồ đều đang kiềm chế, không có lập tức kích phát.

“Còn thời gian một ngày, cấm sơn nơi đây có thể bị nhấc lên, đến lúc ấy loạn chiến và tranh đoạt cũng sẽ bộc phát.”

Trong mắt Khâu Tước Tử lộ ra một tia chiến ý, ngọn núi của gã đã bị cướp, bây giờ đang ở chỗ của Hứa Thanh.

Gã không dám đoạt từ chỗ của Hứa Thanh, cho nên mục tiêu của gã là cấm sơn nơi đây.

Mà trên đường gã cũng đã khách khí thỉnh cầu, nếu như bản thân có thể cướp được một tòa cấm sơn, hy vọng Hứa Thanh sẽ không làm khó mình.

Đối với việc đó thì Hứa Thanh đồng ý, mặc dù hắn cũng cần cấm sơn, nhưng tin tức Khâu Tước Tử đưa ra, tương tự có giá trị.

“Hứa đạo hữu, chúng ta chỉ cần kiên trì chờ đợi một ngày là được.”

Khâu Tước Tử vận hành tu vi trong cơ thể, hai mắt lộ ra tinh mang, theo kế hoạch của gã, không tồn tại sự tình bây giờ ra tay tranh đoạt, bởi vì gã cảm thấy làm vậy không có ý nghĩa, cướp được cũng vô dụng, cần trụ lại nơi đó thời gian một ngày, sẽ khiến tu sĩ khác chú ý cùng vây công.

Như vậy sẽ có mạo hiểm rất lớn, khó khăn cũng càng cao.

“Đợi ngày cuối cùng trôi qua, khi toàn bộ ngọn núi có thể bị lấy đi thì chúng ta sẽ xông ra, tranh đoạt ngọn núi mục tiêu, sau đó có thể lập tức rời khỏi.”

“Kể từ đó, xác xuất thành công sẽ cao hơn, dẫu sao lúc đó những ngọn núi khác cũng có thể bị lấy đi, như vậy tự nhiên sẽ phân tán mục tiêu của mọi người.”

Hứa Thanh nhìn qua ngọn núi thứ 9, sau đó lại chuyển mắt nhìn về phía những ngọn núi khác, trong mắt tràn ngập lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng.

“Không cần phiền phức như thế.”

Nói xong hắn nhảy lên, bay về phía bầu trời, tiến thẳng đến sơn mạch phía trước.

Ở phía sau hắn, thần sắc của Khâu Tước Tử biến đổi, gã biết rõ Hứa Thanh rất mạnh, cũng tận mắt nhìn thấy, nhưng gã không cho rằng chiến lực của đối phương có thể đồng thời đối mặt với tất cả mọi người.

Mà rõ ràng dựa theo phương pháp của gã, lấy lực lượng của Hứa Thanh, gần như có 10 thành nắm chắc thu được một tòa cấm sơn, thậm chí hai tòa cũng có khả năng, nhưng nếu lỗ mãng phóng đi như bây giờ, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, hết thảy sẽ có biến số.

“Dạng này…”

Trong lòng của Khâu Tước Tử hơi quýnh lên, vừa muốn mở miệng nhưng đội trưởng bên cạnh khẽ cười một tiếng, lúc bay đi ngang qua bên cạnh gã bỗng nói một câu.

“Mục tiêu của ngươi là một tòa cấm sơn, nhưng mục tiêu của tiểu sư đệ, là toàn bộ.”

“Toàn bộ?” Tâm thần của Khâu Tước Tử chấn động mãnh liệt, trong lúc cơn hoảng sợ bốc lên, thân ảnh của Hứa Thanh đã bay đến giữa không trung, tay phải giơ lên đặt trên bờ vai bên trái, kéo một cái ra phía ngoài.

Đồ đằng trên người hắn lập tức lập lòe, trong tích tắc có một mảnh hỏa diễm màu đen bộc phát ra từ trên người Hứa Thanh, hình thành biển lửa lan tràn ngập trời.

Cùng lúc đó theo đồ đằng xuất hiện, Kim Ô ở trên lao ra, bay lượn bên trong biển lửa, truyền ra tiếng kêu sục sôi giữa thiên địa.

Thân hình màu đen, hình dáng giống chim Phượng, từng cái đuôi lửa thật dài tản ra chung quanh, khiến cho những tu sĩ trên 27 ngọn núi chú ý.

Ngay khi bọn họ nhìn tới Kim Ô trên không trung, tay phải Hứa Thanh trảo một cái về phía Kim Ô.

Kim Ô lập tức hi..i…iiii một tiếng, âm thanh càng thêm sục sôi và cả người xông lên, cấp tốc bay đến phía tay phải Hứa Thanh, trong quá trình đó thân thể của nó nhanh chóng phân giải, cuối cùng khi xuất hiện ở tay phải Hứa Thanh, Kim Ô tan biến và một thanh trường thương màu đen hiện ra giữa thiên địa, xuất hiện trong tay Hứa Thanh.

Trường thương vừa hiển khiến thiên địa biến sắc, từng đạo tia chớp đảo qua bốn phương, tựa như muốn xé rách màn trời, càng có tiếng gầm nhẹ đến từ hư vô, giống như không cho phép nó phủ xuống thế gian, phát ra cảnh cáo.

Chương 1896: Đây mới là Hứa Thanh (2)

Nhưng lại không có tác dụng, lãnh ý trong mắt Hứa Thanh càng đậm, cầm lấy trường thương Cấm Kỵ trong tay, dưới cung điện màu vàng nhìn chăm chú, trong sự hoảng sợ của Khâu Tước Tử, cùng với tu sĩ trên 27 ngọn núi xuất hiện gợn sóng, hung hăng ném tới ngọn núi thứ 9.

Trường thương màu đen uy như rồng, mang theo thế như chẻ tre, kéo theo một đạo vết tích màu đen trên màn trời, như là thiên thương.

Bốn phía tràn ra tia chớp, từ bát phương cấp tốc đuổi theo, hội tụ ở bốn phía quanh trường thương, không ngừng vờn quanh gia trì cho nó.

Dấy lên phong bạo, truyền ra âm thanh phá không bén nhọn. Thẳng đến… . . ngọn núi thứ 9, khí thế như phá thiên.

Trong nháy mắt tiếp theo, trường thương vô cùng bá đạo mà trực tiếp cắm vào đỉnh ngọn núi thứ 9, một khắc đâm vào cấm sơn, thiên địa nổ vang.

Âm thanh mổ mạnh đinh tai nhức óc, toàn bộ thân núi mãnh liệt rung động lắc lư, đại địa cũng đều bốc lên, càng có vòng tròn trùng kích cùng với từng đạo tia chớp hình cung, lấy địa phương trường thương hạ xuống làm trung tâm, quét ngang về bốn phía, trong khoảnh khắc lan tràn toàn bộ ngọn núi thứ 9.

Những nơi đi qua, trên trăm tu sĩ chiếm cứ ngọn núi này, sắc mặt từng kẻ đại biến, có người rút lui, có người thần sắc kinh sợ, nhưng cũng có người nhíu mày bất vi sở động.

Những tu sĩ trên ngọn núi khác cũng đều ngưng thần nhìn qua, trong đó có không ít người hiện lên vẻ bất thiện.

Cùng lúc đó, giọng nói của Hứa Thanh từ trên trời truyền xuống.

“Rời khỏi.”

“Sau ba hơi thở, kẻ sống trên ngọn núi này, đều chết.”

Một thương bá đạo, lời tuyên bố lạnh lùng, đối với kẻ yếu mà nói, có lẽ sẽ bị chấn nhiếp, nhưng thân là người tham dự đại săn bắn, những tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc trong đó lại bị kích phát ra sát ý.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy kẻ đứng giữa không trung là một tên nhân tộc.

Vì vậy trong thời gian ngắn, phân nửa đám tu sĩ bên trong ngọn núi thứ 9 riêng phần mình bay lên trên không, càng có ngôn từ vang vọng.

“Rất lâu không thấy nhân tộc kiêu ngạo như thế rồi.”

“Không biết lượng sức.”

“Ngược lại ta muốn nhìn xem, nếu không rời khỏi thì ngươi làm thế nào giết hết người sống trên ngọn núi này.”

Những tiếng thách thức truyền ra, tiếng rít đột nhiên tới, một vài tu sĩ ở trong ngọn núi thứ 9 lao ra, bay thẳng đến Hứa Thanh. Giữa không trung, trong mắt của Hứa Thanh tràn ngập sát ý, tay phải giơ lên, nhấn một cái về phía chúng tu vọt tới.

Bầu trời như lôi điện nổ lớn, âm thanh kinh thiên động địa, ba ngọn núi mênh mông chổng ngược trực tiếp từ trên màn trời nhanh chóng đập xuống.

Một ngọn đỏ thẫm như máu, một ngọn sương lạnh như băng, một ngọn hỏa diễm như viêm.

Bất luận một ngọn núi nào cũng đều lớn hơn cấm sơn dưới đại địa, giờ phút này sau khi xuất hiện, bộ dạng chổng ngược lại của chúng nó giống như là mũi kiếm vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác lăng lệ ác liệt vả lại không gì sánh kịp.

Còn có nồng đậm uy áp bộc phát ra từ trên ba ngọn núi, chính là Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo mà Hứa Thanh học được.

Sau khi xuất hiện, ba tòa núi chổng ngược lấy những tu sĩ bay ra từ trên ngọn núi thứ 9 làm trung tâm, trấn áp xuống.

Áp bách như thiên địa, tạo thành hiệu quả giống như phong ấn, khiến cho đám tu sĩ bị kẹp ở giữa, có một số tên tu vi yếu kém trực tiếp phun ra máu tươi.

Nhưng mà vẫn có cường giả, vả lại số lượng không ít.

Có hơn 20 người chống đỡ được uy áp, triển khai pháp thuật thần thông.

Nhưng… . . Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo, không phải đòn sát thủ của Hứa Thanh lần này, tác dụng của nó chỉ là phong ấn trong mức độ nhất định mà thôi, trong nháy mắt tiếp theo, hai mắt Hứa Thanh biến thành một mảnh đen nhánh.

Dị chất trong cấm khu bỗng nhiên bị dẫn dắt cuộn trào lên.

Trên ngọn núi thứ 9, Độc Cấm tăng lên, có người cơ duyên không tốt trực tiếp đụng chạm phải, lập tức phát ra tiếng kêu hoảng sợ, tiếp theo là tiếng hét thảm vang lên.

Với Độc Cấm của Hứa Thanh bây giờ, chỉ trong chớp mắt là thân thể của bọn họ đã trở thành máu loãng.

Nếu như là ở bên ngoài, lực lượng Độc Cấm của Hứa Thanh chỉ có thể coi như là bình thường, nhưng ở bên trong cấm khu thế này, dị chất nơi đây có thể gia trì thêm cho nó!

Vì vậy sương mù độc cuồn cuộn bốc lên chốc lát đã biến thành sương mù dày đặc, nhanh chóng lan tràn về bốn phương, bởi vì ba ngọn núi phía trên phủ xuống tạo thành hiệu quả phong ấn, vì vậy mảnh khói độc này trực tiếp dâng lên bao phủ bát phương.

Toàn bộ những tu sĩ không rời khỏi ngọn núi này, đều bị bao phủ ở.

Từ xa nhìn lại, khoảng không dưới ba ngọn núi và phía trên đại địa, sương mù như cây cột cực lớn, tạo thành phong bạo, trong đó không ngừng truyền ra tiếng kêu rên thê lương.

Mà phong ấn của Hứa Thanh không chỉ có thế, hắn giơ tay phải lên, lập tức có vô số hồn ti màu đỏ lao ra, vờn quanh bên ngoài sương mù phong bạo, cấp tốc xoay tròn ngăn cản hết thảy người muốn chạy ra.

Hắn muốn, tươi sống giết chết những tu sĩ ở bên trong ngọn núi thứ 9.

Độc, càng lúc càng đậm đặc, rất nhiều dị chất trong cấm khu bị dẫn dắt đến, càng gia trì lại càng kinh người.

Tiếng kêu thê lương cũng càng dần càng chói tai, tiếng nổ vang cũng tùy theo vang vọng.

Có thể tưởng tượng tu sĩ bị nhốt ở bên trong sương mù, giờ phút này nhất định là tuyệt vọng cực hạn, thân thể nhanh chóng hư thối, bộc phát ra toàn bộ sức mạnh của mình.

Nhưng độc của Hứa Thanh thuộc về lực lượng Thần Linh, dưới điều kiện đầy đủ, thậm chí Thần Linh cũng đều bị xâm nhập.

Dù là hiện giờ Hứa Thanh chưa có khả năng thể hiện ra đủ, nhưng nhờ dị chất trong cấm khu gia trì, trừ phi là tu vi đến cấp độ Uẩn Thần, bằng không mà nói, lấy lực lượng của hắn bây giờ triển khai, vẫn có thể giết hết như trước.

Vì vậy quá trình này cũng không kéo dài quá lâu, cuối cùng mặc dù ba ngọn núi Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo nổ tung tan vỡ rồi tiêu tán, có 3 – 5 tên tu sĩ chạy ra khỏi.

Nhưng theo khói độc tản ra, tuyệt đại đa số tu sĩ đã trở thành máu loãng.

Từ xa nhìn lại, trên ngọn núi thứ 9 hạ xuống mây máu, thân núi từ màu đen dần dần bị nhuộm ra tử ý.

Nhìn thấy mà giật mình.

Về phần mấy tên chạy ra, giờ phút này đều đang kêu rên thê lương, thân thể hư thối mắt thường có thể thấy được, cho đến khi cũng hóa thành máu loãng, rơi xuống dưới đất.

Hứa Thanh không quan tâm, giờ phút này cất bước trên không trung, trong khi nội tâm của đám tu sĩ những dãy núi khác dấy lên gợn sóng cực lớn, hắn bước từng bước tới ngọn núi thứ 9 không có một bóng người, đang rơi xuống mây máu, đi tới trước trường thương của mình, khoanh chân ngồi xuống.

Gió thổi tới, mang theo mùi máu tanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, hít sâu.

Mùi vị quen thuộc để cho hắn nhớ tới những tràng giết chóc trước đây.

Vì vậy, hắn nhìn tới bốn phía.

Chung quanh, hoàn toàn yên tĩnh.

Chương 1897: Cái gì gọi là toàn bộ (1)

Giờ phút này trong cấm khu, trên 26 ngọn núi khác, ánh mắt của toàn bộ người tham dự đại săn bắn đều ngưng tụ lại, nhìn về phía Hứa Thanh.

Bất kỳ một người nào trong bọn họ, từ khi tu hành đến giờ đều đã giết chóc không ít, nhưng sự tình ngày hôm nay vẫn tạo thành gợn sóng không nhỏ trong lòng bọn họ.

Đó là một trận nhốt giết, cũng là giết bằng thuốc độc.

Nhốt giết có thể thấy được lòng dạ ác độc, giết bằng thuốc độc có thể thấy được sự hung ác.

Nhất là cái sau… .

Độc của Hứa Thanh khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều phải giật mình, bọn họ cũng cảm nhận được sự kinh khủng của độc ấy.

Mà sau khi tu vi đạt đến trình độ nhất định, thật ra đã tồn tại rất nhiều sức chống cự đối với độc trong thiên địa, thậm chí đã miễn dịch với rất nhiều chủng loại.

Cho nên nguyên bản bọn họ đều không để ý tới độc.

Thẳng đến ngày hôm nay, tận mắt nhìn thấy độc vô cùng kinh người của Hứa Thanh, trong nhận thức của tất cả mọi người, độc… Đã có càng nhiều ý nghĩa hơn nữa.

“Dẫn động dị chất nơi đây.”

“Loại độc này, không phải độc phàm tục, đây là độc của Thần Linh.”

“Ta nghe nói qua một loại phương pháp tương quan cùng Thần Linh, gọi là thần chú, chỉ có thuật của Thần Linh, mới có thể hóa giải thần chú.”

Ánh mắt của chúng tu nơi đây nhìn tới ngọn núi thứ 9, hoặc ít hoặc nhiều đều xuất hiện một chút kiêng kị, chỉ là trong kiêng kị đồng thời cũng có tham lam nhịn không được bay lên.

Việc này không hề mâu thuẫn.

Bởi vì giờ phút này trên ngọn núi thứ chín, theo Hứa Thanh khoanh chân ngồi, từng tòa cấm sơn trên đỉnh đầu đang lần lượt hạ xuống.

Những người có thể tới đây tranh đoạt, có một vài người đã có cấm sơn, mà lần này Hứa Thanh ra tay, sau khi dùng độc giết hết toàn bộ người trên ngọn núi thứ chín, cấm sơn lúc đầu vốn thuộc về bọn họ đã trở thành vật vô chủ.

Bây giờ theo chúng nó hạ xuống, bị Hứa Thanh giơ tay trảo một cái, toàn bộ đã bay đến phía hắn.

Tổng cộng 22 tòa!

Cộng thêm 5 tòa của Hứa Thanh, giờ phút này 27 tòa cấm sơn thu nhỏ đang vờn quanh đỉnh đầu của Hứa Thanh.

Rập rạp vô số, giữa nhau có tia chớp kết nối, tràn ra nồng đậm uy áp.

Rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú, người người tâm động.

Bởi vì bây giờ chỉ nhìn từ giá trị, riêng bản thân Hứa Thanh đã bằng với cả cấm khu này.

Cấm khu có 27 tòa cấm sơn, nhưng lại có nhiều người như vậy, phải liều chết tranh đoạt, mà riêng bên phía Hứa Thanh cũng đã là 27 tòa.

Là bên nào càng dễ dàng nhận được, thu hoạch càng lớn, mỗi người đều có kiến giải khác biệt.

Vì vậy, sau khi yên tĩnh ngắn ngủi, trong vô số ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh, vẻ ác liệt và tham lam càng dần càng đậm.

Nhưng không có ai lựa chọn lập tức ra tay, dưới tình huống chưa tìm được biện pháp kiềm chế cùng với áp chế, độc của Hứa Thanh đủ để chấn nhiếp mọi người nơi đây.

Cùng lúc đó, đội trưởng và Khâu Tước Tử cũng đi tới ngọn núi thứ chín, xuất hiện ở bên cạnh Hứa Thanh.

Đội trưởng nhìn chung quanh, y biết rõ trước kia Hứa Thanh giết chóc rất nặng, cũng đã từng nhìn thấy.

Chỉ là trong khoảng thời gian này, hình như thiếu đi trường hợp như vậy.

Cho nên giờ phút này lần nữa thấy, y có chút hưng phấn.

Khâu Tước Tử bên cạnh thì đã bị triệt để chấn động, gã đứng ở chỗ đó một lát, ngửi mùi máu tươi, nội tâm của cuộn trào, lúc nhìn tới bóng lưng Hứa Thanh, càng là dâng lên kính sợ nồng đậm.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vốn chính là một tộc quần hâm mộ kẻ mạnh.

Trong cung điện màu vàng trên không trung, vị quý tộc Viêm Nguyệt nọ cũng hơi tiến thân thể về phía trước dò xét, chú ý đến trên người Hứa Thanh phía dưới.

“Vốn tưởng rằng tiểu tử nhân tộc này chỉ là sát tinh, không ngờ lại là một tên…hung tinh!”

“Lần đại săn bắn này càng thêm thú vị hơn rồi, những tiểu tử của Viêm Nguyệt cũng có thể bị kích thích thật tốt một chút.”

Quý tộc Viêm Nguyệt mỉm cười, trong đầu hiện ra độc lúc trước.

“Không biết, nhưng nhìn từ khí tức, nó đến từ Thần Vực, là ngoan độc bị người này nắm giữ.”

Trong khi những tu sĩ ngọn núi khác chú ý đến 27 tòa cấm sơn trên đỉnh đầu của Hứa Thanh, ánh mắt của Hứa Thanh cũng tương tự nhìn bốn phía, dừng lại ở cấm sơn trên đầu bọn họ.

Bên trong 10 ngọn núi phía sau số lượng khá ít, cấm sơn trên đầu bọn họ không đều.

Hứa Thanh nheo hai mắt lại.

Đội trưởng hiểu rõ Hứa Thanh, giờ phút này chú ý tới vẻ mặt Hứa Thanh, mỉm cười.

Lúc trước y nói toàn bộ cùng Khâu Tước Tử, không phải này 27 tòa cấm sơn trong cấm khu, mà là núi của toàn bộ tu sĩ nơi đây!

“Tổng cộng 213 tòa.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, cũng nhìn ra tu sĩ nơi đây phần lớn là cấp độ Linh Tàng, tuy có Quy Hư nhưng cũng không nhiều, vả lại kẻ cao nhất là Quy Hư nhị giai.

Vì vậy hắn liếm liếm bờ môi, nhẹ giọng mở miệng.

“Còn có bao nhiêu canh giờ thì những ngọn núi nơi đây có thể bị nhấc lên?”

Khâu Tước Tử nghe vậy lập tức thấp giọng mở miệng.

“Còn 13 canh giờ!”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, nhắm mắt chờ đợi.

Hắn không phải người không giảng đạo lý, mà thói quen giảng đạo lý cũng là Thất gia dạy hắn.

Mà sau khi giảng đạo lý, trong lòng cũng an ổn.

Cho nên Hứa Thanh tính toán đợi đến thời hạn, rồi hỏi mọi người một chút, có muốn rời khỏi hay không.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, một ngày đi qua.

Trong cả ngày này, ánh mắt đến từ những ngọn núi khác thỉnh thoảng lại hội tụ đến ngọn núi thứ chín, nhất là chủ của những ngọn núi đã được dự định sẵn.

Càng có một chút giống như đang truyền âm lẫn nhau.

Một màn này khiến cho Khâu Tước Tử có chút khẩn trương, vì vậy theo bản năng nhìn tới Nhị Ngưu bên cạnh.

Sau khi phát hiện vẻ mặt đối phương vẫn nhẹ nhõm như trước, đáy lòng của gã có chút không nắm chắc.

Hết thảy hoàn toàn khác biệt cùng với suy nghĩ lúc trước của gã.

Dù biết rõ hai người nhân tộc trước mắt rất mạnh, nhưng rõ ràng có người ở đây đang mượn những tòa cấm sơn trôi nổi trên đầu đối phương, đại khái là truyền tin gọi người đến.

Cứ như vậy, tiếp theo khả năng không chỉ đối mặt với những tu sĩ ở nơi đây.

Rất có thể sẽ gặp một người đại thiên kiêu chân chính.

Cho nên gã không nhịn được nhắc nhở một câu.

Đội trưởng nở nụ cười, không nói chuyện.

Hứa Thanh nhắm mắt như trước, chẳng qua lướt thần niệm qua mặt trời Viễn Cổ của chính mình, tiếp tục đả tọa.

Chương 1898: Cái gì gọi là toàn bộ (2)

Cho đến cách thời gian cuối cùng còn lại một canh giờ, có người lựa chọn ra tay!

Người ra tay, không phải bất luận một tu sĩ nào trong những ngọn núi ở nơi đây, mà là một đạo thân ảnh gào thét từ đằng xa mà đến.

Trên thân mọc đầy lân phiến màu trắng, cùng với con mắt thứ ba trên mi tâm, đã hiển lộ rõ ràng tộc quần của người đến.

Bạch Trạch tộc.

Sự xuất hiện của gã ta, lập tức hấp dẫn những tu sĩ trên ngọn núi khác chú ý.

“Bạch Trạch tộc Thiên Linh Tử!”

“Thế mà lại là gã ta!”

“Thân là một trong thiên kiêu nổi danh bên trong Bạch Trạch tộc, nghe nói tốc độ tu luyện của Thiên Linh Tử rất kinh người, chưa tới 60 năm đã thành Quy Hư, có người nói tương lai gã ta nhất định đạt tới Uẩn Thần, thậm chí gã ta còn có may mắn từng bái kiến Thiên Vân tư quyền!”

Trong lúc chúng tu nơi đây riêng phần mình xuất hiện gợn sóng, tên tu sĩ Bạch Trạch tộc nọ đã đến giữa không trung và tản khí tức ra, hình thành vô tận hung hăng, khiến cho thiên địa biến sắc, toàn bộ thế giới cũng trở lên lờ mờ.

Càng là ở bên trong lờ mờ, trong mắt của gã ta xuất hiện những vết tích quy tắc lưu động, hư ảnh gương mặt cực lớn biến ảo ở sau lưng, hư thật luân chuyển, trong đó thực chiếm đa số.

Chính là Quy Hư nhị giai, lại còn là đại viên mãn.

Mà đỉnh đầu thình lình có hơn 100 tòa cấm sơn, tràn ra uy áp kinh khủng.

Sau khi xuất hiện, tên thiên kiêu Bạch Trạch tộc Thiên Linh Tử đưa tầm mắt nhìn qua, rơi tới trên ngọn núi thứ chín, thần sắc lạnh lùng.

Cùng lúc đó, những ngọn núi khác cũng bay ra hơn 10 đạo thân ảnh Bạch Trạch tộc, đến bên cạnh Thiên Linh Tử.

Sau khi riêng phần mình bái kiến, bọn họ thấp giọng nói một chút, sau đó chỉ tay về phía Hứa Thanh.

“Độc chú của Thần Linh, chỉ cần lấy vật tương quan cùng Thần Linh là có thể hóa giải.”

Thiên Linh Tử nhàn nhạt mở miệng, sau đó giơ tay lên, một chiếc lư hương thanh đồng xuất hiện ở trên đỉnh đầu của gã ta.

Màu sắc lư hương tràn ngập cổ xưa, tản mát ra chấn động kinh người, khiến cho bát phương mơ hồ, dị chất cũng đều bị áp chế, khí tức Thần Linh cực kỳ rõ ràng.

Hiển nhiên vật đó có tương quan mật thiết cùng Thần Linh.

Sau khi trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Thiên Linh Tử, trong đó có khói xanh thướt tha dựng lên, cao chừng trăm trượng, cuối cùng tản ra, như thác nước hạ xuống, hình thành từng vòng khói lửa, bao phủ Thiên Linh Tử ở.

Bạch Trạch tộc bốn phía lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt, cúi đầu cúng bái.

Thần sắc của Thiên Linh Tử như thường, như thần tử cất bước đi về phía ngọn núi thứ chín.

Ánh mắt đến từ những ngọn núi khác trong một cái chớp mắt đồng loạt hội tụ tới.

Dưới những ánh mắt này, Thiên Linh Tử bước đến phạm vi của ngọn núi thứ chín, khói độc đập vào mặt, một khắc đụng chạm cùng gã ta, lại không cách nào lập tức xuyên thấu vòng khói lửa, bị ngăn cản lại ở bên ngoài.

Gã ta mặc kệ khói độc ở đây, cất bước đi tới.

Một màn này khiến cho toàn bộ tu sĩ nhìn thấy đều chấn động, Khâu Tước Tử trên ngọn núi thứ chín cũng thất kinh, gã đã từng nghe nói qua đối với người mới đến này.

Mặc dù mình là Viêm Nguyệt Huyền Thiên bổn tộc, thân phận cao hơn đối phương, nhưng gã không thể không thừa nhận, danh khí của đối phương rất lớn, là thiên kiêu có tốc độ tu hành nhanh nhất của Bạch Trạch tộc trong trăm năm qua.

Vì vậy gã không khỏi nhìn qua hai người Hứa Thanh.

Đội trưởng vẫn thong dong như trước, mặc dù Hứa Thanh mở mắt ra, nhưng đầu tiên không phải nhìn Thiên Linh Tử đang đi tới, mà là lư hương trên đỉnh đầu đối phương, sau đó mới đối mắt cùng với Thiên Linh Tử mới hạ ánh mắt xuống.

Biểu cảm của Thiên Linh Tử không có bất kỳ biến hóa nào, từng bước đi tới, theo gã ta tới gần, uy áp tới từ trên người gã ta càng dần càng mãnh liệt, khí thế như cầu vồng, mỗi một bước đều khiến ngọn núi rung động lắc lư.

Những nơi đi qua, khói độc bốn phía tự động tản ra, không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với gã ta.

Sát ý cùng bá đạo hiển lộ ra từ trên người gã ta.

Nhưng trên thực tế, giờ phút này trong nội tâm của Thiên Linh Tử cũng có gợn sóng, bởi vì gã ta có thể cảm thụ rõ ràng, sương mù độc nơi đây hung mãnh hơn so với suy nghĩ của gã ta nhiều lắm, nhìn như đối với mình không ngại, nhưng trên thực tế thủy chung tồn tại xâm nhập.

Vả lại thông qua cảm giác đối với lư hương, gã ta dự cảm lư hương của mình nhiều nhất duy trì được nửa canh giờ, sau đó khả năng đại khái không cách nào tiếp tục ngăn cản.

“Thần chú này, rất phi phàm.”

“Nhưng mà nửa canh giờ vậy là đủ rồi.”

Lãnh mang trong mắt Thiên Linh Tử càng đậm, ngay khi gã ta còn cách Hứa Thanh 300 trượng, thân thể đột nhiên tăng tốc, cả người như một đạo sao băng có thể hủy thiên diệt địa, lao tới phía Hứa Thanh, dấy lên tiếng gào thét chói tai bén nhọn động trời, bay nhanh tới gần.

Thế như chẻ tre, nghiền nát tất cả, khắp ngọn núi nổ vang, cỏ cây biến thành tro bụi, giống như hết thảy tia sáng ở giữa thiên địa đều tan biến, chỉ có một đạo sao băng đã trở thành thứ duy nhất.

Sắc mặt của Khâu Tước Tử biến hóa, tu vi trong cơ thể bốc lên, đội trưởng bên đó thì ngáp một cái, mà vẻ mặt của Hứa Thanh từ đầu đến cuối đều không có biến hóa quá lớn, giờ phút này giơ tay phải lên, nhìn qua sao băng tiến đến, điểm ngón tay tới phía trên mi tâm của bản thân, lơ lửng ba tấc.

Lớp da trên mi tâm lập tức xuất hiện rất nhiều hoa văn, rập rạp vô số, có to có nhỏ, như là mạch máu toàn thân đều hội tụ ở đây, xếp đặt giao thoa lẫn nhau, hợp thành một gương mặt quỷ dữ tợn.

Một khắc ngón tay treo lơ lửng, ngọn đèn tựa như mặt quỷ lại được nhen nhóm lên, u hỏa phóng ra phía ngoài.

Từ xa nhìn lại, dường như mi tâm Hứa Thanh xuất hiện một chiếc quỷ đăng!

Thiên Linh Tử, còn cách 270 trượng.

Ngón tay Hứa Thanh vạch một cái, lần này rơi vào bờ vai bên trái.

Sau một khắc, vị trí bờ vai, mạch máu màu đen nhanh chóng hội tụ, xuất hiện chiếc quỷ đăng thứ hai.

U hỏa lay động, Thiên Linh Tử cách 230 trượng, ngón tay Hứa Thanh điểm tới một bên bờ vai khác, sau đó là đan điền, sau đó là hai chân, nơi cuối cùng điểm xuống là trái tim.

Tất cả bấm niệm pháp quyết, đều là lập tức hoàn thành.

Bảy chiếc U Hỏa Đăng nhỏ, toàn bộ thiêu đốt trong cơ thể Hứa Thanh.

Khí tức của hắn bỗng tăng vọt, đồng thời một cỗ lực lượng nguyền rủa cũng từ trong bảy chiếc quỷ đăng tràn ra bên ngoài, hóa thành bảy mặt quỷ dữ tợn, hỉ nộ ưu tư bi khủng kinh, mỗi mặt quỷ đều khác biệt.

Đây là thuật cấm kỵ đến từ nhi tử thứ tư của Chúa Tể Lý Tự Hóa, được Hứa Thanh mô phỏng nắm giữ.

Thất Đăng U Hỏa Chú!

Đây là một loại nguyền rủa hẳn phải chết!

Ánh mắt của Hứa Thanh lạnh băng, nhìn Thiên Linh Tử khí thế ngập trời dĩ nhiên đã xuất hiện ở ngoài 10 trượng phía trước mình, nhưng mà lúc này thần sắc của gã ta đã có biến hóa, Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Đèn tắt, người diệt.”

Chương 1899: Sinh Tử Môn (1)

Giọng nói lạnh lùng của Hứa Thanh vang vọng giữa thiên địa trong cấm khu, những nơi đi qua, tựa như cơn gió tử vong thổi qua người, lại như minh đăng thu hút sinh hồn.

Trên người hắn càng hội tụ uy thế bài sơn đảo hải, ngồi trên ngọn núi thứ chín, phía sau là vô số hồn ti đỏ tươi như máu lan tràn, như ma.

Bảy chiếc U Hỏa Đăng nhỏ trên người biến thành mặt quỷ, lan tràn ra khắp thân thể của hắn, vờn quanh bốn phía, dày đặc quỷ dị.

Lại phối hợp với dung nhan tuấn lãng, tóc dài tự nhiên, giờ khắc này Hứa Thanh độc nhất vô nhị.

Chính là loại khí thôn sơn hà, khiến cho bầu trời biến sắc, gió lớn gào thét.

Một màn này rơi vào trong mắt Thiên Linh Tử, trong lòng của gã ta không khỏi cuộn trào, trong đầu có sấm sét ầm ầm hạ xuống, thần sắc bỗng nhiên đại biến, một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn, chưa bao giờ xuất hiện qua, giống như thủy triều ngập trời dựng lên trong cơ thể gã ta.

Lại như núi lở, trực tiếp sụp đổ tâm thần, hình như mỗi một chỗ máu thịt toàn thân, mỗi một tấc xương cốt, đều đang truyền ra tiếng gào thét bén nhọn tới tận linh hồn báo cho gã ta biết.

Nguy hiểm, nguy hiểm, nguy hiểm!

Tất cả cảm giác, hết thảy ý thức, vào thời khắc này đều truyền ra cảm giác nguy hiểm, cuối cùng hội tụ đến cùng nhau, tạo thành cơn sóng càng lớn.

Vòng khói lửa tới từ lư hương bao bọc ngoài thân thể của gã ta cũng nổi lên gợn sóng, xuất hiện vặn vẹo.

Loại cảm giác đó trực tiếp khiến cho Thiên Linh Tử hô hấp dồn dập, thân ảnh tiến về phía trước chợt dừng lại, bản năng muốn lui ra phía sau, muốn rời xa nhân tộc quỷ dị trước mặt.

Nhưng đã chậm.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn Thiên Linh Tử, giơ tay lên điểm xuống, sương mù Độc Cấm tràn ngập ngọn núi thứ chín gấp gáp dựng lên, hình thành vòng xoáy, bát phương nổ vang.

Gió lốc sương độc màu đen kinh khủng tràn ra, tàn phá bừa bãi và che khuất bầu trời, huyễn hóa ra một gương mặt ma cực lớn, mở ra miệng lớn rậm rạp, hung hăng chúi xuống lư hương trên đỉnh đầu Thiên Linh Tử.

Trong tiếng nổ vang, lư hương rung động lắc lư, vòng khói lửa như thác nước hạ xuống cũng càng dần càng vặn vẹo.

Mà trấn áp vẫn không kết thúc, khói độc xâm nhập càng lúc càng hung mãnh, lần nữa phủ xuống, càng là xoay tròn ngăn cản hết thảy đường lui của Thiên Linh Tử.

Cùng lúc đó, bảy chiếc đèn lập lòe lay động trong cơ thể Hứa Thanh, chiếu ra thân ảnh của Thiên Linh Tử, sau đó… một chiếc dập tắt.

Chớp mắt dập tắt, hai con ngươi của Thiên Linh Tử co rút lại, tâm thần dấy lên gợn sóng cực lớn, lục phủ ngũ tạng bỗng nhiên truyền đến đau nhức kịch liệt, tựa như có một thanh dao găm sắc bén vô hình xuyên thấu, mạnh mẽ đâm tới trong thân thể.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra từ trong miệng gã ta.

Sau khi liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi, vẫn không cách nào hóa giải, trong cơn hoảng sợ, thân thể của gã ta lảo đảo, hết thảy khí chất không còn sót lại chút gì, trên người thoạt nhìn không còn là hoa phục, mà quần áo cũng vô duyên vô cớ hiện đầy dơ bẩn, như con sâu cái kiến, bị trấn xuống dưới đại địa.

Cũng là vào thời khắc này, thân thể trong thời gian ngắn xuất hiện dấu hiệu già yếu, ngọn lửa sinh mệnh trong chốc lát như bị long đong, trở lên ảm đạm.

“Ngươi…” Nội tâm của Thiên Linh Tử cuộn trào kịch liệt, Hứa Thanh dập tắt ngọn đèn thứ hai.

Chớp mắt đèn tắt, trong miệng Thiên Linh Tử truyền ra tiếng kêu rên càng thêm thê thảm, thân thể xuất hiện từng đạo dấu vết vỡ vụn, rập rạp vô số giao thoa với nhau, dường như muốn bị phanh thây xé xác, rất nhiều huyết dịch tràn ra theo những vết tích vỡ vụn trên người, nhuộm hồng cả lân phiến, cũng nhuộm hồng cả áo bào toàn thân.

Từng đám tóc của gã ta héo rũ, lân phiến cũng là như vậy, tự động tróc ra rồi trở thành tro bụi.

Về phần tu vi càng là như bị tước đoạt, khí tức không ngừng giảm xuống.

Cảm giác hẳn phải chết mãnh liệt hiện ra trong trái tim Thiên Linh Tử, may là lúc này lực lượng của lư hương vẫn còn, phòng hộ cho gã ta, mới miễn cưỡng ngăn cách này cảm giác hẳn phải chết đó.

Nhưng mà gã ta vẫn hoảng sợ vô cùng vô tận, cùng với cảm giác tử vong bao phủ, khiến cho gã ta cảm giác mình như một con thuyền cô độc giữa cơn sóng dữ, giờ phút này chợt rút lui, toàn lực ứng phó, không tiếc thiêu đốt bản thân, cũng phải ly khai ngọn núi thứ chín kinh khủng này.

Hứa Thanh cũng không giơ tay lên ngăn cản, bởi vì… Đối phương trốn không thoát.

Hắn lạnh lùng ngóng nhìn thân ảnh thiên kiêu Bạch Trạch tộc, nhìn lư hương lung lay sắp đổ trên đỉnh đầu, ngọn đèn nhỏ thứ ba, thứ tư, thứ năm trong cơ thể… Lần lượt dập tắt.

Mỗi một chiếc dập tắt, Thiên Linh Tử lui ra phía sau lại truyền ra một tiếng gào thê lương, thân thể cùng với linh hồn đều đang héo rũ.

Thời gian nháy mắt, bảy đèn đã dập tắt sáu đèn.

Càng có 100 vạn đạo hồn ti từ phía sau Hứa Thanh gào thét phóng đi, thẳng đến lư hương.

Cuối cùng rặc rặc một tiếng, lư hương xuất hiện một đạo khe hở, dưới Độc Cấm cùng với Thất Đăng U Hỏa Chú và hồn ti của Hứa Thanh gia trì lẫn nhau, bảo vật này cuối cùng khó có thể liên tục chống đỡ, biến thành ảm đạm.

Vòng khói lửa chảy xuống cũng vì đó dừng lại, thiếu đi một khâu.

Độc Cấm, thuận thế chui vào.

Sau một khắc, thân ảnh Thiên Linh Tử quay ngược lại, run lên bần bật, trực tiếp từ trên bầu trời rớt xuống, ầm trên mặt đất.

Nơi đây, là chân ngọn núi thứ chín.

Gã ta nằm ở nơi đó, toàn thân mồ hôi như mưa, mà mồ hôi còn ẩn chứa ăn mòn, khiến nửa người của gã ta cũng bị hòa tan mất.

Chẳng những thân thể và linh hồn đều bị đèn tắt trọng thương, lực lượng Độc Cấm cũng đang lan tràn ở trong cơ thể của gã ta, ăn mòn máu thịt đồng thời toái diệt tâm thần, khiến cho toàn thân của gã ta lan tràn hắc khí. Đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung khiến cho Thiên Linh Tử đã mất đi lực lượng gào thét, tử vong bốc lên khắp toàn thân, nương theo mùi tanh tưởi nồng đậm tột cùng, bên trong tâm thần tràn ngập bàng hoàng, lo lắng không yên, hoảng sợ, đủ loại cảm xúc che lấp hết thảy.

Hình như thiên địa trong mắt của gã ta cũng đã mất đi sức sống, ngọn lửa sinh mệnh, chỉ còn lại ánh tàn.

Chương 1900: Sinh Tử Môn (2)

Gã ta từng nghĩ có một ngày mình sẽ chết, nhưng ở trong tưởng tượng của gã ta, đó là sau khi mình trở thành Uẩn Thần, là chết trong trận chiến của Bạch Trạch tộc đối với địch nhân.

Mà một khắc mình tử vong, cũng tất nhiên sẽ lưu lại dấu ấn nồng đậm bên trong tộc quần, khiến cho người đời sau biết được, từng có thời đại, trong tộc quần của bọn họ đã xuất hiện qua một cường giả tên là Thiên Linh Tử.

Cho nên một màn hôm nay, là điều mà gã ta chẳng thể nghĩ tới, vì vậy không cam lòng cùng điên cuồng trong ngọn lửa sinh mệnh của gã ta bắt đầu bốc lên, ý đồ nghịch chuyển.

Mà Hứa Thanh, lại diệt sạch niềm hy vọng đó, dập tắt một chiếc đèn cuối cùng trong cơ thể, hai mắt cũng nhắm nghiền.

Theo ngọn đèn tắt đi, như có gió thổi tới, dập tắt ngọn lửa sinh mệnh cuối cùng của Thiên Linh Tử.

Hết thảy không cam lòng, đã thành dư âm.

Tất cả điên cuồng, trở về yên tĩnh.

Đèn tắt, người cũng diệt.

Dưới hồn ti tràn tới, thi hài lưu lại dưới chân núi hóa thành tro bụi, tản ra trong gió, rơi vào trên những ngọn núi khác… . Khắp nơi, lần nữa hoàn toàn tĩnh lặng.

Khác biệt cùng sự tĩnh lặng lúc trước, lần này… là tĩnh mịch do hô hấp đình trệ.

Vô số ánh mắt ngốc trệ tràn đầy hoảng sợ, hình như đã mất đi năng lực di động, rơi tới trên ngọn núi thứ chín, tới trên người Hứa Thanh từ đầu đến cuối vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ cũ.

“Thiên Linh Tử… Đã chết?”

“Thiên kiêu Bạch Trạch tộc…”

“Người này, người này rốt cuộc là ai, từ lúc nào nhân tộc xuất hiện thiên kiêu như thế!”

Sau một lúc lâu, âm thanh xôn xao đột nhiên tái khởi, tạo ra gợn sóng truyền khắp bát phương.

“Thần thông hắn vừa sử dụng, hình như ta đã từng nhìn thấy trên một cuốn sách cổ…”

“Đó là Chúa Tể pháp, cần huyết mạch Chúa Tể mới có thể triển khai!”

“Thất Đăng, U Hỏa Chú!”

“Nhân tộc thời kỳ đỉnh phong, một đạo trong huyết mạch của Chúa Tể Lý Tự Hóa!”

Thân là một trong tộc quần siêu cấp của đại lục Vọng Cổ, kiến thức tổng thể của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc siêu việt tộc bầy khác rất nhiều, cho dù Hứa Thanh thi triển chính là cổ pháp, nhưng vẫn bị người tìm được đầu nguồn.

Mà trong khi chung quanh tràn ngập kinh ngạc cùng không cách nào điều khiển tự động hít sâu, trên ngọn núi thứ chín, nội tâm của Khâu Tước Tử cũng đang như sóng cao dâng lên vạn trượng.

Ánh mắt nhìn tới Hứa Thanh đã là hoàn toàn thần phục.

Gã không biết nhân tộc trước mắt đến cùng còn có bao nhiêu thủ đoạn, thực lực chân chính cuối cùng mạnh như thế nào.

Nhưng sự tình phát sinh ngày hôm nay, thậm chí khiến cho gã có một loại ảo giác, hình như… Sự thần bí của đối phương giống như một cái hắc động, có thể thôn phệ hết thảy.

Đội trưởng cũng rất ngoài ý muốn, liếc nhìn Hứa Thanh mấy lần, lần đầu tiên y nhìn thấy Hứa Thanh sử dụng Thất Đăng U Hỏa Chú, trước giờ căn bản chưa hề dùng qua.

“Tiểu tử này, đã học được cách ẩn tàng rồi, không được, ta cũng phải cố gắng hơn nữa!”

Ngay cả trong cung điện màu vàng giữa không trung, vị quý tộc Viêm Nguyệt nọ cũng thay đổi sắc mặt, chú ý đến trên người Hứa Thanh, như có điều suy nghĩ.

“Đoạn thời gian trước pho tượng của Lý Tự Hóa bên Tế Nguyệt đại vực đã xảy ra đại sự, có mấy nhân tộc, sát Thần… . .”

Mà trong lúc mọi người riêng phần mình rung động, từng tòa cấm sơn thu nhỏ lại, chậm rãi hạ xuống từ không trung, cuối cùng toàn bộ trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Hứa Thanh.

Cùng 27 tòa của hắn, tổng cộng 139 tòa cấm sơn.

Giữa nhau có thiểm điện nối tiếp, hình thành một cái tổng thể, đồng thời vô tận uy áp cũng khuếch tán ra từ phía trên.

Số lượng cấm sơn như thế, khiến cho tâm thần của tất cả mọi người lần nữa dấy lên gợn sóng, bọn họ biết rõ Hứa Thanh rất mạnh, nhưng sự hấp dẫn của hơn 100 ngọn núi cùng với không có bối cảnh gì, vẫn khiến người ta tâm động.

Nhất là tu sĩ bên trong ngọn núi dự định, vẻ tham lam của bọn họ càng đậm, nhưng lựa chọn che giấu, tạm gác lại về sau.

Cũng chính là ở thời điểm này, thời gian hạn chế 10 ngày của mảnh cấm khu nơi đây đối với cấm sơn đã hết, biến mất.

Một khắc tản đi, tựa như mở ra lồng giam giữa thiên địa, khí tức bên ngoài tùy theo đến, đại địa càng nổ vang rung động lắc lư, 27 tòa cấm sơn cũng đều tự động xuất hiện đoạn tuyệt cùng cấm khu.

Cũng ở trong một cái chớp mắt, giọng nói đến từ trên cung điện màu vàng vang vọng tới.

“Dời núi, bắt đầu.”

Lời này vừa ra, như là thổi lên tiếng kèn giết chóc và tranh đoạt, không có ai tiếp tục chú ý tới phía Hứa Thanh nữa, dù vẫn còn tham niệm, nhưng bây giờ phải cầm đi ngọn núi của bản thân trước mới là trọng điểm.

Nhưng ngay lúc chúng tu từng kẻ bộc phát tu vi, trong mắt lập lòe sát cơ, muốn lập tức đi tranh đoạt… Hai mắt của Hứa Thanh chậm rãi mở ra.

Thời gian, đã đến.

Hắn giơ tay phải lên, vung tới toàn bộ thiên địa, trong nháy mắt tiếp theo, bầu trời tối sầm lại, mây mù đột nhiên tuôn ra, một cỗ khí tức làm cho cả cấm khu cũng rung rung xuất hiện ở trên bầu trời, trấn áp đại địa.

Thần sắc của tất cả mọi người bên trong cấm khu lại biến đổi.

Trên bầu trời là một tòa ngục lao đen nhánh vô cùng to lớn chậm rãi xuất hiện, che đậy bầu trời, bao trùm cấm khu.

Vô số tia chớp chạy khắp bốn phía, từng tiếng kêu rên đến từ hư vô truyền khắp bốn phương.

Uy nghiêm, âm u, máu tanh, trấn áp, đây là cảm giác lao ngục tạo ra cho tất cả mọi người.

Một khắc xuất hiện, lập tức trùng trùng điệp điệp hạ xuống đại địa.

Trong tiếng nổ vang, mặt đất cuộn trào, lao ngục xuyên thấu thân núi, rơi xuống đại địa.

Giam giữ 27 tòa cấm sơn cùng với phạm vi bốn phía ở.

Trong lao ngục, giờ phút này truyền đến tiếng cười dữ tợn, có thể thấy được trong từng dãy phòng giam, có sư tử bằng đá đang vũ động, huyễn hóa ra thân ảnh cực lớn.

Có cái đầu đang cuộn tròn, truyền ra tiếng cười thút thít nỉ non quái dị.

Có cối xay đá đang xoay tròn, đè ép ra vô tận máu tươi.

Có búp bê đang tết cây cỏ, hình thành vô số tiểu nhân, riêng phần mình kêu rên.

Có lão đầu Đan Thanh điên cuồng, vung vẩy văn chương, vẽ ra hình ảnh toàn bộ tu sĩ cấm sơn tử vong.

Còn có một… ngón tay cực lớn quán xuyên qua đông đảo nhà tù.

Khí tức Thần Linh bộc phát ở.

Chính là nhà tù 132 khu Đinh sau khi nguyên vẹn.

Mà giọng nói của Hứa Thanh cũng vào thời khắc này vang vọng ra.

“Trong ba hơi thở, kẻ sống ở nơi đây, đều vong.”

Theo lời nói truyền ra, đại môn của nhà tù 132 khu Đinh, chậm rãi mở ra.

Đây là, Sinh Tử Môn.

Chương 1901: Vận rủi cùng quên lãng (1)

Sinh Tử Môn, một câu hai ý nghĩa.

Trong ba hơi thở, ai nguyện ý rời khỏi cánh cửa này, đó chính là chọn sinh.

Tu sĩ lưu lại, là chọn tử.

Đây là tầng hàm nghĩa thứ nhất.

Mà tầng hàm nghĩa thứ hai, thì là sau khi nhà tù 132 khu Đinh trở lên nguyên vẹn, bản thân của nó đã ẩn chứa năng lực đặc thù.

Đó là vận rủi thần quyền, cùng với ý cảnh quên lãng.

Thần quyền, có thể khiến cho sau khi cánh cửa đóng, những người ở lại nơi đây sẽ lâm vào vận rủi vô tận, kết cục cuối cùng chỉ có một đường tử vong.

Mà ý cảnh quên lãnh, sẽ khiến cho bọn họ quên việc chết, mà bản thân lại chết, vì vậy sẽ bị vận rủi bổ sung, cho đến khi trở thành tồn tại quái dị.

Như đám cái đầu cùng với sư tử bằng đá, chính là một loại quái dị trong nơi này.

Từ trình độ nào đó, có thể coi đây là một loại sản vật ngoài ý muốn sau khi Thần cùng Tiên giao hòa với nhau.

Dẫu sao thần quyền đến từ Thần Linh, mà ý cảnh đến từ lực lượng tu sĩ nghiên cứu để đối kháng Thần Linh.

Đây chính là năng lực chân chính sau khi nhà tù 132 khu Đinh nguyên vẹn thể hiện ra, ngoại trừ điều đó, trên việc phong ấn, nhà tù 132 khu Đinh cũng đạt tới cực hạn.

Trừ phi đồng thời có đủ năng lực đối kháng với vận rủi cùng quên lãng, hay là lấy chiến lực nghiền ép cưỡng chế oanh mở, nếu không căn bản không cách nào rời khỏi.

Đồng dạng, đây cũng là kế hoạch lúc trước của Hứa Thanh, hắn là người giảng đạo lý, cho nên đầu tiên mở cửa cho tu sĩ nơi đây có thời gian rời khỏi.

Giữa không trung ngoài nhà tù 132 khu Đinh, trong tòa cung điện màu vàng, hai mắt của quý tộc Viêm Nguyệt hơi ngưng tụ, ánh mắt có chút chớp động.

Dĩ nhiên gã cũng nhìn ra sự phi phàm của tòa lao ngục bên dưới, cũng cảm nhận được ý giết chóc đến từ tiểu tử nhân tộc trong đó.

Cho nên bây giờ bày ở trước mặt gã là một lựa chọn.

Có muốn ngăn lại hay không.

“Tại sao ta phải ngăn lại? Mục đích của đại săn bắn chính là để lựa chọn ra hạt giống trong tộc quần, mà thế gian này vốn là nơi mạnh được yếu thua, khô khốc tùy duyên, đây là một tiểu tử nhân tộc cường thế, hắn đến, sẽ càng kích thích những tiểu bối kiêu ngạo bên trong tộc quần.”

“Huống hồ, tên tiểu tử nhân tộc này, không biết có phải được người khác dạy hay không, làm việc rất có trình tự và bố cục, còn trước mở cửa, cho người ta có cơ hội rời đi.”

Gã quý tộc Viêm Nguyệt suy nghĩ một chút, mỉm cười, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh nhiều hơn một tia tán thưởng, cũng tiên đoán được, tiếp theo mảnh cấm khu của mình sẽ trở thành một màu huyết sắc.

“Đúng vậy, rất thú vị.”

Quý tộc Viêm Nguyệt ngoài nhà tù 132 khu Đinh lựa chọn không can dự, vì vậy giờ phút này bên trong nhà tù 132 khu Đinh, bày ở trước mặt tu sĩ các tộc Viêm Nguyệt, cũng là một lựa chọn.

Rời khỏi, hay là lưu lại.

Nếu như đổi thành trước khi Hứa Thanh nhốt giết cả đám tu sĩ trên ngọn núi thứ 9 bằng độc, vậy trên cơ bản tất cả mọi người đều chọn lưu lại, bỏ qua lời nói của Hứa Thanh.

Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh giết chóc tu sĩ trên ngọn núi thứ 9, lại lấy phương pháp càng thêm quỷ dị ‘đèn tắt người diệt’ giết Thiên Linh Tử, lời của hắn đã có đủ uy thế mở miệng thành phép.

Mà sự quái dị đến từ hành vi của đám cái đầu cùng với ngón tay Thần Linh, hết thảy tạo thành một loại quỷ dị, cũng là đầu nguồn làm cho lòng người kinh hãi.

Cuối cùng, có ba thành tu sĩ nghiến răng triển khai tốc độ, bỏ qua tranh đoạt trong đây, lao thẳng đến cửa ra của nhà tù 132 khu Đinh.

Dẫu sao, không phải tất cả mọi người đều nguyện ý điên cuồng trong thời điểm này.

Bọn họ rời khỏi cũng không bị ngăn cản, trong chốc lát từng người bay ra, rời khỏi lao ngục.

Nhưng vẫn còn bảy thành ở lại, có một bộ phận người trong mắt tràn ngập hàn ý, căn cứ vào tự tin cùng với ưu thế số đông, bọn họ cho rằng có thể đánh cược một lần.

Thân là Viêm Nguyệt tộc, lý niệm từ nhỏ của bọn họ chính là giết chóc và tranh đoạt, chỉ cần lợi ích đủ lớn, vậy thì có thể đi thử một cái.

Hiển nhiên, cấm sơn trên đỉnh đầu Hứa Thanh, khiến cho giá trị của hắn đã vượt qua bản thân mảnh cấm khu này, cho nên nếu đặt trên lợi ích, như vậy là đủ rồi.

Mặt khác, còn có một bộ phận do dự, mắt thấy có người thành công rời khỏi, trong tâm của bọn họ vẫn còn lựa chọn, nhưng thời gian đã không kịp nữa rồi.

Ba hơi thở, trôi qua.

Đại môn của nhà tù 132 khu Đinh lập tức đóng lại, một tiếng nổ cực lớn vang vọng, đám sư tử bằng đá cùng với cái đầu trong lao ngục đồng loạt phát ra tiếng hoan hô nghênh đón bằng hữu mới trong ngục.

Khí tức quỷ dị, bỗng nhiên bộc phát bên trong nhà tù 132 khu Đinh.

Ngón tay Thần Linh cuộn mình, va chạm vào lao ngục, khiến cho toàn bộ lao ngục đều rung động lắc lư, đồng thời vào thời khắc này, trên người nó còn tràn ra vô tận huyết sắc, lan tràn khắp bát phương.

Những nơi đi qua, bộ dáng của nhà tù 132 khu Đinh cũng bị cải biến theo, đã trở thành địa ngục Hoàng Tuyền huyết sắc.

Vận rủi tràn tới mỗi một tấc khu vực trong lao ngục, phủ lên đại địa, xâm nhập 27 tòa cấm sơn ở nơi đây, mà dị chất lúc đầu vốn thuộc về nơi này, cũng trong nháy mắt bị ngón tay Thần Linh phun ra nuốt vào, biến thành một bộ phận của nhà tù 132 khu Đinh.

Nếu so chiến lực cùng với những Thần Linh khác, có lẽ nó kém quá nhiều, cũng sống đầy nghẹn khuất, nhưng dù sao nó cũng là Thần Linh, một chút thao tác cơ bản thuộc về Thần Linh, nó am hiểu hơn Hứa Thanh nhiều lắm.

Cho nên trong chốc lát, hết thảy mọi thứ bên trong nhà tù 132 khu Đinh, đều đã trở thành tổng thể.

Trong nháy mắt tiếp theo, vận rủi bỗng nhiên bộc phát.

Mấy trăm người ở trong chỗ này, có một bộ phận tương đối xuất hiện một chút hành vi không thể tưởng tượng.

Ví dụ như, có người bởi vì vận hành tu vi xuất hiện độ lệch, cuối cùng lại khiến cho vết thương cũ tái phát, xác suất của loại việc như thế vốn là cực thấp, nhưng vẫn xuất hiện.

Chương 1902: Vận rủi cùng quên lãng (2)

Dưới thương thế bộc phát, tu sĩ đó trực tiếp phun ra máu tươi, cảm thấy ngoài ý muốn đồng thời cũng có ngạc nhiên.

Ví dụ như, có người vừa mới lấy ra pháp khí, nhưng pháp khí này lại bởi vì nội bộ bất ổn mà vốn dĩ tỷ lệ xuất hiện chỉ là một phần vạn, nhưng vẫn nổ tung, ảnh hướng đến chủ sở hữu.

Ví dụ như có người lấy ra một số Tị Độc Đan, vừa muốn nuốt vào, nhưng quỷ dị thế nào mà lại cầm nhầm đan dược khác, chẳng những không có hiệu quả tị độc, ngược lại còn khiến cho bản thân càng dễ bị độc xâm nhập hơn.

Lại ví dụ như, có người thân thể bay lên trên không, nhưng lại bị pháp khí nổ ở chỗ khác hình thành mảnh vỡ văng đến, mặc dù đã né tránh nhưng có quá nhiều sự tình cùng loại, trên trăm pháp khí tan vỡ, hình thành lực lượng kinh khủng, khiến cho rất nhiều người bị ảnh hưởng đến.

Lại ví dụ như có người gầm nhẹ triển khai thần thông, nhưng xuất hiện độ lệch một cách quỷ dị, mà một tia độ lệch đó vốn không nên xuất hiện, lại khiến cho pháp thuật cắn trả.

Lại ví dụ như, có người cưỡng ép thi triển một chút pháp thuật hoặc pháp khí có lực sát thương cực lớn, nguyên bản mạnh mẽ triển khai, ở bên ngoài cũng có thể điều khiển, nhưng bây giờ tất cả ngoài ý muốn đều xuất hiện, riêng phần mình tự nổ vang.

Thả mắt nhìn đi, bên trong nhà tù 132 khu Đinh, tất cả tu sĩ các tộc Viêm Nguyệt, cả đám đều sa vào trong hỗn loạn, đủ loại ngoài ý muốn phát sinh ở trên người bọn họ, tổ hợp cùng một chỗ, chính là vận rủi.

Mà bọn họ cũng lập tức phát hiện không bình thường, có người kiến thức rộng rãi, lập tức phân biệt nhận ra, thất thanh la lên.

“Vận rủi… . Đây là thần quyền!”

Lời này vừa ra, thần sắc của toàn bộ tu sĩ nơi đây đều đại biến, chỉ có Hứa Thanh ngồi trên ngọn núi thứ 9 là vô cùng bình tĩnh, đội trưởng ngồi bên cạnh thì vẻ mặt tươi cười.

Về phần Khâu Tước Tử, giờ phút này lần nữa ngốc trệ.

Cùng lúc đó, những tu sĩ nơi đây rất nhanh tìm được phương pháp phá giải.

“Giết tên nhân tộc quỷ dị nọ, tự nhiên có thể phá giải nơi đây!”

Từng đạo ánh mắt kèm theo sát ý hội tụ từ bát phương, ngay sau đó tất cả thân ảnh nơi đây cấp tốc bay ra, gào thét lao tới phía Hứa Thanh.

Nhưng mà trên đường bay tới vẫn xuất hiện đủ các loại ngoài ý muốn, thậm chí bọn họ còn không hiểu tại sao lại va chạm pháp thuật với nhau, xuất hiện thương vong.

Nhưng nhìn tổng thể, sát ý mãnh liệt vẫn cấp tốc tới gần phía Hứa Thanh đang ngồi.

Chỉ là… Bọn họ không biết, vận rủi, chỉ là một bộ phận lực lượng của nhà tù 132 khu Đinh mà thôi, trong lúc bất tri bất giác… ý cảnh quên lãng đã phủ xuống nơi đây.

Vả lại càng tiếp cận Hứa Thanh, ý cảnh lại càng nồng đậm.

Vì vậy trong chớp mắt, hiệu dụng lập tức xuất hiện, những người tiếp cận Hứa Thanh nhanh nhất, chỉ cách hắn hơn 200 trượng, đám tu sĩ Viêm Nguyệt dính nhiều lần vận rủi mắt thấy sẽ vọt tới.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trên mặt của bọn họ xuất hiện vẻ mờ mịt, thân thể dừng lại theo bản năng, đứng ở giữa không trung.

Bọn họ, quên mất mục đích của mình.

Sau đó, là càng nhiều tu sĩ hơn nữa, dưới tác dụng của ý cảnh quên lãng mà quên mất mục đích, quên mất chuyện muốn đi tìm Hứa Thanh, thậm chí có người càng nghiêm trọng hơn, quên mất tại sao mình lại ở chỗ này.

Cũng quên mất đại săn bắn…

Mờ mịt, đã trở thành màu chính của nơi đây, cho dù đưa mắt nhìn lẫn nhau, trong nháy mắt thỉnh thoảng nhớ ra gì đó, nhưng theo lực lượng quên đi càng lúc càng nồng đậm, bọn họ càng quên nhiều thêm nữa.

Vận rủi, cũng tùy theo mà tới, lần nữa bộc phát ra từ trên người bọn họ.

Tử vong liên tục xuất hiện, rất nhiều thi thể những tu sĩ bởi vì các loại ngoài ý muốn tự ảnh hưởng lẫn nhau mà tử vong, từ trên trời giáng xuống.

Nhưng mà, đúng là vẫn còn tu sĩ dựa vào thiên phú của bản thân, hoặc là bảo vật đặc thù cùng với huyết mạch, dưới sự tác động của vận rủi cùng với quên lãng, vẫn miễn cưỡng giữ vững thanh tỉnh, truyền ra lời nói dồn dập.

“Đây là vận rủi và quên lãng, các vị tản ra, không nên tới gần nhau, không nên triển khai pháp thuật dư thừa, trong đầu chỉ cần nhớ một chuyện, không ngừng lặp đi lập lại, đó chính là giết chết nhân tộc, trong miệng cũng lớn tiếng hô lên chuyện đó, mượn nhờ dư âm, nhắc nhở những người khác đang không ngừng mất trí nhớ!”

“Giết nhân tộc!”

“Giết nhân tộc!!”

“Giết nhân tộc!!!”

Trên bầu trời, tất cả tu sĩ Viêm Nguyệt tộc hô hấp dồn dập, trong nguy cơ và thời khắc sinh tử, dưới tình huống quỷ dị thế này, bọn họ phát ra tiếng hò hét, âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng bốn phía.

Dù có kẻ quên lãng, nhưng nghe đến âm thanh này, cũng sẽ hình thành bản năng.

Dưới bản năng, tất cả tu sĩ Viêm Nguyệt cùng nhau giết tới chỗ Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, ngón tay Thần Linh cuộn mình va chạm, tựa như tiếng sấm, vang vọng.

Sư tử bằng đá vũ động cũng càng lúc càng hưng phấn.

Tiếng cười quái dị của cái đầu càng thêm chói tai.

Cối xay chuyển động, đã thành vòng xoáy.

Những người rơm búp bê tết ra, không ngừng vặn vẹo.

Mà lão đầu Đan Thanh bên đó, vẻ mặt điên cuồng, đã vẽ ra bức họa của tất cả mọi người nơi đây, sau cùng xoay người, quỳ bái về phía Hứa Thanh nơi xa, hô to một tiếng.

"Trấn thủ đại nhân vĩ đại, phạm nhân bạo loạn, kính xin trấn áp!"

Sư tử bằng đá, cái đầu, búp bê, cối xay, trong một cái chớp mắt này cũng đều đình chỉ hành vi nguyên bản của mình, nhao nhao quỳ bái, hô lên lời tương tự.

"Trấn thủ đại nhân vĩ đại, phạm nhân bạo loạn, kính xin trấn áp!"

"Kính xin trấn áp!"

Lời bọn họ vừa ra, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, Hứa Thanh ngẩng đầu, thân thể từ trong trạng thái khoanh chân đứng lên, đưa tay phải ra.

Trên trường thương màu đen trước mặt, Kim Ô gào thét lao ra, hỏa diễm màu đen bộc phát, trường thương cuốn ngược lại, được Hứa Thanh nắm chặt.

Trong mắt Hứa Thanh bốc lên hàn ý, giơ chân phải lên, tiến về phía trước… Bước một bước!

Thẳng đến bầu trời!

Đội trưởng phía sau cũng duỗi lưng một cái, nhếch miệng cười về phía Khâu Tước Tử.

"Tiểu Tước Tử, còn không động thủ, một tòa cấm sơn ngươi muốn cũng không còn nữa đâu."

Nói xong, đội trưởng liếm liếm môi, xông lên.

Giết chóc, cứ như vậy bắt đầu.

Chương 1903: Xin lỗi, làm phiền rồi (1)

Thiên địa, một mảnh lờ mờ, tràn ngập vận rủi cùng quên lãng.

Dị chất sinh sôi, bốn phía mơ hồ, càng có vô số cảm giác trùng lặp, đủ để khiến cho toàn bộ người ở nơi đây sinh ra cảm giác ánh mắt thác loạn, tiến tới ảnh hướng đến tâm thần.

Tiếng kêu rên vô tận, quên lãng như gió từng giây từng phút quét qua, chuyển quá khứ đi, nhưng không có lại trả tương lai.

Nơi đây, là chiến trường của Hứa Thanh.

Bên trong nhà tù 132 khu Đinh, 27 tòa cấm sơn bị bao phủ dưới thần quyền và ý cảnh bộc phát, nguyên bản mấy trăm tu sĩ bây giờ đã vẫn lạc mất sáu thành.

Những người chết đi, thi hài rơi xuống đất, xuất hiện ở trong một gian phòng giam, rõ ràng bọn họ đã tử vong, nhưng lại quên mất việc này, bây giờ đang lâm vào trong mờ mịt, đã trở thành phạm nhân không sống không chết của nhà tù 132 khu Đinh.

Thứ chờ đợi bọn họ, là ác mộng vĩnh hằng.

Đến giữa không trung trong còn dư lại hơn 100 vị, mặc dù vẫn còn kiên trì nhưng đều riêng phần mình bị quên lãng hành hạ, cần rống to cho nhau, mượn nhờ dư âm để đề tỉnh bản thân.

Đồng thời giữa nhau còn có vận rủi quấn quanh, mặc kệ là pháp thuật hay pháp bảo, một khắc triển khai đều sẽ gặp phải vô số ngoài ý muốn đột nhiên xuất hiện.

Tất cả mọi thứ, khiến cho bọn họ có thể phát huy ra ba bốn thành chiến lực cũng đã là rất kinh người.

Từ đó cũng có thể thấy được chỗ kinh khủng của nhà tù 132 khu Đinh sau khi trở lên nguyên vẹn.

Âm thanh hô hoán tới từ sư tử bằng đá cùng với cái đầu càng hiện ra quỷ dị và cuồng nhiệt, tùy theo Hứa Thanh đi ra, đáp lại lời khẩn cầu của chúng nó, cầm trong tay trường thương màu đen, lấy thân phận người trấn thủ nhà tù 132 khu Đinh, bước lên bầu trời.

Trấn áp náo động.

Trong thời gian ngắn, hắn đã xuất hiện ở trước người một tên tu sĩ Bạch Trạch tộc, không có bất kỳ dừng lại nào, hung hăng va chạm.

Trong tiếng nổ vang, tên tu sĩ Bạch Trạch tộc vẻ mặt mờ mịt vừa mới quên lãng mục đích, theo bản năng hoảng sợ, lập tức triển khai pháp thuật và pháp bảo muốn đối kháng, nhưng ngoài ý muốn xảy ra, khiến cho pháp thuật hỗn loạn, pháp bảo tự bạo.

Quên lãng khiến cho gã quên mất vận rủi, vì vậy trong lúc gã đang sững sờ, Hứa Thanh trực tiếp quét qua trên người đối phương.

Máu thịt tan vỡ, không còn nguyên vẹn.

Máu tươi bắn tới trên những sợi tóc của Hứa Thanh, lại chảy xuống bên dưới, thần sắc Hứa Thanh như thường, đi về phía một tên khác, tiếp tục vung vẩy trường thương trong tay, trong nháy mắt lại có đầu người bay lên trên trời.

Từ xa nhìn tới, bầu trời nổ mạnh vang vọng, những tên phạm nhân có kẻ đang phản kích, có tên thì run rẩy, trong nội tâm tràn ngập hoảng sợ, thừa dịp còn chưa có quên lãng, quay người dùng phương pháp riêng của mình, muốn trốn khỏi nơi đây.

Có người truyền tống thành công.

Nhưng một khắc xuất hiện thế mà vẫn ở bên trong nhà tù 132 khu Đinh như cũ, vả lại đã rơi tới bên trên ngón tay Thần Linh, bị cái miệng lớn sớm mở ra ở chỗ đó thôn phệ.

Nhà tù 132 khu Đinh cho phép truyền tống, chẳng qua do vận rủi ảnh hưởng, khiến cho chỗ mục đích truyền tống cũng đầy là vận rủi.

Còn có kẻ ý đồ triển khai đòn sát thủ của bản thân, oanh kích cửa nhà lao cùng với bích chương của nhà tù 132 khu Đinh, vốn lấy chiến lực của bọn họ, không thể nào thành công.

Nhà tù 132 khu Đinh là tổng thể, muốn phá vỡ bất kỳ một điểm nào, đều cần phải đồng thời hủy diệt toàn bộ nơi đây.

Mà bây giờ ...bọn họ cũng là một bộ phận của nhà tù 132 khu Đinh.

Đây chính là một vòng tuần hoàn ... chỉ có chết.

Vì vậy những nơi Hứa Thanh đi qua, âm thanh thê lương vang vọng, máu tươi phun trào như mưa, vô số cỗ thi thể và từng cái đầu lâu bay lên, nhưng cuối cùng số mệnh, vẫn là rơi xuống.

Đội trưởng thì mục tiêu rất rõ ràng, không phải những tộc quần phụ thuộc, mà là tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, mặc dù số lượng không nhiều lắm, chỉ có mười tên.

Nhưng nhìn hưng phấn lộ ra trong mắt đội trưởng, hiển nhiên y cảm thấy rất hứng thú đối với tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Mà cách xuất thủ của y lấy hoa quả là chủ yếu, dường như là đang dự trữ lương thực vậy, dùng phương thức và góc độ khác biệt, biến từng tên tu sĩ Viêm Nguyệt bổn tộc thành quả táo, đào, lê, so với dùng ánh sáng màu lam đóng băng lúc trước thì càng thêm quỷ dị hơn.

Hiển nhiên sau khi liên tục cởi bỏ phong ấn, đội trưởng cũng chầm chậm tìm về tu vi kiếp trước.

Một màn như thế, phối hợp với sự quái dị của nhà tù 132 khu Đinh, còn có sự lạnh lùng của Hứa Thanh, tạo thành lực trùng kích vào cực lớn đối với Khâu Tước Tử.

Nguyên bản gã cho rằng mình cũng là hạng người giết chóc huyết tinh, nhưng khi nhìn qua hai người Hứa Thanh, gã cảm thấy mình tựu giống như một đứa bé mà thôi.

Đồng thời sau khi lần lượt tận mắt nhìn thấy nơi đây, phán đoán về nhân tộc trong nhận thức cũng đã sớm cải biến.

“Ai nói nhân tộc yếu… . . Ai nói bản tính của nhân tộc không hề hung hăng, không thích hợp với Vọng Cổ bây giờ… . . Ai nói nhân tộc am hiểu âm mưu quỷ kế… . .”

“Đây gọi là yếu, đây gọi là không hung hăng?”

Khâu Tước Tử nghĩ tới nhận thức được dạy dỗ vào đầu từ nhỏ đến lớn, giờ phút này không khỏi hít vào một hơi, mắt thấy tử vong càng ngày càng nhiều, trong phòng giam trên mặt đất lần lượt xuất hiện thân ảnh.

Trong đầu của gã hiện lên tên nhân tộc được gọi là đội trưởng, nhớ tới lời của đối phương, vì vậy đáy lòng quýnh lên, nhanh chóng phóng đi, gia nhập vào tràng giết chóc.

Mà trận giết chóc này, dưới tình huống nghiêng về một phía, dĩ nhiên không thể nào kéo dài quá lâu.

Một lát sau, theo tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên cuối cùng muốn chạy trốn bị đội trưởng đập thành cây quýt, nhà tù 132 khu Đinh đã hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có nước mưa huyết sắc rơi xuống đại địa, lại bị hấp thu rồi xuất hiện ở không trung, tiếp tục rơi xuống.

Chương 1904: Xin lỗi, làm phiền rồi (2)

Mà mặt đất, không có một cỗ thi thể hay một khối máu thịt nào.

Toàn bộ, đều ở trong phòng giam của riêng mình, mấy trăm tu sĩ mờ mịt trong đó.

Âm thanh hoan hô vẫn còn vang vọng từ trong miệng của lão đầu Đan Thanh cùng với cái đầu.

Ở giữa thiên địa, Hứa Thanh hít sâu, khí tức quen thuộc nơi đây khiến cho hắn nghĩ tới những gì trải qua khi còn bé, đồng thời hắn cũng có thể cảm nhận được, theo mấy trăm tu sĩ bị giam giữ, uy lực của Đinh 132 lại càng lớn một chút.

Hứa Thanh cúi đầu, chú ý đến trong phòng giam phía dưới.

Trọn vẹn hơn 1000 phòng giam của nhà tù 132 khu Đinh, đã được lấp đầy ba thành.

“Đang nghĩ gì đấy.” Đội trưởng cầm một quả táo, gặm một miếng nhìn Hứa Thanh, sau đó ném cho Hứa Thanh và với Khâu Tước Tử mỗi người một quả.

Hứa Thanh đón lấy, cắn một miếng.

“Ta đang nghĩ, một ngày nào đó, có thể giam giữ… Thần Linh vào lao ngục này hay không!”

Đội trưởng nghe vậy sững sờ, sau đó cười ha hả.

Mà Khâu Tước Tử cầm lấy quả táo đội trưởng cho, trong lòng hơi do dự, nhưng nhìn hai tên nhân tộc kinh khủng một chút, lại nhìn qua nhà tù trên mặt đất, gã không do dự nữa, hung hăng gặm một miếng.

Hương vị ngọt ngào ngoài ý muốn.

Hứa Thanh không ăn mà thu quả táo vào, vung tay phải lên, từng tòa cấm sơn đến từ phạm nhân nơi đây lập tức bay về phía hắn.

Rất nhanh tới gần, sau đó trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh.

Khâu Tước Tử không khỏi nhìn lại, cảm thấy hoa mắt, dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn còn có chút thất thần.

Quá nhiều rồi.

Gần 300 tòa cấm sơn, những tia chớp kết nối lẫn nhau, không ngừng vờn quanh xoay tròn, hình thành uy áp và khí thế khiến cho người ta chấn động vô cùng.

Vẫn không kết thúc, Hứa Thanh chú ý đến 27 tòa cấm sơn trên mặt đất, giơ tay lên trảo một cái, đại địa nổ vang, 27 tòa cấm sơn bay nhanh đến, cuối cùng có 26 tòa gia nhập vào trong đó, khiến cho cấm sơn của Hứa Thanh đột phá 300.

Còn lại một tòa, Hứa Thanh liếc mắt nhìn Khâu Tước Tử.

“Tặng ngươi.”

Trong lòng Khâu Tước Tử nổi lên cảm kích, nếu như đổi thành bình thường, tự nhiên gã sẽ không bởi vì một tòa cấm sơn mà kích động, nhưng bây giờ không giống nhau…

Làm xong những thứ này, tâm niệm của Hứa Thanh vừa động, nhà tù 132 khu Đinh lập tức rung động lắc lư, nhanh chóng mơ hồ, cuối cùng tiêu tán trong trời đất, khiến cho hết thảy mọi thứ bị bao phủ bên trong đã hiển lộ ra bên ngoài.

Đồng thời, nhà tù 132 khu Đinh rời đi cũng không mang đi máu tươi nơi đây, vì vậy máu của mấy trăm người cũng rơi lả tả bốn phương, khiến mùi máu tanh nồng đậm lan tràn ra.

Hứa Thanh đứng giữa không trung trong cấm khu, bị máu tanh bao phủ, ngẩng đầu nhìn về phía cung điện màu vàng trên cao, chắp tay cúi đầu.

Trong cung điện màu vàng, vị Viêm Nguyệt quý tộc nhìn qua Hứa Thanh, nếu so với lúc trước, vẻ tán thưởng trong thần sắc của gã lại càng đậm hơn một chút.

“Cấm khu của ta xuất hiện một tên sát tinh, về sau trong tiệc lễ săn bắn cũng có đề tài để nói chuyện.”

Tên Viêm Nguyệt quý tộc nọ mỉm cười, truyền ra lời nói.

“Tiểu tử nhân tộc, ta có thể nói cho ngươi biết một tin tức, trước mắt… có vài chục người có số cấm sơn nhiều hơn ngươi.”

“Nhìn cách làm của ngươi, mục tiêu hẳn là hạng đầu của khâu thứ nhất, như vậy ngươi cần phải tiếp tục cố gắng.”

Hai mắt của Hứa Thanh ngưng tụ, nhẹ gật đầu, lần nữa cúi xuống.

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Trong cung điện màu vàng truyền ra tiếng cười, sau một khắc toàn bộ cung điện có chút mơ hồ, cuối cùng tan biến khỏi trên màn trời, đã xem xong náo nhiệt, vị quý tộc Viêm Nguyệt nọ cũng lựa chọn rời đi.

Hứa Thanh đưa mắt nhìn, cho đến khi cung điện hoàn toàn tiêu tán mới thu hồi ánh mắt, vừa muốn rời khỏi cùng đội trưởng, nhưng vào lúc này, hắn và đội trưởng đồng thời nhìn về phía phương xa.

Chỗ đó, có một đạo cầu vồng đang lấy tốc độ cực nhanh nhảy vào cấm khu, một đường bay nhanh, hùng hổ phóng đến phía bọn hắn.

Bộ dạng rất là kiêu ngạo.

Mà kẻ đó hoàn toàn chính xác có vốn liếng để kiêu ngạo, từ xa nhìn lại, có thể thấy được ở trên đỉnh đầu đối phương có tám tòa cấm sơn đang nhanh chóng nhỏ đi.

Người đến, chính là bản thể của tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc xuất hiện khi Hứa Thanh vận chuyển tòa cấm sơn đầu tiên lúc trước, sau khi phân thân bị Hứa Thanh giết chết lại truyền tống thất bại, không có truyền chi tiết tử vong trở về.

Mà sự tự tin của gã ta, cũng khiến cho gã ta sau khi cảm giác phương hướng đại khái, đã lập tức gào thét bay về nơi đây, càng nhờ vào dẫn dắt từ trong tối tăm với kẻ đã giết phân thân của mình, tìm đến nơi này.

Khâu Tước Tử cũng nhìn thấy, nếu như đổi thành lúc khác, gã chắc chắn sẽ lộ ra vẻ ngưng trọng, nhưng hiện giờ… Khâu Tước Tử lắc đầu.

Hầu như ngay khi Khâu Tước Tử lắc đầu, hình như thân ảnh khí thế như cầu vồng ẩn chứa vô tận bá đạo cùng ngạo mạn xa xa đã nhận ra cái gì, bất chợt dừng lại ở giữa không trung.

Tiếp theo cầu vồng có chút lay động, giống như tên tu sĩ đó đang không ngừng run rẩy, ngay cả sương mù bốn phía cũng bị gã ta dẫn động, dường như không khống chế nổi dùng sức hít sâu.

Hiển nhiên… sau khi gã ta ngạo nghễ vào cấm khu, một cái chớp mắt vừa rồi, đã nhận ra toàn bộ cấm sơn trong nơi đây đều tan biến, cũng cảm nhận được mùi huyết tinh nồng đậm trong nơi đây.

Lại chú ý tới hơn 300 tòa cấm sơn trên đỉnh đầu Hứa Thanh.

Chỉ cần không phải kẻ đần, đều sẽ biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì.

“Giết toàn bộ?”

“Cái này… Cái này… . .”

Sau khi suy nghĩ đó hiện ra trong đầu tên tu sĩ Viêm Nguyệt, nội tâm của gã hồi hộp một tiếng, không cách nào khống chế hít sâu một hơi.

Thân thể càng là run run vài cái, không chút do dự mà lập tức quay người, lấy tốc độ nhanh hơn so với lúc đến, muốn chạy trốn.

Gã ta đã hối hận…

Nghĩ đến mình một đường vội vàng, hùng hổ chạy đến, kết quả lại đập đầu vào trên một tấm sắt, nội tâm của gã ta không nhịn được run rẩy mãnh liệt, giờ phút này chỉ hận tốc độ của mình quá chậm…

Hứa Thanh hờ hững, ánh mắt của đội trưởng sáng lên, nhếch miệng nở nụ cười.

“Là người quen nha.”

Chương 1905: Đại Ngũ Ngưu Đại Vô Tình Đạo (1)

“Người xưa có câu nói như thế nào ấy nhỉ?”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, nhìn thân ảnh bỏ chạy phía chân trời, trong nụ cười có một tia suy nghĩ.

“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, đúng, chính là câu này.”

“Có đúng không tiểu sư đệ, ngươi xem, gã ta vèo một cái đã xuất hiện rồi, nhưng mà lần này, gã ta trốn không thoát.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, giơ tay lên, hỏa diễm màu đen bốc lên trên người, theo cánh tay chảy xuôi tới bàn tay.

Trường thương màu đen vừa mới cất đi lại hội tụ ra trong tay hắn.

Một khắc hiện ra, mũi thương bộc lộ mũi nhọn, giống như thiêu cháy hư vô, sinh ra một cái hắc động rất nhỏ, xé rách hư vô, khí thế kinh người.

Càng là tác động với mùi huyết tinh bát phương, bay lên trên không, còn có vô số hư ảnh oan hồn biến ảo ở bốn phía quanh trường thương, phát ra từng tiếng kêu rên thê lương không cam lòng trước khi chết.

Không vào luân hồi, khó được giải thoát.

Âm thanh vang vọng, tràn đầy cảm giác rợn người, từ xa nhìn lại, một màn này rất quả thật rất là kinh khủng.

Trường thương trong tay Hứa Thanh như là gió độc cõi âm, dấy lên quỷ hỏa, tản ra trận trận đường vân lửa màu đen.

Thế lửa quá lớn, quét sạch thương không, như biến cả màn trời thành biển lửa.

Từng trận rung động vang vọng, đồng thời cũng khiến cho thiên địa tối sầm lại.

Loại dị tượng này rơi vào trong mắt tên tu sĩ bổn tộc Viêm

Nguyệt Huyền Thiên đang cấp tốc bỏ chạy xa xa, khiến cho gã ta cảm thấy da đầu run lên, cõi lòng cuộn trào, nội tâm dâng lên cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn, cùng với vô tận hối hận.

Hiện giờ cuối cùng gã ta đã hiểu rõ, phân thân của mình tử vong như thế nào.

“Nhất định là chết ở dưới thanh trường thương đó!”

“Xung động rồi, đáng lẽ ta không nên tìm tới!”

Sắc mặt của tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên trắng bệch, theo bản năng hít sâu vài hơi, liều mạng cưỡng ép gia tăng tốc độ lên, toàn lực bỏ chạy, càng triển khai ra phương pháp truyền tống, nhưng cũng cần có thời gian.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, cầm trường thương trong tay nhắm tới phía chân trời, chợt ném một cái.

Thương bay như rồng, mang theo tiếng gào thét tựa như khai thiên tích địa, nổ vang giữa thiên địa.

Ầm ầm như lôi đình, càng xen lẫn với tiếng gào thét bén nhọn chói tai, cấp tốc tới gần tên tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nọ.

Hư vô vỡ vụn, màn trời mơ hồ, chỉ có trường thương tươi sáng rõ nét, như một đạo vết ngấn, nháy mắt lao tới chân trời, đến sau lưng của tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, khóa chặt gã ta lại.

Muốn xuyên suốt thẳng qua.

Cùng lúc đó, nhà tù 132 khu Đinh cũng hiển lộ ra trên bầu trời, ngục ảnh to lớn rung chuyển tâm thần, càng làm cho nội tâm của tên tu sĩ Viêm Nguyệt nọ không tự điều khiển được mà rung động lắc lư.

Mắt thấy hư ảnh lao ngục trên đỉnh đầu đang nhanh chóng rõ ràng, lập tức bao phủ và phong ấn bản thân vào.

Tên tu sĩ Viêm Nguyệt nọ có thể đoán được một khi việc đó hoàn thành, sợ là mình chạy trời không khỏi nắng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, vì vậy vào một khắc nguy cơ cực hạn phủ xuống, gã ta đã làm ra một lựa chọn cực kỳ quyết đoán.

Gã ta không chút do dự, chợt vỗ trán một cái, trong tiếng nổ vang, thân thể của gã ta xuất hiện hư ảnh trùng lặp, chính là thần hồn ly thể, tức tốc chạy đi.

Về phần thân thể lưu lại, đã trở thành lợi khí của gã ta, tự động đánh tới trường thương màu đen, mặc kệ trường thương xông tới.

Oanh một tiếng đụng chạm với trường thương, thân thể tan vỡ, nhưng máu thịt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt nọ cũng không văng khắp nơi mà cuốn ngược lại, cứ thế một mực bao bọc trường thương màu đen, hiện ra lực lượng quỷ dị, tiến hành ràng buộc.

Dù là những thứ máu thịt đó đang nhanh chóng bị hủy diệt dưới lực lượng của trường thương màu đen, nhưng đúng là vẫn còn trì hoãn được một hơi.

Cùng lúc đó, tên tu sĩ Viêm Nguyệt nọ lại làm ra quyết định thứ hai, gã ta vô cùng quyết đoán bỏ qua tám tòa cấm sơn của bản thân, thần hồn thổi ra một hơi, hình thành gió lớn khiến tám ngọn núi gào thét bay lên trên không, khí thế như cầu vồng bay tới nhà tù 132 khu Đinh.

Trong lúc đó, tám ngọn núi nhoáng một cái, riêng phần mình bành trướng, hóa thành từng ngọn núi khổng lồ kinh người, cấm uy bộc phát, lộ ra điên cuồng bá chủ vô biên, vừa chủ động chuyển giao, cũng là nhằm trì hoãn thời gian, va chạm cùng với nhà tù 132 khu Đinh.

Trong âm thanh nổ vang, thế trầm xuống của nhà tù 132 khu Đinh hơi trì hoãn, mặc dù rất nhanh khôi phục, nhưng một chút hòa hoãn đó cũng đã tranh thủ được một hơi.

Mà đối với tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên nọ mà nói, thời gian một hơi đó chính là cơ hội chuyển đổi giữa sống và chết.

Trong nháy mắt tiếp theo, gã ta rốt cuộc triển khai truyền tống, mượn nhờ một hơi đó, bỗng nhiên mơ hồ, tan biến khỏi trên màn trời.

Lúc này máu thịt bao bọc lấy trường thương màu đen cũng đã mất đi kháng tính, tán loạn thành vô số khối, rơi xuống bên dưới.

Chỉ có tám tòa cấm sơn do tên tu sĩ Viêm Nguyệt lưu lại trên bầu trời, dưới nhà tù 132 khu Đinh trấn áp, thu vào trong lao ngục.

Hứa Thanh nhìn hư vô, đối phương phản ứng quá nhanh, chỉ cần hơi muộn một chút sẽ lập tức bị nhà tù 132 khu Đinh vây khốn, đến lúc đó, phương pháp truyền tống cũng không còn ý nghĩa.

Nhưng mà Hứa Thanh không có chấn động cảm xúc gì, bởi vì lúc trước đội trưởng đã nói, lần này gã ta trốn không thoát.

Dựa theo sự hiểu biết của Hứa Thanh về đội trưởng, những lời đó hẳn là không phải bắn tên không đích.

Sự thật cũng đúng là như thế, mắt thấy tên tu sĩ nọ truyền tống rời đi, đội trưởng bên đó tươi cười ngạo nghễ, đắc ý nói với Hứa Thanh.

“Không phải lúc trước ta đã ăn máu thịt của gã ta sao, trong khoảng thời gian này ta đã nghiên cứu suy luận một phen, nhớ tới một môn đại thần thông nhằm vào tu sĩ Viêm Nguyệt mà ta học được kiếp trước.”

“Thần thông ấy của ta rất là lợi hại, có thể kiềm chế truyền tống, nguyên lý là ngược dòng tìm hiểu bản nguyên, mặc kệ gã ta đi nơi nào, đều có thể bắt trở về.”

Nói xong, đội trưởng giơ tay lên trảo một cái về phía đại địa, máu thịt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt rơi trên mặt đất lập tức có năm khối bay lên, rơi tới trước mặt đội trưởng.

Đội trưởng hất tay áo lên, năm khối máu thịt đã xếp đặt thành hình ngũ giác.

Chương 1906: Đại Ngũ Ngưu Đại Vô Tình Đạo (2)

“Nhưng điều kiện tiên quyết, là phải có đủ năm vật tương tự cùng bản nguyên của gã ta, máu thịt và xương cốt là tốt nhất.”

Nói xong, đội trưởng giơ hai tay lên bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, từng vòng gợn sóng từ trong khối máu thịt thứ nhất tràn ra, tiếp theo là khối thứ hai, khối thứ ba…

Cuối cùng năm khối máu thịt đồng thời tràn ra rung động, va chạm lẫn nhau, càng dần càng kịch liệt, sau đó lăng không dựng lên, hình thành một cái vòng xoáy hắc động.

Đội trưởng nhìn qua vòng xoáy, gầm nhẹ một tiếng, âm thanh kèm theo cảm giác Viễn Cổ, vang vọng thiên địa.

“Thiên địa hồn này, nguyên bản kia tới.”

Một khắc câu đó truyền ra, vòng xoáy chuyển động càng lúc càng mãnh liệt, trong mơ hồ, thần hồn của tên tu sĩ Viêm Nguyệt truyền tống đi như bị dẫn dắt, hiển lộ ra bên trong hắc động.

Lúc đầu còn mơ hồ vặn vẹo, như bị kéo dài, nhưng rất nhanh đã trở lên rõ ràng.

Thậm chí hoảng sợ cùng không cách nào tin trong thần sắc của gã ta cũng dần dần tươi sáng rõ nét, có thể thấy được.

Trong nháy mắt tiếp theo, đội trưởng cười dữ tợn một tiếng, giơ tay lên trảo một phát tới vòng xoáy, lập tức lăng không nhiếp lấy thần hồn tu sĩ Viêm Nguyệt bị gọi trở về trong đó ra ngoài.

“Ngươi… . .”

Trong mắt của tên tu sĩ Viêm Nguyệt lộ ra tuyệt vọng, vừa muốn mở miệng nói gì đó để bảo vệ tính mạng, nhưng đội trưởng bỏ qua, tay phải hung hăng bóp.

Phanh một cái, thần hồn tan vỡ, hóa thành một đống quả táo xanh, rơi xuống đại địa.

Khâu Tước Tử bên cạnh rất có nhãn lực, lập tức phóng tới thu hồi những quả táo xanh rơi lả tả, đưa đến trước mặt đội trưởng đang ra vẻ ngạo nghễ.

Đội trưởng hất cằm lên nhìn Hứa Thanh, sau khi thấy gợn sóng trong mắt của Hứa Thanh, lại càng đắc ý hơn.

“Thế nào tiểu Thanh, pháp thuật của đại sư huynh ta có lợi hại không?”

Hứa Thanh gật đầu, tò mò nhìn năm khối máu thịt, cảm nhận được ở bên trên mơ hồ tràn ra một cỗ khí tức giống như đã từng quen biết.

“Thuật đó.”

Không đợi Hứa Thanh nói xong, đội trưởng vung tay lên.

“Ta biết tiểu Thanh ngươi là hỏi tên của thần thông này.”

“Nghe cho kỹ, thần thông của ta, gọi là Đại Ngũ Ngưu Truy Tố Bản Nguyên Đại Vô Tình Đạo.”

Nói xong đội trưởng liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt, giống bị danh tự đó chấn nhiếp.

Đội trưởng càng vui vẻ hơn.

“Ngươi muốn học không, đại sư huynh có thể dạy ngươi, sau khi học được, kẻ khác muốn chạy thì ngươi cũng có biện pháp bắt trở về.”

Nói xong, đội trưởng vô cùng sảng khoái lấy ra một quả ngọc giản, sau khi lạc ấn lại ném cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp nhận, thuật này rất đặc thù, hắn cảm thấy vào một số thời điểm có lẽ có thể trọng dụng, vì vậy nhẹ gật đầu.

“Đa tạ đại sư huynh.”

“Ha ha, khách khí cái gì, việc nhỏ.”

Thứ đội trưởng muốn đúng là thái độ, mắt thấy Hứa Thanh khó được như vậy, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Bản dịch này tại bạch ngọc sách.

Cùng lúc đó, tám tòa cấm sơn vô chủ cũng đồng thời hạ xuống, trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua, đáy lòng phân tích.

“Dựa theo vị tiền bối Viêm Nguyệt trong cung điện nói, muốn trở thành người đứng đầu của khâu thứ nhất, có lẽ phải cần hơn 1000 tòa cấm sơn mới được.”

“Còn cần cố gắng thêm.”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng nhếch miệng cười một cái, đoán được ý nghĩ của Hứa Thanh, vì vậy thân thể hai người đồng thời nhoáng lên, hóa thành hai đạo cầu vồng bay thẳng đến phương xa.

Khâu Tước Tử nhìn qua một màn này, hô hấp dồn dập, gã cảm giác có thể gặp được hai người họ, chính là cơ duyên của mình, cho nên quả quyết không buông tha, vì vậy cũng đứng dậy bay theo phía sau.

Cứ như vậy, ba thân ảnh dần dần bay ra cấm khu, chậm rãi đi xa trong nội vực của Viêm Nguyệt.

Mà mảnh cấm khu này cũng chầm chậm trở về bình tĩnh, dị thú trong đó nhao nhao xuất hiện, địa phương 27 tòa cấm sơn biến mất cũng bị cây cỏ huyết sắc chiếm cứ, sinh trưởng khỏe mạnh.

Mấy canh giờ sau, trên trời có một vài thân ảnh tu sĩ xuất hiện, là tu sĩ rời đi trước kia, bây giờ lựa chọn trở về muốn xem xét tình huống.

Trong đó cũng có người sau khi rời đi lại hối hận, cảm thấy mình không nên bị chấn nhiếp đơn giản như thế đã rời khỏi.

Nhưng khi bọn họ đến đây, theo cảm giác biến hóa chung quanh, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhất là khi đi đến địa phương đặt 27 tòa cấm sơn, nhìn cây cỏ màu đỏ, cảm thụ máu tanh nồng đậm nơi đây, thần sắc của bọn họ nháy mắt biến đổi, không khỏi hít sâu một hơi.

“Nơi đây…”

“Đã chết bao nhiêu người, mới hình thành mùi máu tanh như vậy!”

“Không thấy có người rời đi, chẳng lẽ… toàn bộ tu sĩ ở nơi đây, đều đã bị giết sạch?”

“Điều đó không có khả năng!”

Âm thanh hít sâu lan tràn trong cấm khu, có người vẫn không tin, vì vậy thử nghiệm dùng ngọc giản truyền âm cho người quen biết lưu lại lúc trước, nhưng không có một lời đáp lại nào.

Thời gian dần trôi qua, mọi người trầm mặc, trong mắt từng người lộ ra hoảng sợ, bay nhanh rời khỏi.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, theo Hứa Thanh rời đi, theo những người còn sót lại ở nơi đây tản ra, sự tình tu sĩ nhân tộc giết mấy trăm người tham dự, cũng nhanh chóng truyền ra từ trong miệng những tu sĩ đó, một truyền mười, mười truyền trăm…

Tin tức như gió bão, không ngừng khuếch tán trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Khiến cho đông đảo mọi người chú ý.

Phản ứng đầu tiên của người khi nghe thấy phần lớn là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng theo điều tra, suy nghĩ nhao nhao xuất hiện gợn sóng.

Nhất là Bạch Trạch tộc càng là tức giận nhất, dẫu sao trong đó người chết nhiều nhất đúng là tộc bọn họ, thậm chí còn có thiên kiêu bị chém giết.

Nhưng đối với việc này, cường giả Bạch Trạch tộc cũng không biết làm thế nào, phần lớn chủ lực của bọn họ đang ở chiến trường, bây giờ trong Hắc Thiên tộc lưu lại không nhiều lắm.

Mà đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là bọn họ cũng không dám làm phản quy tắc của đại săn bắn.

Chỉ có người đủ tư cách, mới có thể ra tay.

Nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ bí mật hoạt động, vì vậy mây đen vô hình, đang bốc lên bên trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đại biểu cho phong bạo… sắp đến

Chương 1907: Bản điện chờ hắn tới kéo xe (1)

Mấy ngày sau.

Nội vực thứ năm của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, trời nắng chang chang.

Trên một mảnh sa mạc bao la bát ngát dưới ánh mặt trời chói mắt, trong một khu vực rộng lớn hoang vu, cồn cát liên miên, cát sỏi như gợn sóng kéo dài đến phía chân trời, giống như là lưng cự long ngủ say.

Sóng nhiệt bốc lên lan tràn bốn phía, khiến hết thảy mọi thứ trở lên nóng hổi, trong không khí tràn ngập khí tức cực nóng, làm cho người ta hít thở không thông.

Xa xa, bão cát cuốn lên ở phía chân trời, cuồng phong gào thét, cuối cùng tựa hồ như là huyễn cảnh vĩnh hằng, cất giấu hy vọng khó có thể nắm lấy, nhưng thêm nữa… là tĩnh mịch.

Như lúc này, ở trong gió lốc nơi chân trời, tĩnh mịch như tờ.

Một cỗ xe kéo lớn đến ngàn trượng, toàn thân huyết sắc, gào thét lao ra từ trong bão cát.

Thoạt nhìn cỗ xe kéo này giống như một cái đầu rồng cực lớn, còn có xương sống kết nối với đầu, như minh long lắc lư ở phía sau.

Đây thật sự là một cỗ xe kéo dùng long cốt chế tạo, trên mỗi một tấc xương cốt đều khắc ấn ký, rập rạp vô số, tạo thành khí tức kinh khủng.

Mà phía trên long liễn, thình lình lơ lửng hơn 300 tòa cấm sơn, trùng trùng điệp điệp, khí thế động trời.

Về phần bên trong đầu lâu được bố trí xa hoa, có một người đang nằm nghiêng.

Đó là một thiếu niên bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên.

Gã mặc một thân trường bào màu trắng, bên trên thêu vân kim, tràn ra vô tận quý khí, nhưng hết thảy so sánh cùng bản thân của gã, giống như chỉ là phụ gia.

Gương mặt tuyệt mỹ, hai mắt tựa như ngôi sao, còn có sóng mũi thật cao, cùng với khí tức tản mát ra trên người, đều lộ ra thân phận tôn quý của gã.

Hình như nơi gã tới, chẳng những tộc quần phụ thuộc phải bái lạy, ngay cả tuyệt đại đa số tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt cũng phải cúi đầu, lại càng không cần phải nói tới những tộc quần bên ngoài Viêm Nguyệt.

Lấy thân phận của gã, một ý niệm có thể diệt đi một tộc.

Mà dưới mắt, trên mặt của gã lộ ra vẻ thích thú, một tay chống trán, trong tay xoay xoay một khối ngọc giản, khóe miệng khẽ nhếch thành một đường cong, trong mắt nổi lên một tia hứng thú.

Một lát sau, thiếu niên ngẩng đầu, nhìn qua phía trước và nhàn nhạt mở miệng.

“Tốc độ, có hơi chậm.” Phía trước long liễn là mấy trăm sợi xích sắt màu đen, trên xích sắt có lửa thiêu cháy linh hồn cùng thân thể, vả lại mỗi một sợi đều được kéo thẳng tắp.

Nơi cuối cùng, rõ ràng là mấy trăm tu sĩ nhân tộc!

Những tu sĩ đó từng người quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, trong mắt mang theo khuất nhục, nhưng lại chỉ có thể nín nhịn, kéo theo long liễn phía sau.

Trong đám người, một vị ở phía trước nhất, nếu so với người bên ngoài thì thân thể cao lớn hơn rất nhiều, nguyên bản toàn thân trường bào màu vàng, bây giờ tương tự phá toái, khóe miệng còn có cả máu tươi nhưng ánh mắt lại lộ ra kiên định, cắn răng kéo xích sắt, bước đi về phía trước.

Dưới bọn họ kéo đi, long liễn lao ra khỏi gió lốc, dưới giữa thiên địa hừng hực như lửa, đi thẳng về phía trước.

Nếu như có người trong Hoàng Đô nhân tộc ở đây, như vậy chỉ cần liếc mắt có thể nhận ra, những nhân tộc kéo xe phía trước, chính là sứ đoàn nhân tộc đi đến Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc lần này.

Mà vị thanh niên cao lớn ở phía trước nhất cũng chính là… Đại hoàng tử nhân tộc.

“Cổ Việt Trung Huy, tốc độ của ngươi vẫn còn có hơi chậm.”

Thiếu niên bên trong long cốt truyền ra nhắc nhở, không nhanh không chậm, nhưng lại lộ ra một cỗ lạnh lùng.

“Tốc độ như thế, khi nào mới có thể kéo xe của bản điện đến Thần Sơn?”

“Mặc dù bản điện đáp ứng ngươi về sự tình của nhân tộc, chỉ cần các ngươi một đường kéo xe của ta đến Thần Sơn, như vậy ta sẽ mời phụ vương ném cho các ngươi một vé, nói giúp các ngươi.”

“Nhưng bản điện không hài lòng loại tốc độ này.” Mấy trăm nhân tộc kéo xe phía trước từng người cúi đầu, cảm giác khuất nhục cùng bất đắc dĩ càng dần càng mãnh liệt, nhưng Đại hoàng tử đi phần phía trước nhất lại không nói gì.

Sau khi trầm mặc mấy hơi thở, Đại hoàng tử chợt xông về phía trước, mặc kệ xích sắt siết vào bên trong máu thịt trên bờ vai, lần nữa tăng tốc độ lên.

Những người khác cũng đều riêng phần mình nghiến răng, đồng thời phát lực, vì vậy tốc độ của long liễn bỗng tăng lên một chút.

Nhưng hiển nhiên là hành hạ từ xích sắt cùng với uy áp của bản thân long liễn, khiến cho tốc độ càng nhanh, tổn thương của bọn họ lại càng lớn, nhưng thân là người kéo xe, bọn họ không có quyền lợi lựa chọn.

Xa xa, long liễn gào thét đi ngang qua mặt đất trên sa mạc.

Nóng bức và nhiệt độ cao rơi trên thân đám người Đại hoàng tử, giống như có thể đốt cháy toàn bộ tự tôn.

“Như này mới đúng.”

Thiếu niên nở nụ cười.

“Ngươi cần phải biết rõ, từ một khắc ngươi cự tuyệt vứt bỏ thân phận nhân tộc, mẫu tộc của ngươi đã bỏ qua ngươi, trong toàn bộ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cũng chỉ có bản điện thấy ngươi thú vị, mới cho ngươi cơ hội này.”

“Cho nên, Cổ Việt Trung Huy, ngươi phải nắm cho thật chắc.”

Nhân tộc trầm mặc, Đại hoàng tử trầm mặc.

Thiếu niên nói xong, chuyển động ngọc giản trong tay một vòng qua ngón giữa.

“Mặt khác, nghe nói nhân tộc các ngươi xuất hiện một nhân vật, bên trong một chỗ cấm khu của nội vực thứ tám, giết không ít người tham dự đại săn bắn, thủ đoạn hình như rất tàn nhẫn.”

“Trong đó còn có mấy tên là người của bản điện.”

Đại hoàng tử sững sờ, những người khác cũng sửng sốt, bọn họ không biết chuyện này.

Trên mặt thiếu niên nở nụ cười, hơi giơ tay lên, khóa sắt phía trước long liễn lập tức huyễn hóa ra mấy trăm đầu như cây roi, riêng phần mình vung vẩy quất xuống.

Âm thanh nổ vang truyền ra, những sợi xích sắt quất vào trên người nhân tộc kéo xe, không ít người phun ra máu tươi, Đại hoàng tử càng là thừa nhận nhiều hơn.

“Không sao, hắn giết bao nhiêu, bản điện sẽ quất đám các ngươi gấp nghìn lần.”

“Như vậy mới thú vị nha.”

Âm thanh roi quất vang vọng, long liễn vẫn tiến về phía trước như cũ, cứ như vậy một đường xuyên thẳng qua, ra khỏi mảnh sa mạc này, sau đó theo ốc đảo chiếu vào trước mắt, cũng có một chút thân ảnh tu sĩ xuất hiện ở chân trời.

Rất xa, sau khi nhìn thấy long liễn, mặc kệ là tộc quần phụ thuộc hay là bổn tộc Viêm Nguyệt, toàn bộ chú ý tới cảnh này hoặc là quỳ bái hoặc là cúi đầu khom người.

Chương 1908: Bản điện chờ hắn tới kéo xe (2)

Thiếu niên vẫn nở nụ cười như trước, mặc kệ long liễn lướt nhanh qua những người bái kiến phía trước, trong miệng truyền ra giọng nói vui vẻ.

“Cổ Việt Trung Huy, ngươi nói sau khi tiểu tử nhân tộc kia biết ngươi làm kéo xe cho bản điện, liệu có đến tìm ngươi không?”

“Nếu như hắn gia nhập trong đội ngũ kéo xe, nói không chừng bản điện có thể đi đến Thần Sơn sớm tầm vài ngày.”

Đại hoàng tử biến sắc, hô hấp của những nhân tộc khác cũng dồn dập.

Tin tức bế tắc, khiến cho bọn họ không biết nhân tộc trong miệng đối phương là ai, cũng khó có thể suy đoán, nhưng bọn họ có thể cảm giác ác ý đến từ vị tiểu vương gia sau lưng vô cùng rõ ràng.

Trong lúc nói, ngọc giản trong tay thiếu niên lập lòe một chút, tản hành tung của mình ra ngoài.

Sau đó duỗi lưng một cái, phất tay tiếp tục quất.

Cảnh tượng này được rất nhiều tu sĩ Viêm Nguyệt trên đường thấy, mà tin tức cũng ở dưới bản thân thiếu niên để lộ ra, khiến càng nhiều người hơn nữa biết được, sau đó tản ra.

Mấy ngày sau, nội vực thứ sáu, thân ảnh Hứa Thanh cầm theo trường thương màu đen, đi ra từ bên trong một mảnh dãy núi, rất rõ ràng, oan hồn trên trường thương màu đen đã càng nhiều hơn rồi.

Khí tức máu tanh ở trên người Hứa Thanh cũng càng nồng đậm hơn.

Đội trưởng bên cạnh nở nụ cười to, thỉnh thoảng nhìn túi trữ vật của mình, hiển nhiên rất là thoả mãn đối với thu hoạch lần này.

Về phần Khâu Tước Tử đi theo phía sau bọn họ, bây giờ cả người sớm đã tê rần.

Một đường cùng nhau đi tới, coi như gã đã có nhận thức càng sâu hơn đối với hai vị nhân tộc ở trước mắt rồi, vị được xưng là đội trưởng chính là hạng người tâm tính không bình thường, pháp thuật quỷ dị, ưa thích đập dị tộc thành hoa quả, tiếp đó từng miếng từng miếng ăn tươi.

Gã không có cách nào, sau khi ăn mấy dị tộc, cũng thấy mùi vị… Không tệ lắm.

Về phần bổn tộc, gã cự tuyệt.

Mà sinh hoạt trong thế giới tồn tại Thần Linh, cho dù gã là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhưng cũng đã gặp sự tình cùng loại rồi, cho nên cơ bản là không coi vào đâu, chân chính để cho gã cảm thấy chấn động vẫn là, tiểu Thanh trong miệng đội trưởng.

Gã đã từng gặp qua hạng người giết chóc, bản thân gã cũng là hạng người đó, nhưng vẫn bị Hứa Thanh giết chóc làm cho gã chấn động.

Trừ phi là gặp phải Bạch Trạch tộc, nếu không đối phương rất ít chủ động ra tay, cũng sẽ không trông thấy người có cấm sơn sẽ lập tức cướp đoạt.

Không cần thiết.

Bởi vì bản thân mấy trăm ngọn núi trôi lơ lửng ở trên đầu, đã có thể chấn nhiếp rất nhiều tu sĩ, nhưng đúng là vẫn còn có một chút hạng người hung tàn, lấy các loại phương pháp ý đồ muốn giết chết hắn.

Mà kết cục của những tên chủ động trêu chọc đó, đều đã thành thi hài, linh hồn bị vô số hồn ti màu đỏ thôn phệ, cấm sơn thành vật vô chủ.

Ví dụ như vừa xong, trong dãy núi nọ chính là như vậy.

Dọc theo đoạn đường này, sự việc cùng loại càng dần càng nhiều, cấm sơn trên đỉnh đầu của Hứa Thanh cũng nhanh chóng gia tăng.

Rõ ràng có một cỗ vòng xoáy đang lấy Hứa Thanh làm trung tâm, ầm ầm chuyển động.

Về phần nguyên nhân hình thành vòng xoáy, Khâu Tước Tử từng thăm dò rồi, cũng đã báo cho hai người Hứa Thanh biết về việc Bạch Trạch tộc không cam lòng, cùng với khí thế nhân tộc bên trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên như vậy, sẽ đưa tới rất nhiều người chú ý.

Nhưng đội trưởng không thèm để ý chút nào, thần sắc của Hứa Thanh cũng như thường.

Từ đầu Khâu Tước Tử còn không hiểu, sau khi tự mình suy tư, kết hợp với hiện trạng của nhân tộc bây giờ, gã đã có đáp án.

“Vị này, hẳn là muốn tranh đoạt tư cách Huyền Thiên Tướng, lấy loại phương thức đó hóa giải nguy cơ của nhân tộc bây giờ!”

“Khó trách hắn giết chóc lượng lớn Bạch Trạch tộc, vậy nếu như Tư Ách Tộc xuất hiện, nhất định hắn cũng sẽ lập tức chém giết.”

Sau khi nghĩ như vậy, Khâu Tước Tử lại đắn đo một chút, để tránh ngày sau gây ra hiểu lầm, gã vẫn là cáo tri cho Hứa Thanh tin tức mình vừa mới thu được.

“Hai vị đạo hữu, chỗ ta… . Vừa mới nhận đến một đạo tin tức, về Đại hoàng tử của nhân tộc các ngươi.”

Khâu Tước Tử nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh thu hồi trường thương màu đen, nhìn mấy trăm tòa cấm sơn trên đỉnh đầu, đi thẳng về phía trước.

“Nói.”

“Đại hoàng tử nhân tộc cùng với một số tùy tùng, bị Minh Nam Vương thế tử bắt giữ, bọn họ hình như có giao dịch gì đó, vì vậy đám người Đại hoàng tử đã kéo long liễn cho đối phương… . Việc đó đã lan truyền khắp Viêm Nguyệt.”

Khâu Tước Tử thấp giọng mở miệng.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, đội trưởng cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, lúc trước Khâu Tước Tử đã nói, vả lại loại giao dịch này cũng không có liên quan cùng bọn họ, bọn họ không có cách nào đi quản.

“Trong tu sĩ đạo hữu giết, có người dưới trướng Minh Nam

Vương thế tử, cho nên gã ta đã báo cho bên ngoài biết rằng, ngươi giết bao nhiêu tu sĩ Viêm Nguyệt, gã ta sẽ dùng roi quất gấp nghìn lần trên người đám nhân tộc cùng với Đại hoàng tử kéo xe, hơn nữa còn lộ ra hành tung của mình."

Khâu Tước Tử do dự, vẫn nói chi tiết tin tức ra.

Hứa Thanh dừng bước chân lại, đội trưởng nhướn lông mi lên.

Nếu mà là như vậy, đã có liên quan cùng bọn họ rồi.

"Cố ý lộ ra hành tung của bản thân?"

Hứa Thanh quay đầu, nhìn Khâu Tước Tử.

Đối mặt với ánh mắt của Hứa Thanh, Khâu Tước Tử cảm thấy áp lực rất lớn, gã thở sâu sau đó nhẹ gật đầu.

"Là cố ý, bây giờ đang trong nội vực thứ tư, rõ ràng muốn dẫn đạo hữu qua đó, địa vị của Minh Nam Thế tử trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cực cao, phụ thân của Minh Nam Vương là Nhật Viêm Thần Hạ Thiên Vân tư quyền trướng tiền chi vương, được tư quyền coi trọng, tu vi và quyền thế đều ngập trời…"

"Gã ta có bao nhiêu cấm sơn?"

Hứa Thanh hỏi.

"Nghe nói, hơn 400 tòa."

Khâu Tước Tử nhìn Hứa Thanh.

"Dẫn đường."

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, bình tĩnh mở miệng.

Đội trưởng ở một bên nhếch miệng cười một cái.

Nội tâm Khâu Tước Tử rung động lắc lư, muốn khuyên can một chút, nhưng nhìn thấy uẩn lạnh trong mắt của Hứa Thanh, gã lựa chọn gật đầu.

Ba đạo cầu vồng lập tức dựng lên, gào thét đi về phía nội vực thứ tư.

Chương 1909: Tam Thập Lục Tiên Cương (1)

Thời gian trôi qua.

Nửa tháng sau, ba người Hứa Thanh vượt ngang qua nội vực thứ tư, truy tìm tung tích của Minh Nam Thế tử, một đường đi tới nội vực thứ ba.

Nơi đây đã cách rất gần với điểm cuối cùng của khâu thứ nhất đại săn bắn là Thần Sơn, chỉ cách có hai vực nữa.

Mà toàn bộ hình dạng mặt đất của nội vực thứ ba đều lấy núi lửa là chủ yếu, vô số núi lửa bộc phát quanh năm, hình thành khói đen rậm rạp, lan tràn ở trên trời.

Về phần đại địa, đó là vô tận biển nham thạch nóng chảy.

Chỉ là thi thoảng lại có gió lạnh thổi qua, tạo thành từng con đường đứt quãng không cố định, thường thường sau khi hình thành một thời gian ngắn, chúng nó sẽ lại hóa thành nham thạch nóng chảy, theo gió cải biến, sẽ có con đường mới hình thành.

Hết thảy đều không ổn định, khiến cho phàm tục trong đây không thể thông hành.

Dựa theo đạo lý mà nói, đối với rất nhiều tộc quần, địa hình như thế không hề thích hợp để sinh tồn.

Nhưng theo cách nhìn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nơi đây lại cực kỳ thích hợp.

Hoàn cảnh ác liệt như thế có thể khiến cho nhục thể của bọn họ được ma luyện quanh năm, cũng có thể bảo trì tâm ý cường giả, đồng thời chữ Viêm trong tên của tộc, cũng đại biểu cố chấp của tộc quần bọn họ đối với hỏa diễm.

Giờ phút này, trung bộ nội vực thứ ba, dưới mây đen dày đặc do núi lửa phun trào vô số năm hình thành, âm thanh quất roi vang vọng, một chiếc cốt long đang tiến về phía trước.

Tốc độ rất nhanh!

Có thể nhìn thấy trước cốt long, điểm cuối cùng của mấy trăm đầu xích sắt, là Đại hoàng tử cùng với thủ hạ dưới trướng đang kéo xe, quần áo từng người tả tơi, xanh xao vàng vọt, tuyệt đại đa số đều là trong mắt vô thần.

Những người còn lại, riêng phần mình trầm mặc nghiến răng, bộc phát toàn lực kéo xe về phía trước.

“Rất thú vị, không biết đoạn đường này do tác dụng của roi, hay là đám các ngươi thật sự tỉnh ngộ, hoặc là muốn nhanh kết thúc... . . Đương nhiên, có lẽ còn có một nguyên nhân, đó là các ngươi không muốn bị tên đồng hữu nhân tộc thanh danh hiển hách nọ đuổi theo?”

“Tóm lại, ta rất hài lòng với tốc độ của các ngươi.”

Bên trong long cốt, Minh Nam Thế tử mở miệng cười, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nụ cười của gã ta bị thay thế bằng âm trầm, giọng nói cũng biến thành lạnh lùng.

“Nhưng mà, ta rất không hài lòng về thái độ của các ngươi.”

“Hiện giờ, ta muốn chính là chậm, các ngươi... . . Chạy quá nhanh.”

Nói xong, vô số cây roi hư ảo lập lòe phía trước cốt long, âm thanh quất roi lại truyền ra.

Một vài vị nhân tộc phun ra máu tươi, càng có mấy người không chịu nổi hành hạ cùng với thôn phệ đến từ khóa sắt trên cả đoạn đường, đã mất đi khí tức, thi thể rơi xuống.

Có người rơi vào bên trong nham thạch nóng chảy, bị nuốt mất.

Có người rơi tới trên đường nhỏ, trở thành thây khô, chờ đợi chu kỳ kế tiếp, khi con đường mới hình thành, những thi thể đó cũng sẽ theo con đường tương tự trầm xuống, bị dìm ngập trong dung nham.

Trên bầu trời, tốc độ kéo của chiếc xe cốt long bị ép buộc chậm lại.

Khuất nhục và phẫn nộ, bốc lên trong nội tâm của những nhân tộc kéo xe, nhưng lại bất đắc dĩ... .

Tộc quần cường đại, mới là căn bản của tất cả.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cường hãn, khiến cho vô số tộc quần ở trước mặt bọn họ, căn bản không có tôn nghiêm.

Rớt lại phía sau, chính là nguồn gốc của tội lỗi.

Cùng lúc đó, dưới mảnh mây đen này, cách long cốt ngoài vạn dặm, thân ảnh ba người Hứa Thanh đang bay nhanh đến.

“Vị Minh Nam Thế tử nọ hành động cao điệu, không hề che giấu hành tung, căn cứ tin tức mới nhất, có người trông thấy gã đang đi về phía nội vực thứ hai, hẳn là chúng ta cách long liễn của gã không phải rất xa.”

Khâu Tước Tử thấp giọng mở miệng.

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, Hứa Thanh khẽ gật đầu, nhìn qua mây đen nơi xa, lại nhìn về nham thạch nóng chảy phía dưới, giữa thiên địa của nội vực thứ ba tràn ngập cực nóng, tựa như một cái lồng hấp, nhưng lại không có khí nóng bốc lên.

Nhưng mà, cảm giác nóng mặc kệ đối với thân thể hay là linh hồn, đều có xâm nhập, lại còn mãnh liệt vô cùng.

“Hứa đạo hữu, có muốn... . . Suy nghĩ thêm một chút hay không?”

“Minh Nam Thế tử tu vi kinh người, nghe nói không lâu lúc trước đã đột phá Quy Hư tam giai, bây giờ đã là tứ giai, tạo thành hư ảo giới.”

“Vả lại... thân thể của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc vượt trội hơn quá nhiều tộc quần, pháp thuật cũng là như vậy, trình độ hùng hậu của tu vi càng lớn, tất cả mọi thứ khiến cho tộc quần của ta trong cùng một cảnh giới, gần như là vô địch.”

Thật ra trên cả quãng đường đi tới, Khâu Tước Tử đều không dám khuyên bảo, nhưng bây giờ vẫn nhịn không được mở miệng.

“Mặt khác, phụ thân của gã ta là Minh Nam Vương, là đại năng Uẩn Thần bát giới đỉnh phong, có lời đồn còn cách cực hạn cửu giới không xa.”

“Tư cách là nhi tử độc nhất của Minh Nam Vương, từ nhỏ Minh Nam Thế tử đã lộ ra thiên phú dị bẩm, mặc dù không phải đệ nhất thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc thế hệ này, nhưng cũng có thể liệt vào mười thứ hạng đầu."

"Ta chưa từng thấy gã ta ra tay, nhưng thường xuyên nghe nói về chuyện của gã ta."

"Ví dụ như, gã ta am hiểu chú thuật, càng có cấm thuật, thậm chí còn biết Thần Thuật."

"Thậm chí có lời đồn, gã đã học xong mấy đạo công pháp Hoàng cấp trong Tam Thập Lục Tiên Cương của Viêm Nguyệt!"

"Bình thường mà nói, có thể học được một đạo, chính là công pháp Hoàng cấp đỉnh phong của ngoại tộc."

"Thế nên, chẳng những thực lực của bản thân Minh Nam Thế tử kinh khủng, bối cảnh càng là kinh người... giao chiến cùng gã ta, bất kể thắng bại đều phải trả giá thật nhiều, không đáng... . ."

Khâu Tước Tử bên cạnh tận tình khuyên bảo, thần sắc của Hứa Thanh vẫn như thường, đội trưởng lại khẽ nhếch miệng cười một cái, vứt cho Khâu Tước Tử một quả táo.

"Tiểu tử không tệ, đoạn đường này cùng đi, ta phát hiện ngươi coi như cũng có thể kết giao."

"Nhưng mà, ngươi chỉ thấy được bối cảnh của vị Minh Nam Thế tử kia, lại không biết bối cảnh của chúng ta."

"Yên tâm, chỉ là một tên Minh Nam Vương mà thôi, nếu như tiểu Thanh nguyện ý tống xuất nguyên dương..."

Đội trưởng vừa nói đến đây, Hứa Thanh quay đầu nhìn y một cái.

Đội trưởng cười hắc hắc, không tiếp tục nói.

Chương 1910: Tam Thập Lục Tiên Cương (2)

Khâu Tước Tử sững sờ, thầm nghĩ nguyên dương… . . Thần sắc có chút do dự, đáy lòng hiện ra vô số suy đoán, không khỏi nhìn Hứa Thanh, nhưng lại không dám hỏi đến.

Cứ như vậy, theo nội tâm của gã suy đoán một người lại tiếp một người hiện ra, ba người gào thét bay ở trên trời, thời gian cũng cứ thế trôi qua.

Một lúc lâu sau, thân ảnh Hứa Thanh chợt dừng lại giữa không trung, trong nháy mắt tiếp theo tan biến, lúc xuất hiện đã ở một con đường nhỏ trên nham thạch nóng chảy phía dưới.

Bây giờ con đường bởi vì gió lạnh thổi qua mà hình thành này đang hòa tan, hiển nhiên không bao lâu nữa là sẽ tiêu tán.

Chỗ đó, có một cỗ thây khô miễn cưỡng coi như nguyên vẹn.

Nhân tộc.

Hứa Thanh nhìn qua thi hài, đội trưởng cũng đánh giá vài lần.

“Ta từng nhìn thấy kẻ này, là một tên hộ vệ bên cạnh Đại hoàng tử.”

“Nhìn qua bộ dạng, hẳn là khi còn sống đã thừa nhận hành hạ cực lớn, dấu vết quất roi quá nghiêm trọng, ít nhất đã nhận lấy mấy nghìn phát roi… . . Máu thịt cùng với tu vi thậm chí là linh hồn, đều bị thời gian dần qua ăn mòn thôn phệ, nguyên nhân tử vong cuối cùng, cũng là dầu hết đèn tắt.”

Khâu Tước Tử trầm mặc, không dám nói lời nào.

Hứa Thanh ngóng nhìn mấy hơi, giơ tay lên thu hồi cỗ thi hài bên dưới, quay lại liếc mắt nhìn Khâu Tước Tử.

“Có lẽ chỉ còn cách không xa, tạm thời ngươi không cần đi theo, làm phiền tìm kiếm bốn phía, tận lực thu hồi thi hài của nhân tộc giúp ta.”

Khâu Tước Tử lập tức gật đầu.

Hứa Thanh không nói tiếp, thân thể nháy mắt lên không, dấy lên tiếng nổ vang ngập trời, bộc phát tốc độ đến cực hạn, bỗng nhiên lao tới màn trời xa xa.

Tốc độ cực nhanh, vượt qua lúc trước quá nhiều, hiển nhiên đã có tung tích xác thực, cho nên Hứa Thanh mới sử dụng toàn bộ tốc độ của mình.

Đội trưởng bên đó toàn thân lập lòe lam mang đi theo bên cạnh Hứa Thanh, y nhìn ra sát ý trên người Hứa Thanh càng dần càng nồng nặc, trong mắt lộ ra một tia chờ mong.

“Vốn sát tính của Tiểu Thanh rất nặng, nhưng kinh lịch trong mấy năm này, đã khiến hắn có chỗ áp chế, nếu cứ trường kỳ tiếp tục như thế, cuối cùng vẫn là không tốt.”

“Giết đi, không cần lo lắng quá nhiều, không cần có gông xiềng, đời tu sĩ chúng ta, cần đúng là loại tinh thần phá bỏ hết thảy gông cùm xiềng xích như thế!”

Đội trưởng thì thào trong đáy lòng, đi theo Hứa Thanh lướt ngang qua màn trời.

Sau nửa canh giờ, xa xa, cốt long cùng với mấy trăm thân ảnh nhân tộc kéo xe đã hiện ra ở biên giới chân trời, một khắc nhìn thấy, Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Đại sư huynh, trận chiến này ta muốn một mình ra tay, nhìn xem cuối cùng thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cường hãn như thế nào.”

“Nếu như ta không phải đối thủ, lại mời đại sư huynh ra tay, tranh đoạt cấm sơn của gã ta.”

Đội trưởng nở nụ cười, gật đầu đồng ý.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Hứa Thanh tựa như một đạo sao băng thiêu đốt, cuốn lên mây mù trên màn trời, truyền ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, lao tới cốt long đã dừng lại ở biên giới chân trời.

Những nơi đi qua, hư vô nổ vang, thiên địa giống như cũng lay động.

Càng có mấy trăm vạn hồn ti, bộc phát ra từ trên người Hứa Thanh, theo Hứa Thanh một đường tới gần, một đường khí thế dấy lên, những hồn ti hội tụ với nhau, thình lình tạo thành hình thái Thần Linh thứ nhất của Hứa Thanh.

Khí tức của hắn tăng vọt, có thể so với Quy Hư nhất giai.

Gió giục mây vần.

Vẫn chưa có kết thúc, sau một khắc, trên cơ sở hình thái Thần Linh thứ nhất, hồn ti nhúc nhích, hình thái Thần Linh thứ hai bỗng nhiên hiện ra.

Khí tức lần nữa bộc phát, có thể so với Quy Hư nhị giai.

Khí quán trường hồng.

Tiếp theo, khi tất cả hồn ti đều hội tụ, hình thái Thần Linh thứ ba, xuất hiện!

Chiến lực có thể so với Quy Hư tam giai trấn áp bát phương.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh dữ tợn cao lớn, áo choàng huyết sắc, còn có xương cốt thủy tinh cùng với vô số tơ máu ngoài thân thể, khiến cho Hứa Thanh giờ khắc này như là Ma Thần phủ xuống.

Phía sau càng là bốc lên Tử Nguyệt hư ảo, mà ở phía trên Tử Nguyệt, cũng có Nhật Quỹ hình thành, chậm rãi chuyển động, Hứa Thanh trực tiếp lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu, không chút do dự nuốt vào.

Máu thịt bùng nổ trong cơ thể hắn, hình thái Thần Linh nổ vang, tạo hình lại có chút tương tự cùng Xích Mẫu, nếu cẩn thận nhìn, thậm chí còn có một chút cảm giác như là Lý Tự Hóa.

Khí tức cũng lần nữa tăng lên, đạt đến… Quy Hư tứ giai!

Bàn thiên tế địa.

Đây, mới là chiến lực mạnh nhất lúc này của Hứa Thanh!

Trước cốt long, thần sắc của mấy trăm nhân tộc biến hóa, có người trong lúc mơ hồ thấy rõ bộ dạng Hứa Thanh bên trong hình thái Thần Linh, nội tâm dấy lên gợn sóng cực lớn.

Nhất là Đại hoàng tử, sau khi nhìn thấy người đến đúng là Hứa Thanh, tâm thần của gã cũng chấn động.

Gã chưa từng quen biết Hứa Thanh, chỉ nhìn thấy từ xa xa mấy lần, nhưng gã tự nhiên biết rõ thân phận của Hứa Thanh, cũng hiểu biết sứ mạng lần này của Hứa Thanh.

Cho nên đối với việc Hứa Thanh xuất hiện ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, gã vô cùng chấn động, tiếp theo là lo lắng, vừa muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng vào lúc này, vô số cây roi xuất hiện quanh bốn phía đám người nhân tộc, lập tức quấn quanh trên người của bọn họ.

Phong ấn miệng và thần trí của bọn họ, bao gồm hết thảy phương thức truyền tin, sau đó là một tiếng cười truyền ra từ bên trong đầu xương rồng, trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Minh Nam Thế tử trong đó tan biến, lúc xuất hiện đã ở bên ngoài.

Nhìn Hứa Thanh từ xa cấp tốc tới gần, trong mắt của gã ta lộ ra một tia hứng thú.

“Vậy mà thật sự đến?”

“Rõ ràng còn có loại biến hóa như thế, thú vị thú vị.”

“Nguyên bản ta cũng lười quan tâm tới thiên kiêu nhân tộc gì đó, nhưng mà có thể giết chóc đông đảo đồng tộc của ta, còn có loại thần thông như thế, mặc kệ là ngươi kéo xe cho ta, hay là cự tuyệt sau đó bị hái đầu treo ở trước xe, đều có thể miễn cưỡng coi như là một vật phẩm trang sức.”

Trong lúc nói, Minh Nam Thế tử bước ra một bước, đi đến phía Hứa Thanh đang bộc phát khí thế ngập trời lao tới gần!

Thanh thế hiển hách.

~~~~~~
~~~~~~

Chương 1911: Quyết đấu đỉnh phong (1)

Hứa Thanh tới gần.

Từ xa nhìn lại, giống như một con cự thú áp bách mây đen trên bầu trời, sắc điệu ám trầm làm cho người ta có một loại dự cảm bất tường.

Mà theo bước chân của Minh Nam Thế tử đạp xuống, dưới màn trời đen như mực, tầng mây bắt đầu cuộn mình, như sóng cả trên hải dương bị cuồng phong phát động, trong đó điện quang lập lòe, giống như từng con rắn ngân quang cuồng vũ trong bóng đêm, giao thoa tạo thành phù văn cổ xưa lại thần bí.

Lập tức, tiếng sấm ù ù chấn động phía chân trời, giống như con cự thú đó đang rống lên.

Cự thú, thức tỉnh!

Một đạo phong bạo to lớn kết nối thiên địa, bỗng nhiên hình thành ở ngoài thân thể của Minh Nam Thế tử.

Cuồng phong như dao quét sạch bát phương, đẩy mây mù ra, dấy nham thạch nóng chảy lên tạo thành làn lửa gió bão.

Ngay cả cốt long cũng bị cuồng phong thổi lung lay sắp đổ, dường như sau một khắc sẽ bị phong bạo quét sạch đi.

Những tu sĩ nhân tộc càng là bị tàn phá bừa bãi trong gió lốc, như là lá cây, bị gió cuốn qua ném lên phía trên, tiếp đó lại rơi xuống, hình thành một mảnh cảnh tượng hỗn loạn, không ngừng tung bay tán loạn.

Về phần thân ảnh Hứa Thanh tiến đến, càng là trọng điểm của mảnh phong bạo, khóe miệng Minh Nam Thế tử lộ ra một tia khinh miệt, thân thể ngoài phong bạo, trực tiếp quét ngang ra phía ngoài.

Hung ma như thiên địa hóa thành, lấy thế dễ như trở bàn tay quét sạch, hung hăng thôn phệ về phía Hứa Thanh.

Hình thái Thần Linh thứ tư của Hứa Thanh đứng mũi chịu sào, trực tiếp va chạm cùng phong bạo xoắn tới, thần sắc của Đại hoàng tử cùng với nhân tộc còn lại đều biến hóa.

Bọn họ đã từng giao chiến qua cùng với Minh Nam Thế tử, biết được chỗ kinh khủng của gã ta, mặc dù Hứa Thanh có khí tức không kém, nhưng theo phong bạo bao phủ, thân ảnh của hắn dần trở lên mơ hồ, chập chờn trong gió, lộ ra đặc biệt nhỏ gầy.

Trong gió lốc, hỏa vũ trút nước như mưa, bao phủ thế giới thành một mảnh mơ hồ bên trong màn lửa.

Sức gió cường đại chẳng những khiến mây mù tản ra, còn khiến mặt đất xuất hiện nhiều chiếc hố to, loại lực lượng này, loại uy thế này, hình như hết thảy người đối kháng cùng nó đều lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Nhưng, không bao gồm Hứa Thanh.

Phong bạo có thể quét sạch thôn phệ mọi thứ, sau một khắc bỗng truyền đến âm thanh động trời đinh tai nhức óc, ầm ầm nổ mạnh, một cỗ lực lượng thần bí vượt qua phong bạo bộc phát từ bên trong ra.

Đó là một thanh đao.

Một thanh đao cao sánh với trời.

Ánh đao bạch hàn, tạo thành một bức tranh đen trắng giữa đêm đen như mực!

Nó bộc phát từ, rung chuyển vòi rồng bên ngoài, tạo thành sóng khí giống như nổ tung.

Oanh oanh oanh!

Ánh đao hiện lên, thiên địa chói lọi, phá vỡ hết thảy từ bên trong cơn bão, trực tiếp chém ra.

Càng có một cỗ tinh thần ẩn chứa ở.

Đó là khí thế phá tan hết thảy ràng buộc, đánh vỡ hết thảy quy tắc, toái diệt hết thảy gông xiềng.

Màn trời rung động lắc lư, vô số mây mù bị xé rách, tạo thành một đạo vết tích thẳng tắp lan tràn ít nhất ngàn dặm.

Nhìn thấy mà giật mình.

Mà phong bạo lại như hóa thành thực chất, tan vỡ đồng thời chia năm xẻ bảy, tàn phong cuốn theo hỏa vũ ngược lại như là sao băng tung bay.

Đại địa tương tự cuộn trào, khe rãnh ngàn dặm ngay lập tức hiện ra, nếu như có phàm tục đứng ở biên giới cúi đầu nhìn, trong tầm mắt chính là một cái hạp cốc cực lớn không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Từ đó...cũng có thể thấy được lốm đốm chiến lực của Quy Hư.

Mà trong chớp mắt, theo phong bạo vỡ vụn, theo Thiên Đao lập lòe, thân ảnh như là Thần Ma của Hứa Thanh xông từ trong ra, mang theo khí thế vô tận, vòng quanh lực lượng từ trước đến nay chưa từng có, lập tức đến trước người Minh Nam Thế tử.

Trong mắt Minh Nam Thế tử lộ ra một tia ngưng trọng, hạ xuống một quyền.

Sấm sét nổ vang.

Thân ảnh hai người trực tiếp chiến đấu ngay trên màn trời, tốc độ cả hai đều cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã đụng chạm với nhau mấy nghìn lần.

Trong lúc này âm thanh hít sâu của Minh Nam Thế tử xuất hiện 17 lần!

Mỗi một lần gã ta hít sâu, đều giống như rồng hút nước vậy, chẳng những âm thanh cực lớn, thậm chí còn hút hết thảy sức mạnh thiên địa bốn phía trong miệng.

Sau đó rõ ràng lực lượng thân thể của gã ta lại có tăng lên.

Mà Hứa Thanh cũng đã từng gặp qua thuật này ở trên người tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc lúc trước, mặc kệ đội trưởng hay là Khâu Tước Tử, trên đường tới đây miêu tả về Minh Nam Thế tử, cũng khiến cho Hứa Thanh rõ ràng đạo pháp thuật này.

Đây là công pháp Hoàng cấp của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tên là Tam Thập Lục Tiên Cương.

Đây là gọi chung, chuẩn xác mà nói, đây là 36 đạo công pháp Hoàng cấp tạo thành thuật đỉnh phong.

Cửu Tức Phục Khí, chỉ là một đạo trong đó mà thôi.

Nói là chín hơi thở, nhưng cũng không phải là cực hạn chín tầng, tu sĩ khác biệt, không có cùng lý giải và nhận thức.

Vì vậy, 17 lần hít sâu, 17 lần tăng lên, khiến cho chiến lực thân thể của Minh Nam Thế tử kinh khủng tột cùng.

Nhưng Hứa Thanh lại chống được toàn bộ!

Thậm chí còn phản kích!

Khi thì Thiên Đao chém rụng, mà tinh thần ẩn chứa trong đó một lần mãnh liệt hơn so với một lần, lần sau rõ ràng hơn lần trước.

Vì vậy, mỗi một lần song phương đụng chạm hình thành âm thanh đều là cực lớn, mà bởi vì phát sinh thời gian quá ngắn, cho nên những âm thanh đó đều bị dung hợp lại với nhau, tạo thành tiếng động như khai thiên tích địa.

Cuối cùng cốt long không chịu nổi, bị cuốn ngược lại.

Đại địa hiện ra vô số hố sâu không cách nào che lấp.

Màn trời, mây mù liên tục nổ vang, cuối cùng mảnh mây mù dày đặc bao phủ ở trên trời cũng đều bị đuổi tản đi, lộ ra bầu trời phía sau.

Đó là một bầu trời đêm, lốm đốm sao đầy trời, đồng thời cũng có thể nhìn thấy tàn diện Thần Linh trên bầu trời đêm!

Chương 1912: Quyết đấu đỉnh phong (2)

Dưới Tàn diện Thần Linh, Hứa Thanh và Minh Nam Thế tử vẫn chiến như trước.

Lấy bọn họ làm trung tâm, từng đạo chấn động dấy lên, rất nhanh tản ra, mỗi một đạo đều ẩn chứa lực trùng kích rất kinh khủng.

Nhìn qua một màn này, nội tâm của đội trưởng nơi xa cùng với Đại hoàng tử nơi khác đều xuất hiện gợn sóng.

“Bên trong một đao nọ ẩn chứa tinh thần... . . rốt cuộc tiểu Thanh đã có hình thức đạo ban đầu của mình rồi!”

“Chính là như thế, đánh vỡ hết thảy gông xiềng, đánh vỡ hết thảy quy tắc, lao ra khỏi thiên địa, lao ra vạn vật, lao ra khuôn phép cũ!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Bên phía Đại hoàng tử, bởi vì kinh lịch chưa đủ cho nên không cách nào cảm giác tinh chuẩn như đội trưởng, nhưng gã thay đổi sắc mặt và chấn động, cũng bởi vì một đao tinh thần nọ.

Gã không biết miêu tả như thế nào, nhưng gã cảm nhận được sự phù hợp từ trong tối tăm.

Hình như, đó là đạo mà gã khát vọng có được.

Cho nên giờ phút này da đầu của gã đang run lên, không phải bởi vì quá chấn động, mà bởi vì đồng cảm!

Trong lúc nội tâm của hai người bọn họ đang cuộn trào, trên màn trời, một tiếng nổ vang mãnh liệt hơn nữa truyền ra, sau một lần đụng chạm, thân ảnh Hứa Thanh và Minh Nam Thế tử riêng phần mình rút lui, kéo ra khoảng cách 100 trượng.

Hứa Thanh đứng sừng sững ở bên trong hình thái Thần Linh, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân tản mát ra khí thế bàng bạc, nhưng cẩn thận nhìn có thể thấy, thân thể hình thái Thần Linh của hắn tràn ngập vô số vết thương.

Chẳng qua theo hồn ti nhúc nhích, những vết thương đó rất nhanh đã khép lại.

Về phần Minh Nam Thế tử, giờ phút này không còn vẻ nhẹ nhõm nữa, cảm giác ngưng trọng không chỉ tràn ngập trong mắt và trên mặt, càng đã lan tràn tới toàn thân.

Trên người của gã ta cũng có thương thế, nhưng theo ánh sáng trắng lóng lánh hiện lên, hết thảy đều lập tức khôi phục.

“Có thể chọi cứng cùng Cửu Tức Phục Khí của ta… . . Nhân tộc, phương pháp biến hóa Thần Linh của ngươi, có chút ý tứ.”

“Chỉ là không biết ngươi có thể chịu đựng được hay không… . .”

Không đợi Minh Nam Thế tử nói xong, thần sắc của gã ta bỗng nhiên biến đổi, chợt lui ra phía sau, hầu như ngay khi gã ta lui ra phía sau, vị trí nguyên bản ngay lập tức ầm ầm sụp xuống.

Hư vô vỡ vụn.

Một cây hàng ma xử lập lòe ánh sáng quỷ dị xông ra từ bên trong hư vô sụp xuống, trở về bên cạnh Hứa Thanh.

“Ngươi… . .” Sắc mặt của Minh Nam Thế tử âm trầm.

“Om sòm.”

Một khắc giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh truyền ra, thân thể của hắn lập tức như bôn lôi, lao thẳng đến Minh Nam Thế tử, đồng thời tay phải giơ lên kéo một cái ở trên người, tức thì có tiếng Kim Ô hi..i…iiiittt vang tận mây xanh.

Hỏa diễm màu đen bộc phát ra từ trên người hắn, hình thành Kim Ô phun ra nuốt vào giữa thiên địa, sau đó phóng tới Hứa Thanh.

Thân hình của nó nhanh chóng tiêu tán, như bị bóc tách, cho đến cuối cùng chỉ còn lại một thanh trường thương màu đen, rơi vào trong tay Hứa Thanh, hắn hung hăng cầm chặt, chợt ném về phía Minh Nam Thế tử!

Hàng ma xử cũng chợt hiện tia sáng cực lớn, vô số tia chớp màu đen vờn quanh, tương tự phóng đi.

Trong lòng Minh Nam Thế tử lóe lên sát cơ, gã ta biết khuyết điểm của mình, phụ thân cũng đã từng nhắc nhở qua, đó chính là ngạo mạn.

Đây là do thân phận tôn cao cùng với tổng thể tộc quần cường hãn dẫn đến, cũng khiến cho gã ta từ nhỏ đến lớn mặc dù nhìn như đã trải qua rất nhiều trận chiến, nhưng trên thực tế bất kỳ địa phương nào gã ta đi tới, đều không có bao nhiêu tu sĩ dám chân chính giao chiến sinh tử cùng gã ta.

Nhân sinh thuận lợi cấp cho gã ta quầng sáng và huy hoàng, nhưng đồng dạng cũng khiến cho gã ta có chỗ thiếu hụt không hoàn mỹ.

Đây cũng là nguyên nhân gã ta lựa chọn tham gia đại săn bắn, gã ta biết mình cần ma luyện, cần chân chính trải qua sinh tử, mới có thể chuyển hóa ưu thế của mình thành thông thiên đại đạo.

Mà bây giờ, gã ta có một loại dự cảm, cơ duyên mà mình chờ đợi đã xuất hiện.

Cho nên nét âm trầm trong mắt của gã ta đã hóa thành sát ý nồng đậm, chớp mắt một cái tới gần Hứa Thanh, gã ta giơ tay lên, giang hai tay hung hăng nắm chặt màn trời!

Màn trời dày đặc mây mù như bị một bàn tay vô hình bóp nát, dưới âm thanh ầm ầm, bắt đầu tan vỡ trong phạm vi lớn, rơi xuống vô số nước mưa, tung bay trên đại địa, đồng thời cũng tạo thành trình độ ngăn cản nhất định cho trường thương cùng với hàng ma xử đang phóng nhanh đến.

Mà vào thời khắc này, tinh không trên màn trời hiển lộ ra càng rõ ràng hơn.

Trong tinh không có chín viên tinh thần vô cùng sáng ngời lập lòe, cực kỳ dễ thấy, xếp đặt cùng một chỗ, tạo hình như một ngón tay.

Minh Nam Thế tử giơ tay phải lên, bỗng nhiên hạ xuống, không để ý tới trường thương màu đen, chỉ về phía Hứa Thanh.

“Đấu bính chỉ đông, thiên hạ đều xuân.”

Cửu tinh chói lọi, tinh quang thay thế hết thảy tia sáng, hình thành một ngón tay hư ảo xuất hiện ở phía đông của Hứa Thanh.

Ngón tay này lớn vô cùng, càng tràn ra uy lực mênh mông, trong cảm giác của Hứa Thanh, hắn như đang đối mặt với toàn bộ tinh không, so sánh cùng nó, bản thân hắn quá nhỏ bé.

Lực lượng của nó bao phủ, thân thể của Hứa Thanh như bị ràng buộc, hết thảy đều biến thành chậm lại.

“Đấu bính chỉ nam, thiên hạ đều hạ.”

Nội tâm Hứa Thanh chấn động, đang muốn phá giải, ngón tay thứ hai xuất hiện ở phía nam, lực lượng ràng buộc lần nữa tăng vọt!

“Đấu bính chỉ tây, thiên hạ đều thu.”

Tiếp theo là ngón thứ ba!

“Đấu bính chỉ bắc, thiên hạ đều đông.”

Giọng nói của Minh Nam Thế tử vang vọng, ngón tay thứ tư, xuất hiện ở phía bắc Hứa Thanh.

Từ xa nhìn lại, bốn ngón tay ở trên trời cao, tràn ra cảm giác mênh mông kinh người và uy thế đáng sợ, giờ phút này toàn bộ đều chỉ về phía Hứa Thanh.

Chính là Di Tinh Hoán Đấu, Cửu Tinh Trấn Sát Đạo trong công pháp Hoàng cấp Tam Thập Lục Tiên Cương của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

“Đông nam tây bắc, xuân hạ thu đông, đấu bính chỉ tới, không còn đường sống!”

Lời này vừa ra, bốn ngón tay tinh thần kinh thiên động địa lập tức nhấn xuống chỗ Hứa Thanh!

Chương 1913: Cảm tạ (1)

Đông chỉ chưởng sinh!

Cho nên ngón tay mênh mông do tinh quang biến thành ở phía đông Hứa Thanh, tràn ra nồng đậm lực lượng sinh cơ.

Mà bất luận thứ gì quá thịnh, sau khi vượt qua cực hạn, sẽ làm cho người ta có cảm giác không còn là chính, mà là tà!

Do đó, phía cuối ngón tay sinh, nhìn qua như là yêu tà.

Nam chỉ chưởng vinh!

Tương tự như thế, ý lửa bốc lên, tựa như Hỏa Thần mạnh mẽ, muốn dùng lửa phong thiên địa.

Tây chỉ chưởng khô!

Cũng là cảm giác khô héo và lãng phí tràn thời gian ngập trong đó chạy đến, càng có năm tháng trôi qua ẩn chứa ở, khiến cho người ta nhìn vào giống như thấy thời gian thay đổi.

Cuối cùng bắc chỉ chưởng tử!

Giống như đến từ Minh giới, mang tử vong đến trên thế gian.

Giờ phút này, theo bốn ngón tay hạ xuống, toàn bộ sinh tử khô vinh đều ở, pháp thuật như thế, Đại hoàng tử ở xa nhìn thấy lập tức biến sắc, nội tâm lo lắng.

Bởi vì gã… Chính là bại dưới một chiêu Di Tinh Hoán Đấu, Cửu Tinh Trấn Sát này.

Chuẩn xác mà nói, là gã dựa vào huyết mạch bản thân, phá vỡ pháp thuật Di Tinh Hoán Đấu, sau đó thất bại dưới sát chiêu che giấu trong đó.

“Đây chỉ là biểu tượng, sát chiêu chân chính của Minh Nam Thế tử, ẩn giấu ở trong biểu tượng đó… . .”

Đại hoàng tử muốn nhắc nhở, nhưng gã không làm được, mặc kệ là mở miệng hay là thần niệm, đều bị Minh Nam Thế tử phong kín từ trước, không thể báo động trước nửa điểm.

Vì vậy gã chỉ có thể trơ mắt nhìn bốn ngón tay nọ ầm ầm nhấn xuống.

Nhưng đội trưởng không hề động, y tin tưởng Hứa Thanh sẽ không dễ dàng bị trấn giết như vậy.

Sự thật đúng là như thế, hầu như ngay khi cả bốn ngón tay hạ xuống, mặc dù thân thể của Hứa Thanh tức khắc không cách nào nhúc nhích, bị một loại ràng buộc vô hình, nhưng đôi mắt của hắn vẫn còn có thể mở ra.

Nháy mắt tiếp theo, hai mắt Hứa Thanh trực tiếp đen nhánh!

Một chiêu Độc Cấm nhập vào mắt hắn từng cảm ngộ ở Tế Nguyệt đại vực năm đó, lúc này đã nổi lên tác dụng mấu chốt, theo ánh mắt của hắn, Độc Cấm… . . đã có được thông đạo bộc phát ra.

Hứa Thanh nhìn ngón tay phía đông, lực lượng Độc Cấm ầm ầm mà ra, nơi ánh mắt nhìn đến, ngón tay khổng lồ chấn động mạnh một cái, màu đen… Như bệnh nấm ngoài da, nhanh chóng lan tràn bốc lên trên ngón tay đó.

Dù cho sinh cơ trong đó nồng đậm như thế nào, nhưng dưới Độc Cấm, đều như băng tuyết gặp phải nước sôi, nhanh chóng tan rã.

Vẫn chưa kết thúc, ánh mắt của Hứa Thanh lần nữa dịch chuyển khỏi, nhìn ngón tay phía bắc đại biểu tử vong.

Độc Cấm, tương tự đại biểu tử vong.

Trong chớp mắt, ngón tay phía bắc chấn động, Độc Cấm như cá gặp nước bốc lên ở.

Mà hai ngón tay bị ảnh hưởng, dưới hồn ti nhúc nhích, rốt cuộc thân thể của Hứa Thanh cũng đã đột phá được ràng buộc, lần nữa có được tự do.

Hắn không chút do dự, ngay khi thân thể có thể cử động lập tức giơ tay phải lên, nhấn một cái lên bầu trời.

Khô Viêm Yêu Pháp bản tôn đạo nổ vang mà ra.

Ba ngọn núi lớn bỗng nhiên xuất hiện, từ trên trời rơi xuống, chợt phủ xuống chỗ ngón tay mùa hè.

Cùng lúc đó, ý niệm trong đầu Hứa Thanh khẽ động, trường thương màu đen nơi xa thay đổi phương hướng, kéo lê một đạo vết tích thật dài trên màn trời, đâm thẳng tới ngón tay phía nam đại biểu phồn vinh.

Hết thảy nói ra rất dài dòng, nhưng đều diễn ra với tốc độ ánh sáng.

Sau một khắc, Độc Cấm, Yêu Sơn, trường thương, đồng loạt nổ vang, âm thanh giao hòa cùng một chỗ, hóa thành tiếng vang to lớn giống như khai thiên tích địa, như thiên địa gầm rống, hư vô nổ tung.

Ngón tay phía đông tan vỡ, ngón tay phía nam toái diệt, ngón tay phía tây phá toái, ngón tay phía bắc thành tro.

Ánh sáng của cửu tinh phía trên bầu trời cũng đều ảm đạm một chút, không còn khiến người khác chú ý như trước nữa, mà ánh sáng giao hòa cùng quần tinh giống như đang tiêu tán.

Thân ảnh Hứa Thanh cũng xông ra từ trong bốn ngón tay toái diệt, thẳng đến Minh Nam Thế tử.

Nhưng... Thần thông bị diệt, trên mặt của Minh Nam Thế tử lại không hề xuất hiện vẻ ngoài ý muốn, mà lộ ra một tia cười âm lãnh, nhẹ giọng mở miệng.

“Nhớ kỹ chưa?”

Dĩ nhiên câu này không phải đang hỏi Hứa Thanh, vì vậy lập tức có vô số âm thanh đáp lại, từ bầu trời, từ đại địa, từ hư vô, từ mây mù, từ toàn bộ vị trí trong phiến khu vực này truyền đến.

“Nhớ kỹ rồi.”

Ba chữ, do vô số giọng nói khác biệt tạo thành, bên trong có nam nữ già trẻ, có hùng hậu và bén nhọn, có khóc lóc có cười, có gào thét cùng lẩm bẩm... .

Tất cả, đều nói ra ba chữ nọ.

Cuối cùng, chín ngôi sao ảm đạm trên bầu trời bỗng nhiên di động, hợp thành một vòng tròn, sau khi tinh quang kết nối với nhau, hóa thành một cái hắc động, một cỗ lực lượng kinh khủng tràn ra từ.

Đây không phải là lực lượng đến từ tu sĩ, mà hiện ra nồng đậm khí tức Thần Linh, càng ẩn chứa vô tận dị chất, đã vượt qua cấm khu, vượt qua cấm địa…

Tập trung vào Hứa Thanh.

Thân ảnh của Hứa Thanh dừng lại, hắn có dự cảm không thể tiếp tục đi về phía trước, vì vậy chợt ngẩng đầu, nhìn tới hắc động cửu tinh đang khóa chặt chính mình.

Hắn đã từng cảm thụ qua cùng loại khí tức.

Đó là…

Thần Vực!

Hầu như ngay khi Hứa Thanh cảm giác, bên trong hắc động cửu tinh từ bầu trời hạ xuống một vật.

Đó là một tờ giấy vàng.

Một tờ tiền dành cho người chết.

Giấy vàng tung bay rơi xuống, nhìn như chậm chạp nhưng thực tế càng lúc càng lớn, hiển nhiên tốc độ kinh người, mà càng thêm quỷ dị là, trên mặt giấy vàng đang nhanh chóng phác họa ra một khuôn mặt.

Gương mặt đó… Chính là Hứa Thanh.

Xa xa, Đại hoàng tử thấy một màn như vậy, lo lắng càng thêm kịch liệt, lúc trước gã đã thất bại dưới một chiêu này.

Sau khi thua gã mới biết được, tờ giấy vàng đó là phụ thân của Minh Nam Thế tử ban tặng.

Vật đó không phải đến từ Vọng Cổ, mà đến từ một cái Thần Vực tràn đầy quỷ dị và tử vong.

Di Tinh Hoán Đấu Cửu Tinh Trấn Sát chỉ là biểu tượng, sát thương của thuật đó không phải trọng điểm, trọng điểm là mượn nhờ sát thương để có thể vẽ thần hồn của địch nhân.

Phối hợp với tờ giấy vàng nọ, có thể khiến thần hồn bị những giọng nói quỷ dị dùng phương pháp đặc thù phác hoạ ra.

Để cho mảnh Thần Vực nọ nhớ kỹ bộ dạng của Hứa Thanh.

Tiến tới… Đốt cháy phong hồn.

Chương 1914: Cảm tạ (2)

Đại hoàng tử muốn vùng vẫy nhắc nhở, nhưng không làm được, mà giấy vàng bay nhanh hạ xuống giữa không trung, bây giờ đã bắt đầu đốt cháy.

Giống như là làm tế tự vong hồn và đốt cháy tiền giấy cho kẻ sống vậy, tờ tiền giấy màu vàng nhanh chóng bị tế tự.

Một cỗ lực lượng lôi kéo cực lớn, theo tiền giấy đốt cháy, tản mát ra từ bên trong hắc động cửu tinh, bao phủ trên người Hứa Thanh, hiệu dụng trong thần hồn của hắn.

Trong chốc lát, thân hình Hứa Thanh ở giữa không trung dừng lại, đã mất đi cảm giác đối với thân thể, trên người của hắn xuất hiện hư ảnh trùng lặp, thần hồn tung bay ở, bị lực hút kéo tới, như muốn bay lên trên không.

Càng có từng sợi xích sắt hư ảo từ bên trong hắc động trên bầu trời bỗng nhiên rủ xuống, rơi tới trên thần hồn của Hứa Thanh, ràng buộc và kéo thần hồn của hắn lên.

Thần hồn của Hứa Thanh toàn lực vùng vẫy, nhưng xích sắt càng dần càng nhiều, rập rạp vô số mấy trăm sợi, khiến cho thần hồn của hắn dần dần bị lôi ra khỏi thân thể.

“Chẳng qua chỉ là như vậy.”

Minh Nam Thế tử đứng giữa không trung, nhìn qua một màn trước mặt, nhàn nhạt mở miệng.

“Nhưng đánh cùng ngươi một trận, để cho ta học được một chuyện, đó chính là.”

“Không nên để cho đối phương có bất luận khả năng lật bàn nào.”

“Cho nên dù là thần hồn của ngươi đã mất đi năng lực nghịch chuyển, nhưng ta vẫn sẽ không cho ngươi nửa điểm cơ hội.”

“Mà cấm binh… . Ta cũng có!”

Trong mắt của Minh Nam Thế tử lộ ra một tia ánh sáng yêu dị, gã ta hít sâu một hơi, sau đó cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, tay phải nhanh chóng giơ lên bấm niệm pháp quyết trong mảnh huyết vụ. .

Theo ấn quyết tinh thần, huyết vụ bốc lên cuốn ra phía ngoài, trong đó xuất hiện một màn cảnh tượng hư ảo, trong tấm hình tựa hồ là một biển máu, có 36 vòng xoáy thật lớn nổ vang ở.

Cẩn thận nhìn, có thể thấy bên trong 36 vòng xoáy thình lình tồn tại 36 thanh binh khí.

Mỗi một thanh đều tản mát ra khí tức Cấm Kỵ tương tự cùng trường thương màu đen.

Chúng nó, chính là binh khí Cấm Kỵ bị phong ấn ở trong công pháp Hoàng cấp Tam Thập Lục Tiên Cương!

Giờ phút này, theo Minh Nam Thế tử dùng ấn quyết gia trì, bên trong 36 thanh cấm binh, có ba thanh thình lình ầm ầm dựng lên, xuyên thấu phong ấn.

Một thanh, là tam xoa kích.

Tràn ra thần uy kinh khủng, khí thế ngập trời.

Một thanh, là trường đao màu đen.

Lưỡi đao lạnh lùng hung ác chấn nhiếp hết thảy.

Một thanh, là chiến phủ huyết sắc.

Vô số vong hồn vờn quanh trên lưỡi búa, nhìn thấy mà giật mình.

Vì giết Hứa Thanh, Minh Nam Thế tử đã thể hiện ra lực lượng cực hạn của bất luận thần thông nào, mà ba thanh cấm binh này cũng chính là như vậy.

Giờ phút này theo tay phải của gã ta kéo một cái, ba thanh cấm binh trực tiếp liền lao ra từ trong tấm hình hư ảo, từ hư biến thực, cho đến một khắc hiện ra ở trước người Minh Nam, lực lượng Cấm Kỵ động trời dựng lên.

Vốn nên có Thiên Đạo ngăn trở, nhưng… Nơi đây là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bản thân Viêm Nguyệt cũng có Thiên Đạo bị bọn họ trấn áp, tạo thành quấy nhiễu đối với việc này.

Cho nên, tuy có sấm rền vang vọng, nhưng lại không có sấm sét hạ xuống.

Một cái chớp mắt hạ xuống, theo sát ý trong mắt của Minh Nam Thế tử bộc phát, giờ phút này ba thanh cấm binh kinh khủng bỗng nhiên đi về phía Hứa Thanh đã có một nửa thần hồn rời khỏi thân thể!

Không có bất kỳ trở ngại, cũng không có bất luận chống cự gì, chỉ có ánh sáng bảy màu hơi yếu giống như lập lòe vài cái ở.

Sau đó, tam xoa kích đâm vào thần hồn Hứa Thanh, trường đao màu đen trảm trên cổ hắn, chiến phủ huyết sắc chẻ dọc vào ngực.

Thần hồn tan vỡ, hóa thành quang điểm, rớt xuống đại địa.

Đầu người bay lên, xoay tròn vài vòng, rơi vào nham thạch nóng chảy.

Thân thể bị xé rách, vô số thịt nát tung bay tứ phía.

Nơi xa, vẻ mặt của Đại hoàng tử trở lên vặn vẹo, trong mắt tràn ngập tơ máu, thân thể run rẩy, tâm thần dâng lên vô tận bi ai.

Đội trưởng hình như cũng bị cảnh tượng đó làm cho sững sờ, không chút động đậy.

Trên bầu trời, Minh Nam Thế tử thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong lòng ít nhiều cũng có một chút thoải mái.

“Không ngờ ngoại trừ mấy vị nọ, đúng thật là không có người nào cùng thế hệ, có thể tồn tại dưới một chiêu này của ta.”

“Không thú vị.”

Minh Nam phất tay, cửu tinh trên bầu trời tiêu tán, bốn phía khôi phục như thường, gã ta giơ tay phải lên, đang muốn trảo một cái về chỗ Hứa Thanh rơi xuống.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt của gã ta bỗng nhiên biến đổi, cảm nhận được một cỗ lực lượng thời gian mênh mông kinh người, bộc phát dựng lên từ bên trong những mảnh máu thịt và thần hồn vỡ vụn của Hứa Thanh.

Không đợi gã ta xác định, một cái Nhật Quỹ to lớn mênh mông xuất hiện trên không trung, trong tiếng nổ vang, thiên địa biến sắc, quỹ châm chuyển động.

Thời gian… . Nghịch chuyển!

Toàn bộ máu thịt rơi xuống, tất cả thần hồn, trong một cái chớp mắt cuốn ngược lại, từ đại địa, từ nham thạch nóng chảy, từ hư vô, cấp tốc bay trở về, thời gian nháy mắt, hội tụ lại với nhau.

Tạo thành thân thể hình thái Thần Linh cùng với thần hồn của Hứa Thanh.

Hồn ti màu đỏ tung bay, xương cốt như thủy tinh lập lòe, thân hình dữ tợn tràn đầy mỹ cảm đặc biệt, Hứa Thanh đứng ở nơi đó, như tượng thần giữa thế gian.

Tia sáng lập lòe!

Hứa Thanh lông tóc không tổn hao gì!

Một màn này rơi vào trong mắt mọi người, Đại hoàng tử nơi xa cũng sửng sốt một chút.

Thần sắc của đội trưởng bên đó như thường, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Mà Minh Nam Thế tử chợt rút lui vài bước, nhìn chằm chằm Hứa Thanh, mở miệng nói ra từng chữ.

“Pháp tắc thời gian!”

Hứa Thanh mở mắt ra, trong mắt tràn ra ánh sáng bảy màu, hai mắt bình tĩnh, nhìn về phía Minh Nam Thế tử vẻ mặt ngưng trọng đến cực hạn, nhàn nhạt mở miệng.

“Mặc dù có hơi khó, nhưng vẫn phải nói một tiếng cảm tạ.”

Trong lúc nói, Hứa Thanh giơ tay phải lên, trảo một cái tới hư vô.

Một thanh trường đao màu đen tràn ngập hung ác, một thanh tam xoa kích thần uy kinh khủng, một thanh chiến phủ huyết sắc giết chóc vô tận, còn có trường thương màu đen đánh đâu thắng đó… .

Bốn thanh binh khí Cấm Ky, lập tức đồng thời xuất hiện quanh Hứa Thanh!

Chương 1915: Hồi Thiên Phản Nhật (1)

Đại hoàng tử cùng với những nhân tộc xung quanh đứng từ xa nhìn một màn này, tâm thần từng người chấn động, trong mắt lộ ra cảm giác khó có thể tin.

Thật sự là tình huống phát sinh ở trên người Hứa Thanh, đã vượt ra khỏi phán đoán của bọn họ.

Loại pháp tắc thời gian nghịch chuyển sinh tử đó vốn đã kỳ dị kinh người, lại càng không cần phải nói tới sau khi Hứa Thanh trở về, còn phất tay triệu hồi cấm binh.

Mà ba thanh trong đó, rõ ràng là của Minh Nam Thế tử thi triển ra lúc trước.

Trong khoảng thời gian ngắn, những gì Hứa Thanh thể hiện ra, khiến trong đầu tất cả mọi người không khỏi nổi lên hai chữ.

Yêu nghiệt.

Chỉ có yêu nghiệt, mới có được loại ngộ tính kinh khủng như thế!

Dẫu sao, coi như là Triêu Hà Quang, trong nhận thức truyền thống cũng không có kinh khủng như vậy, đây là Hứa Thanh kết hợp với ý cảnh Thần Linh của bản thân, cùng với nhiều lần bản thân cảm ngộ đào móc, cuối cùng thúc đẩy đến một trình độ không thể tưởng tượng, trước đó chưa từng có.

Lúc ở trong Tế Nguyệt đại lục, Thế tử và Tam nãi nãi đều đã bị hắn làm chấn động tâm thần, lại càng không cần phải nói tới những người khác.

Cho nên giờ khắc này, đáy lòng của vị tiểu vương gia Minh Nam nọ đã xuất hiện gợn sóng ngập trời, còn có vô số tiếng sấm rền không ngừng nổ vang trong tâm thần.

Ầm ầm trầm đục, khiến cho hô hấp của gã ta dồn dập, thân thể theo bản năng lùi lại, khó có thể tin nhìn tới cấm binh bên cạnh Hứa Thanh, đồng thời cố gắng kiềm chế suy nghĩ trong lòng của mình, ý đồ lấy lại bình tĩnh.

“Ngươi… . .”

Gã ta căn bản không cách nào nói hết câu.

Bởi vì một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo chấn động càng lớn hơn, triệt để oanh động bát phương, oanh động tất cả mọi người, hiện ra từ chỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay phải lên, trong nháy mắt, bầu trời bình tĩnh truyền đến tiếng nổ mạnh như khai thiên tích địa.

Tiếng động giống như là Thần Linh đang gầm rống, vang vọng thế gian, đồng thời trong tinh không ngoài mây mù, quần tinh ảm đạm!

Chỉ có chín viên tinh thần rực rỡ dựng lên ở.

Trong khoảng thời gian ngắn, tinh quang tung bay, dưới màn trời thế mà lại tạo thành bốn ngón tay mênh mông, bao phủ đại địa, bao trùm Minh Nam Thế tử.

Chính là… Di Tinh Hoán Đấu, Cửu Tinh Trấn Giết trong Tam Thập Lục Tiên Cương mà Minh Nam Thế tử thi triển.

“Không thể nào!” Minh Nam không cách nào khống chế thất thố, thần sắc đại biến.

“Công pháp Hoàng cấp, dưới tình huống không có đạo chủng, không thể nào bị học được!”

Thần sắc của Hứa Thanh như thường, hít sâu vào một hơi.

Thiên địa ầm ầm, lực lượng vô tận cuốn vào trong miệng Hứa Thanh, thậm chí bốn phía còn tạo thành từng đạo vòng xoáy thật lớn, từ đó có thể thấy được hấp lực mạnh bao nhiêu.

Mà theo lực lượng từ bát phương tràn vào, lực lượng thân thể của Hứa Thanh cũng trực tiếp tăng vọt!

Liên tục 17 lần!

Sau nhiều lần bộc phát, cuối cùng, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, một cỗ uy thế kinh khủng làm cho tâm thần người khác phải run rẩy, dâng lên từ trên người Hứa Thanh.

Sắc mặt của Minh Nam Thế tử âm trầm, nhìn chằm chằm tới Hứa Thanh.

“Thứ ngươi thể hiện ra, không phải công pháp Hoàng cấp chân chính, cơ bản là đang mô phỏng, chỉ có hình, không thấu đáo cốt tủy!”

“Nhưng trận chiến này, đã không có ý nghĩa.”

Trong lúc nói, Minh Nam Thế tử không chút do dự, quay đầu bay nhanh đi xa.

Gã ta không muốn đánh, mặc dù gã ta còn có rất nhiều thủ đoạn và đòn sát thủ, nhưng gã ta có một loại dự cảm, nếu như cứ tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ toàn bộ đòn sát thủ của mình đều không thể chém giết được đối phương.

Mặc dù bản thân cũng có loại thủ đoạn nghịch chuyển sinh tử, nhưng bản năng của gã ta không muốn hiện ra trước mặt Hứa Thanh.

Đó là một loại cảm giác trợ ngược cho kẻ địch rất chán ghét.

Cho nên gã ta dùng tốc độ cực nhanh, chốc lát đã bay đến chân trời, mắt thấy muốn rời khỏi.

Hứa Thanh nhìn qua, giơ tay phải lên, vung về phía trước, trong miệng truyền ra giọng nói bình tĩnh.

“Sự tình sinh tử, làm sao có thể do ngươi muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi?”

Một khắc lời này truyền ra, bốn ngón tay trên bầu trời bỗng nhiên nhấn xuống, lao thẳng đến phía Minh Nam Thế tử, đông tây nam bắc, xuân hạ thu đông, đồng loạt phủ xuống.

“Phong!”

Định hồn, phong ấn khả năng chạy trốn cùng truyền tống của đối phương!

Càng có bốn đạo cầu vồng đại biểu tử vong, gào thét hiện ra từ bên cạnh Hứa Thanh, phá vỡ bầu trời, tạo thành vết tích trên không, cấp tốc tới gần Minh Nam Thế tử.

Vẫn chưa kết thúc, bây giờ Hứa Thanh mới triển khai toàn diện phản kích, bầu trời mơ hồ, mây mù chấn động, một tòa lao ngục cực lớn bao trùm cả ngàn dặm xuất hiện trên màn trời.

Bỗng nhiên phủ xuống dưới đại địa.

Có thể nhìn thấy từng dãy phòng giam bên trong lao ngục, trong đó giam giữ không ít phạm nhân, có mờ mịt, có cười ngây ngô và kêu rên, có thút thít nỉ non.

Vẻ muôn màu của chúng sinh, hoàn toàn được hiển lộ ra ở trong đó.

Đám cái đầu thì phát ra tiếng kêu kì quái, ngón tay Thần Linh cũng trở mình, hung hăng va chạm.

Lực lượng phong ấn của nhà tù 132 khu Đinh lập tức tăng vọt, cấp tốc hạ xuống đại địa.

Nếu không có bốn ngón tay đông nam tây bắc phong ấn, Minh Nam Thế tử muốn chạy vẫn là có thể, dẫu sao nhà tù 132 khu Đinh phủ xuống cũng cần có thời gian, đây cũng là một trong sơ hở không nhiều lắm của nó.

Nhưng hiện giờ, Minh Nam Thế tử không làm được.

Theo bốn ngón tay phong ấn, mặc dù dưới sự phản kích của gã ta bắt đầu tan vỡ, nhưng vẫn bị làm chậm trễ thời gian, nháy mắt tiếp theo, thiên địa tối sầm lại.

Nhà tù 132 khu Đinh đã hạ xuống nhân gian.

Ầm!

Bao phủ ngàn dặm, che phủ bát phương, bao trùm Minh Nam Thế tử!

Ngay sau đó, vận rủi bắt đầu lan tràn, quên lãng bắt đầu sinh sôi, bốn thanh cấm binh giao thoa mà đến, Minh Nam Thế tử hô hấp dồn dập, gã ta cảm nhận được chỗ kinh khủng của tòa lao ngục này, vì vậy lập tức bấm niệm pháp quyết phản kích, thân thể cấp tốc rút lui, ý đồ phá vỡ lao ra.

Bốn thanh cấm binh truy kích phía sau, mỗi một lần hạ xuống đều phát ra lực lượng diệt sạch.

Trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh nổ tung vang vọng, khó phân thắng bại.

Ngay sau đó, vô số âm thanh truyền ra từ trong phòng giam, chỗ đám cái đầu là bén nhọn nhất.

“Có đào phạm muốn vượt ngục, phá hư đoàn viên!”

Tất cả phòng giam lập tức mở ra, từng đạo thân ảnh trong đó lần lượt lao ra, trên người xuất hiện ác ý và tham lam, đánh tới phía Minh Nam Thế tử.

Chương 1916: Hồi Thiên Phản Nhật (2)

Càng kinh người hơn chính là lồng giam của nhà tù 132 khu Đinh lại bắt đầu co rút lại, hình thành lực lượng nghiền ép, khiến cho Minh Nam Thế tử ở bên trong càng dần càng khó khăn hơn.

Mà vận rủi bộc phát toàn diện, quên lãng càng lúc càng nồng đậm, ảnh hưởng của chúng nó cũng bắt đầu phát tác.

Đồng thời, thân ảnh của Hứa Thanh chớp mắt xuất hiện ở bên trong nhà tù 132 khu Đinh, ngay ở phía trước Minh Nam Thế tử, lực lượng thân thể kinh khủng hóa thành một chưởng kinh tâm động phách, đập xuống.

Trong âm thanh ầm ầm, Minh Nam Thế tử phun ra máu tươi, thân thể vừa dừng lại, bốn thanh cấm binh phía sau đã cấp tốc đuổi tới, gã ta vừa muốn triển khai thần thông phản kích.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn vẫn xảy ra, thần thông vốn nên thuận lợi lại xuất hiện đình trệ, dù rất nhanh đã khôi phục, nhưng vào thời khắc mấu chốt như bây giờ, đã chậm một bước.

Trường thương màu đen với tốc độ siêu việt tia chớp, trực tiếp từ phía sau lưng đâm vào, xuyên thấu mà qua, hình thành lỗ hổng.

Minh Nam Thế tử kêu lên một tiếng, vẻ mặt dữ tợn, dưới tiếng gầm nhẹ, toàn thân gã lóe lên hắc quang lóng lánh, hình thành tổ hợp trận pháp phòng hộ trong tròn ngoài tam giác, dựa theo quy luật nhất định giao thoa chuyển động, ngăn cản ba thanh cấm binh còn lại.

Nhưng không ngăn được một quyền cấp tốc đập đến của Hứa Thanh.

Một quyền hạ xuống, hắc quang tan vỡ, Minh Nam Thế tử lần nữa phun ra máu tươi, muốn bấm niệm pháp quyết, nhưng trong mắt bỗng xuất hiện một tia mờ mịt.

Quên lãng, phát tác.

Tam xoa kích lao nhanh đến, đâm vào phần bụng của Minh Nam Thế tử, xuyên thấu mà qua.

Trường đao màu đen quét ngang tới gần, lưỡi đao sáng lóng lánh, trảm đoạn phần eo.

Thân thể của Minh Nam Thế tử nháy mắt một phân thành hai, chiến phủ huyết sắc tới gần, hung hăng trảm xuống.

Đau đớn kịch liệt cùng với nguy cơ sinh tử khiến cho vẻ mặt của Minh Nam Thế tử lập tức khôi phục, nguy cơ ngay ở trước mắt, gã cưỡng ép tránh đi chiến phủ bổ về phía mi tâm, khiến cho chiến phủ chém rụng bờ vai bên phải.

Oanh một tiếng, trực tiếp đoạn một nửa phần người trên, hoàn toàn cắt đứt.

Máu tươi phun ra, trong miệng Minh Nam Thế tử phát ra tiếng kêu rên, cấp tốc khống chế thân hình rút lui, muốn bấm niệm pháp quyết, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, lão tổ Kim Cương Tông gào thét tới gần, trực tiếp đâm vào mi tâm của gã ta.

Đồng thời còn kèm theo lực đạo cực lớn kéo thân thể của Minh Nam Thế tử bay về phía sau.

Sau một khắc, thân ảnh Hứa Thanh trực tiếp xuất hiện ở sau lưng Minh Nam Thế tử, trong mắt lóe lên sát cơ, giơ tay phải lên, một con dao găm xuất hiện ở trong tay, hung hăng cắt qua cổ của Minh Nam Thế tử.

Đầu lâu, bay lên!

Một phen đánh giết nước chảy mây trôi, không có chút kéo dài nào, nhanh như sấm sét, ra tay tàn nhẫn.

Trực tiếp thuấn sát!

Mà thói quen của Hứa Thanh khiến cho hắn lập tức theo bản năng phất tay, lực lượng Độc Cấm tràn ra, bao phủ hài cốt của Minh Nam Thế tử, nhanh chóng ăn mòn.

Lúc này nhà tù 132 khu Đinh cũng đình chỉ co rút lại, tất cả phạm nhân trong đó đều phát ra tiếng cười quái dị.

Nhưng mà sắc mặt của Hứa Thanh lại trầm xuống.

Trong phòng giam của nhà tù 132 khu Đinh không xuất hiện hồn của Minh Nam Thế tử!

Điều này nói rõ. . . . . đối phương không chết!

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên lạnh lẽo, từng sợi khói xanh đột nhiên xuất hiện ở địa phương Minh Nam Thế tử chết lúc trước, nháy mắt hội tụ cùng một chỗ, nương theo một âm thanh vang vọng, thân hình của Minh Nam Thế tử lại trực tiếp hình thành.

“Hồi Thiên Phản Nhật!”

Một cỗ lực lượng dồi dào bốc lên ở trên người Minh Nam Thế tử, nó không có liên quan gì với không gian và thời gian, càng giống như là một loại chúc phúc hơn.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, quan sát vô cùng cẩn thận.

Mà dưới lực lượng chúc phúc đó, nhà tù 132 khu Đinh cũng xuất hiện rung động lắc lư, giờ phút này hai mắt của Minh Nam Thế tử bỗng nhiên mở ra, sắc mặt âm trầm, trong mắt lộ ra sát ý nhìn về phía Hứa Thanh.

“Đạo nghịch chuyển sinh tử thì ta cũng biết, chẳng qua ta không muốn tiếp tục đánh với ngươi nữa mà thôi, nếu như ngươi đã muốn chết… Thật sự cho rằng ta không biết đối phó với ngươi thế nào hay sao?”

Trong lúc nói, Minh Nam Thế tử giơ tay phải lên, trong tay xuất hiện một đồng tiền màu đen, xoay người và nhấn một cái xuống mặt đất.

Bởi cái nhấn đó, mặt đất của nhà tù 132 khu Đinh chấn động, lấy Minh Nam Thế tử làm trung tâm, một mảnh trận pháp màu xanh lập tức tràn ngập về bốn phía.

Trung gian của trận hình tròn, tầng ngoài là tam giác, tầng ngoài cùng là hình tròn, chuyển động lẫn nhau, tràn ra âm thanh nổ vang, đồng thời cũng giống như một mặt la bàn đặc thù.

Bên trong tràn ngập rất nhiều phù văn, giờ phút này riêng phần mình lập lòe quang mang kim sắc, có sáu đạo phù văn dựng lên trên không, càng lúc càng lớn.

Bộ dạng của chúng nó khác biệt, xem ra giống như là “Mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý.”

Một khắc xuất hiện lập tức tách riêng bao phủ bát phương, hư vô vặn vẹo xuất hiện thạch môn màu đen, tràn ra cảm giác tang thương muôn đời, đồng thời cũng có âm phong ẩn chứa tử vong thổi tới.

Phù giáp có sáu tấm, cửa lại là bảy mặt.

Một mặt cửa sau cùng xuất hiện ở sau lưng Minh Nam Thế tử, khác biệt cùng với sáu mặt cửa trước, mặt cửa thứ bảy không tràn ra tử vong, mà là sinh cơ.

“Nhân tộc, nếu như ngươi đã muốn chết, vậy cùng nhìn xem pháp tắc thời gian của ngươi có thể nghịch chuyển cấm thuật của ta hay không!”

“Lục Giáp Thất Môn Cấm!”

Giọng nói vang vọng dung nhập vào gió lạnh, trong nháy mắt tiếp theo, lục giáp chuyển động, cánh cửa sừng sững phía sau mở ra, bên trong dường như có âm thanh đến từ âm minh đang hô hoán.

Kêu gọi Hứa Thanh!

Càng là trong tiếng hô hoán, trên sáu cánh cửa, riêng phần mình nổi lên thân ảnh mơ hồ của Hứa Thanh, đang bị đại môn thôn phệ.

Lục giáp chuyển động càng nhanh, mức thôn phệ lại càng nhanh!

Thân thể của Hứa Thanh chấn động, truyền ra âm thanh ken két, trên người xuất hiện sáu đạo vết tích dài, xâm nhập linh hồn và bắt đầu xé rách.

Mắt thấy như vậy, Hứa Thanh nheo mắt lại sau đó lập tức ngồi xuống, giơ tay phải lên điểm một cái vào ba tấc không trung phía trên mi tâm.

Rất nhiều hoa văn nhanh chóng hình thành trên mi tâm, rập rạp vô số mạch máu hợp thành một mặt quỷ dữ tợn thê lương.

Mặt quỷ vừa hiển lộ, gió lạnh nổi lên từng trận, nó giống như một ngọn đèn vậy, tung bay nhen nhóm bên trong gió lạnh.

Chính là Thất Đăng U Hỏa Chú!

Lấy chú thuật, trấn cấm thuật.

Xem ai, chết trước!

Lại xem, ai không chịu nổi trước!

Chương 1917: Chú thuật, cấm thuật, Thần thuật (1)

Không thể không nói, Minh Nam Thế tử thân là thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, chiến lực đúng là rất kinh người, nếu như đổi thành những người cùng thế hệ khác, sợ là khó có thể chống cự được ở trước mặt gã ta.

Bởi vì thân thể là ưu thế của Minh Nam Thế tử.

Pháp thuật, càng là vô cùng quỷ dị và sắc bén.

Nhất là chúc phúc Hồi Thiên Phản Nhật, lại có hiệu quả tương tự cùng với pháp tắc thời gian của Hứa Thanh, đều là thuật không chết trong trình độ nhất định.

Đối thủ như vậy, rất khó bị tiêu diệt.

Đồng dạng, như thế cũng kích phát chiến ý của Hứa Thanh, giờ phút này hắn khoanh chân đả tọa, từ xa nhìn lại, trên mi tâm đột nhiên xuất hiện một chiếc quỷ đăng!

Tiếp theo ngón tay của Hứa Thanh vòng một cái, điểm xuống bờ vai bên trái.

Chỗ đó bỗng xuất hiện chiếc quỷ đăng nhỏ thứ hai.

U hỏa lay động, ngón tay của Hứa Thanh nhanh chóng di chuyển, điểm tới bờ vai khác cùng với đan điền và hai chân, nơi cuối cùng hạ xuống là trái tim.

Sau một khắc, toàn bộ bảy chiếc quỷ đăng nhỏ được đốt lên.

Trong lúc thiêu đốt, bên trong ngọn lửa lại hiện ra thân ảnh của Minh Nam Thế tử.

Cảm giác nguyền rủa cũng theo đó bộc phát.

Sắc mặt của Minh Nam Thế tử càng thêm khó coi, gã ta cảm nhận được sự khó chơi của Hứa Thanh, đây cũng là điều mà gã ta đã sớm đoán được từ trước.

Gã ta không muốn đối mặt nhất, chính là hạng người giống như mình, có thể khôi phục bản thân, đồng thời có pháp thuật quỷ dị.

Nhất là một điều khiến cho gã ta lo lắng nhất, đó là nếu như tất cả pháp thuật của mình đều bị đối phương học được, vậy nếu cứ tiếp tục đánh, mình sẽ cực kỳ bất lợi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa nãy gã ta không muốn tiếp tục.

Nhưng bây giờ đâm lao phải theo lao, cần phải chiến, vì vậy gã ta hung hăng nghiến răng, nhìn ra dụng ý của tên nhân tộc trước mắt, đó là muốn cược cùng mình xem ai có thể chống chịu được lâu nhất.

Chuẩn xác mà nói, là xem số lần khôi phục của ai nhiều hơn.

Hoặc là... . . Ai tìm được, sơ hở trong thuật khôi phục của đối phương!

Minh Nam Thế tử bất chấp tất cả, trong mắt tràn ngập tơ máu, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, sinh môn phía sau truyền tới rất nhiều sinh cơ, dung nhập vào trong cơ thể, đồng thời la bàn dưới thân cũng cấp tốc chuyển động.

Lục giáp giữa không trung cũng giống như thế, hư ảnh Hứa Thanh ở trên tử môn nhanh chóng mơ hồ, bị tử môn thôn phệ.

Toàn thân Hứa Thanh truyền tới đau nhức kịch liệt, cùng với một loại cảm giác nguy cơ sinh tử bị chia năm xẻ bảy.

Nhưng Hứa Thanh từ nhỏ đã có đủ sự hung ác, hắn lạnh lùng nhìn Minh Nam Thế tử, bảy ngọn đèn thiêu đốt trên thân thể có một chiếc tắt đi.

Minh Nam Thế tử phun ra máu tươi, nghiến răng, tăng tốc chuyển động.

Toàn thân Hứa Thanh run lên, dập tắt ngọn đèn nhỏ thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Thân thể Minh Nam Thế tử chấn động, toàn thân mục nát nhưng sát ý trong mắt lại càng đậm hơn, trong lúc oanh oanh, hư ảnh mơ hồ của Hứa Thanh trên sáu cánh cửa đã tiêu tán ba đạo.

Thân thể của Hứa Thanh rặc rặc một tiếng, bắt đầu đứt gãy.

Nhưng đứt gãy không hề ảnh hưởng đến việc dập tắt quỷ đăng, trong chớp mắt, ngọn quỷ đăng thứ năm, thứ sáu cho đến thứ bảy… . . Đồng loạt dập tắt.

Một khắc dập tắt, cũng là lúc thân ảnh mơ hồ của hắn ở trên sáu cánh cửa biến mất.

Thân thể của Hứa Thanh oanh một tiếng, hoàn toàn chia năm xẻ bảy, cả thân thể lẫn thần hồn, đều tan vỡ.

Mà Minh Nam Thế tử cũng là như thế, dưới bảy quỷ đăng nguyền rủa, dù là sinh môn phía sau truyền sinh cơ tới, nhưng vẫn không cách nào thừa nhận, thân thể héo rũ, tóc rụng xuống, sinh cơ toái diệt, thân thể trực tiếp hòa tan, hình thần câu diệt!

Trong nháy mắt tiếp theo, bên trong nhà tù 132 khu Đinh, có thể thấy được lực lượng chúc phúc lại bộc phát, cũng có thể thấy hư ảnh Nhật Quỹ hình thành, quỹ châm chuyển động.

Ngay sau đó, thân hình của Minh Nam Thế tử lại hình thành.

Thân thể cùng với thần hồn vỡ vụn của Hứa Thanh cuốn ngược lại, nhanh chóng dung hợp, lông tóc không tổn hao gì.

Hai người đồng thời mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau.

“Đáng chết!”

Minh Nam Thế tử giơ tay phải lên, đang muốn tiếp tục nhấn một phát về phía đồng tiền rơi trên mặt đất.

Nhưng vào lúc này, một bóng đen khẽ nhảy lên ở bên cạnh, một khắc trước khi bàn tay của Minh Nam Thế tử hạ xuống, nó đã bao phủ lên trên đồng tiền bằng.

Trong lúc nổ vang, hình như có tiếng kêu rên truyền ra, bóng đen tiêu tán, đồng tiền bằng bị nó bao phủ cũng tan biến vô tung.

Lúc xuất hiện đã ở trong tay của Hứa Thanh!

Chẳng qua một khắc đụng chạm tới, một cảm giác thiêu cháy mãnh liệt hiện ra, bàn tay của Hứa Thanh xuất hiện dấu hiệu hòa tan, vật này, tạm thời hắn không thể sử dụng.

Vì vậy Hứa Thanh phất tay một cái, ném nó xuống bóng đen trên đất.

Bóng đen nọ, chính là Tiểu Ảnh.

Nguyên bản nó đang ngủ say, nhưng vừa rồi đã bị Hứa Thanh cưỡng ép đánh thức, thừa dịp Minh Nam đang khôi phục bay nhanh tới gần, cuối cùng vào thời khắc mấu chốt, thành công chộp đồng tiền đi.

Nhưng mà nó cũng phải bỏ ra đại giới rất lớn, bây giờ rất là ảm đạm.

“Đây không phải là vật ngươi có thể dùng!”

Minh Nam Thế tử nhìn chằm chằm tới Hứa Thanh, một khắc lời nói truyền ra, Hứa Thanh giơ tay phải lên, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta cũng có một cấm thuật tất sát.”

Nói xong, hắn chỉ một ngón tay lên màn trời, bầu trời của nhà tù 132 khu Đinh lập tức biến sắc.

Thiên Đạo Thương Long gào thét bay đến, che phủ bầu trời, hóa thành một thân đao vô cùng khổng lồ!

Thần trớ Độc Cấm lan tràn theo sau, chảy xuôi ở biên giới thiên đao, trở thành lưỡi đao.

Càng có Triêu Hà Quang, lập lòe bát phương, hình thành đao mang!

Đao này vừa ra, nhà tù 132 khu Đinh rung động lắc lư, nhanh chóng biến đổi hình dạng, phối hợp với thanh đao biến thành khung hẹp dài, như là một đạo rãnh áp đao.

Con ngươi của Minh Nam Thế tử co rút lại, gã ta cảm nhận được khí tức kinh khủng cùng với cảm giác năm tháng cổ xưa đến từ trên thanh đao này, quan trọng nhất là, gã ta cảm thấy trên thanh đao đó có dấu vết từng chém giết qua Thần Linh.

Hết thảy, khiến cho vẻ mặt của gã ta đại biến.

Chương 1918: Chú thuật, cấm thuật, Thần thuật (2)

“Đây là…”

Minh Nam Thế tử hít sâu, cảm giác nguy hiểm lan tràn bên trong mỗi một tấc máu thịt toàn thân, gã ta không chút do dự, giơ hai tay lên điểm một ngón vào mi tâm và một ngón vào trái tim, đồng thời hút mạnh.

Toàn thân của gã ta lập tức bắt đầu héo rũ, thậm chí trong lúc mơ hồ, dường như ngay cả căn cơ cũng đều rung chuyển, hiển nhiên… đối với gã ta mà nói, lần này triển khai thuật đối kháng cũng là quá tải.

“Chú thuật, Đinh Đầu Thất Tiễn!”

Minh Nam Thế tử liên tiếp phun ra bảy ngụm máu tươi màu đen, mỗi một ngụm máu đen phun ra, thân thể lại càng héo rũ, cuối cùng cả người gã ta giống như là một bộ hài cốt.

Mà bảy ngụm máu đen phun ra cũng hóa thành bảy đạo mũi tên máu tươi, mỗi một mũi đều có nguyền rủa hẳn phải chết, tản mát ra khí tức kinh khủng, bắt đầu súc thế nhắm về phía Hứa Thanh!

Để tránh cho chưa đủ, Minh Nam Thế tử dứt khoát tiếp tục phun máu tươi, gia trì thêm cho bảy mũi tên.

Hứa Thanh không quan tâm, giọng nói lạnh như băng vang vọng.

“Kim Ô là nối, Tử Nguyệt là ấn!”

Kim Ô bay lượn, Tử Nguyệt hóa thành đường vân, Thần Tàng thúc giục, thành tựu nhất thể.

“Lấy thời gian dung nạp… . .”

“Lấy mệnh đăng Nhật Quỹ xúc tác… . .”

Năm ngọn Nhật Quỹ hình thành từ sau lưng Hứa Thanh, lửa của mệnh đăng rung chuyển trời cao, quỹ châm ở trên nhanh chóng chuyển động, khí tức năm tháng bỗng nhiên bộc phát.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả đều chỉ đến canh ba buổi trưa!

“Nhật Quỹ giờ ngọ, thiên địa cùng trảm!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng sắc bén, nhìn qua Minh Nam Thế tử, trảm xuống một đao!

Thiên Đao từ trên trời rơi xuống, giống như một màn sân khấu cực lớn, lại như sơn mạch, khiến cho bầu trời bị che đậy, đại địa lay động.

Cùng lúc đó, Minh Nam Thế tử cũng hét lớn một tiếng, bảy mũi tên không ngừng được gia trì trước mặt bỗng nhiên bành trướng, to lớn vô cùng, cấp tốc lao tới Thiên Đao hạ xuống.

Nháy mắt tiếp theo, Trảm Thần Đao và bảy mũi tên va chạm với nhau.

Thiên địa ầm ầm, bên trong nhà tù 132 khu Đinh dấy lên phong bạo, bảy mũi tên bộc phát, không ngừng muốn đối kháng, nhưng không có tác dụng, chỉ có thể miễn cưỡng chống cự một chút, sau đó từng đạo tan vỡ!

Thần uy vô tận, áp đao hạ xuống lại không hề gặp phải ngăn cản, giống như cắt đứt hư không, toái diệt hư vô, chém xuống đỉnh đầu Minh Nam Thế tử.

Oanh một tiếng.

Cả vùng đất trực tiếp xuất hiện một khe rãnh cực lớn, nhìn thấy mà giật mình, dấy lên phong bạo và vô tận sát khí, khuếch tán ra hai bên.

Ngay sau đó, hai tay của Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, lực lượng vận rủi của nhà tù 132 khu Đinh bộc phát, ảnh hưởng tới đối phương hình thành chúc phúc.

Quên lãng bao phủ, khiến nó quên lãng chúc phúc.

Bản thân nghiền ép tới, gia trì toái diệt.

Độc Cấm cũng tùy theo phủ xuống, ăn mòn hết thảy, càng có Nhật Quỹ hiện ra, khóa chặt vào khu vực đó, phong tỏa thời không, ngăn cản đối phương chúc phúc khôi phục.

Hoàn toàn chính xác hữu hiệu.

Lần này, Minh Nam Thế tử không còn lập tức hoàn thành khôi phục giống như lúc trước, mà trọn vẹn sau hơn 10 hơi thở mới miễn cưỡng hình thành.

Một nháy mắt tản ra, mặc dù thân thể lần nữa xuất hiện, nhưng trong chớp mắt, Thiên Đao lại chém xuống.

Âm thanh oanh oanh vang lên, Minh Nam Thế tử lần nữa hình thần câu diệt.

Hai mắt Hứa Thanh lạnh lùng, thân thể đứng trên không trung, hai tay bấm niệm pháp quyết, các loại thần thông hạ xuống, sau trăm hơi thở, khi lực lượng chúc phúc một lần nữa xuất hiện, chớp mắt thân thể Minh Nam Thế tử hiển lộ ra.

Toàn bộ thủ đoạn đã được triển khai ra sẵn từ trước đồng loạt bộc phát, bao phủ thân ảnh của Minh Nam Thế tử vào.

Lần nữa chém giết.

“Để xem ngươi có thể kiên trì bao lâu.”

Hứa Thanh vung vẩy hai tay, toàn bộ nhà tù 132 khu Đinh lan tràn thần uy, gia trì phong ấn, lại hình thành thế tuyệt sát, khiến cho Minh Nam Thế tử hoàn toàn lâm vào bị động.

Càng có bốn ngón tay đông nam tây bắc, nhanh chóng hình thành, bốn thanh cấm binh gào thét xuyên thẳng qua, còn có lão tổ Kim Cương Tông ẩn nấp, thời khắc chuẩn bị đánh một kích trí mạng.

Cứ như vậy, sau một canh giờ trôi qua.

Minh Nam Thế tử đã sống lại 13 lần, mỗi một lần đều là vừa xuất hiện đã bị Hứa Thanh tích lũy thủ đoạn bộc phát lập tức chém giết, Minh Nam Thế tử đã từng thử sử dụng các loại phương thức đối kháng, nhưng đều không kịp.

Vả lại mỗi một lần thời gian chờ đợi cũng sẽ dài hơn so với lần trước đó.

Một màn đó, khiến mọi người quan sát bên ngoài nhao nhao chấn động.

Bọn họ cảm nhận sự cường hãn cùng với đặc tính khó có thể chém giết của Minh Nam Thế tử, đồng dạng... Cũng bởi vậy nhìn ra chỗ kinh khủng và tàn nhẫn của Hứa Thanh.

Nhất là nhớ lại quá trình và chi tiết của một trận chiến này, hình như... Từ một khắc xuất thủ, tiết tấu đều được Hứa Thanh nắm chắc ở trong tay.

Mặc kệ là học tập ngay từ đầu, hay là điều chỉnh sau khi biết đối phương cũng có phương pháp không chết, tất cả đều do Hứa Thanh một mực nắm giữ chủ động.

Mỗi một lần hắn chủ động xuất kích đều có mục đích.

Chú pháp, là vì tìm kiếm căn bản và sơ hở không chết của địch nhân, Sát Cấm Đao, là để sáng tạo ra cơ hội.

Mà trong khi mọi người ở bên ngoài đều đang kinh hãi, bên trong nhà tù 132 khu Đinh, theo khí tức chúc phúc một lần nữa hình thành, theo thủ đoạn của Hứa Thanh đồng loạt bộc phát, một tiếng thần niệm kèm theo lo lắng, bộc phát ra từ bên trong khí tức chúc phúc.

“Thần thuật, Nhật Viêm Chi Mục!!”

Sau khi cực kỳ bị động tử vong liên tiếp hơn 10 lần, vào lần này, hiển nhiên Minh Nam Thế tử đã nhận ra mình còn cách tử vong chân chính không xa, thế nên đã liều mạng hết thảy.

Tựa hồ là muốn bạo phát tất cả chúc phúc trong một lần duy nhất ra ngoài.

Vì vậy theo giọng nói của gã ta vang vọng, lực lượng chúc phúc tăng vọt trước đó chưa từng có, trực tiếp dâng lên, xuyên thấu qua nhà tù 132 khu Đinh, tràn đến phía trên màn trời bên ngoài.

Màn trời nội vực thứ ba lập tức nổi lên gợn sóng lớn.

Trong khoảnh khắc, một đạo khe hở cực lớn tràn ra ánh sáng màu vàng trên bầu trời.

Đó là một con mắt vĩ đại!

Không phải đến từ Tàn Diện Thần Linh, mà là... Nhật Viêm thượng thần!

Chương 1919: Bỏ tôn nghiêm không đổi được hòa bình (1)

“Quả nhiên là như vậy!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia quang mang âm u, lúc trước hắn ra tay nhiều lần, sau đó nhìn Minh Nam Thế tử phục sinh hết lần này tới lần khác, khiến hắn nghĩ tới cái đầu cùng với sư tử bằng đá.

Thế nên hắn đã không ngừng nghiền ép, chính là muốn ép đối phương đến bước đường cùng, một lần bộc phát ra toàn bộ.

Bởi vì… . . chúc phúc của Thần Linh chính là nguyên nhân mà Minh Nam Thế tử có thể chết mà phục sinh!

Từ trình độ nào đó mà nói, có phần tương tự cùng với tù nhân bên trong nhà tù 132 khu Đinh, dưới sự ảnh hưởng của Thần Linh, có thể bất tử bất diệt.

Mà muốn giết chết Minh Nam Thế tử, nhất định phải phá được loại chúc phúc đó.

“Nhật Viêm thượng thần.”

Ngoài lồng giam của nhà tù 132 khu Đinh, Đại hoàng tử và nhóm nhân tộc xung quanh, thần sắc tất cả kịch biến, hô hấp dồn dập.

Trong mắt đội trưởng lộ ra một tia chán ghét và bất thiện, nheo hai mắt lại, nhìn chằm chằm tới con mắt vĩ đại xuất hiện trên bầu trời.

Bầu trời nứt ra một đạo khe hở vô cùng lớn, bên trong chiếu ra vô tận kim quang, từng đám từng đám chiếu vào mây mù, chiếu xuống vùng đất.

Mây mù lập tức tan vỡ, không dám tồn tại.

Nham thạch nóng chảy dưới mặt đất nháy mắt ngưng kết, không dám cuộn trào.

Hết thảy quy tắc trực tiếp bị xóa đi, tất cả pháp tắc cũng hóa thành hư ảo.

Trước mặt Thần Linh, không có quy tắc.

Chỉ có con ngươi lạnh lùng hiện ra trong khe hở trên bầu trời, trong kim quang không thể nhìn thẳng, không có chấn động cảm xúc, bình tĩnh, cao cao tại thượng.

Dường như dưới ánh mắt đó, tất cả đều đều là bụi bặm.

Nháy mắt, lực lượng dị chất lấp đầy thiên địa, thời gian và không gian cũng xuất hiện giao thoa, vô số sinh mệnh như đang hình thành, lại trực tiếp ảm diệt, dường như hết thảy khả năng đều xuất hiện, nhưng lại ngay lập tức toái diệt.

Vô thủy vô chung, không lên không xuống.

Mà bởi ánh mắt đó, cấm khu… . . Bắt đầu xuất hiện.

Từng đám mây màu đỏ hừng hực ngưng kết xuất hiện từ bên trong nham thạch nóng chảy, trong lúc chập chờn hiện ra rất nhiều gương mặt lạ hoắc, phát ra tiếng khóc thống khổ, phạm vi không ngừng mở rộng.

Càng có núi sông nhấp nhô ở.

Từ trên trình độ nhất định mà nói, lực lượng nơi đây đã gần như tương tự với Tàn Diện Thần Linh rồi, chẳng qua là lúc Tàn Diện Thần Linh mở mắt nhìn, cấm khu nhất định sẽ xuất hiện, đây là hiện tượng tự nhiên không thể nghịch chuyển.

Mà bây giờ Nhật Viêm thượng thần ngóng nhìn, mặc dù cũng có xuất hiện hình thức ban đầu của cấm khu, nhưng lại không có căn cơ, giống như sau khi ánh mắt biến mất, tất cả cũng sẽ theo đó mà tản đi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, khi ánh mắt của Nhật Viêm thượng thần hạ xuống, hết thảy bị rung động, cũng ảnh hưởng tới toàn bộ.

Thân thể của đám người Đại hoàng tử xuất hiện dị hóa, trong người vang ra tiếng kêu rên, cảm giác đau khổ không cách nào khống chế xuất hiện trên mặt.

Đội trưởng giống như đang cực lực kiềm chế, mặc kệ thân thể xuất hiện dấu hiệu hòa tan.

Thân thể Hứa Thanh cũng bị ảnh hưởng, dưới ánh mắt của Thần Linh xuất hiện vẻ mơ hồ, trong một cái chớp mắt, toàn bộ máu thịt trong người bỗng xuất hiện cảm giác muốn độc lập, như muốn tách ra khỏi cơ thể.

Càng có rất nhiều thịt lồi mọc ra trên thân thể hình thái Thần Linh, lan tràn ra phía ngoài.

Cũng ở dưới ánh mắt của Thần Linh, nhà tù 132 khu Đinh tan rã, bị những đám mây màu đỏ quấn quanh.

Ngón tay Thần Linh run rẩy, toàn bộ lồng giam nhanh chóng trở lên mơ hồ, hết thảy pháp thuật Hứa Thanh bố trí bốn phía dường như ngưng đọng thời gian, dừng lại giữa thiên địa.

Mà cũng vào thời khắc ấy, rốt cuộc thân thể của Minh Nam Thế tử đã lại hội tụ ra trong đó. Chẳng qua lần này mặc dù nhìn gã ta như thường, nhưng trên người đã không còn loại đặc tính không chết nữa, cũng không còn bộ dáng phi phàm, vẻ mặt xuất hiện vặn vẹo, trong mắt có cảm giác sống sót sau tai nạn xen lẫn điên cuồng, nhìn chằm chằm Hứa Thanh đang xuất hiện dấu hiệu dị hoá.

“Trên người ta, có chúc phúc của Nhật Viêm thượng thần, nhân tộc… dưới ánh mắt của Thần Linh, ngươi chỉ là con sâu cái kiến mà thôi!”

Hứa Thanh không để ý tới Minh Nam Thế tử, cũng không để ý tới những thứ thịt lồi mọc ra trên người, cùng với cảm giác toàn bộ máu thịt trong cơ thể muốn độc lập.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn thể hội loại cảm giác này, tuy không nói đã quen, nhưng cũng biết chỉ cần tản đi đầu nguồn, như vậy nhờ vào Độc Cấm, nhiều nhất chỉ là tiêu hao một chút sinh cơ mà thôi.

Vì vậy hắn ngẩng đầu, ngóng nhìn con mắt vĩ đại trên bầu trời.

Tuy rằng Thần Linh không thể nhìn thẳng, nhưng hai mắt của Hứa Thanh bỗng biến thành đen nhánh, Độc Cấm bao phủ ở, khiến cho hắn từ trên trình độ nhất định, có thể ngóng nhìn.

Mà trong lúc ngóng nhìn, Hứa Thanh hít sâu, lập tức giải trừ hình thái Thần Linh ở trên người, mấy trăm vạn hồn ti cấp tốc hội tụ ngoài thân thể, tạo thành thân hình mới.

Thân hình đó, là một tôn Nê Hồ Ly!

Cao lớn kinh người, giống như đúc, không lệch chút nào.

Chính là Tinh Viêm thượng thần.

Một khắc hình thành, Hứa Thanh giơ tay phải lên, lệnh bài Nê Hồ Ly tặng cho được hắn giơ lên cao.

Mà dưới ánh mắt của Nhật Viêm ảnh hưởng, tấm lệnh bài nọ chấn động mạnh một cái, trong nháy mắt tiếp theo bỗng tràn ra vô tận tinh quang, bao phủ bát phương, đồng thời chiếu vào trên người Hứa Thanh.

Như là tinh hà chảy xuôi, những đám tinh quang bốn phía hóa thành hỏa diễm hồng nhạt bốc lên trên.

Tinh viêm dựng lên ngập trời.

Thiên địa chấn động, tất cả nhánh mây màu đỏ đồng loạt im lặng, dị chất tràn ngập trên thế gian lẫn vào lực lượng tinh viêm, hết thảy xuất hiện đối kháng.

Hình như có tiếng sấm nổ tung vang vọng từ trong hư vô.

Minh Nam Thế tử nhìn thấy nột màn này, sắc mặt nháy mắt đại biến.

“Tinh Viêm… . . Thần sứ!!”

Thật sự là dưới tinh hỏa bao phủ, thời khắc này Hứa Thanh giống như đã trở thành Tinh Viêm thần sứ chân chính, lại còn là tầng thứ tối cao.

Hắn đứng ở nơi đó, tinh viêm dường như đã trở thành chúc phúc, không ngừng vờn quanh, không ngừng chuyển động, hình thành một vòng xoáy thật lớn, ầm ầm rung chuyển hư vô.

Hứa Thanh đang đánh cược.

Hắn cược Thần Linh cao cao tại thượng, không thể nào thật sự mở ra Thần Mục vì một tu sĩ Quy Hư, con mắt vĩ đại xuất hiện trên trời chẳng qua chỉ là lực lượng chúc phúc làm bộ ra mà thôi.

Cho dù là đã cấp cho chúc phúc, nhưng trong nhận thức của Thần Linh, Quy Hư và phàm tục không có gì khác nhau.

Chương 1920: Bỏ tôn nghiêm không đổi được hòa bình (2)

Mà từ trên trình độ nhất định, đây không phải là liều mạng đánh bạc tất cả, bởi vì hiểu biết của Hứa Thanh về Thần Linh, cao hơn rất nhiều so với vô số tộc quần.

Hắn biết rõ, dưới loại trạng thái dùng hồn ti của bản thân hình thành Nê Hồ Ly, cùng với lệnh bài trong tay, khi cả hai dung hợp cùng một chỗ với nhau, khí tức hình thành trong đó có thể hóa thành thuật hộ thân.

Mặc kệ đối phương có phải là mắt thật hay không.

Hứa Thanh, thành công rồi!

Con mắt vĩ đại màu vàng lạnh lùng trên bầu trời, tập trung tới trên người Hứa Thanh, cuối cùng nhìn tới lệnh bài.

Sau đó… dần dần khép kín lại, cuối cùng khe hở trên bầu trời bắt đầu tiêu tán, cho đến một lát sau hoàn toàn biến mất.

Con mắt vĩ đại, rời khỏi.

Hứa Thanh đã chứng minh thân phận, mà so sánh cùng Thần sứ cao nhất của Thần Linh, một tên tôi tớ không quan trọng gì đó, tự nhiên có thể bị bỏ qua.

Một màn này khiến cho sắc mặc của Minh Nam Thế tử nháy mắt trắng bệch, gã ta nhìn con mắt vĩ đại biến mất, lại nhìn Hứa Thanh, không cam lòng, bi phẫn, đủ loại suy nghĩ bốc lên trong tâm thần.

Át chủ bài lớn nhất của gã ta lại không có bất cứ tác dụng gì với đối phương. Giờ phút này nhìn lại, bối cảnh của bản thân cũng hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Kết cục này không giống như ban đầu gã ta tính trước. Mặc kệ gã ta nghĩ thế nào cũng không ngờ được, Hứa Thanh lại là…Tinh Viêm thần sứ.

“Việc này… . .”

Minh Nam Thế tử oán độc nhìn đám người Đại hoàng tử.

Theo suy nghĩ của gã ta, có lẽ đám người nọ đã biết rõ việc đó, nhưng lại giả bộ như không biết rõ tình hình, khiến cho gã ta đưa ra phán đoán sai lầm…

Nếu không, sao gã ta lại cố ý chờ đợi…

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã chậm, mất đi chúc phúc không chết, mất đi át chủ bài, nghĩ đến thủ đoạn hung tàn và tàn nhẫn của Hứa Thanh, nội tâm của gã ta rung động lắc lư.

Vì vậy lúc này Minh Nam Thế tử không chút do dự, chợt quay đầu và thiêu đốt khí huyết toàn thân, cấp tốc di chuyển, vội vã chạy về xa xa.

Gã ta muốn nhờ cơ hội lồng giam của đối phương tiêu tán, chạy trốn khỏi nơi đây.

Đồng thời cũng lập tức triển khai bí pháp truyền tống.

Nhưng tất nhiên Hứa Thanh sẽ không để cho gã ta chạy trốn như vậy, trong mắt hắn lóe lên sát cơ.

“Đại sư huynh.”

Nói xong, hắn phất tay gọi bốn thanh cấm binh, gào thét phóng đi.

Lão tổ Kim Cương Tông cũng hiển lộ từ trong chỗ tối, nhanh chóng bay tới gần, trong miệng còn truyền ra tiếng kiệt kiệt, cũng không biết là đang gia trì thêm dũng khí cho chính mình, hay là muốn chấn nhiếp Minh Nam Thế tử.

Càng có bốn ngón tay hình thành trên màn trời, trấn áp xuống Minh Nam Thế tử.

Đội trưởng cười ha ha, thân thể chớp mắt bộc phát ánh sáng màu lam lan tràn bầu trời, đồng thời tạo thành một cái miệng lớn rậm rạp, như là Thiên Cẩu táp thẳng đến phía Minh Nam Thế tử.

Ánh sáng màu lam bao phủ bốn phương, một khắc Minh Nam Thế tử sắp mở ra truyền tống, thần thông cùng với cấm binh của Hứa Thanh đã đồng thời phóng đến.

Thân ảnh của Hứa Thanh cũng ở trong đó, hai người lao qua trước người Minh Nam Thế tử.

Một con dao găm hung hăng cắt, một cái miệng lớn dùng sức cắn.

Cả hai không cần nói chuyện, nhưng lại vô cùng ăn ý.

Trong thời gian ngắn, Minh Nam Thế tử toàn lực chống cự, nhưng dù cho gã ta tự bảo vệ mình như thế nào cũng vẫn vô ích như trước.

Cuối cùng truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể bị bốn thanh cấm binh xuyên thấu, nửa người bị ánh sáng màu lam ăn mòn, trên cổ xuất hiện một đạo vết thương.

Đầu lâu bay lên.

Chỗ mi tâm, lão tổ Kim Cương Tông đâm vào ngay đó.

Hình diệt!

Nhưng Minh Nam Thế tử đúng là rất bất phàm, đối mặt với giết chóc như thế, cũng chỉ khiến thân thể của gã ta tan vỡ, thần hồn lại thừa cơ thoát ra.

Cấp tốc cuốn ngược lại, muốn theo truyền tống bộc phát, trực tiếp tiêu tán.

Hứa Thanh không quan tâm, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, bốn thanh cấm binh tràn ngập sát ý, bay thẳng đến địa phương thần hồn tiêu tán, giống như biết đối phương nhất định sẽ xuất hiện.

Đội trưởng nhếch miệng cười một cái, phất tay triệu hồi năm khối máu thịt, triển khai pháp thuật.

Trong nháy mắt tiếp theo, địa phương thần hồn Minh Nam Thế tử truyền tống rời đi bỗng tạo thành vòng xoáy, thần hồn trực tiếp bị kéo ra, trên mặt xuất hiện biểu cảm không cách nào tin, càng có tuyệt vọng, muốn phát ra âm thanh.

Nhưng đã chậm.

Nháy mắt xuất hiện, bốn thanh cấm binh của Hứa Thanh đã xuất hiện ngay trước Minh Nam Thế tử, chợt đâm xuống hồn của gã ta.

Trường đao đoạn hồn, chiến phủ diệt phách, tam xoa kích tuyệt tương lai, trường thương đốt quá khứ.

Âm thanh thê lương thoáng hiện lại lập tức tản đi, đã thành thất truyền.

Thần diệt!

Thân ảnh đội trưởng lộ ra từ bên trong ánh sáng màu lam, liếm liếm khóe miệng, mỉm cười về phía đám người Đại hoàng tử xa xa.

Giờ phút này, thân ảnh Hứa Thanh nhoáng một cái đã đến địa phương Minh Nam Thế tử vẫn lạc, hắn giơ tay phải lên trảo một cái vào hư vô, từng tòa cấm sơn lập tức lăng không bay ra từ, hội tụ trên đỉnh đầu của hắn.

Minh Nam Thế tử có gần 400 tòa cấm sơn.

Cộng thêm hơn 300 tòa cấm sơn của Hứa Thanh lúc trước, giờ phút này hơn 700 tòa cấm sơn tạo thành dãy núi lên xuống phía trên đầu hắn, tạo thành khí thế tuyệt đỉnh.

Cái loại cảm giác nghiền nát tất cả, khí thôn sơn hà vô cùng rõ ràng, khiến cho người khác từ xa nhìn thấy đều phải giật mình.

Một đám tu sĩ nhân tộc nhìn qua một màn này, nội tâm dâng lên gợn sóng vạn trượng, tất cả theo bản năng cúi đầu về phía Hứa Thanh, nhưng trong đó cũng có người sau khi kích động, lại nhìn qua chỗ Minh Nam Thế tử vẫn lạc, thần sắc lộ vẻ lo lắng.

Mặc dù chưa nói rõ, nhưng tất cả mọi người đều biết suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Dẫu sao phụ thân của Minh Nam Thế tử cũng là một kẻ quyền cao chức trọng, nhi tử của gã bị giết, vậy khả năng giận chó đánh mèo với nhân tộc cũng là cực lớn.

Hứa Thanh nhận ra điểm này, nhìn về phía Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử trầm mặc, sau mấy hơi thở, gã nhìn qua vết roi trên thân những người bên cạnh, nhớ lại khuất nhục trên đoạn đường này, trong mắt có chút ảm đạm, trầm thấp mở miệng.

“Ta sai rồi, thứ dùng tôn nghiêm hèn mọn đánh đổi được, không gọi là hòa bình.”

Đội trưởng nghe vậy, ánh mắt thâm sâu, nhàn nhạt mở miệng.

“Trên đời này, không có hòa bình nào không cần đổ máu mà có thể đổi được, mặc kệ là đối phương hay phe mình, lúc máu chảy đủ nhiều, tự nhiên hòa bình cũng sẽ đến.”

Chương 1921: Tranh đấu đệ nhất (1)

Cả không gian là một mảnh yên tĩnh.

Bầu trời, sau khi trải qua trận giao chiến của Hứa Thanh và Minh Nam Thế tử, một khu vực mây mù đầy trên trên đầu bọn họ đã thành tổ ong, bị phá thành mảnh nhỏ.

Tinh quang bên ngoài tùy ý chiếu xuyên qua những lỗ hổng bên trên, tựa như phủ lên tầng sa mỏng cho phiến khu vực này, nổi lên vẻ thần bí.

Mặt đất, những hố sâu cùng với chỗ lõm phạm vi lớn trên nham thạch nóng chảy cũng dần dần khôi phục, sau khi hồi phục thì nhiệt độ cao bắt đầu bốc lên.

Theo trận đấu pháp này kết thúc, hết thảy đều trở lên an bình.

Chỉ có giọng nói của đội trưởng hơi vang vọng.

Cũng rất hiếm khi y mới nói được ra một vài câu nghiêm chỉnh như vậy.

Sau khi nói xong, đội trưởng đứng im ở nơi đó, chắp tay sau lưng và ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Gió nhẹ thổi tới, khẽ hất tóc dài và tay áo của đội trưởng lên, có vài sợi tung bay trước mắt, xuyên thấu qua khe hở của sợi tóc, có thể thấy trong mắt đội trưởng xuất hiện một chút hồi ức và cảm khái.

Tựa hồ đang nhớ tới quá khứ đặc thù mà người thường không thể trải qua, khiến cho cảm xúc có chút dâng trào, giờ khắc này đội trưởng giống như một vị thống soái cô độc đứng ở trung tâm chiến trường.

Mọi người nhìn tới một màn như thế, trong lòng nhao nhao có nhận thấy.

Trong đó có một vài người đã từng nghe qua tên Nhị Ngưu.

Dẫu sao có Hứa Thanh tự vấn lương tâm vạn trượng làm người so sánh, loại việc tự vấn lương tâm một trượng cũng là độ cao trước đây không có mà sau này càng không thể có, hoặc nhiều hoặc ít, cũng xem như một chút lịch duyệt, trường hợp quá đặc biệt.

Nhưng bây giờ theo giọng nói của Nhị Ngưu vang vọng, cảm giác của bọn họ đối với đội trưởng đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ngay cả Đại hoàng tử cũng phải nhìn kỹ Nhị Ngưu hơn, trong lòng như có điều ngộ ra, chắp tay cúi đầu.

Đội trưởng khẽ nhích lông mi lên, vẻ mặt vẫn bảo trì nguyên trạng như trước.

Người bên ngoài rất khó phát hiện, nhưng Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua đã biết đội trưởng là đang cố làm ra vẻ.

Nhưng tất nhiên hắn sẽ không vạch trần, giờ phút này phất tay một tòa cấm sơn từ trên đỉnh đầu hạ xuống, bay thẳng đến phía Đại hoàng tử.

Đó là cấm sơn định sẵn của Đại hoàng tử trong tòa cấm khu lúc trước, bây giờ coi như là vật quy nguyên chủ.

“Gặp lại ở Thần Sơn.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Mặc dù không xuất hiện cùng Đại hoàng tử, nhưng Hứa Thanh biết Đại hoàng tử cũng là người tham dự đại săn bắn.

Mà dựa theo quy tắc của đại săn bắn, nếu không tranh đoạt hạng nhất, vậy thì một tòa cấm sơn cũng đã phù hợp yêu cầu cơ bản.

Về phần có thể bảo lưu tới cuối cùng hay không, không phải là việc Hứa Thanh có thể can thiệp được rồi.

Sau khi đưa một tòa cấm sơn ra, Hứa Thanh cất bước đi lên trên trời, đội trưởng vừa tiếp tục bảo trì vẻ mặt thổn thức của mình, vừa song song cùng Hứa Thanh đi về phía trước.

Thân ảnh hai người lập lòe ở phía chân trời.

Trên vùng đất, tất cả mọi người đều ngóng nhìn, cho đến khi hai người Hứa Thanh sắp tan biến trong mắt bọn họ, Đại hoàng tử bỗng nhiên mở miệng.

"Hứa tôn."

Đại hoàng tử chắp tay, khom người cúi đầu!

"Chúc thành công!"

Dĩ nhiên gã nhìn ra, mục tiêu của Hứa Thanh chính là Huyền Thiên Tướng!

Nếu không căn bản không cần nhiều cấm sơn như vậy.

Tất cả mọi người bên cạnh cũng đều cúi đầu, thật lòng khâm phục, bái về phía bầu trời.

Hứa Thanh dừng lại, quay người nhìn phía dưới, sau một lúc thì đáp lễ, tiếp theo hắn cất bước đi xa, cùng đội trưởng tan biến khỏi màn trời.

Về phần cỗ xe kéo cốt long nọ cũng bị Hứa Thanh lấy đi.

Hồi lâu, Đại hoàng tử cùng với chúng tu nhân tộc hít sâu, riêng phần mình nhìn nhau một cái, sau cùng ánh mắt đều hội tụ tới trên người Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử nhìn về phía chân trời Hứa Thanh rời đi, trầm thấp mở miệng.

"Mục tiêu tiếp theo của chúng ta, không phải đổi lấy hòa bình, mà nghĩ biện pháp thu được đầy đủ tình báo cho Hứa tôn, tất cả toàn lực ứng phó, chuẩn bị trợ giúp Hứa tôn tranh đoạt Huyền Thiên Tướng!"

Nói xong, Đại hoàng tử bắt đầu an bài, mà theo gã sắp xếp, đoàn người riêng phần mình tách ra, dựa theo yêu cầu của Đại hoàng tử để đi sưu tập tin tức và tình báo.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi, ba ngày qua đi.

Trong ba ngày, sự tình Minh Nam Thế tử vẫn lạc cơ bản không cách nào che giấu, dần dần truyền ra.

Ngay từ đầu vẫn chỉ là lời đồn đãi, đa số người nghe thấy đều không tin, thậm chí còn có người xì mũi coi thường, cho rằng là lời nói vô căn cứ.

Trong phán đoán của bọn họ, chiến lực cùng với bối cảnh của Minh Nam Thế tử, không có bao nhiêu người có bản lĩnh và đảm lượng dám chém giết.

Đây chính là nhi tử độc nhất của Minh Nam Vương.

Nhưng theo tin tức không ngừng truyền bá, lời chất vấn dần dần thiếu đi, hoảng sợ dần dần nhiều hơn, hơn nữa Minh Nam Thế tử một mực không xuất hiện, vì vậy cuối cùng, tin tức về cái chết của gã ta đã trở thành điểm nóng, bị đông đảo tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc chú ý.

Dẫu sao Minh Nam Thế tử cũng là một nhân vật phong vân của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhất cử nhất động của gã ta đều được chú ý, mà đột nhiên lại không còn tin tức… đáp án trong đó khiến cho nội tâm của toàn bộ mọi người dấy lên sóng lớn.

Thế nên trong mấy ngày qua, đã có rất nhiều tu sĩ đi đến địa phương Minh Nam Thế tử và Hứa Thanh giao chiến, riêng phần mình dò xét, từ một loạt dấu vết để lại, bọn họ đoán được chân tướng.

Mà chân tướng này giống như hóa thành phong bạo, lấy tốc độ cực nhanh mà quét ngang toàn tộc.

“Minh Nam Thế tử… Hình như đã tử vong!”

“Người giết Minh Nam Thế tử, là tu sĩ nhân tộc!”

“Có người nhận ra thân phận của tên tu sĩ nhân tộc nọ, hắn tên là… Hứa Thanh!”

Trong thời gian ngắn, vô số tin tức truyền khắp bát phương, rất nhanh quá khứ của Hứa Thanh cũng bị người ta dò xét điều tra ra.

Chỉ là… Theo bọn họ biết được sâu hơn, phong bạo càng lớn bắt đầu bộc phát.

Thật sự là quá khứ đã qua của Hứa Thanh, dù là tu sĩ của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nhìn thấy vẫn phải vô cùng chấn động.

“Chủ nhân của Phong Hải Quận nhân tộc!”

“Từng tham dự sự kiện sát thần bên trong Tế Nguyệt đại vực!”

“Được Hắc Linh đại vực tôn là Thần Linh!”

“Trong Hoàng Đô nhân tộc, trảm hoàng tử! Được Đại Đế ban kiếm!"

"Một lời có thể quyết định một vực thăng trầm!"

Chương 1922: Tranh đấu đệ nhất (2)

“Nghe nói, người này có được bán Thần Thuật, độc pháp động trời, càng có quyền hành Tử Nguyệt!”

“Phía sau không chỉ có Uẩn Thần vệ đạo, càng có Thần Linh chúc phúc!”

“Còn nữa... hình như Hứa Thanh là Thần sứ của Tinh Viêm thần điện!”

Từng tin tức, một đạo chấn động hơn một đạo truyền ra, thanh danh của Hứa Thanh trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng cứ thế nổi lên.

Cộng với hắn một đường giết chóc bên trong đại săn bắn, khiến cơ hồ toàn bộ người tham dự đại săn bắn đều không thể không biết sự tồn tại của hắn.

Hắn còn chưa tới Thần Sơn, nhưng thanh danh đã lan truyền khắp nơi.

Trong đó còn có một trọng điểm, đó chính là số lượng cấm sơn của Hứa Thanh, theo hắn một đường tiến về phía Thần Sơn, bắt đầu bị người qua đường chú ý.

Thật sự là cấm sơn của hắn quá nhiều rồi.

Lại phối hợp thêm với danh khí của Hứa Thanh, vì vậy những nơi hắn đi qua, cũng có đủ lực lượng chú ý như giống như Minh Nam Thế tử, có thể thu hút hết thảy ánh mắt ngóng nhìn.

Trong đó có người lạnh nhạt, có người địch ý, có người không cam lòng, có người không phục.

Dẫu sao... Theo góc nhìn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bọn họ, nhất là Viêm Nguyệt bổn tộc, một tên nhân tộc thu được nhiều cấm sơn như vậy trong đại săn bắn thần thánh của bọn họ, đè ép gần như tất cả mọi người, việc này khiến cho bọn họ có một loại cảm giác bị vượt mặt.

Nếu như nhân tộc cường hãn thì cũng đành, nhưng quan trọng là bây giờ nhân tộc đã suy nhược.

Vì vậy, trong lòng rất nhiều Viêm Nguyệt bổn tộc, loại cảm giác đó đã hóa thành sự sỉ nhục.

Địch ý, càng nồng đậm hơn.

Chú ý, cũng ngày càng nhiều.

Đồng thời theo thời gian trôi qua, từng tin tức về hành tung và thu hoạch của Hứa Thanh cũng không ngừng truyền rộng khắp.

“Nhóm Hứa Thanh đã vượt qua nội vực thứ ba!”

“Trên đường có tu sĩ Bạch Trạch tộc ngăn cản, bị hắn chém giết, đã có gần 800 tòa cấm sơn!”

“Hứa Thanh, bước vào nội vực thứ hai!”

“Lần nữa chém giết nhiều người tham dự, số lượng cấm sơn đã hơn 800 tòa.”

“Tiếp cận nội vực thứ nhất!”

“Cấm sơn 900 tòa!”

“Hắn… . Một đường tiến vào nội vực thứ nhất, còn cách Thần Sơn chưa tới năm ngày lộ trình!”

“Có người trông thấy từ xa, trên người Hứa Thanh sát khí động trời!”

Những tin tức trên truyền ra, khiến cho hành trình của Hứa Thanh bị vô số người chú ý, mọi cử động đều bị nhìn chằm chằm.

Thậm chí không ít tu sĩ Viêm Nguyệt, mắt thấy khí thế Hứa Thanh không ngừng quật khởi, vì vậy đã chuyển sự chú ý tới bên Minh Nam Vương.

Dẫu sao nhi tử của gã đã chết, chuyện này rất có khả năng sẽ tạo thành hạo kiếp.

Nhưng quái lạ là…

Từ đầu đến cuối Minh Nam Vương không hề có bất kỳ động tác hay biểu hiện nào.

Nhưng mà theo tin tức Hứa Thanh tới gần Thần Sơn truyền ra, bên trong thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đã có người sinh ra hứng thú với Hứa Thanh.

Tuy Minh Nam Thế tử rất mạnh, nhưng trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, gã ta còn không phải là người đỉnh phong trong cùng thế hệ, trên danh sách còn có hơn 10 kẻ siêu việt gã ta.

Tính cách của những thiên kiêu Viêm Nguyệt chân chính mỗi người đều khác biệt, có người không để ý danh lợi, có kẻ cuồng ngạo phô trương, có người hành động điệu thấp, có tên tác phong cuồng dã.

Có người ưa thích hư danh, cũng có thành phần khinh thường tất cả, một lòng truy cầu cường đại.

Cho nên thái độ đối với Hứa Thanh, cũng bởi vì tính cách khác biệt nên xuất hiện cách đối đãi khác biệt.

Mà giờ khắc này, trong nội vực thứ nhất của Viêm Nguyệt, một nơi cách Thần Sơn chỉ có nửa ngày hành trình, một tên tu sĩ Viêm Nguyệt mặc trường sam thô sơ đang cất bước đi trên vùng đất.

Nếu như so sánh với tu sĩ Viêm Nguyệt bổn tộc tầm thường, thân thể của gã cao lớn hơn rất nhiều, thân hình gần như 5 trượng, khiến cho cả người thoạt nhìn như một tên khổng lồ, cơ bắp toàn thân nổi lên, khí huyết cuồn cuộn, cực kỳ cường tráng.

Hành tẩu trên đường giống như một ngọn núi nhỏ đang di chuyển, tạo cho người ta một loại cảm giác không thể chống cự.

Mà mỗi một bước gã hạ xuống, đều sẽ khiến đại địa nổ vang rung động lắc lư, đồng thời cũng như súc địa thành thốn, tốc độ vô cùng kinh người.

Càng khiến người ta chấn động hơn là, 900 tòa cấm sơn ngay trên đỉnh đầu của gã!

Tất cả mọi thứ, khiến cho trên một đường đi tới, phàm là người nhìn thấy gã, tâm thần đều chấn động phải cúi đầu.

Một mặt là vì thân phận của gã, mặt khác là vì danh khí.

Gã, chính là một trong ngũ đại thiên kiêu tuyệt đỉnh của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Thác Thạch Sơn!

So với việc những thiên kiêu khác không quá hứng thú đối với việc trở thành người đứng đầu khâu thứ nhất, gã vừa vặn ngược lại, mục tiêu của gã chính là trở thành Huyền Thiên Tướng.

Bởi vì gia tộc của gã, chính là Huyền Thiên gia tộc.

Trong tộc đã xuất hiện sáu vị Huyền Thiên Tướng!

Giờ phút này trong lúc thân ảnh to lớn cất bước, đại địa gầm cuốn dưới chân, theo thiên địa biến hóa, thân ảnh của gã xuất hiện phía trên một dãy sơn mạch, từ xa xa có thể nhìn thấy ở phía chân trời lập lòe một đạo quang mang màu vàng.

Không thấy rõ cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy vô tận kim quang.

Chỗ đó, chính là Thần Sơn của Viêm Nguyệt, cũng chính là mục đích của khâu đại săn bắn thứ nhất.

“Cuối cùng đã tới.”

Thác Thạch Sơn nhếch miệng cười, gã đứng trên núi nhìn về phương xa, hư vô bốn phía vặn vẹo, có chín thân ảnh huyễn hóa hiện ra, quỳ bái với gã.

“Cung nghênh thiếu chủ.”

Thác Thạch Sơn khẽ gật đầu, thu hồi ánh mắt.

“Hứa Thanh còn cách nơi đây bao lâu? Có bao nhiêu cấm sơn?”

Trong chín thân ảnh bên cạnh, có một vị thấp giọng đáp lại.

“Ba canh giờ nữa hắn sẽ đến đây, cấm sơn… . . nhiều hơn so với điện hạ vài tòa.”

Thác Thạch Sơn liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra một tia hứng thú, không tiếp tục đi về phía trước, mà trực tiếp ngồi ở trên một tảng đá chờ đợi, đồng thời giơ tay phải lên lấy ra một vò rượu, uống một ngụm lớn.

“Rất tốt.”

“Có thể làm thịt Minh Nam Thế tử, cũng coi như là một nhân vật, ta đã thấy tên tiểu tử đó không vừa mắt lâu rồi, bị giết cũng tốt.”

“Nhưng mà, vị trí đứng đầu khâu thứ nhất, là của ta.”

Chương 1923: Cẩn thận có lừa dối (1)

Thác Thạch Sơn lầm bầm lầu bầu, lại uống một ngụm rượu lớn.

Chín thân ảnh bên cạnh vẫn bảo trì trạng thái khom người, không chút nhúc nhích.

Tất cả bọn họ đều thật lòng khâm phục vị thiếu chủ này, mặc kệ là tính cách hay là phong cách hành sự của đối phương, sau nhiều lần kinh lịch trong quá khứ, đã đạt được sự tôn trọng của bọn họ.

Như lần này, rõ ràng chênh lệch cấm sơn giữa thiếu chủ và tên nhân tộc nọ rất nhỏ, lấy năng lực của gia tộc thiếu chủ, có thể tùy tùy tiện tiện cầm thêm một vài tòa cấm sơn.

Mà cho dù không sử dụng lực lượng của gia tộc, chỉ cần thả ra tin tức, sẽ có người tự đưa cấm sơn tới.

Thậm chí căn dặn bọn họ một tiếng, bọn họ cũng có thể dùng những phương thức khác nhau, tạo thành khó khăn ngăn trở đối với Hứa Thanh.

Nhưng bọn họ có thể nhìn ra, thiếu chủ khinh thường những hành động như vậy.

Hiển nhiên thiếu chủ đã cảm thấy hứng thú đối với tên nhân tộc nọ, muốn chờ ở chỗ này để đánh một trận với đối phương, đường đường chính chính đoạt lấy vị trí đứng đầu.

Về phần thắng bại, bọn họ không hề lo lắng.

Trong nhận thức của bọn họ, loại người như Minh Nam Thế tử, thiếu chủ giơ tay lên là có thể trấn áp.

Huyết mạch Huyền Thiên tất nhiên vô cùng siêu phàm.

Vì vậy theo thời gian trôi qua, sau khi Thác Thạch Sơn uống xong vò rượu thứ bảy, trên màn trời xa xa bỗng xuất hiện vài đạo cầu vồng phóng đến.

Có thể thấy được thân ảnh ba người Hứa Thanh ở ngay trong đó.

Thác Thạch Sơn ngẩng đầu, bộ dạng say rượu biến mất, trong mắt lộ ra một tia quang mang kỳ dị, nhìn về phía chân trời, nhếch miệng nở nụ cười.

“Cuối cùng đã tới.”

Một khắc Thác Thạch Sơn nhìn lên màn trời, Hứa Thanh ở trên bầu trời cũng nhìn xuống đỉnh núi ở phía trước.

Một khắc nhìn qua, trên mặt của đội trưởng đã có một tia ngưng trọng.

“Tiểu sư đệ, kẻ này… Không đơn giản, nhìn khí huyết hiển lộ ra ngoài, rõ ràng thân thể đã đạt đến trình độ Quy Hư đại viên mãn, tu vi cũng là như vậy.”

“Đối phương chỉ còn cách Uẩn Thần kém nửa bước!”

“Dựa theo hiểu rõ của ta đối với công pháp của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tu sĩ cấp độ này, bọn họ ưa thích lựa chọn máu huyết của tồn tại Thần Thánh để khai thần cho mình!”

Giọng nói trầm thấp của đội trưởng vang vọng trong lòng Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng nhìn ra sự bất phàm của thanh niên Viêm Nguyệt uống rượu trên đỉnh núi, chỉ mới nhìn qua hai mắt đã mơ hồ đau đớn, lại còn khí tức cực nóng giống như đối mặt với núi lửa, khiến cho Hứa Thanh đã có phán đoán đối với chiến lực của tên tu sĩ Viêm Nguyệt phía trước.

Mà vị trí của đối phương, vừa đúng chính là con đường hắn phải đi qua, lại nhìn bộ dáng, rõ ràng là đang đợi hắn đến, hơn nữa trên đỉnh đầu cũng có hơn 900 tòa cấm sơn.

Mục đích là gì không cần nói cũng biết.

“Gã là Thác Thạch Sơn!”

Khâu Tước Tử hít vào một hơi, nhanh chóng nhắc nhở.

Trước trận đánh với Minh Nam Thế tử, Khâu Tước Tử dựa theo lời Hứa Thanh căn dặn, hoàn thành nhiệm vụ, về sau lại tụ hợp, một đường đi theo Hứa Thanh tới giờ, gã đã thấy được chỗ kinh khủng của vị tu sĩ nhân tộc trước mắt.

Mà lúc biết được Minh Nam Thế tử vẫn lạc, gã vừa hoảng sợ lại vừa lo lắng không yên, cho đến hiện giờ gã đã không còn quan tâm nữa rồi.

Nhưng bây giờ trong nội tâm của gã lại xuất hiện gợn sóng.

“Tên này là một trong ngũ đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đứng vị trí thứ tư trên bảng xếp hạng!”

“Bản thân có huyết mạch Huyền Thiên gia tộc, từ nhỏ có thiên phú dị bẩm, trời sinh thần lực, được Nguyệt Viêm thần điện chúc phúc năm lần, được Nguyệt Viêm thượng thần khâm điểm sau khi đạt tới Uẩn Thần sẽ nhận chức Hộ Pháp thần điện.”

“Có thể nói….gã là một trong những ngôi sao sáng chói nhất của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc hiện giờ!”

Lời của Khâu Tước Tử, đã nói ra thân phận của Thác Thạch Sơn.

Nội tâm Hứa Thanh ngưng trọng, nhưng thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, tốc độ cũng chưa từng giảm bớt, bay thẳng đến ngọn núi đối phương đang ngồi.

Nếu như Thác Thạch Sơn đã chờ ở đây, dù cấm sơn của đối phương ít hơn hắn vài toà, dù xa xa phía trước chính là Thần Sơn, hắn dùng tốc độ cao nhất cũng không phải là không thể vào sớm một bước.

Nhưng những điều đó đều không có ý nghĩa.

Trong nháy mắt tiếp theo, ngọn núi chấn động.

Thân ảnh Hứa Thanh trực tiếp hạ xuống đỉnh núi, xuất hiện ở phía trước Thác Thạch Sơn.

Đội trưởng và Khâu Tước Tử cũng lần lượt hạ xuống.

Đồng thời, đội trưởng cũng dùng phương pháp đặc thù, truyền thần niệm vào trong lòng Hứa Thanh.

“Chín tên bên cạnh gã đó đều không đơn giản, một hồi ngươi xuất thủ trước, tranh thủ cho ta chút thời gian, để ta tới vây khốn bọn họ, ngươi chiếm núi sau đó đi thẳng đến Thần Sơn!”

Hứa Thanh quét mắt nhìn qua bốn phía, cuối cùng nhìn tới Thác Thạch Sơn ngồi ở phía trước.

Thác Thạch Sơn nở nụ cười, phất tay ném ra một vò rượu.

Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, dùng hồn ti quấn quanh, để nó trôi lơ lửng ở trước mặt.

Mùi rượu tràn ra, lấy lý giải về dược đạo của Hứa Thanh, lập tức đoán được vật ẩn chứa trong đó.

Đó là thứ đại bổ đối với khí huyết, uống xong thân thể sẽ nhận được khôi phục và gia trì nhất định.

“Tên Minh Nam Thế tử nọ, ta cũng không thích, ngươi làm thịt gã ta, có năng lực lại biết quyết đoán, thế nên ta tặng ngươi vò rượu này.”

Thác Thạch Sơn nói xong, giơ hũ rượu của mình lên, từ xa kính Hứa Thanh, sau đó uống một ngụm lớn.

Hứa Thanh trầm mặc, tên thiên kiêu Viêm Nguyệt trước mắt có chút khác biệt cùng những người hắn gặp trên đường tới đây, nhưng hắn cũng sẽ không bởi vậy mà tuỳ tiện uống đồ đối phương tặng.

Hiển nhiên Thác Thạch Sơn cũng không thèm để ý tới những thứ này, sau khi tự mình uống xong bèn chậm rãi đứng lên, trong mắt lộ ra một tia lăng lệ ác liệt, khí tức trên thân tràn ra, trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Khí thế kinh thiên động địa. Tựa như có phong bạo hình thành trên người gã, ầm ầm khuếch tán về bốn phía, từ xa xa nhìn qua, từng vòi rồng nối liền với trời xuất hiện khắp bốn phía.

Màn trời cũng truyền ra tiếng nổ vang, hình thành vòng xoáy cực lớn, bên trong xuất hiện từng đạo tia chớp, nhìn thấy mà giật mình.

Bởi vì cách Thần Sơn quá gần, cho nên dị tượng nơi đây cũng lập tức dẫn tới sự chú ý của tu sĩ trong Thần Thành ở chân Thần Sơn.

Rất nhanh, từng đạo thân ảnh bay ra từ Thần Thành, càng có từng sợi thần niệm nhanh chóng tới gần, dừng lại ở bốn phía để quan sát kỹ.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, tản hồn ti ra ngoài, trên người lập tức tạo thành hình thái Thần Linh, khí thế tương tự rung chuyển bát phương.

Trong mắt Thác Thạch Sơn hiện lên một tia phấn khởi, cẩn thận quan sát hình thái Thần Linh của Hứa Thanh, sau khi trầm ngâm một hồi bỗng mở miệng.

“Trước tiên định một chút quy tắc và tiền đặt cược.”

“Trận chiến giữa ta và ngươi, bên thua có thể lưu lại một tòa cấm sơn, còn những thứ khác đều là tiền đặt cược.”

Hứa Thanh lại một lần nữa cảm thấy ngoài ý muốn, tên tu sĩ Viêm Nguyệt trước mắt đúng là không hề giống mấy người hắn gặp.

Chương 1924: Cẩn thận có lừa dối (2)

“Mặt khác, trực tiếp giao chiến như vậy không có ý nghĩa, ta nghe nói thuật phong cấm của ngươi không tồi.”

“Mà ta cũng có đạo phong cấm.”

“Không bằng ta và ngươi riêng phần mình triển khai, ta chủ động vào trong phong ấn của ngươi, ngươi cũng vào trong phong ấn của ta, nhìn xem ta và ngươi ai phá vỡ phong cấm của đối phương trước.”

“Bên nào đi ra trước sẽ giành thắng lợi.”

Thác Thạch Sơn nhìn qua Hứa Thanh, hai mắt trong suốt, tươi cười mở miệng, sau khi cảm nhận qua khí tức của Hứa Thanh, dự cảm từ trong tối tăm báo cho gã biết, một khi giao chiến cùng đối phương, sợ là không cách nào giải quyết trong thời gian ngắn.

Quan trọng nhất là, gã không muốn bị thương.

Dẫu sao bây giờ mới là khâu thứ nhất trong đại săn bắn, gã muốn bảo trì lực lượng đỉnh phong, từ đó thu được đầy đủ máu huyết Thần Tính cường hãn trong Thần Vực của khâu thứ ba.

Hứa Thanh trầm ngâm, đội trưởng bên cạnh sờ cằm, lập tức truyền âm.

“Tiểu Thanh, cẩn thận có bẫy.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nếu như dựa theo phương pháp của đội trưởng lúc trước, vẫn không ổn thỏa cho lắm, mà loại thuật phong cấm này…

“Có thể!”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, giơ tay phải chỉ một ngón tay lên trên bầu trời, màn trời lập tức nổ vang, khí tức mênh mông từ trời hạ xuống, trấn áp bát phương, đồng thời cũng có một tòa lao ngục cự lớn chậm rãi xuất hiện trên đó.

Ngay từ đầu vẫn là hư ảo, nhưng rất nhanh đã ngưng thực lên, khí tức như thác nước, tản ra trận trận thần uy.

Chính là nhà tù 132 khu Đinh.

Sau khi xuất hiện, cửa của lao ngục im hơi lặng tiếng mở ra, đủ loại tiếng kêu kì quái cũng từ trong cánh cửa tràn ra bên ngoài.

Mà sự xuất hiện của nó, lập tức khiến chúng tu cùng với thần niệm bốn phía chú ý, nhao nhao tập trung tới, Thác Thạch Sơn cũng nhìn kỹ, sau đó phất tay lấy ra một hạt châu ba màu.

Hạt châu này liên tục nhấp nháy tia sáng, tự động trôi nổi, không ngừng trở lên to hơn trong không trung, cuối cùng đạt tới 100 trượng, tràn ra nồng đậm lực lượng phong cấm, càng có từng đạo thần văn lập lòe ở bên trên.

Sáng tối giao thoa với nhau, giống như đang xếp đặt, cuối cùng khuếch trương ra ngoài hình thành một mảnh màn hào quang màu vàng, phía trên xuất hiện một đạo khe hở, tách ra phía ngoài, như một cánh cửa.

“Như vậy, bắt đầu đi.”

Thác Thạch Sơn nói, thân thể nhoáng một cái, trực tiếp bay tới cửa nhà tù 132 khu Đinh của Hứa Thanh.

Hứa Thanh tương tự di chuyển, đi thẳng đến khe hở hạt châu ba màu nứt ra.

Mà Thác Thạch Sơn nhìn như thô kệch, nhưng động tác lại bảo trì nhất trí cùng với Hứa Thanh, cuối cùng cả hai đều cùng lúc bước vào bên trong phong cấm của đối phương.

Trong nháy mắt tiếp theo, cửa của nhà tù 132 khu Đinh đóng lại, khe hở của hạt châu ba màu tan biến.

Hai người đều bị nhốt lại ở bên trong phong cấm của đối phương.

Trong hạt châu ba màu, một khắc màn hào quang khép kín, Hứa Thanh đã bước vào một không gian kỳ dị, thứ đầu tiên chiếu vào mắt hắn chính là màu đen như là đêm tối, vô biên vô hạn, hình thành phong ấn.

Sau khi phá vỡ sẽ xuất hiện đạo màu sắc thứ hai.

Đen trắng đỏ, mỗi một đạo màu sắc đều đại biểu một loại phong ấn.

Còn nếu ba màu đều bị phá vỡ, như vậy sẽ xuất hiện loại cấm do ba màu dung hợp, hình thành phong ấn càng thêm kinh khủng, vả lại mỗi một lần ba màu trùng lặp, đều cường hãn hơn so với lần trước.

Sau khi không ngừng điệp gia, dĩ nhiên lực lượng phong ấn càng dần càng kinh người.

Về phần Thác Thạch Sơn, gã phải đối mặt với vận rủi và quên lãng, còn có phạm nhân cùng với ngón tay Thần Linh, đối với gã mà nói, những thứ này rất mới lạ, đồng thời cũng cảm nhận được sự phi phàm.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, một nén nhang, hai người bọn họ đều chưa thoát khốn.

Bên trong mỗi tòa phong cấm không ngừng vang vọng tiếng nổ trầm muộn.

Cho đến nửa canh giờ. . . . . Một canh giờ. . . . .

Mấy tên tôi tớ của Thác Thạch Sơn lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, còn đội trưởng cũng giống như thế, y hiểu rõ Hứa Thanh, cho nên cũng dâng lên một chút suy đoán đối với phong cấm có thể vây khốn Hứa Thanh lâu đến vậy.

Cuối cùng vào canh giờ thứ ba, sắc mặt của đội trưởng bỗng đổi, những tên tôi tớ của Thác Thạch Sơn cũng đều nhao nhao ngưng trọng.

Bởi vì mặc dù riêng phần mình che lấp, người bên ngoài không thấy được cụ thể, nhưng thông qua thời gian phán đoán, có thể tưởng tượng sự khó khăn khi phá vỡ phong cấm.

Trên thực tế đúng là như vậy.

Bên trong nhà tù 132 khu Đinh, Thác Thạch Sơn đã không cách nào bảo trì thong dong nữa, tóc tai bù xù, rất là chật vật.

Chật vật không phải thân thể, mà là tâm thần.

Gã bị vận rủi quấn quanh, mỗi thời mỗi khắc đều phải toàn lực ứng phó, mặt khác còn có quên lãng ảnh hưởng đến, khiến cho gã nhiều lần quên mất mục đích, vì vậy loại cảm giác chán ghét lại càng mãnh liệt hơn.

Về phần phạm nhân, khá tốt.

Tất cả phạm nhân đều bị gã trấn áp, không biết đã diệt bao nhiêu lần, cho dù là ngón tay Thần Linh gã cũng không quá quan tâm, nhưng gặp được Thần Linh yếu như thế cũng khiến cho gã mở rộng tầm mắt.

“Ta gặp phải khó khăn, Hứa Thanh nhất định sẽ càng khó khăn hơn, với cả, căn bản hắn không thể đi ra khỏi phong cấm của ta được, khi ba màu luân chuyển đến trình độ nhất định, hắn sẽ phát hiện cửa khẩu cuối cùng, không phải phía dưới Uẩn Thần có thể phá vỡ, đó là đại lễ ta để lại cho hắn.”

Chỉ có suy nghĩ như vậy, mới khiến Thác Thạch Sơn có thể cân bằng cơn hành hạ mình phải thừa nhận trong lòng, giờ phút này hô hấp của gã dồn dập, hai mắt tràn ngập tơ máu, một đường đuổi giết, sau khi ngay cả ngón tay Thần Linh cũng bị trấn áp, gã không kịp thở đi về phía cửa lao ngục lộ ra.

Bước ra khỏi nơi đây, coi như là cởi bỏ phong ấn.

Vì vậy Thác Thạch Sơn nở nụ cười.

Cùng lúc đó, trong không gian ba màu, Hứa Thanh cũng đang gặp phải khó khăn, hắn đã gần như dùng hết toàn bộ thủ đoạn của mình, nhưng mà dạng cấm ba màu thủy chung tồn tại, nhất là sau khi không ngừng giao hòa điệp gia, càng lúc càng cường hãn.

Mặc dù vẫn bị hắn phá vỡ không ngừng, nhưng giờ phút này sau khi ba màu giao hòa điệp gia đến 300 lần, bên trong ánh sáng ba màu xuất hiện một đạo thân ảnh khoanh chân đả tọa.

Nhìn thân ảnh đó, Hứa Thanh dừng bước chân lại.

“Uẩn Thần!”

Cửa cuối cùng trong không gian ba màu, thế mà lại là hồn của một vị Uẩn Thần.

Kẻ này canh giữ ở bên trong không gian ba màu, chỉ cần đối phương không cho phép, như vậy phía dưới Uẩn Thần, không ai có có thể đi ra.

“Có ta ở đây, ngươi không ra được.”

Lão giả Uẩn Thần mở mắt ra, nhàn nhạt mở miệng với Hứa

Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc.

Mà cùng lúc đó, bên trong nhà tù 132 khu Đinh, Thác Thạch Sơn đứng ở trước cánh cửa của lao ngục… trầm mặc.

Trên cánh cửa lớn phía trước, khảm nạm một quả cầu.

Đó là… . . Mặt trời Viễn Cổ, cũng là Thụ Quang Chi Dương phiên bản gia cường.

Chỉ cần mở cửa ra, Thụ Quang Chi Dương sẽ tự bạo.

“Thật con mợ nó độc!!”

Sau khi Thác Thạch Sơn nhận ra quả cầu, sửng sốt hồi lâu, nghiến răng chửi bới.

Chương 1925: Tiểu hữu chớ kích động, có gì từ từ nói (1)

Giờ phút này, bên ngoài hai đạo phong cấm khác biệt có vô số tu sĩ quan sát.

Cũng có không ít thần niệm lan tràn tới.

Cơ bản đều là tu sĩ các tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, trong đó cũng có một số là bổn tộc.

Bọn họ đều bị chấn động nơi đây thu hút, sau khi đến cũng đã nhìn ra manh mối, càng từ trên người chín vị tùy tùng nọ suy đoán ra một phương trong đó là Thác Thạch Sơn, nội tâm cũng theo đó an ổn xuống.

Ở trong nhận thức của bọn họ, Thác Thạch Sơn là người đến từ Huyền Thiên gia tộc, từ nhỏ bất phàm, càng là một trong ngũ đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc thế hệ này, một khi gã lựa chọn ra tay, không thể nào thua.

Dù Hứa Thanh một đường khí thôn sơn hà, thể hiện ra khí thế bễ nghễ khó có thể trấn áp, nhưng trên thế gian này luôn có người còn giỏi hơn người, thiên ngoại hữu thiên.

Nhân tộc không có thiên phú bổn mạng, cho nên mặc kệ là thiên kiêu giỏi thế nào, so với bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên mà nói vẫn có chênh lệch rất lớn.

Cũng chính loại tự tin và chắc chắn đó, khiến cho theo thời gian chậm chạp trôi qua, tất cả bắt đầu cảm thấy ngạc nhiên, cho đến khi đã qua hai canh giờ, rõ ràng Thác Thạch Sơn vẫn còn không thoát khốn, điều này khiến cho đáy lòng chúng tu vô cùng giật mình, mỗi người đều có suy đoán riêng.

“Việc này có chút không đúng!”

“Phong cấm của Hứa Thanh… . . Không đơn giản!”

Chín tên tùy tùng của Thác Thạch Sơn cũng xuất hiện lo lắng.

Theo phán đoán của bọn họ, xuất hiện loại tình huống như thế chỉ có một khả năng, đó chính là bên trong phong cấm của

Hứa Thanh tồn tại sự tình hoặc vật gì đó vượt qua sức tưởng tượng.

Nếu không thiếu chủ của bọn họ không thể nào tới giờ vẫn không cách nào thoát khốn.

Khâu Tước Tử cũng có chút do dự, suy nghĩ không khác gì với chín tên tùy tùng nọ.

Đội trưởng thì bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng mà đang mắng thầm trong lòng.

“Tên ‘Đống Cứt Sơn’ đó nhất định đã giở trò, thoạt nhìn tràn đầy phóng khoáng, nói không chừng trong bụng đều là cứt, nếu không vì sao gọi là Cứt Sơn!”

*Trong tiếng trung từ ‘Thác Thạch’ và ‘đống cứt’ có cùng cách phát âm.

Nhưng đội trưởng không hề lo lắng, Tiểu Thanh đi theo y lâu như vậy, đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, từ lúc mới bắt đầu còn non nớt cho đến bây giờ y muốn lừa một chút cũng rất khó khăn.

Phương diện tâm tính và tâm trí của Hứa Thanh đều đã được y rèn luyện qua, chút sóng gió bây giờ không coi là cái gì cả.

“Dưới sự khổ cực bồi dưỡng của ta, bây giờ Tiểu Thanh đã khắc sâu một nhận thức, bất cứ thứ gì đều có thể ăn, nhưng chắc chắn không ăn thiệt thòi, đoán chừng bây giờ Cứt Sơn cũng đang phát sầu.”

Đội trưởng cân nhắc tự nhiên không sai.

Giờ phút này bên trong nhà tù 132 khu Đinh, phía trước cửa lớn của lao ngục, Thác Thạch Sơn đang nghiến răng không ngừng chửi bới.

“Đáng chết!”

Gã nhìn qua cửa lớn, đáy lòng dâng lên cảm giác vô lực nồng đậm.

Thật sự là trong vòng một canh giờ qua, gã đã thử đủ loại phương pháp để lách qua Thụ Quang Chi Dương, mở ra cửa lao ngục, nhưng không ngoài dự tính, tất cả đều thất bại.

Dù cho gã suy nghĩ ra bất cứ thủ đoạn nào, đều không thể dưới tình huống không làm nổ Thự Quang Chi Dương, mở cửa ngục ra.

Thậm chí có mấy lần động tác của gã hơi mạnh, Thự Quang Chi Dương bèn tràn ra khí tức như muốn tự bạo, cũng không biết có phải là để hù dọa người hay không, nhưng Thác Thạch Sơn quả thực đã bị dọa sợ, tâm thần run lên, xuất hiện cảm giác sinh tử.

Việc này khiến cho gã vô cùng phát điên.

“Vô sỉ, thế mà lại đặt một cái Vực Bảo ở chỗ này… Người đứng đắn ai cầm một cái Vực Bảo đi ra ngoài chứ, có nó ở đây, sao ta dám ra ngoài?”

Thác Thạch Sơn chửi bới.

“Hứa Thanh à Hứa Thanh, ta xem thường ngươi rồi, không ngờ ngươi lại nham hiểm như thế!”

“Nhưng không sao cả, ngươi giảo hoạt thì ta cũng không kém, đạo linh hồn Uẩn Thần ta để lại bên trong phong cấm nhất định sẽ tạo ra trở ngại khiến ngươi không thể vượt qua, ta không ra được ngươi cũng đừng hòng đi ra ngoài!”

“Cùng lắm thì hoà, không phân thắng bại!”

Thác Thạch Sơn cười lạnh.

Mà giờ khắc này, bên trong phong cấm ba màu, Hứa Thanh khiến cho gã nghiến răng không thôi tương tự nhíu mày, nhìn qua quang đoàn ba màu trôi nổi phía trước.

Bên trong quang đoàn ba màu giao hòa hiện ra một thân ảnh hư ảo, là một lão giả tóc bạc mặt hồng hào.

Lão ngồi bên trong màn sáng, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh, nhìn Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Tiểu tử nhân tộc, chớ uổng phí khí lực nữa, có lão phu ở đây, ngươi không đi ra được.”

Hứa Thanh trầm mặc, lúc trước hắn đã thử ra tay, triển khai đông đảo thủ đoạn, nhưng đều như ném trâu vào biển, không nổi lên nửa điểm gợn sóng, không biết đối phó với linh hồn Uẩn Thần này thế nào.

Đối phương chỉ cần phất tay là có thể hóa giải hết thảy thần thông, đồng thời uy áp đến từ phong cấm ba mầu cũng càng dần càng mạnh, giống như hoàn toàn dung hợp cùng với đối phương.

Người này không lùi, không ai ra được khỏi phong cấm.

Từ điểm này, Hứa Thanh có chỗ phán đoán, hiển nhiên đối phương không phải là linh hồn Uẩn Thần tầm thường, nhất định có sự liên quan vô cùng chặt chẽ cùng phong cấm ba màu.

“Nơi đây, hẳn đã từng là một trong Đại Thế Giới của lão!”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, lão giả nọ mỉm cười, tiếp tục ung dung mở miệng.

“Có lẽ ngươi cũng đã đoán được, phiến thế giới này chính là Đại Thế Giới của lão phu biến thành.”

“Ở bên ngoài ta là Uẩn Thần, mà trong Đại Thế Giới của ta, ta chính là Thần Linh.”

“Nhưng ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi thành thành thật thật ở yên đó là được.”

“Nếu như còn om sòm… . .”

Lão giả liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra dữ tợn và hung hăng.

“Vậy ta sẽ ăn ngươi.”

Chương 1926: Tiểu hữu chớ kích động, có gì từ từ nói (2)

Hứa Thanh nghe vậy ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá đạo linh hồn Uẩn Thần phía trước vài lần, trong mắt lộ ra một tia tinh mang.

Mặc dù hắn cũng có tự tin Thác Thạch Sơn không thể nào thoát khốn khỏi nhà tù 132 khu Đinh, nhưng dù sao đây cũng chỉ là kéo dài, khó tránh khỏi thế hoà không phân thắng bại, đây không phải là kết quả Hứa Thanh mong muốn.

Huống hồ hắn cũng không muốn phải đối mặt với loại cảm giác bị nắm giữ sinh tử này.

Vì vậy Hứa Thanh nheo mắt lại, trong lòng dâng lên một tia quyết đoán.

Hắn còn có một thủ đoạn không có lấy ra, nếu như bây giờ sử dụng, Hứa Thanh cho là sẽ có hiệu quả.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh vỗ tay phải lên trên túi trữ vật, lấy ra một thứ.

Mắt thấy Hứa Thanh còn muốn tiếp tục, lão giả Uẩn Thần khoanh chân bên trong quang đoàn ba màu có chút không kiên nhẫn, trong ánh mắt lộ ra một tia hàn mang.

Lão cảm thấy tên nhân tộc trước mắt quả thật không biết tốt xấu, vừa muốn hừ lạnh trấn áp, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, sau khi cảm giác tới vật Hứa Thanh lấy ra, ánh mắt của lão giả chợt co rụt lại, thân thể lập tức thẳng hơn một chút.

Sau đó ánh mắt và thần niệm của lão đồng loạt khóa chặt vào vật trong tay Hứa Thanh.

Đó là một tấm lệnh bài.

“Đây là… . .”

Nội tâm lão giả dấy lên phong bạo.

“U Minh Lệnh của Cổ Linh Hoàng!”

Lão giả nghẹn ngào, trong cơ thể như có phong bạo khuếch tán, quang đoàn bên ngoài cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu vặn vẹo kịch liệt.

Mắt thấy như vậy, Hứa Thanh cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hắn không ngờ lão nhân trước mặt lại biết rõ vật này.

Thứ hắn lấy ra, đúng là lệnh bài truyền tống mà Cổ Linh Hoàng đưa cho, để cho hắn chuyển thức ăn tới.

Mà nếu như đối phương đã biết, vậy thì hiển nhiên dễ làm hơn rồi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh giơ cao lệnh bài trong tay, nhìn qua lão giả Uẩn Thần đang biến sắc trước mắt, bình tĩnh mở miệng.

“Đây đúng là lệnh bài truyền tống tới nơi ở của Cổ Linh Hoàng.”

“Cổ Linh Hoàng lão nhân gia đã đói bụng cực kỳ lâu, những năm nay là ta chịu trách nhiệm tìm thức ăn giúp lão nhân gia đỡ thèm.”

“Tiền bối, thật ra ngươi khá là phù hợp với yêu cầu và tiêu chuẩn thức ăn của Cổ Linh Hoàng, không có thân thể, không sợ tê răng, thần hồn sung mãn, có lẽ mùi vị không tồi.”

“Nhưng ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi thành thành thật thật nhường đường là được.”

“Nếu như còn om sòm… . .”

Ánh mắt Hứa Thanh sắc bén, nhìn tới hồn lão giả Uẩn Thần.

“Ta sẽ đưa ngươi đi, để Cổ Linh Hoàng ăn ngươi!”

Đáy lòng của lão giả Uẩn Thần cuộn trào, câu từ quen thuộc, chính là những lời lão vừa nói với Hứa Thanh lúc trước.

Giờ phút này bị đối phương nói trả lại, lão nhìn Hứa Thanh, lại nhìn lệnh bài, trên mặt xuất hiện vẻ do dự.

Thần sắc của Hứa Thanh như thường, không cho lão giả Uẩn Thần quá nhiều thời gian lo lắng, tay phải hung hăng bóp, lệnh bài lập tức phát ra tia sáng.

Càng có một tia U Minh khí tràn ra từ, hình thành một vòng xoáy màu đen.

Trong lúc ầm ầm chuyển động, từ trong vòng xoáy còn tràn ra một cảm giác âm u, khuếch tán khắp bát phương, hiện ra một mùi mục nát nồng đậm.

Chính là mùi tử vong.

Càng có một tiếng thở dốc kèm theo đói khát và tang thương truyền ra.

“Đói… . .”

Một khắc nghe tới chữ này, toàn thân lão giả Uẩn Thần run lên, hồn thể cũng run rẩy.

Trong mắt Hứa Thanh nổi lên quang mang âm u, đang muốn triệu hoán.

Đúng lúc này, lão giả Uẩn Thần bên trong quang đoàn ba màu không còn do dự nữa, chợt đứng lên cấp tốc mở miệng.

“Tiểu hữu, mọi việc đều có thể thương lượng, kết giao bằng hữu, kết giao bằng hữu.”

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn lại.

Một lát sau, dưới hắn hảo hữu câu thông cùng vị Uẩn Thần lão gia gia canh giữ, lão gia gia đã lui ra phía sau, trên mặt lộ ra nụ cười, lựa chọn cho qua.

“Đa tạ tiền bối.” Hứa Thanh là một người lễ phép, trước khi đi tự nhiên muốn bái tạ.

Nụ cười của lão giả Uẩn Thần cứng đờ, hít sâu tiếp tục mỉm cười.

Trong nháy mắt tiếp theo, phong cấm ba màu trước mắt Hứa Thanh trở lên mơ hồ, nhanh chóng tiêu tán, chớp mắt sau, thân ảnh của hắn đã xuất hiện ở giữa không trung bên ngoài.

Một khắc đi ra, rất nhiều ánh mắt và thần niệm đồng loạt ngưng tụ tới, tiếng hít sâu cùng kinh hô không cách nào tin cũng vang lên từ bát phương.

Thần sắc của chín tên tùy tùng nọ cũng đại biến.

Khâu Tước Tử phấn khởi, đội trưởng mỉm cười.

Hứa Thanh không quan tâm, hắn đứng trên không trung, nhìn phía nhà tù 132 khu Đinh của mình, thân là trấn thủ, hắn chỉ cần quét thần niệm qua là có thể cảm giác được tình huống, vì vậy giơ tay phải vung lên.

Nhà tù 132 khu Đinh lập tức rung động lắc lư, sau một khắc dần dần mơ hồ, Thác Thạch Sơn bị nhốt ở bên trong cũng hiển lộ ra.

“Ngươi thua.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Thác Thạch Sơn nhìn chằm chằm Hứa Thanh, có lòng mắng chửi người, nhưng cũng rất ngạc nhiên, không biết Hứa Thanh làm thế nào ra ngoài.

Trong nhận thức của gã, đây là việc không có khả năng xuất hiện.

“Lão đầu tử thế mà lại thả hắn ra?”

Thác Thạch Sơn xoắn xuýt, nhưng lúc trước đã mạnh miệng đánh cược, bốn phía còn có nhiều người như vậy, nếu như gã nuốt lời, quả thực không còn mặt mũi, vì vậy chỉ có thể đen mặt hất tay lên, ném hơn 900 ngọn núi của mình ra, chỉ để lại một tòa.

Hứa Thanh giơ tay lên, tiếp thu toàn bộ, hơn 1800 tòa cấm sơn trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu, khí thế như cầu vồng, kinh thiên động địa.

Mắt thấy Thác Thạch Sơn thủ tín, Hứa Thanh cũng không nhiều lời, quay người bay về phía Thần Sơn.

Đội trưởng nở nụ cười, đi theo bên cạnh.

Khâu Tước Tử vô cùng kích động theo sát phía sau.

Ba người đi xa, người quan sát bên ngoài bị chấn nhiếp, bản năng nhường đường.

Cho đến khi bọn hắn đi xa, Thác Thạch Sơn tràn đầy phiền muộn và nghi ngờ, thu hồi phong cấm ba màu của mình, chớp mắt cầm trong tay, gã lập tức truyền thần niệm vào.

“Lão gia gia, sao ngươi lại thả hắn ra?”

Đáp lại hắn, là tiếng gào thét càng thêm phiền muộn của lão gia gia Uẩn Thần.

“Con mợ ngươi, tiểu tử nhân tộc đó lại có lệnh bài của Cổ Linh Hoàng, hắn cầm lệnh bài uy hiếp ta, ta có thể làm khác sao?”

“Không biết lão bất tử Cổ Linh Hoàng kia đã đói bụng bao nhiêu năm rồi, nếu như thật sự đưa lão tử ta đi, căn bản chính là một món điểm tâm.”

“Ngươi còn hỏi ta, sao ngươi không chịu khó ra sớm một chút?”

Nghe lão gia gia gào thét, Thác Thạch Sơn càng hậm hực hơn, âm u truyền âm.

“Hắn treo một quả Thụ Quang Chi Dương ở trên cửa, ta phải làm thế nào?”

Lão gia gia hít sâu, trầm mặc.

Thác Thạch Sơn cũng trầm mặc.

Chương 1927: Bức tượng bị Thần Linh trừng phạt (1)

Bên trên đại địa rộng lớn, từng dãy núi trùng điệp dồi dào uốn lượn, giống như có người vẩy mực lên tờ giấy trắng, tạo thành một bức tranh sơn thủy trùng trùng điệp điệp.

Mà trong vô số ngọn núi đó, có một ngọn núi vô cùng nổi trội, khí thế rộng rãi, ngạo thị những dãy núi khác.

Đó chính là đỉnh núi thần thánh của Viêm Nguyệt Huyền Thiên, Thần Sơn!

Nó giống như một cây bút cắm thẳng trong thiên địa, bén nhọn mà cao ngất, chỉ thẳng lên bầu trời.

Vô số mây trắng bay xuyên qua dưới chân, khiến nó giống như một tòa bồng lai tiên đảo trôi nổi trên không trung.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, nham thạch và cây cối trên ngọn núi phát sáng rạng rỡ, lộ ra vẻ tráng lệ và huy hoàng.

Nhất là dưới bầu trời tô điểm thêm, đường nét thân núi càng cực kỳ tươi sáng rõ nét, mặc kệ là nhìn từ xa hay là tới gần, đều khiến cho người ta cảm thấy chấn động mãnh liệt.

Chưa tới gần, đã thấy một loại khí thế bài sơn đảo hải nghiền nát tất cả đập thẳng vào mặt.

Rõ ràng chỉ là một ngọn núi đứng sừng sững ở đó, nhưng dường như ngay cả bầu trời ở trước mặt nó cũng đều ảm đạm, giống như nếu ngọn núi này nguyện ý, có thể đặt màn trời ở bên dưới.

Dù Hứa Thanh đã đi qua rất nhiều nơi, nhưng vẫn lần đầu trông thấy loại khí thế như vậy.

Chính là ngọn núi tuyệt đỉnh trong tuyệt đỉnh, kiêu ngạo đứng sừng sững giữa bầu trời.

Càng có ánh sáng màu vàng tản ra từ trong Thần Sơn, cũng không biết là do bản thân nó ẩn chứa, hay là ánh mặt trời phủ lên, lan tràn tới bầu trời, bao phủ xuống đại địa.

Hứa Thanh hơi cảm giác, ánh mắt lập tức trở lên thâm sâu.

Hắn cảm nhận thấy bên trong ánh sáng màu vàng ẩn chứa sức mạnh đến từ với Thần Linh!

Từ trình độ nào đó thì lực lượng này cũng là dị chất, nhưng có thể khống chế, giống như bị thuần phục vậy, chạy khắp bát phương, có thể hấp thu bình thường.

Hứa Thanh hít một hơi, lực lượng đó lại hóa thành tu vi trong người.

Một màn này khiến cho hắn thay đổi sắc mặt.

Đội trưởng bên cạnh ngóng nhìn qua tất cả, trong thần sắc lộ ra một tia hồi ức, sau đó là cảm khái.

“Lại tới đây…”

Y dùng âm thanh rất nhỏ, chỉ có Hứa Thanh có thể nghe được, lẩm bẩm một câu.

“Đi thôi tiểu sư đệ, nhìn xem Thần Sơn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.”

Đội trưởng vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh.

Hứa Thanh đè xuống gợn sóng trong lòng, ngẩng đầu nhìn hơn 1800 tòa cấm sơn trên đỉnh đầu của mình.

Theo hắn tới gần Thần Sơn, những tòa cấm sơn trên đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, giờ phút này mỗi tòa giống như là một điểm đen, vờn quanh trên đỉnh đầu của hắn.

Mặc dù biến thành rất nhỏ, nhưng vẫn có thể thấy số lượng rất nhiều, khiến cho Hứa Thanh nơi đây rất được chú ý tới.

“Số lượng như thế hẳn là có thể đạt đệ nhất đi.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, tốc độ không giảm, hóa thành cầu vồng bay thẳng đến dãy núi.

Theo tới gần, Thần Sơn trong mắt Hứa Thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng đã không còn nhìn thấy điểm cuối cùng phía trên nữa, trong lòng cũng không cách nào điều khiển tự động dựng lên một loại cảm giác bản thân nhỏ bé.

Mà dưới Thần Sơn, là ba tòa thành lơ lửng trên bầu trời.

Mỗi một tòa đều cực kỳ mênh mông, giữa nhau có xích sắt màu vàng kết nối, bên trong sinh trưởng rất nhiều cây cối, lộ ra cảm giác tang thương.

Ba tòa thành trì này có tạo hình tròn là chủ yếu, đây là phong cách kiến trúc các tộc thời đại Huyền U Cổ Hoàng, đến bây giờ đã rất ít thấy, coi như là nhân tộc cũng không còn giữ lại nhiều lắm.

“Nơi đây chính là Thánh thành của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc ta, kỳ danh Thiên Viêm thành!”

Khâu Tước Tử đi theo sau lưng Hứa Thanh và đội trưởng, trong ngữ khí xuất hiện một chút kích động, hiển nhiên coi như là gã bình thường cũng không có tư cách đi tới đây.

“Chỉ có vào dịp đại săn bắn hoặc là buổi lễ đặc thù long trọng, Viêm Thành mới mở ra với bên ngoài, cho phép toàn bộ tộc quần tiến vào, ta khá may mắn, đã tới đây ba lượt, hôm nay là lần thứ tư.”

“Mà nội thành Thiên Viêm không cho phép phi hành, tất cả người đến đều phải có tâm ý hành hương.”

Khâu Tước Tử thấp giọng nói, giới thiệu quy củ của Thiên Viêm thành cho đội trưởng và Hứa Thanh, cùng lúc đó, thân ảnh của ba người cũng dần dần tới gần một tòa thành trì trong đó.

Từ xa cũng có thể nhìn thấy không khí hối hả bên trong thành trì, tu sĩ đông đảo, căn cứ Khâu Tước Tử giới thiệu, phần lớn đều là người đến từ bên ngoài, tu sĩ có tư cách sống quanh năm ở Thánh thành, phần lớn là tu sĩ Thần điện.

Mà ba người Hứa Thanh đến, cũng lập tức khiến cho không ít tu sĩ bên trong thành trì chú ý.

Căn bản là… cực kỳ ít thấy nhân tộc xuất hiện ở đây.

Lại càng không cần phải nói tới danh khí của Hứa Thanh bây giờ cùng với cuộc chiến phong cấm cùng Thác Thạch Sơn bên ngoài, tất cả khiến cho Hứa Thanh đến tự nhiên sẽ gây ra sự chú ý.

Mặt khác, hơn nghìn ngọn núi trên đỉnh đầu của hắn cũng là trọng điểm khiến mọi người chú mục.

Mà Hứa Thanh sớm đã quen cảnh này, theo thân ảnh hạ xuống trước cửa thành, trong mắt của hắn lộ ra tinh mang, hít sâu cất bước tiến tới đại môn phía trước.

Đại môn của thành trì tự nhiên không phải chuẩn bị vì nhân tộc, cho nên độ cao của nó lên tới 100 trượng, mà hết thảy mọi thứ bên trong thành trì cũng là như thế, tiến vào nơi đây giống như là đi vào quốc gia của người khổng lồ.

Về phần tu sĩ... . . Hứa Thanh chỉ quét qua phía dưới, đã thấy mấy trăm tộc quần khác biệt, tạo hình khác nhau, hình thù kỳ quái chỗ nào cũng có.

Mà tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tương đối ít thấy, lại là chủ yếu ở trong đây.

Bọn họ phần lớn khoác trường bào màu trắng, mặc kệ xuất hiện ở địa phương nào, đều khiến bốn phía cung kính.

Loại thái độ cao cao tại thượng đó, không cần bọn họ cố ý đi biểu lộ, nó giống như tự nhiên đã có sẵn vậy.

“Năm đó ta cũng rất chán ghét loại thái độ này.”

Đội trưởng thì thầm một câu.

Chương 1928: Bức tượng bị Thần Linh trừng phạt (2)

Hứa Thanh không nói gì, cũng không quan tâm tới ánh mắt ẩn chứa xem xét và địch ý tới từ bát phương, hắn có chuyện quan trọng hơn cần đi làm.

Đó chính là… giao nộp cấm sơn!

Đi đến Thần Sơn, giao nộp cấm sơn mình lấy được, từ đó xác định thứ tự.

Vì vậy hắn liếc mắt nhìn Khâu Tước Tử.

Khâu Tước Tử đã đi theo Hứa Thanh cả một chặng đường, sau nhiều lần phỏng đoán và quan sát, bây giờ lập tức hiểu rõ ý trong ánh mắt của Hứa Thanh, bước nhanh tới trước dẫn đường.

Cứ như vậy, trong ánh mắt tập trung của người đi đường bốn phía, ba người Hứa Thanh bước tới phía trước trong Thánh thành, thi thoảng tự nhiên không thể tránh khỏi một chút lời ong tiếng ve, thậm chí lúc đi được một nửa, còn có tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đi ra trực tiếp khởi xướng thách thức.

Hiển nhiên có rất nhiều tu sĩ Viêm Nguyệt bất mãn khi thấy nhân tộc thu được nhiều cấm sơn như vậy ở khâu thứ nhất.

Mà đối với mấy kẻ này, Hứa Thanh chỉ liếc mắt nhìn, xác định trên đỉnh đầu đối phương không có cấm sơn, trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

Cứ thế sau mấy canh giờ, theo ánh hoàng hôn tung bay, Thần Sơn… . . Xuất hiện ở trước mặt ba người Hứa Thanh.

Chín sợi xích sắt cực lớn, kết nối tòa thành trì của bọn họ cùng với Thần Sơn.

Nhìn theo khóa sắt, có thể thấy một mặt của Thần Sơn, đó là một tòa quảng trường mênh mông được xây dựng bằng cự thạch màu xanh, trong đó còn có ba bức tượng thần cực lớn.

Đại biểu Nhật Nguyệt Tinh.

Sau ba bức tượng thần, là một dãy bậc thang không thể nhìn thấy điểm cuối, kéo dài đến đỉnh núi.

“Có ba con đường vào Thần Sơn, từ ba thành trì đều có thể đi đến, cho nên thần tràng ở phía trước cũng có ba tòa.”

Khâu Tước Tử nhỏ giọng giới thiệu.

Hứa Thanh gật đầu, đứng ở một mặt thành trì, thu hồi ánh mắt khỏi Thần Sơn, nhìn xuống bên dưới xích sắt, nơi đó là vực sâu vạn trượng không thấy đáy.

Giờ phút này có gió thổi tới, xích sắt lay động, Hứa Thanh cất bước đi đầu, chạy tới Thần Sơn.

Đội trưởng suy nghĩ một chút, lựa chọn đồng dạng chạy cùng Hứa Thanh.

Khâu Tước Tử sửng sốt một chút, dứt khoát cũng lựa chọn như thế, rất nhanh thân ảnh ba người chạy trên xích sắt, giữa lúc gió núi gào thét, đã đến khu vực ở giữa.

Trên đường không gặp phải trở ngại gì.

Cho đến khi cả ba bước ra khỏi xích sắt đứng trên quảng trường Thần Sơn, ba bức tượng thần sừng sững bên trong cũng dần dần hiển lộ rõ ràng ở trong mắt Hứa Thanh.

Bức thứ nhất là Nhật Viêm thượng thần, tạo hình khó phân cao thấp, thân hình lại giống như nữ, nhưng dung nhan lại có tướng nam, đằng sau là một mặt trời bốc lên, dưới chân là vô số tộc quần và ác quỷ lộ ra vẻ thê lương.

Hai mắt, cũng là khép kín.

Bức thứ hai, Hứa Thanh không xa lạ gì, chính là Nguyệt Viêm thượng thần, chỉ là tượng thần lại được điêu khắc làm cho người ta có một loại cảm giác kinh diễm, thần sắc lạnh lùng, như là băng sơn, nhưng không quá giống bộ dáng Hứa Thanh nhìn thấy trong trí nhớ khi cùng giết Xích Mẫu.

Phía sau là một vòng mặt trăng, hình thành ánh trăng lành lạnh, chiếu trên thần thể, hiện lên thần thánh.

Bức thứ ba Hứa Thanh càng quen thuộc hơn… Đó là Nê Hồ Ly, sau lưng là từng khỏa tinh thần lập lòe, toàn thân tràn ra quyến rũ, khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn qua sẽ rất khó dịch chuyển khỏi.

Mà thứ khiến cho Hứa Thanh chú ý nhất, không phải ba bức tượng này, mà là bức tượng thứ tư.

Đó là một bức tượng không có da mặt, quỳ bái ngay phía trước pho tượng Nguyệt Viêm thượng thần, toàn thân đều là vết roi, gần như bị quật thành tổ ong, đồng thời còn bị cắm vô số lưỡi dao sắc bén…

Nhìn bộ dạng của đối phương, giống như bị Nguyệt Viêm thượng thần hận thấu xương, phải chịu trừng phạt quỳ bái vĩnh hằng, đồng thời chịu đủ khuất nhục.

Nhìn qua pho tượng đó, đội trưởng trừng mắt thật to.

Khâu Tước Tử thấy Hứa Thanh chú ý đến pho tượng thứ tư, vì vậy vội vàng nhỏ giọng giới thiệu.

“Lai lịch của pho tượng này rất thần bí, đã tồn tại được rất lâu rồi, bị tộc của ta xưng là kẻ xúc phạm thần, truyền thuyết kể rằng y không tôn trọng Nguyệt Viêm thượng thần, phạm phải tội ác tày trời, bị Nhật Viêm thượng thần đích thân ra tay chém giết, sau đó phân thân thể thành ba phần, chia ra quỳ gối trước tượng thần của ba tòa thần tràng.”

“Mục đích dùng để răn đe.”

“Nhất là Nguyệt Viêm thần điện, nghe nói bên trong giáo lí của bọn họ còn có miêu tả về việc này, thậm chí Nguyệt Viêm thần điện còn có ngày lễ chuyên môn phỉ nhổ kẻ xúc phạm thần.”

Hứa Thanh trầm mặc, liếc mắt nhìn đội trưởng.

Thần sắc của đội trưởng vẫn như thường, không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí còn làm ra bộ dáng nghiêm túc lắng nghe, thấy Hứa Thanh nhìn tới, y còn hiếu kỳ quan sát pho tượng thứ tư quỳ bái ở phía trước.

Tất nhiên Khâu Tước Tử không thể biết được nội tâm của Hứa Thanh và đội trưởng bây giờ, vì vậy dựa theo giới thiệu lúc trước, tiếp tục nói.

“Đúng rồi, Thần Sơn và ba tòa Thánh thành còn có một quy củ.”

“Đó chính là không thể xuất hiện ngưu (trâu), đây là cấm ky, ta cũng không biết tại sao lại có loại quy củ như thế, nhưng chỉ cần xuất hiện sẽ chết rất thảm, thậm chí trong những năm qua, một vài tộc quần liên quan tới trâu cũng đều bị Nguyệt Viêm thần điện diệt không sai biệt lắm.”

Hứa Thanh lần nữa nhìn đội trưởng.

Đội trưởng mày dạn mặt dày, tiếp tục tỏ ra hiếu kỳ.

Khâu Tước Tử vẫn mở miệng.

“Còn nữa, tên có chữ ‘ngưu’ cũng là cấm ky, không thể bị người biết được, đúng rồi hai vị đạo hữu, trong tên các ngươi không có chữ ngưu chứ?”

Đoạn đường này gã biết rõ Hứa Thanh là Hứa Thanh, nhưng lại không biết gì về Trần Nhị Ngưu, chỉ biết là sư huynh của Hứa Thanh.

Hứa Thanh lắc đầu, lại nhìn đội trưởng.

Đội trưởng ho khan một tiếng, nhanh chóng lắc đầu, Khâu Tước Tử cũng không suy nghĩ nhiều, đang muốn tiếp tục nói chuyện.

“Còn nữa. ..”

Đội trưởng thấy như vậy, rốt cuộc không ra vẻ được nữa, trừng mắt nhìn Khâu Tước Tử.

“Được rồi, nhanh chóng dẫn đường, nói nhiều lời thừa như vậy làm gì!”

Chương 1929: Tộc kỳ trên Thần Sơn (1)

“Người này bị làm sao vậy, ta cũng không có nói tới y nha.”

Khâu Tước Tử cảm thấy hơi kinh ngạc, đồng thời có chút ủy khuất vì đột nhiên bị đội trưởng mắng.

Gã chỉ nói một chút về quy củ của Thần Sơn mà thôi, tại sao lại khiến cảm xúc của vị sư huynh Hứa Thanh chấn động như vậy.

Thế là nội tâm của gã không khỏi sinh ra một chút suy đoán.

Nhưng hiển nhiên mặc kệ gã nghĩ như thế nào, cho dù là nằm mơ cũng không thể hiểu rõ được thế giới nội tâm của Trần Nhị Ngưu…

Nhìn thấy vẻ mặt của đội trưởng càng dần càng bất thiện, Khâu Tước Tử vội vàng thu hồi suy nghĩ, dẫn đường phía trước, đi đến bậc thang phía sau bốn tôn pho tượng ba vị Thần và một quỳ này.

Lúc đi ngang qua bên cạnh pho tượng kẻ khinh nhờn bị trừng phạt, Hứa Thanh nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Đội trưởng bên cạnh sờ sờ mũi, lại nhìn qua Hứa Thanh, ho khan một tiếng, truyền ra thần niệm.

“Đừng nhìn nữa tiểu Thanh, ta cũng không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, lão bất tử Nhật Viêm nam không ra nam nữ không ra nữ đáng giết ngàn đao lại làm ra loại sự tình khiến người ta tức lộn ruột như thế này!”

“Hơi quá đáng!”

Đội trưởng hừ một tiếng.

Hứa Thanh trầm mặc, thu hồi ánh mắt, lúc tới gần bậc thang hắn không áp được do dự trong đáy lòng nữa, truyền âm về phía đội trưởng.

“Đại sư huynh, liệu ngươi tới đây…có thể bị Nguyệt Thần và Nhật thần phát hiện, sau đó một cái tát đập chết hay không… . .”

Đội trưởng nhướn lông mi lên.

“Ngươi nghĩ tại sao ta phải lấy được chữ bên trong Vô Tự Thiên Thư mới dám tới đây?”

“Yên tâm, ta đã có kế hoạch vạn toàn, Nhật Viêm một mực ngủ say, Nguyệt Viêm nuốt máu thịt Xích Mẫu nên còn đang tiêu hóa, về phần hồ ly lẳng lơ, đừng thấy tượng thần của nàng thức tỉnh, thực ra bản thể cũng đang ngủ say, còn những Thần khác thích xem náo nhiệt, sẽ không dễ dàng vạch trần, cho nên chuyến này của chúng ta rất an toàn.”

Đội trưởng vỗ ngực đảm bảo.

Hứa Thanh thở dài, đã làm xong chuẩn bị có ngoài ý muốn xảy ra, sau đó lại hít sâu cất bước đi lên bậc thang phía trước.

Một khắc đạp lên bậc thang, thân thể Hứa Thanh chấn động, hơn 1800 tòa cấm sơn trên đỉnh đầu bỗng biến mất một tòa.

Cấm sơn hóa thành một đạo cầu vồng, bay tới dung nhập vào bên trong Thần Sơn.

Cùng lúc đó, theo một tòa cấm sơn dung nhập, tòa Thần Sơn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc hiện ra ở trước mặt Hứa Thanh cũng xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Có thể nhìn thấy từng mặt lá cờ, xuất hiện trên Thần Sơn.

Giống như một bảng danh sách trực quan, từ dưới lên trên, tương ứng cùng độ cao thấp của bậc thang, màu sắc mỗi lá khác nhau, đồ đằng thêu bên trên cũng là đủ loại.

Mỗi một lá cờ cũng lớn nhỏ khác biệt, lá cờ càng ở trên cao lại càng lớn, càng rõ ràng.

Dù là bên trong Thánh thành cũng có thể nhìn thấy.

Trong đó ở phía dưới cuối cùng của Thần Sơn là nhiều lá cờ nhất, rập rạp vô số không dưới mấy vạn, mà tới bậc thang 100 lại giống như một đường ranh giới, số lượng lá cờ chỗ đó chỉ có chừng hai ngàn.

Lại nhìn lên trên, vượt qua độ cao 500 bậc lại tạo thành một đường ranh giới thứ hai, chỗ đó chỉ còn khoảng 300 lá cờ.

Mà lá cờ ở phía trên cao nhất chính là độ cao hơn 800 bậc, vô cùng to lớn, cực kỳ nổi trội.

Vả lại nếu cẩn thận quan sát có thể thấy, lá cờ từ độ cao 300 bậc thang trở lên, bảy tám phần đều là lá cờ của bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên.

Mà bên trong mấy vạn lá cờ dưới cùng, theo cấm sơn của Hứa Thanh dung nhập, giờ phút này lại nhiều thêm một lá.

Đó là một lá cờ màu đỏ không lớn không nhỏ, bên trên thêu núi sông, nhưng lại là hình phá toái, mà màu đỏ như máu rõ ràng cũng hiện ra một cỗ áp lực.

Đó là lá cờ nhân tộc mà Thần Sơn tự động hội tụ ra!

Một khắc xuất hiện, Hứa Thanh theo bản năng nhìn qua, cũng có người khác ngóng nhìn tới.

Cùng lúc đó, giọng nói trầm thấp của Khâu Tước Tử truyền đến từ sau lưng Hứa Thanh.

“Bước cuối của khâu đại săn bắn thứ nhất là dung nhập cấm sơn vào bên trong Thần Sơn, mỗi khi bước lên một bậc thang, một tòa cấm sơn sẽ tan biến, từ đó hình thành tộc kỳ.”

“Tộc kỳ sẽ tăng theo tu sĩ tiến lên phía trước, cho đến một tòa cấm sơn cuối cùng tan biến, trên độ cao tương ứng, tộc kỳ sẽ đứng vững ở đó không ngã.”

“Về phần những lá cờ trên Thần Sơn, chỉ khi người có cấm sơn tới, một khắc dung nhập cấm sơn vào trong mới có thể hiển lộ ra, bình thường không nhìn thấy.”

Khâu Tước Tử tương tự bước lên bậc thang đệ nhất, theo cấm sơn trên đỉnh đầu của gã biến mất, Thần Sơn lại có thêm một lá cờ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

“Bình thường mà nói, một tòa cấm sơn có thể thông qua khâu thứ nhất, có đủ tư cách tham gia khâu thứ hai của đại săn bắn.”

“Chỉ có tu sĩ muốn tranh đoạt đệ nhất, mới muốn hội tụ thêm càng nhiều ngọn núi hơn nữa trong khâu này.”

“Về phần tộc kỳ, đó là Thần Sơn tự nhiên hình thành, nó có thể tự động căn cứ đặc tính tộc quần khác biệt, miêu tả ra lá cờ với ký hiệu đặc thù của tộc quần đó.”

Khâu Tước Tử thấp giọng giải thích.

Hứa Thanh gật đầu, thu hồi ánh mắt khỏi tộc kỳ nhân tộc, cất bước đi về phía bậc thang thứ hai, chớp mắt bước lên, ngọn núi trên đỉnh đầu lại biến mất một tòa.

Lá cờ núi sông màu đỏ cũng theo đó tăng lên, vả lại càng lớn hơn một chút.

Cứ như vậy, Hứa Thanh từng bước đi tới bậc thang thứ 100.

Đứng ở chỗ này, là cờ núi sông màu đỏ đã trở lên rất lớn, cũng có được cảm giác rõ ràng bên trong đông đảo lá cờ.

Chỉ là sau khi tộc kỳ lớn hơn, cảm giác núi sông phá toái ở bên trên cũng càng rõ ràng, thậm chí còn hiện ra vô số thi hài, có thể thấy vô cùng thê thảm.

Hứa Thanh không khỏi lần nữa ngóng nhìn, sau một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, lại ngẩng đầu nhìn qua lá cờ các tộc phía trên, trầm mặc tiếp tục cất bước.

200, 300, 400...

Chương 1930: Tộc kỳ trên Thần Sơn (2)

Một khắc đi đến bậc thang thứ 500, phía dưới hắn là mấy vạn lá cờ, về phần phía trên, dĩ nhiên đã còn không nhiều lắm.

Mà bước lên nhiều bậc như thế, cũng khiến cho thời gian lá cờ hiện ra trên Thần Sơn cũng trở lên dài dằng dặc, nhất là tộc kỳ màu đỏ của nhân tộc còn không ngừng tăng lên, không ngừng lớn hơn, khiến cho nó không cách nào không bị người chú ý.

Vì vậy lại có thêm càng nhiều tu sĩ Thánh thành để ý đến một màn nơi đây.

Tuy rằng không ít tu sĩ Viêm Nguyệt đều đã chuẩn bị tâm lý, nhưng một khắc chân chính trông thấy, trong lòng vẫn dâng lên gợn sóng.

“Là Hứa Thanh!”

“Lúc trước ta thấy hắn đi tới Thần Sơn… . .”

“Kiêu ngạo, nhân tộc lại có thể khiến tộc kỳ của tộc quần lên tới độ cao như thế trong đại săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc ta!”

“Đáng hận, đám thiên kiêu của tộc chúng ta lại không có ai ra tay, chỉ có một tên Thác Thạch Sơn nhưng lại đi so đấu phong cấm, nếu không sao có thể để cho hắn đắc ý!”

Theo tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bên trong Thánh thành nhao nhao thể hiện không cam lòng, lộ ra địch ý nồng đậm, Hứa Thanh đã một đường đi tới bậc thang thứ 500 của Thần Sơn.

Đứng ở nơi này, chung quanh hắn lượn lờ tràn ngập mây mù, bên trên đã có rất ít lá cờ.

“Còn có thể đi hơn 1300 bậc nữa!”

Hứa Thanh thì thào, thân thể nhoáng một cái, nhanh chóng đi tới phía trước, rất nhanh đã đến bậc thang thứ 600, 700, cho đến lúc tới vị trí của lá cờ cao nhất, hắn vẫn không có bất kỳ ý dừng lại nào, lập tức lướt qua.

Tộc kỳ núi sông màu đỏ đã vượt qua lá cờ Viêm Nguyệt Huyền Thiên nọ, chớp mắt trở thành lá cờ cao nhất, vả lại theo Hứa Thanh đi về phía trước, vẫn còn tiếp tục tăng lên!

900 bậc, 1000 bậc… . .

Một đường bay nhanh, một đường màu đỏ.

Càng dần càng có nhiều tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nhìn thấy một màn này, bọn họ nhìn tộc kỳ màu đỏ liên tục tăng vọt, càng lúc càng lớn, cảm giác sỉ nhục trong lòng cũng càng bốc lên mãnh liệt hơn.

Tư cách là thượng tộc, phần lớn tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đều rất tự hào về bản thân, nhưng bọn họ càng cảm giác tự hào về bổn tộc, giờ phút này nghẹn khuất trong nội tâm lại càng lớn.

Nhất là một màn tộc kỳ nhân tộc tung bay không chỉ là tu sĩ tầm thường tận mắt nhìn thấy, ngay cả cao tầng Viêm Nguyệt bên trong ba tòa Thánh thành cũng đều ngẩng đầu, nhìn tộc kỳ sông núi trên Thần Sơn.

Thần sắc mỗi người đều khác nhau.

Trong đó có một vị chính là Viêm Nguyệt quyền quý trong cung điện của tòa cấm khu lúc trước, gã nhìn qua Hứa Thanh trên Thần Sơn, lại cảm nhận địch ý của tu sĩ bổn tộc, nở nụ cười to.

Thời gian trôi qua, độ cao của tộc kỳ núi sông màu đỏ vẫn nhanh chóng tăng lên, 1200, 1400, 1600 bậc…

Cho đến khi tới phía trên đám mây, ở bậc thang 1873, lá cờ núi sông màu đỏ phất phới trong gió, mặt cờ to lớn ngàn trượng tản ra, vượt qua toàn bộ, siêu quần xuất chúng!

Cảm giác lực áp quần hùng vô cùng mãnh liệt.

Đây là một lần khơi dòng trước đó chưa từng có!

Cũng là lần đầu trong tất cả các lần đại săn bắn vô số năm qua của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Nhân tộc, trở thành người đứng đầu của khâu thứ nhất.

Ngay khi lá cờ núi sông hoàn toàn đứng sừng sững, ba tòa Thánh thành nháy mắt xuất hiện yên tĩnh, vô số ánh mắt hội tụ tới trên Thần Sơn, tới trên tộc kỳ núi sông màu đỏ!

Hứa Thanh tương tự nhìn qua lá cờ trước mặt, vẻ mặt có chút hoảng hốt, cũng không nói ra được là cảm giác gì, hồi lâu sau hắn thu hồi ánh mắt, từng bước đi xuống phía dưới.

Trên đường xuống núi, hắn mơ hồ nghe được tiếng huyên náo cùng xôn xao bên ngoài.

Hứa Thanh không quan tâm tới những thứ đó, cho đến khi rời khỏi bậc thang, bước tới bên cạnh đội trưởng, đội trưởng nở nụ cười với Hứa Thanh.

“Cảm giác đứng ở trên đó như thế nào?”

Hứa Thanh quay lại nhìn Thần Sơn, lắc đầu.

“Đáng tiếc, không lên tới được đỉnh núi.”

Đội trưởng cười ha hả.

“Không sai biệt lắm là được rồi, như bây giờ đã khiến cho toàn bộ tộc quần Viêm Nguyệt Huyền Thiên xuất hiện địch ý và ác cảm, dẫu sao đây chính là cắm cờ vào trên Thần Sơn của người ta.”

“Cao tầng của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng coi như là đã đạt được mục đích, sở dĩ bọn họ ngầm đồng ý sự xuất hiện và giết chóc của ngươi, chính là muốn kích thích đám tu sĩ trong tộc quần thế hệ này.”

“Muốn đám chó hoang càng thêm hung ác, muốn kích phát ý chí chiến đấu của bọn chúng, tự nhiên cần có một con sói tới kích thích, như thế mới có thể khiến bọn chúng bộc phát tốt hơn.”

“Ngươi, chính là con sói bọn họ nguyện ý cho phép xuất hiện, đương nhiên ta càng muốn gọi là gậy quấy phân heo hơn.”

“Có thể tưởng tượng, trong khâu thứ hai thậm chí thứ ba sau này, ngươi sẽ phải đối mặt với càng nhiều chú ý hơn nữa.”

“Nếu đã như thế, vậy tốt nhất là giết ra một đường thẳng!”

Đội trưởng cười tủm tỉm nói.

“Đại sư huynh ví von rất hay.” Hứa Thanh nghe vậy nhàn nhạt mở miệng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, rất là đắc ý, y cũng thấy mình ví von rất hoàn mỹ.

“Đi thôi, ta vừa mới hỏi Tiểu Ma Tước rồi, tiếp theo chúng ta sẽ có một đoạn thời gian nghỉ ngơi chờ đợi khâu thứ hai mở ra, trong lúc đó chúng ta phải tìm một chỗ cư trú, nhưng mà giá cả nơi đây rất cao, không thỏa đáng.”

“Cũng may Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc có cung cấp động phủ miễn phí cho tất cả người tham dự đại săn bắn, chúng ta có thể đi tới đó ở tạm, loại tiện nghi như thế có ngu mới không chiếm.”

“Mặt khác, khâu thứ hai cũng không sai biệt lắm với suy đoán của ta.”

“Đó là săn bắn ở bên trong Sơn Hải đại vực!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi.

“Ta nói cho ngươi biết nha tiểu Thanh, trong Sơn Hải đại vực có không ít hung thú cực kỳ mỹ vị, bảo đảm ngươi ăn một lần, cả đời khó quên.”

Chương 1931: Tha hương đất khách (1)

Hứa Thanh không rõ hung thú trong Sơn Hải đại vực mỹ vị đến cỡ nào, nhưng theo hắn và đội trưởng rời khỏi, lúc đi đến động phủ miễn phí trong miệng đội trưởng, Hứa Thanh có thể cảm thụ rất rõ ràng sự cao cao tại thượng của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Thời kỳ đại săn bắn, ba tòa Thánh thành mở ra, nhưng mà giá hàng hóa dịch vụ trong đó rất cao, dẫu sao nơi đây cũng là hạch tâm của toàn bộ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Mà loại giá cả này, hầu hết tu sĩ tầm thường không thể chịu đựng nổi.

Cho nên Thánh thành đã cung cấp một nơi cư trú và nghỉ ngơi miễn phí cho tu sĩ các tộc tham dự săn bắn.

Chỉ là khu vực như vậy có yêu cầu rất cao đối với thân phận người cư trú, được chia làm thượng đẳng, trung đẳng cùng với hạ đẳng.

Chỉ có tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên cùng với mấy thượng tộc siêu cấp mới có tư cách ở trong động phủ thượng đẳng, chỗ đó chẳng những được phân chia linh khí riêng, càng có Thần Sơn gia trì và chia làm từng gian đình viện.

Mặc kệ là hoàn cảnh ưu mỹ hay là phù hợp tu hành, đều là thượng phẩm.

Về phần động phủ trung đẳng, là chỗ của những tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tương đối đơn giản hơn rất nhiều.

Còn động phủ hạ đẳng là đơn sơ nhất, chuyên mở ra đối với hạ tộc ngoài Viêm Nguyệt tộc tham dự.

Dù bây giờ lá cờ núi sông mà Hứa Thanh cắm trên Thần Sơn đang đứng thứ nhất, nhưng hắn cũng không có tư cách ở trong động phủ thượng đẳng hay trung đẳng, chỉ có thể lựa chọn hạ đẳng.

Trong mắt Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tộc quần không bằng lại còn không lựa chọn phụ thuộc bọn họ, đều là hạ tộc.

Kể cả là Khâu Tước Tử cũng không biết phải làm thế nào, gã muốn dùng tên của mình đổi một tòa động phủ thượng đẳng giúp Hứa Thanh, vì vậy thử nghiệm câu thông cùng tu sĩ bổn tộc chịu trách nhiệm phân phát động phủ.

Tộc quần mạnh yếu, nhiều khi cũng thể hiện ra rất rõ ràng trên người tộc nhân.

Trừ phi là người có đủ thực lực đánh vỡ hết thảy, mới có thể khiến thân phận áp đảo phía trên tộc quần.

Hiển nhiên bây giờ Hứa Thanh còn chưa làm được như thế.

Mà tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên chịu trách nhiệm an bài động phủ, tự nhiên cũng không có hảo cảm gì đối với hai người Hứa Thanh xuất hiện ở trước mặt mình.

Đồng thời cũng nhíu mày với hành vi của Khâu Tước Tử, nhàn nhạt mở miệng.

“Không được!”

“Nguyện ý ở thì ở, không thì rời đi, toàn bộ Thánh thành đều là quy củ này.”

Nói xong tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên ném ra một tấm lệnh bài động phủ, sau đó nhắm mắt không thèm quan tâm tới nhóm người Hứa Thanh.

Khâu Tước Tử thầm than, nhìn Hứa Thanh một chút sau đó thấp giọng mở miệng.

“Hứa đạo hữu, sắc trời đã tối, mà sau khi mặt trời lặn, Thánh thành sẽ có lệnh cấm đi lại ban đêm… . . Thời gian cũng sắp tới.”

Hứa Thanh không quan tâm tới cấp độ của nơi ở, nhưng nghe thấy câu cấm đi lại ban đêm, thần niệm lướt qua bên ngoài, hoàng hôn đã hiện ra ở phía chân trời, nhưng người đi đường bát phương vẫn nối liền không dứt như trước, không giống như là sắp tới giờ cấm đi lại ban đêm.

“Cấm đi lại ban đêm chỉ nhằm vào ngoại tộc chứ sao.” Đội trưởng nhướn lông mi lên, cầm lấy lệnh bài động phủ.

“Miễn phí tự nhiên phải ở, ngu sao mà không ở.”

Hứa Thanh không nói chuyện, thu hồi thần niệm, nhẹ gật đầu với Khâu Tước Tử sau đó cùng đội trưởng dựa theo lệnh bài chỉ dẫn rời đi.

Khâu Tước Tử chắp tay cúi đầu, đáy lòng không khỏi cảm khái.

Một đường đi theo Hứa Thanh tới giờ, gã rất rõ ràng chiến lực kinh khủng của đối phương.

“Chỉ là Linh Tàng đại viên mãn, lại có được chiến lực đánh với Quy Hư tứ giai... Thiên kiêu như thế, nếu như sinh ra ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhất định sẽ được truy cầu, có thể nói Thiên Kiêu Chi Tử.”

“Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Khâu Tước Tử thở dài, nhìn thân ảnh hai người Hứa Thanh tan biến, bản thân cũng rời khỏi.

Thời gian dần trôi qua, hoàng hôn bên chân trời hoàn toàn hạ xuống, một khắc trăng sáng bay lên, Hứa Thanh và đội trưởng đã tìm được động phủ thuộc về mình.

Chuẩn xác mà nói, cũng không thể coi như là một tòa động phủ, chỉ là một chỗ dân trạch mà thôi, bất kể trong ngoài đều rất đơn sơ, vị trí cũng rất hoang vắng.

Nhưng mà Hứa Thanh từ trước đến nay đều không quan tâm tới chỗ ở, dù tòa dân trạch này đơn sơ, nhưng vẫn tốt hơn rất nhiều so với chỗ ở của hắn khi còn nhỏ.

Cho nên sau khi vào bên trong phòng, Hứa Thanh thong dong khoanh chân nhắm mắt đả tọa.

Mà đội trưởng cũng tỏ ra không để ý, một bên cầm ngọc giản không ngừng truyền âm, cũng không biết đang câu thông với ai.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, đội trưởng và Hứa Thanh lên tiếng chào hỏi, nháy mắt ra hiệu.

“Tiểu Thanh, ta đã hỏi rõ ràng rồi, cách thời gian khâu thứ hai mở ra còn một tháng nữa, trong khoảng thời gian này ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt, ta dự định sẽ đi kiếm một chút tình báo về.”

“Thuận tiện đi xử lý chút việc tư.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, trong mắt xuất hiện một chút chờ mong cùng hưng phấn, rất giống những thập hoang giả đi đến lều vải lông vũ trong doanh địa mà Hứa Thanh nhìn thấy hồi trước.

“Ngươi cẩn thận một chút.”

Hứa Thanh dặn dò một câu.

“Yên tâm yên tâm, có Vô Tự Thiên Thư ở đây, khí tức của ta sẽ không bị phát hiện.”

Đội trưởng theo thói quen vỗ ngực, sau đó xoa xoa bàn tay rời khỏi gian phòng nhỏ.

Hứa Thanh lắc đầu, tiếp tục nhắm mắt đả tọa.

Mấy ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, Hứa Thanh một mực không ra ngoài, đội trưởng cũng không trở về.

Cho đến bây giờ, sau khi trải qua mấy ngày tu chỉnh, tâm thần mỏi mệt do một đường giết chóc của hắn cũng đã khôi phục lại.

“Đi dạo một chút cũng tốt, nhìn xem có thể mua được vài tin tức về Sơn Hải đại vực hay không.”

Hứa Thanh mở mắt, sau khi trầm ngâm một phen bèn đi ra khỏi phòng.

Chương 1932: Tha hương đất khách (2)

Trong thời gian mấy ngày qua, Thần Sơn nhiều lần xuất hiện những lá cờ mới, nhưng thủy chung không có ai siêu việt được độ cao của Hứa Thanh, mà theo lá cờ lần lượt hiện ra trên Thần Sơn, cũng càng ngày càng khiến cho tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên cảm thấy không thoải mái.

Cái loại cảm giác ngẩng đầu đã nhìn thấy một lá cờ núi sông cao cao tại thượng, khiến cho bọn họ cũng xuất hiện vô vàn phản cảm đối với Hứa Thanh.

Mà theo thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở trong thành, có thể rõ ràng nhìn thấy loại phản cảm đó ở trong mắt người qua đường.

Hứa Thanh không thèm quan tâm.

Dù là trên đường đi tới không ngừng có tiếng nghị luận xen lẫn ác ý truyền đến bên tai, nhưng hắn đều lựa chọn bỏ qua.

Khâu thứ nhất đã kết thúc, không có cấm sơn, Hứa Thanh cảm thấy ra tay không có ý nghĩa gì, huống hồ... trong mắt của hắn, có quá nhiều kẻ phản cảm, giết cũng giết không hết.

Mà trên đường cũng xuất hiện vài tên khởi xướng khiêu chiến với hắn, nhưng không có một ai khiến Hứa Thanh cảm thấy đáng giá để xuất thủ.

“Nhân tộc Hứa Thanh!”

Giờ phút này, trong lúc đang đi về phía trước, từ trong đám người bỗng có một khối ngọc giản gào thét bay đến trước mặt Hứa Thanh.

Sau ngọc giản là một thanh niên phụ thuộc Viêm Nguyệt tộc đi ra, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi có dám rời khỏi Thánh thành, chiến một trận sinh tử cùng ta không?”

Hứa Thanh quét mắt nhìn tới trên người đối phương, sau đó bỏ qua, tiếp tục đi về phía trước.

Trên người gã cũng không có thứ gì đủ giá trị để hắn ra tay.

Hiển nhiên tên thanh niên nọ cũng không phải thật sự muốn khiêu chiến, chẳng qua là muốn dựa thế mà thôi, thấy thấy Hứa Thanh rời đi cũng chỉ cười lạnh vài tiếng, thuận thế tăng thêm một chút thanh danh.

Theo hắn đi về phía trước, thách thức cùng loại cũng liên tục xuất hiện.

Hứa Thanh cảm thấy có chút phiền, nhất là khi hắn nhìn tới một vài cửa hàng của Thánh thành cũng chia làm đủ loại khác biệt, thậm chí còn có một số sau khi nhìn thấy Hứa Thanh đã trực tiếp cự tuyệt.

Cái loại phản cảm cùng ác ý trên thần thái, còn có cả khiêu khích trực tiếp, khiến cho ánh mắt của Hứa Thanh trở lên lạnh như băng.

Hắn biết rõ, chỉ cần hắn xuất ra lệnh bài của Nê Hồ Ly, tất cả sẽ được giải quyết, có thể thuận lợi đi vào cửa hàng, cũng có thể dễ dàng mua sắm.

Nhưng hắn ngẩng đầu nhìn lên Thần Sơn, cuối cùng vẫn không có lấy lệnh bài của Nê Hồ Ly ra, mà truyền âm cho Khâu Tước Tử, rồi xoay người quay về chỗ ở.

Sau khi nghỉ ngơi một lát ở, Khâu Tước Tử đã đưa tin tức có thể sưu tập về Sơn Hải đại vực đến trong tay Hứa Thanh.

Sau mấy ngày không gặp, vẻ mặt của Khâu Tước Tử có chút phức tạp, đưa đồ xong lập tức khom người rời đi.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua, bằng vào lịch duyệt của hắn, đổi vị trí vào trên người của Khâu Tước Tử, hoặc ít hoặc nhiều cũng cảm nhận được đầu nguồn sự phức tạp của đối phương.

Thân là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, lại đi theo bên cạnh hai tên nhân tộc bị bổn tộc phản cảm, mấy ngày nay chắc chắn gã cũng phải chịu không ít mỉa mai.

Hứa Thanh trầm mặc, nhớ lại từng màn sau khi đi đến Thánh thành, trong lòng dần dần hiện lên một tia lệ khí, lúc lâu sau hắn cầm lấy ngọc giản Khâu Tước Tử đưa tới, cẩn thận xem xét khâu đại săn bắn thứ hai.

Khâu thứ hai, sẽ triển khai ở Sơn Hải đại vực.

Vực này khá là đặc thù, bên trong không có bất kỳ tộc quần tu sĩ nào, mà tồn tại vô số dị thú, có rất nhiều con sống một mình, cũng có rất nhiều thành đàn, cuối cùng tạo thành một cái thú vực.

Vô số năm qua, bất kể là thú vật trong bản thân vực đó, hay là thú vật Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đưa từ bên ngoài tới, sau khi không ngừng tích lũy và sinh sôi nảy nở, xuất hiện quá nhiều dị biến không thể tưởng tượng, cũng có đủ các loại vật quỷ dị và hung thú bên ngoài không có.

Quỷ Xa mà Hứa Thanh và đội trưởng nhìn thấy lúc trước chính là một ví dụ.

Về phần đầu nguồn sớm nhất của Sơn Hải đại vực, bên trong ngọc giản Khâu Tước Tử đưa tới không nói tỉ mỉ, chỉ có đôi câu vài lời nhắc tới.

Có tương quan cùng truyền thuyết lâu đời của Viêm Nguyệt Huyền Thiên, cụ thể không kể rõ.

Hứa Thanh cũng không có quá nhiều hiếu kỳ về việc đó, trọng điểm chú ý của hắn chính là ghi chép về những hung thú nổi danh cùng nơi sinh sống của chúng trong ngọc giản.

Sau khi xem xét cẩn thận, cuối cùng Hứa Thanh nhìn tới hung thú xếp hạng thứ nhất.

Kỳ danh Cửu Lê!

Con thú này có địa vị rất đặc thù trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bởi vì trong lịch sử của Viêm Nguyệt, chỉ xuất hiện một lần Cửu Lê bị thuần phục.

Đó là tộc trưởng đời đầu tiên của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cũng là Đại Tư Quyền dẫn dắt tộc quần quật khởi.

Tọa kỵ của gã chính là Cửu Lê.

Từ đó về sau, không có ai chinh phục thành công.

Cũng bởi vì như thế, trong lòng của tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên, Cửu Lê có vị trí cực cao.

Thậm chí Viêm Nguyệt còn có cách nói, nếu như có người thu phục được Cửu Lê, như vậy hết thảy bổn tộc Viêm Nguyệt gặp phải đều sẽ cúi chào, toàn bộ các tộc phụ thuộc khi gặp đều phải quỳ bái.

Chung quanh cũng có rất nhiều lời đồn về Cửu Lê, nhưng miêu tả cụ thể cực ít, rốt cuộc là sống một mình hay là theo đàn cũng không đề cập.

Mặt khác, bên trong ngọc giản cũng đề cập tới một tin, mặc dù bên trong các cường giả thế hệ trước của Viêm Nguyệt tộc có đủ năng lực thu phục Cửu Lê, nhưng ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Thần Linh có một quy củ nghiêm khắc đối với Sơn Hải đại vực.

Chỗ đó bình thường không mở ra, nghiêm cấm đi vào.

Chỉ có mỗi dịp đại săn bắn mới có thể do Thần Linh mở ra, cũng chỉ có thời điểm đó, người tham dự đại săn bắn mỗi một thời đại mới có thể tìm bắt dị thú trong đó làm tọa kỵ.

Loại hạn chế này khiến cho trong vô số năm qua, Cửu Lê chưa lần nào hiện thế.

Mà nơi ở của Cửu Lê tên là Cửu Lê cấm địa, bên trong ngọc giản chỉ ra rõ ràng, nơi đó vô cùng nguy hiểm, người vào thập tử vô sinh.

“Cửu Lê?”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn không biết có phải mình đã nghĩ nhiều hay không, nhưng sau khi xem hết giới thiệu về Cửu Lê, hắn mơ hồ có một loại cảm giác, hình như rất nhiều tin tức tồn tại mâu thuẫn.

“Trong đó ẩn tàng cái gì sao?”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

“Cuối cùng thì Cửu Lê là dạng hung thú gì? Là tồn tại giống như chín cái đèn lồng?”

Chương 1933: Chuyên nghiệp (1)

Hứa Thanh khá là động tâm đối với Cửu Lê.

Dẫu sao đây cũng là hung thú có ý nghĩa rất đặc thù với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nếu như có thể thu phục được nó làm tọa kỵ, hắn sẽ giống như một tuấn mã tuyệt trần, trở thành đệ nhất của khâu thứ hai.

Mục tiêu của Hứa Thanh không phải là Huyền Thiên Tướng, mà là Đại Huyền Thiên!

Mà muốn trở thành Đại Huyền Thiên hiếm có, nhất định phải cầm được đệ nhất của từng khâu.

“Nhưng đáng tiếc, Cửu Lê… . . Không phải ta có thể thu phục.”

Hứa Thanh thầm than, mặc dù có đôi khi hắn làm việc quyết đoán, cũng nguyện ý điên cuồng, nhưng phần lớn đều đã trải qua quá trình cân nhắc và so sánh sau đó mới hành động, điểm này thoáng có chút không giống đội trưởng.

Nói đơn giản hơn, Hứa Thanh vẫn có lý trí.

Cho nên hắn biết rõ, nếu nhiều năm như thế vẫn không có ai thành công thu phục được Cửu Lê, vậy trong đó nhất định tồn tại một chút bí ẩn người ngoài không biết được.

Trình độ hung hiểm có thể nghĩ.

Hứa Thanh thu hồi thần niệm khỏi ngọc giản giới thiệu về Cửu Lê, đang muốn xem xét ngọc giản giới thiệu tin tức hung thú khác, từ đó lựa chọn mục tiêu của mình.

Đúng lúc này, thần sắc của hắn hơi động, ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng.

Bây giờ bên ngoài đang là đêm tối, cũng là thời điểm cấm đi lại ban đêm, cảnh đêm như mực, lại hóa thành từng sợi thực chất, lan tràn qua khe cửa phòng, cuối cùng hội tụ tới một chỗ phía trước Hứa Thanh, tạo thành thân ảnh đội trưởng.

Loại phương thức xuất hiện có chút đặc biệt, thậm chí nếu không phải lúc đội trưởng tiếp cận đã truyền đến thần niệm, Hứa Thanh cũng rất khó phát hiện sớm, vì vậy không khỏi nhìn thêm nhiều lần.

Mà vài lần nhìn thêm của Hứa Thanh cũng khiến cho nội tâm của đội trưởng nhận được đầy đủ thỏa mãn.

“Thế nào tiểu Thanh, có phải đại sư huynh trở về, lặng yên không một tiếng động hay không?”

Hứa Thanh gật đầu.

“Cho nên ngươi yên tâm đi, hiệu dụng của bốn chữ Vô Tự Thiên Thư vô cùng huyền diệu, không hề uổng công ta trà trộn vào phân tông Tinh Đế lâu như vậy.”

Tuy rằng cuối cùng Vô Tự Thiên Thư là Hứa Thanh dùng một câu lấy được, nhưng hiển nhiên đội trưởng cố ý không nhắc đến việc đó, giờ phút này vẫn bảo trì ngạo nghễ ngồi ở trước mặt Hứa Thanh, chú ý đến những khối ngọc giản phía trước, sau khi đảo thần niệm xem xét nội dung bên trong bèn cười nhạt.

“Cửu Lê?”

“Đó chính là một bé cưng rất tốt, tiểu Thanh à, nếu như ngươi muốn thu phục nó, hơi khó nhé.”

Hứa Thanh nghe vậy không khỏi nhìn thẳng vào ánh mắt của đội trưởng.

“Đại sư huynh, ngươi đã từng gặp Cửu Lê?”

Đội trưởng xoa cằm, vừa muốn nói gì đó, nhưng theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thần Sơn, ho khan một tiếng.

“Có mấy lời không thể nói trong Thánh thành, quá mức nhạy cảm, tóm lại nếu như ngươi sinh sớm hơn vài vạn năm, có lẽ còn có thể thu phục Cửu Lê, hiện giờ à… . . Đừng suy nghĩ.”

“Về phần những tin tức về Cửu Lê này… . .”

Đội trưởng nhếch miệng, lục lọi túi trữ vật một hồi, cuối cùng thế mà lại lấy ra một con tôm, cầm ở trong tay trực tiếp bẻ ra hai nửa, sau đó nháy nháy mắt với Hứa Thanh.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Đội trưởng vung tay lên, để toàn bộ những cái ngọc giản về Cửu Lê ở một bên, sau đó lấy ra một tấm thẻ tre màu đen từ trên người, bên trên tràn ra một chút đạo vận cổ xưa, giống như đã tồn tại rất lâu.

“Tiểu Thanh, trong khâu thứ nhất, đại sư huynh không giúp đỡ được cái gì, cho nên mấy ngày hôm trước ta đã ra ngoài sưu tập tin tức, cùng với tìm một chút dấu vết lưu lại trước kia.”

“Có thể nói là thu hoạch tràn đầy!”

Đội trưởng mặt mày hớn hở, tâm tình rất là sung sướng.

“Sau khi điều tra, ta có nắm chắc mười phần, có thể cho ngươi trực tiếp trở thành đệ nhất trong khâu thứ hai.”

“Chuyện này ngươi cũng không cần lo, cứ để ta tới xử lý!”

“Đợi một tháng sau khi khâu thứ hai mở ra, đến lúc đó ta muốn một mình đi làm một chuyện, ngươi tùy tiện đi bộ trong Sơn Hải đại vực là được, không cần phải để ý tới ta, đợi khi khâu thứ hai kết thúc, ta bảo đảm ngươi sẽ cầm được con ấu thú Sơn Xi!”

“Đây chính là hung thú bài danh thuộc năm vị trí đầu trong Sơn Hải, cao hơn nhiều so với Quỷ Xa, cũng coi như là hung thú tầng thứ tối cao có thể bị thu phục trong khâu thứ hai.”

“Lần này đại sư huynh bảo kê ngươi!”

Đội trưởng vô cùng hào hùng tuyên bố.

Hứa Thanh nở nụ cười, mặc kệ lời đại sư huynh nói có đáng tin cậy hay không, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, loại cảm giác được người bảo hộ này rất là ấm áp.

“Cảm ơn đại sư huynh.”

Đội trưởng tâm tình càng tốt, ngâm nga khúc hát, lại lấy ra một thanh đao khắc từ trên người, khắc họa lên trên thẻ trúc màu đen, vừa khắc còn vừa quan sát, thi thoảng lại thổi một hơi hất bay mảnh gỗ vụn, rất là cẩn thận, dường như đang chế tạo đồ vật cổ xưa gì đó.

Hứa Thanh nhìn qua, không tra ra cụ thể, chỉ thấy bên trên giống như khắc một hình trăng lưỡi liềm, cùng với rất nhiều phù văn thần bí.

“Đây là?”

Đội trưởng cười cười vẻ thần bí.

“Đây là lệnh chiêu mộ hung thú Sơn Hải!”

“Năm đó lúc ta và lão nương Nguyệt Viêm còn tốt đẹp, rất nhiều thứ của nàng đều là ta giúp đỡ chế tạo.”

“Lệnh này cũng là một thứ thú vị, mặc dù bây giờ ta không có sẵn, nhưng không sao cả, ta chuẩn bị làm 180 cái, ta cũng không tin sau khi cùng nhau vung ra, lại không đập cho một con Sơn Xi chóng mặt!”

“Mà ta cũng rất am hiểu làm món đồ chơi này, năm đó ta lén lút bán đi rất nhiều… Ta còn cho đặt cho nó một cái tên ngưu bức.”

Nói đến đây, đội trưởng ho khan một tiếng, không nói lời gì nữa, cúi đầu làm việc.

Nhìn đội trưởng ra sức khắc, thần sắc Hứa Thanh có chút cổ quái, ngay lúc đang muốn nói gì đó, ngọc giản truyền âm của hắn bỗng chấn động.

Hứa Thanh giơ tay lên lấy ra, thần niệm xem xét.

Chương 1934: Chuyên nghiệp (2)

Đội trưởng bên đó cũng ngẩng đầu, nhìn ngọc giản truyền âm của Hứa Thanh.

“Là Đại hoàng tử, gã đã đến Thánh thành, hỏi nơi ở của chúng ta, muốn tới bái phỏng.”

Hứa Thanh nhìn tới thẻ tre trong tay đội trưởng.

“Không sao, có lẽ gã không nhận ra, dù sao đây cũng là đồ cổ, huống hồ cho dù nhận ra cũng không sao cả, đến lúc đó cho gã mấy tấm.”

Đội trưởng không quan tâm, tiếp tục làm hàng giả.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút sau đó báo vị trí cho Đại hoàng tử.

Không lâu sau, trong lúc Hứa Thanh và đội trưởng có phát hiện riêng, thân ảnh Đại hoàng tử xuất hiện, khom người ở ngoài phòng của bọn họ.

“Cổ Việt Trung Huy, cầu kiến Hứa tôn.”

Thái độ và ngữ khí đều rất chú trọng lễ nghi.

Nếu như đổi thành trước khi Hứa Thanh chém giết Minh Nam Thế tử, lúc Đại hoàng tử trông thấy Hứa Thanh sẽ không thể hiện như vậy, dù gã là Hoàng tử không được Nhân Hoàng ưa thích, nhưng dù sao cũng là Đại hoàng tử.

Nhưng sau lần trải qua đó, đã khiến địa vị Hứa Thanh trong lòng gã tăng lên cực cao.

Thật lòng khâm phục mới có cung kính như vậy.

Cánh cửa lớn im hơi lặng tiếng mở ra.

Đại hoàng tử hít sâu, sửa sang lại quần áo một chút sau đó mới đi vào, một khắc trông thấy Hứa Thanh, lại chắp tay cúi đầu.

“Chúc mừng Hứa tôn lấy được hạng đầu của khâu đại săn bắn thứ nhất!”

Hứa Thanh nhìn Đại hoàng tử, so với lần gặp ở chỗ Minh Nam Thế tử lúc trước, thương thế trên người Đại hoàng tử đã khá hơn nhiều, đồng thời hình như sau khi trải qua sự tình lần đó, Đại hoàng tử cũng đã trưởng thành hơn không ít.

Hơn nữa nếu nhìn từ trên tướng mạo thì gã là người giống với Nhân Hoàng nhất, cho nên trong mơ hồ cũng có một cỗ khí thế rất mạnh mẽ.

Hứa Thanh khẽ vuốt cằm, ý bảo Đại hoàng tử ngồi xuống.

Đại hoàng tử khoanh chân mà ngồi, lấy ra ba khối ngọc giản từ trong lòng ngực, đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

“Hứa tôn, hôm ấy sau khi ly biệt, ta cùng với tu sĩ dưới trướng đã sưu tập rất nhiều tin tức về khâu thứ hai, cùng với những thiên kiêu Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tham dự đại săn bắn.”

“Hy vọng có thể có chút trợ giúp cho Hứa tôn.”

“Mặt khác, cũng có một chút sự tình về Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc muốn báo cho biết.”

Đại hoàng tử nhẹ giọng mở miệng.

“Khối ngọc giản thứ nhất ghi chép nơi cư trú cùng với tương quan giới thiệu tuyệt đại đa số hung thú, rất nhiều thứ không phải bên ngoài có thể mua được, là ta thu hoạch từ bên trong mẫu tộc.”

“Khối ngọc giản thứ hai ghi chép các đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt tộc.”

“Ta đã nghe nói Hứa tôn chiến một trận với Thác Thạch Sơn, gã ta chính là một trong ngũ đại thiên kiêu bổn tộc của Viêm Nguyệt.”

“Còn có bốn đại thiên kiêu bổn tộc khác, cùng với những người nổi bật đến từ các tộc phụ thuộc, tổng cộng có 17 vị.”

“Lấy chiến lực của Hứa tôn, những người khác chỉ cần xem qua là được, nhưng mấy vị bổn tộc của Viêm Nguyệt thì cần phải đặc biệt lưu ý… Bởi vì đối với bọn họ mà nói, thân phận là gì đã không còn trọng yếu.”

“Bọn họ chính là hạt giống có thể trấn áp bát phương của Viêm Nguyệt trong thế hệ này.”

“Thiên Mặc Tử, tu vi Quy Hư tam giai, nhưng có chiến lực Quy Hư đại viên mãn, xếp hạng thứ tư trong bổn tộc Viêm Nguyệt thế hệ này, sở thuộc Tinh Viêm thượng thần tư quyền quốc nội, nhân tài kiệt xuất đệ nhất thế hệ này, từng giao chiến cùng Thác Thạch Sơn và đánh bại đối phương.”

“Phàm Thế Song, tu vi Quy Hư tam giai, xếp hạng thứ ba, đồng dạng có đủ chiến lực Quy Hư đại viên mãn, thậm chí từng giao chiến sinh tử cùng đại năng ngoại tộc vừa bước vào Uẩn Thần, thành công bỏ chạy không chết, người này là sở thuộc Nguyệt Viêm thượng thần tư quyền quốc nội, là nhân tài kiệt xuất bậc nhất.”

“Tịch Đông Tử, Quy Hư tam giai, xếp hạng thứ hai, sở thuộc Nhật Viêm thượng thần tư quyền quốc, kẻ này lòng dạ độc ác, ra tay nhất định giết chóc, tộc quần ngoại tộc bị gã tàn sát với con số hơn 10, luyện thành Huyết Tử, đi theo hai bên.”

“Thủ đoạn của gã đông đảo, thậm chí từng giao chiến cùng Uẩn Thần bị Viêm Nguyệt tộc bắt làm tù binh, đạt được chiến tích ngang hàng huy hoàng, tuy rằng vị Uẩn Thần bị bắt làm tù binh nọ đã là dầu hết đèn tắt, thế nhưng dù sao cũng là Uẩn Thần... . .”

“Mà một vị cuối cùng, tên là Viêm Huyền Tử, vốn ban đầu tên đối phương cũng không phải như thế, đây là kế thừa đạo hiệu Viêm Huyền, là thiên kiêu đệ nhất của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc ta!”

“Trấn áp toàn bộ tộc nhân cùng thời đại!”

“Quy Hư nhất giai, nhưng chiến lực siêu việt cấp độ Quy Hư, có chiến lực Uẩn Thần một tòa Đại Thế Giới!”

Nói đến đây, Đại hoàng tử cũng phải hít sâu.

Hứa Thanh càng thay đổi sắc mặt.

Mặc dù hắn không chân chính giao thủ cùng Thác Thạch Sơn, nhưng đối phương vẫn tạo cho hắn một cảm giác áp bách rất mạnh, Hứa Thanh tự hỏi mình cũng không có mười phần nắm chắc trấn áp gã ta.

Đương nhiên nếu như là chiến sinh tử, hắn có lòng tin chém giết, nhưng đại giới nhất định không nhỏ.

Nhưng theo như lời Đại hoàng tử vừa nói, bất kỳ một ai trong bốn người trên, đều khiến Hứa Thanh cảm nhận được áp lực, nhất là vị sau cùng "với tu vi của ta, căn bản vẫn là chưa đủ."

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

"Bốn người trên, bọn họ khác biệt cùng Thác Thạch Sơn, không thèm để ý tới việc trở thành Huyền Thiên Tướng, bọn họ mong muốn là tiến vào Thần Vực để thu được Thần Vực Chi Huyết trong đó, tiến tới sớm hình thành căn cơ Đại Thế Giới của bản thân."

Đại hoàng tử nói xong, đang muốn kể rõ nội dung của khối ngọc giản thứ ba, nhưng sau khi tới đây lâu như vậy, gã vẫn nhịn không được liếc khóe mắt nhìn qua đội trưởng.

Vốn chỉ là bản năng nhìn qua, nhưng sau khi liếc mắt, lời đang muốn nói chợt bị nuốt xuống, nội tâm nổ vang, đôi mắt cũng theo đó trợn to.

Nhìn qua thẻ tre đội trưởng đang điêu khắc, trên mặt của gã không cách nào khống chế lộ ra biểu cảm khó có thể tin và không thể tưởng tượng nổi.

"Đây là… ."

"Thần Linh pháp lệnh!!"

Tâm thần của Đại hoàng tử chấn động mãnh liệt, trực tiếp đứng lên, gã đã từng thấy qua lệnh này, trong mẫu tộc của gã tồn tại một tấm.

Đó là đồ cổ cũng là Thần vật, được gia tộc cung phụng trong Thần Các.

Chương 1935: Linh Tàng chi lộ (1)

Giọng nói của Đại hoàng tử tràn đầy sự khó tin, sau khi lần nữa phân biệt thẻ tre trong tay đội trưởng, gã vô cùng xác định mình không có nhớ nhầm.

Mặc dù số lần gã trở lại mẫu tộc không nhiều lắm, nhưng tất nhiên có ấn tượng cực kỳ sâu đối với vật phẩm được cung phụng trong Thần Các.

Nhất là tộc trưởng mẫu tộc cùng với đám tộc lão cực kỳ tôn kính đối đãi vật ấy, nói nó chính là Thần Linh pháp lệnh, là vị tộc trưởng thứ nhất của gia tộc vạn năm trước, vì lập nhiều đại công cho Nguyệt Viêm thượng thần, mới được Nguyệt Viêm thượng thần ban thưởng.

Đã là vật của Thần Linh, từ trên trình độ nhất định đều đại biểu cho Thần Linh, càng là nội tình của một gia tộc, sẽ không tuỳ tiện cho người ngoài quan sát.

Cho nên dù đã xác định là vật ấy, nhưng Đại hoàng tử vẫn không dám tin tưởng.

Bởi vì thật sự là quá mức khó tin.

Một vật vô thượng như thế, vậy mà lại nằm trong tay Trần Nhị Ngưu, vả lại đối phương còn cầm đao khắc, khắc từng đao lên trên…

Đồng thời… Mặc kệ là khí tức và bộ dạng, hay là cảm giác cổ xưa, thậm chí chấn động đặc thù tràn ra ở bên trên, đều báo cho gã biết, vật ấy… . Chính là Thần Linh pháp lệnh.

Đại hoàng tử thở gấp, thậm chí quên tiếp tục giới thiệu nội dung khối ngọc giản thứ ba cho Hứa Thanh, càng là có một loại cảm giác thần vật đang bị phá hoại, cấp tốc mở miệng.

“Dừng lại!”

“Nhị Ngưu đạo hữu, vật ấy… . . không thể khắc được.”

Thần sắc của đội trưởng cực kỳ bình tĩnh, bộ dáng phong khinh vân đạm, hơi ngẩng đầu vểnh cằm, mí mắt khẽ cụp xuống, liếc mắt nhìn Đại hoàng tử.

“Coi như có chút kiến thức, biết rõ danh tiếng của vật này.”

Nói xong, y cầm đao khắc, lần nữa vạch một đường, theo âm thanh xoẹt xẹt truyền ra, cõi lòng của Đại hoàng tử chấn động, nhưng tiếp theo nội tâm của gã lại dựng lên gợn sóng vạn trượng.

Bởi vì gã phát hiện... Một đao đó vạch xuống, chẳng những không khiến Thần Linh pháp lệnh bị hao tổn, thậm chí khí tức và chấn động ở trên vậy mà càng nồng đậm thêm một chút.

“Đây.....”

Đại hoàng tử sửng sốt.

Vẻ mặt của đội trưởng càng thêm thong dong, nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu như có thể nhận ra, nói rõ ngươi đã từng thấy qua, bây giờ loại vật thần thánh này còn lưu lại cực ít.”

Trong lòng Đại hoàng tử rất loạn, nhưng vẫn cưỡng ép đè xuống, chắp tay với đội trưởng.

“Ta từng gặp qua trong mẫu tộc, là tộc trưởng đầu tiên của gia tộc năm đó lập công nhận được.”

Đội trưởng nhướn lông mi lên.

“Dòng họ của mẫu tộc ngươi là?”

“Khánh Phong, Nguyệt Viêm thần điện tư quyền hạ.....”

Đại hoàng tử trầm mặc, thấp giọng mở miệng.

“Khánh Phong, tam đại gia tộc Nguyệt Viêm? Vị tộc trưởng thứ nhất của các ngươi, gọi là Khánh Phong Lăng Không đúng không.”

Đội trưởng nhớ lại một chút sau đó cười nhạt.

Đại hoàng tử hơi ngoài ý muốn khi đối phương rõ ràng có thể một câu nói ra, nhưng nghĩ đến Trần Nhị Ngưu một đường đi theo Hứa Thanh trong Viêm Nguyệt, lại có Khâu Tước Tử bên cạnh, biết rõ những việc không tính là bí mật này cũng là bình thường.

Đội trưởng cũng không nói nữa, tiếp tục khắc.

Duy chỉ có Hứa Thanh lộ ra thần sắc cổ quái, hắn nghĩ tới lúc Đại hoàng tử chưa tới, đội trưởng nói... . . Đã từng làm giả mấy trăm cái, sau đó lén lút bán đi.

Vì vậy Hứa Thanh liếc mắt nhìn Đại hoàng tử, đáy lòng không khỏi hiện lên một cái suy đoán về thẻ tre mà tộc trưởng đầu tiên của mẫu tộc đối phương năm đó thu được.

Mà trải qua việc đội trưởng xen vào, hiển nhiên trong khoảng thời gian ngắn, tâm tư của Đại hoàng tử rất khó bình phục, nhất là... . . không biết đội trưởng có phải cố ý hay không, âm thanh khắc rất lớn.

Trong lúc tiếng khắc vang vọng, Đại hoàng tử vội vàng giới thiệu nội dung khối ngọc giản thứ ba với Hứa Thanh, sau đó tâm thần có chút không tập trung đứng dậy cáo từ.

Trước khi đi, gã đưa cho Hứa Thanh một tấm lệnh bài, báo cho hắn biết đây là lệnh bài của cửa hàng mẫu tộc gã trong Thánh thành, cầm vật này đi vào trong đó, có thể thu hoạch một chút trợ cấp cần thiết trong khâu thứ hai mà không cần trả phí.

Hiển nhiên mặc dù bởi vì từ chối trở về Viêm Nguyệt do đó bị mẫu tộc bỏ qua, nhưng giữa Đại hoàng tử cùng mẫu tộc vẫn hoặc ít hoặc nhiều có ràng buộc.

Nếu không sau khi bị bỏ qua, gã cũng sẽ không được bảo lưu một tòa cấm sơn dự định thuộc về mình, trong cấm khu của vị Viêm Nguyệt quyền quý Hứa Thanh đi tới lần trước.

Mắt thấy Đại hoàng tử hiểu chuyện như thế, đội trưởng khẽ gật đầu, rất tùy ý quăng tấm thẻ tre khắc xong trong tay cho Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử theo bản năng giơ hai tay lên tiếp được, sắc mặt biến hóa, gã biết rõ ý nghĩa phi phàm của Thần Linh pháp lệnh, cho nên không biết Trần Nhị Ngưu muốn làm gì.

“Tặng ngươi đó, nhớ kỹ không nên để người khác biết được. Dùng vật này vượt qua kiểm tra khâu thứ hai hẳn là không thành vấn đề.”

Đội trưởng ngạo nghễ mở miệng.

Đầu Đại hoàng tử liên tục ông ông, hình tượng đội trưởng trong lòng của gã lần nữa đã có biến hóa, tràn đầy vẻ thần bí.

“Vật này quá mức quý trọng… . . Vẫn là nên cho Hứa tôn, như vậy… . .”

Đại hoàng tử do dự.

“Không sai, nhưng mà ngươi đáng được!”

Đội trưởng cắt ngang lời của Đại hoàng tử, đứng dậy đi đến trước mặt của gã, dùng sức vỗ vỗ bờ vai, thành khẩn mở miệng.

“Vĩnh viễn nhớ kỹ, ngươi là nhân tộc, cho dù vật ấy giá trị ngập trời, nhưng chỉ cần ngươi là nhân tộc, như vậy ngươi đáng nhận được!”

“Về phần Hứa Thanh, hắn không cần, cuộc đời của hắn cần hành mã chiến thiên địa, đây là rèn luyện của hắn.”

“Cho nên tương lai của nhân tộc, ta càng coi trọng ngươi.”

Đội trưởng động viên.

Nếu như đổi thành lúc khác, lời của y sẽ không khiến Đại hoàng tử chấn động quá nhiều, trừ phi nói ra một chút lời có triết lý sâu sắc.

Nhưng bây giờ lại không giống nhau.

Thân thể của Đại hoàng tử chấn động, gã hít sâu một hơi rồi trùng trùng điệp điệp gật đầu, tiếp theo lui ra phía sau ba bước, khom người cúi đầu với đội trưởng.

Chương 1936: Linh Tàng chi lộ (2)

Đội trưởng chắp tay sau lưng, khẽ gật đầu, trên mặt nở nụ cười, đưa mắt nhìn Đại hoàng tử rời đi, cho đến khi thân ảnh Đại hoàng tử tan biến khỏi gian phòng, y đắc ý trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

“Năm đó lão tổ Lăng Không của gã cũng bị lừa dối như vậy.”

Hứa Thanh không nói chuyện, chú ý đến ba khối ngọc giản trước mặt, sau đó cầm lấy khối thứ hai, trong đầu hiện ra bốn vị đại thiên kiêu Đại hoàng tử nói lúc trước.

Hắn dùng thần niệm xem xét kỹ càng ghi chép bên trong ngọc giản, ngoại trừ giới thiệu đối với bốn người nọ, còn có một chút ảnh lưu.

Nhìn những thứ này, nội tâm của Hứa Thanh chậm rãi bình tĩnh lại.

Một đường đi tới bây giờ, quá trình thuận lợi cũng không khiến hắn xuất hiện bất cứ tâm lý bay bổng nào, tuy rằng hắn biết mình đã vượt xa cùng thế hệ.

Nhất là nhớ lại những chuyện trải qua trong những năm này, ngoại trừ đội trưởng ra, bên cạnh đã không còn ai có thể đi theo bước chân của hắn.

Nhưng hắn vẫn không thỏa mãn.

Mặc dù mộng tưởng ban đầu của hắn lúc ở xóm nghèo chỉ là tìm được phụ mẫu cùng với sống sót, nếu như có thể sống càng tốt hơn một chút thì càng tuyệt.

Nhưng Tử Thanh Thái tử xuất hiện, đã tạo thành đả kích nghiêng trời lệch đất cho hắn, cũng cải biến nội tâm của Hứa Thanh.

Hắn khát vọng trở nên mạnh mẽ!

“Chỉ khi đi đến trong đại tộc có thực lực vượt qua nhân tộc, mới biết được mình còn chưa đủ mạnh.”

“Cũng chỉ có chiến đấu cùng những thiên kiêu cùng thế hệ trong đám dị tộc đó, mới có khả năng tiến xa hơn!”

Hứa Thanh hít sâu, nhắm mắt đả tọa, nội thị Bí Tàng của chính mình.

Bây giờ Bí Tàng của hắn là bốn tòa rưỡi.

Ba tòa hình thái Thần Linh, một tòa Đế Kiếm, nửa tòa khác là hình Nhật Quỹ hắn thử nghiệm thúc đẩy ra lúc trước.

Hứa Thanh đang cân nhắc con đường tu hành của mình.

“Phải nghĩ biện pháp để cho tòa Bí Tàng thứ năm hoàn toàn hình thành, từ đó tăng chiến lực của mình lên.”

Hứa Thanh đã có mấy phương hướng để lựa chọn, một cái là dựa vào hồn ti mô phỏng ra hình Xích Mẫu, dung hợp cùng mình, trở thành chủ nhân của Tử Nguyệt, từ đó đạt tới hình thái Thần Linh thứ tư nguyên vẹn.

Nhưng làm như vậy cũng tồn tại một chút tai hại, đó là liên quan cùng với Hồng Nguyệt quá sâu, đến trình độ không thể phân cách.

Hứa Thanh không đoán được Lý Tự Hóa là địch hay hữu, cho nên sợ là tương lai còn có dính dáng đến kiếp nạn sinh tử.

Mà một lựa chọn khác, là sáng lập ra Bí Tàng thứ năm, nhưng muốn làm vậy cần vật có vị cách tương tự cùng với những tòa Thần Tàng khác.

Rất nhiều suy nghĩ hiện ra trong đáy lòng.

“Còn có một vấn đề, đó chính là Thiên Đạo… . .”

“Bây giờ ta chỉ có Thương Long, mặc dù bởi vì hình thái Thần Linh cho nên không ảnh hưởng tới chiến lực của ta, nhưng nếu như số lượng chưa đủ, sẽ có trở ngại cực lớn đối với việc ta tấn chức Quy Hư.”

Hứa Thanh hiểu rõ, chỉ khi từng tòa Bí Tàng đều có Thiên Đạo, lúc đó mới coi như xong toàn bộ, có thể đi trùng kích Quy Hư.

Mà đối với tu sĩ Linh Tàng mà nói, muốn tự nhiên hình thành Thiên Đạo quá khó khăn, cho nên tuyệt đại đa số đều là đi tới tiểu thế giới bắt lại, sau đó ràng buộc và thuần hóa thành Thiên Đạo của bản thân.

“Nhưng Thần Tàng của ta, Thiên Đạo tầm thường khó có thể chống đỡ, Thương Long cũng là bởi vì xuất sứ từ ta, chiếm cứ ưu thế tiên thiên mới có thể dung nhập vào trong.”

“Vậy thì, dạng Thiên Đạo gì mới có thể chống đỡ được Thần Tàng của ta đây… . .”

Hứa Thanh vuốt vuốt mi tâm, nghĩ tới nhi tử Thiên Đạo, nhưng hiển nhiên điều này không được, vì vậy mở hai mắt ra, nhìn tới đội trưởng lại lấy ra một tấm thẻ tre khác vui vẻ ngồi khắc.

Hắn đưa ra vấn đề đang làm khó bản thân mình.

Đội trưởng nghe xong ngẩng đầu, sau khi suy nghĩ một chút bỗng nhiên nở nụ cười.

“Thiên Đạo có thể dung hợp cùng Thần Tàng, dĩ nhiên là có tương quan cùng Thần Linh.”

“Sau khâu thứ hai, không phải chúng ta sẽ đi tới khâu thứ ba sao?”

“Đến lúc đó bất kể là Thần Vực nào bị xé mở một đạo khe hở, đều là Thần Vực.”

“Trong Thần Vực, tất cả đều là vật có Thần Tính, đến lúc đó chúng ta bắt lấy vài tồn tại Thần Thánh, trấn áp bên trong Thần Tàng của ngươi, thần hồn của bọn nó chẳng phải là Thiên Đạo sao.”

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, suy tư tính khả thi của việc này.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, mấy ngày sau.

Cách khâu thứ hai mở ra chỉ còn lại nửa tháng.

Hàng giả đội trưởng chế tạo đã hoàn thành hơn phân nửa, mạch suy nghĩ của Hứa Thanh cũng đã càng rõ ràng, kết hợp suy nghĩ bản thân cùng với nhắc nhở của đội trưởng, sau khi dung hợp cùng điều chỉnh thật kỹ, hắn đã có phương hướng.

Vì vậy buổi trưa ngày hôm nay, Hứa Thanh rời khỏi phòng, hắn muốn đi một chuyến tới cửa hàng của mẫu tộc Đại hoàng tử, mua sắm một chút trợ cấp.

Ngoại trừ đan dược, còn có độc thảo.

Mà khối lệnh bài nọ cũng đã thể hiện ra tác dụng rất lớn, giúp cho Hứa Thanh lần này mua sắm cực kỳ thuận lợi, chẳng những lấy được rất nhiều đan dược, cũng thu hoạch rất nhiều độc thảo ít thấy trong nhân tộc.

Mặc dù trên đường rời khỏi cửa hàng vẫn gặp một chút tu sĩ Viêm Nguyệt vì muốn thu được thanh danh mà thách thức, cùng với những ánh mắt phản cảm, nhưng Hứa Thanh không quan tâm.

Nhưng có chút thời điểm, lần lượt bỏ qua sẽ bị cho rằng mềm yếu, cũng sẽ giúp đối phương tăng thêm kiêu ngạo.

Ví dụ như lúc này, trên đường quay về chỗ ở, bước chân Hứa Thanh bỗng dừng lại.

Khí tức trên thân hắn đã có chấn động.

Nơi ánh mắt nhìn tới, là một phiên chợ lộ thiên phía bên phải, đó là nơi nội tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên buôn bán nô lệ, chủng tộc trong đó hỗn tạp, bộ dạng khác nhau, đều là tu sĩ.

Khí tức người nào cũng đều suy yếu, trên người tràn ngập vết thương, bị khóa sắt xuyên thấu thân thể, móc lại thành từng chuỗi như là gia súc.

Bởi vì nguyên nhân chiến tranh, cho nên bây giờ trong đó có không ít tù binh là nhân tộc, không biết thông qua con đường nào chuyển giao tới đây, đã trở thành hàng hóa.

Bọn họ đều là quân sĩ nhân tộc, bây giờ bị xâu thành một chuỗi, đứng chết lặng ở nơi đó.

Đại hoàng tử cũng xuất hiện ở đây, sắc mặt âm trầm thương lượng cùng tên chủ nô lệ, muốn mua những người nhân tộc đó về.

Nhưng hiển nhiên không hề thuận lợi.

Chương 1937: Vì thiên nối hồng hà (1)

Tên chủ nô tràng mà Đại hoàng tử thương lượng đồng dạng là bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, một thân hoa bào cùng với tu vi không tầm thường, trên mặt lộ rõ vẻ khinh miệt quét mắt nhìn Hứa Thanh dừng bước cách đó không xa, sau đó lại nhìn Đại hoàng tử trước mặt.

"Cũng không phải không thể bán cho ngươi."

"Nhưng mà ngươi là nhân tộc hay là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đây? Khác biệt trong vấn đề này không giống nhau nhé."

"Nếu như là nhân tộc, vậy không có tư cách mua sắm nô tu, nếu là Viêm Nguyệt bổn tộc, vậy cũng có thể bán cho ngươi một số."

Tên chủ nô tràng nhàn nhạt mở miệng, tiện tay vạch miệng một người tù binh nhân tộc bên cạnh.

"Ngươi xem, răng lợi của tên này cũng rất không tệ, đáng giá mua sắm."

Biểu cảm chết lặng của người tù binh nọ có chỗ cải biến, trong mắt tràn đầy khuất nhục, cuối cùng nhắm nghiền lại, nhưng theo tên chủ nô tràng run tay, hai mắt của đối phương lại bị cưỡng ép mở ra.

Tên chủ nô tràng nở nụ cười, lần nữa nhìn tới Hứa Thanh, trong mắt còn có một tia khiêu khích.

Có thể mở nô tràng trong Thánh thành, lại có phương pháp đưa tù binh nhân tộc từ bên Hắc Thiên đại vực xa xôi tới đây, có thể tưởng tượng phía sau nô tràng nhất định có một thế lực kinh người.

Cho nên gã ta căn bản không thèm quan tâm tới Đại hoàng tử của nhân tộc, dù sao mọi người đều biết đối phương đã bị mẫu tộc bỏ qua.

Thứ gã ta để ý, chính là tên nhân tộc Hứa Thanh thu được hạng đầu trong khâu thứ nhất.

Sắc mặt Đại hoàng tử khó coi, trong mắt xuất hiện tức giận, nhưng đây là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cho nên gã chỉ có thể hít sâu nhịn xuống, lấy ra ngọc giản truyền âm chuẩn bị dùng phương thức của mình thu mua chỗ tù binh nhân tộc này lại.

Sự tình tiếp theo không có quá nhiều ngoài ý muốn, dù sao Đại hoàng tử vẫn có vài bằng hữu trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đại ân không cách nào giúp, nhưng chút việc nhỏ như mua một vài tù binh nhân tộc vẫn là có thể.

Cho nên rất nhanh đã có mấy vị tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tiến đến, sau khi thương lượng đã mua lại những tù binh nhân tộc trong nô tràng.

Hứa Thanh đứng nhìn toàn bộ quá trình từ đầu cho đến khi kết thúc, sau đó dưới ánh mắt khinh miệt của tên chủ nô tràng, quay người lặng lẽ đi về phía về chỗ ở.

Chỉ là hắn đi rất chậm.

Xa xa, hoàng hôn hôm nay đỏ như máu.

Ánh hoàng hôn chiếu tới trên đường hắn đi, phủ lên màn trời, nhuộm đỏ cả con đường.

Nhìn lên rặng mây đỏ, trong nội tâm Hứa Thanh dần dần xuất hiện hai giọng nói.

Một giọng đang nói cho hắn biết, hắn và nhân tộc không có tình cảm gì quá sâu, mà những gì hắn trải qua khi còn bé như người ăn thịt người, thế giới tàn ác, phần lớn đều đến từ đồng tộc.

Hoàng Đô không phải là nhà của hắn, nhà của hắn ở Phong Hải Quận.

Thân nhân và bằng hữu mới là nguồn ấm áp trong sinh mệnh của hắn.

Trong thời đại và thiên địa này, bản thân mình và thân hữu bên cạnh sống sót thật an ổn mới là điều quan trọng nhất.

Mà một giọng nói khác rất nhỏ, cụ thể nói gì Hứa Thanh cũng không phải rất rõ ràng.

Chỉ có thể ở trong khoảng cách của hai âm thanh, nghe thấy tên của lão cung chủ và Chấp Kiếm Đại Đế…

Dưới ánh hoàng hôn, Hứa Thanh đi thẳng một đường.

Hồi lâu sau, một khắc ráng chiều sắp tiêu tán khỏi phía chân trời, hắn đã tới trước chỗ ở.

Trước cửa có vài chục khối ngọc giản. Là chiến thư đến từ tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên cùng với tộc quần phụ thuộc.

Trong nửa tháng qua, bởi vì Hứa Thanh một mực không đứng ra tiếp chiến, cho nên đã không chỉ gặp phải người khiêu chiến trên đường, mỗi ngày ngoài cửa chỗ ở của hắn đều sẽ có người tới ném ngọc giản tới thách thức.

Hôm nay coi như ít.

Nhìn những khối ngọc giản kia, Hứa Thanh dừng chân lại, trong đầu của hắn hiện ra từng màn sau khi đi tới Thánh thành của Viêm Nguyệt, ánh mắt phản cảm cùng loại cảm giác ngay cả hô hấp cũng đều bị bài xích khiến cho nội tâm Hứa Thanh nổi lên gợn sóng.

Còn có sự cô độc của Khâu Tước Tử và khiêu khích của tên chủ nô tràng.

Cùng với vẻ mặt chết lặng và ánh mắt khuất nhục của người tù binh nhân tộc khi bị cậy miệng ra.

Hứa Thanh nhắm mắt lại.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần hắn giết chóc đều bởi vì cảm nhận được sát ý, cho nên hắn muốn ra tay bóp chết hết thảy mọi thứ có uy hiếp tới tính mạng của mình.

Mà sở dĩ sau khi Hứa Thanh vào Thánh thành một mực không quan tâm, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn không muốn gây thêm rắc rối.

Trước lúc chưa thu được hạng đầu của khâu thứ nhất, mục đích của hắn rất rõ ràng, thế là một đường giết tới nơi đây, mà sau khi đến Thánh thành, suy nghĩ của hắn chính là bình yên vượt qua một tháng, đợi đến lúc khâu thứ hai mở ra.

Trong lúc đó hắn không muốn xuất hiện ngoài ý muốn.

Hắn tin tưởng trong đám ngọc giản khiêu chiến có một số là tự phát, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, nhất định một số trong đó có người phía sau trợ giúp.

Vì cái gì, chính là để cho hắn rời khỏi thành.

Dẫu sao khi còn ở bên trong Thánh thành, bất luận kẻ nào đều không thể động thủ.

Mà nếu như tiếp nhận thách thức, sẽ phải rời khỏi thành…

“Không có gì, nhịn một chút là được.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, thu hồi ánh mắt khỏi đống ngọc giản khiêu chiến, đi tới cửa lớn, chỉ là bước chân càng chậm, càng nặng hơn một chút.

Bên trong phòng, đội trưởng có chỗ phát hiện kinh ngạc ngẩng đầu, vừa muốn đứng dậy đi ra xem một cái.

Nhưng vào lúc này, sau lưng Hứa Thanh bỗng truyền đến tiếng bước chân, chính là năm sáu tên thanh niên bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên vì thu được thanh danh, đã khởi xướng thách thức đối với Hứa Thanh trên đường mấy ngày trước.

Những người này đều có tu vi Linh Tàng, nhiều lần thách thức khiến cho bọn họ đã có một chút danh khí bên trong một đời thanh niên của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vì vậy hôm nay cả đám kết đoàn đến đây, chuẩn bị tiếp tục ném ra ngọc giản thách thức.

Chương 1938: Vì thiên nối hồng hà (2)

Sau khi từ xa nhìn thấy Hứa Thanh, một tên trong đó cười lạnh một tiếng, giơ tay ném ra một khối ngọc giản rơi tới trên mặt đất trước phòng, vừa muốn mở miệng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh dừng chân lại, lướt qua ngọc giản bên dưới sau đó xoay người, nhìn về phía thanh niên vừa ném ngọc giản.

Thân thể của tên thanh niên nọ run lên, vừa muốn mở miệng nói gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Hứa Thanh lại cứng rắn nuốt xuống.

Theo ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới, một cỗ cảm giác băng hàn lan tràn đến, nháy mắt bao phủ toàn thân của gã, càng vào trong thời khắc này, trong cơ thể gã bỗng nổi lên cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn.

Cái loại cảm giác máu thịt toàn thân tựa hồ có ý thức riêng, tất cả đều đang truyền lại cảm giác nguy hiểm đến tột cùng, khiến cho gã ta theo bản năng lui ra phía sau vài bước, hô hấp dồn dập.

Những đồng bạn bên cạnh cũng lần lượt ném ra ngọc giản thách thức, nhưng sau khi thấy một màn như vậy đồng thời bị ánh mắt Hứa Thanh đảo qua, toàn thân từng người rung động lắc lư, một cổ cảm giác bất an bỗng nhiên bốc lên trong lòng.

Vào thời khắc này, thiên địa giống như đã biến thành rét đậm.

Trong đó mơ hồ có một chút bông tuyết huyết sắc giao thoa giữa hư ảo và chân thật, bay xuống khắp bốn phương, cuốn lên những khối ngọc giản nọ, đưa tới trước mặt Hứa Thanh.

Nhìn những khối ngọc giản trước mặt, Hứa Thanh giơ tay lên.

Đúng lúc này cửa lớn mở ra, thân ảnh đội trưởng đứng ở trước cửa nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh, y muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thay đổi câu định nói ra.

“Tiểu sư đệ, muốn làm thì làm, ý niệm trong đầu thông suốt mới là quan trọng.”

Tay Hứa Thanh chạm vào trên những khối ngọc giản, hơi nắm, tất cả ngọc giản vỡ vụn, khế ước thách thức, thành lập!

Nương theo giọng nói khàn khàn của Hứa Thanh, nhiệt độ bốn phía bỗng trở lên thấp hơn.

“Ta tiếp nhận.”

Chớp mắt nói xong, thân ảnh Hứa Thanh trực tiếp mơ hồ, cùng mơ hồ còn có năm sáu tên tu sĩ Viêm Nguyệt cùng với toàn bộ tu sĩ đã ném ngọc giản thách thức tới đây ngày hôm nay.

Chỉ cần là vẫn còn bên trong Thánh thành, như vậy mặc kể bọn họ đang ở vị trí nào, một khắc khế ước thành lập, thân thể lập tức trở lên mơ hồ, bị truyền tống ra bên ngoài.

Cho nên chỉ trong chốc lát, thân ảnh Hứa Thanh tan biến khỏi chỗ cũ, lúc xuất hiện thình lình đã ở trong thiên địa ngoài thành trì.

Cùng lúc xuất hiện là hơn mười tên tu sĩ Viêm Nguyệt thách thức hôm nay.

Đám người đó hô hấp dồn dập, có người sững sờ có người hoảng sợ và kinh hoảng, có người muốn lui ra phía sau.

Bọn họ chỉ vì muốn tăng thêm một chút thanh danh mà thôi.

Việc Hứa Thanh tiếp nhận là không phù hợp lý trí, cũng là điều bọn họ không cách nào đoán trước, dẫu sao nửa tháng trước hầu như Hứa Thanh đều sẽ lơ qua, nhưng hôm nay… thế mà lại đồng ý.

Vì vậy lúc này nội tâm từng người không khỏi xuất hiện gợn sóng, có người vừa muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong mắt Hứa Thanh bộc phát hàn ý, thân thể đạp tới, trực tiếp đến trước mặt tên thanh niên ném ra ngọc giản cuối cùng.

Chiến lực chênh lệch cực lớn khiến cho tên thanh niên nọ không cả kịp phản ứng, trong chớp mắt, tay trái Hứa Thanh nắm trên cổ của gã.

Thân thể nhanh chóng khô quắt, bị Hứa Thanh hấp thu.

Linh hồn liên tục ảm đạm, bị Hứa Thanh thôn phệ.

Cả người thanh niên như một quả khí cầu bị hút khí, trong thời gian ngắn ngủi một cái hô hấp, đã đi qua một đời.

Nhìn thấy mà giật mình, đồng thời còn có tiếng kêu rên thê thảm tột cùng vang vọng trong thiên địa.

Một màn này khiến cho nội tâm của chúng tu bốn phía nổ vang, trong mắt bọn họ, Hứa Thanh đã không phải là nhân tộc có thể bị tùy ý thách thức, mà đã trở thành một tên hung ma.

Vì vậy theo cơn hoảng sợ tràn ngập, bọn họ theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng đã chậm.

Thân ảnh Hứa Thanh nháy mắt tan biến, lúc xuất hiện đã ở sau lưng một tu sĩ khác, dao găm lướt qua cổ của đối phương.

Cảm giác lạnh như băng hiện ra, trên bầu trời tràn ngập hàn ý, đầu lâu và máu tươi tung bay.

Thiên địa, xoay tròn.

Âm thanh nổ tung vang vọng, đó là tiếng máu thịt thân thể tan vỡ cùng với đầu lâu chưa rơi xuống đất đã vỡ vụn.

Giết!

Lệ khí tích lũy trong nội tâm Hứa Thanh bốc lên, thân thể lần nữa di chuyển, đến bên cạnh tên tu sĩ Viêm Nguyệt thứ ba, căn bản không thèm liếc mắt nhìn, một khắc đi qua tên tu sĩ đó lập tức phát ra tiếng kêu rên thê lương, huyết dịch toàn thân tự động tuôn ra khỏi cơ thể.

Đó là máu bị khống chế.

Biến thành một đóa hoa huyết sắc lơ lửng ở giữa không trung, sau đó bay thẳng đến Hứa Thanh, vờn quanh người hắn.

Từ xa nhìn lại, yêu dị mà lại tuyệt mỹ.

Giờ khắc này Hứa Thanh không muốn cân nhắc cái gì nữa, hai giọng nói trong nội tâm giao hòa lại với nhau, trở thành một chữ.

Giết!

Trong thời gian ngắn, từng đóa hoa máu nở rộ ở ngoài Thánh thành, theo sau là âm thanh kêu gào thê thảm, rất nhiều máu tươi tràn ra từ trong cơ thể đám tu sĩ, hội tụ tới Hứa Thanh.

Mà thân ảnh của hắn không hề dừng lại, những nơi đi qua chính là tử vong.

Vô số thân thể tan vỡ, từng cái đầu bay lên.

Vào thời khắc này, dường như ý nghĩa của sinh mệnh chỉ là để hiến tế cho lưỡi đao.

Mảnh vải quấn xác chết trên thanh chủy thủ đã bị nhuộm đỏ, tràn ra cảm giác khát máu, mà mũi nhọn của dao găm cũng đã trở thành ánh sáng cuối cùng có thể nhìn thấy của sinh mạng.

Hơn mười tu sĩ, trong thời gian chưa đến mười hơi thở, toàn bộ tử vong!

Mà Hứa Thanh giết chóc giống như tồn tại một loại nghệ thuật thích sạch sẽ, cho nên trong thiên địa ngoài thành, không có bất kỳ thi thể nào giữ lại.

Chỉ có máu tươi xoay tròn bốn phía, cùng với hoàng hôn sắp tản đi phía chân trời chiếu rọi tới, như là tô điểm thêm cho tràng cảnh này.

Trong hào quang huyết sắc, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua Thánh thành, không nói gì.

Bởi vì hành vi cùng với ánh mắt và khí thế của hắn, tất cả đã tạo thành lời nói.

Toàn bộ kẻ thách thức, ta chờ các ngươi… Tới chiến!

Chương 1939: Đại thiên kiêu của nhân tộc (1)

Bên trong Thánh thành truyền ra âm thanh xôn xao, những tu sĩ Viêm Nguyệt đã từng thách thức qua Hứa Thanh, trong mắt từng người lập lòe, không có hành động thiếu suy nghĩ.

Đối với bộ phận người trong đó mà nói, giá trị thách thức không phải là giao chiến, mà là tranh thủ một phần thanh danh mà thôi.

Bởi vì lúc trước thấy Hứa Thanh thủy chung không dám ứng chiến, lại có có bàn tay phía sau trợ giúp, cho nên bọn họ đã lựa chọn đứng ra, về phần bây giờ… . . Bọn họ không hề có ý nghĩ xuất thủ.

Tất cả, đều chỉ muốn đứng xem cuộc vui.

Nhưng mà cũng có một chút tu sĩ Viêm Nguyệt thật sự muốn thách thức Hứa Thanh, bọn họ không cách nào tiếp nhận việc có một tên nhân tộc áp đảo phía trên bổn tộc.

Loại cảm giác sỉ nhục đó khiến cho cõi lòng bọn họ tức giận không thôi.

Mà loại tu sĩ đó cũng thường thường có đòn sát thủ nhất định, có đủ tự tin đối với bản thân, cho dù đã nghe thấy chiến tích một đường của Hứa Thanh, cũng nghe được tin Minh Nam Thế tử bị tử vong, nhưng… .

Đối với bọn họ mà nói, ý nghĩa của sinh mệnh không phải thể hiện trên độ dài, mà là độ sáng.

So với việc cúi đầu trường thọ, bọn họ càng muốn trở lên xán lạn huy hoàng, dù chỉ trong một chớp mắt, nhưng vẫn cảm thấy kiếp này đáng giá.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vốn chính là một tộc quần có dân phong bưu hãn, cũng là một tộc đáng sợ.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, lập tức có hơn mười tên tu sĩ Viêm Nguyệt bay lên trên không, lộ ra khí tức Quy Hư nhất giai, hóa thành cầu vồng bay thẳng đến ngoài thành.

Càng có lực lượng thiên phú thân thể hình thành khí huyết, bộc phát ra từ trên người của bọn họ.

Khiến cho thiên địa biến sắc, từng đạo ngân quang hiển lộ ở, tập hợp lực lượng của hơn mười tu sĩ, khiến cho màn trời nổi lên gợn sóng, giống như tạo thành một bàn tay vô hình trấn áp về chỗ Hứa Thanh.

Muốn nghiền nát huyết quang được hoàng hôn tô điểm thêm ở trên người Hứa Thanh.

Cũng có thể từ đó nhìn ra một chút nội tình của Viêm Nguyệt.

Phải biết rằng bên trong khu vực nhân tộc xa xôi, tu sĩ Quy Hư đã là bá chủ một phương rồi, nhưng ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bọn họ chỉ là nhân tài kiệt xuất mà thôi.

Giờ phút này hơn mười tên Quy Hư nhất giai khí thế như cầu vồng, trên người là khí thế diệt sạch cùng trấn áp, phá vỡ bầu trời, dấy lên tiếng gào thét phá không bén nhọn, một khắc lao ra thành trì, không có chút nào dừng lại, riêng phần mình ra tay tới chỗ Hứa Thanh.

Cho dù Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc thách thức, nhưng sẽ không cưỡng ép hạn chế một chọi một, trong nhận thức của Viêm Nguyệt Huyền Thiên, cường giả… . . không xuất hiện dưới tình huống một chọi một.

Cường giả chân chính, phải làm cho người khác tin phục, là người có thể lấy một địch trăm, lấy một địch ngàn, từ đó thể hiện ra khí phách trấn áp vô thượng, trấn áp vạn chúng cùng thời đại.

Chỉ có loại tu sĩ như vậy, mới được Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nhận thức là thiên kiêu.

Cho nên bọn họ xuất thủ không hề có chút chần chờ, trong khoảng thời gian ngắn, trên màn trời xuất hiện từng cái đạo ngân, tựa như những con kim long màu bạc gầm thét bát phương.

Càng có vài chục kiện pháp bảo không tầm thường hiện lên, trong đó đao thương kiếm kích đều có, nương theo đạo ngân bay đến, mà ở chỗ cuối, thần thông và lực lượng thân thể của hơn mười tên tu sĩ bộc phát.

Pháp tắc bên trong sụp đổ, quy tắc không ngừng ảm đạm, phong vũ lôi điện giao thoa hỗn loạn, xuân hạ thu đông thay đổi không có thứ tự, đồng loạt phủ xuống chỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt hắn uẩn lạnh, hắn cảm nhận được quy tắc cùng pháp tắc mơ hồ bốn phía, cảm nhận được cao thấp toàn thân truyền đến cảm giác bị đè ép cùng cảm giác đang ở bên trong cực hạn.

Đây là do lực lượng thiên đạo ở nơi này bị khu trừ dẫn đến, cũng là dấu hiệu đến từ thiên đạo của địch nhân đã thay thế hết thảy.

Nhưng không sao cả, kể cả bốn mùa nơi đây trở lên hỗn loạn, lực lượng tự nhiên không còn trật tự, nhưng nếu…bản thân đủ mạnh, vậy thì kể cả gió to sóng lớn cũng đều không thể rung chuyển chút nào.

Bản dịch này tại bach.ngoc.sach, hãy tôn trọng công sức của dịch giả.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong cơ thể Hứa Thanh bộc phát ra mấy trăm vạn đạo hồn ti, tất cả nhanh chóng hội tụ tới sau lưng, hình thái Thần Linh thứ nhất xuất hiện, tiếp theo là hình thái Thần Linh thứ hai rồi là hình thái Thần Linh thứ ba.

Hứa Thanh không có ý định kéo dài cũng sẽ không cho địch nhân cơ hội phản kích, cho nên hắn vừa ra tay đã lấy ra lực lượng nghiền ép.

Đây là thói quen của hắn.

Cho nên trong chốc lát, hình thái Thần Linh thứ ba tràn ra chấn động kinh khủng, lực lượng Độc Cấm bộc phát, lực lượng Tử Nguyệt bốc lên, máu tươi hô ứng, thiên địa một mảnh đỏ thẫm.

Như là rặng mây đỏ phủ xuống đất, bao lấp bát phương, che kín hết thảy dò xét.

Giờ khắc này bên trong ba tòa Thánh thành, từng ánh mắt từng sợi thần niệm đều đang lan tràn đến, thậm chí còn có một chút lăng không dựng lên, đứng từ xa xa chú ý tới bên đó.

Mặc dù không nhìn thấy cụ thể tình hình bên trong rặng mây đỏ, nhưng có thể thông qua chấn động cảm giác đại khái.

Trong đó có người xem cuộc vui, cũng có người chuẩn bị ra tay, bọn họ đều đang quan sát chiến lực chân chính của Hứa Thanh.

Nhưng nét mặt của bọn họ, phần lớn đều là thong dong bình tĩnh, mặc kệ là vẻ mặt hay là nội tâm, tuy có quan tâm tới nhưng thật ra không có gợn sóng lớn.

Bởi vì, bọn họ là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Bởi vì, bọn họ là một trong đại tộc siêu cấp của đại lục Vọng Cổ.

Bởi vì, bên trong tuyệt đại đa số khu vực trong thiên địa này, ba tôn Thần Linh của bọn họ đều là tồn tại cao cao tại thượng, mỗi một lần tộc quần mở ra đại săn bắn, đều có thể tác động tâm ý của vô số tộc quần khác.

Tôn nghiêm cùng với kiêu ngạo đến từ tộc quần bản thân, khiến cho bọn họ hoàn toàn không để ý tới hạ tộc.

Hứa Thanh cũng bởi vì lấy được vị trí đứng đầu khâu đại săn bắn thứ nhất, cùng với một loạt chiến tích, mới được đối xử đặc thù.

Chỉ là… . . sau khoảng mười hơi thở, theo bên trong rặng mây đỏ truyền ra từng tiếng kêu gào thê lương, Thong dong và bình tĩnh của bọn họ nhao nhao xuất hiện trình độ biến đổi khác biệt.

Chương 1940: Đại thiên kiêu của nhân tộc (2)

Sau một khắc, thân ảnh hai tu sĩ Viêm Nguyệt xông ra từ bên trong rặng mây đỏ, thần sắc riêng phần mình kinh hãi, ý đồ dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy, nhưng một người trong đó chưa lao được bao xa, bên trong hào quang phía sau đã truyền đến tiếng gào thét.

Vô số đầu hồn ti kết nối với xúc tu huyết sắc, cấp tốc từ sau đuổi theo đến, không cho đối phương bất luận khả năng vùng vẫy nào, lập tức quấn quanh, càng là xuyên thấu máu thịt chui vào trong cơ thể.

Chợt kéo một cái.

Trong mắt tên tu sĩ Viêm Nguyệt lộ ra tuyệt vọng, lập tức bị kéo lại bên trong rặng mây đỏ, tiếp theo trong rặng mây đỏ không thấy rõ cụ thể vang vọng một tiếng kêu rên thê lương làm cho tâm thần người ta chấn động.

Mà một người chạy ra khác, thần sắc tương tự hoảng sợ, lao thẳng đến Thánh thành.

Chỉ cần bước vào trong đó, gã sẽ có thể sống sót, dẫu sao bên trong Thánh thành cũng không cho phép ra tay.

Nhưng ngay khi gã cách Thánh thành chỉ có mười trượng, thân thể của gã đột nhiên đình trệ, biểu cảm trên mặt từ hoảng sợ đổi thành mỉm cười, thân thể cũng dừng lại, quỷ dị cười một cái về phía Thánh thành.

Nhưng hoảng sợ trong mắt lại càng thêm nồng đậm.

Ngay sau đó gã giơ hai tay lên, đặt vào cổ của mình, hung hăng bóp chặt và vặn, âm thanh rặc rặc vang vọng, trực tiếp xoaymột vòng lớn, sau đó thiêu đốt tu vi thân thể, bằng mắt thường cũng có thể thấy cả người đang tự cháy mà chết.

Cùng lúc đó, bên trong rặng mây đỏ nổ mạnh đinh tai nhức óc, trực tiếp hóa thành mảnh vỡ, chấn động từ trong bộc phát quét ngang ra, lộ ra một đống thi hài đầy đất đang nhanh chóng hư thối tiêu tán.

Cùng với thân ảnh Thần Linh đứng ở nơi đó, toàn thân huyết quang ngập trời, mọc ra vô số xúc tu huyết sắc, bị một mảnh huyết hồ vờn quanh.

Thân ảnh Thần Linh bình tĩnh nhìn về phía Thánh thành, vẫn không nói câu nào như cũ.

Bên trong ba tòa Thánh thành, vẻ mặt từng tu sĩ Viêm Nguyệt ngưng trọng lên, trong khu vực khác biệt, bọn họ ngắm nhìn thân ảnh đồng nhất, trong lòng dấy lên gợn sóng.

Gợn sóng này, một phương diện đến từ hơn mười vị đồng tộc chết trận, mà gợn sóng càng lớn hơn thì là... sự bình tĩnh của Hứa Thanh.

Từ đầu đến cuối hắn không nói một câu, chỉ đứng ở nơi đó nhìn qua Thánh thành.

Bên trong giống như mơ hồ có một cỗ khí tức trấn áp thời đại, bắt đầu hiện ra từ trên người Hứa Thanh.

Dù là một chút tu sĩ Viêm Nguyệt thế hệ trước cũng cảm thấy nội tâm khẽ chấn động.

“Đại thiên kiêu của nhân tộc.. . .”

Nhân tộc đã từng là đệ nhất tộc trong đại lục Vọng Cổ!

Bây giờ lại như mặt trời lặn phía tây, một đời không bằng một đời, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có ánh sáng rực rỡ lập lòe ở thiên địa, chiếu vào trong trí nhớ của đám tu sĩ Viêm Nguyệt thế hệ trước.

Cùng lúc đó, hơn mười vị thiên kiêu các tộc quần Viêm Nguyệt được ghi chép bên trong ngọc giản thứ hai của Đại hoàng tử cũng đang ở bên trong Thánh thành.

Nhưng giờ phút này không có ai lựa chọn ra tay.

Suy nghĩ của bọn họ tương tự Hứa Thanh lúc trước, mục tiêu là thu phục tọa kỵ khâu thứ hai có thể gia trì chiến lực cho mình, từ đó để cho giúp bọn họ có thể nhận được thu hoạch càng lớn hơn trong khâu thứ ba.

Nếu như lúc này bỏ qua hết thảy mà ra tay, cũng cần phải có thứ đáng giá mới được, bởi vì một khi lựa chọn đánh một trận sinh tử cùng Hứa Thanh, bất kể thắng bại, bản thân tất nhiên sẽ có thương tích, nếu như vì thế mà bỏ lỡ khâu đại săn bắn tiếp theo, đúng là được không bù mất.

Cho nên, bọn họ trong động phủ hoặc chỗ của mình, chỉ cảm giác tình hình ngoài thành một chút sau đó nhao nhao thu hồi thần niệm.

Mấy vị đại thiên kiêu Đại hoàng tử trọng điểm báo cho Hứa Thanh cũng ở trong đó.

Giờ phút này, bên trong Tinh Viêm Thánh thành, trên một chỗ tháp cao xa hoa, một tên thanh niên thần sắc lạnh lùng khoanh chân ngồi.

Trên gối của gã đặt một thanh trọng kiếm màu đen, tản ra mùi máu tươi nồng đậm.

Gã mặc toàn thân áo đen, tóc dài, trên người lan tràn mật vân Viêm Nguyệt bổn tộc, bao gồm cả bộ mặt của gã, trong lúc sáng tối lập lòe, lộ ra một cỗ chấn động kinh khủng.

Thân thể dĩ nhiên đã siêu phàm nhập thánh, tu vi càng khó có thể cảm giác cụ thể, từ khí tức tràn ra trên người, có thể phán đoán trình độ cảnh giới là Quy Hư đại viên mãn.

Gã ta, chính là người xếp hạng thứ tư trong Viêm Nguyệt bổn tộc… Thiên Mặc Tử.

Một thân đầy mật vân cùng với trọng kiếm, chính là đặc thù của gã.

Ánh mắt của gã cũng đang chú ý tới ngoài thành, đồng thời gã cũng đã nghe nói qua về Hứa Thanh, cũng hiểu biết chiến tích của hắn, càng hiểu rõ ai đứng ở phía sau trợ giúp chuyện này.

Nhưng gã không muốn tham dự và đi tranh giành cùng thiên kiêu, đây không phải đường của gã, thứ gã muốn là Thần Vực Chi Huyết.

Cho nên gã chỉ quét mắt nhìn qua sau đó thu hồi, không để ý tới nữa.

Cùng lúc đó, bên trong Nguyệt Viêm Thánh thành, tại một tòa tửu lâu, có một thanh niên mặc trường bào màu xanh ăn mặc kiểu văn sĩ, quần áo tương tự cùng nhân tộc, thậm chí tướng mạo cũng khá là nhu hòa, đang ngồi đàm tiếu cùng hai vị nữ tu Viêm Nguyệt đối diện.

“Các ngươi nói tên nhân tộc nọ như thế nào?”

“Ta từng nghe về hắn, khá thú vị.”

Thanh niên nọ thưởng thức thức ăn, cười mở miệng.

Nữ tu đối diện nở nụ cười ngọt ngào, tướng mạo cũng khá giống nhân tộc, chỉ là màu da không quá bình thường, biểu cảm một mực không có biến hóa, thậm chí động cũng không động.

Trong tửu lâu còn có khách nhân khác, số lượng không ít, chợt nhìn có lẽ rất náo nhiệt, nhưng toàn bộ khách nhân đều không nhúc nhích, bảo trì nguyên dạng đủ loại tư thế.

Cách đó không xa, chủ quán mở to miệng, giống như đang thét to.

Nơi cầu thang, tiểu nhị đang nhấc chân muốn đi lên.

Nếu như cẩn thận quan sát, có thể thấy được tất cả mọi người nơi đây căn bản không phải sinh linh, mà là khôi lỗi do ngọc thạch chế tạo.

Toàn bộ quán rượu, chỉ có thanh niên là kẻ sống duy nhất.

Mà trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, có một người rất thích loại khôi lỗi như thế.

Đó chính là người xếp hạng thứ ba của Viêm Nguyệt… Phàm Thế Song.

Giờ phút này gã lẩm bẩm một hồi, sau đó lại khẽ gật đầu.

“Các ngươi nói cũng đúng, ánh mắt của hắn đúng là có chút giống đồng loại của các ngươi.”

“Như vậy các ngươi nói xem, ta có nên bắt hắn gia nhập với các ngươi không?”

Chương 1941: Tử chủ đến thế gian (1)

Hoàng hôn đã qua.

Ít nhất vào ngày hôm nay, nó đã rời đi.

Biến mất cùng với nó còn có rặng mây đỏ trên màn trời, nhưng theo Hứa Thanh từng bước đi tới trong đêm tối, huyết sắc từ trên người hắn lại khiến bầu trời hiện ra màu đỏ khác.

Huyết quang, chiếu trời.

Đó là vòng xoáy máu tươi vờn quanh, cũng là tia sáng hồn ti trên người Hứa Thanh, càng là sắc màu giết chóc trong nội tâm tản ra ngoài.

Hắn đứng ở nơi đó, giống như một tôn Ma Thần đại biểu máu tươi và giết chóc, chờ đợi tế phẩm đến.

Mà sau yên tĩnh ngắn ngủi, tế phẩm không khiến cho cơn thèm muốn giết chóc thất vọng, đúng hẹn lại tới.

Kẻ đầu tiên xuất hiện, là một tên tu sĩ trung niên, gã không phải bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, mà là... . . Bạch Trạch tộc!

Gã từng bước đi ra từ trong Thánh thành, mỗi một bước hạ xuống, đều sẽ hình thành gợn sóng ở dưới chân, huyễn thành hoa sen màu đen, lập lòe tia sáng ám sắc.

Chấn động tu vi Quy Hư tứ giai bốc lên trên người, từ cảm giác phán đoán, nếu so với Minh Nam Thế tử thì càng mạnh hơn.

Đồng thời, còn có sát khí tràn ngập toàn thân.

Sát khí đó không giống như là giết chóc đơn thuần tích lũy, càng giống như đã trải qua đông đảo chiến tranh sau đó lưu lại.

Có chút tương tự cùng Hứa Thanh và những quân sĩ bách chiến của Phong Hải Quận.

Nhất là trong con mắt thứ ba mở ra một nửa, lộ ra lạnh lùng cùng ánh sáng tự tin.

Gã, không phải thiên kiêu.

Mà là binh lính được tộc quần triệu hồi từ bên chiến trường Hắc Linh trở về, chuyên đến vì Hứa Thanh!

Càng là dưới sự nỗ lực của Bạch Trạch tộc, lấy được tư cách tham dự tạm thời trong quá trình đại săn bắn.

Mà Bạch Trạch tộc, chính là một trong bàn tay phía sau thúc đẩy Thánh thành những ngày qua.

Nhưng hiển nhiên, chỉ một Bạch Trạch tộc, muốn dấy lên gợn sóng như thế, vẫn là có phần thiếu sức, nhưng mà đáp án cũng rất nhanh xuất hiện, một khắc thân ảnh tu sĩ Bạch Trạch đi tới, một đạo thân ảnh khác cũng tương tự đi ra từ bên trong Thánh thành.

Đó là một thân hình cao gầy, khác biệt rõ ràng cùng nhân tộc, có sáu cánh tay, trên mi tâm còn có dấu vết vỡ ra tự nhiên cùng làn da màu đỏ, cùng với cao thấp cả người hiện ra đồ đằng quỷ dị.

Chính là… Tư Ách tộc giao chiến với nhân tộc ở biên cương!

Tộc này thân là một trong tam đại tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, nội tình thâm hậu, quan hệ giữa Viêm Nguyệt bổn tộc vô cùng mật thiết, thậm chí đều nhậm chức dưới trướng tam đại tư quyền.

Chủ Chú Tế.

Bọn họ, chính là bàn tay phía sau sự tình trong Thánh thành.

Hứa Thanh đảo mắt nhìn qua trên người hai tên tu sĩ, không có gì ngoài ý muốn, trên thực tế trong phán đoán của Hứa Thanh, Bạch Trạch tộc và Tư Ách tộc cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi.

Sau lưng của bọn họ nhất định còn có người nhà những tu sĩ bị mình giết chết, thậm chí còn có Minh Nam Vương ở.

Đây cũng là nguyên nhân Hứa Thanh không có tiếp chiến lúc trước.

“Đại sư huynh đã từng nói qua, đối với cao tầng Viêm Nguyệt Huyền Thiên, đại săn bắn chính là để dưỡng cổ, bọn họ muốn dùng phương thức tàn khốc để tuyển ra hậu bối mạnh nhất.”

“Mà tác dụng của ta, chính là kích thích đám thiên kiêu ấy.”

“Cho nên bọn họ mới mặc kệ hết thảy xuất hiện, nhưng nếu như có người phá hủy phần nhu cầu đó, chẳng khác nào là quấy nhiễu kế hoạch của cao tầng Viêm Nguyệt.”

“Như vậy… Nếu ta là cao tầng Viêm Nguyệt, một nguồn kích thích tốt như vậy, tất nhiên không thể để tan biến ở khâu thứ nhất, tốt nhất là có thể kéo dài thêm nữa, sau đó thiêu đốt ở bên trong khâu cuối cùng, tạo ra hiệu quả tốt nhất.”

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, trong lòng tương tự bình tĩnh, nhìn qua hai tên tu sĩ đi tới.

Tu sĩ Tư Ách tộc dừng bước chân lại ở một trượng ngoài thành, giơ tay phải lên, bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Tên trung niên Bạch Trạch tộc thì bốc lên sát ý, bước chân càng lúc càng nhanh, lao thẳng đến phía Hứa Thanh.

Hầu như ngay khi gã vọt tới, hình thái Thần Linh thứ ba ngoài thân thể Hứa Thanh lập tức ầm ầm tản ra, mấy trăm vạn hồn ti vờn quanh bát phương, nhảy múa cùng vòng xoáy huyết sắc.

Nháy mắt tiếp theo lại nhanh chóng trở về, gây dựng lại ngoài thân thể Hứa Thanh.

Trong chớp mắt, từng mảnh lông vũ màu tím xuất hiện, cấp tốc hội tụ lại, lông vũ càng dần càng nhiều, tạo thành một cỗ thân hình khác biệt rõ ràng cùng hình thái Thần Linh thứ ba!

Độ cao 100 trượng, toàn thân đều là máu thịt lông vũ màu tím, phía sau càng có hai cánh khổng lồ, từng trận âm thanh lẩm bẩm tràn ra từ trong cơ thể, vang vọng bát phương.

Đó là tiếng của Thần Linh.

Càng có cảm giác không thể nhìn thẳng xuất hiện, trong mắt tu sĩ Thánh thành cũng xuất hiện các hình thái khác biệt.

Đồng thời còn có một mặt Tử Nguyệt chậm rãi bay lên phía sau hình thái Thần Linh kỳ dị của Hứa Thanh, bên trên có vô số thân ảnh đang cúng bái, giọng nói đến từ toàn bộ tín đồ khuếch tán ra.

“Tân nguyệt chủ ta, sinh từ Vọng Cổ, vạn vật chúng sinh, tôn kia Tử chủ.”

“Hồn hiến chủ ta, bỉ ngạn có cố, một khúc lạc du, kiếp sau lại độ.”

Theo âm thanh tế tự truyền ra, ánh trăng màu tím đại thịnh, nơi chiếu rọi tới đều uẩn Độc Cấm.

Giờ khắc này trăng trên bầu trời cũng đều ảm đạm, bị trăng của Hứa Thanh thay thế, thế gian… . . Một mảnh màu tím.

Phía trước nó còn có một mặt Nhật Quỹ cực lớn, kim đồng hồ đang chuyển động, hình thành lực lượng thời gian, hư vô vặn vẹo hết thảy mơ hồ.

Dưới thân lại xuất hiện một tòa đài sen cự đại, mỗi một mảnh lá sen đều đại biểu một loại năng lực của Hứa Thanh, Kim Ô, Quỷ Đế Sơn, Triêu Hà Quang…đều ở trong đó.

Chúng nó tạo thành xúc tu màu tím lan tràn ra, từ xa nhìn lại, Hứa Thanh giống như đóa hoa bỉ ngạn màu tím, kinh thiên động địa, nhìn thấy mà giật mình.

Đây, chính là hình thái Thần Linh thứ tư của Hứa Thanh!

Kỳ danh Tử chủ!

Dù hoàn toàn khẳng định tương lai hình thái này có khả năng bởi vì tính chất Thần Nguyên nhất thể, địch ta khó phân cùng Lý Tự Hóa, giống như lần đầu tiên Hứa Thanh tu hành phải đối mặt với việc hút vào dị chất vậy.

Thay vì lo lắng cho sinh tử tương lai, không bằng cân nhắc xem làm thế nào để hôm nay sống tốt hơn.

Cho nên, trong mấy ngày qua hắn không có suy tư nhiều nữa, mà lựa chọn vững chắc hình thái Tử chủ hóa làm hình thái Thần Linh thứ tư của mình.

Hình thái thứ tư vừa ra, tựa như Thần Linh chân thật phủ xuống, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Đây là chiến lực mạnh nhất Hứa Thanh có thể hiện ra bây giờ, toàn thân nồng đậm chấn động Quy Hư tứ giai, đẩy chiến lực của Hứa Thanh tăng lên đến cực hạn.

Chương 1942: Tử chủ đến thế gian (2)

Mà giờ khắc này, bên trong ba tòa Thánh thành, tâm thần của tất cả tu sĩ nhao nhao chấn động, coi như là những cường giả thế hệ trước của Viêm Nguyệt, trong mắt đều lộ ra quang mang kỳ dị.

Đối với những cường giả trước thế hệ mà nói, thứ bọn họ quan tâm không phải là chiến lực của Hứa Thanh, mà này tiềm chất Thần Linh.

Giống như chiếc kính lúp có thể mô phỏng hóa thân thể Thần linh, phóng đại chiến lực căn bản của tu sĩ lên phạm vi lớn, loại bổn sự đó mới là thứ khiến cho bọn họ chú ý.

Nhưng Hứa Thanh vẫn cảm thấy đáng tiếc, sau khi cảm thụ trạng thái của mình, rất rõ ràng chiến lực bây giờ của hắn vẫn còn cách Quy Hư đại viên mãn nửa bước.

Đây là bởi vì căn bản của hắn vẫn chưa đủ.

Bí Tàng, vẫn còn kém một tòa.

Việc này cần có thời gian để uẩn dưỡng, mới có thể hóa hình thái Tử chủ thành Thần Tàng, trở thành năm Bí Tàng đại viên mãn chân chính, từ đó thể hiện ra chiến lực càng mạnh hơn.

Bình thường thì Thần Tàng tụ trước, sau đó mới có thể hiện ra hình thái Thần Linh, sở dĩ Hứa Thanh có thể làm trái lại, là bởi vì Dị Tiên Lưu.

Còn có chính là Thiên Đạo thiếu khuyết, khiến cho Hứa Thanh trên pháp tắc cùng quy tắc có chênh lệch rất lớn cùng tu sĩ Quy Hư, chẳng qua là do có nhi tử Thiên Đạo tồn tại, khiến cho hắn có thể bỏ qua lực lượng quy tắc của kẻ địch mà thôi.

“Nhưng dùng thuật của Thần Linh đánh một trận cùng hai tên này là đủ rồi.”

Hứa Thanh giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay về tên tu sĩ Tư Ách tộc đang bấm niệm pháp quyết xa xa.

Màn trời trên đỉnh đầu đối phương lập tức biến hóa, hư ảnh nhà tù 132 khu Đinh lập lòe hiện ra, phủ xuống.

Trong mắt tên tu sĩ Tư Ách lóe lên hàn mang, cười lạnh một tiếng.

Gã đã sớm thăm dò trước về thủ đoạn của Hứa Thanh, nhất là nhà tù 132 khu Đinh càng được gã chú ý trọng điểm, vì vậy bây giờ không có bất kỳ hoảng loạn nào, vừa bấm niệm pháp quyết vừa ngẩng đầu.

Đồ đằng trên toàn thân cấp tốc lập lòe, toàn bộ tựa như sống lại, chảy xuôi tràn vào trong miệng gã, sau khi nuốt vào lại phun ra sáu chữ.

“Nơi đây, phong không, toái diệt!”

Phong bế bầu trời không được xuất hiện, hư vô sụp đổ, diệt vong cấm chế!

Sáu chữ đó như là mệnh lệnh, nhà tù 132 khu Đinh giữa không trung chợt dừng lại, không cách nào hình thành trên không trung nữa, hư vô nơi đây không cho phép xuất hiện phong ấn.

Vả lại trong lúc rung động lắc lư còn tan vỡ ra, chia năm xẻ bảy.

Đại hoàng tử bên trong Thánh thành một mực chú ý tới trận chiến, mắt thấy như vậy, trong lòng của gã không khỏi hiện lên lo lắng.

Bên trong Thánh thành còn có một tu sĩ khác, giờ phút này đang ngồi trên một chỗ mái hiên, vừa uống rượu vừa nhìn chiến trường xa xa, bên cạnh còn có chín đạo hư ảnh vờn quanh, cùng nhau quan sát.

Nhìn nhà tù 132 khu Đinh xuất hiện, xem tên Tư Ách tu sĩ cấm phong, gã hổ thẹn cười một tiếng.

“Lão tử cũng bại bởi chiêu này, ngươi còn muốn phong không, thật sự cho rằng Hứa Thanh sẽ không cải tiến sao, buồn cười buồn cười.”

“Ta thậm chí hoài nghi, thủ đoạn phong ấn của Hứa Thanh vốn cũng không phải là từ trên trời giáng xuống, tên này vô cùng nham hiểm, nói không chừng đây chính là sơ hở hắn chủ động lộ ra.”

Hầu như ngay khi lời của gã truyền ra, hư vô bốn phía tên tu sĩ Tư Ách Tộc lập tức vặn vẹo, lại có từng tòa lồng giam, đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Nhà tù 132 khu Đinh tan vỡ trên màn trời, lập tức dựng lên bên trong ánh trăng chiếu tới bốn phía tên tu sĩ Tư Ách tộc!

Nơi ánh trăng chiếu đến, từ không thành có.

Phong không, mất đi hiệu lực.

“Vãi chưởng, thật sự đúng là như vậy!”

Thác Thạch Sơn phun rượu trong miệng ra.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh đứng ở giữa thiên địa chỉ ra ngón tay thứ hai về phía tên tu sĩ trung niên Bạch Trạch tộc cấp tốc đi đến, dĩ nhiên đã tiếp cận phạm vi mười trượng.

Trong chốc lát, từ trên người Hứa Thanh cùng Tử Nguyệt tràn ra vô tận ánh sáng tím, hình thành biển ánh sáng trực tiếp bao phủ tên tu sĩ Bạch Trạch tộc.

Toàn thân gã chấn động, khí huyết trên người sôi trào ý đồ đối kháng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại phun ra máu tươi, huyết dịch không bị khống chế nghịch chuyển, thân thể như bị năm tháng tẩy lễ bắt đầu già yếu.

Còn xuất hiện sự ăn mòn, đó là Độc Cấm bộc phát bên trong ánh trăng.

Mà kinh khủng nhất là Hứa Thanh giờ phút này nhắm mắt lại, ngón tay giơ lên hóa thành bàn tay, nhẹ nhàng vung lên, trên người tên tu sĩ Bạch Trạch tộc lập tức xuất hiện hư ảnh trùng lặp.

Quá khứ và tương lai của gã, hết thảy mọi thứ của gã, đều hiện ra ở.

Bên trong bao hàm quá khứ đã qua, cũng đã bao hàm tương lai tử vong của gã, mà trong vô số tấm hình tử vong, có một màn cảnh tượng thân tử đạo tiêu, bị một cỗ đại lực dẫn dắt đang nhanh chóng rõ ràng, muốn thay thế hiện tại.

Cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt khiến cho tên tu sĩ Bạch Trạch tộc truyền ra tiếng gào thét, thiêu đốt tu vi cùng bộc phát thần thông, càng có đạo riêng, quy tắc riêng và thế giới hư ảo riêng đồng loạt phủ xuống.

Dùng tất cả để đối kháng với Hứa Thanh, đồng thời trong mắt của gã còn lộ ra sát ý cùng khuếch tán sát khí, lại có thiên quân vạn mã lao ra từ bên trong thế giới hư ảo, phóng thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

Hứa Thanh bất động, thân ảnh cúng bái hắn bên trong Tử Nguyệt càng dần càng thành kính, câu từ càng thêm sục sôi.

Thậm chí trong một cái chớp mắt, bên trong Hắc Linh đại vực còn có Phong Hải Quận cùng với Thánh Lan đại vực cách nơi này cực kỳ xa xôi, trong từng tòa thần miếu mới được xây dựng trong khoảng thời gian qua… . . đều rung động.

Đại tế tự đến từ Hắc Thiên tộc cùng toàn bộ tín đồ Tử Nguyệt bọn họ phát triển đều có chỗ cảm ứng, trong sự kích động nhao nhao quỳ bái, bắt đầu cầu nguyện.

“Tử Nguyệt chủ ta, tiếp dẫn Vọng Cổ, chúng sinh đau khổ, an hưởng lạc thổ.”

“Thân tế chủ ta, kiếp này không khổ, sớm chiều là màn, thân tủy bất hủ.”

Vô số âm thanh gia trì bên trong Tử Nguyệt, bao phủ trên người tên tu sĩ Bạch Trạch tộc phóng tới Hứa Thanh, hóa thành lực lượng càng lớn, một cái chớp mắt tới gần Hứa Thanh, hoàn toàn túm một màn cảnh tượng nọ từ trên người ra, thay thế hiện tại!

Thân thể tên tu sĩ Bạch Trạch tộc nhất thời dừng lại trước mặt Hứa Thanh.

Gã mở hai mắt thật to, bên trong là đắng chát và mờ mịt, nháy mắt tiếp theo… hình thái Thần Linh thứ tư bỗng nhiên xòe cánh lông vũ ra, trái phải vỗ tới, ngay lập tức bao bọc tên tu sĩ Bạch Trạch tộc.

Hung hăng siết một cái.

Máu tươi …thuận theo cánh lông vũ chảy ra.

Sau hai hơi thở, lúc hai cánh chậm rãi mở ra, từng khối máu thịt tung bay trên đại địa.

Đây chính là một màn thân tử đạo tiêu trong tấm hình.

Tứ phía hoàn toàn yên tĩnh.

Hứa Thanh lại nhíu mày, đáy lòng có chút tiếc nuối, nhìn về phía Thánh thành.

Chỗ đó xuất hiện một đạo hư ảnh mơ hồ rồi nhanh chóng rõ ràng, cuối cùng hóa thành tên tu sĩ Bạch Trạch tộc vừa tử vong, một khắc xuất hiện lập tức phun ra máu tươi, thân thể xuất hiện từng đạo vết thương, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Khí tức trên người cũng không cách nào điều khiển tự động giảm mạnh, vừa lui ra phía sau vừa không ngừng phun ra máu tươi.

Mà Đại Thế Giới hư ảo trên người gã đã biến mất.

Thứ tử vong là Đại Thế Giới, đạo của gã đã bị trảm.

Kiếp này không thể tiến thêm tấc nào nữa, tu vi cũng liên tục ngã xuống.

Thậm chí nếu không có quy củ của Thánh thành, bây giờ gã vẫn sẽ chết như trước.

“Như vậy xem ra, có lẽ Minh Nam Thế tử… Còn sống.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Chương 1943: Thần Sơn động (1)

Bầu trời, càng đỏ.

Bên trong Thánh thành, từng đạo thần niệm và ánh mắt ngưng tụ tới trên người Hứa Thanh, bên trong hiện ra đủ loại sắc thái, có giật mình, có chấn động, có phức tạp kỳ dị.

Cuối cùng hóa thành yên tĩnh.

Hứa Thanh dùng thủ đoạn của mình chấn nhiếp bát phương, cũng đã chứng minh sự cường hãn của hắn.

Hạng đầu khâu thứ nhất, hắn đoạt không sai!

Trong khoảng thời gian ngắn không có ai tiếp tục bay ra khỏi Thánh thành thách thức nữa, thật sự là thủ đoạn mà Hứa Thanh thể hiện ra đã khiến cho cõi lòng mọi người nhấc lên gợn sóng to lớn.

Nếu như Hứa Thanh lấy ra thủ đoạn của tu sĩ vậy còn khá tốt, nhưng hắn dùng chính là lực lượng và thủ đoạn của Thần Linh.

Việc này khiến cho tất cả cảm thấy kinh tâm động phách.

Mặc dù tu sĩ đã tiếp xúc với Thần Linh lâu rồi, có lẽ cũng đã từng thể hiện ra Thần Thuật, nhất là những vị Thần sứ càng giống như vậy.

Nhưng có thể làm như Hứa Thanh, túm cảnh tượng tử vong trong tương lai của một Quy Hư tứ giai ra thay thế thực tế, vẫn là hãn hữu.

Đây cũng là lần đầu tiên trong cả đời của rất nhiều tu sĩ nhìn thấy một màn như vậy.

Mà trình độ thê thảm của tên tu sĩ trung niên Bạch Trạch tộc bị thay thế cảnh tượng tử vong lại càng nhìn càng thấy mà giật mình.

Giờ phút này khóe miệng của gã vẫn không cách nào điều khiển tự động tràn ra máu tươi như cũ, lục phủ ngũ tạng đều đang xé rách và hư thối, thần hồn cũng đều uể oải ảm đạm, không thể nghịch chuyển.

Đại Thế Giới toái diệt không chỉ khiến tu vi của gã giảm mạnh, còn khiến sinh mạng héo rũ.

Mắt thường có thể thấy thân hình của gã đang già yếu, cho đến khi lui ra phía sau ngoài ngàn trượng, dưới mấy tên tu sĩ Bạch Trạch tộc lo lắng tới gần trợ giúp mới miễn cưỡng ổn định lại, nhưng đã trở thành một lão nhân Quy Hư nhị giai.

Toàn thân nồng đậm tử khí, cảm giác già nua cực kỳ rõ ràng, còn có biểu cảm sợ hãi mãnh liệt lộ ra trên mặt.

Nội tâm của gã cuộn trào, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết không khỏi nhớ lại trận chiến vừa xong, rất rõ ràng trong nháy mắt đó, là gã đã chết một lần.

Nếu như đây là trên chiến trường, không có quy tắc của Thánh thành che chở, vậy bây giờ gã vẫn sẽ đối mặt với tử vong.

Ý nghĩ này khiến cho nỗi khiếp sợ trên mặt của gã tiếp tục khuếch tán, lan tràn toàn thân, hóa thành run rẩy.

Đối mặt với ánh mắt của Hứa Thanh từ ngoài thành nhìn đến, gã theo bản năng tránh đi, không dám đối mặt.

Bị chấn nhiếp từ tận đáy lòng.

Thấy như vậy, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt không nhìn nữa, nhưng hắn đã nhớ kỹ khí tức của đối phương, chuẩn bị về sau tìm một cơ hội diệt cỏ tận gốc.

Đặt ý nghĩ đó qua một bên, Hứa Thanh nhìn về phía tên tu sĩ Tư Ách tộc đang bị nhà tù 132 khu Đinh vây khốn.

Hắn giơ chân lên, từng bước đi đến.

Mỗi một bước hạ xuống, hư vô ở dưới chân đều dấy lên gợn sóng, như là đi trên mặt nước.

Mà bên trong nhà tù 132 khu Đinh vận rủi phủ xuống, dù cho tên tu sĩ Tư Ách tộc nọ triển khai chú pháp như thế nào cũng đều vô ích.

Hết thảy chú pháp đều tiêu tán trong vận rủi, thần quyền của nhà tù 132 khu Đinh, tồn tại kiềm chế cực đoan đối với một loại thần thông chú pháp.

Tên tu sĩ Tư Ách tộc Bị nhốt trong đó không cách nào thoát khốn.

Chỉ có thể ở trong vô tận vận rủi điệp gia dần dần cô quạnh và quên lãng.

Mà Hứa Thanh tiêu sái bước tới càng tăng thêm quá trình đó.

Sau vài bước, thân ảnh của hắn đã ở phía trên nhà tù 132 khu Đinh, ánh trăng màu tím của hình thái Thần Linh thứ tư tung bay, bao phủ nhà tù 132 khu Đinh, đang muốn gia trì cho nó.

Nhưng vào lúc này, ánh trăng chiếu xuống bỗng cải biến phương hướng, không còn hạ xuống mà lại đột nhiên hội tụ tới phía trước Hứa Thanh, tạo thành một mảnh màn sáng màu tím.

Trong nháy mắt tiếp theo, từ trong hư vô bỗng xuất hiện một ngón tay điểm thẳng tới Hứa Thanh, nhưng bị màn sáng ngăn cản.

Nhẹ nhàng chạm một cái.

Hào quang màu tím dấy lên gợn sóng, mắt thường có thể thấy màn sáng hóa thành màu trắng, chiết xạ ra ánh sáng của ngọc thạch, cuối cùng hóa thành… . Ngọc thạch!

Từ xa nhìn lại, ngọc thạch sáng bóng nhanh chóng lan tràn, những nơi đi qua, ánh trăng màu tím hình thành màn hào quang theo đó cải biến.

Toàn bộ quá trình chỉ trong thời gian một hơi thở, một tấm ngọc thạch hình cung xuất hiện ở giữa không trung.

Đã mất đi lực lượng Tử Nguyệt, rơi xuống đại địa.

Phịch một tiếng, đập vào trên nhà tù 132 khu Đinh, chia năm xẻ bảy, đồng thời nhà tù 132 khu Đinh bị nó đụng chạm lại bắt đầu ngọc thạch hóa.

Một màn này cực kỳ đột ngột, cũng tới vô cùng mạnh mẽ, Hứa Thanh không chần chờ chút nào, ánh trăng hội tụ phía trước, thân thể bỗng nhiên rút lui, càng giơ một ngón tay phải lên.

Nhà tù 132 khu Đinh đang bị ngọc thạch hóa lập tức mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh lùi ra đến nơi xa, trong mắt lộ ra tinh mang, ngẩng đầu ngóng nhìn khu vực ngón tay duỗi ra giữa không trung.

Hư vô chỗ đó đồng dạng tràn ra ánh sáng ngọc thạch, bên trong tia sáng dần dần hiển lộ ra một người thanh niên mặc trường sam văn sĩ, tướng mạo tuấn lãng, có chút tương tự cùng nhân tộc.

Cuối cùng hoàn toàn rõ ràng, nở một nụ cười về phía Hứa Thanh.

“Những tiểu đồng bạn của ta coi trọng ngươi, muốn ngươi trở thành đồng loại của bọn họ.”

Giọng nói của tên thanh niên nọ rất êm dịu, không có một chút bực tức nào, tựa như đang kể về một tương lai không thể thay đổi, ánh mắt cũng rất ôn hòa, thậm chí còn ẩn chứa một chút cảm giác thân cận, như nhìn người một nhà.

Chương 1944: Thần Sơn động (2)

Hứa Thanh bất vi sở động, trong mắt hiện lên quang mang âm u.

Mặc dù lần đầu tiên chân chính gặp mặt cùng đối phương, nhưng cho đến thời điểm này, Hứa Thanh đã từng thấy gã ở bên trong ngọc giản của Đại hoàng tử.

Trong đầu của hắn cũng nổi lên giới thiệu của Đại hoàng tử đối với đối phương.

“Phàm Thế Song, Quy Hư tam giai, xếp hạng thứ ba, có được chiến lực Quy Hư đại viên mãn, thậm chí đã từng giao chiến sinh tử cùng đại năng ngoại tộc vừa bước vào Uẩn Thần, thành công bỏ chạy không chết, đối phương là đệ nhất nhân tài kiệt xuất sở thuộc Nguyệt Viêm thượng thần tư quyền quốc nội.”

Ngoại trừ những giới thiệu đó ra, lúc Hứa Thanh xem xét kỹ càng ngọc giản cũng nhìn thấy hình ảnh lưu giữ đối phương xuất thủ.

Hết thảy người đụng chạm cùng gã, đều sẽ trở thành ngọc thạch.

Mà Phàm Thế Song cũng có một thói quen, ưa thích hóa tu sĩ đối địch cùng gã thành khôi lỗi ngọc thạch, cất chứa đưa theo bên cạnh.

“Viêm Nguyệt Huyền Thiên bổn tộc, siêu việt đại thiên kiêu Thác Thạch Sơn…”

Trong lòng Hứa Thanh xuất hiện ngưng trọng, một cái chớp mắt đối phương xuất thủ, hắn cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt, nhất là cái loại ngọc thạch hóa kia, hắn cảm ứng được lực lượng Thần Linh ở trên đó.

Vì vậy đảo mắt nhìn qua bốn phía, từng đạo thân ảnh khôi lỗi ngọc thạch mặc quần áo khác biệt xuất hiện quanh bát phương.

Tất cả không hề nhúc nhích, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Tại sao không nói chuyện, là chấp nhận rồi sao?”

Phàm Thế Song cười mở miệng, nhìn qua trên người Hứa Thanh, càng xem càng thỏa mãn.

“Ngọc thạch hóa hình thái bây giờ của ngươi, tạo thành một bức tượng điêu khắc trong phủ đệ của ta, đúng là rất thích hợp.”

“Ta khuyên ngươi chớ vùng vẫy vô ích, không cẩn thận phá hủy hình thái, như vậy rất đáng tiếc.”

“Mà ngươi, không phải là đối thủ của ta.”

Phàm Thế Song cười khẽ, hơi giơ tay phải hất lên, chấn động chiến lực Quy Hư đại viên mãn ngập trời dựng lên trên người, trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời nổ vang đại địa run rẩy.

Càng có phong bạo bốc lên trên người gã, kết nối thiên địa.

Dấy lên gió lớn thổi qua bốn phương, khiến cho bầu trời đêm cũng bắt đầu vặn vẹo, có thể mơ hồ thấy từng đạo sao băng đảo qua, đó là đạo ngân.

Ngay từ đầu còn khá tốt, nhưng rất nhanh những đạo ngân đã trở nên cực kỳ kinh người, số lượng càng dần càng nhiều, cuối cùng hầu như nối liền một mảnh, hóa thành mưa sao chổi vô cùng kinh khủng.

Cái loại khí thế không gì sánh kịp đó, Hứa Thanh chưa từng gặp qua ở trên bất luận tu sĩ Quy Hư nào, hai mắt không khỏi co rút lại.

Càng có hư ảnh trùng lặp hiện ra, tràn ngập trên bầu trời, như là Chư Thiên Thần Ma cùng hiện.

Mỗi một đạo lại sinh động như thật, nhìn hằm hằm xuống đại địa, tràn ra uy áp kinh khủng.

Đây là biểu hiện của Quy Hư tam giai, chỉ là Hứa Thanh chưa bao giờ nghe thấy biến Quy Hư tam giai tạo thành hư ảnh Thần Ma cả.

Bình thường mà nói, Quy Hư tam giai sẽ có do thần niệm biến thành bong bóng khí hư ảo xuất hiện, nhưng ở chỗ Phàm Thế Song lại không phải như thế.

Hình thành bong bóng khí không phải thần niệm, mà là những hư ảnh Thần Ma.

Bọn họ ẩn chứa sinh mệnh khởi nguyên và tử vong, sau khi xuất hiện riêng phần mình vỡ vụn, lại lần nữa hình thành, cuối cùng hội tụ ra một màn cảnh tượng cực lớn.

Đó là một thế giới lớn siêu cấp, bao trùm màn trời, ảnh hưởng đến hư vô, vượt hơn Hư Giới của Quy Hư tầm thường không chỉ mười lần.

Tuy rằng cũng là hư ảo, nhưng bên trong có núi sông, có đủ nhật nguyệt, tồn tại chúng sinh, quy tắc và pháp tắc nhiều mặt, giống như một thế giới chân chính đang liên tục vận hành.

Tựa hồ chỉ cần thế giới đó chân thật hơn một chút, đối phương chính là Uẩn Thần.

Mà theo một màn này xuất hiện, khí tức tràn ra trên người Phàm Thế Song khiến cho tâm thần Hứa Thanh càng thêm ngưng trọng, khí tức của đối phương… Đã vượt qua tên trung niên Bạch Trạch tộc lúc trước rất nhiều, căn bản giống như trăng sáng và sao mờ, hoàn toàn không thể so sánh.

Mặc dù đều là biểu hiện ra chiến lực Quy Hư đỉnh cấp, nhưng chênh lệch giữa cả hai cực lớn.

“10 hơi thở, kết thúc.”

Phàm Thế Song mỉm cười, trên mặt lộ ra một tia tà dị, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng nhấn một cái về chỗ Hứa Thanh.

Một nhấn xuống dưới, màn trời ngoài thành trì truyền đến sấm sét động trời, thả mắt nhìn đi, bầu trời rõ ràng tràn ra ngọc thạch sáng bóng, ngay cả đại địa cũng là như vậy, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, thậm chí hết thảy cao thấp bốn phía trong một cái chớp mắt đều nổi lên ngọc quang.

Mà một khắc ngọc quang hình thành, chợt cuốn ngược lại, bài sơn đảo hải ập về phía Hứa Thanh.

Trong nội tâm Hứa Thanh liên tục bộc phát cảm giác nguy cơ, cái loại cảm giác toàn thân cao thấp và máu thịt trên người đều run rẩy đau đớn, khiến cho Hứa Thanh cảm thấy như đang đối mặt với Uẩn Thần vậy.

Giây phút hiểm yếu trước mắt, Hứa Thanh hít sâu, trong mắt bốc lên chiến ý, hắn cũng muốn biết cực hạn của mình đến cùng ở đâu, tồn tại bao nhiêu chênh lệch cùng thiên kiêu xếp hạng thứ ba của Viêm Nguyệt Huyền Thiên.

Hắn giơ tay phải lên, một tầng gợn sóng tản ra dưới chân, tựa như đã trở thành mặt nước, chính là hình thức mở đầu của Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

Bên trong Thánh thành, vô số ánh mắt và thần niệm đều đang ngóng nhìn trận chiến này, theo Phàm Thế Song xuất hiện, ý nghĩa của trận chiến bên ngoài đã không giống như trước.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh và Phàm Thế Song sắp đụng chạm, Thần Sơn bên trong Thánh thành bỗng khẽ chấn động.

Chỉ khẽ chấn động một cái, trời sụp đổ, trở thành mảnh vỡ cuốn ngược lại.

Đất nứt vỡ, hóa thành sóng bùn lao nhanh.

Ánh sáng ngọc thạch của Phàm Thế Song bị ảm đạm trong nháy mắt, lập tức đã bị xóa đi, trên mặt của gã cũng không còn tà khí như lúc trước, vẻ mặt thành kính, quỳ bái về phía Thần Sơn.

Không chỉ gã như vậy, giờ phút này toàn bộ tu sĩ bên trong Thánh thành đều hô hấp dồn dập, cúi đầu quỳ bái về phía Thần Sơn.

Về phần Hứa Thanh, hết thảy thần thông đều không thể triển khai, thuận thế khom người về phía Thần Sơn.

Một giọng nói quyến rũ vang vọng trên bầu trời, tràn ngập đại địa, xuất hiện trong lòng từng tu sĩ, trở thành thần âm, hóa thành pháp lệnh.

“Khâu thứ nhất vừa kết thúc, vốn định cho các ngươi thời gian nghỉ ngơi và hồi phục một chút, nhưng nếu các ngươi đã dồi dào tinh lực như thế, vậy thì không cần nghỉ ngơi và hồi phục nữa.”

“Khâu thứ hai của đại săn bắn, truyền tống tới Sơn Hải đại vực, lập tức bắt đầu.”

Đó là giọng nói của Tinh Viêm thượng thần!

Chương 1945: Một hồi là hết đau (1)

Tuy giọng nói có cảm giác cao cao tại thượng, nhưng lại kèm theo một tia lười biếng, giống như một chiếc móc vô hình câu dẫn cõi lòng của toàn bộ tu sĩ, dẫn xuất tầng tầng rung động, khiến người ta nhịn không được cảm thấy tê dại từ trong tới ngoài.

Đó là tê dại như hồn bị rút ra, khiến người ta đắm chìm trong một loại sảng khoái không cách nào nói rõ.

Một vài người định lực không đủ đã trực tiếp hôn mê, toàn thân run rẩy, không nghe nổi nửa câu thần âm.

Chỉ có những cường giả mới có khả năng miễn cưỡng khống chế rung động trong nội tâm, dù sao kính sợ đối với Thần Linh đã khắc vào tận bên trong vận mệnh của từng tu sĩ Viêm Nguyệt.

Mà đây cũng chỉ là Tinh Viêm thượng thần tự nhiên phóng thích mà thôi, không hề có cử chỉ cố ý.

Thần Linh, chính là như thế.

Cũng may, cùng lúc này cũng có một tiếng hừ lạnh vang vọng khắp Thánh thành, trung hòa ảnh hưởng âm thanh phía trước, như một chậu nước lạnh đổ vào nội tâm mọi người.

“Truyền tống, mở ra!”

Nội tâm mọi người chấn động mạnh một cái, riêng phần mình khôi phục, màn trời xuất hiện từng trận sấm sét phủ xuống nhân gian.

Tiếng sấm càng lúc càng lớn, cuối cùng tích lũy đến cực hạn, truyền ra âm thanh khai thiên tích địa.

Thiên địa nổ vang, hư vô dấy lên gợn sóng cực lớn, từng vòng khuếch tán ra phía ngoài, tạo thành một vòng xoáy hình tròn.

Vòng xoáy cấp tốc chuyển động, giống như đẩy ra từng tầng biểu tượng, lộ ra một cái động bảy màu hoa mỹ bất quy tắc.

Ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy trong động bảy màu tồn tại một mảnh địa phương với núi sông mênh mông, kỳ hoa dị thảo, hung thú chạy nhanh, tựa như man hoang.

Còn có từng trận tiếng rống của thú vật truyền ra ở.

Chính là… địa phương diễn ra khâu thứ hai của đại săn bắn Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Sơn Hải đại vực.

Sau một khắc, ánh sáng bảy màu từ trong vòng xoáy kích xạ ra, hình thành vô số sợi tơ, rơi tới toàn bộ người có đủ tư cách tham gia khâu thứ hai bên trong ba tòa Thánh thành.

Đại hoàng tử, Thác Thạch Sơn, Khâu Tước Tử…

Toàn bộ người tham dự đều bị ánh sáng bảy màu bao phủ, dù Hứa Thanh cùng với Phàm Thế Song ở ngoài thành trì cũng là như vậy, một khắc bị tia sáng chiếu tới, lực lượng truyền tống lập tức theo đó hiện lên.

Sau ba hơi thở, truyền tống mở ra!

Ánh sáng bảy màu lập lòe bên trong thành trì, nếu như từ trên bầu trời cúi đầu nhìn xuống, có thể rõ ràng trông thấy rất nhiều đóa hoa bảy màu đang không ngừng nở rộ.

Mỗi một lần lập lòe, đều có người bị truyền tống rời đi, mà đây là loại truyền tống không có quy tắc, tu sĩ quen biết muốn hội tụ lại với nhau, cần tự tìm kiếm bên trong Sơn Hải đại vực.

Hứa Thanh cũng ở trong số đó, sau khi hào quang bảy màu chấn động, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hơn 10 vạn tu sĩ lần lượt truyền tống cùng với những bông hoa bảy màu lập lòe, tạo thành một màn cảnh tượng tuyệt mỹ bên dưới bầu trời.

Tựa như tinh không rơi xuống đất.

Cho đến một lát sau, theo bông hoa bảy màu lập lòe càng dần càng ít, tu sĩ trong ba tòa Thánh thành đã trống hơn phân nửa.

Thần Sơn không còn rung động lắc lư, chỉ có một tiếng cười khẽ đến từ Tinh Viêm thượng thần đã thành dư âm vang vọng trong thiên địa.

…

Sơn Hải đại vực, có hình dạng tổng thể như một cái hồ lô, trong đó không có bình nguyên, chỉ có sơn mạch cùng với rừng mưa không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Hoàn cảnh như thế, lại thêm nhiệt độ khí hậu trong đó ổn định cùng với phong bế vô số năm tháng, khiến cho bên trong Sơn Hải đại vực đã tự hình thành hệ sinh thái riêng, rất thích hợp với hung thú sống và với sinh sôi nảy nở.

Vì vậy sẽ có đủ loại hung thú thiên kì bách quái.

Nhất là... dị chất nơi đây cực kỳ nồng đậm, tràn ngập giữa thiên địa, vì vậy dị hoá không chỉ là hung thú, còn có cây cối.

Toàn bộ Sơn Hải đại vực càng giống như một tòa cấm địa.

Không phải do tàn diện Thần Linh nhìn tới hình thành, mà do ba vị thần Viêm Nguyệt Huyền Thiên đắp nặn ra.

Mặt khác, cũng bởi vì quanh năm phong bế, cho nên rất nhiều sinh mệnh tuyệt tích bên ngoài vẫn tồn tại trong đây, càng có một chút đồ cổ được bảo tồn càng thêm hoàn hảo hơn so với bên ngoài.

Giờ phút này, bên trong khu vực vòng bên trên Sơn Hải đại vực, chỗ sâu trong rừng nhiệt đới, một gốc cây hủ thụ màu đen đang chập chờn cành cây, kéo một con bạch lộc từ đằng xa tới.

Bạch lộc vùng vẫy nhưng không có tác dụng, toàn thân cao thấp bị nhánh mây xuyên thấu quấn quanh, vừa nhúc nhích vừa hấp thu.

Vì vậy con bạch lộc chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên cầu cứu đáng thương, trong mắt lộ ra đầy vẻ quyến luyến đối với sinh mạng, ý chí muốn sống vô cùng rõ ràng.

Trong Sơn Hải đại vực, không phải rất thường thấy bạch lộc.

Nó thường thường đại biểu cho tốt đẹp, có lẽ cũng bởi vậy cho nên đã trở thành con mồi, hơn nữa giá trị bản thân đối với những thú vật khác có chút gân gà, cho nên số lượng cũng càng ngày càng ít.

Nhưng tiếng kêu rên của nó có thể là đả động trời xanh, vì vậy bên cạnh cây hủ thụ bỗng lập lòe hào quang bảy màu.

Rất nhanh, một người mặc trường bào màu đen hiển lộ ra.

Một khắc xuất hiện, hủ thụ run lên không dám nhúc nhích, toàn thân bạch lộc cũng run rẩy, theo bản năng dừng tiếng kêu rên lại, nhưng ý chí muốn sống khiến nó rất nhanh phát ra âm thanh nho nhỏ.

Thân ảnh xuất hiện nghe tiếng, quay đầu nhìn bạch lộc và cất bước đi đến.

Hai bước đã đến trước mặt bạch lộc, cúi đầu ngóng nhìn.

Một cái liếc mắt, nhánh mây quấn quanh trên người bạch lộc tan rã từng khúc, tiêu tán trở thành tro bụi.

Hắc y nhân ngồi xổm xuống, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve trên người bạch lộc, động tác dịu dàng.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù không có nhánh mây, nhưng con bạch lộc đã bị thương quá nặng, giờ phút này không cách nào vùng vẫy đứng lên, chỉ có thể dựa vào linh tính lộ ra ý cảm kích trong mắt.

Chỉ là cơn đau nhức kịch liệt trên người khiến cho nó không chịu được không ngừng run rẩy, tử ý cũng đang lan tràn.

Chương 1946: Một hồi là hết đau (2)

“Một hồi là hết đau.”

Hắc y nhân nhẹ giọng mở miệng trấn an bạch lộc, động tác càng dịu dàng hơn, bạch lộc cũng giảm bớt vùng vẫy, cảm kích trong mắt nhiều hơn, thậm chí còn thè đầu lưỡi liếm góc áo của hắc y nhân.

Nhưng một chớp mắt sau, khi bạch lộc hoàn toàn thả lỏng, tay của hắc y nhân nhẹ nhàng đưa tới phần cổ của nó, tiếp theo dùng sức vặn.

Rặc rặc một tiếng, không có bất kỳ đau khổ, toàn thân bạch lộc khẽ run, khí tuyệt mà chết.

Hắc y nhân chậm rãi đứng lên, nhìn về phía xa.

Theo ánh sáng đến từ bầu trời chiếu xuyên qua tán lá, bộ dáng của gã dần dần rõ ràng.

Đó là một thanh niên, tóc dài được buộc trên đỉnh đầu, tạo thành hình dạng một viên thuốc, vị trí trán cột một sợi dây cột tóc màu đen.

Phối hợp toàn thân áo cùng giày màu đen, tất cả khiến cho cả người gã tràn ra một cỗ khí tức lạnh như băng.

Mà trong mơ hồ có thể thấy chung quanh gã tồn tại một chút hư ảnh màu đỏ mơ hồ, dường như là do máu tươi hình thành, dần dần tràn ra nồng đậm mùi máu tươi.

Nếu như bây giờ có tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên ở đây, như vậy chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra thân phận đối phương.

Bởi vì thanh danh của đối phương trong tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên vô cùng hiển hách, vượt qua Thác Thạch Sơn, càng vượt qua Phàm Thế Song.

Hôm Đại hoàng tử giới thiệu các đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt với Hứa Thanh, đã từng trọng điểm giới thiệu đối phương.

Tịch Đông Tử, Quy Hư tam giai, xếp hạng thứ hai, sở thuộc Nhật Viêm thượng thần tư quyền quốc.

Tính cách lạnh lùng lòng dạ độc ác, ra tay nhất định giết chóc, tộc quần ngoại tộc bị gã tàn sát vượt qua con số mười, luyện thành Huyết Tử đi theo bên cạnh.

Thủ đoạn đông đảo, thậm chí đã từng giao thủ cùng với Uẩn Thần bị Viêm Nguyệt tộc bắt làm tù binh, đạt được chiến tích ngang tay huy hoàng, tuy rằng vị Uẩn Thần bị bắt làm tù binh đã là dầu hết đèn tắt, thế nhưng dù sao cũng là Uẩn Thần. .

Dù là Phàm Thế Song gặp phải gã cũng vô cùng kiêng kị, hai người bọn họ đã giao chiến ba lượt, mỗi một lần… Phàm Thế Song đều đại bại.

Nhất là một lần cuối cùng, nếu không phải Viêm Huyền Tử thế hệ này xuất hiện hòa giải, Phàm Thế Song đã có nguy hiểm đến tính mạng.

Thác Thạch Sơn cũng từng chiến qua cùng đối phương, nhưng chỉ 10 hơi thở đã bị trấn áp.

Kiếp này của gã…việc không cam lòng nhất, chính là tranh đoạt đạo hiệu Viêm Huyền thất bại, đây cũng là lần thất bại đầu tiên của gã từ khi tu hành đến nay.

“Chết rồi, sẽ không đau nữa.”

Tịch Đông Tử thu hồi ánh mắt nhìn phương xa, cúi đầu nhìn qua thi thể bạch lộc dưới chân, nhẹ giọng mở miệng.

Sau đó cất bước đi thẳng về phía trước.

Sau vài bước, hình như gã nhớ ra gì đó.

“Truyền tin ra ngoài, nếu như có người trông thấy Hứa Thanh, báo cho ta biết phương hướng.”

Sau khi phân phó, sắc mặt Tịch Đông Tử bình tĩnh, tiếp tục đi về phía trước, đối với gã mà nói, đánh chết Hứa Thanh chỉ là vì Minh Nam Vương tìm đến, cho ra hứa hẹn cùng với điều kiện, do đó tiến hành một số giao dịch mà thôi.

Chẳng qua chỉ là thuận tay, gặp phải thì chém một cái, nếu như không gặp được gã cũng sẽ không tiêu tốn thời gian đích thân đi tìm kiếm.

Về phần khó khăn, đối với gã mà nói, bên trong thế hệ này ngoại trừ Viêm Huyền Tử gã không có nắm chắc đánh chết, muốn giết tu sĩ khác rất dễ dàng.

Theo gã đi về phía trước, những huyết ảnh chung quanh nhao nhao khom người, có một chút tiêu tán, đi truyền tin tức ra bên ngoài.

Về phần số huyết ảnh còn lại thì là nương theo gã, cùng nhau đi xa.

Cùng lúc đó, tương tự ở vòng bên trên trong Sơn Hải đại vực, tới gần khu vực trung tâm đại vực, bên trong rừng nhiệt đới, thân ảnh Hứa Thanh đang ẩn nấp đi về phía trước.

Hắn rất cẩn thận, không có tản ra bất cứ khí tức nào, mà rừng rậm cùng với dị chất nơi đây cũng khiến Hứa Thanh cảm thấy rất quen thuộc.

Hắn thích hoàn cảnh như vậy.

Lần truyền tống này, đội trưởng đã không còn bên cạnh, nhưng Hứa Thanh không hề lo lắng cho y.

Dựa theo hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, đối phương nhất định có biện pháp vào Sơn Hải đại vực.

“Mặc dù Đại sư huynh từng nói sẽ chuẩn bị Sơn Xi cho ta… . . Nhưng cũng không thể hoàn toàn đặt hy vọng ở trên người y.”

Hứa Thanh trầm ngâm, đầu tiên hắn bỏ qua khu vực cấm địa Cửu Lê nằm ở khu vực chính giữa của vòng dưới trong đại vực.

Loại Thánh Thú trong truyền thuyết đó, nếu như từ trước tới giờ không có ai có thể thành công thu phục, Hứa Thanh cũng không cho rằng mình là người đặc thù.

Cho nên thay vì lãng phí thời gian ở chỗ Cửu Lê, không bằng đi tìm những con khác.

“Vẫn là Sơn Xi như cũ!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia quang mang âm u, lựa chọn này có thể giúp hắn nhanh chóng tụ hợp cùng với đội trưởng, đồng thời cũng có thể gia tăng tỷ lệ thu được Sơn Xi.

Vì vậy trong đầu của hắn lập tức lơ lửng miêu tả khu vực hoạt động của Sơn Xi mà mình từng thấy trong ngọc giản.

“Ở phía Tây Bắc của vòng bên dưới.”

“Như vậy đầu tiên, phải tìm hiểu xem nơi đây thuộc về khu vực nào.”

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, tăng tốc độ lên, lập tức tan biến trong rừng rậm.

Thời gian trôi qua, ba ngày sau, Hứa Thanh lợi dụng việc quan sát nơi ở của những con dị thú khác nhau, cùng với thông qua một vài con hung thú gặp phải trên đường, đã đại khái xác định vị trí của bản thân.

Sau khi có phương hướng, tốc độ của hắn nhanh hơn, tiến về khu vực dưới của vòng.

“Dựa theo tốc độ này, năm ngày sau ta sẽ đến khu vực chính giữa, vượt qua biên giới cấm địa Cửu Lê, đi đến nơi ở của Sơn Xi, thời gian không sai biệt lắm tổng cộng khoảng nửa tháng.”

“Mặt khác, giết chóc và cạnh tranh trong Sơn Hải đại vực cũng sẽ càng thêm trực tiếp… Nhất là tên Phàm Thế Song nọ!”

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, lúc trước nếu không phải khâu thứ hai sớm mở ra, chém giết giữa hắn và Phàm Thế Song đã lập tức nổ ra.

Mà Hứa Thanh rất cảnh giác đối với Phàm Thế Song, trong số đối thủ hắn gặp cả đời này, không có nhiều người hắn không có nắm chắc tất thắng, Phàm Thế Song coi như là một trong số đó.

Chương 1947: Sơn Hải đại vực (1)

Cũng vì cảnh giác, Hứa Thanh không có lựa chọn bay ở trên trời, mà một đường về phía trước đều chạy trong rừng nhiệt đới, mượn nhờ hoàn cảnh rừng rậm che giấu tung tích.

Đồng thời hắn còn thả lão tổ Kim Cương Tông ra dò xét trước quanh bốn phía.

Cứ như vậy, năm ngày trôi qua.

Trong năm ngày này, hắn nhìn thấy một chút tu sĩ tham dự đại săn bắn khâu thứ hai, Hứa Thanh có ấn tượng với vài kẻ trong đó, chính là những tên đã từng thách thức hắn.

Nhưng mà hiện giờ Hứa Thanh không rảnh quan tâm tới bọn họ, không đợi đối phương phát hiện hắn đã rời đi.

Đồng thời hắn cũng gặp phải không ít hung thú trên không của rừng rậm, mặc kệ là nghỉ lại trên nhánh cây hay là nấp ở bên dưới nước bùn, nhiều đến mức đếm không hết.

Càng có một vài thứ có hình dạng quỷ dị, ví dụ như sơn mạch đột nhiên rung động lắc lư, trồi lên từ mặt đất, mọc ra rất nhiều cánh tay khổng lồ sau đó cất bước đi nhanh, vượt qua trước mặt Hứa Thanh.

Ví dụ như mặt trời mọc chân, có lớn có nhỏ, dắt tay nhau chạy nhanh.

Lại ví dụ như con rết lớn ca hát, cùng với cây nấm sau khi nhìn thấy Hứa Thanh một đường nhảy nhót đi theo.

Còn có thứ kỳ dị nhìn như đại thụ, nhưng trên thực tế lại là cái mũi, thân hình ngủ say bên trong đại địa.

Thậm chí ngay cả gió thổi tới cũng khiến cho Hứa Thanh ngưng trọng, ‘gió’… nhìn như vô hình, nhưng lại là thực chất, chẳng qua là trong suốt mà thôi.

Nếu không phải cảm giác của Hứa Thanh nhạy bén, sợ là dưới tình huống không xem xét kỹ, sẽ trực tiếp đụng phải.

Còn một vài quỷ dị giống như yêu ma quỷ quái, càng có đông đảo đầu lâu bay múa, hài cốt hành tẩu, cùng với tiếng ca băng hàn ở hết thảy những nơi đi qua.

Có hữu hình cũng có vô hình.

Tất cả mọi thứ tạo cho Hứa Thanh cảm giác, Sơn Hải đại vực tựa như là một dị giới, năng lực và bộ dạng của rất nhiều hung thú nơi đây đều có thể phá vỡ nhận thức của người khác.

Cự thú không đầu, tóc dài xõa trong nước bùn, cùng với từng tòa Thần Cung tàn phá nhưng lại lộ ra khí tức nguy hiểm, càng có một vài khô nhân không mặt lưng đeo tấm bia đá.

Lại ngay như bây giờ, Hứa Thanh nhảy vọt tới một mảnh biển hoa bên trong rừng rậm.

Mảnh biển hoa này có đủ mọi màu sắc, di chuyển trên mặt đất hình thành gợn sóng, những nơi đi qua, hết thảy cỏ cây và hung thú đều bị bao phủ thôn phệ, trở thành một bộ phận của biển hoa.

Nếu cẩn thận nhìn có thể thấy cái gọi là biển hoa, trên thực tế là do Thiềm Thừ màu sắc rực rỡ biến thành, mỗi một lần chúng nó nhảy lên, chính là đầu nguồn biển hóa nổi sóng.

Nhưng đây không phải là chỗ đáng sợ, chỗ kinh khủng nhất của biển hoa, là một bức tượng thần tàn phá nằm ở hạch tâm được vô số Thiềm Thừ cõng đi.

Tượng thần ngực phẳng chảy sữa, có bộ dáng nam giới, mọc ra bốn đầu người, toàn bộ đều nhắm hai mắt, một tay ôm một đứa con nít trên ngực, tay còn lại thì là chống cằm.

Theo biển hoa di động, từng trận tiếng lẩm bẩm rất nhỏ truyền ra.

Mà địa phương tàn phá của tượng thần, đó là thân hình chỉ có một nửa, vả lại bốn đầu người đều có chỗ thiếu thốn khác biệt, nhất là hài nhi trong ngực lại càng là như vậy.

Hứa Thanh từ xa xa nhìn thấy, tâm thần ngưng tụ, đây là tôn tượng thần thứ 17 hắn thấy trong năm ngày qua, mỗi một cỗ đều không giống nhau, nhưng hắn cảm giác tất cả đều là tồn tại nguy hiểm.

Tương tự cùng những tàn điện Thần Cung.

Mà những cỗ tượng thần đó đều tàn phá, không có một cỗ nào nguyên vẹn, thậm chí có một vài cỗ càng giống như đã bị tháo thành tám khối.

Cỗ tượng trước mắt hắn bây giờ, đã coi như được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

“Cuối cùng thì trước kia nơi đây đã từng phát sinh việc gì…”

“Lại có nhiều thần miếu và tượng thần tàn phá như vậy…”

Trong lòng Hứa Thanh bay lên cảm giác kỳ dị, lách qua biển hoa, vừa suy tư vừa dựa theo phương hướng định sẵn đi về phía trước, nhưng sau khi bay được một nén nhang, thần sắc của Hứa Thanh bỗng nhiên biến đổi, thân thể chợt lui về phía sau, càng là nhanh chóng bay lên trên không.

Hầu như ngay khi thân ảnh của hắn rời khỏi chỗ cũ, khu vực hư vô lúc trước lập tức nổ tung, xuất hiện một cái hắc động thật lớn.

Hắc động này không phải không có bất luận nguyên do gì bỗng đột nhiên xuất hiện, sự hình thành của nó là có nguyên nhân.

Trên mặt đất rừng rậm, trong ao đầm, thình lình có một bức tượng thần tàn phá to tới vạn trượng nằm đó, thân hình vỡ vụn không hoàn chỉnh, nhưng phần đầu coi như rõ ràng, nhất là vị trí miệng càng không có bất luận phá toái gì.

Vả lại nó còn đang hô hấp, mỗi một lần hô hấp không trung đều sẽ xuất hiện hắc động.

Đồng thời còn xuất hiện uy hiếp trên cấp độ sinh mệnh tràn ra từ trên tượng thần.

Dù Hứa Thanh tu vi không tầm thường, chiến lực kinh người, vả lại có đủ hình thái Thần Linh, nhưng giờ phút này vẫn bị hơi thở đó uy hiếp, phải lựa chọn lách qua.

Cùng lúc đó, nhà tù 132 khu Đinh trong cơ thể cũng truyền đến giọng nói run rẩy của ngón tay Thần Linh.

“Nơi đây… . Nơi đây.”

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động.

“Nói tiếp.”

Ngón tay Thần Linh khẽ run một cái, thấp giọng mở miệng.

“Nơi đây không phải chỉ chết mấy Thần Linh, mà đã chết rất nhiều Thần Linh. Trời ạ, sao ta lại không biết cũng chưa từng nghe nói tới chuyện này chứ?”

“Có khi nào là lúc trước bản thể ngươi vừa giáng lâm, ngươi vẫn đang ngủ say, về sau ngươi tách ra ngoài cũng tương tự bị trấn áp ngủ say… . .”

Lão tổ Kim Cương Tông vèo một tiếng từ đằng xa bay tới, truyền ra thần niệm.

Ngón tay Thần Linh trầm mặc, muốn nói gì đó đáp trả, nhưng cũng biết địa vị của đối phương trong lòng Hứa Thanh còn cao hơn mình, vì vậy chỉ hừ một tiếng trong lòng, không có phản bác.

Chương 1948: Sơn Hải đại vực (2)

Hứa Thanh không quan tâm tới lời của lão tổ Kim Cương Tông, hắn nhớ lại tượng thần tàn phá một đường gặp phải, lại nhìn qua mảnh rừng rậm, ánh mắt chậm rãi nheo lại, hít sâu.

Khí tức ở đây nhìn như bình thường, nhưng đối với Hứa Thanh hiểu rõ về dược lý mà nói, hắn vẫn ngửi thấy được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đến từ nước bùn, đến từ cỏ cây, đến từ viên đá, đến từ thiên địa… Hình như, vạn vật trong phiến thế giới này đều tràn ra mùi máu tanh.

“Đã từng phát sinh đại chiến… rất nhiều Thần Linh tử vong, như vậy đối thủ của Thần Linh, là ai?”

Hiểu biết của Hứa Thanh đối với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc khá là phiến diện, không rõ cụ thể, cho nên thiếu khuyết manh mối, khó có thể tìm ra đáp án.

Hắn quét mắt nhìn thần tượng to lớn trên mặt đất, lách qua theo biên giới, vừa muốn tăng tốc bay nhanh, nhưng vào lúc này, nơi chân trời xa xa truyền đến tiếng rít, bảy tám đạo cầu vồng xuất hiện, lựa chọn phương pháp tương tự cùng Hứa Thanh, muốn từ trên không trung lách qua khu vực thần tượng lớn ở đây.

Vì vậy, đã nhìn thấy Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng thấy rõ người tới.

Trong bảy tám người tới có bổn tộc Viêm Nguyệt, cũng có những tộc phụ thuộc khác, trong đó còn có một tên Tư Ách tộc, hiển nhiên là tạm thời tạo thành tiểu đội.

Sau khi thấy rõ Hứa Thanh, thần sắc bảy tám người nọ lập tức biến hóa, theo bản năng lui thật xa về phía sau, trầm mặc mấy hơi, tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt cầm đầu từ xa cúi đầu với Hứa Thanh, sau đó thay đổi phương hướng nhanh chóng rời đi.

Những tên đi theo phía sau gã cũng đều xuất hiện chấn động, nhao nhao cúi đầu, ánh mắt của tên Tư Ách tộc chợt nhúc nhích, sau đó nhanh chóng lựa chọn tương tự cùng những người khác, cúi đầu bái kiến.

Trận đánh bên ngoài Thánh thành của Hứa Thanh lúc trước, bọn họ đã thấy được, đáy lòng đã từng dấy lên gợn sóng cực lớn, cho nên giờ phút này gặp phải căn bản không dám tới gần.

Hứa Thanh lạnh lùng quét qua, phát hiện đối phương không có thu được bất cứ con dị thú nào, cũng không có hứng thú xuất thủ, thân thể nhoáng một cái bay tới phía mục đích của mình.

Phát hiện Hứa Thanh rời đi, đám tu sĩ nọ nhẹ nhàng thở ra, tất cả nhìn nhau một chút, đều thấy được thần sắc do dự của đối phương.

Nhưng tên tu sĩ Tư Ách tộc trong đó lại không chút do dự, gã lập tức xuất ra ngọc giản truyền âm, mắt thấy muốn truyền âm đi.

Nhưng ngay khi tay của gã nắm ngọc giản truyền âm, bên trong hư vô bên cạnh lập tức truyền tới một giọng nói lạnh như băng.

“Ngươi muốn làm gì?”

Giọng nói vừa ra, thần sắc của bảy tám tên sĩ nơi đây đại biến, nhất là tên tu sĩ Tư Ách tộc càng là hít sâu một hơi, bản năng muốn lập tức truyền âm vào ngọc giản, nhưng đã chậm.

Một cánh tay lăng không duỗi ra từ bên cạnh, một phát bắt được bàn tay của gã, hơi nắm, bóp nát toàn bộ tay của gã và cả ngọc giản, máu thịt và ngọc nát hỗn hợp lại với nhau.

Đau nhức kịch liệt truyền tới, ngay khi trong miệng tên tu sĩ Tư Ách tộc truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân ảnh Hứa Thanh với hình thái Thần Linh tầng thứ tư bước ra từ hư vô, một tay bóp tới trên cổ tên tu sĩ Tư Ách tộc.

Đáy lòng những tu sĩ khác rung động lắc lư, lập tức rút lui, nhưng không cách nào rời khỏi quá xa, bởi vì xúc tu huyết sắc tràn ra từ trên người Hứa Thanh đã rơi ở trước mặt bọn họ.

Giống như chỉ cần động một chút, sẽ lập tức bị xuyên thấu mi tâm.

Vì vậy đám người bọn họ dừng lại, kinh hãi nhìn qua Hứa Thanh đã đi lại quay về.

“Người khác trông thấy ta cúi đầu còn có thể hiểu được, nhưng Tư Ách tộc ngươi tới bái ta, có chút kỳ quái, nhất là ngươi... Ánh mắt có chút không đúng, mà ta cũng nhớ đã từng thấy ngươi, lúc trước ngươi từng khởi xướng thách thức với ta.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Sự thật cũng đúng là như thế, tâm tư của Hứa Thanh rất kín đáo, mặc dù đã rời khỏi, nhưng một điểm đáng ngờ nho nhỏ cũng khiến hắn dâng lên cảnh giác, vì vậy trở về nhìn một chút.

Kết quả thấy được một màn đối phương muốn truyền âm.

“Nói, ngươi muốn truyền tin cho ai?” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Trong mắt tên Tư Ách tộc lộ ra kinh hoảng, vừa muốn nói chuyện, nhưng trong chúng tu lui ra phía sau cách đó không xa, tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa đạo hữu, ta có thể nói cho ngươi biết!”

“Năm ngày trước, Tịch Đông Tử tràn tin ra ngoài rằng muốn tìm tung tích của ngươi, để cho toàn bộ người nhìn thấy báo lại cho gã.. . .”

“Tên tu sĩ Tư Ách tộc này chắc hẳn chính là bởi vậy mới định truyền âm.”

Tên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên nọ là người thông minh, gã không muốn bị tên tu sĩ Tư Ách tộc tự mình tìm chết liên lụy, cũng biết Hứa Thanh giết chóc quyết đoán, cho nên gã hiểu được, nếu tên Tư Ách tộc tu sĩ chủ động nói ra đáp án, như vậy sinh tử của mình cũng sẽ ở trong một ý niệm của Hứa Thanh.

Nếu như mình nói ra trước, khả năng giữ được mạng sẽ cao hơn.

Các tu sĩ khác cũng kịp phản ứng, nhao nhao mở miệng.

Hứa Thanh nhìn tên Tư Ách tu sĩ trong tay, chú ý thấy khí tức đối phương hoảng loạn, đáy lòng cũng có đáp án, tay phải nắm chặt, một tiếng rặc rặc vang lên, hình thần câu diệt.

Cùng lúc đó, tâm thần mấy vị khác cũng chấn động, nhưng đều im lặng, run như cầy sấy nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh đảo mắt qua trên người bọn họ, Độc Cấm tràn ra, gieo xuống riêng từng người.

Bọn họ có chỗ cảm thụ, sắc mặt trắng bệch.

“Nếu như không có lừa dối, sau khi khâu thứ hai kết thúc, đến tìm Hứa mỗ giải độc.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, thân thể nhoáng một cái tan biến vô ảnh.

Giữa không trung, bao gồm cả tên bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, tất cả mọi người trầm mặc, nhưng cũng biết không có lựa chọn nào khác, vẻ mặt đắng chát lặng lẽ rời khỏi.

Cho đến khi bọn họ đi xa, thân ảnh Hứa Thanh mới hiển lộ ra từ một bên, nhăn mày lại.

“Tịch Đông Tử?”

Chương 1949: Săn Hứa Thanh (1)

Về phần Tịch Đông Tử, mặc dù Hứa Thanh chưa thấy tận mắt, nhưng nhờ có Đại hoàng tử giới thiệu, hắn vẫn có chút hiểu biết về đối phương.

“Thiên kiêu xếp hạng thứ hai của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc!”

Sắc mặt Hứa Thanh ngưng trọng, hắn cảm giác nếu mình toàn lực đánh một trận cùng Phàm Thế Song xếp hạng thứ năm, thắng bại có lẽ là sàn sàn nhau.

Chẳng qua chém giết như vậy, nhất định sẽ khiến bản thân tiêu hao cực lớn, cần tốn một đoạn thời gian tương đối dài để khôi phục, bất lợi trong khâu đại săn bắn thứ hai.

Dù có tử thủy tinh khôi phục thương thế, nhưng muốn bổ sung Thần Nguyên tiêu hao và hồn ti tổn thất lại cần thời gian dài dằng dặc.

Mà Tịch Đông Tử ba lần giao thủ cùng Phàm Thế Song, lại đều nhẹ nhõm thắng được, Hứa Thanh nhớ lại ngọc giản mình thấy, biết rõ một trận đánh sau cùng của hai người họ, nếu như Tịch Đông Tử không phải bị Viêm Huyền Tử quấy nhiễu, thậm chí có thể chém giết Phàm Thế Song.

Chiến lực như thế, Hứa Thanh tự biết rõ mình không phải là đối thủ.

Cuối cùng vẫn là do nội tình chưa đủ.

Về phần tại sao đối phương lại đưa tin muốn tìm kiếm hành tung mình, việc đó không trọng yếu, sự thật đã là như thế, có quá nhiều nguyên nhân để suy đoán.

Hứa Thanh trầm ngâm, đoạn đường di chuyển tiếp theo hắn càng thêm ẩn nấp, đáy lòng cũng cảnh giác vô cùng.

Hắn không muốn gặp phải đối phương vào trước lúc thu được hung thú, giao chiến sinh tử là thứ nhất, kế hoạch của mình bị cắt đứt là thứ hai.

“Nơi đây cách mục đích của ta, còn 10 ngày lộ trình…”

Bên trong rừng rậm, Hứa Thanh khẽ thì thào, đi xuyên thẳng qua.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, rất nhanh đã qua năm ngày.

Trong năm ngày, Hứa Thanh dùng toàn bộ khả năng để ẩn nấp tung tích, mặc kệ là gặp phải bất luận tu sĩ Viêm Nguyệt nào, hắn đều tránh từ xa không tới gần, hoặc là ẩn nấp chờ đợi đối phương rời đi mới lại xuất hiện.

Nhưng có đôi khi, sự tình phát triển theo hướng không thể ngờ luôn phát sinh, trong mảnh Sơn Hải đại vực này ngoại trừ tu sĩ, vẫn còn tồn tại rất nhiều hung thú cùng với quỷ dị thực lực kinh khủng.

Quỷ bị thì Hứa Thanh sở hữu Ảnh Tử có thể tránh né và uy hiếp trong trình độ nhất định, nhưng hung thú… phải xem vận khí.

Mà vận khí của hắn không thể nào một mực cao mãi, vì vậy vào ngày thứ năm, khi đang ở giao giới trên dưới vòng tròn của Sơn Hải đại vực, cách gần khu vực cấm địa của Cửu Lê, Hứa Thanh gặp một bầy Sơn Tước bay vọt qua trên trời.

Sau khi thấy, Hứa Thanh không chút chần chờ, cấp tốc tránh đi.

Thứ gọi là Sơn Tước, là chim tước vác núi.

Bộ dáng của chúng nó cực lớn, thích vác núi mà bay, cho nên trong mắt tu sĩ, thứ đầu tiên họ thấy thường thường là ngọn núi gào thét bay về phía trước trên trời, tương tự như tu sĩ vác núi khâu thứ nhất vậy.

Vả lại bọn nó còn sống quần cư, mỗi lần ra ngoài săn bắn đều đi thành đàn.

Dáng vẻ hung ác vô cùng, chiến lực kinh người, khi đi ra ngoài thường sẽ không có ấu thú, đều là chim thành niên chiến lực ở tầng thứ Quy Hư, yếu cũng là Quy Hư nhất giai, cực hạn có thể đạt tới Quy Hư đại viên mãn.

Hơn nữa số lượng rất nhiều… Cho nên đối với người tham dự khâu thứ hai mà nói, gặp phải bọn chúng đều thấy rất đau đầu.

Bởi vì nhóm con mồi của Sơn Tước rất rộng, ngoại trừ hung thú ra, nó càng thích thôn phệ tu sĩ hơn.

Bây giờ Hứa Thanh gặp phải chính là một đám Sơn Tước ra ngoài săn bắn như vậy, chúng nó dựa vào khả năng thiên phú kỳ dị lập tức nhận ra tung tích của Hứa Thanh, sau đó chợt chuyển hướng bay, vọt về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhăn mày lại, đảo mắt nhìn qua bầy Sơn Tước ít nhất trên trăm con, hắn trầm mặc một chút rồi triển khai tốc độ cao nhất bỏ chạy.

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa nổ vang, bầy Sơn Tước truy kích tạo thành chấn động kinh người khuếch tán bát phương, trong miệng càng là truyền ra âm thanh bén nhọn, giống như đang triệu hoán đồng bạn.

Mắt thấy như vậy, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, hai mắt lập tức đen nhánh, Tử Nguyệt bốc lên hình thành uy hiếp, khiến cho bầy Sơn Tước đang truy kích đến nhao nhao dừng lại.

Mượn nhờ lúc này Hứa Thanh đẩy nhanh tốc độ, chỉ là bầy Sơn Tước trên bầu trời cùng với chấn động chúng nó tràn ra cũng đã hấp dẫn tu sĩ đi ngang qua gần đó chú ý.

Sắc mặt những tu sĩ nọ biến hóa, nhanh chóng tránh đi không dám tới gần, trong đó còn có hai tên Tư Ách tộc, bọn họ thấy đám Sơn Tước rất xa, trong lòng thất kinh, sau đó thần sắc riêng phần mình biến hóa, đồng thời xuất ra ngọc giản.

Đó là một loại ngọc giản đặc thù màu tím, giờ phút này đang lập lòe.

Sau khi xem xét, cả hai biến sắc nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời nghiến răng mắt thấy sẽ truyền âm ra.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, gió lớn gào thét, một mảnh khói đen trống rỗng xuất hiện, bao phủ cả hai, Độc Cấm bộc phát, tiếng kêu rên thê lương vang vọng, sương mù rất nhanh tản đi, chỉ có máu loãng màu đen cùng với túi trữ vật rơi xuống đại địa.

Bên trên mặt đất của rừng rậm, thân ảnh Hứa Thanh nhoáng một cái quấn lấy túi trữ vật cùng với hai khối ngọc giản đặc thù đang rơi xuống, đầu cũng không hề quay lại, tăng tốc đi về phía trước.

Nhưng lông mày của hắn lại một mực nhíu chặt.

Mặc dù đã chém giết hai tên tu sĩ Tư Ách tộc, lại bởi vì tốc độ chém giết khiến bọn họ chưa kịp truyền ra tin tức, thế nhưng hai khối ngọc giản màu tím vẫn khiến cho Hứa Thanh có dự cảm rất xấu.

“Lấy máu huyết của tín đồ Tử Nguyệt, tăng thêm phương pháp nguyền rủa hình thành cảm ứng… Hứa Thanh chỉ liếc qua đã cảm giác được nguyên lý của hai khối ngọc giản.

Vì vậy khẽ nắm, bóp nát ngọc giản, hắn có dự cảm hành tung của mình khả năng không cần bị người truyền bá.

Loại ngọc giản chuyên môn dò xét mình này, nếu như nói không có công hiệu tự động truyền tin, Hứa Thanh căn bản không tin.

Chương 1950: Săn Hứa Thanh (2)

“Nhưng mà cũng có thể là ta suy nghĩ nhiều, bây giờ ta còn cách chỗ mục đích năm ngày.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía cấm địa Cửu Lê.

Hiện giờ vị trí của hắn cách biên giới nơi đó không xa.

Thả mắt nhìn đi, toàn bộ cấm địa Cửu Lê tràn ngập sương mù màu xám, ánh mặt trời không cách nào xuyên thấu, sương mù trong đó cuộn trào một cách chậm rì, làm cho người ta có một loại cảm giác lão nhân tuổi già.

Khi thì huyễn hóa ra từng gương mặt thống khổ, truyền ra tiếng hò hét im lặng về bốn phía, tạo thành từng mảnh hư vô rung động.

Hình như có từng màn cảnh tượng mơ hồ hình thành ở, nhưng lại nhìn không rõ, cũng khó có thể nhớ kỹ.

Duy chỉ có từng tiếng gào thét tuyệt vọng và điên cuồng, từ chỗ sâu trong sương mù trầm muộn vang vọng ra.

Âm thanh này truyền vào tâm thần, rung chuyển linh hồn, khiến người ta nhịn không được run sợ, theo bản năng bay lên bất an và kính sợ.

Nhất là Thần Nguyên lại có cảm giác bị áp chế, giống như lực lượng Thần Linh và nơi đây không hợp nhau.

Về phần tình hình trong sương mù, tràn đầy thần bí, không thể nhận định.

“Cấm địa Cửu Lê…”

Hứa Thanh thì thào.

Mặc dù không nhìn thấy chi tiết và hình dạng cụ thể của mặt đất, nhưng có thể thông qua cảm giác, một cổ áp lực theo làn gió mục nát từ phía cấm địa Cửu Lê thổi tới, rõ ràng phả vào trong lòng Hứa Thanh.

Mà càng nhiều gió hơn nữa thổi tới trên người Hứa Thanh, thổi bay tóc của hắn.

Trong gió, tóc của hắn xuất hiện bệnh trạng héo rũ, như trong một chớp mắt sinh cơ đã bị đoạn đi một chút.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh càng thêm kiêng kị đối của cấm địa Cửu Lê.

Cả đời này hắn đã gặp qua quá nhiều cấm khu, cũng đã từng đi mấy cấm địa.

Nhưng nơi đây cùng những chỗ hắn từng đi hoàn toàn khác nhau.

“Nơi đây càng giống một phần mộ.”

Hai mắt Hứa Thanh thâm sâu, cẩn thận nhìn thoáng qua sau đó mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục bí mật đi về phía Sơn Xi.

Đồng thời cũng truyền âm cho đại sư huynh.

Mấy ngày qua, mỗi ngày hắn đều sẽ thử nghiệm như vậy, nhưng có lẽ bởi vì khoảng cách quá xa, tin tức truyền ra như ném trâu vào biển, không có tin hồi đáp.

Hứa Thanh lắc đầu, thu hồi ngọc giản truyền âm, thân ảnh im hơi lặng tiếng bay đi trong rừng.

Một ngày sau, hắn tới gần khu vực biên giới vòng dưới, bên trong sương mù lượn lờ truyền tới tiếng nổ vang, có thân ảnh tu sĩ Tư Ách tộc xông ra từ chỗ sương mù yếu ớt, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành máu loãng.

Cho đến khi đống sương mù tiêu tán, thân ảnh Hứa Thanh đi ra từ.

Phía sau hắn là hơn mười tên tu sĩ Tư Ách tộc.

Đứng ở chỗ này, Hứa Thanh quay mắt lại nhìn thi thể đang hòa tan ở phía sau, sắc mặt có chút khó coi.

Đối phương đã phục kích trước khi hắn đi ngang qua nơi đây.

Dường như đối phương có thể nắm chuẩn xác hành tung của hắn, vả lại từng tên giống như hoàn toàn không muốn sống, trông thấy hắn lập tức triển khai hết thủ đoạn của mình.

Thậm chí còn tự bạo như kẻ điên.

Theo Hứa Thanh đoán, mục đích của bọn họ hiển nhiên không phải giết chóc, giống như là đang kéo dài thời gian.

Quan trọng nhất là, mỗi tên đều có một khối ngọc giản đặc thù màu tím.

“Phán đoán của ta không sai… . .”

Hứa Thanh trầm mặc, ngẩng đầu nhìn về phía vị trí Sơn Xi.

Đến chỗ đó còn cần thời gian bốn ngày.

“Những người này kéo dài thời gian như thế, nói rõ khả năng tên Tịch Đông Tử cách không xa.”

“Bốn ngày tiếp theo… . . Có lẽ rất khó để thuận lợi tiến tới, vả lại tung tích của ta đã bị khóa định, dù thành công vào trong chỗ Sơn Xi, từ đó về sau vẫn sẽ gặp phải tai hoạ ngầm cực lớn, ý nghĩa không khác nhau quá lớn.”

“Cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp ứng đối với tên Tịch Đông Tử, cùng với cách hoàn toàn tránh thoát khỏi dò xét.”

“Nếu không cứ như vậy thủy chung khó có thể giải quyết vấn đề.”

Hứa Thanh trầm ngâm, hắn biết rõ có một số việc cần chuẩn bị từ sớm, chỉ như vậy mới có khả năng bắt lấy cơ hội nghịch chuyển trong một khắc sinh tử.

Sau khi suy tư, hắn dịch chuyển ánh mắt khỏi phía Sơn Xi, nhìn tới cấm địa Cửu Lê mà hắn đã từng đi ngang qua biên giới.

Chỗ đó, là tuyệt địa của Sơn Hải đại vực, cách vị trí của hắn chỉ có lộ trình một ngày.

Ngóng nhìn cấm địa Cửu Lê, Hứa Thanh trầm mặc một lát, trong mắt lộ ra quyết đoán.

“Chiến lực của ta khả năng cao không bằng Tịch Đông Tử, nhưng nếu như so sánh việc sinh tồn… Hứa Thanh cảm thụ tử thủy tinh một chút, đáy lòng an ổn, thân thể khẽ nhoáng một cái, cải biến phương hướng vội vã tiến về phía cấm địa Cửu Lê.

Mà phán đoán của Hứa Thanh cũng không hề sai, sau khi hắn rời đi khoảng hai canh giờ, bầu trời xa xa xuất hiện một đạo cầu vồng, lấy khí thế bễ nghễ bát phương gào thét đến.

Khi đến vị trí Hứa Thanh lúc trước, cầu vồng lập tức tiêu tán, hóa thành một thân ảnh.

Chính là Tịch Đông Tử.

Gã đứng trên rừng rậm, liếc nhìn dấu vết đám tu sĩ Tư Ách tộc tử vong, sau đó nhắm mắt cảm giác.

“Đi về phía Cửu Lê?”

Tịch Đông Tử nhàn nhạt mở miệng.

“Cũng không tính ngốc, nhưng mà… . . Muốn chạy trốn từ trong tay của ta, khả năng rất nhỏ.”

Tịch Đông Tử lạnh lùng bước ra một bước, âm thanh phá không đột khởi, giống như có thể khóa chặt tung tích của Hứa Thanh, thân ảnh truy kích dựa theo quỹ tích Hứa Thanh đi về phía trước.

Cứ như vậy, hai người một chạy đi một đuổi theo, ba canh giờ sau, Hứa Thanh chạy ở phía trước khẽ có cảm giác, chợt quay đầu.

Chân trời ánh mắt nhìn tới, mây mù nổ tung, hư vô rung động, một mảnh huyết quang quét sạch bát phương kết nối thiên địa, giống như bài sơn đảo hải nổ vang bay về phía hắn.

Còn có thể thấy một thân ảnh màu đen trong biển máu, đang lạnh lùng nhìn về phía Hứa Thanh.

Chương 1951: Vị Thần thứ tư (1)

Huyết hải tràn ngập, khiến cho toàn bộ bầu trời biến thành một mảnh huyết sắc.

Từ xa nhìn lại, như là tận thế phủ xuống, thiên địa biến sắc.

Giữa huyết hải cuồn cuộn là một thân ảnh mặc hắc y cao cao tại thượng, tràn ra khí thế bễ nghễ bát phương.

So sánh cùng đối phương, rõ ràng Hứa Thanh bên trong rừng rậm không bằng, đồng thời trong nội tâm của hắn cũng xuất hiện áp lực cực lớn.

Mỗi một tấc máu thịt trên toàn thân đều đang rung động lắc lư, Thiên Đạo cấp tốc truyền tới cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Mạnh, phi thường mạnh!

Đây là thiên kiêu mạnh nhất Hứa Thanh gặp phải từ trước đến giờ.

Mặc kệ là Thác Thạch Sơn hay Phàm Thế Song, đều chưa từng tạo cho Hứa Thanh có cảm giác như thế, người phía trước hắn có thể đánh một trận, người sau có năng lực sàn sàn với hắn, nhưng đối mặt với Tịch Đông Tử, Hứa Thanh rất rõ ràng… Mình không phải là đối thủ.

Cho nên hắn lập tức lui về phía sau, vận hành tu vi toàn thân, vô số hồn ti trong cơ thể bộc phát, lập tức hình thành hình thái Thần Linh thứ tư.

Nháy mắt hoàn thành, lại tiếp tục rút lui.

“Mặc dù cũng cơ trí, nhưng nếu nhìn thấy ta, ngươi đã mất đi tư cách sống sót.”

Trên bầu trời, Tịch Đông Tử nhàn nhạt mở miệng và giơ tay phải lên, cách không nhấn một cái về chỗ Hứa Thanh.

Một nhấn xuống dưới, huyết hải che đậy màn trời lập tức sóng cả mãnh liệt, toàn diện cuộn mình, mở rộng phạm vi ngàn dặm, như là biển lớn chân chính càn quét tới chỗ Hứa Thanh.

Những nơi đi qua, hư vô vỡ vụn thiên địa nổ vang, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, rừng rậm trong vòng ngàn dặm đều đang rung động lắc lư, hết thảy cây cối nhuộm lên một màu huyết sắc, toàn bộ nước bùn đã thành bùn máu.

Trong một cái chớp mắt, tất cả sinh mạng trong phạm vi ngàn dặm đều phát ra tiếng kêu rên, mặc kệ hình thái gì, hung thú cũng tốt, quỷ dị cũng được, đều lập tức trở thành máu loãng bay lên trên không, hội tụ lại với nhau đến bên trong huyết hải.

Nhìn từ xa, vô số máu loãng bay lên trên không, tựa như nơi đây đã hóa thành một cái lồng giam bằng máu tươi.

Trong biển máu còn ẩn tàng rất nhiều huyết ảnh, chúng nó tham lam nhìn tới Hứa Thanh, phát ra âm thanh bén nhọn sau đó từ bát phương đánh tới.

Vừa ra tay, khí thế kinh thiên động địa, phong tỏa hết thảy phạm vi.

Trong lòng Hứa Thanh bộc phát cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt, sắc mặt hắn âm trầm, cảm giác đường lui của mình đã bị phong ấn, dứt khoát không lui về sau nữa, một khắc quay người, hình thái Thần Linh thứ tư của Hứa Thanh khuếch tán Thần Nguyên, dị chất tăng vọt, bốn phương mơ hồ.

Cùng lúc đó, một tiếng như là Thần Linh lẩm bẩm truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh.

“Huyết!”

Ngay khi một chữ này vang vọng thiên địa, huyết hải trấn áp trên bầu trời đang ập đến lập tức chấn động mạnh một cái, máu loãng bay lên trên không trong rừng rậm đồng dạng dừng lại, bắt đầu vặn vẹo.

Theo quyền hành với máu huyết của Hứa Thanh triển khai, một cỗ lực kéo cực lớn lăng không đến, dẫn dắt mảnh huyết hải muốn hình thành một vòng xoáy thuộc về Hứa Thanh.

Một khi hình thành, mảnh huyết hải đó sẽ bị Hứa Thanh điều khiển.

“Quyền hành không tệ, vậy cực hạn của ngươi ở mức nào đây?”

Giữa không trung, thần sắc của Tịch Đông Tử như thường, bình tĩnh mở miệng, sau đó giơ tay phải ra vung lên, huyết hải lập tức lần nữa bộc phát, toàn bộ huyết ảnh trong đó đồng loạt gào thét, riêng phần mình hòa tan.

Một màn kinh khủng chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, khiến cho nội tâm của hắn nổi lên gợn sóng.

Bên trong huyết hải có trọn vẹn mấy nghìn huyết ảnh, mà sau khi mỗi một đạo huyết ảnh hòa tan, đều hình thành rất nhiều máu loãng, dung nhập vào trong đó, khiến mảnh huyết hải này càng thêm kinh người hơn.

Trong chớp mắt, sau khi hòa tan trên 100 huyết ảnh, phạm vi huyết hải bạo tăng tới 6000 dặm, vẫn còn tiếp tục.

7000, 8000, 9000… Cho đến vạn dặm.

Vạn dặm huyết hải ngập trời dấy lên, chỉ khí tức tràn ra, đã tạo thành khí thế hủy diệt, dù Hứa Thanh có được quyền hành với huyết, nhưng huyết hải tăng vọt như thế, để cho hắn cảm thấy rất áp lực.

Nhất là, vạn dặm không phải là cuối cùng.

Theo càng nhiều huyết ảnh hơn nữa dung hợp, hai vạn, ba vạn, bốn vạn dặm, cuối cùng sau khi hòa tan mấy nghìn huyết ảnh, mảnh huyết hải này đã đạt đến trình độ vô cùng kinh khủng, mười vạn dặm.

Rừng rậm bị ảnh hưởng cũng tương tự như thế.

Mà mười vạn dặm căn bản là quá lớn, không nhìn thấy cuối cùng, dường như đã chân chính thay thế bầu trời, ầm ầm hạ xuống phía Hứa Thanh, vả lại trong quá trình đó vẫn còn đang khuếch đại.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, cảm nhận được cực hạn của mình, thân thể xuất hiện bất ổn, linh hồn cũng truyền đến cảm giác xé rách đau đớn.

Thời khắc nguy cơ, trực giác chiến đấu trong nội tâm của Hứa Thanh đã phát huy hiệu dụng mấu chốt, trong mắt hắn lộ ra quyết đoán, thay đổi quyền hành máu huyết từ trạng thái tản ra thành tụ lại, ngưng tụ ngoài thân thể, hình thành một mảnh huyết quang, chợt chuyển một cái, hóa thành một đạo vòng xoáy.

Hắn ở bên trong vòng xoáy, bên trong huyết sắc, chuyển hóa thân hình trở thành máu chảy, chia thành tốp nhỏ rơi vãi ra.

Nếu như không cách nào đối kháng, vậy lựa chọn dung nhập vào trong đó.

Cùng lúc đó, huyết hải mười vạn dặm che phủ màn trời cũng ập xuống đại địa.

Âm thanh nổ vang truyền ra đến phạm vi trên trăm vạn dặm, rất nhiều tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên trong phạm vi này đều có chỗ phát hiện, tâm thần từng người chấn động, quay đầu nhìn về nơi xa.

Riêng phần mình kinh hãi.

Mà khu vực rừng rậm bị huyết hải mười vạn dặm hạ xuống cũng ngay lập tức tan thành mây khói, toàn bộ cây cối, hung thú, quỷ dị, đồng loạt diệt vong, mặt đất rung động lắc lư, xuất hiện vết lõm bị huyết hải nhồi vào.

Mười vạn dặm huyết hải dồi dào vô tận, cải biến hình dạng mặt đất, không ngừng bốc lên, bên trong có từng giọt máu tươi nhanh chóng bay lên trên không, hội tụ cùng một chỗ, tạo thành thân hình Hứa Thanh.

Chương 1952: Vị Thần thứ tư (2)

Ngay khi xuất hiện, Hứa Thanh lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hình thái Thần Linh cũng đều có chỗ vỡ vụn, thân thể cấp tốc rút lui.

Mặc dù vào thời khắc cuối cùng hắn đã lựa chọn lấy phương pháp dung nhập để hóa giải, nhưng chênh lệch thực lực quá lớn vẫn khiến cho Hứa Thanh bị trọng thương.

“Cũng chỉ như vậy.”

Sau khi thân thể hình thành, Hứa Thanh bay nhanh về phía sau, nhưng khoảnh khắc sau, hư vô phía trước hắn bỗng truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

Hiện ra trong mắt Hứa Thanh là một ngón tay trống rỗng xuất hiện, với lực lượng hủy diệt chỉ về phía hắn.

Dù rơi vào hạ phong tuyệt đối nhưng Hứa Thanh vẫn tỉnh táo như trước, hắn biết rõ trong trận chiến này mỗi một lần xuất thủ đều phải có ý nghĩa, chỉ cần tâm tính có một tia hoảng loạn, vậy thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Vì vậy hai mắt của hắn lập tức đen nhánh, lực lượng Độc Cấm bộc phát toàn bộ phạm vi, hình thành vô tận khói đen xâm nhập tới phía ngón tay vừa xuất hiện.

Ngón tay nọ lập tức xuất hiện những vết đốm màu đen và dấu hiệu hư thối, thế tới bị ngăn cản, đồng thời cũng bị hòa tan.

Nhưng một khắc sau, ngón tay thứ hai xuất hiện ở một phương hướng khác, tương tự chỉ về phía Hứa Thanh.

Một cái chớp mắt hạ xuống, trong thân thể Hứa Thanh bay lên bảy đoàn u hỏa, từng đoàn dập tắt, chính là Thất Đăng U Hỏa Chú.

Theo chúng nó dập tắt, ngón tay thứ hai trong quá trình tiến tới bắt đầu mục nát.

Tốc độ lui về phía sau của Hứa Thanh cũng trở lên nhanh hơn.

Âm thanh kinh ngạc khẽ vang vọng, hiển nhiên Hứa Thanh liên tục ra tay hóa giải, cũng khiến cho Tịch Đông Tử có cảm giác ngoài ý muốn.

“Có chút ý tứ.”

Sau tiếng kêu khẽ là một tiếng cười khẽ, ngay sau đó xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh không còn là ngón tay, mà là một bàn tay huyết sắc hoàn chỉnh!

Khí thế cuồng bạo, vượt hơn lúc trước quá nhiều, càng có một cỗ ý chí không thể chống cự bốc lên ở, trấn áp tâm linh.

Thậm chí đã có lực lượng của Uẩn Thần!

Bỏ qua Độc Cấm, bỏ qua u hỏa nguyền rủa, hạ xuống trước mặt Hứa Thanh, thay thế hết thảy mọi vật trong mắt hắn.

Cảm giác sinh tử trước đó chưa từng có ập đến!

Hứa Thanh muốn chống cự, nhưng lại không thể, thân thể ầm ầm rung động lắc lư, hình thái Thần Linh trực tiếp tan vỡ, hóa thành vô số hồn ti cuốn ngược lại, sau đó lại nhanh chóng hội tụ rồi vẫn tan vỡ như cũ.

Sụp đổ, hội tụ, lại sụp đổ.

Cho đến khi hồn ti không cách nào hội tụ, khuếch tán bốn phương, lộ ra bản thể Hứa Thanh nhắm mắt trong đó.

Mà tay Tịch Đông Tử cũng xuyên thẳng qua hồn ti, đang muốn nhấn tới bản thể Hứa Thanh trong đó.

Hai mắt Hứa Thanh bỗng nhiên mở ra, lộ ra con mắt màu tím.

Hắn đợi đúng là giờ khắc này, hết thảy mọi thứ lúc trước, đều là vì suy yếu địch nhân trình độ nhất định.

Một mặt trăng màu tím vặn vẹo hiện ra từ hư vô giữa bàn tay của Tịch Đông Tử và Hứa Thanh.

Đây không phải là trăng hư ảo, mà là tồn tại chân thật, ngay từ đầu rất nhỏ, nhưng lập tức khuếch trương ra, càng lúc càng lớn, có thể nhìn thấy ở trên đó có tấm bia đá, trên bia là tên rất nhiều tín đồ.

Càng là trong một cái chớp mắt, bên trong Hắc Linh đại vực, vô số thần miếu Tử chủ đều rung động lắc lư, vô số tín đồ đều cúng bái, lực lượng tín ngưỡng hội tụ hình thành ánh sáng tím, lập lòe hiện ra ở trước mặt Tịch Đông Tử bên trong Sơn Hải đại vực.

Bàn tay trực tiếp hóa thành màu tím, thế tới cũng theo đó dừng lại, muốn hút ra nhưng lại đã chậm, Tử Nguyệt cấp tốc biến lớn chợt xông lên, kèm theo khí thế vạn quân áp bách về phía bàn tay.

Lập tức đụng chạm cùng bàn tay, trong tiếng nổ vang không ngừng đẩy lui bàn tay.

Mà gợn sóng khuếch tán tràn ra cũng phác họa thân ảnh ẩn nấp trong hư vô phía sau bàn tay của Tịch Đông Tử.

Thân ảnh của gã nhanh chóng ngưng thực, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, vừa muốn tiếp tục ra tay, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ánh trăng màu tím chói mắt bộc phát, bao phủ lên toàn thân gã.

Cùng lúc đó, những đạo hồn ti bởi vì hình thái Thần Linh của Hứa Thanh tan vỡ lúc trước, cấp tốc vọt tới từ bốn phía, mục tiêu không phải Hứa Thanh, mà là Tịch Đông Tử.

Mấy trăm vạn hồn ti vờn quanh, hình thành lực lượng ràng buộc.

Tất cả nói ra rất dài dòng, trên thực tế đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, trong lúc Tịch Đông Tử bị Tử Nguyệt oanh kích và hồn ti quấn quanh, sát ý trong mắt Hứa Thanh mãnh liệt, hắn chợt giơ tay phải lên trảo một cái về phía Tịch Đông Tử.

Bát phương rung động lắc lư, trong một cái chớp mắt, thiên địa xuất hiện gợn sóng, tựa như hóa thành một cái giếng.

Nước giếng chấn động, trong bóng ngược hiện ra hết thảy pháp thuật cùng với quá khứ và một đoạn ngắn tương lai của Tịch Đông Tử, càng bao hàm cả hồn của gã!

Trong đó cũng ẩn chứa toàn bộ bí mật Tịch Đông Tử không muốn người khác biết.

Ví dụ như hồn… sau khi Hứa Thanh nhìn thấy, hai mắt hắn co rụt lại.

Hồn của Tịch Đông Tử không phải một đám như thông thường, mà chia thành tận 97 sợi!

Bên trong mỗi một sợi đều thờ phụng một khối thần bài màu vàng.

Trên 97 khối thần bài điêu khắc 97 tôn thân ảnh, bộ dạng khác biệt, nhưng đều tản ra khí tức Thần Linh.

Một màn này khiến cho tâm thần của Hứa Thanh chấn động.

Bởi vì 97 khối thần bài, thế mà lại điêu khắc 97 tôn Thần!

Một cái trong đó, Hứa Thanh đã từng gặp ở bên trong rừng rậm của Sơn Hải đại vực, chính là tượng thần dạng xương cốt!

Tạo cho Hứa Thanh cảm giác Tịch Đông Tử giống như là một cái vật chứa, dung nạp thần bài!

Hứa Thanh không biết đây có phải là nghi thức gì hay không, nhưng hắn bản năng nghĩ tới những lời Ngũ hoàng tử nói trong đại điện Nhân Hoàng!

“Những năm gần đây dị chất trong cảnh nội Viêm Nguyệt tăng trưởng nhiều gấp ba lần so với trước kia, sau khi Trấn Viêm Vương chú ý, từng nói… dường như Viêm Nguyệt đang chuẩn bị tôn Thần Linh thứ tư!”

Chương 1953: Đằng đằng sát khí (1)

Giờ phút này, nội tâm của Tịch Đông Tử dĩ nhiên tràn ngập chấn động.

Gã chưa từng nhìn thấy loại pháp thuật thần thông nào như vậy, cũng chưa từng có loại cảm thụ nào như thế, nhưng gã có thể cảm giác rất rõ ràng, gợn nước xuất hiện ở phiến thiên địa này to lớn đến mức nào.

Trong lòng cũng lần đầu hiện ra nguy cơ sinh tử.

Đồng thời gã còn phát giác được, trong một cái chớp mắt, bản thân lại mất đi hết thảy khả năng hành động, thân thể không thể nhúc nhích chút nào, tu vi cũng giống như bị ngưng kết, hết thảy đều không thể động.

Hơn nữa gã còn bị Tử Nguyệt trấn áp, hồn ti quấn quanh, cái này khiến gã cho dù có được khả năng dời núi lấp biển cũng đều khó có thể thi triển ra.

Chỉ còn suy nghĩ là có thể chuyển động.

Còn có một điều càng làm cho tâm thần của gã nổ vang, đó là toàn bộ bí mật của bản thân gã đều hiển lộ ra.

Trong mặt nước dưới chân phản chiếu toàn bộ mọi thứ gã sở tu, cũng bao hàm cả đời của gã.

Hết thảy bí mật, toàn bộ vật sở hữu, bất kể thuật hư ảo hay là vật chân thật, đều xuất hiện ở trong mặt nước.

Mà gã cũng lập tức đoán được... . . chính mình trong mặt nước, một khi nhận phải bất cứ tổn thương gì, chắc chắn sẽ tác động tới trên bản thể.

Dự cảm đó khiến gã muốn vùng vẫy thoát ra, nhưng hiển nhiên bây giờ hết thảy hành động của gã đều không có chút tác dụng nào.

Bản thân trong mặt nước càng dần càng lay động.

Cảm giác sinh tử cũng càng dần càng mãnh liệt.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang.

Thông qua thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt, hắn đã thu được phát hiện ngoài ý muốn.

Mà đây, chính là nội tình của Tịch Đông Tử!

Hiển nhiên cũng là chỗ dựa khiến gã có thể xếp hạng thứ hai trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên.

97 tấm thần bài, 97 đồ đằng Thần vẫn lạc!

Tất cả những thứ xuất hiện trong mắt, đều khiến nội tâm của Hứa Thanh ngưng tụ.

Nhưng hắn biết rõ bây giờ không phải lúc đi suy đoán và phân tích, vì vậy sau khi quét mắt qua, hắn không chút chần chờ, giơ tay phải lên trảo một cái.

“Thiên địa giới này, nhìn thành một giếng… . .”

Giọng của Hứa Thanh giống như cách biệt năm tháng, lại như lan tràn ở dưới nước, vang vọng trong thiên địa.

Từng chữ, đều mang theo đạo ý, sau khi tổ hợp cùng một chỗ, đã trở thành một giọt nước mở ra đạo pháp thần bí, rơi xuống mặt nước.

Từng mảnh rung động tản ra trên mặt nước, bóp méo thân ảnh Tịch Đông Tử, cũng bóp méo 97 sợi hồn nọ.

Mà rung động đó, lại tạo thành một cái đại thủ, chợt chụp về 97 sợi hồn!

Hứa Thanh muốn vớt toàn bộ ra!

Trong đầu Tịch Đông Tử nổ vang, một cỗ cảm giác xé rách kịch liệt bộc phát trong lòng, 97 sợi hồn trong mặt nước nhao nhao rung động.

Theo lực vớt của Hứa Thanh tăng lớn, chúng nó cũng chậm rãi vặn vẹo từ dưới nước tới gần mặt nước, mắt thấy sẽ bị Hứa Thanh vớt ra.

Nhưng vào lúc này, thần bài bên trong 97 sợi hồn đột nhiên lập lòe kim quang chói mắt, mỗi một tôn đồ đằng Thần Linh được mô tả trong đó giống như sống lại vậy, đồng loạt mở hai mắt ra.

Lộ ra con ngươi màu vàng ngóng nhìn Hứa Thanh.

Tâm thần Hứa Thanh nhất thời xuất hiện gợn sóng, tuy rằng cách mặt nước, nhưng ánh mắt đến từ 97 tôn Thần Linh vẫn khiến thân thể của hắn lập tức xuất hiện dị hóa.

Vô số thịt lồi không trật tự dài ra, linh hồn xé rách điên cuồng dựng lên, thân thể như muốn tan vỡ.

Cùng lúc đó, trong mặt nước, 97 tôn Thần Linh mở mắt nhìn cũng tràn ra lực lượng bài xích cực lớn, ảnh hưởng tới thiên địa trong giếng, khiến Hứa Thanh lần đầu tiên vớt thất bại!

Cũng ngay thời khắc này, vùng vẫy đến từ trên người Tịch Đông Tử mãnh liệt hơn.

Sắc mặt của Hứa Thanh ngưng trọng, trong cơ thể tản ra Thần Nguyên, toàn lực trấn áp trạng thái bản thân, đồng thời híp hai mắt lại.

Hắn có hai phán đoán đối với 97 khối thần bài nọ.

Phán đoán thứ nhất, đây là nghi thức nào đó.

Nếu như bây giờ không cách nào vớt ra toàn bộ, như vậy toàn lực vớt ra một sợi, như vậy cũng sẽ tạo thành phá hư nhất định đối với nghi thức này.

Phán đoán thứ hai, bên trong 97 sợi hồn, có lẽ có một sợi là hồn bổn mạng của Tịch Đông Tử.

Nếu như có thể vớt sợi hồn đó ra, có thể hình thành thuật giết chóc.

Nhưng độ khó khăn quá lớn, thời gian lại không cho phép hắn phân biệt từng cái.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, nhanh chóng đảo qua 97 sợi hồn, dựa vào trực giác tập trung vào một sợi, lần nữa giơ tay phải lên, dùng toàn bộ lực lượng của Tỉnh Trung Lao Nguyệt, chỉ nhắm vào sợi thần hồn nọ.

Đưa tay vớt xuống.

Có thể thấy được một cái đại thủ hư ảo xuất hiện trên mặt nước, dù cho mặt nước gợn sóng như thế nào cũng không thể ngăn cản, bàn tay thò vào trong nước, bao phủ một sợi thần hồn, mạnh mẽ kéo lên phía trên.

Tiếng nước vang vọng, nương theo 96 sợi thần hồn khác gầm thét, bàn tay do thần thông của Hứa Thanh biến thành bắt đầu tan vỡ.

Vùng vẫy đến từ thần hồn, bài xích đến từ những thần hồn khác, khiến cho đại thủ của Hứa Thanh mặc dù đã túm lấy sợi thần hồn nọ, nhưng lại không cách nào vớt ra khỏi mặt nước.

Mắt thấy bàn tay sắp tán loạn, Hứa Thanh hít sâu rồi giơ chân phải lên, hung hăng đạp mạnh trên mặt nước.

Oanh một tiếng, mặt nước nơi đây lập tức cuốn động, tất cả nước chảy đều tuôn về phía bàn tay tan vỡ của Hứa Thanh, nhanh chóng dung nhập, khiến cho thế tan vỡ chậm lại.

Mà toàn bộ thiên địa giếng, bởi vì dồn tới bổ sung cho đại thủ của Hứa Thanh, cho nên cũng đang cấp tốc biến mất.

Đại thủ liên tục tan vỡ, lại liên tục bổ sung!

Cuối cùng, trước khi bàn tay trong giếng hoàn toàn sụp đổ, sợi hồn thứ 97 của Tịch Đông Tử vẫn bị Hứa Thanh vớt ra khỏi mặt nước.

Một khắc cầm trong tay, Hứa Thanh hơi tiếc nuối, hắn cảm nhận được đây không phải là hồn bổn mạng của Tịch Đông Tử.

Nhưng hắn không chần chờ chút nào, quay người bỏ chạy.

Mà một khắc Hứa Thanh bay nhanh bỏ chạy, một đạo âm thanh thê lương truyền đến từ phía sau, cùng nhau truyền ra còn có mặt nước nổ tung.

Tỉnh Trung Lao Nguyệt, tan biến!

Một cỗ khí tức kinh khủng bộc phát ra từ trên người Tịch Đông Tử, gã gào thét thê lương đồng thời đã khôi phục hành động, gã chợt ngẩng đầu lộ ra hai mắt đỏ thẫm, nhìn chằm chằm Hứa Thanh nơi xa.

Trong lòng có sợ hãi bốc lên.

Phán đoán của Hứa Thanh không sai, trong 97 sợi thần hồn, đúng là có một sợi là bổn mạng của gã, nếu như Hứa Thanh vớt ra, vậy chính là ảnh hưởng trực tiếp đối với sinh tử của Tịch Đông Tử.

Đây cũng là lần đầu tiên từ khi gã tu hành thành công đến nay, cảm thụ được nguy cơ sinh tử lớn như vậy.

Mặt khác, mặc dù Hứa Thanh không thể vớt chính xác, nhưng đối với Tịch Đông Tử mà nói, thiếu đi một tấm thần bài cũng tương tự linh hồn bị thương, vả lại đau khổ tới từ xé rách truyền đến vẫn khiến cho vẻ mặt của gã nhăn nhó, muốn nhanh chóng tìm sợi hồn về dung nhập lại trong cơ thể.

Cho nên giờ phút này ngoại trừ nỗi khiếp sợ vẫn còn gợn sóng, trong lòng gã đồng thời cũng bộc phát ra sát ý mãnh liệt.

Chương 1954: Đằng đằng sát khí (2)

“C.h.ế.t!”

Tịch Đông Tử gầm nhẹ, thân thể tiến về phía trước một bước, trực tiếp vượt qua hư vô, xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, giơ tay phải lên hung hăng nhấn một cái.

Mắt thấy sẽ lập tức hạ xuống, trong mắt Hứa Thanh hiện lên quang mang âm u, lúc tay trái giơ lên, cuối cùng mặt trời Viễn Cổ đã bị hắn đưa ra.

Đây là đòn sát thủ của hắn, chỉ là uy lực thật sự quá lớn, một khi vận dụng nhất định sẽ dẫn tới ảnh hưởng vô cùng kinh khủng, bản thân Hứa Thanh cũng không nắm chắc có thể toàn thân trở ra từ bên trong mặt trời Viễn Cổ bộc phát.

Mặt khác, còn có một băn khoăn khiến Hứa Thanh sau khi đi đến Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, chỉ dùng Thự Quang Chi Dương tư cách đồ vật uy hiếp.

Bây giờ theo hắn lấy mặt trời Viễn Cổ ra, cũng bị Tịch Đông Tử đuổi theo, băn khoăn đó trực tiếp bị vạch trần!

“Thự Quang Chi Dương!”

“Hứa Thanh, ngươi dám phóng thích Thự Quang Chi Dương ở tộc của ta, hủy Sơn Hải đại vực của chúng ta, như vậy chẳng khác nào là tuyên chiến với Viêm Nguyệt Huyền Thiên!”

“Dựa theo tính nết của tộc ta, toàn tộc sẽ lập tức phát binh đánh nhân tộc, bởi vì ngươi là nhân tộc, mà Thự Quang Chi Dương là Vực Bảo của nhân tộc ngươi!”

“Không dùng Thự Quang Chi Dương, chỉ có một mình ngươi chết, dùng Thự Quang Chi Dương, ngươi vẫn phải chết, mà nhân tộc cũng sẽ chôn cùng với ngươi!”

“Hứa Thanh, ngươi dám không?”

Thần sắc của Tịch Đông Tử vặn vẹo, mặc dù trong lòng tràn ngập tức giận, nhưng gã vẫn bảo trì tỉnh táo nhất định, trực tiếp nói ra băn khoăn trong nội tâm của Hứa Thanh, đồng thời bàn tay không có bất kỳ dừng lại, ầm ầm hạ xuống.

Chỉ là Thự Quang Chi Dương xuất hiện đúng là vẫn khiến cho nội tâm của gã có kiêng kị, dù vẫn ra tay nhưng đã lưu lại một chút lực lượng tu vi, đã làm xong chuẩn bị tùy thời ứng phó.

Vì vậy sau khi âm thanh vang vọng, Hứa Thanh phun ra máu tươi, thân thể cuốn ngược lại.

Hắn không có kích nổ mặt trời Viễn Cổ.

Không phải bởi vì lời nói của Tịch Đông Tử, trên thực tế mục đích Hứa Thanh lấy ra mặt trời Viễn Cổ cũng không phải để nổ, mà là để uy hiếp.

Là đang nói với Tịch Đông Tử, mình có đòn sát thủ đồng quy vu tận cùng gã.

Vì cái gì, chính là để cho trong lòng đối phương bay lên một tia băn khoăn.

Băn khoăn đó sẽ quyết định tự tin truy kích của đối phương.

Giờ phút này mắt thấy hữu hiệu, Hứa Thanh mặt không cảm xúc, treo mặt trời Viễn Cổ ở trên người, vừa lui về một bên, vừa hung hăng bóp thần hồn trong tay phải.

Sau khi Hứa Thanh vớt sợi thần hồn này ra, thủy chung nắm trong tay, không có lập tức diệt đi, bởi vì đây đồng dạng cũng là đòn sát thủ của hắn.

Giờ phút này theo hắn bóp chặt, thân thể Tịch Đông Tử chấn động, đau đớn mãnh liệt bộc phát, tu vi cũng xuất hiện hỗn loạn.

Trong nháy mắt tiếp theo, Ảnh Tử và lão tổ Kim Cương Tông đồng thời xuất hiện, nương theo Tử Nguyệt trở về, oanh kích tới Tịch Đông Tử.

Mà tốc độ bỏ chạy của Hứa Thanh vẫn không giảm, một đường lao về phía trước.

Nội tâm của Tịch Đông Tử khó chịu, sát ý càng mạnh hơn, gã phất một tay lên, Ảnh Tử và Kim Cương Tông đều cuốn ngược lại, càng là nhoáng một cái, tránh được Tử Nguyệt tới gần, tiếp tục truy kích.

Nhưng sau khi đuổi theo hơn 10 hơi thở, mắt thấy sắp đuổi kịp Hứa Thanh, tay phải Hứa Thanh lần nữa dùng sức, bóp thần hồn, khiến thần hồn xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Đau đớn bộc phát từ trong linh hồn của Tịch Đông Tử.

Tịch Đông Tử gào thét càng thêm thê lương, đang muốn ra tay, Hứa Thanh hai mắt đen nhánh, chợt quay lại, sương mù Độc Cấm lăng không hiển hiện, lan tràn về phía sau và bao phủ Tịch Đông Tử, toàn diện ăn mòn.

Sau đó lấy ra một quả lệnh bài, truyền ra thần niệm.

“Bệ hạ, thức ăn đã đến.”

Nói xong, Hứa Thanh ném lệnh bài, kích phát nó.

Nhưng sau một khắc, lệnh bài cuốn ngược lại, trở về tay Hứa Thanh, đồng thời truyền đến một vòng chấn động.

“Xương cốt Thần tử vong, không ăn, ta muốn ăn đồ sống!”

Hứa Thanh nhíu mày, lần nữa bỏ chạy.

Một lát sau thân ảnh Tịch Đông Tử lại một lần đuổi theo, vừa muốn ra tay, tay phải Hứa Thanh dùng sức bóp chặt thần hồn, đồng thời trong miệng truyền ra âm thanh trầm thấp.

“Thiên địa giới này, nhìn thành một giếng… . .”

Hư vô trong thiên địa, xuất hiện gợn nước.

Tịch Đông Tử bản năng dừng lại, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, không có bất kỳ tình huống nào xuất hiện, gợn nước tản đi.

Hứa Thanh không cách nào liên tục triển khai hai lần Tỉnh Trung Lao Nguyệt trong thời gian ngắn, chỉ là mở miệng hù dọa mà thôi, mượn nhờ thời gian Tịch Đông Tử dừng lại, hắn đã toàn lực bay ra xa hơn, đồng thời không ngừng bóp thần hồn trong tay.

Tịch Đông Tử đã sắp hoàn toàn điên cuồng, toàn thân bộc phát huyết quang, vừa muốn lần nữa truy kích, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bốn phía lăng không bay lên từng tòa lồng giam, chính là nhà tù 132 khu Đinh.

Hứa Thanh hiểu rõ nhân tính, biết rõ lúc một người đầu tiên là cảnh giác, sau đó phát hiện là giả, thường là một khắc bản năng buông lỏng nhất, nhất là linh hồn liên tục đau khổ lại càng dễ khiến người ta điên cuồng mất đi lý trí.

Thời điểm này sử dụng lại thủ đoạn cũ, có thể sinh ra hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc trước Hứa Thanh không có hủy diệt sợi thần hồn nọ, một lần đau đớn duy nhất, tự nhiên không bằng liên tục đau khổ, nhưng mà không thể sử dụng nhiều lần, như vậy sẽ khiến đối phương sinh ra cảm giác thích ứng với thống khổ, cho nên phương pháp tốt nhất, chính là trước cứ nhử liên tục, sau đó vào thời khắc mấu chốt, lại một lần nữa dùng làm tính chất bộc phát.

Sự thật đúng là như thế, nhà tù 132 khu Đinh ầm ầm phủ xuống, bao phủ Tịch Đông Tử.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh cấp tốc bỏ chạy cũng không quay đầu lại, tay phải toàn lực nắm chặt, oanh một tiếng, hoàn toàn bóp vỡ thần hồn trong tay.

Thần hồn vỡ vụn, tổn thương cực lớn bộc phát một lần duy nhất.

Thần bài trong đó rơi ra trong tay Hứa Thanh, bị Thần Nguyên trong cơ thể hắn bao phủ, sau đó Hứa Thanh chịu đựng thương thế, dùng tốc độ cao nhất chạy về phía về cấm địa Cửu Lê.

Một lát sau, lúc thân ảnh Hứa Thanh tan biến ở phía chân trời, bên trong nhà tù 132 khu Đinh truyền đến tiếng phạm nhân kêu rên, lao ngục vỡ tan tành, thân ảnh tóc tai bù xù của Tịch Đông Tử kéo theo một ngón tay cực lớn, xông ra từ.

Biểu cảm của gã dữ tợn, tràn đầy đau khổ, tổn thương do thần hồn vỡ vụn khiến gã nhận lấy đau nhức vô cùng kịch liệt.

Mà cả ngón tay Thần Linh trong nhà tù cũng tương tự run rẩy, bên trên huyễn hóa ra gương mặt hoảng sợ, truyền ra tiếng cầu xin tha thứ.

“Đừng giết ta, ta bị ép buộc, ta sẽ giúp ngươi, ta cũng muốn giết chết tên sát tinh kia từ lâu rồi, chúng ta cùng nhau phối hợp, mục tiêu của chúng ta giống nhau!!”

“Câm miệng!”

Tịch Đông Tử gầm nhẹ, sát ý càng mãnh liệt hơn, tiếp tục truy kích về phía Hứa Thanh đang chạy trốn.

Chương 1955: Tiễn vào Cửu Lê (1)

Giữa không trung, Hứa Thanh triển khai tốc độ cao nhất bay nhanh về phía trước.

Trong Sơn Hải đại vực dị chất vô cùng nồng đậm, lại có phong ấn đến từ ba vị Thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên bao phủ, cho nên phương pháp di chuyển phạm vi lớn đều khó có thể triển khai, một số vật truyền tống cũng mất đi hiệu dụng.

Mặc dù như thế, nhưng mượn nhờ mấy lần ra tay quấy nhiễu lúc trước, Hứa Thanh vẫn tranh thủ được thời gian nhất định, kéo ra khoảng cách giữa mình và Tịch Đông Tử.

Chỉ là đại giới cũng không nhỏ.

Mặc kệ là lão tổ Kim Cương Tông bị thương hay là Tiểu Ảnh ảm đạm, cùng với thương thế của bản thân hắn, tất cả đều đã tới một điểm giới hạn, tiếp tục kéo dài thì sẽ rất bất lợi.

Mặt khác chính là nhà tù 132 khu Đinh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhà tù 132 khu Đinh là pháp thuật thần thông, tất nhiên sẽ không tan biến, mặc dù đã tan vỡ, nhưng chỉ cần có thể tranh thủ thời gian, cũng coi như đáng giá.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần uẩn dưỡng một ít thời gian, có thể lần nữa hình thành một cái nhà tù 132 khu Đinh mới.

Dẫu sao nhìn qua thì có vẻ quyền hành vận rủi là đến từ ngón tay Thần Linh, nhưng thật ra Hứa Thanh đã sớm nắm giữ, còn tác dụng quên đi là bởi vì dung nhập vận khí mà tạo thành.

“Duy chỉ có một điều đáng tiếc, đó là ngón tay cùng với phạm nhân đều không còn, cần phải giam giữ lại.”

Hứa Thanh có chút tiếc nuối, nhưng nghĩ đến ngón tay Thần Linh cũng có chút phế, không quan tâm tới nữa.

Sau khi xác định phương hướng, tiếp tục gào thét bay đi.

Mà lúc này, lộ tuyến Hứa Thanh lựa chọn lúc trước đã thể hiện ra sự quan trọng của nó.

Nếu như một ngày trước hắn vẫn chọn tiếp tục đi đến chỗ Sơn Xi, sợ là bây giờ có chạy đằng trời.

Nhưng giờ lại khác, nơi đây cách Cửu Lê rất gần, chỉ còn lộ trình một hai canh giờ nữa là có thể vào biên giới khu vực cấm địa Cửu Lê.

“Nếu hôm nay như ta không lộ ra mặt trời Viễn Cổ, có lẽ Tịch Đông Tử sẽ đuổi theo vào trong, nhưng bây giờ… gã đại khái sẽ không mạo hiểm tiến vào.”

“Mặt khác, một hồi nữa nếu Tịch Đông Tử truy kích tới, cũng phải cân nhắc những thủ đoạn khác…”

Hứa Thanh vừa cấp tốc chạy như bay vừa trầm ngâm tính toán trong lòng, một lát sau hắn cảm nhận được nhà tù 132 khu Đinh tan vỡ, đáy lòng ngưng trọng.

“Nhanh như vậy, ngón tay Thần Linh đúng là phế vật!”

Sắc mặt Hứa Thanh lạnh lẽo, cắn chót lưỡi kích phát tốc độ càng nhanh hơn, đã không nhìn thấy thân ảnh nữa, chỉ có tàn tuyến đảo qua trên bầu trời.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, đã qua một canh giờ.

Mắt thấy cách biên giới cấm địa Cửu Lê chỉ còn lại lộ trình hơn nửa canh giờ, Hứa Thanh đang bay trên màn trời chợt nhoáng một cái, thân thể tránh qua một bên.

Ngay khi hắn tránh đi, một đạo tia máu trực tiếp nổ tung ở vị trí lúc trước của hắn, hình thành một đóa hoa máu.

Rất nhanh, bốn phía xuất hiện rập rạp vô số những đóa hoa máu, lần lượt nổ tung, lan tràn phía trước con đường của hắn.

Biến thiên địa xung quanh trở thành một mảnh huyết sắc.

Càng có một đạo thân ảnh từ phía chân trời, dấy lên âm thanh nhưng bôn lôi phi thẳng đến đây.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, nhanh chóng né qua, tránh được rất nhiều đóa hoa máu, nhưng không biết có phải Hứa Thanh không tra xét hay không, vậy mà vẫn bị một đóa ảnh hưởng đến.

Theo hoa máu bạo khai, huyết quang hóa thành sợi tơ nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, hồn ti khuếch tán chống cự huyết tuyến bốn phía, nhưng đám huyết tuyến không tầm thường, tuy bị hỏng mất một chút, nhưng lại có một đám quấn ở trên lưng Hứa Thanh.

Chúng nó nhanh chóng vờn quanh, khiến cho thân ảnh Hứa Thanh phải dừng lại trên không trung.

Mà thời gian dừng lại như vậy, Tịch Đông Tử đuổi theo phía chân trời thoáng cái tăng vọt tốc độ, nháy mắt tiếp theo đã vạch phá hư vô, xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh.

Vẻ mặt của gã dữ tợn, trong mắt lộ ra sát cơ, sau khi tới gần cũng không lập tức ra tay, mà nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Toàn bộ hoa máu bốn phía lập tức tan vỡ, tạo thành ánh sáng huyết sắc từ bát phương ập đến, cấp tốc quấn quanh trên người Hứa Thanh, ảnh hưởng đến toàn thân hắn, sắc mặt của Hứa Thanh lo lắng đến trắng bệch, ánh sáng huyết sắc trực tiếp tạo thành một cái kén máu thật lớn chung quanh hắn.

“Xem lần này ngươi trốn thế nào?”

Mắt thấy Hứa Thanh triệt để bị vây khốn, Tịch Đông Tử vẫn còn cảm thấy linh hồn đau nhức hoàn toàn bộc phát sát ý trong lòng, thân thể nhoáng một cái, trực tiếp dung nhập vào bên trong kén máu.

Nhưng sau khi gã dung nhập vào kén máu, chớp mắt nhìn thấy Hứa Thanh, rõ ràng chú ý thấy biểu cảm trên mặt Hứa Thanh không có lo lắng như vừa nãy, mà trong mắt lộ ra lăng lệ ác liệt, giơ tay phải lên chỉ về phía gã.

Trên tay phải thình lình có một ngọn lửa nhỏ màu nâu lớn khoảng móng tay.

Bản thân ngọn lửa sáng tối lập lòe, khi thì bành trướng ra phía ngoài lúc thì cấp tốc co rút lại, hình như cực kỳ không ổn định.

Càng kinh người hơn là sự xuất hiện của nó còn tác động tới màn trời bên ngoài, mây mù nhanh chóng đen nhánh, tiếng sấm lập tức truyền đến, từng đạo tia chớp chạy ở, giống như bị thu hút, lan tràn ra phía ngoài.

Tâm thần của Tịch Đông Tử chấn động, theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, vào thời khắc này máu thịt toàn thân giống như có ý thức độc lập, tất cả đều đang gào thét, báo cho gã biết vật ấy vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy gã không chút do dự, lập tức lui về phía sau.

Nhưng đã chậm.

Ngọn lửa màu nâu nhỏ bằng móng tay bị Hứa Thanh nhẹ nhàng hất ra phía ngoài, thẳng đến Tịch Đông Tử, thậm chí trong quá trình bay tới, nó càng bay càng bành trướng lớn hơn.

Tính chất bất ổn cũng tăng vọt.

Trong nháy mắt tiếp theo, âm thanh nổ tung vang vọng, một mảnh lửa màu nâu từ trong bốc lên, lập lòe bên trong kén máu.

Tùy theo đó là một cỗ khí tức kinh khủng tột cùng cùng lúc xuất hiện.

Chương 1956: Tiễn vào Cửu Lê (2)

Khí tức kèm theo hủy diệt, hình như vạn vật trong thiên địa không gì nó không thể đốt cháy, sau khi khuếch tán, kén máu không cách nào thừa nhận, trực tiếp bị đốt cháy.

Càng có vô số tia chớp từ trên trời giáng xuống, như một cơn dông đang gào thét về nơi đây, trong chớp mắt ầm ầm ở phía trên.

Nháy mắt sấm sét hạ xuống, đoàn lửa màu nâu lập tức bạo khai phạm vi lớn.

Một mảnh lôi hỏa kinh khủng ngập trời bộc phát ở, tạo thành địa hỏa kèm phong bạo kinh thiên động địa, ầm ầm quét ngang về bát phương.

Những nơi đi qua, hết thảy hủy diệt.

Lực lượng ẩn chứa trong đó to lớn tột cùng, dù với tu vi của Tịch Đông Tử cũng cảm thấy tâm thần chấn động, bị mảnh hỏa diễm phong bạo màu xám trực tiếp bao phủ.

Đây, chính là ngọn lửa thần bí Tiểu Ảnh lúc trước thôn phệ cấm khu tạo thành, kỳ danh là… . . Oanh Oanh Oanh (ầm ầm ầm).

Mà Hứa Thanh đã sớm chuẩn bị, một khắc hỏa diễm bộc phát, đã điều khiển Tiểu Ảnh bao trùm toàn thân.

Dù Tiểu Ảnh bị đốt cháy phát ra tiếng kêu rên truyền tới linh hồn, nhưng đây là lửa do nó sinh ra, cho nên vẫn có tồn tại kháng thể nhất định.

Vì vậy mặc dù Hứa Thanh cũng bị ảnh hướng đến, nhưng còn có thể thừa nhận.

Hắn cũng không thèm nhìn kết quả.

Mặc dù đối phương có khả năng bị ngọn lửa kinh khủng giết chết, nhưng với tính cách ổn thỏa, Hứa Thanh lo lắng trong đó có lừa dối.

Dù sao đây cũng là sự tình không biết, mà tất cả không biết, đều có xác suất là 50 - 50.

Nhưng nếu như không tìm lý giải, vậy sẽ không có xác suất, kết quả chính là 100%.

Cho nên Hứa Thanh không chút do dự, lập tức rút lui và vọt nhanh về phía trước.

Mà sau khi hắn rời khỏi không lâu, trong mảnh lửa màu nâu, địa phương Tịch Đông Tử bị triệt để đốt thành tro bỗng nhiên tản ra một cỗ lực lượng tự bạo, lập tức bao phủ phạm vi trăm dặm, truyền ra tiếng nổ vang ngập trời.

Những nơi đi qua, trình độ hủy diệt mặc dù không cách nào so sánh cùng ngọn lửa màu nâu, nhưng trên trình độ nhất định cũng là tuyệt sát.

Cũng may Hứa Thanh đã rời khỏi, nếu không tất nhiên sẽ bị ảnh hướng đến.

Cho đến một lát sau, theo chấn động trải khắp trăm dặm tiêu tán, theo ngọn lửa màu nâu thần bí dập tắt, mặt đất trong phạm vi mười dặm nơi đây xuất hiện hố sâu, hết thảy tồn tại đều bị ngọn lửa thần bí đốt cháy thành hư vô.

Mà trong trăm dặm thì tràn ngập khí tức hủy diệt, đó là do lực lượng tự bạo sinh ra.

Cùng lúc đó, chân trời có một đạo thân ảnh bay đến, dừng lại ở không trung nơi này, cúi đầu đảo qua, sau đó sắc mặt lập tức khó coi.

Kẻ này cũng là Tịch Đông Tử.

“Hứa Thanh lại khó giết như thế!”

Trong mắt Tịch Đông Tử lộ ra hàn mang, xuất phát từ cẩn thận cho nên lúc truy kích gã đã tản ra huyết phân thân, bản thể thì ở phía sau, chính là vì phòng ngừa Hứa Thanh lại dùng thủ đoạn quỷ dị.

Đồng thời huyết phân thân còn có thể tự bạo, lực sát thương kinh người.

Dựa theo suy nghĩ của gã, mặc kệ kết quả như thế nào, đều có thể khiến Hứa Thanh phải trả đại giới vô cùng nghiêm trọng, nhưng bây giờ nhìn qua, thủ đoạn của đối phương còn quỷ dị hơn so với phán đoán của gã.

Vả lại tính cách cẩn thận của đối phương cũng làm cho huyết phân thân tự bạo không có tác dụng gì.

“Đáng chết!”

Tịch Đông Tử ngẩng đầu, nhìn về phía Hứa Thanh rời đi mà mình cảm nhận được, sắc mặt vô cùng âm trầm, thật ra gã đã có một chút hối hận.

Nguyên bản theo suy nghĩ của gã, muốn giết Hứa Thanh rất dễ dàng.

Nhưng một đường truy kích cùng với lần ra tay lúc trước, mặc dù bản thân gã là một phương chiếm ưu thế, nhưng thủ đoạn của đối phương quá nhiều, khiến cho gã cũng không khỏi phải dùng toàn lực đối phó.

“Có nên tiếp tục đuổi theo hay không… . .”

Đau đớn từ linh hồn truyền đến, Tịch Đông Tử hít sâu, trong mắt lộ ra hàn mang.

“Nếu như ngươi đã muốn đi tới cấm địa Cửu Lê… . . vậy để ta tiễn ngươi qua là được!”

Tịch Đông Tử hừ lạnh, thân là đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên, tự nhiên hiểu rất rõ về cấm địa Cửu Lê, biết nơi đó chính là tuyệt địa.

Mỗi một lần đại săn bắn, đều có người cho rằng bản thân là người có vận khí lớn, có thể may mắn thu được tạo hóa ở.

Nhưng trên thực tế mỗi thời kỳ đại săn bắn, những người đi vào trong đó không có ai ra được bên ngoài, tất cả đều chết ở.

Nghĩ tới đây, thân thể Tịch Đông Tử nhoáng một cái lần nữa đuổi theo, nhưng tốc độ không có vội vã bức bách như trước, mà đi theo từ xa, lấy sát ý bản thân hình thành cảm giác áp lực, tựa như đang xua đuổi.

Hứa Thanh cũng lập tức phát hiện ra hành động của đối phương, trong mắt hắn lộ ra một tia do dự, nhưng rất nhanh đã biến thành kiên định, vốn đã không có đường lui, cứ kéo dài như vậy cuối cùng sẽ gặp bất lợi.

Thay vì đấu cùng gã, không bằng dựa theo kế hoạch lúc đầu, tiến vào bên trong Cửu Lê.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh sờ lên ngực, đó là vị trí tử thủy tinh, dùng sức nhấn một cái, tu vi trong cơ thể dũng mãnh lao tới, trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân hắn lóng lánh ánh sáng tím.

Mượn nhờ kích thích tử thủy tinh, đổi lấy càng nhiều khả năng khôi phục hơn nữa.

Sau đó tốc độ không giảm, gào thét bay về phía cấm địa Cửu Lê.

Sau nửa canh giờ, khu vực cấm địa Cửu Lê bị mảnh sương mù màu xám bao phủ hiện ra trong mắt Hứa Thanh.

Khắp thiên địa đều là sương mù xám, trong lúc bốc lên lần lượt hình thành từng gương mặt đau khổ, biểu cảm gào thét không âm thanh, nương theo là từng tiếng gầm tuyệt vọng cùng điên cuồng vang vọng chỗ sâu trong sương mù.

Nhìn qua cấm địa Cửu Lê, nghe âm thanh trong đó, Hứa Thanh hít sâu, thân thể nhoáng một cái trực tiếp chui vào bên trong sương mù xám, biến mất không thấy gì nữa.

Một nén nhang sau, Tịch Đông Tử xuất hiện bên ngoài Cửu Lê, ngóng nhìn sương mù xám, cười lạnh một tiếng.

“Chắc hẳn Hứa Thanh tự cho rằng có chút hiểu rõ đối với cấm địa Cửu Lê, nhưng hắn không biết, có chút bí ẩn chỉ những người trong tự liệt mới có thể biết được.”

“Ví dụ như mảnh sương mù xám này, chỉ cần chạm vào một tia, sẽ không thể rời khỏi cấm địa Cửu Lê nữa.”

Chương 1957: Sương mù xám trong Cửu Lê (1)

Sơn Hải đại vực, cấm địa Cửu Lê.

Nơi đây là trung tâm cũng là hạch tâm của Sơn Hải đại vực!

Nhìn từ bên ngoài, trong đó tràn ngập sương mù xám, bao trùm hết thảy, trong lúc cuộn trào còn ẩn chứa vô tận thần bí cùng với tử vong.

Sau vô số lần đại săn bắn, phàm là người tiến vào cấm địa Cửu Lê, không người nào còn sống.

Nhưng truyền thuyết về Cửu Lê lại hấp dẫn hết đời tu sĩ này tới đời tu sĩ khác của Viêm Nguyệt Huyền Thiên không sợ chết tiến vào.

Ngay cả bản thân Tịch Đông Tử cũng là như thế.

Gã cũng từng muốn đi vào trong đó thăm dò, nhưng theo bản thân hiểu rõ đối với cấm địa Cửu Lê, theo một chút bí mật không bị phơi bày lộ ra, cùng với một chút suy đoán của mình…

Gã không dám nữa.

“Cửu Lê… Đó là một cái tên đặc thù.”

Ánh mắt Tịch Đông Tử thâm thúy, ngóng nhìn mảnh sương mù xám trước mắt, nhớ lại trận chiến cùng Hứa Thanh, trong lòng không thể không thừa nhận, mặc dù Hứa Thanh không bằng mình, nhưng nếu muốn chém giết đối phương, vẫn tồn tại khó khăn nhất định.

“Người này, không hổ đệ nhất thiên kiêu đương đại của nhân tộc.”

“Nhưng mà, sẽ thành quá khứ.”

Tịch Đông Tử thu hồi ánh mắt đồng thời hất tay áo lên, bên cạnh lập tức xuất hiện một đạo huyết ảnh mơ hồ, hơi khom người về phía Tịch Đông Tử.

"Ngươi đi báo cho Minh Nam Vương biết, Hứa Thanh đã chết."

Tịch Đông Tử nhàn nhạt mở miệng, quay người bước lên bầu trời, tan biến ở giữa thiên địa.

Theo hiểu biết của gã, một khi Hứa Thanh vào trong tuyệt địa Cửu Lê, thời gian diệt vong đã không còn quan trọng, chỉ cần dính phải sương mù xám, đã xác định không cách nào rời khỏi.

Hứa Thanh..... cũng đã nhận ra điểm đó!

Lúc này bên trong cấm địa Cửu Lê, toàn thân Hứa Thanh đều là sương mù xám, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Sau khi hắn đi vào trong đây, sương mù xám giống như lập tức có sinh mệnh vậy, tràn đầy tham lam và khát vọng bao phủ tới hắn, muốn đồng hóa hắn.

Nhưng sương mù xám lại không phải dị chất, mà là một loại vật không biết.

Một khắc Thần Nguyên Tử Nguyệt trong cơ thể Hứa Thanh đụng chạm cùng sương mù xám, lập tức xuất hiện cảm giác bị áp chế, tất cả hồn ti đều uể oải, dần dần mất đi hoạt tính.

Dường như cấm địa Cửu Lê tràn đầy địch ý đối với Thần Linh, cho nên hết thảy những thứ tương quan với Thần Linh đều bị nó bài xích.

Vì vậy hình thái Thần Linh của Hứa Thanh đã bắt đầu thoái hóa, trong thời gian thật ngắn đã bắt đầu bất ổn.

"Thần Nguyên Tử Nguyệt của ta đến từ Xích Mẫu... Mặc dù không cách nào so sánh cùng đối phương, nhưng bản chất và vị cách đều tương tự, vậy mà sương mù xám nơi đây lại có thể trấn áp nó xuống!"

Trước kia Hứa Thanh đã ý thức được Cửu Lê không đơn giản, bây giờ cảm thụ đó lại càng thêm rõ ràng.

Mặt khác, nếu chỉ là những thứ tương quan cùng Thần Linh bị trấn áp cũng không đáng sợ, nhưng rất nhanh Hứa Thanh đã phát hiện, lực lượng tu vi của mình vậy mà cũng bị bài xích và trấn áp.

Hỏa lò bên trong Bí Tàng của hắn đang bị dập tắt.

Ngay cả Thiên Đạo..... cũng đã có ý ngủ say.

“Bài xích tất cả?”

Hứa Thanh nhíu mày, ngoại trừ những thứ đó ra, còn có một điều làm hắn chuẩn bị không kịp, hắn cảm nhận được bên trong sương mù xám ẩn chứa lực lượng đặc thù.

Giống như là nhân quả, cưỡng ép bản thân buộc chặt cùng nơi đây, hắn… Không cách nào lui về phía sau.

Sau nhiều lần thử nghiệm đều là như vậy.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu hắn chợt lùi lại một bước, muốn thử dò xét điểm mấu chốt của nơi đây.

Đồng thời lập tức bộc phát hết thảy năng lực có thể hiện ra trong cơ thể, nhưng sau một khắc, thân hình lui về phía sau của hắn bỗng dừng lại.

Một cỗ cảm giác nguy cơ sinh tử vượt qua Tịch Đông Tử mấy trăm ngàn lần phủ xuống toàn thân, khiến cho thân hình Hứa Thanh không bị khống chế run rẩy, dường như muốn tan vỡ.

Vào thời khắc này, sương mù xung quanh cũng truyền ra âm thanh xì xào bàn tán.

Tất cả âm thanh cuối cùng hóa thành một chữ, giống như thiên lôi nổ tung trong đầu Hứa Thanh.

“Chết!”

Chữ đó ẩn chứa oán hận cực hạn, ẩn chứa phẫn nộ ngập trời, càng có sát ý mạnh nhất Hứa Thanh từng cảm nhận trong kiếp này.

Hắn có thể cảm nhận được rất rõ, nếu mình tiếp tục lui lại, như vậy một khắc sau, cấm địa Cửu Lê sẽ tràn ra lực lượng hủy diệt bản thân không cách nào chống cự, một cái chớp mắt khiến hắn hình thần câu diệt.

Nếu đi về phía trước, bởi vì tồn tại lực lượng bài xích, càng đi sẽ càng khó khăn, cuối cùng vô cùng có khả năng bị bài xích toàn bộ, trở thành phàm nhân.

Lui về phía sau, đã định trước sẽ bị diệt vong.

Tình cảnh tiến thối lưỡng nan thế này, Hứa Thanh gặp không nhiều lắm.

Hứa Thanh nheo hai mắt lại, đè xuống khó chịu trong nội tâm, cố giữ cho mình tỉnh táo, quan sát bốn phía.

Mặc dù bây giờ vị trí của hắn là ở bên trong cấm địa Cửu Lê, nhưng lại khá gần biên giới, so với bên ngoài thì sương mù nơi đây đương nhiên nồng đậm, nhưng rõ ràng mỏng manh hơn nhiều đối với chỗ sâu trong Cửu Lê.

Cho nên cũng có thể thoáng nhìn thấy rõ hoàn cảnh xung quanh.

Không có cây cối, không có thân núi, không có dị chất!

Về phần dưới chân có chút xốp, là đầm lầy.

Có thể thấy trong đầm lầy màu đen là vô số hài cốt, không biết chúng nó đã đắm chìm trong đây bao nhiêu năm tháng, trầm mặc ngóng nhìn thời gian.

Tràn đầy tang thương và hoang vu.

Chỉ có âm thanh xì xì liên tục và cấp tốc truyền ra ngoài hình thái Thần Linh của Hứa Thanh.

Đó là tiếng hắn đối kháng sương mù xám xâm nhập.

Nhưng hình thái Thần Linh càng dần càng bất ổn, khiến cho loại đối kháng đó cũng không kéo dài được quá lâu.

“Lưu lại một chỗ, mặc dù có thể trì hoãn thời gian bị xâm nhập, nhưng không có bất luận biện pháp nào để hóa giải.”

“Nếu như không cách nào lui về phía sau, như vậy… Thay vì ở đây chờ chết, không bằng hoàn toàn đi sâu vào, nhìn xem Cửu Lê rốt cuộc là cái gì, có lẽ… Còn tồn tại sinh cơ.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, trong lòng quyết đoán, giơ chân lên bước thẳng về phía trước.

Mỗi một bước hạ xuống hắn đều cảnh giác vô cùng, khống chế thân hình không lâm vào bên trong nước bùn, đồng thời toàn lực chống cự sương mù xâm nhập.

Chương 1958: Sương mù xám trong Cửu Lê (2)

Thời gian cứ như vậy trôi qua, ba canh giờ sau.

Hứa Thanh đi trong Cửu Lê không có tìm được sinh cơ, cũng không hề tìm được Cửu Lê.

Nơi đây quá lớn, hình như vô biên vô hạn, ngoại trừ sương mù càng về sau càng đậm, còn lại không có gì cả.

Có chỉ là mặt đất càng dần càng xốp, độ lõm cũng càng mãnh liệt hơn.

Vì vậy tốc độ của Hứa Thanh cũng chậm lại, cuối cùng hình thái Thần Linh thứ tư không cách nào chống đỡ nữa, thoái hóa đến hình thái Thần Linh thứ ba, tiếp theo là hình thái Thần Linh thứ hai, thứ nhất.

Sau cùng, tất cả hồn ti đều yên lặng.

Tử Nguyệt ngủ say.

Bản thể Hứa Thanh hiển lộ trên đầm lầy, một khắc sương mù nhanh chóng xâm nhập, trên người Hứa Thanh khuếch tán ra Độc Cấm.

Độc Cấm có vị cách cao hơn Thần Nguyên Xích Mẫu, rõ ràng có thể chống đỡ lâu hơn một chút, nhưng theo thời gian trôi qua, theo trong lòng của Hứa Thanh càng lo lắng, số lượng Độc Cấm vẫn đã trở thành điểm yếu.

Dưới sương mù nồng đậm trấn áp, Độc Cấm đã… . . Ngủ say.

Cùng nhau tĩnh mịch, còn có Bí Tàng của Hứa Thanh…. dập tắt.

Lúc một tia lửa sau cùng trong hỏa lò Bí Tàng dập tắt, cảm giác tham lam truyền ra từ trong sương mù xám lập tức trở lên mãnh liệt, giống như một con hung ma thủy chung đi theo bốn phía, bây giờ đã nhận ra cơ hội, chợt lao về phía Hứa Thanh.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, một chiếc lư hương thanh đồng xuất hiện ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh.

Lư hương tràn ngập màu sắc cổ xưa, tản mát ra ba động kỳ dị, bên trong có khói xanh thướt tha bay lên cao chừng trăm trượng, cuối cùng tản ra như thác nước hạ xuống, hình thành từng vòng khói lửa bao phủ Hứa Thanh ở, cản trở sương mù xám xâm nhập.

Chính là bảo vật của một tu sĩ Bạch Trạch tộc tên là Thiên Linh Tử bị Hứa Thanh chém giết trên cấm sơn định sẵn thứ chín trong cấm khu.

Lúc đó Thiên Linh Tử đã dùng vật ấy để đối kháng với Độc Cấm của Hứa Thanh, giúp gã thành công bước lên núi thứ chín.

Từ đó có thể thấy được uy lực của nó.

Bây giờ sau khi lấy ra, theo từng vòng khói lửa bay xuống, tu vi cùng với Thần Nguyên ngủ say trong cơ thể Hứa Thanh đã xuất hiện dấu hiệu khôi phục, giống như được vòng khói lửa ngăn cách với bên ngoài.

Mặc dù cảm giác nhân quả liên lụy vẫn rất mãnh liệt, nhưng từ trên trình độ nhất định cũng coi như đã giảm bớt áp lực cho Hứa Thanh.

Chỉ là… . . Hắn có thể cảm nhận được, bên trong lư hương hao tổn nghiêm trọng, vật hình thành vòng khói lửa cũng ít ỏi, cho nên thời gian kéo dài cũng không lâu lắm.

Bây giờ đang bị xâm nhập nhanh chóng, sợ rằng nhiều nhất một nén nhang sẽ tiêu tán.

“Trong thời gian một nén nhang, số lượng Thần Nguyên cùng với tu vi khôi phục cũng chỉ có thể chống cỡ được thêm một hồi mà thôi… . .”

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, ngóng nhìn bốn phía, dựa theo phán đoán của hắn, giờ phút này cho dù bản thân chưa có đi vào hạch tâm của Cửu Lê, nhưng cũng đã vào bên trong khá sâu.

Cả đoạn đường ngoại trừ sương mù, không có lộ ra bất kỳ tồn tại nào.

Chỉ có đầm lầy.

“Như vậy, dưới đầm lầy thì sao?”

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn qua đầm lầy màu đen dưới chân, sau khi suy tư cũng không có đích thân mạo muội thử nghiệm, mà trầm thấp mở miệng.

“Tiểu Ảnh!”

Đầm lầy dưới chân Hứa Thanh xuất hiện một bóng mờ, tràn ra chấn động cảm xúc suy yếu về hắn, còn bày ra bộ dáng tràn đầy vết thương do thiêu cháy.

Giống như đang nhắc nhở Hứa Thanh, nó bị thương.

Hứa Thanh không quan tâm.

“Đi xuống xem một chút.”

Tiểu Ảnh ủy khuất, nhưng trải qua bị trấn áp nhiều năm, khiến cho nó chỉ có thể chấp nhận vận mạng an bài, nhoáng một cái đã chìm vào bên trong nước bùn, lan tràn xuống dưới.

Vừa mới trầm xuống chưa tới ba trượng, nó đã bắt đầu vặn vẹo kịch liệt, truyền ra âm thanh kêu rên, thân hình bóng mờ cũng xuất hiện dấu hiệu tiêu tán.

“Đau… . .Hủ… . . Tản… . . Sợ… . .”

Hứa Thanh bất vi sở động, tiếp tục cảm nhận.

Mắt thấy Hứa Thanh không quan tâm tới mình, Tiểu Ảnh càng ủy khuất, chịu đựng cảm giác tiêu tán, tiếp tục lan tràn xuống dưới.

Rất nhanh đã tới 10 trượng, 50 trượng, cho đến 100 trượng.

Toàn bộ khu vực, đều là nước bùn.

Mà tới vị trí này, rõ ràng dấu hiệu tiêu tán trên người Tiểu Ảnh càng mãnh liệt hơn, khiến cho nó không nhịn được lần nữa tràn ra chấn động cảm xúc cầu xin.

“Tiếp… . . Chết… . . Sợ… . . Cầu… . .”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó mở miệng.

“Nếu như ta chết ở đây, ngươi cũng sẽ chết, mà nếu như ngươi tìm được một chút cơ hội cho ta, ta hứa hẹn sau khi ngươi chết, sẽ nghĩ biện pháp phục sinh ngươi.”

Tiểu Ảnh cảm giác giọng nói tràn đầy kiên định của Hứa Thanh, thân hình run rẩy, trong nháy mắt tiếp theo bộc phát, hình thành chấn động càng lớn, tiếp tục tràn xuống phía dưới.

100 trượng, 300 trượng, 500 trượng… . .

Lực lượng tiêu tán tăng lên, theo đó là âm thanh kêu rên thê lương, thân hình Tiểu Ảnh không ngừng toái diệt, cuối cùng phá thành mảnh nhỏ, hóa thành mấy chục sợi tơ ảnh, trong đó có một sợi trở về, còn lại toàn bộ gần như là dùng phương thức tự sát, cực hạn lan tràn về chỗ càng sâu hơn.

Từng sợi tơ ảnh tan vỡ, bộ phận tiêu tán, những sợi còn lại tiếp tục phân liệt ra mấy chục phần, như một cái lưới lớn, tiếp tục lan tràn xuống càng sâu.

Âm thanh kêu rên liên tục, thời khắc toái diệt, cho đến trôi qua hơn 10 hơi thở, sau khi Tiểu Ảnh tiếp tục tách ra mấy chục lần, tạo thành mấy trăm sợi tơ ảnh, rốt cuộc có một sợi tơ ảnh chui đến độ sâu ngàn trượng.

Một khắc tiêu tán khỏi đó, nó đã thành công truyền trả lại một màn cảnh tượng chiếu vào trong đầu Hứa Thanh.

Sau khi thấy cảnh tượng này, toàn thân Hứa Thanh lập tức chấn động, hô hấp dồn dập, thần sắc biến đổi.

“Đây là… . .”

Chương 1959: Phía dưới đầm lầy (1)

Rõ ràng cảnh tượng Tiểu Ảnh truyền lại vào trong đầu Hứa Thanh đã làm cho hắn vô cùng chấn động.

Bên trong ngàn trượng phía dưới nước bùn, lại tồn tại một địa quật có phạm vi kinh người.

Đối với địa quật này mà nói, nước bùn chính là màn trời, mà bản thân địa quật lại tựu như một thế giới bị ngăn cách một mình.

Về phần đại địa của thế giới ấy thì là một mảnh hư vô đen nhánh, có thể thấy được vô số sương mù màu xám tràn ra từ bên trong hư vô, lượn lờ khắp mọi nơi.

Nhưng những thứ đó, đều không phải đầu nguồn khiến Hứa Thanh chấn động.

Thứ làm hắn chấn động, là bên trong thế giới ấy, có một tòa điện thờ cự đại nổi lơ lửng!

Tòa điện thờ đó chiếm cứ một thành trong thế giới, có bộ dáng hình chữ nhật, chợt nhìn như là một chiếc quan tài dọc trên không trung.

Biên giới của nó phiêu tán những sợi dây hư thối, tựa như xúc tu lưu động tung bay theo sương mù.

Sợi dài thì rủ xuống hư vô, ngắn thì cũng phải uốn lượn tới ngàn trượng.

Tổng thể của nó là màu ám kim, không hề sáng bóng, thậm chí còn lộ ra vẻ mục nát giống như đã trải qua vô số năm tháng, tạo cho người ta có một loại cảm giác tang thương bất tận.

Về phần, thờ phụng một tồn tại kinh khủng.

Đó là một dị vật bề ngoài như tri chu (nhện), toàn thân điểm lấm tấm màu ám kim, bên trên mọc ra một cái đầu nam giới.

Mi tâm của hộp sọ đóng một nhánh cây, mặc dù nhánh cây cũng ảm đạm nhưng lại cho Hứa Thanh một loại cảm giác như thấy mặt trời hừng hực, đâm xuyên qua đầu.

Đồng thời còn có bốn cây trường thương do băng ngưng tụ xuyên thấu thân hình của tri chu, một mực ngưng kết nó ở cùng một chỗ với điện thờ.

Hứa Thanh nhạy cảm nhận thấy bên trên bốn cây trường thương có chấn động của mặt trăng.

Vẫn chưa hết, trên tám chân của tồn tại kinh khủng đó còn có tám cái bình đất trấn áp ở trên, khí tức tràn ra chính là lực lượng tinh viêm.

Rõ ràng vị tồn tại kinh khủng này đã bị phong ấn đến mức chí tử, về phần điện thờ nọ cũng chính là quan tài!

Vừa có hiệu quả cất chứa, cũng có tác dụng phong ấn.

Cẩn thận nhìn còn có thể thấy ngoài điện thờ khắc vô số ấn ký, mỗi một đạo ấn ký đều lộ ra thần ý.

Nội tâm Hứa Thanh dâng lên vô tận gợn sóng, nhưng những thứ đó vẫn không phải toàn bộ nguồn gốc làm hắn chấn động.

Nhiều nhất chỉ có thể coi là một nửa mà thôi.

Một nửa chấn động còn lại đến từ… . bên dưới điện thờ.

Phía dưới điện thờ, bên trong hư vô của phiến thế giới nọ, theo sương mù lưu động lộ ra một chút cảnh tượng ít ỏi, chỗ đó…

Lại tồn tại một tòa cự sơn do tro cốt hình thành!

Mặc dù so sánh cùng điện thờ thì nó thoáng kém hơn một chút, nhưng không kém nhiều.

Ngọn núi do tro cốt hình thành đó không ngừng tràn ra sương mù màu xám, hiển nhiên nó chính là đầu nguồn của sương mù xám trong cấm địa Cửu Lê.

Thật khó có thể tưởng tượng rốt cuộc là dạng tồn tại thế nào, sau khi chết lại hóa thành núi tro cốt như vậy, mà ở chung quanh cự sơn tro cốt còn tồn tại chín thân núi tương đối hơi nhỏ một chút.

Hoặc là nói, không phải thân núi, đó là chín cỗ xương đầu!

Dữ tợn như đầu rồng, đồng thời tản mát ra cảm giác hồng hoang.

Mặc dù không có máu thịt, nhưng từ đầu lâu mở ra miệng lớn, có thể mơ hồ cảm thụ phẫn nộ và điên cuồng của chúng nó khi còn sống.

Cảm giác cổ xưa cực kỳ nồng đậm, cảm giác phong ấn cũng vô cùng mãnh liệt.

Cảnh tượng, tới đây là kết thúc.

Trong cấm địa Cửu Lê, phía trên nước bùn, thân thể Hứa Thanh rung động lắc lư, không cách nào khống chế phun ra bảy tám ngụm máu tươi, thân thể lùi lại, dù là thông qua Tiểu Ảnh gián tiếp nhìn thấy, nhưng đối với hắn mà nói, vẫn có chút khó có thể thừa nhận.

Về phần Tiểu Ảnh… Đã hoàn toàn không còn chấn động, cũng không biết còn sống hay đã chết.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh không có tâm tình lo lắng cho Tiểu Ảnh, sắc mặt của hắn biến đổi, nhìn chằm chằm xuống mặt đất, thật sự là cảnh tượng trong đầu đã đưa tới cho hắn quá nhiều suy đoán.

“Bản thân tòa điện thờ nọ, chính là phong ấn, tồn tại giống như tri chu trong đó hiển nhiên là một vị Thần Linh!”

“Trên thân Thần Linh đó có lực lượng của ba vị thần Nhật Nguyệt Tinh, có thể bị ba vị đó đồng thời trấn áp, lại còn cần phải dùng ngoại vật để dung nạp hỗ trợ phong ấn, nhất định là Thần Linh không đơn giản.”

“Mà dưới điện thờ Thần Linh còn có một ngọn núi tro cốt… . .”

Hứa Thanh hít sâu, hắn không biết đó là tồn tại gì, thế nhưng chín cỗ xương đầu để cho đáy lòng của hắn hiện ra một cái tên.

“Cửu Lê?”

Hứa Thanh không xác định lắm, bởi vì dựa theo tin tức hắn hiểu rõ, Cửu Lê có hình dạng như chín chiếc đèn lồng, không giống với thứ hắn vừa thấy.

Nhưng mà bây giờ bản thân Hứa Thanh cũng đã tự mình cảm nhận được tin tức về cấm địa Cửu Lê, có tồn tại trình độ bịa đặt nhất định, cho nên chân tướng như thế nào, hắn không cách nào phán đoán.

"Mặc kệ nó có phải là Cửu Lê hay không, có thể tồn tại ở trong đây, nhất định có chút liên quan, nhưng nếu như là nó mà nói, Cửu Lê với tư cách là con thú có ý nghĩa đặc thù với Viêm Nguyệt, tại sao lại bị điện thờ trấn áp?"

"Rõ ràng đã tử vong, nhưng vẫn còn bị trấn áp."

Hứa Thanh trầm ngâm, đây hiển nhiên là một trận trấn áp liên hoàn, ba vị thần trấn áp Thần Linh lạ lẫm, Thần Linh lạ lẫm lại trấn áp núi tro cốt cùng chín cỗ xương đầu.

Quan hệ nhân quả trong đó Hứa Thanh rất khó có thể biết rõ.

Hứa Thanh nhíu mày, cảm thụ qua lư hương thanh đồng trên đỉnh đầu.

"Sắp cháy hết rồi… . ."

So với một mảnh trống trải trên mặt nước bùn, lần này thông qua Tiểu Ảnh dò xét, hiển nhiên một màn ở dưới ngàn trượng mới là trọng điểm của cấm địa Cửu Lê.

Nhất là đầu nguồn của sương mù xám cũng đã bị Hứa Thanh biết được.

Như vậy giờ phút này đối với Hứa Thanh mà nói, đã không có lựa chọn khác.

"Muốn rời khỏi Cửu Lê, có lẽ đầu nguồn mới là quan trọng nhất, nếu như ta có thể cầm được một chút mảnh tro cốt… . . Hoặc là có thể nghĩ biện pháp kiếm được một trong chín cái xương sọ nọ…"

Ý nghĩ này, rất điên cuồng.

Hứa Thanh trầm mặc, kiểm tra túi trữ vật của mình một chút.

"Thật ra còn có một biện pháp, có thể cho ta chống đỡ thêm một ít thời gian ở trong đây… . ."

Hứa Thanh giơ tay lên, lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu, ném tới bên trong lư hương.

Chương 1960: Phía dưới đầm lầy (2)

Trong nháy mắt tiếp theo, lư hương chấn động, tràn ra càng nhiều vòng khói lửa hơn nữa, nhưng trong hoàn cảnh này, cũng chỉ là trì hoãn tốc độ lư hương dập tắt mà thôi, tất nhiên cũng có tác dụng phụ, đó chính là sương mù bốn phía càng đậm hơn.

“Cuối cùng vẫn không phải là kế lâu dài, dùng lực lượng Thần Linh càng nhiều, nhân quả dẫn dắt lại càng kiên cố.”

Hứa Thanh ngóng nhìn lư hương, thở dài một hơi.

Sau đó lại cảm thụ một chút lực lượng Thần Nguyên, bởi vì lư hương thanh đồng ngăn cách do đó khôi phục được không ít.

Sau cùng tính toán thời gian, trong đầu hiện ra bố cục phía dưới.

“Núi tro cốt ở phía dưới điện thờ không dễ động vào, nhưng chín tòa xương sọ bên cạnh cách xa một chút… . .”

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia quyết đoán, càng có điên cuồng, cúi đầu nhìn qua nước bùn dưới chân, sau đó không chần chờ chút nào, trực tiếp thu hồi lư hương thanh đồng còn chưa có thiêu đốt xong.

Chớp mắt khi sương mù xám bốn phía xâm nhập tới, lực lượng Thần Linh trong cơ thể hắn bộc phát, kéo thân hình nhanh chóng chìm xuống nước bùn.

Một khắc thân thể hoàn toàn chìm vào trong nước bùn, đau đớn kịch liệt lập tức lan tràn toàn thân của hắn.

Đó là một loại cảm giác ăn mòn, mặc kệ là bản thân nước bùn, hay là sương mù xám bốn phía, đều đang xâm nhập, đồng thời ăn mòn thân thể cùng linh hồn của hắn.

Hứa Thanh cưỡng ép nhẫn nại, mượn nhờ tu vi và Thần Nguyên đối kháng, thân thể nhanh chóng tiến về phía dưới.

Trong chớp mắt đã đến 100 trượng, mà ăn mòn cùng xâm nhập ở vị trí này càng thêm kinh khủng, thậm chí rất nhiều chỗ máu thịt trên thân hình Hứa Thanh đã tan biến.

Nhưng hắn vẫn bộc phát tốc độ, rất nhanh đã tới 200 trượng, 300 trượng cho đến đến một khắc tới 400 trượng, thân thể của hắn đã là như là hài cốt, nhưng hắn vẫn nghiến răng, lần nữa trầm xuống thêm 100 trượng.

Đến độ sâu 500 trượng.

Cực hạn.

Thân thể của hắn bắt đầu hòa tan, linh hồn của hắn xuất hiện toái diệt, nguy cơ ngay trước mắt, Hứa Thanh lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu, trực tiếp để vào trong miệng, mạnh mẽ nuốt vào.

Máu thịt Xích Mẫu vừa được nuốt vào, giống như là ngọn lửa, ầm ầm nổ tung trong cơ thể hắn, rất nhiều lực lượng Thần Nguyên tản ra toàn thân, khiến cho Hứa Thanh vốn đang ở trong trạng thái tan rã, xém chút nữa tan vỡ.

Trên thực tế, nếu không phải ở trong loại hoàn cảnh này, trực tiếp nuốt máu thịt Xích Mẫu như vậy, sợ là Hứa Thanh càng dễ tan vỡ hơn, đây cũng là lý do hắn không sử dụng nó trong cuộc chiến cùng với Tịch Đông Tử.

Mà ở nơi đây, lực lượng Thần Linh bị sương mù xám bốn phía cùng với nước bùn bài xích, căm hận, tan rã, kết quả lại gián tiếp giúp Hứa Thanh.

Như là thả khí cầu sắp nổ tung trong nước, sẽ xuất hiện trình độ triệt tiêu lẫn nhau nhất định.

Khiến cho thân hình sau khi nhận lấy máu thịt Xích Mẫu còn có thể miễn cưỡng kiên trì.

Dựa vào cỗ lực lượng cuồng bạo đó, Hứa Thanh lần nữa phóng về phía trước.

600 trượng, 700 trượng, đến 800 trượng lực lượng do máu thịt Xích Mẫu mang đến đã sắp tan rã.

Cho đến 900 trượng, lại đến cực hạn.

Hứa Thanh rất rõ ràng, mình không thể tiếp tục nuốt máu thịt Xích Mẫu nữa, cho dù là ở trong đây, thân thể của hắn cuối cùng vẫn sẽ không chống đỡ nổi.

Vì vậy hắn giơ tay phải tan rã lên, đưa về phía dưới, dựa vào trong trí nhớ của mình, chợt trảo một cái tới chỗ đầu lâu cách gần đấy.

Một trảo xuống dưới, thiên địa tựa như hóa thành một cái giếng, hư ảo cũng tốt, chân thật cũng được, đều hiện lên ở.

Thế nhưng… phong ấn cùng với khoảng cách hạn chế của nơi đây, khiến cho tất cả mơ hồ, những thứ được Tỉnh Trung Lao Nguyệt chiếu ra cũng là một mảnh vặn vẹo, không hề rõ rệt.

Một trảo xuống dưới, một mảnh trống trơn.

Vớt, thất bại!

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Hứa Thanh đã bắt đầu tan rã, giống như sẽ bị mảnh nước bùn này thôn phệ, nhưng rất nhanh, trên thân thể không trọn vẹn của hắn bay ra Nhật Quỹ do mệnh đăng tạo thành.

Những chiếc Nhật Quỹ riêng phần mình chuyển động, lực lượng thời gian ầm ầm bộc phát trên người hắn.

Thời gian nghịch chuyển.

Sau một khắc, thân ảnh Hứa Thanh tan biến, lúc xuất hiện không phải ở ngoài nước bùn, mà vẫn còn bên trong nước bùn, chỉ là không phải 900 trượng, mà là 100 trượng.

Hoàn cảnh nơi đây có thể ảnh hưởng hết thảy, dù là lực lượng thời gian của Nhật Quỹ cũng bị suy yếu.

Sau khi hiện thân, Hứa Thanh không chần chờ chút nào, chợt phóng lên trên, cho đến khi phá vỡ nước bùn lao ra, hắn phun ra máu tươi, thân thể tràn đầy hư thối, thương thế nghiêm trọng.

Hắn ngay lập tức lấy ra lư hương thanh đồng, để nó trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu.

Mượn nhờ vòng khói lửa ngăn cách của lư hương, Hứa Thanh khoanh chân, toàn lực khôi phục.

Thời gian trôi qua, mỗi một lần khi lư hương muốn dập tắt, Hứa Thanh lại giơ tay lên ném ra một khối máu thịt Xích Mẫu, khiến cho dập tắt trì hoãn, mặc dù loại tiêu hao này cực kỳ xa xỉ, vả lại theo hắn liên tục sử dụng lực lượng Thần Linh, sương mù bốn phía đã nồng đậm đến cực hạn.

Cảm giác nhân quả cũng đã sâu tận xương tủy.

Nhưng bây giờ hắn… . . Không còn biện pháp nào khác.

Dù đây là uống rượu độc giải khát.

Lúc lâu sau, Hứa Thanh mở mắt ra, thương thế của hắn vẫn còn, nhưng mà đã khôi phục được một chút Thần Nguyên, hồn ti cũng bởi vì hấp thu máu thịt Xích Mẫu xuất hiện hoạt tính.

Loại tiêu hao này cũng khiến cho tim của hắn rất đau, nhưng bây giờ chỉ có thể đè cảm giác đau lòng xuống, nhắm mắt tiếp tục khôi phục.

Thời gian một ngày chậm rãi trôi qua.

Lúc Hứa Thanh lần nữa mở ra hai mắt, lực lượng Thần Linh của hắn đã khôi phục hơn phân nửa, vì vậy lại cúi đầu nhìn qua nước bùn dưới thân, nhớ lại lần thất bại trước.

“Còn có một biện pháp… Trên lý luận có lẽ có thể thực hiện!”

Chương 1961: Huyền Thiên Đại Vu (1)

“Cưỡng ép tiến vào ngàn trượng dưới nước bùn quá khó khăn, dù với trạng thái gia trì bây giờ của ta cũng là như thế.”

“Quan trọng nhất là ta thông qua Nhật Quỹ nghịch chuyển thời gian trở về, việc này cuối cùng vẫn có cực hạn, nhiều lần triển khai nhất định sẽ bị toái diệt.”

“Mà Tỉnh Trung Lao Nguyệt thất bại, một mặt là do sương mù xám quấy nhiễu, còn có một nguyên nhân càng lớn khác, có lẽ là… . . cách quá xa, Tỉnh Trung Lao Nguyệt không cách nào trực tiếp sinh ra tác dụng.”

“Tổng hợp những thứ kể trên, nếu có biện pháp hình thành một lối đi xuyên suốt ngàn trượng, hình thành liên hệ cùng với không gian xương đầu nọ, như vậy lần nữa triển khai Tỉnh Trung Lao Nguyệt… . .”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra suy tư, nếu như phương pháp này có thể thành công, như vậy đối với hắn mà nói, nguy hiểm của bản thân sẽ giảm xuống, đồng thời cũng có thể gia tăng tỷ lệ thành công.

“Lối đi này không cần quá lớn, một đạo khe hở là được, thậm chí một cái lỗ nhỏ cũng có thể.”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn nước bùn dưới thân, trong đầu hiện ra một số phương pháp.

Nhưng bản thân nước bùn kỳ dị, lại tồn tại sương mù xám, cho nên những phương pháp đó vừa hiện ra sau khi phân tích lại loại bỏ từng cái, cho đến cuối cùng, trong lòng Hứa Thanh quyết đoán, phất tay lấy ra một vật.

Đó là một ngọn lửa màu nâu!

Chính là thứ sau khi Tiểu Ảnh thôn phệ cấm khu cùng với vạn vật tạo thành, cùng loại với Thần Hỏa.

Lửa này cực kỳ kinh khủng, không được hiện thế, vừa xuất hiện ở bên ngoài sẽ dẫn động thiên lôi hạ xuống, muốn hủy diệt nó.

Mà ở trong cấm địa Cửu Lê, ngay cả Thiên Đạo cũng bị bài xích, cho nên sau khi ngọn lửa màu nâu xuất hiện không hề dẫn tới sấm sét, nhưng mà sương mù xám bốn phía lại giống như bị thứ gì kích thích, chợt sôi trào lên.

Trong mơ hồ, vô số âm thanh xì xào bàn tán lại lần nữa hội tụ, tạo thành tiếng gào thét khuếch tán bát phương.

Đồng thời sương mù cuộn mình gào thét về phía Hứa Thanh, giống như bài sơn đảo hải, hoàn toàn bao phủ chỗ khói lửa, muốn nhảy vào trong hủy diệt ngọn lửa.

Dường như chúng nó chính là thủy hỏa bất dung.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay tới lư hương thanh đồng, tăng cao tốc độ tiêu hao, khiến cho nó tràn ra thêm càng nhiều vòng khói lửa hơn nữa, ngăn cản sương mù trở nên cuồng bạo xung quanh.

“Sương mù xám lại phản ứng như thế…”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, cúi đầu nhìn nước bùn sau đó lại nhìn về phía ngọn lửa màu nâu.

Hắn chỉ có ba ngọn lửa như vậy.

Một cái đã dùng ở trên người Tịch Đông Tử, bây giờ chỉ còn thừa lại hai cái.

“Nếm thử một chút!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, không chút do dự phất tay thả ngọn lửa màu nâu rơi tới trên mặt nước bùn, một cái chớp mắt đụng chạm, mảnh nước bùn lại giống như bông tuyết gặp nước ấm vậy, mắt thường có thể thấy được tan rã!

Ngọn lửa vô cùng thuận lợi chìm xuống, một đường hạ thẳng.

Những nơi đi qua, nước bùn liên tục tan rã, đồng thời sương mù xám trôi nổi bên trong nước bùn cùng với sương mù vờn quanh bốn phía vòng khói lửa của Hứa Thanh đều lập tức bị thu hút, từ bát phương dung nhập vào nước bùn, lao thẳng đến phía ngọn lửa.

Nháy mắt đụng chạm như là muốn hủy diệt ngọn lửa, bao phủ lại muốn dập tắt nó.

Chỉ là ngọn lửa rất kinh người, dù xuất hiện dấu hiệu bị dập tắt, nhưng tốc độ trầm xuống không hề thay đổi, một đường hễ là nước bùn đụng chạm với nó đều nhanh chóng tan rã.

100 trượng, 300 trượng, 500 trượng, 700 trượng… Càng nhiều sương mù hơn nữa ập tới.

Quá trình đó cứ vòng đi vòng lại, vả lại lực lượng bài xích bên trong nước bùn tràn ra cũng cực kỳ khổng lồ, thậm chí đã vượt qua thời điểm Hứa Thanh và Tiểu Ảnh trầm xuống lúc trước.

Vì vậy ngọn lửa màu nâu cũng càng dần càng ảm đạm, nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó vẫn chống đỡ cho nó xuyên thẳng tới 1000 trượng!

Chỉ là sau khi xuyên suốt, những nơi nước bùn từng đi qua cũng đang nhanh chóng khép lại, càng dần càng nhỏ.

Cuối cùng ngọn lửa xuyên qua tầng nước bùn, đến trong động quật Tiểu Ảnh truyền đến cảnh tượng lúc trước.

Một khắc xuất hiện, sương mù xám ẩn chứa trong động quật chợt bộc phát, bay nhanh xoắn tới.

Vô cùng vô tận sương mù xám ồ ạt ập tới ngọn lửa màu nâu, lập tức làm nó dập tắt tiêu tán.

Theo ngọn lửa tản đi, toàn bộ con đường nó làm tan rã nước bùn tạo thành cũng nhanh chóng khép lại.

Hứa Thanh nhìn một màn này, vẻ mặt ngưng trọng.

Vừa xong hắn đã nghĩ tới việc xuất ra ngọn lửa cuối cùng, cũng nghĩ tới việc triển khai Tỉnh Trung Lao Nguyệt, nhưng làm như vậy cuối cùng vẫn bất ổn, cơ hội rất ít, cho nên hắn vẫn lựa chọn đứng xem thế nào.

Coi đó trở thành một lần thăm dò.

Bây giờ đã có đáp án.

“Một ngọn lửa, không phải không đủ, nhưng thiếu khuyết tiếp sau, cho nên rất khó có thể kiên trì quá lâu, sẽ bị sương mù xám dập tắt.”

“Mặt khác, sau khi nước bùn tan rã cũng không thể liên tục giữ nguyên lỗ hổng.”

“Sau khi ta nghỉ ngơi, trong thời gian ngắn còn có thể thi triển một lần Tỉnh Trung Lao Nguyệt, nhưng muốn triển khai lần thứ hai, cần thêm thời gian để khôi phục thần hồn.”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhằm vào hai điểm vừa quan sát được, bắt đầu cân nhắc phương pháp ứng đối.

Một lát sau hắn lại nhìn tới nước bùn.

Đối với việc làm thế nào khiến cho nước bùn sau khi tan rã khép chậm lại, trong lòng của hắn đã có đáp án.

“Dùng lực lượng Nhật Quỹ tỏa định!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, sau khi trải qua nghịch chuyển thời gian ở dưới nước bùn, hắn có nắm chắc nhất định có thể thực hiện được việc đó, như vậy bây giờ chỉ còn vấn đề cuối cùng.

“Làm thế nào để cho ngọn lửa thiêu đốt có thể càng dần càng lớn hơn?”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lư hương, phất tay lấy ra một khối máu thịt Xích Mẫu.

“Máu thịt Xích Mẫu có thể cung cấp cho lư hương thiêu đốt, như vậy trên lý luận cũng có thể gia trì cho ngọn lửa màu nâu… . .”

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh hít sâu một hơi, lấy ra ngọn lửa màu nâu thứ ba, điều khiển ngọn lửa chậm rãi tới gần máu thịt Xích Mẫu.

Trong quá trình này biểu cảm của Hứa Thanh cực kỳ ngưng trọng.

Đây chính là hi vọng cuối cùng của hắn, một khi thất bại hắn không còn biện pháp khác, chỉ có thể thử liều một lần, bộc phát toàn bộ máu thịt Xích Mẫu, nhìn xem có thể lao ra khỏi cấm địa Cửu Lê hay không.

Vì vậy, dưới hắn tập trung tất cả lực lượng chú ý quan sát, ngọn lửa và máu thịt Xích Mẫu đã đụng chạm với nhau.

Chương 1962: Huyền Thiên Đại Vu (2)

Một khắc tiếp xúc, Hứa Thanh đã làm xong chuẩn bị xuất hiện ngoài ý muốn, nhưng hình như sau khi vận khí liên tiếp đảo nghịch, lần này rốt cuộc đã có thiên vị với hắn.

Sau khi máu thịt Xích Mẫu đụng chạm cùng ngọn lửa, lập tức vang ra âm thanh xì xì, máu thịt Xích Mẫu lại xuất hiện dấu hiệu thiêu đốt và hòa tan.

Ngọn lửa màu nâu cũng chưa tắt, dưới sự thiêu đốt liên tục, chậm rãi khiến cho dấu hiệu hòa tan của máu thịt Xích Mẫu càng lúc càng lớn.

Cuối cùng một giọt chất lỏng màu vàng giống như dầu chảy ra từ bên trong máu thịt Xích Mẫu.

Giọt dầu nọ sáng long lanh, một khắc xuất hiện tản ra nồng đậm khí tức Thần Linh, càng có chấn động tản ra phía ngoài khiến cho sương mù xám bốn phía lần nữa cuộn trào.

Hứa Thanh vừa muốn lấy giọt chất lỏng màu vàng nọ đi, nhưng hắn suy nghĩ một chút, lựa chọn tiếp tục điều khiển ngọn lửa màu nâu thiêu đốt, rất nhanh, giọt chất lỏng màu vàng bị thiêu chảy sau khi liên tục tích lũy rơi xuống, nhỏ tới trên mặt nước bùn.

Trong nháy mắt tiếp theo, nước bùn tương tự như khi đụng chạm với ngọn lửa lúc trước, nhanh chóng tan rã, khiến giọt chất lỏng màu vàng chìm xuống phía dưới.

Mắt thấy như vậy, tinh thần Hứa Thanh chấn động, mặc dù tồn tại một chút độ lệch cùng kế hoạch của hắn, nhưng phương hướng nhất trí, vì vậy hắn không chần chờ chút nào, toàn lực điều khiển ngọn lửa thiêu đốt.

Rất nhanh, sau khi giọt chất lỏng màu vàng thứ nhất chìm đến mấy trăm trượng, bị sương mù xám bao phủ gần như sắp tiêu tán, vả lại đoạn đường nhỏ xuyên suốt cũng gần như khép lại, giọt chất lỏng màu vàng thứ hai rơi xuống!

Vẫn vị trí cũ, vẫn là lỗ nhỏ đó, giọt chất lỏng màu vàng thứ hai thế như chẻ tre, lập tức đánh vỡ tất cả dấu hiệu khép lại, dung nhập cùng giọt chất lỏng thứ nhất sắp tiêu tán dưới mấy trăm trượng, gia tăng động lực chìm xuống của nó.

Mặt đất chấn động.

Sau khi chất lỏng màu vàng ở dưới mấy trăm trượng có viện trợ, tràn ra khí tức Thần Linh càng đậm, lần nữa hình thành tan rã, trực tiếp đến chiều sâu 700 trượng.

Sau đó là giọt chất lỏng màu vàng thứ ba, thứ tư, thứ năm, dựa theo phương pháp tương tự rơi xuống.

Không ngừng đả thông, không ngừng hội tụ, rốt cuộc quán xuyên tầng nước bùn ngàn trượng, tạo thành một lỗ nhỏ kết nối với bên dưới.

Nháy mắt khi lỗ nhỏ trống rỗng xuất hiện, tay trái Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, chợt chỉ một ngón tay, Nhật Quỹ lập tức huyễn hóa ra ở sau lưng, lực lượng tỏa định nháy mắt bộc phát, lan tràn theo lỗ nhỏ, khiến quá trình khép lại của thông đạo nhỏ dừng lại.

Mượn nhờ lúc này, trong mắt Hứa Thanh lộ ra điên cuồng, bộc phát tất cả tu vi cùng với Thần Nguyên, hình thái Thần Linh thứ tư nháy mắt hình thành, hai tay bấm niệm pháp quyết, nhấn một cái về phía lỗ nhỏ.

Thiên địa giới này, nhìn thành một giếng.

Ngay lập tức, lực lượng mênh mông tản ra ở trước mặt Hứa Thanh, bốn phía xuất hiện gợn sóng, hết thảy tất cả đều đã trở thành mặt nước giếng.

Càng là thông qua lỗ nhỏ trống rỗng nối tiếp cùng động quật ở dưới ngàn trượng, phản chiếu toàn bộ mọi thứ bên trong ra trên mặt nước.

Mặc dù lần này vẫn không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng nếu so với lúc trước thì tốt hơn quá nhiều, ít nhất... cỗ đầu lâu cách lỗ nhỏ gần nhất đã chân thật chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Chỉ là về bản chất thì hành vi của Hứa Thanh vẫn là phù du lay cây, mặc dù hắn thông qua một chút phương pháp, mở ra một thông đạo, dùng dầu màu vàng liên tục hạ xuống, lại thêm Nhật Quỹ tỏa định gia trì.

Nhưng đúng là vẫn còn bất ổn, giờ phút này Nhật Quỹ đã vang ra tiếng ken két, xuất hiện khe hở, mà sương mù xám trong động quật cũng như biển lớn ập tới, mắt thấy sẽ hoàn toàn bao phủ thông đạo nhỏ.

Nguy cơ ngay trước mắt, Hứa Thanh giơ tay phải lên, hung hăng chụp tới đầu lâu chiếu ra trong mặt nước trước mặt!

Một chụp xuống dưới, toàn thân Hứa Thanh rung động lắc lư, trong đó tràn ra lực lượng kiên cố, khiến cho hắn không cách nào vớt ra, còn bị cản trả phun ra máu tươi.

Khe hở của Nhật Quỹ lại lớn thêm nữa.

Sương mù xám, càng nồng đậm hơn.

Thông đạo sắp khép kín.

Trong mắt Hứa Thanh tràn ngập huyết sắc, hung hăng nghiến răng, không tiếc đại giới lần nữa chụp tới!

Lần này toàn thân của hắn nổ vang, thân thể lập tức hiện ra vết thương bị xé rách, máu tươi tràn ra khắp toàn thân, toàn bộ thân hình tựa hồ muốn tan vỡ, trong miệng càng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Rốt cuộc tay phải run rẩy, vớt ra một vũng nước kèm dấu vết từ trong mặt nước.

Bên trong vũng nước đó chiếu ra một cái đầu lâu!

Một khắc vớt ra, Nhật Quỹ của Hứa Thanh không cách nào chống đỡ nữa tản đi, mà bên trong thông đạo nhỏ cũng bị vô số sương mù nhảy vào, dù cho chất lỏng màu vàng hạ xuống cũng không thể ngăn cản, lập tức khép lại.

Hứa Thanh lần nữa phun ra máu tươi, thương thế toàn thân nghiêm trọng, thậm chí hai mắt cũng xuất hiện mơ hồ, nhưng nội tâm lại phấn khởi, cúi đầu nhìn cánh tay phải tàn phá của mình.

Nhưng vừa nhìn qua, Hứa Thanh lập tức biến sắc.

Đầu lâu chiếu ra bên trong vũng nước trên tay phải đang nhanh chóng mơ hồ, giống như rất nhanh sẽ tiêu tán.

Hắn không cách nào chân chính giữ lại, cũng không thể làm cho nó từ hư biến thực!

Thời khắc mấu chốt, Hứa Thanh lo lắng, mắt thấy hư ảnh đầu lâu bên trong vệt nước sắp hoàn toàn tản đi, trong mắt của hắn lộ ra điên cuồng, trực tiếp mở to miệng, khẽ hút một hơi, nuốt cả nước bên trong bàn tay và bóng trong đó vào miệng, đồng thời thôi phát tử thủy tinh.

Chớp mắt hút vào miệng, thân thể Hứa Thanh nổ vang, một cỗ lực lượng tự bạo không bị khống chế bốc lên ở, mắt thấy sẽ bộc phát, vị trí ngực của hắn bỗng phát ra ánh sáng tím lóng lánh, bao trùm toàn thân, phong ấn lực lượng vừa mới dựng lên.

Cùng lúc đó, một âm thanh tang thương giống như cách xa vô tận năm tháng, kèm theo không cam lòng và đắng chát, vang vọng ở trong đầu Hứa Thanh.

“Phụ Vu, tử Lê, thẹn với Huyền Thiên Đại Vu tộc ta!”

Chương 1963: Bí ẩn bị Thần Linh che lấp (1)

Theo giọng nói đắng chát nọ truyền ra, cõi lòng Hứa Thanh lập tức dấy lên gợn sóng, một đoạn trí nhớ không thuộc về hắn bỗng hiện ra trong tâm thần.

Mảnh ký ức này vỡ thành từng mảnh, không nối liền, tựa như trò chơi ghép hình.

Bởi vì thiếu sót rất nhiều, cho nên dù hiện lên trong tâm thần của Hứa Thanh, nhưng hắn vẫn rất khó có thể chắp vá ra quá nhiều hàm nghĩa nguyên vẹn.

Chỉ có một nhận thức được biểu lộ tương đối rõ ràng từ trong những mảnh vỡ ký ức đó.

Trong vô tận năm tháng trước, khi Thần Linh Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc chưa có phủ xuống Vọng Cổ, vẫn còn thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, kỳ danh của họ. . . . . Không phải như thế.

Tộc này đã từng có tên là. . . . . Huyền Thiên Đại Vu tộc!

Là một trong minh hữu quan trọng nhất dưới trướng Huyền U Cổ Hoàng.

Cũng là một tộc hỗ trợ cực kỳ nhiều cho nhân tộc.

Quan hệ cùng với nhân tộc vô cùng mật thiết, càng là toàn lực hỗ trợ Huyền U Cổ Hoàng đăng cơ nhất thống Vọng Cổ.

Thậm chí trong thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, Cổ Hoàng và Tổ Vu của tộc ấy còn là bằng hữu cùng trải qua sinh tử, trước khi hai người bọn họ đạt thành tựu đỉnh phong, chính là đồng bọn và bằng hữu chí giao, nhiều lần giải cứu đối phương thoát khỏi sinh tử.

Vị Tổ Vu nọ thực lực kinh người, có thể nói là phụ tá đắc lực của Huyền U, lập nhiều đại công giúp Cổ Hoàng nhất thống Vọng Cổ.

Tên nhi tử độc nhất của Tổ Vu cũng là do Huyền U Cổ Hoàng ban tặng.

Đoạn nhận thức đó nổi lên bên trong những mảnh vỡ ký ức, chiếu vào bên trong cảm giác của Hứa Thanh, khiến cho nội tâm của hắn chấn động, hai mắt đang nhắm bỗng nhiên mở ra, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Huyền Thiên Đại Vu tộc… . .”

Hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, mặc kệ là trong Hoàng Đô nhân tộc hay là trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đều không hề nhìn thấy có phần giới thiệu về đoạn lịch sử này.

Mà bây giờ vừa nhớ lại, ghi chép của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc và nhân tộc chỉ có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời kỳ Đông Thắng Nhân Hoàng đại bại, về phần lịch sử phía trước thì không có.

Hình như song phương bất tri bất giác đều xóa đi đoạn lịch sử trong thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng.

Nhưng lại không có ai nghĩ đến, cũng không có ai chú ý, càng không có ai ngược dòng tìm hiểu, giống như lỗ hổng ký ức đó là một điều hợp lý.

Điều này vô cùng quỷ dị.

“Nhận thức, bị ảnh hưởng!”

Trong đầu Hứa Thanh lập tức hiện ra năm chữ.

“Có thể ảnh hưởng cả hai tộc quần trong năm tháng dài như thế… Nhất định là lực lượng của Thần Linh.”

Hứa Thanh trầm mặc, trong đầu hiện ra ba vị thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Sau đó hắn cẩn thận sửa sang lại những mảnh vỡ ký ức của đầu lâu thứ nhất chiếu vào trong đầu mình, mặc dù vẫn khó có thể nắm lấy cụ thể, nhưng hắn cũng đã có thêm suy đoán về cấm địa Cửu Lê.

“Phụ Vu trong câu nói nọ, đại khái khả năng chính là chỉ vị bằng hữu của Huyền U Cổ Hoàng, cũng chính là Tổ Vu của tộc này lúc trước.”

“Tử Lê, chính là chỉ nhi tử của vị Tổ Vu nọ tên là Lê… . .”

“Tên này, cũng là Huyền U Cổ Hoàng ban tặng, mà nơi đây lại gọi là cấm địa Cửu Lê.”

Tâm thần Hứa Thanh cuộn trào.

“Chẳng lẽ Cửu Lê không phải hung thú… Mà là nhi tử của Tổ Vu Huyền Thiên Đại Vu tộc?”

“Như vậy câu nói kia của gã, thẹn với Huyền Thiên Đại Vu tộc… . .”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn xuống nước bùn dưới thân, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu qua ngàn trượng, nhìn tới bố cục phong ấn phía dưới.

“Đống tro cốt tạo thành ngọn núi nọ, là thi hài của Cửu Lê biến thành.”

Hứa Thanh trầm mặc, hiếm khi dâng lên ý tò mò đối với địa phương Cửu Lê này.

Một lát sau, hắn thu hồi suy nghĩ, cảm giác tử thủy tinh của mình một chút, bên trong thủy tinh rõ ràng hiện lên một cái đầu lâu, lập lòe quang mang quỷ dị.

Hứa Thanh nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn lư hương thanh đồng trên đỉnh đầu, rất nhanh, hắn làm ra một cái quyết định.

Hắn giơ tay phải ra sau đó chợt vung lên, vòng khói lửa tràn ra từ lư hương thanh đồng lập tức tản đi.

Lực lượng ngăn cách của vòng khói lửa cũng theo đó tan biến.

Đám sương mù xám tràn ngập bốn phía lập tức ập tới, nhưng lại xuất hiện một màn quỷ dị.

Sau khi sương mù tới gần Hứa Thanh, mặc dù trấn áp đối với lực lượng Thần Linh và tu vi vẫn kinh khủng như trước, nhưng xâm nhập đối với thân thể cùng với linh hồn Hứa Thanh lại như có giảm bớt!

Chẳng qua loại cảm giác giống như nhân quả dẫn dắt lại mãnh liệt hơn, khiến liên hệ của Hứa Thanh cùng với nơi đây trở lên vô cùng chặt chẽ, dường như muốn trở thành một thể, không thể chia lìa.

Hứa Thanh cảm ứng một lát, trong mắt lóe lên ánh sáng, giơ tay chỉ tới lư hương thanh đồng, vòng khói lửa hạ xuống, lần nữa hình thành ngăn cách, lực lượng Thần Linh và tu vi trong cơ thể lại hoạt động mạnh lên.

“Sương mù xám đến từ Cửu Lê vô cùng bá đạo, bài xích hết thảy những thứ khác nguồn gốc, khiến cho hết thảy tu sĩ sau khi bước vào nơi đây đều không cách nào rời khỏi.”

“Nhưng sau khi ta sáp nhập một cái đầu lâu, đã không còn hoàn toàn khác lạ cùng với sương mù xám nơi đây, cho nên đã được coi như là nửa cái đồng nguyên?”

“Như vậy, nếu ta có thể vớt cả chín cái xương đầu ra, hoàn toàn đồng nguyên cùng với sương mù xám nơi đây, vậy sương mù xám sẽ không còn là hạn chế với ta nữa.”

“Mặc dù nhân quả dẫn dắt cũng sẽ tăng đến mức tận cùng, sương mù xám không cho ta đi… . .”

“Nhưng nếu ta mang cả sương mù xám cùng đi theo thì sao?”

Hứa Thanh thì thào, sau đó nhắm hai mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi và hồi phục.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, mấy ngày sau Hứa Thanh mở mắt, cảm giác khe hở trên Nhật Quỹ giảm đi một chút, đồng thời cảm giác bản thân lại có thể lần nữa triển khai Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

Thế là hắn không chần chờ chút nào, đứng dậy dựa theo vị trí trong trí nhớ, đi tới vị trí nước bùn ngay phía trên nơi chôn cái đầu lâu thứ hai.

Tới đó, hắn giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, ngọn lửa màu nâu lần nữa xuất hiện, thiêu đốt máu thịt Xích Mẫu, rất nhanh lại có từng giọt chất lỏng hạ xuống, nước bùn tan rã và lỗ nhỏ xuất hiện.

Đã có một lần thành công trước, đối với Hứa Thanh mà nói lặp lại tất nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Chương 1964: Bí ẩn bị Thần Linh che lấp (2)

Mặc dù tiêu hao đối với Nhật Quỹ cùng ảnh hưởng với bản thân vẫn tồn tại như trước, nhưng ngay khi thông đạo ngàn trượng hình thành, hắn lập tức triển khai Tỉnh Trung Lao Nguyệt, thiên địa nổ vang, thình lình bên trong tay phải vớt xuống của hắn, nổi lên cái đầu lâu thứ hai.

Vẫn là nuốt vào như cũ, đồng dạng là tử thủy tinh phát ra lực lượng, dung nạp và phong ấn.

Cơn bão ký ức cũng lần nữa hình thành trong đầu hắn, mảnh vỡ ký ức nhiều hơn một chút.

Hứa Thanh đè xuống ý nghĩ tìm kiếm ký ức, nhắm mắt khôi phục, cứ như vậy nửa tháng thoáng cái đã trôi qua.

Thông qua biện pháp này, mặc dù trong quá trình khó tránh khỏi cũng có thất bại, nhưng tổng thể mà nói tỉ lệ thành công của Hứa Thanh vẫn chiếm đa số.

Bây giờ bên trong tử thủy tinh đã có trọn vẹn bốn cái đầu lâu!

Bốn cái đầu lâu, khiến cho liên hệ giữa Hứa Thanh cùng với Cửu Lê đã đạt đến trình độ kinh người, thậm chí giờ hắn không cần lư hương thanh đồng.

Sương mù xám ở đây đã hoàn toàn mất đi tính chất xâm nhập với hắn, khi bay chung quanh hắn còn lộ ra cảm giác thân mật.

Kể cả là trấn áp đối với lực lượng của Thần Linh và tu vi, hắn cũng có thể đè xuống trong trình độ nhất định.

Việc này cơ bản là chưa từng xuất hiện trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc!

Thậm chí nếu như Tịch Đông Tử có ở nơi đây, sau khi thấy một màn như vậy, nhất định cũng sẽ hoảng sợ đến cực hạn, không cách nào tin những gì mình thấy.

Thật sự là không thể tưởng tượng!

Nhưng… Đây là cực hạn của Hứa Thanh.

Bởi vì sau khi liên tục thiêu đốt hơn nửa tháng, ngọn lửa màu nâu của hắn đã dập tắt.

Không có ngọn lửa, cũng không cách nào thiêu đốt máu thịt Xích Mẫu hình thành chất lỏng màu vàng, khó có thể làm nước bùn tan rã.

Trừ phi Hứa Thanh có thể nghĩ đến những biện pháp khác, bằng không nếu hắn muốn tiếp tục, chỉ có thể đích thân trầm xuống, tiến vào bên trong nước bùn.

Nhưng mà sau khi suy nghĩ qua ý tưởng này, hắn vẫn lựa chọn bỏ qua.

Theo bản thân càng ngày càng đồng nguyên với nơi đây hơn, Hứa Thanh có một cái dự cảm, một khi hắn tiến vào ngàn trượng dưới nước bùn, sợ là sẽ bị điện thờ chỗ đó lập tức phán định là Cửu Lê…

Từ đó tiến hành trấn áp hắn.

Đến lúc đó hết thảy sẽ không có chút hy vọng nào nữa.

Về phần tiếp tục như thế nào, Hứa Thanh tạm thời không có suy tư về vấn đề này.

Bởi vì mảnh vỡ ký ức ẩn chứa trong bốn cái đầu lâu đang không ngừng chắp vá trong đầu của hắn, cho đến khi một màn lịch sử thần bí đã bị đã ẩn tàng vô số năm tháng, bị Thần Linh che lấp, vén lên một góc ở trong đầu hắn.

Thổi lên ngọn gió Viễn Cổ.

Đó là chuyện xưa sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi.

Tổ Vu của Huyền Thiên Đại Vu tộc từ chối lời mời của vị bằng hữu chí giao Huyền U, cự tuyệt rời khỏi Vọng Cổ, rời khỏi quê hương của mình.

Trong chuyện đối mặt với Thần Linh, song phương đã xuất hiện sự chia rẽ hiếm có trong cả đời.

Mà sau khi Cổ Hoàng rời khỏi, một khắc tàn diện Thần Linh đến, thiên hôn địa ám, một mảnh mơ hồ, cùng nhau xuất hiện với Tàn Diện Thần Linh, là từng tôn Thần Linh kinh khủng.

Ngày đó, Thiên Đạo nỉ non, chúng sinh kêu rên.

Trong những Thần Linh hạ xuống đại lục Vọng Cổ, có kẻ hạ xuống trong nơi tộc đàn đang ở, có kẻ hạ xuống chỗ bí ẩn, riêng phần mình nhấc lên hạo kiếp.

Trong đó có một tôn Thần Linh hình thái như tri chu, đi ra từ bên trong Tàn Diện Thần Linh.

Vị cách của nó cực kỳ kinh người, siêu việt hơn phân nửa Thần Linh.

Làm cho chúng thần cũng phải cúi đầu.

Mà mục tiêu của nó cũng rất rõ ràng, đó chính là…Huyền Thiên Đại Vu tộc.

Nó muốn nô dịch tộc này, biến thành tín đồ của mình.

Huyền Thiên Đại Vu tộc không muốn làm nô bộc, dưới sự dẫn dắt của vị Tổ Vu Huyền Thiên, không tiếc đại giới, không tiếc sinh tử, giao chiến cùng vị Thần đó cùng với những Thần Linh đi theo khác.

Trận chiến này, thiên hạ mây máu, đại vực sụp đổ.

Huyền Thiên Đại Vu, thân là bằng hữu sinh tử với Huyền U, tự nhiên thực lực bản thân vô cùng kinh khủng, tộc nhân tương tự kinh người, sở tu vu thuật khác biệt với tu sĩ, riêng phần mình biến ảo, có biến thành cự nhân, có hóa thành cự thú.

Trận chiến ấy kinh thiên động địa.

Huyền Thiên Đại Vu tộc tử vong vô số, mà Thần Linh cũng tương tự như vậy, bị chém giết đông đảo, thần thi rơi đầy đất.

Cuối cùng sau khi Tổ Vu Huyền Thiên tế hiến sinh mệnh, khiến vị Thần Linh hình thái tri chu trọng thương, bản thân vẫn lạc, hóa thành Tuyệt Thần Vu Trận, ngăn cách hết thảy lực lượng Thần Linh, bao phủ phía trên tộc quần, thủ hộ bộ tộc.

Trước khi chết, y đã truyền lại vị trí Tổ Vu cho nhi tử độc nhất, để gã tuân theo tín niệm của Huyền Thiên Đại Vu tộc, đối kháng Thần Linh vì tộc quần!

Nhi tử của y, tên là Cửu Lê.

Cửu Lê bi thương, nhưng trong cái niên đại đó, thế giới tràn ngập Thần Linh, truyền thừa của gã không chỉ là vị trí Tổ Vu cùng với sự tín niệm của tộc quần, còn có cả trách nhiệm.

Vì vậy, gã đã dẫn dắt toàn bộ Đại Vu còn lại trong tộc, liên tục giao chiến cùng Thần Linh bên ngoài Tuyệt Thần Đại Trận, không lui về phía sau nửa bước, cũng không có một ngày trở về tộc quần.

Đối với Huyền Thiên Đại Vu tộc mà nói, Cửu Lê là Tổ Vu hợp cách.

Bởi vì nhờ gã cùng với toàn bộ Đại Vu đối kháng Thần Linh, theo thời gian trôi qua, Huyền Thiên Đại Vu tộc được Tuyệt Thần Đại Trận bao phủ và che chở, tộc quần bên trong lãnh địa đã lấy được thời gian thở dốc và sinh dưỡng.

Dần dần vu tu thời đại mới bắt đầu xuất hiện, trong đó có một vị tư chất kinh diễm tuyệt luân, càng là có đủ tư cách làm người dẫn đầu.

Bởi vì Tổ Vu đang chinh chiến bên ngoài hầu như đã thành truyền thuyết, mà tộc quần cũng cần cải cách thuận theo thời đại, vì vậy sau khi vị tư chất kinh diễm được ký thác kỳ vọng nọ trổ hết tài năng trong tộc đàn, gã đã trở thành vị Đại tư quyền thứ nhất của Huyền Thiên Đại Vu tộc.

Tổ Vu tại thiên, điều khiển thiên mệnh.

Tộc trưởng tại phàm, điều khiển phàm quyền.

Do đó là Đại tư quyền.

Ký ức đến đây thì gián đoạn.

Hứa Thanh mở mắt ra, thần sắc vô cùng phức tạp, bởi vì hắn nghĩ tới những nội dung tin tức về Cửu Lê mình thu được ban đầu ở Thánh thành chỗ chân Thần Sơn.

“Hung thú xếp hàng thứ nhất của Sơn Hải đại vực, kỳ danh Cửu Lê!”

“Con thú này có địa vị rất đặc thù trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bởi vì trong lịch sử của Viêm Nguyệt, chỉ có một lần xuất hiện sự tình Cửu Lê bị bắt được.”

“Đó là vị tộc trưởng đời đầu tiên của Viêm Nguyệt Huyền

Thiên tộc, cũng chính là Đại tư quyền đã dẫn dắt tộc quần bọn họ quật khởi nhất thống.”

“Năm đó tọa kỵ của gã, chính là Cửu Lê.”

Chương 1965: Khúc táng ca tên: Phản bội (1)

Hứa Thanh trầm mặc.

Thông qua những mảnh vỡ ký ức chắp vá lại, hắn hiểu được tại sao bên trong Sơn Hải đại vực tồn tại nhiều thi hài như vậy, cũng hiểu rõ quá khứ đã từng phát sinh ở trong tộc quần này.

Nhưng với điều kiện tiên quyết, hết thảy những thứ đó là chân thật.

Nếu đoạn lịch sử đó là thật, như vậy so sánh cùng với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bây giờ mà nói, cảm giác châm chọc cực kỳ mãnh liệt.

Tổ Vu vì thủ hộ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc mà chết trận, bị che giấu ở trong lịch sử.

Nhi tử Cửu Lê truyền thừa ý chí lại bị nói xấu thành tọa kỵ.

Kẻ được gọi là Đại tư quyền nhất thống Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhờ có Cửu Lê thủ hộ mới có thể trưởng thành, tác dụng của gã có ý vị cực kỳ sâu xa.

Hứa Thanh than nhẹ.

Trái tim của hắn nói những thứ đó chính là chân thật.

Cho dù đây không phải là tộc quần của mình, nhưng thông qua những mảnh vỡ ký ức, hắn giống như đã trải qua năm tháng quá khứ, chân chính bước vào trong đoạn lịch sử đó, bị cảm động lây.

“Như vậy, Cửu Lê tử vong như thế nào, vị Đại tư quyền nọ cụ thể đã làm cái gì, Huyền Thiên Đại Vu tộc đổi tên thành Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc từ lúc nào, cùng với… ba vị thần Nhật Nguyệt Tinh lại có liên quan gì cùng lịch sử của tộc này… .”

“Những đáp án ấy, ngay trong ký ức của năm cái đầu lâu còn lại.”

Hứa Thanh cúi đầu ngóng nhìn nước bùn.

Chỉ là bây giờ ngọn lửa màu nâu đã tắt, không có cách nào tiếp tục thiêu đốt máu thịt Xích Mẫu, mà sau khi tiêu hao nhiều như thế, hắn cũng không còn thừa bao nhiêu máu thịt.

“Chỉ còn lại có sáu khối.”

Hứa Thanh thì thào, cảm giác bốn cái đầu lâu hiện ra bên trong tử thủy tinh một chút, cũng cảm thụ một chút liên hệ vô cùng mật thiết của bản thân cùng địa phương Cửu Lê nơi đây.

Giờ phút này hắn đã không cần lư hương thanh đồng nữa.

Đối với hắn mà nói, sương mù xám nơi đây đã không có bất kỳ xâm nhập nào, hắn có thể dùng nhất niệm khiến cho mảnh sương mù xám này cuộn trào theo ý hắn.

Thậm chí thứ cảm giác vây khốn hắn ở đây cũng đã biến mất tương đối.

Hắn có thể dễ dàng đoán được, nếu như mình muốn rời khỏi, sương mù xám cũng sẽ hoạt động theo, đồng hành cùng mình.

Chỉ là rời khỏi như vậy tồn tại khuyết điểm nhỏ nhặt.

Tu vi và lực lượng Thần Linh của hắn, vẫn bị bài xích như cũ.

Trừ phi hắn bỏ qua luôn tu vi cùng với lực lượng Thần Linh của mình, rộng mở hết thảy tiếp nhận sương mù xám, khiến sương mù xám dung nhập thân hình, dung nhập linh hồn, thấm nhuần trở thành một bộ phận của bản thân.

“Lúc đó ta không còn là thần tu nữa, mà là.... . Vu!”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn chân trời xa xa.

Đối với Vu, hắn vừa lạ lẫm cũng lại quen thuộc, lạ lẫm là vì chưa bao giờ tiếp xúc, quen thuộc là bởi vì mảnh sương mù xám này chính là bản nguyên của Vu, hắn dung nhập bốn cái đầu lâu, từ ý nào đó chính là truyền thừa của Cửu Lê.

Nhưng đây không phải là con đường hắn muốn đi.

“Tổ Vu, lấy tử vong làm đại giới, cũng chỉ đả thương nặng tôn Thần Linh cường hãn nọ.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn qua nước bùn, suy nghĩ biện pháp.

Thật ra hắn đã nghĩ ra rồi, nhưng phương pháp này cần năm cái đầu lâu mới có thể triển khai.

Bây giờ thiếu một cái.

Vì vậy sau khi trầm ngâm, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu Ảnh.”

Dưới chân không có bất cứ ba động gì, cũng không có chút cảm xúc nào tràn ra, dường như Tiểu Ảnh đã chết.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, đợi ba hơi thở, lần nữa truyền ra lời nói.

“Nếu như còn không ra, về sau ngươi không cần xuất hiện nữa.”

Hứa Thanh vừa nói như vậy, bên trên nước bùn dưới người hắn nổi lên một mảnh bóng mờ nhàn nhạt cùng với chấn động suy yếu.

“Xuống dưới, xuyên suốt ngàn trượng, hình thành một cái giới tử để ta có thể thi pháp.”

Chấn động cảm xúc của Tiểu Ảnh lập tức trở lên nôn nóng, hóa thành vô số ý cự tuyệt truyền đến trong lòng Hứa Thanh.

“Trên đường ta sẽ khống chế sương mù xám, khiến chúng nó không tiến hành quấy nhiễu đối với ngươi.”

Hứa Thanh nói xong phất tay, sương mù xám bốn phía cuộn trào theo tâm niệm của hắn, cảm giác thu phát tùy tâm rất rõ ràng.

Thấy một màn như vậy, cảm xúc nôn nóng của Tiểu Ảnh giảm bớt một chút, ý cự tuyệt cũng là như thế.

“Sau khi chuyện này thành công, ta sẽ cho ngươi một khối máu thịt Xích Mẫu.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Máu thịt Xích Mẫu là vật Tiểu Ảnh cực kỳ khát vọng, trước kia nó chỉ có thể trông mong nhìn Hứa Thanh hấp thu, muốn ngửi một chút thôi cũng khó khăn.

Cho nên sau khi nghe Hứa Thanh hứa, rõ ràng nó đã do dự, nôn nóng và cự tuyệt lần nữa giảm xuống.

“Nếu như ngươi không nghe lời, như vậy duyên phận chủ tớ của ta và ngươi cũng không cần phải tiếp tục nữa.”

Giọng nói của Hứa Thanh hiện ra một cỗ lạnh lẽo, khiến cho toàn thân Tiểu Ảnh run rẩy, cuối cùng dưới ban thưởng cùng với lựa chọn sinh tử, tâm tình của nó chấn động, tràn ra một cỗ khí thế bất chấp tất cả giá nào.

Vì sống sót, vì máu thịt, nó tựa như hung thú phát ra tiếng gầm nhẹ, chợt xông xuống nước bùn bên dưới.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiểu Ảnh đã chìm vào 100 trượng, sương mù xám bốn phía đang muốn tới gần, nhưng do Hứa Thanh tác động quấy nhiễu lại nhanh chóng tản đi, vì vậy Tiểu Ảnh trầm xuống thuận lợi hơn so với lúc trước rất nhiều.

Rất nhanh đã đến vị trí 800 trượng.

Chỉ là sau khi tới đây, Hứa Thanh có thể cảm nhận được lực lượng phong ấn đến từ phía dưới.

Bây giờ cỗ lực lượng đó đang ngủ say, nhưng hắn có thể dự cảm, một khi khí tức của mình đụng chạm cùng phong ấn, sẽ lập tức bị nó trấn áp.

Vì vậy hắn cũng không dám tản ra quá nhiều khí tức quấy nhiễu sương mù xám lan tràn.

Cho nên tốc độ trầm xuống của Tiểu Ảnh dần dần chậm lại, tiếng kêu rên cũng theo đó truyền ra.

Nhưng vẫn tốt hơn trạng thái lúc trước, mà Tiểu Ảnh cũng đúng là đã dốc toàn lực liều mạng, nó mặc kệ sương mù xám xâm nhập, trầm xuống đến vị trí hơn 900 trượng, đến đây nó đã có chút vô lực tiếp tục.

Dẫu sao lần trước đó nó đã phân liệt ra quá nhiều, bây giờ vẫn còn trong trạng thái suy yếu chưa khôi phục lại.

Chương 1966: Khúc táng ca tên: Phản bội (2)

Mắt thấy như vậy, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Hai khối máu thịt Xích Mẫu!”

Câu này vừa rơi vào trong lòng Tiểu Ảnh, thân thể của nó lập tức run rẩy lên, bộc phát ra cảm xúc điên cuồng, dưới kích thích của trọng thưởng, nó tiếp tục hung hăng xông xuống phía dưới.

Oanh một tiếng, trực tiếp quán xuyên ngàn trượng, đến trong động quật ở dưới nước bùn.

Sau khi tới đây, Hứa Thanh không thể tản ra khí tức quấy nhiễu nữa, cho nên lập tức có lượng lớn sương mù xoắn tới, tiếng kêu rên của Tiểu Ảnh cũng càng dần càng vô cùng thê thảm.

Thần sắc của Hứa Thanh ngưng trọng, hắn biết rõ cơ hội chỉ có trong khoảnh khắc, cho nên là không có chút do dự, sau khi Tiểu Ảnh xuyên suốt, hắn lập tức giơ tay phải lên triển khai Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

Thiên địa xuất hiện gợn sóng biến thành mặt nước.

Cái đầu lâu thứ năm hiện ra rõ ràng, bị Hứa Thanh trực tiếp chụp tới vớt lên.

Một khắc nuốt vào trong miệng rồi phong ấn bên trong tử thủy tinh, Tiểu Ảnh cũng sụp đổ.

Nhìn như tử vong, nhưng vẫn có một tia chui ra từ chỗ ba trượng phía dưới nước bùn trở về Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng không ngoài ý muốn đối với chuyện này.

Tập tính của Tiểu Ảnh là xảo trá, tuy rằng hết thảy lúc trước có thành phần chân thật, nhưng tự nhiên cũng tồn tại ý khuyếch đại, cho nên Hứa Thanh mới không tin nó sẽ thật sự không để ý tất cả.

Việc che giấu một đám ảnh ti cũng nằm trong dự kiến.

Nhưng mà Tiểu Ảnh cũng đúng là hầu như đã đến cực hạn, sau khi một tia này trở về bên trong tử thủy tinh cũng rất là ảm đạm, như muốn lâm vào ngủ say.

Nhưng nó giãy giụa, không để cho mình lập tức thiếp đi, mà bản năng tràn ra chấn động cảm xúc hơi yếu về phía Hứa Thanh, hình như muốn tiến hành xác định.

“Thịt… . .”

Hứa Thanh gật đầu, cảm giác qua trạng thái của Tiểu Ảnh, hiểu rõ thật ra bây giờ có máu thịt hay không không quan trọng, dù sao nó cũng không còn khí lực để ăn.

Nhưng Hứa Thanh thiện tâm, cảm thấy vẫn cần phải trấn an nó.

“Đợi ngươi tỉnh lại sẽ cho ngươi ăn.”

Tiểu Ảnh nghe được câu này, vừa lòng thỏa ý, ngủ say.

Hứa Thanh cũng nhắm mắt đả tọa khôi phục.

Mấy ngày sau, hắn bỗng nhiên mở hai mắt, lóe ra tinh mang.

Bây giờ hắn đã có năm cái xương đầu, có thể triển khai một loại phương pháp khác để tiếp tục lấy xương đầu ra.

Phương pháp đó không cần hòa tan nước bùn hình thành thông đạo.

Một khi triển khai, có thể cho đầu lâu phía dưới tự động hiện ra bên trong thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

“Tin tưởng đại sư huynh một lần!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, tu vi trong cơ thể tràn vào bên trong tử thủy tinh, hung hăng chấn động.

Tử thủy tinh lập tức tràn ra hào quang màu tím, xuyên thấu thân hình Hứa Thanh, khuếch tán ra bên ngoài, đồng thời năm cái đầu lâu trong đó cũng nổi lên bên trong mảnh ánh sáng tím.

Trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh, xếp thành hình ngũ giác.

Nhìn năm cái đầu lâu, Hứa Thanh hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm.

Rất nhanh, bên trong một cái đầu lâu tràn ra từng vòng gợn sóng, tiếp theo là cái thứ hai, thứ ba…

Cuối cùng năm cái đầu lâu đồng thời tràn ra rung động, hoàn toàn va chạm lẫn nhau, càng dần càng kịch liệt, hình thành một cái vòng xoáy hắc động.

Nhìn qua vòng xoáy, Hứa Thanh gầm nhẹ một tiếng.

“Thiên địa hồn này, trở về nguyên bản.”

Giọng nói kèm theo cảm giác viễn cổ, vang vọng thiên địa.

Một khắc truyền ra, vòng xoáy chuyển động dần càng mãnh liệt hơn, trong hắc động mơ hồ có bốn đoàn lâu hỏa như bị dẫn dắt hiển lộ ra.

Bốn đoàn lâu hỏa và đầu lâu bên trong ánh sáng tím về bản chất là nhất trí!

Thuật này, chính là do Trần Nhị Ngưu truyền thụ cho Hứa Thanh, Ngũ Ngưu Truy Tố Bản Nguyên Vô Tình Đạo.

Nguyên lý của nó là ngược dòng tìm hiểu bản nguyên, có thể thu hút vật đồng nguyên cùng nó tới đây.

Nhưng điều kiện tiên quyết đó là cần có đủ năm khối trước.

Giờ phút này, nháy mắt khi bốn đoàn lâu hỏa xuất hiện, Hứa Thanh lập tức triển khai Tỉnh Trung Lao Nguyệt, trảo một cái về phía vòng xoáy, bốn đoàn lâu hỏa bị gọi trở về trong đó lập tức riêng phần mình rung động lắc lư, trong đó có ba đoàn thoát ly vòng xoáy, trực tiếp bị nhiếp ra.

Chiếu vào vệt nước trong lòng bàn tay của Hứa Thanh.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên cảm giác kích động, mặc dù không thể vớt ra toàn bộ, nhưng một lần duy nhất có thể vớt ra ba cái đầu lâu, cũng đủ để nói rõ chỗ kinh người của thuật này.

Vì vậy hắn lập tức nuốt vệt nước trong tay vào.

Rất nhiều mảnh vỡ ký ức như gió bão, trực tiếp bộc phát trong đầu Hứa Thanh, nhanh chóng dung hợp cùng mảnh vỡ phía trước, rất nhanh đã chắp vá ra thêm nhiều ký ức hơn nữa!

Ngọn gió viễn cổ lần nữa cuốn đến, tựa như chiếc kèn bị thổi lên, tấu ra một khúc táng ca.

Trong khúc táng ca, giảng thuật về chuyện xưa của vị Đại tư quyền được Cửu Lê coi trọng, được tộc quần tin tưởng trao quyền thống lĩnh tộc quần bên trong Tuyệt Thần Đại Trận.

Người này không hổ là hạng người thiên kiêu, hùng tài đại lược, dưới sự thống lĩnh của gã, Huyền Thiên Đại Vu tộc trên dưới một lòng, thể hiện ra khí thế phục hưng, thời đại mới cũng dần dần phát triển, vô cùng ủng hộ gã.

Cảnh này khiến cho Cửu Lê thủ hộ bên ngoài vui mừng, vì vậy không có chú ý tới tộc quần trong trận, mà đặt toàn bộ tâm thần và tinh lực ở trên việc giao chiến cùng Thần Linh.

Gã muốn tuân theo ý chí của phụ thân, muốn truyền thừa tinh thần của Huyền Thiên Đại Vu tộc, không thể lui ra phía sau nửa bước.

Phía sau của gã, là tộc quần, là tộc nhân gã muốn thủ hộ.

Cho dù là tương lai chết trận gã cũng không hối hận, bởi vì gã cũng đã tìm được người thừa kế.

Tên Đại tư quyền được gã xem trọng cùng bảo hộ, chính là Tổ Vu kế nhiệm mà gã khâm định trong lòng.

Cứ như vậy, sau khi không có nỗi lo về sau, gã dẫn dắt Đại Vu dưới trướng bắt đầu chống đỡ cuộc chiến dài dòng buồn chán.

Mãi đến khi năm tháng trôi qua, người mà gã dùng tất cả để bảo hộ, đã chuẩn bị cho gã một bữa tiệc huyết sắc.

Chương 1967: Mảnh vỡ lịch sử (1)

Thời gian ba nghìn năm, có thể thay đổi rất nhiều bố cục.

Huyền Thiên Đại Vu tộc tân sinh cũng có thể phát triển đến một độ cao mới, nhất là vị Đại tư quyền nọ đã hoàn toàn thể hiện ra năng lực thủ lĩnh của mình, dưới sự thống trị của gã, tộc quần dần dần lớn mạnh, cường giả càng như măng mọc sau mưa không ngừng xuất hiện.

Mặc dù thực lực của tộc quần vẫn không cách nào so sánh cùng quá khứ, nhưng đối với đại lục Vọng Cổ thời điểm đó mà nói thì tốt hơn rất nhiều.

Về phần chiến tranh bên ngoài Tuyệt Thần Đại Trận cũng giống như thế.

Theo vị Thần Linh hình thái tri chu ngủ say, mặc dù Thần Linh dưới trướng của nó cũng cường hãn, nhưng Cửu Lê với tư cách là một đời Tổ Vu, tư chất của gã thậm chí siêu việt phụ thân.

Ngoài Tuyệt Thần Đại Trận, dưới sự dẫn dắt của Cửu Lê, từng vị Đại Vu của Huyền Thiên Đại Vu tộc không tiếc sinh tử, không tiếc đại giới, cuối cùng đã đánh lui Thần Linh ý đồ xâm nhập tộc quần bọn họ.

Đây là một lần chiến thắng vĩ đại có thể được ghi chép vào trong lịch sử.

Trong khi các cổ tộc khác phải thừa nhận kiếp nạn Thần Linh, Huyền Thiên Đại Vu tộc lại thành công đánh lui Thần Linh xâm nhập, thủ hộ gia viên của mình.

Vì vậy, để ăn mừng trận đại thắng này, vị Đại tư quyền nọ đã đích thân leo lên Vọng Tổ Đài, quỳ bái với bầu trời.

Vẻ mặt của gã thành khẩn và kích động, mời Tổ Vu cùng với toàn bộ Đại Vu chinh chiến vì tộc quần đến bây giờ trở về nhà.

Vì nghênh đón Tổ Vu về nhà, vị Đại tư quyền nọ đã hiệp đồng cùng những người có danh vọng bên trong tộc quần, bố trí một trận thịnh yến bên trong Huyền Thiên tư quyền.

Ngày đó, vô số tộc nhân bên trong tộc quần đều hoan hô, theo Đại tư quyền cùng nhau hô lên hai chữ về nhà.

Hai chữ đó vang tận mây xanh, truyền khắp thiên địa, cũng khiến Cửu Lê cùng với Đại Vu dưới trướng bên ngoài Tuyệt Thần Đại Trận nghe thấy.

Tâm tình của bọn họ chấn động, ba nghìn năm chinh chiến, rất nhiều đồng bọn bên cạnh bọn họ đều đã vẫn lạc, những người còn lại cũng đã sớm vô cùng mỏi mệt.

Nếu đổi thành lúc khác, cõi lòng của bọn họ vẫn sẽ kiên định như cũ, không lùi lại nửa bước.

Nhưng hôm nay đã thu được đại thắng, Thần Linh thối lui, cảm giác nhớ nhà càng ngày càng nồng đậm.

Bọn họ cũng có hậu nhân trong phàm tục, cũng muốn bước trở về quê hương đất tổ, muốn đi xem tộc nhân được bọn họ thủ hộ ba nghìn năm.

Nhưng cuối cùng, Cửu Lê cự tuyệt.

Gã không thể dẫn theo toàn bộ Đại Vu trở về vào thời điểm này, bởi vì gã không thể xác định Thần Linh có xuất hiện phản kích hay không, gã muốn trong lúc sinh thời, tạo ra một cái cục diện hoàn toàn an toàn cho tộc quần.

Cho nên gã vui mừng nhìn thoáng qua tộc quần trong Tuyệt Thần Đại Trận, sau đó lặng lẽ thu hồi ánh mắt, khoanh chân ngồi ngoài đại trận và tiếp tục thủ hộ tộc nhân.

Ngoài thân thể huyễn hóa ra chín đầu rồng vờn quanh bát phương, đó là hình thái Vu của gã.

Những Đại Vu khác cũng đều trầm mặc, bọn họ đè xuống nỗi nhớ nhà, riêng phần mình tràn ra hình thái Vu của bản thân.

Từ xa nhìn lại, từng tôn hung thú cực lớn lộ ra kiên nghị không ngừng thủ hộ nơi đây.

Cho dù cuối cùng tử vong, bọn họ cũng muốn chết ở trong việc chiến đấu thủ hộ vì tộc quần, dù là vẫn lạc, bọn họ cũng hy vọng linh hồn của mình có thể tương tự cùng những đồng hữu đã hi sinh trong mấy nghìn năm qua, dung nhập hồn và ý chí vào trong Tuyệt Thần Đại Trận.

Sống, thủ hộ tộc quần.

Chết, vẫn còn thủ hộ.

Thời gian, lần nữa trôi qua, lại là 2000 năm.

Trong 2000 năm, mặc dù thỉnh thoảng cũng có Thần Linh xâm phạm, nhưng nhờ Cửu Lê cùng với Đại Vu dưới trướng thủ hộ, bọn chúng không thể xâm nhập chút nào, giống như trong loạn thế, lãnh địa của Huyền Thiên Đại Vu tộc đã trở thành một cái cấm khu với Thần Linh.

Đồng thời đến thời điểm ấy, vị Đại tư quyền nọ đã hoàn toàn trưởng thành, dẫn dắt quần thần và vô số tộc nhân, lần nữa bước lên Vọng Tổ Đài, lần nữa quỳ bái với bầu trời.

Mời Tổ Vu, về nhà.

Vô số âm thanh truyền ra, từng tiếng hô hoán về nhà tràn ngập thiên địa.

Đó là tiếng tộc quần hô hoán, đó là khát vọng của tộc nhân.

Bên ngoài Tuyệt Thần Đại Trận, từng vị Đại Vu mở hai mắt ra, ngóng nhìn quê quán qua trận pháp.

Nhìn bên trong quê quán dựng lên từng tôn pho tượng, đó là tượng của bọn họ.

5000 năm…

Cuối cùng, ánh mắt của bọn họ nhìn về phía thủ lĩnh của mình, Cửu Lê.

Cửu Lê trầm mặc hồi lâu, mở hai mắt vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn qua những đồng hữu bên cạnh, cảm nhận được mỏi mệt cùng với suy nghĩ của bọn họ, lời cự tuyệt của Cửu Lê không nói ra được khỏi miệng.

Cuối cùng gã than nhẹ một tiếng, khẽ gật đầu rồi đứng lên.

Dẫn theo phần lớn Đại Vu về nhà.

Đây là lần đầu tiên sau khi phụ thân vẫn lạc, Cửu Lê rời khỏi Tuyệt Thần Đại Trận, cũng là lần đầu tiên gã trở về quê quán.

Một khắc phủ xuống Huyền Thiên tư quyền, tiếng hoan hô vang vọng thiên địa, vô số tộc nhân quỳ bái, vô số nỗi kích động tràn ngập.

Nhìn qua những thứ này, trong lòng Cửu Lê dâng lên gợn sóng, 5000 năm mỏi mệt cũng có ấm áp, thân ảnh đã hạ xuống đại địa.

Chỉ là mặc kệ gã nghĩ thế nào cũng không thể ngờ rằng, lần này tộc quần mà gã vô cùng tín nhiệm, tộc nhân mà gã thủ hộ 5000 năm, người thừa kế mà gã cực kỳ coi trọng, lại chuẩn bị cho gã một trận yến tiệc huyết sắc.

Gã, đã không thể bước ra được khỏi mảnh đất tư quyền đó nữa.

Bởi vì, đó là một cái cạm bẫy chuyên chuẩn bị vì gã cùng với Đại Vu dưới trướng, là một trận âm mưu chuẩn bị suốt mấy nghìn năm.

Mảnh đất tư quyền nghênh đón gã cùng với Đại Vu dưới trướng, đã trở thành nơi chôn cất của bọn họ.

Người mà gã vô cùng tín nhiệm, đã lựa chọn hợp tác cùng Thần Linh, trong thời gian mấy nghìn năm, im hơi lặng tiếng bố trí một cái thần trận.

Đây là tuyệt sát trận, cũng là phong ấn trận, càng là giáng thần trận.

Chương 1968: Mảnh vỡ lịch sử (2)

Một khắc Cửu Lê và Đại Vu dưới trướng hạ xuống, trận pháp đã được mở ra.

Ngày đó, toàn bộ tư quyền đều là huyết sắc.

Ngày đó Tuyệt Thần Đại Trận thủ hộ Huyền Thiên Đại Vu tộc, đã sụp đổ.

Ngày đó, Thần Linh hình thái tri chu đã khôi phục thương thế nhất định lại đến, cùng đến với nó còn có những Thần phụ thuộc.

Cũng ngày đó, tiếng kêu rên cùng với gào thét điên cuồng đến từ mảnh đất tư quyền, truyền khắp bát phương.

Tử vong, đã trở thành sắc màu chính ở trong nơi ấy.

Trong lòng Cửu Lê tràn ngập bi phẫn cùng điên cuồng, cảm giác đắng chát khi bị người mình thủ hộ đâm sau lưng khiến cho gã mờ mịt, để cho gã phẫn nộ.

Nhưng kết cục đã được định trước!

Không có Tuyệt Thần Đại Trận, hơn nữa lại còn nội ứng ngoại hợp, cùng với những tộc nhân âm lãnh ra tay tương trợ.

Từng Đại Vu dưới trướng chết thảm, dù gã bạo phát toàn bộ, cũng chỉ là khiến cho Thần Linh hình thái tri chu lần nữa bị trọng thương.

Mà bản thân gã, cuối cùng cũng chết ở trong trận phản bội huyết sắc này.

Thi hài của gã bị phong ấn ở sâu trong lòng đất, do Thần Linh hình thái tri chu đích thân trấn áp, hấp thu máu thịt của gã để khôi phục bản thân.

Đại Vu dưới trướng của gã tử vong, máu tươi và thân thể, còn có linh hồn vỡ vụn của họ tràn ngập bát phương, dung nhập vào trong mảnh đất tư quyền này.

Mà trận pháp nơi đây vẫn không có tiêu tán như trước, giống như đã trở thành vĩnh hằng… ngọn gió viễn cổ dần dần đi xa, khúc táng ca chôn cất cũng tương tự tiêu tán.

Hứa Thanh mở hai mắt ra.

Oán khí cùng với thống khổ khi bị tộc quần tín nhiệm phản bội, bộc phát từ mảnh vỡ ký ức bốc lên trong nội tâm của hắn.

Đây không phải cảm xúc của hắn, nhưng lại cực kỳ mãnh liệt.

Hắn biết rõ, cảm xúc đó đến từ Cửu Lê.

Hứa Thanh trầm mặc, chậm rãi bình phục tinh thần của mình, cho đến hồi lâu hắn đè xuống những thứ cảm xúc đến từ Cửu Lê, thần sắc có chút phức tạp.

Tuy rằng lúc trước đã có suy đoán, nhưng hôm nay chân chính cảm giác lịch sử bên trong mảnh vỡ ký ức, hắn lại càng thêm cảm khái sâu hơn đối với Cửu Lê, đối với vùng đất này.

Tuy rằng ký ức của Cửu Lê dừng lại ở một khắc gã tử vong, nhưng Hứa Thanh có thể tưởng tượng ra được sự tình phía sau.

Một số năm sau khi Cửu Lê tử vong, dưới sự bồi dưỡng từ máu thịt và linh hồn vỡ vụn của Đại Vu, địa phương họ tử vong đã xuất hiện đủ loại hung thú.

Chúng nó có hình thái khác nhau, nhưng đều tràn đầy lệ khí, tràn đầy dữ tợn, vô cùng hung thần.

Bởi vì oán khí chính là hạch tâm của chúng nó.

Mà mặc kệ hình thái của chúng nó là cái gì, thật ra… . đều có thể tìm được đầu nguồn tương tự trên người những Đại Vu thủ hộ tộc quần năm đó.

Hình thái của Vu, vốn là bộ dạng hung thú.

Vì vậy, địa phương tư quyền lúc trước cũng có một cái tên khác.

Đó là Sơn Hải đại vực.

Bây giờ Hứa Thanh đã hiểu rõ, lai lịch của hung thú trong Sơn Hải đại vực.

Hắn nhìn qua bốn phía, nhìn qua địa phương đã từng là tư quyền của Huyền Thiên Đại Vu tộc.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh hít sâu, xóa đi một đám cảm xúc cuối cùng đến từ Cửu Lê trong nội tâm.

Hắn là Hứa Thanh, không phải Cửu Lê.

Một khắc xóa đi, vẻ mặt của Hứa Thanh khôi phục lại yên bình, nhưng hắn vẫn còn một nghi vấn.

Dựa theo lịch sử trong mảnh vỡ ký ức, cuối cùng Thần Linh hình thái tri chu đã lựa chọn phong ấn thi hài Cửu Lê, hấp thu lực lượng máu thịt của Cửu Lê để khôi phục bản thân.

Nhưng bây giờ thứ Hứa Thanh nhìn thấy, là Thần Linh hình thái tri chu bị ba thần Nhật Nguyệt Tinh phong ấn.

“Phía sau còn có đoạn lịch sử khác... Ba vị thần, đến vào lúc nào?”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc lâu hắn không còn suy tư về việc này nữa, bởi vì hiện giờ việc trọng yếu nhất, là lấy cái đầu lâu cuối cùng ra.

Tuy rằng sở hữu tám cái đầu lâu đã khiến hắn có đủ tư cách rời khỏi cùng với thu nạp sương mù xám, nhưng nếu đã lấy ra tám cái, như vậy...Hứa Thanh cũng không muốn bỏ qua cái thứ chín.

Muốn làm, phải làm đến tận cùng.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, hai tay bấm niệm pháp quyết, tử thủy tinh lập tức rung động phát ra tia sáng, tám cái đầu lâu bay lượn ở, sắp xếp tạo thành trận pháp của Trần Nhị Ngưu.

Chỉ là lần này không phải lấy năm cái đầu lâu làm vật dẫn, mà lấy tám cái, dẫn dắt một cái cuối cùng!

Rất nhanh, tám cái đầu lâu tràn ra rung động, va chạm lẫn nhau hình thành hắc động, chiếu ra cái đầu lâu thứ chín.

Hứa Thanh lập tức bấm niệm pháp quyết, thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt hiện ra, một khắc hóa thành mặt nước, hắn chợt giơ tay lên chụp tới.

Nhưng vào một khắc hắn đụng chạm cùng với cái đầu lâu thứ chín, ngàn trượng phía dưới nước bùn bỗng nhiên tràn ra một cỗ chấn động kinh người.

Tòa điện thờ ở dưới ngàn trượng rung động kịch liệt, khí tức kinh khủng dâng lên.

Khí tức này kinh thiên động địa, một khắc xuất hiện, toàn bộ cấm địa Cửu Lê đều lắc lư, thậm chí liên lụy tới cả bên ngoài, lan tràn khắp Sơn Hải đại vực.

Trong thời gian ngắn, Sơn Hải đại vực nổ vang, thiên địa biến sắc, dị chất bốc lên, mơ hồ và vặn vẹo chiếm cứ toàn bộ.

Giống như Tàn Diện Thần Linh mở mắt!

Toàn bộ hung thú bên trong đại vực đều run rẩy, trong mắt đỏ thẫm, phát ra tiếng kêu rên cùng gào thét tràn ngập oán khí.

Hơn mười vạn tu sĩ Viêm Nguyệt săn bắn trong đây, bất kể tu vi gì, trong một cái nháy mắt, nội tâm đều nổi lên cảm giác sợ hãi trước đó chưa từng có, thần sắc từng người đại biến, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tịch Đông Tử cũng ở trong số đó, giờ phút này gã đang phi hành trên màn trời, sau khi kịch biến bất thình lình hiện ra, thân ảnh của gã chợt dừng lại, hô hấp dồn dập, sắc mặt trong nháy mắt biến, sau khi cảm giác lập tức nhìn về phía cấm địa Cửu Lê.

Gã có thể cảm nhận được, đầu nguồn của chấn động đang ở bên trong Cửu Lê!

Nếu như đổi thành lúc khác gã sẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng hôm nay trong đầu của gã lại hiện ra cảnh tượng Hứa Thanh bước vào Cửu Lê.

Một cỗ cảm giác bất an không khỏi theo đó dựng lên.

Chương 1969: Đầu lâu thứ chín! (1)

Toàn bộ bầu trời của Sơn Hải đại vực trở nên mơ hồ, gió giục mây vần, đại địa nổ vang, vô số hung thú trong các địa phương khác biệt riêng phần mình phát ra tiếng gào thét.

Vô số âm thanh dung hợp cùng một chỗ, cuối cùng vang vọng trời cao, khiến cho thiên địa biến sắc.

Trong tiếng gào thét còn kèm theo từng tiếng kêu rên đau buồn, tràn đầy thê lương, hiện ra oán khí mãnh liệt đến cực hạn.

Giống như, oán thiên này bất công, oán địa này bất chính!

Oán tộc quần phản bội, oán bản thân ngu trung!

Tất cả, dường như vốn tồn tại ở sâu trong linh hồn cùng với huyết mạch truyền thừa của những con hung thú, ngày bình thường ẩn nấp cực sâu, thậm chí ngay cả bản thân chúng nó cũng không cách nào cảm giác, bây giờ bởi vì Sơn Hải đại vực biến hóa, bởi vì khí tức của cường địch, cho nên đã xuất hiện khôi phục trình độ nhất định, theo bản năng hiện lên.

Thần sắc của từng thí luyện giả tham gia đại săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc không ngừng biến hóa, có ngạc nhiên, có hoảng sợ, có kinh ngạc, đủ loại cảm xúc như là gió bão bộc phát trong lòng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại sao Sơn Hải đại vực lại đột nhiên trở lên như vậy?”

“Hình như đám hung thú đã nhận phải kích thích cực lớn!”

Không chỉ nội tâm của thí luyện giả tầm thường xuất hiện gợn sóng, giờ phút này ngay cả những đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt trong Sơn Hải đại vực cũng giống như thế.

Tịch Đông Tử nhìn về phía cấm địa Cửu Lê, trái tim đập nhanh, trong một khu vực khác, Phàm Thế Song vẻ mặt bình tĩnh đang khoanh chân đả tọa chợt mở mắt ra, sắc mặt biến hóa, nhanh chóng quay đầu nhìn tới cấm địa Cửu Lê xa xa.

Biểu cảm của gã dần dần ngưng trọng, hai mắt càng là co rút lại.

“Đầu nguồn đến từ Cửu Lê!”

“Chỗ đó… . . Đã xảy ra biến cố gì?”

Nội tâm của Phàm Thế Song dâng lên bất an, mặc kệ là kinh nghiệm hay là bản thân gã nghe nói, đều chưa từng thấy nơi đây xuất hiện một màn như bây giờ.

Còn có Thiên Mặc Tử và Thác Thạch Sơn, cho dù ở các địa phương bất đồng, tâm thần đều dâng lên cùng loại phong bạo, bị chấn động sinh ra từ Cửu Lê làm cho kinh hãi.

Cảm giác bất an càng dần càng đậm.

Cùng lúc đó, ở khu vực vòng phía dưới của Sơn Hải đại vực, trong địa phương Sơn Xi, có một đạo thân ảnh đang đang nhanh chóng chạy như điên.

Tốc độ của thân ảnh ấy cực nhanh, nhưng nếu như cẩn thận nhìn, chẳng biết tại sao lại cảm thấy thân ảnh đó hiện ra một cỗ hèn mọn bỉ ổi.

Chính là Nhị Ngưu.

Y đồng dạng cũng cảm nhận được chấn động mênh mông, trong lúc bay nhanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời, trong lòng hiện lên một cái suy đoán.

“Tại sao ta lại có cảm giác việc này có liên quan tới tiểu sư đệ?”

Nhị Ngưu trừng mắt, thầm nghĩ tiểu sư đệ chưa tới nơi tụ hợp, chẳng lẽ đã phát hiện ra bảo bối gì tốt hơn…

Ngay khi y đang suy tư, phía sau bỗng truyền đến tiếng rít bén nhọn, một thanh niên mặt như quan ngọc xông ra từ trong rừng phía sau Nhị Ngưu.

Dù là thiên địa xuất hiện biến hóa như thế, nhưng trong mắt của thanh niên nọ hình như đều không trọng yếu, chỉ có thân ảnh Nhị Ngưu trước mắt là thứ duy nhất mà gã quan tâm.

Vì vậy sau khi hiện thân ngay lập tức đuổi theo.

Nếu như có những tu sĩ Viêm Nguyệt khác ở đây, nhất định có thể nhận ra người thanh niên nọ chính là đại thiên kiêu đệ nhất của Viêm Nguyệt, Viêm Huyền Tử cao cao tại thượng!

Thân là đại thiên kiêu đệ nhất, địa vị cùng thân phận của gã đều cực cao, người cùng thế hệ không có ai dám trêu chọc gã, cho nên việc có người bị gã truy kích cũng không thấy nhiều lắm.

Nhưng bây giờ cảnh đó lại xuất hiện ở nơi đây.

Quan trọng nhất là, quần áo của Viêm Huyền Tử lại có chút chật vật, biểu cảm âm trầm, trong mắt ẩn chứa sát ý, giống như Nhị Ngưu chính là kẻ thù không đội trời chung của gã.

Loại sự tình này càng thuộc về hi hữu.

“Yến Tử à, ngươi cần gì phải đuổi theo một đại nam nhân như ta không bỏ chứ, trong lòng ta đã có chỗ thuộc về, ngươi vẫn là buông tha đi.”

Giọng nói cảm khái tràn đầy ti tiện của Nhị Ngưu truyền đến.

Nói xong thân thể lập tức nhoáng một cái, lần nữa chui vào bên trong rừng rậm, chỉ là giờ phút này trong mắt lại hiện lên vẻ điên cuồng.

Bạn đang đọc bản dịch tại bạch ngọc sách chấm vip.

Viêm Huyền Tử ở phía sau nghe được Nhị Ngư nói, trong mắt xuất hiện tơ máu, sát ý càng thêm cuồng bạo, cực kỳ phẫn nộ truy kích theo.

Cứ như vậy, toàn bộ Sơn Hải đại vực đều xuất hiện gợn sóng cùng phong bạo.

Mà hạch tâm của mảnh phong bạo này, bên trong cấm địa Cửu Lê, nội tâm của Hứa Thanh cũng đồng dạng nổ vang, chấn động cùng với khí tức kinh khủng đến từ điện thờ ở ngàn trượng dưới nước bùn, khiến hắn tựa như một chiếc thuyền cô độc trong sóng dữ, có một loại cảm giác tùy thời đều có thể tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Hiển nhiên việc vớt cái đầu lâu cuối cùng đã chạm đến căn nguyên, cho nên mới dẫn tới điện thờ biến hóa.

Nếu như muốn hóa giải thật ra cũng đơn giản, chỉ cần Hứa Thanh bỏ qua lần vớt này là được.

Nhưng đã vớt lên tám cái, chỉ kém một cái cuối cùng là có thể nguyên vẹn, nếu như bỏ qua Hứa Thanh cảm thấy rất không cam lòng.

Nhất là hắn còn có một dự cảm mãnh liệt, nếu như có thể vớt ra đầu lâu thứ chín, như vậy chín cái đầu lâu có lẽ sẽ xuất hiện một chút biến hóa kỳ dị.

Biến hóa này là gì hắn không cách nào phán đoán rõ được, nhưng hắn cảm thấy nhất định không nhỏ.

Chỉ là đại giới phải trả hơi lớn.

Một khi cưỡng ép vớt ra, tất nhiên sẽ kích thích điện thờ bên dưới xuất hiện khí tức càng kinh khủng hơn.

Đối mặt với vị Thần Linh mạnh hơn cả Xích Mẫu, Hứa Thanh biết rõ mình không có chút lực chống cự nào.

Chỉ là… . . Nếu như đổi thành lúc hắn chưa có hiểu rõ về lịch sử của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, khi gặp phải việc như vậy chắc chắn hắn sẽ không chút do dự mà lựa chọn bỏ qua.

Dẫu sao sống sót mới là quan trọng nhất.

Nhưng sau khi hiểu rõ về lịch sử của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Hứa Thanh mơ hồ có một loại phán đoán, mình cũng không phải là không thể … . . đoạt thức ăn trước miệng cọp!

Vì vậy trong lòng của hắn nhanh chóng cân nhắc, trong đầu hiện ra bố cục ở trong ngàn trượng dưới nước bùn.

“Điện thờ bị ba vị thần trấn áp… . . Nó rung động lắc lư, tất nhiên cũng sẽ dẫn động phong ấn của ba vị thần!”

“Nhìn từ lịch sử lúc trước, giữa ba vị thần cùng Thần Linh hình thái tri chu hẳn có tồn tại manh mối hoặc sự liên quan… . .”

Chương 1970: Đầu lâu thứ chín! (2)

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, càng có một loại điên cuồng tương tự cùng chỗ Nhị Ngưu.

Có chút thời điểm, nhân sinh không thể quá mức tuân theo khuôn phép, cần đi đánh cuộc một lần!

Như lúc này, dưới khí tức bên dưới ảnh hưởng đến, Tỉnh Trung Lao Nguyệt đang tan vỡ, ngay cả trận pháp do Nhị Ngưu chỉ dẫn cũng đều như vậy, mắt thấy cơ hội sẽ ngay lập tức thoáng qua.

Hứa Thanh không chần chừ nữa, đồng loạt bộc phát toàn bộ tu vi cùng với lực lượng Thần Linh, hóa thành một cỗ đại lực dung nhập vào trong thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt, hung hăng chụp tới đầu lâu cuối cùng.

Tiếng nước rào rào truyền ra, toàn thân Hứa Thanh rung động cực mạnh, vớt mạnh như vậy khiến cho thân hình của hắn xuất hiện nhiều chỗ tan vỡ, khắp người tràn đầy vết thương, đã thành huyết nhân.

Nhưng sau khi trả đại giới như thế, hắn giơ tay phải lên, bên trong vệt nước là đầu lâu thứ chín rõ ràng hiện ra.

Một cái chớp mắt lấy ra, Hứa Thanh không cần nghĩ ngợi trực tiếp nuốt vào trong miệng, đồng thời thân thể cấp tốc bay lên trên không chạy trốn khỏi nơi đây.

Nhưng bên dưới nước bùn cũng lập tức dựng lên chấn động càng thêm cuồng bạo.

Theo sau đó là một cỗ khôi phục toàn diện tản ra.

Bầu trời vỡ vụn, đại địa sụp đổ.

Giống như tận thế phủ xuống!

Một tiếng lẩm bẩm như tới từ viễn cổ vang vọng từ chỗ sâu trong lòng đất, nước bùn bên trên bị ảnh hưởng đến, không ngừng run rẩy tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Vòng xoáy ầm ầm chuyển động, nhấc lên tất cả nước bùn, ngay từ đầu còn có chút chậm chạp, phạm vi cũng chỉ có mấy ngàn trượng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã cực kỳ kinh người, đạt đến mấy vạn trượng …mười vạn trượng.

Cuối cùng là bao trùm toàn bộ cấm địa Cửu Lê, chuyển động cũng càng lúc càng nhanh, dẫn dắt bát phương, khiến cho vô số bùn đất văng ra khắp nơi.

Khu vực ngàn trượng dưới nước bùn cũng lập tức hiển lộ ở bên trong vòng xoáy.

Động quật trong đó, hiện thế!

Điện thờ nơi ấy cũng tương tự như vậy, đang bay lên bên trên!

Trong đó phát ra ánh sáng chiếu rọi bầu trời, từ xa nhìn lại, sương mù xám của Cửu Lê cũng bắt đầu tiêu tán.

Mà chấn động ngập trời từ điện thờ bộc phát ra, cũng đưa tiếng lẩm bẩm lan tràn khắp mọi ngóc ngách trong Sơn Hải đại vực.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng hung thú kêu rên gào thét càng đậm, thân hồn tu sĩ rung động lắc lư càng mạnh hơn.

Sơn Hải đại vực… . . Hoàn toàn bạo phát!

Mà đầu nguồn là Thần Linh Tri Chu, trong lúc thiên địa nổ vang, khí tức theo đó dựng lên, dấu hiệu khôi phục trên người nó lại càng thêm rõ ràng.

Lực lượng Nhật Viêm ở trên mi tâm, vết tích Nguyệt Viêm ở trên thân thể, Tinh Viêm trấn áp ở bốn phía, tất cả đều xuất hiện dấu hiệu bị đuổi ra, bắt đầu buông lỏng.

Mí mắt của Tri Chu rung rung, giống như đang muốn mở ra.

Hứa Thanh nhìn thấy như vậy, hô hấp dồn dập, lúc này thân thể của hắn đang ở ngay phía trên vòng xoáy, theo hắn bay nhanh, rất nhiều sương mù xám từ bát phương vọt tới, vờn quanh bốn phía gia trì cho hắn.

Nhưng đối mặt với Thần Linh Tri Chu, gia trì như vậy không có tác dụng quá lớn.

Dưới dấu hiệu khôi phục mãnh liệt bộc phát, một cỗ hấp lực cực lớn cũng từ trong đó bay lên, bao phủ Hứa Thanh vào, khiến hắn chẳng những không cách nào tiếp tục rời đi, ngược lại còn bị hấp lực cuốn ngược lại.

Hình như không buông bỏ đầu lâu vẫn muốn rời khỏi nơi đây là chuyện không thể nào.

“Chẳng lẽ ta phán đoán sai rồi, giữa ba vị thần Nhật Nguyệt Tinh và Thần Linh Tri Chu không hề có liên quan?”

Nguy cơ ngay ở trước mắt, trong lúc Hứa Thanh đang phải đối mặt lựa chọn có nên buông tha hay không, biến cố lại xuất hiện!

Sau khi nhánh cây do lực lượng Nhật Viêm biến thành cắm ở mi tâm tượng thần Tri Chu bị buộc bức bách đẩy ra một tấc, bây giờ bỗng nhiên tản mát ra ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng đó như là mặt trời, rực rỡ tột cùng, lan tràn thiên địa, đồng thời cho Hứa Thanh cảm giác thật giống như mi tâm của tượng thần Tri Chu thật sự xuất hiện một cái mặt trời.

Tiếng kêu rên thống khổ, truyền ra từ trong cơ thể tượng thần Tri Chu.

Ngay khi truyền vào trong tai Hứa Thanh, đầu của hắn oanh một tiếng, phun ra máu tươi, không cách nào thừa nhận.

Cũng may bởi vì chín cái đầu lâu nguyên vẹn bên trong tử thủy tinh, giờ phút này đã hoàn toàn hòa làm một thể cùng với Hứa Thanh, sương mù xám tràn ngập hóa giải giúp hắn.

Cùng lúc đó, lực lượng Nguyệt Viêm biến thành bốn cây trường thương trên thân thể của tượng thần Tri Chu cũng lập tức trở lên sắc bén, cảm giác băng hàn khuếch tán, bên trên xuất hiện hư ảnh trùng lặp, lần nữa hình thành bốn cây trường thương trực tiếp cắm xuống.

Tiếng kêu rên, càng thêm thê lương.

Còn có tám chiếc bình bùn đến từ Tinh Viêm hình như trở nên càng nặng, hung hăng ấn xuống.

Vòng xoáy trong Cửu Lê lập tức dừng lại, điện thờ muốn bay lên trong đó mãnh liệt run rẩy, dưới lực lượng của ba vị thần Nhật Nguyệt Tinh không cách nào tiếp tục nữa, chỉ có thể lại hạ xuống động quật.

Hấp lực tràn ra cũng tan biến.

Về phần Hứa Thanh, toàn thân hắn run rẩy, lúc trước Thần Linh Tri Chu kêu rên, hắn đã nhận lấy đau khổ cực lớn, thân thể liên tục tan vỡ, linh hồn cũng đều ảm đạm.

Nếu không phải có sương mù xám thủ hộ, có lẽ bây giờ hắn đã hình thần câu diệt, giờ phút này hắn cưỡng ép giữ vững tinh thần, mượn nhờ hấp lực tiêu tán, chợt liều mạng dốc toàn lực xông về phía trước.

Oanh một tiếng, rốt cuộc hắn thoát ly khỏi phạm vi này, xuất hiện ở bên ngoài mấy ngàn trượng.

Sau đó Hứa Thanh không chút do dự, hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, làm cho đầu óc sắp hôn mê trở lên thanh tỉnh một chút, tiếp tục bay nhanh.

Cho đến khi bay ra ngoài trăm dặm, sau lưng của hắn bỗng tản ra gợn sóng mênh mông giống như sóng lớn, nương theo đó là ba cỗ uy áp Thần Linh kinh thiên động địa.

Hô hấp Hứa Thanh trì trệ, quay đầu nhìn lại.

Ngoài trăm dặm xa xa, giờ phút này phía trên bầu trời chỗ hạch tâm vòng xoáy điện thờ Tri Chu xuất hiện một màn cực kỳ chấn động, rung chuyển thế gian!

Đó là ba tòa điện thờ cực lớn lăng không xuất hiện!

Một tòa tạo hình như chiến xa, trong đó cung phụng là Nhật.

Một tòa hình thái như Phượng cung, trong đó cung phụng là Nguyệt.

Một tòa có bộ dáng kiệu màu đỏ, trong đó cung phụng là Tinh.

Tất cả cùng lúc hiện ra kim quang đầy trời.

Hung hăng trấn xuống phía dưới!

Chương 1971: Thân ảnh trong núi tro cốt (1)

Giữa thiên địa xuất hiện gợn sóng rung động, từng vòng không ngừng khuếch tán ra, ảnh hướng đến bát phương.

Toàn thân Hứa Thanh tràn ra vô số sương mù xám.

Loại lực lượng bản nguyên đến từ Vu này khiến cho hắn có thể trong một khoảng cách, thừa nhận uy áp quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Liếc mắt xong Hứa Thanh lập tức quay đầu, cấp tốc bay nhanh về phía trước.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy sương mù xám nồng đậm tràn ngập bốn phía quanh Hứa Thanh, trong lúc cuộn trào che khuất cả bầu trời, dưới sự gia trì của nó, tốc độ của hắn cũng càng dần càng kinh người.

Hơn 10 hơi thở sau, khi thân ảnh Hứa Thanh tan biến khỏi chân trời, sương mù lại thiếu đi trọn vẹn ba thành.

Chuẩn xác mà nói, không phải thiếu đi, mà hạch tâm của ba thành sương mù tựa như có được sinh mệnh, lưu động về phía xa xa.

Theo Hứa Thanh một đường đi về phía trước, lưu động nọ cũng càng dần càng mạnh mẽ, dường như tổng thể của sương mù trong cấm địa Cửu Lê đều biến thành hai phần.

Tạo thành gió đối lưu trong thiên địa.

Cho đến hai canh giờ sau, biên giới cấm địa Cửu Lê, sương mù nơi đây đột nhiên trở lên kịch liệt, từng sợi tản ra phía ngoài, đột phá giới hạn Cửu Lê, xuất hiện ở bên ngoài.

Rất nhanh, một đoàn sương mù thật lớn xông ra từ trong Cửu Lê.

Phạm vi của đoàn sương mù này cực kỳ lớn, trong đó tràn ngập sương mù xám, thậm chí bởi vì sương mù quá mức nồng đậm mà tạo thành một cái vòng xoáy màu xám thật lớn.

Nếu có tu sĩ ở chung quanh đây, sau khi nhìn thấy nhất định sẽ rất hoảng sợ, nội tâm cũng dấy lên sấm sét nổ vang.

Thật sự là khí thế của vòng xoáy sương mù quá mức động trời.

Đồng thời đây cũng là lần đầu tiên từ sau khi cấm địa Cửu Lê hình thành, xuất hiện trường hợp sương mù bay ra bên ngoài, cho đến thời điểm này, sương mù Cửu Lê đều có biên giới, sẽ không tản ra bên ngoài chút nào.

Thẳng đến ngày hôm nay, điều đó đã thay đổi.

Mà bên trong vòng xoáy sương mù nọ tồn tại một thân ảnh, chính là Hứa Thanh.

Hắn thành công rời khỏi cấm địa Cửu Lê!

Mặc dù bất cứ ai sau khi đi vào cấm địa Cửu Lê đều sẽ hình thành nhân quả ràng buộc cùng sương mù xám, không cách nào rời khỏi, nhưng hắn có thể dựa theo suy nghĩ của mình, dắt theo sương mù… Cùng nhau rời khỏi.

Về phần biến cố chỗ hạch tâm, hiện giờ hắn đã không rảnh để lo lắng, sau khi xuất hiện ở ngoài, tốc độ của Hứa Thanh lần nữa tăng vọt, lập tức vọt nhanh về phía trước.

Hắn phải nhanh chóng tìm một chỗ để khôi phục thương thế.

Mặt khác, bây giờ hắn còn không cách nào thu được sương mù xám bốn phía vào trong cơ thể, cho nên vô cùng dễ làm người khác chú ý.

Cứ như vậy kéo dài, sẽ bất lợi với việc ẩn giấu.

Đồng thời nếu như trạng thái bây giờ của hắn gặp phải đại thiên kiêu như Tịch Đông Tử, sẽ rất bất lợi.

Hắn cần có thời gian, hoàn toàn thu hồi sương mù xám.

Vì vậy Hứa Thanh khẽ nhoáng một cái, trực tiếp hạ từ trên bầu trời xuống, một khắc rơi xuống đất hắn giơ chân phải lên hung hăng đạp mạnh, thân ảnh ngay lập tức dung nhập vào bên trong đại địa.

Trong lúc không ngừng trầm xuống, hắn cũng dẫn theo sương mù xám ngoài thân thể vào trong lòng đất.

Cho đến khi trầm xuống vị trí hơn ngàn trượng, từ bên ngoài nhìn lại, đã không còn có quá nhiều dấu vết của sương mù xám nữa.

Lúc này Hứa Thanh mới thở ra một hơi trong lòng.

Nhưng hắn biết rõ nơi đây vẫn tương đối không an toàn, bởi vì cách Cửu Lê quá gần.

Cho nên hắn lại cắn răng kiên trì, tiếp tục tiến lên trong lòng đất, cho đến một ngày sau, rốt cuộc tìm được một chỗ thích hợp để ẩn thân.

Đó là một mảnh sơn mạch bên trong rừng rậm.

Sơn mạch này có thể che giấu sương mù xám, hình thành bình chướng thiên nhiên.

Vì vậy Hứa Thanh đã đào một mảnh động quật ở dưới lòng đất, khoanh chân đả tọa.

“Tiếp tục tìm kiếm địa phương ẩn giấu đã không có ý nghĩa, ta trốn chính là những tu sĩ tham dự đại săn bắn khác, không phải là ba vị thần... . .”

“Nếu như ba vị thần muốn tìm ta, như vậy ở trong đây Sơn Hải đại vực này, ta ẩn tàng hay không đều giống nhau.”

Hứa Thanh rất rõ ràng điểm này, bây giờ sau khi cân nhắc, hai mắt khép kín, tử thủy tinh trong cơ thể tràn ra ánh sáng tím, bao phủ toàn thân.

Bắt đầu khôi phục.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ba ngày sau Hứa Thanh khoanh chân ngồi mở hai mắt ra, trong mắt lập lòe quang mang màu tím rực rỡ, vết thương trên thân thể hoàn toàn khép lại, nhưng thương thế bên trong chỉ khôi phục non nửa.

Lần này thương thế của hắn quá mức nghiêm trọng.

Dù có tử thủy tinh cũng cần một ít thời gian mới có thể giúp hắn khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng mà bây giờ chiến lực của Hứa Thanh đã khôi phục một chút.

“Như vậy tiếp theo, chính là thu sương mù xám vào bên trong tử thủy tinh… Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn biết rõ sương mù xám không phải đi theo chính mình ra ngoài, mà là đi theo chín cái xương đầu của Cửu Lê.

Vì vậy sau khi suy tư một lát, hắn nhắm mắt lại dung nhập tâm thần vào bên trong tử thủy tinh, thử nghiệm các loại phương pháp thu nạp sương mù xám.

Đây là một cái quá trình thăm dò đầu lâu Cửu Lê, cho nên không phải rất nhanh, nhưng theo nghiên cứu rất nhiều về chín cái xương đầu bên trong tử thủy tinh, sương mù xám tràn ngập trong bùn đất xung quanh bắt đầu chậm rãi hội tụ về chỗ hắn.

Từng sợi từ bát phương đến, chui vào trong cơ thể, theo máu thịt tràn vào tử thủy tinh trong ngực hắn, chỉ là quá trình có chút chậm chạp.

Cho đến hai ngày sau, theo tia sáng của tử thủy tinh kịch liệt lập lòe, Hứa Thanh chợt mở hai mắt ra.

“Cuối cùng là dung nhập lạc ấn của ta vào bên trong chín cái xương đầu, miễn cưỡng trở thành một thể cùng chúng nó, để chúng không còn bài xích đối với ta!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, giơ tay phải lên để ở trước ngực, trầm thấp mở miệng.

“Vu nguyên!”

Lời này vừa ra, bên trong ánh sáng tím lập lòe bốn phía bỗng nhiên xuất hiện chín cái xương đầu, riêng phần mình dữ tợn, đồng thời cũng tràn ra một chút cảm giác đồng nguyên cùng Hứa Thanh.

“Quy!”

Tay phải Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết, nhấn ra phía ngoài một cái.

Sương mù xám bay chung quanh người hắn lập tức dừng lại, trong hơi thở tiếp theo lại bắt đầu cuồng bạo, điên cuồng chui ra từ trong đất bùn bát phương, cấp tốc dung nhập tới chín cái xương đầu.

Chương 1972: Thân ảnh trong núi tro cốt (2)

Sương mù càng dần càng ít.

Chín cái xương đầu lại mọc ra máu thịt màu xám.

Cho đến cuối cùng, sau khi toàn bộ sương mù đều dung nhập chín cái xương đầu, hình dạng của bọn nó cũng xuất hiện biến hóa cực lớn.

Đã thành… Đèn lồng máu thịt!

Màu sắc của chín cái đèn lồng là màu xám tro, nhìn như máu thịt tạo thành, nhưng trên thực tế bản chất của nó vẫn là sương mù xám.

Giờ phút này chúng nó trôi lơ lửng ở bốn phía Hứa Thanh, chậm rãi chuyển động trong ánh sáng tím.

Hứa Thanh ngóng nhìn, hắn có thể cảm giác rõ ràng, chín đèn lồng do đầu lâu của Cửu Lê tạo thành có cảm giác đồng nguyên cùng mình, nhưng mà liên hệ này rất nhạt, có thể tùy thời bị xóa đi và bóc tách.

Cuối cùng, đây là hắn dùng tử thủy tinh để phong ấn, không phải chân chính dung hợp cùng bản thân mình, cũng không phải hoàn toàn thuộc về mình.

“Coi như là nửa cái ngoại vật… . .”

Đồng thời cũng bởi vì đầu lâu thứ chín xuất hiện, mảnh vỡ ký ức trong đầu hắn cũng trở lên nguyên vẹn.

Một đoạn lịch sử tương đối đầy đủ từ thời đại xa xưa chiếu vào trong thức hải của Hứa Thanh.

Không sai biệt nhiều cùng với suy đoán của hắn lúc trước, tổng thể mà nói, đây chính là một câu chuyện xưa phản bội.

Về phần lịch sử đằng sau, bên trong mảnh vỡ ký ức của đầu lâu đã không có.

Dẫu sao ký ức lưu lại của đầu lâu là một khắc trước khi tử vong.

Mà vì sao vị Đại tư quyền nọ phải làm như vậy, trong mảnh vỡ ký ức không có đáp án.

Còn có chính là ba vị Thần Linh Nhật Nguyệt Tinh xuất hiện như thế nào hay xuất hiện lúc nào, đều không có đáp án.

Hứa Thanh trầm ngâm.

Thật ra nếu nhìn từ những manh mối hiện hữu, đoạn lịch sử sau đó cũng không khó để đoán ra.

Có khả năng ba vị thần vốn là cùng một phe cánh với Thần Linh Tri Chu.

Cũng có thể là sau đó mới xuất hiện, cướp đoạt hết thảy mọi thứ nơi đây.

Mặc kệ như thế nào, đều là một ngày nào đó, trên bầu trời của Huyền Thiên Đại Vu tộc bỗng nhiên xuất hiện một tòa Thần Sơn mênh mông.

Thần Sơn hạ xuống, ba vị thần đi ra, cao cao tại thượng.

Cũng bởi vì đám Thần đến, Huyền Thiên Đại Vu tộc đã đổi tên thành Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vì vậy cũng sẽ có lịch sử tiếp sau cùng với huy hoàng bây giờ.

Nhìn vào kết cục, trong khoảng thời gian ngắn Hứa Thanh cũng không phân biệt được, đối với tộc quần này mà nói, đây là kết quả tốt hay là xấu.

Nếu nói nó xấu, nhưng tộc quần này chẳng những vẫn kéo dài tới giờ, vả lại còn đạt đến độ cao kinh người.

Còn nói nó tốt, nhưng những sự kiện bị che giấu trong lịch sử, cuối cùng là một trận phản bội khiến người ta thổn thức.

Nhất là trong thời đại bây giờ, Cửu Lê đã bị nói xấu trở thành tọa kỵ của vị Đại tư quyền nọ, Đại Vu trả giá hết thảy vì tộc quần, rồi sau khi tử vong huyết mạch biến thành hung thú, cũng phải chịu cùng loại vận mệnh.

Loại lịch sử bị hậu nhân bịa đặt này, để cho Hứa Thanh nổi lên cảm khái.

“Chỉ có kẻ còn sống, mới có tư cách viết lịch sử.”

“Đây là vị Đại tư quyền nọ tô đẹp đối với bản thân, đồng dạng cũng là Thần Linh nguyện ý thấy.”

Trong đầu Hứa Thanh hiện ra một màn ba vị thần trấn áp đối với điện thờ Tri Chu sau cùng, lại nghĩ tới lúc trước trong Thánh thành, khi mình xem xét cấm địa Cửu Lê, đội trưởng đã cười nhạt một cái.

Lúc đó đội trưởng đã lấy ra hai con tôm.

Hứa Thanh hiểu, tôm có ý là mù lòa, thêu dệt vô căn cớ.

Hứa Thanh, lắc đầu.

Ba vị thần Nhật Nguyệt Tinh xuất hiện ở Viêm Nguyệt lúc nào, có liên quan tới trận âm mưu nọ hay không, đối với Hứa Thanh mà nói, vấn đề này không có ý nghĩa.

“Hiện giờ chuyện quan trọng nhất với ta mà nói… .”

“Đó là làm thế nào chuyển hóa Cửu Lê phong ấn bên trong tử thủy tinh, biến nó thành chiến lực của ta, tăng lên tu vi của ta!”

“Khiến chúng nó và ta chân chính dung hợp cùng một chỗ!”

Trên mặt Hứa Thanh lộ ra vẻ quyết đoán, đáy lòng cũng đã có đáp án phải làm thế nào.

“Bây giờ ta có ba tòa Thần Tàng, một tòa Đế Kiếm Bí Tàng, còn thiếu một tòa nữa là có thể đạt đến đại viên mãn… . .”

“Vốn lấy hình thái Xích Mẫu cũng có thể hình thành, nhưng lại tồn tại tai họa ngầm.”

“Mà bây giờ… Nếu có thể luyện Cửu Lê thành Bí Tàng, vậy tất cả đều đã được giải quyết, Cửu Lê với tư cách Vu đạo đỉnh phong, có thể được Thần Linh Tri Chu coi trọng như vậy, từ đó có thể thấy vị cách tuyệt đối sẽ không kém hơn so với Xích Mẫu, thậm chí đại khái còn siêu việt.”

“Rất thích hợp trở thành tòa Bí Tàng thứ năm của ta, đây là một tòa Vu Tàng!”

“Sau khi trở thành Vu Tàng, tự nhiên sẽ hoàn toàn trở thành nhất thể cùng ta, sẽ không bị tuỳ tiện bóc tách, mà sương mù Cửu

Lê cũng sẽ trở thành thủ đoạn của ta!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u.

Đối với sương mù xám Vu nguyên, cảm thụ của hắn cực kỳ mãnh liệt, cũng biết rõ lực lượng bài xích Thần Linh và tu vi ẩn chứa trong đó bá đạo cỡ nào.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh đứng lên, thần sắc nghiêm túc, cúi đầu khom người về phía Cửu Lê.

Cúi đầu này chính là bái nhân quả, chính là kính huy hoàng.

Sau đó hắn ngồi xuống, hai mắt khép kín, bắt đầu luyện hóa!

Cùng lúc đó, cách vị trí của hắn một chút phạm vi, chỗ sâu trong cấm địa Cửu Lê, màn trấn áp của ba vị thần đối với điện thờ cũng đã kết thúc.

Theo điện thờ của ba vị thần tiêu tán, mặt nước bùn lại khôi phục như thường, sương mù bốn phía lưu động, che đậy hết thảy dấu vết.

Dưới nước bùn, phong ấn Thần Linh Tri Chu trong điện thờ càng thêm nồng đậm, hình như khí tức cuối cùng cũng xuất hiện dấu hiệu dập tắt.

Mà núi tro cốt phía dưới thì hết thảy như thường, không có bất kỳ biến hóa nào.

Chỉ là, ở chỗ sâu trong ngọn núi mà người ngoài không cách nào dò xét, mơ hồ có một tiếng thở dài vang vọng.

Đó là một thân ảnh ẩn ở trong núi tro cốt.

Thân ảnh ấy tràn ngập cảm giác tang thương cùng với năm tháng cổ xưa.

Thân ảnh ấy đã lâu không hề nhúc nhích, như là tử thi.

Nhưng lúc này gã bỗng nhiên mở mắt ra.

Nếu như có tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc ở đây, sau khi nhìn rõ bộ dáng ấy, chắc chắn sẽ chấn động tột cùng.

Bởi vì bộ dáng của gã lại giống như đúc cùng… vị Đại tư quyền Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đã vẫn lạc vô tận năm tháng!

Chương 1973: Bí Tàng thứ năm: Vu Tàng (1)

Thời gian nhoáng một cái, bảy ngày trôi qua.

Bởi vì cấm địa Cửu Lê bị phong ấn lại, cho nên chấn động trong Sơn Hải đại vực cũng đã trở về bình thường.

Hung thú bên trong không còn kêu rên nữa, vùng vẫy đến từ huyết mạch cùng linh hồn dần dần tiêu tán, bị thú tính thay thế toàn bộ.

Nhưng tu sĩ tham dự đại săn bắn Viêm Nguyệt Huyền Thiên, nội tâm của bọn họ không cách nào bình tĩnh, đủ loại suy đoán khác biệt hiện lên trong lòng từng người.

Trong đó phần lớn đều thông qua phương thức khác biệt, biết được đầu nguồn gây ra chấn động trong Sơn Hải đại vực, vì vậy nhao nhao tránh đi, không muốn tới gần khu vực Cửu Lê.

Dù là sơn mạch Hứa Thanh ẩn thân, mặc dù cách cấm địa Cửu Lê một phạm vi, nhưng ở trong bảy ngày này cũng không có quá nhiều người qua đường.

Hơn nữa hắn ẩn nấp vô cùng kỹ, sương mù xám đã hoàn toàn bị tử thủy tinh hấp thu, cho nên chưa từng có ai phát hiện.

Như vậy khiến cho Hứa Thanh có thể im lặng trong bảy ngày, toàn tâm đắm chìm luyện hóa Vu Tàng Cửu Lê.

Muốn hoàn toàn nắm quyền Cửu Lê, biến nó trở thành một phần bộ phận của thân thể, chỉ có thể luyện nó thành Vu Tàng.

Nhưng một bước này không phải đơn giản như vậy.

Việc đầu tiên cần làm không phải dung nhập từng chiếc đèn lồng trôi lơ lửng ở ngoài vào trong cơ thể, mà phải đắp nặn ra một cái nền tảng Bí Tàng để dung nạp đèn lồng trong thức hải.

Cái nền tảng Bí Tàng này rất quan trọng, một phương diện phải có thể thừa nhận Cửu Lê dung nhập, một phương diện khác cũng liên quan tới việc cùng cuối Hứa Thanh có thể chân chính dung hợp cùng một nhịp thở với Cửu Lê hay không.

Cho nên sau khi suy tư, Hứa Thanh đã có một cái quyết định.

Dùng máu thịt làm nền tảng, bạch cốt làm núi!

Trong bảy ngày qua, hắn không ngừng tiêu hao huyết nhục của mình, khiến cho bên trong thức hải hội tụ ra nền tảng Bí Tàng.

Quá trình này cần số lượng máu thịt quá lớn, dưới trạng thái bình thường, coi như Hứa Thanh chôn cả bản thân cũng không đủ.

Vì vậy hắn nghĩ tới bạch phong của Thanh Sa đại mạc trong Tế Nguyệt đại vực.

Đó là một làn gió kinh khủng có thể khiến cho máu thịt cùng với xương cốt tự sinh trưởng không có trật tự, ban đầu ở bên trong Thanh Sa đại mạc, phàm là người bị bạch phong thổi qua, đều khiến máu thịt trở thành dị dạng, cho đến khi hóa thành một núi thịt không có trật tự mà chết.

Lúc trước hắn từng nghiên cứu qua loại hiện tượng đó, cũng thử qua ở trên thân người khác, còn từng là một trong cách điều chế tạo ra Giải Chú đan.

Đồng thời hắn biết rõ, máu thịt dài ra đó cũng đích xác thuộc về bản thân mình.

Cho nên sau khi nghĩ ngợi, Hứa Thanh nghiến răng, lấy đan dược ẩn chứa bạch phong còn lại trong túi trữ vật ra nuốt vào, thân thể ngay lập tức xuất hiện dấu hiệu sinh trưởng không có trật tự.

Bảy tám cái cánh tay, hơn mười cái chân, thêm cả đầu, toàn bộ điên cuồng mọc ra, thân hình càng trở lên mập mạp khổng lồ.

Mượn nhờ những thứ máu thịt mới mọc thêm đó, Hứa Thanh bắt đầu tiêu hao, Bí Tàng trong thức hải của hắn dần dần đã có hình thức ban đầu.

Trong lúc đó, hắn cũng nuốt vào không ít đan dược ẩn chứa bạch phong, thân thể sinh trưởng không có trật tự cũng từng bước tăng đến trình độ khoa trương, nhiều lần hóa thành núi thịt.

Cảm giác suy yếu nhiều lần xuất hiện, cũng may có tử thủy tinh khôi phục, mới khiến cho hắn miễn cưỡng kiên trì.

Cuối cùng, tạo thành một cái đại địa máu thịt khoảng vạn trượng.

Đây là cực hạn của hắn.

Toàn bộ vạn trượng máu thịt đều là của bản thân cơ thể Hứa Thanh, dùng thứ này để làm nền tảng cho Bí Tàng, dĩ nhiên sẽ đồng nguyên cùng hắn.

Mặt khác, phía trên vạn trượng máu thịt, xương cốt của Hứa Thanh cũng đang không ngừng chồng chất, tạo thành chín tòa cốt sơn.

Bộ dáng của chín tòa cốt sơn đều là hình đầu lâu.

Chính là Hứa Thanh dựa theo bố cục cùng với bộ dạng của Cửu Lê ở dưới hạch tâm ngàn trượng trong trí nhớ để đắp nặn ra.

Đại địa là huyết nhục của hắn, cốt sơn là xương cốt của hắn.

Một khắc hình thành, Hứa Thanh ở dưới vùng núi mở hai mắt ra.

Lúc này sắc mặt của hắn trắng bệch, thân thể suy yếu, thần thái của hai mắt ảm đạm đi rất nhiều, tiêu hao thật sự là quá lớn.

Nhưng mà trong mắt vẫn ẩn chứa tia sáng như trước.

“Căn cơ thịt cốt đã thành, tiếp theo chính là dung nhập!”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn tới chín chiếc đèn lồng trôi nổi bốn phía, giơ tay phải lên chỉ một ngón về một cái trong đó, nháy mắt hạ xuống, đèn lồng rung động lắc lư, bay thẳng đến Hứa Thanh.

Một khắc đụng chạm cùng ngón tay, đèn lồng nhanh dung nhập đi vào, trong nháy mắt tiếp theo tan biến khỏi trước mặt Hứa Thanh, lúc xuất hiện… Thình lình đã ở trong thức hải của hắn, chợt rơi xuống cốt sơn trên vạn trượng máu thịt thuộc về nó.

Chớp mắt đèn lồng và cốt sơn chạm vào nhau, sương mù xám trong đó ầm ầm bộc phát, cùng với đèn lồng dung nhập vào trong cốt sơn hình đầu lâu.

Một khắc hoàn toàn dung nhập, cốt sơn đó rung động lắc lư, sương mù xám bao trùm, huyễn hóa ra máu thịt, lỗ mắt nguyên bản trống rỗng cũng nổi lên hai luồng lửa màu đen.

Sau đó từ bên trong đầu lâu bỗng truyền ra một tiếng gào thét giống như tiếng trâu rống.

Ngay sau đó một con hung thú hình thái giống như trâu, nhưng lại có kim thân kim giáp, mọc ra đầu rồng, biến ảo ra ở, nó ngửa mặt lên trời gầm rú, phát ra âm thanh trầm thấp như Thần Linh rù rì.

“Vu Mệnh Tù Ngưu!”

Nó xuất hiện, khí thế như cầu vồng, khiến cho thức hải của Hứa Thanh xuất hiện vô tận gợn sóng.

Cũng ở giờ phút này, liên hệ giữa nó cùng với Hứa Thanh đã trở thành một thể.

Hứa Thanh ngay lập tức ý thức được, hung thú tên là Tù Ngưu nọ chính là một trong những hình thái Vu năm đó của Cửu Lê.

Chương 1974: Bí Tàng thứ năm: Vu Tàng (2)

“Chín cái xương đầu, chín hình thái Vu khác biệt!”

Mắt thấy hữu hiệu, tâm thần Hứa Thanh chấn động, bấm niệm pháp quyết dung nhập chiếc đèn lồng thứ hai, rất nhanh trên một tòa cốt sơn khác của hắn, lại biến ảo ra con hung thú thứ hai.

Đó là một con hung thú thân sói đầu rồng, toàn thân tràn ra một loại dữ tợn hung tàn, thích giết chóc tranh đấu, làm cho người ta có một loại cảm giác nhìn qua chính là tử vong.

Nhất là toàn thân của nó đều là màu đen, sát ý ngập trời phủ lên tâm thần Hứa Thanh, như một kiện hung binh tuyệt thế giáng lâm thế gian!

Tịch Đông Tử lúc trước Hứa Thanh chứng kiến đã có sát ý kinh người, nhưng nếu so sánh cùng hung thú này, chênh lệch quá lớn.

Bên trong sát ý bốc lên, ẩn có tiếng gầm nhẹ vang vọng.

“Vu Mệnh Nhai Tí!”

“Sát ý như thế… . .”

Nội tâm của Hứa Thanh chấn động, thậm chí còn xuất hiện một loại cảm giác bị chấn nhiếp.

Sau một lúc lâu, hắn bình phục chấn động trong thức hải, tiếp tục giơ tay phải lên, chỉ về phía ba chiếc đèn lồng kế tiếp.

Theo ba chiếc đèn lồng dung nhập, phân biệt bay về tòa cốt sơn thứ ba, thứ tư và thứ năm.

Thức hải vừa mới bình phục lại nhấc lên phong bạo trước đó chưa từng có.

Chỉ thấy một khắc đèn lồng dung nhập cốt sơn, ba con hung thú hình thái khác nhau đồng loạt lập lòe, khí thôn sơn hà, bài sơn đảo hải bộc phát ra.

Thân thể Hứa Thanh chấn động kịch liệt, suýt nữa không cách nào thừa nhận, cần phải vận dụng tử thủy tinh để khôi phục, lại tràn ra hồn ti trực tiếp hóa thành hình thái Thần Linh thứ ba, lúc này mới kiên trì được.

Lúc nội thị thức hải, đã thấy ba tôn hung thú khí thế ngập trời.

Một thân ảnh mơ hồ, chợt nhìn không nhận rõ cụ thể, chỉ có thể cảm giác nó nhanh đến mức vượt qua tưởng tượng, chỉ có mượn nhờ nhiều lần dịch chuyển bay vọt liên tiếp hình thành tàn ảnh, mới có thể thấy rõ bộ dáng của nó hình như là Tích Dịch có cánh.

Càng có gió cuốn động theo hai bên, truyền ra âm thanh bén nhọn.

“Vu Mệnh Trào Phong!”

Về phần con thứ tư, giống như rồng, cái đầu tương đối hơi nhỏ hơn so với hung thú khác, lúc xuất hiện trôi lơ lửng ở tại chỗ, khá là im lặng, nhưng một khắc thần thức của Hứa Thanh rơi trên người nó, con hung thú tựa như rắn này chợt ngẩng đầu và mở to miệng, lại truyền ra tiếng gào to cực lớn như khai thiên tích địa.

“Vu Mệnh Bồ Lao!”

Âm thanh này vừa ra, thân thể Hứa Thanh oanh oanh, hình thái Thần Linh thứ ba cũng xuất hiện bất ổn, bị chấn xém chút nữa vỡ ra, phải nhanh chóng hình thành hình thái Thần Linh thứ tư mới giữ vững được thân hình.

Mà con hung thú thứ năm lại càng kinh người hơn!

Nó hình như sư, toàn thân tràn ra khí tức khói lửa, trôi lơ lửng phía trên tòa cốt sơn thứ năm, tràn ra mênh mông uy nghiêm, tựa như có thể trấn áp hết thảy, trời cũng tốt, đất cũng được!

Trong khói lửa thướt tha vờn quanh, nó giống như một tôn Thần Linh chân chính.

Cùng đó là âm thanh trầm thấp vang vọng bát phương.

“Vu Mệnh Toan Nghê!”

Hứa Thanh cảm giác tới con hung thú thứ năm, trong đầu giống như có vô số thiên lôi ầm nổ, trong lòng càng là dựng lên gợn sóng vạn trượng.

Quá mạnh mẽ!

Mặc dù bây giờ còn không biết hiệu dụng cụ thể của chúng nó, nhưng bất luận một con nào, nhìn từ khí tức đều kinh khủng hơn nhiều so với Quỷ Xa mà Hứa Thanh từng thấy.

Hồi lâu, trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ chờ mong, bình phục thức hải, đợi sau khi hết thảy chấn động tiêu tán, hắn giơ tay lên chỉ về phía những chiếc đèn lồng khác.

Trên cốt sơn thứ sáu, thứ bảy, thứ tám lần lượt lộ ra u hỏa, lập tức huyễn hóa ra hung thú khác biệt.

Một con hung thú đầu rồng thân rùa, toàn thân tràn ra khí phách rung chuyển trời đất, thân hình càng kinh người, một khắc xuất hiện, thức hải của Hứa Thanh cũng miễn cưỡng lớn thêm không ít.

“Vu Mệnh Phách Hạ!”

Một con hình hổ đầu rồng, hàm răng cực lớn, lúc hiện thân từ trên người nó lập tức tản ra một cỗ phong ấn, ảnh hưởng đến tâm thần Hứa Thanh, khuếch tán toàn thân của hắn, lan tràn cả ra bên ngoài.

Khiến cho mảnh sơn mạch này trực tiếp xuất hiện cảm giác mơ hồ, bốn phương tám hướng cũng ở vào trạng thái phong ấn.

Trong phong ấn vang vọng tiếng rù rì.

“Vu Mệnh Bệ Ngạn!”

Một con thân cũng giống như rồng nhưng dài và nhỏ, vả lại làm cho người ta có cảm giác ưu nhã, trong lúc bay lượn tràn ra vô số quang điểm màu lam, bồi dưỡng thức hải, thậm chí để cho thần hồn của Hứa Thanh cũng thấy mát lạnh, càng nương theo một cảm giác rất nặng, dường như phủ thêm một bộ giáp tuyệt thế cho hồn của hắn.

Đây là gia trì đối với thần hồn, trong lúc im hơi lặng tiếng cứ thế phủ xuống.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, hắn có thể cảm thụ loại gia trì này vô cùng rõ ràng, hiệu quả của nó cũng… Cực kỳ kinh người.

“Như là Thần Linh chúc phúc!”

Trong lúc Hứa Thanh hiểu ra, giọng nói nhu hòa đến từ con hung thú nọ cũng vang vọng.

“Vu Mệnh Phụ Hý!”

Ngay sau đó, là chiếc đèn lồng cuối cùng!

Dưới Hứa Thanh dung nhập, chiếc đèn lồng này xuất hiện ở trên tòa cốt sơn thứ chín, theo ngọn núi này chấn động, theo bên trong cốt sơn hình đầu lâu lập lòe u hỏa, bên trên thình lình xuất hiện một con hung thú đầu rồng mình sư tử đuôi cá.

Sự xuất hiện của nó không hề có khí thế kinh thiên động địa gì, cũng không có biến hóa quỷ dị đáng sợ nào, nhưng một khắc hiện thân, ánh mắt đụng chạm cùng thần thức của Hứa Thanh, thân thể của Hứa Thanh lập tức chấn động.

Hắn cảm nhận được thương thế đang khôi phục của mình lại lập tức hoàn thành, chẳng những thân thể như vậy, ngay cả hồn ti cũng là như thế, dường như đều được gia trì.

Càng để cho hắn cảm giác kỳ dị nhất, đó là thức hải của hắn bởi dung nhập Cửu Lê mà hình thành chấn động, cũng đều ở trong một cái nháy mắt này khôi phục như thường!

Dường như hết thảy đủ loại trạng thái mặt trái, dưới con hung thú nọ ngóng nhìn, toàn bộ đều tiêu tán!

“Vu Mệnh Ly Vẫn!”

Chín đầu của Cửu Lê, dung hợp cùng máu thịt của Hứa Thanh, lấy xương cốt của Hứa Thanh làm vật trung gian, toàn bộ hình thái Vu Mệnh đều đã xuất hiện!

Trong nháy mắt tiếp theo, chỗ nền tảng máu thịt chúng nó ở bỗng nhiên lõm xuống, âm thanh oanh oanh cùng với chín cái đầu gào thét hội tụ lại với nhau, tựa như đốt lên một tòa hỏa lò to lớn.

Ầm!

Bí Tàng thứ năm, hình thành!

Vu Tàng, hiện thế!

Khí tức Linh Tàng đại viên mãn không cách nào khống chế, dựng lên từ trong cơ thể Hứa Thanh!

Chương 1975: Mục tiêu: Tịch Đông Tử (1)

Sơn mạch rung động lắc lư, từng đạo khe hở hiện ra trên mặt đá, âm thanh ken két cấp tốc lan tràn, rất nhanh, dãy núi phía trên lòng đất Hứa Thanh tu hành như bị mạng nhện bao trùm.

Vết rách càng dần càng nhiều, càng về sau càng dày đặc.

Ba hơi thở sau, thân núi to lớn phảng phất như được chồng chất bằng bụi bặm, bây giờ khôi phục trạng thái vốn có, mất đi lực lượng chống đỡ do đó sụp xuống.

Gió thổi qua, nhấc lên bão bụi tản về bốn phía.

Cùng nhau tản ra còn có khí tức kinh khủng đến từ chỗ sâu dưới lòng đất.

Cỗ khí tực này cực kỳ bá đạo, càng có uy nghiêm của Thần Linh hóa thành vòng tròn khuếch tán.

Những nơi đi qua, mặt đất xuất hiện vết rách, hình thành từng đạo khe rãnh.

Đồng thời cỏ cây rừng rậm bốn phía sơn mạch đồng loạt chấn động, sau một khắc trực tiếp héo rũ, trở thành một bộ phận của bão bụi.

Hung thú trong đó cũng tương tự như thế, cho đến khi ảnh hướng đến trọn vẹn ngàn dặm mới dừng lại.

Mà đầu nguồn của bão bụi, chỗ đã từng là thân núi, trung tâm của vô số vết nứt và khe rãnh giao thoa lẫn nhau, đã lõm xuống dưới ngàn trượng.

Từ xa nhìn lại, tạo thành một cái hố sâu bất quy tắc.

Đáy hố có một đạo thân ảnh chậm rãi bay lên trên không.

Theo thân ảnh đi ra, uy áp làm cho tâm thần người ta rung động lắc lư từ đó tản ra, phong bạo bên ngoài càng thêm nóng nảy, tiếng thét đinh tai nhức óc truyền ra càng vang dội hơn nữa.

Cũng vào thời khắc này, bầu trời gió giục mây vần, giống như bởi vì thân ảnh ấy hiện ra mà biến ảo.

Càng có hỏa diễm màu đen khuếch tán từ trên thân ảnh, chảy xuôi theo khe rãnh trên đại địa, như là từ Hoàng Tuyền đến, đại biểu tử vong, đại biểu giết chóc.

Còn có vô số hồn ti bộc phát dựng lên, che khuất bầu trời, vờn quanh thân ảnh, nhanh chóng chuyển động.

Trong lúc ánh lửa và hồn ti giao thoa, thân ảnh từng bước đi tới, như ẩn như hiện, chỉ có thể mơ hồ thấy đó là một thanh niên.

Không nhìn rõ bộ dạng, duy chỉ thấy tóc dài tung bay, trong ánh lửa lập lòe uẩn ánh sáng màu tím.

Cho đến khi thân ảnh thon dài đi ra khỏi hố sâu ngàn trượng, đứng ở phía trên phong bạo, sừng sững giữa thiên địa.

Gió thổi trường sam màu đen bay phấp phới, kèm theo đó là cảm giác lăng lệ ác liệt.

Hắn, ngẩng đầu lên.

Đó là một dung nhan tuyệt mỹ, làm cho người ta có một loại cảm giác không dám không tôn trọng, tựa như một vị Thần Linh.

Vẻ mặt uẩn hàm lạnh lùng, mi tâm lập lòe ấn ký hình tròn, lộ ra một tia cảm giác tà dị, đó là ký hiệu của Vu!

Chính là Hứa Thanh.

“Linh Tàng… . Đại viên mãn.”

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn qua khe rãnh trên mặt đất, nhìn qua hồn ti vờn quanh bốn phía, hít sâu.

Từ lúc tu hành đến bây giờ, cảnh giới Linh Tàng đã hao phí thời gian của hắn nhiều nhất, không phải bởi vì cảnh giới này khó khăn trước đó chưa từng có, mà vì Bí Tàng của hắn không giống người thường.

Người khác là Bí Tàng, hắn là Thần Tàng, Đế Tàng, Vu Tàng.

Hắn muốn quá nhiều, vì vậy thời gian tu hành tự nhiên sẽ chậm chạp.

Mãi đến ngày hôm nay mới tính đại viên mãn.

Nhưng cách đột phá bước vào Quy Hư còn cần một điều kiện nữa.

“Thiên Đạo… . .” Hai mắt Hứa Thanh thâm sâu.

Hắn nghĩ tới địa phương thu hoạch Thiên Đạo mà đại sư huynh từng nói lúc trước.

Khâu đại săn bắn thứ ba, Thần Vực!

“Như vậy, khi Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc mở ra Thần Vực, chính là lúc ta bước vào Quy Hư!”

“Mà bây giờ, dù ta còn thiếu khuyết bốn tôn Thiên Đạo, nhưng chiến lực của ta đã hoàn toàn bất đồng cùng với lúc trước.”

Suy tư một lát, Hứa Thanh thu hồi mong đợi đối với tương lai, theo tâm niệm vừa động, hồn ti bốn phía lập tức gào thét đến, bay nhanh hội tụ trên người hắn.

Trong chớp mắt, hình thái Thần Linh tầng thứ nhất bỗng nhiên hình thành.

Đó là chiến lực Quy Hư nhất giai.

Sau đó, càng nhiều hồn ti hơn nữa tràn vào, hình thái Thần Linh thứ hai ngay lập tức xuất hiện.

Chấn động chiến lực Quy Hư nhị giai rung chuyển bốn phương.

Ngay sau đó lại có thêm hồn ti dung nhập, hình thái Thần Linh thứ ba hiện ra ở giữa thiên địa, lực lượng Quy Hư tam giai lan tràn khắp bát phương, uy áp Thần Linh kinh thiên động địa.

Vẫn không kết thúc, khi những đạo hồn ti cuối cùng trở về, hình thái Thần Linh tầng thứ tư bộc phát ngập trời trên người Hứa Thanh.

Đó là hình thái Xích Mẫu, cũng là hình thái Thần Linh cuối cùng.

Chiến lực Quy Hư tứ giai tung hoành giữa bầu trời, rung chuyển địa vực, hư vô vặn vẹo, dị chất sinh sôi.

Đây đã từng là trạng thái mạnh nhất của Hứa Thanh, bao hàm toàn bộ lực lượng tu vi của hắn, ẩn chứa quyền hành Thần Linh hắn tiếp xúc cả đời.

Mặc kệ là Nhật Quỹ hay là Tử Nguyệt, đều là một bộ phận của hình thái này.

“Đây là cực hạn của ta trước khi tiến vào Cửu Lê.”

“Mà bây giờ…”

Hứa Thanh nhắm mắt, Vu Tàng thứ năm trong cơ thể như núi lửa bộc phát, từng tiếng gầm thét đến từ những cái đầu Cửu Lê khác biệt, truyền ra từ trong cơ thể Hứa Thanh.

Bầu trời chấn động, mây mù nổ tung, hư vô tản ra vô tận gợn sóng, chín đầu Cửu Lê bên trong cơ thể hắn xông ra rồi vờn quanh bốn phía ngoài thân thể, hình thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Riêng phần mình khác biệt, bay nhanh tạo thành lực lượng trấn áp bát phương.

Nhìn thấy mà giật mình.

Trong lúc ầm ầm chuyển động, Tù Ngưu thoát ly khỏi vòng xoáy đầu tiên, hóa thành một bức đồ đằng hư ảo mặt rồng, bay thẳng đến Hứa Thanh, dán lại cùng phần cổ của hắn, hình thành long giáp!

Nó gia trì hết thảy đạo tương quan cùng âm thanh của Hứa Thanh, mà Hứa Thanh dưới hình thái Thần Linh thứ tư, ngôn từ chính là Thần Linh rù rì, có Tù Ngưu gia trì, vậy tiếng rù rì sẽ càng thêm kinh khủng.

Chương 1976: Mục tiêu: Tịch Đông Tử (2)

Sau đó là Trào Phong bay tới, dung nhập thân hình Hứa Thanh, sau lưng hắn trực tiếp huyễn hóa ra một đôi cánh màu đen, thời điểm cánh vỗ, gió lớn cuồng loạn, thiên địa biến sắc.

Nó gia trì hết thảy tốc độ của Hứa Thanh!

Tiếp theo là Bồ Lao, Bệ Ngạn, Ly Vẫn.

Bồ Lao hóa thành giáp che tay, gia trì hết thảy thần thông, từ đó về sau, toàn bộ thần thông pháp thuật Hứa Thanh xuất ra trong trạng thái này, đều sẽ được Bồ Lao gia trì, chiến lực tăng vọt.

Bệ Ngạn thì hóa thành giáp ngực, gia trì đạo phong ấn, dù nhà tù 132 khu Đinh hay là toàn bộ pháp thuật phong ấn của Hứa Thanh, đều sẽ trở lên cực kỳ khủng bố.

Về phần Ly Vẫn thì hóa thành bối giáp, tác dụng của nó đơn giản, nhưng không gì sánh kịp, nó có thể hóa giải hết thảy tai họa!

Ngay sau đó là Bá Hạ và Phụ Hý.

Con phía trước hình thành phần lớn giáp người, bao trùm hơn một nửa khu vực, nó gia trì lực lượng phòng hộ thân thể của Hứa Thanh.

Từ đó về sau, phòng hộ của Hứa Thanh sẽ đạt tới một cái trình độ vô cùng kinh người.

Hiệu dụng của Phụ Hý cùng loại, nhưng không phải thân thể mà là linh hồn.

Dưới trạng thái này, Phụ Hý bất diệt, hồn Hứa Thanh không vẫn.

Từ đó về sau, lực lượng phòng hộ của thân thể và linh hồn của hắn, sẽ hoàn toàn khác biệt cùng với trước kia.

Mà đặc thù nhất, phải thuộc về Toan Nghê!

Ngay cả Hứa Thanh cũng thấy rất ngoài ý muốn về tác dụng của nó, nó biến thành không phải là áo giáp, mà là một đám khói xanh, tung bay ở sau lưng Hứa Thanh, kết nối với bầu trời, thứ nó gia trì… Vậy mà lại là Thần Tính của Hứa Thanh!

Dưới sự gia trì của nó, hình thái Thần Linh thứ tư của Hứa Thanh được tăng phúc trên Thần Nguyên.

Sau khi Hứa Thanh suy tư, đã có một suy đoán về việc này, có lẽ nguyên bản Toan Nghê cũng không phải là như vậy, là bởi vì tôn Thần Linh Tri Chu trấn áp và thôn phệ, do đó mới tạo thành dị biến.

Cũng chỉ có đáp án này, mới có thể giải thích tại sao hình thái Vu Toan Nghê của Cửu Lê, lại phù hợp cùng Thần Linh.

Hứa Thanh vùi suy đoán này xuống dưới đáy lòng, nhìn con hung thú Cửu Lê cuối cùng.

Đó là Nhai Tí.

Nó hóa thành một chiếc mặt nạ dữ tợn, một khắc Hứa Thanh nhìn lại, nó bay nhanh đến, phủ lên trên mặt Hứa Thanh, thứ nó gia trì chính là giết chóc, từ đó về sau, hết thảy pháp bảo, hết thảy vũ khí, dưới nó dung nhập, đều sẽ thể hiện ra sát ý tuyệt thế.

Một khắc dán hợp cùng với mặt của Hứa Thanh, màn trời ảm đạm, bát phương nổ vang, vô số tia chớp như xà quang nhảy múa cuồng loạn.

Phong bạo trở lên càng cuồng bạo hơn, mà trong gió lớn, Hứa Thanh đứng giữa bầu trời, bộ dáng dĩ nhiên đã đại biến!

Đó là một thân ảnh quỷ dị kết hợp giữa hình thái Thần Linh và hình thái Vu!

Long giáp màu xám đen hiện ra vẻ nghiêm túc và thần bí, đồ đằng Cửu Lê chín đầu bao hàm khí tức tang thương hoang cổ.

Hai cánh phía sau cùng với Tử Nguyệt bay lên, còn có thân thể Thần Linh ở dưới long giáp, dung hợp Vu và Thần lại với nhau.

Càng có nồng đậm sương mù xám tản ra từ bên trong thân hình của hắn, bao phủ thiên địa, không ngừng bốc ra phía ngoài, làm cho người ta có một loại cảm giác chấn động tâm linh.

Dưới hình thái này, Hứa Thanh có một loại cảm giác.

Nhất niệm có thể khiến màn trời đen nhánh.

Một ánh mắt có thể khiến đại địa sụp đổ.

Một suy nghĩ có thể diệt vong chúng sinh.

Giơ tay lên có thể bỏ qua quy tắc.

“Hóa ra, đây là chiến lực Quy Hư đại viên mãn… . .”

Hứa Thanh thì thào, nhớ lại mấy vị đại thiên kiêu Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc từng tiếp xúc qua, trong mắt lộ ra một vòng tinh mang.

Hắn biết rõ, dưới Cửu Lê gia trì toàn bộ mọi thứ, bây giờ chiến lực của mình dĩ nhiên đã vượt qua Quy Hư tứ giai, đạt đến cảnh giới Quy Hư đại viên mãn.

Chân chính ở cùng một cái phạm trù chiến lực với Thác Thạch Sơn, Kiếp Vô Song và Tịch Đông Tử, vả lại còn thuộc về đỉnh phong.

Đây chính là hình thái mạnh nhất của Hứa Thanh bây giờ!

“Nhưng đây không phải là hình thái Vu Tàng mạnh nhất!”

“Bên trong mảnh vỡ ký ức của Cửu Lê, hình thái Vu không phải như vậy.”

Hứa Thanh nhớ lại mảnh vỡ ký ức của Cửu Lê lúc ở ngoài Tuyệt Thần Đại Trận, gã khoanh chân ngồi ở chỗ đó, phía sau hiện ra một mảnh trùng trùng điệp điệp sương mù xám.

Chỗ sâu trong sương mù mơ hồ tồn tại một con quái vật khổng lồ, khí tức kinh khủng tuyệt thiên hám địa, lại không phải là hình rồng.

Mà giống như thân người!

“Đó mới là hình thái Tổ Vu chân chính của Tổ Vu Cửu Lê Huyền Thiên Đại Vu tộc!”

Hứa Thanh động tâm, thử nghiệm thôi phát Vu Tàng thứ năm, nhưng dù cho hắn triển khai như thế nào, Vu Tàng thứ năm cũng chỉ là bốc lên, không có dị tượng nào khác.

Đồng thời một cỗ hạn chế từ trong tối tăm chiếu vào trong tâm thần Hứa Thanh, như một đạo ngăn cách chắc chắn không cách nào phá vỡ.

Hứa Thanh nheo hai mắt lại, phân tích trong lòng.

“Lấy thực lực hiện giờ của ta, vẫn không cách nào thể hiện ra… . .”

“Có lẽ, khi ta thu được bốn tôn Thiên Đạo, đột phá Linh Tàng bước vào Quy Hư, mới có năng lực đánh vỡ ngăn cách, khiến cho hình thái Vu của Cửu Lê tái hiện trên thế gian.”

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Trong lòng hiện ra những gì đã trải qua sau khi đi tới Sơn Hải đại vực, từ lúc gặp phải Tịch Đông Tử rồi bị đuổi giết trốn vào cấm địa Cửu Lê, cho đến vùng vẫy cửu tử nhất sinh trong đó, cuối cùng đạt được thu hoạch cực lớn.

Hết thảy những gì trải qua, cùng với một màn lịch sử chân chính đã thấy, đều khiến hắn có một loại cảm khái không cách nào nói rõ.

Hồi lâu, trong mắt Hứa Thanh tuôn ra hàn mang.

“Ta đã đi ra khỏi Cửu Lê, như vậy… Tịch Đông Tử!”

Trong lòng Hứa Thanh bốc lên sát ý, thân thể nhoáng một cái, theo âm thanh như bôn lôi nổ vang trên bầu trời, phá không bay đi.

Chương 1977: Chờ ngươi tới chiến (1)

Khâu đại săn bắn thứ hai lần này nhất định sẽ vô cùng máu tanh, đồng thời cấp độ cũng không giống như trước kia.

Ví dụ như chấn động khắp đại vực vừa xong, từ trước tới giờ căn bản chưa từng xuất hiện.

Cho dù ba Thần Điện phủ xuống trấn ở hạch tâm Cửu Lê, nhưng chấn động từ Thần Linh Tri Chu lúc trước, vẫn khiến cho hung thú bên trong Sơn Hải đại vực nhận lấy nhiều lần kích thích huyết mạch.

Vì vậy, đám hung thú ở khắp nơi trong Sơn Hải đại vực vốn đã tràn đầy hung hăng, bây giờ cảm giác lại càng hung tàn mãnh liệt hơn, thậm chí một vài khu vực còn xuất hiện thú triều quy mô nhỏ.

Bởi vậy hung hiểm mà tu sĩ tham dự khâu này gặp phải cũng theo đó tăng vọt.

Không nói mỗi thời mỗi khắc, nhưng hầu như mỗi ngày đều có không ít tu sĩ các tộc tham dự đại săn bắn Viêm Nguyệt chết thảm, trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ nơi đây.

Nhưng cũng có một số người lấy được lợi ích từ trong hỗn loạn, lấy được thành tựu nguyên bản không thể nào đạt tới, thu phục được tọa kỵ trân quý.

Nhưng tổng thể mà nói, Sơn Hải đại vực vẫn xuất hiện dấu hiệu náo động.

Sau khi Hứa Thanh rời khỏi nơi bế quan, trong lúc bay nhanh trên bầu trời, cảm thụ của hắn về việc đó càng lúc càng rõ ràng.

Hắn thấy một đàn thú cuồng bạo lao nhanh dưới mặt đất.

Đó là loại hung thú hình thái như ngựa, nhưng lại mọc ra sáu chân, có đầu rắn.

Kỳ danh Đạp Viêm.

Sở dĩ tên gọi như vậy, là bởi vì lúc nó lao nhanh, dưới chân sẽ xuất hiện hỏa diễm lục sắc, những nơi nó đi qua thì ánh lửa lục sắc bay đầy trời, có thể thiêu cháy linh hồn.

Trong lúc chúng nó lao nhanh, có thể nhìn thấy trong ngọn lửa bên ngoài thân thể chính là đông đảo linh hồn hung thú cùng với tu sĩ bị chúng nó ràng buộc, phát ra tiếng kêu thảm thiết, một khắc Hứa Thanh đi ngang qua trên trời, trong miệng đám hung thú Đạp Viêm thốt ra khói xanh, muốn kêu gào về phía hắn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trên người Hứa Thanh tản ra một tia khí tức của Cửu Lê.

Chỉ một tia, toàn bộ hung thú Đạp Viêm nguyên bản đang cuồng bạo trên mặt đất bỗng run lên, tất cả dừng lại, sau đó nằm rạp xuống, phát ra tiếng kêu rên lên màn trời.

Kêu rên, không phải bởi vì chúng nó đã nhận phải tổn thương thực chất trên thân thể, mà là phát ra đau khổ cùng với bi ai từ tận linh hồn.

Đó là bản năng trong huyết mạch của chúng nó.

Cửu Lê là Tổ Vu của Huyền Thiên, trong mảnh đại địa này, khí tức và huyết mạch của gã là chí cao vô thượng.

Mà đầu nguồn của toàn bộ hung thú Sơn Hải đại vực, đều là Đại Vu dưới trướng của Cửu Lê năm đó.

Cho nên sau khi lần nữa cảm nhận được khí tức của Cửu Lê, những hung thú do Đại Vu tử vong biến thành đã bị khơi gợi lên một vòng ký ức trong huyết mạch.

Thân thể Hứa Thanh vừa dừng lại, nhìn qua đám hung thú Đạp Viêm nằm rạp xuống, một lát sau lại vọt đi xa trên bầu trời.

Một đường bay nhanh, từng màn như thế chỗ nào cũng có.

Dù là trên bầu trời cũng là như thế, từng bầy phi cầm đang không kiêng nể gì dấy lên phong bạo, nhưng một khắc Hứa Thanh tiến tới gần, tất cả phi cầm đồng loạt yên tĩnh, run rẩy triều bái, trong miệng phát ra tiếng kêu rên.

Hết thảy, để cho Hứa Thanh sâu sắc cảm nhận được bi ai của đám hung thú, cũng cảm nhận được địa vị của Cửu Lê trong nơi đây.

Thậm chí Hứa Thanh dần dần xuất hiện một loại cảm giác tựa như đi trong lãnh địa của mình.

Nương theo đó là cảm xúc đắng chát của Cửu Lê, dần dần tích lũy trong lòng Hứa Thanh.

Hứa Thanh không thích bị ảnh hưởng, vì vậy hắn đã xóa đi cảm xúc thuộc về Cửu Lê hiện ra trong lòng mình.

Trong lúc cất bước, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, cho đến mấy canh giờ sau, trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, hắn đã tìm được manh mối mình muốn.

Chính là một tên tu sĩ Tư Ách tộc đang bị Sơn Tước truy sát.

Đây là một tu sĩ trung niên, hiển nhiên cũng có một chút thủ đoạn, mặc dù bị vài con Sơn Tước truy kích nhưng vẫn có thể bỏ chạy, bây giờ đã sắp hoàn toàn trốn thoát.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một giọng nói bình tĩnh vang vọng bên thân, rơi vào tâm thần gã, như tiếng thiên lôi nổ tung.

“Phong.”

Một chữ, vang vọng trong thiên địa.

Đây là phong ấn được Cửu Lê Bệ Ngạn gia trì, tuyệt đối không phải tầm thường, một khắc xuất hiện, lấy tên tu sĩ Tư Ách tộc làm trung tâm, hình thành rung động, phong ấn bát phương.

Trong chớp mắt, toàn thân tên tu sĩ Tư Ách tộc chấn động, thân hình chợt dừng lại, không cách nào nhúc nhích, nhục thể và linh hồn của gã, thậm chí là chỗ hư vô gã đứng, ngay lập tức đều bị ngưng kết.

Về phần Sơn Tước truy sát phía sau thì toàn bộ bị chấn động, tiếp theo dường như nhận được mệnh lệnh nào đó, lại giống như cảm thấy kinh hãi, nhanh chóng quay người lập tức bay xa.

Chỉ để lại tên tu sĩ Tư Ách tộc lẻ loi trơ trọi bị phong ấn giữa không trung, nội tâm hoảng sợ ngập trời.

Cho đến khi gã thấy được một thân ảnh hiện ra từ hư vô đằng xa, từng bước một đi tới, những nơi đi qua, hỏa diễm màu đen lan tràn khắp thiên địa.

Một khắc thấy rõ tướng mạo, trong đầu của tu sĩ Tư Ách tộc dấy lên phong bạo, gã nhận ra Hứa Thanh!

Nhưng căn cứ tin tức mà gã biết, Hứa Thanh đã bị Tịch Đông Tử giết rồi mới đúng!

Thế mà bây giờ lại xuất hiện ở trước mặt mình.

Một màn này khiến cho phong bạo trong đầu tu sĩ Tư Ách tộc đạt đến cực hạn, thân thể theo bản năng muốn run rẩy, nhưng phong ấn quá mạnh mẽ, khiến cho gã ngay cả run rẩy cũng đều không thể làm được.

Vì vậy tất cả hoảng sợ và sợ hãi đều chỉ có thể lộ ra từ trong ánh mắt, nồng đậm vô cùng.

Nhất là theo Hứa Thanh bước tới, hỏa diễm lượn lờ quanh thân hình gã, khiến cho nhục thể của gã xuất hiện thiêu cháy đau nhức kịch liệt, mà thứ để cho gã hoảng sợ nhất, đó là cảm giác áp bách trên người Hứa Thanh.

Áp bách này khiến cho thân thể của gã xuất hiện dấu vết vỡ vụn, có một loại cảm giác như đối mặt với Uẩn Thần.

Chương 1978: Chờ ngươi tới chiến (2)

“Ngươi biết Tịch Đông Tử ở nơi nào không?”

Hứa Thanh nhìn qua tên tu sĩ Tư Ách tộc trước mắt, nhàn nhạt mở miệng.

Theo lời nói của hắn vang vọng, ràng buộc trên người tên tu sĩ Tư Ách tộc buông lỏng ra một chút, trong miệng gã lập tức truyền ra tiếng thở hổn hển, nội tâm tràn ngập cảm giác sinh tử, thân thể cuối cùng đã có thể run rẩy.

Chỉ là mặc kệ thế nào cũng không thể tiêu tán cảm giác tử vong ở trong nội tâm, vì vậy gã nhanh chóng lắc đầu, gã thật sự không biết Tịch Đông Tử ở đâu.

“Không biết sao?”

Thần sắc của Hứa Thanh như thường, hết thảy mọi thứ của đối phương đều rõ ràng trong mắt của hắn, giờ phút này hắn vung tay lên, một đạo hồn ti lập tức bay lượn, quấn quanh tên tu sĩ Tư Ách tộc, hung hăng siết chặt gã rồi buộc lại sau lưng Hứa Thanh.

Hắn chỉ ràng buộc tu vi của gã, nhưng không có hạn chế gã truyền âm, thậm chí dưới trình độ phong ấn tinh chuẩn, đối phương còn có thể mở ra túi trữ vật, nhưng cũng chỉ có thể lấy ra ngọc giản chuyên dùng để truyền âm.

Hứa Thanh không định lập tức giết gã, thay vì tìm kiếm Tịch Đông Tử không có mục đích, Hứa Thanh cảm thấy không bằng để Tịch Đông Tử tự động tìm tới mình.

Nhưng muốn làm như vậy cần tên tu sĩ Tư Ách này phối hợp.

Vì vậy lão tổ Kim Cương Tông lập tức vọt ra, vờn quanh bốn phía tên tu sĩ Tư Ách tộc, lưỡi gai sắc nhọn trượt theo làn da của gã, vạch ra từng đạo vết cắt.

Hàn ý cùng với cảm giác sinh tử tràn ra để cho tên tu sĩ Tư Ách tộc càng lúc càng run rẩy.

“Ngươi muốn tự mình cầu cứu, hay để lão tổ ta tới giúp ngươi?”

Thân ảnh lão tổ Kim Cương Tông biến ảo, ngồi trên hàng ma xử, giọng ôn nhu nhắc nhở, đảo mắt qua trên người tên tu sĩ Tư Ách tộc.

“Lựa chọn xuyên một lổ thủng ở chỗ nào trên người ngươi đây, ngươi tốt nhất hãy hy vọng nhân duyên của mình đủ tốt, nếu không… . . Haha.”

Dưới ánh mắt của lão tổ Kim Cương Tông, tên tu sĩ Tư Ách tộc không chút do dự, lập tức dựa theo yêu cầu của đối phương, bắt đầu truyền âm cầu cứu với đồng tộc.

Cứ như vậy, bởi lão tổ Kim Cương Tông thúc giục, trong khi Hứa Thanh tiếp tục bay về phía trước, tên tu sĩ Tư Ách tộc bị hồn ti trói phía sau không ngừng truyền âm cầu cứu.

Về phần nội dung trong truyền âm cầu cứu của đối phương có ẩn giấu một chút tâm tư, Hứa Thanh không quan tâm, hắn hy vọng tới nhiều người một chút.

Chỉ là không biết do hung danh của Hứa Thanh quá thịnh, hay là quan hệ của tên tu sĩ Tư Ách tộc này không tốt, hoặc là do gã làm việc không đáng tin cậy, tới khi trôi qua mấy canh giờ cũng không thấy có đồng tộc nào tới cứu.

Hứa Thanh chờ đợi có chút không kiên nhẫn, dứt khoát đẩy nhanh tốc độ.

Cứ như vậy mấy ngày trôi qua.

Trong lúc này, tên tu sĩ Tư Ách tộc cầu cứu càng ngày càng yếu ớt, cho dù lão tổ Kim Cương Tông hung ác như thế nào, gã cũng tỏ ra bất lực, chỉ có thể kêu rên.

Cũng may, rất nhiều đồng bạn của gã đã phân tán bớt đi gai sắc của lão tổ Kim Cương Tông.

Mấy ngày qua, phàm là gặp phải tu sĩ Bạch Trạch tộc và Tư Ách tộc, Hứa Thanh đều trực tiếp ra tay, buộc chặt kéo theo sau lưng.

Bây giờ số lượng đã được vài chục… . .

Vài chục tu sĩ, trong lòng tất cả đều bị tuyệt vọng chiếm hết, dưới lão tổ Kim Cương Tông hành hạ và uy hiếp, bọn họ không ngừng truyền âm cầu cứu ra phía ngoài, đồng thời tiếng kêu thảm thiết cũng càng ngày càng khàn khàn.

Mà nhìn ngày càng có thêm nhiều đồng bạn, tên tu sĩ Tư Ách tộc bị Hứa Thanh bắt đầu tiên nọ, thân thể run rẩy cùng với sợ hãi trong tâm thần cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Bởi vì trong mấy ngày này, gã không chỉ nhìn thấy sự hung tàn của Hứa Thanh.

Còn có sự dị thường của hung thú trong Sơn Hải đại vực!

Trên đường đi, đông đảo hung thú dữ tợn ngày bình thường gã gặp phải đều cần nghĩ biện pháp bỏ chạy, nhưng bây giờ một khắc nhìn thấy Hứa Thanh, bọn chúng lại chủ động nằm rạp xuống, bất kể là một mình hay là thành đàn cũng đều như thế.

Như là thần tử nhìn thấy quân vương!

Một màn này quá mức rợn người, thế cho nên trong lòng gã cũng đã nhiều lần dâng lên cảm giác mờ mịt.

Thật sự là cho đến bây giờ, gã chưa từng nghe nói qua tình huống như thế, cũng chưa từng thấy ghi chép trong điển tịch lịch sử.

Trong nhận thức của gã, hung thú trong Sơn Hải đại vực đều hung tàn và cương quyết, muốn thuần phục cần có thực lực, càng cần cơ duyên.

Vả lại thường thường sau khi thuần phục một con, muốn thuần phục con thứ hai khó khăn sẽ tăng lớn vô hạn.

Nhưng hôm nay… . . Gã nhớ lại toàn bộ hung thú nằm rạp xuống với Hứa Thanh trên cả đoạn đường, thậm chí một vài con trong đó đều có bài danh, được đông đảo tu sĩ khát vọng.

Nhưng nhìn qua bộ dáng của bọn nó, rõ ràng chỉ cần Hứa Thanh gật đầu, sẽ lập tức chạy tới cam tâm tình nguyện đi theo.

“Đây… .Đây… . .”

Loại sự tình không thể tưởng tượng như vậy, khiến cho tâm thần của tên tu sĩ Tư Ách tộc run rẩy càng cường liệt.

Cho đến khi trôi qua sáu ngày, số lượng tu sĩ Tư Ách tộc và Bạch Trạch tộc phía sau Hứa Thanh đạt đến trên trăm, hàng người kéo dài phía sau nhìn thấy mà giật mình.

Bọn họ từng giây từng phút đều phát ra truyền âm cầu cứu, đưa tới phong bạo ngập trời trong Sơn Hải đại vực.

Tin tức Hứa Thanh không chết cũng theo đó cấp tốc truyền ra.

Đồng thời việc hắn dò hỏi tung tích của Tịch Đông Tử cũng khuếch trương trong cơn bão táp này.

Mà cảnh tượng trên trăm tu sĩ bị buộc chặt kéo theo sau trên màn trời, tự nhiên cũng bị tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt và tộc khác tận mắt nhìn thấy, khiến cho phong bạo nơi đây càng thêm mạnh mẽ.

Vì vậy danh tiếng của Hứa Thanh lại một lần nữa hiện lên trong lòng toàn bộ người tham dự đại săn bắn, vả lại so với lúc trước càng thêm khắc sâu.

Hứa Thanh, đang dùng hành động đi nói với Tịch Đông Tử.

“Ta đang đợi ngươi!”

Chương 1979: Gặp phải hung thần (1)

Thời gian cứ thế trôi đi, lại qua ba ngày.

Trong ba ngày này, phong bạo do Hứa Thanh tạo ra dĩ nhiên đã hoàn toàn truyền khắp trong Sơn Hải đại vực, trừ phi là một vài người độc hành, hoặc là không câu thông tiếp xúc cùng bên ngoài, nếu không hầu như đều nghe nói tới sự tình của Hứa Thanh cùng Tịch Đông Tử.

Đối với Tịch Đông Tử, toàn bộ tộc quần Viêm Nguyệt Huyền Thiên đều công nhận đối phương là đại thiên kiêu thứ hai đương đại, chúng tu Viêm Nguyệt hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp hiểu rõ chiến lực cùng với chỗ kinh khủng của gã.

Cho nên sau khi biết được Hứa Thanh dùng loại phương pháp này đi thách thức Tịch Đông Tử, thật ra trong lòng phần lớn tu sĩ đều không coi trọng Hứa Thanh.

Cho dù lần này Hứa Thanh xuất hiện đã tỏ ra một loại thái độ cực kỳ cường thế, cũng không cách nào cải biến phán đoán của những tu sĩ khác.

Dẫu sao, hai tháng trước Tịch Đông Tử truyền ra tin tức tìm kiếm Hứa Thanh, sau đó tuyên bố Hứa Thanh đã chết, mặc dù cuối cùng Hứa Thanh không chết, nhưng khoảng thời gian mà hắn biến mất, cũng đủ nói rõ kết cục trận chiến của hai người.

Bây giờ mới cách 2 tháng, lại có thể thay đổi như thế nào.

Nhưng mà khiến người ta cảm thấy kỳ dị là, đối với việc bị Hứa Thanh thách thức, Tịch Đông Tử lại không có truyền ra bất kỳ tin tức nào, càng không có hiện thân, thậm chí ngay cả chúng tu Viêm Nguyệt cũng có rất ít người biết được tung tích của Tịch Đông Tử.

Việc này có chút ý vị sâu xa, không khỏi làm cho người khác cảm thấy miên man bất định.

Mà trên trăm tu sĩ Tư Ách tộc và Bạch Trạch tộc sau lưng Hứa Thanh, trong lúc suy yếu kêu rên thảm thiết, đáy lòng cũng bay lên vô số suy đoán.

Bọn họ đã tận lực rồi, trong mấy ngày qua gần như đã truyền âm tới toàn bộ người có thể liên lạc một lần.

Không những Tịch Đông Tử không tới, những người bọn họ truyền âm cũng không có một ai xuất hiện.

Dẫu sao… . . Không có ai ngốc, ở thời điểm thế này sẽ không lấy tính mạng của mình làm đại giới tới cứu người, trừ phi là có đủ nắm chắc nhất định.

Ví dụ như, hiện giờ.

Trên màn trời vào đầu buổi trưa, đây là một khắc ánh mặt trời nồng đậm nhất trong một ngày của Sơn Hải đại vực, dương khí bốc lên, vào thời khắc này hết thảy hung thú âm u quỷ dị thường thường sẽ nghỉ ngơi.

Ánh mặt trời chiếu rọi thông thấu hết thảy, khiến cho thiên địa biến thành một mảnh sáng ngời, trên không trung, Hứa Thanh đang tiến về phía trước bỗng dừng lại, nhìn qua phía chân trời.

Theo hắn ngóng nhìn, trên trăm tu sĩ liên tục kêu rên thảm thiết sau lưng cũng đều lập tức im lặng, từng người căng thẳng và chờ mong nhìn theo.

Trong ánh mắt của bọn họ, giờ phút này ở phía chân trời có bốn đạo cầu vồng kinh thiên động địa, phá vỡ bầu trời, như muốn tê liệt màn trời, cấp tốc bay đến nơi đây.

Bên trong bốn đạo cầu vồng đều có riêng một vị tu sĩ diện mạo bất phàm, tu vi cường hãn.

Ba kẻ trong đó là Tư Ách tộc, vẻ mặt bọn họ tràn ngập âm trầm, ẩn chứa sát ý.

Một kẻ sau cùng thì là Bạch Trạch tộc, thân thể to lớn như một tòa núi nhỏ, tràn ra khí huyết nồng đậm, tiếng tim đập như sấm rền, tạo cho người ta một loại cảm giác không thể địch nổi!

Càng kinh người hơn là bốn bọn họ đều thu được tọa kỵ không tầm thường.

Tọa kỵ của tên Bạch Trạch tộc là một con cự mãng mọc cánh, hung tàn dữ tợn, đằng vân giá vũ.

Về phần tọa kỵ của ba tên Tư Ách tộc cũng riêng phần mình khác biệt, một con là đầu sư tử thân sói, toàn thân tràn ra khí tức nhiếp hồn, con khác là mai rùa hình voi, tạo cho người ta một loại cảm giác lực lớn vô cùng.

Cuối cùng lại là một con lệ quỷ dữ tợn, toàn thân đen nhánh, hình thái mơ hồ, vô cùng quỷ dị.

Bốn con tọa kỵ gia trì cho bọn họ không ít, khí thế ảnh hướng đến màn trời, khiến cả bầu trời biến thành đen nhánh, như có sương mù bằng mực bốc lên, lan tràn bao trùm đến.

Mà ngay một khắc nhìn rõ bọn họ, trên trăm tu sĩ bị hồn ti buộc chặt sau lưng Hứa Thanh lập tức kích động, tất nhiên bọn họ đã gặp qua thiên kiêu của tộc mình.

Ba tên tu sĩ Tư Ách tộc, chính là thiên kiêu của Tư Ách tộc bên trong khâu đại săn bắn thứ hai, rõ ràng chỉ có tu vi Quy Hư nhị giai, nhưng lại có được chiến lực có thể so với Quy Hư tứ giai.

Mặc dù không thể so sánh cùng với Tịch Đông Tử tuyệt thế, nhưng đặt ở trong rất nhiều tộc quần, cũng đều là Thiên Kiêu Chi Tử.

Về phần tên thanh niên Bạch Trạch tộc to lớn, thân thể tương tự có thể so với Quy Hư tứ giai, thân phận lại càng thêm cao quý, là nhi tử thứ hai của tộc trưởng Bạch Trạch tộc!

Sau khi bốn người bọn họ nhận được lời cầu cứu của tộc nhân, biết được phong bạo Hứa Thanh tạo ra, đã lựa chọn liên kết lại với nhau, cùng nhau đến đây.

Mà lâu như vậy mới xuất hiện, hiển nhiên là trong lòng bọn họ cũng có nắm chắc rất lớn.

Vì vậy một khắc xuất hiện, bốn bọn họ không chần chờ chút nào, cũng không nói ra nửa câu lời nói, trước tiên lựa chọn ra tay tới Hứa Thanh.

Tốc độ nhanh nhất là vị thiếu chủ Bạch Trạch tộc, vẻ mặt của gã tràn đầy hung ác, thân thể to lớn tràn ra khí huyết lại có cảm giác trấn áp, hỗn hợp cùng khí tức của gã tạo thành áp bách, có thể chấn nhiếp tâm thần.

Nháy mắt tới gần, hai tay của gã bấm niệm pháp quyết, chợt vung lên, hư vô bốn phía Hứa Thanh lập tức truyền đến âm thanh xoẹt xẹt, tạo thành vô số vết rách, giống như muốn cùng nhau bị xé nứt cùng hắn.

Trong thời khắc này, lực lượng quy tắc hay vết tích pháp tắc đều tan vỡ, mà lần nữa tạo lại đã tổ hợp thành đạo thuộc về tên tu sĩ Bạch Trạch tộc kia.

Ngay sau đó con mắt thứ ba ở mi tâm trực tiếp phẫn nộ trợn lên, tràn ra hồng mang bao phủ toàn thân, phía sau huyễn hóa ra một người huyết sắc khổng lồ.

Người khổng lồ vung vẩy hai cái cự chùy nhìn thấy mà giật mình, khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, hung hăng đập tới chỗ Hứa Thanh.

Đồng thời, tọa kỵ của tên tu sĩ Bạch Trạch tộc trong lúc đằng vân giá vũ, mở cái miệng rộng hung tàn, chợt nuốt tới phía Hứa Thanh.

Xa xa, trong ba tên tu sĩ Tư Ách tộc, tên khống chế lệ quỷ nhoáng một cái, lập tức xuất hiện ở sau lưng Hứa Thanh, ngăn cản đường lui hắn có thể sẽ lựa chọn, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm.

Vô số u hồn lao ra từ trong cơ thể gã, tạo thành một biển u hồn, không chỉ phong tỏa đường lui của Hứa Thanh, càng vờn quanh bốn phía hình thành phong ấn.

Hai tên tu sĩ Tư Ách tộc khác, một tên xuất hiện ở phía trên, một tên xuất hiện ở phía dưới Hứa Thanh.

Tên tu sĩ xuất hiện ở phía trên không có triển khai thần thông, mà lấy ra một ngọn nến màu đỏ, sau khi đốt lên lại truyền ra lời nói.

“Thần thúc!”

Bên trong cây nến đang cháy lập tức nổi lên thân ảnh Hứa Thanh.

Mà tu sĩ Tư Ách tộc ở phía dưới Hứa Thanh thì khoanh chân lại sau đó bấm niệm pháp quyết, toàn thân bắt đầu hư thối, triển khai chú pháp thần bí nào đó, hình thành ánh sáng màu xám, đó là ô nhiễm đối với linh hồn, bỗng nhiên bộc phát về phía Hứa Thanh.

Chương 1980: Gặp phải hung thần (2)

Giờ khắc này, bốn người ra tay có thể nói là bài sơn đảo hải, Bạch Trạch tộc ngạnh kháng, tên Tư Ách tộc thứ nhất phong ấn bát phương khiến Hứa Thanh không cách nào bỏ chạy, tên Tư Ách tộc thứ hai lựa chọn lấy pháp bảo chuyên môn trấn áp thân thể Hứa Thanh, khiến cho hắn khó có thể vùng vẫy, tên tu sĩ Tư Ách tộc thứ ba hình thành đòn sát thủ nguyền rủa, ô nhiễm linh hồn Hứa Thanh.

Mặt khác, tọa kỵ của ba tên tu sĩ Tư Ách tộc cũng riêng phần mình lao thẳng đến Hứa Thanh.

Đồng thời, trong mây mù cuốn ngược lại nơi chân trời xa xa, có một đạo thân ảnh như ẩn như hiện đang cất bước thong dong đến nơi đây.

Khí tức người này mặc dù không bằng Tịch Đông Tử, nhưng hình như cũng không chênh lệch quá nhiều.

Chỉ là mây mù lượn quanh cho nên không thấy rõ bộ dạng cụ thể, thế nhưng khí phách toàn thân vẫn là cực kỳ rõ ràng.

Nhưng chẳng biết tại sao, thân ảnh tu sĩ thần bí đang cất bước đi tới trong mây mù nọ, trong thời khắc này đột nhiên ngừng lại.

Bước chân giơ lên hình như không dám hạ xuống!

Vẻ mặt bị mây mù che khuất lại mơ hồ lộ ra một tia kinh ngạc cùng với hoảng sợ, khí phách cũng theo đó tản đi.

Mà ngay lúc gã dừng lại, trong mắt Hứa Thanh đồng thời nổi lên sương mù màu xám.

Trong nháy mắt tiếp theo, một mảnh sương mù xám bỗng nhiên bộc phát ra từ trên người hắn, lập tức khuếch tán về bốn phía, nháy mắt tràn ngập phạm vi ngàn trượng, cũng bao phủ trên trăm tu sĩ sau lưng cùng với bốn gã tới cứu viện ở.

Búa tạ đập đến trực tiếp bị ảnh hưởng, phong ấn bốn phía cũng là như vậy.

Mà xuất hiện biến hóa lớn nhất, là bốn con tọa ky, thân thể chúng nó chấn động, lại trực tiếp lựa chọn đào ngũ, lộ ra hung tàn trước đó chưa từng có, chợt đổi phe công kích tới chủ nhân của riêng mình.

Tiếp theo ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, nhìn qua tên tu sĩ Tư Ách tộc cầm ngọn nến màu đỏ trong tay.

Khoảnh khắc ánh mắt đụng chạm, Hứa Thanh giơ chân lên, bước đến phía đối phương.

Tâm thần của tên tu sĩ Tư Ách tộc nổ vang, ngọn nến trong tay từ trạng thái thiêu đốt chậm chạp cấp tốc cải biến, như là nhận lấy kích thích cực lớn, trong chốc lát trở lên kịch liệt, toàn bộ quá trình cũng chỉ là hai cái hô hấp… Ngọn nến đã thiêu đốt hầu như không còn!

Một khắc dập tắt, tên tu sĩ Tư Ách tộc vừa muốn lui ra phía sau, nhưng đã chậm.

Thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở trước mặt gã, giơ tay phải lên nắm lấy cổ của gã, trong từng trận kêu rên thê lương, vô số sương mù xám theo thất khiếu cùng lỗ chân lông toàn thân, điên cuồng tràn vào trong thân hình tên tu sĩ Tư Ách tộc.

Thân thể gã run rẩy, tiếng kêu thảm thiết càng dần càng thê thảm, tu vi bị bài xích và thân hình đang hư thối, cho đến khi hình thần câu diệt.

Hứa Thanh buông lỏng tay ra, thân thể tan biến.

Lúc xuất hiện thình lình đã ở trước mặt tên tu sĩ Tư Ách tộc triển khai thuật phong ấn, tên tu sĩ nọ đang lui về phía sau với vẻ mặt hoảng sợ, gã đã cảm nhận được, bây giờ lực lượng mà Hứa Thanh trước mắt thể hiện ra không phải Quy Hư.

Gã cảm thấy đây đã đạt đến gần vô hạn Uẩn Thần!

Thứ ngoài ý muốn này khiến nội tâm của gã sợ hãi đạt đến tột đỉnh, vì vậy trong miệng dồn dập la lên.

“Thiên Mặc huynh, ngươi… . .”

Nhưng thọ nguyên của gã không đủ để chống đỡ cho gã truyền ra nguyên vẹn lời nói, sau một khắc thân hình oanh một tiếng chia năm xẻ bảy, vô số hồn ti bay lượn lao ra từ trong.

Thân ảnh Hứa Thanh rời khỏi, đi về phía tên tu sĩ Tư Ách tộc sau cùng phía dưới.

Tên tu sĩ này run rẩy, muốn rời khỏi, nhưng mảnh sương mù xám giống như tồn tại nhân quả dẫn dắt, khiến gã không cách nào rời đi, mắt thấy Hứa Thanh đi tới, gã lo lắng, vẻ mặt tràn đầy điên cuồng, nhanh chóng triển khai rất nhiều nguyền rủa.

“Chết chết chết!!”

Từng đạo nguyền rủa tràn ra từ trong thân thể của gã, đại giới là thân hình không ngừng héo rũ, không ngừng tan rã.

Nhưng mà những đạo nguyền rủa đó sau khi dung nhập trong cơ thể Hứa Thanh, lại như ném trâu vào biển, không dấy lên nửa điểm gợn sóng, cũng không ngăn cản được chút nào, cho đến sau một khắc Hứa Thanh sắc mặt bình tĩnh, tới trước mặt tên tu sĩ Tư Ách tộc.

Trong vẻ đắng chát và cơn tuyệt vọng của đối phương, Hứa Thanh thu hoạch hết thẩy như là hái rau trong vườn nhà.

Sau cùng Hứa Thanh quay người, đi ra một bước tới tên thiếu chủ Bạch Trạch tộc đang gấp rút quay ngược lại.

Sau khi hạ xuống đã trực tiếp đến phía trước người khổng lồ huyết sắc do gã huyễn hóa ra, bỏ qua búa tạ đang đập xuống, xuất hiện ở trước người thiếu chủ Bạch Trạch tộc thần sắc kịch biến.

Nội tâm của tên thiếu chủ Bạch Trạch tộc nổ vang, đã hoảng sợ đến cực hạn, thật sự là sương mù xám xuất hiện khiến cho gã chấn động, cũng làm rối loạn tất cả bố trí của bọn họ, mà người đã bàn trước sẽ hỗ trợ rõ ràng cũng không xuất hiện.

Còn có ba tên thiên kiêu Tư Ách tộc lại chết đơn giản như thế, đủ loại chênh lệch cực lớn giữa hai bên khiến cho tâm thần gã hầu như muốn tan vỡ.

“Đáng chết đáng chết đáng chết!!”

“Không phải nói hắn đã chiến đấu cùng với Tịch Đông Tử, bị Tịch Đông Tử truy sát sao, tại… sao giờ thực lực mà hắn thể hiện ra, còn muốn kinh khủng hơn so với Tịch Đông Tử?”

“Còn có sương mù xám này… . . Đây là sương mù trong cấm địa Cửu Lê mà, sao hắn có thể phóng thích… Chẳng lẽ biến hóa trong Cửu Lê, có liên quan cùng hắn!”

Vô số ý niệm không cách nào điều khiển tự động bộc phát trong đầu, theo Hứa Thanh đi đến trước mặt, tất cả sương mù xám tràn vào trong cơ thể tên tu sĩ Bạch Trạch tộc, tiếng kêu rên thê thảm tột cùng vang lên, tên thiếu chủ Bạch Trạch tộc hình thần câu diệt.

Sương mù xám, tan biến.

Cùng nhau biến mất, còn có trên 100 tên tu sĩ bị hồn ti buộc chặt, giá trị của bọn họ đã hết, toàn bộ tử vong.

Trên bầu trời, chỗ sương mù xám bao trùm chỉ có một mình Hứa Thanh đắm chìm trong nồng đậm ánh mặt trời.

Hắn nhìn qua mảnh mây mù phương xa, nhàn nhạt mở miệng.

“Thiên Mặc Tử.”

Mây mù chấn động rất nhanh tiêu tán, một thanh niên tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt, lập tức đi ra.

Chính là Thiên Mặc Tử nhân tài kiệt xuất bài danh thứ tư của bổn tộc Viêm Nguyệt thế hệ này, tu vi Quy Hư tam giai lại có chiến lực Quy Hư đại viên mãn, sở thuộc tư quyền Tinh Viêm thượng thần.

Gã giao chiến cùng Thác Thạch Sơn, đánh bại Thác Thạch Sơn, từ đó có thể thấy được chiến lực trác tuyệt của gã.

Nhưng bây giờ thần sắc của gã vô cùng cung kính, chắp tay về phía Hứa Thanh, cúi đầu làm đại lễ.

“Thiên Mặc Tử bái kiến Hứa huynh!”

“Hôm nay Thiên Mặc tới đây, là để dâng lên hai phần đại lễ riêng cho Hứa huynh.”

“Một là bốn tên nô tài nọ, để dập tắt lửa giận của Hứa huynh.”

“Hai là tung tích về Tịch Đông Tử! Sau khi ta dò xét tỉ mỉ, đã tìm được cho Hứa huynh!”

Nói xong, Thiên Mặc Tử lập tức cung kính đưa ngọc giản vừa mới chế tạo ra ngoài.

Chương 1981: Quân lâm (1)

Theo ngọc giản bay tới, vẻ mặt Hứa Thanh lạnh như băng, không hề giơ tay lên đón lấy mà bắn ra một đạo hồn ti, lập tức xuyên thấu đánh nát ngọc giản.

Nếu như đổi thành người khác nhìn thấy một màn này, tất nhiên nội tâm sẽ run lên, cho rằng Hứa Thanh đã nổi sát tâm.

Nhưng Thiên Mặc Tử thân là một trong đại thiên kiêu, trước lúc Hứa Thanh chưa ra tay đã nhìn ra một chút manh mối, tự nhiên cũng có đủ tầm mắt, cho nên vẫn bảo trì cung kính như trước, đồng thời trong miệng tiếp tục truyền ra lời nói.

“Nguyên bản tọa kỵ mà tên cẩu Tịch Đông Tử nhắm vào là là Sơn Xi, nhưng chẳng biết tại sao lại xuất hiện chút ngoài ý muốn, vì vậy vào một tháng trước đã đi tới nơi ở của Quỷ Xa.”

“Theo những gì ta dò xét được, bây giờ đang có không ít tu sĩ tranh đoạt Quỷ Xa, trong đó lấy tên vương bát đản Phàm Thế Song là chủ yếu, nhưng mà sau khi tên ác độc cầm thú Tịch Đông Tử gia nhập, đã không còn giống trước nữa.”

“Thế nhưng tên Phàm Thế Song đáng ghét là loại người rất âm trầm, trước trận đại săn bắn lần này nhất định đã làm một chút chuẩn bị, sự thật cũng đúng là như thế, từ sau khi Tịch Đông Tử tiến vào Quỷ Xa Ám Lâm, vẫn không thấy ra ngoài.”

“Khả năng đại khái, hai tên cẩu chết bầm đó đang giằng co với nhau ở.”

Thiên Mặc Tử không có bất kỳ giấu giếm, báo lại hết toàn bộ những gì mình biết, dùng ngôn từ công kích hai tên đã từng ra tay với Hứa Thanh, vả lại còn không có lặp lại.

Toàn lực biểu đạt bộ dạng cùng một lập trường quan hệ với Hứa Thanh.

Mà sở dĩ gã hiểu rõ ràng như vậy, trên thực tế bởi vì nguyên bản gã cũng dự định vào trong Quỷ Xa Ám Lâm.

Về phần thời cơ, đó là đợi sau khi Tịch Đông Tử và Phàm Thế Song lưỡng bại câu thương.

Bây giờ nói xong, vì để đảm bảo đạt được mục đích, Thiên Mặc Tử nghĩ đến lời đồn Hứa Thanh là Thần sứ của Tinh Viêm thần điện, vì vậy còn tràn ra một chút khí tức Tinh Viêm thần điện…

Sắc mặt Hứa Thanh bình tĩnh, một khắc hồn ti xuyên thấu ngọc giản, mặc dù toái diệt nhưng tin tức bên trong cũng thông qua hồn ti dò xét, rõ ràng truyền tới cho Hứa Thanh, trên cơ bản là nhất trí cùng với lời của Thiên Mặc Tử.

Mà mặc kệ là công kích bên trong ngôn từ của đối phương, hay là tràn ra khí tức Tinh Viêm thần điện, tất nhiên Hứa Thanh hiểu rõ ý tứ ẩn chứa trong đó, đối phương là đang ám chỉ mọi người là người một nhà.

Vì vậy trong mắt Hứa Thanh lộ ra ý thâm sâu, nhìn qua trên người Thiên Mặc Tử một chút, bất kể là tin tức đối phương đưa tới, hay là thân phận tu sĩ Tinh Viêm, đều khiến hắn không tiện đánh chết gã.

Quan trọng nhất là đối phương từ đầu tới đuôi hoàn toàn không có làm ra hành động tự tìm đường chết nào.

Vì vậy Hứa Thanh cũng không đi so đo, một bước tiến về phía trước.

Lập tức đi qua bên người Thiên Mặc Tử, thẳng đến phương xa.

Chỉ trong nháy mắt đã đến phía chân trời.

Theo hắn rời đi, Thiên Mặc Tử cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay lại nhìn về phía Hứa Thanh đi xa, trong lòng dâng lên cảm giác sống sót sau tai nạn, đồng thời cũng có phức tạp.

“Có lẽ lời đồn về cuộc chiến của Hứa Thanh cùng với Tịch Đông Tử lúc trước không sai, Hứa Thanh thật sự không bằng Tịch Đông Tử.”

“Nhưng trong hai tháng này, tu vi của hắn đã có đột phá, mà thiên kiêu như vậy, mỗi một lần đột phá đều là biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

“Về phần sương mù xám… kịch biến trong cấm địa Cửu Lê đoạn thời gian trước, nhất định có quan hệ trực tiếp cùng hắn.”

“Mà hắn còn mang sương mù xám trong cấm địa Cửu Lê ra ngoài, lại có thể điều khiển hoàn mỹ… . .”

Tâm thần của Thiên Mặc Tử ngưng trọng, biết rõ ý nghĩa của việc này, đáy lòng cũng có một cái suy đoán để cho gã không dám tin.

“Chẳng lẽ, hắn đã thu phục được… . . Cửu Lê!”

Nghĩ tới đây, Thiên Mặc Tử hít sâu, mơ hồ có một loại dự cảm, thứ hạng cuối cùng của trận đại săn bắn lần này, có lẽ bài danh đệ nhất không còn là của tu sĩ Huyền Thiên.

“Đệ nhất khâu thứ nhất, khâu thứ hai khả năng cũng là đệ nhất, nếu như khâu thứ ba vẫn là đệ nhất…”

“Đại Huyền Thiên!”

Tâm thần Thiên Mặc Tử chấn động.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đã cực kỳ lâu, không có xuất hiện Đại Huyền Thiên.

Lần thứ nhất trước đó còn là vạn năm trước.

“Nếu lần này thật sự sinh ra Đại Huyền Thiên… . .”

Nội tâm của Thiên Mặc Tử lung lay, xuất hiện thêm càng nhiều suy nghĩ hơn nữa, sau một lúc lâu trong mắt của gã lộ ra quyết đoán, lại không có bay về tới khu vực khác mà đi theo phía Hứa Thanh đã ly khai, trong miệng càng là hô to.

“Hứa huynh, Tịch Đông Tử là người nham hiểm tương tự tên Phàm Thế Song, lúc cuối vô cùng có khả năng sẽ lựa chọn liên thủ cùng Phàm Thế Song, để tránh Hứa huynh bị vây công, tại hạ nguyện cùng đi theo, trợ giúp Hứa huynh một tay!”

Trong lúc nói, gã mau chóng triển khai tốc độ bay tới.

Hứa Thanh nhướn lông mi lên, lần nữa đánh giá Thiên Mặc Tử, bên trong tâm thần truyền đến giọng nói có chút cảnh giác của lão tổ Kim Cương Tông.

“Chủ tử, tên khốn này không bình thường, chắc chắn có âm mưu, ta đề nghị chủ tử lập tức chém giết hạng người xảo trá như gã!”

Hứa Thanh không quan tâm đến lời nói của lão tổ Kim Cương Tông, sau khi đảo qua trên người Thiên Mặc Tử, hắn nheo mắt lại, không cự tuyệt cũng không đồng ý, quay người nhoáng một cái, bay về phía khu vực Quỷ Xa.

Mắt thấy Hứa Thanh không thể hiện sự cự tuyệt, tinh thần của Thiên Mặc Tử chấn động, lựa chọn đi theo phía sau.

Vì đạt được hảo cảm của Hứa Thanh, Thiên Mặc Tử kỹ càng báo lại tin tức về Sơn Hải đại vực mà mình biết được, trong đó có rất nhiều thông tin đều là bên ngoài không mua được, Hứa Thanh cũng là lần đầu biết đến.

Ví dụ như tập tính một chút hung thú đặc thù, ví dụ như một vài chỗ hung hiểm ẩn tàng trong rừng rậm.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau, một đường bay nhanh, cách khu vực Quỷ Xa càng lúc càng gần.

Cùng lúc đó, khu vực vòng tròn bên trên của Sơn Hải đại vực, trong mảnh rừng rậm khu vực Sơn Xi, một trận truy sát kéo dài mấy tháng vẫn đang triển khai.

Chỉ là không giống với trận Tịch Đông Tử truy sát Hứa Thanh lúc trước, Hứa Thanh đã bôn ba vạn dặm, trận truy sát bên này thật ra vẫn luôn phát sinh ở trong khu vực Sơn Xi.

Người bị đuổi giết là Nhị Ngưu.

Kẻ đuổi giết là Viêm Huyền Tử.

Thông qua các loại phương pháp không thể tin được, Nhị Ngưu khiêu khích và dẫn dụ Viêm Huyền Tử không ngừng trượt đuổi vòng quanh trong khu vực Sơn Xi, thi thoảng lại truyền ra những câu ti tiện.

“Vẫn chưa chịu ngừng hả, không phải chỉ là gián đoạn ngươi thu phục hung thú, hơn nữa còn biết rõ ngươi là tên bất nam bất nữ thôi sao, cần phải làm tới mức này không chứ!”

“Mà thôi mà thôi, ngươi đừng đuổi nữa có được không, ta giới thiệu cho ngươi một người đạo lữ nhé?”

“Ta nói cho ngươi biết, ta có một tiểu sư đệ…”

Theo đội trưởng mở miệng, Viêm Huyền Tử đuổi ở phía sau chợt giơ tay lên, lập tức có một cỗ uy áp phô thiên cái địa có thể so với Uẩn Thần từ trong tay gã hiện ra, trấn áp tới Nhị Ngưu phía trước.

Chương 1982: Quân lâm (2)

Trong tiếng nổ vang, thiên địa tan vỡ, thân thể Nhị Ngưu tương tự toái diệt, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong đất bùn phía xa bay ra một con nhuyễn trùng màu lam, nhanh chóng tạo thành thân hình Nhị Ngưu mới, tiếp tục chạy trốn.

Chỉ là giờ phút này trong lòng Nhị Ngưu cũng đang kêu khổ, chớ nhìn y ngoài miệng nói như vậy, nhưng mấy tháng qua quả thật đã tổn thất rất lớn, cứ như vậy tiếp nữa, y cảm thấy sợ là mình muốn xong đời.

“Sao tiểu sư đệ làm còn chưa tới vậy!”

Trong lúc Nhị Ngưu đang lo lắng, bên trong khu vực vòng bên dưới của Sơn Hải đại vực, ngoài một mảnh rừng rậm màu đen, hai thân ảnh từ màn trời vọt nhanh tới gần.

“Hứa huynh, đây chính là Quỷ Xa Ám Lâm.”

“Hung thú nơi đây lấy quỷ dị là chủ yếu, vô cùng hung tàn, hình thái dữ tợn, thủ đoạn khó lòng phòng bị.”

“Bộ tộc Quỷ Xa chính là sống ở nơi đây, chúng nó lấy quỷ dị làm thức ăn, chiến lực kinh khủng, trong tộc có vài con càng là cường hãn như Uẩn Thần, cho nên những người tới đây thu phục ấu thú Quỷ Xa cần phải thừa nhận phong hiểm cực lớn.”

Thiên Mặc Tử nhanh chóng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn mảnh rừng rậm khác biệt cùng nơi khác phía trước, cỏ cây nơi đây là một mảnh đen nhánh, bầu trời bên trong cũng là như thế, tràn ngập mây đen, từng đạo tia chớp màu đỏ chạy giữa tầng mây, thi thoảng lại hạ xuống, truyền đến tiếng nổ vang cực lớn.

Mà trong Ám Lâm cũng dày đặc cảm giác âm lãnh cực kỳ rõ ràng, thậm chí đứng ở bên ngoài cũng có thể cảm thụ linh hồn như bị thu nhiếp, tựa như mảnh Ám Lâm này là một vòng xoáy vô hình, thôn phệ hết thảy linh hồn.

Còn có thể nhìn thấy bên trong mơ hồ có một chút thân ảnh tu sĩ như cái xác không hồn, chết lặng dạo quanh.

“Bọn họ là tu sĩ gần đây chết ở chỗ này, linh hồn bị nuốt, thân thể bị Ám Lâm phục sinh, không ngừng tìm kiếm hồn của mình ở trong đây… Cho đến khi thân thể bị cỏ cây nơi đây ăn mòn, trở thành chất dinh dưỡng.”

Bên trong lời nói của Thiên Mặc Tử có một chút kiêng kị cùng với ngưng trọng.

“Mặt khác, nơi đây rất lớn, tên cẩu rắm Tịch Đông Tử cùng với đồ cẩu thối Phàm Thế Song đã ở trong này thật lâu, đồng nghĩa với bọn chúng đang trong bóng tối, mà chúng ta tiến vào tìm kiếm, coi như là ở ngoài sáng, có lẽ sẽ tồn tại một chút trắc trở.”

Nói xong, Thiên Mặc Tử lại nhanh chóng liếc mắt nhìn Hứa Thanh, phát hiện Hứa Thanh vẫn không có hành động gì như trước, vì vậy gã trừng mắt nhìn, giơ tay lên lấy ra một nhánh hương, đốt lên.

“Nhưng ta đã có chuẩn bị từ trước, hết thảy tu sĩ muốn đi vào nơi đây thu phục Quỷ Xa, đều sẽ mua sắm loại thần hương này ở Thần điện, dùng nó để giữ vững linh hồn, mới có mức độ an toàn nhất định để bước vào trong rừng.”

“Ta còn khoảng có bảy tám cây, có lẽ vậy là đủ rồi.”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt khỏi Quỷ Xa Ám Lâm, nhìn qua Thiên Mặc Tử.

“Ngươi không cần tiếp tục thăm dò nữa.”

Thiên Mặc Tử cười ngượng, những lời lúc trước của gã nhìn như giới thiệu, nhưng trên thực tế đều đang thử dò xét, gã muốn biết năng lực kỳ dị có thể làm cho hung thú nằm rạp xuống của Hứa Thanh, có còn hữu hiệu ở chỗ này hay không.

Hứa Thanh không để ý tới Thiên Mặc Tử, hắn biết việc mình thu phục Cửu Lê căn bản là không giấu được, sớm muộn gì cũng bị người biết, cho nên cũng không cần cố ý che giấu năng lực.

Đồng thời hắn cũng muốn biết, Cửu Lê mình thu hoạch được, đến cùng có thể làm tới trình độ nào ở trong Sơn Hải đại vực.

Vì vậy, Hứa Thanh nhìn qua mảnh Quỷ Xa Ám Lâm kinh khủng, nhàn nhạt mở miệng.

"Quỷ Xa, tới!"

Lời này vừa ra, trên người lập tức ầm ầm bộc phát ra khí tức Cửu Lê, khuếch tán khắp thiên địa, chiếm cứ chủ đạo.

Mây mù trên bầu trời lập tức nổ vang, tan vỡ ra, từng đạo tia chớp bên trong cũng bởi vì mây mù vỡ vụn mà tách ra, liên tiếp cuốn ngược lại, hình thành một tấm võng bằng tia chớp màu đỏ.

Trong lúc khuếch tán, tất cả cỏ cây đang lay động trên mặt đất Ám Lâm đều run rẩy, từng cây khom lưng.

Đồng thời toàn bộ quỷ dị che giấu trong đó đều phát ra tiếng kêu rên, những cái xác không hồn cũng đều lập tức ngã xuống đất, không còn nhúc nhích.

Tùy theo mà đến là rừng rậm cùng với đại địa nổ vang, âm thanh càng lúc càng lớn, cho đến cuối cùng, toàn bộ Quỷ Xa Ám Lâm như là sống lại, khí thế kinh khủng.

Ngay sau đó, từng đạo khí tức hôn thiên hám địa ở bên trong Ám Lâm rung động lắc lư, dựng lên ngập trời.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả hung thú Quỷ Xa dữ tợn từ trong Ám Lâm mạnh mẽ lao ra.

Chúng nó có lớn có nhỏ, số lượng tới trên trăm, tu vi tràn ra từ Linh Tàng đến Quy Hư không đều, sau khi xuất hiện riêng phần mình gầm thét, như được triệu kiến cấp tốc vọt tới phía Hứa Thanh.

Những nơi đi qua, khí thế long trời lở đất, bài sơn đảo hải vô cùng mãnh liệt, càng là sau khi ngay lập tức tới gần, trong mắt tất cả Quỷ Xa nơi đây đều lộ ra ánh sáng âm u, toàn bộ nằm rạp xuống phía trước Hứa Thanh.

Như thấy Quân Vương.

Khí tức trên thân chúng tản ra kiến bát phương nổ vang, dấy lên bụi bặm cũng như gió bạo, quét ngang hết thảy.

Chỉ có Hứa Thanh đứng ở phía trước của bọn nó, mặt không cảm xúc.

Thiên Mặc Tử đứng nhìn một màn này, sững sờ tại chỗ.

Nhưng sự tình khiến cho gã hoảng sợ vẫn còn chưa kết thúc.

Trong khi đại địa đột nhiên càng thêm kịch liệt bốc lên, bên trong rừng rậm lay động, ba đạo chấn động kinh khủng như là Uẩn Thần dâng lên từ trong Ám Lâm.

Khí tức này quá mức kinh người, trấn áp toàn bộ, trong chớp mắt thình lình có ba con Quỷ Xa cực lớn tràn ra cảm giác tang thương muôn đời, huyễn hóa ra ở trên màn trời, từ trên không ngóng nhìn Hứa Thanh.

Mắt thấy hết thảy, Thiên Mặc Tử hít sâu một hơi, tóc gáy dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ngay sau đó, giọng nói của Hứa Thanh lần nữa vang vọng.

“Kẻ từ ngoài đến, hiện.”

Lời hắn vừa ra, đại địa oanh oanh, bên trong Ám Lâm rộng lớn, cỏ cây lại lập tức riêng phần mình đột ngột mọc lên từ mặt đất, nhanh chóng tản ra về bốn phía.

Rõ ràng chủ động lộ ra những tu sĩ Viêm Nguyệt ẩn thân trong Ám Lâm, họ đang dùng các phương pháp khác biệt chuẩn bị đi săn bắn.

Giờ phút này từng người đều là toàn thân run rẩy, không cách nào tin, trong đầu càng là trống rỗng.

Thật sự là loại sự tình thế này căn bản đã vượt ra khỏi nhận thức của bọn họ, đã đạt đến trình độ gần như là thần thoại.

Xa xa còn có hai tu sĩ cách ngàn trượng đang giằng co.

Bọn họ chính là Tịch Đông Tử cùng Phàm Thế Song.

Bây giờ sắc mặt của hai người đều đại biến giống nhau, tâm thần dấy lên sóng to gió lớn chưa bao giờ có, đồng loạt quay đầu nhìn tới phía Hứa Thanh nơi xa.

Chương 1983: Trở lại (1)

Giờ phút này, bên trong khu vực Quỷ Xa phân tán ra có khoảng trên trăm tu sĩ, mỗi người trong đó đều sở hữu thủ đoạn của bản thân, có người dựa vào công pháp, có người dựa vào ngoại vật.

Vả lại tự thân cũng đều là người nổi bật trong cùng thế hệ, cho nên mới có thể trổ hết tài năng từ trong mọi người, ẩn nấp ở đây cho đến bây giờ, chờ cơ hội thu được ấu thú Quỷ Xa.

Nếu như Hứa Thanh không xuất hiện, mặc dù trong bọn họ sẽ có người tử thương, thế nhưng nhất định sẽ có người thành công thu được Quỷ Xa.

Nhưng hôm nay… Hứa Thanh đến nói một câu, toàn bộ Quỷ Xa mà bọn họ khát vọng đều bay ra ngoài.

Hắn vung tay lên giống như chợt kéo bức màn trong phòng tối ra, khiến cho tất cả mọi người che giấu đều bị lộ ra.

Thậm chí hình dung như vậy cũng không phải rất thỏa đáng, chuẩn xác mà nói, là Hứa Thanh vung tay lên, không chỉ kéo ra bức màn che, mà ngay cả phòng ốc cũng nháy mắt tự hành tháo gỡ, vả lại còn tự mọc chân chạy xa.

Trùng kích của một màn này, khiến cho toàn bộ tu sĩ Viêm Nguyệt nơi đây đều cảm thấy nội tâm như có thiên lôi cuồn cuộn, vô cùng chấn động.

Chung quang thoáng cái trở lên thông thoáng, chốc lát từ ám đến minh, khiến cho tất cả bọn họ hô hấp dồn dập.

Mà Tịch Đông Tử chính là người chấn động mãnh liệt nhất, khi gã phát hiện ra đầu nguồn của Sơn Hải kịch chấn là Cửu Lê, đáy lòng vốn đã có suy đoán về Hứa Thanh.

Gã cũng nghĩ khả năng Hứa Thanh sẽ không chết, cũng nghĩ tương lai có lẽ còn gặp lại, nhưng mặc kệ như thế nào gã cũng không dự liệu được, khi song phương lần nữa gặp mặt, lại lấy loại phương thức không thể tưởng tượng thế này xuất hiện.

Nhìn tới trên trăm Quỷ Xa giống như gặp Quân Vương nằm rạp xuống ở phương xa, lại nhìn ba tôn thân ảnh Quỷ Xa kinh khủng và cổ xưa trên màn trời, thân thể của Tịch Đông Tử hiếm thấy run lên một cái.

Một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt oanh oanh bộc phát bên trong tâm thần của gã.

Phàm Thế Song cách gã ngàn trượng cũng tương tự cảm thấy như vậy, nguyên bản gã ta đang giằng co cùng Tịch Đông Tử, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy hết thảy xảy ra nơi đây, tinh thần của gã như có sóng lớn động trời.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều bị một màn này chấn nhiếp, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ có Hứa Thanh, đứng ở bên ngoài mảnh rừng rậm phân tán ra, ánh mắt không có lập tức nhìn tới trên người Tịch Đông Tử ở phương xa, mà ngẩng đầu nhìn ba tôn Quỷ Xa tu vi Uẩn Thần trên bầu trời.

Bọn chúng không giống với toàn bộ hung thú hắn gặp trên đường.

Chúng nó không có kêu rên, cũng không bày ra bộ dáng nằm rạp xuống, mà đứng trên bầu trời ngóng nhìn đối với chính mình, trong đó mơ hồ còn ẩn chứa một tia nghi ngờ cùng với xem xét kỹ.

“Hung thú Sơn Hải đại vực, sau khi đạt tới Uẩn Thần, có lẽ. . . . . sẽ thức tỉnh một chút ký ức ẩn trong huyết mạch.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, chỉ có đáp án đó mới có thể giải thích ánh mắt của ba tôn Quỷ Xa tu vi Uẩn Thần.

Ánh mắt của chúng cũng làm cho Hứa Thanh hiểu rõ, chỗ cực hạn của khí tức Cửu Lê.

“Trừ phi là có thể chân chính bày ra hình thái Tổ Vu, bằng không mà nói, ta vẫn không thể khu động được hung thú Uẩn Thần.”

Hứa Thanh suy tư trong lòng, ánh mắt cũng theo đó thu hồi, khẽ quét qua trên người tu sĩ hiển lộ ra trong rừng rậm, cuối cùng nhìn tới chỗ Tịch Đông Tử.

Khoảng cách giữa bọn họ rất xa, đối với phàm tục mà nói căn bản nhìn không thấy nhau.

Nhưng bọn họ vừa vặn là tu sĩ, vả lại chiến lực cùng tu vi đều đạt đến một cấp độ, như vậy chỉ cần không phải cách quá xa, dưới thần thức dung nhập gia trì, có thể cảm giác và ngóng nhìn lẫn nhau.

Dưới sự ngóng nhìn, cảm giác nguy cơ lần nữa bốc lên trong nội tâm của Tịch Đông Tử, Hứa Thanh nhấc chân lên, tiến về phía trước một bước.

Một bước hạ xuống, thân thể truyền đến âm thanh thiên lôi, rất nhiều hồn ti màu đỏ từ trong cơ thể bộc phát ra, vờn quanh bốn phía hình thành phong bạo huyết sắc, lại nhanh chóng dung hợp tạo thành hình thái Thần Linh.

Trực tiếp hiện ra tầng hình thái thứ tư là Xích Mẫu, cũng gọi là Tử chủ!

Thân hình cao trăm trượng, toàn thân là lông vũ máu thịt màu tím, phía sau càng có hai cánh khổng lồ, từng trận âm thanh rù rì tràn ra từ trong cơ thể, vang vọng bát phương.

Phía sau còn chậm rãi bay lên một vòng Tử Nguyệt, bên trên là vô số thân ảnh đang cúng bái.

Phía trước là một mặt Nhật Quỹ cực lớn, kim đồng hồ đang chuyển động, hình thành lực lượng thời gian, hư vô vặn vẹo, mơ hồ hết thảy.

Bên dưới thân thể là một tòa đài sen khổng lồ, mỗi một mảnh lá sen đều đại biểu một loại năng lực của Hứa Thanh.

Chúng nó hình thành xúc tua màu tím lan tràn khắp bát phương, giống như một đóa bỉ ngạn màu tím, nhìn thấy mà giật mình.

Cảm giác như có Thần Linh phủ xuống thiên địa, khiến cho linh hồn của không ít tu sĩ lay động, dù là những con Quỷ Xa cũng đều có chỗ xao động, ba tôn trên bầu trời càng là tràn ra uy áp của bản thân.

Nhưng Hứa Thanh không quan tâm, lấy loại hình thái Thần Linh kinh khủng này đi ra bước thứ hai.

Một khắc hạ xuống, chín đèn lồng máu thịt chớp mắt bay ra từ trong cơ thể hắn, vờn quanh bốn phía, tạo thành chín đầu Cửu Lê khí thế động trời, truyền ra tiếng gầm thét, đồng thời cũng bay nhanh về phía Hứa Thanh.

Ngay lập tức dung hợp lại với hình thái Thần Linh của Hứa Thanh, hóa thành bộ Vu giáp tràn đầy cảm giác cổ lão tang thương.

Chín đầu Cửu Lê đồng loạt hiện ra, gia trì toàn bộ phương hướng chiến lực của Hứa Thanh một cách khủng bố.

Một khắc Nhai Tí biến thành mặt nạ đeo trên mặt Hứa Thanh, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần!

Trong mảnh thế gian này, hiện ra một tồn tại chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử.

Thần cùng Vu, đồng thời xuất hiện trên thân một người, khí tức cường đại khó có thể hình dung động trời dựng lên trên người Hứa Thanh.

Quỷ Xa dưới đại địa nằm rạp xuống run rẩy, Quỷ Xa trên bầu trời cũng lặng lẽ cúi đầu.

Cỏ cây rừng rậm bốn phía đồng loạt xoay thân, tia chớp màu đỏ trên bầu trời cũng đều nhất nhất nổ tung, khiến cho màn trời bị bao phủ.

Có không ít tu sĩ Viêm Nguyệt không chịu nổi phun ra máu tươi và cần phải rút lui ra, nội tâm bị hoảng sợ cùng kinh hoảng nhồi vào.

Dù là Phàm Thế Song và Tịch Đông Tử cũng cảm thấy trong đầu như có sấm sét nổ vang.

Không cần động thủ bọn họ cũng có thể rõ ràng cảm giác sự cường hãn của Hứa Thanh giờ khắc này.

Chương 1984: Trở lại (2)

Nơi xa, Thiên Mặc Tử hô hấp dồn dập, gã tương tự cùng mọi người, cũng lần đầu tiên trông thấy loại hình thái này của Hứa Thanh, cảm ứng đến từ huyết mạch khiến cho trong lòng của gã không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác muốn cúng bái.

Trong lúc mọi người ở đây bị Hứa Thanh chấn nhiếp, Hứa Thanh với hình thái Thần Vu đi ra bước thứ ba, vượt qua khoảng cách, xuất hiện ở ngàn trượng ngoài Tịch Đông Tử.

Một khắc hiện thân, đại địa nổ vang, màn trời muốn nứt, khí tức cuồng bạo cùng với sát ý tuyệt thế nháy mắt tràn ra khiến cho phiến thế giới này rơi xuống bông tuyết màu tím.

Phàm Thế Song chợt lui về phía sau, gã ta từ ánh mắt của Hứa Thanh cùng với lời đồn bên ngoài nói về Hứa Thanh bị Tịch Đông Tử chém giết lúc trước, lập tức đoán được lần này đối phương tới đây, chính là vì Tịch Đông Tử.

Nên gã nghĩ không liên quan đến mình. Mà sau khi gã ta lui ra phía sau, trên người Tịch Đông Tử cũng đồng thời truyền đến tiếng nổ vang, đồng dạng triển khai hành động.

Hai tay Tịch Đông Tử bay nhanh bấm niệm pháp quyết, thân thể to lớn bước lui ra phía sau, chiến lực Quy Hư đại viên mãn bốc lên từ trên người.

Tư cách đại thiên kiêu bài danh thứ hai của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cho dù bây giờ Hứa Thanh tạo ra cho gã cảm giác áp bách cực lớn, nhưng gã không có thói quen không chiến đã khuất phục.

Huống hồ gã biết rõ, nếu như Hứa Thanh đã tìm đến đây, vậy thì đây nhất định là một trận chiến sinh tử!

Cho nên trong khoảnh khắc, màn trời vốn đã xuất hiện vết rách bỗng ầm ầm vỡ vụn, một ngón tay cực lớn bỗng nhiên từ trong hạ xuống, lập tức nhấn tới chỗ Hứa Thanh.

Khí thế của ngón tay vô cùng hùng vĩ, cảm giác có thể hủy thiên diệt địa, càng ẩn chứa toàn bộ chiến lực cùng với vô số quy tắc pháp tắc, còn có cả đạo ngân của Tịch Đông Tử.

Hư vô vặn vẹo, lấy thế bài sơn đảo hải ập thẳng đến phía Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, đối mặt ngón tay đánh đến, hắn giơ tay phải lên, nhẹ nhàng nhấn một cái, một tiếng oanh vang lên, cản ngón tay cực lớn dừng ở trước người.

Càng là ấn lên trên, âm thanh rặc rặc siêu việt sấm sét vang vọng ra.

Ngón tay kinh khủng lại vặn vẹo từ trung gian, bị Hứa Thanh cứng rắn bẻ gãy!

Sau một khắc, ngón thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm chiếm cứ màn trời, lần lượt nhấn đến.

Lúc trước Tịch Đông Tử đã từng dùng một chiêu này với Hứa Thanh, lúc ấy Hứa Thanh phải hao phí đại giới thật lớn, triển khai toàn bộ thần thông mới miễn cưỡng ứng đối từng cái, nhưng cũng bị thương không nhẹ, còn phải xuất ra Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

Nhưng hôm nay đã không giống trước.

Đồng dạng thần thông, xử lý khác biệt, Hứa Thanh đi ra bước thứ tư.

Theo âm thanh rặc rặc lần lượt truyền ra, cả bốn ngón tay nhấn đến đều không ngăn cản được thân ảnh Hứa Thanh chút nào, toàn bộ đều bị hắn giơ tay lên tách gãy ở ngay trước mặt.

Đối mặt với một màn như thế, thần sắc của Tịch Đông Tử ngưng trọng, vừa lui về phía sau vừa bấm niệm pháp quyết, sau khi năm ngón tay vặn vẹo, màn trời lập tức tối sầm lại, một cái bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời chụp về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn qua bàn tay to lớn, hai mắt xuất hiện sương mù xám.

Sương mù càng dần càng đậm, trong chớp mắt bay lên từ trên người hắn, tạo thành một cỗ trùng kích thẳng đến bàn tay.

Song phương đụng chạm, tiếng nổ vang truyền ra, bàn tay nọ không cách nào hạ xuống, bị trùng kích đánh lui ra, sau một khắc sương mù nhanh chóng ngưng tụ, lại hóa thành một cây đinh màu xám, trực tiếp xuyên suốt bàn tay, kéo nó về phía đại địa.

Mặt đất chấn động mãnh liệt, bàn tay khổng lồ bị cây đinh màu xám cứng rắn ghim trên mặt đất.

Mặc cho Tịch Đông Tử thi pháp như thế nào, cũng đều không thể khiến cho bàn tay nọ vùng vẫy thoát ra.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn qua Tịch Đông Tử biến sắc, không nói một lời, nhấc chân đi ra bước thứ năm.

Lúc xuất hiện đã ở trăm trượng phía trước Tịch Đông Tử.

Tịch Đông Tử hô hấp dồn dập, toàn thân lập tức đỏ thẫm, từng đạo huyết ảnh bay ra từ trong cơ thể, vờn quanh bốn phía, hình thành huyết hồ, vả lại huyết ảnh trong đó không ngừng tan vỡ, khiến cho phạm vi huyết hồ liên tục tăng vọt, gào thét về phía Hứa Thanh.

Còn bản thân gã thì bay nhanh lên không, thần sắc vặn vẹo ở giữa thiên địa, trong mắt sát ý mãnh liệt, hai tay giơ lên chợt tản ra, lập tức có thêm càng nhiều máu tươi cùng với huyết ảnh từ trong cơ thể bạo phát đi ra.

Thời gian nháy mắt, bốn phía xuất hiện một cái huyết hải mênh mông, phạm vi kinh người, không nhìn thấy giới hạn, che đậy bầu trời khiến cho thiên địa đã thành huyết sắc.

“Trấn!”

Trong biển máu, hầu như không nhìn thấy thân ảnh của Tịch Đông Tử, gã gầm nhẹ một tiếng, hai tay hạ xuống, lập tức khiến mảnh huyết hải kinh khủng bốn phía cũng tùy theo trấn áp đại địa.

Lúc trước, Hứa Thanh chính là bại dưới một chiêu này, bởi vì vượt ra khỏi quyền hành ngự huyết cực hạn của hắn, cho dù cuối cùng tháo chạy ra, nhưng thương thế vẫn rất nghiêm trọng.

Bây giờ lần nữa trông thấy, Hứa Thanh ngẩng đầu, ngóng nhìn hồng hải trên màn trời hạ xuống, giơ tay phải lên, cách không trảo một cái về mảnh huyết hải.

Tu vi toàn thân Hứa Thanh hiện lên, Thần Nguyên chớp mắt khuếch tán bát phương, chín đầu Cửu Lê càng thoát khỏi thân thể mà ra, gầm thét thiên địa.

Khí thế ngập trời, bễ nghễ nhân gian.

Quyền hành huyết của Hứa Thanh, dưới gia trì cực lớn, lập tức vượt ra khỏi cực hạn lúc trước, tăng lên một cái cấp độ cao hơn.

Huyết hải che khuất bầu trời lập tức bốc lên, rõ ràng tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn, đầu nguồn của vòng xoáy chính là bàn tay Hứa Thanh giơ lên!

Huyết hải liên tục cuồn cuộn xoay tròn, không ngừng hội tụ trong lòng bàn tay Hứa Thanh, bản thân càng dần càng nhỏ.

Từ xa nhìn lại, một màn này nhìn thấy mà giật mình, khiến cho tâm thần của toàn bộ tu sĩ đứng xem nổ vang.

Cho đến cuối cùng, trong ánh mắt của mọi người, mảnh huyết hải mênh mông không nhìn thấy cuối cùng trên bầu trời, lại hóa thành một cái huyết cầu chuyển động trong lòng bàn tay Hứa Thanh.

Trong đó tràn ra hồng mang chói mắt, chiếu rọi thiên địa, nhìn qua có một loại cảm giác linh hồn bị đau đớn, tựa như có thể nghe thấy vô số tiếng kêu rên.

Càng có khí tức khiến người ta kinh hãi xoay tròn ở, hiện ra không ổn định, dường như bất cứ lúc nào có thể bạo khai, hình thành hạo kiếp!

Một màn này khiến cho trong đầu của Tịch Đông Tử như có sấm sét nổ vang, thân thể và tâm thần gã đồng thời run rẩy, không cách nào che giấu hoảng sợ trong lòng.

Ngay thời điểm đó, Hứa Thanh búng ngón trỏ lên trên huyết cầu kinh khủng.

Trong chốc lát, huyết cầu xuất hiện khí thế diệt sạch hết thảy lao ra, những nơi đi qua, hư vô bị kéo lê ăn mòn thành một đường vết máu, bầu trời như là bị xé rách, quét thẳng đến phía Tịch Đông Tử!

Chương 1985: Thêm một roi nữa sẽ chết (1)

Huyết quang chiếu rọi, khiến cho màn trời biến thành hồng sắc, vết máu nhanh chóng khuếch tán, nháy mắt giống như cuốn lên một màn sân khấu, phủ lên hư không.

Đại địa cũng là như thế, như là huyết ngục, mà đầu nguồn của tất cả, chính là huyết cầu do Hứa Thanh áp súc trọn cái huyết hải biến thành.

Bên trong lộ ra không ổn định cùng với cuồng bạo và kinh khủng, càng ẩn chứa khí tức diệt sạch hết thảy.

Toàn bộ tu sĩ Viêm Nguyệt thấy một màn như vậy, từng người nhanh chóng rút lui, trái tim tăng tốc nhảy lên, thậm chí còn có cảm giác không khống chế nổi huyết dịch toàn thân.

Con ngươi của Phàm Thế Song co rút lại, thật sự là Hứa Thanh và Tịch Đông Tử giao thủ, đã thành một dạng áp chế tuyệt đối, mặc kệ cách Hứa Thanh bẻ gãy ngón tay hay là khống chế ngược lại huyết hải, đều khiến gã ta ý thức được, bản thân… . . Tuyệt không phải là đối thủ của Hứa Thanh.

“Thậm chí hắn không cần triển khai bất cứ thần thông chủ động nào…”

Phàm Thế Song nghĩ tới đây, tốc độ lui về phía sau càng nhanh hơn.

Về phần người trong cuộc, giờ phút này Tịch Đông Tử đứng giữa không trung vẻ mặt đại biến, gã hiểu rõ thần thông của mình, cũng biết được uy lực của nó, cho nên lập tức cảm giác ra bên trong huyết cầu đang lao đến, lực sát thương đã vượt qua lúc trước.

Thậm chí thiên địa hiện giờ càng như lồng giam, hồng sắc bao phủ bát phương khiến cho gã có một loại cảm giác không cách nào né tránh hay là chống cự.

Mắt thấy nguy cơ sắp tới, trong thời khắc sinh tử, kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm cùng với bản năng khiến cho Tịch

Đông Tử không chần chờ chút nào, trực tiếp mở to miệng phun về phía huyết cầu đang quét đến.

Một đạo kim quang lập tức bay ra từ trong miệng gã, bay thẳng đến huyết cầu.

Đồng thời thân thể của Tịch Đông Tử cũng mượn nhờ lúc này, lựa chọn tự mình phân giải, nháy mắt hóa thành vô số huyết ảnh, kích xạ tới bát phương.

Mà kim quang bị gã phun ra ngay lập tức trở lên rực rỡ, tạo thành ánh sáng chói mắt.

Hạch tâm là một chiếc nhẫn dùng xương màu vàng chế tạo, bên trên rất ít máu thịt, giống như đã bị cạo xuống, chỉ còn lưu lại một khuôn mặt.

Khuôn mặt lộ ra bộ dáng hoảng sợ, phát ra tiếng kêu rên.

“Chủ tử, là ta, ta là tiểu ngư đây, người một nhà… . . Chủ tử ta nhớ ngươi, đều do Tịch Đông Tử đáng giết ngàn đao…”

Chiếc nhẫn chính là ngón tay Thần Linh trong nhà tù 132 khu Đinh phong ấn Tịch Đông Tử hôm ấy, sau khi gã ta xông ra đã bắt giữ nó lại.

Về sau bị Tịch Đông Tử tàn nhẫn luyện hóa, trở thành một chiếc nhẫn, bây giờ bị lấy ra để ngăn cản huyết cầu.

Có lẽ là Hứa Thanh niệm tình cũ, cũng có lẽ lời nói của ngón tay Thần Linh đã đả động hắn, cho nên trong nháy mắt tiếp theo, mặc dù huyết cầu vẫn đụng chạm vả lại xuyên thấu qua chiếc nhẫn, nhưng không có tổn thương cho nó chút nào.

Thậm chí một cái chớp mắt đụng chạm tới, còn toái diệt lạc ấn của Tịch Đông Tử trên chiếc nhẫn.

Sau khi trải qua cửu tử nhất sinh, ngón tay Thần Linh run rẩy, nhanh chóng bay tới gần Hứa Thanh, vừa muốn nói gì đó nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh lão tổ Kim Cương Tông đã xuất hiện ở phía trước nó.

“Dừng lại!”

Lão tổ Kim Cương Tông nhàn nhạt mở miệng, từ trên cao nhìn xuống, lão cảm thấy đây là thời khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời mình, dẫu sao cũng không phải khí linh nào cũng có thể có thể hô lên hai chữ này đối với một Thần Linh.

Mặc dù tâm thần của ngón tay Thần Linh có chút sôi trào, nhưng bây giờ nó cũng không dám tỏ ra lỗ mãng, chỉ có thể lộ ra ý nịnh nọt.

Hứa Thanh không quan tâm tới cảm xúc của hai tên này, ánh mắt của hắn chú ý tới trên màn trời.

Nhờ có ngón tay Thần Linh trì hoãn, Tịch Đông Tử đã phân giải ra thành vô số huyết ảnh, bây giờ đã bay tứ tán khắp nơi, có hơn phân nửa trốn đến chân trời, cũng không hoàn toàn lao ra khỏi màn máu, mà là đứng ở nơi cuối cùng, riêng phần mình huyễn hóa ra thân ảnh Tịch Đông Tử.

Rập rạp đông đúc, số lượng trên ngàn, đều là Tịch Đông Tử.

Thần sắc của từng tên Tịch Đông Tử đều ngưng trọng, trong mắt lộ ra sát ý điên cuồng, từ bát phương nhìn chằm chằm Hứa Thanh, đồng thời mở miệng truyền ra tiếng nói như là đạo âm.

“Tế hiến!”

“Tế hiến!”

“Tế hiến!”

Hai chữ vang vọng thiên địa, hư vô không ngừng nổ vang, thình lình có năm tòa Bí Tàng huyết sắc xuất hiện ở trên không, như là năm tòa núi lửa cực lớn truyền ra tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Đây chính là Bí Tàng của Tịch Đông Tử hình thành lúc ở cảnh giới Linh Tàng.

Mặc dù bây giờ tu vi của gã là Quy Hư, nhưng năm tòa Bí Tàng vẫn là căn cơ chống đỡ Quy Hư, bây giờ hiển nhiên gã đã bị bức bách đến cực hạn, không tiếc đại giới hiện chúng ra ngoài.

Càng là sau hai chữ tế hiến vang vọng, tiếng gầm của Thiên Đạo từ bên trong năm tòa Bí Tàng huyết sắc khổng lồ truyền ra phóng lên trời, theo đó là năm tôn thân ảnh lao ra khỏi Bí Tàng.

Một con Huyết Ma tám cánh tay, một con Xích Lân Thao Thế, một tấm da huyết sắc, một con mắt huyết sắc, một đạo ánh sáng đỏ thẫm.

Đây chính là Thiên Đạo mà Tịch Đông Tử luyện hóa thu phục lúc ở cảnh giới Linh Tàng.

Bây giờ sau khi xuất hiện, thực sự không phải là tới gần Hứa Thanh, mà riêng phần mình gầm thét, lộ ra ý kiên quyết, lại bay nhanh lên trên không, phá vỡ màn máu, đến cuối chân trời, hung hăng va chạm.

Toàn bộ bầu trời đung đưa, tạo thành vòng xoáy cuộn mình về bốn phía, tia chớp huyết sắc ẩn nấp lần nữa xuất hiện chạy ở, khí thế kinh người.

Mà ở giữa vòng xoáy xuất hiện một màn cảnh tượng.

Trong cảnh tượng là một mảnh địa phương hư vô, bên trong thình lình có một con Côn Bằng cực lớn bị vô số xích sắt buộc chặt!

Khí tức Thiên Đạo nồng đậm tràn ra từ trên người nó.

Chính là Thiên Đạo Viễn Cổ của đại lục Vọng Cổ bị Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bắt lại!

Cẩn thận nhìn có thể thấy mỗi một sợi xích sắt đều đâm thật sâu vào bên trong thân thể của nó, càng có một cây roi cực lớn vung vẩy không ngừng quất vào trên người nó, máu thịt mơ hồ.

Trên cây roi tràn ngập vô số ấn ký, riêng phần mình lập lòe, mỗi một roi quất xuống đều có âm thanh thiên lôi xuất hiện, càng có tiếng kêu rên của Thiên Đạo Viễn Cổ truyền tới thế gian.

Tiếng gào thét bao hàm đau khổ cực hạn, lộ ra ý muốn chết vang vọng trên nhân gian, tạo thành âm thanh siêu việt quy tắc và pháp tắc, tỏa khắp bát phương, khiến cho huyết cầu của Hứa Thanh cũng bị ngưng kết ở trên không trung.

Chương 1986: Thêm một roi nữa sẽ chết (2)

Đây không phải là lần đầu Hứa Thanh nhìn thấy vị Thiên Đạo Viễn Cổ này, nhưng cũng không giống lúc trước hắn thấy, Tịch Đông Tử không phải chỉ mượn nhờ âm thanh của Thiên Đạo tới hình thành trấn áp.

Gã là…. . tế hiến Thiên Đạo của chính mình!

Trong chớp mắt, năm tôn Thiên Đạo của gã bay thẳng đến hư vô, sau đó lại tự phân giải dung nhập vào trong cây roi, khiến cho cây roi nhiều hơn năm đạo ấn ký, uy lực cũng tăng lên một chút.

Loại phân giải này là không thể nghịch chuyển, đại biểu Tịch Đông Tử vĩnh viễn mất đi năm tôn Thiên Đạo nọ, điều đó có ảnh hưởng tới tu vi cực lớn, muốn khôi phục cần trả đại giới kinh người.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước đánh một trận cùng Hứa Thanh, gã không hề tung ra chiêu này.

Mà tế hiến như thế, tự nhiên cũng sẽ đổi lấy sức mạnh kinh thiên, trong thời gian ngắn xích sắt buộc chặt Thiên Đạo Viễn Cổ lại có một sợi buông ra, theo lỗ hổng trên màn trời nhanh chóng rủ xuống dưới, bên trong âm thanh rầm rầm, rơi vào thế gian, quất vào bên trong phiến thiên địa của Quỷ Xa Ám Lâm.

Cấp tốc vung vẩy, lấy một loại quy tắc không thể chống cự hay né tránh, bỗng nhiên quật tới phía Hứa Thanh.

Oanh một tiếng.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, xích sắt trực tiếp đập qua trên người hắn, khiến thân thể hắn bị đẩy lui ra ngoài ngàn trượng.

Lực lượng trong đó hóa thành vô số tia chớp màu đỏ chạy khắp toàn thân, Vu giáp toàn lực ngăn cản, dưới tia chớp màu đỏ kịch liệt rung động, chín đầu Cửu Lê biến ảo truyền ra tiếng gầm thét, hiện ra vết tích vỡ vụn.

Linh hồn Hứa Thanh bị rung lắc, trong mắt lộ ra vẻ chấn động, chỉ là thật sâu trong đó lại ẩn núp một tia kinh ngạc.

Hắn có thể cảm giác được sự kinh khủng của xích sắt, cùng với đó là khả năng phòng hộ của Vu giáp đã nhận lấy toàn bộ thay hắn.

Mà sau khi Vu giáp Cửu Lê thừa nhận hết thảy, nhìn như muốn vỡ vụn, nhưng trên thực tế Hứa Thanh rõ ràng cảm ứng được …Cửu Lê lại có dấu hiệu sớm dung hợp.

Tựa như bên trong xích sắt tồn tại một tia bản nguyên thuộc về Tổ Vu, mượn nhờ một quất này dung nhập đến.

Mà trong sự phán đoán lúc trước của Hứa Thanh, chín đầu Cửu Lê không phải là hình thái chân chính của Huyền Thiên Tổ Vu, cần hắn đột phá tu vi đến Quy Hư mới có thể hợp nhất chín đầu, hiện ra hình thái Tổ Vu chân chính.

“Xích sắt buộc chặt Thiên Đạo Viễn Cổ lại có hiệu quả như thế… . .”

Hứa Thanh động tâm, nhìn qua địa phương hư vô trói chặt Thiên Đạo, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên một suy đoán.

“Tuyệt Thần Đại Trận năm đó… . .”

Hứa Thanh nheo mắt lại, không tiếp tục suy tư nữa.

Chú ý tới xích sắt rủ xuống đang co lại và xuất hiện dấu hiệu tan biến, hắn lập tức cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể càng là chấn động, cố ý hiển lộ hình thái Thần Linh xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, hình thành một bộ dạng miễn cưỡng thừa nhận, không cách nào đối kháng roi thứ hai quật tới.

Trên bầu trời, bởi vì thiếu sót tin tức, mặc kệ Tịch Đông Tử nghĩ thế nào cũng sẽ không đoán trước hiệu dụng của xích sắt đối với Cửu Lê, cho nên mắt thấy bộ dáng của Hứa Thanh bây giờ, gã đâm lao phải theo lao, trên mặt của mỗi một đạo thân ảnh đều lộ ra điên cuồng.

“Tế hiến!!”

Lần này gã tế hiến chính là sinh cơ của bản thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ thân hình của Tịch Đông

Tử nhanh chóng héo rũ, từ bộ dáng thanh niên trực tiếp hóa thành lão giả, thậm chí hơn phân nửa thân ảnh đã thành là tro bụi.

Mà sinh cơ nồng đậm như thế, sau khi tiến vào hư vô rốt cuộc cũng đã gọi tới sợi xích sắt thứ hai.

Trong chốc lát, sợi xích sắt thứ hai rủ xuống, dấy lên lực lượng ngập trời, hung hăng quất tới Hứa Thanh thoạt nhìn không chịu nổi một kích.

Ầm!

Hứa Thanh phun ra ba ngụm máu tươi, hình thái Thần Linh trực tiếp tan vỡ, máu thịt mơ hồ, thậm chí còn lộ ra một chút xương cốt trên người, mà Vu giáp Cửu Lê càng là vỡ vụn hơn phân nửa, miễn cưỡng còn treo ở trên người.

Một bộ dạng bị thương rất nặng, giống như chỉ cần thừa nhận roi thứ ba thì hắn phải chết.

Hứa Thanh liều mạng bỏ chạy về xa xa, đồng thời cũng có một loại cảm giác nguy hiểm tràn ra từ trên người hắn, kiểu như ta còn chừa đòn sát thủ.

Điều này khiến cho Tịch Đông Tử tính cách cẩn thận không dám tới gần, nhưng đã giao chiến đến tình trạng như thế, gã đã bỏ ra rất nhiều, nếu như không hoàn toàn chém giết được Hứa Thanh, hậu hoạn vô cùng.

Vì vậy Tịch Đông Tử hung hăng nghiến răng, sinh mệnh chỉ có một lần, gã không muốn sau khi mạo hiểm sinh cơ cùng với Thiên Đạo lại từ bỏ, chỉ cần mình sống sót, đều có thể thu hoạch lại.

Cho nên trong mắt gã lộ ra quyết đoán lần nữa mở miệng.

“Tế hiến!”

Lần này gã tế hiến đến tu vi!

Trong tích tắc, tu vi Quy Hư trên người gã bộc phát, bị gã luyện hóa toàn bộ, tất cả quy tắc mà gã cảm ngộ đều hóa thành sao băng, bay thẳng đến địa phương trói buộc Thiên Đạo.

Sau khi phân giải ở đó, sợi xích sắt thứ ba như gã mong muốn, buông xuống.

“Chết!”

Tịch Đông Tử gầm nhẹ, xích sắt cuồng thét, quất vào trên người Hứa Thanh.

Trước lúc quất, Hứa Thanh vốn biểu hiện bị thương rất nặng, mà sau khi quất, dù hắn phun ra thêm mấy ngụm máu tươi, xương cốt cũng lộ ra nhiều hơn, Vu giáp vỡ vụn cũng là như thế.

Nhưng …vẫn là bộ dáng bị thương rất nặng, vẫn tạo cảm giác chỉ cần nhận thêm một roi thứ tư sẽ chết.

Thân thể Tịch Đông Tử run lên, trên mặt lộ ra vẻ bi phẫn, gã không biết tại sao Hứa Thanh vẫn không chết… Nhưng đã đến bước này, dù không biết được duyên cớ, gã vẫn nhìn ra manh mối, có gì đó sai sai…

Bản dịch quang âm chi ngoại bạn đang đọc ở bach-ngoc-sach vip.

Vì vậy đám thân ảnh còn lại của Tịch Đông Tử nháy mắt dung hợp, trở thành một thân thể, sau đó đè xuống tâm tình trong lòng, bỗng nhiên bỏ chạy thật xa.

Mà ngay khi Tịch Đông Tử lập tức trốn đi xa, Hứa Thanh bộ dáng vô cùng thê thảm ngẩng đầu lên, lông mi nhăn lại.

Dưới sự vô tình trợ giúp của Tịch Đông Tử, hắn đã thành công dung hợp một nửa hình thái Cửu Lê, còn thiếu một nửa nữa là có thể hoàn toàn hợp nhất, thể hiện ra hình dạng Tổ Vu.

Nhưng đối phương lại không đánh nữa.

“Phế vật.”

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lùng, toàn bộ thương thế trên thân thể lập tức khôi phục, thậm chí bởi vì Cửu Lê dung hợp một nửa, khí tức càng kinh khủng hơn so với trước, cất bước đi đến chỗ Tịch Đông Tử.

“Vậy thì một nửa còn lại, lấy trấn áp ngươi đến giải quyết là tốt rồi.”

Tịch Đông Tử chạy xa cảm thụ thấy hết thảy, nội tâm bộc phát đủ loại cảm xúc, phun ra một ngụm máu tươi thật lớn.

Chương 1987: Trấn áp trong Vu Tàng (1)

“Dựa vào cái gì!”

Giờ khắc này, áp lực, phẫn nộ, khó hiểu, bất đắc dĩ, đủ loại cảm xúc tiêu cực trong nội tâm của Tịch Đông Tử không cách nào bị đè xuống, bốc lên tràn ngập tâm thần.

Gã không thể giải thích vì sao, bản thân tế hiến cực lớn mới đổi lấy xích sắt buộc chặt Thiên Đạo viễn cổ đánh xuống, vốn phải có uy lực kinh thiên động địa mới đúng.

Mà gã cũng không phải tộc nhân Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đầu tiên triệu hồi xích sắt hiện ra trên thế gian, trên thực tế phương pháp hiến tế mượn lực lượng xích sắt, vốn là một loại thuật đặc thù của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Chỉ là bởi vì đại giới thi triển quá lớn, nhất định phải hiến tế đầy đủ, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, rất ít người lựa chọn vận dụng.

Vả lại xích sắt gọi tới cũng không phải là chân chính, chỉ là hình chiếu.

Mặc dù như thế, nhưng mỗi một lần thần thông thuộc riêng về Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc này xuất hiện ở trên thế gian, từ trước cho tới giờ đều hiệu quả tột cùng.

Ngoại tộc có thể chống cự lại một chiêu này, phượng mao lân giác.

Nhưng hôm nay, hình chiếu xích sắt do gã thông qua hiến tế đổi lấy, dưới ba lần quất, chẳng những không có đánh chết Hứa Thanh, thậm chí còn tạo thành tăng cường cực lớn đối với đối phương.

Việc này khiến cho nội tâm của Tịch Đông Tử vô cùng nghẹn khuất.

Nhất là khi nhìn bộ dạng cùng với khí tức của Hứa Thanh bây giờ, rất rõ ràng đã vượt hơn vừa rồi.

Việc này rất quỷ dị, không có trong nhận thức của gã, cho nên gã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đồng thời nội tâm cũng dâng lên một cỗ cảm giác mờ mịt.

Gã không rõ tại sao lại như thế.

Vì vậy, cảm giác sau khi mình liều mạng hết thảy, hy sinh Thiên Đạo, sinh cơ cùng với tu vi, nhưng lại thành làm giá y cho đối phương, khiến cho lồng ngực của Tịch Đông Tử kịch liệt đau nhức, lần nữa phun ra một ngụm máu lớn.

Mà câu nói của Hứa Thanh càng khiến cho hai mắt của Tịch Đông Tử đỏ thẫm, thời khắc này sát ý dĩ nhiên đã vượt ra khỏi ý chí muốn sống.

Gã biết rõ mình nhất định là không chạy thoát được, trừ phi là Thần Linh đích thân đến, nếu không khả năng sống sót của gã là cực kỳ nhỏ bé.

Mà thân là đại thiên kiêu Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, gã tất nhiên hiểu rõ đối với Thần Linh, cũng biết đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

Đại săn bắn chính là vì dưỡng cổ, làm sao có thể xuất hiện sự tình cứu viện.

Thần Linh cao cao tại thượng, không có cảm tình.

Cho nên ở trong săn bắn, sinh cũng tốt mà tử cũng được, đều phải dựa vào bản thân tranh thủ.

“Nếu đã như vậy.”

Tịch Đông Tử cười thảm một tiếng, gã dứt khoát không bỏ chạy nữa mà nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, trong vẻ mặt lộ ra điên cuồng, theo gã hung hăng nghiến răng, bỗng nhiên bộc phát.

Âm thanh oanh oanh vang vọng, một cỗ khí tức nguy hiểm bay lên từ trên người Tịch Đông Tử.

Nương theo đó là chấn động kinh khủng với khí thế to lớn, lấy gã làm trung tâm tràn ra khắp bát phương.

Hết thảy đầu nguồn biến hóa, đến từ thức hải của gã!

Lúc này 96 tấm thần bài tồn tại trong thức hải của gã đồng loạt rung động lắc lư, bên trên hiện ra gương mặt những Thần Linh đã tử vong, phát ra tiếng gào thét tới từ Minh giới.

Truyền tới nhân gian hình thành vòng xoáy cực lớn, ầm ầm chuyển động bốn phía quanh Tịch Đông Tử.

Càng lúc càng lớn.

Lực lượng dẫn dắt cũng càng dần càng mạnh mẽ.

Trong khoảng thời gian ngắn, màn trời cũng từ màu đỏ biến thành lờ mờ, đại địa mơ hồ giống như đã thành một mảnh tăm tối.

Toàn bộ thế giới tựa như lâm vào âm minh, từng trận lẩm bẩm cổ xưa vang vọng bên trong u ám.

Mà ở trung tâm của vòng xoáy, khí tức nguy hiểm trên người Tịch Đông Tử càng dần càng mạnh, thời gian nháy mắt, thân thể gã truyền ra âm thanh ken két.

Đã bắt đầu tan vỡ.

Hình như nhục thể của gã cũng không chịu nổi loại bộc phát đó.

Nhưng gã không quan tâm.

Hiến tế Thiên Đạo, sinh cơ, tu vi, gã còn có linh hồn.

Giờ phút này, phần chân hồn thuộc về Tịch Đông Tử giấu ở bên trong chín mươi tấm thần bài chợt lập lòe, ngay khi Tịch Đông Tử gầm nhẹ một tiếng, chân hồn lập tức tự động tan vỡ, hóa thành một cỗ lực lượng cuồng bạo, ảnh hướng đến tất cả thần bài.

Chân hồn, là hạch tâm của thức hải gã, hồn toái diệt, có thể ảnh hưởng toàn bộ.

Vì vậy dưới sự kích thích của nó, những thần bài vốn đang chấn động, giờ phút này càng chấn động kịch liệt hơn.

Trong nháy mắt tiếp theo lại riêng phần mình tràn ra kim mang thần thánh, từ trong thân thể tàn phá của Tịch Đông Tử xuyên thấu mà ra.

Từng đạo chiếu vào bầu trời.

Từ xa nhìn lại, trong trời đất lờ mờ, tổng cộng 95 đạo kim quang giao thoa giữa không trung, lại biến ảo thành 95 tấm thần bài cực lớn.

Chúng nó trôi nổi bát phương, tản ra lực lượng diệt sạch, tiếp theo tổ hợp cùng một chỗ, tạo thành một gương mặt nhắm mắt cực lớn.

Gương mặt này xấu xí, không có ngũ quan người rõ ràng, mà giống như côn trùng, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cùng lúc đó, thân thể của Tịch Đông Tử cũng ở trong một cái chớp mắt tới trạng thái dầu hết đèn tắt, trước khi tan thành mây khói, gã nhìn Hứa Thanh một lần cuối cùng, nhếch miệng nhe răng cười.

“Ta chờ ngươi ở âm minh.”

Nói xong, hết thảy mọi thứ của gã đều tiêu tán.

Nơi đó chỉ có một gương mặt cực lớn hiện ra trên màn trời.

Hai mắt hơi động một chút, sau đó bỗng nhiên mở ra.

Hư vô thổi ra một cơn gió cổ xưa, cuốn theo mục nát cùng với tử vong tới thế gian.

Bay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh biến sắc, toàn thân cao thấp lập tức liền xuất hiện phản ứng dị hoá.

Nhưng Hứa Thanh bây giờ đã không còn giống năm đó, nhiều lần đối mặt với Thần Linh khiến cho hắn có được kháng tính nhất định, đồng thời bốn tầng hình thái Thần Linh cũng xem như là tồn tại Thần Linh.

Cho nên trên việc đối kháng với khí tức Thần Linh khác ảnh hưởng, hắn cũng có phương pháp của bản thân, sau một khắc theo Hứa Thanh nhoáng một cái, tất cả bộ dị hoá trên vị thân thể của hắn thế mà lại tự thiêu đốt, cuối cùng phân giải hóa thành hồn ti.

Chương 1988: Trấn áp trong Vu Tàng (2)

Tiếp đó Hứa Thanh ngẩng đầu, quan sát gương mặt cực lớn trên bầu trời, trong mắt lộ ra quang mang âm u.

Mà hắn quan sát giống như đã phạm vào tội không tôn trọng, kinh nhờn dẫn tới sự tức giận của Thần Linh, vì vậy gương mặt nọ mở to miệng, chợt khẽ hấp về phía hắn.

Thiên địa sụp xuống, hư vô nổ tung, một cỗ hấp lực cực lớn từ bát phương dựng lên, bao phủ Hứa Thanh.

Dưới cỗ hấp lực này, thân thể Hứa Thanh không bị khống chế bay nhanh tới gần gương mặt to lớn, như muốn bị cắn nuốt.

Đây là đòn sát thủ cuối cùng của Tịch Đông Tử.

Hi sinh hồn chính mình, đổi lấy thần bài có được trình độ khôi phục nhất định, dùng cái này… đồng quy vu tận cùng Hứa Thanh!

Đây là biện pháp duy nhất gã có thể nghĩ đến.

Thần Linh, chắc chắn sẽ không tới cứu viện gã.

Dù chết cũng vậy.

Nhưng nếu là ở một khắc tử vong, gã thể hiện ra giá trị cùng với quyết tâm của bản thân, như vậy cũng không phải là không thể khiến Thần Linh thoả mãn, tương lai sẽ được phục sinh.

Mà Thần Linh có thoả mãn hay không thì chẳng ai biết được, nhưng mà thần thái lộ ra trong đáy mắt của Hứa Thanh, chính là thỏa mãn.

Bởi vì tất cả mọi thứ diễn ra đều đúng như ý muốn của hắn.

Sau khi đánh một trận cùng Tịch Đông Tử mấy tháng trước, hắn biết được sự quỷ dị trong thức hải của đối phương, dưới Tỉnh Trung Lao Nguyệt, hơn 90 thần bài của Thần Linh tử vong hiện rõ mồn một trước mắt hắn.

Lúc ấy hắn không biết tại sao.

Nhưng sau khi hiểu rõ nội dung mảnh vỡ ký ức của Cửu Lê, thấy được lịch sử lúc trước, hắn đã rõ ràng lai lịch của những tấm thần bài đó.

Đó chính là đám Thần Linh tử vong trong khi giao chiến cùng Tổ Vu lúc trước.

Dù đã vẫn lạc, không còn uy thế khi còn sống, nhưng nếu như có thể xuất hiện ở trong thức hải của Tịch Đông Tử, hóa thành nội tình để Tịch Đông Tử cường hãn, như vậy Hứa Thanh cảm thấy có lẽ cũng có thể thả đặt ở bên trong Vu Tàng của mình, trở thành chất dinh dưỡng của Vu.

Điều kiện tiên quyết là những thứ thần bài đó được thúc đẩy thức tỉnh.

Ví dụ như hiện tại.

“Thần Linh tử vong biến thành thần bài, cũng chỉ như bài vị ghi danh mà thôi, cuối cùng… Đều đã vẫn lạc!”

Nếu như thật sự là 95 tôn Thần Linh, tất nhiên Hứa Thanh không bằng đối phương, sợ là liếc mắt nhìn thôi hắn đã sụp đổ.

Nhưng bây giờ đối diện với mấy thần bài sau khi Thần tử vong, Hứa Thanh cảm thấy mình có thể thử trấn áp.

Vì vậy ngay khi tới gần gương mặt cực lớn, Tử Nguyệt sau lưng hắn bỗng phát ra ánh sáng tím ngập trời, vô số tiếng rù rì, đối kháng gương mặt cực lớn phía trước.

Đồng thời hồn ti tạo thành hình thái Thần Linh thứ tư chợt nhúc nhích, theo Hứa Thanh giơ tay phải lên, chợt khuếch tán ra phía ngoài.

Tạo thành một biển hồn ti lớn hơn cả gương mặt nọ, ngăn cản ở giữa Hứa Thanh cùng gương mặt.

Hấp lực dừng lại, hai mắt Hứa Thanh chớp động quang mang âm u, giơ tay phải lên, sờ tới biển hồn ti ngăn cản ở trước mặt.

Biển hồn ti lập tức nổ vang, sóng cả vạn trượng, mãnh liệt tột cùng, lấy thế bao trùm vây quanh phóng tới gương mặt lớn.

Trực tiếp liền vờn quanh bốn phía rồi nhanh chóng co rút lại, muốn trấn áp gương mặt lớn ở.

Trong mắt của gương mặt lớn vô thần, một mảnh tĩnh mịch, nhưng cái miệng mở ra không còn là hấp khí nữa, mà phun ra một mảnh sương mù màu vàng về biển hồn ti.

Sương mù lập tức đụng chạm cùng biển hồn ti, một loại ăn mòn mãnh liệt hiện ra, Hứa Thanh lập tức cảm nhận được từng đạo hồn ti đang tan biến.

Cùng lúc đó, ngũ quan mơ hồ trên gương mặt xuất hiện hư ảnh trùng lặp, như muốn mượn cơ hội thoát khỏi biển hồn ti ràng buộc.

Từ trong đó càng là tràn ra 95 đạo chùm ánh sáng màu vàng, như là 95 cây trường mâu bay thẳng đến bốn phương, những nơi đi qua xuyên thủng tất cả, hồn ti cũng không cách nào ngăn cản.

Nhưng tất nhiên Hứa Thanh sẽ không để cho gương mặt được như ý nguyện, giờ phút này hắn giơ tay lên trảo một cái, huyết cầu lúc trước bởi vì Thiên Đạo viễn cổ xuất hiện dừng lại ở giữa không trung nháy mắt đã đến, lập tức ầm ầm khuếch tán, hình thành huyết hải bao phủ ở bên ngoài.

Phối hợp cùng hồn ti tạo thành song trọng vây quanh, cùng nhau co rút lại để trấn áp gương mặt lớn.

Đồng thời hắn hít sâu, nhảy lên khoanh chân ngồi ở phía trên không trung, hai tay đặt ở trước đầu gối, trán cụp xuống, vòng tròn Vu ấn ở trên mi tâm hơi lập lòe.

Đáy lòng lặng lẽ hô hoán.

“Tổ Vu!”

Vu giáp Cửu Lê trên người hắn lập tức rung động, vô tận sương mù xám từ trong điên cuồng khuếch tán ra ngoài, nháy mắt bao phủ Hứa Thanh, lan tràn bát phương, bao phủ một phạm vi to lớn.

Mặc dù thân hình của Hứa Thanh bị dìm ngập trong sương mù xám, nhưng theo sương mù bốc lên, thậm chí có một tòa thân ảnh vô cùng hùng vĩ như ẩn như hiện ở trong sương mù!

Thân ảnh này năm đó thủ hộ tộc quần vạn năm ở ngoài Tuyệt Thần Đại Trận, cho đến về sau ...đã trở thành bụi bặm trong lịch sử, ít có người nhớ được.

Nhưng hôm nay, nó lại lần nữa xuất hiện.

Chính là hình thái chân chính của Tổ Vu Huyền Thiên Đại Vu.

Nương theo thân ảnh Tổ Vu xuất hiện, là khí thế kinh thiên động địa, rung chuyển Sơn Hải đại vực, khiến cho thiên địa của vực này oanh oanh, vô số hung thú kêu rên, huyết mạch vô số tu sĩ cũng đều bị ảnh hưởng, dâng lên cảm giác cúng bái.

Nhưng có chút tiếc nuối chính là, cuối cùng thân ảnh hùng vĩ đó vẫn còn mơ hồ, làm cho người ta có một loại cảm giác mới chỉ tạo thành một nửa.

Nhưng mà uy lực của nó vẫn là tuyệt luân, sau khi xuất hiện hung hăng chúi xuống gương mặt lớn bị Hứa Thanh vây khốn.

Gương mặt lớn oanh một tiếng tán loạn ra, lại hóa thành 95 tấm thần bài, đang muốn lần nữa tổ hợp, nhưng đã chậm.

100 vạn hồn ti, 10 vạn dặm huyết hải, cùng với một nửa hình thái Tổ Vu liên hợp cùng một chỗ, hình thành tuyệt áp.

Dưới âm thanh oanh oanh, sương mù màu xám cũng bao trùm tới, nhìn từ xa như là hóa thành nhất thể cùng với thân ảnh nọ.

Cho đến một lát sau, sương mù tiêu tán, thân ảnh Hứa Thanh khoanh chân xuất hiện ở không trung.

Đã không thấy gương mặt lớn nữa, nó xuất hiện ở trong thức hải của Hứa Thanh, bị trấn áp bên dưới tòa Vu Tàng thứ năm.

Trở thành chất dinh dưỡng khổng lồ để mở ra hình thái Tổ Vu!

Chương 1989: Người cuối cùng (1)

Bầu trời xuất hiện gợn sóng như nếp nhăn, theo từng tầng sương mù lan tràn về bốn phương, thật lâu không tiêu tan.

Từ xa nhìn lại, những nếp nhăn giống như vẩy cá, tựa như có một con cá lớn ở giữa chân thật cùng hư ảo, lấy trời là nước, lấy hư ảo là giới, chậm rãi di chuyển trong hư vô.

Tạo cho người ta có một cảm giác vô cùng chấn động.

Mà thân ảnh tóc dài phấp phới tràn ra khí tức vạn cổ, ngồi khoanh chân ở phía trước con cá lớn hư ảo, đã trở thành tâm điểm của mảnh thiên địa này.

Hứa Thanh nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích.

Ngoài thân thể của hắn, nửa tôn thân ảnh Tổ Vu mơ hồ cũng dần dần dung nhập vào bên trong màn trời, theo cá lớn bơi đi phảng phất giống như đang đi xa.

Đại địa hoàn toàn yên tĩnh, tâm thần của toàn bộ tu sĩ ở đây đều kịch liệt bốc lên, tràn ngập vô tận hoảng sợ.

Bọn họ tận mắt chứng nhận trận đấu pháp này, chứng kiến Tịch Đông Tử thiên tài xếp hạng thứ hai của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc vẫn lạc!

Một loại run rẩy không cách nào khống chế lan tràn toàn thân.

Từ một khắc Hứa Thanh xuất hiện, đến Quỷ Xa quỳ bái và rừng rậm tự động phân tán, bọn họ đã biết sự cường hãn của Hứa Thanh, nhưng bất luận như thế nào, trong ấn tượng của bọn họ Tịch Đông Tử vẫn là một cường giả.

Nhưng trong trận chiến cùng với Hứa Thanh, từ đầu tới đuôi, tất cả thủ đoạn của Tịch Đông Tử đều không có bất cứ tác dụng gì với Hứa Thanh.

Một mực bị áp chế, thậm chí làm cho người ta có một loại ảo giác, giống như Tịch Đông Tử đã trở lên yếu hơn so với trước kia.

Nhưng ảo giác cuối cùng vẫn chỉ là ảo giác.

Tịch Đông Tử không hề suy yếu, bọn họ có cảm thụ như thế là bởi vì đối thủ của gã quá mạnh mẽ!

Mà nếu chỉ riêng việc Tịch Đông Tử thất bại, mặc dù cũng khiến cho bọn họ hoảng sợ, nhưng chấn động trong lòng vẫn sẽ có hạn, không thể nào lớn như hiện giờ, khiến cho tâm thần bọn họ chìm vào trong vô tận rung động.

Thứ chân chính để cho bọn họ chấn động, là sương mù xám mỏng manh ở bốn phía, cùng với thân ảnh mơ hồ sắp tản đi ở sau lưng Hứa Thanh!

Đây mới là đầu nguồn khiến cho nội tâm của bọn họ dấy lên sóng lớn ngập trời.

Bởi vì bọn họ nhận ra sương mù xám là từ Cửu Lê.

Về phần thân ảnh nọ, mặc dù bọn họ không biết, nhưng cảm ứng từ trong huyết mạch lại hiện ra nỗi thân thiết không cách nào hình dung, như là…

… cội nguồn.

Thời khắc cảm giác đó đang nồng đậm, Hứa Thanh đang khoanh chân đả tọa chậm rãi mở hai mắt.

Một khắc mở ra, Vu ấn trên mi tâm bỗng nhiên lập lòe, cảm giác hoang cổ của nửa tôn thân ảnh Tổ Vu phía sau càng thêm mạnh mẽ.

Cảm giác cúng bái đến từ trong bản năng, huyết mạch và linh hồn, khiến cho thân thể của hết thảy tu sĩ nơi đây đều đang run rẩy.

Phàm Thế Song như thế, Thiên Mặc Tử cũng như vậy.

Những con Quỷ Xa vốn đang nằm rạp xuống càng truyền ra tiếng kêu như thút thít nỉ non.

Tiếng kêu vang vọng truyền khắp bát phương, khiến cho thiên địa tràn ngập cảm giác thương tiếc khó tả, phủ lên cảm xúc của tất cả mọi người, khiến cho bọn họ nhìn qua tôn thân ảnh kia, nội tâm tương tự dâng lên nồng đậm bi ai.

Đó là một loại thương xót đến từ linh hồn và huyết mạch.

Dưới cảm giác đó, chúng tu trên đại địa có người trực tiếp quỳ bái Hứa Thanh cùng với thân ảnh phía sau màn trời.

Thiên Mặc Tử tương tự như thế, những người khác lần lượt như vậy.

Cuối cùng là Phàm Thế Song, coi như là gã cũng không cách nào khống chế từng trận rung động trong nội tâm, kính sợ cúi đầu cúng bái.

Thậm chí ở phía trước Hứa Thanh, ba con Quỷ Xa tu vi Uẩn Thần tràn ra chấn động cổ xưa cũng hiện ra, không còn nhìn kỹ như lúc trước, mà cúi đầu càng sâu hơn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn qua tất cả mọi thứ, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ tại sao lại có truyền thuyết người thu phục Cửu Lê, sẽ được hết thảy tộc quần Viêm Nguyệt Huyền Thiên cúng bái.

Bởi vì, đó là đầu nguồn của huyết mạch.

“Đáng tiếc, chỉ mới dung hợp một nửa.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, cảm giác tòa Vu Tàng thứ năm của mình.

Giờ phút này dưới phần đại địa hắn dùng máu thịt của mình đắp nặn, chôn 95 khối thần bài bị máu thịt bao phủ, bị sương mù xám tràn ngập, không ngừng ăn mòn.

Mà giữa không trung của tòa Vu Tàng, phía trên chín ngọn núi, hư vô nguyên bản trống trải bây giờ nhiều hơn một con quái vật khổng lồ.

Chính là nửa tôn thân ảnh Tổ Vu.

Nó khoanh chân trôi nổi, toàn thân tràn ra khí tức to lớn kinh thiên động địa, vả lại rõ ràng có đủ sinh mệnh và đang thổ nạp.

Mỗi một lần nạp khí, đều khiến cho tòa Vu Tàng thứ năm xuất hiện cảm giác co rút lại, càng là khiến bên trong 95 tấm thần bia bị chôn dưới đại địa máu thịt tràn ra từng sợi khói lửa màu vàng, bay thẳng đến bầu trời, bị Tổ Vu nuốt vào.

Chúng nó như chất dinh dưỡng, từng giây từng phút cung cấp hết thảy nhu cầu dung hợp đối với tòa Vu Tàng thứ năm.

Sau đó trong lúc thân ảnh Tổ Vu thổ tức, Vu Tàng sẽ chấn động mãnh liệt, xuất hiện dấu hiệu khuếch trương ra phía ngoài.

Tất cả giống như đã trở thành một vòng tuần hoàn.

Theo những tấm thần bài đến, theo thân ảnh Tổ Vu xuất hiện, tòa Vu Tàng thứ năm dường như đang sống!

Hứa Thanh nhìn qua toàn bộ, cuối cùng nhìn tới nửa tôn thân ảnh Tổ Vu, trong lòng dâng lên chờ mong.

Hồi lâu, hắn thu hồi ánh mắt, trong lúc bốn phương cúng bái ở giữa thiên địa, đứng lên.

Một khắc Hứa Thanh đứng dậy, một mảnh chấn động từ phương xa truyền đến, từng trận chấn động truyền tống cũng theo đó khuếch tán, chấn động truyền tống đến từ toàn bộ Sơn Hải đại vực.

Đó là dấu hiệu khâu thứ hai sắp kết thúc.

Hứa Thanh giật mình, sau khi suy nghĩ một chút, đi tới biên giới chân trời xa xa.

Cho đến khi thân ảnh của hắn hoàn toàn tan biến khỏi nơi đây, rừng rậm dưới đất khôi phục, Quỷ Xa không còn kêu rên, lại trở về vị trí cũ.

Chương 1990: Người cuối cùng (2)

Về phần những tu sĩ nọ, sắc mặt từng người đều trắng bệch, nội tâm riêng phần mình vang vọng, mang theo phức tạp và chấn động, không có lưu lại nơi đây mà nhao nhao rời đi.

Bọn họ phải nắm chặt thời gian đi thu được tọa kỵ.

Bởi vì bọn họ cũng hiểu rõ chấn động đến từ Sơn Hải đại vực vừa rồi đại biểu cho điều gì.

Người rời khỏi cuối cùng là Thiên Mặc Tử cùng Phàm Thế Song.

Hai người nhìn nhau một cái, Thiên Mặc Tử hất cằm lên, bày ra thái độ thong dong, gác tay đi xa.

Cuối cùng, chỉ có một mình Phàm Thế Song đứng trên không trung.

“Cửu Lê… Hiện thế… .”

“Từ xưa đến nay, chưa bao giờ có… .”

Một lát sau Phàm Thế Song hít sâu, đè xuống chấn động trong mắt và quay người rời đi.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, khi khâu thứ hai còn hai ngày nữa là kết thúc, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở một mảnh địa phương lạ lẫm.

Nơi đây, tên là rừng rậm Sơn Xi.

Cũng là nơi Hứa Thanh và đội trưởng ước định.

Hứa Thanh đứng ở trên không trung, chú ý đến rừng rậm phía trước. Hắn cảm nhận được khí tức của đội trưởng ở trong đây, nhưng không có phát hiện thân ảnh của y, coi như là ngọc giản truyền âm, cũng không có đáp lại.

“Có dấu vết đấu pháp… .”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ đi vào rừng rậm, theo hắn cất bước, hết thảy cây cối phía trước đều xoay người, chủ động tản ra một con đường.

Thần sắc của Hứa Thanh như thường, đi thẳng tới phía trước, cho đến một lát sau hắn dừng lại nhìn qua thân cây bên cạnh.

Trên cây tràn ra khí lạnh, tồn tại khí tức bị băng hàn ảnh hưởng đến.

“Hàn khí của đại sư huynh.”

Hứa Thanh đi đến ngóng nhìn, dứt khoát giơ tay lên đặt ở phía trên, khí tức Cửu Lê trong cơ thể chợt tản ra phía ngoài, theo thần thức của hắn bao phủ bát phương.

“Mở ra trí nhớ của các ngươi.”

Trong nháy mắt tiếp theo, ký ức đến từ tất cả cỏ cây trong mảnh rừng rậm Sơn Xi hóa thành từng sợi tơ, đan dệt lại với nhau, lần lượt tạo thành từng đám võng ký ức, sau khi giao thoa trùng lặp, hiện ra cảnh tượng ở trong đầu Hứa Thanh.

Trong cảnh tượng, hắn thấy thân ảnh của đội trưởng cùng với người truy sát phía sau.

Cũng nhìn thấy hai người bọn họ quần chiến trong rừng rậm Sơn Xi, cùng với một chút thủ đoạn của riêng từng người.

Cho đến cuối cùng, đội trưởng đi xa rời khỏi mảnh rừng rậm Sơn Xi, tên tu sĩ đuổi giết y tràn ra toàn thân sát khí và cố chấp, truy đuổi theo.

Hứa Thanh mở mắt ra, trong lòng bình tĩnh.

Thật ra hắn cũng không lo lắng cho đội trưởng.

Tuy rằng hắn đã phân biệt nhận ra người truy sát là đại thiên kiêu đứng đầu của Viêm Nguyệt, Viêm Huyền Tử.

Nhưng mà…

“Đại sư huynh có thể dây dưa cùng đối phương ở đây lâu như vậy lại không bị giết chết, nghĩ đến chắc chắn không chết được.”

“Vả lại nhìn vẻ mặt hận thấu xương của Viêm Huyền Tử đối với đại sư huynh, hẳn là bị tổn thất rất nặng.”

Hứa Thanh trầm ngâm, tính toán thời gian một cái, biết rõ cách thời gian khâu thứ hai kết thúc đã sắp đến.

Nhất là mấy ngày nay, hắn có thể cảm ứng được trận pháp của toàn bộ Sơn Hải đại vực xuất hiện dấu hiệu mở ra, thi thoảng còn có chấn động khuếch tán.

“Lâu nhất hai ngày.”

Hứa Thanh thì thào.

Dựa theo hiểu biết của hắn đối với khâu thứ hai trước khi đến, một khi truyền tống mở ra, toàn bộ người tham dự ở đây đều sẽ lập tức bị truyền tống ra bên ngoài.

“Đội trưởng có thể có biện pháp cùng nhau truyền tống đi vào, nhất định có biện pháp cùng nhau truyền ra ngoài, cho nên mấy ngày sau y cũng sẽ đi ra ngoài.”

Hứa Thanh an tâm.

Nhưng mà cân nhắc đến tình nghĩa cùng đội trưởng, Hứa Thanh cảm thấy trong hai ngày cũng có thể đi tìm một chút.

Cho nên hắn cất bước đi tới không trung, một đường tiến về phía trước để truy tìm.

Một khi dấu vết khí tức của đội trưởng tan biến, hắn lại dựa vào khí tức của Cửu Lê, tản ra thần thức cảm giác ký ức của rừng rậm, sau khi biết được phương hướng mới lại tiếp tục đi đến.

Nhưng đáng tiếc, thời gian còn lại có hạn, cuối cùng Hứa Thanh tìm kiếm hai ngày vẫn không tìm được.

Mà trong hai ngày này, chấn động truyền tống đến từ Sơn Hải đại vực cũng càng ngày càng nhiều hơn, thậm chí có một lần địa phương cách Hứa Thanh xa xa, có tu sĩ Viêm Nguyệt đang bay nhanh ở phía chân trời, thân thể lập tức tan biến, bị truyền tống rời đi.

“Đã bắt đầu.”

Hứa Thanh dừng lại cảm giác Sơn Hải đại vực, tìm một ngọn núi khoanh chân ngồi ở phía trên, chờ đợi truyền tống đến.

Theo thời gian dần trôi qua, trong Sơn Hải đại vực truyền ra âm thanh nổ tung đinh tai nhức óc vang vọng, như Thần Linh gào thét, khuếch tán bát phương.

Gợn sóng truyền tống cũng hiện ra bên trong Sơn Hải đại vực, vô hình khuếch tán như một luồng sóng lớn quét sạch thiên địa.

Mà người bị truyền tống đi đầu tiên, là những tu sĩ không thu được tọa ky, tiếp theo dựa theo trình độ thu được tọa kỵ mạnh yếu, liền tục tiến hành truyền tống.

Vì vậy nếu có thể đứng trên một độ cao có thể nhìn xuống toàn bộ Sơn Hải đại vực, sẽ có thể thấy dưới sóng lớn truyền tống, từng đạo thân ảnh tu sĩ lập lòe truyền tống, nhao nhao tan biến, duy chỉ có có một người dù cho sóng lớn truyền tống có quét qua như thế nào, vẫn thủy chung tồn tại!

Mà theo toàn bộ người tham dự trong Sơn Hải đại vực liên tục tiêu tán, thân ảnh đó vẫn không bị ảnh hưởng đến chút nào như trước, cho đến trôi qua mấy canh giờ, toàn bộ Sơn Hải đại vực chỉ còn lại một mình hắn không bị truyền tống đi.

Hứa Thanh nhăn mày lại, nhìn lên bầu trời.

Thiên địa oanh oanh, bởi vì trong Sơn Hải đại vực chỉ còn mình hắn, cho nên tất cả chấn động truyền tống đều đồng loạt bộc phát ở khu vực của hắn, thậm chí bởi vì chấn động truyền tống không ngừng hội tụ, trên trời màn cũng tạo thành một cái vòng xoáy khổng lồ giống như hắc động.

Ầm ầm chuyển động.

Nhưng cho dù chúng nó dẫn dắt như thế nào, cảm giác truyền tống thủy chung không có hình thành ở trên người Hứa Thanh, cũng không cách nào truyền tống hắn ra ngoài.

Phát hiện này khiến Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn.

“Nếu như không thể truyền tống, vậy ta tự đi vào là được!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, từ trong khoanh chân đứng lên, bước thẳng đến vòng xoáy trên màn trời!

Chương 1991: Cửu Lê nhập thế! (1)

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Thánh thành chỗ Thần Sơn.

Giờ phút này Thần Sơn được ba tòa thánh thành vờn quanh truyền ra từng tiếng nổ vang, nương theo đó là những tia sáng vàng lóng lánh.

Từ xa nhìn lại, ánh sáng trên Thần Sơn hội tụ tới đỉnh núi, cuối cùng hình thành một chùm ánh sáng phóng tới màn trời.

Màn trời oanh oanh dấy lên từng tầng rung động, ảnh hưởng đến bầu trời vô biên vô hạn.

Theo rung động lan tràn, hư không bát phương bị ánh sáng màu vàng rực rỡ chói mắt chiếu rọi, càng có từng trận chấn động truyền tống bốc lên ở khắp bốn phía.

Sau khi phát hiện một màn này, bên trong ba tòa Thánh thành chung quanh Thần Sơn lập tức có từng đạo thân ảnh riêng phần mình bay lên trên không, nhìn lên bầu trời xa xa.

Số lượng rất nhiều, không dưới 100 vạn.

Bọn họ phần lớn là tu sĩ Viêm Nguyệt cùng với tộc đàn phụ thuộc, đều không tham dự đại săn bắn.

Bên trong có rất nhiều là cường giả các tộc thế hệ trước.

Cũng không thiếu người có tương quan cùng tu sĩ tiến vào Sơn Hải đại vực, cho nên đợi ở đây.

Bây giờ mắt thấy Thần Sơn chấn động mãnh liệt, bọn họ nhao nhao nhìn lên bầu trời, muốn xem trong những tu sĩ trở về tiếp theo, liệu người tương quan hoặc người được bản thân coi trọng có thu phục được tọa kỵ thật tốt hay không.

“Khâu thứ hai, sắp kết thúc.”

“Lần này nếu không xuất hiện ngoài ý muốn, nhất định là tọa kỵ mà Viêm Huyền Tử thu được sẽ trấn áp bát phương.”

“Còn có Tịch Đông Tử, tư cách thiên kiêu xếp hạng thứ hai

Viêm Nguyệt, chắc chắn tọa kỵ cũng không tầm thường.”

“Không biết có xuất hiện hắc mã nằm ngoài dự đoán của mọi người hay không, còn tên nhân tộc Hứa Thanh nữa, không rõ thu hoạch như thế nào.”

“Hứa Thanh? Mặc dù hắn cũng là thiên kiêu, nhưng có thể đứng đầu khâu thứ nhất đó là bởi vì đại thiên kiêu Viêm Nguyệt bổn tộc ta không quan tâm tới mà thôi, còn khâu thứ hai này, ta kết luận nếu như Hứa Thanh không chết, như vậy nhất định sẽ biết được cái gì gọi là chênh lệch.”

Từng trận âm thanh nghị luận ồn ào truyền ra từ nhóm người bay lên trên không trong ba tòa thành.

Hiển nhiên bọn họ không hề hay biết những chuyện đã xảy ra bên trong Sơn Hải đại vực.

Dẫu sao Sơn Hải đại vực cũng ngăn cách tồn tại, giống như phong tỏa đoạn tuyệt toàn bộ.

Vì vậy đối với những người chờ đợi ở bên ngoài mà nói, hết thảy mọi thứ sắp đến đều là không biết.

Cũng chính vì không biết, cho nên bọn họ lại càng thêm hiếu kỳ cùng với chờ mong nhiều hơn.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, sau nửa canh giờ chùm ánh sáng đến từ Thần Sơn càng dần càng rực rỡ, tiếng nổ vang giữa thiên địa đạt đến mức tận cùng, lúc chấn động truyền tống càng kịch liệt, sau một tiếng như khai thiên tích địa, màn trời xuất hiện một vòng xoáy thật lớn.

Vòng xoáy ầm ầm chuyển động, bên trong là thân ảnh tu sĩ như ẩn như hiện bị truyền tống trở về.

Hơn trăm vạn người quan sát đến từ ba tòa Thánh thành cũng nhanh chóng nhìn tới đó.

Trong vô số ánh mắt, có thể thấy được trong vòng xoáy trên màn trời không sai biệt lắm có mấy ngàn thân ảnh nhanh chóng từ mơ hồ biến thành rõ ràng.

Cho đến khi hoàn toàn hiển lộ, có thể thấy sắc mặt từng người trắng bệch, có người vẻ mặt tràn đầy cô đơn, có người hoảng sợ, có người trông như là may mắn sống sót sau tai nạn.

Mỗi người khác biệt, nhưng giống nhau là tất cả bọn họ đều không thu hoạch được gì trong khâu thứ hai, không thu phục được bất cứ con tọa kỵ nào.

Mà tư cách nhóm đầu tiên bị truyền tống ra ngoài, bọn họ không cách nào tự rời đi, chỉ có sau khi đợi Thần Sơn truyền tống hoàn toàn kết thúc mới có thể rời khỏi nơi đây.

“Dựa theo quy củ của những lần truyền tống trước, những người bị bị truyền tống ra trước đều thu hoạch rất kém, mà nhóm bị truyền tống ra sau cùng mới là những tu sĩ đứng đầu.”

“Nhưng mà lần này số người thất bại cũng không ít… . .”

Theo tu sĩ đứng xem bốn phía, những người thất bại không có giá trị gì, cho nên cũng chỉ nhìn qua mà thôi, không quá chú ý.

Vì vậy không có ai chú ý tới, một tu sĩ thất bại truyền tống trở về sau khi hiện thân, trong mắt khẽ lóe lên lam mang tiếp theo lại ẩn nặc, bày ra vẻ mặt cô đơn, tản ra bốn phía giống mọi người.

“Tại sao trong Sơn Hải đại vực, tiểu sư đệ lại không có chút động tĩnh nào?”

Tu sĩ đó chính là Nhị Ngưu.

Bởi vì mấy tháng này y đều ở trong trạng thái trốn tránh cùng bị đuổi giết, cho nên hầu như không quá hiểu rõ những việc xảy ra bên ngoài, nhưng khi đảo qua bốn phía, phát hiện không có Hứa Thanh ở đây, đáy lòng cũng có một chút đắc ý.

“Tiểu sư đệ không tới tìm ta, cũng không nằm trong nhóm đầu tiên bị truyền tống ra, xem ra cũng có thu hoạch, như vậy càng tốt, có thứ để so sánh vậy sẽ càng làm nổi bật sự ưu tú của người đại sư huynh ta đây.”

Nhị Ngưu cảm khái, trong đầu lơ lửng cảnh tượng vẻ mặt Hứa Thanh vừa chấn động lại cảm động khi phát hiện y đặt trứng Sơn Xi ở trước mặt hắn.

“Ài, thật hâm mộ tiểu Thanh, không biết có vận khí gì, lại có một người đại sư huynh như ta làm lá bài tẩy cho hắn, mà cảm động như thế, hắn lấy ra tất cả máu thịt Xích Mẫu đưa cho ta cũng là việc xứng đáng.”

Nhị Ngưu liếm liếm bờ môi, đáy lòng vô cùng chờ mong, dứt khoát xuất ra một quả đào đắc ý gặm một miếng.

Y đã nghĩ đến phần máu thịt Xích Mẫu của Hứa Thanh cực kỳ lâu rồi.

Ngày bình thường không tìm được cớ để lấy, nhưng đội trưởng cảm thấy lần này cơ hội của mình tới rồi.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Theo Thần Sơn bộc phát, từng đạo thân ảnh lần lượt bị truyền tống trở về trong vòng xoáy trên màn trời, bọn họ có người lựa chọn ẩn giấu tọa kỵ không lộ ra, có người thì hiện ra bên ngoài, cũng tạo thành từng trận bàn luận nhất định.

Trong khoảng thời gian ngắn, liên tiếp xuất hiện tiếng nghị luận đến từ người quan sát.

“Trầm Linh Tử của Vân Thao tộc lại thu phục được một con Sơn Tước, không đơn giản!”

“Còn có Chú Tiên của Niệm Linh tộc, nhìn thân ảnh trôi nổi ở bốn phía, hẳn là đã thu phục được một loại quỷ dị.”

“Có chút không đúng, tại sao biểu cảm của những người bị truyền tống ra đều có chút kỳ dị?”

Trong tiếng nghị luận, rất nhanh có người nhìn ra manh mối.

Chương 1992: Cửu Lê nhập thế! (2)

Những người có thu hoạch sau khi bị truyền tống ra ngoài lại không có rời khỏi, mà nhao nhao nhìn về phía vòng xoáy trên màn trời, vẻ mặt xuất hiện một chút phức tạp.

Hình như đang chờ đợi cùng với xác định gì đó.

Việc này khiến cho mọi người đang hóng nhao nhao kinh ngạc, có lòng hỏi thăm, nhưng trận pháp truyền tống liên tục mở ra trên màn trời vẫn chưa kết thúc, không cách nào truyền âm, phải đợi trận pháp kết thúc mới có thể khôi phục bình thường.

Vì vậy bọn họ chỉ có thể ngóng nhìn, trong lúc đó thân ảnh truyền tống trở về bên trong vòng xoáy trên màn trời cũng càng dần càng nhiều, hiển nhiên tọa kỵ hiện ra cũng càng về sau càng mạnh hơn.

Cho đến có hai đạo thân ảnh làm cho mọi người quen thuộc hiển lộ ra bên trong vòng xoáy.

Đó là Thác Thạch Sơn cùng với Phàm Thế Song!

Hai người này xuất hiện, lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt hội tụ, Thác Thạch Sơn bên đó thình lình ngồi trên người một con cự viên, toàn thân cự viên tản ra hắc khí vô cùng dữ tợn, khí thế kinh người.

Về phần Phàm Thế Song, sắc mặt của gã trắng bệch, vẻ mặt phức tạp, hung thú đi theo sau lưng cũng là cự viên.

“Là Ma Viên bài danh phía sau Quỷ Xa!”

“Thác Thạch Sơn thu phục Ma Viên, đối với gã mà nói thì thu hoạch như vậy đã đủ rồi, nhưng tại sao Phàm Thế Song cũng là Ma Viên?”

“Dựa theo bài danh của hai người bọn họ, ta còn tưởng rằng tọa kỵ của Phàm Thế Song hẳn là Quỷ Xa… .”

Trong lúc mọi người nghị luận, Thác Thạch Sơn và Phàm Thế Song liếc mắt nhìn lẫn nhau, riêng phần mình trầm mặc, sau đó tương tự cùng với người khác truyền tống ra, quay người nhìn về phía vòng xoáy.

Một màn này hoàn toàn khiến một đám khán giả xuất hiện gợn sóng, trong lòng từng người dâng lên nghi ngờ.

“Hầu như tất cả mọi người đều nhìn tới vòng xoáy, bọn họ đang chờ đợi cái gì?”

Trái tim Nhị Ngưu cũng tăng tốc nhảy lên, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác xấu, lúc này vòng xoáy trên màn trời truyền đến tiếng nổ vang, có một đạo thân ảnh mơ hồ nhanh chóng rõ ràng ở, một khắc cất bước đi ra, toàn bộ ánh mắt nhao nhao hội tụ đến.

“Thiên Mặc Tử!”

“Tọa kỵ phía sau gã... Đó là.... .”

“Quỷ Xa!”

Người đi tới chính là Thiên Mặc Tử.

Thần sắc của gã thong dong, sau khi xuất hiện cũng không nhìn qua bốn phương, mà quay đầu vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn tới vòng xoáy.

Ngay sau đó, vòng xoáy trên màn trời tiếp tục nổ vang, lần này càng thêm kịch liệt hơn so với khi Thiên Mặc Tử ra ngoài, cho đến khi thân ảnh Viêm Huyền Tử đi ra từ trong.

Phía sau là một con hung thú tựa như sinh ra từ trong lửa cháy mạnh, tràn ra uy áp ngập trời, chính là Sơn Xi bài danh bên trên Quỷ Xa, xếp hạng thứ hai!

Một khắc xuất hiện, sắc mặt Viêm Huyền Tử âm trầm, trên mặt tràn đầy sát ý, mạnh mẽ nhìn khắp bốn phương, đảo mắt qua từng người trên màn trời, giống như đang tìm kiếm ai đó.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, y tin tưởng ẩn nấp của mình, cho nên mặc kệ ánh mắt của Viêm Huyền Tử đảo qua trên trên người, Chỉ là... theo thân ảnh Viêm Huyền Tử xuất hiện, bất an trong lòng y càng mãnh liệt hơn.

“Tiểu sư đệ còn chưa đi ra... Trừ phi hắn không còn, nếu không có thể truyền tống ra sau Sơn Xi, vậy thì...”

Trong lúc đội trưởng có chỗ suy đoán trong lòng, vả lại bị suy đoán của mình chấn động, một màn Viêm Huyền Tử dẫn theo Sơn Xi truyền tống ra ngoài, lập tức dẫn tới toàn bộ khán giả vang động.

“Sơn Xi!”

“Xem ra những người tham dự những khâu thứ hai đang chờ đợi đúng là Viêm Huyền Tử.”

“Có được Sơn Xi, chính là đệ nhất khâu này!”

“Nhưng mà tại sao không thấy Tịch Đông Tử?”

“Hơn nữa, truyền tống rõ ràng vẫn chưa kết thúc, các ngươi nhìn, vòng xoáy vẫn còn đang chuyển động!”

“Không đúng, các ngươi chú ý những người tham dự, ngoại trừ Viêm Huyền Tử ra, những người khác phần lớn vẫn đang ngóng nhìn vòng xoáy, giống như còn đang chờ đợi!”

Mọi người Thánh thành nhao nhao phát hiện dị thường, nội tâm từng người đều xuất hiện chấn động.

Mà trên màn trời, Viêm Huyền Tử cũng đã nhìn ra manh mối, chú ý tới tất cả mọi người bên cạnh đang ngóng nhìn vòng xoáy, vì vậy nhăn mày quay đầu nhìn lại.

Giờ phút này vòng xoáy trên màn trời truyền đến âm thanh kinh thiên động địa, ầm ầm chuyển động, lại dần dần tạo cho người ta một loại cảm giác khó thở.

Hình như có một tồn tại vô cùng khổng lồ đang mượn nhờ lực lượng truyền tống của vòng xoáy đến đây.

Nhưng bởi vì thân hình của nó quá lớn cho nên truyền tống có chút khó khăn.

Cho đến khi từng sợi sương mù xám cùng với cảm giác hoang cổ tang thương, bị dẫn dắt từ trong vòng xoáy ra ngoài, lượn lờ bát phương,

Tạo thành uy áp đầy trời.

Trong thời gian ngắn, tâm thần của toàn bộ tu sĩ Viêm Nguyệt bổn tộc quan sát trong tam Thánh thành bốc lên sóng lớn.

Bọn họ cảm nhận được huyết mạch chấn động.

Nhất là những cường giả trong bổn tộc Viêm Nguyệt càng là hai mắt ngưng trọng, có không ít người bỗng nhiên bay lên, cảm giác đám sương mù xám, trên mặt lộ ra vẻ không cách nào tin.

“Đây là… . .”

Trong vạn chúng chú mục, một khắc huyết mạch chấn động khuếch tán bát phương, bên trong vòng xoáy trên màn trời cuối cùng lộ ra một đạo thân ảnh.

Tóc dài phấp phới, từng bước đi đến nhân gian!

Ngoài vòng xoáy, toàn bộ hung thú tọa kỵ bị thu phục lập tức phát ra tiếng kêu rên, tất cả lập tức nằm rạp xuống.

Thiên Mặc Tử thần tình kích động, lớn tiếng mở miệng.

“Thiên Mặc Tử cung nghênh Đại Huyền Thiên tương lai Viêm Nguyệt ta chiến thắng trở về, uy chấn bát phương, bách chiến bách thắng!”

Nói xong, gã khom người cúi đầu.

Đội trưởng bên đó trợn to mắt, quả đào trong tay xém chút nữa rớt xuống, ngơ ngác nhìn tới thân ảnh quen thuộc càng dần càng rõ ràng bên trong vòng xoáy.

Cảm xúc trong nội tâm không cách nào khống chế bốc lên, thì thào nói nhỏ.

“Thật ngầu vãi cả chưởng!”

Chương 1993: Thần Linh ngầm đồng ý (1)

Phía trên ba tòa Thánh thành, bầu trời xuất hiện vô tận gợn sóng.

Âm thanh vòng xoáy ầm ầm, cùng với từng đạo tia chớp tản ra phía ngoài, hình thành thiên địa dị tượng.

Tiếng vang truyền khắp bốn phương, chấn động tâm thần chúng tu nơi đây.

Nhất là vào thời khắc này, huyết mạch chấn động cũng theo tiếng sấm nổ vang trở lên càng mãnh liệt hơn.

Khí huyết của tất cả tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt sôi trào, gương mặt trong nháy mắt biến sắc.

Về phần những tộc quần phụ thuộc, mặc dù không có cảm thụ được huyết mạch dẫn dắt, nhưng mắt thấy khí tức của tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt chấn động, cũng riêng phần mình nổi lên ý ngạc nhiên.

Mà trên màn trời, không chỉ Thiên Mặc Tử khom người cúng bái, Phàm Thế Song cũng cúi đầu bái, càng theo thân ảnh bên trong vòng xoáy đi tới, hơn phân nửa người tham dự khâu thứ hai đều theo bản năng cúi đầu xuống.

Thác Thạch Sơn cũng tốt, những thiên kiêu khác cũng được, tất cả đều là như thế.

Coi như là Viêm Huyền Tử nhìn về phía vòng xoáy cũng biến sắc.

Về phần Nhị Ngưu… Mắt thấy bốn phía như vậy, y thở dài một hơi, đáy lòng dâng lên một chút cảm giác ê ẩm, đồng thời cũng có một chút không thể tưởng tượng nổi.

Một màn này cũng làm cho chúng tu trong ba tòa Thánh thành chấn động không thôi, tất cả lập tức hiểu rõ, sau khi những người tham dự khâu thứ hai ra ngoài đều nhao nhao ngóng nhìn, chính là chờ đợi người đang đi tới bên trong vòng xoáy bây giờ.

Dưới vạn chúng chú mục, hình như chuyển động của vòng xoáy cũng chậm lại, thân ảnh cất bước trong đó cũng càng dần càng rõ ràng.

Sương mù xám giống cuộn trào như biển, ảnh hưởng đến hư vô, lan tràn khắp thiên địa.

Trong đó ẩn chứa cảm giác hoang cổ, dấy lên gió lớn dẫn động thiên địa biến sắc, càng bởi vì huyết mạch dẫn dắt đến từ bát phương, khiến cho bên trong sương mù xám truyền ra từng trận âm thanh giống như thần linh gào thét.

Chín đầu Cửu Lê như ẩn như hiện, biến ảo quanh bốn phía thân ảnh đi tới, hiện ra ngoài sương mù, ngóng nhìn đại địa.

Giờ khắc này, huyết mạch của toàn bộ tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt khắp vùng đất càng chấn động mãnh liệt hơn, bất kể tu vi gì, chỉ cần là tu sĩ bổn tộc, đều không cách nào khống chế dẫn dắt đến từ chỗ sâu trong huyết mạch.

Mà những cường giả thế hệ trước của Viêm Nguyệt, trong khi tâm thần nổi lên sóng lớn, sau khi thấy bộ dáng chín đầu, tất cả nhao nhao sững sờ, tiếp theo nội tâm chấn động, bản năng lộ ra vẻ mặt không cách nào tin.

“Đó là…”

“Đây… . .”

Trong tộc đàn phụ thuộc Viêm Nguyệt cũng có người nhìn thấy chín đầu trong sương mù, thần sắc biến hóa hiện lên vô số đoán, đồng thời một đáp án để cho bọn họ không thể tin cũng hiện ra trong đầu.

Mà không đợi đáp án bị bọn họ chứng minh là đúng, vòng xoáy lần nữa nổ vang, sương mù trong đó chợt khuếch tán ra phía ngoài, bao phủ bát phương, sau đó chín đầu bên trong cũng lập tức ra khỏi vòng xoáy, xuất hiện ở giữa thiên địa.

Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Ly Vẫn, chín đầu bay lượn, tiếng gầm dựng lên ngập trời.

Sau khi bị ngăn cách vô số năm tháng, cuối cùng Cửu Lê lại lần nữa hiện thế!

Khí tức Tổ Vu, huyết mạch Huyền Thiên Đại Vu, tạo thành cảm giác cội nguồn trực tiếp đạt đến đỉnh phong.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt, linh hồn của bọn họ rung động, huyết mạch của bọn họ bộc phát, dẫn dắt tới từ chỗ sâu trong huyết mạch, tới từ cảm giác tộc quần, khiến cho toàn bộ bổn tộc Viêm Nguyệt bản năng nhao nhao cúi đầu cúng bái về phía chín đầu.

Về phần những tộc quần phụ thuộc, mặc dù không có loại cảm giác huyết mạch dẫn dắt, nhưng đều bị một màn này dọa cho hoảng sợ, suy đoán trong nội tâm cũng trực tiếp trở thành thực tế.

Cảm giác không thể tưởng tượng bộc phát không giới hạn.

Theo sau mà đến đó là truyền thuyết về Cửu Lê, cùng với bổn tộc Viêm Nguyệt bốn phía cúng bái, khiến cho bọn họ trong rung động cực độ cũng lựa chọn cúi đầu.

Giờ khắc hiện tại, bất kể tu vi gì, bất kể thân phận gì, đều cúi đầu.

Cũng chính vào lúc này, thân ảnh bên trong vòng xoáy đi ra.

Một khắc đứng trên bầu trời, trong bát phương cúng bái, bộ dáng của hắn hoàn toàn hiển lộ.

Tóc dài như dòng sông tuế nguyệt phiêu tán ở sau lưng.

Hai mắt như tinh không uẩn hàm vô số tinh thần.

Tướng mạo giống như đỉnh sinh mệnh, huyết mạch động trời.

Chính là Hứa Thanh!

Nháy mắt xuất hiện, tiếng gầm của chín đầu Cửu Lê càng hùng vĩ hơn, rồi bay thẳng đến vờn quanh bốn phía Hứa Thanh, tạo thành chín đèn lồng máu thịt!

Cảm thụ chín đầu liên quan đồng nguyên cùng với mình, Hứa Thanh không có nhìn về phía đại địa mà quay lại nhìn vòng xoáy phía sau mình.

Giờ phút này theo hắn bước ra, vòng xoáy nọ đang tiêu tán.

Mà xuyên thấu qua vòng xoáy, Hứa Thanh có thể cảm ứng được Sơn Hải đại vực cùng tất cả hung thú trong đó.

Việc ấy khiến cho nội tâm của hắn dâng lên một ý nghĩ.

“Nếu như ta ở bên ngoài toàn lực bộc phát khí tức Cửu Lê, có thể hình thành triệu hoán đối với Sơn Hải đại vực hay không… . .”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhưng hiển nhiên làm như vậy trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc sẽ có hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, vì vậy hắn đã chôn ý nghĩ đó xuống tận đáy lòng.

Mà giờ khắc này trong mắt người ở bên ngoài, bầu trời biến sắc, hư vô mơ hồ, chỉ có thân ảnh Hứa Thanh cùng với chín đèn lồng rõ ràng, tràn ra uy áp mênh mông.

Nội tâm của Viêm Huyền Tử nổ vang, hô hấp dồn dập, gã không muốn cúi đầu, nhưng dẫn dắt đến từ huyết mạch khiến cho trán gã khua lên gân xanh, chỉ có thể cúi đầu.

Thiên địa trở lên tương đối an tĩnh.

Chỉ có tiếng sấm nổ tung trong lòng toàn bộ chúng tu cúng bái.

Mà chấn động không chỉ có tu sĩ nơi đây, giờ khắc này theo khí tức Cửu Lê khuếch tán, toàn bộ tộc nhân bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bất kể thân ở phương nào, huyết mạch đều đang bốc lên kịch liệt.

Vì vậy ở bên ngoài Thần Sơn, chớp mắt Hứa Thanh đi ra, một khắc bát phương cúng bái, ba đạo hư ảnh khí thế ngập trời cùng lúc phủ xuống nơi đây.

Đó là ba tòa đại trướng vô cùng rộng lớn!

Mỗi một tòa đều giống như một thành trì.

Chương 1994: Thần Linh ngầm đồng ý (2)

Tòa thứ nhất tràn ra ngọn lửa động trời, bên trong ẩn chứa lực lượng mặt trời, bị một biển lửa vờn quanh, xuyên thấu qua biển lửa có thể thấy đại trướng màu vàng giống như cung điện ở chỗ sâu.

Tòa thứ hai có ánh trăng tràn ngập, tràn ra khí tức băng hàn, ánh trăng như vải mỏng, thần bí khó lường, khiến hết thảy mọi thứ đều ở vào trong mông lung, mà chỗ sâu trong mông lung, là một tòa đại trướng như nguyệt cung.

Về phần tòa thứ ba, thì là tinh quang rực rỡ, quần tinh lập lòe, chỗ hư vô của nó giống như hóa thành tinh không, ở điểm cuối cùng của tinh không, vô số tinh quang hội tụ thành một tòa cung điện.

Ba tòa cung điện này, chính là đại trướng của ba vị Tư quyền giống như Đế Vương phía dưới Thần Linh của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc!

Cũng là hoàng quyền đỉnh phong trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Chúng nó theo thứ tự là Thiên Vân tư quyền thuộc Nhật Viêm Thần, Ngân Khê tư quyền thuộc Nguyệt Viêm Thần, Trầm Linh tư quyền thuộc Tinh Viêm Thần!

Một khắc xuất hiện, tộc nhân cùng với tộc quần phụ thuộc vốn đang cúng bái bốn phía càng cúi đầu thấp hơn.

Mặc dù chỉ hạ xuống hình chiếu, nhưng những lần ba tòa đại trướng tư quyền đồng thời xuất hiện, trừ phi là buổi lễ long trọng, nếu không cực kỳ hiếm thấy.

Mà giờ khắc này, hình chiếu của ba tòa đại trướng cùng nhau phủ xuống, càng là trong một cái chớp mắt hình thành ba đạo ánh mắt kinh khủng từ trong từng tòa đại trướng, xuyên thấu qua hư vô hội tụ tới trên người Hứa Thanh.

Cùng với cảm giác xem kỹ.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía Thần Sơn.

Hắn hiểu được việc mình thu được Cửu Lê, có lẽ bên ngoài không biết, nhưng ba vị thần nhất định hiểu rõ.

Nhưng từ đầu đến cuối ba thần đều không can thiệp, dù bây giờ hắn đi ra ngoài cũng là như vậy.

Hơn nữa bố cục Cửu Lê dưới lòng đất cũng khiến Hứa Thanh càng thêm xác định phán đoán này.

Ba vị thần ngầm đồng ý Cửu Lê hiện thế, thậm chí trên trình độ nhất định, có lẽ cũng hy vọng có người có thể đưa Cửu Lê ra…

Tuy rằng không biết được nguyên nhân, nhưng hành động tiếp theo của ba tòa đại trướng tư quyền càng giúp Hứa Thanh xác nhận phán đoán của mình.

Chỗ xuất hiện biến hóa trước tiên, là đại trướng của Trầm Linh tư quyền thuộc Tinh Viêm Thần, tinh quang bên ngoài chấn động, ánh mắt tràn ra từ trong tinh cung từ quan sát kỹ biến thành sâu sắc, giọng nói bình tĩnh vang vọng trong thiên địa.

“Cửu Lê, Thánh của Viêm Nguyệt Huyền Thiên ta, ban thưởng Tinh Huy Bào!”

Giọng nói vừa ra, một kiện trường bào tràn ngập tinh quang, từ bên trong hình chiếu Trầm Linh đại trướng phiêu tán ra ngoài, hạ xuống trước mặt Hứa Thanh.

Kiện trường bào này cực kỳ tinh xảo, trôi nổi trong không trung như là cửa sổ tinh không, có thể thấy được vô số tinh thần lập lòe ở.

Toàn bộ tu sĩ trên đại địa, mặc kệ là bổn tộc hay là tộc quần phụ thuộc, cả đám đều xuất hiện vô vàng suy nghĩ.

Trầm Linh ban thưởng Tinh Huy Bào, ý nghĩa của nó cực lớn, người mặc áo bào này có được tư cách tùy thời gặp mặt Trầm Linh tư quyền, vả lại đến tận bây giờ, số người Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc được ban cho kiện trường bào này không nhiều lắm.

Mỗi người đều từng lập rất nhiều đại công.

Hứa Thanh chắp tay cúi đầu.

Hắn hiểu được thực lực của bản thân, cũng hiểu rõ sự kinh khủng của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cho nên tự nhiên sẽ không bởi vì thu được Cửu Lê mà biến thành cuồng vọng.

Tiếp theo, sau Tinh Viêm Trầm Linh tư quyền, trong đại trướng của Ngân Khê tư quyền thuộc Nguyệt Viêm Thần cũng truyền ra giọng nói lành lạnh.

“Ban thưởng Ngân Khê Nguyệt Linh Bài.”

Theo tiếng nói truyền đến, một khối lệnh bài màu xám bay ra từ trong đại trướng Ngân Khê, sự xuất hiện của nó dẫn động ánh trăng, tạo thành cảm giác thần bí.

Mà nó cũng đúng là có đủ cảm giác thần bí.

Đó là một tấm cốt bài.

Một khắc xuất hiện, bên trong đám người, đôi mắt của Nhị Ngưu bỗng nhiên trợn to, ngơ ngác nhìn cốt bài, hô hấp có chút dồn dập.

Hứa Thanh lần nữa chắp tay cúi đầu.

Sau đó, trong đại trướng của Nhật Viêm Thần Vân Thiên bốc lên hỏa diễm, phân ra vài luồng tản ra phía ngoài, hội tụ cùng một chỗ, tạo thành một thanh đoản kiếm.

Thanh kiến tỏa ra tia sáng chói mắt, chảy xuôi hỏa diễm, trôi lơ lửng ở trước mặt Hứa Thanh.

Tiếp theo giọng nói như chuông lớn từ trong đại trướng trên trời cao vang vọng khắp thiên địa.

“Ban thưởng Vân Thiên Dương Viêm Kiếm.”

Một trường bào, một cốt bài, một thanh kiếm.

Mỗi thứ đều có biểu tượng ý nghĩa cực lớn, bây giờ cùng nhau xuất hiện, hàm nghĩa đại biểu không cần nói cũng biết.

Về phần bài danh thứ nhất của khâu thứ hai cũng không cần sắp xếp nữa.

Mặc kệ là Cửu Lê xuất hiện, hay là hành động của ba vị Tư quyền, đều đã nói rõ hết thảy.

Giờ phút này, hình chiếu của ba tòa đại trướng tư quyền cũng dần dần mơ hồ, cuối cùng tan biến khỏi giữa thiên địa.

Mà cũng vào thời khắc đó, Thần Sơn cuối cùng truyền đến giọng nói của Thần Linh.

“Bảy ngày sau, mở ra khâu đại săn bắn cuối cùng.”

Âm thanh vang vọng, vòng xoáy trên bầu trời tiêu tán, khâu đại săn bắn thứ hai hoàn toàn kết thúc.

Cùng lúc đó, trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, phía trên một chỗ bầu trời, theo hư vô chấn động, một mảnh thành trì mênh mông treo trên bầu trời chậm rãi hiển lộ ở đằng xa.

Số lượng thành trì trong đó không dưới vạn, mỗi một tòa cũng đều lập lòe tinh quang, giống như từng viên tinh thần.

Trong đó tồn tại vô số sinh linh, tản mát ra chấn động kinh khủng.

Thậm chí đơn giản là khí tức cũng có thể khiến cho thiên địa biến sắc, chấn nhiếp tâm thần người ta.

Mà thứ bị đám tinh hoàn đó lượn quanh, là một tòa đại trướng do tinh quang tạo thành.

Chính là đại trướng của Trầm Linh tư quyền thuộc Tinh Viêm Thần.

Giờ phút này, bên trong đại trướng, có một tôn thân ảnh to lớn khoanh chân ngồi, hai mắt người nọ chậm rãi mở ra, nhìn về phía Thần Sơn, thì thào nói nhỏ.

“Cửu Lê cuối cùng cũng hiện thế… .”

“Ba vị thần ngầm đồng ý đối với tồn tại này… .”

“Trên người đối phương, dính dáng đến đại nhân quả… .”

Chương 1995: Thần Vực vô chủ (1)

Bên ngoài Thánh thành, theo giọng nói của Thần Linh tản đi, vòng xoáy truyền tống cũng mơ hồ tan biến khỏi màn trời, cho đến khi không còn thấy nữa.

Những tu sĩ Viêm Nguyệt truyền tống về bốn phía, từng người chập chùng suy nghĩ, nhìn về phía Hứa Thanh.

Người chứng kiến đến từ ba tòa Thánh thành phía dưới cũng đều như thế, trong ánh mắt nhìn Hứa Thanh có ngạc nhiên lẫn phức tạp, không giống lúc Hứa Thanh thu được vị trí đứng đầu khâu thứ nhất.

Lần này, không có nhiều khiêu khích như vậy.

Có thể thu phục được Cửu Lê, có thể được ba vị Tư quyền ban thưởng, tất cả đã nói rõ tư cách của Hứa Thanh.

Nhất là chấn động huyết mạch cùng với cảm giác trấn áp từ trong tối tăm, khiến cho bọn họ bản năng không để ý đến thân phận nhân tộc của Hứa Thanh.

Trong lúc tâm tình mọi người đang phức tạp, Hứa Thanh cất bước từ trên trời đi xuống, tiến đến Thánh thành.

“Thời gian bảy ngày, phải tĩnh dưỡng thật tốt, khâu săn bắn Thần Vực tiếp theo, mới là trọng điểm của trận đại săn bắn Viêm Nguyệt Huyền Thiên.”

Hứa Thanh suy nghĩ trong lòng, về phần đội trưởng, hắn có thể cảm ứng được vị trí của đối phương, biết được không có gì đáng ngại, cho nên cũng không đi nhận biết nhau.

Nhưng ngay khi hắn muốn rời khỏi, phía sau lại truyền đến giọng nói âm lãnh.

“Chờ một chút!”

Giọng nói này kèm theo cảm giác mở miệng thành phép, một khắc truyền ra, hư vô lập tức nổi lên gợn sóng, quy tắc và pháp tắc bốn phía đều bị ảnh hưởng, tạo cho người ta một loại cảm giác hình như hư vô biến thành sền sệt.

Dường như trong hoàn cảnh đó, nếu như cưỡng ép di động sẽ đưa tới hạo kiếp giáng lâm.

Hứa Thanh nheo mắt lại, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía sau lưng.

Người nói chính là Viêm Huyền Tử.

Mặc dù huyết mạch dẫn dắt khiến cho Viêm Huyền Tử rất là không khỏe, nhưng áp lực và phẫn nộ trong lòng đã trở thành lực lượng mới, tách ra hết thảy.

Bây giờ sau khi mở miệng, ánh mắt của gã và Hứa Thanh va chạm với nhau.

Hư vô giữa hai người liếc mắt xuất hiện dấu hiệu sụp xuống, càng có âm thanh nổ tung vang vọng, quy tắc trong đó tan vỡ, nhưng lại hóa thành sợi tơ, ẩn chứa ý chí của Viêm Huyền Tử, bay tới bốn phía Hứa Thanh.

Sương mù xám bên cạnh Hứa Thanh bốc lên lộ ra uy áp, mắt của Cửu Lê chín đầu lộ ra quang mang âm u, vận sức chờ phát động.

Hứa Thanh nheo hai mắt lại, Viêm Huyền Tử cho hắn cảm giác vượt hơn Tịch Đông Tử quá nhiều.

Viêm Huyền Tử cũng co rụt hai mắt, gã đã xác định đối phương không phải người mình muốn tìm.

Tên mà mình tìm kiếm, hành động lấy khí lạnh và quỷ quyệt là chủ yếu, mà Hứa Thanh trước mắt rõ ràng đi theo sát lục đạo.

Vì vậy gã thu hồi ánh mắt, thần niệm tràn ngập âm lãnh và hung hăng chợt tản ra, bao phủ những tu sĩ khác truyền tống trở về nơi đây.

“Các ngươi, tất cả đều dừng lại!”

Thần sắc của những tu sĩ trở về biến hóa, thân phận của Viêm Huyền Tử cao quý, trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc thế hệ này càng là tồn tại đỉnh phong.

Cho nên mặc dù thần niệm của gã không thể khiến cho huyết mạch mọi người chấn động như là Hứa Thanh, nhưng cũng có đủ lực chấn nhiếp cường hãn.

Chỉ có Hứa Thanh không hề quan tâm, cất bước đi về phía trước, tiến tới Thánh thành.

Đối với việc Hứa Thanh rời khỏi, Viêm Huyền Tử không hề quan tâm, giờ phút này gã đặt toàn bộ tinh lực trên những người trở về khác, gã chắc chắn tên tu sĩ chết tiệt đáng phanh thây xé xác nọ nhất định đang ẩn giấu ở.

Vì vậy gã dò xét từng người.

Nhưng cho đến người sau cùng vẫn không phát hiện được gì, trừ phi gã có thể giết chóc toàn bộ, nếu không căn bản không tìm được.

Vì vậy khó chịu cùng với sát ý trong nội tâm của gã càng mãnh liệt hơn, sắc mặt cũng âm trầm đến cực hạn, nhưng hiển nhiên giết chóc ở nơi đây là không thực tế.

Cho nên Viêm Huyền Tử đè xuống sát ý trong nội tâm, quay người nhoáng một cái rời khỏi nơi đây.

Mà sau khi gã rời đi, những tu sĩ Viêm Nguyệt truyền tống trở về cũng đều riêng phần mình ngạc nhiên, nhanh chóng tản đi.

Có người hội tụ cùng gia tộc, có người bay vào trong đám tu sĩ bổn tộc, nhưng theo những tu sĩ tiến vào Sơn Hải đại vực trở lại tộc quần, sự tình về Hứa Thanh trong Sơn Hải đại vực cũng lập tức được truyền ra.

“Tịch Đông Tử... Bị Hứa Thanh chém giết!”

Việc này giống như gió bão, khiến cho trong lòng tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên dâng lên gợn sóng, dù là những cường giả thế hệ trước cũng đều như có điều suy nghĩ.

Nhưng Hứa Thanh không hề quan tâm tới những thứ đó, bây giờ hắn đang trên đường đi về chỗ ở của mình trong Thánh thành, trong đầu hiện ra tin tức biết được về cuộc săn bắn Thần Vực lúc trước.

“Ba vị thần xé rách Thần Vực, để cho tu sĩ Viêm Nguyệt xâm nhập, săn bắn sinh linh trong Thần Vực.... .”

“Nhìn từ mặt ngoài, đây là ba vị thần tiến hành ma luyện đối với tu sĩ Viêm Nguyệt, nhưng sau khi trải qua sự tình trong Sơn Hải đại vực, biết được lịch sử chân chính.... .”

“Vậy thì, mục đích thực sự khi ba vị thần xé rách Thần Vực là gì?”

Trong lúc suy nghĩ, Hứa Thanh bỗng dừng bước chân lại, quay đầu nhìn sau lưng.

Phía sau có một thân ảnh đang bay nhanh lập tức tới gần, sau đó dừng lại ngoài mấy trượng, chính là Thiên Mặc Tử.

“Chúc mừng Hứa đạo hữu sắp thành tựu Đại Huyền Thiên của Viêm Nguyệt ta!”

Thiên Mặc Tử lộ ra biểu cảm thành kính, ánh mắt bao hàm nồng nhiệt, giọng nói rất là sục sôi, nói xong còn khom người cúi đầu với Hứa Thanh.

“Chuyện gì?”

Hứa Thanh trực tiếp bỏ qua lời nói của Thiên Mặc Tử, bình tĩnh mở miệng.

Thiên Mặc Tử trừng mắt nhìn, mặc dù thái độ của Hứa Thanh lãnh đạm, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của gã, nhất là khi nghĩ đến từng màn Hứa Thanh thể hiện trong Sơn Hải đại vực, Thiên Mặc Tử càng thêm kiên định ý niệm phải giao hảo cùng hắn ở trong đầu.

Vì vậy gã vội vàng mở miệng.

“Hứa huynh, khâu thứ ba trong đại săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên là săn bắn Thần Vực, tuy rằng với quan hệ cùng với tài nguyên của Hứa huynh, hẳn đã biết được rất nhiều sự tình về cuộc săn bắn Thần Vực, nhưng ta vừa xong nhìn thấy tên Viêm Huyền Tử tự đại điên cuồng nói năng lỗ mãng, lo lắng trong lòng gã còn có ác ý đối với Hứa huynh trong săn bắn Thần Vực… .Cho nên, ta có chút tin tức về Thần Vực, có lẽ sẽ có chỗ trợ giúp đối với Hứa huynh, phòng ngừa bị tên tiểu nhân hèn hạ Viêm Huyền Tử tính kế trong Thần Vực.”

Chương 1996: Thần Vực vô chủ (2)

Thần sắc của Hứa Thanh có chút cổ quái, ấn tượng khắc sâu nhất của hắn đối với Thiên Mặc Tử, chính là lúc đối phương mở miệng kêu tên người bên ngoài, mỗi một lần xưng hô đều không giống nhau.

Cái gì mà vương bát đản, khốn kiếp, cẩu thối, ác độc cầm thú.

Bây giờ lại thêm tự đại điên cuồng, tiểu nhân hèn hạ.

“Nói một chút coi.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, đi thẳng về phía trước.

Mắt thấy Hứa Thanh nguyện ý nghe mình nói, Thiên Mặc Tử lập tức cảm giác tâm thần chấn động, đi nhanh vài bước đến bên cạnh Hứa Thanh, thấp giọng mở miệng.

“Hứa ca, mặc kệ người ngoài đồn đại như thế nào, nhưng trên thực tế thì Viêm Nguyệt Huyền Thiên ta từ xưa đến nay, trong lịch sử ghi chép chỉ có ba lượt mở ra Thần Vực.”

“Mỗi một lần đồng dạng đều là cùng một tòa Thần Vực, chỉ là vị trí xé rách không giống nhau, lại bởi vì Thần Vực quá lớn, cho nên phần lớn người ngoài cũng không biết về việc này, còn tưởng rằng là Thần Vực khác biệt.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

“Cùng một tòa Thần Vực?”

Thiên Mặc Tử lập tức gật đầu.

“Không sai, vả lại tòa Thần Vực đó không có ghi chép trong lịch sử đại lục Vọng Cổ, nói cách khác, nó không phải hậu thiên tạo thành, mà đã… . . tồn tại từ trước!”

Tâm thần của Hứa Thanh khẽ động, tin tức này rất quan trọng, cũng là thứ mà hắn lúc trước không dự liệu được.

“Cho nên lần này mở ra, có lẽ vẫn là chỗ Thần Vực đó!”

Thiên Mặc Tử thấp giọng nói.

“Mặc dù không biết được lần này sẽ xé rách ở vị trí nào, nhưng mà căn cứ ghi chép lúc trước, sinh linh tồn tại trong đó đều đã được phân chia cấp độ.”

Nói xong, Thiên Mặc Tử cầm ra một khối ngọc giản.

“Cấp độ cùng với hình thái cụ thể đều ở trong đây.”

“Mặt khác, mấy lần trước thuận lợi cũng bởi vì một điều kiện trọng yếu, đó chính là... . . trong Thần Vực này, không có chủ thần!”

Hứa Thanh dừng lại.

“Bình thường trong Thần Vực đều tồn tại chủ Thần Linh, nhưng trong Thần Vực đó lại không có!”

“Gia tộc của ta đã phân tích qua việc này, có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao nhiều lần đại săn bắn đều lựa chọn Thần Vực ấy.”

“Mặt khác... trong đó khả năng còn có những mục đích khác cấp độ càng sâu hơn.”

Thiên Mặc Tử lập tức thu hồi ánh mắt nhìn về phía Thần Sơn, sau đó nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, biết được ý của đối phương.

“Chân tướng như thế nào, không phải chúng ta có thể phân tích, nhưng đối với chúng ta mà nói, bản thân của săn bắn mặc dù nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nhưng chỗ tốt cũng vô cùng kinh người.”

“Hết thảy sinh linh trong Thần Vực đều là bảo vật, hồn có thể luyện thành Thiên Đạo, thân có thể bồi dưỡng máu thịt cùng tu vi.”

“Nhưng có một tai hại, đó chính là săn giết sinh linh Thần Vực, sẽ hình thành ấn ký nguyền rủa.”

“Giết càng nhiều, giết cấp độ càng cao, ấn ký nguyền rủa lại càng khắc sâu, nhưng mà... Thần Vực vô chủ, cho nên mặc dù ấn ký sâu hơn cũng không có việc gì lớn.”

“Đồng thời ở trong khâu này, tiêu chuẩn lựa chọn người đứng đầu, cũng là nhìn độ sâu cạn của ấn ký.”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, về việc săn giết sinh linh Thần Vực sẽ hình thành ấn ký, mặc dù hắn không đích thân trải qua, nhưng đã gián tiếp cảm thụ.

Ban đầu ở Nghênh Hoàng Châu, trên Thái Sơ Ly U Trụ, lần đầu hắn cảm ứng được bản nguyên Xích Mẫu, chính là từ trên một đạo ấn ký.

Ấn ký nọ cũng chính là do Quỷ Đế giết chết sinh linh Thần Vực biến thành.

“Còn gì nữa không?” Hứa Thanh hỏi một câu.

Thấy Hứa Thanh chủ động mở miệng, Thiên Mặc Tử phấn khởi, tiếp theo nói ra toàn bộ những thứ mình biết.

Cứ như vậy, trong khi hai người một đường đi đến chỗ ở của Hứa Thanh, hiểu biết của Hứa Thanh đối với Thần Vực cũng tăng thêm càng nhiều hơn nữa.

Cuối cùng, Thiên Mặc Tử lui ra phía sau vài bước, chắp tay cúi đầu về phía Hứa Thanh.

“Hứa đại ca, tiểu đệ chúc ngươi thắng ngay từ trận đầu trong Thần Vực, thuận lợi nắm vị trí thứ nhất, trở thành Đại Huyền Thiên của Viêm Nguyệt ta!”

“Trong Thần Vực, kính xin Hứa đại ca lưu ý những hạng người sài lang kia, bọn chúng vô cùng ác độc, lòng mang ý đồ xấu, nhất là thằng ngốc Viêm Huyền Tử. Cho nên nếu như có gì cần sai khiến, đến lúc đó đại ca cứ trực tiếp căn dặn, Thiên Mặc Tử ta nhất định hoàn thành!”

Nói xong Thiên Mặc Tử chắp tay rồi mới rời đi.

Đưa mắt nhìn Thiên Mặc Tử, Hứa Thanh trong đầu hiện ra tin tức đối phương một đường báo cho biết, trầm ngâm đi vào chỗ ở.

Một khắc bước vào phòng, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là một bóng lưng quen thuộc đứng bên cạnh cửa sổ.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, biết rõ đội trưởng muốn bắt đầu biểu diễn, vì vậy ngồi ở một bên, lấy ra một quả táo vừa ăn vừa lặng lẽ chờ đợi.

Không đợi bao lâu, một tiếng than thở thật dài kèm theo thổn thức và tang thương, cùng với đìu hiu vang vọng bên trong căn phòng.

“Tiểu sư đệ, ngươi có biết… . . Lần này đại sư huynh khổ đến cỡ nào không”

“Ta… . .”

Không đợi đội trưởng nói xong, Hứa Thanh giơ tay ném cốt bài Nguyệt Viêm tư quyền cho tới.

“Đã biết, đại sư huynh ngươi muốn cái này, cho ngươi.”

Đội trưởng bản năng quay người giơ tay tiếp được, có chút lúng túng nhìn Hứa Thanh, trong đầu đã chuẩn bị tốt lí do để kể khổ, bây giờ lại không nói ra được.

Nhưng cân nhắc đến địa vị của mình, trên mặt của đội trưởng lộ ra biểu cảm thần thần bí bí, thấp giọng mở miệng.

“Tiểu Thanh, sư huynh không lấy miễn phí của ngươi thứ gì, nên ta sẽ cho ngươi biết một bí mật về Viêm Huyền Tử, như thế nào?”

Chương 1997: Tiểu Yến Tử (1)

Hứa Thanh nghe vậy liếc qua nhìn đội trưởng, lúc trước ở ngoài Thần Sơn hắn đã cảm nhận được đội trưởng che che lấp lấp, hơn nữa lại thấy Viêm Huyền Tử tràn đầy sát ý tìm kiếm bốn phía, cùng với thông tin biết được từ rừng rậm Sơn Xi trong Sơn Hải đại vực.

Tất cả đều khớp với nhau.

Giữa đại sư huynh và Viêm Huyền Tử nhất định đã xảy ra mâu thuẫn kịch liệt, vả lại rõ ràng bên thua thiệt là Viêm Huyền Tử… Tuy rằng tu vi của Viêm Huyền Tử có thể so với Uẩn Thần, rất là kinh khủng, nhưng ở trong lòng Hứa Thanh, hình như không có chuyện gì là đội trưởng không thể giải quyết, về phần bí mật của Viêm Huyền Tử, Hứa Thanh không có hứng thú cho lắm.

Nhưng nhìn qua đại sư huynh đang hào hứng bừng bừng, Hứa Thanh nhẹ gật đầu, phối hợp trả lời một câu.

“Bí mật gì?”

Hai mắt đội trưởng sáng lên, liếm liếm bờ môi rồi ngồi xổm trước mặt Hứa Thanh, theo bản năng nhìn xung quanh một chút, sau đó lặng lẽ mở miệng.

“Tiểu sư đệ, Viêm Huyền Tử đúng là một người cực phẩm!”

Hứa Thanh khó hiểu, lần đầu tiên thấy đại sư huynh dùng từ cực phẩm để miêu tả một người, nhất là động tác liếm bờ môi của đại sư huynh… Ý vị rất sâu xa.

Thấy vẻ mặt của Hứa Thanh, dục vọng muốn tiết lộ hết của đội trưởng thoáng cái tăng vọt, cười hắc hắc với Hứa Thanh, bộ dáng rất là hèn mọn và bỉ ổi.

“Ta nói cho ngươi biết nhé tiểu Thanh, căn cứ kinh nghiệm cùng nhận thức mấy đời trước của ta, trong mắt một chút tu sĩ háo sắc đặc thù, tên Viêm Huyền Tử kia chính là một tồn tại có thể so với báu vật.”

“Người này có thể công có thể thụ, tiến thối tự nhiên, biến hóa ngàn vạn, khó lòng phòng bị.”

Nói xong đội trưởng còn chậc chậc lưỡi, tạo cho người ta một loại cảm giác thèm chảy nước miếng.

Lần nữa chú ý tới biểu cảm của đội trưởng, Hứa Thanh thật sự sửng sốt một chút, trong mắt hiện lên nghi ngờ, mặc dù từ nhỏ đến lớn hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng ở một vài phương diện vẫn còn non nớt.

Cho nên giờ phút này hắn căn bản không có phản ứng kịp, trong đầu hiện ra thân ảnh của Viêm Huyền Tử, nhớ lại khí tức khi đối phương giằng co lúc trước, tìm kiếm chỗ đặc thù của gã.

Chú ý thấy vẻ nghi ngờ của Hứa Thanh, đội trưởng trừng mắt nhìn, đáy lòng cảm thấy thú vị, càng có ngạo nghễ.

Thầm nghĩ bộ dạng của tiểu sư đệ bây giờ mới là thời điểm đơn thuần nhất, mà mình thân là đại sư huynh, không thể để cho trong nhận thức của tiểu sư đệ có điểm yếu được.

Vì vậy y vỗ vỗ vào bờ vai Hứa Thanh, giọng nói thành khẩn, lấy ngữ khí trưởng bối mở miệng.

“Tiểu sư đệ ngươi vẫn là quá ít kiến thức.”

“Mà thôi mà thôi, để ta trực tiếp nói cho ngươi biết đi vậy, Viêm Huyền Tử kia. . . . . lời nói của đội trưởng dừng lại.”

“Có thể nam có thể nữ, kỳ diệu vô cùng!”

Nói xong đội trưởng lại liếm liếm bờ môi.

Mà lời của y rơi vào trong tai Hứa Thanh giống như là sấm sét.

Hai mắt Hứa Thanh trợn to, tuy nói trong đại lục Vọng Cổ có đủ loại sự tình kỳ quái, chuyển biến giới tính cũng không phải việc gì đó quá mức thần kỳ, nhưng thứ khiến cho nội tâm của Hứa Thanh gợn sóng, đó là vẻ mặt cùng với từ ngữ miêu tả từ đầu tới đuôi của đội trưởng về việc đó.

Điều ấy khiến cho Hứa Thanh không khỏi sinh ra một chút liên tưởng, sau khi chần chờ một chút mới mở miệng hỏi.

“Đại sư huynh, ngươi. . . . . phát hiện như thế nào?”

Đội trưởng nghe vậy, ngẩng đầu lên, lộ ra biểu cảm miệt thị.

“Tiểu Yến Tử đó không biết trời cao đất rộng, lại dám đoạt ngay trước mặt ta, còn trấn áp Sơn Xi của ta!”

“Sau khi bị ta phát hiện còn kêu ta cút!”

“Vẻ mặt và giọng nói của gã chính là một bộ cao cao tại thượng.”

Đội trưởng hừ lạnh.

“Vì vậy lúc đầu ta nghe yêu cầu của gã lăn ra ngoài, nhưng ta càng nghĩ càng giận, cho nên ta thừa dịp gã trấn áp Sơn Xi, dùng hết Thần Linh pháp lệnh mà ta tạo ra, kéo hết tất cả phụ mẫu gia gia nãi nãi gì đó của con Sơn Xi mà gã đang trấn áp tới.”

“Kết quả ấy à, ha ha, Tiểu Yến Tử thê thảm vô cùng, mặc dù tu vi chiến lực của gã không tầm thường, có thể so với Uẩn Thần, nhưng bị nhiều Sơn Xi như vậy vây công, cũng không chịu nổi.”

“Vì vậy ngươi đoán xem ta đã nhìn thấy gì?”

Đội trưởng xoa xoa bàn tay, rất là hưng phấn, không đợi Hứa Thanh đáp lại đã tự động mở miệng.

“Ta nhìn thấy gã trong tình huống nguy cơ ngay trước mắt, đã triển khai một loại thần thông cực kỳ khủng bố, từ trình độ nào đó thì đây cũng không phải là thần thông nữa rồi, mà là Thần Thuật!”

“Vả lại còn là loại Thần Thuật với uy lực cực kỳ kinh người, như là thần khiển!”

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Đội trưởng càng nói mặt mày càng hớn hở.

“Nhưng thuật đó tồn tại tác dụng phụ, thật ra đối với Tiểu Yến Tử mà nói, có lẽ đó cũng không phải là tác dụng phụ gì, tóm lại, sau khi triển khai thuật này, gã sẽ bị chuyển đổi giới tính trong một đoạn thời gian ngắn!”

“Ta nói cho ngươi biết nè tiểu Thanh, ta tận mắt nhìn thấy mỗi lần gã triển khai chiêu đó, đều sẽ biến thành nữ, một hồi nam một hồi nữ, hồi sau lại là nam rất thú vị.”

Nhìn qua bộ dáng hưng phấn của đội trưởng, thần sắc Hứa Thanh biến thành cổ quái.

Giờ phút này đội trưởng không quan tâm tới Hứa Thanh nữa, cả người y đang trong trạng thái kích động, tiếp tục mở miệng.

“Mà mỗi lần xuất hiện tác dụng phụ chuyển đổi giới tính, bên cạnh gã đều hình thành một hạt châu vờn quanh thân thể, hấp thu khí tức chuyển đổi trong cơ thể, khiến cho khi tác dụng phụ của Thần Thuật tiêu tán, gã sẽ từ nữ biến trở về nam.”

“Ta vừa nhìn qua đã hiểu, đó chính là bổn mạng châu của gã, rất quan trọng.”

“Mà ngươi cũng biết rồi đấy, đại sư huynh là người thiện lương và thích giúp đỡ người khác, đại công vô tư, ta không chịu nổi nhất chính là nhìn thấy người khác khổ sở.”

Chương 1998: Tiểu Yến Tử (2)

Đội trưởng lại cười cười với vẻ gian dâm nói tiếp.

“Cho nên sao ta có thể nhẫn tâm nhìn gã bị chuyển đổi hành hạ như thế được, dẫu sao chuyển đổi nam nữ liên quan đến kinh mạch trong cơ thể cùng với thay đổi nhiều điểm đặc thù bên ngoài cơ thể, nghĩ qua một chút thôi cũng thấy rất thống khổ.”

“Vì vậy… . . Ta thừa dịp lúc gã biến thành nữ, đã đi qua cướp hạt châu nọ đi… .”

“Bởi như vậy, gã sẽ không thể biến quay về nữa, cũng coi như là giải thoát rồi.”

Nói xong, đội trưởng giơ tay lên, một hạt châu màu đỏ trôi nổi trong lòng bàn tay của y, bên trên tràn ra quang mang chói mắt, đồng thời lại bị màn hào quang màu lam che đậy, khiến cho chấn động không cách nào tản ra bên ngoài.

“Thế nào!”

Đội trưởng đắc ý nhìn về phía Hứa Thanh.

“Cho nên ngươi đừng nhìn bề ngoài của Tiểu Yến Tử không có thay đổi gì, nhưng trên thực tế bên trong chính là một muội tử, nàng ấy không biến quay về được nữa rồi, trước khi đi ta còn tốt bụng lưu lại cho nàng một cái yếm hoa của U Tinh.”

Hứa Thanh kinh ngạc, ngơ ngác nhìn đội trưởng, nhớ tới cái loại cảm giác phẫn nộ tột cùng và sát ý cực lớn của Viêm Huyền Tử khi tìm kiếm mục tiêu lúc trước.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn hiểu nguyên do.

“Khó trách… . .”

Hứa Thanh thở dài.

Đội trưởng cười ha ha, nắm tay thu hạt châu lại, đứng lên duỗi lưng một cái, vừa lòng thoả ý.

Y cảm thấy lần này mình tới Sơn Hải đại vực rất là đặc sắc, thu hoạch cũng tràn đầy, nhưng nghĩ đến Cửu Lê của Hứa Thanh, đội trưởng hơi do dự một chút.

Cuối cùng thật sự vẫn không kìm nổi hiếu kỳ nữa mà đưa ra câu hỏi.

Hứa Thanh cũng báo chi tiết lại cho đội trưởng biết.

Sau khi nghe Hứa Thanh kể lại cả quá trình, hai mắt đội trưởng trợn to ngẩn người một lát, sau đó hung hăng dậm chân.

“Yến Tử hại ta rồi!”

“Loại việc như thế, đáng lẽ ta cũng phải gia nhập vào mới đúng, thua thiệt lớn!!”

Hứa Thanh không nói chuyện.

Đội trưởng thở dài một tiếng, lại ngồi xổm xuống, vẻ mặt hiện ra suy tư, sau một lúc lâu cũng không biết y tự an ủi mình như thế nào, hai mắt lại sáng lên thì thào nói nhỏ.

“Mặc dù bỏ lỡ cơ duyên này, nhưng mà việc ấy cũng đã xác minh một cái suy đoán trước đó của ta, cũng cung cấp bằng chứng hữu hiệu đối việc chúng ta cần phải làm tiếp theo!”

Nói xong, đội trưởng nhìn qua Hứa Thanh, trong mắt sáng ngời có thần, bao hàm cả điên cuồng.

“Tiểu sư đệ, lần này Thần Vực mở ra, vốn dĩ ta chỉ có một thành nắm chắc đối với đại sự muốn làm.”

“Nhưng hiện giờ nghe ngươi nói như vậy, ta lại nắm chắc càng lớn!”

“Lần này, sư huynh dẫn ngươi làm một kiện… . . sự tình siêu cấp lớn, vượt qua tất cả những lần trước!!”

Hứa Thanh lập tức cảnh giác, ba chữ làm đại sự vốn đã khiến cho hắn trọng điểm lưu ý, bởi vì mỗi một lần đội trưởng nói như vậy, đều đại biểu đến gần vô hạn tử vong.

Vả lại trình độ điên cuồng cũng lần nào kinh người hơn so với lần trước.

Ngược dòng nhớ lại, từ máu thịt Câu Anh, pho tượng của Hải Thi tộc, trộm bảo y của U Tinh, nhi tử Thiên Đạo, Chúa Tể của

Thanh Sa đại mạc, diệt sát Xích Mẫu, càng ngày càng khoa trương.

Hiện giờ đội trưởng còn nói tới hai chữ 'siêu cấp'.

Trình độ cảnh giác của Hứa Thanh lập tức tăng lên đến đỉnh phong, nhìn qua đội trưởng sau đó không khỏi thở dài.

"Đại sư huynh, chúng ta, không nên đi tìm chết..."

Đội trưởng cười thần bí.

"Yên tâm, ta đã trù tính chuyện này cực kỳ lâu, lại có bằng chứng của ngươi để nghiệm chứng suy đoán, lần này tuyệt đối an toàn."

Đội trưởng dùng sức vỗ vỗ ngực.

Nghe đội trưởng nói như vậy, tóc gáy toàn thân Hứa Thanh đều dựng lên, tâm thần cuộn trào, hắn có dự cảm lần này đội trưởng khả năng thật sự muốn làm một việc kinh khủng trước đó chưa từng có.

Hắn vừa muốn nói gì đó, đội trưởng bên đó khẽ nhoáng thân thể một cái tan biến khỏi tại chỗ, chỉ còn lại giọng nói vang vọng bên tai Hứa Thanh.

"Tiểu sư đệ đừng gấp, ta đi ra ngoài một chút, làm chuẩn bị cuối cùng vì đại sự của chúng ta."

Bên trong phòng, Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu trong mắt của hắn lộ ra quyết đoán.

Dựa theo hiểu rõ của hắn đối với đội trưởng, cùng với một chút dự cảm nổi lên trong nội tâm, hắn quyết định sau khi tiến nhập vào Thần Vực, mục tiêu chỉ là sưu tầm Thiên Đạo cùng với thu được ấn ký.

Về phần chuyện lớn của đội trưởng, hắn tuyệt đối không đi tham dự.

Dẫu sao thì Hứa Thanh cảm thấy mình cơ bản ...không có sở thích đi liều mạng.

Nghĩ tới đây, hắn hít sâu rồi nhắm mắt đả tọa, uẩn dưỡng tòa Vu Tàng thứ năm của mình, khiến bản thân bảo trì trạng thái đỉnh phong, đồng thời cũng gia tăng hấp thu đối với 95 khối thần bài trong Vu Tàng thứ năm.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Sáu ngày qua đi, sáng sớm lại đến.

Khi cách thời gian mở ra đại săn bắn Thần Vực chỉ còn một đốt hương, lúc Hứa Thanh đứng dậy muốn rời khỏi chỗ ở, đội trưởng đã trở về.

Sau khi trở về không đợi Hứa Thanh mở miệng, đội trưởng trước hết lấy ra một cái bình nhỏ, tiếp đó thân thể phịch một tiếng tan vỡ ngay trước mặt Hứa Thanh, hóa thành từng con nhuyễn trùng màu lam chui vào trong bình…

“Tiểu sư đệ, để ta vào túi trữ vật, tiếp đó chúng ta xuất phát.”

Hầu như ngay khi giọng nói của đội trưởng truyền ra từ trong bình, một cỗ chấn động bài sơn đảo hải quét ngang bát phương lập tức tràn ra từ phía Thần Sơn, bên trong âm thanh ầm ầm, ba đạo thần niệm kinh khủng bao trùm khắp đại vực.

Khí tức Thần Linh bao phủ hết thảy.

Trong một cái chớp mắt, toàn bộ sinh mệnh thấp hơn Thần Linh thì thân thể và tâm thần đều kịch chấn, thần âm lạnh lùng vang vọng khắp thiên địa.

“Thần Vực sắp mở, chúng tử chuẩn bị.”

Hứa Thanh giơ tay bắt được cái bình của đội trưởng thu vào trữ vật, sau đó thân thể của hắn nhoáng một cái tan biến khỏi căn phòng.

Một khắc xuất hiện ở không trung, hắn đã thấy được phía trên Thần Sơn xa xa có ba đạo thân ảnh kinh thiên động địa mênh mông sừng sững.

Nhật Viêm, Nguyệt Viêm, Tinh Viêm.

Ba vị thần đều xuất hiện!

Chương 1999: Thần Vực nguyên thủy (1)

Bầu trời trên Thần Sơn, hình ảnh ba vị thần Nhật Nguyệt Tinh che trời, phong vân biến sắc, màn trời cũng xuất hiện cảm giác không cách nào chống đỡ mà sụp xuống, hình thành vết lõm.

Vạn chúng chú mục.

Nhật Viêm thượng thần ở giữa, thân ảnh hư ảo, trên người hình như mặc áo bào màu vàng, khó phân biệt cao thấp, nhìn giống như nữ nhưng dung nhan lại có nam tướng, phía sau là một vòng mặt trời bốc lên, lửa cháy đại địa, thần uy ngập trời.

Nguyệt Viêm thượng thần bên phải mặc váy dài màu bạc, làn váy tung bay giống như có thể che đậy bầu trời, dung nhan hoàn mỹ giống như tập hợp hết thảy vẻ xinh đẹp trên thế gian.

Làm cho người ta có cảm giác kinh diễm, đồng thời vẻ mặt lại lạnh lùng như băng sơn, giờ phút này một tay bấm niệm pháp quyết đặt ở trước ngực, phía sau một vòng nguyệt hoàn hình thành ánh trăng lành lạnh, tung bay trên thần thể, toát lên vẻ thần thánh.

Tinh Viêm thượng thần bên trái không tỏa ra khí thế kinh thiên như Nhật Viêm, cũng không tuyệt mỹ phải không tỳ vết như Nguyệt Viêm, chỉ là một con Nê Hồ Ly thoạt nhìn bình thường.

Nhưng khi chú ý đến trên người Thần, tâm thần của tất cả mọi người đều dâng lên từng trận rung động, hóa thành nồng nhiệt lan tràn toàn thân, ảnh hưởng tâm thần, ảnh hướng đến sinh cơ.

Phía sau là từng khỏa tinh thần lập lòe, hóa thành tinh quang tản ra hợp thành một biển tinh hải.

Ba vị thần đều xuất hiện.

Nội tâm của toàn bộ tu sĩ bên trong Thánh thành bay ra ngoài đều rung chuyển, nhao nhao cúi đầu, bất kể tu vi hay thân phận gì, giờ phút này vẻ mặt đều cực kỳ thành kính, quỳ bái về phía ba vị thần.

Thậm chí chỗ xa hơn, hình chiếu đại trướng ba vị Tư quyền Viêm Nguyệt cũng riêng phần mình nổi lên sau Thần Linh, Tư quyền trong đó tương tự đi ra khỏi đại trướng, cúi đầu về riêng Thần Linh của mình!

Hứa Thanh đứng ở giữa không trung, từ xa nhìn qua hết thảy, trong lòng cũng vang vọng gợn sóng.

Giờ khắc này, hắn chứng kiến sự khác biệt của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc và nhân tộc.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên là tộc quần do Thần Linh nắm giữ, ở trước mặt Thần Linh, chúng sinh đều là nô!

Hứa Thanh trầm mặc, hắn không phải Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhưng thân ở trong đây cũng chỉ có thể khom người cúi đầu.

Hồi lâu, trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh này, ba vị thần trên Thần Sơn đảo mắt qua bát phương, chỗ Hứa Thanh cũng được Thần ngóng nhìn riêng.

Nhật Viêm lạnh lùng, Nguyệt Viêm phức tạp, Tinh Viêm mỉm cười.

Sau đó mặt trời phía sau Nhật Viêm thượng thần chợt lập lòe, tia sáng rực rỡ, trực tiếp thiêu đốt bầu trời, hỏa diễm màu vàng lan tràn.

Đó là Thần Hỏa.

Trong lúc không ngừng đốt cháy, bầu trời bắt đầu hòa tan, từng tầng một tan rã lộ ra hư vô, sau khi không biết ăn mòn bao nhiêu tầng, tạo thành hắc động.

Mà thiêu đốt vẫn còn tiếp tục.

Hắc động sụp xuống bên trong Thần Hỏa, sau đó hắc động mới hình thành, vòng đi vòng lại càng dần càng thâm sâu.

Trong quá trình này, toàn bộ thiên địa đều đang run rẩy, thậm chí còn có thể mơ hồ nghe thấy Thiên Đạo đau buồn kêu lên, giống như muốn ngăn cản nhưng vô ích.

Cho đến cuối cùng một vòng xoáy màu vàng xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong hư vô.

Bên trong vòng xoáy có một tầng cách ngăn đục ngầu, xuyên thấu qua cách ngăn có thể mơ hồ trông thấy bên trong giống như tồn tại một thế giới.

Hầu như trong nháy mắt vòng xoáy màu vàng xuất hiện, Nguyệt Viêm thượng thần giơ tay lên, ánh trăng phía sau hóa thành trường hà bay thẳng đến vòng xoáy, nháy mắt chảy xuôi dung nhập vào bên trong cách ngăn đục ngầu.

Rất nhanh, có tiếng Thiên Đạo gào thét khác biệt vang vọng từ chỗ sâu trong vòng xoáy, giống như đang bị ngăn cản, nhưng theo Nguyệt Viêm hừ lạnh một tiếng, trên người lập tức xuất hiện một vòng khí tức của Xích Mẫu… .

Tâm thần của Hứa Thanh chấn động, sau một khắc, cách ngăn đục ngầu bị lực lượng Nguyệt Viêm dung nhập trực tiếp biến thành rõ ràng, thế giới bên trong cũng hiển lộ ra.

Có thể thấy, đó tựa hồ là một mảnh thế giới màu trắng…

Không đợi mọi người ngẩng đầu cẩn thận nhìn, Nê Hồ Ly nở nụ cười, tinh quang trên người bốc lên, lại hóa thành hai cánh tay bùn cực lớn, thò vào bên trong vòng xoáy, hung hăng xé về vách ngăn đã biến thành trong suốt!

Vào thời khắc này, âm thanh khai thiên tích địa động trời dựng lên, tiếng động cực lớn, khiến cho trong đầu toàn bộ tu sĩ cũng truyền đến âm thanh vù vù.

Mà bên trong vòng xoáy trên màn trời, vách ngăn đã trực tiếp bị xé nứt ra, vả lại phạm vi ảnh hưởng đến càng lớn, từ đại địa ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy được khe hở đó lan tràn suốt nửa bầu trời.

Như một đạo vết rách trên trời.

Mùi hư thối, khí tức Viễn Cổ, cảm giác lạ lẫm, nương theo dị chất nồng đậm cùng với tiếng gào thét rõ ràng tản từ lỗ hổng ra ngoài.

Đồng thời bởi vì vết rách quá lớn, cho nên thế giới trong đó cũng lộ ra càng nhiều cảnh tượng rõ ràng hơn nữa.

Hứa Thanh ngẩng đầu, sau khi thấy rõ thì trong đầu xuất hiện vô số suy nghĩ.

Thật sự là thế giới trong khe nứt làm cho hắn liên tưởng quá nhiều, mà khí tức tràn ra trong đó cũng làm cho hắn cảm nhận thấy sự quen thuộc.

Chỉ thấy trong khe nứt là một mảnh tinh không lạ lẫm, sao lốm đốm đầy trời, tồn tại một tấm… . . Mạng nhện cực lớn!!

Tấm mạng nhện nhìn thấy mà giật mình, nó bao trùm cả mảnh tinh không, bao phủ vô số tinh thần.

Mà kích thước mỗi một sợi tơ nhện, mặc dù không rộng bằng tinh thần, thế nhưng cũng rộng bằng một thành.

Đó chính là Thần Vực được Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc mở ra!

“Thần Vực vô chủ.”

“Lúc trước đã từng mở ra ba lượt thăm dò.”

“Thần Vực nguyên thủy.”

Thời khắc này, lời nói của Thiên Mặc Tử vang vọng trong đầu Hứa Thanh, phối hợp với nội dung ngọc giản đối phương đưa cho, rất nhanh, một đáp án vô cùng xác thực lơ lửng hiện ra trong lòng Hứa Thanh!

“Nơi đây chính là Thần Vực của vị Thần Linh Tri Chu bị phong ấn trong hạch tâm Cửu Lê!!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, nội tâm hoàn toàn hiểu ra.

Hết thảy đều đã đối ứng với nhau, bởi vì Thần Linh Tri Chu xảy ra vấn đề, bị ba vị Thần trấn áp, cho nên Thần Vực của nó tự nhiên đã thành vô chủ.

Mà nguyên nhân ba vị Thần nhiều lần thăm dò cũng rõ ràng.

Chương 2000: Thần Vực nguyên thủy (2)

Trong lúc nội tâm của Hứa Thanh đang chấn động, trên bầu trời, giọng nói kèm theo uy nghiêm của Thần Linh lại vang vọng đại địa.

“Chúng tử, săn bắn!”

Bốn chữ vừa ra, một cỗ hấp lực cực lớn lập tức bộc phát từ trong cái khe trên màn trời, dưới ba vị Thần dẫn dắt, chia làm mấy vạn sợi bay tới toàn bộ tu sĩ thông qua được khâu thứ hai.

Trong chốc lát bao phủ toàn bộ người tham dự, bao gồm cả Hứa Thanh ở, thân thể mọi người không bị khống chế trực tiếp bay lên không, càng lúc càng nhanh, cuối cùng hóa thành từng đạo cầu vồng bị hút vào trong khe hở.

Tiến vào hư vô của Thần Vực, vào trong mảnh tinh không lạ lẫm!

So sánh cùng mảnh Thần Vực mênh mông này, thân ảnh mấy vạn tu sĩ căn bản không có ý nghĩa, mà hung hiểm lại vô cùng to lớn.

Giờ phút này gần như là mọi người vừa mới bị hút vào trong tinh không, thân thể của một số người đã xuất hiện chấn động, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể trực tiếp tan vỡ, máu thịt tứ tán riêng phần mình có đủ ý thức, sau đó lại liên tục tan vỡ, cho đến cuối cùng triệt để hình thần câu diệt.

Thứ giết chết họ, là một sợi râu màu đen đột nhiên xuất hiện từ trong hư không gần đó.

Sợi râu đó chỉ quét qua, toàn bộ người đụng chạm cùng nó không chết cũng bị thương.

Mà sau sợi râu, Hứa Thanh thấy thân ảnh của một con cá lớn hư thối ngàn trượng hiển lộ từ trong hư không.

Trên người cá lớn mọc đầy sợi râu, chiều dài kinh người, có rủ xuống có phiêu tán bốn phương, thoạt nhìn rất là quỷ dị.

Khí tức hư thối cũng từ trên người cá lớn tràn ra, chấn động kinh khủng khiến cho tim của tu sĩ Viêm Nguyệt vào nơi đây nhao nhao đập nhanh.

Nhưng cảm giác tim đập rất nhanh bị đè xuống, toàn bộ người tham dự đại săn bắn trước khi vào đây đều đã sớm có chuẩn bị.

Dẫu sao nơi đây cũng là Thần Vực!

Vì vậy ngay một khắc con cá lớn quỷ dị xuất hiện, phản ứng mọi người cũng rất nhanh chóng, lập tức tứ tán ra, dùng phương pháp khác biệt bay nhanh về Thần Vực mạng nhện nơi xa.

Hứa Thanh tận mắt nhìn thấy cảnh một vị thiên kiêu tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt bị sợi râu nọ đụng chạm sau đó diệt vong, con ngươi của hắn co rụt lại, trong đầu hiện ra giới thiệu về sinh vật gọi là Tu Ngư trong ngọc giản Thiên Mặc Tử cho.

“Linh thú trong hư không Thần Vực, thân như hủ ngư, râu có thể diệt sạch sinh cơ, bản thân thôn phệ hết thảy ngoại vật, vả lại lớn nhỏ quỷ dị, trong mắt mỗi người đều không giống nhau!”

“Có người nhìn là mười vạn trượng thậm chí càng lớn, có người nhìn lại chỉ ngàn trượng…”

“Vả lại loại này trong hư không có số lượng kinh người, còn có được thân thể bất tử, dù bị diệt sát cũng sẽ từ từ phục sinh lại bên trong hư vô.”

Sau khi trong đầu Hứa Thanh hiện ra những nội dung đó, không hề chần chờ chút bộc phát tốc độ, lập tức rời khỏi khu vực như vậy, bay nhanh trong tinh không, đồng thời cũng cảnh giác đến mức tận cùng.

Dọc đường hắn lại thấy được mấy con Tu Ngư, hắn cẩn thận tránh đi tất cả.

Mà theo hắn đi về phía trước, theo mảnh mạng nhện trong mắt hắn càng lúc càng lớn, lúc đi ngang qua một chút tinh thần mênh mông bên ngoài, Hứa Thanh từ xa cảm giác đến, những tinh thần kia tràn ngập tử vong.

Đó là tử tinh.

Trong đó không có bất kỳ chấn động sinh mệnh nào, chỉ có vô biên vô hạn mạng nhện cùng với phế tích.

Đồng thời sau khi tới gần, mạng nhện trong mắt của hắn cũng vô cùng to lớn, cuối cùng đã thành từng đường màu trắng xuyên suốt cả mảnh tinh không này.

So sánh cùng tơ nhện, Hứa Thanh thật giống là bụi bặm vậy.

Mà trên những đám tơ nhện cực lớn đó, Hứa Thanh còn chứng kiến rất nhiều những cái kén lớn nhỏ bị mạng nhện bao phủ, có thể thấy bên trong là vô số cỗ hài cốt không biết đã tử vong bao nhiêu năm tháng.

Hết thảy để cho cảm giác nguy cơ của Hứa Thanh không ngừng tăng lên.

Nhất là sau khi hắn thử nghiệm, phát hiện những lưới nhện nọ tràn đầy tính bám dính kinh khủng, hắn thử ném vật ra, chỉ chạm vào tơ nhện hình thành đường lớn một cái đã bị gắt gao dính chặt, sau đó sẽ tự động hiện ra mạng nhện bao phủ lại.

Nhìn qua một màn này, Hứa Thanh hiểu được sự tồn tại của những bộ hài cốt nọ.

“Mạng nhện nơi đây không thể đụng vào!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, cẩn thận phi hành trong Thần Vực quỷ dị, sưu tập hết thảy tin tức có thể dùng, đồng thời xuất ra cái bình của đội trưởng từ trong túi trữ vật, vừa muốn mở ra.

Nhưng vào lúc này, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, thân thể chợt rút lui mười trượng, hồn ti tản ra bên ngoài, mấy trăm vạn sợi quấn quanh toàn thân, trong chớp mắt đã tạo thành hình thái Thần Linh thứ tư.

Khí tức khuếch tán, dấy lên phong bạo.

Mà ngay sau khi hắn lui ra phía sau, lập tức có một đạo hắc ảnh chợt lao tới vị trí lúc trước, ầm ầm bay qua.

Lực lược cực mạnh, hư không nổ tung, cuối cùng vồ hụt, sau đó bóng lưng đó đã rơi vào trên tơ nhện cực lớn cách đó không xa.

Lộ ra hình dạng.

Đó là một con Tri Chu!

Thân hình nó khoảng trăm trượng, toàn thân lấm tấm điểm ám kim sắc, mọc ra một cái đầu lão giả.

Giờ phút này hai con mắt của cái đầu mở ra, con ngươi màu đỏ lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

Có thể thấy được răng nhọn tam giác trong miệng của nó.

Một khắc thấy con thú này, Hứa Thanh lập tức nghĩ đến Thần Linh Tri Chu trong Cửu Lê.

Chúng nó... trên tạo hình ngoại trừ phần đầu khác biệt, những chỗ khác hầu như giống như đúc.

Chỉ là hiển nhiên uy áp của nó không thể sánh với tôn Thần Linh Tri Chu nọ.

Lúc Hứa Thanh quan sát Tri Chu, nó cũng đang quan sát Hứa Thanh, dần dần hồng mang trong mắt nó càng đậm, trong miệng phát ra tiếng kêu gào, nhoáng một cái đã lần nữa vọt tới.

Chương 2001: Phá diệt chi mục (1)

Tốc độ của Tri Chu cực nhanh, hóa thành một đạo tàn ảnh nháy mắt lao tới gần.

Vốn bản thân hình thái Thần Linh của Hứa Thanh đã có chiến lực đạt tới Quy Hư tứ giai, dù không tăng thêm Cửu Lê gia trì vẫn có điểm mạnh của nó, nhưng tốc độ của đối phương vẫn khiến hai mắt của hắn ngưng tụ lại.

Nên biết rằng, con nhện đó cũng chỉ là một trong những sinh linh của mảnh Thần Vực này mà thôi, trong ngọc giản ghi chép của Thiên Mặc Tử, số lượng tương đối nhiều.

Theo sắp xếp thứ tự trong Thần Vực, tồn tại kinh khủng siêu việt trên Tri Chu chỗ nào cũng có.

Mà đám Tri Chu đông đúc đó, tất cả đều có tốc độ như thế, bởi vậy cũng có thể thấy được sự kinh người của Thần Vực này.

Hứa Thanh nheo hai mắt lại, thân hình lay động lui ra phía sau 100 trượng, lần nữa tránh khỏi con nhện trùng kích, sau đó giơ tay phải lên, Kim Ô biến ảo xuất hiện tản ra hỏa diễm màu đen, tiếp theo hội tụ thành một thanh trường thương màu đen được Hứa Thanh cầm trong tay, rồi ném về phía trước.

Trong chốc lát, trường thương màu đen gào thét bay ra, sau khi con nhện kia vồ hụt dừng lại, lập tức bị đâm xuyên suốt qua thân thể.

Tri Chu căn bản cũng không thèm né tránh, mặc kệ trường thương màu đen xuyên thấu, mà một màn quỷ dị cũng xuất hiện, thân thể của nó rõ ràng không có bất kỳ thương thế và biến hóa nào, tựa như sự hiện hữu của nó có thể bỏ qua pháp thuật và thần thông.

Chỉ nhoáng một cái, khí thế của Tri Chu vẫn như thường lần nữa phóng tới Hứa Thanh, trong miệng càng truyền ra âm thanh bén nhọn có thể lay động linh hồn.

Hứa Thanh nhương mày, trong đầu hiện ra giới thiệu về Tri Chu trong ngọc giản mà Thiên Mặc Tử cho.

“Thần Vực Nhện Linh, như là hộ vệ, chạy ở các nơi hẻo lánh trong Thần Vực, thỉnh thoảng một mình, đa số đi thành đàn, Thần Tính trong cơ thể nồng đậm, sở trường nhất là tốc độ.”

“Vả lại hoàn toàn miễn dịch đối với hết thảy tổn thương thân thể.”

“Phương pháp đánh chết duy nhất là lấy thần thông trấn áp.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u, nội dung ngọc giản rõ ràng có chút không đúng, trường thương màu đen của hắn chính là do thần thông biến thành, cũng không phải tổn thương lực lượng thân thể.

Nhưng vẫn không hề có hiệu quả.

Cho nên hoặc là ghi chép có vấn đề, hoặc là trong Thần Vực này đã xuất hiện những biến hóa khác.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, lúc con nhện nọ lại một lần nữa lao tới gần, hắn nắm tay cách không đánh một kích, trong tiếng nổ vang, con nhện nọ bỏ qua hết thảy trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh, phun rất nhiều tơ trắng từ trong miệng ra phía ngoài.

Mắt thấy sẽ lập tức bao phủ Hứa Thanh lại.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, nếu như pháp thuật và lực lượng thân thể đều không có hiệu quả, như vậy hắn sẽ dùng phương thức khác để giải quyết, bây giờ dứt khoát không hề né tránh mà thân thể xông lên phía trước, trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng.

Lấy tốc độ càng kinh người, trước một khắc mạng nhện hạ xuống xuyên thẳng mà qua, đến trước Tri Chu lớn 100 trượng, không hề ra tay mà là tiếp tục phóng tới.

Nháy mắt tiếp theo, theo tiếng nổ to vang vọng, thân thể Hứa Thanh xuyên thấu qua thân hình Tri Chu, xuất hiện ở trong cơ thể của nó.

Mặc dù tất cả không có tạo thành tổn thương gì đối với Tri Chu, nhưng Hứa Thanh ở trong cơ thể Tri Chu, trong lòng bốc lên sát ý, thân hình chấn động mạnh một cái, tản hồn ti ra ngoài.

Trong chớp mắt, mấy trăm vạn đạo hồn ti từ trên hình thái

Thần Linh của Hứa Thanh tản về bát phương, tràn ngập toàn thân Tri Chu, mỗi một đạo hồn ti trong đó ngay lập tức triển khai khả năng nuốt hồn của mình.

Đây, chính là phương pháp chém giết Tri Chu mà Hứa Thanh nghĩ tới.

Bởi vì hồn ti của Hứa Thanh vốn là do Thần Nguyên biến thành, vì vậy phương pháp này vô cùng hiệu quả.

Tri Chu có thể bỏ qua thủ đoạn của tu sĩ, nhưng không thể bỏ qua sức mạnh của Thần Linh.

Sau một khắc, toàn thân Tri Chu 100 trượng run rẩy, trong miệng phát ra một tiếng kêu rên thê lương, mắt thường có thể thấy thân hình héo rũ thu nhỏ lại, cho đến cuối cùng biến thành một mảnh tro bụi, tiêu tán ra.

Thân ảnh Hứa Thanh từ trong đi ra, vẻ mặt xuất hiện một chút kỳ dị.

Hầu như ngay khi hắn xuất hiện, xa xa đồng thời có một đạo hắc ảnh đang cấp tốc tới gần, đó là con Tri Chu thứ hai!

Thậm chí chỗ xa hơn còn có từng đạo bóng đen đang lập lòe bay nhanh, liên tiếp vang lên những âm thanh bén nhọn, có thể mơ hồ thấy hơn mười con Tri Chu đang cấp tốc bay đến chỗ Hứa Thanh.

Mắt thấy những thứ này, vẻ kỳ dị trên mặt Hứa Thanh càng đậm thêm vài phần.

Hắn nghĩ tới lời Thiên Mặc Tử nói, toàn thân sinh linh trong Thần Vực đều là bảo.

Sau khi hắn hấp thu con nhện kia, vậy mà lại tăng thêm hơn 10 vạn hồn ti.

Số lượng này đã vượt quá dự đoán của Hứa Thanh.

Quan trọng nhất là, Hứa Thanh cảm nhận được một vòng chấn động cùng loại với Thiên Đạo ở trên người Tri Chu.

Tuy rằng chúng nó không phải Thiên Đạo, nhưng hiển nhiên sự hiện hữu của chúng nó cộng thêm chút tế luyện có thể hóa thành Thiên Đạo.

“Bây giờ hồn ti của ta không sai biệt lắm khoảng 500 vạn đạo, lúc trước giết chóc và thôn phệ ở bên ngoài tăng trưởng có hạn.”

“Nơi đây… . Hiển nhiên càng thích hợp hơn.”

Hứa Thanh liếm liếm bờ môi, nhìn những con nhện từ bốn phía vọt tới, thân thể nhoáng một cái, lần nữa hóa thành hồn ti vọt về bốn phương, tạo thành một vòng xoáy phong bạo.

Trong lúc vòng xoáy phong bạo ầm ầm chuyển động, tất cả Tri Chu tới gần không hề dừng lại, riêng phần mình truyền ra tiếng kêu gào bén nhọn, lao thẳng vào trong gió lốc.

Tổng cộng 17 con.

Toàn bộ vào trong vòng xoáy gió lốc, tiếp theo là từng tiếng kêu thê lương vang vọng trong gió lốc, thậm chí còn có một con Tri Chu vọt ra từ trong gió lốc muốn chạy trốn.

Nhưng vẫn đã chậm, số lượng hồn ti bên trong vòng xoáy tăng vọt, đạt đến hơn 600 vạn đạo, trong lúc vòng xoáy chuyển động cũng chợt mở rộng ra, giống như một cái miệng thật lớn, một hơi thôn phệ con Tri Chu chạy ra.

Chương 2002: Phá diệt chi mục (2)

Sau đó vòng xoáy huyết sắc do hơn 600 vạn đạo hồn ti tạo thành thu nhỏ lại, cho đến cuối cùng hội tụ thành thân ảnh Hứa Thanh.

Đợi ở chỗ này một lát, cũng không thấy những con Tri Chu khác xuất hiện, Hứa Thanh có chút tiếc nuối, lúc này mới lại lấy cái bình của đội trưởng mở ra.

Từng con nhuyễn trùng màu lam từ trong bay ra, dung hợp lẫn nhau cùng một chỗ, thoạt nhìn tựa như là sáp người hòa tan, bọn chúng chậm rãi chồng chất thành hình người, cuối cùng hiển lộ ra bộ dáng của đội trưởng.

Nếu như một màn này bị những người khác thấy, nhất định sẽ cho rằng đây là tồn tại quỷ dị, Nhưng Hứa Thanh đã sớm quen rồi.

Đội trưởng mở hai mắt ra, sau khi thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, ánh mắt của y vô cùng sáng ngời, cười ha hả.

“Rốt cuộc đã tiến vào rồi!!”

“Tiểu Thanh, chúng ta đã cách mục tiêu vô cùng gần đấy!”

“Ha ha, lần này quả thật quá nguy hiểm, lúc lão bất tử Nhật Viêm bất nam bất nữ nhìn ngươi, xém chút nữa đã phát hiện ra ta rồi.”

“May mắn ta chuẩn bị đầy đủ, trực tiếp phong bế toàn bộ.”

Đội trưởng càng nói càng hưng phấn, ánh mắt quan sát bốn phía.

“Chính là nơi đây, Thần Vực nguyên thủy và vô chủ!”

“Đi thôi tiểu Thanh, theo ta!”

Đội trưởng nói xong, thân thể nhoáng một cái, bộ dámg vô cùng quen thuộc đối với nơi đây, phóng nhanh về phía trước.

Hứa Thanh thở dài, nhìn bộ dáng quen thuộc của đội trưởng là biết, nhất định kiếp trước đội trưởng đã từng tới nơi đây.

Nghĩ đến đại sự lần này của đội trưởng cũng sẽ tương tự như trước kia, tiếp tục đi hoàn thành những hoạt động chưa làm xong lúc trước.

Hứa Thanh lắc đầu, thật ra nhiều khi hắn rất không hiểu tại sao đội trưởng lại ưa thích liều mạng như vậy, hình như mỗi một đời đều phải cố gắng chơi đùa đến chết bản thân mới thỏa mãn vậy.

Giống như không chơi chết sẽ không bỏ qua.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh càng thêm cảnh giác, âm thầm nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không đi tham dự vào đại sự của đại sư huynh.

Một bên nghĩ như vậy, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, đi theo đằng sau đội trưởng.

Theo cả hai bay nhanh, đội trưởng không ngừng phân biệt phương hướng, dẫn theo Hứa Thanh xuyên thẳng qua khắp khe hở mạng nhện trong Thần Vực, thời gian cứ như vậy trôi qua, bảy ngày qua đi.

Trong thời gian bảy ngày, mấy vạn kẻ săn thú đến từ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, phân tán trong các khu vực của mảnh Thần Vực này, có kẻ đang săn bắn sinh linh Thần Vực, mà có kẻ lại bị săn bắn.

Còn nếu đứng trên một vị trí thật cao cúi đầu cảm giác mấy vạn tu sĩ tham dự đại săn bắn, như vậy có thể phát hiện… tử vong mỗi thời mỗi khắc đều xuất hiện.

Trong mảnh Thần Vực mênh mông đông đảo sinh linh, vả lại mỗi con đều không tầm thường, vô cùng quỷ dị, nhưng hiển nhiên tu sĩ có thể tiến vào đây đều có tự tin nhất định, cho nên trong việc tự bảo vệ mình và săn bắn cũng có thể đạt tới cân bằng tương đối.

Còn có chính là dị chất ở đây nồng đậm đến cực hạn, trong đây không tồn tại chút linh khí nào.

Đối với tộc quần bên ngoài Viêm Nguyệt mà nói, điểm này cực kỳ chí mạng.

Nhưng đối với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bọn họ vốn là tộc cung phụng Thần Linh, cho nên cũng có chỗ độc đáo đối với trình độ kháng tính cùng với sử dụng dị chất.

Nhưng mà trong Thần Vực vô chủ, có một chút tồn tại có thể nói rất kinh khủng, một khi gặp phải tỷ lệ sống sót vô cùng nhỏ.

Ví dụ như con Tu Ngư ngay lúc đầu.

Lại ví dụ như bây giờ trong Thần Vực, những tử tinh bị mạng nhện bao phủ, chúng nó đang xuất hiện biến hóa.

Có một số tử tinh đã bắt đầu chấn động, mặt đất của tinh thần giống như gặp địa chấn, trong lúc kịch liệt bốc lên nảy xốc, lộ ra… con mắt to lớn ẩn ở bên trong tử tinh.

Đó là một con mắt màu trắng, chỗ nhìn tới, sợi tơ nhện sẽ lập tức tăng vọt, đồng thời mỗi một lần nháy mắt, sẽ khiến sinh linh quỷ dị bên trong khu vực bị nó nhìn hình thần câu diệt một cách ly kỳ.

“Đó là Diệt Nhãn… Sinh mệnh trong Thần Vực bị Thần Linh ảnh hưởng, sẽ xuất hiện đủ loại dị biến, các viên tinh thần cũng là như thế.”

“Trước kia trong một đời ta từng nghĩ biện pháp cấy ghép một cái vào mi tâm của mình để chơi thử, đáng tiếc đã thất bại.”

Đội trưởng nói với vẻ tiếc nuối.

Giờ phút này phía trước đội trưởng cùng Hứa Thanh có một viên tử tinh như vậy, nó liên tục rung động lắc lư, sau đó trong lúc nó đang mở mắt ngóng nhìn bốn phương, giống như đã nhận ra cái gì vì vậy chợt chuyển động, nhìn tới chỗ Hứa Thanh và đội trưởng.

Hầu như ngay khi con mắt màu trắng nhìn qua đây, đội trưởng trực tiếp xuất ra một vật phẩm không nhìn thấy, đặt ở trên tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh không hề né tránh, cảm nhận trên tay xuất hiện một đạo lạc ấn vô hình, mà theo lạc ấn xuất hiện, con mắt vĩ đại đến từ viên tinh thần nọ đã mất đi tiêu điểm, chậm rãi dời khỏi.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn về phía trên bàn tay của mình.

“Còn nhớ Vô Tự Thiên Thư không, ha ha, tin tưởng ta đi tiểu Thanh, lần này ta chuẩn bị cực kỳ đầy đủ!”

Đội trưởng đắc ý giơ tay lên, thoáng lắc lư trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, nghĩ tới hai chữ đội trưởng che giấu tung tích muốn đi thu thập lúc trước.

Một chữ là Vô, một chữ là Tự.

“Hiệu dụng của chúng nó chính là ẩn nấp sự hiện hữu của chúng ta, để cho những tồn tại đáng sợ ở đây bỏ qua chúng ta.”

“Đi thôi, hiện giờ lộ trình của chúng ta cũng thuận lợi không ít, phía trước chính là mục đích thứ nhất của chúng ta.”

Đội trưởng hưng phấn bay nhanh về phía trước.

Hứa Thanh lắc đầu đi theo cùng.

Mấy ngày trôi qua, sau khi xuyên qua rất nhiều mạng nhện, một mảnh khu vực đặc thù chiếu vào trong mắt Hứa Thanh.

Đó là một vùng biển khơi màu đỏ kỳ dị, nước biển như bị đông lạnh lại, phạm vi vô biên vô hạn.

Thi thoảng có thể thấy được vỏ sò cực lớn trong biển dựng đứng bay lên độ cao tới vạn trượng, thỉnh thoảng vỏ sò mở ra hai bên, bên trong lại thò ra đầu ưng lớn như đầu người.

Đội trưởng chỉ một ngón tay về phía trước.

“Đến rồi tiểu Thanh, đây chính là vị trí mục đích thứ nhất của chúng ta.”

Chương 2003: Trai ngọc ngậm châu (1)

Biển khơi màu đỏ không nhìn thấy giới hạn, hình thái đông lạnh cũng khiến cho nước biển không có gợn sóng quá lớn.

Nó cứ như vậy trôi nổi giữa tinh không, trôi lơ lửng ở bên trong khe hở của mạng nhện.

Nếu như có thể thu nhỏ hết thảy mọi thứ ở đây lại sẽ phát hiện, vùng biển màu đỏ đó tựa như một giọt máu tươi rơi trên lưới nhện vậy.

Bây giờ trên vùng biển máu tươi bao la như là đại dương này, hơn mấy trăm vỏ sò lớn tới vạn trượng, khoảng cách giữa nhau rất xa, lần lượt mở ra sau đó lại khép kín.

Mà mỗi một lần đóng mở, thân hình cự ưng lộ ra trong đó cũng sẽ thò ra phía ngoài.

Những con cự ưng bên trong vỏ sò có bộ lông đỏ thẫm, hai mắt khép kín, dường như đang ngủ say, toàn thân tràn ra khí tức quỷ dị, khiến cho người nhìn thấy từ xa sâu trong linh hồn sẽ dâng lên cảm giác bất an.

Giống như từng tôn thần đang uẩn dưỡng.

Hứa Thanh đứng từ xa quan sát hết thảy, lý giải đối với Thần Vực lại tăng thêm vài phần.

Trong những ngày hắn cùng với đội trưởng xuyên thẳng qua Thần Vực, đã chứng kiến rất nhiều phạm trù vượt qua nhận thức, đa số sự vật nơi đây đều không thuộc những suy luận cơ bản.

Mặc kệ là sợi râu rủ xuống trong không trung hay cá lớn bay quanh hư vô, hoặc là những viên tinh thần rung động mở ra con mắt hủy diệt, hay là những con Tri Chu có thể bỏ qua pháp thuật.

Đều lộ ra quỷ dị.

“Nhìn thấy không tiểu Thanh, đám vỏ sò này chính là đồ tốt!”

Đội trưởng đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, ngóng nhìn những chiếc vỏ sò phía trước, hai mắt sáng lên và hưng phấn mở miệng.

“Ngươi nhìn kỹ từng viên thịt tồn tại bên trong vỏ sò, ta nói cho ngươi biết, thật ra bên trong những viên thịt đó mọc ra thần châu!”

“Đối với người khác mà nói, hạt châu đó không có tác dụng gì, nhưng đối với chúng ta mà nói, sau khi có được, nó có thể trở thành cơ sở trọng yếu ra sức cho đại sự lần này!”

“Mặt khác, ngươi cũng biết ta là người thiện tâm, không nhìn nổi người khác phải chịu nửa điểm đau khổ, ngươi xem đám vỏ sò kia mỗi lần đóng lại tựa hồ cũng rất thống khổ, rõ ràng là bị những hạt châu nọ cấn!”

Đội trưởng liếm môi, nhìn chằm chằm tới những hạt châu, mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Hazz, chúng ta làm chút chuyện tốt, đi giúp chúng nó lấy những hạt châu trong đó ra, giúp cho chúng nó thoải mái dễ chịu hơn.”

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn qua những vỏ sò kia, lại nhìn mảnh biển màu đỏ, cảm giác trong đó tràn ra cảm giác kinh khủng, càng có nguy cơ sinh tử bốc lên trong lòng.

Hắn rõ ràng, mảnh biển huyết sắc này nhất định ẩn giấu hung hiểm chí mạng.

Về phần lời nói của đội trưởng thì hắn coi như không nghe thấy, tuân theo ý niệm tuyệt không tham dự trong đầu, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, lui về phía sau muốn rời khỏi.

Đội trưởng thấy Hứa Thanh muốn đi lập tức gấp gáp, nhanh chóng mở miệng.

“Tiểu sư đệ ngươi đừng đi, ta có biện pháp an toàn thu hoạch hạt châu, ngươi nhìn xem, ta đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Nói xong đội trưởng nhanh chóng lấy ra một sợi dây thừng.

“Ta dùng một đầu dây thừng buộc chặt chính mình, đầu còn lại ngươi cầm lấy, sau đó ngươi tìm vỏ sò mở miệng, ném ta vào trong là được, chờ ta vào trong đào hạt châu xong, ta sẽ cho ngươi tín hiệu, ngươi kéo ta ra ngoài.”

“Lấy tốc độ của ta cộng thêm ngươi tương trợ, không chút sơ hở luôn!”

Hứa Thanh do dự, nhìn qua dây thừng, có chút quen mắt.

Đó là một sợi dây da, mà cẩn thận xem đường vân phía trên, đáy lòng Hứa Thanh thở dài, đã nhận ra.

“Nhận ra hồi hả? Ha ha, tiểu sư đệ ngươi thấy được sự cố gắng của ta rồi chứ, giúp ta một chút đi mà.”

Đội trưởng cười mở miệng.

Đây là da của đội trưởng.

Tương tự như lúc ở Tế Nguyệt đại vực, hiển nhiên đội trưởng lại lột da của mình xuống, chế bện thành sợi dây thừng này.

Loại trình độ dụng tâm như thế, khiến cho Hứa Thanh thật sự không tiện cự tuyệt, vì vậy thâm ý sâu sắc liếc nhìn đội trưởng rồi nhẹ gật đầu.

Thấy Hứa Thanh đồng ý, đội trưởng vô cùng phấn khởi, vì vậy tiến lên thương nghị chi tiết cùng Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng suy tư rất toàn diện, có chỗ chỉnh sửa đối với kế hoạch tiếp theo, sau đó mới hung hăng nghiến răng cầm theo dây thừng cùng với đội trưởng bay vọt lên không trung.

Xuất hiện ở bên trên đại dương huyết sắc bao la.

Rất nhanh hắn đã tìm được một vỏ sò vừa mới mở miệng, hầu như ngay khi cự ưng ở bên trong thò người ra, đội trưởng lập tức đeo vào một cái bao tay đặc thù, gầm nhẹ một tiếng.

“Chính là nó!”

Hứa Thanh không chút chần chờ, hung hăng quăng dây thừng trong tay ra.

Đội trưởng lập tức bộc phát tốc độ, cả người hóa thành một đạo cầu vồng màu lam, lấy tốc độ vô cùng kinh người phá vỡ hư vô, trực tiếp xông vào vỏ sò đang mở miệng.

Có lẽ do lần này đội trưởng chuẩn bị đích xác là đầy đủ, cũng có thể là do Vô Tự Thiên Thư ẩn nấp kinh người, cho nên đội trưởng với kích cỡ con muỗi bay qua trước mặt nhưng không hề khiến cự ưng chú ý.

Đội trưởng thuận lợi vào đến bên trong vỏ sò, lúc hạ xuống lớp thịt, trong ánh mắt đội trưởng lóng lánh ánh sáng màu lam, y không chần chờ chút nào, bàn tay với bao tay vẽ một vòng trên lớp thịt.

Cái bao tay đó rất kỳ dị, sau khi đụng chạm vào thịt bên trong vỏ sò, thịt đó lại tự động nhúc nhích tản ra, để lộ hạt châu bên trong ra ngoài.

Đội trưởng kích động, một tay ôm lấy lấy hạt châu to không sai biệt lắm với thân thể của mình, thân thể chợt rút lui ra phía ngoài.

Cũng ở thời điểm này Hứa Thanh toàn lực kéo dây thừng trong tay, dưới sự trợ giúp của hắn, tốc độ của đội trưởng nhanh hơn, nháy mắt đã vọt ra từ bên trong vỏ sò.

Sau khi trở về bên cạnh Hứa Thanh, đội trưởng cười to.

“Thế nào tiểu Thanh, ta đã nói không có sơ hở tý nào mà.”

Hứa Thanh hồ nghi, nhìn qua có vẻ đúng như lời đội trưởng nói, không có nguy hiểm gì, nhưng thói quen từ trước đến nay vẫn khiến cho Hứa Thanh cảnh giác như trước.

Chương 2004: Trai ngọc ngậm châu (2)

Đội trưởng lắc đầu, rất là cảm khái.

“Ngươi phải tin tưởng ta tiểu sư đệ, tới, chúng ta tiếp tục nào.”

Nói xong đội trưởng chỉ tay tới một vỏ sò khác có dấu hiệu sắp mở miệng cách đó không xa.

Cứ như vậy bởi sự phụ trợ của Hứa Thanh, thời gian trôi qua, một nén nhang sau số lượng hạt châu đội trưởng lấy ra đã đạt đến hơn mười.

Lần nào cũng đều thành công, không có một lần thất bại, thậm chí có một lần đội trưởng lấy được tới hai hạt châu bên trong một vỏ sò, cũng vẫn an toàn trở về.

“Ta có chút mệt mỏi, tiểu Thanh, đến đến đến, ngươi đi thử một chút thế nào.”

Hứa Thanh cự tuyệt.

Đội trưởng nhướn lông mi lên.

“Tiểu Thanh, bây giờ nhìn ngươi thật sự không có chút tiền đồ nào, tại sao lá gan càng ngày càng nhỏ vậy, mà thôi mà thôi, để ta tới, số lượng hạt châu chúng ta cần là 100 viên.”

Đội trưởng có chút khinh thường hất cằm lên, ý bảo Hứa Thanh lại quẳng mình ra.

Hứa Thanh không có để tâm tới lời đội trưởng nói, hắn đã quyết định chủ ý, lần này tuyệt không tham dự quá sâu, vì vậy cũng tương tự như lúc trước, quăng đội trưởng ra ngoài.

Nhưng vào lúc này... . tuy rằng ngoài ý muốn tới muộn, nhưng chung quy vẫn phải tới.

Ngay khi thân ảnh của đội trưởng vào trong vỏ sò, không đợi y đi đào hạt châu, cự ưng nguyên bản trước giờ vẫn bỏ qua y bỗng lập tức mở hai mắt ra, cái miệng sắc bén trực tiếp mổ về phía dây thừng.

Xoẹt xoẹt một tiếng, dây thừng đứt gãy.

Đội trưởng cả kinh, sắc mặt cũng thay đổi, đang muốn rút lui nhưng vẫn đã chậm, trong thời gian ngắn vỏ sò trực tiếp đóng lại.

Rầm một tiếng, vô cùng kín kẽ.

Biển khơi vẫn im lặng như trước, bốn phía không một gợn sóng, chỉ có Hứa Thanh đứng trên không trung nhìn qua hết thảy, đáy lòng thở dài một tiếng, hắn biết ngay nhất định sẽ như thế.

Vì vậy khi nhìn đến vỏ sò đóng lại, sau đó vừa nhìn về phía những vỏ sò lúc trước đội trưởng từng đi vào, không có một con nào lần nữa mở ra.

Hiển nhiên khoảng cách những lần mở ra của đám vỏ sò nơi đây cũng cần có chút thời gian.

“Không thể đợi.”

Hứa Thanh hít sâu, lập tức bộc phát hình thái Thần Linh thứ tư, hồn ti tràn ngập toàn thân, đồng thời chín đầu Cửu Lê cũng vờn quanh bốn phía, càng vì phòng ngừa ngoài ý muốn xuất hiện, tòa Vu Tàng thứ năm trong cơ thể hắn nổ vang, nửa tôn thân ảnh Tổ Vu bên trong trực tiếp phủ xuống phía trên mảnh biển đỏ này.

Một khắc xuất hiện, biển đỏ chấn động tất cả vỏ sò đều lắc lư, một cỗ thần uy đến từ bát phương bao phủ đến, đồng thời cảm giác nguy cơ mãnh liệt lập tức bộc phát.

Nội tâm của Hứa Thanh chấn động, giờ phút này cũng không có tâm tình suy tư quá nhiều, hắn hội tụ toàn lực, giơ hai tay lên cách không xé một cái về phía vỏ sò đã cắn nuốt đội trưởng.

Chiếc vỏ sò nọ nổ vang, Hứa Thanh toàn lực ứng phó, cuối cùng mở ra được một đạo khe hở.

Tuy là khe hở nhưng có thể thông hành.

“Đại sư huynh!”

Hứa Thanh gầm nhẹ một tiếng, một thân ảnh từ bên trong vỏ sò vọt ra theo khe hở.

Hứa Thanh cũng không cách nào kiên trì quá lâu, chợt rút lui.

Vỏ sò oanh một tiếng tiếp tục khép kín lại, Hứa Thanh cũng nhanh chóng thu hồi hết thảy khí tức, như vậy mới khiến cho thần uy từ bát phương bao phủ đến tiêu tán đi.

Về phần đội trưởng, y cực kỳ chật vật.

Toàn thân ướt sũng, làn da bị ăn mòn một mảng lớn sâu đủ thấy xương, trên mặt cũng là như thế, giống như chỉ cần Hứa Thanh mở vỏ sò chậm thêm một chút nữa, y sẽ bị nó hòa tan và hấp thu vậy.

Nhất là ngoài thân thể còn nhiều hơn một tầng vỏ giống như trân châu... Hứa Thanh im lặng nhìn đội trưởng, không nói chuyện.

“Khục khục tiểu sư đệ, việc này không phải là ngoài ý muốn, là bình thường!”

Đội trưởng có phần lúng túng, nhưng ngoài miệng tuyệt đối không thừa nhận.

“Là ta cố ý đấy, ngươi xem những thứ trên người ta cũng là một bộ phận của thần châu, lấy xuống cũng có thể dùng.”

“Ồ.” Hứa Thanh gật đầu, nhìn đại sư huynh thảm như vậy, cũng không có vạch trần.

Chẳng qua ánh mắt của hắn vẫn khiến cho đội trưởng cảm thấy uy nghiêm của đại sư huynh lại bị tổn hại, vì vậy cũng chuyển tức giận của mình lên trên vỏ sò, y quay đầu nhìn chằm chằm chiếc vỏ sò đã cắn mình, trong ánh mắt lộ ra điên cuồng.

“Tiểu sư đệ, ngươi lấy Thự Quang Chi Dương cho ta mượn một chút!”

Hứa Thanh cả kinh đang muốn cự tuyệt, đội trưởng trừng mắt nhanh chóng mở miệng.

“An tâm, ta không phải muốn làm nổ tung nơi đây, bên trong mặt trời Viễn Cổ có một cái bảo bối của ta, ta chuẩn bị lấy ra, ngươi cứ đưa cho ta là được.”

Hứa Thanh thở dài, mặc dù không tin, nhưng đại sư huynh đã mở miệng, hắn vẫn đưa Thự Quang Chi Dương ra, nhưng sau khi đưa cho xong, bản thân hắn nhoáng một cái nháy mắt đã lùi đến bên ngoài 1000 trượng.

Hình như cảm thấy như vậy vẫn còn chưa ổn thỏa, thân hình của hắn lần nữa lập lòe, xuất hiện ở ngoài 3000 trượng.

Nhìn Hứa Thanh cấp tốc rời đi, đội trưởng có chút bất mãn.

“Tín nhiệm giữa người với người ở đâu!”

Đội trưởng hừ một tiếng, nhưng sau khi ở cầm lấy Thự Quang Chi Dương, toàn bộ cảm xúc của y cũng đã chuyển hóa thành điên cuồng.

Cũng giống là như Hứa Thanh sở liệu, đội trưởng không có lấy ra thứ gì, bởi vì bên trong Thự Quang Chi Dương căn bản không có vật mà y lưu lại.

Giờ phút này y nhìn chằm chằm chiếc vỏ sò nọ, tay phải hung hăng nắm, lại trực tiếp kích hoạt Thự Quang Chi Dương!

Trong thời gian ngắn, nhiệt độ cao ngập trời dựng lên từ trên Thự Quang Chi Dương, khí tức kinh khủng và chấn động cuồng bạo, trực tiếp bao phủ toàn bộ biển khơi màu đỏ.

Thậm chí ngay cả hư vô bốn phía cũng xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo, nhiệt độ từ bên trong Thự Quang Chi Dương dường như có thể khiến hết thảy mọi thứ sôi trào.

“Con mụ ngươi, ngày bình thường đều là lão tử cắn kẻ khác, lần đầu tiên gặp phải thứ dám cắn lão tử, lão tử sẽ đun sôi hầm nhừ bọn ngươi lên ăn!”

Giọng nói kèm theo điên cuồng của đội trưởng vang vọng bát phương.

Xa xa, mặt Hứa Thanh đen lên, quay người trốn xa hơn… .

Chương 2005: Lão gia gia chả thể ngờ (1)

Đối với hành động điên cuồng của đội trưởng, Hứa Thanh cũng chỉ thở dài, không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Lúc đại sư huynh nói muốn mượn Thự Quang Chi Dương cũng coi như đã lộ ra tất cả rồi, Hứa Thanh biết mình không ngăn cản được hành vi tự tìm đường chết của đội trưởng, chỉ có thể trốn xa một chút.

Mà giờ khắc này trên biển đông lạnh màu đỏ, mặc kệ là vẻ mặt hay là ánh mắt của đội trưởng đều lộ ra vẻ điên cuồng, hiển nhiên việc bản thân một mực cắn kẻ khác, nhưng hôm nay rõ ràng lại bị vỏ sò cắn ngược, khiến cho y cảm thấy rất mất mặt trước tiểu sư đệ, vì vậy bây giờ mới trở lên điên cuồng.

Đội trưởng nhìn qua vỏ sò phía dưới, cười ha hả.

“Để cho các ngươi biết, lão tử không phải tùy ý có thể cắn!”

Trong lúc nói, Thự Quang Chi Dương trong tay đã bị kích phát, tràn ra nhiệt độ cao kinh người.

Những vỏ sò xung quanh lần lượt đỏ lên, nước biển cũng xuất hiện dấu hiệu rung động.

Nhiệt độ kinh khủng lập tức bao trùm toàn bộ biển đông lạnh.

Thiên địa vặn vẹo, dù là Hứa Thanh chạy trốn tới ngoài mấy ngàn trượng cũng có thể cảm thụ nhiệt độ cao vô cùng đến từ sau lưng.

Nhưng mặc dù đội trưởng điên cuồng, cũng không phải muốn đồng quy vu tận, cũng có lẽ là vỏ sò cắn chưa đủ mạnh, cho nên đáy lòng của y vẫn còn có chút chừng mực, chỉ kích phát nhiệt độ cao của Thự Quang Chi Dương, không hề hoàn toàn để cho nó tự bạo.

Từ điểm đó cũng có thể nhìn ra, hình như đội trưởng rất có kinh nghiệm trong việc khống chế Thự Quang Chi Dương.

Dẫu sao nguyên hình của nó, vốn là một viên mặt trời Viễn Cổ do đích thân đội trưởng vớt ra từ bên trong Tự Âm Trường Hà.

Mặc dù như thế, nhưng Thự Quang Chi Dương thân là Vực Bảo của nhân tộc, nhất là một viên này còn được Hứa Thanh sáp nhập thêm máu thịt Xích Mẫu, dĩ nhiên uy lực của nó đã vượt qua Thự Quang Chi Dương bình thường.

Cho nên dù là chỉ khuếch tán nhiệt độ, dẫu là ở trong Thần Vực, nó vẫn vô cùng kinh người.

Trực tiếp khiến cho mảnh biển màu đỏ đông lạnh từ rung động đến sôi trào, mà hình thái đông lạnh cũng theo đó hòa tan dường như đã trở thành biển khơi chân chính.

Về phần những chiếc vỏ sò ở bên trên… phóng tầm mắt nhìn đi, toàn bộ đều trở lên đỏ thẫm, cự ưng đang nhắm mắt bên trong cũng rung động.

Dưới nhiệt độ cao của Thự Quang Chi Dương, ngay cả dị chất cũng bị cưỡng ép bài xích ra, khiến cho nơi đây trong một cái chớp mắt đã trở thành một giới tràn ngập ánh rạng đông.

Đội trưởng cuồng tiếu, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến vỏ sò cắn mình, trong chớp mắt nhảy vào đào lấy thần châu rồi bỏ chạy.

Tốc độ cực kỳ nhanh chóng, thừa dịp những vỏ sò khác đều mở miệng trong khi nhiệt độ tăng cao, y dốc toàn lực xuyên thẳng qua, vừa đào hạt châu vừa đắc ý truyền ra giọng nói ngạo nghễ.

“Một đám đồ bỏ đi, ngoan ngoãn để ta lấy hạt châu ra không phải được rồi sao, cứ phải bắt lão tử dùng đại chiêu, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

“Năm đó lão tử có thể đông cứng bọn ngươi rồi tự do lấy hạt châu, các ngươi ngay cả cái rắm cũng không dám thả, tuy rằng hôm nay tu vi của lão tử không bằng đời trước, nhưng ta vẫn có biện pháp chỉnh đốn các ngươi, lần này ta không đông lạnh các ngươi nữa, ta nấu các ngươi luôn!”

Đội trưởng vô cùng sảng khoái hô to một tiếng với Hứa Thanh vẫn còn đang tiếp tục kéo xa khoảng cách.

“Tiểu sư đệ, ngươi cũng quá nhát rồi, đến đây, giúp ta cùng nhau lấy hạt châu.”

Ngoài… 5000 trượng, Hứa Thanh không hề quay đầu lại, tiếp tục tăng tốc rời đi.

Đội trưởng nhìn thấy như vậy lắc đầu, y cảm thấy tiểu Thanh còn phải rèn luyện nhiều hơn, thế là tự mình ngâm nga khúc hát, tiếp tục đi đào hạt châu, nhưng vào lúc y đào hơn 100 hạt…

Theo nước biển sôi trào tăng mạnh cùng với nhiệt độ cao ngập trời lan tràn, từ xa nhìn lại, toàn bộ biển như nước nấu sôi, mà vỏ sò trong đó cũng đã đỏ đến cực hạn, do sự kích thích cực đoan nên cự ưng bên trong cũng nhao nhao mở mắt ra.

Mắt bọn nó lộ hắc mang, trong miệng truyền ra tiếng gào thét.

Mấy nghìn thậm chí càng nhiều vỏ sò hơn nữa đồng loạt gào thét, âm thanh hội tụ cùng một chỗ tạo thành tiếng động đinh tai nhức óc, như khai thiên tích địa, nổ vang khắp bát phương.

Cũng ở trong một cái chớp mắt này, chúng nó vùng vẫy trực tiếp đạt đến đỉnh điểm, thậm chí có một chút vỏ sò không ngừng kích động giống như có được đôi cánh, bay lên trên.

Biển khơi đã bắt đầu dị biến!

Nước biển như suối phun, bỗng nhiên phun trào lên trên không trung, một đạo tiếp một đạo.

Đội trưởng sững sờ, nhìn qua những chiếc vỏ sò đang đập cánh.

“Biết bay?”

Trong trí nhớ của y, mảnh biển đông lạnh màu đỏ này chưa từng có biến hóa như thế, những vỏ sò ưng nọ cũng chưa bao giờ bay lên.

Trong khi đội trưởng đang kinh ngạc, biển khơi lập tức nổ vang, vô số vỏ sò ở đây nhanh chóng bay lên, trong lúc vỏ sò không ngừng vỗ cánh, biển khơi cũng hoàn toàn bạo phát.

Nước biển bay lên trên không!

Những tiếng gào thét đến từ cự ưng càng thêm sục sôi, trong mắt cự ưng bộc phát sát ý phẫn nộ, nhìn chằm chằm tới đội trưởng.

Tiếp theo cấp tốc đuổi theo về chỗ của y.

Nếu như chỉ là như vậy thì cũng đành, trong mắt đội trưởng lóe lên hàn mang.

"Hù dọa ai đấy!"

Đội trưởng hừ lạnh một tiếng vừa muốn ra tay, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, coi như là y cũng phải hít vào một hơi… .

Bởi vì trong khi biển khơi đang nổ vang và nước biển bay lên không trung, thế mà lại hoàn toàn trôi nổi lên, thậm chí phía dưới nước biển còn xuất hiện rất nhiều xúc tu… . .

Đội trưởng ngây người, theo bản năng thu hồi Thự Quang Chi Dương, quay người liều mạng chạy như điên về chỗ Hứa Thanh.

Chương 2006: Lão gia gia chả thể ngờ (2)

Hứa Thanh ở phía xa cảm nhận được chấn động kinh khủng sau lưng, nhịn không được quay lại nhìn thoáng qua.

Trong mắt Hứa Thanh, thứ bay lên trên không đâu phải là nước biển, đó rõ ràng là một con sứa màu đỏ vô cùng to lớn!

Con sứa đó quá khổng lồ, nó vốn đang nghỉ lại ở đó, phần đầu chính là nước biển.

Giờ phút này rõ ràng là bị kích thích mà thức tỉnh, sau khi bay lên trên không, đội trưởng so sánh cùng nó giống như là bụi bặm vậy.

Nhìn qua con sứa kinh khủng phía sau, da đầu của Hứa Thanh run lên, quay người tăng tốc độ nhanh hơn, đội trưởng sau lưng kêu rên, bộc phát ra toàn bộ tốc độ, càng là hô to cầu cứu với Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ.. . . .”

Hứa Thanh không nói câu nào, tay phải cách không trảo một cái về phía sau, trợ lực giúp đội trưởng, trong nháy mắt tiếp theo, đội trưởng mượn nhờ cỗ lực lượng đó tăng tốc nhanh hơn, tránh được một cái xúc tu sứa cực lớn sau lưng.

Đội trưởng hô hấp dồn dập, nhanh chóng ném dây thừng da của mình ra.

Hứa Thanh bắt lấy kéo một cái, khoảng cách cùng đội trưởng lập tức rút ngắn.

“Tiểu sư đệ, lần này là ngoài ý muốn…”

Sau khi tới gần Hứa Thanh, đội trưởng nhỏ giọng mở miệng, Hứa Thanh không nói gì, cấp tốc vọt về phía trước.

Phía sau của bọn họ, mấy nghìn cự ưng gào thét, con sứa cực lớn trôi nổi truy kích đến.

Từng tiếng gào thét vang vọng lộ ra ý không chết không thôi.

Cũng may có mạng nhện ở đây, mà thân hình con sứa đó quá lớn, trong lúc bay qua khó tránh khỏi đụng chạm cùng mạng nhện, khiến cho tốc độ của nó bị chậm đi, hành động không phải rất linh hoạt.

Nhưng cũng chính là như vậy mới lộ ra sự đáng sợ của con sứa đó, trong lúc nó tiến về phía trước, lại có một ít mạng nhện đứt gãy ra.

Còn có một số Tri Chu lập tức bị con sứa hất lên, sau khi va chạm lập tức tan vỡ.

Hứa Thanh nhìn thấy thế đáy lòng run lên, đội trưởng cũng vô cùng run sợ.

“Kiếp trước ta tới nơi đây, mảnh biển này không phải như vậy, đây đây…Thế mà lại là một con sứa khổng lồ!”

Hứa Thanh chẳng muốn đi nói thêm cái gì, nghiến răng chạy trối chết.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Mấy ngày sau, trên bầu trời Thần Vực cũng có một người giống đội trưởng và Hứa Thanh, đang chạy như điên.

Người nọ chính là Thác Thạch Sơn, giờ phút này tóc tai của gã bù xù, bộ dáng rất là chật vật, có thể thấy sau lưng là hai con Tu Ngư cực lớn đã khóa chặt và truy kích gã.

“Tại sao ta lại xui xẻo như vậy chứ?”

Thác Thạch Sơn cảm thấy rất bất đắc dĩ, càng có một chút lo lắng, sau khi gã vào Thần Vực, cũng không biết là bị làm sao, mặc dù lúc đầu còn thuận lợi nhưng về sau lại rất không thuận ý.

Thậm chí còn gặp con mắt hủy diệt mở mắt.

Nếu như không phải lão gia gia trong thân thể lấy ngủ say làm đại giới để tương trợ, gã đã hình thần câu diệt bởi con mắt đó rồi.

Vốn tưởng rằng vận rủi đã qua, không nghĩ đến sau đó lại bị hai con Tu Ngư khóa chặt, bây giờ lão gia gia lại không thức tỉnh…

Thác Thạch Sơn thở dài, trừ phi đến cực hạn, nếu không gã không muốn cưỡng ép gọi lão gia gia tỉnh lại, gã cảm thấy như vậy rất đáng thương cho sự trả giá của lão gia gia.

“Không sao hết, còn có những biện pháp khác, đặc tính của Tu Ngư là chỉ cần săn bắn thành công sẽ yên tĩnh lại…”

Thác Thạch Sơn thì thào trong lòng, nhanh chóng quan sát bốn phía, dự định tìm người để dẫn họa.

Vì vậy dưới sự cố gắng tìm kiếm của gã, một lúc lâu sau, gã với bộ dáng chật vật đứng trên một mỏm đá, nhìn thấy nơi chân trời xa có hai thân ảnh đang bay thật nhanh đến.

“Hứa Thanh? Người còn lại là ai, cũng là nhân tộc?”

Hai mắt của Thác Thạch Sơn sáng lên, đáy lòng có chút xoắn xuýt có nên hại Hứa Thanh hay không, nhưng gã lập tức cắn răng, thầm nghĩ đạo hữu chết bần đạo không chết, vô độc bất trượng phu.

Hứa Thanh à Hứa Thanh, hai ta không có giao tình gì, nếu như đã gặp phải… Chỉ có thể coi như ngươi xui xẻo!

Nghĩ tới đây Thác Thạch Sơn không chần chừ nữa, gã chợt xông lên kích phát dư lực, khiến tốc độ lần nữa tăng vọt, dẫn hai con Tu Ngư sau lưng bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Lúc này Hứa Thanh và đội trưởng cũng đúng lúc tâm lực tiều tụy, mấy ngày nay bị con sứa lớn truy sát không chết không thôi, mặc dù bọn họ chuyên tìm những nơi mạng nhện dày đặc, khiến cho tốc độ của sứa càng ngày càng chậm chạp.

Nhưng mà truy sát vẫn không hề dừng lại, hình như trong nhận thức của con sứa đó, hai chữ Vô Tự trên người Hứa Thanh và đội trưởng cũng đã mất đi hiệu dụng.

“Không phải ẩn nấp của chúng ta đã mất đi tác dụng, mà là bị nhân quả khóa kín, chỉ cần kéo khoảng cách ra thật xa, trong mấy canh giờ không bị nó khóa chặt nữa sẽ có thể trảm đứt sợi dây nhân quả.”

Đội trưởng nhanh chóng mở miệng, Hứa Thanh gật đầu, cũng nhìn thấy Thác Thạch Sơn từ xa bay tới cùng với hai con Tu Ngư phía sau.

Hứa Thanh nhướn lông mi lên.

Cùng lúc đó, sau lưng Hứa Thanh và đội trưởng truyền đến một tiếng gào thét kinh thiên động địa, con sứa lớn bị mạng nhện quấn quanh lần nữa đuổi theo tới, thân ảnh đã hiển lộ ở phương xa.

Cái loại kích cỡ khổng lồ và khí thế đó, có thể nói là chấn động bát phương.

Thác Thạch Sơn vốn đang chú ý tới chỗ Hứa Thanh dẫn Tu Ngư phía sau đến, nhưng giờ phút này không khỏi theo bản năng ngẩng đầu, chú ý đến phương xa.

Thấy được con sứa kinh khủng nơi chân trời cùng với vô số vỏ sò ưng.

Chỉ liếc một cái là trán của gã đã đổ mồ hôi, hai con Tu Ngư phía sau càng là lập tức dừng lại, không chút do dự quay người bỏ chạy, nhanh chóng ẩn nấp vào trong hư vô, nháy mắt không còn thấy tung tích…

Trong lúc nội tâm của Thác Thạch Sơn đang sôi trào, Hứa Thanh và đội trưởng đã tới gần, ánh mắt cũng xuất hiện một chút kỳ dị nhìn qua trên người Thác Thạch Sơn, bọn họ đều thấy được lúc trước Thác Thạch Sơn đang dẫn theo hai con Tu Ngư phía sau.

Cảm giác nguy cơ sinh tử ngay lập tức bộc phát trong lòng Thác Thạch Sơn, gã không chút do dự, vẻ mặt tràn đầy chính nghĩa, lớn tiếng mở miệng.

“Hứa Thanh đạo hữu, ta tới giúp ngươi giúp một tay!”

Nói xong gã lập tức cưỡng ép kích thích lão gia gia trong cơ thể, phất tay gọi ra một mảnh ánh sáng lấp lánh, thân ảnh của lão gia gia xuất hiện, trong lúc mờ mịt không hiểu gì bị ánh sáng cuốn thẳng đến con sứa khổng lồ.

Chương 2007: Lăng mộ của Tổ Đế (1)

Thác Thạch Sơn phản ứng vô cùng nhanh chóng, cách làm cũng lộ ra quyết đoán, gã hiểu rất rõ lấy tu vi của mình, trong khoảng cách gần như vậy căn bản không phải là đối thủ của Hứa Thanh.

Mặc dù gã không tận mắt nhìn thấy Tịch Đông Tử tử vong, nhưng thông qua miệng người bên ngoài cũng hình dung và hiểu được.

Cho nên gã biết rõ mình lúc đầu đã lộ ra ý muốn dẫn tai họa đến, nếu không lập tức tỏ ra thái độ vả lại cho ra một cái công đạo, sợ là trong nháy mắt tiếp theo sẽ không có cơ hội nữa.

Lại càng không cần phải nói tới người lấm la lấm lét bên cạnh Hứa Thanh, nhìn qua là biết trên người có đầy ý nghĩ xấu, vả lại gã cũng đã nghĩ tới, lúc mình đánh một trận cùng Hứa Thanh ngoài Thánh thành, hình như tên hèn mọn bỉ ổi không giống người tốt đó cũng ở ngay bên cạnh Hứa Thanh.

Có thể ở lại bên cạnh Hứa Thanh dĩ nhiên không có kẻ yếu.

Phán đoán như thế, gã gặp phải bọn họ chắc chắn cửu tử nhất sinh.

Mặt khác, hai người đó vậy mà trêu chọc tồn tại kinh khủng đến thế, đây… . . cũng là bản lãnh.

Nên biết rằng không phải người nào cũng có thể trêu chọc thứ đáng sợ như thế, cũng không phải người nào đều có thể kiên trì một đường bị truy sát mà không chết.

Tổng hợp lại hết thảy, Thác Thạch Sơn mới không chút do dự kích thích lão gia gia sau đó ném ra, dùng việc này để bày tỏ thái độ của mình.

Mà bây giờ lão gia gia bị ném ra cũng từ trong vẻ mặt mờ mịt giật mình tỉnh lại, một khắc nhìn thấy con sứa màu đỏ cực lớn, toàn bộ hồn thể của lão đều run rẩy, nội tâm cuộn trào đến cực hạn.

“Ngươi thằng ranh con… . .”

Đáy lòng của lão gần như phát điên, nhưng bây giờ không có bất kỳ biện pháp nào, cũng không đủ thời gian đi mắng chửi người, nguy cơ trước mắt, lão bộc phát lực lượng Uẩn Thần của bản thân, cách không nhấn một cái về phía con sứa lớn đang tiến đến.

Thiên địa nổ vang, bát phương rung động lắc lư.

Thân ảnh con sứa to lớn nọ cũng có chút dừng lại, nhưng trong phong vân cuốn ngược, thân nó đột phá hết thảy, lần nữa vọt tới.

“Đây là tồn tại đã có thể so với tiểu Thần Linh!”

Nội tâm của lão gia gia run lên, kiên trì tiếp tục ra tay.

Mà phía sau lão, đội trưởng cùng Hứa Thanh cũng lộ ra thần sắc cổ quái đối với việc Thác Thạch Sơn đột nhiên đến và tương trợ, nhất là khi nhìn lão gia gia ra sức…

Đối phương đã như vậy rồi, bọn họ cũng không thể ra tay xuất thủ, vì vậy Hứa Thanh nhẹ gật đầu về phía Thác Thạch Sơn vẻ mặt lăng nhiên.

“Đa tạ!”

Nói xong thân thể của Hứa Thanh bay nhanh, vượt thẳng qua bên cạnh Thác Thạch Sơn.

Thác Thạch Sơn cũng lui về phía sau, nhưng hiển nhiên tốc độ không nhanh bằng Hứa Thanh, sau khi bị Hứa Thanh vượt qua, gã miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

“Huynh đệ nhà mình, không cần khách khí.”

Đội trưởng nghe vậy có chút thay đổi sắc mặt, gật đầu về phía Thác Thạch Sơn, tiếp tục bay theo sát Hứa Thanh nhanh chóng rời khỏi.

Rất nhanh, thân ảnh hai người tan biến khỏi phía chân trời.

Còn Thác Thạch Sơn cho dù cũng liều mạng bay nhanh, nhưng cuối cùng tốc độ vẫn là chậm một chút, mà lão gia gia nọ mặc dù không ngừng truyền ra tiếng kêu thê thảm, nhưng vẫn có thể dựa vào thủ đoạn của mình trì hoãn một chút.

Vì vậy Thác Thạch Sơn dần dần thuận lợi kéo giãn khoảng cách cùng với con sứa khổng lồ.

Cho đến khi tới một phạm vi đủ xa thì Thác Thạch Sơn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, biết mình tạm thời an toàn, nhưng vừa nghĩ tới sự thê thảm của lão gia gia, đáy lòng của gã không khỏi cảm thấy đắng chát.

“Sao lại như thế… . .”

Ở một phía khác, Hứa Thanh và đội trưởng rốt cuộc đã hoàn toàn bỏ qua con sứa lớn, nhưng tốc độ vẫn không giảm, sau khi liên tiếp bay mấy canh giờ, theo đội trưởng ra tay, sợi dây nhân quả giữa bọn họ và con sứa lớn mới trực tiếp cắt đứt.

Sau khi cắt đứt, hai người bọn họ vẫn đang lo lắng, dưới đội trưởng dẫn đường, lại liên tiếp bay thêm mấy ngày, theo cảm giác trái tim đập nhanh hoàn toàn tan biến, nguy cơ đến từ con sứa khổng lồ mới xem như hoàn toàn giải quyết xong.

Giờ phút này trên một tòa thịt thái tuế* tạo hình như cây nấm lớn hơn 10 trượng, đội trưởng đợi ở đó thở ra một hơi dài.

(*Thịt thái tuế: Mặt ngoài mềm mại và có độ đàn hồi giống như bánh đúc, kết cấu tương tự bọt biển, trong suốt hoặc có màu tùy theo loại. Đây là nguồn dược liệu quý, được gọi là gọi là “thiên nhiên thái tuế” hay “thịt cỏ linh chi hoang dã”.)

Nhớ lại từng màn lúc trước, y không nhịn được mà cảm khái.

“Ngươi xem, lúc trước ta đã nói với ngươi, tên ‘thạch cứt sơn’ đó là người tốt.”

Nói xong đội trưởng giơ tay lên đào ra một khối thịt thái tuế bên dưới, đặt vào trong miệng nuốt xuống.

“Ăn chút đi, loại thịt thái tuế này là món an toàn duy nhất trong Thần Vực.”

Hứa Thanh cũng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, xác định con sứa kinh khủng đó đúng là không còn nhân quả cùng mình nữa, mới thả lỏng tâm tình xuống.

Sau đó hắn nhìn qua đội trưởng.

Đội trưởng cười mỉa.

“Ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn.”

Nói xong đội trưởng đưa một khối thịt thái tuế đào ở dưới cho Hứa Thanh.

Dù đã sớm quen với sự điên cuồng của đội trưởng, nhưng nội tâm của Hứa Thanh vẫn xuất hiện gợn sóng, hắn trầm mặc tiếp nhận khối thịt thái tuế, không có do dự như trước kia mà trực tiếp đặt vào trong miệng nuốt xuống.

Bởi vì nếu đã như vậy rồi, cũng không sợ trêu chọc nhiều thêm những phiền phức khác.

Mà mặc dù loại thịt thái tuế này thoạt nhìn đen sì, nhưng ăn vào trong miệng mùi vị lại đặc biệt ngọt ngào, giống như cũng có bồi dưỡng nhất định đối với linh hồn, khiến tinh thần người ta không khỏi chấn động.

“Thế nào tiểu sư đệ, ta không lừa ngươi chứ, thịt này rất ngon, ta nói cho ngươi biết, trước kia nơi đây có rất nhiều thịt thái tuế, về sau bị ta phát hiện ra công hiệu này… . .”

“Thế nên đã ít đi.” Hứa Thanh tức giận mở miệng.

Chương 2008: Lăng mộ của Tổ Đế (2)

Đội trưởng cười hắc hắc, y am hiểu nhất đúng là lừa Hứa Thanh, không hề để ý tới ngữ khí của hắn chút nào, tiến lên choàng tay ôm cổ Hứa Thanh đắc ý mở miệng.

“Vẫn là tiểu Thanh hiểu rõ ta, không sai, thịt thái tuế nơi đây đã bị ta ăn bảy tám phần, cái đồ chơi này là đồ tốt, sẽ không sinh trưởng lại, đoán chừng số lượng còn lại bây giờ còn ít hơn.”

“Chúng ta ăn nhiều một chút, một hồi ăn xong đại sư huynh dẫn ngươi đi nhìn một món đại bảo bối.”

Nói xong đội trưởng lại đào một khối thịt lên.

Hai người cứ thế ngươi một miếng ta một miếng, một lúc lâu sau… tòa thịt thái tuế lớn tầm hơn 10 trượng đã tan biến vô ảnh.

Toàn bộ đều đã bị ăn sạch rồi, đội trưởng ăn ít Hứa Thanh ăn nhiều, cơn giận cũng hết hơn phân nửa.

Mà ăn hết nhiều thịt thái tuế như vậy, cũng giúp Hứa Thanh trực tiếp tăng lên độ dày của linh hồn.

So với trước, ít nhất đã tăng lên khoảng bốn thành, cũng khiến Hứa Thanh càng dần càng rõ ràng cảm nhận được gông cùm xiềng xích tu vi của mình.

Đó là thiếu khuyết đình trệ do Thiên Đạo dẫn đến, thậm chí sau khi độ dày linh hồn tăng lên, hắn cũng cảm giác càng thêm rõ ràng đối với năm tòa Bí Tàng trong cơ thể mình.

Hắn có thể cảm nhận được, ngoại trừ Thần Tàng hình thái Thần Linh thứ nhất cùng với Vu Tàng thứ năm, ba tòa khác đều truyền ra ý trống rỗng.

“Thương Long trong đệ nhất Thần Tàng, mà tòa Vu Tàng thứ năm không cần Thiên Đạo, bởi vì… . . thân ảnh Tổ Vu đang hình thành bên trong chính là Thiên Đạo!”

“Cho nên bây giờ thật ra ta đang thiếu ba tôn Thiên Đạo.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau khi đi tới mảnh Thần Vực này, hắn có thể cảm giác Thiên Đạo từ Tu Ngư… . . Còn có con sứa khổng lồ nọ cũng có.

Chỉ là hai tồn tại đó quá mức cường hãn, Hứa Thanh không có biện pháp trấn áp chúng nó.

“Tri Chu cũng được, vỏ sò ưng thật ra cũng có thể miễn cưỡng, chỉ là có chút yếu, mặt khác, trọng điểm là Bí Tàng Đế Kiếm… .”

Trong lúc Hứa Thanh đang trầm tư, đội trưởng trừng mắt cười mở miệng.

“Đang cân nhắc Thiên Đạo à?”

Trên mặt đất, đội trưởng vỗ vỗ bụng nấc một cái.

“Chút nữa ta sẽ dẫn ngươi đi nhìn đại bảo bối, là chỗ có thể cho ngươi thu được Thiên Đạo, tiểu sư đệ đừng suy nghĩ, Thiên Đạo của ngươi đang đợi ngươi đấy.”

Nói xong đội trưởng đứng lên, chỉ một ngón tay phía trước.

Hai lần nghe thấy trong miệng đội trưởng gọi đại bảo bối, Hứa Thanh lần nữa dâng lên cảnh giác, vì vậy ngẩng đầu nhìn tới chỗ đối phương.

Rõ ràng nếu so với chỗ khác thì mạng nhện ở nơi đó càng thêm dày hơn, vả lại mơ hồ có thể thấy được chỗ sâu trong đó tồn tại một viên tinh thần.

Viên tinh thần đó bị rất nhiều mạng nhện bao phủ, lộ ra một cỗ cảm giác rách nát, nhất là trong đó còn xuất hiện một chút cây cối Hứa Thanh chưa từng thấy qua.

Đó là cây khô sinh trưởng ở trên mạng nhện.

Mặt người nhắm mắt giống như ngủ say, thân cây héo rũ như quỷ quái.

Càng tới gần chỗ sâu số lượng càng nhiều.

“Chỗ đó, chính là nơi đại sư huynh làm đại sự đúng không?”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng, hắn đã quyết định không đi vào trong đó, muốn đi chỗ khác tìm kiếm Thiên Đạo thích hợp.

“Tiểu sư đệ, ta phải uốn nắn ngươi một chút, không phải là nơi ta làm đại sự nơi, là chúng ta.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, nhìn thấy ánh mắt kiên định của Hứa Thanh, y trừng to mắt.

“Tiểu sư đệ, ta đã từng quan sát Thần Tàng của ngươi rồi… . Thật ra ấy, Thiên Đạo trong Thần Tàng cần phải xứng đôi cùng ngươi mới càng tốt!”

“Nhưng mà cuối cùng tìm Thiên Đạo cho Thần Tàng cũng không khó.”

“Chân chính khó khăn là Bí Tàng Đế Kiếm của ngươi!”

“Không phải là Thiên Đạo nào đều có tư cách vào làm chủ Bí Tàng Đế Kiếm!”

Thần sắc đội trưởng ngưng trọng nhìn qua Hứa Thanh.

“Cho nên, ta nói muốn dẫn ngươi đi nhìn đại bảo bối, ngươi cũng nhìn thấy rồi, chỗ đó có một viên tinh thần!”

Đội trưởng giơ tay lên, lần nữa chỉ về phía xa xa.

“Ngươi biết không, bên trong viên tinh thần đó có một tòa Đế lăng!”

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, hắn cũng từng suy tư về Bí Tàng Đế Kiếm, đáp án cũng không khác gì lời của đội trưởng.

Thiên Đạo có thể thích hợp với Bí Tàng Đế Kiếm không thấy nhiều.

Phát giác được Hứa Thanh trầm tư, tinh thần của đội trưởng chấn động, lần nữa mở miệng.

“Mảnh Thần Vực mà chúng ta đang đứng, căn cứ theo ta nghiên cứu lúc đầu, nơi đây đã từng không phải như thế.”

“Nơi đây vốn là thế giới tương tự với đại lục Vọng Cổ, mặc dù không phải là một khối đại lục, mà do nhiều viên tinh thần tạo thành, nhưng không khác nhau quá lớn.”

“Nơi đây đã từng có tu sĩ và có văn minh, cũng có đông đảo tộc quần!”

“Cho đến một ngày Thần Linh Tri Chu phủ xuống nơi đây, cắn nuốt hết thảy, khí tức của Thần ảnh hưởng tới toàn bộ, cuối cùng hóa nơi đây thành Thần Vực, biến sinh mệnh nơi đây thành quỷ dị, mất đi thần trí trở thành tồn tại Thần Thánh.”

Giọng nói của đội trưởng kèm theo một chút tang thương, dường như ẩn chứa năm tháng.

“Mặc dù vị cách chỗ đại lục Vọng Cổ chúng ta cao hơn xa so với nơi đây, nhưng vận mệnh tương lai của nó… . . Có lẽ cũng là như thế.”

“Bởi vì nếu so với Thần Linh Tri Chu, Tàn Diện Thần Linh càng kinh khủng hơn!”

“Mà tòa lăng mộ bên trong viên tinh thần nọ, chính là mộ tồn tại từng là Tổ Đế của mảnh tinh vực này.”

“Ngươi có thể tưởng tượng đến thân phận và địa vị của Huyền U Cổ Hoàng, từ một trình độ nào đó, cả hai giống nhau!”

“Trong lăng mộ đó tất nhiên sẽ tạo ra Thiên Đạo trên vị cách có thể thích hợp với Bí Tàng Đế Kiếm của ngươi! Tiểu sư đệ, lời của ta đều là chân thật, nếu như ngươi không tìm được Thiên Đạo thích hợp với Đế Kiếm ở trong đó, từ nay về sau ngươi sẽ là đại sư huynh!”

Đội trưởng nói vô cùng kiên định, vì kéo Hứa Thanh cùng qua, y đã dùng bất cứ giá nào.

Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

Hắn hiểu rõ đại sư huynh, biết rõ đối phương đã mở nói miệng như vậy trên cơ bản chẳng khác nào là lời thề.

Vì vậy hắn chú ý đến viên tinh thần bị vô số mạng nhện bao phủ, trong mắt dần dần lộ ra một tia điên cuồng, mấy thời gian hô hấp sau, thân thể của hắn nhoáng một cái chợt lao ra.

Đội trưởng ở phía sau liếm liếm bờ môi, hưng phấn bay nhanh theo.

Trong chốc lát thân ảnh hai người tiến vào trong mảnh mạng nhện đó!

Chương 2009: Pho tượng bái nguyệt (1)

Theo hai người phóng đi, mảnh mạng nhện trong mắt của bọn họ cũng càng lúc càng lớn, những gốc cây khô mặt người mọc ra ở trên cũng càng dần càng rõ ràng.

“Tiểu sư đệ chậm một chút, những cây mặt người này là hộ vệ của vị Tổ Đế năm đó bị khí tức Thần Linh xâm nhập biến thành, bây giờ đều đang ngủ say, từng người đều có chiến lực không tầm thường.”

“Càng kinh người là một khi tỉnh lại, chúng nó sẽ phát ra âm thanh toái diệt linh hồn, nương theo đó còn có một thứ rất khủng bố phủ xuống.”

Đội trưởng vội vàng mở miệng đi đến bên cạnh Hứa Thanh, cùng nhau xuyên thẳng qua mạng nhện.

Hứa Thanh gật đầu, lúc trước nhìn từ xa hắn đã có thể cảm thụ thấy những cây mặt người đó quỷ dị, bây giờ tới gần nhìn tất nhiên càng thêm cẩn thận.

Những gương mặt kia phần lớn là trung niên, trong đó không có nữ tử, đều là nam giới.

Tướng mạo tương tự cùng nhân tộc, nhưng màu da khác biệt, vả lại sau tai từng người đều mọc ra đường vân nhỏ như là mang cá.

Trừ thứ đó ra, mặc dù chúng nó đang nhắm hai mắt, nhưng vẻ mặt nhăn nhó, toàn thân sinh sôi dị chất xen lẫn nồng đậm oán khí, phối hợp với vẻ mặt lộ ra một loại cảm giác không cam lòng mãnh liệt.

“Phía dưới Thần Linh đều là con sâu cái kiến, khi chúng nó còn sống đã từng phản kháng, nhưng đáng tiếc… .”

Đội trưởng thở dài, bay qua khoảng cách giữa từng gốc cây mặt người, không đụng chạm vào bất luận một cây nào.

Hứa Thanh cũng là như thế, cho đến thời gian một nén nhang sau, dưới sự ẩn nấp của Vô Tự Thiên Thư, hai người bọn họ như đã mất đi hết thảy cảm giác tồn tại, thuận lợi xuyên qua mảnh rừng cây mặt người kinh khủng này.

Lại bay qua từng tầng mạng nhện một, như hai con muỗi dần dần tới khu vực hạch tâm của mảnh mạng nhện.

Viên tinh thần cực lớn nọ cũng chiếu vào trong mắt.

Nhìn từ bên ngoài, toàn thân tinh thần là một màu xám, tràn ngập từng đạo khe hở, tràn đầy khí tức tử vong, đồng thời có thể thấy được một cái vòng xoáy cực lớn đang chậm rãi di chuyển ở.

Đấy là phong bạo.

Ngoại trừ đó ra còn có thể thấy trên tầng ngoài của tinh thần có tồn tại 16 cái hố sâu có quy luật thật lớn. Từng cái đều khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Chớp mắt trông thấy những hố sâu đó, Hứa Thanh có cơ sở cảm ứng, nghĩ tới bàn thờ Thần Linh Tri Chu chứng kiến trong hạch tâm Cửu Lê.

Thần Linh Tri Chu có 16 chân, có thể đối ứng cùng với 16 cái hố sâu này.

Vì vậy trong đầu Hứa Thanh nổi lên một cái cảnh tượng.

Thần Linh Tri Chu khổng lồ kinh khủng nghỉ lại trên viên tinh thần màu xám cực lớn này, 16 chân cắm vào đại địa, hình thành 16 cái hố sâu.

“Dựa theo phán đoán của ta, năm đó đây là nơi chủ nhân của mảnh Thần Vực này nghỉ lại, nhưng mà đáng tiếc, theo chủ nhân của Thần Vực rời đi không trở về, Thần Vực cũng dần dần xuất hiện dấu hiệu rách nát.”

Đội trưởng nhìn chằm chằm viên tinh thần nọ, trầm thấp mở miệng.

“Từ đó mức độ nguy hiểm của nơi đây cũng giảm bớt đi rất nhiều.”

“Nhưng mà dù sao nơi đây cũng là Thần Vực, vả lại coi như là hạch tâm, cho nên vẫn tồn tại không ít hung hiểm.”

“Nhưng càng như vậy thì tiền lời lại càng lớn!”

Trong mắt đội trưởng lộ ra điên cuồng, không quên nhắc nhở

Hứa Thanh một câu.

“Thiên Đạo thích hợp với Bí Tàng Đế Kiếm của ngươi đang ở bên trong!”

“Tiểu sư đệ, chúng ta đi!”

Nói xong đội trưởng dẫn đầu bay đi.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, nếu như đã quyết định thì hắn cũng không do dự nữa, theo đội trưởng bước vào viên tinh thần mênh mông phía trước.

Bên trong tinh thần, đại địa vốn là màu xám tro còn bầu trời là màu đen, nhưng bởi vì phong bạo bao phủ cho nên tầm mắt phần lớn đều là mông lung.

Nơi đây quanh năm nổi lên phong bạo quét sạch bát phương, âm thanh nổ vang ầm ầm đinh tai nhức óc.

Đi tới nơi đây, giống như là đến tuyệt địa vậy.

Trước khi tới đây, phong bạo lớn nhất Hứa Thanh thấy là trong Thanh Sa đại mạc của Tế Nguyệt đại vực, nhưng bây giờ sau khi bước vào viên tinh thần này, vào trong gió lốc nơi đây và so sánh cảm giác giữa nhau, chênh lệch rõ ràng.

Đã vượt qua Thanh Sa đại mạc!

Bão cát tựa hồ là thứ duy nhất ở nơi đây, quét ngang ngập trời, thậm chí khi quét vào trên người còn khiến Hứa Thanh và đội trưởng đều đã có cảm giác nửa bước khó đi.

Đây không phải là phong bạo tầm thường.

Đây là ẩn chứa khí tức Thần Linh, ẩn chứa vị cách cực cao, càng xen lẫn Thần Thuật hoàng khí còn sót lại.

Có thể tưởng tượng, trước kia nơi đây nhất định đã trải qua một trận chiến kinh thiên động địa.

Cũng may bản thân Hứa Thanh có hình thái Thần Linh, cho nên sau khi thể hiện ra Thần Nguyên có thể đi về phía trước trong bão cát, mà đội trưởng hiển nhiên cũng không phải lần đầu tiên đến, bản thân lại vô cùng thần bí, vì vậy cũng miễn cưỡng như bình thường trong đây.

Vả lại hình như y có một cái lộ tuyến.

Hai người cứ như vậy một đường đi thẳng về phía trước trong bão cát.

Thời gian trôi qua, rất nhanh bảy ngày qua đi, phong bạo càng ngày càng mạnh, vả lại theo bọn họ không ngừng tiếp cận mục đích, phong bạo nơi đây nhiều lần xuất hiện tình hình dung hợp cùng một chỗ.

Dù là Hứa Thanh cùng đội trưởng cũng đều cảm giác phải cố hết sức.

Mà càng làm cho Hứa Thanh cảm giác tim đập nhanh, là trong gió lốc mỗi một lần ập đến đều ẩn giấu một loại tiếng tim đập kỳ dị, hình như… . . trong trung tâm của phong bạo có ẩn giấu sinh linh.

Hứa Thanh nhìn đội trưởng.

Đội trưởng lắc đầu không nói.

Cho đến sau năm lần phong bạo lớn, khi lần hạch tâm của vòng xoáy phong bạo thứ sáu sắp bao phủ bọn họ, đội trưởng dẫn Hứa Thanh đi tới bên trong một chỗ khe nứt trên mặt đất.

Một khắc chui vào trong, Hứa Thanh không có quá nhiều ngoài ý muốn khi phát hiện nơi đây còn ẩn một cái động quật.

Không biết động quật này bị đào ra từ bao giờ nhưng rất xảo diệu, trốn ở bên trong có thể tránh đi phong bạo.

Chương 2010: Pho tượng bái nguyệt (2)

Sau khi vào trong động quật, đội trưởng mới thở phào một hơi rồi cảm khái nhìn qua bốn phía.

“Nơi đây không có biến hóa quá lớn, tiểu sư đệ, chúng ta nghỉ ngơi ở đây ba ngày, căn cứ tính toán của ta, ba ngày sau chính là một cái tiểu chu kỳ của phong bạo bên ngoài.”

“Lúc đó phong bạo sẽ yếu đi rất nhiều.”

“Về phần nghi vấn của ngươi lúc trước, ta cũng không có đáp án, nhưng có một đời ta bị cuốn vào trong hạch tâm vòng xoáy phong bạo, mặc dù không chết nhưng sau khi ra ngoài ta đã mất đi ký ức trong đó, dù là hiện giờ cũng không nhớ ra.”

Lời của đội trưởng khiến cho tâm thần Hứa Thanh ngưng tụ, càng hiểu rõ đội trưởng hắn lại càng có thể thông qua lời nói của y, cảm thụ sự kinh khủng của tồn tại bên trong hạch tâm phong bạo.

Vì vậy hắn trầm mặc một lát, đảo mắt qua bốn phía, lại nhìn ra ngoài động quật rồi hỏi một câu.

“Đại sư huynh, cuối cùng ngươi đã tới đây mấy lần?”

“Đây là lần thứ ba!” Đội trưởng không tim không phổi nói, tựa hồ không hề quan tâm đối với giải thích lúc trước, giờ phút này duỗi lưng cười hắc hắc, rất là thuần thục ngồi xuống một chỗ vách đá.

Dựa vào đó rồi giơ lên ba ngón tay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn đội trưởng, hắn biết rõ có thể làm cho đội trưởng thất bại hai lần nhưng vẫn còn nghĩ đến, tất nhiên là toan tính cực lớn, đồng thời cũng nghĩ đến đại sự siêu cấp đội trưởng từng nói.

“Cuối cùng mục đích lần này là gì?”

Hứa Thanh trầm thấp mở miệng.

Đội trưởng trừng mắt nhìn xung quanh một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Tiểu sư đệ, ta thật sự không thể nói, ngươi ráng chờ thêm… . trước mắt ta chỉ có thể nói cho ngươi biết một chút, đó chính là so sánh cùng lần này, vụ Xích Mẫu cũng không coi vào đâu.”

“Sở dĩ ta một mực nghĩ đến nơi đây là bởi vì, tất cả mọi thứ ta đã từng chuẩn bị, có hơn phân nửa chính là vì nơi đây.”

“Vốn ta cho rằng có lẽ phải cần ba đến năm kiếp nữa mới có thể có manh mối, nhưng tiểu sư đệ ngươi xuất hiện, đã không còn giống thế nữa.”

Đội trưởng vỗ đùi, vẻ mặt có chút kích động.

Hứa Thanh trầm mặc, như có điều suy nghĩ.

Hắn biết rõ đội trưởng không phải người cố làm ra vẻ huyền bí, trừ phi là thật sự bởi vì một chút duyên cớ không thể nói, nếu không lấy tính cách thích khoe khoang và xem mình kinh ngạc của đội trưởng, sợ là đã sớm nói ra để thưởng thức sự rung động của hắn.

“Có thể làm cho đội trưởng do dự như vậy, nhất định liên quan cùng ba vị thần… .”

Hứa Thanh trầm ngâm, kết hợp ba vị thần nhiều lần lấy danh nghĩa đại săn bắn tới thăm dò nơi đây, còn có Thần Linh Tri Chu bị phong ấn trong Cửu Lê, một cái suy đoán can đảm bay lên trong đầu Hứa Thanh.

“Vị thần thứ tư?”

Ánh mắt của Hứa Thanh ngưng tụ, không nói gì nữa, nhắm mắt điều tức tu vi, khiến bản thân bảo trì trạng thái đỉnh phong.

Giờ phút này toàn bộ động quật cũng chầm chậm an tĩnh lại, chỉ có phong bạo ồn ào bên ngoài như một Thần Linh đang gầm thét, thổ lộ ra sự phẫn nộ của bản thân, quét ngang đại địa, ảnh hưởng đến bầu trời.

Còn có một chút âm thanh nức nở nghẹn ngào nương theo ở, tựa như tiếng thút thít nỉ non, lại như vùng vẫy, khi thì thê lương, lúc lại quỷ dị.

Những âm thanh đó không ngừng truyền đến, nhắc nhở Hứa

Thanh về sự kinh khủng của nơi đây.

Mà thời gian ba ngày cũng trôi qua rất nhanh.

Lần này hiểu biết của đội trưởng đối với nơi đây rất là chuẩn xác, phong bạo bên ngoài đúng là đã yếu hơn.

Nhất là sau khi ngày thứ ba đi qua, có một cái chớp mắt hầu như hoàn toàn tan biến, không nghe được nửa điểm.

“Đã đến giờ rồi!”

Hai mắt đội trưởng sáng lên lập tức lao ra, Hứa Thanh theo ngay sau, một khắc rời khỏi động quật đi ra bên ngoài, màn trời màu đen lần đầu rõ ràng đại địa màu xám cũng giống như thế.

Phong bạo tràn ngập trong đây không còn thấy đâu nữa.

“Chỉ có một canh giờ!”

Đội trưởng gầm nhẹ một tiếng, triển khai tốc độ đến cực hạn, hóa thành một đạo cầu vồng bay xa.

Hứa Thanh bộc phát tốc độ theo sát sau.

Thân ảnh hai người phá không tiến về phía trước, thừa dịp phong bạo nơi đây tiêu tán toàn lực lao nhanh.

Nhưng cuối cùng một canh giờ trôi qua rất nhanh, nơi đây lần nữa chậm rãi xuất hiện gió.

Chẳng qua khi tiếng gió thét dần dần mãnh liệt, một tòa núi kỳ dị cùng với một đám pho tượng xuất hiện ở phía trước hai người.

Ngọn núi đó vô cùng to lớn, cao vút trong mây.

Ở giữa là một lỗ thủng hình tròn, bão cát quét qua từ bốn phía cùng với bên trong lỗ thủng, tạo thành âm thanh nức nở nghẹn ngào cực kỳ bén nhọn, dung nhập trong gió, ảnh hướng đến bốn phương, rung chuyển linh hồn.

Cũng tại thời khắc này, thông qua ánh mắt ngóng nhìn, cảm giác tang thương cổ xưa tràn ngập trong lòng Hứa Thanh.

Mà chân núi của ngọn núi thủng, lấy ngọn núi làm trung tâm, có từng tôn pho tượng cổ xưa bao quanh.

Chúng nó ba đầu sáu tay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mỗi người cầm lưỡi dao khổng lồ trong tay, tràn ra uy áp kinh khủng.

Càng hấp dẫn sự chú ý của Hứa Thanh, đó là mi tâm của mỗi một cái pho tượng khổng lồ lại đều có vết tích bán nguyệt.

Thậm chí tư thế của pho tượng biên giới mơ hồ thành cảm giác quỳ bái màn trời.

Lúc Hứa Thanh nhìn qua, giọng nói của đội trưởng cũng xuyên thấu qua bão cát truyền đến từ phía sau hắn.

“Đây là 36 sáu tôn Thần Vương của vị Tổ Đế nọ biến thành.”

“Trước khi bọn họ chết đã bái nguyệt, không phải bái Nguyệt Viêm, cũng không phải Hồng Nguyệt, mà là nguyệt xưa nhất trong thiên địa, nó vô hình, là âm bên trong âm dương.”

“Có một số tộc quần, ưa thích xưng là Tổ Nguyệt.”

“Mặt khác, ngọn núi này chính là mục đích của chúng ta, lăng mộ của Tổ Đế tinh vực!”

Nói xong đội trưởng nhoáng một cái bay thẳng đến ngọn núi, nhưng sau khi đi vài bước y phát hiện Hứa Thanh không tới, vì vậy quay lại nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh không chút nhúc nhích, hắn đứng bên cạnh một tòa pho tượng bái nguyệt, nhìn chằm chằm vào nó, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Thương Long trong cơ thể hắn đang truyền ra chấn động, giống như đang nhắc nhở Hứa Thanh, mà chấn động lớn nhất chính là tòa Thần Tàng thứ ba của hắn.

Giờ phút này Thần Tàng thứ ba liên quan cùng nguyệt đang bốc lên khát vọng mãnh liệt!

Hứa Thanh lập tức ý thức được, pho tượng nọ rất thích hợp để làm Thiên Đạo của tòa Thần Tàng thứ ba.

Chương 2011: Thần Tàng Nhiên Đăng (1)

Bổn mạng Thương Long là tòa Thần Tàng Thiên Đạo đầu tiên của Hứa Thanh, hình thành đã lâu, điều đó khiến cho tòa Thần Tàng đệ nhất này vô cùng linh động, đồng thời lực lượng quy tắc và pháp tắc cũng dồi dào nhất.

Mà tòa Thần Tàng thứ hai do Độc Cấm biến thành, cùng với Thần Tàng thứ ba do lực lượng Tử Nguyệt hình thành, còn có Đế Tàng, bây giờ đều chỉ là có tàng không linh.

Linh là Thiên Đạo, Thần Tàng không có Thiên Đạo thì khó có thể viên mãn, năm tàng không thể như núi lửa bộc phát, cũng không cách nào hình thành quy tắc cùng pháp tắc linh khôi, không hóa thành khư thổ, đạo ngân khó thành.

Cho nên thu hoạch Thiên Đạo, chính là mục đích Hứa Thanh đến Thần Vực ngoại trừ kiếm thân phận Đại Huyền Thiên!

Mà cùng nhau đi tới, mặc dù gặp không ít sinh linh Thần Vực, phần lớn cũng có thể hóa Thiên Đạo, nhưng mà do đủ loại nguyên nhân đều bị hắn bỏ qua.

Duy chỉ có giờ phút này!

Những pho tượng ba đầu sáu tay có vết tích năm tháng, khí tức tràn ra lại dẫn động tòa Thần Tàng thứ ba của hắn, đây là việc trước đó chưa từng có!

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ dị.

Cùng lúc đó, giọng nói của đội trưởng cũng từ phía trước truyền đến.

“Tiểu sư đệ mau tới đây, sắp hết thời gian rồi.”

Đội trưởng hô to, giọng nói trong gió không có tản ra quá xa, sau khi Hứa Thanh nghe thấy, tiếng gọi đã bị gió xé rách, phá thành mảnh nhỏ.

Hứa Thanh gật đầu, không nhìn pho tượng nữa, ngó qua phong bạo quét sạch bát phương đầy trời xa xa, cảm thụ được bão cát bốn phía thổi vào người, cảm giác giống như vô số lưỡi dao sắc bén đâm tới.

Hết thảy tất cả khiến cho hắn hơi cúi đầu, thân thể nhoáng một cái, bay thẳng đến đội trưởng.

Mắt thấy Hứa Thanh theo kịp, đội trưởng triển khai tốc độ cao nhất chạy như bay, cuối cùng tới ngọn núi đế lăng.

Đến nơi đây, phong bạo phía sau bọn họ càng lớn, từ xa nhìn lại đông nghịt một mảnh, mặc kệ là bầu trời hay là dưới đất, đều nằm trong gió lốc mông lung, tựa như vô tận tà ác dẫn theo lực lượng hủy diệt xâm nhập đến.

Pho tượng ở biên giới đã bị bao phủ trong bão cát màu đen, thậm chí ngay cả ngọn đế lăng này hình như cũng sẽ bị bao phủ trong bão cát.

Nhưng đội trưởng chuẩn bị rất sung túc, mục tiêu càng cực kỳ rõ ràng, sau khi tới gần thân núi lập tức phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Thật sự là một ngụm lớn!

Bởi vì số lượng máu tươi có thể so với máu huyết toàn thân của một người trưởng thành.

Sau khi phun ra đội trưởng đồng thời giơ tay phải lên vung vẩy máu tươi, lấy máu làm mực, vẽ một cái trên thân núi đá.

Vẽ ra một cái hình cung.

Vẫn không có kết thúc, đội trưởng tiếp tục không ngừng phun máu tươi, cho đến khi phun ra 17 ngụm, trong mắt Hứa Thanh, y lấy những thứ máu tươi này vẽ ra một cái hình tròn nguyên vẹn trên thạch bích!

Tiếp theo âm thanh nức nở nghẹn ngào như khóc lớn vang vọng từ trong miệng đội trưởng.

“Ô hô, thương thay phụ ta, bỗng nhiễm bệnh nhẹ, vừa bệnh thân vong.”

“Biết rõ phụ ta, suốt đời gian khổ, đến kiếp chúng ta, bảo vệ như trân.”

“Nhưng…thân thiên bỏ ta, từ biệt ta phân, hồn du minh phủ, trăm hô không thấy, tương lai không kịp, âm dung không thân, khóc đoạn gan ruột, tình làm sao thân.”

Giọng nói của đội trưởng chữ chữ buồn rầu, từng câu đau buồn, gió có thể xé rách âm thanh, nhưng khó mà toái diệt ý nghĩa tràn ngập bát phương, rơi vào trong tâm thần Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng theo đó thay đổi sắc mặt.

Nếu không phải thấy đội trưởng giọng đầy thương tiếc, giờ phút này quay lại nháy mắt về phía mình, trên mặt xuất hiện vẻ đắc ý, thậm chí Hứa Thanh có loại cảm giác người được chôn bên trong Đế lăng thật sự là phụ thân của đội trưởng…

Một cái chớp mắt hạ xuống, sau khi đội trưởng hô to, y giơ tay phải lên, lại trực tiếp đâm vào thân hình, móc ra gan chính mình, đặt vào bên trong vòng tròn huyết sắc do vách đá biến thành.

Tiếng kêu cũng thoáng cái càng thêm bi thương lên.

“Tư thân tế điện, tạm biểu hiếu tâm, tiên phụ cửu tuyền có linh, tới nếm tới phẩm, ô hô ai tai! Mời hưởng!”

Toàn bộ vách đá chấn động, tiếp theo đội trưởng móc ra thận, lá lách, phổi của mình, đặt từng cái vào bên trong vòng tròn vách đá huyết sắc, cuối cùng càng là một phát móc ra trái tim của mình đặt lên bên trên.

Hình như đây chính là những tế phẩm của y!

Đợi phụ tới ăn!

Thiên địa nổ vang, đế sơn chấn động, vào thời khắc này phong bạo càng thêm kinh khủng, trong lúc gào thét tới gần, hai tay đội trưởng bấm niệm pháp quyết, trong mắt lộ ra điên cuồng, đầu người ngửa về phía sau, sau đó chợt đập về phía trước, hung hăng đâm vào trên vách đá phía trước, trong miệng rống to.

“Mời hưởng!”

Trình độ dùng sức dĩ nhiên là đã toàn lực.

Rặc rặc một tiếng, sau khi đập xuống đầu đội trưởng trực tiếp vỡ ra một đạo khe hở.

Hứa Thanh lần nữa thay đổi sắc mặt.

Mà tất cả hành vi của đội trưởng, đổi lấy chính là đế sơn chấn động kịch liệt, bên trong vòng tròn vách đá, chỗ bị va chạm cũng theo đó vỡ ra một đạo khe hở.

Vẻ mặt đội trưởng càng thêm điên cuồng, ô hô một tiếng, lần nữa ngẩng đầu hung hăng đập tới.

“Mời hưởng!”

Đất rung núi chuyển.

Vết nứt trên trán y càng lúc càng lớn, đồng thời khe hở trên thân núi phía trước cũng càng rộng.

Cuối cùng, sau khi đội trưởng liên tục đập đầu chín lần, vòng tròn huyết sắc trên vách đá ầm ầm sụp xuống, lộ ra một cái lỗ thủng có thể thông hành!

Bên trong lỗ thủng này lập lòe màn sáng, ngăn cách trong ngoài.

“Ha ha cuối cùng cũng mở ra!”

Đội trưởng mặt đầy máu tươi, tràn đầy điên cuồng, không ngại ngần nhảy vào màn sáng bên trong lỗ thủng vách đá, không quên quay lại cười to vẫy tay về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, đây là cửa sau mà đại sư huynh của ngươi lưu lại trong kiếp trước, kích phát Vô Tự xong có thể thông qua, mà có đạo màn sáng này ngăn cản, nguy hiểm phía ngoài không lọt vào được.”

“Ha ha, bảo bối nơi đây đang chờ chúng ta, chúng ta xông lên!”

Đội trưởng nói xong xông về phía trước, nhưng vài bước lại phát hiện Hứa Thanh không tới, vì vậy quay lại, tiếp theo trong nháy mắt y sửng sốt một chút.

“Tiểu sư đệ ngươi muốn làm gì?”

Chương 2012: Thần Tàng Nhiên Đăng (2)

Ngoài màn sáng lỗ thủng, Hứa Thanh vốn dự định đi theo đội trưởng vào trong màn sáng, nhưng sau khi nghe đối phương nói nguy hiểm phía ngoài không lọt vào được, nội tâm Hứa Thanh khẽ động, trong mắt hiện lên một tia quyết đoán, ngay lập tức bộc phát hình thái Thần Linh Tử chủ.

Mấy trăm vạn hồn ti tản ra, cấp tốc hội tụ hình thành thân Tử chủ, càng có Cửu Lê gia trì, chiến lực trực tiếp đạt tới đỉnh phong, cách không nhấn một cái về một pho tượng cách gần đây.

Thần Nguyên khuếch tán, hình thành một cái đại thủ hư ảo, thế như chẻ tre nghiền nát tất cả tiến thẳng đến pho tượng.

Hắn rõ ràng muốn diệt một pho tượng ở chỗ này, trấn áp hồn trở thành Thiên Đạo của bản thân!

Mà ẩn nấp của Vô Tự cũng lập tức có phần tiêu tán.

Pho tượng chấn động mạnh một cái, hai mắt khép kín bỗng nhiên mở ra, lộ ra ánh sáng âm u, thân hình hóa đá cũng trong chốc lát khôi phục thành thân máu thịt, đối mặt với đại thủ chộp tới, trong miệng pho tượng truyền ra một chữ.

“Câu!”

Một chữ ra khỏi miệng, thiên địa cuộn trào, từng sợi dây xích bạch cốt từ hư vô đến, trực tiếp khóa lại cánh tay của hư ảo Hứa Thanh, khiến cánh tay khó có thể tiến về phía trước chút nào.

“Phệ!”

Theo pho tượng mở miệng, càng có lực lượng cắn trả đột nhiên bốc lên trong cơ thể Hứa Thanh.

Hứa Thanh kêu lên một tiếng buồn bực, thân thể lui ra phía sau một bước, ngay sau đó khí tức toàn thân pho tượng cuồng bạo, tràn ra chấn động kinh khủng, ba đầu nhìn hằm hằm, sáu tay bấm niệm pháp quyết, thẳng đến Hứa Thanh.

Nội tâm Hứa Thanh bình tĩnh, áp chế lực lượng cắn trả trong hạ thể, hai mắt sắc bén như lưỡi dao, ngóng nhìn pho tượng vọt tới, bản thân lui ra phía sau, đồng thời tay phải giơ lên trảo một cái tới hư vô bên cạnh.

Hư vô lập tức xé rách, hỏa diễm từ trong phun trào, một thanh trường thương màu đen kèm hỏa diễm hiển lộ, được Hứa Thanh nắm chặt, sau đó một con hung thú thân sói đầu rồng dữ tợn hung tàn lao ra từ trong cơ thể Hứa Thanh, dung nhập trường thương màu đen, gia trì cho nó.

Chính là Nhai Tí bản tính thích sát ưa đấu!

Sau đó, mắt Hứa Thanh uẩn băng hàn, giơ tay lên hung hăng ném một cái về pho tượng phía trước!

Hỏa diễm cuồng bạo tứ tán ra bốn phía, Cửu Lê trừng mắt gầm thét rung trời, trường thương màu đen dấy lên âm thanh như khai thiên tích địa, như ánh dương sáng sớm xé rách đêm tối, ầm ầm bay tới phía pho tượng.

Âm thanh đinh tai nhức óc ngập trời, thân ảnh pho tượng vọt tới bỗng nhiên dừng lại, bốn tay giơ lên đồng loạt bắt lấy trường thương, khiến mũi thương nhọn không cách nào chạm vào thân mình.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, một khắc ném trường thương ra, dĩ nhiên tay trái đã giơ lên, bốn ngón chỉ về phía bầu trời, cánh tay thẳng tắp như dao, bầu trời đột nhiên xuất hiện vòng xoáy, một tòa miếu thờ cổ xưa hiện ra trong thiên địa.

Cửa miếu thờ không một tiếng động mở ra, lộ ra tượng thần cầm đao trên đài, tượng thần một bước đi ra, vượt qua cửa miếu, rút đao chém.

Thiên địa chợt sáng.

Miếu là Thái Thương, tượng mặt Hứa Thanh.

Mà đao này dung hợp Thiên Đạo, cũng là Thiên Đao! Theo tu vi Hứa Thanh tấn chức, đao này cũng rất bất phàm, không còn là chỉ lộ ra đao ảnh mà mở miếu đường, dựng tượng thần, đao rơi đạo hạ!

Pho tượng sống lại toàn thân chấn động, hai cánh tay còn lại nhanh chóng giơ lên khí cụ hình trường kích, ba miệng càng là đồng loạt mở ra, ngửa mặt lên trời rống.

Thiên địa biến sắc, dưới Thiên Đao, trường kích bẻ gãy, hai tay pho tượng tan vỡ, một đầu vỡ vụn!

Thiên Đao cũng tản ra.

Pho tượng rút lui 100 trượng mới ngừng, bốn mắt hai đầu còn lại tràn ra hắc khí, trong lúc cất bước, lại lần nữa phóng tới Hứa Thanh với tốc độ kinh người, bốn tay mở ra bắt lấy.

Hứa Thanh nhíu mày không chút do dự, thân thể cấp tốc lui ra phía sau, chớp mắt pho tượng kia gào thét mà đến, hắn lui vào bên trong lỗ thủng màn sáng trên vách đá.

Pho tượng cũng ngay lúc này tới gần, trong tiến nổ vang, bốn tay đánh tới trên màn sáng.

Màn sáng lắc lư kịch liệt ngăn cản pho tượng.

Đội trưởng nói không sai, màn sáng này hoàn toàn chính xác có thể ngăn cản nguy hiểm bên ngoài, mà pho tượng nọ ngoài màn sáng lạnh lẽo nhìn Hứa Thanh, một lát lui ra phía sau trở về chỗ cũ, thân thể lần nữa hóa đá.

Chỉ là chỗ không trọn vẹn khó có thể phục hồi như trước.

Mắt thấy như vậy, không đợi đội trưởng nói cái gì, Hứa Thanh bên trong màn sáng bỗng nhiên cất bước, lại đi ra ngoài màn sáng, bấm niệm pháp quyết hiện ra thần thông, pháp thuật như sao băng mà rơi.

Pho tượng lại tỉnh, lần nữa đánh một trận.

Tiếng vang vọng trong khoảng thời gian ngắn, chấn động cuồng bạo tứ tán, Hứa Thanh khi thì lui về, lúc lại lao ra.

Đội trưởng bên trong màn sáng nhìn một màn như thế, trong lòng y thất kinh, biết rõ Hứa Thanh đây là muốn mượn màn sáng che chở, từ từ mài chết pho tượng.

Bản năng y muốn nhắc nhở Hứa Thanh rằng pho tượng nơi đây không thể chết được, bởi vì căn cứ y từng nghiên cứu, nếu như pho tượng toái diệt, khả năng đại khái sẽ xuất hiện những biến cố khác càng lớn.

Nhưng khi nghĩ lại, bỗng cảm thấy nếu như mình mở miệng, đây không phải là làm mất khí thế của đại sư huynh sao.

Khí thế, quan trọng hơn cả sinh tử.

Vì vậy đội trưởng nhanh chóng lộ ra vẻ mặt vui mừng, vội nói:

‘Bản dịch Quang Âm Chi Ngoại bạn đang đọc được dịch giả đăng trực tiếp tại bachngocsach.vip’

“Tiểu sư đệ, ta tới giúp ngươi.” Nói xong y cũng cùng lao ra, đồng loạt ra tay cùng Hứa Thanh, trấn áp pho tượng.

Cứ thế vòng đi vòng lại, pho tượng liên tục tan vỡ, cho đến một lát sau Thiên Đao lại hiện ra ngoài màn sáng, nhưng lúc này lại khác biệt cùng lúc trước.

Thiên Đạo hóa thân đao, thần trớ Độc Cấm là lưỡi đao, Triêu Hà Quang hình thành đao mang!

Quỷ Đế Sơn hóa thành trảm đài, nhà tù 132 khu Đinh vận khí thành đao rãnh!

Kim Ô làm nối, Tử Nguyệt làm ấn!

Lấy thời gian dung nạp, lấy mệnh đăng Nhật Quỹ thúc đẩy!

Trảm Thần Đài!

Áp đao rơi xuống, pho tượng không ngừng bị tàn phá chỉ còn lại một đầu một tay, với màn sáng ngoài thân hình kịch chấn, phần đầu bị chém đoạn, thân hình chia năm xẻ bảy, tan vỡ tại chỗ.

Chớp mắt vỡ vụn, từng sợi ánh trăng theo thân thể vỡ vụn của nó tràn ra.

Hô hấp của Hứa Thanh có chút dồn dập, Thần Tàng thứ ba trong cơ thể mở rộng ra, hóa thành lực lượng tiếp dẫn, trong chốc lát những ánh trăng bay thẳng đến Hứa Thanh, dung nhập vào trong Thần Tàng.

Bên trong Thần Tàng đen nhánh tựa như dấy lên một chiếc đèn!

Cùng lúc đó, trên viên tinh thần đặc thù này, một nơi mặt sau cách Đế lăng cực kỳ xa xôi, có một đạo thân ảnh đang mở ra một trận nghi thức quỷ dị vả lại thần bí.

Nghi thức này lấy mặt trời làm gốc, lấy mặt trăng làm lực, lấy sao làm dẫn, hình thành một cái đồ đằng tam giác thật lớn trên mặt đất.

Bốn phía đồ đằng có gió lớn cuồng thổi, ở giữa đồ đằng có một người khoanh chân.

Người này mặc quần áo rộng thùng thình, nhìn như nam bào, nhưng áo bào trong gió kề sát thân hình, lồi lõm hấp dẫn uyển chuyển vô cùng.

Bộ dạng càng là tuyệt luân, da thịt vô cùng mịn màng, trắng nõn hơn tuyết, duy chỉ có vẻ mặt lãnh diễm, ẩn chứa sát khí.

Chính là Viêm Huyền Tử.

Giờ phút này nghi thức bốn phía lập lòe hình thành một chùm ánh sáng, cũng không phải là xông lên trời mà là phóng xuống đất, xuyên suốt toàn bộ viên tinh thần, tương liên cùng với một chỗ Đế lăng khác của tinh thần này.

Trong thời gian ngắn, thân ảnh Viêm Huyền Tử biến mất không thấy gì nữa.

—

Cầu các đạo hữu Đề cử Ngọc Phiếu để truyện có cơ hội trở lại top, cảm ơn các đạo hữu!

Chương 2013: Bí Tàng ngũ môn (1)

Thần Vực, tại Đế tinh, ngoài Đế lăng đột nhiên nổi lên kịch biến.

Ngay khi pho tượng bị Trảm Thần Đài của Hứa Thanh chém vỡ toái diệt, toàn bộ pho tượng nơi đây trong một nháy mắt lập tức rung động lắc lư, cặp mắt của bọn nó đồng loạt mở ra, lộ ra quang mang đen nhánh, đồng thời thân hình cũng trong khoảnh khắc chuyển biến khỏi trạng thái hóa đá.

Toàn bộ sống lại.

Khí tức kinh khủng phóng lên trời, quấy nhiễu phong vân, tạo thành một vòng xoáy thật lớn, lấy núi Đế lăng làm trung tâm, ầm ầm chuyển động về bát phương.

Trong đó có tia chớp màu đen chạy loạn, như có Thần Linh vẽ tranh, phác hoạ nét sát phạt của thiên địa.

Cùng lúc đó bên ngoài Đế tinh, những cái cây khô mặt người sinh trưởng trên mạng nhện, trong một cái chớp mắt bị kích thích lay động kịch liệt.

Hết thảy mặt người đồng loạt mở ra đôi mắt màu đỏ, trong miệng truyền ra tiết hét bén nhọn.

Tiếng hét xuyên kim liệt thạch, ẩn chứa lực lượng kinh người, càng ẩn chứa vô tận oán khí, như là Hoàng Tuyền mở cửa làm âm thanh từ U Minh truyền vào nhân gian, quỷ thần đều gào thét.

Mà vô số âm thanh hội tụ cùng một chỗ, cũng khiến cho thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược lại, ngay cả phong bạo bốn phía trong thời khắc này cũng bị làm dừng lại.

Vòng xoáy trên bầu trời cũng bị âm thanh ấy xé rách, trong đó phảng phất có một con mắt thật to đang đóng mở ở trên trời.

Như là viên tinh thần này sống lại, diệt sạch hết thảy!

Giờ phút này tâm thần của Hứa Thanh và đội trưởng riêng phần mình hoảng sợ, không nói một lời cấp tốc rút lui, nhưng vẫn bị lực lượng cuồng bạo do toàn bộ tinh thần sống lại ảnh hưởng đến.

Hình thái Thần Linh của Hứa Thanh ngay lập tức tan vỡ, hết thảy phòng hộ cũng nháy mắt vỡ vụn, lục phủ ngũ tạng đều cuộn trào.

Đội trưởng cũng là như vậy, khí tức cuồng bạo đập vào mặt khiến cho thân thể y hầu như muốn tan vỡ.

Cảm giác tử vong trực tiếp phủ xuống trong lòng của bọn hắn, dường như trong nháy mắt sẽ bị xóa đi, cũng may bọn hắn cách lỗ hổng trên thân núi rất gần, cuối cùng vào khoảnh khắc khi kịch biến bộc phát đã bước kịp vào bên trong màn sáng, ngăn cách cùng bên ngoài.

Một khắc tiến vào, Hứa Thanh phun ra một ngụm máu lớn, toàn thân thậm chí linh hồn đều truyền đến cảm giác xé rách đau nhức kịch liệt, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống điều tức chữa thương.

Đội trưởng cũng không chống đỡ nổi, thân thể sụp đổ xuống hóa thành rất nhiều nhuyễn trùng màu lam, lại lần nữa hội tụ cùng một chỗ, lúc lần nữa hình thành thân hình thì sắc mặt trắng bệch.

Sau một lúc lâu, thương thế hai người mới hơi bình ổn, nhìn nhau một cái.

Đội trưởng ho khan một tiếng.

“Tiểu sư đệ, dáng vẻ điên cuồng vừa rồi của ngươi, rất có phong phạm của đại sư huynh, nhưng mà... . . Lần sau lúc làm như vậy, có thể lên tiếng gọi trước được không... . .”

Đáy lòng đội trưởng có chút quái dị, mặc dù y phán đoán khi pho tượng bị hủy diệt đại khái sẽ xuất hiện đại biến, nhưng đó dù sao cũng chỉ là phán đoán, bản thân cũng không biết sẽ khiến tinh thần thức tỉnh, phủ xuống lực lượng diệt sạch, xém chút nữa bị diệt.

Mặt khác, trước kia đều là mình tìm đường chết trước, Hứa Thanh bị mình liên lụy.

Nhưng lần này lại trái ngược.

Hứa Thanh nghe vậy kinh ngạc, liếc mắt nhìn đội trưởng.

“Đại sư huynh, lúc trước ngươi cũng đâu hề bảo ta trước.”

Đội trưởng cười ngượng.

“Đây là do đại sư huynh lo lắng ngươi sợ hãi nha.”

Hứa Thanh gật đầu.

“Ta cũng thế.”

Đội trưởng nhướn lông mi lên, thầm nghĩ tiểu Thanh thật sự đã học xấu rồi, không thể làm như vậy được, mình phải cho hắn nhìn, cái gì mới gọi là không sợ hãi chân chính, cái gì mới không sợ chết chân chính, cái gì mới là điên cuồng chân chính.

Vì vậy lập lức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, phê bình nói.

“Ta phải phê bình ngươi nhá tiểu sư đệ, mấy thứ bên ngoài chỉ như cọng lông mà thôi, đại sư huynh dẫn ngươi tới đây là làm đại sự phát đại tài, chúng ta đi!”

Nói xong toàn thân đội trưởng tràn ra khí thế trước giờ chưa từng có, nhoáng một cái đi đầu, dùng sức mạnh đập nát tất cả tiến thẳng đến phía trước, xung trận đi đầu.

Cảnh này rơi vào trong mắt Hứa Thanh, hắn thở dài, cứ cảm giác đội trưởng giống như đang so đấu trên đường tìm chết.

Vì vậy chờ chậm vài bước hắn mới đi theo.

Lúc rời đi hắn quay lại nhìn phong bạo ngoài màn sáng, có chút tiếc nuối vì mới chỉ phá hủy được một pho tượng, nhưng cũng biết bây giờ không thích hợp tiếp tục săn pho tượng, vì vậy thu hồi ánh mắt đi theo đội trưởng tiến lên phía trước.

Mà giờ khắc này nơi bọn họ ở, là một cái thông đạo do người đào ra, vách tường bốn phía điêu khắc một số phù văn phức tạp, thi thoảng lập lòe ánh sáng âm u.

Trên đường chốc chốc lại xuất hiện ngã rẽ, hình như bốn phương thông suốt, lộ tuyến không có cố định.

Dường như là một cái mê cung.

Đội trưởng cũng không phải là xung trận vô sách, dường như biết rõ tuyến đường chuẩn xác, một đường không dừng lại chút nào trực tiếp đi thẳng.

Mắt thấy như vậy Hứa Thanh cũng không để ý tới tuyến đường nữa, vừa đi theo tâm thần vừa đắm chìm vào trong thức hải.

Phía trên cao nhất trong thức hải của hắn thình lình tồn tại năm Tàng Môn cực lớn!

Mỗi một cánh cửa đều cao vạn trượng, mênh mông vô cùng, toát đại khí lại có vẻ tang thương, đứng ở năm góc, riêng phần mình khác biệt.

Cửa thứ nhất mở rộng, có thể thấy được thế giới mênh mông trong đó, một con Thương Long lượn ở, thi thoảng gầm thét vang vọng toàn bộ thiên địa.

Đây là đệ nhất Thần Tàng của Hứa Thanh!

Cửa thứ hai khép kín, nhưng cửa này tràn ngập khí tức Độc Cấm, nhìn qua không khỏi cảm thấy kinh hãi, khủng khiếp phi phàm.

Cửa thứ ba tương tự khép kín, lực lượng Tử Nguyệt bốc lên ở, như có ẩn chứa hỏa lò truyền ra âm thanh nổ vang.

Cửa thứ tư lại khác biệt, mặc dù vẫn khép kín nhưng cửa này tràn ngập Đế ý, hùng hậu uy nghiêm, như là quân vương ở bên trong trấn áp hết thảy, quân lâm thiên hạ.

Cửa thứ năm là cửa Vu đạo, cửa mở một nửa, có thể mơ hồ thấy bên trong vực sâu có một thân ảnh hùng vĩ khoanh chân chống đỡ thiên địa, càng có từng trận tiếng kêu rên truyền ra từ bên trong cửa.

Đó là âm thanh của Tịch Đông Tử.

Chương 2014: Bí Tàng ngũ môn (2)

Năm tòa Tàng Môn, giống như thần bao phủ toàn bộ thức hải, chí cao vô thượng.

Đó gọi là Bí Tàng Môn của cảnh giới Linh Tàng, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, thì là Thần Tàng Môn, Đế Tàng Môn cùng với Vu Tàng Môn.

Cảnh giới Linh Tàng này, chính là quá trình hình thành Tàng Môn, mỗi khi hình thành một tòa Bí Tàng, trong thức hải sẽ xuất hiện một Tàng Môn.

Nếu có Thiên Đạo, Tàng Môn sẽ mở cửa, ngược lại không linh chỉ có thể khép kín.

Bây giờ năm tòa Tàng Môn của Hứa Thanh, một cửa mở rộng, một cửa nửa mở, ba cửa khép kín.

Nhưng vào lúc này bên trong Tàng Môn thứ ba đang đóng, cũng chính là Thần Tàng thứ ba của Hứa Thanh, theo từng sợi ánh trăng lúc trước dung nhập, một trận biến hóa dữ dội như lấp biển đang bộc phát.

Ánh trăng đó là ánh sáng tổ nguyệt, ẩn chứa đạo uẩn Thái Âm, lực lượng đồng nguyên cùng Tử Nguyệt hình thành Thần Tàng mà lại càng thêm cổ xưa, sự xuất hiện của nó tựa như đốt lên toàn bộ Thần Tàng, truyền ra âm thanh khai thiên tích địa.

Bên trong Tàng Môn thứ ba của Hứa Thanh nổ vang, bộc phát trong thức hải, càng lúc càng lớn, siêu việt hết thảy, cho đến cuối cùng Tàng Môn thứ ba vốn khép kín chậm rãi mở ra một đạo khe hở!

Tuy chỉ là khe hở, nhưng đây là quá trình từ không đến có, vô cùng trân quý, ý nghĩa cực lớn!

Mà thông qua khe hở có thể thấy được bên trong Thần Tàng thứ ba đầy màu tím, xuất hiện một quả cầu màu trắng mơ hồ.

Chỉ nhìn qua quả cầu đã thấy một cỗ cảm giác cổ xưa tự nhiên dựng lên, hình như sự hiện hữu của nó chính là định nghĩa của hai chữ ‘cổ xưa’.

Khí lạnh toả ra quanh thân hình như có thể đông lại thời không, dường như ánh trăng chiếu đến, đại đạo cũng phải đóng băng.

Đó là hình thức ban đầu của Thiên Đạo bên trong Thần Tàng thứ ba.

Hình này là Thái Âm, cổ tên U Huỳnh!

Chớp mắt khi nó xuất hiện, một khắc Tàng Môn thứ ba mở ra khe hở, như là núi lửa bộc phát, tràn ra khí tức bài sơn đảo hải tràn ngập thức hải Hứa Thanh, khuếch tán toàn thân của hắn, tẩy rửa toàn bộ và gia trì hết thảy.

Bên trong địa đạo mê cung Đế lăng, Hứa Thanh đang đi về phía trước bỗng chấn động, lực lượng tu vi ầm ầm bộc phát siêu việt trước kia, rồi ngay lập tức lại ẩn nấp, duy chỉ có thần thái trong mắt và cảm giác lăng lệ so với lúc trước càng thêm phi phàm, như đèn sáng lập lòe trong đêm tối.

Đội trưởng đi trước cũng theo đó dừng bước chân lại, quay đầu nhìn Hứa Thanh với ánh mắt thâm ý, cũng không mở miệng mà nhấc chân một bước, thân ảnh tan biến vào bên trong vách đá phía trước.

Hứa Thanh nhìn qua không hề chần chờ, xem vách đá như không có bước thẳng đến, sau đó giống như vượt qua một phiến không gian, xuất hiện ở trong một tòa động quật.

Động quật này khác biệt cùng mê cung lúc trước, tựa như thiên nhiên hình thành, bốn phía trống trải đen nhánh, như đặt mình trong hư vô, chỉ có chín vòng xoáy tràn ngập tinh quang tồn tại bên trên, âm thầm chuyển động lại rực rỡ phi phàm.

Giống như chín cửa vào, cũng như chín phương thế giới.

Lúc Hứa Thanh ngóng nhìn, giọng nói của đội trưởng truyền đến.

“Tầng ngoài Đế lăng vốn là mê cung hỗn độn, nếu không biết nội tình, cho dù Uẩn Thần cũng khó có thể xuyên thủng, nhưng đối với ta mà nói, đơn giản giống như về nhà vậy.

Mà hạch tâm của mê cung nơi đây là chín vòng xoáy phía trên này, cũng là chín con đường, trong đó có năm đường sinh bốn đường tử, vả lại thời khắc đều biến hóa, khiến người ta khó phân sinh tử.”

Đội trưởng đứng trên không trung, chắp tay sau lưng nhìn chín vòng xoáy, vẻ mặt ngạo nghễ.

“Nhưng căn cứ nghiên cứu cùng chuẩn bị của ta kiếp trước, ta có nắm chắc bất kể chín cánh cửa này biến hóa sinh tử trộn lẫn thế nào, hễ là con đường ta đi, nó đều tự động hình thành sinh lộ cho ta!”

Đội trưởng hất cằm vẩy tay áo, thầm nghĩ mình nói lời này nhất định vị cách kinh người, nghĩ đến lấy sự lanh lợi của tiểu Thanh, tiếp theo hẳn là sẽ lộ ra biểu cẩm chấn động cùng kính nể.

Cho nên y đợi một hồi, nhưng phía dưới lại không hề truyền đến lời nói, vì vậy đội trưởng kinh ngạc cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ánh mắt Hứa Thanh không hề nhìn tới trên người mình mà nhìn qua vòng xoáy, trong mắt có vẻ lóe lên kỳ dị, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Đó là tử lộ, là con đường kiểu gì cũng chết, đừng nhìn.”

Đội trưởng ho khan một tiếng nhắc nhở.

Hứa Thanh không nghe, vẻ kỳ dị trong mắt càng đậm, hắn không biết vòng xoáy thứ bảy tồn tại cái gì, nhưng… chớp mắt khi tới đây, tòa Thần Tàng thứ hai trong cơ thể hắn, cũng chính là Độc Cấm Thần Tàng, truyền ra chấn động tương tự Thần Tàng thứ ba lúc trông thấy pho tượng.

Trong chấn động truyền lại khát vọng mãnh liệt!

Đội trưởng nhướn lông mi lên, đang muốn mở miệng, nhưng vào lúc này, hư vô một bên khác của động lại rung động, một người mặc đạo bào rộng thùng thình, kèm theo khí tức kinh khủng và bá đạo từ trong bước ra.

Gió dấy lên hất áo bào tung bay về phía sau, dán ở trên người, lộ ra đường nét thân thể mềm mại lại uyển chuyển tuyệt luân của đối phương.

Nửa người như dãy núi lên xuống, nửa người tựa khe rãnh ẩn hiện, nhất là đạo bào dán sát thân càng khiến người khác nhìn qua trong lòng lập tức nổi lên …cảm giác rạo rực khó tả.

Chính là Viêm Huyền Tử.

Một khắc xuất hiện nàng lập tức nhìn thấy Hứa Thanh, cũng nhìn thấy Nhị Ngưu, đầu tiên là khẽ giật mình sau đó trong mắt lập tức bộc phát tia sáng như nhật nguyệt, sát ý ngập trời nháy mắt hiện lên.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, đội trưởng sửng sốt một chút sau đó hít sâu, thần sắc đại biến la thất thanh.

“Vê lờ @@, sao ngươi lại tới đây?”

Nói xong, đội trưởng quay người muốn chạy, Viêm Huyền Tử tràn ngập sát ý như hủy thiên diệt địa, khí tức kinh khủng có thể so với Uẩn Thần khiến cho toàn bộ địa quật nổ vang, nàng bước ra một bước, đã trực tiếp đến bên cạnh chín con đường, tung một quyền về phía đội trưởng.

“Chết!”

Chương 2015: Biết gặp phải cường địch (1)

Thân ảnh xuất hiện ở bên cạnh vòng xoáy, mái tóc phấp phới, một thân đạo bào rộng thùng thình khó che được thân thể lồi lõm, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ phi phàm, mặc dù kèm theo sát khí nhưng lại tăng thêm vài phần tư thế oai hùng.

Mà theo nàng xuất thủ, toàn bộ động quật cũng rung chuyển, hình như có dấu hiệu tan vỡ, thật sự là một quyền có thể so với tu vi Uẩn Thần của Viêm Huyền Tử, bởi vì hận ý mà bộc phát toàn diện, đủ để nghiền nát hết thảy.

Dưới một quyền đó, không gian vặn vẹo, thời gian bị quấy nhiễu, xuyên thấu hư vô diệt sạch sinh tử.

Thậm chí Hứa Thanh cũng không kịp ra tay thì đội trưởng đã kêu thảm một tiếng, bởi một quyền của Viêm Huyền Tử, thân thể y trực tiếp bị đánh nổ tung.

Vô số thịt nát và mẩu xương vụn nương theo huyết vụ, cuốn ngược lại hơn mười trượng trên không trung.

Viêm Huyền Tử bốc lên sát cơ, sau một quyền cũng không dừng lại, bước một bước thẳng đến máu thịt tan vỡ của đội trưởng, chuẩn bị lần nữa vung quyền để hoàn toàn toái diệt.

Mà giờ phút này trong mắt Hứa Thanh đã ngưng trầm như trọng thủy, nhoáng một cái cuối cùng vào lúc Viêm Huyền Tử muốn đánh ra quyền thứ hai, lập tức phóng nhanh đến.

Hình thái Thần Linh trong nháy mắt triển khai đến tầng thứ tư, Cửu Lê chín đầu biến thành Vu giáp bao trùm toàn thân.

Chiến lực bạo tăng có thể so với Quy Hư đại viên mãn.

Hắn còn bấm niệm pháp quyết dấy lên Độc Cấm, Tử Nguyệt phủ xuống, khiến cho Thần Thuật của Tử chủ lộ ra, phân cách hư không, đồng thời càng có Thiên Đao hiển hiện.

Chỉ thấy không trung xuất hiện tòa miếu hư nhược, cửa miếu mở rộng, tượng thần bước xuống, rút đao chém.

Ánh đao như cầu vồng, như màn trời nghiêng, dung nhập chiến lực vào hình thái Thần Linh của Hứa Thanh, nhờ Cửu Lê gia trì, trong khe hở của Tàng Môn thứ ba tản ra chấn động càng hơn lúc trước.

Chém thẳng đến Viêm Huyền Tử.

Thân ảnh Viêm Huyền Tử dừng lại, một quyền đang đánh tới máu thịt đội trưởng cũng thuận thế chuyển động, đánh về phía Thiên Đao chém đến.

Âm thanh đinh tai nhức óc lay động tâm thần vang lên.

Quyền và đao đụng chạm.

Quyền không sao, đao tan vỡ!

Chiến lực của Viêm Huyền Tử kinh khủng vô cùng, cho Hứa Thanh cảm giác tựa như đối mặt không phải Quy Hư mà là Uẩn Thần chân chính!

Thật sự là bên trong cảnh giới Quy Hư này, Viêm Huyền Tử với tư cách thiên kiêu xếp hạng thứ nhất của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, mặc dù tu vi chưa viên mãn nhưng tư chất tuyệt luân, nội tình vô tận, khiến cho chiến lực của nàng đã siêu việt tuyệt đỉnh, định nghĩa cực hạn!

Giờ phút này dưới một quyền, chẳng những Thiên Đao sụp đổ mà còn dấy lên bá ý cuồng mãnh, quét sạch toàn thân Hứa Thanh, như vô số dãy núi ầm ầm đập tới, tựa như thiên địa sụp xuống trên người.

Vu giáp không ngừng sụp đổ, dù là hình thái Thần Linh cũng tản ra, hóa thành mấy trăm vạn hồn ti bay tứ tán.

Hứa Thanh càng là phun ra một ngụm máu tươi, lui ra phía sau hơn mười trượng.

Nhưng cuối cùng vẫn đã tranh thủ đủ thời gian cho đội trưởng.

Giữa không trung, máu thịt của đội trưởng nhanh chóng hội tụ, trong thời gian nháy mắt lại lần nữa tạo thành thân hình, cùng Hứa Thanh đứng hai vị trí khác biệt, nhìn chằm chằm vào Viêm Huyền Tử ở giữa bọn họ.

Thần sắc ngưng trọng, đồng thời sát ý cũng đã rất mãnh liệt.

“Tiểu sư đệ, chúng ta cùng chơi tên lưỡng tính này!”

Trong mắt đội trưởng hiện lên điên cuồng, vừa nói trong mắt vừa xuất hiện gương mặt, trong ánh mắt của gương mặt lại có gương mặt khác, số lượng vô tận, tầng tầng điệp gia, khí tức quỷ dị khuếch tán trên người.

Càng có vô tận khí lạnh tràn ra từ thân thể đội trưởng, trong lúc giơ tay phải lên, cánh tay máu thịt nhúc nhích, lại hóa thành một cây băng đao màu lam.

Đao này chỉ hơi hơi vung lên là hư vô tan vỡ, có thể thấy được sự sắc bén của nó. Đội trưởng đi đầu một bước chém về chỗ Viêm Huyền Tử.

Càng là vào thời điểm chém xuống, tay trái y bấm niệm pháp quyết, ánh sáng chói mắt màu lam từ trong cơ thể bộc phát, hình thành một mảnh biển ánh sáng màu lam, vòng quanh vô tận khí lạnh, một đường đóng băng.

Những nơi chém qua thì hư vô trở thành tầng băng, truyền ra âm thanh ken két cấp tốc lan tràn tới Viêm Huyền Tử.

Vẻ mặt Hứa Thanh cũng ngưng trọng, đây là lần đầu tiên hắn giao thủ cùng Viêm Huyền Tử, tuy chỉ mới đối chọi với một quyền cũng đủ cảm nhận trực diện được sự mạnh mẽ của đối thủ, cùng với khí tức bá đạo đến từ Viêm Huyền Tử tràn ra bây giờ, khiến cho hắn nghĩ tới một người.

Thánh Quân Tử!

Hai người không giống nhau, căn bản không cách nào so sánh cùng, sở dĩ Hứa Thanh nghĩ đến Thánh Quân Tử, là bởi vì giờ khắc này Viêm Huyền Tử tạo cho hắn cảm giác giống như năm đó lúc đối mặt với Thánh Quân Tử ở bên trong Hoàng Cấm.

Đều là cường đại và cao cao tại thượng như vậy, đều tạo cảm giác không thể địch nổi!

Nhưng năm đó Hứa Thanh đã đánh bại Thánh Quân Tử, cản trở con đường vô địch của Thánh Quân Tử, hôm nay đối mặt với Viêm Huyền Tử, trong lòng của hắn không khỏi dâng lên chiến ý.

Chiến ý ngay lập tức tăng vọt, thức hải bộc phát, Tàng Môn nổ vang, tu vi toàn thân Hứa Thanh kích động, hình thái Thần Linh lần nữa hình thành, Vu giáp cũng theo đó làm lại, chín đầu hiện hình ra ngoài hóa thành chín chiếc đèn lồng máu thịt, đầu rồng gầm thét.

Còn có Tam Sơn lộn ngược hiển lộ, Kim Ô tản hắc hỏa ra ngoài, trường thương màu đen dấy lên âm thanh bén nhọn, được Hứa Thanh nắm trong tay, cùng đội trưởng công kích thẳng đến Viêm Huyền Tử.

Trong chốc lát, ba người va chạm cùng nhau.

Âm thanh cực lớn truyền khắp động quật, như là khai thiên tích địa, đinh tai nhức óc.

Và thời khắc này sự cường hãn của Viêm Huyền Tử cũng đã hoàn toàn lộ ra, đối mặt với Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu ra tay cùng lúc, phương pháp ứng đối của nàng không phải thần thông, cũng chẳng phải pháp bảo ngoại vật, vẫn như cũ là nắm đấm!

Một quyền đánh sụp đổ đao của Nhị Ngưu, vỡ thành từng mảnh.

Một quyền cuốn trường thương màu đen của Hứa Thanh, trường thương văng ngược lại.

Một quyền phá vỡ băng của Nhị Ngưu, khí lạnh không thể xâm nhập chút nào.

Một quyền đánh nứt Tam Sơn trên trời của Hứa Thanh, sơn băng địa liệt!

Hình như một quyền của nàng có thể phá hủy hết thảy, giờ phút này nàng giậm chân tiến về phía trước, khí thế cương mãnh càng dần càng kinh người, cảm giác kinh khủng lan tràn bát phương, nhất là dáng người quyến rũ từ trước đến nay chưa từng có lại hội tụ thành một loại khí thế vô địch …lần nữa tung một quyền về phía Nhị Ngưu.

Mắt thấy đại quyền của Viêm Huyền Tử sắp hạ xuống, nhà tù 132 khu Đinh của Hứa Thanh oanh oanh biến ảo bao phủ lại.

Viêm Huyền Tử toàn thân khí phách ngập trời, một quyền đập tới là nhà tù 132 khu Đinh tan vỡ, mà nàng dứt khoát quay người, tiến thẳng tới phía Hứa Thanh.

Một bước một quyền, vỡ Cửu Lê, nát hình thái Thần Linh. Hứa Thanh phun ra máu tươi không ngừng rút lui, mắt thấy Viêm

Huyền Tử một đường thế như chẻ tre, vô số gương mặt trong đôi mắt đội trưởng đồng loạt mở miệng, âm thanh vô hình bén nhọn rung chuyển tâm thần, chấn rách tả tơi thần hồn.

Lúc này Viêm Huyền Tử vừa dừng lại.

Chương 2016: Biết gặp phải cường địch (2)

Ánh mắt đội trưởng điên cuồng, trong miệng truyền ra tiếng rống không giống con người, trước mặt thình lình xuất hiện bậc thang hư ảo cổ xưa!

Bậc thang đó biến ảo trên không trung, tổng cộng chín bậc, khí tức cổ xưa tang thương lan tràn, tựa như tới từ viễn cổ, mà đội trưởng nhấc chân trực tiếp bước thẳng tới.

Mỗi một bước thân thể đều run lên, ngực nhúc nhích, cho đến khi tới bậc thứ chín, một cái xương tay băng lam phá vỡ máu thịt trên ngực mà ra, kèm theo uy áp đáng sợ, cùng khí tức Viễn Cổ và làn gió tử vong, chộp tới phía Viêm Huyền Tử!

Mà Hứa Thanh cũng vậy, hắn không chút do dự giơ tay phải lên, Thiên Đạo lao ra thành thân đao, thần trớ Độc Cấm là lưỡi đao, Triêu Hà Quang hóa đao mang, Quỷ Đế Sơn hóa trảm đài, vận khí nhà tù 132 khu Đinh thành đao rãnh!

Kim Ô, Tử Nguyệt, đều lấy thời gian dung nạp, lấy mệnh đăng Nhật Quỹ thúc giục!

Trảm Thần Đài phủ xuống nơi đây, áp đao lập lòe bỗng nhiên trảm về phía Viêm Huyền Tử.

Hai người đồng thời ra tay triển khai tuyệt pháp, trong khoảng thời gian ngắn khí thế động trời, sát phạt tuyệt đỉnh. Khiến cường hãn như Viêm Huyền Tử trong mắt cũng lộ ra một tia ngưng trọng ...nhưng cũng chỉ là một tia!

Nàng giơ tay phải lên, chợt nắm chặt, hư không tan vỡ.

Ngay thời khắc này toàn thân lại lập lòe ánh sáng kim sắc, ánh sáng chảy xuôi toàn thân, lướt qua đạo cốt hình thành một cảm giác bất diệt, hội tụ đến nắm tay, hóa thành... Bất Diệt Đế Quyền!

Một quyền giáng đến Nhị Ngưu.

Xương tay băng lam trực tiếp nổ tung, thân thể Nhị Ngưu lần nữa tan vỡ, máu thịt bay tứ tán.

Một quyền giáng tới Hứa Thanh, Trảm Thần Đài trước giờ đều thuận lợi lại không cách nào chém xuống, chỉ có tiếng nổ vang truyền ra, không có đầu người bay lên, chỉ có thể hóa thành hư vô, lực lượng còn dư cuốn ngược lại thân Hứa Thanh khiến hắn liên tục phun máu tươi.

Nhưng Hứa Thanh cùng đội trưởng cùng nhau ra tay cũng không phải là không có hiệu quả gì, giờ phút này mặc dù Bất Diệt Đế Quyền chấn động thiên địa, nhưng sắc mặt của Viêm Huyền Tử vẫn tái nhợt một chút, khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi.

Nhưng sát ý vẫn bá đạo như trước, mãnh liệt như cũ, giờ phút này nhấc chân đi ra một bước, thẳng đến Nhị Ngưu.

Mục tiêu của nàng từ đầu cho tới giờ đều là Nhị Ngưu.

Tâm ý giết trâu, đã thành chấp niệm.

Nhưng ngay khi nàng hạ một bước xuống và giơ một quyền lên, một giọng nói khàn khàn truyền đến từ sau lưng.

“Thiên địa giới này, nhìn thành một giếng… . .”

“Trong giếng có vạn vật…”

Theo tiếng nói vang vọng, không trung động quật nổi lên rung động, bao trùm toàn bộ cũng bao gồm Viêm Huyền Tử.

Thân thể Viêm Huyền Tử lần nữa dừng lại, dưới chân hình thành mặt nước, mặt nước xuất hiện đạo ảnh.

Hứa Thanh xa xa không kịp lau đi máu tươi bên khóe miệng, trong mắt tràn ngập chiến ý, tay phải giơ lên, bỗng nhiên chụp tới thân ảnh dưới chân Viêm Huyền Tử.

Toàn thân Viêm Huyền Tử chấn động, trong lòng lần đầu xuất hiện một cỗ cảm giác sinh tử, nhưng trong nháy mắt kim quang chảy xuôi toàn thân đã dung nhập vào bên trong cái bóng trên mặt nước.

Cái bóng lóng lánh kim quang, lại hóa thành một vòng mặt trời, bỗng nhiên bay lên từ mặt nước!

Một khắc mặt trời mọc, nhiệt độ cao kinh khủng thiêu đốt toàn bộ, bất kể hư vô hay là mặt nước cũng lập tức bốc hơi, trực tiếp tiêu tán.

Tỉnh Trung Lao Nguyệt, bị phá!

Trong đầu Hứa Thanh nổ vang, hai mắt đỏ thẫm, linh hồn truyền đến đau nhức kịch liệt, nhưng đối với hắn mà nói chút đau nhức đó có thể thừa nhận, mà một cái chớp mắt Tỉnh Trung Lao Nguyệt vỡ vụn, Tàng Môn thứ ba trong cơ thể hắn nổ vang, viên cầu màu trắng bên trong va chạm Tàng Môn.

Tàng Môn chấn động, khe hở càng lớn, khí lạnh đến từ U Huỳnh ngay lập tức bộc phát.

Đó là Thái Âm lực, đó là lực lượng Tổ Nguyệt, đó là lực lượng có thể đông lại thời không, một khắc lao ra, trước mặt Hứa Thanh hội tụ một ngón tay, bỗng nhiên nhấn về phía Viêm Huyền Tử.

Hai mắt Viêm Huyền Tử co rút lại, giao chiến đến bây giờ, lần đầu tiên nàng lựa chọn lui về phía sau.

Nhưng ngay khi nàng lui ra phía sau, đội trưởng tan vỡ trở thành máu thịt, những máu thịt vỡ vụn ngay lập tức bay lên không, hóa thành từng con nhuyễn trùng màu lam, số lượng cực nhiều, lên đến mười vạn.

Toàn bộ dịch chuyển xuất hiện ở bốn phía Viêm Huyền Tử, tất cả nhuyễn trùng đều có gương mặt đội trưởng, giờ phút này đồng loạt há miệng, phun ra khí lạnh màu lam phả tới Viêm Huyền Tử.

Độ dày của khí lạnh siêu việt lúc trước, phối hợp với một ngón tay Thái Âm của Hứa Thanh, đóng băng hư vô, đóng băng thời không.

Âm thanh ken két trực tiếp truyền khắp bát phương, một khối băng thật lớn trực tiếp xuất hiện ngay trên không trung, trên nối với đỉnh động quật, dưới tiếp bốn vách của động quật.

Bên trong khối băng, thình lình là thân ảnh Viêm Huyền Tử bị phong ấn, vẫn không nhúc nhích.

“Vây khốn không được bao lâu, tiểu sư đệ, biết gặp phải cường địch, chúng ta mau bỏ đi, theo ta đi, đường ta bước vào sẽ tự động hình thành sinh lộ, nàng ta không vào được!”

Mười vạn nhuyễn trùng đồng loạt mở miệng, nhanh chóng cuốn ngược lại hội tụ thành thân ảnh đội trưởng chật vật, bay thẳng đến vòng xoáy thứ ba phía trên.

Hứa Thanh cũng không chần chờ, nháy mắt đuổi theo, nhưng khi sắp bước vào vòng xoáy thứ ba, mắt của hắn nhìn tới vòng xoáy thứ bảy, trong mắt lộ ra quyết đoán.

“Đại sư huynh, ta đi vào trong đó!”

Nói xong, Hứa Thanh bước về phía vòng xoáy thứ bảy.

“Đừng đi… . .”

Đội trưởng sững sờ, không đợi lời nói xong, thân ảnh Hứa Thanh đã biến mất.

Đội trưởng bất đắc dĩ, mắt thấy khối băng chấn động, y quay người chạy thẳng đến vòng xoáy thứ ba.

“Phụ thân chết nương lại tái giá, lão tử không quản nữa, tự theo thiên mệnh!”

Mà ngay khi thân ảnh của bọn họ tan biến không lâu, bên trong khối băng giữa động quật dị nổi lên biến.

Trong tầng băng, sau lưng Viêm Huyền Tử thình lình nổi lên hình ảnh một Đại Thế Giới hư ảo!

Bên trong Đại Thế Giới có tinh thần, có thiên địa, có sinh mạng.

Nháy mắt khi thế giới này xuất hiện, từng đạo thân ảnh vậy mà lao ra từ bên trong Đại Thế Giới hư ảo, trọn vẹn trên trăm, mà từng người lại đều là Viêm Huyền Tử!

Trên trăm Viêm Huyền Tử lập tức lao ra, riêng phần mình nắm tay, đồng loạt đấm về tầng băng bên ngoài.

Khối băng lập tức bạo khai, nhưng Viêm Huyền Tử cũng bị phản chấn, quần áo rách tan hơn phân nửa, lộ ra nửa người trên trắng bóng với đường cong đủ gây nghiệp chướng… Nhưng nàng không thèm để ý chút nào, trong mắt tràn ngập sát cơ, nhanh chóng bay vào vòng xoáy đuổi theo.

–

Cầu đề cử Ngọc Phiếu!

Chương 2017: Bắc Tuế Thanh Mộc (1)

Cùng lúc đó, chỗ viên tinh thần trong Thần Vực Đế lăng, theo những cây mặt người kêu rên, theo pho tượng ngoài thân núi Đế lăng sống lại, theo vòng xoáy trên màn trời chuyển động.

Vô tận phong bạo càng thêm kinh khủng và liên tục hơn so với trước kia.

Tựa như tận thế phủ xuống, lại như thiên phạt hàng lâm, toàn bộ viên tinh thần đều đang rung động lắc lư.

Tiếng thét và tiếng nức nở nghẹn ngào, vang vọng khắp thiên địa.

“Đáng chết, là tên khốn kiếp nào xúc động thần cấm nơi đây!!”

Trong gió lốc, một căn lều vải bằng da, có một người đang khoanh chân ngồi.

Căn lều vải bằng da của người này rất kỳ dị, không biết da đó lột từ loài thú nào, có thể đứng vững không ngã trong gió lốc.

Gió thổi tới vậy mà bị định trụ trong một tấc vuông ở đây.

Nhưng tâm của người ngồi trong đó lại không thể trấn định nổi, lúc này Phàm Thế Song cực kỳ phẫn nộ, ánh mắt lộ ra kiêng kị mãnh liệt, nhìn qua phía ngoài.

Mục tiêu gã tới Thần Vực, một mặt là vì tu vi bản thân viên mãn, một mặt khác là vì săn bắn sinh linh Thần Vực, mà hạch tâm của tất cả những thứ đó, chính là Đế lăng ở đây.

Vì vậy gia tộc của gã đã chuẩn bị thật lâu, cho nên sau khi tiến nhập vào Thần Vực, gã một đường không hề dừng lại đi thẳng đến nơi đây.

Nhưng gã không ngờ mình đã đến sau, ngay lúc đầu còn khá ổn, nhưng rất nhanh sau đó viên tinh thần này bỗng bộc phát giống như sống lại vậy.

Mà phương pháp gã bố trí để vào Đế lăng, bây giờ còn kém một chút mới hoàn thiện.

“Chỉ có thể liều một lần!”

Phàm Thế Song nghiến răng, cúi đầu hai tay bấm niệm pháp quyết, tiếp tục triển khai bí pháp gia tộc chuẩn bị cho gã.

Trên thực tế không chỉ gã nơi đây như thế, bây giờ trên viên tinh thần này còn có hai người cũng đang tiến hành việc tương tự, cũng đang chửi bới kẻ xúc động thần cấm trong lòng.

Thiên Mặc Tử, Thác Thạch Sơn.

Người phía trước tới sớm hơn, người sau cũng đã bỏ ra đại giới cực lớn thoát khỏi con sứa khổng lồ, rồi cuối cùng chạy đến.

Cộng thêm Viêm Huyền Tử, có thể thấy được mục tiêu của cả năm vị thiên kiên đứng đầu danh sách Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tất cả đều là nơi đây.

Vả lại phương pháp vào Đế lăng của từng người cũng không giống nhau, hiển nhiên đều là thế lực sau lưng chuẩn bị từ nhiều năm.

Chỉ là bởi vì cả viên tinh thần đột nhiên xuất hiện kịch biến, khiến cho phương pháp tiến vào của bọn họ trở nên càng thêm khó khăn, trả giá càng cao hơn nữa, hung hiểm phải trải qua cũng là như thế.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh bị ba người bọn họ chửi bới trong đáy lòng đang truy tìm thứ khiến Thần Tàng thứ hai khát vọng, bước vào bên vòng xoáy thứ bảy trong động quật.

Một khắc tiến vào như đi qua một tầng cách ngăn, hắn tới một cái hư không.

Đó là một mảnh hư vô vô tận, đen nhánh, lạnh như băng và lạ lẫm.

Trong không gian đen nhánh ấy, hết thảy cảm giác bên ngoài như bị bóc tách, không có phương hướng, không có đường xá, càng không có thiên địa.

Ngay cả ý thức hình như cũng đều trở nên chậm chạp, những gì nhìn thấy và nhận thấy, đều là bóng tối.

Quy tắc pháp tắc cũng không giống cùng bên ngoài.

Dường như trầm mê cùng trì trệ mới là đại đạo của nơi đây, hết thảy kẻ tiến vào đều phải tuân theo ý chí đó.

Hứa Thanh cũng không ngoại lệ.

Trong đen nhánh, thần niệm của hắn dần dần mất đi chấn động, suy nghĩ của hắn chầm chậm ngủ say, duy chỉ có khát vọng từ Thần Tàng thứ hai trong cơ thể tràn ra, đặc biệt mãnh liệt trong không gian hư nhược tuyệt đối yên tĩnh này.

Như một đoàn lửa, càng đốt càng mạnh, chỉ dẫn cảm giác cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tuân theo cảm giác này bản năng đi về phía trước, như một con cá bơi trong bóng tối hư vô.

Không biết qua bao lâu, có thể là một thế kỷ, cũng có thể là một hơi, khi khát vọng đến từ Thần Tàng thứ hai mãnh liệt đến cực hạn, con cá lập tức ra khỏi biển khơi, nhảy khỏi mặt biển.

Bước qua hư vô, đi tới một mảnh tinh không rực rỡ.

Chớp mắt tinh không chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, toàn bộ cảm giác mất đi đã trở về, thần niệm không hề chấn động lần nữa khởi động lại, suy nghĩ ngủ say cũng trong khoảnh khắc khôi phục.

Tiếp theo, hắn thấy được phương xa tinh không có hai tồn tại mênh mông khó có thể hình dung.

Đó là một gốc cây đại thụ dường như đại biểu sinh mệnh cùng khởi nguyên mênh mông, cùng với một con cự thú giống như đại biểu kinh khủng cùng tà ác vô biên!

Cây này cực lớn, chiếm cứ non nửa tinh không, thân cành cứng cỏi vừa thô vừa to tràn ngập đường vân thần bí, chĩa ra bát phương, mỗi một đạo hoa văn giống như cũng ẩn chứa quy tắc, ẩn chứa đại đạo.

Đồng thời có thể thấy được trên cây kết từng khỏa đạo quả, mỗi một quả đều như ngôi sao, viên tinh thần, hoặc là nói …đó chính là ngôi sao.

Từ xa nhìn lại, ngọn cây lan tràn vô tận, dường như tượng trưng cho ý của Chúa Tể, gốc cây xâm nhập vào tinh không, giống như chống đỡ vũ trụ.

Chỉ là có vẻ nó không được tươi tốt cho lắm, hơn phân nửa héo rũ, không chỉ cành như vậy, quả như ngôi sao ở trên cũng đồng dạng khô quắt, giống như sinh mệnh đang đang trôi qua.

Nhưng cho dù héo rũ, mỗi một cành cây cũng đều tản mát ra uy thế đáng sợ khó có thể nói rõ, chấn động tinh không, ảnh hưởng đến vũ trụ.

Về phần con cự thú đồng dạng kinh người, mặc dù không lớn bằng cây tinh không, nhưng cũng phải bằng một nửa, thân nó như trâu, toàn thân lượn lờ khói độc, giữa mông lung có thể thấy được mỗi một cọng lông trên thân cũng treo một cỗ thi hài, khoác lên người như thi giáp, nhìn thấy mà giật mình.

Nó đỉnh đầu trắng, tinh không làm nền, yêu dị phi phàm.

Một mắt chiếm cứ nửa mặt, đồng tử dựng thẳng tràn ra vô tận tà ác, càng có đuôi rắn như quấn tinh hà, phát ra tiếng rống toái diệt tinh thần.

Bây giờ cự thú đang giao chiến cùng cây tinh không, song phương tranh giành sinh tử với nhau, khí thế đều tuyệt đỉnh, nhất cử nhất động đều khiến cho cả mảnh tinh không này sụp xuống, diệt sạch như tận thế.

Chương 2018: Bắc Tuế Thanh Mộc (2)

Hứa Thanh từ xa nhìn thấy, nội tâm chấn động.

Mặc kệ là cây tinh không hay là cự thú, trong mắt hắn đều như Thần Linh, không thể chống cự, không thể rung chuyển.

Hắn không biết vì sao bọn họ chiến đấu, nhưng nhìn từ khát vọng của Thần Tàng thứ hai trong cơ thể, rõ ràng báo cho Hứa Thanh biết, con cự thú kinh khủng kia… . chính là đầu nguồn Thần Tàng khát vọng!

Mà trong khi Hứa Thanh chú ý đến trận tranh đấu trong tinh không, đuôi rắn của cự thú lập tức nhoáng một cái, con mắt rắn trực tiếp tập trung vào Hứa Thanh, sau đó hất lên, vạch phá tinh hà, phá toái hư không đến.

Nó há to miệng, muốn thôn phệ Hứa Thanh và cả tinh không bốn phía.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, cùng lúc đó đại thụ tinh không lay động, một mảnh lá cây cực lớn đột ngột hiện ra, đi đầu một bước xuất hiện ở phía trước Hứa Thanh.

Lá to như đại lục, khô hơn phân nửa, chỉ có hai thành khu vực hiện ra sinh cơ, giờ phút này trôi nổi uốn lượn như thuyền, thoáng một cái đã qua trước mặt Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, sức mạnh to lớn phủ xuống, Hứa Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếng gào to bên tai xa dần cho đến tan biến, đợi khi hết thảy mọi thứ trước mắt rõ ràng… . . Tinh không không có ở đây, đại thụ không có ở đây, cự thú cũng không thấy.

Hiện ra ở trong mắt Hứa Thanh là một thế giới.

Thế giới này màu xám, đại địa và bầu trời cũng là như thế, nơi ánh mắt nhìn thấy đều là sương mù mỏng manh, không thấy sinh mệnh, chỉ có phế tích xa xa cùng với sương mù mông lung.

Tâm thần Hứa Thanh ngưng tụ, ánh mắt đảo qua bốn phía, trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Nhớ lại từng màn từ khi bước vào vòng xoáy thứ bảy, mặc kệ là hư vô yên tĩnh lạnh như băng, hay là cây tinh không cùng cự thú tranh mệnh, hoặc là thế giới hiện ra ở trước mặt bây giờ, đều tạo cho hắn một loại cảm giác không chân thật.

Duy chỉ có khát vọng của Thần Tàng thứ hai trong cơ thể, hình như mới là tồn tại chân thật duy nhất.

“Con cự thú nọ chính là đầu nguồn khiến cho Thần Tàng Độc Cấm chấn động. . . . . Về phần mảnh lá cây nọ. . . . .”

Hứa Thanh nheo mắt lại.

Không biết giới này là ở trong lá cây, hay là trạm tiếp theo của cuộc hành trình trong vòng xoáy.

Một lát sau, Hứa Thanh thu hồi tâm thần, ngẩng đầu nhìn màn trời màu xám, lại cảm giác sương mù bốn phía.

Sương mù, là độc.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái bay về phương xa, mấy ngày sau trong mảnh trời đất bị sương độc bao phủ này, bên trong một mảnh phế tích, thân ảnh Hứa Thanh đứng phía trên một chỗ tháp nghiêng cao ngất.

“Đây là một thế giới héo rũ, không có sinh mạng, khả năng lớn chính là mảnh lá cây bay tới nọ. . . . .”

“Thứ khiến cho thế giới héo rũ, là độc nơi đây.”

“Có lẽ giới này đã từng phồn vinh, nhưng bây giờ. . . . Đã thành bụi bặm.”

Hứa Thanh cúi đầu, ánh mắt xuyên thấu sương mù nơi đây, nhìn qua phế tích bốn phía, có thể thấy được con đường không trọn vẹn, có thể thấy được dấu tích của kiến trúc, có thể thấy được cổ miếu sụp xuống, có thể thấy được pho tượng rách nát.

Nhìn qua toàn cảnh, có thể lờ mờ cảm thụ được sự phồn hoa của thành trì giới này không biết bao nhiêu năm trước.

Nhưng bây giờ, một mảnh tàn lụi.

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu hắn thu hồi ánh mắt, nhìn tới hơn mười khối bi văn sụp xuống trên phiến đá lớn phía trước tháp nghiêng.

Hắn vung tay phải lên, những mảnh vỡ bi văn lập tức trôi nổi, xếp đặt hội tụ lại, hình thành tấm bia đá vạn trượng.

Tuy là miễn cưỡng chắp vá nguyên vẹn, nhưng có tàn quang chậm rãi xuất hiện ở, từ xa nhìn lại, khói độc bao phủ thế giới, dường như dâng lên một tia ánh sáng văn minh.

Trong tàn quang lưu chuyển, phù văn của tấm bia đá cũng dần dần hiện ra rõ ràng.

Những thứ phù văn này nhìn qua khó hiểu ý nghĩa, nhưng nếu dùng thần thức bao phủ sẽ có nhận thức hiện ra trong lòng.

Nó ghi chép lịch sử giới này.

Giới tên Bắc Tuế Thiên, là một trong cửu thiên dưới trướng Tiên Đế, Tiên Đế thân phong Thanh Mộc là đạo của Bắc Tuế, che chở giới này, thủ vệ muôn dân trăm họ trăm vạn năm.

Nhưng Tiên Đế vẫn lạc, ngoại thần xâm nhập, cửu thiên sụp xuống, hạo kiếp tang thương.

Phía sau có tà sùng nhúng chàm giới này, độc hại thiên linh, hình thành đại dịch, lan khắp Bắc Tuế, suy yếu Thiên Đạo, muốn thôn phệ.

Bách tính giới này cửu tử trong dịch, tu sĩ giới này diệt trong ôn ấy.

Trong đó cũng có lần phản kháng, ba lượt cải mệnh, nhưng đều thất bại.

Một lần cuối cùng, thủ lĩnh giới này hội tụ toàn lực, cuối cùng khai thiên.

Nhưng trong khe nứt đi ra một hung thú, đầu trắng thân bò một mắt đuôi rắn, nháy mắt xuất hiện, thế giới héo rũ, trời sụp đất diệt.

Trên tháp nghiêng, Hứa Thanh cảm giác ấn ký của bi văn, hiểu ra nguồn gốc giới này và biết lý do khô héo, về phần Tiên Đế nhắc trong ấy, nghĩ đến hẳn là vị Tổ Đế nào đó chôn xuống bên trong Đế lăng.

“Bắc Tuế, Thanh Mộc… . .”

Hứa Thanh nghĩ tới cây đại thụ tinh không nọ.

Về phần hung thú tà sùng được miêu tả, giống như đúc cùng con thú hắn thấy trong tinh không lúc trước.

Giờ phút này sau khi trầm ngâm, Hứa Thanh đợi một hồi, không thấy những biến hóa khác xuất hiện, vì vậy đang muốn tản đi thần niệm.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói trầm thấp già nua, từ màn trời và đại địa, từ phế tích cùng bi văn, từ toàn bộ vật chất trong thế giới này, truyền tới trong lòng Hứa Thanh.

“Tà túy kia, tên là Minh Phỉ.”

“Là lúc tiên giới sụp đổ, ngoại thần xâm nhập, toàn bộ sinh linh tử vong, là oán hận ẩn chứa trong thất chủng cảm xúc tiêu cực của bọn họ hội tụ mà thành.”

“Tiểu hữu bên ngoài, ngươi là vị tu sĩ đầu tiên tới đây sau khi Tiên Đế vẫn lạc… .”

“Xin, giúp ta một chút.”

Vẻ mặt Hứa Thanh như thường, không có chút ngoài ý muốn nào, bây giờ ngẩng đầu nhìn màn trời, trầm thấp mở miệng.

“Ngươi là ai?”

“Tiên Đế ban cho tên Thanh Mộc, che chở Bắc Tuế, là Thiên Đạo của thế giới này.”

Giọng nói già nua vang vọng khắp bát phương.

Chương 2019: Cơ thể sống hoàn mỹ (1)

Giọng nói mênh mông truyền vào trong tâm thần, mí mắt Hứa Thanh cụp xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Trận chiến của các hạ và Minh Phỉ ở tinh không, tại hạ lực yếu không biết giúp đỡ như thế nào.”

“Nguyên nhân chính là như thế, mới cần tiểu hữu tương trợ.” Giọng nói của Thiên Đạo lần nữa truyền đến, âm thanh già nua, đồng thời cũng kèm theo cảm giác khẩn cầu.

“Cuộc chiến của ta cùng với tà túy kia là ở trong tinh không, cũng ở vạn giới, vừa tranh giành thiên mệnh, cũng là tranh giành đạo thổ.”

“Mà giới này là khởi nguyên của Bắc Tuế, cũng là điểm bắt đầu xuất hiện của tà túy Minh Phỉ, uẩn chứa nguyên thân đạo ảnh khác, vả lại đã cướp hơn phân nửa quyền hành Thiên Đạo giới này.”

“Kính xin tiểu hữu ở nơi đây, dẫn nguyên thân đạo ảnh của Minh Phỉ hiện ra, chém giết trăm lần trở lên!”

“Mỗi một lần nguyên thân đó tử vong, đều sẽ tiêu hao lực lượng bản nguyên của của Minh Phỉ, như thế có thể ảnh hướng với chiến trường tinh không, tạo ra cho ta thời cơ triển khai Thiên Mệnh!”

“Ta thẹn với Tiên Đế ban thưởng, không thể che chở muôn dân trăm họ giới này, bây giờ kéo dài hơi tàn, chỉ cầu mượn được thời cơ để đồng quy vu tận cùng tà túy kia, hoàn thành số mệnh của ta, làm tốt đạo của ta, bảo toàn pháp tắc Thiên Đạo, báo ân Tiên Đế.”

“Mà để báo đáp lại tiểu hữu... Ta sẽ lấy một mắt đang cộng vong cùng Minh Phỉ, tặng cho ngươi.”

“Tàng của ngươi, thiếu Thiên Đạo, vả lại bao gồm niệm đặc thù, mắt của Minh Phỉ bởi vì oán mà sinh, oán này đến từ kiếp nạn ngoại thần, do đó có thể xưng là Oán Thần, xứng đáng bổ sung cho ngươi.”

"Vả lại, đây cũng là phương pháp duy nhất để ngươi rời khỏi nơi đây."

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, từ chối cho ý kiến, ngẩng đầu nhìn sương mù trên màn trời.

Sương mù chứa độc, chảy xuôi thiên địa mà qua, khi thì giống như thác nước hạ xuống, rửa sạch đại địa, tổng thể nhìn như mỏng manh, nhưng bởi vì phạm vi to lớn, làm cho người ta có cảm giác che khuất bầu trời. Mà những lời đến từ Thanh Mộc tự xưng Thiên Đạo bản giới nói, cũng phù hợp một chút đạo lý, Hứa Thanh hiểu rõ Thần Tàng thứ hai của chính mình là Độc Cấm mà thành, cho nên ở trên vị cách ít có sinh linh nào có thể trở thành Thiên Đạo của Thần Tàng đó.

Dẫu sao bản chất của Độc Cấm, những năm qua Hứa Thanh đã sớm tìm hiểu rõ, đó là trớ chú của Thần.

Đây cũng là lý do tại sao hắn phải mạo hiểm đi vào vòng xoáy thứ bảy.

Mà nếu như oán của Minh Phỉ thật sự là oán khí muôn dân trăm họ sinh ra khi ngoại thần phủ xuống diệt thế, loại oán đối với Thần Linh này, trên trình độ nhất định hoàn toàn có thể phù hợp điều kiện trở thành Thiên Đạo của Thần Tàng Độc Cấm.

Điểm này từ chấn động của Thần Tàng Độc Cấm cùng với khát vọng tràn ra lúc trông thấy Minh Phỉ trong tinh không, đều có thể làm chứng minh.

Nhưng mà.....

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, mặt lộ vẻ trầm ngâm, sau đó bình tĩnh mở miệng.

"Có thể."

"Đa tạ tiểu hữu, ta không cách nào phân tâm nhiều lời cùng ngươi, giờ phút này tâm thần của ta đều đang phải tranh đấu cùng Minh Phỉ trong tinh không, ngươi chỉ cần dẫn động nơi đây chấn động kịch liệt, thực hiện hành động hủy diệt, như thế nguyên thân Minh Phỉ sẽ tự sẽ phủ xuống ngăn trở."

"Mà ngươi hoàn thành chức vụ của ta, ân trách nhiệm của ta, sau khi chuyện này thành công, lời hẹn của Thanh Mộc nhất định không quên!"

Giọng nói già nua kèm theo kiên quyết vang vọng bốn phương.

Sau đó vô số quang điểm lập lòe ở bát phương, bay lên trong thiên địa, giống như đại biểu thần niệm của đối phương, hội tụ thành một nhúm ánh sáng đi thẳng đến màn trời.

Nhìn qua chùm ánh sáng tan biến trên bầu trời, Hứa Thanh đứng trên tháp nghiêng thu hồi ánh mắt.

Vẻ mặt của hắn không buồn không vui, trầm như nước, vô tạp niệm, chỉ là trong mắt có thâm ý mắt về tấm bia đá chắp vá ra phía trước.

Sau một lúc lâu, hắn vung tay phải lên, tản đi lực lượng của tấm bia đá.

Tấm bia đá lớn ghi chép lịch sử ầm ầm sụp xuống, lại hóa thành hơn mười khối, rơi lả tả trên đất, mất đi quang huy lại bị long đong.

Hứa Thanh thở sâu, khoanh chân ngồi xuống trên tháp nghiêng, Thanh Mộc nói như vậy báo cho biết, muốn dẫn đạo ảnh nguyên thân của Minh Phỉ, cần thực hiện hành động hủy diệt.

(Xin phân tích và bàn sơ với các vị đạo hữu, từ câu trên cảm giác hơi ngược ngược, đó là vì sao hành động hủy diệt lại có thể khiến Minh Phỉ hiện thân? Thêm nữa yếu tố Hứa Thanh mắt có thâm ý, nghĩa là chuyện không hề đơn giản như vậy. Mạnh dạn đoán có thể ngược lại, Minh Phỉ mới chính là tồn tại thủ hộ giới này, hành động phá hủy thì mới dẫn kẻ thủ hộ xuất hiện ngăn lại. Vậy rất có thể Thanh Mộc mới là kẻ xâm nhập, đang lừa Hứa Thanh, tấm bia đá và nội dung trên đó là ngụy tạo.)

“Không cần phiền phức như thế.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, hai mắt lập tức đen nhánh, Tàng Môn thứ hai nổ vang, lực lượng Độc Cấm bên trong đột nhiên dâng lên, hòa nhập vào hai mắt.

Nơi ánh mắt nhìn tới, Độc Cấm bốc lên.

Hắn nhìn phế tích, toàn bộ kiến trúc phế tích nơi đây lập tức mơ hồ, con đường là như thế, kiến trúc cũng là như vậy, Độc Cấm thành sương mù, tự động xuất hiện và vặn vẹo hết thảy.

Hắn nhìn đại địa bốn phía, đại địa giới này như có mực nước tung bay, loang lổ từng điểm, lần lượt đen nhánh, khí tức Độc Cấm sinh sôi thành sương mù.

Hắn nhìn bầu trời, bầu trời cuộn trào, trong sương mù đầy trời nhiều hơn sương mù của Độc Cấm, cả hai không hề giao hòa với nhau, ngược lại là như đổ nước vào chảo, lập bức bùng nổ.

Ánh mắt nhìn tới, thần trớ phủ xuống.

Thiên địa nổ vang, bát phương gào thét, gió giục mây vần, sương mù cuồng bạo.

Rất nhanh, vạn vật bị ánh mắt của Hứa Thanh nhìn tới, sương mù đại biểu Độc Cấm không ngừng dâng lên, hội tụ trên không trung tháp nghiêng, cùng sương mù bốn phía của giới này, từ lúc mới bắt đầu bài xích, biến thành phân biệt rõ ràng.

Âm thanh oanh oanh vang vọng ngập trời.

Có thể thấy được bầu trời xuất hiện hai vòng xoáy, một là ở giữa, uẩn Độc Cấm của Hứa Thanh, cấp tốc chuyển động, khí thế dồi dào.

Hai là bốn phương, đến từ độc của giới này, tạo thành thế bao phủ, nghịch hướng xoay tròn, to lớn kinh người.

Hai cái vòng xoáy đồng thời chuyển động, đi ngược chiều lẫn nhau, tạo thành thế xé rách, khiến cho hư vô vỡ vụn, tia chớp đứt đoạn.

Chương 2020: Cơ thể sống hoàn mỹ (2)

Theo thời gian trôi qua càng dần càng mạnh, liên tục nổ vang, càng có gió lớn gào thét trên bề ngoài mặt đất, hình thành gió lốc, quét ngang toàn bộ, ảnh hướng đến giới này.

Từ xa nhìn lại, như là trời rách địa sập, tận thế phủ xuống.

Duy chỉ có Hứa Thanh trên tháp nghiêng dưới vòng xoáy, thần sắc như thường, nhìn không chuyển mắt tới bầu trời xa xa.

Trong gió lốc, tóc dài của hắn bay múa, quần áo phần phật như tiên như thần ở giữa thiên địa.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng gầm nhẹ như trâu truyền đến từ màn trời, tiếng này vang vọng, đinh tai nhức óc, lay động thiên địa.

Vả lại bản thân tự uẩn sấm sét, bao hàm pháp tắc quy tắc, những nơi âm thanh đi qua, trời không còn sụp đổ, đất không còn nứt ra, ngay cả vòng xoáy cũng đều bị làm cho dừng lại.

Gió cũng phải ngưng!

Duy chỉ có sương mù kịch liệt bốc lên, giống như thác nước từ trời hạ xuống, dường như một đóa hoa đổ xuống, tản ra ngoài bát phương, bên trong sương mù đó đi tới một hung thú.

Thân thể con thú này như trâu, đầu và mặt màu trắng, một mắt đồng tử dài dựng thẳng, đuôi là con rắn, vô cùng dữ tợn.

Theo nó đi tới, đại ôn vờn quanh, như là độc nguyên viễn cổ, cùng dịch đi theo.

Đi qua bầu trời, bầu trời mục nát.

Đi qua hư vô, hư vô thiếu mất.

Những nơi đi qua, độc dịch ngập trời, phủ lên bầu trời, lan tràn đại địa, mang theo sát ý cấp tốc bay đến phía Hứa Thanh.

Bộ dáng của nó chính là Minh Phỉ mà Hứa Thanh nhìn thấy trong tinh không, chỉ là so với nguyên thân trong tinh không, giờ phút này xuất hiện ở đây nhỏ hơn rất nhiều.

Nếu như bây giờ có phàm tục trông thấy, nhất định sẽ hoảng sợ tột cùng, nhưng ở trong mắt Hứa Thanh, mặc dù nó độc dịch kinh người, nhưng chiến lực đạo ảnh nguyên thân của Minh Phỉ giống như chỉ ở mức Quy Hư nhất giai.

Mà Hứa Thanh cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn đối với việc này, ngay khi Minh Phỉ cuốn độc dịch vọt tới, hắn lập tức tùy ý giơ tay phải lên, vỗ về phía trước.

Thiên địa chấn động, vô số hồn ti bay ra, tạo thành một bàn tay khổng lồ trên không trung, như tay thiên thần phía trước Hứa Thanh, bao phủ khí thế như cầu vồng, một phát bắt được.

Hung hăng bóp.

Oanh một tiếng, trước một hơi Minh Phỉ kinh khủng tuyệt luân trong mắt phàm tục, trong nháy mắt tiếp theo trực tiếp bị một chưởng Hứa Thanh dễ dàng bóp vỡ, hình thần câu diệt.

Nhưng vào một khắc bàn tay to lớn do hồn ti hình thành buông ra, muốn bị Hứa Thanh thu hồi, có ba thành hồn ti tạo thành bàn tay đột nhiên chấn động, lập tức từ huyết sắc hóa thành đen nhánh, càng có oán khí bốc lên ở.

Lại còn nhanh chóng lan tràn, như muốn bao phủ toàn bộ bàn tay vào.

Đó là Phỉ Độc!

Lần đầu tiên trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ lạ, không để ý tới bàn tay không trung, mà giơ tay lên trảo một cái, hồn ti trở thành màu đen lập tức bay thẳng đến phía hắn, rơi vào trong tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghiên cứu đối với độc đạo cực cao, cũng có kinh nghiệm phong phú, giờ phút này chú ý đến hồn ti màu đen trong lòng bàn tay, sau khi quan sát tỉ mỉ, hắn như có điều suy nghĩ chợt khẽ hấp.

Hồn ti màu đen lập tức dung nhập trong cơ thể Hứa Thanh.

Trong nháy mắt tiếp theo, vẻ mặt Hứa Thanh xuất hiện một tia hoảng hốt, theo đó có bạo ngược bốc lên, nhưng trong chớp mắt đã bị hắn đè xuống, Độc Cấm trong cơ thể bộc phát, lan tràn toàn thân, bao trùm hết thảy.

Khiến cho một đám hồn ti màu đen như bị tinh lọc tiêu tán.

Giờ phút này duy chỉ có ánh sáng trong mắt càng kỳ lạ hơn.

“Loại độc này hẳn là nhằm vào Thần Tính!”

Hứa Thanh thì thào, hiểu thêm càng nhiều hơn đối với độc của Minh Phỉ.

Độc của Minh Phỉ bởi vì oán Thần Linh mà sinh, cho nên có thể ô nhiễm Thần Tính, khiến Thần Tính mất ánh sáng rực rỡ, do đó vị cách hạ xuống, là độc hiếm có có thể sinh ra hiệu dụng đối với Thần Linh.

Vừa xong Hứa Thanh chỉ là chủ động dung nhập quan sát một tia, nhưng vẫn khiến cho Thần Tính, nhân tính, thú tính của hắn thoáng chốc mất đi căn bằng.

“Thú vị.”

Hứa Thanh liếm liếm bờ môi, đây là lần đầu tiên hắn gặp độc có thể xuất hiện chống lại trên trình độ nhất định cùng Độc Cấm, mặc dù không phải toàn bộ phương hướng, nhưng trên hiệu dụng đối với Thần Tính lại có một nét riêng.

Vì vậy Độc Cấm trong mắt toàn bộ triển khai, ngóng nhìn bàn tay hồn ti giữa không trung, một khắc ánh mắt hạ xuống, Độc Cấm và Phỉ Độc, lấy bàn tay kia là chiến trường, bỗng nhiên đối kháng với nhau.

Cùng lúc đó, thiên địa lần nữa nổ vang, địa phương Minh Phỉ tử vong, sương mù hội tụ đến từ thế giới, thân Minh Phỉ từ hư nhược biến thành chân thực, lần nữa hình thành, vả lại chiến lực lại tăng lên một chút so với trước, sau khi hình thành gào thét một tiếng bay nhanh tới Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay phải lên chợt trảo một cái, lần này không phải hồn ti hội tụ, mà dựa vào chiến lực kinh khủng cách không bắt lấy Minh Phỉ, dẫn tới trước người.

Minh Phỉ bị túm khó có thể vùng vẫy, duy chỉ có miệng phun khói độc, phủ lên bát phương.

Nhưng Hứa Thanh lại không để ý tới độc của Minh Phỉ, sau khi bắt đến trước mặt lập tức giơ tay chém xuống, rõ ràng cắt đứt thân thể Minh Phỉ, ánh mắt chuyên chú bắt đầu nghiên cứu.

Hắn muốn nghiên cứu kết cấu thân thể, kết cấu linh hồn cùng với bản chất kỳ độc của Minh Phỉ hình thành như thế nào.

Hành động này ngay cả bản thân Minh Phỉ cũng đều sững sờ, lập tức vùng vẫy càng thêm kịch liệt, nhưng chênh lệch giữa song phương cực lớn, khiến cho nó ngoại trừ độc có thể tạo thành ảnh hưởng đối với Hứa Thanh, những thứ khác không có hiệu quả.

Nhưng độc này cũng thật sự rất hung mãnh, sau khi Minh Phỉ phun ra bảy tám lần, Phỉ Độc phủ lên bát phương, xâm nhập Thần Tính, Hứa Thanh cũng phải nhíu mày, phất tay bên người xuất hiện trường thương màu đen, một thương xuyên thấu đầu Minh Phỉ, khiến cho hình thần lại diệt.

“Thân hư ảo, hồn mơ hồ, đúng là oán sinh, nhưng phương thức vận hành của oán trong cơ thể nó, có chút ý tứ… . .”

“Ta cần phân giải nhiều thêm mấy lần, mới có thể hiểu rõ nội chất.”

Ánh mắt Hứa Thanh sáng ngời, nhìn qua nơi Minh Phỉ tử vong, đáy lòng dâng lên chờ mong.

Mấy hơi thở sau, phía trước Hứa Thanh, Minh Phỉ lần nữa hình thành, một khắc hiện thân nó vừa muốn gào thét, nhưng nháy mắt tiếp theo bàn tay Hứa Thanh dĩ nhiên đã đến.

Hứa Thanh tiếp tục bắt được đưa tới gần, giơ tay lên phân giải chia lìa thân hình, chia lìa đuôi rắn, chia lìa tứ chi, ôm tinh thần học thuật, cẩn thận nghiên cứu.

Chương 2021: Thần Chi Ngũ Uế (1)

Thời gian trôi qua.

Hứa Thanh không nóng nảy, ngoại trừ lần đầu tiên ra tay là gọn gàng chém giết Minh Phỉ ra, hơn mười lần tiếp sau... . . Đều thực hiện phân giải cùng nghiên cứu là chủ yếu.

Nguyên do hơn mười lần tử vong, có đôi khi là bởi vì Minh Phỉ trong quá trình nghiên cứu đã hiến thân vì học thuật.

Phần nhiều thời điểm thì là bởi vì Minh Phỉ phun ra độc vô cùng nồng đậm, ô nhiễm bốn phía, ảnh hưởng đến Thần Tính của Hứa Thanh, khiến cho hắn nghiên cứu gặp phải trở ngại.

Nhưng không sao cả, mỗi một lần Minh Phỉ tử vong, cũng cần hơn mười hơi thở là khôi phục, quá trình này đủ để Hứa Thanh lấy hồn ti dẫn độc của đối phương đi.

Đây là phương pháp hóa giải độc Minh Phỉ nhanh mà hắn nghĩ đến.

Dẫu sao độc nhằm vào Thần Tính, mục tiêu cũng là Thần Tính, mà hồn ti là Thần Nguyên Hứa Thanh hình thành, tự nhiên cũng ẩn chứa Thần Tính của Hứa Thanh.

Tương ứng lực lượng Độc Cấm của Hứa Thanh cũng liên tục chống lại độc Minh Phỉ.

Vì vậy bên ở trong phế tích, hồn ti bị ô nhiễm càng ngày càng nhiều, lượn lờ bát phương, nhìn thấy mà giật mình.

Mặc dù như thế, nhưng Hứa Thanh vẫn còn tiếp tục nghiên cứu.

Dù là... sau mấy chục lần tử vong, mỗi một lần Minh Phỉ phục sinh, chiến lực đều có chỗ tăng lên, bây giờ lần nữa khôi phục, bạo phát ra chiến lực có thể so với Quy Hư nhị giai.

Khí thế nó cường đại, gầm thét như Thần Linh rống, độc càng mạnh hơn, thậm chí còn nương theo ôn dịch lan tràn...

Nhưng kết cục không có gì khác nhau, dù cho chiến lực Minh

Phỉ tăng trưởng như thế nào, sau một khắc Hứa Thanh giơ tay lên, lần nữa chụp nó tới gần như lúc trước.

Thuần thục phân tách, thuần thục đào móc, nghiên cứu hết sức chăm chú.

Đối với học tập và nghiên cứu, Hứa Thanh luôn rất cố chấp cũng rất nghiêm túc.

Điểm này ban đầu ở Thất Huyết Đồng đã thể hiện ra trên người hắn, những phạm nhân trong đại lao Bộ Hung ti, khi còn sống đều là người chứng kiến.

Những thứ đó cũng là nguyên nhân trọng yếu giúp Hứa Thanh trên đường đi tới có được tạo nghệ độc đạo như hôm nay.

Mà cuối cùng, là tôn trọng của Hứa Thanh đối với tri thức.

Như lúc này, hắn phất tay gọi ra trường thương màu đen xuyên suốt thân hình Minh Phỉ, giết Minh Phỉ đang bị hành hạ khó chịu chuẩn bị tự bạo.

“Kết cấu thân thể của Minh Phỉ. . . . . Có chút kỳ dị.”

“Nhưng mà, ta đã hiểu rõ một chút phương thức hình thành kỳ độc. . . . .”

Hứa Thanh thì thào, hai mắt nheo lại như có điều suy nghĩ, đồng thời không quên tản ra hồn ti, dẫn Phỉ Độc trong thân thể ra ngoài, sau đó ngóng nhìn nơi Minh Phỉ tử vong, chuẩn bị triển khai vòng nghiên cứu tiếp theo.

Lần này hắn muốn nghiên cứu một chút linh hồn Minh Phỉ.

Nhưng vào lúc này, sương mù của phiến thế giới này đột nhiên cuộn trào, như biển khơi cuồng bạo trong thiên địa, trong nháy mắt tiếp theo, hội tụ thẳng đến chỗ Minh Phỉ tử vong, trong chớp mắt. . . . . Minh Phỉ lần nữa xuất hiện.

Nháy mắt hiện thân, khí tức Quy Hư tam giai ầm ầm dựng lên, vòng quanh sương mù mang theo điên cuồng cùng cừu hận, thẳng đến Hứa Thanh.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng lại, trường thương màu đen lập tức đi đến đỉnh đầu nó, mắt thấy tới gần, Minh Phỉ bị thương chém giết nhiều lần, thân thể đột nhiên mơ hồ, tránh được trường thương màu đen, lúc xuất hiện đã ở trước mặt Hứa Thanh, đang muốn phun ra khói độc.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Thiên Đao hạ xuống.

Bỗng nhiên chém.

Thân hình Minh Phỉ chấn động, một phân thành hai, tan vỡ tại chỗ.

Một khắc nó tử vong, Kim Ô phía sau Hứa Thanh bốc lên, truyền ra tiếng kêu xuyên kim liệt thạch, chợt khẽ hấp về phía Minh Phỉ tan vỡ.

Minh Phỉ toái diệt, Kim Ô mờ mịt.

Hứa Thanh nhíu mày.

Hắn có thể cảm nhận được, dưới lần hấp này, không có bất kỳ linh hồn nào bị Kim Ô hút đi.

Mà hành động này của hắn hình như đã xúc phạm một chút cấm kỵ, vì vậy sương mù của phiến thế giới này đột nhiên cuồng bạo hơn, vòng xoáy trên bầu trời chớp mắt truyền ra tiếng nổ vang to lớn.

Thậm chí trong thiên địa cũng xuất hiện từng đạo tia chớp chạy loạn, bầu trời vặn vẹo, đại địa chấn động, hư vô truyền tới từng tiếng rống của Minh Phỉ, từ hư ảo trở thành chân thật.

Sau đó vòng xoáy trên bầu trời chợt bạo khai, đi ra một con Minh Phỉ lớn tới ngàn trượng.

Lần này nó xuất hiện, mặc kệ là khí thế hay là thân hình đều vượt xa nhiều so với trước kia, một khắc hiện thân, tiếng gầm thét càng là đinh tai nhức óc, như khai thiên tích địa.

Tiếp theo không đợi Hứa Thanh ra tay, nó mở cái miệng rộng ra chợt khẽ hấp.

Vào thời khắc này sương mù trong toàn bộ thế giới đều cuộn trào, từ bát phương hội tụ đến thẳng miệng Minh Phỉ, trong chớp mắt thế giới sạch bóng, tất cả sương mù đều bị Minh Phỉ hút hết.

Khí thế như cầu vồng.

Mà nó hấp thụ không chỉ là sương mù bên ngoài, ngay cả thân hình sở hữu cũng bao hàm ở.

Mắt thường có thể thấy được thân hình ngàn trượng cũng khô quắt lại như bị hấp thu, cho đến sau một khắc, thân hình của nó héo rũ, toàn thân cao thấp chỉ có một mắt trên mặt càng dần càng rực rỡ, ánh sáng âm u che đậy thế giới, trở thành thứ duy nhất nơi đây.

Ngóng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

“Không cho ta nghiên cứu linh hồn.. . . .”

Cùng lúc đó, một khắc thiên địa biến sắc thế giới phá toái, giọng nói già nua cùng một chút lo lắng của Thanh Mộc dồn dập vang vọng trong tâm thần của Hứa Thanh.

“Sự trợ giúp của tiểu hữu đã có hiệu quả, nhưng cần phải cẩn thận, tà túy nọ đã lâm vào tuyệt cảnh, không còn đưa tới thêm lực lượng dung nhập nguyên thân nữa, tới triển khai thần thông bổn mạng mạnh nhất của nó, muốn trấn áp ngươi.”

“Đây là.. . . . Thần Chi Ngũ Uế!”

“Kính xin tiểu hữu kéo dài thêm lâu hơn, tiêu hao lực lượng của nó, cuộc chiến của ta với nó trong tinh không đã đến thời khắc mấu chốt.”

Theo giọng nói của Thanh Mộc truyền đến, màn trời nổ vang, giống như trong tinh không bên ngoài bầu trời đang có chấn động cuồng bạo hơn bộc phát.

Trong khoảng thời gian ngắn, thế giới đều đang lay động, bắt đầu sụp đổ.

Đại địa toái nứt ra, từng khối đá vụn bất quy tắc bay lên trên không, vết rạn trên bầu trời giống như mặt gương vỡ, đường vân càng dần càng nhiều, sắp vỡ vụn.

Trong một cái chớp mắt, thế giới này hình như sắp gặp phải tận thế.

Chương 2022: Thần Chi Ngũ Uế (2)

Thân thể Hứa Thanh trên tháp nghiêng lần đầu từ khoanh chân đứng lên.

Ngay khi hắn đứng dậy, đồng tử của con mắt Minh Phỉ trên bầu trời dựng thẳng tản ra!

Một cỗ lực lượng vô cùng tà ác và cổ xưa bỗng nhiên phủ xuống.

Nương theo đạo âm trong tối tăm, nổ bể ở trong đầu Hứa Thanh.

“Đệ nhất uế, thần hỏa bốc khói, thần hỏa vốn không khói, bốc khói chứa hỗn tạp, là không thanh khiết.”

“Đệ nhị uế, thần hồn nổi dục, thần hồn vốn không dục, nổi dục chứa phàm trần, mất toàn bộ tri thức.”

“Đệ tam uế, thần thể suy yếu, thần thể vốn không suy yếu, suy yếu hiện mục nát, không vĩnh hằng.”

“Đệ tứ uế, điện thờ dính bụi, điện thờ vốn không bụi, dính bụi mất ánh sáng rực rỡ, đoạn hương hỏa.”

“Đệ ngũ uế, thần tính hiện uế, thần tính vốn không uế, nổi uế không trí, hạ vị cách.”

Đây là, Thần Chi Ngũ Uế.

Năm câu đạo âm vừa ra, thân hình Hứa Thanh chấn động, trong cơ thể hắn không có thần hỏa, vẫn xuất hiện dấu hiệu đệ nhất uế như trước, sinh sôi khói đen, phảng phất có tạp chất trống rỗng xuất hiện, làm cho người ta cảm giác không thanh khiết.

Sau đó là hồn rung chuyển, thất tình lục dục không cách nào điều khiển tự động bộc phát, giống như thủy triều muốn bao phủ hắn, ngũ thức lục giác toàn bộ đều mất.

Không chỉ như thế, thân hình càng xuất hiện dấu hiệu già yếu, sinh cơ ảm đạm, lộ ra hư thối.

Tiếp theo là toàn bộ hồn ti trong cơ thể hắn, những thứ này do Thần Nguyên hình thành, bây giờ dường như đã thay thế điện thờ bên trong đệ tứ uế, dính bụi bặm, mất đi ánh sáng rực rỡ.

Sau cùng là thần tính của hắn, bộc phát kịch liệt, nhân tính và thú tính không cách nào tự động điều khiển, dường như vị cách của bản thân cũng đã hạ xuống.

Coi như là Hứa Thanh sau khi thấy một màn này cũng phải thay đổi sắc mặt.

Hắn đã cảm nhận được, đây... . chính là độc chuyên môn nhằm vào Thần Linh!

Mà sau khi tự thân trải nghiệm, rốt cuộc Hứa Thanh cũng hiểu rõ tại sao Minh Phỉ thích hợp trở thành Thiên Đạo của Độc Cấm.

Bởi vì Thần Chi Ngũ Uế này, cùng Thần Chi Trớ Chú của hắn, có thể phối hợp hoàn mỹ, hình thành đệ lục uế.

Thần mệnh sinh trớ, thần mệnh vốn không trớ, hiện trớ mất mạng, diệt thần nguyên.

Những ý niệm này, đều là nháy mắt hiện ra trong đầu Hứa Thanh, mà sự hung mãnh của Thần Chi Ngũ Uế, cũng ở trong mấy hơi ngắn ngủi, bộc phát đến cực hạn.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, trong nháy mắt tiếp theo, sau lưng của hắn nổ vang, một tòa hư ảnh Nhật Quỹ khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện.

Quỹ châm ở trên chuyển động, giống như mở ra dòng sông thời gian, chấn động làm bọt nước dấy lên khiến đoạn thời gian 5 hơi thở trước tiêu tán trên sông dài.

Thời gian… . . cùng nhau nghịch chuyển theo quỹ châm!

Khói đen tạp chất bởi vì đệ nhất uế sinh sôi trong cơ thể hắn ngay lập tức tiêu tán.

Linh hồn rung chuyển cùng với thất tình lục dục xuất hiện cũng lập tức dẹp loạn, ngũ thức lục giác đánh mất toàn bộ trở về.

Thân hình già yếu chốc lát khôi phục, không còn hư thối.

Hồn ti trong cơ thể không còn bị bụi bặm, lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thần tính, nhân tính và thú tính lại cân bằng.

Theo thời gian đảo ngược, hầu như hết thảy đều quay về trước khi ngũ uế chưa hiện, mà sau khi Nhật Quỹ tản đi, Hứa Thanh nhướng mày.

Hắn phát hiện, mặc dù Nhật Quỹ nghịch chuyển thời gian, khiến bản thân khôi phục, nhưng không cách nào nghịch chuyển Thần Chi Ngũ Uế.

Độc nguyên của ngũ uế vẫn tồn tại như trước.

Chỉ là không hề bộc phát mà hội tụ vào một chỗ, giống như đang súc thế, có thể tưởng tượng không bao lâu sau nó sẽ lần nữa khuếch tán toàn thân.

Mà Hứa Thanh có kinh nghiệm xử lý độc phong phú, mặc kệ là cưỡng ép truyền lệnh cho Ảnh Tử đi cắn nuốt sạch, hay là dẫn tới ngón tay Thần Linh trong cơ thể, hoặc là mở ra cửa tới bên Cổ Linh Hoàng để đưa độc qua đó, đều có thể thử nghiệm.

Thậm chí còn có thể dùng phương pháp đối đãi với Thần Chi Trớ Chú lúc trước, lấy Nhật Quỹ để phối hợp, để cho thân thể lần lượt sinh ra kháng thể thích hợp, từ đó chậm rãi thừa nhận loại độc này.

Nhưng mà Hứa Thanh tất cả đều không chọn, lựa chọn của hắn là giơ tay phải lên, nháy mắt toàn bộ bàn tay biến thành Quỷ U, trở thành hơi mờ.

Sau đó vô cùng quyết đoán, trực tiếp đặt lên trên ngực, xuyên thấu qua máu thịt, lấy phương pháp Quỷ U, vươn tay phải vào trong thức hải của mình, đấm thẳng về phía Tàng Môn Độc Cấm đang khép kín.

Mặc dù Tàng Môn thứ hai này không có Thiên Đạo, nhưng bởi lực đấm mạnh Hứa Thanh, ngắn ngủi đã mở ra một đạo khe hở.

Mà nháy mắt khe hở xuất hiện, dưới sự khống chế của Hứa Thanh, một cỗ hấp lực bỗng nhiên bộc phát, bao phủ độc nguyên, hút cả gốc vào bên trong Tàng Môn thứ hai.

Khe hở trên cửa lớn trực tiếp tan biến, lại khép kín.

Mà độc nguyên đã bị phong vào bên trong Thần Tàng Độc Cấm.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua không trung, Minh Phỉ phát hiện uế độc của bản thân tan biến do đó thần sắc xuất hiện sững sờ.

Hứa Thanh giơ tay trái lên, trường thương màu đen lập lòe, Thiên Đao biến ảo.

Đao thương cùng vung, thiên địa nhất trảm.

Cường hãn như Minh Phỉ cũng toàn thân chấn động, sụp đổ vỡ vụn.

Cùng nhau sụp đổ còn có cái mảnh thế giới này, như mặt kính vỡ vụn, rơi xuống từng mảnh, lộ ra tinh không ở sau màn trời.

Trong tinh không, chân thân Minh Phỉ cực lớn phát ra tiếng kêu rên không cam lòng, biến thành vô cùng suy yếu, con mắt oán độc nhìn Hứa Thanh.

Muốn phản kích, nhưng đã không có lực xoay chuyển trời đất, thân hình bị cổ thụ Thanh Mộc hung hăng quấn quanh, dù cho nó vùng vẫy như thế nào cũng đều vô ích.

Cuối cùng bị những cành cây xuyên thấu thân hình, mây máu bay tứ tán, nhánh cây phá vỡ máu thịt từ nhiều vị trí mà ra.

Cực kỳ thê thảm, dần dần không còn động tĩnh.

Tinh không chấn động, tựa như oán nguyên tiêu tán, lần nữa được thanh sạch.

Mà đại thụ cũng liều mạng toàn lực, bây giờ dầu hết đèn tắt, lộ ra suy yếu và thoải mái.

“Đa tạ, ta đã không còn gì tiếc nuối nữa rồi.”

Giọng nói tang thương vang vọng, một nhánh cây quất vào mặt thi thể Minh Phỉ làm phần đầu tan vỡ, chỉ còn một con mắt tồn tại, bị nhánh cây cuốn tới, đưa thẳng đến phía Hứa Thanh.

“Tiểu hữu, vật đã hứa hẹn, tặng ngươi.”

Từ đầu đến cuối, Hứa Thanh phần lớn trầm mặc bây giờ vẫn trầm mặc như cũ, ngay khi một con mắt được đưa đến, hắn lập tức giơ tay phải lên, Thiên Đao hiển lộ như lôi đình chém về con mắt.

Khí thế như chấn thạch kinh thiên!

Con mắt tan vỡ!

“Diễn đủ chưa?”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Chương 2023: Đường này không chết (1)

Con mắt vỡ vụn thành từng khối, rơi lả tả xuống tinh không.

Giọng nói lãnh đạm của Hứa Thanh vang vọng trong tinh không như hư vô.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn không chấn động quá lớn, chỉ là bình tĩnh nhìn qua thi thể đã mất đi con mắt cùng với nhánh cây quấn quanh trên người Minh Phỉ xa xa, còn có đại thụ toàn thân tràn ra mục nát giống như hấp hối.

“Tiểu hữu, ngươi làm như vậy là có ý gì?”

Giọng nói tang thương đến từ Thanh Mộc kèm theo suy yếu và khó hiểu truyền ra.

Đáp lại nó là một cây trường thương màu đen với biển lửa vòng quanh, hóa thành một đạo vệt lửa trong tinh không, quyết đoán lao thẳng tới cây đại thụ.

Âm thanh nổ vang theo đó dựng lên, chiến trường của Thanh Mộc và Minh Phỉ xuất hiện cảm giác trùng lặp, dường như… . . Đó là một cái bong bóng khí do huyễn cảnh tạo thành.

Sáu khi trường thương xuyên suốt, bóng khí liên tục vỡ vụn.

Chớp mắt bong bóng khí vỡ ra, mùi mục nát và tử vong trong đó lan tràn khắp tinh không.

Cùng lúc đó, khối vụn con mắt bị Hứa Thanh đánh vỡ tung bay trong tinh không, giờ phút này hình thái bỗng nhiên cải biến, lại có từng đoàn từng đoàn khói đen sinh sôi từ trong, bên trong tràn ngập kịch độc và dơ bẩn, cuối cùng hội tụ thành thân ảnh mơ hồ của Minh Phỉ.

Nó nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Ngươi làm thế nào phát hiện?”

Giọng nói âm trầm kèm theo oán độc vang vọng.

Hứa Thanh nói không sai, đây thật ra là một tuồng kịch, cũng là thủ đoạn bất đắc dĩ của Minh Phỉ!

Nó thật sự đã quá hư nhược, năm đó dưới thần kiếp, nó đúng là do oán khí của tiên giới này sinh ra, cũng chính là vào thời khắc mấu chốt nhập chủ Bắc Tuế giới, ý đồ thôn phệ Thiên Đạo Thanh Mộc, từ đó để bản thân thu được lực lượng nghỉ lại.

Nhưng khác biệt cùng tin tức đã báo cho Hứa Thanh biết chính là, Thiên Đạo Thanh Mộc giao chiến cùng nó, cũng không phải kéo dài đến ngày hôm nay, mà đã kết thúc trong vô tận năm tháng trước.

Thanh Mộc lấy đòn sát thủ đồng quy vu tận, đánh trọng thương Minh Phỉ, bản thân diệt vong.

Mà tư cách người thủ hộ Bắc Tuế, Thanh Mộc có thể được Tiên Đế bổ nhiệm, tự nhiên có chỗ phi phàm của nó, cho nên đòn sát thủ ấy quả thực kinh người, dù không có chân chính đồng quy vu tận, thế nhưng khiến cho Minh Phỉ trọng thương khó để khôi phục cùng với bị phong ấn.

Vết thương đó không thể khỏi hẳn, chỉ có liên tục chuyển biến xấu.

Phong ấn càng là ngăn cách hết thảy, khiến Minh Phỉ như tiến vào lồng giam, vĩnh viễn mất khả năng rời đi.

Sau đó bởi vì bên ngoài đã trở thành Thần Vực, như là bên ngoài lồng giam lại có thêm lớp lồng giam khác, hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng.

Mà trong thế giới tĩnh mịch không có sinh cơ, không có người ngoài đến, cũng không có nguồn bổ sung thế này, Minh Phỉ chỉ có thể suy yếu chờ đợi tử vong tới gần.

Nhưng nó không cam lòng, nó muốn rời khỏi, muốn trở lại đỉnh phong, nhưng ở trong vô tận năm tháng trôi qua, suy yếu đã lan tràn ra toàn thân, héo rũ cũng là như thế.

Cho đến cuối cùng, khi một chút linh giác của nó sắp dập tắt, Hứa Thanh đến nơi đây.

Sự xuất hiện của Hứa Thanh cho Minh Phỉ hy vọng, nó coi trọng thân hình của Hứa Thanh, chỉ là hiện giờ nó đã suy yếu đến cực hạn, không có năng lực cưỡng ép cướp lấy.

Cho nên mới có trận thủ đoạn này.

Một cái chớp mắt Hứa Thanh xuất hiện, nó đã tạo ra ảo giác để cho Hứa Thanh thấy được cảnh tượng giao chiến nó muốn lộ ra, sau đó lại dẫn hắn vào một thế giới lá khô mục nát.

Trong đó, nó lấy thân phận Thanh Mộc câu thông cùng Hứa Thanh, giảng thuật chuyện xưa nửa thật nửa giả.

Mục đích của nó là để cho Hứa Thanh tin tưởng hết thảy.

Về phần Hứa Thanh chém giết nguyên thân Minh Phỉ ở trong huyễn cảnh, mặc dù cũng là giả, nhưng độc ẩn chứa trong đó là chân thật.

Nó muốn để cho Hứa Thanh trong lần lượt giết chóc, bất tri bất giác bị độc của nó chậm rãi xâm nhập.

Một khi thành công, như vậy nó có thể thông qua độc đoạt xá thân thể Hứa Thanh, từ đó thoát khốn rời khỏi nơi đây, đạt tự do.

Chỉ là mặc kệ nó nghĩ như thế nào đều không ngờ được, trước mặt đối phương, độc của mình rõ ràng có thể bị hóa giải trên trình độ nhất định, thậm chí càng làm cho nội tâm của nó chấn động, đó là đối phương vậy mà đang nghiên cứu!

Nhất là còn muốn đi nghiên cứu linh hồn của nó.

Nó lộ ra lo lắng, cho nên chỉ có thể liều mạng hết thảy, hiện ra Thần Chi Ngũ Uế, ý đồ dùng pháp này để đoạt xá, nhưng nó lại lần nữa tính sai.

Thần Chi Ngũ Uế, tương tự cũng bị hóa giải.

Nhưng mà thủ đoạn của nó cũng không phải chỉ có như vậy, nó còn có kế sách cuối cùng, đó chính là để cho Hứa Thanh cho rằng bản thân đã thành công, như vậy nó đã tặng con mắt để biểu thị cảm tạ.

Chỉ cần Hứa Thanh sáp nhập con mắt vào, đồng dạng cũng sẽ bị nó đoạt xá.

Chỉ là… . . một đao gọn gàng của Hứa Thanh đã chặt đứt hết thảy.

“Ngươi, phát hiện từ lúc nào?”

Giọng nói bao hàm cố chấp của Minh Phỉ lần nữa vang vọng.

Hứa Thanh không nói gì, giơ tay phải lên, vung lên về phía trước, trường thương màu đen lập tức ứng lệnh, toàn bộ hỏa diễm ẩn chứa trong đó bộc phát, ảnh hướng đến tinh không.

Trong nháy mắt tiếp theo, huyễn cảnh như bong bóng khí hoàn toàn vỡ vụn.

Lộ ra cảnh tượng chân thật của nơi đây.

Nơi đây không phải tinh không, mà là hư vô.

Một viên cầu giống như ngôi sao trôi lơ lửng ở bên trong hư vô, khổng lồ đồng thời có thể thấy viên cầu này rõ ràng là do nhánh cây héo rũ hư thối không biết tử vong bao nhiêu năm hình thành.

Vô số nhánh cây quấn quanh cùng một chỗ, tạo thành một cái. . . . . viên tinh cầu giống như lồng gỗ!

Mà ở bên trong lồng gỗ là chân thân của Minh Phỉ!

Thân thể của nó đúng là bị vô số nhánh cây xuyên suốt, vả lại khô quắt héo rũ, giống như cỗ thây khô, dù là phần đầu cũng là như thế.

Nguyên bản thi giáp trên người đã hóa thành vô số oan hồn, đang xuyên thẳng qua trong ngoài thân thể của nó, vĩnh hằng gặm cắn. . . . .

Toàn bộ thân thể chỉ có một con mắt coi như hoàn hảo.

Chương 2024: Đường này không chết (2)

Con mắt tuyệt vọng nhìn Hứa Thanh, trong đó không có thần thái, linh giác của nó đang dập tắt.

“Làm sao ngươi phát hiện… .”

Đây đã là chấp niệm của nó.

“Ta chưa bao giờ tin!”

Hứa Thanh nhìn tới con mắt, trầm giọng mở miệng, cất bước đi đến.

Một bước phía dưới, hắn đã đi tới trước lồng gỗ, trong lúc Thần Tàng Độc Cấm trong người càng dần càng truyền ra khát vọng mãnh liệt cùng nổ vang, hắn giơ tay phải lên đưa tới phía con mắt còn sót lại.

Nhấn một cái, Độc Cấm trong cơ thể toàn diện bộc phát, mà linh giác bên trong con mắt nọ cũng hoàn toàn tản đi.

Toàn bộ con mắt biến thành xám trắng, cùng với thi thể Minh Phỉ bay lên, hóa thành một mảnh sương mù xám, dung nhập vào Thần Tàng Độc Cấm trong cơ thể Hứa Thanh.

Thần Tàng Độc Cấm không hề chấn động, một lát sau trong đó tràn ra khí tức Thiên Đạo, tiếp theo run rẩy… Chỗ Tàng Môn thứ hai bỗng nhiên mở rộng!

Uy áp kinh khủng bởi vậy bộc phát, lực lượng kinh người từ nơi này bốc lên.

Có thể nhìn thấy bên trong Tàng Môn, trong Độc Cấm dâng lên một con mắt cực lớn, ngưng tụ ra con ngươi.

Sáu miếng ấn cổ xưa lưu chuyển ở, tạo cho người ta cảm giác thần bí, càng ẩn chứa lực lượng thần yểm.

Mắt này, là Thiên Đạo.

Ấn này, là Thần Chi Lục Uế.

Theo con mắt mất đi, thi hài của Minh Phỉ trở thành tro bụi, lồng gỗ tinh cầu cũng tương tự sụp xuống, cùng nhau tiêu tán bên trong hư vô, hóa thành một cái vòng xoáy.

Đó là đường rời khỏi nơi đây.

Như vậy, Thanh Mộc và Minh Phỉ chấm dứt số mệnh, viên mãn nhân quả, hình thần câu diệt.

Trong hư vô chỉ có dư âm chấp niệm thật lâu không tiêu tan.

“Làm sao ngươi phát hiện… .”

Chấp niệm này rơi vào trong lòng Hứa Thanh, vang vọng bên trong Thần Tàng Độc Cấm của hắn, vì vậy một khắc đi vào vòng xoáy rời khỏi nơi đây, Hứa Thanh nhàn nhạt nói.

“Ta đã xem qua Tế Vũ.”

Đối với Thần Linh thì Tế Vũ có thể cải biến nhận thức, nên huyễn thuật của Minh Phỉ thật sự không coi vào đâu.

Hứa Thanh bước vào vòng xoáy, thân ảnh tan biến.

Con đường thứ bảy không phải một cái tử lộ, mà là sinh lộ.

…

Lăng mộ Tổ Đế, hoặc là lăng mộ Tiên Đế, kết cấu không hề phức tạp.

Bên ngoài là mê cung, tiếp theo là chọn lựa cửa sinh tử, mà điểm cuối cùng chính là Đế cung.

Cũng là chỗ thi cốt Tiên Đế yên nghỉ.

Đế cung cực lớn, tự thành không gian, như đại thế giới bao la mờ mịt.

Có thiên, có địa.

Tồn tại trên bầu trời là 108 ngôi sao được đính lại nơi đây!

Chúng nó trải thành tinh không của Đế cung.

Mà những ngôi sao này cũng đều quỷ dị, mặt nhìn đại địa, vĩnh viễn tràn ra tinh quang sao thổ, nhưng mà mặt lưng của bọn nó, lại là mọc ra mặt người kinh khủng cực lớn.

Âm thanh đau khổ kêu rên tản ra trên bầu trời Đế cung, như là một táng khúc.

Cùng táng khúc vang vọng, nếu như cẩn thận nhìn, còn có thể thấy chính diện 108 viên ngôi sao, bên trong tinh quang lại tồn tại một chút thân ảnh ngồi ngược lại.

Viêm Huyền Tử, Thác Thạch Sơn, Thiên Mặc Tử, Phàm Thế Song… . . trên ngôi sao khác biệt, khoanh chân ngồi ngược lại, trong mắt đều bị lộ ra cảnh giác, ngẩng đầu ngóng nhìn Đế cung, giống như đang chờ đợi thời cơ đến.

Hiển nhiên, gia tộc cùng thế lực phía sau bọn họ, với nội tình chống đỡ đã cung cấp phương pháp đi vào, khiến cho bọn họ cũng đến được nơi đây.

Mà đội trưởng tự nhiên cũng ở trong đó, chỉ là đối với những người khác, thần sắc đội trưởng có chút lo lắng, thi thoảng lại nhìn ngôi sao không người bốn phía, lúc lại nhìn xem Đế cung ở dưới ngôi sao.

Nơi bọn họ nhìn, vô số tinh quang tung bay hội tụ, hóa thành chín con rồng tinh quang sinh động như thật, dạo chơi trong thiên địa.

Trừ thứ đó ra, còn có hai khỏa ngôi sao càng thêm lập lòe, đó là nhật nguyệt bị giam cầm ở nơi đây, lưu chuyển dựa theo quỹ tích cố định.

Lúc mặt trời tới, tràn ra thái dương lực màu vàng, nóng bức vô cùng.

Lúc mặt trăng tới, tràn ra thái âm lực màu bạc, băng hàn vô tận.

Dưới nhật nguyệt trên đại địa, vẫn tồn tại một kiện Tán La Hoa Cái bảy màu xoay tròn, che đậy nửa đại địa!

Kiện Tán La này treo rất nhiều lục lạc thủy tinh, trong lúc xoay tròn truyền ra âm thanh đinh đinh đang đang, thanh thúy như tiên âm, hòa tấu cùng tiếng kêu rên của tinh không, dị thường mà lại thần thánh.

Bốn phía còn có nhiều tinh kỳ, chuông nhạc, trống lớn…

Đều khổng lồ, trôi lơ lửng trong không trung.

Đó đều là những vật tự táng.

Chín con tinh long, dạo chơi chung quanh những vật tự táng, giống như đang thủ hộ.

Mà phía dưới, có thể thấy được đại địa.

Đại địa này cũng không phải là bùn đất, mà là vô số da chắp vá ra, trong đó có nhân tộc, dị tộc, vô số tộc quần, trải thành đất của Đế cung, trong đó có dãy núi có dòng sông.

Dãy núi là hài cốt xếp thành, sông là máu tươi hội tụ.

Trừ những thứ đó ra, còn có từng dãy tượng binh mã mặc áo giáp, tràn ra hung ý ngập trời!

Số lượng cực nhiều, vô biên vô hạn.

Mà vị trí trung tâm của đại địa kinh khủng này, cũng chính là phía dưới chiếc Tán La, thình lình tồn tại một tòa tế đàn cao ngất!

Trên tế đàn, đặt một cỗ quan tài tử kim!

Bên trên điêu khắc hình ảnh triều bái, miêu tả núi sông, tôn quý tột cùng, là quan tài của Tiên Đế.

Cũng chính vào thời điểm này, phía trên Đế cung, bên trong 108 ngôi sao có một viên ngôi sao vốn không người bỗng nhiên xuất hiện chấn động, trong nháy mắt tiếp theo… . . Một thân ảnh từ hư vô đến, lập tức rõ ràng.

Chính là Hứa Thanh.

Nháy mắt xuất hiện, Hứa Thanh thấy được Đế cung, càng thấy được những thân ảnh quen thuộc trên các ngôi sao bốn phía, tất cả để cho hắn ý thức được, có lẽ mình đã tới chậm.

Cùng lúc đó, từng ánh mắt cũng hội tụ đến, biểu cảm mọi người khác nhau.

Đội trưởng cũng là người trước tiên chú ý tới Hứa Thanh xuất hiện, vẻ mặt lo lắng lập tức tan biến, mặt mày hớn hở phất tay về phía Hứa Thanh.

“Rốt cuộc tiểu sư đệ ngươi cũng tới, nếu ngươi còn không xuất hiện, ta sẽ thật sự cho là ngươi đã xong đời rồi.”

Chương 2025: Đến không muộn, ta tới thu hoạch (1)

Lời của đội trưởng vang lên trong tâm thần Hứa Thanh.

Hứa Thanh nở nụ cười.

Hắn biết rõ, có lẽ mình tới vẫn chưa tính là muộn.

Mà trông thấy đội trưởng cùng với Viêm Huyền Tử ở đây cũng trong dự liệu của hắn, nhưng còn Thiên Mặc Tử và Thác Thạch Sơn cùng Phàm Thế Song vậy mà cũng ở đây để cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Dẫu sao Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đã mở Thần Vực này không chỉ một lần, mà có thể trở thành thiên kiêu trong 5 vị trí đầu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tất nhiên gia tộc hoặc là thế lực phía sau có thời gian càng dài đi chuẩn bị.

Mà bọn họ xuất hiện ở nơi đây, cũng đủ để nói rõ nơi đây… Mới là chỗ có tạo hóa và cơ duyên lớn nhất trong Thần Vực!

Đồng thời cũng gián tiếp chứng minh khứu giác của đội trưởng với cái gọi là đại sự.

Vì vậy Hứa Thanh gật đầu đáp lại với đội trưởng, sau đó đảo mắt nhìn qua mọi người, trong đó Viêm Huyền Tử hừ lạnh một tiếng, Thiên Mặc Tử thì lộ ra vui mừng, vẻ mặt Thác Thạch Sơn méo xệch, Phàm Thế Song thì cúi đầu tránh né.

Bọn họ không có nhiều lời, cũng không ngoài ý muốn đối với sự xuất hiện của Hứa Thanh.

Hiển nhiên trong nhận thức của bọn họ, Hứa Thanh vốn nên xuất hiện ở đây từ sớm, không xuất hiện thì mới kinh ngạc.

Mà theo hắn nhìn qua, sau khi thu cả mảnh Đế cung mênh mông vào trong lòng, tinh thần Hứa Thanh cũng xuất hiện thêm càng nhiều cảm giác hơn nữa.

Ví dụ như 108 ngôi sao trên tinh không Đế cung, tầng ngoài mỗi một viên đều tồn tại bích chướng vô hình.

Mặc dù mắt thường khó thấy bích chướng, nhưng thông qua thần niệm có thể cảm thụ lực lượng của nó như là phong ấn, ngăn cản mọi người bên trong ngôi sao rời khỏi.

Chỉ là mặc dù bích chướng có thần thông, có lẽ có thể vây khốn đám người Thiên Mặc Tử, nhưng Hứa Thanh cảm thấy mặc kệ là đội trưởng hay là Viêm Huyền Tử, nếu như muốn đánh vỡ bích chướng cũng không phải khó khăn.

Nhưng coi như là hai người bọn họ, bây giờ vẫn ngồi trong ngôi sao.

“Không muốn rời đi? Hay là thời cơ chưa tới?”

Tất cả đều là trong lúc Hứa Thanh lướt mắt nhìn qua lơ lửng hiện ra trong lòng.

Mà rất nhanh hắn đã phát hiện đáp án.

Phía dưới ngôi sao tồn tại hai viên nhật nguyệt càng thêm khổng lồ, giờ phút này trong lúc luân chuyển, mặt trời dựa theo quỹ tích giống như một ngày mới đã đến.

Di chuyển trên màn trời.

Một cỗ lực lượng cực nóng cùng bá đạo vô thượng và nóng nảy, ẩn chứa uy năng kinh khủng tràn ra từ trên mặt trời, như là hỏa cầu cực lớn khiến cho cả tinh không đều bị ánh lửa thắp sáng.

Càng là tới gần, luồng uy năng đó lại càng kinh người, ảnh hưởng đến toàn bộ ngôi sao, lại bị bích chướng ngoài ngôi sao ngăn cản, lọc đi phần nóng nảy cùng kinh khủng, đưa lực lượng mặt trời thuần khiết vào bên trong bích chướng.

Thiên Mặc Tử, Thác Thạch Sơn còn có Viêm Huyền Tử, thân thể ba người riêng phần mình nổ vang, hấp thu lực lượng đến từ mặt trời, rèn luyện thân thể cùng thần hồn.

Theo họ hấp thu, đám khí tức trên thân rõ ràng tăng lên.

Đây chính là nguyên nhân Viêm Huyền Tử không phá vỡ bích chướng!

Cũng là lý do vì sao mọi người muốn khoanh chân ngồi trên ngôi sao!

Bởi vì bích chương của ngôi sao vừa là phong ấn đối với bọn họ, đồng thời cũng là một loại bảo hộ, khiến cho ngôi sao tựa như đạo đài, trở thành nơi tốt nhất và an toàn nhất để hấp thu lực lượng.

“Đây là Thái Dương lực!”

Thời khắc này thần niệm của đội trưởng cũng truyền vào trong đầu Hứa Thanh.

“Một hồi mặt trăng đến sẽ tràn ra Thái Âm lực, lúc trước ta đã nói cùng với ngươi rồi tiểu sư đệ, bên trong Đế lăng mới là bảo bối, ngươi không nghe, đi liều mạng cùng pho tượng phía ngoài.”

“Ngươi xem, Thái Âm Lực ở đây không phải càng nhiều hơn sao?”

Đội trưởng lắc đầu cảm khái, lộ ra vẻ mặt Hứa Thanh vẫn là còn trẻ chưa trải sự đời.

Hứa Thanh trầm mặc, chú ý đến mặt trăng trên Đế cung, bởi vì bây giờ mặt trời đã đến, cho nên không cách nào cảm ứng lực lượng của mặt trăng, nhưng thông qua mức độ nồng đậm của lực lượng mặt trời, hắn có thể phán đoán ra đội trưởng nói không sai.

Hình như trận chiến cùng pho tượng ngoài lăng mộ đúng là hơi không có ý nghĩa.

Nhìn thấy biểu cảm của Hứa Thanh, đội trưởng đắc ý hơn, vừa muốn tiếp tục truyền âm.

Nhưng vào lúc này, Thác Thạch Sơn đang hấp thu lực lượng mặt trời thân thể bỗng chấn động mạnh một cái, ở vị trí đan điền xuất hiện ánh sáng sáng ngời, tựa như có một ngôi sao lập lòe ở.

Theo đó cùng nhau xuất hiện là bốn phía lăng không lộ ra từng đạo ngân…

Những đạo ngân này nhanh chóng hóa thành bong bóng khí, dần dần càng nhiều, hội tụ với nhau tạo thành một cái đại thế giới hư ảo.

Dưới ánh sao ở đan điền của Thác Thạch Sơn, đại thế giới hư ảo lại thể hiện ra một tia cảm giác chân thật, phảng phất như có sinh mệnh đang uẩn sinh trong đó.

Càng có một cỗ khí tức chấn động bát phương, mênh mông kinh người, siêu việt hơn xa cảnh giới Quy Hư, bộc phát ra từ trong thế giới đang từ hư nhược hóa thực.

Đó là… khí tức Uẩn Thần.

Thác Thạch Sơn đang mượn nhờ lực lượng mặt trời nơi đây, hoàn thiện đạo của chính mình, thắp sáng con đường của mình, đắp nặn đại thế giới của bản thân.

Một khi thành công, vậy chính là Uẩn Thần!

Đây chính là mục đích sau cùng của gã khi tới Thần Vực, thân là một trong thiên kiêu tuyệt đỉnh của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, mặc dù mặt ngoài gã không đi đến cuối cùng của cảnh giới Quy Khư, nhưng đã sớm rèn luyện đến cực hạn.

Mà gã cũng biết mình có chênh lệch cùng những người khác, cho nên gã không quá nghiêm khắc về phần hoàn mỹ cùng người bên ngoài, gã theo đuổi là cực hạn của bản thân mình.

Bây giờ cực hạn của gã đã đến, cho nên… . . gã không chút do dự lựa chọn tấn cấp!

Mà cũng không có nơi nào thích hợp hơn để thắp sáng đại thế giới so với nơi đây, bởi vì lực lượng mặt trời đại biểu sinh cơ, đại biểu vô hạn khả năng, nhất là gã hiểu được mặt trời ở bên trong Đế lăng… Là mặt trời ban đầu của giới này!

Cũng là mặt trời duy nhất, là thái sơ, thái dương, lực lượng của nó sánh cùng Tổ Nhật của Vọng Cổ, mặc dù sức mạnh có khác biệt, nhưng vị cách tương tự.

Chương 2026: Đến không muộn, ta tới thu hoạch (2)

Đây không chỉ là lựa chọn của gã, cũng là lựa chọn của Thiên Mặc Tử.

Cho nên lúc thân thể của Thác Thạch Sơn sáng lên đạo ngôi sao thứ hai, chỗ ngôi sao của Thiên Mặc Tử tương tự có ánh sáng bộc phát, khí tức cùng uy áp đáng sợ theo đó bốc lên.

Gã cũng đang tấn cấp.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngôi sao của hai người đồng loạt nổ vang.

Một màn này chiếu vào trong mắt Hứa Thanh, hắn hiểu được hết thảy, đồng thời cũng mạnh mẽ nhìn về phía Viêm Huyền Tử.

Trước khi Viêm Huyền Tử tấn cấp Uẩn Thần, Hứa Thanh hiểu rất rõ trình độ cường hãn của nàng, mà hai người Thiên Mặc Tử thành đạo đầu tiên đại biểu không phải mạnh nhất, mà bởi vì là cực hạn của bọn họ có hạn.

Trong những thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, người có mức cực hạn gần như vô hạn chỉ có Viêm Huyền Tử.

Cho nên nàng cần thêm càng nhiều Thái Dương lực hơn nữa.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn lại, Viêm Huyền Tử khoanh chân ngồi trên ngôi sao đỉnh đầu lập tức nổ vang, năm cánh Tàng Môn to lớn vừa cổ xưa tang thương lại không thiếu xa hoa nháy mắt hiện ra.

Năm cánh cửa toàn bộ mở rộng, tràn ra hấp lực cực lớn.

Trong khoảnh khắc có rất nhiều Thái Dương lực bay thẳng đến Viêm Huyền Tử, tràn vào năm cánh cửa, đồng thời ở cánh cửa thứ ba xuất hiện đạo ngân cùng bong bóng khí và khư thổ.

Đạo ngân không ngừng tăng vọt, bong bóng khí tràn ra vô tận, hội tụ khư thổ…Khiến cho mảnh khư thổ không ngừng biến lớn, đã vượt qua cực hạn một cái đại thế giới, muốn hình thành một cái đại thế giới siêu cấp lớn trước đó chưa từng có!

Chỉ là đại thế giới như vậy, mặc dù đất có thể vô hạn, nhưng trời xứng đôi tương ứng cùng nó…. . Lại rất khó bao phủ.

Nhưng nếu sau cùng quả thật có thể xuất hiện trời tương xứng cùng đất, như vậy một khắc Viêm Huyền Tử tấn thăng, nàng sẽ lập tức đạt tuyệt đỉnh bên trong cảnh giới Uẩn Thần đệ nhất giai.

Bởi vì trình độ giới của nàng to lớn siêu việt hết thảy, cổ kim cũng hiếm thấy.

Bởi vậy có thể thấy được thiên tư và quyết tâm của nàng.

Nhìn qua ba thiên kiêu Viêm Nguyệt tấn cấp, chẳng biết tại sao trong đầu Hứa Thanh lại nhớ về lúc ở Thất Huyết Đồng, có người đã nói với hắn.

“Đây là một trận tranh giành đại thế, thiên kiêu liên tiếp xuất hiện, có lẽ là một lần tự cứu cuối cùng của Thiên Đạo Vọng Cổ!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang.

Trong nháy mắt tiếp theo, mặt trời đã đi qua, mặt trăng từ xa đến gần.

Thái Âm lực, xua tán mặt trời cuốn tới.

Phàm Thế Song cúi đầu bỗng nhiên ngẩng lên, hai mắt lộ ra cố chấp, nội tâm kiên định, lúc trước trơ mắt nhìn Hứa Thanh chém giết Tịch Đông Tử, gã biết mình không bằng Hứa Thanh, càng không bằng Viêm Huyền Tử, nhưng cũng chỉ là quá khứ không bằng mà thôi.

Gã vững chắc tin tưởng tương lai của mình chính là vĩnh viễn tốt đẹp.

Tương lai ai mạnh ai yếu, còn không nhất định!

Tín niệm này đã giúp gã chèo chống, khi Thái Âm lực đến, triển khai điên cuồng phun ra nuốt vào, mi tâm hội tụ ánh trăng, cho đến khi trở thành ánh sao lập lòe.

Gã tương tự bắt đầu tấn cấp!

Đồng dạng đang hấp thu Thái Âm lực còn có Nhị Ngưu.

Vả lại so sánh với Phàm Thế Song, Nhị Ngưu có phần bá đạo, tựa hồ là muốn áp chế phương thức hấp thu của Viêm Huyền Tử. Nhị Ngưu nhoáng đầu một cái, đỉnh đầu lại bay lên mây mù.

Trong lúc mây mù bốc lên, từ trong lao ra một cái đầu chó cực lớn, chợt khẽ hấp về phía Thái Âm lực.

Đó là. . . . . Tiên thuật Thiên Cẩu.

Có thể thôn thiên địa.

Trong chớp mắt, Thái Âm lực bay thẳng đến đội trưởng, bị y điên cuồng nuốt vào.

Thân thể Phàm Thế Song chấn động, cảm nhận được tiếp theo không còn lực lượng, sắc mặt lập tức âm trầm.

Nhị Ngưu ngạo nghễ, rất có ý ta mặc kệ ngươi là ai, miệt thị Viêm Huyền Tử, đồng thời cũng tràn ra thần niệm đắc ý về phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, chỉ cần ngươi van cầu đại sư huynh, nói 100 câu khen ngợi, làm 1000 cái phiếu nợ, đại sư huynh sẽ lưu lại cho ngươi hai thành, như thế nào?”

Nghe lời ti tiện của đội trưởng, Hứa Thanh không quan tâm, hắn nhìn qua mặt trăng từ xa tới gần, cảm nhận Tàng Môn thứ ba bởi vì hấp thu lực lượng pho tượng đã mở ra khe hở trong cơ thể.

Bên trong Tàng Môn tràn ra lực lượng đồng nguyên cùng mặt trăng, tương tự cũng là Thái Âm, giống nhau là Tổ Nguyệt!

Một cảm giác khát vọng mãnh liệt tràn vào tâm thần của hắn.

Ai nói một trận đánh ngoài lăng mộ là vô dụng, thu hoạch của trận chiến ấy, chính là hạt giống!

Hứa Thanh hiểu ra, nhìn qua mặt trăng, đứng lên tiến về phía trước một bước, nháy mắt sau Tàng Môn thứ hai trong cơ thể truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Con mắt Minh Phỉ trong đó chợt mở ra, trong thời gian ngắn Thần Chi Lục Uế từ trong con mắt bộc phát ra, ập thẳng vào trên bích chướng vô hình phía trước.

Thần Chi Lục Uế có thể uế Thần Linh!

Nháy mắt tiếp theo, dưới Thần Chi Lục Uế ăn mòn, bích chướng từ vô hình biến thành hữu hình, như một cái bong bóng khí bị chọc thủng, trực tiếp tán loạn.

Bước chân Hứa Thanh cũng cùng lúc hạ xuống, tan biến khỏi ngôi sao, xuất hiện ở bên ngoài.

Vào thời khắc này, lực lượng đến từ Đế cung từ bát phương truyền đến, đè ép trên người Hứa Thanh, nhưng thần sắc Hứa Thanh như thường, Cửu Lê bộc phát, hình thái Thần Linh hiển hiện, Lục Uế càng đậm.

Trong lúc mọi người trong đang khiếp sợ, hắn cất bước đi đến mặt trăng đang luân chuyển tới gần ở đằng xa.

Trực tiếp bước lên mặt trăng, sau đó… . . khoanh chân ngồi xuống.

Tàng Môn Tử Nguyệt trong cơ thể bỗng nhiên bộc phát trước đó chưa từng có, điên cuồng hấp thu.

Như đang hoan hô.

Chương 2027: Bách khả tranh lưu (1)

Giờ khắc này Tàng Môn Tử Nguyệt vang động, nguyên bản một đám Thái Âm lực tồn tại trong đó, chính là hạt giống trong Tàng Môn, là Thái Âm U Huỳnh, chiếu sáng cùng với mặt trăng trên Đế lăng.

Mà quyền hành Tử Nguyệt mà hắn có được, là sinh từ Hồng Nguyệt, bây giờ thuộc riêng về Hứa Thanh, cũng coi như là vết tích liên kết.

Dù là giữa trăng và trăng cũng không phải là giống nhau, nhưng mà là đủ loại như thế, giúp cho hắn có được đủ điều kiện, khiến hành vi bây giờ cũng thuận lý thành chương.

Chớp mắt ngồi xuống một cái, Tàng Môn Tử Nguyệt truyền ra âm thanh ngập trời, Thái Âm lực vô cùng nồng đậm đến từ toàn bộ mặt trăng đồng loạt tuôn về phía Hứa Thanh.

Sau một khoảng ngắn ngủi không khỏe, mình hắn độc hưởng!

Mà so sánh cùng Hứa Thanh, Thiên Mặc Tử, Thác Thạch Sơn, Phàm Thế Song, mặc kệ là thủ đoạn hay là tổng số lượng hấp thu, cũng đều như huỳnh như lửa, không lộ ra chút khí phách.

Dù là Viêm Huyền Tử và Nhị Ngưu bọn họ tối đa cũng chỉ là năm cánh cổng tò vò hé mở, cũng kể cả Thiên Cẩu phun ra nuốt vào.

Nếu không so sánh tự nhiên khá tốt, nhưng bây giờ vừa so sánh, cao thấp lập tức hiện ra.

Hứa Thanh ngồi ở trên mặt trăng như chủ nhân của nơi đây!

Vì vậy… . . Thiên Mặc Tử cùng Thác Thạch Sơn đang tấn thăng không khỏi tràn ra thần niệm chấn động, về phần Phàm Thế Song tương tự đang hấp thu Thái Âm lực thì là hô hấp dồn dập nhìn qua Hứa Thanh, nội tâm dâng lên cảm giác hoang đường, nhưng lại không thể làm gì.

Ngay cả Nhị Ngưu cũng cảm thấy gấp gáp, một mặt là nhu cầu của y đối với Thái Âm lực, một phương diện khác thì là cảm thấy lần này làm đại sự, tại sao tiểu sư đệ lại liên tiếp làm náo động hơn so với chính mình… . .

So sánh cùng với trước kia bây giờ hoàn toàn ngược lại.

Khiến cho y cảm giác tôn nghiêm của đại sư huynh gặp phải thách thức nghiêm trọng.

Cho nên y lập tức hô to.

“Tiểu sư đệ, tiểu sư đệ thân ái của ta… . . chừa cho ta một chút với!”

Thiên Cẩu do Nhị Ngưu biến ảo ra không hút được Thái Âm lực, giờ phút này chỉ có thể mở cái miệng rộng, cùng bản thể la lên về phía Hứa Thanh, tựa hồ cảm thấy như vậy còn chưa đủ, Nhị Ngưu hung hăng nghiến răng đứng dậy lao thẳng đến tấm bích chướng của ngôi sao.

Một khắc tới gần, phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi như không phải là của mình rơi trên bích chướng, lập tức nhuộm đỏ đóng băng.

Sau đó Thiên Cẩu trên đỉnh đầu xông lên, trực tiếp gặm về phía bích chướng.

Rặc rặc một tiếng, bích chướng tan vỡ, thân ảnh đội trưởng bỗng nhiên lao ra, cũng muốn bước lên mặt trăng.

Nhưng y không có điều kiện tương ứng, một cái chớp mắt tới gần đã bị mặt trăng bài xích bên ngoài.

Lực đẩy cực lớn đến từ mặt trăng, khiến cho mỗi lần y tới gần đều bị đẩy ra, tựa như đang ở trong gió lốc, vì vậy chỉ có thể lần nữa hô to.

“Tiểu sư đệ… . .”

Hứa Thanh không mở mắt, hắn đang đắm chìm trong quá trình hấp thu Thái Âm lực, nhưng vẫn giơ tay phải vung lên để tiếp dẫn đội trưởng.

Lấy bản thân trở thành neo của đại sư huynh, hóa thành dây thừng vô hình tương liên cùng Nhị Ngưu.

Cuối cùng khiến Nhị Ngưu mặc dù vẫn bị mặt trăng bài xích, nhưng lại dựa vào chiếc neo Hứa Thanh giống như bị thả diều nên tạm được định lại, bắt đầu hấp thu Thái Âm lực.

Mà vì nhặt lại tôn nghiêm của đại sư huynh, Nhị Ngưu vừa hấp thu vừa nhanh chóng truyền âm.

“Tiểu Thanh ta nói với ngươi, trong nhóm người này, ta là người đầu tiên đến Đế cung, hơn nữa trước khi người khác đến, đại sư huynh của ngươi đã hoàn thành tất cả bố trí.”

“Thái Âm lực gì đó này cũng chỉ là bữa sáng, chờ một lát thời cơ đến ngươi sẽ biết rõ mục tiêu của đại sư huynh ngươi, đó mới là món chính.”

Hứa Thanh nghe vậy nhẹ gật đầu, Tàng Môn Tử Nguyệt trong cơ thể liên tục hấp thu, Thái Âm lực trong đó càng dần càng nồng đậm, khí tức Thiên Đạo cũng tùy theo tăng vọt.

Thông qua Tàng Môn thứ ba dần dần mở ra khe hở, có thể thấy được lực lượng băng hàn trong đó không ngừng bộc phát, hình thức ban đầu của Thiên Đạo là Thái Âm U Huỳnh cũng càng lúc càng rõ ràng.

Mà khí tức của Hứa Thanh cũng theo đó tăng lên!

Đội trưởng cũng là như thế, hai người chia sẻ mặt trăng và mỗi người đều có thu hoạch, rất nhanh mặt trăng đưa theo bọn hắn luân phiên, mặt trời lại tới.

Mà loại phương thức dán vào mặt trăng để hấp thu của bọn họ, khiến cho sự hấp thu của Phàm Thế Song gần như bị cắt đứt, rơi vào đường cùng gã chỉ có thể hung hăng nghiến răng, bấm niệm pháp quyết khiến bốn phía thân thể huyễn hóa ra vô số phi kiếm.

Những thanh phi kiếm này bắn thẳng đến bích chướng vô hình của ngôi sao gã ngồi, âm thanh kịch liệt truyền ra, cuối cùng toàn bộ kiếm hội tụ một chỗ, tạo thành luồng gió cực mạnh đánh vào trên bích chướng.

Gã không phải muốn đánh vỡ bích chướng, mà chỉ muốn phá vỡ một cái lỗ!

Bởi vì như vậy có thể giữ lại trình độ phòng hộ lớn nhất, đồng thời cũng có thể thông qua lỗ nhỏ đi hấp thu một chút Thái Âm lực trôi nổi bên ngoài.

Mặc dù số lượng quá ít, nhưng cũng may Hứa Thanh tới chậm, lúc trước Phàm Thế Song cũng đã hấp thu không sai biệt lắm, cho nên miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Mà đối lập với gã, Thiên Mặc Tử và Thác Thạch Sơn thì là thở phào một tiếng, trong lòng nổi lên cảm giác may mắn, bởi vì bọn họ cần chính là Thái Dương lực, không phải là Thái Âm… . .

Nhưng bọn họ còn chưa thở hết hơi, không đợi hoàn toàn thư giãn, Viêm Huyền Tử bỗng nhíu mày.

Nàng hừ lạnh một tiếng, lại cất bước đi ra, đến bên cạnh bích chương ngôi sao, giơ tay phải lên, Bất Diệt Đế Quyền đấm vào trên bích chương.

Toàn bộ bích chương trực tiếp chia năm xẻ bảy, tan vỡ bạo khai.

Một quyền này hoàn toàn hiển thị rõ sự bá đạo của nàng.

Mà thân ảnh của nàng cũng cất bước đến thẳng mặt trời đã luân phiên di chuyển đến, nhưng nàng gặp phải tình huống tương tự như đội trưởng, bản thân không có đủ điều kiện bước lên mặt trời.

Cho nên bị mặt trời bài xích ngăn cản ở bên ngoài.

Nhưng mà Viêm Nguyệt Tử dù sao cũng không hổ danh là thiên kiêu đệ nhất của Viêm Nguyệt, tuy bị bài xích nhưng thấy hai người mà mình chán ghét có thể dùng cách này hấp thu, nàng không cho rằng mình không thể.

Dù lực lượng bài xích kinh khủng, nhưng nàng cứ một bước nện một quyền, liên tục đi về phía trước.

Quyền của nàng uẩn bất diệt ngậm bá đạo, đó chính là đạo của nàng.

Uy thế chưa từng có từ trước đến nay, không thể ngăn cản!

Vì vậy trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, dưới Thiên Mặc Tử cùng Thác Thạch Sơn chấn động, nàng vậy mà lại thật sự từng bước nhích tới gần mặt trời.

Sau đó nàng tản ra năm tòa Tàng Môn của chính mình, hiển lộ khư thổ của bản thân và biến ảo ra đại thế giới, lấy những thứ đó trấn áp để có thể ngồi… phía trên mặt trời.

Chương 2028: Bách khả tranh lưu (2)

Đội trưởng nhìn một màn này không khỏi cảm thấy ê ẩm.

“Viêm Huyền Tử này đúng là bất phàm, mặc dù so sánh với ta còn kém một chút, thế nhưng cùng tiểu sư đệ không sai biệt lắm.”

Mà hành vi của Viêm Huyền Tử, cũng dẫn tới một chút phản ứng nhân quả, Thiên Mặc Tử không cam lòng, lấy ra một cái bình bạch ngọc nhỏ, sau khi mở ra thổi ra một hơi.

Một mảnh tinh quang từ bên trong bình nhỏ tràn ra ngoài, đó là tinh quang không cùng một dạng với giới này, sau khi được Thiên Mặc Tử thổi tinh quang như là có được khí tức, bay thẳng đến bích chướng phía trước.

Sau một khắc, bích chướng bị xuyên thấu một mảnh, hình thành vòng xoáy hút Thái Dương lực trôi nổi bên ngoài tới.

Đây cũng là lựa chọn của Thác Thạch Sơn.

Đối mặt với đối thủ cạnh tranh mạnh như Hứa Thanh cùng Viêm Huyền Tử, bọn họ không còn cách nào khác, cũng không muốn phức tạp, cho nên chỉ cần lực lượng trôi nổi vẫn còn, bọn họ vẫn còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Dẫu sao mục tiêu bày ở trước mặt bọn họ, là tấn cấp Uẩn Thần.

Về phần thăm dò đối với Đế cung, cũng phải đợi sau khi tấn cấp.

Cứ như vậy mỗi người tựa hồ đều đang đợi.

Mục tiêu của ba người Thiên Mặc Tử là Uẩn Thần, cho nên ở bên trong Đế lăng, chờ đến cơ duyên kế tiếp là đợi siêu thoát, đợi phá vỡ khư thổ, đợi hư ảo trở thành chân thật, đợi đại thế giới được thắp sáng.

Đội trưởng thì đợi một cái thời cơ theo như lời y nói.

Người khác không biết mục tiêu của y, nhưng Hứa Thanh sau khi cùng làm nhiều lần đại sự cùng đội trưởng như vậy, cũng hoặc nhiều hoặc ít đoán được phần nào.

Viêm Huyền Tử hiển nhiên cũng đợi, mục tiêu của nàng không thể nào chỉ là vì Uẩn Thần, bởi vì đối với đám người Thiên Mặc Tử mà nói, cơ duyên Đế lăng không cần trình độ lớn như vậy.

Vì vậy theo Hứa Thanh xem ra, mọi người nơi đây phân làm ba cấp độ.

Mà chính hắn, hiện giờ đang chờ Thiên Đạo trong Thần Tàng Tử Nguyệt của mình đại thành, đang đợi Thiên Đạo xứng đôi Đế Tàng xuất hiện, đang đợi năm Tàng mở rộng để bước vào Quy Hư.

Càng là đang đợi đại sự của đội trưởng mà mình phán đoán trong nội tâm!

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Nhật nguyệt luân phiên, khí tức ba người Thiên Mặc Tử càng ngày càng dồi dào, ẩn có uy thế Uẩn Thần, trong mắt đội trưởng cũng lộ ra quang mang âm u, nét điên cuồng trong đó sắp nhen nhóm.

Viêm Huyền Tử khoanh chân trên mặt trời cũng đã mở hai mắt ra, không phải nhìn phía trên mà là phía dưới ngôi sao.

Về phần Hứa Thanh... thời khắc này Thần Tàng Tử Nguyệt trong cơ thể hắn cuối cùng truyền ra một tiếng đinh tai nhức óc, tiếng nổ vang truyền khắp toàn bộ thức hải, Tàng Môn Tử Nguyệt nguyên bản mở ra một đạo khe hở giờ phút này hoàn toàn mở rộng!

Có thể thấy được Thái Âm U Huỳnh bên trong Tàng Môn bay lên khí lạnh có thể đông lại thời không, bộc phát ở.

Năm cửa, mở ba!

Khí tức của Hứa Thanh cũng chớp mắt tăng vọt, vượt qua trước kia, toàn thân lan tràn hàn ý, ẩn cùng mặt trăng dưới thân, hoàn toàn hòa hợp cùng nhau.

Đúng lúc này!

Dưới ngôi sao nhật nguyệt, dưới La Tán Hoa Cái, chuông nhạc, tế trống cùng với chín con rồng tinh quang cực lớn vờn quanh, phía trên đại địa đủ loại da hỗn tạp, trên tế đàn, bên trong quan tài đặt Tiên Đế. . . . . Truyền đến, một tiếng tim đập!

Thình thịch!

Tiếng tim đập này đã vượt qua âm thanh sấm sét, dù là tiếng khai thiên tích địa hình như cũng khó có thể so sánh, bởi vì trời đã bị Thần ô nhiễm, bởi vì đất đã hãm thành Thần quốc.

Cho nên tiếng tim đập truyền đến, là tiếng của Thần.

Tiên vực bị ô nhiễm, Đế thi… Làm sao có thể được miễn.

Tiếng đập vừa ra, Đế cung nổ vang, ảnh hưởng đến lăng mộ, khuếch tán khắp ngôi sao, quét sạch toàn bộ Thần Vực, đồng thời cơ hội mà Viêm Huyền Tử chờ đợi… Đã đến!

Nàng không chần chờ chút nào, thân thể trên mặt trời chợt động.

Xông lên, trong lúc tiếng tim đập vang vọng lao thẳng đến… . . cái Tán La Hoa Cái bảy màu cực lớn, bao trùm nửa cái đại địa, tràn đầy cảm giác thần thánh và xa hoa phía dưới!

Đó là chí bảo của Tiên Đế!

Cũng là… . . Trời mà nàng chuẩn bị cho đại thế giới của chính mình!

Nàng muốn hình thành một thế giới có trình độ mênh mông siêu việt hết thảy, cổ kim hiếm thấy!

Giới này khư thổ có thể nặn, duy chỉ có trời bao phủ ở bên trên khó tìm.

Đây chính là mục tiêu của Viêm Huyền Tử.

Vì thế nàng thậm chí đè xuống căm hận cùng sát cơ đối với Nhị Ngưu, lúc này gào thét bất ngờ tới gần, Dất Diệt Đế Quyền nổ vang, dốc toàn lực chấn khai một con tinh long lao đến.

Con tinh long tan vỡ, nàng phun ra máu tươi, nhưng thân ảnh không có dừng lại chút nào, xuất hiện ở phía trên Hoa Cái!

Một cái chớp mắt ngồi xuống, năm cánh cổng mở ra, khư thổ hạ xuống, nàng muốn luyện hóa cái Tán La Hoa Cái này vào trong người, trở thành Uẩn Thần Hoa Cái của chính mình, từ đó bước vào tuyệt đỉnh siêu việt mọi người.

Khí phách như thế, vượt xa đám người Thiên Mặc Tử có thể so sánh.

Mà bây giờ cũng hoàn toàn không có ai có thể ngăn cản lựa chọn của nàng, trong nháy mắt tiếp theo, cái Tán La Hoa Cái bảy màu tràn ra cảm giá vô thượng, bắt đầu dung hợp cùng nàng.

Khí tức tấn cấp ngập trời tràn ra.

Từ xa nhìn lại như một đóa hoa Thần Linh nở rộ trong Đế cung, đóa hoa bao phủ nhật nguyệt, lan tràn 108 ngôi sao, mà phía dưới đóa hoa dài ra từng cái rễ cây bảy màu... Lại cùng truyền ra tiếng tim đập tương liên cùng quan tài!

Mặc kệ Thần bên trong quan tài là thủ bút của ai, là chuẩn bị phía sau của ai, là tân sinh của ai… . .

Tuyệt đỉnh mà Viêm Huyền Tử muốn, không phải là Uẩn Thần… . . mà là Thần!

Chương 2029: Ngươi tới đây (1)

Khí phách như thế, mới xứng với đệ nhất thiên kiêu của Viêm Nguyệt.

Khí phách như thế, mới miễn cưỡng giữ cái tên Viêm Huyền Tử.

Nàng muốn không phải là Uẩn Thần, nàng muốn... . . hóa Thần!

Mượn thân thể Tiên Đế hóa tài liệu, thành chất dinh dưỡng, tố thần thổ của bản thân, đốt lên thần hỏa của Viêm Nguyệt Tử!

Nàng muốn, một bước thành Thần!

Một màn này hoàn toàn đã vượt qua truy cầu của ba người Thiên Mặc Tử, đã trở thành tâm điểm chú ý trong Đế cung, đồng thời cũng đánh tan tâm ý cạnh tranh cùng nàng trong tương lai của ba người khác.

Nhân vật như vậy, làm thế nào so... . .

Như thế nào thắng... . .

Như thế nào chiến... . .

Thiên Mặc Tử thở dài, Thác Thạch Sơn cúi đầu, Phàm Thế Song đắng chát.

Nhưng bọn họ không muốn bỏ qua, mặc dù mục tiêu bọn họ truy tìm đã không cách nào chạm đến nữa, nhưng bọn họ tự nhiên cũng có con đường của riêng mình. Mà quá trình tấn cấp của bọn họ, chính thức bắt đầu càng mãnh liệt!

Vào thời khắc này Hứa Thanh cũng mở mắt ra, nhìn về phía Viêm Huyền Tử.

Đây là người mà hắn cùng với đội trưởng liên thủ cũng không cách nào chiến thắng, chỉ có thể vây khốn, là thiên kiêu tuyệt thế Hứa Thanh cả đời này ít thấy.

Mà lúc còn ở trong Hoàng Vực nhân tộc, Ngũ hoàng tử từ biên cương trở về đã từng cáo tri một tin tức khiến nhân tộc kinh ngạc trong hoàng cung.

Dường như Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc muốn xuất hiện… . . Vị Thần thứ tư.

Hứa Thanh vốn tưởng rằng đó là Tịch Đông Tử, bởi vì trong linh hồn của Tịch Đông Tử tồn tại hơn 90 tấm thần bài, giống như một cái nghi thức thành Thần.

Cho nên hắn đã giết Tịch Đông Tử, trấn bên trong Vu Tàng, biến thành củi của bản thân.

Mà sau khi chém giết thì Hứa Thanh cũng hiểu rõ, Tịch Đông Tử không phải vị Thần thứ tư mà Viêm Nguyệt muốn đắp nặn, hoặc là chuẩn xác mà nói, Tịch Đông Tử là một cái bán thành phẩm.

Chỉ có thể coi gã là một cái vật chứa thất bại.

Giờ phút này Hứa Thanh nhìn qua Viêm Huyền Tử, nhìn hết thảy, hình như… Nàng mới là lựa chọn hàng đầu để đắp nặn vị Thần thứ tư của Viêm Nguyệt.

“Nhưng, thật sự là nàng ư?”

Hứa Thanh lặng lẽ thì thào, trong nháy mắt tiếp theo lòng có cảm nhận, quay đầu nhìn đội trưởng.

Hắn thấy trên người đội trưởng thiêu đốt hàn hỏa, trong mắt bộc phát vẻ điên cuồng ngập trời, dường như đã đói bụng vài vạn năm, tràn ra khát vọng chuẩn bị ăn uống.

Viêm Huyền Tử đợi cơ hội, mà thời cơ đội trưởng chờ đợi, thời khắc này cũng đã tới!

“Cuối cùng… . . đã đến!”

Đội trưởng liếm môi, vẻ mặt dần càng điên cuồng, cười ha hả.

“Tiểu Thanh, ngươi xem ba người bọn Thạch Sơn, đều là tiểu gia tước mà thôi, mục tiêu đơn giản là Thái Âm lực và Thái Dương lực, cầu Uẩn Thần hoàn mỹ vô khuyết mà thôi, quá không có chí lớn!”

“Về phần Yến Tử, thoạt nhìn giống như rất có khí phách, lấy La Tán làm trời, lấy thần khu làm củi, muốn một bước thành

Thần, nhưng trong mắt đại sư huynh của ngươi, nàng tối đa cũng coi như là gia tước tầm trung, thức ăn cũng không biết ăn, tính toán cái éo gì?!"

"Tiểu sư đệ, lần này đại sư huynh mang ngươi làm đại sự, đây chính là siêu việt gia tước.. . . . là lão ưng!"

Trong lúc nói, đội trưởng buông lỏng liên hệ cùng với Hứa Thanh ra, không còn nhờ Hứa Thanh làm neo để cố định bản thân, trong lúc thân thể lui về phía sau theo bài xích của mặt trăng, y cuồng tiếu giơ tay lên, bỗng nhiên chỉ một ngón tay về 108 ngôi sao phía trên.

"Quay thân lại.. . . . cho ta!!"

Trong thời gian ngắn, toàn bộ Đế cung lần nữa nổ vang, âm thanh truyền đến tới từ tinh không Đế cung, là từ một trăm lẻ tám ngôi sao truyền đến, từ... mặt sau của bọn chúng truyền đến!

Vốn dĩ 108 ngôi sao trong Đế cung đối mặt với đại địa là phần đất, mà mặt sau là gương mặt liên tục phát ra tiếng kêu rên đau khổ!

Mà giờ khắc này, chỗ mi tâm gương mặt của 108 ngôi sao, theo đội trưởng bấm niệm pháp quyết, toàn bộ lập lòe lên, riêng phần mình nổi lên một viên.... hạt châu bị giấu ở bên trong!

Hạt châu đó chính là vật đội trưởng thu được bên trong vỏ sò ưng bên ngoài.

108 viên!

Đây chính là chuẩn bị của đội trưởng, cũng đúng là bố trí thứ nhất y làm ra sau khi đến chỗ này.

Bây giờ đồng loạt bạo khai, thanh thế to lớn, khí thế kinh người.

Khiến cho tinh không gợn sóng, làm tinh hà biến sắc!

Mà mượn nhờ hạt châu kỳ dị này cùng với thủ đoạn của đội trưởng, cho nên 108 ngôi sao lại.. . . . Đồng loạt chuyển động.

Âm thanh oanh oanh điếc tai nhức óc vang vọng, toàn bộ 108 ngôi sao trong tinh không Đế cung cải biến, mặt đất ngôi sao chỗ ba người Thiên Mặc Tử phản ngược lại, mặt đau khổ kêu rên đã trở thành mặt chính!

Mặt hướng Đế cung, âm thanh kêu rên điên cuồng bộc phát toàn bộ Đế cung.

Dưới hạt châu tan vỡ kích thích, âm thanh của những gương mặt này bén nhọn đến mức trước đó chưa từng có, cho đến khi bọn chúng kết hợp, trăm tiếng hòa thành một tiếng, hình thành âm bạo ngưng kết mặt trời, gia tốc mặt trăng, có thể lay tinh long, có thể trấn vật cúng tự, có thể di động thiên hạ!

Kịch biến như thế, làm thần sắc của mọi người nơi đây đều đại biến.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, lập tức rời khỏi mặt trăng, lúc xuất hiện đã ở bên cạnh đội trưởng, trong mắt hắn lộ ra tinh mang, thần sắc như thường.

Trận biến hóa này cơ bản tiếp cận cùng phán đoán của hắn, cho nên cũng không có cái gì ngoài ý muốn, nhất là trong khi những gương mặt kêu rên biến thành âm bạo kinh khủng, mặt trời ngưng kết, mặt trăng tăng tốc… . .

“Tiếp theo, hẳn là bước thứ hai trong kế hoạch của đội trưởng, nhật nguyệt va vào nhau!”

Trong lúc Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, mặt trăng tăng tốc di chuyển, thẳng đến gần mặt trời bị ngưng đọng, hình thành lực lượng thủy triều lên xuống, cải biến bố cục của Đế cung.

Mà giọng nói điên cuồng của đội trưởng vẫn còn vang vọng.

“Tiểu sư đệ, ngươi vẫn luôn hiếu kỳ về đại sự của chúng ta lần này đúng hay không, lúc trước không có thể nói cùng ngươi, bởi vì dù là bên ngoài hay là ở đây, cũng đều có tương quan cùng Thần Linh.”

“Một khi nói sẽ xuất hiện biến cố.”

“Mà bây giờ hết thảy đều đã triển khai, ta đã có thể nói về đại sự mà không cần lo lắng nữa!”

Chương 2030: Ngươi tới đây (2)

“Tiểu sư đệ, mục tiêu của ta là thân thể Tổ Đế bên trong quan tài trên tế đàn!”

Đội trưởng chỉ ngón tay về tế đàn, liếm môi.

“Hoặc là nói, là thân thể được chủ nhân của Thần Vực này, cũng là Thần Linh Tri Chu bị ba vị Thần phong ấn vô số năm, chuẩn bị cho bản thân tân sinh!”

“Ta muốn trấn thân xác này trong người, dung hợp cùng bản thân, tiến tới gián tiếp thu được mảnh Thần Vực này nhận thức!”

“Ta muốn mượn cơ hội đó, trở thành chủ nhân của Thần Vực!”

“Mà mục tiêu của ngươi, là Đế hồn cũng chính là hồn của Thần, thân thể ta muốn, thần hồn thì thuộc về ngươi, một khi ta và ngươi thành công, ngươi cũng tương tự cùng ta, gián tiếp trở thành chủ nhân của Thần Vực, chúng ta đều có đủ quyền hạn với Thần Vực này, hòa hợp tầng sâu hơn cùng một chỗ với nó!”

“Vì thế, ta đã chuẩn bị thật lâu! Mà vẻn vẹn dựa vào bản thân ta, dưới sự quấy nhiễu của thần hồn cũng không cách nào thành công, tiểu sư đệ, ngươi phải giúp ta!”

Giọng của đội trưởng truyền khắp bát phương, dù là giờ phút này gương mặt trên 108 ngôi sao kêu rên trở thành âm bạo, khiến tiếng của đội trưởng khuếch tán phá thành mảnh nhỏ, nhưng thứ mà y mưu đồ vẫn khiến tâm thần của đám người Thiên Mặc Tử dấy lên chấn kinh trước đó chưa từng có.

Bọn họ chỉ cầu Uẩn Thần, Viêm Huyền Tử toan tính thành Thần, mà hai tên nhân tộc kia… . . Lại mưu đồ cả cái Thần Vực, muốn thành chủ nhân của Thần Vực!

Bọn họ, làm sao dám!

Đây là cuộc săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, là buổi lễ long trọng do cả ba vị Thần cùng nhận thức, thậm chí… . . Đây là quyền hành mà ba vị Thần toan tính!

Giờ khắc này bọn họ có lòng đi ngăn cản, dù là không lo lắng tộc quần, chỉ là cân nhắc vì bản thân, nếu mặc kệ sự tình tiếp tục, nơi đây kịch biến quá lớn, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đối với việc tấn cấp của bọn họ.

Mà Viêm Huyền Tử chỗ La Tán, thân thể tương tự lay động trong tiếng âm bạo kêu rên, bỗng nhiên mở hai mắt ra, bộc phát sát cơ.

Chỉ có Hứa Thanh, vẫn không có xuất hiện ngoài ý muốn như trước.

Đoạt thức ăn trước miệng cọp, múa hát trước mũi đao, vốn là phong cách của đội trưởng.

Trên thực tế một khắc đi đến Thần Vực, lấy hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, cũng đã đoán được đáp án.

Không như thế sao gọi là điên cuồng, không như thế sao gọi là Nhị Ngưu?

Việc này cũng hoàn toàn chính xác rất 'Nhị Ngưu', vô cùng trâu bò ngưu phê.

Vả lại rất khó bị dừng, ít nhất bây giờ những người trong Đế cung rất khó ngăn cản.

Bởi vì theo mặt trời bị ngưng lại, quỹ tích nhật nguyệt dĩ nhiên cải biến. Mặt trời di chuyển nhanh, còn mặt trăng với khí thế thẳng tiến không lùi, lấy băng hàn kinh khủng vô tận, hung hăng đập tới mặt trời.

Trăm sao kêu rên, âm bạo tung hoành, nhật nguyệt va vào nhau!

Long trời lở đất…

Tinh không lay động, không gian sụp đổ…

Vào thời khắc này nóng cùng lạnh đụng chạm, ẩm diệt ánh sáng, uy thế kinh khủng.

Mặt trời vỡ vụn, mặt trăng tan vỡ, vô số cự thạch cùng khối băng và hỏa diễm cuốn khắp bốn phương.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Đế cung, trời giáng hỏa vũ, trời giáng băng vũ, trời giáng lưu tinh, chỉ có nơi Hứa Thanh cùng đội trưởng là chỗ an toàn duy nhất, nơi đây thật giống như dưới Đại Diễn Số, là điểm sinh duy nhất.

Trừ bên ngoài cái này, toàn bộ mặt đất Đế lăng đều rung núi chuyển!

Toàn bộ ngôi sao kịch liệt nổ vang!

Toàn bộ Thần Vực đều chấn động!

Gió, cũng ở trong một cái chớp mắt xoắn tới, đó là băng cùng lửa giao hòa.

Diệt, đó là vô tận âm cùng dương lẫn vào nhau, đó là phong bạo sau khi mặt trời cùng mặt trăng va chạm.

Đó là… phong bạo hỗn độn, che trời ập về Đế cung phía dưới.

Tinh long ảm đạm, tan vỡ trong gió.

Chuông nhạc tự vang, truyền đi âm thanh tử vong.

Tế trống nổ vang, vong hồn thức tỉnh.

Giờ phút trong gió lốc, chiếc La Tán cực lớn nọ cũng bị chệch phương hướng, lộ ra… . . tế đàn đang bị che đậy phía dưới, cùng với quan tài thần thánh trên đó!

Còn có chính là vùng đất do vô số da tạo thành, trong một tấm da mở mắt ra, cùng với vô số tượng binh mã sừng sững trên đại địa đồng loạt khôi phục!

Nhưng mặc kệ như thế nào, đường …đã thông!

Mà cũng vào giờ phút này, tinh không trên màn trời trong gió lốc cũng xuất hiện nghiêng vẹo.

Trong hồi kịch biến, ba người Thiên Mặc Tử muốn tới ngăn cản cũng không cách nào chú ý nhiều, chỉ có thể lựa chọn thủ hộ bản thân trước.

Chỉ có Viêm Huyền Tử, đối với kẻ cắt ngang chính mình tấn chức, ảnh hưởng toàn bộ Đế cung trước thù cũ hận mới hội tụ, một bước đánh tới Nhị Ngưu.

Hứa Thanh nhìn qua hết thảy, sắc mặt vẫn không hề động, đây không có xuất hiện độ lệch cùng phán đoán của hắn, cho nên hắn biết rõ đại sư huynh nhất định còn có tiếp sau.

Về phần là cái gì, Hứa Thanh cũng đoán được, dẫu sao có một dạng vật phẩm đội trưởng không trả lại.

Cho nên khi Viêm Huyền Tử vọt tới, Hứa Thanh không nhúc nhích.

Đội trưởng cuồng tiếu, y đã chuẩn bị cho một màn này từ kiếp trước, bây giờ cuối cùng tận mắt nhìn thấy, ngoài nội tâm khuây khoả ra, làm sao lại không có chuẩn bị nhằm vào Viêm Huyền Tử chứ.

Vì vậy ngay khi Viêm Huyền Tử vọt tới, đội trưởng lập tức ngạo nghễ ngẩng đầu, sau đó tay phải giơ cao một vật.

Trông thấy vật ấy, thần sắc Viêm Huyền Tử lập tức kịch biến từ trước đến nay chưa từng có.

“Ngươi điên rồi!!”

Thân thể nàng bỗng nhiên rút lui lại với tốc độ cực nhanh, hư vô nổ tung.

Vật đội trưởng cầm trong tay là một hạt châu.

Đó là mặt trời Viễn Cổ, đó là Thự Quang Chi Dương, là Vực Bảo đỉnh phong của nhân tộc!

“Ngươi tới đây đi chứ!”

Đội trưởng nhìn Viêm Huyền Tử quay ngược lại, cục giận trong nội tâm đã được xả ra, tiếp tục cuồng tiếu cầm Thự Quang Chi Dương trong tay, nhìn về tế đàn phía dưới… . .

Trực tiếp ném đi!

…

Chương 2031: Thự quang liệt phong (1)

Thự Quang Chi Dương của nhân tộc, lần đầu hiển lộ trong mắt vạn tộc đại lục Vọng Cổ, là trong cuộc chiến cả tộc Hắc Thiên tộc xâm lấn mấy năm trước.

Trận chiến ấy, Hắc Thiên tộc và kể cả những dị tộc khác vây công nhân tộc, ngọn lửa chiến hỏa cháy lan ra khắp nơi, thậm chí lan tràn đến bên trong Hoàng Đô đại vực.

Nhân tộc lung lay sắp đổ.

Trong các phương phán đoán, trận đánh năm đó thì nhân tộc hầu như không có hi vọng gì, mặc dù không đến mức bị diệt tộc, nhưng khả năng đại khái Hoàng Đô đại vực sẽ tổn thất nhiều hơn phân nửa.

Về phần bảy quận thuộc địa thì đành nghe theo thiên mệnh.

Nhưng bất cứ một ai cũng không ngờ tới, vào lúc nguy cơ lâm đầu đó, Thự Quang Chi Dương lấy thế xé rách thiên địa, uy năng kinh khủng chấn động Vọng Cổ, xuất hiện trên chiến trường.

Một khắc này, toàn bộ tộc quần đang chú ý phải trầm mặc, Hắc Thiên bại lui, những dị tộc khác vây công nhân tộc hoảng sợ.

Cũng chính là trận chiến ấy, cái tên Thự Quang Chi Dương truyền khắp Vọng Cổ, dù là cường hãn như Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng vô cùng hứng thú đối với nó.

Nghiên cứu nhằm vào Thự Quang Chi Dương cũng tự nhiên đã thành trọng điểm của tộc quần các phương.

Viêm Huyền Tử với tư cách đệ nhất thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, cũng có phán đoán của bản thân đối với Thự Quang Chi Dương, cho nên khi nhìn thấy vật trong tay Nhị Ngưu, nàng lập tức nhận ra, thần sắc không khỏi đại biến. Con ngươi của nàng co rút lại, như có thiên lôi nổ tung trong tâm thần, cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt khiến cho nàng không chút do dự rút lui.

Thật sự là cấp độ Vực Bảo này một khi nổ, phạm vi ảnh hưởng sẽ cực lớn, mặc dù Đế cung nơi đây nhìn như là một cái không gian độc lập, nhưng trên thực tế phạm vi vẫn là có hạn.

Một khi Thự Quang Chi Dương được thả ra và phát nổ tại nơi đây, phong bạo sẽ nháy mắt bao phủ toàn bộ.

Mặc dù bố cục trong Đế cung cùng với uy áp bản thân nơi đây tương tự vô cùng kinh người, tràn đầy mênh mông, có lẽ có thể chứa nạp uy năng của Thự Quang Chi Dương, nhưng thân thể máu thịt trong đây, tất nhiên sẽ lâm vào nguy cơ sinh tử trước đó chưa từng có.

Không chỉ có Viêm Huyền Tử đang rút lui, ba người Thiên Mặc Tử đang tấn thăng đồng dạng sắc mặt đại biến.

Tóc gáy bọn họ đều dựng thẳng lên, mỗi một tấc máu thịt trên người, mỗi một khối xương cốt đều đang run sợ, truyền ra tin tức vô cùng nguy hiểm, khiến cho tâm thần ba người hoàn toàn cuộn trào.

Nguy hiểm, nguy hiểm! Cho nên bọn họ không chần chờ chút nào, dù là quá trình tấn thăng bị cắt đứt cũng đều lập tức đứng dậy, riêng phần mình triển khai toàn lực đi phòng hộ, đồng thời cũng nhanh chóng rút lui, dùng phương pháp khác biệt rời khỏi nơi đây.

Trong khoảng thời gian ngắn, tình thế trong toàn bộ Đế cung lập tức đại biến.

Chỉ có viên Thự Quang Chi Dương không ngừng hạ xuống, xuyên thẳng qua khe hở do tinh long bị âm bạo cuốn đi, rơi vào chỗ trống do La Tán bị âm bạo làm chệch đi.

Bởi đó trước âm bạo phát xuất hiện, khiến cho tế đàn phía dưới hiển lộ rõ ràng, không có gì trở ngại.

Vì vậy, Thự Quang Chi Dương này đã rơi vào trên tế đàn, rơi vào trên chỗ quan tài tử kim trên đó! Tản mát ra ánh sáng chói mắt. Đây là Thự Quang Chi Dương hình thành từ mặt trời Viễn Cổ, tất nhiên trên phương diện uy lực phải vượt qua thông thường, thực tế lúc trước Hứa Thanh còn nhập thêm máu thịt Xích Mẫu vào.

Tất cả khiến cho nó ẩn chứa uy lực vô cùng kinh khủng, đủ để làm đòn sát thủ của Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Nhưng bởi vì sử dụng một lần duy nhất, cho nên phần nhiều được dùng để làm uy hiếp.

Cho đến giờ phút này, cuối cùng nó không còn chỉ là uy hiếp nữa, mà chân chính được kích phát!

Lực lượng kinh khủng mênh mông khó có thể hình dung bốc lên ở, bắt đầu oanh nổ.

Trong chớp mắt ánh sáng lập tức kích xạ ra nhiệt độ cuồng bạo, trên chiếu lên tinh không, dưới phủ đại địa! Bầu trời một mảnh màu đỏ.

Đại địa chấn động kịch liệt như bị lật qua lật lại.

Âm thanh kêu rên từ 108 gương mặt ngôi sao trên bầu trời lần đầu bị cắt đứt, biểu cảm riêng phần mình đau khổ, dưới ánh sáng cùng nhiệt độ cao quét ngang, trong khoảnh khắc tan thành mây khói, bị sóng nhiệt bốc hơi, hóa thành hư ảo.

Cùng nhau toái diệt còn có bản thân 108 ngôi sao, chúng nó cũng không kiên trì bao lâu, dưới ánh sáng cùng độ nóng kinh khủng, cũng không còn tồn tại! Mà Thự Quang Chi Dương bộc phát cũng chỉ vừa mới bắt đầu, sau khi biển ánh sáng bao trùm bầu trời, cũng bao phủ hết thảy.

Chuông nhạc, tế trống, La Tán, còn có tinh long cực lớn, đều ở trong phạm vi bao trùm.

Còn có tế đàn đứng mũi chịu sào, cùng với núi sông dưới tế đàn, tượng binh mã, vô số da hỗn tạp.

Hết thảy tầm mắt nhìn thấy đều là một màu đỏ thẫm, sóng nhiệt theo biển ánh sáng muốn hủy diệt diệt toàn bộ.

Có thể tưởng tượng, nếu không ngoài ý muốn, rất nhanh Đế cung sẽ trở thành tro bụi, kể cả toàn bộ Đế lăng cùng với viên tinh thần, đều sẽ bị Thự Quang Chi Dương bao phủ.

Về phần người nơi đây, giờ phút này cũng đến biên giới sống chết, Viêm Huyền Tử tóc tai bù xù, điên cuồng phun máu tươi, trong miệng phát ra tiếng gào thét, một lần hành động lại nện một quyền, thân hình càng là cuốn ngược lại, kiệt lực đối kháng ánh sáng cùng độ nóng.

Nhưng hiển nhiên cho dù là thiên kiêu tuyệt đỉnh như nàng, cũng không cách nào kiên trì quá lâu, tử vong đang phủ xuống.

Lại càng không cần phải nói đám Phàm Thế Song, giờ phút này ba người đều như gặp phải trọng thương thần hồn nên riêng phần mình toái diệt, dĩ nhiên đã phát cuồng, triển khai vô số thủ đoạn muốn tự cứu, nhưng… đều vô dụng.

Không thể không nói, một chiêu của đội trưởng quả thực quá ác.

Bởi vì y chẳng những ác đối với người khác, đối với chính bản thân mình… … cũng ác như thế.

Y và Hứa Thanh cũng ở trong phạm vi bao phủ của Thự Quang Chi Dương.

Nguy cơ sinh tử đồng dạng cũng xuất hiện, chỉ là đã sớm chuẩn bị khiến cho đội trưởng có thể kiên trì càng lâu hơn một chút, nháy mắt bạo khai Thự Quang Chi Dương, y chợt mở ra miệng lớn và liếc mắt nhìn Hứa Thanh.

Thậm chí cũng không cần nói chuyện Hứa Thanh đã hiểu rõ, không chút chần chờ hóa thành lưu quang chui vào trong đó.

Chương 2032: Thụ quang liệt phong (2)

Sau khi vào trong cơ thể đội trưởng, Hứa Thanh toàn diện bộc phát tu vi, khuếch tán lực lượng phòng hộ, Thái Âm bốc lên, giây phút nguy cơ sinh tử, hết thảy thủ đoạn cùng thần thông dùng cho phòng hộ trong một tia ý thức toàn bộ triển khai.

Mà đội trưởng cũng giống như thế, con ngươi hiện ra gương mặt, ngực hóa thành vòng xoáy, có bốn cánh tay màu lam xé rách máu thịt mà ra, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết để dung hợp cùng lực lượng của Hứa Thanh, hình thành khối băng.

Đồng thời, trong mắt y còn lộ ra điên cuồng, lại lấy ra rất nhiều da người, đó cũng là da của chính bản thân y, phủ tất cả lên người, sau cùng lấy ra một khối ngọc giản màu xanh, nắm chặt trong tay.

Một cỗ lực lượng thời gian, khuếch tán từ bên trong ngọc giản.

“Tiểu sư đệ!” Theo đội trưởng gào thét, Hứa Thanh trong cơ thể lập tức triển khai Nhật Quỹ, trong lúc oanh oanh chuyển động, gia trì khả năng thời gian của ngọc giản, tăng thêm phòng hộ cho hai người.

Nhưng cho dù là như thế, dưới Thụ Quang Chi Dương bộc phát, khối băng tan vỡ, lực lượng thời gian vặn vẹo, da Nhị Ngưu thiêu đốt, thân thể máu thịt đều đang xé rách, bốn cánh tay màu lam bắt đầu tan nát. Hứa Thanh đồng dạng như vậy, Nhật Quỹ xuất hiện khe hở, tu vi đang nổ vang, hết thảy phòng hộ tựa hồ cũng không cách nào giải quyết vấn đề mấu chốt, nhiều nhất chỉ là kéo dài thời gian tử vong.

Nhưng hắn tin tưởng đội trưởng.

Cho dù đội trưởng điên cuồng, hết lần này tới lần khác đều là tìm đường chết, nhưng mỗi một lần... Đúng là vẫn còn một đường sinh cơ, không thật sự muốn chết.

Sự thật, cũng đúng là như thế!

Trong lúc Thụ Quang Chi Dương bộc phát, muốn hủy diệt Đế cung, muốn biến thiên địa thành một mảng cực sáng, một khắc khiến cho thế giới hóa thành hư vô, đối kháng đến từ bản thân Đế cung xuất hiện! Đây là lăng mộ Tiên Đế, đây là Đế cung Tổ Hoàng, mặc dù vực này thua xa Vọng Cổ, nhưng nhìn từ vị cách, vị chôn cất ở nơi đây tôn quý tột cùng.

Lại càng không cần phải nói, nơi đây còn có bố cục của Thần Linh.

Cho nên trong nháy mắt tiếp theo, chuông nhạc đỏ thẫm bắt đầu reo vang, triển khai xếp đặt.

Tế trống bị ngọn lửa đốt cháy bắt đầu đánh, từng nhịp dung nhập vào trong chuông nhạc.

Tinh long phát ra tiếng gầm thét đinh tai nhức óc, trực tiếp phóng đi.

Xa xa nhìn qua, tựu như là tám ngón tay!

Chuông nhạc là móng tay, tế trống là phần giáp bán nguyệt, long thân là ngón tay hư ảo.

Toàn bộ những tấm da bị thiêu đốt trên cả vùng đất, con mắt đang nhắm đồng loạt mở ra, ánh mắt có uy, lập tức bộc phát.

Khiến cho ngón tay hư ảo đã có da! Vô số tượng binh mã bị đốt cháy, toàn bộ triển khai, từng tượng lập tức bộc phát khí tức, đồng loạt sống lại, cuốn lên binh sát, dấy lên minh tử, xông lên bầu trời, hóa thành bàn tay.

Một bàn tay, tám ngón! Núi sông bay lên, hóa thành trận mênh mông, đã trở thành vân tay của bàn tay! Càng kinh người hơn chính là bản thân tế đàn, nó tản mát ra áng sáng màu đen, đại biểu hủy diệt, phủ lên ánh sáng cùng nhiệt độ nơi đây, cũng truyền ánh sáng màu đen vào trong lòng bàn tay, khiến bàn tay trở nên đen nhánh.

Tùy theo là quan tài bên trong tế đàn lần nữa truyền đến tiếng tim đập.

Thình thịch, thình thịch!

Tiếng tim đập xuất hiện khiến cho bàn tay cực lớn có thể che trời trực tiếp khôi phục, chụp về Thự Quang Chi Dương đang bộc phát! Vào thời khắc này ánh sáng bị che đậy.

Nhiệt độ bị ngăn cách trong chớp mắt, hết thảy tất cả đều bị bàn tay màu đen bao phủ vào.

Nhưng Thự Quang Chi Dương là Vực Bảo, nhất là khỏa này càng bất phàm, cho nên dù là Đế cung phản kích như vậy, cũng không thể trong tình huống không tổn hao gì mà hủy diệt được Thự Quang Chi Dương.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, bàn tay màu đen cùng quang nhiệt của Thự Quang Chi Dương đối kháng kịch liệt, cho đến khi một tiếng nổ vang rung chuyển toàn bộ lăng mộ, như vô số thiên lôi nổ tung vang vọng ra. Bàn tay màu đen tan biến, Thự Quang Chi Dương cũng tiêu tán.

Kinh khủng đến từ Thự Quang Chi Dương cuối cùng bị hóa giải.

Trên bầu trời, Viêm Huyền Tử chật vật vô cùng, toàn thân tràn ngập máu tươi.

Xa xa, thân hình ba người Thiên Mặc Tử phần lớn không hoàn chỉnh, vô cùng suy yếu, cảm giác tim đập như muốn rụng.

Bởi vì chỉ thiếu chút nữa bọn họ đã phải chết ở chỗ này.

Tương tự chật vật còn có đội trưởng, y cũng đã dùng hết toàn bộ thủ đoạn rồi, toàn thân đều là vết nứt, giống như tùy thời có thể vỡ vụn, chú ý tới đám người Viêm Huyền Tử không có sao, y có chút tiếc nuối.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt đội trưởng sáng ngời, nhìn về phía dưới.

Thân ảnh Hứa Thanh cũng bay ra từ trong cơ thể y, cả người không còn chút sức lực kèm theo mỏi mệt, áp chế thương thế, tương tự nhìn về phía dưới.

Phía dưới Đế cung, bộ dáng dĩ nhiên đại biến.

Chuông nhạc, tế trống, tượng binh mã, núi sông… … Toàn bộ đều đã trở thành hư vô, coi như là tòa tế đàn cũng đã nứt ra một đạo khẽ hở thật lớn, quán xuyên quan tài.

Quan tài một phân thành hai, tách xuống hai bên.

Lộ ra một cỗ xác khô toàn thân héo rũ, đầu đội đế quan, mặc hoàng bào phủ lên kim lũ ngọc y.

Mặc dù thông qua trang phục có thể lờ mờ nhìn ra uy nghiêm, nhưng cũng không có dáng vẻ khi còn sống, bởi vì trên mặt của gã nằm sấp lấy một con Tri Chu.

Cùng thi hài của gã hòa hợp lại, không hề phân chia, vì vậy Tri Chu đã biến thành khuôn mặt của thi hài.

“Âm thanh phá bích chướng, Thự Quang nứt phong ấn, cuối cùng… …đã mở được hòm quan tài của Tổ Hoàng giới này ra!”

“Tiểu sư đệ, chúng ta đi!”

Trong mắt đội trưởng lại hiện vẻ điên cuồng, thân thể nhoáng một cái phóng thẳng đến thi hài phía dưới, Hứa Thanh hung hăng nghiến răng, trước mắt đã đến bước này, tất nhiên hắn cũng sẽ không bỏ qua, trong mắt tương tự điên cuồng phóng tới thi hài.

Giờ phút này ba người Thiên Mặc Tử đang ở giữa không trung, đã không còn sức đi làm gì cả, mắt thấy hai người Hứa Thanh còn đang hành động, trong nội tâm bọn họ hồi hộp một tiếng, bản năng cấp tốc rút lui.

Sợ rồi, cũng quá mệt mỏi rồi.

Chỉ có Viêm Huyền Tử, thời khắc này toàn bộ cừu hận trong nội tâm nàng bộc phát, cất bước bay nhanh, phóng thẳng tới Nhị Ngưu.

Mặc kệ đối phương muốn làm cái gì, việc nàng muốn rất đơn giản, giết tên ác tặc này, diệt tất cả của y!

Mà khi thân ảnh ba người đang bay nhanh tới gần thi hài trên tế đàn, Tri Chu hòa hợp trên cỗ xác khô bỗng nhiên mở hai mắt ra! Đó là một đôi mắt màu vàng.

Đó là mắt của Thần Linh!

Chương 2033: Hứa hẹn bên trong thời quang (1)

Lạnh lùng, là sắc thái duy nhất của ánh mắt Thần Linh này.

Dường như đối với Thần mà nói, hết thảy kinh lịch trong sinh mệnh, đều là không buồn không vui, sống cũng tốt, chết cũng được, chẳng qua chỉ là một trận luân hồi đơn giản mà thôi.

Lúc nào sống lại, lúc nào trở về, Thần đều có thể “nhìn” thấy.

Vận mệnh như vô số bụi bặm hội tụ thành trường hà, từng bọt nước, mỗi một đợt gợn sóng, Thần biết toàn bộ.

Vì vậy bình tĩnh, là thứ không thay đổi trong mắt của Thần Linh.

Hình như từ khi Thần bắt đầu có ý thức, ánh mắt của Thần sẽ không có bất luận gợn sóng gì, năm đó Tổ Vu nhân tộc đánh một trận cùng Thần là như thế, sau đó bị ba vị Thần khác trấn áp cũng là như thế.

Hôm nay, mượn nhờ Đế thi bên trong Thần Vực của bản thân để khôi phục, dùng cách này để cải biến bố cục bị phong ấn ở Sơn Hải đại vực, đối với Thần mà nói, cũng giống như thế.

Dù là giờ phút này bản thân vô cùng suy yếu, nhưng thành công cũng tốt, thất bại cũng được, đều là một trận kinh lịch.

Cho nên, Thần nhìn về phía mảnh đất chính mình khôi phục này.

Ngôi sao vỡ vụn trên màn trời biến thành phong bạo bụi bặm đình chỉ khuếch tán, thời gian nơi đây đình chỉ vận hành, quy tắc cùng pháp tắc của nơi này cũng đều đã mất đi bản nguyên.

Ngay cả hư vô cũng đều bị làm ngưng kết.

Lại càng không cần phải nói… . . con sâu cái kiến đang vọt tới phía Thần.

Hứa Thanh, Nhị Ngưu, còn có Viêm Huyền Tử.

Trong ánh mắt Thần nhìn tới, thân ảnh ba người bọn họ bất động, dừng lại bên trong hư vô, thời gian trong lúc này tựa như đã thành giấy cắt.

Máu thịt và linh hồn đều đang héo rũ, vận mệnh cùng nhân quả đều đang ảm đạm.

Đều bị chậm rãi xóa đi trong ánh mắt của Thần Linh.

Tương tự như trong tất cả những gì Thần đoán và thấy, không có bất kỳ cải biến nào.

Cho nên, ánh mắt của Thần không có hội tụ trên ba tờ giấy cắt, Thần nhìn ra bên ngoài Đế cung, nhìn về phía một loại tựa hồ là vận mệnh tất nhiên khác trong những gì Thần biết và thấy.

Đó là cơ hội duy nhất của Thần.

Thân là Thần, hiểu rõ mảnh vũ trụ này không có sự biết toàn bộ một cách tuyệt đối, mà chỉ tương đối, là trên phạm vi cùng cấp độ.

Cho nên đây là trận thần chiến vượt qua thời không, Thần tiến hành cùng ba vị Thần thần bí đời sau từ rất sớm lúc trước.

Trận chiến này tạo thành Thần quả.

Đó mới là địch nhân của Thần.

Kế tiếp, Thần ở trong quá trình khôi phục, bỏ qua Thần Nguyên bên trong bản thể ở Sơn Hải đại vực, Thần chú ý đến nơi đây, thu về thân phận chủ nhân của Thần Vực, cũng coi như thắng được thần chiến tại điểm này.

Tiến tới trấn áp ba vị Thần kia, nuốt vào Thần quả từ ba vị Thần đó biến thành.

Đồng thời mượn nhờ lần kinh lịch này, diễn hóa thành một phương Thần thai (Thần đài), từ đó để cho bản thân chân chính bay lên Thần đài, tiến vào một tầng cảnh giới khác của Thần Linh.

Thần cải tạo hết thảy, thời gian cũng bởi vậy cải biến, lấy một loại phương thức thế nhân không hiểu, trở lại trận chiến năm đó cùng Tổ Vu, đi trảm đoạn toàn bộ vận mệnh bất lợi đối với chính mình.

Vận mệnh còn dư lại duy nhất chính là Thần đài.

Đây, chính là thần lộ của Thần, vượt qua thời gian trảm nghịch mệnh, sau khi thành tựu Thần Hỏa, đó là Thần Đài cảnh!

Thần rất nghiêm túc, bởi vì Thần toàn tri hiểu rõ, đối với Thần Linh mà nói, thành tựu Thần Đài tất có trở ngại.

Bên trong vận mệnh Thần “nhìn” thấy, thứ trở ngại chính mình, tự nhiên là ba vị Thần thần bí kia, cho nên từ rất sớm lúc trước, Thần lợi dụng Thần Vực là chiến trường, triệt để khiến đám Thần cùng bản thân dính dáng nhân quả với nhau, đây là…ảnh hưởng Thần quả lẫn nhau.

Chỉ là… . . Toàn bộ thứ mà Thần Linh biết không phải là tuyệt đối, chỉ là tương đối.

Cho nên, khi Thần nhìn tới bên ngoài Đế cung, một trận ẩn nấp ở bên ngoài sự toàn tri lập tức biến hóa, ẩn nấp bên trong vận mệnh thời gian ngoài ý muốn mà Thần chứng kiến, như Đại Diễn số bỏ một, vừa tự nhiên lại đột ngột xuất hiện.

Đến từ con sâu cái kiến mà con mắt Thần xuyên thấu.

Đến từ đoạn thời gian của Nhị Ngưu cùng Hứa Thanh.

Hoặc chuẩn xác mà nói, đến từ trong thời gian, trên cái phạm vi khác cùng cấp độ, bao trùm toàn bộ sự hiểu biết của Thần.

Rất lâu lúc trước, bên trong Tế Nguyệt đại vực, Hứa Thanh đã hỏi qua đội trưởng một vấn đề.

“Đại sư huynh, ở bên trong trận chiến thời gian quá khứ của Thần tử Tế Nguyệt, một đoạn mà ngươi chịu trách nhiệm trảm, có tồn tại Lý Tự Hóa.”

“Trong đó, có phải ngươi đã gặp nhau với Lý Tự Hóa bên trong đoạn thời gian đó?”

Năm đó sau khi Lý Tự Hóa phủ xuống Tế Nguyệt đại vực, mang Xích Mẫu phía trên Hồng Nguyệt rời xa đại lục Vọng Cổ, đội trưởng đã trả lời Hứa Thanh vấn đề này.

“Ta đã làm một cái giao dịch cùng với Lý Tự Hóa trong thời gian.”

Cuộc giao dịch đó, lúc trước Hứa Thanh tưởng rằng có liên quan cùng Xích Mẫu.

Cho đến giờ phút này hắn mới hiểu được, thời gian bên trong cuộc giao dịch đó, cũng sẽ phát sinh ở bên trong thời gian nơi này.

Vì vậy, Lý Tự Hóa đã đến.

Tới… để giao dịch cùng đội trưởng.

Đó là một ngón tay, một ngón tay duỗi ra từ bên trong thời gian của Hứa Thanh cùng đội trưởng, dường như một mực chờ ở trong đó.

Khó có thể đi hình dung ngón tay này, lần đầu tiên nhìn, Thần tựa hồ là do vận mệnh hình thành, tựa hồ là tinh hà biến thành, tựa hồ ngưng tụ ý chí vũ trụ.

Thần tập hợp hết thảy ánh sáng, hết thảy lực lượng, hết thảy toàn bộ sự hiểu biết.

Theo ngón tay xuất hiện, toàn bộ Đế cung đã thành đồ trang trí có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Toàn bộ ngôi sao đã trở thành món trang trí không có ý nghĩa.

Toàn bộ Thần Vực đã thành bối cảnh phụ họa tầm thường.

Khó có thể tranh nhau phát sáng cùng nó.

Chương 2034: Hứa hẹn bên trong thời quang (2)

Mà nhìn lần thứ hai, Thần lại thấy nó lại tầm thường như thế, chỉ là một cái ngón tay bình thường.

Không hề tinh tế tỉ mỉ, cũng không phải đặc biệt thô ráp, có thể thấy được vân tay vô cùng đơn giản.

Xuất hiện ở... trong ánh mắt của Thần Linh, chiếu vào bên trên bộ mặt của Tri Chu.

Nhẹ nhàng chạm một cái.

Khiến Tri Chu trên mặt thi thể run rẩy kịch liệt, lạnh lùng trong mắt từ xưa không thay đổi đã hỏng mất, bình tĩnh như vĩnh hằng bị toái diệt.

Thần Linh ...cũng có cảm xúc!

Lạnh lùng đã thành sững sờ.

Bình tĩnh trở thành mờ mịt.

Giờ khắc này Thần hình như hiểu, thứ trở ngại Thần Đài của bản thân không phải đến từ ba vị Thần kia, mà đến từ... . . ngón tay vốn không nên xuất hiện này.

“Hóa ra, là ván cầu.”

Vì vậy, Tri Chu không có bất kỳ ngoài ý muốn, chia năm xẻ bảy trở thành bụi bặm!

Vì vậy, Đế thi không có bất kỳ phản kháng, phía dưới tế đàn hóa thành vực sâu, không ngừng rơi xuống, cũng bị hư vô chôn xuống!

Vì vậy, hồn còn sót lại cũng khó nổi lên gợn sóng, bị trấn áp rơi xuống!

Thế giới của Thần thành một mảnh đen nhánh.

Cùng nhau tối đi không chỉ là nơi đây, còn có Sơn Hải đại vực…

Thế giới của Thần đã thành bóng tối, nhưng Hứa Thanh cùng đội trưởng trong thế giới Đế cung đã xuất hiện sắc thái, không còn trạng thái người giấy dễ dàng bị cắt xé nữa, máu thịt trở về.

Lần này đội trưởng hiếm thấy không để cho Hứa Thanh thất vọng.

“Âm thanh phá bích chướng, Thự Quang nứt phong ấn, ngón tay thời gian trấn Thần, tiểu sư đệ, thời đại mà ta và ngươi đợi… . . Đã đến!”

Đội trưởng cười to sau đó hóa thành lưu quang, bỗng nhiên phóng về phía Đế thi bị ngón tay của Lý Tự Hóa trấn áp.

Nội tâm Hứa Thanh xuất hiện gợn sóng kịch liệt, từ sau khi đi đến Thần Vực, đây là lần đầu tiên nội tâm của hắn xuất hiện chấn động như vậy, thật sự là đã làm quá nhiều đại sự cùng đội trưởng, khiến cho Hứa Thanh trên trình độ nhất định đã gần như không gợn sóng không sợ hãi.

Nhưng cho dù như vậy, giờ phút này nội tâm của hắn vẫn phải chấn động, nhưng hắn đồng dạng không chần chờ chút nào, thân như ánh sáng cùng đội trưởng vọt thẳng đến Đế thi.

Một đến đan điền, một đi nê hoàn!

Giờ phút này còn có một vị tốc độ cũng rất kinh người, chính là Viêm Huyền Tử.

Nàng nhìn từ đầu tới đuôi, trong lòng cuộn trào chấn động, vì vậy nàng kiên định tín niệm bản thân, mặc kệ là ngăn cản hay là cướp đoạt, đều sẽ không bỏ qua cơ hội.

Mắt thấy thân ảnh của nàng sẽ đi cùng Hứa Thanh và đội trưởng nhảy vào Đế thi.

Đúng lúc này đội trưởng giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay tới phương xa.

Bên trong Đế lăng, ngoài Đế cung, trong mê cung đang sụp xuống xuất hiện một viên hạt châu.

Lưu quang bốn phía hạt châu chính là âm dương, trong đó lưu chuyển khí tức cổ xưa, ẩn chứa bổn mạng chi nguyên, nhìn qua chính là chí bảo.

Chỉ là giờ phút này trong nháy mắt xuất hiện, tựa như con cá bị cách xa nguồn nước, như là nắm bùn đã mất tính ướt át… . . bắt đầu khô nứt, bắt đầu toái diệt, bắt đầu tử vong.

Một khi vỡ vụn, nó sẽ không còn tồn tại, trừ phi có thể trong thời gian ngắn, con cá gặp nước đọng, khối bùn lần nữa được bôi nước.

Mà trong chốc lát, thân thể Viêm Huyền Tử đang muốn phóng tới Đế thi bỗng chấn động mạnh một cái, nàng cảm nhận được khí tức của hạt châu đó, chính là bổn mạng châu của nàng, cũng là đầu nguồn cơn hận đối với Nhị Ngưu.

Đối với nàng mà nói, từ cừu hận của nàng đối với Nhị Ngưu hận, có thể nhìn ra trình độ trọng yếu của hạt châu.

Nàng cũng nhanh chóng có phán đoán, hoặc là… Tiếp tục đuổi vào Đế thi, hoặc là bỏ qua nơi đây đi cầm lại hạt châu bổn mạng.

Đây chính là mục đích đội trưởng bấm niệm pháp quyết.

Viêm Huyền Tử không lựa chọn.

Trong mắt nàng đỏ thẫm, thân thể nhoáng một cái lập tức vọt đi xa, toàn lực bay nhanh về chỗ hạt châu bổn mạng của mình.

Hầu như nháy mắt khi nàng rời đi, đội trưởng và Hứa Thanh đã tới Đế thi gần không ngừng rơi xuống vực sâu, lúc lên lúc xuống, hai người nháy mắt chui vào trong đó.

Đế thi chìm vào trong vực sâu hư vô, không thấy tung tích.

Mảnh Đế cung này cũng hoàn toàn sụp xuống, không còn tồn tại.

Cùng nhau sụp xuống là Đế lăng, cũng là ngôi sao.

Về phần đám người Thiên Mặc Tử trong đó, giờ phút này cũng đều vẫn còn sợ hãi bay nhanh dịch chuyển, cách xa nơi đây.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, trong Thần Vực, ở khu trung tâm viên tinh thần, đã thành một cái vòng xoáy màu đen, chuyển động trong im hơi lặng tiếng, dẫn dắt toàn bộ Thần Vực.

Ngoài vòng xoáy, ba người Thiên Mặc Tử trầm mặc.

Cho đến khi khí tức mênh mông từ đám Thần của bọn họ phủ xuống, ánh sáng lóng lánh, thần uy bao phủ bát phương, ba thân ảnh Thần Linh giáng lâm Thần Vực, xuất hiện ở phía trên mảnh vòng xoáy này.

“Thời cơ, đã đến.”

Nhật Thần, nhàn nhạt mở miệng.

Đám người Thiên Mặc Tử nhao nhao cúi đầu, nội tâm phức tạp, lúc trước bọn họ từng có suy đoán, tại sao… . . từ đầu đến cuối ba vị thần đều không xuất hiện.

Nhưng bây giờ nhìn tới, hình như đây cũng không phải là một cái nghi vấn.

Viêm Huyền Tử cầm lại hạt châu cũng xuất hiện ở nơi đây, tương tự trầm mặc, bởi vì nàng dĩ nhiên hiểu rõ, đám người Thiên Mặc Tử cũng tốt, mình cũng được, bên trong Thần Vực này… đều là quân cờ.

“Như vậy, người hạ cờ kế tiếp, là ai?”

Viêm Huyền Tử cúi đầu, nhìn xuống vòng xoáy thâm sâu, vòng xoáy dần dần lan tràn trong cặp mắt của nàng, chiếm cứ toàn bộ con ngươi.

Một mảnh đen nhánh.

…

Sơn Hải đại vực, phía dưới Cửu Lê, có một đôi mắt bên trong màu đen chậm rãi mở ra, thu liễm đêm tối trong con mắt, như vòng xoáy vô tận.

“Thời cơ, đã tới chưa?”

Giọng nói thì thào khàn khàn truyền từ trong miệng của gã, tựa như vực sâu năm tháng có cơn gió thổi qua, làm thức tỉnh một cái hứa hẹn thành Thần bên trong thời gian.

Vì vậy, thời gian dần qua …gã đứng lên.

Đi đến điện thờ bị phong ấn trấn áp ở phía dưới Cửu Lê.

Trong bàn thờ, Thần Linh Tri Chu héo rũ đã bắt đầu suy bại…. . Mà vận mạng tương liên khiến cho khí tức của thân ảnh đi tới càng dần càng mạnh.

Gã, đang hấp thu hết thảy mọi thứ của Thần Linh Tri Chu.

Chương 2035: Lên đài! (1)

Vở kịch lớn ở Thần Vực, theo âm thanh của Nhật Thần vang vọng, như sóng cả mãnh liệt quét sạch thế giới tàn lụi này.

Phong bạo cũng lập tức hình thành, cùng sóng biển đảo qua toàn bộ khu vực Thần Vực, cọ rửa mọi viên tinh thần bị mạng nhện lượn lờ, xua tán từng mảnh bụi bặm bị lịch sử chôn xuống.

Vì vậy, một chỗ nào đó, bên trong một mảnh phế tích trên viên tinh thần, lộ ra một bia đá cổ xưa.

Nó coi như bảo tồn nguyên vẹn, chỉ là hơn phân nửa chữ viết đã mơ hồ không rõ.

Duy chỉ có bốn chữ lạc ấn bên trên, dùng thần niệm chạm vào sẽ có thể cảm giác ý nghĩa.

Bắc Tiên Đế giới.

Đây chính là tên của giới này, vốn bị quên lãng bên trong thời gian.

Có lẽ nó đã từng có huy hoàng, mà sinh tồn ở trong mảnh vũ trụ có tồn tại Thần Linh này, hiển nhiên cũng từng có cùng chuyện xưa liên quan với Thần Linh, cũng tự nhiên tồn tại từng cái tên đã thúc đẩy giới này phát triển.

Nhưng bây giờ, chỉ còn lại phế tích với sự tiêu điều, chỉ còn lại có Đế lăng cô độc, chỉ còn lại có một mảnh tan vỡ cùng với vô số tồn tại Thần Thánh đã mất đi ý thức… khiến người ta thổn thức.

Mà giới này, vốn không có bất luận cái gì liên quan cùng với đại lục Vọng Cổ.

Nhìn từ tinh không, vị trí trước kia của giới này cách Vọng Cổ cũng vô cùng xa xôi.

Là Thần Linh Tri Chu xâm lấn, Tiên Đế vẫn lạc, khí tức xâm nhập toàn bộ, hóa giới này thành Thần Vực bản thân, lại bởi vì nương theo Tàn Diện Thần Linh đi tới Vọng Cổ… Vì vậy, Bắc Tiên Đế giới xuất hiện ở khe hẹp trong mối tương liên với đại lục Vọng Cổ.

Cũng trở thành bàn cờ của tất cả người chơi cờ nơi đây mưu đồ, hoặc là nói, Thần Quả.

Mà giờ khắc này, tấm bia đá trôi lơ lửng ở trong phế tích bụi bặm, bị một cái tay do ánh trăng hội tụ mò lên từ trong tinh không, chụp đến trung tâm Thần Vực, bắt tới phía trên mảnh vòng xoáy màu đen, xuất hiện ở trước mặt ba vị Thần.

Ánh mắt ba vị Thần lặng lẽ hội tụ.

Có lẽ là hành vi dung nhập Đế thi của Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đưa tới nhân quả, cũng có lẽ là sức mạnh đến từ thần uy của đám Thần tạo thành, vì vậy ánh mắt của đám Thần dường như bởi vậy ẩn chứa một chút khí tức đặc thù, cọ rửa trên tấm bia đá này.

Khiến cho chữ viết mơ hồ bên trên khôi phục vết tích từ thời viễn cổ.

“Đế tri tuổi thọ có tận, tư mệnh lấy vẫn, biết sụp đổ và hạo kiếp nhất định tới, vì lưu lại một đường, do đó thân đóng nhật, nghịch tổ mệnh, nuốt Thần quả, luyện Nhật Nguyệt Tinh, phân tam hồn, từ bái từ hồn.”

“Lấy thân là hương hỏa, khiến tam hồn vào luân hồi, trảm mệnh cách, ẩn tàng nhân quả, từ nay về sau… . . Người là người, tiên là tiên, thần là thần.”

“Đế vẫn… . . Hồn phi.”

Dấu vết Viễn Cổ kể rõ một đoạn lịch sử bí ẩn, theo giờ phút này hiển lộ ra, không đợi thần niệm của đám người Viêm Huyền Tử cảm giác, lại lần nữa tiêu tán.

Tấm bia đá vẫn là tấm bia đá như trước.

Đoạn lịch sử đó, lần này chân chính chôn vào bên trong thời gian.

Nhưng lịch sử trong một sát na kia vẫn đưa nhân quả ẩn tàng trở về, im hơi lặng tiếng rơi vào bên trong vận mệnh ba vị Thần.

Vì vậy một cái chớp mắt trong chỗ Thần Vực này, quyền phân năm phần, một phần Nhật Thần, một phần Nguyệt Thần, một phần Tinh Thần.

Còn lại hai phần, một phần ở Sơn Hải, một phần… . ở Đế thi.

“Một phần ở Đế thi bị khóa, hiện giờ khóa đang mở ra.”

Nhật Thần, nhàn nhạt mở miệng.

“Bọn họ, tới kịp không?” Tinh Thần hỏi.

“Thời cơ đã tới, không trọng yếu nữa, chúng ta phải bắt đầu rồi.” Nguyệt Thần bình tĩnh.

“Tỷ tỷ vẫn còn đang hận sao, nhưng ta đoán… . . Bọn họ tới kịp.” Tinh Thần cười khẽ.

Ba Thần đợi, chính là thời cơ.

Dưới Sơn Hải đại vực, vị Đại tư quyền Đại Vu tộc đâm sau lưng Cửu Lê, nhất thống Huyền Thiên năm đó, gã đợi chính là hứa hẹn bên trong thời gian.

Bây giờ, đám Thần cũng chờ đến, trận kịch lớn kéo dài vô số năm này, cũng trong nháy mắt kéo ra.

Lộ ra vũ đài.

Hí pháp cũng đã bắt đầu.

Mà ở trong góc che lấp của màn sân khấu này, một phương người chơi cờ khác, hoặc là nói, là người chơi cờ tất nhiên muốn xuất hiện, Nhị Ngưu và Hứa Thanh cũng đang hạ cờ.

Chỉ là, tuồng hí pháp này, là sân nhà của ba vị Thần cùng Đại tư quyền, bọn họ không đi quấy nhiễu thời cơ, cũng tự nhiên sẽ không chờ đợi ai khi thời cơ đến.

Cho nên… . .

Vũ đài, là ở chỗ đó.

Hí pháp, cũng ở đó.

Có thể còn kịp xem hí khúc hay không, có theo kịp tuồng vui này hay không, có thể thật sự lên được vũ đài, kịp thời cầm được một phần quyền kia hay không… . . tất cả nghe theo thiên mệnh.

“Thiên mệnh tính cái rắm chó!”

Trong thế giới một mảnh màu đỏ sậm, bầu trời đang sụp xuống.

Trên huyết hải, Nhị Ngưu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, toàn thân tràn ra lam mang rực rỡ, từ vị trí ngực đang có từng cánh tay dữ tợn màu lam duỗi ra từ trong, muốn chống đỡ mảnh trời này.

Những cánh tay này hóa thành một trụ băng cực lớn, không ngừng dung nhập để bổ sung, lại hiện lên vô tận từ bên trong ngực Nhị Ngưu.

Như tre già măng mọc.

Vì vậy băng trụ càng lúc càng lớn, càng dần càng cao, chống đỡ trời, vả lại lan tràn rất nhanh, như muốn đóng băng cả bầu trời này.

Càng có vô số nhuyễn trùng màu lam tung bay trên thân thể y, lan tràn huyết hải, nhanh chóng phun ra nuốt vào, dường như muốn nuốt toàn bộ huyết hải vào, khiến cho nó khô héo.

Nhưng hình như sự sụp đổ của phiến thế giới đã trở thành sự thật không thể thay đổi, cho nên rất nhanh, bầu trời hạ xuống, biển khơi cuồng thét.

Băng trụ đứt gãy, nhuyễn trùng phá toái.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, băng trụ lại lần nữa xuất hiện, càng nhiều nhuyễn trùng hơn nữa lan tràn ra.

Người chống trời, phương xưng tổ.

Người phủ biển, phương xưng chủ.

Khởi động máu thịt, nghịch chuyển thi huyết, là có thể nhập chủ thi thể Tiên Đế này.

Chương 2036: Lên đài! (2)

Nhưng khó khăn cực lớn, chia làm hai điểm.

Thứ nhất, y cần chinh phục thế giới này, thứ hai, y cần chinh phục càng nhiều thế giới hơn nữa.

Mảnh thế giới sụp xuống này, chính là biểu hiện trừu tượng của Đế thi, huyết hải chỉ là một giọt bên trong vô số máu tươi của Đế thi.

Bầu trời sụp đổ là một tấc trong toàn bộ máu thịt.

Mà một ngón tay của Lý Tự Hóa, đã trấn xuống điểm khó khăn thứ hai, khiến cho huyết hải trong phiến thế giới này có thể là một giọt, cũng có thể là toàn bộ máu trong thi thể.

Bầu trời sụp xuống có thể là một tấc máu thịt, cũng có thể là toàn bộ máu thịt.

Chinh phục một thế giới, tương đương chinh phục toàn bộ.

Như thế cũng khiến cho khó khăn được giảm xuống, nhưng coi như là như thế, dù cuối cùng Nhị Ngưu thành công, cũng không phải là có thể quyết định toàn bộ.

Bởi vì. . . . . bên trong Đế thi còn bị Thần làm cho ô nhiễm, hoặc là nói dung hợp tàn hồn Tiên Đế.

Chỉ có hồn cùng thân thể, nê hoàn cùng đan điền, riêng phần mình đã thành mới tính thành công.

Cho nên đội trưởng đang điên cuồng, Hứa Thanh cũng đang liều mạng.

Mà độ khó khăn trấn áp tàn hồn tương tự có hai điểm.

Thứ nhất, làm thế nào dung nhập hồn Đế Thần* kinh khủng này vào bên trong Đế Tàng của mình!

*hồn Đế Thần (vì hồn bây giờ của Đế đã bị Thần hòa vào, nên gọi Đế Thần)

Thứ hai là sau khi dung nhập vào Đế Tàng, thì làm thế nào chinh phục.

Một ngón tay của Lý Tự Hóa đã thúc đẩy cực lớn, khiến cho tàn hồn bị trấn áp, khiến cho sự kinh khủng bị xóa đi, khiến cho việc dung nhập vào Đế Tàng biến thành đơn giản hơn.

Nhưng dẫu sao đây cũng là hồn Đế Thần, dù bị trấn áp vẫn có chỗ nghịch mệnh của nó.

Cho nên Hứa Thanh đúng là đang liều mạng, hắn thấy tàn hồn ngồi trên ghế rồng trong một mảnh tiên cung mênh mông, đang nhìn mình chằm chằm, sau đó hắn lấy Quỷ U Thủ, cưỡng ép đẩy ra Tàng Môn Đế Kiếm của mình, hiển lộ ra ngoài, phủ xuống phía trên tàn hồn.

Hòa hợp tàn hồn vào Đế Tàng.

Tàn hồn chưa từng phản kháng, bởi vì so với việc đội trưởng sẽ thu hoạch được thân thể, thần hồn có được trí tuệ nên rất rõ ràng thành bại của lần này, không phải ở trong thân thể mà là đang ở nơi đây.

Nếu như có thể đảo khách thành chủ bên trong Tàng Môn, tiến tới đi ngược chiều đoạt xá, như vậy ván này… Có thể bất bại.

Vì vậy một khắc vào Tàng Môn, tàn hồn nghịch mệnh, Đế Tàng nổ vang, Tàng Môn xuất hiện khe hở, đó là dấu hiệu không chống đỡ nổi.

Đối với việc này, Hứa Thanh cũng có lựa chọn của mình.

Hắn nhắm mắt lại, đạo hồn trợn mắt, nhảy lên ở thức hải, tiến vào trong Đế Tàng của chính mình.

Trong Đế Tàng, trời đất bao la.

Bầu trời như lôi đình vạn quân, mái vòm tràn ngập ánh bạc, dãy núi dưới đại địa như địa long bốc lên, giống như kiếm long nứt giáp ra.

Mà ở giữa thiên địa dựng đứng một thanh kiếm.

Kiếm này tỏa ra bảo quang vô tận, rọi thiên chiếu địa.

Chất liệu thanh đồng, bốc lên khí vận của nhân tộc, thân kiếm vốn nên bốn thước bảy tấc, bây giờ trong Đế Tàng hiển hóa bốn vạn bảy nghìn trượng.

Mũi kiếm bức người, kiếm khí tung hoành, có thể trảm thiên, trảm địa, trảm nhân.

Phía dưới Cổ Hoàng đều có thể trảm.

Xưng danh… . . Đế Kiếm.

Bên cạnh kiếm còn có một hồn, thân mặc Đế bào đầu đội Đế quan, mặt không cảm xúc, chợt nhìn như Đế, lại nhìn qua như Thần, trước thân ảnh có Đế thân, lại huyễn mặt nhện.

Giờ phút này đang ngóng nhìn Đế Kiếm, trong mắt lộ ra tán thưởng.

"Một thanh Đế Kiếm rất tốt!"

Lại nhìn tới phía Hứa Thanh đang đánh tới.

"Ngươi muốn dung hợp ta làm Thiên Đạo khí linh, khống chế thanh kiếm này?"

Trong lúc nói, hồn giơ tay lên, ý đồ rung chuyển Đế Kiếm.

"Kiếm này, không có ta cho phép, ngươi không động được."

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Lời nói vừa ra, Đế Kiếm kêu lên, kiếm kêu xé trời khiến cho bầu trời biến sắc, mà kiếm quang lại kích xạ bát phương, lập lòe thiên địa.

Đế hồn bên cạnh dừng tay phải lại, chậm rãi thu hồi.

"Ngươi cũng không động được."

Nói xong thân thể Đế hồn nhoáng một cái, tiến thẳng đến Hứa Thanh đang tới.

Hồn chiến, bộc phát!

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Đế Tàng rung chuyển nổ vang, truyền đi toàn thân Hứa Thanh, thân hình của hắn bất động, nhưng càng là như thế, lại càng là hung hiểm.

Nhị Ngưu cũng đang điên cuồng.

Trận chiến thân thể cùng tàn hồn này, cuộc chiến đan điền và nê hoàn đồng thời bộc phát, lại lập tức kịch liệt.

Những gì trải qua lúc nhỏ, đã dạy Hứa Thanh quyết đoán.

Cuộc sống trong Thất Huyết Đồng, đã dạy Hứa Thanh che giấu.

Kinh lịch ở Phong Hải Quận, đã dạy Hứa Thanh bố cục.

Duy chỉ có đại sư huynh nơi đây, thứ y dạy cho Hứa Thanh, là tranh giành!

Tranh giành cùng trời, tranh giành cùng đất, tranh giành cùng người, tranh giành cùng Thần!

Còn có …tranh giành cùng mệnh.

Vì vậy Đế thi rơi xuống vực sâu, vùng đan điền vang vọng ra âm thanh.

“Mở ra phong ấn, động mở Cửu U, Hạ Tiên qua đời, thiên hạ đều trắng!”

Băng hoa màu lam nở rộ đan điền, nháy mắt lan tràn toàn bộ Đế thi, bao trùm thân hình, bao trùm tứ chi, bao trùm hết thảy.

Mà Đế thi vẫn lạc hư vô, chỗ nê hoàn cũng vang vọng ra giọng nói của Hứa Thanh.

“Năm đó chấp kiếm, từng tu nhất thuật.”

“Thuật này Chấp Kiếm Giả đều có thể học, người nào cũng có thể dưỡng, hôm nay bên trong Đế Tàng, đã biết chân ý của thuật.”

“Nói cho ngươi biết, kiếm, ta động được!”

Ta có một kiếm… . .

“Kỳ danh, Đế Kiếm!”

Kiếm lên Đế Tàng, bễ nghễ thông cắt hư vô, thế không thể đỡ đảo qua vực sâu, thế quét sạch chẻ tre, lại hạ xuống nê hoàn Đế thi!

Nê hoàn lõm xuống.

Kinh thời không, trảm hư vọng!

Đế thi chấn động, không hề rơi xuống mà treo ở hư vô, trong kiếm quang vô cùng lấp lánh, thi thể khép kín hai mắt chợt mở ra!

Không thuộc về Tiên Đế, cũng không thuộc về Thần.

Đó là mắt Nhị Ngưu, đó là thần thức Hứa Thanh.

Hư vô nổ vang, tuyên cáo trở về.

Vực sâu vỡ vụn, vì mừng tân chủ.

Bên trong tối tăm, Bắc Tiên Đế giới biến thành Thần Vực, phần quyền thứ năm đã rơi vào bên trong vận mệnh của Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Bản dịch QACN bạn đang đọc có nguồn tại bạch ngọc sách vip, hãy luôn ủng hộ bản nguồn để vạn sự đều an, nhóm dịch chân thành cảm ân các độc giả đã luôn theo dõi và ủng hộ!

Cùng lúc đó, bên trong Sơn Hải đại vực, bóng người đi về phía trước ngẩng đầu, giống như đang nhìn xa.

Trong Thần Vực, ba vị Thần sừng sững ngoài vòng xoáy đồng loạt hạ mắt, nhìn xuống vòng xoáy.

“Xem ra, ta đã đoán đúng.”

Khóe miệng Tinh Thần hơi nhếch lên.

Chương 2037: Chân Hỏa, Nghiệp Hỏa, Kiếp Hỏa, Vô Hạ (1)

Bây giờ năm phần quyền của Thần Vực thì bốn phần đã có chủ.

Vì vậy, ánh mắt của ba vị Thần Nhật Nguyệt Tinh thu hồi từ vòng xoáy, cách hư vô nhìn tới Sơn Hải.

Tiếp theo, một phần quyền cuối cùng của Thần Vực, đang trong quá trình lựa chọn trong ánh mắt của đám Thần.

Tương tự như tranh đấu Đế thi phát sinh ở chỗ sâu trong vòng xoáy, đám Thần không đi can thiệp, Hứa Thanh và Nhị Ngưu sinh cũng tốt tử cũng được, thành cũng thế bại cũng vậy, đều là mệnh số.

Đã lựa chọn tới đây tranh mệnh, tất cả đều tự nghe theo thiên mệnh.

Đối với ba vị Thần mà nói, tranh đấu Đế thi là thời cơ đám Thần chờ đợi, là một chiếc chìa khóa mở ra sân khấu lớn.

Mà tranh đấu ở Sơn Hải đại vực là xuyên suốt thời gian, kết nối nhân quả Bắc Tiên Đế giới cùng với đại lục Vọng Cổ.

Đã thành hình, đã tương liên.

Cho nên, giờ phút này thành bại chỗ Sơn Hải đại vực, đám Thần đồng dạng sẽ không tương trợ.

Dù là nhân quả hay vận mệnh, tuy có hứa hẹn bên trong thời gian, nhưng cũng phải nhìn mệnh cách người được hứa hẹn có thể thừa nhận hay không.

Nếu như có thể nhận, tất nhiên là mệnh cách hùng hậu, đám Thần cũng nguyện ý thực hiện lời hứa, dệt hoa trên gấm, cho ra cơ duyên thành Thần.

Còn nếu không thể thừa nhận, cũng là nhân quả, phần quyền thứ năm trở về gia trì ba vị Thần, dùng lời hứa làm củi, thiêu đốt mệnh xuyên suốt mấy vạn năm, dần thành Thần đạo bản thân.

Cũng là Thần quả.

Đến lúc đó chẳng thể trách người bên ngoài, duy trách chính mệnh ngươi.

Cho nên, không có gì là mệnh trung chú định, chỉ có… . . Thần Linh Tri Chu, tất nhiên phải vẫn.

Không phải vẫn trong Sơn Hải đại vực, thì chính là vẫn ở trên tay ba vị Thần.

Thời gian, trôi qua.

Chỗ Sơn Hải đại vực vẫn còn đang lựa chọn, mà vận khí Thần Vực đã bắt đầu nhập vào trong mệnh cách người có quyền, vì vậy khí tức ba vị Thần Nhật Nguyệt Tinh được gia trì càng dần càng tăng vọt, điện thờ xuất hiện ở vòng xoáy càng lúc càng huy hoàng.

Vị cách bản thân đám Thần cũng tương ứng nổi lên gợn sóng, Thần Hỏa màu vàng đang hừng hực thiêu đốt, lúc đến cực hạn, bên trong mơ hồ xuất hiện một tia hắc hỏa bị che giấu, cởi bỏ phong ấn lộ ra trong sắc vàng.

Trong đó Nhật Thần là đậm đặc nhất, Nguyệt Thần thứ hai, Tinh Thần thứ ba.

“Cuối cùng giải Kiếp Hỏa.”

Nhật Thần nhắm mắt, Nguyệt Thần trầm mặc, Tinh Thần chờ mong.

…

Người có quyền, bao gồm bộ Đế thi trong chỗ sâu vòng xoáy giờ phút này.

Vì vậy vận khí, cũng ở vô hình chuyển vào bên trong vận mệnh trường hà của Đế thi.

Bởi vì thân thể Đế Thần bị Nhị Ngưu nắm giữ, linh hồn bị Hứa Thanh nắm quyền, hai người như là chiếm cứ phần cuối của dòng sông, quyết định hướng đi vận mạng cùng với toàn bộ Đế thi.

Cho nên, vận khí hạ xuống, tự nhiên quy về hai người.

Đội trưởng lựa chọn là hóa vận khí Thần Vực này thành hỏa lò, thiêu đốt Vô Tự, đồng thời lại lấy ra hai cọng lông vũ, lấy khí vận chuyển đốt.

Như là luyện hóa.

Mà loại luyện hóa này cực kỳ hiếm thấy, thậm chí nói ra cũng gây chấn động cả Vọng Cổ.

Dẫu sao tu sĩ đại lục Vọng Cổ, không có mấy người có thể có loại tạo hóa này, lấy khí huyết Đế thi làm lửa, lấy vận khí Thần Vực làm củi, cách luyện khí thế này quá xa xỉ, không thể tưởng.

Nhất là khí cụ dùng luyện chế cũng đồng dạng bất phàm.

Vừa là Vô Tự thần bí, là Đại Diễn Số một điểm tránh thoát, đã một đường chống đỡ hai người lọt được tới nơi đây, có thể thấy được sự phi phàm của nó.

Vừa là mệnh do truyền tống trận Viễn Cổ hoạt hoá sau đó sinh ra, lấy sự kỳ bí và kỳ diệu của tạo vật, lấy sự biến hóa khó lường của Vọng Cổ, tụ tập nhiều yếu tố huyền ảo và kỳ diệu vào đây.

Về lông vũ, tất nhiên là kinh người không cần bàn cãi.

Dù là phàm vật trải qua quá trình luyện hóa dạng này thì cũng sẽ thành thần dị, lại càng không cần phải nói hai vật phi phàm như thế.

Vừa luyện hóa, cơn điên cuồng trong lòng Nhị Ngưu cũng càng dần càng bốc lên, thần niệm càng là nói lẩm bẩm.

“Đốt nhanh lên, nhanh hơn nữa!”

“Sắp thành rồi, thiên linh linh địa linh linh, Hạ Tiên phù hộ, Huyền U phù hộ, sư tôn phù hộ, tự ta phù hộ, tiểu sư đệ phù hộ… Nhất định phải thành!”

Thần niệm đội trưởng rơi vào bên trong cảm giác của Hứa Thanh, giờ phút này hai người cộng dung một thân, hành vi cùng lời nói của đội trưởng, dù Hứa Thanh không muốn nhìn không muốn nghe, cũng không có tác dụng.

Vả lại lấy hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, sau khi thành công luyện hóa tàn hồn Đế thi, trong lòng tự có phán đoán.

Dã tâm của đội trưởng tuyệt không chỉ có những thứ này.

Mặc dù đã lấy được Đế thi, đã có được quyền hạn của Thần

Vực, nhưng… . . đây cùng với định nghĩa về đại sự siêu cấp theo như lời đội trưởng từng nói, trên trình độ điên cuồng hiển nhiên vẫn còn có phần không xứng.

Dẫu sao bọn họ thu được không phải là vận khí nguyên vẹn của Thần Vực.

Giờ phút này Hứa Thanh đã có thể thông qua vận khí cảm giác đến, quyền hạn Thần Vực phân ra tổng năm phần.

Hắn và đội trưởng cùng nhau, chỉ cầm được một phần mà thôi.

Điểm ấy thu hoạch đối với người khác mà nói có lẽ là cơ duyên tạo hóa cực hạn, nhưng dựa theo Hứa Thanh hiểu rất rõ, đại sư huynh điên cuồng chắc chắn sẽ không thỏa mãn.

Một khi đã ngoạm là phải cắn thật to, thà chết vì no chứ không muốn hưởng ít.

Mà bây giờ vận khí hòa hợp tới, đối phương càng nó lấy để luyện khí… . . Hứa Thanh biết rõ, phán đoán của mình không sai.

Nhưng cũng không cần biết.

Bởi vì giờ phút này thứ quan trọng nhất bày ở trước mặt Hứa Thanh, không phải đại sư huynh điên cuồng, mà là cơ hội đột phá tu vi của bản thân.

Tàng Môn bổn mạng của hắn đã sớm mở rộng, Thương Long làm Thiên Đạo trong đó đang chạy khắp Thần Tàng, gào to ngập trời.

Tàng Môn Độc Cấm cũng giống như thế, Minh Phỉ trong đó đã thành, một mắt thần bí, lạc ấn lục uế.

Tàng Môn Tử Nguyệt sau khi trải qua thu nạp Thái Âm lực lúc trước, Thiên Đạo U Huỳnh chân chính nhập chủ, Tàng Môn sớm đã rộng mở.

Về phần Đế Tàng, cũng đã viên mãn.

Tàn hồn trong đó bởi Đế Kiếm thành tựu Thiên Đạo, hóa thành khí linh Đế Kiếm thuộc riêng về Hứa Thanh, giờ phút này hoàn toàn mở ra.

Năm Tàng Môn đã mở rộng bốn, chỉ còn một môn sau cùng, hiện ra trạng thái nửa mở.

Đó là… . . Vu Tàng Môn.

Tàng này không cần thêm vào Thiên Đạo, Vu Tổ bên trong vốn chính là Thiên Đạo.

Cần thiết, là ngưng tụ lực lượng Vu Tổ để đẩy ra Tàng Môn.

Hứa Thanh lấy vận khí của Thần Vực, hoàn mỹ thay cho lực lượng đó!

Bởi vì tính khả dụng không phải thoáng qua một lần, quyền hạn của Thần Vực tồn tại vĩnh hằng, nên bây giờ chỉ là dẫn dắt phương hướng gia trì mà thôi.

Trong nháy mắt tiếp theo, phần vận khí vô hình rơi trong vận mệnh của Hứa Thanh, nhờ thần niệm của hắn dũng mãnh lao tới Vu Tàng!

Chương 2038: Chân Hỏa, Nghiệp Hỏa, Kiếp Hỏa, Vô Hạ (2)

Vu Tàng nổ vang, thân Vu Tổ nhanh chóng thành hình, càng dần càng cao, càng lúc càng lớn.

Chín đầu Cửu Lê đồng loạt gầm thét, từng cái dung nhập, cuối cùng thân ảnh hùng vĩ chống đỡ thiên địa, tản ra ánh sáng năm tháng muôn đời tang thương.

Như một người khổng lồ sừng sững bên trong Vu Tàng.

Người khổng lồ giơ lên tay tựa như thiên địa, đẩy tới hư vô trong thế giới Vu Tàng.

Ầm!

Đại môn Vu Tàng trong cơ thể Hứa Thanh dưới trạng thái nửa mở, bỗng nhiên được đẩy ra từ bên trong!

Nháy mắt khi nó mở ra, năm tòa Tàng Môn cùng lập lòe quang mang chói mắt, rực rỡ tột cùng, bao phủ toàn bộ thức hải Hứa Thanh.

Đây là năm Tàng cùng mở!

Lực lượng dồi dào từ bên trong năm tòa Tàng Môn như nước lũ bạo phát ra, quét sạch toàn thân Hứa Thanh.

Tu vi của hắn lập tức kéo lên, linh hồn của hắn nháy mắt thăng hoa.

Chiến lực của hắn không ngừng tăng cao, vị cách của hắn như cá vượt long môn!

Có thể thấy được trên năm Tàng Môn, Thương Long ngửa mặt lên trời gầm thét, Phỉ Nhãn kiệt ngạo miệt thế, U Huỳnh tung bay cực cao, Đế hồn chấp kiếm, Vu Tổ mở ra hai mắt như nhật nguyệt!

Đây là, Thiên Đạo đều xuất hiện!

Biến đổi nghiêng trời lệch đất hiện ra trong cơ thể Hứa Thanh, càng là theo ngũ tôn Thiên Đạo tiêu sái bước ra, năm tòa Tàng

Môn của Hứa Thanh hóa thành hỏa lò, đã bắt đầu bộc phát.

Âm thanh oanh oanh siêu việt thiên lôi, liên tục nổ vang, từng mảnh bụi núi lửa giống như tuyết, từ bên trong hỏa lò năm Tàng phát ra.

Bụi bặm giống như tro núi lửa màu xám, là đạo tố thành, là mệnh tụ thành, là dấu vết Hứa Thanh đi qua thế gian này biến thành.

Kỳ danh. . . . . Khư Trần!

Nó bày ra một mảnh khư thổ có thể dung nạp đạo ngân ở phía trên thức hải Hứa Thanh.

Đây là tiêu chí cùng căn bản cảnh giới Quy Hư!

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra kỳ mang, đối với hắn mà nói, giờ phút này đột phá Linh Tàng bước vào Quy Hư, đã không có gì trở ngại, giơ tay lên là được.

Nhưng nghĩ đến phán đoán của mình đối với đại sự của đội trưởng. . . . . Hứa Thanh bỗng nhiên dẹp loạn thức hải, hỏa lò năm tàng lập tức ngưng kết.

Nếu như tùy thời có thể đột phá, vậy hắn lựa chọn trước hoãn một chút.

Cũng chính là ở thời điểm này, giọng nói âm u của đội trưởng truyền đến.

“Tiểu sư đệ. . . . .”

Đáy lòng đội trưởng rất là tiếc nuối, y vốn định vào một khắc Hứa Thanh muốn tấn thăng mở miệng ngăn cản, bày ra tư thái đại sư huynh, thậm chí lời muốn nói y cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, tiếp đó có thể gõ một chút lưu ý về tương lai.

Nhưng không nghĩ Hứa Thanh đã tự mình hoãn đột phá...“Mặc kệ, tuy rằng hắn đã tạm hoãn, nhưng ta cũng chuẩn bị nghĩ sẵn trong đầu!”

Nghĩ tới đây đội trưởng ho khan một tiếng.

“Tiểu sư đệ, trước không vội đột phá, ta thấy ngươi căn cốt kỳ lạ, là kỳ tài tu hành vạn năm khó gặp, chỗ ta có một phần tạo hóa có một không hai tuyên cổ tuyệt thế, ngươi có muốn hay không?”

Vừa nghe đội trưởng nói, Hứa Thanh đã biết tâm tư của y, vì vậy phối hợp gật đầu nhẹ.

Đội trưởng thoả mãn.

“Tiểu sư đệ, còn nhớ lúc trước ta nói, thời đại của chúng ta tới rồi không, ngươi Quy Hư cũng không thể quá đơn giản như vậy được.”

“Mà thành chủ nhân Thần vực, chỉ là món ăn khai vị của đại sự lần này, ngươi cũng có thể coi thành là một tấm thẻ tư cách gia nhập vào tràng.. . . .”

“Chờ một lát, tẩu tử ngươi bên ngoài cùng với tình nhân của ngươi, còn có con chó nhật heo nhật rùa nhật Nhật Thần gì đấy, sẽ trình diễn một trận vở kịch lớn, chúng ta có thể thuận gió dựng lên!”

“Nhưng mà lần này ấy nha, đại sư huynh của ngươi đã chuẩn bị thật lâu, cũng bỏ ra đại giới cực lớn, cho nên ngươi phải đáp ứng ta.. . .”

“Được.” Không đợi đội trưởng nói xong, Hứa Thanh gật đầu nhẹ.

“Hử? Ta còn chưa nói, ngươi đáp ứng ta cái gì.. . . .”

“Đại sư huynh, đối với ta mà nói, chỉ cần ta có thể làm được, bất cứ chuyện gì cũng có thể đáp ứng ngươi.”

Bây giờ hai người cộng dung Đế thân, thần niệm thông suốt, Nhị Ngưu có thể rõ ràng cảm giác được sự kiên định trong lời nói Hứa Thanh, trong khoảng thời gian ngắn, đáy lòng của y không khỏi dâng lên ấm áp trước đó chưa từng có.

Trong ấm áp, đội trưởng cảm thấy ý nghĩ lừa đảo lúc trước của mình có chút quá hẹp hòi.

Thân là đại sư huynh, trách nhiệm cùng đảm đương không tránh khỏi được nhiệt liệt bốc lên, vì vậy ngạo nghễ mở miệng.

“Trợ giúp sư đệ của mình, nói gì điều kiện, đại sư huynh nói giỡn cùng ngươi thôi, không nói cái này nữa.”

“Ta và ngươi nói một chút về kế hoạch của ta.. . .”

“Tiểu sư đệ, có lẽ bây giờ ngươi cũng biết, tiêu chí của Thần

Linh chính là Thần Hỏa, đằng trước Thần Hỏa đều là tồn tại Thần Thánh mà thôi, chỉ có đốt lên Thần Hỏa mới xưng là Thần Linh.”

“Mà Thần Hỏa cảnh, thật ra chia làm ba cấp độ.”

“Theo thứ tự là Chân Hỏa, Nghiệp Hỏa, Kiếp Hỏa.”

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói về cấp độ của Thần Linh sau khi đốt lên Thần Hỏa.

“Như con cá chúng ta gặp phải bên trong Tiên Cung ở Phong Hải Quận, chính là thuộc về tầng Chân Hỏa, có thể xưng là Hạ Thần, cho đến Chân Hỏa chuyển hóa thành Nghiệp Hỏa, chính là Thượng Thần.”

“Giới hạn của Thượng Thần rất lớn, Nghiệp Hỏa như thế, và Kiếp Hỏa ở trên tương tự cũng vậy.”

“Nếu như cuối cùng có thể đến Kiếp Hỏa đại viên mãn, thành tựu Vô Hạ, sẽ có khả năng bay lên Thần Đài, mà Thần Đài cảnh, chính là cảnh giới bây giờ của Lý Tự Hóa.”

Hứa Thanh nghe rất nghiêm túc, cũng cảm giác thấy trong lúc đội trưởng nói những tin tức này, nhiều hơn một chút ý vị tang thương.

“Đối với Thần Linh cấp độ Kiếp Hỏa mà nói, bản thân cường đại vô hạn và toàn tri, đồng thời cũng vô cùng hung hiểm, sẽ xuất hiện hạo kiếp bản thân.”

“Kiếp nạn này nằm ngoài phần toàn tri tương đối của Thần Linh, nếu như vượt qua nhưng mà Thần Hỏa lại dập tắt, Thần lộ thành không, hết thảy hóa cát bụi, chỉ có đến cảnh giới quá độ Vô Hạ, mới không có kiếp nạn phủ xuống, có thể an tâm chuẩn bị trùng kích Thần Đài.”

“Mà cảnh giới của Thần Linh Tri Chu chính là cấp độ thứ ba của Thần Hỏa cảnh, vả lại đã đi đến cuối cùng, nhưng vẫn chưa tới được bước Vô Hạ, vì vậy kiếp đã đến.”

“Ba vị Thần, ta và ngươi, chính là kiếp của Thần Linh Tri Chu.”

“Xích Mẫu năm đó cũng là như vậy, cảnh giới khi đó của ả là Thượng Thần, thuộc về Kiếp Hỏa đại thành, vị cách tương đối cùng Thần Linh Tri Chu, nhưng vẫn cách Vô Hạ một chút.”

“Vì vậy Lý Tự Hóa, ngươi cùng ta, chính là kiếp của ả.”

“Tựu như cùng Lý Tự Hóa năm đó, Xích Mẫu cũng từng là kiếp của gã.”

Tâm thần Hứa Thanh dấy lên gợn sóng, bỗng nhiên mở miệng.

“Ba vị Thần thì sao?”

“Ba vị Thần, theo kiếp trước ta biết, lúc bọn họ mới vào Kiếp Hỏa đã bỏ qua sự thăng lên, phong ấn Kiếp Hỏa, cho nên tuy là Thượng Thần nhưng lại yếu hơn Xích Mẫu rất nhiều.”

“Còn lần này, ta nghĩ… . . mục đích cuối cùng của ba vị Thần hẳn là dự định vừa sải bước vào cảnh giới Kiếp Hỏa hung hiểm, trực tiếp đạt tới Vô Hạ, dùng việc này đả thông con đường Thần Đài, khiến Thần Đài có hy vọng!”

Đội trưởng đang nói đến đó bỗng nhiên dừng lại, Hứa Thanh cũng lập tức cảm giác được, Đế thi bên trong vòng xoáy mà hai người dung nhập, càng là theo ý niệm của bọn hắn, chợt ngẩng đầu.

Trong mắt Đế Thần sáng lóng lánh, xuyên thủng vòng xoáy, thấy được… . . Bên ngoài.

Chỗ đó, đang có kịch biến kinh thế phủ xuống!

“Gió nổi lên rồi!”

Giọng nói đội trưởng trở lên điên cuồng.

Chương 2039: Ta, không hối hận! (1)

Gió từ Sơn Hải đại vực thổi tới!

Thổi qua thời không, thổi qua biên giới, từ nhân gian đến Thần Vực, từ Vọng Cổ đến Bắc Tiên, phủ xuống phía trên vòng xoáy, phía dưới ba vị Thần.

Âm thanh sấm sét truyền khắp Thần Vực, hình như có một cỗ lực lượng thiết cắt vô hình, thừa nhận nhân quả vài vạn năm, truy tìm hứa hẹn trong thời gian, chém nứt ra hư không nơi đây.

Vì vậy, một đạo khe hở cực lớn xuất hiện ở trong ánh mắt của ba vị Thần.

Khe hở đó tung hoành vô tận, nứt ngang phía trên vòng xoáy, từ xa nhìn tới giống như con mắt mở ra, làm cho người ta có một loại cảm giác rộng lớn mênh mông.

Gió từ trong khe nứt cuồn cuộn lao ra, như nở hoa cuốn tới bát phương, hiện lên trong ánh mắt lạnh lùng của ba vị Thần.

Mà sự lựa chọn ở Sơn Hải đại vực được đám Thần nhìn tới, giờ phút này… . Đã có đáp án.

Trong cái khe, chính là Sơn Hải đại vực của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vị trí chính giữa, là khu vực Cửu Lê.

Trong một cái chớp mắt, toàn bộ Cửu Lê hoàn toàn sụp xuống, điện thờ Tri Chu bị phong ấn hiển lộ trong lòng đất.

Chỉ là ánh sáng rực rỡ của điện thờ đã bị lu mờ, Thần Linh Tri Chu trong đó cũng rung động kịch liệt, mắt thường cũng có thể thấy được sự héo rũ.

Héo rũ không chỉ là máu thịt, còn có nhân quả của Thần, ngay cả thời gian cũng bao hàm trong đó, tàn lụi trong im lặng.

Hết thảy tất cả đều đặt ở trước một bàn tay, dần dần cầm đi.

Đó là một cái xương tay khô màu đen, chủ nhân bàn tay mặc trường bào đen, áo bào trên người phất phới che đậy bộ mặt, nhưng lại không che được nét tang thương cổ xưa trên người.

Gã đứng trước mặt Thần Linh Tri Chu, cánh tay héo rũ đã dần dần có máu thịt, trái lại Thần Linh Tri Chu càng ngày càng khô quắt.

Hiển nhiên Thần vẫn còn muốn vùng vẫy, nhưng vận mệnh đã định, hết thảy đều là phí công.

Cho đến sau cùng, hóa thành tro bụi tiêu tán giữa thiên địa, bàn tay nọ tựa như chuyển đổi từ tử vong, từ trong năm tháng trở về, đã có huyết sắc sau đó biến thành sung mãn.

Mà cũng vào thời khắc này, gió cuốn lên mũ trùm đạo bào trên đầu của gã, lộ ra mái tóc dài màu xám cùng với một gương mặt già nua.

Tuy rằng năm tháng trôi qua, khiến cho gã đã thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ.

Nhưng sau khi hấp thu Thần Linh Tri Chu, trên mặt của gã đã dần dần xuất hiện máu thịt, bên trong những nếp nhăn tung hoành, vẫn có thể lờ mờ thấy phong thái tương tự pho tượng cổ xưa sừng sững ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Đó là... Đại tư quyền nhất thống Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc mấy vạn năm trước, được cúng bái muôn đời!

Gã ngẩng đầu nhìn qua đại địa, giống như đang ngóng nhìn lịch sử của vùng đất thượng tộc này.

Gã thấy được Viêm Nguyệt quật khởi, thấy được tộc quần tranh phong cùng vạn tộc, thấy được mấy lần giao chiến cùng nhân tộc, thấy được ba vị Thần che chở, càng thấy được địa vị bây giờ của Viêm Nguyệt trong Vọng Cổ.

Theo ánh mắt đảo qua, cảm giác lịch sử, ngưng tụ cổ kim, khí tức của gã cũng dồi dào hơn, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng đậm, cuối cùng lan tràn toàn bộ Sơn Hải đại vực, ảnh hưởng đến bản thổ Viêm Nguyệt, khiến cho thiên địa biến sắc, đại phong quyển vân.

Tất cả tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, trong một cái chớp mắt đều bị huyết mạch đồng cảm, nhất là ba vị tư quyền, càng là từ trong đại trướng riêng phần mình đi ra, thần sắc chấn động nhìn về Sơn Hải đại vực xa xa, cảm giác vị tổ tiên đi ra từ trong lịch sử.

Đối với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc mà nói, vị Đại tư quyền nhất thống tộc quần này, địa vị trong lòng toàn bộ tộc nhân không khác gì Thần Linh.

Toàn tộc nhao nhao cúng bái.

Vị Đại tư quyền trở về này dời ánh mắt, nhìn tới bầu trời.

Sau đó gã giơ chân lên, bước về phía màn trời, đi về phía khe hở bị xé mở.

Gã không chỉ hấp thu máu thịt cùng thời gian của Thần Linh Tri Chu, còn đã bao hàm… . quyền hạn Thần Vực.

Giờ phút này theo cước bộ của gã, đồng thời quyền hạn chuyển dời đến trong vận mệnh của gã, gia trì mệnh cách, hoàn thiện thiếu thốn, cũng khiến tia lửa dập tắt vài vạn năm lại khôi phục.

Cứ như vậy từng bước một đi tới, dù vị cách hay cấp độ sinh mệnh của gã đều đang thăng hoa, cho đến khi tung hoành trong cái khe trên vòng xoáy Thần Vực, từ trong ánh mắt ba vị Thần bước vào thần vực.

Nhìn về phía ba vị Thần, truyền ra giọng nói khàn khàn.

“Đợi lâu.”

Giọng nói này như thiên lôi, tản ra trong Thần Vực, cũng rơi vào bên trong vòng xoáy, réo trong lòng Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn nhận ra thân phận của đối phương, cũng cảm nhận được năm tháng bi thương còn sót lại bên trong Vu Tàng.

Hắn nhìn rất rõ ràng trận đâm sau lưng đó từ trong trí nhớ của Cửu Lê… . .

Mà bây giờ, nhân quả phản bội hình như cũng càng rõ ràng.

Ngoài vòng xoáy, đối mặt Đại tư quyền bước tới, Nhật Thần và Nguyệt Thần như thường, Tinh Thần ngắm nhìn vòng xoáy, nhàn nhạt mở miệng.

“Như vậy, bắt đầu đi.”

Đại tư quyền nghe vậy chú ý đến mảnh Thần Vực này.

“Năm đó ta có một vấn đề, hôm nay muốn hỏi.”

“Dựa theo như lời ba vị, mảnh Thần Vực này đã từng là quê quán của các ngươi, nơi đây bị tồn tại Thần Thánh ô nhiễm như vậy, các ngươi cũng đã từng là con dân, các ngươi… . . Cam lòng?”

“Bắc Đế đã vẫn, nhân quả đã xong, gã là chúng ta, mà chúng ta không phải gã.” Trả lời những câu này, là Nguyệt Thần.

Đại tư quyền không lên tiếng nữa.

Vào thời khắc này, giọng nói mênh mông uy thế của Nhật Thần xuyên thấu hư vô Thần Vực, vang vọng với càn khôn.

“Ti cổ không trống, có minh trên hoang, ngủ say ngày nay, nguyên tản thời quang.”

“Tinh hoàn có được, đều là con hắn, vạn giới có cảm, đều xưng ta phụ.”

“Hôm nay con dân của Bắc Giới gồm Nhật, Nguyệt, Tinh tế tự, dâng cúng phụ thần!”

Giọng của Nhật Thần truyền ra, nổ vang Thần Vực, từng chữ đều khiến cho Thần Vực rung động lắc lư, nối cùng một chỗ khiến cho Vọng Cổ kịch biến.

Phía sau một vòng mặt trời thăng thiên dựng lên.

Nguyệt Thần bên cạnh nhắm mắt, trăng sáng ánh cả hư không, càng có Tinh Thần mở mắt, lấy vô tận tinh thần thay trời của Thần Vực!

Ba vị Thần, lại muốn tế tự Tàn Diện Thần Linh!

Giờ khắc này, không còn là gió bắt đầu thổi, mà phong bạo… . . Đã ập đến.

Chương 2040: Ta, không hối hận! (2)

Bên trong vòng xoáy phía dưới, Đế thi ngóng nhìn hết thảy cũng chấn động lên, đội trưởng trong đó cuồng tiếu.

Mà Hứa Thanh cũng hoàn toàn hiểu hết thảy!

Mục đích của ba vị Thần hoàn toàn lộ ra!

Đám Thần muốn tế hiến cho tàn diện Thần Linh, đổi lấy Tàn Diện Thần Linh mở mắt, nhìn đến chỗ Thần Vực này!

Tàn Diện Thần Linh liếc mắt, có thể lăng không xuất hiện cấm khu, nếu như nhìn cấm khu, cấm khu có thể hóa cấm địa, nếu như nhìn cấm địa, cấm địa lại thành Thần Vực!

Nhưng nếu… . . Nhìn Thần Vực thì sao!

Vấn đề này, ban đầu ở trên Hồng Nguyệt thì Hứa Thanh đã nhận được đáp án.

Đó chính là, Thần Vực thăng cấp, trở thành Thần Giới!

Một khi như vậy, thân là chủ nhân Thần Vực, tất nhiên cũng sẽ ở trong quá trình Thần Vực thăng cấp mà cùng nhau tấn thăng!!

Kết hợp lời của đội trưởng lúc trước, dĩ nhiên Hứa Thanh đã hiểu ra thần lộ của ba vị Thần.

Đám Thần muốn mượn cái thân phận chủ nhân Thần Vực này, trong khi Thần Vực thăng cấp, sải bước qua toàn bộ cảnh giới Kiếp Hỏa, trực tiếp đạt tới cảnh giới Vô Hạ.

Từ đó không xuất hiện hạo kiếp như Xích Mẫu hay Thần Linh Tri Chu, mà mệnh cách viên mãn, đồng thời đường lập Thần Đài, cũng sẽ trực tiếp đả thông!

Đến tiếp sau chỉ cần tích lũy đầy đủ, sẽ có hy vọng thành tựu Thần Đài!

Đây là cơ duyên lớn kinh thiên, nhưng cũng là hung hiểm kinh khủng tột cùng.

Lúc trước Xích Mẫu cũng phải thất bại.

Nhưng tất nhiên ba vị Thần và Xích Mẫu có chỗ bất đồng.

Xích Mẫu một lần đó là bị động đối mặt, mà ba vị Thần lần này là chủ động thu hút.

Một dạng không có chuẩn bị, còn một dạng đã tìm cách và trù tính mấy vạn năm.

“Thủ bút như thế!”

Sắc mặt Hứa Thanh biến đổi, lần đối phó với Xích Mẫu bởi vì tu vi hắn quá yếu, không cách nào nhúng chàm đến một bước này, nhưng bây giờ… . . đã không giống.

Cùng lúc đó, kịch biến bên ngoài còn đang tiến hành.

Giọng nói đến từ Nhật Thần nổ vang Thần Vực.

“Đệ nhất tế, tế chúng sinh bảy vực!”

Lời nói kinh thế của Nhật Thần rơi vào Vọng Cổ, vọng tới bảy đại vực bị Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đặc biệt lựa chọn chinh phục, vả lại bí mật trù bị nhiều năm, chỉ chờ một ngày hôm nay.

Bảy đại vực, phạm vi mỗi vực cũng đều bao la.

Mà giờ khắc này bên trong bảy vực, có nhiều vị Tôn Vương của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bộc phát khí tức ngập trời, cải biến phong vân, cải biến mệnh quả.

Thả mắt nhìn đi, bên trong bảy vực, đại quân Viêm Nguyệt đông nghịt một mảnh, tinh kỳ triển khai, giống như có thể che khuất bầu trời.

Trước mặt bọn họ, là vô số tù binh.

Sự đặc thù của bảy vực cũng được thể hiện ra ở trên người những tù binh, mỗi một vực lại đều là một tộc nhất thống.

Trừ bổn tộc chủ vực ra, không có ngoại tộc!

Giờ phút này, những tù binh toàn bộ quỳ ở nơi đó, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, cho đến trong nháy mắt tiếp theo, khi giọng nói của Nhật Thần khuếch tán, bên trong bảy vực riêng phần mình truyền ra tiếng vâng của những vị Tôn Vương.

“Huyết tế mở ra, trảm!”

Một tiếng ra lệnh, bảy vực đồng thời bộc phát giết chóc!

Trong khoảng thời gian ngắn, nháy mắt tử vong vô cùng nhiều, không nói vô tiền khoáng hậu, nhưng cũng là vài vạn năm chưa từng thấy.

Máu chảy thành sông, vong hồn ngập trời.

Có kẻ ý đồ bỏ chạy, có kẻ ý đồ nghịch chiều, nhưng lại không xông ra được phong ấn, không phá vỡ được mệnh quả.

Mà chỗ đặc thù khác của bảy tộc ở bảy vực cũng theo mà đồng trảm hiện ra rõ ràng.

Máu của bảy tộc đó là bảy màu khác nhau, mỗi vực một màu.

Đỏ thẫm - da cam – vàng - xanh lá - xanh thẫm - xanh da trời - tím!

Mà chỗ vực máu đỏ, tộc tử vong …không phải nhân tộc.

Nhưng có thể tưởng tượng, với sự bá đạo của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đại vực lấy nhân tộc là chủ không thể nào không phải mục tiêu nguyên bản được, ngược dòng tìm hiểu trước cuộc chiến, lúc trước Hắc Thiên tộc cử binh đến hình như cũng có đáp án.

Nếu như trận chiến ấy thất bại, nếu không có Thự Quang Chi Dương, nếu như bức ra một kiếm sau cùng của Chấp Kiếm Đại Đế… . .

Nhưng lịch sử không có nếu như, chỉ có kết quả.

Giờ phút này bảy tộc ở bảy vực toàn bộ diệt vong, thi thể chồng chất, máu tươi thành biển, vong hồn tràn ngập giống như thành quỷ giới, toàn bộ là vì… . . Tế tự!

Phía trên Vọng Cổ, tồn tại cao nhất trấn áp hết thảy tu sĩ hết thảy tộc quần hết thảy sinh mệnh, thậm chí hết thảy Thần Linh, Tàn Diện Thần Linh cực lớn bỗng hơi nhúc nhích mí mắt.

Tiếp theo âm thanh đến từ Thần Vực, lần nữa vang vọng.

“Đệ nhị tế, tế vạn năm chiến hồn!”

Giọng nói này không phải Nhật Thần, mà là. . . . . Đại tư quyền.

Bởi vì phần tế tự này, là hồn anh linh Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tử vong từ vài vạn năm trước, đây là một lần Viêm Nguyệt Huyền Thiên tế hiến!

Chỉ có như thế, mới gọi là tâm thành.

Chỉ có như vậy, mới gọi là tế tự!

Cho nên, chân chính có tư cách rung chuyển cổ kim, nói ra tế tự chiến hồn, không thể là ba vị Thần.

Chỉ có thể là Đại tư quyền đã từng nhất thống Huyền Thiên Đại Vu, mới thuận theo nhân quả.

Nếu như gã vẫn lạc, như vậy thì là ba vị Tư quyền bây giờ sẽ thay thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba vị Tư quyền tương ứng trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, toàn bộ từ đường tộc quần, toàn bộ anh linh điện, đồng loạt nổ vang, vô số chiến hồn tích lũy vài vạn năm bay lên không, tự thành tế phẩm!

Toàn tộc Viêm Nguyệt đều trầm mặc, từ Tư quyền cho tới bá tánh, đau buồn từ trong nội tâm khó khống chế nổi lên.

Nhưng, đây là mệnh!

Mạng của bọn họ, cũng đúng là mệnh của vị Đại tư quyền từ lịch sử trở về.

Năm đó gã lựa chọn phản bội, mặc dù có sự hứa hẹn thành Thần, nhưng cũng có hứa hẹn kéo dài tộc quần.

Gã biết rõ, vị Cửu Lê truyền thừa Tổ Vu không thể nào chém giết Thần Linh Tri Chu, mà gã cũng không muốn thứ quyết định vận mạng của Huyền Thiên Đại Vu tộc chỉ là một cái đại trận của Vu Tổ.

“Lựa chọn của Cửu Lê chỉ có thể thủ hộ tộc quần nhất thời.”

“Mà lựa chọn của ta, có thể giúp tộc quần duy trì, thêm một cái tương lai đời đời tồn tại!”

“Lịch sử không có nếu như, chỉ có kết quả.”

“Cho nên, ta không hối hận!”

—

Chúc tất cả các vị đạo hữu năm mới nhiều sức khỏe, vạn sự hanh thông!

Chương 2041: Vạn nhất thành thì sao (1)

Giờ khắc này từ trong toàn bộ Từ đường và Anh Linh điện trong phạm vi của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, có vô số vong hồn bốc lên, số lượng dày đặc như sao.

Chúng nó hội tụ từ bát phương, tạo thành một dòng sông linh hồn, phóng tới màn trời Vọng Cổ.

Càng bay càng cao, cũng càng dần càng nhỏ, cho đến cuối cùng nhỏ như một sợi tơ màu đen, tới gần Tàn Diện Thần Linh.

Từ xa nhìn lại, lập lòe quang mang âm u và tràn ra tinh quang, lập lòe trong Vọng Cổ.

Trong thời gian ngắn, lại biến mất vô ảnh.

Nhiều khu vực của đại lục Vọng Cổ cũng không có phát hiện, duy chỉ có tộc mạnh cùng với cường giả trong đại lục Vọng Cổ, còn có chính là Thần Linh ẩn nấp ở các nơi… . . mới có phần cảm giác được.

Mà một khắc những cường giả này ngẩng đầu, nơi đầu nguồn của hết thảy, trong Thần Vực, cuộc tế tự vẫn đang liên tục.

“Tế thứ ba, tế Côn Bằng Thiên Đạo!”

Giọng nói của Nhật Thần vang vọng trong Thần Vực, chữ như vạn đạo sấm sét, câu như khai thiên tích địa, hư vô nổ vang, oanh động trời Viêm Nguyệt.

Trời này cũng không phải là màn trời tinh không, mà là thiên phú được gieo xuống trong huyết mạch của tộc nhân Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tụ họp thành.

Trời, là trời do thiên phú tộc quần ngưng tụ.

Giờ phút này, trời của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc… sụp đổ.

Trong một cái chớp mắt, trong đầu từng tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đều hoảng hốt.

Theo thiên phú sụp xuống, một loại bản năng bị ba vị Thần giấu ở trong ý thức, trong huyết mạch, trong sinh mệnh của đời sau… đang bị tước đoạt.

Tiếp theo với phương thức không thể tưởng tượng, xuất hiện trong thiên địa.

Bản năng ấy, thiên phú đó, là Thiên Đạo!

Cho nên giờ phút này xuất hiện ở phía trên Vọng Cổ, chính là Côn Bằng Thiên Đạo bị ba vị Thần bắt giữ xích lại, dung nhập vào tộc vận của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, do đó tộc nhân đời sau mới có được thiên phú.

Một tiếng kêu rên rung chuyển tâm thần, theo Vọng Cổ vang vọng, nương theo vô số khóa sắt rào rào rung động, rất nhanh từng sợi khóa sắt tràn ngập phù văn màu đen hiển lộ.

Sau những sợi khóa sắt màu đen, là một con Côn Bằng cực lớn vả lại người đầy vết roi, máu thịt mơ hồ, bị túm ra hư vô.

Côn Bằng vừa truyền ra tiếng kêu rên kinh thế vừa bị cưỡng chế lôi kéo, tiến tới Tàn Diện Thần Linh.

Nó muốn vùng vẫy nhưng lại vô ích, cũng không có ai có thể cứu viện ở thời điểm này, bởi vì Tàn Diện Thần Linh đang động!

Vì vậy Côn Bằng Thiên Đạo bị những sợi khóa sắt lôi kéo lên càng lúc càng cao, cho đến khi tan vỡ, rồi tới lúc… đạo vẫn!

Tiếng truyền Vọng Cổ.

Giờ khắc này Vọng Cổ trầm mặc, toàn bộ người tu hành quy tắc và pháp tắc tương ứng Côn Bằng Thiên Đạo, vĩnh viễn mất đi đạo này.

Tương lai, quy tắc và pháp tắc tương ứng cùng nó cũng sẽ bị xóa đi, không còn xuất hiện nữa.

Cùng lúc đó, Tàn Diện Thần Linh trên bầu trời bỗng nhiên hơi mơ hồ.

Lúc rõ ràng lại, mặt Thần đã đổi phương hướng, đối mặt với Sơn Hải đại vực!

Chỗ đó, là nơi Thần Vực và Vọng Cổ giao hòa trong tối tăm.

Mà giờ khắc này trong Thần Vực, tế thứ tư cũng xuất hiện.

“Tế Thứ tư, tế toàn bộ sinh mệnh thần tính Bắc Đế Thần vực!”

Trong Thần Vực, toàn bộ sinh mệnh thần tính năm đó bị Thần Linh xâm nhập chuyển hóa, cùng với sinh sôi nảy nở trong vô số năm qua, đều bị ba vị Thần dùng quyền hạn của vực này, tế tự!

Sau khi tế tự bảy tộc ở bảy vực, tế tự vong hồn Viêm Nguyệt, tế tự Côn Bằng Thiên Đạo, sinh mệnh thần tính trong Thần Vực càng phát ra tiếng kêu rên càng thê lương.

Từng con nhện tan vỡ, tất cả dị thú toái diệt, từng cái cây mặt người trở thành tro bụi.

Thả mắt nhìn đi, toàn bộ biển khơi Thần Vực khô héo, ngôi sao nổ tung, tử vong thành mảnh, héo rũ thành đàn… . .

Trong thời gian ngắn, Thần Vực đã thành mộ địa!

Coi như là những tồn tại cường hãn Hứa Thanh gặp phải trên đường đi, như cá có râu, như con sứa…, tất cả đều khó tránh khỏi, nhao nhao diệt vong.

Cuối cùng đổi lấy Tàn Diện Thần Linh phía trên Vọng Cổ, hai mắt đang nhắm giống như có một đạo khe hở từ từ mở ra.

Mà tế sau cùng của ba vị Thần cũng vào thời khắc này đưa lên.

“Tế thứ năm, tế Bắc Đế Thần vực!”

Dùng cái vực này với tư cách đồ tế sau cùng của đám Thần!

Tế hiến những thứ đã từng là con dân của mình, cho dù bọn họ đã dị hóa biến thành tồn tại thần thánh điên cuồng.

Tế hiến quê quán kiếp trước của chính mình, dù nơi đây đã hóa thành Thần Vực.

Cách làm như thế, có thể thấy được cơn điên cuồng, có thể thấy được sự quyết tất!

Đây cũng là lý do tại sao lúc trước Đại tư quyền đến, hỏi ba vị Thần có cam lòng hay không!

Mà đáp án, lúc trước ba vị Thần đã nói ra!

Sau khi thành Thần, đã không phải là con người.

Trong thời gian ngắn, Thần Vực nổi lên tiếng nổ vang khai thiên, tinh không rung động lắc lư, hình như có một cỗ lực lượng vô hình phủ xuống, kéo Thần Vực này ra khỏi khe hở Vọng Cổ.

Xuất hiện ở… . . trên bầu trời của đại lục Vọng Cổ, tới gần Tàn Diện Thần Linh.

Giờ khắc này, vạn tộc trên đại lục Vọng Cổ ngóng nhìn, vô số cường giả và đông đảo Thần Linh, cũng đều có cảm giác!

Năm phần tế của ba vị Thần cũng đã kết thúc.

Mà giờ phút này hai mắt của Tàn Diện Thần Linh cực lớn phía trên Vọng Cổ, đang muốn hoàn toàn mở ra.

Cũng chính vào lúc này… . . hạch tâm của Thần Vực, chỗ Đế thi bên trong mảnh vòng xoáy cực lớn, Hứa Thanh nhìn thấy tất cả mọi thứ bên ngoài thì nội tâm gợn sóng vạn trượng, đã nghe được tiếng rống điên cuồng bên trong thần niệm của đội trưởng.

“Tế thứ sáu, tế Bản Nguyên Thần Linh!”

Nói xong, bên trong cơ thể đội trưởng bay ra trên 100 con rối, tạo hình của những con rối này tương tự nhau, trên từng bộ mặt đều có khắc tên.

Giờ phút này theo chúng bay ra, đội trưởng điều khiển tống xuất ra chúng nó bên ngoài Đế thi, càng điều khiển tay Đế thi bóp chặt lấy những con rối.

Khí thế không nhỏ, phối hợp với giọng của đội trưởng, làm cho người ta có một loại cảm giác rất hùng tráng.

Duy chỉ có những con con rối thoạt nhìn rất tầm thường không đáng giá, về phần tên phía trên… . . Hứa Thanh nhìn thấy mấy cái quen thuộc.

Chủ nhân Thi Cấm, Xích Mẫu, Nhật Thần… . .

Chương 2042: Vạn nhất thành thì sao (2)

“Tiểu sư đệ, thấy khí thế của đại sư huynh như thế nào, ha ha.”

“Ta nói cho ngươi biết, bình thường ta không cách nào đi thanh toán những kẻ thù đó, hiện giờ mượn cơ hội này, đúng lúc tế một chút.”

Giọng nói đắc ý của đội trưởng vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn những con rối tầm thường, không có cảm nhận được bất luận chấn động Thần Linh nào trên những mảnh vỡ.

Bọn chúng chỉ đơn thuần là con rối mà thôi, duy chỉ có tên khắc trên mặt là khác biệt.

Nhưng từ trên số lượng, có thể thấy được kẻ thù của đội trưởng rất nhiều.

Chỉ là loại tế tự này, theo Hứa Thanh nhìn không có bất cứ ý nghĩa gì.

Tâm niệm của hắn tự nhiên bị đội trưởng cảm giác, vì vậy đội trưởng ho khan một tiếng.

“Ta chính là đang biểu thị sự tồn tại của mình mà thôi, ý tứ một chút, biết đâu lại thành công thì sao.”

Hứa Thanh trầm mặc, rất nhanh thần niệm của hắn cũng theo đó truyền ra.

“Tế thứ bảy, tế Tử Thanh Thái tử!”

Hắn cảm thấy đội trưởng nói có đạo lý, vạn nhất thành thì sao.

Trong nháy mắt tiếp theo, cũng không biết có phải tiếng tế tự của đội trưởng và Hứa Thanh có tiếng vọng hay không, phía trên đại lục Vọng Cổ, Tàn Diện Thần Linh đã hướng mặt tới Sơn Hải đại vực, hai mắt từ trạng thái hơi mở ra bỗng chợt trợn lên!

Dưới Thần trợn mắt, tinh hà thay đổi, toàn bộ tinh không tựa như điên đảo, vạn sao mất ánh sáng.

Đại lục Vọng Cổ càng thiên địa đại biến, chỉ thấy bầu trời vặn vẹo, xuất hiện dấu vết vỡ vụn, lan tràn vô tận không nhìn thấy cuối cùng.

Chỉ thấy đại địa nhiều vực chấn động, vô số ngọn núi sụp xuống, sông biển cũng đều cuộn trào, hiện ra biến đổi động trời.

Mà ở giữa thiên địa, gió giục mây vần, gió lớn cuốn thành gió lốc, mây mù cuồn cuộn dữ tợn.

Toàn bộ thế giới đều đang nổ vang, trong hư vô tuôn ra sấm sét.

Ầm!

Tất cả vật vô hình nổ vang, vang vọng trong tâm thần tất cả sinh linh.

Đây là một lần Tàn Diện Thần Linh mở mắt mà không tương tự như trước kia!

Bởi vì vào thời khắc này có tiếng tim đập vang vọng bên tai sinh mạng trong Vọng Cổ.

Thình thịch, thình thịch!

Tàn Diện Thần Linh, mở mắt!

Bên trong thần nhãn cực lớn hình như có tinh không ảm diệt, có vô cùng giới, có vô hạn niệm, có hết thảy đạo, có hết thảy uẩn, có chúng sinh luân hồi, có vũ trụ ban sơ.

Vạn vật ở, nhân quả ở, vận mệnh ở.

Thần nhìn tới, đều do niệm.

Là vì. . . . . toàn tri!

Tâm thần Hứa Thanh ngưng kết, thậm chí toàn bộ suy nghĩ và khái niệm thời gian đều bị kéo ra, nhận thức cũng bị rút đi, trở lên trống rỗng.

Đồng dạng ngưng kết còn có Nhị Ngưu, cũng tương tự như thế.

Coi như là Đại tư quyền và thậm chí ba vị Thần… trong một cái chớp mắt ấy, sinh mệnh đều tạm ngừng!

Về phần vị trí Thần Vực, giờ phút này xuất hiện biến đổi có một không hai!

Nơi ánh mắt của Tàn Diện Thần Linh nhìn tới, Thần Vực hình như không còn là không gian.

Mà đã thành một bức họa, ngôi sao cũng tốt, đại địa cũng được, thậm chí cả ba vị Thần cùng với đám Hứa Thanh trong đó, cũng dường như đã trở thành vết mực trong tranh.

Ngôi sao trong tranh đã thành mực nhòe, biến thành ảm đạm, đang tan biến.

Thế giới trong tranh, cũng như thế.

Về phần bản thân bức tranh cũng bay lên không, nhanh chóng tới gần Tàn Diện Thần Linh trên bầu trời.

Càng tới gần càng tiêu tán, giờ khắc này toàn bộ cường giả trong đại lục Vọng Cổ, kể cả Thần Linh, mặc kệ là ẩn nấp hay là đang ngủ say đều ngay lập tức ngẩng đầu, nháy mắt thức tỉnh.

Đồng loạt nhìn tới Tàn Diện Thần Linh, nhìn Thần Vực như bức tranh!

Toàn bộ thay đổi sắc mặt.

Bởi vì, Thần Vực giống như tranh vẽ đang dần dần tiêu tán, đồng thời bản thân nó… . . Cũng đang lên cấp!

Khí tức kinh khủng bốc lên ở, khí tức cực mạnh, đủ để cho đông đảo nội tâm Thần Linh rung động lắc lư, biết được sợ hãi là thế nào.

Bên trong bộc phát kim quang chói mắt, cực kỳ chói lọi, vượt qua ánh sáng mặt trời, khiến cho đông đảo nhật nguyệt Vọng Cổ nhao nhao biến sắc, nhìn qua phải hoảng hốt, tựa như hôm nay mới biết như thế nào ánh sáng.

Giới này đang từ Thần Vực thăng cấp lên… . . Thần Giới!

Toàn giới chú mục!

Cùng lúc đó, theo Thần Vực thăng cấp, toàn bộ tồn tại có được quyền hạn là chủ nhân Thần Vực, cũng đều ở trong một cái chớp mắt đó đạt được ước muốn, riêng phần mình cũng được thăng lên!

Trong cơ thể Đại tư quyền, ngọn lửa nguyên bản trong chốc lát bỗng tăng vọt, khuếch tán thân hình, muốn đốt thành thần thể.

Lan tràn linh hồn, muốn luyện linh hồn thành… . . Thần hồn.

Hỏa diễm bộc phát, điên cuồng thiêu đốt, có thể nhìn thấy trên mặt Đại tư quyền lộ ra đau khổ, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra kiên định cùng cố chấp, càng ẩn chứa chờ mong.

Gã, đang thành Thần!

Ba vị Thần tính kế vài vạn năm, càng trả giá đại giới như thế, tất nhiên bây giờ cũng muốn thu hoạch, đám Thần riêng phần mình bộc phát Thần Nguyên, không áp chế Kiếp Hỏa của bản thân nữa.

Đám Thần muốn mượn cái cơ hội không gì sánh kịp khi Thần Vực thăng cấp trở thành Thần Giới, một lần hành động vượt qua Kiếp Hỏa cảnh hung hiểm tột cùng đối với Thần Linh!

Muốn một bước vượt qua Kiếp Hỏa, trực tiếp thành tựu Thần Linh Vô Hạ!

Một khi thành công, đám Thần chẳng khác nào là đã dọn sạch con đường đi đến Thần Đài cảnh, từ đó về sau vô kiếp vô tai, có thể đến Thần Đài.

Đây là ước mơ và khát vọng mà Thần Linh tha thiết nhất!

Mạnh như Xích Mẫu cũng đều không thể đi đến một bước này, chỉ có thể dựa vào việc thành Thần tiếp dẫn Tàn Diện Thần Linh tiếp cận Vô Hạ, muốn dùng cách thôn phệ chúng Thần để chồng chất tạo thành con đường.

Mạnh như Lý Tự Hóa, cũng phải tự trảm Thần Hỏa để đổi tu tiên đạo, sau đó mưu đồ mấy vạn năm, vượt qua cổ kim, cũng vừa mới chứng đạo.

Về phần Thần Linh Tri Chu, cũng không có quyết đoán như ba vị Thần, chỉ lấy Thần Quả là nhân, muốn nuốt quả tự thành, tự nhiên bị lâm vào nhân quả, rơi vào kết cục thần vẫn hồn tiêu.

Bởi thế, có thể thấy được sự trác tuyệt của ba vị Thần!

Chương 2043: Khư thổ, Quy Hư! (1)

Đại tư quyền đang thành Thần, ba vị Thần đang vượt cảnh, quyền hành Thần Vực chia thành năm phần.

Giờ phút này bên trong vòng xoáy, lấy Đế thi làm vật trung gian, đội trưởng cuồng tiếu, cơ duyên do Thần Vực thăng cấp cũng đang tiến hành với y.

“Tiểu Thanh, cơ duyên bực này, ngươi thấy thế nào!”

Đội trưởng kích động nói, nội tâm đắc ý truyền tới bên trong tâm thần Hứa Thanh.

“Ta nói với ngươi, thiên địa vạn vật, hết thảy vũ trụ, đều có thể vì chúng ta sử dụng, cho dù là thằng chó đẻ Tàn Diện Thần Linh cũng là như thế!”

“Năm đó chỗ Nguyệt Tinh của Xích Mẫu thăng cấp, ta đã cực kỳ thèm, nhưng lúc đó điều kiện không cho phép, nhất là sự tình xảy ra đột ngột, lúc trước ta cũng không ngờ lại có thể xuất hiện biến hóa như thế.”

“Nhưng mà lần này… . .”

Tim đội trưởng cũng đập nhanh hơn rất nhiều, tâm thần càng là chấn động kịch liệt.

“Lần này là chúng ta cùng lên xe ngắm nhìn phong cảnh.”

Trong mắt Hứa Thanh tuôn ra tinh mang.

“Tiểu sư đệ, cho đến hôm nay, đại sư huynh nói cho ngươi biết một cái bí ẩn ở Vọng Cổ!”

“Đây có liên quan với con đường của ngươi, cũng có tương quan cùng con đường của ta và sư tôn!”

Giọng nói sục sôi của đội trưởng rơi vào trong tâm thần Hứa Thanh, sau khi nghe tới hai chữ sư tôn, nội tâm Hứa Thanh chấn động.

“Tu hành đến bây giờ, hẳn là ngươi cũng đã biết đại khái về cảnh giới của Thần Linh, trước Thần Hỏa đều là Thần Tính, sau Thần Hỏa Vô Hạ là đại cảnh Thần Đài, mà sau Thần Đài là cái gì?”

“Hôm nay ta nói cho ngươi biết, đó là đồng một vị cách cùng Hạ Tiên… . . Chân Thần.”

Đội trưởng vừa nói ra lời này, trong đầu Hứa Thanh như có sấm sét nổ vang, mà giọng của đội trưởng vẫn còn đang tiếp tục, chữ chữ như thiên lôi vang vọng trong tâm thần.

“Sau Chân Thần là Thần Chủ, phía trên Thần Chủ là Thần Tôn, phía trên Thần Tôn là Thần Minh!”

“Đây là một con đường vô cùng rành mạch, có dấu vết để lần theo, mặc kệ là Xích Mẫu năm đó hay là ba vị Thần bây giờ, đều đang đi trên con đường này tiến về phía trước.”

“Trong đó Lý Tự Hóa đi nhanh nhất, từ cảnh giới Chúa Tể đỉnh phong năm đó, hòa hợp nhân quả từ Xích Mẫu, bố cục vài vạn năm vượt qua cổ kim, cuối cùng một bước tiến vào Thần Đài đỉnh phong!”

Những chuyện này có một phần lúc trước Hứa Thanh đã biết, cũng có một phần nội tâm của hắn đã đoán, nhưng đa phần vẫn là lần đầu nghe nói, cuối cùng đã có nhận thức đối với hệ thống tu hành của Thần Linh.

Đội trưởng nói xong, điều khiển Đế thi ngẩng đầu, ánh mắt giống như xuyên thấu vòng xoáy, xuyên thấu Thần Vực, nhìn Tàn Diện Thần Linh trên bầu trời.

“Tiểu sư đệ, nhìn Tàn Diện Thần Linh, ngươi có biết tại sao trong lời tế của Nhật Thần có câu ‘ti cổ không trống, có minh trên hoang’ hay không?”

“Tại sao Thần đến, tại sao Thần có nguyên năng tản thời gian. Mà Huyền U với tư cách một vị Hạ Tiên sau cùng của Vọng Cổ, cũng nghe thấy xong lập tức bỏ đi.”

“Bởi vì, tên của Thần, gọi là Hoang!”

“Bởi vì, cảnh giới của Thần, là nửa bước Thần Minh!”

“Chuẩn xác mà nói, là trùng kích Thần Minh thất bại mà ngủ say đến bây giờ!”

“Mà tu sĩ, tại sao không bằng Thần Linh… . .”

Giọng của đội trưởng dừng lại.

Hứa Thanh trầm mặc, đáy lòng đã có đáp án.

“Tiểu sư đệ, ngươi biết năm đó Tàn Diện Thần Linh đến, chuyện thứ nhất làm là cái gì không?”

“Thần cắn nuốt Thiên Đạo Viễn Cổ liệt vị đệ nhất!”

Giọng của đội trưởng trầm thấp.

“Đó là Thiên Đạo mạnh nhất Vọng Cổ, nguyên thân là … . .một vị Hạ Tiên năm đó đến hạ giới, giết chết mấy tên Thần tộc ở Hoàng Thiên Vọng Cổ!”

“Sau khi người đó trấn áp Thần tộc bản thổ Vọng Cổ, nhìn qua tinh không mà khóc không ra tiếng, tự nói mệnh vứt bỏ tiên, từ đó đi đường Thần, tiên mất vị.”

“Vì vậy, tiên này nhắm mắt và lưu lại tiên xác, hóa tiên hồn thành Thiên Đạo đệ nhất Vọng Cổ, muốn nghịch chuyển hoàn vũ.”

“Mà vị Thiên Đạo đệ nhất Viễn Cổ đó, ghi chép chính là về truyền thừa trong hệ thống tu hành tiên đạo của tu sĩ chúng ta!”

“Nhưng vị đó, đã bị nuốt, dung hợp cùng Tàn Diện Thần Linh.”

“Đây là nguyên nhân tiên lộ phía sau Chúa Tể bị đoạn!”

Giọng của đội trưởng khó nén khỏi sa sút, kèm theo một chút ý khó hiểu.

Tâm thần Hứa Thanh cuộn trào, hắn vốn tưởng rằng mình đã hiểu rõ nguyên nhân tiên lộ bị đoạn lúc ở Hoàng Đô đại vực nhân tộc, là bởi vì Hạ Tiên tan biến, mà bây giờ mới biết ngoại trừ nguyên nhân đó ra, quan trọng nhất lại là truyền thừa tiên đạo chỗ Thiên Đạo, cuối cùng bị Tàn Diện Thần Linh thôn phệ!

“Đây cũng là nguyên nhân tại sao đời sau Vọng Cổ không có Đại Đế, các tộc đều ý đồ nối thêm đường.”

Đội trưởng tiếp tục mở miệng.

“Từ đó về sau, đường phía trên Uẩn Thần đã đứt, hệ thống tu hành đến Uẩn Thần Cửu Giới không có đường.”

“Cho nên sau Huyền U, không có bất kỳ tu sĩ bộ tộc nào có thể lần nữa đi đến cảnh giới Chuẩn Tiên Đại Đế cùng vị cách tương tự Thần Đài, lại càng không cần phải nói tới Hạ Tiên.”

“Mà trên thực tế, dù là đệ nhất Thiên Đạo không bị cắn nuốt, tu sĩ nhiều nhất là đi thêm vài bước so với hiện tại mà thôi, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi việc. . . . . không đường có thể đi.”

“Bởi vì Hạ Tiên, đã từng là cực hạn của tu sĩ.”

Đội trưởng than nhẹ.

Hứa Thanh im lặng.

Bản dịch này nguồn tại bach-ngoc-sach-vip

“Nhưng có một vài người vô cùng tin tưởng, Hạ Tiên không phải giới hạn cuối cùng trên hệ thống tu hành.”

Giọng của đội trưởng lại vang lên.

“Ngươi có biết, tại sao gọi là Hạ Tiên không?”

“Hạ 下, là bên dưới!”

“Tiên ở hạ giới, cũng là Hạ Tiên 下仙!”

“Phía trên Hạ Tiên còn có Thượng Tiên 上仙, nhưng từ xưa đến nay không có bất kỳ tu sĩ bộ tộc nào có thể thành tựu cảnh giới Thượng Tiên.”

“Dần dà không còn người nào tin nữa, chỉ nghĩ Hạ Tiên là cảnh giới tu hành cuối cùng.”

“Dần dần, bởi vì chữ Hạ mang ý nghĩa bên dưới nên bị cho là không may mắn, nên đổi thành là Hạ 夏. Là Hạ mang nghĩa mùa hè trong xuân hạ thu đông.”

“Nhưng ta thủy chung tin tưởng, phía trên Hạ Tiên tồn tại Thượng Tiên, trên Thượng Tiên tồn tại Tiên Tôn, tận cuối của Tiên Tôn. . . . . Nhất định vẫn có đường!”

Chương 2044: Khư thổ, Quy Hư! (2)

“Con đường này, ta đi từ một cái phương hướng, sư tôn từ một phương hướng khác mà đi, rất nhiều người của các tộc quần bên trong đại lục Vọng Cổ cũng đi những con đường khác nhau.”

“Tất cả đều đang tìm kiếm, đều có ý đồ đi ra!”

“Hôm nay, cũng kéo ngươi gia nhập vào trong đó!”

“Đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc trước ta bảo ngươi tạm hoãn đột phá, Quy Hư, là một điểm giới hạn trọng yếu!”

“Trên thực tế trước lúc xuất phát đi Viêm Nguyệt, sư tôn đã tới Hoàng Đô đại vực, ta cũng đã gặp lão đầu tử.”

“Sư tôn đã tới?” Hứa Thanh khẽ giật mình, rất nhanh lại thoải mái, hắn cũng đã hiểu ra từ sớm, đội trưởng và sư tôn đều có lai lịch vô cùng thần bí.

Hoặc chuẩn xác mà nói, bọn họ đang trên con đường khác biệt của bản thân, đều đang bước tới trước.

Đường của đại sư huynh tất nhiên là liên quan cùng với những kiếp trước của y.

Về phần sư tôn thì Hứa Thanh xem không hiểu, nhưng có thể suy đoán có liên quan cùng sống lại.

Đối với vấn đề của Hứa Thanh, đội trưởng nhẹ giọng trả lời.

“Ừ đã tới, nhắc ngươi tạm hoãn vào thời khắc mấu chốt cũng là sư phụ báo cho ta biết, sở dĩ lão không nói sớm cùng ngươi, là sợ ảnh hưởng tới con đường của ngươi.”

Tâm thần đội trưởng cùng với Hứa Thanh dung hợp, ngôn từ ý vị thâm trường.

“Tiếp theo nhé tiểu sư đệ, có đi tìm tòi một con đường thuộc về ngươi hay không, quyền lựa chọn ở chính ngươi. Nếu như ngươi không muốn, có thể trảm đoạn quyền hành với Thần Vực, tiếp tục đột phá giống như lúc trước.”

“Nếu như ngươi muốn đi thăm dò, như vậy lực lượng Thần Vực thăng cấp lần này, chính là ngọn gió giúp ngươi tiến về phía trước, nhưng mà con đường này nhất định hung hiểm tột cùng, tương lai là sinh lộ hay là tử lộ, có thể đi bao xa, tất cả đều không biết, ngươi. . . . . tự cân nhắc đi.”

Hứa Thanh không nói gì, đội trưởng cũng không lên tiếng nữa, y đang mượn cơ duyên lần này đi tiếp con đường của mình, đi tìm đạo thuộc về bản thân trong tối tăm.

“Con đường thuộc về ta. . . . .”

Hứa Thanh thì thào, nhắm mắt ngưng thần, hắn không cần phải suy nghĩ.

Bởi vì vào mấy năm trước, hắn đã biết và rõ ràng con đường của mình!

Đó là lúc ở bên trong nội cung Thái Học của Hoàng Đô đại vực nhân tộc, sau khi tu hành Dị Tiên Lưu đã quyết định.

Đường này... lấy Thần Linh làm củi, đốt toàn bộ Thần Linh, lưu quyền hành, hóa Thần Nguyên.

Lại lấy Thần Nguyên làm củi, thiêu đốt toàn bộ, trở thành hồn ti Dị Tiên của bản thân.

Lại lấy hồn ti hóa vạn vật, thành hết thảy Thần thể, cực hạn của sức tưởng tượng, chính là cực hạn của đạo này.

Càng có thể thống hợp toàn bộ Thần quyền, có thể xưng Thần trong Thần.

Sau cùng lấy ý chí bản thân làm chủ, thành tựu một con đường mượn Thần tu Tiên!

Đây, chính là Dị Tiên.

“Như vậy Quy Hư (Quy Khư) của ta, sẽ thật sự trở thành. . . . . Luyện hóa Thần Linh khư!”

Hứa Thanh chợt trợn hai mắt.

Năm tòa Tàng Môn trong cơ thể từ trạng thái tạm hoãn lúc trước lập tức hoạt động lại, lần nữa nổ vang, như năm tòa núi lửa khổng lồ chấn động thiên địa, đồng thời bộc phát.

Âm thanh khai thiên tích địa vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh, núi lửa phun trào, rất nhiều bụi núi lửa quét sạch toàn bộ thức hải.

Bụi núi lửa này nhìn như nhất trí cùng lúc tu sĩ tầm thường tấn cấp Quy Hư, nhưng chất liệu lại khác nhau.

Hứa Thanh có Thần Tàng, có Thần Nguyên, nguyên bản Quy Hư của hắn, chính là không giống những người khác.

Khư tro núi lửa trong cơ thể hắn ẩn chứa khí tức Thần Linh.

Mà giờ khắc này... đường hắn phải đi, những thứ khí tức Thần Linh đó hiển nhiên vẫn là chưa đủ.

Cho nên Hứa Thanh không chút do dự, trong nháy mắt tiếp theo, bên trong nhà tù 132 khu Đinh truyền ra tiếng kêu rên, ngón tay Thần Linh trực tiếp tan vỡ, bị Hứa Thanh phân giải thành chất dinh dưỡng, dung nhập năm tòa núi lửa bên trong Tàng Môn.

Sau khi thiêu đốt, phun ra khư tro núi lửa, khí tức Thần Linh càng đậm hơn một chút.

Ngay sau đó, bởi vì có quyền hạn Thần Vực, khiến cho giờ khắc này trong lúc Đế thi hô hấp, lực lượng kinh khủng do Thần Vực thăng cấp tạo thành cũng tràn vào trong Đế thi, sau đó lại một phân thành hai, mỗi phần truyền tới trên người Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Một phần của Hứa Thanh trực tiếp tràn vào bên trong khư tro.

Đây là lực lượng Thần Giới, mà Thần Đài đối ứng Thần Giới, có thể nói..... Đấy là lực lượng Thần Đài!

Dùng loại lực lượng này hóa khư tro, như thế có thể thành tựu một mảnh khư có thể chôn xuống luyện hóa Thần Linh!

Oanh oanh oanh!

Âm thanh nổ vang trong thức hải Hứa Thanh một tiếng vượt qua một tiếng, đến cuối cùng trở thành nghiêng trời lệch đất, cho đến trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ thức hải đều bị khư tro nhồi vào.

Có thể thấy được trong thức hải lại vô hải.

Toàn bộ đều là khư tro lắng đọng sau đó hình thành… . . Khư thổ!

Vô biên vô hạn, mênh mông kinh người.

Bây giờ nếu có những tu sĩ Quy Hư khác có thể thấy khư thổ trong cơ thể Hứa Thanh nhất định sẽ chấn động, bởi vì phạm vi khư thổ của Hứa Thanh lớn gấp mấy chục lần Quy Hư bình thường.

Vả lại chất liệu càng kinh người hơn.

Mà một khắc khư tro thành thổ hóa thành nền tảng, Thiên Cung của Hứa Thanh, còn có năm tòa Tàng Môn phía trên Thiên Cung cũng rơi trên khư thổ.

Dung hợp cùng khư thổ, nháy mắt trở thành một thân thể, tu vi Hứa Thanh bỗng nhiên đột phá.

Bước vào, Quy Hư!

Chuẩn xác mà nói, đây là khư khác biệt cùng với toàn bộ Quy Hư, đây là đường riêng của Hứa Thanh, là đạo của hắn, có thể xưng là Thần Khư!

Chấn động kinh khủng không ngừng bốc lên trên người Hứa Thanh, hắn thăng cấp là đột phá đại cảnh giới, có thể nói là đề cao chiến lực của hắn trước đó chưa từng có.

Nhưng hiện giờ cảnh giới Quy Hư này vẫn chưa hoàn chỉnh, khư thổ đã có, tiếp theo chính là hình thành đạo ngân.

Đạo ngân của Hứa Thanh, bởi vì khư thổ kinh người, tự nhiên cũng không hề giống với tu sĩ tầm thường, nếu như ngược dòng tìm hiểu mà nói, loại khác biệt ấy chính là khác hẳn về bản chất!

Mà mặc kệ là hắn hay đội trưởng, hoặc là Đại tư quyền đang thành Thần cùng với ba vị Thần muốn sải bước vượt qua Kiếp Hỏa đến Vô Hạ… . . bây giờ sở cầu của bọn họ đều là cực lớn.

Cho nên tất nhiên sẽ gặp phải một chút tồn tại …không cho phép những điều ấy xuất hiện!

Vì vậy ở ngoài vòng xoáy ầm ầm phủ xuống lực cản!

Chương 2045: Chúng Thần hiện (1)

Trên bầu trời, hai mắt mở ra của Tàn Diện Thần Linh đang chậm rãi khép kín.

Hết thảy tế tự đổi lấy thần cách Thần Vực cũng không bởi vậy kết thúc, ngược lại trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc vẫn còn thăng cấp.

Chỉ là, Thần Vực thăng cấp, đồng thời bản thân cũng buông lỏng, có lửa vô hình đang thiêu đốt.

Như muốn hoàn toàn đốt cháy hết thảy tạp chất của Thần Vực.

Hiển nhiên Thần Vực trở thành Thần Giới, loại biến hóa về bản chất nghiêng trời lệch đất như thế, tuyệt đối không thể đơn giản có thể thành, lực lượng của Tàn Diện Thần Linh hùng vĩ vô cùng, nhưng… . . bản thân Thần Vực có thể thừa nhận hay không cũng là một điều mấu chốt.

Mà mặc dù Thần Vực được ba vị Thần chuẩn bị mấy vạn năm, nhưng trong lúc mơ hồ hình như còn không cách nào đủ sức thăng cấp toàn bộ.

Dẫu sao năm đó sự tình Hồng Nguyệt, bản thân Hồng Nguyệt chính là một trong 36 mặt trăng của Vọng Cổ, có quyền hành Vọng Cổ, đồng thời Xích Mẫu lại là Kiếp Hỏa đỉnh phong, nửa bước Vô Hạ.

Càng có Lý Tự Hóa mưu đồ cổ kim.

Quan trọng nhất là, thân phận của Xích Mẫu.

Ả tư cách kẻ thứ nhất thành Thần ở thời đại Huyền U Cổ Hoàng, đã tiếp dẫn Tàn Diện Thần Linh, có nhân quả cực cao cùng Tàn Diện Thần Linh, lấy nửa bước Vô Hạ thôn phệ đông đảo Thần Linh, là tồn tại mà người lẫn đám Thần đều kiêng kị.

Cho nên trong Thần Kiếp của Xích Mẫu, không có Thần nào tới hỗ trợ, cũng tự nhiên đã thành điềm lành cho Lý Tự Hóa.

Đủ loại tổng hợp lại, mới có một tia cơ hội.

Nhưng ba vị Thần không giống vậy.

Cho nên, vào lúc mắt của Tàn Diện Thần Linh chậm rãi khép kín, lực cản bỗng nhiên phủ xuống.

Bên trong chín đại lĩnh vực của đại lục Vọng Cổ, trong một mảnh ao đầm chiếm cứ ba thành khu vực, một con mắt màu vàng cực lớn mở ra, hóa thành Thiên Mục, ngóng nhìn chỗ Thần Vực nơi ba vị Thần giáng lâm.

Bên trong Cổ Thánh đại vực, có một tòa cự sơn mênh mông vô cùng, được tộc quần vực này cúng bái, giờ phút này núi chuyển biến từ màu đen thành màu vàng, càng là đột ngột mọc lên từ mặt đất, như một con Kim Giác cực lớn phá toái hư vô.

Bên trong Vạn Hòa đại vực, một mảnh đại dương mênh mông, sóng biển cuộn trào, dưới Vu Hải bay lên một bức tượng thần ba đầu sáu tay, ba đầu theo thứ tự là thú, quỷ, thần.

Sáu tay chưởng luân hồi sinh tử, một khắc hiện thân, biển khơi hội tụ, đã thành thân thể mênh mông, một bước đi về phía hư vô.

Những việc dị biến như thế, đồng thời bộc phát trong nhiều khu vực của đại lục Vọng Cổ.

Từng đạo Thần ý kinh khủng ngập trời từ khắp bát phương, khiến cho thiên địa Vọng Cổ biến sắc, đồng thời nhao nhao tới gần chỗ Thần Vực ba vị Thần, triển khai thần lực, hủy thiên diệt địa.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời chỗ Thần Vực mơ hồ, đại địa vặn vẹo, thời gian bùng nổ, nương theo cảm giác tham lam mãnh liệt bộc phát, đám Thần muốn ngăn cản ba vị Thần, muốn cướp đoạt quả của họ.

Giờ khắc này vô số tộc quần run rẩy, phần lớn chúng sinh xuất hiện cảm giác đại họa lâm đầu, tim đập nhanh.

Nhưng... . . ba Thần trù bị vài vạn năm, với sự toàn tri của đám Thần thì làm sao có thể không có chuẩn bị đối với điều này. Cho nên hầu như nháy mắt khi hơn mười tôn Thần ý phủ xuống xuất thủ, ba Thần đang trong quá trình thăng cấp, đồng thời mở mắt ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, một tòa trận pháp mênh mông, trực tiếp lập lòe hiện ra từ trên người ba Thần, trận pháp lóe lên bao phủ bát phương, tràn ra ánh sáng năm màu, đồng thời huyễn hóa ra vô số phù văn.

Tất cả phù văn ấn ký đều tràn ngập cảm giác cổ xưa, khiến cho người ta cảm thấy toàn bộ trận pháp đều có cảm giác năm tháng.

Trận tên là Tuyệt Thần, tên đầy đủ xưng là Tuyệt Thần Vu Trận!

Chính là trận do Tổ Vu Huyền Thiên Đại Vu tộc năm đó dùng để thủ hộ tộc quần, lấy bản thân biến thành.

Sau lại bị Cửu Lê luyện hóa, khiến cho uy lực của nó càng lớn hơn.

Sau khi ba Thần lấy được trận này, càng luyện hóa hơn mấy vạn năm, về phần dùng trận này khóa Thiên Đạo Viễn Cổ, ngoại trừ tác dụng để bây giờ tế tự, mục đích càng căn bản hơn chính là lấy máu của Thiên Đạo uẩn dưỡng Tuyệt Thần.

Vì cái gì, chính là vì lúc này!

Giờ phút này Tuyệt Thần Trận hiển lộ, trong chốc lát đã ngăn cản chúng Thần đến ở bên ngoài.

Chỉ là mặc dù lai lịch của trận pháp kinh người, lại được tế luyện nhiều lần, nhưng đối mặt với những tồn tại vô cùng kinh khủng như chúng Thần, cho nên chỉ có thể ngăn cản nhất thời, không thể nào ngăn cản quá lâu.

Nhưng sự chuẩn bị của ba Thần cũng không thể nào chỉ có một trận này.

Bên trong phán đoán của ba Thần, có thể ngăn cản nhất thời là đã đủ rồi.

Cho nên nháy mắt Tuyệt Thần Trận mở ra, Thần Tính của ba Thần đồng thời bốc lên, có thể thấy được Nhật Nguyệt Tinh xuất hiện ở đỉnh đầu ba Thần, tràn ra khí thế to lớn, vả lại ngay lập tức trùng lặp lẫn nhau.

Lại hóa thành một thanh trường kích khổng lồ.

Trường kích dài mười vạn trượng, cẩn thận nhìn có thể thấy được trong đó ẩn chứa những loại nguyên vật liệu, nhiều đến 100 vạn loại trở lên.

Ngoại trừ những thứ đó ra, còn hội tụ vô số vong hồn.

Đó là hồn do ba Thần nắm quyền Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, chinh chiến Vọng Cổ vài vạn năm, diệt đi vô số tộc quần, cùng với toàn bộ thiên tài địa bảo vơ vét được.

Hơn nữa toàn bộ vận khí của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc lúc này mới hình thành.

Bảo vật đó sớm đã vượt qua cấp độ Vực Bảo, có thể nói là Bất Hủ.

Dùng nó diệt tộc rất dễ dàng, dùng nó trảm Thần Linh, cũng không phải là không thể.

Đây là nội tình của ba Thần!

Giờ phút này trường kích xuất hiện trong trời đất, tựa như chia lìa bầu trời cùng đại địa, tràn ra uy áp, khiến cho chúng Thần tiến đến biến sắc, tâm thần chấn động, cảm nhận được nguy hiểm.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo tâm niệm ba Thần cùng nhau, trường kích kinh khủng trên bầu trời vung lên, lại trực tiếp quét ngang thiên hà, chủ động chém đến chúng Thần vừa tới.

Những nơi đi qua, lực lượng hủy diệt khiến người ta thần hồn bất ổn, âm thanh nổ vang truyền khắp non nửa đại lục Vọng Cổ, vang động bát phương.

Chúng Thần đến ngăn cản nháy mắt lui về phía sau, cho đến khi rời khỏi địa phận một vực, vừa mới dừng lại, âm thanh đến từ ba Thần cũng đồng thời như sấm sét hạ xuống.

“Cút!”

Một chữ cút vang vọng không ngừng.

Chương 2046: Chúng Thần hiện (2)

Chúng Thần đến đây ngăn cản, ở mỗi một vực đều là tồn tại chí cao vô thượng và vô cùng thần bí, nhưng hôm nay lại chỉ có thể trầm mặc, cuối cùng thâm ý sâu sắc ngóng nhìn trường kích, riêng phần mình dần dần biến mất.

Tuyệt Thần Trận có thể phòng nhất thời, trường kích kinh khủng khiến đám Thần kinh sợ. Đối với đám Thần mà nói, không có quá nhiều nhân quả cùng ba Thần, nếu như thuận thế hành động thì tự nhiên nguyện ý, nhưng nếu như trả đại giới vô cùng nghiêm trọng, như vậy thì lại không đáng.

Dẫu sao đám Thần đang dòm ngó ba Thần, thì đồng thời cũng nhất định có những tồn tại khác dòm ngó đám Thần nhằm hưởng lợi.

Cho nên nếu đã không thể làm, tự nhiên biến mất.

Chú ý tới chúng Thần ẩn nấp, mặt ba Thần không có cảm xúc, nhưng trong lòng lại càng thêm cảnh giác.

Giờ phút này ba Thần đang đứng ở thời khắc tấn thăng mấu chốt, một khi bị cắt ngang, muốn lần nữa hình thành cơ duyên như thế, hầu như là không thể nào.

Cho nên, không thể đánh mất được.

Nhưng mà thứ nên đến đúng là vẫn sẽ đến, mặc dù chúng Thần biến mất, nhưng kẻ có nhân quả cùng ba Thần vẫn sẽ xuất hiện.

Giờ phút này, biên giới đại lục Vọng Cổ, một đại vực vô danh bị một mảnh sương mù màu bạc bao phủ, nơi đây không có đại địa, chỉ có một mặt gương cực lớn.

Có thể nói tấm gương chính là đại địa của vực này.

Bên trong vực ấy không có ngọn núi, cũng không có tộc quần, hết thảy tất cả tựa hồ đều bị xóa đi, mà tấm gương cũng không nhiễm một hạt bụi.

Trong đó chiếu ra một mặt trăng màu bạc, nhưng nếu có người ở đây ngẩng đầu nhìn, có thể kinh ngạc phát hiện, trên bầu trời không có trăng, mà tồn tại một mặt trời màu vàng.

Thương khung kim nhật, kính nội ngân nguyệt.

(Trời vàng trên không, trăng bạc trong kính)

Giờ phút này đồng thời mơ hồ, đồng thời tiêu tán, lại đồng thời xuất hiện ở… phía trên Thần Vực của ba Thần!

Kim nhật ngân nguyệt phủ xuống!

“Ta vốn không muốn ngăn cản, nhưng tranh đấu Thần quyền, tuyệt không thể tránh.”

Thần âm trầm thấp nổ vang trong thiên địa.

Theo nhật nguyệt hạ xuống, Thần uy kinh khủng ầm ầm bộc phát.

Tuyệt Thần Trận, truyền đến âm thanh vỡ vụn, từng đạo khe hở bỗng nhiên xuất hiện, trình độ khủng bố của kim nhật ngân nguyệt đó đã vượt hơn chúng Thần lúc trước.

Ba Thần cũng vô cùng ngưng trọng, tâm niệm dẫn động, trường kích đột nhiên vung về phía kim nhật ngân nguyệt.

Vẫn chưa hết, hầu như ngay khi trường kích vung về phía kim nhật ngân nguyệt, trong mắt ba Thần lập tức riêng phần mình lộ ra kiên quyết, ba Thần đã chuẩn bị vài vạn năm, ngoại trừ những thứ lúc trước ra, còn có đông đảo Vực Bảo của các tộc quần đến từ đại lục Vọng Cổ.

Thậm chí còn có một chút bảo vật thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, cùng với bảo vật đến từ Bắc Đế Thần Vực.

Tất cả chính là nội tình thứ hai của ba Thần.

Bây giờ trong sự kiên quyết, tất cả bộc phát.

Thả mắt nhìn đi, màu sắc đa dạng, trọn vẹn 108 Vực Bảo đến từ các tộc, lại riêng phần mình khác biệt…

Toàn bộ bay lên trên không, cùng lúc tràn ra toàn bộ uy lực của mình, không phải đánh ra… mà hóa thành từng ngôi sao.

Những ngôi sao này, chính diện là mặt đất Vực Bảo bộc phát ánh sáng, mà mặt sau lại có gương mặt phát ra tiếng kêu rên.

Tất cả những gương mặt đều khác biệt, đó là vận khí của những tộc quần bản thân Vực Bảo biến thành!

Là ba Thần diệt tộc bọn họ hút ra.

Một màn này giống như đúc cùng với khung sao bên trong Đế lăng.

Giờ phút này phối hợp cùng Tuyệt Thần Trận tan vỡ, cùng với trường kích kinh khủng.

Cuối cùng tạo thành màn rực rỡ!

Có thể thấy được Tuyệt Thần Trận vỡ vụn thành tinh quang, trường kích quét ngang như tinh hà, 108 ngôi sao lập lòe chói mắt.

Cuối cùng thành tinh không, bao phủ kim nhật ngân nguyệt!

Giờ phút này Nhật Thần và Nguyệt Thần hội tụ toàn bộ Thần Nguyên tới trong cơ thể Tinh Thần, kích phát bí pháp ba Thần chuẩn bị vài vạn năm!

Đại La Tinh Không!

Lấy tinh không phong tỏa nhật nguyệt bên ngoài, do đó đổi lấy thời gian.

Kim nhật ngân nguyệt kinh khủng ngay lập tức theo Đại La Tinh Không cùng nhau tan biến khỏi phía trên Thần Vực.

Nhưng không đợi nội tâm của ba Thần thả lỏng, một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ hư vô.

“Chúc Linh có nhân quả cùng ta, do đó ra tay vì gã một lần.”

Trong lúc nói, bên trong vô tận Biển Cấm của đại lục Vọng Cổ, sâu trong một mảnh hải uyên, chỗ đó vốn đen nhánh vô tận, nhưng bây giờ lại có màu đỏ sáng lóng lánh, có thể thấy được bên trong ánh sáng màu đỏ thình lình tồn tại vô số người cắt bằng giấy màu đỏ.

Giờ phút này có một tờ người giấy tung bay từ trong ra khỏi biển sâu, nháy mắt tiếp theo lại đi tới trong Thần Vực chỗ ba Thần, phong ấn thẳng đến ba Thần.

Cảm giác tim đập nhanh vô tận bốc lên trong lòng ba Thần, lan tràn trong nội tâm Đại tư quyền đang thành Thần, dù là Hứa Thanh và Nhị Ngưu ở dưới vòng xoáy cũng đều run lên.

“Thần rõ ràng còn sống!”

Đội trưởng nghẹn ngào.

“Thần là?”

Tâm thần Hứa Thanh dâng lên gợn sóng vạn trượng, hắn không biết ‘Thần’ trong miệng đội trưởng có lai lịch gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được, chỉ là người giấy, rõ ràng đã kinh khủng giống như Xích Mẫu.

Không đợi đội trưởng bên đó trả lời, vẻ mặt ba Thần ngoài vòng xoáy dĩ nhiên đại biến.

Dù là Nhật Thần luôn bình tĩnh, bây giờ cũng ngưng trọng vô cùng.

Trong nháy mắt tiếp theo, trên người ba Thần lại có riêng Thần Hỏa ầm ầm thiêu đốt, ba Thần… . . đang thiêu đốt Thần Nguyên của bản thân!

Màu sắc của lửa theo thứ tự là đỏ, lam, đen!

Ba màu đồng thời bộc phát, khi người giấy màu đỏ tiến đến, ba đoàn Thần Hỏa lập tức giao hòa lại với nhau!

Vào thời khắc này, ba Thần lựa chọn tương dung ngắn ngủi với nhau, bộc phát ra lực lượng thuộc về kiếp trước của ba Thần.

Trong chốc lát hỏa diễm ngập trời, tràn ra cảm giác luân hồi mênh mông động trời.

Bao phủ ba Thần, đồng thời có thể mơ hồ nhìn thấy một đạo thân ảnh to lớn bên trong ngọn lửa, bước từng bước từ trong năm tháng… . . đi đến thời gian bên ngoài.

Chương 2047: Tu sĩ thần bí (1)

Có thể nói vì thành công lần này, ba Thần đã tung ra hết nội tình.

Mặc kệ là Tuyệt Thần Trận hay là trường kích tích lũy vài vạn năm, cùng với Đại La Tinh Không do vơ vét vận khí các tộc cùng với 108 Vực Bảo cuối cùng biến thành.

Bất kỳ một thứ nào đều là Chí Bảo.

Nhất là Đại La Tinh Không càng là kinh khủng tột cùng, siêu việt cấp độ Vực Bảo, đạt đến trình độ Bất Hủ.

Như thế, có thể thấy được sự quyết tâm nhất định vượt qua của ba Thần đối với lần này.

Nhưng cho dù là như thế, có vẻ vẫn không đủ, lực cản… Thực sự quá kinh người.

Như lúc này, người giấy màu đỏ lai lịch thần bí khiến cho Nhị Ngưu cũng thấy tim đập nhanh. Sự xuất hiện của nó, rung chuyển toàn bộ tâm thần của những người ở nơi đây.

Nhưng mà ba Thần cũng không phải là không có phương pháp chống đỡ, riêng phần mình thiêu đốt Thần Hỏa tạo thành Thần Nguyên, ba mệnh hỏa dung hợp thiêu đốt cổ kim, xuyên thủng thời gian, tiếp dẫn kiếp trước.

Kiếp trước từ trong linh hồn và từ trong trí nhớ ba Thần, từ trong ngọn lửa như là luân hồi, hiện ra rõ ràng.

Thân ảnh nọ tôn quý tột cùng, một khắc đi tới, thiên địa biến sắc, bát phương nổ vang.

Theo người nọ xuất hiện, có thể thấy được một thân đế bào, đầu đội đế quan, nhìn không rõ khuôn mặt, thế nhưng toàn thân Đế Vương khí che thiên địa, thế trấn càn khôn.

Chính là… … Bắc Đế!

Gã cất bước đi ra khỏi hỏa diễm, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng ấn về người giấy màu đỏ vừa tiến đến.

Nháy mắt đụng chạm cùng người giấy màu đỏ, không có bất kỳ âm thanh gì truyền ra, cũng không dấy lên phong bạo ngập trời, chỉ có chỗ ngón tay cùng người giấy tiếp xúc xuất hiện một cái động màu trắng!

Động trắng lăng không mà ra, một cái chớp mắt xuất hiện, một cỗ cảm giác khiến cho tất cả mọi người sởn hết cả gai ốc thản nhiên dựng lên.

Thật sự là động màu trắng này không có ở trong hết thảy quy tắc và pháp tắc, không có ở bên trong sự toàn tri của Thần Linh, bất luận đạo hay bất luận pháp gì, đều không ở trong phạm trù của nó.

Nó thật giống như một tồn tại không nên xuất hiện, hiện ra từ luân hồi, từ thời gian, bộc phát trong giới này, lại từ trong trí nhớ toàn bộ người ngóng nhìn, biến mất.

Cùng nhau biến mất còn có người giấy màu đỏ!

Không còn tồn tại.

Ngoài Thần Vực, chúng Thần ẩn nấp đồng loạt chấn động, ngóng nhìn thân ảnh đi ra trong ngọn lửa, như lâm đại địch.

Dù là hiện giờ khuôn mặt Bắc Đế vẫn là mơ hồ, nhìn không rõ, chỉ có thể chú ý thấy gã đứng trong không trung, cúi đầu giống như nhìn ba Thần, sau đó truyền ra một tiếng than nhẹ.

Trong nháy mắt tiếp theo, gã lại giơ tay lên chém!

Không phải chém bầu trời, mà chém tới ngọn lửa, cắt đứt liên hệ cùng ba Thần.

Trong chớp mắt, thân thể ba Thần riêng phần mình chấn động, hỏa diễm từ trong giao hòa lại hóa thành ba màu, riêng phần mình trở về, ba Thần mở hai mắt nhìn qua Bắc Đế với vẻ phức tạp.

“Từ đó, đoạn nhân quả.”

Bắc Đế nhẹ giọng mở miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời Vọng Cổ xa xa.

“Trẫm còn có thể tồn tại ba hơi thở, lại giúp các ngươi một lần vậy.”

Giọng nói thì thào vang vọng, Bắc Đế bước ra ngoài Thần Vực, một khắc bước chân hạ xuống, bát phương nổ vang, sinh ra vô tận tia chớp.

Toàn bộ Thần Linh ẩn nấp nháy mắt rút lui, thần sắc cũng có biến hóa, lại riêng phần mình kêu rên, nhanh chóng rời khỏi.

Bốn phía không còn kẻ nào!

Dọn sạch lực cản!

Sau đó, Bắc Đế lại bước một bước vào hư vô, truy tìm người giấy màu đỏ.

Kết quả không biết, nhưng theo gã rời đi, khí tức thăng cấp trên người ba Thần càng thêm nồng đậm, trở ngại lần này hình như đã hết, nhưng trạng thái ba Thần cũng không phải là quá ổn.

Giờ phút này sắc mặt mỗi Thần riêng phần mình trắng bệch, thần hồn tràn ra cảm giác suy yếu.

Mà đúng lúc ấy… biến cố tái khởi!

Bầu trời bộc phát lửa cháy, thế lửa to lớn phô thiên cái địa, lại nhanh chóng hợp vào cùng nhau, hình thành một thanh trường thương hỏa diễm, phỏng thẳng đến ba Thần!

Trường thương kinh thế dường như có thể phá hết thảy trở ngại, có thể đốt hết thảy tồn tại.

Trong lúc nổ vang, treo ở phía trên ba Thần, uy áp ngập trời, giống như một khi hạ xuống sẽ có thể hủy diệt toàn bộ.

Mơ hồ có thể thấy được sau trường thương có một thân ảnh hư ảo cao cùng thiên địa, tràn ra uychấn lay động thiên địa, ngóng nhìn ba Thần rồi truyền ra thần âm như pháp lệnh.

“Thừa U Minh, Bắc Mệnh, Xích Địa Đại La, báo cho Nhật Nguyệt Tinh biết, Viêm Nguyệt tộc, không thể ra vị Thần thứ tư!”

Trong mắt Nguyệt Thần nổi lên quang mang âm u, Tinh Thần trầm mặc, về phần Đại tư quyền, đáy lòng thầm than.

Cùng lúc đó, Đế thi bên trong vòng xoáy, Hứa Thanh đang hóa đạo ngân bên tai bỗng truyền đến giọng của đội trưởng.

“U Minh Nguyên Hài tộc, Bắc Mệnh Vương tộc, Xích Địa Đại La tộc, đây đều là tộc mạnh liệt vị năm vị trí đầu của đại lục Vọng Cổ bây giờ!"

Hầu như ngay khi lời của đội trưởng truyền đến, Nhật Thần bên ngoài nhàn nhạt mở miệng.

"Đại tư quyền, chuyện hứa hẹn với ngươi năm đó, chúng ta đã tận hết lực để làm, ngươi cũng đã thấy."

"Vả lại trường hợp ngoài ý muốn năm đó đã nói ngươi có thể xuất hiện, đúng là vẫn xuất hiện."

"Đám Thần, không muốn Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc ra vị Thần thứ tư."

"Cho nên hoặc là tộc diệt, ngươi vẫn có thể thành Thần, đồng huy cùng bọn ta. Hoặc là ngươi lạc, chúng ta còn tồn tại một ngày, sẽ bảo vệ Viêm Nguyệt tộc không dứt."

"Lựa chọn tộc quần hay là lựa chọn tiếp tục thành Thần, ngươi nhất niệm có thể."

Đại tư quyền nghe vậy nhắm mắt lại, gã không có ngoài ý muốn, thật sự như lời Nhật Thần, năm đó đối phương đã báo trước tất cả gã cho biết, nói có khả năng nhất định sẽ xuất hiện việc này.

Bây giờ có thể thấy, hoàn toàn chính xác đã xuất hiện.

Ba tộc mạnh nọ không phải không cho phép gã thành Thần, mà là không cho phép Viêm Nguyệt tộc xuất hiện tôn Thần Linh thứ tư.

Chương 2048: Tu sĩ thần bí (2)

Nếu như gã không phải là Đại tư quyền, vậy còn có thể nói cắt đứt quan hệ cùng Viêm Nguyệt để thành Thần.

Nhưng thân phận của gã… căn bản cắt không hết.

Mà lựa chọn… . năm đó đáy lòng của gã đã có, mặc kệ ngoài miệng nói như thế nào, nhưng gã hiểu được, năm đó gã phản bội vừa là vì tộc quần, càng là vì bản thân.

Chỉ là bây giờ, chẳng biết tại sao lại có chút khó lựa chọn.

Về phần phải chăng năm đó ba Thần đã tính được tất cả hay không, đáy lòng của gã rất rõ ràng, nhưng lại không để ý như vậy.

Phải cũng tốt, không phải cũng được, thật ra ba Thần luôn giao quyền lựa chọn cho gã.

“Mà thôi… … .”

Đại tư quyền than nhẹ một tiếng, trước mắt hiện ra ánh mắt ngóng nhìn của Cửu Lê đối với gã trước khi tử vong.

Trong ánh mắt có thống hận, đắng chát, càng có một chút ít tiếc nuối.

Cũng nổi lên cảnh mình ở trước mặt Cửu Lê, thốt ra lời nói.

“Chết ngươi nhất mạch, lưu lại một hy vọng vì tộc quần.”

Giờ phút này từng màn năm đó toàn bộ hiện lên trong đầu gã.

Dường như gã thấy được thời đại Viễn Cổ, ở trong Tuyệt Thần Đại Trận, chính mình từng bước một trở thành Đại tư quyền, thống trị tộc quần, khiến cho tộc quần dần dần từ tiêu điều đến quật khởi.

Cho đến khi gã dường như lần nữa thấy được Cửu Lê.

Còn lần này, lời gã nói ra lúc trước, hình như cũng từ miệng của Cửu Lê trong trí nhớ nói ra.

“Như luân hồi… …” Trong mắt Đại tư quyền hiện lên phức tạp.

Mấy hơi thở sau gã lắc đầu, khẽ tự giễu cười một tiếng.

“Có mấy lời nói nhiều rồi chính mình cũng đã tin tưởng…”

Đại tư quyền nhắm mắt lại, Thần Hỏa sắp hoàn thành trong cơ thể chớp mắt bộc phát, ngay lập tức khuếch tán toàn thân, thiêu đốt máu thịt và linh hồn, thiêu đốt tất cả.

Cùng lúc đó, trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, toàn bộ tộc nhân ngược dòng tìm hiểu căn nguyên huyết mạch Viễn Cổ, thân thể đồng thời xuất hiện dấu hiệu thiêu đốt, cảm giác tử vong đang phủ xuống.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ngọn lửa trên người tộc nhân Viêm Nguyệt tộc biến mất.

Mà lửa trên người Đại tư quyền lại mãnh liệt hơn, bao phủ thân ảnh gã, cho đến… … Trở thành tro bụi.

Hết thảy, không còn tồn tại.

Mặc kệ năm đó gã nghĩ như thế nào, trong một cái chớp mắt vừa rồi lại lựa chọn khó khăn như thế nào, đáp án cuối cùng là… …

Gã bỏ qua thành Thần!

Chỉ có một tấm Thần Phù rực rỡ hội tụ quyền hạn Thần Vực, lập lòe vài cái sau đó bay về phía Nhật Thần.

Thần Phù là tồn tại siêu việt Chí Bảo, bởi vì trong đó ẩn chứa lực lượng Thần cách của Thần Vực!

“Hồi đáp, chúng ta sẽ luôn luôn cho phép, đây là gốc rễ lập Thần.” Nhật Thần bình tĩnh

Ngoài điều đó ra, chính là một câu di ngôn vang vọng bát phương.

“Hy vọng… … Hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

Một màn này hiện lên trong nhận thức Hứa Thanh, trong lòng của hắn nổi lên phức tạp, nhưng bây giờ hắn không rảnh đánh giá, trước mắt khư thổ trong cơ thể hắn đang bốc lên, đến thời khắc mấu chốt hình thành đạo ngân.

Chỉ khi hình thành đạo ngân, hắn mới tính chân chính là Quy Hư.

Cùng lúc đó ở bên ngoài, theo Đại tư quyền tan thành mây khói, trường thương hỏa diễm phía trên ba Thần bỗng nhiên tiêu tán, thần ảnh sau trường thương cũng tương tự như thế.

Thiên địa khôi phục, tựa như tất cả chưa từng phát sinh.

Ba Thần nhắm mắt, Kiếp Hỏa trong cơ thể đang muốn vượt qua, sắp bước vào Vô Hạ, mà mắt của Tàn Diện Thần Linh cũng đã khép kín chỉ còn một đường ke hở nhỏ.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo... ... Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại!

Một cái đại thủ màu đen che khuất bầu trời nhân cơ hội đó, hung hăng trảo một cái về chỗ ba Thần.

Muốn cướp đoạt cơ duyên, cướp đoạt Thần Quả của ba Thần!

Đại thủ xuất hiện khiến cho vẻ mặt ba Thần đại biến.

Thật sự là thời cơ đại thủ đến cực kỳ tinh chuẩn, chính là một khắc ba Thần lập tức thành công.

Mà sau khi trải qua lần lượt ngăn cản lúc trước, bây giờ nội tình và chuẩn bị của ba Thần dĩ nhiên đã hao hết.

Mắt thấy đại thủ sẽ hạ xuống, nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo thân ảnh thần bí lại đạp vỡ hư không, bỗng nhiên xuất hiện ở phía dưới đại thủ màu đen.

Toàn thân đối phương không phải tràn ra khí tức Thần Linh, mà là tu sĩ!

Nhưng không nhìn ra được thuộc tộc quần nào, chỉ có thể nhìn thấy tu sĩ vừa đến giơ tay lên, thình lình có chín Đại Thế Giới mênh mông kinh người hiện ra trong trời đất.

Sau đó này chín tòa Đại Thế Giới lại hóa làm chín ngôi sao, hình thành một mảnh tinh hệ rực rỡ!

Thậm chí ở bên trong tinh hệ còn có lốm đốm sao đầy trời, mơ hồ như muốn hình thành Tinh Vực.

Chính là cảnh giới Chúa Tể sau Uẩn Thần cửu giới!

Đây là cấp độ cực hạn trong hệ thống tu hành của Vọng Cổ bây giờ, có thể so với Thần Linh, nếu như đại thành đến Chúa Tể đỉnh phong, có thể bằng với Kiếp Hỏa.

Tu sĩ này xuất hiện, toàn bộ thế lực khắp nơi chú ý nơi đây đều không khỏi chấn động tâm thần.

Bởi vì trong nhận thức của các tộc quan sát, trước mắt số lượng Chúa Tể ở đại lục Vọng Cổ có thể đếm được trên đầu ngón tay, vả lại đều là sơ kỳ mà thôi!

Bên trong hệ thống tu sĩ, đường sau Uẩn Thần cửu giới đã đứt, bây giờ có thể trở thành Chúa Tể chỉ có dựa vào huyết mạch bản thân tới truyền thừa, hoặc là vận khí cùng với những cái cơ duyên nghịch thiên khác mới có một tia khả năng.

Mà giờ khắc này tu sĩ thần bí xuất hiện ở nơi đây, Tinh Vực đã có đường nét, không còn là Chúa Tể sơ kỳ, mà nửa bước tiến vào Chúa Tể cảnh đỉnh phong!

Loại tu sĩ cấp độ đó, trong thời cổ cũng coi như bá chủ một phương, mà trong ghi chép của các tộc bây giờ, hiện thế không có!

Trừ phi là… … một ít lão gia hỏa năm đó giả chết ẩn nấp mà ra.

Vì vậy nghi vấn về thân phận của đối phương… nháy mắt hiện ra trong lòng toàn bộ thế lực.

Mà theo tu sĩ thần bí xuất hiện, theo Tinh Vực nổ vang, đại thủ vươn đến cũng đều chấn động, mượn cơ hội này, khí tức trên thân ba Thần cuối cùng phóng đại lên.

Chương 2049: Đây mới là đại sự siêu cấp (1)

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số ánh mắt, vô số thần niệm, đều nhìn tới vị tu sĩ dựa vào lực lượng nửa bước Chúa Tể đỉnh phong, cản trở đại thủ màu đen phía trên ba Thần.

Thời khắc tu sĩ ấy xuất hiện cực kỳ mấu chốt, chính là nháy mắt khi ba Thần sắp thành công.

Thậm chí có thể nói nếu không có y, sau khi ba Thần đã tiêu hao hết thảy nội tình, khả năng đại khái sẽ thất bại, một trận trắng tay.

Dù là ba Thần còn có một chút thủ đoạn che giấu, nhưng chỉ sợ cũng không như mong muốn, khẳng định không thể nào toàn bộ được như ý nguyện.

Tất có một đến hai vị, phải vứt bỏ đại cơ duyên lần này!

Mà hiển nhiên tu sĩ thần bí xuất hiện, cũng là chuẩn bị của ba Thần!

Nhưng tu sĩ lại tới để hỗ trợ Thần Linh, cũng có chút ý vị sâu xa.

Nếu tu sĩ cấp thấp còn khá tốt, nhưng đạt đến cấp độ này lại ra tay, như vậy tất có nguyên do nhân quả cực cao.

Vì vậy bây giờ đối với tộc quần và thế lực các phương cùng với đám Thần Linh mà nói, thân phận của tu sĩ nọ vô cùng thần bí.

Nhất là áo bào trên người còn có khả năng thông thiên, ngăn cản hết thảy dò xét, khiến các phương không cách nào nhìn ra manh mối.

Vì vậy trong lòng tất cả chỉ có thể lấy cách nói cổ tu sĩ để giải thích.

Mà tu sĩ thần bí xuất hiện, cuối cùng cũng giúp ba Thần tranh thủ được thời gian cần thiết.

Trong nháy mắt tiếp theo, khí tức trên người ba Thần phóng đại, thời khắc này kiếp hỏa từng người đang nhanh chóng kéo lên tới Vô Hạ.

Xu thế đã thành!

Cùng lúc đó, bên trong vòng xoáy, đạo ngân của Hứa Thanh nổi lên đến bây giờ cũng đã đến trình độ khắc họa.

Loại khắc này cần suy tư đối với đạo của bản thân, không thể đơn giản trực tiếp khắc xuống.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi khư thổ hình thành, Hứa Thanh lại dùng một ít thời gian mới cuối cùng động thủ.

Hắn muốn rõ ràng đạo của chính mình, mới hiểu rõ đạo ngân của mình, từ đó có thể đi ra đường của bản thân.

Nhưng chân chính khắc xuống còn cần mượn nhờ lực lượng Thần Vực thăng cấp thúc đẩy.

Lấy lực lượng Thần Vực thăng cấp Thần Giới, hình thành khư thổ bản thân, khắc đạo ngân bản thân, mới là nước chảy thành sông!

Mà Hứa Thanh rất rõ ràng, đối với tu sĩ bình thường mà nói, cảnh giới Quy Hư đệ nhất giai tên là Toái Không Thiên Đạo.

Tu sĩ đột phá Linh Tàng bước vào Quy Hư, toàn bộ công pháp tu hành liên quan đến đạo lúc trước, vào thời điểm này đều nhanh chóng cụ tượng, hóa thành từng đạo ngân lưu lại trên khư thổ.

Biểu hiện ở ngoài chính là từng đạo ngân như sao băng trong mắt.

Tất cả Quy Hư đệ nhất giai hắn chứng kiến lúc trước đều là như vậy, không có ngoại lệ.

Về phần đột phá Quy Hư đệ nhất giai, cần chính là nghìn đạo pháp tắc, như thế mới có thể viên mãn.

Đây chính là ý nghĩa bốn chữ Toái Không Thiên Đạo tồn tại.

Tất cả hiện ra trong đầu Hứa Thanh, lòng hắn thanh thản, trong mắt bình tĩnh.

Hắn hiểu được, đường của tu sĩ là đường của chính mình, nhưng cũng không phải là đạo của mình.

Nói đường của Quy Hư bình thường là đường của chính mình, là bởi vì theo một ý niệm của Hứa Thanh, đạo ngân thứ nhất đang hình thành trong khư thổ của hắn.

Bây giờ thức hải biến thành khư thổ truyền đến âm thanh khai thiên tích địa, một đạo ngân dài xuất hiện ở.

Đạo ngân này do Vu đạo, Đế đạo cùng với hết thảy công pháp tu sĩ Hứa Thanh sở tu hình thành, có thể tìm ra tất cả ngân bên trong đó, lấy Dị Tiên Lưu là chủ yếu.

Nó không ngừng khắc, không ngừng lan tràn, cuối cùng lại vờn quanh toàn bộ biên giới khư thổ, trước sau như một, hóa thành một cái vòng tròn lớn kinh người.

Đây là đạo ngân thứ nhất của Hứa Thanh, cũng là đạo ngân bổn mạng.

Một khắc hình thành, vì khư hóa giới hạn, là vết tích của Dị Tiên!

Mà nói đường Quy Hư bình thường không phải đạo của Hứa Thanh, là bởi vì đạo ngân của Hứa Thanh dĩ nhiên đã hội tụ toàn bộ.

Vả lại hắn cũng không cân nhắc tạo ra đạo ngân thứ hai của mình, không giống con đường pháp tắc của tu sĩ bình thường.

Đường hắn muốn đi là Thần quyền!

Trong thời gian ngắn, khư thổ nổ vang, trong đó lóng lánh ánh sáng tím, rực rỡ chói mắt, ngay tiếp theo toàn bộ ánh sáng tím vùi sâu vào trong đất, lại tạo thành nguyệt ngân.

Tràn ra chấn động đáng sợ!

Đó là Tử Nguyệt, là Thần quyền của Hứa Thanh, là đạo ngân Thần quyền Tử Nguyệt của hắn!

“Tiếp theo… .” Hứa Thanh thì thào, không chần chờ, thức hải đã hóa khư thổ lần nữa bốc lên.

Sau Tử Nguyệt, Độc Cấm trong khư thổ bộc phát ra, hình thành khói độc đầy trời, tỏa khắp bát phương, lộ ra uy thế kinh khủng.

Cuối cùng tất cả khói độc hội tụ cùng một chỗ, vùi sâu vào khư thổ, hóa thành một khuôn mặt dữ tợn.

Đó là đạo ngân thứ ba của Hứa Thanh, Thần quyền Tổ Thần!

Tiếp theo, lực lượng vận rủi lan tràn, lưu lại ngân tích trong khư thổ, còn hòa hợp phân giải cùng ngón tay Thần Linh, thành đạo ngân thứ tư của Hứa Thanh.

Hóa đạo ngân Thần quyền Tai Ách!

(vận rủi thần quyền)

Đạo thứ nhất là bổn mạng, ba đạo sau là Thần quyền.

Từ xưa đến nay, bên trong đại lục Vọng Cổ không có tu sĩ có thể hình thành Thần quyền trong khư thổ của chính mình.

Bởi vì khư thổ của bọn họ không chịu nổi, bởi vì đạo của bọn họ khó có thể chống đỡ.

Nhưng từ đây về sau, Hứa Thanh không nằm trong đó.

Nháy mắt bốn đạo Thần ngân xuất hiện, hai mắt Hứa Thanh bỗng nhiên mở ra, có thể thấy được bốn đạo Thần ngân như sao băng đảo qua, tuôn ra uy thế kinh thiên động địa.

Tuy chỉ bốn đạo, nhưng cũng không phải đạo ngân Quy Hư tầm thường có thể so sánh.

Hứa Thanh tâm niệm vừa động, trong nháy mắt tiếp theo bốn đạo Thần ngân trong khư thổ riêng phần mình nổ vang, rất nhiều hồn ti bạo phát ra từ bên trong bốn đạo Thần ngân.

Tổng cộng. . . . . 4000 vạn đạo!

Những đạo hồn ti này hiện trên khư thổ, vô biên vô hạn, mênh mông kinh người, tản mát ra khí tức kinh khủng vô cùng.

Tuy Hứa Thanh đã có phần chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn thay đổi sắc mặt như trước.

Chương 2050: Đây mới là đại sự siêu cấp (2)

“Một đạo Thần ngân có thể hóa ngàn vạn hồn ti!”

“Lúc trước ta cũng chỉ có mấy trăm vạn đạo mà thôi, vả lại càng là sau này càng khó hình thành, giống như có cực hạn, nhưng bây giờ dĩ nhiên đã đánh vỡ cực hạn!”

Hứa Thanh không khỏi hô hấp dồn dập, hắn có thể cảm thụ thấy bây giờ mình cường đại trước đó chưa từng có.

Bởi vì hồn ti có thể hóa vạn vật, cho nên thần thức của hắn, nhục thể của hắn, pháp thuật thậm chí hết thảy của hắn, toàn bộ các mặt đều tăng lên.

“Kể từ đó, hình thái Thần Linh của ta… . . cũng sẽ không còn cực hạn.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang sắc bén, nội tâm càng là sục sôi, đang muốn tiếp tục ngóng nhìn khư thổ của mình, nhưng vào lúc này, một cỗ cảm giác đói khát đột nhiên ầm ầm bộc phát trong cơ thể hắn.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, cảm giác này lập tức mãnh liệt, tựa như toàn bộ thân thể trống rỗng, một cỗ điên cuồng cũng theo đó xuất hiện.

Mắt của hắn không khỏi xuất hiện tơ máu, hô hấp càng thêm dồn dập, theo bản năng nhìn bốn phía.

Hắn muốn thôn phệ Thần Nguyên, muốn thôn phệ Thần Linh, muốn thôn phệ hết thảy!

Bây giờ nếu có tu sĩ Quy Hư bình thường đối mắt cùng hắn, tâm thần lập tức nổ vang, tu vi bất ổn, vô cùng hoảng sợ.

Càng không cần phải nói giao thủ cùng hắn.

Thậm chí coi như là Quy Hư đại viên mãn, đối mặt với Hứa Thanh bây giờ cũng đều chấn động vô cùng.

Như Viêm Huyền Tử, lấy chiến lực đáng sợ lúc trước, ngay cả

Hứa Thanh và đội trưởng liên thủ cũng đều khó có thể đối kháng lâu dài.

Nhưng nếu bây giờ gặp lại, Hứa Thanh sẽ trực tiếp nuốt gọn, cho dù đối phương thành tựu Uẩn Thần cũng là như thế.

Mà đầu nguồn đói khát chính là khư thổ trong cơ thể hắn.

Mảnh khư thổ lấp đầy thức hải thần bây giờ đang ngọ nguậy, đang cuộn trào, lộ ra khát vọng không cách nào hình dung.

Đói!

Đói!!

Đói!!!

Cảm giác càng ngày càng mãnh liệt.

Cũng may lúc nhỏ Hứa Thanh đã trải qua quá nhiều lần đói khát, cái loại cảm giác trông thấy cái gì đều muốn nuốt vào, thậm chí đói bụng đến muốn ăn đất này hắn không xa lạ gì.

Cũng chính là do trải qua lúc còn nhỏ, khiến cho Hứa Thanh có thể miễn cưỡng áp lại cảm giác đói bụng trong cơ thể.

Sau một lúc lâu hắn thở sâu, cố gắng làm cho mình thích ứng cơn đói khát, cũng chính cảm giác đói khát ập đến khiến cho Hứa Thanh càng nhận thức rõ ràng con đường của mình.

“Thần Khư của ta lấy Thần Linh là thức ăn, lấy Thần Nguyên là dưỡng, lấy Thần quyền làm đạo ngân, tương lai cụ thể cần bao nhiêu Thần quyền… . .”

Hứa Thanh không biết.

Nhưng cơn đói khát trong cơ thể để cho hắn hiểu được, đây hẳn là một con đường… đồ Thần!

“Đây chính là đạo của ta!”

Giọng của Hứa Thanh khàn khàn, lộ ra sát phạt.

Mà ích lợi do Thần Vực thăng cấp đưa đến tự nhiên sẽ không chỉ có những thứ này, bây giờ trên khư thổ đang cuộn trào của Hứa Thanh, một tấm Thần Phù ẩn chứa lực lượng thăng cấp kinh khủng đang hình thành!

Đó là do bộ phận lực lượng Thần Vực thăng cấp không bị Hứa Thanh tiêu hóa hội tụ mà thành, giống như Thần Phù sau khi Đại tư quyền tử vong biến thành, mặc dù không rực rỡ bằng nhưng đối với chúng Thần đại lục Vọng Cổ mà nói, cũng là Chí Bảo!

Chỉ cần đạt đến cảnh giới dung hợp vật đó, có thể giống như ba Thần, thu được cơ duyên vượt qua Kiếp Hỏa bước vào Vô Hạ.

Hứa Thanh hít sâu, thần niệm chú ý vào Thần Phù, khi đang quan sát trong đầu đột nhiên truyền đến giọng nói của đội trưởng.

“Tiểu Thanh à, có đói bụng không?”

“Có thứ ngon muốn ăn hay không?”

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, theo lời nói của đội trưởng truyền đến, cảm giác đói khát bị hắn miễn cưỡng nén lại có dấu hiệu lần nữa bộc phát.

Hắn đích xác là đói, vô cùng đói.

“Ha ha, bộ dáng của ngươi bây giờ càng lúc càng giống ta rồi, loại đói này. . . . . Ta đã trải qua.”

“Tiểu sư đệ chớ lo lắng, sư huynh dẫn ngươi đi ăn bữa tiệc lớn!”

Đội trưởng nói đến đây, giống như nuốt một chút nước bọt.

“Ngươi còn nhớ rõ lúc trước ta nói cùng ngươi, muốn làm một trận đại sự siêu cấp lớn không?”

“Nhập chủ Thần Vực, lấy được quyền hành Thần Vực, từ đó đoạt thức ăn trước miệng cọp chia cắt lực lượng Thần Vực thăng cấp, mặc dù những thứ đó đều là đại sự, nhưng lại không xứng gọi siêu cấp!”

“Ngươi biết vì sao lúc trước ta phải mượn vận khí luyện Vô Tự cùng với lông vũ không, thậm chí lúc trước ta còn mượn lực lượng thăng cấp lại tế luyện Vô Tự cùng lông vũ, đồng thời ta còn bỏ thêm vào rất nhiều máu thịt Xích Mẫu!”

“Tất cả đều là vì đại sự siêu cấp lớn!”

“Vô Tự là vì ẩn nấp, lông vũ là để chạy trốn!”

Đội trưởng hơi dừng lại, Hứa Thanh hô hấp dồn dập, đáy lòng của hắn mơ hồ đã đoán được đáp án, nhưng đáp án đó quá mức điên cuồng.

“Tiểu Thanh, kế hoạch lần này của chúng ta là… . . đệ nhất bảo ở Vọng Cổ!”

“Cũng chính là… . . thằng chó để Tàn Diện Thần Linh!”

Nói đến đây, lấy trình độ điên cuồng của đội trưởng cũng hô hấp trầm trọng, có thể thấy được coi như là y cũng có chút khẩn trương.

“Ta nói cho ngươi biết, mấy đời trước ta đã từng quan sát, tên Tàn Diện Thần Linh nửa khuôn mặt kia, ở bốn phía miệng vết thương tồn tại máu thịt tách ra! Còn tóc gáy có rất nhiều phần đứt đoạn… . . Cho nên lần này, mục tiêu của chúng ta chính là máu thịt cùng với tóc gáy Tàn Diện Thần Linh!”

“Đây chính là nửa bước Thần Minh, máu thịt của gã đã không thể xem là máu thịt nữa rồi, đó là Chí Bảo trong Chí Bảo, trong đó ẩn chứa Thần Nguyên!”

“Nhất định ăn thật ngon!”

“Đây, chính là đại sự siêu cấp lớn ta nói cùng ngươi!”

“Tất cả lúc trước đều là món ăn khai vị mà thôi, đám tiểu gia tước bên ngoài, lão tử ta từ đáy lòng không nhìn trúng, nhất bước Vô Hạ, tính là cái éo gì!”

“Lão tử muốn, là thịt của Thần Minh!”

“Tiểu sư đệ, có làm hay không!”

Nghe đội trưởng điên cuồng mạnh miệng, nội tâm Hứa Thanh đã sớm dâng lên sóng lớn vạn trượng, nhưng so với sự điên cuồng đó, bây giờ cảm giác đói khát của hắn cũng càng lúc càng mãnh liệt.

“Làm!”

Hứa Thanh nghiến răng, hai mắt đỏ thẫm.

Chương 2051: Hai tên liều mạng (1)

Giọng Hứa Thanh có chút khàn khàn, một khắc truyền ra, rõ ràng ngữ khí của đội trưởng cũng hưng phấn lên.

“Tiểu sư đệ yên tâm, lần này đại sư huynh của ngươi nắm chắc mười phần, tuyệt đối không có vấn đề!”

Nguyên bản hai mắt Hứa Thanh đỏ thẫm chuẩn bị làm một chuyến, nhưng bây giờ nghe đội trưởng nói thì nội tâm không khỏi hồi hộp.

Còn đội trưởng tâm tình càng thêm phấn khởi, vẫn còn mở miệng.

“Tiểu sư đệ, năm đó từ sau khi đoán mục đích ba Thần, vì thế mà đã tìm cách hồi lâu, liều mạng muốn ngồi trên cỗ xe ngựa này!”

“Mà trước khi gặp phải truyền tống trận Viễn Cổ hoạt hoá, thật ra ta cũng không quá tin tưởng cho lắm, mặc dù cũng đã chuẩn bị vật trốn chạy để khỏi chết, cũng lập kế hoạch nhiều lần tế luyện, nhưng cuối cùng chất liệu vẫn kém một chút.”

“Cho đến khi gặp phải truyền tống trận Viễn Cổ hoạt hoá, đúng là trời cũng giúp ta!”

Đội trưởng cười to.

“Thậm chí lúc trước mưu đồ Xích Mẫu, cũng là có liên quan với bây giờ, bởi vì máu thịt Xích Mẫu chính là đồ tốt, ả là người thành Thần đầu tiên ở Vọng Cổ, là kẻ đã tiếp dẫn Tàn Diện Thần Linh đến, tồn tại đại nhân quả cùng Tàn Diện Thần Linh.”

“Phần nhân quả đó, phối hợp mảnh lông vũ gia trì, trên lý luận có thể hình thành một cái truyền tống đặc biệt!”

“Nhưng động lực cần để truyền tống quá mức kinh khủng.”

“Vì vậy mới có chuyến đi Thần Vực lần này!”

“Lấy lực lượng Thần Vực thăng cấp làm động lực, ngươi cũng biết thu được loại động lực đó khó khăn như thế nào, cơ hội hãn hữu ra sao!”

“Nhất là bây giờ Thần Vực đang thăng lên không, khoảng cách cùng Tàn Diện Thần Linh cũng bị rút ngắn… Nhưng chỉ vẻn vẹn như vậy vẫn là chưa đủ, còn cần mượn Thiên Đạo chỉ dẫn phương hướng!”

“Tác dụng của nhi tử chúng ta ngay ở chỗ này!”

“Sau cùng phối hợp với Vô Tự ẩn nấp, khiến chúng ta được che giấu trình độ lớn nhất, lại thêm lực lượng Đế thi, lấy Thần Linh cùng Đế ý gia trì cho chúng ta, ngươi và ta mới có khả năng làm đại sự siêu cấp lớn!”

“Tiểu sư đệ, huynh đệ chúng ta đồng tâm, lần này nhất định không có vấn đề!”

Đội trưởng cuồng tiếu, ngôn từ điên cuồng tột cùng.

“Khi nào bắt đầu?” Hứa Thanh không muốn nghe nữa rồi, đội trưởng càng là nói như vậy, hắn càng cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng mà… . . đã đến loại trình độ này rồi, không nếm thử một chút Hứa Thanh cũng không cam tâm.

Vì vậy hắn lần nữa trấn áp cảm giác đói khát trong cơ thể.

“Sắp rồi, thời khắc Thần Vực toái diệt, chính là thời điểm truyền tống, chúng ta… . . Hả? Cơ hội tới!”

Giọng đội trưởng biến đổi, Hứa Thanh cũng lập tức ngưng thần.

Cùng lúc đó phía trên bầu trời Vọng Cổ bên ngoài, con mắt mở ra của Tàn Diện Thần Linh cuối cùng khép kín.

Một khắc khép kín, Thần Vực im hơi lặng tiếng tan rã, biên giới bắt đầu hóa thành tro bụi, tràn vào bầu trời.

Mà bản thân Thần Vực trong lúc không ngừng tan rã, khoảng cách với Tàn Diện Thần Linh cũng càng lúc càng gần.

Từ xa nhìn lại, Thần Vực dần dần tiêu tán trong màn trời, càng lúc càng nhỏ.

Mà ba Thần khoanh chân đả tọa trong đó, mắt mỗi Thần bỗng nhiên mở ra, thân thể lập tức tan biến khỏi Thần Vực sắp tan rã, theo ba Thần biến mất dĩ nhiên còn có đám người Viêm Huyền Tử hôn mê trong hồi kịch biến.

Lúc xuất hiện, ba Thần đã ở bên ngoài Thần Vực, trong không trung Vọng Cổ.

Khí tức trên thân ba Thần trong một cái chớp mắt ầm ầm bộc phát, cuối cùng vừa sải bước vượt toàn bộ Kiếp Hỏa cảnh, bước vào Vô Hạ.

Từ đó không còn hạo kiếp, có hi vọng tới Thần Đài.

Đây là cấp độ mà đông đảo Thần Linh tồn tại trong đại lục Vọng Cổ bây giờ khát vọng, đáng tiếc muốn đạt tới Vô Hạ khó khăn quá lớn, phóng tầm mắt toàn bộ đại lục Vọng Cổ, cho đến thời điểm này Thần Linh thành tựu Vô Hạ cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mạnh như Xích Mẫu ban đầu cũng chỉ là nửa bước mà thôi.

Mà bây giờ ba Thần đạt Vô Hạ, Thần Hỏa trong cơ thể ba Thần thiêu đốt tột cùng, riêng phần mình tản mát ra khí tức kinh khủng siêu việt Xích Mẫu, khiến cho thiên địa biến sắc, bát phương nổ vang.

Có thể tưởng tượng, về sau bố cục Vọng Cổ sợ là cũng theo ba Thần đạt Vô Hạ mà xuất hiện biến hóa.

Vẻ mặt ba Thần cũng hiếm thấy xuất hiện thần thái rõ ràng, giờ phút này ngẩng đầu nhìn tới Thần Vực tan rã, nhìn hồi chung kết của trận tế tự này.

Bây giờ đại màn như muốn hạ xuống.

Nhưng vào lúc này, thần sắc Nhật Thần bỗng nhiên biến đổi, hai con ngươi của Nguyệt Thần bên cạnh co rút lại, Tinh Thần thì hơi giương mi.

Ánh mắt tất cả đám Thần nhìn tới Thần Vực đang bay về phía Tàn Diện Thần Linh trên bầu trời.

Bây giờ Thần Vực chỉ còn lại khu vực trung tâm vẫn còn, những bộ phận khác đều đã tan rã, vả lại coi như là hạch tâm cũng đang hóa thành tro bụi.

Nhưng mà ở trên đã bộc phát một cỗ lực lượng truyền tống ngập trời.

Khí thế truyền tống kinh thiên, khí tức siêu việt trận pháp Viễn Cổ mở ra gấp trăm lần trở lên, khiến cho bầu trời vào thời khắc này cũng lập tức chói mắt.

Sáng đến mức tận cùng, tương tự như bóng tối có thể che phủ thiên địa!

Bây giờ không chỉ ba Thần thấy được một màn này, bởi vì hành động lúc trước của ba Thần thu hút tới hết thảy ánh mắt cùng thần niệm, cũng đều nhao nhao chú ý tới màn ấy.

Mà dưới vô số ánh mắt và thần niệm hội tụ, giờ phút này trong truyền tống trận bộc phát ra khí thế kinh khủng ... . Thình lình xuất hiện một thân ảnh.

Chính là Đế thi Hứa Thanh và Nhị Ngưu đang ngụ!

Vạn chúng chú mục, cảm giác chấn động cũng tự nhiên từ bát phương bay lên.

“Bọn hắn muốn làm cái gì?”

Trầm ổn như Nhật Thần, bây giờ tâm thần cũng đều chấn động.

“Chắc là đi tìm chết.” Trong mắt Nguyệt Thần hiện lên vẻ phức tạp, nhưng hình như không có gì ngoài ý muốn, nhàn nhạt mở miệng.

Về phần Tinh Thần, đáy lòng đồng dạng chấn động, nhưng phần nhiều là cổ quái.

Chương 2052: Hai tên liều mạng (2)

Trong khi nội tâm các phương chấn động, trong Thần Vực tan vỡ, trong tia sáng truyền tống, Đế thi giơ tay phải lên.

Giơ cao một cây lông vũ màu vàng phi phàm!

Ánh sáng truyền tống chính là từ bên trong lông vũ tràn ra.

Cây lông vũ này đã được đội trưởng tế luyện nhiều lần, mới có được Thần uy như vậy, sự xuất hiện của nó khiến ánh sáng truyền tống ở đây bộc phát xông thẳng lên trời.

“Nhi tử!!”

Đế thi bỗng nhiên mở miệng, tiếng như lôi đình.

Bầu trời lập tức cuộn trào, tiếng của hài nhi Thiên Đạo truyền đến lại khiến cho màn trời Vọng Cổ xuất hiện một chút biến hóa rất nhỏ, khiến ánh sáng truyền tống xông đến bầu trời giống như được chỉ dẫn phương hướng chính xác.

“Nhân quả Xích Mẫu!”

Đế thi lần nữa mở miệng.

Trong nháy mắt tiếp theo, rất nhiều máu thịt Xích Mẫu bay ra, hòa tan bên trong tia sáng truyền tống, hình thành từng sợi tơ màu đỏ, nhanh chóng lan tràn, lại triển khai điều khiển tinh vi đối với truyền tống.

Lấy nhân quả khóa chặt.

Nháy mắt tất cả hoàn thành, địa phương hạch tâm cuối cùng chỗ Đế thi trong Thần Vực hoàn toàn sụp đổ.

Âm thanh đinh tai nhức óc truyền khắp thiên địa.

Càng lúc càng lớn, đến cuối cùng giống như muốn trở thành âm thanh duy nhất thiên địa, Thần Vực lập tức… . hoàn toàn tiêu tán trên bầu trời.

Vào thời khắc này, trận tế tự đối với Thần Vực đã hoàn toàn hoàn thành.

Có lẽ Thần Vực đã trở thành Thần Giới, nhưng tiêu tán không có nghĩa rằng từ đó không còn tồn tại, mà tồn tại một loại khả năng hoặc dạng khác.

Nguyên do chủ yếu là Thần Vực này không cách nào thừa nhận hết quy trình thăng cấp, nên thất bại tiên tán.

Nhưng kết quả như thế nào đã không trọng yếu, quan trọng là . . . . Nó sớm đã bị tế tự cho Tàn Diện Thần Linh.

Đây cũng là chung kết cho kế hoạch của ba Thần đã trù tính vài vạn năm.

Dùng cách này thoát khỏi nhân quả!

Mượn lực lượng Tàn Diện Thần Linh thăng cấp, lại dùng Thần Vực tế tự cho chính Tàn Diện Thần Linh, hoàn thành một chu trình khép kín.

Màn biểu diễn của ba Thần cuối cùng đã hạ xuống.

Nhưng. . . . . màn diễn của Hứa Thanh cùng đội trưởng bây giờ đang xốc lên!

Nháy mắt Thần Vực tan rã trở thành tro bụi, mượn nhờ lực lượng thăng cấp làm động lực, truyền tống. . . . . rốt cuộc mở ra, lông vũ nháy mắt hóa thành từng điểm kim quang.

Mà Đế thi trong đó dĩ nhiên tan biến.

Thời khắc này Hứa Thanh bên trong Đế thi nghe thấy tiếng cuồng tiếu của đội trưởng bên tai.

Nguồn bản dịch tại bạch - ngọc - sách

“Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi!”

…

Bên ngoài đại lục Vọng Cổ, là một mảnh tinh không mênh mông.

Nếu có người đứng trong tinh không, quay đầu nhìn lại Vọng Cổ, có thể thấy Vọng Cổ to lớn mênh mông.

Mà ngoài đại lục Vọng Cổ khổng lồ, thình lình tồn tại một cái xương sống lưng màu vàng.

Xương sống lưng này cực kỳ dài, vờn quanh đại lục, như một con rết màu vàng bao phủ từng vòng quanh đại lục Vọng Cổ.

Không có cánh tay, không có thân hình, không có hai chân, chỉ có xương sống lưng màu vàng, hợp với nửa khuôn mặt tàn phế rủ xuống phía đại địa.

Tóc của Tàn Diện tràn ngập trên tầng mây nửa cái đại lục.

Có thể thấy miệng vết thương ngoài Tàn Diện có rất nhiều thịt nát, máu tươi, tóc gáy, đoạn tóc gãy.. . . .

Chỉ là nó quá lớn, từ góc độ Vọng Cổ nhìn thì đã vượt qua nhật nguyệt, mà ở tinh không ngóng nhìn, độ lớn lại càng là khó tưởng.

So sánh cùng với nó, tu sĩ hay Thần Linh khác trên Vọng Cổ xa xa không bằng.

Về phần tóc của nó, tự nhiên cũng là như thế, kích thước mỗi một căn cũng như thiên địa, tản mát ra uy áp khủng bố, khó có thể dùng ngôn từ miêu tả.

Những phần thịt nát nọ càng là kinh khủng.

Giọt máu nhỏ nhất cũng đã tựa như biển.

Trôi lơ lửng ở ngoài miệng vết thương, lan tràn vô tận phạm vi, tồn tại vĩnh hằng giống như Tàn Diện Thần Linh, cùng nhau ở nơi đây.

Từ khi Tàn Diện từ chỗ sâu tinh không bay tới quấn quanh Vọng Cổ, vô số năm qua hình như chưa từng cải biến, nhưng nếu thăm dò từ trong thời gian trường hà, so sánh trước sau có thể rõ ràng phát hiện...

Xương sống lưng màu vàng đang siết Vọng Cổ... càng ngày càng chặt.

Mà nhìn phạm vi của đại lục Vọng Cổ mặc dù vẫn là cực lớn, nhưng trên thực tế so với lúc trước đã nhỏ hơn rất nhiều.

Vọng Cổ đang bị cắn nuốt.

Đây chính là Tàn Diện Thần Linh mà chúng sinh ngẩng đầu chứng kiến.

Có Minh thượng Hoang.

Chí cao vô thượng.

Mà từ sau khi nó đến, từ xưa tới nay, hình như không có sinh linh Vọng Cổ nào có thể tới đến trước mặt nó.

Dường như đối với nó mà nói, sinh mệnh cũng tốt, tất cả cũng được, đều là năm tháng trôi qua, vô thủy vô chung.

Cho đến... Hôm nay.

Một cái quang điểm rất nhỏ từ bên trong hư vô ngoài miệng vết thương gương mặt, lóe lên một cái bên cạnh một giọt máu tươi.

Nếu như có người ở tinh không phóng đại vô hạn quang điểm đó, như vậy sau khi phóng to tới trình độ nhất định sẽ có thể thấy đó là một thân ảnh mặc Đế bào.

Thân ảnh ấy nháy mắt xuất hiện, lập tức bắt đầu mơ hồ.

Lực lượng kinh khủng đến khó có thể hình dung, đáng sợ siêu việt sinh mệnh tưởng tượng, như nước lũ trùng kích thân ảnh ấy.

Trong chớp mắt Đế thi bắt đầu tan vỡ, nhưng vẻ mặt đồng dạng lộ ra điên cuồng cực đoan.

Tựa như thế gian không có bất luận thứ gì có thể so với vật trước mắt, mà cái loại biểu cảm điên đến cực hạn đó, tham tới tận cùng đó, tự nhiên đến từ đội trưởng.

Mà tia sáng lộ ra trong mắt Đế thi, tương tự mãnh liệt tột đỉnh, làm cho người ta có cảm giác giống như quỷ chết đói đã đói bụng vài vạn năm, vì có thể ăn một miếng cơm mà liều lĩnh và bộc phát toàn bộ.

Ánh sáng trong mắt đến từ Hứa Thanh.

Vì vậy giờ khắc này hai người có thể nói là tâm linh tương thông, thần niệm tương dung, mặc kệ là suy nghĩ hay là hành vi, đều hoàn mỹ đan vào lại với nhau.

Dưới bọn họ điều khiển, không tiếc bản thân tan vỡ, không tiếc linh hồn ảm diệt, cũng muốn lấy ý niệm vô cùng điên cuồng phóng tới bên cạnh giọt máu tươi giống như là biển khơi.

Chương 2053: Ta vẫn còn muốn! (1)

Bên trên tầng mây của màn trời Vọng Cổ, nơi cao nhất, chỗ đó từ xưa tới nay đã lâu không có dấu vết người.

Năm đó từ khi Huyền U Cổ Hoàng rời khỏi và Thần Linh đến, đỉnh bầu trời Vọng Cổ đã bị một tầng Thần cấm vô hình bao trùm.

Thần cấm vô cùng huyền diệu, dùng mắt không thể nhận ra, cảm giác không thể xem xét, như một cái nắp thật lớn bao phủ Vọng Cổ, để cho phiến thế giới này chỉ có thể tiến vào không thể ra.

Trừ phi như Lý Tự Hóa, lấy Thần Đài siêu thoát mới có thể không nằm trong thường lệ.

Mà toàn bộ Vọng Cổ, sau khi Huyền U cùng với Hoàng giả các tộc rời đi xây dựng Thánh địa của riêng mình, bây giờ dĩ nhiên Thần Đài hãn hữu, không tồn tại mấy.

Cho dù là có Thần Linh Vô Hạ, cũng chỉ là có hy vọng Thần Đài, mặc dù đường đi vẫn chưa rõ ràng toàn bộ, nhưng chắc chắn một điều là lực lượng cần thiết sẽ rất kinh khủng.

Cho nên trừ phi phát động Thần chiến thôn phệ lẫn nhau, nếu không cần tích lũy vô số năm tháng mới có thể thành tựu Thần Đài.

Nhưng mà Thần chiến làm sao có thể dễ dàng khai mở cơ chứ, vả lại Thần Linh vốn là khác biệt cùng tu sĩ, trên thân không có khổ nạn.

Vì vậy đối với chúng sinh bản thổ Vọng Cổ mà nói, Vọng Cổ giống như cùng giáo lý của Ly Đồ Giáo thuyết minh vậy, là một cái lồng giam.

Đạo Thần cấm nọ chính là cửa lồng giam.

Phân chia tự do, ngăn cách tự tại.

Chúng sinh bản thổ Vọng Cổ chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi từ đời này tới đời khác, đến ngày Vọng Cổ bị thôn phệ triệt để, lấy diệt tuyệt để thoát khỏi khổ hải.

Không thể phản kháng, không thể chạy trốn.

Đây là vận mệnh của Vọng Cổ, là do Tàn Diện Thần Linh định ra.

Nó thôn phệ Thiên Đạo, siêu việt toàn bộ, như thiên ý của Vọng Cổ, cũng là định mệnh của Vọng Cổ.

Thiên ý như thế há có thể ngăn cản.

Nhưng hôm nay hơi xuất hiện chút ngoài ý muốn.

Lại có người biến không thể thành có thể, lấy phương thức lớn mật không thể tưởng tượng, mượn Thần Vực thăng cấp, mượn nhân quả của Xích Mẫu, chui vào chỗ trống nghịch thiên mà đi, truyền tống từ trong ra ngoài lồng giam!

Dường như vượt ngục!

Cho nên gần như là một khắc Đế thi chứa Hứa Thanh và đội trưởng xuất hiện bên cạnh Tàn Diện Thần Linh, cường giả các tộc trong đại lục Vọng Cổ ngóng nhìn một màn đó không ít người thần sắc đại biến.

Bọn họ từ nơi bế quan riêng mình nhao nhao xông lên không trung, vẻ mặt khó nén chấn động, nội tâm dâng lên gợn sóng vạn trượng.

Kinh ngạc thứ nhất là vượt ngục, kinh ngạc thứ hai là làm bậy, kinh ngạc thứ ba là kết cục!

Càng có tu sĩ nghẹn ngào.

“Vậy mà đã đi ra!”

“Đây… . .”

“Lãng phí! Cơ hội tuyệt thế trước đó chưa từng có như vậy, nếu là chúng ta giành được, há không phải có thể lao ra khỏi lồng giam!”

“Đáng tiếc đáng tiếc đáng tiếc! Khó mà xuất hiện lần nữa!”

Thần sắc của ba Thần cũng là khác nhau, sắc mặt Nhật Thần âm trầm, mắt có hàn ý.

Trên mặt Nguyệt Thần âm tình bất định.

Về phần Tinh Thần, cũng là giống như nghĩ tới cái gì.

Mà giờ khắc này đầu nguồn hội tụ toàn bộ ánh mắt và thần niệm, Đế thi do đội trưởng cùng Hứa Thanh điều khiển, dĩ nhiên đang lao về phía huyết hải trước mặt.

Bọn hắn không lãng phí bất luận thời gian nào, nháy mắt dâng lên điên cuồng cùng tham lam, kích động cùng đói khát, hoàn toàn chui vào trong huyết hải.

Một cái chớp mắt lao vào, lực cản cực lớn, uy áp kinh khủng, ý chí cuồng loạn và mênh mông có thể xóa đi hết thảy tồn tại bộc phát ra.

Cỗ lực lượng này cực kinh khủng, không chỉ đến từ huyết hải, thêm nữa là đến từ Tàn Diện Thần Linh.

Thật sự là khoảng cách nơi đây với Tàn Diện Thần Linh, chưa bao giờ có sinh linh từng đạt đến, mà khí tức của Tàn Diện Thần Linh tất nhiên là vô cùng đáng sợ, không thể nghĩ bàn.

Dù ba Thần ở đây cũng không kiên trì được bao lâu sẽ tan rã, hình thần câu diệt.

Mà dù Nhị Ngưu có chuẩn bị toàn diện, thời khắc này vẫn xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Nhưng trong thời gian có hạn, Nhị Ngưu cùng Hứa Thanh đều đang liều mạng.

Bọn họ có thể cảm nhận được nguy hiểm cực hạn ở bên ngoài, nhưng bây giờ hiển nhiên cũng đành phải vậy.

Bọn họ dùng thời gian một hơi đầu tiên phủ xuống và xông vào huyết hải, hơi thở thứ hai đội trưởng biến ảo miệng lớn ra bên ngoài, liều lĩnh điên cuồng thôn phệ.

Nhưng chỉ là một ngụm, đội trưởng đã ầm ầm tan vỡ.

Nháy mắt lại lần nữa hình thành, vẻ mặt xoắn xuýt sắc mặt trắng bệch, lần nữa mở rộng miệng, hình như không hề hấp thu mà dùng phương pháp đặc thù dung nạp.

Một bộ có thể nuốt bao nhiêu thì nuốt bấy nhiêu, tuyệt đối không sợ no chết.

Hứa Thanh cũng đang điên cuồng, hắn đồng dạng nuốt một ngụm, thân thể nổ vang, khư thổ cuồng bạo cuộn trào, tu vi theo đó tăng vọt.

Kinh người nhất là khư thổ lại xuất hiện trên trăm đạo ngân Thần quyền!

Nên biết rằng hắn cũng chỉ mới tích lũy được bốn đạo mà thôi, bây giờ nuốt một ngụm máu, vậy mà xuất hiện trên trăm!

Có thể thấy được kinh khủng của nó!

Chỉ là những đạo Thần quyền này đều hơi nhạt, chưa thành thực thể mà chỉ là hư ảnh, muốn hóa thực còn cần cảm ngộ.

Nhưng đã có thể nói là tuyệt thế!

Nội tâm Hứa Thanh chấn động vô cùng, dù có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn vô cùng kích động khó nén.

Mà cảm giác đói khát của hắn cũng đã tan biến không còn tung tích.

Cảm giác vô cùng chắc bụng cũng theo đó dựng lên!

Tất cả nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh ngay lập tức, Hứa Thanh nghiến răng, mặc dù hắn đã đủ no, nhưng đã liều mạng tới đây, uống một ngụm sao có thể thỏa mãn.

Vì vậy vào hơi thở thứ hai kết thúc, chớp mắt đến hơi thở thứ ba, hắn chợt há miệng lớn, lần nữa liều lĩnh nuốt thêm một ngụm.

Đồng thời toàn lực kích thích tử thủy tinh trong người.

Nếu nói hắn có vật phẩm gì có đủ vị cách để dung nạp máu tươi Tàn Diện Thần Linh, vậy thì nhất định là nó!

Nếu như tử thủy tinh cũng không thể, mặc dù Hứa Thanh tiếc nuối, cũng không còn cách nào khác.

Nháy mắt tiếp theo, toàn thân Hứa Thanh lấp lánh ánh sáng tím, huyết hải bốn phía cấp tốc vọt tới.

Thành công rồi!

Hứa Thanh phấn khởi, nội tâm kích động, toàn lực ứng phó.

Chỉ là thời gian cuối cùng có hạn.

Tất cả nhìn như dài dằng dặc, thật ra chỉ phát sinh trong ba hơi thở.

Khoảnh khắc hơi thở thứ tư đến, Vô Tự phát ra hiệu dụng ẩn nấp cuối cùng hỏng mất.

Mặc dù nó thần kỳ, lại được tế luyện nhiều lần, thế nhưng cuối cùng vẫn đến cực hạn của bản thân.

Chương 2054: Ta vẫn còn muốn! (2)

Mà không có Vô Tự ẩn nấp, chỉ còn lại Đế thi phòng hộ, Hứa Thanh và đội trưởng đồng thời cả kinh, nhưng cũng không dừng việc thôn phệ huyết hải.

Dưới bọn hắn điên cuồng nuốt và nạp, giờ phút này huyết hải đã nhỏ đi ba thành.

Nhưng tan vỡ vẫn còn tiếp tục, máu thịt Đế thi mơ hồ, đang thành tro bụi.

Bản thân cỗ thi hài này không tầm thường, không biết khi còn sống tu vi thế nào, nhưng có thể thấy ít nhất cũng phải trình độ Đại Đế, hơn nữa có được quyền hạn Thần Vực, cho nên đã trở thành bảo hộ lớn nhất của Hứa Thanh cùng đội trưởng tại nơi đây.

Nhưng dẫu sao bản thân nó đã vẫn lạc chỉ còn là thi hài, tựa như cây không có rễ, cho nên giờ phút này nhanh chóng tan rã bởi khí tức Tàn Diện Thần Linh.

Khí tức đến từ Tàn Diện Thần Linh có thể diệt căn nguyên, có thể giết vạn vật tinh hà.

Đế thi cũng không thể chống đỡ, tan rã trên phạm vi lớn, mà một khi Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu không còn Đế thi che chở, dưới khí tức Tàn Diện Thần Linh sợ là một hơi đều không thể kiên trì nổi.

Vào hơi thở thứ sáu, nguy cơ sinh tử cực hạn bộc phát, tử vong phủ xuống.

Huyết hải, còn lại bốn thành.

“Còn hậu thủ nào không, không có chúng ta đi!” Hứa Thanh cố nén tham niệm, truyền ra thần thức.

“Có, ta còn có một chiêu cuối cùng!” Đội trưởng không có lấy lông vũ truyền tống rời đi, mà thần sắc điên cuồng dùng thần niệm gầm nhẹ.

“Sư tôn, người còn không xuất hiện sẽ không còn đồ đệ nữa!!”

Ánh mắt Hứa Thanh chợt sáng ngời.

Mà giờ khắc này một màn phát sinh ở bầu trời, khiến cho toàn bộ tu sĩ nhìn thấy lần nữa chấn động!

Vượt ngục vốn đã là việc nghe rợn cả người, mà càng làm cho người ta hít sâu là sự tham lam của Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Hai chữ điên cuồng cũng không đủ để hình dung sự tham lam của bọn hắn.

Thậm chí không chút nào khoa trương mà nói, việc này cũng có thể ghi chép vào trong sự kiện lịch sử lớn của Vọng Cổ.

Bây giờ Thần Linh cũng tốt, tộc mạnh cũng được, còn có phần đông cường giả bên trong đại lục cùng với tồn tại ẩn nấp, tâm thần đều xuất hiện gợn sóng, trong đầu vù vù, nội tâm hiện lên phong bạo ầm ầm.

Có thể nói như dời sông lấp biển, long trời lở đất!

Thật sự là Thượng Hoang Thần Minh dùng xương sống lưng quấn quanh toàn bộ đại lục Vọng Cổ, cùng với nửa khuôn mặt rủ xuống bầu trời, bất kể quá khứ hay là hiện tại của nó, đều thần thánh vô cùng.

Thời điểm đã từng huy hoàng, tên của nó truyền khắp ba mươi sáu tinh hoàn cùng với vô số tinh vực, với tu vi nửa bước Thần Minh, đã gần như đi đến cấp độ đỉnh phong của Thần Linh.

(Dùng từ ‘nó’ là theo góc nhìn khinh bỉ Tàn Diện Thần Linh hiện giờ của nhân vật chính. Hứa Thanh và Nhị Ngưu, tạm xem như hai nhân vật chính của truyện này, cả hai đều chửi Tàn Diện là ‘con chó đẻ’, thì với góc nhìn ấy, dùng từ ‘nó’ cũng hợp tình hợp lý)

Được vạn giới cúng bái, vận mệnh của vô số sinh mệnh bởi vì ý niệm của nó mà lên xuống.

Dù là về sau đột phá thất bại, bản thân bị cắn trả khổng lồ không cách nào tưởng tượng mà tan vỡ, nhưng vẫn không thể bị mạo phạm chút nào.

Mà một ‘con cá voi’ rơi làm vạn vật sinh, vị cách như nó càng là như vậy.

Nó rơi xuống, trong vô số năm qua đã đắp nặn vô số Thần Linh, những nơi nó đi qua thậm chí còn có Thần sinh ra, bởi thế đi theo Tàn Diện Thần Linh.

Tôn là phụ Thần.

Bởi vậy có thể thấy được vị cách chí cao của nó.

Cho nên từ xưa đến nay, dù là có người tham lam máu thịt của nó, nhưng không ai có can đảm trả giá cho hành động đó.

Tu sĩ không qua được Thần cấm, không thể thu hoạch máu thịt, Thần Linh lại vô cùng kính sợ nó, cũng sẽ không dám.

Cho nên cho đến thời điểm này, muốn ăn thịt nó một cái là sự tình không thể nào hoàn thành.

Lại càng không cần phải nói tới khí tức của Tàn Diện Thần Linh có thể xóa sạch vạn vật.

Nhưng hôm nay dưới mắt của các phương, có hai người lấy sự điên cuồng không gì sánh kịp, chẳng những xuất hiện ở bên cạnh Tàn Diện Thần Linh, còn lao về phía giọt máu giống như biển.

Dùng rắn nuốt voi để hình dung hai người Hứa Thanh cũng không thỏa đáng, chuẩn xác mà nói, đây là con sâu cái kiến muốn cắn cự long.

Quan trọng nhất là, bọn họ hình như... . . thành công, thế nhưng sắp bị tuyệt diệt.

Giờ khắc này toàn thế giới chú mục.

Cái gì gọi là điên cuồng, cái gì là gọi làm bậy, cái gì gọi là tìm đường chết... . . chính là thế này đây.

Vì vậy, tất cả thần niệm và ánh mắt, nhao nhao tập trung nhìn ngóng, muốn tận mắt thấy bọn hắn tử vong.

Nhưng vào lúc này... . .

Một cái đại thủ màu vàng bỗng nhiên xuất hiện ở bên ngoài Thần cấm, ở phía trên màn trời nơi đó!

Bàn tay này thần uy kinh người, nháy mắt xuất hiện không chút chần chờ quét ngang bốn phương.

Rõ ràng bắt được một khối lớn máu thịt Tàn Diện Thần Linh, cũng một phát vớt được Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu trong huyết hải lên.

Tiếp theo còn bắt tới một khối máu thịt khác!

Toàn bộ Thần Linh ngóng nhìn một màn này nhao nhao cả kinh!

Thần sắc của ba Thần cũng đều đại biến.

Mà lông mi của Tàn Diện Thần Linh hơi động một chút.

Trong nháy mắt tiếp theo bàn tay nọ run lên rồi tan vỡ.

Huyết dịch màu vàng phun ra, nhưng hiển nhiên giờ phút này bàn tay xuất hiện ở đây mới là đầu nguồn tham lam, rõ ràng đang tan vỡ nhưng vẫn cưỡng ép xông lên, hóa thành cái miệng khổng lồ hung hăng nuốt vào khối máu thịt nhắm tới, sau đó mới chịu rút lui.

Nhưng đại giới phải trả cũng cực lớn, bàn tay tan vỡ, ngón tay toái diệt, chỉ còn lại một đoàn kim quang bọc quanh Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, bay nhanh rời đi.

Nhưng vẫn đã chậm, kim quang vẫn toái diệt, mắt thấy sắp tản ra, tâm thần của Hứa Thanh và Nhị Ngưu truyền đến tiếng gầm nhẹ.

“Hai thằng ranh con tìm đường chết, còn không mau trốn! Lão tử sắp kiên trì không nổi nữa rồi!!”

Hầu như ngay khi tiếng nói này truyền đến, bên trong biển máu chỉ còn lại một thành, mảnh lông vũ thứ hai trong Đế thi vô cùng tàn phá bỗng nhiên mở ra.

Dưới kim quang bảo vệ, lực lượng truyền tống lập tức bộc phát, hiện ra quang mang chói mắt, rực rỡ lập lòe.

Bên trong quang mang, tâm tình Hứa Thanh phấn khởi, ngẩng đầu điều khiển mắt của Đế thi tàn phế, ngóng nhìn kim quang.

Kim quang tản ra.

Hứa Thanh an tâm, đang muốn thu hồi ánh mắt, nhưng nháy mắt tiếp theo ánh mắt của hắn ngưng tụ lại.

Hắn nhìn thấy trong vô tận tinh không ở phương xa, có mấy trăm tinh điểm giống như sao băng hình như đang tới gần!

Cách rất xa, Hứa Thanh không biết là cái gì, đang muốn cẩn thận ngóng nhìn, nhưng thời gian đã không kịp.

Nháy mắt tiếp theo, Đế thi truyền tống tan biến!

Chương 2055: Đòn sát thủ cuối cùng! (1)

Bầu trời một mảnh yên tĩnh.

Theo ánh sáng truyền tống, mây mù cũng cùng nhau tiêu tán.

Phía trên màn trời, mặc dù Tàn Diện Thần Linh khẽ nhúc nhích lông mi vì sư tôn Hứa Thanh xuất hiện, nhưng không biết do duyên cớ nào đó vẫn không mở mắt ra.

Giờ phút này theo Đế thi biến mất, theo đại thủ màu vàng biến thành điểm màu vàng ảm đạm, bầu trời hoàn toàn như bình thường.

Dường như không có gì xảy ra.

Nhưng đối với cường giả các phương cùng với Thần Linh chú ý tới toàn bộ nhân quả lần này mà nói, chuyện hôm nay để cho đám Thần cả đời khó quên, có thể nói là khắc sâu ấn tượng.

Nhất là đại thủ màu vàng xuất hiện sau cùng, hiển nhiên là người có quan hệ mật thiết cùng hai tên cả gan làm loạn nọ, có thể tra được lai lịch, nhưng không thể không nói, cử động của bàn tay này cuối cùng để cho trong lòng các phương phải ngưng trọng.

Mặc dù đối phương không phải dựa vào lực lượng bản thân lao ra khỏi Thần cấm, mà giấu ở trên thân hai tên tu sĩ điên cuồng, mượn cách này mới tới gần được Tàn Diện Thần Linh, nhưng về sau ra tay cũng đủ để nhìn ra chiến lực cường hãn của y.

“Là tu sĩ, cũng không phải tu sĩ. Là Thần, cũng không phải Thần.”

“Đây là dung hợp Tiên cùng Thần, phối hợp một chút phương pháp đặc thù, tạo thành khả năng không biết.”

“Kẻ này tuy mạnh, nhưng lần này vô cùng tham lam, tất có trọng thương, thế nhưng nguyên nhân chính vì tham nên thu hoạch được rất nhiều máu thịt phụ Thần… . . Tương lai khó mà nói.”

“Có khả năng là tu sĩ thần bí xuất hiện lúc trước!”

“Không biết kẻ này có phải là vị tu sĩ thần bí vừa mới tương trợ ba Thần hay không?”

Từng trận thần niệm nổi lên trong lòng các phương, theo nhận thức không giống nhau, phán đoán cũng có chỗ bất đồng, vả lại cũng sẽ không giao lưu với nhau.

Mỗi người một ý.

“Chư vị, không tiễn!”

Trong khi các phương đang suy nghĩ, Nhật Thần ngẩng đầu lạnh lùng ngắm nhìn bốn phương, nhàn nhạt mở miệng.

Giọng Nhật Thần vừa ra, hóa thành thiên lôi, liên tục nổ vang.

Trong nháy mắt tiếp theo, thần niệm cùng ánh mắt của các phương hội tụ nơi đây nhao nhao tản đi, mặc kệ là vị tu sĩ thần bí cùng người không biết nọ, hay là hai tên cả gan làm loạn, đều để cho bọn họ hiện lên rất nhiều tâm tư.

Vả lại bây giờ ba Thần đã thành, các phương tất nhiên không thể tiếp tục ngóng nhìn.

Nhất là… theo ba Thần tấn cấp Vô Hạ, có thể tưởng tượng bố cục của những tộc mạnh ở Vọng Cổ sợ là sẽ xuất hiện kịch biến.

Cho nên tất cả đều phải sớm làm chuẩn bị.

Vì vậy những khí tức đó rất nhanh không còn, lại không còn ai ẩn nấp, Nhật Thần quay người chú ý đến trên người Nguyệt Thần cùng Tinh Thần, vừa muốn mở miệng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thần sắc của Nhật Thần hơi động, chú ý đến phương xa, thân thể nháy mắt mơ hồ.

Nguyệt Thần cũng có phát hiện, tuy mặt không cảm xúc nhưng thân thể cũng tiêu tán.

Về phần Tinh Thần thì là khẽ cười một tiếng.

“Lá gan không nhỏ, lại truyền tống trở về.”

“Cũng được, dẫu sao còn thiếu nợ ta nguyên dương nữa.”

Trong lúc nói, Tinh Thần tiên tư quyến rũ, lưu quang trông mong, chân đẹp nhẹ bước, theo quần lụa mỏng lấp ló cặp đùi thon chết người …bước vào hư vô.

Cùng lúc đó, một chỗ cách nơi này khoảng vạn dặm, cũng ở bên trong đại vực thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, trong một mảnh núi hoang, có ánh sáng truyền tống nháy mắt bộc phát.

Hình thành một đạo vòng sáng rực rỡ như gió bạo quét ngang về bốn phía.

Những nơi đi qua, trong phạm vi bảy nghìn trượng, thân núi nghiền nát, hết thảy cây cối trở thành tro bụi, đại địa hóa thành vùng đất khô cằn.

Ở chỗ trung tâm có một cỗ thi thể tàn phá lóe lên lao ra.

Một khắc hiện thân, tàn thi có chút không chống đỡ nổi, thoáng hiện lại tan biến, nhưng lại có hai thân ảnh từ bên trong ngã xuống.

Chính là Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Bước chân Hứa Thanh bất ổn, khóe miệng tràn ra máu tươi, sắc mặt càng là trắng bệch, toàn thân máu thịt mơ hồ, dựa vào ý chí kiên định miễn cưỡng tản ra thần niệm, nhanh chóng xem xét bốn phía.

Khi cảm giác khí tức nơi đây, phát hiện vẫn còn trong khu vực Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống.

“Sư tôn hẳn là đã có chuyện!”

Hứa Thanh khàn khàn mở miệng, đáp án rất rõ ràng, bởi vì chỉ cần trạng thái Thất gia bình ổn, chắc chắn sẽ điều chỉnh truyền tống cho bọn hắn rời xa Viêm Nguyệt Huyền Thiên mới đúng.

Tình huống của Nhị Ngưu bây giờ cũng không tốt đến nơi nào, khắp người đều là lỗ thủng, nằm trên mặt đất thở dốc liên tục, nghe vậy không thèm để ý khoát tay chặn lại.

“Không sao, nếu như lão đầu tử thật sự xảy ra chuyện, ví dụ như không còn, như vậy ta thân là đại sư huynh, từ nay về sau ta chính là Thất gia!”

Đội trưởng cười haha, một bộ không tim không phổi.

Bực lời nói đại nghịch bất đạo như thế rơi vào trong tai Hứa Thanh, hắn theo bản năng nhìn bốn phía.

Đội trưởng cũng lập tức hí mắt liếc nhìn chung quanh.

Mấy hơi thở sau y trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng thở ra.

“Xem ra lão đầu tử hoàn toàn chính xác không có ở gần đây.”

“Nhưng mà không sao, lão đầu tử mạnh như vậy, không cần chúng ta quan tâm, lão đã lựa chọn ra tay thì làm sao có thể không có gì chuẩn bị, an tâm an tâm, lão làm đại sự còn nhiều hơn so với chúng ta, không chết được.”

Hứa Thanh nghe xong cảm thấy có đạo lý, vì vậy nhẹ gật đầu.

Giờ phút này đội trưởng miễn cưỡng đứng lên, choàng tay ôm cổ Hứa Thanh, trong mắt hiện lên hưng phấn và đắc ý.

“Thế nào tiểu sư đệ, lần này có giá trị hay không?”

Hứa Thanh hít sâu, cảm giác trên trăm đạo ngân nhàn nhạt trong khư thổ của mình, mỗi một đạo đều là một Thần quyền.

Mặc dù sau đó còn cần hắn cảm ngộ từng cái mới có thể khiến những đạo ngân hư nhược đó hóa thực, nhưng đây cũng coi như là bước ra một bước dài trên con đường tu hành mới mẻ của hắn.

Thu hoạch như thế có thể nói là đại tạo hóa, chiến lực cũng tăng vọt.

Trừ bên ngoài những thứ đó ra, còn có lực lượng Thần Vực thăng cấp biến thành đạo Thần Phù trong cơ thể.

Vật ấy cũng là chí bảo, ẩn chứa uy năng kinh khủng, một khi tu vi Quy Hư của Hứa Thanh gặp phải bình cảnh, nó giống như là thần đan vậy, sau khi luyện hóa sẽ khiến cho con đường tu hành của hắn càng thêm thuận lợi.

Nếu sau Uẩn Thần đỉnh phong luyện hóa nuốt xuống, càng có thể đánh vỡ gông cùm xiềng xích của tu sĩ Vọng Cổ, phải có truyền thừa huyết mạch cùng với vận khí tương dung mới có thể tấn cấp Chúa Tể!

Chương 2056: Đòn sát thủ cuối cùng! (2)

Nhưng đây vẫn không phải cách dùng có giá trị nhất của nó.

Phương thức tốt nhất, là nếu như Hứa Thanh có một ngày, dựa vào khả năng bản thân đạt đến cảnh giới Chúa Tể, như vậy lại luyện hóa nuốt Thần Phù, sẽ có được khả năng nhất định… . . Lấy lực lượng kinh khủng này cưỡng ép bước đến cảnh giới Chuẩn Tiên Đại Đế.

Tuy rằng khả năng ấy rất nhỏ, nhưng nếu tăng thêm máu huyết của Tàn Diện Thần Linh… trái tim Hứa Thanh đập thình thịch, lập tức xem xét bên trong tử thủy tinh, hắn thấy được trong đó phong ấn một giọt máu tươi màu vàng!

Mặc dù máu Thần Linh khác cũng là màu vàng, nhưng so sánh cùng một giọt này, sẽ phát hiện những giọt máu vàng của Thần Linh khác căn bản không tinh khiết.

Chỉ có một giọt này mới thật sự là máu vàng thuần khiết tột cùng, nhìn qua như thấy được vũ trụ, khiến cho trong đầu Hứa Thanh nổ vang, đồng thời vũ trụ trong nhận thức lại mơ hồ, biến ảo thành một nửa gương mặt tàn phá cực lớn.

Nửa gương mặt này chính là Thần Minh trên bầu trời Vọng Cổ.

Mặc dù nó nhắm hai mắt, nhưng có một cỗ nhân quả thật sâu tương liên cùng với Hứa Thanh.

Nhìn theo nhân quả để cảm giác, trong lòng Hứa Thanh bỗng hiểu ra.

Hắn biết rõ hấp thu Thần huyết của Tàn Diện Thần Linh, loại hành vi thôn phệ đối phương này tuy là thuộc về tạo hóa tuyệt đỉnh, nhưng đồng dạng cũng tồn tại hạo kiếp kinh thế khiến cho người ta sợ hãi.

Mặc dù Tàn Diện Thần Linh thỉnh thoảng mở mắt, nhưng đây cũng không phải là thức tỉnh, chỉ là một loại bản năng.

Nếu như có một ngày nó chân chính tỉnh lại, như vậy hết thảy kẻ có nhân quả cùng nó, đều sẽ là nhóm đầu tiên trở thành chất dinh dưỡng cho nó.

Nhưng đối với Hứa Thanh mà nói thì đây không trọng yếu, bởi vì đại lục Vọng Cổ cùng với chúng sinh bản thổ vốn đã bị nhốt trong lồng giam, vốn đã định là chất dinh dưỡng của Tàn Diện Thần Linh.

Vì vậy Hứa Thanh trầm thấp mở miệng.

“Giá trị!”

Đội trưởng nghe vậy cười to, giơ tay lên lấy ra một cây trâm phượng đẹp đẽ của nữ tử đưa cho Hứa Thanh.

Vừa muốn nói chuyện, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bầu trời chỗ khu vực bọn họ tối sầm lại, uy áp kinh khủng từ trên trời ập đến, ngăn cách thời gian, ngăn cách hư vô.

Khiến cho khu vực Hứa Thanh và đội trưởng tựa như trở thành chiếc thuyền cô độc kịch liệt lên xuống trong gió lốc sóng dữ, dường như trong nháy mắt tiếp theo sẽ bị tiêu diệt.

Ba Thần, phủ xuống.

Đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống, thần sắc ngưng trọng, cúi đầu với màn trời.

“Bái kiến ba Thần.”

Hứa Thanh trầm thấp mở miệng, cũng không quá mức hoảng loạn, bởi vì sau khi nuốt vào giọt máu tươi nọ, sinh ra nhân quả cùng Tàn Diện Thần Linh, hắn cũng hiểu rõ có lẽ tạo hóa này sẽ là kiêng kỵ của các Thần!

Hiển nhiên đội trưởng cũng biết đạo lý đó, mà hình như y có chuẩn bị khác, cho nên ho khan một tiếng, không chút kinh hoảng, lại lên tiếng chào với ba Thần trên bầu trời, vừa muốn truyền ra lời nói, nhưng vào lúc này Nhật Thần trên bầu trời lạnh lùng nhìn về phía Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Dưới một ánh mắt, toàn thân Hứa Thanh và Nhị Ngưu lập tức chấn động, cảm giác tuyệt diệt lan tràn toàn thân, sinh mệnh sẽ phải héo rũ.

Dường như không được phản kháng, cũng không cho phép cự tuyệt.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong cơ thể của bọn họ lại có lực lượng vị cách kinh khủng bay lên, khiến cho tuyệt diệt dừng lại.

Mặc dù thực lực không bằng, nhưng máu huyết Tàn Diện Thần Linh bị bọn họ nuốt vào có vị cách chí cao vô thượng, so sánh cùng Nhật Thần giống như hàn băng ngàn năm cùng nước tầm thường vậy.

Nhưng mà cuối cùng vì băng quá ít, mà nước lại mênh mông như biển vô biên vô hạn.

Biển cuồn cuộn, tự nhiên có thể vùi dập tiêu diệt.

Nguy cơ ngay trước mắt, Tinh Thần vừa muốn giơ tay lên, nhưng đội trưởng lại toàn lực hô lên lời nói kinh người trong miệng ra.

“Nguyệt Nguyệt, nương tử, phu nhân!!”

Sáu chữ này vừa ra, thiên địa biến sắc!

Tinh Thần trừng mắt nhìn Nhật Thần trong mắt hiếm thấy lộ ra tức giận, cảm giác tuyệt diệt lập tức phóng đại, nhưng trong chốc lát… . . Nguyệt Thần rõ ràng bước ra.

Một bước hạ xuống, trên người tản ra Thần uy kinh người, rõ ràng ngăn cản lực lượng của Nhật Thần.

Sau đó Nguyệt Thần mặt không cảm xúc nhìn về phía Nhị Ngưu.

Hứa Thanh cũng rung động một chút, hắn đã nghĩ rằng đội trưởng còn có hậu thủ, nhưng lại không nghĩ rằng vậy mà là như nhế… . .

Mà bây giờ đội trưởng vẫn còn hô to.

“Nương tử, Ngưu Ngưu biết sai rồi… .”

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, hai từ Ngưu Ngưu này, để cho hắn cảm giác quái dị tột cùng.

Nhưng hiển nhiên đội trưởng không quan tâm tới những thứ này, hiện giờ ánh mắt của y lộ ra si tình, vẻ mặt tràn đầy tình ý, giọng nói cũng trở lên nặng tình.

“Nương tử, nàng biết không, ở kiếp này ta tới đây cùng tất cả những gì ta làm, chính là vì có thể giống như kiếp trước lại đứng ở trước mặt của nàng!”

“Ta không tiếc sinh tử, không tiếc điên cuồng, không tiếc hết thảy, bởi vì trong lòng ta có tình yêu, bởi vì ta vẫn là Ngưu Ngưu có thể vì yêu trả giá tất cả.”

“Kiếp trước ta không biết quý trọng, mà ở kiếp này, mặc kệ thiên ý có cho ta cơ hội hay không, ta đều muốn tự mình tranh thủ một cái tư cách đứng trước mặt chân thân của nàng!”

“Vì thế, ta cố ý lấy huyền kim vạn năm, phối với thủy tinh vĩnh hằng, lại mượn nhờ lực lượng của sư đệ ta, cùng nhau chế tạo ra hai cây trâm phượng, muốn riêng phần mình trao cho chân ái đời mình.”

“Hôm nay ta muốn nói với nàng, Nguyệt Nguyệt, xin thu nhận trâm phượng của ta…. . Chúng ta làm hòa nhé.”

Nói xong đội trưởng lấy ra một cây trâm phượng giống như đúc cùng cái vừa đưa cho Hứa Thanh, run rẩy trôi nổi nó lên bầu trời.

Bản thân thì là cúi đầu xuống, hình như lo được lo mất, không dám trực tiếp nhìn biểu cảm Nguyệt Thần, dường như sợ thấy sự cự tuyệt cùng lạnh lùng.

Hứa Thanh có chút nghe không nổi nữa, nhưng dẫu sao việc này cũng liên quan đến an nguy, vì vậy chỉ có thể lặng lẽ nhìn đội trưởng thổ lộ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn thấy đội trưởng ngoài cúi đầu còn lặng lẽ cho mình một ánh mắt.

Hứa Thanh trầm mặc, hắn đã quá quen thuộc đội trưởng, hầu như lập tức hiểu ra hàm nghĩa của ánh mắt ấy, cũng nghĩ đến cây trâm phượng đối phương đưa cho mình lúc trước.

Nếu như đổi thành lúc khác, hắn nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng hôm nay…. .

Hứa Thanh thầm than một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Tinh Thần, kiên trì mở miệng.

“Tinh Viêm thượng thần, trước lúc tới ta đã chuẩn bị một phần lễ vật… .”

Chương 2057: Vùng đất chết bị vứt bỏ (1)

Một nén nhang sau.

Lực lượng truyền tống mênh mông tạo thành trên vùng đất khô cằn phạm vi bảy nghìn trượng, nơi cuối cùng, thân ảnh Hứa Thanh cùng đội trưởng đang từng bước đi đến.

Cuối cùng ba Thần vẫn ngầm đồng ý cho bọn họ rời đi.

Đối với máu thịt Tàn Diện Thần Linh, tuy ba Thần biết rõ đây là chí bảo tuyệt thế, có chỗ tốt cực lớn với mình, nhưng cũng nhất trí cùng cảm ngộ của Hứa Thanh, đây đồng dạng cũng là nhân quả to lớn.

Đối với họ tạo hóa này là kiêng kỵ.

Ba Thần không muốn trong tình huống đã thành Vô Hạ, có hy vọng Thần Đài lại nhiễm phải nhân quả như vậy.

Dẫu sao, họ là Thần Linh.

Mà đại lục Vọng Cổ là chất dinh dưỡng của Tàn Diện Thần Linh, tương lai đã định trước sẽ bị cắn nuốt.

Nhưng ba Thần thì không.

Về phần một tia ràng buộc cuối cùng, cũng bị Bắc Đế trảm đoạn, bắt đầu từ một khắc này, ba Thần đã chân chính thành nhất mạch Thần Linh.

Dù đại lục Vọng Cổ biến mất, ba Thần cũng sẽ tiếp tục đi theo Tàn Diện Thần Linh, trở thành Thần phụ thuộc của Tàn Diện Thần Linh.

Đương nhiên, ba Thần còn có những lựa chọn khác, ví dụ như… . . giết chết Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, hoặc là cầm lại máu huyết của phụ Thần rồi tế tự trở về.

Vì vậy khi thân ảnh Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đi xa, trong mắt Nhật Thần trên bầu trời thủy chung ẩn chứa băng hàn, sắc mặt cũng một mực âm trầm.

Sát ý của Nhật Thần vẫn còn.

“Các ngươi có suy nghĩ gì về con trâu điên đó?”

Nhật Thần nhàn nhạt mở miệng, đảo mắt qua Nguyệt Thần cùng Tinh Thần, cuối cùng ngóng nhìn Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần trầm mặc, nhìn qua phương xa, không ai biết Nguyệt Thần đang suy nghĩ gì.

Về phần trâm phượng trôi nổi trước mặt, hình như Nguyệt Thần cũng chưa từng liếc mắt nhìn.

Nhưng Tinh Thần lại đang chơi đùa với cây trâm phượng khác trong tay, sau đó lại cười một cái.

“Chung quy thì hai người bọn hắn cũng coi như giúp chúng ta một kiện, huống hồ sự xuất hiện của bọn hắn vốn cũng là ở bên trong sự toàn tri của chúng ta, nhưng chỉ là sự tình phía sau, con trâu điên nọ lại ẩn ở ngoài sự toàn tri của chúng ta.”

“Quả thực thú vị, không bằng kết cái thiện duyên.”

Lời Tinh Thần vừa ra, Nhật Thần nhăn mày lại.

“Nguyệt Viêm thì cũng đành, Tinh Viêm ngươi cùng với tên tạp chủng hoạt thi chắp vá bên cạnh con trâu điên nọ…”

Không đợi Nhật Thần nói xong, mắt phượng của Tinh Thần bỗng nhiên phát lạnh, cắt ngang lời Nhật Thần, giọng nói cũng nháy mắt lạnh xuống.

“Hắn tên Hứa Thanh, không phải gọi là hoạt thi, cũng không phải tạp chủng!”

Nhật Thần nheo hai mắt lại, vừa muốn mở miệng lần nữa, Nguyệt Thần lạnh giọng truyền ra.

“Chớ nói mấy lời vô dụng như vậy nữa, nếu như ngươi muốn giết chết tặc tử nọ, ra tay là được, với sự toàn tri của ngươi, tự có thể thấy kết quả.”

Nói xong thân thể Nguyệt Thần mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Cùng nhau biến mất còn có cây trâm phượng trước mặt Nguyệt Thần.

Nhật Thần thấy vậy cũng trầm mặc.

Trong sự toàn tri của Thần thì hoàn toàn chính xác thấy kết quả, nhưng kết quả đó hay thay đổi, bởi vì có thái độ của Nguyệt Thần cùng Tinh Thần, cho nên Nhật Thần không cách nào thấy rõ khả năng xuất hiện hành vi, đồng thời đối với đại thủ màu vàng lúc trước, trong sự toàn tri cũng tương tự nhìn không rõ, hiển nhiên đối phương có một chút bí pháp che đậy.

Kể từ đó, tự nhiên không thể xác định kết cục.

Về phần Tinh Thần, giờ phút này trong mắt có thâm ý, nhìn Nhật Thần đang trầm mặc.

“Không phải sau khi vị đó ra tay tương trợ, kết cục đã định rồi sao?”

“Huống hồ, sư tôn người ta cũng đã tới.”

Giọng của Tinh Thần vang vọng, không nói thêm gì nữa, thân thể tương tự mơ hồ, tiêu tán giữa thiên địa, nhưng có một câu truyền đến theo gió.

“Mặt khác, bản tôn nói lại lần nữa, hắn không phải hoạt thi, cũng không phải tạp chủng, hắn gọi là Hứa Thanh.”

Bây giờ trên bầu trời chỉ còn Nhật Thần sừng sững, hồi lâu sau Nhật Thần lắc đầu.

“Thần Linh vốn là vô tình, hai người các ngươi.… .”

Nhật Thần than nhẹ, Thần cũng biết, mặc dù ba Thần đã đi đến nhất mạch Thần Linh, nhưng cuối cùng nguồn cội khác biệt cùng Thần trời sinh.

Giống như Xích Mẫu có tồn tại cảm xúc vậy.

Khác nhau chỉ là bao nhiêu mà thôi.

“Toàn tri, ai có thể thật sự toàn tri?”

Nhật Thần nhắm mắt, thân thể tiêu tán khỏi màn trời. Nguồn bản dịch này tại bns vip

Cùng lúc đó, ngoài vạn trượng, Hứa Thanh và Nhị Ngưu càng chạy càng nhanh bây giờ lần nữa tăng tốc độ lên, càng dứt khoát bay lên không hóa thành cầu vồng.

Một đường bay thẳng ba ngày mới hạ xuống trên một tòa núi thấp.

Hứa Thanh lập tức xem xét bốn phía, lại ngóng nhìn bầu trời, tiếng lòng căng thẳng tới giờ phút này mới hơi có hòa hoãn.

Mặc dù trong lòng xác định máu huyết của Tàn Diện Thần Linh có tồn tại nhân quả, cũng tin tưởng sư tôn sẽ không thật sự không có một chút khí lực nào, vô duyên vô cớ ném bọn họ ở đó, vả lại thái độ của Nguyệt Thần cùng Tinh Thần, đội trưởng cùng mình cũng đều đã làm đến cực hạn.

Nhưng dẫu sao hết thảy những thứ đó đều tồn tại khả năng không chắc chắn, cho đến hiện giờ hắn mới xác định ba Thần thật sự buông tha bọn họ.

“Có lẽ không sao, lão đầu tử ném chúng ta ở đây thật đúng là quá không chịu trách nhiệm, nếu không phải bổn sự của ta rất lớn, hơn nữa tiểu Thanh có quan hệ cùng với hồ ly lẳng lơ, lần này đã toi mạng rồi!”

Đội trưởng nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng thầm nghĩ, nhưng mà tự nhiên sẽ không biểu hiện lòi cái dốt ra mà hất cằm lên vẻ mặt ngạo nghễ.

“Tiểu sư đệ thấy thế nào, có phục hay không!”

“Nhưng mà ta phải phê bình ngươi, lời nói khi ngươi tặng trâm phượng quá mức cứng ngắc rồi, nhất là cách xưng hô, càng là khô khốc như khúc gỗ vậy.”

“Điểm này ngươi phải học ta nhiều vào, phải bao hàm tình cảm, phải làm cho đối phương cảm thấy ngươi là một thiếu niên nhiệt huyết có thể vì yêu mà đi tới chân trời xa xăm.”

“Đến đây, ta dạy cho ngươi, ngươi phải nói thế này, ‘ngôi sao bé nhỏ thân tình chân ái duy nhất của ta’, nào, nói thử một lần để chuẩn bị cho lần sử dụng tiếp theo xem.”

Lời đội trưởng vừa ra, Hứa Thanh không khỏi nghĩ đến tự xưng Ngưu Ngưu lúc trước của đội trưởng, thần sắc vẫn khó tránh khỏi quái dị, có một loại cảm giác nổi da gà.

Chương 2058: Vùng đất chết bị vứt bỏ (2)

Mắt thấy Hứa Thanh có thái độ cự tuyệt, đội trưởng không cho là đúng.

“Tiểu Thanh à, ngươi vẫn còn quá non, nhớ năm đó ta và tẩu tử của ngươi, ta hô nàng Tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng gọi cho ta Ngưu Ngưu Bảo, đoạn thời gian ấy… .”

Hứa Thanh ho khan một tiếng, hắn thật sự không nghe nổi nữa, mắt thấy đội trưởng còn muốn truyền thụ, vì vậy đã cắt đứt hứng thú của đội trưởng.

“Đại sư huynh, hình như sư tôn đã lấy được hai khối máu thịt lớn của Tàn Diện Thần Linh… .”

Chủ đề mà Hứa Thanh chuyển qua cực kỳ có tác dụng đối với đội trưởng, y vừa nghe xong lời này lập tức tỉnh táo lại, trong ánh mắt lộ ra tia sáng mãnh liệt.

“Không sai, ta cũng chú ý thấy, không được, chúng ta phải nhanh chóng trở về nhân tộc tìm lão đầu tử khóc lóc và ăn vạ, tranh thủ được phân chút ít.”

“Khóc lóc và ăn vạ có lẽ tác dụng không lớn, không bằng nghĩ biện pháp nịnh nọt.” Hứa Thanh trừng mắt.

Đội trưởng nghe vậy cảm thấy có đạo lý, vì vậy bắt đầu trầm tư, tự cân nhắc phương án lừa Thất gia.

Mắt thấy đội trưởng trở lại bình thường, lỗ tai Hứa Thanh cuối cùng đã được thanh tịnh, ngẩng đầu nhìn về phía nhân tộc phương xa, trong đầu hiện ra thân ảnh Tử Huyền cùng với mọi người trong Hoàng Đô đại vực.

“Cần phải trở về.”

Lần này thời gian ra ngoài của hắn và đội trưởng cũng không phải quá lâu, nhưng lại đã xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ hết thảy kết thúc, cảm giác muốn trở về cũng mãnh liệt lên.

Nhưng mà trước khi trở về còn có một việc phải xử lý.

Việc này cũng là nguyên nhân lúc trước hắn tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Nguyên bản chuyện này bởi vì bọn hắn thu hoạch máu thịt Tàn Diện Thần Linh mà biến thành có phần không thể nào, nhưng bây giờ chứng kiến thái độ của ba Thần khiến cho chuyện này lại lần nữa đã có hy vọng.

Nghĩ tới đây trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng.

“Đại Huyền Thiên!”

Cuối cùng thì trên danh nghĩa, đây là một trận đại săn bắn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Mà khâu thứ nhất Bàn Sơn, Hứa Thanh đạt đệ nhất.

Khâu thứ hai tới Sơn Hải đại vực, Hứa Thanh thu được Cửu Lê vẫn là lực áp quần hùng trở thành đệ nhất như cũ.

Về phần khâu săn bắn Thần Vực thứ ba, mặc dù về sau xuất hiện đủ loại sự tình, nhưng... . . mặc kệ là Thiên Mặc Tử cùng Thác Thạch Sơn hay là Thế Vô Song, nếu như Hứa Thanh nói mình đạt đệ nhất, nghĩ tới cũng không ai dám đi tranh phong.

Duy chỉ có Viêm Huyền Tử có lẽ sẽ không phục.

“Không sao cả, nếu nàng không phục đánh tới phục là được.”

Nghĩ tới đây trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, từ khi tới Thần Vực hắn chưa từng chú ý nhiều tới Viêm Huyền Tử, không biết đối phương sau đó có thành công tấn thăng Uẩn Thần không.

Nếu như không thành Uẩn Thần, Hứa Thanh có nắm chắc giơ tay lên là có thể trấn áp.

Dù đã Uẩn Thần mà chỉ cần vẫn ở giai đoạn nhất giới, Hứa Thanh tự tin dựa vào chiến lực bản thân bây giờ cũng có thể trấn áp.

Vì vậy sau khi hắn cáo tri suy nghĩ cho đội trưởng, đối phương trầm ngâm một phen cũng biểu thị đồng ý.

Mặc dù chuyến này tồn tại nguy hiểm, nhưng cũng là sự tình nhất định phải hoàn thành, cho nên vì phòng ngừa ngoài ý muốn, sau khi hai người thương nghị liên thủ, chuẩn bị một chút thủ đoạn trốn chạy để khỏi chết, bao gồm mấy cây lông vũ truyền tống còn dư lại.

Dù là những cây lông vũ này chưa được tế luyện, nhưng hôm nay trong cơ thể hai người có máu huyết của Tàn Diện Thần Linh, dùng thứ đó luyện hóa một chút cũng là uy năng phi phàm.

Mặt khác bộ Đế thi nọ cũng là đòn sát thủ của bọn hắn. Mặc dù Đế thi tàn phá, thế nhưng dù sao cũng là thân thể Bắc Đế!

Chỉ là việc lúc trước bọn hắn làm sự thật quá lớn, cho nên dù có chuẩn bị nhiều hơn nữa cũng khó có khả năng khiến cho bọn họ an tâm.

Cũng may nơi này là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, chỉ cần ba Thần không nổi sát ý đối với bọn họ, cho dù những Thần Linh khác có sinh ra tham niệm hơn nữa cũng không dám mạo muội tới đây.

Thời gian cứ như vậy trôi, rất nhanh một tháng qua đi.

Trong một tháng này, các tộc mạnh của Vọng Cổ đều đang cảnh giác Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đồng thời chuẩn bị cho chiến tranh và bố cục có thể sẽ xuất hiện cải biến sắp đến.

Mà theo đại săn bắn kết thúc, buổi lễ long trọng của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng tuyên bố mở ra.

Mỗi một lần hoàn thành đại săn bắn đều sẽ như thế, ban thưởng cho toàn bộ tu sĩ đạt được thứ hạng, còn lần này bởi vì ba Thần thăng cấp, cho nên buổi lễ càng được tổ chức linh đình to lớn hơn.

Về phần địa điểm thì là Thánh thành Thần Sơn!

Trong khoảng thời gian ngắn, ba vị Tư quyền đều đến, cường giả trong tộc nhao nhao trở về.

Mà lúc buổi lễ long trọng mở ra, Hứa Thanh cùng đội trưởng với từng đạo pháp thuật thần thông trên không, trong điềm lành xuất hiện đầy trời, lặng yên đi tới Thánh thành.

Âm thanh oanh oanh như thiên lôi nổ vang khắp bầu trời.

Bên trong những điềm lành có hư ảnh Thánh Thú, có bông hoa rực rỡ, có Chiến Thần, nương theo vô số khí tức cường mãnh của tộc nhân, tạo thành khí thế mênh mông kinh người trên màn trời.

Nhưng hầu như không có ai chú ý tới, trong những điềm lành bay lên trên không, bên ngoài Thần Cấm, trong tinh không bao la bát ngát… . . mấy trăm tinh điểm Hứa Thanh nhìn thấy hôm ấy dĩ nhiên đã tiếp cận!

Rõ ràng chúng nó là từng khỏa thiên thạch, bên trên hiện ra vô số ấn ký phù văn, tràn ra cảm giác vô cùng cổ xưa, ẩn chứa khí tức kinh khủng.

Nhất là một khắc tiếp cận Vọng Cổ, chúng nó tránh được nơi Tàn Diện Thần Linh tồn tại, riêng phần mình ẩn nấp, không có tràn ra bất kỳ khí tức nào, thần thức hay mắt thường đều khó có thể phát hiện chút nào.

Trong nháy mắt tiếp theo, chúng nó xuyên thấu Thần Cấm chỉ có thể vào không thể ra, im hơi lặng tiếng rơi tới khắp các nơi trong Vọng Cổ…

Có một khỏa trong đó rơi về phía khu vực ở giữa Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cùng nhân tộc, đập vào trên một tòa núi hoang.

Thân núi lập tức trở thành tro bụi tiêu tán, vị trí ngọn núi nguyên bản xuất hiện một cái hố sâu ngàn trượng.

Từng trận khí lạnh tràn ra từ trong hố, bốn phía hóa thành băng hàn, còn có vài đạo âm thanh theo đó truyền ra.

“Cuối cùng đã trở về.”

“Thế giới cằn cỗi, linh khí mỏng manh, không chỗ nào không có Thần tức xâm nhập… .”

“Quả nhiên nơi đây là vùng đất chết bị Thánh địa chúng ta vứt bỏ trong truyền thuyết.”

Chương 2059: Tu sĩ Thánh địa (1)

Đại lục Vọng Cổ, Liêu Huyền quận.

Thời kỳ viễn cổ quận này thuộc về nhân tộc, là một trong quận ngoài của Hoàng Đô đại vực nhân tộc.

Bởi vì có sản lượng lớn Liêu Huyền Quả, quả ấy hiệu dụng không nhỏ đối với cảm ngộ pháp tắc nên khá nổi danh trong Vọng Cổ.

Nhưng Tàn Diện Thần Linh đến, hạo kiếp giáng lâm thế gian, khí tức Thần xâm nhập thiên địa, cải biến toàn bộ, từ đó Liêu Huyền Quả tuyệt tích không nói, cũng chẳng biết tại sao quận này bị xâm nhập cực kỳ nghiêm trọng.

Dị chất nơi đó nồng đậm hơn chỗ khác mấy phần.

Kể từ đó đã không thích hợp cho tộc quần bản thổ cư trú, dần dần biến thành một nơi hoang vu.

Chỉ có dị thú sinh ra từ trong dị chất, cùng với những tồn tại quỷ dị mới có thể sinh tồn ở đây.

Về phần tộc quần vốn thuộc về nơi đây lúc đầu cũng đều di chuyển tới xung quanh, quanh năm bị những thứ dị thú và quỷ dị đó quấy rầy.

Không phải là không muốn rời đi, chỉ là trời đất bao la, đối với những tiểu tộc quần như bọn họ mà nói, cuối cùng cũng không có nơi nào để đi, dẫu sao nơi dị chất ít cũng đều có chủ.

Ngược lại chẳng bằng nơi đây, tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng ít ra không có quá nhiều sự tình ngươi lừa ta gạt, chỉ đối mặt dị thú và quỷ dị, bọn họ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình.

Nhất là vị trí của nó đặc thù, láng giềng là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cùng với nhân tộc, trở thành khu vực giảm sốc của hai tộc, cũng khiến cho những tiểu tộc quần ở trong khe hẹp thu được ích lợi nhất định.

Giờ phút này ở phía Tây của Liêu Huyền quận, trong một mảnh núi hoang liên miên không dứt, ba thân ảnh một nam hai nữ đi ra.

Ba vị này không phải nhân tộc, nhưng cũng có chỗ tương tự cùng nhân tộc, chỉ là phía sau có cánh bằng thịt, mi tâm lại mọc thêm con mắt thứ ba.

Tu sĩ đi đầu là một thanh niên, thân mặc huyền bào thêu tơ vàng, trong lúc đi về phía trước áo bào vung vẩy, tơ vàng lập lòe, cuối cùng xé rách không gian bốn phía lộ ra những khe hở rất nhỏ!

Có thể thấy được áo bào đó không tầm thường.

Mà những nơi gã đi qua còn có cả băng phong, dường như là sứ giả đến từ vực sâu.

Thân hình cao lớn khôi ngô, so với người bình thường cao hơn rất nhiều, giống như là tòa núi làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách, khuôn mặt cương nghị, góc cạnh như đao khắc, nổi bật ra kiên nghị cùng lãnh khốc.

Ánh mắt thâm sâu như là đêm đen, chỉ là chỗ sâu trong cặp mắt lại lóe lên tia sáng giảo hoạt, lãnh khốc cùng tàn nhẫn, khiến người ta không dám tùy tiện nhìn thẳng.

Giờ phút này gã vừa đi về phía trước, vừa vuốt vuốt một con mắt màu đỏ trong tay, bên trong con mắt đều là tơ máu, đang toàn lực vùng vẫy, không ngừng lập lòe hồng mang, phát ra tiếng kêu rên bén nhọn.

Nhưng ở trong tay thanh niên lại khó có thể giãy giụa chút nào.

Nếu như có tu sĩ cư trú ở xung quanh đây, nhất định có thể liếc mắt nhận ra, con mắt này rõ ràng là yêu quái có hung danh cực thịnh ở nơi đây.

Sở trường của nó là độn pháp, tung tích khó lường, đồng thời càng có năng lực thiên phú nhắm vào linh hồn, ngày bình thường coi như là tu sĩ Quy Hư gặp phải cũng đều nhíu mày.

Nhưng bây giờ… . . trong tay thanh niên nọ lại thê thảm như vậy, sau khi kêu rên vài tiếng lập tức bị thanh niên nọ bóp chặt.

“Đất chết dơ bẩn, khí tức khiến người ta buồn nôn, thật không thể tin được nơi này là tổ nguyên của Thánh địa chúng ta, nghĩ tới tộc quần nơi đây, sinh hoạt ở chỗ như thế, cũng đều là một đám bò sát dơ bẩn, không khác biệt quá nhiều cùng súc vật."

Hình như tâm tình của gã thanh niên rất kém cỏi, âm lãnh mở miệng.

Nhưng lời gã vừa ra, có âm thanh lành lạnh từ phía sau truyền đến.

"Phong đạo hữu nói quá lời rồi, ngươi biết rõ nguyên nhân nơi đây như vậy là bởi vì Hoang trên kia, năm đó Thánh địa các phương rời khỏi cũng là hành động bất đắc dĩ, mà phần lớn tộc quần nơi đây đều có thể tương thông tìm được căn nguyên với huyết mạch Thánh địa."

"Chỉ là chúng ta ở trên trời, bọn họ dưới mặt đất, vốn là cơ khổ, sinh tồn khó khăn, ngươi cao cao tại thượng lại nói như vậy có chút quá phận."

Người nói chuyện là nữ tử phía bên phải sau lưng thanh niên.

Nàng dáng người uyển chuyển, hai cánh phía sau màu bạc, da thịt trắng nõn không tỳ vết, giống như ngọc phấn, hiện ra sáng bóng hồng nhạt.

Toàn thân đồng dạng huyền bào thêu kim, trên người nàng lại có một phen cảm giác khác, phối hợp tiên tư như trong tranh vẽ, như sương như khói.

Còn có lông mày nhẹ nhàng dài nhỏ như núi xa, đôi mắt xanh trong suốt sáng ngời, giống như hai cái đồng tử gọt từ nước, lưu chuyển lóe lên tia sáng bình tĩnh, khiến người ta nhìn vào không khỏi sinh ra cảm giác yêu mến, đồng thời cũng có cảm giác không dám ngấp nghé vì quá cao quý.

Mà lời nàng vừa nói ra, thanh niên nọ giống như muốn nói cái gì đó, nhưng hiển nhiên có chút kiêng kị đối với vị đồng bạn này, cuối cùng không có mở miệng, chỉ là ngẩng đầu ngắm nhìn Tàn Diện Thần Linh cao cao tại thượng trên bầu trời.

Nhưng một nữ tử khác đứng bên trái gã lại khẽ cười một tiếng.

"Lời ấy của Nguyệt Đông đạo hữu sai rồi, lúc trước mặc dù Đại Đế và Hoàng giả các tộc rời khỏi, nhưng toàn bộ người có đủ tư chất cũng đều đi theo, những kẻ ở lại chẳng qua là chút ít hạ nhân hoặc là tội nhân tư chất tầm thường mà thôi."

“Mà hạ nhân cuối cùng vẫn là hạ nhân, ở dưới Thần tức xâm nhập vài vạn năm còn có thể sinh sôi nảy nở nhiều đời ngược lại là thú vị, nếu như ngươi cảm thấy thương cảm, không bằng tìm tên hạ nhân ở trong đây song tu, để lại một số dòng dõi đời sau, cũng coi như tận hết tấm lòng của Nguyệt Đông tiên tử.”

Nữ tử nói chuyện dung nhan giống như bông sen xinh đẹp tuyệt trần, một đầu tóc dài đen nhánh mềm mại như nước, làm cho người ta chú ý nhất chính là vòng eo, hết sức nhỏ và mềm mại, đúng như một nhúm cành liễu nho nhỏ, nhẹ nhàng mà linh động.

Mà đôi đùi ngọc thon dài như ẩn như hiện dưới huyền bào càng tăng thêm vài phần sắc dụ.

Chỉ là lời nói lại tràn đầy mỉa mai.

Nữ tử tên là Nguyệt Đông nghe vậy, hai con ngươi phát lạnh.

“Lan Dao, ngươi muốn chết sao?”

Một cỗ chấn động Uẩn Thần thình lình bốc lên từ trên người nàng, mà nữ tử tên là Lan Dao trong mắt tương tự tràn ra sát ý, bộc phát tu vi lại cũng là Uẩn Thần!

Chỉ là có chút kỳ dị, song phương đều là nhìn như nhất giới, lại không giống nhất giới, dường như đã bị phong ấn.

Chương 2060: Tu sĩ Thánh địa (2)

Mắt thấy hai nữ tử bộc phát xung đột, thanh niên nọ nhíu mày nhìn Nguyệt Đông, lạnh giọng mở miệng.

“Nguyệt Đông đạo hữu, lần này phủ xuống chính là nhiều Thánh địa liên hợp, mà chúng ta tới đây phải chấp hành mệnh lệnh của Thánh chủ tộc ta, cùng với người Thánh địa khác phủ xuống khu vực khác biệt, bố trí tiết điểm tiếp dẫn, ngươi khơi mào thị phi như vậy chẳng lẽ tồn tại dị tâm gì!”

“Chớ nên trách Phong mỗ không cảnh cáo ngươi trước, nếu như tiếp theo trên đường ngươi còn có hành vi như vậy, nói không chừng ta cùng với Lan Dao đạo hữu sẽ bắt giữ ngươi trước.”

Giọng nói vừa ra âm hàn lan tràn, hóa thành từng cây tiểu kỳ hư ảo bốn phía, dẫn động thiên địa biến sắc, nghiễm nhiên là dấu hiệu hình thành thần thông cấm chế.

Mà Lan Dao nở nụ cười, giơ tay trảo vào hư không một cái, một mảnh cát bảy màu lăng không hiện ra, hóa thành vòng xoáy vờn quanh bầu trời nơi đây.

Khí thế ảnh hưởng đến vạn trượng, giống như tùy thời có thể trút xuống.

Mắt thấy bị hai người khóa chặt như vậy, ánh mắt Nguyệt Đông nheo lại nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu như đạo bất đồng, vậy riêng phần mình chấp hành mệnh lệnh Thánh chủ là được, phần của ta thì ta tự đi hoàn thành.”

Nói xong thân thể Nguyệt Đông mơ hồ, nháy mắt tiếp theo xuất hiện ở xa xa, lúc sau lập lòe biến mất không thấy gì nữa.

Mắt nhìn Nguyệt Đông rời đi, thanh niên họ Phong và Lan Dao nhìn nhau.

“Nàng cũng là thức thời chủ động rời khỏi, cũng giảm đi một phen công phu của ta, nếu không lấy tính cách của nàng nhất định sẽ gây thêm nhiều trở ngại đối với chuyện kế tiếp của ta.” Thanh niên họ Phong cười lạnh.

“Phong đạo hữu, ta đã phối hợp ngươi bức Nguyệt Đông đi, chuyện ngươi nói cùng ta trước khi đến nếu là giả, tiểu nữ chính là mặc kệ đấy.” Lan Dao ngọt ngào cười với thanh niên họ Phong.

Nhưng trong mắt lại tràn đầy lạnh lùng.

“Ngươi có thể yên tâm, nếu không phải biết được bí ẩn này ở trên một bộ sách cổ gia truyền, ta cũng sẽ không chủ động gia nhập nhiệm vụ Thánh chủ lần này, dẫu sao nơi đây có Thần Linh.”

Thanh niên họ Phong ngẩng đầu, lần nữa nhìn Tàn Diện Thần Linh, sau đó lại nhìn nữ tử trước mặt.

“Huống hồ ta cũng cho ngươi xem chứng cứ, mặt khác lấy địa vị của đạo lữ ngươi ở Thánh địa tộc ta, ta cũng không dám lừa gạt ngươi.”

Lan Dao vẫn cười như cũ, nghe vậy nhẹ gật đầu.

“Tốt rồi, chúng ta nhanh chóng xuất phát, lúc trước ta đã thông đã qua thú vật hỗn tạp nơi đây biết được bộ phận tin tức bên ngoài, biết được chung quanh đây có một số tộc quần hạ nhân, mà sự kiện chúng ta muốn làm nếu huyết tế sẽ thuận lợi hơn.”

Nói đến đây trong mắt thanh niên họ Phong lộ ra một tia chờ mong, cất bước đi thẳng về phía trước, sau vài bước gã bỗng nhiên quay lại, ánh mắt lóe lên một cái.

“Đúng rồi, nếu như Nguyệt Đông nọ bí mật đi theo, cản trở hành động của chúng ta, Lan Dao đạo hữu biết nên làm như thế nào chứ!”

“Ta tự sẽ xử lý.”

Lan Dao cười một cái, bước chân khẽ động, thân ảnh hai người rất nhanh tan biến.

Cùng lúc đó trên trăm khu vực trong đại lục Vọng Cổ, tương tự có thiên thạch riêng phần mình hạ xuống, bên trong đều có số lượng tu sĩ không đồng đều đi ra, trước tiên phân tán để lần lượt đi hoàn thành mệnh lệnh tương ứng Thánh địa của mình.

Đương nhiên trong đó cũng tồn tại người có tâm tư khác, nhưng mà mặc kệ như thế nào, hoàn thành mệnh lệnh Thánh địa riêng phần mình, bố trí điểm tiếp dẫn, khiến cho hành động tương lai thuận lợi, là việc bọn họ nhất định phải hoàn thành.

Dẫu sao việc đó có liên quan tới bọn họ có thể rời đi hay không…

Thần cấm, chính là chỉ có thể tiến vào mà không thể ra!

Nhưng hiển nhiên có can đảm đến tất nhiên là có chỗ dựa.

Thậm chí là không chừng cũng có một chút tộc quần đã sớm biết được những chuyện này, bí mật đưa ra tương trợ.

Tóm lại theo trên trăm thiên thạch giống như quân tiền trạm hạ xuống, mạch nước ngầm của toàn bộ đại lục Vọng Cổ cũng bắt đầu dũng động… . .

Nhưng mà hiện giờ những mạch nước ngầm đó, không hề ảnh hưởng đến Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tổ chức buổi lễ long trọng trong Thần Sơn.

Theo từng trận tiếng nổ vang vọng, theo vô số điềm lành nở rộ trên màn trời, Thần Sơn đột nhiên lập lòe tia sáng, có tiếng chuông truyền ra, có tiếng hoan hô sôi trào từ bát phương, đại điển chính thức bắt đầu.

Ba vị Đại tư quyền trôi lơ lửng ở trước tượng ba Thần trên Thần Sơn, tràn ra uy áp mênh mông, bọn họ lưng tựa tượng Thần, phía trước rõ ràng là trùng trùng điệp điệp tộc nhân Viêm Nguyệt.

Những tộc nhân chia làm ba phương, lấy tu vi cùng thân phận liệt vị của mình, có những Vương hầu, cường giả như mây, từ đó có thể thấy được nội tình của Viêm Nguyệt ở Vọng Cổ đáng sợ thế nào.

Về phần đám người bên ngoài lại càng nhiều, tất cả cao tầng cùng với hạch tâm tộc quần phụ thuộc, toàn bộ long trọng đi đến, toàn bộ các phương hội tụ hình thành khí thế, khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Chỗ xa hơn thì là tu sĩ vây xem, bọn họ không có tư cách tiến tới quá gần, nhưng có thể đứng xa xa nhìn đại điển, cũng đều có riêng cảm giác chuyến đi này không tệ.

Đây là đại điển của Viêm Nguyệt, không có nghi thức phức tạp gì, cũng không có cung phụng xa hoa nào, tất cả đều là hình thức nguyên thủy mà lại bá đạo.

Giờ phút này trước có Thần quan truyền bá văn sớ tụng bái Thần Linh, sau có Tuyên quan đại biểu vương quyền, tuyên đọc ý chỉ của Tư quyền, ngôn từ động viên vang vọng thiên địa.

Mà Hứa Thanh cùng đội trưởng bây giờ cải biến tướng mạo, giấu ở trong những tu sĩ vây xem, đứng từ xa nhìn buổi lễ long trọng, vừa nghe ý chỉ của Tư quyền vừa truyền âm với nhau.

“Tiểu Thanh ngươi nghĩ kỹ chưa?”

“Ừm, bất luận như thế nào cũng phải cầm được Đại Huyền Thiên.” Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng, bình tĩnh trả lời.

Trên đường đến trong lòng của hắn đã có phương án, bây giờ đang muốn bay ra, nhưng vào lúc này Tuyên quan thông báo ý chỉ của Tư quyền bỗng biến đổi lời nói.

“Tiếp theo chính là phần thuộc về đại săn bắn Huyền Thiên lần này!”

“Khâu săn bắn thứ nhất Bàn Sơn, nhân tộc Hứa Thanh, đệ nhất!”

“Khâu săn bắn thứ hai Sơn Hải, nhân tộc Hứa Thanh, đệ nhất!”

“Khâu săn bắn thứ ba Thần Vực, nhân tộc Hứa Thanh, đệ nhất!”

“Thông qua Thượng Thần nhận thức, ban thưởng danh xưng Đại Huyền Thiên!”

“Hứa Thanh, còn không lên trên đài gặp mặt ba vị Tư quyền của tộc ta!”

Lời này vừa ra, bát phương xôn xao, tuy rằng tất cả mọi người đều biết chuyện của khâu thứ nhất cùng khâu thứ hai, nhưng việc trong Thần Vực không phải người nào cũng đều biết được.

Vì vậy nghe thấy như thế tất nhiên sẽ vang động.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn.

“Xem ra cây trâm của ngươi có tác dụng không nhỏ.”

Đội trưởng cười hắc hắc.

Chương 2061: Viêm Nguyệt Đại Huyền Thiên! (1)

Đội trưởng nhìn như đang cười, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn nổi lên một chút cảm giác ê ẩm.

“Nhìn Tinh Viêm thượng thần người ta xem, đây mới gọi là tình yêu chứ.”

Đội trưởng cảm khái, nghĩ tới mình truy cầu Nguyệt Viêm thượng thần cả đời, phí hết sức chín trâu hai hổ điên cuồng theo đuổi.

Hao hết tâm thần, nhiều lần bỏ ra đại giới cực lớn, không biết đưa bao nhiêu lễ vật, bố trí bao nhiêu màn phong hoa tuyết nguyệt, nịnh nọt bao nhiêu phen, cuối cùng dựa vào độ dày của da mặt mới khiến nàng cảm động, đạt được ước muốn.

Bây giờ nghĩ lại một chút thôi cũng cảm thấy thật là gian khổ.

Nhưng hình như Hứa Thanh từ đầu tới đuôi không làm gì cả…

“Chẳng lẽ đối với nữ Thần mà nói, các nàng không thích chủ động, nhưng lại không thể thật sự không chủ động, các nàng không thích có mục đích, nhưng lại không thể thật sự không có mục đích.”

“Nói ngắn gọn là các nàng không thích người vô cùng để ý các nàng, nhưng lại không thể thật sự không một chút quan tâm tới các nàng?”

“Từ khai thiên tích địa đến nay, nữ nhân là giống loài khó hiểu nhất, theo đuổi nữ nhân cũng được xếp và môn học gian khó hàng đầu vì rất dễ khiến người ta đầu hàng, càng không cần bàn đến trường hợp là nữ Thần. Chẳng nhẽ hôm nay Ngưu Ngưu ta đã được khai sáng sao!”

Toàn thân đội trưởng bỗng chấn động, hình như mơ hồ hiểu rõ cái gì.

Trong mắt Hứa Thanh có tinh mang, hắn không chú ý tới vẻ mặt đội trưởng, cũng không biết giờ phút này đội trưởng đang cảm ngộ ‘đại đạo’.

Toàn bộ lực chú ý của hắn đều tập trung tới ba vị Tư quyền trên màn trời, hắn vốn ôm tâm lý nhất định phải đạt được được danh xưng Đại Huyền Thiên, trên đường cũng đã làm rất nhiều chuẩn bị nhằm vào các dạng trở ngại sẽ xuất hiện.

Nhưng hôm nay hết thảy lại thuận lợi như vậy.

Hứa Thanh không khỏi chần chờ, mà các phương án hắn chuẩn bị trên đường tự nhiên cũng không còn cần thiết sử dụng nữa.

Chỉ là thuận lợi đến thế, khiến cho Hứa Thanh cảm giác có chút không chân thực.

Dẫu sao từ nhỏ đến lớn hắn cũng không có mấy lần làm việc không gặp bất luận khó khăn trắc trở, nước chảy thành sông nào.

Nhất là sau khi bái nhập Thất Huyết Đồng và quen biết đại sư huynh… . . hầu như làm bất cứ chuyện gì cũng đều là cửu tử nhất sinh, đều phải trả giá.

Việc đó khiến cho Hứa Thanh đã quen thuộc với khó khăn cùng trở ngại, giống như nếu không mạo hiểm và liều mạng sẽ không thể nào đạt được chỗ tốt.

Cho nên trước mắt gặp phải việc thuận lợi như thế, đáy lòng của hắn không khỏi dâng lên một chút bất an khó hiểu.

Chú ý tới vẻ mặt của Hứa Thanh, đội trưởng vừa mới ‘cảm ngộ đại đạo’ tự nhiên đoán được suy nghĩ của hắn, vì vậy trừng mắt nhìn, cơn ghen tỵ cũng bởi vậy thiếu đi rất nhiều.

Bị đắc ý bổ sung.

Y thầm nghĩ dưới sự dẫn dắt của mình, rốt cuộc đã bồi dưỡng tiểu sư đệ hình thành phản ứng bản năng tốt đẹp như thế.

“Tiểu sư đệ, ta rất vui mừng, ngươi phải biết rõ đời tu sĩ chúng ta làm sao có thể chấp nhận việc ăn xin, hừ hừ, thứ chúng ta muốn nhất định phải dựa vào hai tay cầm được, dựa vào chúng ta liều mạng thu hoạch, tự đoạt được.”

“Như vậy mới ngọt!” Thần sắc đội trưởng ngạo nghễ truyền âm.

“Nếu ta là ngươi sẽ cự tuyệt ngay tại chỗ, tiếp theo dựa vào phương án chúng ta đã chuẩn bị tự cầm lấy!”

“Nếu không ngồi mát ăn bát vàng là không ngọt chút nào.”

Đội trưởng giật dây.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đội trưởng, nhìn ra tâm tư của đội trưởng, nhàn nhạt mở miệng.

“Tuy rằng không ngọt… nhưng mà thơm ngon.”

Đội trưởng trừng mắt vừa muốn đáp lại.

Đúng lúc này Tuyên quan tuyên đọc ý chỉ Viêm Nguyệt đứng lơ lửng ở không trung phía trước ba Đại tư quyền lần nữa truyền ra giọng nói, lại nhắc nhở.

“Hứa Thanh, còn không tới trên đài, gặp mặt ba vị Tư quyền của tộc ta!”

Lời kêu gọi lần thứ hai tản ra trong thiên địa, ở bốn phía quanh Thần Sơn, Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cùng với toàn bộ tộc quần phụ thuộc cũng đều có chỗ hòa hoãn từ trong rung động lúc trước, nhao nhao ngóng nhìn màn trời.

Tình hình như thế, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán không chút chần chờ, thân thể nhoáng một cái xông lên bầu trời, trong chốc lát hóa thành cầu vồng bay thẳng đến không trung, nhanh chóng bay tới chỗ Tuyên quan.

Thân ảnh hắn xuất hiện lập tức khiến vạn chúng chú mục, vô số ánh mắt và thần niệm từ bát phương lập tức hội tụ, trong những ánh mắt này có phức tạp và chấn động, cũng có ngạc nhiên cùng địch ý hoặc hâm mộ.

Ẩn chứa đủ loại sắc thái, nội tâm càng có gợn sóng lên xuống kịch liệt.

Đại hoàng tử nhân tộc cũng ở trong đó, giờ phút này thần sắc và tâm tình kích động tột cùng, thân là đại biểu của sứ đoàn nhân tộc gã tự nhiên phải ở đây chứng kiến buổi lễ đại săn bắn long trọng của Viêm Nguyệt.

Mà lúc trước sau khi gã thất bại ở khâu thứ hai, cũng không tham gia khâu Thần Vực thứ ba, trong lòng cũng đã đặt toàn bộ hy vọng vào Hứa Thanh.

Mặc dù cảm thấy khả năng không lớn nhưng cũng có chờ mong, bây giờ mắt thấy tất cả trở thành chân thật, nội tâm của gã phấn khởi vô cùng.

Bởi vì là từ xưa đến nay mặc dù đã có ngoại tộc đạt được danh xưng Huyền Thiên của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nhưng… . . Số lượng danh xưng Đại Huyền Thiên lại rất thưa thớt và chưa bao giờ rơi vào trong tay ngoại tộc.

Đây dù sao cũng là một trong vinh quang chí cao, mà tất cả tộc nhân Viêm Nguyệt Huyền Thiên có khả năng thu được.

Giờ phút này dưới vô số ánh mắt hội tụ, thân ảnh giống như cầu vồng của Hứa Thanh đã tới phía trước vị Tuyên quan nọ, khẽ gật đầu với đối phương.

Trong mắt Tuyên quan có kỳ mang, đánh giá Hứa Thanh vài lần sau đó mới nghiêng người.

Hứa Thanh hít sâu, thông qua buổi lễ long trọng hắn coi như đã trực diện thấy được sự đáng sợ của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, ba Thần thì cũng đành, nhưng bên trong tộc nhân của bọn họ không nói cường giả như mây nhưng số lượng thật sự là quá kinh người.

Khó trách có thể trấn áp các tộc, khinh thường Vọng Cổ.

Nhất là bây giờ hắn cũng không biết xuất hiện ở đây đã phải là toàn bộ thực lực của Viêm Nguyệt hay chưa… . . Nhưng nghĩ đến lịch sử trong ghi chép nhân tộc sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi vốn cũng không yếu, nhưng vẫn bị Viêm Nguyệt tộc đánh bại.

Từ đó có thể thấy được khả năng đại khái bây giờ, biểu hiện ra ở nơi đây cũng không phải toàn bộ.

Mặc dù ba Thần đã tiêu hao rất nhiều trong Thần Vực để tấn chức Vô Hạ, nhưng Hứa Thanh cảm thấy bọn họ nhất định vẫn còn nội tình.

Nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm suy tư, thần sắc Hứa Thanh nghiêm nghị, nhìn về phía trước bức tượng của ba Thần ở phía xa xa, ba vị Đại tư quyền Viêm Nguyệt Huyền Thiên đang ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, chắp tay cúi đầu.

“Hứa Thanh, bái kiến ba vị Tư quyền.”

Chương 2062: Viêm Nguyệt Đại Huyền Thiên! (2)

Ba vị Đại tư quyền nắm giữ vương quyền đỉnh phong của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vị đầu tiên là lão giả, vị thứ hai là trung niên, vị thứ ba là thiếu niên.

Họ đều mặc Đế bào tràn đầy uy nghiêm.

Trong đó lão giả dáng người khôi ngô như núi, toàn thân tràn ra uy áp đáng sợ giống như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Trên trán toát ra vẻ kiên nghị cùng dũng cảm quả quyết, dường như hết thảy khó khăn đều không thể dao động quyết tâm của lão, ánh mắt thâm sâu mà lợi hại, giống như có thể nhìn thấu nhân tâm, thấy rõ thế sự.

Về phần Đại tư quyền trung niên lại phong cách tao nhã, như là gió xuân phất vào mặt, khuôn mặt nhu hòa và trong mắt tràn đầy ánh sáng trí tuệ.

Ánh mắt ôn hòa như nắng ấm chiếu sáng đại địa, khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp và thân thiết.

Đại tư quyền thiếu niên cuối cùng lại không giống hai vị trước, gã ngồi ở đó, bộ dáng rõ ràng còn trẻ nhưng vẻ mặt lại khí phách uy vũ như là mãnh hổ hạ sơn, khí thế mạnh mẽ dường như có thể chấn động thiên địa.

Hai mắt lợi hại như đao khiến người ta nhìn qua đã thấy khiếp sợ.

Giờ phút này ba vị Đại tư quyền khí chất riêng phần mình khác biệt, sau khi Hứa Thanh cúi đầu thì họ cũng nhìn sang.

Ánh mắt họ vừa nhìn đến, tâm thần Hứa Thanh chấn động.

Hắn cảm nhận được ánh mắt của ba vị Đại tư quyền như kiếm, ẩn chứa lực xuyên thấu kinh người, giống như muốn nhìn thấu toàn bộ hắn từ trong trong ra ngoài.

Nhưng vào lúc này bốn đạo Thần quyền trên khư thổ trong cơ thể hắn lập lòe, trên trăm đạo Thần quyền hư ảo cũng bốc lên.

Tựa như cảm nhận được mạo phạm nên riêng phần mình bộc phát, hình thành lực lượng cản trở càng không để cho chấn động xâm phạm tràn ra phía ngoài.

Thần sắc của ba vị Đại tư quyền lập tức hơi động, ánh mắt cũng theo đó tối sầm lại, không thể nhìn thấy hư thật của Hứa Thanh.

Cùng lúc đó bên trong đám người chung quanh cũng truyền đến một chút tiếng kêu nhẹ.

Người truyền ra âm thanh không chỉ là vương hầu dưới trướng ba Đại tư quyền.

Nếu chỉ vẻn vẹn là như thế thì cũng đành, dưới Thần quyền lập lòe, Cửu Lê trong cơ thể Hứa Thanh tản ra ngoài thân thể, hóa thành chín đầu, gầm thét về các phương.

Khí thế hạo hãn, âm thanh đinh tai nhức óc như thiên lôi nổ vang.

Sau đó lại hóa thành đèn lồng chậm rãi xoay tròn.

Khí tức Tổ Vu theo đó dựng lên.

Phía dưới, lực lượng huyết mạch trong cơ thể tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt đều xuất hiện trình độ gợn sóng không giống nhau.

Bất kể tu vi gì, từ tu sĩ tầm thường tới Tư quyền, đều không ngoài dự tính bị dẫn động.

Chúng tu sĩ biến sắc, những vương hầu cũng đều ngưng thần, Tuyên quan trên không trung cách Hứa Thanh gần nhất thậm chí cũng không thể tự động điều khiển hô hấp trở lên dồn dập, hai mắt nhìn về phía Hứa Thanh cũng đổi từ kỳ dị thành ngạc nhiên.

Tuy rằng sau khi Hứa Thanh hoàn thành khâu thứ hai đã từng có việc cùng loại phát sinh, nhưng so sánh cùng bây giờ khác biệt như là thiên địa vậy.

Lúc đó chỉ khiến huyết mạch người ta có chỗ đồng cảm, mà bây giờ. . . . . Là huyết mạch bốc lên, khiến cho toàn tộc gợn sóng!

Đây dĩ nhiên là bởi vì Tổ Vu bên trong Vu Tàng thứ năm hóa Thiên Đạo, vả lại tu vi Hứa Thanh đột phá Linh Tàng bước vào Quy Hư.

“Cửu Lê… .”

Trong mắt ba vị Đại tư quyền đều có một vòng phức tạp, hiển nhiên đều có phần biết được đối với hành vi của vị Đại tư quyền nhất thống tộc quần năm đó, thậm chí khả năng cũng hiểu rõ giao dịch của vị ấy cùng với Thần Linh.

Cho nên bây giờ nhìn qua Hứa Thanh trong lòng bọn họ đều có suy nghĩ riêng, nhưng đều không nói chuyện mà chỉ khẽ gật đầu.

Mắt thấy ba vị Đại tư quyền ngầm đồng ý, Tuyên quan đứng trước người Hứa Thanh lập tức mở miệng.

“Trao cho nhân tộc Hứa Thanh danh xưng Đại Huyền Thiên Viêm Nguyệt, chiêu cáo Vọng Cổ, vạn tộc đều biết!”

“Ban thưởng Đại Huyền Thiên Giáp, thiên địa không tổn thương!”

“Cấp đất phong chín quận để bồi dưỡng!”

“Ban thưởng Thị Linh Nhận để tăng phong!”

“Ban thưởng chúc phúc của Tinh Thần, Thần Điện Soái!”

“Ban thưởng Huyền Thánh Lệnh, địa vị như vương hầu, hưởng quyền Viêm Nguyệt, tộc phụ thuộc gặp phải quỳ, vạn tộc gặp phải không dám không theo!”

Giọng nói một câu cao hơn một câu, liên tiếp ban thưởng khiến cho toàn bộ tu sĩ nơi đây nhao nhao vang động.

Thật sự là những thứ ban thưởng này vô cùng tôn quý.

Đại Huyền Thiên Giáp, có thể nói Chí Bảo phòng hộ, mặc dù không thật sự thiên địa không tổn thương, nhưng sau khi mặc vào thì Uẩn Thần bình thường cũng khó thể phá vỡ.

Đất phong chín quận càng là có thể xem cỡ nửa vực.

Còn có Thị Linh Nhận càng là kinh người, sát thương mạnh khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Lại càng không cần phải nói chúc phúc của Tinh Thần, Thần Điện Soái, thân phận bực đó có thể nói là Thần ân mênh mông.

Về phần Huyền Thánh Lệnh đồng vị cùng vương hầu sau cùng, có thể giúp cho Hứa Thanh lúc ở bên ngoài tộc cũng có địa vị siêu phàm.

Những thứ ban thưởng này coi như là Hứa Thanh cũng cảm thấy tâm thần chấn động, trong mắt lộ ra một chút phức tạp.

Hắn tự nhiên hiểu đây là bởi vì Tinh Viêm thượng thần.

Chỉ là hắn cũng không biết tại sao sau lần đầu tiên Tinh Viêm thượng thần nhìn thấy mình đến bây giờ, nàng vẫn thủy chung tương trợ cùng bỏ ra cho hắn.

Về phần nguyên dương mà nàng nói, tất nhiên là Hứa Thanh không tin.

Chính là không biết đến cùng ẩn chứa dạng nhân quả thế nào, tình hình thực tế ra sao.

Mà trong lúc đáy lòng của hắn cảm thấy phức tạp, một giọng nói lành lạnh đột nhiên truyền ra từ bên trong tộc quần Viêm Nguyệt Huyền Thiên phía dưới.

“Xin Tư quyền cho phép, thách thức Đại Huyền Thiên Hứa Thanh!”

Giọng nói vừa ra, một thân ảnh bỗng nhiên bay ra từ bên trong tộc nhân Viêm Nguyệt, đứng giữa không trung.

Toàn thân áo bào như hỏa diễm, tóc dài như đạo tắc biến thành.

Dung nhan mặc dù không phải hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng có thể nói là tuyệt thế.

Bên trong thân hình thon dài có khí tức hùng hậu đáng sợ bộc phát, mà trên bờ vai phía bên phải có ngọn lửa màu trắng thiêu đốt, trong ngọn lửa thình lình tồn tại một tòa Đại Thế Giới mênh mông kinh người.

Chính là Viêm Huyền Tử.

Ánh mắt của gã sáng ngời, ẩn chứa chiến ý mênh mông nhìn về phía Hứa Thanh.

“Không biết Đại Huyền Thiên Hứa Thanh có dám tiếp chiến?”

Giọng nói như lưỡi dao sắc bén, kiếm lạnh chĩa bát phương.

Giờ khắc này toàn bộ tu sĩ Viêm Nguyệt nhao nhao ngưng thần, trong mắt tất cả tộc quần phụ thuộc đều lộ ra tinh mang, tu sĩ vây xem ở bát phương cũng đều liếc mắt.

Ba vị Đại tư quyền như có điều suy nghĩ, ngay cả Thần Sơn cũng nổi lên kim quang.

Chương 2063: Đường của Hứa Thanh (1)

Thần Sơn lập lòe kim mang, nhưng lại không truyền ra thần chỉ gì.

Trong mắt ba vị Đại tư quyền có thâm ý nhưng cũng không mở miệng nói câu nào.

Về phần tộc nhân Viêm Nguyệt bốn phía cùng với những tộc quần phụ thuộc, còn cả vô số người vây xem, tinh thần từng người phấn khởi, tràn đầy chờ mong, tuy có kinh ngạc nhưng lại rõ ràng không nhiều lắm.

Tựa hồ cũng không quá ngoài ý muốn đối với hành động thách thức Đại Huyền Thiên của Viêm Huyền Tử.

Đây cũng là tập tính của tộc quần Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Vô số năm qua, bởi vì số lượng tộc nhân bổn tộc Viêm Nguyệt không quá đông, lại vì bảo trì chiến lực của tộc mạnh, cho nên đã ngầm đồng ý trình độ tranh đấu nhất định, thậm chí mục đích mặt ngoài của đại săn bắn cũng chính là như vậy.

Lấy phương thức dưỡng cổ bồi dưỡng ra dòng máu hiếu chiến của tộc quần, đồng thời chọn ra người càng mạnh hơn trong tranh đấu tàn khốc khôn sống ngu chết này.

Cho nên mỗi một lần săn bắn, sau khi lựa chọn ra danh xưng Huyền Thiên, đều ngầm đồng ý các phương thách thức, nhưng chỉ giới hạn ở cùng ngày.

Đây là ở trong quy tắc.

Mà nhìn chung lịch sử của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, mặc dù trường hợp thách thức Huyền Thiên không xuất hiện nhiều lắm nhưng cũng là có.

Cho nên các phương không hề cảm thấy kỳ quái đối với việc Viêm Huyền Tử thách thức.

Nhất là hành vi của Viêm Huyền Tử trước tiên đã thừa nhận thân phận Đại Huyền Thiên của Hứa Thanh, như vậy cũng không phải là phá hư buổi lễ, càng chưa nói tới chất vấn lựa chọn công chính.

Gã chỉ dựa theo quy tắc cho phép để thách thức mà thôi.

Nhưng mà sau khi lựa chọn ra Đại Huyền Thiên vẫn còn tới khiêu chiến, từ xưa đến nay… . . là lần đầu tiên.

Dẫu sao vinh quang của Đại Huyền Thiên vượt xa Huyền Thiên.

Mà địa vị của Đại Huyền Thiên siêu phàm, cho nên đối với việc thách thức, có thể dựa vào thân phận một lời cự tuyệt.

Chỉ là thanh danh nhất định sẽ bị hao tổn, vinh quang Đại Huyền Thiên cũng sẽ bị long đong.

Mặt khác thách thức Đại Huyền Thiên, tự nhiên phải trả giá thật nhiều, người khiêu chiến một khi thua, nhất định phải tống xuất hồn huyết cùng một nhịp thở với tính mạng của bản thân.

Hồn huyết cũng không phải là khống chế sinh tử, mà tư cách sử dụng thế mệnh trước nguy cơ.

Nhưng nếu như Đại Huyền Thiên thua, thì không cần trả giá ra đại giới gì.

Nhìn như không công bằng, nhưng vốn là hành động bề dưới phạm thượng bề trên, tất phải có giác ngộ như vậy.

Vì thế theo lời nói của Viêm Huyền Tử vang vọng, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ ánh mắt nhao nhao hội tụ tới chỗ Hứa Thanh, chờ đợi Hứa Thanh lựa chọn.

Hứa Thanh không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn về phía Viêm Huyền Tử, hắn tự nhiên nhìn ra mặc dù vai phải đối phương thiêu đốt hỏa diễm màu trắng, trong đó có một tòa Đại Thế Giới to lớn kinh người, nhưng… . . Lại không phải là Uẩn Thần!

"Quy Hư nhị giai." Hứa Thanh nheo mắt lại.

Nếu như Viêm Huyền Tử đã thành Uẩn Thần, hiện ra loại khí thế này hắn không có để ý quá nhiều, đối phương chẳng quá chỉ là như vậy mà thôi.

Nhưng nếu vẫn chưa trở thành Uẩn Thần, lại hình thành Đại Thế Giới giống như Uẩn Thần thì lại khác.

Đây có chút không nhất trí cùng Hứa Thanh đã từng phán đoán.

Bên trong phán đoán lúc trước của hắn, đối phương ở trong lăng mộ Thần Vực, hội tụ Đại Thế Giới trước đó chưa từng có, xác nhận mục đích là vừa vào Quy Hư sẽ sải bước thẳng tới Uẩn Thần.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh không thể không thừa nhận, hắn xem thường quyết đoán của Viêm Huyền Tử.

Với Đại Thế Giới đó thì đối phương đúng là đủ sức để bước vào Uẩn Thần, tư cách hội tụ pháp tắc bản thân, hình thành đạo cơ khư thổ vạn hóa hư thực!

Còn trường hợp này, gã từng bước một mà tiến, khi đạt đến Quy Hư đại viên mãn, đột phá trở thành Uẩn Thần, trình độ đáng sợ không nói điên cuồng, nhưng đủ để chấn động Vọng Cổ cùng thời.

“Không hổ là đại thiên kiêu đệ nhất của Viêm Nguyệt đương đại!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, trong mắt cũng dần dần lộ ra chiến ý.

Đối thủ như vậy, để cho nội tâm của hắn ngưng trọng, đồng thời cũng hiếm khi nổi lên ý niệm tranh phong.

Tiếp nhận thách thức hay không đã không cần dùng ngôn từ để thuyết minh, ánh sáng trong mắt Hứa Thanh đã hiện ra đáp án.

Mắt thấy Hứa Thanh bốc lên chiến ý, chiến ý trong mắt Viêm Huyền Tử càng đậm, khí tức trên người càng mạnh, hỏa diễm màu trắng phía bờ vai bên phải bộc phát, trầm thấp mở miệng.

“Hứa Thanh, ta Quy Hư nhị giai, ngươi Quy Hư nhất giai, cho dù Quy Hư của ngươi không giống tầm thường, nhưng Quy Hư của ta cũng có thiên địa tạo hóa, vả lại ta thân là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, thân thể siêu việt nhân tộc ngươi.”

“Vì vậy tới chiến, ta tự trói tay trái!”

Viêm Huyền Tử nhàn nhạt mở miệng, thả tay trái sau lưng, trận chiến này gã sẽ không vận dụng tay trái.

Mặc dù hành vi có chút ngốc, nhưng đây cũng chính là suy nghĩ của cường giả.

Không phải nghĩ cho Hứa Thanh, mà là vì tôn nghiêm của chính gã.

Dù là bởi vậy mà thua cũng chỉ là thua trận chiến này, mà không phải là thua tâm.

Từ nhỏ đến giờ gã chiến đấu vô số, nhiều lần sinh tử, cái tên Viêm Huyền Tử là gã dựa vào bản thân từng bước một trấn áp đồng tộc cùng thời, trấn áp thiên kiên các tộc bát phương, từ đó hoàn toàn xứng đáng cầm được.

Cho nên trái tim của gã một mực kiên định, gã biết rõ con đường tu hành chính là tranh giành cùng vạn linh, đấu cùng chư thiên, mà hành vi của Hứa Thanh ở Thần Vực đã lưu lại ý niệm chấn động trong lòng của gã, gã nhất định phải phá vỡ ý niệm này.

Thắng có thể phá, gã sẽ tiếp tục đi tới đích trên con đường vô địch đương đại.

Nếu như thất bại, ý niệm đó cũng sẽ chuyển thành động lực giúp bản thân gã đuổi theo!

Nhưng nếu không chiến, niệm gã không thông.

Giờ phút này vừa nói xong, Viêm Huyền Tử giơ chân phải lên, một bước tiến tới chỗ Hứa Thanh.

Nháy mắt bước chân hạ xuống, thiên địa nổ vang.

Hỏa diễm màu trắng phía bên bờ vai phải dựng lên ngập trời, khuếch tán ở giữa thiên địa, ầm ầm quét về bát phương.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt trăm dặm, sát na đã ngàn dặm.

Biển lửa ngàn dặm với sức nóng kinh thế khiến cho thiên địa biến sắc, đồng thời tòa Đại Thế Giới trong ngọn lửa cũng theo đó càng thêm mênh mông, nhưng hiển nhiên vẫn là hơi co lại.

Ngàn dặm cũng chỉ là sau khi thế giới này đã thu nhỏ lại đến trình độ nhất định biểu hiện ra mà thôi.

Chương 2064: Đường của Hứa Thanh (2)

Một màn này khiến phần lớn người thấy phải hoảng sợ, liên tục truyền ra tiếng kinh hô.

“Giới này… .”

“Mênh mông như thế, lại chỉ là Quy Hư không phải Uẩn Thần… . . bằng cách nào gã làm được?”

“Đây, chính là đệ nhất thiên kiêu Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.”

Giới này thật sự mênh mông, hầu như người ở đây chưa từng thấy, nhưng Hứa Thanh đã tận mắt chứng kiến nó được tạo thành, tự nhiên hiểu rõ đây là một tòa Đại Thế Giới tuyệt thế siêu việt cổ kim.

“Trước chuyến đi Thần Vực ta Quy Hư nhất giai, mà Đại Thế Giới cũng là hình thức ban đầu, ngay lúc đó ta có thể đánh một trận cùng Uẩn Thần nhất giới, nhưng sinh tử nửa này nửa kia.”

“Hiện giờ Uẩn Thần nhất giới ở trước mặt ta, ta có thể tuỳ tiện trấn áp, dù là nhị giới tầm thường cũng đa phần không bằng ta, dù đối mặt nhị giới đỉnh phong ta cũng có lực đánh một trận.”

“Ta đặt tên giới này là Viêm Huyền giới.”

“Nếu như ngươi có thể đón được, như vậy có thể tiếp tục luận thần thông cùng ta!”

Viêm Huyền Tử đứng trên Đại Thế Giới, giọng như thiên lôi, giơ tay lên nhấn một cái về chỗ Hứa Thanh.

Đại Thế Giới trong biển lửa ngàn dặm phía dưới cũng lập tức nổ vang, tràn ra uy áp kinh khủng, oanh oanh trấn áp về phía Hứa Thanh.

Trong luồng trấn áp, phần lớn kẻ phía dưới Uẩn Thần đều sẽ bất ổn, tâm thần lay động, linh hồn cũng đều ảm đạm, mất đi hết thảy sức phản kháng.

Đối mặt Đại Thế Giới kinh người như thế trấn tới, trong mắt

Hứa Thanh lộ ra tinh mang, cũng không lui ra phía sau chút nào, hắn hiểu rõ đây là trận chiến đầu tiên từ sau khi hắn bước vào Quy Hư.

Hắn muốn thông qua trận chiến này để thích ứng cảm giác Quy Hư, cũng để nhìn xem chiến lực có giống như mình phán đoán hay không.

Hứa Thanh đứng giữa không trung, giơ tay phải lên nhấn một cái về phía trước.

Một nhấn xuống dưới, khư thổ vô tận trong cơ thể lập tức bộc phát, từng đạo hồn ti chui từ dưới đất từ trong dựng lên, lao ra khỏi thân hình Hứa Thanh, hiện ra giữa thiên địa rồi nhanh chóng lan tràn về bát phương.

Số lượng hồn ti cực nhiều, kinh khủng phi phàm, tạo thành biển hồn ti, khiến cho sấm sét lập lòe và hư vô vặn vẹo.

100 vạn, 1000 vạn... . . Trọn vẹn 4000 vạn hồn ti, trong tích tắc trải ra trên bầu trời, chúng nó nhanh chóng hội tụ, lập tức đan dệt bằng phương pháp Dị Tiên mô phỏng vạn vật... . . lại hợp thành một tòa Đại Thế Giới!

Giới này ngàn dặm, tương tự cũng là hình thái hơi co lại, khí tức cùng uy áp tràn ra cũng đáng sợ vô cùng.

Vả lại, đây là giữa không sinh có!

Đây, chính là Hứa Thanh ngộ ra từ người đi trước sáng lập, vả lại đi ra con đường trước đó chưa từng thấy... . . Dị Tiên Đạo.

Thực tế kinh người là, bên trong Đại Thế Giới do hồn ti Dị Tiên đan dệt, bây giờ truyền đến âm thanh khai thiên tích địa, 100 cây trụ lớn hư ảo ở các phương hướng khác biệt đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Những cây trụ xuất hiện tràn ngập thần uy, đó chính là máu huyết Tàn Diện Thần Linh mà Hứa Thanh nuốt đã tạo thành thần quyền hư ảo, mặc dù Hứa Thanh còn chưa kịp cảm ngộ, khiến cho chúng hóa thực.

Nhưng cho dù là hư ảo, cũng có khả năng gia trì Đại Thế Giới hình thành bên trên.

Mà đám Thần trụ gia trì lại khiến cho phương thế giới của Hứa

Thanh tựa như… Thần Vực!

Càng thêm kinh khủng là bốn cây trụ chính giữa Đại Thế Giới không phải hư ảo, mà là chân thật vả lại ở bên trên tràn ngập phù văn thần bí.

Trong lúc lập lòe hình như có khả năng kinh tâm động phách, có cảm giác siêu việt thiên địa vạn pháp, vạn đạo ẩn chứa ở.

Đây tự nhiên không phải phù của tu sĩ, đây là… . . Thần Ngân thể hiện Thần quyền của Hứa Thanh!

Một là bổn mạng, hai là Tử Nguyệt, ba là Thần Trớ, bốn là Vận Rủi!

Thần trụ xuất hiện khiến cho khí tức của thế giới do hồn ti Hứa Thanh tạo thành lần nữa cuồng bạo, bốc lên vô tận uy áp, trên khí thế lại càng mạnh hơn so với thế giới mênh mông tuyệt luân của Viêm Huyền Tử.

Một màn này chiếu vào trong mắt mọi người nơi đây, tâm thần tất cả nhao nhao dấy lên đại phong bạo, dẫn động vô tận gợn sóng.

“Đây mà là Quy Hư sao!!”

“Quy Hư… . Mãi cho đến bây giờ, ta căn bản không tin thế gian sẽ có Quy Hư như thế!”

“Vả lại… . . Còn là hai người!”

Cảm giác hoảng sợ không ngừng bộc phát.

Mà trong thiên địa, theo Hứa Thanh ngẩng đầu, thế giới do hồn ti đan dệt nổ vang, trực tiếp đụng vào Đại Thế Giới của Viêm Huyền Tử đang trấn áp đến.

Trong chốc lát, lực lượng hai giới đồng thời bộc phát.

Bầu trời như muốn vỡ vụn, đại địa phảng phất sẽ sụp đổ, thời khắc mấu chốt Tuyên quan ra tay, hình thành thiên địa độc lập, cho Hứa Thanh cùng Viêm Huyền Tử một chiến trường riêng, ngăn cách Vọng Cổ.

Nguồn bản dịch này tại bạch ngọc sách.

“Tốt!”

Viêm Huyền Tử phía trên bầu trời cười lớn một tiếng, tay phải giơ lên, Đại Thế Giới vù vù lại lần nữa tăng vọt, hình thành thế giới vạn dặm, càng có vận khí của giới bốc lên, dường như muốn hóa ý chí thế giới.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, tâm niệm vừa động, thế giới bên trên tách hồn ti ra, hóa thành một cái Thần Nhãn cực lớn!

Vậy mà lại là con mắt của Cổ Linh Hoàng bị Hứa Thanh mô phỏng ra.

Con mắt ngóng nhìn, Đại Thế Giới của Viêm Huyền Tử lập tức chấn động.

Vận khí của bản thân giới này tùy theo đó nghịch chuyển.

Càng có rất nhiều hồn ti bay ra hình thành Xích Mẫu, lãnh ngạo bát phương bước vào Đại Thế Giới của Viêm Huyền Tử.

Hết thảy nổ vang.

Vẫn chưa kết thúc, sau một khắc thân ảnh Lý Tự Hóa rõ ràng cũng bị hồn ti mô phỏng, đi vào Đại Thế Giới của Viêm Huyền Tử.

Thậm chí Thần Linh Xương Cá cũng xuất hiện, tiến vào.

Còn có Thần Nhãn không biết lai lịch mà năm đó Hứa Thanh từng gặp ở dưới binh khí của Quỷ Đế trấn áp ở Nghênh Hoàng Châu, cũng nhanh chóng hình thành, đồng dạng tiến vào Đại Thế Giới của Viêm Huyền Tử.

Chúng Thần, nhao nhao đến thế gian!

Một màn này khiến nhân tâm chấn động, mà Hứa Thanh đứng giữa không trung càng cho tất cả mọi người cảm giác tựa như lấy chúng Thần ra sử dụng!

“Hóa ra đây là đường của tiểu sư đệ!”

Đội trưởng trong đám người kích động.

Chương 2065: Sơ hở của thần thông (1)

Từ cổ kim đến giờ, Hứa Thanh không phải là người duy nhất Thần Tiên đồng tu.

Vô luận là Thất gia hay là Lý Tự Hóa, hoặc là những cường giả không biết khác, có khối người truy tìm con đường này.

Dẫu sao bất kể bây giờ hay là tương lai, con đường này thấy thế nào đều được xưng là phương pháp chính thống, là con đường dễ dàng nghĩ đến nhất.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy, cũng trở thành con đường khó khăn nhất.

Bởi vì quá nhiều người đi, nhưng đến giờ vẫn không có bất kỳ một ai đi đến cuối cùng.

Mà con đường này có vô số phân nhánh, trước khi chưa đi đến cuối cùng, không ai biết nhánh nào mới có thể đi xa hơn, nhánh nào mới là lối đi chính xác.

Nhị Ngưu cũng không phải là đi con đường này, thuộc về nhập đề.

Mà đường của Hứa Thanh lại là khác biệt.

Nhìn như Thần Tiên đồng tu, nhưng trên thực tế trụ cột hết thảy của phương pháp Dị Tiên đó là thôn phệ Thần Linh, mô phỏng Thần Linh, sau đó khống chế nô dịch Thần Linh.

Trên con đường này, Thần Linh cũng chỉ là chất dinh dưỡng mà thôi.

Hết thảy tất cả đều là vì thành tựu Dị Tiên!

Lấy Thần làm thức ăn.

Bây giờ trong trận chiến đầu tiên sau khi đột phá Linh Tàng bước vào Quy Hư, Hứa Thanh rõ ràng con đường của mình, trong mắt lập lòe quang mang âm u, hồn ti hình thành từng tôn Thần Linh nhao nhao bước vào Đại Thế Giới của Viêm Huyền Tử.

Trong khoảng thời gian ngắn ngọn núi bên trong Đại Thế Giới sụp đổ, không ngừng kịch biến.

Từ xa nhìn lại có thể thấy được thân ảnh Lý Tự Hóa đội trời đạp đất, to lớn vô cùng, những nơi đi qua trời long đất lở.

Thân ảnh bá đạo của Xích Mẫu, cuốn huyết vụ bát phương, trong lúc bay vạn vật kêu rên, toàn bộ héo rũ.

Còn có con mắt bị pháp khí Quỷ Đế trấn áp, nó trôi lơ lửng ở bầu trời trong Đại Thế Giới, vô số tiền giấy trống rỗng hình thành quanh bốn phía nó, phấp phới khắp nơi.

Chỗ trôi nổi hóa thành thế giới giấy, thậm chí trong mơ hồ còn có tiếng ca quỷ dị truyền đến.

Về phần Thần Linh Xương Cá, lại tiến vào sông lớn biển khơi, khiến sông lớn nghịch chuyển, nước biển trở thành đen nhánh.

Mà con mắt của Cổ Linh Hoàng thì hấp thu vận khí, làm ô nhiễm vận khí, đang thay đổi bản chất của Đại Thế Giới.

Tất cả chính là Thần Linh đang xâm lấn, muốn xâm nhập tất cả, chuyển hóa hết thảy.

Giống như một màn phát sinh trong đại lục Vọng Cổ năm đó, chỉ là trình độ kém hơn rất nhiều, đổi vai trò Tàn Diện Thần Linh thành Hứa Thanh mà thôi.

Nhưng vẫn khiến tâm thần nhiều người chấn động.

Thật sự là những Thần Linh phủ xuống đó khiến cho Đại Thế Giới của Viêm Huyền Tử trong chốc lát bộc phát dị chất, Thần tức lan tràn xâm nhập bầu trời và đại địa, xâm nhập tất cả tồn tại bên trong Đại Thế Giới.

Nó đang biến thành cấm khu!

Một khi thành công, như vậy tồn tại bên trong Đại Thế Giới sẽ như Kinh Trập, từ đó bị cải biến vận mệnh, cải biến hình thái sinh mệnh, cho đến khi trở thành thế giới thích hợp Thần Linh.

Đáng sợ hơn là bây giờ trong quá trình bị chuyển hóa thành cấm khu, trong Đại Thế Giới mênh mông của Viêm Huyền Tử lại có hồn ti xuất hiện!

Đó là hồn ti mới hình thành ngoài 4000 vạn hồn ti trước đó!

Mặc dù không phải rất nhiều, chỉ có mấy vạn, nhưng tốc độ hình thành lại rất kinh người, trong chớp mắt đã đến hơn 10 vạn.

Giới này chẳng những đang bị xâm nhập, càng là đang bị cắn nuốt!

Bởi vậy có thể thấy được, sau khi Hứa Thanh thành tựu Thần Khư, chiến lực và thần thông của hắn đáng sợ như thế nào.

Nhưng mà Viêm Huyền Tử thân là đệ nhất thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, có quyết đoán hình thành Đại Thế Giới tuyệt thế thì tất nhiên không phải kẻ yếu, mắt thấy Đại Thế Giới của mình bị xâm nhập, con ngươi trong mắt gã lập lòe vô tận ngôi sao.

Ngôi sao lóe sáng, mặt đất của Đại Thế Giới lập tức bốc lên, sông lớn, ngọn núi, vạn vật, tất cả mọi thứ đều giống như có được ý chí của mình, biến ảo có linh hồn bắt đầu chống cự.

Càng là trong lúc kháng cự, có năm mặt trời hừng hực bay lên trong thế giới, tràn ra quy tắc và pháp tắc thuộc về gã.

Đó là Thiên Đạo của gã!

Sau Thiên Đạo của thế giới thức tỉnh, ý chí của Đại Thế Giới tuyệt thế dù bị Cổ Linh Hoàng quấy nhiễu, nhưng vẫn xuất hiện như cũ.

Đánh một trận cùng Thần Linh.

Cùng lúc đó Viêm Huyền Tử nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt tràn đầy chiến ý, một bước với thế phá toái hư không đi thẳng đến Hứa Thanh.

Khí thôn sơn hà.

Hứa Thanh ngay lập tức ngẩng đầu, đồng dạng bộc phát chiến ý, trong lúc cất bước cuốn lên lực lượng hủy thiên diệt địa, đạp không mà đi.

Trường hồng quán nhật.

Chốc lát, trong khe hẹp dưới hai tòa thế giới nổ vang, thân ảnh hai người va vào nhau.

Tốc độ Viêm Huyền Tử cực nhanh, thanh thế to lớn như Đại Thế Giới của gã, có thể nói là tuyệt luân, một cái chớp mắt tới gần, lực lượng thân thể kinh khủng cũng theo đó nổi lên.

Thời gian nháy mắt, dưới âm thanh như thiên lôi liên tiếp oanh nổ, hai người đã giao thủ hơn trăm lần.

Mỗi một lần đều là thiên địa nổ vang, mỗi một lần đều là hư không bát phương toái diệt.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, Viêm Huyền Tử hít sâu, vô tận linh khí hút đến trong miệng, sau khi bị nuốt vào, gã không có mánh khóe gì, dùng bờ vai hung hăng húc tới Hứa Thanh.

Động tác va chạm vô cùng đơn giản, lại ẩn chứa đại đạo ở, khiến người ta không thể tránh đi mà chỉ có thể đối mặt.

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, cảm nhận được bên trong va chạm có một cỗ lực lượng giống như có thể lay núi, sau đó tung quyền đánh tới.

Âm thanh đinh tai nhức óc động trời vang lên.

Thân ảnh Hứa Thanh bay vút trở ra, mắt Viêm Huyền Tử đỏ thẫm, gã không để ý đến lực phản chấn, dù vào bản thân bị thương nhưng tốc độ lần nữa tăng vọt, khí thế lại tăng lên. Nháy mắt gã tới gần Hứa Thanh, tay phải giơ lên hung hăng bóp về phía cổ Hứa Thanh.

Như muốn bóp vỡ cổ họng!

“Đây là thần thông gì?”

Sắc mặt Hứa Thanh hơi trầm xuống, hắn cảm nhận được bên trong chiêu này ẩn chứa đại đạo nào đó, trong mắt lóe lên hàn mang, há mồm phun một cái, trước mặt lập tức đột nhiên rơi xuống ba tòa núi lộn ngược.

Một núi băng hàn, một núi huyết hồng, một núi hỏa diễm.

Chương 2066: Sơ hở của thần thông (2)

Sau một khắc ba ngọn núi tan vỡ, thân ảnh Hứa Thanh lui ra, nhưng Viêm Huyền Tử vẫn ra đòn cuồng bạo như trước, tay bóp cổ họng biến thành quyền, đấm thẳng tới phía Hứa Thanh.

Đây chính là Bất Diệt Đế Quyền đã từng xuất hiện ở bên trong Đế lăng, một quyền đánh vỡ thân thể Nhị Ngưu.

Một đấm ấy vừa ra khiến thiên địa biến sắc, khí tức cuồng bạo cùng với cái loại cảm giác bá đạo không cách nào nói rõ, uy thế tuyệt trần.

Vẫn không có kết thúc, hình như tất cả lúc trước đều để tích thế, giờ phút này Bất Diệt Đế Quyền hạ xuống, toàn thân Viêm Huyền Tử bỗng nhiên lập lòe kim quang chói mắt.

Kim quang bộc phát từ năm vị trí da, thịt, gân, xương, máu trong người.

Mà da là điều khiển bên ngoài, thịt là kim cang, gân có thể kéo dài lực lượng, xương là căn cơ, máu thành bản nguyên.

Hợp vào cùng nhau, chính là… . .

“Bất Tử Ngũ Hành!”

Toàn thân Viêm Huyền Tử kim quang vạn trượng, thân thể cũng theo đó tăng vọt giống như núi cao, dường như tiến vào trạng thái vô địch nào đó, khí thế càng là đạt đến đỉnh phong, tập hợp toàn lực của thân thể vào thần thông, hóa thành một quyền có thể toái diệt càn khôn đánh tới Hứa Thanh.

Một quyền vừa đánh, quy tắc nứt ra, pháp tắc sụp đổ, chúng sinh kinh sợ.

Trong mắt Hứa Thanh tuôn ra ánh sáng mãnh liệt, càng có ánh bình minh lập lòe, một loạt liên chiêu thần thông của Viêm Huyền Tử khiến cho hắn có một loại cảm giác kinh diễm.

“Thần thông này, ta muốn rồi!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, không chút chần chờ, nháy mắt đối phương đánh tới, Cửu Lê bỗng nhiên huyễn hóa ra ngoài thân thể Hứa Thanh, bao phủ toàn thân hình thành vu giáp cổ xưa.

Càng có niệm của Tổ Vu hợp vào thân, khiến cho thân hình ngay lập tức tăng vọt, hóa thành Tổ Vu tái thế.

Thân cao như cự phong, bầu trời trên đỉnh đầu tản ra thời quang, uẩn truyền thừa viễn cổ, hóa Vu tuyệt đỉnh hiện thời.

Càng có chín đầu vờn quanh, vu giáp bá ý hãi thế, dẫn động vô số hung thú Sơn Hải đại vực gầm thét, khiến cho huyết mạch của tộc quần bát phương bốc lên.

Vào thời khắc này, cảm giác Hồng Hoang và cổ xưa, uy thế thiên địa bỗng nhiên bộc phát ra từ trên người Hứa Thanh.

Một chưởng đè xuống quyền của Viêm Huyền Tử.

Quyền cùng chưởng cách không đụng nhau.

Toàn thân Viêm Huyền Tử chấn động, thân thể không sao nhưng tâm thần như bùng nổ, đau nhức kịch liệt liên tục bộc phát trong đầu, gã không khỏi phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra không cam lòng mãnh liệt, nhưng thân thể vẫn bị cuốn ngược trở ra sau va chạm.

Có thể thấy được hư vô nơi hai người đụng chạm, bỗng nhiên toái diệt, tầng tầng tan vỡ, hình thành một cái hắc động, lại dẫn dắt hai tòa Đại Thế Giới, khiến thế giới nghiêng lệch.

Càng có vô số lôi long cuồng loạn tràn ngập bát phương, tựa như hóa thành một tấm lôi võng cực lớn muốn che đậy toàn bộ.

Hai người một phương thần thông tuyệt thế, một phương Vu đạo tuyệt đỉnh, song phương tung ra một kích chí cường, lại trong một cái chớp mắt đụng chạm riêng phần mình ẩm diệt.

Chỉ có một cỗ phong bạo đến Uẩn Thần cũng phải thay đổi sắc mặt ầm ầm bộc phát về bốn phía.

Trong cơn bão táp này, thân ảnh Hứa Thanh như Tiên Ma, tóc dài bay múa, cất bước đi ra.

Vẻ mặt biến đổi, trong mắt có kỳ mang.

Hắn đã nhìn ra, không phải thần thông của Viêm Huyền Tử không bằng Tổ Vu đạo của mình, mà công pháp đối phương… có chỗ không trọn vẹn, giống như không hoàn chỉnh.

Không như chính mình, lấy được truyền thừa nguyên vẹn.

Công pháp của đối phương vô cùng cực đoan, chỉ là thân thể không có gia trì đối với thần hồn.

Không phải nói hồn lực của Viêm Huyền Tử chưa đủ, trái lại nếu so với cùng thế hệ thì hồn lực của gã mạnh hơn rất nhiều, nhưng đối với công pháp tăng lên thân thể mà nói, hồn lực đã biến thành chỗ thiếu hụt.

Mà Viêm Huyền Tử chính là thất bại ở trên điểm này.

Nhưng vẫn rất kinh khủng.

Cho Hứa Thanh cảm giác công pháp đó hình như tu vi gì cũng có thể sử dụng, vả lại theo tu vi càng cao, thần thông đánh ra sẽ lại càng đáng sợ, dường như không có hạn mức cao nhất!

Nhưng tu hành đến trình độ như bọn hắn, là không cho phép có bất kỳ phương diện nào có chỗ thiếu hụt.

Chỗ thiếu hụt chính là sơ hở.

Cho nên hơi thở tiếp theo, trong lòng Hứa Thanh uẩn lên băng hàn, cất bước đi tới Viêm Huyền Tử, vu giáp trên người vậy mà tự động tróc ra, hóa thành lưu quang độn vào hư vô.

Ngay cả ý niệm Vu Tổ cũng đều tự chia lìa, tan biến khỏi trên người Hứa Thanh, lúc xuất hiện thình lình quay ngược lại đỉnh đầu Viêm Huyền Tử.

Sắc mặt Viêm Huyền Tử đại biến, ý niệm Tổ Vu hóa thực, chợt trấn áp tới gã.

Bốn phía Viêm Huyền Tử càng là bỗng có Cửu Lê phá không mà ra, chợt vờn quanh, nháy mắt hội tụ tới gã, trong miệng càng có tiếng hét bén nhọn nhằm vào thần hồn, phối hợp Tổ Vu trấn hồn.

Hình thành lực lượng định thân!

Thân thể Viêm Huyền Tử chấn động, gã biết chỗ thiếu hụt của mình, nhưng Hứa Thanh có thể phát hiện nhanh như vậy cũng khiến cho đáy lòng của gã co rút lại, vừa muốn vùng vẫy, dĩ nhiên Hứa Thanh đã nhanh chóng giơ tay phải lên, hư không bát phương lập tức nổi lên rung động, nơi đây bỗng hóa thành mặt nước.

Phản chiếu hết thảy.

Chính là Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

Thần thông này vốn có thể định hồn, nháy mắt xuất hiện gia trì cùng Tổ Vu, hình thành khả năng định thần.

Đồng thời sau lưng Hứa Thanh còn hiện ra bảy chụp đèn lập lòe ánh sáng âm u, Thất Đăng U Hỏa Chú, nguyền rủa đèn tắt người diệt, hạch tâm giống nhau đều là nhằm vào linh hồn!

Luận kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mặc kệ là lúc Hứa Thanh còn nhỏ hay là sau khi bước vào tu hành, một đường đều là tranh cùng người, đoạt cùng trời và đấu cùng Thần.

Vô số lần trải qua sinh tử khiến cho năng lực chiến đấu của hắn sớm đã đạt tới trình độ kinh người.

Chỉ cần bị hắn bắt lấy một điểm sơ hở, chính là sinh tử.

Giờ phút này, toàn bộ phương pháp nhằm vào linh hồn đều được sử dụng, thậm chí bên trong Đại Thế Giới do Hứa Thanh dùng hồn ti đắp nặn, Vận Rủi, Tử Nguyệt, Thần Trớ, ba đại Thần quyền bỗng nhiên lập lòe.

Phủ xuống sau lưng Hứa Thanh.

Tuy xác suất lớn không cần vận dụng Thần quyền, nhưng tính cách Hứa Thanh đã quyết định sau khi hắn bắt được sơ hở, nhất định sẽ toàn lực ứng phó, không cho đối phương chút cơ hội lật bàn nào.

Chương 2067: Ta sẽ tiếp tục vô địch (1)

Từ lúc tháo giáp Cửu Lê để hóa Tổ Vu trấn áp, đến Tỉnh Trung Lao Nguyệt và Thất Đăng U Hỏa, cùng với tam đại Thần quyền phủ xuống, hết thảy nói ra rất dài dòng, nhưng đều phát sinh với tốc độ ánh sáng.

Trong thời gian nháy mắt, thân thể của Viêm Huyền Tử bị định lại, linh hồn và tâm thần cũng bị định.

Gã không hoàn mỹ, là tương đối mà thôi, cũng không phải chân chính quá khuyết tổn, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, bấy nhiêu thiếu hụt đã chính là sinh tử.

Mà hắn cũng không cần thế mệnh gì đó, đối với việc để cho một người thất bại thế mệnh cho mình trong tương lai, bây giờ hắn càng có khuynh hướng trực tiếp chém giết, kết thúc nhân quả.

Cho nên dưới mắt hắn ra tay không thu lực chút nào, toàn lực ứng phó.

Tay phải giơ lên hóa thành một bàn tay to lớn, bỗng nhiên chụp tới phía Viêm Huyền Tử.

Bàn tay này giống như hư nhược lại không phải hư nhược, giống như thực không phải thực, tựa như do vận mệnh tạo thành, ẩn chứa đạo ý huyền diệu không thể nói, một khắc hạ xuống, bầu trời hóa thành mặt nước càng lay động và rung động nhiều hơn nữa.

Trong lúc im hơi lặng tiếng, bọt nước dấy lên, hồn của Viêm Huyền Tử phản chiếu trên mặt nước cuối cùng bị đại thủ Hứa Thanh biến thành vớt ra.

Nháy mắt sau đó, thân thể Viêm Huyền Tử lập tức mất đi quang huy, đã thành cái xác không hồn, mà hồn được đại thủ của Hứa Thanh vớt ra lại rực rỡ tột cùng, năm màu sáng chói, chỉ có điều biểu cảm là ngốc trệ.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, năm ngón tay chợt khép lại, hung hăng bóp.

Nhưng vào lúc này dị biến nổi lên.

Mặc dù hồn vẫn ngốc trệ không có xuất hiện vẻ mặt vùng vẫy, nhưng bản thân lại đột nhiên biến thành mơ hồ, không biết triển khai phương pháp nghịch thiên gì, rõ ràng tan biến một chút, thoát khỏi đại thủ Hứa Thanh biến thành.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng âm u, hầu như ngay khi hồn Viêm Huyền Tử chạy ra, Thất Đăng U Hỏa Chú xuất hiện phía sau chợt nhoáng một cái đồng loạt dập tắt.

Thời điểm đèn tắt nguyền rủa bộc phát.

Một tiếng kêu đau đớn từ hư vô truyền đến, hồn Viêm Huyền Tử biến mất bị bức bách ra khỏi hư không ở phía xa, vả lại tia sáng không còn rực rỡ nữa, vô cùng ảm đạm, hồn thể và biểu cảm cũng đều mơ hồ.

Càng là thời khắc này, tam đại Thần quyền phía sau Hứa Thanh đồng thời bộc phát, hình thành ba đạo sợi tơ màu vàng, tan vỡ hư vô, tan vỡ vận mệnh, tan vỡ sinh tử, lóe lên lao về phía hồn ảm đạm của Viêm Huyền Tử.

Lấy nhân quả khóa chặt, lấy vận mệnh mà trấn giết, trực tiếp xuất hiện ở bốn phía hồn này.

Ba sợi tơ vàng bỗng nhiên giao thoa, xoắn giết lại.

Bầu trời biến sắc, đại địa nổ vang, hồn Viêm Huyền Tử trực tiếp chia làm mấy phần, đã thành từng điểm ánh huỳnh quang, tiêu tán trong giữa không trung.

Một màn này vô cùng gọn gàng, có thể thấy được sự quyết đoán của Hứa Thanh.

Nhưng Hứa Thanh ra tay vẫn không có kết thúc, hầu như ngay lúc diệt hồn của Viêm Huyền Tử, hắn cất bước đi đến bên cạnh thân thể Viêm Huyền Tử, giơ tay chém xuống.

Viêm Huyền Tử đã mất đi hồn, trở thành cái xác không lập tức bay đầu, thân thể càng là tan vỡ, hóa thành từng khối máu thịt.

Hứa Thanh còn phất tay tung ra một mảnh hỏa diễm màu đen, đốt cháy thân thể vỡ vụn không còn hình dáng.

Mặc dù bởi vì thân thể Viêm Huyền Tử đặc biệt, khó có thể thành tro, nhưng muốn nhờ phần thân thể bị đốt cháy này phục sinh đã không thể nào.

Vả lại sự tình phát sinh quá nhanh, thế cho nên tu sĩ Viêm Nguyệt phía dưới chú ý đến trận chiến bây giờ phần lớn tâm thần hoảng sợ, thần sắc đại biến, rất nhiều người lộ ra ý không cách nào tin.

Nhưng mà đám vương hầu Viêm Nguyệt cùng với cường giả bên trong tộc quần phụ thuộc, còn có ba vị Đại tư quyền, biểu cảm lại không có biến hóa đặc thù, cả đám đều rất bình tĩnh.

Mà Hứa Thanh tương tự không có cảm giác đã đánh chết Viêm Huyền Tử, hắn khẽ cau mày, quay người nhìn khối vụn thân thể Viêm Huyền Tử bị đốt cháy.

Con ngươi trong mắt hắn lập tức co rụt lại.

Chỉ thấy chỗ khối vụn thân thể của Viêm Huyền Tử, trong một cái chớp mắt lại xuất hiện một màn huyễn tượng.

Trong huyễn tượng có lăng mộ, đúng là Đế lăng trong Thần Vực, có thể thấy được thân ảnh Viêm Huyền Tử khoanh chân ngồi trên La Tán cực lớn trong đó.

Trong chớp mắt huyễn tượng mơ hồ, lúc lần nữa xuất hiện lại vẫn tương tự đúng là Viêm Huyền Tử, nhưng hoàn cảnh đã biến đổi, lại xuất hiện bộ dáng của Sơn Hải đại vực.

Sau đó, lại trong thời gian nháy mắt, huyễn tượng xuất hiện những mấy trăm lần, mỗi một lần trong đó đều hiện ra Viêm Huyền Tử…

Chuẩn xác mà nói, là quá khứ các thời kỳ khác biệt của Viêm Huyền Tử.

Là hình chiếu thân ảnh của gã trôi qua mấy trăm cái tiết điểm thời gian.

Hứa Thanh cũng không ra tay ngăn cản, mà ánh mắt chớp động, ngóng nhìn Viêm Huyền Tử không có chút đề phòng tiến hành một màn quỷ dị gần như Thần Thuật.

Mà những thân ảnh huyễn tượng sau khi xuất hiện lại nhao nhao tiêu tán, hóa thành vô số quang điểm, nhanh chóng hội tụ, cuối cùng lại thành một cái vòng tròn thật lớn.

Lực lượng thời gian nồng đậm thình lình bộc phát ở.

Cho đến bảy tám hơi thở sau, thân hình Viêm Huyền Tử xuất hiện ở bên trong biến thành thực chất, đồng thời một bước đi ra khỏi khe hở.

Một khắc hiện thân, máu thịt trôi nổi bốn phía nhao nhao trở thành tro bụi, mà vòng tròn phía sau cũng nháy mắt co rút lại, sau cùng hóa thành một viên hạt châu, rơi vào trong tay Viêm Huyền Tử.

Mà tướng mạo nhìn như không có gì khác nhau cùng lúc trước, nhưng khí chất lại bất đồng, mặc dù trước kia tướng mạo của Viêm Huyền Tử không tầm thường, nhưng cương nghị chiếm đa số, cho nên xưng là tuấn mỹ.

Nhưng hôm nay... . . Chỉ có thể dùng xinh đẹp tuyệt trần để hình dung.

Gã, đã biến thành nàng.

Thân hình cũng là như thế, bộ ngực nhô lên, vòng eo nhỏ đi, hai chân ở bên trong áo bào nhỏ đi và thon thả hơn rất nhiều, không còn cương nghị, bị lãnh diễm thay thế.

Đây chính là bộ dáng đối phương trong trí nhớ Hứa Thanh.

Đám người nháy mắt im lặng, những người biết được thần thông kỳ dị của Viêm Huyền Tử thì không thay đổi sắc mặt, nhưng người không biết được thì lại sững sờ.

Trong đó đội trưởng trừng mắt nhìn, đáy lòng cười hắc hắc.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh giữa không trung như có điều suy nghĩ.

“Đội trưởng từng nói trong Sơn Hải đại vực, trông thấy kẻ này hiện ra một loại đại thần thông gần như Thần Thuật, thuật này kỳ dị, sau khi triển khai giới tính sẽ xuất hiện chuyển biến.”

“Nghĩ đến hẳn chính là thuật này.”

“Thuật này quả nhiên gần như Thần Thuật, có thể từ bên trong thời gian quá khứ luân hồi mà ra, vả lại sau khi xuất hiện tu vi và chiến lực vẫn bảo trì đỉnh phong giống như trước.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, cân nhắc phương pháp đánh chết, Viêm Huyền Tử đi ra từ bên trong vòng tròn ngóng nhìn Hứa Thanh, đáy lòng thầm than đáng tiếc.

Vừa rồi lúc nàng triển khai thần thông vốn có thể thành công nhanh hơn, nhưng bị nàng cố ý thả chậm tốc độ, muốn đợi Hứa Thanh ra tay.

Một khi Hứa Thanh ra tay, nàng có thể thuận thế kéo hắn vào bên trong thần thông của mình, từ đó nhiễm lực lượng này vào trên người đối phương.

Khiến cho toàn bộ kinh khủng trong trí nhớ của đối phương đều thành ma ám, từ đó nổi lên ma hỏa, đốt cháy thân hồn.

Chương 2068: Ta sẽ tiếp tục vô địch (2)

“Đáng tiếc công pháp truyền thừa của ta chỉ có Bất Tử Quyển cùng với non nửa bộ Tuyên Cổ Quyển, thiếu đi Trường Sinh Quyển cùng với nửa sau Tuyên Cổ Quyển.”

“Mà Bất Tử Quyển cũng có chút không trọn vẹn, tuy bị ta lấy thuật chiết tác bổ sung, nhưng cuối cùng dẫn đến Tuyển Cổ Khai Kinh có khuyết điểm.”

“Nhưng mà chỉ cần Hứa Thanh không phá vỡ Luân Hồi Quá Khứ Kinh của ta, trận chiến này ta cũng không phải là không thể thắng!”

Nghĩ tới đây, trong mắt Viêm Huyền Tử tái khởi chiến ý, trong lúc cất bước vung tay phải lên, hạt châu bổn mạng trong tay lập tức lập lòe, lại xuất hiện hơn mười vòng tròn giống vừa xong như đúc ở bốn phía.

Sau đó từng đạo thân ảnh, rõ ràng nhanh chóng lao ra từ bên trong vòng tròn.

Đều là Viêm Huyền Tử.

Mặc dù tu vi tồn tại chênh lệch cùng bản thể, nhưng giữa nhau có thể tùy tâm niệm dời đi, phối hợp với nhau huyền diệu phi phàm.

Bây giờ sau khi xuất hiện, theo chiến ý Viêm Huyền Tử bộc phát, những thân ảnh quá khứ của nàng đồng dạng bốc lên khí tức, từ bốn phương bỗng nhiên đánh tới phía Hứa Thanh.

So sánh với lúc trước khí thế chẳng những không giảm, ngược lại càng mạnh hơn.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, bỗng nhiên giơ tay phải lên nhấn về phía trước, Vận Rủi thần quyền biến thành tơ vàng sau lưng lập tức nháy mắt tan biến, lấy phương thức huyền diệu khó có thể giải thích xuất hiện ở trong vận mệnh của Viêm Huyền Tử.

Lực lượng Vận Rủi nháy mắt nhập vào trong mệnh cách.

Trong thời gian ngắn đã ảnh hưởng đến.

Chỉ thấy vẻ mặt những thân ảnh quá khứ của Viêm Huyền Tử đều có chỗ biến hóa, có lúc đang vọt tới trước người đột nhiên xuất hiện vết nứt không gian, như một cái miệng lớn thôn phệ.

Có thì là thân thể tản ra ánh sáng, không hiểu sao tu vi xuất hiện hỗn loạn.

Còn có người càng thêm khoa trương, đang vận hành thần thông lại xuất hiện cản trả.

Có mấy người khác rõ ràng xuất hiện dấu hiệu thần niệm hỗn loạn, liên hệ cùng bản thể Viêm Huyền Tử cũng lúc có lúc không.

Càng có người hai mắt đỏ thẫm lại chuyển biến phương hướng, tự giết lẫn nhau.

Một màn vô cùng quỷ dị khiến cho tâm thần toàn bộ tu sĩ nhìn thấy đều lật lên sóng lớn, bên trong đám vương hầu cũng có người than nhẹ.

“Lực lượng Vận Rủi.”

Vẻ mặt của Viêm Huyền Tử cũng biến hóa, nhưng nàng biết rõ bây giờ không phải thời điểm suy tư, vì vậy bảo trì chiến ý đỉnh phong, bay thẳng đến Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh như băng, mặc dù trong trận chiến này đã nhìn thần thông của Viêm Huyền Tử không sai biệt lắm, nhưng đây cũng không phải là mong muốn của hắn, từ đầu đến cuối hắn không thay đổi ý nghĩ, đều là tốc chiến tốc thắng.

Hồn đối phương đã là chỗ sơ hở, như vậy tự nhiên phải tiếp tục nhằm vào.

Vì vậy sau Vận Rủi, Độc Cấm thần quyền bên cạnh Hứa Thanh bỗng nhiên bốc lên, nháy mắt hình thành khói đen ngập trời, trong lúc sương mù cuộn mình truyền ra một tiếng rống kinh thế.

Thân ảnh Minh Phỉ to lớn như ẩn như hiện ở, như Thần Linh uy áp thiên địa.

Con mắt lóe lên, nhìn Viêm Huyền Tử đã tới gần Hứa Thanh khoảng 100 trượng.

Lục Uế bỗng nhiên giáng xuống.

“Nhất Uế Thần Hỏa bốc khói uẩn tạp, không thanh khiết.”

Giọng của Hứa Thanh như lệnh truyền ra từ trong miệng Minh Phỉ, càn khôn giống như hợp nhất, thành âm thanh đại đạo.

Lời nói vừa ra, toàn thân Viêm Huyền Tử chấn động, vô số tạp chất lăng không xuất hiện trong người, trở thành vô số điểm đen lan tràn toàn thân toàn bộ mặt.

Kịch biến bất thình lình khiến cho thân thể của nàng chấn động.

“Nhị Uế thần hồn nổi dục uẩn phàm, mất toàn tri.”

Lời nói Hứa Thanh băng hàn tựa như thiên âm, vẻ mặt Viêm Huyền Tử đại biến, toàn bộ cảm giác nháy mắt tan biến.

“Tam Uế thần khu có thôi có hủ, không vĩnh hằng.”

Toàn bộ điểm đen hư thối, trong chớp mắt Viêm Huyền Tử đã người không ra người quỷ không ra quỷ, máu thịt trên người tróc ra, xương cốt đang mục nát.

“Tứ Uế điện thờ long đong mất ánh sáng rực rỡ, đoạn hương hỏa.”

Đạo cơ sụp đổ, trong miệng Viêm Huyền Tử phát ra tiếng kêu rên, tu vi rung động lắc lư.

“Ngũ Uế thần tính có uế vô trí, rơi vị cách.”

Lực lượng ẩm diệt tận diệt linh hồn dựng lên.

“Lục Uế thần mệnh sinh trớ toi mạng, diệt Thần nguyên!”

Hứa Thanh trong mắt sát cơ bộc phát, thanh âm như lôi đình, chữ chữ động trời, từng câu giật mình kiếp thế.

Lục Uế lần đầu lập lòe ở Vọng Cổ.

Dưới lực lượng đó, thân thể Viêm Huyền Tử lập tức toái diệt, linh hồn nháy mắt thành tro bụi, thân ảnh quá khứ ở bốn phía không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ tản đi.

Mà đúng lúc này, lực lượng thời gian lần nữa bộc phát, từng màn huyễn tượng lần nữa xuất hiện, mắt thấy Viêm Huyền Tử vẫn muốn triển khai thần thông bí pháp lúc trước, vẻ mặt Hứa

Thanh băng hàn.

Lúc trước hắn đang tìm kiếm phương pháp phá giải, và đã tìm được!

Không cần phải từ từ mài mòn rồi lần lượt chém giết, hắn muốn một lần duy nhất. . . . . phá vỡ bí pháp.

Giờ phút này tay phải vừa giơ lên hạ xuống, Tử Nguyệt thần quyền phía sau lập tức lập lòe, hình thành một vòng Tử Nguyệt, ánh trăng chiếu xuống, chiếu tới phía trên huyễn tượng Viêm Huyền Tử, cũng chiếu vào trong vận mệnh của nàng.

Vì vậy, xuất hiện trong huyễn tượng đều đã có ánh trăng màu tím.

Ánh trăng dung nhập vào trong tất cả quá khứ của Viêm Huyền Tử, không chỗ nào không có.

Giờ khắc này tất cả có liên quan đến Viêm Huyền Tử lấy ánh trăng làm dẫn, hiện ra ở trong lòng Hứa Thanh, gần như toàn tri!

Viêm Huyền Tử còn muốn vùng vẫy, Hứa Thanh lắc đầu, trong cơ thể nháy mắt vang lên tiếng kiếm minh, một đạo hàn quang lấy Đế ý vô thượng, lấy thế khai thiên xông ra từ trong cơ thể hắn.

Bầu trời biến sắc, bạch hồng diệu thế.

Đó là một đạo kiếm ảnh!

Chính là Đế Kiếm trong cơ thể Hứa Thanh!

Hắn lấy hồn Bắc Đế cầm chặt kiếm của Chấp Kiếm Đại Đế trong người ra sử dụng, mặc dù vẫn không thể đưa kiếm thực ra bên ngoài, nhưng lại có thể hình thành kiếm ảnh.

Lấy ánh trăng Tử Nguyệt làm dẫn, một kiếm hạ xuống!

Một kiếm này có thể diệt luân hồi, có thể chém quá khứ, có thể đoạn hiện tại.

Bên trong huyễn tượng, trong một cái chớp mắt toàn bộ Viêm Huyền Tử phun ra máu tươi, vẻ mặt điên cuồng.

Giờ phút này toàn bộ đám người bát phương xôn xao, từng vương hầu đều động dung.

Ánh mắt của ba vị Đại tư quyền cũng đều bỗng nhiên chớp động, thân ảnh thiếu niên trong đó tan biến, lúc xuất hiện thình lình đã ở bên trong toàn bộ huyễn tượng quá khứ của Viêm Huyền Tử, cũng xuất hiện ở trước kiếm ảnh trong huyễn tượng, giơ tay lên muốn ngăn cản kiếm ảnh chém xuống vô số quá khứ.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, thoáng trầm ngâm, sau đó bỗng nhiên hất tay áo lên, Đế Kiếm khí thế huy hoàng lại bỗng nhiên tan biến.

Kiếm ảnh không chém xuống mà tự động tản đi, khí tức thiên địa bình phục như thường.

Hứa Thanh bình tĩnh chắp tay, cúi đầu với thiếu niên Đại tư quyền, sau đó không để ý tới nữa, cất bước đi về phía đám người, đứng ở bên cạnh đội trưởng.

Mà giờ khắc này theo màn trời khôi phục, theo kiếm ảnh bên trong huyễn tượng của Viêm Huyền Tử biến mất, bí pháp của Viêm Huyền Tử rốt cuộc hoàn thành, sau khi lại hình thành thân hình, nàng lặng lẽ đứng ở nơi đó, vẻ mặt phức tạp nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh.

“Ta thua rồi, tương lai ta cam nguyện chết thay cho ngươi một lần!”

Nói xong nàng giơ phải lên nhấn một cái vào mi tâm, bức ra một giọt hồn huyết đưa thẳng đến Hứa Thanh.

Hứa Thanh giơ tay lên tiếp nhận, không nói gì.

Về phần vị thiếu niên Đại tư quyền đứng bên cạnh Viêm Huyền Tử, giờ phút này ánh mắt thâm sâu, ngóng nhìn Hứa Thanh, trầm thấp mở miệng.

“Toàn tri?”

Hứa Thanh nghe vậy lắc đầu.

“Cũng không phải là toàn tri, chỉ là toàn tri đối với nàng.”

Lời này vừa nói ra, bát phương trầm mặc.

—-

Cảm ơn các đạo hữu đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Mong mọi người hãy cùng để lại bình luận hoặc đánh giá truyện, để truyện tăng nhân khí hơn.

Chương 2069: Chủ nợ thức tỉnh (1)

Mộng Lưu đại vực, là một trong năm vực nằm ở biên giới Đông Nam của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Vực này kỳ dị, có khi non xanh nước biếc, có khi khắp nơi tạp chất, núi nước đen xì.

Về phần nguyên do, là quỷ vân bay trong vực dẫn đến.

Mây nơi đây cũng không phải là nhiều đóa, mà là liên miên không dứt, tựa như trời trong thiên địa, lại như sông lớn biển cả, chảy xuôi bốc lên trên màn trời.

Lúc màu sắc của mây là màu trắng, đại địa dưới mây là một mảnh đất phồn vinh rực rỡ, mà một khắc thành màu đen, yêu quái nổi lên bốn phía, dị chất xâm nhập vạn vật.

Một màn như thế là đặc thù biến hóa tự nhiên của vực này, cũng là do khí hậu gây ra.

Tộc quần nơi đây được xưng là Mộng Vân.

Giờ phút này, trong lúc trên bầu trời mây màu trắng chảy xuôi, một chiếc pháp chu đặc thù bay vọt qua.

Bề ngoài của háp chu vượt qua suy nghĩ thông thường, cũng không phải là hình thuyền mà là hình người.

Đó là một bà lão mặc áo đen, vô số xúc tu tản ra chập chờn vũ động, thân ảnh cao lớn như ẩn như hiện trong mây mù.

Nếu như phàm tục nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng Thần Linh đang đi tuần tra.

Mà ở đỉnh đầu của bà lão như Thần Linh có hai người đang khoanh chân ngồi.

“Tiểu Thanh à, vực này thế nào, ta nói cho ngươi biết, nơi đây có một cái truyền thuyết.”

“Truyền thuyết rằng vào một số năm trước, có một con Thần Ngưu lúc đi ngang qua nơi đây đã ngủ một giấc, làm một cái mộng đẹp, lúc thức tỉnh lại hắt hơi một cái, vì vậy phun mộng đẹp ra ngoài, hình thành vô số sương mù, hóa thành tầng mây.”

“Từ đó về sau mảnh đại vực này đã xuất hiện Mộng Vân.”

Người nói chuyện là một thanh niên tướng mạo bình thường, chỉ có ánh mắt sáng ngời bất phàm, bên trong vẻ thâm sâu đồng thời tựa như vòng xoáy có thể thôn phệ hết thảy.

Tóc y lộn xộn, hình tượng cũng không tốt, thế nhưng toàn thân trường bào đỏ thẫm rực rỡ khiến cho y ngồi ở trên đó cực kỳ đẹp, rất là chói mắt.

Dường như bất luận ánh mắt nào từ bên ngoài nhìn đến đều sẽ lập tức bị y thu hút.

Dẫu sao không chỉ áo bào là màu đỏ, mà giày và quần cũng là như thế, cả người y cũng đỏ rực.

Mà vẻ mặt của y đang rất đắc ý, đang ngạo nghễ mở miệng với thanh niên khác bên cạnh.

Thanh niên bên cạnh lại trái ngược với hình tượng của y, quần áo chỉ là thanh sam tầm thường, thoạt nhìn cũng không phải là xa hoa mà rất thanh lịch.

Nhưng ở dưới gương mặt tuấn mỹ tuyệt thế giống như hết thảy vật trên thế gian đều chỉ là phụ gia trên người hắn, không dám cũng không thể tranh đua phát sáng chút nào.

Giờ phút này hắn mở mắt ra, nhìn thanh sơn lục thủy hiếm thấy phía dưới một chút.

“Truyền thuyết này là đại sư huynh ngươi năm đó ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tự mình bố trí vả lại chủ động truyền lưu ra phía ngoài đúng không?”

Giọng nói trong sáng rất là dễ nghe.

Hai người này tự nhiên là từ Nhị Ngưu cùng Hứa Thanh rời khỏi Thần Sơn, đang trở về nhân tộc.

Nghe lời Hứa Thanh, đội trưởng cười hắc hắc, ngẩng đầu nhìn về phía đường chân trời xa xa, duỗi lưng một cái.

“Không sai, cái ta muốn nói đó là một cái đạo lý thiên địa, đó chính là... . . chân tướng lịch sử, cũng cần phải tân trang một chút!”

Vẻ mặt đội trưởng lần nữa xuất hiện nét ngạo nghễ.

“Ví dụ như một số năm sau, lịch sử làm sao ghi chép việc chúng ta đi tới Viêm Nguyệt lần này, lại thế nào ghi chép chúng ta lập nhiều đại công tuyệt thế vì nhân tộc!”

“Ta cũng đã nghĩ kỹ, có lẽ lịch sử sẽ ghi chép như sau.”

Hai mắt đội trưởng sáng lên, nói tiếp.

“Lịch Huyền Chiến năm 2939, tuyệt thế anh hùng nhân tộc Trần Nhị Ngưu và Hứa Thanh, quét ngang các thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên, đoạt danh xưng Đại Huyền Thiên, danh truyền Vọng Cổ.”

“Càng trong buổi lễ chí cao của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, để cho tam Đại ti quyền của Viêm Nguyệt hạ chỉ tộc quần phụ thuộc lui binh, từ nay về sau 1000 năm không được xâm nhập lãnh thổ nhân tộc chút nào, càng một lời quyết định số phận Hắc Thiên tộc!”

“Nhân tộc có hai người tuyệt thế này là may mắn của cả tộc, là khí vận của Vọng Cổ một lần chuyển dưỡng cho nhân tộc, là vận khí Vọng Cổ vẫn còn hữu lực chứng minh nhân tộc.”

Đội trưởng mạnh miệng.

Thần sắc Hứa Thanh cổ quái, không nói gì, mặc dù đội trưởng nói rất khoa trương, nhưng cũng hoàn toàn chính xác không sai biệt nhiều so với tình huống thực tế.

Trong buổi lễ long trọng của Viêm Nguyệt, mặc dù hai người bọn họ sớm rời lễ, nhưng sau khi đánh bại Viêm Huyền Tử, hắn thân là Đại Huyền Thiên đã đưa ra yêu cầu của mình với ba vị Tư quyền.

Đây là ban thưởng thân là Huyền Thiên, có thể đưa ra một cái yêu cầu với Tư quyền.

Mục đích Hứa Thanh đến Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng chính là điều đó.

Vì vậy, dưới ý chí của ba vị Tư quyền Viêm Nguyệt Huyền Thiên, tộc quần phụ thuộc giao chiến cùng nhân tộc lui quân, còn có cuộc chiến bên trong Hắc Thiên vực, một phương Viêm Nguyệt cũng tương tự không tham dự nữa.

Việc này thuận lợi đến mức khiến Hứa Thanh cũng có chút ngoài ý muốn, dẫu sao đây là chiến tranh, không phải trò đùa.

Vốn vì điều này hắn đã chuẩn bị cả những phương án khác.

“Đại sư huynh, cuối cùng ta có cảm giác chuyện Viêm Nguyệt lui quân, hình như vốn chính là việc bọn họ sẽ làm, sự xuất hiện của chúng ta chẳng qua là để cho việc này có lý do danh chính ngôn thuận cùng với kết thúc nhanh hơn mà thôi.”

Hứa Thanh nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng nghe vậy khoát tay chặn lại.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì, mặc kệ có phải hay không, dù sao vinh quang thuộc hết về chúng ta là được.”

Hứa Thanh nở nụ cười, hắn cảm thấy đội trưởng nói có đạo lý, nếu như không tìm được nguyên nhân, như vậy thay vì suy nghĩ nhiều, không bằng cứ quăng qua một bên, chỉ cần kết quả tốt đó chính là tốt.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh cúi đầu nhìn về phía bóng đen bị ánh sáng chiếu ra trước mặt mình.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua mây mù, tung bay phía sau hắn, chiếu ra bóng ở trước người hắn, tuy có hơi mơ hồ, nhưng cảm xúc chấn động cẩn thận truyền ra từ bên trong vẫn bị Hứa Thanh cảm giác rõ ràng.

Nó đang giải thích, một bộ ngôn từ hỗn loạn bởi vì không muốn làm cho chủ nhân của mình lo lắng quá mức, cho nên một mực giả chết.

Chương 2070: Chủ nợ thức tỉnh (2)

Tiểu Ảnh thức tỉnh từ năm ngày trước, sau đó giả chết một nén nhang đã bị Hứa Thanh phát hiện.

Vốn dĩ Hứa Thanh cũng cho rằng nó thật sự đã chết rồi.

Dẫu sao lúc ấy trong Sơn Hải đại vực vì lấy ra Cửu Lê, Ảnh Tử đã nhận lãnh cơn diệt sạch, sau cùng càng là ý chí cũng tiêu tán, giống như ngủ say, cũng tựa như tử vong.

“Sinh mệnh cũng rất cứng cỏi.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, cũng khá là vui vẻ đối với việc Ảnh Tử khôi phục, vì vậy trên mặt nở nụ cười.

Nhưng lão tổ Kim Cương Tông hẳn là không vui, mà bản thân Ảnh Tử có lẽ nửa vui nửa buồn.

Vui sướng chính là mình sống, sầu lo chính là tương lai nhất định còn có thêm nhiều chuyện nguy hiểm như vậy…

Nhưng nó không dám biểu hiện ra, chỉ có thể cẩn thận bày ra cảm xúc vui vẻ, tiếp đó càng thêm thận trọng truyền ra lại một cỗ cảm xúc chấn động.

“Chủ… . Đáp ứng… . . Xích Mẫu… . . Máu thịt?”

Nụ cười của Hứa Thanh trì trệ.

Tiểu Ảnh có chút run rẩy lên.

…

Cùng lúc đó, trong khi Hứa Thanh cùng đội trưởng bay nhanh về phía khu vực nhân tộc, sự tình về Hứa Thanh trở thành Đại Huyền Thiên lấy tốc độ nhanh hơn, từ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc truyền khắp toàn bộ Vọng Cổ.

Thật sự là bây giờ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bởi vì ba Thần thành tựu Vô Hạ, do đó được các phương vô cùng để ý, dẫu sao đây cũng liên quan tới biến hóa bố cục tương lai của Vọng Cổ.

Vì vậy, nhất cử nhất động của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tự nhiên sẽ được chú ý.

Mà vào thời điểm này lựa chọn ra Đại Huyền Thiên, tất nhiên sẽ rất được coi trọng.

Nhất là Đại Huyền Thiên vậy mà lại là nhân tộc, bất kể là trùng hợp hay không, việc này đều làm cho người khác suy nghĩ sâu xa.

Và quan trọng nhất là trong mắt cường giả các phương, họ lập tức nhìn ra tên nhân tộc nọ chính là người đã dám tham lam máu thịt Tàn Diện Thần Linh, kể từ đó chấn động lại càng thêm to lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tộc mạnh các phương đại lục Vọng Cổ cũng bắt đầu sưu tập tin tức về Hứa Thanh cùng Trần Nhị Ngưu, mà tên của bọn hắn cũng khắc sâu lưu trong lòng vô số cường giả.

Nhân tộc, cũng là như thế.

Không đợi Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu trở về, bên trong Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, sự tình về hai người bọn họ giống như phong bạo truyền đến, toàn bộ Thiên Vương, toàn bộ Thiên Hầu, toàn bộ đại thần, nhao nhao chấn động tột cùng.

Những hoàng tử hoàng nữ càng là như vậy.

“Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.... Đại Huyền Thiên!”

“Trong lịch sử Viêm Nguyệt, lần đầu tiên có một vị Đại Huyền Thiên là nhân tộc!”

“Đây.... Đây cũng quá đã qua không thể tưởng tượng nổi!”

“Hứa Thanh đánh một trận cùng thiên kiêu đệ nhất Viêm Nguyệt, nếu không phải Tư quyền ra tay, thiên kiêu đệ nhất đó nhất định bại vong!”

“Hứa đại nhân đưa ra yêu cầu, để cho Viêm Nguyệt lui binh, Hắc Thiên tộc thuộc về nhân tộc!”

“Tuyệt thế thiên công!!”

bachngocsach.vip

Bọn họ đại đều biết Hứa Thanh, mà đối với Nhị Ngưu thì lạ lẫm, mà trong tin tức truyền đến, rõ ràng người được gọi Nhị

Ngưu cũng không phải là nhân vật chính, cho nên hơn phân nửa chú ý đều đặt ở chỗ Hứa Thanh.

Giật mình hoặc không cách nào tin, đủ loại cảm xúc nhanh chóng bốc lên trong khu vực nhân tộc.

Bên trong Thái Học cũng là như thế.

Dị Tiên Lưu vốn đã quật khởi, bây giờ dưới thanh danh cực lớn của Hứa Thanh cũng hưởng thụ tiền lãi, tái khởi thời kỳ đỉnh phong trong đỉnh phong, toàn bộ học sinh Dị Tiên Lưu đều kích động.

Mà người càng phấn khởi hơn so với bọn họ, chính là các Chấp Kiếm Giả của Phong Hải Quận đi theo Hứa Thanh đến Hoàng Đô.

Vinh quang Hứa Thanh tạo thành tia sáng, chiếu rọi bát phương, rực rỡ ở trên người bọn họ, khiến cho áp lực của bọn họ bởi vì Hứa Thanh mất tích trong những ngày qua quét bay sạch sẽ.

Cái loại cảm giác vinh dự cũng cực kỳ mãnh liệt trên người từng tu sĩ Phong Hải Quận trong Hoàng Đô.

Nhất là Ninh Viêm càng là phấn khởi không thôi, gã biết quá rõ công lao của Hứa Thanh có ý nghĩa thế nào đối với mình.

Mà bây giờ 12 cây hương ngoài Hoàng Đô, một cây của gã mặc dù không phải thiêu đốt nhanh nhất, thế nhưng cũng không khá khẩm gì, cũng may bởi vì nguyên nhân chiến tranh, việc lựa chọn Thái tử kéo dài đến sau khi chiến tranh.

Cho nên giờ phút này gã vô cùng chờ mong Hứa Thanh trở về.

Mà Khổng Tường Long sau khi biết được tin của Hứa Thanh thì lập tức cười to vài tiếng, vui vẻ vì Hứa Thanh và cũng vì Phong Hải Quận.

Y biết mình không cách nào đuổi theo Hứa Thanh rồi, nhưng y cũng có con đường của riêng mình.

Trong những ngày Hứa Thanh rời khỏi, Cung chủ Chấp Kiếm Cung Lý Vân Sơn cùng đi Hoàng Đô đã toàn lực tài bồi y, hiển nhiên vị trí Cung chủ Chấp Kiếm Cung Phong Hải Quận này, toàn bộ lão nhân đều hy vọng là hậu nhân của lão Cung chủ tới tiếp nhận.

Mặc dù Ngô Kiếm Vu cũng phấn khởi, nhưng ít nhiều vẫn còn có chút ê ẩm, mà vì để cho biểu hiện của mình và những người khác tương tự, vì vậy đã chuyên môn viết một bài thơ.

“Khai thiên tích địa cả đời Thanh, muôn đời bầy tộc ai may mắn, Huyền Thiên vốn nên còn có ta, thế nhưng Ngưu tặc đã đoạt trước.”

Trong thời khắc này, bài thơ trên cũng được âm thầm lưu truyền ra.

Mà trong nhóm người Phong Hải Quận, có một vị nữ tử có quan hệ cực kỳ đặc biệt đối với Hứa Thanh, nàng đang ngồi ở trong lầu các, tay ngọc thon nhỏ cầm lấy ngọc giản khẽ cười.

Khí chất của nàng cao quý, khuôn mặt như đồ sứ tinh xảo, da thịt trắng nõn không tỳ vết, lông mày như núi xa, mắt giống như làn thu thủy, mũi cao thẳng môi hồng răng trắng.

Dáng người thướt tha dáng điệu uyển chuyển, như là dương liễu phù phong, mọi cử động tràn đầy nữ ôn nhu uyển chuyển.

“Tiểu gia hỏa, trưởng thành rồi.”

Nàng nháy đôi mắt đẹp, giơ tay lên ăn một khối bánh ngọt để trước mặt.

…

Mà bây giờ, Hứa Thanh cùng đội trưởng đã rời khỏi biên giới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, bước vào Liêu Huyền quận.

Một mùi máu tươi nồng đậm nương theo dị chất, tràn ngập giữa thiên địa quận này.

Chương 2071: Phong đạo hữu đa nghi (1)

“Có chút không đúng.”

Trên không trung Liêu Huyền quận, một khắc Đại Dực của Hứa Thanh tiến vào, theo nồng đậm máu tanh phiêu tán, hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Nhị Ngưu nguyên bản cà lơ phất phơ thì thần sắc khẽ cũng động, thì thào nói nhỏ.

“Mùi máu tanh thật nồng đậm, ít nhất phải chết trăm vạn sinh linh trở lên mới có thể hội tụ nhiều như thế.”

“100 vạn?” Trong lòng Hứa Thanh dâng lên cảnh giác, đảo mắt nhìn qua bốn phía, sau đó nhìn tới phương xa.

Hai năm trước bọn họ đi tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng không phải là con đường này, sở dĩ khi trở về lựa chọn đi qua đây là bởi vì cẩn thận, cho nên trước mấy ngày mới quyết định.

Hứa Thanh và đội trưởng còn riêng phần mình tổng hợp một chút tin tức đối với khu vực này, vì thế cũng coi như có chỗ hiểu biết đối với quận này, biết rõ ở biên giới của quận rải rác cư trú một vài tộc quần.

Những tộc quần đó bởi vì sinh tồn ở khu vực giảm sốc của hai tộc, ngày bình thường cũng luôn chú ý cẩn thận, cũng có cung phụng đối với nhân tộc cùng Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Nhưng khí tức máu tanh bây giờ để cho đáy lòng của hai người bọn hắn có chút trầm xuống.

“Không biết kẻ hình thành máu tanh như vậy là hung thú, hay là những tộc quần nơi đây.”

Hứa Thanh trầm ngâm, liếc mắt cùng đội trưởng, cả hai đều nhìn ra ngưng trọng trong mắt đối phương.

Bất kể kẻ đã hình thành mùi huyết tinh là hung thú hay là tộc quần, đều nói rõ Liêu Huyền quận xuất hiện kịch biến, trở nên không an toàn.

“Không phải là Thần Linh hoặc lão gia hỏa nào đó dự định ăn cướp chúng ta ở trong đây đấy chứ?”

Đội trưởng cảnh giác.

“Nếu thật là như thế chúng ta không thể nào vừa vào đây đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm được, việc đánh rắn động cỏ như vậy không giống thủ đoạn của Thần Linh.”

Hứa Thanh trầm ngâm, trầm thấp mở miệng.

Nếu thật sự là phục kích, tự nhiên phải có chỗ ẩn nấp, hoặc là bây giờ sẽ có cấm chế nào đó bộc phát mới đúng.

Nhưng bây giờ ngoại trừ máu tanh ra, hết thảy như thường.

Đội trưởng nghe thấy cũng gật đầu nhẹ.

“Cũng không giống cách làm của những lão gia hỏa kia, quá thô ráp.”

Hai người thương nghị một phen, đội trưởng cho rằng có thể đi về phía trước, nhưng sau khi Hứa Thanh trầm ngâm quyết định lách qua quận này.

Tuy rằng đã đi đến đây nếu muốn quay lại thay đổi lộ tuyến trở về nhân tộc sẽ phải lượn quanh một vòng, hao phí thời gian không nói, chỉ sợ mức độ nguy hiểm cũng sẽ do thời gian chuyển dời mà gia tăng.

Vả lại nơi đây cách khu vực nhân tộc không xa, lấy tốc độ của bọn hắn nhiều nhất bảy ngày là có thể đến.

Nhưng mà nếu như phát hiện không bình thường, với tính cách của Hứa Thanh tự nhiên sẽ không đâm đầu chui vào.

Cho nên bọn họ đã tổng hợp ý kiến, đầu tiên là bay nhanh rời khỏi Liêu Huyền quận, sau đó từ một phương hướng khác đi bên ngoài Liêu Huyền quận, chuẩn bị dùng nhiều gấp hai ba lần thời gian, lượn quanh một vòng nhỏ cẩn thận tiến về phía trước.

Mà trong lúc Hứa Thanh và đội trưởng lựa chọn rời đi, một khu vực cách vị trí bọn họ một chút phạm vi đồng thời tồn tại một tòa thành trì dị tộc.

Tòa thành thuộc về một tiểu tộc, bốn phía bị phong ấn, trong đó là một mảnh vô tận thê thảm, khắp nơi thi hài, máu tươi lan tràn đầy mặt đất thành trì.

Tử vong cực nhiều, vô cùng kinh sợ.

Mà giữa không trung, vẻ mặt của mấy vị cường giả tộc này đều vô cùng hoảng sợ và lo lắng, càng có tuyệt vọng.

Thứ giao thủ cùng bọn họ là từng đoàn từng đoàn trùng vân, do từng con ngô công màu đen lớn bằng một cánh tay tạo thành, phần lưng của những con ngô công đều có đồ đằng mặt quỷ.

Mỗi con đều rất hung tàn, âm thanh gầm thét hội tụ cùng một chỗ, bén nhọn tột cùng.

Số lượng cực nhiều không dưới mấy vạn.

Dưới chúng nó vây công, những tộc lão tu vi Quy Hư căn bản không cách nào kiên trì quá lâu, rất nhanh đã có một vị tu vi khô kiệt, bị một đám độc trùng nhào tới chui vào thân thể thê lương mà chết.

Ở bầu trời phía trên bọn họ có hai thân ảnh đang đứng.

Một nam một nữ, chính là thanh niên họ Phong cùng với vị nữ tử tên là Lan Dao từ trên trời phủ xuống lúc trước.

“Phong đạo hữu nuôi dưỡng những con Quỷ Linh Huyền Ngô này cũng thật phi phàm, nhìn bộ dáng của bọn nó, sợ là không mất quá lâu sẽ có thể tiến hóa thành Thiên Ngô.”

Lan Dao nhàn nhạt mở miệng.

Thanh niên họ Phong nghe vậy cười một cái.

“Lan đạo hữu khen trật rồi, những thứ Huyền Ngô này muốn tiến hóa, không tốn mấy trăm năm căn bản không thể nào, coi như là.. . . . Hả?”

Không đợi thanh niên họ Phong nói xong, thần sắc bỗng nhiên khẽ động ngóng về nơi xa xăm.

Trong mắt Lan Dao lóe lên quang mang âm u nhỏ không thể điều tra, nhẹ giọng mở miệng.

“Phong đạo hữu, có phát hiện gì sao?”

“Không có gì, ta nghĩ chắc là Lan đạo hữu cũng đã phát hiện rồi đúng không, lúc trước Phong mỗ xuất phát từ cẩn thận, thu xếp một chút Hư Vô Nhãn đến từ Thánh địa, trong tộc của ta thì mắt này cũng là bí bảo, mặc dù công hiệu khác thông thường, nhưng trên phương diện ẩn nấp cực kỳ đặc thù, nguồn gốc tới từ Hư Không Thú, thuộc về vật ngoài Vọng Cổ, không có ở bên trong quy tắc giới này, không phải người từ ngoài đến không thể xem xét.”

“Mà vừa rồi thông qua một cái Hư Vô Nhãn ở xa dò xét, có hai tên tu sĩ bản thổ xuất hiện.”

Thanh niên họ Phong nheo mắt lại, chậm rãi nói.

“Nhưng mà hai tên này cũng cẩn thận không có xâm nhập mà lựa chọn rời khỏi, nếu như thế ta cũng lười phân tâm đi chặn đường bọn họ, bây giờ vẫn là lấy trù bị chuyện lớn làm trọng, coi như bọn họ gặp may mắn.”

Lan Dao mỉm cười.

“Phong đạo hữu hành động nghiêm túc như vậy, có vẻ lời nói kích Nguyệt Đông rời đi lúc trước hoàn toàn đúng là không phải nói đùa.”

Thanh niên họ Phong từ chối cho ý kiến, Lan Dao chớp mắt cũng không hỏi thêm gì nữa.

Về phần Hứa Thanh và Nhị Ngưu bị bọn họ đàm luận bây giờ đã rời khỏi Liêu Huyền quận, càng là trong lộ trình tiếp theo, Đại Dực hình thái bà lão cũng bị Hứa Thanh bấm niệm pháp quyết biến thành mơ hồ, triển khai toàn bộ lực lượng ẩn nấp, tốc độ cũng nhanh thêm vài phần so với lúc trước.

Im hơi lặng tiếng bay nhanh trên màn trời.

Mùi huyết tinh quả nhiên không còn, nhưng sự cảnh giác của hai người không giảm đi, cứ như vậy mấy ngày trôi qua, một đường bình an vô sự, mắt thấy cách khu vực nhân tộc còn lại ba ngày đường.

Nhưng vào lúc này nơi chân trời xa bốc lên sương đỏ, khí tức máu tanh lại lần nữa chiếu vào trong cảm giác của hai người.

Vả lại rõ ràng cho thấy vừa mới hình thành không lâu, giờ phút này đang lan tràn.

Sắc mặt Hứa Thanh lập tức âm trầm, trong mắt đội trưởng cũng lập lòe quang mang hung ác.

Hai người tự mình vận hành tu vi hội tụ hai mắt, nhìn về phía huyết vụ.

Trong mắt đội trưởng tản ra lam mang, hai mắt Hứa Thanh thì là đen nhánh nội liễm, ánh mắt hai người đều có đủ lực lượng xuyên thủng, phá vỡ sương mù cản trở, thấy được một màn địa ngục trong sương mù.

“Thứ đó là… .” Đội trưởng đang nói dừng lại, giọng nói kinh ngạc.

Hứa Thanh cũng nhíu mày.

Dưới ánh mắt của bọn họ xuyên thủng, nhìn thấy đầu nguồn sương mù đó là một tòa thành của một tiểu tộc.

Tòa thành bị huyết vụ lượn lờ, trong thành lặng ngắt như tờ, không có bất kỳ sinh cơ tồn tại, có thì là vô số thi hài chồng chất thành 99 tòa tháp cao bằng hài cốt.

Mỗi một tòa tháp đều là gần vạn thi hài.

Tiểu tộc đã bị người ta đồ sát, chồng chất thành 99 tòa tháp cao, vả lại con mắt thứ ba trong mi tâm từng tộc nhân đều bị móc ra.

Máu tanh nồng đậm cũng chính là từ trên thân người của tiểu tộc ba mắt đó tràn ra, sau đó hội tụ cùng một chỗ mới tạo thành huyết vụ như vậy.

“Huyết tế!”

Đội trưởng thì thào.

“Hồn của bọn họ đều đã bị kéo ra, loại phương pháp huyết tế như thế không giống như là tế tự Thần Linh, càng giống là luyện chế dị bảo uy lực kinh người nào đó.”

Chương 2072: Phong đạo hữu đa nghi (2)

Hứa Thanh đảo mắt qua tòa thành, trầm giọng mở miệng.

“Nếu nhìn như vậy, huyết vụ bên trong Liêu Huyền quận lúc trước cũng được tạo thành bằng cách tương tự.”

Đội trưởng gật đầu, sau khi cẩn thận quan sát huyết vụ bỗng nhiên nói một câu.

“Nhưng mà huyết vụ cũng không bị cuốn đi, hiển nhiên tên làm ra sự tình như thế vẫn chưa luyện chế xong… .”

“Cũng không liên quan gì với bọn ta, chúng ta vẫn là toàn lực đi về phía trước, trở lại nhân tộc lại nói, chúng ta không cần thiết tham dự chuyện nơi đây.”

Đội trưởng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh vốn không có lòng đồng cảm đối với dị tộc nên nghe vậy hắn gật đầu, hai người dứt khoát thu hồi Đại Dực, vận hành tu vi trong chốc lát hóa thành hai đạo hư ảnh phóng nhanh về phía trước.

Cùng lúc đó trong khu vực cách nơi đó không quá xa, tên tu sĩ họ Phong và Lan Dao lại huyết tế một chỗ tộc quần bản địa, cũng bước vào hư không.

“Toàn bộ huyết tế đều đã hoàn thành đạt đến yêu cầu, kể từ đó vào chỗ kia sẽ không còn trở ngại.”

Thanh niên họ Phong nhìn qua một cây phiên máu trong tay, giờ phút này trong mắt âm trầm cũng hiếm có lộ ra một tia kích động.

“2000 vạn hồn sinh linh bao hàm phàm tục cùng với tu sĩ, lại dẫn dắt huyết hải thi hài, thủ đoạn như thế đặt ở Thánh địa chính là phạm vào cấm kỵ cực lớn phải bị rút hồn diệt thần, Phong đạo hữu vì thu được vật kia đúng là đã liều mạng.”

Lan Dao bên cạnh nhàn nhạt mở miệng.

“Hừ, Lan đạo hữu không cần mỉa mai, ta làm như vậy không chỉ có vì mình, sau khi thu được vật đó thì chỗ tốt của bản thân ngươi cũng tương tự cực lớn.

Huống hồ ở Thánh địa ta đương nhiên không dám làm như thế, nhưng ở đây tất nhiên là khác biệt, mặt khác Lan đạo hữu đừng quên ghi nhớ ước định của ta và ngươi sau khi chuyện thành công, cũng không nên đến lúc đó đổi ý không tuân thủ, nếu không… .”

Thanh niên họ Phong nheo mắt lại nhìn Lan Dao.

“Phong đạo hữu đa nghi, nếu như tất cả thật sự như lời ngươi nói, ước hẹn sau đó của ta và ngươi, ta sẽ không đổi ý.”

Lan Dao mỉm cười.

Thanh niên họ Phong gật đầu, vừa muốn nói thêm gì nữa, thần sắc bỗng nhiên trầm xuống, ngẩng đầu nhìn phương xa, trong mắt lóe lên hàn mang.

“Lại tới?”

“Mấy ngày trước xuất hiện vốn cho là bọn họ chỉ là đi ngang qua, lựa chọn rời đi cũng là bình thường dễ hiểu, nhưng hôm nay rõ ràng thay đổi một con đường, lần nữa xuất hiện.”

“Nhiều lần dò xét như vậy, vả lại lần này rõ ràng không có rời đi, mặc dù có thể là bọn họ thật sự đi ngang qua, nhưng hai kẻ này có thể… . . có mục đích riêng!”

“Mặt khác, bọn họ đã nhận ra huyết tế, khó bảo toàn sau khi rời đi sẽ không truyền ra ngoài.”

Thanh niên họ Phong nhíu mày, tính gã vốn đa nghi, kế hoạch của gã lại vô cùng quan trọng, mắt thấy có người hành động như vậy, trong lòng của gã không khỏi dâng lên đủ loại suy nghĩ.

Sau cùng là sát ý.

“Để bảo đảm không có sơ hở, hai Quy Hư mà thôi, tiêu diệt là được!”

Nghĩ tới đây thanh niên họ Phong nhoáng người một cái, tốc độ lập tức tăng vọt thẳng đến xa xa, Lan Dao cũng lựa chọn đi theo phía sau.

Trong chốc lát thân ảnh hai người bọn họ đã biến mất vô ảnh.

Một ngày sau, bên trong khu vực cách biên giới nhân tộc còn có hai ngày, bầu trời phía trước thân ảnh Hứa Thanh và đội trưởng bay nhanh đột nhiên tối sầm lại, từng đạo sấm sét nổ vang xuất hiện, càng có một cỗ phong bạo động trời lăng không dựng lên ở đó, ầm ầm thổi về bát phương.

Một tiếng hừ lạnh cũng theo gió bạo truyền đến.

“Hai vị lưu lại đi!”

Trong lúc nói, trong gió lốc thình lình duỗi ra một bàn tay phong lôi khổng lồ chợt chộp tới hai người Hứa Thanh.

Bàn tay cực lớn che đậy non nửa bầu trời nơi đây, khí thế nghiền nát tất cả, những nơi đi qua tia chớp cuồng vũ chấn động tâm thần.

Hứa Thanh và đội trưởng bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt đại biến riêng phần mình cấp tốc rút lui, nhưng đã chậm.

Bàn tay to một phát hạ xuống trực tiếp bao phủ Hứa Thanh cùng đội trưởng, sau một trảo là hung hăng bóp mạnh.

Oanh một tiếng, Hứa Thanh cùng đội trưởng lập tức tan vỡ.

“Hả?”

Hầu như ngay khi tan vỡ trong gió lốc truyền ra tiếng kinh ngạc, sau đó từ trong đi ra hai người, chính là thanh niên họ Phong cùng Lan Dao.

Nhìn bên trong đại thủ bằng phong lôi lộ ra một chút máu thịt, sắc mặt thanh niên họ Phong âm trầm.

“Khôi lỗi máu thịt không phải chân thân.”

“Nhưng mà với chút thủ đoạn ấy thật cho rằng có thể chạy trốn?”

Thanh niên họ Phong hừ lạnh, giơ tay bấm niệm pháp quyết, thân thể nháy mắt mơ hồ, lúc xuất hiện đã ở xa xa tiếp tục truy kích.

Cùng lúc đó, một nơi cách chỗ vừa rồi nửa ngày lộ trình, thần sắc của Hứa Thanh và đội trưởng đang bay nhanh riêng phần mình khẽ động.

“Hai cỗ khôi lỗi máu thịt làm lẫn lộn tung tích của ta đã bị diệt, đây là đẳng đẳng sát khí đối với chúng ta, nơi đây còn cách nhân tộc hai ngày đường, sợ là chúng ta không còn kịp rồi.”

Trong mắt đội trưởng lộ ra quang mang âm lãnh.

Hứa Thanh không nói chuyện, ánh mắt quét qua đại địa, nhoáng một cái hạ xuống trên một tòa núi thấp phía dưới, đứng trên đỉnh núi, phất tay tản ra vô số hồn ti dung nhập bốn phương.

Càng có từng đạo cấm chế cùng nhau khuếch tán ẩn nấp ở bốn phía.

Sau đó trên người hắn bỗng nhiên xuất hiện Đại Huyền Thiên Giáp, đồng thời lật tay, một thanh dao găm huyết sắc xuất hiện trong tay.

Dao găm điêu khắc đường vân thần bí, tạo thành một gương mặt dữ tợn, giờ phút này trồi lên cắn lấy bàn tay của Hứa Thanh.

Thần sắc của Hứa Thanh như thường, mặc kệ gương mặt dữ tợn nuốt một ngụm máu tươi của mình, sau đó gương mặt đó lộ ra điên cuồng, ẩn nấp vào bên trong dao găm, lần nữa sờ tới thì dao găm đã dung nhập lòng vào bàn tay không thấy tung tích.

Chỉ có tiếng hít thở truyền ra từ lòng bàn tay của Hứa Thanh.

Âm thanh ồ ồ khát vọng vô cùng quỷ dị.

Chính là Thị Linh Nhận sau khi Hứa Thanh thu được thân phận Đại Huyền Thiên được ban cho.

Làm xong những thứ này Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt hiện lên sát ý.

“Nếu như thế, vậy chiến một trận là được.”

Đội trưởng nhe răng cười tương tự hạ xuống, ngồi ở bên cạnh Hứa Thanh, toàn thân ánh sáng màu lam rực rỡ, chợt khuếch tán ra phía ngoài.

Sau khi bao trùm phương viên trăm dặm lại lóe lên tan biến.

Tiếp theo trong mắt y xuất hiện gương mặt trùng lặp quỷ dị, vả lại lần đầu thoát ly hai mắt xuất hiện bên ngoài, tạo thành trên trăm gương mặt hư ảo vờn quanh bốn phương, riêng phần mình ẩn nấp.

Tiếp theo y đánh một quyền vào ngực, một tiếng gầm nhẹ rung chuyển tâm thần lập tức truyền ra từ phần lưng, chỉ thấy chỗ đó nhô lên một cái bướu thịt, giờ phút này bướu thịt vỡ tan, một cánh tay xương màu lam từ trong xông ra.

Cánh tay xuất hiện khiến Hứa Thanh cũng thay đổi sắc mặt, cảm nhận được bên trên truyền ra nguy hiểm.

Mà cánh tay này nhoáng một cái trong không trung ngay lập tức ẩn giấu đi.

Vẫn chưa có kết thúc, đội trưởng hung hăng nghiến răng, giơ tay lên trực tiếp đặt vào sau xương cổ của mình, hơi bóp lại rồi tự rút ra xương sống lưng của chính mình.

Thân thể y mềm nhũn nhưng rất nhanh đã thẳng lại, nụ cười càng thêm dữ tợn.

“Tiểu sư đệ, lúc trước ta còn có một câu nói không nói ra.”

“Ta ngửi thấy được mùi bảo vật.”

“Có vẻ ăn rất ngon.”

Đội trưởng nói xong liếm liếm bờ môi, trong mắt lập lòe điên cuồng.

Hứa Thanh nghe vậy nội tâm khẽ động, suy nghĩ một chút sau đó giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, Ảnh Tử dưới thân lập tức mơ hồ khuếch tán ra phía ngoài, đồng thời phía sau xuất hiện bảy chụp đèn lại lập tức dung nhập trong cơ thể.

Tiếp theo nhắm mắt không nói.

Một lúc lâu sau hai mắt của Hứa Thanh bỗng nhiên mở ra, vẻ điên cuồng trong mắt của đội trưởng cũng càng đậm hơn, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên bầu trời chợt hiện cuồn cuộn mây máu, trong lúc sấm sét vô cùng vang dội, thân ảnh hai người một nam một nữ bước ra từ.

Chương 2073: Thanh Ngưu đạp Phong (1)

Huyết vụ bốc lên, liên miên không dưới ngàn dặm trên bầu trời, bên trong tia chớp ẩn hiện, chung quanh điện quang như bầy rắn nhảy múa cuồng loạn.

Càng có tiếng sấm ầm ầm tựa như Thiên Đạo gầm thét, rung chuyển càn khôn.

Dưới huyết vụ, đại địa cũng bị đè nén, núi đá bốn phía đều rung chấn, cuối cùng bị dẫn dắt thành đàn dựng lên trên không.

Dường như trong mây mù tồn tại hung nghiệt kinh thế, đang dùng cách tiếp dẫn không thể miêu tả, đi vào giữa chúng sinh vạn vật.

Coi như là Hứa Thanh và Nhị Ngưu đứng trên núi, cũng bị lực lượng của huyết vụ ảnh hưởng phải lay động.

Một màn vô cùng chấn nhiếp tâm thần.

Mà bây giờ một nam một nữ đi ra từ trong huyết vụ càng như là chủ nhân của thiên địa, khí thế hiển thị rõ, khí tức trên thân phô thiên cái địa, kinh khủng dị thường.

Nam cao lớn như núi, cảm giác áp bách mãnh liệt, khuôn mặt khôi ngô lộ ra kiên nghị cùng lạnh lùng, hai mắt thâm sâu lập lòe tia sáng lãnh khốc và tàn nhẫn.

Nữ như tiên xinh đẹp tuyệt trần, tóc dài tung bay theo gió, lưng như cành liễu hết sức nhỏ, làm nổi bật đường cong và dáng người, đủ để cho mọi người liếc mắt nhìn đều sẽ nhịn không được nẩy sinh dục vọng.

Hai bọn họ không phải nhân tộc, mặc dù cũng tuyệt mỹ phi phàm nhưng trên lưng đều có cánh, giữa lông mày mọc con mắt thứ ba.

Quần áo cũng giống như đúc, đều là huyền bào thêu tơ vàng, trong đó tơ vàng lập lòe biến ảo bên ngoài, những nơi phất qua không gian bốn phía bị xé rách từng đạo khe hở rất nhỏ, nhìn thấy mà giật mình!

Chính là thanh niên họ Phong cùng đồng bạn Lan Dao.

Sau khi hai người xuất hiện thì Lan Dao cười nhạt, quét mắt nhìn Hứa Thanh và Nhị Ngưu phía dưới.

Nhưng mà lúc đảo mắt qua lại nhìn tới trên người Hứa Thanh nhiều lần.

Về phần thanh niên họ Phong thần sắc bình tĩnh, từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Đám cọng rơm miếng rác các ngươi không chạy hả?”

Sắc mặt Hứa Thanh và Nhị Ngưu âm trầm, nhưng trong lòng không hề có gợn sóng mà bị nồng đậm chiến ý nhồi vào.

Nếu như đối phương đã đuổi theo không tha, dù là hai bên chưa từng gặp nhau, vả lại cũng không có cừu hận gì, nhưng… . đối phương đã nổi sát ý như thế, vậy thì cần phải phản chế!

Hai người cũng sẽ không bởi vậy mà sinh ra nghi ngờ, dẫu sao đây là một thời đại tàn khốc, một thế giới mà ra tay không giới hạn trong việc có cừu hận hay mâu thuẫn.

Đối phương huyết tế trong phiến khu vực này, bọn họ lại đi vào trong, đây hiển nhiên chính là lý do đối phương muốn giết người.

Mà thái độ của đối phương kiêu ngạo như vậy, phương thức đối đãi của Hứa Thanh cũng là không nói một lời, tính cách của hắn chính là như thế, sẽ không thèm đi tranh giành miệng lưỡi, toàn bộ hành động của hắn đều lấy giết chết là chủ yếu.

Giờ phút này đảo mắt nhìn qua hai vị dị tộc trên không trung, phán đoán tộc quần của bọn họ đồng thời cũng đang đánh giá và tìm kiếm chỗ yếu ớt trên người đối phương, mà nhìn nhiều nhất chính là cổ.

Nhưng mà đội trưởng thì làm sao có thể để thua thiệt trên phương diện miệng lưỡi cơ chứ, vì vậy trêu chọc cười một tiếng.

“Hai con gà con mọc lông, thật sự cho mình là người chim non có lông rồi hả? Gà con ba mắt, nói chuyện cùng gia gia cho thật tốt!”

Lời đội trưởng vừa ra, Lan Dao giữa không trung nhăn đôi mi thanh tú lại, ánh mắt lạnh hơn, thanh niên họ Phong thì sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên nhìn bốn phía quanh Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

“Thì ra đã tiến hành bố trí ở chỗ này, còn có một chút cấm chế thô lậu, bảo sao dám lưu lại ở đây, còn dùng ngôn ngữ để nói kích bổn tọa.”

Thanh niên họ Phong nhàn nhạt mở miệng.

“Nhưng mà chỉ là Quy Hư, cho dù có chút thủ đoạn cũng vẫn là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng.”

Thanh niên họ Phong vừa nói vừa cất bước đi đến chỗ Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Một bước hạ xuống, huyết vụ trên bầu trời nổ vang, trầm xuống phía dưới, mà đại địa càng rung động lắc lư mãnh liệt, những núi đá trôi nổi đồng loạt vỡ vụn, uy áp kinh khủng ngập trời.

Trong khoảng thời gian ngắn, bát phương giống như bị giam cầm, hết thảy quy tắc và pháp tắc lập tức đã có ý chí.

Đó là ý chí của thanh niên họ Phong.

Ý chí rơi vào trên Hứa Thanh cùng đội trưởng, hai người đều biến sắc và vận hành tu vi, bày ra bộ dáng toàn lực đối kháng.

Thần sắc thanh niên họ Phong lạnh lùng, bước chân không hề dừng lại, sau bước thứ hai, bầu trời rặc rặc một tiếng dường như muốn vỡ vụn, đại địa càng là cuộn mình.

Tòa núi chỗ Hứa Thanh và Nhị Ngưu không cách nào thừa nhận, trực tiếp sụp xuống.

Đá vụn bay lên trên không, thanh niên họ Phong giơ tay phải lên nhấn xuống phía dưới một cái.

Một cỗ lực lượng áp bách cực lớn lập tức hội tụ từ chung quanh, đè ép hết thảy, lấy thế cuồng phong quét lá rụng ập đến, như muốn toái diệt tất cả.

Những núi đá thấp tan vỡ lập tức trở thành tro bụi, ngay cả hư không đều bị áp ra cảm giác trùng lặp, phiến khu vực này như một khối vải bị chồng chất tràn đầy nếp uốn, bao phủ Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Tiếng nổ vang truyền ra, thân ảnh Hứa Thanh và Nhị Ngưu dĩ nhiên phá thành mảnh nhỏ, máu thịt tứ tán.

Thần sắc của thanh niên họ Phong không có bất kỳ biến hóa nào, giống như đối với gã mà nói, một kích giết chết hai Quy Hư vốn là việc nhẹ nhàng.

Bây giờ đang muốn ly khai, nhưng trong nháy tiếp theo mắt thần sắc của gã khẽ động, ánh mắt lần nữa nhìn về chỗ ra tay lúc trước.

Chớp mắt gã nhìn tới, hư vô bốn phía đột nhiên lập lòe vô số phù văn, số lượng phù văn cực nhiều, trọn vẹn hơn mười vạn.

Chúng nó không phải trống rỗng xuất hiện, mà từ trong núi đá thanh niên họ Phong toái diệt biến thành bụi bặm lóe ra.

Trong chốc lát bao phủ lấy gã.

Chính là cấm chế Hứa Thanh bố trí lúc trước.

Giờ phút này sau khi xuất hiện, hơn mười vạn phù văn cấm chế cấp tốc chớp động ba cái rồi chợt bộc phát.

Tiếng vang ầm ầm điếc tai nhức óc, hơn mười vạn lực lượng cấm chế bỗng nhiên tạo thành phong bạo cực lớn, trực tiếp nuốt thanh niên họ Phong ở.

Chương 2074: Thanh Ngưu đạp Phong (2)

Nhưng vẻ mặt của thanh niên họ Phong vẫn như trước, huyền bào trên người tràn ra gợn sóng màu vàng sau đó lan rộng, thế mà lại ngăn cản toàn bộ lực lượng cấm chế ở bên ngoài.

Trong mắt gã lộ ra một tia mỉa mai, đang muốn giơ tay lên.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một màn khiến cho sắc mặt của gã xuất hiện biến hóa, chỉ thấy trong những cấm chế hóa thành phong bạo thình lình xuất hiện trên 100 gương mặt quỷ dị.

Những gương mặt này dữ tợn, từng con mắt lộ ra tham lam, khóe miệng nứt toác lộ ra nụ cười vô cùng quái dị, đồng thời trong miệng còn có rất nhiều hàm răng giống như lưỡi dao sắc bén.

Từng gương mặt đều tràn ra khí tức đáng sợ.

Lúc trước chúng nó mượn nhờ cấm chế tạo phong bạo ẩn nấp, bây giờ vừa bị thanh niên họ Phong phát hiện lập tức đồng loạt mở ra miệng rộng, phóng thẳng đến thanh niên họ Phong.

Tốc độ cực nhanh, mạnh mẽ tột cùng, càng là lập lòe ánh sáng màu lam.

Mà ánh sáng màu lam rất kỳ dị, vậy mà trực tiếp xuyên thấu qua chấn động từ áo bào của thanh niên họ Phong tràn ra.

Nháy mắt tới gần thân gã, riêng phần mình điên cuồng cắn xé thôn phệ.

“Đây là thứ quỷ gì?”

Trái tim của thanh niên họ Phong chấn động, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết, tu vi Uẩn Thần ầm ầm bộc phát, toàn thân nhanh chóng xuất hiện thứ như thủy ngân chảy xuôi, muốn bao trùm bịt giết những gương mặt kia.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung ngoài phong bạo, thân ảnh Hứa Thanh ngay lập tức xuất hiện.

Một khắc hiện thân, trong cơ thể hắn đã có bảy chiếc đèn lập lòe.

Chính là Thất Đăng U Hỏa Chú nhằm vào linh hồn.

Nháy mắt lập lòe, bảy đèn đồng thời dập tắt.

Nguyền rủa đèn tắt người diệt lập tức phát tác, xuất hiện trên người thanh niên họ Phong.

Thanh niên họ Phong đầu tiên là bị cấm chế tạo phong bạo trở ngại, lại bị gương mặt quỷ dị của đội trưởng dây dưa, mặc dù thực lực bản thân gã kinh khủng đã tiêu diệt gương mặt, nhưng thời cơ Hứa Thanh xuất thủ tinh chuẩn, phối hợp cùng đội trưởng càng là hoàn mỹ.

Giờ phút này dưới U Hỏa Chú bạo phát, vẻ mặt của thanh niên họ Phong lập tức đại biến, một cỗ lực lượng hủy diệt giống như gai sắc trực tiếp xuyên thấu thân hình, đâm vào trên linh hồn.

Một khắc sau cơn đau nhức kịch liệt hiện ra, cảm giác héo rũ cũng theo đó dựng lên.

Ngay tiếp theo, trấn áp của gã đối với gương mặt quỷ dị ngoài thân thể cũng không khỏi hòa hoãn một chút.

Những gương mặt quỷ dị của đội trưởng cũng nắm lấy cơ hội, trong mắt riêng phần mình lộ ra điên cuồng, lại lập tức lựa chọn toàn bộ tự bạo.

Âm thanh oanh oanh kinh thiên động địa.

Song trọng lực lượng đến từ thân thể cùng linh hồn khiến cho thanh niên họ Phong trong khoảng thời gian ngắn cũng có phần chật vật, nhưng gã xuất thân từ Thánh địa, thủ đoạn đông đảo, một kích trí mạng đối với người khác nhưng với gã lại chưa đủ để trấn giết.

Giờ phút này gã vừa muốn phản kích, nhưng sát chiêu của Hứa Thanh cùng đội trưởng làm sao chỉ có chút ấy.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Hứa Thanh đã chợt tới gần, trong lúc toàn thân lập lòe tia sáng, một cỗ uy áp kinh khủng bốc lên từ trên người hắn, tay phải nắm lại và một quyền hạ xuống.

Một quyền này phá toái hư vô, xuyên thủng thiên địa, tố bất tử thân, hành bất diệt ý, quả thực là bá đạo phi phàm vô cùng.

Chính là Bất Diệt Đế Quyền của Viêm Huyền Tử!

Nếu như Viêm Huyền Tử nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ hoảng sợ.

Cuộc chiến cùng Viêm Huyền Tử hôm ấy, Hứa Thanh đã rất là lưu ý thần thông này, trong chiến đấu đã mô phỏng trong lòng, sau khi chiến đấu lại một đường cảm ngộ, bây giờ cuối cùng triển khai ra, khí thế cường hãn.

Dưới một quyền vẻ mặt của thanh niên họ Phong lần nữa biến hóa, nhưng sát chiêu của Hứa Thanh và đội trưởng vẫn còn xuất hiện.

Hứa Thanh đã học được điên cuồng từ chỗ đội trưởng, mà đội trưởng tự nhiên cũng có chỗ học tập từ chỗ Hứa Thanh.

Y học được là phong cách hành sự không ra tay thì thôi, vừa ra tay nhất định là toàn lực ứng phó, tranh thủ nhất kích tất sát của Hứa Thanh.

Cho nên ngay khi Hứa Thanh đánh ra Bất Diệt Đế Quyền, một cái xương tay màu lam phá vỡ hư vô xuất hiện ở sau lưng thanh niên họ Phong, lấy thế kiên quyết hung hăng chộp tới vị trí trái tim của gã.

Xương cốt màu lam âm u tột cùng, dường như là vật của dị giới, bây giờ phá giới đến, trong đó truyền ra vô số tiếng rống bén nhọn chấn nhiếp tâm thần, ảnh hưởng đến cảm xúc.

Khiến người ta sẽ bản năng dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi và hoảng sợ không cách nào ngăn cản, mặc kệ là thân thể hay là linh hồn đều rung động.

Cảm giác mục nát bộc phát, dường như xương tay đó là vật của tử thần, nếu nhiễm phải nhất định chẳng lành.

Trong chớp mắt, xương tay màu lam xuyên thấu hết thảy, cùng Hứa Thanh triển khai lực lượng diệt sạch linh hồn.

Tất cả nói ra chậm chạp, nhưng trên thực tế đều phát sinh trong nháy mắt, đối với thanh niên họ Phong mà nói, trước một hơi gã vẫn nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại có nguy cơ sinh tử.

Biến hóa cực lớp khiến cho gã hô hấp dồn dập, nhất là xương tay phía sau càng làm cho gã cũng phải dựng tóc gáy lên.

Nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu của gã cũng vô cùng phong phú, vả lại có thể gia nhập vào trong kế hoạch của Thánh địa lần này, tự nhiên cũng là hạng người không tầm thường trong Thánh địa.

Vì vậy trong lúc nguy cấp gã vô cùng quyết đoán mở to miệng, phun ra một vật.

Vật đó vốn chỉ cỡ một tấc, nhưng sau khi đón gió lập tức lớn lên, trong chốc lát đã to hơn một trượng.

Đó là một tấm thuẫn màu đen!

Phong cách vô cùng cổ xưa, đồng thời lại không có phù văn ấn ký hay hoa văn điêu khắc gì, thoạt nhìn rất tầm thường.

Nhưng ở trên lại tràn ra cổ ý tang thương, dường như được ngâm bên trong năm tháng trường hà vô tận thời gian, một khắc xuất hiện nhoáng một cái lại hình thành nhiều mặt, phòng hộ bốn phương.

Trực tiếp đối kháng cùng Bất Diệt Đế Quyền của Hứa Thanh và xương tay màu lam của đội trưởng, cả phong bạo bốn phía và gương mặt tự bạo cùng U Hỏa Chú bộc phát.

Âm thanh oanh oanh đinh tai nhức óc, thiên địa biến sắc, một cổ lực lượng cuồng bạo bộc phát ra phía ngoài.

Chương 2075: Thanh Ngưu đạp Phong (3)

Thân thể của Hứa Thanh và đội trưởng đều chấn động lùi lại, cho đến rời khỏi tầm hơn mười trượng mới dừng thân.

Đồng thời một mảnh hồng mang chói mắt lập lòe chỗ thanh niên họ Phong, một đạo thân ảnh huyết sắc chợt lao ra, cấp tốc bỏ chạy ra xa ngoài trăm trượng.

Càng là lúc thoát ra còn có vô số ánh sáng màu đỏ bay tứ tán ra phía ngoài, ngăn cản tất cả truy kích.

Sắc mặt Hứa Thanh âm lãnh, trong mắt đội trưởng điên cuồng, nhìn chằm chằm ngoài huyết quang sau khi dừng lại lộ ra thanh niên họ Phong ngoài trăm trượng.

Thanh niên họ Phong vào lúc sau cùng không chỉ vận dụng tấm thuẫn uy năng không tầm thường, càng đã triển khai bí pháp, nhờ đó mới bức lui hai người Hứa Thanh thoát khốn ra ngoài.

Nhưng vì thế cũng bỏ ra đại giới không nhỏ.

Bây giờ trở lại chỗ đồng bạn nhưng lại không phải cách rất gần, mà cách tầm hơn mười trượng, sau đó trong cơ thể cuộn trào phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt của gã trắng bệch, vẻ mặt âm trầm, một bộ nguyên khí có tổn hại.

“Phong đạo hữu, sao ngay cả hai Quy Hư cũng không thể trấn áp được vậy!”

Lan Dao bên ngoài hơn mười trượng từ đầu đến cuối vẫn chưa kịp ra tay, bây giờ chớp mắt, tuy trong lòng có kinh ngạc nhưng đè xuống chậm rãi mở miệng.

“Hừ, Lan đạo hữu hà tất biết rõ còn cố hỏi, ngươi cũng thấy hai tiểu tử nọ ra tay không phải hạng người tầm thường, vả lại thực tế am hiểu liên thủ hợp kích.”

“Mà ngươi mở miệng như vậy không có gì hơn là kích ta, muốn nhìn xem những đòn sát thủ của Phong mỗ mà thôi, chút thủ đoạn đó không cần dùng nữa.”

Thanh niên họ Phong âm trầm đáp lại.

Lan Dao nghe vậy cười khẽ.

“Phong đạo hữu lại đa nghi rồi, tiểu muội chỉ thuận miệng nói mà thôi, hợp tác giữa ta và ngươi vẫn chưa có kết thúc, ta há có thể làm như vậy chứ.”

Thanh niên họ Phong hừ lạnh một tiếng, không hề đáp lại.

Gã cũng không có ngoài ý muốn khi vừa nãy Lan Dao không ra tay tương trợ.

Quan hệ của hai người bọn họ cũng chỉ là hợp tác mà thôi.

Chỉ là bây giờ gã chật vật như thế mà đối phương vẫn còn mỉa mai và kích chính mình, vì vậy gã cũng không muốn khách khí nữa.

Chẳng qua bây giờ gã phải lần nữa xem lại hai người Hứa Thanh.

Lúc trước thân là tu sĩ Thánh địa, càng là tu vi Uẩn Thần, mặc dù bởi vì phủ xuống nơi đây bị phong lại tu vi chỉ có thể biểu hiện ra lực lượng nhị giới. Trong mắt gã, tu sĩ Quy Hư dù có chút đòn sát thủ, thì gã vẫn có thể giơ tay lên là diệt như trước.

Nhưng bây giờ đương nhiên khác biệt.

Mà vừa rồi có cùng ý nghĩ đó tự nhiên còn có ả đồng bạn của gã, cho nên nữ tử tên là Lan Dao vừa mới chỉ là đứng xem, không có cùng nhau ra tay.

Hiển nhiên lúc đó trong lòng của nàng cũng cho rằng, mấy tên Quy Hư thì thanh niên họ Phong dễ dàng trấn áp.

Cũng khó trách hai người như vậy, nếu đối mặt với cường giả Uẩn Thần ở Vọng Cổ, hai người bọn họ cũng sẽ không khinh thường quá nhiều, nhưng mà tu vi của Hứa Thanh cùng đội trưởng thấy thế nào đều chỉ là Quy Hư nhất giai.

Kể từ đó tuy nói không khinh địch, nhưng căn bản cũng sẽ không quá coi trọng.

Nhưng một màn phát sinh ở trước mắt khiến cho tâm thần bọn họ đều có gợn sóng mãnh liệt.

“Hai tên này ở đại lục Vọng Cổ nhất định không phải hạng người đơn giản… Dù đặt ở Thánh địa cũng đều là thiên kiêu rồi, Lan đạo hữu không phải chuyên môn ưa thích bóp chết thiên kiêu sao, không bằng đồng loạt ra tay.”

Thanh niên họ Phong chớp mắt, đối mắt cùng hai người Hứa Thanh sau đó bỗng nhiên truyền âm về Lan Dao.

“Bọn họ là nhân tộc, thiên kiêu nhân tộc giống như vậy cũng không kỳ quái.”

Lan Dao nở nụ cười.

“Về phần đồng loạt ra tay, hai người nọ chính là Phong đạo hữu chủ động muốn chặn giết, không quan hệ cùng tiểu muội, nhưng nhìn trên phân thượng ta và ngươi hợp tác, ta có thể vào thời điểm thích hợp giúp ngươi một tay.”

Ánh mắt thanh niên họ Phong lóe lên, lần nữa nhìn về phía hai người Hứa Thanh, bỗng nhiên giơ tay phải lên vung xuống phía dưới, bên cạnh lập tức vù vù mãnh liệt, chỉ thấy từng đoàn từng đoàn mây đen bỗng nhiên xuất hiện.

Những đám mây đen đó, rõ ràng là từng con ngô công to bằng cánh tay lưng có đồ đằng mặt quỷ màu đen tạo thành.

Từng con hung tàn vô cùng, âm thanh gào thét bén nhọn hội tụ cùng một chỗ, rơi vào trong tai Hứa Thanh cũng thấy chói tai, đội trưởng cũng phải ngưng thần.

Số lượng cực nhiều, không dưới mấy vạn.

Sau khi xuất hiện thanh niên họ Phong phất tay, thành đàn thành mảnh, phô thiên cái địa bay tới Hứa Thanh cùng đội trưởng,.

Mặt đất chiếu ra bóng dáng của bọn nó, phạm vi rất lớn, cảm giác áp lực thản nhiên dựng lên.

Khí thế cũng rất kinh người, thoạt nhìn có phần đáng sợ.

Nhưng ngay một khắc chúng nó vọt tới, đội trưởng bỗng nhiên giơ tay lên, ánh sáng màu lam ẩn nấp bốn phía bỗng nhiên từ bát phương lập lòe, chợt bay lên không.

Những nơi đi qua lực lượng băng hàn bộc phát đóng băng thiên địa, hàn phong vạn vật.

Những con ngô công khí thế không tầm thường đứng mũi chịu sào tốc độ lập tức chậm lại, nhưng vẻ hung hăng ấy chẳng những không có giảm thiểu ngược lại càng tăng thêm, trong tiếng xì xì phun ra hỏa diễm quét ngang về bốn phía.

Tuy lực lượng hàn băng rất mạnh nhưng dù sao cũng tương đối ít, mà số lượng những con Quỷ Ngô quá nhiều, lửa chúng nó phun ra đã thành biển lửa.

Nhưng ngay khi đối kháng lẫn nhau, vô số bóng đen trực tiếp lan tràn ra từ mặt đất, mục tiêu chính là những con ngô công hình thành trùng mây!

Thuật phụ thể cũng tùy theo bộc phát.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh và đội trưởng bỗng nhiên lao ra, một trái một phải thẳng đến thanh niên họ Phong trên không trung.

Mà thanh niên họ Phong sau khi chịu thiệt thòi bởi hai người Hứa Thanh, hiển nhiên bây giờ đã coi họ là tu sĩ cùng giai để ứng đối.

Vì vậy sau khi triển khai những con Quỷ Ngô, tu vi trong cơ thể gã cũng đồng thời ầm ầm bộc phát.

Bên trên hai bờ vai trực tiếp bay lên hai luồng hắc hỏa!

Trong lửa thình lình có riêng phần mình một tòa Đại Thế Giới lập lòe ở, tràn ra khí tức kinh khủng tràn ngập bát phương.

Mà càng kinh người hơn là trên người lại vẫn có ba đoàn hỏa diễm màu đen xuất hiện nơi cánh tay cùng với đỉnh đầu.

Chỉ là ba đoàn lửa đó rất ảm đạm, thật giống như bị một tầng sương mù che đậy, có vẻ là phong ấn.

Đại Thế Giới trong đó cũng giống như thế.

Chương 2076: Thanh Ngưu đạp Phong (4)

“Uẩn Thần ngũ giới!” Hứa Thanh hít vào một hơi.

“Bị phong lại ba giới, tại sao bị phong ấn?” Đội trưởng cũng chấn động, nhưng rất nhanh dâng lên nghi ngờ, nhìn nhau cùng Hứa Thanh, tốc độ không giảm.

Càng là trong lúc phóng đi, hai người đều triển khai thần thông của riêng mình.

Toàn thân đội trưởng bộc phát ánh sáng màu lam rực rỡ trước đó chưa từng có, chói lọi bầu trời, mơ hồ cũng giống như một Đại Thế Giới vậy.

Mà Hứa Thanh thì 4000 vạn hồn ti xuất hiện, nhanh chóng tạo thành cái Đại Thế Giới mênh mông như lúc giao chiến cùng Viêm Huyền Tử.

Đại Thế Giới dồi dào, trong đó là 100 Thần trụ hư ảo chống trời, ba đạo lực lượng Thần quyền phi phàm, uy thế của Đại Thế Giới hoàn toàn hiện ra, cùng nhau trấn về phía thanh niên họ Phong cùng đội trưởng.

Mắt thấy như vậy, vẻ mặt của Lan Dao ở xa xa càng thêm ngưng trọng hơn so với trước.

Thanh niên họ Phong cũng là như thế, con ngươi co rút lại, nhưng sát ý trong mắt lại càng đậm vài phần.

“Quả là thiên kiêu Quy Hư có thể hiện ra thế giới của Uẩn Thần!”

“Cũng tốt, để cho các ngươi nhìn xem kết quả kẻ bề dưới phạm thượng là gì!”

Trong lúc nói, hai tòa Đại Thế Giới trên bờ vai thanh niên họ Phong nổ vang, trực tiếp biến ảo ra bên ngoài, trấn áp tới chỗ Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Đồng thời hít sâu, chỉ thấy tia sáng màu bạc xuất hiện từ trong miệng, nhanh chóng lan tràn tới gương mặt, trong nháy mắt tiếp theo lại bao trùm toàn thân, trở thành một người ngân quang.

Sau đó tia sáng trắng trực tiếp tăng vọt, tựa như lưỡi dao sắc bén kích xạ về bát phương, một cỗ uy áp kinh khủng động trời tràn ra từ trên người gã.

Những nơi đi qua, Đại Thế Giới do hồn ti hình thành của Hứa Thanh cũng nổ vang, dưới tia sáng trắng rõ ràng xuất hiện dấu hiệu chia lìa.

Thế giới do đội trưởng tràn ra ánh sáng màu lam cũng là như thế.

Từ đó có thể thấy được sự kinh người của ánh sáng nọ.

“Thánh Địa Chi Quang, tiểu sư đệ chúng ta mau lui về!”

Ánh mắt đội trưởng chợt co rụt lại, la thất thanh rồi nhanh chóng rút lui.

Hứa Thanh nghe bốn chữ này cũng biến sắc, mặc dù hắn không biết được đây là cái gì, nhưng sức nặng hai chữ Thánh Địa tự nhiên cực lớn, nhưng mà đáy lòng vẫn là cảm giác không đúng đối với hành vi nghẹn ngào của đội trưởng.

Dựa theo hiểu biết của hắn đối với đội trưởng, sẽ không như vậy mới phải.

Dẫu sao bọn họ còn có rất nhiều đòn sát thủ, và tối trọng yếu nhất là Đế thi!

“Đại sư huynh hẳn là đang có ý nghĩ… . .” Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, nhưng mặt ngoài lại bày ra bộ dạng hoảng sợ, tương tự gấp gáp chạy trốn.

“Thế mà lại biết được Thánh Địa Chi Quang, có chút ý tứ.”

Người thanh niên họ Phong hóa thành ngân quang nghe vậy cười lạnh, thân thể nháy mắt tan biến, lúc xuất hiện đã thình lình ở trước mặt Nhị Ngưu, trực tiếp đánh ra một chưởng.

Ánh sáng màu lam ngoài thân thể Nhị Ngưu trực tiếp tan vỡ, thân thể như bị xóa đi tiêu tán không thấy.

“Hả?”

Hai mắt thanh niên họ Phong lóe lên, nháy mắt tan biến, nhưng lúc xuất hiện đã là ở trước người Hứa Thanh đang nhanh chóng quay ngược lại, đồng dạng tung ra một chưởng.

Áp lực toàn thân Hứa Thanh tăng vọt, Đại Thế Giới hồn ti trước mặt tan vỡ ra, một chưởng kia xuyên thấu toàn bộ đánh tới lồng ngực của hắn.

Oanh một tiếng thân thể Hứa Thanh bị đánh bay mấy trăm trượng.

Mặt hắn trắng bệch nhưng cũng không có thêm thương thế, Đại Huyền Thiên Giáp trên thân thể bây giờ đang lập lòe, phối hợp Cửu Lê vờn quanh, cùng với Vu Tổ bao thân.

Hơn nữa Hứa Thanh mô phỏng Bất Diệt Đế Quyền của Viêm Huyền Tử có gia trì cho thân thể, tất cả khiến cho phòng hộ nhục thể của hắn được chồng chất đến một cấp độ cực kỳ khủng bố.

Lần này thanh niên họ Phong thật sự rung động.

“Phòng hộ như thế… . . Như vậy lại xem pháp tắc có thể tổn thương ngươi hay không!”

Thanh niên họ Phong hừ lạnh, giơ tay lên trảo một cái tới bầu trời, vô số sợi tơ lập tức lăng không hiển lộ, rập rạp vô số ở bốn phía, thình lình tạo thành một cái lưới lớn.

Lưới đó chính là do quy tắc biến ảo, trong nháy mắt tiếp theo bên trong tia sáng trắng, từng sợi đã thành màu bạc rồi chợt tản ra khắp bát phương.

Những nơi đi qua cắt đứt hết thảy.

Hứa Thanh vận hành tu vi toàn thân, lực lượng phòng hộ cực hạn xuất hiện, nháy mắt đụng chạm cùng lưới lớn, âm thanh xoẹt xẹt truyền ra, lực lượng nhục thể của hắn lại ngăn cản.

Nhưng thân thể vẫn phải lùi lại.

Mà cách thanh niên họ Phong không xa, theo lưới lớn bao trùm mà qua, đội trưởng tiêu tán lúc trước ẩn nấp ở hư vô cũng bị ép ra ngoài.

Nhưng một khắc xuất hiện, thân thể của y trong nháy mắt tự bạo, hóa thành vô số nhuyễn trùng màu lam vờn quanh căn xương tay, bằng tốc độ kinh người bay thẳng đến thanh niên họ

Phong.

Tốc độ cực nhanh, khí thế cực mạnh, giống như bộc phát toàn bộ, hình thành băng hàn phối hợp xương cốt, lại phá vỡ tia sáng trắng, sau khi tới gần thanh niên họ Phong, xương tay hung hăng trảo một cái, toàn bộ nhuyễn trùng mở to miệng phun ra khí lạnh.

Trong chớp mắt thấy Thánh Địa Chi Quang của mình rõ ràng bị phá vỡ, sắc mặt của tên thanh niên họ Phong lần nữa biến hóa, mặc dù vẫn kịp ngăn cản một kích của xương tay, nhưng không cách nào ngăn cản khí lạnh phô thiên cái địa thổi tới.

Vô tận khí lạnh trực tiếp bao phủ khiến cho thân ảnh gã dừng lại.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát cơ, trong khoảnh khắc này hắn không do dự chút nào, giơ tay phải lên, một thanh dao găm huyết sắc xuất hiện, gương mặt dữ tợn biến ảo trên dao găm, dùng sức cắt về phía trước.

Xoạt một tiếng.

Võng pháp tắc bị dao cắt qua, trong nháy tiếp theo mắt thân thể Hứa Thanh dùng tốc độ ánh sáng xuất hiện ở sau lưng thanh niên họ Phong, dao găm hung hăng cắt về phía cổ đối phương!

Nguồn bản dịch tại bạch ngọc sách vip.

Lúc này vẻ mặt của thanh niên họ Phong hoàn toàn đại biến, mà đúng lúc Lan Dao đứng xem trận chiến này bỗng nheo mắt lại và giơ tay lên.

Từng mảnh cánh hoa lập tức hiện ra bốn phía nơi ba người Hứa Thanh giao thủ.

Mà bản thân Lan Dao cũng cất bước nhoáng một cái đi đến.

Nhưng Hứa Thanh cùng đội trưởng làm sao có thể không có phòng bị với ả ta, hầu như ngay khi Lan Dao xuất thủ, một khúc xương sống lưng màu lam lập tức bỗng nhiên biến ảo trước mặt ả, hung hăng co lại.

Đồng thời xa xa những con Quỷ Ngô đang phun lửa cùng ánh sáng màu lam, từng con đột nhiên không hề nuốt lửa, cải biến phương hướng bay thẳng đến Lan Dao đi.

Chúng nó đã bị Tiểu Ảnh điều khiển!

Mà ánh sáng màu lam cũng vào thời khắc này phóng lên trời hóa thành bích chướng, bao phủ Lan Dao!

–

Chương 2077: Chân Giới Chi Linh (1)

Giờ phút này cuộc chiến trên bầu trời bị ánh sáng màu lam hình thành hàn băng bích chướng phân cách!

Bên trái ánh sáng màu lam, Hứa Thanh và đội trưởng đang tung ra đòn sát thủ.

Đội trưởng biến thành vô số nhuyễn trùng màu lam, phun ra khí lạnh đóng băng vạn vật, xương tay màu lam sau khi được gia trì càng là uy năng kinh người, phá giới sát ý động trời.

Thân ảnh Hứa Thanh lại như sứ giả tử vong, dao găm trong tay mang theo làn gió hủy diệt và tử vong cắt đến.

Mà bên phải ánh sáng màu lam, thân ảnh Lan Dao bị ngăn cản càng có mấy vạn Quỷ Ngô bị Ảnh Tử điều khiển, không sợ chết ngang nhiên trùng kích, phun ra hắc hỏa và khói độc, còn thôn phệ che khuất bầu trời.

Mà những thứ này đều không phải là chướng ngại khiến cho Lan Dao bị ngăn trở lớn nhất. Chân chính để cho đáy lòng ả nổi lên kiêng kị, là cái xương sống lưng màu lam quỷ dị.

Xương sống lưng bay tới trước mặt ả, tựa như một con ngô công màu lam cực lớn, có chút tương tự cùng những con Quỷ Ngô, đồng thời tràn ra khí tức kinh khủng.

Từ xa nhìn lại dường như đã thành con thủ lĩnh biển trùng, đã thành Vương của đám Quỷ Ngô, chấn động thiên địa.

Khí tức trong đó Lan Dao chưa bao giờ cảm thụ qua, đáy lòng sinh ra nguy cơ nồng đậm, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết thật sự bị nhốt hay là không muốn mạo hiểm vì thanh niên họ Phong, thế cứu viện cũng theo đó dừng lại.

Trong khoảnh khắc này đội trưởng biến thành nhuyễn trùng đã đóng băng thân thể thanh niên họ Phong, xương tay thế như chẻ tre đánh tới phía sau gã khiến toái diệt máu thịt, một phát bắt được trái tim toàn lực bóp.

Trái tim sắp bị bóp nát.

Đồng thời dao găm Phệ Linh Nhận của Hứa Thanh, mũi nhọn cũng phá vỡ Thánh Địa Chi Quang, đụng phải làn da phần cổ của thanh niên họ Phong, xoạt một tiếng trực tiếp cắt ra miệng vết thương thật sâu, muốn hoàn toàn cắt đứt yết hầu, chém lìa đầu.

Mà ánh mắt của Lan Dao cũng lóe lên, vừa đối kháng xương sống lưng màu lam đồng thời cũng nhanh chóng nhìn tới.

“Hẳn là gã sẽ sẽ phải sử dụng đòn sát thủ… .”

Ngay vào thời khắc mấu chốt, khi tử vong ập đến bản thân, trong miệng thanh niên họ Phong lập tức phát ra âm thanh thê lương, trong mắt lộ ra kiên quyết, thân thể nổ vang, ba tòa Đại Thế Giới hư nhược trên người bỗng nhiên lập lòe.

Lực lượng Uẩn Thần kinh khủng lần nữa bộc phát khuếch tán ra phía ngoài, khiến cho xương tay đang nắm trái tim của gã dừng lại, không cách nào tiếp tục bóp, giống như trái tim trong tay vốn sẽ phải tan vỡ đột nhiên đã trở thành cứng như huyền thiết vậy.

Mà dao găm của Hứa Thanh đồng dạng ngưng lại, khó có thể tiếp tục cắt tiếp.

Thần sắc hai người biến hóa, ngay sau đó quang mang ngũ sắc dựng lên ngập trời, lại từ bên trong năm Đại Thế Giới của thanh niên họ Phong riêng phần mình bay ra một mảnh lông vũ.

Dù là Đại Thế Giới bị phong ấn cũng có lông vũ bay ra, giống như lông vũ này không có ở trong phạm vi phong ấn.

Mà lông vũ năm màu khác biệt đều dài khoảng ba thước, vả lại một cái chớp mắt hiện ra, một cỗ cảm giác Hồng Hoang bốc lên ở, cảm giác chí cường cực kỳ mãnh liệt.

Đều không kém quá nhiều so với Vực Bảo.

Trong đó giống như còn ẩn chứa lực lượng bản nguyên, rung chuyển máu thịt, thần hồn gợn sóng.

“Chân giới chi linh!”

Con ngươi đội trưởng co rụt lại, quyết đoán bỏ qua ra tay nhanh chóng mau rút lui, càng cho Hứa Thanh một ánh mắt.

Tâm thần của Hứa Thanh cũng chấn động, không chút chần chờ thu hồi Phệ Linh Nhận, thân thể vội vàng thối lui tầm hơn mười trượng.

Hầu như nháy mắt khi đội trưởng nhận ra lông vũ, vả lại hai người lập tức lui ra phía sau, khí tức lông vũ ngút trời hóa thành phong bạo ngũ sắc, kết nối bầu trời cùng đại địa.

Thiên địa biến sắc, bị năm màu tràn ngập, mây mù ầm ầm tứ tán, uy thế kinh khủng hóa thành cảm giác đáng sợ cuồng bạo dựng lên.

Sau đó năm căn lông vũ nháy mắt dung hợp lẫn nhau, lại hợp thành một kiện quạt lông ngũ sắc, uy năng thoáng cái lần nữa tăng vọt, chấn thế lay cổ.

Bị thanh niên họ Phong giơ tay lên nắm chặt, sau đó ánh mắt của gã lạnh lùng, nhưng sắc mặt lại xuất hiện vẻ hồng nhuận phơn phớt không bình thường, hiển nhiên đối với gã mà nói, vận dụng Chí Bảo như vậy so với tổn thương nguyên khí còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng bây giờ hiển nhiên gã không cách nào nghĩ tới những thứ ấy, sau khi bắt được quạt lông ngũ sắc, hung hăng quạt về phía Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Một quạt xuống dưới, gió lớn gào thét, thiên địa bốc lên.

Gió này như quét lá rụng vậy, những nơi đi qua hư vô sụp xuống, Hứa Thanh và đội trưởng càng là phun ra máu tươi, thân hình đội trưởng tan vỡ hóa thành máu thịt cuốn ngược lại, lần nữa hình thành nhưng một khắc hình thành vẫn không cách nào kiên trì lần nữa nổ tung.

Sau mấy lần liên tiếp, thân hình lần nữa tạo thành của đội trưởng làm cho người ta có một loại cảm giác phá thành mảnh nhỏ.

Mà Hứa Thanh lại khá hơn một chút, nhục thể của hắn quá mức cường hãn, mặc kệ là thân hình Thần Linh hay là Đại Huyền Thiên Giáp, hoặc là gia trì do vận hành Bất Diệt Đế Quyền mang đến đều khiến cho thân thể hắn đạt tới cấp độ cứng cỏi dị thường.

Giờ phút này mặc dù miệng phun ra máu tươi, mặc dù cũng lùi ra, nhưng đúng là vẫn còn không có chia năm xẻ bảy.

Nhưng mà tia sáng của Đại Huyền Thiên Giáp đã có chỗ ảm đạm, Hứa Thanh cảm giác cơn đau nhức kịch liệt đến từ toàn thân.

Đồng thời bích chướng ánh sáng màu lam ngăn cản Lan Dao, cùng với xương sống lưng màu lam và mấy vạn Quỷ Ngô cũng đều nhanh chóng rút lui, cuối cùng trở về đến bốn phía Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Về phần thanh niên họ Phong, sau một quạt, dường như quạt lông ngũ sắc khó có thể chống đỡ lại hóa thành năm căn lông vũ, trở về riêng Đại Thế Giới của mình. Sau đó năm tòa Đại Thế Giới ba hư nhược hai thực của gã đều mơ hồ.

Bộ dạng giống như tiêu hao bản nguyên.

Bản thân thanh niên họ Phong cũng phun ra một ngụn lớn máu tươi màu bạc, sắc mặt vô cùng trắng bệch, thân hình lộ ra cảm giác suy yếu, bây giờ nhìn chằm chằm Hứa Thanh cùng đội trưởng, trong mắt lập lòe hàn mang, khàn khàn mở miệng.

“Lại có thể bức ta đến trình độ mở ra bản nguyên… . . Ta xác thực đã xem thường các ngươi, cũng bởi vậy bỏ ra đại giới, đáng tiếc ba giới bị phong ấn, nếu triển khai lực lượng ngũ giới, ngay lập tức có thể nghiền giết hai người các ngươi.”

Chương 2078: Chân Giới Chi Linh (2)

Sắc mặt Hứa Thanh âm lãnh, không nói một lời, ánh mắt nhìn chằm chằm cổ thanh niên họ Phong, bây giờ miệng vết thương chỗ đó đang khép lại.

Một màn này để cho đáy lòng của hắn trầm xuống.

Trận chiến này cũng khiến cho hắn chân chính cảm nhận được sự đáng sợ cùng với nội tình của Uẩn Thần.

Mặc dù hắn còn có một chút thủ đoạn chưa có triển khai… . . Nhưng đối phương cũng không phải một mình, còn có đồng bạn với chiến lực hiển nhiên cũng đáng sợ.

Nhưng mà giờ phút đội trưởng này lại cười một tiếng.

“Gà con, ngươi có thể bớt nói nhảm đi được hay không, làm sao, lấy lực lượng Uẩn Thần ngũ giới diệt hai người Quy Hư chúng ta, là việc đáng giá khoe khoang?”

“Đến từ Thánh địa, có Thánh Địa Chi Quang, vả lại tu hành ra Chân Giới Chi Linh của Ma Vũ Tộc!”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi, nói ra thân phận của đối phương.

Hứa Thanh trầm mặc, lúc đội trưởng nói ra Thánh Địa Chi Quang hắn đã có suy đoán, bây giờ cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.

Thanh niên họ Phong nghe vậy trầm mặc mấy hơi, hai mắt thâm sâu nhìn đội trưởng, nói ra một câu để cho đáy lòng hai người Hứa Thanh cũng trầm xuống.

“Ngươi nói không sai, việc đó đúng là không đáng khoe khoang, là tâm tình của ta không có điều chỉnh tốt, tiếp đến sẽ không.”

Trải qua hai lần sinh tử, bị mất thể diện nghiêm trọng, vả lại nguyên khí và bản nguyên đều bị hao tổn, giờ phút này lời của thanh niên họ Phong lại vô cùng bình tĩnh, nét mặt âm trầm cũng đã tản đi.

Lại hóa thành lạnh lùng, cảm xúc chấn động cũng là như thế.

Loại chuyện này không phải là ai cũng có thể làm được, bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của thanh niên họ Phong.

Ngay sau đó tên thanh niên họ Phong nhìn về phía Lan Dao, chắp tay ngưng trọng cúi đầu.

“Lan đạo hữu, ta biết trước ngươi có chỗ giữ lại, mục đích là vì xem đòn sát thủ của ta, bây giờ đã thấy được.”

“Mà giữa ta và ngươi dù sao cũng là hợp tác, ta thừa nhận mình muốn đánh chết hai người này trừ phi là cởi bỏ phong ấn hoặc là vận dụng thêm lực lượng bản nguyên.”

“Nhưng một khi giải phong ấn ta cũng sẽ lập tức bị Thiên Đạo nơi đây bài xích mà chết, dẫu sao Thánh Tổ chưa có phủ xuống, Thiên Đạo không hề nhận thức chúng ta… .”

“Về phần vận dụng thêm bản nguyên cũng sẽ ảnh hưởng đến hợp tác sau đó của chúng ta.”

“Cho nên, mời Lan đạo hữu tương trợ!”

Thái độ của thanh niên họ Phong rất thành khẩn, nói xong phất tay càng trực tiếp ném cán huyết phiên huyết tế đoạt được cho Lan Dao.

“Vật đó liên quan đến việc của ta và ngươi, đặt ở trong tay Lan đạo hữu làm đảm bảo, để tỏ ra thành ý của Phong mỗ.”

Lời thanh niên họ Phong nói cũng không phải là truyền âm, hiển nhiên là rất có nắm chắc đối với chuyện sau đó.

Vì vậy Hứa Thanh cùng đội trưởng nghe rõ rành mạch.

Đáy lòng Hứa Thanh quét ngang, hắn còn có Thần Thuật không có sử dụng, còn có Đế Kiếm và Đế thi, nhưng đội trưởng bỗng nhiên mịt mờ trừng mắt nhìn truyền âm.

“Tiểu sư đệ đừng xúc động, hai con gà đó không đơn giản, chúng ta không phải là đối thủ, nhanh chóng bỏ chạy, chỉ cần phản hồi sư môn, có sư tôn cùng với Thái Thượng trưởng lão bọn họ ở đó, chúng ta sẽ an toàn.”

Nói xong đội trưởng nhoáng một cái, thu hồi vật tản ra ngoài, bay nhanh về xa xa, hình như vì tăng tốc độ nhanh hơn còn phun ra mấy ngụm máu tươi, triển khai phương pháp cùng loại huyết độn.

Hứa Thanh cũng không có chút do dự thu hồi Quỷ Ngô, tốc độ toàn thân tăng vọt.

Trong chớp mắt hai người hóa thành hai đạo cầu vồng tan biến ở chân trời.

Thanh niên họ Phong cũng không ngăn cản bọn hắn chạy trốn, mà bình tĩnh nhìn qua Lan Dao.

Lan Dao khẽ cười một tiếng, bàn tay như bạch ngọc giơ lên tiếp nhận huyết phiên, vuốt vuốt vài cái, đáy lòng trầm ngâm.

Lúc trước đúng là ả đã lưu thủ, mục đích như lời đối phương, chính là muốn nhìn xem đối phương còn có đòn sát thủ gì, bây giờ mặc dù thấy được quạt ngũ sắc, nhưng ả không cho rằng đây là thật sự là cực hạn của đối phương.

Lấy hiểu biết của ả đối với Phong đạo hữu nọ, đối phương đại khái khả năng còn có những thủ đoạn sắc bén khác.

Nhưng mà bây giờ muốn tiếp tục lưu thủ để quan sát đòn sát thủ của đối phương, hiển nhiên đã không thực tế.

“Mặt khác hai tên nhân tộc đó đúng là thiên kiêu, thật không đơn giản… . . sư tôn và Thái Thượng trưởng lão trong lời truyền âm của bọn họ, bất kể thiệt giả đều cần coi trọng.”

“Nếu là thật sự… . . Nói rõ thế lực sau lưng bọn họ rất kinh khủng, điều này cũng có khả năng, dẫu sao không phải thế lực nào cũng có thể bồi dưỡng được thiên kiêu như vậy, lại còn là hai người.”

“Nếu như trước để cho họ Phong một mình ra tay, sợ là thời gian dài dằng dặc vả lại động tĩnh quá lớn, một phương diện dễ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, ảnh hưởng tới đại sự.”

“Một phương diện khác cũng sẽ khiến cho oán niệm trong lòng họ Phong tăng cường, thậm chí lấy tính cách đa nghi của gã tất nhiên cũng sẽ sinh ra ngờ vực vô căn cứ, dẫu sao thăm dò cho tới trình độ bây giờ còn có thể giải thích cùng lý giải, nhưng nếu tiếp tục… .”

“Hăng quá hoá dở.”

Nghĩ tới đây, Lan Dao nhẹ gật đầu.

“Giúp ngươi như thế nào?”

Trong mắt thanh niên họ Phong lóe lên tinh mang, nhàn nhạt mở miệng.

“Lan đạo hữu đích thân ra tay dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng mà nghĩ đến thủ đoạn phía sau của hai tên nhân tộc nọ, ngươi chắc chắn không muốn mạo hiểm.”

Lan Dao không nói chuyện, một bộ từ chối cho ý kiến.

Thanh niên họ Phong tiếp tục mở miệng.

“Như vậy kính xin cho ta mượn một giọt Đại La Tạo Hóa dịch thể, ta chuẩn bị triển khai Đại La Thánh Cấm, luyện hóa hai người này.”

“Đại La Thánh Cấm?” Thần sắc Lan Dao khẽ động, sau đó nở nụ cười.

“Xem ra ngươi đúng là hoàn toàn rất coi trọng đối với hai tên đó, tuy triển khai Đại La Thánh Cấm có chút khoa trương, vả lại lấy lực lượng của ngươi bây giờ cho dù có Đại La Tạo Hóa dịch thể, cũng nhiều nhất hiện ra chút uy thế, nhưng cũng đã đủ kinh khủng phi phàm.”

“Nhưng mà… . . Hai tên đó quả thật cũng miễn cưỡng đáng giá dùng Thánh Cấm luyện hóa.”

Lan Dao gật đầu vung tay lên, một bình ngọc bay ra.

Chương 2079: Tiểu sư đệ, mặc kệ ta, ngươi đi mau! (1)

Bình ngọc trắng nuột tựa như mỡ dê, bên ngoài càng có vầng sáng lượn lờ, hiển nhiên là vật không tầm thường.

Thanh niên họ Phong giơ tay lên, sau khi nhận lấy dùng thần niệm quét qua rồi nhẹ gật đầu.

“Đại La Thánh Cấm là bí pháp chỉ có tộc nhân dòng chính của tộc ta mới có thể học tập, đồn đãi nếu triển khai đến cực hạn, ngay cả Thần Linh cũng có thể bị luyện hóa, hai tên nhân tộc nọ không đơn giản, ta cũng không có thời gian để lãng phí, chỉ có thể như thế.”

Lan Dao nghe vậy nhàn nhạt mở miệng.

“Đó cũng không phải là lời đồn, ngươi chỉ là bán huyết Ma Vũ, cho nên có một số việc ngươi biết được không nhiều lắm, trên thực tế năm đó lúc Thánh Tổ mang theo tộc của ta rời khỏi đại lục Vọng Cổ, mặc dù Hoang bên trên chưa chân chính đến, nhưng một chút Thần Linh đã xuất hiện trước.”

“Thánh Tổ từng dùng Thánh Cấm này luyện hóa qua mấy vị thượng thần.”

Thần sắc của thanh niên họ Phong khẽ động, nhẹ gật đầu.

“Đa tạ Lan đạo hữu đã báo cho biết, hai tên nhân tộc nọ cũng chạy một đoạn thời gian, như vậy Phong mỗ thi pháp trước.”

Nói xong, thanh niên họ Phong thở sâu, không chần chờ chút nào mở ra bình ngọc, vung lên ra phía ngoài, trong bình lập tức bay ra một giọt chất lỏng màu trắng.

Sau khi chất lỏng xuất hiện, không có bất kỳ linh khí nào tràn ra, nhưng trong thời gian ngắn bát phương gần đó lại thoáng cái khô ráo, tựa như tất cả hơi nước đều tan biến trong nháy mắt.

Tựu như dịch thể này tồn tại thì vạn thủy không còn.

Coi như là hai vị họ Phong và Lan toàn thân cũng ngay lập tức hiện Thánh Địa Chi Quang lóng lánh, bị màu bạc bao trùm, dùng cái này khóa lại hết thảy dịch thể trên người.

Mà thanh niên họ Phong vẻ mặt ngưng trọng, nhìn qua chất lỏng màu trắng trước mặt, hai tay bấm niệm pháp quyết, nhanh chóng đánh ra từng đạo ấn ký bay về phía dịch thể.

Một màn quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy mỗi một đạo ấn ký rơi vào dịch thể đều sẽ lập tức tăng vọt, xuyên thấu mà qua, sau đó lớn đến cỡ 100 trượng bay vào bầu trời, biến mất không thấy gì nữa.

Tổng cộng 108 đạo ấn ký.

Đây tựa hồ là cực hạn của thanh niên họ Phong.

Sau khi một đạo phù văn ấn ký cuối cùng độn vào hư vô, giọt chất lỏng màu trắng biến thành trong suốt, mà cảm giác khô ráo bốn phía cũng theo đó tan biến.

“Tốt rồi, hai tên nọ không trốn thoát được, chúng ta đi qua điều tra một chút.”

Thanh niên họ Phong nhìn về phía Lan Dao.

Lan Dao nở nụ cười, song phương riêng phần mình cất bước đạp không rời đi.

Giờ phút này giữa không trung cách hai người đó ngoài ngàn dặm, Hứa Thanh cùng đội trưởng hóa thành cầu vồng, đang vụt nhanh như tên bắn, lúc này bọn hắn cũng không câu thông, đều không nói một lời mà toàn lực bỏ chạy.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo bầu trời đột nhiên biến đổi, một cái phù văn chừng 100 trượng bỗng nhiên xuất hiện, bay thẳng đến phía trước của bọn hắn.

Trong chốc lát lấy tốc độ vô cùng kinh người rơi vào phía trước Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Vừa rơi xuống phía dưới là hư vô tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ không gian, ảnh hưởng đến bát phương, từ xa nhìn lại như một đóa hoa nở ra giữa không gian.

Cũng đích xác là một đóa hoa!

Màu trắng như đóa sen, đang xoay tròn.

Sắc mặt của Hứa Thanh và đội trưởng trầm xuống, không chút do dự cải biến phương hướng, nhưng vào lúc này, bầu trời lần nữa nổ vang, đạo ấn ký thứ hai, đạo ấn ký thứ ba, đạo ấn ký thứ tư. . . . . Tổng cộng hơn ba mươi đạo, lần lượt đến.

Tiếng nổ vang không ngừng, nhiều chỗ hư vô sụp đổ, mảnh vỡ ảnh hướng tạo thành phong bạo.

Trong gió lốc, nhiều đóa sen trắng lần lượt nở rộ, bao phủ Hứa Thanh cùng đội trưởng ở.

Sau đó, càng nhiều phù văn 100 trượng xuất hiện ở trên trời.

Thời gian nháy mắt, tổng cộng 108 tám đóa sen trắng vờn quanh trăm dặm, riêng phần mình cấp tốc chuyển động, hình thành lực lượng phong ấn kinh khủng.

Mà càng kinh người hơn là, mỗi lần chúng nó chuyển động một vòng, đều có từng sợi lục ti xuất hiện.

Trong đó ẩn chứa lực lượng cực nóng, mang theo uy thế sát diệt, im hơi lặng tiếng phất về hai người Hứa Thanh bị bao phủ ở.

Trong thời gian ngắn, bốn phía Hứa Thanh cùng đội trưởng có vô số sợi tơ lục sắc, chỗ xa hơn theo bảo liên chuyển động càng nhiều sợi tơ lục sắc bốc lên.

Từ xa nhìn lại, những lục ti này thình lình tạo thành một đóa sen lục sắc lớn tới trăm dặm!

Hết thảy hơi nước bốn phía đều đã biến mất, thay vào đó chính là nhiệt độ cực nóng, thiên khô địa ráo.

Cảm giác luyện hóa thiên địa hiện lên, phong ấn thành hỏa lò hiện thế!

Thần sắc của Hứa Thanh cùng đội trưởng nháy mắt biến đổi.

Một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt, bay lên trong trái tim hai người, bọn họ nhìn nhau một cái, lập tức triển khai phương pháp riêng phần mình, ý đồ phá vây khốn mà ra.

Đội trưởng rung thân nhoáng một cái, vô số nhuyễn trùng màu lam xuất hiện, phun ra khí lạnh, xương sống lưng và xương tay lập lòe bên trong khí lạnh, hung hăng đâm một kích về phía trước.

Âm thanh nổ vang như thiên lôi vang vọng, nhưng hỏa lò đóa sen chỉ là chấn động chứ không phá toái.

Hứa Thanh cũng giống như thế, Phệ Linh Nhận có thể phá vỡ quy tắc, nhưng ở nơi đây lại cắt không thủng vách ngăn, chỉ là khiến cho nó chấn động chứ không cách nào bị rung chuyển.

Mắt thấy như vậy Hứa Thanh trầm mặc, nhìn nhau cùng đội trưởng.

Ánh mắt của bọn họ giao thoa, mặc dù không truyền âm nhưng đã hiểu rõ ý của người kia.

“Xác định?” Hứa Thanh trầm thấp mở miệng.

“Xác định!”

Đội trưởng liếm môi, trừng mắt nhìn, một con nhuyễn trùng màu lam im hơi lặng tiếng xuất hiện ở trong tay Hứa Thanh, bị hắn thu hồi.

Sau đó Hứa Thanh không nói câu nào khác, tay phải bỗng nhiên giơ lên, vỗ vào trán một cái.

Dưới một vỗ này, thân thể của hắn oanh một tiếng, thần hồn lại từ thân thể bay ra, há miệng một cái nuốt thân thể vào bên trong hồn.

Mà đội trưởng bên đó cũng giống như vậy, thần hồn bay ra, lấy hồn dung nạp vô số nhuyễn trùng bản thân.

Sau đó thân thể thần hồn của Hứa Thanh giơ tay lên, nhấn về phía trước một cái.

Dưới một nhấn, bốn phía lập tức xuất hiện gợn sóng, không trung không có bất kỳ hơi nước tồn tại trong một cái chớp mắt dường như xuất hiện mặt nước.

Từng trận rung động khuếch tán bát phương.

Nhưng mà Thánh Cấm đích xác là kinh khủng phi phàm, Tỉnh Trung Lao Nguyệt có thể triển khai trong bất kỳ địa phương nào, dù cũng hình thành trong nơi đây nhưng lại bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Mặt nước bốn phía rung động gần như là mới vừa xuất hiện sẽ lập tức bị khô héo.

Chương 2080: Tiểu sư đệ, mặc kệ ta, ngươi đi mau! (2)

Thần hồn Hứa Thanh không cần nghĩ ngợi, thừa dịp lực lượng Tỉnh Trung Lao Nguyệt còn có thể thi triển, chợt giơ tay lên bỗng nhiên chụp tới mặt nước.

Hắn vớt không phải đóa sen lớn, mà là hồn của mình cùng đội trưởng.

Nháy mắt tiếp theo, bên ngoài đóa sen lớn, một cái đại thủ huyễn hóa ra, lấy lực lượng vô cùng, dường như tinh hà biến thành phóng tới đóa sen lớn.

Một khắc đụng chạm đại thủ rung động, đóa sen lục sắc lập lòe tia sáng.

Nhưng cuối cùng hiển nhiên Tỉnh Trung Lao Nguyệt là lực lượng hư ảo, tính chất kỳ lạ và đặc biệt, nhất là sau khi Hứa Thanh tu hành Tỉnh Trung Lao Nguyệt, đã thành một trong đầu nguồn, vị cách tất nhiên là cường hãn.

Vì vậy đại thủ hư ảo oanh một tiếng xuyên thấu đóa sen lớn, vươn vào trong.

Đã rơi vào không trung bên trong hoa sen hóa thành nước trước mặt, chụp tới phía dưới, đã chộp thần hồn của Hứa Thanh cùng đội trưởng vào trong lòng bàn tay, chợt thu hồi ra phía ngoài.

Mắt thấy Hứa Thanh dùng loại phương pháp không thể tưởng tượng nổi như thế, sắp thoát khốn mà ra.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, nương theo vô số cánh hoa xuất hiện từ hư vô, hạ xuống trên cánh tay Tỉnh Trung Lao Nguyệt của Hứa Thanh.

Tiếng hừ lạnh là thanh niên họ Phong.

Cánh hoa, là Lan Dao.

Thần sắc hai người đều có ngoài ý muốn và ngưng trọng.

Hiển nhiên họ cũng không ngờ, Hứa Thanh còn có thể có dùng loại thủ đoạn không thể tưởng tượng thế này.

Vì vậy trong chốc lát, thanh niên họ Phong vung tay lên, phong bạo nổ vang, lại hóa thành một con khổng tước ngũ sắc, bổ nhào về phía tay Tỉnh Trung Lao Nguyệt của Hứa Thanh.

Cánh hoa của Lan Dao cũng vào thời khắc này hội tụ, hình thành một thanh kiếm, một kiếm chém ra.

Trong chớp mắt đại thủ Hứa Thanh run rẩy, xuất hiện dấu hiệu tan vỡ, dường như không cách nào tiếp tục kiên trì, nguy cơ trước mắt, trong lòng bàn tay truyền ra một tiếng gào thét bất cứ giá nào.

Thần hồn đội trưởng từ trong xông lên mà ra, phun ra thân thể rồi nháy mắt dung hợp.

“Tiểu sư đệ, mặc kệ ta, ngươi đi mau, đi báo cho sư môn biết!”

Trong lúc nói, trong mắt đội trưởng lộ ra tử ý, hiện ra thái độ liều lĩnh, vươn hai tay ra, ánh sáng màu lam rực rỡ cùng với vô số nhuyễn trùng ầm ầm bộc phát ra phía ngoài, phối hợp xương sống lưng cùng với xương cốt màu lam, lại tạo thành một đạo bích chướng hình người.

Ngăn cản khổng tước ngũ sắc cùng với kiếm đang chém đến.

“Đại sư huynh!!”

Thần sắc Hứa Thanh bi phẫn, phối hợp nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng cuối cùng hiển nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể mượn nhờ thời cơ đội trưởng ngăn cản, đại thủ hư ảo chợt thu lại cầm lấy hồn chính mình thoát khốn mà ra.

Sau một khắc bên ngoài hoa sen lục sắc, đại thủ hư ảo tiêu tán, hồn Hứa Thanh xuất hiện, phun ra thân thể sau đó hồn thân hợp nhất, quay người muốn chạy trốn.

Nhưng vào lúc này giọng nói băng hàn lại từ bên trong đóa sen lớn truyền ra.

“Nếu như ngươi đi, đại sư huynh của ngươi chắc chắn thần hồn câu diệt!”

“Y chính là vì ngươi mới bị như vậy.”

Theo âm thanh truyền đến, đóa sen lục sắc lập tức biến thành trong suốt, lộ ra Lan Dao cùng với thanh niên họ Phong trong đó.

Mà thân thể đội trưởng giờ phút này, chính là bị thanh niên họ Phong chụp cổ.

Hai mắt khép kín vẫn không nhúc nhích, một bộ hôn mê bất tỉnh.

Thân thể càng là bại liệt, nhiều chỗ bộ vị máu thịt mơ hồ, hiển nhiên thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Hứa Thanh nhìn đến đây, trong mắt lộ ra bi phẫn, càng có chút tuyệt vọng, lúc này Thần quyền sáng lóng lánh ngoài thân thể hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn Tử Nguyệt bay lên, Minh Phỉ biến ảo, lực lượng Vận Rủi bốc lên.

Không chỉ như thế, Đế Kiếm ở trong cơ thể cũng vang lên tiếng kiếm minh, bị Đế Hồn Thiên Đạo cầm chặt, mặc dù không có kiếm ảnh kinh khủng như một trận đánh cùng Viêm Huyền Tử biến ảo ra bên ngoài, nhưng cũng là một bộ dạng hoàn toàn muốn phải liều mạng.

Đại Huyền Thiên Giáp cũng tràn ra ánh sáng chói mắt, Hứa Thanh dùng hành động biểu đạt, thà chiến một trận toái diệt, cũng muốn kiên trì.

Đồng thời mấy vạn Quỷ Ngô xuất hiện, từng cái tản mát ra ý tự bạo.

Loại thái độ trả bất cứ giá nào thế này, khiến cho đáy lòng của thanh niên họ Phong cùng Lan Dao cũng càng dần càng âm trầm.

Một trận chiến cho tới bây giờ, mặc dù bọn họ còn có rất nhiều thủ đoạn, nhưng mà hai người vốn bằng mặt không bằng lòng, đều có đề phòng lẫn nhau, cho nên không dám tuỳ tiện vận dụng.

Mà tên nhân tộc trước mắt tuy là Quy Hư, nhưng trước thủ đoạn bọn họ hiện ra kinh người, đại thủ hư ảo vừa rồi càng là ẩn chứa đạo uẩn, không phải chuyện đùa.

Cho nên như muốn vây khốn, cũng không phải là nhẹ nhõm.

Nhất là bây giờ, trên người đối phương cái chủng loại khí tức

Thần Linh rất là đáng sợ, rất có thể là còn đòn sát thủ cuối cùng.

Còn có kiếm ý… . . Thanh niên họ Phong cùng Lan Dao đều cảm nhận được một tia khí tức của Đại Đế ở.

“Trong cơ thể hắn có Đế Kiếm!”

Hô hấp của hai người có chút dồn dập, đáy lòng càng âm trầm.

Lấy lịch duyệt của bọn họ, lập tức đoán được giờ khắc này Hứa Thanh thể hiện ra chiến lực, nếu bọn họ còn muốn trấn áp sẽ tồn tại mạo hiểm bị trọng thương.

Mà hai bọn họ ai bị trọng thương, thì khó mà nói.

Kể từ đó kiêng kị dâng lên, việc này cũng có chút khó xử lý.

Bọn họ không thể thả Hứa Thanh rời khỏi, cũng rất khó vây khốn hắn, nhưng muốn giết lại không dễ giết, thế khó xử đâm lao phải theo lao.

Cũng may Đại La Thánh Cấm đã bắt giữ sư huynh của đối phương…

Nhưng dù là như vậy, vẫn là một cái kết quả nan giải.

Đáy lòng thanh niên họ Phong tối tăm phiền muộn, ánh mắt chớp động bất định.

Lan Dao bên cạnh quét Hứa Thanh vài lần, sau đó bỗng nhiên mở miệng.

“Vị đạo hữu này, đánh đến bây giờ ngươi đã biết được thực lực chúng ta, chúng ta cũng đã thấy bản lĩnh của ngươi, bây giờ đại sư huynh của ngươi ở trong tay chúng ta, vả lại chúng ta cũng hoàn toàn chính xác không thể thả ngươi rời khỏi.”

“Thay bằng giằng co như vậy, không bằng… . . Ngươi cũng tới tham gia sự tình chúng ta đang mưu đồ!”

--

Chương 2081: Đồng hành (1)

“Về phần đại sư huynh của ngươi, sự tình vừa kết thúc chúng ta sẽ trả cho ngươi.”

Lan Dao nói lời lời thả chậm tốc độ, giọng rất nhẹ, nhưng lời nói ra lại kinh người, khiến cho thần sắc của thanh niên họ Phong cùng Hứa Thanh đều biến hóa.

Thanh niên họ Phong hầu như lập tức liền mở miệng.

“Việc này không thể nào!”

“A? Chẳng lẽ Phong đạo hữu có những phương pháp khác tốt hơn, hay vẫn có tự tin có thể không tổn hao gì đánh chết người trước mắt?”

“Nếu như ngươi có thể, tiểu muội ngược lại không có ý kiến gì.”

Lan Dao cười khẽ, một bộ cười nói tự nhiên.

Hứa Thanh không nói một lời, ánh mắt chớp động.

Thanh niên họ Phong nghe vậy do dự, đáy lòng nổi lên vô số suy nghĩ, nhưng mặc kệ như thế nào gã cũng phải thừa nhận lời của Lan Dao đích xác là phương pháp phù hợp nhất để phá giải thế cục trước mắt.

Có thể nói gần như hoàn mỹ giải quyết xong tất cả vấn đề.

Bọn họ kiêng kị đòn sát thủ của Hứa Thanh lại lo lắng Hứa Thanh rời khỏi, nhưng lại không thể đơn giản vây khốn hắn cũng rất khó không tổn hao gì đánh chết.

Kể từ đó kéo hắn gia nhập vào cùng, có thể hóa giải cục diện bế tắc bây giờ.

Về phần sự tình phía sau tự nhiên có thể tùy cơ ứng biến.

Duy chỉ có để cho gã lo lắng là gã hoài nghi hành động của Lan Dao lần này có lẽ tồn tại tâm tư khác, nhưng bây giờ cũng không có những phương pháp tốt hơn, mặt khác quan trọng nhất là đại sư huynh của tiểu tử nhân tộc đang nằm ở trong tay mình.. . . .

Như vậy quyền chủ động, ở ngay trên thân mình.

Sau khi suy tư, vẻ âm trầm trên mặt thanh niên họ Phong đột nhiên biến mất, nở nụ cười.

“Lan đạo hữu nói có chút đạo lý, lấy chiến lực người này hoàn toàn chính xác có tư cách tham gia cùng chúng ta, thế nào, vị đạo hữu nhân tộc ngươi có bằng lòng tham dự hay không? Đây chính là một trận thiên đại tạo hóa!”

Nói xong gã hơi nhéo nhéo cổ Nhị Ngưu trong tay, thân thể Nhị Ngưu run lên, nhăn mày lại, giống như trong hôn mê cũng có thể cảm thụ đau đớn.

Hứa Thanh quét mắt nhìn đội trưởng, nếu không phải rất có lòng tin đối với hành động của đội trưởng, vả lại quá mức rõ tính đối phương, giờ phút này hắn thật sự sẽ cho rằng đội trưởng sống chết khó đoán.

Nhưng mà đó suy nghĩ dưới đáy lòng, trên mặt tự nhiên không sẽ lộ ra chút nào.

Mà tình huống bây giờ…

Hứa Thanh cười lạnh, nhưng trên mặt lại ra vẻ khó coi, không muốn tham dự nhưng bởi vì cố kỵ đồng môn sinh tử, sợ ném chuột vỡ bình.

“Ta nào biết sau khi chuyện thành công, hai người các ngươi sẽ đúng hẹn phóng thích đại sư huynh của ta hay không?”

Hứa Thanh trầm thấp mở miệng.

“Cái này đơn giản, Phong đạo hữu lập cái tâm thề không phải là được rồi sao!” Lan Dao nhìn về phía thanh niên họ Phong.

Thanh niên họ Phong trầm ngâm, không biết suy nghĩ như thế nào lại thật sự nhẹ gật đầu lập cái tâm thề ngay trước mặt Hứa Thanh, một khi làm trái phải chịu cắn trả ảnh hưởng không nhỏ.

Bực lời thề như thế có đủ độ tin tưởng nhất định, chỉ chờ Hứa Thanh đồng ý sẽ có thể có hiệu quả.

Nhưng mà Hứa Thanh vẫn do dự.

“Làm sao ta biết phải chăng các ngươi có những biện pháp khác, có thể tránh đi tâm thề cắn trả hay không?”

Lan Dao nhíu mày.

Thanh niên họ Phong cũng là như thế, nhưng lại không có gì ngoài ý muốn đối với câu hỏi của Hứa Thanh, trái lại nếu như đối phương thật sự đơn giản sẽ tin, như vậy gã mới phát giác được không bình thường.

Dẫu sao đổi gã là đối phương, đối mặt việc này cũng sẽ như thế.

Nhưng trên mặt tự nhiên lộ ra nét không vui, hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi không nên quá mức, chúng ta đã lui bước rồi, nếu như ngươi vẫn còn như vậy thì chớ trách ta trước tiên giết chết đại sư huynh của ngươi, về phần ngươi nếu không phải ta không muốn bị thương, làm sao có thể cùng một đường với ngươi!”

“Nhưng nếu như ngươi tiếp tục được một tấc lại muốn tiến một thước thì không được, cho dù có cần trả giá nhất định ta cũng phải trảm ngươi.”

Giọng của thanh niên họ Phong âm lãnh, giống như lại xuất hiện sát ý.

Lan Dao không nói chuyện, nhưng trong mắt đồng dạng ẩn băng hàn, biểu thị thái độ.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu chậm rãi mở miệng.

“Tâm thề như thế cũng được, nhưng không biết hai vị đạo hữu lần này mưu tính là cái gì?”

Nghe Hứa Thanh nhận tâm thề, thần sắc của thanh niên họ Phong hòa hoãn một chút, Lan Dao cũng nở nụ cười.

“Tốt rồi, mọi người nói đến đây chẳng khác nào là người một nhà rồi, còn không biết tục danh của vị đạo hữu nhân tộc này là?”

“Viêm Huyền Tử.” Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

“Viêm Huyền Tử đạo hữu, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, không bằng chúng ta vừa đi về phía trước, vừa nói chuyện?”

Đôi mắt Lan Dao lưu chuyển, cười mở miệng.

Hứa Thanh gật đầu thở nhẹ.

Rất nhanh ba người hóa thành ba đạo cầu vồng đi về nơi chân trời xa.

Nhưng mà mỗi người đều cách nhau một chút phạm vi.

Trên đường, Lan Dao cũng truyền lời tới Hứa Thanh, cáo tri thứ bọn họ toan tính, về phần bên trong có mấy phần thiệt mấy phần giả, mỗi người một ý.

Cứ như vậy mấy ngày sau, ba người tới chỗ hạp cốc ở phía Tây Nam của Liêu Huyền quận.

Hạp cốc nơi đây cực lớn, như một cái vết thương trên đại địa, bên trong là một mảnh đen nhánh giống như sâu không lường được.

Càng có sương mù chảy xuôi ở, dị chất bốn phía nồng đậm, vạn vật héo rũ, thi thoảng còn có một chút tiếng kêu kì quái thê lương khiếp tâm hồn người, truyền ra trong hạp cốc.

Đứng trên hạp cốc, thanh niên họ Phong cầm theo Nhị Ngưu như trước, đoạn đường này gã chưa từng buông ra chút nào, giờ phút này chú ý đến trong hạp cốc, trong mắt có kích động chợt lóe lên.

“Chính là chỗ này.”

Lan Dao đi ra vài bước, đứng ở biên giới hạp cốc, tương tự cúi đầu nhìn lại.

Chương 2082: Đồng hành (2)

Về phần Hứa Thanh, cách hai người ngoài mười trượng nhìn qua hạp cốc, đáy lòng hiện lên mưu đồ hai vị này nói ở trên đường.

“Liêu Huyền Dịch?”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, cho đến thời điểm này hắn chưa từng nghe qua vật ấy.

Mà dựa theo hai người Lan Dao nói, Liêu Huyền Dịch là chỗ tinh hoa của cây Liêu Huyền.

Trước khi Tàn Diện Thần Linh chưa đến thì nó chính là Chí Bảo, hiệu quả vượt xa Liêu Huyền Quả, càng là Thánh vật của Liêu Huyền tộc.

Năm đó Liêu Huyền tộc xây dựng cung điện ẩn nấp dưới mặt đất của cây Liêu Huyền, tập hợp toàn bộ rễ cây hình thành một chỗ Liêu Huyền Trì.

Liêu Huyền Trì cách mỗi 100 năm sẽ được mở ra một lần, sẽ bị lấy đi toàn bộ Liêu Huyền Dịch, nhưng thật ra số lượng cũng không nhiều, chỉ là mấy trăm giọt.

Mà công hiệu của dịch thể đó cũng tương tự như Liêu Huyền quả, nhưng hiệu quả vượt hơn gấp trăm lần, có thể phụ trợ người ta lúc cảm ngộ pháp tắc, đạt tới một trình độ bất khả tư nghị.

Trước kia dù là một giọt, cũng cần trả giá đại giới cực lớn mới có thể thu được.

Bây giờ theo cây Liêu Huyền mất đi thì càng là thưa thớt.

“Thật ra Liêu Huyền quận đã từng thừa thãi Liêu Huyền quả… .”

Trong lúc Hứa Thanh thì thào, giọng nói của Lan Dao lại truyền đến.

“Nếu không phải Phong đạo hữu cho ta xem cổ giản huyết mạch truyền thừa, ta quả thực không thể tin rằng Chí Bảo nọ rõ ràng vẫn còn tồn tại!”

Thanh niên họ Phong nghe vậy bình tĩnh mở miệng.

“Năm đó trước khi Liêu Huyền nhất mạch rời khỏi Vọng Cổ, đích xác là đã thu hết toàn bộ nước ao, vả lại hủy cây này, khiến Liêu Huyền quả cùng Liêu Huyền Dịch bị tuyệt diệt khỏi Vọng Cổ, chỉ lấy thân cành chuẩn bị gieo xuống ở Thánh địa.”

“Nhưng cây Liêu Huyền trồng ở Thánh địa đã thất bại, cây này rời khỏi Vọng Cổ lại không thể sống được.”

“Từ đó về sau theo Thánh Tổ của Liêu Huyền ngoài ý muốn vẫn lạc, Liêu Huyền Thánh địa cũng bởi vậy sụp đổ, bị các phương chia cắt, mà ta tư cách có nửa dòng máu Liêu Huyền, đi theo tổ phụ may mắn tránh được kiếp nạn đó, lại bởi vì huyết mạch Ma Vũ kích phát cho nên mới tới Ma Vũ Thánh địa.”

“Nhưng mà không ai biết nhất mạch tổ tiên của ta đã từng chính là người phụ trách chấp hành tuyệt diệt cây này, năm đó lão nhân gia người thừa dịp loạn lạc, trong lúc thi hành nhiệm vụ bí mật lưu lại một đoạn không có diệt đi... . .”

“Làm như vậy là để có một ngày nhất mạch trở về cũng có nội tình thuộc về bản thân, đồng thời trước khi tọa hóa đã truyền bí mật đời đời này xuống.”

“Đến bây giờ chỉ có một mình ta biết được.”

Hứa Thanh giữ im lặng, nghe hai người nói chuyện với nhau, đáy lòng phân tích thiệt giả của lời này.

Lan Dao thì nhẹ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia chờ mong.

“Liêu Huyền Dịch tầm thường thì cũng đành, ta hứng thú nhất đối với khả năng xuất hiện Liêu Huyền Thánh Thể theo như lời Phong đạo hữu nói.”

Thanh niên họ Phong nở nụ cười.

“Khả năng đại khái sẽ xuất hiện!”

“Dẫu sao đã vài vạn năm trôi qua, nơi tổ tiên che giấu một đoạn rễ cây lại vô cùng bí ẩn, cho nên trừ phi trong lúc này xuất hiện ngoài ý muốn không thể dự đoán, nếu không khả năng đại khái tích lũy rất nhiều Liêu Huyền Dịch, mà sau khi lắng đọng đến một mức độ, tự nhiên sẽ trở thành Liêu Huyền Thánh Thể.”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng tụ.

Mà nói đến đây ánh mắt của thanh niên họ Phong quét qua Hứa Thanh, lại tiếp tục nhìn về phía Lan Dao.

“Một hồi vào phía dưới, lúc ta thi pháp phá vỡ cấm chế sẽ phải dựa vào Lan đạo hữu hộ pháp vì ta rồi, mặt khác sau khi chuyện thành công, ước định ngươi đáp ứng ta chớ có đổi ý.”

Lan Dao cười một cái, bỗng chốc bị gió thổi bay sợi tóc, thản nhiên mở miệng.

“Phong đạo hữu yên tâm, ngươi tìm ta hợp tác không phải là vì món đó của phu quân ta sao, việc ta đáp ứng ngươi sẽ không đổi ý.”

Thanh niên họ Phong gật đầu không lên tiếng nữa, vung tay phải lên, một cỗ uy áp đáng sợ lập tức tản ra, hóa thành một con khổng tước ngũ sắc bay về phía hạp cốc.

Trong hạp cốc lập tức nổ vang, từng mảnh khói đen cuộn trào cuốn lên khuếch tán.

Lộ ra một lối đi.

Thanh niên họ Phong nhoáng người một cái đi thẳng đến thông đạo, nháy mắt chui vào trong đó.

“Viêm Huyền Tử đạo hữu, mời.”

Đôi mắt đẹp của Lan Dao nhìn tới trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói một lời, tiến về phía trước một bước, đồng dạng vào trong con đường sương mù mở ra, sau mấy cái lập lòe đã không thấy tung tích.

Mắt thấy Hứa Thanh cẩn thận như vậy, ánh mắt Lan Dao chớp lên, giống như tùy ý quét mắt phương xa, tiếp theo liên tục bước khẽ tiến vào thông đạo.

Theo ba người biến mất, không lâu về sau, thông đạo nơi đây lại bị sương mù chung quanh nhồi vào, hết thảy khôi phục như thường.

Duy chỉ có tiếng gào thét thê lương trong sương mù, thoáng cái mãnh liệt lên, nhưng rất nhanh lại lặng yên không phát ra khí tức, ngăn cách hết thảy.

Cho đến mấy canh giờ sau, ngoài hạp cốc có một thân ảnh lặng yên từ chân trời đi tới.

Đó là một nữ tử.

Tướng mạo của nàng tuyệt mỹ và trông rất dịu dàng, vả lại da trắng vô cùng, sau dáng người uyển chuyển là một đôi cánh bạc.

Về phần quần áo cũng giống hai người họ Phong và Lan, đều là huyền bào thêu kim, khiến cho tiên tư càng thêm nhẹ nhàng.

Nhất là đôi mắt xanh trong suốt sáng ngời giống như cắt nước, giờ phút này lưu chuyển lóe lên tia sáng bình tĩnh đảo qua bốn phương.

“Phong Lâm Đào đúng là cẩn thận lại đa nghi, nơi đây ngoại trừ bố trí Hư Vô Nhãn, càng có Toái Không Niệm, thậm chí còn có một đám khí tức Đại La Thánh Cấm. . . . . Dùng cái này để bí mật dò xét có người đến hay không.”

“Nhưng mà… sau khi ta có chuẩn bị thì những thứ này có chả tác dụng gì.”

Nữ tử chính là Nguyệt Đông nguyên bản cùng nhau phủ xuống với thanh niên họ Phong và Lan Dao!

Giờ phút này nàng chớp mắt một bước đi đến, trực tiếp tiến vào trong hạp cốc đầy sương mù, không thấy tung tích. . . . .

Chương 2083: Tam nhân hành Liêu Huyền (1)

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau.

Đối với thanh niên họ Phong và Lan Dao mà nói, hình như chim sẻ chính là nữ tử tên là Nguyệt Đông.

Mà giờ khắc này trong đại hạp cốc Liêu Huyền quận, sương mù bốc lên kịch liệt, trong đó không ngừng nổ vang, từng tiếng bén nhọn và tiếng huýt xuyên thấu sương mù, ẩn chứa thê lương cùng hung tàn.

Cho đến một lúc lâu sau, theo tiếng vật nặng liên tiếp rơi xuống đất truyền ra, một cỗ gió lốc đột nhiên bộc phát từ dưới đáy hạp cốc, sương mù dưới đáy hạp cốc lập tức bị xé nứt, như có bàn tay vô hình vung vẩy ở, khiến cho sương mù nồng đậm ở nơi đây bay hết lên trên.

Lộ ra mặt đáy cốc bị sương mù bao phủ!

Đó là một mảnh phế tích cực lớn.

Bên trong phế tích là rất nhiều kiến trúc tạo hình phong cách cổ xưa, dù là tháp cao hay là đường đi và nhà dân, chỗ nào cũng có.

Chuẩn xác mà nói đây là một cái thành trì cỡ nhỏ.

Có thể tưởng tượng nơi đây nhất định đã từng có rất nhiều sinh linh sinh sống.

Nhưng bây giờ hơn phân nửa kiến trúc nơi đây đều đã sụp xuống, rất ít nơi còn bảo tồn nguyên vẹn, đồng thời dấu vết bị dị chất xâm nhập cũng rất rõ ràng.

Mà lại không có cỗ thi hài cổ xưa nào, có chỉ là trên trăm thi thể quái điểu hai đầu với máu tươi chảy xuôi tán lạc ở bên trong phế tích.

Có mấy con còn chưa hoàn toàn tử vong, đang vùng vẫy phát ra tiếng kêu rên.

Sau đó một thân ảnh từ bên trên trong sương mù xông lên mà ra, rơi vào bên trong mảnh phế tích này, đứng trên người một quái điểu đang vùng vẫy.

Một khắc đạp xuống dưới, thân thể con quái điểu oanh một tiếng, trực tiếp thành đống máu thịt mơ hồ.

Người nọ chính là thanh niên họ Phong.

Ngay sau đó còn có hai thân ảnh tương tự bay nhanh ở phía sau, nháy mắt hạ xuống.

Là Lan Dao cùng với Hứa Thanh.

Nhìn qua phế tích bốn phía, thần sắc bên ngoài của Hứa Thanh như thường, vừa âm thầm cảnh giác hơn, đưa tầm mắt lướt qua bốn phía, sau đó quan sát đội trưởng trong tay thanh niên họ Phong.

Đội trưởng vẫn hôn mê bất tỉnh như trước.

Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ánh mắt, nhìn những cỗ thi hài quái điểu.

Lúc đầu ba người bọn họ đi trong sương mù coi như thuận lợi, nhưng rất nhanh đã gặp phải tập kích, mà những thứ tập kích bọn họ dường như có thể dung hợp bản thân cùng sương mù.

Ở giữa hư và thật, có phần khó chơi.

Hứa Thanh cũng không cần toàn lực ứng phó, nhưng hiển nhiên thanh niên họ Phong càng thêm nóng vội, lấy ra quạt lông ngũ sắc một quạt vung ra, trực tiếp bức hơn phân nửa thứ tập kích bọn họ lộ thân hình ra ngoài, vả lại cũng giết chết không ít con máu thịt mơ hồ.

Sau đó Lan Dao cũng ra tay, Hứa Thanh ở bên hiệp trợ, lại đánh chết trên trăm con mới lao ra khỏi sương mù.

Thứ tập kích bọn họ, chính là những con quái điểu nọ.

“Thế giới này vừa dơ bẩn, đồng thời cũng đúng là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, Ma Tước tầm thường sau khi bị khí tức Thần Linh xâm nhập lại dị biến thành bộ dáng như vậy.”

Thanh niên họ Phong âm trầm mở miệng.

“Lan đạo hữu, khả năng lộ trình tiếp theo sẽ xuất hiện không ít thú vật cùng loại, nếu như ngươi vẫn như vừa rồi, sợ là chuyến này của chúng ta sẽ bị kéo ra rất dài, đến lúc đó… . . sợ là có những biến cố khác xuất hiện.”

Nói đến đây thanh niên họ Phong nhìn về phía Hứa Thanh.

“Mặt khác, Viêm Huyền Tử đạo hữu, nếu như ta thủy chung xông lên ở phía trước, gặp phải một chút tồn tại khó dây dưa, có thể sẽ khó bảo toàn không lấy đại sư huynh của ngươi làm tấm thuẫn.”

Hứa Thanh nghe vậy, trong mắt lóe lên hàn mang, nhìn chằm chằm thanh niên họ Phong rồi chậm rãi mở miệng.

“Tại hạ không ngại tiếp tục chiến một trận sinh tử như lúc trước cùng ngươi ở trong đây!”

Thanh niên họ Phong nheo mắt lại, lập tức tản ra hàn ý bao phủ bốn phương, đồng thời bàn tay bắt cổ đội trưởng càng dùng sức thêm một chút.

Mà đội trưởng thì hai chân run rẩy, vẻ mặt thống khổ.

Sắc mặt Hứa Thanh càng thêm khó coi.

Lan Dao chú ý tới địch ý giữa hai người, khẽ cười một tiếng, cất bước đi tới giữa hai người.

“Tốt rồi Viêm Huyền Tử đạo hữu, lúc trước ngươi thật sự không có xuất lực, Phong đạo hữu bất mãn cũng là hợp lý.”

“Nhưng mà Phong đạo hữu, nếu như mọi người đã lựa chọn hợp tác, ngươi cũng không nên cứ luôn đắn đo như vậy.”

“Bây giờ nếu đoạn đường tiếp theo vẫn khó dây dưa, vậy thì chúng ta đồng loạt ra tay, nếu không thì mỗi người ra tay một lần.”

Thanh niên họ Phong nghe vậy hừ một tiếng, thân thể nhoáng một cái bay đi về phía trước.

Nhưng bàn tay nắm cổ đội trưởng vẫn nới lỏng một chút, hai chân đội trưởng cũng không tiếp tục run rẩy nữa.

Hứa Thanh nhìn qua bóng lưng thanh niên họ Phong, không nói chuyện, Lan Dao lại thâm ý nhìn Hứa Thanh.

“Đi thôi Viêm Huyền Tử đạo hữu.”

Hứa Thanh hiểu rõ hai người bọn họ không thể để hắn đi sau cùng, lúc trước trong sương mù cũng là như thế, cho nên trầm mặc cất bước bay về phía trước.

Cứ như vậy ba người một đường lấy thanh niên họ Phong cầm đầu, bay nhanh phía trên phế tích thành trì.

Nhưng mà vẫn cố ý cách nhau mấy trăm trượng, nhất là thanh niên họ Phong càng là cách ngoài ngàn trượng.

Theo đi về phía trước, tòa thành phế tích cũng càng hiển lộ rõ ràng ở trong mắt Hứa Thanh, chỉ thấy giữa kiến trúc nơi đây vẫn còn tồn tại rất nhiều rễ cây héo rũ.

Rập rạp vô số, nhưng mà có không ít đều là đứt gãy.

Mà ở chỗ biên giới thành trì, vô số bộ rễ xâm nhập bên trong nham thạch của hạp cốc.

Hình như cả tòa thành trì được xây dựng ở bên trong rễ cây.

Chương 2084: Tam nhân hành Liêu Huyền (2)

Trong đầu Hứa Thanh cũng phác họa ra một bức tranh trước mặt, hiển nhiên trước kia nơi đây tồn tại một cây đại thụ, cây này sinh trưởng ở ngoài hạp cốc, có lẽ có thể chống trời, hoặc tươi tốt tự thành màn trời.

Mà rễ cây của nó lại lan tràn bên trong đại địa.

Năm đó tòa thành trì này hẳn là một chỗ địa quật.

Cho đến một ngày nào đó, có lẽ có người với đại thần thông xuất hiện, một chiêu khiến cho đại địa xuất hiện một đạo khe rãnh, vì vậy nơi này mới có hạp cốc thật lớn, mà địa quật cũng lộ ra bên ngoài.

“Như vậy cái cây kia thì sao… . . Chắc là bị bộ tộc Liêu Huyền di chuyển đi, cũng có lẽ đã tiêu tán trong năm tháng? Nhưng mà vẫn còn dấu vết rễ cây, cho dù thân cây tiêu tán cũng còn dấu vết mới đúng.”

“Nhưng ở ngoài không hề có vết tích, như vậy xác suất lớn có thể là bị di chuyển, về phần người di chuyển… Hoặc là Liêu Huyền hoặc chính là bộ tộc nào đó đời sau.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, tất nhiên hắn sẽ không tin tưởng lời thanh niên họ Phong nói lúc ở ngoài hạp cốc, đối với sự tình không biết, tính cách Hứa Thanh quyết định hắn chỉ tin vào quan sát cùng phán đoán của mình.

Trừ phi là người hắn tín nhiệm.

Trong lúc suy nghĩ, Hứa Thanh chú ý đến kiến trúc trên phế tích, nhìn từ phong cách, những kiến trúc nơi đây có văn hóa tương tự cùng nhân tộc, nhưng một chút chi tiết lại khác biệt.

Việc này cũng có thể lý giải, thời đại Huyền U Cổ Hoàng thì nhân tộc là tộc quần chí tôn Vọng Cổ, hết thảy dị tộc đều theo bản năng bắt chước nhân tộc, coi đó là thẩm mỹ.

Lúc Hứa Thanh đang quan sát, theo bọn họ tiếp cận trung tâm phế tích thành trì, một tiếng nổ vang bỗng nhiên truyền đến từ thanh niên họ Phong đi dẫn đầu, đồng thời một cỗ chấn động không tầm thường cũng ngay lập tức khuếch tán.

Hứa Thanh ngưng thần, thân thể chợt bay lên chỗ cao hơn, phương Lan Dao phía sau đồng dạng lựa chọn như vậy.

Ở độ cao đó, tất cả mọi thứ phía trước hiển lộ rõ ràng trong mắt Hứa Thanh, hắn lập tức chú ý thấy đại địa ở vị trí trung tâm phế tích lúc đầu vốn không có thay đổi, lại xuất hiện một gương mặt to dữ tợn.

Gương mặt dài trên mặt đất giống như một mực ẩn nấp, cho nên vừa rồi không bị phát hiện, mà theo thanh niên họ Phong bay qua nó mới đột nhiên xuất hiện, đồng thời lại có một cái đầu lưỡi tràn đầy hư thối duỗi ra, phát động công kích về phía thanh niên họ Phong.

Nhưng đầu lưỡi lại bị thanh niên họ Phong một phát bắt được, theo tu vi Uẩn Thần bộc phát, thanh niên họ Phong khẽ nhoáng người một cái lại hóa thành khổng tước ngũ sắc, hừ lạnh một tiếng chợt phóng tới gương mặt.

Ầm vang xuyên thấu gương mặt, trong nháy mắt tiếp theo, nó trực tiếp tan vỡ ra.

Sau khi gương mặt hình thần câu diệt, chỗ cũ lộ ra một cái hố sâu.

Mà thân ảnh thanh niên họ Phong cũng từ khổng tước ngũ sắc hóa thành thân hình nguyên bản, đứng ở nơi đó không bước vào, mà nhìn về phía Hứa Thanh cùng Lan Dao.

“Tiếp theo nên đến các ngươi.”

Thanh niên họ Phong nhàn nhạt mở miệng.

Lan Dao nở nụ cười nhoáng một cái nhảy vào hố sâu.

Thanh niên họ Phong không nhúc nhích lạnh lùng nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói một lời, tương tự bay vào hố sâu.

Mắt thấy hai người như vậy, thanh niên họ Phong mới cất bước, đi vào sau cùng.

Nếu so với bên ngoài, trong hố sâu càng thêm băng hàn, thành bùn bốn phía cũng xuất hiện kết tinh, theo họ xâm nhập, khí lạnh càng dần càng đậm, vả lại là một mảnh đen nhánh.

Nhưng mà ba người đều không phải tu sĩ tầm thường, cho dù nơi đây đen nhánh, nhưng theo mắt của ba người lóe lên thì tất cả đều nhìn rõ ràng.

Nếu so với lúc trước thì lần này thuận lợi hơn rất nhiều.

Cho đến sau một nén nhang, không đợi xuất hiện nguy hiểm gì, nhưng mà hố thật sự quá sâu, lấy tốc độ của bọn họ mặc dù không phải toàn lực bay nhanh, nhưng thời gian một nén nhang vẫn không dò xét đến đáy.

Nhưng thuận lợi cuối cùng vẫn chỉ là ngắn ngủi, khi qua tầm một nửa nén hương sau, phía trước Lan Dao bỗng chợt tràn ra cánh hoa, nhanh chóng khuếch tán về bốn phía.

Những cánh hoa nhìn như yếu ớt, nhưng mỗi một cánh đều ẩn chứa uy áp kinh khủng, chớp mắt tản ra lập tức có tiếng nổ vang, càng có một thứ tựa như con rắn chợt lóe lên bốn phía quanh Lan Dao.

Hiển nhiên là nó đang ẩn nấp muốn tập kích Lan Dao, nhưng không biết Lan Dao đã phát hiện như thế nào, tản ra những cánh hoa mạnh mẽ bức nó lộ ra ngoài.

Bây giờ lộ ra bộ dáng nhìn thấy mà giật mình.

Đó không phải là rắn, mà là một tồn tại kỳ dị như khúc ruột, nhúc nhích đang muốn chạy trốn, nhưng theo Lan Dao hừ lạnh một tiếng, cánh hoa bốn phía đột nhiên hội tụ lại và biến ảo thành một con khổng tước thất sắc!

Đỉnh đầu của khổng tước là màu trắng!

Từ đó màu sắc xuất hiện trên người khổng tước đã thành tám màu!

Mặc kệ là khí tức hay là huyết mạch tinh thuần, hiển nhiên đều ở phía trên thanh niên họ Phong, vả lại vượt qua rất nhiều.

Sau khi hình thành bay thẳng đến khúc ruột.

Hứa Thanh nhìn qua một màn này cũng không tương trợ, mà trong lòng khẽ động, bỗng nhiên quay đầu nhìn thanh niên họ Phong.

Vừa nhìn một cái, hắn thấy trong mắt thanh niên họ Phong chợt hiện một tia tham lam sau đó lại lập tức trôi qua.

Mà Hứa Thanh đột nhiên quay lại cũng làm cho sắc mặt của thanh niên họ Phong trầm xuống.

Hứa Thanh bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, đáy lòng có chút cân nhắc, toàn thân khổng tước tám màu phát sáng rực rỡ, đã trực tiếp tới gần khúc ruột quái dị, trực tiếp xé rách, sau đó mới trở về trong cơ thể Lan Dao.

Thân ảnh Lan Dao dừng lại, quay người cười nhạt nhìn qua Hứa Thanh và thanh niên họ Phong, cuối cùng chú ý đến trên người Hứa Thanh, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiếp theo tới phiên ngươi.”

--

Chương 2085: Toàn huyết Liêu Huyền (1)

Lan Dao vừa nói, ánh mắt của thanh niên họ Phong cũng rơi tới trên người Hứa Thanh.

Mặc dù chiến lực của Hứa Thanh kinh người, nhưng bị hai vị Uẩn Thần nhìn chằm chằm, nhất là đội trưởng vẫn còn trong tay đối phương, bây giờ hai chân lại bắt đầu co rúm, một màn này… . .

Thấy thế nào đều là bị động.

Vì vậy Hứa Thanh không có nói nhiều, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến phía dưới, vọt qua chỗ Lan Dao bay nhanh tới chỗ sâu của hố.

Đại Huyền Thiên Giáp lập lòe ánh sáng trên người hắn, lực lượng thân thể Thần Linh lan tràn, Tổ Vu Giáp đồng dạng bao trùm, càng có chín đèn lồng vờn quanh bốn phía.

Phối hợp tóc dài và một thân áo bào xanh khiến cho giờ khắc này Hứa Thanh khí thế phi phàm.

Đồng thời hắn còn phất tay gọi ra rất nhiều Quỷ Ngô, đi dò đường phía trước hắn.

Lan Dao thấy vậy trong mắt lộ ra một tia thần thái, mà thanh niên họ Phong nhìn qua những con Quỷ Ngô ánh mắt càng thêm âm trầm, nhưng cuối cùng không có mở miệng nói cái gì.

Cứ như vậy dưới Hứa Thanh dò đường, ba người đi xuống chỗ sâu hơn của cái hố.

Hứa Thanh hành động không chậm, cũng không tiếp tục không xuất lực như lúc trước, cho nên tốc độ của bọn họ cũng không kém nhiều lắm cùng với thanh niên họ Phong cùng Lan Dao mở đường lúc trước.

Có lẽ là vận khí của Hứa Thanh tốt, cũng có lẽ là khí tức của khổng tước tám màu vừa rồi chấn nhiếp, trên đường lại không gặp phải trở ngại gì, sau khi lại đi được một nén nhang, cuối cùng đã tới đáy của hố sâu.

Nơi đây thình lình cũng là một chỗ địa quật.

Nhưng so với bên ngoài thì nhỏ hơn, kiến trúc cũng là như vậy, thiếu đi rất nhiều, chỉ có chín tòa tháp cao rõ ràng nhất.

Chúng nó bảo tồn tương đối hoàn hảo, bên trên có khắc ấn phù cổ xưa, có thể tưởng tượng thời điểm đỉnh phong những ấn ký phù văn đó sẽ lập lòe, chín tháp cũng có cấm chế tương ứng hình thành.

Chỉ là chẳng qua hiện giờ năm tháng trôi qua, hơn nữa dị chất xâm nhập, đã không có bất luận linh ý gì.

Tuy kiến trúc nơi đây ít, nhưng rễ cây héo rũ lại càng thêm dày đặc, rập rạp vô số bao trùm bát phương, dù mặt đất hay là vách tường nơi nào cũng có.

Thậm chí trên những tháp cao cũng bị rễ cây héo rũ quấn quanh.

Chỉ là Hứa Thanh đến tựa hồ đã dẫn theo khí tức bên ngoài vào, phá vỡ bình tĩnh nơi đây, cũng đưa tới một chút biến hóa kỳ dị.

Biến hóa đầu tiên là có một số rễ cây đã tự động trở thành tro bụi… Ngay sau đó, những tro bụi cũng không tiêu tán, mà là hội tụ lại với nhau tạo thành từng tiểu hài tử đen thui.

Đám tiểu hài tử thoạt nhìn chỉ 5 - 6 tuổi, số lượng tới mấy trăm, sau khi xuất hiện riêng phần mình nằm ở trên rễ cây chưa tiêu tán, hai mắt đen nhánh nhìn kỹ tới Hứa Thanh, vẻ mặt tham lam cùng đói khát.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên lãnh mang, sau đó phía trên truyền đến tiếng rít, thân ảnh Lan Dao và thanh niên họ Phong xuất hiện ở đây.

Hai người đảo qua nhìn qua bốn phương, sau đó nhìn tới những tiểu hài tử quỷ dị, nhưng cũng không động thủ.

Tất nhiên Hứa Thanh hiểu rõ đây là đang đợi hắn ra tay.

Mà lai lịch của những tiểu hài tử đó… . . Hứa Thanh thân là tu sĩ bản thổ đại lục Vọng Cổ, tất nhiên chỉ cần liếc qua là biết chúng là quỷ dị, do âm hồn dưới khí tức Thần Linh xâm nhập dung hợp rồi dị biến hình thành.

Đối với người bên ngoài thì loại quỷ dị đó rất là khó chơi, khó lòng phòng bị, nhưng đối với Hứa Thanh mà nói, hắn đã diệt rất nhiều.

Biện pháp đối phó chúng nó hữu hiệu nhất chính là Tiểu Ảnh.

Mà cho dù lúc trước hắn đã có chỗ vận dụng Tiểu Ảnh, nhưng đối với hai người họ Phong và Lan Dao sau lưng thì chỉ lộ ra khả năng thuần phục.

Hứa Thanh cũng không muốn lộ ra những năng lực khác quá sớm.

Vì vậy lúc này hắn không lựa chọn vận dụng Tiểu Ảnh, mà để cho những Quỷ Ngô thủ hộ sau lưng, đề phòng thanh niên họ Phong và Lan Dao đột nhiên tập kích.

Làm xong những thứ đó, đáy lòng của hắn hiện ra sự tham lam chợt hiện rồi lập tức trôi qua, tương tự trong mắt thanh niên họ Phong lúc trước.

Lại nghĩ tới Lan Dao và đối phương, cả đoạn đường đều đề phòng lẫn nhau.

“Mặc dù không thể lộ ra nhiều năng lực của Ảnh Tử, nhưng… bản thân cũng cần phải thể hiện ra mình có những tác dụng khác… . .”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, thân thể mới tiến về phía trước một bước, nháy mắt hạ xuống, những tiểu hài tử màu đen nằm trên bộ rễ héo rũ đột nhiên há ra từng cái miệng lớn khoa trương, phát ra tiếng gào thét chấn nhiếp linh hồn, chợt đánh về phía Hứa Thanh.

Hầu như ngay khi đám tiểu hài tử tới gần, hồn ti trong cơ thể Hứa Thanh lập tức ầm ầm bộc phát ra phía ngoài, chớp mắt một nghìn vạn hồn ti kích xạ ra, lấy Hứa Thanh làm trung tâm xuyên suốt về bốn phía.

Tốc độ cực nhanh, sợi tơ sắc bén vô cùng kinh người.

Những nơi đi qua toàn bộ tiểu hài tử quỷ dị màu đen đều dừng lại giữa không trung.

Mỗi một thân thể đều là bị rất nhiều hồn ti xuyên thấu, càng là bởi vì phạm vi nơi đây không lớn, cho nên hồn ti kết nối cùng bát phương, khiến cho đám tiểu hài tử màu đen bị đọng lại.

Lúc nhìn tới, thanh niên họ Phong cùng Lan Dao đều bị một màn này khiến cho ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Thật sự là bây giờ đám hồn ti lại tạo thành hình thái như là mạng nhện, mà Hứa Thanh ở trung tâm, mấy trăm tiểu hài tử quỷ dị màu đen bốn phía không hề nhúc nhích.

Rất nhanh, theo vách tường bốn phía rung động lắc lư, những tiểu hài tử quỷ dị màu đen nhao nhao hóa thành hắc khí tiêu tán, sau đó tất cả hồn ti mới chậm rãi quay về, dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, đứng ở một bên, nhường ra con đường đi về phía trước, nhìn thanh niên họ Phong.

“Tới phiên ngươi.”

Thanh niên họ Phong liếc mắt nhìn Hứa Thanh, bỗng nhiên mở miệng.

“Những sợi tơ của ngươi rất là kỳ dị, không biết do cái gì dung hợp thành?”

Chương 2086: Toàn huyết Liêu Huyền (2)

Hứa Thanh cũng không trả lời, mà hỏi một câu.

"Lông vũ ngũ sắc của Phong đạo hữu cũng rất kỳ dị, không biết là hình thành như thế nào?"

Thanh niên họ Phong nhướng mày.

"Ngươi cho là ta sẽ nói cho ngươi biết à?"

"Viêm mỗ cũng muốn nói như vậy!"

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Thanh niên họ Phong hất tay áo lên, không nói thêm gì nữa, thân thể xông lên phía trước, đi thẳng đến tòa tháp cao thứ năm, tới đó bấm niệm pháp quyết giống như đang triển khai bí pháp gì đó.

Mà Lan Dao thì bay về phía Hứa Thanh nhưng cũng không tới quá gần, khoảng cách ngoài hơn mười trượng, vừa phân tâm chú ý thanh niên họ Phong, vừa cười nói đối với Hứa Thanh.

"Viêm Huyền Tử đạo hữu, lông vũ ngũ sắc của Phong đạo hữu tên là Chân Giới Chi Linh, là bí pháp đặc thù của Uẩn Thần, nhưng không phải tất cả Uẩn Thần đều có thể có."

Lời Lan Dao vừa ra, thanh niên họ Phong đang thi triển bí pháp xa xa khẽ quát một tiếng.

"Lan đạo hữu, sao ngươi lắm lời như vậy!"

Lan Dao nghe vậy ánh mắt phát lạnh.

"Phong đạo hữu, bí pháp Chân Giới Chi Linh ngươi sử dụng, là truyền thừa của Ma Vũ Tộc ta, cũng không phải thuộc riêng về ngươi, tại sao tiểu muội nói một câu lại là lắm lời? Phong đạo hữu chú ý lời nói của ngươi!"

Thanh niên họ Phong trầm mặc, hừ lạnh một tiếng dứt khoát không để ý tới nữa, tiếp tục thi pháp.

Nhưng hiển nhiên Lan Dao có chút chán ghét đối với một câu lắm lời lúc trước, ánh mắt vẫn lạnh như băng, nhưng cũng không tiếp tục nhiều lời đối với Hứa Thanh nữa.

Hứa Thanh trừng mắt, nhìn ra hoặc nhiều hoặc ít hành vi của Lan Dao có một chút lấy lòng.

Vì vậy đáy lòng đang suy nghĩ muốn nói gì đó, nhưng vào lúc này bỗng nhiên tháp cao thứ năm chỗ thanh niên họ Phong đột nhiên nổ vang, bắt đầu lập lòe ánh sáng màu trắng.

Tia sáng xuất hiện từ ngọn tháp như mặt nước chảy xuôi, bao trùm toàn bộ tháp cao, sau đó lại lan tràn theo những cái rễ cây héo rũ quấn quanh ở trên.

Chỉ là hầu như toàn bộ rễ cây sau khi tia sáng chiếu vào đều chỉ chớp động vài cái, sau đó lại một lần nữa ảm đạm, hiển nhiên là không có sinh cơ, không cách nào bị kích phát.

Nhưng lại có một cái sau khi chớp động trong đó xuất hiện một đạo bạch tuyến.

Tuyến này chậm rãi chảy theo rễ cây, hấp dẫn ánh mắt ba người Hứa Thanh.

Bọn họ nhìn chăm chú, bạch tuyến ở bên trong đông đảo bộ rễ héo rũ chỉ chạy chốc lát, tiêu tán không thấy, như cũ vẫn là bộ dạng không có sinh cơ.

Nhưng thần sắc của thanh niên họ Phong lại có chút kích động, hai tay lần nữa bấm niệm pháp quyết, triển khai phương pháp truyền thừa, trong nháy mắt tiếp theo, tháp cao lần nữa lập lòe tia sáng, một màn đồng dạng xuất hiện.

Sau liên tiếp chín lần, căn cứ vị trí những bạch tuyến biến mất, gió này được thanh niên giơ tay lên, giống như đang tính toán.

Hứa Thanh nhìn qua tất cả, thầm nghĩ nếu như lời của thanh niên họ Phong lúc trước là thật, như vậy năm đó tổ tiên của gã cũng coi như là nhọc lòng, bố trí nghiêm túc.

Đổi thành người ngoài dưới tình huống không biết bí ẩn nơi đây, rất khó nhìn ra manh mối.

Trong lúc Hứa Thanh trầm tư, thời gian trôi qua, sau một lúc lâu ánh mắt của thanh niên họ Phong đang tính toán bỗng nhiên sáng lên, nhìn đống bùn bốn phía, chú ý đến một chỗ.

“Chính là chỗ đó!”

Thanh niên họ Phong vừa nói, thân thể đã lập tức tới gần, giơ tay lên nhấn một cái, đống bùn chỗ đó lập tức nổ vang, lõm xuống và xuất hiện từng đạo khe hở.

Trong đó không có gì cả.

Nhưng gã điềm tĩnh cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Khi máu tươi chạm vào đống bùn lõm, chỗ đó lập tức lập lòe huyết quang, bùn đất bắt đầu tiêu tán, nhưng mà tốc độ không nhanh, hình như có chút không thuận lợi.

“Lan đạo hữu, ta chỉ là bán huyết Liêu Huyền, lực lượng huyết mạch không cách nào thỏa mãn yêu cầu tổ tiên, ngươi cần xuất ra huyết phiên ta đưa cho ngươi!”

“Những tộc quần bị ta huyết tế đều là có đủ huyết mạch hạ tộc Liêu Huyền trong cơ thể, lấy 2000 vạn tàn huyết phối hợp dùng để bồi dưỡng, có thể kích phát huyết mạch của ta, mở ra cấm này!”

Hứa Thanh nghe vậy, rốt cuộc biết được tác dụng của huyết tế, chỉ là không ngờ đối phương huyết tế lại là đồng tộc.

Nhưng mà hiển nhiên trong lòng đối phương, những tộc quần bị huyết tế căn bản cũng không khác gì gia súc.

Mà hình như lúc trước Lan Dao đã đoán được một chút, giờ phút này cũng không quá nhiều ngoài ý muốn, lấy ra huyết phiên sau đó liếc mắt nhìn thanh niên họ Phong, vừa thi pháp kích phát vừa truyền ra lời nói.

“Phong đạo hữu quả không phải người thường, huyết tế 2000 vạn huyết mạch đồng tộc chính mình, hành động quyết đoán như vậy, tương lai nhất định là hạng người tuyệt thế.”

Hiển nhiên Lan Dao vẫn còn có chút bất mãn đối với hai chữ lắm lời lúc trước, giờ phút này mở miệng mỉa mai.

Trong lúc nói, huyết phiên trong tay nổ vang, trong huyết vụ mang vô số hồn đồng loạt bay thẳng đến thanh niên họ Phong.

Thanh niên họ Phong thấy vậy, trong mắt ẩn có hàn mang, nhưng nhịn xuống giơ tay lên trảo một cái, lập tức khiến huyết vụ cùng hồn vọt tới lan tràn toàn thân, sau đó triển khai pháp thuật, thân thể chấn động càng dung nhập tất cả huyết vụ cùng hồn vào trong cơ thể.

Sau một khắc cánh sau lưng gã tan biến, con mắt thứ ba chỗ mi tâm cũng biến mất, toàn bộ người thoạt nhìn đã không có dấu hiệu của Ma Vũ Tộc, ngược lại thân hình nhúc nhích trên cổ mọc ra cái đầu người thứ hai!

Liêu Huyền nhất mạch cũng có hai đầu!

Làm xong tất cả gã thanh niên họ Phong thở sâu, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, rơi trên đống bùn, lúc đầu chỗ đó vốn có chút đình trệ tan rã, trong khoảnh khắc tốc độ tăng vọt.

Cũng chính là hơn mười hơi thở, một cái thông đạo khoảng hơn một trượng hiển lộ ra!

Lan Dao thấy vậy cũng lộ ra kích động, thanh niên họ Phong càng là phấn khích, thân thể hai người nhoáng một cái đang muốn phóng đi, nhưng vào lúc này… dị biến nổi lên!

--

Chương 2087: Mỗi người đều có mục đích riêng (1)

Từ trong thông đạo bị phá vỡ thình lình điên cuồng tản ra một cỗ thi khí nồng đậm, đồng thời còn có hai thân ảnh phóng từ trong ra.

Ánh mắt thanh niên họ Phong lóe lên, thân thể chỉ dừng lại cũng không lui ra phía sau.

Nhưng Lan Dao thì nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, triển khai phòng hộ.

Trong nháy mắt tiếp theo tiếng nổ lớn vang vọng, Lan Dao lùi ra, xuất hiện trước mặt hai thân ảnh trông giống thi hài lại như khôi lỗi.

Hai thân ảnh đó đều có hai đầu, mắt lộ ra khát máu, mở ra miệng lớn tràn đầy răng nanh, toàn thân tràn ra uy áp kinh khủng.

Giờ phút này sau khi ra tay đối với Lan Dao, một cỗ khôi lỗi trong đó lại cải biến phương hướng đánh thẳng đến Hứa Thanh.

Trong chốc lát đáy lòng Hứa Thanh trầm xuống, cảm thụ lực lượng của khôi lỗi lớn vô cùng, toàn thân càng là rắn chắc kinh người, vả lại thân thể đối phương còn tồn tại kháng tính với thần thông.

Có thể thấy được khôi lỗi này phi phàm.

Nhưng mà ngoài việc giao chiến, Hứa Thanh quét mắt nhìn thông đạo mở ra, đáy lòng bỗng nhiên truyền ra một đạo tâm niệm về Quỷ Ngô bốn phía.

Niệm đó không phải thần niệm, là Hứa Thanh thông qua tử thủy tinh tràn ra, người ngoài rất khó phát hiện.

Vì vậy trong nhát mắt, Quỷ Ngô từ bốn phía hội tụ đến chỗ Hứa Thanh, từng con không sợ chết phát động công kích tới khôi lỗi, càng có một số trực tiếp lựa chọn tự bạo.

Mà đáy lòng của Lan Dao cũng bốc lên, khôi lỗi giao thủ với ả đồng dạng khó chơi.

Trong khoảng thời gian ngắn Hứa Thanh và Lan Dao đều bị cuốn lấy.

Về phần thanh niên họ Phong nọ, rõ ràng hai cỗ khôi lỗi làm như không thấy.

Một màn này khiến cho sắc mặt của Lan Dao lập tức âm trầm, vừa biến ảo khổng tước tám màu ra tay, vừa nhìn về phía thanh niên họ Phong.

“Phong Lâm Đào, ngươi có ý gì, trước khi xuất phát phu quân ta đã biết được hành tung cùng mục đích chuyến này của ta!”

Ánh mắt thanh niên họ Phong chớp lên định lập tức rời khỏi, nhưng hiển nhiên có chỗ băn khoăn nên giải thích một chút.

“Lan đạo hữu chớ nên hiểu lầm, bây giờ ta có đủ toàn huyết Liêu Huyền, vả lại nơi này là do tổ tiên của ta bố trí, tự nhiên sẽ không sinh ra nguy hại quá lớn đối với ta.”

“Mà hai cỗ thi hài này bất kể Lan đạo hữu có tin hay không, lúc trước Phong mỗ đích xác là không biết, nhưng giờ phút này nhìn hẳn là tổ tiên nhà ta năm đó luyện hóa đồng tộc, dùng để trấn thủ nơi đây.”

“Nếu như hôm nay không có người ngoài, có lẽ sẽ không dẫn động chúng nó, nhưng mà đúng là Phong mỗ sơ sót, Lan đạo hữu đừng vội, ta đi vào lấy ra Liêu Huyền Thánh Dịch tự nhiên cũng sẽ dựa theo ước định phân phối cho ngươi.”

Nói xong thanh niên họ Phong nhoáng người một cái, không hề trở ngại phóng thẳng đến thông đạo.

Chỉ là nơi đây chấn động rất lớn, vả lại Lan Dao đang giao chiến, trọng điểm chú ý của thanh niên họ Phong là Lan Dao, cho nên chưa từng chú ý tới từ bên trong máu thịt một con Quỷ Ngô tự bạo, có một cái bóng không có bất cứ dấu vết hay chút khí tức nào, từ trên mặt đất lướt vào trong thông đạo rộng mở… . .

Mắt thấy thanh niên họ Phong rời đi, sắc mặt của Lan Dao càng thêm khó coi, giờ phút này ra tay, tiếng nổ vang vọng, chỉ là khôi lỗi trước mặt toàn lực ngăn cản khiến ả không cách nào bỏ qua trong thời gian ngắn.

Nhưng trong mắt lóe lên sát khí, giơ tay lên lấy ra một quả hạt châu thất sắc, sau khi nuốt vào tu vi toàn thân ầm ầm bộc phát, đỉnh đầu mơ hồ xuất hiện một đạo hư ảnh.

Hư ảnh mơ hồ không rõ, nhưng tràn ra lực lượng tu vi lại vô cùng kinh người, sau đó bổ nhào về phía trước phóng tới phía khôi lỗi.

Dù cho khôi lỗi né tránh như thế nào cũng đều không thể tránh đi, ngay lập tức va chạm, theo một tiếng nổ vang kinh thiên động địa truyền ra, khôi lỗi phi phàm lại trực tiếp tan vỡ.

Mà hư ảnh cũng tan rã ra.

Sắc mặt Lan Dao cũng có chút tái nhợt, nhưng lại không chần chờ chút nào, cũng không liếc mắt nhìn Hứa Thanh mà thân thể nhoáng một cái phóng tới thông đạo.

Hứa Thanh nhìn qua tất cả, kinh hãi bí pháp của đối phương, ánh mắt chớp động, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, thong dong giao thủ cùng khôi lỗi thi hài trước mặt, không có triển khai bất luận đòn sát thủ gì.

Cho đến hơn 10 hơi thở sau, bên trong lối đi đột nhiên truyền đến tiếng rít, nháy mắt tiếp theo thân ảnh Lan Dao và thanh niên họ Phong lại từ trong xông ra.

Thần sắc hai người đều có biến hóa, sau khi bay ra dừng lại giữa không trung, riêng phần mình bấm niệm pháp quyết như lâm đại địch.

Chương 2088: Mỗi người đều có mục đích riêng (2)

Ngay sau đó trong thông đạo truyền ra âm thanh ầm ầm, một đạo kim quang từ trong phóng ra ngoài.

Đó là một con chuột mập màu vàng!

Lông toàn thân nó dựng đứng lên, trong mắt lập lòe kim mang, hàm răng sắc bén dị thường.

Trên người càng còn có vô số gương mặt dài ra bên trong bộ lông và máu thịt, dữ tợn vô cùng.

Bây giờ sau khi xuất hiện, hai mắt nó chớp động hung quang, phát ra tiếng gào thét về phía thanh niên họ Phong cùng Lan Dao.

Toàn thân và toàn bộ gương mặt đồng dạng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tiếng gào to vô cùng, khiếp tâm hồn người.

Sau đó thân hình nó nhoáng một cái tan biến, rồi thình lình xuất hiện trước mặt thanh niên họ Phong, phá vỡ hư vô, mở ra miệng lớn hung hăng cắn.

Sắc mặt thanh niên họ Phong đột ngột biến đổi, lập tức rút lui đồng thời giơ tay lên xuất hiện một tấm thuẫn, chính là chiếc thuẫn xuất ra lúc giao chiến cùng Hứa Thanh.

Oanh một tiếng, con chuột màu vàng đâm vào trên tấm thuẫn.

Nhưng tấm thuẫn lúc trước ngăn cản một kích của Hứa Thanh, bây giờ bởi va chạm lại trực tiếp vỡ ra.

Hóa thành rất nhiều mảnh vỡ cuốn ngược lại.

Thế nhưng con chuột màu vàng cũng thoáng dao động thân thể, nhưng sự hung hăng chẳng những không giảm ngược lại càng tăng thêm.

Nó đang muốn tiếp tục phóng đi, nhưng vào lúc này ánh mắt Lan Dao lóe lên một bước đi tới, lại muốn thừa cơ hội này tiến vào thông đạo.

Vì vậy con chuột màu vàng gào thét và ngay lập tức tan biến, thay đổi phương hướng xuất hiện ở phía trước Lan Dao, ngăn cản ả đồng thời toàn thân chợt bộc phát kim quang.

Lan Dao biến ảo khổng tước tám màu ngăn cản, nhưng sau khi đụng chạm cùng kim quang, khổng tước tan vỡ.

Hứa Thanh trông thấy một màn này, phải giật mình.

Hắn nhìn ra con chuột màu vàng là tồn tại Thần Thánh, vả lại trình độ Thần Tính hầu như đã nồng đậm đến trình độ sắp nhen nhóm Thần Hỏa.

“Không đúng, không phải sắp nhen nhóm, mà đã từng nhen nhóm nhưng không biết nguyên nhân gì dập tắt, hôm nay là sau khi tích lũy đã thành trạng thái lần nữa muốn nhen nhóm.”

Hứa Thanh đã tiếp xúc cùng quá nhiều Thần Linh, bây giờ nhìn kỹ lập tức đã có phán đoán.

Cùng lúc đó sắc mặt của thanh niên họ Phong giữa không trung rất khó coi, vừa bấm niệm pháp quyết, vừa bay nhanh mở miệng.

“Viêm Huyền Tử đạo hữu, ngươi đừng ở đó lười biếng nữa, con chuột Thần Tính này là từ những phương hướng khác tiến vào chỗ đặt Liêu Huyền Thánh Dịch, vả lại hiển nhiên đã chiếm đoạt từ lâu, lúc trước nó ngủ say.”

“Ta nửa đường bị nó truy sát, mà nếu chúng ta không thể tiêu diệt hoặc là vây khốn con chuột này, sẽ không còn khả năng thu được Liêu Huyền Thánh Dịch!”

“Về phần Liêu Huyền Dịch, mặc dù ta không tận mắt nhìn thấy, nhưng lúc trước trong thông đạo đã ngửi thấy được mùi, vẫn còn!”

“Cho nên bây giờ chúng ta phải toàn lực mới có cơ hội, mà ta cũng có một vài đòn sát thủ, mặt khác bộ khôi lỗi đối địch cùng ngươi ta có thể thử nghiệm khống chế một chút!”

Trong lúc nói thanh niên họ Phong lại không quên nhéo nhéo Nhị Ngưu cầm theo như trước, dùng để uy hiếp.

Giờ phút này trong lòng gã cũng đang vô cùng phiền muộn, gã nói là chân thật, mặc dù xâm nhập tiến vào trước, nhưng không đợi tới chỗ Liêu Huyền Trì đã gặp phải con chuột vàng nọ.

Con chuột xuất hiện là ngoài kế hoạch của gã, cũng không phải tổ tiên bố trí.

Nhưng bây giờ cũng không có biện pháp nào khác, gã nghiến răng phun ra máu tươi, triển khai bí pháp, toàn thân khôi lỗi giao chiến cùng Hứa Thanh lập tức chấn động rút lui ra, lại quay đầu thẳng đến con chuột vàng.

Lan Dao thấy như thế cũng không có tâm tình truy cứu thanh niên họ Phong có lòng bất chính lúc trước, giờ phút này vừa chống đỡ vừa lui về một bên, trong miệng nhanh chóng truyền ra lời nói.

“Viêm Huyền Tử đạo hữu, lời ấy là thật!”

Hứa Thanh lộ ra vẻ mặt do dự, hắn tất nhiên biết đây là thật… . . Sau đó trầm thấp mở miệng.

“Liêu Huyền Thánh Dịch, ta muốn ba thành!”

Thanh niên họ Phong nghe nói như thế hung hăng nghiến răng.

“Tốt!”

Lan Dao cũng biết bây giờ không phải thời điểm tính toán chi li, vì vậy lập tức gật đầu.

Mắt thấy hai người như vậy, Hứa Thanh còn muốn nói gì.

Nhưng mà cân nhắc kéo dài như thế sẽ gây hiềm nghi, vì vậy hắn không chần chừ nữa, giơ tay lên hiện ra Thị Linh Huyết Nhận, thân thể nhảy dựng lên, phối hợp thanh niên họ Phong và Lan Dao, còn có cỗ khôi lỗi cùng nhau ra tay với con chuột vàng.

Đồng thời quét mắt tới lối đi bí mật và tràn ra tâm niệm tới Tiểu Ảnh.

“Không nên cầm đi toàn bộ, lưu lại một chút!”

Chương 2089: Một tầng hơi mỏng (1)

Bên trong địa quật, thân ảnh Hứa Thanh hóa thành một đạo cầu vồng đánh thẳng đến chuột vàng, 4000 vạn hồn ti bên ngoài hình thành Đại Thế Giới, thanh thế kinh người.

Thanh niên họ Phong hít sâu, năm tòa Đại Thế Giới hai thực ba hư trên thân thể xuất hiện, riêng phần mình tràn ra màu sắc bất đồng, thẳng tới chuột vàng.

Lan Dao đồng dạng như vậy, cánh hoa bốn phía hình thành gió lốc, hóa thành khổng tước tám màu ngửa mặt lên trời hút sức mạnh thiên địa chung quanh, sau đó tăng vọt 100 trượng, rít một tiếng đánh tới chuột vàng.

Đồng thời cỗ khôi lỗi luyện thi hung hãn không sợ chết, cũng mạnh mẽ đâm đến.

Lực lượng bốn phương, trong tích tắc từ các phương hướng khác nhau đánh thẳng đến chuột vàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, khí thế công kích cường hãn, lực sát thương đúng là rất kinh người.

Âm thanh nổ vang ngập trời dựng lên, chấn đống bùn bốn phía xuất hiện dấu hiệu sụp xuống, phía dưới phế tích cũng đều tan vỡ ra, vô số rễ cây héo rũ đã thành tro bụi.

Nhưng con chuột vàng quả thực đáng sợ, dù là thân thể hay là Thần Tính trong cơ thể đều đạt đến trình độ tồn tại Thần Thánh đỉnh phong, cách thắp lên Thần Hỏa chỉ kém một tia.

Kể từ đó mặc dù bốn người Hứa Thanh ra tay ẩn chứa lực lượng hủy diệt, nhưng toàn thân chuột vàng trong nháy mắt chợt bùng lên kim quang.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ địa quật bị nhuộm thành thế giới kim sắc.

Một cỗ tan vỡ bùng lên ở trong kim quang, theo ánh sáng quét ngang bát phương.

Những nơi kim quang đi qua, Đại Thế Giới 4000 vạn hồn ti của Hứa Thanh lập tức tan vỡ, kim quang hóa thành lực lượng bài sơn đảo hải ập tới trên người Hứa Thanh, khiến cho hắn phun ra máu tươi cả người rút lui.

Thanh niên họ Phong dưới kim quang cũng là như vậy, toàn bộ Đại Thế Giới đồng dạng chia năm xẻ bảy, thân thể dưới uy thế không thể ngăn cản bay về phía sau.

Lan Dao cũng tương tự, khổng tước tám màu bị kim quang xé rách, sắc mặt ả trắng bệch, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, vừa lui ra phía sau vừa phòng hộ.

Về phần cỗ khôi lỗi thi hài… . .

Kim quang thoáng qua một cái lập tức rung động lắc lư, nháy mắt tiếp theo thân ảnh chuột vàng trực tiếp xuất hiện ở phía trước cỗ khôi lỗi thi hài, chuột vàng mở cái miệng rộng lộ ra hàm răng đen nhánh chợt cắn xuống.

Rặc rặc một tiếng.

Một nửa thân hình của khôi lỗi thi hài bị chuột vàng nuốt vào, một nửa còn lại bị đầu chuột vàng hất lên cũng phá thành mảnh nhỏ văng vào một trên đống bùn, hoàn toàn bị diệt.

Ba người Hứa Thanh nhìn một màn này, tâm thần cũng chấn động mãnh liệt.

Nhưng mà sau khi chuột vàng tiêu diệt khôi lỗi cũng không tiếp tục phóng tới ba người Hứa Thanh, mà vọt tới thông đạo bên cạnh, trong đó mắt lộ ra hung quang.

“Nếu như hai vị chỉ có những thủ đoạn như thế, Viêm mỗ bỏ qua chuyến này!”

Hứa Thanh âm trầm mở miệng, thân thể liên tục lui ra phía sau, con chuột vàng kinh khủng đến độ, đã không phải hắn có thể đối kháng.

Nếu cứ tiếp tục… sinh tử chỉ là chớp mắt.

Dẫu sao vừa rồi chỉ là kim quang lóe lên Đại Thế Giới đã hỏng mất, sau đó một kích là chuột vàng diệt khôi lỗi, Hứa Thanh tự hỏi cho dù có thể ngăn cản, nhưng trả giá cũng cực lớn.

“Viêm Huyền Tử đạo hữu chờ một chút, con chuột vàng này không bình thường, tựa hồ nó chỉ là ngăn cản ở chỗ đó không cho phép chúng ta đi vào, chẳng lẽ nói Liêu Huyền Trì do tổ tiên nhà ta bố trí có vật gì trọng yếu với con chuột vàng hay sao?”

“Hay là, mục đích của nó cũng là Liêu Huyền Dịch?”

Sắc mặt của thanh niên họ Phong khó coi, nhìn qua con chuột màu vàng thủ hộ cửa thông đạo, truyền ra âm thanh trầm thấp.

Hứa Thanh nghe vậy dừng lại.

Giờ phút này Lan Dao hô hấp dồn dập, trong mắt bỗng nhiên lộ ra quang mang tám màu, nhìn đến chuột vàng tiếp theo nhanh chóng mở miệng.

“Còn có một việc cũng không đúng, thần tính của con thú này đã là đỉnh phong, là trạng thái sắp thắp lên Thần Hỏa, không kém tu sĩ Uẩn Thần đại viên mãn bao nhiêu.”

“Chỉ là tuy rằng chiến lực nó biểu hiện ra rất mạnh, nhưng lại xa xa không có đáng sợ như Uẩn Thần đỉnh phong... Ta hiểu rồi, nó đã từng là Thần Linh nhưng Thần Hỏa bị dập tắt, vả lại trong cơ thể có thương tích cực kỳ nghiêm trọng, rung chuyển căn cơ, hẳn là thương thế do trận chiến bị diệt đi Thần Hỏa lưu lại!”

“Đến bây giờ vẫn còn chưa khôi phục, vả lại hình như nó vừa mới sanh xong... . . Vô cùng suy yếu!”

Hiển nhiên ánh sáng tám màu trong mắt Lan Dao có được lực lượng xuyên thấu kinh khủng, cho nên ả đã nhìn thấy rất nhiều chỗ mấu chốt.

Hứa Thanh nghe thế lập tức như có điều suy nghĩ, những tin tức này phù hợp cùng với phán đoán của hắn, nhất là thông qua Tiểu Ảnh, hắn nhìn thấy hai quả trứng ở trong thông đạo...

“Mặc dù là như thế, nhưng nó cũng không phải là thứ chúng ta có thể chống đỡ, tiểu muội nơi đây có một bí bảo, có thể vây khốn đối phương nhất thời.”

Lan Dao vừa cảnh giác chuột vàng vừa cấp tốc mở miệng.

“Nhưng mà thi triển bảo vật này cần một ít thời gian, cho nên Phong đạo hữu và Viêm Huyền Tử đạo hữu, trong lúc đó các ngươi phải hộ pháp cho ta nhé.”

Thanh niên họ Phong nghe vậy lập tức gật đầu, sau đó lạnh lùng nhìn Hứa Thanh, hai tay đan vào nhau hơi dùng sức, truyền ra âm thanh ken két.

Ý tứ uy hiếp không cần mở miệng cũng đã hoàn toàn biểu đạt.

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, sau khi trầm mặc mấy hơi thở sâu, trầm thấp mở miệng.

“Ta chỉ hộ pháp một nén nhang, nếu như sau một nén nhang vẫn không cách nào vây khốn nó, ta sẽ lập tức bỏ qua không tham dự chuyện nơi đây nữa, đồng thời Phong đạo hữu cũng phải vào lúc ta rời đi thả đại sư huynh của ta ra.”

Thanh niên họ Phong quyết đoán gật đầu, chỉ cần Hứa Thanh không phải yêu cầu hiện giờ thả người ngay thì gã đều có thể tiếp nhận.

Chương 2090: Một tầng hơi mỏng (2)

Mắt thấy Hứa Thanh và thanh niên họ Phong đều đồng ý phương pháp của mình, Lan Dao không chần chừ nữa, lui ra phía sau một chút, khoanh chân ngồi xuống phía xa, lấy ra một cái gương thả trước người.

Sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, đánh vào trong gương, tấm gương lập tức tia sáng lập lòe, lại xuất hiện chín con mắt đang nhắm.

Chín con mắt ẩn chứa cảm giác quỷ dị, khí tức cũng theo đó mà tăng lên.

“Cửu Mục Huyền Ma Kính!”

Thanh niên họ Phong nhìn qua sau đó có khẽ thay đổi sắc mặt, cũng đã tin tưởng vài phần đối với lời nói của Lan Dao.

Trong mắt Hứa Thanh cũng có một vòng quang mang kỳ dị, chợt hiện rồi lập tức trôi qua.

“Tấm gương nọ có chút tương tự cùng pháp bảo của Thất Huyết Đồng… .”

Cùng lúc đó, một khắc khí tức tấm gương tràn ra, con chuột vàng thủ hộ ở cửa vào thông đạo nhìn về phía Lan Dao, hung quang trong mắt vô cùng mãnh liệt, theo kim mang lập lòe, thân thể lần nữa mơ hồ.

Nháy mắt tiếp theo một tiếng rít truyền đến, thân ảnh chuột vàng lao thẳng đến Lan Dao.

Thanh niên họ Phong không chút chần chờ toàn lực ngăn cản, Hứa Thanh cũng nghiến răng phối hợp hộ pháp.

Âm thanh va chạm vang lên, toàn thân Hứa Thanh chấn động, chỉ thấy trước mắt tràn ngập kim quang, một cỗ lực lượng kinh khủng đập vào mặt, nháy mắt tiếp theo thân thể của hắn thối lui lại phun ra máu tươi.

Đại Huyền Thiên Giáp trên người cũng xuất hiện vô số khe hở, Vu Giáp Cửu Lê cũng đồng dạng như vậy, thân thể Thần Linh bị rung chuyển, lục phủ ngũ tạng kịch liệt bốc lên.

Thanh niên họ Phong đồng dạng không dễ chịu, cũng phun ra máu tươi, nhưng vào thời khắc mấu chốt gã giống như rất không tình nguyện lấy ra một cái vòng tròn màu tím, để xuống phía ngoài, hình thành phòng hộ.

Phòng hộ này cực kỳ kinh người, mặc dù cũng có vết vỡ vụn, nhưng đúng là vẫn có thể ngăn cản một kích của con chuột vàng.

“Viêm Huyền Tử, đưa tu vi vào vòng tròn của ta!”

Thanh niên họ Phong sắc mặt trắng bệch, cấp tốc mở miệng, đồng thời vận hành tu vi toàn thân, dung nhập vào bên trong vòng tím, khiến cho màn phòng hộ của bảo vật nhanh chóng hồi phục lại.

Vòng tím là đòn sát thủ mà gã chuẩn bị, vốn là dự định để về sau sử dụng, nhưng bây giờ không có biện pháp, chỉ có thể xuất ra sớm hơn.

Hứa Thanh giữ im lặng nhìn qua vòng tròn tím, thấy vật ấy phi phàm, bây giờ nghe vậy có hơi do dự, nhưng nháy mắt đã quyết đoán tràn ra tu vi dung nhập vào.

Vòng phòng hộ tím chớp mắt phóng đại, chuột vàng phía ngoài lần nữa vọt tới, kim quang bùng lên đồng thời bộc phát lực lượng, phối hợp với trùng kích tạo thành man lực kinh khủng.

Oanh một tiếng, vòng phòng hộ tím cấp tốc lập lòe, xuất hiện khe hở, Hứa Thanh cùng với thanh niên họ Phong riêng phần mình phun ra máu tươi, cuối cùng ngăn cản lại một chút.

Nhưng hình như chuột vàng có phần phát cuồng, thân thể bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, toàn bộ lông màu vàng dựng thẳng lên, cuối cùng đồng loạt tách ra hình thành vô số kim châm, tất cả kích xạ về phía Hứa Thanh cùng thanh niên họ Phong.

Tốc độ kinh người, tạo thành một mảnh phong bạo màu vàng.

Trong tiếng nổ vang, lớp phòng hộ tím chống đỡ được trong một hơi thở rồi tan vỡ, bản thân vòng tròn tím cũng tan nát.

Thần sắc của Hứa Thanh và thanh niên họ Phong biến hóa, cũng không biết có phải thật sự không còn dư lực hay không, cả hai đều nhanh chóng rút lui.

Giờ khắc này nhìn từ tình huống bọn họ, hình như cũng rất khó tiếp tục hộ pháp.

Vì vậy toàn bộ những cái kim châm nọ đều bay về chỗ Lan Dao.

Mắt thấy kim châm tới gần, Lan Dao đang nhắm mắt chợt mở ra, bên trong hiện lên một vòng tức giận, sau đó nàng bỗng nhiên giơ tay lên, chín con mắt ở trên tấm gương trước mặt lập tức đồng loạt mở ra.

Có thể vào thời khắc mấu chốt như vậy đột nhiên ra tay, hiển nhiên việc cần có thời gian mà ả nói lúc trước là thật hay giả, mỗi người một ý.

Mà bây giờ, theo chín con mắt trên gương mở ra, chín tia ánh mắt từ hư hóa thực, hình thành chín đạo cột sáng màu đen.

Một cỗ lực lượng mênh mông bộc phát ở, những nơi đi qua, kim châm rõ ràng dừng lại giữa không trung.

Con chuột vàng cũng bị chín đạo ánh mắt hóa thực chất ngóng nhìn, thân thể đồng dạng chấn động, rõ ràng bất động ở không trung, nhưng khí tức trên người bốc lên giống như đang vùng vẫy.

“Ta chỉ có thể vây khốn nó trong thời gian một nén nhang, trong lúc này bất luận đụng chạm thế nào đều khiến nó lập tức thoát khốn!”

Lan Dao phun ra một ngụm máu tươi vào trên gương, khiến cho chín con mắt trong gương càng thêm yêu dị, sau đó thân thể nhoáng một cái, không để ý tới tấm gương trôi lơ lửng ở chỗ đó, thân hình bay thẳng đến thông đạo.

Thanh niên họ Phong cũng là như thế, tốc độ cực nhanh.

Hứa Thanh trừng mắt, cũng làm như thế.

Trong chốc lát, thân ảnh ba người tan biến bên ngoài, hóa thành ba đạo cầu vồng, trước sau nhảy vào thông đạo.

Không có chuột vàng cản trở, vả lại thời gian cấp bách, thanh niên họ Phong và Lan Dao đều không còn tâm tư kín đáo nữa, cho nên con đường này cũng coi như là trôi chảy.

Ba người bọn họ rất nhanh đã đi tới cuối lối đi.

Nơi đây đồng dạng cũng là một chỗ địa quật nhưng phạm vi không lớn, chỉ khoảng 100 trượng, dấu vết thô ráp, hiển nhiên năm đó là vội vàng sáng lập ra.

Chính giữa có một cái ao nhỏ khoản nửa trượng, phía trên có một một cành cây xanh nhạt buông thỏng ra từ trong đống bùn, một khắc ba người đến, có một giọt chất lỏng óng ánh sáng long lanh từ trên cành hạ xuống.

Một tiếng trong trẻo vang lên, rơi vào trên mặt nước ao.

Từng trận rung động đồng thời cũng hấp dẫn ánh mắt của ba người Hứa Thanh.

Trong hồ có một quả trứng, đồng thời còn có mùi thơm nồng nặc bay lên từ trong nước, lan tràn nơi đây.

Hứa Thanh nghe thấy một cái, chỉ cảm thấy trong đầu thanh minh vô cùng, thậm chí những Thần quyền nhàn nhạt trên khư thổ trong cơ thể cũng hơi nhúc nhích.

Vô số pháp tắc Thần quyền chảy xuôi trong lòng hắn.

Hiệu quả như vậy khiến Hứa Thanh thay đổi sắc mặt.

“Liêu Huyền Thánh Dịch!”

Thanh niên họ Phong và Lan Dao cũng đều hô hấp dồn dập.

Nhưng sau khi thấy rõ số lượng nước trong ao, sắc mặt của ba người lại đều âm tình bất định, thật sự là Liêu Huyền Thánh Dịch ở bên trong ao hơi ít… . .

Chỉ có một tầng hơi mỏng.

--

Chương 2091: Ai là Hoàng Tước! (1)

Ao to nửa trượng trải qua vài vạn năm tích lũy…

Mặc dù Liêu Huyền Thánh Dịch cần Liêu Huyền Dịch lắng đọng mới có thể xuất hiện, nhưng trải qua năm tháng lâu đến thế không thể nào có ít như vậy mới đúng.

Bình thường mà nói, dù là không cách nào tràn đầy, nhưng cũng phải nhiều hơn hiện giờ mấy chục lần mới phải.

Nhưng hôm nay chỉ có một tầng hơi mỏng.

Cũng khó trách thần sắc của thanh niên họ Phong và Lan Dao âm tình bất định.

Dẫu sao lần này vì thu được Liêu Huyền Thánh Dịch, bọn họ đã bỏ ra đại giới cực lớn, mỗi người càng là không ngừng suy nghĩ, ngươi lừa ta gạt, tính kế lẫn nhau.

Tuy bây giờ không phải không thu hoạch được gì, nhưng chênh lệch quá lớn cùng kỳ vọng.

“Con chuột vàng đáng chết nọ!!”

Thanh niên họ Phong nghiến răng, dù là lúc trước trông thấy chuột vàng gã đã có một chút cảm giác không tốt cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng hôm nay sau khi thấy nội tâm vẫn phẫn nộ tột cùng.

Nhưng không biết làm thế nào, chỉ có thể nhìn chằm chằm quả trứng trong hồ, ánh mắt nheo lại.

Lan Dao cũng trầm mặc sắc mặt âm trầm.

Về phần Hứa Thanh bây giờ đồng dạng nhíu mày, chú ý đến trong ao sau đó quan sát khắp nơi, có chút dừng lại ở phía cửa thông đạo.

Sau đó không lộ ra chút nào dị thường thuận thế di chuyển ánh mắt, cất bước tìm kiếm bốn phía, bộ dạng không cam lòng.

Nhìn thấy hành vi của Hứa Thanh, thanh niên họ Phong cười lạnh, ngoại trừ con chuột vàng nọ ra, hết thảy mọi thứ nơi đây gã đều nắm trong lòng bàn tay, biết rõ không có bảo vật cho nên cũng không quan tâm tới hành động của Hứa Thanh.

Mà Lan Dao cũng nhìn Hứa Thanh một chút sau đó ánh mắt lại chú ý trên nước ao.

“Không nên lãng phí thời gian, mặc dù số lượng rất ít nhưng những thứ này cũng có trợ giúp lớn đối với chúng ta, về phần quả trứng hẳn là nguyên nhân con chuột vàng thủ hộ nơi đây.”

Trong lúc nói, thân thể của ả nhoáng một cái bay thẳng đến ao nước.

Thanh niên họ Phong đồng dạng như vậy, mà Hứa Thanh cũng khẽ cử động, phóng tới ao nước.

Nhưng ngay khi ba người tới gần cái ao nước, dị biến lập tức nổi lên!

Bùn đất bốn phía ao nước chợt sụp xuống, có bốn đạo bóng đen từ dưới xông thẳng đến ba người bọn họ.

Đó rõ ràng là bốn con bọ ngựa cực lớn, thân hình chúng nó khô héo, toàn thân tràn ra nồng đậm dị chất, khí tức trong cơ thể cực kỳ không ổn định, vả lại trong mắt không hề có chút linh trí nào.

Dường như chỉ còn lại có một chút phản ứng bản năng.

Vả lại bây giờ sau khi xuất hiện ngoại trừ một con đánh về phía Hứa Thanh ra, ba con khác… . . Lại đều lập tức tấn công tới Lan Dao.

Càng là nháy mắt khi chúng nó xuất thủ, thanh niên họ Phong cũng bỗng nhiên quay người bộc phát khí tức, tu vi nổ vang đánh một kích về phía Lan Dao.

Vẫn chưa kết thúc, một thân ảnh hư ảo thình lình bay ra từ bên trong ống tay áo của thanh niên họ Phong, bằng tốc độ kinh người cuốn tới phía Lan Dao.

Hư ảnh đó là một cái ruột!

Chính là thứ trước kia xuất hiện trên đường tới đây.

Tất cả nói rất dài dòng, nhưng đều là phát sinh trong tốc độ ánh sáng, Hứa Thanh còn khá tốt, chỉ đối mặt một con bọ ngựa.

Nhưng một khắc ba con bọ ngựa tới gần Lan Dao, toàn bộ lựa chọn tự bạo, càng có khúc ruột quỷ dị quấn quanh và cả một kích toàn lực của thanh niên họ Phong.

Tiếng nổ vang lập tức nổi lên, bốn phía chấn động mãnh liệt như cuồng phong quét ngang, thân thể Lan Dao trực tiếp tan vỡ, chia năm xẻ bảy.

Không đợi thanh niên họ Phong lộ ra vẻ đã thực hiện được ý định, thân hình vỡ vụn của Lan Dao lại hóa thành một tấm phù da thú tàn phá, một khắc rơi xuống đất, hư vô cách đó không xa dao động, thân ảnh Lan Dao lại hội tụ ra.

Bộ dạng sớm đã đoán trước.

Hứa Thanh thấy vậy lập tức lui ra phía sau, con bọ ngựa xuất thủ đối với hắn cũng nhanh chóng rút lui về tới bên cạnh thanh niên họ Phong.

“Phong đạo hữu, hành vi của ngươi chính là hủy ước đấy.”

Lan Dao mỉm cười.

“Không phải Phong mỗ hủy ước, mà Lan đạo hữu ngươi bao hàm dã tâm, thật cho là ta không phát hiện à.”

Thanh niên họ Phong cười lạnh, cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn đối với việc Lan Dao tránh được một kích, ngược lại bây giờ quay đầu nhìn cửa thông đạo, âm lãnh mở miệng.

“Nguyệt Đông đạo hữu, ngươi một đường đi theo lâu như vậy, còn không xuất hiện sao, ngươi và Lan Dao mưu đồ bí mật, tưởng Phong mỗ không biết được hả?”

Lời thanh niên họ Phong vừa ra, nụ cười của Lan Dao lập tức ngưng kết, trong mắt lộ ra tinh mang.

“Phong đạo hữu có ý gì?”

Hứa Thanh cũng nheo mắt lại.

Thanh niên họ Phong cười lạnh, chợt giơ tay phải lên vung về phía vị trí cửa thông đạo.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng nổ vang truyền ra, một thân ảnh thình lình xuất hiện ở vị trí cửa thông đạo, nhanh chóng rõ ràng thành một nữ tử.

Nàng xinh đẹp tuyệt trần, dáng người uyển chuyển, nhìn như dịu dàng nhưng trong mắt lạnh như băng.

“Ta hay nghe người ta nói Phong Lâm Đào trời sinh tính đa nghi, vả lại tâm tư kín đáo, bây giờ xem ra quả nhiên là vậy.”

Nữ tử nọ chính là Nguyệt Đông.

Mà bây giờ Lan Dao cũng không giấu giếm nữa, nhẹ gật đầu mở miệng.

“Ta cũng hoàn toàn không ngờ, Phong Lâm Đào có thể phát hiện việc này… .”

Mắt thấy nơi đây nhiều thêm một người, Hứa Thanh trừng mắt nhìn, lại nhìn qua đội trưởng bị thanh niên họ Phong cầm theo, vì vậy lại lui ra phía sau vài bước, biểu đạt chính mình không muốn tham dự trong đó.

“Ma Vũ Tộc Lan Dao, Nguyệt Đông, mặc dù trong tộc hai người các ngươi tỏ ra kết giao không sâu, thế nhưng Phong mỗ đã sớm biết được quan hệ của các ngươi cũng không phải là như vậy, chỉ là không ngờ các ngươi ở trong tộc cũng có tác phong tốt đẹp, vậy mà làm ra loại sự tình tham lam giết người này!”

“Hiện giờ xem ra vật mà ta và ngươi đã ước định, Lan đạo hữu cũng không có ý định giao dịch đúng không?”

Thanh niên họ Phong nghiến răng, bỗng nhiên nhìn về phía Hứa Thanh.

“Viêm Huyền Tử đạo hữu, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, chuyện hôm nay kính xin đạo hữu tương trợ, sau đó ta chắc chắn thâm tạ!”

Hứa Thanh không nói chuyện.

Mà tác dụng của hắn ở đây rất là mấu chốt, nếu như hắn trợ giúp, như vậy Lan Dao và Nguyệt Đông muốn kết thúc chiến đấu trong thời gian ngắn là không thể, dẫu sao con chuột vàng ở phía ngoài không cách nào bị nhốt quá lâu.

Chương 2092: Ai là Hoàng Tước! (2)

Lan Dao nghe vậy cười lạnh.

“Phong đạo hữu không cần phải làm rùm beng thành mình là người bị hại như vậy, ngươi thật cho rằng ta không biết được lời ngươi nói giao dịch cùng ta căn bản chính là cái lấy cớ mà thôi sao?”

“Sở dĩ ngươi nói cho ta biết Liêu Huyền Thánh Dịch, mục đích căn bản là muốn dẫn ta tới đây, ngươi toan tính ngoại trừ Liêu Huyền Thánh Dịch ra còn có toàn thân Ma Vũ Thánh huyết của ta đúng không.”

“Bây giờ đại lục Vọng Cổ chỉ có thể tiến vào không thể ra, ngươi quả thực là đã tính toán rất tốt!”

“Viêm Huyền Tử đạo hữu, ngươi là người thông minh, chớ có mắc lừa, chuyện hôm nay ngươi chỉ cần không tham dự là được, dù đại sư huynh của ngươi trong tay người này, nhưng gã cũng không dám làm gì.”

“Một khi giết đại sư huynh của ngươi, gã phải đối mặt chính là ba người chúng ta.”

Lan Dao nói xong, thân thể nhoáng một cái, bay thẳng đến thanh niên họ Phong, đồng thời Nguyệt Đông cũng vung bàn tay như bạch ngọc về phía sau, hình thành một đạo phong ấn chỗ cửa thông đạo, ngăn cản đường đi của tất cả mọi người, tiếp theo một bước đi đến phía trước thanh niên họ Phong.

Nguyệt Động bấm niệm pháp quyết tản ra thần thông, cùng Lan Dao oanh kích thanh niên họ Phong.

Rất nhanh nơi đây vang lên tiếng đánh nhau điếc tai nhức óc.

Đối mặt hai nữ, thanh niên họ Phong liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt âm trầm cấp tốc nói với Hứa Thanh.

“Viêm Huyền Tử đạo hữu, nếu như ngươi không ra tay nữa, ta sẽ phải nói ra bí mật của ngươi!”

“Ngươi cho rằng ta không biết được, tại sao Liêu Huyền Thánh

Dịch nơi đây ít như vậy sao!"

Lời thanh niên họ Phong vừa ra, thần sắc của Lan Dao và Nguyệt Đông đều khẽ động.

Hứa Thanh nghe vậy thần sắc như thường, không có chút nào biến hóa, nhàn nhạt mở miệng.

"Lời nói vô căn cứ, tại hạ một đường đều là đi cùng hai người các ngươi, ngươi nghĩ muốn kéo ta xuống nước bằng cách như vậy, có chút vụng về."

"Về phần ngươi muốn nói cái gì, Phong đạo hữu cứ nói đừng ngại."

"Nhưng mà mặc kệ ngươi nói như thế nào, việc của ba người các ngươi tại hạ không muốn tham dự, vả lại Phong đạo hữu đã sớm biết có người đi theo, nghĩ đến hẳn là đã có chuẩn bị ở phía sau rồi, không cần tại hạ tương trợ."

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh tiếp tục lui ra phía sau, cho đến khi thối lui tới vị trí cửa thông đạo, dừng lại tại đó lạnh lùng nhìn cuộc chiến ba phương.

Lan Dao nhìn thấy như vậy ánh mắt chớp lên, vừa ra tay mạnh hơn vừa cười nói.

"Đa tạ Viêm Huyền Tử đạo hữu nhắc nhở, ta cũng thấy Phong Lâm Đào nhất định là có hậu thủ."

Trong lúc nói Lan Dao huyễn hóa ra khổng tước tám màu, Nguyệt Đông bên cạnh sau lưng hình thành băng tuyết, khiến cho nơi đây lập tức băng hàn, đồng thời càng có một thanh trường mâu hàn băng lăng không hiện ra bốn phía, thẳng đến thanh niên họ Phong.

Trường mâu tràn ra khí tức rất đáng sợ, có thể thấu rõ hư vô, vả lại trên thân thình lình cũng có năm tòa Đại Thế Giới hai thực ba hư.

Dưới nó trấn áp phối hợp cùng khổng tước tám màu của Lan Dao, hình thành thế tuyệt sát.

Dù thanh niên họ Phong bất phàm, pháp bảo nhiều hơn nữa vẫn phải rút lui ra, nhưng mà thần sắc lại không hề hoảng loạn, ngược lại trong lúc lui ra phía sau càng là cười lạnh.

“Cũng tốt, các ngươi đã đoán được ta có hậu thủ, như vậy Phong mỗ cũng không có thời gian rảnh kéo dài cùng các ngươi ở trong đây nữa.”

“Lan Dao, lúc trước ngươi nói sai rồi, mục đích của ta ngoại trừ Liêu Huyền Thánh Dịch cùng với huyết mạch của ngươi ra, còn có nguyên âm của Nguyệt Đông đạo hữu, đây chính là trợ giúp lớn để ta đắp nặn giới thứ sáu!”

Nói xong thanh niên họ Phong một tay nắm bắt Nhị Ngưu, một tay bỗng nhiên lăng không trảo một cái, lấy ra một vật.

Đó là một nhánh mây!

Có màu vàng rực rỡ phi phàm, thô như cánh tay và dài ước chừng một trượng. Trong đó linh tính kinh thế, một cái chớp mắt xuất hiện, một cỗ khí tức mênh mông đáng sợ ầm ầm bộc phát ra từ.

Toàn bộ địa quật lập tức xuất hiện phong bạo quét ngang bát phương, đồng thời bởi vì nhánh mây xuất hiện, thậm chí phía trên thanh niên họ Phong cũng tạo thành hư ảnh tinh không.

Từ tình huống gợn sóng của hư ảnh, có thể thấy được vô tận tinh không, có thể thấy được vô số tinh thần, càng có thể thấy một cái nhánh mây vô cùng khổng lồ xuyên suốt tinh hà, chạy trong tinh không.

Trên nhánh mây tràn ngập vô số phù văn thâm ảo, đó là trời sinh có sẵn, thiên nhiên tự có, thậm chí phía trên còn kết trái như là ngôi sao.

Nhìn thấy mà giật mình.

Lan Dao và Nguyệt Đông thấy một đoạn nhánh mây cùng với bóng dáng tinh không hư ảo, thần sắc hoàn toàn đại biến, Lan Dao la thất thanh.

“Thánh Thiên Thần Đằng! Giống tinh không, trưởng thành thân thể kéo dài qua Tinh Vực, của ngươi là ấu thể!”

“Tuy là ấu thể, nhưng ngươi lại có vật ấy, điều này làm sao có thể!!”

“Năm đó Liêu Huyền Thánh chủ chính là chết ở dưới nhánh mây này, Liêu Huyền Thánh địa càng bị vậy mà hủy, ngươi.... .”

Mặc dù Hứa Thanh chưa thấy qua vật ấy, thế nhưng sau khi cảm nhận được uy thế mênh mông của nhánh mây thì thần sắc cũng phải biến đổi.

Mà thanh niên họ Phong nhìn thấy vẻ mặt của Lan Dao và Nguyệt Đông như vậy lập tức cười dữ tợn.

“Ta làm thế nào có được thì không phải là các ngươi có thể biết, chết ở dưới Thánh Thiên Thần Đằng cũng tính là phúc của các ngươi rồi.”

“Nhưng mà người thứ nhất nhận được phúc này, chính là kẻ trong tay Phong mỗ.”

“Mỗi một lần Thánh Thiên Thần Đằng ra tay đều phải tế sống.”

Thanh niên họ Phong cười ha hả, bây giờ cũng không che giấu nữa, mà sở dĩ gã thủy chung giữ Nhị Ngưu lại nhìn như vì áp chế, nhưng trên thực tế chính là vì có thể tùy thời tế sống với tốc độ nhanh nhất!

Bây giờ vừa cười vừa truyền ra thần niệm tới nhánh mây màu vàng dài hơn một trượng, nhánh mây lập tức lấp lánh kim quang, như con rắn mở cái miệng rộng đớp thẳng đến Nhị Ngưu.

Nhưng... . Ngay khi nó tới gần Nhị Ngưu, một màn bất khả tư nghị lập tức xuất hiện!

Nhị Ngưu chợt mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra điên cuồng cùng tham lam trước đó chưa từng có, rõ ràng lại... . . há miệng cắn ngược lại nhánh mây, sau đó khẽ hút, nhánh mây tràn ra khí tức kinh khủng lại chẳng biết tại sao đột nhiên run rẩy.

Giống như gặp thiên địch, muốn vùng vẫy nhưng theo trong mắt Nhị Ngưu lóe lên ánh sáng màu lam, nhánh mây lại trực tiếp bị Nhị Ngưu hút vào trong miệng.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người nơi đây ngoại trừ Hứa Thanh đều sững sờ, ngây ngốc một chút.

Mà Nhị Ngưu thì nhoáng người một cái lại trực tiếp tan biến, lúc xuất hiện thình lình đã ở bên cạnh Hứa Thanh, làm một cái nấc với vẻ mặt đắc ý.

“Sở dĩ ta để ngươi bắt giữ cũng là bởi vì ngửi thấy cái mùi này, chỉ chờ ngươi lấy ra thôi, chờ thật lâu đấy.”

Chương 2093: Mọi người cùng nhau xông lên! (1)

Toàn bộ địa quật lập tức yên tĩnh.

Lan Dao sửng sốt, trong đầu Nguyệt Đông cũng đang vù vù, theo đó sinh ra mờ mịt.

“Nuốt… . . rồi?”

Đối với một màn phát sinh trước mắt, các nàng có một loại cảm giác không chân thật mãnh liệt, cái cảm giác đó dù là tận mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy không dám tin.

Thật sự là vật thanh niên họ Phong xuất ra lúc trước quá mức khiến người ta sợ hãi, khiến cho các nàng cảm giác nguy cơ vô cùng to lớn, thậm chí bản năng cũng muốn chạy trốn, chuẩn bị bỏ qua nơi đây.

Đây chính là Thánh Thiên Thần Đằng!

Thần Đằng trưởng thành chẳng những diệt đi một cái Thánh địa, trình độ khủng bố đã thành truyền thuyết, vẫn truyền lưu trong Thánh địa đến bây giờ, hầu như không có ai dám xem nhẹ.

Nhưng… . Thánh Thiên Thần Đằng khủng bố như vậy, thế mà lại bị người một hơi nuốt mất… . . Mặc dù là ấu thể, nhưng dễ dàng bị nuốt vào đã nghiêm trọng vượt ra khỏi nhận thức của các nàng, thậm chí bọn họ còn hoài nghi thứ thanh niên họ Phong xuất ra là Thần Đằng giả.

Các nàng còn như thế, lại càng không cần phải nói tới thanh niên họ Phong là người trong cuộc.

Nét mặt của gã triệt để ngẩn người, đôi mắt trợn to trước đó chưa từng có, trong một cái chớp mắt trong đầu như có ngũ lôi oanh đỉnh, hình thành âm thanh lớn lao.

Chấn cho trong đầu ngay lập tức trống rỗng, rõ ràng gián tiếp tiến vào một loại trạng thái không có chút tạp niệm, hoàn toàn linh hoạt kỳ ảo.

Gã ựa như phát ngốc.

Ngơ ngác nhìn miệng Nhị Ngưu.. . . .

Đối với người trời sinh có tính đa nghi như gã mà nói, loại trạng thái này cả đời chỉ có lúc cảm ngộ pháp tắc mới thỉnh thoảng bước vào.

Vả lại còn cần có cơ duyên nhất định, đồng thời cũng không làm được hoàn toàn không có bất kỳ suy nghĩ nào tồn tại.

Cảnh giới hoàn toàn không hỗn tạp cũng phải cần tạo hóa càng lớn hơn mới có thể, ít nhất trong cả đời gã thì hôm nay là lần đầu tiên.

Cũng may, trạng thái này rất nhanh đã bị nghịch chuyển, từ trống không trong thời gian ngắn vạn niệm bộc phát ra cùng lúc.

Vô số tạp niệm truyền đi khắp toàn thân, khiến cho thân thể của gã run rẩy, truyền tới cổ họng hóa thành hô hấp dồn dập, dung nhập trong linh hồn tụ họp thành một cái ý nghĩ hoài nghi mình... cầm nhầm vật phẩm.

Vì vậy bản năng dò xét một chút, phát hiện.. . . .

“Khục, Tiểu Phong Phong đừng nhìn nữa, ta có thể chứng minh ngươi không cầm nhầm, mùi vị rất tinh khiết.”

Đội trưởng trừng mắt nhìn, bộ dạng có thể khiến người tức chết tán thưởng một tiếng.

Giết người, tru tâm.

Những lời của đội trưởng hoàn mỹ thuyết minh bốn chữ này.

Mà những lời đó rơi vào trong tai thanh niên họ Phong, nháy mắt thân thể của gã run rẩy kịch liệt tột cùng, vạn niệm phun trào.

Trong khoảng thời gian ngắn phẫn nộ, hối hận, lo lắng, đắng chát, ghen ghét, áp lực, toàn bộ tràn dầy trong đầu và trong lòng gã.

Trong đầu gã đau đớn, mạch máu trên đầu nhô lên, áp lực tăng lớn đến cực hạn, độ nóng tăng cao.

Ngực gã phảng phất trống rỗng, thôn phệ hết thảy.

Sắc mặt gã nháy mắt trắng bệch rồi lại đỏ thẫm, tiếp theo hóa thành màu xanh cuối cùng là hắc khí lượn lờ.

Rất khó tưởng tượng là dạng chấn động nội tâm, đả kích cỡ nào mới có thể khiến một người trong thời gian ngắn trên mặt xuất hiện nhiều sắc thái biến hóa như vậy.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, thanh niên họ Phong phun ra một ngụm máu tươi lớn, trong miệng lập tức phát ra một tiếng gào thét thê lương vô cùng, giống như có thể long trời lở đất!

Oán khí ngập trời, điên cuồng kinh thế.

“Ta muốn giết ngươi!!!”

Âm thanh gào thét rung trời hám địa, thanh niên họ Phong triệt để điên cuồng, khí thế cuồng bạo, thậm chí ba tòa Đại Thế Giới hư ảo bị phong ấn rõ ràng cũng đều xuất hiện một tia muốn bị giải khai phong ấn.

Thân ảnh dấy lên vô tận khí thế, chợt phóng về chỗ Nhị Ngưu.

Đối mặt thanh niên họ Phong điên cuồng, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, tay phải nắm lại, trực tiếp một bước phóng ra, thuận thế hung hăng đấm về phía trước một cái.

Bất Diệt Đế Quyền lập tức bộc phát, càng có Đế Kiếm chợt lóe lên, hung hăng chém tới thanh niên họ Phong.

Đồng thời đội trưởng cũng hừ lạnh một tiếng, đầu nhoáng một cái lại có một nhánh mây lục sắc, nhanh chóng dài ra từ đỉnh đầu y, nháy mắt đã tới mấy trượng, hất lên phía dưới, phá toái hư vô, hung hăng quất tới đối phương.

Trong nháy mắt tiếp theo, nắm đấm của Hứa Thanh đã nện vào trên người thanh niên họ Phong, trong lúc tiếng nổ vang vọng, Hứa Thanh kêu lên một tiếng buồn bực rút lui ra, mà thanh niên họ Phong không tiếc bị thương, đang muốn vọt tới.

Nhưng Đế Kiếm lóe lên, kiếm quang đảo qua, máu tươi từ trên người thanh niên họ Phong phun trào, nửa cánh tay lập tức bị trảm, máu thịt mơ hồ, đồng thời nhánh mây trên đỉnh đầu đội trưởng, vòng quanh với uy thế kinh khủng đã quất vào trước người thanh niên họ Phong.

Một quất khiến bát phương ầm ầm.

Thanh niên họ Phong lần nữa phun ra máu tươi, thân thể bỗng nhiên cuốn ngược lại.

“Vừa mới nuốt vào, còn chưa khống chế quá ổn, khó có thể phát huy.” Đội trưởng ho khan một chút, cười mở miệng.

Bộ dạng ta nói thế đấy, ngươi cũng không thể nào biết là thật hay giả.

Cùng lúc đó, Lan Dao cùng Nguyệt Đông, tuy các nàng bị hành động của Nhị Ngưu lúc trước làm chấn động, nhưng họ dù sao cũng không phải hạng người tầm thường, bây giờ đè xuống hoảng sợ trong nội tâm, mắt thấy có cơ hội khó được ngay lập tức bốc lên sát ý, riêng phần mình lao ra.

Giữa bọn họ cùng thanh niên họ Phong đã tới loại trình độ này, mặc kệ như thế nào hai nàng đều phải hoàn toàn đánh chết đối phương.

Giờ phút này khổng tước bấm màu vờn quanh làn gió tám màu, hội tụ mưa cũng tám màu, lại bay lên mây tám màu, cùng bay thẳng đến thanh niên họ Phong.

Trường thương hàn băng đến từ Nguyệt Đông cũng tương tự như vậy, thế như chẻ tre, cuốn lên phong bạo băng sương kinh người oanh kích tới.

Chương 2094: Mọi người cùng nhau xông lên! (2)

Đối mặt với loại ra tay như thế, cảm giác nguy cơ sinh tử lập tức bộc phát toàn thân thanh niên họ Phong, ảnh hưởng hỗn loạn và tan vỡ tâm thần do đội trưởng dẫn tới cứng rắn hội tụ lại.

Thoáng đã thanh tỉnh, gã cố gắng đè tất cả toàn bộ tạp niệm trong nội tâm xuống dưới, dù có điên cuồng và nghẹn khuất hơn nữa, nhưng hôm nay cũng không thể bị rối loạn.

Đây là nguy cơ sinh tử, mà so sánh cùng sinh tử, ngoại vật… . . Chỉ có thể tạm đặt qua một bên!

Nếu như đổi thành người bên ngoài, dù là ý thức được cần làm như vậy nhưng để chân chính áp dụng được lại rất khó, dẫu sao mất đi quá nhiều, vả lại cảm xúc chính là thứ khó khống chế nhất.

Gã trời sinh đa nghi hành động cẩn thận, tâm trí càng là không tầm thường, cho nên chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã làm được.

Trong mắt gã âm lãnh, không chút do dự giơ tay lên bấm niệm pháp quyết, bên trong ba tòa Đại Thế Giới hư ảo bị phong ấn có một tòa lập tức càng thêm mơ hồ, trong chốc lát sụp xuống.

Theo Đại Thế Giới sụp xuống một cỗ lực lượng kinh khủng lập tức chợt điên cuồng phóng thích về bốn phía.

Vậy mà gã lựa chọn tự bạo một tòa Đại Thế Giới bị phong ấn!

Đại giới này có thể nói là lớn vô cùng, bởi vì dưới trạng thái bị phong ấn uy lực tự bạo cũng không thể đạt tới 10 thành, có thể được một nửa cũng đã không tệ rồi.

Vả lại bởi vì có phong ấn cho nên lực lượng tự bạo không cách nào gia trì bản thân, chỉ có thể dùng làm pháp bảo sử dụng một lần duy nhất.

Mặt khác tự bạo khiến cho thế giới của gã giảm bớt một tòa, tu vi chân thật ngã xuống, muốn tu luyện trở về khó khăn so với trước kia lớn hơn rất nhiều.

Thậm chí có khả năng nhất định không thể nghịch chuyển.

Cho nên loại quyết đoán và lựa chọn này, có thể nói là tàn nhẫn.

Ít nhất Lan Dao và Nguyệt Đông, dù là dưới nguy cơ sinh tử cũng rất khó làm được như vậy, không cần nghĩ ngợi lập tức triển khai.

Mà uy lực tự bạo dù là dưới phong ấn không cách nào tản ra quá nhiều, nhưng tư cách một lần triển khai duy nhất, vẫn rất cuồng bạo đáng sợ, dù sao thì cũng là một tòa Đại Thế Giới.

Giờ phút này trong tiếng nổ vang, hư vô cuốn lên hình thành sóng cuồng quét ngang bát phương.

Lan Dao và Nguyệt Đông đứng mũi chịu sào, tự nhiên sẽ không cưỡng ép đi liều mạng, lựa chọn tránh đi mũi nhọn trước mắt.

Về phần Hứa Thanh cùng đội trưởng… . . sau lần ra tay lúc trước bọn họ sẽ không tiếp tục nữa.

Thanh niên họ Phong cũng quyết đoán bỏ qua hai người Hứa Thanh, gã tự bạo một tòa Đại Thế Giới bị phong ấn đổi lấy cơ hội cứu mạng muốn dùng để sinh tồn.

Cho nên trong chớp mắt thân ảnh bay thẳng đến cửa thông đạo, một quyền đấm tới bích chướng mà Nguyệt Đông đã bố trí lúc đến.

Gã phải rời khỏi nơi đây!

Đồng thời, nét âm lãnh trong mắt vô cùng mãnh liệt, mặc dù gã dự định rời khỏi nhưng cũng không hoàn toàn bỏ qua chuyến này, gã chuẩn bị sau khi đi ra sẽ phóng thích con chuột màu vàng!

Từ đó khiến cho nơi đây lâm vào thế cục hỗn loạn, chỉ có như vậy gã mới có thể đục nước béo cò, mới có một chút cơ hội tuyệt địa phản kích, thay đổi càn khôn.

Cũng chỉ có như vậy, mới đáng giá đi tự bạo một tòa Đại Thế Giới.

Mà giờ khắc này tâm trí của bốn người khác cũng không đơn giản, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu không cần nói, Lan Dao và thanh niên họ Phong âm thầm nhằm vào nhau đến bây giờ vẫn không rơi vào thế hạ phong, tự nhiên có thể nhìn ra sự thông minh của họ.

Mặc dù Nguyệt Đông không có biểu hiện gì, nhưng bào hổ lột da cũng có tài phi phàm.

Cho nên hầu như ngay khi thanh niên họ Phong tự bạo Đại Thế Giới oanh kích bích chướng ở cửa thông đạo, bọn họ lập tức đoán được tâm tư của đối phương.

Trong chớp mắt, nhánh mây trên đỉnh đầu đội trưởng cuốn lên, trong miệng truyền ra rống to.

“Mọi người cùng nhau xông lên, giết chết gã, nếu không con chuột vừa xuất hiện là chúng ta đều phải ăn đau khổ lớn!”

Trong lúc nói, đội trưởng bộ dạng bất cứ giá nào xông về phía trước, Lan Dao và Nguyệt Đông đang lui ra phía sau thấy thế cũng đều hung hăng nghiến răng chợt xông lên.

Bọn họ nhìn như đều lao thẳng đến thanh niên họ Phong, nhưng nháy mắt tiếp theo trong bốn người có ba vị cử động có chỗ độ lệch… . .

Chỉ có một mình Nguyệt Đông chân chính tới gần thanh niên họ Phong đang oanh kích bích chướng.

Hứa Thanh dừng lại giữa không trung, mà Lan Dao bày ra thế trùng kích lại rút lui thẳng đến Liêu Huyền trì.

Ả chợt vung tay về Liêu Huyền Dịch cùng với quả trứng màu vàng, muốn thu toàn bộ đi.

Nguyệt Đông xuất thủ cùng thanh niên họ Phong vẻ mặt không có ngoài ý muốn, giống như sớm biết như thế.

Nhưng hành động tương tự Lan Dao, còn có nhánh mây của đội trưởng.

Tốc độ của nhánh mây cực kỳ kinh người, lập tức đã đến cuốn tới trên trứng vàng, cuối cùng cùng Lan Dao nhanh chóng phân chia nước ao.

Chỉ là bởi vì cuốn quả trứng màu vàng trước, cho nên nhánh mây chỉ kịp cầm đi hai thành nước ao, còn lại tám phần đều bị Lan

Dao lấy đi.

Mặc dù có chút không cam lòng đối với quả trứng màu vàng, nhưng ánh mắt Lan Dao chớp động, trong đầu hiện ra một màn Nhị Ngưu lúc trước lại quét mắt nhìn nhánh mây, đáy lòng nổi lên kiêng kị, vừa đề phòngvừa lui về một bên.

Đội trưởng hình như cũng không cam lòng, nhưng hiển nhiên bây giờ tình huống khẩn cấp, cuối cùng y vẫn để mặc Lan Dao rời khỏi, đồng thời quét qua phía dưới, cũng thu lại thân thể bọ ngựa tan vỡ do chấn động trong chiến đấu gần đó.

Làm xong những thứ này, cuộc chiến của thanh niên họ Phong và Nguyệt Đông cũng đến thời khắc mấu chốt.

Dưới Nguyệt Đông ngăn trở, thanh niên họ Phong oanh mở bích chướng không hề thuận lợi, dẫu sao bích chướng đó vốn là Nguyệt Đông bố trí.

Nhưng sự quyết đoán của thanh niên họ Phong hiển nhiên không phải chỉ có một lần vừa rồi.

Giờ phút này trong mắt gã lóe lên hàn mang, không ngờ lại thêm một tòa Đại Thế Giới hư ảo bị phong ấn ầm ầm bạo khai!

Hình thành lực lượng quét ngang bát phương, hóa thành phong bạo bức lui Nguyệt Đông, đồng thời bích chướng ở cửa thông đạo cũng tùy theo tan rã.

Thanh niên họ Phong hô hấp dồn dập, không chút chần chờ xông vào.

Cũng chính ngay lúc này, trong mắt Hứa Thanh bốc lên khói đen, thần quyền Độc Cấm bỗng nhiên bộc phát, hình thành khói đen tản ra ngoài, Minh Phỉ trong đó cũng đến thế gian!

“Thần Chi Lục Uế!”

–-

Chương 2095: Phía sau màn chân chính (1)

Minh Phỉ kinh khủng vô cùng, khói đen vòng quanh, độc tán ra bát phương.

Mà luồng âm thanh truyền ra từ trong miệng Hứa Thanh cũng tản ra từ miệng Minh Phỉ.

Nhất Uế thần hỏa bốc khói lửa uẩn tạp chất.

Bên cửa thông đạo bích chướng tan vỡ, thanh niên họ Phong đang muốn bay nhanh thân hình bỗng nhiên chấn động, thần sắc nháy mắt đại biến, có thể thấy được vô số điểm đen ẩn chứa tạp chất lan tràn toàn thân và mặt gã.

Nhị Uế thần hồn nổi dục vọng phàm trần.

Sau một khắc, toàn bộ cảm giác trên người thanh niên họ Phong đều bị tước đoạt.

Tam Uế thần khu vừa suy lại hủ.

Toàn bộ điểm đen trên người thanh niên họ Phong hư thối, máu thịt tróc ra, xương cốt mục nát.

Tứ Uế điện thờ bị ô nhiễm mất ánh sáng.

Trong miệng thanh niên họ Phong truyền ra tiếng kêu rên thê lương, gã cảm thụ đạo cơ của mình vốn bởi vì tự bạo mà bị rung chuyển bây giờ lại đang sụp đổ.

Nhưng nguyền rủa vẫn chưa kết thúc.

Ngũ Uế thần tính có uế không trí.

Lục Uế thần mệnh sinh nguyền rủa toi mạng.

Lực lượng hủy diệt linh hồn dựng lên, cả người thanh niên họ Phong giống như lệ quỷ, máu thịt mơ hồ hư thối đồng thời thân thể tỏa ra nồng đậm mùi thối thi thể.

Nhưng vào lúc này gã chợt giơ tay lên vỗ ngực một cái, rất nhiều máu huyết dơ bẩn cùng với vô số linh hồn kêu rên lập tức phía sau tiếp trước lao ra từ trong cơ thể gã.

Đó là 2000 vạn máu và hồn huyết mạch đồng tộc bị gã dung hợp trong cơ thể lúc trước, để bản thân trở thành toàn thân máu huyết Liêu Huyền, bây giờ rơi vào đường cùng chỉ có thể bỏ qua những thứ này.

Mà theo Huyết Hải và bầy hồn tản ra, huyết mạch của gã giảm bớt, phía sau lần nữa xuất hiện cánh, mi tâm lần nữa hình thành con mắt thứ ba.

Về phần nguyền rủa trên người gã tự nhiên cũng phân tán, cuối cùng bị gã gượng ép dùng cách này miễn cưỡng chống được, cánh sau lưng vỗ một cái, tốc độ tăng vọt phóng tới thông đạo bên ngoài.

Tuy nguyền rủa của Hứa Thanh bị gã lấy loại phương pháp đó đè xuống, nhưng quá trình lúc trước vẫn có ảnh hưởng không nhỏ đối với tốc độ của gã, cho nên hầu như ngay khi gã phóng đi, Nguyệt Đông vốn có khoảng cách gần gã nhất, cánh sau lưng nàng lập tức vỗ một cái, nháy mắt đuổi theo.

Đồng thời hai tay bấm niệm pháp quyết, thời khắc này thông đạo rõ ràng xuất hiện hơn mười đạo cấm chế.

Hiển nhiên cấm chế đều là nàng bí mật bày ra, tư cách người đi vào cuối cùng, bố trí suốt dọc đường đi tới, giờ phút này nhao nhao bộc phát ngăn cản thanh niên họ Phong.

Vì vậy dưới hơn mười đạo cấm chế ngăn cản, dù là thanh niên họ Phong cướp được tiên cơ nhưng tốc độ vẫn liên tục chậm lại, cuối cùng dù chạy ra khỏi thông đạo tổ tiên lưu lại, thế nhưng… . .

Chớp mắt lao ra, thân ảnh Nguyệt Đông lấy tốc độ nhanh hơn so với gã bay ra trước, vả lại đã rơi vào trước chuột vàng, khiến cho kế hoạch của thanh niên họ Phong không cách nào áp dụng.

Mà gã cũng không cần nghĩ ngợi đưa ra lựa chọn bỏ chạy, nhưng lúc này thân ảnh Lan Dao cũng đã đuổi theo ra chặn đường phía trên.

Nháy mắt tiếp theo Hứa Thanh cùng đội trưởng cũng xuất hiện bên ngoài, nhưng mà bọn họ cũng không phải tiến thẳng tới phía thanh niên họ Phong, mà không hẹn mà cùng bay thẳng đến cửa ra vào phía trên địa quật!

Đối với hai người Hứa Thanh mà nói, giờ là một cái cơ hội rời khỏi nơi đây.

Ba người Lan Dao dây dưa lẫn nhau, thời cơ vừa hay.

Mà trên thực tế thì thời cơ cũng là do hắn và đội trưởng trong thông đạo bí mật sáng tạo ra.

Nếu không Hứa Thanh cũng sẽ không dùng Thần Chi Lục Uế.

Mục đích đương nhiên không phải giết chóc thanh niên họ Phong, đối phương còn sống mới là lựa chọn tốt nhất, cho nên hắn chỉ là kéo dài một chút, dùng cách đó ngăn chặn đối phương đi thả chuột vàng đang bị vây khốn ra.

Về phần sau đó ba bọn họ như tranh đấu thế nào, không liên quan cùng bọn hắn.

Hứa Thanh và đội trưởng hiểu rõ, thu hoạch bản thân đều đã mười phần, bây giờ nhất định phải rời khỏi, chậm chễ nhất định sinh biến.

Nhưng ngay khi thân ảnh của Hứa Thanh cùng đội trưởng bay đến trên không trung, lúc sắp tới gần cửa ra, một đạo bích chướng bỗng im hơi lặng tiếng xuất hiện ở không trung.

Đó là một tấm lưới lớn màu bạc, do từng đám bạch ti óng ánh tạo thành, bao phủ toàn bộ không gian địa quật.

Trong đó tràn ra uy áp đáng sợ, ẩn chứa phong ấn kinh người, thậm chí còn mạnh hơn một chút so với lúc thanh niên họ Phong tự bạo Đại Thế Giới.

Nếu chỉ là như thế cũng không sao, Hứa Thanh và đội trưởng dung nhập Đế thi, điều khiển cũng không phải là không thể đánh cho kết giới mở ra, chỉ là... . . trên phong ấn này, rõ ràng nổi lơ lửng một lá bùa.

Lá bùa màu bạc, mặc dù chữ viết ở trên rõ ràng, nhưng khó phân biệt ý nghĩa, nhưng mà cảm giác thần thánh tràn ra từ trong rất nồng đậm.

Khác biệt cùng khí tức Thần Linh, đó là... . . khí tức Đại Đế!

Hứa Thanh và đội trưởng biến sắc.

Bọn họ không cần nghĩ cũng lập tức hiểu rằng, phong ấn nhất định là do Nguyệt Đông một đường ẩn nấp đi theo sau cùng vào thông đạo bố trí ra.

Nàng và Lan Dao một người bên trong một người bên ngoài, phối hợp lẫn nhau có thể nói hoàn mỹ.

Chỉ là bố trí đến loại trình độ này thậm chí vận dụng vật như thế, có lẽ nhân quả tuyệt không đơn giản bởi vì đoạt bảo mà dựng lên.

Dẫu sao giá trị của tấm phù nọ cũng là cực lớn.

“Hai vị đạo hữu chớ lo lắng, phong ấn không phải nhắm vào các ngươi, mà phòng ngừa Phong Lâm Đào chạy trốn, đợi hai người chúng ta chém giết Phong Lâm Đào xong, sẽ mở ra phong ấn cho các ngươi rời khỏi.”

“Mặt khác, nếu hai vị chịu ra tay tương trợ, rút ngắn thời gian chém giết tất nhiên là tốt nhất, dẫu sao con chuột vàng nọ… . . Cũng sắp thoát khỏi rồi.”

Nguyệt Đông nhàn nhạt mở miệng, bây giờ con chuột vàng sau lưng rõ ràng vùng vẫy kịch liệt hơn, hiển nhiên mặc dù vây khốn thời gian một nén nhang như lời Lan Dao nói cũng có phần hư giả, thế nhưng tấm gương cũng hoàn toàn đúng là không cách nào kiên trì quá lâu.

Vì vậy đáy lòng của Hứa Thanh cùng đội trưởng trầm xuống.

Bọn họ không thừa nhận cũng không được, ba vị tu sĩ đến từ Thánh địa trước mắt chẳng những tu vi cường hãn và pháp bảo đông đảo, tâm trí cũng đều phi phàm, chuyến này gần như là mỗi người đều có mục đích riêng, mỗi phương đều có hậu thủ.

Chỉ cần hơi không cẩn thận một cái, sợ là sẽ chết không còn xác.

Thanh niên họ Phong cũng nhìn qua, sắc mặt nháy mắt càng thêm trắng bệch, thậm chí trong mắt cũng lộ ra tuyệt vọng, cười thảm một tiếng.

“Thánh Tổ Phong Cấm Phù, muốn đổi một tờ trong tộc cần phải tiêu hao lượng lớn chiến công… . . Không ngờ vì Phong mỗ mà Nguyệt Đông đạo hữu lại tung ra thủ bút lớn như thế.”

“Giữa ta và ngươi chỉ là bởi vì lợi ích mà sinh ra mâu thuẫn ngắn ngủi, đồ đạc các ngươi đều đã cầm đi, nhưng lại đã sớm bố trí phong ấn này, bộ dạng muốn hoàn toàn giết chết Phong mỗ, việc này Phong mỗ quả thực ngoài ý muốn.”

“Giữa chúng ta chẳng lẽ có thâm cừu đại hận gì hay sao!!”

Hai mắt thanh niên họ Phong đỏ thẫm, bộ dáng tuyệt vọng đến điên cuồng, câu cuối cùng gần như là gào thét.

“Thâm cừu đại hận? Ngươi cứ nói đi!” Sát cơ trong mắt Nguyệt Đông vô cùng mãnh liệt, vẻ mặt dịu dàng hoàn toàn tan biến, thay vào đó là một cỗ thù ý thật sâu, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Phong đạo hữu, một thân huyết mạch Ma Vũ của ngươi chân chính làm sao thu hoạch, hai người tỷ muội chúng ta đã điều tra rất nhiều năm!”

“Ngươi cho rằng người không biết quỷ không hay, không ai biết được, nhưng nàng… . . Có một muội muội, chỉ là nàng không nói cùng ngươi mà thôi, mà chúng ta đi chuyến này, bảo vật gì đó đều chỉ là phía sau, mục tiêu chân chính chính là ngươi.”

Lan Dao nghiến răng nói, sau đó thân thể sáng ngời đánh thẳng đến thanh niên họ Phong, Nguyệt Đông cũng ôm hận phóng tới.

Tiếng nổ tung vang vọng, ba người chiến cùng một chỗ.

Mà bây giờ trên người thanh niên họ Phong thương thế nghiêm trọng, chỉ có thể miễn cưỡng phòng hộ, nhưng là liên tiếp phun máu tươi.

Chương 2096: Phía sau màn chân chính (2)

Cùng lúc đó giữa không trung, bên dưới phong ấn lưới lớn, Hứa Thanh và đội trưởng sắc mặt âm trầm, bọn họ không muốn tham dự việc này, chỉ là bây giờ con chuột vàng vùng vẫy càng dần càng kịch liệt.

Một khi nó thoát khốn…

Hứa Thanh và đội trưởng nhìn nhau đều thấy đối phương chột dạ, bọn họ riêng phần mình lấy đi trứng của nó, sợ là sau khi chuột vàng vùng vẫy thoát ra, đầu tiên sẽ muốn diệt bọn hắn.

Nếu như muốn rời đi, phương pháp duy nhất bây giờ, hình như chính là tương trợ Nguyệt Đông và Lan Dao.

Vả lại… đối thoại giữa hai nữ cùng thanh niên họ Phong cũng nói ra nhân quả, mặc dù không biết cụ thể, nhưng đơn giản phán đoán, hai nữ đây là đang báo thù, cũng có thể nhìn ra vài phần tâm tính.

Vì vậy Hứa Thanh và đội trưởng lần nữa trao đổi ánh mắt, sau đó lập tức riêng phần mình nhìn như bình thường, đều lộ ra vẻ quyết đoán.

“Súc sinh không bằng người như thế, tất nhiên là đáng chết!”

Đội trưởng gầm nhẹ sau đó lại nói.

“Hai vị tiên tử chúng ta đứng ở chỗ này chờ đợi là được!”

Mắt thấy như vậy sắc mặt thanh niên họ Phong trắng bệch, gã tu hành đến bây giờ, trải qua nhiều lần nguy cơ sinh tử, nhưng cục diện hung hiểm như ngày hôm nay vẫn là cực ít gặp phải.

Nhất là tính cách của gã cũng khiến cho bình thường gã mới là kẻ săn mồi, không phải con mồi bị săn bắn như ngày hôm nay.

Mà hết thảy tất cả đều là vì Huyền Thiên Thần Đằng bị nuốt…

Nghĩ đến đây, trên trán gã nổi lên gân xanh, áp lực trong đầu cũng muốn gia tăng, nhưng lại bị gã được mạnh mẽ đè xuống, không đi suy nghĩ việc có thể khiến cho gã điên cuồng đó.

Gã vừa toàn lực ra tay chống cự, liên tục bại lui, mấy lần trào máu, đồng thời gã nhìn giống như tuyệt vọng, nhưng trong lòng lại đang nhanh chóng phân tích cục diện bây giờ, gã biết giờ muốn phóng thích con chuột vàng nọ, mình nhất định phải lần nữa tự bạo Đại Thế Giới.

Chỉ là gã đã tự bạo hai tòa, lại bạo thêm tòa thứ ba… . . Tu vi của hắn gã sẽ thật sự là Uẩn Thần nhị giới.

Mặc dù đối với sinh tử trước mắt, đó cũng không phải là không thể tiếp nhận, nhưng sau khi tự bạo cho dù có thể thả con chuột vàng kinh khủng nọ ra, khi đó chính mình còn suy yếu hơn so với bây giờ.

Kể từ đó khả năng đục nước béo cò cũng biến nhỏ vô hạn.

Khả năng càng lớn chính là tự mình mua dây buộc mình, ngược lại bị con chuột vàng tiêu diệt.

Mà tự bạo phải có giá trị.

Đương nhiên nếu thật sự hết đường, gã sẽ không quan tâm nhiều như vậy, ít nhất có thể kéo một hai người đệm lưng cùng mình.

Thậm chí không tiếc hoàn toàn tự bạo Đại Thế Giới chân thật, phối hợp chuột vàng khiến cho tất cả mọi người đồng quy vu tận cùng mình cũng có xác suất nhất định.

“Nhưng mà hai tên nhân tộc nọ thật thú vị… . . Chẳng lẽ đã nhìn ra điều gì, vả lại câu nói vừa rồi… . .”

“Là nói cho ta nghe, bọn họ biết rõ ta có biện pháp phá vỡ phong ấn này?!”

Mắt thanh niên họ Phong lóe lên, há mồm phun ra một viên hạt châu, đây là pháp bảo bổn mạng của gã, sau khi xuất hiện cấp tốc chuyển động, phóng tới Lan Dao và Nguyệt Đông.

Đồng thời quay người nhoáng một cái lao thẳng đến phía Hứa Thanh cùng đội trưởng.

Trong tiếng nổ vang, dưới Nguyệt Đông cùng Lan Dao ra tay, pháp bảo bổn mạng của thanh niên họ Phong ngay lập tức hư hao, nhưng bảo vật đó đúng là vẫn đã cản trở các nàng một chút.

Mắt thấy thanh niên họ Phong điên cuồng phun máu tươi, khí tức suy yếu bay về phía hai người Hứa Thanh, thần sắc Nguyệt Đông bi phẫn, cấp tốc mở miệng.

“Hai vị đạo hữu, xin hãy giúp ta, không cầu đánh chết chỉ cần ngăn một chút là được!”

Nói xong nàng và Lan Dao cấp tốc phóng đi.

Mà giờ khắc này Hứa Thanh và đội trưởng nhìn qua một màn này, trong mắt sát ý nổi lên, giống như lựa chọn trợ giúp hai nữ Nguyệt Đông, ầm ầm đánh tới thanh niên họ Phong.

Về phần thanh niên họ Phong, trong mắt gã lộ ra điên cuồng, đáy lòng đang cá cược!

Có mấy lời gã không thể nói, nói sẽ lộ ra đòn sát thủ của bản thân.

Cho nên gã đánh bạc hai người trước mắt đã nhìn thấu bản chất, dẫu sao nếu như phối hợp hai nữ chém giết chính mình, đối với bọn họ không có chỗ tốt gì, ngược lại là bởi vì tử vong của mình, tiếp theo bọn họ phải trực tiếp đối mặt với hai nữ.

Dưới tình huống bị phong ấn ở nơi đây không cách nào đi, còn có con chuột vàng nọ, tình huống vô cùng bị động.

Mà nếu gã không chết và chạy trốn, như vậy tất nhiên sẽ thu hút hai nữ truy sát, vả lại phân tán tinh lực của các nàng, khiến các nàng kiêng kị trước sau.

Đây là phương pháp phá cục duy nhất!

Trong nháy mắt tiếp theo, theo tên thanh niên họ Phong và hai người Hứa Thanh đụng chạm với nhau, trong chớp mắt thân thể Hứa Thanh cùng đội trưởng bỗng nhiên nhoáng một cái lại nhường ra con đường.

Hai người Nguyệt Đông biến sắc.

Thanh niên họ Phong không chút do dự chợt xông qua, nháy mắt tới gần phong ấn bỗng nhiên tự bạo tòa Đại Thế Giới hư ảo thứ ba, toàn bộ lực lượng ầm ầm đánh tới phong ấn.

Đồng thời giơ tay lên rõ ràng lấy ra một tấm phù văn phong ấn giống Đại Đế phù như đúc.

Phối hợp với tự bạo thế giới tạo thành một đạo tia sáng trắng phóng lên trời, trực tiếp quán xuyên phong ấn, quán xuyên tầng đất cùng thiên địa tương thông bên ngoài!

Trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh gã chợt bước một bước tới.

Mà Hứa Thanh và đội trưởng đồng dạng không chần chờ chút nào, hóa thành hai đạo cầu vồng đi theo phong ấn không trọn vẹn xông ra ngoài.

Trong chớp mắt ba người cũng đều thoát khốn, đi tới chân trời xa xa.

Mà theo bọn họ bay nhanh đi xa, thân ảnh Nguyệt Đông và Lan Dao cũng xuất hiện ở bên ngoài phong ấn, nhìn chằm chằm phía ba người rời đi, sắc mặt khó coi.

“Là vừa rồi ngôn từ của ta có chút cố ý, hay là bởi vì vốn không có muội muội gì, dẫn đến ẩn chứa tình nghĩa không đúng?”

“Hay là lực lượng thiên phú của ta bị phát hiện?”

Nguyệt Đông âm trầm mở miệng.

bachngocsach vip

“Chỉ cần hai người bọn họ có mảy may tin tưởng, dưới thiên phú của ta sẽ cho là ta thật sự vì báo thù, mà không phải là có mưu đồ đối với bọn họ, từ đó bị ta bắt lấy cảm xúc gieo xuống tâm niệm, mà lúc trước thiên phú của ta cũng hoàn toàn chính xác cảm giác bắt được tâm tình của bọn hắn.”

“Về phần Phong Lâm Đào, bên trong linh hồn của gã có bí bảo, liên quan đến truyền thừa của Liêu Huyền Thánh Tổ, cho nên ta chỉ có thể triển khai một nửa thiên phú đối với gã, để cho gã cho rằng thật sự tồn tại một nữ tử bị gã đoạt máu, nếu quá nhiều sẽ lo lắng khiến gã hoài nghi.”

“Mà trừ bên ngoài những thứ đó ra, đây là lần đầu tiên ta triển khai thiên phú thất bại đối với tu sĩ cùng cảnh thậm chí không bằng ta… . .”

“Đáng tiếc, vốn là hai cỗ khôi lỗi máu thịt rất tốt, mặt khác số lượng Liêu Huyền Thánh Dịch ít như vậy, tám chín phần mười có liên quan cùng bọn hắn! Đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc… .”

Nguyệt Đông thì thào, quay lại nhìn Lan Dao, ánh mắt lạnh lùng tựa như nhìn không phải người, mà là một cỗ khôi lỗi máu thịt bị điều khiển cảm xúc.

Lan Dao ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời của nàng, giờ phút này cực kỳ phẫn nộ, nhìn chằm chằm phía Phong Lâm Đào chạy trốn, vô cùng phẫn nộ.

“Hai tên nhân tộc đáng chết, gã Phong Lâm Đào càng đáng chết, cũng may trước lúc tới chúng ta đã tìm được chứng cứ của gã, lần này nhất định phải chém giết đối phương, báo thù cho tiểu muội!”

Hai mắt ả huyết hồng biểu cảm dữ tợn, cừu hận vô tận.

Chương 2097: Đức La Tử (1)

Nguyệt Đông ngẩng đầu, nhìn qua phía đám người Hứa Thanh rời đi, đáy lòng suy nghĩ, sau đó tuy có phần không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn chọn bỏ qua Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Hiển nhiên đối với nàng mà nói, bây giờ chuyện trọng yếu nhất không phải là khôi lỗi máu thịt, cũng không phải là Liêu Huyền Thánh Dịch, mà là truyền thừa của Liêu Huyền Thánh Tổ bên trong linh hồn của Phong Lâm Đào.

Dù sao đó cũng là truyền thừa của Chuẩn Tiên Đại Đế!

“Không thể cho Phong Lâm Đào thời gian tu dưỡng, mặt khác trên người gã có hạt giống tâm tình của ta, đối với ta mà nói, hành tung của gã giống như bó đuốc trong đêm tối vậy.”

Trong mắt Nguyệt Đông lóe lên quang mang âm u, đáy lòng quyết đoán, sau đó lại không chút chần chờ, nhoáng một cái đi tới phía chân trời.

Lan Dao bên cạnh vẫn cực kỳ phẫn nộ như cũ, đồng dạng cất bước cùng Nguyệt Đông đuổi theo.

Về phần tấm Đế phù cũng im hơi lặng tiếng biến mất, theo hai nữ rời đi bị thu lại.

Toàn bộ địa quật lâm vào yên tĩnh.

Cho đến một lát sau, nương theo âm thanh gương vỡ, một tiếng gào thét phẫn nộ ngập trời vang lên từ bên trong địa quật, sau một khắc một đạo kim quang lao ra.

Chính là con chuột vàng nọ.

Mà chuột vàng vừa muốn lao ra khỏi địa quật, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra từ trong miệng nó.

Toàn thân chuột vàng run rẩy, phảng phất có một luồng áp lực vô hình hạ xuống, ngăn cản nó rời khỏi nơi đây.

Rất nhanh luồng áp lực hóa thành vô số ấn ký như là kinh mạch, nổi lên từ trong huyết mạch của nó, thình lình lơ lửng trên thân thể, rập rạp vô số, nhìn thấy mà giật mình.

Nhất là phần đầu lại càng có nhiều phù văn ấn ký hơn.

Những phù văn ấn ký đó tràn ra khí tức cổ xưa, ẩn chứa chấn động Thần Linh, vả lại hiển nhiên đã tồn tại trên người nó rất nhiều năm, cũng chính là nguyên nhân này, chuột vàng không cách nào rời khỏi địa quật.

Nó là bị trấn áp ở trong đây!

Kích thích kịch liệt và thần hồn bị xé rách, khiến cho tiếng gào thét thê lương do chuột vàng phát ra càng dần càng động trời.

Càng là theo nó vùng vẫy, những ấn ký đó như sống lại, chạy khắp toàn thân, cuối cùng tất cả hội tụ trên đầu, hung hăng đâm vào.

Chạy loạn, điên đảo thần hồn của nó, khiến linh trí vốn đã không ngừng bị xóa đi của nó, càng như dã thú.

Mà quỷ dị nhất, là mi tâm của nó vậy mà xuất hiện dấu hiệu hóa giấy.

Hình như nếu nó cứ tiếp tục giãy giụa như thế, rất nhanh huyết nhục của nó sẽ biến thành trang giấy, trở thành một con chuột giấy.

Vì vậy hai mắt đầy huyết sắc của nó nhìn chằm chằm lên bầu trời, trong miệng truyền ra một tiếng thét vô cùng không cam lòng.

Thiên địa biến sắc gió giục mây vần, toàn bộ bầu trời xuất hiện vòng xoáy khổng lồ, ầm ầm chuyển động, trong đó phảng phất có một con mắt lạnh lùng, ở trong vòng xoáy xem xét đại địa, bao quát chuột vàng.

Con mắt kỳ dị đó tựa như bị vẽ ra vậy, mà càng kỳ dị chính là vòng xoáy trên bầu trời chợt nhìn mênh mông, nhưng nếu cẩn thận nhìn lại giống như. . . . . vòng xoáy cũng là do giấy biến thành.

Rất nhanh, âm thanh trầm thấp vang vọng nơi đây.

“Dạ Ma Tử, ngươi bị luyện hơn ba vạn năm, nhiều lần bị ta diệt đi Thần Hỏa, đến bây giờ vẫn không nguyện trở thành tọa hạ Dạ

Thần vì bản tôn sao?”

Huyết sắc trong mắt chuột vàng càng đậm, thân thể run rẩy, trong con mắt chậm rãi hội tụ ra một tia linh trí hình như tùy thời có thể tiêu tán, giống như hồi lâu không nói gì trong miệng truyền ra một tiếng khàn khàn không rõ rệt, nhưng lại lộ ra ý không đội trời chung.

“Đức. . . . . La. . . . . Tử!”

Sau tiếng gào thét, chuột vàng nhoáng người một cái, quay người đi thẳng đến địa quật, trở về trong thông đạo chỗ Liêu Huyền Trì.

Con mắt bên trong vòng xoáy trên bầu trời càng dần càng băng hàn.

“Không sao, bản tôn có rất nhiều thời gian.”

Theo âm thanh vang vọng, vòng xoáy mơ hồ dần dần tiêu tán.

Thiên địa khôi phục như thường.

Một màn xuất hiện nơi đây chỉ cực hạn trong phiến khu vực này, cho nên dù là Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đã đi xa, hay là thanh niên họ Phong bỏ chạy cùng với Nguyệt Đông và Lan Dao, đều do đủ loại nguyên nhân mà bị che giấu nhận thức.

Mặc dù như thế nhưng tất cả mọi người đều là hạng người không tầm thường, đều có ưu thế về linh giác không giống nhau.

Vì vậy trong một cái chớp mắt đó, hoặc ít hoặc nhiều đều có cảm ứng rất nhỏ.

Trong thiên địa, hai đạo cầu vồng bay đi trong không khung, Hứa Thanh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía sau, thần sắc có chút nghi ngờ.

Đội trưởng bên cạnh cũng lập tức nhìn về màn trời sau lưng, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hai người nhìn nhau một cái, đều nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cũng không câu thông với nhau, không hẹn mà cùng tăng tốc độ nhanh hơn.

Cứ như vậy thời gian ba ngày thoáng một cái đã qua.

Hai người Hứa Thanh và đội trưởng một đường dùng các loại phương pháp ẩn nấp, cuối cùng bình an vô sự, thuận lợi bay ra khỏi Liêu Huyền Quận, vào đến trong phạm vi Hoàng Đô đại vực của nhân tộc.

Nhìn thấy thành trì nhân tộc ở vòng bên ngoài của Hoàng Đô đại vực.

Phong cách quen thuộc, khí tức quen thuộc, khiến cho tâm thần treo lơ lửng của Hứa Thanh và đội trưởng hơi thả lỏng, nhưng vẫn tồn tại nhiều sự cảnh giác như cũ.

Thật sự là một màn hai người cảm ứng đến mấy ngày trước, khiến cho tâm thần của bọn hắn cuộn trào.

Cho nên mặc dù đã tới Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, bọn hắn vẫn triển khai toàn bộ tốc độ, bay thẳng về phía trước.

Kể từ đó tự nhiên sẽ đi ngang qua thành trì phàm tục cùng với một số ngọn núi của tông môn.

Cái phía trước còn khá tốt, thành trì phàm tục sẽ không phát sinh trở ngại đối với hai người Hứa Thanh.

Nhưng mà bên trong tông môn tồn tại tu sĩ đại năng, sau khi phát hiện tốc độ của Hứa Thanh và Nhị Ngưu, dưới cảm giác tim đập nhanh không dám ngăn cản, giả bộ như không thấy được, mặc kệ bọn họ đi qua.

Nhưng vẫn là có một vài hạng người cường hãn, đáy lòng xuất hiện sự bất mãn.

Tình huống bây giờ chính là như vậy, trong lúc Hứa Thanh và đội trưởng bay nhanh, bên trong một mảnh sơn mạch đỏ thẫm phía dưới bọn hắn truyền ra một tiếng hừ lạnh.

“Người nào, lại dám coi Xích Huyết tông ta không ra gì như thế, cứ muốn qua là qua hả, lưu lại cho ta!”

Theo giọng nói nọ xuất hiện, một mảnh huyết vụ thình lình bốc lên từ bên trong mảnh sơn mạch, bay về bầu trời, muốn ngăn cản hai người Hứa Thanh.

Chương 2098: Đức La Tử (2)

Hứa Thanh nhướng mày, vừa muốn mở miệng, đội trưởng bên cạnh bỗng nhiên trừng mắt, hét lớn một tiếng về phía huyết vụ bay đến.

“Lớn mật, đây là chủ nhân của Thánh Lan đại vực nhân tộc, Đại Huyền Thiên của Viêm Nguyệt, Thiên Hầu Hứa Thanh cùng với đại sư huynh của hắn, các ngươi còn không lui xuống!”

Hai chữ sau cùng càng to như lôi đình nổ vang, truyền khắp bát phương, vả lại âm thanh ngạo nghễ vô cùng, càng là nói mà không cần nghĩ ngợi rất thuần thục, hiển nhiên đội trưởng đã sớm diễn luyện qua loại lời nói như thế.

Tựa như cả đoạn đường chỉ chờ một khắc thế này để nói ra.

Trong thời gian ngắn huyết vụ bay đến chợt dừng lại.

Đội trưởng hừ lạnh tiếp tục bay đi, Hứa Thanh không nói chuyện, tốc độ không giảm, trong chốc lát hai người đã bay qua sơn mạch, dần dần đi xa.

Cho đến khi bọn họ rời khỏi, mảnh huyết vụ nọ mới co rút lại, hóa thành một lão giả tóc đỏ vẻ mặt ngạc nhiên, do dự nhìn qua phía chân trời.

Nhưng đúng là không dám tiếp tục đi ngăn cản nữa.

Thật sự là… . . những thân phận mà Nhị Ngưu nói ra đều hiển hách tột cùng!

Nhất là Xích Vân lão tổ cũng không phải là người bế quan quanh năm, tự nhiên cũng biết được sự tình bên ngoài, nghe nói mấy năm trước Thánh Lan đại vực đã có Vực Chủ, cũng nghe nói đối phương được phong làm Thiên Hầu.

Đồng thời… . . sau khi Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc chiêu cáo Vọng Cổ, tự nhiên lão cũng nghe nói một việc kinh thế hãi tục, đó là có nhân tộc trở thành Đại Huyền Thiên.

Mà tên của người có được toàn bộ vinh quang trên, chính là Hứa Thanh.

"Hứa Thanh… . ."

Xích Vân lão tổ trầm mặc, mặc kệ đối phương là thật hay giả, lão đều không muốn trêu chọc.

Dẫu sao giả dối đối với lão không có chỗ tốt, thật sự bản thân lão cũng cần phải chịu chút đau khổ, vì chút thể diện nho nhỏ đi làm sự tình không thích hợp như thế, lão cảm thấy không đáng.

Huống hồ, đối phương chỉ là không chào hỏi mà bay vọt qua mà thôi.

"Không phải là đi qua thôi sao, cũng không phải là chuyện gì lớn."

Xích Vân lão tổ ho khan một tiếng, hóa thành huyết vụ bay nhanh trở về bên trong sơn mạch.

Cứ như vậy, hai người Hứa Thanh lại bay mấy ngày trong biên giới vòng ngoài của Hoàng Đô đại vực, đáy lòng cuối cùng cũng yên bình xuống.

Một mặt là cảm giác an toàn khi đến được Hoàng Đô đại vực, một phương diện khác dựa theo bọn họ nghi ngờ lúc trước, nếu đối phương thật muốn làm khó, những ngày qua không thể nào đều không xuất hiện.

Cho nên trên cơ bản có thể khẳng định, nguy cơ đã qua.

Đồng thời, sau khi trải qua những lộ trình này, bây giờ bọn họ cũng đã nhìn thấy mục đích của mình.

Đó là một chỗ tòa truyền tống trận khổng lồ và cổ xưa.

Truyền tống trận này để đi vào vòng bên trong của Hoàng Đô đại vực.

Mà địa phương chiến lược như vậy, tất nhiên sẽ có trọng binh canh gác quanh năm, bây giờ quân sĩ thủ hộ truyền tống trận có tới hơn 100 vạn, càng có Thiên Hầu tu vi Quy Hư tọa trấn.

Cho nên gần như ngay khi Hứa Thanh cùng đội trưởng bay tới, từng trận sát ý lập tức bốc lên từ bát phương, vị Thiên Hầu đóng giữ nơi đây cũng lộ ra thần sắc nghiêm nghị bay ra, đứng trên không trung.

Ánh mắt sáng ngời, một khắc nhìn thấy hai người Hứa Thanh tới, thần sắc ngay lập tức biến hóa, tâm thần càng là dấy lên gợn sóng.

“Hứa Thanh!”

Vị Thiên Hầu nọ cùng ngồi trong hoàng cung với Hứa Thanh, có quen biết Hứa Thanh, đồng thời cũng nghe nói về việc Đại Huyền Thiên, dù là đã trôi qua mấy ngày nhưng chấn động tâm thần vẫn còn vô cùng kịch liệt.

Thật sự là danh xưng Đại Huyền Thiên hiển hách đến cực hạn, vượt xa khả năng tưởng tượng của người thường.

Đây chính là vinh quang cao nhất của Viêm Nguyệt, vô số tộc quần nhìn thấy đều phải quỳ bái.

Mà quan trọng nhất là cuộc chiến của nhân tộc và tộc quần phụ thuộc của Viêm Nguyệt, bởi vì một câu của đối phương mà kết thúc.

Loại khí thế, địa vị và thân phận như vậy, phóng tầm mắt toàn bộ nhân tộc, chỉ thuộc về duy nhất hắn!

Vả lại đối phương vốn là tôn sư một vực!

Về phần tu vi, tuy chỉ là Quy Hư, nhưng nghe nói đối phương có thể chiến đấu cùng với Viêm Huyền Tử đệ nhất thiên kiêu có thực lực sánh với Uẩn Thần của Viêm Nguyệt.

Nghiền ép toàn thắng!

Tất cả mọi thứ khiến cho tâm thần vị Thiên Hầu rung động lắc lư, thần sắc lập tức nghiêm nghị, bày ra thái độ chắp tay cúi đầu.

“Bái kiến Hứa Thiên Hầu!”

Trên bầu trời, Hứa Thanh cùng đội trưởng lập tức tới gần, đứng sừng sững trên không trung, sự xuất hiện của bọn hắn cùng với lời của vị Thiên Hầu nọ, cũng lập tức dẫn tới sự chú ý của hơn 100 vạn tu sĩ nhân tộc bốn phương.

Mặc dù không phải tất cả mọi người đều quen biết Hứa Thanh, nhưng ba chữ Hứa Thiên Hầu vẫn để cho một số tu sĩ nhân tộc nghĩ tới điều gì đó, thần sắc từng người biến hóa, lộ ra kích động cùng sùng bái.

Những ngày qua bọn họ đã nghe nói rất nhiều về chuyện xưa của Hứa Thanh, có thể nói trong khoảng thời gian này, toàn bộ đại lục Vọng Cổ thảo luận nhiều nhất chính là Hứa Thanh!

“Thì ra là Vương Thiên Hầu.”

Hứa Thanh đưa mắt nhìn qua vị Thiên Hầu nọ, mỉm cười.

“Ta muốn đi đến Hoàng Đô, dùng truyền tống trận nơi đây một chút.”

Vương Thiên hầu nghe vậy lập tức gật đầu.

“Hứa Thiên Hầu trở về, đây là chuyện lớn bậc nhất của nhân tộc, đương nhiên toàn bộ truyền tống trận sẽ toàn lực mở cho Hứa Thiên Hầu!”

Nói xong gã lập tức an bài xong xuôi, còn đích thân đi theo bên cạnh, bộ dạng như đối xử với Thiên Vương, thậm chí đối với Nhị Ngưu bên cạnh Hứa Thanh cũng đều khách khí vô cùng.

Nhị Ngưu thấy thoải mái.

Mà không lâu sau, theo vị Vương Thiên Hầu nọ đồng hành, trong vô số tu sĩ nhân tộc bốn phía kích động theo bản năng nhìn lén Hứa Thanh, trận pháp của truyền tống mở ra.

Hứa Thanh bái biệt Vương Thiên Hầu, cùng đội trưởng bước vào truyền tống trận.

Theo tia sáng truyền tống lập lòe, thân ảnh hai người lập tức tan biến.

Mặc dù hắn rời đi, nhưng bây giờ bên ngoài truyền tống trận, bình luận về Hứa Thanh lại đang sôi trào lên.

“Đó chính là đệ nhất thiên kiêu của nhân tộc chúng ta!!”

“Chẳng những trẻ tuổi như vậy, lại còn có tư chất tuyệt thế, ha ha, về sau lúc kể chuyện, ta cũng có thể nổi danh rồi, ta chính là người đã mở ra truyền tống trận cho Hứa Thiên Hầu.”

Vương Thiên Hầu chú ý đến trên truyền tống trận, nhìn qua khoảng trống trải trong đó, nghe quân sĩ bốn phía kích động nói như vậy, trong lòng cũng cảm khái.

“Sợ là lần gặp mặt tiếp theo, có lẽ vị này cũng là Thiên Vương rồi!”

Chương 2099: Thanh Ngưu trở về (1)

Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, vòng.

Truyền tống trận nơi đây cũng không phải trực tiếp truyền tống đến bên trong Hoàng Đô, mà như lần nhóm người Hứa Thanh được Tam công chúa dẫn tới Hoàng Đô đại vực năm đó, truyền tống đưa đến bên ngoài Hoàng Đô.

Một khắc xuất hiện, không đợi nhân viên trấn thủ trận pháp nơi đây thấy rõ thân ảnh hai người Hứa Thanh, bọn họ đã bay đến bầu trời phía xa.

Đứng ở chỗ này, nhìn qua Hoàng Đô nơi xa, đầu tiên chiếu vào trong mắt chính là từng pho tượng vòng quanh Hoàng Đô.

Bây giờ lần nữa nhìn, tâm cảnh Hứa Thanh có chỗ bất đồng cùng lúc trước.

Đáy lòng dâng lên cảm khái, đồng thời cũng có thể mơ hồ trông thấy cây cầu dài bảy màu đi thông hoàng cung, cùng với Cổ Hoàng Tinh tràn ngập trong ánh trăng mờ ở nơi cuối cùng.

“Rốt cuộc cũng trở về.”

Hứa Thanh thì thào, trong đầu hiện ra từng đạo thân ảnh, trên mặt cũng nở nụ cười.

Chú ý tới biểu cảm của Hứa Thanh, tinh thần Nhị Ngưu vô cùng phấn chấn, sau đó chợt nhớ tới cái gì mở miệng hỏi.

“Đúng rồi tiểu sư đệ, lúc ấy trong địa quật, người gọi là Nguyệt Đông gì đó, theo như lời nói tràn đầy chân tình của nàng, cái loại tình nghĩa tỷ muội đó phải rất sâu đậm, cảm động thiên địa.”

“Mà chúng ta lại thả tên họ Phong ra, đoạn đường này đáy lòng ta đặc biệt băn khoăn.”

Nhị Ngưu trừng mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe vậy nhìn đại sư huynh một chút.

“Không nhìn ra ngươi có băn khoăn.”

Nhị Ngưu cười hắc hắc.

“Mặc dù lời nói của con quỷ nhỏ nọ chân thành, một bộ báo thù vì muội muội, còn con quỷ nhỏ Lan Dao cũng lòng đầy căm phẫn, toàn bộ địa quật tràn ngập cảm giác báo thù cùng cố chấp, đúng là rất cảm động.”

“Nhưng mà, với ánh mắt lợi hại của ta, chỉ cần nhìn qua là đã biết rõ, con quỷ nhỏ Nguyệt Đông không phải người tốt, nhưng ta có thể phát hiện là có nguyên nhân.”

Nhị Ngưu hất cằm lên, lộ ra thần sắc ngạo nghễ.

“Đó là bởi vì thể chất của ta đặc thù, ta nói cho ngươi biết tiểu Thanh, từ nhỏ đến lớn, từ cổ chí kim, đều là ta đi lừa gạt người khác, tu sĩ cũng tốt, Thần Linh cũng được, bị ta lừa gạt không ít!”

“Mà sau khi gạt người nhiều rồi, ta mơ hồ lĩnh ngộ ra đại đạo trong đó, vì vậy thân thể bất tri bất giác sẽ có kháng thể, người khác muốn gạt ta sẽ bị ta phát hiện trước.”

“Còn ngươi, ngươi làm thế nào phát hiện không bình thường?”

Nhị Ngưu hiếu kỳ, nghi vấn này đã nằm trong lòng y thật lâu rồi, nếu không phải thời gian đi đường cấp bách không tiện mở miệng, sợ là đã hỏi từ sớm.

“Ta ở cùng đại sư huynh ngươi một chỗ lâu rồi, sau đó cũng có kháng thể.”

Nghe đối phương bịa chuyện kháng thể, nhìn qua ánh mắt đại sư huynh, Hứa Thanh ung dung nói.

“Ta cũng không lừa ngươi.”

Nhị Ngưu nghe vậy ho khan một tiếng, tránh đi cái đề tài này, sau đó giơ tay lên vỗ trán một cái, đỉnh đầu lập tức mọc ra một nhánh mây xanh nhạt ước chừng nửa trượng, rủ xuống dưới.

Y chợt mở to miệng, rặc rặc một tiếng, trực tiếp cắn đứt nhánh mây đang run rẩy, ném cho Hứa Thanh.

“Cầm lấy, đại sư huynh tặng lễ vật cho ngươi, chúng ta là hảo huynh đệ, bất luận bảo vật gì đều phải chia đều!”

Nhị Ngưu mạnh miệng, sau khi nói xong trông mong nhìn qua Hứa Thanh, một bộ ngươi cũng có thể đối xử với ta như vậy.

Hứa Thanh nở nụ cười, hắn cũng không ngại việc đại sư huynh phân hoặc không phân chia nhánh mây, trên đường không có thời gian, sau khi trở lại nhân tộc, dù đối phương không nói cái gì hắn cũng sẽ phân phối thu hoạch chuyến này.

Trên cơ bản giữa hai người không có bảo vật gì là không thể phân phối.

Vì vậy hắn vung tay lên, hư vô phía trước lập tức vặn vẹo, Ảnh Tử biến ảo, ngoan ngoãn phun ra, rất nhiều Liêu Huyền Thánh Dịch lập tức như mưa trút nước rơi xuống.

Số lượng cực nhiều, nếu có một cái ao hơn một trượng, có thể đủ nhồi vào hơn phân nửa.

Nhị Ngưu nhìn qua những thứ này, ánh mắt lập tức thẳng tắp.

“Tiểu Thanh, mặc dù ta đã sớm đoán trước tiểu tử ngươi nhất định bí mật lấy đi, nhưng thật không nghĩ đến… vậy mà lại nhiều như thế!!!”

Đáy lòng Hứa Thanh cũng rất thoả mãn với thu hoạch lần này, lấy ra hai cái chai, thu Liêu Huyền Thánh Dịch trước mặt vào, sau đó ném cho đội trưởng một cái, rồi quét mắt nhìn Ảnh Tử đang tràn ra cảm xúc nhu thuận với mình.

“Đại sư huynh, ngươi còn máu thịt Xích Mẫu không?”

Hứa Thanh hỏi một câu, bây giờ hắn không còn một khối nào cả, nếu không cũng sẽ không ghi nợ với Tiểu Ảnh.

Nhị Ngưu sững sờ, nhìn tới Ảnh Tử của Hứa Thanh, nở nụ cười sau đó ném ra ba khối cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh phất tay, trong sự kích động của Tiểu Ảnh, ba khối máu thịt Xích Mẫu bị nó mở cái miệng rộng chợt nuốt xuống, sau đó chuyển động vòng quanh Hứa Thanh, cực kỳ vui vẻ, tiếp theo lần nữa mở to miệng, lần này phun ra một quả trứng.

Quả trứng này màu vàng, bên trong tràn đầy thần vận, trông rất không tầm thường.

“Rõ ràng còn có? Cái này chính là đồ tốt, mặc dù ta chưa từng thấy qua con chuột vàng đó, nhưng cảm thụ nó không đơn giản…

. Nhất là cảm ứng lúc sau cũng đã chứng minh điểm này.”

Nhìn qua quả trứng, Nhị Ngưu giơ tay lên cũng lấy ra một quả.

“Đáng tiếc chúng ta không am hiểu ấp trứng… .”

Nhị Ngưu thở dài, có chút không cam lòng, trong lúc cân nhắc, trong đầu Hứa Thanh nổi lên một người cùng với cảnh tượng đối phương đã từng lén lút tạp giao vả lại ấp trứng dị thú, bỗng nhiên mở miệng.

“Ngô Kiếm Vu am hiểu.”

Mắt của Nhị Ngưu sáng lên.

“Không sai, gã am hiểu, chúng ta đưa hai quả trứng này cho Ngô Kiếm Vu, để cho gã ấp trứng ra cho chúng ta.”

Nói xong, đội trưởng giơ tay lên lấy quả trứng đi, đang muốn tiếp tục nói gì đó, nhưng vào lúc này Hoàng Đô nhân tộc ở phía xa bỗng nhiên lập lòe tia sáng.

Từng trận ánh sáng phóng lên trời, hóa thành từng trận tường vân, trải ra hơn phân nửa màn trời.

Đồng thời âm thanh chuông vang từ bên trong Hoàng Đô truyền ra, từng tiếng điếc tai nhức óc, hùng vĩ vô cùng, vả lại rất trang trọng nghiêm túc.

Chuông vang 12 tiếng!

Vang vọng Hoàng Đô, vọng trong tai của tất cả mọi người.

Đây đã hoàn toàn vượt qua lễ Thiên Vương, chỉ duy nhất lúc nhân tộc đại thắng hay là tế tổ mới có thể như vậy.

Chương 2100: Thanh Ngưu trở về (2)

Hôm nay mặc dù nhân tộc không phải đại thắng, nhưng đã hóa giải nguy cơ, vả lại vinh quang mà Hứa Thanh mang đến, dù chỉ là cá nhân, nhưng hắn thân là nhân tộc, phần vinh quang của hắn sẽ biến thành ánh sáng bao phủ toàn bộ nhân tộc.

Vì vậy 12 tiếng chuông vang lên chỉ vì một mình hắn!

Nghe tiếng chuông vang, Hứa Thanh hít sâu, đội trưởng bên cạnh ngẩng đầu ưỡn ngực, đắc ý cực kỳ.

Đồng thời y nhanh chóng truyền âm.

“Tiểu sư đệ, lấy Huyền Thiên Giáp và Cửu Lê ra, mộng tưởng của đại sư huynh hôm nay phải nhờ vào ngươi rồi.”

Hứa Thanh bất đắc dĩ, hắn tự nhiên biết rõ mộng tưởng của đại sư huynh, y nghĩ có một ngày có thể trở thành Huyền Thiên, cuối cùng quay về nhân tộc vẻ vang một phen.

Mặc dù theo ý nghĩ của hắn là không muốn, nhưng nếu như đại sư huynh yêu cầu... ngoài thân thể Hứa Thanh, Đại Huyền Thiên Giáp bỗng nhiên nổi lên, càng có Cửu Lê bay ra, hóa thành chín đèn lồng vờn quanh bốn phía, khí thế toàn thân bốc lên ngập trời.

Khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Cùng lúc đó, Cổ Hoàng Tinh bên trong Hoàng Đô cũng bị tiếng chuông vang dẫn dắt, khẽ chấn động nhỏ, từng cỗ vận khí lập tức bốc lên, những đám tường vân trong đó tạo thành từng thụy thú điềm lành, khí thế to lớn.

Thậm chí khí vận của nhân tộc cũng hóa rồng hiện ra vờn quanh trên bầu trời, nương theo từng đạo thân ảnh tiên hiền, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Hoàng Đô nhân tộc đủ loại màu sắc!

Cuối cùng, sau khi con rồng khí vận phát ra tiếng ngâm chấn động thiên địa, rất nhiều thân ảnh bay ra từ bên trong Hoàng Đô, số lượng cực nhiều, tới mấy nghìn.

Đó là đại thần nhân tộc các phương cùng các vị tôn quý và cường giả, trong số đó thì hơn phân nửa Hứa Thanh đều đã gặp, mà người dẫn đầu là một vị trung niên khí vũ hiên ngang!

Đối phương mặc một bộ trường bào màu lam khảm bạch vân, dáng người khôi ngô, tựa như núi cao trùng điệp, làm cho người ta có một loại trùng kích thị giác mãnh liệt.

Khuôn mặt cương nghị, mắt sáng như đuốc, dường như có thể thấu rõ hết thảy, khiến người ta kính sợ ba phần.

Mũi cao thẳng, bờ môi đóng chặt, làm cho người ta có một loại cảm giác trầm ổn và kiên nghị, nhất là trên trán còn hiện ra một cỗ khí phách dường như là người lãnh đạo trời sinh.

Giờ phút này là người đứng đầu trong đoàn người đi tới, thân ảnh hành tẩu như gió, cảm giác bình tĩnh tự nhiên.

Một thân tu vi càng là đạt đến Uẩn Thần bát giới!

Chính là đệ nhất Thiên Vương của nhân tộc, Trấn Viêm Vương.

Trong nhân tộc, đối phương chính là một truyền thuyết, cũng là một thần thoại!

Thân là đệ nhất Thiên Vương, càng người mạnh nhất nếu ngoại trừ Nhân Hoàng, sự hiện hữu của gã chính là Định Hải Thần Châm trong lòng tu sĩ, với quân sĩ thì như quân thần.

Là Uẩn Thần bát giới duy nhất của nhân tộc, dưới tình huống Nhân Hoàng không thể tuỳ tiện rời khỏi Hoàng Đô, trong trạng thái Chấp Kiếm Đại Đế chỉ còn lực lượng một kiếm, hết thảy chiến tranh bên ngoài của nhân tộc đều cần gã đi xử lý.

Cho nên ngoại trừ quanh năm trấn thủ ở biên cương Viêm Nguyệt Huyền Thiên, có thể nói kiếp này Trấn Viêm Vương đã tham dự vô số cuộc chiến lớn nhỏ.

Hầu như mỗi một lần nhân tộc đại chiến gã đều tham dự, mỗi lần cục diện thảm thiết và nghiêm trọng nhất gã đều nghĩa bất dung từ.

Vô số năm qua, gã nhiều lần suýt nữa vẫn lạc, bị thương càng là không đếm hết, lấy đại giới như vậy chém giết số lượng dị tộc cực nhiều, có thể xếp thành biển xương cốt.

Có thể nói cả đời chinh chiến!

Hôm nay gã lại trở về, còn đích thân tới đón Hứa Thanh!

Bởi vậy có thể thấy được, quy cách tôn kính của nhân tộc đối với việc Hứa Thanh trở về, đồng thời cũng có thể nhìn ra trình độ coi trọng của Nhân Hoàng cùng với vị Trấn Viêm Vương này đối với Hứa Thanh.

Tâm thần của Hứa Thanh cũng chấn động, mặc dù hắn chưa bao giờ thấy qua Trấn Viêm Vương, nhưng từ sau khi đi đến Hoàng Đô, hắn đã nghe nói quá nhiều về sự tình của đối phương.

Bây giờ từ thái độ mọi người và tu vi kinh khủng của đối phương, từ khí tức toàn thân bởi vì giết chóc quá nhiều khó có thể đè xuống, lập tức nhận ra thân phận người đến.

Bực Thiên Vương chinh chiến vì nhân tộc như thế, tất nhiên Hứa Thanh vô cùng tôn kính.

Cho nên hắn không chút do dự, không hề nghe theo lời đội trưởng mà lập tức thu hồi Đại Huyền Thiên Giáp cùng Cửu Lê, đi nhanh về phía trước vài bước, sắc mặt nghiêm nghị, chắp tay cúi đầu với người tới.

“Hứa Thanh bái kiến Trấn Viêm Vương.”

Ánh mắt Trấn Viêm Vương sáng ngời, nhìn tới trên người Hứa Thanh, trên gương mặt nghiêm túc hiếm thấy lộ ra nụ cười.

“Tự vấn lương tâm vạn trượng, Đại Đế ban thưởng Đế Kiếm, chủ nhân Thánh Lan đại vực, Đại Huyền Thiên của Viêm Nguyệt, tốt một vị đại thiên kiêu của nhân tộc ta!”

Trấn Viêm Vương cười to, trong mắt lộ ra tán thưởng, ý tán thưởng đối với Hứa Thanh nồng đậm vô cùng, phát ra từ đáy lòng.

Mấy nghìn hậu duệ quý tộc sau lưng, mặc kệ nội tâm bọn họ có tồn tại những suy nghĩ khác hay không, nhưng thoạt nhìn đều là vẻ mặt tươi cười, trong mắt nhìn về phía Hứa Thanh đều hiện lên tôn kính, đồng loạt chắp tay.

“Thiên Vương quá khen, Hứa Thanh không dám kể công, chuyến này nếu không phải có đại sư huynh của ta tương trợ, thực khó thành công.”

Hứa Thanh nghiêm nghị đáp lễ.

Trấn Viêm Vương nghe vậy, dịch chuyển ánh mắt chú ý đến Nhị Ngưu.

“Mưu ba Thần, đoạt Thần Vực, nuốt máu huyết của Tàn Diện Thần Linh, tốt một tên Trần Nhị Ngưu, Viêm Nguyệt Huyền Thiên không cho ngươi Đại Huyền Thiên Giáp, không cho ngươi vinh quang, thì nhân tộc ta cho ngươi!”

Lời Trấn Viêm Vương vừa ra, đôi mắt Nhị Ngưu trợn to, trong lòng cuộn trào, thật sự là vị Trấn Viêm Vương này chẳng những hiểu rõ đối với bọn hắn, thậm chí ngay cả tâm tư của y cũng bị đối phương nhìn thấu triệt.

“Người này không đơn giản, rõ ràng có thể liếc thấy sự bất phàm của ta, biết rõ ta mới là Thiên Mệnh Chi Tử, hiểu rõ sự ưu tú và vĩ đại của ta.”

Nhị Ngưu mừng rỡ, nhanh chóng bái tạ.

Trấn Viêm Vương cười to, trông thấy Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, trong lòng của gã cực kỳ vui mừng, vì vậy vung tay lên.

“Đi, về nhà.”

Chương 2101: Trấn Thương Vương! (1)

Nhà, ý nghĩa của chữ này cực lớn.

Hai từ về nhà, rất sớm lúc trước Hứa Thanh đã từng nghe Thất gia nói qua, hắn biết rõ mỗi người có chỗ lý giải tương tự đối với chữ này, nhưng cũng tồn tại điểm khác biệt.

Ví dụ như nhà trong miệng Thất gia, là Thất Huyết Đồng.

Nhà trong miệng Trấn Viêm Vương, là nhân tộc.

Năm đó lão cung chủ Chấp Kiếm Cung của Phong Hải Quận, nhà của lão là Phong Hải Quận.

Còn đối với Hứa Thanh mà nói, hắn một đường đi tới, từ Nam Hoàng Châu đến Nghênh Hoàng Châu, lại đến Phong Hải Quận, lại tới Thánh Lan đại vực... . . Cuối cùng là Hoàng Đô nhân tộc.

Hình như theo thời gian, ý nghĩa của nhà cũng biến thành có chút không giống nhau.

Từ một cái hang ổ trong xóm nghèo, đến nhà của Lôi đội trong doanh địa thập hoang giả, lại đến Thất Huyết Đồng cùng với Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận, cho đến Hoàng Đô nhân tộc bây giờ.

Trong lúc bất tri bất giác, Hứa Thanh cũng không còn là thiếu niên lúc trước.

Năm tháng không thay đổi dung nhan của hắn, nhưng vẫn trôi qua trong sinh mạng của hắn, nhưng mà may mắn chính là... . . Thời gian đã qua cũng không hề sống uổng.

Mặc dù không thể nghịch chuyển lại, nhưng nhân sinh trải qua lưu lại, lắng đọng tư tưởng sinh mệnh, hóa thành quà tặng của vận mệnh.

Quà tặng này có một cái tên.

Nó gọi là, trưởng thành.

30 năm.

Từ lúc Hứa Thanh tự tay chôn toàn bộ thi hài trong tòa thành trì tàn phá, cho đến bây giờ, đã 30 năm rồi.

Cho nên nghe lời nói của Trấn Viêm Vương, vẻ mặt của Hứa Thanh không khỏi hơi hoảng hốt, cuối cùng nhìn tới phủ đệ của Ninh Viêm bên trong Hoàng Đô xa xa, chẳng biết tại sao, trước mắt của hắn có một đạo bóng hình nữ tử xinh đẹp, hình như đã sớm chôn ở đáy lòng, bây giờ càng dần càng rõ ràng.

Hắn nhớ kỹ, đêm lần đầu tiên gặp nhau, một đóa tử linh lan từ trên màn trời hạ xuống.

Hắn không quên, một đường làm bạn trên Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Bên tai hắn còn mơ hồ có giai điệu và nhịp điệu của nhạc khúc tên là Ly Thương.

Nhạc khúc mang theo ý giang hồ, dường như kể rõ hết thảy tất cả buồn vui cả đời, cuối cùng hóa thành một bình rượu đục.

Trong cô độc… một hơi uống xuống.

Chảy vào trong lòng, tạo thành rung động.

Bên trong rung động chiếu đến, là thân ảnh nữ tử ôm đầu gối trên vách núi, nhỏ giọng thổ lộ hết tâm sự.

“Có lẽ trên thế gian tồn tại một chiếc đèn… . .”

Đèn này, tên là Tử Huyền Thượng Thanh, bên trong cung điện Phượng Điểu đen nhánh, lặng lẽ ly thương, như một vòng tuần hoàn.

Chuyện xưa rõ mồn một trước mắt.

“Nhà sao!”

Trên mặt Hứa Thanh lộ ra nụ cười ôn hòa, những năm gần đây hắn trưởng thành, sự ngây thơ trước kia bây giờ cũng không phải là không hiểu.

Vì vậy hắn thở sâu, trong khi đội trưởng đang hồ nghi, dưới Trấn Viêm Vương tươi cười, hắn đi đến Hoàng Đô phía trước.

Đoạn đường này điềm lành rộ trên trời, hoa tươi nở dưới mặt đất, bên cạnh là Trấn Viêm Vương, phía sau là nhóm hậu duệ quý tộc.

Bên trong Hoàng Đô càng có vô số bách tính đều đang chờ đợi.

Một khắc nhìn thấy thân ảnh Hứa Thanh, tiếng hoan hô và âm thanh sôi trào phóng lên trời.

Nhiều tiếng phát ra từ đáy lòng.

Thật ra bách tính rất đơn giản cũng rất chân thành, chỉ cần bọn họ cho rằng ngươi là tốt, như vậy bọn họ sẽ không hề keo kiệt sự yêu thích và thốt lời ca ngợi ngươi.

Loại việc dương oai với dị tộc, phù hợp với định nghĩa anh hùng trong lòng bách tính.

Vì vậy mới có trận nghênh đón tự phát này.

Lại càng không cần phải nói dị tộc đó còn là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, lần dương uy này là trở thành Đại Huyền Thiên của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Đồng thời chiến tranh kết thúc, cũng khiến cho vinh quang và dương uy không hề cực hạn ở cá nhân, mà đã trở thành cả tộc quần.

Cho nên, Hứa Thanh trở về đã nhận lấy toàn bộ quy cách nghênh đón anh hùng của nhân tộc.

Theo tiếng hoan hô vang vọng, nồng đậm vận khí cũng từ bát phương tuôn đến phía Hứa Thanh, chảy xuôi trong cơ thể hắn, bồi dưỡng khư thổ, bồi dưỡng Đế Kiếm.

Trong đám người còn có một vài thân ảnh quen thuộc.

Như Ngô Kiếm Vu, Khổng Tường Long, cùng với những Chấp Kiếm Giả của Phong Hải Quận.

Hứa Thanh nhìn qua bọn họ, nhẹ gật đầu, chỉ là không có trông thấy Tử Huyền khiến cho trong lòng Hứa Thanh có gợn sóng.

Dứt khoát trong lúc đi về phía trước, vẫy vẫy tay về phía Ngô Kiếm Vu và Khổng Tường Long trong đám người.

Khổng Tường Long cười cất bước đi tới, Ngô Kiếm Vu cũng không dám bày thái độ trong hoàn cảnh này, mắt thấy Khổng

Tường Long đi qua vì vậy cũng đi theo đằng sau.

“Chúc mừng Vực Chủ!”

Khổng Tường Long đi đến phía sau Hứa Thanh, nụ cười hóa thành nghiêm nghị, lập tức cúi đầu.

“Khổng đại ca, giữa ta và ngươi không cần như thế.”

Hứa Thanh cười nâng y dậy, về phần Ngô Kiếm Vu một bên vừa muốn nói gì đó, lại bị Nhị Ngưu choàng tay ôm cổ kéo đến trong ngực.

“Tiểu Kiếm Kiếm, có nhớ ta không nà!”

Nội tâm Ngô Kiếm Vu như thế nào, Hứa Thanh không để ý, hắn nhìn qua Khổng Tường Long, chần chờ một chút sau đó hỏi một câu.

“Ninh Viêm cùng với… . . Tử Huyền Thượng Tiên, trong khoảng thời gian này vẫn mạnh khỏe chứ?”

Khổng Tường Long nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia vẻ cổ quái.

“Sau khi Ninh Viêm trở về thì rất quyết chí tự cường, cường điệu tu hành, bây giờ đang ở vào thời khắc mấu chốt đột phá Nguyên Anh bước vào Linh Tàng, đang bế quan, một bộ rất cố gắng muốn tấn thăng.”

“Về phần Tử Huyền Thượng Tiên thì, khục, khi ta tới thượng tiên đã truyền cho ta một câu nói.”

“Nàng nói nếu như trông thấy ngươi, ngươi không có hỏi tới nàng, như vậy để cho ta chủ động nói cho ngươi biết, nàng đã ra ngoài Hoàng Đô, gần đây không có ở đây… .”

“Nếu như ngươi chủ động hỏi, như vậy sẽ nói cho ngươi biết… . . Chờ ngươi hết bận, nàng sẽ đi tìm ngươi.”

Khổng Tường Long nhanh chóng liếc mắt nhìn qua Hứa Thanh, sau đó mắt nhìn mũi, không lên tiếng nữa.

Đối với chuyện giữa người hảo hữu trước mắt cùng với Tử Huyền thượng tiên, trên cơ bản đa số lão nhân Phong Hải Quận đều đã nghe qua rất nhiều lời đồn…

Chương 2102: Trấn Thương Vương! (2)

Hứa Thanh nở nụ cười, không hỏi thêm nữa mà thu hồi toàn bộ suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Cung.

Lúc vào Hoàng Đô, Trấn Viêm Vương đã cáo tri với Hứa Thanh chuyện Nhân Hoàng triệu kiến, để cho hắn sau khi vào thành trước tiên đi đến, vả lại toàn bộ Thiên Hầu cùng với Thiên Vương và đám người Thái Tể ở Hoàng Đô, đều đang chờ đợi trong Hoàng Cung.

Đối với vị Nhân Hoàng này, dù bây giờ Hứa Thanh có vinh quang bên người, tu vi cũng không phải trước kia có thể so sánh, nhưng vẫn nhìn không thấu như cũ.

Giờ phút này Hứa Thanh nhìn qua cây cầu bảy màu, nhìn tới 12 cây hương cực lớn đứng vững vàng trước Hoàng Cung.

Khói xanh lượn lờ, bốc lên từ 12 cây hương ấy.

Đó là hương chọn Thái tử!

Lúc Hứa Thanh rời khỏi Hoàng Đô, tốc độ thiêu đốt của 12 cây hương không kém bao nhiêu, nhưng hôm nay… . . cây hương đại biểu Ninh Viêm mặc dù không phải thiêu đốt nhanh nhất, nhưng cũng thuộc nhóm đếm ngược.

Cũng khó trách Ninh Viêm cố gắng tu hành như vậy.

Về phần thiêu đốt chậm nhất, do đó còn thừa lại nhiều nhất và sừng sững cao nhất, có ba cây.

Một cây đại biểu môn hạ Quốc sư, Tứ hoàng tử, một cây đại biểu Ngũ hoàng tử dưới trướng Trấn Viêm Vương.

Một cây khác thì là Đại hoàng tử!

Ba cây hương cân sức ngang tài.

Nhìn qua những thứ này, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, Tứ hoàng tử thân là đệ tử Quốc sư, hiển nhiên trận chiến này công lao không nhỏ, Ngũ hoàng tử giữ biên cương có công, cũng là sự tình xứng đáng.

Về phần Đại hoàng tử, nhất định là công sức Viêm Nguyệt.

Trong lúc suy tư, đoàn người Hứa Thanh dưới Trấn Viêm Vương hướng dẫn, một đường đi về phía Hoàng Cung, không lâu sau mọi người người đã tới trước cửa cung.

Hai pho tượng khổng lồ thủ hộ cửa cung hơi cúi đầu, bày ra kính ý.

Mà ánh mắt Hứa Thanh xuyên qua cửa cung, lướt qua quảng trường bậc thang, nhìn về phía tòa đại điện đại biểu ý chí hoàng quyền của nhân tộc.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn tới, một đạo ánh mắt ẩn chứa uy nghiêm cũng từ bên trong đại điện xuất hiện, đối mắt cùng Hứa Thanh.

Hứa Thanh khom người, cúi đầu về phía đại điện.

Cùng lúc đó có âm thanh từ hoàng cung truyền ra.

“Truyền bá, Hứa Thiên Hầu, Trần Nhị Ngưu yết kiến!”

Giọng nói một đạo tiếp một đạo, cuối cùng như là thiên uy vang vọng bát phương.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn đại sư huynh, hai người không chần chờ, đồng thời cất bước đi vào Hoàng Cung.

Trấn Viêm Vương mỉm cười, tương tự đi đến.

Về phần những hậu duệ quý tộc khác, người có đủ tư cách tự nhiên đồng hành, đám người còn lại thì là đứng nghiêm nghị trên quảng trường.

Cứ như vậy, sau hơn 10 hơi thở, một đoàn người Hứa Thanh đã bước lên bậc thang, đi vào trong đại điện đã đứng đầy người.

Hai bên trong điện quần thần nghiêm túc.

Bậc thang phía trước, nhiều vị Thiên Hầu ngồi ngay ngắn, phía trên là chỗ ngồi của 33 Thiên Vương nhân tộc!

Giờ phút này hơn phân nửa đều có mặt.

Mà nơi cao hơn, trên ghế rồng ở vị trí cuối cùng, ánh mắt Nhân Hoàng như biển, đang ngồi trên đó, mặt không cảm xúc

nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh vẻ mặt nghiêm nghị, khom người cúi đầu.

Nhị Ngưu bên cạnh trừng mắt nhìn, nghĩ đến lời nói của Trấn Viêm Vương lúc trước, vì vậy cũng học Hứa Thanh khom người bái.

“Hứa Thanh.”

Nhân Hoàng nhàn nhạt mở miệng, giọng nói trầm thấp truyền khắp đại điện.

“Chuyến này ngươi đi Viêm Nguyệt mấy năm, quan sát Viêm Nguyệt tộc, dò xét Huyền Thiên sâu xa, cảm giác Vu đạo, cũng thấy vị Đại tư quyền nọ, ngươi đối với người đó, có cảm tưởng gì?”

Lời Nhân Hoàng vừa ra, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ ánh mắt đều nhìn tới Hứa Thanh.

Sự tình ba thần Viêm Nguyệt đã sớm truyền khắp Vọng Cổ, mặc dù chi tiết trong đó coi như bí ẩn, nhưng đối với nhân tộc bây giờ mà nói, đã có năng lực biết được.

Hứa Thanh nghe vậy trầm ngâm, trong đầu hiện ra việc Cửu Lê bị đâm sau lưng, Đại tư quyền muốn thành Thần, cùng với ba Thần tế tự anh linh Viêm Nguyệt Huyền Thiên, còn có Đại tư quyền cuối cùng ảm đạm, lựa chọn tự tế bản thân.

Tất cả mọi thứ, hai chữ cảm tưởng làm sao có thể miêu tả.

Lát sau, Hứa Thanh trầm giọng mở miệng.

“Không thể nắm quyền nhân sinh của mình, thì như thế nào nắm quyền vận mệnh tộc quần, cuối cùng là một trận vớt trăng trong nước, nhất niệm hưng nhất niệm vong.”

Nhân Hoàng trầm mặc.

Sau một lúc lâu, gã giơ tay lên, ý bảo Thái Tể.

Thái Tể tiến lên, ánh mắt sáng ngời nhìn tới Hứa Thanh, cao giọng mở miệng.

“Phụng tiên thừa vận, Huyền Chiến Đế viết, nhân tộc vận khởi, có chủ nhân Thánh Lan đại vực Hứa Thanh đến thế gian, bình định tranh đấu Hắc Thiên, quét dị tộc phản nghịch, giương cao uy danh nhân tộc.”

“Công lao to lớn, thế đã tuyệt đỉnh, ban thưởng một tòa Linh Phủ trong Hoàng Đô, phong… . . Trấn Thương Vương, phong thêm chức Thái Phó của Hoàng tử!”

Thánh chỉ vừa ra, ngoại trừ lác đác vài người, còn lại toàn bộ người trong đại điện đều chấn động tâm thần, dù mỗi người định lực cường đại, nhưng vẫn khó tránh khỏi thay đổi sắc mặt.

Thật sự là lấy công lao của Hứa Thanh, phong Vương vốn là sự tình xứng đáng, đều trong dự liệu của mọi người ở đây, nhưng lại là chữ Trấn, ý nghĩa trong đó quá lớn.

Chữ Trấn trong Thiên Vương, chính là đỉnh của Thiên Vương, cho đến bây giờ nhân tộc chỉ có một vị.

Việc này vốn là kinh người, lại càng không cần phải nói phong thêm chức Thái Phó của Hoàng tử.

Nên biết rằng chức Thái Phó của Hoàng tử chẳng những cao, càng trọng yếu chính là có quyền quản thúc đối với toàn bộ con nối dõi hoàng gia, Hoàng tử gặp cũng phải bái.

Cho đến khi Thái tử xuất hiện, chức này tất có công thưởng, dựa theo tập tục các thời kỳ, tấn thăng làm Thái Phó của Thái tử.

Một khi đến lúc đó, chính là một tồn tại như Đế Sư vậy.

Trong lúc tâm thần nhiều người cuộn trào, Hứa Thanh cũng cực kỳ ngoài ý muốn, mà Thái Tể tuyên đọc thánh chỉ vẫn còn đang tiếp tục.

“Còn nghĩa sĩ Trần Nhị Ngưu, nghĩa bạc vân thiên, gan dạ sáng suốt siêu quần, kỳ tài ngút trời, oai hùng phi phàm, đặc biệt lấy Thái Huyền Minh Thiết và Cửu Thiên Băng Tinh tuyệt phẩm trong Tạo Vật Phủ, chế tạo Đại Thiên Cương Giáp vì y!”

“Trong lãnh địa nhân tộc, dưới Thiên Vương gặp phải cúi bái.”

Phong thưởng này nhìn như hoa lệ, nhưng trên thực tế một nửa quan chức đều không có, nhưng hai mắt đội trưởng lại vô cùng sáng ngời, cả người cũng kích động, hô to một tiếng.

“Ngô Hoàng vạn vạn tuế!!”

—-

Tuần rồi trùng hợp các thành viên nhóm dịch đều bệnh, nên bị chậm lên chương, rất mong các đạo hữu thông cảm.

Trong tuần này và tuần sau sắp cố gắng sắp xếp để kịp tác giả.

Cảm ơn các đạo hữu đã luôn ủng hộ.

Chương 2103: Thời điểm tế tổ (1)

Đối với Nhị Ngưu mà nói, chức quan gì đó không trọng yếu, chỉ cần nhận lợi ích là được rồi.

Tuy rằng bản thân cũng là Chấp Kiếm Giả, nhưng nếu như Trấn Viêm Vương cùng Nhân Hoàng cũng không quan tâm điều đó, y cũng không thèm để trong lòng, với y thì uy phong mới là trọng yếu nhất.

Dẫu sao y biết rằng tuy mình cùng nhân tộc có phần liên quan, nhưng trên thực tế… thân phận chân thật của y cũng không thể xét là nhân tộc.

Thậm chí rốt cuộc mình là tộc quần nào, bản thân Nhị Ngưu cũng có phần mờ mịt khó nói.

“Ài, có quá nhiều kiếp trước cũng phiền muộn nha.”

Nhị Ngưu ngạo nghễ trong lòng, bản năng nhìn về phía Hứa Thanh.

Lúc này Hứa Thanh cũng chú ý đến đại sư huynh, hắn mỉm cười, ánh mắt lộ ý chúc mừng.

Mắt thấy như vậy, Nhị Ngưu vô cùng vui vẻ, lại nghĩ đến Đại Thiên Cương Giáp thì càng chấn phấn.

Mà sau khi Thái Tể đọc xong ban thưởng cho Nhị Ngưu, hơi dừng lại cho mọi người thời gian tiếp nhận việc này, rồi mới tiếp tục nói.

“Nhân tộc có vận, trước lên Thự Quang, nhiếp dị tộc bát phương, sau Phong Hải Quận chinh chiến hai vực Thánh Lan và Hắc Linh, khai cương khoách thổ.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt quần thần trong đại điện nhao nhao chấn động.

Lúc trước đọc thánh chỉ phong Vương cho Hứa Thanh, là sự tình xứng đáng, nhưng đoạn đằng sau này… phần lớn bọn họ hiểu được là không đơn giản.

Loại tuyên bố như thế, tất có tiếng vọng.

Vì vậy đáy lòng bọn họ nhao nhao nổi lên suy đoán.

“Từ sau cuộc chiến, Hắc Thiên đại vực đã gửi thư đến, thế lực phụ thuộc Viêm Nguyệt cũng tránh lui, ít ngày nữa sẽ có sứ giả đến bàn về nghị ước ngàn năm… . . Càng là đã ký kết liên minh với Tế Nguyệt đại vực.”

“Nhân tộc ta trải qua vô số năm tháng, các thời kỳ tổ tiên đều có hoành đồ chi tâm, cho đến lúc này… . . Cuối cùng có Thự Quang!”

“Hôm nay, ranh giới nhân tộc không còn là một vực bảy quận, mà bốn vực bảy quận!”

“Hoàng Đô đại vực, Thánh Lan đại vực, Hắc Linh đại vực, Hắc Thiên đại vực!”

“Sẽ tế tổ tiên, bái tự anh linh, báo với nhân tộc vạn cổ chi thiên!”

“Phụng tiên thừa vận, Huyền Chiến Đế viết.”

“Triều lịch năm 2939, cách 800 năm từ lần tế tổ trước của nhân tộc, vào thời điểm trăm ngày Đấu Chỉ Ất Minh, mở lại Cổ Tinh, vận nhập thiên đàn, Nhân Hoàng cùng tộc vận, lần nữa tế tổ!”

Thanh âm Thái Tể vừa ra, đáy lòng toàn bộ quần thần trong đại điện lập tức nổ vang.

Tế tổ, đối với nhân tộc mà nói là buổi lễ cực kỳ long trọng, thậm chí có thể nói, mức độ trọng yếu vượt hơn toàn bộ điển nghi khác, là buổi lễ long trọng nhất của nhân tộc.

Chỉ khi tiên hoàng băng hà và tân hoàng kế vị, hoặc là nhân tộc thu được thành tựu kinh thiên động địa, mới có thể tiến hành.

Dẫu sao mỗi một lần mở ra Cổ Hoàng Tinh, tài nguyên cần thiết có thể nói là xa xỉ vô cùng, thậm chí lúc mấy vị Nhân Hoàng đời trước tại vị, coi như thời đại nhân tộc cường thế, mỗi một lần nhân tộc tế tổ đều khiến các tộc trên Vọng Cổ chú ý.

Mặc dù bây giờ uy thế của nhân tộc không bằng thời trước, nhưng đã có ý chí và xu thế quật khởi, chắc chắn chuyện tế tổ cũng sẽ khiến không ít ánh mắt dị tộc trên Vọng Cổ chú trọng.

Đại sự thế này, tất nhiên làm mọi người trong điện chấn động.

Chỉ là… . Dựa theo thánh chỉ rằng nhân tộc đích đích xác xác đã thu được thành tựu trước đó chưa từng có, tế tổ… cũng là thuận lý thành chương.

Hứa Thanh cũng đồng dạng chấn động tâm thần, trong ánh mắt thoáng có tia sáng lưu chuyển rất khó nhận ra.

Hắn tới Hoàng Đô đại vực này, về công sự là báo cáo công tác, và còn một việc tư!

Đó chính là vì Tử Huyền, giúp nàng tìm về Tử Huyền Thượng Thanh Đăng!

Thậm chí nâng Ninh Viêm lên cũng là vì việc ấy, nguyên do là chiếc đèn… Tại Cổ Hoàng Tinh.

Mà Cổ Hoàng Tinh là nội tình lớn nhất của nhân tộc, trận pháp bên ngoài vốn đã kinh khủng, mà bên trong cũng nhất định càng kinh người, cho nên không thể tuỳ tiện mở ra, chỉ có thời điểm tế tổ.

Nghĩ tới đây, tâm thần Hứa Thanh hơi gợn sóng.

Cùng lúc đó, thanh âm Thái Tể lần nữa vang vọng.

“Lần tế tổ này, Đại hoàng tử có công Viêm Nguyệt, Tứ hoàng tử huyết chiến có tích, Ngũ hoàng tử thủ vùng biên giới có nhọc lao, ba vị Hoàng tử đều siêu quần tuyệt luân, tài đức vẹn toàn đặt quyền lợi chung lên lợi ích riêng, ban thưởng tư cách tế tổ!”

Nói xong, Thái Tể quay người, khom người cúi đầu với Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng gật đầu, cũng không nói.

Thái Tể dựa theo điện lễ, đợi thời gian chín hơi thở, sau đó mới bình thân, quay đầu nhìn về phía quần thần trong điện với ánh mắt thâm sâu, mở miệng trầm thấp.

“Lần dự triều này, chư vị nhưng còn có chuyện nào khác muốn tấu? Nếu như không tấu, vậy bãi triều.”

Quần thần cúi đầu.

Duy chỉ có Hứa Thanh tiến lên một bước, khom người về phía Nhân Hoàng.

“Hứa Thanh, có việc thượng tấu.”

Lời nói của Hứa Thanh vừa ra, ánh mắt bốn phía nhao nhao hội tụ, ngay cả Nhân Hoàng cũng chú ý đến Hứa Thanh, những Thiên Hầu và Thiên Vương đều là như vậy.

Ngay cả Trấn Viêm Vương cũng phải ngưng thần.

Thật sự là với thân phận bây giờ của Hứa Thanh, sự tình trong miệng hắn nói ra thì nhất định không thể là việc nhỏ.

Thái Tể thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng mở miệng.

“Trấn Thương Vương, thượng tấu chuyện gì?”

Hứa Thanh trầm ngâm, cũng không trực tiếp nói mà lấy ra một khỏa ngọc giản, ghi chép vào trong đó chuyện mình chứng kiến ở Liêu Huyền Quận, bộ dáng ba vị tu sĩ Thánh Địa cùng với hành vi của bọn họ.

Ngoại trừ liên quan đến Liêu Huyền Dịch, những sự kiện còn lại đều là chân thật.

Sau đó Hứa Thanh giơ tay lên, ngọc giản bay về phía Thái Tể.

Thái Tể tiếp nhận và quét thần niệm qua, nháy mắt sau thần sắc lão lập tức đại biến, đôi mắt chợt trợn to nhìn về phía Hứa Thanh.

“Hứa Thiên Vương, việc này… .”

“Tất cả đều là thật.” Hứa Thanh trầm giọng mở miệng.

Vẻ mặt của Thái Tể cùng với câu trả lời của Hứa Thanh, khiến cho mọi người bốn phía đều kinh nghi bất định, chỉ có Nhị Ngưu hiển nhiên đoán được nội dung ngọc giản, y nở nụ cười rồi tiếp tục tưởng tượng trình độ rực rỡ của Đại Thiên Cương Giáp mình sắp nhận.

Chương 2104: Thời điểm tế tổ (2)

Mà giờ phút này Thái Tể thở sâu, với định lực của lão vốn sẽ không như vậy, nhưng thật sự là nội dung mà Hứa Thanh báo lại quá mức gây chấn động.

Vậy mà… . . người Thánh Địa đến.

Vì vậy Thái Tể không chút do dự, dâng ngọc giản đến chỗ Nhân Hoàng.

Thần niệm Nhân Hoàng đảo qua, mặt gã không cảm xúc, chỉ là trong ánh mắt thêm một chút sắc thái ý vị thâm trường, lại phất tay giao ngọc giản cho Trấn Viêm Vương.

Sau khi Trấn Viêm Vương xem qua, sắc mặt âm trầm chuyển ngọc giản cho những vị Thiên Vương khác.

Sau một lúc lâu, trong cơn suy đoán của các quần thần trong đại điện, tất cả Thiên Vương đều xem xong ngọc giản, từng vị vẻ mặt ngưng trọng, cũng không đưa ngọc giản cho những vị Thiên Hầu xem.

Thanh âm của Nhân Hoàng, cũng ngay lúc này vang lên.

“Việc này cũng không cần truyền ra bên ngoài, Thiên Vương biết là được.”

Dù vô cùng nghi ngờ, nhưng quần thần trong điện cũng chỉ có thể cúi đầu, đồng thời trong lòng bọn họ cũng nổi lên một đoàn sương mù.

Mà bầu trời bên ngoài, cũng ngay một cái chớp mắt đó chợt âm trầm, sau một tiếng thiên lôi nổ vang, mưa to trút xuống, tung bay khắp nhân gian.

Trong tiếng mưa rơi rào rào, Hứa Thanh không hề nghĩ ngợi về sự tình Thánh Địa, đối với hắn mà nói, những chuyện như thế tự nhiên cần người ở vị trí cao hơn quan tâm.

Hắn chỉ là một tu sĩ Quy Hư, mà Thánh Địa quá to lớn, còn chưa tới phiên chính mình phát sầu.

Ở góc nhìn của hắn, giờ phút này có một chuyện trọng yếu hơn so với Thánh Địa.

Vì vậy mở miệng lần nữa.

“Lần này Hứa Thanh đến Viêm Nguyệt, hết thảy đầu nguồn đều là Ninh Viêm, mặc dù công lao của Ninh Viêm hoàng tử không hiện rõ, nhưng bất kể về tài đức hay phương diện đặt quyền lợi chung lên lợi ịch riêng cũng là thượng tuyển.”

“Bệ hạ đã phong Hứa Thanh làm Thái Phó của Hoàng tử, như vậy Hứa Thanh tiến cử Ninh Viêm, với tư cách người tế tổ.”

“Mong bệ hạ ân chuẩn.”

Hứa Thanh khom người cúi đầu.

Lời này của hắn cũng không phải hư giả, dĩ nhiên mọi người đều hiểu quan hệ của Hứa Thanh cùng Ninh Viêm, vì vậy sau một lúc, thanh âm Nhân Hoàng vang vọng.

“Chuẩn!”

Một khắc thanh âm truyền ra, thân ảnh Nhân Hoàng đã mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Buổi triều hội lần này, cũng theo đó kết thúc.

Khi mọi người rời khỏi đại điện, phần lớn quần thần trên mặt nở nụ cười, ôm quyền chúc mừng Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, trong khoảng thời gian ngắn thanh âm tán thưởng không ngừng, tựa như mỗi một vị đều là tâm khẩu hiền hòa.

Trên thực tế, dù không phải thật sự như vậy, nhưng tổng thể mà nói, cuối cùng thiện ý chiếm đa số.

Đây là do cấp độ đã quyết định biểu hiện của nhân tính.

Khi một người đến được độ cao nhất định, thì tất nhiên thái độ mọi người dành cho người đó phần lớn là hiền hòa.

Bởi vì đại giới nếu xảy ra mâu thuẫn là quá lớn.

Trừ phi là có lợi ích càng lớn hơn thúc đẩy, nếu không… . . sẽ thấy thế giới này đều là thiện ý.

Đó… là nhân tính.

Bản dịch này là tâm huyết của nhóm dịch, nguồn tại bạch ngọc sách vip.

Hứa Thanh nhận được lệnh bài Thượng Linh Phủ từ thị vệ Hoàng Cung đưa tới, từ biệt mọi người và rời khỏi Hoàng Cung cùng Nhị Ngưu, hắn mở cây ô giấy rồi đi thẳng đến chỗ Thượng Linh Phủ.

Nước mưa hóa thành từng sợi tơ tung bay trên mái hiên, phóng tầm nhìn thì thấy lúc này cả thiên địa đều mông lung dưới cơn mưa.

Người đi trên đường không nhiều lắm, một màn nghênh đón anh hùng cũng bế mạc bởi trận mưa, mà lúc này lời nói ung dung của Nhị Ngưu vang vọng, bộ dạng như xuyên phá thấu rõ nhân sinh.

“Cho nên nha, Tiểu A Thanh, chúng ta còn phải tiếp tục cố gắng, cũng không thể ngã xuống, ta nghĩ rằng ngươi không muốn trông thấy bộ mặt khác của nhân tính.”

Nhị Ngưu vỗ vỗ bờ vai Hứa Thanh, thần sắc Hứa Thanh như thường.

“Trước kia ta đã gặp qua.”

“À ta quên, khi còn bé ngươi trải qua rồi, ngươi đã chứng kiến quá nhiều cái ác của thế gian.”

Đội trưởng nghe vậy nở nụ cười.

Cứ như vậy, bọn hắn một đường đi về phía trước, nghe tiếng mưa rơi, nhìn chúng sinh, hưởng thụ phút giây an bình khó được sau khi trở về từ Viêm Nguyệt.

Cho đến một canh giờ sau, Thượng Linh Phủ do Nhân Hoàng ban thưởng xuất hiện trong mắt hai người.

Toàn bộ Hoàng đô, tổng cộng có 108 tòa Thượng Linh Phủ.

Hiện giờ hơn phân nửa đều chưa được ban, trong trạng thái phong ấn.

Bởi vì tư cách được ban phủ này, chỉ có Thiên Vương.

Mà giá trị mỗi một tòa Thượng Linh Phủ là cực kỳ kinh người, bởi vì nó xây dựng ngay trên trận nhãn Hộ Tộc Đại Trận của nhân tộc, cho nên hội tụ linh khí nồng đậm hơn xa những khu vực khác.

Đồng thời vô luận là chất liệu xây dựng hay đồ trang trí, đều là hội tụ tài nguyên đỉnh phong của nhân tộc, mà bản thân tòa phủ cũng có trận pháp riêng không hề tầm thường.

Ngoài ra mỗi một tòa Thượng Linh Phủ cũng có đặc trưng riêng, như tòa của Hứa Thanh thì bên trong có một linh trì.

Linh trì đó có phụ trợ không nhỏ đối với thân thể cùng tu hành, thậm chí ngâm lâu dài còn có thể bồi dưỡng thần hồn, cũng chính như thế, tòa Thượng Linh Phủ này có thể xếp trong mười thứ hạng đầu trong số 108 tòa.

Nhân Hoàng ban thưởng tòa phủ này, có thể thấy được độ coi trọng đối với Hứa Thanh.

Trước phủ đệ, Nhị Ngưu từ biệt.

“Ta không vào đâu, giờ ta chuẩn bị đi tìm lão đầu tử, nhìn xem lão đầu tử có ở Hoàng Đô đại vực hay không, dẫu sao máu thịt của Tàn Diện… . Lão làm sư tôn cũng không thể ăn mảnh nha!”

Trên đường đội trưởng đến phủ chưa từng đề cập qua chuyện đó, nhưng giờ phút này nói ra, hiển nhiên là đáy lòng y một mực nghĩ đến.

Nói xong, Nhị Ngưu ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi dưới ánh nhìn của Hứa Thanh.

Nhìn thân ảnh đại sư huynh, Hứa Thanh chợt nhớ tới điều gì đó, do dự rồi bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, chờ một chút.”

Thân ảnh Nhị Ngưu khựng lại, quay đầu với vẻ kinh ngạc.

Hứa Thanh tận khả năng giữ ngữ khí bình tĩnh, trên mặt cũng không có biểu cảm dư thừa, truyền ra lời nói.

“Cây trâm, còn không?”

Chương 2105: Nghênh phong đãi nguyệt (1)

“Giở trò gì thế?”

Nhị Ngưu sững sờ, hiển nhiên không ngờ Hứa Thanh gọi chính mình lại, để nói một câu như vậy.

Nhưng y với tư cách người từng trải, tiếp theo lập tức phản ứng kịp, ánh mắt chợt sáng ngời, thân thể nháy mắt từ đằng xa đến trước mặt Hứa Thanh.

“Tiểu A Thanh, ngươi khai khiếu rồi hả?”

“Đây là tiết tấu muốn làm đại sự sao?”

“Ai nha nha, sao ta còn cảm thấy hưng phấn hơn so với ngươi đấy.”

Vẻ mặt Nhị Ngưu phấn khích, đã quên mất sự tình muốn đi tìm sư tôn.

Mà bị Nhị Ngưu nhìn chằm chằm với ánh mắt như vậy, Hứa Thanh thấy rất mất tự nhiên, nhưng vẫn bảo trì vẻ mặt như thường, nhàn nhạt mở miệng.

“Không hiểu ngươi đang nói cái gì.”

Nhị Ngưu cười hắc hắc, giơ tay lên xuất ra hơn mười cái hộp, đưa toàn bộ cho Hứa Thanh.

“Đây đều là trâm cài thượng phẩm, trên cơ bản đều còn mới chưa sử dụng qua, cũng không biết tại sao lúc trước Đại U U lại cố chấp như vậy đối với trâm cài.”

“Vật liệu chế tạo đều không tầm thường, lúc đầu ta vốn chuẩn bị lưu lại về sau dùng từng cây khi có dịp.”

“Hiện tại ngươi cứ lấy, cầm toàn bộ hết đi.”

Bộ dáng và vẻ mặt Nhị Ngưu rất hưng phấn, còn liếc nhìn phủ đệ phía sau Hứa Thanh.

Hứa Thanh hơi đau đầu, sau khi nhận những cây trâm, nhìn đại sư huynh trước mắt và bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, ngươi nói xem sư tôn biết rõ chúng ta trở về, lão sẽ lựa chọn rời đi hay không, lão giữ nhiều máu thịt Tàn Diện như vậy, sẽ tránh chúng ta?”

Nhị Ngưu nghe vậy cười nhạt.

“Tiểu A Thanh, chiêu này dùng không ổn đâu, cố ý lấy lí do thoái thác như vậy, ta há có thể động tâm, dẫu sao sư tôn chúng ta vẫn phải có bố cục.”

Lời nói mặc dù như thế, nhưng đáy lòng của Nhị Ngưu vẫn nổi lên một chút nghi ngờ.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, mở miệng lần nữa.

“Mặc dù Tạo Vật Phủ có rất nhiều tài liệu tuyệt phẩm dùng để chế tạo Đại Thiên Cương Giáp, nhưng những thứ quý trọng ắt họ sẽ khá tiếc thành ra gia giảm phần nào đấy, có lẽ thành phẩm cuối cùng cũng không quá hoàn mỹ.”

“Sau đó dù nhận ra cũng rất khó rèn lại, dẫu sao Nhân Hoàng cũng không thể nào hạ chỉ lần nữa.”

“Đại sư huynh, nếu ta là ngươi, chắc chắn đi nhìn chằm chằm việc này, đây chính là giáp mặc trên thân mình, mà ngày đầu tiên rèn tương đương với rèn phần căn bản, đảm bảo đầy đủ tài liệu cần thiết là cực kỳ trọng yếu.”

Hiếm khi Hứa Thanh nói một hơi nhiều lời như vậy.

Nhị Ngưu nghe mà sững sờ, ngược lại là y không ngờ về điều ấy, giờ phút này cân nhắc lại, cảm thấy lời của Hứa Thanh rất có đạo lý, vì vậy đáy lòng rối rắm.

Trên người Hứa Thanh lóe lên, Đại Huyền Thiên Giáp bay ra.

“Đại sư huynh có thể mang theo giáp này để làm chuẩn so sánh, không thể để cho Tạo Vật Phủ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu được.”

Nhị Ngưu nhìn qua Đại Huyền Thiên Giáp trước mặt, cảm thụ sự hoa lệ, y nghĩ tới giấc mộng của mình, lại nhìn qua Hứa Thanh.

“Tiểu tử ngươi, cũng được.”

Nhị Ngưu nhìn ra một phương diện Hứa Thanh đang muốn riêng tư, cũng hiểu được một phương diện khác Hứa Thanh nói có đạo lý, vì vậy giơ tay lên bắt lấy Đại Huyền Thiên Giáp, đè xuống tiếc nuối dưới đáy lòng, nhoáng một cái đi xa.

Nhìn qua bóng lưng đội trưởng, Hứa Thanh âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn thu hồi ánh mắt, quay người nhìn lại phủ đệ.

Hồi lâu, hắn giơ tay lên đẩy, đại môn màu đỏ thắm của phủ đệ chậm rãi mở ra.

Linh khí đập vào mặt, làm những sợi tóc của Hứa Thanh bay ra phía sau, hắn thoáng cảm thụ độ nồng đậm của linh khí, rồi cất bước đi vào trong đó.

Trận pháp của phủ đệ lập tức ầm ầm mở ra, hoàn toàn ngăn cách người ngoài xâm nhập.

Mà theo trận pháp tản ra, một con nhuyễn trùng màu lam ẩn nấp giữa không trung bị văng ra ngoài.

“Này Tiểu A Thanh, nghiêm cẩn đến độ vậy nha!”

Nhuyễn trùng bất đắc dĩ truyền thần niệm dò xét một con phân thân khác đặt trong túi trữ vật của Hứa Thanh, nhưng phát hiện cũng bị ngăn cách, vì vậy thở dài, chỉ có thể rời đi.

Cùng lúc đó ngoài phủ đệ của Ninh Viêm, một thân ảnh màu tím dưới chiếc ô giấy màu trắng, đang bước từng bước nhỏ ra đại môn, ung dung đi về chỗ tòa Thượng Linh Phủ của Hứa Thanh.

Thân ảnh dưới ô uyển chuyển, dung nhan tuyệt mỹ, vả lại rõ ràng đã được trang điểm rất tỉ mỉ… . . Chỉ là hai má hơi đỏ lên, trong mắt có một chút thần thái khác thường, hình như hoặc nhiều hoặc ít có phần khẩn trương, cũng pha lẫn sự chờ mong.

Mưa, càng lớn.

Một nén nhang sau bên trong Thượng Linh Phủ, Hứa Thanh dựa theo thói quen kiểm tra toàn bộ khu vực của phủ đệ, sau khi xác định nơi đây không ngại, hắn đi đến trước linh trì trong phủ, đáy lòng nhớ lại từng màn đi đến Viêm Nguyệt.

Bắt đầu là khâu Bàn Sơn, cho đến Sơn Hải đại vực, sau đó Thần

Vực, cuối cùng trở về lại gặp ba người của Thánh Địa, một phen ngươi lừa ta gạt, tâm thần hắn sớm đã mỏi mệt.

Bây giờ cuối cùng tạm an bình, trong phủ đệ yên tĩnh này, hắn dứt khoát ngồi bên cạnh linh trì cảm thụ linh khí nồng đậm bốn phía.

“Cần phải nghỉ ngơi thật tốt một phen, đồng thời còn muốn đi một chuyến đến Dị Tiên Lưu, lần nữa nghiên cứu những ngọc giản truyền thừa của Dị Tiên Lưu.”

Hứa Thanh thì thào.

Lúc ở Viêm Nguyệt, sau khi xác định con đường tương lai của mình, Dị Tiên Lưu trở thành thuật chủ tu của hắn về sau, cho nên Hứa Thanh chuẩn bị dùng một khoảng thời gian để cảm ngộ kỹ càng hơn.

Trước phải hoàn toàn tiếp thu và thấu rõ truyền thừa Dị Tiên Lưu, rồi sau mới có thể sáng tạo, sửa cũ thành mới.

“Dị Tiên Lưu chỉ có thể tiến về phía trước, cũng không thấy đường lui, cũng chưa có công pháp cụ thể nào, chỉ mới có khái niệm cùng phương hướng chung… . . Cho nên hết thảy về sau, cũng cần sáng tạo.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, trên thực tế con đường tu hành chính là như thế, sau khi đến trình độ nhất định, trừ phi là công pháp của tiền nhân quá mức nghịch thiên hoặc vô khuyết, nói cách khác, thực tế không thể nào thích hợp cho tất cả mọi người.

Muốn đi xa hơn, nhất định phải tự nghĩ ra.

Nếu tu vi còn yếu thì tự nhiên cần người khác tương trợ, như Thất gia đã sáng tạo công pháp vì hắn.

Chương 2106: Nghênh phong đãi nguyệt (2)

Nhưng hiện tại Hứa Thanh đã đến Quy Hư, trên lý luận hắn đã có đủ tư cách tự nghĩ ra, chỉ bất quá khó khăn rất lớn, dẫu sao sáng tạo công pháp cần có cơ duyên, càng cần nhiều cảm ngộ.

“Cũng may, ta có Liêu Huyền Thánh Dịch!”

Hứa Thanh giơ tay trảo vào hư không, lập tức một cái bình nhỏ màu trắng hiện ra lòng bàn tay.

Đó là bình đựng Liêu Huyền Thánh Dịch, dịch thể này là thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, nếu không sẽ không khiến ba người Thánh Địa ngấp nghé.

Nó có hiệu quả vô cùng huyền diệu, trợ giúp cực lớn đối với cảm ngộ.

Hứa Thanh nhớ lúc bên trong địa quật, chỉ là ngửi được mùi hương đã làm trên trăm đạo ngân hư ảo trong cơ thể chấn động.

“Thử lại một lần.”

Trong lòng đã quyết đoán, Hứa Thanh mở bình nhỏ ra, lập tức một cỗ mùi hương tràn ngập bốn phương, mà linh trì trước mặt Hứa Thanh giống như cũng bị làm sôi trào.

Nội tâm Hứa Thanh khẽ động, sau khi trầm ngâm thì dứt khoát đổ một giọt vào linh trì.

Một giọt hạ xuống, toàn bộ mặt nước linh trì lập tức bốc lên, đồng thời có sương mù nồng đậm bay lên, linh tính của nước trong linh trì càng đậm hơn một chút so với trước.

Mặc dù mùi hương hơi bị phai nhạt, nhưng lại tràn ngập toàn bộ linh trì.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, đứng người lên cởi quần áo, lộ ra thân hình rắn chắc, cất bước đi vào linh trì và khoanh chân ngồi xuống.

Vô tận linh khí từ nước trong linh trì tràn vào toàn thân Hứa

Thanh, trong nước ẩn chứa giọt Liêu Huyền Thánh Dịch đã pha loãng vào linh thủy, một bộ phận tràn ngập trên thân Hứa Thanh, một bộ phận dung nhập linh khí được hắn hút vào trong cơ thể.

Một cảm giác thoải mái dễ chịu chậm rãi dâng lên từ thân hồn của Hứa Thanh, thân thể hắn chậm rãi thả lỏng, linh hồn của hắn cũng thư thái, toàn bộ người đắm chìm trong đó, dần dần trong đại não là một mảnh linh hoạt kỳ ảo.

Thời gian trôi qua, một lúc lâu sau Hứa Thanh chậm rãi giương đôi mắt.

Đầu tiên là vẻ mờ mịt, sau đó thanh minh, hắn nội thị khư thổ trong cơ thể mình, thấy tựa như những đạo ngân hư ảo càng rõ ràng hơn một chút so với trước kia.

“Mặc dù thu hoạch cũng không quá cụ thể, nhưng cái cảm giác vừa rồi… . .”

Hứa Thanh thì thào, nhớ lại trạng thái linh hoạt kỳ ảo, sau một lúc lâu hắn muốn tiếp tục cảm ngộ.

Nhưng vào lúc này thần sắc hắn hơi động, thần niệm tản ra dung nhập trận pháp của phủ đệ, nhìn thấy ngoài phủ đệ… có một bóng hình xinh đẹp đi tới.

Mặc dù ô giấy che khuất, nhưng vẫn có thể nhìn ra tư thế uyển chuyển, nhất là phối hợp nước mưa dưới mặt đất, tựa như bộ bộ sinh liên.

Dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Khi nàng đi đến trước cửa và đứng thẳng lại, càng là duyên dáng yêu kiều, phong thái yểu điệu.

Dáng người cùng phong thái ấy, quả thực khiến người ta mê muội.

Mà một khắc thần niệm Hứa Thanh quét tới, bóng hình xinh đẹp hơi nhấc ô giấy, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, dịu dàng nói.

“Còn không mở cửa.”

Trái tim Hứa Thanh chợt nhảy dựng, bản năng đứng người lên và nhanh chóng mặc quần áo, chẳng biết tại sao đáy lòng bay lên đủ loại suy nghĩ, cuối cùng lặng lẽ giơ tay lên.

Lập tức trận pháp phủ đệ tản ra một đạo khe hở.

Ngoài phủ đệ, cánh tay nõn nà vung lên, đại môn mở ra, sau khi nàng cất bước đi vào thì cửa đóng lại, trận pháp cũng lập tức thu nạp.

Giữa không trung, nhuyễn trùng màu lam lần nữa bị buộc văng ra, thì ra Nhị Ngưu vẫn thủy chung chưa hề chạy… . . "Quá phận nha."

Hứa Thanh không nghe thấy thanh âm không cam lòng của Nhị Ngưu, giờ phút này ở trước mặt của hắn… bóng hình xinh đẹp đã hiển lộ.

Hứa Thanh khẩn trương lên, thân thể không còn cảm giác, có chút cứng ngắc.

"Bái kiến thượng tiên."

Thanh âm Hứa Thanh hơi khô khan miễn cưỡng.

Người tới, dĩ nhiên là Tử Huyền.

Chỉ thấy khuôn mặt như vẽ, chân mày hấp dẫn, mắt phượng ẩn tình tựa làn thu thủy, ánh mắt thanh tịnh sáng ngời, linh động rực rỡ.

Vẻ đẹp ấy… khiến người ta vừa thấy đã khó quên.

Không biết phải dùng bao nhiêu lời văn hoa mỹ để miêu tả hết, chỉ có thể nói gọn là tuyệt mỹ.

Giờ phút này nàng thoáng nhìn trên người Hứa Thanh, sau đó ngó qua linh trì bên cạnh, lúc mắt phượng đảo qua thoáng có một vòng khác thường, sau đó ra vẻ như thường, cười khẽ mở miệng.

"Kiểu gì mà khi gặp ta, bộ dạng mất tự nhiên vậy chứ!"

"Chẳng lẽ bởi vì nhiều năm không thấy, hay là do Hứa Thiên Vương tại Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đã có những bóng hình mỹ lệ khác trong nhân sinh?"

Tử Huyền ung dung mở miệng, vừa nói vừa đi đến linh trì bên cạnh, sau khi cởi giày và ngồi xuống, một đôi chân ngọc trắng noãn thò vào trong nước, tạo nên bọt nước.

bach.ngoc.sach.vip

Hứa Thanh trầm mặc, hắn cũng không biết phải nói cái gì, ngày bình thường hắn vốn ít nói, bây giờ càng là như bị câm rồi.

Cuối cùng chỉ có thể giơ tay phải lên lấy ra hơn mười cái hộp, đặt ở trước mặt.

Tử Huyền mỉm cười, cánh tay nõn nà vung lên, những cái hộp cùng mở ra, toàn bộ đều là cây trâm cài… .

Hứa Thanh đúng là dùng toàn bộ hộp mà đội trưởng cho, đều lấy ra hết.

Một màn thế này, cho dù là Tử Huyền cũng đều sửng sốt một chút.

"Nhiều như vậy? Đều là tặng cho ta?"

Hứa Thanh nhẹ gật đầu.

Tử Huyền nghe vậy trừng mắt nhìn, cặp môi anh đào đỏ mọng hơi nhếch lên, toát ra vài phần kiều mị.

"Nào có ai, một lúc tặng nhiều cây trâm như vậy."

Hứa Thanh cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

Ngược lại là Tử Huyền cười mỉm thu nhận những cây trâm, sau cùng lưu lại một cây thả ở bên cạnh, sau đó đôi mắt nhìn vào trên người Hứa Thanh.

"Hứa ngốc tử, ngươi không hỏi tại sao ta tới đây hả?"

"Tử Huyền… thượng tiên tới đây là?" Hứa Thanh hoàn toàn ở thế bị động, bản năng hỏi một câu.

"Ta tới mộc dục*."

Tử Huyền nhẹ giọng mở miệng.

Giờ phút này sương mù lan tràn, hơi bao phủ thân hình uyển chuyển của Tử Huyền, bên trong một mảnh mông lung, hình như có rặng mây đỏ nổi lên nơi gò má của nàng.

(*mộc dục: Theo nghĩa đơn giản chính là tắm rửa. Nhưng chữ 'dục' lại có thêm hàm nghĩa khác, trong tình huống này các đạo hữu tự ngẫm nha. :D)

Chương 2107: Thanh bào tiểu tướng mới lên ngựa (1)

Giọng điệu kiều mị của câu ấy phối hợp với sương mù bốn phía, lập tức tạo thành một bầu không khí kiều diễm, theo sương mù lan tràn ra.

Tim của Hứa Thanh đập nhanh không tự chủ, chỉ cảm thấy căng thẳng vô cùng, thậm chí miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng nhìn Tử Huyền.

Trong sương mù, khuôn mặt Tử Huyền như hoa đào, mắt uẩn linh vận, sáng ngời mà thâm sâu.

Dường như trong ánh mắt chứa ngàn vạn thế giới, với đủ loại sắc thái, có thiếu nữ ngượng ngùng cùng hồn nhiên, lại có nữ tử thành thục cùng trí tuệ, có vô cùng thần bí lại rất mị lực.

Giờ phút này nàng nhẹ nhàng nháy mắt, tựa như ngôi sao sáng nhất trong bầu trời đêm đang lóe lên, không ai có thể dời mắt trước khung cảnh thế này.

Dù là mông lung cũng có thể nhìn thấy da trắng lộ hồng, cái cảm giác kiều diễm… gợi dục, thậm chí nhờ sương mù càng tăng thêm phần cuốn hút.

Nhất là… . . Theo sương mù nồng đậm hơn, một màn khiến sấm sét bạo liệt trong đầu Hứa Thanh xuất hiện.

Thân ảnh Tử Huyền… bước vào linh trì.

Bên bờ linh trì, thứ lưu lại chính là váy dài màu tím…

Thân thể tinh tế như tuyết ngọc, nét hồng nhuận phơn phớt tự nhiên, thoáng ẩn thoáng hiện vô cùng hoàn mỹ, có thể nói kinh tâm động phách.

Cho đến khi sắp hoàn toàn bị sương mù bao phủ, nàng đứng ở nơi đó, hơi quay đầu cười một cái.

Chính là ‘ngoái đầu vọng nhất tiếu, bách mị tự nhiên sinh’.

Khuôn mặt kiều diễm cùng quyến rũ như thế, đủ khiến người ta khuynh đảo.

Mà thanh âm cũng vào lúc này truyền ra.

“Hứa Thanh, cùng nhau nha… .”

Chỉ có năm chữ, nhưng thanh âm do Tử Huyền nói ra lại gây rung động vô cùng.

Cho đến nháy mắt tiếp theo, sương mù hoàn toàn bao phủ nàng, thậm chí cũng bốc lên tràn ngập thân ảnh Hứa Thanh…

Một đêm trôi qua.

Một đêm này, ‘nước ao gợn sóng, sương mù bốc lên’, không ai biết bên trong đã phát sinh chuyện gì, cũng không thể thấy được.

Mà ngoài phủ đệ, một con nhuyễn trùng màu lam giữa không trung đang nghĩ hết biện pháp, muốn đi vào náo loạn một phen, nhưng mãi không cách nào thành công.

Vì vậy nó không cam lòng, tiếp tục chờ đợi.

Mà một mạch… Chính là bảy ngày.

Từ khi Tử Huyền vào Thượng Linh Phủ của Hứa Thanh, trong bảy ngày qua cũng chưa hề bước ra.

Cho đến sáng sớm ngày thứ tám, đại môn Thượng Linh Phủ chậm rãi mở ra, Tử Huyền toàn thân váy dài bước ra từ.

Thân ảnh như hoa lan.

Dưới ánh mặt trời, da thịt nàng lộ ra bên ngoài, tựa như đồ sứ tinh xảo, trắng nõn mà tinh tế, làn da phía dưới dường như chảy xuôi theo dòng thanh tuyền, cho người ta một loại cảm giác vô cùng tươi mát và thoải mái dễ chịu.

Khuôn mặt trái xoan của nàng càng là đẹp đến không tỳ vết, chiếc cằm ưu nhã phúc hậu, như đạo vận hướng tới nhân sinh tốt đẹp.

Mà mái tóc dài đen bóng mềm mại, nguyên bản bảy ngày trước xõa trên đầu vai như thác nước, giờ khắc này đã được búi lên bởi một cây trâm phượng mạ vàng.

Vì vậy lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh cùng xương quai xanh thanh thoát, khiến lòng người khuynh đảo.

Giờ phút này gió ban mai nhẹ nhàng thổi qua, ngọc châu trên cây trâm cũng theo gió phiêu động.

Đúng là một màn như tiên nữ hạ phàm.

Mà bây giờ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tử Huyền… vẫn còn lưu rặng mây đỏ, vẻ kiều mị trong ánh mắt cũng chưa tản đi.

Hết thảy càng tăng thêm sự xinh đẹp quyến rũ cho nàng, trong mắt kẻ hữu tình thì đó chắc chắn là cảnh đẹp nhất thế gian.

Một khắc đi ra đại môn, nàng hơi quay đầu, đôi mắt đẹp nhìn Hứa Thanh còn đứng, dịu dàng truyền ra âm thanh.

“Vậy là chúng ta đã nói rồi nha.”

“Đã nói… . .”

Hứa Thanh thở sâu, nhẹ gật đầu.

Nụ cười của Tử Huyền càng đẹp hơn, quay người rời đi, chỉ là sau khi đi được vài bước, thân thể nàng giống như có hơi loạng choạng không khỏe, rất nhanh rặng mây đỏ trên hai má lại nổi lên…

Đưa mắt nhìn thân ảnh Tử Huyền đi xa, thần sắc Hứa Thanh có phần hoảng hốt.

Nhưng không đợi hắn nhớ lại từng màn trong bảy ngày này, thân ảnh Nhị Ngưu đã từ gần đó lao nhanh đến, vả lại cũng không phải một mình, còn có Ngô Kiếm Vu đi cùng.

“Ài, Tiểu A Thanh, trùng hợp ghê ha!”

Nhị Ngưu làm bộ dạng như vừa đến nơi đây, vẫy tay với Hứa Thanh.

“May mắn trước đó ngươi nhắc nhở ta đấy Tiểu A Thanh, ta đã đến Tạo Vật Phủ, tự mình nhìn chằm chằm suốt bảy ngày bảy đêm, một bước không ly khai, quả nhiên bọn họ cũng không có cơ hội ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.”

Nhị Ngưu đắc ý đi tới, Ngô Kiếm Vu bên cạnh muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vì không muốn sinh phiền phức không cần thiết, lựa chọn ngậm miệng.

Hứa Thanh quay đầu, dĩ nhiên nét hoảng hốt trong mắt đã tản đi, bình tĩnh nhìn qua đại sư huynh.

“Đại sư huynh, thật là đúng dịp.”

Nhị Ngưu trừng mắt nhìn, nhanh chóng quan sát trên dưới Hứa Thanh, bộ dạng vô cùng tò mò, thậm chí còn đi quanh Hứa Thanh vài vòng để ngó, trong mắt sáng lên, chép miệng thành tiếng.

Dưới ánh mắt đó của Nhị Ngưu, trong lúc Hứa Thanh biểu lộ bình tĩnh, mà màu da hắn hơi đỏ lên có vẻ mất tự nhiên.

“Tiểu A Thanh nha, ngươi có điểm gì là lạ đấy, đường như có chỗ nào khác xưa rồi.”

Đội trưởng cười nhạt.

“Ta vừa vặn như trông thấy có người rời khỏi từ phủ đệ của ngươi… Ha ha.”

Hứa Thanh ho khan một tiếng, hắn vừa muốn mở miệng, thì Ngô Kiếm Vu bên cạnh đã không thể nhịn nổi nữa vì quá hào hứng, đột nhiên gã xuất khẩu bậy ngôn… à không, là xuất khẩu rắm thơ.

“Thanh bào tiểu tướng mới lên ngựa, trời biết đã chiến bao hiệp rồi, nhìn như bảy ngày cạn tinh lực, ai rõ giai đoạn nghỉ mấy lần!”

Rắm thơ của Ngô Kiếm Vu vừa thốt ra, nháy mắt tiếp theo có một cỗ cuồng phong cuốn lên, trong chốc lát thân ảnh gã đã bị cuốn ra xa hàng dặm.

Hứa Thanh hừ lạnh một tiếng.

Nhị Ngưu ho khan, nhìn ra Hứa Thanh da mặt mỏng, vì vậy nói đỡ.

“Quá phận, tên Ngô Kiếm Vu này phải bị chỉnh đốn!”

“Ngô Kiếm Vu, nhớ nhanh chóng trở về.” Sau khi hô một câu lên trời, Nhị Ngưu nhìn phủ đệ của Hứa Thanh.

Đối với đại sư huynh, tuy Hứa Thanh có bất đắc dĩ, nhưng xử lý thế nào thì hắn đã có kinh nghiệm, giờ phút này thần sắc lại bình tĩnh, hỏi một câu.

“Sư phụ có ở đây không?”

Chương 2108: Thanh bào tiểu tướng mới lên ngựa (2)

Nhắc tới sư tôn, Nhị Ngưu cũng bị dời đi suy nghĩ, tức giận nghiến răng mở miệng.

“Đừng nói nữa, lão đầu tử đi rồi!!”

“Quả nhiên ngươi nói đúng, mấy ngày hôm trước ta dựa vào phương pháp độc môn đã dò ra tung tích của lão, nhưng thời điểm đi tìm, lão tiểu tử đó đã sớm không thấy.”

“Đây rõ ràng là tiết tấu muốn ăn mảnh!”

“Nhà người ta có vị sư phụ nào như vậy đâu, quá phận, chuyện này ta nhất định sẽ không bỏ qua. Ta cũng nghĩ kỹ rồi, qua một thời gian nữa chúng ta trở về một chuyến, ta muốn thể hiện uy nghiêm của đại sư huynh, triệu tập lão nhị lão tam, bốn người chúng ta cùng nhau thảo phạt sư tôn!”

“Nếu lão không chia của ăn trộm, chúng ta sẽ cùng nhau phản bội sư môn, để về sau lão đầu tử lẻ loi trơ trọi một mình.”

Lời nói của Nhị Ngưu kinh người, thần sắc ngạo nghễ, bộ dáng nhất định sẽ làm như vậy.

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, nhẹ giọng mở miệng.

“Như vậy không tốt sao… . .”

“Lão đã chơi kiểu mùng một, thì đừng trách chúng ta làm dạng rằm mười lăm!” Nhị Ngưu hừ một tiếng.

“Việc này ta cũng có cách rồi, đến lúc đó chúng ta cùng tiến lên là được!”

Trong lúc nói hai người đã đi vào phủ đệ, sau khi ngồi xuống trong điện, rõ ràng vì sự tình Thất gia mà Nhị Ngưu vẫn còn canh cánh trong lòng. Cho đến lát sau, lúc Ngô Kiếm Vu mặt mũi bầm dập trở về, y mới chuyển sự chú ý đến trên thân Ngô Kiếm Vu.

Hiện giờ trông Ngô Kiếm Vu rất thành thật.

Gã vốn sợ nhất là Hứa Thanh, sợ thứ hai là Nhị Ngưu, vừa rồi thật sự nhịn không được nên miệng thốt lời ti tiện, mới xuất khẩu thành thơ, bị Hứa Thanh dạy dỗ một chút. Giờ phút này bất kể trong lòng gã trách móc như thế nào, nhưng biểu hiện ra lại rất nhu thuận.

Gã ngồi trước mặt hai người, ngậm chặt miệng trước ánh mắt trông mong của Nhị Ngưu.

“Tiểu Kiếm Kiếm, sự tình mấy hôm trước ta nói cùng ngươi, nhờ cậy ngươi nha. Ngươi yên tâm, Trần Nhị Ngưu ta làm việc luôn luôn công bằng, tuyệt đối không để cho ngươi bận rộn mà không công.”

“Như vậy, sau khi ấp trứng xong, vỏ trứng là của ngươi rồi!”

Đội trưởng ngữ khí ngưng trọng, chậm rãi mở miệng.

Nói qua, y lấy ra quả trứng của chính mình, đặt trước mặt Ngô Kiếm Vu.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc, cũng lấy ra một quả.

Nhìn hai quả trứng, tuy trong lòng Ngô Kiếm Vu mười phần nắm chắc, nhưng loại sự tình này gã vẫn cảm thấy hơi mất mặt, mặc dù lúc trước đồng ý với Nhị Ngưu, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy quả trứng, vẫn còn hơi do dự.

Mắt thấy như vậy, Nhị Ngưu vỗ vỗ bờ vai Ngô Kiếm Vu.

“Ta nói cho ngươi biết, hai quả trứng này không đơn giản, đó là trứng của Thần Linh, vậy vỏ trứng sẽ tầm thường sao, đó là Thần xác!”

“Hơn nữa quan trọng nhất là, nếu ngươi ấp nở được trứng của Thần, thì về sau ngươi càng có thêm nhiều kinh nghiệm, dễ dàng ấp nở càng nhiều loại sủng vật khủng bố, đây tuyệt đối là cơ hội đạt kinh nghiệm kinh thiên.”

“Ngươi phải có chí khí, như một số sủng vật tạp giao hiện tại của ngươi, tối đa cũng chỉ là huyết mạch Chúa Tể mà thôi. Ngươi thử nghĩ xem, nếu có một ngày ngươi vung tay lên, xuất hiện không phải huyết mạch Chúa Tể, mà là một đám sủng vật Thần Linh được ngươi nuôi lớn, vậy uy phong cỡ nào!”

“Đến lúc đó, dù là di vật của Huyền U Cổ Hoàng trên khắp

Vọng Cổ này, hễ là ngươi cần, ai dám không cho ngươi?”

Cũng không biết là do câu nào trong một tràng lời dụ dỗ của Nhị Ngưu, khiến cho cuối cùng Ngô Kiếm Vu hạ quyết tâm, trong mắt gã lộ ra quyết đoán, nghiến răng đồng ý việc này. Sau đó Hứa Thanh gật đầu, Ngô Kiếm Vu cầm hai quả trứng bay nhanh rời phủ đệ.

Cho đến khi đã đi xa xa, trong mắt Ngô Kiếm Vu lộ vẻ cố chấp, thì thào nói nhỏ.

“Sủng vật Thần Linh… . .”

Hô hấp của gã dồn dập, ý chí kiên định bốc lên.

Giờ phút này, nếu sư tôn năm đó của gã chứng kiến, nhất định trong lòng sẽ phức tạp, không biết phải nói gì vì thấy xấu hổ thay gã.

Thật sự là… . . Năm đó ở Thất Huyết Đồng, đã từng thiên kiêu của đệ nhất phong, rõ ràng gã là kiếm tu, lại bởi vì một lần ngoài ý muốn thu được vật phẩm, từ đó đã cải biến con đường.

Thay đổi triệt để.

Mà bên trong Thượng Linh Phủ, sau khi Ngô Kiếm Vu rời đi, Nhị Ngưu vỗ trán một cái, trên đầu dài ra một nhánh mây xanh nhạt, vờn chung quanh y trông rất có linh tính.

“Tiểu A Thanh, món đồ chơi này chính là bảo bối, nhánh của ngươi cũng cần dung hợp vào thân, chỉ cần chúng nuôi dưỡng nó, sau khi nó trưởng thành, ha ha… . . Chúng ta sẽ lợi hại hơn.”

Hứa Thanh chú ý đến nhánh mây, cảm nhận được vật ấy ẩn chứa lực lượng kỳ dị, vì vậy nhẹ gật đầu, giơ tay lên và nhánh mây tương tự xuất hiện trong tay.

Sau khi trầm ngâm, cuối cùng Hứa Thanh cũng không nuốt vào mà rạch ngón tay, theo một giọt máu tươi rơi lên thân nó, nhánh mây nhanh chóng hấp thu, sau đó nó lóe lên chui vào theo miệng vết thương.

Một cỗ chấn động linh hồn, vang vọng ngay lúc này.

Trong nháy mắt tiếp theo, lão tổ Kim Cương Tông cảnh giác, bóng dáng Hứa Thanh cũng hơi gợn sóng… . .

“Còn có những linh kiện khôi lỗi ta gom bên trong địa quật, mặc dù mấy thứ ấy đã bể nát, nhưng trong đó vẫn ẩn chứa chấn động không thể khinh thường.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi.

“Ta nghĩ hẳn là thứ tốt, chúng ta nhìn xem có thể chắp vá lại hay không, nếu có thể ráp ra một con Đại Bọ Ngựa… . Cũng coi như một món lợi khí.”

Đội trưởng nói qua, giơ tay vung lên, một đống linh kiện bay ra, y rủ Hứa Thanh, hai người ngưng thần cùng nghiên cứu.

Cùng lúc đó, trước truyền tống trận ở vòng ngoài của Hoàng Đô đại vực, một nhóm thân ảnh đang đứng nơi đây.

Toàn bộ tu sĩ nhân tộc bốn phía đều ngưng trọng, vị Vương Thiên Hầu thủ hộ nơi này càng là nghiêm nghị, cảnh giác cao.

Thật sự là đám tu sĩ đến, không lâu lúc trước đã giao chiến cùng nhân tộc.

Bọn họ chính là tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Bạch Trạch cùng Ti Ách!

Thân thể tu sĩ hai tộc khác biệt với nhân tộc, đứng ở nơi đó rất dễ làm người khác chú ý, sắc mặt mỗi người bọn họ đều khó coi, hiển nhiên đối với việc kết thúc chiến tranh, có sự không cam lòng.

Nhưng lại không thể không đến, nhiệm vụ lần này của bọn họ, là phải ký hiệp nghị sau chiến tranh với nhân tộc.

Mà đồng hành cùng bọn họ, là một tu sĩ sắc mặt còn khó chịu hơn cả bọn họ, chính là tu sĩ bổn tộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên.

Phàm Thế Song!

Sắc mặt gã âm trầm, đáy lòng rất khó chịu và bất đắc dĩ, lần này gã được bổ nhiệm làm Giám sát sứ của Viêm Nguyệt, hộ tống hai tộc quần phụ thuộc đến nhân tộc, chứng kiến khế ước ngưng chiến.

“Nghe nói Hứa Thanh đã về tới nhân tộc, tại sao ta xui xẻo như vậy chứ, bị an bài chuyện này!”

Chương 2109: Tiên linh tự khiết (1)

Thời gian cứ trôi, một tháng qua đi.

Trong một tháng này, trình độ náo nhiệt ở Hoàng Đô của nhân tộc vượt xa trước giờ, không nói người người trên mặt đều cười, nhưng trong lòng đa số đều dào dạt sự phấn khởi.

Một số hành vi xấu thường ngày trên phố xá cũng giảm bớt rất nhiều, trị an tại Hoàng Đô đại vực đạt được mức hài lòng, càng là mức tốt nhất trong mấy trăm năm gần đây.

Bởi vì có bốn nguyên nhân.

Một là Hứa Thanh vinh quang trở về, lúc ấy đã dẫn động bách tính phàm tục tự phát chào đón, cảm giác cùng hưng cùng vinh rất mãnh liệt.

Vả lại theo việc Hứa Thanh được phong Vương, đã trở thành sôi trào.

Đích thị là danh xứng với thực, chuyện hợp tình hợp lý.

Mà nhân tộc sau nhiều năm bị đè nén, mặc dù Thự Quang Chi Dương xuất hiện khiến người ta hãnh diện một chút, nhưng thực chất uất ức đã quá mức nồng đậm.

Lắng đọng vài vạn năm, làm sao chỉ vì Thự Quang Chi Dương là có thể lập tức phá vỡ.

Dẫu sao dị tộc cường đại, vô luận là tu sĩ hay phàm tục của nhân tộc cũng cảm thụ cực kỳ sâu sắc.

Nhân tộc, về phương diện thân thể hay thiên phú, hiển nhiên cũng có vẻ không bằng.

Nhất là điều sau… .

Cũng chẳng biết tại sao, ngoại trừ một số ít người của nhân tộc bởi các loại cơ duyên mới có thiên phú, tuyệt đại đa số tộc nhân đều không hề có, vả lại cho dù xuất hiện thiên phú cũng không phải là tương tự đồng bộ nhau.

Tựa như, nhân tộc vốn không có thiên phú thần thông.

Nhưng trong ghi chép lịch sử, thời đại Huyền U Cổ Hoàng, nhân tộc có thiên phú đặc trưng của tộc quần.

Kỳ danh… Linh Tổ Biến.

Nhưng bây giờ, giống như bị ngăn cách bên ngoài huyết mạch của nhân tộc.

Mà với tình huống đó, việc Hứa Thanh quật khởi tự nhiên thành luồng sóng nhiệt, trùng kích vào tâm ý của nhân tộc.

Cuối cùng thì nhân tộc… . Cần một vị anh hùng.

Hứa Thanh, tại thời điểm thích hợp, dưới tâm cảnh phù hợp, lọt vào ánh mắt của cả tộc quần.

Về phần nguyên do thứ hai làm Hoàng Đô náo nhiệt, là bởi vì tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, Bạch Trạch và Ti Ách.

Tháng trước hai tộc này đã phái cao tầng trong tộc, đến nhân tộc để ký kết hiệp định ngưng chiến và khế ước ngàn năm về sau.

Loại chuyện như thế, tại thời đại Huyền U Cổ Hoàng thì chỗ nào cũng có, cho đến nhất thống Vọng Cổ.

Nhưng sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi, nhân tộc ngày càng sa sút như mặt trời lặn về phía tây, phần lớn khế ước ký kết với tư cách một phương bị động, còn lần này thì không giống nữa.

Vì vậy bất kể tu sĩ hay phàm tục ở Hoàng Đô, hễ là người trong lòng có quan tâm đến vinh dự tộc quần, cũng đều thấy phấn khởi.

Nhất là đám học sinh trong Thái Học, càng là người người hăng hái, sĩ khí bốc lên.

Về phần nguyên do thứ ba, là bởi vì thời điểm Thanh Minh sắp đến, từng nhà cũng đang chuẩn bị đi tế tự tổ tiên nhà mình.

Mà thánh chỉ từ Nhân Hoàng cũng khiến nguyên do thứ ba cất cao đến trình độ tề thiên, tạo thành nguyên do thứ tư làm mọi người chờ mong.

Nhân Hoàng tế tổ!

Tổ của Nhân Hoàng là Huyền U Cổ Hoàng, niên đại đó là khoảng thời gian nhân tộc huy hoàng nhất, cho nên dựa theo lệ cũ, nếu không phát sinh đại sự nào ảnh hưởng, sẽ ngàn năm một lần tiểu tế, vạn năm một lần đại tế.

Lần gần nhất trước đó, là tám trăm năm trước.

Mà lần này… tế tự sớm hai trăm năm, thánh chỉ cũng nêu ra nhân quả.

Vì vậy trong thời gian rất ngắn, việc này truyền khắp Hoàng Đô đại vực, truyền khắp bảy quận bên ngoài, lan truyền đến Thánh Lan, Hắc Linh và Hắc Thiên.

Dù là ở Tế Nguyệt đại vực, cũng biết được thông tin.

Thời điểm tế tổ, được định tại một trăm ngày sau.

Cái gọi là Đấu Chỉ Ất Minh, chính là chỉ Thanh Minh.

Bây giờ đã qua một tháng, chỉ còn lại thời gian khoảng hơn hai tháng. Cho nên toàn bộ nhân tộc đều đang chuẩn bị vì sự kiện trọng đại đó.

Về phần Hứa Thanh, trong một tháng này hắn chỉ bước ra Thượng Linh Phủ một lần.

Nơi đến, là thượng huyền ngũ bộ ở Hoàng Đô, Chấp Kiếm Bộ.

Nơi đây với tư cách là tổng bộ của Chấp Kiếm Cung trên toàn lãnh thổ của nhân tộc, cũng không phải lần đầu tiên Hứa Thanh đến, nhưng lần này hắn xuất hiện, quy cách đã hoàn toàn bất đồng với trước kia.

Toàn bộ Chấp Kiếm Giả của Chấp Kiếm Bộ, từ dưới lên trên đều đứng nghiêm, lúc mỗi người nhìn Hứa Thanh, trong mắt đều lộ vẻ kích động.

Hứa Thanh, bên trong một loạt vinh quang, hắn còn có một thân phận.

Hắn là Chấp Kiếm Giả, càng là người giữ Đế Kiếm của thế hệ này.

‘Lưng đeo Đế Kiếm, hành tẩu nhân gian’.

Thân phận như thế, bên trong Chấp Kiếm Bộ thì danh vọng đủ của hắn có thể dùng từ mênh mông cao viễn để hình dung.

Cho nên tám vị Phó Kiếm Chủ cũng đều nghiêm nghị, khom người về phía Hứa Thanh.

Còn vị Đại Kiếm Chủ của Chấp Kiếm Bộ, bản thân cũng là Thiên Vương, chính là Vân Vũ Vương. Y đích thân nghênh đón tại Chấp Kiếm Bộ.

“Trấn Thương Vương.”

Vân Vũ Vương mỉm cười, chắp tay với Hứa Thanh.

Đều là Thiên Vương, tất nhiên Hứa Thanh sẽ không chậm trễ, đồng dạng chắp tay đáp lễ, sau đó nói rõ ý đồ đến.

Hắn muốn đi bái phỏng Chấp Kiếm Đại Đế.

Mà yêu cầu đó, xét toàn bộ Hoàng Đô đại vực, ngoại trừ Nhân Hoàng thì dù bất kỳ người nào khác đưa ra, vị Đại Kiếm Chủ đương đại này cũng sẽ không đồng ý.

Coi như là Quốc Sư hay Trấn Viêm Vương, cũng sẽ không được đối đãi đặc biệt.

Nhưng với Hứa Thanh thì không phải thế, xét ở góc độ khác, có thể coi hắn là người thừa kế của Đại Đế, nhìn quan hệ đó thì hắn càng thêm gần với Chấp Kiếm Bộ.

Cho nên Vân Vũ Vương chỉ suy nghĩ một chút rồi lập tức gật đầu, đích thân cùng Hứa Thanh đi vào cấm địa chỗ sâu trong Chấp Kiếm Bộ.

Ngoài mật thất nơi đó, Vân Vũ Vương dừng bước với vẻ mặt nghiêm nghị, y cũng không bước vào.

Hứa Thanh thở sâu, đi vào trong đó. Hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ý kiến của Đại Đế.

Vô luận là ý nghĩ của chính mình đối với sự kiện ở Cổ Hoàng Tinh sắp tới, hay là việc dùng Đế hồn có thể điều khiển Đế Kiếm trong cơ thể, cũng cần giải thích nghi hoặc.

Mà trong toàn bộ Hoàng Đô, người Hứa Thanh tín nhiệm có hạn, hiển nhiên đại sư huynh không cách nào giải đáp, còn sư tôn lại không có ở đây, cho nên Hứa Thanh muốn thỉnh giáo Chấp Kiếm Đại Đế.

Mấy ngày sau, Hứa Thanh vẻ mặt như có điều suy nghĩ rời khỏi.

Hắn đã nhận được một phần đáp án.

Đối với hắn vấn đề thứ nhất, Đại Đế đã trầm mặc một ngày, rồi trả lời Hứa Thanh một câu.

“Theo dõi tiếp đi.”

Chương 2110: Tiên linh tự khiết (2)

Mà vấn đề thứ hai, Đại Đế đã suy tư hai ngày.

“Có thể là mệnh số, đã như vậy, kiếm này… . . Sau này do tâm của ngươi mà động, như lần đầu tiên ta và ngươi gặp nhau, ta đã nói câu kia với ngươi.”

“Không quên sơ tâm.”

Hứa Thanh ngẫm lại hai câu trả lời đó, có chỗ hiểu ra, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một chút thổn thức và đắng chát.

Bởi vì lần này hắn nhìn ra trạng thái của Chấp Kiếm Đại Đế, rõ ràng càng kém hơn so với lúc trước.

Dùng từ dầu hết đèn tắt để hình dung, mặc dù không hoàn toàn phù hợp, nhưng cũng xem như chuẩn xác.

“Đại Đế… . . Ngài ấy đang cưỡng ép kiên trì… . .”

Nhớ lại cả đời này của Chấp Kiếm Đại Đế, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, cúi đầu thật sâu về hướng mật thất chỗ Đại Đế.

Sau khi trở lại Thượng Linh Phủ, đoạn thời gian tiếp theo Hứa Thanh chưa bao giờ ra ngoài.

Ngay mấy ngày đầu Nhị Ngưu đã đến nhiều lần, cùng Hứa Thanh nghiên cứu Thánh Thiên Thần Đằng, còn bỏ chút tinh lực để chắp vá những mảnh linh kiện khôi lỗi, đáng tiếc cuối cùng vẫn không có kết quả.

Nhị Ngưu không cam lòng, dứt khoát mang linh kiện rời khỏi, chuẩn bị tìm người hỗ trợ, thử xem có những phương thức khác hay không, nhất quyết muốn ráp lại những linh kiện ấy.

Đồng thời y cũng không bỏ qua việc đi tìm Thất gia.

Mà về phần Hứa Thanh, phần lớn thời gian đều là ngâm mình bên trong linh trì, cảm ngộ Thần Quyền bên trong khu thổ của bản thân.

Thời điểm này, không thể không nhắc về tác dụng của Liêu

Huyền Thánh Dịch.

Phụ trợ của nó đối với cảm ngộ, như là khi tu sĩ Ngưng Khí cảm ngộ Trúc Cơ vậy, ý nghĩa sâu xa.

Quá trình Hứa Thanh lần lượt cảm ngộ, trong đầu càng lúc càng linh hoạt kỳ ảo, vốn bản thân hắn chỉ mới lập căn cơ Quy Hư, bất tri bất giác đã vững vàng rất nhiều, đã chân chính nhập sâu vào Quy Hư, tu vi được ổn định.

Nếu như với người khác thì cần tới mấy chục năm, trường hợp nhanh thì cần hơn mười năm mới có thể ổn định cảnh giới này.

Nhưng nhờ Liêu Huyền Thánh Dịch, đã giúp gia tốc quá trình ấy.

Đồng thời, theo không ngừng ngâm mình tu hành trong linh trì, nhất là hấp thu số lượng Liêu Huyền Thánh Dịch đủ nhiều, thỉnh thoảng sẽ có một trạng thái huyền diệu khó giải thích, nháy mắt hiện ra trong lòng hắn.

Mỗi một lần trạng thái đó xuất hiện, phần lớn là trong lúc Hứa Thanh vô thức bước vào.

Lúc này, sau khi trạng thái đó xuất hiện lần thứ sáu, trong lòng Hứa Thanh có một chút hiểu ra.

“Nên đi Dị Tiên Lưu, nghiên cứu toàn bộ ngọc giản truyền thừa có quan hệ với Dị Tiên một phen.”

Hắn cảm giác được trạng thái lúc này của bản thân, rất thích hợp đi học luyện tập.

Mà học tập vốn là cố chấp đến lớn nhất của Hứa Thanh từ khi còn nhỏ, đối với tri thức, dù tu hành cho tới bây giờ thì hắn vẫn vô cùng tôn trọng và khát vọng.

Vì vậy, cách tế tộc khoảng sáu mươi ngày, Hứa Thanh rời Thượng Linh Phủ đi tới Thái Học, bước vào Dị Tiên Lưu.

Mà hắn đến, dĩ nhiên là sự kiện vang động Thái Học, cũng làm chấn phấn toàn thể Dị Tiên Lưu.

Dưới ánh mắt sùng bái của toàn bộ học sinh Dị Tiên Lưu, Phái chủ thế hệ này của Dị Tiên Lưu đích thân nghênh đón.

Một khắc thấy Hứa Thanh, vị lão Phái chủ đã dung nạp một đám hồn cơ Dị Tiên của Hứa Thanh vào người, khuôn mặt dưới mặt nạ không cách nào tự kiềm chế mà giật giật.

Gợn sóng trong lòng, càng là bốc lên.

Một tháng trước lúc Hứa Thanh trở về, lão đã từng trong đám người từ xa thấy Hứa Thanh.

Lúc ấy lão thấy Hứa Thanh như một lưỡi dao sắc bén, mũi nhọn kinh người.

Nhưng bây giờ lần nữa thấy Hứa Thanh, lão phát hiện mình đã nhìn không thấu tu vi của hắn, nhìn thế nào cũng tựa như một phàm nhân, không có chút chấn động nào.

Thậm chí tới gần, lão còn có thể ngửi được một cỗ mùi thơm như ẩn như hiện trên người Hứa Thanh.

“Tiên linh tự khiết?!”

Lão Phái chủ hít vào một hơi.

Đồng thời lão cũng cảm nhận được, trên người Hứa Thanh mơ hồ còn có một luồng cảm giác huyền diệu không cách nào nói rõ, tựa như dung nhập vào linh hồn, đã thành bẩm sinh.

Lão không hề biết, thật ra chính bản thân Hứa Thanh cũng không hiểu rõ, hiệu dụng của Liêu Huyền Thánh Dịch cũng không phải chỉ là phụ trợ cảm ngộ.

Nếu phục dụng trường kỳ, bởi quá trình thay đổi một cách vô tri vô giác, sẽ phát sinh ảo diệu không ngờ và không thể nói rõ.

Chỉ bất quá từ thời xưa Liêu Huyền Dịch vốn đã hiếm, lại càng không cần phải nói thời điểm hiện tại, nhất là… Liêu Huyền Dịch đã lắng đọng vài vạn năm rồi hình thành Liêu Huyền Thánh Dịch!

Vả lại… Coi như có người sở hữu Liêu Huyền Thánh Dịch, cũng tuyệt đối không thể nhiều như Hứa Thanh, mỗi giọt đều được xem thành chí bảo, ở thời khắc mấu chốt mới cắn răng phục dụng để cảm ngộ.

Không giống với trường hợp của Hứa Thanh, mỗi ngày đổ một giọt vào trong linh trì, ngâm toàn thân.

Hành vi xa xỉ như thế, tự nhiên sẽ khiến Liêu Huyền Thánh Dịch bộc phát những diệu dụng khác nhanh hơn.

Cứ như vậy trong khi tâm thần vị Phái chủ gợn sóng, Hứa Thanh đi lên tầng cao nhất của tháp cao Dị Tiên Lưu.

Nơi này chứa toàn bộ điển tịch của Dị Tiên Lưu từ xưa đến nay, trong đó có một số điển tịch được thác ấn lại đặt ở tầng một, mà đa phần đều là bản đơn lẻ.

Xem qua những ngọc giản đó, Hứa Thanh đã bắt đầu bế quan.

Mỗi một ngọc giản hắn đều đọc vô cùng cẩn thận, nghiên cứu thấu triệt. Mục tiêu của hắn là nắm vững toàn bộ truyền thừa cùng ghi chép của Dị Tiên Lưu.

“Chỉ có như vậy, mới có thể sáng tạo… .”

Sau khi Hứa Thanh thì thào, lấy ra Liêu Huyền Thánh Dịch, nhưng cũng không phải nguyên dịch mà đã pha loãng thành linh dịch.

Uống vào một hớp giúp trong đầu trong trẻo, Hứa Thanh đắm chìm vào quá trình nghiên cứu.

Thời gian nhoáng một cái, một tháng trôi qua.

Một đạo thánh chỉ truyền ra từ Hoàng Cung, do thị vệ đưa thẳng đến tháp cao Dị Tiên Lưu trong Thái Học. Thánh chỉ đó dành cho Hứa Thanh.

Cuộc bế quan của Hứa Thanh, cũng bởi vậy kết thúc sớm.

Chương 2111: Phụng chỉ trang bức (1)

Nội dung của thánh chỉ, tương quan với việc hai tộc Bạch Trạch và Ti Ách đến.

Nói ngắn gọn, lần này hai tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt đến là vì ký kết ngưng chiến và khế ước ngàn năm về sau, nhưng quá trình đàm phán không hề thuận lợi.

Nhiều lần xuất hiện tranh cãi khó kiềm chế, tựa như muốn khai chiến tiếp.

Mặc dù việc đó là không thể nào, nhưng thái độ hai tộc mạnh mẽ, có rất nhiều yêu cầu không hợp lý.

Cứ tiếp tục giằng co nữa, khả năng đến lúc tế tổ vẫn chưa xong.

Vì vậy… . . Trong đại điện Hoàng Cung, có người đưa ra chủ ý mời Hứa Thanh ra mặt phối hợp.

Chuyện này đã được quần thần nhất trí, cho nên có một đạo thánh chỉ như vậy.

Mặc dù Hứa Thanh đang bế quan nghiên cứu, nhưng nếu như thánh chỉ truyền đến, cũng không tiện trực tiếp cự tuyệt, thực tế là chuyện này nếu có hắn ra mặt sẽ thích hợp hơn.

Cho nên sau khi trầm ngâm, hắn đứng dậy rời Dị Tiên Lưu, đi ra Thái Học, bước về Ngoại Vụ Các chỗ tổ chức cuộc đàm phán.

Hứa Thanh đi trong tâm thái không được thoải mái, vừa đi vừa suy tư về thu hoạch và cảm ngộ trong một tháng qua.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã đọc qua toàn bộ truyền thừa cùng với điển tịch của Dị Tiên Lưu.

Bên trong đó có những họa đồ biến hóa Thần Linh, cũng có nhiều tâm đắc tu hành của tiền nhân đối với Dị Tiên Lưu, về tương lai thì cứ mặc sức tưởng tượng.

Những thứ ấy cũng như chất dinh dưỡng, dung nhập vào trong lòng Hứa Thanh.

Thời gian dần trôi, một suy nghĩ mơ hồ xuất hiện trong đầu Hứa Thanh, đã có chút đường nét.

Đường nét đó, chính là công pháp Dị Tiên Lưu hắn sáng tạo tại cảnh giới Quy Hư, hoàn mỹ phù hợp cho riêng mình.

Chỉ bất quá việc tự nghĩ hay sáng tạo vốn đã khó khăn, còn phải cấu tứ mạch suy nghĩ và con đường cho Dị Tiên Lưu thì không hề đơn giản.

Cho nên độ khó, tự nhiên càng lớn hơn.

Nhưng Hứa Thanh cũng không nóng nảy, hắn mơ hồ đã có phương hướng.

"Còn cần hoàn thiện thêm, vả lại phải thử nghiệm nhiều lần, cuối cùng mới xác định… . ."

Hứa Thanh thì thào, vừa suy tư vừa đi về phía trước, thỉnh thoảng tay phải giơ lên vô ý thức, dựa theo suy nghĩ bấm ra ấn quyết.

Kể từ đó, thân thể của hắn dần dần xuất hiện một màn quỷ dị.

Chỉ thấy toàn thân hắn khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, lúc lại xuất hiện trùng lặp, lúc lại hoàn toàn tan biến, rồi đột nhiên xuất hiện ở phía xa.

Mặt khác, cảm giác huyền diệu khó giải thích trên người hắn mà hôm ấy Phái chủ Dị Tiên Lưu dò xét, ngay lúc này cũng mãnh liệt hơn, mơ hồ còn có một ít sợi tơ pháp tắc lăng không hiện ra rồi chớp động chung quanh Hứa Thanh.

Nhưng hắn không bắt lấy một đạo tơ pháp tắc nào, chỉ là lặng lẽ cảm ứng, yên lặng quan sát.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi theo cước bộ của hắn.

Giờ phút này bên trong Ngoại Vụ Các, một cuộc đàm phán đã kéo dài hơn một tháng, vẫn đang tiến hành kịch liệt.

Trong đại điện, bên trái là tu sĩ nhân tộc, do Đại hoàng tử cầm đầu, chịu trách nhiệm đàm phán ký kết khế ước lần này.

Những nhân viên tương ứng khác thì phụ trợ, đồng thời có một vị Thiên Vương tới đây tọa trấn.

Vị Thiên Vương này là nữ tử, chính là Xúc Lam Vương trong truyền thuyết, bị người ta đồn đãi có quan hệ thân mật cùng Lục hoàng tử.

Giờ phút này ngoại trừ Xúc Lam Vương nhắm mắt yên tĩnh, phần lớn những người khác sắc mặt âm trầm, hầm hầm nhìn đám tu sĩ dị tộc đối diện.

Ngồi đối diện nhóm nhân tộc, tất nhiên là đại biểu của Bạch Trạch tộc cùng Ti Ách tộc, tổng cộng hơn mười vị.

Phần lớn trong mắt lạnh lùng, có ý kèo trên cao cao tại thượng, tuy ít mở miệng nhưng khí tức trên thân lại vô cùng nghiêm túc.

Nhất là bên trong mỗi tộc đều có một vị tràn ra khí tức kinh người, chính là Thiên Vương trong tộc quần của họ.

Mặc dù không phải Uẩn Thần nhiều giới, nhưng bộ dạng một giới đỉnh phong, ánh mắt họ khóa chặt trên người Xúc Lam Vương, biểu cảm khinh miệt.

Về phần đại biểu hai tộc trực tiếp tham gia thảo luận, càng là ngôn từ sắc bén, đối với một số nội dung trong khế ước, chẳng những một bước cũng không nhường, ngược lại đưa giá trên trời.

“Việc này không cần nói nữa, khu vực bị đánh chiếm, Bạch Trạch tộc ta tuyệt không lui về!”

“Mặt khác những tù binh nơi đó, Ti Ách tộc ta chỉ đồng ý một đổi một với nhân tộc ngươi, về phần những tù binh còn lại, các ngươi phải chuộc dựa theo giá cả của chúng ta.”

“Đường đường nhân tộc, ngay cả việc chuộc lại tộc nhân cũng keo kiệt như vậy hả?”

“Còn có, để gia tăng tình nghĩa giữa các tộc quần, tiến hành ước định ngàn năm hảo hữu, cho nên sẽ giao dịch trao đổi bí pháp trong tộc, tự nhiên cũng phải tuân theo thái độ công bằng, cần một đổi một!”

Đối với những lời đó, một phương nhân tộc sắc mặt cũng âm trầm, Đại hoàng tử trầm mặc mấy hơi thở rồi thay đổi thái độ, ánh mắt như điện.

“Khu vực mà hai tộc các ngươi xâm chiếm, thiếu một trượng thì nhân tộc ta sẽ bồi tới một khỏa Thự Quang Chi Dương, nếu các ngươi muốn thử, nhân tộc ta phụng bồi đến cùng.”

“Về phần chuộc lại tộc nhân, mặc dù các ngươi rao giá trên trời, nhưng việc này… . . Bên ta đồng ý!”

“Nhưng mà giao dịch bí pháp trong tộc, lịch sử của nhân tộc ta đã lâu, từng nhất thống Vọng Cổ, với số bí pháp lưu lại thì đám tộc quần phụ thuộc Viêm Nguyệt như bọn ngươi có thể so sánh sao, cũng xứng một đổi một cùng chúng ta?”

“Việc ấy như trò cười, ba mươi đổi một, không chịu thì miễn!”

Nghe Đại hoàng tử mở miệng như vậy với đại biểu hai tộc Bạch Trạch và Ti Ách, từng khí tức bốc lên, trong mắt lộ ra hàn mang.

Đối với bọn họ mà nói, đồng ý ngưng chiến vốn là một loại ban ân rồi, mà trên thực tế bọn họ cực kỳ bất mãn đối với chuyện này, nhưng lệnh của Viêm Nguyệt lại không thể bất tuân.

Cho nên với tâm tính như thế, tự nhiên lần đàm phán này không thể nào thuận lợi, bọn họ có thái độ kiêu ngạo cũng là dễ hiểu.

Chương 2112: Phụng chỉ trang bức (2)

Thậm chí theo bọn họ nhận định, nếu không phải Viêm Nguyệt ngăn cản, tiếp tục chinh chiến mặc dù không thể nói là thôn phệ hoàn toàn nhân tộc, nhưng chỉ cần triệu hoán thêm vài tộc quần phụ thuộc, tề nhất khởi binh, ít nhất sẽ đánh nhân tộc đến tàn phế là chuyện khả thi.

Vì vậy Thiên Vương của Bạch Trạch cùng Ti Ách, giờ phút này sát ý trong mắt mãnh liệt, mà Xúc Lam Vương ánh mắt sáng ngời, không lo chút nào.

Mặc dù nàng là nữ tử nhưng tính cách bạo liệt, còn thích giết chóc hơn nam tử tầm thường.

Nhất là mỗi lần nàng mang binh giao chiến với dị tộc, nhất định sẽ không bắt tù binh.

Bởi vì… tất cả kẻ bị bắt đều bị nàng hạ lệnh giết sạch.

Thậm chí vì thắng lợi, dù là việc đồ sát toàn thành của dị tộc thì nàng cũng đã làm mấy lần, dù là quân sĩ dưới trướng, thời điểm nên hy sinh vì mục tiêu lớn, nàng cũng không chút do dự.

Dù là chính mình, nếu thật sự cần, đồng dạng nàng cũng sẽ hi sinh.

Cái danh xưng Xúc Lam Vương, tỏa ra sự điên cuồng và nồng đậm mùi máu tươi của dị tộc.

“Không cần nhiều lời, lăn qua lăn lại hơn một tháng, bổn vương cũng không rảnh, hiện tại các ngươi lập tức hạ lệnh khởi động lại chiến tranh đi, trận chiến này bổn vương giết chóc vẫn chưa tận hứng.”

Xúc Lam Vương chậm rãi mở miệng.

Thanh âm nàng khàn khàn, nháy mắt ý máu tanh tràn ngập toàn bộ đại điện.

Thiên Vương của Bạch Trạch và Ti Ách cũng chiến ý ầm ầm, riêng phần mình đứng dậy.

Mắt thấy sự tình lại đến một bước như thế, Đại hoàng tử có chút đau đầu, diễn biến thế này trong hơn một tháng qua, đã là lần thứ năm.

Vả lại lần sau so lần trước càng lớn chuyện, như thật sự muốn bộc phát.

Mặc dù y hiểu không có khả năng tiếp tục khai chiến, nhưng thực tế vẫn lo lắng khả năng vạn nhất, dẫu sao chuyện thế này thì không ai mười phần nắm chắc.

Nhất là vị giám sát của Viêm Nguyệt, trong nửa tháng qua ngoại trừ ngày đầu tiên thoáng hiện thân, thì về sau rõ ràng chưa bao giờ ra mặt.

Nếu người đó ra mặt, cuộc đàm phán này cũng sẽ không đến độ như vậy, dẫu sao vị ấy đại biểu chính là Viêm Nguyệt, mà lệnh ngưng chiến là ba vị Ti Quyền của Viêm Nguyệt truyền đạt.

“Tại sao tên Phàm Thế Song lại không ra mặt, chẳng lẽ gã đang trốn tránh Hứa Thanh?”

Đại hoàng tử do dự, y không biết chi tiết một số sự tình, cho nên rất nghi ngờ hành vi của Phàm Thế Song.

Mà bây giờ mắt thấy song phương đều nóng nảy, Đại hoàng tử chỉ có thể kiên trì, vừa muốn mở lời hòa hoãn tương tự mấy lần trước, tiếp đó kết thúc đàm phán của ngày hôm nay.

Nhưng vào lúc này…

Một thanh âm bình tĩnh, nhàn nhạt truyền đến từ đại môn Ngoại Vụ Các.

“Ồn ào chuyện gì?”

Thanh âm truyền vào đại điện, một phương nhân tộc lập tức lộ ra vui mừng, Đại hoàng tử càng là chợt đứng lên, lập tức bước nhanh ra tựa như khi thấy Nhân Hoàng.

Mà tu sĩ hai tộc Bạch Trạch và Ti Ách thì hoàn toàn trái lại, sắc mặt tất cả mọi người đều đại biến.

Dù hai vị Thiên Vương thì tâm thần cũng nhảy dựng, nhanh chóng nhìn hướng đại môn.

Dưới ánh mắt của mọi người, một thân ảnh thon dài mặc thanh sam, tóc dài xõa vai, dung nhan tuấn mỹ giống như Trích Tiên, đang bước đến trong ánh chiều tà, thần sắc lạnh nhạt.

Ánh sáng chiếu trên người tạo thành vầng sáng, dường như cũng bị thuyết phục mà cam nguyện làm nền cho nhân vật chính.

Chính là Hứa Thanh.

Đại hoàng tử cất bước nhanh, y đến phía trước Hứa Thanh rồi khom người cúi đầu thực hiện lễ nghi.

“Bái kiến Thái Phó.”

Những tu sĩ nhân tộc khác cũng nhao nhao khom người.

“Bái kiến Trấn Thương Vương.”

Xúc Lam Vương cũng thu hồi sát ý, mặc dù mặt không cảm xúc nhưng cũng nhẹ gật đầu về hướng Hứa Thanh.

Hứa Thanh tương tự gật đầu đáp lại, sau đó nhìn qua đám dị tộc.

Một khắc đó, sau khi chúng tu sĩ Bạch Trạch và Ti Ách đã trầm mặc mấy hơi thở, theo ánh mắt Hứa Thanh trở nên lạnh hơn, bọn họ lập tức rời khỏi chỗ ngồi, quỳ bái về hướng Hứa Thanh.

Bất kể tu vi gì, dù là hai vị Thiên Vương cũng không ngoại lệ!

Mặc kệ nội tâm bọn họ vùng vẫy như thế nào, không cam lòng ra sao, cũng phải quỳ xuống bái.

Bởi vì, đó là Đại Huyền Thiên!

“Bái kiến Đại Huyền Thiên!”

Đại Huyền Thiên, tộc quần phụ thuộc gặp được, phải quỳ bái theo lễ!

Dù là Thiên Vương cao tầng của tộc, chỉ cần vẫn còn ý chí tộc quần, chỉ cần vẫn kính sợ Viêm Nguyệt Huyền Thiên, thì bọn họ nhất định phải tuân thủ, đây là quy củ.

Quy củ của Viêm Nguyệt Huyền Thiên.

Phá hủy quy củ, hậu quả còn nghiêm trọng hơn so với tử vong.

Trong khoảnh khắc đó, nhân tộc nơi đây nhìn qua một màn như vậy, toàn bộ thay đổi sắc mặt và nội tâm hoảng sợ, như sóng lớn ngập trời dấy lên trong lòng.

Vốn đã biết được cái uy của Đại Huyền Thiên, nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn là hai loại trùng kích hoàn toàn bất đồng. Giờ phút này tận mắt nhìn thấy địa vị của Hứa Thanh, làm sao bọn họ có thể không chấn động.

Dù là Xúc Lam Vương, trong mắt cũng lộ tinh mang, hiển nhiên nội tâm nàng cũng có gợn sóng.

Hứa Thanh đảo mắt qua tu sĩ hai tộc phụ thuộc Viêm Nguyệt, sau cùng nhìn thẳng một người, nhàn nhạt mở miệng.

“Phàm Thế Song đâu?”

Thông qua thánh chỉ, tự nhiên hắn hiểu lần này người phương nào đại biểu cho Viêm Nguyệt.

“Bẩm báo Đại Huyền Thiên, Phàm Vương gã... . . Đang bế quan.”

Vị đại biểu của Bạch Trạch tộc bị Hứa Thanh nhìn chằm chằm thì đáy lòng run lên, gã đã tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh đánh một trận với Viêm Huyền Tử, biết được Hứa Thanh kinh khủng, vì vậy kiên trì mở miệng.

Hứa Thanh từ chối cho ý kiến, cất bước đi về phía nhân tộc, ngồi ở cạnh góc.

“Các ngươi tiếp tục.”

Nói xong Hứa Thanh nhắm mắt, đắm chìm trong quá trình sáng tạo công pháp Dị Tiên Lưu của mình, đối với hết thảy chuyện bên ngoài, bộ dạng tựa như không hứng thú.

Nhưng hắn ở nơi đây, chính là đã bày tỏ thái độ của bản thân.

Chương 2113: Xúc Lam Vương rắp tâm (1)

Sau khi Hứa Thanh ngồi xuống, toàn bộ đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Cho đến khi qua hơn mười hơi thở, đại biểu hai tộc Bạch Trạch và Ti Ách lặng lẽ đứng dậy rồi trở lại chỗ ngồi, khí thế của mỗi người đều hoàn toàn nghịch chuyển so với vừa rồi.

Đối với Hứa Thanh, bọn họ vừa hận lại vừa sợ, tổng thể mà nói, nỗi kinh sợ chiếm phần hơn.

Nhất là có mấy vị trong số bọn họ, đã chứng kiến một màn Hứa Thanh đằng đằng sát khí bên trong Sơn Hải đại vực.

Tình huống lúc đó nếu không phải Hứa Thanh chặn giết Tịch Đông Tử, bọn họ sẽ không thể có hi vọng sống sót.

Cuối cùng, hoàn toàn là may mắn mới thoát ra được.

Hơn nữa một loạt chuyện Hứa Thanh trải qua tại Viêm Nguyệt Huyền Thiên, có thể nói là trấn áp đương đại, cho nên từ trình độ nào đó, một phương Viêm Nguyệt càng hiểu rõ hơn sự đáng sợ của Hứa Thanh.

Mà trận chiến của Hứa Thanh với Viêm Huyền Tử, càng là giải quyết dứt khoát, để toàn bộ người một phương Viêm Nguyệt có lòng muốn chất vấn, toàn bộ phải hoảng sợ.

Điểm này, tự nhiên Bạch Trạch cùng Ti Ách biết rõ, mặt khác bọn họ cũng từ biểu hiện của Phàm Thế Song, nhìn ra manh mối.

Phàm Thế Song, rõ ràng là đang trốn tránh Hứa Thanh…

Cho nên giờ phút này Hứa Thanh ngồi nơi đó, đáy lòng người Bạch Trạch cùng Ti Ách đều đắng chát.

Nhưng một phương nhân tộc tự nhiên khác biệt, tất cả tu sĩ nhân tộc đều phấn khởi, nhất là chú ý tới sự thay đổi thái độ của đám dị tộc, họ thấy an lòng.

Đại hoàng tử thì không thấy ngoài ý muốn với điều này, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Nếu không phải do y quá mức kính sợ Hứa Thanh, không dám tự mình đề nghị với Nhân Hoàng, thật ra y đã sớm nghĩ tới việc mời Thái Phó ra mặt.

Giờ phút này y đã có người làm chỗ dựa, vẻ mặt hưng phấn, nhưng cũng không lập tức mở miệng.

“Phải kiên nhẫn một chút, chờ bọn họ bị áp lực tới mức độ nhất định, lúc bọn họ chỉ muốn lập tức kết thúc đàm phán ngày hôm nay, mới là cơ hội mở miệng tốt nhất.”

Đại hoàng tử nghĩ tới đây, dứt khoát đứng dậy cung kính đi đến bên cạnh Hứa Thanh, tự mình châm trà cho Hứa Thanh, quỳ ngồi ở một bên với tư thái học trò.

Trên thực tế, xét vai vế thì thật sự y là học trò.

Hứa Thanh thân là Thái Phó của Hoàng tử, chính là sư của toàn bộ hoàng tử và hoàng nữ, tất cả đều chịu hắn quản thúc.

Hứa Thanh mở mắt nhìn Đại hoàng tử bên cạnh.

Đại hoàng tử cúi đầu.

Mặc dù Hứa Thanh không nói chuyện, nhưng bằng vào lịch duyệt của hắn, tự nhiên nhìn ra tâm tư của Đại hoàng tử, hắn cũng không cần nghĩ gì, giơ tay lên cầm chén trà, uống một hớp.

Thời gian cứ trôi… . .

Qua tầm nửa canh giờ, dĩ nhiên một phương nhân tộc tham dự đàm phán không thể nào có kẻ ngu dốt, cũng nhìn ra ưu thế lúc này, cũng hiểu rõ vấn đề nên thế nào.

Cho nên từng người mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, toàn bộ im lặng không nói một lời.

Xúc Lam Vương thì dứt khoát đả tọa.

Còn Bạch Trạch cùng Ti Ách thì tất nhiên nhận áp lực quá lớn, đều kêu khổ trong lòng, bọn họ cũng nhìn ra tình hình, nhưng chuyện thế này không phải hễ nhìn ra là có thể không thèm để ý.

Thân phận của Hứa Thanh, khiến áp lực của bọn họ càng lúc càng lớn.

Cho đến một lúc lâu sau, Thiên Vương của Bạch Trạch tộc than nhẹ một tiếng.

Mà Đại hoàng tử cũng phát hiện hỏa hầu không sai biệt lắm, vì vậy truyền ra lời nói với đại biểu Bạch Trạch cùng Ti Ách.

“Khu vực hai tộc các ngươi xâm chiếm, phải trả lại trong vòng nửa tháng từ lúc ký kết khế ước, mọi sự nơi đó cần quy lại như thường, như những tài nguyên bị phá hoại hay cướp đoạt, cần hoàn lại hết.”

“Việc chuộc lại tộc nhân, trước đó ta đã đã đáp ứng cũng không hề đổi ý!”

“Về phần giao dịch bí pháp trong tộc, vẫn như lời ta từng nói, ba mươi đổi một.”

“Nếu các ngươi đồng ý, ngay hôm nay có thể định ra khế ước, nên kết thúc sớm hơn, dẫu sao đã hơn một tháng.”

Đại hoàng tử ý vị thâm trường mở miệng.

Bạch Trạch cùng Ti Ách nghe vậy, đáy lòng thầm than, trên thực tế trận chiến tranh này, Viêm Nguyệt đã ra mệnh lệnh thì không thể nào tiếp tục.

Nhưng mà bọn họ cũng hiểu rõ, điều kiện tiên quyết là thu hoạch được chỗ tốt thông qua đàm phán, chuyện cùng nhân tộc “ngươi tình ta nguyện”, tất nhiên Viêm Nguyệt không thể ngăn trở.

Đồng dạng trường hợp thu được hay không, cũng chẳng thể trách ai.

Sự đúng mực trong chuyện này là cực kỳ trọng yếu, nhưng bây giờ… Hết thảy đều khó có khả năng nữa.

Hứa Thanh thân là Đại Huyền Thiên của Viêm Nguyệt, mà Phàm Thế Song lại sợ hãi rõ ràng, kể từ đó xét đến kết quả, sợ là Phàm Thế Song vì muốn sớm kết thúc để rời khỏi nơi đây, rất có thể kết cục còn không bằng so với bây giờ.

Nên biết rằng những ngày qua, Phàm Thế Song đã nhiều lần không kiên nhẫn thúc giục bọn họ.

Nghĩ tới đây, đại biểu Bạch Trạch cùng Ti Ách nhìn lẫn nhau và ngó người phương mình một lát, sau cùng nghiến răng đứng dậy cúi đầu về hướng Hứa Thanh, lúc này mới mở miệng với Đại hoàng tử.

“Có thể!”

“Hôm nay liền ký khế ước!”

Đại hoàng tử thấy thuận lợi như vậy, đáy lòng phấn khởi, những tu sĩ nhân tộc khác cũng là như thế, mọi người lập tức bắt đầu điều chỉnh nội dung khế ước.

Hứa Thanh vẫn đang nhắm mắt, suy tư cảm ngộ của bản thân.

Cứ như vậy lại qua một nén nhang, nhân tộc cùng hai tộc phụ thuộc Viêm Nguyệt, thác ấn ký tộc vận lên khế ước, sau đó người của Bạch Trạch cùng Ti Ách lần nữa cúi đầu với Hứa Thanh, rồi bay nhanh rời đi.

Đến lúc này Hứa Thanh cũng mở mắt ra, nhã nhặn từ chối lời mời của mọi người.

Hắn vừa muốn rời khỏi Ngoại Vụ Các, bỗng nhiên Xúc Lam Vương tiến lên một bước.

“Trấn Thương Vương dừng bước.”

Chương 2114: Xúc Lam Vương rắp tâm (2)

Hứa Thanh nghe vậy quay đầu, nhìn về phía vị nữ tu duy nhất trong hàng Thiên Vương của nhân tộc.

“Không biết Xúc Lam Vương có chuyện gì?”

“Trấn Thương Vương, sau khi tế tổ ta sẽ rời Hoàng Đô, đi đến biên giới giữa nhân tộc và Hồn Lang Thiên Yêu Tộc, trấn thủ tại đó.”

“Ta muốn mời Trấn Thương Vương đi theo ta, ở lại đó một đoạn thời gian… . .”

Hứa Thanh nhướng mày, lời nói của đối phương, nói là mời nhưng không có bất luận nguyên nhân gì, mà đột ngột như vậy, nhất là với tác phong nói chuyện kiểu ấy, sao Hứa Thanh có thể đồng ý chứ.

Vì vậy hắn bình tĩnh truyền ra thanh âm.

“Hứa mỗ tu vi yếu ớt, đi cũng không có ý nghĩa, vả lại bận chuyện khác quan trọng.”

Hứa Thanh nhã nhặn từ chối.

Thế nhưng Xúc Lam Vương lại không chút nào để ý sự cự tuyệt của Hứa Thanh, vẫn mở miệng vì mục đích của bản thân.

“Hồn Lãng Thiên Yêu Tộc, mặc dù không phải là cường tộc, nhưng trong tộc đó lại sở hữu không ít tài nguyên, có trọng dụng với sự quật khởi của nhân tộc, ta dự định tại đó tìm cái lý do để dẫn động tộc này ra tay, rồi phát binh tiến đánh.”

“Trấn Viêm Vương thân là Thiên Vương của nhân tộc, lại có thân phận Đại Huyền Thiên, cho nên thực lực của ngươi cũng không trọng yếu, ta chỉ cần đến lúc đó ngươi phát huy thân phận Đại Huyền Thiên là được.”

Lời nói của Xúc Lam Vương vẫn rất cứng nhắc, thậm chí còn tiến hành an bài cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh đã gặp không ít cường giả Uẩn, nhưng cái kiểu cách như Xúc Lam Vương vẫn là lần đầu.

Hắn dứt khoát không để ý tới, thân thể nhoáng một cái muốn ly khai.

Nhưng vào lúc này, Xúc Lam Vương nhíu mày.

“Trấn Thương Vương, việc này có lợi với nhân tộc, tại sao ngươi cự tuyệt, không được ly khai, chúng ta phải nói chuyện một phen.”

Nói qua, nàng còn giơ tay lên, chụp một trảo về phía Hứa Thanh.

Dưới một trảo đó, pháp tắc bốn phía lập tức lập lòe, một cỗ lực lượng giam cầm bỗng nhiên bộc phát.

Giờ phút này đám người Đại hoàng tử từ đại điện đi ra, thấy một màn như vậy thì lập tức thần sắc đại biến, Đại hoàng tử cấp bách quát một tiếng.

“Xúc Lam Vương, ngươi đang làm gì đó?”

“Ta không làm gì, chỉ là mời Trấn Thương Vương lưu lại nói chuyện một lát mà thôi.”

Xúc Lam Vương nhàn nhạt mở miệng, tay đang giơ cũng không dừng lại, đang chộp tới.

Thiên địa chấn động, pháp tắc tràn ra hợp thành một đại thủ, mắt thấy sắp rơi trên người Hứa Thanh.

Nháy mắt tiếp theo có một nhánh mây xanh nhạt, dùng tốc độ bất khả tư nghị, đột nhiên bay vờn ra từ lòng bàn tay của Hứa Thanh.

Hồng Hoang chi ý trực tiếp tràn ra, khí tức tinh không cũng tùy theo nổi lên, hóa thành một cỗ uy thế kinh người, quất vào đại thủ do pháp tắc hình thành.

Chính là Thánh Thiên Thần Đằng, hai tháng trước đã được Hứa Thanh hấp thu vào người!

Trải qua sự nuôi dưỡng trong hai tháng này, nhánh mây đã sơ bộ hình thành chiến lực, cũng bày ra chỗ đáng sợ, chỉ thấy rõ ràng nó bỏ qua cả pháp tắc.

Oanh một tiếng, đại thủ lập tức tan vỡ.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn Xúc Lam Vương.

Xúc Lam Vương nhíu mày, tương tự nhìn Hứa Thanh.

Đám người Đại hoàng tử thấy như vậy nhanh chóng tiến lên ngăn trở, Đại hoàng tử càng là nhìn hằm hằm Xúc Lam Vương.

“Xúc Lam Vương, tuy ngươi là Thiên Vương, nhưng ở Hoàng Đô chủ động ra tay với Thái Phó, việc này ta nhất định thượng tấu phụ hoàng!”

Xúc Lam Vương không nói chuyện.

Hứa Thanh nheo lại mắt, bản năng hắn cảm giác việc Xúc Lam Vương ra tay nhất định ẩn chứa thâm ý, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không cách nào hiểu ra chân tướng, cho nên suy tư rồi xoay người muốn ly khai.

Thế nhưng không biết Xúc Lam Vương nghĩ thế nào, rõ ràng lại sải bước vượt qua Đại hoàng tử, bay lên bầu trời.

“Trấn Viêm Vương, ta cũng không ác ý với ngươi, vừa rồi ra tay cũng chỉ là muốn giữ ngươi lại, hiện tại ta vẫn là câu nói kia. Lưu lại, ta với ngươi nói một lát về đề nghị của ta.”

Giữa lúc nói, tay phải Xúc Lam Vương lần nữa giơ lên, lần này theo tu vi vận hành, càng nhiều lực lượng pháp tắc hội tụ đến từ bát phương, tạo thành một đám mây sương mù, huyễn hóa ra gương mặt cực lớn, lao về Hứa Thanh.

Nhưng nháy mắt khi tiến đến gần, một đạo kiếm ý động trờ khởi lên cuồn cuộn từ trên người Hứa Thanh.

Hình ảnh của Đế Kiếm lập lòe trên bầu trời, một kiếm hạ xuống, đám sương mù pháp tắc lập tức bị chém thành hai nửa và cuốn ngược lại, dễ như trở bàn tay.

Mà kiếm ảnh cũng không dừng lại, bỗng trảm đến hướng Xúc Lam Vương.

Mà biểu cảm của Xúc Lam Vương từ đầu đến cuối vốn bình tĩnh, giờ phút này phải đại biến.

“Đế Kiếm!!”

Thân thể nàng cấp tốc rút lui.

Nhưng kiếm ảnh thế như chẻ tre, tốc độ kinh người, chẳng những không chậm mà ngược lại trảm nhanh hơn, mắt thấy sẽ hạ xuống.

Mà đúng lúc này, một tiếng thở dài theo hư vô truyền đến, thân ảnh Trấn Viêm Vương xuất hiện ở giữa Hứa Thanh cùng Xúc Lam Vương, gã đưa lưng về phía Hứa Thanh, muốn dùng thân thể để ngăn cản.

Đối với Trấn Viêm Vương, Hứa Thanh kính nể trong lòng, mắt thấy một màn như thế thì hắn thầm than một tiếng, giơ tay lên và kiếm ảnh tan biến trong nháy mắt, chỉ còn gió cuốn đảo qua bốn phương.

Trấn Viêm Vương cũng không quay người, mà lạnh lùng nhìn Xúc Lam Vương.

“Ta bất kể là ngươi thật sự muốn Trấn Thương Vương tương trợ ngươi, hay là dự định dùng hắn làm mồi nhử để thuận lợi khởi xướng chiến tranh và thắng.”

“Hoặc là, do thế lực sau lưng ngươi muốn dùng chuyện này thăm dò gì đó.”

“Nhưng, Xúc Lam Vương, ta cảnh cáo ngươi cùng với người sau lưng ngươi, nếu có lần nữa, ta sẽ trấn áp ngươi!”

Xúc Lam Vương trầm mặc không nói gì, xoay người rời đi.

Trấn Viêm Vương nheo lại mắt, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta nói là nếu có lần nữa sẽ trấn áp ngươi, cũng không nói lần này ngươi không cần trả đại giới gì. Một cái cánh tay, vả lại trong vòng trăm năm trừ phi nhân tộc bộc phát đại chiến, nếu không ngươi không thể phục hồi như cũ!”

Giữa không trung, tay phải Xúc Lam Vương giơ lên trực tiếp kéo xuống cánh tay trái, hất xuống phía dưới và thân ảnh tan biến.

Chương 2115: Mạch nước ngầm tái khởi (1)

Nhị Ngưu đã từng nói qua, khi đi đến một độ cao nhất định, như vậy người hắn gặp được phần lớn đều là tốt bụng.

Nhưng… . . Đấy cũng không phải là thật sự tốt bụng.

Mà do bị áp chế không thể và cũng không muốn lộ ra mà thôi.

Về phần nhân tộc, từ đầu đến cuối đều không phải là một nơi có màu sắc rực rỡ hay đất lành gì cả.

Dù là tất cả hành động của Thất hoàng tử năm đó, hay là Thương Lan Vương ngạo nghễ cường thế, hoặc các thế lực lớn trong nhân tộc đã sinh tồn vô số năm… Bọn họ đều có ý tưởng của bản thân, đều có lợi ích của riêng mình.

Ngày bình thường ngươi lừa ta gạt, âm thầm tranh đấu và đoạt quyền tranh thế, không hề thiếu.

Chỉ là phần lớn bị Nhân Hoàng trấn áp xuống, cho nên mới thể hiện ra bộ dáng tựa như vui sướng hướng tới hưng thịnh, vô cùng đoàn kết.

Nhưng trên thực tế chỉ có lúc tộc quần đối mặt với thời khắc nguy cơ sinh tử, mới xuất hiện đoàn kết thật sự.

Hoặc là… xuất hiện một vị cường giả giống như Huyền U Cổ Hoàng, lấy thế trấn áp muôn đời, trấn ác thành thiện, trấn phức tạp thành đơn giản.

Trấn từ không phục thành cam tâm tình nguyện!

Nếu không sẽ giống như có ban ngày thì phải có ban đêm vậy, tạp niệm, ý xấu, tư lợi, vĩnh viễn tồn tại.

Hứa Thanh hiểu rõ đạo lý này, một màn hôm nay cũng khiến hắn càng cảm thụ sâu sắc hơn.

Cho nên cuối cùng Xúc Lam Vương xuất phát từ mục đích gì mà hành động như vậy, thật ra đều không quan trọng.

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, nhìn về phía Trấn Viêm Vương.

Trấn Viêm Vương cũng nhìn Hứa Thanh, sau một lúc lâu nhẹ giọng mở miệng.

“Vọng Cổ như đêm tối, ta và ngươi cùng với chúng sinh, bao gồm tất cả sinh mệnh, thật ra đều đang ở dưới bóng đêm…”

“Có người trầm luân.”

“Cũng có người vẫn còn vùng vẫy… .”

“Bởi vì trong lòng hướng tới, vì vậy nhất định tồn tại ánh sáng.”

Nói xong, Trấn Viêm Vương than nhẹ, quay người đi về phía Hứa Thanh.

Trong lúc Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, bên tai lại truyền đến giọng của Trấn Viêm Vương.

“Xúc Lam Vương xuất thủ với ngươi vẫn tồn tại một loại khả năng khác, có lẽ mục tiêu của nàng là muốn xem thử thái độ của lão phu… . .”

Mắt của Hứa Thanh lóe lên ánh sáng.

Giờ phút này đám người Đại hoàng tử cũng đã bay nhanh đến, vẻ mặt mỗi người đều sợ hãi, nhất là Đại hoàng tử trong lòng tràn ngập tức giận đối với Xúc Lam Vương.

“Thái Phó… .”

Đại hoàng tử đang muốn nói gì đó, Hứa Thanh lắc đầu.

“Việc này không liên quan tới đám người các ngươi.”

Nói xong, Hứa Thanh quay người cất bước tan biến khỏi nơi đây.

Lúc xuất hiện đã ở đầu đường cách Ngoại Vụ Các không xa, vừa đi về phía trước vừa nhớ lại từng màn lúc trước, trọng điểm là lời của Trấn Viêm Vương.

Hồi lâu khi hắn trở lại Thượng Linh Phủ, việc này bị hắn đặt trong đáy lòng, bởi vì hắn nghĩ tới lúc mình vừa mới đi tới Hoàng

Đô, đã bất tri bất giác bị liên lụy vào mấy chuyện.

Vô luận là lúc đêm mưa bị tập sát, hay là Thự Quang Chi Dương bị mất trộm sau đó, cùng với đại án Dung Thần Lưu trong Thái Học, còn có thân ảnh mình thấy lúc ở bên trong dân xá.

Giờ phút này tất cả đều hiện ra trong lòng Hứa Thanh.

“Nhân Hoàng và Quốc sư đang giao dịch, cũng đang đánh cờ…”

“Trong đó, còn có kẻ thứ ba… .”

Hứa Thanh trầm ngâm, lúc trước hắn chỉ có thể là quân cờ, cho dù lấy được Đế Kiếm, nhưng chỉ cần còn ở bên trong Hoàng Đô đại vực, cuối cùng vẫn không trốn thoát khỏi bàn cờ.

Nhưng bây giờ, dù là thân phận hay là chiến lực của hắn, đều đã có tư cách để trở thành một người chấp cờ.

Sau một lúc lâu, đi đến ngoài đại môn Thượng Linh Phủ, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lại phía Hoàng Cung.

Nhìn Cổ Hoàng Tinh trôi lơ lửng ở đó cùng ánh trăng mờ trong đêm tối.

Hai mắt lộ ra vẻ thâm sâu.

“Có lẽ tất cả mạch nước ngầm, vào lúc Nhân Hoàng tế tổ đều sẽ bộc phát.”

Trong đêm tối, tia chớp đột nhiên đảo qua, âm thanh sấm sét ầm ầm vang vọng, truyền khắp bát phương, đồng thời cũng rung chuyển tầng mây đen nghịt.

Trời, đang thay đổi.

Thế nên trong lúc tầng mây rung động lắc lư, bỗng có nước mưa trải khắp nhân gian.

Càng lúc càng lớn, liên miên không dứt.

Hứa Thanh đẩy cửa ra, một khắc đi vào, một thân ảnh xa xa đang chạy như bay dưới nước mưa đến.

“Tiểu sư đệ, có chuyện gì vậy, vừa nãy ta đang truy đuổi theo một người dường như là sư tôn, xém chút nữa đã ra khỏi thành, cho đến khi cảm nhận được Thánh Thiên Thần Đằng chấn động mới thôi.”

Nhị Ngưu xuất hiện khiến cho gương mặt hơi trầm của Hứa Thanh xuất hiện nụ cười.

Sau khi nhìn thấy thế gian phức tạp, nhìn thấy ác ý vô duyên vô cớ xuất hiện, lại nhìn tới Nhị Ngưu, vẻ đơn giản và chân thành trên người đối phương lại càng thêm trân quý.

Mặc dù phần đơn giản và chân thành đó chỉ dành cho lác đác mấy người.

Nhưng may mắn Hứa Thanh chính là một trong số đó.

Vì vậy nụ cười của Hứa Thanh rất là vui vẻ.

“Không quan trọng, việc nhỏ mà thôi.”

Hứa Thanh nói.

Nhị Ngưu kinh ngạc, nhìn Hứa Thanh một chút, sau đó cũng nở nụ cười.

“Vậy ta yên tâm rồi, nhưng mà tiểu Thanh à, trước kia đều là ta dẫn ngươi đi làm đại sự, cho nên nếu ngươi chuẩn bị làm cái đại sự gì, nếu không gọi đại sư huynh một tiếng, đại sư huynh sẽ tức giận đấy!”

Không thể không nói, khứu giác của Nhị Ngưu linh mẫn đến trình độ không gì sánh kịp.

Mà nhìn ánh mắt của đối phương, Hứa Thanh suy nghĩ một chút sau đó nhẹ gật đầu, cùng Nhị Ngưu đi vào Thượng Linh Phủ.

Trong đại điện, hiển nhiên Nhị Ngưu vẫn còn có chút canh cánh đối với lần theo dõi lúc trước.

“Ta nói với ngươi nha Tiểu Thanh, ta cảm thấy thân ảnh nọ có bảy thành chính là lão khọm già!”

Trong khoảng thời gian này, Thất gia đã được Nhị Ngưu thay đổi rất nhiều xưng hô, từ sư tôn đến lão đầu tử, lại đến lão gia hỏa sau đó là lão tiểu tử, cho đến bây giờ đã thành lão khọm già.

“Có lẽ sư tôn có suy tính của mình, đại sư huynh không cần phải mỗi ngày đi tìm… .”

Hứa Thanh do dự một chút, nói an ủi.

Chương 2116: Mạch nước ngầm tái khởi (2)

“Không được, lão già đó xấu xa vô cùng, chúng ta tìm thấy chậm một ngày, máu thịt Tàn Diện Thần Linh của chúng ta sẽ ít đi một khối.”

Nhị Ngưu không cam lòng.

Mắt thấy đại sư huynh cố chấp như vậy, Hứa Thanh cũng không tiện nói thêm cái gì, nhưng mà hắn thật sự không cảm thấy sư tôn muốn ăn mảnh, theo hắn thấy, sư tôn làm như vậy nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Về phần Nhị Ngưu, sau khi phát xong bực tức giơ tay lên vung một cái, một cỗ khôi lỗi xuất hiện ở trước mặt.

Cỗ khôi lỗi này... . . rất xấu, chính là bị cưỡng ép chắp vá mà thành, vả lại rất nhiều bộ vị rõ ràng nối không hợp nhau, cho nên chỉ có thể đại khái bảo trì được bộ dáng.

Hứa Thanh nhìn qua, nhận ra chỉ cần có chiến lực Linh Tàng đánh tới một kích, cỗ khôi lỗi đó sẽ lập tức tan vỡ.

“Quá khó khăn, đây đã là cực hạn của ta.”

Nhị Ngưu thở dài, mặt mày ủ rũ.

“Sớm biết như vậy, mấy đời trước ta tốn chút tâm tư, đi học tập một số khôi lỗi thuật thì tốt rồi.”

“Bây giờ ta mới phát hiện, thật ra khôi lỗi rất là thú vị cũng rất tiện dụng, ta thấy tên Phong Lâm Đào đó dùng khôi lỗi rất là thuận buồm xuôi gió.”

“Không được, ta nhất định phải nghĩ biện pháp sửa lại món đồ chơi này, xem ra phải đi tìm hiểu một chút, xem bên trong Hoàng Đô đại vực có ai am hiểu khôi lỗi thuật.”

Nhị Ngưu nói xong bắt đầu suy nghĩ.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn qua những đường chắp nối trên thân khôi lỗi, lại nghĩ tới những việc trong hôm nay, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, có lẽ có một người biết khôi lỗi thuật.”

Nhị Ngưu nghe vậy lập tức nhìn về phía Hứa Thanh.

“Phàm Thế Song.”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

Mắt Nhị Ngưu sáng lên, nhớ lại.

“Ta có chút ấn tượng, chính là tên ban đầu ở ngoài Thần Sơn, bay ra ngoài bày ra bộ dạng rất lợi hại, sau đó vung tay lên biến ảo ra vô số khôi lỗi muốn trấn áp ngươi biến thành khôi lỗi của gã đúng không?”

“Đúng là gã có vẻ rất am hiểu khôi lỗi, nhưng chúng ta cũng không thể bởi vậy lại đi tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc một chuyến chứ?”

Nhị Ngưu nhíu mày, trong khoảng thời gian này y hoặc là nghiên cứu khôi lỗi, hoặc là ngắm nhìn Đại Thiên Cương Giáp, những lúc khác thì đi theo dõi và tìm kiếm sư tôn.

Hơn nữa sau khi Phàm Thế Song đến đây luôn chú ý cẩn thận, nên hiển nhiên Nhị Ngưu cũng không biết được việc đối phương đã đến Hoàng Đô.

Hứa Thanh nở nụ cười.

“Gã ngay trong Hoàng Đô!”

Mắt Nhị Ngưu sáng lên.

Bên ngoài Thượng Linh Phủ, trong vô biên mây đen bỗng có một đạo tia chớp cực lớn phá không, chớp mắt chiếu rọi thiên địa sáng ngời, tiếp theo là một tiếng thiên lôi đinh tai nhức óc siêu việt tất cả ầm ầm vang vọng ra.

Tiếng sấm này quá lớn, chẳng những chấn động thiên địa, càng truyền vào trong tai và tâm thần vô số người.

Nhị Ngưu và Hứa Thanh nghe được.

Phàm Thế Song cũng nghe được.

Không hiểu sao gã bỗng cảm thấy cả kinh, tay cầm chén rượu khẽ run lên.

Lấy tu vi của và tâm trí của gã, một đạo sấm sét không thể nào khiến cho nội tâm như thế.

Mà trong khi gã đang ngạc nhiên, nơi khúc nhạc vang lên, trong tiếng đàm tiếu, truyền tới một giọng nói ôn hòa.

“Phàm đạo hữu, nghe nói ngày mai ngươi phải rời đi rồi, hôm nay ta mời Tam tỷ đến cùng nhau tiễn ngươi.”

Phàm Thế Song nghe vậy ngẩng đầu.

Nơi gã đang là một tòa đại điện, hai bên đại điện có vài chục người, mỗi một người đều là thiên kiêu nhân tộc, trong bối cảnh đã giới thiệu lúc trước, gã nhớ kỹ tựa hồ đều là hậu nhân và hậu duệ quý tộc danh môn.

Đối với gã mà nói, những thân phận này đều không đặt lên được trên mặt bàn, một đám sâu kiến mà thôi.

Dù là người đang ngồi bên cạnh gã, một người là Tam công chúa nhân tộc, một người là đệ tử Quốc sư, đồng thời còn là nhi tử thứ tư của Nhân Hoàng, nhưng nhiều nhất là khiến gã nhìn nhiều thêm vài lần, có tư cách mời gã ra ngoài uống chén rượu mà thôi.

Đương nhiên gã đồng ý lời mời còn có một nguyên nhân là ngày mai gã phải đi rồi, nghĩ đến nhiệm vụ cũng đã hoàn thành thuận lợi, cân nhắc hẳn là Hứa Thanh sẽ không tìm mình phiền toái gì.

Mặt khác, sau khi gã đến nhân tộc, thủy chung không gặp người cũng không ra khỏi cửa, tuy đối ngoại nói là bế quan tu hành, nhưng gã cảm giác mặt mũi của mình cũng hơi bị hao tổn, sau khi truyền tới Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nói không chừng sẽ bị người ta trào phúng.

Cho nên hôm nay gã mới xuất hiện.

Bây giờ nhìn qua Tứ hoàng tử ôn hòa cười nói, Phàm Thế Song đè xuống trái tim đập nhanh do tiếng sét vừa rồi, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tứ hoàng tử cũng không thấy thái độ như vậy có gì khác thường, trong suy nghĩ của gã ta, đối phương đứng trong danh sách đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, vả lại tu hành không lâu đã bước vào Uẩn Thần.

Càng là vừa bước vào đã là cường giả đỉnh phong trong Uẩn Thần nhất giới.

Dạo gần đây còn được Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc phong Vương.

Nhân vật như vậy ngạo nghễ cũng đúng, vì vậy nhìn về phía Tam công chúa.

Chẳng biết tại sao trong khoảng thời gian này Tam công chúa tiếp xúc khá nhiều cùng Tứ hoàng tử, bây giờ mặc dù đáy lòng của nàng hơi bất mãn đối với thái độ của vị đại thiên kiêu Viêm Nguyệt này, nhưng vẫn nở nụ cười, bưng chén rượu lên mời.

Phàm Thế Song vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm như trước, giơ tay lên nâng ly lên coi như là đáp lễ.

Những người phía dưới nhìn thấy một màn này thần sắc cũng không biến hóa quá lớn, nhưng trong lòng lại có vô số suy nghĩ.

Trong lúc những thiên kiêu nhân tộc ngồi ở đây đang suy nghĩ, đồng thời trong lòng cũng có áp lực không nhỏ, bọn họ nhìn như đang xem ca múa nhạc khúc, nhưng trên thực tế mỗi một người đều đang chú ý tới Phàm Thế Song.

Gã mới là chủ khách của nơi đây.

Chương 2117: Nghe Thanh lòng biến sắc (1)

Trong đại điện, khúc nhạc tỳ bà nhẹ nhàng du dương.

Người khảy đàn là bậc thầy có danh tiếng bên trong nhạc phường của Hoàng Đô.

Tuổi của nàng không lớn, mặc váy dài màu trắng, đeo khăn che mặt hơi mờ, khiến cho khuôn mặt có một loại cảm giác mông lung, tăng thêm vài phần thanh lịch.

Dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đồng thời kỹ năng đánh đàn càng là tạo nghệ cực cao, cho nên ngày bình thường người mời nàng đều là các quan lại quyền quý.

Phàm tục muốn nghe một khúc, dầu nhiều tiền tài cũng chưa chắc có thể đả động.

Hôm nay nàng đáp ứng lời mời của Tam công chúa cùng Tứ hoàng tử tới đây tấu khúc, đôi mắt đẹp đảo qua bốn phương, tự nhiên nhìn ra ai là chủ khách.

Mặc dù chủ khách tôn quý, nhưng lòng nàng chưa từng có gợn sóng, bởi vì những năm gần đây người nghe nàng khảy đàn khá nhiều, nhưng người chân chính hiểu được nhạc âm lại lác đác không có mấy, có lẽ chuẩn xác mà nói, chỉ có một người.

Những người khác phần lớn là kiến thức nửa vời mà thôi, mà tác dụng của nàng thật ra cũng chỉ là làm đẹp, làm một cái bối cảnh mà thôi, trong lòng nàng cũng biết rõ điều này.

Cho nên nàng làm như trước kia, nhắm đôi mắt lại, nhập tâm vào cây tỳ bà trong ngực, ý hạ tay động.

Theo bàn tay trắng như ngọc khẽ khảy, tiếng tỳ bà như tia nước nhỏ, nhu hòa mà giàu tình cảm, dường như đang kể lại câu chuyện cổ xưa, vang vọng trong đại điện.

Âm sắc thâm trầm lại giàu nội hàm, dường như có thể khiến người ta xúc động thật sâu, phối hợp thị nữ múa diễn bốn phía, khiến cho phần lớn mọi người nơi đây đều lộ ra vẻ say mê.

Nhưng cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi.

Nếu như đổi thành lúc khác, có lẽ mọi người nơi đây sẽ thật sự say mê vài phần, nhưng hôm nay… . . hầu như tinh thần của bọn họ đều đặt lên trên người Phàm Thế Song ngồi ở vị trí đầu não, do Tam công chúa cùng Tứ hoàng tử đồng thời tiếp khách.

Tâm tư mỗi người khác nhau.

Có người cất giấu ý niệm nịnh nọt trong lòng, có người bí mật cân nhắc mượn lực như thế nào, có người thì cẩn thận quan sát để đoán ý đối phương.

Theo thân phận và lập trường mà ý nghĩ mỗi người một loại.

Coi như là Tam công chúa và Tứ hoàng tử cũng không ngoại lệ.

Tam công chúa đa phần lo lắng làm sao để không gây trở mặt.

Mà Tứ hoàng tử hiển nhiên có càng nhiều tâm tư hơn nữa, tuy rằng ngoại tộc không thể can dự vào hoàng quyền nhân tộc, nhưng… . . Nếu như có một vị đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc trở thành minh hữu, ít nhất trên lập trường Tứ hoàng tử có thể phân đi bộ phận quầng sáng của Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử dựa vào Viêm Nguyệt, từ nguyên bản không được coi trọng nhảy vượt qua các hoàng tử khác, trở thành ba người đứng đầu.

Chuyện này cơ hồ khiến toàn bộ Hoàng tử đều đặc biệt lưu ý.

Mà Phàm Thế Song cũng nhìn rõ ràng rành mạch ý nghĩ của những người này.

Mặc dù gã ăn phải thiệt thòi trước mặt Hứa Thanh, vả lại rất kiêng kị đối phương, nhưng đó không phải do bản thân gã không ưu tú, ngược lại, thân là một trong thiên kiêu của Viêm Nguyệt, mặc kệ ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc hay là tộc quần khác, gã đều là nhân vật vạn chúng chú mục.

Cảnh tượng ngày hôm nay gã đã thấy quá nhiều rồi.

Bị người truy cầu, bị người muốn mượn lực lượng, thậm chí khoa trương hơn là nịnh nọt.

Gã đã quen với đãi ngộ đặc biệt như thế, bởi vì bản thân ưu tú cùng với tộc quần cường đại mang đến.

Thậm chí đó cũng chính là đạo của gã.

Đạo của gã là khôi lỗi cũng là chúng sinh, cho nên gã muốn thấy dáng vẻ của chúng sinh, muốn thấy tâm niệm của họ, bất kể đơn giản hay phức tạp, bất kể thiện ác, hết thảy tất cả đều có trợ giúp với gã.

Việc này có thể trợ gã đi xa hơn trên con đường khôi lỗi.

Mà Đại Thế Giới gã đắp nặn mặc dù trình độ mênh mông không bằng Viêm Huyền Tử, trình độ thần diệu không bằng Hứa Thanh, nhưng vẫn là riêng một ngọn cờ đặc biệt, không tầm thường.

Đó là Khôi Lỗi Giới.

Hết thảy chúng sinh trong thế giới đều là do khôi lỗi biến thành, mô phỏng nhân sinh muôn màu, diễn dịch hành trình sinh mệnh được an bài.

Đến một ngày nếu gã đi tới Uẩn Thần cửu giới, vả lại toàn bộ khôi lỗi trong đó từ không sinh có, đản sinh ra sinh mệnh của chính mình, khi đó chính là một khắc gã lấy thân phận tạo vật chủ, thành tựu Chúa Tể!

Đây là mộng của gã, cũng là con đường, là đạo của gã.

Mặc dù đường Chúa Tể đã đứt, nhưng gã tin tưởng đường này chưa hẳn không thể tiếp tục, cho dù thật sự đã đứt cũng có những phương thức khác để chọn.

“Thành Thần!”

Phàm Thế Song nheo mắt lại, ngón trỏ phải nhẹ nhàng vuốt ve chén rượu trước mặt, cảm thụ hoa văn mặt ngoài chén, cười lạnh.

Tất cả tâm tư của mọi người trong đại điện, gã liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Từ loại trình độ nào đó mà nói, loại năng lực này cũng là chỗ ưu thế vô hình của gã, nếu không sao gã có thể còn sống sau khi trêu chọc Hứa Thanh.

Nên biết rằng Thác Thạch Sơn bởi vì không có thể hiện quá nhiều ác ý đối với Hứa Thanh, còn Thiên Mặc Tử thì đã lập tức đứng cùng đội với Hứa Thanh, mà gã cùng với Tịch Đông Tử thì người sau đã chết, gã vẫn còn sống, còn tương tự những người khác tấn cấp Uẩn Thần, đã thành một trong chúng Vương của Viêm Nguyệt.

“Nhưng mà hôm nay không khỏi có chút khó chịu cùng bất an… . .”

Phàm Thế Song thì thào trong đáy lòng.

Trong mấy ngày đến nhân tộc, ngoại trừ ngày đầu tiên đi cùng đại biểu hai tộc quần phụ thuộc dự đàm phán ra, những lúc khác gã đều đang bế quan, hôm nay là lần thứ hai đi ra ngoài.

Trong lúc Phàm Thế Song đang trầm ngâm, khúc nhạc bỗng chuyển một cái, đột nhiên biến thành tiếng chuông khánh sục sôi lên, tiếng chấn động uẩn hàm ý cảnh xa xưa, giống như ẩn chứa quy luật sinh mệnh, truyền vào trong lòng mọi người ở đây.

Trong khoảng thời gian ngắn, dưới nhạc khúc đột nhiên sục sôi, tạp niệm của mọi người ở đây cũng đều có chỗ tiêu tán, cho đến khi khúc nhạc dần dần nhẹ nhàng lại, cuối cùng trở thành dư âm lượn lờ.

Mọi người vẫn chưa thỏa mãn.

Lần đầu tiên vẻ mặt của Phàm Thế Song có chỗ thay đổi, ngẩng đầu chú ý đến nữ tử khảy đàn tỳ bà.

“Ngươi tên là gì?”

“Tố Nguyệt.”

Nữ tử ôm tỳ bà khẽ mở miệng, sau đó cũng không nhiều lời mà hạ thấp người cúi đầu, về tới trên bàn tiệc được chuẩn bị cho nàng.

Tứ hoàng tử thấy một màn này ánh mắt lóe lên, đáy lòng bay lên một chút ý nghĩ, sau đó cười bưng chén rượu lên, mời rượu với Phàm Thế Song.

Thần sắc Phàm Thế Song như thường, hớp nhẹ một hơi.

Yến hội kế tiếp cũng biến thành náo nhiệt, lúc này không ít người chủ động đứng dậy mời rượu, âm thanh lấy lòng nối liền không dứt.

Chương 2118: Nghe Thanh lòng biến sắc (2)

Nhưng mà Phàm Thế Song lựa chọn bỏ qua những thứ này.

Cho dù bọn họ đều là thiên kiêu, nhưng trong mắt gã cũng chỉ là sâu kiến mà thôi, đứng trước mặt hùng ưng, đều là đám ô hợp.

“Thật không biết bên trong hoàn cảnh như vậy, làm sao lại xuất hiện được một người như Hứa Thanh!”

Nghĩ đến Hứa Thanh, đáy lòng Phàm Thế Song không khỏi phiền muộn, đồng thời cảm giác bất an cũng dâng lên một chút, lúc trước gã tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh chém giết Tịch Đông tử, tâm thần bị đối phương chấn nhiếp thật sâu.

Mà sau đó trong Thần Vực cũng bị rung chuyển, cuối cùng bên trong buổi lễ long trọng ngoài Thần Sơn, mắt thấy Hứa Thanh trấn áp Viêm Huyền Tử, một khắc này thân ảnh Hứa Thanh trong lòng gã đã trở thành tấm bích chướng vĩnh hằng.

Trong lúc trầm ngâm, mây mù bên ngoài lại xuất hiện tiếng sấm sét nổ vang khắp bát phương.

“Hôm nay không thích hợp ở đây lâu… .” Trong lòng Phàm Thế Song lại một lần nổi lên cảm giác bất an.

Về phần những người mời rượu bị gã phớt lờ bây giờ cũng không dám lộ ra bất mãn, chỉ có thể lần lượt cười trừ ngồi xuống.

Nhưng thế gian này luôn có người cố ý thăm dò, hoặc là vì lập trường bản thân mà làm ra một chút sự tình nhìn như có vẻ tự cho là thông minh.

Như hiện giờ có một vị hậu duệ quý tộc tươi cười mở miệng.

“Phàm Vương, gần đây nhân tộc cũng có thêm một vị Vương, là Trấn Thương Vương Hứa Thanh, hắn… .”

Tên Hứa Thanh vừa ra, lọt vào trong lòng Phàm Thế Song, lập tức khiến cho gã cảnh giác đến cực hạn.

Cho nên lời người nọ vừa nói đến đây, không đợi nói hết Phàm

Thế Song đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng khiếp tâm hồn người, khẽ quát một tiếng.

“Câm miệng!”

Tiếng quát này siêu việt thiên lôi, ầm ầm nổ vang trong đại điện.

Tên tu sĩ nói chuyện sắc mặt trắng bệch, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi lớn, liên tiếp lùi lại mấy bước, thần sắc hoảng sợ.

Sắc mặt Phàm Thế Song vô cùng âm trầm, trong lòng càng là cảnh giác mãnh liệt, gã không muốn lại đi trêu chọc Hứa Thanh, đối phương mở miệng như vậy hiển nhiên là dụng tâm kín đáo, nếu thật sự để đối phương nói ra một chút lời không tốt… Truyền đến trong tai Hứa Thanh, bản thân mình lại ở đây, nhất định sẽ bị liên lụy.

Nghĩ tới đây trên mặt gã không lộ ra chút tâm tư nào hừ lạnh một tiếng sau đó đứng lên, muốn rời khỏi nơi đây.

Gã không có ý định tiếp tục lưu lại nữa.

Mà cõi lòng những người ở nơi đây cũng đều chấn động, có người bất ngờ, có người ánh mắt chớp động, có người như có điều suy nghĩ.

Mắt thấy Phàm Thế Song muốn đi, đáy lòng của Tứ hoàng tử cũng hiện ra các loại suy nghĩ, vội vàng đứng dậy đang muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này… . .

Bên ngoài đại điện, âm thanh thiên lôi lần nữa nổ vang ầm ầm, trong màn mưa có hai thân ảnh phá toái hư vô đi đến, bước vào bên trong đại điện.

Theo hai thân ảnh tiêu sái bước vào, hơi nước cũng từ ngoài tản ra nhập vào trong, hấp dẫn ánh mắt của mọi người nơi đây.

Một khắc thấy rõ người tới, toàn bộ mọi người nơi đây đều biến sắc.

Tam công chúa lập tức đứng dậy, Tứ hoàng tử do dự sau đó cũng đứng dậy.

“Bái kiến Thái Phó.”

Những hậu duệ quý tộc khác tất nhiên cũng nhao nhao như thế.

“Bái kiến Trấn Thương Vương.”

Phàm Thế Song đứng ở nơi đó không biết làm thế nào, tiến lùi đều không thuận, nội tâm lập tức chấn động.

“Ha ha tiểu sư đệ, xem ra người Bạch Trạch tộc nói không sai, Tiểu Phàm Phàm quả nhiên ở trong đây.”

Người tới chính là Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, giờ phút này vẻ mặt Nhị Ngưu tràn đầy vui vẻ, tươi cười mở miệng.

Lúc trước trong Thượng Linh Phủ, sau khi Hứa Thanh nhắc tới Phàm Thế Song ở Hoàng Đô, hai người lập tức đi ra ngoài tìm kiếm, trước đi tới chỗ Bạch Trạch cùng Tư Ách đóng quân, nhưng không có tìm được Phàm Thế Song ở đó.

Vì vậy Hứa Thanh hỏi thăm một phen đã biết được đáp án.

Giờ phút này nghe vậy, Hứa Thanh nhìn qua, không để ý đến Tứ hoàng tử, nhẹ gật đầu về Tam công chúa sau đó nhìn về phía Phàm Thế Song sắc mặt âm trầm, nhàn nhạt mở miệng.

“Phàm Thế Song, ngươi đi cùng ta một chuyến.”

Những lời này vừa ra, ánh mắt mọi người bốn phía theo bản năng nhìn tới trên người Phàm Thế Song.

Đối với Phàm Thế Song mà nói, mặc dù mặt mũi rất trọng yếu, thế nhưng phải xem là lúc nào, đối phương là người nào… . . Bây giờ gã căn bản không cách nào lo lắng tới vấn đề mặt mũi gì đó, sau khi nghe thấy Hứa Thanh nói, vẻ mặt của gã lập tức biến đổi.

Trái tim càng là thình thịch một tiếng, trong đầu bản năng hiện ra một màn Tịch Đông Tử tử vong cùng với cảnh tượng Viêm Huyền Tử bị trấn áp thê thảm.

Đáy lòng không khỏi cuộn trào, càng có mãnh liệt ủy khuất theo đó lan tràn khắp toàn thân.

“Hứa Thanh ngươi… . Ngươi chớ khinh người quá đáng!!”

Phàm Thế Song hô hấp dồn dập, gấp gáp mở miệng.

“Ngươi thân là Đại Huyền Thiên, nhưng cũng không thể khi nhục ta như vậy, giữa chúng ta không có thù oán nữa, huống hồ lần này ta đến nhân tộc cũng không có mục đích gì khác!"

"Ta chỉ giống như là đi ngang qua sân khấu mà thôi!"

"Hơn nữa, sau khi ta đến nhân tộc đã ngay lập tức bế quan!"

"Lúc trước có người nhắc tới tên của ngươi, muốn mưu đồ làm loạn, ta còn lập tức ngăn cản!!"

"Cho dù Hứa Thanh ngươi có ngang ngược, cũng phải… . . Giảng giải đạo lý chứ!"

Cảm giác ủy khuất trong lời nói của Phàm Thế Song cực kỳ mãnh liệt, vả lại cũng ẩn chứa chân thành, thật sự là gã không hề nói sai.

Hứa Thanh nghe vậy vẻ mặt lộ ra cổ quái, hắn nhìn ra đối phương ủy khuất, lại nghĩ tới lần này là tìm đối phương hỗ trợ, vì vậy sắc mặt hơi trì hoãn, ngữ khí ôn hòa.

"Ta tìm ngươi là xin ngươi giúp một chuyện."

Phàm Thế Song hồ nghi.

"Thật sự?"

"Thật sự, đi thôi."

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, quay người đi ra ngoài, Nhị Ngưu bên cạnh cũng nhanh chóng gật đầu, vẻ mặt vô cùng chân thành.

Phàm Thế Song xoắn xuýt, nhưng gã biết mình không có năng lực cự tuyệt, vì vậy không ngừng suy nghĩ, cuối cùng hung hăng nghiến răng, lo lắng không yên cất bước bước ra đại điện, cùng hai người Hứa Thanh biến mất trong mưa không thấy gì nữa.

Giờ phút này sấm sét trong tầng mây lại nổ vang, tia chớp đảo qua, nước mưa rơi càng lớn hơn.

Đại điện xa xa, bên trong một gian dân trạch, trong bóng tối truyền ra một tiếng thở dài tang thương.

"Sao hắn lại đột nhiên đến… . ."

"Vậy thì… . . còn muốn giết Phàm Thế Song nữa không? Đối phương ra ngoài một lần cũng không dễ dàng, hay là… . . cùng nhau chém giết luôn!”

Một giọng khác bén nhọn và âm lãnh mở miệng.

Bóng tối hoàn toàn yên tĩnh, giống như đang quyết định, cho đến một lát giọng nói thứ ba tựa như hàn băng, lạnh lùng vang vọng.

“Hứa Thanh không thể động, đợi lúc Phàm Thế Song đi một mình lại ra tay.”

“Nhưng mà tất cả đều đã an bài xong hết rồi, nếu như kéo dài thêm… . .” Giọng nói bén nhọn hiển nhiên không cam lòng.

“Ta nói lại lần thứ hai, Hứa Thanh, không thể động!”

Giọng băng hàn vô cùng quả quyết.

Chương 2119: Lễ vật của Tử Thanh (1)

Bên trong màn mưa, Hứa Thanh đi phía trước, Phàm Thế Song đi ở giữa còn Nhị Ngưu đi phía sau.

Hai người hành động như vậy khiến cho Phàm Thế Song càng thêm căng thẳng, nhưng hôm nay thân ở nhân tộc, không có ai giúp đỡ gã, cái loại cảm giác lẻ loi hiu quạnh đó khiến cho gã càng lo lắng không yên mãnh liệt hơn.

Mà sau khi ba người Hứa Thanh rời đi, yến hội bên trong đại điện của Tứ hoàng tử lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Nhưng mà trong trầm mặc, trong lòng mỗi người đều có phong bạo ngập trời bộc phát.

Chấn động, không cách nào tin, hoảng sợ, đủ loại suy nghĩ khiến cho trong lòng bọn họ như có gợn sóng vạn trượng.

Đối với chuyến đi tới Viêm Nguyệt của Hứa Thanh, bọn họ chỉ biết kết quả, không biết được chi tiết Hứa Thanh trở thành Đại Huyền Thiên trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Tất nhiên cũng không biết tình hình cụ thể, tỉ mỉ về mâu thuẫn của Hứa Thanh cùng các vị đại thiên kiêu Viêm Nguyệt trong thời gian đó.

Nhưng mà hoặc nhiều hoặc ít, có thể thấy được một chút manh mối.

Dẫu sao cuối cùng chính là Hứa Thanh trở thành Đại Huyền Thiên, vả lại chiến thắng Viêm Huyền Tử.

Nhưng manh mối cũng chỉ là manh mối mà thôi, bọn họ không cách nào tưởng tượng đến cùng là dạng trải qua thế nào, mới có thể khiến cho Phàm Thế Song khi nhìn thấy Hứa Thanh lại sợ hãi đến loại trình độ như thế.

Nên biết rằng Phàm Thế Song cũng là Uẩn Thần!

Vả lại bản thân càng là đại thiên kiêu của Viêm Nguyệt Huyền

Thiên tộc, nổi danh Vọng Cổ.

Mặc dù lúc trước gã vừa đến nhân tộc đã lựa chọn bế quan khiến người ta nghi ngờ, nhưng việc này cũng rất bình thường, thân là tu sĩ lại vừa mới tấn thăng Uẩn Thần, ở thời khắc tu hành mấu chốt, bế quan cũng là sự tình hợp lý.

Dẫu sao đàm phán cũng không cần đích thân Phàm Thế Song tham dự, gã thân là giám sát chỉ cần chứng kiến ký kết khế ước sau cùng là được.

Mà lúc trước dù có người ở trong yến hội nhắc tới Hứa Thanh, mặc dù gã lập tức ngăn cản, nhưng những chuyện này chỉ có thể nhìn ra gã không vui.

Người không biết được nội tình, nhìn vào đây sẽ bản năng cho rằng giữa Phàm Thế Song và Hứa Thanh tồn tại mâu thuẫn không nhỏ.

Nhưng hiện giờ… . tất cả đều đã có đáp án!

Sở dĩ sau khi Phàm Thế Song đến nhân tộc đã bế quan, rõ ràng là đang trốn tránh Hứa Thanh!

Mà lúc trước có người nhắc tới Hứa Thanh gã lập tức ngăn cản, không vui là thật, mâu thuẫn cũng là thật, nhưng rõ ràng vẫn tồn tại cảnh giác là sợ bị liên lụy vào.

Tới giờ phần lớn mọi người mới kịp phản ứng, vì vậy chấn động trong nội tâm càng thêm kịch liệt.

“Hứa Thanh ở trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc… . . Lại kinh khủng đến trình độ như vậy!”

Mọi người chấn động.

Tam công chúa hoảng hốt, không khỏi nghĩ tới từng màn quen biết cùng Hứa Thanh.

Từ lúc vừa mới bắt đầu ở Thánh Lan đại vực, nhìn thấy trên yến tiệc của Thất hoàng tử, cho đến lần nữa gặp nhau, Hứa Thanh đã là vực chủ của Thánh Lan, sau đó cùng nhau đi vào Hoàng Đô đại vực… Được Chấp Kiếm Đại Đế triệu hoán, Dị Tiên Lưu quật khởi, chém giết Thất hoàng tử, từng màn đều thanh thế to lớn, chấn động khắp Hoàng Đô.

Mà nàng vốn tưởng rằng đấy đã là đỉnh phong của Hứa Thanh.

Nhưng về khi đi Viêm Nguyệt đối phương lại nhảy lên trở thành Đại Huyền Thiên của Viêm Nguyệt, lập tức được Nhân Hoàng phong Trấn Thương Vương, phong thêm Thái Phó của Hoàng tử… . .

Hết thảy tất cả làm cho nàng ngẩng đầu, cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng.

Nhất là hôm nay, nàng càng trực quan cảm nhận được sự kinh khủng và cao cao tại thượng của Hứa Thanh, nhóm người mình phải cẩn thận đối mặt với Phàm Thế Song, nhưng ở trước mặt đối phương lại lo lắng không yên như vậy.

Bây giờ nàng có thể tưởng tượng ra được, đoạn thời gian Hứa Thanh ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc có hung danh lớn đến thế nào.

Tứ hoàng tử cũng là cõi lòng hỗn loạn, sắc mặt biến hóa, Chỉ là… . . Trong mắt đã có một vòng quang mang kỳ lạ khẽ thoáng qua.

“Có người muốn mượn ta câu cá, dẫn Phàm Thế Song ra ngoài, nhưng mà sư tôn đã nhìn rõ rành mạch để ta thuận thế mà làm, nhưng Hứa Thanh đột nhiên đến, có thể… . . cùng bị vẫn lạc hay không!”

Nghĩ tới đây Tứ hoàng tử bản năng phân tích được mất trong lòng.

Trong mọi người còn có một nữ tử cũng thay đổi sắc mặt, trong mắt lộ ra thần thái, nhìn về phía ngoài đại điện.

Nàng chính là nữ tử chơi nhạc có phần danh tiếng ở Hoàng Đô, Tố Nguyệt.

“Hắn, chính là đệ đệ của người kia à… .”

Tất cả mọi thứ trong đại điện, Hứa Thanh không quan tâm, không lâu sau nhóm ba người bọn họ đã đi tới Thượng Linh Phủ của Hứa Thanh.

Trong phủ đệ, Hứa Thanh sắc mặt bình tĩnh khoanh chân, nhìn qua Phàm Thế Song bày ra vẻ âm trầm trước mặt.

Về phần đội trưởng thì là vẻ mặt tươi cười.

“Phàm huynh, lúc trước ở Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc ta đã nhìn ra ngươi là người siêu phàm, tạo nghệ về khôi lỗi càng là đạt đến trình độ đỉnh phong.”

“Ta nghĩ ngươi hẳn sẽ không để cho ta thất vọng, dẫu sao nếu như ta thất vọng, tiểu sư đệ của ta cũng sẽ thất vọng, hai chúng ta cùng thất vọng… . . Như vậy ngươi cũng sẽ thất vọng đấy.”

Đội trưởng ho khan một tiếng, cũng không cho Phàm Thế Song cơ hội mở miệng, giơ tay lên triệu hồi ra cỗ khôi lỗi chắp vá tới trước mặt Phàm Thế Song.

“Xin nhờ Phàm huynh giúp một việc, sửa nó lại cho ta, về phần uy lực… . . phải đạt tới trình độ nguyên bản.”

Đội trưởng liếm liếm bờ môi.

Hứa Thanh mặt không cảm xúc.

Bạch ngọc sách chấm vip.

Phàm Thế Song thầm mắng trong lòng, nhưng không dám biểu hiện ra chút nào, nhưng cũng đã nhẹ nhàng thở ra, nhìn ra đối phương là thật sự tới nhờ mình giúp, không phải có những hàm ý khác.

Nếu như đổi thành những người khác tìm gã thì gã còn có thể ra vẻ, nhưng bây giờ đối với Phàm Thế Song mà nói, gã chỉ muốn làm xong việc thật sớm, sau đó nhanh chóng rời xa nơi đây.

Cho nên gã không nói một lời, sau khi chú ý đến khôi lỗi lập tức vung tay lên, khôi lỗi oanh một tiếng sụp đổ biến thành vô số linh kiện.

Phàm Thế Song vẫy tay cầm lấy một kiện sau đó thở sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại rồi bắt đầu nghiên cứu.

Chương 2120: Lễ vật của Tử Thanh (2)

Vừa nhìn một cái thần sắc của gã bỗng hơi động.

“Đây là đồ cổ, vả lại đã tồn tại ít nhất vài vạn năm.”

“Ở trên còn dính thi khí… . . Đây là thủ pháp luyện chế của Liêu Huyền nhất mạch, lưu hành trong thời đại Huyền U Cổ Hoàng.”

“Khôi lỗi bọn họ luyện chế thường là lấy tế sống là chủ yếu, lấy máu huyết sinh linh làm dưỡng, lấy kinh mạch để nối, cốt nhục làm vật liệu, lại phối thêm rất nhiều tài liệu cuối cùng hình thành khôi lỗi máu thịt.”

Phàm Thế Song không hổ là đại sư khôi lỗi, vừa mở miệng đã nói ra lai lịch của nó.

Nhị Ngưu thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ tán thưởng hô to lợi hại.

Hứa Thanh nhìn qua sau đó cũng phối hợp hiện ra tán thưởng trong mắt.

Nhận được hai người bọn họ cùng chung tán thưởng, Phàm Thế Song tỏ ra không thèm để ý chút nào, tâm ý nắm chắc nhưng không cách nào kiềm chế dâng lên một chút đắc ý cùng ngạo nghễ.

Nhị Ngưu trừng mắt nhìn.

“Phàm huynh quả nhiên là lợi hại, xem ra nhất định có thể sửa chữa lại đến trình độ hoàn mỹ thậm chí siêu việt!”

Phàm Thế Song nghe vậy nhàn nhạt mở miệng.

“Mặc dù có một chút khó khăn, nhưng mà chỉ cần tài liệu đầy đủ, tự nhiên có thể.”

Nhị Ngưu nở nụ cười.

“Nhưng mà chúng ta chỉ có những tài liệu này, lấy khả năng của Phàm huynh nhất định có thể làm ra bảy tám bộ như thế chứ nhỉ. Mà thôi, chỉ cần năm bộ là tốt rồi, số bớt lại coi như là thù lao trả cho Phàm huynh."

Phàm Thế Song không khỏi càng thêm mắng chửi và nguyền rủa mãnh liệt trong lòng, thầm nghĩ hai tên đáng chết này, chẳng những muốn không công sử dụng chính mình, thậm chí rõ ràng còn muốn gã phải tự đưa ra tài liệu.

Khinh người quá đáng!

"Chỗ tài liệu này một cỗ cũng không đủ, tài liệu ta nói là các loại vật luyện khí như là Địa Tuyệt Tinh cùng với Xích Hồn Thiết."

"Không có." Nghe ngữ khí của Phàm Thế Song, Nhị Ngưu trừng mắt.

Sắc mặt Hứa Thanh cũng trầm xuống.

Phàm Thế Song nghiến răng, liếc mắt nhìn Nhị Ngưu, lại nhìn Hứa Thanh.

Sau một lúc lâu gã hít sâu một hơi.

"Các ngươi đáp ứng ta, từ nay về sau thật sự xóa bỏ hận thù!"

Mắt thấy Phàm Thế Song thỏa hiệp, Nhị Ngưu nở nụ cười lập tức mở miệng đáp ứng.

Hứa Thanh suy tư một chút tương tự gật đầu.

Phàm Thế Song cắn răng một cái, vung tay lên lấy ra rất nhiều tài liệu luyện khí, ngay trước mặt Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu bắt đầu sửa chữa khôi phục lại khôi lỗi.

Thời gian trôi đi rất nhanh đã qua hơn một tháng.

Trong vòng hơn một tháng này Phàm Thế Song có thể nói là đã phát huy vượt xa người thường, dưới Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu nhìn chằm chằm, gã cải tạo toàn bộ những linh kiện khôi lỗi, khiến linh tính của chúng nó riêng phần mình bị kích phát ra.

Trong đó càng là sử dụng thêm không ít tài liệu luyện khí.

Trong quá trình này Hứa Thanh nói không nhiều lắm, nhưng âm thanh cổ vũ và tán thưởng của đội trưởng thì nối liền không dứt.

Mặc dù Phàm Thế Song nghe nhiều cũng không kiên nhẫn, nhưng lại bất tri bất giác dùng càng nhiều tài liệu hơn.

Nhất là đến cuối cùng gã trầm ngâm một phen, sau đó rõ ràng dứt khoát lấy ra một chút huyết nhục cùng thần hồn hung thú đã từng bị gã đánh chết.

Gia nhập vào bên trong linh kiện khôi lỗi, cuối cùng khiến cho những linh kiện đó có đủ linh tính, đồng thời cũng xuất hiện hoạt tính.

Cho đến ngày cuối cùng, theo gã bấm niệm pháp quyết, hai cỗ khôi lỗi giáp đen cao lớn như người khổng lồ xuất hiện ở trước mặt ba người.

Toàn thân hai cỗ khôi lỗi tràn ra khí tức âm lãnh, càng có uy áp kinh khủng khuếch tán, bộ dạng trông còn cường hãn hơn một chút so với khôi lỗi Hứa Thanh gặp phải trong cái hố lúc trước.

“Thân thể đạt đến trình độ Uẩn Thần nhất giới!!”

Đội trưởng thay đổi sắc mặt.

Phải biết rằng phóng tầm mắt toàn nhân tộc, bọn họ chưa từng nghe nói qua khôi lỗi như vậy, dù là lấy trí nhớ Nhị Ngưu kiếp trước cũng đều cực kỳ ít thấy.

“Khôi lỗi đạt tới trình độ này, cũng là lần đầu đời này ta tiếp xúc cùng luyện chế.”

Phàm Thế Song hít sâu, nhìn qua khôi lỗi trước mặt, trong lòng cũng theo bản năng dâng lên nồng đậm tham lam, thân là đại sư khôi lỗi, nếu so với người bên ngoài thì gã càng hiểu rõ giá trị của hai cỗ khôi lỗi đó.

“Tiếc là bị hai người này nhìn chằm chằm, ta không cách nào động tay chân… .”

“Mà sở dĩ khôi lỗi đạt tới trình độ như vậy, mặc dù những tài liệu kia của ta có tác dụng không nhỏ, nhưng trọng điểm trong đó vẫn là… . . những linh kiện tế luyện cùng với phẩm giai nguyên bản của nó.”

“Năm đó tu sĩ luyện chế ra này khôi lỗi này, tu vi ít nhất cũng phải là Uẩn Thần cấp cao, thậm chí cũng có thể là Chúa Tể… . . Cho nên mới có thể lấy Uẩn Thần đi luyện khôi.”

“Trừ phi còn có những linh kiện như thế, nếu không… . . Khó có thể tạo ra cỗ khôi lỗi thứ ba.”

Phàm Thế Song cảm khái trong lòng, nhưng thực tế vẫn khiến gã phải thu hồi tất cả tham lam, giờ phút này đứng lên, lạnh lùng liếc mắt qua Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

“Ta có thể đi rồi chứ.”

Nhị Ngưu nhanh chóng đứng dậy, lớn tiếng khích lệ, Hứa Thanh cũng nở nụ cười.

“Phàm đạo hữu, hoàn toàn đúng là không tầm thường.”

Phàm Thế Song mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng lại một lần nữa bởi vì khen ngợi cùng nhận thức của hai người Hứa Thanh mà xuất hiện phấn khởi, nhưng trong nháy mắt tiếp theo lại cảm thấy bi ai, hơn một tháng qua gã đã trải qua loại cảm xúc này rất nhiều lần.

Bây giờ gã chỉ muốn rời đi thật nhanh, vì vậy không nói hai lời, thân thể nhoáng một cái bay ra khỏi phủ đệ, cấp tốc bay về nơi đóng quân.

Cùng ngày, cùng với hai tộc phụ thuộc đang chờ đợi gã rời khỏi Hoàng Đô nhân tộc… . .

Về phần hai cỗ khôi lỗi nọ tự nhiên là Hứa Thanh và Nhị Ngưu một người một cỗ, Nhị Ngưu vui vẻ rời khỏi, chuẩn bị đi nghiên cứu thật kỹ một chút, bởi vì trong nửa tháng qua, y đã cố ý yêu cầu Phàm Thế Song tăng thêm khả năng truy tung cho cỗ khôi lỗi của mình.

“Lão già khọm khẹm, ta nhất định phải tìm được ngươi!”

Sau khi rời khỏi phủ đệ của Hứa Thanh, Nhị Ngưu liếm liếm bờ môi, cực kỳ phấn khởi.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Mấy ngày sau, lúc cách tế tổ chỉ có hai ngày…

Hứa Thanh đang tu hành bên trong linh trì chợt mở mắt ra, nhìn ra ngoài phủ đệ.

Có người đưa tới một hộp gỗ đặt ở trước cửa.

Người đến là một đồng tử.

“Tiếp nhận mệnh lệnh của Quốc sư đưa tới vật này.”

Nói xong đồng tử khom người cúi đầu, quay người rời đi.

Hồi lâu sau hộp gỗ bị gió phá toái, lộ ra vật.

Một con rối.

Không phải là con rối liên quan tới tu sĩ, mà là đến từ phàm tục.

Chỉ là con rối này dường như đã từng bị vỡ vụn vô số mảnh, rồi được khâu vá và chắp nối lại…

Nét mặt của nó giống như đang khóc.

Chương 2121: Thánh uy điển (1)

Một khắc trông thấy con rối, mặt Hứa Thanh không có cảm xúc, nhưng trong lòng của hắn đã dần dần nổi lên gợn sóng… . .

Hắn biết con rối này.

Đó là lễ vật ca ca tặng cho hắn vào sinh nhật lúc còn nhỏ ở Vô Song thành.

Sau đó trong trường hạo kiếp, hắn chỉ mới sáu bảy tuổi thút thít nỉ non ôm con rối bên trong mây máu, hô hào phụ thân mẫu thân cùng với ca ca…

Về sau hắn ngất đi.

Khi…tỉnh lại, không thấy con rối đâu nữa.

Mà hôm nay nó xuất hiện ở đây.

Ý nghĩa ẩn chứa trong đó… . .

“Mục đích gã đưa vật này tới, chính là để ta đi suy tư… .”

Hứa Thanh trầm mặc.

Có một số việc hắn biết mình cũng mờ mịt, ví dụ như ban đầu ở bên trong Tế Nguyệt đại vực, trong một trận đánh cùng với Xích Mẫu, một màn ký ức không hợp cùng ký ức bản thân xuất hiện bên trong tử thủy tinh… Trong ký ức đó, bàn tay vỗ xuống đỉnh đầu mình không hề dừng lại.

Nhưng trong hồi ức của mình không hề có bàn tay xuất hiện, mà tự mình hôn mê.

Lại ví dụ như, con rối đã từng biến mất, bây giờ sau khi xuất hiện đã được chắp vá khâu lại.

Tại sao nó lại bị phá toái?

Hồi lâu, Hứa Thanh nhắm nghiền hai mắt.

Hắn không có lấy con rối nọ, cứ đặt ở cửa ra vào, lẻ loi trơ trọi nằm ở đó… Thời gian trôi qua, ban đêm gió thổi tới, cuốn bụi bặm trên mặt đất lên, tung bay trên người con rối.

Cái lạnh trong gió từ bát phương xâm nhập cùng với gió, khiến cho con rối chắp vá hình như đang lạnh run.

Giống như thiếu niên năm đó cuộn mình, run rẩy dưới trời đông giá rét trong xóm nghèo.

Một ngày đi qua.

Khi còn cách tế tổ chỉ còn lại 12 canh giờ, tất cả vương công đại thần đều lựa chọn tắm gội.

Đây là lễ tế tổ.

Bất kể có đủ tư cách theo Nhân Hoàng cùng vào Cổ Hoàng Tinh hay không đều phải như vậy.

Bởi vì tế tổ chia làm bên trong cùng bên ngoài.

Bên trong Cổ Hoàng Tinh là chính thức, bên ngoài Cổ Hoàng Tinh là xem lễ.

Vả lại cần trước thời gian tế tổ ba canh giờ, tại thái miếu chờ đợi một khắc mặt trời mọc.

Mà ngày bình thường, thái miếu là không tồn tại.

Chỉ có trước tế tổ ba canh giờ, mới lộ ra tại một mảnh khu vực thời gian đặc biệt ngoài Hoàng Cung.

Tám canh giờ sau, trong đêm tối, Hứa Thanh rời khỏi phủ đệ.

Sau khi bước qua con rối hắn hơi dừng một chút, cúi đầu nhìn.

Một lát sau Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, cất bước rời đi.

Hắn đã tính thời gian, một cái chớp mắt thái miếu xuất hiện, đúng giờ đi đến trước thái miếu.

Tuy bầu trời đen nhánh, nhưng trong một cái chớp mắt này vẫn lẫn vào màu sáng rực rỡ.

Một tòa miếu thờ mênh mông hoa mỹ lộ ra từ trong thời gian, sừng sững ở phía đông Hoàng Cung.

Hứa Thanh không phải là người đến đầu tiên, chuẩn xác mà nói tất cả mọi người đều trong cùng một lúc nghiêm túc đứng ở nơi đây.

Thân là Thiên Vương, dĩ nhiên là Hứa Thanh đứng ở hàng trước nhất.

Trấn Viêm Vương đứng bên cạnh hắn.

Sau Thiên Vương là Thiên Hầu, tiếp theo là tất cả đại thần, rập rạp vô số, tới mấy nghìn và đều lặng ngắt như tờ.

Toàn bộ ánh mắt đều hội tụ tới phía trước.

Chỗ đó có sáu thân ảnh lộ ra từ hư vô.

Chính là Nhân Hoàng cùng với những Hoàng tử đã lấy được tư cách!

Hôm nay Nhân Hoàng mặc quần áo xa hoa và long trọng trước đó chưa từng có, uy nghiêm càng là như vậy.

Phía sau gã là Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử cùng với Thập Nhị hoàng tử.

Mặc dù Ninh Viêm một mực bế quan, nhưng ngày hôm nay coi như là vào lúc tu hành trọng yếu cũng đều phải tới dự.

Mà mặc kệ gã hay mấy Hoàng tử khác, quần áo cũng khác biệt cùng ngày thường, đều hoa lệ phi phàm và rất có nghi thức.

Chỉ là để cho tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn, là bên cạnh Thập Nhị hoàng tử Ninh Viêm, rõ ràng còn có vị Hoàng tử thứ năm.

Đó là Thập hoàng tử!

Gã có thể đứng ở chỗ này, dĩ nhiên là được Nhân Hoàng đồng ý cho tham dự đặc biệt, nhưng cho đến thời điểm này vẫn không có thánh chỉ gì cả.

Nhưng việc liên quan tới Hoàng tử những người khác cũng không tiện nhiều lời, mặc dù Hứa Thanh với thân phận Thái Phó có thể hỏi, chỉ là tình hình bây giờ hắn cũng không có tâm ý hỏi.

Cho đến sau hơn 10 hơi thở, lúc mọi người nhìn chăm chú, ánh mắt Nhân Hoàng lướt qua trên người các quần thần.

Giờ khắc này hình như cảm xúc của Nhân Hoàng có chút không giống cùng ngày thường.

Trước kia trong mắt của gã không nhìn thấy chút sắc thái nào, mà giờ khắc này hình như trong đó ..... đã có một chút gợn sóng.

Dường như, là lần cuối cùng gã nhìn thoáng qua quần thần, lần cuối cùng nhìn thoáng qua mảnh núi sông này, lần cuối cùng nhìn thoáng qua nhân tộc, cũng là lần cuối cùng nhìn thoáng qua pho tượng Đại Đế nơi xa.

Tiếp theo Nhân Hoàng hít sâu, mặc kệ là vẻ mặt hay là hai mắt đều khôi phục trạng thái ngày bình thường, xoay người qua.

Trong lúc năm vị Hoàng tử cúi đầu lui ra phía sau, gã nhìn tới thái miếu xa xa, giơ chân bước từng bước một, đi đến thái miếu.

Cho đến khi đi ra xa hơn mười trượng, năm vị Hoàng tử sau lưng mới nghiêm túc đi theo.

Sau cùng ba canh giờ dựa theo lễ nghi tế tổ, Nhân Hoàng phải khoanh chân tĩnh tâm bên trong thái miếu, chờ đợi thời gian trôi qua, Hoàng tử được ân chuẩn cùng tế tổ cần ở sau lưng, quỳ bái bên trong thái miếu chờ đợi mặt trời mọc.

Trong ba canh giờ, trong và ngoài thái miếu đều hoàn toàn yên tĩnh.

Giờ khắc này thậm chí ngay cả Hoàng Đô cũng vô cùng an tĩnh.

Theo thời gian từng chút trôi qua, bầu trời đêm chậm rãi nhạt dần, chân trời như có hỏa diễm thiêu đốt tạo thành biển lửa, đốt cháy đêm tối.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, màu đỏ thẫm lan tràn, tựa như có một người khổng lồ có thể chống đỡ thiên địa, giơ tay nhấc lên tấm khăn che bầu trời đêm.

Vì vậy trong chốc lát hào quang phô thiên cái địa kích xạ bát phương, tung bay khắp nhân gian.

“Thời gian tế tự đến!”

Chớp mắt, có tiếng xướng sục sôi vang lên truyền khắp thiên địa.

Ngoài thái miếu, từ Thiên Vương tới tiểu thần, trong một cái chớp mắt đều quỳ bái xuống.

“Hoàng Tinh mở!”

Nương theo tiếng này, còn có từng trận chuông nhạc to lớn tạo thành âm thanh nghiêm túc vang vọng.

Khí vận của nhân tộc bên trong hào quang bầu trời biến thành rồng, lượn trong ánh sáng, vờn quanh bầu trời Hoàng Đô, nhả ra từng trận điềm lành.

Đồng thời hình ảnh các tiên hiền nhân tộc cũng đều hình thành trên màn trời, đồng loạt khom người về phía Hoàng Cung.

Tất nhiên không phải bái Nhân Hoàng đương đại, mà là… . . Cổ Hoàng Tinh.

Chương 2122: Thánh uy điển (2)

Nháy mắt tiếp theo, Cổ Hoàng Tinh lập lòe, bên trong âm thanh ầm ầm thình lình bay lên trên không, trở nên càng lúc càng lớn trong mắt mọi người, cảm giác chấn động cũng theo đó dựng lên.

Trên khỏa tinh thần này nguyên bản tồn tại nồng đậm sương mù, bây giờ kịch liệt bốc lên hóa thành bảy loại màu sắc, đã trở thành cầu vồng lan tràn về thái miếu.

Cuối cùng tương liên cùng thái miếu!

Sương mù bảy màu đã tạo thành một con đường, cũng là một chiếc cầu nối.

Nhân Hoàng bên trong thái miếu đi ra, bay lên không, là người đầu tiên bước lên cây cầu sương mù bảy màu, đi trước nhất.

Năm vị Hoàng tử cúi đầu đi theo phía sau mười trượng.

Lại đằng sau nữa, trong mắt Trấn Viêm Vương lộ ra một vòng thâm ý, đi thẳng về phía trước, một đám Thiên Vương đồng thời bước lên cầu sương mù bảy màu.

Hứa Thanh cũng ở trong đó, vẻ mặt thủy chung nghiêm túc.

Mà phía sau bọn hắn là Thiên Hầu và đám quần thần dựa theo phẩm giai, chia làm nhiều nhóm, khoảng cách trước sau đều là mười trượng, đi đến cầu vồng.

Từ xa nhìn lại, mỗi người đều trầm mặc, mấy ngàn người đi về phía trước do Nhân Hoàng dẫn đầu, chậm rãi tiếp cận Cổ Hoàng Tinh.

Giờ khắc này trăm họ bên trong Hoàng Đô cùng với đông đảo tu sĩ không có tư cách tới thái miếu nhao nhao ngẩng đầu, từ xa ngóng nhìn một màn vô cùng long trọng đối với nhân tộc.

Cùng lúc đó có âm thanh phá vỡ sự yên tĩnh của thiên địa, đọc ra từng cái tên.

“Trấn Viêm Vương, Trấn Thương Vương… . .”

Theo mọi người trên cây cầu sương mù bảy màu đi về phía trước, những cái tên không ngừng được truyền ra.

Không phải tất cả Thiên Vương đều ở trong đó, cũng không phải toàn bộ Thiên Hầu đều được gọi lên, về phần quần thần phía sau tự nhiên cũng là như vậy.

Cho đến khi đọc lên cái tên thứ 99, âm thanh nọ dừng lại.

“Chư vị bên trên, có tư cách vào Hoàng Tinh, chứng kiến đại điển tế tổ.”

Lúc những lời này vang vọng, chính là khi thân ảnh Nhân Hoàng đi đến điểm cuối cùng của cây cầu sương mù, gã không chút dừng lại, bước thẳng vào Cổ Hoàng Tinh.

Tiếp theo năm vị Hoàng tử lần lượt đi đến, sau đó là toàn bộ vương công đại thần được hô tên.

Mà sau khi toàn bộ người có đủ tư cách bao gồm cả Hứa Thanh ở bên trong đi ra khỏi cầu sương mù, bước vào Cổ Hoàng Tinh, Cổ Hoàng Tinh bỗng ầm ầm chấn động, sương mù bên trong bốc lên, có thể mơ hồ thấy được giống như trên viên tinh thần này đang dâng lên một tòa tế đàn mênh mông.

Đồng thời đại trận Hoàng Đô nhân tộc cũng ở trạng thái mở ra toàn lực, chĩa vào nơi đây, là trọng điểm phòng hộ.

Về phần những người không có tư cách vào Cổ Hoàng Tinh thì là đứng trên cầu sương mù, từng người vẻ mặt trang nghiêm triều bái.

Bọn họ đứng ở đó, cùng chứng kiến tế tổ.

Về phần tòa tế đàn dâng lên trong Cổ Hoàng Tinh bây giờ càng lúc càng lớn, cũng càng dần càng rõ ràng, cuối cùng bay tới giữa không trung Cổ Hoàng Tinh.

Trở thành Thiên đàn!

“Nơi đây. . . . . Chính là Cổ Hoàng Tinh.”

Dưới Thiên đàn, toàn bộ người có đủ tư cách bước vào đều ra hiện ra ở đó, Hứa Thanh theo bản năng nhìn xa bốn phía, thì thào trong đáy lòng.

Thứ đầu tiên hắn cảm nhận được, là lực lượng khí vận vô cùng nồng đậm, cùng với chấn động huyết mạch hoàng gia đến từ bốn phương.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Mà nơi đây ngoại trừ khí vận cùng huyết mạch hoàng gia chấn động ra, còn có linh khí kinh người.

Mức độ nồng đậm đã tiếp cận cực hạn, hóa thành từng đạo linh lưu, chảy xuôi trong hư vô Cổ Hoàng Tinh, như từng con linh long đẹp mắt vô cùng.

Nhưng Hứa Thanh không kịp quan sát thêm nữa, nghi thức tế tổ đã bắt đầu.

Âm thanh ngâm xướng vang vọng.

“Nhân Hoàng mặc giáp.”

Tế tổ, là lễ của Nhân Hoàng, vì vậy trong ánh mắt của mọi người, Nhân Hoàng đi thẳng về phía trước, có hào quang từ bát phương hội tụ, tạo thành một bộ trường bào thô sơ trên người gã.

“Đế Vương từ cổ tới kim, đạt tiên minh mệnh, càn khôn cộng chủ, nên gỡ vương miện, tháo vô ưu ngoa, vị quy thiên địa.”

Âm thanh tái khởi.

Nhân Hoàng nhắm mắt, Đế quan trên đỉnh đầu tự động bay lên, còn có vô ưu ngoa* của bản thân cũng hóa thành hư vô.

(*vô ưu ngoa: giày vô ưu)

Có thân ảnh hư ảo hội tụ ra từ bên trong khí vận, đưa hai tay tiếp nhận.

Kể từ đó đầu của Nhân Hoàng không có gì ngăn, chân không trở ngại, cất bước đi thẳng về phía trước.

“Đốt hương khí vận của nhân tộc, tổ tới giám hưởng.”

Phía trước Nhân Hoàng lần nữa có khí vận bay tới, hình thành một cái cự đỉnh, càng có ba nén hương lăng không hiện ra, rơi vào trong tay Nhân Hoàng, được gã nghiêm nghị cắm vào trong đỉnh.

Trong nháy mắt tiếp theo hương cháy lên, khói lửa thướt tha bay lên không.

Trong khoảng thời gian ngắn bầu trời nổ vang, mây mù cuộn mình, càng có sấm sét lập lòe, mơ hồ tựa như xuất hiện nhiều cánh cửa hư ảo.

Những cánh cửa đó trôi lơ lửng giữa thiên địa, dường như xuyên suốt từng thời không và những giới khác.

Giờ phút này bên trong cửa tràn ra hắc khí, phảng phất có một số tồn tại cảm nhận được hương khí vận, muốn hóa thành yêu ma quỷ quái phá cửa mà đến.

Nhưng trong lúc những cánh cửa ầm ầm rung động, từng đạo khí tức càng thêm kinh khủng từ chỗ sâu Cổ Hoàng Tinh bỗng nhiên tràn ra.

Bọn nó xuất hiện bá đạo vô cùng, vờn quanh bát phương, hình thành uy áp mênh mông như biển, càng có từng trận âm thanh lẩm bẩm không cách nào nghe rõ vang vọng bốn phương.

Một khắc tiếng lẩm bẩm động trời truyền ra, thiên địa cũng phải run rẩy.

Trừ Thiên đàn ra, hết thảy bốn phương bao gồm cả những cánh cửa hư ảo, trong tiếng lẩm bẩm kinh khủng, toàn bộ sụp đổ vỡ vụn, trở thành linh vũ tung bay khắp viên tinh thần, hóa thành chất bồi dưỡng.

Một màn này khiến cho Hứa Thanh lần đầu tiên xem nghi thức tế tổ, phải xuất hiện gợn sóng.

Mà Nhân Hoàng sau khi đốt hương thì bước chân không chút dừng lại nào, theo bậc thang phía trước đi tới chỗ cao nhất Thiên đàn, bước đi tiêu sái không nhanh không chậm.

Phía sau của gã là năm vị Hoàng tử, tất cả đều có khí vận biến thành quần áo thô sơ, gỡ mũ tháo giày, chân trần đi theo.

Bước đến Thiên đàn.

Chương 2123: Kịch biến động trời! (1)

Giờ khắc này ngoài Cổ Hoàng Tinh, trên cây cầu sương mù bảy màu, mấy nghìn vương công đại thần không có tư cách bước vào Hoàng Tinh nhao nhao cúi đầu, nghiêm túc đứng đó.

Ngoài cầu cương mù, hàng loạt tu sĩ đồng loạt quỳ bái.

Thậm chí phóng tầm mắt khắp toàn bộ Hoàng Đô đều là như thế, màn trời lập lòe tia sáng, khí vận hóa rồng gầm thét, đại trận nhân tộc mở ra toàn diện hình thành kết giới mênh mông.

Không chỉ Hoàng Đô như vậy, giờ phút này... . . Hoàng Đô đại vực, thậm chí cả bảy quận, bao gồm Thánh Lan, Hắc Linh, Hắc Thiên... . . Toàn bộ ranh giới đều có nghi thức tế lễ, nghiêm túc bái.

Quận trưởng và doanh trại các nơi đã sớm nhận được thông cáo.

Đây là buổi lễ long trọng của nhân tộc, cho nên một cái chớp mắt này, bên trong toàn bộ các khu vực của nhân tộc, hầu như toàn bộ người biết được việc này đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Hoàng Đô đại vực.

Mà vào hôm nay, hết thảy dị tộc trong phạm vi nhân tộc, toàn bộ thế lực có ý đồ cũng theo bản năng thu liễm lại, không dám náo động trong ngày nhân tộc tế tổ.

Bởi vì ngày thường náo động chỉ coi như náo loạn nhỏ, nhưng nếu hôm nay dám làm loạn, nhất định bị xem như phá hoại động trời, đó là vô cùng bất kính đối với nhân tộc, dị tộc thân ở trong khu vực nhân tộc, há dám làm như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phạm vi nhân tộc, khí vận bốc lên, thậm chí huyết mạch đều chấn động, khiến cho bầu trời Vọng Cổ cũng cuộn trào, mây mù lan tràn hình thành khí thế mênh mông.

Minh hữu các phương cũng dựa theo ước định cùng tế tương ứng.

Bạch Trạch tộc cùng Tư Ách tộc thì không nói, nhưng bên trong Tế Nguyệt đại vực, đám người Thế tử cảm khái, vẻ mặt thổn thức, đều đứng ở trên đài Tế Nguyệt, nhìn tới Hoàng Đô xa xa.

Mặc dù bọn họ đã độc lập, vả lại gốc rễ ngay ở dưới chân, chỉ là... . . làm sao có thể dứt bỏ quan hệ cùng với nhân tộc chứ.

Mà bên ngoài ranh giới nhân tộc, các phương dị tộc vờn quanh nhân tộc cũng đều riêng phần mình chấn động, an bài rất nhiều quân sĩ hội tụ tới vùng biên giới.

Bọn họ không hề có ý xâm lược, tất cả là vì phòng ngừa nhân tộc lấy tế tổ là màn che, khởi xướng xâm lấn.

Cùng lúc đó, toàn bộ tộc mạnh trong đại lục Vọng Cổ cũng đều chú ý tới phía Hoàng Đô nhân tộc, tâm tư khác nhau, đồng thời cũng có vô số suy nghĩ hiện ra.

Thật sự là... . . ngay sau khi Viêm Nguyệt kịch biến, nhân tộc gần như là trong thời gian ngay sát xuất hiện tế tổ.

Trong một mảng lớn khu vực Vọng Cổ, trong một năm ngắn ngủi xuất hiện nhiều sự tình trọng đại như vậy.

Làm sao mà những tộc mạnh có thể không coi trọng được chứ.

Trong lòng các phương đều có một loại cảm giác đã lâu chưa nổi lên mưa gió.

Vì vậy ngày hôm nay nhân tộc đã trở thành trọng điểm chú ý của Vọng Cổ.

Trăm vạn ý niệm hội tụ, ngàn vạn tâm tư liên quan, trăm triệu đôi mắt ngóng nhìn.

Nếu có nghi thức nào có thể chấn động cổ kim, vậy thì... Hội tụ toàn bộ ý niệm, tâm tư, ánh mắt của đại lục Vọng Cổ, hẳn là có thể xếp vào thứ nhất.

Mà giờ khắc này, trong Hoàng Đô hội tụ nhân tộc Vọng Cổ, bên trong Cổ Hoàng Tinh thần bí bay lên, từng sợi khí tức kinh khủng đến từ chỗ sâu trong tinh thần vờn quanh.

Toàn bộ khác cánh cửa thời không vỡ vụn, bồi dưỡng tinh thần, đồng thời chúng nó vờn quanh cũng tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Ầm ầm chuyển động, khiến cho bầu trời biến sắc.

Trung tâm vòng xoáy, cũng là trung tâm ánh mắt Vọng Cổ bây giờ, trên Thiên đàn mênh mông, trăm tu sĩ nghiêm túc, năm vị Hoàng tử hộ tống, Nhân Hoàng… . dẫn đầu đi phía trước!

Trên đầu của gã không có trở ngại, dưới chân cũng vậy, đại biểu đầu hòa cùng trời, chân hợp cùng đất, bày tỏ sự chân thành.

Từng bước đi đạp trên bậc thang Thiên đàn, đến trên đỉnh.

Nương theo bước chân Nhân Hoàng, vào lúc này từng tiếng chào hỏi uy nghiêm truyền ra từ hư vô đến.

“Hậu Thổ nhân tổ, sáng lập Vọng Cổ.”

“Công tại vũ trụ, phúc trạch thiên linh, tu đức chấn võ, vạn tộc đồng tâm, đời đời tiếp diễn, lai lịch xa xưa.”

“Tự cường tự lập, chính tế chính thịnh, tới vạn vạn năm, cũng là phía đông Vọng Cổ.”

“Phục có tử tôn hàng tỉ, trải khắp Thiên Cương.”

Lời này vừa ra, bát phương động dung.

Mặc kệ là người trên cây cầu sương mù bảy màu, hay là tu sĩ Hoàng Tinh, tâm thần đều chấn động.

Hứa Thanh cũng chợt ngẩng đầu.

Một đám người bên cạnh đều biến sắc.

Bởi vì… . . ý trong lời tế tổ chỉ lại không phải là Huyền U Cổ Hoàng, mà là… . . Tổ của nhân tộc!

Cái gọi là Nhân Tổ, chính là nhóm Tiên đến đại lục Vọng Cổ sớm nhất từ vạn vạn năm trước.

Các tộc đều có, mà trong đó Tiên của nhân tộc cùng những Tiên khác khai mở giới địa, còn định ra vị Cổ Hoàng đầu tiên, khiến nhân tộc cùng dị tộc các phương có thể sinh sôi nảy nở.

Không tế Huyền U mà cúng tế tổ của nhân tộc như thế rất ít xuất hiện, nhưng cũng không phải là không có.

Vào thời đại Huyền U Cổ Hoàng, tế tổ chính là như thế.

Mà giờ khắc này, Huyền Chiến Nhân Hoàng tế tổ lại tiếp tục tế như vậy.

Trong lúc tâm thần các phương chấn động, bước chân Nhân Hoàng không dừng lại chút nào, tiếp tục trầm mặc đi lên.

Mặc dù tiếng ngâm xướng cũng hơi run rẩy, nhưng cũng đang vang vọng.

“Nhưng… . . vạn cổ tuế nguyệt, thiên mất quyền hành, địa mất luân hồi, đằng sau Nhân Tổ, nhiều lần tang thương, tộc vận ngẫu hưng, dị địch dần lên.”

“Nhiều lần chiến hỏa, thường xuyên gian khổ, vạn năm trắc trở, máu nhuộm tộc thổ, dù có Huyền U, Thần Linh cũng tới, cường quốc tàn phá, kiếm vẫn sắc bén.”

“Núi sông vỡ nát, sinh linh đồ thán, chiến loạn liên tục, có nhiều tang thương, láng giềng rình ngó, xã tắc lâm nạn.”

“Đánh mất Đông Thắng, lỗi của ai vậy. Kính Vân khóc lóc, ai may mắn qua?”

“Mà sau đó Hắc Thiên Xích Mẫu điên cuồng hung hăng ngang ngược, ám âm vô cùng, gió tanh mưa máu.”

“Duy quân dân ta, giơ tay dâng lên Thự Quang, trừng phạt Hắc Thiên, chấn hào khí của nhân tộc.”

“Thiên địa phát triển, kỳ ngộ vô biên, càn khôn khai mở, cho ra anh tài, tận lực cố tắng, tạo dựng huy hoàng.”

Tiếng xướng vang vọng, chữ chữ như sấm, từng câu nổ vang rung chuyển bát phương, đồng thời Nhân Hoàng cuối cùng… đã đi tới đỉnh Thiên đàn!

Một khắc đứng ở nơi đó, vạn chúng chú mục.

Chương 2124: Kịch biến động trời! (2)

Tiếng xướng không vang lên nữa, mặc dù còn phủ xuống nhưng không phải giọng vừa rồi, mà từ trong miệng Nhân Hoàng đứng trên đỉnh thiên đàn vang vọng ra.

Nhân Hoàng nghiêm túc, lần đầu lên tiếng, âm thanh uẩn chứa uy nghiêm.

“Vật đổi sao dời, năm tháng tang thương.”

“Sông núi càng thêm tráng lệ, nhân vật lộ rõ tài năng, vượt qua thời gian, tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, nghênh đón kiếp chiến, thời không đợi ta.”

“Nhưng sứ mạng trong lòng, trách nhiệm trên vai, Huyền Chiến ta trên không thẹn với tổ tiên, dưới bởi công lao sự nghiệp không thẹn với tử tôn.”

“Thề lên đỉnh nhân tộc ta!”

“Đương có ba tế!”

Nhân Hoàng ngẩng đầu, chú ý đến càn khôn, nhìn tới hư vô bên ngoài Vọng Cổ.

Trong mắt có ánh sáng kỳ dị, thần thái cũng có gợn sóng.

Hiển nhiên hình như gã đã chờ đợi ngày đứng ở chỗ này… đã lâu rồi.

“Nhất tế Nhân Đồ!”

Nhân Hoàng xướng lên, vung tay phải khí vận bát phương lập tức nổ vang đến, tạo thành một tấm địa đồ cực lớn ở trước mặt gã.

Đây là bản đồ ranh giới nhân tộc bây giờ.

Bốn vực địa, chứng kiến quật khởi.

“Nhị tế Anh Linh Sách!”

Nhân Hoàng truyền ra lời nói, từng tấm bia đá nổ vang xuất hiện, số lượng vô số, vô biên vô hạn, phía trên từng tấm đều có rất nhiều cái tên, là tu sĩ nhân tộc tử vong sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi bên trong năm tháng vô tận.

Cụ thể có bao nhiêu không cách nào tính toán rõ ràng, cảm giác lừng lẫy ngập trời dựng lên.

Hứa Thanh hô hấp dồn dập, nhìn qua một màn này, trên tấm bia đá phía trước nhất, hắn thấy được rất nhiều cái tên quen thuộc, bên trong còn có… . . Cung chủ Chấp Kiếm Cung của Phong Hải Quận, Khổng Lượng Tu!

Cảm giác bi thương không chỉ nổi lên ở trong lòng Hứa Thanh, mà còn lan tràn trong lòng rất nhiều nhân tộc.

Bọn họ có thể từ trên những tấm bia đá, thấy chính tổ tiên của gia tộc mình, thấy bi thảm của nhân tộc vô số năm qua…

“Tam tế Phong Vũ!”

Biểu cảm Nhân Hoàng nghiêm túc, lần nữa mở miệng.

Một khắc lời nói truyền ra, gió lớn thổi tới, mưa to nương theo.

Phong, là gió nhân tộc, thổi vô số tuế nguyệt, tham dự vô số cuộc chiến, tới từ trong thời gian.

Vũ, là mưa nhân tộc, vô số năm qua, toàn bộ mưa phủ xuống nhân tộc, chứng kiến núi sông, chứng kiến bi ai, bị người sưu tập trong các thời đại khác biệt đến bây giờ.

Hợp cùng một chỗ, hôm nay đưa lên, ý là… . . Mưa thuận gió hòa!

Cũng không biết có phải châm chọc hay không…

Bởi vì gió này không phải từ trời thổi xuống, mà là từ đất cuốn lên, thổi tới bầu trời.

Trận mưa này cũng không phải phủ xuống nhân gian.

Mà từ nhân gian cuốn ngược lên màn trời.

Giờ khắc này, dù là người chất phác cũng đều cảm nhận được sự không bình thường, trên Cổ Hoàng Tinh, gợn sóng trong lòng Hứa Thanh càng lớn, quần thần bốn phía cũng đều nhao nhao hô hấp dồn dập, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Ngoài Cổ Hoàng Tinh cũng đồng dạng như vậy, những quần thần trên cây cầu sương mù bảy màu, trái tim từng người đập rộn lên, có một loại cảm giác gian nan khổ cực mãnh liệt.

Coi như là trong dân chúng, tuyệt đại đa số cũng không kịp phản ứng, nhưng một chút trí giả trong đó đã biến sắc kinh hãi.

Mà tế tổ, vẫn còn tiếp tục.

“Duy niệm Nhân Tổ, hộ dòng dõi ta, tế linh như tại, bách tự không trái.”

Sau khi tống xuất tế phẩm, Nhân Hoàng đứng ở nơi đó, một khấu, lại khấu, tiếp tục khấu về phía bầu trời, với bên ngoài Vọng Cổ.

Mỗi khấu đều hiện ra kiên quyết!

Cúi đầu, ba bái, chín bái!

Mỗi bái cũng rất kiên quyết!

Giống như đang ly biệt!

Mà sau ba khấu chín bái, trong thế giới Vọng Cổ, nhân tộc tam vực khác khá ổn, nhưng toàn bộ núi sông bên trong Hoàng Đô đại vực trong một cái chớp mắt đều rung động.

Núi lớn ầm ầm, sông lớn cuốn ngược.

Sau đó… . . ở bên trong Cổ Hoàng Tinh, phía trên Thiên đàn, hư ảnh từng tòa núi biến ảo, từng con sông dài chảy qua.

Đó là linh của núi sông đại vực đã tụ đến!

Ngay sau đó, là những đạo khí tức kinh khủng vờn quanh bốn phía, mơ hồ có tiếng thở dài vang vọng, hình thành từng đạo thân ảnh mơ hồ, theo núi sông phủ xuống.

Đi vào bên trong tế phẩm, giống như muốn thượng hưởng.

Đồng thời vào thời khắc này, lực lượng khí vận nồng đậm vô cùng của nhân tộc cũng bộc phát kinh người, bao phủ toàn bộ Hoàng Đô, trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều phải cúi đầu, một cỗ cảm giác trấn áp bỗng nhiên phủ xuống.

Nhân Hoàng nhìn qua hư ảnh những núi sông, nhìn qua những thân ảnh mơ hồ được hội tụ ra dung nhập vào bên trong tế phẩm, giọng nói có chút khàn khàn, không hề trầm thấp mà nhẹ giọng mở miệng.

“Phục duy… .”

Câu gã muốn nói ra là bốn chữ, nguyên vẹn hẳn là phục duy thượng hưởng.

Chỉ là lúc này, ngay khi hai chữ trước vừa ra khỏi miệng, không đợi sau hai chữ được nói ra… . . Kịch biến động trời dựng lên!

Chớp mắt, một giọng nói bỗng nhiên truyền ra từ phía sau Nhân Hoàng.

“Huyền Chiến, ngươi cũng xứng là Nhân Hoàng?”

“Hôm nay tổ lâm thiên giáng, toàn bộ nhân tộc cùng nhìn, ta lấy thân phận tử tôn, muốn chấp đao của nhân tộc, trảm tên hôn quân tàn bạo vô đạo, vô đức, vô nhân, cắn nuốt máu huyết nhân dân!”

Tiếng này vang khắp bát phương, khiến hư vô chung quanh điên cuồng hiện gợn sóng, cuốn lên màn trời, khiến bầu trời kịch liệt chấn động.

Toàn bộ mọi người kinh ngạc.

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, hắn vừa nghe đã lập tức biết được người nói là ai… trên Thiên đàn, Nhân Hoàng chậm rãi quay người, nhìn về phía sau lưng.

Phía sau của gã, trong năm vị Hoàng tử, giờ phút này bốn người biến sắc, bản năng lui ra phía sau, chỉ có một người đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn Nhân Hoàng.

Chính là… . . Ninh Viêm!

Chương 2125: Còn gì nữa không? (1)

Câu nói này, là từ trong miệng Ninh Viêm nói ra!

Thanh âm vang vọng, dư âm không ngừng, tạo thành phong bạo trong lòng mọi người, rung chuyển thân hồn.

Hứa Thanh nhìn Ninh Viêm, trong lòng thở dài, với sự hiểu biết của hắn đối với Ninh Viêm, tự nhiên giờ phút này nhìn ra manh mối, cũng đoán được thân phận Ninh Viêm lúc này.

“Khó trách, gã một mực bế quan…”

Mà lúc này Ninh Viêm nhấc chân lên, bước một bước về phía trước, hai mắt như lưỡi dao sắc bén, không chút né tránh mà trực diện Nhân Hoàng.

“Phụ hoàng, ta nói có sai sao?”

Trong lúc nói, trên người gã có chấn động huyết mạch hoàng gia nồng đậm, bùng nổ trong cơ thể, gã bay lên không, cuốn về phía khí vận của nhân tộc, lực lượng khí vận trong chớp mắt này bốc lên.

Nháy mắt khi bước chân gã hạ xuống, một dải lụa đen nhánh đột nhiên xuất hiện, sau khi bay mấy vòng liền phóng lên trời.

“Mà hôm nay, ta cũng có ba vật, muốn tế với ngươi!”

Ngay khi giọng nói của Ninh Viêm truyền ra, dải lụa như một con hắc long xông vào màn trời, trải ra trên bầu trời càng lúc càng lớn, cuối cùng… lại tạo thành một quyển trục!

Bên trong có vô số hình ảnh hiện lên, mà những hình ảnh ấy, đúng là màn bi khổ cùng kêu rên của chúng sinh nhân tộc!

Có thể nhìn thấy những cảnh như ăn thịt lẫn nhau, có thi hài chết cóng vì lạnh, có phàm tục kêu rên trong biển lửa, có hài đồng thống khổ trong dị chất…

Cướp bóc đốt giết, mạnh được yếu thua, bởi vì hỗn loạn mà phát sinh tất cả chuyện bi ai trong thế tục, đều không ngừng hiện lên.

Có người chết đói, có người bị tế luyện mà chết, có người sinh ra không lâu bị trở thành vật sống tế tự mà chết.

Có thiện nhân vì thiện mà chết, có ác nhân bị ác sát mà chết. Có hung đồ tàn sát bừa bãi, có tiếng cười vang trời.

Từng màn từng cảnh … Nhìn mà giật mình.

Hứa Thanh nhìn qua những điều ấy, rất nhiều chuyện tương tự hắn đều đã trải qua, ký ức khi còn bé lại hiển hiện.

Lúc đó hắn từng hoang mang, vì sao nhân gian lại như vậy, vì sao thiên địa này lại như thế?

Vì sao ánh mắt nhìn cuộc đời, ở thế đạo này… trừ cái ác, vẫn là ác.

Muốn sống sót, hiện hiện lý tưởng của đời mình. Thì … ánh sáng, ở phương nào?

Hứa Thanh trầm mặc.

Tứ phương trầm mặc.

Thiên địa trầm mặc.

Chỉ có Ninh Viêm mắt đầy tơ máu, nhìn chằm chằm Nhân Hoàng, gã cắn răng mở miệng.

“Quyển sách này là Triệu Oán Đồ, chính là do khi ngươi tại vị, trong lãnh thổ của tất cả nhân tộc đều biến thành thê thảm, tiếng khóc của bọn họ, nỗi đau của bọn họ, sự mờ mịt của bọn họ, hôm nay… Nhân Hoàng, ngươi nghe thử chút đi!”

“Ngươi làm Nhân Hoàng kiểu vậy đấy hả!!”

“Ngươi không biết hổ thẹn, còn dám quang minh chính đại tế tự tổ tiên!!”

“Ngươi là kẻ nói khoác không biết ngượng, tự ôm công tích!!”

“Hôm nay, ta không phục, con dân tử vong ba ngàn năm qua không phục!”

Ninh Viêm vừa nói vừa phất tay, tức khắc màn trời nổ vang, trong lúc Triệu Oán Đồ rung động, trực tiếp vỡ vụn hóa thành vô số điểm lấm tấm màu đen, lẫn vào trong khí vận bát phương.

Lập tức khí vận của nhân tộc bốc lên cùng cực, cuối cùng hình thành một cái vòng xoáy phía trên Thiên đàn.

Chấn động phát ra kịch liệt, kinh thiên động địa.

"Huyền Chiến ngươi, trên không thẹn với tổ tiên, dưới có công lao sự nghiệp với tử tôn, những lời đó dám nói ra miệng?"

"Trong Nhân Đồ ngươi tế tự, có miêu tả nỗi khổ chúng sinh không?"

"Trong Anh Linh Sách mà ngươi tế tự, có ghi chép hậu nhân của bọn họ thảm hại không?"

"Ngươi tế Phong Vũ của nhân tộc, cái gọi là mưa thuận gió hòa, ở nơi nào?"

Thanh âm của Ninh Viêm cũng thê lương, truyền khắp bát phương, bầu trời ầm ầm chấn động, cả Thiên đàn rung động, một cỗ uy áp cực lớn, khí vận của Nhân tộc bị những điểm đen lẫn vào đó bộc phát ra.

Nhưng Nhân Hoàng từ đầu đến cuối lại không nói một lời, thần sắc cũng không có bất kỳ biến hóa nào, bình tĩnh nhìn Ninh Viêm.

Bản dịch này ở bạch ngọc sách vip.

Ninh Viêm thấy vậy, mắt càng đỏ hơn, lại bước thêm một bước.

"Ngươi đã không muốn mở miệng, như vậy ta lại tế vật thứ hai cho phụ hoàng ngươi!"

Nói xong, Ninh Viêm giơ tay, quyển trục thứ hai phóng lên trời.

Quyển trục này đỏ đậm, trải rộng trên màn trời, bên trong cũng hiện ra vô số hình ảnh.

Rõ ràng là… Từng vị bá quan trong nhân tộc!

Bên trong đó, cảnh tham lam, tội nghiệt, giết chóc…, rõ mồn một trước mắt. Dưới sự cai trị của Nhân Hoàng, một đám gia tộc bởi vì tư lợi, bởi vì lập trường bất đồng, bởi vì mục đích riêng mà gây vô số tội nghiệt!

Rất nhiều, rất nhiều thứ khiến người ta giận sôi máu!

Đó chính là những tội danh mặt ngoài dễ thấy của bá quan!

Sự xuất hiện của nó khiến không ít quần thần thần sắc đại biến, tâm thần nổ vang, hoảng sợ đến cực điểm.

Cảm giác bất an càng mãnh liệt đến cực hạn.

“Huyền Chiến, đây chính là giang sơn của ngươi? Đây chính là xã tắc của ngươi?”

Ninh Viêm cất tiếng cười to, quyển trục màu đỏ kia bỗng nhiên vỡ vụn, hóa thành vô số điểm lấm tấm màu đỏ, dung nhập vào bên trong khí vận của nhân tộc.

Khí vận bốc lên mãnh liệt, thậm chí còn vượt hơn cả đỉnh phong, giống như một cự nhân viễn cổ, gào thét về phía Thiên đàn.

Giống như đang chất vấn.

Nhưng Nhân Hoàng vẫn bình tĩnh, không nói một lời, cứ nhìn Ninh Viêm.

Mắt thấy như vậy, Ninh Viêm hít sâu một hơi, lấy ra vật thứ ba!

Đó là một cái đầu lâu màu máu!

Xương sọ nhân tộc.

Trông không giống của người trưởng thành, mà là một đứa trẻ.

Máu tươi trên đó dường như khi còn sống huyết dịch trong cơ thể nghịch chuyển hội tụ, sau khi tử vong héo rũ thì xương cốt đã đỏ đậm.

Cầm cái xương sọ này, Ninh Viêm nhìn chằm chằm Nhân Hoàng, nghiến răng nghiến lợi truyền ra lời nói khiến tất cả mọi người biến sắc!

“Huyền Chiến, có lẽ ngươi không biết khúc xương này, không sao, hôm nay ta cho ngươi biết.”

Chương 2126: Còn gì nữa không? (2)

Nói xong, ánh mắt Ninh Viêm đảo qua bát phương, từ trên thân bọn người Hứa Thanh lướt qua, lại nhìn ra bên ngoài Cổ Hoàng Tinh, cuối cùng ngưng vọng nhìn vòng xoáy khí vận.

Lớn tiếng mở miệng.

“Liệt tổ liệt tông tại thượng, khí vận tộc ta tại thượng, vạn vạn nhân tộc tại thượng.”

“Các ngươi có biết vì sao năm xưa Huyền Chiến Nhân Hoàng thăng cấp Chúa Tể không?”

Lời vừa nói ra, sự kinh hãi từ khắp nơi tái khởi, bởi vì Nhân Hoàng thăng cấp lên Chúa Tể, là trước lúc gã kế vị…

“Phần lớn người ngoài đều cho rằng Huyền Chiến là dựa vào huyết mạch, từ đó đột phá Uẩn Thần, bước vào Chúa Tể, nhưng trên thực tế… Gã đã âm thầm tế tự sinh linh ngoại vực ở chín quận cho bản thân, từ đó thăng cấp.”

“Chuyện đó cũng không đáng ngại, chẳng qua chỉ là dị vực mà thôi, nhưng trong chín quận được tế tự đó, ngoại trừ rất nhiều tộc đàn dị tộc, còn có một số con dân nhân tộc ta!”

“Huyền Chiến thân là Nhân Hoàng, là Hoàng của tất cả nhân tộc, tuy con dân sống ở ngoại vực nhưng cũng là con dân!”

“Nhưng gã không để ý đến sinh tử con dân, hành sự tàn bạo như thế, thiên nhân cộng phẫn!”

“Trong cảnh giới Chúa Tể của gã, chứa máu của con dân nhân tộc ta, ẩn hồn của con dân nhân tộc ta.”

Thanh âm của Ninh Viêm đinh tai nhức óc, hóa thành thiên lôi, nổ tung ở Hoàng Đô.

Sau đó gã giơ tay lên, đưa xương sọ màu máu lên trời, đẩy vào trong vòng xoáy khí vận của nhân tộc.

“Mời khí vận của nhân tộc minh giám.”

Trên màn trời, xương sọ màu đỏ biến mất, ánh mắt mọi người theo bản năng nhìn vòng xoáy khí vận, cho đến một khắc sau, từ vòng xoáy bay ra rồng khí vận, gầm thét về phía Nhân Hoàng.

Âm thanh ấy, thê lương đến cực điểm.

Trong chớp mắt này, thần sắc và tâm thần của mọi người đồng thời đại biến.

Mà vòng xoáy khí vận cũng gia tốc xoay tròn, tiếng vang ầm ầm kinh thiên động địa, màu sắc cũng ẩn chứa đỏ thẫm.

Như bị oán khí trong đó lan tràn, trong nháy mắt có tiếng vang kinh khủng, từng sợi xích sắt đỏ thẫm hình thành từ trong vòng xoáy khí vận, bỗng nhiên hất xuống phía dưới.

Số lượng rất nhiều, ước chừng hơn một nghìn sợi, lao thẳng xuống chỗ Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng không hề phản kháng, để mặc cho những sợi xích sắt cuốn xuống và trói chặt thân thể, kéo gã bay lên trời.

Trong nháy mắt tiếp theo, càng nhiều xích sắt bay ra từ trong vòng xoáy khí vận để gia trì sự trấn áp, tăng hình phạt!

Mắt thấy một màn như thế, ánh mắt Ninh Viêm sáng lên, nhìn chằm chằm vào Nhân Hoàng.

“Trước đó ngươi khinh thường mở miệng, mà đến hiện tại, ngươi không còn gì để nói rồi sao?”

Biểu cảm của Nhân Hoàng vẫn rất bình tĩnh.

Cho dù bị khí vận nhân tộc trấn áp, xích sắt khóa chặt, gã cũng chỉ nhìn Ninh Viêm giống như đang đợi tiếp theo đối phương còn làm thêm chuyện gì.

Cảnh tượng này khiến quần thần kinh nghi, đáy lòng Ninh Viêm cũng trầm xuống.

Nhưng gã rất có lòng tin đối với chuẩn bị của mình, mà tình thế bây giờ như mũi tên đã kéo căng, nhất định phải bắn!

Vì vậy mắt gã càng đỏ, hét lớn một tiếng.

“Ngươi còn không ra tay!”

Hiển nhiên lời này không phải nói với Nhân Hoàng.

Bởi vì trong nháy mắt khi tiếng nói truyền ra, một màn khiến hô hấp của Hứa Thanh chậm lại xuất hiện.

Trấn Viêm Vương bên cạnh hắn… lại lập tức biến mất!

Trong nháy mắt, bầu trời đột nhiên nứt ra một cái khe.

Bóng dáng của Trấn Viêm Vương từ bên trong đi ra, mặt không biểu tình, khí thế cuồn cuộn nổi lên, lực lượng tám giới của Uẩn Thần bộc phát toàn diện, giống như có thể trấn áp vạn cổ.

Khí thế của gã kinh thiên, giơ thanh trường đao trong tay lên, tập trung trước mặt và chém một đao về phía Nhân Hoàng!

Một đao này, có thể thấy được tám đại thế giới lấp lánh, càn khôn nổ vang, hội tụ trong đao quang, hình thành lực lượng hủy thiên diệt địa, chém xuống đòn tuyệt sát!

Hết thảy biến hóa quá nhanh, mọi người trong Cổ Hoàng Tinh đều không kịp phản ứng, thật sự là Trấn Viêm Vương phản chiến thí quân, vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

Bất luận kẻ nào đều có khả năng phản chiến, nhưng trong lòng mọi người, kẻ đã vì nhân tộc chinh chiến nhiều năm, dốc hết tâm huyết một lòng, gã tuyệt đối không thể làm phản!

Nhưng hôm nay… lại khiến người ta không thể tin được!

Trấn Viêm Vương, lại là át chủ bài của Ninh Viêm.

Trong lúc nhất thời, trong lòng các phương phong bạo càng lớn, hoảng sợ đến cực điểm, nhưng lại không có thời gian suy tư, mắt thấy trận tế tự này biến thành thí quân, tu sĩ trong lẫn ngoài Cổ Hoàng Tinh nhao nhao phóng tới theo bản năng, muốn đi ngăn cản.

Mà người xuất hiện nhanh nhất là một bóng dáng già nua đột nhiên lộ ra trước mặt Nhân Hoàng. Lão mặc trang phục thái giám, giống như vẫn luôn tồn tại ở đây. Ngay khi lão huyễn hóa ra, giơ tay ấn tới một đao đang trảm xuống của Trấn Viêm Vương.

Lực lượng của Uẩn Thần cửu giới bộc phát từ trên người lão thái giám này, kinh thiên động địa.

Rõ ràng lão là cường giả ẩn trong bóng tối của nhân tộc!

Lúc này thiên địa nổ ầm ầm, gió nổi mây phun, trực tiếp ngăn cản một đao của Trấn Viêm Vương!

Nhưng với lực lượng cửu giới của lão, sau khi chống đỡ được lại thụt lùi mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Có thể thấy được Trấn Viêm Vương bất phàm!

Còn những tu sĩ hộ giá bên ngoài vừa muốn bước vào, nhưng trận pháp của nhân tộc đã bộc phát, ngăn cản tất cả ở phía ngoài.

Viên tinh thần này, người không có tư cách, không được bước vào!

Mà đám người trong Cổ Hoàng Tinh mặc dù cũng lao ra, Trấn Viêm Vương quay đầu quét ngang một đao, bọn họ đều nhao nhao lui ra phía sau.

Nhưng mà Trấn Viêm Vương cũng không thể ra tay nhiều hơn, bị lão thái giám dây dưa.

Hứa Thanh nhìn thấy cảnh này, nhìn về phía Ninh Viêm.

Sát cơ lóe lên trong mắt Ninh Viêm, gã lao thẳng tới Nhân Hoàng đang bị trói, tay nắm vào hư không, một thanh trường thương xuất hiện.

Nhưng vào lúc này, Nhân Hoàng bị khí vận nhân tộc trói giữa không trung, thân thể hơi chao đảo. Oanh một tiếng, một sợi xích sắt đứt gãy.

Ngay sau đó, khí tức trên người Nhân Hoàng tràn ra, khí tức khủng bố ngập trời, căn bản xích sắt trên người gã không thể chống đỡ, chỉ trong chốc lát đứt ra từng sợi.

Trong quá trình đó, Nhân Hoàng mặt không biểu tình ngẩng đầu nhìn Ninh Viêm thần tình đang âm trầm, nói ra câu đầu tiên của gã với Ninh Viêm.

“Tiểu Thập Nhất, còn gì nữa không?”

Chương 2127: Phơi bày! (1)

Lời vừa nói ra, thật giống như lôi đình xẹt qua bầu trời, lọt vào nhân gian, cũng rơi vào lòng quần thần trong ngoài Cổ Hoàng Tinh.

Thành tiếng vang ầm ầm, nhưng lại không gây thêm nhiều phong bạo.

Bởi vì những chuyện xảy ra hôm nay, ngay từ đầu đã khiến mọi người quá chấn động.

Đầu tiên là Ninh Viêm đột nhiên đại nghịch, sau đó tế ra ba vật, mỗi vật đều gây oanh động không nhỏ, nhất là đưa tới hình phạt từ khí vận nhân tộc, hóa thành xích sắt trói chặt Nhân Hoàng.

Loại chuyện có thể lay chuyển khí vận thế này, chỉ có thể nói rõ… Những lời Ninh Viêm nói, là chân thật.

Nhưng so sánh với những điều ấy, một đao của Trấn Viêm Vương mới là chuyện khiến người ta không thể tin cùng với tâm thần nổi sóng lớn vạn trượng.

Không ai có thể nghĩ tới, Trấn Viêm Vương luôn luôn tận tụy với nhân tộc, thuộc hàng đỉnh tiêm quân thần của nhân tộc lại làm phản.

Loại chuyện này, hoàn toàn không hợp lý.

Bọn họ không cách nào suy đoán, đến cùng là xuất phát từ nguyên nhân gì, mà Trấn Viêm Vương sẽ lựa chọn rút đao!

Dù sao đến cấp độ và thân phận như Trấn Viêm Vương, những thứ có thể đả động gã vốn đã ít ngày càng thêm ít, nhất là những năm qua, gã thật sự luôn tận lòng chinh chiến vì nhân tộc.

Nhiều lần cận kề sinh tử, nhiều lần trọng thương, chém giết các dị tộc, những chuyện đó… đều không thể làm giả.

Mà linh hồn của một vị Thiên Vương cao thượng như vậy, toàn tâm toàn ý vì nhân tộc, đao của gã, thế mà… trảm về phía Nhân Hoàng.

Tất cả những thứ này đều dẫn tới sóng to gió lớn, có thể nói là sóng thần.

Cho nên bây giờ Ninh Viêm đứng nơi đó, thân phận chân chính của y, ở trong lòng mọi người đã không trọng yếu.

Thậm chí một số cựu thần trong chớp mắt vừa rồi đã có phán đoán.

Trận đại án mấy năm trước liên quan tới Ninh Viêm, hôm nay ký ức vẫn cực kỳ rõ ràng ở trong lòng mọi người.

Chẳng qua về ca ca của Ninh Viêm, cũng chính là chuyện của Thập Nhất hoàng tử, là cấm kỵ của Nhân Hoàng, mọi người sẽ không muốn chạm vào mà thôi.

Mà xích sắt trói thân thể Nhân Hoàng cứ liên tục đứt gãy, giờ phút này Nhân Hoàng với vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên truyền ra thanh âm quanh quẩn Cổ Hoàng Tinh.

“Sự xuất hiện của ngươi, trẫm cũng không có bất ngờ, chỉ có việc Trấn Viêm Vương xuất thủ, là chuyện đầu tiên mà trẫm có chút kinh ngạc.”

“Trấn Viêm Vương, ngươi có nguyện ý nói lý do cho trẫm biết không?”

Nhân Hoàng ngẩng đầu, nhìn về phía Trấn Viêm Vương đang giao chiến cùng lão thái giám.

Trấn Viêm Vương không nói lời nào, vẫn toàn lực ra tay. Tiếng nổ vang vọng, ánh đao bùng nổ trong thiên địa.

Đáp lại Nhân Hoàng là ca ca của Ninh Viêm, cũng chính là Thập Nhất hoàng tử.

“Lựa chọn trảm ngươi, đương nhiên là vì nhân tộc, vì đại nghĩa! Phụ hoàng, vị Nhân Hoàng như ngươi là u ác tính của nhân tộc ta, không xứng làm Hoàng!”

“Đã lâu rồi không nghe cái xưng hô Tiểu Thập Nhất từ trong miệng ngươi, năm đó ba chữ này khiến ta cảm thấy ấm áp, bây giờ nghe lại… cảm giác thật dối trá!”

Vẻ mặt Thập Nhất hoàng tử vặn vẹo, trong mắt tràn ngập tơ máu, lộ ra cừu hận nồng đậm, không có gì ngoài ý muốn với việc

Nhân Hoàng nói ra thân phận của mình.

Theo gã thấy về thân phận gì đó, căn bản chính gã không thèm để ý chút nào, gã chỉ để ý một điều… Đó chính là chém giết Nhân Hoàng!

Vì thế, gã đã ẩn nhẫn chuẩn bị rất nhiều năm.

Nhân Hoàng mặt không cảm xúc, không nhìn về phía Trấn Viêm Vương nữa mà ngó về phía Thập Nhất hoàng tử, hình như không quan tâm việc đối phương châm chọc, bình thản tiếp tục mở miệng.

“Ngươi phụ thể vào Ninh Viêm từ lúc nào?”

Thập Nhất hoàng tử nghe vậy cười ha hả, giờ khắc này thần sắc càng thêm dữ tợn.

Bình thường gã âm trầm, tâm tình vốn sẽ không hề chấn động như vậy, thật sự là hôm nay khác với ngày xưa, gã ẩn nhẫn quá lâu, cũng đã chuẩn bị rất lâu, hôm nay rốt cục bộc phát muốn báo thù.

Cho nên tâm tình của gã cũng như vậy.

“Đương nhiên là nhờ phụ hoàng đại nhân, khi ngươi nhốt đệ đệ ngu xuẩn của ta vào địa lao hoàng gia, vì để ngươi làm như vậy, ta đã cố ý lộ ra thân ảnh trong sự kiện đó.”

“Cũng chỉ có như thế, mới có thể chĩa mũi nhọn về chỗ Ninh Viêm. Mà ta đoán chừng Ninh Viêm sẽ dùng Vấn Tiên Chung để chứng minh trong sạch, vả lại vĩ đại như ngài, đang bận rộn việc riêng nên sẽ không quá chú ý tới chuyện ấy.”

“Cho nên giam giữ là lựa chọn dễ đoán nhất.”

“Như vậy, ta có thể mượn địa lao của hoàng gia, trong lúc đệ đệ vô tri vô giác dùng ý niệm để phụ thể.”

Thanh âm của Thập Nhất hoàng tử truyền ra bát phương.

Hứa Thanh nghe vậy như có điều suy nghĩ.

“Hôm ấy, người áo đen thần bí trong nhà dân… Đúng là vị Thập Nhất hoàng tử này.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, năm đó khi hắn sưu hồn truy xét người đứng sau màn vu hãm Dị Tiên Lưu, từng tìm được một chỗ nhà dân.

Tại đó, lần đầu hắn gặp một người áo đen.

Hứa Thanh trầm ngâm, rất nhanh nghĩ đến Ninh Viêm đã từng ở trong địa lao, nói qua cảm nhận được ở chỗ sâu trong địa lao, có chấn động quen thuộc…

Mà sở dĩ đối phương phụ thể Ninh Viêm, mục đích cũng rõ ràng, thân phận Thập Nhất hoàng tử là ẩn nấp, mà việc gã muốn làm, tất nhiên cần tiếp cận Nhân Hoàng.

Mặt khác ở Hoàng Đô nhân tộc, muốn chém giết Nhân Hoàng thì tự nhiên lực cản vô cùng to lớn.

Cho nên chuyện này muốn thành công, còn phải phòng ngừa người ngoài cứu viện.

Vì vậy, tại nơi tế tổ Cổ Hoàng Tinh, bản thân nơi đây ngăn cách trong ngoài chính là chiến trường tốt nhất.

Ở chỗ này, người ngoài muốn bước vào thì cần có tư cách.

Mà tư cách, chỉ có Nhân Hoàng mới có thể dùng khí vận trao cho.

Nhưng bây giờ khí vận dao động, lại hóa thành xích sắt trói buộc Nhân Hoàng, trước khi Nhân Hoàng giải quyết được vấn đề này thì không thể dẫn dắt khí vận trợ lực.

Cái bẫy này, hiển nhiên Thập Nhất hoàng tử đã chờ đợi rất lâu.

Chờ, chính là tế tổ.

Chương 2128: Phơi bày! (2)

Mà muốn đồng thời xuất hiện trong Cổ Hoàng Tinh ở thời điểm tế tổ, có lẽ trước khi Ninh Viêm trở về, vị Thập Nhất hoàng tử này có lựa chọn khác.

Nhưng sau khi Ninh Viêm trở về, lựa chọn phụ thể Ninh Viêm cũng trở thành một nước cờ nhàn rỗi của gã.

Hoặc nói chính xác hơn, ngay từ đầu phụ thể Ninh Viêm chỉ là một trong những phương thức, mà sau khi bản thân mình quật khởi từ Viêm Nguyệt, tất nhiên phụ thể Ninh Viêm đã trở thành phương thức tốt nhất của gã.

Mượn nhờ đề cử của mình, đối phương thuận lợi mượn thân thể Ninh Viêm đi vào Cổ Hoàng Tinh, đứng bên cạnh Nhân Hoàng.

Đây là lần tiếp cận gần nhất.

Nhưng có một nghi vấn, Hứa Thanh thủy chung không tiêu tan.

“Ninh Viêm, thật sự không biết việc này, hay là nói… y tự nguyện?”

“Mà Nhân Hoàng thân là Chúa Tể, lại là ý chí cao nhất của nhân tộc, tất cả những chuyện này gã thật sự không biết? Hay là… cố ý làm.”

Hứa Thanh bất động thanh sắc, sau khi trải qua quá nhiều chuyện, hắn rõ ràng màu sắc của nhân tính không phải đơn giản là thiện và ác, mà nhân tâm lại càng như vậy, trình độ phức tạp lại thường thay đổi, thường thường bởi vì lập trường ở mỗi thời khắc bất đồng mà biến hóa.

Nhất là lúc này phản ứng của Nhân Hoàng cũng có chút kỳ dị, trên khuôn mặt bình tĩnh của gã lại lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

“Xem ra, tình cảm của ngươi đối với đệ đệ rất sâu, cũng đã đến trình độ như thế, trong lời nói vẫn còn hàm ẩn ý phủi sạch quan hệ, là lo lắng chuyện hôm nay thất bại, liên lụy đệ đệ của ngươi sao?”

“Chỗ Ninh Viêm, trẫm sẽ không làm khó dễ, cho nên ngươi cũng không cần phải miệng lưỡi ở đây quá nhiều, hôm nay ngươi đã xuất hiện, lại nói nhiều lời như vậy, hiển nhiên là muốn kéo dài thời gian.”

“Bất luận ngươi đang chờ cái gì, nếu ngươi còn có lời chưa nói hết, trẫm sẽ cho ngươi thời gian một nén nhang mở miệng.”

“Dẫu sao, sát phụ thí quân, cũng cần một lý do để có thể giảng giải với thế nhân.”

Giọng nói của Nhân Hoàng từ đầu đến cuối đều không chút gợn sóng.

Một màn này, khiến sắc mặt Thập Nhất hoàng tử có chút khó coi, nhưng gã vẫn rất có lòng tin với thế lực sau lưng mình, cùng những sự chuẩn bị.

Thế là rất nhanh sắc mặt gã khôi phục như thường, nhìn chằm chằm Nhân Hoàng.

“Lý do? Tại sao ta lại làm như vậy, ngươi không rõ sao?”

“Từ năm đó, lúc ngươi hạ lệnh giết mẫu thân ta, ta tận mắt nhìn thấy mẫu thân chết trước mặt mà tâm thần sụp đổ, Huyền Chiến, ta không đội trời chung với ngươi!”

“Ta hận ngươi, mỗi phút giây cơn đau đó đều nuốt chửng trái tim ta. Mà ta cũng hiểu rằng, ngươi cũng biết ta chưa chết, cũng rõ nguyên nhân ngươi bỏ mặc ta!”

“Chẳng phải là ngươi muốn lấy ta đi câu cá, để xem ở thời khắc mấu chốt có thể câu ra bao nhiêu sao.”

“Ta thỏa mãn ngươi! Bởi vì nếu không giết ngươi, ý niệm trong đầu ta không thông, nếu ngươi không chết thì ta uổng làm con người, nếu không giết ngươi ta không xứng sống trên thế gian!”

Giọng nói của Thập Nhất hoàng tử thê lương, vang vọng bát phương.

Trong mắt Nhân Hoàng lộ ra một tia hồi ức, hiển nhiên lời nói của Ninh Viêm đã khiến gã nghĩ đến chuyện khi ấy, nhớ về bóng hình đẹp đẽ trong bức tranh kia.

Cuối cùng, hóa thành một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài này bao hàm cả nỗi thổn thức đối với tình cảm đã từng, theo đó lòng gã cũng bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt mở miệng.

“Như vậy hậu chiêu của ngươi, còn gì nữa không? Có thể tiếp tục triển khai.”

“Như ngươi mong muốn!”

Thập Nhất hoàng tử cúi đầu nhìn về phía sâu trong Cổ Hoàng Tinh, sau đó trong mắt lộ ra một tia u mang, lạnh lùng mở miệng.

Lời nói vừa ra, lập tức ở sâu trong Cổ Hoàng Tinh truyền đến một tiếng nổ vang trầm đục.

Tựa hồ kịch biến nào đó đang bộc phát bên trong Cổ Hoàng Tinh, mà biến hóa này tự nhiên chính là kết quả Thập Nhất hoàng tử muốn kéo dài thời gian.

Chớp mắt tiếp theo, một màn khiến cho tất cả mọi người trong và ngoài Cổ Hoàng Tinh nổi lên gợn sóng càng lớn, rung động xuất hiện trong mắt bọn họ!

Chỉ thấy thanh âm ầm ầm như thiên lôi bộc phát bên trong Cổ Hoàng Tinh, ở chỗ sâu trong Cổ Hoàng Tinh bị sương mù vô tận bao phủ, thình lình có một cỗ chấn động kinh thiên động địa, ầm ầm vang lên.

Sương mù nổ tung, điên cuồng cuốn ngược bốn phía, trong cảm giác nghiền nát vô cùng mãnh liệt, một tòa tế đàn ngũ giác… lại từ sâu trong Cổ Hoàng Tinh, bị lực lượng nào đó cưỡng ép dẫn dắt ra!

Tế đàn đó chính là ngọn nguồn khiến mọi người vô cùng chấn động.

Bởi vì trên tế đàn có đặt năm cỗ quan tài màu vàng cực lớn.

Chúng nó được đặt ở năm góc, mỗi một cỗ quan tài đều tràn ra hoàng khí kinh khủng, ẩn chứa uy lực chí cao.

Mà mỗi cỗ đều có điện thờ, sừng sững ở trên.

Trong điện thờ không có tượng thờ phụng, chỉ có linh bài.

Lần lượt viết Đông Thắng, Thánh Thiên, Kính Vân, Đạo Thế…

Và cuối cùng, Huyền Chiến.

Cảnh tượng này, giống như một nghi thức thần bí kinh thiên động địa, chấn động Vọng Cổ.

Mà ở chính giữa năm cỗ quan tài, có một chiếc đèn.

Đèn này toàn thân bằng tử thạch, trông như một đóa tử kinh hoa, bên trên có một con chim phượng màu tím, cánh chim mở rộng trông rất sống động.

Chỉ có điều chiếc đèn này tràn ngập vết rạn, còn có ngọn lửa đỏ từ bên trong tràn ra, bao phủ năm cỗ quan tài, sau đó không biết đã trải qua chuyển biến như thế nào, dung hợp với năm cỗ quan tài, đan xen với hoàng khí, khiến cho ngọn lửa ở tầng ngoài cùng trở thành màu vàng.

Hừng hực thiêu đốt… khí tức Thần Linh khuếch tán ra từ trong ngọn lửa màu vàng này.

Đó là Thần Hỏa.

Nói chính xác hơn, chính là Thần Hỏa sắp thành công!

“Phụ hoàng đại nhân, ta phơi bày nghi thức thành Thần bí mật của ngươi, bày ra trước mặt thế nhân, ngươi nói xem… Có phải đây cũng là một lý do để giết ngươi không?”

Thập Nhất hoàng tử cười lạnh mở miệng.

Chương 2129: Kiếm trảm Thần đàn (1)

Tế đàn vừa ra, thạch phá kinh thiên!

Bên ngoài Cổ Hoàng Tinh, quần thần vốn đang lo lắng, giờ phút này thần sắc mỗi người đều đại biến, nỗi lòng bốc lên như long trời lở đất.

Càng có một số thần tử lộ ra vẻ không thể tin, như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

“Đó là quan tài của Nhân Hoàng các thời kỳ!”

“Đây… Đây đúng là nghi thức thành Thần!!”

Tâm thần của mọi người, phong bạo ngập trời.

Thật sự là Thần Linh đối với tất cả tộc quần ở Vọng Cổ mà nói, là đại địch sinh tử!

Vọng Cổ vì Thần mà đau khổ, chúng sinh vì Thần mà điêu linh.

Mặc dù đã qua vô số năm, nhưng cuối cùng không ít tộc quần cũng lựa chọn cúi đầu, cam nguyện bị nô dịch, hơn nữa cũng thu được lợi ích, trở thành cường tộc ở Vọng Cổ.

Như Viêm Nguyệt Huyền Thiên chính là như vậy.

Nhưng bị nô dịch… mãi chỉ là nô lệ!

Nhân tộc… đã nhiều lần nhất thống Vọng Cổ, có sự kiêu ngạo của bản thân tộc quần, từ đầu đến cuối bọn họ chưa từng cúi đầu.

Nhiều thế hệ Nhân Hoàng, cho dù là gặp phải tình huống khó khăn cỡ nào, cũng không có vứt bỏ bản tâm.

Bọn họ kiên trì theo cổ huấn của Huyền U, kiên trì theo khẩu dụ của Thánh Địa, kiên trì theo truyền thống của Hạ Tiên.

Mặc dù nghiên cứu Thần Linh là không thể tránh được, cũng bởi vậy xuất hiện thuyết pháp về Dung Thần, nhưng trong thực chất vẫn thế bất lưỡng lập cùng Thần Linh.

Bởi vì, đây là sự khác biệt, đạo bất đồng!

Về phần thành Thần đối với nhân tộc mà nói, tuyệt đối là đáp án không thể tiếp nhận, không có bất kỳ vị Nhân Hoàng nào lựa chọn.

Đây là sự kiên định, là nguyên tắc, cũng là điểm mấu chốt, càng là nhận thức chung của tất cả nhân tộc bên trong Hoàng Đô đại vực từ nhỏ đến lớn, trải qua nhiều thế hệ.

Nhưng bây giờ khí tức của Thần Hỏa đã được mọi người cảm nhận rõ ràng, nhất là chỗ điện thờ còn có năm cái tên trên đó.

Có thể tưởng tượng, bốn trong năm cỗ quan tài này, nhất định chứa thi hài của Nhân Hoàng các thời kỳ!

Huyền Chiến Nhân Hoàng, rõ ràng là muốn mượn lực lượng thi hài của các đời Nhân Hoàng để làm nhiên liệu thành Thần!

Đây là chuyện những lão thần tuyệt đối không thể chấp nhận, thậm chí có thể nói đây là hành động nghịch tổ lớn hơn so với Thập Nhất hoàng tử!

Các đời Nhân Hoàng khi còn sống, đều có công lao to lớn. Sau khi bọn họ chết, vốn không nên bị quấy rầy, nhưng hôm nay lại bị hậu nhân xem như nhiên liệu thiêu đốt, hành vi này có thể nói là phản bội nhân đồ, là đại nghịch bất đạo!

Vì vậy, từng tiếng nói kèm bi thương từ bên ngoài Cổ Hoàng Tinh truyền lên tận trời.

“Bệ hạ, ngài không thể làm vậy!”

“Chúng ta là tu sĩ đời sau, con đường của chúng ta là tu hành, không phải con đường của Thần Linh!”

“Nếu Nhân Hoàng lựa chọn thành Thần, nhân tộc ta… còn là nhân tộc sao?”

“Nhân Hoàng thành Thần, không chỉ mất đi giới hạn cuối cùng của nhân tộc chúng ta, mà Thánh Địa trên trời cảm nhận được tất cả những điều này, cũng sẽ thất vọng đau khổ…”

“Bệ hạ, hãy nghĩ lại!!”

“Thần Linh, là kẻ địch từ nhiều thế hệ của chúng ta, nếu ngược lại Nhân Hoàng thành Thần… Chúng ta kiên thủ từng đời, còn có ý nghĩa gì? Những năm gần đây Thánh Địa vẫn luôn âm thầm trợ giúp, có ý nghĩa gì?”

Không chỉ có những lão thần bên ngoài Cổ Hoàng Tinh bi thương, ngay cả mọi người được cho phép xem lễ trong Cổ Hoàng Tinh cũng nổi sóng trong lòng.

Tế đàn do Thập Nhất Hoàng phơi bày, như một một viên đá dấy lên vạn tầng sóng! Quả là thạch phá kinh thiên!

Chỉ có Hứa Thanh. Giờ phút này hắn không thèm để ý Nhân Hoàng có phải muốn thành Thần hay không, bởi vì lực chú ý của hắn, ở một khắc tế đàn xuất hiện đã không bị phân tán chút nào, toàn bộ đặt trên chiếc đèn ở giữa tế đàn!

Chỉ là liếc mắt một cái hắn lập tức biết, chiếc đèn này… Chính là mục đích hắn đến Hoàng Đô nhân tộc.

Đó là chiếc đèn bản mệnh của Tử Huyền!

Tử Huyền Thượng Thanh Đăng!

Mà bây giờ, trên chiếc đèn này tràn ngập vết rạn, khiến nháy mắt Hứa Thanh cảm giác được, bỗng nhiên trong lòng bộc phát bất an mãnh liệt, hơi thở của hắn hơi dồn dập.

“Nghi thức này… đang vận hành!”

“Chiếc đèn… đang thiêu đốt bản nguyên, một khi hao hết và nghi thức thành công, đèn sẽ vỡ vụn, nếu là như vậy…”

Trong nháy mắt này, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang khiếp người.

Cùng lúc đó, lời nói của Thập Nhất hoàng tử vang vọng.

“Huyền Chiến Nhân Hoàng, phát rồ, bất tuân lời dạy của Cổ Hoàng, bất tuân khẩu dụ của Thánh Địa, tế luyện thánh hài của các đời Nhân Hoàng thành nhiên liệu cho bản thân, ý đồ thành Thần!”

“Pháp này rời bỏ Tiên đạo, phản bội nhân tộc, càng tàn nhẫn tột cùng!”

“Mà Huyền Chiến trên bất kính tổ tiên, dưới bất an lê dân!”

“Trời xanh chứng giám, khí vận cảm giám, Nhân Hoàng như vậy… xứng làm Nhân Hoàng sao!!”

Thanh âm của Thập Nhất hoàng tử kinh thiên động địa, từng chữ nổ vang khiến cho chúng thần nhân tộc gợn sóng, đồng thời ánh mắt của gã bỗng nhiên chuyển một cái, chú ý đến Hứa Thanh.

“Trấn Thương Vương, ta biết ngươi cần chiếc đèn kia!”

“Mà bây giờ, ngươi muốn chứng kiến chiếc đèn vỡ nát, hay là xông vào để phá nghi thức này, thu hồi chiếc đèn ngươi cần?”

Hứa Thanh không nói gì, thân thể bước về phía trước một bước.

Đúng lúc này, lão thái giám đang giao chiến cùng Trấn Viêm Vương giữa không trung thần sắc đại biến, muốn đi ngăn Hứa Thanh, nhưng lại bị Trấn Viêm Vương cản lại.

Vì vậy lão quát khẽ một tiếng.

“Trấn Thương Vương, hành động lần này của Nhân Hoàng có thâm ý, ngươi chớ bị nghịch tặc mê hoặc, còn không lui xuống!”

Đáp lại lão là ánh mắt lạnh như băng của Hứa Thanh.

Một bước hạ xuống là thiên địa nổ vang, khí tức trong cơ thể Hứa Thanh dâng lên cuồng bạo, mấy ngàn vạn hồn ti ầm ầm khuếch tán, hình thành Đại Thế Giới của hắn.

Còn có tiếng kiếm minh truyền ra từ trong cơ thể, khiến bầu trời cuồn cuộn. Một đạo kiếm ảnh cực lớn bỗng nhiên hình thành trên màn trời Cổ Hoàng Tinh.

Chương 2130: Kiếm trảm Thần đàn (2)

Mắt thấy như vậy, Thập Nhất hoàng tử nở nụ cười.

Nhưng nụ cười này vừa nở, tiếp theo trong nháy mắt Hứa Thanh quay đầu, lạnh lùng liếc gã một cái.

Cái liếc này, khiến đáy lòng Thập Nhất hoàng tử bỗng nhiên căng thẳng.

Mà cuối cùng Hứa Thanh không mở miệng, thu hồi ánh mắt.

Về phần vì sao đối phương biết được mình cần chiếc đèn, hiện tại hắn không có thời gian đi tìm hiểu.

Mà chuyện này ở một mức độ nào đó, cũng giúp cho hắn có thể nhanh chóng tìm được Tử Huyền Thượng Thanh Đăng, mà mưu đồ tính toán trong đó, cũng đặc biệt rõ ràng.

Nhưng trước mắt, những thứ này đều không quan trọng.

Ngay khi bước chân Hứa Thanh hạ xuống, hắn đã phóng nhanh về phía tế đàn.

Hắn không muốn giúp Thập Nhất hoàng tử, cũng không muốn tham dự vào chuyện của Nhân Hoàng.

Nhưng chiếc đèn này hắn nhất định phải lấy đi, cho dù đây là nghi thức Nhân Hoàng thành Thần!

Sát na tiếp theo thân ảnh của Hứa Thanh xuất hiện ngoài tế đàn, xông tới biển lửa tản ra bên ngoài, đồng thời kiếm ảnh của Đế Kiếm cũng từ màn trời nghiêng xuống.

Một kiếm, chém về phía tế đàn!

Xa xa, vị lão thái giám thần sắc kịch biến, cố tình ngăn cản nhưng lại không thể làm gì được, mà những người khác trong Cổ Hoàng Tinh, giờ phút này ai nấy đều chần chờ.

Nếu nghi thức này không phải thành Thần, tự nhiên bọn họ sẽ đi ngăn cản Hứa Thanh.

Nhưng hôm nay…

Mọi người trầm mặc.

Mắt thấy kiếm ảnh Đế Kiếm với khí thế hùng vĩ, còn có lực lượng khí vận cuồn cuộn phụ trợ, dùng thế khai thiên lập địa, toái diệt hết thảy mà chém xuống.

Thập Nhất hoàng tử cười ha hả, nhìn về phía Nhân Hoàng vẫn không nói gì từ khi tế đàn bị lôi ra.

“Phụ hoàng, ngươi đã thất đạo!”

Nhân Hoàng vẫn không mở miệng, mặc dù xích sắt trên người vẫn liên tục đứt gãy, nhưng tựa hồ gã không thèm để ý chút nào, giờ phút này ánh mắt gã chú ý đến Hứa Thanh bên ngoài tế đàn.

Không chỉ có gã, giờ khắc này bên ngoài tế đàn, tất cả mọi người đều như vậy.

Dưới ánh mắt của vạn chúng, cuối cùng kiếm ảnh của Đế Kiếm chém vào ngọn lửa bên ngoài tế đàn.

Ngọn lửa bỗng nhiên cuồn cuộn lên và hội tụ lại, hình thành một khuôn mặt to lớn.

Khuôn mặt này, thế mà lại là Huyền Chiến!

Khoảnh khắc xuất hiện, khuôn mặt lao thẳng tới kiếm ảnh của Đế Kiếm.

Trong chớp mắt, những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa.

Kiếm ảnh tán, khuôn mặt tiêu.

Ngọn lửa bốc lên giống như bị gió lớn thổi qua, lay động kịch liệt.

Hứa Thanh cũng không hề dừng lại, nhân cơ hội này thân thể tăng vọt, hóa thành tàn ảnh thẳng đến tế đàn.

Nhưng ngay khi hắn tới gần, trong ngọn lửa bên ngoài tế đàn, lại có vô số thân ảnh dồn dập hiện ra.

Trong những thân ảnh có nhân tộc, có dị tộc, có hung thú, thậm chí còn có Thần Linh.

Những thứ này đều do bản nguyên chi hỏa của Tử Huyền Thượng Thanh Đăng đang thiêu đốt thi hài các đời Nhân Hoàng, khí tức bị kích phát ra và lưu lại biến thành.

Một khắc sau khi hình thành, khí tức những thân ảnh hỏa diễm đó tăng vọt, thẳng đến Hứa Thanh.

Nhưng vào lúc này, Tử Huyền Thượng Thanh Đăng ở giữa tế đàn bỗng nhiên run lên, giống như Hứa Thanh xuất hiện khiến nó đồng cảm.

Vì vậy những thân ảnh phóng tới Hứa Thanh đều bị ảnh hưởng, tốc độ thoáng cái trở nên chậm chạp.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng, tốc độ của hắn lại tăng vọt lần nữa. Bốn ngàn vạn hồn ti đan thành Đại Thế Giới, cung cấp lực lượng cuồn cuộn không dứt, khư thổ trong cơ thể hắn lại càng lấp lánh Thần Quyền.

Khói đen bốc lên sau lưng Hứa Thanh, Minh Phỉ gào thét.

Tử Nguyệt bay lên trên đỉnh đầu Hứa Thanh, huỳnh hỏa hiện thế, nhuộm tóc hắn thành màu tím.

Còn có lực lượng vận rủi, cũng trong chớp mắt này khuếch tán ra, cho dù là thân ảnh hỏa diễm không có sinh mệnh, cũng trốn không thoát vận rủi bao phủ.

Đại Huyền Thiên Giáp cũng xuất hiện, còn có chín cái đèn lồng xoay tròn xung quanh hắn, mỗi cái đều nhô lên đầu rồng dữ tợn, phát ra tiếng rít gào vô thanh.

Cùng lúc đó… tay phải của Hứa Thanh còn hơi mờ, trực tiếp thò vào ngực, chụp vào thức hải hư ảo, tiến vào trong khư thổ để đẩy ra Tàng Môn của Đế Kiếm.

Ở trong đó dung hợp với Đế hồn, chụp vào Đế kiếm!

Đế Kiếm nổ vang, không có phản kháng.

Bởi vì trước đó Hứa Thanh bái kiến Đại Đế, theo câu trả lời của Đại Đế, ở một mức độ nào đó, lão đã công nhận Hứa Thanh có thể nắm giữ Đế Kiếm dựa vào ý chí bản thân.

Đã không còn ràng buộc nữa.

Cho nên từ trên lý luận, chỉ cần Hứa Thanh đủ thực lực, hắn có thể chân chính cầm ra Đế Kiếm nắm trong tay.

Mà hiển nhiên lúc này vẫn chưa đủ.

Dù không thể lấy chân thân Đế Kiếm ra, nhưng dưới một trảo này vẫn có một luồng kiếm khí được nắm trong tay, kéo khỏi thân thể.

Trong nháy mắt luồng kiếm khí được kéo ra, lập tức hóa thành một đạo kiếm ảnh.

Giống hệt như kiếm ảnh vừa nãy xuất hiện trên bầu trời, nhưng lại càng ngưng thực và sắc bén hơn.

Lúc này, khi Hứa Thanh nắm chặt tay, trong mắt hắn lóe lên sát cơ.

Trực tiếp lao thẳng tới những thân ảnh đã bị giảm tốc độ.

Từ xa nhìn lại, giờ khắc này khí thế Hứa Thanh như cường long!

Tiếng nổ vang lên.

Nơi mà kiếm ảnh quét qua, từng thân ảnh lập tức tan vỡ, còn có uy thế Thần Quyền tản ra trấn áp tám phương, đồng thời còn có một nhánh mây quét bốn phía Hứa Thanh.

Nhánh mây không phải quất vào những thân ảnh kia, mà là đang cắn nuốt ngọn lửa ở nơi này!

Vừa thôn phệ vừa tản ra cảm xúc vui mừng.

Ngoài ra, Tiểu Ảnh cũng không cam chịu rớt lại phía sau, nó nhanh chóng lan tràn về phía ngọn lửa, dường như đối với nó mà nói, tại nơi này như cá gặp nước.

Một màn như thế, mọi người nhìn thấy đều tâm thần phập phồng.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh trong khu vực vạn chúng chú mục của nhân tộc, bạo phát toàn bộ chiến lực của mình!

Chương 2131: Lấy đèn trong lửa (1)

Trong Cổ Hoàng Tinh, ánh mắt vạn người hội tụ trên tế đàn.

Giờ khắc này, hiển nhiên tòa tế đàn đã trở thành trung tâm của cuộc kịch biến!

Từ xa nhìn lại, toàn thân tế đàn ngũ giác màu xanh đen, làm cho người ta có một loại cảm giác tang thương, càng có cảm giác nặng nề không gì sánh được.

Nhìn tổng thể, giống như vớt từ trong thời gian, bay ra từ chỗ sâu Minh giới.

Mà trên đó ngoại trừ vô số đồ đằng ấn ký phức tạp, thứ hấp dẫn ánh mắt người ta nhất chính là năm cỗ quan tài và điện thờ!

Quan tài cổ xưa, tràn ra đế ý vô tận, bên trong là thi hài của các đời Nhân Hoàng, đại biểu cho huyết mạch hoàng gia, có thể ngược dòng đến Huyền U Cổ Hoàng, được Thiên Đạo của đại lục Vọng Cổ công nhận.

Huyết mạch tôn quý của họ đã là cực hạn ở Vọng Cổ.

Về phần điện thờ, càng được kiến thiết cực kỳ cầu kỳ, chất liệu rõ ràng là xương cốt của Thần Linh!

Đây đương nhiên là nội tình của Nhân tộc, được Nhân Hoàng lấy ra làm năm điện thờ này, lại bởi vì chất liệu phi phàm khiến cho khí tức Thần Linh trong năm điện thờ đặc biệt rõ ràng.

Trước mắt khí tức này hội tụ ở trên huyền bài của điện thờ, trùng kích hư vô, thiên địa cũng vì đó biến sắc.

Hết thảy như vậy, có thể nói là xa hoa tới cực điểm, ngoại trừ hoàng gia, tu sĩ khác muốn đạt được thì cơ hồ là không có khả năng.

Mà thành Thần thì cần phải đốt Thần Hỏa, trong quá trình này cần phải có nghi thức!

Nhưng nghi thức cũng không phải là cố định, mỗi một vị muốn thành Thần đều không giống nhau.

Như Hứa Thanh từng nhìn thấy hài cốt thế ngũ hành dưới Thái Sơ Ly U Trụ ở Nghênh Hoàng Châu là thứ nhất, bố trí trong thời gian của Thần Tử Xích Mẫu ở Tế Nguyệt Đại Vực là thứ hai.

Còn có vị Đại Tư Quyền của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, dùng cách thay thế Thần Linh Tri Chu là ba.

Mà tòa tế đàn siêu phàm trong Cổ Hoàng Tinh này, chính là nghi thức thành Thần mà Nhân Hoàng lựa chọn cho mình.

Nhưng bất kể quan tài hay điện thờ, hiển nhiên đều không phải là trọng điểm của nghi thức này, chiếc đèn màu tím ở chính giữa mới là trung tâm.

Khí tức mà nó tản ra kinh thiên động địa.

Đó là khí tức của Tiên!

Đây là lấy khí vận của nhân tộc làm gió, lấy xương của Thần Linh làm lò, lấy khí tức Tiên của cổ đăng làm lửa, dùng thi hài các đời Nhân Hoàng làm nhiên liệu, thiêu đốt Tiên lẫn Thần!

Trình độ mênh mông của nó, vượt qua toàn bộ nghi thức mà Hứa Thanh từng chứng kiến.

Đây, hẳn đã là nghi thức hoàn chỉnh để Nhân Hoàng thành Thần.

Cho nên trong biển lửa tản ra, những thân ảnh hình thành trong Thần Hỏa, bản thân bọn nó cũng đều trong một loại trạng thái huyền diệu khó giải thích.

Không phải tiên tu.

Cũng không phải Thần Linh.

Mà là giữa Tiên và Thần.

Cho dù chỉ là hư ảo và cũng không có chiến lực hay tu vi cụ thể, nhưng bọn nó lại có vị cách kinh người đủ trấn áp tu sĩ.

Phàm là tu sĩ bước vào trong biển lửa, trong quá trình giao chiến với những thân ảnh đó, trong nháy mắt nồng độ dị chất trong cơ thể sẽ tăng đến mức cao nhất.

Hoặc là tiêu vong, hoặc là biến thành một bộ phận của những thân ảnh.

Nhưng Hứa Thanh thì khác, hắn đã không thể xem như tu sĩ, cũng không phải Thần Linh.

Hiện tại hắn đang đi trên con đường mà trước đó chưa có ai đi qua, thân là người khai sáng con đường này, hắn có tu vi của tu sĩ, có quyền hành của Thần Linh, cũng có hồn ti của Dị Tiên.

Thân thể của hắn, vốn là thân thể Thần Linh.

Càng không cần phải nói tới việc đã từng thôn phệ máu của Tàn Diện, khư thổ trong cơ thể có trên trăm Thần Quyền hư ảo.

Vì vậy vị cách của hắn, cũng tương đương với Thần Linh chân chính.

Lại thêm những thân ảnh trong biển lửa này bị Tử Huyền Thượng Thanh Đăng sinh ra cộng hưởng với Hứa Thanh, đã trấn áp một phần.

Cho nên… giờ phút này Hứa Thanh giết vào trong biển lửa, liên tiếp có tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, khí thế bẻ gãy nghiền nát, như cơn bão quét ngang tất cả.

Bất kể là Đế Kiếm trong tay hay là Tiểu Ảnh, và cả Thần Đằng, tất cả đều là một phần của cơn bão này.

Những nơi quét qua đều bị trấn áp.

Có thể thấy được Thần Đằng vừa hưng phấn thôn phệ hỏa diễm, lại vừa cuốn về phía một đạo thân ảnh, tựa hồ ở trong nhận thức của nó, những thứ này đều là thức ăn.

Hỏa diễm ăn rất ngon, mà thân ảnh có vị như kẹo đậu phộng.

Tất nhiên Tiểu Ảnh cũng không cam chịu tụt lại phía sau, nó nhảy vọt tạo thành vô số tàn ảnh trong hỏa diễm .

Nếu ghép những tàn ảnh đó lại với nhau, có thể phát hiện đó chính là một cây đại thụ, dưới cây có quan tài rủ xuống, mọc đầy những con mắt quỷ dị.

Mà bản thân Hứa Thanh thì vô cùng sắc bén, vung vẩy Đế Kiếm, rung chuyển bát phương.

Trong lúc càn quét thế này, cảm giác đói khát sau khi cắn nuốt máu của Tàn Diện bị đè xuống, dường như bị khí tức của Thần Hỏa này hấp dẫn, lại dâng lên.

Đói…

Cảm giác này vừa xuất hiện, hai mắt Hứa Thanh hơi đỏ lên, dứt khoát nhấc Đế Kiếm trong tay lên, mặc kệ một thân ảnh đang tới gần.

Trong nháy mắt thân ảnh đánh tới, hắn mở to miệng… hấp mạnh một cái.

Thân ảnh lập tức chấn động, bị Hứa Thanh hút vào trong miệng.

Nguồn bachngocsach.vip

Khư thổ trong cơ thể Hứa Thanh lập tức chấn động, thân ảnh từ Thần Hỏa bị hắn nuốt vào hóa thành hỏa vũ rơi xuống, như phân bón tẩm bổ cho khư thổ, đồng thời cũng khơi dậy cảm giác đói khát của Hứa Thanh lên mức độ lớn hơn.

“Mùi vị cũng được.”

Hứa Thanh liếm môi, thân thể trực tiếp lao tới một thân ảnh bị tiểu Ảnh bao phủ, lần nữa khẽ hấp.

Nháy mắt thân ảnh đó biến mất, khiến Tiểu Ảnh sửng sốt một chút.

Mà Hứa Thanh đã rời đi, tiếp tục cắn nuốt.

Mắt thấy như vậy, Tiểu Ảnh cũng nóng lòng muốn thử, trong chớp mắt tất cả phân ảnh của Tiểu Ảnh cùng nhảy lên biển lửa, đều mở ra miệng lớn điên cuồng cắn nuốt về phía những thân ảnh.

Thần Đằng cũng rõ ràng sốt ruột, tốc độ thôn phệ của nó càng nhanh.

Chương 2132: Lấy đèn trong lửa (2)

Cứ như vậy, một màn khiến tất cả tu sĩ bên ngoài tế đàn hoảng sợ xuất hiện.

Chẳng những các thân ảnh trong biển lửa đang nhanh chóng giảm bớt, ngay cả bản thân biển lửa cũng ít đi một chút.

Toàn bộ quá trình không đến một nén nhang.

Mà lúc này trong biển lửa, những thân ảnh đã biến mất toàn bộ!

Thân ảnh cuối cùng, dưới sự tranh đoạt của Thần Đằng và Tiểu Ảnh mà trực tiếp chia năm xẻ bảy.

Dường như vì tranh đoạt lẫn nhau nên nảy sinh chút nóng nảy, tâm tình Tiểu Ảnh dao động, tất cả tàn ảnh hội tụ, thình lình hiển hiện ra một cây đại thụ quỷ dị trong biển lửa.

Tất cả con mắt đều mở ra, vẻ bất thiện và âm lãnh nhìn Thần Đằng.

Mà Thánh Thiên Thần Đằng, thân là hạt giống tinh không hiếm thấy, khi thành thục có thể nuốt cả Thần Linh, đương nhiên nó sẽ không khiếp đảm, hiện giờ tuy vẫn còn là ấu thể, nhưng nhánh cây uốn lượn giống như long xà, tràn ra khí tức đáng sợ về phía Tiểu Ảnh.

Trên thân nó còn hiện lên nhiều hoa văn thần bí, không ngừng lấp lóe, phía trên cũng huyễn hóa ra tinh không hư ảo.

Cảm giác hung tàn mãnh liệt.

Một màn này, khiến trong lòng mọi người đều dâng lên dao động ở mức độ khác nhau.

Thật sự là Tiểu Ảnh và Thần Đằng, bất kỳ một thứ nào cũng có thể nói là vô cùng quỷ dị.

Nhưng… Loại hung tàn quỷ dị như thế, sau khi Hứa Thanh đi tới chính giữa, trong nháy mắt bọn nó đều trở nên nhu thuận.

Tiểu Ảnh lay động, toàn bộ con mắt đều đang mở to, tựa hồ còn có một chút cảm giác làm vui, một bộ nhu thuận.

Bên phía Thần Đằng thì càng uốn lượn, vờn quanh ở bên người Hứa Thanh, ý lấy lòng đặc biệt rõ ràng.

Cảnh tượng như thế, tạo nên cảm giác chấn động mãnh liệt.

Trong cảnh là Hứa Thanh tóc dài tung bay, gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, khí thế không gì sánh được, bên cạnh có Tiểu Ảnh đáng yêu, Thần Đằng nhu thuận.

Không ít tu sĩ nhân tộc nhìn thấy cảnh đó, đều theo bản năng hít vào một hơi.

Thân là tu sĩ Vọng Cổ, trong sinh mệnh của bọn họ không thể thiếu chuyện sinh tử chém giết, cho nên rất rõ ràng việc có thể khiến cho kẻ hung tàn biến thành ngoan ngoãn, vậy phải thế nào… Phải càng hung tàn hơn so với chính chúng nó!

Biểu hiện này, có chút không giống với biểu hiện lúc trước của Hứa Thanh ở Nhân tộc.

Sau khi Hứa Thanh vào Hoàng Đô, mặc dù cũng phách lối như chém giết Thất hoàng tử, nhưng ý hung tàn của hắn lại không lộ ra quá mức, nhưng bây giờ… mọi người đã cảm giác được điểm ấy.

Vì thế ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh càng thêm kính sợ, vẻ mặt cũng càng thêm ngưng trọng.

Mà giờ phút này Hứa Thanh căn bản cũng sẽ không chú ý tâm tư của mọi người, sau khi đi đến giữa Tiểu Ảnh cùng Thần Đằng thì hắn nhìn về tế đàn phía trước.

Ngoài tế đàn, có ngọn lửa màu vàng cháy dữ dội, nơi này đã xem như trung tâm biển lửa.

Nhiệt độ cao kinh tâm động phách.

Mà thứ tẩm bổ cho ngọn lửa đó, chính là những thi hài trong năm cỗ quan tài.

Thế là, ngọn lửa màu vàng này giống như vách ngăn, cản con đường tiến vào.

Mà xuyên thấu qua ngọn lửa, Hứa Thanh có thể nhìn thấy vết rạn trên Tử Huyền Thượng Thanh Đăng, càng nhiều hơn một chút so với trước đó.

Dường như không kiên trì được quá lâu nữa.

Tinh mang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, thân thể hắn nhoáng một cái bay thẳng đến ngọn lửa màu vàng trên tế đàn. Nhưng chỉ trong nháy mắt, theo tiếng hỏa diễm nổ vang, Hứa Thanh đột nhiên lùi lại.

Toàn thân hắn đều đang bốc cháy, da thịt bên ngoài đã khô héo, máu thịt be bét.

Cho dù với năng lực của hắn phối hợp với thân thể Thần Linh, cũng không thể tiến vào bên trong ngọn lửa này.

Nhưng dĩ nhiên Hứa Thanh không hề từ bỏ, hắn nén cơn đau nhức kịch liệt mà giơ tay lên.

Thần thông nổ vang, Thần Quyền hạ xuống trấn áp ngọn lửa trước mặt, nhưng sau hơn mười hơi thở, tất cả vẫn như thường.

Lửa này không thể bị lay động.

Sắc mặt Hứa Thanh âm trầm, khí tức Đế Kiếm tản ra, một kiếm chém xuống.

Thiên địa nổ vang, một đạo kiếm ảnh to lớn huyễn hóa trên trời cao, trảm lên ngọn lửa trên tế đàn.

Ngọn lửa này ngừng lại, mặc dù xuất hiện một lỗ hổng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo ngọn lửa lại tăng vọt khiến kiếm khí tiêu tán.

“Không cách nào phá vỡ ư!”

Hứa Thanh thì thào, nhìn chiếc đèn trong ngọn lửa lại thêm vài vết nứt, trong lòng hắn nôn nóng.

Sau khi nhìn thấy nghi thức thành Thần mấy lần, Hứa Thanh hiểu được loại nghi thức này, bình thường trừ phi là có sức mạnh mênh mông vượt xa bản thân nghi thức mới có thể trực tiếp phá hủy nó.

Hoặc muốn cắt ngang nghi thức, cũng chỉ có thể dùng một ít phương pháp thủ xảo.

Vì vậy trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia điên cuồng, truyền tâm niệm cho Tiểu Ảnh và Thần Đằng.

Tiểu Ảnh hơi chần chờ, nhưng Thần Đằng không chút do dự, nó đột nhiên xông ra lao thẳng đến ngọn lửa màu vàng, sau khi đến thì toàn lực cắn nuốt.

Lực cắn nuốt khổng lồ hình thành dẫn dắt, khiến cho hỏa diễm nghiêng về phía Thần Đằng như nước chảy.

Vì vậy hỏa diễm phía Hứa Thanh cũng mỏng manh đi một ít.

Nhưng cái giá phải trả là bản thân Thần Đằng cũng bắt đầu thiêu đốt, xuất hiện dấu hiệu khô héo, hiển nhiên không kiên trì được quá lâu.

Mắt thấy như vậy, Tiểu Ảnh cũng không thèm đếm xỉa, tiếp theo một cái chớp mắt nhào tới, mặc cho ngọn lửa màu vàng đốt cháy thế nào, cũng đều hóa thành một tấm màn che màu đen, bỗng nhiên dán vào chỗ hoả diễm mỏng manh đối diện Hứa Thanh.

Giây phút phủ xuống, Tiểu Ảnh kêu rên thảm thiết, đau đớn kịch liệt khiến tấm màn của Tiểu Ảnh cũng vặn vẹo.

Nhưng nó không dám rời đi, chỉ có thể cưỡng ép chịu đựng, càng quyết tâm… bỗng nhiên ở giữa vỡ ra.

Tạo thành một cái khe, chia lìa hỏa diễm!

Thân thể Hứa Thanh ầm ầm lao ra với tốc độ cực nhanh, một đường phá vỡ hư vô, hóa thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt Tiểu Ảnh sắp không kiên trì nổi, hắn đã tới gần khe hở.

Tay phải hóa quỷ u trở nên hơi mờ, xuyên qua khe hở của Tiểu Ảnh, thò vào trong ngọn lửa!

Toàn lực chụp về phía Tử Huyền Thượng Thanh Đăng!

Chương 2133: Hoàn thành bước đầu tiên (1)

Sau khi quỷ u hóa, tay phải Hứa Thanh trong suốt nhưng bên trong lại có năm giọt máu, hợp thành một hình ngũ giác.

Cho dù quỷ u hóa cũng không thể ẩn được năm giọt máu này, có thể thấy được sự phi phàm của năm giọt máu.

Mà trong tế đàn, thời khắc tay Hứa Thanh chộp tới, Tử Huyền Thượng Thanh Đăng chấn động mạnh, tự hành bay lên không, hướng về chỗ Hứa Thanh.

Nhưng vào lúc này, năm cỗ quan tài xung quanh đột nhiên rung động, mỗi cỗ tản ra khí tức huyết mạch hoàng gia, giao hòa với ngọn lửa hóa thành một bàn tay màu vàng.

Hung hăng trảo một cái về phía Tử Huyền Thượng Thanh Đăng.

Đồng thời còn có từng trận rít gào không giống tiếng người truyền ra từ trong quan tài, nắp quan tài cũng đang rung động giống như sắp bị xốc lên.

Mặt khác lực lượng hỏa diễm ở nơi đây, trong nháy mắt cũng bộc phát kịch liệt hơn.

Nhiệt độ kinh khủng cùng với khí tức Thần Linh đủ để trấn áp linh hồn, khiến cho cánh tay quỷ u hóa của Hứa Thanh lập tức bị thiêu đốt.

Mà dưới nhiệt độ cao như thế, Đại Huyền Thiên Giáp cùng với thân thể Thần Linh căn bản là khó có thể chịu đựng, trong khoảnh khắc thấy tay của hắn sắp trở thành tro bụi.

Duy chỉ có Thần Quyền trong cơ thể còn kiên trì lâu hơn một chút, nhưng lại không cách nào thay đổi quá trình vỡ vụn lúc này.

Mắt thấy tay của hắn sắp vỡ vụn như thiêu thân lao vào lửa, nhưng Hứa Thanh vẫn không dừng lại, cũng không hề chậm lại chút nào, năm giọt máu tươi trong cánh tay bị tàn phá được hắn kích phát ra.

Trong ngọn lửa thiêu đốt, năm giọt máu tươi bay về phía năm cỗ quan tài trên tế đàn.

Một cỗ huyết mạch hoàng gia càng thêm tinh thuần, chấn động càng thêm cổ xưa bộc phát trong năm giọt máu ấy.

Tạo thành sự trấn áp huyết mạch!

Bàn tay màu vàng được tạo thành từ khí tức của quan tài trong chớp mắt này cũng không thể ngăn cản, bị năm giọt máu tươi xuyên thấu, trong nháy mắt tiếp theo rơi vào cả năm cỗ quan tài.

Ngay sau đó năm cỗ quan tài đột nhiên ngưng rung động, tiếng gào thét bên trong cũng lập tức biến mất, yên tĩnh lại.

Đồng thời bàn tay màu vàng cũng cứng đờ giữa không trung.

Về phần cánh tay của Hứa Thanh, lúc này bị phá hủy hơn phân nửa, đã bắt được Tử Huyền Thượng Thanh Đăng bay tới!

Đột nhiên được Hứa Thanh kéo ra ngoài, rốt cục chiếc đèn đã bay ra khỏi khe hở.

Khoảnh khắc chiếc đèn rời khỏi tế đàn, năm cỗ quan tài chấn động trở lại, tiếng gầm gừ cũng giống như thế, sự không cam lòng bốc lên mãnh liệt đến cực điểm.

Nhưng giờ phút này năm giọt máu tươi lại lấp lánh, tiếp tục trấn áp.

Cùng một thời gian, cánh tay phải Hứa Thanh cũng thành tro bụi, nhưng nháy mắt đó tay trái nâng lên bắt lấy chiếc đèn được mang ra, thân thể hắn cấp tốc rút lui.

Mọi chuyện nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế từ lúc Hứa Thanh nhảy vào trong ngọn lửa, đến bây giờ bay nhanh lui lại, đều phát sinh trong chớp mắt.

Cuối cùng Tiểu Ảnh không cách nào chống đỡ, nhanh chóng ảm đạm và tan vỡ hóa thành vô số tàn ảnh tứ tán.

Mà Thần Đằng cũng đã đến cực hạn của bản thân, khô héo hơn phân nửa.

Vì vậy lực dẫn tiêu tán, hỏa diễm từ trạng thái nghiêng xuống lập tức khôi phục.

Mà tiếng gào thét càng thêm cuồng bạo từ trong năm cỗ quan tài truyền ra, thậm chí bản thân năm cỗ quan tài cũng bởi sự kịch liệt đó, xuất hiện khe nứt.

Một luồng chấn động không ổn định lan tràn khắp tế đàn.

Mất chiếc đèn ở trung tâm, chẳng khác gì mất Tiên dẫn dung nhập, mà vào lúc này khí tức Thần Linh cuồng bạo đã không thể trung hòa, vì thế… nghi thức, tự nhiên sẽ có phản phệ!

Uy áp kinh khủng càng phát ra mãnh liệt trong ngọn lửa.

Một màn này, Thập Nhất hoàng tử nhìn mà cười to.

Quần thần phải trầm mặc.

Vị lão thái giám kia thì hét lên thê lương.

Mà giờ phút này Hứa Thanh bất chấp mọi thứ, thân ảnh hắn lao nhanh, đã thu Tử Huyền Thượng Thanh Đăng tràn ngập khe nứt lại. Đồng thời cánh tay phải vừa mất đi, cũng bởi đặc thù của thân thể Thần Linh, đang dài ra trong từng trận đau đớn do máu thịt xé rách.

Mặc dù cảm giác suy yếu là khó tránh khỏi, nhưng cuối cùng trong lòng Hứa Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm, trong đầu hiện ra phương pháp lấy đèn mà Tử Huyền và bản thân đã thảo luận từ mấy tháng trước, cái lúc 7 ngày 7 đêm ở Thượng Linh Phủ.

Phương pháp này Tử Huyền đưa ra, trao đổi cùng Hứa Thanh và hoàn thiện.

Cảm ứng của Tử Huyền với chiếc đèn rất là chuẩn xác, nhất là mấy năm vừa qua khi Hứa Thanh rời khỏi Hoàng Đô. Tử Huyền nhìn như bế quan, nhưng trên thực tế nàng dùng rất nhiều bí pháp để thu thêm càng nhiều tin tức.

Năm giọt máu tươi chính là bổn nguyên chi huyết của Tử Huyền.

Cũng là đặc biệt chuẩn bị cho năm cỗ quan tài, dùng máu này có thể trấn áp quan tài trong thời gian ngắn.

Như thế, có thể giúp cho quá trình lấy đèn thuận lợi hơn một chút.

Đồng thời bọn họ còn thương nghị các trình tự khác, chỉ có điều hỏa diễm thành Thần đã khiến quá nhiều phương pháp đều mất đi tác dụng, cho nên Hứa Thanh chỉ có thể mạo hiểm đánh cược một lần.

Chẳng qua giờ phút này sau khi lấy được Tử Huyền Thượng Thanh Đăng, trong lòng Hứa Thanh theo bản năng dâng lên một ít cảm giác kỳ dị.

“Nhìn như mạo hiểm đánh cược, nhưng quá trình này dường như… quá thuận lợi.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, thu hồi Tiểu Ảnh và Thần Đằng, tiếp tục lui về phía sau.

Mà giờ khắc này trong lúc Hứa Thanh lui ra phía sau, trên tế đàn đã không còn chiếc đèn, tiếng gầm gừ nổi lên ngập trời, tiếp theo một cái chớp mắt quan tài sụp đổ, nổ tung.

Nhưng không đợi thi hài văng ra, ngọn lửa màu vàng vờn quanh tế đàn đã mạnh mẽ cuốn ngược.

Cắn trả, xuất hiện.

Nhiệt độ cao trong nháy mắt bộc phát nổ vang, quét ngang hết thảy mọi thứ.

Năm cỗ quan tài đứng mũi chịu sào, dưới sự cắn trả của Thần Hỏa, ngay lập tức biến thành tro bụi, thi hài trong đó cũng giống như vậy, ngay cả bản thân tế đàn cũng như thế.

Tất cả mọi thứ đều bị ngọn lửa màu vàng phản phệ, hóa bụi bặm…

Mà ngọn lửa màu vàng, vào giờ phút này đã không còn nhiên liệu đốt nữa, dần dần tiêu tán… dập tắt.

Chương 2134: Hoàn thành bước đầu tiên (2)

Giờ phút này khí tức thành Thần vốn tràn ngập bát phương cũng tán đi, thiên địa khôi phục như thường.

Nghi thức Nhân Hoàng thành Thần… bị cắt ngang!

Do đó thất bại!

Tiếng cười của Thập Nhất hoàng tử vang vọng, ẩn chứa cảm giác vui sướng cực kỳ mãnh liệt, sau đó nhìn về phía Nhân Hoàng.

Mà giờ khắc này, quần thần của nhân tộc trong và ngoài Cổ Hoàng Tinh, trong lòng mỗi người đều phức tạp, nhưng hoặc nhiều hoặc ít đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là nỗi lo lắng cho tương lai, lại không thể nhịn mà không ngừng nảy sinh trong lòng.

Nhưng chớp mắt tiếp theo, tiếng cười của Thập Nhất hoàng tử đột nhiên ngưng lại, một cỗ cảm giác bất an dâng lên trong lòng gã.

Bởi vì gã không nhìn thấy một chút gợn sóng nào trên mặt Nhân Hoàng!

Giờ phút này trên người Nhân Hoàng còn hơn phân nửa xích sắt chưa đứt gãy, sau khi chứng kiến nghi thức thành Thần của mình thất bại, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Thập Nhất hoàng tử càng thêm bất an, vừa định mở miệng… Nhưng đúng lúc này tro bụi hình thành do Thần Hỏa đốt cháy tế đàn và thi hài, lại lao thẳng đến Nhân Hoàng, chớp mắt đã đến trước mặt Nhân Hoàng.

Dưới một hấp của Nhân Hoàng, những bụi bặm này… đều bị hút vào trong miệng, bị gã nuốt xuống.

Bầu trời nổ vang, mặt đất rung chuyển.

Vào giờ khắc này, Cổ Hoàng Tinh cũng lay động.

Khí vận bốc lên, kịch liệt đến cực điểm!

Một cỗ khí tức thành Thần mãnh liệt hơn vô số lần so với trước, trong một cái chớp mắt ấy, từ trạng thái tiêu tán lại bộc phát!

Chỉ có điều lần bùng nổ này, đầu nguồn không còn là tế đàn đã trở thành tro bụi nữa, mà là… Cả Cổ Hoàng Tinh!

Cổ Hoàng Tinh, đang thiêu đốt!

So với trước đó thì nồng đậm hơn rất nhiều, thậm chí là hỏa diễm màu vàng khi nãy cũng không thể so sánh, lấy Cổ Hoàng Tinh làm hạch tâm, oanh oanh thiêu đốt.

Toàn bộ Hoàng Đô đều chấn động, toàn bộ Hoàng Đô đại vực đều đang rung chuyển.

Thật sự là… Nghi thức thành Thần lại xuất hiện lần nữa, mà lần này quá mức kinh khủng.

Những điều ấy khiến cho tất cả quần thần trong và ngoài Cổ Hoàng Tinh đều biến hóa trong lòng, mà điều khiến cho tâm thần mọi người sôi trào lớn nhất… Là Trấn Viêm Vương đang giao chiến cùng với vị lão thái giám.

Trước đó hai vị này một mực chém giết sinh tử, giờ phút này trong tiếng nổ vang thì mỗi người rút lui, Trấn Viêm Vương đi tới bên cạnh Thập Nhất hoàng tử, sắc mặt như thường.

Còn lão thái giám thì trở lại chỗ Nhân Hoàng, lão đứng sau lưng Nhân Hoàng, cung kính mở miệng.

“Chúc mừng bệ hạ, bước đầu tiên của nghi thức thành Thần, cuối cùng hoàn thành thuận lợi.”

Lời này vừa nói ra, bát phương thất thanh.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều hiểu, lời nói và hành động lúc trước của lão thái giám cố gắng ngăn cản Hứa Thanh, hiển nhiên chỉ là một tuồng kịch mà thôi.

Mấu chốt của vở kịch này, chính là nghi thức thành Thần trên tế đàn bị Hứa Thanh diệt đi!

Mà bây giờ toàn bộ Cổ Hoàng Tinh bộc phát, đã thể hiện rõ việc tế đàn ngũ giác vỡ vụn, chẳng những là trong kế hoạch của Nhân Hoàng, đồng thời còn là… một bộ phận của nghi thức thành

Thần chân chính!

Hứa Thanh nheo hai mắt lại, lúc trước hắn ra tay mặc dù nhìn như mạo hiểm, nhưng trên thực tế hắn vẫn có cảm giác việc này quá thuận lợi.

Bây giờ xem lại, cảm giác của hắn không hề sai.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến quyết định của hắn, chuyện nơi này hắn không muốn tham dự nữa, cũng không bình phán.

Cầm lại Tử Huyền Thượng Thanh Đăng, với Hứa Thanh là đủ rồi, mục đích đã thành.

Hứa Thanh lui về phía sau một chút, dứt khoát khoanh chân ngồi xuống.

Mà chỗ Nhân Hoàng, xích sắt trên người vẫn tiếp tục đứt gãy, từ trên vẻ mặt của gã vẫn không nhìn thấy bất kỳ gợn sóng nào, bình tĩnh nhìn Thập Nhất hoàng tử sắc mặt đại biến, nhàn nhạt mở miệng.

“Còn gì nữa không?”

Sắc mặt Thập Nhất hoàng tử trắng bệch, nhìn tất cả những thứ này, trong mắt gã lộ vẻ âm trầm, Trấn Viêm Vương bên cạnh gã khàn khàn mở miệng.

“Ninh Xương, không cần biểu lộ như thế, việc này vốn nằm trong phạm vi chúng ta dự liệu.”

Thập Nhất hoàng tử nghe vậy, tất cả dị thường trên mặt đều trong nháy mắt biến mất, nở nụ cười.

“Tuy là trong phạm vi dự liệu, nhưng ta vẫn rất hy vọng sẽ không xuất hiện tình huống thế này, dù sao cũng là Nhân Hoàng, ta cố ý dao động cảm xúc thì như thế nào. Mà từ đầu đến cuối gã đều bình tĩnh, rất không thú vị.”

“Nhưng đến bây giờ, ta cũng không cần phải xốc nổi cảm xúc nữa.”

Thập Nhất hoàng tử nói với vẻ tiếc nuối, cúi đầu về phía Nhân Hoàng.

“Phụ hoàng, ngài muốn xem chuẩn bị của ta, vậy thì… cứ xem tiếp đi.”

Vừa dứt lời, Ninh Xương bỗng nhiên giơ tay lên vỗ trán một cái, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn.

Đồng thời phất tay, mười một bình nhỏ trống rỗng xuất hiện, từng bình vỡ vụn, bên trong rõ ràng đều chứa máu tươi.

Phối hợp với một ngụm gã phun ra, tổng cộng mười hai đoàn.

Trong chớp mắt xuất hiện, chấn động từ huyết mạch hoàng gia trong mười hai đoàn máu phóng lên trời.

Những đoàn máu này vừa hiện, Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử cùng với Thập hoàng tử ở biên giới Thiên đàn đều biến sắc, bọn họ cảm nhận được máu tươi của chính mình trong những đoàn máu đó.

Không chỉ có bọn họ, giờ khắc này những hoàng tử hoàng nữ không tiến vào Cổ Hoàng Tinh cũng có cảm ứng tương tự.

“Đây là máu của những huynh đệ tỷ muội mà ta thu thập trong những năm gần đây, bao gồm của cả chính ta.”

Thập Nhất hoàng tử nhẹ giọng mở miệng.

“Hôm nay, dùng máu của con nối dòng Nhân Hoàng, mở ra vòng xoáy khí vận, tránh đại trận của nhân tộc, vòng qua giới hạn của Cổ Hoàng Tinh, hình thành cửa nối thiên địa!”

Thập Nhất hoàng tử hai tay bấm quyết rồi vung lên, lập tức toàn bộ mười hai đoàn máu bay lên không trung, tạo thành một vòng xoáy huyết sắc thật lớn giữa không trung Cổ Hoàng Tinh.

Trong tiếng vang ầm ầm đinh tai nhức óc, bên trong vòng xoáy đột nhiên tràn ra lực lượng dẫn dắt, giống như đả thông một cái thông đạo!

Lập tức có khí tức khủng bố từ bên trong thông đạo… hàng lâm.

Chương 2135: Bốn tôn Thôn Thiên

Bên trong đại lục Vọng Cổ, Thôn Thiên tộc không tính là tộc mạnh, chỉ có thể nói là tộc quần tầng thứ hai.

So sánh cùng tộc mạnh tầng thứ nhất mà nói, nội tình của Thôn Thiên tộc kém, vận khí cũng kém hơn, càng không có Thần Linh.

Cho nên muốn cho tộc quần trở thành tộc mạnh trong đại lục Vọng Cổ, bọn họ cần cố gắng nhiều hơn nữa, trả giá đại giới càng nhiều hơn nữa.

Mà Thôn Thiên đại vực cách Hoàng Đô đại vực của nhân tộc rất là xa xôi.

Lộ trình qua lại coi như là tu sĩ Quy Hư cũng phỉa phi hành hơn mười năm.

Cho nên giữa tộc đó với nhân tộc, chưa từng có bất luận chiến tranh gì.

Nhưng bọn họ không cam lòng như vậy, nhất là dưới hùng tài đại lược của Thôn Thiên Hoàng thế hệ này, tộc của bọn họ đã đạt tới đỉnh phong trong lịch sử.

Thậm chí Thôn Thiên Hoàng càng là không biết lấy phương thức gì đột phá cực hạn Uẩn Thần, đã thành vị Chúa Tể thứ nhất của tộc này từ thời đại Huyền U Cổ Hoàng đến giờ.

Thực lực như vậy, khiến cho Thôn Thiên tộc nổi lên dã tâm.

Bọn họ cần thôn phệ một tộc quần thích hợp để gia tăng nội tình cùng vận khí bản thân, từ đó lấy được tư cách tế tự Thần Linh, tiến tới nắm giữ khả năng có thể trở thành tộc mạnh.

Nhân tộc đã từng là tộc mạnh, đối với Thôn Thiên tộc mà nói, là mục tiêu hoàn mỹ nhất.

Dẫu sao nếu bàn về nội tình, tất nhiên nhân tộc đầy đủ, vận khí lại càng là như vậy.

Chỉ là mặc dù nhân tộc không còn là tộc mạnh, nhưng sự tồn tại của Chấp Kiếm Đại Đế cũng có thể chấn nhiếp bát phương, mặt khác Nhân Hoàng các thời kỳ đều là Chúa Tể, đồng dạng cũng có thể khiến cho đám đạo chích thu hồi lòng tham.

Vì vậy muốn săn bắn nhân tộc, trong phán đoán của Thôn Thiên Hoàng, phải che giấu mục đích, cần chú ý cẩn thận, càng cần. . . . . Chờ đợi cơ hội.

Nhiều năm trước cơ hội đã tới.

Chỉ là vẫn chưa quá thích hợp, thẳng đến ngày hôm nay. . . . . gã đang đợi hứa hẹn.

Bây giờ, ngoài hoàng cung Thôn Thiên tộc, trên quảng trường cực lớn có bốn tôn thân ảnh mênh mông đang đứng.

Bốn tôn thân ảnh đều có độ cao 100 trượng, khuôn mặt khác biệt cùng nhân tộc, chỉ có một con mắt, vả lại mọc ở mi tâm.

Làn da thanh hắc thô ráp, đồng thời ẩn chứa sức mạnh kinh người.

Bọn họ khoác chiến giáp đứng ở nơi đó, khí thế kinh người khiến cho thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Từng bờ vai và đỉnh đầu, trong ngoài thân thể đều thình lình tồn tại ít nhất bảy thế giới, hai vị nhiều nhất càng là chín thế giới!

Bốn vị này đều là tu sĩ Uẩn Thần cao cấp!

Bọn họ là bốn vị Thiên Vương mạnh nhất trong Thôn Thiên tộc, thuộc về lực lượng đỉnh phong quý giá nhất của Thôn Thiên tộc.

Giờ phút này trên quảng trường, từng người bọn họ trầm mặc không nói, ngóng nhìn thân ảnh càng thêm mênh mông đứng sừng sững ở phía trước hoàng cung.

Đó là Hoàng của bọn họ!

Thân ảnh này lớn ngàn trượng, khí thế toàn thân như cầu vồng, tản mát ra khí tức như Thần Linh chân chính.

Gã đứng nơi đó ngẩng đầu nhìn màn trời, giống như đang lắng nghe.

Toàn bộ quảng trường hoàn toàn yên tĩnh.

Cho đến một lát sau, theo bầu trời nổ vang, từng đạo tia chớp huyết sắc đảo qua, tạo thành một cái phù văn cực lớn bao trùm vạn dặm màn trời.

Trong lúc phù văn lập lòe, huyết sắc lan tràn, cuối cùng hóa thành một đạo vòng xoáy cực lớn.

Ầm ầm chuyển động, từng trận lực lượng dẫn dắt tràn ra từ, bao phủ hoàng cung Thôn Thiên tộc.

Nhưng bốn vị Thiên Vương trên quảng trường vẫn không nhúc nhích như trước.

Cho đến khi…

Trong vô số tia chớp huyết sắc có một đạo sấm sét màu bạc vạch phá phía chân trời, thẳng đến thân ảnh ngàn trượng, chui vào mi tâm, sau đó Hoàng của Thôn Thiên tộc mới thở ra một hơi.

Một hơi thở phá vỡ hư vô, toái diệt một phiến hư không.

“Bọn họ đồng ý…”

“Chư vị, vì tương lai tộc quần, mời các vị đến nhân tộc một chuyến!”

Thôn Thiên Hoàng bình tĩnh mở miệng.

Bốn vị Thiên Vương trên quảng trường lập tức bốc lên chiến ý, không ai nói chuyện, riêng phần mình nhoáng một cái hóa thành bốn đạo cầu vồng dường như có thể xé rách thiên địa, bay thẳng đến vòng xoáy huyết sắc trên cao.

Rất nhanh bốn thân ảnh tan biến bên trong vòng xoáy, lúc chấn động truyền tống khuếch tán thiên địa, Thôn Thiên Hoàng vẫn nhìn qua màn trời huyết sắc như trước, nhẹ giọng thì thào.

“Chỉ cần bọn họ cấp đầy đủ như hứa hẹn… . . Cho dù lần này phải trở thành một thanh đao, cũng phải đâm đầu vào đó.”

“Nhưng…có thể tiếp nhận!”

“Dẫu sao hứa hẹn này là bọn họ… .”

Thôn Thiên Hoàng nở nụ cười, ánh mắt vẫn nhìn tới trên màn trời như trước, giống như có thể xuyên thấu mây mù, nhìn xa hơn… . . xa hơn… . .

Cùng lúc đó tại Hoàng Đô đại vực nhân tộc, trên Cổ Hoàng Tinh, theo 12 đoàn máu trước mặt Thập Nhất hoàng tử bay lên không, vòng xoáy huyết sắc cấp tốc chuyển động trên màn trời, thanh thế to lớn, đồng thời khí tức dị tộc cũng bộc phát ra từ.

Tất cả mọi người đều không biết khí tức này, mà sự kinh khủng và cường hãn ẩn chứa trong đó cũng đồng dạng khiến cho tâm thần của tất cả mọi người nhao nhao chấn động.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, một thân ảnh 100 trượng mặc áo giáp xông ra từ bên trong vòng xoáy, theo tiếng nổ vang vang vọng, thân ảnh ấy trực tiếp phá vỡ thiên địa, xuất hiện ở trên Cổ Hoàng Tinh!

Một khắc phủ xuống, càn khôn rung động lắc lư, khí vận của nhân tộc cũng bốc lên kịch liệt.

Mà trong lúc con mắt ở mi tâm của người khổng lồ 100 trượng đảo qua bát phương, gã nhe răng cười, tiếng nổ mạnh bên trong vòng xoáy huyết sắc lại xuất hiện, đạo thứ hai rồi đạo thứ ba, cho đến đạo thân ảnh thứ tư đồng thời hàng lâm.

Đều là 100 trượng, đều mặc áo giáp, đều là khí tức hung thần kinh thiên động địa.

Bọn họ chính là tứ đại Thiên Vương của Thôn Thiên tộc!

Vô số âm thanh hít sâu khó có thể kiềm chế vang lên bên ngoài Cổ Hoàng Tinh.

“Đây là bộ tộc nào?”

“Uẩn Thần cửu giới!”

Coi như là mọi người trong Cổ Hoàng Tinh cũng bốc lên gợn sóng, dù là Nhân Hoàng đang thành Thần, nhưng mà. . . . . sau khi dị tộc đến, những điều khác đều không trọng yếu.

Từng đạo khí tức ầm ầm bộc phát, khóa chặt kẻ đến.

Ánh mắt của lão thái giám sau lưng Nhân Hoàng ngay lập tức trở lên vô cùng sắc bén.

Mà bây giờ giọng nói của Thập Nhất hoàng tử cũng vang vọng.

“Người đến tuân theo ước định, chém giết. . . . . Nhân Hoàng!”

Bốn vị Thiên Vương của Thôn Thiên tộc nghe vậy không chần chờ chút nào, trước khi tới đây bọn họ đã có quyết tâm, giờ phút này riêng phần mình vận hành tu vi, khí tức động trời cất bước đến chỗ Nhân Hoàng bị khóa sắt buộc chặt.

Mà sắc mặt lão thái giám âm trầm nhanh chóng lao ra muốn ngăn cản.

Đồng thời không ít Thiên Vương bên cạnh Hứa Thanh cũng đều phóng lên trời, trong nháy mắt tiếp theo âm thanh nổ vang vang vọng khắp nơi trên màn trời Cổ Hoàng Tinh.

Trong khoảng thời gian ngắn bầu trời mơ hồ, trong đó hung hiểm kịch liệt, vả lại những Thiên Vương giao thủ khiến hư vô hỗn loạn, thời gian bị đánh nát, khiến cho Cổ Hoàng Tinh bốc lên khí tức thành Thần cũng đều xuất hiện gợn sóng.

Sắc mặt Hứa Thanh vẫn ngưng trọng, chuyện đến bây giờ đã không phải là vấn đề nội bộ bên trong nhân tộc nữa, mà là dị tộc xâm lấn, bản dịch này tại bạch ngọc sách.

Ngay sau đó bầu trời lại nổ vang, Thập Nhất hoàng tử nhìn qua Nhân Hoàng thần sắc rõ ràng vẫn còn bình tĩnh, lấy ra một vật, cười mở miệng.

“Phụ hoàng, có lẽ ngươi nhận ra quả Thự Quang Chi Dương này, hẳn là cũng biết nó nằm ở chỗ ta.”

Vật gã cầm trong tay, chính là quả Thự Quang Chi Dương bị mất trộm năm đó!

“Ta rất muốn biết ngươi đã biết rõ Thự Quang Chi Dương là do ta cầm đi, như vậy hôm nay sẽ có chuẩn bị gì đối với vật này?”

Trong mắt Thập Nhất hoàng tử lóe lên một tia tàn nhẫn, vung tay lên… . . Bỗng nhiên ném Thự Quang Chi Dương về chỗ sâu trong Cổ Hoàng Tinh!

Thự Quang Chi Dương lập tức tràn ra ánh sáng chói mắt mãnh liệt, như một mặt trời ầm ầm bộc phát!

Chương 2136: Gia trưởng (1)

Hầu như ngay khi Thập Nhất hoàng tử lấy ra Thự Quang Chi Dương, Hứa Thanh đã cấp tốc rút lui, càng là giơ tay lên lấy ra Đế thi.

Mặc dù Nhị Ngưu không có ở đây, cần cả hai người cùng ra tay mới có thể điều khiển Đế thi, một mình Hứa Thanh khó có thể rung chuyển, nhưng dung nhập vào đó để phòng hộ thì tự nhiên cũng được.

Còn việc lần này, thật ra Hứa Thanh không hề báo cho Nhị Ngưu biết.

Hắn biết rõ việc này liên quan đến Nhân Hoàng, liên quan đến Tử Thanh thái tử, nước trong đó quá sâu.

Có một số việc, tính cách của hắn sẽ lựa chọn một mình đối mặt.

Mà việc đối mặt với Thự Quang Chi Dương bộc phát như thế nào, Hứa Thanh đã có kinh nghiệm.

Hắn cũng nhìn ra một chút manh mối.

Mặc dù Thự Quang Chi Dương cùng mặt trời Viễn Cổ của hắn có cùng nguyên lý, nhưng phần chi tiết không giống nhau.

Chuẩn xác mà nói, khỏa mặt trời Viễn Cổ trước kia của hắn, là mặt trời phối hợp với máu thịt Xích Mẫu hỗn hợp mà thành, nguyên lý là dựa vào nội bộ không ổn định, do đó va chạm tạo ra uy thế kinh khủng.

Mà Thự Quang Chi Dương của nhân tộc không phải là như vậy.

Nó là một cỗ sức mạnh ổn định, tuy nói không thể sản xuất nhiều, nhưng vẫn có thể tự động hình thành ở trong hệ thống nhân tộc.

Cũng chỉ có như thế mới có thể coi là Vực Bảo của bộ tộc.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đầy đủ tài liệu.

Cho nên một quả Thự Quang Chi Dương bộc phát, tạo thành ánh sáng chói mắt làm cho người ta cảm giác không phải hoảng sợ, mà là mặt trời mới mọc!

Như là ánh bình minh đầu tiên xé rách đêm tối, trong nháy mắt thiêu đốt thế giới âm u, lăng không dựng lên.

Mang quang minh đến cho thiên địa, trấn áp toàn bộ bóng tối.

Chỉ là… sau khi nó được Thập Nhất hoàng tử nắm giữ, bên bị định nghĩa là bóng tối đã trở thành nhân tộc, đã là Cổ Hoàng Tinh.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, theo vô tận ánh sáng cùng nhiệt độ như gió bão và sóng dữ mênh mông khuếch tán về bát phương, toàn bộ Cổ Hoàng Tinh chấn động kịch liệt.

Dường như thật sự có một mặt trời đang bay lên bên trong Cổ Hoàng Tinh!

Thậm chí muốn thay thế Cổ Hoàng Tinh, trở thành mặt trời chân chính bên trong Vọng Cổ, mà với khoảng cách gần như vậy, nghi thức thành Thần trong Cổ Hoàng Tinh cũng đều lay động kịch liệt.

Chấn động kinh khủng và khí tức hủy diệt, trong một cái chớp mắt hóa thành tận thế.

Phủ xuống thế gian.

Bên trong Cổ Hoàng Tinh, phần lớn tu sĩ nhân tộc biến sắc, nguy cơ sinh tử ầm ầm bộc phát bên trong tâm thần, cảm giác hoảng sợ mãnh liệt tràn ngập thể xác và tinh thần.

Duy chỉ có… . . bốn vị Thiên Vương của Thôn Thiên tộc giao chiến cùng những Thiên Vương nhân tộc giữa không trung, ánh mắt của bọn họ không có bất kỳ biến hóa nào.

Từ khi bước vào vòng xoáy huyết sắc, rồi một khắc hàng lâm nhân tộc, thật ra đáy lòng bọn họ đã biết rõ sứ mạng của mình.

Vì tộc quần, vì lời hứa hẹn kia, bọn họ hiểu rõ bản thân có sứ mạng là một thanh đao đâm vào nhân tộc.

Mà sứ mạng của thanh đao, ngoại trừ chém giết ra… . . còn có thể tự hủy.

Cho nên, sau khi lưu lại bố trí phục sinh bên trong tộc quần, bọn họ đã làm xong chuẩn bị tự bạo thân hình và tu vi.

Đối với bọn họ mà nói, Thự Quang Chi Dương bộc phát chính là tín hiệu.

Vì vậy bốn vị Thiên Vương của Thôn Thiên tộc nhìn nhau một cái, sau đó trong mắt đều lộ ra quyết đoán, trong cơ thể từng người không chút do dự tràn ra khí tức hủy diệt.

Một quả Thự Quang Chi Dương cộng thêm bốn vị Thiên Vương tự bạo, dùng điều này hóa thành thanh đao chân chính!

Một cái chớp mắt, toàn bộ Cổ Hoàng Tinh rơi vào nguy cơ trước đó chưa từng có!

Sinh tử chỉ trong nháy mắt.

Nội tâm của nhân tộc ở Hoàng Đô bên ngoài Cổ Hoàng Tinh cũng cuộn trào ngập trời, trong nháy mắt tâm thần toàn bộ tu sĩ dâng lên gợn sóng vạn trượng.

Trận pháp nhân tộc càng là lập lòe mãnh liệt, ý đồ trấn áp.

Nhưng. . . . . không có ích gì.

Trừ phi là có lực lượng càng cường đại hơn, có thể bỏ qua Thự Quang Chi Dương, nếu không trận tế tổ long trọng tiến hành đến bây giờ sẽ được vẽ lên một dấu chấm tròn.

Đối với nhân tộc mà nói, kết cục như vậy chính là tận thế.

Cho nên mọi người theo bản năng nhìn về phía pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế. . .

Tựa hồ bây giờ chỉ có một kiếm cuối cùng của Chấp Kiếm Đại Đế mới có thể hóa giải tất cả, có thể giải quyết toàn bộ.

Chỉ là. . . . . Đại Đế trầm mặc.

Hứa Thanh than nhẹ, chỉ là cho tới bây giờ hắn vẫn cảm thấy chuyện hôm nay vẫn tồn tại gợn sóng.

Bởi vì Tử Thanh thái tử vẫn chưa xuất hiện.

Bởi vì từ đầu đến cuối Nhân Hoàng đều rất bình tĩnh.

Mà khí tức hủy diệt bên trong Cổ Hoàng Tinh đã vô cùng kinh khủng.

Nhưng ngay lúc đó… Nhân Hoàng hành động.

Mặt gã không cảm xúc, bình tĩnh giơ tay phải lên.

Theo động tác giơ tay lên, khóa sắt trên người trong chốc lát đứt gãy thêm không ít, mà tay phải giơ lên lại hơi chúi xuống phía dưới.

Trong tích tắc, một bàn tay khổng lồ thay thế màn trời Cổ Hoàng Tinh, bao phủ đại địa Cổ Hoàng Tinh.

Xuất hiện ngay trên Cổ Hoàng Tinh!

Trong thời gian ngắn phong bạo dấy lên, càn khôn biến sắc, cảm giác mênh mông phủ xuống.

Che đậy bầu trời, đồng thời cũng tràn ra khí tức kinh khủng siêu việt Uẩn Thần.

Chấn động bát phương.

Sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái xuống phía dưới.

Hư vô vỡ vụn, thiên địa nổ vang, bốn vị Thiên Vương của Thôn Thiên tộc đang tự bạo thân thể run lên bần bật, một cỗ sức mạnh để cho bọn họ run sợ phủ xuống, trực tiếp bao phủ trên thân bốn người, hình thành thế đè ép bất khả tư nghị.

Trong lúc bọn họ kêu rên, cường ngạnh trấn áp khí tức tự bạo bọn họ tản ra ngoài về lại trong cơ thể!

Càng là dưới lực lượng mạnh mẽ, bốn vị Thiên Vương phun ra máu tươi, thân thể run rẩy, đồng thời bị trấn áp ép xuống đại địa.

Đại địa nổ vang, thân thể bốn vị bị ghim dưới đó, không cách nào vùng vẫy.

Dù là đại thế giới của bọn họ cũng là như vậy.

Dưới lực lượng tuyệt đối, tất cả phản kháng đều không có ý nghĩa.

Không chỉ là bọn họ như thế, trong nháy mắt tiếp theo, Thự Quang Chi Dương đang bộc phát đồng dạng chấn động, toàn bộ ánh sáng cùng nhiệt độ đang tràn ra cũng trực tiếp cuốn ngược lại.

Bị cưỡng ép đẩy trở về, cho đến khi lại trở thành một quả Thự Quang Chi Dương.

Duy chỉ có là bên trên tràn ngập vết rạn, từ ổn định biến thành không ổn định.

Sau đó tan biến khỏi chỗ cũ.

Lúc xuất hiện lại là ở giữa không trung, trong tay Nhân Hoàng còn có một nửa khóa sắt buộc chặt trên người.

Chương 2137: Gia trưởng (2)

Bầu trời yên tĩnh.

Thiên địa tĩnh mịch.

Vô số ánh mắt lập tức theo bản năng hội tụ tới trên người Nhân Hoàng.

Trong ánh mắt có hoảng sợ, có ngốc trệ, có không cách nào tin kèm hoảng loạn.

Nhân Hoàng là Chúa Tể duy nhất của nhân tộc bây giờ, tất cả mọi người nơi đây tất nhiên đều biết như vậy, Chỉ là Nhân Hoàng kế vị hơn ba nghìn năm… nhưng chưa bao giờ ra tay.

Thế nên hiểu biết của mọi người đối với chiến lực Chúa Tể, chỉ đơn giản dừng lại ở miêu tả trong sách cổ.

Dẫu sao hầu như toàn bộ tu sĩ nơi đây, cả đời cũng chưa từng gặp qua vị Chúa Tể thứ hai.

Hơn nữa còn có Thần Linh tồn tại, vì vậy cảnh giới Chúa Tể khiến bản năng người ta có phần coi thường.

Cho đến bây giờ.

“Chúa Tể… . .”

“Đây là lực lượng của Chúa Tể!!”

“Trước mặt Chúa Tể, Uẩn Thần như con sâu cái kiến! Chúa Tể đã như thế, vậy Thần Linh chẳng phải là… . .”

Âm thanh hít sâu vang lên khắp bát phương.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u, ngóng nhìn Nhân Hoàng, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy Nhân Hoàng ra tay.

“Mặc dù xa xa không bằng Lý Tự Hóa, nhưng đúng là chiến lực của Chúa Tể… . .”

Hứa Thanh thì thào.

Mà giờ khắc này sắc mặt Nhân Hoàng vẫn bình tĩnh trước sau như một, nắm Thự Quang Chi Dương, chú ý đến Thập Nhất hoàng tử vẻ mặt âm trầm.

“Tiểu Thập Nhất, còn gì nữa không?”

Nhân Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

“Gã có hay không ta không biết, nhưng ta có!”

Một giọng nói âm lãnh bỗng nhiên truyền ra từ biên giới Thiên đàn sau lưng Nhân Hoàng.

Trong chốc lát, từng ánh mắt nhao nhao chú ý trên thân người mở miệng, trong ánh mắt phần lớn ẩn chứa ngoài ý muốn.

Bởi vì người nói chuyện không phải Thập Nhất hoàng tử, mà là… . . Thập hoàng tử đứng chung một chỗ với Đại hoàng tử cùng Tứ và Ngũ hoàng tử… . .!

Thập hoàng tử là đột nhiên gia nhập vào trước tế tổ, lúc trước gã vẫn luôn lộ ra biểu cảm hoảng sợ, giống như không cách nào tin tất cả mọi chuyện phát sinh ở nơi đây.

Nhưng bây giờ nét mặt của gã bình tĩnh trước đó chưa từng có, trong lúc nói, ánh mắt của gã cùng tiếp xúc với Nhân Hoàng quay đầu.

Nhân Hoàng không thấy gì ngoài ý muốn.

“Ngươi vẫn là quyết định đánh một trận cùng bổn Hoàng sao, ngươi vốn có thể có những lựa chọn khác.”

Thập hoàng tử trầm mặc, sau hai hơi thở nhàn nhạt mở miệng.

“Đột nhiên người cho ta gia nhập tế tổ, chẳng phải cũng vì muốn ta bước ra đánh một trận cùng người sao?”

“Ta thật sự có những lựa chọn khác, nhưng hứa hẹn bọn họ cấp cho, để cho ta không còn lựa chọn, nếu đã như thế, vậy nguyện theo bọn họ mà thăm dò chiến lực của người.”

Thập hoàng tử nói xong, thân thể mơ hồ, trong nháy mắt tiếp theo vẻ mặt gã nhăn nhó, một cỗ khí tức kinh thiên động địa ầm ầm bộc phát trên người gã.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Khí tức quấy nhiễu phong vân, khiến cho Cổ Hoàng Tinh nổ vang, bên ngoài đồng dạng như vậy.

Dưới khí tức này, Quy Hư run rẩy, Uẩn Thần cũng thấy áp lực, bởi vì đó là… . . khí tức Chúa Tể.

Tương xứng cùng với lực lượng Nhân Hoàng biểu hiện ra vừa rồi.

Sau mấy hơi thở, biểu cảm của Thập hoàng tử cũng an bình lại, gương mặt cải biến, thay đổi bộ dáng.

Mi tâm một mắt, làn da màu tím.

Giống như đúc cùng bốn vị Thôn Thiên tộc xuất hiện lúc trước.

“Nhân Hoàng!”

Thập hoàng tử chậm rãi mở miệng.

“Thôn Thiên Hoàng.”

Nhân Hoàng bình tĩnh.

Hai cỗ khí tức Chúa Tể va chạm trên bầu trời, xé rách hư không, rung chuyển càn khôn.

Tình hình hết sức căng thẳng.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Thập Nhất hoàng tử bỗng nhiên lộ ra quang mang âm u, giơ tay lên lấy ra một cái bình nhỏ màu bạc.

“Phụ hoàng, trận chiến của người cùng Thôn Thiên Hoàng, Thập Nhất tặng thêm chút đồ cho người, nghĩ đến sẽ càng hoàn mỹ.”

“Sau khi người kế vị, mặc dù không có xuất thủ, nhưng trước lúc kế vị đã có quá nhiều lần chiến đấu sinh tử cùng dị tộc, mà những năm qua ta hao phí vô số đại giới, trăm cay nghìn đắng, cuối cùng sưu tập được một giọt máu tươi của phụ hoàng!”

“Dùng giọt máu này hình thành mệnh trớ!”

Thập Nhất hoàng tử nói xong bóp chặt bình bạc trong tay.

Bình bạc vỡ thành rất nhiều mảnh nhỏ, trong đó lộ ra một giọt máu tươi.

Giọt máu vừa ra, khí tức huyết mạch hoàng gia nhân tộc nồng đậm dựng lên ngập trời.

Sau khi mọi người cảm ứng, sắc mặt đều biến đổi.

Đó đúng là máu của Nhân Hoàng!

Mà bình bạc bị phá toái thành từng mảnh bây giờ lại không rơi lả tả mà vờn quanh bốn phía máu tươi, cấp tốc chuyển động, huyễn hóa ra từng con giòi bọ màu bạc, phát ra âm thanh thê lương, nhảy vào bên trong máu tươi.

Điên cuồng thôn phệ, sau đó lại biến ảo thành một con ngô công dữ tợn, một hơi nuốt giòi bọ vào.

Tiếp theo đuôi của ngô công nhoáng một cái, đã thành khô lâu âm u, lại mở miệng rộng nuốt ngô công.

Sau đó khô lâu tan vỡ, bên trong chui ra một tiểu nhân màu đen, toàn thân tràn ra khí tức Thần Linh, phun ra một mảnh sương mù màu đen về phía khô lâu tan vỡ.

Sương mù bao phủ khô lâu, tiếp theo toàn thân tiểu nhân thiêu đốt, cũng cắm đầu chui vào.

Trong nháy mắt tiếp theo khói đen kịch liệt co rút lại, cuối cùng hóa thành một giọt… . . máu tươi màu đen.

Trên máu tươi màu đen truyền ra một loại mục nát tanh tưởi vô cùng mãnh liệt.

Càng có thể mơ hồ thấy được bên trong máu tươi màu đen tồn tại một đạo thân ảnh mơ hồ, nhìn qua bộ dáng chính là Nhân Hoàng!

Bên trong hình thành nồng đậm cảm giác nguyền rủa.

Đây không phải là nguyền rủa đơn giản!

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ lại, nhìn ra đây là một loại Thần Trớ rất kinh khủng!

Thập Nhất hoàng tử nở nụ cười, nhìn qua Nhân Hoàng nhẹ giọng mở miệng.

“Phụ hoàng, ta còn có hai phần lễ vật muốn đưa cho người, đây là thứ nhất, nếu như người có thể chống đỡ, sẽ thấy được phần lễ vật sau cùng của ta.”

“Nhưng ta nghĩ dưới Thần Trớ, lại đối mặt với Thôn Thiên Hoàng cùng cảnh giới, sinh cơ của phụ hoàng đại nhân cũng không còn nhiều lắm.”

Thập Nhất nói xong tay phải âm thầm bấm niệm pháp quyết, chỉ một ngón tay về giọt máu tươi màu đen.

Giọt máu tươi màu đen lập tức thiêu đốt.

Ngay sau đó, thân ảnh Nhân Hoàng bên trong giọt máu lập tức bắt đầu vặn vẹo, còn có âm thanh thống khổ thê lương vang vọng ở.

Cuối cùng hóa thành một tuyến vận mệnh, lập tức bay về phía chỗ Nhân Hoàng bị khóa sắt buộc chặt.

Trực tiếp dung nhập vào người Nhân Hoàng.

Chương 2138: Gia trưởng (3)

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo… . . tuyến vận mệnh đó rõ ràng lại bay ra từ mi tâm Nhân Hoàng.

Dường như, không tìm được mục tiêu!

Sau đó lại tìm kiếm giữa không trung một phen, lại bay thẳng đến chỗ sâu Cổ Hoàng Tinh… Nguyền rủa, thành công!

Toàn bộ tu sĩ trông thấy một màn này, một cái chớp mắt nội tâm tất cả đều nhấc lên sóng to gió lớn!!

Hứa Thanh cũng sững sờ, tâm thần nổ vang.

Bởi vì một cái suy đoán không thể tưởng tượng, vượt qua nhận thức, hầu như không thể nào nghĩ ra, bản năng xuất hiện ở trong lòng mọi người.

Biểu cảm của Thập Nhất hoàng tử càng là triệt để đại biến, mặc dù lúc trước rất nhiều biểu cảm của gã đều là cố ý, nhưng một cái chớp mắt này chân thật vô cùng.

Gã như bị thiên lôi oanh kích, thân thể run rẩy, bản năng lùi ra sau vài bước, trong mắt lộ ra vẻ không dám tin, thậm chí còn có một loại cảm giác hoang đường, nội tâm như có gió bão gào thét.

“Ngươi… Ngươi… . . Ngươi đứng ngay ở đó… .”

“Nhưng nguyền rủa, là tập trung vận mệnh, làm sao nó lại đi về phía khác… . .”

“Chẳng lẽ ngươi có phương pháp gì, có thể cải biến tuyến vận mệnh?”

“Hay là ngươi… .”

“Không thể nào!”

Cuối cùng gã vẫn không thể tin được cái suy đoán hoang đường trong lòng mình.

Mà Nhân Hoàng từ đầu đến cuối đều không nhìn Thập Nhất hoàng tử, bây giờ nhìn qua Thôn Thiên Hoàng đang ngưng trọng, nhàn nhạt mở miệng.

“Tính khí của tiểu hài tử có hơi quá, để ngươi chê cười rồi.”

“Nhưng mà trò khôi hài hôm nay, cũng đúng là nên kết thúc.”

“Nếu như bọn họ để ngươi đến dò xét chiến lực chân chính của bổn Hoàng, như vậy cho ngươi và bọn họ nhìn là được.”

Nhân Hoàng bình tĩnh nói, từng sợi khóa sắt vận khí quấn quanh trên người gã đứt gãy.

Mỗi một sợi đứt gãy, khí tức lại tăng vọt vài phần, chớp mắt thiên địa nổ vang, gió lớn thổi tới, một cỗ uy áp vô cùng kinh khủng dựng lên trên người gã.

“Từ khi bổn Hoàng thành đạo đến nay, chưa từng ra tay trước mắt người đời, hôm nay Thôn Thiên đạo hữu ngươi hãy nhìn cho rõ, ta chỉ ra tay một lần.”

Nói sau một câu này, một sợi khóa sắt cuối cùng trên người Nhân Hoàng cũng bỗng nhiên đứt gãy.

Một cỗ khí tức càng mênh mông hơn so với trước từ trên người Nhân Hoàng phóng lên trời.

Giờ khắc này Cổ Hoàng Tinh vang động, Hoàng Đô chấn động, đại vực rung động.

Nhân Hoàng giơ tay phải lên, tương tự như trước đó trấn áp Thự Quang Chi Dương, nhưng lần này… . . bàn tay hiện ra không phải trên màn trời Cổ Hoàng Tinh.

Mà là ngoài Cổ Hoàng Tinh!

Bầu trời Hoàng Đô nhân tộc lập tức đen nhánh.

Một bàn tay to lớn không nhìn thấy cuối cùng, bao trùm màn trời, lấy khí thế mênh mông khó có thể hình dung hạ xuống.

Hư vô tan vỡ sụp đổ, bầu trời vỡ vụn thành từng mảnh, đại địa run rẩy, núi lớn bị nghiền ép.

Có thể nói là một tay che trời!

Thần Linh bất quá cũng chỉ như vậy!

Bàn tay lấy tốc độ bất khả tư nghị và vô cùng áp bách hạ xuống thế gian, Một khắc đã áp vào trên Cổ Hoàng Tinh.

Một hơi chộp cả Cổ Hoàng Tinh vào bàn tay.

Dưới một bóp toàn bộ Cổ Hoàng Tinh nổ vang, tất cả mọi người trong đó đều có loại cảm giác trời rung đất chuyển.

Vẻ mặt của Thôn Thiên Hoàng càng là hiện ra hoảng sợ.

Đối phương hô hấp dồn dập, sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra không cách nào tin, thân thể chợt lùi lại và trên mặt xuất hiện mơ hồ, giống như muốn rời khỏi thân hình này.

Càng có dấu hiệu truyền tống hiện ra.

Vậy mà gã lại lập tức muốn bỏ chạy!

Nhưng hiển nhiên đã chậm.

Bàn tay mênh mông xuyên thấu qua Cổ Hoàng Tinh, không có thương tổn bất luận người nào, chỉ như quét ngang thiên địa tới trước mặt Thôn Thiên Hoàng,.

“Trẫm tiễn ngươi một đoạn đường!”

Ầm!

Một đạo thân ảnh hư ảo bị mạnh mẽ đánh bay ra từ cơ thể Thập hoàng tử, hóa thành bộ dáng Thôn Thiên Hoàng, không ngừng tan vỡ rồi không ngừng hình thành, lại không ngừng cuốn ngược lại.

Cứ tuần hoàn như thế, cuối cùng sau khi liên tục hỏng mất ít nhất nghìn lần, hồn ảnh Thôn Thiên Hoàng hoàn toàn toái diệt!

“Hôm nay diệt phân hồn ngươi, trong vòng nửa tháng nếu không đưa Vực Bảo của tộc ngươi tới, trẫm sẽ xé rách hư vô, đích thân tới tộc của ngươi.”

Nhân Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

Khí phách ngập trời.

Nhân tộc lặng ngắt như tờ, tâm thần của tất cả mọi người đều lâm vào bên trong khoảng trống trước đó chưa từng có.

Bọn họ biết Nhân Hoàng mạnh… . . nhưng mạnh đến trình độ có thể trấn áp Chúa Tể khác cũng có phần khiến người ta hoảng sợ và khó tin.

Vả lại dạng trấn áp như thế, chính là hoàn toàn nghiền ép!

Lúc này trái tim của Hứa Thanh cũng đang rung động, hắn đã từng gặp qua Chúa Tể khác!

Lý Tự Hóa chính là Chúa Tể.

Chúa Tể, cũng chia cấp độ.

Sơ – trung - hậu cùng với đỉnh phong, chiến lực nhất định có khoảng cách cực lớn.

“Ta cảm giác bàn tay nọ… . . Hình như cũng không kém bao nhiêu so với Lý Tự Hóa lúc trước, chẳng lẽ Nhân Hoàng là… . . Chúa Tể đỉnh phong!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, một cỗ cảm giác không chân thật mãnh liệt nổi lên trong lòng.

Dựa theo nhận thức của hắn, bây giờ trong đại lục Vọng Cổ, cảnh giới Chúa Tể cần huyết mạch cùng với vận khí mới có một tia cơ hội tấn cấp.

Nhưng cũng chỉ là sơ kỳ mà thôi.

Về phần đỉnh phong… . . Dưới sự chú ý của những tộc mạnh trong đại lục Vọng Cổ, gần như là không thể tồn tại.

Cho nên trong quá trình ba vị Thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tấn thăng, sau khi xuất hiện một vị Chúa Tể đỉnh phong vệ đạo, các tộc trong Vọng Cổ đều xuất hiện gợn sóng cực lớn.

Sau đó việc điều tra vẫn luôn được tiến hành, mặc kệ là tộc mạnh hay là Thần Linh các phương đều muốn biết được, vị Chúa Tể đỉnh phong có thể che đậy toàn tri rốt cuộc là ai!

Bởi vì bên trong hệ thống tu sĩ, Chúa Tể bây giờ đều rất thưa thớt, nếu đến đỉnh phong… . . Như vậy Thần Linh các phương nhất định không cho phép.

“Chẳng lẽ… .”

Hứa Thanh mạnh mẽ nhìn về phía Nhân Hoàng.

Mà giờ khắc này Nhân Hoàng đứng trên không trung từng bước đi xuống, cuối cùng đứng ở trên Thiên đàn.

Cũng chính là vị trí tế tổ lúc trước.

Sau đó quay người nhìn Thập Nhất hoàng tử thất hồn lạc phách, giống như lúc ban đầu.

“Tiểu Thập Nhất, còn gì nữa không?”

Chương 2139: Sau khi hoa nở bách hoa sát (1)

Ngày hôm nay Nhân Hoàng đã nói ra những lời đó mấy lần.

Mỗi một lần đều khiến tâm tình của Thập Nhất hoàng tử trầm xuống vài phần, cho đến bây giờ tâm của gã không cách nào khống chế rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Giờ phút này sắc mặt của gã trắng bệch, theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước, thân thể run rẩy, trong mắt hiện ra mờ mịt càng có không cách nào tin.

Nhân Hoàng thì vẫn bình tĩnh và thong dong như trước, từ đầu đến cuối cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Dù cho Thập Nhất hoàng tử ra tay như thế nào, tung ra bất cứ át chủ bài hay đòn sát thủ gì, nhưng dường như đối với Nhân Hoàng mà nói, tất cả chỉ là một trận trò khôi hài.

Cho nên Nhân Hoàng từ lúc bắt đầu đã không sai người trấn áp Thập Nhất hoàng tử, mặc kệ đối phương náo loạn.

Hiển nhiên trong lòng của Nhân Hoàng, tất cả chẳng qua là hài tử ở nhà phát giận trước mặt trưởng bối mà thôi.

Nếu như gia trưởng không thèm để ý vậy náo thì náo đi, khóc lóc một hồi, oán khí cũng hết, lúc đó vẫn là hài tử ngoan.

Nhưng nếu như gia trưởng không vui, như vậy hài tử sẽ không tránh được phải ăn một trận đau khổ, bị gia trưởng giáo huấn một phen.

Sau khi giáo huấn, hài tử biết sợ vẫn là bé ngoan.

Về phần hài tử gọi kẻ thù bên ngoài đến cũng không có gì, vốn là câu cá, mặc kệ câu được bao nhiêu, cứ một cái tát đánh tiếp là được.

Thái độ như vậy, ánh mắt như thế, tạo thành một cỗ tuyệt vọng để cho Thập Nhất hoàng tử hít thở không thông.

Gã cảm thấy hô hấp không thông, ngực rối loạn vô cùng, lòng kiên định ban đầu cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Một loại cảm giác vô lực không cách nào hình dung không khỏi sinh sôi từ trong vỡ vụn, quét sạch toàn thân, cuối cùng hóa thành một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng.

“Sao lại như thế… . .”

“Sao ngươi có thể là Chúa Tể đỉnh phong… .”

“Tại sao nguyền rủa lại mất đi hiệu lực… .”

Thập Nhất hoàng tử thất hồn lạc phách, hai mắt tràn ngập tơ máu, thân thể càng lúc càng run rẩy kịch liệt.

Trước mặt đối phương, toàn bộ chuẩn bị của gã đều không có ý nghĩa.

Dị tộc mà gã không tiếc đại giới hợp tác cùng, lại bị đối phương một chưởng tiêu diệt.

Hàng loạt vật phẩm của gã, từ oán đồ cho đến máu huyết nguyền rủa, toàn bộ đều thành món đồ chơi.

Nhân Hoàng vẫn đứng ở đó.

Như một tòa núi chống đỡ thiên địa!

Gã không đổ, như vậy thiên địa nhân tộc cũng sẽ không đổ!

Loại cảm giác đó vô cùng mãnh liệt, không chỉ hiện ra trong lòng Thập Nhất hoàng tử, mà còn ở trong nội tâm bách tính Hoàng Đô cùng với quần thần bốn phía.

Nhưng mà Thập Nhất hoàng vẫn không cam lòng!

Hai mắt của gã đỏ thẫm, nhìn chằm chằm Nhân Hoàng, dưới ánh mắt bình tĩnh của Nhân Hoàng, tim của gã giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, cuối cùng hỏa diễm oanh một cái bộc phát toàn thân, tràn ngập trong đầu.

Tay phải mạnh mẽ nâng lên, vung về phía trước.

Một tấm họa quyển cổ xưa lập tức lăng không hiện ra trước mặt gã!

Bên trong họa quyển vẽ một nữ tử.

Nữ tử mặc váy dài màu lam đơn giản, rất là thanh lịch, trên tóc cũng không có vật trang trí gì, tướng mạo thanh tú, gương mặt toát vẻ cơ linh, miệng khẽ nhếch lên, vừa tươi cười vừa lộ ra một chút vui đùa.

Nếu nhìn từ tướng mạo, nàng không phải tuyệt mỹ, quá nhiều người đẹp mắt hơn nàng, nhưng đây là một nữ nhân rất có cá tính, trong mắt như có ánh sáng, có thể xuyên thấu qua bức họa cảm nhận được tính cách hoạt bát của nàng.

Chính là bức tranh miêu tả mẫu thân ruột của Thập Nhất hoàng tử cùng Ninh Viêm treo ở phủ đệ Ninh Viêm!

Không biết bức tranh này như được vẽ từ ai, rất là sinh động, thậm chí đồ vật phản chiếu trong mắt cũng đều được miêu tả.

Tuy có chút ít mơ hồ nhìn không rõ, nhưng nếu phóng to ra nhìn, trong con mắt hình như chiếu ra một tòa tế đàn…

Nhìn qua họa quyển, đáy lòng Hứa Thanh than nhẹ, hắn nhớ tới bộ dáng thút thít nỉ non của Ninh Viêm trước họa quyển hôm ấy.

Bây giờ thấy lại họa quyển, trong lòng Hứa Thanh có chút cảm khái, đồng thời cũng chú ý đến con mắt trong họa quyển, đường nét tế đàn lờ mờ phản chiếu trong đó khiến cho hắn có chút quen thuộc.

Trong nháy mắt tiếp theo, con ngươi Hứa Thanh co rụt lại.

Đó là một tòa tế đàn ngũ giác, hình như cực kỳ tương tự cùng…. tế đàn bị hắn toái diệt lúc trước.

Một màn này khiến cho tâm thần Hứa Thanh chấn động.

“Huyền Chiến!”

Thập Nhất hoàng tử gầm nhẹ, thần sắc vặn vẹo nhìn hằm hằm Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng trầm mặc, chuyển ánh mắt khỏi trên người Thập Nhất hoàng tử, nhìn về phía bức vẽ, nhìn nữ tử trong tranh, ánh mắt của gã đã có một vòng gợn sóng, trong mắt nhiều hơn một chút hồi ức.

“Huyền Chiến, đây chính là một phần lễ vật sau cùng ta chuẩn bị cho ngươi!”

Giọng của Thập Nhất hoàng tử như là lưỡi dao sắc bén, muốn vạch phá thiên địa.

“Toàn bộ hành vi hôm nay của ta, không tiếc liên hợp với ngoại tộc, không tiếc toàn bộ đại giới, vì cái gì, chính là báo thù vì mẫu thân!”

“Ta mặc kệ tộc quần gì, mặc kệ đại nghĩa, ta cũng không cần cái thân phận Hoàng tử này, ta biết rõ hành vi của ta sẽ bị vô số người phỉ nhổ oán hận, nhưng ta… . . Bất chấp những thứ đó!”

“Long trời lở đất cũng tốt, diệt sạch tộc quần cũng được, có quan hệ gì cùng ta chứ! Từ đầu đến cuối ta chỉ muốn làm một chuyện, đó chính là chém giết ngươi!”

Thập Nhất hoàng tử nói với giọng thê lương, vào thời khắc này cảm giác máu tanh dựng lên ngập trời.

“Hôm nay ở trong đây, ta Ninh Xương vẫn muốn hỏi quần thần nhân tộc một câu!”

“Thự Quang Chi Dương, các ngươi đều biết là khái niệm do Kính Vân Nhân Hoàng đưa ra, nhưng vài vạn năm qua thủy chung không được nghiên cứu ra, tiến triển chậm chạp.”

“Là mẫu thân của ta, dựa vào thiên tư tuyệt luân, lấy thân thể phàm tục, nghiên cứu hết thảy nguyên lý, cấu tạo ra nó!”

“Là mẫu thân của ta không tiếc hao phí thọ nguyên sinh cơ, vì nhân tộc, vì Nhân Hoàng, cho các ngươi… . . sinh ra Thự Quang Chi Dương sớm hơn thời hạn ít nhất ba vạn năm!”

“Là mẫu thân của ta tăng trình độ nghiên cứu Thần Linh của Tạo Vật Phủ lên tới trình độ có thể so với tộc mạnh!”

“Là mẫu thân của ta tu bổ đại trận phòng hộ nhân tộc, gia trì tăng đến đỉnh phong, phù hộ các ngươi!”

“Thế nhưng… . . kết cục của nàng là gì?”

“Kết cục của nàng là trở thành chất dinh dưỡng của Nhân Hoàng!!”

“Trở chất dinh dưỡng thành để Nhân Hoàng mà đám các người nhìn lên thành đạo!!”

“Huyền Chiến, ngươi tư chất bình thường, tế hiến ngoại vực miễn cưỡng thăng lên Chúa Tể, sau đó phát rồ, tham lam tư chất mẫu thân ta, không để ý đến tình cảm đạo lữ, thôn phệ nàng!!”

“Ngươi không xứng là Nhân Hoàng, không xứng làm phu quân, không xứng làm phụ thân!!”

Thập Nhất hoàng tử lạnh lẽo cười rộ lên, giọng nói truyền khắp bát phương, quần thần trầm mặc.

Chương 2140: Sau khi hoa nở bách hoa sát (2)

Nhân Hoàng nhắm nghiền hai mắt.

Hứa Thanh mặc dù không có chân chính gặp qua mẫu thân của Ninh Viêm, nhưng những năm đi đến Hoàng Đô đại vực, đã nghe nói qua từ trong miệng Ninh Viêm.

Dù là Ninh Viêm không nói nhiều lắm, nhưng từ vài đôi lời, hắn vẫn là có thể cảm nhận được sự kinh diễm tuyệt luân của vị nữ tử ấy.

Chỉ là… . Theo nàng tử vong, chuyện xưa và tên của vị nữ tử có tình cảm chân thành cùng Nhân Hoàng cũng đã trở thành cấm ky, không người nhắc tới.

Cuối cùng năm đó xảy ra chuyện gì, cũng trở thành một bí ẩn.

Mà trong lúc quần thần trầm mặc, Thập Nhất hoàng tử chợt quỳ bái trước bức vẽ, dùng sức dập đầu, trong ánh mắt chảy xuống nước mắt.

Giống như đang cáo biệt.

Sau đó giơ tay lên vạch phá đầu ngón tay, một giọt máu tươi bỗng nhiên bay ra, thẳng đến bức vẽ.

Nhân Hoàng không có ngăn cản.

Mà theo giọt máu tươi dung nhập, trong nháy mắt tiếp theo, hai mắt mẫu thân Thập Nhất hoàng tử bên trong họa quyển chậm rãi có một tia thần vận, tản ra chút điểm ánh huỳnh quang.

Những ánh sáng đó bay ra họa quyển, hội tụ trước mặt Thập Nhất hoàng tử, tạo thành một đóa hoa như đom đóm!

Chỉ là đóa hoa hiện lên là hình dạng héo rũ, giống như đang tàn lụi.

Nhìn qua đóa hoa đó, tâm của Thập Nhất hoàng tử đắng chát, tràn ngập đau khổ, càng có nồng đậm tưởng niệm.

Giọng nói và dáng điệu của mẫu thân trong trí nhớ không ngừng hiện ra.

“Đây là đóa hoa bổn mạng của mẫu thân.”

“Mặc dù mẫu thân ta là phàm nhân, cũng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể tu hành, nhưng nếu bàn về tư chất, trong nhân tộc nàng là đệ nhất!”

“Năm đó lúc nàng nghiên cứu Thự Quang Chi Dương có cảm ngộ, lấy phương pháp đặc thù, dưới tình huống không có tu vi vẫn có thể ngưng tụ ra một đóa hoa bổn mạng.”

“Đồng thời lại lấy huyết mạch bản thân hình thành bổn mạng hoa, đưa vào người ta cùng Ninh Viêm.”

“Lúc đó ta còn không hiểu, sau đó nhớ lại mới hiểu rõ ràng mẫu thân đã biết kết cục của bản thân, cho nên lưu lại đóa hoa này cho hai người huynh đệ chúng ta để làm vật hộ thân.”

“Từ trình độ nào đó mà nói, hoa này có thể nói là Thự Quang Chi Dương nguyên thủy nhất, cũng có thể nói là căn nguyên của Thự Quang!”

“Hễ tồn tại nào bị ánh sáng Thự Quang Chi Dương chiếu qua, đều sẽ trong nhân quả, do đó nó tàn lụi mà vạn vật thịnh, nếu như nó nở rộ, vạn vật Thự Quang từng chiếu rọi cũng sẽ tàn lụi!”

“Huyền Chiến, đây chính là nguyên nhân ta lấy trộm Thự Quang Chi Dương!”

“Mặc dù ngươi đã diệt đi những chấn động tan vỡ khác, nhưng Thự Quang Chi Dương mà ngươi cầm trong tay, ngươi đã bị Thự Quang chiếu rọi!”

“Ta xem ngươi… . . tránh đi sát cục chuyên nhằm vào ngươi như thế nào đi!”

Giọng của Thập Nhất hoàng tử vang vọng kinh thiên động địa, trong nháy mắt đóa hoa héo rũ trước mặt gã bỗng nhiên nhoáng một cái, cánh hoa trong nháy mắt giãn ra, nhị hoa trong tích tắc lay động.

Đóa hoa héo rũ bây giờ… . . đang mở ra giữa thiên địa!

Dường như một loại sinh mệnh nở rộ.

Trong thời gian ngắn, Thự Quang lăng không hiện ra trên bầu trời, nhiệt độ thiên địa nháy mắt tăng lên cao, đốt cháy hư vô, khiến cho càn khôn biến sắc, khiến cho gió ngừng mây tĩnh.

Dù là trong Hoàng Đô hay là trên cầu sương mù, kể cả là bên trong Cổ Hoàng Tinh, một cái chớp mắt này trên thân tất cả mọi người vậy mà đều xuất hiện điểm sáng.

Những điểm sáng này như là nhân quả, đến từ Thự Quang Chi Dương ảnh hưởng đến, lắng đọng trong huyết mạch.

Giờ phút này đồng loạt bay lên không, cuối cùng trong lúc tâm thần mọi người đang chấn động, những điểm sáng tạo thành đóa nở rộ bên trong thiên địa!

Trang điểm cho thế giới, cũng rung chuyển tâm linh của mọi người.

Ánh sáng của nó như là ngôi sao trên bầu trời phủ xuống nhân gian, hiển lộ sinh mệnh cùng sức mạnh ở trong nội tâm mọi người.

Mênh mông vô cùng.

Chính là đợi cho thu tới, sau khi hoa nở bách hoa sát!

Trong khoảnh khắc, cảm giác tàn lụi xuất hiện từ đại địa, từ chúng sinh, từ vạn vật, từ bầu trời!

Cuối cùng… . . Tất cả hội tụ tới trên người Nhân Hoàng!

Vào thời khắc này, Nhân Hoàng mở mắt ra.

Trong mắt lộ ra hồi ức, hoài niệm cùng với phức tạp, cho đến cuối cùng trong miệng của gã truyền ra tiếng thở dài đầu tiên sau nhiều năm qua.

Trong tiếng thở dài gã giơ tay lên.

Nhẹ nhàng vẫy một cái tới đóa hoa đang nở rộ giữa bầu trời.

Một vẫy vừa ra, một màn để cho tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi, để cho Thập Nhất hoàng tử chấn động đến cực hạn xuất hiện.

Đóa hoa nở rộ lại bay tới phía Nhân Hoàng, rơi vào trên bàn tay của gã, tiếp đó… Dung nhập vào trong cơ thể gã!

Không có bất kỳ bài xích hay dừng lại nào, đóa hoa dung nhập tựa như trở về nguyên gốc.

Giống như hoa và Nhân Hoàng vốn là nhất thể.

Vào thời khắc này thiên địa hoàn toàn tĩnh mịch.

Vô số ánh mắt lộ ra vô số suy đoán hoảng sợ, toàn bộ nhìn tới trên người Nhân Hoàng.

Trong những ánh mắt ẩn chứa gợn sóng kịch liệt, nếu như có thể thực chất hóa, nhất định có thể hình thành sóng lớn ngập trời, đủ để bao phủ đại vực.

Mà trong đó kịch liệt nhất, dĩ nhiên là Thập Nhất hoàng tử.

Cả người gã giống như bị trăm vạn đạo sấm sét oanh kích, thân thể run rẩy, hô hấp dồn dập, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, lại lập tức đỏ thẫm.

“Không thể nào, việc này… . . Việc này làm sao có thể!”

“Đây là bổn mạng hoa của mẫu thân ta, tuyệt đối sẽ không dung nhập trong cơ thể người khác, chuyện này… . . này…”

Trong một cái chớp mắt, nội tâm Hứa Thanh đồng dạng dâng lên gợn sóng vạn trượng, đáy lòng cũng hiện lên suy đoán hoàn toàn ở bên ngoài tưởng tượng lúc trước.

Trong lúc mọi người thở hổn hển, trong thiên địa yên tĩnh, trong ngọn lửa Cổ Hoàng Tinh, trong khi bát phương áp lực…

Ánh mắt Nhân Hoàng dịch chuyển khỏi lòng bàn tay, nhìn về bốn phương, cuối cùng nhìn tới trên người Thập Nhất hoàng tử.

Sau đó gã giơ tay phải lên, đặt vào mi tâm, nhẹ nhàng nhấn.

Trong nháy mắt tiếp theo… . . dung nhan của gã mơ hồ, một tấm da mặt rơi xuống, lộ ra chân dung!

Đó là một nữ tử.

Ngũ quan đoan trang tú lệ, khí chất cao nhã, lộ ra một cỗ khí tức cao quý bẩm sinh, ánh mắt sáng ngời như tinh thần, lóe lên tia sáng trí tuệ cùng quyết đoán, dường như có thể thấy rõ nhân tâm, thấu tỏ thế sự.

Lông mày của nàng nhu hòa mà kiên định, tựa như dãy núi xa, làm cho người ta có một loại trầm ổn mà kiên định.

Dáng người cao ngất như một cây tùng bách đứng ngạo nghễ, hình như bất kể ở trường hợp nào, đều có thể bảo trì uy nghiêm của mình.

Cử chỉ nàng thong dong mà ưu nhã, dường như mỗi một khắc đều đang viết lại truyền kỳ thuộc về mình.

Dung nhan giống như đúc cùng mẫu thân Ninh viêm trong tấm họa quyển, chỉ là nhiều hơn một chút tang thương, nhiều hơn một chút uy nghiêm.

Giờ khắc này… toàn thế chấn động.

Đầu Thập Nhất hoàng tử nổ vang, trong nháy mắt trống rỗng.

“Mẫu hậu… . .”

Chương 2141: Nữ Đế

Tất cả đã có đáp án.

Tại sao lấy máu huyết của Nhân Hoàng nguyền rủa, mục tiêu của đạo nguyền rủa lại không phải Nhân Hoàng mà bay tới chỗ sâu Cổ Hoàng Tinh.

Tại sao bên trong nghi thức thành Thần lúc trước, trên tế đàn ngũ giác lại có quan tài cùng với điện thờ của Huyền Chiến.

Tại sao lúc Hứa Thanh lấy đèn ra, thi khí bay lên từ bên trong năm cỗ quan tài, biến thành bàn tay là năm ngón tay chứ không phải là bốn ngón tay.

Tại sao cách làm của Thập Nhất hoàng tử đại nghịch bất đạo như thế, nhưng từ đầu đến cuối Nhân Hoàng luôn lạnh lùng lại không ra tay với gã, cũng chưa từng trấn áp, đều là một loại thái độ gia trưởng.

Tại sao Thập hoàng tử bị Thôn Thiên Hoàng ký thân, cuối cùng cũng chỉ là dưới một chưởng của Nhân Hoàng, giết chết phân hồn của Thôn Thiên Hoàng, mà bản thân Thập hoàng tử lại không bị chút tổn thương nào.

Tất cả, vào một khắc Nhân Hoàng tháo da mặt xuống… đều đã có đáp án.

Bởi vì, nàng không phải Huyền Chiến!

Nàng là đạo lữ của Huyền Chiến, nàng là mẫu hậu của Thập Nhất hoàng tử cùng Ninh Viêm, thậm chí lấy địa vị năm đó của nàng, nói một tiếng Hoàng hậu của nhân tộc cũng chỉ kém một đạo sắc phong mà thôi.

Một cái chớp mắt, mọi người bên trong Cổ Hoàng Tinh, quần thần ngoài Cổ Hoàng Tinh, thậm chí tu sĩ Hoàng Đô chú ý nơi đây, nội tâm đều nổ vang, hoảng sợ tột cùng, trong đầu như có sấm sét ầm ầm.

Thật sự là mức độ chấn động của chuyện này đã vượt ra khỏi tưởng tượng, vượt ra khỏi nhận thức.

Mà nó nguyên bản là không thể nào xuất hiện.

Bởi vì dù là mỗi tiếng nói cử động của Nhân Hoàng trước kia, hay là cuộc sống hàng ngày, đều khó có khả năng không lọt ra chút sơ hở nào.

Dù thật sự có thể làm được hoàn mỹ, nhưng một khắc tế đàn ngũ giác xuất hiện, một cái chớp mắt quan tài Huyền Chiến xuất hiện, rõ ràng mọi người lại không có sinh ra nghi ngờ.

Mà bản năng cho rằng quan tài Huyền Chiến là trống không.

Chuyện này suy nghĩ kỹ lại sẽ thấy cực kỳ đáng sợ.

Nhất là. . . . Năm đạo thi khí bay lên từ bên trong năm quan tài, nhưng vẫn không có người nào suy tư tại sao lại như thế. . . .

Giống như chuyện Nhân Hoàng không phải Huyền Chiến, bị lực lượng kinh người nào đó che đậy bên ngoài nhận thức của thế nhân.

Để cho tất cả mọi người đều thấy hết thảy không hợp lý xuất hiện trước đó, đều tự động có lời giải thích hợp lý.

Cho đến giờ phút này.

Tấm khăn che nhận thức mọi người đã bị chính Nhân Hoàng xốc lên.

Chân tướng rõ ràng, mà chấn động đưa tới tất nhiên kinh thế hãi tục.

Bởi vì, có thể im hơi lặng tiếng che đậy và cải biến tất cả nhận thức của mọi người, có lẽ Thần Linh có thể, nhưng tất nhiên là cường giả trong hàng Thượng Thần, mà còn có một vị tương tự có thể làm được.

Vả lại nếu vị ấy làm việc này, càng là không thể nào chê vào đâu được.

Đó chính là. . . . Chấp Kiếm Đại Đế!

Điều này cũng giải thích tại sao từ đầu đến cuối Chấp Kiếm Đại Đế cũng nhận thức đối với Nhân Hoàng, tại sao lúc trước Đế Kiếm trong người Hứa Thanh không động vì Nhân Hoàng.

Bởi vì. . . . Sự xuất hiện của nàng, hết thảy của nàng, chính là

Chấp Kiếm Đại Đế nhận thức!

Trong chốc lát, suy nghĩ này không chỉ hiện lên trong đầu Hứa Thanh, càng là bộc phát trong tâm thần của tất cả mọi người.

Về phần vị nữ tử tài tình tuyệt luân năm đó đã trải qua chuyện gì, có khúc chiết như thế nào cùng Huyền Chiến, là Huyền Chiến thành toàn nàng, hay là nàng thật sự bị cắn nuốt tử vong rồi lại phục sinh, lấy phương pháp gì thành Nhân Hoàng… . . Hay là từ đầu đến cuối đều là giả chết thay vị Nhân Hoàng… . . Việc này không người nào biết được chân tướng.

Đã thành một cái bí ẩn vĩnh hằng.

Nhưng trong lúc quần thần nhân tộc hoảng sợ và trong đầu không ngừng nổ vang, cùng với sợ hãi và bất an đối với tương lai, có ba người thần sắc như thường.

Vị thứ nhất là Thái Tể một mực trầm mặc không nói trên Cổ Hoàng Tinh.

Vị lão nhân này cất bước đi ra, quỳ xuống với Nhân Hoàng.

“Tham kiến Nhân Hoàng!”

Vị thứ hai là lão thái giám Uẩn Thần cửu giới bên cạnh Nhân Hoàng, lão cúi đầu tương tự quỳ bái xuống.

“Tham kiến Nhân Hoàng!”

Vị thứ ba là một người ngoài dự liệu của mọi người, nhưng suy xét cẩn thận lại hợp tình lý, chính là… . . Trấn Viêm Vương.

Thần sắc của gã thong dong, rời khỏi bên cạnh Thập Nhất hoàng tử, đến trước mặt Nhân Hoàng, nhìn qua gương mặt Nhân Hoàng, trong mắt lộ ra một tia hồi ức, cuối cùng cúi đầu quỳ xuống.

“Tham kiến Nhân Hoàng!”

Gã thật ra chưa từng phản bội!

Hết thảy chỉ là phối hợp mà thôi.

Bởi vì đây là một bố cục, do vị nữ tử tài tình thay thế Huyền Chiến bố trí ra hơn một năm trước.

Khi nàng bắt đầu chuẩn bị nghi thức thành Thần, đã biết rõ loại hành vi này nhất định sẽ có rất nhiều thế lực không để yên, cho nên nàng vẫn giấu kín chiến lực của mình.

Nàng không thể lộ ra tu vi Chúa Tể đỉnh phong, dù là ngoại tộc xâm lấn, dù là nhân tộc tràn đầy nguy cơ, nhưng trừ phi là chân chính đến lúc tộc quần sinh tử…

Bằng không mà nói, nếu như nàng lộ ra tu vi Chúa Tể đỉnh phong, như vậy chờ đợi nhân tộc chính là chúng Thần phủ xuống.

Thần Linh không cho phép tộc nào trong Vọng Cổ xuất hiện Chúa Tể đỉnh phong.

Dù nàng chỉ có thể ở trong phạm vi nhân tộc thể hiện ra lực lượng đỉnh phong, nếu như bên ngoài nhân tộc chỉ là nửa bước đỉnh phong.

Nhưng vẫn phạm vào tối ky.

Cho nên nàng chỉ có thể nhịn.

Nàng đang đợi, chờ một cái cơ hội có thể cho chính mình thể hiện chiến lực, cũng có biện pháp nắm quyền cục diện.

Vì vậy nàng không để ý đến hai người huynh đệ Ninh Viêm, mặc kệ bọn họ bên ngoài, mặc kệ họ xuất hiện oán niệm đối với Huyền Chiến Nhân Hoàng, trở thành mồi câu thu hút ngoại tộc.

Dùng mồi này đi câu cá, phải vào một khắc thời cơ đã đến, một mẻ hốt gọn toàn bộ người thăm dò bị dụ tới.

Giờ khắc này nàng thành công.

Mà theo Thái Tể, lão thái giám cùng với Trấn Viêm Vương bái kiến, nội tâm quần thần cũng đều suy nghĩ ngàn vạn, ánh mắt từng người phức tạp, nhưng cuối cùng từng người vẫn cúi đầu xuống.

Trong lòng Hứa Thanh tương tự cũng có gió bão nổ vang.

Một màn này đúng là suy đoán sau cùng hiện ra trong đầu hắn, nhưng lúc sự thật hiện ra trước mặt, cảm giác chấn động vẫn vô cùng mãnh liệt.

Mà càng làm cho nội tâm của hắn xuất hiện gợn sóng, là mẫu thân của Ninh Viêm lại có tu vi Chúa Tể đỉnh phong.

Hứa Thanh trầm mặc, than nhẹ một tiếng.

Bởi vì hắn nghĩ tới lúc mới vừa tới Hoàng Đô, trông thấy khí tức tử vong sắp đến trên người Chấp Kiếm Đại Đế.

Hình như tất cả đều đã có đáp án.

“Chẳng lẽ Đại Đế lấy bí pháp nào đó, hay là phụ trợ hoặc truyền thừa cho vị Nhân Hoàng này.”

“Sau cùng, đưa Đế Kiếm cho ta… .”

Hứa Thanh không biết được phân tích của mình có phải là chân tướng hay không, giờ phút này ngẩng đầu, ngóng nhìn pho tượng Đại Đế ngoài Cổ Hoàng Tinh.

Mà bây giờ Thập Nhất hoàng tử ngây ra như phỗng, thân thể run rẩy, cả người tựa như đã mất đi hết thảy khí lực, nét mặt của gã mờ mịt, cho đến khi giọng của Nhân Hoàng truyền đến.

“Không nên náo loạn nữa, lui ra.”

Nội tâm Thập Nhất hoàng tử bởi vì này câu nói mà kích động, cúi đầu xuống, nước mắt vui sướng không ngăn được chảy dài.

Thời khắc này trận hài tử bộc phát tính khí đã hoàn toàn tiêu tán.

Nhân Hoàng đã tháo mặt nạ xuống, xoay người.

Trong ánh mắt của nàng lộ ra kiên định cùng dũng cảm quả quyết, vẻ mặt tự tin mà thong dong, trong lúc giơ tay nhấc chân tràn đầy sức mạnh và quyết tâm, giống như đang dùng sự kiên định của nàng báo cho thiên địa biết, nàng là Đế Hoàng của thế giới này, nàng có lực lượng cải biến hết thảy.

“Trẫm là Nhân Hoàng, các vị ái khanh, có ai phản đối?”

Âm thanh uy nghiêm vang vọng càn khôn.

Bát phương trầm mặc, mấy hơi thở sau, toàn bộ quần thần trong ngoài Cổ Hoàng Tinh đều cúi đầu.

“Tham kiến Nhân Hoàng!”

Âm thanh đinh tai nhức óc, kinh thiên động địa.

Trong nháy mắt tiếp theo, Cổ Hoàng Tinh nổ vang, hết thảy vận khí nhân tộc bốc lên, toàn bộ phủ xuống trên người Nhân Hoàng, bao phủ bốn phía và gia trì vì nàng, tạo thành Đế quan hư ảo hạ xuống đỉnh đầu.

Vận khí vốn là nhận thức, bây giờ đương thời lần nữa nhận thức!

Trên Thiên đàn, Nhân Hoàng được vạn chúng chú mục ngẩng đầu, lấy thân nữ tử, lấy chân dung mặt hướng bầu trời.

“Sau tế tổ, là lúc tế trời!”

Trong mắt tràn ra tinh mang.

Càng có tự tin bộc phát trên toàn thân.

Giờ phút này trận nghi thức long trọng đã kết thúc phần thứ nhất, phần thứ hai.... . Chính thức triển khai!

Chương 2142: Phục duy thượng hưởng (1)

Từ xưa đến nay tế tự của nhân tộc đều chia làm hai bộ phận.

Một là tế tổ, hai là tế thiên.

Trong đó tế tổ tên như ý nghĩa, dĩ nhiên là chỉ Huyền U.

Mặc dù Nhân Hoàng không phải tế Huyền U, mà là Nhân Tổ, nhưng cũng có thể lý giải, cho dù lúc trước khiến cho trong lòng mọi người gợn sóng, nhưng cuối cùng không tính là đi quá giới hạn.

Thân là Nhân Hoàng, tế tự Nhân Tổ cũng miễn cưỡng coi như là nằm trong phạm vi lễ nghi.

Nhưng thiên bên trong tế thiên thì Nhân Hoàng cũng không thể thay đổi.

Trước khi Huyền U Cổ Hoàng đi, thiên này chính là đại biểu toàn bộ Thiên Đạo Viễn Cổ trong Vọng Cổ.

Sau khi họ rời khỏi Vọng Cổ, thiên ngoại truyền lệnh, bắt đầu từ thời Đông Thắng, thiên chính là Thánh địa.

Không chỉ nhân tộc như thế, hết thảy tộc quần không có Thần Linh trong đại lục Vọng Cổ đều nhận mệnh lệnh từ thiên ngoại.

Bọn họ tế thiên, đều là đi bái Thánh địa có huyết mạch gần với mình.

Nếu có không bái tức là tà đạo, những tộc quần như vậy về sau sẽ thường thường bởi vì các loại ngoài ý muốn mà diệt vong.

Mặc dù Thánh địa cực ít xuất hiện ở Vọng Cổ, nhưng bọn họ nằm ở thiên ngoại, cao cao tại thượng, dựa vào một chút thủ đoạn đặc thù, đúng là vẫn có thể lung lay tâm của các tộc trong Vọng Cổ.

Cho nên lễ tế thiên của các thời kỳ Nhân Hoàng đều là hiến tế cho Thánh địa.

Hôm nay Nữ Đế hình như cũng không ngoại lệ.

Nàng đứng trên Thiên đàn, dáng người cao ngất như núi, dường như có thể trở thành một phương thiên địa, phù hộ chúng sinh.

Vận khí vờn quanh hai bên hình thành Đế bào gia thân, càng ngưng tụ ra Đế quan lập lòe ánh sáng rực rỡ.

Vẻ mặt tự tin thong dong, đồng thời ánh mắt sắc bén giống như có thể xuyên thấu bầu trời, nhìn tới Thánh địa xa xa phía trên bầu trời.

Đường nét khuôn mặt rõ ràng, lộ ra vô cùng kiên định.

Một màn này rơi vào trong mắt quần thần, nội tâm mỗi người đều không thể bình tĩnh, thật sự là đối với bọn họ mà nói, việc ngày hôm nay giống như đã đi qua nửa đời người vậy.

Sự việc xuất hiện quá mức kinh hãi thế tục.

Đồng thời tất cả đều có một loại cảm giác mơ hồ… tính tới bây giờ trận tế tự này mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Chỉ sợ những màn tiếp theo sẽ có thêm gió bão càng lớn hơn phủ xuống.

Mà gió bão là điều gì bọn họ không cách nào đoán ra, bởi vì những năm gần đây, không ai có thể phỏng đoán ra tâm tư của vị Nữ Đế này.

Nàng cùng Huyền Chiến yêu hận tình cừu như thế nào, quá trình leo lên ngôi vị hoàng đế ra sao, trong đó đã trải qua bao nhiêu gian khổ và trắc trở, có lẽ chỉ riêng bản thân nàng biết.

Mà thứ mọi người có thể thấy, là nàng chưa bao giờ cúi đầu với vận mệnh.

Trong những năm này, nàng lấy trí tuệ và dũng khí của mình, viết ra một đoạn truyền kỳ thuộc về chính nàng trong nhân tộc.

Tuy là nữ tử, lại không có huyết mạch hoàng gia, nhưng toàn bộ vương công đại thần trong ngoài Cổ Hoàng Tinh đều bị nàng thuyết phục tận sâu trong nội tâm.

Vì vậy giờ khắc này, trong ngoài Cổ Hoàng Tinh hoàn toàn yên tĩnh.

Hứa Thanh cũng suy nghĩ rất nhiều, nhớ lại tất cả lúc trước, hiển nhiên mình xuất thủ cũng nằm trong phạm vi suy tính của Nữ Đế.

“Có lẽ vào ngày đầu tiên ta đi đến Hoàng Đô, nàng đã biết được mục đích của ta.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Cứ như vậy, thời gian một hơi thở trôi qua, cho đến một khắc tới hơi thở thứ bốn mươi chín, vị lão thái giám bên cạnh Nhân Hoàng chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén, vẻ mặt càng vô cùng nghiêm nghị, truyền ra tiếng xướng tế tổ lúc trước.

“Lễ tế thiên, nhân tộc hưng thịnh, người tế thiên tuổi ít nhất, do đó lấy bốn chín làm hạn định!”

“Đầu lễ. . . . . Mời chiến kỳ của nhân tộc!”

Lời vừa nói ra, thiên địa cuộn trào, vận khí biến thành sương mù trên bầu trời giống như đóa hoa nở rộ, ầm ầm cuốn ngược về bát phương, đồng thời bên trong Cổ Hoàng Tinh xuất hiện từng đạo huyết quang ngút trời.

Một đạo tiếp một đạo.

Tổng cộng bốn mươi chín đạo huyết quang, đồng loạt hiện trên màn trời, hội tụ vào một điểm như khai thiên tích địa, xé rách hư vô, xé rách vận mệnh, hút một mặt đại kỳ uẩn dưỡng bên trong thời gian ra ngoài.

Trong nháy mắt tiếp theo cờ hiện ra.

Lá cờ che phủ màn trời, vũ động như sóng, khí thế tuyệt luân!

Khiến cho đại địa tối sầm lại, nhưng lại có từng đoàn ngọn lửa sinh mệnh hình thành trong Cổ Hoàng Tinh, ngoài Cổ Hoàng Tinh và bên trong Hoàng Đô.

Đến từ mỗi một vị nhân tộc!

Bởi vì, lá cờ này là chiến kỳ của nhân tộc!

Đại biểu ý chí nhân tộc, đại biểu chiến ý tộc quần, đại biểu tôn nghiêm của tất cả mọi người.

Cho dù đây cũng không phải là lá cờ cổ xưa nhất, nhưng ý nghĩa của nó vẫn vô cùng tuyệt luân.

Về phần chiến kỳ cổ xưa nhất của nhân tộc, là Huyền U Cổ Hoàng chế tạo, nguyên bộ là một chủ cờ cùng với 360 phó cờ, nương theo gã nhất thống Vọng Cổ.

Cho đến khi Huyền U Cổ Hoàng rời khỏi Vọng Cổ, chiến kỳ cũng bị gã cầm đi.

Vì vậy nhân tộc lúc đó quyết định lấy vô số thiên tài địa bảo, lại chế tạo ra trọn bộ chiến kỳ mới của nhân tộc.

Chương 2143: Phục duy thượng hưởng (2)

Đại chiến kỳ sau thời Huyền U, nương theo Đông Thắng Nhân Hoàng chinh chiến sa trường, thu nạp vô số máu huyết dị tộc.

Cuối cùng Đông Thắng Nhân Hoàng đại bại, chủ cờ mặc dù đứng vững không ngã, nhưng phó cờ tan vỡ quá nhiều, rơi vào đại lục Vọng Cổ.

Dù mỗi lá cờ không còn trọn vẹn, nhưng vẫn có được uy nhất định lực.

Vì vậy những lá cờ tàn phá tiêu tán trong thiên địa, có bị dị tộc cất giữ, có bị tu sĩ nhân tộc thu được, nếu như muốn thu hồi toàn bộ, khó khăn quá lớn.

Đối với nhân tộc mà nói, thay vì mất công sưu tập không bằng lại chế tạo.

Cho nên sau khi thử nghiệm sưu tập không được, nhân tộc đã bỏ qua việc sưu tập lại.

Mà sau đó lại tạo ra, tiếp tục lại trong tay Nhân Hoàng khác, xuất hiện trong mỗi một lần chiến dịch trọng đại.

Sau vô số năm, lá cờ này đã thành tiêu chí của nhân tộc, đã thành biểu tượng của nhân tộc.

Phía trên tràn ngập máu tươi dị tộc, một khắc hiện ra, huyết khí lập tức bốc lên trong phiến thế giới này, đồng thời ý chí tộc quần nhân tộc cũng lập tức bộc phát ra.

Dẫn động tất cả lực lượng huyết mạch mọi người, hình thành hô ứng.

Hứa Thanh tương tự như thế, hắn nhìn qua chiến kỳ của nhân tộc trên bầu trời, trong đầu nổi lên lá cờ của Thất Huyết Đồng năm đó.

Mặc dù không biết gì về chủ cờ và phó cờ, nhưng Hứa Thanh vẫn có thể nhìn ra, chất liệu của hai lá cờ tương tự, có lẽ đã từng là đồng nguyên, về phần uy lực, dĩ nhiên là như trăng sáng cùng đom đóm.

Trong khi Hứa Thanh quan sát chiến kỳ của nhân tộc, tiếng xướng của lão thái giám lần nữa vang vọng.

“Chiến kỳ ra, tế cờ lên!”

“Các nơi các phương, mở thiên lao!”

“Tế chiến kỳ của nhân tộc ta!”

Lão thái giám vừa nói, thiên địa nổ vang, sấm sét phóng trong ngoài chiến kỳ của nhân tộc, âm thanh kinh thiên động địa, trong nháy mắt tiếp theo, Thượng Huyền ngũ bộ Hoàng Đô riêng phần mình mở thiên lao ra.

Nhiều đội tu sĩ nhân tộc áp tải vô số dị tộc bị bắt làm tù binh, bay thẳng đến chiến kỳ của nhân tộc trên bầu trời.

Số lượng cực nhiều, không dưới ngàn vạn.

Giờ khắc này toàn bộ tu sĩ Hoàng Đô không khỏi ngẩng đầu lên ngóng nhìn, bên trong Cổ Hoàng Tinh cũng là như thế.

Hứa Thanh đảo mắt qua, hai mắt lập tức ngưng tụ.

Cùng lúc đó, bên trong truyền tống trận Hoàng Đô cũng bộc phát, mà một chỗ truyền tống trận khác, quân đoàn nhân tộc các phương trong đại vực cũng nhận được pháp chỉ.

Bọn họ mở ra thiên lao chỗ đóng quân, áp giải tù binh bị giam giữ ra ngoài.

Nếu như có một đôi mắt có thể bao quát toàn bộ Hoàng Đô đại vực, như vậy có lẽ có thể đại khái tính ra, giờ khắc này số lượng tù binh bị áp giải trọn vẹn hơn năm sáu nghìn vạn.

Đây là toàn bộ tu sĩ dị tộc bị bắt làm tù binh từ lúc Nhân Hoàng thế hệ này tại vị đến nay, trong đó tuyệt đại đa số đều là thành quả chiến sự do Thự Quang Chi Dương xuất hiện.

Giờ phút này, theo Nhân Hoàng bình tĩnh nói ra một chữ.

“Trảm!”

Trong thời gian ngắn, ngàn vạn tù binh trên bầu trời toàn thân run rẩy kịch liệt, tu sĩ nhân tộc sau lưng giơ tay chém xuống, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, chấn động thiên địa.

Ngàn vạn đầu lâu bay lên, ngàn vạn thi hài rơi xuống, vô số máu tươi như mưa.

Nhưng những thứ đó đều không rơi về phía nhân gian, mà nháy mắt tiếp theo, theo chiến kỳ nhân tộc bao trùm bầu trời hình thành dẫn dắt, hóa thành vòng xoáy, những cỗ thi hài và máu tươi đều bị dẫn động cuốn thẳng đến chiến kỳ.

Đồng thời truyền tống trận bát phương đồng loạt bộc phát, đưa thi hài tù binh bị chém giết các nơi tới.

Một khắc xuất hiện, đều bị hút lên trên không, dung nhập vào bên trong chiến kỳ của nhân tộc.

Trong khoảng thời gian ngắn, chiến kỳ của nhân tộc trở lên vô cùng đỏ thẫm, nhìn qua thôi cũng thấy giật mình!

Một màn này có thể nói là máu tanh vô cùng, cũng có thể từ đó thấy được lốm đốm sự tàn khốc giữa các tộc quần Vọng Cổ.

Không chỉ nhân tộc như vậy, tộc khác tế tự cũng đều như thế, bốn chữ mạnh được yếu thua, trong Vọng Cổ bây giờ chính là pháp tắc chí cao.

Mà sau khi hấp thu máu thịt, chiến kỳ của nhân tộc tuy có đỏ thẫm, nhưng trong đó vẫn mơ hồ thiếu đi một chút linh động, vì vậy… . . khâu tế chiến kỳ thứ hai xuất hiện.

Đó là, tế hồn.

Trong nháy mắt tiếp theo, mấy ngàn vạn dị tộc bị bắt làm tù binh tử vong, dưới tình huống hồn của bọn họ đang bị khóa luân hồi, không có thăng thiên, chỉ có thể xuất hiện ở bên trong phiến thiên địa này.

Hồn của mấy ngàn vạn dị tộc dạo chơi trên bầu trời, tựa như quỷ phủ xuống nhân gian.

Chỉ là nhân gian cũng không phải suy nhược, có chút thời điểm quỷ cũng không phải chỉ có âm thanh bén nhọn, còn tồn tại tiếng kêu rên thê lương.

Cho nên trong khoảnh khắc, theo chiến kỳ của nhân tộc ầm ầm chuyển động, mấy ngàn vạn hồn dị tộc như bị cắn nuốt, đồng loạt cuốn vào bên trong chiến kỳ của nhân tộc.

Theo tiếng gào thét toàn bộ chui vào, bị hấp thu thành chất dinh dưỡng của chiến kỳ!

Cho đến giờ phút này, giọng của lão thái giám sục sôi lên.

“Tế xong tộc kỳ, Ngô Hoàng đương tự!”

Chương 2144: Phục duy thượng hưởng (3)

Nữ Đế mặt không cảm xúc, giơ tay phải lên trảo một cái về bầu trời.

Dưới một trảo, bầu trời nổ vang xuất hiện vặn vẹo, nghiêng về phía Nữ Đế, cuối cùng chiến kỳ bao trùm màn trời nhân tộc bay thẳng đến Nữ Đế.

Trong nháy mắt tiếp theo, được Nữ Đế tháo xuống khỏi màn trời!

Một phát bắt được cán của chiến kỳ nhân tộc, nắm chắc chiến kỳ trước mặt trong tay, sau đó nàng nhìn tới màn trời đã hiển lộ ra, chợt vung chiến kỳ trong tay lên.

Đại kỳ vung vẩy tung bay như sóng, phủ ra toàn bộ không trung Hoàng Đô, sau mấy vòng vung vẩy đã tạo thành một cái vòng xoáy màu đỏ trên màn trời.

Không kết thúc, Nữ Đế giơ tay lên, lần nữa vung vẩy chiến kỳ.

Vòng xoáy huyết sắc lập tức càng thêm kịch liệt.

Cho đến sau chín vòng, vòng xoáy trên bầu trời đã hóa thành vòi rồng huyết sắc phong bạo, lấy lực lượng ngập trời, lấy thế toái diệt hư vô, xé rách tới bát phương.

Dường như muốn mở ra một cái lỗ hổng!

Nhưng trời đại lục Vọng Cổ tồn tại phong ấn, từ ngoài vào trong thì được, nhưng nếu từ trong ra ngoài cần phải trả một cái giá kỳ kinh người.

Năm đó Hứa Thanh và Nhị Ngưu cũng dựa vào lực lượng Thần Vực mới làm được việc đó.

Hiện giờ thấy Nữ Đế hành động như vậy, con ngươi Hứa Thanh hơi co rụt lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng, Cổ Hoàng Tinh lay động, khí vận của nhân tộc như rồng phóng lên trời, hung hăng va chạm tới trung tâm vòng xoáy!

Từ xa nhìn lại, con rồng khí vận gào thét, toàn thân chấn động mãnh liệt chưa từng có từ trước đến nay!

Đồng thời một cỗ chấn động càng thêm kinh khủng tràn ra từ trên Cổ Hoàng Tinh, chuẩn xác mà nói… . . Là từ bên trong Thần Hỏa màu vàng đang thiêu đốt trên Cổ Hoàng Tinh tràn ra.

Mặc dù Thần Hỏa chưa hoàn toàn hoàn thành, nhưng bây giờ cũng đã có được khí tức Thần Linh, theo Cổ Hoàng Tinh nổ vang, bị dẫn dắt lên trên không, bay thẳng đến phong bạo huyết sắc trên màn trời.

Khí thế động trời, như một đạo cầu vồng muôn thế, đốt cháy hết thảy!

Vẫn không kết thúc, sau một khắc Nữ Đế chợt giơ tay hất lên, coi chiến kỳ nhân tộc trong tay trở thành trường thương, kích xạ về phía bầu trời.

Chiến kỳ dùng thế dễ như trở bàn tay, dường như trước mặt nó, hết thảy mọi ngăn cản đều bị phá nát, tất cả bích chướng đều bị ý chí không cam lòng ẩn chứa bên trong vận mệnh nhân tộc xé rách.

Đồng thời thân thể của nàng cũng một bước đi lên màn trời, lúc xuất hiện đã là đỉnh bầu trời, đã trở thành vận khí nhân tộc, trở thành ý chí nhân tộc, lấy thân hoàng vị, lấy quyết đoán của mình, tay phải nắm lại và đấm một quyền lên trên trời!

Tập hợp tất cả, muốn phá vỡ trời này!

Đây chính là lấy cờ phong làm dòng xoáy, lấy ý chí làm dẫn, lấy khí vận là rồng, lấy chiến kỳ làm thương, lấy Thần Hỏa làm uy, phối hợp lực lượng Chúa Tể đỉnh phong, có thể khai thiên, có thể tích địa!

Bầu trời nổ vang, âm thanh ken két vang vọng.

Trời, nứt ra!

Một đạo khe hở thật lớn, ầm ầm tách ra trên màn trời.

Lộ ra tinh không bên ngoài, cũng lộ ra một chùm ánh sáng màu bạc.

Chùm ánh sáng này cực lớn, nơi bao phủ chính là ngoài bầu trời phía trên Hoàng Đô đại vực nhân tộc, một mặt thì ở đây, một chỗ khác… . Thì lan tràn trong tinh không.

Ở trong tinh không gần như vô biên, kết nối với một viên tinh thần toàn thân màu bạc!

Viên tinh thần đó tự nhiên không lớn bằng Vọng Cổ, nhưng đủ mênh mông, nếu cẩn thận nhìn, rõ ràng cực kỳ tương tự cùng Cổ Hoàng Tinh.

Chính là… . . Huyền U thánh địa do Huyền U Cổ Hoàng sáng lập ra năm đó!

Về phần đạo chùm ánh sáng màu bạc cực lớn, nó phảng phất như là một cái lối đi!

Mà giờ khắc này, lối đi hiển lộ!

Nữ Đế ngoài thông đạo, trong mắt lộ ra kiên quyết, giọng nói vang vọng.

“Nhân tộc Vọng Cổ, Nhân Hoàng hiện thế.”

“Hôm nay lấy vận khí nhân tộc bồi dưỡng mà thành, 49 khối ngọc ấn truyền quốc làm vật thượng cống, tế với Huyền U thánh địa.”

Trong lúc nói, Nữ Đế vung tay lên, từng khối ngọc ấn lập lòe tinh quang từ bên trong khí vận của nhân tộc Cổ Hoàng Tinh lập tức bay nhanh lên không.

Mỗi một khối ngọc ấn đều làm cho người ta có một loại cảm giác như là chí bảo, ẩn chứa nồng đậm khí vận của nhân tộc, ẩn chứa đầy đủ ý chí của nhân tộc, càng là bởi vì nhân tộc những năm qua xuất hiện xu thế quật khởi, cho nên cảm giác lấp lánh càng hơn trước kia.

Trong đó thậm chí tràn ra cảm giác tín ngưỡng.

Bây giờ toàn bộ bay lên trên không, do Nhân Hoàng đích thân cung kính, thượng cống Thánh địa.

Rất nhanh, trong ánh mắt của tất cả nhân tộc trên đại địa, trong Nhân Hoàng cúi đầu khom người, 49 khối ngọc ấn truyền quốc của nhân tộc bay ra ngoài khe hở, bay vào trong thông đạo chùm sáng màu bạc.

Theo thông đạo bay đi.

Đây chính là nghi thức tế thiên nguyên vẹn.

Mỗi một lần tế thiên đều phải thượng cống đối với Thánh địa, chỉ là trước kia mặc dù cống phẩm cũng là ngọc ấn truyền quốc do vận khí biến thành, nhưng số lượng không nhiều lắm, vả lại cũng không phải là xé rách màn trời như thế.

Mà lấy phương pháp cổ xưa nào đó được Thánh địa truyền lại để hoàn thành.

Duy chỉ có lần này không giống vậy.

Mà còn một thứ không giống, là 49 khối ngọc ấn truyền quốc, sau khi từ chùm ánh sáng màu bạc mau chóng bay về Thánh địa, ngân quang sáng lóng lánh lại lập tức xuất hiện dấu hiệu bài xích.

Càng có chấn động nhanh chóng đảo qua bên trong chùm ánh sáng bạc, giống như đang dò xét, một khắc đụng chạm cùng 49 khối ngọc ấn truyền quốc, 49 khối ngọc ấn truyền quốc đồng loạt chấn động.

Trong nháy mắt tiếp theo, một màn khiến cho toàn bộ tu sĩ nhân tộc hoảng sợ xuất hiện.

49 khối ngọc ấn truyền quốc với tư cách cống phẩm bay nhanh bên trong chùm ánh sáng màu bạc, sau khi rung động thì vỏ ngoài tất cả đều bị phá vỡ, lộ ra vật che giấu trong đó.

Đó là 49 thứ giống như mặt trời.

Đó là 49 đoàn lửa nóng như địa ngục.

Đó là 49 quả Thự Quang Chi Dương!!

“Mời Thánh địa an hưởng.”

“Phục duy thượng hưởng!”

Nữ Đế ngẩng đầu, nhàn nhạt mở miệng.

Chương 2145: Trẫm, một mình gánh vác! (1)

Chuyện đó xuất hiện quá nhanh, cũng vô cùng đột nhiên.

Mặc dù chúng tu nhân tộc biết hành động tiếp theo của vị Nữ Đế này nhất định sẽ dấy lên phong bạo, nhưng phần lớn những gì họ nghĩ đều là hướng tới ngoại tộc.

Mọi người vô luận như thế nào, cũng không thể tưởng tượng… Bão táp đó, lại là nhắm về phía Thánh địa!

Trong lúc nhất thời, tiếng kinh hô ngập trời bộc phát.

Thánh địa, mặc dù cách xa Vọng Cổ, nhưng vô số năm qua vẫn luôn khống chế Vọng Cổ.

Nhất là nhân tộc.

Dù sao trong số những Thánh địa, nơi rộng lớn nhất chính là chỗ của Huyền U Cổ Hoàng.

Là người mà dù qua vô số năm, nhưng tên của gã, sự tích của gã, uy nghiêm của gã, vẫn luôn bao phủ Vọng Cổ.

Nhân tộc lâm vào thế khó xử, càng hướng tới huy hoàng trước kia thì lại càng cay đắng, càng khát vọng được Thánh địa tiếp dẫn.

Vô số năm qua, Thánh địa đã trở thành hi vọng trong lòng vô số nhân tộc.

Dù năm đó bọn họ bị tổ tiên vứt bỏ, nhưng từng lý do vẫn hiện ra trong lòng mọi người, nhất là từ khi Đông Thắng Nhân Hoàng tiến hành tế thiên, Huyền U thánh địa cũng thành lập liên hệ với nhân tộc.

Bất kể là tương trợ tài nguyên hay là ban cho hy vọng, mặc dù người ngoài không biết nhiều, nhưng quần thần nhân tộc cùng với người có tu vi đến trình độ nhất định đều biết được.

Cho nên lúc này, hành vi của Nữ Đế khiến bọn họ rung động và mờ mịt, tâm thần nổ vang, quá ngoài ý muốn, sau đó càng có phẫn nộ cùng với hoảng sợ, các loại cảm xúc trong nháy mắt bộc phát trong lòng rất nhiều nhân tộc.

Nhưng lại vô bổ.

Bên ngoài khe nứt trên bầu trời, bốn mươi chín quả Thự Quang Chi Dương ẩn trong ngọc tỷ truyền quốc đang tỏa ra ánh sáng và nhiệt độ trước nay chưa từng có, đồng loạt… bạo phát ra.

Trong nháy mắt, bầu trời Vọng Cổ xuất hiện một khoảnh khắc rực sáng tột cùng.

Cho dù là ở những đại vực khác cũng có thể thấy rõ ràng cảnh tượng đó.

Mà trong ánh sáng chói mắt và giữa sóng nhiệt vô tận, bốn mươi chín quả Thự Quang Chi Dương được sắp xếp cấu hình đặc biệt nên không tản uy lực ra ngoài chút nào.

Được cấu tạo thành một đại trận. Trận pháp này, là Thự Quang chi trận.

Trận pháp có hai tác dụng, một là hội tụ, hai là trùng kích!

Cho nên chớp mắt tiếp theo, lực bùng nổ của bốn mươi chín quả Thự Quang Chi Dương cùng hội tụ tạo thành một chùm tia sáng ẩn chứa nhiệt độ cực hạn.

Theo ánh sáng màu bạc đến từ Thánh địa, lấy tốc độ vô cùng kinh người… chiếu về phía Huyền U thánh địa.

Nhất thời thông đạo do ánh sáng bạc hình thành sụp đổ, đồng loạt vỡ vụn.

Mà chùm sáng do 49 quả Thự Quang Chi Dương cùng bộc phát hình thành, những nơi chiếu qua thì tinh không bốn phía sụp xuống, vũ trụ đen nhánh bị thắp sáng.

Như một cây trường thương, mang theo sức mạnh của Nữ Đế, mang theo sự điên cuồng của Thự Quang Chi Dương, chiếu thẳng đến Huyền U thánh địa.

Chớp mắt tiếp theo, chỗ sâu trong tinh không truyền đến một tiếng nổ kinh khủng, giống như có một con cự thú trong tinh không đang rít gào.

Đồng thời, thông đạo từ ánh sáng bạc sụp đổ cũng hóa thành mảnh vỡ rơi xuống từ vết nứt trên bầu trời, rơi vào trong Vọng Cổ, trở thành ánh sáng chiếu rọi lên Hoàng Đô của nhân tộc.

Đó là loại ánh sáng khác với những ánh sáng ở Vọng Cổ.

Đó là ánh sáng vốn không tồn tại ở Vọng Cổ, Thánh địa chi quang.

Mà giờ khắc này thanh âm của Nhân Hoàng cũng vang vọng trên màn trời, lọt vào trong lòng tất cả mọi người đang sợ hãi, với hết thảy chuyện trước mắt thì bọn họ không cách nào tiếp nhận.

Giọng nói đó uy nghiêm, càng có phần khàn khàn.

Phảng phất là từ trong năm tháng truyền đến, kể rõ chuyện xưa trong thời gian.

“Quần thần, con dân, chúng sinh của nhân tộc ta…”

“Tổ huấn của nhân tộc, quân giả thụ mệnh với thiên. Mà thiên là Thánh địa, tất cả đều bắt nguồn từ Thánh Tổ.”

“Tổ huấn viết, Hoàng của nhân tộc không thể khinh nhờn Thánh địa, không thể đi Thần lộ, kẻ địch vạn thế là Thần Linh.”

“Mà lời huấn đó, nhân tộc ta qua các thời kỳ đều nhận thức, từ đầu đến cuối đều kiên trì, cho dù cực khổ hay tử vong nhiều hơn nữa, cũng không hối hận.”

“Chỉ là… có một số việc, các ngươi lại không biết!”

Giọng nói của Nữ Đế dừng lại.

“Tàn Diện giáng lâm, chỉ cầu tự bảo vệ mình, chính là Thánh địa.”

“Mấy vạn năm hưởng cung phụng tế tự từ tộc ta, lại coi thường chúng sinh, cao cao tại thượng, cũng chính là Thánh địa.”

Chương 2146: Trẫm, một mình gánh vác! (2)

“Đông Thắng lịch năm 37938, sử ký ghi chép rằng Đông Thắng Nhân Hoàng thích làm lớn nhận công to, dốc toàn bộ lực lượng của nhân tộc khai chiến với Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, trận chiến này đại bại, mấy vạn năm tích lũy của nhân tộc trôi theo dòng nước, đã thành Huyền Thiên chi biến. Nhưng lịch sử chân thật, không phải như vậy!”

“Chân tướng là Đông Thắng Nhân Hoàng phụng mệnh Thánh địa xuất chinh, tìm hiểu bí mật của Viêm Nguyệt cho Thánh địa, sau đó chịu trăm đắng nghìn cay lại bị Thánh Địa ruồng bỏ, để nhân tộc ta gánh chịu lửa giận của Viêm Nguyệt, liền suy sụp.”

“Đông Thắng vì không muốn vạch trần chuyện ác của Thánh địa, cho nên một mình chịu đựng, chưa từng giải thích một câu, sau khi chết đã mang tiếng xấu đến nay. Làm ra chuyện như thế, cũng là Thánh địa.”

“Thánh Thiên Nhân Hoàng đăng cơ, đổi truyền thống, hàng năm thành tâm tế tự cho Thánh địa, hàng năm khẩn cầu Thánh địa, không cầu khuếch trương mà chỉ cầu ở thời điểm nhân tộc ta suy yếu nhất, mong Thánh địa che chở cho nhân tộc.”

“Nhưng Thánh địa đóng cửa làm lơ, chỉ đòi lấy đòi hưởng nhưng không thèm quan tâm nhân tộc sống hay chết, coi khinh việc nhân tộc ta mất đi ba mươi chín vực, ức ức dân chúng nhân tộc trôi giạt khắp nơi, thành nô lệ cho dị tộc, phải tha phương ly tán khắp Vọng Cổ.”

“Cho đến một số năm sau Kính Vân lịch, nhân tộc ta xuất hiện một cơ hội quật khởi, Kính Vân Nhân Hoàng anh minh sáng suốt khiến Thánh địa kiêng kị, đã âm thầm giáng lâm, trấn áp tộc ta.”

“Sau đó Đạo Thế Nhân Hoàng kế thừa ý chí của Kinh Vân Nhân Hoàng, muốn cắt đứt liên quan với Thánh địa, nhưng lại ngoài ý muốn chết bất đắc kỳ tử, thành kỳ án vạn cổ, phía sau màn là ai?”

“Nhân tộc ở Thánh địa là người, còn nhân tộc ở Vọng Cổ không phải là người sao?”

“Thánh địa, tại sao sợ nhân tộc ta ở Vọng Cổ quật khởi, Huyền U Cổ Hoàng có còn ở trong Thánh địa hay không? Những năm gần đây người nắm giữ Thánh địa, rốt cuộc là ai?”

“Hôm nay Hoàng của Thôn Thiên tộc giáng lâm, càng có bốn vị Thiên Vương, bọn họ biết rõ không nên tới nhưng vẫn đến để thăm dò, bởi vì có người hứa hẹn với bọn họ, là ai đã hứa hẹn?”

Giọng nói của Nữ Đế vang vọng, nhân tộc trầm mặc.

Quần thần có người muốn nói gì đó, nhưng lời nói kẹt trong cổ họng, cuối cùng không nói gì.

Có một số việc, con dân bách tính không biết, nhưng từng điểm đáng ngờ trong lịch sử, bọn họ thân là vương công đại thần, sao có thể không biết chứ.

Chỉ là, cố ý bỏ qua mà thôi.

“Hôm nay trẫm muốn phá sập tổ huấn từ Thánh địa, đi Thần lộ.”

“Đoạn tuyệt với Thánh địa!”

“Từ nay về sau không cầu bản thân vĩnh hằng, chỉ cầu nhân tộc vạn thế thịnh nghiệp, tái hiện hào quang của đại tộc tại Vọng Cổ!”

Trong mắt Nữ đế lộ ra ánh sáng sắc bén, giờ khắc này vô tận bá khí dâng lên trên người, thanh âm vang vọng truyền khắp Hoàng Đô.

Còn đưa tay một trảo, nhất thời ánh sáng của Thánh địa rơi vào Hoàng Đô, dẫn dắt từ tám phương thẳng đến Cổ Hoàng Tinh.

Thánh Địa chi quang, tựa hồ là thứ mấu chốt để thành Thần, theo ánh sáng đó rơi xuống, phảng phất như thắp lên một cơ hội nào đó!

Tiếp theo trong nháy mắt Cổ Hoàng Tinh nổ vang, lấy đó làm trung tâm, xuất hiện năm vòng xoáy khổng lồ vờn quanh bốn phía Cổ Hoàng Tinh.

Bên trong mỗi vòng xoáy, thình lình có một tòa Thiên đàn bay lên.

Trên mỗi một Thiên đàn, đều có một thân ảnh mặc đế bào khoanh chân.

Đó là thi hài các đời Nhân Hoàng, bao gồm cả Huyền Chiến.

Trước đó ở trong quan tài, chẳng qua là một bộ phận của bọn họ mà thôi, giờ phút này thi hài chân chính mới hiển lộ ra thế gian.

Hoàng khí ngập trời.

Mỗi thi hài đều có Thần Hỏa đang thiêu đốt, lấy Cổ Hoàng Tinh làm hạch tâm.

Nữ đế giơ hai tay lên như muốn nâng cả Cổ Hoàng Tinh, giọng nói uy nghiêm như lôi đình, minh chứng cho bản tâm.

“Hôm nay trẫm không phải tự mình thành Thần, còn muốn dẫn theo toàn bộ những Nhân Hoàng đã qua đời cùng nhau thành Thần.”

“Từ nay về sau, năm vị Nhân Hoàng thành Thi Thần, tuy không quá nhanh nhạy nhưng có thần uy, có ý niệm của nhân tộc, tuân theo dẫn dắt từ khí vận của nhân tộc, thủ cơ nghiệp nhân tộc ta, khiến dị tộc phải khiếp sợ.”

“Mà trẫm là Nhân Thần, bảo vệ nhân tộc ta, vạn thế thái bình!”

“Từ nay về sau, bởi vì hành vi của trẫm đã thành một cọc nhân quả, vạn cổ hạo kiếp, trẫm… Một mình gánh vác!”

“Thánh địa bất nhân, chúng ta chỉ có thể… Tự cứu!”

Nữ đế bỗng nhiên ngẩng đầu, ngóng nhìn trời của Vọng Cổ, âm thanh dung Thiên Đạo, đấy là lời thề!

Ngay lập tức, thiên địa Vọng Cổ nổ vang, hình ảnh Thiên Đạo dồn dập hiện ra.

Sấm sét ầm ầm oanh minh.

Chương 2147: Bình minh cùng đêm tối (1)

Lúc này chính là lúc bình minh, xung quanh Cổ Hoàng Tinh có năm vòng xoáy chuyển động ầm ầm.

Thi hài của các đời Nhân Hoàng trong đó đều tràn ra hoàng khí kinh thiên, cho dù là tử vong nhưng khí tức ngưng tụ dưới vòng xoáy vẫn kinh thiên động địa.

Hinh thành năm chùm sáng khổng lồ, xông vào mây xanh.

Tạo thành hình ngũ giác với Cổ Hoàng tinh làm trung tâm. Từ xa nhìn lại, phảng phất như một tế đàn ngũ giác cực lớn.

Tuy có phần giống với tế đàn trước đó, nhưng bất kể quy mô hay quy cách, căn bản không cách nào so sánh tòa trước với tòa tế đàn lúc này.

Đây mới là nghi thức thành Thần chính thức của Nữ Đế.

Bây giờ nghi thức đang vận hành, đồng thời cũng có sự linh động vượt qua tưởng tượng bốc lên, giống như… Bản thân nghi thức này, có sinh mệnh!

Cảnh tượng như thế, Hứa Thanh chưa bao giờ nhìn thấy.

Hắn đã từng chứng kiến tất cả nghi thức thành Thần, ở một mức độ nào đó cũng chỉ là nghi thức mà thôi, cũng không có cảm giác ẩn chứa sinh mệnh.

Chỉ có nhìn tới nghi thức hôm nay, mới là đặc biệt duy nhất.

“Tự mình thành Thần, còn Nhân Hoàng các đời thành Thi Thần… Khí phách như thế!”

Hứa Thanh động dung.

Hắn gặp qua rất nhiều người khí phách, người đại khí phách cũng gặp qua, nhưng phần lớn là nam tính.

Mà với thân phận nữ tử như Nữ Đế, thiết trí bố cục mà vô số nam tử cũng khó thể làm được, có thể nói cả đời hiếm thấy!

Nhất là việc quyết liệt của Thánh địa, càng là cương mãnh phi phàm.

Bốn mươi chín quả Thự Quang Chi Dương xuất hiện đã nằm ngoài dự liệu của Hứa Thanh, cũng vượt qua dự đoán của tất cả nhân tộc.

Khí thế ấy, khiến hai chữ Nhân Hoàng càng vang dội, đúng nghĩa một vị Hoàng đáng ra nên như vậy.

Mà trọng điểm của nghi thức này, ngoại trừ những thứ hiện có thì dường như còn cận một vật phẩm, trở thành ngọn nguồn thiêu đốt tất cả.

“Ánh sáng màu bạc của Thánh địa hình thành thông đạo, sau khi mảnh vỡ rơi xuống hóa thành ánh sáng!”

Hứa Thanh mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về phía vết nứt đã khép lại trên bầu trời.

Vừa rồi, mảnh vỡ rơi xuống từ nơi đó, trở thành ánh sáng chiếu xuống Hoàng Đô, sau đó được Nữ Đế thu hút và dung nhập vào trong nghi thức này.

Sau đó, nghi thức có sinh mệnh.

Hiển nhiên, ánh sáng đến từ thiên ngoại ấy, hoặc nói chính xác là ánh sáng đến từ Thánh địa, là vật liệu mấu chốt để Nữ Đế thành Thần.

Tất cả những điều đó không chỉ khiến tâm thần Hứa Thanh gợn sóng, mà phần lớn nhân tộc ở nơi đây đều cảm thấy trong lòng nổ vang.

Chuyện hôm nay, một đợt tiếp nối một đợt, quá mức rung động.

Mà lời nói của Nữ Đế càng là từng chữ như thiên lôi, từng câu như núi lửa bộc phát, có thể nói là long trời lở đất, rung chuyển lịch sử!

Thì ra, câu chuyện của Đông Thắng Nhân Hoàng là như thế.

Hóa ra nỗi bi thương của Cảnh Vân Nhân Hoàng là như vậy.

Thì ra, Thánh Thiên Nhân Hoàng đắng chát là do đó.

Thì ra Đạo Thế Nhân Hoàng chết đi, thành bí ẩn vạn cổ…

Giờ phút này, chúng sinh trầm mặc.

Chỉ có Nữ Đế đứng trong năm cột sáng giữa không trung, nhìn lên màn trời.

Ngọn lửa trên Cổ Hoàng Tinh thiêu đốt, ánh vàng nhạt lại càng nồng đậm hơn.

Khoảnh khắc ngọn lửa hoàn toàn biến thành màu vàng kim đại biểu cho nghi thức này đã thành công. Khi đó năm vị Nhân Hoàng sẽ thăng cấp lên Thần Linh, mà Nữ Đế cũng sẽ thành công, từ nay về sau bước lên truyền thuyết.

Nghĩ tới đây, trong mắt Nữ đế lộ ra ánh sáng sắc bén. Tia sáng này có thể phá thiên, có thể lay địa!

Trong nháy mắt khiến thiên địa biến sắc, thương khung đột nhiên truyền đến tiếng sấm sét ầm ầm.

Tiếng vang này không phải đến từ trong bầu trời, mà là… bên ngoài bầu trời!

Sau khi truyền vào Vọng Cổ, trở thành một tiếng nói mênh mông vang vọng toàn bộ Hoàng Đô, giống như là lệnh bắt buộc.

“Phụng tiên thừa vận Cổ Hoàng, chiếu viết: Ngụy Hoàng không phải người Cổ Việt, tính không hòa thuận, tâm độc niệm ác, từng làm thiếp Huyền Chiến, từng lấy phàm thể hầu hạ, tiềm ẩn tâm tư gây hại hậu phương.”

“Tà tâm như rắn, sài lang thành tính, trụy lạc quái gở, mê hoặc trung lương.”

“Nhân quỷ ghen ghét, thiên địa bất dung.”

“Rắp tâm hại người, trộm đoạt tộc khí, hãy nhìn vực này ai là thiên!”

“Nhân tộc ở Vọng Cổ, lời còn văng vẳng bên tai, trung há vong tâm, mệnh khí vận Vọng Cổ, cần vương chi huân, phế truất nữ phụ này!”

“Phàm chư tước thưởng, đồng chỉ sơn hà.”

“Nếu như quyến luyến không an phận, chần chừ theo đường sai trái, trước có điềm báo, say tất sẽ tru!”

“Khâm thử!”

Lời vừa nói ra, thiên địa nhân tộc nổ vang, trong lòng vô số tu sĩ nhân tộc càng nổi lên phong bạo.

Cơn bão này là từ hư không mà đến, ẩn ở trong huyết mạch, nổ vang trong đầu.

Ngay cả khí vận của nhân tộc cũng trong một cái chớp mắt này bỗng nhiên bốc lên, cuốn ngược về bát phương tạo thành ý bài xích đối với Nữ Đế.

Đế bào trên người Nữ đế ầm ầm vỡ vụn, Đế quan trên đỉnh đầu cũng sụp đổ trong nháy mắt.

Bởi vì, từ trên trời truyền xuống, là thánh chỉ chân chính của nhân tộc!

Đó là chỉ của Cổ Hoàng!

Có thể hiệu lệnh quần tộc, nhưng một lời sinh tử, nhân tộc ở trong đó, khí vận cũng tuân theo.

Vì vậy lòng người lay động, mà khí vận nhân tộc biến thành cự long cũng gào thét về phía Nữ Đế, càng có vô số thân ảnh tiên hiền huyễn hóa ra, nhìn hầm hầm Nữ Đế.

Đồng thời, khí vận bốc lên còn hình thành anh linh của nhân tộc đã giao chiến với Thần Linh rồi tử vong trong vô số năm qua, số lượng rất nhiều, phô thiên cái địa tạo thành một cỗ lực lượng kinh thiên.

Toàn bộ đều là vẻ mặt đau buồn, nhìn chằm chằm Nữ đế.

Muốn phế bỏ ngôi vị Hoàng, muốn ngăn nàng thành Thần!

Đây chính là đòn phản kích của Thánh địa!

Nhưng đối với tất cả những điều này, ánh mắt của Nữ Đế vẫn sắc bén, sau khi quét qua vô số anh linh huyễn hóa ra từ trong khí vận bốn phía, bình tĩnh mở miệng.

“Chuyện xưa của Đông Thắng, các ngươi chứng kiến.”

“Bi thương của Kính Vân, các ngươi cùng thấy.”

“Chua chát của Thánh Thiên, các ngươi biết được.”

“Vẫn lạc của Đạo Thế, các ngươi cũng rõ.”

“Các ngươi đúng là tiên hiền, đúng là anh linh, sinh vì nhân tộc, tử cũng như thế. Trẫm tôn kính, nhưng… lại không thể nhìn mà chẳng phân, xem mà lơ là, biết lại như không, hành xử dối lừa!”

“Hết thảy hành vi, hết thảy suy nghĩ, không thể đều do một đạo ý chỉ của thiên ngoại mà chi phối!”

“Vô số vạn năm, nhân tộc bi thảm, bách tính không được che chở, thời khắc đều tử vong, xác chết trôi ngàn dặm, làm nô lệ súc vật, vô cùng thê thảm…”

“Hôm nay trẫm muốn quật khởi, muốn bảo vệ nhân tộc ta, muốn triệu hồi những tộc nhân tha phương bên ngoài về để cùng bảo vệ non sông vạn dặm. Để từ nay về sau nhân tộc ta không còn yếu ớt nữa, muốn nhân tộc ta có thể ngẩng cao đầu!”

“Tâm của trẫm thiên địa có thể chứng minh, lời trẫm nói vạn cổ có thể chứng kiến. Vậy thì… khí vận của nhân tộc, dựa vào cái gì mà phệ trẫm?!”

Giọng nói của Nữ Đế bỗng vang lên, giống như lưỡi dao sắc bén xuyên thấu thiên địa, oanh kích vào trong khí vận.

Khiến cho khí vận càng thêm sôi trào, anh linh tiên hiền trong đó như bị vấn tâm.

Nữ Đế giơ chân lên, hạ xuống một bước tiến về phía trước

Thiên địa nổ vang, khí thế cuồn cuộn khiến bầu trời biến sắc, gió nổi mây phun.

Âm thanh như thiên lôi, nổ tung bát phương.

Chương 2148: Bình minh cùng đêm tối (2)

“Nhân tộc ngày càng suy tàn, mà Thánh địa chỉ biết đòi hỏi, không quan tâm đến sống chết của tộc quần!”

“Tộc ta gian nan, bốn phía có tộc mạnh san sát, dã tâm muốn diệt tộc ta luôn tồn tại!”

“Trẫm kế vị đến nay, cẩn trọng đến bây giờ, không chút buông lỏng, tạo ra Thự Quang Chi Dương.”

“Hợp tung liên hoành, mỗi hành động vẫn luôn như giẫm trên băng mỏng, chỉ cần biến động một chút, nhân tộc ta sẽ không còn tồn tại nữa, trẫm nên làm thế nào?”

“Các anh linh tiên hiền, các ngươi có thể chỉ dạy cho ta không?”

“Chẳng lẽ các ngươi muốn trơ mắt nhìn nhân tộc ta bị diệt, trơ mắt nhìn nhân tộc sinh linh đồ thán?”

“Chẳng lẽ các ngươi muốn tất cả những người còn sống… đều trở thành anh linh?”

Bước chân của Nữ Đế lại hạ xuống khiến thiên địa rung chuyển, khí vận của nhân tộc ầm ầm quay cuồng, tất cả các bậc tiên hiền anh linh trong đó càng thêm bi thương, nhưng không còn nhìn hằm hằm nữa, mà là vô cùng phức tạp.

“Trẫm không thể!”

Lúc này âm thanh của Nữ Đế, là tiếng duy nhất trong thiên địa!

“Cho nên… Chỉ có thể thành Thần!”

“Trẫm trước tiên làm Nhân Hoàng, sau làm Nhân Thần, tất cả nhân quả trẫm một mình gánh vác, chỉ vì huy hoàng của nhân tộc. Trẫm vấn thiên vấn địa vấn tâm, vấn khí vận vấn anh linh tiên hiền của nhân tộc, cách làm của trẫm, sai chỗ nào?!”

“Thánh địa mặc kệ nhân tộc, trẫm quản!”

"Thiên địa không thương nhân tộc, trẫm thương!"

"Khí vận nhân tộc, anh linh tiên hiền, trẫm có tâm ý như vậy, các ngươi… Vì sao phản ta?!"

Nữ Đế đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói như thiên uy chấn động thế giới.

Dẫn dắt nhân quả, hình thành đại hoành nguyện!

Lấy tâm cương chính, lấy lời không thẹn, cuốn lên đại thế, vấn khí vận, vấn anh linh, vấn tiên hiền!

Các ngươi, dựa vào cái gì mà đòi phệ ta?!

Các ngươi, vì sao phản ta?!

Trong nháy mắt khí vận nổ vang, âm thanh như bi thương, tất cả anh linh tiên hiền trong đó đồng loạt trầm mặc.

Tiếp theo toàn bộ anh linh, tất cả tiên hiền trong thiên địa, đồng loạt quỳ bái về phía Nữ Đế.

"Nhân Hoàng!"

Tiếng ong ong, vang khắp thiên địa.

Khí vận cuộn mình, trong khoảng thời gian ngắn Đế bào lại xuất hiện trên thân Nữ Đế, Đế quan lại thành, mà càng thêm mênh mông, càng thêm nồng đậm.

Giờ khắc này thiên địa của nhân tộc, ý chí của nhân tộc, lịch sử của nhân tộc, khí vận của nhân tộc, toàn bộ gia trì xung quanh Nữ Đế.

Khí tức kinh khủng, khí thế kinh thiên, nổi lên từ trên người Nữ Đế.

Đây là tình huống mà qua vô số năm sau thời Huyền U Cổ Hoàng, chưa bao giờ xuất hiện trên thân của Nhân Hoàng các đời!

Ngọn lửa trên Cổ Hoàng Tinh càng đốt mạnh hơn.

Nhân tộc khí thế ngút trời dưới ánh bình minh.

Mà cùng lúc đó tại một đại vực cách nhân tộc rất xa xôi, lại chìm trong đêm tối.

Tất cả đều trái ngược.

Nơi đó là Thôn Thiên đại vực.

Hoàng của Thôn Thiên tộc, thân ảnh ngàn trượng sừng sững trong hoàng cung đang sụp đổ, vô số máu tươi chảy ra từ thân thể gã.

Vô số Thôn Thiên tộc nhân trôi nổi xung quanh, ai nấy đều hoảng sợ, vô cùng lo lắng.

Nhưng lại bất lực.

Mà sự suy yếu trên người vị Hoàng của bọn họ, vô cùng rõ ràng.

Sau một lúc lâu, Thôn Thiên Hoàng chậm rãi mở mắt ra.

“Trẫm không sao.”

Tiếng nói khàn khàn truyền ra, nhưng bất kỳ ai cũng biết không phải gã không sao, mà là tình huống nghiêm trọng. Trên thực tế đúng là như vậy, thương thế của gã rất nặng, cần phải lập tức bế quan.

“Các ngươi…”

Thôn Thiên Hoàng cố nén thương thế, trước khi gã bế quan đã bố trí rất nhiều chuyện, nhưng ngay khi mở miệng thì trong lòng gã đột nhiên chấn động, một cảm giác nguy cơ bùng nổ mãnh liệt .

Gã lập tức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm tối đen phía xa, thần sắc kinh sợ.

“Đây là…”

Lời còn chưa nói xong, màn trời trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng nỉ non.

Nguồn bạch ngọc sách.

“Lưỡng nghi chí dương chi khí dung thần cổ chi nhãn, thành tinh không chi quang diệu tại Vọng Cổ, lạc chiếu tại địa hóa Thần chi vực.”

“Tôn danh Thái Dương Chi Chủ Vũ Trụ Chư Thiên Thần

Thánh Chúc Chiếu."

"Hàng lâm nơi đây!"

Tiếng nỉ non vừa thốt ra, hoàng cung Thôn Thiên tộc lay động, một cỗ uy áp mênh mông khủng bố đến cực điểm từ hư vô giáng xuống nơi đây, phủ xuống toàn bộ Thôn Thiên đại vực.

Một cảnh tượng trông có vẻ hư ảo nhưng rõ nét, xuất hiện trên bầu trời đỉnh đầu Thôn Thiên Hoàng.

Thay thế bầu trời nơi đây, thay thế đạo nơi đây, thay thế tất cả nơi đây.

Bên trong cảnh tượng đó, là một thế giới tràn đầy quỷ dị và thần bí.

Có thể thấy được từng cây đại thụ có Thần Tính nồng đậm tản mát ra dao động kinh thiên, có thể thấy được từng con dị thú Thần Tính mãnh liệt, có thể thấy được từng tòa thần miếu cổ xưa cao lớn lại không thể miêu tả.

Biển bị đông cứng, mặt đất ở trạng thái khí, mây hình người, linh thể nhật nguyệt sống động như bạch tuộc, cự cầm dang cánh che khuất bầu trời.

Từng con khổng lồ, hình thái khác nhau.

Mà ở chỗ sâu nhất có thể thấy một thân hình khủng bố, là một quả cầu thịt lớn tới vạn dặm.

Quả cầu thịt này toàn thân màu đen, mọc đầy vô số xúc tu, thời khắc đều đang ngọ nguậy, có một con mắt nửa híp lóe ra quang mang quỷ dị, giống như có thể nhìn thấu thời gian và không gian.

Âm thanh trầm thấp mà vang dội truyền ra từ trong quả cầu, giống như sấm sét đang cuộn trào trên đám mây.

Theo sự chuyển động của nó, toàn bộ thế giới đều đang run rẩy, mặt đất đang sụp đổ, hải dương đang sôi trào, bầu trời đang bị thiêu đốt.

Trên tầng ngoài của quả cầu hiện lên vô số gương mặt, đều đang ca tụng, nỉ non những lời như vừa rồi.

Chính là… Thần Vực của Chúc Chiếu!

Trong nháy mắt tiếp theo, quả cầu thịt duỗi ra vô số xúc tu, mỗi xúc tu đều tản mát ra lực lượng Thần Quyền, bỏ qua pháp tắc, xuyên thẳng qua hư vô.

Thôn Thiên Hoàng biến sắc, thân thể cấp tốc lui về phía sau đồng thời giơ tay lên, bộc phát khí thế Chúa Tể của gã.

Thay trời đổi đất, giống như cắt một mảnh thời không từ trong thế giới, trở thành vũ trụ của mình.

Nhưng những xúc tu lóe lên hắc mang, quả cầu thịt cũng theo đó nhảy ra từ trong Thần Vực, thôn phệ vũ trụ, bao phủ lại.

Vô hạn xúc tu điên cuồng lan tràn, trong nháy mắt quấn quanh vũ trụ đó.

Trong chớp mắt Thôn Thiên Hoàng vốn đã trọng thương, bị kéo vào trong Thần Vực.

Sau đó trong tiếng kinh hô của Thôn Thiên tộc nhân bốn phía, bỗng nhiên từng thân ảnh các tộc giáng xuống từ trong Thần Vực của Chúc Chiếu.

Số lượng rất nhiều, không dưới mấy chục vạn!

Những thân ảnh này có kẻ toàn thân sát khí tràn ngập, hung diễm vô cùng, có kẻ mặt không cảm xúc như người thường, có kẻ mỉm cười điềm đạm.

Khí chất của mỗi kẻ khác nhau, nhiều loại tộc quần, nhưng giống nhau ở chỗ bọn họ đều là thiên kiêu từng tiến hành biểu diễn huyết sắc.

Bọn họ là thành viên Chúc Chiếu đến từ các tộc trong Vọng Cổ!

Mà ngoại trừ bọn họ, còn có một số tồn tại càng quỷ dị hơn.

Những tồn tại này đều mặc hắc bào, lộ ra khí tức âm lãnh kinh người, giống như âm hồn cổ xưa đến từ U Minh, toàn thân tỏa ra khói đen lượn lờ bên ngoài thân thể, hóa thành từng ma đầu nhìn thấy mà giật mình.

Có một số thân thể như được thực vật dung hợp thành, hoặc cao lớn hoặc kỳ lạ, có hình người có hình thú, toàn thân tỏa ra dị chất của Thần Linh.

Nếu Hứa Thanh ở đây, nhất định có thể nhận ra ngay.

Những thứ này, chính là Thần Linh thí thể hắn đã từng thấy!

Mà sau khi những tu sĩ tà dị giáng lâm nơi đây, trong mắt mỗi kẻ đều lộ ra u mang, nhe răng cười.

“Nơi này, chính là nơi Thái tử lựa chọn cho chúng ta sao.”

“Khí tức quả nhiên rất ổn…”

“Như vậy, giết chóc đi, tuân theo lệnh của Thái tử, biến tất cả sinh mệnh nơi này thành tài liệu huyết nhục!”

Trong lúc nói, tất cả những kẻ hạ xuống đều nhoáng một cái, phóng tới bắt phương.

Trong lúc nhất thời, dưới tình huống nhân tộc hấp dẫn vô số ánh mắt khắp Vọng Cổ, một trận đồ sát kinh người lại triển khai bên trong Hoàng Đô của Thôn Thiên tộc, càng nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ Thôn Thiên đại vực.

Đã mất Hoàng, mất bốn vị Thiên Vương mạnh nhất, Thôn Thiên tộc vốn có xu thế quật khởi này, phải đối mặt với sự giáng lâm của rất nhiều thành viên Chúc Chiếu, đối mặt với những Thần Linh thí thể có thể tự bạo, đối mặt với toàn bộ Thần Vực xuất hiện trên màn trời…

Có thể tưởng tượng được kết cục của bọn họ.

Nhất là… . . Bầu trời trong Thần Vực, thế mà những tồn tại quỷ dị cũng từ trên trời hạ xuống, rải khắp một phương đại địa nơi đây.

Toàn bộ Thôn Thiên đại vực lúc này, hạo kiếp vô tận!

Chương 2149: Thiên Đạo của nhân tộc thức tỉnh (1)

Hạo kiếp giáng xuống nơi chìm trong bóng tối là Thôn Thiên đại vực, tàn sát bừa bãi chúng sinh.

Mà ánh bình minh đang chiếu xuống nhân gian, tại bầu trời Hoàng Đô của nhân tộc.

Giờ phút này trong bức tranh mênh mông Vọng Cổ, ánh sáng và bóng tối đặc biệt rõ ràng.

Chỉ là trong đêm tối cũng có sự giãy dụa, còn trong ánh rạng đông có điều cản trở.

Trên Cổ Hoàng Tinh tại Hoàng Đô của nhân tộc, theo Thánh địa ra lệnh khí vận phản phệ rồi trải qua tiên hiền anh linh vấn tâm, một lần nữa khí vận hình thành Đế bào và Đế quan trên người Nữ Đế. Mà Thần Hỏa hừng hực, cũng bốc lên trong Cổ Hoàng Tinh.

Hỏa này, càng tỏa ra ánh sáng vàng óng.

Thi hài các đời Nhân Hoàng trong năm vòng xoáy cũng giống như vậy, bộ dáng bọn họ trong ngọn lửa vàng nhạt cũng trở nên linh động, máu tươi khô héo trong cơ thể cũng xuất hiện dấu hiệu sống lại.

Khí tức của Thần Linh dần dần hiển lộ.

Nhưng kinh người nhất, dĩ nhiên là bản thân .

Giờ phút này khí tức trên người Nữ Đế kinh thiên tuyệt luân, nàng đứng ở nơi đó, tựa như chủ nhân của cả thiên địa.

Phảng phất đã trở thành Thần Linh trong thế giới này, có đầy đủ toàn trí toàn năng, cho người ta một loại cảm giác mênh mông vô tận.

Nhất là ánh sáng vàng kim, đang không ngừng chiếu rọi trên người Nữ Đế.

Cảm thụ từ xa như một vầng mặt trời chói chang!

Khí thế lay thiên, ý định hư vô, thần lạc thời gian.

Mà cùng bộc phát với Nữ Đế, là khí vận của nhân tộc.

Khí vận bốc lên thành một luồng sóng quật khởi khiến cho mây lành hiện ra vô tận, điềm lành vô số.

Giờ khắc này, đối với việc thành Thần… trong nhân tộc đã không có lời phản đối.

Mà uy thế của các đời Nhân Hoàng khi thành Thần, đang lay động càn khôn, dung hợp với khí thế của Nữ Đế, nghiễm nhiên trở thành một ngọn thần đăng sáng ngời.

Tia sáng chiếu rọi khắp nơi.

Vô số cường tộc cảm ứng, vô số Thần Linh phát hiện. Vì vậy từng đạo thần niệm từ các phương hướng, hội tụ ở Hoàng Đô của nhân tộc.

Thật sự là lúc này, khí tức tỏa ra ở trên người Nữ Đế quá mức kinh người.

Mà hành vi của Nữ Đế lại quá mức bá đạo, nội tâm của nàng đủ khiến các phương kiêng kị.

Mà Chúa Tể đỉnh phong, vốn đã là tồn tại đáng sợ như Thượng Thần Kiếp Hỏa, mặc dù không phải Vô Hạ nhưng cũng đã tiếp cận vô hạn.

Mà tồn tại bực này đổi đạo thành Thần, từ cổ chí kim đều cực kỳ hiếm thấy.

Một khi thành công… Dựa vào lực lượng sau khi nhen nhóm Thần Hỏa bộc phát ra, kém nhất cũng là Vô Hạ!

Thậm chí có một chút khả năng giống như Lý Tự Hóa, trực tiếp vượt qua Vô Hạ, bước vào… Thần Đài!

Cũng chính là Hạ Tiên trong hệ thống cảnh giới Chuẩn Tiên Đại Đế!

Cụ thể ra sao thì không dễ phán đoán.

Mà có thể khẳng định là, mặc dù tỷ lệ không cao lắm, nhưng cuối cùng vẫn có khả năng!

Lý Tự Hóa, chính là tiền lệ!

Vì vậy các phương ở Vọng Cổ, làm sao có thể không sợ hãi?

Cho dù chỉ là một chút khả năng, nhưng những Thần Linh hiện giờ ở Vọng Cổ cũng không cho phép có thêm một vị Thần Linh như vậy.

Các cường tộc ở Vọng Cổ, cũng không hy vọng lúc thế của Viêm Nguyệt đang lên, lại có một cường tộc khác quật khởi.

Cho nên lần này Nữ Đế thành Thần, lực lượng ngăn cản sẽ còn lớn hơn so với ba vị Thần của Viêm Nguyệt trước đó.

Ngoại trừ các loại nhân quả trên ra, còn có một nhân quả khác là bản thân Viêm Nguyệt cũng là cường tộc.

Vả lại đều là Thượng Thần, cho nên ở trình độ nào đó cũng coi như có tư cách thành tựu Vô Hạ, nhưng nhân tộc không có tư cách này.

Mà lúc trước Viêm Nguyệt chỉ là một mình Đại Ti Quyền thành Thần, nhưng nhân tộc nơi này... Bao gồm cả Nữ Đế thì là sáu vị thành Thần một lúc!

Quan trọng hơn là Viêm Nguyệt không thuộc về Thánh địa, nhưng nhân tộc thì khác.

Chuẩn xác mà nói, những năm gần đây Thánh địa dùng thái độ cao cao tại thượng, từ đầu đến cuối đều lung lay khống chế nhân tộc, bất kể là thời Đông Thắng hay Thánh Thiên, đều phải cúi đầu đối với Thánh địa.

Cho dù Đạo Thế có ý quyết liệt, nhưng có thể âm thầm chém giết một vị Nhân Hoàng, trở thành án thiên cổ, có thể thấy được mức độ khống chế của Thánh địa đối với nhân tộc ở Vọn Cổ như thế nào.

Mà Nữ Đế lựa chọn thành Thần, đại biểu cho sự độc lập của nhân tộc ở Vọng Cổ, đại biểu cho từ nay về sau không thể khống chế, cho nên dù không có bốn mươi chín quả Thự Quang Chi Dương nổ tung, thì phía Huyền U thánh địa vẫn tuyệt đối không cho phép!

Nếu không, trước đó họ cũng sẽ không hứa hẹn với Thôn Thiên tộc, để cho Hoàng của bọn họ làm lưỡi dao đến thăm dò chiến lực của Nhân Hoàng.

Cho nên giờ khắc này đối với nhân tộc mà nói, có thể nói lực lượng cản trở là tập hợp của Thần Linh, cường tộc và Thánh địa!

Nói một tiếng vạn cổ đều không đồng ý, cũng không khoa trương chút nào.

Vì vậy, trước đó Thánh địa đã dùng thánh chỉ dẫn dắt khí vận.

Mà đó, cũng chỉ là tầng thứ nhất mà thôi.

Giờ phút này, tầng phản kích thứ hai của Thánh địa đã đến.

Thánh địa ở thiên ngoại nên không tùy tiện phủ xuống, cho nên thủ đoạn của bọn họ có hạn chế nhất định, không thể tự mình can thiệp, nhưng dựa vào những gì đã lưu lại từ năm xưa, vẫn có uy lực kinh người.

Tiếp theo một cái chớp mắt, màn trời Hoàng Đô của nhân tộc gợn sóng, từng tiếng thiên lôi nổ vang, một thân ảnh khổng lồ thình lình xuyên thẳng qua hư vô, thay thế bầu trời của nhân tộc.

Đó là một con cự thú mặt người thân rồng.

Thân hình khổng lồ che khuất bầu trời, một khắc sau tâm thần tất cả tu sĩ xuất hiện đều chấn động.

Cảm giác muốn quỳ cúng bái dâng lên từ trong linh hồn, khiến mọi người biến sắc.

Mà tồn tại khủng bố đó, giờ phút này ở màn trời mặt hướng về Nhân Hoàng, ánh mắt lạnh lùng không chứa chút tình cảm nào.

Nhìn mặt không phân biệt được giới tính, toàn thân tràn ra thiên uy, mỗi một chiếc vảy đều ẩn chứa pháp tắc, có thể lay động căn cơ tu hành của tất cả tu sĩ.

Nó, là Thiên Đạo.

Một trong chín mươi chín tôn Thiên Đạo viễn cổ ở Vọng Cổ!

Mà lại không phải chỉ có một tôn!

Trong nháy mắt tiếp theo, tôn Thiên Đạo thứ hai huyễn hóa ra trên bầu trời.

Tôn Thiên Đạo thứ hai là Sư Tử chín đầu, từ phương xa bước tới dấy lên phong vũ lôi điện, hình thành uy áp cuồng bạo, xé rách tất cả.

Cũng không kết thúc, trong chớp mắt một pho tượng cổ xưa màu đen cũng từ hư vô giáng xuống, lực lượng trấn áp và phong ấn khởi lên ngập trời trên pho tượng này.

Sau đó, là một con tiên hạc trắng như tuyết, truyền ra âm thanh to rõ từ phía chân trời bay tới, lượn quanh ở phía trên nhân tộc.

Đấy cũng là Thiên Đạo.

Một tôn cuối cùng xuất hiện, không phải là vật sống, mà là một đại ấn!

Ấn này cổ xưa tỏa ra cảm giác thời gian, trên đó khắc hình ảnh sơn hà Vọng Cổ, khắc vô số thân ảnh nhân tộc, có thể thấy được hình ảnh những nhân tộc đang giao chiến với Thần Linh.

Đây là... Nhân Chi Ấn!

Là ấn của vị Cổ Hoàng đệ nhất ở Vọng Cổ năm đó, sau đó đưa vào bầu trời, trở thành một trong Thiên Đạo của Vọng Cổ.

Giờ phút này bao gồm cả ấn đó, tổng cộng năm tôn Thiên Đạo viễn cổ, đồng loạt hiện ra trên bầu trời của nhân tộc.

Đây chính là nội tình của Huyền U thánh địa, bây giờ vì ngăn cản Nữ Đế đã vận dụng đến.

Trong lúc nhất thời thiên địa biến sắc, gió nổi mây phun, uy của Thiên Đạo mênh mông hình thành pháp lệnh, trấn áp đến.

Đại địa chấn rung động và hư không bị xé rách, vô số phong ấn bao phủ Nữ Đế.

Vô luận phàm tục hay là tu sĩ, hoặc là vương công quần thần ở Hoàng Đô của nhân tộc, phần lớn sắc mặt kinh nghi bất định, chỉ có vài người thần sắc như thường.

Nữ Đế chính là một trong số đó.

Nàng đứng giữa không trung, khí thế toàn thân chẳng những không giảm bớt, ngược lại dưới sự trấn áp của Thiên Đạo mà càng lúc càng kinh thiên.

Dường như không có bất kỳ trở ngại nào, có thể chặt đứt chấp niệm của nàng.

Không có bất kỳ lực lượng nào có thể đè sập sống lưng của nàng.

Càng không có bất kỳ người nào, có thể khiến nàng cúi đầu.

Lúc này nàng ngẩng đầu, mắt phượng nhìn năm tôn Thiên Đạo viễn cổ đang phủ xuống, tay phải vung lên.

Nhất thời một trống trận cực lớn, ầm ầm huyễn hóa ra trên Cổ Hoàng Tinh.

Chương 2150: Thiên Đạo của nhân tộc thức tỉnh (2)

Trống này ngưng luyện từ sơn hà đại địa của nhân tộc, lấy ý chí nhân tộc làm đỉnh, lấy huyết mạch nhân tộc làm lực, một khắc xuất hiện long trời lở đất, tràn ra khí thế cuồn cuộn, nhân định thắng thiên!

Chính là trống trận của nhân tộc!

"Trấn Thương Vương."

"Với thân phận của ngươi, thời khắc này là thích hợp nhất, ngươi có nguyện ý vì trẫm đánh trống trấn áp Thiên Đạo trên bầu trời hay không?"

Nữ Đế nhàn nhạt mở miệng, thanh âm rơi vào trên Cổ Hoàng Tinh, vang vọng bên tai Hứa Thanh.

Từ sau khi Hứa Thanh ra tay trước đó, đến giờ vẫn quan sát nghi thức thành Thần ầm ầm dậy sóng này, lúc này nghe được Nữ Đế nói, đáy lòng của hắn hiểu được việc Nữ Đế chỉ rõ chính mình, tất có thâm ý.

Nghĩ đến hẳn là biết chuyện nhi tử của hắn là Thiên Đạo, biết rõ giữa mình và Thiên Đạo viễn cổ có nhân quả cực sâu.

Hứa Thanh trầm mặc, cảm nhận một chút uy thế mênh mông của Nữ Đế lúc này, hắn… không dám từ chối.

Vì thế hắn ngẩng đầu, thân thể nhoáng một cái bay thẳng đến bầu trời, Sau ba bước, trong ánh mắt vạn người, Hứa Thanh đứng ở trên trống trận to lớn của nhân tộc.

Tu vi toàn thân vận chuyển, bốn ngàn vạn hồn ti bộc phát hình thành Đại Thế Giới hư ảo, càng có Đại Huyền Thiên Giáp xuất hiện, Cửu Lê vờn quanh, khí tức bản thân đều tăng lên tới đỉnh phong.

Sau đó trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén, giơ tay phải lên, đánh một quyền về phía trống trận nhân tộc.

Quyền này phá vỡ hư vô, hình thành uy thế lay động cả thế gian, hạ xuống mặt trống trận của nhân tộc, âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra ngoài!

Tiếng đó vừa vang lên thì bầu trời nổ vang, đại địa chấn động kịch liệt, tất cả kiến trúc trong Hoàng Đô đều rung chuyển, mặt đất ngoài Hoàng Đô nổi sóng chập trùng.

Thậm chí giờ khắc này núi đồi cũng đang cuồn cuộn, cuối cùng là tiếng nổ lớn của trời và đất, tiếng gầm thét của sông lớn cùng với tiếng trống hội tụ lại, tạo thành âm thanh duy nhất của trời đất.

Âm thanh tuyệt thiên hình thành đại thế huy hoàng, bỗng nhiên quét ngang trấn áp năm tôn Thiên Đạo viễn cổ.

Chẳng những tiếng trống ngập trời, bên trong còn ẩn chứa nhân quả giữa Hứa Thanh và Thiên Đạo viễn cổ, mơ hồ kèm theo một tiếng hài nhi quanh quẩn hư vô.

Trong chớp mắt, năm tôn Thiên Đạo viễn cổ đồng loạt chấn động.

Mà sau khi Hứa Thanh đánh ra quyền toàn lực, lực phản chấn từ trống trận truyền ra khắp toàn thân hắn. Từng tiếng ken két vang lên, lực lượng kinh khủng này quét ngang huyết nhục, kinh mạch, xương cốt, linh hồn hắn.

Hứa Thanh chấn động toàn thân, phun ra một ngụm máu tươi màu đen.

Máu đó tanh thối vô cùng, giống như kịch độc, bao hàm vô tận ô uế.

Mà theo ngụm máu đó bị phun ra, cả người Hứa Thanh thông suốt trước nay chưa từng có, một cảm giác nhẹ nhàng nổi lên toàn thân, hóa thành từng trận sảng khoái.

Tất cả những điều ấy khiến nội tâm Hứa Thanh khẽ động, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị.

Trong vô số trận chém giết mấy năm qua, tất cả những tổn thương còn sót lại, dưới phản chấn của trống trận đã được thanh trừ hơn phân nửa.

Vì thế hắn không chút chần chừ, lại giơ tay và vận chuyển tu vi, gia trì toàn bộ để đấm ra quyền thứ hai.

Đông!

Tiếng trống lại nổi lên, màn trời lay động, lòng người nổ vang, từng luồng khí vận từ trên thân toàn bộ nhân tộc bay lên hội tụ trong rồng khí vận của nhân tộc.

Khiến cho rồng khí vận càng to lớn hơn, ngửa mặt lên trời gầm thét với Thiên Đạo, mang theo vận mệnh của tộc quần lao về phía năm tôn Thiên Đạo.

Trong tiếng gào thét của rồng khí vận, những anh linh tiên hiền xung quanh thần phục Nhân Hoàng đều tỏa ra ánh sáng lóng lánh, hình thành sát khí vô tận, khí thế kinh thế.

Thiên quân vạn mã, giết về hướng Thiên Đạo.

Lúc còn sống, bọn họ anh dũng giết địch, sau khi chết, bọn họ hộ đạo vì Nhân Hoàng!

Giết!!

Giờ khắc này, thiên địa biến sắc.

Năm tôn Thiên Đạo trên bầu trời cùng chấn động, lực lượng trấn áp xuất hiện dấu hiệu bị dao động.

Mà Hứa Thanh chỉ cảm thấy thân thể được tẩy lễ bởi phản chấn, toàn bộ thương thế ngầm đều biến mất, thậm chí sức mạnh thân thể cũng tăng lên.

Nhất là cảm nhận thân thể và linh hồn dung hợp hoàn mỹ, khiến cho hắn có một loại cảm giác tựa hồ đã nguyên vẹn.

Cảm giác này tới đột ngột, bây giờ hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, trong mắt lóe lên tinh mang, đánh ra quyền thứ ba.

Tiếng trống vang lên, thiên địa sụp đổ, từ bảy quận Hoàng Đô, từ Thánh Lan, từ Hắc Linh… Thậm chí còn từ tất cả nhân tộc lưu lạc bên ngoài.

Bất kể bọn họ đang làm cái gì, đều bị huyết mạch dẫn dắt, tràn ra ý chí của bản thân.

Chỉ một tia lửa có thể cháy lan ra đồng cỏ.

Ý chí của tất cả nhân tộc ở Vọng Cổ hiện thế, cùng bộc phát trong tiếng trống này, vô hình dung nhập vào tiếng trống thứ ba, hóa thành tiếng gầm nhẹ của ý chí nhân tộc.

“聻!”

(chữ này đặc biệt và mang tính biểu tượng, cho nên không thể dịch ra. Hán tự vốn là chữ tượng hình, gần với đạo, một số chữ không thể dịch sang ngôn ngữ khác)

Chữ này cực kỳ bất phàm, từ xưa đã được truyền tên là Âm Ti, mà sau khi lập Thiên Đạo, trừ một số đồ vật biến thành, còn lại đều là do những anh linh chết trận năm đó tụ hợp.

Cho nên bị Hạ Tiên dùng chữ này, định là chân danh của Chư Thiên chi đạo.

Cái gọi là người chết làm quỷ, người thấy sẽ sợ. Quỷ chết thành 聻, quỷ thấy phải lùi, đấy là Thiên Đạo.

Giờ phút này, chữ ấy được ý chí tộc quần nhân tộc hét lên, từ mặt đất bay lên trời, trùng kích Thiên Đạo!

Thiên Đạo ở Vọng Cổ bao hàm vì ý chí của vạn tộc, cũng vì bảo vệ sinh linh thế giới. Mà giờ phút này... nhân tộc với tư cách đã từng cường tộc nhất thống Vọng Cổ. Ý chí tộc quần của nhân tộc hình thành xung kích, gọi ra chân danh, tất nhiên là lay động đến bản nguyên của Thiên Đạo.

Năm tôn Thiên Đạo dù bị Thánh địa khống chế, cũng phải tuân theo bản nguyên, giờ phút này toàn bộ nhoáng một cái lùi lại một bước!

Thấy vậy, ánh mắt Nữ Đế lộ vẻ sắc bén.

Lúc trước ba Thần tấn thăng, có Vực Bảo thậm chí Bất Hủ để ngăn Thần Linh, đây là Viêm Nguyệt Huyền Thiên đã cường hãn thu gom, là nội tình của ba Thần.

Mà nhân tộc... Mặc dù đã từng sở hữu rất nhiều nội tình, nhưng vô số năm qua lâm vào nghèo túng, đến nay nội tình đã không còn bao nhiêu, nhưng... Ý chí của nhân tộc, ở trong Vọng Cổ tàn khốc này, vẫn luôn tồn tại.

Trống trận, đã kích phát nó.

Giờ phút này khởi lên cuồn cuộn, nổ vang càn khôn.

Về phần Hứa Thanh, khí thế toàn thân hắn dâng lên, thân như rồng, dùng lực lượng đỉnh phong, lấy cảm giác nguyên vẹn của bản thân, oanh ra quyền thứ tư.

Tiếng trống lay trời.

Cùng lúc quanh quẩn bát phương, ý chí nhân tộc cộng minh, số mệnh đồng cảm, núi sông giao hòa, huyết mạch tương hỗ, tiến tới… Thời gian vạn cổ tương liên, huy hoàng ngày xưa cũng ở trong ngắn ngủi cộng minh này, phủ xuống hình chiếu.

Đó là một tấm Sơn Hà Cương Vực Đồ!

Nó bị tiếng trống dẫn dắt ra từ trong thời gian, hội tụ giữa thiên địa.

Chúng vực Vọng Cổ, đều là tộc thổ.

Chúng tộc Vọng Cổ, đều phải quỳ bái.

Nữ Đế giơ tay, một tay cầm Cương Vực Đồ hư ảo này.

“Thiên Đạo, năm đó nhân tộc ta làm chủ sắc phong, các tộc khác tán thành, cùng dựng lên.”

“Giờ phút này các ngươi giáng lâm, hành vi này… phạm thượng!”

“Đừng quên, nhân tộc ta cũng có Thiên Đạo, đó là ngoại trừ Hạ Tiên biến thành Tổ Đạo, bên trong chúng Thiên Đạo của Vọng Cổ, liệt vị đệ nhất!”

“Sau khi Tàn Diện đến và Huyền U rời đi, nó đã lâm vào trạng thái ngủ say, đến nay đã vô số năm.”

“Hôm nay, cũng nên thức tỉnh rồi!”

“Hứa Thanh, đánh trống!”

Thanh âm của Nữ Đế như thiên lôi, vung Cương Vực Đồ trong tay lên, hóa thành một cây dùi trống thật lớn, ném về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh thở sâu, tu vi gia trì toàn thân, khí huyết cuồn cuộn vô tận, nhận lấy dùi trống do Cương Vực Đồ huy hoàng biến thành.

Toàn lực đánh một cái về phía trống trận của nhân tộc!

Đônggggggggg!

Tiếng thứ năm!

Một khắc truyền khắp Vọng Cổ, vang vọng bầu trời, một tiếng gầm thét như tới từ viễn cổ, từ bên trong thời gian, vang vọng khắp hư vô.

Trong nháy mắt tiếp theo, thiên địa biến thành một mảnh màu vàng kim.

Một tôn Thất Trảo Kim Long, bỗng xuất hiện trên mây.

Chương 2151: Thần lâm

Con rồng này chiếm cứ bầu trời, khí thế trấn áp vạn cổ.

Thân thể giống như một dải ngân hà tràn đầy sức sống, vảy bao phủ toàn thân, mỗi một mảnh đều giống như bảo thạch được mài dũa tỉ mỉ, lóe ra ánh sáng thần bí.

Những chiếc vảy này xếp sát nhau dày đặc, cấu trúc hài hòa không chê vào đâu được.

Đầu rồng càng là vô cùng uy nghiêm, phảng phất do tinh hoa thiên địa biến thành, hai mắt giống như ngôi sao lấp lánh, tràn đầy thâm thúy cùng trí tuệ, có thể thấu rõ vạn vật thế gian.

Hàm răng sắc bén khiến người ta nhìn mà phát khiếp, râu rồng dài và phiêu dật giống như một sợi dây lụa màu vàng, tăng thêm vài phần tiên khí .

Mà thứ khiến người ta chú ý nhất chính là sừng rồng.

Hai cái sừng thật dài uốn lượn từ trên trán về phía sau, giống như có thể dẫn dắt phương hướng, chỉ dẫn tộc đàn tiến lên.

Sự xuất hiện của nó, khiến toàn bộ thế giới đều đang run rẩy.

Thần bí, uy nghiêm và sức mạnh, chính là định nghĩa của nó vào thời khắc này.

Bát phương tám hướng xung quanh, ngoại trừ đại ấn biến thành Thiên Đạo ra, bốn tôn Thiên Đạo còn lại đều phủ phục.

Đây… là thiên đạo của nhân tộc!

Bởi vì nó ngủ say cho nên thiên phú của nhân tộc cũng tạm thời ẩn mất, mà nay… Dưới khí vận, ý chí và huyết mạch của nhân tộc kêu gọi, chùi trống do Cương Vực Đồ viễn cổ biến thành đã đánh vang sơn hà vạn cổ…

Thức tỉnh nó!

Cả thế gian đều chấn động!

Trong lúc nhất thời, những tôn Thiên Đạo phủ phục cũng đều thân thể mơ hồ, lựa chọn tránh lui, còn Nhân Chi Ấn vù vù trôi về phía kim long.

Bị kim long nuốt vào, chìm vào trong cơ thể.

Vốn dĩ ấn này chính là ở trong cơ thể Kim Long, bởi vì năm đó ngủ say nên phun ra mà thôi.

Giờ phút này, quy nhất.

Khí thế của Thiên Đạo Kim Long lại dâng trào, tỏa ra uy thế mênh mông, chậm rãi lượn trên Hoàng Đô của nhân tộc.

Nhân tộc ở Hoàng Đô đồng loạt hít vào một hơi.

Trong lòng Hứa Thanh cũng có gợn sóng, ngẩng đầu ngóng nhìn con Thất Trảo Kim Long to lớn này, vào lúc này hắn có lý giải càng sâu hơn đối với sự huy hoàng năm đó của nhân tộc.

Mà ánh mắt Nhân Hoàng sáng ngời, bỗng nhiên mở miệng.

“Hứa Thanh, gõ tiếp một cái!”

Hứa Thanh nghe vậy không hề chần chờ, sau khi hít sâu một hơi toàn lực hội tụ, gõ một cái cuối cùng.

Một khắc tiếng trống thứ sáu truyền khắp thiên địa, toàn thân hắn chấn động, trong tiếng ken két thì toàn thân lại hiện lên vô số vết rách!

Những vết tích đó không giống vết thương mới, mà như vết cũ từ lâu.

Chúng nó lan tràn toàn thân Hứa Thanh, giống như trước kia thân thể Hứa Thanh đã từng bị phá thành nhiều mảnh nhỏ, sau đó được khâu dính lại.

Nhưng giờ phút này dưới tiếng trống, những vết rách đó lại bắt đầu chính thức khép lại. Theo đó, cảm giác ấm áp hiện ra từ toàn thân Hứa Thanh, cảm giác nguyên vẹn cũng càng thêm nồng đậm. Nội tâm Hứa Thanh chấn động, cảm nhận những vết rách trên thân thể mình, những thương thế đó hắn thấy rất xa lạ. Nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp theo, trong đầu hắn hiện lên con rối được khâu lại …

Mà thời gian cũng không cho phép Hứa Thanh suy tư quá nhiều, giờ phút này sau khi tiếng trống thứ sáu truyền ra, Thất

Trảo Kim Long trên trời cao truyền ra một tiếng gầm thét quanh quẩn trong tâm thần tất cả nhân tộc.

Tiếng gầm thét thắp sáng lên đêm tối!

Vang vọng trong lòng mọi người, giống như phá vỡ gông xiềng nào đó, khiến cho khí tức đang đang ngủ say trong huyết mạch thức tỉnh.

Từng tiếng kinh hô, lập tức từ trong miệng không ít nhân tộc ở Hoàng Đô truyền ra.

Thậm chí vào giờ khắc này có một số người thân thể lấp lánh ánh sáng mãnh liệt, dường như khí tức cũng được gia trì, cường đại hơn không ít, thân thể càng là căng phồng lên.

Hóa thành cự nhân cao thấp khác nhau!

Cao đến trăm trượng, thấp cũng cỡ mười trượng.

Lực lượng thân thể kinh người bốc lên trong cơ thể bọn họ như biển rộng.

Một màn này khiến cho hô hấp của mọi người đều dồn dập, một vài lão thần từng đọc qua sách cổ, thần sắc bọn họ trong thoáng chốc liền thất thanh kinh hô.

“Thiên phú của nhân tộc…”

“Linh Tổ Biến!!”

Nhân tộc, vốn có thiên phú!

Hôm nay thiên phú này theo Thất Trảo Kim Long thức tỉnh, theo tiếng gầm thét đã được phóng thích từ trong huyết mạch của nhân tộc.

Thế là tầng phản kích thứ hai của Thánh địa, cứ như vậy hóa giải.

Dao động Thần Linh trên người Nữ Đế càng lúc càng mãnh liệt, Thần Hỏa của Cổ Hoàng Tinh cũng thiêu đốt càng thêm kịch liệt.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên, bỗng nhiên từ trên trời cao mà đến, lọt vào nhân tộc tạo thành thiên lôi, ầm ầm xẹt qua phía chân trời.

Vọng Cổ có năm cường tộc!

Ngoại trừ hai đại tộc quần xếp hạng đầu song kỵ tuyệt trần, thực lực của ba tộc xếp sau cũng không kém nhau bao nhiêu, theo thứ tự là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, Xích Địa Đại La tộc, U Minh Uyên Hài tộc!

Lúc này, tiếng hừ lạnh truyền đến, một biển lửa quét ngang trực tiếp bao phủ bầu trời, khiến mọi người ngẩng đầu nhìn thấy tất cả đều là lửa đỏ.

Mà trong biển lửa này, có một vị Thần đi tới.

Vị Thần này mặc một bộ trường bào màu đỏ rực, tựa như một ngọn lửa đang cháy, trên trường bào thêu hoa văn ngọn lửa tinh mỹ, hiển lộ rõ ràng thân phận và vinh quang của gã.

Thân hình gã tựa như một tòa núi cao, hai vai rộng lớn phảng phất có thể nâng cả thế giới lên, tóc đỏ như lửa, tựa dung nham từ trong núi lửa phun trào. Những sợi tóc cuồng dã, đong đưa theo bước chân của gã, tạo thành hình tượng chúng sinh.

Vẻ mặt gã lạnh lùng, hai mắt không cảm xúc, chỉ có vẻ tự tin và thong dong đặc biệt rõ ràng trên người, giống như bất kể trước mặt là ai, gã đều có thể san bằng tất cả.

Gã, chính là một trong ba vị Thần của Xích Địa Đại La tộc, Phần Hỏa Chi Thần!

“Nhân tộc, không thể thành Thần.”

Giọng nói của gã vang vọng trở thành pháp lệnh lạc ấn vào thiên địa, rơi vào trên người Nữ Đế, bao trùm Cổ Hoàng Tinh cùng với thi hài các đời Nhân Hoàng.

Trong khoảnh khắc, Thần Hỏa trên Cổ Hoàng Tinh ảm đạm, sự linh động của thi hài Nhân Hoàng các thời kỳ cũng bất ổn.

Đây là luật của Thần Linh, siêu việt pháp tắc.

Cùng lúc đó, bầu trời phương Tây đêm tối như mực, trong nháy mắt lan tràn chia bầu trời của nhân tộc thành hai phần.

Trong đêm tối có vô số thi hài chồng chất như núi, sụp xuống tràn ra mùi hôi thối vô tận, còn có dị chất khủng bố phối hợp thần uy kinh người, phả vào nhân gian.

Trên đống thi hài, tồn tại một vị Thần.

Thần này không phải hình người mà hoàn toàn là một khối thịt thối rữa, vô số dịch nhờ đang chảy ra, trên đó mọc đầy những con mắt, toàn bộ đang nhìn về phía Nữ Đế.

Chấn động đáng sợ bộc phát ra từ trên thân nó.

Dưới thần uy, Thất Trảo Kim Long gầm thét, thiên địa nhân tộc mông lung, sương mù như tận thế bao phủ thế gian.

“Xích Địa Đại La tộc, U Minh Uyên Hài tộc!”

Nữ Đế bình tĩnh mở miệng.

Trong nháy mắt tiếp theo, Thần Phần Hỏa hạ xuống một bước, ngọn lửa trong thiên địa bộc phát, cuốn thẳng đến Nữ Đế.

Đêm tối phương Tây chớp mắt trút xuống, vô số thi hài quay cuồng giữa không trung, như một quả cầu thịt khổng lồ lao tới gần Nữ Đế.

Mắt thấy trận Thần chiến sắp nổi lên.

Nhưng vào lúc này, một vầng trăng sáng bay lên giữa đêm đen và biển lửa. Ánh trăng chiếu xuống mặt đất tạo thành uy lực kinh người. Những nơi ánh trăng chiếu qua, biển lửa cuốn ngược và đêm tối hòa tan.

Trong ánh trăng, là một vị Thần đi tới.

Tiên tư ngọc mạo, lạnh tựa băng sương.

Chính là... một trong ba vị Thần của Viêm Nguyệt, Nguyệt Viêm thượng thần.

Sau khi Nguyệt Viêm xuất hiện, bầu trời lấp lánh sao, vô số tinh quang chiếu xuống, nương theo một tiếng cười khẽ, hội tụ thành một tôn hồ ly bùn giữa không trung.

Trên đỉnh đầu hồ ly, có một vị Thần ngồi.

Đẹp dẽ vô cùng, kiều mị cực điểm.

Đương nhiên là Tinh Viêm thượng thần.

Một khắc xuất hiện, hai vị Thần cảnh giới Vô Hạ này đã đến trước biển lửa cùng đêm tối, ngăn trở không cho tiến lên.

“Ai nói nhân tộc không thể thành Thần!”

Tinh Viêm cười, trong nháy mắt khi lời nói ra, lạc ấn của Thần Phần Hỏa lúc trước bị chấn động mở ra.

“Có thể!”

Nguyệt Viêm nhàn nhạt mở miệng.

Trong phút chốc lạc ấn tan vỡ, Thần Hỏa trên Cổ Hoàng Tinh lại thịnh, thi hài của các đời Nhân Hoàng cũng linh động trở lại.

Duy chỉ có Nữ Đế, từ đầu đến cuối thần sắc cũng không gợn sóng.

—

Cảm ơn các đạo hữu đã luôn theo dõi và ủng hộ nhóm dịch của bạch ngọc sách, ngày mai nhóm sẽ bạo chương để tranh thủ kịp tác giả.

Chương 2152: Tìm chết, thì đến! (1)

Cảnh tượng xuất hiện trên bầu trời lúc này, khiến Hứa Thanh lập tức xác định phán đoán của mình lúc trước không sai, ngày đó khi ba vị Thần tấn cấp, vào thời khắc mấu chốt đã xuất hiện vị tu sĩ thần bí chặn lại bàn tay tinh không.

Chính là Nhân Hoàng.

“Khó trách ngay sau đó Viêm Nguyệt lui binh, khiến ta cảm thấy dường như quá mức thuận lợi, có cảm giác ta xuất hiện chỉ là để việc lui binh có một lý do hợp lý.”

“Bây giờ nhìn xem, trước kia Tinh Viêm thượng thần hiện thân trong Hoàng Đô của nhân tộc… Có lẽ từ lúc đó đã có giao dịch với Nhân Hoàng…”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng, nhìn qua một màn ầm ầm dậy sóng trước mắt cũng dâng lên ý kính nể đối với vị Nữ Đế.

“Hy vọng… Hôm nay có thể thành công.”

Hứa Thanh không tìm được lý do để không chúc phúc, nhất là sau khi trải qua hồi đánh trống.

Vì vậy, hắn nhìn về phía Nữ Đế.

Nữ Đế tự tin thong dong, phượng nghi thiên hạ, giống như tất cả biến hóa trước mặt đều không chút rung động, tất cả khó khăn đều có thể vượt qua, từ đầu đến cuối vẻ mặt vẫn như thường.

Nếu đổi lại Hứa Thanh không tiến vào Thất Huyết Đồng, tầm mắt, nhận thức và kinh nghiệm của hắn không được mở ra triệt để, thì có lẽ hắn sẽ có những lý giải khác đối với sự bình tĩnh của Nữ Đế.

Nhưng bây giờ với sự từng trải của hắn, tự nhiên nhìn ra thân phận và độ cao của đối phương, khiến cho bản thân Nữ Đế không thể tùy tiện lộ ra cảm xúc của bản thân, bởi vì giờ khắc này tất cả nhân tộc đều đang ngóng nhìn nàng.

Nàng, là sức mạnh đầu nguồn của nhân tộc hiện thế ở Vọng Cổ.

Nếu nàng kinh thì nhân tộc sợ, nàng nếu hoảng thì nhân tộc sẽ loạn.

Đồng dạng, giờ khắc này không biết có bao nhiêu đại tộc cùng cường giả, còn có vô số Thần Linh cũng đều dùng phương thức của riêng mình, mật thiết chú ý trận tế lễ của nhân tộc.

Cho nên có thể tưởng tượng, mỗi một biểu cảm, mỗi một câu nói, mỗi một hành động của Nữ Đế đều sẽ được phóng đại vô số, bị các phương suy ngẫm sâu xa.

Một khi bị biết rõ, như vậy hung hiểm sẽ càng lớn.

Cái gọi là như đi trên băng mỏng, chính là như thế.

Cho nên, Nữ Đế chỉ có thể bình tĩnh.

Trong lúc Hứa Thanh đang suy nghĩ, tiếng vang trên bầu trời càng lúc càng kịch liệt, cảm giác vỡ vụn rất rõ ràng, đại địa cộng minh theo đó lay động.

Tại thời khắc này, phiến thế giới giống như hóa thành nộ hải, nhân tộc là chiếc thuyền cô độc giữa sóng lớn ngập trời, theo sóng gió mà phập phồng kịch liệt, thời khắc đều có nguy cơ bị lật úp.

Về phần trên màn trời, trong biển lửa truyền đến tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Có thể thấy được ánh trăng bên trong chiếu xuống hình thành từng trận Thần Quyền, khí tức đến từ Nguyệt Viêm thượng thần bá đạo mà âm lãnh quét ngang tất cả.

Trận chiến của Thần Linh, nhất là đến cấp độ như Nguyệt Viêm cùng với Thần Phần Hỏa thì hạng người tầm thường đã không thể dùng mắt thường thấy được.

Dù là cảm giác, cũng sẽ trở nên trừu tượng.

Vì vậy biển lửa cùng ánh trăng đan vào thành một bức tranh trừu tượng trên màn trời.

Trong bức tranh lờ mờ, ánh trăng lan tràn, lửa đang cuộn ngược.

Sự chênh lệch giữa Vô Hạ và Kiếp Hỏa, đã thể hiện rõ ràng trong bức tranh này.

Trên thực tế nếu Nguyệt Viêm nguyện ý, thì việc trấn áp một tôn Kiếp Hỏa đối với nàng mà nói, lật tay là được.

Nhưng hiển nhiên, nàng không muốn.

Về phần hồ ly bùn bên cạnh cũng là như thế, nàng ta thong dong đi trong đêm tối, giáng xuống đất bùn khiến tất cả những nơi đi qua, tựa hồ đều trở thành một pho tượng bùn thật lớn.

Bao gồm vô số thi hài tụ hợp thành vị Thần đang không ngừng lui lại.

Hiển nhiên trong lòng hai vị Nguyệt Viêm và Tinh Viêm, lần này hộ đạo chỉ cần ngăn cản, thoáng đánh một trận là đủ.

Không phải không thể chân chính đánh chết hai tên Kiếp Hỏa vì nhân tộc, nhưng trước mắt có vẻ dường như nhân tộc không trả nổi cái giá ấy.

Điều đó đã vượt qua phạm trù giao dịch.

Tất cả những điều này đều rơi vào mắt của Nữ Đế.

Vô luận là Thần Phần Hỏa của Xích Địa Đại La tộc, hay là vị Thần của U Minh Uyên Hài tộc xuất hiện, thật ra vốn cũng nằm trong dự liệu của nàng.

Trước đây lúc ba vị Thần của Viêm Nguyệt thăng cấp, từ trình độ nào đó đã xem như là một lần diễn thử những khó khăn mà sau này Nữ Đế phải đối mặt.

Cho nên… Năm đó nàng lựa chọn hợp tác với ba Thần, ở thời khắc mấu chốt nhất của đối phương, mạo hiểm ra tay chống cự lại bàn tay tinh không vì ba Thần.

Như thế để đổi lấy hôm nay, ba vị Thần của Viêm Nguyệt đến!

Cho dù ba vị Thần không dốc toàn lực nhưng đã lộ ra thái độ, trong lòng Nữ Đế cũng hiểu rõ, đây chỉ là giao dịch mà thôi.

Tuy từ xưa đến nay Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc là kẻ địch, nhưng đối với tương lai của nhân tộc mà nói, kẻ địch… cũng không phải không thể trở thành đồng minh.

Dù sao so với những Thần Linh khác ở Vọng Cổ, lai lịch ba Thần của Viêm Nguyệt sẽ càng thích hợp hơn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết, vẫn là phải có tư cách giao dịch với bọn họ.

Ánh mắt Nữ Đế chuyển dời khỏi màn trời, nhìn về phía năm vòng xoáy xung quanh Cổ Hoàng Tinh, chỗ thi hài của Đông Thắng Nhân Hoàng.

Bí ẩn về lai lịch ba Thần của Viêm Nguyệt, chính là mệnh lệnh năm đó của Thánh Địa, bắt Đông Thắng Nhân Hoàng khởi xướng chiến tranh để tìm hiểu.

Cuối cùng bí mật này cũng được Đông Thắng Nhân Hoàng báo lên Thánh địa, đồng thời cũng được Đông Thắng Nhân Hoàng cáo tri lại hậu nhân.

Sau đó Nữ Đế lại nhìn về phía chân trời, Thần Hỏa của nàng đã thiêu đốt đến thời khắc mấu chốt.

“Trong cuộc giao dịch này, còn có một vật phẩm.”

Trong chớp mắt nhìn lại, phía chân trời truyền đến một tiếng nổi trống kinh thiên động địa.

Âm thanh này tiếp tục truyền ra làm chấn động tâm thần chúng sinh, trời cao mất sắc, đại địa biến hư vô, trong chớp mắt toàn bộ thế giới đều run rẩy kịch liệt.

Bầu trời, mặt đất, núi sông, vạn vật chúng sinh cũng như vậy.

Dường như có cái gì đó vô cùng đáng sợ, trong tiếng vang đó… tới nhân gian.

Rất nhanh hư không bị xé nứt, một đạo khe hở có chiều dài tựa như vô hạn, xuyên thấu đông tây, ngẩng đầu lên cũng khó có thể nhìn thấy phần cuối.

Mà trong cái khe ấy, gió lớn thổi tới phương bắc.

Gió này lạnh lẽo, diệt tuyệt sinh cơ, càng lúc thổi càng lớn cuối cùng hình thành tiếng nức nở, hóa thành phong bạo đủ để trấn áp thời không.

Nhìn thấy mà giật mình.

Bất kể là Thần Phần Hỏa hay là Thần Dạ Hài, lúc này cả người đều chấn động nhìn gió lốc từ xa.

Trong ánh mắt của đám Thần, có hai bóng người bước ra từ trong khe nứt, đạp lên gió bão mà đến.

Chương 2153: Tìm chết, thì đến! (2)

Hai bóng người một lớn một nhỏ.

Một pho tượng lớn, thân thể cao tới ngàn trượng, toàn thân phủ cốt giáp màu vàng, giống như sinh trưởng dính cùng thân thể, cảm giác thần thánh trên người đặc biệt rõ ràng.

Đầu cũng có khôi giáp nhưng không hề che mặt, chỉ là bộ mặt quỷ dị… Nơi đó là một mảnh đen kịt, phảng phất một cái lỗ đen, không có ngũ quan.

Sau lưng là vô số tia chớp vàng óng hội tụ thành một dải phiêu dài lan tràn vạn trượng, mênh mông kinh người. Hợp thành… đôi cánh khổng lồ.

Uy áp đáng sợ và khí tức kinh khủng, theo sự đi tới của Thần, phủ xuống thế gian.

Mà kẻ đi theo bên cạnh trông như tôi tớ, mặc trường bào màu xám, toàn thân trên dưới tản ra sương mù, trong cơ thể có tiếng gầm quanh quẩn, đúng là một tôn Thượng Thần.

Tuy không phải Kiếp Hỏa nhưng cũng thuộc hàng Nghiệp Hỏa.

Tồn tại như vậy lại làm thần bộc, bởi vậy có thể thấy được vị Thần cốt giáp màu vàng từ trong khe nứt đạp gió lốc mà đến, địa vị cao cỡ nào.

“Bắc Mệnh Vương tộc!”

Nữ đế chậm rãi mở miệng, ngữ khí trầm thấp.

Trong vô số tộc quần ở đại lục Vọng Cổ, xếp hạng thứ hai chính là Bắc Mệnh Vương tộc.

Tuy tộc này có chút chênh lệch với cường tộc đệ nhất, nhưng trước đó lại vượt xa Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Phóng tầm mắt toàn bộ Vọng Cổ, được xưng tụng là tộc chí cường.

Kẻ đến trước mắt, chính là Thần Ti Mệnh, một trong rất nhiều Thần Linh của tộc đó, Vô Hạ đỉnh phong!

Gã đi tới khiến Phần Hỏa cúi đầu, Hắc Dạ thu liễm, mà Tinh Viêm và Nguyệt Viêm cũng phải ngưng trọng.

Tuy đều là Vô Hạ, nhưng khoảng cách của gã đến Thần Đài, hiển nhiên là gần hơn so với bọn họ.

“Tu sĩ Vọng Cổ chuyển tu Thần lộ, cũng không phải không thể.”

“Nhưng bây giờ Bắc Mệnh có chuyện quan trọng, Hoàng của nhân tộc, nghi thức thành Thần của ngươi, phải gác lại ba ngàn năm sau mới tiến hành.”

Trong gió lốc, vị Thần Ti Mệnh bình tĩnh mở miệng.

Thanh âm rơi vào Vọng Cổ, trở thành pháp lệnh, phong thiên, ấn địa.

Nói xong, gã chú ý đến Nữ Đế, ngữ khí bình thản giống như chỉ là một tiếng căn dặn, mà người nghe không có bất kỳ lựa chọn cự tuyệt nào.

Nữ Đế trầm mặc, nhưng giờ phút này Thần Hỏa trên Cổ Hoàng Tinh chẳng những không giảm, ngược lại theo nội tâm của nàng chấn động, càng lúc càng cháy mạnh hơn.

Tiếng ầm ầm truyền ra, thiêu đốt kịch liệt vô cùng.

Mắt thấy như vậy, vị Thần Ti Mệnh của Bắc Mệnh Vương tộc mặt không biểu tình, giơ tay lên.

Lập tức phong bạo bốn phía nhanh chóng bốc lên, trong tiếng gào thét kinh thiên động địa quét về phía Nữ Đế, quét ngang cả Cổ Hoàng Tinh.

Nhưng vào lúc này, một vầng mặt trời trống rỗng hiện ra giữa Nữ Đế và vị Thần Ti Mệnh, ánh sáng tỏa ra làm thiên địa lóng lánh, chiếu rọi bát phương.

Nơi ánh sáng chiếu qua, gió bão cũng ngừng lại.

Mà trong vầng mặt trời, có một thân ảnh đi ra.

Thân hình nhìn qua giống như nữ nhân, nhưng dung nhan lại có nét nam tướng, ánh sáng mặt trời sau lưng vô tận, dưới chân huyễn hóa ra vô số tộc quần thê lương như ác quỷ.

Chính là vị Nhật Viêm thượng thần, vị Thần mạnh nhất trong ba Thần của Viêm Nguyệt.

Một khắc xuất hiện, đồng thời cũng ngăn cản Thần Ti Mệnh của Bắc Mệnh Vương tộc. Nhật Viêm vung tay phải lên, một tấm Thần phù bảy màu bay về phía Nữ Đế.

“Ba Thần của Viêm Nguyệt ta trọng nhất lời hứa, mặc dù không làm điều ngoài phạm vi giao dịch, nhưng trong giao dịch tất sẽ tuân thủ, ngày đó ước định nếu ngươi toàn lực tương trợ mà Đại Ti Quyền vẫn thất bại, thì vật này thuộc về ngươi, hôm nay nó thuộc về ngươi.”

“Hy vọng đối với ước hẹn trong tương lai, Nữ Đế của nhân tộc cũng trọn lòng như thế!”

Nhật Viêm chậm rãi mở miệng, đi một bước về hướng Thần Ti Mệnh của Bắc Mệnh Vương tộc.

“Bắc MệnhVương tộc, nơi này là phương Đông của Vọng Cổ, không phải phương Bắc của bọn ngươi, tay các ngươi… duỗi quá dài.”

Nói xong, mặt trời sau lưng Nhật Viêm càng tỏa ra hào quang lấp lánh, hình thành ánh sáng chói mắt, bao phủ vị Thần Ti Mệnh đang nhăn mày.

Mà tấm Thần phù bảy màu cũng tới gần Nữ Đế, được Nữ Đế đưa tay bắt lấy.

Trong Nhân tộc, gần như không có ai nhận ra Thần phù này.

Nhưng Hứa Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra, bởi vì Thần phù đó, hắn và Nhị Ngưu đã từng có.

Vật ấy… chính là vật hình thành sau khi Đại Ti Quyền thành Thần thất bại và tử vong trong Thần Vực.

Bên trong là quyền hạn của Thần Vực biến thành, hội tụ lực lượng thăng cấp của Thần Vực, sau khi Thần Vực biến mất vật ấy vẫn tồn tại, mà tác dụng của nó… Bởi vì lực lượng ẩn chứa bên trong kinh người, sẽ là trợ giúp to lớn với quá trình thành Thần.

Lúc này sau khi bắt được, trong mắt Nữ Đế lộ ra ánh sáng sắc bén, kiểm tra tỉ mỉ một phen, xác định không có gì đáng ngại thì trong mắt nàng lộ ra quyết đoán, vung lên.

Nhất thời Thần phù biến mất, lúc xuất hiện đã ở sâu bên trong Cổ Hoàng Tinh.

Chớp mắt tiếp theo, Thần phù vỡ vụn hóa thành nhiên liệu, toàn bộ Cổ Hoàng Tinh nổ vang, Thần Hỏa trong đó thoáng cái tăng vọt hơn gấp mười lần, hỏa diễm bốc lên kinh khủng.

Quá trình thành Thần được gia tốc trong nháy mắt, cảm giác linh động cũng càng nổi lên từ thi hài các đời Nhân Hoàng.

Mắt thấy không còn trở ngại.

Nhưng đúng lúc này, từ trong hào quang của vầng mặt trời, đột nhiên bay ra một thân ảnh màu xám.

Chính là thần bộc cấp Nghiệp Hỏa bên cạnh Thần Ti Mệnh.

Đối với tên thần bộc này, nếu Nhật Viêm muốn chặn lại thì tất nhiên là có thể, nhưng giống như lời đã nói, trong phạm vi giao dịch thì ngăn cản ba vị Thần cho Nhân Hoàng đã là cực hạn.

Sau đó nhân tộc đối mặt như thế nào, đó là chuyện của nhân tộc, mà ba Thần cũng muốn nhìn một chút nội tình của nhân tộc hiện giờ, cùng với phải chăng thật sự có tư cách, tương lai cùng mưu đại sự hay không.

Đương nhiên nếu Nữ Đế mở miệng, như vậy sẽ là một cuộc giao dịch khác.

Vẻ mặt Nữ Đế vẫn như thường, không hề truyền ra bất kỳ lời nói nào, trong khoảnh khắc Thần Linh áo xám kia lao đến, một bóng hình già nua mang theo kiên quyết xông ra từ bên cạnh Nữ Đế.

Chính là lão thái giám, từ đầu đến cuối vẫn luôn thủ hộ bên cạnh Nữ Đế.

Khoảnh khắc lao ra, thân thể lão nhanh chóng thay đổi, từ thân máu thịt hóa thành nửa trong suốt.

Trong quá trình này, trong đầu lão hiện lên ký ức cả đời.

Lão không phải nhân tộc, mà là Quỷ U tộc.

Nhân số tộc quần đó thưa thớt, mỗi một tộc nhân đều là tồn tại độc lập.

Trước kia dựa vào đặc tính tộc quần, nên chuyên làm nghề hành thích ám sát, cũng thừa nhận phản phệ, nhiều lần gần như phải chết.

Lần nghiêm trọng nhất mặc dù lão chạy được nhưng lại ngất đi, khi đó Nữ Đế vẫn còn là tiểu nữ hài, ngoài ý muốn đã cứu lão.

Mà qua nhiều năm thân cận, nhìn Nữ Đế lớn lên, nhìn nàng từng bước một bước lên đỉnh phong, đáy lòng lão bất giác đã có sự gắn bó khó rời.

Sau khi Nữ Đế kế vị, ban cho lão tạo hóa vô tận, cho lão hy vọng vô hạn, để lão có thể mượn khí vận của nhân tộc, phối hợp với nội tình và vô số bí pháp quý trọng của nhân tộc, cuối cùng đột phá cực hạn của bản thân, từng bước một bước vào cửu giới.

Tuy cửu giới như vậy sẽ yếu hơn rất nhiều so với những người tự mình thăng cấp, cũng mất đi khả năng thăng cấp.

Nhưng Chúa Tể vốn không phải cảnh giới mà huyết mạch của lão có thể đạt tới, có thể đến đỉnh phong hiện tại của tu sĩ là Uẩn Thần cửu giới, thì đời này lão đã không tiếc nuối.

Chương 2154: Tìm chết, thì đến! (3)

Bây giờ mắt thấy tiểu cô nương năm đó sắp lên đỉnh cao, lão nguyện ý thiêu đốt chính mình, dùng sinh mệnh bảo hộ cho đối phương một lần cuối cùng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân thể của lão thiêu đốt, lấy ra một cái xương sọ màu tím cầm trong tay.

Trên bề mặt xương sọ tím tỏa ra lệ khí kinh thiên, ẩn chứa oán hận và không cam lòng vô tận, tựa như đang gào thét không thành tiếng, hướng về thiên địa, hướng về thế giới, truyền ra sự bi ai cuối cùng của sinh mệnh mình.

Lúc này sấm sét nổi lên, vô số bóng dáng Thiên Đạo chủ động huyễn hóa ra giữa không trung, cũng cùng bi ai và yên lặng nhìn cái xương sọ kia.

Nhìn... xương sọ của một người từng kinh diễm tuyệt luân, tuân theo một luồng hi vọng cuối cùng của Vọng Cổ, sinh ra một người vô song trên thế gian này!

Đó là, xương sọ đời trước của Tử Thanh thái tử!

Lực lượng ẩn chứa bên trong quá mức kinh người, vốn không phải tu sĩ tầm thường có thể kích phát, cho dù là Uẩn Thần cửu giới cũng không đủ tư cách.

Cho nên lão thái giám dùng sinh cơ bản thân, dùng thiên phú của tộc quần, thiêu đốt toàn bộ tu vi để đổi lấy... lực lượng từ một tia rung chuyển của xương sọ này.

Trong chớp mắt thân thể lão hoàn toàn biến mất, hồn phi phách tán, hình thần câu diệt.

Mà xương sọ lấp lánh ra ánh sáng tím kinh người, bỗng nhiên bộc phát, một tiếng rít gào ẩn chứa vô tận điên cuồng, phảng phất như từ trong thời gian truyền đến, vang vọng ở thiên địa mấy vạn năm sau!

Bên trong ẩn chứa oán độc, không cam lòng, cay đắng, điên cuồng và hận ý ngập trời, tạo thành bão táp diệt tuyệt, lao thẳng đến tên thần bộc màu xám.

Thân thể thần bộc màu xám này dừng lại, dường như cảm nhận được nguy hiểm cực hạn, đột nhiên rút lui.

Nhưng vẫn chậm.

Phong bạo quét ngang, từ thân thể đập vào mặt gã.

Trong chớp mắt toàn thân tên thần bộc run rẩy, trong cơ thể truyền ra tiếng kêu rên thê lương đến cực điểm, giống như một cái chớp mắt gã đã trải qua quá trình Tử Thanh thái tử bị tử vong lúc trước.

Sau đó, vỡ nát ra!

Thần tan, ý diệt.

Nữ Đế ngẩng đầu nhìn chỗ lão thái giám tiêu tán, trên gương mặt vẫn luôn bình tĩnh không chút gợn sóng hiện lên một chút bi thương.

Khẽ thở dài một tiếng, nàng nghĩ tới vấn đề lúc trước đã hỏi Hứa Thanh ở trong hoàng cung.

“Đối với vị Đại tư quyền của Viêm Nguyệt, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lúc đó Hứa Thanh trả lời là…

“Không thể nắm quyền nhân sinh của mình, thì làm sao nắm giữ vận mệnh của tộc quần, chung quy là một trận trăng trong nước, nhất niệm hưng nhất niệm vong.”

Nét bi thương trên mặt Nữ Đế bị sự kiên quyết thay thế.

Thần Hỏa, vào thời khắc này, càng thịnh!

Trong năm vòng xoáy, thi hài Nhân Hoàng các thời kỳ đều linh động kinh người, từng vị khoanh chân giơ hai tay lên, bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Pháp quyết này không phải là pháp ấn của tu sĩ, mà là quyền hành của Thần Linh.

Đầu tiên hình thành Thần Quyền là Đông Thắng Nhân Hoàng, hai mắt bỗng mở lộ ra con mắt đen nhánh, một cảm giác phá hoại và sức mạnh cực hạn bộc phát trên người.

Đó là Thần Quyền liên quan đến chiến tranh.

Tiếp theo là Kính Vân Nhân Hoàng, chậm rãi mở hai mắt, thần sắc thoáng như xuất hiện mê mang, sau đó bình tĩnh lại, một ý bảo vệ từ trên người phóng lên trời.

Bao phủ thiên địa, bao phủ nhân tộc.

Sau đó là Thánh Thiên, từng luồng ánh sáng lấp lánh trên người tỏa ra, ánh sáng đó dịu nhẹ không có bất kỳ lực công kích nào, mà là tẩm bổ thân thể, tẩm bổ linh hồn, trấn an gợn sóng.

Đó là Thần Quyền ẩn chứa hiệu quả chữa trị!

Ngay sau đó, trên người Đạo Thế Nhân Hoàng cũng có Thần Quyền bùng nổ.

Thần Quyền này khác với những Nhân Hoàng khác, một khắc xuất hiện thì chỗ vòng xoáy đó ầm ầm, từng trận nguyền rủa, kịch độc, thậm chí ôn dịch, tất cả lực lượng tiêu cực lan tràn ra trên người.

Bát phương bị ô nhiễm, hình thành khí tức khủng bố.

Ngay sau đó là Huyền Chiến! Thần Quyền này cũng rất kinh người, đó là tử vong vô tận, có phần trùng lặp với U Minh thần quyền, là Minh Quyền!

Khoảnh khắc năm vị Nhân Hoàng xuất hiện Thần Quyền, đại biểu nghi thức thành Thần đã đến phút cuối cùng.

Chỗ Nữ Đế, trên người cũng có dao động Thần Quyền dâng lên.

Nhưng vào lúc này, cản đường lại đến!

Một tiếng nỉ non âm lãnh vang vọng khắp Hoàng Đô của nhân tộc.

“Chấp Kiếm Đại Đế, bản tôn đến xem đoạn đường cuối cùng của ngươi!”

Âm thanh nổ tung lãnh thổ, ánh sáng đỏ lóe lên.

Vô số dãy núi sụp đổ, tràn ra sương đỏ.

Từng con sông lớn cuộn ngược, hình thành nước đỏ.

Hết thảy sắc đỏ hội tụ ở một phương hướng, từ xa nhìn lại, những sắc đỏ này giống như biến thành một chiếc áo choàng!

Có Thần lâm, hồng bào tại thân, cơ thể như chống đỡ cả bầu trời.

Trải dài khắp đại địa, bao trùm cả giang sơn, bầu trời cũng đỏ rực, theo đó mà chuyển động.

Một bước… vượt qua đại vực, xuất hiện ở đỉnh bầu trời Hoàng Đô của nhân tộc.

Lộ ra thân ảnh.

Đó là một nam tử trung niên tuấn mỹ, tóc dài tung bay, trên mỗi một sợi tóc đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, toàn thân tràn ra thần uy khiến nhật nguyệt ảm đạm, khiến cho chúng Thần khiếp đảm.

Mà càng khiến nội tâm người ta rung động, là ở ngực Thần lại có một thanh trường kiếm hư ảo đâm vào.

Thanh kiếm đâm xuyên qua thân, máu tươi không ngừng chảy xuôi theo vết thương, phảng phất vì vậy mà trường bào đã trở nên đỏ đậm.

Hứa Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra, thanh kiếm hư ảo đó… chính là Đế Kiếm!

“Năm tháng thấm thoát, thời gian đổi dời, đáng tiếc Chấp Kiếm Đại Đế ngươi đã không còn như năm đó…”

“Năm đó, ta và ngươi đánh một trận, từ Thần Đài ngã xuống, đến nay thương thế vẫn chưa lành. Hôm nay toàn tri nên biết ngươi sắp vẫn lạc, ta đến quan sát đoạn đường cuối cùng của ngươi, kết thúc nhân quả!”

Nam tử trung niên huyết sắc mở miệng nói.

Chớp mắt tiếp theo, một giọng nói cổ xưa tang thương từ trong Hoàng Đô, với khí thế khai mở thiên địa chúng đạo, dùng uy thế thời gian vạn cổ, mênh mông tuôn ra.

Siêu việt thiên âm, trở thành tiếng duy nhất trên thế gian.

Vượt qua cổ kim, đúc thánh vô song.

Giờ phút này Thiên Đạo cúi đầu, chúng sinh quỳ bái.

“Ngọc Lưu Trần, tìm chết, thì tới.”

Lời nói vừa ra, từ trong Chấp Kiếm Cung ở Hoàng Đô, một cỗ khí tức kinh thiên động địa, trấn áp quần Thần, dâng lên ngập trời.

Mạnh mẽ như ba Thần của Viêm Nguyệt, tâm thần cũng phải chấn động.

Chỉ thấy một đạo cầu vồng do vô số kiếm khí tạo thành, trải rộng ra ngoài từ Chấp Kiếm Cung, vượt qua đô thành, đến trước mặt trung niên huyết sắc nơi chân trời.

Đã thành một con đường, giống như chỉ cần gã nhấc chân, thì có thể bước lên.

Nhưng, gã trầm mặc.

—

Nhóm dịch vẫn đang biên tập tiếp, sẽ còn tranh thủ lên chương.

Chương 2155: Ta đỉnh hậu thế, vấn tiên (1)

Ngọc Lưu Trần, vị này đã từng ở cảnh giới Thần Đài, năm đó đi theo Tàn Diện Thần Linh đến đại lục Vọng Cổ, cũng từng có phong thái không ai bì nổi.

Thân là Thần Đài, vô số Thần Linh đối diện với gã đều phải run rẩy, quỳ rạp xuống.

Dù là Vô Hạ, tự nhiên cũng còn chút khuyết điểm nhỏ nhặt, vẫn còn chịu kiếp.

Bởi vì Thần, chính là kiếp.

Chúng sinh càng phải như vậy.

Cho nên trong đoạn thời gian vừa mới đến Vọng Cổ, tên của gã đủ khiến cho Vọng Cổ chấn động, cũng khiến cho vô số Thần Linh ngẩng đầu kính sợ.

Mà nguyên bản gã có tư cách bước tới Thần Đài đỉnh phong, thậm chí trùng kích Chân Thần.

Nhưng theo một thân ảnh trung niên lưng đeo thanh kiếm đồng bảy thước đi từ chân trời đến, sau khi bước vào Thần Vực của gã, tất cả đã cải biến.

Trận chiến ấy, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt gã tự bạo Thần Vực, có lẽ đã vẫn lạc.

Mặc dù mượn cơ hội đó chạy ra, nhưng bản thân gã trọng thương nghiêm trọng, Thần Đài cũng tan vỡ.

Từ đó về sau gã chỉ có thể ẩn nấp, không ngừng ngủ say, không dám hiện thế, dù là Thần Linh không có chấn động cảm xúc, nhưng vẫn sinh ra cảm giác sợ hãi đối với thân ảnh đeo kiếm nọ.

Đó là bản năng của sinh mệnh.

Vô số năm trôi qua, nỗi sợ hãi đó đã trở thành thâm căn cố đế, mà cuối cùng tu vi của gã không cách nào khôi phục, bởi vì... . . tồn tại tâm kiếp.

Cho nên, sau khi gã toàn tri biết mệnh kiếp của vị Chấp Kiếm Đại Đế phủ xuống, đã lựa chọn đến đây.

Gã muốn tiễn đối phương một đoạn đường.

Nhưng lúc lời trong miệng nói ra, lại trở thành xem đoạn đường cuối cùng…

Cuối cùng gã vẫn vô cùng kiêng kị đối với vị Đại Đế có chiến lực kinh thần, cũng là người duy nhất lựa chọn ở lại khi toàn bộ cường giả Vọng Cổ rời đi năm đó.

Gã hiểu rõ, lấy thiên tư tuyệt đỉnh của đối phương, mặc dù không phải Hạ Tiên, nhưng nếu cũng rời đi thì có đầy đủ tư cách tự mình sáng lập một tòa Thánh địa ở thiên ngoại.

Từ trên trình độ nhất định nào đó, có thể nói là tiêu diêu tự tại, không cần hãm sâu đây trong hồng trần.

Nhưng đối phương lại vượt qua tất cả mọi người đoán trước, lựa chọn lưu lại thủ hộ nhân tộc.

Lưu lại trong thế giới tràn ngập Thần Linh, và một lần đó… chính là vô số vạn năm.

Cũng bởi vậy, nhân tộc kéo dài hơi tàn đến bây giờ.

Có thể nói nếu không có vị Đại Đế này, khả năng là nhân tộc đã không còn tồn tại.

Cho dù còn sinh sôi nảy nở cũng nhất định sẽ sụp đổ, phân tán thành vô số tiểu tộc phụ thuộc tộc quần khác, tuyệt đối không có khả năng còn giữ lại đại vực của nhân tộc.

Mà trong lúc đó, số Thần Linh bị vị Đại Đế này chém giết rất nhiều, nhưng đại giới cũng cực lớn, bản thể của ngài cũng đã chết trận vẫn lạc, chỉ còn một đạo phân thân giãy giụa tồn tại.

“Chấp Kiếm Đại Đế, ngươi là tu sĩ ta kính nể nhất trên mảnh đại lục Vọng Cổ này, không phải một trong.”

Ngọc Lưu Trần theo đường kiếm khí mênh mông dưới chân, nhìn về phía Chấp Kiếm Cung, ánh mắt gã có thể xuyên thấu bích chướng, thấy thân ảnh đang khoanh chân trong mật thất.

Đây là vị Đại Đế duy nhất trong hệ thống tu sĩ trên toàn bộ thế giới Vọng Cổ bây giờ.

“Chỉ là, bây giờ ngươi thật sự còn có lực lượng một kiếm sao?”

Trường bào huyết sắc bao trùm đại địa, toàn thân tràn ra huyết quang ngập trời, Ngọc Lưu Trần đứng sừng sững giữa thiên địa, như chủ nhân càn khôn.

Theo những lời này truyền ra, trên người gã cũng dựng lên khí tức động trời.

Gió giục mây vần, toàn bộ màn trời cũng trở thành huyết sắc.

Giờ khắc này, dù Phần Hỏa hay Hắc Dạ, bao gồm Nhật Nguyệt Tinh đều nhao nhao ảm đạm, khí tức của Ngọc Lưu Trần trở thành duy nhất.

Gã chậm rãi giơ bước chân lên, trong mắt như có biển máu bộc phát, áo bào càng là lan tràn như muốn theo bước chân bao phủ toàn bộ Hoàng Đô của nhân tộc dưới trường bào huyết sắc.

Nhưng vào lúc này, đại trận phòng hộ của nhân tộc bỗng nhiên nổ vang, chấn động mạnh tạo thành phản kích mãnh liệt.

Đây là nguyên lý vận hành của đại trận nhân tộc, nó sẽ căn cứ cường độ xâm lấn khác biệt mà sinh ra chống cự khác nhau.

Hiện giờ là tầng thứ nguy cơ tối cao, cho nên đại trận nhân tộc bộc phát cũng vượt khỏi toàn bộ, đạt đến cực hạn.

Ánh sáng vô cùng chói mắt bỗng nhiên lập lòe, trận pháp nhân tộc ẩn chứa vô số phù văn ấn ký bỗng nhiên biến thành màn hào quang, ngăn cản phía trước Ngọc Lưu Trần.

Bên trong trận pháp còn có từng viên tinh thần chớp động, số lượng tổng cộng 49.

Đó, đều là Thự Quang Chi Dương!

Đây là tất cả Thự Quang Chi Dương trước mắt của nhân tộc.

Sau khi nhân tộc trải qua vô số kiếp nạn, bây giờ vẫn chưa nói tới tồn tại nội tình gì.

Nội tình lớn nhất ngoại trừ Chấp Kiếm Đại Đế, cũng chỉ có những quả Thự Quang Chi Dương này.

Mà bọn nó chấn động khiến cho thiên địa biến sắc, nhưng Ngọc Lưu Trần lại nở nụ cười.

“Xem ra ngươi thật không có lực lượng một kiếm.”

Nói xong hình như gã không do dự, giơ chân phải lên muốn bước xuống con đường kiếm khí phía trước, chớp mắt khi hạ xuống, màn trời huyết sắc truyền đến một tiếng gầm thét.

Xoạt một tiếng, tấm màn huyết sắc bị xé mở, Thiên Đạo của nhân tộc, Thất Trảo Kim Long trên bầu trời truyền ra tiếng gầm thét, sau đó thân thể tràn ra tia sáng vạn trượng, dâng lên mặt trời màu vàng giữa màn trời huyết sắc.

Một khắc tia sáng chiếu vào Hoàng Đô, Thiên Đạo của nhân tộc nhoáng một cái bay thẳng đến… . . Hoàng cung!

Mục tiêu đúng là chỗ bóng pho tượng Đại Đế che phủ trên quảng trường Hoàng cung.

Chương 2156: Ta đỉnh hậu thế, vấn tiên (2)

Giờ phút này bên trong bóng của Đại Đế, bay lên khói tím.

Vừa thướt tha lại có cảm giác mờ mịt, càng có một chiếc chuông lớn lăng không hiện ra, treo trên không trung quảng trường.

Đó là Vấn Tiên Chung.

Theo lời đồn chuông này đến từ thời đại Huyền U Cổ Hoàng, trạng thái ở giữa âm dương, chỉ hiển lộ vào một khắc mặt trời mọc.

Nó không thể bị di động, là nhất thể cùng toàn bộ Hoàng Đô, hoặc chuẩn xác mà nói, nó là một bộ phận của Hoàng cung nhân tộc, chứng kiến Nhân Hoàng các thời kỳ phát triển.

Hiệu dụng là chứng tâm.

Từ xưa đến nay, khi có đại thần bị người bên ngoài chất vấn, cần phải gõ vang Vấn Tiên Chung, để chứng minh bản tâm.

Lúc trước Ninh Viêm chính là dùng chuông này để chứng tâm.

Ngoại trừ hiệu dụng này ra, trong vô số năm qua, người ta nghĩ rằng chuông này không có bất kỳ tác dụng nào khác.

Thời gian dần trôi, cũng bị rất nhiều nhân tộc bỏ qua, chỉ coi là một món đồ cổ cùng với biểu tượng có chút huyền diệu mà thôi.

Cho đến hôm nay, cho đến khi Thiên Đạo của nhân tộc thức tỉnh, cho đến khi thân ảnh của nó nhảy vào bên trong Vấn Tiên Chung…

Chuông này, chấn động mạnh một cái.

Như ngủ say từ rất lâu, rốt cuộc khôi phục!

Đồ đằng điêu khắc núi sông chúng sinh vạn vật ở trên đó, toàn bộ cũng như sống lại, lưu chuyển mặt ngoài thân chuông, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chiếu rọi thiên địa, đồng thời từ bên trong Vấn

Tiên Chung cũng bay lên một cỗ khí tức Hồng Hoang nồng đậm.

Bầu trời cuộn trào, huyết khí nổ vang, càn khôn nghịch chuyển.

Trong khí tức đó còn kèm theo hoàng khí kinh người, đó là ý chí mênh mông áp đảo thiên địa biến thành, đó là ý chí bá chủ vô tận trấn áp muôn đời ngưng tụ, đó là đạo do bản thân đại lục Vọng Cổ đồng cảm ban cho.

Càng là… . . khí tức Cổ Hoàng!

Nhưng lại không phải Huyền U mà thế nhân biết đến!

Khí tức đó càng thêm cổ xưa.

Huyền U không phải vị Cổ Hoàng đầu tiên của Vọng Cổ.

Phía trước gã, Vọng Cổ có rất nhiều Cổ Hoàng, vô luận là Cổ Linh Hoàng, hay Hoàng của tộc quần khác đản sinh ra nhất thống Vọng Cổ.

Mà đầu nguồn sau cùng, trong truyền thuyết thần thoại, năm đó sau khi Hạ Tiên rời đi, khâm điểm một tu sĩ, là vị Cổ Hoàng đầu tiên của đại lục Vọng Cổ!

Vị Cổ Hoàng đó là nhân tộc.

Nguồn gốc của chuông này là từ y!

Vì vậy khó tức này vừa ra, thiên địa run rẩy, Vọng Cổ chấn động.

Thần sắc của Ngọc Lưu Trần cũng bỗng nhiên biến đổi, bước chân giơ lên dừng lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, Vấn Tiên Chung trên không trung lay động, một tiếng chuông từ viễn cổ, theo thời gian trường hà vọng vào hiện thế, vang vào thiên địa.

Âm thanh vô cùng cổ xưa, đồng thời càng ẩn chứa một tia bi thương, giống như đang hô hoán và đang hỏi những vị Tiên rời khỏi…

Các ngươi, khi nào trở về?

‘Chính là chuông vang,

Thiên địa cô độc,

Ta với nhân gian,

Vấn tiên khi về?’

Thần sắc Ngọc Lưu Trần đại biến, toàn thân chấn động, dưới tiếng chuông vang, trường bào huyết sắc trên người bao trùm đại địa trực tiếp truyền ra âm thanh ken két, xuất hiện mấy nghìn vết rách.

Nhìn thấy mà giật mình.

Cũng vào thời khắc này gã thu hồi bước chân giơ lên, càng là lui ra phía sau mười trượng.

“Đây là vật gì?!”

Vấn Tiên Chung, coi như là Thần Đài toàn tri, cũng không cách nào bao trùm.

Nó thật giống như bị giấu ở trong năm tháng, bị ẩn nấp ngoài nhận thức, chính như nó chỉ xuất hiện ở một khắc nhật nguyệt giao hội.

Không chỉ Ngọc Lưu Trần nghẹn ngào, giờ phút này nội tâm của Thần Phần Hỏa Chi Thần, Thần Hắc Dạ cùng với ba thần Nhật Nguyệt Tinh cũng đều xuất hiện gợn sóng.

Nhân tộc đúng là không có nội tình gì.

Bởi vì, nội tình sớm hơn cả Chấp Kiếm Đại Đế, trước thời Huyền U Cổ Hoàng cũng đã ẩn đi.

Thẳng đến ngày hôm nay, ngay thời cơ này, tỉnh lại.

Sắc mặt Nữ Đế như thường.

Đại Đế cũng không đáp lại.

Về phần Ngọc Lưu Trần, hầu như ngay khi nội tâm gã gợn sóng, Vấn Tiên Chung trôi lơ lửng trên không trung Hoàng cung lập tức lần nữa chấn động, truyền ra tiếng chuông vang thứ hai.

Âm thanh mênh mông, vang vọng thiên địa.

‘Thời gian trôi qua,

Vạn vật lữ khách,

Ta với quê hương,

Vấn tiên thê lương!’

Toàn thân Ngọc Lưu Trần chấn động kịch liệt, vẻ mặt biến hóa khó kiềm, thương thế ở ngực trong nháy mắt vỡ ra, dưới tiếng chuông vang, vết thương cũ lại bị dẫn động.

Thân thể của gã không khỏi lại lui một bước, một bước này là trăm trượng.

Tiếp theo Vấn Tiên Chung tỏa ra ánh sáng vạn trượng, trong tiếng chuông mênh mông ẩn chứa bi thương, lần thứ ba truyền đến.

Giống như một tiếng vấn tiên sau cùng…

‘Tiên lộ khắp nơi,

Mệnh số vô bờ,

Ta đỉnh hậu thế,

Vấn… Đạo phương nào?’

Bản dịch này ở bạch ngọc sách.

Thần hồn Ngọc Lưu Trần rung chuyển, dưới tiếng chuông vang, thân thể trực tiếp tán loạn ra, mặc dù ngay lập tức lần nữa khôi phục, nhưng bước chân vẫn tiếp tục lui lại.

Cho đến lui ra sau ngoài ngàn trượng, gã mới đứng vững thân thể, ngẩng đầu nhìn chằm chằm chiếc chuông.

Bên trong chuông vang ẩn chứa ý niệm kinh khủng tột cùng, đó là ý niệm tầm đạo, đó là ý chí vấn tiên.

Dường như đã từng có một người, lấy thân phận tuyệt đỉnh Vọng Cổ, lấy vô tu vi song thiên hạ, gõ chuông vấn tiên!

Chương 2157: Ta đỉnh hậu thế, vấn tiên (3)

Mà trong lòng Ngọc Lưu Trần biết rõ, vẻn vẹn ba tiếng đã làm cho mình như vậy, có thể tưởng tượng nếu có tiếng thứ tư, sợ là thương thế bản thân dùng vô số năm mới vất vả khôi phục một chút, sẽ hoàn toàn trở về thời điểm trọng thương năm đó.

Nhưng mà vật kinh khủng đến thế, gã không tin gõ vang sẽ không chịu đại giới.

Đại giới tất nhiên là to lớn vô cùng.

Cho nên, chuông này có thể gõ thêm một lần hay không… Cũng còn chưa biết.

Nhưng gã không dám đi đánh bạc. Đánh bạc thắng, lấy trạng thái của mình bây giờ, đối mặt Chấp Kiếm Đại Đế thì gã không có nắm chắc.

Thua, lại càng không có gì nắm chắc.

Vì vậy, gã trầm mặc.

Mà giờ phút này chiếc chuông lần nữa chấn động không trung, giống như thật sự muốn gõ vang phát thứ tư.

Mắt thấy như vậy, Ngọc Lưu Trần bỗng nhiên mở miệng.

“Hôm nay bản tôn chỉ xem lễ!”

Câu này vừa ra, Vấn Tiên Chung giữa không trung dừng lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, từ bên trong Chấp Kiếm Cung truyền đến giọng nói lạnh lùng.

“Cút!”

Một chữ ra khỏi miệng, trời long đất lở.

Cũng không phải là đối với Ngọc Lưu Trần, mà vang vọng phía chân trời, nổ vang bát phương, như thiên lôi nổ càn khôn, hình thành sóng lớn cuộn trào quét ngang toàn bộ bầu trời.

Trong khoảng thời gian ngắn, từng đạo thần niệm các phương lấy các loại phương pháp xuất hiện ở chỗ này quan sát Nhân Hoàng thành Thần lập tức biến mất.

Lựa chọn rời khỏi.

Mặc kệ Chấp Kiếm Đại Đế của nhân tộc có còn lực lượng một kiếm thật hay không, nhưng… . . Bọn họ không dám đi đánh bạc.

Mà chiếc chuông kinh người càng làm cho các phương tim đập nhanh.

Về phần Ngọc Lưu Trần, chú ý đến trên Chấp Kiếm Cung, sau mấy hơi thở thân thể mơ hồ, cuối cùng tan biến khỏi thiên địa.

Gã cũng lựa chọn rời đi.

Thần Hỏa trên Cổ Hoàng Tinh càng dần càng thịnh.

Mà cùng lúc đó, bên trong Thánh Lan đại vực cách Hoàng Đô đại vực của nhân tộc cực kỳ xa xôi, phía bắc Phong Hải Quận.

Mảnh bình nguyên nơi đây đang có gió tuyết tung bay.

Bên trong đầy trời tuyết phủ như lông ngỗng nhẹ bay, có thể thấy được một cây cột kinh thiên động địa đứng sừng sững trên băng nguyên, bốn phía có vô số lều vải bao quanh, tụ tập tạo thành một nơi giống như là thành trì.

Cây cột đó chính là Thái Sơ Ly U Trụ.

Hơn một nửa của nó đã cắm vào trong lòng đất.

Nơi đó là một tòa Quỷ Động thần bí.

Điểm cuối cùng địa quật, tồn tại một con mắt thật to.

Bây giờ con mắt đó vẫn khép kín không nhúc nhích.

Mà phía trên con mắt treo một căn nhà gỗ hình ngũ giác, do năm sợi xích sắt treo tương liên cùng vách đá bốn phía.

Nhà gỗ ngũ giác có những thi thể treo theo ngũ hành.

Trong phòng lóe lên một chiếc đèn.

Đó là một chiếc mệnh đăng.

Xuyên thấu qua khe hở của cửa sổ giấy, có thể thấy được một người nữ tử mặc áo bào hồng đang lặng yên ngồi ở đó.

Nàng tựa hồ là phàm nhân, trong cơ thể không có bất kỳ chấn động tu vi, cũng không có chút khí tức Thần Linh.

Về phần dung mạo thì nhìn không rõ, nhưng xuyên thấu qua bóng trên cửa giấy, có thể thấy nàng trong thời gian thật ngắn phun ra ba ngụm máu.

Máu của nàng quỷ dị, biến thành tiền giấy, từ trong phòng phiêu tán ra ngoài Quỷ Động sau đó bay lên trên, khiến cho vô số tồn tại quỷ dị nối tiếp nhau thôn phệ tranh đoạt.

Mà thời gian máu tươi phun ra nhất trí cùng ba lượt chuông vang của Vấn Tiên Chung trong Hoàng cung nhân tộc!

“Giao dịch đã hoàn thành.”

“Nhưng ta, còn chưa tới lúc rời đi.. . . .”

Sau một lúc lâu, nữ tử lau đi máu trên khóe miệng, nhẹ giọng thì thào.

Tiếp theo tiếng ca vĩnh hằng ở nơi đây tiếp tục truyền ra.

“Kiếp trước không đến, vãng sinh thường tại, cắt tương tư họa trần ai.. . .”

“Kiếp này lưỡng lự, quãng đời còn lại chôn vùi, ai đang quay về luân phiên chờ đợi.. . . .”

Theo tiếng ca, Ngũ Hành Thi bên ngoài nhà gỗ ngũ giác lay động.

Cùng lúc đó, cũng có tiếng ca ngâm xướng cùng loại vang vọng bên trong Thôn Thiên đại vực.

Thời gian ngắn ngủi, bởi Chúc Chiếu xâm nhập, trong lúc bầu trời bị Thần Vực Chúc Chiếu bao phủ, dĩ nhiên sinh linh thông thường trong Thôn Thiên đại vực bị huyết tế.

Bất kể tu sĩ, bất kể phàm tục, bất kể tộc gì.

Đây là Chúc Chiếu bộc phát toàn bộ, là lần đầu tiên Tử Thanh thái tử phủ xuống tất cả lực lượng che giấu của mình.

Cho nên tử vong giống như sét đánh ập tới mảnh đại vực này, vả lại không thể tránh né.

Vì vậy vô số thi hài, vô số máu thịt, lấy Hoàng cung Thôn Thiên làm trung tâm, tràn ngập trên vùng đất.

Máu tươi nhuộm hồng cả bùn đất, vong hồn tràn ngập bát phương.

Mà giết chóc vẫn còn tiếp tục.

Nhưng giết chóc đã không phải là trọng điểm.

Giờ phút này trên Hoàng cung Thôn Thiên tràn ngập máu tươi cùng thi hài, một trận nghi thức mênh mông đang tiến hành!

Viên cầu thịt cực lớn đến từ Thần Vực trôi lơ lửng ở không trung.

Bốn phía có năm cái vòng xoáy, bên trong vòng xoáy phân biệt có năm bộ thi hài khoanh chân, đó là Thôn Thiên Hoàng các thời kỳ.

Thả mắt nhìn qua, một màn này… . . Lại giống như đúc cùng nghi thức đang triển khai ở Hoàng Đô nhân tộc bây giờ!!

Đều là Hoàng Đô, giống nhau là Hoàng cung, viên cầu thịt như Cổ Hoàng Tinh, thi hài bên trong vòng xoáy như Nhân Hoàng các thời kỳ.

Càng có hình chiếu hư ảo vả lại bao trùm thiên địa lộ ra ở đây.

Bên trong hình chiếu rõ ràng là một màn Nhân Hoàng thành Thần bây giờ.

Tất cả đều bị bố trí trùng lặp lại ở nơi đây!

Vô số tu sĩ Chúc Chiếu bát phương, còn có tồn tại áo đen thần bí đều đang quỳ bái, ánh mắt vô cùng nồng nhiệt.

Âm thanh ngâm xướng cũng đang vang vọng.

“Lưỡng nghi chí dương khí dung thần cổ nhãn, thành ánh sáng tinh không chói lọi Vọng Cổ… .”

“Bốn phương U Minh hồn uống thời gian chi thủy, tạo muôn đời mộng tỉnh với hiện tại… .”

Chương 2158: Tội gì phải thế (1)

Ngày hôm nay, đã đến buổi chiều.

Nữ Đế thành Thần, là một trận đại cục kinh thế nhiều phương tham dự.

Bên trong bao hàm nghi thức của bản thân Nữ Đế trong nhân tộc, bao hàm bố trí của Tử Thanh thái tử ở Thôn Thiên đại vực, bao hàm kế hoạch của ba Thần Nhật Nguyệt Tinh đối với tương lai.

Còn bao hàm thái độ của Thánh địa.

Càng bao hàm kẻ mặc dù không có phủ xuống, nhưng có giao dịch cùng Nữ Đế.

Ví dụ như, nữ tử mặc áo bào hồng bên trong Quỷ Động.

Kể từ đó, có thể biết được sự phức tạp của quá trình này.

Lại càng không cần phải nói, trong đông đảo nhân quả, còn có số mệnh của Đại Đế.

Cả đời của Chấp Kiếm Đại Đế chém giết vô số Thần Linh, số kẻ bị đánh trọng thương lại càng nhiều, bởi vậy sau khi biết trước Đại Đế sắp vẫn lạc, Thần Linh bị nhân quả dẫn dắt tự nhiên không ít.

Vì vậy vốn là cục diện nhiều phương, cũng bởi vậy càng thêm phức tạp.

Trình độ gợn sóng đến mức hiếm thấy ở Vọng Cổ!

Hấp dẫn toàn bộ Vọng Cổ chú ý!

Nhưng cho đến giờ phút này, một kiếm sau cùng của Chấp Kiếm Đại Đế trong truyền thuyết vẫn chưa triển khai.

Một kiếm này thật giống như treo ở trên đỉnh đầu các phương, cũng bởi vậy nhiều cường tộc và Thần Linh kiêng kị, không ai nguyện ý đi làm quỷ chết oan thừa nhận một kiếm ấy.

Cho nên cường hãn như Ngọc Lưu Trần, cuối cùng vẫn lựa chọn tránh lui.

Nhìn như gã bị Vấn Tiên Chung ngăn cản, nhưng cuối cùng điều kiêng kỵ nhất vẫn là Chấp Kiếm Đại Đế.

Gã không muốn lấy mạng mình đi dò xét!

Nhưng mà nếu không có người tiếp tục dò xét, như vậy nghi thức bây giờ đã đến khâu cuối cùng, không qua bao lâu nữa Nữ Đế sẽ thành công.

Đến lúc đó, Nữ Đế lấy tu vi Chúa Tể đỉnh phong thành Thần, phối hợp với năm vị Nhân Hoàng thành Thi Thần, muốn tiếp tục đi thăm dò hư thật của Chấp Kiếm Đại Đế, hiển nhiên đã là không thể nào.

Do đó lúc này phải nhìn xem phương nào, không muốn… Nữ Đế thành Thần nhất.

Vì vậy… . .

Bên trong Hoàng Đô nhân tộc, lúc phần lớn bách tính bên ngoài giới đang căng thẳng ngóng nhìn Nữ Đế trên màn trời, trên đường khu Đông Cửu La, bên trong tiệm sách của một nhà đời đời kinh doanh rất nhiều năm, bỗng truyền ra một tiếng than nhẹ.

Vào ngày đặc thù hôm nay, trong cửa hàng không có ai đến mua sách.

Chỉ có mấy tiểu nhị ngồi ở ngưỡng cửa nhìn quanh màn trời, xì xào bàn tán nghị luận với nhau.

Chỗ quầy hàng phía sau bọn họ, chưởng quầy Triệu Hữu Đức mặc trường bào màu vàng, đóng tấm thẻ tre trước mặt lại, ngẩng đầu lên.

Tiếng thở dài chính là truyền ra từ trong miệng lão.

Tướng mạo Triệu Hữu Đức không hề thần kỳ, tóc đã hoa râm, gió thổi vào bên trong cửa hàng, thổi trên người lão, khiến cho mái tóc như là cỏ lau mùa thu chập chờn theo gió.

Có lẽ là đã lớn tuổi, năm tháng mặc dù lưu lại nếp nhăn giao thoa trên mặt, thế nhưng lại khiến mặt lão có phần hiền lành.

Ánh mắt không còn rõ ràng, nhưng có vài phần thâm sâu, chỉ là bây giờ nhiều hơn một chút bất đắc dĩ.

“Cần gì lý do.”

Triệu Hữu Đức là đại chưởng quầy đời thứ mười bảy của gian tiệm sách này, cũng là ông chủ, lão sinh sống ở nơi đây, cũng trong hậu viện của cửa hàng.

Ngoại trừ thê tử trước kia chết vì bệnh, hình như nhân sinh của lão cũng không có gì tiếc nuối, phụ mẫu khoẻ mạnh, con nối dõi cũng rất hiếu thuận, sinh ý cửa hàng cũng không tệ.

Tư cách một phàm nhân, cuộc sống như vậy đã rất viên mãn.

Ngày bình thường lão rất thích đọc sách, nhất là những tác phẩm cổ đại kinh điển, những quyển tiểu thuyết siêu phẩm ở bạch ngọc sách vip.

Hình như thông qua đọc sách và suy nghĩ, lão có thể lĩnh ngộ ra rất nhiều triết lý nhân sinh, cũng thường dùng những thứ triết lý đó để chỉ đạo hành vi của mình, càng vui vẻ chia sẻ những trí tuệ đó cho người chung quanh.

Phần lớn hàng xóm và cửa hàng bên cạnh đều bảo trì tôn kính nhất định với lão.

Mà lão cũng thích cuộc sống như thế.

Nhưng hôm nay lão biết… . . tất cả phải kết thúc rồi.

Vì vậy sau khi thở dài, lão chắp tay sau lưng, bước ra từ sau quầy.

Lưu luyến nhìn qua tiệm sách rồi lắc đầu, đi về phía cửa ra vào.

Lúc đi ngang qua cánh cửa, mấy tiểu nhị ngồi ở đó nhao nhao kinh ngạc nhìn lão.

“Chưởng quầy, bên ngoài nhiều người, hơn nữa đang rất loạn, ngài đây là… .”

Triệu Hữu Đức dừng lại, nhìn qua mấy tiểu nhị, vẻ mặt có chút hồi ức.

“Nhị Cẩu Tử, ngươi lớn lên càng lúc càng giống gia gia của ngươi.”

“Còn có Tiểu Châu Chấu, về sau phải đọc nhiều sách có biết không.”

“Các ngươi. . . . . Đời này qua đời khác đều đi theo ta, tặng gian cửa hàng này cho hai người các ngươi vậy.”

Lão vừa nói như vậy, khiến cho hai tiểu nhị cũng ngây ngẩn cả người, vội vàng đứng dậy, vừa muốn nói thêm gì nữa, nhưng trong nháy mắt tiếp theo chưởng quầy của bọn họ đã tan biến khỏi cửa hàng.

Trên đường Cửu La, dưới trời chiều, thân ảnh Triệu Hữu Đức đi ra từ hư vô, bước về phía Hoàng Đô.

Vừa đi lão vừa thở dài.

“Tội gì phải vậy. . . . .”

Triệu Hữu Đức lần nữa thở dài, lão ưa thích nhân gian ở đây, ưa thích nhân tộc ở thế giới này, trong vô số năm tháng, lão lấy thân phận khác biệt kinh doanh tiệm sách ở đây, giao lưu cùng từng vị thư sinh nhân tộc đến tiệm mua sách, cũng có rất nhiều bạn vong niên.

Vốn tưởng rằng sinh hoạt sẽ cứ tiếp tục như thế.

“Mặc dù Thánh địa quá đáng, nhưng không cần thiết phải phản nha. . . . . Ài.”

Bên trong tiếng thở dài, hậu viện của gian tiệm sách nọ, phụ mẫu của lão, con nối dõi của lão, tất cả người nhà của lão, những người thoạt nhìn sống sờ sờ sinh hoạt bình thường.

Bây giờ lại đột nhiên cứng đờ, sau đó riêng phần mình truyền ra tiếng thở dài cùng một dạng với lão.

Tiếp theo, toàn bộ thân hình đều mơ hồ tiêu tán, hóa thành từng điểm sáng bạc dung nhập hư vô, xuất hiện ở trên đường Cửu La, dung nhập vào trong thân thể Triệu Hữu Đức.

Cái lưng còng của lão chậm rãi thẳng tắp lại.

Vẻ mặt già nua dần dần trẻ tuổi.

Chương 2159: Tội gì phải thế (2)

Một cỗ lực lượng tu vi kinh khủng bốc lên trong cơ thể Triệu Hữu Đức.

Trúc Cơ, Nguyên Anh, Quy Hư, cho đến Uẩn Thần... . . Sau đó là Chúa Tể!

Một đường tăng lên, cuối cùng định lại ở nửa bước Chúa Tể đỉnh phong!

Cường hãn kinh người, nhưng không có lộ ra ngoài chút nào.

Chỉ là bóng lưng dưới ánh chiều tà lại có vẻ đặc biệt cô độc.

Gã lặng lẽ đi về phía trước, nhớ lại nhân sinh của mình.

Gã xuất thân từ Thánh địa, bởi vì một nhiệm vụ mà phủ xuống Vọng Cổ.

Nhiệm vụ đó là, giết Đạo Thế Nhân Hoàng!

Sau khi thành công gã không cách nào rời khỏi, vì vậy tiềm phục trong nhân tộc cực kỳ lâu, trong lúc đó gã không hề ra tay một lần nào nữa.

Một mực ẩn nấp.

Bởi vì gã kiêng kị Chấp Kiếm Đại Đế.

Triệu Hữu Đức lần nữa thở dài, tiến về phía trước một bước.

Một bước này trực tiếp vượt qua Hoàng Đô, vượt qua Hoàng cung, đạp trên Cổ Hoàng Tinh, mục tiêu... . . Chính là Thần Hỏa trên Cổ Hoàng Tinh!

Gã không muốn giao chiến cùng Nữ Đế, càng không muốn tự tay thăm dò Chấp Kiếm Đại Đế, gã tuân theo tính ngưỡng của mình, chỉ muốn... . dập tắt Thần Hỏa.

Một cái chớp mắt xuất hiện, không một tiếng động.

Không có thiên lôi nổ vang, không có gợn sóng vạn trượng, giống như gã đã ẩn nấp sẵn từ trước cho tới giờ.

Một khắc hiện thân gã giơ tay lên, chớp mắt Nữ Đế phát hiện, nháy mắt các phương bỗng nhiên nhìn lại.

Tay của gã đưa về phía Thần Hỏa, đang muốn bóp tắt!

Nhưng vào lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang vọng bốn phía Triệu Hữu Đức.

“Triệu chưởng quỹ, lửa này không dập được.”

Theo giọng nói, là một đạo thân ảnh thon dài xuất hiện.

Trường bào màu tím, tóc dài màu tím, ngũ quan tinh xảo vô cùng, lông mi thon dài mà hữu lực, như là dãy núi xa.

Nhất là hai mắt, cơ trí mà thâm sâu.

Chính là Quốc sư!

Tử Thanh thái tử.

Gã xuất hiện ở phía trước Triệu Hữu Đức, đưa lưng về phía Thần Hỏa, nhưng dù là Thần Hỏa cũng không cách nào che lấp thần thái của gã.

Bên trong Thần Hỏa, cả người gã như là ngôi sao rực rỡ, lập lòe trên bầu trời Vọng Cổ.

Khóe miệng gã hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt dường như vĩnh viễn tồn tại, ôn hòa mở miệng đồng thời giơ tay phải lên, vung về phía trước.

Cánh tay giơ lên của Triệu Hữu Đức không hạ xuống được.

Mà Quốc sư xuất hiện khiến cho không ít tu sĩ nhân tộc nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù Quốc sư thần bí khó lường, nhưng cũng chính là bởi vì thần bí, cho nên giống như ẩn chứa vô hạn khả năng.

Hứa Thanh trầm mặc.

Đối phương đã đến, hắn không hề ngoài ý muốn.

Vì vậy hắn bình tĩnh nhìn qua.

Hắn muốn nhìn xem, thực lực chân chính của Tử Thanh thái tử.

Chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, Tử Thanh thái tử đối mặt với Triệu Hữu Đức tương tự dịch chuyển ánh mắt, nhìn tới Hứa Thanh, nụ cười càng thêm ôn hòa.

“Đệ đệ, đã nhận được lễ vật chưa?”

Hứa Thanh mặt không cảm xúc.

Tử Thanh thái tử lần nữa cười một cái, lại nhìn tới trên người Triệu Hữu Đức, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta nhìn thấy thời gian của ngươi.”

Những lời này vừa ra, sắc mặt Triệu Hữu Đức trầm xuống.

Thân là nửa bước Chúa Tể đỉnh phong, dù trong Thánh địa cũng là bá chủ một phương.

Trong nhân tộc ở đại lục Vọng Cổ bây giờ, ngoại trừ Nữ Đế và Chấp Kiếm Đại Đế ra, gã không sợ bất luận kẻ nào, nhưng cho đến khi đối mặt với Quốc sư, gã chợt phát hiện ra trong nhận thức của mình, đối phương rõ ràng một mực mơ hồ.

Thế nhưng lúc trước gã lại không hề phát hiện.

“Nếu như đệ đệ muốn nhìn, vậy ta phải cẩn thận một chút rồi, tiếp theo ta sẽ cắt thời gian của ngươi, để cho chúng độc lập.”

Tử Thanh tiếp tục mở miệng, trong lúc lời nói vang vọng, hư vô bốn phía Triệu Hữu Đức đột nhiên vặn vẹo, nhân sinh của gã, quá khứ đã qua của gã, vậy mà lại không bị bản thân khống chế, giống như hình vẽ, lấy gã làm trung tâm trải rộng ra.

Trong tấm hình, có thể thấy một màn gã giết Đạo Thế Nhân Hoàng, có thể thấy được gã ẩn nấp trong tiệm sách, có thể thấy toàn bộ biến hóa của gã khi hóa thân thành người thân, vừa là tổ lại vừa là tử tôn.

Cả đời của gã trong đại lục Vọng Cổ, cứ thế hiển lộ ra ở giữa thiên địa.

Mà sau đó trong lúc sắc mặt gã trầm xuống, tay phải của Tử Thanh thái tử nắm thời gian, chớp mắt Triệu Hữu Đức trong những tấm hình của vô số quá khứ, bất kể đang làm gì, đều riêng phần mình chợt ngẩng đầu.

Từ quá khứ, nhìn hiện tại.

Tiếp theo toàn bộ giơ chân lên tiến một bước về phía trước.

Thiên địa nổ vang, bầu trời biến sắc, khí tức đại đạo phủ xuống, thời gian trường hà từ hư vô đến, trải ra giữa thế gian.

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u, đây không phải là lần đầu tiên hắn trông thấy thời gian trường hà, năm đó ở bên trong Tế Nguyệt đại vực, Tam nãi nãi am hiểu thời gian pháp tắc đã từng thu hút thời gian trường hà đến.

Nhưng so sánh cùng một màn của Tử Thanh thái tử trước mắt, Tam nãi nãi tựu thật giống như một dòng suối nhỏ vậy.

Bây giờ xuất hiện ở trong thiên địa, dường như là thiên hà vạn cổ.

Tràn ngập Hoàng cung, bao trùm Hoàng Đô, lan đến đại vực.

Toàn bộ thế giới mà mắt thường có thể thấy, đều bị thời gian trường hà bao trùm.

Mà bên trong thời gian trường hà, vô số Triệu Hữu Đức quá khứ, như là con cá trong nước sông nhảy lên.

Từ quá khứ bước vào hiện tại, lại hiện ra giữa không trung.

Một khắc hiện thân, bọn họ xông về phía Triệu Hữu Đức.

“Đệ đệ, đã thấy rõ ràng chưa, mỗi một người này đều là quá khứ của Triệu chưởng quỹ, bọn họ giết Triệu chưởng quỹ thì Triệu chưởng quỹ sẽ không còn tồn tại, nếu hiện tại không tồn tại, quá khứ cũng chỉ là trăng trong nước.”

“Mà nếu Triệu chưởng quỹ giết bọn họ, chẳng khác nào giết chết chính quá khứ đã qua của mình, không có quá khứ đã qua, cũng sẽ không có hiện tại bây giờ.”

“Đệ đệ, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Tử Thanh ôn hòa mở miệng.

Chương 2160: Kiếm lên (1)

Điều khiển thời gian, cắt đứt quá khứ, tu sĩ cũng có thể nắm giữ năng lực này, nhưng tuyệt đối không làm được tinh tế như vậy.

Bởi vì đây là quyền hành của Thần Linh.

Bởi vì đây là toàn tri.

Trong mắt Thần Linh, trên thân thể chúng sinh có ghi chép tất cả, toàn bộ quá khứ đã qua đều trùng lặp ở hiện tại, vô cùng rõ ràng.

Giờ phút này thời gian trường hà cuộn trào, bao phủ nhân gian, vô số Triệu Hữu Đức từ quá khứ cấp tốc tới gần Triệu Hữu Đức hiện tại.

Nhưng Chúa Tể là cảnh giới tu hành gần với Chuẩn Tiên, lại càng không cần phải nói tới Triệu Hữu Đức ẩn nấp trong nhân tộc nhiều năm, là nửa bước Chúa Tể đỉnh phong.

Tu vi như vậy, đối mặt với Thần Linh cũng có sức đánh một trận.

Trước mắt đối mặt với Thần Quyền nhìn như khó giải, sắc mặt của gã trầm xuống, sau đó bỗng nhiên giơ tay phải lên, trảo một cái tới màn trời.

Dưới một trảo, bầu trời nghịch chuyển, như bị thay đổi.

Màn trời bị một mảnh tinh không mênh mông thay thế.

Mảnh tinh không cực lớn bao trùm bát phương, đồng thời tựa như chia lìa phiến khu vực này khỏi Vọng Cổ, trở thành… vũ trụ thuộc về Triệu Hữu Đức.

Trong vũ trụ này, mặc dù tồn tại vô số quá khứ của gã, nhưng tinh thần còn nhiều hơn nữa.

Vô số tinh thần nháy mắt lập lòe, lên xuống theo nhất niệm của Triệu Hữu Đức, sau đó lại đồng loạt toái diệt.

Vô số tinh thần toái diệt tác động tới toàn bộ vũ trụ, khiến cho vũ trụ xuất hiện dấu hiệu sụp xuống.

Mà sụp xuống hóa thành vết lõm, vết lõm sẽ tạo ra lực lượng dẫn dắt cực lớn.

Như là vũ trụ đã thành một cái hắc động mênh mông.

Trong thời gian ngắn, tất cả quá khứ của Triệu Hữu Đức, dưới sức hút mênh mông thì tất cả bị vũ trụ sụp xuống thôn phệ.

Không còn một mống!

Cắt đứt thời gian, lấy quá khứ bản thân cắn trả bản thể hiện tại, nhìn như khó giải, bất cứ bên nào đều không thể vẫn lạc, như vậy phương pháp hóa giải chỉ có một.

Trấn áp, phong ấn, lần nữa quy nhất là được.

Tất cả nói ra dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, trong khoảnh khắc toàn bộ quá khứ bị vũ trụ sụp xuống thôn phệ, Triệu Hữu Đức giơ tay phải lên hung hăng trảo một cái.

Thiên địa lập tức trở lại nguyên bản.

Vũ trụ thuộc về gã bỗng nhiên co rút lại, cuối cùng lại hóa thành một hạt châu màu đen, rơi tới trước mặt Triệu Hữu Đức.

Gã không có chút do dự, ngẩng đầu nhìn về phía Tử Thanh, đưa ngón trỏ phải ra bắn vào hạt châu.

Hạt châu chợt lăng không dựng lên.

Mà thân thể của gã cũng nháy mắt tan biến, lúc xuất hiện đã là ở bầu trời, trên hạt châu.

“Trấn!”

Triệu Hữu Đức đờ đẫn mở miệng.

Sau một khắc, hạt châu màu đen bay đến bầu trời chợt bộc phát, bao trùm trên màn trời, lại một lần nữa đổi trời.

Chỉ là lần này nó hóa thành một mảnh tinh hà.

Trấn áp về thời gian trường hà được Tử Thanh dẫn dắt ra trên đại địa.

Lấy tinh hà trấn thời gian trường hà.

Tử Thanh Thái tử nhìn qua một màn này, nở nụ cười.

“Thú vị.”

“Ngươi có thể trấn áp thời gian của mình, như vậy thời gian của ta thì sao?”

Tử Thanh thái tử nói xong giơ tay phải lên, điểm một cái vào mi tâm chính mình.

Chớp mắt điểm xuống, hư vô bốn phía Tử Thanh thái tử lập tức vặn vẹo, quá khứ của gã cũng hiển lộ ra ở bát phương.

Chỉ là tất cả đều mơ hồ, nhìn không rõ.

Chỉ có thể cảm thụ vô tận oán khí cùng điên cuồng kèm theo không cam lòng, hóa thành từng trận gào thét ngập trời bộc phát ở thế gian.

Về phần bản thân gã, vẻ mặt vẫn là ôn hòa, giờ phút này giơ ngón tay lên, tùy ý trảo một cái tới bốn phía hư ảo mơ hồ.

Vậy mà gã cắt xuống một đoạn thời gian của chính mình từ bên trong kiếp trước, rơi vào hiện thế, đặt vào bên trong thời gian trường hà.

Trong tích tắc, thời gian trường hà mênh mông kịch liệt sôi trào, trong đó sóng lớn ngập trời.

Trong nước sông, một căn ngón tay bạch ngọc cực lớn, lấy thế nghiền nát tất cả phá vỡ mặt nước, cuốn lên lực lượng kiếp trước, lay động đạo thiên địa, đâm ra khỏi thời gian trường hà.

Từ xa nhìn lại, như là cây cột chống đỡ thiên địa.

Khí thế tuyệt đỉnh, thiên địa run rẩy.

Bỗng nhiên nhấn một cái tới tinh hà đang hạ xuống trên màn trời.

Tinh hà chấn động, lập lòe kịch liệt, cuối cùng tan vỡ lộ ra Triệu Hữu Đức thần sắc âm trầm phía sau.

Mà ngón tay bạch ngọc kinh thiên động địa lại không hề dừng lại chút nào, tiến thẳng đến Triệu Hữu Đức.

Mắt thấy sẽ tới gần.

Trên bầu trời, Triệu Hữu Đức hít sâu, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong thời gian thật ngắn không biết triển khai bao nhiêu ấn, cuối cùng hai tay với ngón cái và ngón trỏ mở ra trước ngực chợt mãnh liệt chạm vào nhau.

Tạo thành một cái hình thoi.

Bỗng nhiên nhấn một cái về ngón tay bạch ngọc đang tiến đến.

Vũ trụ trên người lập tức bộc phát, càng có lực lượng đại đạo như sông lớn chảy xiết ở, cuộn trào tiến về phía ngón tay bạch ngọc.

Bên trong đại đạo ẩn chứa lực lượng không gian.

Đây là đạo của Triệu Hữu Đức, cũng là căn bản giúp gã có thể ẩn nấp ở trong nhân tộc đến bây giờ.

Giờ phút này theo lực lượng đại đạo quét ngang, ngón tay bạch ngọc của Tử Thanh thái tử chấn động mạnh một cái.

Lại mắt thường có thể thấy được hóa thành một bức tranh vẽ ở giữa không trung.

Bức tranh bất ổn, giống như tùy thời có thể tan vỡ.

Triệu Hữu Đức hô hấp dồn dập, hai tay ấn quyết, lần nữa nhấn một cái.

Ngón tay bạch ngọc đã thành bức tranh dưới lực lượng đại đạo bỗng nhiên gấp lại, đã thành một tuyến màu trắng.

Sau đó trong mắt Triệu Hữu Đức xuất hiện tơ máu, lần thứ ba nhấn tới.

Tuyến màu trắng này thình lình đã thành một điểm trắng!

Chương 2161: Kiếm lên (2)

Tiếp theo Triệu Hữu Đức đang muốn triển khai lần thứ tư, nhưng vào lúc này bên trong điểm trắng truyền ra khí tức kinh thiên động địa, nương theo là tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Điểm này trực tiếp nổ bể ra.

Ngón tay bạch ngọc từ trong xé rách không gian mà ra, hiện ra trước mặt Triệu Hữu Đức.

Âm thanh nổ vang truyền khắp thế gian.

Triệu Hữu Đức phun ra máu tươi, thân thể chợt lui về phía sau, thần sắc vô cùng ngưng trọng, trên thân thể thời khắc đều có vết thương, máu tươi tung bay.

“Ngọc Kinh Tiên Chỉ!”

“Ngươi, là vị Tử Thanh thái tử năm đó!”

“Nhưng bây giờ… . Không phải người không phải tu sĩ cũng không phải Thần, không sống không chết không tồn tại!”

Con ngươi của Triệu Hữu Đức co rút lại.

Mà người càng chấn động hơn là chúng tu sĩ nơi đây.

Tất cả mọi người đều biết Quốc sư thần bí, nhưng chiến lực đạt đến trình độ như vậy thì đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng, cho đến khi bị chỉ ra thân phận… . -.

Bốn chữ Tử Thanh thái tử xuất hiện, như sấm vang đại địa.

Không phải tất cả mọi người đều biết thân phận Quốc sư, đối với tuyệt đại đa số thần tử mà nói, giờ khắc này nội tâm đều đang nổ vang.

Sắc mặt Hứa Thanh âm lãnh, hắn thấy được một màn mong muốn, cũng xác định phán đoán trong nội tâm.

Chỉ có Nữ Đế không hề liếc mắt nhìn Tử Thanh, trên người của nàng Thần Hỏa đã thiêu đốt đến thời khắc cuối cùng, Thần Quyền mênh mông đang bộc phát.

Mà Chấp Kiếm Đại Đế cũng không có âm thanh.

Mắt thấy như vậy, Triệu Hữu Đức giữa không trung nhoáng một cái quay người muốn rời khỏi.

Gã biết rõ hôm nay không thể nào dập tắt Thần Hỏa.

Nhưng mà hiển nhiên Tử Thanh thái tử không hy vọng vị Chúa Tể này cứ thế rời đi, nào có dễ dàng như vậy.

“Đầu tiên là vũ trụ, sau đó là đại đạo, nói cùng ngươi nhiều như vậy, thật ra mục đích cuối cùng của ta, là vì trông thấy vận mệnh của ngươi.”

“Hiện giờ, ta đã thấy được.”

Tử Thanh thái tử nhẹ giọng mở miệng, giơ tay phải lên trảo một cái về bầu trời, máu tươi hạ xuống trên người Triệu Hữu Đức lập tức đồng loạt hội tụ đến, cuối cùng trôi lơ lửng ở trong lòng bàn tay của Tử Thanh thái tử.

Bị gã bóp một cái, máu tươi đã hóa thành một sợi tơ màu đỏ.

Tiếp theo dưới vạn chúng chú mục, theo thần sắc của Triệu Hữu Đức đại biến, nối sợi tơ này vào trên tóc của mình.

Hòa làm một thể.

Sau đó, khẽ hút.

Vào thời khắc này một màn quỷ dị cùng với bất khả tư nghị xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Triệu Hữu Đức giữa không trung toàn thân kịch liệt chấn động, trong miệng truyền ra một tiếng kêu rên thê lương, mắt thường có thể thấy được thân thể của gã suy yếu, tựa như có thứ quý giá nào đó trên người gã đã tan biến.

Bị Tử Thanh nhìn thấy vận mạng và hút đi.

Nguy cơ trước mắt, Triệu Hữu Đức giơ tay lên nhấn một cái vào mi tâm của chính mình.

Thân thể nháy mắt hóa thành một bức tranh, lại trở thành một tuyến thẳng, sau đó hóa thành một điểm, cuối cùng . . . . tan biến vô ảnh.

“Gã bị hút đi bộ phận mệnh cách!”

Nhật Thần bỗng nhiên mở miệng.

Người có thể nhìn ra chỗ huyền diệu của một màn này không nhiều lắm, chỉ có đến Vô Hạ mới có khả năng nhìn thấy chân tướng.

“Lấy vận mệnh tương liên, hấp thụ mệnh cách đối phương… .”

“Thần thuật như thế, có hiệu quả giống như phương pháp Phụ Thần thôn phệ Vọng Cổ.”

Vẻ mặt Nhật Thần cũng ngưng trọng, nhìn về phía Tử Thanh.

“Đây hẳn là phương pháp để sau này ngươi khôi phục tu vi kiếp trước.”

Tử Thanh ôn hòa cười một cái, không nói gì mà giơ chân lên bước về phía màn trời.

Đối với thuốc bổ như Triệu Hữu Đức, tất nhiên gã sẽ không bỏ qua.

Giờ phút này cất bước truy tìm dấu vết của Triệu Hữu Đức, tan biến khỏi chân trời.

Thiên địa nhân tộc bỗng chốc im lặng.

Thần Linh đến đây ngăn cản, mặc kệ là Phần Hỏa hay là Hắc Dạ lúc trước, hoặc là vị Bắc Mệnh Vương tộc nọ, đều riêng phần mình trầm mặc lui ra phía sau.

Đã không cách nào ngăn cản, chiến tiếp nữa đã không có ý nghĩa.

Vì vậy Thần Hỏa trên Cổ Hoàng Tinh đã có chín thành hóa thành màu vàng, mà Nhân Hoàng các thời kỳ bên trong năm vòng xoáy bốn phía, theo Thần Quyền hình thành, khí tức Thần Linh trên người càng dần càng tăng vọt.

Nữ Đế giữa không trung càng là như vậy.

Cách nghi thức hoàn thành chỉ còn lại thời gian một nén nhang.

Vào lúc này, bầu trời bỗng truyền đến một tiếng vỡ vụn!

Đó là âm thanh gió thổi qua màn trời Vọng Cổ.

Là Hoàng Đô nhân tộc nổi lên gió lớn.

Có người đang bên ngoài Vọng Cổ, trong Huyền U thánh địa, chém ra một đao về phía Vọng Cổ.

Một đao kéo dài qua tinh không, đoạn cổ tuyệt kim, cuốn theo thế vô tận, dắt theo uy thế nghiền nát, lấy sắc bén diệt thiên địa, hạ xuống Vọng Cổ.

Xuất hiện ở đỉnh trời phía trên Hoàng cung nhân tộc.

Tạo thành một đạo khe lớn vô biên vô hạn, đã thành đao ảnh như Thiên Đao chân chính.

Một khắc lộ ra, bầu trời biến sắc, gió giục mây vần, một cỗ cảm giác hít thở không thông hiện ra trên thế gian.

So với Thần Linh ở Vọng Cổ, so với tộc quần ở Vọng Cổ, kẻ không hy vọng Nữ Đế thành Thần thoát khỏi quyền khống chế nhất, tự nhiên vẫn là… . . Huyền U thánh địa trong đông đảo Thánh địa!

Cho nên, mới có uy áp của Đại Đế phủ xuống!

Cho nên, mới có đao của Đại Đế chém đến!

Vì vậy gió bắt đầu thổi trên nhân gian, truyền ra tiếng thở dài.

Vào thời khắc này, thân ảnh héo rũ bên trong Chấp Kiếm Cung mở hai mắt ra.

Một kiếm kia có thể lưu lại cho Thần Linh, cũng có thể lưu cho… Thánh địa!

“Ngươi, đúng là vẫn ra tay.”

Thân ảnh bên trong Chấp Kiếm Cung khàn khàn mở miệng, trong giọng nói hiện ra muôn đời tang thương, cùng với vô tận phức tạp.

Sau đó…

Đế Kiếm trong cơ thể Hứa Thanh rung động trước đó chưa từng có, trên người lập lòe vô tận kiếm quang động trời.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 2162: Đại Đế!

Hoàng Đô nhân tộc, trong mật thất dưới Chấp Kiếm Cung.

Một khắc tiếng thở dài vang vọng thiên địa, một đạo hồn ảnh mơ hồ của Chấp Kiếm Đại Đế tự mình lưu lại ở nhân gian, thủ hộ nhân tộc đến tận bây giờ, một bước đi ra từ bên trong thân hình héo rũ.

Thân ảnh đó là một vị trung niên không hề cao lớn, cũng không uy mãnh, nhưng lại có một loại cảm giác kiên định không thể dao động, dường như có thể nâng lên toàn bộ trách nhiệm thiên hạ, làm cho lòng người sinh ra kính sợ.

Một bước của y đến ngoài Chấp Kiếm Cung, đến trong thiên địa, đến trên Cổ Hoàng Tinh, đến trước mặt Hứa Thanh.

Giờ khắc này thiên địa biến sắc!

Nhân tộc vang động!

Thần sắc Nữ Đế lần đầu xuất hiện chấn động.

Tất cả Thần Linh xuất hiện ở nơi đây đều liếc mắt.

Trong nháy mắt… . . Bầu trời và đại địa dường như đều đã trở thành bối cảnh, chỉ có giọng nói đó, chỉ có kiếm ý ấy, trở thành thứ nổi bật duy nhất.

“Tiểu hữu, cho mượn thân thể dùng một lát, cũng mượn kiếm của ngươi dùng một lát.”

Trong đầu Hứa Thanh nổ vang, thời khắc này Đế Kiếm trong cơ thể nháy mắt truyền tiếng kiếm kêu vang vọng cửu tiêu, tiếp theo thân thể của hắn chấn động, một cỗ cảm giác ấm áp lan tràn toàn thân.

Hắn cảm nhận được ý chí mênh mông như tinh không hòa hợp bên trong thân thể của mình, không hề bá đạo, cũng không hề sinh ra chút tổn thương nào đối với hắn.

Chỉ là ngắn ngủi tiếp quản thân thể của hắn.

Hắn không chống cự, mặc kệ luồng ý chí đó tràn ngập toàn thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả mọi người nơi đây, tất cả Thần Linh, dưới ánh mắt của bọn họ, Hứa Thanh… Ngẩng đầu lên.

Trong mắt là nét muôn đời tang thương.

Càng có vô tận khí thế bộc phát ra từ trên người hắn, quấy nhiễu phong vân, rung chuyển càn khôn, khiến màn trời nghiêng ngả, khiến núi sông cộng chấn.

Toàn bộ anh linh nhân tộc quỳ rạp xuống, tất cả tiên hiền đều quỳ bái.

Khí vận của nhân tộc càng là hiện hết lên, hội tụ ở bốn phía thân thể Hứa Thanh, hình thành từng con rồng khí vận không ngừng vờn quanh, không ngừng ngưng tụ.

Cuối cùng, tố ra một cỗ thân hình ngàn trượng!

Thân thể này lấy dãy núi làm xương, sông lớn làm máu, đại địa làm da, rừng xanh làm tóc, màn trời làm giáp.

Vận khí làm máu thịt, tạo thành thân Đại Đế tuyệt đỉnh, vạn vật muôn dân trăm họ trợ hồn.

Khiến Đại Đế, quay về nhân gian.

Có thể thấy được khuôn mặt nọ cương nghị mà thâm sâu, như là thanh đồng bị năm tháng tạo hình điêu khắc, hai mắt sáng ngời có thần, dường như tinh thần sáng nhất trong bầu trời đêm, lóe lên vô tận tia sáng.

Mà y đứng lại ở nơi đó, bầu trời đều muốn biến sắc, chúng Thần đều muốn ảm đạm.

Y là Chuẩn Tiên duy nhất ở Vọng Cổ hiện thời!

Y là Đại Đế duy nhất lưu lại sau khi Huyền U rời đi!

Y là Chấp Kiếm Giả thủ hộ nhân tộc vài vạn năm, chém giết vô số Thần Linh, cho dù bây giờ chỉ còn lại một hơi phân thần sau cùng, cũng muốn giúp nhân tộc có thể muôn đời thái bình.

Hoàn toàn xứng đáng là Đại Đế nhân tộc!

Khí thế uy nghiêm kinh thế dựng lên.

Chấp Kiếm Đại Đế phủ xuống thế gian!

“Đại Đế!”

Nữ Đế cúi đầu, lấy ngữ khí cung kính trước đó chưa từng có mở miệng, chỉ là trên mặt khó nén một tia bi thương, bởi vì nàng biết rõ một khắc Đại Đế hiện thân, chính là thời điểm ngài vẫn lạc.

Một hơi cuối cùng vừa là vệ đạo vì nàng, cũng là tranh mệnh cho nhân tộc.

Tất cả quần thần nhân tộc bốn phía hô hấp dồn dập, nội tâm xuất hiện gợn sóng kịch liệt, đồng loạt quỳ bái, mặc kệ nội tâm bọn họ đã từng suy nghĩ như thế nào, giờ khắc này đều cùng chung tôn kính đối với Đại Đế.

Toàn bộ trăm họ bên trong Hoàng Đô cũng là như thế, nhao nhao lễ bái, từng tiếng Đại Đế vang vọng toàn bộ Hoàng Đô, vô cùng thành kính.

Ba Thần thấy vậy cũng đều lựa chọn cúi đầu.

Vào lúc này ba Thần của Bắc Mệnh Vương tộc, U Minh Nguyên Hài tộc và Xích Địa Đại La tộc cũng lui ra phía sau, không dám lỗ mãng.

Tuy là Thần Linh, nhưng uy danh của Chấp Kiếm Đại Đế thì đám Thần đều từng nghe thấy, trong năm tháng đã lâu cũng từng tận mắt thấy y tàn sát đám Thần.

Trong lúc tất cả mọi người đều bái, ánh mắt của Chấp Kiếm Đại Đế quét qua nhân tộc, đảo qua nhân gian y thủ hộ vài vạn năm, cuối cùng giơ tay phải lên.

Trảo một cái về hư không, Đế Kiếm trong cơ thể lập tức vang lên tiếng kiếm minh kinh thiên động địa, xông ra ngoài.

Hiện ra ở giữa thiên địa, rơi vào trong tay Chấp Kiếm Đại Đế.

Kiếm khí đoạn trời cao, kiếm quang kinh vạn thế.

Càng là trong tiếng kiếm minh hiện ra tưởng niệm, hiện ra bi thương, hiện ra nỗi không muốn.. . . .

“Lão hữu, chúng ta cùng đi một đường sau cùng.”

Chấp Kiếm Đại Đế cười mở miệng, thân thể bước về phía bầu trời, bầu trời nổ vang, hư vô phá toái, nhưng không có sấm sét xuất hiện.

Hình như giờ khắc này sấm sét cũng không dám lập lòe.

Chỉ có Đại Đế từng bước đi lên đỉnh trời, tự mình đi đến đao ảnh trăm vạn dặm vừa hạ xuống.

Bước đi của y trầm ổn mà hữu lực, mỗi một bước đều rung chuyển càn khôn.

Dáng người uy vũ cùng bước chân kiên định, khiến cho tất cả nhân tộc giờ khắc này đều dâng lên sùng kính cùng vô hạn an tâm.

Có Đại Đế tại, là nhân tộc an bình.

Bóng lưng của y như trời, thân ảnh như ánh sáng, vạch phá bầu trời đêm hạ xuống sau trời chiều, khiến nhân tộc trong đêm tối cũng có ánh sáng.

Giờ khắc này tâm thần vô số người gợn sóng, bọn họ hầu như đều nghe chuyện xưa của Chấp Kiếm Đại Đế mà lớn lên, dõi theo chỉ dẫn của Chấp Kiếm Đại Đế mà phát triển.

Chấp Kiếm Đại Đế chính là vĩ nhân vĩnh hằng, là truyền kỳ vĩnh viễn trong lòng bọn họ.

Vì vậy trong ánh mắt chúng sinh, trong thiên địa hội tụ, thân ảnh Chấp Kiếm Đại Đế đi tới đỉnh bầu trời, bước tới trước Thiên Đao trăm vạn dặm với lực lượng hủy diệt từ trời chém xuống, đại biểu cho hình phạt của Thánh địa.

Đứng ở nơi đó, giơ lên kiếm trong tay.

Một kiếm, trảm thiên!

Kiếm quang hiện lên, bầu trời nứt ra, kiếm quang chợt hiện, muôn đời chói lọi!

Kiếm ảnh ra, Thần Linh kinh sợ, mũi kiếm lạnh, Thiên Đao chấn!

Thiên Đao cùng Đế Kiếm trên đỉnh Vọng Cổ, phá toái vô tận thời gian, tan vỡ toàn bộ pháp tắc, siêu việt khả năng vũ trụ, tựa như số mệnh va chạm đan lại với nhau.

Tạo thành một đạo quang mang rực rỡ.

Nhìn lại giống như một đạo cầu vồng mênh mông, lấy thế không thể ngăn cản, đoạn cổ tuyệt kim, bỏ qua hết thảy trở ngại, xuyên qua toàn bộ bích chướng, kéo dài qua tất cả bầu trời các đại vực trên đại lục Vọng Cổ.

Dùng ánh sáng này nối liền cả Vọng Cổ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời Vọng Cổ sáng như ban ngày.

Ngay cả bên ngoài Vọng Cổ cũng đều rực rỡ lập lòe.

Quang mang chiếu sáng tinh không chung quanh, thời khắc này ngay cả Tàn Diện Thần Linh cũng bị tia sáng bao phủ.

Từ xa nhìn lại, giống như một con Cự Long bay lượn trên đỉnh trời, tản ra uy thế cuồng bạo kinh thế hãi tục, Thiên Đạo run rẩy, toàn bộ tộc quần trong đại lục Vọng Cổ chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy được thiên biến, trong lòng nổi lên kinh hãi.

Cuối cùng Đế Kiếm và Thiên Đao đồng thời phá hủy.

Tạo thành một đoàn tinh vân cực lớn không ngừng ảm diệt lại không ngừng hình thành, vẽ ra vô số vòng xoáy, giống như một bức họa quyển tráng lệ thay thế toàn bộ bầu trời Vọng Cổ.

Thật lâu không tiêu tan.

Uy lực còn lại hóa thành vô số sấm sét, lấy bầu trời nhân tộc làm trung tâm, tản khắp bát phương.

Từng trận mưa to ẩn chứa uy năng như trút nước rơi xuống nhiều đại vực.

Một màn này khiến các phương bên trong Hoàng Đô nhân tộc toàn bộ thất thanh.

“Lực lượng Thần Đài đỉnh phong!”

Chúng Thần thì thào.

Mà trên màn trời, thân ảnh Đại Đế đứng ở nơi đó, nhìn qua bầu trời tinh vân, không nói một lời.

Hồi lâu, giọng nói tang thương từ Thánh địa truyền ra, vang vọng trên bầu trời.

“Chấp Kiếm, ngươi cố chấp như thế?”

Đại Đế bình tĩnh nhàn nhạt mở miệng.

“Từ một khắc các ngươi rời khỏi, đã định trước hôm nay.”

“Mà Đông Thắng năm đó ta trầm mặc, Kính Vân ta cũng trầm mặc, Đạo Thế vẫn ta cũng trầm mặc.”

“Nhưng ta sẽ không một mực trầm mặc nữa.”

“Hôm nay Nữ Đế thành Thần, ta đồng ý!”

Lần này Thánh địa trầm mặc, sau một lúc lâu mới truyền ra một tiếng thở dài, tiêu tán biến mất.

–

Buồn ngủ hết chịu nổi, vì thực tế nhóm vẫn còn đang bệnh nhưng cố gắng, mai lại lên chương tiếp. Cảm ơn các đạo hữu đã luôn ủng hộ nhóm dịch BNS.

Chương 2163: Nhân quả đã đứt (1)

Bầu trời, bình tĩnh.

Nhân gian, an bình.

Mấy hơi thở trước gió vẫn đang thổi, trong nháy mắt đã tiêu tán.

Phảng phất chưa từng xuất hiện, duy chỉ có từng vòng xoáy rực rỡ do tinh hà như tranh vẽ tạo thành trên màn trời, thay thế trời, vẫn đang im hơi lặng tiếng chuyển động.

Chúng nó sẽ kéo dài một đoạn thời gian, trở thành dấu vết của cuộc chiến kinh thế vừa xong.

Giờ khắc này Thánh địa rời đi.

Ba thần U Minh Nguyên Hài tộc, Bắc Mệnh Vương tộc, Xích Địa Đại La tộc đến từ bên ngoài Cổ Hoàng Tinh cũng biết việc Nữ Đế thành Thần đã không thể ngăn cản.

Vì vậy, bọn họ lựa chọn lui ra phía sau, vừa kiêng kị lại phức tạp nhìn thân ảnh Đại Đế trên màn trời.

Chỉ là trong lòng vẫn tồn suy nghĩ khác như trước, nhưng mà suy nghĩ này có thể trở thành thực tế hay không, còn xem phải chăng có cơ hội như vậy.

Về phần ba Thần Nhật Nguyệt Tinh cũng hoàn thành giao dịch, bây giờ ngưng mắt nhìn bầu trời, nhìn Đại Đế của nhân tộc, bên trong vẻ mặt của đám Thần cũng hiếm thấy xuất hiện một chút hồi ức cùng gợn sóng.

Hồi ức, có lẽ không phải vị Đại Đế trước mắt, gợn sóng, cũng có thể không phải là Vọng Cổ hiện thế.

Có lẽ là Bắc Đế, là Bắc Tiên giới.

Đám Thần, nhớ tới người kia.

Bát phương, yên tĩnh.

Mọi ánh mắt, vô luận là Nữ Đế hay Thần Linh, dù là quần thần hay là trăm họ Hoàng Đô, hoặc từng đạo thần niệm giấu trong hư vô.

Giờ khắc này tất cả đều nhìn về giữa không trung, nhìn tới thân ảnh kinh diễm Vọng Cổ, tuyệt luân chúng sinh, chém ra một kiếm sau cùng.

Trong bốn phía im hơi lặng tiếng, dưới vạn chúng chú mục, Đại Đế dần dần xoay người.

Đôi mắt muôn đời tang thương nhìn về phía nhân tộc, nhìn về phía nhân gian.

Theo sau là một tiếng than nhẹ.

Thân hình do vận khí biến thành dần dần tán loạn, cho đến khi biến thành mông lung, chỉ còn lại đường nét, cũng lộ ra thân thể Hứa Thanh trong đó.

Thân thể Hứa Thanh rơi xuống đại địa, cuối cùng nằm ở trên trống trận nhân tộc.

Trong quá trình đó, một đạo hồn ảnh mơ hồ đi ra từ trên người Hứa Thanh, trôi nổi giữa không trung.

Đó là hồn của Đại Đế.

Đang không thể nghịch chuyển mà tiêu tán.

Y đã thủ hộ nhân gian vài vạn năm, kiếp này chinh chiến vô số, chém giết đông đảo Thần Linh, hôm nay… . y đã mệt rồi.

Vào thời khắc này, mỏi mệt đến từ linh hồn lan tràn ra.

Trên thực tế sinh cơ của y đã tuyệt diệt từ nhiều năm trước, chỉ còn lại phân thân gượng tới hôm nay, đi đến đoạn đường cuối cùng của sinh mệnh.

Trong thời gian mấy vạn năm qua, y đã sớm mỏi mệt, đồng thời một mực tích lũy đến bây giờ.

Mà y, vốn có thể có thọ nguyên vô tận, vốn có thể có vinh quang chí cao, vốn có thể không cần mỏi mệt như vậy.

Chỉ cần y ở từng tiết điểm cuộc đời, giữa lựa chọn bản thân hay tộc quần, chọn lấy chính mình.

Nhưng y lại lựa chọn tộc quần.

Có chút thời điểm, trong thời khắc nhân sinh, một lựa chọn mấu chốt chính là một con đường đi không có đường về. Bước tới, bất kể đúng sai, cũng đều không quay đầu về được.

Hối hận sao…

Đại Đế nở nụ cười, y đã cực kỳ lâu không cười.

“Không hối hận.”

Đại Đế thì thào trong lòng.

Đi giữa dân gian sơn hà mấy vạn năm, đạp thiên địa sóng gió vạn cổ kim, kiếp này xuất kiếm trảm Thần Linh, tọa trấn thủ tộc quần.

Cuộc sống như thế, tự nhiên tốt hơn nhiều so với co đầu rút cổ, kéo dài hơi tàn ở thiên ngoại.

Nghĩ như vậy, Đại Đế đảo mắt nhìn qua nhân gian, nhìn Hoàng Đô, nhìn đại vực, nhìn qua sơn hà, cuối cùng chỉ nhìn hai người.

Một là Hứa Thanh được y khâm định là người giữ kiếm, cầm theo kiếm của y tiếp tục đi tới đích.

Y sẽ không ràng buộc đường của đối phương, đi như thế nào là tự do của Hứa Thanh, về phần kiếm… . . trảm thế nào, trảm ai, cũng tự do.

“Nhân quả trên người hài tử này quá lớn… . . Quá khứ của hắn, tương lai của hắn, khả năng còn mỏi mệt hơn so với ta.”

Mà người thứ hai, là Nữ Đế.

Nữ tử thút thít nỉ non dưới sự thôn phệ của Huyền Chiến, vì nhân tộc cũng bỏ ra toàn bộ tài tình của mình, lúc ấy cũng để cho trong lòng của y nổi lên một vòng gợn sóng.

Y nghĩ tới nữ nhi bị Thần Linh thôn phệ của mình.

Vì vậy y cứu Nữ Đế.

“Không phải hết thảy mọi Nhân Hoàng đều tốt… . . Nhưng ít ra vào lúc ta rời đi, nàng là tốt.”

Nhìn qua Nữ Đế toàn thân Thần Hỏa thiêu đốt kịch liệt, trong mắt Đại Đế có chờ mong.

Y muốn xem tu sĩ lấy vận khí bộ tộc chống đỡ, vượt qua nửa bước trở thành Chúa Tể đỉnh phong, chuyển tu Thần đạo sẽ có thể bộc phát như thế nào.

Là Vô Hạ đỉnh phong, hay là… . . Một bước Thần Đài!

Về phần tổ huấn đến từ Thánh địa, nhân tộc không thể thành Thần.

Y đã tuân thủ.

Cho nên cả đời này y sẽ không đi lựa chọn thành Thần.

Nhưng sau khi y rời đi, tộc quần phải làm sao.

Sau khi mình đi rồi, sau đó ai tiếp tục thủ hộ nhân tộc… . .

Giữa tổ huấn cùng chúng sinh tộc quần, Đại Đế không muốn suy tư.

Y chỉ muốn vào thời gian cuối cùng này, liếc mắt nhìn mảnh nhân gian mình một mực thủ hộ nhiều thêm.

Thuận tiện… lại dụ thêm một con cá.

Vì vậy trong hơi thở tiếp theo, một khắc hồn ảnh mơ hồ, nháy mắt thần sắc của Nữ Đế đại biến, vào lúc Hứa Thanh chậm rãi mở đôi mắt ra.

Sau lưng Đại Đế lập tức có một thân ảnh lấy tốc độ sét đánh xuất hiện từ bên trong hư vô, giơ tay lên hung hăng vỗ về hồn ảnh Đại Đế.

“Chấp Kiếm, bản tôn tiễn ngươi đoạn đường sau cùng!”

Người xuất hiện chính là Ngọc Lưu Trần!

Gã không có rời khỏi, mà thủy chung ẩn nấp tìm cơ hội, hiện giờ cuối cùng đã tìm được, cũng rốt cuộc biến xem đoạn đường sau cùng thành chuyển giao!

Nhưng nháy mắt thần sắc mọi người nơi đây đại biến, bàn tay Ngọc Lưu Trần lập tức hạ xuống.

Chương 2164: Nhân quả đã đứt (2)

Thần sắc Đại Đế không chút biến hóa nào, giơ tay lên bỗng nhiên hất về sau lưng.

Một hất, lực lượng vô tận ngập trời dựng lên trên người y, vòng xoáy tinh đoàn xoay tròn trên bầu trời bỗng nhiên tăng tốc, từ an bình nháy mắt biến thành cuồng bạo.

Lập tức truyền ra âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc.

Dường như tất cả lúc trước đều là hư giả, đều đang chờ đợi con cá xuất hiện!

Trong một cái chớp mắt, một cỗ phong bạo kinh thế lần nữa bộc phát ra, hình thành lực lượng bài sơn đảo hải, nghiền nát tất cả cuốn tới Ngọc Lưu Trần, oanh tại trước mặt đối phương.

Toàn thân Ngọc Lưu Trần chấn động, không thể khống chế phun ra từng ngụm máu tươi màu vàng.

Thanh kiếm ở ngực càng kích xạ ra vô tận kiếm khí, quét ngang trong cơ thể Ngọc Lưu Trần, những nơi đi qua vô số máu thịt bị phá hủy, tiếng kêu thê lương đến từ Ngọc Lưu Trần truyền khắp thiên địa.

“Vậy mà ngươi vẫn còn thủ đoạn, các ngươi… . . giờ phút này vẫn chưa động thủ, còn đợi khi nào!!”

Thần sắc Ngọc Lưu Trần vặn vẹo, giọng nói để cho bầu trời sụp đổ, một khắc truyền ra, lần nữa phóng tới Chấp Kiếm Đại Đế.

Hầu như nhháy mắt khi lời của Ngọc Lưu Trần truyền ra, bầu trời lại nổi gió lớn, gió này băng hàn, những nơi đi qua thiên địa trắng xóa, gió tuyết tràn ngập, hết thảy đều đóng băng.

Mây mù cũng tốt, dãy núi cũng được, còn có sông lớn và vạn vật, thậm chí ngay cả pháp tắc quy tắc cũng đều bị gió đóng băng.

Bởi vì đây là làn gió Vô Hạ, đây là làn gió Thần Linh.

Đây là làn gió Thần Quyền tới từ một vị Thần Linh Vô Hạ khác của Bắc Mệnh Vương tộc.

Trong gió, đi tới một vị Thần.

Không thấy rõ thân ảnh của Thần, hình như Thần cũng không hình thái cố định, Thần dung nhập trong gió, hóa thành một bàn tay do gió tạo thành, chụp tới phía Đại Đế.

Từ xa nhìn lại, giờ khắc này hai bên Đại Đế, một bên là Ngọc Lưu Trần, một bên là Thần trong gió lạnh.

Hai vị Thần Linh kinh khủng ra tay cùng lúc.

Đồng thời hư vô bốn phương càng là phá toái, thình lình có bảy tám vị Thần Linh cũng đều phá không đến, đám Thần thủy chung che giấu ở bốn phía, chính là vì.. . . . một khắc này.

Thứ đám Thần muốn, chính là ánh sáng bổn mạng trong thân thể vị Chuẩn Tiên sau cùng của Vọng Cổ tràn ra trước lúc vẫn lạc.

Một màn này hiện ra trong mắt nhân tộc.

Thân thể Nữ Đế rung động, nàng muốn ra tay nhưng bây giờ thân thể không cách nào nhúc nhích, một khắc Thần Hỏa sắp hình thành, cũng là thời điểm nàng yếu ớt nhất.

Về phần những người khác, căn bản cũng không có tư cách can dự trận chiến này.

Trong mắt Hứa Thanh cũng lập tức tràn ngập tơ máu, sau khi thức tỉnh, hắn cảm nhận được thân thể của mình xuất hiện một chút chỗ không giống trước, linh hồn cũng là như thế.

Cảm giác nguyên vẹn cảm nhận được lúc đánh trống trước đó lần nữa xuất hiện, vả lại càng mãnh liệt hơn.

Thật giống như bất kể bên ngoài hay là, mặc kệ rõ ràng hay là ẩn giấu, tất cả vết thương đều đã được Đại Đế cẩn thận tu bổ.

Bây giờ hoàn toàn nguyên vẹn.

Không chỉ như thế, một tia dấu vết sau cùng của Đại Đế trên thanh Đế Kiếm cũng đã bị xóa đi.

Đưa một thanh kiếm hoàn hoàn chỉnh chỉnh không có bất kỳ tai hoạ ngầm nào cho hắn!

Trừ điều đó ra, vẫn còn lưu lại một đạo truyền thừa bên trong tinh thần của hắn.

Chấp Kiếm Thức!

Tên của truyền thừa chính là ba chữ trên.

Đây là y bát, cũng là tuyệt học trân quý nhất của cả đời Đại Đế!

Cũng là một chiêu chém về phía Thiên Đao lúc trước!

Ân tình như thế, thâm hậu đến trình độ Hứa Thanh không cách nào báo đáp, mà bây giờ hắn nhìn thấy Đại Đế gặp phải vây công như vậy, lại không có chút năng lực tương trợ nào.

Hứa Thanh bỗng nhiên đứng dậy, dù hắn không có tư cách, cũng muốn giơ kiếm.

Nhưng vào lúc này trên trời bỗng truyền đến giọng nói nhàn nhạt.

“An tâm một chút, chớ vội.”

Giọng nói rất bình tĩnh, vang vọng nhân tộc, tương tự như thủ hộ vô số năm qua, có thể khiến nhân tộc an tâm.

Giờ phút này lan tràn toàn bộ thiên địa, trấn an tâm thần Nữ Đế và Hứa Thanh, đồng thời thần sắc của Chấp Kiếm Đại Đế trên bầu trời không nổi chút gợn sóng nào, dường như đối với y mà nói, đối mặt với đông đảo Thần Linh liên thủ như thế, bất quá cũng chỉ vậy thôi.

Chỉ thấy y giơ tay phải lên, cách không một trảo tới Ngọc Lưu Trần đang vọt tới.

Một trảo xuống dưới, toàn thân Ngọc Lưu Trần run rẩy kịch liệt, thanh kiếm hư ảo trên ngực lại truyền ra tiếng kiếm minh động trời, sau đó xông lên mà ra.

Trong vài vạn năm qua, lần đầu tiên kiếm này được rút ra khỏi ngực Ngọc Lưu Trần.

Một khắc hiện thế, lập lòe kiếm quang rực rỡ, truyền ra kiếm khí ngập trời, rơi vào trong tay Đại Đế.

Sau khi được Đại Đế bắt lấy, bỗng nhiên chém về tay Thần trong gió lạnh tiến đến sau lưng!

Kiếm quang lóe lên, thiên địa kinh sợ.

Tay Thần đón gió mà đoạn, không có bất kỳ lực lượng ngăn cản nào, vô số thần huyết tung bay, gió có thể đóng băng tất cả cũng đều tan rã vỡ ra, phá thành mảnh nhỏ.

Trong đó vị Thần Linh đến từ Bắc Mệnh Vương tộc cũng không chút do dự, bỗng nhiên tan biến.

Về phần uy lực còn lại, giờ phút này quét ngang bốn phương, khiến cho toàn bộ Thần Linh ẩn nấp trong hư vô lao ra phun ra thần huyết, riêng phần mình rút lui không dám tới gần chút nào.

Đại Đế vậy mà vẫn còn một kiếm!

Kiếm này vào mấy vạn năm trước, lưu lại trong ngực Ngọc Lưu Trần, hôm nay… . . được lấy ra.

Chấn nhiếp bát phương.

Lúc bầy Thần rút lui, Ngọc Lưu Trần cũng đồng dạng như vậy, thân thể nhanh chóng lui ra phía sau, nhưng mà trong mắt cũng lộ ra ánh sáng thanh thản trước đó chưa từng có, hết thảy phản ứng lúc trước đều lập tức tản đi, biến thành vô cùng bình tĩnh.

“Ân không giết năm đó, đã báo!”

Gã tới đây là xem đoạn đường sau cùng, cũng là chuyển giao một kiếm sau cùng!

Sau khi nói xong, thương thế thân thể khôi phục lại không còn trở ngại, gã quay người cất bước, thiên bào đỏ thẫm vòng quanh, tiến vào hư vô, tiêu dao rời đi.

“Nhân quả đã đứt, Chấp Kiếm… . . Vĩnh biệt.”

Chương 2165: Ánh tà chiếu lòng người, ban mai rọi Vọng Cổ (1)

“Ngọc Lưu Trần!”

Trong hư vô truyền ra tiếng gió lạnh lẽo, bên trong ẩn chứa nghiêm túc, ẩn chứa sát ý, đó là thanh âm đến từ Bắc Mệnh Vương tộc, Phong Thần.

Nhưng cũng chỉ có như thế.

Từ nay về sau trên ngựa không còn bị kiếm đâm, tu vi của Ngọc Lưu Trần sẽ khôi phục mà không có bất kỳ trở ngại nào, mà mấy vạn năm trước gã chính là Thần Đài.

Cường hãn như Bắc Mệnh Vương tộc, cho dù không sợ Thần Đài nhưng không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không muốn đi đắc tội quá sâu, nhất là một vị Thần Đài không hề lựa chọn tín ngưỡng từ tộc quần Vọng Cổ.

Thế là, phần thiệt thòi đó… chỉ có thể nhịn xuống.

Các phương khác, giờ phút này cũng đều bị một màn như thế khiến trong lòng nổi lên suy nghĩ ngàn vạn.

Chỉ có Đại Đế ở giữa không trung, cầm kiếm ảnh trong tay ngóng nhìn bát phương.

Ánh mắt nhìn tới làm hư vô gợn sóng, Thần Linh nấp trong đó phải lui, không dám đối mặt.

Thần niệm của cường tộc khắp nơi cũng rung động, dồn dập thu liễm.

Vốn tưởng rằng Chấp Kiếm Đại Đế đã là đèn cạn dầu, nhưng cảnh tượng vừa rồi nghịch chuyển càn khôn, giờ phút này không có bất kỳ một vị nào muốn lấy mạng đi thăm dò.

Bởi vì không xác định được thời khắc này Chấp Kiếm Đại Đế, phải chăng… vẫn còn có đòn sát thủ, phải chăng… vẫn đang câu cá.

Vì vậy, khắp nơi trầm mặc.

Cứ như vậy thời gian từng chút trôi qua, mấy chục giây sau, Thần Hỏa trên người Nữ Đế đã dâng lên ngập trời.

Vào lúc này thiên địa đã trở thành màu vàng, Thần Hỏa vô tận hình thành uy thế mênh mông quét về phía chân trời.

Khoảng cách đến thành công…

Chỉ còn hơn mười hơi thở!

Tất cả ánh mắt đều tập trung ngóng nhìn.

Chấp Kiếm Đại Đế ở giữa không trung cũng chú ý chỗ Nữ Đế, trên mặt lộ ra nụ cười.

Chỉ là sâu trong nụ cười, ẩn sự mỏi mệt nồng đậm.

Giờ khắc này, y thật sự đã dầu hết đèn tắt.

Mặc dù y hy vọng kiếm trong tay có thể tiếp tục lấp lánh, nhưng cuối cùng suy yếu tận sâu trong cơ thể vẫn lan tràn ra, khiến thanh kiếm không chống đỡ nổi nữa.

Giống như hồn ảnh của y, bắt đầu tan biến từ bản chất.

Nhưng y vẫn đang cố gắng chống đỡ, ít nhất mặt ngoài vẫn giữ cho sự cường thế của mình tồn tại.

Y muốn chống đỡ đến một khắc Nữ Đế thành Thần kết thúc.

Sau đó, ở chớp mắt sinh mệnh y biến mất, lần cuối cùng nhìn mảnh nhân gian và nhân tộc nơi đây, nhìn thế giới bi ai này.

Mà so với sự suy yếu của Đại Đế, Thần Hỏa chỗ Nữ Đế càng ngày càng thịnh.

Thiên địa trong lòng Đại Đế ảm đạm, mà thiên địa bên ngoài thuộc về Nữ Đế càng thêm vàng óng ánh.

Khí tức Thần Linh trên người Nữ Đế đang thăng lên, tạo thành âm thanh vô tận thiên lôi, đánh nát pháp tắc, sụp đổ đạo cơ.

Sinh mệnh, đang biến chất!

Cảnh tượng này khiến người ta thổn thức.

Một phương, thọ nguyên đã mất, còn một phương, sinh cơ hiên ngang.

"Như luân hồi…"

Đại Đế thầm nói trong lòng, mỏi mệt vô tận, suy yếu vô hạn, như thủy triều vạn cổ cuốn từ trong ra ngoài, bao phủ khiến cho đôi mắt vốn sáng ngời của y… xuất hiện một vòng đục ngầu.

Cả đời cơ trí nhìn xa trông rộng… hóa thành bụi bặm.

Trong thoáng chốc… vòng vẩn đục đó bất tri bất giác chiếu ra sắc đỏ.

Bụi bặm… vô thanh vô tức hóa thành giấy.

Sắc đỏ cùng trang giấy giao hòa với nhau, tạo thành năm người giấy màu đỏ.

Vẻ mặt như khóc mà tựa như cười.

Bốn người giấy đột nhiên xuất hiện xung quanh hồn thân của Chấp Kiếm Đại Đế, một còn lại xuất hiện trong hồn thân Chấp Kiếm Đại Đế.

Sau đó một tiếng sấm vang lên, trong tiếng kêu bi thương vạn cổ, biểu cảm của năm người giấy đều tràn ra vẻ vô cùng tham lam.

Bốn người giấy từ bốn phương đồng loạt lao tới! Người giấy xuất hiện trong hồn thân Đại Đế lại đột nhiên hòa tan thành màu máu, lan tràn toàn hồn, đan xen với bốn người giấy từ bốn phía lao đến.

Hết thảy xuất hiện quá mức đột nhiên

Mà thời cơ, cũng tinh chuẩn đến cực hạn.

Năm người giấy đó giống như rắn độc ẩn nấp trong thời không, dùng phương thức săn bắt siêu hạng, với sự kiên nhẫn vượt qua đám Thần, ngay khi Nữ Đế sắp thành công. Là lúc cả đời này Chấp Kiếm Đại Đế suy yếu nhất, cũng là điểm tới hạn y không chống đỡ nổi.

Lộ ra răng nanh, một kích trí mạng!

Người giấy hạ xuống, bao phủ hồn ảnh Đại Đế.

Ngay lập tức dung hợp.

Thiên địa nổ vang, khí tức Đại Đế như bị xóa đi, kiếm trong cơ thể Hứa Thanh truyền ra tiếng rên rỉ cực hạn.

Mà giữa không trung, người giấy hợp lại duy nhất sau khi bao phủ hồn ảnh Đại Đế vào, giờ phút này truyền ra tiếng cười thỏa mãn.

“Cuối cùng cũng lấy được ánh sáng Chuẩn Tiên khi vẫn lạc.”

Giờ khắc này, cường giả khắp nơi đều chấn động.

Trong chớp mắt đó, thần hồn tất cả Thần Linh đều gợn sóng.

Cảnh tượng ấy, chúng sinh trong càn khôn, tiếng tim đập như dây cung đứt đoạn.

Bầu trời nổ vang, mặt đất bốc lên, khí vận của nhân tộc bi thương ngập trời, bất kể quần thần hay bách tính của nhân tộc, đều ở trong khoảnh khắc này đau thấu tâm can phế phổi, tâm thần nhấc lên tiếng nổ lớn nhất cuộc đời.

Như trời sập!

Đại Đế, ngã xuống!

“Đại Đế!!”

Từng bóng người theo bản năng bay lên không trung, từng tiếng gào thét mang theo bi thương và phẫn nộ vô tận quanh quẩn cả vùng thiên địa nhân tộc.

Trơ mắt nhìn Đại Đế như vậy, bất kể nhân tộc mạnh yếu ra sao cũng đều khó có thể chịu đựng.

Trong chớp mắt, cơn phẫn nộ ngập trời, điên cuồng kinh thế từ trong huyết mạch của nhân tộc bùng cháy lên, như ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ tâm thần nhân tộc.

Trong mắt Hứa Thanh đỏ thẫm, không nói một lời.

Tính cách của hắn chính là như vậy, sát ý càng mãnh liệt thì càng không có tiếng vang, lúc này thân thể hắn bỗng nhiên xông lên, Đế Kiếm trong cơ thể vù vù lập loè tứ phương.

Chương 2166: Ánh tà chiếu lòng người, ban mai rọi Vọng Cổ (2)

Mà trên bầu trời, người giấy màu đỏ vẫn cười to như trước, giờ phút này liếm môi nhìn về phía Nữ Đế bên trong Thần Hỏa ngập trời, toàn thân run rẩy muốn đi ra.

Sau đó lại cười to, vừa định động thủ.

Mục tiêu của gã, không chỉ là ánh sáng lúc Đại Đế vẫn lạc.

Nhưng vào lúc này, nụ cười của gã đột nhiên cứng đờ, tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong miệng, thân thể lại bắt đầu cháy hừng hực trong chớp mắt.

Lửa này, uy lực vô cùng.

Đó là đạo hỏa thiêu đốt, đó là chấp niệm cuối cùng của Chấp Kiếm Đại Đế thiêu đốt, đó càng là lửa giận thiêu đốt trong huyết mạch của nhân tộc giờ khắc này.

“Đến lúc này rồi mà Chấp Kiếm ngươi vẫn còn lưu lại thủ đoạn, dùng cái chết của mình, dùng đạo của mình, dùng chấp niệm của mình đốt lên ngọn lửa của nhân tộc… Ngươi điên rồi!”

Người giấy màu đỏ kêu rên, trong nháy mắt thân thể trở thành một mảnh tro tàn, không cách nào tiếp tục mưu đồ, chỉ có thể cuốn lấy một chút ánh sáng Chuẩn Tiên còn sót lại trong tro tàn, phá vỡ hư vô mà đi.

Quả thực gã đã thành công đạt được ánh sáng lúc Đại Đế vẫn lạc.

Điểm này, trong số các Thần Linh tới đây, chỉ có gã làm được.

Nhưng bởi vì đạo hỏa của chấp niệm thiêu đốt, nên số lượng thu được cực ít.

Mà cái giá phải trả… lại vô cùng to lớn!

Bởi vì hỏa thiêu đốt không chỉ là người giấy đó, mà còn theo nhân quả hướng về bản thể ẩn giấu của gã!

Thế nên tiếng kêu rên của Thần Linh quanh quẩn phía chân trời, thật lâu không tiêu tan.

Mà lửa giận của nhân tộc vẫn đang bùng nổ.

Sự bi thương của nhân tộc giống như nước thủy triều lan tràn thiên địa.

Giờ khắc này Thần Hỏa trên người Nữ đế dung hợp với ngọn lửa của nhân tộc, lửa giận đến từ mục tiêu chung của vô số nhân tộc, khiến cho bên trong ý chí Thần Linh của Nữ Đế, chấn động của nhân tính kịch liệt đến cực điểm.

Tràn ngập tâm thần của Thần Linh, nhân tính vượt qua cả thần tính của Thần Linh.

Bầu trời trở thành biển lửa, thiêu đốt tại Vọng Cổ khiến bát phương đều có thể thấy được.

Trên Cổ Hoàng Tinh, các đời Nhân Hoàng đồng loạt đứng lên.

Khí tức Thần Linh nồng đậm bốc lên trên người bọn họ, bộc phát ra.

Cuối cùng bọn họ, đã trở thành Thần.

Từ nay về sau mặc dù không nhanh nhạy, nhưng lại được khí vận của nhân tộc chỉ dẫn… Thi Thần!

Ý chí của nhân tộc, chính là ý chí của các Thần.

Phương hướng của tộc quần, chính là hướng của các Thần!

Mà giữa không trung, khí tức của Nữ Đế trong chớp mắt này tuyệt thế vạn cổ, hình thành ý niệm chư thiên, sáng rọi thiên phương!

Khiến cho trời cao thất sắc, như thần phục.

Khiến cho mặt đất nổ vang, như quỳ bái.

Khiến cho cương vực nhân tộc vạn vạn núi sông cộng hưởng, huyết mạch con dân lưu lạc ở các đại vực đều không khỏi kích động.

Bởi vì, dưới sự dung hợp của lửa giận nhân tộc, trong gợn sóng nhân tính đỉnh phong, Thần đã hoàn thành tỉnh mộng.

Đã thành, Nhân Thần!

Mà khí tức của Thần, dưới nghi thức bao la hùng vĩ trước đó, cùng sự phụ trợ của Thần phù từ Thần vực, bởi sự chúc phúc của Chấp Kiếm Đại Đế, ở trong lửa giận cuối cùng của nhân tộc giao hòa, cuối cùng… Nhảy lên Vô Hạ.

Một bước, Thần Đài!

Cái gọi là Thần Đài, ánh sáng càng chói mắt hơn tất cả các vì sao, khí thế tựa như lôi đình trên chín tầng trời, hào hùng và uy nghiêm khiến chúng sinh nhìn qua đều phải kính sợ.

Ánh mắt sâu thẳm, có thể cắn nuốt hết thảy vạn vật, mênh mông vô tận.

Tóc dài theo gió phiêu động, mỗi một sợi tóc đều chảy xuôi khí tức Thần Linh nồng đậm kinh thiên.

Bất cứ một sợi nào trong lúc bay bổng tựa hồ đều có thể xé rách thiên địa, chấn động lòng người.

Ngay cả hư không xung quanh cũng trở nên vô cùng ngột ngạt, sức mạnh vô hình đè ép chúng sinh. Giờ phút này, tu sĩ ở đây cũng vậy, Thần Linh cũng thế, đều có cảm giác ngạt thở.

Tất cả đều cúi đầu xuống.

Chỉ có giữa không trung, bóng người mặc hoàng bào đội đế quan, thành duy nhất trong thiên địa.

Vị ấy đứng ở nơi đó, hào quang vạn trượng, ngọn lửa cũng không có tiêu tán mà càng bốc lên, cuốn lấy ngọn lửa của Thần Đài, tụ lửa giận trong lòng chúng sinh nhân tộc, cùng nhau thiêu đốt bầu trời, đốt sạch thời không, nướng chín bát phương.

Hóa thành một câu rung chuyển càn khôn.

“Đức La Tử, từ nay về sau phàm là không gian có thể đi tới, phàm nơi thời gian trôi qua, tru hồn diệt thân giết ngươi, tất là tộc ta! Đây là lời thề Thần Đài của trẫm.”

Những lời này thành ấn ký khắc vào trong Vọng Cổ, lưu phía trên quy tắc pháp tắc.

Chúng sinh nhân tộc đều khắc sâu lời này vào linh hồn, dung nhập huyết mạch, đời đời tương truyền.

Sát cơ trong mắt Hứa Thanh mãnh liệt, trong lòng bi ai, lát sau yên lặng nhìn về phía pho tượng Chấp Kiếm Đại Đế.

Trong ánh sáng của ngọn lửa, pho tượng Đại Đế vẫn nguy nga như trước.

Giống như đang nói cho thế nhân, y tại hơi thở cuối cùng của sinh mệnh, hoàn thành suy nghĩ, hoàn thành sở nguyện, cuối cùng cũng thành công hộ đạo cho Nữ Đế, lại ở thời khắc mấu chốt nhất, thắp lên được ngọn lửa của nhân tộc.

Y, đã dốc hết toàn lực.

Không uổng.

Hứa Thanh cúi đầu, trùng trùng điệp điệp cúi đầu về hướng pho tượng Đại Đế.

Giờ phút này chúng sinh nhân tộc đều bi thương, toàn bộ quỳ bái.

Trong khoảng thời gian ngắn, nỗi bi ai tràn ngập thiên địa.

Chấp Kiếm Đại Đế, nửa đời trước tung hoành thiên hạ, theo Huyền U chinh chiến bát phương, lập được công lao hiển hách cho nhân tộc, còn sáng lập Chấp Kiếm Cung, định ra tín điều cho Chấp Kiếm Cung.

Trảm ách mệnh vì bá tánh, tỏa ánh sáng của thiên địa!

Sáng tạo vạn thế cường thịnh thái bình, lấy kiếm làm lệnh, bảo vệ thương sinh!

Mà nửa đời sau của y, cũng chính là dùng hai câu này thuyết minh.

Cho đến hôm nay, một tia khí tức còn sót lại đã dập tắt.

Chỉ là, nguyện vọng muốn nhìn nhân gian của nhân tộc một lần cuối cùng của y, vĩnh viễn không làm được…

Xa xa chốn chân trời, một vầng mặt trời đang dâng lên.

Đêm dài đằng đẵng đến từ ánh chiều tà hôm qua, lúc này đã trôi qua cùng ánh mặt trời.

Chính là ánh tà chiếu lòng người, ban mai rọi Vọng Cổ.

Đêm cũ qua, một ngày mới lại lên.

Chương 2167: Nữ Đế sát Thần (1)

Mặt trời lặn và mọc, mặc dù cách nhau cả đêm tối, nhưng cũng là một hồi luân phiên.

Hứa Thanh ngóng nhìn pho tượng Đại Đế, lại nhìn về phía Nữ Đế giữa không trung, trong lòng ngàn vạn suy nghĩ, lờ mờ giống như trong lòng dâng lên một chút cảm ngộ.

Dẫn động tâm thần, trên trăm vết mờ bên trong Khư Thổ, cũng có mấy vệt sóng dao động rõ ràng.

Mà giờ khắc này trong thiên địa, mặt trời mới mọc ở phía chân trời bay lên không.

Ánh nắng chiếu xuống hóa thành hào quang vô tận, xua tan tất cả bóng tối xung quanh.

Cuối cùng, cùng với ánh mắt của Hứa Thanh, hội tụ ở trên người Nữ Đế giữa không trung, thành vô số ánh sáng lộng lẫy, như khoác lên y phục bảy màu cho nàng.

Giờ phút này, ánh sáng liên hợp chúng sinh, ý hòa nhập Vọng Cổ.

Còn có năm đạo khí tức Thần Linh mênh mông, từ vòng xoáy bốn phía Cổ Hoàng tinh phía dưới bạo phát.

Đông Thắng, Kính Vân, Thánh Thiên, Đạo Thế, Huyền Chiến…

Năm vị Nhân Hoàng đều được khí vận gia trì, mặc đế bào, đội đế quan, thần quyền khác nhau lấp lánh, từ trong vòng xoáy bay lên không trung.

Đứng sau lưng Nữ Đế.

Khí thế, ngập trời.

Trong lúc nhất thời thiên địa biến sắc, gió nổi mây vần, sơn hà nhân tộc nổ vang, lãnh thổ chấn động, huyết mạch sôi trào.

Tất cả mọi thứ hội tụ thành một cỗ ý chí, xông thẳng vào mây xanh.

Giống như đang báo cho Vọng Cổ, báo cho các phương biết, từ nay về sau… Nhân tộc có Thần Linh, từ đây, nhân tộc sắp sửa quật khởi.

Toàn bộ Thiên Vương của nhân tộc cùng quỳ lạy, tất cả Thiên Hậu cũng giống như vậy.

Quần thần, đều như thế.

Thượng Huyền ngũ bộ, Hạ Huyền ngũ bộ, tu sĩ hay bách tính, còn có vô số tông môn nhân tộc, cùng với toàn bộ quân đoàn nhân tộc trong Hoàng Đô đại vực.

Đồng loạt, bái về hướng Đế!

“Nhân Hoàng!”

Từng tiếng kêu gọi truyền ra từ trong miệng vô số nhân tộc, bầu trời nổ vang, khí vận quét ngang.

Đây là âm thanh ý chí của cả nhân tộc.

Trong thanh âm và ánh sáng đó, các phương Vọng Cổ đều bị chấn động, tâm thần của đám Thần tới đây cũng nổi gợn sóng.

Nhất là… vào giờ khắc này Nữ Đế ngẩng đầu, lực lượng Thần Đài thế khởi thiên phương, cảm giác áp lực phủ xuống thế gian.

“Hôm nay, Đế huyết rơi.”

“Nhưng Thần huyết, chảy vẫn chưa đủ.”

Hai câu này truyền ra trong nháy mắt, sát ý kinh thế tuyệt thiên địa dựng lên, vạn cổ băng hàn điên đảo càn khôn hiện ra, từng chữ như thiên lôi nổ tung màn trời.

Trong nháy mắt, chúng Thần đến đây ngăn cản, bất kể là hiện thân hay ẩn nấp, tâm thần đều trì trệ, sau đó không có bất kỳ chần chờ, đột nhiên lui ra phía sau.

Phần Hỏa của Xích Địa Đại La tộc, Dạ Hài của U Minh Nguyên Hài tộc và Cụ Phong của Bắc Mệnh Vương tộc, thân thể ba vị Thần này chớp mắt nổ vang, lửa cuốn ngược, xương cốt rút lui, gió lốc đảo ngược.

Những vị Thần ẩn nấp càng là như thế, cho dù trong đám Thần còn có một số kẻ lòng dạ khó lường, không xác định được chiến lực thật sự của Nữ Đế, nhất là chưa xác định được thần quyền.

Nhưng hôm nay, ở thời điểm ý chí đỉnh phong của nhân tộc, trong lửa giận mãnh liệt, bọn họ cũng không muốn trêu chọc.

Mà bây giờ nhân tộc đã không giống với dĩ vãng, mặc dù Chấp Kiếm Đại Đế vẫn lạc, nhưng Đại Đế mới đã xuất hiện, cho nên không phải bọn họ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Cũng giống như câu nói kia của Nữ Đế.

Hôm nay Thần huyết, chảy còn chưa đủ.

Vì thế tiếp theo một cái chớp mắt, Nữ Đế giữa không trung giơ tay.

Lực lượng của Thần Đài đột nhiên bốc lên.

Chộp một trảo lên bầu trời.

Nhất thời bầu trời lõm xuống, tựa như tấm màn bị tay của Nữ Đế trực tiếp kéo xuống, bị nghiêng lệch.

Vô số tinh quang từ trên trời trút xuống, xuyên thấu qua màn trời hội tụ thành một bàn tay Thần Linh do tinh quang tạo thành trên bầu trời của nhân tộc.

Quét ngang hư vô!

Phá vỡ thời gian, không gian vỡ vụn.

Hư không Vọng Cổ nổ vang, bầu trời sụp đổ, những tồn tại ẩn nấp trong khe hở không gian và thời gian, từng kẻ đều truyền ra chấn động kịch liệt, thần quyền của riêng mình bùng nổ, thần lực chấn động, trong nháy mắt liên thủ.

Nhưng đối mặt với lực lượng của Thần Đài, hiển nhiên các Thần liên thủ vẫn chưa đủ.

Trong nháy mắt hư vô tan vỡ, truyền ra từng trận thanh âm thê lương, lượng lớn Thần huyết từ trên trời rơi xuống nhân gian, đồng thời thế liên thủ bị phá nát.

Còn có một vị Thần Linh bị bàn tay sáng lấp lánh của Nữ Đế túm lấy, lôi ra từ trong hư vô.

Hiển lộ trên thế gian.

Đó là một con mắt có ba đồng tử, toàn thân màu vàng kim, không phải vị Thần Nhãn nào mà Hứa Thanh từng nhìn thấy.

Trong con mắt lấp lánh ấn ký cổ xưa, toàn thân tản ra khí tức cực nóng, hiển nhiên là một vị Thần Linh đến từ Xích Hỏa chi địa.

Lúc này, sau khi bị bàn tay tinh quang to lớn lôi ra, gã ta muốn giãy dụa, lại càng có giọng nỉ non dồn dập quanh quẩn, ý đồ nghịch chuyển càn khôn.

Nhưng lại không có tư cách đó.

Theo bàn tay tinh quang của Nữ Đế bóp một cái, thanh âm khai thiên tích địa truyền khắp bát phương, Thần Nhãn trực tiếp bị bóp nát.

Thần lực trong đó bị trấn áp, thần hồn bị ẩm diệt, thần thể hoàn toàn vỡ nát.

Oanh!

Thần, vẫn!

Thiên địa nổ vang, vô số thần huyết rơi xuống, lại bị tịnh hóa không còn là dị chất nữa mà trở thành chất dinh dưỡng có thể được nhân tộc hấp thu, tràn ngập trên Hoàng Đô của nhân tộc.

Cả thế gian chấn động.

“Vẫn chưa đủ.”

Nữ Đế bình tĩnh mở miệng, ánh mắt nhìn về phía nam, đó là phương hướng mà Thần Phần Hỏa của Xích Địa Đại La tộc chạy trốn.

“Ngươi là Thần hệ hỏa, vậy hỏa của trẫm, ngươi lay động thử cho trẫm xem.”

Trong lúc nói, Thần Hỏa của bản thân Nữ Đế thiêu đốt ngập trời, khiến cho màn trời nghiêng thành thế giới hỏa diễm, lực lượng diệt tuyệt theo ánh mắt của Nữ Đế quét tới.

Những nơi quét qua, thiên hỏa càng mãnh liệt.

Thần Phần Hỏa của Xích Địa Đại La tộc hiển lộ thân ảnh ở phương xa, bị Thần Hỏa của Nữ Đế bao phủ, gã giãy dụa yếu ớt vô cùng, phản kháng của gã giống như trò đùa.

Toàn bộ đều không có hiệu quả.

Hỏa diễm, là thần quyền của gã, nhưng hôm nay… Không còn thuộc về gã nữa.

Thần huyết, tung bay xuống đại địa phía nam.

Từng tiếng kêu rên vô cùng thảm thiết từ trong miệng Thần Phần Hỏa truyền ra, vang vọng khắp thế giới, tất cả những người nghe được đều trở nên sôi trào trong lòng.

Nữ Đế vẫn mặt không biểu tình, thậm chí còn liếc vị Thần Phần Hỏa một cái, sau đó thu hồi ánh mắt nhìn về phía tây.

Nơi đó, là phương hướng Thần Dạ Hài của U Minh Nguyên Hài tộc bỏ chạy.

“Thần quyền của ngươi là thi hài, có thể chấp chưởng sinh diệt, sinh diệt của trẫm, ngươi chấp chưởng cho trẫm xem.”

Giọng nói của Nữ Đế vừa cất lên, chân trời phía tây lập tức vặn vẹo, một mảnh bầu trời đêm đang cấp tốc đi xa, giống như bị vén khăn che mặt, không thể không bại lộ dưới ánh mặt trời.

Chương 2168: Nữ Đế sát Thần (2)

Từ xa nhìn lại, giữa ban ngày giống như một khối màu đen lốm đốm.

Bên trong những đốm nhỏ có vô số thi hài, chồng chất thành quả cầu thịt.

Giờ phút này tất cả thi hài đều biến hóa thần sắc, mà một màn quỷ dị tiếp theo xuất hiện.

Toàn bộ khuôn mặt thi hài đều mơ hồ, sau đó bị thay đổi, trở thành khuôn mặt không chút biểu tình của Nữ Đế, lại mở miệng lặp lại lời nói trước đó của Nữ Đế.

Lời nói này không ngừng quanh quẩn, hội tụ lại một chỗ, trở thành Thần âm, cưỡng ép trấn áp quyền sinh diệt.

Không cách nào nghịch chuyển.

Thế là, tiếng kêu rên thảm thiết từ sâu trong thi hài vang vọng khắp đêm tối.

Còn có Thần huyết rơi xuống mặt đất phía tây.

Nữ Đế thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía bắc.

“Còn ngươi, lãnh thổ của trẫm, không có gió bắc.”

Trong khoảnh khắc mười chữ này vừa ra khỏi miệng, chân trời phương bắc gió lớn ầm ầm, gió lốc đột nhiên xuất hiện.

Kẻ tồn tại trong gió lốc này, chính là vị Thần Cụ Phong của Bắc Mệnh Vương tộc, người hầu của gã đã vẫn lạc, giờ phút này gã đang một mình đối mặt với thần âm của Nữ Đế. Gã chợt quay đầu, trong mắt lộ ra tinh mang.

“Nữ Đế, Thần Đài cũng không phải là đỉnh cao nhất ở Vọng Cổ bây giờ, ngươi…”

“Ồn ào!”

Đáp lại gã là giọng nói thờ ơ của Nữ Đế.

Giọng tuy nhạt, nhưng lại rất lực.

Một khắc sau, cơn lốc ở bốn phía vị Thần của Bắc Mệnh Vương tộc tan vỡ, bị cưỡng ép xé rách.

Cương thổ nhân tộc bất dung, tất cả gió thổi phía bắc đến đều không thể tồn tại.

Trong tiếng nổ vang, gió bắc vỡ nát, cơn lốc tung tóe, thân thể vị Thần Cụ Phong cũng bị xé nứt, vô tận rơi Thần huyết rơi xuống mặt đất phía bắc của nhân tộc.

Tiếng kêu rên truyền khắp bốn phương.

Uy của Nữ Đế, chỉ cần nói mấy câu đã định được mệnh của ba vị Vô Hạ, khiến cho tất cả mọi người chú ý đến cảnh tượng này đều rung chuyển hồn phách .

Đây… chính là Thần Đài.

Nhưng Bắc Mệnh Vương tộc là cường tộc xếp thứ hai Vọng Cổ, không rõ số lượng Thần Linh được tộc này thờ phụng là bao nhiêu, mà trong số đó cũng không phải là không có Thần Đài.

Cho nên chỉ chớp mắt sau đó, tiếng gió lại nổi lên.

“Ngày đó ba Thần của Viêm Nguyệt tấn thăng, cũng phải mặc cho Bắc Mệnh ta rời đi, về phần ngươi… Chuyện này đã làm quá.”

Vẫn là gió bắc, nhưng khác với cơn lốc trước đó. Lần này xuất hiện làn gió băng hàn, có thể đóng băng thời không, phong ấn Thần Linh.

Vị Thần này đã từng tới, bị Chấp Kiếm Đại Đế chém đứt một cánh tay.

Giờ phút này, xuất hiện lần nữa.

Cũng là Thần Đài.

Từ xa nhìn lại, gió tuyết gào thét hình thành một bàn tay trắng như tuyết, bỗng nhiên chụp về phía Thần Cụ Phong, muốn cứu gã.

Đồng thời trên đỉnh đầu Nữ Đế cũng có gió tuyết rơi xuống.

Phạm vi to lớn bao phủ Hoàng Đô, bao phủ Hoàng Vực của nhân tộc, muốn phong ấn nơi đây.

Đóng băng tất cả, muốn đóng băng hoàn toàn cả quốc gia này, muốn điêu khắc nhân tộc vào trong gió tuyết.

Trong lúc nhất thời, các đời Nhân Hoàng đã thành Thi Thần, thần uy lấp lánh, bảo vệ bát phương, còn Nữ Đế bước ra một bước, gió tuyết nổi lên.

“Trẫm, đang chờ chính là ngươi!”

Trong mắt Nữ Đế lộ ra ánh sáng sắc bén, đương nhiên nàng biết sự cường hãn của Bắc Mệnh Vương tộc, cũng hiểu được tai hại khi trêu chọc tộc này.

Nhưng nhân tộc hôm nay, sau khi mình trở thành Thần Đài, đã không thích hợp giấu tài nữa.

Nếu như ẩn nhẫn, như vậy tương lai ắt không thể thiếu sự thăm dò từ các phương, mà Bắc Mệnh Vương tộc cũng sẽ không bởi vì mình ẩn nhẫn mà từ bỏ ác niệm.

Năm đó Chấp Kiếm Đại Đế dựa vào chiến lực giết chóc khiến bát phương kinh hãi, cho nên mới có khả năng thủ hộ nhân tộc, nên cho dù y chỉ còn lại phân thân, vẫn khiến cho đám Thần Linh không dám dễ dàng giáng lâm.

Cho nên cường thế, mới là cách thủ hộ tốt nhất hiện giờ!

Nữ Đế muốn nói cho Bắc Mệnh Vương tộc biết, nhân tộc là một cây đinh, cho dù là Bắc Mệnh ngươi cường hãn, nhưng một quyền đánh tới cũng phải trả một cái giá thảm trọng.

Mà Nữ Đề càng cần phô bày lực lượng của mình, đây là chứng minh đủ giá trị để kết minh với các phương.

Nữ Đế muốn khắp nơi biết được Thần Đài của nàng, là Thần Đài cường hãn!

Cho nên lúc này đây, khi lời nói truyền ra, bước chân của Nữ Đế đã rơi vào hư không, nháy mắt đạp xuống thì nhắm mắt lại.

Bầu trời của tất cả đại vực Vọng Cổ đều xuất hiện gợn sóng.

Vọng Cổ có nhiều mặt trời, mặt trăng cũng như thế.

Cho nên bất cứ lúc nào, trên đại lục Vọng Cổ đều có ban ngày, cũng có đêm tối.

Chỉ là khu vực khác nhau mà thôi.

Mà bước này của Nữ Đế tạo thành gợn sóng, ảnh hưởng toàn bộ ban ngày của Vọng Cổ hiện giờ.

Lúc này nếu như Tàn Diện trên bầu trời mở mắt ra, như vậy gã có thể nhìn thấy, những chỗ trắng đen đan xen trên đại lục Vọng Cổ, như bị tắt đèn, tất cả ban ngày đều ở trong khoảnh khắc này, đã trở thành đen kịt.

Toàn bộ Vọng Cổ, tất cả đại vực, lâm vào đêm tối.

Có Thần đã thổi tắt mọi ánh đèn, tạm thời rút khái niệm ánh sáng ra khỏi Vọng Cổ.

Cũng bao gồm cương thổ nhân tộc.

Nguyên bản ban ngày, lập tức đen nhánh.

Chỉ có… Trên bầu trời Hoàng Đô, Nữ Đế đứng ở nơi đó, mắt của nàng đã trở thành ngọn nguồn của toàn bộ ánh sáng trong thời khắc này.

Đây chính là thần quyền của Nữ Đế.

Khái niệm của rút ánh sáng ra rồi hội tụ trong mắt bản thân, lập tức trở thành nguồn gốc của ánh sáng trên thế gian.

Tựa như Thự Quang Chi Dương.

Dưới sự bùng nổ, so sánh với ánh sáng trong mắt nàng, vạn cổ đều chỉ là đêm dài.

Lúc này, Nữ Đế mở mắt.

Ánh sáng vô tận lập lòe trong mắt nàng, đó là nguồn gốc của ánh sáng Vọng Cổ, hội tụ ánh sáng của tất cả đại vực, cũng là ánh rạng đông xé rách tất cả đêm tối.

Nơi ánh sáng này chiếu qua, thiên địa sáng rõ.

Gió tuyết hòa tan, Thần Linh của Bắc Mệnh bên trong đã trở thành hư vô.

Mặc dù không vẫn lạc, nhưng trọng thương lần này có thể so với vết thương năm đó của Ngọc Lưu Trần, chỉ còn lại âm thanh kiêng kị quanh quẩn ra.

“Thần quyền của ngươi… Lại là ánh sáng…”

Âm thanh, tan đi.

Cuối cùng bởi thần quyền như thế, gã không thể cứu được vị Thần Cụ Phong.

Vì thế thần huyết của cơn lốc, hóa thành mưa máu rơi xuống nhân gian.

Từ nay về sau… không còn Thần Cụ Phong.

Thế giới, khôi phục như thường.

Những đại vực mất đi khái niệm ánh sáng, một lần nữa trở về.

Trời của nhân tộc lại sáng như ban ngày.

Hai pho tượng Thần Linh cao ngất từ trên trời giáng xuống, rơi ở phía nam và phía tây.

Một tôn tên Phần Hỏa, một tôn tên Dạ Hài.

Nữ Đế không tiêu diệt hai tôn Thần này, mà là phong ấn trên vùng đất của nhân tộc.

Hôm nay, đủ thần huyết rồi.

Mà vào giờ phút này, nghi thức thành Thần cũng chung kết.

Các phương, im lặng.

Ba Thần Nhật Nguyệt Tinh ngẩng đầu nhìn Nữ Đế xa xa, cuối cùng chậm rãi biến mất, giao dịch đã hoàn tất, bọn họ cũng không cần thiết phải ở lại chỗ này.

Toàn bộ thiên địa, toàn bộ thế gian, trong chớp mắt này lâm vào yên tĩnh.

Hẳn là kích động, mà trong lòng tất cả nhân tộc giống như thủy triều lên xuống. Rồi sau đó với ý chí tộc quần bàng bạc, hiện lên nỗi bi ai đối với việc Đại Đế rời đi.

Chương 2169: Nữ Đế sát Thần (3)

Hứa Thanh than nhẹ, ngóng nhìn bốn phía.

Có lẽ là thiên địa có cảm ứng. Trong lúc mơ hồ, dường như Hứa Thanh nghe được từ trời của Vọng Cổ… truyền đến khúc táng ca.

Có gió lạnh thổi qua cương thổ của nhân tộc… mang theo tiếng nức nở, mang theo hơi lạnh thấu xương, càng lúc càng lớn cuối cùng chập chờn cả màn trời.

Toàn bộ bầu trời gió lạnh vô tận, dường như đang có vô số lệ quỷ gào thét, vô hạn tham lam được phóng thích từ U Minh ra.

“Dấu hiệu bất tường, gió đến từ Cửu U…”

Trong một đình viện tại Hoàng Đô, Cung chủ Hạ Tiên Cung thế hệ này của nhân tộc, nàng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn thiên phong.

Giọng nói khàn khàn kèm tiếng thở dài, thì thào lẩm bẩm.

Có người, mở ra U Minh.

Gió từ Cửu U thổi vào Vọng Cổ, càng lúc càng lớn.

Gió này thổi ngang qua Hoàng Đô của nhân tộc, thôi ngang qua các vực Viêm Nguyệt, thổi ngang qua từng mảnh hoang vu, cuối cùng… hội tụ ở Thôn Thiên đại vực.

Bên trong Hoàng đô của Thôn Thiên tộc, bốn phía được bố trí nghi thức giống như đúc với Nữ Đế thành Thần, gió từ Cửu U không ngừng thổi đến, tạo thành vòng xoáy khổng lồ.

Bát phương có hình chiếu biến ảo, khiến cảnh Nhân Hoàng thành Thần đều lóe sáng.

Mà ở đây, năm vị Thôn Thiên Hoàng các thời kỳ, thần hỏa trên người cũng đang nổ vang, nhưng cũng không phải là vì thành Thần, mà đang ở một khắc thành Thần, thiêu đốt thân thể.

Trợ cho gió, càng thịnh!

Vì vậy vòng xoáy Cửu U ầm ầm bộc phát, lan tràn Hoàng Đô, lan tràn đến toàn bộ Thôn Thiên đại vực.

Tiếng của gió, không chỉ nghẹn ngào mà còn có tiếng hoan hô, có tiếng thì thầm, có cả mong đợi.

“Trở về!”

Xung quanh nghi thức có vô số ánh nến, vô số tu sĩ mặc áo bào đen đột nhiên ngẩng đầu, truyền ra âm thanh kinh thiên động địa.

“Trở về!”

Âm thanh này càng lúc càng lớn, càng lúc càng mênh mông, khiến cho thiên địa biến sắc, gió nổi mây phun, khiến cho toàn bộ gió Cửu U từ đại vực bay lên, ầm vang cuốn lên bầu trời.

Phóng mắt nhìn, bên trong Thôn Thiên đại vực, máu thành sông lớn, thịt thành núi cao, vô số thi hài tựa như là một bàn tiệc lớn, nhìn thấy mà giật mình.

Nếu xét tất cả bố trí trong Hoàng Đô của Thôn Thiên tộc hiện giờ, dường như là một nghi thức còn mênh mông hơn cả nhân tộc!

Đây, đích thật là một nghi thức kinh thiên động địa!

Cũng là một trong những mục tiêu cuối cùng của Tử Thanh thái tử.

Đó chính là… Phục sinh toàn bộ Tử Thanh thượng quốc!

Gã muốn Tử Thanh thượng quốc trước kia, trở về từ trong thời gian viễn cổ .

Gã muốn quốc gia thuộc về mình, một lần nữa giáng xuống thế gian!

Gã muốn, phục quốc!

Năm đó Bạch Tiêu Trác cũng có giấc mộng như vậy, nhưng cũng chỉ là muốn phủ xuống một quận, cuối cùng vẫn thất bại.

Mà ý nghĩ của Tử Thanh, chính là cả Tử Thanh thượng quốc nguyên vẹn hoàn chỉnh.

Độ khó để thực hiện, có thể xưng là tuyệt cổ!

Cho nên gã cần một nghi thức khổng lồ!

Đó chính là… Tổ chức, thúc đẩy, tham dự vào một trận thành Thần trước nay chưa từng có, cắt ra đoạn thời gian này làm tế phẩm, hiến dâng cho Thần Minh Thượng Hoang.

Đồng thời, gã muốn phục chế hoàn chỉnh nghi thức này ở vùng đất phục quốc, để nó hiện ra rồi tiến tới như thay mệnh.

Kiếp, người khác nhận, còn quả, gã đoạt từ đối phương!

Nên nghi thức thành Thần này càng mênh mông, càng rực rỡ đến mức trước đó chưa từng có, thì khả năng phục quốc thành công của gã càng lớn.

Vì vậy, gã lựa chọn… Nhân Hoàng thành Thần!

Nhân tộc không cho phép Nhân Hoàng thành Thần, cho nên đương nhiên sẽ là nghi thức trước nay chưa từng có.

Chúa Tể đỉnh phong bỏ tu chọn Thần, là chuyện mà vô số năm qua chưa bao giờ xuất hiện, vì vậy đương nhiên là tuyệt cổ chi thế.

Bây giờ, Nhân Hoàng thành công.

Gã cũng thành công.

Thậm chí cũng không cần tự mình chủ trì, tất cả mọi thứ ở đây đều dựa theo kế hoạch của gã mà tiến hành một cách hoàn mỹ.

Tàn Diện sung sướng.

Bầu trời Thôn Thiên tộc truyền đến tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, kinh thiên động địa.

Trong tiếng ken két, vòng xoáy tràn ngập màn trời, cuối cùng vỡ ra một cách cửa U Minh.

Theo từng tiếng hô hoán dưới đại địa, cánh cửa U Minh… mở ra!

“Trở về!”

“Trở về!!”

Vô số ánh nến, vô số áo bào đen, vô số Thần Linh thí thể đều đang rít gào.

Giọng nói của bọn họ trở thành sự dẫn dắt vong hồn, nghi thức của bọn họ trở thành tiêu ký cho quốc gia, tràn vào trong cánh cửa U Minh.

Cắt xuống nguyên vẹn một đoạn thời gian, mà năm đó lúc Tử Thanh thượng quốc chưa bị diệt kéo vào U Minh!

Hạ xuống, Thôn Thiên đại vực.

Thôn Thiên đại vực nổ mạnh, màn trời vỡ vụn, mặt đất sụp xuống.

Một quốc gia hư ảo kinh thế, hiển lộ ra từ U Minh, từ trong càn khôn vỡ vụn rơi vào Vọng Cổ, lọt vào hiện thế, phủ xuống Thôn Thiên đại vực.

Đây chính là Tử Thanh thượng quốc, năm đó đã chấn động toàn bộ tộc quần Vọng Cổ.

Từng tiếng gầm thét, từng tiếng rít gào, mang theo sự điên cuồng không cam lòng, từng tiếng kêu rên lạnh lẽo vô tận từ truyền ra trong quốc gia hư ảo đang phủ xuống.

Vô số vong hồn chôn vùi trong thời gian của Tử Thanh thượng quốc, bạo phát ra.

Có rất nhiều con dân, rất nhiều quân sĩ và thần tử… Vô biên vô hạn, đã thành biển hồn quét ngang toàn bộ Thôn Thiên đại vực.

Máu tươi hội tụ trên mặt đất, chảy về phía ngọn núi chất đống máu thịt.

Thôn phệ vạn vật, thôn phệ sông máu, thôn phệ máu thịt, thôn phệ tất cả, bachngocsach.app

Giờ khắc này, máu thịt chính là chất dinh dưỡng của bọn họ.

Lấy huyết nhục của chúng sinh một vực, tái tạo thân thể cho con dân Tử Thanh thượng quốc!

Từng bộ thân thể được sinh ra từ trong huyết nhục, từng luồng khí tức bùng nổ trong thiên địa.

Tất cả mở mắt, đều lộ ra vẻ thành kính, trong lòng tất cả mọi người đều ẩn chứa cừu hận đối với trời đất, căm hận đối với vạn tộc!

Bọn họ, đã trở về!

Tử Thanh thượng quốc, phục quốc thành công!

Một tòa Hoàng Đô mênh mông kinh thiên, phủ lên thay thế Hoàng Đô của Thôn Thiên tộc, hóa thành một tòa thành lớn màu tím.

Những tòa thành trì tương tự, cũng đang phủ xuống nhiều nơi trong Thôn Thiên đại vực.

Tổng cộng có chín mươi chín tòa thành.

Mà trong Hoàng thành, trong Hoàng cung, từng đạo thân ảnh đã có huyết nhục cũng lục tục hiện ra, hướng về phía chỗ sâu nhất trong Hoàng cung, quỳ lạy về phía Hoàng ỷ trống rỗng.

(Hoàng ỷ: ghế ngồi của Hoàng, tựa như vương tọa)

Không chỉ có bọn họ, giờ khắc này tất cả con dân Tử Thanh thượng quốc sống lại, ở trong các thành trì từ bát phương, toàn bộ đều cuồng nhiệt quỳ lạy về phương hướng Hoàng cung.

Bọn họ, đang chờ đợi.

Chờ đợi vị Thái tử tuyệt thế vô song của bọn họ trở về nơi này, ngồi trên Hoàng ỷ của Tử Thanh thượng quốc, đăng cơ thành… Tử Thanh thượng hoàng!

Đây là hứa hẹn của Thái tử trước trận chiến cuối cùng trong đời năm đó, đã hứa với toàn bộ Tử Thanh thượng quốc.

“Khi ta trở về, sẽ đăng cơ làm Hoàng!”

Mà giờ khắc này, Hoàng mà bọn họ chờ đợi, vị Tử Thanh thái tử đã hoàn thành hơn phân nửa mục tiêu, đang đi đến hướng Hoàng đô của nhân tộc.

Mỗi một bước gã hạ xuống đều làm cho mặt đất kêu rên, mỗi một bước nâng lên đều làm cho bầu trời gợn sóng.

Vẻ mặt của gã ôn hòa, khóe miệng mỉm cười.

“A đệ, ta muốn tới lấy búp bê.”

Chương 2170: Tử cùng Thanh (1)

Giờ khắc này trong Hoàng Đô, chỗ phủ đệ Ninh Viêm, tại đình viện dành riêng cho Tử Huyền.

Tử Huyền đang vùng vẫy. Nàng khoanh chân ngồi ở chỗ đó, mặt đất xung quanh hiện lên lạc ấn phức tạp, hình thành phong ấn trói buộc thân thể của nàng.

Lạc ấn đó là do hồn ti tạo thành.

Hồn ti này, bộc phát ngay thời khắc Nhân Hoàng tế tổ, khiến Tử Huyền bị giữ ở nơi đây không cách nào rời đi.

Mà ở trong một nhà dân cách nơi này không quá xa, Nhị Ngưu cũng đang khoanh chân, cũng đang giãy dụa, trên mặt nổi gân xanh và trong mắt xuất hiện tơ máu.

Xung quanh y cũng có phong ấn.

Không phải hồn ti, mà là bố trí của Thất gia.

“Lão đầu tử, lão đầu ngươi lại tính kế, phong ấn ta ở chỗ này, lão tử muốn phản bội sư môn!!”

Nhị Ngưu gầm nhẹ, toàn lực giãy dụa.

Mà bên ngoài, lúc này làn gió đến từ Cửu U thổi qua Hoàng Đô của nhân tộc.

Bầu trời trong nháy mắt như bị vẩn đục, cánh cửa U Minh mở ra, cuối cùng hiển lộ tại Vọng Cổ, khiến lực chú ý các phương vốn bị Nữ Đế thành Thần hấp dẫn, đã bắt đầu phát hiện.

Dù sao đó cũng là sự hồi sinh của một cổ quốc, mà sự kỳ lạ của bản thân nghi thức có thể nói là tuyệt đỉnh.

Nhưng… không giống với Nữ Đế thành Thần.

Đối với tất cả những chuyện xảy ra ở Thôn Thiên đại vực, lúc này không có bất kỳ tộc nào, cũng không có bất kỳ Thần Linh nào đến ngăn cản.

Đều làm như không nhìn thấy.

Cứ như chỗ đó là nơi cấm kỵ.

Bởi vì, đây là tế hiến đối với Thần Minh, làm Thượng Hoang thấy sung sướng.

Tại Hoàng Đô của nhân tộc, Nữ Đế ngẩng đầu, trong chớp mắt thần sắc hiện lên một tia phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành bình tĩnh.

Giao dịch giữa nàng và vị kia đến tận đây, đã hoàn toàn kết thúc.

Hai bên, đều đạt được kết quả mong muốn.

Tương lai, tất cả đều vì tộc quần làm chủ.

Mà nhân tộc đoạn tuyệt với Thánh địa, Đại Đế ngã xuống, từ đó về sau nhân tộc ở Vọng Cổ sẽ bấp bênh hay triệt để quật khởi, đều ở trên vai của mình, gánh vác vĩnh hằng.

Giống như lời Nữ Đế nói lúc trước, nhân quả này, một mình ta gánh lấy!

Nữ Đế bình tĩnh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía nhân tộc, đảo qua dân chúng Hoàng Đô, cảm nhận được sự kích động của bọn họ, đảo qua quần thần nơi này, cảm nhận được gợn sóng của bọn họ.

Cũng nhìn thấy tất cả hoàng tử hoàng nữ, cảm giác được bọn họ khẩn trương.

Cho đến khi, Nữ Đế nhìn về phía Hứa Thanh.

“Đệ đệ ở kiếp này của vị kia, người giữ kiếm mà Đại Đế lựa chọn…”

Trong ánh mắt của Nữ Đế, lúc này Hứa Thanh đang đứng trên trống trận của nhân tộc, có thể nhìn thấy vẻ bi thương trên mặt còn chưa biến mất, mà sau khi cảm giác được cái nhìn chăm chú của mình, đối phương cũng nhìn về phía mình và cúi đầu.

Nữ Đế khẽ gật đầu, cuối cùng nhìn về phía mặt trời mọc ở chân trời, thanh âm uy nghiêm vang vọng thiên địa.

“Truyền chỉ về phía đông Vọng Cổ, tất cả đại vực.”

“Từ hôm nay, thu xếp thỏa đáng tất cả tộc ta trong vực, nhân tộc ngoại vực không thể đột tử.”

“Trấn Viêm Vương, Bắc Hà Vương, Vân Lan Vương… tổng cộng mười bảy Thiên Vương, thống soái mười bảy quân đi về các vực của dị tộc phía đông Vọng Cổ, đón con dân tộc ta… Về nhà.”

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người đều nổi lên sóng gió.

Từ Đông Thắng đến nay, con dân lưu lạc ở bên ngoài rất nhiều, không phải các đời Nhân Hoàng không muốn đón bọn họ về, mà là bất lực.

Cho đến giờ phút này, cho đến hôm nay Nữ Đế thành Thần, dùng thực lực Thần Đài cường đại để truyền chỉ, ở phía đông Vọng Cổ, thanh âm Nữ Đế như là thiên âm.

Trấn Viêm Vương và những Thiên Vương lập tức bay ra, ở giữa không trung cúi đầu về phía Nữ Đế, trầm thấp hô tuân chỉ.

“Còn lại các quần thần, hoàng tử và người liên quan, bảy ngày sau tại đại điện Hoàng cung, sửa Hoàng hiệu, thăng triều!”

Giọng nói của Nữ Đế lại vang vọng, quần thần đều bái lạy.

“Tế tự kết thúc, tất cả giải tán đi, Thập Nhất, ngươi đi theo trẫm.”

Cổ Hoàng Tinh nổ vang, chậm rãi chìm xuống trở về chỗ cũ, màn trời khôi phục, khí vận nhân tộc biến mất không còn gợn sóng.

Tu sĩ trong Cổ Hoàng Tinh cũng được dịch chuyển ra ngoài, hiển lộ giữa không trung.

Trận nghi thức to lớn, đến tận đây là kết thúc.

Mà giờ khắc này quần thần cũng nhìn ra mẫu tử Nữ Đế hiển nhiên có việc phải nói với nhau, vì thế bọn họ không tiện quấy rầy, sau khi cúi đầu, mang theo suy nghĩ vô tận về lần tế tự vừa xong, yên lặng rời khỏi Hoàng cung.

Chỉ có Thập Nhất trong lòng vừa kích động, vừa thấp thỏm, như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì, cúi đầu đi về phía Nữ Đế.

Sau khi đứng bên cạnh Nữ Đế, gã mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không biết nói như thế nào.

Mà ánh mắt Nữ Đế cũng không nhìn về phía Thập Nhất hoàng tử bên cạnh, nàng nhìn về phía bầu trời, sau khi trống trận nhân tộc biến mất, sau khi quần thần rời khỏi thì Hứa Thanh vẫn đứng ở nơi đó.

“Trấn Thương Vương.”

Nữ Đế bình tĩnh mở miệng.

Hứa Thanh ở giữa không trung khom người về hướng Nữ đế.

“Bệ hạ, ta đang đợi một người, ta nghĩ, hẳn là gã sẽ đến.”

Hứa Thanh nhẹ giọng đáp lại.

Ánh mắt Nữ Đế thâm thúy, nhìn Hứa Thanh và không nói thêm gì nữa, xoay người đi về phía Hoàng cung.

Thập Nhất hoàng tử thở sâu, khẩn trương đi theo.

Sau một lúc lâu, thiên địa yên tĩnh.

So với buổi lễ long trọng trước đó, giờ phút này đột nhiên yên tĩnh, tạo thành một áp lực khó hiểu.

Ở bên trong áp lực đó, chỉ có Hứa Thanh đứng ở giữa không trung, bốn phương không có bất kỳ thân ảnh nào xuất hiện.

Chỉ có hắn, nhìn chân trời, bình tĩnh chờ đợi.

Hắn đủ kiên nhẫn, bởi vì hắn đã chờ ngày này rất lâu.

Hắn tin rằng đối phương sẽ đến.

Đây là dự cảm từ trực giác của hắn.

Chuẩn xác mà nói, năm đó đi vào Hoàng Đô của nhân tộc, ở trong Hoàng cung lần đầu tiên nhìn thấy bóng người khoác thân phận quốc sư, hắn liền biết, một khắc trực diện… không còn xa.

Cứ như vậy, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Mặt trời mọc trên bầu trời từ từ lên cao, ánh sáng và nhiệt độ càng lúc càng lan tràn trên thế gian, cho đến… Chính ngọ.

Ánh mặt trời nồng đậm đã xóa đi màu đen kịt của mặt đất, hòa tan bụi bặm, ánh sáng rực rỡ khiến người ta tựa hồ không thấy rõ màn trời.

Ánh mặt trời như vậy, Hứa Thanh gặp qua rất nhiều.

Trong đó có một lần trong trí nhớ của hắn, khắc vào trong linh hồn, đời đời kiếp kiếp cũng không thể quên.

Đó là chính ngọ cuối cùng ở Vô Song Thành.

Ánh mặt trời ngày đó cũng nồng đậm như vậy, cho tới khi bên trong xuất hiện một bóng người, sau đó Vô Song Thành nổi lên mây máu…

Mà hôm nay đạo thân ảnh đó, dưới ánh mắt của Hứa Thanh, ở giữa ánh mặt trời, lại một lần nữa hiển lộ.

Màu tím, xâm nhập ánh sáng, ngăn cách nhiệt độ từ trên trời hội tụ lại, từ bầu trời đến.

Từng bước một, đi hướng nhân gian.

Cuối cùng thay thế sắc trời, thay thế bầu trời, đứng trên tầm mắt Hứa Thanh, che đậy thế giới của hắn, che đi tất cả mọi thứ trong mắt hắn.

Tử Thanh thái tử!

Dung nhan của gã tuấn mỹ, nụ cười của gã ôn hòa, ánh mắt của gã an bình, cước bộ của gã nhẹ nhàng.

Đứng giữa không trung, hướng về Hoàng cung nhẹ giọng nói.

“Chúc mừng bệ hạ, cuối cùng thành Thần Đài.”

Chương 2171: Tử cùng Thanh (2)

Trong Hoàng cung, quanh quẩn tiếng vang bình tĩnh.

“Ngươi lúc này, hẳn là nên ở bên trong đại vực của ngươi, mà không phải tộc ta.”

Tử Thanh nghe vậy, mỉm cười gật đầu nhẹ.

“Nữ Đế nói rất đúng, sau khi ta lấy búp bê thì sẽ rời đi.”

Nói xong, Tử Thanh quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

Ánh mắt vẫn ôn hòa như trước, hệt như lúc ở Vô Song Thành.

“A đệ, ngươi vẫn luôn chờ ta sao?”

Hứa Thanh như thường, nhẹ gật đầu.

“Xem ra thật sự đã trưởng thành.”

Tử Thanh cười, tay phải giơ lên, nhẹ nhàng chụp một cái về phía Hứa Thanh.

“Như vậy, chúng ta đi thôi, ta dẫn ngươi về nhà.”

Một trảo này, bầu trời trong nháy mắt nghịch chuyển, đại địa cũng đều nổ vang, một cỗ lực lượng khủng bố hàng lâm thế gian, cắt đứt thời gian bát phương, cắt đứt vận mệnh nơi đây với Vọng Cổ.

Khiến cho bốn phía Hứa Thanh, trở thành một mảnh thời không độc lập. Không thể ngăn cản, không thể phản kháng, chiêu này… giống như vận mệnh.

Thậm chí không biết có phải ảo giác hay không, trong bàn tay này, Hứa Thanh dường như nhìn thấy Vô Song Thành, thấy được mây máu, cũng nhìn thấy bản thân đang ôm búp bê khóc thút thít.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong Hoàng cung truyền ra.

Còn có năm đạo khí tức Thần Linh bùng nổ trong khí vận của nhân tộc, giáng lâm trong thiên địa, khóa chặt Tử Thanh.

Trong lúc nhất thời, càn khôn nghịch chuyển bị phơi bày, mặt đất ầm vang bị trấn áp.

“Bệ hạ, đây là a đệ cùng chuyện nhà của ta.”

Tay Tử Thanh dừng lại giữa không trung, nhìn về phía Hoàng cung nhẹ giọng mở miệng.

“Hứa khanh là thần tử của trẫm, là Trấn Thương Vương của tộc, là Thái Phó của hoàng tử.”

Trong Hoàng cung, giọng nói của Nữ Đế bình tĩnh và nghiêm túc.

“Ồ?”

Tử Thanh dường như nghe được lời nói thú vị gì đó, nụ cười càng tăng lên, trong mắt chậm rãi lộ ra một chút thần thái điềm đạm, nhìn như rực rỡ nhưng lại lộ ra một nét tang thương cổ xưa.

Ngay cả giọng nói cũng vậy.

“Hình như a đệ cũng không hy vọng bệ hạ nhúng tay vào.”

“Nhưng bệ hạ đã mở miệng, vậy... chúng ta chơi trò chơi lựa chọn như thế nào?”

Tử Thanh nói xong tay trái lật một cái, trong tay xuất hiện một hộp gỗ màu tím.

Đầu ngón tay vừa chạm, hộp đã bị mở ra.

Một đạo ánh sáng…từ trong hộp gỗ, bỗng nhiên tràn ra!

Ánh sáng kia vô sắc vô hình, nhìn không thấy nhưng có thể cảm nhận được, trong nháy mắt khi nó xuất hiện thì bầu trời gợn sóng, mặt đất nổ vang, nhật nguyệt phai màu!

Tất cả mọi người trong Hoàng Đô, bất kể phàm tục, bất kể tu sĩ, bất kể quần thần, đều đang biến sắc trong giây phút này.

Bởi vì luồng sáng đó…

Là ánh mắt tản ra sau khi Thần Linh Tàn Diện mở mắt ra!

Lần đầu tiên nó xuất hiện là ở Thất Huyết Đồng năm đó, từ trong tay Dạ Cưu bên cạnh Tử Thanh, phóng thích ra.

Sau đó, Hứa Thanh ở trong Thần Linh thí thể cũng từng nhìn thấy.

Nhưng giờ phút này, ánh sáng xuất hiện trong hộp của Tử Thanh thái tử, so với ở Thất Huyết Đồng lúc trước thì nồng đậm hơn rất nhiều!

Giây phút hiện ra trong thiên địa, bất kể là đại năng tu vi gì, mặc kệ thần thông đạo pháp của bọn họ có thể thay trời đổi đất hay không, nhưng trong khoảnh khắc này… đều đang run rẩy.

Thần Linh, cũng không ngoại lệ.

Bởi vì, đó là tầng thứ sinh mệnh nghiền ép, đó là sinh tử phù treo ở trên đỉnh đầu vạn tộc của toàn bộ đại lục Vọng Cổ.

Tầng thứ quyết định tất cả.

Giờ phút này theo hộp gỗ bị mở ra, theo đạo ánh mắt vô hình vô sắc thậm chí mắt thường không thể phát giác kia phóng xuất ra, mây mù kịch liệt quay cuồng, tựa như hóa thành nộ hải lao nhanh.

Đại địa Hoàng Đô càng lâm vào mơ hồ trước nay chưa từng có, nhìn hết thảy đều không rõ ràng.

Mơ hồ có tiếng nỉ non rung chuyển thần hồn quanh quẩn trong thiên địa, khiến thân thể người ta bất ổn, bát phương xoay tròn, thống khổ điên cuồng gào thét.

Thiên địa vạn vật không gì không mơ hồ, đều vặn vẹo.

Nhưng Hoàng Đô không phải Thất Huyết Đồng, Nữ Đế càng là Thần Đài cường hãn, cho nên tiếp theo trong nháy mắt đại trận Hoàng cung nổ vang lên, khí vận nhân tộc bay lên không, trong đó các đời Nhân Hoàng biến thành năm tôn Thần Linh, nháy mắt hiển lộ bản thể, hàng lâm xuống.

Trong Hoàng cung có một vòng khí tức kinh thiên động địa đột nhiên xuất hiện, giống như hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, muốn hút đi toàn bộ ánh sáng nơi đây.

Nhưng… Tử Thanh đã đến, nếu đã muốn cùng Nữ đế chơi một trò chơi, tất nhiên hành vi của gã không thể chỉ có như vậy.

Vì vậy tiếp theo một cái chớp mắt, trong Hoàng Đô đại vực, tại một khu vực thần bí quanh năm có trọng binh canh gác, cũng có ánh mắt động trời dựng lên.

Khu vực này là nơi mang sứ mạng lịch sử của nhân tộc, mấy vạn năm qua bất kể là thời điểm nào cũng chưa từng bị ảnh hưởng đến.

Nơi đó ngoại trừ có trọng binh nhân tộc, còn tồn tại một tông môn đặc thù.

Tông này tuy là một trong mười đại tông môn của nhân tộc, nhưng gần như chưa từng có đệ tử xuất thế, bọn họ quanh năm thủ hộ ở chỗ này!

Tông này chính là Tàng Thổ Đạo, gánh vác sứ mệnh đặc thù dưới vực sâu!

Nhiệm vụ của bọn họ là trông coi đại môn, cánh cửa đi thông vực sâu.

Thậm chí còn không tuân theo Hoàng mệnh.

Mà vực sâu đó, chính là cố hương của Xích Mẫu, cũng là cố hương của Lý Tự Hóa.

Đó là… Đại lục Vọng Cổ chân chính!

Là năm đó Hạ Tiên từ Hậu Thổ đến, chinh chiến cùng với Thần Tộc ở chiến trường đã từng là Hoàng Thiên trước kia.

Trận chiến ấy Hạ Tiên thắng, vì thế phong ấn Hoàng Thiên Thần Tộc cùng với Thần Hoàng, càng là cải tạo bầu trời Vọng Cổ thời điểm đó thành đại địa.

Vì vậy, đã có đời sau của Vọng Cổ đại lục.

Mà ở dưới Vọng Cổ, phía trên Hậu Thổ, là nơi Hoàng Thiên Thần Tộc bị phong ấn, từ đó về sau theo lý của Thiên Đạo, bị định nghĩa là vực sâu.

Vực sâu có cửa, tổng cộng chín cánh.

Ở chỗ nhân tộc, trấn áp một cánh!

Giờ phút này, ánh sáng chính là từ trên cửa vực sâu bộc phát ra, hình thành uy lực khủng bố, tạo thành hô ứng cùng ánh sáng của Hoàng Đô ngoại giới.

Tiếng nổ vang, ngập trời.

Cánh cửa vực sâu, xuất hiện chín khe nứt!

Trong khoảng thời gian ngắn, đại vực nhân tộc nổ mạnh, tiếng nỉ non truyền ra từ trong vực sâu, từng tiếng gào thét không cam lòng từ bên trong cánh cửa truyền ra ngoài thế gian.

Đám Thần, muốn trở về.

Bọn họ mới là chủ nhân chân chính của đại lục Vọng Cổ.

Đám Thần, là Hoàng Thiên Thần Tộc!

Vì vậy dao động truyền ra kịch liệt, lan tràn Hoàng Đô đại vực, dị chất vô tận cũng từ trong khe hở của vực sâu điên cuồng tản ra ngoài.

Từ trên mặt đất, từ trên cát sỏi, từ trong sông lớn, từ trong dãy núi.

Từ trong thành trì, từ mỗi viên gạch một viên ngói, từ tất cả đồ ăn, tất cả vật phẩm!

Cho đến khi từ trong tất cả tồn tại, nhao nhao bay lên tạo thành từng sợi sương mù, ngút trời hám địa.

Tầng mây trên bầu trời, sau khi sương mù này dung nhập thì màu sắc nhanh chóng thay đổi, trong chớp mắt đã biến thành mây đỏ nhìn thấy mà giật mình. Tia chớp màu đỏ thẫm ầm ầm xẹt qua, từng giọt mưa màu máu từ trên trời giáng xuống.

Không thể tưởng tượng được, sự khủng bố không thể đối kháng đang hình thành trong sự hô ứng của hai luồng ánh sáng.

Nếu không kịp thời trấn áp, một khi cánh cửa vực sâu bị phá mở, bất kể tương lai như thế nào, nhưng có thể khẳng định là nhân tộc và các đại vực lân cận, trước tiên sẽ lâm vào hạo kiếp.

Chương 2172: Tử cùng Thanh (3)

Trong khoảng thời gian ngắn, khí vận của nhân tộc bốc lên, thiên địa nổ vang, lôi đình vạn quân tan biến.

Tử Thanh giữa không trung cười ôn hòa, nhẹ giọng mở miệng.

“Bệ hạ, lúc này ngài và năm vị Nhân Hoàng đi vực sâu trấn áp một nén nhang, đại khái có thể khép lại vết nứt của vực sâu.”

“Mà ta, trong thời gian trấn áp vực sâu của ngài, sẽ mang theo a đệ của ta đi.”

“Như vậy, trò chơi bắt đầu.”

“Bệ hạ, ngài chọn như thế nào đây? Là chọn một người hay là chọn tộc quần?”

Tử Thanh nhìn về phía Hoàng cung.

Vòng xoáy trên Hoàng cung nổ vang, bên trong lộ ra hai mắt của Nữ Đế.

Ba hơi sau, năm vị Thi Thần Nhân Hoàng vờn quanh bên ngoài Tử Thanh bỗng nhiên bay lên không, thẳng đến cửa vực sâu, mà vòng xoáy trong Hoàng cung cũng biến mất trong nháy mắt.

Nữ Đế, dưới một bước, đi về phía vực sâu…

Nàng lựa chọn tộc quần.

Mắt thấy như vậy, cảm xúc của Tử Thanh thái tử ở kiếp này lần đầu tiên xuất hiện gợn sóng, nở nụ cười.

Chỉ là trong mắt gã lại hiện ra hồi ức.

Dường như nghĩ đến đã từng có một người, đối mặt với sự lựa chọn như vậy, đã chọn tộc quần.

Vì thế gã nhìn về phía Hứa Thanh.

Từ đầu đến cuối biểu hiện của Hứa Thanh không có bất kỳ biến hóa, bình tĩnh nhìn hết thảy.

“A đệ, Nữ Đế từ bỏ ngươi, dường như người bên cạnh ngươi cũng bỏ rơi ngươi, vào giờ khắc này tất cả mọi người không ai lựa chọn ngươi.”

“Cho nên, hay là cùng ta về nhà đi.”

Tử Thanh ôn hòa đưa tay vồ một cái, trong nháy mắt tiếp theo bàn tay vận mệnh kia không có bất kỳ trở ngại nào, một trảo chụp về phía Hứa Thanh.

Đế Kiếm, truyền ra tiếng kiếm minh ở trong cơ thể Hứa Thanh, nhưng Hứa Thanh không có trả lời, hắn nhìn Tử Thanh và truyền ra thanh âm bình tĩnh.

“Ca ca của ta, Thái tử của Tử Thanh thượng quốc, mấy năm nay, ta dần dần có một nghi vấn trong lòng, muốn hỏi một câu… Ngươi đang sợ cái gì?”

Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng bốn phía, rơi vào trong tai của Tử Thanh, Tử Thanh vẫn tươi cười như cũ, vừa muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, một tiếng rống khiến bầu trời nổ vang, tiếng gào thét vỡ vụn hư vô, mang theo quyết tâm liều mạng, điên cuồng phá vỡ càn khôn, từ một nhà dân ở Hoàng Đô phóng lên trời.

“Lão tử nuốt ngươi!”

Trong nhà dân, phong ấn vờn quanh Nhị Ngưu đột nhiên sụp đổ, bị một luồng sức mạnh điên cuồng ngập trời từ trên người y trực tiếp đập vụn, khiến cho luồng điên cuồng này không còn trở ngại, xông thẳng lên trời.

Bầu trời, vào giờ khắc này đã biến thành màu lam.

Hàn băng vô tận đóng băng bầu trời, đông cứng cả mặt đất.

Mà trên màn trời màu lam, xuất hiện vô số cánh tay màu lam, lít nha lít nhít hiện ra trên bầu trời, càng là tạo thành vòng xoáy màu lam.

Ầm ầm chuyển động, khí tức luân hồi và khí tức tử vong kèm theo từng tiếng phong ấn bị phá vỡ, bùng nổ bên trong vòng xoáy.

Còn có cả những tiếng thở dốc kịch liệt vang vọng.

Dường như có thứ gì đó rất đáng sợ đang giãy dụa, sắp bò ra từ sâu trong vòng xoáy này!

Cùng lúc đó, từng bông tuyết màu lam bồng bềnh rơi xuống.

Những bông tuyết kia rõ ràng là nhuyễn trùng màu lam biến thành, tràn ngập thế gian.

“Ai nói A Thanh bị bỏ rơi, lão tử không bỏ qua!”

Tiếng gầm truyền khắp Hoàng Đô, Tử Thanh thái tử ngẩng đầu, ánh mắt dời xuống.

Vẻ mặt của Hứa Thanh từ sau khi quyết định chờ đợi Tử Thanh, giờ phút này lần đầu tiên xuất hiện biến hóa. Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía vòng xoáy màu lam, cảm nhận được đại sư huynh điên cuồng, cũng nhận ra khí tức phong ấn đang bị cởi bỏ.

Bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, bình tĩnh chớ vội!”

Bầu trời ngừng lại, tiếp theo truyền ra càng kịch liệt rít gào.

“Chớ vội cái gì nữa, đều đến lúc này, lão tử liều mạng.”

Trong tiếng nổ vang, vòng xoáy trên trời càng thêm kinh người, tiếng vang kinh thiên động địa, có thể tựa hồ loại hành vi cưỡng ép mở ra phong ấn này, trình độ gian nan vượt qua tưởng tượng.

Cho nên rất nhanh trong tiếng vang đinh tai nhức óc, vòng xoáy có chỗ sụp xuống, cuối cùng là một tiếng nổ vang kèm theo tiếng gào thét thê lương không cam lòng, tiêu tán ở màn trời.

Bông tuyết, không còn.

Bầu trời màu xanh lam, đang tan đi.

Mà rất nhanh từ trong nhà dân Hoàng Đô, khí tức điên cuồng này một lần nữa quật khởi, ý đồ lần nữa bộc phát, tiếng nổ vang không ngừng, nhưng vẫn thất bại.

Một lần rồi lại một lần, ý điên cuồng mãnh liệt đến cực điểm.

“Đại sư huynh của ngươi, hình như đang diễn trò.”

Tử Thanh cười cười, giơ bàn tay vận mệnh lên bắt lấy Hứa Thanh, chụp tới trước mặt.

“Không sao, hôm nay ta sẽ không làm y tổn thương, nhưng mà đối với lời nói vừa rồi của ngươi, ta có chút tò mò.”

“Mà ta lại càng hiếu kỳ hơn, là vì ngươi đã đợi ta, như vậy… ngươi chuẩn bị cái gì?”

Tử Thanh nhìn Hứa Thanh bị bàn tay vận mệnh bao phủ, ôn hòa mở miệng.

Hứa Thanh vẫn bình tĩnh như cũ.

“Trước đó ta nhìn thấy ngươi ra tay, cũng xác định phán đoán trong lòng.”

Thần sắc Tử Thanh vẫn giữ ôn hòa, thậm chí trong mắt còn hiện ra một tia chờ mong, giống như cảm thấy rất hứng thú đối với lời nói kế tiếp của Hứa Thanh.

“Lúc ta ở Phong Hải Quận đã suy tư một vấn đề, ta cần phải dùng phương pháp gì, có thể giết chết ngươi.”

Hứa Thanh cũng nhẹ giọng nói.

“Mà ta không biết chiến lực chân chính của ngươi, cũng không biết năng lực của ngươi, cho nên ta suy tư thật lâu cũng không có đáp án, trừ phi ta trở nên mạnh hơn.”

“Nhưng suy tư về vấn đề đó, ta thủy chung không từ bỏ.”

“Cho đến khi ta ở Tế Nguyệt đại vực, nhìn thấy được cơ hội.”

Hứa Thanh nhìn Tử Thanh.

“Sau đó ta ở Viêm Nguyệt, hoàn thiện nó.”

“Lại tại đêm qua, thông qua ngươi ra tay, nhìn thấy ngươi khuấy động thời gian, thiết cắt thời gian của Triệu chưởng quỹ, cũng cắt thời gian của mình, càng có thể liên lụy mệnh cách của đối phương làm thuốc bổ cho mình.”

“Vì vậy, cuối cùng ta cũng xác định được phán đoán trong nội tâm.”

Vào lúc này thanh âm Hứa Thanh có chút khàn khàn, giống như cát sỏi ma sát thời gian, chợt nhớ lại.

“Vì sao lúc trước khi ta đánh trống, lại có cảm giác hoàn chỉnh. Vì sao năm đó ta ở Tế Nguyệt đại vực nhìn thấy một đoạn ký ức trong Vô Song Thành, chưa từng xuất hiện trong đầu ta.”

“Vì sao trong trí nhớ của ta, bàn tay năm đó ngươi hạ xuống, là dịu dàng.”

“Mà một đoạn ký ức khác, bàn tay của ngươi là tàn nhẫn.”

“Cơ thể của ta phá thành mảnh nhỏ, giống như con búp bê được khâu lại mà ngươi đưa tới.”

“Nhưng tại sao, trong trí nhớ của ta, trước đó lại không có một đoạn này.”

Hứa Thanh khẽ thở dài, ánh mắt chạm vào Tử Thanh.

“Là ai cắt đoạn thời gian tàn nhẫn kia, là ai thay thế thời gian dịu dàng vào đó.”

“Nếu như là cùng một người, như vậy gã đã tàn nhẫn như vậy, thì tại sao lại phải khâu lại, đây là một hành vi rất mâu thuẫn.”

Tử Thanh yên lặng nghe Hứa Thanh nói, trong lúc đó không có bất kỳ gián đoạn nào.

Cho đến giờ phút này, gã vẫn cười và thanh âm nhu hòa hợp thành lời nói.

“Có khả năng hay không, là sau khi người kia ra tay, nhìn thấy ngươi vỡ vụn nên đáy lòng nổi lên thương xót.”

“Cho nên đã khâu lại a đệ ngươi, sau đó cho ngươi một đoạn ký ức dịu dàng.”

Dưới màn trời, giữa không trung, Tử và Thanh nhìn nhau.

Gió thổi tới vén tóc hai người, trong lúc bay bay, tựa như con búp bê được khâu lại đặt ở ngưỡng cửa Thượng Linh Phủ.

Cũng tương tự, lay động trong gió.

Chương 2173: Bên ngoài thời gian (1)

Giữa không trung, Tử Thanh thái tử ngữ khí nhu hòa.

Gã mặc trường bào màu tím, giờ phút này tóc tím phất phơ, ngay cả con ngươi hai mắt cũng màu tím nhạt, ngóng nhìn Hứa Thanh bị bàn tay vận mệnh bắt lấy, trói buộc trước mặt mình.

Vẻ mặt điềm đạm, ánh mắt ôn nhã giống như năm đó ở Vô Song Thành, trong lòng Hứa Thanh có vị ca ca hoàn mỹ.

“Có khả năng hay không, đây mới là chân tướng.”

Tử Thanh thái tử nhẹ giọng mở miệng.

Âm thanh dung nhập vào trong gió, phiêu tán trong năm tháng, như muốn thổi về phía Vô Song Thành bị chôn vùi trong thời gian.

“A đệ, ta không có ác ý.”

“Tay vận mệnh này là lễ vật ta tặng cho ngươi, đó là khí vận sau khi Tử Thanh thượng quốc trở về biến thành.”

Tử Thanh thái tử vừa nói ra, bàn tay khổng lồ trói buộc Hứa Thanh ầm ầm tản ra, hóa thành một con cự long màu tím, khí vận bốc lên nồng đậm, vờn quanh Hứa Thanh.

“Mà hôm nay ta tới đây, là đón ngươi về nhà.”

“Tử Thanh thượng quốc đã bị ta kéo ra từ trong U Minh, bây giờ đã giáng lâm ở Thôn Thiên đại vực, vô số con dân và quần thần đều đã trở về.”

“Bọn họ đang đợi ta, chờ ta trở về, ngồi trên Hoàng vị, đăng cơ làm Tử Thanh thượng hoàng.”

“Còn ngươi, là đệ đệ kiếp này của ta, có nhân quả cực sâu với ta. Cho nên ta muốn đón ngươi trở về, sau khi ta thành Tử Thanh thượng hoàng, thì danh hiệu Tử Thanh thái tử ở Vọng Cổ, sẽ do ngươi kế thừa.”

“Danh xưng này đã từng rực rỡ và huy hoàng, ta chuẩn bị tặng cho ngươi."

"Một khi ngươi tiếp nhận, dưới khí vận Tử Thanh thượng quốc hiện nay gia trì, ngươi có thể một bước nhen nhóm Thần Hỏa, vượt qua tu vi hiện giờ của ngươi, trở thành Thần Linh."

"A đệ, ngươi có nguyện ý nhận không?"

Thanh âm của Tử Thanh thái tử rơi vào thiên địa, như từng tiếng sấm sét cắt ngang bầu trời, nổ vang bốn phương, đồng thời cũng có từng trận cảm giác vận mệnh rơi vào thế gian.

Chứng kiến ngôn từ thật giả của gã, chứng kiến quyết tâm kiên định của gã.

Tất cả những gì gã nói đều là sự thật, thiên địa có thể chứng minh.

Trong lúc nói chuyện, Tử Thanh thái tử nâng tay phải lên, ấn vào mi tâm của mình, giống như lấy ra thứ gì đó, nhưng lại không thấy cái gì.

Nhưng trong chớp mắt này, theo vật không nhìn thấy được lấy ra, dường như trên người Tử Thanh thái tử mất đi một thứ gì đó trọng yếu.

Đó là tên.

Tên Tử Thanh thái tử bị gã lấy ra, đưa vào trong ngôn từ.

Chờ đợi Hứa Thanh lựa chọn.

Mà giờ khắc này con rồng tím khí vận vờn quanh bên cạnh Hứa Thanh cũng truyền ra từng trận rống kinh thiên động địa, giống như chỉ cần Hứa Thanh gật đầu, nó sẽ dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh, trợ giúp hắn nhen nhóm Thần Hỏa trở thành Thần Linh.

Một màn này khiến cho tâm thần của những tu sĩ ở đây đều gợn sóng.

Nhị Ngưu ở trong nhà dân cũng sững sờ, sau đó cắn răng gầm nhẹ.

"A Thanh không nên tin, đó là một tên lừa đảo!"

Hứa Thanh nhìn Tử Thanh thái tử trước mặt.

Tử Thanh thái tử cũng ôn hòa nhìn Hứa Thanh.

Giờ phút này trên bầu trời Hoàng cung, chỉ có hai người bọn họ.

Bát phương, một mảnh vặn vẹo.

Về phần tiếng nổ vang từ cánh cửa vực sâu của nhân tộc còn đang quanh quẩn, hai đạo ánh sáng hô ứng dẫn tới dị chất nồng đậm, lan tràn thiên địa.

Nhưng cuối cùng tiếng nổ vẫn không tiếp tục mở rộng, đang dần dần giảm bớt.

Hiển nhiên Nữ Đế và năm vị Thi Thần của nhân tộc đang trấn áp có hiệu quả.

Thời gian một nén nhang sắp đến rồi.

Nhưng vô luận là thần sắc hay ngữ khí của Tử Thanh thái tử đều không có chút cảm giác cấp bách nào, đối với gã mà nói, giờ khắc này lựa chọn của Hứa Thanh mới là chuyện quan trọng nhất.

Mà gã nhìn thấy vô số hình ảnh trong thời gian, bên trong có hơn phân nửa kết cục là Hứa Thanh tiếp nhận tên của gã, trở thành Tử Thanh thái tử.

Tuy cũng có non nửa là cự tuyệt, nhưng cuối cùng bởi những cách ứng đối khác nhau của gã, vẫn là tiếp nhận.

Kết cục, trên thực tế sau khi gã nói ra lời tặng, cũng đã được định trước trong thời gian.

Hứa Thanh trầm mặc, lời nói của đối phương làm cho hắn ngoài ý muốn, giờ phút này ánh mắt cùng Tử Thanh thái tử giao hòa, đáy lòng gợn sóng ký ức lúc nhỏ.

Sau một lúc lâu hắn không nói ra lựa chọn của mình, mà là trầm thấp mở miệng.

“Lời nói của ngươi, ta không tin.”

“Mà ta cũng có một suy đoán của riêng mình, mời ngươi nghiệm chứng một chút, trong đoạn thời gian tàn nhẫn bị cắt năm đó, phải chăng sau khi ta phá thành mảnh nhỏ, đã xảy ra một ít chuyện kỳ dị?”

Hứa Thanh bình tĩnh nhìn Tử Thanh, nhìn vị huynh trưởng trong trí nhớ này, chậm rãi mở miệng.

"Nếu như suy đoán này là thật, vậy sau khi ta tan vỡ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ngươi phải cắt đoạn thời gian đó, không để nó lộ ra trên thế gian."

"Còn phải lấy trí nhớ dịu dàng để thay thế đoạn thời gian bị cắt kia."

"Khiến ta không có bất kỳ phát giác nào, trong cuộc sống về sau, đã biến sự dịu dàng trong trí nhớ đó thành chân tướng."

Thanh âm Hứa Thanh quanh quẩn trong thế giới của hai người, phiêu diêu bên tai Tử Thanh thái tử.

Đây là một cách giải thích khác của cùng một chuyện.

Vẻ mặt ôn hòa của Tử Thanh thái tử chậm rãi tan đi.

Nhìn ca ca trước mắt, Hứa Thanh tiếp tục nhẹ giọng.

"Ta cũng đang nghĩ, mục đích ngươi đưa con búp bê được khâu kia tới, cho đến khi suy đoán đó càng thêm hiện rõ trong lòng ta, ta nghĩ đến một loại khả năng, búp bê, là một cái chìa khóa."

Hứa Thanh rất ít khi nói nhiều lời với người khác như vậy, nhưng hôm nay thì khác, người đối mặt lại càng không giống.

"Một chìa khóa mở ra vận mệnh, giống như lúc trước ngươi cướp đoạt mệnh cách của Triệu chưởng quỹ."

Hứa Thanh thở sâu, ngưng nhìn Tử Thanh thái tử đã tản đi vẻ ôn hòa, toàn thân gã tràn ra khí tức khó hiểu.

Chương 2174: Bên ngoài thời gian (2)

“Có phải năm đó lúc ta phá thành mảnh nhỏ, ngươi nhìn thấy gì đó thuộc nhu cầu của ngươi, hoặc là ngươi phải kiêng ky, khiến ngươi không thể không thiết cắt đi, dùng sự dịu dàng để thay thế, giống như phong ấn!”

“Hôm nay, ngươi cho rằng thời cơ đã đến nên xuất hiện ở đây.”

“Về phần để ta kế thừa cái tên Tử Thanh thái tử, càng khiến ta xác định suy đoán của mình, bởi vì nếu ta đồng ý, thì tương lai hồn trong cơ thể ta, là ta hay là ai?”

“Mặc dù không xác định được mục đích thật sự của ngươi, nhưng phương thức quỷ dị dùng tên để đoạt xá thế này, để ta ngộ ra cuối cùng chỉ có một đáp án.”

“Trong linh hồn ta có một thứ ngươi muốn có được nhưng lại không chiếm được, vì thế ngươi chỉ có thể làm như vậy.”

“Ta nói đúng không, ca ca của ta.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Hai mắt Tử Thanh ngưng tụ.

Tiếp theo một cái chớp mắt, gió từ thiên địa thổi qua từ giữa hai người, khẽ nhấc lên sợi tóc của bọn hắn, phân tách ánh mặt trời thành năm màu rực rỡ. Một cỗ chấn động khủng bố cực kỳ không ổn định, bỗng nhiên bốc lên ở trên người Hứa Thanh.

Trong dao động này ẩn chứa sự hủy diệt, ảnh hưởng đến vận mệnh, khiến cho trời đất biến sắc, bát phương phong vân cuồn cuộn.

Đó là khí tức tự bạo.

Hứa Thanh ở trong chớp mắt này không chút do dự, làm một chuyện khiến tất cả mọi người cực kỳ chấn động và ngoài ý muốn.

Hắn lựa chọn tự bạo, khiến mình giống như năm đó, tan thành mảnh nhỏ.

Đây là câu trả lời của hắn đối với Tử Thanh thái tử.

Mà hắn cũng muốn biết được, rốt cuộc trong linh hồn của mình tồn tại cái gì.

“Năm đó phụ thân của Thánh Quân Tử, Sở Thiên Quần từng thi triển thần thuật Lưu Bạch trong linh hồn của ta, muốn xóa đi tất cả nhân quả, nhưng cuối cùng thần sắc lại hoảng sợ mà kêu rên…”

“Lão, nhìn thấy cái gì…”

Lực lượng tự bạo bao phủ thiên địa, Hứa Thanh thì thào trong gió lốc hủy diệt này.

Mặc dù hắn không biết cụ thể mục đích của Tử Thanh, nhưng bây giờ kết hợp tất cả, cũng đoán được nhân quả.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Hắn làm sao có thể ở sau khi nhìn thấy Tử Thanh, tiếp sau lại không có bất kỳ chuẩn bị nào chứ, đây không phải tính cách của hắn.

Trên thực tế từ thời khắc lần đầu tiên nhìn thấy Tử Thanh Thái Tử ở Hoàng Đô, hắn đã âm thầm câu thông với Thất gia, bố trí một kế hoạch nhằm vào Tử Thanh.

Hạch tâm của kế hoạch này, là muốn vượt ra khỏi phạm vi khống chế thời gian của Tử Thanh.

Làm ra một chuyện, đối phương không thể nhìn thấy trong thời gian, bên ngoài thời gian.

Vì thế tự bạo chính là điều Hứa Thanh có thể nghĩ đến, hành vi duy nhất vượt qua phạm vi của hắn.

Thất gia đối với chuyện này cũng tán thành.

Mà Tử Thanh thái tử, giờ phút này thần sắc đại biến.

Từ sau khi đến nơi đây, gã luôn luôn ôn hòa, trong nháy mắt trên mặt lần đầu tiên xuất hiện biến hóa kịch liệt, con ngươi của gã co rút lại, trong lòng xuất hiện gợn sóng.

Hứa Thanh lựa chọn, vượt ra khỏi dự liệu của gã.

Đây không phải trong thời gian gã thấy!

Cùng lúc đó ở Nam Hoàng Châu cách Hoàng Đô nhân tộc cực kỳ xa xôi, vượt qua Cấm Hải, chủ nhân của Nam Hoàng Châu là Viêm Hoàng, mở ra hai cánh che khuất bầu trời, quanh quẩn phía chân trời Nam Hoàng Châu.

Những nơi bay qua mây mù bốc lên, thiên địa nổ vang.

Từng cơn bão quét ngang đại địa, mà phía dưới là một phế tích hoang vu.

Chỗ này chính là nơi tử chiến của Tử Thanh thái tử năm đó, cũng là nơi ở của hậu thế Vô Song Thành.

Giờ phút này tại nơi đó, lại có vài chục vạn tu sĩ khoanh chân, hợp thành một cái trận pháp mênh mông.

Phạm vi trận pháp này rất lớn, tu sĩ bên trong từ Trúc Cơ cho đến Nguyên Anh đều có, Linh Tàng thậm chí là Quy Hư cũng có một số.

Nếu như Nhị Ngưu ở đây thì nhất định có thể nhận ra, hơn phân nửa những người này đều là đệ tử của Thất Huyết Đồng, thậm chí còn có một ít đến từ Tử Thổ.

Có thể nói, đây là đại trận tập hợp các thế lực trong Nam Hoàng Châu hình thành.

Vòng trong của trận pháp là do máu thịt tỏa ra uy áp đáng sợ tạo thành. Những máu thịt này xuất hiện khiến cho thiên địa nổ vang liên tục, bát phương vặn vẹo như muốn chôn vùi, có thể thấy được những máu thịt này không tầm thường.

Về phần chính giữa, là do vô số thủy ngân tố ra một tôn cự nhân lớn chừng vạn trượng.

Cự nhân nằm ở nơi đó, khuôn mặt giống Hứa Thanh như đúc.

Vị trí mi tâm còn có một giọt máu tươi của Hứa Thanh.

Mà ở trên cự nhân thủy ngân, giữa không trung, Thất gia khoanh chân ngồi ở chỗ đó.

Gió thổi tới thổi bay tóc trắng, ý uy nghiêm đặc biệt rõ ràng trên người lão, mà vẻ mặt của lão cũng vô cùng nghiêm túc đến cực hạn.

Ngay khi Hứa Thanh tự bạo, trong nháy mắt hai mắt Thất gia bỗng nhiên mở ra.

“Lên trận, động thời gian!”

Mấy chục vạn tu sĩ từ bất phương đồng loạt quát khẽ, bầu trời đỏ rực phun ra hào quang, mà trên người Thất gia tràn ra khí tức viễn cổ.

Khí tức tang thương vô tận, giống như đã thành thước khắc thời gian.

“Thái thượng tinh đài, ứng biến không ngừng. Khu cổ phược kim, bảo thần hộ linh. Tuệ minh trí tịnh, an tâm thần ninh. Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh. Ngã đồ an định, hoàng tuyền nghịch hành, cấp cấp như luật lệnh!”

Nói xong, tay trái Thất gia hướng về cự nhân thủy ngân phía dưới, bỗng nhiên nhấn một cái.

Sau đó tay phải đặt trước ngực, bấm niệm pháp quyết lần nữa mở miệng.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán. Động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên. Bát phương uy thần, sử ngã tự nhiên. Linh bảo phù mệnh, phổ cáo cửu thiên.”

“Vạn năm trước đây, có người tên là Tử Thanh bỏ mình nơi đây, trước khi chết thổ nạp, một hơi cuối cùng, hôm nay hạ lệnh, tiên chi làm dẫn, gọi hơi khí này tới, cấp cấp như luật lệnh.”

Thất gia hai mắt trợn to, thanh âm như sấm, từng chữ nổ vang.

Lão đúng là muốn từ trong thiên địa, từ trong thời gian, từ trong vạn vật, nhiếp ra một hơi thở cuối cùng ở thời khắc năm đó Tử Thanh thái tử đã tử vong tại nơi đây!

Chương 2175: Bên trong có sét (1)

Tử Thanh thái tử, cái xưng hô bốn chữ này tại Vọng Cổ đại biểu một thân phận rực rỡ tột cùng, tuyệt luân thiên hạ.

Tên đó, từng được Thần Linh Tàn Diện công nhận là nhân tài kiệt xuất của nhân tộc đời sau!

Gã tuân theo khí vận của Vọng Cổ mà sinh, một khắc sinh ra, tất cả cấm địa trên đại lục Vọng Cổ đều truyền ra tiếng kêu rên, có dị huyết chảy xuôi, lan tràn ra bên ngoài từng cấm địa.

Gã là một lần tự cứu của đại lục Vọng Cổ mênh mông này, hội tụ lực lượng cả thế giới chỉ vì để gã giáng lâm thiên địa.

Gã được giao cho sứ mệnh thống nhất Vọng Cổ, cũng là hy vọng cuối cùng của đại lục Vọng Cổ.

Nhân vật như vậy, tập hợp tất cả vinh quang mà mảnh thiên địa này có.

Nhưng cuối cùng, gã và quốc gia của gã… vẫn ngã xuống.

Cái ngày tử vong đó, những dãy núi chấn động như kêu gào, các con sông ngược dòng như đang khóc lóc thảm thiết.

Thiên Đạo rên rỉ.

Mà trước khi gã chết, trong một hơi thở cuối cùng ẩn chứa khí vận của Vọng Cổ, ẩn chứa vinh quang của gã, cũng ẩn chứa mệnh cách kiếp ấy của gã.

Mệnh cách này, theo một hơi cuối cùng… tiêu tán trong thiên địa.

Từ đó về sau, Tử Thanh thái tử hình thần câu diệt.

Khi giáng lâm lần nữa, gã đã không còn là hi vọng của Vọng Cổ.

Mà là kẻ trở về. … mang theo thù hận vô tận!

Nhưng hôm nay, có người lấy bản thân làm khắc thước để gắn kết với thời gian, ở Nam Hoàng Châu, tại chỗ cũ của Vô Song

Thành, nơi năm đó Tử Thanh thái tử chết trận, dùng hạ làm lệnh, lấy tiên làm dẫn, truyền lệnh thiên địa, hiệu lệnh Vọng Cổ.

Thu lấy ngụm khí ẩn chứa khí vận Vọng Cổ, ẩn chứa mệnh cách vinh quang, mà năm đó Tử Thanh thái tử phun ra… Từ trong thiên địa, từ trong thời gian, từ trong vạn vật!

Trong lúc nhất thời ở Nam Hoàng Châu, đạo âm quanh quẩn trong miệng mấy chục vạn tu sĩ Thất Huyết Đồng.

“Hôm nay hạ lệnh, lấy tiên làm dẫn, triệu khí này đến!”

Viêm Hoàng bay lượn trên bầu trời, ánh mắt đoạn thời gian, khí tức động vạn cổ.

Hai cánh che đậy bầu trời, khiến gió lớn từ bát phương thổi tới, lay động dãy núi, nhấc lên sóng lớn Cấm Hải.

Gia trì cho Tuyệt Cổ Đạo Trận!

Cuối cùng, tất cả mọi thứ đều hội tụ trên thân cự nhân thủy ngân, dựng lên chỗ thiên địa dưới tay Thất gia.

Tạo thành một đám sương mù sáng chói.

Sương mù bốc lên, Vọng Cổ ở trong đó, mệnh cách cũng bên trong!

Nhìn sương mù này, hai mắt Thất gia tang thương, khí tức viễn cổ càng đậm, cuối cùng giơ tay phải lên trực tiếp ấn vào mi tâm của cự nhân thủy ngân phía dưới.

Dung hợp lại cùng máu của Hứa Thanh, rồi lại hóa vào trong cơ thể cự ngân thủy ngân.

Khoảnh khắc hạ xuống khiến thiên địa nổ vang, gió nổi mây phun, bầu trời biến sắc.

Từng tôn Thiên Đạo mơ hồ xuất hiện, toàn bộ dãy núi ở Vọng Cổ nổ vang, sông lớn cuồn cuộn. Cấm khu và cấm địa ở khắp nơi, cũng trong chớp mắt này đều truyền ra tiếng kêu rên.

Cũng có dị huyết chảy xuôi, lan tràn ra bên ngoài các cấm địa.

Một màn này, lại giống như đúc cùng dị tượng năm đó Tử Thanh thái tử sinh ra trên thế gian!

Cùng lúc đó, mái tóc dài của Thất gia phiêu dật, bỗng nhiên tản ra phía sau, khí tức toàn thân lại lần nữa kinh thiên, tay phải chạm vào mi tâm cự nhân thủy ngân, tay trái bấm quyết ở trước ngực, trong mắt lộ ra ánh sáng nhật nguyệt, chiếu sáng thiên địa.

"Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, nghiễm tu ức kiếp, chứng ngô thần thông, tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn."

"Kim lệnh Du Linh, thân có kim quang, phủ chiếu thân thể, chịu đựng vạn lần, diệt pháp diệt tôn ngũ vận ti nghênh, vạn thần hành lễ, sai khiến lôi đình, quỷ yêu táng đảm, tinh quái vong hình."

Từng chữ như thiên âm, từng câu khắc vào thời gian, vang vọng Nam Hoàng Châu.

Mà giờ phút này tại Hoàng đô của nhân tộc, khí tức tự bạo của Hứa Thanh cũng dâng lên cuồn cuộn.

Hắc vụ nồng nặc từ trong cơ thể tràn ngập toàn thân, tàn phá tu vi, xương cốt vỡ nát, thân thể tan thành.

Tiếp theo một cái chớp mắt, toàn bộ tan rã!

Lực lượng tự bạo ầm ầm bộc phát về bát phương, từ xa nhìn lại như một vòng tròn sương mù màu đen mang theo sức mạnh nghiền nát, quét ngang hết thảy.

Nếu chỉ như vậy thì vẫn không tính là gì, Quy Hư tự bạo ở trước mặt Tử Thanh thái tử thì gã đưa tay là có thể trấn áp, cho dù là cường hãn như Hứa Thanh cũng không khác nhau quá lớn.

Thậm chí gã có thể tác động thời gian, trong chớp mắt khiến tất cả đều nghịch chuyển lại.

Thế nhưng… Hứa Thanh tự bạo, không chỉ là thân thể.

Chuẩn xác mà nói, thân thể tự bạo chẳng qua là dư lực ở bên ngoài mà thôi, hạch tâm tự bạo chân chính là… Linh hồn!

Trong khoảnh khắc linh hồn của Hứa Thanh như bị thiêu đốt, giống như một tờ giấy bị xé rách mạnh bạo, trực tiếp phá thành mảnh nhỏ.

Một cỗ khí tức rung chuyển trời đất từ trong sự tự bạo của linh hồn, khiến bầu trời phải biến sắc, không cách nào ngăn cản được, không thể nào nghịch chuyển.

Tiếng ầm ầm vang lên, vào thời khắc này thay thế tiếng thiên lôi ở Vọng Cổ.

Nổ tung ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời cả Hoàng Đô của nhân tộc đã thành ban ngày.

Độ sáng đang lan tràn với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, cho đến khi bao trùm cả đại vực nhân tộc, chiếu rọi một mảnh thông thấu.

Giống như tước đoạt khái niệm của đêm, ngược lại với thần quyền của Nữ Đế, khiến thế giới sáng rực lên, chỉ có bản thân là đen kịt tột cùng, như vô tận sương đen như dưới vực sâu lớn nhất của Vọng Cổ.

Từng tiếng gầm gừ khủng bố từ trong sương đen do linh hồn Hứa Thanh tự bạo hình thành, truyền khắp bát phương.

Thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy trong đó, như xuất hiện một thông đạo cổ xưa.

Trong thông đạo này có thể thấy được vô số cửa đá, chúng có lớn có nhỏ, hình dạng cũng không theo quy tắc nào, nhưng bất kỳ một cái nào cũng tràn ra ý cổ lão vô tận, tang thương đến cực điểm.

Mà tiếng gầm gừ, chính là từ trong những cửa đá đó truyền ra.

Chương 2176: Bên trong có sét (2)

Tiếng vang càng lúc càng kinh thiên, những cửa đá đó lại càng rung động mãnh liệt, âm thanh phanh phanh chấn động cổ kim, như đập vào trái tim chúng sinh.

Những tồn tại trong cánh cửa, đang điên cuồng va chạm vào cửa đá.

Muốn xông ra từ bên trong!

Trong khoảng thời gian ngắn, khí tức kinh khủng như đoạn tuyệt thiên địa.

Càng kinh người hơn là ở chỗ sâu nhất trong thông đạo tràn ngập cửa đá, dường như mơ hồ tồn tại một cái ghế!

Một màn này, chính là năm đó phụ thân của Thánh Quân Tử, Sở Thiên Quần đã thấy trong linh hồn của Hứa Thanh.

Cũng chính là hình ảnh khiến lão kêu rên, sợ hãi đến cực điểm.

Lão không biết những cánh cửa đá đó là cái gì, nhưng năm đó lão có thể cảm thụ được sự khủng bố của những tồn tại trong cánh cửa đá, mà càng làm cho lão hoảng sợ và không cách nào tưởng tượng được, là trong thông đạo ẩn chứa đại khủng bố ấy, tại sao lại có một cái ghế.

Đấy là ghế của ai?

Là ai, có tư cách ngồi lên chiếc ghế ở nơi kinh khủng như vậy… Trấn áp tất cả.

Năm đó Sở Thiên Quần không có đáp án.

Nhưng hôm nay Tử Thanh, hiển nhiên biết được một ít.

Vì vậy, Tử Thanh thái tử thở dài.

“Mặc dù không phải của ta, nhưng nó vốn cũng không phải của a đệ ngươi.”

Nhìn Hứa Thanh tự bạo hình thành sương đen, nhìn những cửa đá trong đó, nhìn cái ghế phía cuối thông đạo.

Tử Thanh nhẹ giọng mở miệng.

Mục tiêu của gã chính là cái ghế này!

Liên quan tới vật ấy, năm đó sau khi gã phát hiện ra thì có rất nhiều suy đoán, cũng hiểu được không có quan hệ gì với Tử Thanh thượng quốc, nhưng lại liên quan đến một mục tiêu khác của gã.

Trở thành Chân Thần!

Thậm chí có khả năng chạm đến Thần Chủ bên trên Chân Thần.

Gã muốn dung hợp chiếc ghế thần bí đó với khí vận Tử Thanh thượng quốc trở, tiến tới dung hợp trong vương tọa của Tử Thanh thượng hoàng, từ đó thúc đẩy chính mình bước vào Thần cảnh cao hơn.

Gia trì toàn bộ Tử Thanh thượng quốc, đi đến đỉnh cao nhất.

Đây là mục tiêu cuối cùng của gã, trong toàn bộ nghi thức của lần Nhân Hoàng thành Thần và Tử Thanh thượng quốc trở về.

Chỉ khi tất cả mục tiêu phía trước đều đã hoàn thành, thì mục tiêu cuối cùng này mới có cơ sở thực hiện.

Cho nên, năm đó gã khâu Hứa Thanh lại, thiết cắt thời gian và sửa vận mệnh.

Bởi vì vật ấy đã dung hợp ở trong linh hồn của Hứa Thanh, tồn tại nhân quả không thể giải, cưỡng ép lấy ra thì khó có thể hoàn mỹ, cho nên mới có hôm nay…

Gã hi vọng Hứa Thanh tiếp nhận danh hiệu Tử Thanh thái tử, tiến tới chân chính dung hợp cùng chính mình, cùng hưởng tương lai.

Nhưng cách làm của Hứa Thanh, là tình huống gã không thấy được trong thời gian.

Dùng cách đó, phá cục.

Tử Thanh lắc đầu.

Đã như vậy, chỉ có thể cưỡng ép đi lấy, dù làm như vậy sẽ tồn tại tỳ vết không nhỏ.

Vì vậy gã nâng tay phải lên, trong lúc thân thể cùng với linh hồn Hứa Thanh tự bạo, thò vào đoàn sương mù màu đen.

Tay đó của gã dài như thời gian, dài ra vô hạn.

Xẹt qua thông đạo những cánh cửa đá đang kịch liệt va chạm, không quan tâm tất cả, cuối cùng hướng về phía cái ghế kia, đang muốn bắt lấy.

Nhưng ngay lúc này!

Đạo âm kỳ ảo bỗng nhiên vang vọng trong thông đạo.

“Kim lệnh Du Linh, thân có kim quang, phủ chiếu thân thể, chịu đựng vạn lần, diệt pháp diệt tôn ngũ vận ti nghênh, vạn thần hành lễ, sai khiến lôi đình, quỷ yêu táng đảm, tinh quái vong hình.”

Ngay khi âm thanh này truyền ra, một luồng khí tức lấy linh hồn của Hứa Thanh làm dẫn, ảnh hưởng đến hư vô.

Sau khi tự bạo thì Hứa Thanh dung nhập vào một vật phẩm nào đó trong hư không, lập tức tỏa định, càng là trong khoảnh khắc được dẫn dắt đến.

Đó là một đạo kim quang! Đột nhiên xuất hiện bên trong đạo âm.

Kim quang chói mắt bao phủ, đạo ấn được gia trì vạn lần lấp lánh trên thân vật đó… mở ra phong ấn ngăn cách sự toàn tri!

Một cỗ lực lượng hủy diệt vô tận, lực lượng kinh khủng có thể trấn áp tất cả bùng nổ trên thân vật đó!

Đó, là một cây hàng ma xử, dáng lấp như một que sắt (thiết thiêm)!

Trên que sắt, tồn tại một linh.

Chính là lão tổ Kim Cương Tông.

Tên thật, Du Linh Tử!

Bốn chữ đầu của âm thanh cổ đạo là ‘kim lệnh Du Linh’.

Lão tổ Kim Cương Tông cùng với que sắt, năm đó trước khi Hứa Thanh đến Hoàng Đô của nhân tộc từng được Thất gia luyện chế lại một phen, sau khi trở lại trong tay Hứa Thanh, mặc dù uy lực tăng lên không nhỏ.

Nhưng cuối cùng vẫn hơi yếu.

Cho đến giờ phút này, theo đạo âm giải phong, cuối cùng uy lực chân chính của nó hiển lộ trên thế gian.

Trông như một nhánh gai!

Được sấm sét vờn quanh!

Ở trong thông đạo, bỗng nhiên phóng về hướng bàn tay Tử Thanh đang chộp tới chiếc ghế.

Một đường phá vỡ thời không, toái diệt dị chất, rung chuyển thần quyền.

Tốc độ của nó bỏ qua tất cả quy tắc pháp tắc.

Uy thế khiến đám Thần Linh phải sợ hãi.

Mà tu sĩ không hề có cảm giác gì với nó, chỉ có Thần Linh là kinh ngạc!

Trong chớp mắt, nó đã đâm vào trong bàn tay của Tử Thanh thái tử, thế như chẻ tre không chút dừng lại, dùng lực lượng dời non lấp biển, lấy uy thế đặc biệt nhằm vào Thần Linh.

Trực tiếp… xuyên thủng tay của Tử Thanh.

Trong tiếng nổ vang, bàn tay Tử Thanh bỗng nhiên nổ tung, lòng bàn tay nát bấy, xương ngón tay bắn tung tóe.

Thần huyết rơi xuống.

Chỗ sương mù bên ngoài thông đạo, Tử Thanh thái tử giữa không trung, tay phải gã vỡ nát, nương theo thần huyết thành tro bụi tiêu tán trong thiên địa.

Vẻ mặt của gã, dần dần nghiêm túc.

Quay đầu, nhìn về phía Nam Hoàng Châu.

“Thế gian này còn có cả Diệt Thần Thứ!”

(Diệt Thần Thứ: Gai diệt Thần)

Chương 2177: Hoàng ban đầu Vọng Cổ (1)

Vọng Cổ ngày nay, rất ít người biết về Diệt Thần Thứ.

Dù trong một vài cuốn sách cổ cũng rất khó nhìn thấy.

Chỉ có những cuốn cổ tịch tàn khuyết truyền lưu đến bây giờ, hoặc là cổ nhân lâu đời mới khả năng có nhận thức nhất định về ba chữ Diệt Thần Thứ.

Đó là lợi khí chuyên nhằm vào Thần Linh, do Hạ Tiên năm đó đến Hậu Thổ sáng tạo ra trong trận chiến tranh với chủ nhân Vọng Cổ là Hoàng Thiên Thần Tộc.

Đối với tu sĩ thì nó không có uy lực động trời gì, chỉ riêng đối với Thần Linh… . . Có thể diệt thần nguyên!

Nhưng do tài liệu thần bí cùng với quá hiếm, cho nên năm đó chỉ tạo ra được tổng cộng 42 cây.

Mỗi một cây đều dính rất nhiều thần huyết của Hoàng Thiên Thần Tộc, có thể nói là chỉ cần đám Thần nghe thấy là biến sắc.

Mà cuối cùng trong trận quyết chiến Hoàng Thiên, Thần Hoàng phủ xuống khiến 42 cây Diệt Thần Thứ đã bị phá hủy hơn phân nửa, những cây còn lại đều bị ghim vào trong cơ thể của Hoàng Thiên Thần Hoàng.

Năm đó đã phong ấn cùng nhau, lưu lại trong vực sâu phía dưới Vọng Cổ.

Cũng có người xưng chỗ đó là Thần Uyên.

Từ đấy về sau, thế gian đã không còn Diệt Thần Thứ, càng bởi vì Hạ Tiên đã rời đi, phương pháp luyện chế cũng thất truyền.

Mãi đến ngày hôm nay, trong một cái chớp mắt vừa rồi, ở trên người của lão tổ Kim Cương Tông lại hiện ra uy năng của Diệt Thần Thứ.

Đây cũng là một trong nguyên nhân khiến cho vẻ mặt của Tử Thanh nghiêm túc.

"Đáng tiếc, chỉ có được một phần uy năng."

Tử Thanh thái tử nhàn nhạt mở miệng, nhìn về phía Nam Hoàng Châu.

"Giỏi cho một Thất gia!"

"Đệ đệ lấy phương thức diệt hồn vượt qua bên ngoài thời gian của ta, muốn ngừng nhân quả, ngươi lại lấy bản thân là thước khắc, gọi một hơi sau cùng trước khi ta chết gây dậy sóng vạn cổ để đoạn nhân quả."

"Nhưng… . . nhân quả giữa ta cùng với đệ đệ, không phải chỉ đơn giản như thế là có thể tách ra!"

Trong lúc nói, Tử Thanh thái tử giơ tay trái lên, bỗng nhiên nhấn một cái về sương mù màu đen do Hứa Thanh tự bạo biến thành.

Dưới một nhấn, đoàn sương mù nổ vang, bên trên lại xuất hiện lực lượng thời gian, như muốn lôi kéo trũng vào giữa không trung.

Cùng lúc đó trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, theo linh hồn Hứa Thanh tự bạo tản ra, một trận kịch biến tác động không ít tu sĩ Viêm Nguyệt Huyền Thiên bỗng xuất hiện.

Đầu nguồn kịch biến đến từ… . . Viêm Huyền Tử đang giảng đạo cho tộc nhân.

Trong khoảnh khắc đó, thân thể của gã đột nhiên tan vỡ, vô số máu tươi phun trào, thậm chí Viêm Huyền Tử còn không thể nói ra cả câu nói sau cùng, thân hình đã lập tức nổ vang trực tiếp chia năm xẻ bảy.

Máu thịt tan nát, linh hồn tan vỡ.

Thế mệnh.

Chỉ có một đám tàn hồn bởi vì được gã đưa vào trong thần điện từ trước, vì vậy mới được giữ lại trong kiếp nạn thế mệnh này.

Lưu lại khả năng phục sinh trong tương lai.

Những chuyện tương tự cũng xuất hiện ở bên trong Nam Hoàng Châu.

Vào thời khắc này, bên trong nơi cũ của Vô Song thành, trong trận pháp do hơn mười vạn tu sĩ Thất Huyết Đồng tạo thành, cự nhân thủy ngân được Thất gia đặt tay phải ở mi tâm cũng rung động kịch liệt.

Vận mạng tương liên trong tối tăm, dẫn dắt sinh tử luân hồi, khiến cho gợn sóng do Hứa Thanh tự bạo ảnh hưởng đến không chỉ bộc phát trên người Viêm Huyền Tử, càng là dưới thời gian bị quấy nhiễu, vào thời khắc này đồng dạng nổi lên trên thân cự nhân thủy ngân.

Trên thân cự nhân thủy ngân bạc lập tức xuất hiện từng đạo khe hở nhìn thấy mà giật mình, đồng thời khe hở càng nhiều và càng sâu.

Toàn thân cự nhân thủy ngân cũng xuất hiện dấu hiệu muốn tan vỡ.

Thời khắc mấu chốt, hơn mười vạn tu sĩ Thất Huyết Đồng bốn phía chuyển một đạo âm khác.

“Vô thượng thiên tôn, an ủi thân hình, hồn phách đệ tử, ngũ tạng huyền minh, thanh long bạch hổ, đội trượng xôn xao, chu tước huyền vũ, thủ vệ người kia.”

Theo âm thanh vang vọng, thiên địa biến sắc, gió giục mây vần, Viêm Hoàng trên bầu trời truyền ra tiếng thét khiến bát phương vỡ vụn, màn trời đổ mưa, bồi dưỡng thế gian.

Mà Thất gia cũng mở miệng lẩm bẩm, tay phải chạm vào mi tâm cự nhân thủy ngân lần nữa nhấn một cái, đồng thời cắn chót lưỡi phun ra một ngụm đạo huyết rơi lên trên cự nhân thủy ngân, ngăn cách nhân tố bên ngoài.

Âm thanh oanh oanh, khe hở trên thân cự nhân thủy ngân cuối cùng không còn tăng thêm nữa, mặc dù thoạt nhìn đã thành tổ ong vả lại không cách nào khép lại, nhưng đúng là vẫn chưa chân chính tan vỡ.

Về phần Thất gia bây giờ chậm rãi ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn dày đặc sát phạt vang lên.

“Năm đó lão phu đã ước hẹn cùng Hạ Tiên Cung.”

“Từ nay về sau hành tẩu theo thời gian, ngồi xem sinh tử, mặc kệ mệnh tích.”

“Do đó Lục phong chủ chết, lão phu mặc dù đau thương nhưng cũng chỉ có thể thở dài.”

“Nhân tộc lên xuống cũng hờ hững đối mặt.”

“Dù là Nữ Đế thành Thần, Chấp Kiếm vẫn lạc cũng là như vậy, đều bởi vì lão phu và bọn họ không có nhân quả.”

“Mà Tử Thanh ngươi muốn phục quốc, mượn nghi thức của Nữ Đế thế kiếp, không tổn hao gì tế hiến Thần Linh Tàn Diện, lão phu cũng không để ý đến, bởi vì đây tất cả đều không có nhân quả gì với lão phu.”

“Cho nên ta không hề can thiệp chút nào.”

“Nhưng ngươi không nên tính kế đệ tử của ta!”

“Đệ tử của ta, đều là nhân quả của ta, đã dập đầu bái ta, ta cũng đã nhận trà bọn họ dâng, đã đáp ứng vệ đạo, như vậy... Chỉ cần một ngày ta còn sống, không ai có thể động vào!”

“Tử Thanh, nếu như ngươi tính kế đệ tử của ta, lại không muốn cắt đứt nhân quả như thế, đã vậy... . . Lão phu sẽ mưu đồ hoàng quyền của ngươi!”

“Nhân quả, không ngừng cũng được! Chỉ có làm sự tình đến tận cùng mà thôi!”

Biểu cảm của Thất gia uy nghiêm đáng sợ, giơ tay trái lên bấm niệm pháp quyết, ngắn ngủi mấy hơi biến hóa vạn lần, chỉ một ngón tay về phía bầu trời.

Giọng nói mênh mông như thiên lôi, như sắc lệnh.

“Trước đây nửa giáp, có tên Hứa Tử, thân sinh nơi đây, thổ nạp thần tức, một hơi thở ra ban đầu, hôm nay Hạ lệnh, lấy tiên làm dẫn, gọi hơi này tới!”

Chương 2178: Hoàng ban đầu Vọng Cổ (2)

Lúc trước, Thất gia lấy Hạ làm lệnh, lấy tiên làm dẫn, gọi tới một hơi sau cùng của Tử Thanh thái tử trước khi tử vong ở kiếp trước.

Mà bây giờ, lão đang gọi… . . hơi đầu tiên của người tên là Hứa Tử thở sau khi sinh ra ở chỗ này!

Lời nói vừa ra, bát phương nổ vang, gió lớn gào thét, thiên địa biến sắc, vô tận khí tức bốc lên, cuối cùng hội tụ tới tay trái Thất gia, tạo thành một đoàn tử khí mờ mịt.

(Tử khí này là khí tím, không phải khí chết)

Được lão giơ tay lên trực tiếp đặt vào ngực cự nhân thủy ngân phía dưới.

Đồng thời mở miệng nói ra một từ.

“Trảm!”

Một chữ ra khỏi miệng, núi sông Vọng Cổ nổ vang, có thể thấy được toàn bộ đại vực Vọng Cổ lại có không ít lập lòe quang mang rực rỡ, xu thế dãy núi và hình dạng sông lớn lại dường như hợp thành một cái trận đồ cực lớn.

Trận đồ bao trùm cả Vọng Cổ bây giờ ầm ầm vận hành.

Màn trời bên trên Hoàng Đô nhân tộc lập tức sụp đổ một mảnh, hình thành một thanh đao, bỗng nhiên trảm về phía Tử Thanh thái tử!

Toàn thân Tử Thanh thái tử chấn động, một khắc ngẩng đầu đao đã trảm tới.

Không phải Chân Thần, không thể ngăn!

Bởi vì đao trảm không phải mệnh, cũng không phải hồn, mà là … . . vận khí hoàng quyền của Tử Thanh thượng quốc trở về hôm nay!

Một cái chớp mắt đao trảm, tâm thần của toàn bộ chúng sinh

Thôn Thiên đại vực vừa trở về đều chấn động, Tử Long do vận khí Tử Thanh thượng quốc biến ảo quanh quẩn khắp thiên địa Thôn Thiên đại vực càng là truyền ra tiếng kêu rên thê lương.

Thân hình trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Cùng nhau hóa thành hai nửa là ghế ngồi đại biểu Tử Thanh thượng hoàng trong hoàng cung của Tử Thanh thượng quốc!

Ầm ầm vỡ ra!

Một nửa vận khí hoàng quyền cứ như vậy bị trảm, rơi vào hư vô, tuôn về Nam Hoàng Châu!

Giữa không trung nhân tộc Hoàng Đô, sắc mặt Tử Thanh Thái tử trắng bệch, chậm rãi ngẩng đầu.

“Giỏi cho một tên Cổ Hoàng ban đầu của Vọng Cổ, rơi vào bố cục ngươi bày ra, đáng giá.”

“Nhưng hành vi của ngươi như vậy, cũng lộ ra rằng ngươi suy yếu, ngươi… . . Đúng là vẫn già rồi, bầu trời Vọng Cổ trước kia không thuộc về ngươi, về sau cũng không thuộc về ngươi.”

“Về phần đệ đệ, một nửa hoàng quyền này tặng cho ngươi rồi, nhưng mà ngươi phải bảo tồn cho tốt, lần tới ta sẽ lấy đi.”

Tử Thanh trầm mặc mấy hơi, thần sắc lại khôi phục như thường, sau khi nhàn nhạt mở miệng, gã thu hồi ánh mắt nhìn về phía Nam Hoàng Châu, sau cùng nhìn thoáng qua đoàn sương mù màu đen sắp hoàn toàn tiêu tán.

Nhấc chân lên bước, đi về phía chân trời.

Sau vài bước cả người tiêu tán, lúc lần nữa xuất hiện đã là bên trong Thôn Thiên đại vực, trong vận khí Tử Long bị chém một nửa đang kêu rên.

Làm lại tân thân từ bên trong vận khí Tử Long, mặc Đế bào, đội Đế quan.

Dưới vô số bách tính Tử Thanh thượng quốc trở về quỳ bái, trong một đám quần thần trong hoàng cung lễ bái, dưới toàn bộ thành viên Chúc Chiếu cuồng nhiệt, Tử Thanh thái tử đi về phía hoàng cung, đi về phía hoàng tọa vỡ ra.

Một khắc ngồi xuống trên đó, âm thanh ca tụng đến từ toàn bộ

Tử Thanh thượng quốc vang lên ngập trời.

“Chúc mừng Hoàng đăng cơ thượng quốc!”

Càng là trong âm thanh vô biên vô hạn này, Thần Linh Tàn Diện trên bầu trời mở mắt ra, nhìn về phía Thôn Thiên đại vực.

Dưới ánh mắt của Thần, Thôn Thiên đại vực nổ vang, chúng sinh chuyển hóa dị chất ngập trời, khí tức của Thần bốc lên vô tận.

Một pho tượng Thần Linh Tàn Diện, sừng sững hiện ra trên quảng trường ngoài hoàng cung.

Đây là, một pho duy nhất trên toàn bộ đại lục Vọng Cổ!

Cũng vào thời khắc này, trên người Tử Thanh thái tử xuất hiện một cỗ chấn động Thần Đài.

Ầm ầm bộc phát!

Cho khi đạt đến Thần Đài đỉnh phong!

Hồi lâu Tử Thanh cười khẽ, trong lòng hiện ra những gì đã trải qua lần này.

“Như thế, tương lai mới càng thú vị.”

Cùng lúc đó, trên Nam Hoàng Châu, trong trận pháp do hơn mười vạn tu sĩ Thất Huyết Đồng tạo thành, Thất gia ánh mắt tang thương, khí tức muôn đời, triển khai một pháp sau cùng của lần này.

“Trở về!”

Lời nói không khỏi có cảm giác nghi thức, rung chuyển sinh tử, liên quan đến vận mệnh.

Trong thời gian ngắn, vô số máu thịt vờn quanh bốn phía cự nhân thủy ngân bay lên trên không, thẳng đến trên cự nhân thủy ngân.

Những thứ máu thịt này tràn ra khí tức kinh khủng, siêu việt bên ngoài thế gian, không có ở trong thời gian.

Đó là. . . . . máu thịt Thượng Hoang.

Giờ phút này đồng loạt dung nhập vào trong cự nhân thủy ngân, nhất thời toàn bộ cự nhân thủy ngân nổ vang, dần dần thu nhỏ lại, ngân quang dần dần đã thành làn da, cho đến cuối cùng…

Đã thành một cỗ thân thể.

Bộ dạng giống với Hứa Thanh như đúc!

Nhưng càng nguyên vẹn và thông thấu!

“Đồ nhi, còn không thức tỉnh!”

Giọng của Thất gia khàn khàn, lộ ra một cỗ cảm giác mỏi mệt vang vọng bát phương, cũng rơi vào trong tai Hứa Thanh.

Mấy hơi thở sau, Hứa Thanh mở mắt ra.

…

“Đạo vốn hư không, không trải qua không thể rõ đạo, đạo trong sự kinh qua, không phải sư không thể hiểu được.”

“Huyền U Cổ Hoàng, sáng lập sự nghiệp to lớn, do đó nhân tộc chúng ta cần cúi đầu.”

“Thiên Địa Huyền Hoàng, thừa nhận ngàn vạn, do đó nhân tộc chúng ta cần bái ba cái.”

“Nhưng Cổ Hoàng cao cao tại thượng, chưa từng ân ngươi. Chúng sinh thiên địa khổ hải, chưa từng độ ngươi.”

“Duy sư lên trời xuống đất, ân ngươi kiếp này, độ ngươi kiếp sau, dùng hết khả năng, cùng đi đại đạo, do đó ngươi cần chín bái!”

—

Thế là đã hết Quyển này, tạm xong một giai đoạn.

Chương 2179: Sau khi thức tỉnh (1)

Quyển mới, thứ 11: Xuân Phân

—

Năm tháng sau, phía bắc Nam Hoàng Châu.

Mặt trời nhô lên cao, ánh sáng màu vàng như là vô số lợi kiếm, vô tình đâm xuống biển cấm bên dưới.

Những nơi chiếu qua, biển cấm như bị đốt cháy, hình thành sóng dữ cuồn cuộn dựng lên, khiến người ta hít thở không thông, đồng thời cũng có thể cảm nhận được sự cương quyết của mảnh biển khơi này.

Nhất là gió biển mạnh mẽ cuốn tới, giống như muốn thổi toàn bộ mặt biển về phía chân trời vô biên.

Từng trận tiếng sóng biển ầm ầm vang vọng, giống như vô số hải thú gào thét, hình thành lực lượng khổng lồ chấn động chúng sinh.

Dường như muốn mai táng tất cả xuống dưới đáy biển bao la lại sâu thẳm.

Dị chất tràn ngập bát phương cũng bốc lên theo sóng biển, dưới ảnh hưởng của nó, ánh sáng cũng bị vặn vẹo, thế giới một mảnh mông lung.

So sánh cùng với biển cấm, hình như tất cả tồn tại đều như bụi bặm không có ý nghĩa.

Giống như lúc này, một chiếc thuyền cô độc không chút nào thu hút, trôi nổi trên biển cấm bao la bát ngát dường như kết nối với biên giới thiên địa.

Bên trong chiếc thuyền đơn độc, Hoàng Nham nằm ở nơi đó, trong thiên địa mơ hồ, trong dị chất ở khắp bát phương, trên sóng biển kịch liệt, y vỗ vỗ bụng, thở ra một hơi thật dài, quét mắt nhìn đáy biển.

“Thật biết giày vò người ta mà.”

Câu cảm khái của Hoàng Nham bị tiếng sóng biển bao phủ, đồng thời một nhánh mây thô to chừng hơn một trượng lao ra khỏi mặt biển, sau khi quét ngang bốn phía tràn ra cảm xúc chấn động hưng phấn.

Sau đó lại chui vào trong nước biển, cuốn động mạch nước ngầm, bơi thẳng đến đáy biển.

Chỗ sâu trong biển cấm, thế giới như bị mực đen bôi lên, che đậy hết thảy ánh sáng, phong tỏa toàn bộ nhiệt độ, khiến cho chỗ đó là một mảnh đen nhánh và băng hàn.

Chỉ có tinh quang tràn ra từ trên người nhánh mây trở thành ánh sáng duy nhất của đáy biển.

Theo nó cấp tốc lao nhanh, nước biển giống bị chia lìa, còn dị chất trong đó dường như đã trở thành chất dinh dưỡng của nhánh mây.

Nó vui sướng phun ra nuốt vào, tốc độ cũng càng dần càng nhanh, một số hải thú tầm thường sau khi cảm giác từ xa thân hình đều nhao nhao chấn động, nhanh chóng tránh đi.

Vì vậy nhánh mây một đường thông suốt, theo nó tiếp cận đáy biển, tinh quang trên người nó cũng chiếu rọi bộ phận khu vực đáy biển mông lung lên.

Mượn nhờ tinh quang trên người nó, có thể thấy trong một mảnh phạm vi đáy biển, trong đống cát sỏi màu đen, thình lình tồn tại một cái động sâu dưới biển.

Trong đó huyền diệu, ngay cả tinh quang cũng không thể chiếu vào, càng tràn ra khí tức không rõ, tràn đầy uy áp.

Mà trên động sâu thình lình có một người ngồi khoanh chân.

Người này mặc trường bào màu tím thêu ám văn, một đầu tóc tím xõa trên vai, giống như nước biển cấm cũng không thể xâm nhập chút nào, tự nhiên tự tại, đồng thời toàn thân màu tím cũng hiển lộ rõ ràng vẻ tuấn mỹ của hắn.

Làn da trắng nõn như ngọc, tinh quang chiếu xuống dường như lộ ra sáng bóng nhàn nhạt.

Hai mắt thâm sâu giống như hồ nước, sáng ngời mà thâm thúy, dường như có thể thấy rõ nhân tâm, khiến người ta không dám đối mặt.

Nhất là khí khái hào hùng và cơ trí hiện ra giữa hai đầu lông mày, có thể nói mày kiếm mắt sáng, khiến người ta kính sợ ba phần.

Cả người như ngôi sao rực rỡ!

Chính là Hứa Thanh!

Mắt hắn yên tĩnh, không nổi chút gợn sóng nào, khoanh chân phía trên động sâu, tay phải giơ lên cầm lấy nhánh mây.

Một đầu nhánh mây chạy trong biển cấm, giờ phút này trở về vờn quanh bốn phía, tràn ra ý thân thiết.

Mà một đầu khác… . Thì xâm nhập vào trong động sâu, đang kịch liệt vùng vẫy.

Một lát sau theo Hứa Thanh giơ tay lên kéo một cái, một đầu nhánh mây chui vào trong động lập tức truyền ra tiếng kêu rên thê lương, bỗng nhiên bị thu hồi, trôi nổi ở trước mặt Hứa Thanh.

Ở trên lại buộc một tồn tại kinh khủng!

Đó là một bà lão mặc trường bào do vô số xương cá bện chế thành, ngoài thân thể còn mọc rất nhiều xúc tu.

Mặt đầy nếp nhăn, vả lại mục nát hơn phân nửa, duy chỉ có hai mắt màu vàng lộ ra vẻ hoảng sợ, khí tức càng kèm theo nồng đậm dị chất và ẩn chứa thần tính mãnh liệt.

Mà sau lưng bà lão, trong trường bào xương cá phấp phới, vươn ra một cái đầu lưỡi cực lớn màu đỏ tươi, trên đầu lưỡi dài là vô số vong hồn.

Tất cả đều đang kêu rên.

Về phần những xúc tu trên người, mỗi một cái đều mọc con mắt màu vàng, giờ phút này toàn bộ mở ra, sợ hãi nhìn qua Hứa Thanh.

Chỉ là bây giờ đã đứt gãy hơn phân nửa, ngay cả thân thể bà lão cũng đã bị mất đi phần, không còn hoàn chỉnh.

Uy áp trước kia bây giờ ở trước mặt Hứa Thanh không còn uy hiếp nữa, chỉ có thể run rẩy.

Đó là Câu Anh!

Lúc trước trên Nhân Ngư Đảo được cung phụng như Thần Linh.

Nói là Thần Linh, thật ra cũng chính là tồn tại Thần Thánh cường đại mà thôi, không có thần hỏa, cũng không có quá nhiều thần quyền.

Mà giờ khắc này, nó là mồi của Hứa Thanh.

Hứa Thanh dùng Thánh Thiên Thần Đằng buộc chặt, dùng nó làm mồi để… Câu cá trong đây.

“Thần tính của ngươi tràn ra còn chưa đủ.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng hất tay lên, tinh quang trên nhánh mây lấp lánh, hình thành lực lượng ràng buộc, khiến cho tiếng kêu của Câu Anh càng thêm thảm thiết, sau đó lại ném đối phương vào động sâu phía dưới.

Lần này rõ ràng Câu Anh chấn động càng cường liệt hơn so với trước, thần tính tràn ra cũng nồng đậm vô cùng.

Hiệu quả cũng vượt qua vừa nãy.

Vì vậy một nén nhang sau, trong động đen nhánh truyền ra tiếng hít thở ồ ồ, tiếng động giống như thiên lôi nổ vang bát phương, càng là hình thành mạch nước ngầm tràn ra phía ngoài, cuốn động nước biển bốn phương, hình thành gợn sóng khuếch tán.

Trong nháy mắt tiếp theo, sau khi tiếng kêu rên nổi lên, tay phải Hứa Thanh chợt kéo một cái.

Nhánh mây lập tức kéo căng thẳng tắp, giống như con mồi cắn móc câu bây giờ đang đối kháng đọ sức cùng với Hứa Thanh.

Chương 2180: Sau khi thức tỉnh (2)

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên lãnh mang, mạch máu tay phải lập tức trướng lên, có thể thấy được toàn bộ đầu cánh tay phải xuất hiện cảm giác thủy ngân, đồng thời cũng có một cỗ lực lượng thân thể kinh khủng bộc phát.

Nháy mắt tiếp theo, hắn kéo một cái, nhánh mây lập tức cuốn ngược lại, cứng rắn kéo một con sinh vật hư thối như Tích Dịch từ trong động ra ngoài.

Đó là một con Thần Hà Long!

Bề ngoài tương tự như Tích Dịch nhưng lại khác biệt, nó càng dữ tợn và xấu xí hơn, toàn thân tràn ra mục nát cùng tử vong.

Loại tồn tại Thần Thánh này trong biển cấm cũng không có nhiều lắm, vả lại bình thường rất ít xuất hiện ở biển cạn, đều ở sâu dưới đáy biển.

Chỉ có vào lúc ăn uống nó mới rời khỏi đáy biển, hiện thân trên mặt biển, thôn phệ tất cả sinh linh.

Cho nên mỗi một lần Thần Hà Long xuất hiện, đối với thế lực trên đảo nhỏ mà nói, chính là một trận tai họa giống như trường hạo kiếp.

Cho nên nó bị tộc quần lớn nhỏ của biển cấm xưng là Tích Dịch trong Minh Hà.

Con này càng thêm không tầm thường, thân nó dài trọn vẹn vạn trượng, lân phiến toàn thân lập lòe quang mang âm u, hiện ra vô số vong hồn sinh mệnh bị nó nuốt vào, khí tức trên thân kinh khủng vô cùng, đồng thời miệng lớn cũng hung hăng cắn vào người Câu Anh.

Trong tiếng đau khổ kêu rên của Câu Anh, mặc dù Thần Hà Long cắn đứt, nhưng bản thân bị nhánh mây hình thành gai ngược đâm vào trong miệng.

Không cách nào giãy giụa.

Bây giờ bị kéo ra, khí tức trên người nó bộc phát ra phía ngoài, khiến cho mảnh biển cấm này cuộn mình, bên ngoài sóng biển càng lớn, thậm chí bầu trời cũng biến sắc, sóng gió càng thêm dồi dào.

Một cỗ chấn động Uẩn Thần ngập trời dựng lên ở trên người nó.

Có thể so với Uẩn Thần tam giới!

Phát ra tiếng gào thét về phía Hứa Thanh, tạo thành phong bạo quét ngang, trên người càng tạo thành ba tòa thế giới tử vong gia trì toàn thân, khiến cho khí tức của nó càng thêm kinh khủng.

Tiếp theo thân hình khẽ động chợt vọt tới phía Hứa Thanh, tuy miệng lớn chỉ có thể miễn cưỡng mở ra, nhưng đối với thân hình nhân tộc mà nói cũng là cực lớn.

Giờ phút này trong lúc mở ra, nước biển hình thành vòng xoáy.

Toàn bộ hải thú bốn phía hễ là cảm giác thấy đều lạnh run.

Chỉ có Hứa Thanh bình tĩnh đứng lên.

Một cái chớp mắt đứng dậy, hắn tựa như cây tùng đứng thẳng, làm cho người ta có một loại cảm giác uy nghiêm.

Hành tẩu long hành hổ bộ, giống như một vị thiên thần hành tẩu trên thế gian, một tay cầm lấy Thần Đằng, một bước đi về phía Thần Hà Long dữ tợn.

Nháy mắt Thần Hà Long gào thét tới gần và há miệng lớn muốn nuốt hắn, Hứa Thanh nắm tay trái lại, toàn thân dâng lên vô tận Đế ý.

Bất Diệt Đế Quyền.

Một quyền đấm tới.

Nước biển nổ tung, hình thành gợn sóng kịch liệt toái diệt hết thảy, trực tiếp đụng phải đầu Thần Hà Long tiến đến.

Đáy biển bỗng nhiên vang vọng truyền ra một tiếng nổ mạnh trầm muộn, Thần Hà Long phát ra tiếng kêu rên càng thêm thê lương, phần đầu cũng xuất hiện khe hở, hàm răng càng sụp đổ không ít.

Dưới trọng kích kinh khủng, trực tiếp không bị khống chế cuốn ngược lại, máu thịt tứ tán.

Nhưng con Thần Hà Long này cũng không hề tầm thường, tuy bị trọng thương nhưng trong một cái chớp mắt bỗng nhiên quét ngang đuôi tới.

Trên cái đuôi của nó mọc đầy gai xương, bây giờ bỏ qua nước biển ngăn cản, nháy mắt tới gần Hứa Thanh với tốc độ cực nhanh, lập tức đập tới.

Hứa Thanh một tay cầm nhánh mây, đối mặt cái đuôi đập đến, hai mắt lóe lên sau đó cũng không né tránh.

Hắn đứng ở tại chỗ, mặc kệ cái đuôi giống như bài sơn đảo hải trực tiếp đập vào trên thân thể.

Trong nháy mắt tiếp theo, một màn không thể tưởng tượng xuất hiện.

Hứa Thanh vẫn đứng chỗ cũ không hề động đậy.

Mà cái đuôi quét ngang đến của Thần Hà Long lại chấn động, như là vỗ vào một ngọn núi không thể rung chuyển, cái đuôi lập tức tan vỡ non nửa.

Gai ngược bên trên càng là tách ra.

Đau đớn kịch liệt cùng với thân thể kinh khủng của Hứa Thanh khiến cho Thần Hà Long tràn ra hoảng sợ cực hạn, nó chợt nhoáng một cái muốn chạy trốn.

Nhưng Thần Đằng trong mồm sớm đã chui vào bên trong máu thịt, lại bị Hứa Thanh một mực cầm lấy, cho nên căn bản không thể nào để trốn.

Giờ phút này Hứa Thanh cất bước, trực tiếp đạp lên trên đầu của Thần Hà Long, hắn đứng ở trên đó tay phải cầm lấy nhánh mây, hung hăng kéo một cái.

Tiếng kêu rên vang vọng.

Con Thần Hà Long lớn vạn trượng không tự chủ được nhấc đầu lên, cấp tốc phóng về phía trên.

Một đường điên cuồng lao từ đáy biển thẳng đến mặt biển, sau đó chợt vọt ra.

Biển khơi trũng xuống, bầu trời bị che khuất, trong tiếng nổ vang cực lớn cùng với vô số nước biển tung bay, một đạo bóng đen cực lớn dưới ánh mặt trời tạo thành, bao trùm chiếc thuyền cô độc của Hoàng Nham bên dưới.

Nước biển, đổ xuống toàn thân Hoàng Nham.

Hoàng Nham vẻ không vui.

Trên bầu trời, Hứa Thanh đứng trên đầu của Thần Hà Long, nhìn thiên địa xa xa, đồng thời giơ tay trái lên, trảo một cái về mặt trời.

Dưới một trảo này, có thể mắt thường nhìn thấy mặt trời vặn vẹo.

Trong một cái chớp mắt, thân thể Hứa Thanh tựa như chiếm ánh sáng mặt trời rực rỡ, bản thân đã thành mặt trời, lập lòe ánh sáng kinh thiên động địa.

Từ xa nhìn lại giống như hắn đã trở thành mặt trời.

Tràn ra vô tận ánh sáng cùng độ nóng, chợt phóng thích ra phía ngoài, bị Hứa Thanh một phát đặt lên trên đầu Thần Hà Long.

Trong tiếng nổ vang và tia sáng, Thần Hà Long kịch liệt run rẩy, âm thanh kêu rên im bặt dừng lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, thi hài nổ oanh một tiếng rơi vào trên mặt biển, không còn nhúc nhích, trôi nổi ở đó.

Mặt biển dấy lên sóng lớn quét sạch bốn phía, hình thành sóng thần.

Chỉ có Hứa Thanh đứng trên thi thể Thần Hà Long, từng đạo quang điểm thần tính rực rỡ bay ra từ trong cơ thể Thần Hà Long, trôi thẳng đến Hứa Thanh, tràn vào toàn thân hắn.

Nhìn lại hắn thật giống như được bảy màu vờn quanh, như mặt trăng được những ngôi sao rực rỡ vây quanh.

Như Thần giáng lâm.

Chương 2181: Sau khi thức tỉnh (3)

“Pháp môn Huyền Dương Tiên Quang này quả thực không đơn giản.”

Hứa Thanh thì thào, đi ra một bước, đã tới trên con thuyền cô độc của Hoàng Nham.

Tay phải buông ra, Thần Đằng nhanh chóng đi xa, buộc Câu Anh trở về, vui sướng quanh bốn phía chiếc thuyền cô độc, còn Câu Anh đã mất đi một nửa thân hình bây giờ đang lạnh run.

Cùng nhau phát run còn có Tiểu Ảnh trên con thuyền.

Nguyên bản nó đang nghỉ ngơi, sau khi trông thấy Hứa Thanh trở về lập tức phát ra âm thanh két ca két két có tiết tấu nhất định, khuếch tán về biển cấm.

“Chủ… . Không. Phản ứng, ta nghe lời. . Tiếp tục… .”

Hoàng Nham bên cạnh xoa xoa nước biển trên mặt, nhìn Câu Anh run rẩy.

“Câu Anh thật thê thảm, từ khi bị ngươi bắt lại, mấy tháng qua một mực bị bắt đi câu cá, thân thể không còn mọc ra nữa, mọc ra xong lại không còn… .”

Hoàng Nham nói xong, lại lướt qua Tiểu Ảnh đang két két.

“Nó cũng thảm, mấy tháng một mực két két két.”

“Nhưng mà hình như không có tác dụng gì, chiếc xe thanh đồng cùng với người khổng lồ ngươi muốn tìm, vẫn không có đầu mối như trước.”

“Mà lão tử ta càng thảm hơn!”

Hoàng Nham mở to mắt.

“Sư phụ của ngươi bế quan tiêu dao, để cho ta tới phụng bồi ngươi… . . Ta nhớ sư tỷ, ta đã rất lâu không có rời khỏi bên người sư tỷ rồi, sư tỷ không thấy ta nhất định cũng rất nhớ ta.”

Hoàng Nham ủy khuất.

Đối với những lời Hoàng Nham nói, Hứa Thanh nghe mãi cũng thành quen, bây giờ vừa kiểm tra thân thể của mình vừa mở miệng.

“Đây là nhiệm vụ của sư tôn, Nhị tỷ phu.”

Hoàng Nham thở dài ủ rũ, trong mắt đầy thần niệm, xuất ra ngọc giản truyền đi tin tức, sau đó trầm mặc.

Cho đến hơn mười hơi thở sau, y bỗng nhiên chớp chớp mắt, tinh thần vô cùng phấn chấn, phiền muộn trên mặt bị hưng phấn thay thế phát ra tiếng cười hắc hắc.

“Xong rồi, đã thu xong rồi, cũng đã gửi cho Nhị sư tỷ của ngươi rồi, không có biện pháp, Nhị sư tỷ của ngươi lòng dạ hẹp hòi, dẫu sao địa vị trong nhà của nàng ấy không cao, không có cảm giác an toàn, ta cũng phải quan tâm một chút.”

Hứa Thanh ồ một tiếng, mấy tháng qua hầu như cứ cách vài ngày, Hoàng Nham sẽ phải chiếu cố như vậy một lần.

“Hứa Thanh ngươi cũng đã nhìn ra rồi phải không, địa vị gia đình của ta, chính là đỉnh Nam Hoàng!”

Hoàng Nham ngạo nghễ.

“Ta nói với ngươi, mị lực của ta quá lớn, Nhị sư tỷ ngươi mỗi ngày quấn lấy ta, chỉ sợ ta không để ý tới nàng, bất kể đi ra ngoài hay là đi hoàn thành nhiệm vụ sư môn của các ngươi, đều phải năn nỉ ta hồi lâu, dùng các phương pháp nịnh nọt ta, để ta phụng bồi nàng.”

“Những năm qua ta rất phiền não.”

“May mắn Thất gia đã nhìn ra, tất cả mọi người đều là nam nhân, lão lý giải ta, để cho ta trong khoảng thời gian này tự do vô cùng.”

Hoàng Nham phấn khởi đắc ý, mặc dù trong lời nói biểu thị địa vị của mình rất cao, nhưng Hứa Thanh thấy thế nào cũng đều giống như người trong đại lao Thất Huyết Đồng hết hạn tù được phóng thích.

“Tiếp theo chúng ta đi tới nơi nào chơi? Nếu ngươi không có nơi đi, ta có một nơi rất tốt… . Ta nói cho ngươi biết, chỗ đó thật sự là kỳ diệu vô cùng, nghĩ một chút thôi đã thấy nhiệt huyết hừng hực… .”

Hoàng Nham nói xong, bản năng nhìn chung quanh, sau khi xác định bốn phía không có người khác nghe được, hai mắt sáng lên.

Hứa Thanh nghe vậy lắc đầu.

“Ta chuẩn bị đi nội hải và biên giới ngoại hải nhìn xem.”

Biển cấm chia làm trong ngoài, nội hải rất lớn, là chỗ cư trú của những tộc quần trên biển cấm Vọng Cổ, mặc dù cũng nguy hiểm, nhưng tương đối mà nói thì cẩn thận một chút cũng có thể thăm dò.

Nhưng ngoại hải… . . Đó là một mảnh hoang vu tràn đầy thần bí, thậm chí nghe đồn có rất nhiều Thần Linh ngủ say ở ngoại hải.

“Chỗ đó sao, cũng được.”

Hoàng Nham có chút tiếc nuối gật đầu, lại như nhớ ra cái gì mở miệng nói.

“Đúng rồi, lúc ngươi tôi luyện thân thể ở phía dưới, bên phía nhân tộc truyền tin tức đến.”

“Tiểu tử ngươi thăng chức!”

Hứa Thanh nhìn Hoàng Nham.

“Nhân tộc vừa mới truyền tin, Nữ Đế hạ chỉ, Ninh Viêm là Thái tử.”

“Tiểu tử kia dẫm phải vận khí cứt chó, sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy, phụ hoàng biến thành mẫu hoàng, mình được lập làm Thái tử, nghe nói bây giờ vẫn còn đang buồn bực!”

“Mà ngươi, chính là Thái Phó của Thái tử rồi, kiêm chủ nhân của Thánh Lan cùng Hắc Linh đại vực, về sau tiểu tử ngốc Ninh Viêm đăng cơ, ngươi chính là Đế sư!”

Ninh Viêm được lập là Thái tử, Hứa Thanh cũng chẳng suy nghĩ gì.

Dẫu sao… . . con nối dõi chân chính của vị Nữ Đế kia, chỉ có Ninh Viêm và Thập Nhất hoàng tử.

Mà hiển nhiên Thập Nhất hoàng tử các phương diện đều không thích hợp, nhân quả sự tình tế tổ, tuy là vì mẫu thân, nhưng đủ loại hành vi lúc trước, cuối cùng vẫn lưu lại cây gai trong lòng quần thần.

Vì vậy lựa chọn Ninh Viêm cũng là hợp tình hợp lý.

Về phần nhanh như vậy đã lập Thái tử cũng có dấu vết để lần theo, 12 căn hương lúc trước, nghĩ đến chính là vì làm nền cho sự tình lập trữ sau đó.

“Lấy sự tài tình của Nữ Đế, lúc đó hẳn là đã nhìn thấy được hiện tại.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng, theo chiếc thuyền cô độc lướt về phía trước, suy nghĩ của hắn cũng quay về những trải qua trong năm tháng vừa rồi.

Sau sự tình ở Hoàng Đô nhân tộc, Tử Thanh thượng quốc xuất hiện ở Thôn Thiên đại vực, mà nơi đó bị sương mù do vô tận dị chất biến thành bao phủ, người ngoài không vào được, cũng không biết cụ thể chuyện trong đó.

Nhưng căn cứ tin tức nhân tộc, bên trong Thôn Thiên đại vực có khí tức kinh khủng bốc lên, hình như… . . người dân Tử Thanh thượng quốc trở về, mỗi người đều đang biến dị.

“Đây là ban thưởng sau khi Thượng Hoang vui vẻ.”

Nữ Đế đã nói như vậy.

Chương 2182: Sau khi thức tỉnh (4)

Có thể tưởng tượng, một khi sương mù Thôn Thiên đại vực tiêu tán, Tử Thanh thượng quốc lộ ra sẽ càng thêm kinh khủng hơn so với lúc trước.

Sắc mặt Hứa Thanh âm lãnh, nội tâm không có gợn sóng.

Hắn có được một nửa hoàng quyền của Tử Thanh thượng quốc, có thể cảm ứng rõ ràng được chỗ đó biến hóa, cũng có thể cảm giác biến hóa triệu hoán chính mình.

Đó là vận khí Tử Thanh thượng quốc triệu hoán.

Về phần đội trưởng cũng rời khỏi Hoàng Đô nhân tộc, mấy tháng trước truyền tin tức về, nói y đang trên đường trở về.

Nhưng mà tạm thời còn không về được, muốn đi Y Tộc bái phỏng cố nhân.

Trước mắt có lẽ vẫn còn đang chơi đùa cùng muội muội Y Tộc của y.

Mà Tử Huyền, mấy tháng trước đi tới Nam Hoàng Châu, sau khi trông thấy Hứa Thanh không có việc gì, nàng tiều tụy nhẹ nhàng thở ra, làm bạn nửa tháng sau đó đi xa.

Nàng cầm chiếc đèn, muốn đi tới Hành Cung của Huyền U ở dưới Phong Hải Quận một chuyến, đi vào trong Phượng điện, tiếp nhận truyền thừa từ kiếp trước.

Trừ những việc đó ra, theo Nữ Đế thành Thần, nhân tộc ở phía đông Vọng Cổ cũng chân chính quật khởi, ngoài vô số tiểu tộc bốn phương lạnh run ra, phần lớn lựa chọn phụ thuộc.

Nhất là đại vực đã từng là thuộc địa ngoài quận càng là như vậy.

Không có bất kỳ trở ngại, cũng không xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn nào, nhân tộc không đánh mà thắng thu phục.

Toàn bộ nhân tộc, bao hàm cả Thánh Lan cùng Hắc Linh, bây giờ có tổng cộng 10 vực.

Nhiều khi bản thân cường đại chính là một loại uy hiếp.

Lại càng không cần phải nói bây giờ nhân tộc và Viêm Nguyệt đã chân chính kết minh, đã thành cộng chủ phía đông Vọng Cổ, cùng nhau đối kháng các phương ngấp nghé sau này.

Đồng thời nhân tộc tán lạc ở bên ngoài vô số năm qua, bây giờ đều được đại quân Trấn Viêm Vương tiếp ứng, từng người trở về.

Nhân tộc ở bên ngoài như là thịt cá, chờ đợi vô số năm về nhà, sau khi Nữ Đế thành Thần, rốt cuộc đã thực hiện được.

Còn về Hứa Thanh, năm tháng trước sau khi tỉnh dậy, hắn mở ra Bí Thược Không Gian Chấp Kiếm Giả chuẩn bị trước đó.

Trước khi tự bạo, ngoại trừ lão tổ Kim Cương Tông ra, hắn đã đặt toàn bộ vật phẩm, bao hàm cả tử thủy tinh vào bên trong không gian ấy.

Phương Bí Thược Không Gian này, là năm đó Hứa Thanh ở Phong Hải Quận, được Chấp Kiếm Giả danh hiệu là Bệnh Quỷ truyền thụ, thuộc về thuật ẩn tàng vật đặc thù của Chấp Kiếm Giả.

Thuật này lấy Bí Thược làm khóa, bình thường mà nói Bí Thược có hai thanh.

Một thanh của bản thân mình, một thanh chỉ có Cung chủ có, người bên ngoài không cách nào mở ra, chỉ người có được Bí Thược mới có thể mở.

Riêng Bí Thược Không Gian của Hứa Thanh thì chỉ có hắn giữ Bí Thược.

Vì vậy sau khi tỉnh dậy, hắn đã cầm lại tất cả, về phần lão tổ Kim Cương Tông thì bị Hứa Thanh lưu chỗ Tử Huyền, để cho nàng hộ thân trong chuyến đi nhận truyền thừa.

Về phần Thất gia, đúng theo như lời của Hoàng Nham, lựa chọn bế quan.

Trước khi bế quan cũng đã nói chuyện thật lâu cùng với Hứa Thanh một lần.

Cáo tri cho Hứa Thanh rất nhiều chuyện về cỗ thân thể này.

Thân thể của hắn bây giờ, là máu thịt Thần Linh Tàn Diện hỗn hợp với tiên ngân, lấy phương pháp Hạ Tiên nghịch thiên đắp nặn ra, tiềm lực có thể nói vô hạn.

Có thể khai phát bao nhiêu, có thể hiện ra tới trình độ nào, hết thảy đều là không biết, phải xem tương lai Hứa Thanh ma luyện như thế nào.

Quá trình này cần Hứa Thanh không ngừng chiến đấu, không ngừng cảm ngộ, không ngừng thể nghiệm qua thời khắc sinh tử.

Đồng thời cũng bởi vì thân thể này có vị cách rất cao, kinh khủng tột cùng, cho nên trong thời gian ngắn linh hồn Hứa Thanh khó có thể hoàn mỹ dung hợp cùng với thân thể.

Vì vậy Thất gia lưu lại hai đạo phong ấn, đồng thời truyền thụ một đạo công pháp cho Hứa Thanh.

Công pháp tên là Huyền Dương Tiên Quang pháp.

Tu luyện công pháp này có thể ngưng ra từng đạo Huyền Dương Tiên Quang, tiên quang này có trợ giúp cực lớn đối với việc linh hồn dung hợp cùng thân thể.

Vả lại dựa theo lời Thất gia nói, công pháp này là của một trong chín vị Hạ Tiên từ Hậu Thổ đi đến Hoàng Thiên năm đó, đối phương đã vẫn lạc trong trận chiến cùng với Thần Hoàng.

Trước khi vẫn lạc đã lưu lại truyền thừa công pháp.

Nếu như tu luyện tới đại thành, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Cho nên lần này Hứa Thanh ra biển, có hai mục đích.

Một là săn giết tồn tại Thần Thánh, lần lượt cảm thụ phòng hộ của thân thể trong khi giao chiến, mau chóng thích ứng thân thể phối hợp với thần quyền cùng với tu luyện ra một đạo Huyền Dương Tiên Quang thể hiện ra chiến lực.

Từ đó thu hoạch được nhận thức chuẩn xác đối với thân thể cường hãn này.

Mục đích thứ hai, đó là tìm kiếm công pháp Kim Ô trên chiếc xe thanh đồng cùng với người khổng lồ năm đó.

Sở dĩ tìm kiếm xe thanh đồng cùng người khổng lồ, là bởi vì lúc hắn tu luyện Huyền Dương Tiên Quang, quá trình không phải rất thuận lợi.

Sau khi Hứa Thanh suy tư, đã nghĩ tới Kim Ô.

Bởi vì nguyên lý của Huyền Dương Tiên Quang pháp, là cướp đoạt ánh sáng rực rỡ từ mặt trời, trở thành Tiên Quang của bản thân, khiến bản thân hóa thành Huyền Dương, giống như hỏa lò đốt cháy chính mình, cũng đốt cháy thiên địa.

Trên trình độ nhất định mà nói, có chút tương tự Kim Ô.

Cho nên Hứa Thanh muốn tìm được xe thanh đồng, ý đồ ngồi ở bên trong khống chế người khổng lồ.

Khiến nó lại đi một chuyến theo quỹ đạo Kim Ô lên trên không trở thành mặt trời năm đó, thể nghiệm một chút quá trình Kim Ô đã từng trở thành mặt trời, chiếu rọi Vọng Cổ.

Từ đó cảm ngộ Huyền Dương của bản thân.

Vì vậy mới có chuyến đi tới biển cấm.

Mà Tiểu Ảnh liên tục két két két cũng chính là nguyên nhân này.

Hứa Thanh nhớ kỹ, loại âm thanh này của Tiểu Ảnh, năm đó đã thu hút người khổng lồ và xe thanh đồng xuất hiện.

Nhưng đáng tiếc, mấy tháng trôi qua lại không có hiệu quả gì.

“Có thể là người không lồ đó đã ngủ say trong biển cấm, cho nên cần thăm dò càng nhiều khu vực hơn nữa… .”

Hứa Thanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ảnh Tử, sau xuất ra hải đồ đang muốn ký hiệu.

Nhưng vào lúc này, Hoàng Nham nguyên bản đang tự tại thản nhiên, ngọc giản truyền âm bỗng nhiên chấn động, sau khi tùy ý lấy ra xem xét toàn thân bỗng nhiên run lên rồi hít sâu một hơi, thần sắc càng lập tức vô cùng ngưng trọng.

“Hứa Thanh, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Ta phải rời khỏi một chuyến, đây là chuyện lớn kinh thiên động địa!”

Vẻ mặt của Hoàng Nham vô cùng căng thẳng và lo lắng.

“Chuyện này ta phải lập tức đến, chậm một bước chính là phong bạo rung chuyển toàn bộ Nam Hoàng Châu!”

Chương 2183: Ngọn lửa tình yêu (1)

Kinh thiên động địa là một câu dùng để hình dung.

Trong lòng người khác nhau, ý nghĩa của nó cũng có chỗ khác nhau.

Như chỗ Nữ Đế, "thiên" trong lòng nàng là nhân tộc, nàng có thể gánh vác toàn bộ vì nhân tộc, nàng muốn nhờ toàn bộ tộc quần, muốn đi ngược dòng trong thời đại nước lũ không thuận hướng nhân đạo này.

Mà "thiên" trong lòng Hứa Thanh, là những người đã đi vào trong lòng của hắn trên con đường hắn trải qua.

Dù là Lôi đội, Bách đại sư, sư tôn, Nhị Ngưu, Tử Huyền, Linh Nhi… . . Còn có những ngoại vật bởi vì những người này mà sinh ra như Phong Hải Quận, Thất Huyết Đồng, Thánh Lan đại vực.

Tất cả đều là sắc thái trong thế giới của hắn, cũng là bộ phận tính chất trọng yếu tạo thành nhân tính của hắn.

Giống như neo đỗ khiến cho thần tính của hắn thủy chung do nhân tính điều khiển, sẽ không lệch đi.

Nhất là sau lần phục sinh này, thân hình lấy máu thịt Thần Linh Tàn Diện đắp nặn, nội tâm của hắn tự nhiên sẽ thần hóa, cho nên sắc thái nhân tính cũng trở thành một thứ càng mấu chốt.

Nhưng đối với Hoàng Nham mà nói, "thiên" trong lòng của y…

Năm đó y đang cao ngạo bay múa phía chân trời, trong lúc vô tình cúi đầu… thoáng nhìn một thân ảnh vung vẩy đại kiếm trong biển cấm.

Từ đó thân ảnh ấy đã trở thành thiên địa, thành thế giới, thành tất cả của y.

Khiến cho y cam nguyện phủ xuống một đạo phân thân, liều mạng không để ý tất cả đi truy cầu theo đuổi đối phương.

Dù là quá trình khúc chiết, nhưng y vẫn cố chấp như trước.

Niềm kiêu ngạo của y có thể hèn mọn vì người đó, kiên cường của y có thể bởi vì người đó mà mềm yếu.

Cả đời của y, không quan tâm những người tế hiến cho y, không để trong lòng sinh tử chúng sinh, thân là Nam Hoàng, đầu y thủy chung có thể ngẩng lên.

Duy chỉ có ở trước mặt người đó, y cam nguyện cúi thấp.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên Hoàng tộc còn tồn tại trên thế gian động tình.

Cũng chính là một lần duy nhất trong cả đời.

Cho nên sau khi Hoàng Nham nói xong, Hứa Thanh đã đoán được nguyên do.

Sư tỷ, nổi giận.

“Không được, chúng ta phải lập tức xuất phát!”

Hoàng Nham hít sâu, thân thể nhoáng một cái trực tiếp hóa thân Viêm Hoàng.

Biển cấm tối sầm lại.

Trên không trung, thân ảnh khổng lồ khí thế kinh khủng lập tức bay lên che khuất bầu trời.

Những nơi đi qua thiên địa biến sắc, trong lúc hai cánh vung vẩy, gió giục mây vần.

Vào thời khắc này, uy nghiêm của Nam Hoàng tràn ngập biển cấm.

Mà Hứa Thanh cũng coi như là đã chứng kiến hơn phân nửa quá trình tình yêu của Hoàng Nham và Nhị sư tỷ, vì vậy bây giờ cũng cất bước đi vào bầu trời, nối gót đi theo.

Nương theo vô số tia chớp, thân ảnh của bọn hắn nháy mắt tan biến ở phía chân trời.

Mục tiêu là một hòn đảo trên biển cấm cách nơi này chút phạm vi.

“Thất Huyết Đồng chúng ta cách mỗi vài thập niên sẽ có một lần thi đấu, lần trước ta và ngươi đều đã tham dự, chính là ở Nhân

Ngư Đảo, trận thi đấu lần này cũng đang tiến hành, do sư tỷ ngươi chủ trì.”

“Địa điểm thí luyện là ở Hải Ngao tộc.”

“Vừa rồi, sư tỷ ngươi truyền âm cho ta, Hải Ngao tộc triệu hoán ra Thần Linh của bọn họ, cũng chính là một tồn tại Thần Thánh.”

Trong lúc bay nhanh, giọng của Hoàng Nham lại vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh.

Trong mắt cường giả, một tồn tại Thần Thánh vốn không coi là việc gì to tát, mấy tháng qua Hứa Thanh đã diệt bảy tám tên.

Nếu như Hoàng Nham ra tay, đoán chừng một hơi thở là đã tiêu diệt.

Nhưng nếu chọc sư tỷ phẫn nộ, như vậy thì chuyện này sẽ lớn hơn.

Cho nên vẻ mặt Hứa Thanh cũng trở lên ngưng trọng, khẽ gật đầu, dùng tốc độ cao nhất đi về phía trước.

“Chúng ta tăng tốc độ nhanh hơn nữa!”

Nghe Hứa Thanh nói như vậy, Hoàng Nham hô một tiếng hảo huynh đệ, cũng theo đó tăng nhanh tốc độ.

Trong tốc độ bay cao nhất, thần nguyên trong cơ thể Hứa Thanh dâng lên rồi lan tràn toàn thân, thoạt nhìn cả người lập lòe ra quang mang kim sắc.

Đan vào cùng với thân thể thi thoảng chiếu ra màu bạc, như là một tôn thần ma.

Tất cả những thứ đó, tự nhiên là biến hóa do thân hình được máu thịt Thần Linh Tàn Diện tạo thành mang đến.

Bên trong thân thể của hắn, máu thịt Thần Linh Tàn Diện và tiên ngân cùng tồn tại, thứ phía trước tạo thân, thứ sau thì là môi giới dung hợp máu thịt Thần Linh Tàn Diện.

Về phần Huyền Dương Tiên Quang thì là tăng tốc quá trình linh hồn và thân thể dung hợp, dần dần luyện hóa tiên ngân, cho đến một khắc trong thân hình của Hứa Thanh không còn tiên ngân, chính là thời điểm thân và hồn của hắn hoàn toàn quy nhất.

Mà thân thể bởi vì dùng máu thịt Thần Linh Tàn Diện đắp nặn dẫn đến biến hóa nghiêng trời lệch đất, không chỉ là lực lượng thân thể tăng lên, ảnh hưởng đối với những phương diện khác cũng là cực lớn.

Hôm nay khư thổ trong cơ thể hắn đã hoàn toàn trở thành màu vàng.

Trên khư thổ màu vàng lạc ấn bốn đạo thần phù rực rỡ.

Một đạo bổn mạng cùng với ba đạo thần quyền.

Bổn mạng là do Vu Đạo, Đế Đạo cùng với hết thảy công pháp tu sĩ Hứa Thanh sở tu hình thành, tất cả dấu vết có thể tìm thấy ở bên trong đều lấy Dị Tiên Lưu là chủ yếu.

Nó vờn quanh toàn bộ biên giới khư thổ, trước sau như một, hóa thành một cái vòng tròn lớn kinh người.

Nó rạch xuống giới hạn cho khư thổ, là vết tích của Dị Tiên!

Về phần ba đạo thần quyền, phân biệt đại biểu Tử Nguyệt, Vận Rủi, Thần Trớ.

Chương 2184: Ngọn lửa tình yêu (2)

So sánh những thứ này cùng Hứa Thanh trước kia không có khác nhau quá lớn, chân chính khác nhau chính là vết tích của những đạo thần quyền đó ở trên khư thổ, bởi vì chưa được cảm ngộ, không có chính thức có được, cho nên dấu vết ngân tích rất nhạt.

Nguyên bản là một trăm đạo.

Mà bây giờ. . . . . Số lượng tăng vọt đến hơn ngàn!

Lúc trước Hứa Thanh cảm giác, nếu như có một ngày mình cảm ngộ toàn bộ một trăm đạo thần quyền, khiến chúng nó riêng phần mình rực rỡ, lúc đó hắn chính là cảnh giới Quy Hư đỉnh phong.

Mà bây giờ…

Nếu như nói ngân tích bổn mạng của Hứa Thanh vẽ lên ranh giới cho khư thổ của mình, như vậy hơn ngàn đạo ngân nhạt tăng vọt do thân hình máu thịt của Thần Linh Tàn Diện mang đến, chính là tăng lên hạn mức cực hạn cao nhất cho tu vi Hứa Thanh.

Hắn có thể cảm giác được, lúc ngàn thần quyền toàn bộ lập lòe, hắn sẽ đột phá Quy Hư bước vào Uẩn Thần, mà đó cũng chính là Uẩn Thần trước giờ chưa từng có.

Nhưng mà tương ứng với đó cũng là khó khăn tu hành gia tăng.

Nhưng cũng may biến hóa không chỉ là những thứ này, bây giờ trong cơ thể Hứa Thanh đã không có khái niệm linh lực.

Bởi vì trên mặt cấp độ, hiển nhiên linh lực có phương diện yếu ớt, trong thân thể do máu thịt Thần Linh Tàn Diện đắp nặn không cho phép nó tồn tại.

Vì vậy thứ tràn ngập trong cơ thể Hứa Thanh bây giờ, là lực lượng thần nguyên vô cùng thuần khiết!

Khiến cho khư thổ của hắn chẳng những trở thành màu vàng, ngay cả thức hải cũng đều biến thành thần hải màu vàng.

Những thứ đó là tiềm lực tăng lên.

Về phần phương diện phòng hộ lại càng thêm kinh khủng.

Bởi vì nhục thể và linh hồn của hắn vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, quá mức cường hãn, sẽ tạo thành áp chế đối với linh hồn Hứa Thanh, cho nên trước khi Thất gia bế quan đã lưu lại hai đạo phong ấn, vừa là Chúa Tể phong ấn, vừa là Chuẩn Tiên phong ấn.

Theo Hứa Thanh tu luyện Huyền Dương Tiên Quang, theo linh hồn và thân thể dung hợp, hai đạo phong ấn đó sẽ lần lượt được cởi bỏ.

Cho đến khi hoàn toàn cởi bỏ, lực lượng thân thể của hắn sẽ như là Chân Thần!

Cũng chính là Hạ Tiên!

Trước khi Thất gia bế quan đã báo cho Hứa Thanh biết, Thần Linh Tàn Diện Thượng Hoang do trùng kích Thần Minh thất bại, bản thân là Thần Tôn đỉnh phong.

Nếu một cánh tay của gã độc lập tách ra, cũng có đủ uy lực của Thần Tôn!

Nếu như là một ngón tay thì là lực lượng Thần Chủ.

Mà máu thịt tạo thành thân hình Hứa Thanh, đối với Thần Linh Tàn Diện dồi dào vô tận mà nói, chỉ có thể coi là một chút máu thịt.

Cho nên có thể hiện ra lực lượng Chân Thần Hạ Tiên.

Về phần bây giờ thân thể tồn tại hai đạo phong ấn, giúp linh hồn Hứa Thanh không bị máu thịt Thần Linh Tàn Diện áp chế, nhưng lấy trạng thái không cởi bỏ phong ấn bây giờ, lực lượng thân thể của Hứa Thanh cũng đã vô cùng kinh khủng.

Bên dưới Chúa Tể không thể gây thương hại cho thân thể hắn chút nào.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh lần lượt thông qua chiến đấu cùng tồn tại Thần Thánh đã xác định điểm này.

Sức phòng hộ của thân thể hắn vô cùng kinh người.

Như con Thần Hà Long lúc trước quét ngang đuôi, Hứa Thanh lại như ngọn núi nguy nga bất động, nhưng đuôi của Thần Hà Long lại bị phản chấn khiến cho máu thịt mơ hồ, gai sắc đứt gẫy.

Về phần tu vi, bởi vì chỉ là chuyển đổi thân thể, cho nên sẽ không tăng lên bao nhiêu.

Nhưng bởi vì thân hình máu thịt này quá mức cường hãn, sinh ra ảnh hưởng đến toàn thân, cho nên chiến lực tự nhiên cũng khác biệt cực lớn cùng trước đó.

Thông qua mấy tháng tôi luyện, Hứa Thanh đã xác định chiến lực bộc phát của bản thân.

Có thể đánh chết Uẩn Thần tứ giới.

Về phần Uẩn Thần ngũ giới hoặc cao hơn. . . . . tu vi Hứa Thanh khó có thể đi rung chuyển.

Nhưng đối phương cũng không thể làm hắn bị thương.

Cho nên Hứa Thanh rất rõ ràng, đối với hắn mà nói, việc quan trọng nhất trước mắt chính là luyện hóa thần quyền, tăng lực sát thương lên!

Đồng thời tu luyện Huyền Dương Tiên Quang, khiến phong ấn trong thân thể nhanh chóng cởi bỏ.

“Cần chiến đấu, cần cảm ngộ, cần thể nghiệm thời khắc sinh tử.”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Thời gian nửa nén hương cứ như vậy trôi qua, dưới Hứa Thanh và Hoàng Nham bay nhanh, nguyên bản cách Hải Ngao đảo rất xa bây giờ cũng chỉ cần chốc lát là có thể đến.

Mà vào thời điểm này, sau khi Hoàng Nham cảm giác bốn phía, xác định sư tỷ không đáng lo, vì vậy thân thể nhoáng một cái, lại hóa từ bộ dáng tiểu mập mạp.

Mở miệng nói với Hứa Thanh.

“Lại nói, địa điểm thí luyện lần này còn có chỗ liên quan cùng Chúc Chiếu.”

“Là một trong ám điểm của Chúc Chiếu trong biển cấm, sau khi bị Thất Huyết Đồng phát hiện, mới có lần thí luyện lấy mục đích là tiêu diệt toàn bộ này.”

Hứa Thanh nghe vậy vẻ mặt như thường, sau khi trải qua một lần linh hồn tự bạo phục sinh lại, hắn có thể khiến cảm xúc đối với Chúc Chiếu và Tử Thanh hoàn toàn biến mất.

Không chỉ thần sắc như vậy, trong lòng cũng là như thế.

Như biển sâu không nổi gợn sóng.

Chỉ có một khắc bộc phát mới có thể lộ ra sát cơ ngập trời.

Mà đây cũng vốn là tính cách từ khi còn bé của Hứa Thanh, Tử Thanh đã từng trở thành một cái ngoại lệ.

Cho đến bây giờ ngoại lệ đó đã bị hòa tan.

Tâm cảnh của Hứa Thanh đã trở về.

Vì vậy hắn bình tĩnh nhìn về phía Hoàng Nham cố ý biến trở về từ hình thái Viêm Hoàng.

Hoàng Nham ho khan một tiếng, giải thích một câu, bản dịch này có nguồn tại bạch ngọc sách.

“Sư tỷ không thích bộ dạng chim to của ta, nàng nói yêu thích bộ dáng anh tuấn của ta hiện tại.”

Nói xong Hoàng Nham vỗ vỗ bụng, thịt trên người run lên vài cái.

Chương 2185: Ngọn lửa tình yêu (3)

Hứa Thanh nở nụ cười, thu hồi ánh mắt, nhìn về phương xa.

Biển khơi bao la bát ngát, cuối cùng cũng chỉ tương đối mà thôi, đối với Hứa Thanh cùng Hoàng Nham bây giờ mà nói, chút khoảng cách ấy, bọn họ đứng ở đây có thể cảm giác toàn bộ.

Trong cảm giác của bọn họ, trên Hải Ngao đảo có hình dạng như biển sao đang có tiếng sáo nức nở nghẹn ngào liên tục vang vọng.

Trong đó là vô số đệ tử Thất Huyết Đồng đang thí luyện.

Có người lựa chọn giết chóc, có người lựa chọn tầm bảo, căn cứ tính cách khác biệt, lựa chọn cũng không giống nhau.

Nhưng tổng thể mà nói, vẫn là bảo lưu lại phong cách Đệ Thất phong, tuyệt đại đa số đệ tử chủ yếu đều chọn che giấu tạo hóa bản thân thu được.

Như Hứa Thanh năm đó thí luyện ở Nhân Ngư đảo.

Nhìn bọn họ, ký ức hiện ra trong đầu Hứa Thanh.

Về phần nơi càng xa trên biển cấm, theo tiếng sáo trong Hải Ngao đảo liên tục vang vọng, giờ phút này sóng biển bốc lên, như biển rít gào quét sạch bát phương, một luồng sóng ngập trời như đuổi hải tới gần phía Hải Ngao đảo.

Bên trong sóng biển hình như có một tồn tại khổng lồ đang đến.

Theo nó tới gần, khí tức kinh khủng cuồng bạo lan tràn bao phủ Hải Ngao đảo, ảnh hưởng tới màn trời, khiến cho bầu trời nơi đây xuất hiện vòng xoáy ầm ầm chấn động, uy hiếp an nguy tới đệ tử Thất Huyết Đồng trong đảo.

Mà phía trước sóng biển, một Đại Dực khổng lồ khác với Đại Dực của Thất gia đang đứng sừng sững ở.

Thoạt nhìn hình dạng là một thanh đại kiếm động trời.

Rất phù hợp với thẩm mỹ của Nhị sư tỷ.

Nhị sư tỷ đứng trước Đại Dực, mặc một thân áo giáp, tư thế hiên ngang, đang lạnh lùng nhìn tồn tại bên trong sóng biển.

“Cút!”

Hầu như ngay khi giọng của Nhị sư tỷ truyền ra, bên trong sóng biển cực lớn phía trước xuất hiện hơn ngàn ánh màu đỏ lửa, mông lung trong nước biển, giống như từng con mắt đỏ.

Càng là ngay lúc này, bên trong truyền ra một tiếng kêu bén nhọn chấn động linh hồn vang khắp bát phương.

Hòn đảo run rẩy, mặt biển càng cuộn trào, cũng lộ ra tồn tại bên trong sóng biển.

Đó là một khối vải nát trải trên mặt biển!

Phạm vi hơn mười dặm.

Màu sắc đen nhánh, tương tự cùng biển cấm, càng là lên xuống theo sóng biển, cho nên chợt nhìn tựa như vốn là một bộ phận của biển cấm.

Cho đến bây giờ, theo hơn ngàn ánh lửa đỏ xuất hiện, mới khiến nó trở nên khác biệt cùng biển cấm, mà cái gọi là ánh lửa, rõ ràng là từng chiếc đèn lồng đỏ tươi.

Chúng nó trôi lơ lửng ở trên tấm vải nát, tản tia sáng ra bốn phương, khiến miếng vải nát nhanh chóng được chiếu rọi thành màu đỏ.

Cũng lộ ra một chút ám văn bên trên.

Những ám văn kia như là đường vân của vỏ cây, càng thêm quỷ dị là mơ hồ còn có một chút tinh quang chiếu rọi lên trong màu đỏ bao phủ xuống.

Cực kỳ quỷ dị.

Khí tức kinh khủng cũng theo đó tràn ngập, khiến cho mặt biển bát phương bỗng dưng bốc lên sương mù dày đặc.

Sương mù dày đặc tựa như vô số xúc tu, trong lúc chập chờn một vài bộ phận cuốn tới Hải Ngao đảo, một vài bộ phận thì phóng tới phía Nhị sư tỷ.

Tựa hồ muốn bao phủ tất cả mọi thứ ở đây vào.

Nhưng ngay khi xúc tu sương mù tới gần Nhị sư tỷ, một cỗ hỏa diễm kinh thiên động địa ầm ầm bộc phát từ trên người Nhị sư tỷ.

Giữa không trung, ngọn lửa tạo thành hư ảnh Viêm Hoàng, đôi cánh khẽ vỗ, bầu trời lập tức thiêu đốt, biển cấm cũng thiêu đốt, trong khoảng thời gian ngắn thiên địa tràn ngập lửa lớn.

Đây là phòng hộ Hoàng Nham lưu lại trên người Nhị sư tỷ.

Trong lúc ngọn lửa quét ngang, tất cả sương mù lập tức tản đi, miếng vải nát trôi nổi đến cũng dừng lại.

Trong mắt Nhị sư tỷ lóe lên hàn mang, thân thể nhoáng một cái, nhảy từ trên đại kiếm xuống biển lửa, cất bước đi về chỗ miếng vải nát.

Vừa muốn bước đi, trong nháy mắt tiếp theo… Một đạo thân ảnh mập mạp lăng không xuất hiện ở trước mặt Nhị sư tỷ, một tay ôm lấy nàng.

“Sư tỷ bớt giận, đừng làm động đến thai khí, để ta tới để ta tới.”

Vẻ mặt Hoàng Nham điềm đạm, cẩn thận mở miệng, vừa nói vừa giơ tay lên phát ra tiếng vỗ tay.

Một chút đốm lửa hơi yếu đản sinh ra từ ngón tay y.

Đốm lửa giống như một trái tim đang đập, có đủ vô tận linh động, trong bóng đêm lóe lên tia sáng hơi yếu, rơi về phía mảnh vải nát nọ.

Trong quá trình rơi xuống truyền ra tiếng si…si… … rất nhỏ, tựa như hỏa diễm đang thấp giọng nói thầm, tuyên cáo sự hiện hữu của nó với thế giới chung quanh.

Mà số lượng cũng theo thanh âm truyền ra tăng nhiều, như là bị lực lượng vô hình dẫn dắt, hội tụ lại với nhau.

Trong nháy mắt tiếp theo tản mát ra nhiệt độ cao kinh thế hãi tục!

Âm thanh cũng trở nên kịch liệt, như là trống trận vang dội mãnh liệt.

Gầm thét, rống giận, giống như hóa thân lò luyện có thể luyện hóa thiên địa, muốn thôn phệ hết thảy chung quanh hầu như không còn.

Rơi vào trên miếng vải nát.

Trong chốc lát, âm thanh kêu rên thảm thiết thê lương ngập trời, bén nhọn tột cùng, truyền ra từ trên miếng vải nát.

Mặc dù đèn lồng màu đỏ cũng là hỏa diễm, nhưng giữa lửa và lửa cũng tồn tại ý chí khác biệt.

Trong thời gian nháy mắt, tất cả đèn lồng màu đỏ trực tiếp bị hòa tan thành một mảnh tro tàn.

Những nơi hỏa diễm đi qua, vải nát bị thiêu đốt, bầu trời và biển cấm cũng bị thiêu đốt, vạn vật bị thiêu đốt, ngay cả hư vô. . . . . Cũng bị thiêu đốt.

Thậm chí ngay cả dị chất. . . . . Cũng đều bị ngọn lửa kinh khủng đốt cháy.

Vì vậy một cảnh tượng hiếm thấy xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh.

Mảnh khu vực biển cấm này vậy mà không còn là màu đen.

Mà đang kịch liệt tan rã, lộ ra màu xanh thẳm nguyên bản của vô số năm trước.

Như được tinh lọc!

Dưới hỏa diễm tẩy lễ, tất cả tạp chất và dơ bẩn đều bị đốt cháy hầu như không còn, chỉ còn lại bản chất tinh khiết nhất.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh trông thấy Viêm Hoàng ra tay.

Cũng hiểu rõ tại sao Viêm Hoàng có thể chiếm cứ Nam Hoàng châu trong Vọng Cổ có Thần Linh tồn tại, và được Vọng Cổ xưng là Nam Hoàng!

Y không bái thần, không tế hiến.

Y là Hoàng của Nam Hoàng Châu!

Mà giờ khắc này, vị Hoàng đó đang ôn nhu ôm Nhị sư tỷ.

Đối với y mà nói, những đốm lửa kia tựa như chỉ là thổi một hơi vậy, thậm chí bây giờ toàn bộ bát phương đều không nằm trong cảm giác của đối phương.

Hết thảy lực chú ý của y đều đặt lên trên người Nhị sư tỷ.

Chương 2186: Ngọn lửa tình yêu (4)

Mà Nhị sư tỷ bị Nam Hoàng ôm lấy thì trừng mắt nhìn Hoàng Nham, giống như muốn quát tháo, nhưng nhìn thấy Hứa Thanh đi theo sau Hoàng Nham mới nhịn xuống.

Hoàng Nham nhẹ nhàng thở ra, đang muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo hai mắt y bỗng nhiên ngưng tụ, nhìn về phía biển cấm bên dưới.

Hứa Thanh vừa muốn bái kiến Nhị sư tỷ cũng đồng dạng có chỗ phát hiện, chú ý đến chỗ miếng vải nát bị đốt thiêu thành tro tàn lúc trước.

Hỏa diễm chỗ đó đã tắt.

Nhưng ở dưới biển có một miếng vải nát bằng lòng bài tay, vậy mà vẫn tồn tại tại dưới ngọn hỏa tinh lọc của Hoàng Nham.

Giờ phút này nó đang cấp tốc lặn xuống đáy biển.

Chẳng qua là bây giờ nó vẫn còn đang bị thiêu đốt, nhưng có thể kiên trì như vậy cũng có thể thấy được nó không tầm thường.

“Có chút ý tứ.”

Hoàng Nham như có điều suy nghĩ.

Trong mắt Hứa Thanh cũng lộ ra quang mang kỳ dị, hình như có chút ngạc nhiên, cũng có chút nghi ngờ.

“Lúc trước ta chỉ đại khái quét qua vật này, bây giờ nhìn lại có chút quen mắt… . . Nhị sư tỷ, Nhị tỷ phu, ta đi xem thử.”

Nói xong Hứa Thanh cất bước đi ra, trực tiếp bước vào biển cấm, đến trong nước biển tốc độ bỗng nhiên tăng lên, như một lưỡi dao sắc bén vội vã lao đến miếng vải nát bỏ chạy.

Đồng thời Thánh Thiên Thần Đằng cũng chui ra từ trong cơ thể Hứa Thanh, nhoáng một cái biến thành khổng lồ, như mũi tên thoát khỏi dây cung cùng với chấn động cảm xúc khát vọng, điên cuồng truy kích.

Cực kỳ cấp bách.

Hứa Thanh nheo mắt lại, vừa rồi sở dĩ hắn cảm giác ngạc nhiên, là bởi vì Thánh Thiên Thần Đằng trong cơ thể truyền ra luồng chấn động rõ ràng này.

Mà thứ để cho hắn nhìn quen mắt, là ám văn trên miếng vải nát… . .

“Hình như có chút tương tự cùng lớp vỏ của Thánh Thiên Thần Đằng… .”

Trong lúc suy tư, tốc độ Hứa Thanh không giảm, men theo tung tích của miếng vải nát, dưới Thần Đằng khóa chặt, càng dần càng tới gần đáy biển.

Một nén nhang sau, dưới tốc độ của Hứa Thanh, cuối cùng đã đuổi tới.

Chỉ là… . . miếng vải nát xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh, bởi vì lửa của Hoàng Nham thủy chung tồn tại, bây giờ trốn đến đây cũng là cực hạn nó có thể thừa nhận.

Vì vậy miếng vải nát bằng lòng bàn tay, hoàn toàn bị thiêu đốt hầu như không còn trước mắt Hứa Thanh.

Cuối cùng chỉ còn lại một mảnh dấu vết màu xám tro ở dưới đáy biển cấm, lập lòe từng điểm tinh quang tiêu tán ra.

Ngóng nhìn tinh quang, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở nơi miếng vải nát tản đi, truyền ra cảm giác.

“Đúng là khí tức Thánh Thiên Thần Đằng, như vậy trước khi Phong Lâm Đào phủ xuống, trên đại lục Vọng Cổ đã từng xuất hiện qua loại dây leo này?”

Hứa Thanh suy tư, mà Thánh Thiên Thần Đằng bên cạnh hiển nhiên có chút không cam lòng, vì vậy chạy quanh bốn phía, một lát sau thân hình nó bỗng nhiên dừng lại, chợt khóa chặt một phương hướng rồi vội vã chạy tới.

Hứa Thanh thấy như vậy cũng lập tức nối gót đi theo.

…

Thời gian cứ như vậy trôi qua, một người một dây leo bay nhanh mấy canh giờ dưới đáy biển, đi tới một chỗ khu vực bí ẩn.

Nơi đây tồn tại rập rạp vô số rãnh biển.

Như từng đạo vết sẹo.

Ngoài những rãnh biển đó, Thần Đằng truyền ra cảm xúc hưng phấn, chui tới một đạo khe rãnh trong đó.

Trong lúc bụi bặm bốc lên, Thần Đằng biến mất không thấy gì nữa, hoàn toàn chui vào.

Hứa Thanh không có lập tức đi đến, mà dừng chân ngoài rãnh biển, nhờ vào cảm ứng cùng Thần Đằng phát giác được đối phương đang gấp rút xâm nhập bên trong khe rãnh.

Sau một lúc lâu, vào đến một cái hố sâu ẩn nấp trong nước bùn.

Mà trong hố sâu rõ ràng tồn tại một vật.

Đó là một tòa tháp.

Một tòa tháp tàn phá!

Bị một đoạn Thần Đằng héo rũ quấn quanh.

Không biết nó đã bị mai táng bao nhiêu năm tháng, bên trên tràn ra nồng đậm khí tức cổ xưa.

Cùng lúc đó, một khắc Hứa Thanh ở bên trong biển cấm phát hiện ra tòa tháp tàn phế thần bí, bên ngoài biển cấm, trong lúc Hoàng Nham không ngại gian khổ phụng bồi Nhị sư tỷ. . . . .

Trên đại lục Vọng Cổ, có năm chỗ khu vực vắng vẻ, đang có lực lượng ký hiệu chỉ dẫn tràn ra thiên ngoại.

Chỗ của năm ký hiệu nằm ở Đông Tây Nam Bắc Trung của Vọng Cổ, phân thuộc các vực khác biệt.

Nhưng giống nhau chính là, từng địa điểm đều có ba bốn vị tu sĩ mặc trường bào màu bạc đang khoanh chân.

Tộc quần của bọn họ không giống nhau, nhưng quần áo giống nhau, khí chất tương tự, giống như đúc cùng ba người Phong Lâm Đào lúc trước!

Là người đến từ Thánh địa!

Mà nơi bọn họ đả tọa, bố trí trận pháp phức tạp, bây giờ trong lúc riêng phần mình bấm niệm pháp quyết, trận pháp không tiếng động vận hành, tràn ra những sợi tuyến huyền diệu, trong tối tăm dẫn dắt đến bên ngoài tinh không đại lục Vọng Cổ.

Trong tinh không thâm sâu, tinh quang vặn vẹo, từng đạo thiên thể lớn nhỏ không đều đang tiến tới trước.

Chúng nó có cái như tinh cầu, có cái thì dạng đại lục, có cái lại dường như là ngọn núi.

Bộ dáng khác biệt, số lượng trên trăm.

Chính là Thánh địa!

Nếu như có một đôi mắt có thể bao quát tinh không, như vậy có thể thấy phía mà những Thánh địa đang đi tới… Rõ ràng là đại lục Vọng Cổ.

Mặc dù những Thánh địa này hợp nhau thành một tuyến đường, nhưng khoảng cách giữa nhau rất là xa xôi.

Như phân ra từng nhóm khác biệt.

Bây giờ đi ở phía trước nhất là năm tòa.

Theo thứ tự là hai tòa cự sơn kinh khủng, một tòa đại lục mênh mông, cùng với hai pho tượng quỷ dị.

Theo chúng nó đi về phía trước, uy áp kinh khủng cùng khí tức kinh người khuếch tán ra trong tinh không, những nơi đi qua vô số thiên thạch im hơi lặng tiếng tan vỡ thành bụi bặm, tiếp theo bị quét sạch hóa thành phong bạo trong tinh không.

Cách đại lục Vọng Cổ càng lúc càng gần.

Trong một tòa Thánh địa như cự sơn, có một lão giả mặc đạo bào màu vàng đang đứng trên đỉnh núi, bộ dáng giống như nhân tộc nhưng màu da đỏ thẫm.

Lão nhìn về phía Vọng Cổ xa xa, khàn khàn thì thào.

“Không ngờ khi còn sống vẫn có thể trở về… .”

Chương 2187: Thiên biến! (1)

Biển cấm bao la bát ngát, đáy biển cũng là như thế.

Trước khi Thần Linh Tàn Diện Thượng Hoang chưa phủ xuống Vọng Cổ, không có bất kỳ cường giả đương thời dám nói một câu hiểu rõ đáy biển như lòng bàn tay.

Bọn họ tối đa cũng chỉ hiểu rõ một số phạm vi mà thôi.

Sở dĩ như vậy, bởi vì một mặt đáy biển bao la, một mặt khác là nơi đây có rất nhiều địa tầng, càng xuống dưới lại càng là như vậy, nhiều khi nhìn như đã tới tầng dưới chót, nhưng trên thực tế có lẽ ở phía dưới còn có động thiên, thậm chí còn có biển khơi.

Thật sự là biển này vô cùng thâm sâu, đáy biển ẩn chứa vô số thần bí, có chút khu vực trình độ cổ xưa còn vượt qua Hoàng Thiên Thần Tộc năm đó.

Đại Đế cũng phải dừng bước.

Cho nên mặc kệ là Hạ Tiên năm đó hay là Cổ Hoàng các thời kỳ về sau, mặc dù đều có nguyện vọng nắm quyền đáy biển, nhưng cuối cùng vẫn chưa từng thực hiện được.

Cũng may mặc dù đáy biển thần bí và tồn tại những di tích cổ xưa, nhưng giống như đã bị ngăn cách vô số năm qua, không tràn ra chút uy hiếp nào đối với đại lục, vì vậy dần dần cổ nhân cũng tiếp nhận đáy biển thần bí.

Cho đến khi Thần Linh Tàn Diện Thượng Hoang đến, Vô Tận Hải đã thành Biển Cấm (Cấm Hải), trong nồng đậm dị chất tràn ngập, đáy biển vốn đã thần bí trở nên càng thêm kinh khủng.

Nhất là hải ngoại, có thể khẳng định rằng... . . Chỗ đó tất nhiên tồn tại Thần Linh không biết!

Hứa Thanh cũng nhiều lần hoài nghi, cỗ xe thanh đồng cùng người khổng lồ mà mình muốn tìm kiếm khả năng đã tiến vào hải ngoại.

Mà chỗ rãnh biển hắn đang đứng bây giờ cách hải ngoại còn rất xa xôi, so sánh cùng toàn bộ đáy biển cũng rất tầm thường, giống như là một hạt cát bên trên bờ biển vậy.

Nếu không phải Thánh Thiên Thần Đằng cảm ứng, cho dù Hứa Thanh đi ngang qua nơi đây, cũng tuyệt đối không thể cảm giác ra trong chỗ sâu rãnh biển, dưới lớp nước bùn vậy mà lại cất giấu một tòa tháp tàn phế như vậy.

Có thể nói ẩn nấp rất sâu.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhờ vào liên hệ với Thần Đằng, thông qua quan sát của nó, phán đoán nơi này có nguy hiểm hay không.

Thời gian trôi qua.

Khắp nơi đen nhánh nhưng lại không hề yên tĩnh, không biết sinh vật nào bên trong biển sâu phát ra tiếng gào to, sâu xa mà lại kéo dài.

Một lát sau khi xác định không có gì đáng ngại, thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, bỗng nhiên bay nhanh về phía rãnh biển Thần Đằng chui vào.

Rất nhanh hắn đã xâm nhập vào bên trong rãnh biển.

So với bên ngoài thì nơi đây càng thêm đen nhánh, tựa như một cái miệng lớn thật sâu, vô tình nuốt hết thảy sinh mệnh đi vào.

Cũng may có liên hệ cùng với Thần Đằng tạo thành chỉ dẫn, cho nên tốc độ của Hứa Thanh không giảm, sau khi xâm nhập nửa khắc đồng hồ, rốt cuộc thấy được động bùn bị Thần Đằng khoan ra dưới rãnh biển.

Bây giờ nó đang chậm rãi khép lại.

Hứa Thanh không chần chờ, thân thể xông về phía trước, trực tiếp chui vào trong động, theo dấu vết Thần Đằng một đường đi đến cuối cùng, xuất hiện ở vị trí của Thần Đằng.

Nếu như có một đôi mắt có thể xuyên thấu đáy biển, như vậy bây giờ có thể thấy rõ, ở phía dưới rãnh biển, sâu trong nước bùn thình lình tồn tại một cái bong bóng thật lớn.

Bong bóng lớn trọn vẹn vạn trượng.

Trong đó không có bất kỳ nước biển nào, dĩ nhiên cũng không có nước bùn mà chỉ có một tòa tháp cao tàn phá, cùng với nhánh mây héo rũ quấn quanh tháp.

Về phần vị trí của Hứa Thanh cùng với Thần Đằng bây giờ, chẳng qua là một chỗ địa quật tạm thời được tạo ra ở bên trong nước bùn, nằm ở biên giới của bong bóng mà thôi.

Ngóng nhìn bong bóng nước, ngóng nhìn tòa tháp trong đó, Hứa Thanh không cảm ứng được chút uy áp nào trong đó, giống như tất cả đều là vật phàm tục vậy.

Nhưng quỷ dị là, rõ ràng mắt thường có thể nhìn thấy bong bóng nước và tòa tháp, nhưng trong thần thức thì nơi đây lại không có cái gì cả.

“Chỉ có thể nhìn thấy chứ không thể cảm giác?”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau khi nhận ra chỗ huyền diệu nơi đây, nhìn qua Thần Đằng bên cạnh.

Thần Đằng tràn ra chấn động cảm xúc rất lớn, giống như muốn tiến lên nhưng lại không dám, đồng thời còn có cả ý quấn quýt, giống như nhìn thấy thân nhân vậy.

Cuối cùng hình như có chỗ quyết đoán, đầu tiên nó tới gần Hứa Thanh, nhẹ nhàng vuốt phẳng vài cái trên người Hứa Thanh, sau đó chợt kiên quyết xông lên, thẳng đến bong bong nước phía trước.

Hứa Thanh không hề ngăn cản.

Nháy mắt tiếp theo bong bóng nước bỗng nhúc nhích, Thần Đằng vậy mà chui vào trong đó, phóng tới tòa tháp tàn phá.

So sánh cùng với bong bóng nước, mặc dù Thần Đằng cũng có kích thước một trượng, nhưng vẫn không có ý nghĩa, nhưng mà chiều dài của nó ngược lại không tệ.

Bây giờ nó như một con rắn nhỏ bên ngoài tòa tháp, sau khi vờn quanh mấy vòng thì tiến thẳng đến chỗ dây đằng khô, rơi ở trên, cuối cùng dần dần tương dung dưới mắt Hứa Thanh.

Theo Thần Đằng tràn ra cảm xúc, Hứa Thanh cảm giác thấy một cỗ cảm giác truyền thừa.

Mà cảm giác này cũng chỉ là một cái chớp mắt lập tức không còn dấu vết.

Hứa Thanh ngưng thần, chờ đợi một lát sau, không thấy nơi này có biến hóa gì khác, vì vậy hắn giơ chân lên bước về phía bong bóng nước, nhưng ngay khi hắn tới gần định bước vào.

Một cỗ lực cản cực kỳ kinh người lập tức dựng lên từ bóng nước, khiến cho thân thể Hứa Thanh không thể tiến vào chút nào.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên quang mang âm u, khí huyết bốc lên, bộc phát toàn bộ lực lượng thân thể, dựa vào thân thể kinh khủng của chính mình, cưỡng ép tiến về phía trước một bước.

Chương 2188: Thiên biến! (2)

Một bước hạ xuống, bong bóng nước lập tức chấn động kịch liệt, lực lượng bài xích cũng theo đó tăng vọt, trùng kích vô hình giống như bài sơn đảo hải oanh kích về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhíu mày, lần nữa bước ra một bước, tiếp theo bước thứ ba, bước thứ tư, bước thứ năm.

Bong bóng nước cũng không vỡ vụn, mà là trong lúc Hứa Thanh đi về phía trước cứ thế lõm xuống, cho đến khi lõm đến một nửa, lực bài xích từ trong đó đã đạt đến trình độ kinh tâm động phách.

Nhất là sau khi Hứa Thanh hạ xuống bước thứ sáu, lực lượng bài xích lần nữa tăng vọt hình thành phản chấn nghiền nát tất cả, khiến cho toàn thân Hứa Thanh chấn động phải rút lui ra.

Một đường thối lui đến chỗ cũ, hắn chợt ngẩng đầu ngóng nhìn bong bóng nước trước mặt.

Khóe miệng lại tràn ra máu tươi.

Trong 5 tháng qua, đây là lần đầu tiên Hứa Thanh bị thương!

“Có được uy lực của Chúa Tể!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia vui mừng.

Mục đích hắn tới biển cấm chính là ma luyện bản thân, nhưng mà lực lượng phòng hộ của thân thể hắn quá mạnh mẽ, khiến cho chuyến này nhìn như thuận lợi, nhưng lại không đủ thoả mãn.

Cho đến bây giờ, bong bóng nước thần bí trước mặt để cho cảm xúc của Hứa Thanh lần đầu tiên chấn động trong 5 tháng qua.

Vì vậy hắn quan sát Thần Đằng một chút, xác định hành vi của mình không tạo thành ảnh hưởng với đối phương, vả lại bây giờ Thần Đằng truyền thừa hình như cũng không cách nào hoàn thành trong thời gian ngắn.

Cho nên trong lòng Hứa Thanh đã có quyết đoán, hắn lấy ra một căn lông vũ của Viêm Hoàng, truyền ra thần niệm, báo cho Hoàng Nham biết mình tạm thời không quay về, muốn tu hành ở dưới đáy biển.

Tuy vệ đạo vì Hứa Thanh là Thất gia yêu cầu, nhưng nơi đây là nội hải, mức độ nguy hiểm không lớn, vả lại với chiến lực của Hứa Thanh bây giờ, thật ra cũng không quá cần người vệ đạo.

Hơn nữa bây giờ nhìn thấy sư tỷ... . . Vì vậy sau khi Hoàng Nham suy tư cũng đồng ý, thời gian tiếp theo sẽ ở lại bên cạnh sư tỷ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh ba tháng trôi qua.

Trong ba tháng này, Hứa Thanh dứt khoát ở lại dưới rãnh biển.

Mỗi ngày ngoại trừ tu hành Tiên Quang, chính là ra ngoài săn giết hải thú, cho đến lúc kết thúc nóng người thì vận hành khí huyết, dùng lực bài xích của bong nóng nước thần bí ma luyện thân thể.

Tuy nhiều lần bị thương, nhưng những thương như thế rất nhanh là khôi phục, mà ma luyện như vậy thì hiệu quả cũng rất kinh người.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được, nếu so với lúc trước thì trình độ nắm quyền của hắn đối với thân thể đã cao hơn một chút.

Nhất là lực bài xích của bong bóng nước là có thể khống chế, đi thêm một bước hay ít một bước lực phản chấn đều không giống nhau.

Kể từ đó, đối với Hứa Thanh bây giờ mà nói, nó chính là đá mài đao tốt nhất.

Về phần bên ngoài, thí luyện của Thất Huyết Đồng đã sớm kết thúc, Hoàng Nham cũng phụng bồi sư tỷ trở về Nam Hoàng Châu, thỉnh thoảng dùng lông vũ truyền âm câu thông cùng Hứa Thanh, biết được Hứa Thanh hết thảy như thường cũng là càng thêm yên tâm.

Mà Thần Đằng sau ba tháng truyền thừa, cũng đã dần dần đến khâu cuối cùng.

Hôm nay, Hứa Thanh đang ma luyện thân thể trước bóng nước thần bí, sau khi đi ra mấy bước vừa muốn tiếp tục, nhưng trong nháy mắt tiếp theo trong tâm hắn có chỗ cảm giác, mắt nhìn về tòa tháp tàn phá trong bóng nước.

Nhánh mây héo rũ chỗ đó bây giờ lại trở thành tro bụi, tiêu tán ra.

Lộ ra Thần Đằng ấu thể dung nhập trong đó.

Nó vờn quanh trên tòa tháp tàn phá, giống như mới vừa từ trong ngủ say thức tỉnh, sau khi trì hoãn chốc lát thân hình mới khẽ động, bay ra từ tàn phế tháp rồi phá vỡ bong bóng khí, bay thẳng đến phía Hứa Thanh.

Tiếp theo vờn quanh bốn phía Hứa Thanh và nhẹ nhàng vuốt ve, lộ ra cảm xúc chấn động tràn đầy bi thương, giống như thân nhân vừa rời đi.

Hứa Thanh giơ tay sờ lên trên người nó, hắn cũng từng có cảm xúc như vậy.

“Ngươi có thể dẫn ta đi vào không?”

Sau một lúc lâu, đợi cảm xúc của Thần Đằng có phần ổn định, Hứa Thanh truyền ra thần niệm.

Thần Đằng nghe vậy lập tức đáp trả với ý xác định.

Hứa Thanh gật đầu, gọi Tiểu Ảnh ra ngoài.

“Ngươi thủ hộ chú ý biến hóa bên ngoài.”

Tiểu Ảnh ủy khuất, nó cảm thấy từ sau khi cái dây leo chết tiệt xuất hiện, địa vị của nó rõ ràng không bằng trước kia.

Có một phần cảm giác thật vất vả siêu việt qua lão tổ Kim Cương Tông, lại phát hiện đỉnh đầu nhảy dù một tân sủng.

Thậm chí trên linh trí đã dần dần hoàn thiện, nó mơ hồ nghĩ đến phải chăng năm đó lão tổ Kim Cương Tông cũng từng có cùng cảm thụ giống nó bây giờ.

Hứa Thanh không có để ý tới cảm xúc của Tiểu Ảnh, bây giờ hắn đang sai bảo Thần Đằng. bachngocsach.net.vn/truyen/quang-am-chi-ngoai

Thần Đằng uốn éo thân hình, quấn quanh toàn thân Hứa

Thanh xông lên, mang theo Hứa Thanh thẳng đến bong bóng khí.

Khác biệt cùng lúc Hứa Thanh tự mình xâm nhập, lần này bóng nước thần bí rõ ràng không có bất kỳ bài xích nào, mặc kệ Thần Đằng mang theo Hứa Thanh vào trong đó.

Lần đầu bước vào bong bóng nước thần bí, sắc mặt Hứa Thanh có chút thay đổi.

“Không có dị chất, khí tức nơi đây… .”

Vào trong bong bóng nước thần bí, Hứa Thanh lập tức phát hiện chỗ khác biệt của nơi đây cùng bên ngoài.

“Không phải linh lực, mà là một loại cảm giác tinh không.”

Sau khi Hứa Thanh cảm giác, chú ý đến trên tòa tháp tàn phế, đạp một bước đến, xuất hiện ở trước cửa tháp.

Nhẹ nhàng đẩy.

Cánh cửa tòa tháp tàn phá im hơi lặng tiếng mở ra, một cỗ cảm giác cổ xưa cũng theo cửa khai mở, giống như khóe mắt từ trong năm tháng hóa thành ban bác, tràn ngập nơi đây.

Trong tháp có ba chiếc quan tài kính.

Thi hài bên trong quan tài không phải nhân tộc, bọn họ có đuôi, vả lại trên đầu còn có sừng.

Về phần bộ dáng cụ thể đã không nhìn rõ được nữa, chỉ còn lại hài cốt.

Hiển nhiên là cho dù cường đại và sức mạnh to lớn thế nào, đứng trước mặt thời gian, hình như cũng đều sẽ dần dần tàn lụi.

Chương 2189: Thiên biến! (3)

Trừ những thứ đó ra, chính giữa còn có một cái đài cao, bên trên khảm một viên hắc ngọc to bằng đầu lâu tràn ngập khe hở.

Mà trên vách đá bốn phía tòa tháp lại khắc họa hình vẽ tinh không.

Tựa như một tấm bản đồ tinh vực.

Không có vật gì khác.

Nhìn qua những thứ trước mặt, nhớ lại Thần Đằng héo rũ lúc trước, Hứa Thanh đoán tòa tháp này có thể là pháp khí phi hành bay vào vũ trụ.

Bởi vì một chút ngoài ý muốn rơi vào bên trong biển cấm ở đại lục Vọng Cổ.

Về phần trình độ cổ xưa, Hứa Thanh thông qua thời gian còn sót lại ở nơi đây, phán đoán có thể là trước thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng.

Nói cách khác, nó đến vào thời điểm Thần Linh Tàn Diện chưa có phủ xuống.

“Vả lại khả năng đại khái còn có người sống!”

Hứa Thanh nheo mắt lại.

Nếu không nơi đây sẽ không sạch sẽ như thế, vả lại bố trí của ba cỗ quan tài mặc dù cũng có thể là hoàn thành trước khi chết, nhưng càng giống như là được người thu xếp thỏa đáng hơn.

“Nếu ta phán đoán chính xác, như vậy trong tòa tháp tàn phá hạ xuống vô số năm trước vẫn còn người sống, và hiển nhiên sau khi người nọ an táng đồng bạn đã rời khỏi biển cấm.”

Bởi vì thiếu khuyết chi tiết cho nên không cách nào định vị chuẩn xác niên đại, cũng rất khó khóa chặt quỹ tích của tu sĩ đã rời khỏi ở trong lịch sử Vọng Cổ.

Về phần kiểm tra biểu tượng bên ngoài, đối với tu sĩ mà nói, muốn cải biến vô cùng đơn giản, cho nên rất khó thông qua những thứ đó để khóa chặt lịch sử.

Hứa Thanh cũng không có hứng thú với việc đó.

Hắn đảo mắt qua bộ phận trong tháp, đáy lòng ít nhiều có chút tiếc nuối, vì vậy kiểm tra cẩn thận một phen, cuối cùng chú ý đến trên tấm bản đồ tinh vực.

Mặc dù lạ lẫm nhưng hắn vẫn nhớ kỹ.

Sau đó xoay người rời khỏi.

Nhưng một khắc Hứa Thanh sắp rời khỏi, thần sắc của hắn bỗng nhiên khẽ động, dừng chân quay người nhìn về phía trung tâm đài cao kiểm tra không có kết quả lúc trước.

Ánh mắt tập trung vào hắc ngọc tràn ngập khe hở trên đài.

Hồn ti tràn ra, nhanh chóng dung nhập vào bên trong hắc ngọc, trong nháy mắt tiếp theo Hứa Thanh giật mình, hai mắt lập tức lộ ra quang mang kỳ dị cùng một tia không thể tưởng tượng nổi.

“Đây là... . .”

Tâm thần của hắn nổi lên gợn sóng, đang muốn cẩn thận xem xét xác định.

Nhưng đột nhiên lúc này... . .

Ảnh Tử được Hứa Thanh lưu lại bên ngoài, thông qua liên hệ trong tối tăm cùng Hứa Thanh truyền đến cảm xúc chấn động cực kỳ kịch liệt.

Bên trong cảm xúc lộ ra hoảng sợ cùng mờ mịt!

Đồng thời còn truyền đến một màn cảnh tượng.

Trong cảnh tượng bong bóng khí ngoài nước biển đang lõm vào.

Khu vực lõm không phải là chỉ có nơi đây, mà là toàn bộ phạm vi.

Vì vậy lực lượng đáy biển đè ép cũng theo đó tăng vọt, còn có âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc trong vô tận phạm vi.

Rất nhiều hải thú đều run rẩy.

Một màn này khiến cho sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, thân thể của hắn nhoáng một cái bay thẳng ra ngoài bong bóng khí, sau khi cảm giác bát phương thân thể lập tức như mũi tên rời cung phóng tới phía trên, một đường bay nhanh cuối cùng phá vỡ mặt biển, xuất hiện ở giữa thiên địa.

Trong mắt hắn, thế giới giống như bị một cỗ lực lượng vô hình phủ xuống, lực lượng đó từ trên trời đến, khiến bề mặt biển cấm trầm xuống.

Bầu trời biến sắc, vô số tia chớp chạy khắp toàn bộ màn trời, quét sạch biển cấm, quét sạch đại lục, quét sạch toàn bộ Vọng Cổ.

Càn khôn truyền đến tiếng nổ mạnh chấn động hết thảy, gió giục mây vần.

Giờ khắc này bất kể khu vực nào trong Vọng Cổ, hễ là ngẩng đầu đều có thể thấy dị tượng trước đó chưa từng có đang diễn ra.

Cho đến khi bên trong dị tượng, nơi cuối cùng trên bầu trời xuất hiện năm đạo sao băng rực rỡ.

Chúng nó từ đầu chỉ là quang điểm, nhưng rất nhanh càng lúc càng lớn, lập lòe vô tận ánh sáng.

Cho đến sau cùng hiện ra ở trong mắt chúng sinh Vọng Cổ, rõ ràng là hai tòa cự sơn, hai pho tượng, cùng với một ngôi sao.

Lực lượng vô cùng to lớn vòng quanh phong bạo tinh không phủ xuống.

Cảm giác tang thương, cùng với dấu vết thời gian từ xưa đến nay.

Mục đích nhắm đến khác biệt, theo thứ tự là năm chỗ Đông Nam Tây Bắc Trung!

Đại địa nổ vang, Vọng Cổ chấn động.

Uy áp kinh khủng cùng khí tức động trời quét ngang những tộc quần Vọng Cổ, giờ khắc này vô số tộc quần, vô số sinh linh, tâm thần đều không cách nào điều khiển tự động rung động.

Trời, biến rồi!

Phía bắc Vọng Cổ, trên băng nguyên vô tận, trong mảnh trời đất thuộc về Bắc Mệnh Vương tộc, con mắt Thần Linh nhàn nhạt nhìn về phía chân trời.

Tây bộ Vọng Cổ, tiếng hừ lạnh đến từ Xích Địa Đại La tộc cũng vang vọng thế gian.

Còn có U Minh Uyên Hài tộc vùng phía nam, đồng dạng dâng lên sương mù tử vong.

Về phần phía đông.. . . .

Ba thần trong Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc ngẩng đầu.

Bên trong Hoàng Đô nhân tộc, Nữ Đế mặc đế bào đội đế quan đứng ngoài hoàng cung, ánh mắt lạnh như băng.

Trừ bên ngoài những người đó, còn có từng vị Thần Linh hoặc là hoạt động mạnh hoặc là ẩn nấp, vào thời khắc này đều lấy thái độ khác biệt nhìn về phía màn trời.

Phía đông Vọng Cổ, trong một mảnh núi hoang, trong một khu rừng trúc, Ngọc Lưu Trần đang nấu trà hà hơi một cái.

“Ồn ồn ào ào, không sợ đánh thức Phụ Thần sao!”

Có thần vô cảm.

Có thần sung sướng.

Có thần tham lam.

Có thần lạnh lùng.

Có thần đói khát.

Còn có Thôn Thiên đại vực bị sương mù dị chất bao phủ, bây giờ là Tử Thanh thượng quốc, chỗ đại điện bên trong Hoàng Đô, Tử Thanh ngồi ở trên đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

“Ta đã nhìn thấy từ bên trong thời gian.. . . .”

Chương 2190: Thần quyền thứ năm! (1)

Thánh địa, phủ xuống!

Giờ khắc này trong Vọng Cổ, có tộc run rẩy, có tộc kích động, có tộc mờ mịt.

Nhưng bất kể như thế nào, một khắc Thánh địa xuất hiện, đã chiếm cứ hết thảy ánh nhìn của Vọng Cổ.

Mà từ sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi, cái tên Thánh địa một mực được truyền lưu trong các bầy tộc Vọng Cổ.

Trong vài vạn năm qua, những tòa Thánh địa do Hoàng các tộc cùng với tộc nhân thiên kiêu bọn họ dẫn đi năm đó tạo thành, từng bị người mắng qua, cũng từng được người mong đợi.

Có người cho rằng bọn họ là người nhu nhược, ích kỷ vào thời khắc mấu chốt rời bỏ Vọng Cổ, chạy trối chết.

Có người cho rằng bọn họ là hy vọng, lúc bọn họ trở về sẽ kết thúc sự bi thảm của Vọng Cổ, khiến Vọng Cổ tái hiện ánh rạng đông.

Mà thái độ của họ ra sao thì chưa rõ, giờ phút này, bọn họ phủ xuống.

Mục đích, không biết!

Thiện ác, không biết!

“Vọng Cổ như lồng giam, vào dễ ra khó.”

Trên biển cấm, Hứa Thanh ngóng nhìn màn trời, thì thào trong lòng.

Từ khi biết được tin Thánh địa muốn phủ xuống từ chỗ ba người Phong Lâm Đào, Hứa Thanh đã luôn suy tư một vấn đề.

Vì sao Thánh địa phải tới?

“Trừ phi bọn họ đã nắm giữ phương pháp rời khỏi… . .”

Trong lúc Hứa Thanh trầm ngâm, tiếng truyền âm ngưng trọng của Hoàng Nham cũng từ lông vũ truyền vào tâm thần hắn.

“Hứa Thanh, nhìn thấy chứ.”

“Không chỉ là tu sĩ Thánh địa đến, ngay cả bản thân Thánh địa cũng đều hạ xuống, đây là một tín hiệu rất không tốt, bọn họ hẳn là đã nắm giữ phương pháp để rời khỏi.”

“Mà căn cứ tin tức nhân tộc các ngươi, cùng với theo ta hiểu rõ, số lượng Thánh địa trên trăm, trong đó chia làm bốn cấp độ, theo thứ tự là Thiên Địa Huyền Hoàng.”

“Nhìn khí tức năm tòa vừa mới phủ xuống, có lẽ chỉ là Thánh địa cấp Hoàng, Thánh địa như vậy đại khái có hơn năm mươi tòa.”

“Về phần Thánh địa cấp độ Huyền, Địa, Thiên, số lượng cụ thể cùng với do tộc quần nào nắm giữ thì hiện tại không rõ.”

“Nhưng mà Nữ Đế có thể khẳng định một chuyện, Thánh địa Huyền U đã từng tuy là Thiên cấp, nhưng bây giờ… . . Có lẽ không còn cấp đó nữa.”

“Chờ xem đi, sau này Thánh địa sẽ phủ xuống càng ngày càng nhiều, tương lai Vọng Cổ sắp đại loạn rồi.”

“Trong khoảng thời gian này ta muốn tọa trấn ở Nam Hoàng Châu, ngươi tu hành trong biển cấm phải chú ý an toàn.”

Hoàng Nham vội vàng truyền âm.

Hứa Thanh đáp lại, sau đó chú ý đến phía Phong Hải Quận.

Mà tin tức từ Phong Hải Quận cũng thông qua phương pháp đặc thù vượt qua phạm vi mênh mông, truyền tới Hứa Thanh, xin chỉ thị đối với thái độ của Thánh địa.

“Cảnh giác và xem chừng.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó truyền ra mệnh lệnh.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh than nhẹ một tiếng, nhưng trong mắt rất nhanh lộ ra tinh mang.

Đối mặt với việc Thánh địa đến cùng không rõ mục đích của bọn họ, Hứa Thanh biết điều mình có thể làm không nhiều lắm, chỉ có thể khiến bản thân trở nên càng mạnh hơn, mới có thể đi về phía trước trong thế cục nhất định hoặc phải thay đổi.

Cho nên thân thể của hắn nhoáng một cái chìm vào dưới biển, thẳng đến chỗ rãnh biển có tòa tháp tàn phá.

Rất nhanh thân ảnh Hứa Thanh lần nữa xuất hiện ở trước bong bóng nước thần bí, dưới trợ giúp của Thần Đằng tiến vào, sau khi đi vào tòa tháp tàn phá, hắn không chút chần chờ, tràn ra hồn ti dung nhập vào hắc ngọc tràn ngập khe hở.

Một lát sau Hứa Thanh thu hồi hồn ti.

“Đúng là không cảm ứng sai, bên trong vật ấy lại có vết tích thần quyền!”

“Ngân tích đó có trong ngàn ngân tích nhạt trong khư thổ của ta.”

Lúc trước khi Hứa Thanh phải rời khỏi, hắn cảm nhận được trên khư thổ trong cơ thể có một đạo ngân tích nhạt hơi chớp động, sau khi dung nhập hồn ti dò xét, lại trải qua nghiệm chứng bây giờ, cuối cùng đã xác định điểm này.

“Chỉ là không biết, vết tích thần quyền này tương ứng cái gì.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang âm u, trong lòng dâng lên chờ mong.

Hắn biết rõ nếu như muốn ngàn ngân tích nhạt trong khư thổ của mình lập lòe từng cái, khó khăn quá lớn, hắn cần phải thôn phệ càng nhiều Thần Linh hoặc là tồn tại tương quan cùng Thần Linh mới có thể.

Cho nên lúc trước hắn săn giết tồn tại Thần Thánh, hấp thu thần tính trong cơ thể chúng nó, từ đó bồi dưỡng bản thân.

Nhưng quá trình này nhất định là rất chậm.

Như bây giờ trực tiếp cảm nhận được thần quyền, có thể nói là cơ duyên cực lớn.

Vì vậy hắn không chần chờ chút nào, lập tức khoanh chân đả tọa trước hắc ngọc, lấy hồn ti làm vật dẫn, thử nghiệm cảm ngộ.

Thời gian trôi qua.

Mấy ngày sau Hứa Thanh mở mắt, trong mắt lộ ra suy tư.

“Tựa hồ là liên quan cùng âm tthanh.. . . .”

Hứa Thanh không quá xác định về cái này, mấy ngày qua mặc dù hắn toàn tâm đắm chìm cảm ngộ, mơ hồ có chỗ hiểu ra, nhưng lại rất không rõ rệt.

Như thưởng thức hoa trong sương mù, nhìn trăng trong nước.

Đối với việc này Hứa Thanh đầy đủ kiên trì, hắn giơ tay lên trảo một cái, lấy ra một cái bình nhỏ chứa Liêu Huyền Thánh Dịch.

Uống một hớp.

Bên trong tinh thần của hắn lập tức bay lên từng trận cảm giác huyền diệu, tiếp tục cảm ngộ.

Thời gian dần trôi qua, một tháng sau.

Thể xác và tinh thần Hứa Thanh đã hoàn toàn đắm chìm, cả người tràn ra cảm giác linh hoạt kỳ ảo, trong trạng thái huyền diệu, hắn tựa hồ nghe thấy âm thanh gì đó.

Như rù rì.

Từ xa đến gần, lại từ gần đến xa.

Dường như đang kể cái gì, nhưng lại không nghe rõ.

Nhưng tiếng rù rì vang vọng trong tối tăm, thời gian dần qua lại khiến cho thần nguyên trong cơ thể hắn tự động vận chuyển, số lần lập lòe của đạo vết tích nhạt tương ứng nọ trên khư thổ cũng dần dần nhiều hơn.

Cứ như vậy, tháng thứ hai trôi qua.

Hứa Thanh cảm ngộ đã trọn vẹn hai tháng, vẫn còn tiếp tục.

Mà trong hai tháng này, bởi vì Thánh địa phủ xuống, bên ngoài đã xuất hiện các loại gợn sóng trình độ khác biệt.

Đầu tiên là hành vi của Thánh địa, ngoại trừ pho tượng phủ xuống Trung bộ đã diệt một tiểu tộc ra, bốn Thánh địa khác không có bất luận hành vi quá kích nào.

Bọn họ không tiếp xúc cùng bên ngoài, chỉ đưa ra tiểu đội, thu thập các loại tài nguyên trong khu vực tương ứng.

Nhất là dị chất, đó là trọng điểm bọn họ thu thập.

Và những vật bị dị chất xâm nhập cũng nằm trong đó.

Những hành vi này đưa tới các phương chú ý, đồng thời ở khu vực Tây bộ có một tộc quần cả tộc đã di chuyển đến.

Bởi vì Thánh địa phủ xuống nơi đây, là tộc nhân của bọn họ năm đó.

Trừ bên ngoài việc những việc trên, gợn sóng lớn sau cùng là đến từ Trung bộ, đến từ Thánh địa pho tượng đã diệt một tiểu tộc.

Bởi vì tháng thứ nhất sau khi nó phủ xuống, tộc mạnh đệ nhất và vô cùng thần bí nằm ở Trung bộ Vọng Cổ đã đi ra hai vị Thần Linh, bước lên tòa Thánh địa này.

Lúc rời đi, trong Thánh địa pho tượng lặng ngắt như tờ, hết thảy sinh mệnh đều đã bị hủy diệt, kể cả bản thân pho tượng cũng đều trở thành tro bụi, tiêu tán trong thế gian.

Càng có một âm thanh vang vọng Vọng Cổ.

“Trung vực, Thánh địa không thể vào.”

Chương 2191: Thần quyền thứ năm! (2)

Lúc ấy việc này rung chuyển Vọng Cổ, cũng rung chuyển mấy phương Thánh địa khác, trong khoảng thời gian ngắn, mấy phương Thánh địa giống như bị đánh rớt từ thần đàn xuống, hành vi cũng càng cẩn thận hơn.

Nhưng trong lúc cõi lòng của rất nhiều tộc quần Vọng Cổ hoặc là phức tạp, hoặc là xả hơi, hoặc là mờ mịt…

Dị tượng lúc năm tòa Thánh địa phủ xuống lại lần nữa xuất hiện.

Có sáu tòa Thánh địa giống như sao băng lần nữa phủ xuống Vọng Cổ, chỗ hạ bất đồng.

Và trong cuộc sống về sau, việc phủ xuống như vậy chỗ nào cũng có, hầu như cứ cách một đoạn thời gian sẽ có Thánh địa số lượng khác biệt hạ xuống Vọng Cổ.

Từng tòa Thánh địa tang thương cổ xưa với tạo hình khác biệt, mỗi một lần phủ xuống đều khiến thiên địa nổ vang.

Vì vậy cảm giác áp lực cũng lần nữa xuất hiện.

Đến lúc này, số lượng Thánh địa hạ xuống đã đạt đến 23 tòa!

Nhưng quỷ dị là, toàn bộ Thánh địa hạ xuống đều đang thu thập vật tương quan cùng dị chất.

Giống như bọn họ trở về chỉ vì thu thập.

Mà bây giờ trong tòa tháp tàn phá dưới đáy biển, Hứa Thanh cũng đã cảm ngộ đến thời khắc mấu chốt.

Âm thanh lẩm bẩm mơ hồ nghe được bên tai càng ngày càng mãnh liệt, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nghe rõ đến cùng nói về cái gì.

Nhưng trong lúc âm thanh lẩm bẩm lặp đi lặp lại, một cỗ sức mạnh cổ xưa theo tiếng rù rì mà đến, bá đạo lan tràn toàn thân của hắn, thẩm thấu tinh thần của hắn, dường như muốn thay thế nhận thức của hắn.

Thậm chí hình như muốn đoạt đi khái niệm âm thanh của hắn.

Dường như muốn nô dịch hắn, khiến hắn tự mình bóc tách ra, trở thành nô lệ của âm thanh rù rì.

Trạng thái ấy cực kỳ hung hiểm, đồng thời cũng có một loại hấp dẫn to lớn biến ảo thành nhận thức, trong lúc vô tri vô giác ảnh hưởng đến Hứa Thanh, bảo cho hắn biết nếu cứ tiếp tục, hắn sẽ nắm giữ được đạo thần quyền này.

Vì vậy Hứa Thanh bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt tràn ngập tơ máu, đồng thời thần quyền vốn có trong cơ thể cũng lập tức bộc phát, nhất là Phỉ Mục, biến ảo ở mi tâm của Hứa Thanh, lập lòe quang mang kỳ dị.

Tất cả những thứ đó đã khiến Hứa Thanh lập tức thanh tỉnh, hắn không chút do dự, lập tức trảm đứt cảm ngộ của chính mình.

Âm thanh sợi tơ đứt gãy vang vọng trong tâm thần Hứa Thanh.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, phun ra một ngụm máu tươi lớn, hô hấp dồn dập, thần sắc càng là ngưng trọng vô cùng.

“Loại cảm giác bị chi phối nô dịch lại lần nữa xuất hiện rồi!”

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, trong hai tháng qua, mỗi lần hắn cảm ngộ được trình độ nhất định đều sẽ xuất hiện hung hiểm như vừa rồi, nếu không phải hắn có được Phỉ Mục, vả lại đã trải qua nhiều việc, sợ rằng ngay từ lần đầu tiên của ải này xuất hiện hắn đã không cách nào vượt qua.

“Tại sao lại như thế… .”

Hứa Thanh trầm ngâm, thầm nghĩ phải chăng thần quyền này đã có được sinh mệnh, cho nên mới lấy phương pháp đặc thù, đoạt xá hắn vào lúc hắn đang cảm ngộ.

Nhưng sau mấy lần thử nghiệm, Hứa Thanh phát hiện hình như âm thanh rù rì không có bất luận biến báo gì, chỉ tiến hành dựa theo quỹ tích nhất định.

Không giống như là có được sinh mạng.

“Chẳng lẽ là… . . phương pháp cảm ngộ của ta không đúng?”

Hứa Thanh suy tư, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm ngộ thần quyền, lý giải đối với thần quyền chỉ dừng lại ở bản năng.

Về phần Tử Nguyệt cùng với Vận Rủi là thôn phệ được, không phải cảm ngộ như bây giờ.

Thần Trớ cũng là dùng phương pháp cùng loại thu được.

Vì vậy Hứa Thanh không tiếp tục cảm ngộ nữa, mà nhớ lại những gì trải qua trong mấy tháng này, mấy ngày sau thân thể của hắn bỗng nhiên chấn động.

“Khả năng cấp độ cảm ngộ của ta không đúng.”

“Sở dĩ bị nô dịch, là bởi vì ta bị đạo thần quyền này ảnh hưởng tới, mà ta muốn là nắm giữ nó!”

“Làm thế nào để nắm giữ… . .”

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu sau trong mắt hắn lộ ra một tia quang mang kỳ dị.

“Có lẽ, nghe là không đúng.”

“Ta nghe thấy, đại biểu sẽ bị ảnh hưởng.”

Thần sắc Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, đứng dậy nhoáng một cái, trực tiếp đến ngoài bóng nước thần bí, không mượn nhờ Thần Đằng mà giống như trước kia, mạnh mẽ cất bước xông vào.

Sau mấy bước, lực lượng bài xích như dời núi lấp biển mãnh liệt ập đến, Hứa Thanh bỏ qua, tới cực hạn bản thân thừa nhận, lần nữa bước ra một bước.

Lực phản chấn lập tức bộc phát bao phủ toàn thân, đồng thời bị Hứa Thanh cố ý dẫn dắt ập vào hai lỗ tai của mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, đầu óc hắn vù vù, đau nhức kịch liệt truyền đến, hai lỗ tai chảy máu, màng nhĩ phá toái, xương tai đứt gãy.

Thân thể Hứa Thanh khẽ đảo, trời đất quay cuồng, đã mất đi thính giác.

Nhưng thần sắc của hắn bình tĩnh, cưỡng ép nhịn xuống, gọi đến Thần Đằng có chút ngơ ngác, cuốn hắn trở lại trong tháp.

Một khắc tiến vào, Hứa Thanh lập tức khoanh chân ngồi xuống, dung nhập hồn ti vào hắc ngọc, lần nữa cảm ngộ.

Lần này hắn không còn nghe nữa, mà dựa vào tâm để cảm giác.

Thời gian dần qua, hắn tựa như “nghe” thấy tiếng rù rì.

Tiếng rù rì này vừa tới từ hắc ngọc, cũng tới từ ngân tích nhạt trong cơ thể, càng đến từ gợn sóng của bản thân thần nguyên.

Một cỗ cảm giác rõ ràng hiện ra trong lòng Hứa Thanh, cũng vào thời khắc này, cảm giác của hắn hình như cũng không giống trước kia, thần nguyên ngập trời, thúc đẩy cảm giác của hắn, tựa như đột phá gông cùm xiềng xích nào đó, đạt đến một cái cấp độ mà hắn chưa bao giờ chạm đến.

Hắn hiểu rồi.

Chỉ có không nghe, đồng thời dựa vào cảm giác cũng có thể “nghe” thấy, mới có thể khiến cho cảm giác của bản thân thăng hoa đạt đến phạm vi thần tính, từ đó bắt được sức mạnh đặc biệt thuộc về cái phạm vi này.

Cỗ lực lượng đó tang thương vô tận, nguyên thủy mà lại hỗn độn, hoặc là nói, đây vốn là một loại sức mạnh cực kỳ cổ xưa tồn tại ở trong tối tăm trên thế gian.

Tu sĩ không cách nào nắm giữ, bởi vì tư cách căn bản sau cùng để thu được cỗ lực lượng này chính là thần nguyên.

Mà đầu nguồn của lực lượng cũng quá mức thâm sâu, khó có thể dò xét đến cùng, nguồn bản dịch tại bạch ngọc sách.

Vẻn vẹn chỉ cần nắm giữ, đã chẳng khác nào lấy được tư cách sử dụng và hình thành một đạo ấn ký, đây… . . Chính là thần quyền.

Nhưng cũng chỉ có thể sử dụng, muốn tìm kiếm bản chất của nó, không phải là Thần Linh tầm thường có thể làm được.

Giờ phút này trong khư thổ của Hứa Thanh, đạo ngân tích nhạt chớp động và hô ứng mấy tháng cùng hắc ngọc bỗng nhiên sáng rõ, trong ánh sáng rực rỡ hình thành một đạo thần phù.

Đó là đạo thần phù thứ năm của Hứa Thanh.

Âm chi thần phù!

Nắm quyền hết thảy âm thanh trên thế gian, cũng là bộ phận trọng yếu tạo thành toàn tri.

_

Chương 2192: Sạch sẽ (1)

Toàn tri, đó là một khái niệm chỉ tồn tại ở thần linh.

Thần thần bí, cũng khó lường.

Thậm chí trong lòng của rất nhiều tu sĩ, chỉ hai chữ này thôi cũng đã ẩn chứa nỗi sợ hãi.

Bởi vì một khi bị toàn tri, bất kể là quá khứ hay tương lai, thậm chí cả vận mệnh cũng đều bị khống chế, không thể giãy giụa, cũng khó lòng thay đổi.

Mà ở một mức độ nhất định, đây cũng là một từ ngữ liên quan đến phạm vi.

Trước khi thấu hiểu thần quyền của Âm, sự lĩnh ngộ của Hứa Thanh về toàn tri tuy đã vượt qua các tu sĩ, nhưng so với thần linh thì cũng chỉ như một học giả so với đứa trẻ mới chập chững học vỡ lòng.

Cho đến giờ phút này, hắn mới thực sự dựa vào cảm ngộ của bản thân để khống chế đạo thần quyền này, mới trở nên khác biệt.

Thần quyền của Âm là một bộ phận quan trọng cấu thành nên toàn tri.

Khống chế tất cả âm thanh.

Đồng thời, đây cũng là một trong những chìa khóa mở ra cánh cửa lớn của toàn tri.

Mà so với việc khống chế thần quyền này, quá trình trong đó mới là trải nghiệm quý giá hơn đối với Hứa Thanh.

Nó mang đến cho hắn một sự khai sáng to lớn chưa từng có.

Hóa ra, đây chính là thần quyền.

Thần quyền, có sinh mệnh, cũng không hẳn là có sinh mệnh, nó giống như một sinh linh siêu phàm tách biệt.

Khi ngươi cố gắng cảm nhận, nó có sinh mệnh, cũng có phản phệ, càng có thể xâm lấn toàn bộ con người ngươi.

Nhưng khi ngươi không cố gắng cảm nhận mà vẫn có thể cảm nhận được, thì sinh mệnh của nó cũng sẽ không tồn tại nữa.

Cái giải thích này, có phần mâu thuẫn.

Hiểu rồi, chính là hiểu rồi.

Không hiểu, thì dù thế nào cũng sẽ không hiểu được.

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Mà cùng đến với thần quyền, còn có vô số thông tin rời rạc ở cấp độ thần tri.

Những thông tin này tràn ngập sự cổ xưa, chúng có tác dụng, có khi hoàn toàn vô tự và mâu thuẫn, nhưng dù thế nào, việc những thông tin này ùa vào, tác dụng căn bản của nó là để báo tri.

Báo tri cho người đủ tư cách sử dụng thần quyền này biết phải dùng như thế nào.

Những thông tin này không phải tự nhiên tồn tại, mà là một loại ý chí hỗn loạn, đến từ ý thức hải của tất cả những người đủ tư cách sử dụng thần quyền này sau thời nguyên thủy.

Tỏa ra từ bản năng.

Lĩnh hội và nắm giữ những thông tin này, là một quá trình dài lâu.

Mà có đủ tư cách sử dụng, cho đến nắm giữ được bản chất, tiến tới trở thành duy nhất trên con đường thần quyền này, tước đoạt tư cách liên quan đến thần quyền này của các vị thần khác.

Đây, chính là sự thăng cấp thần quyền của thần linh, ở một mức độ nào đó, cũng là cốt lõi quan trọng nhất trong hệ thống của thần linh.

“Sinh vật thần tính, có thể coi là quá trình tích lũy thần nguyên, khi thần nguyên đậm đặc đến một trình độ nhất định, sẽ nhen nhóm thần hỏa, trở thành thần linh.”

“Lúc này, căn cứ vào sự tích lũy và lĩnh ngộ trước đó, dựa vào thần tri, trong tối tăm có thể ngộ ra một đạo thần quyền, cũng chính là có đủ tư cách sử dụng.”

“Mà nắm giữ và lĩnh hội bản chất của thần quyền, đây là mục tiêu của cảnh giới Thần Hỏa, quá trình gian nan và hiểm nguy, nhưng một khi làm được… sẽ trở thành Thần Đài.”

“Ba vị thần Viêm Nguyệt, nhờ sự thăng cấp của Thần vực, trở nên hoàn mỹ, giờ nhìn lại, trọng điểm của sức mạnh thăng cấp này chính là giúp họ nắm giữ và lĩnh hội bản chất của thần quyền.”

“Giờ đây con đường Thần Đài đã thông, điều này đại biểu trên thực tế họ đã gần như hoàn thành điều ấy, đối với thần quyền của bản thân, đã gần như triệt để lĩnh hội và khống chế.”

“Còn Nữ Đế… với tu vi nửa bước Chúa Tể đỉnh cao, thêm vào khí vận tộc đàn, một bước lên Thần Đài, cũng đại biểu trong khoảnh khắc đó nàng đã vượt qua tầng thứ sử dụng, trực tiếp đạt đến khống chế.”

“Có thể một bước lên Thần Đài cực kỳ không dễ dàng, cho dù là thiên tài tuyệt thế, tu vi Chúa Tể, cũng chỉ là cơ sở để hoàn thành bước này mà thôi, giờ nhìn lại, có lẽ từ rất sớm Nữ Đế đã bắt đầu nghiên cứu thần quyền… Có lẽ, Thự Quang Chi Dương, chính là vì thế mà xuất hiện.”

“Cho nên, nàng mới có thể một bước lên Thần Đài.”

“Còn sau Thần Đài và cùng tầng với Hạ Tiên chính là Chân Thần… tức là trở thành duy nhất của thần quyền mình nắm giữ, cho nên mới có chữ “Chân”.”

Hứa Thanh ngộ ra trong lòng.

Những cảm ngộ này hắn thu hoạch được từ thông tin của thần tri, có thể là đúng nhưng cũng có khả năng là sai lầm. Cụ thể ra sao, cần hắn đi kiểm chứng trong tương lai.

Nhưng có một điều, hắn đã từng rõ ràng, nay càng rõ hơn.

“Sinh vật thần tính, giống như tu sĩ Uẩn Thần.”

“Các tầng Thần Hỏa khác nhau, tựa như cảnh giới khác biệt của Chúa Tể tu sĩ.”

“Về phần Thần Đài, chỉ Chuẩn Tiên Đại Đế mới có thể chống lại.”

“Còn Chân Thần, đó là đối thủ của Hạ Tiên.”

“Trên Chân Thần, trên Hạ Tiên, đó là phương hướng mà cả hai hệ thống Thần và Tiên đều đang theo đuổi, nhưng đáng tiếc… phía trên Chân Thần có con đường, gọi là Thần Chủ.”

“Mà trên Hạ Tiên, dường như không có gì cả, tất cả phải tự mình mò mẫm, căn cứ vào bản nguyên khác nhau mà phương hướng cũng bất đồng.”

“Năm xưa, Hạ Tiên biến mất cũng là vì tự đi tìm kiếm con đường thăng tiến của bản thân.”

“Cũng chính vì vậy, vùng tinh không này thuộc về thần linh.”

Hứa Thanh hít sâu một hơi và mở mắt ra, chăm chú nhìn vào khối hắc ngọc trước mặt. Khối hắc ngọc này giờ đây càng thêm nhiều vết nứt, cuối cùng âm thầm hóa thành tro bụi, tan biến đi.

“Đáng tiếc, thần quyền Âm mà ta thần tri, có rất nhiều thần linh sở hữu… Đây là một thần quyền cực kỳ phổ biến.”

“Mà cùng một thần quyền, người có tư cách sử dụng càng đông, uy lực tương ứng của nó cũng sẽ bị phân tán.”

“Nhưng với loại thần quyền phổ biến như vậy, nếu xuất hiện một người duy nhất nắm giữ, vậy thì thần lực của kẻ đó sẽ đáng sợ đến cực điểm.”

Hứa Thanh như đang suy tư, từ từ nhắm mắt lại, toàn bộ tâm thần chìm đắm vào thần quyền thứ năm trên Khư Thổ. Thần nguyên trong cơ thể cũng theo đó cuồn cuộn trào ra, hóa thành một chiếc chùy gõ nhẹ lên. Âm thanh như tiếng chuông ngân vang trong đầu hắn, nhưng lại không truyền ra ngoài thân thể.

Lan truyền ra bên ngoài chỉ là một tầng gợn sóng trong suốt không thể nhận ra. Lấy thân thể Hứa Thanh làm trung tâm, nó nhanh chóng lan tỏa ra bốn phương tám hướng, vượt qua tàn tháp, tràn ra rãnh biển, hướng về phía Cấm Hải vô tận. Chỉ trong chớp mắt đã đạt tới trăm dặm.

(Từ những chương gần đây tác giả dần giải thích và mô tả rõ hơn về biển cấm, cho nên nhóm sẽ cập nhật viết hoa thành Cấm Hải để thể hiện sự đặc thù, danh từ riêng).

Trong phạm vi trăm dặm này, vô số âm thanh bỗng chốc hiện lên trong thần tri của Hứa Thanh. Có tiếng nước chảy, tiếng hung thú gầm thét, tiếng cá vẫy đuôi, tiếng cát sỏi chuyển động theo dòng chảy ngầm… Thậm chí ngay cả bản thân Cấm Hải cũng phát ra âm thanh như hơi thở, quỷ dị mà kéo dài…

Tất cả mọi thứ đều hiện ra trong thần tri của Hứa Thanh, hắn có cảm giác dường như chỉ cần mình muốn thì tất cả âm thanh này đều sẽ bị mình sử dụng. Vì vậy trong chớp mắt tiếp theo, trăm dặm bỗng nhiên yên tĩnh. Tất cả âm thanh đều bị Hứa Thanh trong một niệm cướp đoạt, đưa ra ngoài trăm dặm. Mượn sức của chúng để tiếp tục lan truyền gợn sóng đó.

Năm trăm dặm, một nghìn dặm… Cứ lặp lại như vậy.

Hứa Thanh giống như một đứa trẻ vừa có được món đồ chơi mới, không ngừng thử nghiệm đủ kiểu cách chơi, cũng đang thử thách giới hạn của bản thân.

Cứ thế, thời gian cứ thế trôi qua.

Không biết bao lâu đã trôi qua, gợn sóng tỏa ra từ người Hứa Thanh, cũng dưới sự thúc đẩy lần này, lan tràn vô tận. Sớm đã vượt ra ngoài phạm vi hồn thức trước đây của hắn.

Trong khoảng thời gian này, vô số hải thú, rất nhiều sinh vật thần tính ẩn nấp dưới đáy biển, thậm chí một vài con thuyền trên mặt biển đều hiện lên trong tâm trí Hứa Thanh, nhưng tất cả chúng đều không hề có chút phát hiện nào. Hứa Thanh cũng không dừng lại trên người chúng.

Tiếp tục lan tràn.

Chương 2193: Sạch sẽ (2)

Cho đến khi, một cảnh tượng xuất hiện trong thần tri của Hứa Thanh. Cách nơi Hứa Thanh ở một khoảng rất xa dưới đáy biển, nơi đó gần Thi Cấm, địa hình tương tự như đồng bằng.

Giờ phút này trên bình nguyên đáy biển, đột nhiên hiện ra một trận pháp vô cùng to lớn đã được bày xong.

Tại tâm điểm của trận pháp, có hai bóng người đang khoanh chân ngồi.

Hai bóng người này đều khoác trường bào bạc, làn da lộ ra ngoài tựa như thân thể bạch tuộc, sắc thái âm u.

Không có mái tóc, ngũ quan trên khuôn mặt tương tự người phàm, chỉ riêng tư thế ngồi xếp bằng đã cao hơn mười trượng.

Dao động tu vi tỏa ra chính là uy áp của cảnh giới Uẩn Thần nhị giới đỉnh phong .

Mà qua y phục cùng cấu trúc trận pháp đặc thù của bọn họ, có thể thấy rõ hai vị này đến từ Thánh Địa.

Sự thật quả đúng như vậy, bọn họ chính là những kẻ giáng lâm cùng một lượt với Phong Lâm Đào và những người khác.

Trước kia, vô số tiểu đội giáng lâm từ Thánh Địa đã tản mác ở các khu vực khác nhau của Vọng Cổ.

Riêng hai người bọn họ đã hạ xuống Cấm Hải.

Và trong khoảng thời gian này, bọn họ đã thu thập đủ tin tức cùng tài nguyên trong Cấm Hải, rồi bố trí một trận pháp làm tín hiệu chỉ dẫn hướng về thiên ngoại trên đáy biển này.

Giờ đây, tu vi của từng người bọn họ tỏa ra, muốn gia tăng uy lực của trận pháp, chỉ về phương hướng của Thánh Địa mà bọn họ trung thành.

Phải nói rằng vận khí của bọn họ không tệ, từ khi giáng lâm cho đến bây giờ, mọi quá trình đều diễn ra vô cùng thuận lợi.

Bọn họ hầu như không gặp bất kỳ trở ngại nào, cho dù thi thoảng va chạm với một vài sinh vật thần tính cường đại, cũng đều được bọn họ dò la trước và né tránh.

Cho đến thời khắc này, thấy mọi việc sắp hoàn tất, trong lòng hai người đều hơi thả lỏng.

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên một người trong số họ truyền ra tiếng răng rắc.

Âm thanh phát ra từ một ngọc giản được gã đặt trước mặt.

Ngọc giản này có khắc phù văn phức tạp, được chế tạo từ mặc ngọc đặc thù. Trong khoảng thời gian qua, nhờ vào ánh sáng lấp lánh của nó mà nhiều lần giúp bọn họ sớm phát hiện ra hiểm nguy.

Mà giờ phút này, ngọc giản dường như không kịp lóe sáng, đã tự vỡ vụn một cách đột ngột.

Thoáng chốc, hai vị tu sĩ Thánh Địa lập tức mở to mắt, lộ vẻ kinh nghi. Đồng thời, âm thanh răng rắc của ngọc giản vỡ vụn trước đó không những không biến mất, mà còn biến thành cơn cuồng phong, quét ngang về phía bọn họ.

Bát phương chấn động, thần sắc của hai vị tu sĩ Thánh Địa chợt biến đổi, vội vã lùi lại. Cảm quan lập tức khuếch tán ra ngoài, dò xét bốn phía. Một người trong số họ còn kết ấn chỉ về phía trước.

Ngay lập tức, một dòng nước xiết từ nước biển bốn phía trào dâng, bị gã khống chế tỏa ra bốn hướng, cuồn cuộn nâng lên cát bùn dưới đáy, chấn động đá ngầm bốn phương.

Tìm kiếm mối nguy ẩn nấp.

Nhưng chẳng có thu hoạch gì.

Đúng lúc hai người càng thêm kinh nghi, thì một màn khiến bọn họ sợ hãi xuất hiện. Những âm thanh do hành động vừa rồi của bọn họ gây ra, giờ phút này lại không hề có dấu hiệu tiêu tán.

Giống như tiếng vỡ vụn răng rắc của ngọc giản, đã hóa thành lực lượng quỷ dị, mang sức sát thương kinh người, đột ngột quét ngang trên người hai vị này.

Âm thanh ầm vang quanh quẩn bốn phía.

Hai người tâm thần sôi trào, một người lập tức truyền âm.

“Có Thần Linh đang theo dõi chúng ta!”

Dù là truyền âm, nhưng ngay khi phát ra, chính bản thân gã và đồng bọn vừa nghe thấy, liền lại hóa thành sát thương quỷ dị, khiến đầu hai người chấn động, sắc mặt tái nhợt, nội tạng cuộn trào.

Nỗi kinh hãi trong tâm cũng theo đó mà bộc phát.

“Nơi này bị đoạt âm!”

Nhận thức này đồng thời hiện lên trong lòng họ.

Thế nên không dám mở miệng nữa, hai người liếc nhìn nhau, thấy rõ vẻ kinh hãi của đối phương, không chút do dự lao vút lên trên bỏ chạy.

Nhưng tốc độ chạy trốn càng nhanh, âm thanh kích động càng lớn, dòng nước xiết cũng vậy.

Vì thế sát thương quỷ dị do âm thanh hóa thành lại ập đến lần nữa.

Tạo thành tiếng ầm vang, gia trì cho sát thương, liên tục không ngừng.

Đồng thời, tất cả cá trong khu vực này, tất cả động vật biển, thậm chí cả cát sỏi, sinh vật phù du, kể cả toàn bộ nước biển, giờ phút này đều phát ra âm thanh với mức độ khác nhau.

Có âm thanh có thể nghe thấy, có âm thanh tai người không thể nghe được, nhưng không có nghĩa là chúng không tồn tại.

Bây giờ, như thể một dàn nhạc Cấm Hải cùng tấu lên khúc nhạc chấn kinh thế gian, đồng loạt bộc phát.

Sát thương hình thành không ngừng bốc lên, ào ạt như sóng thần, dễ dàng nghiền nát, từ bát phương đè ép về phía hai người bọn họ.

Tiếng ầm ầm ngày một mãnh liệt hơn. Hai vị tu sĩ Thánh Địa tâm thần run rẩy, sắc mặt đã sớm đại biến, phun ra máu tươi, mỗi người đều triển khai đại thế giới của mình. Vừa hư vừa thực để chống lại thứ âm thanh quỷ dị này. Họ lại lấy ra nhiều pháp bảo, liên tục cố gắng xóa đi âm thanh bốn phía. Cuối cùng sau khi trải qua vô vàn hiểm nguy, hứng chịu hết lần này đến lần khác oanh kích, y phục rách nát, da tróc thịt bong, rốt cuộc cũng lao ra khỏi nước biển, đến trên mặt biển.

Nhưng chưa kịp thở phào, càng nhiều âm thanh lớn hơn từ bên ngoài đã ập đến. Tiếng chim biển vang vọng trên không, tiếng sóng biển truyền khắp nơi, tiếng gió không chốn nào không có. Tất cả âm thanh từ bát phương cùng lúc bộc phát với quy mô chưa từng có, quét sạch hết thảy. Tựa như sấm sét, ngay khoảnh khắc hai người vừa xông ra đã lập tức bao trùm lấy họ.

Từ xa nhìn lại, những âm thanh này hợp thành một quả cầu khổng lồ, bên trong liên tục gợn sóng, toát ra uy thế đáng sợ. Vào giờ phút này, một thanh âm vang vọng khắp thiên địa: “Các ngươi ở đáy biển làm gì vậy?” Theo tiếng nói xuất hiện, một bóng người màu tím phiêu dật tựa như thần linh từ trong âm thanh bước ra thế gian, hiện thân bên ngoài quả cầu âm thanh khủng bố kia, thản nhiên nhìn vào, nơi hai vị tu sĩ giờ đây trong lòng đã tràn ngập kinh hãi.

Về phần nghi vấn từ những lời này, cũng chẳng cần trả lời. Bởi vì ngay khi vừa cất lên, thanh âm này đã hòa nhập vào quả cầu, vang lên ầm ầm. Lọt vào tai hai tu sĩ Thánh Địa, họ hoàn toàn không thể nghe rõ Hứa Thanh nói gì, chỉ nghe thấy tiếng lẩm bẩm mơ hồ.

Lời lẩm bẩm này càng lúc càng mãnh liệt, không ngừng lặp lại. Một cỗ lực lượng cổ xưa theo tiếng lẩm bẩm mà đến, điên cuồng tham lam lan tràn khắp thân thể họ, thấm sâu vào tâm thần, thay thế nhận thức của họ, còn cướp đi cả khái niệm về âm thanh. Thân xác cũng thế, linh hồn cũng vậy, ngay cả bản ngã cũng bị tách rời. Đáp án, tất nhiên cũng nằm trong đó.

Hứa Thanh bước một bước, đi vào đáy biển. Mà trên mặt biển, quả cầu âm thanh đột nhiên vỡ tung thành màu máu, hai tu sĩ Thánh Địa bên trong hình thần câu diệt. Quả cầu tan biến, âm thanh bên trong cuốn theo tàn niệm của tu sĩ đã chết, quay về với thiên địa. Sạch sẽ không còn gì.

Về phần đồng bằng dưới đáy biển, trên trận pháp, Hứa Thanh từng bước tiến đến, ngưng nhìn trận này, vung tay lên. Tức thì nơi đây cuồn cuộn dâng trào, trận pháp sụp đổ. Hứa Thanh lắc đầu: “Tuy đã hủy, nhưng tín hiệu trước đó đã truyền đi rồi.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lấy ra ngọc giản, truyền âm báo cho Phong Hải Quận cùng đám ngườiHoàng Nham, để họ chuẩn bị trước. Sau đó, thân ảnh Hứa Thanh biến mất, tiếp tục cảm ngộ Âm quyền của bản thân trong Cấm Hải này, đồng thời tìm kiếm chiến xa thanh đồng.

Bảy ngày sau, trên bầu trời cổ xuất hiện bảy vệt sao băng, tỏa ánh sáng lấp lánh rực rỡ, rơi về phía Vọng Cổ. Trong đó một đạo, địa điểm rơi xuống chính là Cấm Hải giữa Nghênh Hoàng Châu và Nam Hoàng Châu!

Chương 2194: Tà Sinh Thánh Địa (1)

Trời giáng sao băng, bay về phía Cấm Hải.

Ánh sáng rực rỡ hình thành trong quá trình rơi xuống, cả Nam Hoàng Châu và Nghênh Hoàng Châu ngẩng đầu đều có thể thấy, ai nấy đều kinh hãi trong lòng.

Thực sự là thời gian gần đây, tuy Thánh Địa liên tục giáng lâm, nhưng đây là lần đầu tiên xuất hiện ở khu vực này.

Vì thế, sự lo lắng mơ hồ cùng nỗi sợ hãi từ Thánh Địa chưa biết rõ mục đích, bắt đầu dâng lên trong lòng các thế lực và tông môn.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Thánh Địa này tỏa ra uy áp kinh khủng, cuốn theo bão táp tinh không, ầm ầm như sóng thần, oanh kích trời cao, cảm giác đè nén cũng theo đó lan tràn.

Âm thanh chấn động đinh tai nhức óc cũng không ngừng vang vọng, tựa như tiếng gầm của thiên khung, rung động tâm thần.

Ảnh hưởng lớn nhất chính là khu vực biển gần Thi Cấm.

Nhìn ra xa, mặt biển trong phạm vi mấy vạn dặm sụp xuống, hình thành một cái vòng xoáy khổng lồ, sóng biển do đó dâng lên thành sóng thần, quét ngang bát phương, đồng thời từ chỗ sụp xuống, mơ hồ có thể thấy được đáy biển.

Về phần sóng thần dấy lên, phạm vi cuốn qua cực kỳ rộng lớn, thậm chí trong nháy mắt đã nhấn chìm một số đảo.

May mà thời gian kéo dài không lâu, những hòn đảo này trước đó đã được cảnh báo nên có sự chuẩn bị.

Nếu không, chắc chắn sẽ thành đại họa.

Từ đó có thể thấy, lực lượng dẫn dắt hình thành từ Thánh Địa đến đây, cực kỳ đáng sợ.

Vô số hải thú đều rung động theo bản năng, lũ lượt tránh né rời xa khu vực biển này, cho đến khi… trong sự biến sắc của trời đất, Thánh Địa như sao băng dần dần giảm tốc độ rơi xuống.

Cuối cùng xuất hiện trên Cấm Hải chính là một tòa núi băng xanh khổng lồ.

Ngọn núi này cao vút, dường như muốn tranh huy hoàng với thiên khung.

Núi này rộng bao la, cũng sánh ngang với cả Nghênh Hoàng Châu.

Hùng vĩ kinh người!

Nó không rơi xuống mặt biển, mà toàn bộ lơ lửng trên không trung ngàn trượng, nhìn từ xa giống như một đảo nổi khổng lồ.

Về phần ngay phía dưới nó, chính là nơi Hứa Thanh trước đó đã chém giết hai vị tu sĩ Uẩn Thần kia, cũng là địa điểm trận pháp truyền ra tín hiệu, hơn nữa… ngay ở trên Thi Cấm.

Thi Cấm, với tư cách là khu vực cấm địa giữa Nghênh Hoàng Châu và Nam Hoàng Châu, nơi đó quanh năm ẩn dưới đáy biển, vô số năm qua, ngoại trừ thỉnh thoảng Thi Cấm chi chủ tỉnh lại, từ đó gây nên gợn sóng, những lúc khác cũng tương đối yên ổn.

Cho đến năm đó xuất hiện biến cố lớn, bên trong lộ ra cổ môn, Thi Cấm chi chủ cũng ngã xuống, cả Thi Cấm như mất đi sinh mệnh, không còn chút chấn động nào.

Chuyện cụ thể, ít người biết rõ.

Mà hôm nay, Thánh Địa chọn giáng lâm ở đây, hiển nhiên có ý nghĩa sâu xa.

Giờ phút này, vô số thần niệm từ Nghênh Hoàng Châu, Nam Hoàng Châu và trong Cấm Hải đồng loạt khóa chặt tòa núi băng xanh khổng lồ của Thánh Địa này, ngọn núi… ầm ầm rung chuyển.

Tiếng răng rắc như sấm rền.

Từng đạo khe nứt tự xuất hiện trên lớp băng bao phủ núi, lan tràn với tốc độ cực nhanh, chỉ trong thời gian một tuần hương đã bao trùm cả tòa núi.

Sát na tiếp theo lớp băng vỡ vụn, nổ tung về bốn phía, lộ ra ngọn núi trắng ở.

Theo từng khối băng xanh rơi xuống mặt biển, nhanh chóng tan chảy, nhiệt độ xung quanh cũng đột nhiên hạ xuống, mơ hồ có thể thấy mặt biển dưới Thánh Địa nổi lên một lớp cát băng.

Mà ngọn núi trắng kia, giờ phút này bùng phát sinh cơ dồi dào, có thể thấy từng mảnh cỏ xanh lay động, từng cây đại thụ vươn lên khỏi mặt đất, còn có linh khí nồng đậm sinh sôi, những linh thú tốt lành cũng như tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, bay lượn xung quanh.

Hơn nữa còn có tiên vân xuất hiện, vây quanh bốn phía.

Rất nhanh, một tòa Thánh Địa như tiên sơn… xuất hiện giữa trời đất.

Lại có một thân ảnh cao trăm trượng, từ trong tiên sơn này bước ra.

Thân ảnh này nhìn bề ngoài, trừ đặc điểm trên mặt ra, những thứ khác dường như không cùng chủng tộc với hai vị tu sĩ Uẩn Thần mà Hứa Thanh đã giết.

Ngũ quan trên mặt gã giống người, không có tóc.

Làn da lộ ra ngoài thành sắc ngọc, toàn thân nhìn qua như được tạo nên từ bạch ngọc, tự mang cảm giác thần thánh.

Về phần tuổi tác thì không thể phân biệt, nhưng ý cổ lão tang thương tỏa ra từ người gã lại cực kỳ rõ ràng.

Mà điều kinh người nhất, chính là dao động tu vi tỏa ra từ toàn thân gã.

Tu vi này, vượt xa nhận thức của đại đa số tu sĩ, là thứ khủng bố mà cả đời họ chưa từng thấy. Chỉ dưới thần niệm dò xét của cường giả chân chính, mới có thể rõ ràng cảm nhận được.

Đây là… Chúa Tể!

Thiên địa vì gã mà biến sắc, biển lớn vì gã mà cuộn trào, pháp tắc và quy tắc đều đang hoan hô, từ bát phương tự động tụ lại.

Ngay cả Thiên Đạo, trong khoảnh khắc này dường như cũng đều mặc nhiên chấp nhận việc ấy.

Bởi vì, đây là Chúa Tể đỉnh phong!

Không cần khí vận gia trì, không cần bất kỳ ngoại lực nào, đây là chân chính ý nghĩa Chúa Tể đỉnh phong trong hệ thống tu tiên hoàn toàn thuần túy, sánh ngang Vô Hạ!

Gã bước một bước ra khỏi tiên sơn, bước một bước vào Cấm Hải, giẫm lên… Thi Cấm!

Toàn bộ Thi Cấm, trong nháy mắt liền vang lên ầm ầm, có vô số tiếng kêu rên thảm thiết từ bên trong truyền ra, máu tươi màu đen thậm chí còn từ trong Thi Cấm chảy ra, trở thành một phần của nước biển.

Máu này, chảy suốt bảy ngày.

Tiếng kêu rên, kéo dài bảy ngày.

Dưới sự chú ý của các phương, ngày thứ tám… vị tu sĩ bạch ngọc tu vi Chúa Tể đỉnh phong kia, từ trong Thi Cấm bước ra, trên vai gã rõ ràng đang vác một cánh cổ môn bằng đá!

Cánh cửa này, chính là cánh cửa năm đó đã mở ra ở trong Thi Cấm.

Khi đó, bàn tay máu thịt mơ hồ từ trong cửa này duỗi ra, đã hạ sát Thi Cấm chi chủ.

Mà giờ đây, tòa cổ môn thần bí đó, dưới một bước của vị bạch ngọc tu sĩ kia, đã bị mang về tiên sơn.

Sau đó, đại lượng tu sĩ Thánh Địa gào thét mà ra.

Thánh Địa này, rất kỳ dị.

Hình dạng của tộc nhân phần lớn đều khác nhau, có người giống như hai vị Hứa Thanh đã giết trước đó, mà cũng có người thân thể như được ghép lại.

Bên trong có hình người, hình thú, cùng đủ loại hình dạng kỳ quái hiếm thấy, không thiếu gì cả.

Giờ phút này xuất hiện, toàn bộ đều xông vào trong Thi Cấm.

Loại hành vi quỷ dị như thế khiến cho các phương Nghênh Hoàng Châu cùng Nam Hoàng Châu vốn đã chú ý trọng điểm nơi đây, trong lòng vừa khó hiểu, mức độ chú ý càng lớn hơn.

Đồng thời cũng đều nâng cảnh giác lên mức cao nhất, Phong

Hải quận càng là điều động đại quân, bày trận ở Nghênh Hoàng Châu, vip-bns.

Nhưng kỳ lạ là, trong vòng một tháng sau đó, tiên sơn Thánh Địa này, lại không có động tĩnh gì khác, tu sĩ bên trong dường như đều đặt trọng tâm lên Thi Cấm.

Liên tục ở trong Thi Cấm thu thập đủ loại tài nguyên.

Nước biển, dị chất và thực vật trong Thi Cấm, thậm chí cả sinh vật quỷ dị và thần tính, cũng đều nằm trong phạm vi thu thập của bọn họ.

Chương 2195: Tà Sinh Thánh Địa (2)

Việc này, đối với Hứa Thanh đang dần quen thuộc Âm thần quyền cùng tìm kiếm Chiến Xa Thanh Đồng trong Cấm Hải, cũng từ tin tức truyền đến từ các phương mà biết được chút ít.

Nhất là thời gian này Hoàng Nham liên lạc mật thiết với nhân tộc, hơn nữa y hiểu biết rất nhiều chuyện cổ xưa, cho nên tin tức biết được càng nhiều.

“Hứa Thanh, tin tức về chủng tộc bên trong Thánh Địa giáng lâm ngay cửa nhà của ngươi đã được nhân tộc tra ra từ cổ tịch, phải nói là nhân tộc các ngươi vẫn rất giỏi trong việc ghi chép lịch sử.”

“Tộc này tên là Tà Sinh tộc, vào thời Huyền U Cổ Hoàng tuy không tính là đại tộc gì, nhưng bởi sự tà ác và kỳ lạ trong sinh mệnh của chúng, hơn nữa trước kia Hoàng của tộc chúng, rất sớm đã quy phục Huyền U Cổ Hoàng, lập được không ít công lao, cho nên mới được kéo dài tồn tại và có chút hưng thịnh.”

“Mà nguyên nhân Tà Sinh tộc này tà ác, là bởi thiên phú của tộc đàn, bọn chúng vừa sinh ra vốn cực kỳ suy yếu, trong quá trình trưởng thành cần cướp đoạt cơ quan và thân thể của các chủng tộc khác, để không ngừng thay thế cho bản thân, trở thành một bộ phận của mình.”

“Giống như cua ẩn sĩ vậy, lấy vỏ của con mồi mình ăn thịt làm vỏ cho thân thể của chính mình.”

“Cho nên tộc nhân của tộc đó dung mạo phần lớn đều khác nhau, trước khi quy phục Huyền U Cổ Hoàng, tộc này từng buôn bán cơ quan và nhục thể của các tộc ở toàn bộ Vọng Cổ, nếu không phải thế lực cường hãn, sớm đã bị diệt rồi.”

Hứa Thanh gật gật đầu, nhân tộc tuy đã tàn lụi, nhưng rốt cuộc có nguồn gốc xa xưa, bên trong có rất nhiều cổ tịch, đối với việc ghi chép lịch sử tuy không bằng Hạ Tiên Cung, nhưng cũng vượt xa các chủng tộc khác.

“Về phần cấp bậc của Thánh Địa này, là Hoàng cấp Thánh Địa, thông thường bên trong loại Thánh Địa này, sẽ tồn tại một đến hai vị đại năng tu vi Chúa Tể.”

“Vị bước vào Thi Cấm hôm đó, hẳn là Thánh Địa chi chủ của Thánh Địa này rồi.”

“Căn cứ theo thám thính của Nữ Đế nhân tộc các ngươi, cùng với việc thời gian này các tộc rải rác thử tiếp xúc với các Thánh Địa khác, còn có một số phương thức riêng của ta, ta đã có được một phán đoán.”

“Những Thánh Địa từ thiên ngoại kia, năm đó khi rời đi vốn không có sự phân chia nghiêm ngặt như vậy, phần lớn đều bình đẳng, chỉ có Huyền U Thánh Địa cao nhất, là chủ chung.”

“Sau đó hẳn là xuất hiện một số biến cố, cho nên mới có bốn đẳng cấp Thiên Địa Huyền Hoàng.”

Hứa Thanh tiến lên phía trước trong Cấm Hải, trong tâm thần vang vọng thần niệm Hoàng Nham truyền đến từ lông vũ.

“Hoàng cấp Thánh Địa, tồn tại một đến hai Chúa Tể, mà Huyền cấp Thánh Địa cao hơn một tầng, hiện tại vẫn chưa giáng lâm, nhưng hẳn là có Chuẩn Tiên Đại Đế tồn tại.”

“Về phần Địa cấp Thánh Địa… không thể tồn tại Hạ Tiên, vậy thì chỉ có một khả năng, số lượng Chuẩn Tiên quyết định có phải Địa cấp hay không!”

“Mà Thiên cấp dường như chỉ có một tòa… Ta hoài nghi mười phần có tám chín phần là tồn tại Hạ Tiên.”

“Theo phân tích của Nữ Đế, Huyền U Thánh Địa không phải Thiên cấp, vậy thì Hạ Tiên có thể tồn tại trong Thiên cấp Thánh Địa hiện giờ, rất có thể cũng không phải Huyền U, mà là… người khác!”

Trong Cấm Hải, bước chân Hứa Thanh khựng lại.

“Hạ Tiên…”

Hắn thầm thì trong lòng, trong mắt lộ ra hàn mang sắc bén.

“Mà tất cả Thánh Địa, từ khi đến cho đến nay, kỳ thực đều đang làm một chuyện.”

Hoàng Nham tiếp tục truyền âm.

“Đó chính là thu thập tài nguyên!”

“Nhưng dù thế nào Thánh Địa đã đến rồi, Hứa Thanh ngươi cũng đừng ở Cấm Hải quá lâu, sớm trở về đi.”

Hoàng Nham kết thúc truyền âm.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ở dưới đáy biển ngưng nhìn lên phía trên.

Mặt biển yên tĩnh, gió nổi lên.

Gió dần lớn, cuốn theo sóng biển.

Một trận bão, theo tầng trời biến đen kịt, dường như sắp đến.

“Tìm thêm hai tháng nữa, nếu vẫn không tìm thấy Chiến Xa Thanh Đồng, sẽ rời khỏi Cấm Hải, trở về Phong Hải quận.”

Hứa Thanh thầm nghĩ trong lòng, tiếp tục tiến lên.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Một tháng qua đi.

Trên đại lục Vọng Cổ, lại thêm ba tòa Thánh Địa.

Cho đến bây giờ, số lượng Thánh Địa giáng lâm đã đạt đến gần ba mươi ba tòa.

Về phần Tà Sinh Thánh Địa trên Cấm Hải, việc bọn họ khai quật Thi Cấm, dường như cũng đã đến hồi kết, bắt đầu sắp xếp tộc nhân rời đi, tiến về phía các đảo xung quanh.

Không hành ác, tất cả tu sĩ tộc này tiến đến các đảo xung quanh, đều là bộ dạng hiền hòa.

Rất khách khí thăm dò một số tin tức liên quan đến Vọng Cổ, đồng thời còn ra tay cứu trị một số người bị dị chất xâm nhiễm nghiêm trọng, thậm chí khi rời đi còn tặng một số đan dược đến từ Thánh Địa.

Có tác dụng rất lớn đối với việc xua tan dị chất trong cơ thể.

Nhất thời các tộc tuy lo lắng, nhưng cũng cảm nhận được thiện ý của Thánh Địa.

Đồng thời theo việc tập hợp tất cả tin tức, có ba phong thư được gửi ra từ Tà Sinh Thánh Địa.

Một phong gửi đến bên ngoài Hoàng Cấm ở Nam Hoàng Châu, đặt ở đó, đây là thư gửi cho Viêm Hoàng.

Phong thứ hai gửi đến trong Thất Huyết Đồng, đó là thư gửi cho Thất gia.

Phong thứ ba, là gửi đến Nghênh Hoàng Châu, đó là thư gửi cho chủ nhân Thánh Lam đại vực.

Ba phong thư này từ ngữ khác nhau, nhưng ý nghĩa nhất trí, khách khí báo cho ba phương biết, Tà Sinh Thánh Địa bọn họ giáng lâm nơi này, không có ác ý, đến đây chỉ vì tìm kiếm tài nguyên, không muốn kết thù với người.

Bọn họ hy vọng, có thể cùng ba phương hòa bình cùng tồn tại.

Đối với điều này, Phong Hải quận, Nam Hoàng Châu cùng với Thất Huyết Đồng, sau khi trao đổi thì quyết định giữ thái độ nhất trí chung với các tộc Vọng Cổ hiện giờ, đối với Thánh Địa, tiếp tục quan sát thêm.

Không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cảnh giác vẫn giữ nguyên, thường xuyên chú ý hành động của Thánh Địa.

Mà Tà Sinh Thánh Địa, dường như cũng đúng là như trong thư đã bày tỏ, theo đuổi hòa bình, trong tháng tiếp theo không có bất kỳ hành động nào có thể gây ra hiểu lầm.

Phạm vi thăm dò của bọn họ tuy có lớn hơn, và tiếp xúc với nhiều tộc đảo xung quanh hơn, nhưng thái độ vẫn ôn hòa, cứu trị hết lần này đến lần khác, nhiều lần tặng đan dược.

Về phần đan dược đó cũng đã được Thất Huyết Đồng nghiên cứu, thậm chí Hoàng Nham tự mình kiểm tra, xác định không tồn tại nguy hiểm tiềm ẩn.

Như vậy, mọi thứ dường như đều yên ổn vô sự.

Chỉ có bão tố trên Cấm Hải, dường như lớn hơn một chút.

Mà phía Hứa Thanh, từ đầu đến giờ trải qua hơn nửa năm, lại trong hai tháng gần đây lợi dụng Âm thần quyền của mình, gần như đã tra xét toàn bộ vùng biển giữa Nghênh Hoàng Châu và Nam Hoàng Châu.

Bên trong có không ít chỗ hung hiểm, Hứa Thanh không đi sâu vào, thứ hắn muốn tìm vẫn luôn là Chiến Xa Thanh Đồng.

Nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả.

“Rất có thể, Chiến Xa cùng Cự Nhân, có lẽ đã đi ra ngoại hải.”

Trên mặt biển, trên một cái xác cá mập khổng lồ có vô số vết thương, thân thể to lớn đến mấy ngàn trượng, Hứa Thanh đứng ở đó.

Gió biển thổi đến, một mái tóc tím bay phất phới trong gió.

Thần tình hắn bình thản, bốn phía tràn ngập vô số quang điểm rực rỡ.

Những thứ này, là thần tính tán ra từ sinh vật dưới chân hắn.

Lúc này vừa hấp thu, Hứa Thanh vừa nhìn xa về phía xa.

Nơi đó, chính là hướng ngoại hải.

Một lúc lâu Hứa Thanh lắc đầu thu hồi ánh mắt, hiện giờ thời điểm này, rõ ràng không thích hợp đi ngoại hải.

Thế là hắn chuẩn bị tạm thời từ bỏ, đang định bay lên trước đến Phong Hải quận, kết thúc tìm kiếm ở Cấm Hải, nhưng đúng lúc này… ngọc giản truyền âm của hắn rung lên.

Hứa Thanh thần niệm quét qua, trong nháy mắt thanh âm của nhị sư tỷ vang vọng trong đầu hắn.

“Tiểu sư đệ, có việc cần ngươi xử lý một chút…”

“Sư tổ Huyết Luyện Tử hiện đang ở Đông U Đảo, lão nhân gia… truyền ra lệnh cầu viện, điểm danh bảo ngươi qua đó xử lý.”

Thanh âm nhị sư tỷ mang theo chút bất đắc dĩ, rõ ràng lão tổ cầu cứu lại bảo đồ tôn đi cứu, chuyện này nghe thế nào cũng rất buồn cười.

Nhưng đúng là… cũng có lý.

“Lão nhân gia tuổi đã lớn, những năm này không dễ dàng mở miệng, hiện giờ đã mở miệng, hẳn là muốn ở trước mặt Đông U thượng nhân thể hiện một chút, ngươi vẫn nên đi một chuyến đi.”

Hứa Thanh cũng ngớ người, thần sắc nghiêm nghị, lập tức đáp lại.

“Nhị sư tỷ, ta lập tức đến Đông U Đảo.”

Chương 2196: Nhạc sư của Thái Dương (1)

Đông U đảo, năm đó là đồng minh của Thất Huyết Đồng.

Nay mối quan hệ đồng minh đã vô cùng mật thiết, càng bởi vì Thất Huyết Đồng trỗi dậy ở Phong Hải quận, cùng với ảnh hưởng gián tiếp đến Thánh Lam đại vực và Hắc Linh đại vực, khiến Đông U đảo trên Cấm Hải cũng đạt tới tầng thứ bá chủ.

Đông U thượng nhân trong đảo, cũng là nãi nãi của Ngôn Ngôn, cùng Huyết Luyện Tử giao tình rất tốt, thậm chí những năm này trong Thất Huyết Đồng thỉnh thoảng có một vài đệ tử táo bạo đoán rằng, Huyết Luyện Tử lão tổ cùng Đông U thượng nhân từ sớm đã mất phu, dường như có dấu hiệu phát triển vượt quá tầng thứ đạo hữu.

Điểm này, từ việc Huyết Luyện Tử những năm gần đây liên tục đến Đông U đảo, mỗi lần ở lại đều vài tháng, có thể thấy được chút đầu mối…

Mà giờ khắc này, trên Đông U đảo, tất cả tu sĩ của đảo này đều thần sắc ngưng trọng, cảnh giác nghiêm ngặt.

Ở chính giữa đảo, một trận đài cao, một nữ tử đang ngồi xếp bằng.

Tuy thời gian đã để lại dấu vết trên người nàng, nhưng dấu vết này là sự trưởng thành của thân thể, cùng với dung nhan càng thêm diễm lệ yêu mị.

Làn da trắng bệch, sự yếu ớt bệnh trạng, cùng dung nhan tuyệt mỹ, còn có bộ trường bào đen kia, cùng với… những bộ binh khí yêu thích của nàng đặt xung quanh.

Nàng, chính là Ngôn Ngôn.

Chỉ là bây giờ nàng nhắm mắt lại tựa như đang ngủ, chỉ có lông mi đôi khi run rẩy dữ dội, vẻ mặt lúc dữ tợn, lúc kinh hãi, tràn ngập đau đớn, khiến người ta cảm thấy rõ ràng bất thường.

Mà điều bất thường nhất, là thân thể của nàng.

Năm đó lần đầu tiên Hứa Thanh nhìn thấy Ngôn Ngôn, đã cảm nhận được sự khác biệt của nữ tử này, nàng là người rất hiếm thấy, trong cơ thể không có bất kỳ dị chất nào.

Phải biết rằng dị chất là một loại thần tức, tồn tại khắp nơi ở đại lục Vọng Cổ, chỉ có tu sĩ cao cấp mới có thể đuổi chúng ra khỏi cơ thể, cho nên đối với tu sĩ thấp cấp mà nói, việc không có dị chất gần như là điều không thể.

Hứa Thanh, là nhờ tử thủy tinh.

Còn Ngôn Ngôn, là bởi thể chất đặc thù chưa rõ của nàng.

Nhưng hiện giờ, thân thể từng không có dị chất này lại có một tia khí đen, đang hình thành.

Đó là dị chất.

May mà ngay khoảnh khắc dị chất xuất hiện, mặt đất xung quanh nàng hiện lên quang mang trận pháp, tiếng ầm ầm vang vọng, lực lượng bao la theo trận pháp mà đến, như tẩy trừ hết thảy dị chất trong trận.

Cũng giáng lâm trên người Ngôn Ngôn, trong nháy mắt xua tan khí đen đang sinh sôi trong cơ thể nàng.

Theo sự biến mất của dị chất, vẻ đau đớn trên mặt Ngôn Ngôn cũng không còn, hô hấp đều đặn như thật sự đã chìm vào giấc ngủ.

Thấy tình hình này, Huyết Luyện Tử đang thao túng trận pháp ở bên cạnh cùng nãi nãi của Ngôn Ngôn, đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thế nào, ta chỉ ra tay nhẹ, suýt nữa là đã giải quyết xong chuyện này rồi nhỉ, bộ trận pháp này, chỉ cần ta nói một câu, Phong Hải quận bên kia lập tức đưa tới.”

“Trận pháp này phi phàm, ở hoàng đô của nhân tộc, chỉ có gia tộc cấp Thiên Hầu mới có thể sở hữu.”

Xác định Ngôn Ngôn lúc này vô sự, Huyết Luyện Tử ho nhẹ một tiếng, nói với nãi nãi của Ngôn Ngôn.

“Ngươi yên tâm, lát nữa đồ đệ ngoan của ta sẽ tới, đến lúc đó để hắn phối hợp với ta, chuyện này sẽ hoàn thành thôi.”

“Có gì to tát đâu, chẳng phải chỉ là bị sinh vật thần tính nhìn chăm chú thôi sao, dễ giải quyết.”

Huyết Luyện Tử ngẩng cằm lên, thản nhiên nói.

Nãi nãi của Ngôn Ngôn ở bên cạnh liếc nhìn Huyết Luyện Tử, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, gật đầu.

“Cần khoảng bao lâu?”

Thấy nãi nãi của Ngôn Ngôn tán đồng mình như vậy, Huyết Luyện Tử tâm tình sôi sục.

“Yên tâm, ta đã nói ra miệng, chuyện này thực ra đã giải quyết được một nửa rồi.”

“Dù sao ngươi cũng biết, bây giờ thân phận của ta không tầm thường.”

“Đồ đệ của ta, rất có khả năng là một vị Hạ Tiên.”

“Sư phụ của Hạ Tiên, ngươi hiểu mà.”

Huyết Luyện Tử vuốt râu, một bộ dáng đắc ý.

Nghe những lời này, Đông U thượng nhân từng tranh cãi với Huyết Luyện Tử nửa đời, thực sự không nhịn được nữa.

“Ngươi thật dám dán vào mặt mình.”

Vừa dứt lời, Huyết Luyện Tử cười nhẹ.

“Sao lại không có mặt mũi chứ, ta vẫn là nhạc phụ của lão Thất mà, thế nào, ngươi có muốn trở thành nhạc mẫu của y không, cơ hội hiếm có đấy.”

Trước câu nói này, nãi nãi của Ngôn Ngôn không biết đáp lại thế nào.

Huyết Luyện Tử thoả mãn.

“Cho dù ngươi không công nhận ta là sư phụ của Hạ Tiên, nhưng ta có hai đồ tôn là sự thật, một người là Trấn Thương Vương của nhân tộc, chủ nhân của hai đại vực, Thái Phó của Thái Tử, vị Đế Sư tương lai!

Người kia, là đạo lữ của Viêm Hoàng!”

Nãi nãi của Ngôn Ngôn thản nhiên nói.

“Chẳng phải còn hai người nữa sao?”

Huyết Luyện Tử phất tay.

“Không nhớ rõ.”

“Ngươi đúng là một sư tổ tốt.”

Nãi nãi của Ngôn Ngôn hừ một tiếng.

Huyết Luyện Tử nhướng mày bạc lên, đang định mở miệng, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy lúc này sấm sét ầm ầm vang vọng trên chân trời, từng đạo tia chớp lướt qua, từ xa đến gần, trong nháy mắt nổ tung trên Đông U đảo.

Nhưng kỳ lạ thay, dạng nổ này lại không một tiếng động.

Một màn quỷ dị như thế khiến các tu sĩ trên Đông U đảo, đều kinh hồn táng đảm, ngay cả Huyết Luyện Tử và Đông U thượng nhân cũng đều chấn động trong lòng.

Mà giữa ánh sáng lóe lên tĩnh lặng kia, một bóng người đột nhiên bước ra từ trong đó, bước xuống một bước, trực tiếp đến trung tâm đảo, đến bên ngoài trận đài.

Ngay khi xuất hiện, Hứa Thanh hướng về phía Huyết Luyện Tử cùng Đông U thượng nhân, kính cẩn cúi chào một cái xuất phát từ đáy lòng.

“Bái kiến sư tổ, gặp Đông U tiền bối.”

Sau khi nhận được tin tức từ Nhị sư tỷ, để nhanh chóng đến đây, Hứa Thanh đã triển khai thần quyền âm thanh, sấm sét vô thanh trước đó chính là uy lực của thần quyền tạo thành.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua Cấm Hải, nếu không sẽ cần rất nhiều thời gian.

Cho nên đây không phải cố ý làm vậy.

“Tốt lắm đồ tôn! Ha ha, sư tổ đã lâu không gặp ngươi, không tệ không tệ, khí chất của ngươi bây giờ rất giống sư tổ năm xưa.”

Huyết Luyện Tử nén sự chấn động trong lòng xuống, vừa vuốt râu vừa cười lớn.

Sự kính cẩn của Hứa Thanh khiến lão an lòng, đồng thời trong lòng cũng không khỏi hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Thanh năm đó, giờ đây năm tháng trôi qua, thiếu niên đã thành vương hầu.

Chương 2197: Nhạc sư của Thái Dương (2)

Đông U thượng nhân cũng là lòng dạ cuồn cuộn, hít sâu một hơi, hướng về Hứa Thanh gật đầu.

Lúc này Hứa Thanh mới đứng thẳng dậy, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh của Ngôn Ngôn trên trận đài.

“Sư tổ, lần này triệu đệ tử đến đây, có phải vì chuyện của Ngôn Ngôn?”

Hứa Thanh liếc mắt một cái đã nhìn ra manh mối.

“Đúng là chuyện này, có một sinh vật thần tính không rõ, vào một đêm cách đây vài tháng, không biết vì nhân quả gì, đã từ đáy biển ngắm nhìn Ngôn Ngôn, và tạo ra liên kết với nàng, liên tục triệu hoán nàng.”

“Trước khi ngươi đến, lão phu dùng trận pháp khu trục dị chất để tẩy trừ cho nàng, giờ ngươi đã đến, thì do ngươi xử lý.”

Nói đến chuyện chính, giọng Huyết Luyện Tử cũng trở nên trầm trọng hơn.

Dù sao cũng liên quan đến Ngôn Ngôn, người thân duy nhất còn sót lại của Đông U thượng nhân hiện giờ.

Hứa Thanh nghe vậy, sắc mặt cũng nghiêm túc lên.

“Ta đi xem thử.”

Nói xong Hứa Thanh bước ra, đến bên trong trận đài, đứng trước mặt Ngôn Ngôn, trong mắt có thần phù lóe sáng, nhìn Ngôn Ngôn đã khác với nhìn bằng mắt thường.

Trên người Ngôn Ngôn quấn quanh từng sợi khí đen, những làn khí đen này như từng bóng ma quỷ, vừa phát ra tiếng gào thét vô thanh, vừa không ngừng quấn quanh hội tụ trên đỉnh đầu Ngôn Ngôn.

Hình thành một đám sương mù khó nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong đám sương, dưới thần thức của Hứa Thanh, tồn tại một bàn tay.

Đó là một bàn tay đứt lìa của nữ tử.

Trong lòng bàn tay có một con mắt, lúc này đang nhắm lại như đang ngủ say.

Hứa Thanh hai mắt bốc lên hàn ý, ngón trỏ tay phải giơ lên, đang định chạm vào mi tâm của Ngôn Ngôn.

Nhưng đúng lúc này, dường như khí tức tỏa ra từ sự xuất hiện của hắn, khiến Ngôn Ngôn vô cùng quen thuộc với khí tức này, lại tỉnh lại từ giấc ngủ say, đôi mắt phượng mở ra, nhìn chăm chú vào Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca…”

Tiếng thì thầm, từ miệng Ngôn Ngôn truyền ra, sau đó toàn bộ biểu cảm của nàng đều có sự thay đổi, vui mừng, si mê, lưu luyến, ngoan ngoãn, đủ loại cảm xúc đều lộ ra trên khuôn mặt.

Điều khiến nãi nãi của Ngôn Ngôn và Huyết Luyện Tử ở bên cạnh cảm thấy hơi kỳ lạ là… trong mắt Ngôn Ngôn mang theo sự mong đợi, đối mặt với ngón tay Hứa Thanh đưa tới, lại há miệng anh đào ra.

Hứa Thanh im lặng, ngón tay dừng lại.

Mà thấy Hứa Thanh không nói gì, thần sắc của Ngôn Ngôn cũng ảm đạm xuống, giống như một đóa hoa đang nở rộ trong nháy mắt xuất hiện ý héo úa, ngay cả ý niệm sinh tồn dường như cũng giảm đi, làn khí đen xung quanh nàng mà người ngoài không nhìn thấy, cũng nháy mắt trở nên dữ tợn.

Thấy tình hình này, Hứa Thanh thở dài một tiếng, đặt ngón tay lên bên khóe miệng của Ngôn Ngôn.

Ngay khi chạm xuống, trên người Ngôn Ngôn dường như toả sáng, nàng lập tức ngậm ngón tay của Hứa Thanh vào trong miệng, vừa mút vừa dùng lưỡi bản năng xoay quanh ngón tay của Hứa Thanh.

Vẻ si mê trên mặt nàng, càng đậm hơn.

Đông U thượng nhân im lặng.

Huyết Luyện Tử chớp mắt, nhìn Đông U thượng nhân, cũng im lặng.

Còn Hứa Thanh ở đây, mặc cho hành động của Ngôn Ngôn, thần thức trong nháy mắt tản ra, bao trùm lên Ngôn Ngôn.

Dùng sự tiếp xúc của thân thể và sự dung hợp của cảm nhận, theo vết khí đen trên vận mệnh của Ngôn Ngôn lan tràn đến Cấm Hải.

Càng lúc càng sâu.

Cho đến không biết đã trôi qua bao lâu, ở đáy biển đen kịt này, Hứa Thanh nghe thấy âm thanh thê lương, như khóc lóc, như than vãn.

Phát ra từ lệ quỷ.

Không chỉ một con, mà là vô số…

Ở đáy biển mà thần thức hắn cảm nhận được, trong bùn lầy dường như tồn tại một toà cung điện đổ nát, giống như là một phần nhỏ của một quần thể cung điện khổng lồ nào đó.

Giờ đây đã trở thành phế tích của thời gian.

Mà trên phế tích này, rõ ràng đang nằm rạp vô số lệ quỷ.

Chúng có hình dạng dữ tợn, âm u vô cùng, nhưng hiển nhiên không hề phát hiện ra Hứa Thanh, lúc này tự mình gào thét inh ỏi, âm thanh chói tai, có thể chấn động linh hồn, không ngừng quanh quẩn ở đây, như đang hát vang.

Cảnh tượng này, khiến Hứa Thanh trong lòng cảm thấy ngưng trọng.

Rất quen thuộc.

Cùng một âm thanh, cùng một đám lệ quỷ vô biên vô hạn, hắn đã từng nhìn thấy trên Cấm Hải nhiều năm trước.

Đó là… Bách Quỷ Dạ Hành!

“Tận hải hữu kỳ lạc, phàm nhân bất đắc văn, thị Xích Dương Kim Ô vi bạn, bách âm vi khúc, hiệu Thiên Lai nghênh nguyệt.”

“Thần linh hỉ chi, mục hạp nhi vọng, tận hải thành cấm, bách âm thành âm.”

Đoạn ghi chép này trên Hải Chí, cho đến bây giờ Hứa Thanh vẫn còn nhớ.

Đặc biệt là lúc này, hắn ở trong phế tích tồn tại vô tận lệ quỷ này, nhờ thần thức, đã nhìn thấy sinh vật thần tính liên kết với Ngôn Ngôn.

Một bàn tay đứt lìa rõ ràng là của nữ tử!

To lớn đến cả trăm trượng, ở trong phế tích, con mắt trên lòng bàn tay tuy nhắm lại, nhưng ngón tay lại đang động.

Mà theo động tác của ngón tay... âm thanh than vãn thê lương của những lệ quỷ kia lại có nhịp điệu lên xuống!

Như thể, âm thanh của những lệ quỷ này, chính là do nó gảy lên!

“Chẳng lẽ đây chính là lai lịch của Bách Quỷ Dạ Hành?”

Nhìn thấy tất cả những điều này bằng thần thức, trong mắt Hứa Thanh lộ ra thần quang kỳ dị, hắn đột nhiên có loại cảm giác, Kim Ô long xa mà mình vẫn luôn tìm kiếm không có kết quả, dường như... vào giây phút này đã có khả năng!

Vì vậy sau khi trầm ngâm, thần thức khoá chặt bàn tay đứt lìa, đồng thời thân thể đứng trên trận đài của đảo, đột nhiên cất tiếng.

“Sư tổ, đệ tử hiểu biết về truyền thuyết của Cấm Hải không nhiều lắm, lão nhân gia người học rộng biết nhiều, không biết có truyền thuyết nào liên quan đến một bàn tay, cùng với Bách Quỷ Dạ Hành không?”

“Bàn tay này, dường như có thể khống chế âm thanh bách quỷ.”

Huyết Luyện Tử nghe vậy sửng sốt, bắt đầu trầm ngâm, lúc này Đông U thượng nhân bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Đối với những truyền thuyết trên Cấm Hải, lão bà tử ta biết nhiều hơn một chút.”

“Theo như miêu tả của ngươi, có một truyền thuyết rất phù hợp.”

“Bách Quỷ Dạ Hành, truyền thuyết đến từ Kim Ô Thái Dương.”

“Trong truyền thuyết, Kim Ô trước khi chưa sa sút, mỗi ngày đều cưỡi long xa, đi đến thiên mạc, hoá thân thái dương chiếu rọi Vọng Cổ, và vào ban đêm trở về, ở trong cung điện của mình, do nhạc sư diễn tấu khúc nhạc thiên lai nghênh nguyệt, từ đó triệu hồi mặt trăng lên không.”

“Mà năm đó khi Tàn Diện giáng lâm, Kim Ô sa sút, cực hải thành cấm, bách âm thành âm, vị nhạc sư diễn tấu khúc nhạc thiên lai nghênh nguyệt cho y… cũng tự thân tan chảy, chỉ còn lại một bàn tay, rơi xuống Cấm Hải.”

“Hứa Thanh, ngươi… tìm được bàn tay trong truyền thuyết đó sao?”

Đông U thượng nhân nhìn về phía Hứa Thanh.

Chương 2198: Thiên Lai Nghênh Nguyệt (1)

Lời nói của Đông U Thượng Nhân vang vọng trên trận đài.

Lọt vào tai Hứa Thanh, thanh âm khàn khàn độc đáo của đối phương dường như cũng mang theo cảm giác năm tháng, kể lại truyền thuyết về Bách Quỷ Dạ Hành một cách tường tận hơn.

Kết hợp với quan sát của bản thân hiện giờ dưới thần tri, Hứa Thanh cơ bản đã có thể khẳng định… bàn tay mảnh mai kia, tám chín phần là bàn tay của nhạc sư đàn tấu khúc nhạc Thiên Lai Nghênh Nguyệt trong Kim Ô Thần Điện như trong truyền thuyết.

Cũng là cơ duyên để tìm được Long Xa.

“Nhưng vì sao đối phương lại chăm chú nhìn Ngôn Ngôn, hơn nữa còn để lại ký hiệu…”

Hứa Thanh trầm tư, ánh mắt rơi lên người Ngôn Ngôn.

Sự đặc biệt của Ngôn Ngôn, chắc chắn là ở thể chất không bị dị chất xâm nhập, loại thể chất này, Hứa Thanh hiện giờ cũng không nhìn ra nguồn gốc.

“Có lẽ sư tôn có thể, đợi lão nhân gia xuất quan sẽ đi hỏi han một chút, cũng có khả năng sư tôn sớm đã biết sự đặc biệt của thể chất Ngôn Ngôn.”

Hứa Thanh trầm ngâm, trong mắt lộ ra quyết đoán.

Dù thế nào, trước tiên giải quyết bàn tay kia trước, hóa giải nhân quả phát sinh do đối phương nhìn Ngôn Ngôn mới là trọng điểm.

Vì vậy hắn không chần chừ, sau khi biết được nhân quả của bàn tay ấy, trong phạm vi thần tri của hắn, ở đống phế tích dưới đáy biển đen kịt tràn ngập vô số lệ quỷ, đột nhiên tất cả âm thanh the thé ai oán… Cùng lúc ngưng bặt.

Không phải những lệ quỷ kia ngừng than khóc, mà là âm thanh của chúng trong khoảnh khắc này, bị Hứa Thanh tước đoạt!

Hóa thành lực lượng của hắn, hóa thành sát cơ của hắn, hóa thành lưỡi dao bén của hắn.

Hóa thành sát thương cuồn cuộn quỷ dị, đột ngột trấn áp về phía bàn tay mảnh mai kia.

Trong chốc lát dưới đáy biển lặng lẽ cuộn trào, bão tố hình thành trong nháy mắt, uy áp kinh khủng và khí tức đáng sợ cũng từ đáy biển lan ra mặt biển, khiến đại dương bên ngoài cuộn trào sóng lớn.

Nhưng lại không một tiếng động.

Tất cả âm thanh trong khu vực này, giờ đây có chủ nhân.

Âm thần quyền, bộc phát hoàn toàn.

Nhưng con mắt trên bàn tay mảnh mai kia, trong khoảnh khắc nguy cơ ập tới lại đột ngột mở to.

Lộ ra đồng tử đỏ thẫm, tỏa ra vô tận hung tợn, ngón tay càng lay động tốc độ nhanh hơn, như đang gảy dây đàn vô hình.

Âm thần quyền tương tự, cũng tỏa ra từ lòng bàn tay này.

Điều này hoàn toàn khác với những sinh vật thần tính mà Hứa Thanh từng thấy.

Nói chung, mạnh yếu của sinh vật thần tính là ở chỗ thần tính và thần nguyên, bọn chúng hầu như không có thần quyền, ít nhất những kẻ mà Hứa Thanh đã đánh chết trong thời gian qua ở Cấm Hải là không có.

Mà giờ khắc này, trên bàn tay đứt lìa đó lại xuất hiện thần quyền!

Khoảnh khắc tiếp theo, những lệ quỷ bị Hứa Thanh đoạt âm thanh, tất cả thân thể chấn động, lại từ trạng thái bị đoạt âm có chút khôi phục, âm thanh ai oán the thé chói tai lại một lần nữa quanh quẩn ở đáy biển tĩnh lặng.

Hình thành lực lượng vô hình, va chạm với sát thương trấn áp mà Hứa Thanh khống chế.

Một tiếng ầm vang truyền khắp bát phương dưới đáy biển, trong sát na này mãnh liệt truyền ra, rồi thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Mà tất cả âm thanh trong đáy biển cũng như vậy, chớp mắt kinh thiên, lại chớp mắt vô thanh, chớp mắt bị những ngón tay kia khống chế, chớp mắt lại bị Hứa Thanh tước đoạt sử dụng.

Đặc biệt là những lệ quỷ càng như vậy, tiếng thét của chúng đứt quãng.

Đây là cuộc chiến tranh đoạt cùng một đạo thần quyền!

Loại thần chiến này rất ít xuất hiện trong thần linh, nói chung chỉ cần xuất hiện, tất nhiên phải phân sinh tử.

Dưới cùng một đạo thần quyền, đều có tư cách sử dụng, vậy lúc này chính là tranh đoạt thần quyền.

Về phần âm thanh của những lệ quỷ kia, chính là cốt lõi của cuộc tranh đoạt thần quyền này.

Mà sóng gió như vậy, rất nhiều lệ quỷ bản thân không chịu nổi, đang liên tục sụp đổ, dần dần xung quanh thế lực câm lặng được Hứa Thanh tước đoạt âm thanh hình thành, cũng ngày càng lớn.

Thần quyền của hắn có được bằng cách khá đoan chính, một mặt là cảm ngộ mà đến, mặt khác là trong khư thổ của hắn vốn đã tồn tại ngân tích mờ nhạt, xét về vị cách thì càng như tuyệt đỉnh.

Vì vậy, trong cuộc tranh đoạt thần quyền này, tất nhiên Hứa Thanh chiếm ưu thế.

Nhưng đúng lúc ưu thế của Hứa Thanh càng lúc càng mở rộng, con mắt trong lòng bàn tay mảnh mai như nhận ra nguy cơ sinh tử, lại lần nữa giận dữ mở to, đồng tử màu máu tỏa ra lượng lớn tơ máu lan khắp khu vực xung quanh đồng tử, cuối cùng lại rơi xuống một giọt nước mắt màu máu.

Giọt nước mắt này vừa rơi, lập tức những lệ quỷ liên tục sụp đổ xung quanh, từng con run rẩy toàn thân, cùng nhau xoay đầu, đột ngột nhìn về phía Hứa Thanh đang ở.

Không màng tất cả, dù bản thân tự phát nổ, cũng đều điên cuồng gào thét, thanh âm sắc bén trong miệng, cũng ở trạng thái này lại lần nữa phá vỡ đoạt âm.

Từ vô thanh chớp mắt có thanh, hình thành sóng âm, bị những giọt lệ máu kia càn quét, như một đạo lưu tinh màu máu, trực tiếp từ đáy biển triển khai cấp tốc, một đường xuyên suốt nước biển, xông ra mặt biển, hướng về phía đảo Đông U, nơi Hứa Thanh đang ở, như lưỡi đao mà lao đến.

Nơi đi qua thiên địa sắc biến, gió nổi mây vần, toàn bộ Đông U đảo đều vang rền lên.

Mà làm xong những việc này, con mắt trong bàn tay đứt lìa mảnh mai rõ ràng lộ ra vẻ suy yếu, lảo đảo một cái, cuốn theo mấy ngàn lệ quỷ còn sót lại chung quanh, chạy vội về phía hải vực sâu thẳm, muốn đào tẩu.

Trên Đông U đảo, tất cả tu sĩ đều chấn động tâm thần, trông thấy lưu tinh màu máu đến gần, một cỗ cảm giác rùng mình chấn động linh hồn, không khỏi hiện ra khắp toàn thân.

Chỉ có Huyết Luyện Tử và Đông U thượng nhân có thể khá hơn một chút, nhưng cũng trong khoảnh khắc này nội tâm cuộn trào.

Hứa Thanh ngẩng đầu, chăm chú nhìn lưu tinh màu máu.

Sự phản kích của đối phương không khiến hắn xuất hiện quá nhiều bất ngờ, từ khi hiểu rõ thân phận của bàn tay đứt lìa kia, trong lòng hắn kỳ thực đã chuẩn bị cho việc đối phương cũng có Âm thần quyền.

Xét cho cùng, đó là bàn tay từ vị nhạc sư của Thái Dương.

Tuy không biết vì sao dưới sự ngưng nhìn của Tàn Diện, vị nhạc sư kia vẫn có thể còn lại một bàn tay, cũng không biết ý chí khống chế bàn tay này hiện giờ, là bản thân vị nhạc sư hay là tàn niệm mới sinh ra.

Nhưng những phản kích trước đó, đều nằm trong dự liệu của hắn.

Cho nên thân thể hắn bước ra một bước, trong nháy mắt giẫm trên không trung, đối mặt với lưu tinh màu máu đang đến, tay phải giơ lên hướng về phía bầu trời đen kịt mà nắm chặt.

Bầu trời đêm, không nhìn thấy mặt trời.

Nhưng không đại diện mặt trời không tồn tại, chẳng qua chỉ là khu vực này mặt trời đã rời đi mà thôi, trên bầu trời Vọng Cổ, ở những khu vực khác nhau, thời thời khắc khắc đều có mặt trời chiếu rọi.

Huyền Dương Tiên Quang, đoạt lấy không chỉ là mặt trời đang trên không của tu hành giả.

Cho nên chớp mắt tiếp theo, từng tia ánh bình minh trôi nổi trong bóng đêm, từ vô tận hư vô thẩm thấu ra, từ nơi xa xôi bị dẫn dắt mà hiện, hội tụ trên toàn thân Hứa Thanh.

Màn đêm, chợt sáng.

Hứa Thanh như một vòng mặt trời mới mọc, sừng sững giữa thiên địa, trong khoảnh khắc chiếu rọi bát phương càn khôn, bàn tay giơ lên của hắn ấn về phía lưu tinh màu máu đang đến.

Ánh sáng chói mắt bộc phát trên người Hứa Thanh , nơi đi qua màn đêm bị xé rách, lưu tinh màu máu cũng không ngoại lệ.

Bị xóa đi.

Mà thân ảnh của Hứa Thanh như nuốt chửng bóng đêm, nuốt chửng huyết quang, bản thân càng thêm rực rỡ, hóa thành ngôi sao sáng chói, hướng về phía hải vực … ầm ầm lao đi.

Chương 2199: Thiên Lai Nghênh Nguyệt (2)

Trên Đông U đảo, một đám tu sĩ nhìn cảnh này, đáy lòng như cuộn trào vạn trượng.

Thật sự là tất cả những điều này trong mắt bọn họ, chính là đại nhật lạc hải.

Như thể truyền thuyết xuất hiện ở nhân gian!

“Kim Ô hủy diệt, trăm âm thành âm, ngươi ta đều biết đại khái là chuyện thật phát sinh, hiện tại đi xem… càng có thể chứng minh. Mà Hứa Thanh này… ta không biết tương lai cao độ của hắn, có thể đến tầng thứ gì.”

Đông U thượng nhân lẩm bẩm.

Huyết Luyện Tử ho khan một tiếng.

“Quản hắn là tầng thứ gì, dù sao bất biến từ xưa đến nay là… đồ tôn của ta!”

Đông U trầm mặc, chú ý đến vẻ mặt si mê ngắm nhìn nơi Hứa Thanh biến mất của Ngôn Ngôn, đột nhiên mở miệng.

“Ngươi và đồ tôn ngươi gặp mặt có hơi ít, lần sau ngươi đến chỗ ta, có thể kêu hắn đến nhiều hơn…”

Lúc các tu sĩ Đông U đảo chấn động, trong khoảnh khắc Đông U thượng nhân và Huyết Luyện Tử trò chuyện, bầu trời Cấm Hải lại đen kịt, chỉ có vầng trăng yếu ớt tỏa sáng, mà ánh sáng từ phía dưới mặt biển xuyên qua cũng nhanh chóng mờ tối.

Cho đến cuối cùng, thiên địa lại đen kịt.

Nhưng ở dưới đáy biển sâu thẳm, Hứa Thanh hóa thành mặt trời chiếu rọi bát phương, đang tiến nhanh về phía trước.

Truy kích bàn tay đứt lìa! Dọc đường tất cả âm thanh đều thành tốc độ của hắn.

Vầng trăng yếu ớt trên bầu trời, không biết có phải bị ảnh hưởng hay không mà lộ ra sắc tím, ánh trăng tím chiếu trên mặt biển, thẩm thấu vào trong.

Đại lượng hải thú hung tợn không kịp trốn tránh, thân thể sụp đổ, máu của chúng cũng gia trì cho tốc độ của Hứa Thanh.

Mà những hải thú chết đi kia, đối với chúng mà nói, hôm nay là tai ương.

Đối với bàn tay đứt lìa và trăm quỷ bị Hứa Thanh truy kích, hôm nay cũng là tai ương.

Tai ương của chúng phản hồi đến chỗ Hứa Thanh, chính là vận may, tốc độ của hắn lại lần nữa được gia trì.

Thế là một nén nhang sau, ở vùng tảo biển đen huyền mê hoặc dưới đáy biển, trước cánh tay bị chặt đứt đang trốn chạy với tốc độ cực nhanh kia, Thái Dương giáng lâm.

Ánh sáng lấp lánh, chiếu rọi khắp bốn phương tám hướng.

Trong tiếng ầm vang, trong tiên quang tứ tán, trong sự lan tỏa của vận may, dưới sự dẫn dắt của máu tươi, bóng dáng Hứa Thanh… từ bên trong bước ra.

Chặn đứng con đường của cánh tay đứt lìa cùng mấy nghìn lệ quỷ.

Một quyền đánh tới!

Bất Diệt Đế Quyền, trong nháy mắt khuấy động phong ba dưới đáy biển, quét ngang tất cả, âm thanh bị tước đoạt, lại biến thành sát thương quỷ dị gia trì lên trên, đồng thời ánh trăng tím cũng từ mặt biển xuyên thấu chiếu xuống, bao phủ phong ấn.

Nhưng cánh tay đứt lìa cực kỳ phi phàm, trong thời khắc vô cùng nguy hiểm này, nó khựng lại một chút, trong con mắt trên cánh tay toát ra sự tàn nhẫn và lạnh lùng, sát na tiếp theo ngón tay gảy lên dây đàn vô hình.

Mấy ngàn lệ quỷ xung quanh nó lập tức phát cuồng, bắt đầu nuốt chửng lẫn nhau.

Chớp mắt, mấy ngàn lệ quỷ dưới sự cuồng loạn của nhau, số lượng giảm mạnh, chỉ còn lại… một trăm!

Vừa đúng vừa khéo.

Mà trăm lệ quỷ này, dung mạo cũng có chút biến đổi, càng thêm dữ tợn, giao hòa lẫn nhau lại thành ra như bản nhạc, kèm theo từng trận tiếng gào thét thê lương, hình thành một đoạn âm nhạc quỷ dị mà Hứa Thanh chưa từng nghe qua.

Cùng với Bách Quỷ Dạ Hành Ca trước kia, thuộc về cùng một khúc, nhưng khúc nhạc xuất hiện trong khoảnh khắc này càng hoàn chỉnh hơn!

Vừa truyền ra, biển cả bát phương lập tức lạnh lẽo âm trầm, Tử Nguyệt thần quyền của Hứa Thanh lại run rẩy như bị dẫn dụ, tựa hồ khúc nhạc này, đối với lực lượng của mặt trăng, có uy lực huyền diệu.

Thậm chí trong sự quanh quẩn của âm nhạc quỷ dị, mơ hồ còn xuất hiện một màn ảo ảnh.

Một vầng Hủ Nguyệt (vầng trăng hư hoại), lại hóa ra dưới đáy biển, rồi bay lên cao.

Trên Hủ Nguyệt kia, có thể thấy một khuôn mặt khổng lồ.

Đó là gương mặt của một thiếu nữ, có nét tương tự với thiếu niên mà Hứa Thanh từng thấy khi truyền thừa Kim Ô, tựa như là huynh muội.

Mà giờ phút này khuôn mặt ấy đang thối rữa, có thể thấy xích sắt âm phong đậm đặc hóa ra từ khí tức tử vong, xuyên qua nàng, đồng thời một cỗ thần uy khủng bố cũng đang dâng lên.

Tựa hồ muốn từ hư ảo bước vào hiện thực.

Ảnh hưởng đến hiện thế, lan đến Hứa Thanh.

Mà thần uy này, với khí tức của tất cả thần linh Hứa Thanh từng thấy, đều khác biệt!

Với dị chất xung quanh, cũng đều bất đồng!

Cứ như là… không liên quan đến Tàn Diện.

Phải biết rằng tất cả thần linh ở Vọng Cổ bây giờ đều có liên quan đến Tàn Diện, hoặc là bởi vì gã mà sinh ra, hoặc là đi theo gã đến, trong thân thể ít nhiều đều có khí tức Tàn Diện.

Thuộc về cùng một mạch.

Nhưng… vầng trăng này thì không.

Mà sự xuất hiện của Hủ Nguyệt, Hứa Thanh cảm nhận rõ ràng được dù là nước biển nơi đây, hay là bùn đất dưới đáy biển, hoặc là thế giới này, dường như ngay trong khoảnh khắc ấy đều xuất hiện gợn sóng.

Bởi vì, thần tức đến từ Hủ Nguyệt, với Vọng Cổ… đồng nguyên!

Hoặc chính xác mà nói, là với Vọng Cổ trước kia… đồng nguyên.

Kết hợp tất cả những điều này, một suy đoán nổi lên trong lòng Hứa Thanh.

“Hoàng Thiên thần tộc!”

Chỉ có Hoàng Thiên thần tộc, mới gây nên gợn sóng đồng nguyên của Vọng Cổ.

Chỉ có Hoàng Thiên thần tộc, mới xuất hiện loại thần mạch khác biệt với Tàn Diện này, nguồn bản dịch ở bạch ngọc sách.

Hứa Thanh chấn động trong lòng, nhưng giờ khắc này không có thời gian suy nghĩ nhiều, theo sự quanh quẩn của âm nhạc quỷ dị, theo vầng trăng tử vong hư ảo kia bay lên, áp lực khủng khiếp triệt để bộc phát.

Thân thể Hứa Thanh đột nhiên lùi lại, toàn bộ thần quyền của bản thân đều lấp lánh, thần nguyên trong cơ thể càng là cuồn cuộn dâng trào, trong đầu nhanh chóng tư duy cách hóa giải.

Tử Nguyệt và vầng trăng này coi như cùng loại, nhưng Hứa Thanh không cho rằng Nguyệt thần quyền hiện tại của mình có thể chính diện đối kháng với nó.

Cho dù đây chỉ là một hình chiếu, chỉ là một vị thần linh đã chết.

Mà nguyền rủa ở đây có tác dụng không lớn, về phần thần trớ hiển nhiên cũng không thích hợp.

Vậy thì… chỉ có Âm thần quyền, mới có thể nhằm vào.

Thế là hắn không chút do dự, toàn bộ thần nguyên trong cơ thể, tất cả đổ dồn vào Âm thần quyền, còn có hồn ti tản ra gia trì cho nó.

Toàn lực triển khai!

Mục tiêu không phải là Hủ Nguyệt, mà là quỷ âm mà nó triệu hồi ra.

Xâm lấn quỷ âm này!

Trong quá trình Hủ Nguyệt giáng lâm, tiến trình này cực kỳ hung hiểm, nhưng may mắn Hứa Thanh đối với Âm thần quyền, trong quá trình sử dụng thời gian trước đó đã thuần thục như lòng bàn tay.

Hơn nữa vị cách cũng đã đủ.

Cuối cùng trong khoảnh khắc Hủ Nguyệt sắp được dẫn dắt giáng lâm hiện thế, đoạn quỷ âm khó nghe thê lương tên là Thiên Lai Nghênh Nguyệt, bị tiếng than khóc tràn ngập và lệch điệu, đã bị thần quyền của Hứa Thanh áp chế xuống.

Hơn nữa trong tâm niệm hắn khẽ động, còn tước đoạt tiếng than khóc của bách quỷ trong khúc nhạc đó, lợi dụng thần quyền của bản thân, tịnh hóa tạp âm trên đó.

Chương 2200: Thiên Lai Nghênh Nguyệt (3)

Thế là, một đoạn nhạc tuyệt diệu khiến tâm thần Hứa Thanh xuất hiện hoảng hốt, vào giây phút này, xa cách hàng vạn năm, từ thời gian đi tới, từ quang âm tản mát, tại đáy biển tái hiện.

Thiên Lai Nghênh Nguyệt, truyền thuyết... đó là đệ nhất nhạc của Vọng Cổ.

Không thể hình dung được sự tuyệt diệu của nó.

Nó hư linh, nó huyền diệu, nó tốt đẹp, chỉ có hai chữ Thiên Lai mới có thể hình dung.

Mà thậm chí có thể nói, nó vốn chính là một phần của Âm thần quyền.

Do Nguyệt sáng tác, do Nguyệt viết ra, do Nguyệt độc tấu.

Gương mặt thiếu nữ trên Hủ Nguyệt đó, mờ đi.

Theo tiếng nhạc phiêu diêu, theo tiết tấu kết thúc, vầng trăng này đã mơ hồ, cuối cùng tiêu tán tại đáy biển.

Chỉ có Hứa Thanh đứng ở nơi đó, rất lâu sau mới hồi phục tâm thần, trong lòng sóng cả vô tận.

“Nguyên lai, đây chính là Thiên Lai Nghênh Nguyệt... . .”

“Sau khi Kim Ô hồi cung, tấu lên Thiên Lai Nghênh Nguyệt, thứ được đón chào lại là vầng trăng được hóa thân bởi Hoàng Thiên thần tộc!”

“Vậy thì lai lịch của Kim Ô, bóng dáng kia giống như Thiếu Niên Cổ Hoàng, rốt cuộc là như thế nào... . .”

Trong lòng Hứa Thanh đã có suy đoán, nhưng hắn không chắc chắn, cho nên đè nén suy đoán này xuống, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Cắt tay đứt đã trốn thoát.

Nhưng lần giao thủ này với Hứa Thanh, liên lụy nhân quả như vậy, chỉ cần đối phương không ở quá xa, đều nằm trong phạm vi thần tri của Hứa Thanh.

Hắn nhắm mắt cảm ứng, khóa định một phương hướng, hóa thân thành âm, biến mất một cách vô thanh.

Về phần khu vực từng vang vọng Thiên Lai Nghênh Nguyệt này, cũng từ từ trở nên tĩnh lặng.

Tĩnh lặng như vậy, còn có lâu các trong tiên sơn của Tà Sinh thánh địa giờ khắc này.

Trong lâu các, ngồi mười một đạo thân ảnh.

Mỗi người có hình dáng khác nhau, chính giữa chính là vị lão giả bạch ngọc từng ra tay lấy về thạch môn từ Thi Cấm.

Hiện giờ tất cả đều đang im lặng.

Nguyên nhân im lặng như vậy, là bởi trong cuộc nghị sự vừa rồi, một người trong số đó đã nói ra một câu.

“Nam Hoàng Châu nghi có Hạ Tiên!”

Rất lâu sau, lão giả bạch ngọc là chủ nhân của Tà Sinh thánh địa, chậm rãi mở miệng.

“Cục diện của Vọng Cổ, với những gì chúng ta biết trước khi tới đây, có chút bất đồng.”

“Đã như vậy, tộc ta vẫn duy trì quyết định trước đó, đừng khinh cử vọng động, đợi sau này Địa cấp thậm chí Thiên cấp Thánh Địa giáng lâm, nghe theo an bài là được.”

Lão giả nói xong, một trưởng lão khác bên cạnh do dự một chút, cung kính mở miệng.

“Lão tổ, chúng ta giáng lâm đã mấy tháng, cảm xúc dao động của tộc nhân ngày càng mãnh liệt, sắp không kìm nén được nữa, bọn họ khao khát huyết nhục bên ngoài, hiện tại chỉ biết đứng nhìn mà không thể động thủ… .”

“Ngoài ra, số lượng tộc nhân của tộc ta có hạn, cũng cần bổ sung tân sinh, những đảo nhỏ lân cận đã được thăm dò, trong đó có hơn mười nơi rất thích hợp.”

“Những tộc đàn thích hợp đó, thân thể cũng đã được điều dưỡng gần như hoàn thiện, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ký sinh, đến lúc đó nhiều nhất một tháng, là có thể thôi hóa ấu noãn nuốt chửng, từ đó sản sinh ra tộc nhân của tộc ta.”

“Việc này nếu ẩn mật một chút, hẳn là sẽ không bị phát hiện, hơn nữa vị tồn tại nghi là Hạ Tiên kia, hiện đang bế quan… . .”

Vị trưởng lão này nói xong, nhìn về phía lão tổ của tộc.

Những trưởng lão khác cũng đều nhìn về phía đó, chờ đợi quyết định của lão tổ.

Lão tổ trầm mặc, hồi lâu sau vẫn lắc đầu.

“Để tộc nhân chờ thêm một chút, thời cơ vẫn chưa tới.”

“Ít nhất cũng phải đợi Phù Tà xuất quan, gã bế quan trăm năm toàn lực xung kích cảnh giới Chúa Tể, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, đột phá đang ở trước mắt, không thể xuất hiện quá nhiều trắc trở vào lúc này.”

“Mà một khi gã thành công, tộc ta sẽ có hai vị Chúa Tể, đến lúc đó rất nhiều việc, lão phu cũng không cần lo lắng nhiều.”

Lão tổ bình tĩnh nói.

Mọi người nghe vậy đều nói phải, lần lượt hướng về các mạch của mình, tuyên bố ý chỉ của Thánh Địa.

“Ý chỉ của lão tổ, tiếp tục duy trì phương châm trước đây, phải đợi phụ thân ta xuất quan mới có thể thay đổi, cách làm này, quả thực có chút bảo thủ quá mức rồi.”

Phía dưới Tà Sinh thánh địa, giữa mặt biển Cấm Hải, do trước đó hàn khí tản ra khiến nơi này hình thành từng cột băng.

Mặt biển cũng đầy tuyết băng, toát ra vô tận hàn khí.

Giờ phút này trên mảnh tuyết băng đó, một thanh niên Tà Sinh tộc mặc hoa bào, vừa đi vừa mở miệng, ngữ khí mang theo chút âm trầm.

Người này tướng mạo giống nhân tộc, chỉ có điều mi tâm có con mắt thứ ba đóng lại, thần tình lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy như bầu trời đêm đen kịt, lấp lánh ánh sáng xảo trá, lạnh lùng và tàn nhẫn.

Phía sau gã có chín vị hộ đạo giả đi theo, mỗi người tản ra khí tức đáng sợ, giờ phút này nghe vậy thì im lặng không nói.

Mà thanh niên hiển nhiên cũng không cần đáp lại, thân phận và huyết mạch của gã, khiến gã ở trong Tà Sinh thánh địa có thể bỏ qua rất nhiều điều lệ.

Giờ phút này bước chân đến một khu vực, khi dừng lại nơi đây thì hộ đạo giả phía sau có người tiến lên, trầm giọng mở miệng.

“Hai vị mở đường của tộc ta, chính là chết ở chỗ này.”

Tầm mắt thanh niên rơi trên tuyết băng, hai mắt lóe lên hào quang kỳ dị.

“Thú vị, dựa vào cảm ứng bằng bí pháp thiên phú của tộc, kẻ sát nhân là trời, là đất, là gió, là biển, là chim bay trên bầu trời này, là cá nhỏ trong biển này, cả thú dữ…”

“Dấu vết vô số, nhưng lại khiến người ta có cảm giác sạch sẽ.”

Sau khi trầm ngâm, con mắt thứ ba chỗ mi tâm gã đột nhiên mở ra, lộ ra hào quang quái dị, chăm chú nhìn xuống dưới tuyết băng.

Rất lâu sau, con mắt thứ ba khép lại.

“Ngay cả nhân quả cũng đều vỡ vụn rồi.”

Thanh niên rõ ràng đã có hứng thú, bàn tay phải bỗng nhiên nâng lên, ngay lập tức từ trong lòng bàn tay, từ huyết nhục bay ra một cây huyết châm.

Bay lượn trước mặt gã, như đang khâu vá hư vô.

“Vậy thì, lấy cây huyết châm do Đại Đế để lại này, khâu vá lại nhân quả, sẽ được.”

Thanh niên cười nhẹ, giờ phút này huyết châm trước mặt gã khâu vá xong, trở lại lòng bàn tay gã, khiến vân tay của gã nhiều thêm một đường.

Chăm chú nhìn đường vân tay thêm ra này, thanh niên đạm nhiên mở miệng.

“Tiếp theo, chỉ cần hung thủ xuất hiện trong phạm vi cảm tri của bản tọa, sẽ có thể bị khóa định.”

“Đi thôi, mặc dù mảnh biển này dơ bẩn, nhưng những tài liệu được gọi là thiên kiêu mà các ngươi đánh dấu trước đó quả thực rất tốt, hãy lấy về trước đi, nếu như trên đường có thể gặp được vị hung thủ kia, thì đúng là hoàn mỹ.”

Thanh niên nói xong, thong dong bước đi, hộ đạo giả phía sau trầm giọng xưng vâng.

Rất nhanh, nhóm người đó rời khỏi khu vực tuyết băng, đi về phía Cấm Hải bên ngoài phạm vi Thánh Địa.

Chương 2201: Tiếp tục tấu nhạc (1)

Giờ khắc này trên Cấm Hải, bình minh đã ló dạng, màu đen nồng đậm bao trùm khắp trời đất, tựa như một vị thần linh ẩn nấp trong bóng tối, tản mát thần lực của mình.

Nhuộm màu biển cả, nhuộm màu càn khôn.

Đến cuối cùng, đã không thể phân biệt rõ vị thần linh này đang ở trên trời hay đang dưới biển.

Là màu sắc của biển cả xâm chiếm bầu trời, hay là bầu trời càng làm nổi bật Cấm Hải.

Nhưng tất cả những điều này, đối với các tộc đang sinh sống tại Cấm Hải mà nói, kỳ thật không quan trọng, trong cuộc sống của họ, ngày qua đêm lại đều như vậy, sinh tồn nơi đây và cũng hòa nhập vào chốn này.

Trên mặt biển đen, thỉnh thoảng có thể thấy được bóng dáng một vài thuyền bè, theo sóng nước mà lên xuống.

Trên bầu trời, thỉnh thoảng cũng thấy có chim bay cuộn theo màn đêm để săn mồi.

Còn dưới đáy biển... Tốc độ của cánh tay đứt lìa đã đạt đến cực hạn, liên tục đào tẩu, thân ảnh của nó khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, và mỗi lần xen kẽ như thế đều sẽ di chuyển một khoảng cách rất xa.

Trong khoảng thời gian này, bất kỳ thủy quái nào xuất hiện trước mặt nó, đều sẽ trong chớp mắt bị khô héo, thần tính cùng sinh mệnh trong cơ thể đều trở thành dưỡng chất cho cánh tay đứt lìa.

Khiến cho tốc độ của nó có thể càng nhanh hơn. Ngoài ra chỗ nó đi qua, bất luận là bản thân hay là nước biển, hoặc là thủy quái bốn phương đều lặng ngắt như tờ, tất cả âm thanh đều bị nó lợi dụng thần quyền áp chế.

Bởi vì nó biết âm thanh là vũ khí của mình, nhưng cũng đồng dạng là vũ khí của vị truy kích kia.

Chỉ là… Cho dù nó có nhanh hơn mấy phần, phía sau trong nước biển, bóng dáng người kia một đường đoạt âm, dùng phương pháp quỷ dị truy đuổi tới, từ đầu đến cuối vẫn luôn ở đó.

Chưa từng bị giũ bỏ mảy may.

Hơn nữa khoảng cách giữa hai bên cũng càng ngày càng gần. Bởi vì thúc đẩy tốc độ của Hứa Thanh, không chỉ có Âm thần quyền.

Ách Vận có thể gia trì, Tử Nguyệt có thể lan tràn, thậm chí… Những dị chất ẩn chứa trong Cấm Hải này, ở một mức độ nào đó cũng đều có thể cung cấp một mức độ trợ giúp nhất định cho Hứa Thanh.

Thân thể của hắn, đáng sợ kinh người.

Cho nên… Sau khi lại trôi qua khoảng một nén nhang, nước biển bốn phía của cánh tay đứt lìa đột nhiên gợn sóng, từng đạo dây leo do nước biển hợp thành, trong nước biển đột ngột quật ra.

Vô thanh vô tức, hướng về phía cánh tay đứt lìa nơi này vội vã tới gần, trong nháy mắt đến chắn đường đi.

Cánh tay đứt lìa lóe lên, thay đổi phương vị, đang muốn tiếp tục trốn, nhưng càng nhiều dây leo ở những phương hướng khác cũng theo đó xuất hiện, tiếp tục ngăn cản.

Trong chớp mắt bát phương đều là như thế. Vô số dây leo liên tục xuất hiện, lấy cánh tay đứt lìa làm trung tâm, trong nháy mắt đến gần, nhanh chóng quấn quanh dung hợp.

Mặc kệ cánh tay đứt lìa va chạm như thế nào, nhưng dưới sự bao phủ của vô số dây leo, cuối cùng vẫn bị chặn lại.

Cái giá phải trả của sự chặn lại này, là một cái kén hình bầu dục do dây leo bằng nước quấn quanh hình thành, xuất hiện ở đáy biển.

Như phong ấn.

Tuy chỉ tồn tại trong khoảng thời gian vài hơi thở, dưới sự va chạm của cánh tay đứt lìa, cái kén dây này liền sụp đổ, nhưng âm thanh ầm ầm hình thành trong nháy mắt, rốt cuộc vẫn lần đầu tiên xuất hiện trong cuộc chiến tĩnh lặng này.

Âm thanh ầm ầm vang vọng.

Cho dù chỉ là một hơi thở liền bị cánh tay đứt lìa đoạt âm, nhưng vẫn là chậm.

Gần như ngay trong nháy mắt âm thanh truyền ra, Hứa Thanh đã bắt được âm này, thân thể hắn quỷ dị trực tiếp từ trong âm thanh ầm ầm đó bước ra.

Đứng ở phía trước cánh tay đứt lìa.

Mà trong những sợi dây leo do nước biển hóa thành đang sụp đổ kia, thân ảnh của Thánh Thiên Thần Đằng cũng lóe lên rồi biến mất, truyền ra dao động cảm xúc lập công, sau đó tản ra bốn phương, hóa thành càng nhiều dây leo bằng nước, lần nữa phong ấn chỗ này.

Đồng thời Tiểu Ảnh cũng không chịu thua kém, nhanh chóng lan tràn thay thế cho đáy biển của khu vực nơi đây, đồng thời cũng bao phủ lên trên, triệt để che kín.

Còn có độc từ thần trớ của Hứa Thanh, cũng đồng dạng từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, khiến cho nước biển càng thêm đen kịt.

Làm xong những điều này Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cánh tay đứt lìa kia, trong mắt lộ ra hàn quang.

Cánh tay này, là then chốt quyết định hắn có thể triệu hoán Long Xa hay không.

Thế là hắn tiến lên một bước, đột ngột dẫm tới.

Ngay khoảnh khắc bước chân hạ xuống, con mắt trong lòng bàn tay của cánh tay đứt lìa lóe lên huyết quang, từng đạo quỷ ảnh hư ảo từ trong mắt nó thai nghén ra, âm thanh quỷ dị ai oán lần nữa vang vọng.

Hình thành khúc nhạc kèm sát ý, chuẩn bị bộc phát.

“Nơi này, ngoài ta ra, không được có âm thanh dư thừa.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Âm thanh truyền ra trong nháy mắt, những tiếng kêu gào thê lương chói tai của lũ quỷ đột nhiên im bặt, bị đoạt mất thanh âm, tan vỡ ra.

Cánh tay đứt lìa chấn động, ngay sau đó hồng quang trong con mắt trên bàn tay càng đậm, một giọt nước mắt như máu tươi từ bên trong chảy ra, hình thành uy thế kinh khủng, như mũi tên sắc bén xông thẳng về phía Hứa Thanh.

Nơi giọt nước mắt này đi qua, nước biển bùng nổ bị nó cuốn lên, mang theo oán độc, mang theo cuồng loạn, mang theo vô tận hận ý, trong nháy mắt đến gần.

Ánh sáng trong cơ thể Hứa Thanh lóe lên, tiên quang vừa định tản ra, nhưng hắn nheo mắt lại, đột nhiên tiêu tán hết thảy tiên quang, thân thể không ngừng lại mảy may, tiếp tục bước đi.

Mặc cho giọt nước mắt đỏ ấy ầm ầm đánh lên người mình.

Vô thanh vô tức.

Thân thể Hứa Thanh khựng lại, cảm giác như bị kim châm hiện lên khắp toàn thân.

Cũng chỉ đơn giản như vậy.

Không đạt tới tầng thứ Chúa Tể, thì không thể làm cho nhục thân hiện tại của hắn dao động, duy chỉ có lực lượng tầng thứ Chúa Tể mới có thể khiến cho nhục thân và linh hồn của hắn, xuất hiện cảm giác tách rời.

Tiến tới hình thành tổn thương.

Thế là bước chân của hắn nâng lên, lần nữa hạ xuống, lúc xuất hiện đã ở trước mặt cánh tay đứt lìa, mặc cho bàn tay này run rẩy hồng quang lại dấy lên, mặc cho quỷ hồn xung quanh nó giãy dụa hiện ra, thậm chí mặc cho ngón tay của bàn tay này kết ấn…

Tay phải của hắn giơ lên, một quyền đánh ra.

Một quyền này nhìn tựa như Bất Diệt Đế Quyền, nhưng trên thực tế đã bị Hứa Thanh cải tiến, dung hợp Hạ Cửu Tuyền của Thất Gia, sau khi kết hợp đồng thời sở hữu thuộc tính hư lẫn thực, uy lực càng thêm kinh người.

Vẫn là vô thanh vô tức, lại có thể nổ tung bộc phát.

Cánh tay đứt lìa văng ngược lại.

Tất cả chiến lực khác của nó, trên thực tế so với Âm thần quyền đều kém rất xa.

Thiên Lai quỷ âm trước đó, triệu hồi ra Hủ Nguyệt đã là cực hạn.

Nếu như Hứa Thanh không nắm giữ Âm thần quyền, đối mặt với sự quỷ dị của cánh tay đứt lìa thì tất nhiên ứng phó gian nan, cần nhiều man lực hơn, nhưng hiện tại… Cánh tay đứt lìa ở trước mặt hắn, như con rắn mất đi nanh độc.

Bất đắc dĩ phải dùng phương pháp bản thân không am hiểu để tranh đấu với hắn.

Mà thắng bại, cũng tự nhiên nằm trong dự liệu.

Trong khoảng thời gian một nén nhang, Hứa Thanh nhờ vào nhục thân cường hãn, sau khi đoạt âm, phớt lờ tất cả ra tay của đối phương.

Một bên đi tới, một bên oanh kích.

Còn về phần cánh tay đứt lìa thì liên tục lùi lại, quỷ hồn của nó lần lượt tán loạn, nước mắt của nó toàn bộ vỡ vụn, tất cả thủ đoạn của nó đều mất đi tác dụng.

Chỉ có thể trong quá trình không ngừng lùi về sau này, bản thân càng thêm ảm đạm, con mắt trong lòng bàn tay cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, khí tức cũng càng lúc càng suy yếu.

Cho đến cuối cùng, nắm đấm của Hứa Thanh giáng xuống phía trước ba tấc bên ngoài con mắt trên lòng bàn tay của cánh tay đứt lìa, cuối cùng không hạ xuống.

Hắn không muốn triệt để xóa bỏ cánh tay đứt lìa này, hắn muốn chính là khống chế.

Thế là sau khi làm trọng thương nó, thần tri từ trên người Hứa Thanh tản ra, trong nháy mắt bao phủ lên cánh tay đứt lìa, từ thần nguyên, từ thần tri, từ thần quyền, từ vị cách, toàn diện trấn áp.

Cánh tay đứt lìa run rẩy kịch liệt, rõ ràng đã bị Hứa Thanh áp chế toàn diện, nhưng con mắt màu máu trong lòng bàn tay lại lộ ra một tia cuồng loạn, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

Một cỗ dao động tự bạo cũng từ trên người nó tỏa ra.

Chương 2202: Tiếp tục tấu nhạc (2)

Đây không phải kết quả Hứa Thanh muốn.

Thế là ngay sau đó, trong nháy mắt cánh tay đứt lìa muốn lựa chọn tự bạo, trong cơ thể Hứa Thanh đột nhiên truyền ra một tiếng Kim Ô, âm thanh này lanh lảnh khuếch tán tám phương, đồng thời biển lửa đen lấy Hứa Thanh làm trung tâm lan tràn ra bát phương.

Trong biển lửa đó Kim Ô xông ra, vờn quanh đỉnh đầu Hứa Thanh.

Thân thể đen nhánh, hàng ngàn lông đuôi hình thành tuyết hỏa diễm, chiếu rọi màu đen tuyền, đẹp hoán tuyệt luân, bay lả tả xuống đáy biển.

Cánh tay đứt lìa chấn động.

Sau đó, trong lúc Kim Ô vờn quanh lại đột ngột lao tới, thẳng hướng Hứa Thanh mà đi, cuối cùng dung hợp với thân thể Hứa Thanh, hình thành hoàng bào mặc trên người Hứa Thanh.

Hình thành đế quan, đội trên đầu Hứa Thanh.

Giây phút này Hứa Thanh đứng ở nơi đây, thậm chí có mấy phần tương tự với thiếu niên Kim Ô năm đó.

Đặc biệt là khí tức của Kim Ô!

Còn bên phía bàn tay đứt lìa, con mắt ở lòng bàn tay nhìn thấy tất cả thì càng thêm run rẩy kịch liệt, thậm chí mơ hồ có tiếng thì thầm chói tai, theo sự cho phép của Hứa Thanh, từ bàn tay đứt lìa này truyền ra.

Hứa Thanh không để ý nó nói gì, giờ khắc này nhìn chăm chú vào bàn tay đứt lìa, bình tĩnh mở miệng như ra lệnh.

“Tấu nhạc.”

Lời vừa thốt ra, thần tri của Hứa Thanh cũng xâm lấn theo, nhưng lần này sự giãy dụa của bàn tay đứt lìa dưới ảnh hưởng của Kim Ô, rõ ràng giảm đi rất nhiều.

Cho đến cuối cùng, thần tri của Hứa Thanh hoàn toàn bao phủ.

Con mắt trong lòng bàn tay đứt lìa khẽ nhắm lại.

Từ chỗ bàn tay xuất hiện từng đợt tơ máu hư ảo, những sợi tơ máu này lan tràn cực nhanh, phác họa ra một bóng hình mơ hồ.

Đó là một nữ tử.

Mặc trường bào trắng đang cúi đầu, không nhìn rõ dung mạo, chỉ có thể thấy nàng ôm một cây cổ cầm đứt dây.

Giờ khắc này chỉ có bàn tay phải rõ ràng nhất, ngón tay đang gảy trên dây đàn vô hình.

Từng khúc nhạc vang lên, du dương bồng bềnh.

Thiên Lai Nghênh Nguyệt.

Đây là chính khúc.

Nghe giống như Thiên Lai Nghênh Nguyệt mà Hứa Thanh đã tách rời tiếng than khóc trước đó, nhưng bản chất lại khác.

Mà giờ khắc này, chính là lúc bình minh bên ngoài lụi tàn, bóng đêm đang tan, ánh dương vốn nên đến lại quỷ dị chậm trễ.

Ở nơi đáy biển sâu thẳm, theo tiếng tấu nhạc của nhạc sư, mặt biển Cấm Hải gợn sóng, tựa hồ có thứ gì đó sắp từ trong nước biển trồi lên.

Cho đến cuối cùng, Hủ Nguyệt chậm rãi xuất hiện.

Nó từ đáy biển hiện ra, vỡ tan mặt nước, ở thời khắc mặt trời vốn nên xuất hiện này, dường như muốn thay thế mặt trời, theo định mệnh của nó mà trồi lên.

Khuôn mặt thiếu nữ trên mặt trăng cũng dần dần như muốn mở mắt.

Nhưng đáng tiếc… Vầng trăng năm xưa dưới khúc nhạc Thiên Lai Nghênh Nguyệt này, muốn bay vào màn trời Vọng Cổ… đã sớm lụi tàn, chỉ tồn tại trong thời gian, ở hiện thế… chỉ còn là ảnh chiếu.

Nó không thể nào nhô lên cao nữa.

Vậy nên, vầng trăng… từ từ tan biến như bọt khí.

Đôi mắt muốn mở ra, cuối cùng cũng khó mà hé mở.

Chỉ có ở thời khắc hoàn toàn tiêu tán, một tiếng thì thầm, cùng với mặt trời chậm trễ ở chân trời xa, quanh quẩn trong không gian thời gian.

“Hoàng huynh…”

Âm thanh này du đãng trong thời gian, rơi vào Cấm Hải, gợn sóng mặt biển cũng bị gió biển đưa ra ngoài khơi.

Ngoài khơi, dưới làn nước biển đen như mực, ở đáy biển thần bí khủng khiếp hơn nội hải kia, giờ khắc này có một người khổng lồ thối rữa, chậm rãi tiến bước.

Bước chân của nó hình thành sóng thần, cuộn trào nước biển.

Trên thân nó, quấn quanh từng sợi xích sắt han gỉ, mà đầu xích sắt… là một cỗ Long Xa thanh đồng tàn phá.

Giờ phút này Long Xa chấn động, mặc cho người khổng lồ kéo thế nào cũng không thể lay động mảy may, nên dần dần dừng lại.

Mà công pháp Kim Ô khắc trên vách trong Long Xa, đang lóe sáng.

Những phù văn kia vặn vẹo, dường như tạo thành một con Kim Ô, mở mắt ra, nhìn về nội hải xa xa .

Thật lâu… Kim Ô mờ đi.

Nhưng người khổng lồ thối rữa lại dần dần thay đổi phương hướng, từ bỏ đi ra ngoài khơi để ngủ say, kéo theo Long Xa thanh đồng phía sau, đi về phía nội hải.

Trên đường đi sóng biển càng lớn, gợn sóng truyền ra tiếng hít thở của biển.

Tiếng thở ra, vang vọng trong nội hải.

Hứa Thanh ngồi xếp bằng ở đáy biển. Trước mặt hắn, nhạc sư hóa thành từ bàn tay đứt lìa vẫn đang tấu khúc Thiên Lai Nghênh Nguyệt.

Âm nhạc du dương, lay động lòng người.

Hứa Thanh lắng nghe, hắn rõ ràng cảm giác Âm thần quyền của mình càng thêm sáng tỏ.

Chỉ có một tia nuối tiếc đến từ thế giới bên ngoài, trong bóng tối tan biến của trăng tàn, theo tiếng nhạc, thấm vào tâm can.

Thời gian, từ từ trôi, chớp mắt đã qua hơn nửa tháng.

Hai mươi ngày này Hứa Thanh bất động dưới đáy biển, mà âm thanh Thiên Lai Nghênh Nguyệt cũng không phải lúc nào cũng có, mà là mỗi lần sau khi mặt trời lặn, bóng đêm buông xuống mới cất lên.

Một lần, lại một lần.

Hứa Thanh có thể cảm nhận được nước biển đã thay đổi, dường như lạnh giá hơn trước, tựa hồ có một vật thể khổng lồ nào đó đang từ từ đến gần theo hắc lưu.

Hắn biết, mình đã thành công.

Long Xa thanh đồng, đang từ từ đi đến từ phương hướng nào đó mà bản thân hắn không hay biết.

Sự kiên nhẫn của Hứa Thanh rất đủ, im lặng chờ đợi.

Nhưng Tiểu Ảnh lại rất sốt ruột.

Sự xuất hiện của Thần Đằng khiến nó cảm nhận được nguy cơ, sự xuất hiện của cánh tay đứt lìa (Đoạn Thủ) càng khiến nguy cơ này trở nên mãnh liệt, vì vậy nó chủ động ở bên cạnh, vào ban ngày khi không có âm thanh Thiên Lai Nghênh Nguyệt, hết sức phát ra tiếng cạch cạch cạch.

Cứ như vậy, lại trôi qua bảy ngày.

Theo nhiệt độ nước biển nội hải hạ thấp, theo sóng biển lớn hơn trước, các thế lực sinh sống quanh năm ở Cấm Hải, phần lớn đều cảm nhận được điều khác biệt.

Vì vậy lần lượt giảm bớt việc ra khơi để tránh nguy hiểm. Chỉ là… có một số hung hiểm, cho dù muốn trốn tránh, cuối cùng vẫn sẽ ập xuống.

Như giờ phút này, trên đảo của Hải Linh tộc, tộc nhân chỉ có mấy ngàn, ở Cấm Hải chỉ có thể nương tựa phụ thuộc đảo lớn lân cận, ngọn lửa tai ương… đang bùng cháy.

Màu của ngọn lửa đó, là màu đỏ.

Máu tươi nhuộm đỏ vùng đất của tộc này, mấy ngàn tộc nhân không ngoại lệ, giờ phút này đều đã thành thi hài, trong đó có nam có nữ, có già có trẻ.

Thậm chí một số đứa trẻ vừa mới chào đời, cũng không thoát khỏi.

Tất cả, tử vong.

Vị Phù Tà chi tử của Tà Sinh thánh địa ngồi trên một căn nhà đá, tận hưởng ngửi mùi không khí tanh tưởi đang lan tỏa.

“Mùi vị tuyệt vời.”

Xung quanh gã, chín vị hộ đạo giả đi theo, giờ phút này đang mổ từng quả tim ra khỏi những thi thể.

Tim của Hải Linh tộc, là một loại tinh hạch.

Trong tiêu chuẩn của Tà Sinh thánh địa, loại tinh hạch này là một loại nguyên liệu rất tốt, mấy ngàn viên thì giá trị càng lớn.

Rất nhanh tất cả tinh hạch đều đã được thu thập xong, theo ngọn lửa bùng cháy, mọi thứ nơi đây đều đã thành tro bay, không để lại chút dấu vết gì.

Mà vị Phù Tà chi tử cũng đứng dậy, lấy ra một tấm địa đồ, chuẩn bị xác định địa điểm thu thập nguyên liệu tiếp theo.

Nhưng ngay lúc này, lòng bàn tay phải của gã đột nhiên lóe lên một tia quang mang u ám.

Thanh niên liếc mắt nhìn, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng, khóe miệng lộ ra nụ cười.

“Nhanh như vậy, đã cảm ứng được hung thủ rồi sao?”

“Vậy thì, chúng ta hãy đi xem, rốt cuộc vị hung thủ này là hình dáng gì.”

Phù Tà chi tử cười nhẹ, đứng dậy lắc mình bước về phía chân trời.

Chín vị hộ đạo giả phía sau không nói một lời, đi theo sau.

Gió biển, càng lúc càng lớn.

Chương 2203: Ta đổi chủ ý

Gió từ hải ngoại thổi tới.

Mạch nước ngầm cũng là như thế, theo biển gầm từ hải ngoại hình thành sóng biển, cuốn vào nội hải.

Đáy biển, một người khổng lồ hư thối mặt không cảm xúc hạ từng bước một xuống, tạo thành gợn sóng to lớn, toàn bộ dãy núi ở trước mặt nó giống như không tồn tại.

Những nơi đi qua, toàn bộ tan vỡ.

Long xa thanh đồng ở phía sau nghiền nát tất cả.

Cách chỗ Hứa Thanh càng dần càng gần.

Trong thời khắc này, uy áp kinh khủng cùng khí tức đáng sợ không phải bất luận kẻ nào cũng có thể cảm thụ được, chỉ có người có nhân quả tương liên cùng nó mới có khả năng cảm giác được một chút.

Vì vậy Ảnh Tử đang run rẩy, Thần Đằng không dám có bất cứ dị thường nào.

Hứa Thanh mở mắt quay đầu nhìn tới phương xa, thần sắc ngưng trọng.

Hắn cảm giác được khí tức của long xa.

Tuy rằng đáy lòng đã có nhiều phương án làm như thế nào bước lên long xa thanh đồng, làm thế nào để Kim Ô đi ra khỏi mặt biển và một lần nữa bay lên trên không trung giống như năm đó.

Vả lại mỗi phương án đều đã trải qua không ngừng phân tích, có thể tùy ý cải biến để gia tăng khả năng thành công cuối cùng.

Khiến hắn nắm chắc đạt đến bảy thành trở lên.

Nhưng… . . đó dù sao cũng là long xa của Kim Ô.

Nhất là người khổng lồ kéo xe, năm đó Hứa Thanh đã tự mình trải qua, biết được chỗ đáng sợ của đối phương.

Mặc dù bây giờ sức phòng hộ của thân thể hắn cường hãn, nhưng Hứa Thanh sẽ không xem thường.

Cho nên trong hơn nửa tháng ở đây, hắn cũng đã bố trí dưới đáy biển.

Bây giờ chỉ chờ long xa cùng với người khổng lồ xuất hiện.

“Nhưng mà để miễn bị quấy rầy, trước khi long xa đến, phải sớm giải quyết chút phiền toái nhỏ đang nhắm đến nơi đây.”

Hứa Thanh thì thào, thu hồi ánh mắt nhìn về phía long xa đang đến, giơ tay phải lên chỉ một ngón tay về phía trước.

Nước biển cách hắn ngoài ngàn trượng lập tức cuộn trào, tạo thành âm bạo trầm muộn truyền ra trong đáy biển, một cỗ lực phản chấn mãnh liệt cũng theo đó ầm ầm bộc phát.

Hóa thành một cỗ gió lốc quét ngang bát phương, cuốn động sóng biển, đồng thời ở dưới biển có một cơn bão táp với khí thế bá đạo và bễ nghễ, gào thét cuốn đến phía Hứa Thanh.

Vô số nước biển bị nó quét sạch, âm thanh đinh tai nhức óc không ngừng truyền ra, cơn bão táp thình lình tạo thành một con Hải Long gào thét tới gần.

Mắt thấy sẽ đụng c·h·ạ·m cùng Hứa Thanh.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không hề nhìn con Hải Long đang tiến đến, mà một tay bấm niệm pháp quyết, nhấn một cái tới trước mặt.

Trong miệng khẽ quát.

“Cút!”

Một câu này hạ xuống, một cỗ uy áp mênh mông ầm ầm bộc phát từ ngàn trượng bốn phía Hứa Thanh, tạo thành thế bài sơn đảo hải, càng có vô số hư ảnh lệ quỷ hình thành truyền ra tiếng kêu rên thê lương chói tai.

Hợp thành âm bạo ầm ầm quét ngang.

Những nơi quét qua, con Hải Long nọ đứng mũi chịu sào trực tiếp tan vỡ, lộ ra bốn thân ảnh trong đó.

Càng là ngoài mấy trăm trượng ở phía sau Hứa Thanh, nước biển chỗ đó lập tức bốc lên, có ba thân ảnh bị buộc lộ ra bên ngoài.

Ở ngoài năm trăm trượng bên trái, trong lúc nước biển nổ vang, đồng thời có hai thân ảnh rõ ràng hiện ra.

Tổng cộng chín người, sau khi hiện thân đều đồng loạt nhìn về phía Hứa Thanh, riêng phần mình bộc phát tu vi, vậy mà lại đều là tu sĩ Uẩn Thần.

Từng đôi mắt lộ ra hàn mang khóa chặt Hứa Thanh, sau đó thần sắc từng người bỗng nhiên trở lên kỳ dị, càng là nhìn nhau một cái, giống như nhận ra thân phận Hứa Thanh.

Càng có âm thanh vỗ tay từ chỗ xa hơn truyền đến.

“Không tệ, khó trách có thể đánh chết người mở đường do tộc ta tuyển ra.”

“Vả lại nhìn những gì ngươi bố trí ở nơi đây, còn khúc tay đứt ở bên cạnh ngươi nữa, rất thú vị, chẳng lẽ ngươi đang câu cá?”

“Về phần bộ dạng của ngươi, sao ta lại cảm giác có chút quen mắt nhỉ, hình như đã từng thấy qua trong ngọc giản của tộc ta.”

Ngoài mấy ngàn trượng trên biển có một người đi tới. Người tới là một thanh niên, chính là vị Phù Tà chi tử nọ.

Lúc trước gã cũng không tới gần, chỉ an bài hộ đạo giả (người vệ đạo) bên cạnh tiếp cận, bây giờ sau khi nhìn qua Hứa Thanh và đánh giá cẩn thận, trong mắt của gã bỗng nhiên lộ ra một tia quang mang kỳ dị.

Đối với những thứ này, thần sắc của Hứa Thanh như thường, nội tâm không nổi chút gợn sóng nào.

Chỉ lạnh lùng ngóng nhìn.

Một khắc những người này xuất hiện, hắn lập tức nhận ra họ là tu sĩ của Tà Sinh thánh địa.

Mặc dù không có bất kỳ hảo cảm nào đối với Thánh địa, nhưng bây giờ song phương đang ở trong trạng thái vi diệu, cho nên hắn nhàn nhạt mở miệng.

“Trong ba hơi thở, rời khỏi nơi đây!”

“Ba hơi thở?”

Ánh mắt của nhi tử Phù Tà chớp động, tất nhiên đã nhận ra Hứa Thanh.

Nếu như đổi thành những người tộc khác, giờ khắc này gã không chút do dự chém giết ngay ở đây là được.

Nhưng thân phận của Hứa Thanh để cho gã . . . . . do dự.

Chín người vệ đạo bên cạnh cũng giống như thế.

Từ tin tức bọn họ thu hoạch được, giới thiệu về Hứa Thanh hiện ra trong đầu, bọn họ rất rõ ràng có một số người bây giờ không động được.

Một khi động vào không phải là việc nhỏ, trái ngược cùng phương châm của tộc quần bây giờ.

Vì vậy người thanh niên liếc mắt nhìn Hứa Thanh thật sâu, đang muốn rời khỏi.

Mặc dù gã thuộc hàng quần là áo lụa, nhưng cũng biết có một số việc nếu như mình làm, hậu quả quá lớn.

Vì vậy gã chuẩn bị rời khỏi, nhưng vào lúc này gã mơ hồ có chỗ phát hiện, ánh mắt dịch chuyển khỏi trên mặt Hứa Thanh, nhìn vào trên thân thể hắn.

Trong nháy mắt tiếp theo, mũi gã giật giật, con mắt bỗng nhiên trợn to, hô hấp cũng dồn dập hơn một chút.

“Rất thơm. . . .”

“Thân thể của ngươi. . . .”

Thanh niên thay đổi sắc mặt.

Không chỉ gã, những tu sĩ bị Hứa Thanh buộc lộ ra bốn phía trong lúc ngóng nhìn cũng đều có chỗ phát hiện, nhao nhao thay đổi sắc mặt.

Trong mắt từng người theo bản năng lộ ra chấn động, thậm chí còn liếm lên bờ môi, biểu cảm khó nén nổi vẻ tham lam.

“Mùi vị tiên ngân!”

“Còn hỗn hợp với. . . . . máu thịt Thần Linh!!”

“Đây là Thần Linh cấp độ gì… . .”

“Mà trên người còn có dấu vết tu sĩ, lại có khí tức thần linh!”

Thời khắc này tâm thần của thanh niên nọ cũng không nhịn được mà sôi trào kịch liệt, Tà Sinh tộc bọn họ, bắt đầu từ lúc sinh ra cần không ngừng cướp đoạt cơ quan và thân thể của ngoại tộc tiến hành thay đổi bản thân.

Đây là bản chất sinh mạng, cũng l·à tu vi của bọn họ.

Có thể nói, đặc tính tộc quần chính là hết thảy đầu nguồn của bọn họ.

Mà giờ khắc này thân thể của Hứa Thanh, là thứ mà cả đời gã chưa bao giờ thấy qua.

Vô luận là những tộc quần Thánh địa khác, hay là Vọng Cổ bọn họ dò xét, đều không có thân thể cùng loại như vậy.

Thậm chí trong ghi chép của tộc quần cũng không có.

Đây đã hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của gã, đồng thời giờ khắc này, một loại khát vọng vô cùng mãnh liệt đến từ bản năng thiên phú lập tức bộc phát.

Khát vọng nồng đậm tạo thành đói khát không cách nào hình dung thôn phệ tinh thần của gã, truyền ra từ bản năng gã.

Thân thể của gã có nhu cầu vô hạn đối với cỗ thân t·h·ể phía trước!

Chín người vệ đạo cũng đều có cùng loại cảm xúc như thế, tất cả đều không thể điều khiển tự động hô hấp dồn dập, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh tựa như muốn nuốt sống hắn.

Thế nhưng vị Phù Tà chi tử nọ lại nheo mắt, cưỡng ép đè xuống tham lam trong nội tâm, nở nụ cười.

“Nếu là Hứa vực chủ ở đây, vậy chúng ta quấy rầy rồi, rời đi là được.”

Gã liếm liếm bờ môi, nhìn về những người vệ đạo của mình, thân thể lui về phía sau.

Bọn họ chuẩn bị ở bên ngoài quan sát một chút, xác định nơi đây có phải thật sự chỉ có Hứa Thanh hay không, sau đó lại thông báo cho tộc quần rồi quyết định chuyện kế tiếp.

Chỉ là trong mắt Hứa Thanh, hắn vô cùng rõ ràng tâm tư của đối phương.

Hắn biết rõ hôm nay nhất định phải giết chóc rồi.

Vì vậy ánh mắt của hắn cũng biến thành lạnh hơn và đồng thời nhàn nhạt mở miệng.

“Ta đã đổi chủ ý.”

Một khắc năm chữ này truyền ra, Âm thần quyền lập tức bộc phát!

Chương 2204: Minh vực ngàn dặm (1)

Trong thời gian ngắn, giọng của Hứa Thanh vang vọng trong đáy biển.

Dòng nước ngầm truyền ra âm thanh xoay sở khắp bát phương.

Âm thanh đến từ toàn bộ cá bơi ở hải vực gần đó, đến từ những con hải thú nức nở nghẹn âm, cả tiếng hít thở đến từ biển sâu…

Còn có tiếng tim đập của Phù Tà chi tử cùng với chín người vệ đạo, tiếng máu chảy cùng với thân thể lui ra phía sau vang lên, toàn bộ đều đan vào lại với nhau.

Phối hợp với bàn tay đứt đột nhiên khảy đàn ra Thiên Lai Nghênh Nguyệt, tạo thành một màn hòa âm mênh mông kinh người truyền khắp bát phương.

Khúc đàn hết, giết người.

Bỗng nhiên hình thành sát thương quỷ dị ngập trời.

Quét ngang bốn phương kích phát ra lực lượng kinh khủng, khiến cho nước biển cuộn trào, khiến cho uy áp cuồng bạo.

Khí thế bài sơn đảo hải trấn áp toàn bộ.

Những nơi đi qua, tâm thần của Phù Tà chi tử cùng với những người vệ đạo của gã nhao nhao chấn động, từng người triển khai ra thần thông của bản thân, có thể thấy máu thịt trên thân thể bọn họ lập tức giống như tăng thêm, riêng phần mình khổng lồ lên.

Đó là lực lượng thiên phú của bọn họ, trong một một cái chớp mắt kích phát toàn bộ máu thịt ngoại tộc bọn họ cướp đoạt dung hợp cả đời này ra ngoài.

Giống như yêu ma quỷ quái, bộ dáng càng là khác biệt với nhau.

Giờ phút này đồng loạt hiện ra, đối kháng với phong bạo Âm thần quyền của Hứa Thanh.

Âm thanh oanh oanh kinh thiên động địa, lực lượng Âm quyền nghiền nát tất cả, thân hình tất cả cuốn mở tứ tán, đồng thời cũng tạo thành vòng xoáy cực lớn.

Vòng xoáy bao phủ trong vòng ngàn dặm, vừa tạo thành ngăn cách cũng như là phong ấn.

Từ xa nhìn lại, như một cái âm cầu thật lớn.

Ngoài ngàn dặm, âm thanh đáy biển từ gần đến xa trong một cái chớp mắt đều nhanh chóng thu nạp vào, khiến cho âm bạo bên trong vòng xoáy biến thành liên tục vô tận.

Có thể nói là sự sát phạt của Hứa Thanh giống như mở miệng thành phép vậy, nháy mắt phủ xuống.

Càng là trong lúc những tu sĩ Tà Sinh thánh địa đang chấn động và đối kháng, một khắc nội tâm từng người cuộn trào kịch liệt, Hứa Thanh mặt không cảm xúc đứng lên.

Trong mắt hắn lóe lên hàn mang, ở trong phạm vi ngàn dặm này, thân ảnh tu sĩ Tà Sinh thánh địa bị lực lượng âm bạo của hắn cưỡng ép hiện ra, lộ rõ bên trong thần tri của Hứa Thanh.

Đây là chiến trường của hắn.

Vốn là để làm chuẩn bị cho long xa và người khổng lồ, bây giờ người khổng lồ còn chưa tới, đám tu sĩ Tà Sinh thánh địa lại đi ra chịu trận trước.

Nguyên bản Hứa Thanh không muốn giết chóc, nhưng nếu mấy người này rõ ràng lộ ra ác ý, dựa theo nguyên tắc hành động của Hứa Thanh, chỉ có thể bóp chết bọn họ trước.

Giờ phút này trong lúc Âm thần quyền nổ vang, Hứa Thanh bước một bước đến phía trước.

Bước vào trong âm, tan biến vô ảnh, lúc xuất hiện… . . vẫn là ở trong âm.

Cũng là ngay trước người một vị vệ đạo.

Bộ dáng đối phương rất khác biệt so với nhân tộc, thân hình lớn tầm hơn mười trượng, có bốn cánh tay, thân hình gầy gò, đầu người rất nhỏ, duy chỉ có ngực nhô lên và đang ngọ nguậy.

Thoạt n·h·ì·n rất dữ tợn cùng quái dị, bây giờ gã đang bấm niệm pháp quyết, toàn thân tràn ra khí huyết nồng đậm, theo ngực nhúc nhích kịch liệt, vậy mà vừa lui về phía sau vừa thôn phệ âm thanh bốn phía.

Tên tu sĩ Tà Sinh này rất không tầm thường, hoặc chuẩn xác mà nói, là trái tim của gã bất phàm, có thể nuốt âm thanh.

Càng là nháy mắt khi Hứa Thanh xuất hiện, trong lòng gã như có cảm giác và chợt ngẩng đầu, bốn cánh tay vung vẩy, bấm niệm pháp quyết rồi nhấn một cái về chỗ Hứa Thanh hiện thân.

Nhưng chờ đợi gã là một tiếng hừ lạnh trong khoảng cách gần.

Tiếng hừ lạnh nổ vang bát phương, khiến cho lực lượng của Âm thần quyền càng dựng lên động trời, dẫn dắt âm thanh bốn phương lập tức ập đến, vờn quanh bốn phía đối phương, tạo thành một cái âm cầu nhỏ bên trong âm cầu lớn ngàn dặm.

Bên trong kịch liệt chấn động, tiếng cùng âm va chạm, chấn động cực kỳ mãnh liệt, nương theo tiếng sóng cộng hưởng khiến cho sắc mặt của tên tu sĩ Tà Sinh nọ đại biến, cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Thời khắc mấu chốt, gã không nói một lời, ba tòa Đại Thế Giới trên người không một tiếng động lộ ra, thậm chí một khắc xuất hiện lồng ngực của gã còn tự động tan vỡ, lộ ra một trái tim đặc thù màu trắng trong đó!

Trên trái tim tràn ngập ấn ký cổ xưa, tích tắc hoàn toàn hiển lộ, trái tim hóa thành vòng xoáy, lực lượng nuốt âm thanh bỗng nhiên tăng vọt, càng là hình thành từng trận ma niệm ảnh hưởng bốn phương.

Trái tim cực phi phàm, tên là Cửu Niệm Ma Tâm, đến từ một tộc quần thần bí trong tinh không, tộc nhân mới sinh của tộc nọ đã có tu vi Nguyên Anh, thành niên có thể đạt đến Uẩn Thần đỉnh phong.

Năm đó tên tu sĩ Tà Sinh này đã bỏ ra đại giới cực lớn mới thu được, cũng nhờ vậy mới khiến cho gã nổi trội lên trong Tà Sinh thánh địa, từ tộc nhân tầm thường một đường đi tới hôm nay.

Bây giờ thời khắc sống chết ngay trước mắt, gã đã dốc toàn lực ứng phó, kích phát lực lượng của trái tim, ý đồ nghịch chuyển sinh tử.

Nhưng… . . tuy rằng trái tim gã không phải vật bình thường, nhưng Hứa Thanh mà gã đang đối mặt bây giờ, đã siêu việt khái niệm về phi phàm.

Nhất là Hứa Thanh vì bố trí vì long xa và người khổng lồ, đã sớm chôn xuống rất nhiều Âm trong chiến trường này, bây giờ hắn đích thân dẫn dắt kích phát, lực lượng sát thương vô cùng kinh k·h·ủ·n·g·.

Lại có thêm rất nhiều Âm dồn đến.

Vì vậy chỉ trong chốc lát, trái tim bất phàm nọ cũng không thể nuốt vào nhiều âm thanh như thế, rung động lắc lư không cách nào thừa nhận, trực tiếp chia năm xẻ bảy dưới âm cầu cộng hưởng.

Theo một t·i·ế·n·g kêu rên thê lương, âm thanh biến thành một cây đao, chia lìa thân thể tu sĩ Tà Sinh nọ.

Huyết vụ tản ra, hình thần câu diệt.

Thân ảnh Hứa Thanh hóa thân Kim Ô, từ bên trong âm cầu tan vỡ bay thật nhanh ra.

Sau khi lập lòe giữa không trung, huyễn hóa ra một thanh trường thương màu đen, dung nhập vào trong âm thanh, nhắm thẳng đến phía tu sĩ Tà Sinh khác.

Loại di chuyển này đã không thể đơn giản dùng tốc độ để hình dung, có thể nói như quỷ mị, hễ là chỗ có âm thanh, chính là nơi thân ảnh hắn xuất hiện.

Quỷ dị kinh người, đồng thời cũng thích hợp đối với giết chóc hơn.

Giờ phút này trường thương nháy mắt phá vỡ hư vô, lúc xuất hiện đã ở phía trước tu sĩ Tà Sinh thứ hai, lấy thế dễ như trở bàn tay, hung hăng đâm tới.

Nhưng có thể trở thành người vệ đạo của Phù Tà chi tử, tu vi mạnh yếu chỉ là căn bản, trọng yếu nhất chính là tiềm lực, chỉ có đầy đủ tiềm lực mới có đủ tư cách trở thành người vệ đạo.

Bởi vì cái gọi là vệ đạo, bảo hộ Phù Tà chi tử chỉ là một phương diện, càng trọng yếu chính sứ mạng cùng nhau phát triển cùng đối phương.

Bởi vì dựa theo danh sách tộc quần, sau khi Phù Tà tấn chức Chúa Tể, nhi tử của gã sẽ trở thành thiếu tộc trưởng, bản dịch ở bạch ngọc sách.

Những người vệ đạo làm bạn trên đường phát triển của gã, cuối cùng sẽ trở thành trụ cột trong tộc.

Cho nên vị vệ đạo thứ nhất bị Hứa Thanh chém giết lúc trước, rõ ràng chỉ là Uẩn Thần tam giới, nhưng cho Hứa Thanh cảm giác cũng không kém tứ giới đỉnh phong bao nhiêu.

Trên trình độ nhất định, nếu so với hai người mở đường Hứa Thanh giết chết lúc trước, thân phận cùng địa vị của bọn họ còn trọng yếu hơn.

Mà người mở đường mạnh yếu, theo cấp độ Thánh địa khác biệt, người được an bài phủ xuống cũng sẽ khác biệt.

Về phần người trước mắt bây giờ càng là không đơn giản.

Nháy mắt trường thương tới gần, trong mắt người vệ đạo này lóe lên quang mang, cố nén lực sát thương của Âm thần quyền, không tiếc bản thân bị trọng thương vẫn lựa chọn hai tay bấm niệm pháp quyết như trước.

Trong chớp mắt, thân thể của gã tan biến ngay tại chỗ.

Hòa làm một thể cùng với nước biển bốn phía!

Chương 2205: Minh vực ngàn dặm (2)

Cỗ thân thể này của gã đến từ một tộc nào đó lấy biển mà sống trong tinh không, sở dĩ lúc trước không có lựa chọn dung hòa vào biển, mục đích dĩ nhiên là giữ lại làm đòn sát thủ, chuẩn bị ra tay vào thời khắc mấu chốt.

Bây giờ mắt thấy Hứa Thanh đánh tới, gã không chút gì do dự hóa vào nước biển, cuốn động nước biển bát phương, càng hình thành lực lượng thuỷ triều lên xuống, bỗng nhiên hạ xuống trường thương màu đen.

Đồng thời nước biển ngoài thuỷ triều lên xuống còn hình thành lực lượng quấn quanh, muốn ràng buộc trường thương màu đen.

Mặt khác gã còn tràn cảm giác ra, thông qua nước biển thông báo cho những người vệ đạo khác.

“Chủ nhân một vực thì như thế nào!”

Trong nước biển truyền ra thần niệm ầm ầm phủ xuống.

Cùng lúc đó, những tu sĩ Tà Sinh khác vừa riêng phần mình đối đối kháng với Âm thần quyền, vừa nhao nhao triển khai thủ đoạn của bản thân, ý đồ phá vỡ Âm thần quyền bao phủ, mặc dù hiệu quả bình thường và có thương thế riêng.

Nhưng… . . Vị Phù Tà chi tử thân là con nối dõi duy nhất của một vị sắp thành Chúa Tể, thủ đoạn của gã không giống người thường.

Thời khắc mấu chốt, món di bảo Đại Đế có thể khâu lại nhân quả… . . bỗng nhiên bay ra từ trong lòng bàn tay phải của gã, tạo thành huyết tuyến, lập lòe ra ánh sáng màu đỏ, bỗng nhiên chạy khắp bát phương.

Khâu lại nhân quả nơi đây, uốn nắn vận mệnh nơi đây, sữa chửa quỹ tích bị Âm thần quyền đoạt.

Khiến pháp tắc lại hiện ra, khiến quy tắc phủ xuống.

Đồng thời… . . Phối hợp cùng chỉ dẫn của người vệ đạo đã hòa hợp với biển, lập tức nhắm tới vị trí của Hứa Thanh!

Nếu như ví von Âm thần quyền thành hàn băng, như vậy uy áp do cây huyết châm nọ tràn ra chính là nham thạch nóng chảy, những nơi đi qua Âm thần quyền cũng bị bức lui.

“Tuân theo chỉ dẫn của huyết châm, tìm được Hứa Thanh, giết hắn!”

Theo giọng nói âm lãnh của Phù Tà chi tử vang vọng, huyết châm tràn ra hồng mang, như một tuyến tơ kích xạ tới vị trí của Hứa Thanh, những tộc nhân Tà Sinh khác bị phân tán ra cũng đều lập tức phát hiện, nhờ huyết châm giảm bớt giúp, bọn họ bay nhanh lao tới gần phía Hứa Thanh.

Nhưng ngay khi bọn họ phóng tới dấu vết được biết, tâm thần của người vệ đạo dung nhập nước biển bỗng đại chấn, lực lượng thuỷ triều lên xuống và uy áp quấn quanh của gã mặc đã dù ràng buộc trường thương màu đen.

Nhưng mà… . . Trường thương tản ra, thân ảnh Hứa Thanh đi ra từ trong không hề quan tâm tất cả thủ đoạn của gã.

Giống như lực lượng thuỷ triều lên xuống cùng quấn quanh nọ chẳng qua chỉ là gió mát đập vào mặt mà thôi, thổi bay vài sợi tóc d·à·i của Hứa Thanh, không cách nào rung chuyển thân thể hắn chút nào.

Không cách nào ngăn cản, bị Hứa Thanh một bước đi qua, đến sau người vệ đạo dung nhập nước biển, ngay khi người vệ đạo hoảng sợ muốn quay ngược lại, Âm thần quyền của Hứa Thanh bộc phát.

Oanh một tiếng, mảnh nước biển nọ trực tiếp toái diệt.

Nếu như đã sáp nhập vào thì khỏi cần ra ngoài nữa, chôn cất trong nước biển cũng coi như một loại trở về.

Tiếng nổ vang vọng truyền khắp bốn phương, Hứa Thanh đã theo tiếng rời đi.

Đồng thời cũng vào thời khắc này… vận rủi lan tràn ra trong ngàn dặm, điệp gia cùng Âm thần quyền, khiến cho những màn quỷ dị lần nữa xuất hiện.

Một màn này rơi vào trong nhận thức mấy người vệ đạo vừa chạy tới, tất cả đều nhao nhao hoảng sợ.

Mà giết chóc vẫn còn đang tiếp tục.

Tiếng nổ vang từ người vệ đạo thứ hai tử vong dưới Âm thần quyền gia trì, truyền đến ngoài mấy chục dặm, lúc người vệ đạo thứ ba ở đó nghe được, vô tận hồn ti đã xuất hiện trong mắt của đối phương.

Một tòa Đại Thế Giới mênh mông do hồn ti tạo thành oanh oanh trấn áp tới gã.

Tâm thần của gã chấn động, tiếp theo không chút do dự hiện ra vô số nốt đốm trên người, những nốt đốm đó lập tức nổ tung, từng con sâu nhỏ màu đen bay ra từ.

Thân thể của gã vậy mà là do những thứ con sâu nhỏ đó tạo thành.

Bây giờ tản ra phía ngoài, riêng phần mình bỏ chạy.

Mắt thấy như vậy, trong mắt Hứa Thanh lộ ra quang mang kỳ dị, càng có thêm nhiều nhận thức hơn nữa đối với tu sĩ Tà Sinh.

Mỗi người của tộc này đ·ề·u rất kỳ dị.

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, sau đó Đại Thế Giới mênh mông của bản thân bỗng chấn động phân giải ra, 5000 vạn hồn ti tạo thành Đại Thế Giới bỗng nhiên khuếch tán về bát phương.

Dưới Âm thần quyền chỉ dẫn, vận rủi khóa chặt, hồn ti đoạt mệnh, riêng phần mình truy kích.

Về phần kết quả đã định trước, Hứa Thanh ngẩng đầu chú ý đến một chỗ khác.

Bây giờ ở trong ngàn dặm, những người vệ đạo còn lại phần lớn đã hội tụ cùng với chủ tử của bọn họ.

Duy chỉ có nơi ánh mắt Hứa Thanh nhìn tới có một vị vẫn một mình bên ngoài.

Tựa như kẻ đó cố ý làm như thế.

Hứa Thanh nheo mắt lại, cất bước đi đến.

Một khắc hiện thân, hắn thấy được người vệ đạo ở một mình nọ.

Nháy mắt nhìn thấy, tên người vệ đạo nọ cũng bỗng nhiên quay người, bộ dáng vậy mà lại … . . cải biến trong ánh mắt của Hứa Thanh, cũng chính là trong thời gian một hơi lại biến thành giống như đúc cùng Hứa Thanh.

Chẳng những tướng mạo như vậy, ngay cả khí tức cùng nhân quả và cả vận mệnh hình như cũng đều có chỗ kết nối.

“Ta chờ ngươi đã lâu, vận mệnh cùng nhân quả của ngươi đều đã bị ta tương liên, từ nay về sau thương thế của ta cũng là thương thế của ngươi, ta tử vong cũng là ngươi tử vong.”

Người vệ đạo biến thành giống như đúc cùng Hứa Thanh âm lãnh mở miệng.

Hứa Thanh nhìn tới không nói câu nào, chỉ lắc đầu.

Sau đó một bước hạ xuống, lúc giơ tay phải lên phối hợp giữa Bất Diệt Đế Quyền và Hạ Cửu Tuyền, hình thành một kích động trời.

Oanh một tiếng, đánh tới trên người đối phương.

Người vệ đạo nọ không hề né tránh, mặc kệ một quyền của Hứa Thanh hạ xuống, thân thể chấn động phun ra máu tươi lui lại.

Biểu cảm của gã vẫn âm lãnh nhìn về phía Hứa Thanh, gã đã dùng chiêu này rất nhiều năm rồi, lần nào cũng đều thuận lợi.

Nhưng Hứa Thanh vẫn như thường, đấm ra quyền thứ hai.

Nước biển bốc lên vô cùng kịch liệt.

Tên vệ đạo điên cuồng phun máu tươi, thân thể không bị khống chế cuốn ngược lại, mắt thấy Hứa Thanh không có một chút biến hóa giống như chiến thần trước cất bước đi tới như cũ.

Ánh mắt của gã cuối cùng đã xuất hiện biến hóa, gã rõ ràng phát hiện một khắc đòn đánh kinh khủng của người trước mắt đánh vào trên người mình, đòn đó cũng đồng dạng bộc phát ở trên người đối phương.

Nhưng mà… . . lục phủ ngũ tạng của mình thì vô cùng đau nhức, đối phương lại lông tóc không tổn hao gì.

“Ngươi…”

Gã chưa bao giờ gặp qua chuyện này, người vệ đạo trước mắt nguyên bản tràn đầy tự tin, cuối cùng đã hoảng sợ muốn lui về phía sau, nhưng hiển nhiên đã muộn.

Hứa Thanh nháy mắt hiện ra ở trước mặt gã, một quyền, một quyền lại một quyền!

Trong thời gian thật ngắn đánh ra chín quyền.

Một khắc quyền thứ chín hạ xuống, thân thể người vệ đạo bị hắn đánh sụi bại.

Trong tiếng nổ vang hình thần câu diệt.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, thân hình người nọ rõ ràng lần nữa hình thành, giống như có thể vô hạn, đây hiển nhiên cũng là nguyên nhân gã có can đảm thi triển gắn kết nhân quả suốt nhiều năm qua.

Nhưng… . . Kim Ô chợt biến ảo nuốt một cái.

Sạch sẽ.

Hứa Thanh đứng im tại chỗ, nhàn nhạt mở miệng nói ra câu nói đầu tiên trong lần giao chiến này.

“Nhân quả của ta, ngươi chịu không nổi.”

Cùng lúc đó, tiếng kêu rên thê lương truyền ra khắp các phương bên trong âm cầu phạm vi ngàn dặm.

Những tiếng kêu thảm thiết này đ·ế·n từ người vệ đạo thứ ba biến thành thân vô số con sâu nhỏ lúc trước.

Dưới số lượng so hồn ti gấp mấy lần chúng nó triển khai truy kích, những con sâu nhỏ không có một con nào có thể đào thoát, tất cả bị đuổi kịp.

Đồng dạng bị cắn nuốt sạch sẽ.

“Tiếp theo là mấy tên cuối cùng.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, trong mắt lạnh như băng, cất bước đi vào âm thanh.

Bên trong âm cầu ngàn dặm, Tử Nguyệt bay lên phía trên, ánh trăng tím kèm sát ý tung bay khắp nơi, trong thời khắc này ngay cả nước biển hình như cũng đều bị nó phủ lên, trở nên càng băng hàn.

Trong chớp mắt, trong nước biển nơi đây đồng dạng sinh sôi và không ngừng lan tràn ra Độc Cấm, phảng phất còn có một con mắt thật to cũng cùng lúc mở ra.

Đó là con mắt Minh Phỉ, đang ngóng nhìn đáy biển ngàn dặm sắp hóa thành Minh vực.

Chương 2206: Như thần gặp bụi (1)

Cả đời Hứa Thanh, đã không còn lạ gì đối với giết chóc.

Bắt đầu từ khi còn nhỏ, giết chóc đã trở thành bản năng của hắn, sinh hoạt trong thế giới mạnh được yếu thua này, đối mặt với quá nhiều điều xấu cùng vô số người hung ác, muốn sống sót... Chỉ có giết chóc.

Tiêu diệt người có ác ý với mình, như vậy mình mới an toàn.

Xóm nghèo, doanh địa thập hoang giả, Thất Huyết Đồng, Nghênh Hoàng Châu, Phong Hải Quận, Tế Nguyệt đại vực, Hoàng Đô nhân tộc, Viêm Nguyệt đại vực... . .

Một đường đều là như vậy đi tới.

Hắn không nhớ rõ mình đã giết bao nhiêu, thẻ tre sớm đã không đủ dùng.

Có lẽ chỉ có sứ giả tử vong biến thành gió lạnh, nương theo một đường giết chóc mới nhớ kỹ con số cụ thể.

Bởi vì nó thổi qua tất cả khu vực Hứa Thanh từng đi.

Bây giờ, cơn gió lạnh đó hóa thành mạch nước ngầm, lan tràn ra đáy biển.

Không có âm thanh nức nở nghẹn ngào nhưng bên trong ẩn chứa sát ý, vô thanh thắng hữu thanh.

Như Tử Nguyệt bốc lên lúc này, ánh trăng màu tím như từng lưỡi dao sắc bén, khi ngươi nhìn thấy nó, nó đã thông qua cảm giác của ngươi lọt vào trong lòng của ngươi, tìm được nơi yếu ớt của ngươi rồi khiến nó tan vỡ.

Sáu người vệ đạo còn dư lại cùng với Phù Tà chi tử được bọn họ bảo vệ tại trung tâm, tâm thần từng người lần nữa chấn động.

Nguyệt quang lấp lánh bốn phía bọn họ, xé rách nước biển, cắt đứt hư vô, những nơi chiếu qua hàn ý ngập trời.

Lại như sương mù Độc Cấm khuếch tán, khiến cho nước biển tràn ngập dị chất đã thành thân hình sứ giả tử vong, bao phủ hết thảy s·i·n·h mệnh.

Độc xóa sạch chúng sinh, Trớ diệt hết vạn vật, đáy biển ngàn dặm giống như Minh vực phủ xuống.

Vì vậy… . .

Trăng, đang tìm kiếm.

Độc, đang xâm n·h·ậ·p·.

Mấy nháy mắt mấy người trong đó cảm giác được ánh trăng, trong cơ thể lập tức bắt đầu nổ vang, lưỡi đao sắc bén đến từ ánh trăng tạo thành phong bạo trong linh hồn, cạo mở trí nhớ của bọn họ, quét ngang nhân sinh của bọn họ.

Một tên đại hán thân thể cao lớn trong miệng truyền ra tiếng kêu rên thê lương, bí mật không thể cho ai biết được của gã ẩn giấu trong linh hồn bị ánh trăng chiếu sáng, đã thành yếu ớt của gã, bộc phát ra.

Đại Thế Giới của gã lập tức biến thành màu tím, trong một cái chớp mắt này độc nắm chuẩn thời gian lan tràn, lấy ánh trăng làm dẫn dắt bộc phát trong cơ thể đối phương.

Thời gian nháy mắt, toàn thân tên đại hán hư thối, hòa tan thành máu loãng.

Tất cả mọi thứ khiến cho sắc mặt chúng tu đến từ Tà Sinh thánh địa biến đổi, bọn họ cảm nhận được nguy cơ sinh tử vô cùng.

Nhất là mảnh khu vực ngàn dặm này rõ ràng đã bị phong ấn, khiến cho liên hệ của bọn họ đối với bên ngoài đã bị che đậy.

Hơn nữa tràng cảnh tử vong của bốn người trước, khiến cho trong lòng bọn họ không khỏi có một mảnh hơi mù.

Lúc bọn họ vừa mới trông thấy Hứa Thanh, cho rằng có thể đánh chết hắn, nhưng bây giờ… . . Quan niệm này đã cải biến.

Nhưng thân là hạng người thiên kiêu, dù là trong trạng thái hung hiểm, ý chí của bọn họ cũng chỉ xuất hiện gợn sóng ngắn ngủi, cuối cùng vẫn không bị rung động quá nhiều.

Nhất là vị Phù Tà chi tử, tuy là quần là áo lụa, nhưng tâm tình cùng thân phận của gã cuối cùng vẫn có chỗ xứng đôi, dù bây giờ đối mặt với tình huống bốn người vệ đạo đã chết, tuy là trong lòng bốc lên sát ý, nhưng lại không hề mất đi lý trí.

“Mảnh hải vực này là chiến trường của hắn, chúng ta rời đi trước, sau khi ra bên ngoài báo cáo việc này với Thánh địa.”

“Đến lúc đó, cho dù thân phận của hắn chí cao, nhưng nếu đã chủ động ra tay đối với chúng ta, vậy thì không phải là Thánh địa chúng ta không tuân thủ ước định nữa.”

Phù Tà chi tử chậm rãi mở miệng, không hề truyền âm mà nói thẳng ra.

Gã biết rõ Hứa Thanh có thể nghe, cũng hy vọng đối phương nghe thấy.

Sau đó gã cùng với người vệ đạo bốn phía bay nhanh lui ra phía sau.

Một bên ý đồ rời khỏi phiến hải vực này, một bên cũng đang thao túng huyết châm đến từ Đại Đế.

Không để cho nó bay ra quá xa, mà là khâu lại nhân quả bốn phía, đánh nát ánh trăng, trảm đoạn Độc Cấm.

Vả lại thời khắc khóa chặt, một khi Hứa Thanh xuất hiện huyết châm này sẽ lập tức phát hiện.

Mà năm người vệ đạo khác cũng đều riêng phần mình triển khai đòn sát thủ của bản thân, toàn lực kích phát tứ chi hoặc là bộ phận trân quý nhất trên thân thể, tâm thần càng là hội tụ ở trên huyết châm.

Tất cả đều đã làm xong chuẩn bị có thể tung ra một kích toàn lực bất cứ lúc nào.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Sau một đốt hương, lúc bọn họ lui về phía sau mấy trăm dặm, huyết châm bỗng nhiên nhấp nháy mãnh liệt, sau đó thay đổi phương hướng phi thẳng đến phía bên phải, những nơi đi qua nước biển lập tức bốc lên.

“Ra tay!”

Phù Tà chi tử quát khẽ, bấm niệm pháp quyết chỉ một ngón tay, con mắt thứ ba ở mi tâm chợt mở ra và hình thành một đạo ánh sáng hồng sắc trực tiếp xuyên thủng nước biển, nháy mắt chiếu đến nơi huyết châm lao tới.

Đồng thời năm người vệ đạo bốn phía đang dốc hết sức chăm chú cũng không chút chần chờ, đồng loạt ra tay.

Thả mắt nhìn đi, trên thân năm người vệ đạo bốc lên khí thế, hình thành phong bạo diệt thế, có thể thấy một người trong đó hóa thân thành con cá cực lớn, một người một tay tăng vọt lộ ra.

Còn có một người càng quỷ dị, lại biến thành một thanh trường thương bằng máu thịt gào thét bay đi.

Mỗi người khác biệt, nhưng lực sát thương đều rất kinh khủng.

Sau khi đánh xuống, mảnh hải vực trực tiếp nổ tung, trong một khắc như là chân không.

Dấy lên chấn động, dư lực còn lại cũng vô cùng sắc bén.

Nhưng theo thần thông quét n·g·a·n·g·, trong khu vực đó lại không lộ ra gì cả, lúc này huyết châm của Đại Đế cũng quay trở về.

Trên huyết châm xuất hiện một giọt máu tươi.

Chương 2207: Như thần gặp bụi (2)

Nhìn qua giọt máu này, trong mắt Phù Tà chi tử lộ ra kỳ mang, sau khi cảm giác xác định không có gì đáng ngại, ném cho một người vệ đạo bên cạnh.

“Dùng máu này để nguyền rủa!”

Người nọ không chút chần chờ, sau khi tiếp được giọt máu tươi một tay lập tức bấm niệm pháp quyết, vài toà Đại Thế Giới trên người biến ảo, tất cả sinh linh bên trong Đại Thế Giới đều cảm nhận được ý chí của chủ n·h·â·n thế giới.

Toàn bộ đều quỳ bái xuống, tống xuất thần niệm của chính mình hình thành nguyền rủa!

“Ta trớ thân ngươi, sinh cơ đoạn tuyệt!”

“Ta trớ hồn ngươi, linh hư phá toái!”

“Ta trớ nguyên ngươi, hình thần câu diệt!”

Theo vô số âm thanh vang vọng, giọt máu tươi lập tức kịch liệt rung động, đảo mắt hóa thành đen nhánh, như muốn bị trớ, sau đó ảnh hưởng đến đầu nguồn của giọt máu.

Nhưng vào lúc này, thần sắc của người vệ đạo đang thi pháp nguyền rủa đột nhiên vặn vẹo đại biến, một khắc mở mắt lộ ra hoảng sợ cùng kinh hoảng trước đó chưa từng có, hai mắt càng oanh một tiếng nổ tung.

Trong miệng kêu rên thảm thiết, giọng cũng vô cùng run rẩy, tựa như nhận phải kinh hãi không cách nào hình dung.

“Đầu nguồn của giọt máu này là… .”

Không chờ gã nói xong, toàn thân run lên, cả người lập tức liền trở thành đen nhánh, như bị dị chất xâm nhập, như nhìn phải tồn tại không nên nhìn, nguyền rủa đầu nguồn không nên nguyền.

Toàn thân mềm nhũn trực tiếp nổ tung.

Sinh cơ đoạn tuyệt.

Linh hư phá toái.

Hình thần câu diệt!

Một màn này rõ ràng là bị cắn trả, khiến cho mọi n·g·ư·ờ·i còn lại không khỏi tim đập nhanh.

Giờ khắc này, ngay cả ý chí không thể bị rung động cũng đều rung động kịch liệt, thật sự là một màn phát sinh ở đây hôm nay, khiến cho mấy người còn sống có một loại cảm giác quỷ dị như đối mặt với Thần Linh.

Theo tên tu sĩ nguyền rủa Hứa Thanh bị cắn trả tử vong, cảm giác ấy càng không thể bị áp chế bốc lên.

Cùng lúc đó, trong nước biển đen nhánh bỗng sáng lên bảy chiếc chụp đèn.

Đó là bảy chiếc U Hỏa Đăng!

Bọn nó xuất hiện, giống như là ánh mắt của Minh Thần, ngóng nhìn tới bọn họ.

Trong nháy mắt tiếp theo, bảy chiếc đèn bắt đầu chớp động, sau đó… . . đồng loạt dập tắt.

Bốn người vệ đạo khá tốt, chỉ là tâm thần nổ vang, còn sắc mặt của vị Phù Tà chi tử ngay lập tức đại biến, một cỗ cảm giác sắp chết giống như sóng dữ ập đến, nguy cơ ngay trước mắt, gã không chút do dự phun ra máu tươi, điều khiển huyết châm kia.

Tương liên nhân quả cùng vận mệnh của bản thân cùng một người vệ đạo bên cạnh.

Trong chốc lát, cảm giác sắp chết trên người gã tiêu tán, nhưng vị người vệ đạo bên cạnh dừng bước chân lại, nguyền rủa của U Hỏa Đăng bộc phát, mở ra thế giới của gã, cũng trong nháy mắt này ánh trăng chiếu vào trong lòng gã, tìm được linh hồn yếu ớt, Độc Cấm lan tràn.

Thê lương mà chết.

Cái chết của gã rốt cuộc cũng đã gõ vang chiếc chuông sợ hãi, khiến cho Phù Tà chi tử cùng ba người vệ đạo còn lại không còn tâm ý tiếp tục giao chiến nữa.

Bọn họ sợ.

Cả đời này bọn họ đã đối mặt với không ít cường địch, bất luận là những Thánh địa khác hay là tộc quần đến từ trong tinh không.

Cho nên bọn họ cũng không xa lạ gì giết chóc.

Nhưng giết chóc quỷ dị như hôm nay vẫn là lần đầu gặp phải.

Âm sát vốn đã kinh người, mà phía sau ánh trăng và Độc Cấm giết chết, còn có nguyền rủa cắn trả cùng với U Hỏa Đăng giết người vừa xong.

Từ đầu tới đuôi, bọn họ chỉ thấy được Hứa Thanh lúc đầu, sau đó đều không hề thấy… . .

Nhưng đã chết mất sáu người.

Vì vậy trong chớp mắt, tất cả triển khai tốc độ cực hạn, bỗng nhiên bỏ chạy về xa xa.

Chỉ là trong nước biển phía sau bọn họ, bảy chiếc U Hỏa Đăng lại lần nữa xuất hiện, bắt đầu chớp động, sắp dập tắt.

Mắt thấy như vậy, Phù Tà chi tử hung hăng nghiến răng giơ tay phải lên, bấm ra một ấn quyết.

Ấn quyết này không có uy lực, mà là một đạo truyền lệnh liên quan đến lời thề.

Một khắc trở thành người vệ đạo, phải tuyên thề với tộc quần, kiếp này không tiếc đại giới, không tiếc sinh mệnh, thủ hộ cho đến khi chết.

Trước mắt, đã đến thời khắc bọn họ phát huy lời tuyên thề đó.

Ba người vệ đạo trầm mặc, thân thể riêng phần mình dừng lại, trong mắt lộ ra quyết đoán càng có kiên quyết, lại không hề bỏ chạy mà lao thẳng đến bảy chiếc U Hỏa Đăng.

Về phần Phù Tà chi tử, nội tâm của gã cũng vô cùng đau nhức, chín người vệ đạo này là dòng chính của gã, làm bạn với gã nhiều năm, nhưng bây giờ lại bị Hứa Thanh chém giết sáu người.

Ba người còn lại cũng đã định trước kết quả.

“Hứa Thanh, ta nhất định phải bắt ngươi trả lại gấp vạn lần!”

Phù Tà chi tử có hối hận cũng có dữ tợn, cuối cùng hóa t·h·à·n·h gào thét trong nội tâm.

Mà phía sau của gã, bảy đèn tắt, lại một tên tu sĩ chết.

Tiếp theo là tiếng rồng ngâm vang vọng, Cửu Lê hiển lộ, hình thành Vu Tổ, phối hợp với Độc Cấm và ánh trăng, cùng với thân ảnh Hứa Thanh chợt lóe lên, thêm một tu sĩ chết.

Cho đến nửa nén hương sau.

Gần biên giới mảnh Minh vực ngàn dặm, Phù Tà chi tử hai mắt đỏ thẫm vô cùng chật vật, một bên điều khiển huyết châm đánh nát ánh trăng cùng Độc Cấm, một bên điên cuồng bay nhanh.

Cách biên giới càng dần càng gần.

Hy vọng trong lòng của gã cũng càng lúc càng lớn.

Gã có lòng tin sau khi đến biên giới, dựa vào huyết châm của mình, có thể đánh nát phong ấn sau đó chạy ra.

Một khi đến bên ngoài sẽ có thể truyền âm tới Thánh địa, gã tin tưởng mặc kệ là phụ thân của mình hay là lão tổ, đều sẽ lập tức đến.

Cho nên gã tăng tốc nhanh hơn.

Nhưng lúc gã cách biên giới chỉ chưa tới ngàn trượng, một giọng nói bình tĩnh truyền vào trong tai của gã.

“Hiện giờ chỉ còn ngươi rồi.”

Theo giọng nói vang lên, một thân ảnh lạnh lùng mặc trường bào màu tím cùng tóc tím tung bay, tuấn mỹ như tiên, cầm theo một cái đầu lâu từng bước đi vào trong tầm mắt của Phù Tà chi tử.

Mạch nước ngầm hiện lên, giống như truyền tới tử vong.

Khiến cho người đi tới giống như Tử Thần.

Đánh vào tâm thần của nhi tử Phù Tà, rung chuyển thế giới của gã.

Đứng ở giữa gã cùng với biên giới phong ấn.

Chương 2208: Một kiếm hạ, hồn sụp thân bại! (1)

Hứa Thanh đứng ở nơi đó, như đứng ở trên giới hạn giữa sống và chết, đứng ở trong sinh mệnh của Phù Tà chi tử, thay thế thế giới của gã, cản trở hy vọng của gã.

Khiến cho nội tâm của gã không tự chủ được hồi hộp một tiếng.

Như thiên thạch rơi xuống mặt biển, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Nhất là đầu lâu trong tay phải Hứa Thanh lay động theo nước biển, hai mắt không nhắm lại tràn ra cảm giác chết chóc, bị nó ngóng nhìn tựa như có hẹn cùng với tử vong vậy.

Càng thêm kinh khủng là Thần Đằng đang lượn bốn phía Hứa Thanh, nó khuếch tán về bốn phương, ánh sáng tràn ra khiến cho Hứa Thanh được vờn quanh ở bên trong thoạt nhìn tăng thêm phần thần thánh.

Còn có Ảnh Tử dung nhập cùng nước biển cũng trong một cái chớp mắt này hội tụ tới phía sau Hứa Thanh, cuối cùng lại mượn nhờ nước biển “Đứng” lên, hình thành một cây đại thụ mơ hồ.

Quan tài treo trên cây lắc lư như quả lắc, mở ra một đôi mắt tham lam và máu tanh nhìn chằm chằm vào Phù Tà chi tử.

Tạo thành một màn vô cùng quỷ dị dưới đáy biển.

Đồng thời lúc này thần quyền đến từ bát phương cũng bắt đầu lập lòe.

Âm, bị nắm quyền.

Nguyệt, đ·ã có chủ.

Độc, là gốc nơi đây.

Về phần vận rủi, ngoại trừ Hứa Thanh thì không chỗ nào không có.

Khiến cho giờ khắc này Hứa Thanh giống như Thần giáng lâm chốn phàm trần.

Sau đó, ánh trăng như lưỡi dao sắc bén từ bát phương chém thẳng đến P·h·ù Tà chi tử.

Độc Cấm cũng nương theo trong đó, như xâm nhập vào tận xương tủy.

Âm thanh đồng dạng như vậy.

Còn có Thần Đằng sau Hứa Thanh gào thét uốn éo thân hình, cấp tốc tới gần Phù Tà chi tử.

Ảnh Tử sốt ruột lập công không cam lòng đi sau, đồng dạng dốc toàn lực bao phủ.

Nháy mắt, toàn bộ đáy biển dường như đều có ý chí, từ bát phương quét sạch tới cùng một địch nhân.

Phía trước Hứa Thanh, bảy ngọn đèn u hỏa lập lòe sắp dập tắt.

Phù Tà chi tử đắng chát, nhưng cuối cùng cũng không nói câu nào, bởi vì âm thanh là vũ khí của đối phương, vả lại bây giờ nói bất cứ câu gì cũng sẽ không có quá nhiều hàm nghĩa chiến lược.

Uy hiếp không có tác dụng.

Cầu xin tha thứ cũng không thể nào hữu hiệu.

Từ một khắc đối phương thay đổi chủ ý, tất cả đều đã được định trước.

Hoặc là chuẩn xác mà nói, từ sau khi gã phán đoán sai lầm chiến lực đối phương, tất cả nhân quả đều đã không thể tránh né.

Cho nên tim của gã lập tức chìm xuống, trong mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt, nội tâm có một ngọn lửa muốn sống ầm ầm thiêu đốt.

Chỉ có chiến mới có sinh cơ.

Chỉ có liều mạng mới có hi vọng.

Vì v·ậ·y thân thể của gã nổ vang, trong thời gian ngắn không chút do dự lập tức thiêu đốt linh hồn, tu vi, huyết nhục.

Mà căn nguyên của tất cả thiêu đốt là huyết mạch của gã!

Thân là người có huyết mạch cao quý trong Tà Sinh thánh địa, trình độ tinh thuần của huyết mạch gã vượt xa tộc nhân tầm thường, đồng thời thân thể này của gã cũng không đơn giản, năm đó phụ thân gã đã hao phí đại giới cực lớn mới thu được.

Bây giờ tất cả đã trở thành vật liệu.

Khiến cho trên người gã bỗng nhiên bộc phát ra ngọn lửa màu bạc, đốt cháy nước biển, đồng thời thiêu đốt sự điên cuồng của gã.

Chiến lực của gã nhanh chóng tăng lên!

Nguyên bản gã là Uẩn Thần nhị giới, có thể bộc phát ra chiến lực tứ giới, bây giờ sau khi thiêu đốt, chiến lực của gã tăng vọt trực tiếp đột phá giới hạn của bản thân.

Một cỗ khí tức kinh khủng bộc phát ra từ trên người gã, đan vào một chỗ với ngọn lửa màu bạc, tạo thành uy áp rung chuyển tâm thần.

Đó là Uẩn Thần ngũ giới!

Mà tứ giới cùng ngũ giới nhìn như chỉ kém một cảnh, nhưng trên thực tế bản chất chênh lệch cực lớn, ngũ giới là lần tăng vọt đầu tiên của cấp độ Uẩn Thần.

Trước ngũ giới là lấy Uẩn làm hàm (chứa).

Sau ngũ giới là lấy Uẩn làm dưỡng.

Tất cả hàm và dưỡng đều không phải là Thần Linh, mà là để linh hồn bản thân thăng hoa hình thành nguyên thần!

Nguyên thần vừa ra, có thể làm chủ quy tắc và pháp tắc.

Giờ phút này khu vực ngàn dặm đáy biển bỗng nhiên rung động lắc lư, khí tức kinh khủng bốc lên từ trên người Phù Tà chi tử, thân thể gã hoàn toàn khô quắt lại, mà bên trên thân thể lại xuất hiện một nguyên thần hơi mờ.

Mắt nguyên thần sáng ngời, thân thể mênh mông, trên trình độ nhất định mà nói lại thắng Hứa Thanh vài phần khí thế.

Thần Đằng vốn định quấn quanh phải rút lui ra.

Ảnh Tử đồng dạng nhanh chóng lui về phía sau.

Huyết châm của gã lập lòe, bay nhanh khắp bốn phía ngăn cản thần quyền, đồng thời nguyên thần của Phù Tà chi tử giơ tay lên, chỉ một ngón tay về phía Hứa Thanh.

Dưới một chỉ này, quy tắc và pháp tắc hình thành vô số sợi tơ bay thẳng đến Hứa Thanh, muốn quấn quanh, muốn phong ấn và áp chế.

Dường như nơi ngón tay chỉ là địch của đạo, là trái ngược của tiên, là nghịch của tu!

Trong thời gian ngắn, chiến lực đến từ Uẩn Thần ngũ giới hiện ra uy thế bài sơn đảo hải nghiền nát tất cả, ầm ầm đổ tới phía Hứa Thanh.

Đứng mũi chịu sào chính là Thất Đăng u hỏa.

U hỏa lập tức dập tắt, nhưng không có xuất hiện dấu hiệu tử vong mà là tan vỡ ra.

Không cách nào ngăn cản quy tắc và pháp tắc do ngón tay nọ dẫn dắt, khiến mảnh phong bạo pháp tắc nháy mắt bao phủ Hứa Thanh vào.

Tiếng nổ vang không còn im lặng truyền khắp bát phương.

Cho đến khi một âm thanh lành lạnh truyền ra từ bên trong tiếng nổ vang, như âm thanh đến từ thiên nhiên, áp đảo phía trên chúng âm.

“Hồi Tố.”

Theo hai chữ này vang vọng, trong gió lốc do sợi tơ pháp tắc hình thành xuất hiện một mặt Nhật Quỹ cực lớn, Nhật Quỹ trôi lơ lửng trên không trung, mặc kệ sợi tơ pháp tắc quét ngang đều không thể rung chuyển nó chút nào.

Quỹ châm bên trên bây giờ đang di chuyển ngược lại, lúc đầu vẫn còn chậm chạp, nhưng chỉ trong mấy hơi thở tốc độ của nó lập tức biến nhanh, chớp mắt thời gian nơi đây bỗng nhiên nghịch chuyển.

Nước biển đảo ngược, phong bạo rút lui.

Về phần Phù Tà chi tử, toàn thân của gã kịch liệt chấn động, quy tắc và pháp tắc bốn phía bị nguyên thần xuất hiện nắm quyền lập tức tiêu tán, nguyên thần của gã càng là tan rã.

Nháy mắt không còn tung tích, mà thân thể máu thịt héo rũ cũng theo đó khôi phục lại.

Tất cả đều trở về trước lúc gã thiêu đốt bản thân!

Vẫn là Uẩn Thần tứ giới, không phải là Uẩn Thần ngũ giới.

Một màn này khiến nội tâm của Phù Tà chi tử hoàn toàn nổ vang, thần sắc đại biến, vừa muốn lần nữa thiêu đốt, nhưng đúng lúc này… . .

Chương 2209: Một kiếm hạ, hồn sụp thân bại! (2)

Thân ảnh Hứa Thanh lộ ra phía trên Nhật Quỹ, trong cơ thể tản mát ra vô tận ánh sáng, như thành mặt trời chiếu sáng khắp bát phương, đồng thời những ánh sáng đó cũng hội tụ lại với nhau tạo thành một chùm.

Bắn thẳng đến Phù Tà chi tử.

Những nơi đi qua, xé rách đen tối, phá toái hư vô, hủy diệt toàn bộ.

Đó là Huyền Dương Tiên Quang của Hứa Thanh.

Bá đạo như mặt trời, tiên uy giống như kiếp giáng.

Bây giờ lập lòe bao phủ trên người Phù Tà chi tử, tiếng kêu rên thê lương tê tâm liệt phế, cực kỳ bi thảm và đau khổ không cách nào khống chế truyền ra từ trong miệng Phù Tà chi tử.

Nhục thể của gã lập tức máu thịt mơ hồ, cả người không còn bộ dáng, đồng thời đang tiêu tán như sắp bị tiên quang xóa đi.

Nguy cơ ngay trước mắt, trong lòng Phù Tà chi tử điên cuồng, hóa thành tiếng gào thét không giống người.

“Tiên thuật, Quy Đồng!”

Tiên thuật, được sáng tạo ra trong thời kỳ Huyền U Cổ Hoàng, bị liệt là cấm thuật, vả lại gần như thất truyền trong Vọng Cổ, chỉ có tàn lưu.

Nhưng hiển nhiên trong Thánh địa vẫn còn tồn tại rất nhiều tiên thuật.

Giờ phút này theo Phù Tà chi tử gầm nhẹ, huyết châm của Đại Đế bỗng nhiên rực rỡ, trong lúc cấp tốc bay chung quanh gã, sợi tơ màu đỏ phía sau lại buộc vòng quanh từng đạo thân ảnh.

Những thân ảnh kia như là linh hồn, chính là chín người vệ đạo bị Hứa Thanh chém giết lúc trước.

Nhưng chuẩn xác mà nói, những thân ảnh đó thực sự không phải là hồn, mà là nhân quả.

Huyết châm này khâu lại nhân quả chín người vệ đạo tử vong, xâu chuỗi chúng nó cùng một chỗ, sau đó phi thẳng đến Phù Tà chi tử, trực tiếp đâm vào bên trong mi tâm của gã.

Trong thời gian ngắn, thương thế của Phù Tà chi tử không còn chuyển biến xấu, toàn thân lần nữa hình thành ngọn lửa màu bạc.

Tiếp tục thiêu đốt.

Đối kháng tiên quang của Hứa Thanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, theo nguyên thần lần nữa xuất hiện lại, tiên quang cũng có phần ảm đạm.

Phù Tà chi tử dùng cách này tránh được tử kiếp, khí thế lần nữa quật khởi, biểu cảm vô cùng dữ tợn nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ta lấy đại giới vĩnh viễn ngã xuống tu vi Uẩn Thần để triển khai pháp này, không tin không làm gì được ngươi!”

Phù Tà chi tử gầm nhẹ, nguyên thần lập lòe tia sáng cao chừng ngàn trượng, cuốn động biển cấm, so với lúc trước càng thêm dồi dào.

Bàn tay to lớn khống chế quy tắc pháp tắc, trực tiếp nhấn về phía Hứa Thanh.

Khí thế như cầu vồng, vượt qua trước kia.

Ánh sáng hạ xuống lập tức khiến cho đáy biển nổ vang.

Lần này gã không chỉ thiêu đốt huyết mạch, càng là dưới nhân quả của chín người vệ đạo gia trì, thiêu đốt ẩn chứa cả vận mệnh.

Từ trình độ nào đó chính là thiêu đốt tương lai.

Như thế đổi lấy lực lượng Uẩn Thần ngũ giới đỉnh phong trong thời gian ngắn.

Nhất là có huyết châm Đại Đế định thần, khiến cho thời gian Hồi Tố cũng trở nên khó khăn.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của gã!

Bây giờ gã gầm nhẹ, bàn tay to ầm ầm bay thẳng đến Hứa Thanh, mà hư không bốn phía Hứa Thanh hình như cũng đều b·ị phong tỏa, không cách nào né tránh.

“Huyết c·h·â·m này, thú vị.”

Vẻ mặt Hứa Thanh bình tĩnh như trước, nhìn qua mi tâm Phù Tà chi tử, cũng chính là nơi huyết châm đâm vào, nhàn nhạt mở miệng.

Sau đó không có bất kỳ cử động nào, mặc kệ bàn tay nguyên thần chụp vào trên đầu.

Sau một tiếng nổ mạnh truyền khắp bát phương, Hứa Thanh vẫn đứng ở nơi đó như trước, lông tóc không tổn hao gì.

Về phần Phù Tà chi tử, cả người ngẩn ngơ, tâm thần như có sóng lớn nổ vang, gã không cách nào tin, nội tâm bị không thể tưởng tượng nổi biến thành phong bạo quét ngang.

“Cái này…… .”

Gã gầm nhẹ một tiếng, lần nữa kích phát nguyên thần bản thân, bộc phát ra tất cả lực lượng, lại một lần vòng quanh quy tắc và pháp tắc, cùng sự điên cuồng và sát ý ngập trời của bản thân, giơ tay lên bỗng nhiên đập xuống chỗ Hứa Thanh.

Ầm!

Hứa Thanh vẫn đứng im ở nơi đó.

Phù Tà chi tử trầm mặc, trong nháy mắt tiếp theo thân thể của gã chợt nhoáng một cái, lách qua Hứa Thanh, bay thẳng đến ngoài ngàn trượng.

Gã biết mình không cách nào bảo trì chiến lực bây giờ lâu, mà sự quỷ dị của Hứa Thanh đã vượt ra khỏi tưởng tượng của gã, cả đời này gã chưa từng nghe qua tồn tại nào như vậy.

Bây giờ gã cũng không muốn suy tư nguyên do nữa, gã hoảng sợ và tuyệt vọng, sợ hãi đã sớm chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của gã.

Bây giờ gã chỉ muốn trốn.

Lúc này Hứa Thanh quay người nhìn qua bóng lưng Phù Tà chi tử, nhẹ nhàng vung tay phải lên.

Một vung đó, ngàn dặm nước biển đã thành có giới hạn.

Giới hạn là miệng giếng.

Nước biển trong đó đã thành nước giếng.

Chính là T·ỉ·n·h Trung Lao Nguyệt.

Thân thể Phù Tà chi tử bỗng nhiên dừng lại, lúc này pháp thuật và bảo vật, cùng với tất cả của gã đều chiếu vào trong nước biển, cũng bao hàm cả huyết châm của Đại Đế nọ.

Mà tu vi do gã thiêu đốt đổi lấy cũng đã hết thời hạn, trong lúc không thể nhúc nhích tự động tiêu tán.

Sau đó Hứa Thanh hạ tay phải xuống, vớt lần thứ nhất.

Huyết châm nọ bị hắn một phát lấy ra.

Làm xong những thứ này, trong cơ thể Hứa Thanh vang lên một tiếng kiếm kêu động trời.

Nháy mắt tiếp theo kiếm quang lóe lên, kiếm khí kinh thiên động địa, biển cấm nổi gợn sóng, toái diệt vận mệnh, bỗng nhiên chém tới hồn cùng với thân thể Phù Tà chi tử.

Một kiếm hạ, hồn sụp thân bại!

Tiếng kiếm gào thét lại thành Âm quyền, nghiền nát chiến trường.

Hình thần câu diệt!

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt rồi đi đến biển sâu, sau khi xử lý hết những thứ quấy nhiễu, hắn chuẩn bị lại đợi long xa và người khổng lồ đến.

Nhưng sau khi Hứa Thanh đi được ngàn trượng, bước chân của hắn đột nhiên đình trệ, chợt quay đầu, thần sắc lần đầu tiên xuất hiện ngưng trọng, tiếng tim đập cũng nháy mắt nhanh hơn, hình như có đại hung muốn đáp xuống.

Hắn phát hiện mình bị một đạo ánh mắt đáng sợ khóa chặt!

Ánh mắt này không phải đến từ long xa và người khổng lồ, mà đến từ trong Tà Sinh thánh địa, chỗ Phù Tà bế quan.

Thân ảnh kinh khủng khoanh chân trong đó mở hai mắt ra.

Một khắc mở ra, bầu trời ngoài Thánh địa tối sầm lại, vô tận mây đen cuồn cuộn ập đến, nước biển gợn sóng kịch liệt, cho đến sóng lớn ngập trời.

Khí thế vô tận quét sạch càn khôn, khiến cho quy tắc cúi đầu, pháp tắc quỳ bái.

Những hòn đảo ở bát phương nhao nhao rung động lắc lư, tâm thần của vô số tộc quần Cấm Hải không khỏi rung chuyển, nổi lên hoảng sợ.

Tâm thần của tộc nhân Tà Sinh thánh địa cũng đều riêng phần mình bốc lên.

Vào thời khắc này, uy thế Chúa Tể dựng lên động trời, càng có âm thanh thay thế thiên lôi kèm theo sát ý kinh hãi thế tục hạ xuống Cấm Hải.

“Kẻ giết nhi tử ta, ta nhìn thấy ngươi rồi!”

Chương 2210: Quyền hành Chúa Tể (1)

Ánh mắt là một loại sức mạnh huyền diệu!

Ánh mắt của thần linh Tàn Diện có thể xâm nhập thiên địa hư vô.

Ánh mắt của thần linh có thể ảnh hưởng đến chúng sinh vạn vật.

Mà ánh mắt của Chúa Tể thì có thể đoạn tuyệt cổ kim, hình thành tan vỡ.

Nhất là phối hợp với quyền hành bản thân của mỗi một Chúa Tể, có thể bộc phát ra lực lượng có thể so với thần linh.

Dẫu sao Chúa Tể là thiên sơn bên trong hệ thống tu sĩ, càng là một loại thăng hoa cực hạn.

Chúa Tể sơ kỳ có thể chính diện giao chiến cùng Thần Hỏa!

Chúa Tể đỉnh phong càng có thể so với Vô Hạ!

Mặc dù Phù Tà là sơ kỳ, nhưng cũng như Thần lâm.

Vì vậy giờ phút này dưới ánh mắt Phù Tà, trong quyền hành đặc thù của gã, tâm thần của Hứa Thanh nổ vang, xuất hiện cảm giác hít thở không thông.

Hít thở không thông không hề chỉ thể hiện ở trên mặt hô hấp, mà khi nó thể hiện ở trên linh hồn, sẽ có một loại cảm giác như bị xóa đi.

Đó là cô độc, đó là bóng tối, đó là tuyệt vọng.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, trong một cái chớp mắt, tất cả thần quyền trong khư thổ bất kể ngân tích sâu hay cạn đều đồng loạt lập lòe, thân thể càng hiện ra thủy ngân sáng bóng.

Toàn diện bộc phát, đối kháng ánh mắt của đối phương, đồng thời hắn cũng mau chóng rút lui, tản ra thần tri muốn hòa vào trong âm thanh để dịch chuyển, đồng thời càng lấy ra lông vũ Viêm Hoàng.

Muốn đưa tin.

Nhưng trong tối tăm, t·r·u·y·ề·n đến âm thanh rặc rặc.

Phảng phất có vật gì sắc bén trong tích tắc lấy loại phương thức nào đó vượt qua lý giải, vô cùng bá đạo cắt bỏ hết thảy liên hệ của hắn cùng với bên ngoài.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động thu hồi lông vũ, tốc độ lui ra phía sau nhanh hơn.

Mà giờ khắc này trong Tà Sinh thánh địa, trong mật thất Phù Tà đang khoanh chân, đỉnh đầu của gã xuất hiện một cái kéo mênh mông rực rỡ.

Cái kéo cổ xưa vô tận tang thương, tản ra nồng đậm cảm giác năm tháng, càng có uy áp kinh khủng bốc lên.

Tiếp theo thân thể cao 100 trượng của Phù Tà chậm rãi đứng lên.

Gã đứng dậy khiến cho càn khôn nổ vang, phong vân biến sắc.

Gã có đủ huyết mạch vương tộc, trăm năm trước sau khi đạt Uẩn Thần đỉnh phong đã kiên quyết lựa chọn bế sinh tử quan, trùng kích Chúa Tể cảnh.

Việc này truyền khắp toàn bộ Thánh địa Hoàng cấp, được vô số người chú ý.

Bởi vì dù ở trong Thánh địa, Chúa Tể cũng đủ làm chủ của một phương.

Nhưng người có thể thành công giống như phượng mao lân giác.

Nhất là đối với Tà Sinh thánh địa mà nói, lại càng là như vậy.

Nguyên bản bên trong Thánh địa Hoàng cấp, Tà Sinh thánh địa cũng chỉ có thể coi là mạt lưu, bao nhiêu năm đều là một mình lão tổ dựa vào chiến lực Chúa Tể đỉnh phong tự mình chèo chống.

Nhiều khi như bị trói buộc tay chân.

Vì vậy trong lòng người của Tà Sinh thánh địa, Phù Tà bế quan có thể nói là sự tình trọng yếu nhất.

Một khi thành công, như vậy địa vị của Tà Sinh thánh địa cũng sẽ tăng lên.

Cho nên nếu không phải không thể chống lại pháp chỉ phủ xuống Vọng Cổ, bọn họ cũng sẽ không lựa chọn đến vào thời điểm này.

Tuy là không thể không đến, nhưng đối với Tà Sinh thánh địa mà nói, việc Phù Tà bế quan vẫn luôn là trọng điểm của tộc quần bọn họ.

Bản thân không đi quấy nhiễu, càng nghiêm cấm người bên ngoài quấy nhiễu.

Do đó vị Phù Tà bế quan 100 năm, toàn tâm đắm chìm trong đột phá, gã hoàn toàn không biết đối với sự tình bên ngoài, gã chỉ biết được tương lai Thánh địa phải chấp hành pháp chỉ phủ xuống Vọng Cổ trong một lần thức tỉnh từ nhiều năm trước.

Đối v·ớ·i tin tức về Vọng Cổ, gã còn lưu lại ở trên nhận thức lúc trước.

Cho đến bây giờ, con nối dõi duy nhất tử vong, hình thành nhân quả khiến tim gã đập nhanh, tạo thành gợn sóng cuốn tới trạng thái tâm thần vốn đang như ngủ say.

Nói không rõ là phúc hay là họa.

Phúc là bởi vì trên thực tế vào mấy năm trước, gã đã bước đến bên trong cánh cửa Chúa Tể, nhưng khí tức và uy áp lâm vào hỗn độn, như đang mê thất bên trong luân hồi.

Vòng đi vòng lại không thức tỉnh được.

Người ngoài không cách nào trợ giúp, chỉ có thể dựa vào bản thân gã vùng vẫy.

Chỉ có thức tỉnh mới tính chân chính tấn cấp.

Hầu như toàn bộ Chúa Tể đều trải qua việc này, đây cũng là quá trình ngưng tụ quyền hành của bản thân.

Cái gọi là quyền hành, cũng cùng loại với thần quyền, nhưng bản chất khác biệt.

Bình thường mà nói, nó chỉ có trong cảnh giới Chúa Tể, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một số thiên kiêu tuyệt thế có thể thu được khi là Uẩn Thần, chỉ là cực kỳ hiếm thấy mà thôi.

Về phần quá trình thu được quyền hành, có người lập tức thức tỉnh, có người cần trăm năm thậm chí ngàn năm hoặc càng lâu hơn.

Cho nên gợn sóng nọ xuất hiện tạo thành liên quan, hóa thành sát ý cùng phẫn nộ từ huyết mạch, phù hợp với quyền hành của Phù Tà, rốt cuộc khiến cho gã thức tỉnh.

Về phần họa… . . Thì là con nối dõi tử vong, cùng với quyền hành thức tỉnh sớm tạo thành khuyết điểm nhỏ nhặt.

Nhưng bất luận như thế nào, giờ khắc này gã đã là Chúa Tể.

Mở mắt ra ngóng nhìn hư vô, phá vỡ nhân quả truy tìm cảm nhận trong lòng.

Và theo như lời của gã, gã đã… . . nhìn thấy Hứa Thanh.

Mặc dù bên ngoài lạ lẫm, nhưng kết hợp với nhận thức lúc trước, gã biết được Thánh địa đã phủ xuống Vọng Cổ.

Về phần thân phận người giết con nối dõi của mình thì gã không biết, cũng không cần phải biết.

Bởi vì bất kể đối phương là ai, giờ khắc này… . Đều là mục tiêu gã nhất định phải giết.

Chỉ có như vậy mới có thể tu bổ tâm cảnh, khiến khuyết điểm nhỏ nhặt của quyền hành có thể viên mãn.

Điều ấy tương quan cùng đạo của gã!

Nhất là thân ảnh trong mắt gã, tuy bị gã dùng di bảo của Đại Đế tuyệt đỉnh trước kia của tộc quần cắt bỏ liên hệ cùng với ngoại giới, nhưng lại lấy một loại phương pháp quỷ dị cấp tốc ẩn nấp, cho nên Phù Tà không chút chần chờ, một bước tiến về phía trước.

Một bước hạ xuống trong mật thất gã bế quan, nhấc lên gợn sóng thiên địa, mở ra mệnh cách, thân ảnh gã nháy mắt tan biến.

Men theo h·u·y·ế·t mạch chỉ dẫn, men theo ánh mắt khóa chặt trong tối tăm, nháy mắt một bước hạ xuống, dĩ nhiên đã xuất hiện ở bên trong ngàn dặm Minh vực của Hứa Thanh.

Một khắc hiện thân, quy tắc của nơi này đã có chủ, pháp tắc đã thành nô.

Thiên Đạo Vọng Cổ mặc dù bởi vì ý chí Vọng Cổ ảnh hưởng, có bài xích đối với Thánh địa rời đi năm đó, nhưng đối với đại năng đạt đến cấp độ Chúa Tể… . . Bất kể đến từ phương nào đều là đón ý hùa theo.

Bởi vì năm đó những thiên đạo kia được sáng tạo ra, vốn chính là vì tu sĩ mà phục vụ.

Cho nên ngay khi gã tới trong Minh vực của Hứa Thanh, quy tắc cùng pháp tắc trong trời đất lập tức thần phục, trở thành vật dẫn của tâm niệm Phù Tà, thật giống gã đã hóa thành trời.

Ý của gã đã thành thiên ý.

Niệm của gã đã thành thiên niệm.

Gã muốn phong ấn nơi đây, như vậy nơi đây lập tức phong ấn.

Gã muốn tiêu diệt Hứa Thanh, như vậy bốn phía Hứa Thanh ầm ầm bộc phát sát cơ.

Những thứ sát cơ này là thiên ý biến thành, là ý niệm của Phù Tà ra lệnh.

Vốn là vô hình.

Nhưng sau khi vô số sát ý vô hình hội tụ cùng một chỗ, bởi vì ý chí của Phù Tà dung nhập, lại đã trở thành hữu hình.

Vì vậy phía trước Hứa Thanh xuất hiện một ngón tay màu đỏ có năm đốt xương.

Ngón tay vừa ra, hết thảy bốn phía dường như ngưng kết lại, ngay cả suy nghĩ cũng đều bị đè xuống, nước biển không còn gợn sóng, chỉ có cực hạn sát cơ rung chuyển toàn bộ.

Vừa động, bỗng nhiên nhấn một cái tới Hứa Thanh trong lòng đang dâng lên gợn sóng vạn trượng, muốn nhanh chóng rút lui dung nhập vào trong âm thanh.

Những nơi đi qua nước biển bộc phát, thiên ý bộc phát, sát cơ bộc phát.

Một nhấn xuống, uy áp kinh khủng và sát thương đáng sợ, lấy một loại khí thế không thể ngăn cản không thể chống cự tới gần

Hứa Thanh.

Chương 2211: Quyền hành Chúa Tể (2)

Ảnh Tử kêu rên, Thần Đằng vỡ vụn.

Ánh trăng vỡ vụn, Âm quyền ảm đạm.

Cửu Lê cũng tốt, Đại Huyền Thiên Giáp cũng được, tất cả thủ đoạn đều mất đi hiệu quả.

Ngón tay nọ dường như không thể tránh né, trực tiếp nhấn vào trên người Hứa Thanh.

·Ầ·m·!

Hết thảy cản trở của hắn đều mất đi tác dụng, hết thảy thần thông pháp thuật của hắn cũng theo đó vỡ vụn.

Toàn bộ hình như đều không có ý nghĩa.

Lực lượng bài sơn đảo hải cùng uy thế hủy diệt quét sạch, lấy thế dễ như trở bàn tay oanh kích tất cả của bộ phận của Hứa Thanh, muốn xé rách linh hồn, phá tan thân thể của hắn.

Muốn khiến hắn hình thần câu diệt!

Toàn thân Hứa Thanh nổ vang, thân thể bị gió bạo quét ngang bỗng nhiên cuốn ngược lại.

Nhưng không có tan vỡ!

Một màn này khiến cho trong mắt Phù Tà lộ ra một tia quang mang kỳ lạ.

“Thì ra là thế.”

Mà Hứa Thanh chỗ đó, mặc dù thân thể không bị tan vỡ dưới một ngón tay của Chúa Tể, nhưng lại phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Thân thể càng xuất hiện nhiều khe hở, từng sợi tiên ngân tràn ra từ trong khe hở như là máu tươi dung nhập vào trong nước biển.

Những khe hở đó không phải do một ngón tay Chúa Tể làm vỡ ra, mà vốn đã tồn tại ở trên người Hứa Thanh, đó là dấu vết máu thịt Thần Linh Tàn Diện do tiên ngân khâu lại.

Cũng là chỗ phong ấn trên người Hứa Thanh.

Mặc dù một ngón tay của Chúa Tể không cách nào toái diệt nhục thể của hắn, nhưng… . . khiến cho thân thể dùng tiên ngân chắp vá lại xuất hiện dấu hiệu chia lìa.

Cuối cùng thì thân thể của hắn, vốn vẫn chưa hoàn toàn dung hợp.

Đây cũng là lý do tại sao Thất gia báo cho Hứa Thanh biết, bây giờ trình độ phòng hộ của thân thể hắn ở phía dưới Chúa Tể.

Bây giờ thân thể vỡ vụn đau nhức kịch liệt, như gió bạo bộc phát trong đầu, xé rách cảm giác của hắn, phá hủy suy nghĩ của hắn.

Khiến cho thân thể Hứa Thanh run rẩy, đau khổ không cách nào hình dung lan tràn khắp người.

Nhưng càng làm cho hai mắt của hắn đỏ thẫm là cảm nhận cơn xé rách trên linh hồn.

Thời khắc này một cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt bốc lên.

Nhưng mà cả đời Hứa Thanh đã trải qua không ít lần sinh tử, hắn cũng không xa lạ gì tình huống hiện tại, cũng hiểu được càng là thời điểm thế này lại càng phải tỉnh táo.

Vì vậy hắn cố nén tàn phá đến từ thân cùng hồn, nghiến răng bộc phát Âm quyền, cả người dung nhập vào trong âm thanh cấp tốc đi xa.

“Rời khỏi nơi đây, nghĩ biện pháp truyền âm với bên ngoài!”

Nhưng Chúa Tể đích thân tới, dù Hứa Thanh cường hãn đi chăng nữa cũng có giới hạn, bây giờ mặc dù dung nhập trong âm thanh bỏ chạy, nhưng theo ánh mắt Phù Tà nhìn tới… .

Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong miệng Phù Tà.

“Xóa đi.”

Đây là lực lượng quyền hành của Phù Tà!

Nháy mắt hai chữ đó ra khỏi miệng gã, hết thảy âm trong phạm vi ngàn dặm lập tức tan biến, đây không phải bị đoạt, cũng không phải bị nắm trong tay, mà là xóa đi!

Xóa đi toàn bộ âm, để cho nó không tồn tại.

Mà âm không tồn tại, thân ảnh hòa hợp với âm nếu không đi ra, như vậy đồng dạng cũng sẽ bị xóa đi.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh Hứa Thanh buộc phải hiển lộ ra từ trong âm thanh.

Ngay nháy mắt xuất hiện, một đại thủ màu đỏ bao phủ phía trên Hứa Thanh.

Bàn tay này có bảy ngón tay và toàn bộ m·à·u đỏ, mỗi một ngón tay đều có năm đốt xương, thoạt nhìn rất quỷ dị, đồng thời lại giống như đến từ Hoàng Tuyền.

Bây giờ sau khi xuất hiện, lập tức che đậy trời của Hứa Thanh, chiếm cứ thế giới của hắn, chụp về phía hắn.

Không đợi nó hạ xuống, uy áp dấy lên đã khiến cho trên người Hứa Thanh xuất hiện thêm càng nhiều khe hở hơn nữa, thật giống như bị thiên địa trấn áp.

Tiên ngân như máu lần nữa chảy xuôi, thân thể muốn phá thành mảnh nhỏ, còn có linh hồn bị nghiền ép suy yếu, khiến cho cảm giác sinh tử đã thành sóng lớn ngập trời.

Muốn bao phủ toàn bộ.

Trong miệng Hứa Thanh phun ra máu tươi, mắt càng thêm đỏ thẫm.

Nguy cơ ngay trước mắt, hắn lộ ra vẻ mặt quyết đoán, không chút do dự giơ hai tay lên, bỗng nhiên vung về bốn phía.

Chấn động tự bạo động trời lập tức dựng lên trong ngàn dặm.

Chiến trường Minh vực ngàn dặm này là Hứa Thanh bố trí nhắm vào long xa và người khổng lồ, hắn đã bố trí rất nhiều thần nguyên tại đây, có thể giúp thần quyền của hắn phát huy tốt hơn ở nơi này.

Bây giờ theo chấn động tự bạo khuếch tán, trong chớp mắt Minh vực ngàn dặm im lặng bộc phát.

Rất nhiều nơi được hắn bố trí thần nguyên đã thành từng điểm nổ tung, trọn vẹn mấy trăm điểm đồng loạt tan vỡ, mỗi một lần bạo khai thì uy lực sẽ tăng thêm một phần.

Cuối cùng sau khi toàn bộ phát nổ, tạo thành phong bạo kinh thế, lấy Hứa Thanh làm trung tâm quét ngang lên phía trên.

Thẳng đến bàn tay to lớn đang bao phủ đến!

Mặc dù toàn bộ quá trình bởi vì quyền hành xóa đi tồn tại, cho nên từ đầu đến cuối đều không có tiếng động, nhưng ánh sáng Tử Nguyệt lập lòe bên trong cơn bão, còn có lực lượng Độc Cấm, khiến cho phong bạo ngàn dặm như được gia trì, uy lực càng lớn hơn.

Cuối cùng càng lúc càng lớn, như thần sơn dưới đáy biển bộc phát, cuốn động nghịch thiên, hung hăng va chạm tới bàn tay Chúa Tể đang chộp tới.

Bàn tay Chúa Tể dừng lại giữa không trung.

Phong bạo chống đỡ!

Nhưng Chúa Tể sánh như thần linh, mặc dù cơn bão táp nọ mênh mông, nhưng cũng chỉ có thể khiến cho nó khẽ ngừng mà thôi.

Cuối cùng vẫn là hạ xuống bên dưới.

Oanh kích đáy biển.

Phạm vi bình nguyên ngàn dặm đáy biển lập tức vỡ vụn, lõm thành một cái hố sâu thật lớn.

Nhưng hai cỗ lực lượng đụng chạm, trên trình độ nhất định đã thoáng hóa giải uy lực của quyền hành xóa đi, khiến cho âm thanh yếu ớt truyền ra.

Ngay từ đầu còn nhẹ nhỏ, nhưng trong thời gian ngắn bỗng nhiên khuếch tán.

Hứa Thanh muốn chính là chút âm thanh tràn ra này!

Hầu như nháy mắt âm thanh truyền ra, thân ảnh trọng thương của hắn đã mượn nhờ cơ hội hòa hợp âm thanh đi xa.

Máu tươi phun ra trong nước biển.

Tiên ngân chảy xuôi trong hư vô.

Nơi âm thanh đi qua là một mảnh ngân quang đỏ.

Mà trong âm thanh, ý thức của Hứa Thanh dần dần mơ hồ, thần niệm tán loạn, nhưng vẫn toàn lực bỏ chạy.

Phương hướng đi tới, là chỗ long xa đang đi đến đây mà hắn cảm nhận được từ trong tối tăm!

Cùng lúc đó, một khắc Hứa Thanh đang trong nguy cơ sinh tử, bên ngoài Thánh Lan đại vực, bên trong đại vực Y tộc, Nhị Ngưu đang nằm ngáy o..o cùng với đống quần áo đủ mọi màu sắc....

Chung quanh y là đủ loại quần áo nữ tử túm tụm lại.

Hiển nhiên y rất được hoan nghênh ở Y tộc, cũng có rất nhiều bạn tốt có thể... ngủ cùng nhau.

Như cái bao tay nọ bây giờ đang nằm trên lồng ngực của y, ngón tay đang vuốt ve từng vòng cho đến trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Nhị Ngưu bỗng nhiên chấn động chợt mở mắt ra.

Y thức tỉnh cũng khiến cho quần áo bốn phía nhao nhao tỉnh lại, cùng nhau trôi lơ lửng chung quanh y, bao tay cũng tương tự như vậy, khoa tay múa chân ra mấy thủ thế trước mặt Nhị Ngưu, giống như đang hỏi Nhị Ngưu làm sao thế.

Nhị Ngưu gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra vẻ mê hoặc.

“Không có gì, chỉ là mơ thấy ác mộng.”

“Trong mộng, hình như Tiểu Thanh muốn nói gì đó.. . . .”

“Giấc mộng này thật kỳ quái.”

Nhị Ngưu thì thào, đám quần áo nghe nói xong riêng phần mình phấp phới, giống như đang trấn an y.

“Các ngươi nói cũng đúng, có thể là trong khoảng thời gian này ta quá mệt mỏi, các ngươi vẫn phải xoa bóp cho ta nữa nhé?”

Nhị Ngưu liếm liếm bờ môi.

“Được rồi, thế thì lại ngủ thêm chút vậy, các ngươi tiếp tục xoa bóp cho ta đi.”

Nói xong Nhị Ngưu hưng phấn nằm xuống.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo y lại bỗng nhiên ngồi dậy.

“Không được, ta vẫn nên quay về Nam Hoàng Châu một chuyến, cứ cảm giác giống như đã có chuyện gì xảy ra vậy.”

·”·N·ế·u các ngươi không nỡ bỏ ta, vậy cùng đi với ta thế nào?”

—-

Chương 2212: Đi tới long xa

Ngoài Nam Hoàng Châu, nơi sâu thẳm của Cấm Hải.

Dưới đáy biển tăm tối, một con hải thú khổng lồ hình rắn đang truy đuổi con mồi.

Tốc độ của nó kinh người, theo cái miệng mở rộng, nuốt chửng con mồi trong một ngụm, từ miệng con hải thú truyền ra một tiếng gầm thấp mãn nguyện.

Tiếng gầm trầm t·h·ấ·p vang vọng dưới đáy biển.

Và trong âm thanh đó, thân ảnh của Hứa Thanh bất chợt hiện ra.

Khoảnh khắc xuất hiện, thân thể hắn đột nhiên phồng lên một chút, dường như không chống đỡ nổi mà muốn sụp đổ.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, ánh sáng phong ấn trên thân thể hắn lóe lên, lại khôi phục lại kích thước ban đầu.

Sau đó Hứa Thanh phun ra bảy tám ngụm máu tươi, miễn cưỡng đứng vững.

Hắn sắc mặt âm trầm, cúi đầu ngưng nhìn thân thể.

Giờ phút này trên thân thể tràn ngập từng đạo vết nứt, tiên ngân chảy ra từ, khiến bộ dáng của hắn trông rất đáng sợ.

Mà sự tàn phá của linh hồn cùng với sự suy yếu từ trong ra ngoài, khiến thế giới trước mắt Hứa Thanh lúc này vô cùng mờ mịt, mọi thứ đều méo mó.

Đáy biển, trong sự méo mó đó dường như hóa thành yêu ma quỷ quái, lộ ra vẻ dữ tợn.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, sự choáng váng do cảm giác suy yếu mang lại, bị Hứa Thanh cưỡng ép áp chế.

Sự méo mó và mơ hồ, cũng đều tan biến.

Nhưng nguy hiểm, vẫn chưa biến mất.

Hứa Thanh hiểu rõ thời gian đối với mình bây giờ cực kỳ quý giá, nên lập tức thúc phát lực lượng tử thủy tinh trong cơ thể, để sự hồi phục bộc phát toàn lực trong khoảnh khắc này.

Đồng thời, máu huyết Tàn Diện mà Hứa Thanh đạt được năm đó, cũng bị hắn lấy ra nuốt một ngụm lớn.

Mặc cho máu huyết này ầm ầm trong cơ thể.

Cuối cùng, các vết nứt trên thân thể cũng dần hòa hoãn lại.

Sau đó Hứa Thanh không chút do dự, lập tức lấy ra lông vũ của Viêm Hoàng, muốn truyền tin lần nữa.

Nhưng ngay sau đó, âm thanh vỡ vụn lại vang lên từ hư không.

Truyền âm của hắn vẫn bị cắt đứt, không thể truyền ra ngoài.

“Không chỉ phong tỏa, vị Chúa Tể kia chắc chắn còn có chí bảo, cắt đứt tất cả liên hệ của ta với thế giới bên ngoài.”

Sắc mặt Hứa Thanh khó coi, hắn biết rõ trong tình trạng như vậy, bản thân muốn đào thoát, theo cách thông thường thì gần như không thể.

Mà thân thể của hắn, cũng không chịu nổi thêm vài lần công kích của đối phương nữa rồi.

“Trước hết phải tìm cách xem có thể thoát khỏi cảnh khốn khó này hay không… Nếu không thể, vậy thì thời gian đối với ta mà nói, là quan trọng nhất!”

Nơi này dù sao cũng là nội hải, động tĩnh càng to thì khả năng bị người ta chú ý tới càng lớn.

Còn về phong ấn sư tôn để lại, là để bảo vệ linh hồn của hắn, nếu cưỡng ép mở ra… Hứa Thanh hiểu rõ linh hồn của mình, sẽ tiêu tán vì không thể chịu đựng được lực lượng của Tàn Diện.

Nghĩ đến đây, nỗi đau đớn từ linh hồn và nhục thân, khiến cái lạnh mà Hứa Thanh đã lâu không cảm nhận, một lần nữa hiện lên khắp người.

Hắn thưởng thức cái lạnh này, một lần nữa hòa vào âm thanh, thẳng hướng long xa đang đến theo cảm tri của mình.

“Mượn sức mạnh của long xa, có lẽ sẽ có khả năng thoát khỏi khốn cảnh này!”

Gần như ngay khoảnh khắc Hứa Thanh biến mất, bên tai hắn nghe t·h·ấ·y tiếng nói của Phù Tà vang lên.

“Xóa bỏ.”

Hai chữ này, như một cơn ác mộng vang vọng trong nháy mắt đó, không chỉ âm thanh bị xóa bỏ, ngay cả vô số hải thú trong phạm vi cảm nhận của Hứa Thanh, cũng đều biến mất không một tiếng động.

Thân ảnh của Hứa Thanh hiện ra lần nữa, giữa tiếng máu tươi phun ra, trong hư vô phía sau hắn, thân ảnh của Phù Tà từng bước đi tới.

Mỗi một bước hạ xuống đều khiến đáy biển cuộn trào, mỗi một bước đi ra đều khiến quy tắc và pháp tắc theo ý niệm của gã mà lan tràn.

Như lệnh sát của trời!

“Pháp tắc nơi đây nói cho ta biết, khi ngươi giết nhi tử ta, cũng là truy kích như vậy.”

Giọng nói lạnh lùng, truyền ra dưới đáy biển.

Lọt vào tai Hứa Thanh, không kịp bị hắn khống chế đã tự mình biến mất, trở thành quyền uy bị xóa bỏ, tác động lên thân thể hắn.

Khiến cho vết rạn nứt trên thân thể hắn lại một lần nữa bị mở rộng, cảm giác sắp sụp đổ cũng ngày càng mãnh liệt.

Thời khắc nguy cấp, đột nhiên từ trong cơ thể Hứa Thanh truyền ra ánh sáng chói mắt, hóa thành mặt trời, trong quang mang rực rỡ này, tất cả ánh sáng cấp tốc hội tụ, trở thành một đạo.

Vượt xa tốc độ trước đó, như ánh sáng lướt qua, đột nhiên vọt đi.

Trong nháy mắt, không thấy tung tích.

“Tiên quang?”

Bóng dáng Phù Tà xuất hiện ở nơi Hứa Thanh vừa biến mất, gã ngưng nhìn phương xa sau đó lắc đầu.

“Nhưng vẫn ở trong phạm vi của ta.”

“Bất quá, những nhân quả mà tên nhân tộc này liên lụy đến, thực sự hơi nhiều… …”

“Lại có nhiều vận mệnh mông lung cuốn động theo hắn, khiến ta có cảm giác nếu chém giết hắn xong, đại họa sẽ giáng xuống.”

Phía trước Phù Tà, cái kéo khổng lồ và cổ kính lại xuất hiện, cắt đứt từng sợi tơ tỏa ra từ trên người Hứa Thanh mà mắt gã thấy được.

Trong đó có mấy sợi, vào lúc cắt đứt thì cái kéo truyền ra âm thanh cạch cạch, bản thân càng thêm cổ kính, thậm chí còn xuất hiện vết rỉ sét.

Hiển nhiên cắt đứt những sợi tơ này, đối với cái kéo huyền diệu khủng bố này mà nói, cũng phải gánh chịu giá đắt.

“Nhưng tương tự, ta có thể cảm nhận được, nếu quyền hành của ta có thể xóa bỏ hắn, vậy thì… uy thế của quyền hành cũng sẽ như đại bổ.”

“Còn có nhục thân của hắn… … Khó trách nhi tử của ta vì thế mà vong.”

“Nhân quả như vậy, huyết nhục như vậy, cơ duyên như vậy… … Như phủ đầy gai độc, cần từ từ lột bỏ mới có thể thưởng thức.”

“Quá trình này không thể vội vàng, đặc biệt là có một số sợi không thể thô bạo cắt đứt, cần xử lý đặc biệt.”

Phù Tà như có suy nghĩ, bước đi như thợ săn, dùng toàn bộ uy áp bao phủ trên người con mồi.

Cách nơi đó mấy vạn dặm, thân ảnh Hứa Thanh vừa xuất hiện, uy áp Chúa Tể phía sau đã ầm ầm giáng xuống.

Hứa Thanh nghiến răng, lần nữa ánh sáng lấp lánh, độn đi bằng ánh sáng.

Thần thông độn quang này là vận dụng từ Huyền Dương Tiên Quang, triển khai pháp thuật này có thể khiến tốc độ đạt cực hạn, nhưng lại cần hai đạo mới có thể.

Nhưng tiên quang của Hứa Thanh chỉ có một đạo, vốn không đủ để hắn triển khai thần thông này.

Cho nên hắn đã chọn thiêu đốt hồn ti của mình, mượn hồn quang tán ra khi hồn ti bị thiêu đốt để thay thế tiên quang, miễn cưỡng thi triển độn quang.

Đây là biện pháp bất đắc dĩ, cũng không thể kiên trì quá lâu.

Mà sau năm sáu lần, dù là trên mặt biển hay dưới đáy biển, Hứa Thanh trong từng lần thê thảm, như luôn bị bao phủ trong thiên la địa võng.

Không thể trốn thoát, không thể truyền tin.

Hơn nữa kỳ quái hơn chính là Hứa Thanh cảm thấy sự tồn tại của mình, dường như cũng đều đang bị xóa bỏ.

Bởi vì hải thú dường như không thể nhận ra hắn, mà trên mặt biển hắn trông thấy đảo của dị tộc, cũng trông thấy thuyền bè, thậm chí còn trông thấy đệ tử của Thất Huyết Đồng.

Nhưng... bọn họ đều không có chút cảm ứng nào với hắn.

Thậm chí có một lần Hứa Thanh xuất hiện trên một chiếc thuyền của Thất Huyết Đồng, rõ ràng đứng ở đó nhưng tựa hồ không cùng một không gian.

Lẫn nhau xuyên qua, như vô hình.

Một màn như thế khiến đáy lòng Hứa Thanh càng thêm âm trầm, cho đến giờ khắc này xuất hiện ở đáy biển, thần sắc hắn đã vô cùng tiều tụy, cảm giác suy yếu cũng như vậy.

Nhưng hắn vẫn nghiến răng, tiếp tục xông ra.

Mà hồn ti của hắn sau mấy lần triển khai, cũng từ năm ngàn vạn giảm xuống chỉ còn một nửa.

Nhưng cho dù như vậy vẫn không thoát khỏi phạm vi của đối phương, lúc lần nữa xuất hiện, trong đáy biển phía sau hắn, uy áp Chúa Tể lại lập tức bao phủ.

May mà... ... Hứa Thanh cũng đã đến đích của mình.

Phía trước đáy biển của hắn truyền đến tiếng ầm vang, đó là âm thanh bước chân hạ xuống.

Âm thanh đó không để ý đến quyền hành xóa bỏ, đang đến gần.

Uy áp khủng bố và khí tức đáng sợ, càng điên cuồng lan tràn ở đáy biển này, khiến ánh mắt Phù Tà ở phía sau Hứa Thanh theo đó hạ xuống.

“Lại là long xa cùng thi hài nô bộc của Thái tử Hoàng Thiên thần tộc, khó trách trước đó không nằm trong cảm tri của ta, cho đến khi ánh mắt nhìn tới mới có chút nhận ra.”

“Thái tử Hoàng Thiên thần tộc…”

“Trong tộc từng ghi chép, vị Thái tử này vào niên đại cổ xưa từng được cho phép hóa thân thành mặt trời, cùng muội muội hóa thành mặt trăng, luân phiên chiếu sáng ngày đêm Vọng Cổ.”

“Cho đến khi Thượng Hoang đến, huynh muội đều vẫn lạc.”

“Nô bộc của y cũng vẫn lạc, hóa thành thi hài…”

“Long xa cùng thi hài này, chính là đường sinh cơ mà ngươi đang tìm kiếm sao?”

Phù Tà bình tĩnh lên tiếng.

Hứa Thanh không đáp một lời, trong thoáng chốc cảm tri được long xa, đôi mắt hắn lộ ra vẻ cuồng loạn, thân thể lảo đảo, cùng lúc đó hỏa diễm màu đen xuất hiện, trong khoảnh khắc bốn phía h·ó·a thành biển lửa.

Toàn thân hắn hóa thành Kim Ô khổng lồ.

Móng vuốt nắm chặt bàn tay đứt của nhạc sư, vội vã lao về phía long xa và người khổng lồ.

Hứa Thanh đang đánh cược.

Hắn cược Kim Ô của mình đồng nguyên với long xa, cược sự xuất hiện của bàn tay đứt có thể khiến nhân quả càng liên quan, cược… việc hắn đến gần, sẽ không gặp quá nhiều ngăn trở.

Vào lúc này bàn tay đứt cũng mở mắt ra, ngón tay khẽ động, âm điệu Thiên Lai Nghênh Nguyệt quanh quẩn vang lên.

Chương 2213: Biên giới thời gian (1)

Âm thanh của khúc Thiên Lai, vang vọng dưới đáy biển.

Khí tức tử vong, đang đến gần.

Bất luận là phía sau, hay phía trước.

Nhưng Hứa Thanh hóa thân thành Kim Ô, giờ khắc này trong mắt lóe lên quyết đoán, nắm chặt bàn tay đứt, một đường theo tiết tấu Thiên Lai, toàn lực tiến về phía trước.

Chính là trong khi xông tới, ánh mắt của hắn chớp động, kích phát ngọn lửa Kim Ô của bản thân.

Trong khoảnh khắc, hỏa diễm bốc lên trên người Hứa Thanh, như một đóa hoa lửa nở rộ ở đáy biển.

Quét sạch bát phương.

Khiến hắn rực rỡ dưới đáy biển, như một mũi tên lửa, bản năng thu hút mọi ánh mắt.

Đang lao về phía long xa thanh đồng.

Khoảnh khắc này tâm thần Hứa Thanh trống rỗng, tất cả tư tưởng đều bị hắn chặn bên ngoài, toàn thân chìm đắm trong quá trình biến thành Kim Ô, chìm đắm trong khúc nhạc của bàn tay đứt.

Như một Kim Ô chân chính, càng lúc càng gần long xa.

Bùn đất dưới đáy biển lan tràn, nước biển đen kịt càng thêm đục ngầu, mà theo hỏa diễm trên thân Hứa Thanh bốc cháy, làn nước đục này trở nên đặc biệt chói lọi, vì vậy ánh mắt của Phù Tà cũng hạ xuống theo.

Khoảnh khắc ánh mắt gã hạ xuống, toàn thân Kim Ô do Hứa Thanh hóa thành run lên.

Hắn lại một lần nữa cảm nhận được lực lượng từ ánh mắt của Chúa Tể, hoặc có thể nói, là cảm nhận được sức mạnh của quyền hành trong ánh mắt.

Đó là xóa bỏ, cũng là cắt đứt.

Xóa bỏ dấu vết, cắt đứt tồn tại.

Trong ánh mắt đó, hỏa diễm màu đen tản ra từ trên người Hứa Thanh cũng đột nhiên tắt ngúm, bị đoạn tuyệt.

Mà thân thể của hắn càng chấn động ầm ầm, khe nứt lan rộng hơn, máu tươi phun ra từ miệng.

Cũng đúng vào lúc này, ở phía xa trong nước biển, mơ hồ có một tồn tại khủng bố, cuối cùng cũng hiện ra trong mắt Kim Ô do Hứa Thanh hóa thành.

Đó là một người khổng lồ hùng vĩ!

Thân thể cao lớn, toàn thân mọc đầy xúc tu đang không ngừng lay động, trên vai còn vác một sợi xích sắt to lớn.

Xích sắt lan tràn đến phía xa, mơ hồ có thể thấy đầu nối, là một cỗ long xa thanh đồng.

Long xa này tàn phá, trên đó đầy rỉ sét và tràn ngập dấu tích năm tháng. Thân xe cao lớn, chạm trổ tinh tế lại đầy khí thế, khiến nó tỏa ra một cỗ ý chí đế vương.

Lúc này, người khổng lồ kéo theo long xa, sải những bước lớn d·ư·ớ·i đáy biển, mỗi bước hạ xuống là đại dương đều dấy lên dòng chảy đục ngầu, cuốn theo sóng biển lan tràn.

Cùng với sự xuất hiện của nó, còn có tiếng nghiến răng rùng rợn ken két, ken két!

Trong khoảnh khắc lọt vào tai Hứa Thanh, cảm giác tim đập mạnh dâng lên trong tâm thần hắn, cho dù với tu vi hiện giờ của hắn, gặp lại người khổng lồ kéo long xa này, áp lực từ trên người đối phương vẫn khiến toàn thân hắn run rẩy từ bản năng.

Nhưng tốc độ của Hứa Thanh không hề chậm lại chút nào, ngược lại càng lúc càng nhanh.

Trong khoảnh khắc đã phá vỡ dòng chảy, xuyên qua bùn đất, xuất hiện trước mặt người khổng lồ kéo long xa.

So với người khổng lồ, Kim Ô do Hứa Thanh hóa thành là quá nhỏ bé.

Nhưng khí tức của Kim Ô, cùng với khúc nhạc truyền ra từ bàn tay đứt, vào khoảnh khắc này… hình thành nhân quả đặc thù, không thể bị cắt đứt.

Vì vậy, bước chân người khổng lồ khựng lại, ngẩng đầu lên.

Mặc cho Kim Ô do Hứa Thanh hóa thành xuất hiện trước mặt nó, cho đến khi vút qua từ bên cạnh đầu của nó.

Mượn thân hình khổng lồ của nó, ngăn cản phía trước Phù Tà.

Hứa Thanh đã đặt cược đúng.

Chỉ là… gần như ngay khi Hứa Thanh đến gần người khổng lồ kéo long xa, Phù Tà đã thu hồi ánh mắt đang ngó trên người Hứa Thanh.

“Tự thân rực rỡ khiến bản năng ta khóa chặt ánh mắt, sau đó mượn thân thể của người khổng lồ kéo long xa này ngăn cản, khiến ánh mắt chứa sát ý của ta va chạm với người khổng lồ này, tiếp đó kích hoạt một vài điều kiện chưa biết, gây ra biến cố?”

“Huyết châm di bảo Đại Đế trên người nhi tử ta cũng ở chỗ ngươi chứ gì, xâu chuỗi nhân quả của ta, n·g·ư·ơ·i vẫn chưa làm được.”

“·H·ơ·i có chút tâm cơ, nhưng cũng không nhiều.”

Phù Tà nhẹ nhàng nói, một bước hạ xuống, liền muốn vượt qua tránh long xa.

Đối với gã mà nói, việc này không khó.

Dù sao, dù người khổng lồ kéo long xa khi còn sống có kinh người đến đâu, nhưng giờ đây chỉ là một thi hài, cho dù tồn tại một số bản năng, chỉ cần không kích hoạt thì tự nhiên vô hại.

Nhưng vốn với thủ đoạn của Hứa Thanh, cho dù bị người ta nhìn ra, trong tình huống nguy cơ sống chết thế này, há chỉ có những điều Phù Tà nói sao.

Thế nên trong chốc lát sau, khi Kim Ô mà Hứa Thanh hóa thân vụt qua bên cạnh đầu người khổng lồ kéo long xa, con mắt trên bàn tay đứt hắn nắm lập tức đỏ rực.

Bách quỷ lập tức hiện.

Khúc Thiên Lai đột nhiên biến đổi, trực tiếp thành tiếng than khóc ai oán.

Vẫn là khúc đó, nhưng âm thanh lại thành thê lương.

Thành âm thanh của Bách Quỷ Dạ Hành.

Cũng chính là âm thanh trước đó khi bàn tay đứt đối mặt Hứa Thanh, đã triển khai để triệu hồi Hủ Nguyệt.

Trong chớp mắt đáy biển cuộn trào, một vầng Hủ Nguyệt đột ngột xuất hiện trước mặt người khổng lồ, bên cạnh Phù Tà.

Khuôn mặt thiếu nữ trên Hủ Nguyệt mở hai mắt ra nhìn về nơi này, nhìn về phía Phù Tà!

Ngay sau đó một luồng thần cấm tương tự nguyền rủa dựng lên động trời, thần uy mênh mông.

Người khổng lồ càng rung thân mình, hạ thấp đầu xuống, ánh mắt đục ngầu thoáng chốc khóa chặt Phù Tà.

Phù Tà cau mày, thân thể trên không trung khựng lại, mắt lộ thần quang kỳ dị.

Đồng thời, Hứa Thanh bên kia liều hết tất cả, nhân cơ hội này thiêu đốt hồn ti trong người, quang độn lại lóe lên.

Trong nháy mắt bóng dáng của hắn biến mất phía sau lưng người khổng lồ, khi xuất hiện đã ở cách đó vạn dặm.

Trên mặt biển.

Thân ảnh Hứa Thanh đột nhiên hiển hiện, máu tươi từ miệng không ngừng tuôn ra, vết rách trên thân thể chảy ra càng nhiều tiên ngân, hòa lẫn máu tươi cùng rơi xuống biển.

Bước chân hắn càng lảo đảo, dường như sắp đứng không vững.

Khí tức tử vong, cùng với linh hồn méo mó và hư hoại đang lan tràn ra.

Đó là lực lượng nguyền rửa của Hủ Nguyệt.

Tuy trước đó khi Hủ Nguyệt xuất hiện, nguyền rủa tỏa ra không phải nhằm vào hắn, nhưng dư uy lan tràn vẫn khiến linh hồn Hứa Thanh bị hư hoại.

Nhưng Hứa Thanh biết cách hóa giải nguyền rủa.

Vì vậy ngay khi vừa xuất hiện, hắn lập tức khống chế bàn tay đứt, tấu lên khúc Thiên Lai Nghênh Nguyệt chân chính.

Khúc nhạc này phiêu diêu, lọt vào linh hồn mới khiến ý niệm hư hoại của Hứa Thanh tan biến đi.

Sau đó hắn lập tức truyền âm, nhưng chớp mắt tiếp theo sắc mặt Hứa Thanh càng thêm âm trầm.

“Vẫn còn trong phạm vi của gã!”

Hứa Thanh lẩm bẩm, không chút do dự, nghiến răng nghiến lợi tiếp tục quang độn.

Trong nháy mắt, thân ảnh hắn lại biến mất.

Chương 2214: Biên giới thời gian (2)

Thời gian, từ từ trôi qua.

Cấm Hải, sóng biển nhấp nhô.

Mặt biển đen kịt, mênh mông bát ngát, so với bình thường không có gì khác biệt.

Dù là các tộc quần trên đảo hay thuyền bè trên biển, vạn vật chúng sinh, tất cả như thường.

Tu hành thì tu hành, săn bắn thì săn bắn, âm thanh nhộn nhịp cũng vang vọng trong hoàng hôn của nhiều hòn đảo.

Chỉ có ánh tà dương chiếu xuống, từ từ tan biến trong sóng biển đen.

B·ầ·u trời dần u ám.

Màn đêm đang kéo đến.

Không ai phát hiện, cũng không ai cảm ứng được, ngay lúc này trên Cấm Hải, một cuộc truy sát kịch liệt vẫn đang tiếp diễn.

Tất cả dấu vết, đều bị xóa sạch.

Quyền hành xóa sạch của Phù T·à·, có thể khiến cho các tu sĩ tu vi không bằng gã không thể cảm ứng được chút nào.

Mà năm đó vị tùy tùng của Huyền U Cổ Hoàng, người khai lập Tà Sinh thánh địa, tu vi vị ấy đạt tới Đại Đế đỉnh phong, lưu lại chí bảo là một cái kéo… Đó là tộc khí của Tà Sinh thánh địa, liên quan đến quyền hành.

Vốn là do lão tổ nắm giữ, nhưng trăm năm trước vì Phù Tà bế quan đột phá cảnh giới Chúa Tể, cho nên được lão tổ ban tặng, trăm năm qua lơ lửng trên đỉnh đầu của gã, giúp gã cắt đứt những vận rủi gây thất bại khi đột phá.

Đồng thời, ý nghĩa lớn hơn của nó là để Phù Tà lĩnh ngộ, từ đó đạt được quyền hành xóa bỏ đặc hữu của Chúa Tể trong tộc bọn họ.

Vào thời khắc Phù Tà thành công, dưới sự gia trì của bảo kéo, lực lượng xóa bỏ đạt đến cực hạn.

Cho dù cảm ứng của Đại Đế khó bị cắt đứt, nhưng tạm thời xóa bỏ trong thời gian ngắn thì bảo vật này có thể làm được.

Phạm vi càng là vô tận.

Vì thế, khiến cho Hứa Thanh trước đó rõ ràng xuất hiện trước mặt người khác, lại không ai phát giác, rõ ràng ở cùng một thời không, lại nhưng biến thành vô hình.

Hiện tại, cũng là như thế.

Mà cuộc truy sát này, từ đầu đến cuối vẫn lặng lẽ không tiếng động.

Cho đến khi hoàng hôn hoàn toàn bị che lấp bởi bóng đêm, số lượng hồn ti trong cơ thể Hứa Thanh chỉ còn lại hơn ba trăm vạn.

Hắn đã dốc hết tất cả, nhưng truyền âm vẫn vô hiệu.

Tựa hồ cả thiên địa đều nằm trong phạm vi của Phù Tà, mà rõ ràng Hứa Thanh biết điều này là không thể, nhưng cảm giác đó lại theo bóng đêm đến, theo hy vọng dần tắt, chiếm lĩnh tất cả.

“Chỉ còn lại lần quang độn cuối cùng… .”

Trong bóng đêm, trên mặt biển cách Hải Ngao tộc không xa, sắc mặt Hứa Thanh tái nhợt, giờ khắc này dù là thân thể hay linh hồn của hắn đều đã đến cực hạn.

Nhưng tâm hắn, vẫn bình tĩnh.

Cho dù bị Chúa Tể truy sát, cho dù nguy cơ sinh tử, nhưng những lần đối diện tử vong tương tự như thế, kiếp này hắn đã trải qua mấy lần rồi.

Lần này tuy nguy hiểm hơn, nhưng càng như vậy lại càng không thể để cảm xúc tiêu cực chi phối nhận thức.

Cho nên Hứa Thanh hít sâu một hơi, nhân tính trên đoạn đường chạy trốn này dần ảm diệt, khiến cho thần tính với lý trí tuyệt đối, hoàn toàn dâng lên trong cơ thể.

Đôi mắt hắn càng thêm thâm thúy, quay đầu nhìn về phía sau.

Lý trí phân tích hiện lên trong đầu, hắn biết cho dù người khổng lồ kéo long xa có thể ảnh hưởng đến Chúa Tể, nhưng khả năng cũng không ngăn cản được bao lâu.

Dù sao, người khổng lồ hay là Hủ Nguyệt, thực tế đều là vật chết.

“Mà sở dĩ gã mặc kệ ta chạy trốn, rất có thể là hành vi cố ý.”

“Dường như là dùng phương thức đó, để tiến thêm một bước xóa bỏ sự tồn tại của ta.”

“Nhìn lại bây giờ, gã đã thành công phần lớn.”

Hứa Thanh nhìn thoáng qua một con hải thú, nó đang chậm rãi bơi trong nước biển phía dưới hắn.

Trước kia, loại hải thú này từ xa cảm nhận được khí tức của Hứa Thanh sẽ run rẩy bỏ chạy, nhưng hiện tại lại như không hề phát giác chút nào.

“Hẳn là do nhân quả trên người ta khiến gã kiêng dè, cho nên không lựa chọn trực tiếp giết ngay.”

“Tiếp tục trốn chạy, đã vô nghĩa.”

Hứa Thanh bình tĩnh suy ngẫm, bản dịch này ở bạ.ch ng.ọc sá.ch

Về quyền hành của đối phương, Hứa Thanh không thể toàn tri nên khó mà phân tích ra chân tướng và nguyên lý, chỉ có thể lợi dụng manh mối đã biết để phán đoán hành vi.

Cho nên sau vài hơi thở, ánh mắt Hứa Thanh nhìn xuống đáy biển.

“Gã cần thời gian để xóa bỏ ta, mà ta cũng cần thời gian để bên ngoài gián tiếp cảm nhận sự biến mất của ta.”

“Nhưng về lý thuyết, thời gian của gã sẽ nhanh hơn.”

“Cho nên điều ta cần làm bây giờ, là làm chậm thời gian của gã, từ đó tăng thêm thời gian của ta… Vậy thì, có một nơi rất thích hợp.”

Hứa Thanh lạnh lùng cảm tri một chút hồn ti còn sót lại trong cơ thể, không chút do dự, tựa như không phải của mình mà trực t·i·ế·p thiêu đốt.

Đổi lấy lần quang độn cuối cùng, thân ảnh hắn nháy mắt biến mất.

Giây phút hiện thân đã ở trong lòng biển sâu, nơi ấy là một rãnh biển.

Nhưng thương thế liên tục cho đến lúc này, đã vượt qua giới hạn chịu đựng của Hứa Thanh.

Thân thể hắn tán loạn ra, vô số huyết nhục dường như muốn tứ tán, may mà có tiên ngân và phong ấn như sợi tơ kéo lại thân thể.

Nhưng khi nhìn lại, giờ phút này Hứa Thanh đã không còn hình người.

Linh hồn của hắn, cũng đang vỡ vụn.

Cho dù ý thức được lý trí thần tính chống đỡ, vẫn lâm vào hôn mê.

Bất quá trước khi hôn mê, hắn đã hạ một đạo pháp chỉ cho Thần Đằng trong cơ thể.

Cho nên trong chớp mắt hắn mất đi tư duy, Thần Đằng bay ra cuốn lấy thân thể của hắn rồi thẳng hướng rãnh biển, nhanh chóng chui vào bong bóng khí, bay về phía tòa tháp tàn phá.

Nửa nén nhang sau, trên rãnh biển, thân ảnh Phù Tà từ hư vô bước ra, gã ngưng nhìn nơi này, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

“Đây là chỗ dựa cuối cùng của tên nhóc này?”

Phù Tà nhẹ giọng nói, bước đi một bước liền xuất hiện bên ngoài bong bóng khí, muốn bước vào.

Sự bài xích của bong bóng khí đột nhiên bùng phát, ầm ầm cuồn cuộn về phía Phù Tà.

Sau hơn mười bước thì Phù Tà dừng chân, nhìn tòa tháp tàn phá cách mình chỉ vài chục bước qua bong bóng khí, lông mày gã từ từ nhíu lại.

Gã không thể tiếp tục tiến lên.

Chương 2215: Cấm Hải nổi gió (1)

Đêm khuya, Cấm Hải vốn đã đen kịt, càng lúc càng thâm sâu.

Nhìn bằng mắt thường, phạm vi có thể nhìn thấy không đến nửa thước, hư không xung quanh giống như bị một cái miệng lớn âm u thôn phệ.

Đưa tay, khó thấy được năm ngón.

Nhiệt độ cũng là như thế.

Theo bóng đêm buông xuống, gió biển băng hàn gào thét giữa trời biển, thổi về hướng bắc.

Gió này rất lạnh, mang theo mùi tanh, còn có một cảm giác mục nát giống như một lão nhân bệnh tật quấn thân, giãy dụa phun ra từng luồng k·h·í tức tử vong dưới ánh nến tàn.

Cùng bị cuốn lên với khí tức này, còn có tiếng động nức nở đến từ hải thú.

Vang vọng trong bóng đêm.

Tràn ngập vẻ thần bí, chấn động tâm thần.

Mà ở dưới biển, mạch nước ngầm cũng giống như vậy.

So với ban ngày thì càng lớn hơn, mạnh hơn, cuốn động bát phương.

Ở trên, chúng nó sẽ hình thành sóng biển thật lớn, ở dưới thì hóa thành từng vòng xoáy bàng bạc, du tẩu đại địa.

Vô số năm qua, mỗi đêm khuya buông xuống, đáy biển đều như thế.

Không ai biết được những vòng xoáy này vì sao lại hình thành, chỉ là biết được dường như đó là quy luật tự nhiên của Cấm Hải.

Vòng đi vòng lại, chưa bao giờ gián đoạn.

Giờ phút này theo một vòng xoáy quét ngang một khu vực đáy biển, trong nước bùn lan tràn lộ ra từng rãnh biển dài hẹp như vết thương.

Ở chỗ sâu một rãnh biển, dưới bùn có một bong bóng khí thật lớn.

Trong bong bóng khí tồn tại một tòa tháp tàn phá.

Bên ngoài tòa tháp có Thần Đằng quấn quanh, tâm tình căng thẳng và địch ý chập chờn khóa chặt ngoại giới.

Mà ở trong tháp… có một bộ thi hài vô cùng thê thảm.

Như bị người ta phân thây, nằm ở nơi đó.

Nhưng có vẻ như thanh đao phân thây cũng không sắc bén, cho nên máu thịt của thi hài không bị chém đứt hoàn toàn, giữa chúng tồn tại rất nhiều sợi tơ màu bạc, miễn cưỡng kết nối.

Theo thời gian trôi qua, trong sự co rút của những sợi tơ bạc, máu thịt tách ra chậm rãi co lại, còn có ánh sáng màu tím yếu ớt, như đang chữa trị.

Cho đến mấy ngày sau…

Huyết nhục thân thể thi hài hoàn toàn co lại cùng nhau, cuối cùng hiện ra hình người, bất quá trên đó lít nha lít nhít vết nứt, vẫn còn nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng cũng may có sinh cơ từ trên thân thể này tản ra, giống như trở về từ Minh giới.

Hai mắt khép kín cũng chầm chậm mở ra, lộ ra ánh mắt suy yếu nhưng lại vô cùng băng lãnh.

“Thân ở nơi đây, vẫn còn sống, điều này nói rõ quyết đoán cuối cùng của ta là chính xác.”

“Chúa Tể của T·à Sinh thánh địa kia không thể bước vào bong bóng khí do tháp này hình thành.”

“Trên thời gian, ta đã lần nữa đoạt lại biên giới.”

Trong lòng Hứa Thanh bình tĩnh, vẻ mặt cũng là như thế.

Giờ khắc này hắn vẫn bảo trì thần tính, lấy lý trí cực hạn để bình tĩnh phán đoán tất cả mọi chuyện.

Càng tản ra thần tri mỏng manh, lan tràn ngoài tháp, sau khi xác minh phân tích của mình thì hắn chậm rãi ngồi dậy.

Quá trình ngồi dậy, thân thể và linh hồn Hứa Thanh đau nhức kịch liệt, cơn đau đủ để cho một người bình thường đau đến phát cuồng thậm chí ngất đi.

Nhưng Hứa Thanh ở trạng thái thần tính tựa như không có bất kỳ cảm giác gì, chỉ là động tác hơi chậm chạp, sau hơn hai mươi hơi thở mới hoàn toàn ngồi dậy.

Sau đó lấy ra máu của Tàn Diện chậm rãi nuốt vào, hai mắt khép kín bắt đầu đả tọa.

Hắn muốn thương thế của mình nhanh chóng khôi phục, để cho tu vi của mình trở về đỉnh phong.

Đồng thời mượn dùng ưu thế thời gian mình đoạt được, chờ đợi cứu viện bên ngoài.

Mà giờ khắc này bên ngoài tàn tháp, bên ngoài bong bóng khí, Phù Tà mặt không biểu tình, cũng đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Trên đỉnh đầu gã lơ lửng một cái kéo đầy vết rỉ sét, lấp lánh ánh sáng hơi mờ, đồng thời cũng có uy áp khủng bố mà cổ xưa nội liễm lưu chuyển.

Tạo thành một cỗ lực lượng có thể che đậy hết thảy cảm ứng ngoại giới, xóa đi tất cả vết tích khu vực bản thân, khiến cho tất cả mọi thứ nhìn thấy đều đang hư hóa.

Mà bản thân cái kéo này cũng đang hư hóa.

“Phòng hộ này, quả thực không tầm thường.”

“Chỉ có Thánh Thiên Thần Đằng, mới có thể khiến người ta không ngại mà bố trí lớp đó.”

Phù Tà nhìn bong bóng khí phía trước, trong lòng thì thào.

Ba ngày qua gã đã dùng rất nhiều cách, cố gắng bước vào bong bóng khí nhưng đều thất bại.

Nếu như cố xông vào, nhiều nhất đi đến hai mươi bước thì không cách nào tiếp tục, lực bài xích đã đạt đến cực hạn mà gã có thể tiếp nhận.

“Nhưng muốn phá vỡ, cũng không phải không có cách, chỉ cần lấy quyền hành Chúa Tể của ta đi mài mòn từng chút, nhưng tốn thời gian hơi lâu, cần trăm ngày mới được.”

“Còn có một phương pháp, có thể trong nháy mắt mở ra, đó chính là vận dụng lực lượng bản nguyên của cái kéo.”

Phù Tà trầm ngâm.

Sử dụng lực lượng bản nguyên của kéo sẽ tăng tốc độ t·i·ê·u hao của cây kéo này, khiến cho nó hư hóa nghiêm trọng hơn, cho đến khi hoàn toàn biến mất, trở thành một bộ phận của đại đạo.

Loại tiêu hao đó, thuộc dạng tổn hao mà gã không thể nào tiếp nhận.

Mà quan trọng nhất là, lúc trước gã truy sát Hứa Thanh, có rất nhiều sợi dây nhân quả khiến gã kiêng kỵ không dám trực tiếp cắt đứt, cho nên từ sớm đã vận dụng bản nguyên của cái kéo, tựa như lấy uy thế của Đại Đế đỉnh phong để che chắn trong thời gian ngắn.

Nếu bây giờ lại sử dụng, có lẽ cái kéo sẽ hoàn toàn hư hóa rồi tan biến, dung nhập vào đại đạo, không còn bị gã khống chế nữa.

Tới lúc đó, tất cả che đậy đối với những nhân quả đáng sợ kia cũng đều sẽ biến mất trong nháy mắt.

“Sợ là trong khoảnh khắc, sẽ có cường giả giáng lâm nơi đây.”

“Mà ta luyện hóa thân thể người này, cũng cần thời gian, không kịp…”

Phù Tà suy tư, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía tàn tháp trong bong bóng khí, dần dần lộ ra vẻ kỳ dị.

“Từ bỏ, có phần không cam lòng.”

“Đây chính là huyết nhục Tàn Diện… Thân thể này của hắn, sợ là cả thế gian chỉ có một!”

“Phối hợp với tiên ngân trong truyền thuyết, tất cả những thứ ấy tạo thành nhục thân, tuy có đại nhân quả, nhưng…”

“Đây là cơ hội để thành tựu Hạ Tiên thậm chí là tầng thứ cao hơn!”

Chương 2216: Cấm Hải nổi gió (2)

“Một khi ta có được, chỉ cần ẩn nấp một đoạn thời gian, chờ Hư Tinh thánh địa buông xuống, đến lúc đó, mặc dù vị đại nhân kia cũng sẽ muốn đạt được, nhưng nhất định gã không muốn liên lụy nhân quả với Thượng Hoang, cho nên tỷ lệ đại khái là cho phép ta khống chế…”

“Dưới sự che chở của gã, những nhân quả của kẻ này chỉ cần giơ tay là có thể diệt. Mà ta cũng có thể nhất phi trùng thiên trong Tà Sinh thánh địa!”

Phù Tà nheo mắt, sau khi im lặng thì trong lòng quyết đoán.

“Như vậy… Chỉ có thể dùng phương pháp thứ ba, mặc dù tồn tại hung hiểm, dẫu sớm sống chiều chết cũng đáng giá, cơ duyên hóa sinh cũng có khả năng.”

Nghĩ tới đây Phù Tà khép kín hai mắt, trong nháy mắt toàn thân gã rung động, tiếp theo từng sợi tơ máu thịt từ trong thân thể gã tràn ra, nhanh chóng lan tràn về bong bóng khí phía trước.

Số lượng dày đặc, có vẻ không dưới ngàn vạn.

Rất nhanh, những tơ máu này bao phủ bong bóng khí, hoàn toàn bao trùm vào, kéo động từng chút một.

Phải kéo hắn vào trong cơ thể, chậm rãi đồng hóa!

Quá trình này, vẻ mặt Phù Tà cực kỳ ngưng trọng, trọng điểm của gã không phải là kéo vào, mà là đưa đến chỗ bảo vật của Đại Đế trên đỉnh đầu, cảnh giác tất cả cảm giác của chính mình và Hứa Thanh.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Một ngày sau.

Nam Hoàng Châu, trong bến cảng Thất Huyết Đồng, Nhị sư tỷ ngồi trong lầu các của Đệ Thất Phong, đang xử lý sự vụ tông môn.

Trong khoảng thời gian này, theo Tà Sinh thánh địa giáng lâm cùng với tiếp xúc đối ngoại, toàn bộ thế cục Cấm Hải ở vào trạng thái ngoài lỏng trong chặt.

Đối với Thất Huyết Đồng, cho dù là Nam Hoàng Châu hay là trong Thánh Lan đại vực, các tông môn được xem là thế lực đỉnh cấp mà nói, sự vụ cũng lập tức nhiều hơn.

Mà Hứa Thanh ra ngoài lịch luyện, Nhị Ngưu càng lưu luyến dị tộc không trở về, về phần lão Tam… chu du đại lục, tầm hoa vấn liễu, chẳng biết đi đâu.

Sư tôn bế quan, lão tổ thì đang phát xuân lần thứ hai…

Vì vậy trong Thất Huyết Đồng, thế hệ này chỉ có nàng có thể xử lý sự vụ.

Những phong khác mặc dù cũng phụ tá, nhưng hiển nhiên đều lấy Đệ Thất Phong làm chủ.

Cho nên mỗi ngày Nhị sư tỷ đều bận rộn.

Mắt thấy kiều thê như vậy, Hoàng Nham rất là đau lòng.

Cho nên một mực bầu bạn bên cạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ lấy lòng, bản dịch ở BNS.

Khi thì xoa bóp vai cho sư tỷ, khi thì ngồi xổm xuống đấm bóp chân, khi thì lấy hoa quả trên bàn ra, cẩn thận bóc vỏ sau đó ôn nhu đặt ở khóe miệng của Nhị sư tỷ.

Có thể nói chăm sóc cẩn thận, đồng thời cũng mở miệng chửi bới người khác.

“Trần Nhị Ngưu kia, lúc đầu ta nhìn y cũng không phải là thứ tốt, hiện tại càng lưu luyến Y tộc không trở về, làm hại sư tỷ ngươi bận rộn như vậy, y đáng chết!”

“Còn có lão Tam, cùng một đức hạnh với Nhị Ngưu, sớm muộn gì cũng gục chết trên bụng nữ nhân!”

“Về phần A Thanh…”

Hoàng Nham đang muốn nói tiếp, Nhị sư tỷ ngẩng đầu nhìn y một cái.

Hoàng Nham vội vàng ho khan một tiếng, y biết lão bà này không giỏi ăn nói, cũng không giỏi biểu đạt, nhưng trên thực tế tình cảm đối với nhất mạch sư tôn là cực sâu.

Vì thế vội vàng sửa lại lời nói.

“Nhị Ngưu cũng được, lão Tam cũng tạm, A Thanh tốt nhất… Nói tới, đã vài ngày cũng không liên hệ với hắn.”

Hoàng Nham đang nói, bỗng nhiên ngọc giản truyền âm rung động.

Không chỉ có y, mà bên Nhị sư tỷ cũng như thế.

H·a·i người đồng thời lấy ra, sau khi ngưng thần thì ngẩng đầu nhìn nhau.

Người truyền âm cho bọn họ là Nhị Ngưu.

Bởi vì khoảng cách giữa Y tộc và Nam Hoàng Châu quá xa, cho nên tin tức Nhị Ngưu truyền âm chuyển qua nhiều quận, cuối cùng thông qua truyền âm trận của Nghênh Hoàng Châu, lúc này mới truyền đến Nam Hoàng Châu.

“Gần đây trong lòng ta không hiểu sao lại bất an, luôn cảm thấy hình như có chuyện gì đó đã xảy ra, lão Nhị, còn có nhị muội phu, tiểu A Thanh ở chỗ các ngươi sao, còn tốt không? Ta không liên lạc được với hắn!”

Nhị sư tỷ lập tức truyền âm cho Hứa Thanh.

Sau khi không có kết quả, nàng truyền âm hỏi thăm lão tổ Huyết Luyện Tử.

Nàng nhớ rõ lần liên hệ cuối cùng với Hứa Thanh là để Hứa Thanh đi tới chỗ lão tổ.

Rất nhanh lão tổ truyền tin tức về, Nhị sư tỷ sau khi xem xong, thần sắc nhất thời nghiêm nghị nhìn về phía Hoàng Nham.

“Lão Tứ truy tìm sinh vật thần tính, bây giờ hoàn toàn không có tin tức!”

Hoàng Nham ngáp một cái, trấn an cười cười.

“Không sao không sao, đáy biển có rất nhiều nơi bị vặn vẹo, không truyền âm được cũng là chuyện bình thường. Mà đối với tiểu tử kia, giết sinh vật thần tính không có nguy hiểm gì, hơn nữa ta để lại một cái lông vũ ở chỗ hắn, một khi có nguy hiểm không thể chống cự, hắn sẽ báo cho ta biết.”

"Nếu ngươi lo lắng, ta đi tìm là được. "

Hoàng Nham nói xong cảm ứng lông vũ của mình.

Nhưng tiếp theo hai mắt của y đột nhiên trợn to, có ngọn lửa bốc lên trong mắt, cảm ứng c·ủ·a lông vũ… biến mất.

Nhưng sau khi nhìn Nhị sư tỷ ở một bên, phát hiện được tâm tình đối phương dao động, Hoàng Nham ra vẻ thoải mái cười cười.

"Không sao, tìm được rồi, tiểu tử kia gặp một con hải thú sắp nhen nhóm Thần Hỏa, ta đi xử lý một chút."

Nói xong, đi ra ngoài.

"Hoàng Nham."

Nhị sư tỷ bỗng nhiên mở miệng.

Hoàng Nham dừng bước, quay đầu cười ha hả nhìn ái thê.

"Mang lão Tứ về đây."

Nhị sư tỷ n·h·ẹ giọng nói.

"Yên tâm."

Hoàng Nham cười ha ha, vẻ mặt nhẹ nhõm bước ra phía ngoài một bước, đưa lưng về phía Nhị sư tỷ, lại lộ ra vẻ ngưng trọng, trong phút chốc biến mất vô ảnh.

Trên Cấm Hải, ở một khu vực mà từ Thất Huyết Đồng sẽ không nhìn thấy tới, mây đen cuồn cuộn che phủ mặt trời, khiến cho Cấm Hải vốn màu đen lại bị bao phủ trong bóng tối.

Tia chớp ầm ầm ầm vạch phá chân trời, một thân ảnh khổng lồ như phượng hoàng lại tựa như ưng gào thét bay về phương xa.

Thân thể màu nâu giống như nham thạch, lông vũ như từng đoàn hỏa diễm thiêu đốt.

Những nơi đi qua, như có thiên hỏa giáng lâm.

Chính là Viêm Hoàng.

"Có một vị đại năng nào đó, ngăn cách cảm ứng của ta!"

Chương 2217: Thành cơn lốc

“Hứa Thanh, xảy ra chuyện rồi!”

Giờ khắc này, bầu trời Cấm Hải mây đen nổ tung!

Ngọn lửa đỏ thẫm đột nhiên khuếch tán, ầm ầm quét ngang về bát phương, nơi nó quét qua hư vô thiêu đốt.

Thành bầu trời lửa.

Mà ngọn lửa rơi vào trên Cấm Hải, giống như nước biển bị đốt cháy.

Trở thành biển lửa.

Từng luồng khí tức từ trên người Viêm Hoàng cũng theo hỏa diễm tràn ngập bầu trời, dung nhập vào biển rộng.

Hỏi trời, hỏi biển, hỏi phi điểu trên trời, hỏi ngư thú dưới nước.

Người ở phương nào!

Trong tiếng nổ vang, vô số suy nghĩ hỗn loạn từ bát phương mà đến, dung nhập vào trong ý thức của Viêm Hoàng.

Những suy nghĩ này nhanh chóng dệt ra, muốn báo cho một tin tức hoàn chỉnh.

Chỉ là… Một cỗ lực lượng vô hình vô nhân vô quả vô niệm, vô thanh vô tức đến, xoay chuyển càn khôn, lan đến hư vô, khiến cho những suy nghĩ đang vọt tới này, nhất thời hỗn loạn.

Trong thiên địa, thân ảnh mênh mông như hoàng như ưng, hai mắt bùng lên hỏa diễm, miệng quát khẽ một tiếng kinh thiên động địa.

Tiếng quát vượt qua thiên lôi, ầm ầm nổ tung.

Như phá vỡ bích chướng, trực tiếp quấy nhiễu, nháy mắt sụp đổ.

Sau đó, hơn trăm triệu cảm giác tràn vào trong tâm thần của

Viêm Hoàng.

Mỗi một đạo… đều có khí tức của Hứa Thanh, đều có vết tích của lông vũ Viêm Hoàng.

Mà nơi những cảm giác này đến… là cá trong Cấm Hải, là vô số hải thú, là từng sinh vật thần tính.

Khu vực này, càng là vô biên vô hạn!

Điều này hiển nhiên là không thể nào.

“Sự tồn tại này không phải xóa bỏ nhân quả của ta mà là phân tán nó ra, rơi vào các phương vị.”

Trong lòng Hoàng Nham trầm xuống, y biết rõ có thể làm được điểm này, ít nhất cũng là cấp độ Thần Linh hoặc Chúa Tể!

Thế là thân thể cao lớn của y từ trên trời rơi xuống, phá vỡ mặt biển trực tiếp lao xuống dưới biển, một đường lướt nhanh, vô số ngọn lửa từ trên người y bùng nổ ra.

Nơi đi qua, nước biển dị chất thiêu đốt, màu sắc thay đổi đồng thời đều tự phóng đi về hơn trăm triệu cảm ứng kia.

Sau một nén nhang.

Vô tận Cấm Hải, tất cả những tồn tại bị liên lụy nhân quả, trong chớp mắt đều kêu rên, thân thể tự nhiên bốc cháy hoàng hỏa, trở thành tro tàn.

Mượn nhờ những vết tích cháy đó, một giọng nói trầm thấp truyền khắp bát phương trong Cấm Hải.

“Giáp chấn ất ly bính tân khôn, đinh kiền mậu khảm kỷ tốn môn, canh nhật thất linh đoái thượng hoa, nhâm quý khả tại cấn thượng tầm.”

Tiếng nói này vang vọng, cấm hải sôi trào.

Biển gầm sóng dậy ngập trời.

Ý c·h·í cổ xưa cũng bộc phát theo, hình thành uy lực khủng bố, hội tụ hơn trăm triệu ý niệm, kinh thiên động địa.

Tìm kiếm Hứa Thanh!

Mà giờ khắc này sâu dưới đáy biển, chỗ rãnh biển, ở trong bóng tối đã xóa đi tất cả dấu vết của Phù Tà, bong bóng khí trước mặt đã bị máu thịt của gã hoàn toàn bao phủ.

Trong quá trình không ngừng kéo vào trong cơ thể, viên thịt hình thành từ bong bóng khí liên tục thu nhỏ lại.

Nhưng vào lúc này, hai mắt khép kín của gã bỗng nhiên mở ra, chiếc kéo trên đỉnh đầu rung động kịch liệt.

"Tìm được nhanh như vậy!"

Sắc mặt Phù Tà âm trầm, hai tay nhanh chóng bấm quyết, theo từng ấn quyết đánh vào trong cái kéo, di bảo Đại Đế cũng đã bình tĩnh lại.

Nhưng chớp mắt tiếp theo lại kịch liệt lên một lần nữa, thậm chí còn có lượng lớn rỉ sét đang lan tràn ở bên trên cái kéo.

Giống như sắp bị phá vỡ.

Mắt thấy vậy, Phù Tà trực tiếp cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm đạo huyết trân quý của bản thân, rơi vào trên cái kéo.

Lập tức huyết quang lóng lánh trên cái kéo, chấn động lần nữa được hòa hoãn.

Nhưng hiển nhiên, vẫn không đủ.

Rất nhanh, dao động của cái kéo này lại một lần nữa bộc phát.

Phù Tà lộ ra ánh mắt quyết đoán, giơ tay phải lên, hung hăng vạch một cái lên cánh tay trái của mình, trong khoảnh khắc cánh tay trái của gã bị chém đứt, sau khi thoát khỏi cơ thể thì như được hiến tế, dung nhập vào trong cái kéo.

Lấy cánh tay trái, đổi lấy uy áp nở rộ trên cái kéo.

Tiếp theo một cái chớp mắt, quyền hành xóa đi trên cái kéo truyền ra ý cổ xưa, chấn động rốt cục ngừng lại, cố định ở trạng thái này, không bị rung chuyển nữa.

Chỉ là cái giá phải trả, ngoại trừ m·ộ·t cánh tay của Phù Tà, còn có chính là trên cái kéo này, xuất hiện một vết nứt nhìn thấy mà giật mình.

Không thể hàn lại, không thể chữa trị.

Cùng lúc đó ở chỗ Viêm Hoàng, ngay khi cây kéo dừng lại sau một hồi rung động, y ngẩng phắt đầu lên, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

“Đối phương… Có bảo vật của Đại Đế!”

“Nhưng mà, mặc dù vẫn xóa đi dấu vết của mình, nhưng lai lịch… Ta đã tìm được!”

Sau khi Viêm Hoàng nhìn bốn phía, trong nháy mắt khóa chặt phương vị của Tà Sinh thánh địa.

Vừa rồi cách không đụng chạm, y ngửi thấy khí tức của Tà Sinh thánh địa.

Lúc này ngọn lửa trong lòng y đã không áp chế nổi nữa, ầm ầm bùng nổ, đồng thời đốt cháy bốn phương, y phóng lên trời cuốn theo thiên hỏa cuồn cuộn, dùng khí thế cuồng bạo lao thẳng đến Tà Sinh thánh địa.

Những nơi y bay qua, màn trời lẫn Cấm Hải bị thiêu đốt, hỏa diễm khủng bố quét sạch vạn vật.

Một lát sau trong rãnh biển dưới đáy Cấm Hải, quả cầu thịt do bong bóng khí bị huyết nhục của Phù Tà bao phủ, cuối cùng bị gã kéo đến trước người, dung nhập vào trong thân thể, vị trí bả vai gã đã biến thành một cái bướu thịt.

“Tiếp theo, chính là đồng hóa…”

“Mặc dù thời gian không ngắn, nhưng ngươi trốn không thoát.”

Phù Tà nheo mắt lại, giọng nói lạnh lẽo truyền vào trong bướu thịt, sau đó đứng lên ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Gã đang suy tư hướng đi tiếp theo của mình, cũng không suy xét về Tà Sinh thánh địa.

Nơi đó nhìn như an toàn, gã cũng tin tưởng mình âm thầm làm việc này, nhưng cuối cùng ở lại trong Thánh địa cũng có chút bất an.

Dù sao ẩn tàng trong nhà, nghĩ thế nào cũng là chuyện không ổn.

“Lão tổ ắt sẽ biết đạo của ta, không cần câu thông, tự có ăn ý.”

“Như vậy… Ta liền ẩn nấp, một mặt là đồng hóa tiểu tử kia, một phương diện khác là chờ đợi vị đại nhân Hư Tinh thánh địa hàng lâm.”

Phù Tà lẩm bẩm trong lòng, sau khi suy nghĩ hiện ra thân ảnh vị đại nhân của Hư Tinh thánh địa mà gã nhắc, trong lòng gã dâng lên sự run rẩy theo bản năng.

“Ngày lão nhân gia ngài giáng lâm, chính là ngày Thánh địa tại Vọng Cổ chói sáng.”

Sau đó gã xoay người ở đáy biển, ẩn nấp đi về phương xa.

Vừa tiến lên, máu thịt trên người gã cũng không ngừng tràn vào trong bướu thịt trên bả vai, liên tục nghiền ép, luyện hóa liên tục.

Mà giờ khắc này, một trận phong bạo hỏa diễm quét qua Cấm Hải, theo Viêm Hoàng giương cánh, mang theo uy lực mênh mông kinh thiên, mang theo uy áp khủng bố đến cực điểm, đang quét về phía Tà Sinh thánh địa.

Bầu trời đỏ thẫm.

Cấm hải, lửa cháy vô tận.

Rất nhiều dị tộc trên các đảo nhỏ, giờ khắc này nhìn lên bầu trời thì tâm thần kinh hãi.

Vô số tồn tại dưới biển cũng run rẩy.

Bởi vì, đây là cơn giận của Nam Hoàng!

Không chỉ có như thế, nhận được ngọc giản Nhị Ngưu truyền âm, cũng không phải chỉ có Nhị sư tỷ cùng Hoàng Nham.

Trong lòng Nhị Ngưu không hiểu sao lại run sợ và bất an, nên truyền ngọc giản đi bát phương!

Bao hàm khắp nơi trong Phong Hải Quận, bao hàm Hoàng Đô nhân tộc, bao hàm Tế Nguyệt đại vực, thậm chí còn tới cả Viêm Nguyệt Huyền Thiên…

Nội dung ngọc g·i·ả·n giống với chỗ Nhị sư tỷ, nhưng lại có thêm một câu.

“Hứa Thanh, xảy ra chuyện rồi!”

Những lời này dấy lên gió lốc còn lớn hơn cả Viêm Hoàng ở phía đông Vọng Cổ… Vòi rồng dựng lên ngập trời!

Chương 2218: Cấm Hải thiên biến! (1)

Hoàng khởi Cấm Hải, rung chuyển chúng sinh.

Ngày hôm nay trên Cấm Hải, chớp mắt bầu trời trên nhiều hòn đảo của các tộc đàn đều bị che!

Ánh sáng đỏ đậm thay thế sắc trời.

Phong bạo càn quét không trung thay thế cho hư vô.

Ngọn lửa quét qua mặt biển, cướp đi quyền hành của sóng biển.

Bọn chúng lao về một phía, mang theo sát ý và phẫn nộ quét ngang về phía trước!

“Nam Hoàng ra biển!”

“Đó là Viêm Hoàng!”

“Chuyện gì xảy ra, lại khiến Viêm Hoàng giận dữ như vậy!!”

Tiếng kính sợ và âm thanh hoảng sợ, xôn xao trên nhiều đảo ở Cấm Hải.

Vô số ánh mắt dồn dập nhìn bầu trời, ngó thân ảnh cuốn khắp thiên địa, hóa thành phong bạo khủng bố.

Các loại suy đoán cũng lan tràn theo, nhưng bất kể thế nào, giờ khắc này… Các tộc trong Cấm Hải thấy cảnh ấy đều tâm thần dấy lên sóng lớn vạn trượng.

Vì thế không hẹn mà cùng theo bản năng nhìn về phía phương vị gió lốc cuốn đi.

Cấm Hải, không trung phía trên Thi Cấm, Tà Sinh thánh địa sừng sững như một ngọn núi lớn. Núi này mênh mông, ngẩng đầu khó thấy đỉnh, phạm vi chiếm cứ càng bao la.

Từ xa nhìn lại, có vô số ấn ký phù văn thần bí như ẩn như hiện trên ngọn núi, chúng nó di chuyển trong ánh sáng lấp lánh, lúc nào cũng có va chạm với nhau. Căn cứ vào số lượng ấn ký va chạm, chúng nó phát ra tiếng ầm ầm khác nhau.

Có lúc rất nhỏ như đang thì thào, có lúc cuồng bạo phảng phất như thiên lôi.

Đây là đại trận hộ sơn của Tà Sinh thánh địa, là vị Đại Đế đỉnh phong năm đó của tộc này bố trí.

Sở dĩ được gọi là Thánh địa, chính là vì có Đại Đế tồn tại.

Năm đó khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi, người có tư cách đi theo gã, đương nhiên cũng là Đại Đế của các tộc.

Chẳng qua theo năm tháng trôi qua, xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng cũng có Đại Đế vẫn lạc.

Vì vậy, liền có sự xuất hiện của Thánh địa Hoàng cấp.

Sau khi Đại Đế khai sáng Thánh địa của tộc quần vẫn lạc, lại không có Đại Đế mới kế thừa, loại Thánh địa đó... Là Hoàng cấp. Tà Sinh thánh địa cũng rơi vào tình cảnh như thế, nhưng dù Đại Đế đã vẫn lạc từ lâu, nhưng đại trận hộ sơn được bố trí vẫn che chở cho tộc này suốt mấy vạn năm.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, không có lực lượng Đại Đế bổ sung, uy lực của nó cũng dần suy yếu, hiện tại đã mất đi uy lực đỉnh phong trước đây.

Nhưng vẫn cường hãn như trước.

Giờ phút này ấn ký trên trận pháp lóe sáng, lớp băng quanh núi hòa tan rơi xuống Cấm Hải tạo thành ngàn dặm băng sa, cũng khẽ run như đang cộng hưởng với trận pháp.

Thuyền không thể tiến vào khu vực này, hải thú cũng không dám tới. Ở trên Cấm Hải, nó tự thành sơn đảo.

Lại thêm núi này tràn ra khí tức tinh không, cổ xưa tang thương, đồng thời cũng mang theo uy áp giao hòa với hư vô Vọng Cổ, tạo thành từng trận sương mù màu trắng.

Lấy ngọn núi này làm trung tâm, sương mù tứ tán, so với Cấm Hải đen kịt ở bốn phía thì màu sắc phân chia rõ ràng.

Cho nên trong khoảng thời gian này, trong lòng dị tộc trên các đảo ở bát phương, nơi này giống như tiên cảnh. Nhưng hôm nay... Bên ngoài tiên cảnh, ma phong nổi lên, truyền ra ma âm.

Cơn lốc này được tạo thành từ ngọn lửa đến từ phía nam. Ngay khi nó xuất hiện, màn trời phản chiếu một màu đỏ đậm, như bị máu tươi nhuộm sắc, hệt như tận thế giáng lâm.

Cấm Hải bốc lên khói đen, phảng phất vô số yêu ma quỷ quái giãy giụa, truyền ra tiếng nỉ non quỷ dị.

Đây là một bộ phận của ma âm.

Một phần khác thì là gió cuốn gầm rít.

Giờ khắc này trời đang thét, đất đang gào, vạn vật đều đang thê lương.

Hội tụ cùng một chỗ, hình thành tiếng gào thét đinh tai nhức óc, k·i·n·h thiên động địa.

Tà Sinh thánh địa, đứng mũi chịu sào.

Trong nháy mắt mấy ngàn dặm băng sa trên mặt biển b·ị hòa tan.

Sương trắng bao phủ nơi đây, trong nháy mắt bị đốt cháy, biến thành một bộ phận của ngọn lửa, lại cấp tốc cuốn ngược theo gió lốc, khiến một khắc ngọn núi bên trong hiển lộ ra thì màu đỏ thẫm triệt để che phủ màn trời.

Lửa bao phủ Cấm Hải, tiếng gió lốc cùng gào thét bao trùm toàn bộ khu vực này, huyễn hóa thành một hình bóng mênh mông như hoàng như ưng.

Đột nhiên vọt tới Tà Sinh thánh địa.

Một khắc tới gần, hình bóng khủng bố như hoàng như ưng đó vươn ra móng vuốt cực lớn từ trong mây đen.

Từ trên áp xuống dưới, kèm theo vô số tia chớp, hung hăng vung một trảo về phía ngọn núi!

Dường như muốn chụp ngọn núi khổng lồ này lên khỏi mặt biển!

Trảo của Viêm Hoàng như bàn tay của Thần Linh giáng xuống, những nơi đi qua hư vô xé rách, thiên địa nổ vang, Cấm Hải cũng bị lõm xuống.

Uy áp đáng sợ mang theo phẫn nộ cuồng bạo, ngay lập tức bao trùm bát phương.

Theo trảo hạ xuống, lửa ngập trời đốt cháy toàn bộ nước biển xung quanh ngọn núi, lửa trên màn trời bao phủ toàn bộ khu vực ngọn núi này.

Đột nhiên xé rách bầu trời, nổ vang Cấm Hải.

Núi của Tà Sinh chấn động kịch liệt. Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên từ trong núi truyền ra, nháy mắt tiếp theo tất cả ấn ký phù văn trên núi cùng nhau bay lên không, hợp thành một màn sáng to lớn.

Chính là đại trận hộ sơn của Tà Sinh thánh địa.

Lúc này trận pháp vừa được bày ra, ánh sáng lưu chuyển hình thành màn sáng rực rỡ, chiếu rọi bát phương. Đồng thời, vô số ấn ký bên trong cũng tản mát ra lực lượng mênh mông.

Khiến màn sáng phòng hộ trực tiếp đạt đến cực hạn, đột ngột đối kháng với trảo của Viêm Hoàng.

Tiếng ầm ầm vang lên rung trời, bạch ngọc sách.

Chấn động đủ để rung chuyển non nửa Cấm Hải, lập tức nổ tung.

Nước biển xung quanh nổi lên sóng lớn ngập trời, cuốn về bốn phương tám hướng.

Trảo của Viêm Hoàng, c·u·ố·i cùng cũng không cách nào hạ xuống, dính vào trên trận pháp.

Trong trận pháp, giờ phút này tâm thần tất cả tộc nhân của Tà Sinh thánh địa đều sôi trào, bọn họ đều ngẩng đầu nhìn Viêm Hoàng che trời bên ngoài trận pháp.

Khi nội tâm từng người gợn sóng, bóng dáng một lão giả xuất hiện ở đỉnh núi. Chính là vị lão tổ có tu vi Chúa Tể đỉnh phong của Thánh địa này.

Lão ngẩng đầu, cách màn sáng ngóng nhìn ngoại giới.

Lão biết Viêm Hoàng, cũng biết địa vị của đối phương ở Nam Hoàng Châu.

Càng có phán đoán đối với thực lực cùng trạng thái của Viêm Hoàng.

Nhưng hôm nay xem xét, cơ bản phán đoán của lão về thực lực Nam Hoàng là phù hợp, nhưng phán đoán về trạng thái lại xuất hiện sai lệch cực lớn.

“Tại Vọng Cổ thậm chí trong tinh không, đều là dị chủng cực kỳ hiếm thấy, thần nguyên của Viêm Hoàng kinh khủng kinh người, trên thân lại không có bất kỳ nhân quả Thượng Hoang nào…”

“Viêm Hoàng, là đi con đường con đường thần linh, nhưng… cũng không nhen nhóm Thần Hỏa!”

Đáy lòng Tà Sinh lão tổ trầm xuống.

Chương 2219: Cấm Hải thiên biến! (2)

“Thần Hỏa không cháy, chỉ dựa vào thần nguyên của bản thân đã có thể đối kháng với đại trận hộ sơn, đồng thời uy áp bày ra tuy không thể so với Thần Đài, không bằng Đại Đế, nhưng cũng sàn sàn với ta…”

“Sao y có thể làm được!”

“Không nhen nhóm Thần Hỏa, dựa vào tích lũy thần nguyên lại đạt tới t·r·ì·n·h độ hãi nhiên như thế, như vậy nếu y nhen nhóm Thần Hỏa…”

Sắc mặt Tà Sinh lão tổ vô cùng nghiêm trọng.

“Nội tình của y rất sâu, có thể xưng là tuyệt thế… Dị chủng này cũng có dã tâm kinh thiên.”

“Y muốn tích lũy thật dày, không ngừng tích lũy dựa vào bản thân, muốn một bước đạt Chân Thần trong khoảnh khắc nhen nhóm Thần Hỏa sao?”

“Nhưng trên người y… có tì vết!”

“Y bị nhốt! Có một vị tồn tại nào đó vây y ở vùng biển Nam Hoàng Châu này, khiến y không thể rời đi quá xa…”

“Cho nên y mới muốn một bước Chân Thần, phá vỡ vây khốn đó?”

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Tà Sinh lão tổ trở nên nghiêm túc, chậm rãi mở miệng truyền ra lời nói.

“Viêm Hoàng đạo hữu tới đây, cho dù tức giận ngập trời, cuối cùng cũng phải báo rõ nhân quả.”

Âm thanh như sấm nổ bên ngoài.

“Giao Hứa Thanh ra!”

Ngoài trận pháp, một cái vuốt áp trên trận pháp, ngọn lửa bốc lên toàn thân, truyền ra âm thanh rung trời.

Thiên địa vù vù.

“Hứa Thanh?” Trong lòng Tà Sinh lão tổ gợn sóng, liên tưởng đến chuyện Phù Tà xuất quan trước đó, trong lòng đã có đáp án, chỉ là Phù Tà đại biểu hy vọng tương lai của Tà Sinh thánh địa.

Cũng là vị tiếp theo mà lão muốn trọng điểm bồi dưỡng, cũng là một người thủ hộ Thánh địa duy nhất hiện nay ngoài lão.

Mức độ quan trọng của gã vượt qua tất cả tộc nhân.

Nhất là trong tình huống thương thế năm xưa của lão đã không thể khỏi hẳn, đại nạn không xa, có thể nói cho dù tộc nhân đều không còn, nhưng chỉ cần đối phương còn, như vậy tộc đàn tự nhiên cũng sẽ kéo dài.

Nếu không, một khi đại nạn của lão đến, mà Phù Tà cũng vẫn lạc, Tà Sinh thánh địa… Cũng không thể tiếp tục tồn tại.

Những Thánh địa khác đang ngấp nghé Tà Sinh cũng không phải số ít.

Trong ghi chép của Thánh địa, từng cảnh tượng Thánh địa mấy vạn năm qua không có Chúa Tể tọa trấn bị chia cắt và xâm chiếm, chỗ nào cũng có.

“Huyền Liêu thánh địa năm đó, không phải cũng là như vậy sao!”

Cho nên mặc dù trong lòng lão thở dài, cảm thấy chuyện này vô cùng khó giải quyết, lại ẩn chứa nguy cơ to lớn, nhưng lão vẫn lựa chọn tin Phù Tà không phải kẻ ngu dốt. Nếu đã làm như vậy, đương nhiên cũng đã cân nhắc lợi hại sau đó.

“Trên người Hứa Thanh kia, nhất định có thứ Phù Tà cho rằng có thể lấy sinh tử tộc đàn đi cược một lần, muốn thu lợi to lớn!”

Vì vậy vị Tà Sinh lão tổ này nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hứa Thanh ngươi nói, là người đứng đầu Hắc Linh và Thánh Lan đại vực?”

Nói xong, lão đưa tay lấy ngọc giản ra, nhẹ nhàng bóp một cái, lập tức trên đó nổi lên rất nhiều bóng người.

Những thứ này đều là tin tức khắp nơi Tà Sinh thánh địa thu thập, trong đó có một bóng người chính là dáng vẻ của Hứa

Thanh.

“Nam Hoàng đạo hữu nói tới, là nhân tộc này ư?”

“Lão phu chưa từng gặp người n·à·y·.·”

Nói xong, lão quay đầu ngóng nhìn tộc nhân Thánh địa, lạnh nhạt mở miệng.

“Các ngươi đã từng gặp chưa?”

Trong Thánh địa, tộc nhân nhao nhao l·ắ·c đầu.

“Cho nên, Nam Hoàng đạo hữu, đừng khinh người quá mức như vậy, có nghĩ tới hay không, khả năng đã tìm sai phương hướng?”

Tà Sinh lão tổ thản nhiên nhìn Viêm Hoàng.

Nhưng trong nháy mắt khi lời nói ra, Viêm Hoàng ở bên ngoài trận pháp, sát cơ trong mắt lóe lên, cánh của y vỗ một cái, thân thể cao lớn xông lên bầu trời.

Trong nháy mắt khi đến giữa không trung, thân thể y thay đổi phương hướng, như một ngôi sao băng bốc cháy, lao xuống ngọn núi này!

Quá trình không dừng lại chút nào, khí thế băng băng không giảm.

Nơi y lao qua hư vô vỡ vụn, nước biển run rẩy sôi trào, khí tức kinh khủng kinh thiên động địa.

Ngọn lửa bốn phía cuồng bạo nổ tung.

Một màn này khiến tâm thần của vị Tà Sinh lão tổ bên trong màn sáng trầm xuống, ánh mắt lóe lên, đang muốn gia trì lực lượng trận pháp để đối mặt với trùng kích kế tiếp của Viêm Hoàng.

Nhưng vào lúc này thiên địa nổ vang, một trận pháp truyền tống khổng lồ lại mạnh mẽ phá vỡ hư vô nơi đây, xuất hiện giữa không trung.

Khí tức hung bạo của Tế Nguyệt đại vực, từ trong trận pháp mênh mông tản ra.

Khí thế khuếch tán, uy áp lan tỏa khắp nơi, một giọng nói lạnh lùng như kiếm trảm ngang trời, vang vọng nơi này.

“Khinh ngươi thì đã sao?”

“Tìm có sai hướng hay không, sau khi chúng ta bước vào, tự có phán đoán!”

Theo giọng nói truyền đến, bóng người đi ra từ trong trận pháp, là lão Cửu của Tế Nguyệt đại vực.

Rõ ràng tu vi chỉ là Uẩn Thần, nhưng thời khắc này trên người y lại lộ ra khí tức sắc bén có thể uy hiếp Chúa Tể.

Phía sau y, Thế tử, Tam công chúa, Ngũ công chúa và lão Bát lần lượt bước ra, khí thế trên người đều bốc lên, lực lượng quyền hành bùng nổ, tăng vọt hơn năm đó rất nhiều.

Nhi tử của Lý Tự Hóa, lấy tu vi Uẩn Thần để nắm quyền hành, năm đó Huyền U cũng phải tán thưởng, đều là thiên kiêu.

Bọn họ đã từng bị Xích Mẫu tra tấn hành hạ, sau khi lấy lại tự do, tất nhiên càng phi phàm!

Lúc này bọn họ đã đế.

Sau khi nhận được tin tức của Nhị Ngưu, sau khi biết Hứa Thanh gặp chuyện, bọn họ lập tức đến, đồng thời cũng mang theo chí bảo của Lý Tự Hóa ở Nghịch Nguyệt Điện năm đó.

Mà càng kinh người hơn, nếu là Hứa Thanh hoặc Nhị Ngưu ở chỗ này, có thể rõ ràng cảm giác, trên người bọn họ đang tràn ra khí tức Lý Tự Hóa.

Đồng thời sau lưng bọn họ, Linh Nhi cũng bước ra với vẻ mặt lo lắng, trừng mắt nhìn Thánh địa.

Mắt thấy như vậy, thân ảnh Viêm Hoàng đang lao xuống hơi dừng lại, bởi vì trong nháy mắt khi Tế Nguyệt xuất hiện, trong thiên địa, một tòa nối tiếp một tòa truyền tống trận mênh mông ầm ầm vận chuyển.

Vô số tu sĩ, từng người bốc lên sát ý, hội tụ vào một chỗ hình thành sát khí kinh thiên, xếp hàng đi ra từ trong trận pháp.

Đó là đại quân của Thánh Lan đại vực!

Tới cứu Vực chủ!

Trong đó còn có vô số tế ti Hắc Thiên tộc mặc áo bào tím, giữa chân mày bọn họ đều có đồ đằng Tử Nguyệt, đến từ… Tử Nguyệt thần miếu, chiến đấu vì Tử chủ!

Sau đó, trong tiếng nổ vang của từng tộc nhân Tà Sinh thánh địa, một tòa truyền tống trận càng hùng vĩ hơn đang chiếu rọi Thánh địa.

Lực lượng khí vận khủng bố bộc phát ra từ trong trận pháp, quét ngang bát phương. Đại quân tu sĩ vô cùng vô tận, mang theo sát phạt kinh thế từ bên trong đi ra.

Phía trước nhất, chính là Trấn Viêm Vương!

Chưa kết thúc…

Bởi vì, khí tức Thần Linh vào thời khắc này, đang bước ra từ thời gian!

Cấm Hải, gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc!

Chương 2220: Thần chỉ phía đông (1)

Bầu trời cuồn cuộn, nổi lên trùng trùng điệp điệp gợn sóng như là vẩy cá, lan tràn mãi xa không thấy điểm cuối cùng.

Giống như có một tồn tại bóp nát mây mù, sau đó coi như cánh hoa tung lên trên trời, tô đẹp cho hư vô.

Sương sớm trong mây mù hội tụ ra một con sông thời gian, cuốn lên bọt nước thời gian, chảy xuôi từ đằng xa rồi dừng lại ở phía trên Tà Sinh thánh địa.

Trấn áp tòa Thánh địa này, trấn áp tu sĩ trong đó, trấn áp biển quanh bốn phía.

Tà Sinh thánh địa chấn động ầm ầm, màn sáng tầng ngoài của trận pháp rung động mãnh liệt.

Tu sĩ bên trong nhao nhao bị chấn nhiếp tâm thần, hô hấp từng người dồn dập, linh hồn cũng đang run sợ.

Nước biển bát phương hoàn toàn lõm xuống tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn, sâu có thể thấy được cả Thi Cấm tàn phá bên dưới.

Khí thế như cầu vồng, kinh thiên động địa.

Hấp dẫn mọi ánh mắt nơi đây.

Mà trong khi các phương chú ý, bên trong bọt nước trên bầu trời có một vị thần đi tới.

Thần mặc đế bào do thần tức biến thành, đội đế quan do vận khí hình thành, mặt không cảm xúc, toàn thân tràn ngập thần hỏa, đồng thời cũng có nồng đậm khí tức tử vong khuếch tán.

Về phần hai mắt là một mảnh bình tĩnh.

Như là nước đọng.

Chỉ là bên trong nước đọng ẩn giấu sự khủng bố.

Hình như không bộc phát thì thôi, một khi bộc phát sẽ lập tức phát ra ánh sáng hủy thiên diệt địa.

Đó là Chiến Tranh thần quyền!

Thần đi tới là.... . Đông Thắng Nhân Hoàng trong 5 vị thi thần Nhân Hoàng của nhân tộc!

Thần nhắm mắt đến, một khắc phủ xuống hai mắt bỗng nhiên mở ra, lộ ra con mắt đen nhánh, một cỗ cảm giác phá hoại cùng sức mạnh cực hạn ầm ầm bộc phát trên người Thần.

Ngóng nhìn Tà Sinh thánh địa!

Thánh địa nổ vang, thần âm mênh mông đến từ Đông Thắng vang vọng.

“Tiếp nhận mệnh lệnh của Ly Hạ Nhân Hoàng, tới đây hỏi Tà Sinh thánh địa: Nhiễm nhân quả của Thái phó Hứa Thanh tộc ta, toàn tộc các ngươi, chính là muốn chết?”

Giọng của Đông Thắng vừa ra, giống như thiên lôi nổ vang.

Ly Hạ, là Đế hiệu mà Nữ Đế đổi.

Giờ khắc này toàn bộ tộc nhân Tà Sinh thánh địa hoảng sợ, chỉ có Tà Sinh lão tổ nhăn mày lại, đang muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, bên trong con sông thời gian trên bầu trời, trong bọt nước nổ vang, nước sông lập tức đen nhánh, một cỗ cảm giác âm lãnh bỗng nhiên bộc phát.

Vô số thi hài thình lình hiện ra bên trong trường hà, phát ra tiếng kêu rên thê lương.

Trên Cấm Hải đồng dạng xuất hiện vô số thi hài.

Nhất là Thi Cấm càng là chấn động.

Hình như xuất hiện dấu hiệu muốn khôi phục.

Bởi vì thứ màu đen phủ xuống là đến từ Minh Gian thần quyền.

Trong khí tức tử vong bao phủ xuống, trong nước sông biến thành đen nhánh, trên màn trời hiện ra một vị Thần.

Giống nhau là đế bào do thần tức biến thành, cùng là đế quan do vận khí đắp nặn.

Người đến là Huyền Chiến Nhân Hoàng!

Một cái chớp mắt xuất hiện, uy áp thần linh ngập trời phủ xuống.

5 vị thi t·h·ầ·n Nhân Hoàng của nhân tộc… . . Bây giờ đã đến hai vị!

Giờ khắc này tộc nhân Tà Sinh thánh địa không cách nào khống chế run rẩy, dù là vị Tà Sinh lão tổ trong lòng cũng âm trầm vô hạn, càng có tiếng thở dài vang vọng trong lòng.

Ánh mắt nhìn ra ngoài trận pháp.

Phía đông đại trận hộ sơn, vô số đại quân Phong Hải Quận bày sẵn trận địa đón địch, giống như trong nháy mắt tiếp theo là có thể khởi xướng công kích, nghiền nát toàn bộ trở ngại.

Phương nam thì là Trấn Viêm Vương, sát ý bốc lên, đại quân nhân tộc sau lưng càng là sát khí ngập trời.

Phương Bắc là Tế Nguyệt đại vực, khí thế sắc bén cùng sát phạt vô tận.

Phương tây là hai…Thần linh, uy áp bao phủ, rung trời lay biển.

Bên trên thì là Viêm Hoàng, mặc dù đã đình chỉ lao xuống, nhưng theo hai cánh xòe ra, thế kinh cửu thiên.

Vô tận sát cơ từ toàn b·ộ phương hướng, trấn tới Tà Sinh thánh địa.

Đều là vì Hứa Thanh đ·ế·n·!

Giờ phút này tiếng thở dài trong lòng Tà Sinh lão tổ càng thêm nồng đậm.

Nhưng mà người đến vẫn còn tiếp tục.

Vào thời khắc này màn trời lại bị xé nứt.

Một người khổng lồ thân thể lớn mấy vạn trượng xé ra màn trời, dữ tợn cười một tiếng về Tà Sinh thánh địa phía dưới, tiếp theo nhường ra vị trí, lộ ra thế giới sau lưng.

Trong khe hở, vậy mà xuất hiện Thần Sơn của Viêm Nguyệt tam thần.

Mặc dù cách khe hở, nhưng trong một nháy mắt khí tức thần linh càng kinh người hơn vẫn khuếch tán ra như trước, càng có âm thanh lạnh lùng truyền ra từ, theo khe hở trên bầu trời truyền tới Cấm Hải.

“Đụng đến Đại Huyền Thiên của tộc ta, là địch của Viêm Nguyệt Huyền Thiên ta!”

Lời này vừa ra, gợn sóng trên Cấm Hải cũng bị ảnh hưởng chậm chạp chảy xuôi, uy áp mãnh liệt từ trong khe hở phủ xuống, khiến cho trận pháp của Tà Sinh thánh địa càng nhiều gợn sóng hơn nữa.

Tà Sinh lão tổ đã ngưng trọng đến cực hạn.

Lão tự nhiên biết rõ Viêm Nguyệt Huyền Thiên, cũng hiểu rõ sự đáng sợ của ba vị Thần Linh Vô Hạ Nhật Nguyệt Tinh.

Chuyện hôm nay, càng làm cho lão từ nguyên bản chỉ hiểu rõ về Hứa Thanh trên tin tức, biến thành tự mình nhận thức trong hiện thực.

Phía đông Vọng Cổ… Hứa Thanh có ý nghĩa trọng đại.

Phù Tà, đã động người không thể động.

Tà Sinh lão tổ cũng hiểu rõ tất cả, chỉ là… . . chuyện hôm nay một khi thừa nhận, như vậy bất kể Hứa Thanh sống hay chết, Phù Tà… nhất định vẫn lạc.

Nếu như Phù Tà còn không tấn cấp Chúa Tể, việc này đơn giản, lão tất nhiên sẽ tận hết khả năng hóa giải, dù đối phương bị xử tử, nhưng so sánh cùng tộc quần cũng không có ý nghĩa.

“Nhưng… . . một khắc Phù Tà tấn cấp trở thành Chúa Tể, ý nghĩa tồn tại của gã, chính là ý nghĩa tồn tại của tộc quần.”

Nghĩ tới đây, Tà Sinh lão tổ lại thở dài, lão biết mình không thể nào nói ra chân tướng, bất kể từ lập trường nào, lão cách đại nạn không xa nên cần phải bảo vệ Phù Tà.

Theo lão nghĩ, đây là cách sáng suốt nhất trong những phương án.

“Phù Tà, hy vọng lựa chọn của ngươi là chính xác.”

Chương 2221: Thần chỉ phía đông (2)

Tà Sinh lão tổ thì thào trong lòng sau đó thở sâu, nhìn qua các phương bên ngoài, truyền ra âm thanh trầm thấp.

“Lão phu thân là đại lão tổ Tà Sinh thánh địa, lấy đạo để thề!”

“Ta chưa bao giờ thấy qua Hứa Thanh các ngươi muốn tìm, sự tình Hứa Thanh không liên quan cùng ta, không liên quan cùng Thánh địa tộc ta.”

“Tộc của ta… .”

Giọng của Tà Sinh vang vọng, nhưng không đợi hoàn toàn nói xong, trong nháy mắt tiếp theo, thần sắc của lão bỗng nhiên đại biến, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, càng là toàn lực bộc phát tu vi.

Lúc Viêm Hoàng đến lão lộ ra nghiêm nghị.

Khi Tế Nguyệt đến lão ngưng trọng.

Phong Hải Quận cùng với đại quân nhân tộc xuất hiện để cho đáy lòng của lão càng lúc càng trầm thấp.

Mà hai thần linh của nhân tộc phủ xuống để cho lão thấy khó giải quyết.

Viêm Nguyệt xuất hiện khiến lão kiêng kị.

Nhưng lúc này lão hoảng sợ!

Hầu như ngay khi thân thể của lão lui ra phía sau, bàn tay của một nữ tử lập tức lăng không xuất hiện ở ngoài trận pháp Thánh địa, nhẹ nhàng nhấn một cái lên đó.

Một nhấn xuống dưới, đại trận thủ hộ Thánh địa đột nhiên nổ vang, truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc, đồng thời toàn bộ trận pháp càng vang lên tiếng vỡ vụn.

Lấy bàn tay kia làm trung tâm, từng đạo khe hở ngay lập tức quét ngang về bát phương.

Trong khoảnh khắc trận pháp giống như hóa thành mạng nhện, lung lay sắp đổ, mặc dù theo cả tòa Thánh địa lay động, theo rất nhiều linh khí tràn vào, ý đồ sửa chữa hồi phục lại.

Nhưng bàn tay kia dường như đã trấn áp hết thảy, ngăn cách toàn bộ.

Ẩn chứa ý chí bá đạo hung hăng nhấn một cái vào phía trong.

Trong chốc lát, tựa như long trời lở đất.

Ngoài Tà Sinh thánh địa, trận pháp thủ hộ tộc quần vô số năm, nếu như ở vào thời kỳ toàn thịnh, muốn phá vỡ ít nhất cần Đại Đế đỉnh phong mới có thể.

Nhưng năm tháng mài giũa đã làm tan mất lực lượng của nó, nhiều năm qua Tà Sinh thánh địa cũng không có tôn Đại Đế thứ hai, khiến cho trận pháp không được bổ sung.

Vì vậy vào thời khắc này, sức mạnh đến từ bàn tay kia cuối cùng đã chạm đến điểm giới hạn của trận pháp.

Sau đó, trận pháp như một mặt gương bị đánh nát…

Trong âm thanh động trời vang vọng, lập tức nổ tung.

Phá thành mảnh nhỏ tan vỡ.

Vô số mảnh vỡ trận pháp hình thành phong bạo, cuốn theo uy áp kinh khủng và đáng sợ, ầm ầm quét ngang Thánh địa.

Sắc mặt Tà Sinh lão tổ đại biến lui ra phía sau, đồng thời dĩ nhiên giơ hai tay lên bộc phát tu vi, muốn dốc toàn lực đi ngăn cản.

Trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh nổ vang không ngừng.

Cuối cùng mặc dù lão miễn cưỡng ngăn cản được phong bạo, nhưng cũng chỉ là một bộ phận mà thôi.

Có ba thành mảnh vỡ trận pháp theo phong bạo ảnh hướng đến Thánh địa.

Cả tòa Thánh địa ầm ầm chấn động, nháy mắt xuất hiện vô số khe hở, nhất là vị trí đỉnh núi càng là trực tiếp bị xóa đi.

Về phần tộc nhân Tà Sinh… Có không ít người căn bản không kịp phản ứng, dưới phong bạo quét qua thân thể đã thành tro bụi.

Đến giờ phút này, chủ nhân của bàn tay mới theo thời gian dần qua hiện lộ thân ảnh ở giữa thiên địa.

Một cái chớp mắt xuất hiện, Đông Tây Nam Bắc nơi đây, bất kể Phong Hải hay là Thánh Lan, bất kể Tế Nguyệt hay Viêm Hoàng, tất cả đều cúi đầu.

“Bái kiến Nữ Đế!”

Người đến chính là Nữ Đế nhân tộc, Ly Hạ.

Không phải là bản thể, mà là một đạo hình chiếu.

Nhưng cho dù là như thế, uy áp Thần Đài vẫn đủ để rung chuyển toàn bộ nơi đây như cũ.

Dáng người như núi cao, vận khí vờn quanh, lập lòe ánh sáng rực rỡ, Nữ Đế đứng sừng sững ngoài trận p·h·á·p tan vỡ, ngóng nhìn Thánh địa tàn phá cùng với Tà Sinh lão tổ sắc mặt trắng bệch, bình tĩnh mở miệng.

“Hứa Thanh đúng là không có ở đây, ngươi cũng hoàn toàn không có quan hệ cùng hắn.”

“Nhưng Chúa Tể của tộc ngươi, còn có một người.”

“Nếu ngươi chết tâm không chịu phối hợp, như vậy trước tiên phong ấn Tà Sinh thánh địa, nếu như Hứa Thanh chết, tộc của ngươi chôn cùng.”

Ba câu nói, định kết quả, một đạo lực lượng phong ấn đến từ Thần Đài ầm ầm phủ xuống, bao phủ Tà Sinh thánh địa, càng là rơi trên thân người toàn bộ tộc nhân bọn họ, hình thành gông xiềng.

Dù là vị lão tổ nọ cũng không ngoại lệ.

Sau khi gông xiềng quấn quanh, áp lực nặng nề khiến cho toàn bộ tộc nhân Tà Sinh không thể chống đỡ nhao nhao quỳ bái, không ít người phun ra máu tươi, thân thể xuất hiện dấu hiệu muốn tan vỡ.

Mà Tà Sinh lão tổ cũng run rẩy khó có thể chống cự, trái tim bốc lên. . . . . Nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu.

Chỉ có Nữ Đế đứng giữa thiên địa, nhìn tới chỗ sâu Cấm Hải, lại nhìn về phía Nam Hoàng Châu.

Sau mấy hơi thở Nữ Đế như có điều suy nghĩ, thu hồi ánh mắt rồi nhàn nhạt mở miệng.

“Phong ấn đông giới Vọng Cổ, không thể dịch chuyển, không thể truyền tống, không thể vượt qua, truyền pháp chỉ nhân tộc tới phía đông Vọng Cổ.”

“Hễ là người tìm được Thái phó Hứa Thanh của tộc ta, ban thưởng cơ duyên Thần Hỏa.”

“Bầu trời, đại địa, sông lớn, cỏ cây, chúng sinh, vạn vật, Thiên Đạo, Thần Linh, đều nghe hiệu lệnh!”

Giọng Nữ Đế vừa ra, toàn bộ phía đông Vọng Cổ, bao hàm Cấm Hải, vô số sinh linh, vô số tồn tại đều có thể nghe thấy, vào thời khắc này tâm thần từng người nổ vang, dấy lên gợn sóng cực lớn.

Vô số tồn tại thần thánh nhao nhao kích động, rất nhiều dị tộc trong lòng như có sóng lớn, dâng lên ý niệm tham lam.

Ngay sau đó, một câu để cho tâm thần của toàn bộ tồn tại bên trong phía đông Vọng Cổ lần nữa kịch liệt chấn động, từ phía Viêm Nguyệt truyền khắp bát phương.

“Truyền pháp chỉ Viêm Nguyệt tới phía đông Vọng Cổ, vạn vật nghe lệnh, Thần Linh cũng tôn, chúng sinh đều ứng.”

“Người tìm được Đại Huyền Thiên Hứa Thanh của tộc ta, ban thưởng cơ duyên Thần Hỏa.”

Pháp chỉ nhân tộc cùng pháp chỉ Viêm Nguyệt, hai đạo pháp chỉ điệp gia, chính là ý chí tối cao của phía đông Vọng Cổ.

·B·â·y giờ lần lượt vang vọng, tựa như thiên thạch rơi vào biển khơi, nhấc lên vô tận sóng biển, đã thành sóng thần, đã thành vòi rồng, bộc phát ra mỗi một chỗ khu vực phía đông Vọng Cổ.

Đây là sự tình xưa nay không có ở p·h·í·a đông Vọng Cổ.

Các phương đều vì Thần Hỏa mà điên cuồng, bắt đầu tìm kiếm Hứa Thanh!

Nhất là những tồn tại thần thánh càng là xao động trước đó chưa từng có.

Thần Linh cũng không ngoại lệ, bởi vì cơ duyên Thần Hỏa cũng không phải là chỉ là thắp Thần Hỏa, cũng bao hàm cả tấn cấp.

Mà giờ khắc này bên trong Cấm Hải, Phù Tà đã xóa đi toàn bộ dấu vết của bản thân, càng biến hóa thành bộ dáng nhân tộc, đang cẩn thận ẩn nấp đi về phía trước.

Bướu thịt trên bờ vai cũng bị gã cải biến, hóa thành một thứ giống như đại kiếm vác ở sau lưng.

“Tiểu tử, mặc dù tòa tháp ngươi trú huyền diệu, nhưng có một số việc đã được số phận định trước.”

Phù Tà vừa đi về phía trước vừa nhàn nhạt truyền âm.

Trong tòa tàn tháp đã hóa đại kiếm, Hứa Thanh vẫn nhắm mắt đả tọa như cũ.

Chương 2222: Phù Tà áp lực (1)

“Hứa Thanh, mất tích!”

“Pháp chỉ của nhân tộc, người tìm được Hứa Thanh sẽ lấy được cơ duyên Thần Hỏa!”

“Viêm Nguyệt đồng dạng đưa ra pháp chỉ, hiệu lệnh chúng thần đông giới!”

Vào thời khắc này, pháp chỉ của nhân tộc và Viêm Nguyệt Huyền Thiên cùng với giải thưởng bọn họ đưa ra, đã làm cho chúng sinh xôn xao, tạo thành làn gió cho Vọng Cổ.

Làn gió này nổi lên từ Cấm Hải, gợn sóng Nam Hoàng Châu cùng Nghênh Hoàng Châu, hóa thành phong bạo lan tràn tới Phong Hải Quận, thậm chí là cả Thánh Lan đại vực, cuối cùng hình thành vòi rồng quét ngang toàn bộ phía đông Vọng Cổ.

Bên trong đông giới Vọng Cổ, toàn bộ đại vực, toàn bộ các quận, châu, tộc quần cùng với thế lực tông môn, bất kể chính hay tà… . . tâm thần đều dâng lên sóng lớn vạn trượng.

Lập tức ban bố nhiệm vụ tìm kiếm Hứa Thanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, từng đạo thân ảnh từ các tộc quần và thế lực phóng lên trời, bay nhanh dò xét về bốn p·h·ư·ơ·n·g·.

Còn có một chút người tu vi cường hãn, cầm theo trọng bảo của thế lực dò xét phạm vi càng lớn hơn.

Càng có tông môn cùng tộc quần, gần như là xuất động cả tộc gia nhập vào hàng ngũ tìm kiếm.

Đông giới Vọng Cổ sôi sục lên.

Mỗi thời mỗi khắc đều có vô số tu sĩ đang tìm kiếm Hứa Thanh.

Thậm chí cỏ cây, núi sông, thiên địa, cùng với vô số tồn tại Thần Thánh, vào tại thời khắc này cũng đều điên cuồng.

Cơ duyên thành tựu Thần Hỏa, chính là tạo hóa ngập trời.

Nên biết rằng quá trình thắp lên Thần Hỏa cực kỳ khó khăn, nghi thức càng là phức tạp, tính chất không xác định và thời gian chuẩn bị cần thiết cùng với tài liệu trong đó, vừa hay thay đổi lại dài dằng dặc cùng với trân quý.

Như Thần tử Xích Mẫu năm đó, như Đại ti quyền của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, tất cả đều là như vậy, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Bởi vậy có thể thấy được trình độ khó khăn của nó.

Nhưng hiện giờ Nữ Đế nhân tộc đổi Tiên tu Thần, Thần Linh một bước Thần Đài, lời của Nữ Đế đã vượt qua quy tắc pháp tắc.

Chuyện xưa của Nữ Đế sớm đã truyền khắp Vọng Cổ, cho nên N·ữ Đế nói cho cơ duyên Thần Hỏa, như vậy hiển nhiên khả năng thành công cũng sẽ to lớn vô hạn.

Mà pháp chỉ Viêm Nguyệt càng khiến cơ duyên này trở lên càng thêm mê người, khiến cho vô số tồn tại cũng đều điên cuồng lên.

Một vị Thần Đài, ba vị Vô Hạ, đám thần cùng chung cơ duyên Thần Hỏa… . . Trên cơ bản có thể khẳng định xác suất thành công gần như mười thành!

Cho nên vào thời khắc này, những tồn tại thần thánh đa phần không nhịn được truyền ra tiếng gào thét rung chuyển bát phương, lập tức bay ra khỏi nơi ở bắt đầu tìm kiếm.

Càng có từng tôn thần linh ở cảnh giới Thần Hỏa cũng thức tỉnh từ trong nghỉ ngơi, tản ra thần tức riêng phần mình quét ngang đông giới Vọng Cổ.

Đám thần không có phân chia thiện ác, không có chính tà, truy tìm chính là bởi toàn tri!

Mà toàn tri cần vị cách thần linh tăng lên.

Tìm được Hứa Thanh, đại biểu đường toàn tri đi về phía trước một bước.

Cho nên không chút nào khoa trương mà nói, vào ngày hôm nay, phía đông Vọng Cổ vì một mình Hứa Thanh mà bộc phát!

Không người không biết, không người không hiểu.

Nội tình như thế cũng khiến cho tên Hứa Thanh từ nguyên bản được chú ý biến thành rực rỡ tột cùng, như một viên tinh thần sáng nhất lập lòe trong Vọng Cổ.

Mà trận bão tố mênh mông động trời phát sinh ở phía đông Vọng Cổ này, cũng đồng dạng bị những khu vực khác ở Vọng Cổ biết được, cảnh này khiến danh tiếng của Hứa Thanh càng thêm truyền bá, đồng thời cũng làm cho các thế lực Vọng Cổ chân chính cảm nhận được... quyền lực đỉnh phong ở phía đông.

Quyền này dĩ nhiên đến từ nhân tộc cùng Viêm Nguyệt.

Trong mắt cường tộc như là Xích Địa Đại La tộc, Bắc Minh Vương tộc cùng với U Minh Uyên Hài tộc, việc tìm kiếm Hứa Thanh chỉ là biểu tượng.

Ý nghĩa chân chính của việc này là sau khi nhân tộc cùng Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc liên minh... . . lần đầu thể hiện ra quyền lợi cùng ý chí chung của họ!

Dùng việc này để báo cho bát phương biết, uy thế của bá chủ phía đông Vọng Cổ!

Mà nó c·ũ·n·g thật sự khiến các phương chấn động.

Các cường tộc như Xích Địa Đại La cảm nhận vô cùng rõ ràng điểm này.

Cùng nhau cảm nhận được điều ấy, còn có những Thánh địa Hoàng cấp hạ xuống phía đông cùng Tà Sinh thánh địa.

Đầu tiên là hạ lệnh tộc nhân trở về, nhao nhao thu liễm, không dám rước tới mầm tai vạ trong thời khắc phức tạp hiện giờ.

Vì vậy, dưới nhân tộc cùng Viêm Nguyệt thể hiện ra quyền lợi cùng ý chí chung, vòi rồng động trời tìm kiếm Hứa Thanh mở ra, càng thổi càng lớn, thay thế thiên ý, thay thế toàn bộ.

Nghị luận đến từ các thế lực về việc này cũng là một bộ phận của vòi rồng.

Như trên Cấm Hải bây giờ, hòn đảo chỗ Hải Tượng tộc tới gần Nghênh Hoàng Châu, tộc nhân Hải Tượng tộc đàm luận về trận vòi rồng trong phường thị, chính là hình ảnh thu nhỏ của nghị luận trong đông giới Vọng Cổ.

Mặc dù Hải Tượng tộc có hình người, nhưng bộ dáng khác nhau rất lớn cùng nhân tộc.

Thân cao phổ biến đều ở vào khoảng một trượng, toàn thân màu xanh, đồng thời tràn ngập lớp lân dầy đặc, đặc điểm rõ ràng nhất là cái mũi của bọn họ rất dài, rủ xuống tới ngực giống như mũi voi vậy.

Trừ cái đó ra, trên mặt còn có rất nhiều xúc tu, thoạt nhìn rất quỷ dị và dữ tợn.

Nhưng mà so sánh với một chút tộc quần tàn bạo, tính cách của tộc này ôn hòa hơn rất nhiều, hơn nữa cũng cách Nghênh Hoàng Châu không phải rất xa, có thể trở thành một chỗ trợ cấp.

Cho nên phường thị trong hòn đảo tộc quần có không ít tu sĩ tộc bầy khác.

Trước mắt, trong phường thị náo nhiệt và xôn xao, âm thanh không ngừng, chỉ là truyền ra nhiều nhất không phải âm thanh mua bán, mà là tin tức về trận vòi rồng này cùng với tên Hứa Thanh.

Chương 2223: Phù Tà áp lực (2)

“Hứa Thanh năm đó ở Cấm Hải có thể nói là thanh danh hiển hách!”

“Hắn xuất từ Nam Hoàng Châu, là đệ tử Đệ Thất Phong của Thất Huyết Đồng, mấy c·h·ụ·c năm qua bước từng bước một, đã thành truyền kỳ!”

“Nhưng vẫn làm cho không người nào có thể tưởng tượng rằng, hắn mất tích lại gây ra phong bạo như vậy!”

“Việc này quá mức điên cuồng!”

“Một người tác động toàn bộ đông giới Vọng Cổ!”

Trong đông đảo mọi người nghị luận, trong phường thị có một vị tu sĩ nhân tộc trung niên, lưng đeo một thanh đại kiếm, thể hiện ra tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, đi qua trong đám người.

Những tiếng nghị luận không ngừng truyền vào trong tai của gã, nét mặt của gã như thường, vừa lắng nghe vừa đi về phía trước.

Người này chính là Phù Tà.

Mặc dù gã ẩn nấp tất cả tung tích cùng nhân quả của bản thân, nhưng vẫn cần một chút tin tức bên ngoài, cũng biết được sự tình mình làm đưa tới gợn sóng.

Dù lúc trước Viêm Hoàng dò xét không có kết quả, nhưng lại để cho gã cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

Cho nên gã đến nơi đây.

Mà khi nghe nghị luận trong phường thị nói tới Tà Sinh thánh địa, cước bộ của gã dừng lại.

“Thánh địa thì như thế nào!”

“Tà Sinh thánh địa kia mặc dù lúc trước làm rất nhiều việc thiện, nhưng hiển nhiên là rắp tâm hại người, vả lại cả gan làm loạn đến cực hạn, lại tham dự đến sự t·ì·n·h Hứa Thanh mất tích.”

“Thật sự ngu xuẩn! Cũng không nhìn một chút xem Hứa Thanh là ai!”

“Viêm Hoàng vì Hứa Thanh phủ xuống, đại quân Phong Hải Quận bao vây cứu chủ, cường giả Tế Nguyệt đại vực trấn áp, đại quân nhân tộc uy hiếp, thần uy của ba thần Viêm Nguyệt, hai Thần Linh nhân tộc hiện thân.”

“Ngay cả Nữ Đế nhân tộc cũng đều đến, một chưởng phá hỏng phòng hộ của Tà Sinh thánh địa, trấn áp lão tổ tộc này, thậm chí còn phong ấn Thánh địa!”

“Nghe nói vị Nữ Đế đó buông lời, nếu như Hứa Thanh vẫn, Thánh địa chôn cùng!”

“Mà Nữ Đế có nói một câu, càng là bá đạo tột cùng.”

“Ta biết rõ ngươi muốn nói câu nào, là phía đông Vọng Cổ, bầu trời, đại địa, sông lớn, cỏ cây, chúng sinh, vạn vật, Thiên Đạo, Thần Linh, đều nghe hiệu lệnh!”

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, càng thêm nhiều người mưu cầu danh lợi đàm luận theo.

Không có ai chú ý tới, giờ phút này trong mắt của người tu sĩ trung niên rõ ràng đã có gợn sóng.

“Xem ra tên của ngươi chính là Hứa Thanh.”

Phù Tà dung nhập thần niệm vào bên trong đại kiếm sau lưng, chậm rãi mở miệng.

Trong tòa tàn tháp, Hứa Thanh bình tĩnh mở hai mắt ra, mặc dù hắn không cảm giác được bên ngoài, nhưng sau khi nghe Phù Tà nói, trong lòng đã có một chút phán đoán, vì vậy nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Có thể biết được đạo danh của ta, nghĩ đến sự tình ta mất tích đã được bên ngoài biết, như vậy hiện giờ… . . Tà Sinh thánh địa của ngươi có lẽ đang nằm trong nguy cơ khó định.”

Phù Tà không nói gì, về sự tình Thánh địa nhà mình, để cho trong lòng của gã tràn ngập sát ý, đồng thời áp lực cũng vô cùng lớn.

Lúc truy sát Hứa Thanh, mặc dù không biết được thân phận của đối phương, nhưng từ trong những sợi tơ nhân quả đáng sợ, gã ít nhiều vẫn có thể cảm nhận được, đây cũng là nguyên nhân tại sao gã cẩn thận.

Cũng đã làm xong tâm lý chuẩn bị tương ứng.

Chỉ là… . . Chuyện này rõ ràng dẫn động phía đông Vọng Cổ kịch biến như thế, khiến cho gã không thể không thừa nhận, chính mình còn đánh giá thấp tên nhân tộc Hứa Thanh này, có thể nói là ẩn chứa mạch quan hệ hùng hậu đáng sợ.

“Có t·h·ể một chưởng toái diệt đại trận Thánh địa, chẳng lẽ tu vi Nữ Đế nọ đã đến cảnh giới Đại Đế… Còn có bọn họ nói ba thần Viêm Nguyệt, không biết là Thần Linh cấp độ gì.”

“Nhưng bất luận như thế nào, có thể hiệu lệnh phía đông Vọng Cổ, việc này càng thêm khó giải quyết… .”

Đáy lòng Phù Tà càng thêm âm trầm, đứng trên hòn đảo này, gã không khỏi có chút bất an, quay người muốn rời khỏi.

Nhưng vào lúc này, gã nhăn mày lại nhìn về phương xa.

Trong nháy mắt tiếp theo toàn bộ hòn đảo chợt rung động lắc lư.

Rung động lắc lư lập tức ảnh hưởng đến toàn bộ hòn đảo, đất rung núi chuyển, vô số tu sĩ hoảng sợ, theo một tiếng tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, một cái đầu thật lớn trực tiếp bay lên từ trên biển ngoài hòn đảo.

Cái đầu thoạt nhìn như là cá sấu, kích thước có thể so với nửa hòn đảo, tràn ngập lân phiến đen nhánh, tràn ra thần tính kinh khủng, hóa thành uy áp đáng sợ đập vào mặt.

Sóng lớn quét sạch bốn phía, khí thế kinh người.

Những tộc nhân Hải Tượng tộc nhìn thấy tồn tại kinh khủng xuất hiện, nhao nhao thất thần, sau đó hình như nghĩ tới cái gì, thần sắc từng người đại biến, lập tức quỳ bái xuống hô to Thần Linh.

Tế tự bên trong tộc quần vô cùng kích động bay ra thành kính cúi bái.

Tồn tại thần thánh này, chính là Thần Linh bộ tộc bọn họ cúng bái nhiều năm qua.

Chỉ là trong ghi chép của tộc quần vô số năm qua, vị thần tính nọ giống như là một truyền thuyết vậy, mặc cho bọn họ triệu hoán như thế nào cũng không hề đáp lại.

Dù là tộc quần trong lịch sử đã mấy lần gặp nguy cơ sinh tử cần phải chuyển đảo cũng không xuất hiện.

Thế cho nên ngay cả Tế tự cũng đều cho rằng tồn tại thần thánh mà tộc quần cúng bái chỉ là truyền thuyết, là do tiên tổ bịa đặt ra.

Nhưng hôm nay, vị thần thánh nọ. . . . . Lại xuất hiện.

Càng là một khắc hiện thân, thần niệm mênh mông khuếch tán bát phương, như tiếng gào thét vang vọng ra.

“Tìm… Hứa Thanh…cho ta!”

Thần niệm vừa ra, toàn bộ Hải Tượng tộc từ trên xuống dưới trong đầu lập tức nổ vang, trong quỳ bái theo bản năng truyền ra đáp lại.

Mà thần niệm của tồn tại thần thánh càng đậm, quét ngang tìm kiếm trên đảo, cuối cùng lại trở về dưới biển, lần nữa khuếch tán thần niệm, bắt đầu tìm kiếm.

Về phần Phù Tà, một khắc thân ảnh tồn tại thần thánh xuất hiện, dĩ nhiên đã mơ hồ tiêu tán không thấy.

Lúc xuất hiện đã ở chỗ sâu trong đáy biển, sắc mặt âm trầm tột cùng.

Tin tức lúc trước làm gã cảm thấy khó giải quyết, mà tận mắt nhìn thấy tồn tại thần thánh tìm kiếm, cũng khiến gã hiểu được đây tuyệt đối không phải trường hợp đặc biệt.

Vì vậy một câu nghe được từ chỗ Hải Tượng tộc hiện lại trong đầu gã.

“Bầu trời, đại địa, sông lớn, cỏ cây, chúng sinh, vạn vật, Thiên Đạo, Thần Linh, đều nghe hiệu lệnh. . . . .”

Phù Tà trầm mặc, nhưng khoảnh khắc tiếp theo trong mắt lại lộ ra hàn mang cùng quyết đoán.

“Như vậy hãy nhìn xem, quyết tâm tìm kiếm Hứa Thanh của các ngươi mạnh bao nhiêu, có phải thật sự có thể hiệu lệnh vạn vật chúng sinh hay không!”

Chương 2224: Phù Tà sụp đổ (1)

Hai ngày sau.

Bên trong Nam Tự đại vực gần biển tương tự như Thánh Lan đại vực, trong một mảnh núi hoang, Phù Tà lại cải biến hình thái thành bộ dáng dị tộc đang bay nhanh.

Hai ngày qua gã một đường ẩn nấp, đầu tiên là ở đáy biển rồi lựa chọn đi đến hải ngoại.

Theo gã xem ra, nếu như phía đông Vọng Cổ đang tìm kiếm Hứa Thanh, vậy thì mình sẽ đi tới hải ngoại, như thế sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Mặc dù hải ngoại tràn ngập nguy cơ, gã cũng không dám tùy tiện bước vào, nhưng tương đối mà nói cũng thích hợp hơn để ẩn nấp.

Chỉ là sau khi gã cảm thụ có một đạo phong ấn vô hình ngăn cách trong ngoại hải, cũng đành phải bỏ qua lựa chọn này.

Phong ấn đó đến từ ý chỉ nhân tộc cùng Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, lấy thần uy áp đảo phía trên quy tắc, xuất khẩu thành ấn.

Một khi đụng chạm, vậy khó có thể duy trì ẩn nấp.

Sau khi ngóng nhìn hồi lâu, tâm của Phù Tà cũng càng dần càng trầm thấp.

Cuối cùng gã thay đổi phương h·ư·ớ·n·g·.

Vốn dự định tìm một địa phương ở đáy biển tiếp tục lẩn trốn, nhưng trong hai ngày qua, gã cảm nhận được số lượng thần niệm dưới đáy biển mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng vọt.

Càng dần càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

Hình như toàn bộ tồn tại thần thánh ở nội hải đều gia nhập vào cuộc tìm kiếm.

Ngay cả nước biển cũng khiến cho gã cảm giác có chút dị thường, giống như mạch nước ngầm ngoài thân thể của mình không khỏi tăng nhiều.

“Nhất là cái tên Viêm Hoàng kia, bất kỳ lúc nào cũng đang cảm giác, cứ như vậy tiếp nữa, bảo vật của Đại Đế cũng sắp không chống đỡ nổi… . . Nhất định phải rời khỏi cái phạm vi này!”

Bức bách với áp lực và cảm giác nguy cơ không ngừng tăng lên, sau khi Phù Tà bỏ qua ý niệm đi hải ngoại, lại bỏ qua ẩn nấp ở bên trong biển, vì vậy đã tới Nam Tự đại vực cách xa phạm vi Phong Hải Quận.

Bên trong vực này hầu như không có thế lực nhân tộc, bị bảy tộc quần trung đẳng trong đó nắm quyền, ngày bình thường rất ít tiếp xúc cùng bên ngoài, từ trình độ nào đó cũng coi như là một chỗ đoạn tuyệt với nhân thế.

Vả lại hoàn cảnh nội địa lấy dãy núi là chủ yếu, khu vực biên giới thì là vô tận sa mạc.

Chỉ là vực này nhìn như thích hợp ẩn nấp, nhưng cũng bởi vì như thế lại khiến người ta càng thêm chú ý.

Cho nên lựa chọn của Phù Tà đã rơi vào đường cùng.

“Nhưng mà, mặc dù nơi đây cũng thuộc đông vực, nhưng lại không phải nơi nhân tộc trực tiếp nắm quyền… .”

Phù Tà mang theo suy nghĩ như vậy bước vào vực này, một đường nhiều lần biến hóa bộ dạng, cẩn thận cắt đoạn toàn bộ dấu vết và nhân quả của bản thân, cẩn thận bay nhanh trong núi hoang.

Đồng thời thời khắc luyện hóa tàn tháp, ý đồ mau chóng đồng hóa Hứa Thanh trong đó.

Chỉ là lực lượng của tàn tháp huyền diệu, thủy chung tồn tại bong bóng khí bài xích, vì vậy quá trình luyện hóa vô cùng chậm chạp.

Việc này gia tăng cảm giác gấp gáp của Phù Tà.

Càng làm cho đáy lòng của gã khó chịu là Hứa Thanh trong tàn tháp.

Một câu lúc trước của gã bị đối phương bắt được một chút tin tức, vì vậy trong mấy ngày hôm nay, Hứa Thanh chống cự mãnh liệt hơn, thi thoảng còn truyền ra một chút thần niệm.

Mặc dù những thần niệm đó đều bị gã trảm đoạn, không cách nào truyền ra bên ngoài, nhưng rơi trong lòng vẫn khiến cho gã dần dần âm trầm.

“Vấn đề lần trước ngươi lựa chọn không trả lời, xem ra Tà Sinh thánh địa của ngươi đúng l·à đã rung chuyển.”

Hứa Thanh khoanh chân đả tọa, bây giờ thương thế đã khôi phục non nửa, truyền ra thần niệm.

Không có trả lời.

“Hay là. . . . . Đã không tồn tại.”

Thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh, dưới thần tính chủ đạo, hắn vô cùng lý trí, cho nên dù là tính cách không thích nói nhiều, nhưng hắn cần thông qua phản ứng của vị Chúa Tể này để phán đoán tin tức bên ngoài.

“Như vậy bây giờ ngươi hẳn là đang chạy trốn đi, trốn khỏi truy sát đến từ nhân tộc, tránh né tìm kiếm đến từ các phương.”

Hứa Thanh tiếp tục mở miệng.

Nhưng Phù Tà cũng không phải kẻ ngu dốt, dù cho Hứa Thanh nói như thế nào đi nữa gã cũng không đáp lại chút nào.

Nhưng mà âm trầm trong tâm đã càng ngày càng đậm.

Mà cũng may, hình như phán đoán của gã đối với Nam Tự đại vực có chút chính xác, sau mấy ngày vào Nam Tự đại vực, gã không có cảm nhận được thần niệm tìm tòi như lúc ở nội hải.

Vì vậy sau khi cân nhắc một phen, Phù Tà lựa chọn một chỗ động quật, khoanh chân chuẩn bị ẩn nấp một đoạn thời gian để toàn lực luyện hóa tàn tháp.

Nhưng này an nhàn đó cũng chỉ tồn tại mấy canh giờ.

Một khắc màn đêm buông xuống, thiên địa bên ngoài động quật Phù Tà bỗng nổ vang, từng đạo thần niệm cường hãn liên tục quét ngang.

Đó là cảm giác đến từ cường giả của vực này.

Phù Tà lập tức mở hai mắt ra, cảnh giác vô cùng.

Cho đến sau nửa canh giờ những thần niệm đó mới tiêu tán.

Nhưng không đợi Phù Tà thở ra một hơi, lại có ý chí càng thêm kinh khủng cùng với thần uy nghiền nát tất cả lướt qua.

Phạm vi bao trùm bát phương, nơi nào tràn đến bầu trời bốc lên, đại địa chấn động, toàn bộ dãy núi đều lay động.

Đó là Thần Linh!

Phù Tà biến sắc, lập tức lấy ra cái kéo, lan tràn quyền hành xóa đi đồng thời tăng lớn ẩn nấp, ngoài động quật gió lớn gào thét.

Trong gió có âm thanh quỷ dị lên xuống.

“Hứa Thanh. . . . . Hứa Thanh. . . Hứa Thanh. . . . .”

Âm điệu khàn khàn cùng với âm luật nào đó không rõ, vang vọng bát phương.

Đây là có Thần Linh triển khai thần quyền của bản thân, dùng tên để hô hoán.

Nơi truyền tới thiên địa biến sắc, đại kiếm sau lưng Phù Tà càng là chấn động, Hứa Thanh trong tàn tháp cũng bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Đúng lúc này, Phù Tà quyết định t·h·ậ·t nhanh, trực tiếp cắn chót lưỡi phun ra đạo huyết trân quý của bản thân, rơi trên cái kéo.

Cái kéo chấn động, rỉ sét bên trên càng nhiều thêm nữa, cuối cùng một cắt xuống dưới xóa đi hết thảy.

Hồi lâu sau âm thanh kia dần dần tản đi.

Mà dĩ nhiên sắc mặt Phù Tà đã trắng bệch.

Gã không dám tiếp tục ở lại nơi đây, sau khi xác định Thần Linh rời đi thì gã lập tức đi ra, cũng chưa từng thu hồi cái kéo, duy trì lực lượng quyền hành xóa đi, cấp tốc đi về phía trước.

Cứ như vậy lại đi qua hai ngày, gã vượt qua vô số dãy núi, nhiều lần cải biến phương hướng, cuối cùng đi đến trong một mảnh sa mạc.

Trong hai ngày qua, có thể nói là Phù Tà vô cùng hãi hùng khiếp vía, gã nhiều lần gặp phải thần niệm Thần Linh, nếu không phải gã có cái kéo của Đại Đế, sợ là không biết đã bị phát hiện bao nhiêu lần rồi.

Nhưng cho dù là có cái kéo Đại Đế, sử dụng nhiều lần như vậy cũng tiêu hao cực lớn.

Nhất là nhiều lần phun ra đạo huyết khiến cho tu vi vừa mới tấn thăng của gã cũng xuất hiện một chút bất ổn.

Nhưng gã không có cách nào.

Giờ phút này cảm giác áp bách trong lòng Phù Tà cực kỳ mãnh liệt, vì vậy thân thể Phù Tà nhoáng một cái biến hóa thành cát sỏi trong sa mạc, theo gió di chuyển tới phía trước.

Chương 2225: Phù Tà sụp đổ (2)

Ngày đầu tiên, hết thảy bình thường.

Ngày hôm sau… . . Phù Tà biến thành cát sỏi đang cẩn thận dịch chuyển bỗng đột nhiên đình trệ, gã nghe được một bài ca dao.

“Mười dặm cát ahhh tìm lại tìm, trăm dặm trạch ahhh kiếm lại kiếm, ngàn dặm mộ ahhh chạy ahhh chạy, vạn dặm trúc ahhh đã tìm đến, Phù Tà Phù Tà ngươi đang ở đâu ta muốn ở đó đợi ngươi.”

Ca dao quỷ dị, ngữ điệu lành lạnh, rơi vào trong lòng Phù Tà đã thành sóng dữ động trời.

Bởi vì trong đó lại điểm ra tên của gã!

Sau một khắc theo ca dao vang vọng, toàn bộ sa mạc rung động, vô số cát sỏi treo trên bầu trời, hội tụ ra từng bàn tay cát nhỏ bé, giống như thảo nguyên chập chờn ở đó.

Âm thanh ca dao rõ ràng truyền ra từ bên trên mỗi một viên cát sỏi.

Trong lúc vang vọng cùng chập chờn, một cỗ cảm giác rất rất đáng s·ợ bỗng nhiên phủ xuống trong lòng Phù Tà thần sắc đang đại biến.

Sau đó hóa thành nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Hô hấp của Phù Tà dồn dập, thân biến thành cát sỏi không chút chần chờ tự bạo non nửa, hình thành càng nhiều đạo huyết rơi vào trên cái kéo hiện ra.

Rặc rặc một tiếng.

Cắt bỏ nhân quả bản thân, cắt bỏ dấu vết của chính mình, càng là cắt bỏ thời gian, thậm chí còn vận dụng bản nguyên của cái kéo.

Nháy mắt tiếp theo, trong cảm giác của Phù Tà, hết thảy bốn phía cũng bắt đầu mơ hồ, khi mọi thứ lại rõ ràng, gã đã rời khỏi khu vực sa mạc, dựa vào lực lượng bản nguyên của cái kéo cưỡng é·p dịch chuyển, xuất hiện trong ao đầm một mảnh khu vực không biết.

Vừa mới hiện thân, gã không nhịn được phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Không đợi máu tươi rơi xuống, gã lập tức giơ tay lên bắt lấy máu tươi xóa đi.

Gã không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Vẻ hoảng sợ trong mắt cực kỳ rõ ràng.

"Đó là Thần Linh cấp độ gì… . . Chỉ thiếu chút nữa là sẽ toàn tri về ta!!"

Phù Tà hô hấp dồn dập, một đường đi tới, tình huống gặp phải càng ngày càng hung hiểm, cũng càng ngày càng quỷ dị, dù gã có tu vi Chúa Tể nhưng vẫn cảm nhận được một tia sinh tử.

Mà giờ khắc này không đợi gã thấy rõ bốn phía, nội tâm vốn đang gợn sóng bỗng nhiên lần nữa cuộn trào.

Bởi vì… nước và bùn trong ao đầm của mảnh khu vực không biết này đang chấn động, cây khô bốn phía đang lay động, côn trùng bên trong nước bùn đang vặn vẹo.

Dường n·h·ư vạn vật có ý chí.

Tuy ý chí đó không nhiều lắm, dường như chỉ có bản năng, nhưng bản năng lại là … . . tìm kiếm gã, tìm kiếm Hứa Thanh.

Vì vậy trong nhận thức của Phù Tà, cảm giác nguy hiểm lại một lần bộc phát.

Gã không kịp suy tư, chỉ có thể lần nữa kích phát nguyên lực của cái kéo, thân ảnh lập tức bị cắt bỏ, tan biến vô tung.

Sau mấy lần dịch chuyển nhiều khu vực, vết rách trên cái kéo càng lúc càng nhiều, thể xác và tinh thần của Phù Tà cũng càng dần càng mệt mỏi, rốt cuộc xuất hiện ở trên một chỗ núi trọc giống như phần mộ.

Đến nơi đây, cái loại cảm giác tim đập nhanh mới chậm rãi tiêu tán.

Nhưng tim của gã giống như đại địa bị mặt trời nướng cháy, khô nứt vô cùng, bị lo lắng bao phủ.

Vào lúc này thần niệm của Hứa Thanh cũng truyền đến.

“Thời gian của ngươi không còn nhiều lắm.”

“Câm miệng!” Lần này sau khi trải qua đông đảo hung hiểm, Phù Tà rốt cuộc không nhịn được đáp lại một câu.

Tuy chỉ là hai chữ, nhưng ánh mắt Hứa Thanh trong tàn tháp bỗng nhiên lập lòe tinh mang.

Hắn đã nhận được đáp án.

“Xem ra thời gian của ngươi… Thật sự không còn nhiều lắm.”

Sắc mặt Phù Tà âm trầm, chặt đứt thần niệm Hứa Thanh, đáy lòng bốc lên sát niệm.

“Vậy nhìn xem ta luyện hóa Hứa Thanh trước hay là bị các ngươi tìm được trước!”

Nói xong gã muốn rời khỏi ngọn núi, nhưng vào lúc này phía chân trời nơi đây đột nhiên xuất hiện vô cùng vô tận mây mù.

Mây mù như biển đang cuồn cuộn bay về nơi đây.

Càng có thể mơ hồ thấy được một hài nhi thật lớn đang bò thật nhanh bên trong mây mù.

Mênh mông thiên uy phủ đến, nương theo đó là âm thanh hài nhi khóc nỉ non cùng với tiếng kêu gọi phụ thân.

Cùng với phẫn nộ mà đến.

Âm thanh vang vọng, quy tắc run rẩy, pháp tắc nằm rạp xuống.

Phù Tà trợn to mắt la thất thanh.

“Thiên Đạo!”

Trong lúc hít sâu, cái kéo trôi nổi trên đỉnh đầu Phù Tà bị gã thôi phát lần nữa, hình thành lực lượng ngăn cách chợt cắt bỏ, âm thanh ken két truyền ra từ trên cái kéo.

Một lần cắt bỏ khe hở càng tăng thêm nữa, thoạt nhìn thấy mà giật mình, đồng thời thân ảnh Phù Tà cũng theo đó tan biến.

Lúc xuất hiện gã đã hoàn toàn đã bị mất phương hướng, chỉ có thể dựa vào bản năng cùng trực giác một đường bay nhanh, trong lúc nhiều lần nghe thấy tiếng hài nhi khóc nỉ non, nhiều lần cảm thụ khí tức Thần Linh, mỗi một lần đều bị gã bất chấp đau lòng sử dụng lực lượng cái kéo.

Đồng thời lần lượt phun ra đạo huyết.

Cho đến một đường bỏ chạy tới ngày thứ tám, gã đã mỏi mệt đến cực hạn, đi tới một chỗ khu vực.

Nơi đây không có thần niệm cường giả, không có tiếng hài nhi khóc nỉ non, cũng không Thần Linh lẩm bẩm, có... . . Chỉ là một mảnh rừng trúc vạn dặm.

Rừng trúc màu đỏ!

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, rừng trúc như biển đỏ, trong lúc lay động truyền đến không phải âm thanh lá cây giao thoa, mà dường như gió thổi trên sa mạc cuốn lên tiếng cát sỏi sàn sạt.

Nương theo âm thanh đó còn có bài đồng dao để cho nội tâm Phù Tà tan vỡ.

“Mười dặm cát ahhh tìm lại tìm, trăm dặm trạch ahhh kiếm lại kiếm, ngàn dặm phần mộ ahhh chạy ahhh chạy, vạn dặm trúc ahhh đã tìm đến, Phù Tà Phù Tà ngươi đang ở đâu, ta muốn ở đây đợi ngươi đến.”

Bài đồng dao này như thiên lôi đánh vào trái tim Phù Tà, đồng thời từ biển trúc đi tới một vị Thần.

Màn trời bởi vì Thần đến, chiếu lên ánh sáng màu đỏ.

Đại địa bởi vì Thần xuất hiện, tràn ra sương đỏ.

Thời gian bởi vì Thần phủ xuống, nhuộm thành hồng hà.

Hết thảy sắc đỏ từ trời từ đất từ thời gian đến, hội tụ thành một kiện áo bào màu đỏ!

Đi tới là một nam tử trung niên tuấn mỹ, tóc dài tung bay, mỗi một sợi tóc đều chảy xuôi tia sáng, toàn thân tràn ra thần uy có thể để cho nhật nguyệt mất đi ánh sáng rực rỡ.

Thần này tên là Ngọc Lưu Trần!

Thần từng bước đi đến trước mặt Phù Tà toàn thân run rẩy, khẽ cười một tiếng.

“Phù Tà Phù Tà ngươi đang ở đâu, ta muốn ở đây đợi ngươi đến.”

Trong đầu Phù Tà hoàn toàn nổ vang, đã mất đi hết thảy sức phản kháng, vào thời khắc này ngay cả suy nghĩ cũng đều dừng lại.

Chỉ có khúc đồng dao không ngừng vang vọng trong đầu, xác minh toàn bộ đoạn đường gã đã đi qua.

Cùng lúc đó trong vô tận hư vô, có một cái y trượng do rất nhiều người bùn tạo thành, vác một tòa điện thờ đi bên trong thời gian, phương hướng đi tới chính là chỗ biển rừng Ngọc Lưu Trần.

Thân ảnh Nhị Ngưu ở trong đám người bùn, lắc lư Thần Đằng cảm giác phương hướng.

“Không có tác dụng đâu Ngưu Nhi, không cần dày vò mảnh dây leo của ngươi nữa, ta đã biết được vị trí của Hứa Thanh rồi.”

Âm thanh lười biếng truyền ra từ trong điện thờ.

Chương 2226: Thần Linh kể chuyện xưa (1)

Ngoài rừng trúc vạn dặm, gió mát thổi lên, trúc đỏ chập chờn trong gió, âm thanh sàn sạt vang vọng ra.

Không phải âm thanh thiên nhiên, lại hơn hẳn âm thanh thiên nhiên.

Tiếng nổ vang trong tâm thần Phù Tà cũng lên xuống theo đó, trở thành một bộ phận của âm thanh thiên nhiên.

Ảnh hướng đến toàn thân gã, những nơi đi qua toàn bộ khu vực dần dần run rẩy, suy nghĩ cũng đang nhanh chóng tiêu tán.

Nhưng tốc độ tiêu tán không nhanh, vì vậy để cho gã có một chút thời gian nhớ lại con đường đã đi qua.

Mười dặm cát, đại biểu sa mạc gã đã đi, trăm dặm trạch đại biểu đầm lầy gã bỏ chạy, ngàn dặm phần mộ thì là đồi trọc giống như mộ phần, vạn dặm rừng chính là rừng trúc ngay trước mắt.

Đồng dao chứng kiến hết một đường của gã.

Hình như từ một khắc bước vào sa mạc, hết thảy quỹ tích của gã đều ở bên trong bài đồng dao đối phương đan dệt.

Đây là một loại thần quyền quỷ dị.

Tên là chuyện xưa (kể chuyện).

Sau khi Phù Tà ý thức được thần quyền này, suy nghĩ trong đầu hoàn toàn đánh mất, trong đầu trống rỗng.

Ánh mắt cũng đều mờ mịt, lâm vào một loại ngốc trệ linh hoạt kỳ ảo, nhìn qua vạn dặm rừng trước mắt, nhìn qua Thần Linh đứng trước mặt.

Thân ảnh của đối phương to lớn vô hạn, dường như nắm trong tay tất cả mọi thứ, toàn tri hết thảy.

Chính mình dường như đã thành nhân vật trong chuyện xưa, ngóng nhìn tạo vật.

Không thể suy tư, bởi vì suy nghĩ của nhân vật đều là do người kể chuyện xưa giao phó.

Không thể nhúc nhích, bởi vì hành vi của nhân vật cũng do người kể chuyện xưa đưa cho.

Thậm chí ngay cả sợ hãi và hoảng sợ cũng đều biến mất.

Từ trình độ nào đó, người kể chuyện xưa này cũng coi như từ bi.

Bây giờ Ngọc Lưu Trần từ bi giơ tay phải lên nhẹ nhàng vẫy, tiếng xé rách lập tức vang vọng, thanh đại kiếm phía sau sinh trưởng ở trên thân thể Phù Tà trong chốc lát tách ra khỏi thân thể gã.

Chậm rãi bay lên giữa không trung.

Theo từng đoàn từng đoàn máu thịt kinh tởm chảy xuống, lộ ra bong bóng khí ảm đạm cùng với tàn tháp trong đó.

“Ồ, nơi đây còn có người nè.”

Khóe miệng Ngọc Lưu Trần nhếch lên, một khắc giọng nói truyền ra, Hứa Thanh trong tàn tháp lặng lẽ đứng lên, đi ra khỏi tàn tháp, một bước phóng ra khỏi bong bóng khí, lúc xuất hiện đã ở trước người Ngọc Lưu Trần.

“Bái kiến tiền bối.”

Hứa Thanh cúi đầu.

Ngọc Lưu Trần xuất hiện, không có ở trong dự liệu của hắn, hắn nghĩ tới sẽ có người cứu mình, nhưng dù có phân tích thế nào, Ngọc Lưu Trần đều khó có khả năng ở.

Dù là lúc trước khi Chấp Kiếm Đại Đế vẫn lạc, vị này đã từng hợp tác cùng tương trợ Đại Đế, nhưng Thần cho Hứa Thanh cảm giác bất kể hành vi hay là suy nghĩ, đều là quỷ dị và hay thay đổi.

Hỉ nộ thiện ác đều ở một ý niệm, đoán không ra.

“Đây chẳng phải là truyền nhân Chấp Kiếm sao.”

Ngọc Lưu Trần cười nhạt.

Hứa Thanh thu hồi suy nghĩ, cung k·í·n·h cúi đầu.

"Ân cứu mạng của tiền bối, Hứa Thanh ghi khắc."

Ngọc Lưu Trần nở nụ cười, vung tay phải lên, từng đám cây trúc lập tức bay tới, chắp vá thành một trúc đài ở trước mặt, phía trên còn bày năm chén trà.

Càng có bếp lò lăng không hiện ra ở một bên, một cái ấm trà cũ được ngọn lửa thiêu đốt.

Trong ấm trà có nước, bắt đầu sôi trào, tiếp theo bay ra năm dòng nước chảy, phân biệt rơi vào trong năm chén trà, mùi hương lập tức lan tràn bốn phía.

Làm xong những thứ này, Ngọc Lưu Trần khoanh chân, cầm lấy chén trà trước mặt uống một ngụm.

"Ngươi nói sẽ ghi nhớ, là lấy thần tính bây giờ của ngươi ghi nhớ, hay là lấy nhân tính sẽ ảm đạm phai mất ghi nhớ đây?"

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, lấy ra một thẻ tre trống từ trong túi trữ vật, tay phải khắc xuống sáu chữ ở trên.

Ngọc Lưu Trần, có đại ân.

Sau đó, Hứa Thanh lại thả thẻ tre lại túi trữ vật, nhìn tới Ngọc Lưu Trần trước mặt.

"Dùng vật này ghi nhớ."

Ngọc Lưu Trần nhướn lông mi lên lộ ra vẻ suy nghĩ, cẩn thận đánh giá Hứa Thanh vài lần.

"Thú vị, như vậy ngồi xuống uống trà đi."

Hứa Thanh không chút chần chờ ngồi ở một bên, cầm lấy chén trà uống xuống.

Nước trà nóng hổi chảy qua cổ họng, ầm ầm nổ tung trong người, tạo thành sóng nhiệt chốc lát lan tràn toàn thân, càng là trùng kích trong đầu, hết thảy ký ức từ nhỏ đến lớn của Hứa Thanh bốc lên.

Những k·ý ức này như là cảnh tượng, hiện ra trong lòng Hứa Thanh.

Hắn thấy được Vô Song thành, thấy được đau khổ khi còn bé, thấy được trầm mặc khi lần đầu tiên giết người, thấy được Bách đại sư tử vong, thấy được tình nghĩa trong Thất Huyết Đồng, thấy được chính mình vặn vẹo lúc đối mặt với Tử Thanh, thấy được lão Cung chủ Khổng Lượng T·u và thân ảnh Chấp Kiếm Đại Đế… .

Càng thấy được Tử Huyền, thấy Linh Nhi, thấy đại sư huynh… . . Nhưng tất cả những kinh nghiệm thuộc về hắn, tất cả cảnh tượng đó, bây giờ lại lạ lẫm không nói ra được, giống như hắn đang nhìn nhân sinh của người khác vậy.

Thăng trầm trong đó khó có thể khiến tâm của hắn nhấc lên gợn sóng.

Cho đến nháy mắt tiếp theo, dưới sóng nhiệt từ nước trà, sắc thái của những cảnh tượng ký ức đó càng dần càng tươi đẹp, hỉ nộ ái ố nhảy ra trong đó càng lúc càng rõ ràng.

Cuối cùng bị phóng đại vô tận, biến thành thiên lôi không ngừng nổ vang.

Ầm!

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, hắn cảm nhận được vui sướng.

Ầm!

Tâm thần Hứa Thanh gợn sóng, hắn cảm nhận được hoảng sợ, tiếp theo là phẫn nộ, sau đó là kinh hoàng, rồi là bi thương… . .

Trong nháy mắt, đủ loại cảm xúc nhân tính cùng dục vọng đều trở về.

Thế giới trước mắt hắn không còn giống như lúc trước.

Có nhiều sắc thái hơn.

Hứa Thanh chợt ngẩng đầu, hô hấp dồn dập, biểu cảm cũng không phải bình tĩnh nữa, hắn cảm nhận được nhân tính mình từng phải đè xuống đang bốc lên.

Đạt thành cân bằng cùng thần tính bị hắn cố ý phóng đại.

Tiếp theo càng có sát ý đối với Phù Tà không cách nào điều khiển tự động bộc phát ra, khiến cho Hứa Thanh chợt quay đầu, nhìn Phù Tà ngốc trệ ở một bên, trong mắt sát cơ mãnh liệt.

Chương 2227: Thần Linh kể chuyện xưa (2)

Nhưng rất nhanh Hứa Thanh lại hít sâu, thu hồi ánh mắt, nhìn qua Ngọc Lưu Trần phía trước, đứng dậy chắp tay khom người, lần nữa c·ú·i đầu.

“Đa tạ tiền bối!”

Ngọc Lưu Trần nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngược lại cũng không cần cám ơn ta, nguyên nhân ta tới đây chính là hiếu kỳ.”

Hứa Thanh do dự, chuyển động suy nghĩ, hắn có chút không rõ đối phương hiếu kỳ cái gì.

“Ta hiếu kỳ người dùng máu thịt Thượng Hoang tạo thành là cái trạng thái gì, trước ngươi chưa bao giờ xuất hiện việc này.”

Ngọc Lưu Trần nhìn qua Hứa Thanh.

“Cho nên ta đã đến.”

“Mà trên thực tế, coi như là ta không tới, người cứu ngươi c·ũ·n·g sắp tới rồi.”

“Cho nên là ngươi không cần cám ơn ta, ta cũng không muốn sinh ra nhân quả cùng ngươi.”

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn qua đài trúc, trừ mình cùng Ngọc Lưu Trần ra, nhiều hơn ba chiếc ly.

“Nhưng mà phải nói sự tình lần này của ngươi rất thú vị… .”

Ngọc Lưu Trần nở nụ cười, giơ tay vung tới Phù Tà đang ngốc trệ.

Thân thể Phù Tà run lên, khôi phục cảm giác và hành động, hai con ngươi co rút lại, hoảng sợ và kinh hoàng cũng theo đó trở về.

Làm xong những thứ này, Ngọc Lưu Trần mới ung dung nói tiếp.

“Mặc dù cái kéo của Phù Tà không tệ, nhưng… . . không trốn thoát được ánh mắt của ta, lại làm sao có thể chạy thoát khỏi ánh mắt của vị Nữ Đế nhân tộc các ngươi chứ, huống chi, sư tôn ngươi từ đầu đến cuối cũng không có truyền ra bất kỳ âm thanh gì.”

“Nhưng ngươi khả năng không biết… . . những ngày ngươi mất tích, nhân tộc và Viêm Nguyệt cùng nhau truyền ra pháp chỉ, thanh thế vô cùng to lớn, hoàn thành một lần liên kết hoàn mỹ, khiến cho đông giới Vọng Cổ thống nhất ý chí.”

“Chấn nhiếp khu vực khác, cũng chấn nhiếp Thánh địa phủ xuống đông giới các ngươi.”

“Đồng thời lấy lý do là vì tìm ngươi, hợp lý an bài binh lực cùng bố cục chiến lược, có nhiều chỗ bố trí… . Coi như là ta cũng có chút nhìn không rõ.”

Ngọc Lưu Trần tán thưởng.

Hứa Thanh nghe được ý Ngọc Lưu Trần che giấu, thở dài.

Về phần Phù Tà, sau khi nghe được những thứ này, hô hấp rõ ràng càng thêm dồn dập.

“Ta nghĩ bước tiếp theo của Nữ Đế nhân tộc các ngươi, hẳn là… . . Lấy chuyện của ngươi làm lý do, lấy ngăn chặn sự tình cùng loại phát sinh thể hiện ra uy hiếp, sau đó vừa hợp lý lại bá đạo xua tán toàn bộ Thánh địa đông giới đi.”

“Thủ đoạn như thế, chỉ cần phải trả giá thật nhỏ có thể sơ bộ quét sạch đông giới, khó trách Chấp Kiếm lựa chọn thành toàn cho Nữ Đế.”

Ngọc Lưu Trần nheo mắt lại, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Chính là khổ ngươi thôi!!! Đoạn đường này khó khăn trắc trở, quả nhiên Thần Linh đều là vô tình, thảm thảm thảm.”

Hứa Thanh bất đắc dĩ nhìn Ngọc Lưu Trần.

“Những lời này của tiền bối, ý nghĩa sâu xa… .”

Ngọc Lưu Trần nghe vậy vui vẻ nở nụ cười, lão cố ý muốn châm ngòi ly gián, không vì cái gì khác, chỉ vì thú vị, rảnh rỗi nói cho vui.

Nhưng rất nhanh lại không cười được.

Hứa Thanh rất nghiêm túc mở miệng.

“Nhưng mà tiền bối, bố cục của vãn bối không có nhỏ như vậy… . . Nếu như thật sự đúng như lời tiền bối nói, vậy ta càng tin tưởng sư tôn ta cũng đã chú ý tất cả.”

“Liệu có khi nào, tiền bối xuất h·i·ệ·n cũng nằm trong dự liệu của sư tôn ta không?”

Hứa Thanh nhìn qua Ngọc Lưu Trần, nhẹ nhàng nói.

Ngọc Lưu Trần trừng mắt, lời của Hứa Thanh để cho lão cảm thấy không còn thú vị như trước nữa, vì vậy như có điều suy nghĩ.

Đúng lúc này, trong mắt Phù Tà hiện lên điên cuồng, chớp lấy thời cơ thân thể bỗng nhiên oanh một tiếng, bộc phát toàn bộ tu vi cùng khí tức, không tiếc đại giới, không tiếc đạo huyết, không tiếc hết thảy dùng tốc độ cao nhất rút lui.

Cái kéo Đại Đế cũng bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, nhanh chóng cắt thẳng về phía bản thân.

Rặc rặc một tiếng giống như cắt đứt hư vô.

Thân thể Phù Tà bỗng nhiên tan biến.

Hứa Thanh lạnh mắt nhìn đi, Ngọc Lưu Trần một bên không thèm liếc mắt nhìn, nhàn nhạt mở miệng.

“Tiểu tử, ta kể cho ngươi một câu chuyện xưa.”

“Trong chuyện xưa có một tu sĩ gọi là Phù Tà, gã đi qua mười dặm cát, đi qua trăm dặm trạch, đi qua ngàn dặm phần mộ, đi đến vạn dặm rừng, sau đó lạc đường, lại dựa vào vận khí dịch chuyển trở về, sau cùng vì đáp tạ, gã quyết định bạo một chút, nổ ra một đóa hoa, tiếp đó uống một ly trà của ta.”

Ngọc Lưu Trần vừa mới nói xong, hư vô chỗ Phù Tà vừa tan biến vặn vẹo, thân ảnh Phù Tà tàn phá vả lại càng thêm suy yếu, thậm chí tu vi đều muốn tan vỡ lần nữa hiển lộ.

Một khắc hiện thân, Phù Tà nhìn qua cảnh cùng người tựa như không có bất kỳ biến hóa nào, vẻ mặt hoảng sợ càng đậm, kinh hoảng lần nữa ngập trời.

Gã đã cắt đứt nhân quả ở nơi đây, không tiếc tuôn ra nguyên lực của cái kéo đổi lấy dịch chuyển.

Cuối cùng mới chạy thoát khỏi, trải qua đông đảo sinh tử, đi qua vô số khu vực, cho đến khi… . . lại trở về nơi đây.

Gã run rẩy nhìn Ngọc Lưu Trần, thân thể lập tức nổ vang một tiếng, không chút do dự lại lựa chọn tự bạo, nổ như một đóa hoa tựa như lời Ngọc Lưu Trần kể.

Đây là cách duy nhất gã có thể nghĩ đến để thoát khỏi bây giờ.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, khi gã thanh tỉnh, một màn trước mắt không phải cảnh tượng mà gã nghĩ đến, phía trước vẫn là rừng trúc, vẫn là Hứa Thanh và Ngọc Lưu Trần.

Gã không có thức tỉnh ở địa điểm dự định, mà vẫn tỉnh lại ở nơi đây.

“Uống trà đi.” Ngọc Lưu Trần nhàn nhạt mở miệng.

Phù Tà ngẩn ngơ nhìn qua chén trà trước mặt, run rẩy cầm lấy, trong tuyệt vọng và đắng chát uống một hớp.

Cùng lúc đó, chân trời nơi xa đột nhiên biến thành màu xám, tựa như hóa thành nước bùn lan tràn bát phương, một đội ngũ do vô số tượng đất tạo thành vác một tòa điện thờ đi tới nơi đây.

Trong đội ngũ, Nhị Ngưu vẻ mặt phấn khởi tràn đầy vui sướng, phất tay về phía Hứa Thanh.

“Tiểu Thanh, đại sư huynh đến rồi!”

Chương 2228: Hiện tại, ta là thợ săn (1)

Nhìn tượng đất cùng với điện thờ phía chân trời, Hứa Thanh lập tức biết rõ là ai tới.

Mà thân ảnh của Nhị Ngưu, cũng làm cho cảm giác mỏi mệt khi bị luyện hóa cùng với đuổi giết đoạn đường này của Hứa Thanh tiêu tán một chút.

Trong nháy mắt tiếp theo, đội tượng lơ lửng trên bầu trời.

Nhị Ngưu trong đội ngũ vô cùng phấn chấn bước nhanh tới, hạ xuống phía sau Hứa Thanh, giơ tay lên một quyền vỗ vào trên bờ vai Hứa Thanh, một cỗ lực lượng nhu hòa tản ra, lan tràn toàn thân Hứa Thanh.

Phát giác được cơ thể Hứa Thanh suy yếu, cùng với thân thể có dấu vết nhiều lần tan vỡ, Nhị Ngưu biểu hiện ra không nói gì, chỉ nháy mắt ra hiệu về phía Hứa Thanh và cười ha ha.

“Tiểu sư đệ, lúc trốn chạy để khỏi chết có đặc biệt nhớ tới ta hay không?”

“Có phải là cuộc sống không có ta, ngươi ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên, đặc biệt không thích ứng, ngay cả tu luyện cũng không tư không vị, cứ cảm giác bên trong sinh mệnh thiếu khuyết gì đó đúng không.”

“Bị ta đoán trúng rồi chứ gì, ha ha, ngươi cũng không cần thẹn thùng, không sao cả, cứ can đảm thừa nhận đi.”

Nhị Ngưu đắc ý, nhưng cũng không quên nịnh hót Ngọc Lưu Trần, vì vậy sau khi nói xong, y khom người cúi đầu về phía Ngọc Lưu Trần, trên mặt lộ ra vẻ nịnh nọt.

“Vị tiền bối ngọc thụ lâm phong tiêu sái tự nhiên, phong độ nhẹ nhàng khí vũ hiên ngang, uy áp tứ hải ngạo nghễ cao thượng, nhất định chính là Ngọc Lưu Trần tiền bối có thể để cho Thần Linh cúng bái, để cho thiên địa mất ánh sáng rực rỡ, để cho tinh không cũng bị làm cho lập lòe trong truyền thuyết rồi, tiểu bối Trần Nhị Ngưu bái kiến tiền bối!”

Ngọc Lưu Trần ngồi uống trà, ánh mắt quét qua trên thân Nhị

Ngư, trừng mắt, lộ ra một tia hứng thú.

“Hứa Thanh, đại sư huynh của ngươi đúng là rất ra sức, sự tình ngươi mất tích chính y là người đầu tiên phát hiện, truyền ra ngọc giản trải rộng hơn phân nửa đông giới Vọng Cổ.”

Nhìn đại sư huynh trước mắt, nghe lời của Ngọc Lưu Trần, trên mặt Hứa Thanh lần đầu lộ ra nụ cười trong suốt thời gian vừa qua.

Đang muốn m·ở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, điện thờ giữa không trung lập lòe, có gió thổi tới hơi dấy nắp điện thờ lên, lộ ra một bức tượng Nê Hồ Ly được cung phụng.

Tượng Nê Hồ Ly lúc trước còn như một vật chết, nhưng trong chớp mắt tựu như hoạt hóa xuất hiện sắc thái, ngay sau đó sống lại, trở thành m·ộ·t thiếu phụ thiên kiều bá mị.

Đi xuống điện thờ, bước tới phía rừng trúc.

Theo nàng cất bước, hai ‘ngọn núi’ lay động qua lại tạo thành từng trận sóng cả, cái eo giống như hồ lô càng là nhỏ vô cùng, phối hợp phần mông nhếch lên khiến người ta theo bản năng hít sâu, tim đập rộn lên.

Có thể nói hoàn mỹ.

Nhất là lớp vải mỏng màu đỏ nửa che nửa đậy toàn thân của nàng, giống như có thể tùy thời trượt xuống.

Mà làn da óng ánh, dáng người có lồi có lõm trong lúc lay động, khiến người ta hiện lên cảm giác muốn âu yếm, giống như có thể mọc rể nảy mầm trong lòng người khác.

Bây giờ phủ xuống rừng trúc, xuất hiện ở cạnh người Hứa Thanh, giọng nói lười biếng lại quyến rũ truyền khắp bốn phương.

“Đệ đệ thối, vậy mà lại lén lút đưa nguyên dương cho người khác, nguyên bản tỷ tỷ cũng không muốn tới cứu ngươi.”

Câu này vừa ra, Hứa Thanh cũng không biết đáp lại như thế nào, chỉ có thể kiên trì bái kiến.

“Bái kiến tiền bối.”

Nê Hồ Ly hừ nhẹ một tiếng, đôi mắt đẹp quét qua trên người Hứa Thanh, lộ ra một tia thoả mãn.

“Nhưng mà Ngưu Nhi nói cũng không sai, ngươi thay đổi thân thể, tương đương với nguyên dương lại khôi phục.”

Nhị Ngưu bên đó nghe vậy ho khan một tiếng, vỗ ngực.

“Tất nhiên, ta lừa gạt ai cũng không thể lừa gạt ngài được, huống hồ sau khi thay đổi thân thể, tiểu sư đệ của ta tuyệt đối còn nhiệt liệt hơn so với trước, ngài xem thân thể này, tuyệt đối bùng nổ, nhìn khí huyết xem, đủ để thiêu đốt thiên địa.”

Nói xong còn trừng mắt nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, lời của đội trưởng khiến hắn có cảm giác là lạ.

“Mà thôi mà thôi, tỷ tỷ cũng không so đo cùng với người.” Nê Hồ Ly tựa hồ nghe được động tâm không thôi, ánh mắt quyến rũ đảo qua trên người Hứa Thanh, đôi mắt đẹp khẽ đảo lại bản năng liếm liếm bờ môi.

“Lẳng lơ.”

Ngọc Lưu Trần nhàn nhạt mở miệng.

Tinh Thần ngoảnh mặt làm ngơ, không để ý tới lời của Thần, mà quay đầu nhìn Phù Tà bên kia.

Một khắc nhìn tới, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng như nhìn người chết vậy.

“Chính là thứ dơ bẩn không biết sống chết nhà ngươi, muốn mưu đồ thân thể Hứa Thanh?”

Nhị Ngưu cũng quay đầu, trong mắt tràn ngập sát cơ, một mảnh âm lãnh.

Những người khác có bao nhiêu sát ý đối với Phù Tà thì Nhị Ngưu không rõ, nhưng y biết rõ bây giờ ý muốn giết chết Phù Tà của mình mãnh liệt tột cùng.

Lúc trước thoạt nhìn y giống như nhẹ nhõm, đắc ý nói chuyện với Hứa Thanh, là vì hòa hoãn mỏi mệt một đường hung hiểm của Hứa Thanh.

Trên thực tế đoạn đường này, đội trưởng lo lắng cả đời này ít có.

Nhất là sau khi phát hiện Hứa Thanh suy yếu cùng với dấu vết thân thể tan vỡ nhiều lần, nội tâm c·ủ·a y sớm đã bốc lên căm giận ngút trời, không chỉ là tức giận đối với Phù Tà, mà còn có cả đối với Nữ Đế.

“Lão tử không phải một người có bố cục, cho nên… . . Để cho một việc nguyên bản không khó khăn trắc trở biến thành như vậy, chuyện này, lão tử nhớ kỹ!”

Nhị Ngưu hừ lạnh trong lòng, ánh mắt nhìn qua Phù Tà càng nhiều sát ý.

Thân thể Phù Tà run rẩy, nội tâm sớm đã sụp xuống, hắn nhìn ra nữ nhân vừa đến cũng là Thần Linh, vả lại… . . Trên người còn có một tia khí tức Thần Đài.

Đó là dấu hiệu Vô Hạ đỉnh phong.

Tất cả mọi thứ khiến cho gã tuyệt vọng vô cùng, gã biết mình trốn không thoát, giờ phút này gã chỉ muốn mau chóng tử vong, đó là sinh cơ duy nhất của gã.

Tự bạo như trước đó không có bất kỳ tác dụng nào.

“Chỉ có bị những Thần Linh khác chém giết, dùng việc này trảm đoạn… .”

Nghĩ tới đây, tuyệt vọng trong lòng gã hóa thành điên cuồng, trên người ầm ầm bộc phát khí tức, một bước tiến thẳng về phía Hứa Thanh, nhìn như ra tay thực ra là đang tự tìm chết.

Thần sắc Hứa Thanh như thường, không có né tránh, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Phù Tà vọt tới.

Trong nháy mắt tiếp theo, tay Tinh Thần nhẹ nhàng chạm một cái vào mi tâm Phù Tà.

Trong tiếng nổ vang, Phù Tà bốc lên tu vi lập tức tan vỡ, thân thể run lên cả người như quả khí cầu nén khí, trực tiếp khô quắt lại, bất kể khí tức hay là thân thể cũng đều suy yếu tột cùng.

Nhưng không có tử vong.

Mà lời của Tinh Thần cũng làm cho gã vốn đã nhụt chí lại càng thêm run rẩy.

“Bởi vì thứ xuất hiện ở đây không phải là tất cả của ngươi, cho nên ngươi muốn vẫn lạc sớm chút đúng không."

Tinh Thần nhàn nhạt mở miệng nói ra chân tướng.

Người xuất hiện ở đây đích thực không phải là toàn bộ của Phù Tà, chỉ là một phân thân của gã.

Sau khi phát hiện ra những tuyến nhân quả của Hứa Thanh, làm sao Phù Tà có thể không có chuẩn bị, vì phòng ngừa cuối cùng thất bại dẫn đến tử vong, trong quá trình gã đuổi giết Hứa Thanh, đã triển khai tiên thuật lưu lại bên trong tộc quần.

Tiên thuật này rất là quỷ dị, nguyên lý là khắc in ra trí nhớ của mình, giống như đưa hạt giống ẩn nấp vào trong cơ thể của những sinh mệnh khác.

Sau khi kích hoạt điều kiện thức tỉnh, phần ký ức đó sẽ bộc phát, như mở ra luân hồi, khiến cho sinh mệnh bị ký ức của gã chiếm cứ biến thành một gã mới!

Dựa theo kế hoạch của gã, nếu như mình chuyến này thuận lợi, như vậy tự nhiên không cần khởi động tiên thuật đó, nhưng nếu không thuận lợi… . . Sau khi lấy tử vong làm điều kiện khởi động, mặc dù gã vẫn lạc, thế nhưng từ trình độ nào đó lại phục sinh.

Chỉ là trước mắt dù gã muốn khởi động tiên thuật, nhưng bây giờ tử vong cũng là một việc xa xỉ.

Chương 2229: Hiện tại, ta là thợ săn (2)

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, trong mắt tràn ngập lạnh lẽo, đi về phía Phù Tà bị Tinh Viêm thượng thần trấn áp không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Một khắc tới gần, Phù Tà miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn qua Hứa Thanh, nhìn qua tên nhân tộc bị chính mình một đường truy sát, thiếu chút nữa sẽ luyện hóa được, gã cố gắng cử động khóe miệng, lộ ra vẻ mặt khinh miệt, trong mắt còn tràn ra sát ý.

Gã không nói gì, nhưng hàm nghĩa đã lộ ra từ trên vẻ mặt.

Ý của gã là, nếu không phải có người giúp ngươi, ngươi sớm đã trở thành một bộ phận của ta, ngươi… . . Cái gì cũng không phải.

Hứa Thanh nhìn hiểu vẻ mặt của gã, cũng biết đối phương làm như thế là vẫn còn muốn chết.

Vì vậy sau khi đến gần và thu hồi túi trữ vật của đối phương, Hứa Thanh giơ tay phải lên, một con dao găm xuất hiện, trực tiếp đâm thẳng vào trên người Phù Tà.

Nháy mắt xuyên thấu máu tươi chảy xuôi, Hứa Thanh mặt không cảm xúc rút dao găm ra, lần nữa đâm xuống.

Tổng cộng đâm tám dao.

Từ khi trông thấy Phù Tà cho đến hôm nay, thời gian trôi qua chín ngày.

Nhưng hắn chỉ đâm tám dao.

Sau đó trong khi toàn thân Phù Tà chảy đầy máu tươi hơi thở mong manh, cái bóng dưới chân Hứa Thanh nháy mắt lan tràn bao trùm Phù Tà.

Dưới thần niệm của Hứa Thanh, Tiểu Ảnh lập tức mở miệng rộng thôn phệ bóng của Phù Tà.

Đồng thời Thần Đằng cũng chui ra từ trên người Hứa Thanh, mở ra cái miệng dữ tợn phóng tới Phù Tà, chui vào cơ thể qua vết thương sau đó điên cuồng cắn xé.

Trong chớp mắt, thân thể Phù Tà chấn động, đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung khiến cho trong mắt gã tràn ngập tơ máu, trong miệng truyền ra âm thanh ồ ồ, đó là âm thanh cố nén không kêu rên phát ra.

Gã muốn cầu chết.

Nhưng bước chân tử vong có chút chậm chạp.

Dưới thân xác bị kịch liệt đau nhức tra tấn giày vò, Hứa Thanh giơ tay phải lên, đặt vào thiên linh Phù Tà, bắt đầu… . . Luyện hồn!

Hồn ti của hắn đã hầu như không còn, cần phải bổ sung.

Linh hồn của Chúa Tể dĩ nhiên là chất bổ d·ư·ỡ·n·g thích hợp nhất.

Vì vậy trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Phù Tà bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, tan vỡ và luyện hóa đến từ linh hồn dẫn đến đau đớn vượt ra khỏi thân thể.

Gã bản năng muốn phản kháng, nhưng uy áp đến từ Tinh Viêm thượng thần nghiền nát hết thảy chống cự của gã.

Chỉ có thể như thịt cá mặc kệ Hứa Thanh luyện hóa.

Giống như lúc trước gã muốn luyện hóa Hứa Thanh.

Tất cả đang đảo nghịch.

Theo thời gian trôi qua, theo Hứa Thanh liên tục luyện hóa, theo hồn ti lại hình thành, vô biên vô hạn đau nhức bốc lên khiến cho Phù Tà không cách nào đình chỉ, bộ mặt vặn vẹo, trong miệng truyền ra tiếng kêu rên thê lương vang vọng bát phương.

Nghe tiếng kêu rên, biểu cảm Hứa Thanh bình tĩnh như trước, cho đến khi số lượng hồn ti bản thân toàn bộ khôi phục đạt đến bão hòa, hắn nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu tự nhiên hiểu ý của Hứa Thanh, vì vậy liếm liếm bờ môi cất bước đi tới, tương tự giơ tay lên ấn vào Phù Tà đang run rẩy.

Trong chớp mắt, sau lưng Nhị Ngưu xuất hiện hư ảnh Thiên Cẩu tham lam cùng sát ý, chợt nuốt một cái.

Tiếng kêu rên của Phù Tà lập tức càng thêm thê thảm.

Một nén nhang sau, linh hồn Phù Tà đã tan vỡ phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại một tia, khiến cho sinh mệnh của gã thủy chung không có tản đi.

Mà một cái linh hồn Chúa Tể, không phải Hứa Thanh và Nhị Ngưu bây giờ có thể dung nạp, bên trong quá trình này cần Tinh Viêm thượng thần giúp một chút, đưa bộ phận bọn họ tạm thời không cách nào thôn phệ tạo thành từng khỏa hồn châu.

Hồn châu óng ánh rực rỡ, bất luận x·u·ấ·t ra một viên nào cũng đều có thể khiến cho tu sĩ điên cuồng.

Đó là hồn châu do hồn của Chúa Tể luyện ra, giá trị phi phàm.

Mà Hứa Thanh vẫn còn chưa có kết thúc báo thù, bây giờ luyện hồn xong, trong mắt hắn lóe lên hàn mang, Huyền Dương Tiên Quang trong người ầm ầm bộc phát, hình thành mặt trời bay lên trên không, đồng thời trong đó huyễn hóa ra Kim Ô, phun ra luyện vạn linh chi hỏa về phía Phù Tà.

Lửa này phối hợp với Tiên Quang, hình thành uy thế kinh khủng nháy mắt bao phủ thân thể Phù Tà.

Cuối cùng Kim Ô trực tiếp nuốt cả thân thể Phù Tà lẫn hỏa diễm, liên tục đốt cháy trong người, liên tục luyện hóa.

Mục đích của Hứa Thanh là muốn nhìn xem có thể xóa đi quyền hành của Phù Tà hay không, cuối cùng luyện hóa ra.

Mà theo thân thể Phù Tà bị nuốt, bây giờ trên mặt đất chỉ còn lại một cái kéo tàn phá.

Hứa Thanh giơ tay lên thu hồi cái kéo, trong mắt hiện lên tàn nhẫn.

Nếu như ngươi muốn luyện hóa ta, như vậy ta cũng đồng dạng muốn luyện hóa hết thảy của ngươi.

Làm xong những thứ này, Hứa Thanh quay người cúi đầu với Ngọc Lưu Trần cùng với T·i·n·h Thần.

Ngọc Lưu Trần đặt chén trà xuống, chú ý đến trên người Hứa Thanh, nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi thiếu nợ ta một cái nhân tình, chờ ngươi xử lý xong những chuyện này, ta sẽ đi tìm ngươi.”

Nói xong thân ảnh của lão mơ hồ, dần dần tan biến cùng rừng trúc vạn dặm bốn phía.

Sau khi lão rời đi, hết thảy mọi thứ bốn phía đều có chỗ cải biến, trở thành… Một mảnh sa mạc mênh mông.

Về phần Tinh Viêm thượng thần, nhìn chỗ Phù Tà tan biến một cái và khẽ cười một tiếng.

“Có cần ta giúp ngươi tìm kiếm bộ phận còn lại của thứ dơ bẩn kia không?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ân của thượng thần, Hứa Thanh ghi khắc, chuyện kế tiếp mình ta có thể xử lý.”

Khóe miệng Tinh Viêm thượng thần lộ ra một nụ cười, nói ra lời nói tương tự cùng Ngọc Lưu Trần, nhưng hàm nghĩa hình như có chút không giống.

“Cũng tốt, lần này coi như ngươi thiếu nợ ta một cái nhân tình, chờ ngươi xử lý xong những chuyện này, ta sẽ đi tìm ngươi.”

Nói xong, Tinh Viêm thượng thần liếm liếm bờ môi, vẻ quyến rũ càng đậm.

Hứa Thanh do dự.

Tinh Viêm thượng thần cười duyên một tiếng, thân hình uyển chuyển lắc lư đi vào điện thờ, sau khi ngồi xuống hóa thành điêu khắc, đám tượng đất ở trên trời lại đi về phía trước, dần dần rời xa.

Trong sa mạc chỉ còn lại có Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu nhìn Hứa Thanh một chút, nhếch miệng cười một cái.

“Tiểu Thanh, tiếp theo ngươi chuẩn bị làm như thế nào?”

Trong lòng Hứa Thanh bốc lên băng hàn, sát ý nồng đậm nhìn phía Cấm Hải xa xa hai mắt nheo lại, giọng nói sắc bén như đao phong.

“Gã còn thiếu nợ ta một dao nữa, tiếp theo đến lượt ta đi săn giết gã.”

Cấm Hải, một chỗ sâu trong đáy biển, bên trong mạch nước ngầm có một con Xà Cảnh Long cực lớn đang truy đuổi con mồi.

Thân thể to lớn của nó di chuyển nhanh trong đáy biển, nhưng nháy mắt khi nó đuổi kịp con mồi và mở cái miệng rộng muốn nuốt vào, thân hình bỗng nhiên chấn động, hai mắt màu xám lập lòe ánh sáng năm màu rực rỡ.

Một đoạn trí nhớ không thuộc về nó bộc phát trong đầu, sau đó trở thành phong bạo quét ngang toàn bộ, khiến cho thân thể nó trực tiếp tan vỡ.

Máu thịt bay tứ tán.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, những mảnh nhỏ máu thịt tàn phá đó lại nhanh chóng hội tụ vào một chỗ, tạo thành một cỗ thân thể hình người.

Hai mắt người nọ bỗng nhiên mở ra, đầu tiên là mờ mịt sau đó thanh tỉnh, tiếp theo là âm trầm.

"Xem ra bản thể của ta đã thất bại!"

Trong lúc thì thào, người do máu thịt Xà Cảnh Long hình thành cảnh giác xem xét bốn phía, nội tâm dâng lên bất an.

"Không biết người chém giết bản thể của ta, là vị nào trong nhân quả của tiểu tử nọ… ."

"Nhưng bất luận như thế nào, bây giờ trạng thái của ta vô cùng suy yếu, đã mất lực lượng Chúa Tể, như vậy dựa theo kế hoạch lúc trước, cần tìm một chỗ tránh né một đoạn thời gian."

Nghĩ tới đây, gã đè xuống lo lắng trong nội tâm, một đường ẩn nấp đi xa.

Chương 2230: Hôm nay, chúng sinh đứng ra vì hắn (1)

Vùng biển gần Nam Tự đại vực, bầu trời truyền đến tiếng gào thét đinh tai nhức óc, càng có gió lớn bị nhấc lên hóa thành gió lốc quét ngang thiên địa, rung chuyển bát phương.

Bên trong gió lốc, hai bóng người đột nhiên xuất hiện, tiến về phía trước với tốc độ kinh người.

Những nơi đi qua, giống như là cắt xuống hai vết dài trên bầu trời, nhanh chóng lan tràn trên màn trời, cắt ra hết thảy hư vô.

Vô cùng thông thuận.

Các thế lực, sinh vật thần tính ở Nam Tự đại vực cùng với thần linh ẩn nấp ở nơi đây, thậm chí là sơn hà vạn vật, thiên địa chúng s·i·n·h·, chỉ cần là kẻ có năng lực cảm giác, sau khi phát giác được bóng dáng Hứa Thanh, đều chỉ là ngóng nhìn, chưa từng trở ngại chút nào.

Ngóng nhìn, là bởi vì trong khoảng thời gian này, do Hứa Thanh mất tích gây ra sóng lớn, phạm vi lan tràn quá lớn, nhấc lên thế cục càng là ngập trời, tên của Hứa Thanh đã triệt để hiển hách.

Hắn là Đại Huyền Thiên của Viêm N·g·u·y·ệ·t·, hắn là Thái phó của nhân tộc.

Hắn ở phía đông Vọng Cổ, có thể nói là quyền cao chức trọng!

Vì tìm hắn, đông giới Vọng Cổ nổ vang.

Nữ Đế nhân tộc và Viêm Nguyệt tam thần càng là mượn cơ hội này bày ra ý chí đến cực hạn, cáo tri cho thiên hạ, ai mới là chủ nhân của Đông giới!

Cho nên Nam Tự đại vực này mặc dù nhân tộc thưa thớt, nhưng... Chỉ cần là ở Đông giới Vọng Cổ, đều phải nghe theo pháp chỉ của nhân tộc và Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Vì thế dưới ánh mắt nhìn chăm chú của các phương, bóng dáng Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, sau khi rời khỏi sa mạc, lao thẳng đến… Cấm Hải.

Càng là trong lúc bay nhanh, chuyện Hứa Thanh thoát khốn cũng nhanh chóng truyền ra, đồng thời bị các đại vực Đông giới biết được, pháp chỉ đến từ Hứa Thanh cũng trước tiên hiệu lệnh Thánh Lan và Hắc Linh!

“Thánh Lan và Hắc Linh, tuyên chiến Tà Sinh!”

Pháp chỉ này vừa ra, kinh thiên động địa.

Lấy Phong Hải Quận làm trung tâm, hai đại vực Thánh Lan và Hắc Linh lập tức sôi trào, truyền tống trận phạm vi lớn chợt mở ra.

Từng đội tu sĩ bách chiến bước vào trong trận pháp, tuân theo mệnh lệnh của Vực chủ bọn họ, giáng lâm… Tà Sinh thánh địa, hội hợp với quân đội trước đó.

Đại chiến, sắp bắt đầu!

Cùng lúc đó, Nam Hoàng châu cũng truyền ra pháp chỉ của Nam Hoàng.

“Nam Hoàng châu, tuyên chiến Tà Sinh!”

Sinh vật thần tính đến từ Hoàng Cấm, dưới pháp chỉ Nam Hoàng nhao nhao lao ra, khiến cho thiên địa vào giờ khắc này gợn sóng vô tận.

“Thất Huyết Đồng, tuyên chiến Tà Sinh!”

Các hòn đảo trong Cấm Hải tương ứng với vô số âm thanh của Thất Huyết Đồng, tất cả sát ý đều đổ về phía Tà Sinh.

“Tế Nguyệt đại vực, tuyên chiến tà sinh!”

Đám người Thế tử không rời khỏi Cấm Hải, sau khi biết Hứa Thanh thoát khốn và nghe được tuyên chiến, giọng nói của bọn họ cũng vang vọng hư vô.

Trong lúc nhất thời, thế lực liên quan đến Hứa Thanh nhao nhao oanh động, từng tòa trận pháp không ngừng xuất hiện ở trên Tà Sinh thánh địa bị phong ấn.

Đây, chính là xu thế săn giết của Hứa Thanh.

Bước đầu tiên hắn săn giết Phù Tà, là nhổ tận gốc Thánh địa!

Hứa Thanh cực kỳ mang thù, điểm này từ lúc hắn còn nhỏ vốn đã như thế.

Cho dù chỉ lộ ra địch ý đối với hắn, còn chưa có hành động, hắn đều sẽ sớm đi bóp chết, càng không cần phải nói Phù Tà khiến h·ắ·n cửu tử nhất sinh.

Mà Phù Tà là Chúa Tể của Tà Sinh thánh địa, cho dù là Tà Sinh bị áp lực ép không thể ngăn cản, nhưng mầm mống của thù hận đã không thể bị hóa giải.

Đã như vậy…

Giết một tên Phù Tà, còn chưa đủ.

Muốn giết thì giết nhiều một chút, muốn diệt thì diệt cả một Thánh địa.

Như thế, mới không có hậu hoạn.

“Mặt khác, để tìm được tung tích của Phù Tà cũng cần huyết mạch tộc nhân của gã!”

Trên bầu trời, trong mắt Hứa Thanh ngập trời sát ý.

Đội trưởng bên cạnh liếm liếm môi, trong mắt lộ ra huyết quang.

“Tiểu A Thanh, suy nghĩ của ngươi không có vấn đề gì, có một số việc đích thật là không cần người khác đút vào miệng, ăn như vậy mặc dù tiện lợi, nhưng lại không có tự tay lột bỏ để lịch luyện, thưởng thức quá trình.”

“Nếu ngươi muốn lịch luyện, như vậy sau khi huyết tế Tà Sinh thánh địa, đại sư huynh của ngươi tự tay dùng huyết mạch tộc này bố trí Đại Ngũ Ngưu Truy Tố Bản Nguyên Vô Tình Đạo!”

“Bằng cách này, khóa chặt vị trí tên khốn kia, chúng ta đi giết gã!”

Đội trưởng vang lên tiếng giết, tiếng thét xé rách mây mù, rốt cuộc bọn hắn cũng bước vào bầu trời Cấm Hải, không hề dừng lại chút nào, dưới sóng cả biển rộng, trong màn trời bốc lên, thẳng đến Tà Sinh thánh địa.

Dọc đường đi có thể thấy vô số hải thú nhảy lên, sóng biển thổi quét tất cả, đổ về phía Tà Sinh.

Càng có thể thấy được từng sinh vật thần tính từ đáy biển đi ra, mục tiêu cũng là Tà Sinh thánh địa.

Cho đến khi thân ảnh hai người xuất hiện trong phạm vi thế lực của Tà Sinh thánh địa, đập vào trong mắt Hứa Thanh là một màn ầm ầm sóng dậy, kinh tâm động phách, có thể nói là khung cảnh mênh mông.

Vô số tinh kỳ bay phần phật trong gió.

Vô số thân ảnh tu sĩ xếp thành hàng ở tám hướng, sát khí tại thời khắc này lay động tất cả, khiến cho phong vân biến sắc, phong bạo ngập trời.

Những tu sĩ này có quân đoàn của Thánh Lan đại vực, có Tế ti của Hắc Linh đại vực, có đại quân nhân tộc, có đông đảo tộc đàn Cấm Hải thuộc liên minh Thất Huyết Đồng.

Còn có tu sĩ đến từ Nghịch Nguyệt Điện của Tế Nguyệt đại vực!

Vô biên vô hạn, bao vây Tà Sinh thánh địa ở.

Trên bầu trời, còn có rất nhiều bóng người khiến nội tâm Hứa Thanh ấm áp.

Có Thế tử, có Tam nãi nãi, Ngũ nãi nãi, Bát gia gia và Cửu gia gia.

Linh Nhi cũng ở.

Còn có Trấn Viêm Vương và tất cả lão tổ của Thất Huyết Đồng, Huyết Luyện Tử rõ ràng ở trong đó.

Cường giả hai vực Thánh Lan và Hắc Linh cũng đều xuất hiện.

Về phần trên cùng, Viêm Hoàng che lấp mặt trời, toàn thân bao quanh ngọn lửa vô tận, tạo thành biển lửa đốt cháy màn trời, Nhị sư tỷ đứng ở phía trên Viêm Hoàng.

Tất cả, đều đang vận sức chờ phát động.

Chỉ chờ Hứa Thanh!

Chương 2231: Hôm nay, chúng sinh đứng ra vì hắn (2)

Mà bóng dáng Hứa Thanh từ chân trời từng bước một đi tới.

Bước chân hạ xuống tạo thành tiếng nổ vang, thân ảnh đến hóa thành khí thế.

“Bái kiến Vực chủ!”

“Tham kiến Thái phó!”

“Bái kiến Đạo tử!”

“Nghịch N·g·u·y·ệ·t chi chủ!”

Xưng hô khác nhau truyền ra từ trong đại quân thế lực khác nhau, tuy ngôn từ không giống nhau, nhưng bên trong ẩn chứa cung kính và cuồng nhiệt, không có bất kỳ khác biệt nào.

Hắn là vực chủ Hắc Linh và Thánh Lan.

Hắn là Thái phó của nhân tộc.

Hắn là Đạo tử của Thất Huyết Đồng.

Hắn là Nghịch Nguyệt Điện chi chủ!

Những thứ này, đều là hắn trong những năm tháng quá khứ, dựa vào lực lượng của mình, từng bước một đạt được!

Mà tất cả thân phận ấy, vốn Hứa Thanh trong lúc lịch lãm rèn luyện không bày ra, hắn chỉ muốn dựa theo yêu cầu của sư tôn, tự mình tôi luyện.

Nhưng nếu trong quá trình lịch luyện, vị Phù Tà kia muốn hắn chết, như vậy hôm nay, hắn đã tới.

Bộc phát toàn bộ thế lực của mình.

Lúc này thiên lôi cuồn cuộn, tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Cách Thánh địa chỉ có trăm dặm.

Về phần Tà Sinh thánh địa thì trận pháp đã sụp đổ, tộc nhân trong đó từng người run rẩy, lộ vẻ tuyệt vọng.

Dưới uy áp từ bát phương, đại đa số thân và hồn trong bọn họ đều như bị dằn vặt, rất nhiều người đều tràn máu tươi ra khóe miệng.

Sắc mặt Tà Sinh lão tổ càng âm trầm, trên thực tế mấy ngày nay lão đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ là sau khi nhìn thấy bóng dáng Hứa Thanh từ chân trời đi tới, tim lão lộp bộp một tiếng.

Trong tất cả suy nghĩ của lão, một màn xấu nhất đã xuất hiện.

“Phù Tà… thất bại rồi…”

Đáy lòng Tà Sinh lão tổ nổi lên một nỗi khổ tâm nồng đậm, nhìn Hứa Thanh đang đi tới, đáy lòng không chần chờ nữa, dời mắt nhìn về phía T·r·ấ·n Viêm Vương trên màn trời, bỗng nhiên mở miệng.

“Nhân tộc Trấn Viêm Vương, xin hãy báo cho Ly Hạ nữ đế biết, Tà Sinh thánh địa ta nguyện ý quy hàng cả tộc, làm phụ thuộc cho nhân tộc!”

“Lời này lấy tộc thề, lấy tộc vận sinh, nếu nhân tộc đồng ý, sau này tộc ta đời đời kiếp kiếp, đều tuân lời thề này!”

Tà Sinh lão tổ thân là chủ nhân của Tà Sinh thánh địa, tự có mưu lược của mình, từ khi quyết định bảo vệ Phù Tà, lão đã phân tích toàn bộ.

Bây giờ nếu kết quả xấu nhất xuất hiện, như vậy lựa chọn bày ở trước mặt lão đã rất ít.

Tuy rằng… Lão biết vị đại nhân của Hư Tinh thánh địa kia tu vi ngập trời, một khi phản bội sẽ lành ít dữ nhiều, nhưng hôm nay… Đã không có biện pháp khác.

Cho nên lời nói của gã vẫn đang tiếp tục.

“Bản thân lão phu càng nguyện hạ lạc ấn ký của Nữ Đế vào trong linh hồn, đồng thời cam nguyện đổi con đường tu hành, hóa tu thành thần, nhen nhóm Thần Hỏa của bản thân!”

“Như vậy, l·ã·o phu sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt với Thánh địa!”

Lời vừa nói ra, ánh mắt các phương bên ngoài Thánh địa, phần lớn đều rơi vào chỗ Trấn Viêm Vương.

Trấn Viêm Vương im lặng.

Mà bước chân Hứa Thanh không hề dừng lại nửa điểm, giờ phút này cách Tà Sinh thánh địa chỉ có ba mươi dặm.

Mắt thấy như vậy, Tà Sinh lại mở miệng.

“Một khi lão phu thành thần, đại khái cũng có thể bước vào Thần Đài, đến lúc đó bất kể là đối với nhân tộc hay là đối với Viêm Nguyệt, đều là trợ giúp cực lớn, khi người của Thánh địa càng mạnh hơn tiếp theo buông xuống, tiến thối có thừa!”

Lão kiêng kị vị đại nhân của Hư Tinh thánh địa, nhưng một khi Thần Hỏa của lão đốt lên, như vậy lão sẽ không còn là tu sĩ, mà là hàng ngũ thần linh.

Lão biết rõ, trong kế hoạch của vị đại nhân kia, là tận khả năng tránh ma sát với thần linh.

Mặc dù không phải là triệt để ổn thỏa, nhưng đứng trước cục diện hung hiểm như thế, đây là phương pháp duy nhất lão có thể nghĩ đến.

Cho nên lão nói với Trấn Viêm Vương của nhân tộc, bởi vì lão biết rõ bây giờ người có thể cứu mình chỉ có Nữ Đế.

Mà Nữ đế… Là thần linh, là Nhân Thần, điều này sẽ quyết định hành động của Nữ đế, là lấy tộc đàn làm chủ.

“Lúc trước rõ ràng Nữ đế có thể tìm được Phù Tà, nhưng lại mượn cơ hội này để thể hiện ý chí, từ đó có thể thấy được phán đoán của ta. Không sai, ở góc nhìn của Nữ đế, chỉ cần cân nhắc tiếp nhận tộc ta có thể khiến nhân tộc trở nên mạnh mẽ, như vậy cho dù đáy lòng Hứa Thanh có như thế nào cũng vô dụng.”

Chỉ là, mặc dù những ý nghĩ này của lão xem như ổn, nhưng Trấn Viêm Vương vẫn trầm mặc như cũ.

Mà thân ảnh Hứa Thanh lúc này tới gần, đám người cung kính lui ra phía sau, nhường ra một con đường, hắn từng bước một đi về phía Tà Sinh thánh địa.

Tà Sinh cũng không để ý tới, chỉ là thanh âm lại vang vọng, bản dịch này nguồn ở ba-ch ng-oc sa-ch.

“Ly Hạ nữ đế, ta biết rất nhiều bí mật của các Thánh địa khác, ta biết nguyên nhân căn bản lần này các Thánh địa giáng lâm, ta càng biết được địa điểm Thánh địa tiếp theo giáng lâm!”

“Vọng Cổ, sắp lâm vào trong chiến hỏa rồi.”

“Việc này không thể tránh khỏi, nhưng tin tức của ta có thể khiến nhân tộc ở trong cục diện sau đó đạt được ưu thế!”

“Hứa Thanh cũng không tổn hao gì, chắc hẳn Phù Tà cũng đã trả giá, còn xin Nữ đế đừng tiếp tục truy cứu, để Phù Tà lập công chuộc tội cho nhân tộc, đến hóa giải việc này được chứ?”

Tà Sinh lão tổ ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời.

Lão có thể cảm nhận được, Nữ đế… đang ở đó.

Về phần Hứa Thanh đi tới, lão cũng không thèm nhìn một cái, hiện giờ trong lòng chỉ chờ Nữ đế trả lời.

Lão tin rằng, mình và tộc đàn của mình, cùng với những thông tin biết được, đủ để đổi lấy sự tồn tại và bù đắp hành vi của Phù Tà.

Thế là lão cúi đầu về phía màn trời.

Chương 2232: Hôm nay, chúng sinh đứng ra vì hắn (3)

Giờ phút này, chân mày Trấn Viêm Vương rốt cục nhíu lại.

Về phần đại quân bát phương, Tế Nguyệt, Thất Huyết Đồng, Nam Hoàng Châu, còn có Thánh Lan và Hắc Linh cũng không hề bị lay động, đối với bọn họ mà nói, lúc này quyết định tất cả mọi thứ ở đây, không phải là Nữ đế, mà là Hứa Thanh.

Mà bóng dáng Hứa Thanh cũng trong chớp mắt này, đi tới phía trên Tà Sinh thánh địa, sau khi thần sắc bình tĩnh nhìn thoáng qua, hắn ngẩng đầu nhìn về phía màn trời.

Hắn cũng muốn biết, Nữ đế sẽ trả lời như thế nào.

Nhị Ngưu ở bên cạnh nheo mắt, chớp động ánh sáng đáng sợ.

Trên màn trời, truyền đến tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của Nữ đế.

“Lấy ủy khuất của một người, đổi ưu thế tộc đàn, việc này nhìn như chính xác.”

“Nhưng năm đó, Phong Hải Quận đứng trước sinh tử tồn vong, người này lấy tu vi Kết Đan, giống như kẻ ngốc, biết rõ không thể nhưng vẫn vì chúng sinh Phong Hải Quận, đứng ra.”

“Tế Nguyệt đại vực, vốn là nên nuôi thả của Xích Mẫu, cũng là người này lấy tu vi Nguyên Anh đứng dậy, giải cứu chúng sinh Tế Nguyệt.”

“Trước khi trẫm thắp Thần Hỏa, tộc đàn xung đột với Viêm Nguyệt, cũng là người này đi đến Viêm Nguyệt thành tựu Đại Huyền Thiên, nói ra lời ngưng chiến ngay trước mặt chúng sinh Viêm Nguyệt.”

“Hắn lưng đeo Đế Kiếm, hành tẩu nhân gian, vấn tâm vạn trượng, sơ tâm đến nay vẫn còn.”

“Ngươi nói, người như vậy, hắn ủy khuất, nếu trẫm lựa chọn không nhìn, như vậy ý nghĩa của tộc đàn, là cái gì?”

“Kế tiếp thì sao, rồi sau đấy nữa thì sao? Để tộc nhân lần lượt ủy khuất mà đổi lấy ưu thế tộc đàn, có lẽ ở trong mắt ngươi đáng giá, nhưng ở trong mắt trẫm, đó không phải là ưu thế.”

“Trẫm tuy là thần linh, nhưng vị thần này lại là Nhân T·h·ầ·n·.·”

“Thần này, không cần để ở trong lòng, cũng không phải đứng ở sau lưng, ta là nhân tộc ở Vọng Cổ, là thần đứng trước che chở người!”

“Hứa Thanh, hắn vì tất cả mọi người mà đứng ra, như vậy hôm nay, tất cả mọi người cũng bao gồm trẫm, phải đứng ra vì hắn.”

“Cho nên, ngươi quy hàng, trẫm không muốn!”

Lời vừa nói ra, thiên địa nổ vang, thanh âm cuồn cuộn vượt qua thiên lôi, nổ tung bát phương.

Tộc nhân Tà Sinh thánh địa nhao nhao tuyệt vọng, sắc mặt lão tổ càng tái nhợt, lão không nghĩ tới đáp án sẽ là như vậy.

Tu sĩ nơi này càng dồn dập tâm thần sôi trào, ý chí sục sôi ngập trời.

Đôi mắt lạnh lẽo của Nhị Ngưu cũng tan ra, hừ một tiếng, oán khí đối với Nữ đế trước đó cũng theo đó tiêu tán.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tà Sinh thánh địa, bình tĩnh mở miệng.

“Hôm nay, diệt Tà Sinh!”

“Tôn pháp chỉ!”

Đại quân bát phương lập tức nổ vang, sát khí ngập trời bộc phát, hình thành uy lực mênh mông hướng về Tà Sinh thánh địa, như sóng dữ ầm ầ·m ập xuống.

Cùng lúc đó, tòa núi của Thánh Địa bạo phát, thi khí bốc lên, cánh cửa đá bị Tà Sinh lão tổ thu giữ lúc trước được Thánh địa phóng thích ra.

Nhân lúc này, thân thể Tà Sinh lão tổ biến mất trong nháy mắt, lúc xuất hiện đã ở chân trời.

Lão không quay đầu lại, điên cuồng bỏ chạy.

Lão biết, hôm nay Tà Sinh thánh địa đã không còn hi vọng, mình lưu lại càng không có nửa điểm ý nghĩa, mà nếu lão có thể may mắn đào tẩu, có lẽ tương lai còn có một chút hi vọng.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bóng dáng của Nữ đế hiện ra trên bầu trời, hướng về phía Tà Sinh thánh địa, đi ra một bước.

Một bước này hạ xuống, trên b·ầ·u trời xuất hiện gợn sóng.

Không chỉ là nơi đây, giờ phút này bầu trời của tất cả đại vực Vọng Cổ đều xuất hiện gợn sóng.

Một bước này của Nữ đế, làn sóng lan tỏa khắp Vọng Cổ.

Khắp nơi trên đại lục Vọng Cổ đen trắng đan xen, như dập tắt đèn đuốc, tất cả ban ngày đều ở trong tích tắc này trở thành đen kịt.

Tất cả đại vực đều chìm trong đêm tối.

Có thần, thổi tắt đèn đuốc, tạm thời hút đi khái niệm ban ngày ở Vọng Cổ.

Vì vậy nguyên bản ban ngày, lập tức tối đen.

Chỉ có ở phía trên Tà Sinh thánh địa, Nữ đế đứng giữa không trung, mắt của Nữ đế trở thành ngọn nguồn của toàn bộ ánh sáng trong thời khắc này.

Đây là thần quyền của Nữ đế.

Khái niệm rút ra ánh sáng ngưng tụ trong mắt bản thân, thành nguồn sáng trong chớp mắt trên thế gian.

Giờ khắc này ánh sáng từ khắp nơi ở Vọng Cổ tụ đến, vô tận ánh sáng từ trong thiên địa trở về, cuối cùng hội tụ thành ánh Thự Quang xé rách tất cả trong đêm tối.

Ánh sáng này lướt qua, thiên địa sáng rõ.

Tà Sinh lão tổ rung động, bị ánh sáng bao phủ, thân ảnh mơ hồ, tay phải lão giơ lên giống như muốn làm gì đó, mở miệng phảng phất muốn nói mấy lời, nhưng cuối cùng ở trong ánh sáng này, tất cả đều biến thành hư vô.

Chỉ có một tiếng thở dài bất đắc dĩ, quanh quẩn bát phương.

Đã thành đoạn tuyệt.

Một cái chớp mắt tiếp theo, sau khi thiên địa hết thảy khôi phục như thường, Viêm Hoàng trên bầu trời truyền ra một tiếng gầm nhẹ rung động tâm thần, thân thể cao lớn thiêu đốt ra biển lửa, từ trên trời giáng xuống.

Trong quá trình đó lửa đốt cháy bầu trời, đốt cháy hư vô, đốt cháy tòa núi Thánh địa, lan tràn tất cả phạm vi Thánh địa, càng rơi vào trong biển, bao phủ toàn bộ nơi này trong thế giới lửa thiêu.

Nhưng chỉ nhằm vào Tà Sinh tộc.

Trong biển lửa, tu sĩ đến từ các nơi đã lao tới, trong lúc nhất thời tiếng nổ vang ngập trời, tiếng giết chóc chấn động.

Những âm thanh này đan xen vào nhau, giống như âm phù nhảy múa, đàn tấu cho thiên địa huyền diệu.

Thân ảnh Hứa Thanh, cũng vào giờ khắc này dung nhập vào trong âm thanh đó.

Cuộc giết chóc của hắn, theo âm thanh mà lên!

Cùng lúc đó sâu trong Cấm Hải, Phù Tà đang ẩn nấp bỏ chạy, thân ảnh bỗng nhiên dừng lại, một cỗ bi thương không nói ra được hiện lên trong đáy lòng gã.

Toàn thân gã chấn động, quay đầu nhìn về phía Tà Sinh thánh địa.

“Lão tổ… vẫn lạc…”

Chương 2233: Tà Sinh tộc... diệt (1)

"Lão tổ!"

Chân trời, Tà Sinh lão tổ bị xóa đi dưới thần quyền của Nữ đế, tiếng thở dài quanh quẩn bát phương.

Từng tiếng bi thiết từ trong miệng tộc nhân Tà Sinh thánh địa lục tục truyền ra.

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, biển lửa vô tận đã bao phủ hết thảy.

Nơi biển lửa cuốn qua, uy lực hủy diệt bao trùm toàn bộ, lại hội tụ vào trong thánh sơn, chỗ cửa đá của Thi Cấm bị Tà Sinh lão tổ mở ra trước khi tử vong.

Dùng lửa đóng cửa.

Sau đó, đại quân tu sĩ từ các phương hội tụ đột nhiên hành động.

Như một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, cuốn theo uy thế của trời, cuốn lấy ý niệm giết chóc, lao về phía thánh sơn của Tà Sinh, ầm ầm hạ xuống.

Ý tử vong bao phủ toàn Tà Sinh tộc.

Giờ phút này, cảm xúc hoảng sợ và tuyệt vọng chiếm cứ toàn bộ tâm thần của mỗi một tộc nhân Tà Sinh tộc, có người chuyển hóa thành run rẩy, theo bản năng lựa chọn bỏ chạy.

Có kẻ chuyển hóa thành điên cuồng.

Mà những trưởng lão tiếp nhận ý chí tộc đàn sau khi lão tổ chết, cũng từng người trợn trừng mắt muốn nứt, từng người bay ra kêu gọi toàn tộc chống cự.

Nhưng ngay sau đó tiếng nổ vang rền, bàn tay lớn trực tiếp đập xuống.

Ngọn núi rung chuyển, đinh tai nhức óc.

Tộc nhân Tà Sinh phản kháng, dưới bàn tay khổng lồ lập tức sụp đổ, vỡ thành mảnh nhỏ, vô số tộc nhân Tà Sinh phun ra máu tươi, nhưng vẫn có từng bóng người bay ra trong nháy mắt, còn đang giãy dụa.

Chỉ là dưới khí thế của bàn tay khổng lồ đó, tất cả đều bị nghiền nát, như sao băng giáng xuống.

Bàn tay này nhoáng lên một cái tạo thành quân đoàn tu sĩ, như ong vỡ tổ bay ra, bài sơn đảo hải, đánh về phía tòa núi.

Trong lúc nhất thời, tiếng rống thê lương, tiếng kêu rên điên cuồng không ngừng đan xen vang vọng tứ phương.

Thánh sơn rung động càng kịch liệt, mỗi thời mỗi khắc đều có khe nứt lan tràn ở tầng ngoài, còn có lượng lớn đá núi rơi ra.

Từng khu vực, giết chóc bộc phát.

Đại quân đến từ nhân tộc, đến từ Phong Hải Quận, đến từ Tế Nguyệt cùng với Thất Huyết đồng, số lượng quá nhiều, cho dù là tòa thánh sơn khổng lồ này cũng không cách nào dung nạp hết số lượng như thế.

Thế là chỉ có một bộ phận tu sĩ tinh nhuệ liều chết xông vào.

Cho dù là như vậy, cũng vẫn xâm nhập toàn bộ thánh sơn.

Chỉ trong nháy mắt, thi hài của Tà S·i·n·h tộc tử vong trải rộng khắp nơi.

Mà bên phía Hứa Thanh thì càng nhiều tu sĩ, phong tỏa ở bên ngoài.

Khóa k·í·n toàn bộ thiên địa, hư vô, pháp tắc cùng với Cấm Hải phạm vi thánh sơn, khiến toàn bộ tu sĩ Tà Sinh bên trong đều không có đường chạy trốn, không đường nào thoát.

Chờ đợi Tà Sinh tộc, chỉ có con đường diệt tộc.

Không có lựa chọn nào khác.

Mà bóng dáng Hứa Thanh, giờ phút này theo tiếng giết chóc trong thánh sơn truyền ra, Âm thần quyền vô thanh vô tức bộc phát, xuất hiện ở mỗi một nơi có thanh âm chập chùng.

Những nơi đi qua, âm thanh sinh diệt, đầu lâu bay lượn, máu thịt tan vỡ, sát ý kinh thiên.

Hắn cần giết chóc.

Mười ngày trải qua khiến thần kinh của hắn luôn căng thẳng, nhất là quá trình bị đuổi giết càng khiến hắn như chó nhà có tang, chật vật không thôi.

Dưới sự bôn ba không ngừng, thân thể lần lượt tan vỡ và mang đến thống khổ, hiện giờ đều hóa thành sát ý ngập trời.

Hứa Thanh vốn cũng không phải là một người thích ăn thua thiệt hơn, mà đơn giản rằng giết chóc cũng là trạng thái bình thường trong cuộc đời của hắn.

Vốn dĩ Thánh địa có thể bình an vô sự.

Hắn vốn không muốn phát sinh xung đột với Thánh địa nhanh như vậy, chỉ muốn chờ đợi long xa và cự nhân đến, nhưng hết lần này tới lần khác Phù Tà chi tử cùng với đám người hộ đạo của gã, ý tham lam lộ ra quá mức rõ ràng.

Đã như thế, vậy… giết là được.

Vì thế gió từ mặt biển dâng lên, nhấc lên gợn sóng và cuốn nước biển, thổi trên thánh sơn, cùng sự giết chóc hội tụ cùng một chỗ, từ dưới hướng lên trên, lan tràn ra.

Dưới chân núi, một tu sĩ Tà Sinh tộc có tu vi Quy Hư đang điên cuồng giao chiến với lão tổ Huyết Luyện Tử.

Huyết Luyện Tử tuy đã già, nhưng lại là nhóm đầu tiên xông vào thánh sơn. Đối với việc Hứa Thanh mất tích trước đó, lão luôn cảm thấy áy náy, lúc này phải dốc hết sức lực để ra tay.

“Dám động đến đồ tôn của lão tử, lão tử sẽ khiến tộc các ngươi chôn cùng!”

Huyết Luyện Tử đáy lòng băng hàn, hóa thân thành vô số sợi tơ huyết sắc, muốn đi thôn phệ hút khô tất cả tộc nhân Tà Sinh nhìn thấy.

Trong lòng vị tu sĩ Tà Sinh kia dâng lên cơn điên cuồng, gã biết hôm nay lành ít dữ nhiều, giờ phút này trong cơn giết chóc, muốn kéo người chôn cùng, mắt gã đỏ thẫm và hai tay bấm niệm pháp quyết, khí tức bàng bạc từ trong cơ thể bộc phát ra.

Phải tự bạo!

Nhưng ngay sau đó khi gió thổi qua, bóng dáng của tử vong từ trong tiếng gió hiển lộ, xuất hiện ở phía sau gã, dao găm trong tay hung hăng cắt một cái.

Đầu bay lên!

Thiên địa xoay tròn, trở thành hình ảnh cuối cùng trong mắt tu sĩ đó, nhưng đáng tiếc gã vẫn không nhìn thấy người giết mình, chỉ có tơ máu do Huyết Luyện Tử biến thành bao phủ.

Giết chóc, tiếp tục.

Giờ khắc này, nếu từ trên cao nhìn xuống Thánh địa, có thể nhìn thấy thi hài càng lúc càng nhiều.

Tất cả mọi người, đều đang điên cuồng.

Nhị Ngưu cũng là như vậy.

Y hóa thân thành vô số nhuyễn trùng màu lam, cuốn theo sương lạnh, nơi đi qua là một mảnh đóng băng.

Trong miệng còn có cười lạnh kèm theo gió lạnh gào thét.

“Thánh địa, tính cái chim gì!”

Cùng lúc đó ở một hướng khác, một tên tu sĩ Tà Sinh tu vi Quy Hư đại viên mãn đang đối mặt với sự vây công từ nhiều mặt, phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lùi lại, ánh mắt gã nhìn về phía đó, thánh sơn không chỗ nào không phải là tử vong.

Mùi máu tanh, tiếng kêu thảm thiết thê lương tràn ngập cảm giác của gã.

Cái chết đang tới gần, càng khiến tâm thần gã run rẩy. Vì vậy trong lúc lùi lại, gã bất chấp tất cả triển khai bí pháp, muốn cố gắng hết khả năng thoát khốn.

Thành công một nửa.

Dưới bí pháp, toàn thân gã tỏa ra huyết quang, giống như huyết độn trốn khỏi vận mệnh bị vây công, nhưng do trận pháp ngoại giới bao phủ, lại không cách nào hoàn toàn dịch chuyển ra ngoài, chỉ có thể… Hiện thân ở dưới chân núi thánh sơn.

Một khắc xuất hiện, không đợi gã thấy rõ cục diện bốn phía, gió đã đập vào mặt.

Chương 2234: Tà Sinh tộc... diệt (2)

Cảm giác nguy hiểm sinh tử còn mãnh liệt hơn so với vô số lần bị vây công trước đó, đột nhiên tâm thần bạo phát, trong lòng gã chấn động mãnh liệt, thân thể theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng trong nháy mắt tiếp theo... gió đã cắt đầu của gã.

Thế giới, trong cảm giác của gã trở nên chậm chạp, cho đến khi trở thành đen kịt.

Máu tươi tuôn ra, thi hài rơi xuống.

Mà đầu lâu bay lên lại rơi vào trong tay một thân ảnh đi ra từ trong một cơn gió, bị thân ảnh đó mang theo, lại một lần nữa biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở giữa ngọn núi này.

Thi hài ở nơi này càng nhiều hơn, đối với Tà Sinh tộc mà nói, hoàn toàn là cục diện bị nghiền ép.

hài ở này với Tà tộc mà nói, toàn là diện nghiền ép.

Khoảng cách về sức mạnh giữa hai bên khiến cho việc Tà Sinh tộc phản kháng là không có bất kỳ ý nghĩa gì nào. Bọn họ giãy giụa cũng chỉ để bản thân sống lâu thêm một chút, nhưng cái giá phải trả là sự tra tấn về thương thế và tâm thần.

Khoảng cách về sức mạnh giữa hai bên khiến cho việc Tà Sinh tộc phản kháng là không có bất kỳ ý nghĩa gì nào. Bọn họ giãy giụa cũng chỉ để bản thân sống lâu thêm một chút, nhưng cái giá phải trả là sự tra tấn về thương thế và tâm thần.

Cho dù là mấy trưởng lão tu vi Uẩn Thần, dưới tay đám người Thế tử cùng với Trấn Viêm Vương cũng đều lần lượt ngã xuống.

Cho dù là mấy trưởng lão tu vi Uẩn Thần, dưới tay đám người Thế tử cùng với Trấn Viêm Vương cũng đều lần lượt ngã xuống.

Mây máu hội tụ trên màn trời, mưa máu rơi xuống bát phương.

Ngọn lửa vẫn đang thiêu đốt, đốt mưa máu rơi xuống thành sương mù, bao phủ thánh sơn.

Hứa Thanh như vị thần đại biểu tử vong đi lại ở nhân gian, ở trong sương máu, từ chân núi đi lên đỉnh toàn thánh sơn.

Hứa Thanh như vị thần đại biểu tử vong đi lại ở nhân gian, ở trong sương máu, từ chân núi đi lên đỉnh toàn thánh sơn.

Mục tiêu của hắn không có khác biệt, bất kể là tu vi gì, chỉ cần là tộc nhân Tà Sinh, như vậy đều sẽ bị hắn lạc ấn vào danh sách tử vong.

Mục tiêu của hắn không có khác biệt, bất kể là tu vi gì, chỉ cần là tộc nhân Tà Sinh, như vậy đều sẽ bị hắn lạc ấn vào danh sách tử vong.

Dù là tu vi Quy Hư hay Linh Tàng, hoặc Nguyên Anh cùng với Kết Đan cũng giống như thế.

Vì vậy mùi máu tanh càng lúc càng đậm, tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng thê lương, nhưng số lượng lại dần dần giảm bớt.

Đến cuối cùng, khi bóng dáng Hứa Thanh từ trong sương máu lượn lờ đi ra, một khắc hắn đứng ở đỉnh núi, chiến trường đã không còn truyền ra tiếng kêu rên của tu sĩ Tà Sinh nữa.

Đến cuối cùng, khi bóng dáng Hứa Thanh từ trong sương máu lượn lờ đi ra, một khắc hắn đứng ở đỉnh núi, chiến trường đã không còn truyền ra tiếng kêu rên của tu sĩ Tà Sinh nữa.

Tộc này, bị diệt sạch.

Tộc này, bị diệt sạch.

Chỉ có vô số thi hài phân tán ở các vị trí trên núi, phần lớn đều bị tàn phá.

Mà máu tươi cũng nhuộm đỏ ngọn núi màu trắng này.

Khí tức tử vong khiến cho Thi Cấm dưới biển cũng khẽ chấn động, nhưng rất nhanh lại bị khí tức trên mặt biển trấn áp.

Trên đỉnh núi, Hứa Thanh thở sâu nhìn về phía tất cả người tương trợ, hướng về khắp nơi cúi đầu.

Tiếp theo ánh mắt hắn nhìn nhau cùng Linh Nhi bên cạnh Thế tử.

Linh Nhi đã trưởng thành, nàng biết Hứa Thanh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, vì thế vẫn không tới quấy rầy, sau khi chú ý tới ánh mắt của Hứa Thanh, vẻ mặt nàng tràn đầy sự nhớ nhung.

Ánh mắt Hứa Thanh ôn nhu, gật đầu với Linh Nhi, sau đó xoay người nhìn về phía đội trưởng từ trong sương máu đi tới.

"Đại sư huynh."

"Đại sư huynh."

Nhị Ngưu biết Hứa Thanh muốn nói gì, vì thế liếm liếm môi, cảm thụ một chút máu tanh bốn phía, y nhe răng cười một tiếng.

Nhị Ngưu biết Hứa Thanh muốn nói gì, vì thế liếm liếm môi, cảm thụ một chút máu tanh bốn phía, y nhe răng cười một tiếng.

"Tiểu A Thanh yên tâm, lấy toàn tộc Tà Sinh huyết tế, ta nhất định có thể tìm được tung tích của tên khốn đó!

Huống hồ bây giờ, chẳng những gã không còn cái kéo quỷ dị kia, mà bản thân càng suy yếu, đại khái đã không phải cảnh giới Chúa Tể."

Nói xong, đội trưởng đạp mạnh chân phải, thân thể trực tiếp bay lên không trung.

Nói xong, đội trưởng đạp mạnh chân phải, thân thể trực tiếp bay lên không trung.

Ở giữa không trung, y đưa tay hướng về phía huyết vụ phía dưới trảo một cái, lập tức huyết vụ tràn ngập Thánh địa truyền ra tiếng vang ầm ầm, hóa thành năm đạo vòi rồng, lấy Nhị Ngưu làm trung tâm, phóng lên cao sau đó lại không ngừng chuyển động.

Lượng lớn thi hài cũng vào giờ khắc này bị cơn lốc lay động, cuốn vào trong như lá rụng vờn quanh.

Lượng lớn thi hài cũng vào giờ khắc này bị cơn lốc lay động, cuốn vào trong như lá rụng vờn quanh.

Từ xa nhìn lại, một màn này nhìn thấy mà giật mình, thật giống như một loại tà pháp nào đó.

Sau đó trong mắt Nhị Ngưu lộ ra tinh mang, hai tay nhanh chóng bấm quyết, trong miệng lẩm bẩm, lập tức năm cơn lốc nổ vang, tất cả thi hài trong đó đều bị tan nát trong cơn lốc.

Sau khi thành huyết nhục, năm cơn lốc này nhìn càng thêm kinh tâm động phách, cuối cùng ở dưới một chỉ từ tay phải của Nhị Ngưu hướng lên trời, năm cơn lốc lao thẳng đến trời cao.

Trên màn trời, hội tụ lại với nhau tạo thành một biển máu, không ngừng sôi trào, tiếng nổ vang tạo thành một vòng xoáy hắc động.

Trên màn trời, hội tụ lại với nhau tạo thành một biển máu, không ngừng sôi trào, tiếng nổ vang tạo thành một vòng xoáy hắc động.

Nhìn vòng xoáy, Nhị Ngưu gầm nhẹ một tiếng.

“Tiểu sư đ·ệ·!·”

“Tiểu sư đ·ệ·!·”

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, Kim Ô từ trong cơ thể bay vọt ra, ở giữa không trung bay lượn mở ra miệng rộng, phun ra bản thể Phù Tà vẫn bị luyện hóa, đáp xuống bên cạnh Nhị Ngưu.

Hứa Thanh không chần chờ chút nào, Kim Ô từ trong cơ thể bay vọt ra, ở giữa không trung bay lượn mở ra miệng rộng, phun ra bản thể Phù Tà vẫn bị luyện hóa, đáp xuống bên cạnh Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu nâng tay phải lên, đặt trên đỉnh đầu thân xác Phù Tà, đầu ngón tay chế trụ chặt xương đầu, âm thanh mang theo cảm giác viễn cổ vang vọng thiên địa.

Nhị Ngưu nâng tay phải lên, đặt trên đỉnh đầu thân xác Phù Tà, đầu ngón tay chế trụ chặt xương đầu, âm thanh mang theo cảm giác viễn cổ vang vọng thiên địa.

“Dĩ huyết vi dẫn, dĩ niệm vi nhân, thử cốt thử tu, thiên địa hồn hề, kỳ nguyên bản lai.”

Âm thanh truyền ra một khắc, vòng xoáy chuyển động càng thêm mãnh liệt, từng đạo thiểm điện ở bên trong du tẩu, oanh minh bát phương, như ngân xà mạn thiên.

Trong mơ hồ, một hình ảnh hư ảo bị dẫn dắt, hiển lộ ra ở trong hố đen.

Trong mơ hồ, một hình ảnh hư ảo bị dẫn dắt, hiển lộ ra ở trong hố đen.

Ngay từ đầu còn mơ hồ vặn vẹo, nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, trong mắt Nhị Ngưu lộ ra tinh mang và toàn thân hiển hiện ánh sáng màu lam, hội tụ cùng một chỗ, oanh nhập vào trong hình ảnh.

Lấy màu xanh lam phủ lên, đồng thời máu tươi Nhị Ngưu cũng một ngụm tiếp một ngụm phun ra, rơi vào trong hình ảnh.

Như đang thanh tẩy.

Như đang thanh tẩy.

Thế là rất nhanh, hình ảnh rõ ràng lên.

Thế là rất nhanh, hình ảnh rõ ràng lên.

Đó là đáy biển!

Đó là đáy biển!

Một bóng người đen kịt đang phi nhanh, nhưng trong chớp mắt hình như phát giác được, theo bản năng xoay người nhìn lại.

Lộ ra tướng mạo.

Chính là Phù Tà!

Chính là Phù Tà!

Vẻ mặt gã đầu tiên là sững sờ, tiếp theo trong nháy mắt liền hóa thành âm trầm, rồi vung tay lên như muốn chặt đứt liên hệ này.

Hình ảnh cũng ở trong một cái chớp mắt đó, lần nữa xuất hiện mơ hồ.

“Muốn chạy?”

Nhị N·g·ư·u cười lạnh một tiếng, thân thể nhoáng một cái, đi thẳng đến vòng xoáy. Hứa Thanh càng là cất bước nháy mắt tới gần, mang theo sát ý cực hạn, bước vào vòng xoáy.

Còn có một bóng người mang ngọn lửa lao ra từ trong thánh sơn, hóa thành hình dạng của Hoàng Nham, cùng bước vào vòng xoáy.

Còn có một bóng người mang ngọn lửa lao ra từ trong thánh sơn, hóa thành hình dạng của Hoàng Nham, cùng bước vào vòng xoáy.

Trong tiếng nổ vang, vòng x·o·á·y tiêu tán.

Bóng dáng ba người không thấy tung tích.

Bóng dáng ba người không thấy tung tích.

Chương 2235: Thời khắc săn giết (1)

Cấm Hải, đáy b·i·ể·n·.

Trong dòng nước ngầm đen kịt, Phù Tà sắc mặt âm trầm, lo âu và bất an trong lòng trong giờ khắc này dâng lên vô hạn, tốc độ đã được gã tăng đến cực hạn, toàn lực bay nhanh về phía xa.

Gã không dám dừng lại hay trì hoãn chút nào.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, gã cảm ứng được có một loại sức mạnh huyền diệu cổ xưa nào đó giáng lâm, khóa chặt phương hướng của mình.

Gã cố gắng xóa đi cảm ứng này, nhưng lại thất bại.

Điều này làm cho nội tâm gã lộp bộp, đồng thời cảm giác đại nạn lâm đầu cũng vô cùng mãnh liệt, cho nên giờ phút này tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đi xa ở đáy biển này.

Trong lúc bấm niệm pháp quyết, một đạo tiên thuật được chuẩn bị.

Tiên thuật này tương tự như na di, nhưng phương thức biểu hiện lại càng quỷ dị.

Hơn nữa còn phải trả giá một chút.

Nếu đổi lại là khi gã còn cảnh giới Chúa Tể, chỉ cần hô hấp là có thể hoàn thành, cái giá phải trả tuy không nhỏ, nhưng cũng không phải không thể chịu đựng.

Nhưng hiện tại gã cần một chút thời gian chuẩn bị, về phần cái giá phải trả, hiển nhiên trở nên càng lớn.

Nhưng gã không có lựa chọn khác.

Giờ phút này tiên thuật nhanh chóng ngưng tụ trong thức hải của gã, suy nghĩ cũng bắt đầu gợn sóng.

“Lão tổ vẫn lạc… Thánh địa, tất nhiên cũng lâm vào trong hạo kiếp…”

Phù Tà đắng chát, trong đầu hiện lên từng màn ở Thánh địa những năm qua, đáy lòng không khỏi dâng lên một chút cảm giác hối hận.

Gã thật sự có chút hối hận, nhưng cũng hiểu sự tình đã đến trình độ như thế, hối hận cũng không có ý nghĩa.

Mà gã không có tình cảm nồng đậm đối với tộc quần như lão tổ, thứ gã muốn vẫn luôn là sự cường hãn của bản thân.

Vì trở nên mạnh mẽ, gã có thể không tiếc trả giá lớn.

Cho nên gã biết rõ, cho dù là hết thảy làm lại từ đầu, đại khái mình vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Đối mặt với sự hấp dẫn của việc thành tựu Hạ Tiên, cho dù là hung hiểm vạn phần, bản thân cũng không thể chống cự được.

Dù cơ duyên đó, chỉ có một tia khả năng thành công.

Nhưng đó là tạo hóa của Hạ Tiên!

Từ xưa đến nay, toàn bộ đại lục Vọng Cổ cũng không có mấy người bước vào cảnh giới này, một khi gã thành công… Như vậy dựa vào lực lượng khủng bố như Chân Thần, cho dù là ở trong phiến tinh không này, gã cũng sẽ có một chỗ cắm dùi.

Thậm chí cũng có thể giống như vị đại nhân vật kia, đi lên con đường truy tìm cảnh giới cao hơn xưa nay chưa từng có.

“Hạ Tiên…”

“Đáng tiếc… Đáng tiếc…”

Trong lòng Phù Tà dâng lên sự không cam lòng, từ không cam lòng hóa thành điên cuồng, trong mắt gã, một cỗ uy áp khủng bố từ bên trên đột nhiên giáng xuống.

Nương theo thanh âm ầm ầm đinh tai nhức óc, cắt đứt suy nghĩ trong lòng Phù Tà, sắc mặt gã đột nhiên biến hóa và ngẩng đầu.

Nơi gã nhìn thấy, là một biển lửa kinh người.

Nước biển đang cháy, ngọn lửa màu đỏ bao phủ bát phương, khiến cho dị chất khu vực này bị đốt cháy gần như không còn, khôi phục lại màu sắc vốn có của nước biển.

Nhiệt độ cao đang nhanh chóng lan tràn dưới đáy biển.

Trung tâm biển lửa xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, không ngừng chuyển động, hai bóng người từ bên trong đi ra.

Một đạo trong đó sau khi rơi vào trong mắt Phù Tà, sự không cam lòng trong lòng gã càng mãnh liệt hơn.

Nhưng không đợi tâm tình của gã toàn diện dao động, tiếp theo, sau hai bóng người là thân ảnh hư ảo của Viêm Hoàng. Theo bóng dáng thứ ba đi ra, ở đáy biển này bỗng nhiên trải rộng ra.

Một tiếng k·ê·u to truyền ra, Hoàng Nham đi ra từ trong vòng xoáy, trong mắt sát ý tràn ngập, đạp một bước về phía Phù Tà.

Một bước này vừa hạ thì đáy biển liền bốc lên, nước biển bị thiêu đốt càng thêm kịch liệt, Phù Tà toàn thân chấn động, lập tức phun ra một n·g·ụ·m máu tươi.

Sau khi dựa vào tiên thuật chuyển dời ký ức, sống lại một lần nữa, gã đã mất đi cảnh giới Chúa Tể, rơi xuống cảnh giới Uẩn Thần. Lúc này đối mặt với cơn giận của Viêm Hoàng, trạng thái của gã căn bản không thể chống cự được.

Chỉ trong chớp mắt, đã bị uy thế của Viêm Hoàng làm trọng thương.

Theo máu tươi phun ra, tu vi của gã cũng lần nữa bất ổn, tốc độ bỏ chạy bị cưỡng ép cắt đứt, ngay cả tiên thuật đang chuẩn bị trong thức hải cũng đều lay động.

Mà Hoàng Nham, đã đến trước mặt Phù Tà.

Chỉ là vung tay lên.

Lực lượng khủng bố đến từ Viêm Hoàng ầm ầm bộc phát.

Dưới đáy biển hội tụ hỏa diễm, hình thành hỏa diễm phong bạo, quét ngang về phía Phù Tà.

Dưới lực lượng chênh lệch tuyệt đối, bất kỳ chống cự nào đều không có ý nghĩa.

Trong phút chốc thân thể Phù Tà chấn động mãnh liệt, liên tiếp phun ra hơn mười ngụm máu tươi, trạng thái tu vi từ bất ổn lại sụp đổ rơi xuống.

Một đường từ Uẩn Thần đại viên mãn, rơi xuống đến cấp độ Uẩn Thần năm giới.

Sinh tử trước mắt, Phù Tà bất chấp tiên thuật trong thức hải còn chưa hoàn toàn chuẩn bị thành công, biểu tình vặn vẹo, tâm thần bốc lên, trong khí tức tử vong bao phủ, gã không tiếc giá lớn cưỡng ép thôi phát.

Trong nháy mắt thân ảnh của gã ầm một tiếng, đột nhiên tan vỡ, hóa thành vô số sợi tơ sáng chói, biến mất không thấy gì nữa.

Hoàng Nham đứng ở nơi đó, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn phương xa.

Giờ phút này, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu cũng từ trong vòng xoáy hỏa diễm đi xuống.

“Hứa Thanh, biết ngươi muốn tự mình săn giết, cho nên tu vi của người này bây giờ đã mất đi uy hiếp đối với ngươi. Về phần bí pháp của gã cũng bị ta quấy nhiễu, trốn thoát không quá xa.”

Hoàng Nham nhìn về phía Hứa Thanh, lúc trước ra tay, hiển nhiên là kết quả y tận lực khống chế.

Chương 2236: Thời khắc săn giết (2)

Hứa Thanh gật gật đầu, giao tình giữa hắn cùng với Hoàng Nham tựa như với đội trưởng, ngược lại cũng không cần nói thêm cái gì, giờ phút này trong mắt lóe lên hàn mang.

Trong chốc lát, thần thức của hắn khuếch tán, vô số thanh âm từ đáy biển truyền đến.

Có nước chảy, có cá quẫy đuôi, có hải thú gầm nhẹ, cũng có cát sỏi nhấp nhô dưới đáy biển... Tất cả các loại âm thanh hội tụ thành nhịp hô hấp của Cấm Hải.

Trong hơi thở này, Hứa Thanh cảm nhận được nhịp tim của Phù Tà.

“Tìm được rồi.”

Hắn bình tĩnh mở miệng, thân thể nhoáng một cái lao về phía trước.

Về phần Hoàng Nham, y vẫn chưa khoanh chân ngồi xuống mà ngẩng đầu quét mắt nhìn Nhị Ngưu đang nóng lòng muốn thử.

“Ngồi xuống đi, chuyện kế tiếp, tự hắn có thể xử lý.”

Đội trưởng do dự một chút, vốn định đi xem náo nhiệt, nhưng nhìn Hoàng Nham xong, vẫn lựa chọn ngồi ở một bên, sau đó ho khan một tiếng.

“Nhị muội phu...”

“Nhị Ngưu à, ta nhớ trước kia ngươi từng nói, muốn tới nhà ta rèn luyện, mà ngươi đã chuẩn bị rất lâu, làm sao để m·ở cửa nhà ta, ngươi cũng đã có cách.”

Hoàng Nham như cười mà không phải cười.

Đội trưởng trừng mắt nhìn, lập tức lắc đầu, sau đó bỗng nhiên mở miệng.

“Chỗ tiểu sư đệ không thích hợp, không được, ta đi xem...”

Nói xong, y đứng dậy theo bản năng muốn rời đi, lại bị Hoàng Nham ôm cổ lại.

“Không sao, ta đang nhìn chằm chằm, chúng ta nói xem ngươi định làm thế nào để nhân lúc ta ngủ mở cửa nhà ta, đến đây, tâm sự tỉ mỉ cho ta…”

Trong lúc Hoàng Nham cùng đội trưởng chỗ này ‘hữu hảo câu thông’, trong một khu vực đáy biển cách bọn họ một khoảng phạm vi, từng sợi tơ sáng chói bỗng dưng lóng lánh trong nước biển, nhanh chóng hội tụ lại một chỗ tạo thành thân ảnh Phù Tà.

Một khắc hiện thân, gã lần nữa phun ra máu tươi, thân thể uể oải và sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng xem xét bốn phía, sau khi phát hiện mình cũng không có chạy ra được bao xa, cảm giác áp lực trong lòng gã vô cùng mãnh liệt.

Nhưng không hề chần chừ, gã cắn răng, vừa nhanh chóng tiến về phía trước vừa tiếp tục tích tụ chuẩn bị tiên thuật trong thức hải.

“Tiên thuật chuẩn bị hoàn chỉnh, cần thời gian một nén n·h·a·n·g·.·.·.·”

Phù Tà lo lắng nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, giờ phút này tim đập nhanh hơn, thì thào phá vỡ nước biển phía trước, nhưng ngay khoảnh khắc thân thể gã lao ra…

Gã nghe được tiếng động trong biển rộng, đầu tiên lọt vào trong tai là thanh âm dòng nước.

Thanh âm này từ bát phương truyền đến, hóa thành gợn sóng vô hình, ngay khi va chạm với Phù Tà khiến gã biến sắc.

“Không ổn!”

Gã vừa định che đậy nó lại thì không thể làm được nữa, trong phút chốc âm thanh nước chảy ầm ầm nổ tung xung quanh gã tạo thành tiếng nổ vang, hóa thành một luồng sát thương kinh người, trực tiếp bộc phát.

Đó là uy của Âm quyền.

Trong tiếng nổ vang, thân thể Phù Tà chấn động mãnh liệt, nếu là cảnh giới Chúa Tể trước đây thì tự nhiên gã có thể không để ý đến Âm quyền của Hứa Thanh, nhưng bây giờ gã không phải nữa.

Tu vi rơi xuống Uẩn Thần năm giới, vào giờ khắc này rung chuyển, thân thể trong phút chốc tràn ngập máu tươi.

Nguy cơ trước mắt, Phù Tà hai tay bấm quyết triển khai thần thông, miễn cưỡng vận chuyển quyền hành xóa đi, lúc này mới cưỡng ép lao ra khỏi khu vực âm bạo kia.

Máu tươi từ khóe miệng tràn ra, nhưng… thanh âm ẩn chứa sát ý của Hứa Thanh, vẫn đang tiếp tục truyền đến.

Có tiếng tim đập đến từ gã.

Tiếng này đột nhiên biến thành thiên lôi, không ngừng dâng lên trên ngực Phù Tà, như bị người ta khống chế, trong nháy mắt tiếp theo trực tiếp nổ tung.

Âm thanh nổ vang trực tiếp vang vọng, ngực Phù Tà nổ tung.

Máu tươi trong phạm vi lớn tứ tán, toàn thân gã chấn động, hết thảy trước mắt tựa hồ cũng vặn vẹo.

Chỉ có đau nhức khó có thể hình dung đang lan tràn khắp toàn thân.

Đồng thời vào giờ khắc này, vô số thanh âm cũng ập đến.

Gã nghe được tiếng cá quẫy đuôi, nghe được tiếng gầm của hải thú, nghe được tiếng động của cát sỏi dưới đáy biển, cho đến khi nghe được tiếng hô hấp của Cấm Hải.

Tất cả những âm thanh này hội tụ vào một chỗ, bạo phát ra một t·r·ậ·n oanh phạt kinh thiên động địa.

Còn có tiếng nổ vang lúc trước, vào giờ khắc này toàn bộ nổ bể ra.

Tiếng ầm ầm không ngừng quanh quẩn, hóa thành gió bão, hóa thành sát ý, lấy phương thức quỷ dị mà đến, tác dụng lên thân thể cùng linh hồn Phù Tà.

Phù Tà tràn ngập máu tươi, cố nén đau đớn trong thân thể và vết thương, trong mắt lộ ra điên cuồng, một đường mạnh mẽ đâm tới, lực lượng xóa đi lần lượt được gã triển khai, ý đồ hóa giải.

Nhưng hiệu quả cũng không phải hoàn mỹ.

Máu tươi của gã phun ra càng nhiều, thương thế trên thân thể càng nghiêm trọng hơn.

Đến cuối cùng cả người gã đã sắp bị phá thành mảnh nhỏ, rốt cục gã xông ra khỏi khu vực nổ vang kia, bước vào một thế giới không có âm thanh.

Yên tĩnh!

Nhưng sắc mặt của Phù Tà lại lần nữa đại biến, cảm giác nguy hiểm sinh tử theo đó mà đến.

Bởi vì gã biết, yên tĩnh không có nghĩa là an toàn, thậm chí hoàn toàn ngược lại, yên tĩnh… đại biểu cho bị đoạt âm.

Mà một khi bị đoạt âm, giống như đã lọt vào toàn tri của đối phương.

Cho nên gã không chút chần chờ, không thể không kích phát tiên thuật còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt.

Dùng càng nhiều đại giới, đổi lấy lực lượng bỏ chạy.

Trong tiếng nổ vang, bóng người hóa thành vô số sợi tơ sáng chói tan biến trong nước biển, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, vô số âm thanh từ trong trầm mặc bộc phát, hình thành một lực lượng mênh mông, hướng về phía những sợi tơ biến thành Phù Tà, hung hăng trấn áp.

Tiếng ầm ầm vang vọng, có không ít sợi tơ trực tiếp tan vỡ, còn lại thì biến mất không còn tăm tích.

Mấy hơi sau thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ở khu vực này, mặt hắn không biểu tình, nhìn phương vị Phù Tà bỏ chạy.

“Ngươi, trốn không thoát.”

Trong tiếng bình tĩnh truyền ra, Hứa Thanh giơ chân lên, như lúc trước Phù Tà đuổi giết hắn, không nhanh không chậm đi thẳng về phía trước.

Chương 2237: Luyện hóa Phù Tà (1)

Dưới Cấm Hải, thân ảnh của Phù Tà chật vật đến cực điểm, sắc mặt trắng bệch, khung cảnh trước mắt đều có phần mơ hồ.

Vô cùng thảm thiết, một chân của gã đã mất đi.

Lúc trước gã triển khai tiên thuật để bỏ chạy, Hứa Thanh dùng Âm quyền phối hợp với tiên thuật cắn trả, chém xuống một chân của gã từ trong linh hồn, tác dụng lên nhục thân.

Đau đớn kịch liệt như thủy triều phập phồng trong tâm thần gã, bao trùm toàn thân, mà đối với gã mà nói, trong trí nhớ, thống khổ như vậy chỉ gặp phải khi ở tu vi cấp thấp.

Sau khi Quy Hư, gã không còn trải qua tình cảnh như vậy nữa.

Nhưng hôm nay cho dù gã dựa vào việc mất đi một chân đổi lấy có thể triển khai tiên thuật, nhưng nguy cơ sinh tử chẳng những không giảm bớt, ngược lại vẫn tồn tại như tận trong xương tủy, càng mãnh liệt hơn.

Bởi vì một cái chân khác còn lại của gã, không biết bắt đầu từ lúc nào… cũng đã xuất hiện hư thối!

Hủ thực đó đến từ kịch độc, đến từ nguyền rủa.

Đó là Độc Cấm thần quyền của Hứa Thanh!

Nó vô cùng hung mãnh, đang bộc phát và điên cuồng lan tràn, bây giờ đã lan đến đùi, giống như muốn bao trùm toàn thân, vô luận là tu vi hay là nhục thân, coi như là linh hồn cũng đều không buông tha.

Khiến cho tâm thần gã run rẩy, chỉ có thể liều mạng dùng bản nguyên của b·ả·n thân để trì hoãn Độc Cấm, gia trì sức mạnh quyền hành muốn xóa đi loại độc này.

Nhưng bây giờ tu vi của gã đã giảm xuống, trạng thái lại cực kém, còn bị vây trong cuộc săn giết, gã không có thời gian tu hành cũng không có tinh lực hóa giải.

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết!”

Phù Tà tóc tai bù xù, trong lòng truyền ra tiếng gầm gừ không cam lòng, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Gã biết rõ mình không có thời gian hóa giải, như vậy… bày ở trước mặt gã, cũng chỉ có một lựa chọn.

Sức mạnh bản nguyên của Hứa Thanh bùng phát, hình thành lực lượng trảm hồn, trực tiếp từ trong linh hồn chém nửa người dưới của Phù Tà!

Cùng nhau mất đi, tự nhiên còn có thân thể.

Trong chớp mắt nửa người dưới của Phù Tà trực tiếp nổ tung, máu độc tứ tán, gã chỉ còn lại thân trên càng thêm suy yếu, trước mắt cũng xuất hiện sự vặn vẹo.

Vô luận là đau đớn của thân thể hay là đau đớn do linh hồn xé rách, đều khiến gã bị dằn vặt vô tận.

Gã chỉ có thể cắn chặt răng, miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh, tiếp tục di chuyển.

Nhưng trước mắt không có hi vọng, trong lòng gã cũng không còn phương hướng.

Thậm chí bây giờ gã còn không biết mình muốn chạy trốn đi nơi nào.

Bi ai, cay đắng, vô số cảm xúc tiêu cực sinh sôi trong lòng gã. Càng lúc càng nhiều, Phù Tà bỗng nhiên chấn động trong lòng, gã cảm thấy trạng thái của mình không đúng.

Nhưng đã chậm.

Những cảm xúc tiêu cực đó đã trở thành sơ hở của gã, hóa thành một đám suy nghĩ không thể khống chế cùng nhau bộc phát, tác động máu tươi toàn thân gã, đưa tới ánh trăng màu tím.

Những ánh sáng này thoạt nhìn còn ở phía xa, nhưng trong nháy mắt tiếp theo… Lại từ trong máu của Phù Tà chiếu ra, ở trong cơ thể gã… ầm ầm bộc phát!

Tiếng kêu thê lương từ trong miệng Phù Tà truyền ra, lại hóa thành Âm quyền, lại một lần nữa gây sát thương.

Thậm chí Độc Cấm cũng tái hiện.

Đan xen tuần hoàn lẫn nhau, hình thành tra tấn cực hạn, khiến thân ảnh Phù Tà đang bỏ chạy thảm thiết đến cực hạn.

Gã chỉ có thể không ngừng tự trảm hồn, không ngừng tự bùng nổ tiên thuật chưa hoàn thành chuẩn bị, lần lượt na di và lần lượt phá thành mảnh nhỏ.

Cho đến khi mất đi cánh tay trái, rồi mất đi cánh tay phải, và mất đi thân thể, cuối cùng… Chỉ còn lại một cái đầu!

Như bị vận rủi lượn lờ.

Mà vận rủi, ở thời khắc này hóa thành bụi bặm, bao phủ trên đạo tâm của gã.

Trong bụi bặm này, thanh âm Hứa Thanh đang vang vọng.

“Lão tổ của ngươi, đã vẫn lạc.”

“Tộc nhân của ngươi đã chết.”

“Bản thể của ngươi đã bị ta luyện hóa.”

“Bộ tộc của ngươi, không còn tồn t·ạ·i nữa.”

“Ngươi bây giờ, là tộc nhân Tà Sinh duy nhất trên đại lục Vọng Cổ.”

“Mà ngươi, cũng không hề thành công luyện hóa ta, mất đi cơ duyên Hạ Tiên…”

“Tiếp theo, ta sẽ luyện hóa ngươi, quyền hành xóa đi của ngươi… Cũng sẽ mất.”

Những thanh âm này pha thêm thần quyền của Tử Nguyệt, lấy phương thức Âm quyền truyền ra, phối hợp Độc Cấm xâm nhập, hóa thành vận rủi lan tràn đạo tâm Phù Tà, triệt để che phủ, bao vây, phong tỏa.

Tiếng răng rắc vang lên trong não hải Phù Tà.

“Câm miệng!”

Phù Tà run rẩy, gào thét điên cuồng.

Đạo tâm của gã, vỡ tan!

“·T·h·ờ·i cơ đã đến.”

Hứa Thanh nhẹ giọng, bóng người từ trong nước biển đi ra, đứng ở phía trên Phù Tà.

Như thần giáng lâm.

Ánh sáng vô tận khuếch tán ra từ trong cơ thể hắn, hóa thành một vầng mặt trời rực rỡ trong biển.

Ánh sáng đang chiếu tứ tán, nhiệt lượng lan tràn.

Hứa Thanh hóa thân thành mặt trời, lấp lóe dưới đáy biển, Huyền Dương Tiên Quang mang theo uy lực khủng bố, mang theo lực lượng mênh mông, hướng về Phù Tà chỉ còn lại một cái đầu, lại bị tất cả thần quyền của Hứa Thanh xâm nhập, chợt bao phủ.

Đáy biển vốn đen kịt, vào giờ khắc này lại bị thắp sáng!

Tiếng kêu rên thê lương không ngừng vang vọng trong miệng Phù Tà bị ánh sáng bao phủ, trong mặt trời truyền ra một tiếng rít.

Tiếng này trấn áp tất cả thê lương, trở thành âm thanh duy nhất.

Hình bóng đen nhánh của Kim Ô lao ra từ trong mặt trời.

Càng lúc càng lớn, cuối cùng sau khi lay động vùng hải vực này, Kim Ô mở miệng rộng, phun ra ngọn lửa luyện hóa vạn linh.

Ngọn lửa này xen lẫn với tiên quang, bao trùm lên cái đầu đang kêu rên của Phù Tà, cuốn động nó, hấp một cái…

Nuốt vào trong miệng!

Hứa Thanh, muốn luyện hóa quyền hành của Phù Tà.

Việc này vốn không phải dễ dàng, nguyên nhân có hai, một là thân thể Phù Tà mà hắn luyện hóa trước đó cũng không phải hoàn chỉnh.

Hai là đối phương tu vi Chúa Tể, luyện hóa quyền hành của Chúa Tể thì dĩ nhiên độ khó cực lớn.

Chương 2238: Luyện hóa Phù Tà (2)

Nhưng hôm nay, theo cái đầu cùng với ký ức Phù Tà khắc ấn đến, hỏa diễm luyện hóa vô tận hoàn toàn bùng nổ trong thân thể Kim Ô.

Thiêu đốt kịch liệt.

Chỗ khó thứ nhất đã được giải quyết.

Về phần chỗ khó thứ hai, tu vi của đối phương cũng đã rơi xuống.

Mặt khác trong cơ thể Kim Ô, cùng bị thiêu đốt với Phù Tà còn có năm đạo vòi rồng huyết vụ, đó là máu do toàn tộc của Phù Tà tử vong tạo thành.

Luyện hóa cả một tộc!

Mới là Kim Ô Luyện Vạn Linh.

Cấm Hải nổ vang, bầu trời bên ngoài biến sắc, mây mù bốc lên.

Vô số tia chớp nổ tung trên bầu trời, có bóng dáng Thiên Đạo như ẩn như hiện.

Một cỗ khí tức quyền hành chỉ thuộc về tu sĩ, bộc phát ra trên người Kim Ô ở trong Cấm Hải.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Kim Ô truyền ra thanh âm to rõ, thẳng đến Hứa Thanh mà đến, chui vào trong mắt p·h·ả·i của hắn.

Hứa Thanh nhắm mắt.

Mấy hơi thở sau, ngay khi hai mắt hắn mở r·a·, thiên địa biến sắc, gió nổi mây phun, biển rộng ầm ầm.

Mắt phải của hắn, lực lượng bản nguyên lóng lánh, hiện ra một đạo ngân!

Đạo ngân này vừa xuất hiện, thiên địa nổ vang.

Đó là, quyền hành xóa bỏ!

Quyền hành này thuộc về độc hữu của hệ thống tu sĩ, cũng là một đạo duy nhất trên người Hứa Thanh hôm nay.

Trong nháy mắt xuất hiện, toàn thân Hứa Thanh chấn động, vô số tiên ngân từ trên người hắn chảy ra, hóa thành từng đoàn ngân thủy, đều thoát ly.

Mà ngân tích quyền hành, cũng theo đó được bao trùm!

Thân thể này của hắn trước đó bị Phù Tà truy sát, từng nhiều lần sụp đổ, mất đi quá nhiều tiên ngân.

Mặc dù sau đó thân thể khép lại, nhưng tiên ngân bị giảm bớt khiến cho nhục thân không cân đối, càng ngày càng tăng.

Nhưng trong chớp mắt này, quyền hành xuất hiện, từ mắt phải lan tràn toàn thân.

Quyền hành của Chúa Tể trong hệ thống tu sĩ, tiên ngân cũng là lực lượng bởi hệ thống tu sĩ biến thành, xét theo một mức độ nào đó, được coi là đồng nguyên.

Nhưng cuối cùng tiên ngân cũng chỉ là tạm thời kết dính, Hứa Thanh cần phải nhanh chóng tu luyện ra càng nhiều tiên quang mới có thể khiến bản thân hoàn mỹ.

Bởi vì tiên ngân chung quy là thuộc về ngoại vật, cũng không phải dung hội quán thông với hắn.

Bây giờ, không giống nữa.

Quyền hành, thay thế tiên ngân!

Khiến cho thân thể này của hắn, dùng máu thịt Thượng Hoang làm cơ sở, quyền hành làm ký điểm, tiên quang lấp vào!

Càng thêm kiên cố!

Theo loại cảm giác gần như hoàn mỹ này, trong mắt Hứa Thanh lộ ra tinh mang, hắn biết con đường của mình, càng vững chắc hơn so với trước đó.

Đường lui đã không có tỳ vết, mà con đường phía trước mặc dù còn vướng bụi gai, hắn vững lòng tin có thể cố gắng đi đến cuối cùng.

Cùng lúc đó trên bầu trời, dị tượng nổi lên!

Từng bóng Thiên Đạo của Vọng Cổ xuất hiện, nổi lên trên Cấm Hải, trong khoảng thời gian ngắn Cấm Hải nổ vang, thiên địa gợn sóng.

Có thể nói là rực rỡ muôn màu, hào quang vạn trượng.

Đó là Vọng Cổ Chi Hạ!

Một màn này, cũng lập tức đưa tới các phương trên Cấm Hải ngóng nhìn, khiến cho vô số tâm thần đều đang dao động mãnh liệt.

Trong này tuyệt đại đa số không biết được ý nghĩa của một màn như thế, nhưng ở trong lòng đám người Thế tử lại nhấc lên.

“Vọng Cổ Chi Hạ…”

“Trong truyền thuyết, có thể dẫn khởi Vọng Cổ Chi Hạ, chỉ khi xuất hiện loại tư chất từ xưa đến nay chưa từng có!”

Lúc đám người Thế tử động dung, Nữ Đế ở trên trời cao nhìn cảnh tượng này, mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

“Hứa Thanh, tại cảnh giới Quy Hư, lấy được quyền hành!”

“Có lẽ, đây cũng chính là mục đích thật sự của vị sư tôn kia của hắn!”

Nữ đế đăm chiêu, nhìn về phía Nam Hoàng Châu.

Mà giờ khắc này trong Nam Hoàng Châu, ở Thất Huyết Đồng, chỗ mật thất của Đệ Thất Phong, sau khi ngưng tụ thân thể cho Hứa Thanh, Thất gia vẫn bế quan, tại nơi bế quan mở hai mắt ra.

“Lão Tứ không phụ kỳ vọng của ta, thành công cướp đi quyền hành, lấy quyền hành đổi cho tiên ngân…”

“Cái quyền hành xóa đi này, thích hợp nhất với trạng thái thân thể bây giờ.”

“Như vậy, trong lòng lão phu sẽ bớt lo lắng, sau này…”

Thất gia chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt giống như có thể xuyên thủng bầu trời, nhìn về phía xa trong tinh không, nhìn về phía sau rất nhiều Thánh địa đang gào thét mà đến, một pho tượng tỏa ra khí tức khủng bố.

Thất gia vẻ mặt ngưng trọng.

“Khí tức quen thuộc… Sư tôn…”

“Trở về, vẫn còn là người?”

Thất gia đắng chát.

Thời gian trôi qua.

Mấy ngày sau, tin tức liên quan tới Tà Sinh thánh địa bị hủy diệt, quét ngang toàn bộ đại lục Vọng Cổ, gây nên gợn sóng khắp nơi, đồng thời tất cả Thánh địa giáng lâm cũng đều bị tin tức này rung động.

Mà ngay sau đó một đạo pháp chỉ càng chấn động bát phương, từ nhân tộc truyền ra, cũng từ Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc truyền ra, sau khi hợp nhất với nhau, tạo thành ý chí cao nhất ở đông giới Vọng Cổ.

“Tà Sinh thánh địa, ác niệm lan tràn!”

“Có hai t·ộ·i·.·”

“Một, lấy danh nghĩa thiện, ám ký nhiều tộc quần ở Cấm Hải, dục vọng ký sinh, táng tận lương tâm, khiến người ta giận sôi, chứng cứ vô cùng xác thực!”

“Hai, ý đồ mưu hại Thái phó tộc ta, Viêm Nguyệt Đại Huyền Thiên, hành vi ác liệt, cùng hung cực ác, trên dưới toàn tộc đều bao che, không chút hối hận hay ăn năn, ngồi nhìn Thái phó bị vây trong vạn kiếp, tâm có thể tru, hành động có thể diệt, tộc có thể tru diệt.”

“Từ khi Thánh địa giáng lâm đến nay, đông giới Vọng Cổ ta vốn giữ vững bình thản chung sống, vô tình khởi xướng chiến loạn.”

“Nhưng hành vi của Thánh địa như thế, thô bạo bừa bãi, hoành hành không cố ky, có thể nhìn lá rụng biết mùa thu đến!”

“Vì phòng ngừa sự tình tương tự phát sinh, hiện thông cáo toàn bộ Thánh địa giáng lâm đông giới Vọng Cổ, trong vòng ba ngày, rời khỏi đông giới.”

“Ba ngày sau, phàm là kẻ còn tồn tại, đều là kẻ thù chung của đông giới!”

Pháp chỉ vừa ra, đông giới Vọng Cổ hoàn toàn chấn động.

Chương 2239: Thực quang thần linh (1)

Ngày thứ năm sau khi pháp chỉ của Nữ Đế truyền ra, trời trong gió nhẹ, bầu trời không mây.

Chỉ có ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống trên bến cảng Thất Huyết Đ·ồ·n·g·.

Xa xa có thể thấy được bến cảng phi thường náo nhiệt, tu sĩ cùng phàm tục tới lui đông đảo, trong đó còn có dị tộc đến từ các hòn đảo, tiến hành mậu dịch.

Hiện nay Thất Huyết Đồng đã là bá chủ, phạm vi thế lực bao trùm nội hải, khiến cho vô số quần đảo đều cam nguyện phụ thuộc.

Sản vật toàn bộ Nam Hoàng Châu đều hội tụ ở cảng Thất Huyết Đồng, từ nơi này tản ra các phương, đồng thời ở cảng của Nghênh Hoàng Châu thì vận chuyển sản vật đại lục Vọng Cổ tới.

Những chuyện này, tu sĩ cấp cao cũng sẽ không tham dự trực tiếp, phần lớn là do tu sĩ cấp thấp phụ trách, hình thành cơ sở khổng lồ, hóa thành chất dinh dưỡng để tông môn lớn mạnh cùng với bồi dưỡng đệ tử.

Vì thế pháp thuyền cùng với thuyền bè dị tộc ra ra vào vào lít nha lít nhít, thậm chí ở ngoài bến cảng thời khắc đều có càng nhiều thuyền chờ đợi tiến vào.

Tuy như vậy, nhưng trật tự lại rất tốt.

Điều này khiến cho việc giữ gìn trị a·n của các bộ ngành của Thất Huyết Đồng trở nên đơn giản hơn.

Nhất là Bộ Hung ti càng như vậy, ngày bình thường nhìn ai cũng hiền lành, bộ dáng vô hại.

Nhưng trong lòng tất cả ngoại tộc, đối với những đệ tử mặc áo bào của Bộ Hung ti, bọn họ cực kỳ kiêng kị.

Bọn họ biết, biểu hiện bên ngoài của đám tu sĩ Bộ Hung ti này đều là giả!

Trên thực tế, từng người đều tâm cơ thâm trầm, có thể vừa cười ha hả vừa đâm dao.

Những năm này, trong quá trình Thất Huyết Đồng quật khởi, tất cả người gây chuyện cùng với hạng người hung sát bị đánh chết, thi thể của bọn họ chính là chứng minh tốt nhất.

Nhất là một ít tu sĩ ngoại tộc thế hệ trước, từ trong miệng của bọn họ, rất nhiều dị tộc trẻ tuổi đều biết được nguyên bản đó chỉ là phẩm hạnh của riêng đệ tử Đệ Thất Phong, còn những phong khác của Thất Huyết Đồng không phải như vậy.

Nhưng bây giờ… tất cả Bộ Hung ti của các phong, toàn bộ đều biến thành… cùng một đức hạnh.

Thậm chí nếu nhìn toàn diện, có thể phát hiện không chỉ là Bộ Hung ti, ngay cả đệ tử của những phong hay bộ khác trong Thất Huyết Đồng, cũng dần biến thành tựa như Đệ Thất Phong năm đó… Dường như đã trở thành một bầu không khí chung.

“Đám người này, âm hiểm vô cùng!”

Đây là nhận thức chung của các p·h·e·.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, bọn họ không dám đắc tội Thất Huyết Đồng, mà Bộ Hung ti… Bọn họ càng không dám.

Bởi vì có một vị đại nhân vật bây giờ đang có địa vị đỉnh phong ở đông giới Vọng Cổ, chính là xuất thân từ Bộ Hung ti.

Vị đại nhân vật này, toàn bộ đảo ở Cấm Hải không người không biết, không người không hay.

Nhất là trong khoảng thời gian gần đây, toàn bộ đông giới Vọng Cổ bởi vì một mình hắn mà oanh động.

Về phần truyền thuyết quá khứ của hắn, chỗ nào cũng có.

Có thể nói, bây giờ ở trên Cấm Hải, tên của hắn có thể khiến cho một tộc đàn trong phút chốc phải yên tĩnh.

Quyền cao chức trọng!

Mà so với sự kính sợ của những ngoại tộc này, Bộ Hung ti của tất cả các phong trong Thất Huyết Đồng, đối với vị đại nhân vật xuất thân từ bộ ngành của mình, đã đến trình độ sùng bái, gần như tôn sùng là thần linh.

Lúc này, vị thần linh của Bộ Hung ti đang khoanh chân ngồi trong lầu các mà trước đây Thất gia thường ngồi, yên lặng thổ nạp dưới ánh nắng ban mai.

Mỗi một lần hô hấp đều có ánh sáng rực rỡ, từ trong màn trời tràn ra dung nhập vào trong miệng hắn, tựa như thực quang (nuốt ánh sáng).

Trong cơ thể hắn hóa thành nhiều điểm sáng, đồng thời lan tràn toàn thân và uẩn dưỡng đạo Huyền Dương Tiên Quang duy nhất của Hứa Thanh.

Mà thân thể của hắn, ở dưới ánh mặt trời này, trong quá trình thực quang cũng càng thêm lộng lẫy.

Trường bào và mái tóc dài màu tím, còn có gương mặt tuyệt thế cùng với thân thể cao ngất, khiến cho tất cả người nhìn thấy đều không khỏi cảm thán hai chữ ‘hoàn mỹ’ trong lòng.

“Rõ ràng chỉ cần dựa vào khuôn mặt này là có thể sống tốt hơn, ví dụ như tìm một thần linh song tu, nhưng hắn vẫn tự mình cố gắng như vậy…”

“Không hổ là tiểu sư đệ của ta, so với lựa chọn năm đó của ta thì giống như đúc.”

Nhị Ngưu ngồi trong lầu các, nhìn Hứa Thanh một cái, vẻ mặt cảm khái hướng về phía Nhị sư muội cùng Hoàng Nham bên cạnh mở miệng.

Nhị sư muội trầm mặc, không để ý tới.

Nhưng Hoàng Nham bên kia lông mày giương lên.

“Nhị Ngưu, đồ của ngươi rơi mất rồi.”

Nhị Ngưu đắc ý, bản dịch nguồn tại bạch ngọc sách.

“Có phải ngươi muốn nói, mặt của ta mất da, ám chỉ ta không cần mặt mũi? Nhị muội phu à, ngươi quá lòng dạ hẹp hòi.”

Hoàng Nham trừng mắt, bộ dạng tiện tiện của đối phương làm y nhịn không được muốn một bàn tay đập chết.

Nhị Ngưu cũng trừng mắt, ở đáy biển y có chút rụt rè đối với Hoàng Nham, nhưng ở trong tông môn nhà mình, nhất là sư muội còn tại nơi này, tự nhiên y không sợ.

Mắt thấy ánh mắt hai người giao nhau, hình như có ánh lửa, Nhị sư muội nhíu mày.

“Hai người các ngươi đủ rồi.”

Nàng vừa nói ra, Hoàng Nham nhất thời cười làm lành, Nhị Ngưu bên kia thì ngạo nghễ.

Đối với vị đại sư huynh này của mình, lão Nhị cũng không có bất kỳ biện pháp nào, vì vậy mở miệng chuyển dời chủ đề.

“Bây giờ tất cả Thánh địa đều đã rời khỏi đông giới Vọng Cổ từ hai ngày trước, trước khi Thánh địa mới chưa giáng lâm, hẳn là có một đoạn thời gian an bình ngắn ngủi.”

“Nhưng mà, dựa theo lời nói của vị Tà Sinh lão tổ trước khi chết, một trận chiến trong tương lai… Sợ là không thể tránh khỏi, bây giờ sư tôn đang bế quan, Thất Huyết Đồng phải chuẩn bị như thế nào, đại sư huynh có phương án gì không?”

“Đương nhiên là có!” Nhị Ngưu liếm môi.

Chương 2240: Thực quang thần linh (2)

“Nữ Đế kia cũng không phóng khoáng, chỉ chia một nửa tài nguyên trong Tà Sinh thánh địa cho chúng ta, còn tòa thánh sơn của Tà Sinh bị ả độc chiếm!”

“Quá đáng, nếu thánh sơn được chúng ta cải tạo một chút, đó chính là đại sát khí đó!”

“Cho nên phương án của ta chính là, Thất Huyết Đồng của chúng ta lấy danh nghĩa lão đầu tử viết yêu sách cho Nữ Đế, nghiêm khắc k·h·i·ể·n trách Nữ Đế, sau đó lấy thánh sơn về.”

Nói đến đây, đội trưởng hai mắt sáng lên.

Hoàng Nham nghe vậy trừng mắt nhìn, có chút động tâm.

Về phần lão Nhị thì lại lâm vào trầm ngâm, sau một lúc lâu vừa muốn mở miệng, nhưng tiếp theo ngọc giản truyền âm của nàng chấn động, cầm lấy sau đó cảm giác một phen, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, có người nhìn thấy long xa thanh đồng mà ngươi muốn tìm.”

Lời này vừa ra, Hứa Thanh đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, ánh sáng rực rỡ bên ngoài thân thể xuất hiện gợn sóng, nuốt vào trong miệng, hai mắt hắn mở ra.

Ngân tích quyền hành lấp lánh trong mắt phải, hình thành uy áp đáng sợ lay động một số quy tắc pháp tắc nơi đây, khiến trời cao biến sắc.

Sau khi đánh một trận với Phù Tà, Hứa Thanh trở về, luôn ở trạng thái muốn thích ứng quyền hành xóa đi, không rảnh đi tìm long xa.

Nhưng hắn biết, nhất định long xa còn ở nội hải.

Vì thế sau khi trở về, tuyên bố nhiệm vụ tông môn để đệ tử Thất Huyết Đồng lúc ra ngoài, phàm là chú ý đến long xa và cự nhân, liền ngay lập tức báo cáo.

Bây giờ, cuối cùng đã có kết quả.

Cho nên nháy mắt tiếp theo Hứa Thanh đứng lên, nhìn về phía Nhị sư tỷ.

“Đệ tử phát hiện long xa có chút quan hệ với ngươi.”

Nhị sư tỷ vung tay lên ném một khỏa ngọc giản về phía Hứa Thanh.

“Đa tạ sư tỷ.”

Hứa Thanh tiếp được, thần niệm quét qua, gật đầu rồi hướng về phía Cấm Hải, đi đến.

Nhị Ngưu cũng đứng dậy, cười ha ha.

“Tiểu sư đệ, đại sư huynh đi cùng với đệ, hộ pháp cho đệ.”

Nói xong, y cất bước lên bầu trời, cùng Hứa Thanh biến mất giữa thiên địa.

“Chút thực lực đó của y, hộ pháp cái rắm!”

Hoàng Nham hừ một tiếng, ánh mắt rơi vào chỗ sư tỷ.

Nhị sư tỷ gật đầu, Hoàng Nham tinh thần phấn chấn, nhảy về hướng Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đi, vội vã theo.

Giờ phút này trên Cấm Hải, một cự nhân đang tiến lên, gần nửa người lộ ra ngoài mặt biển.

Theo sự di chuyển của cự nhân, sóng biển hung mãnh đã thành biển động, quét ngang bát phương.

Xa xa, một chiếc pháp hạm lắc lư chập trùng trên mặt biển, giống như có thể bị sóng biển khổng lồ nuốt chửng bất cứ lúc nào, nhưng trước sau không thay đổi phương hướng, xa xa đi theo người khổng lồ kia tiến lên.

Trên pháp hạm, có ba vị tu sĩ đang đứng.

Ba người này đều mặc áo bào Bộ Hung ti của Thất Huyết Đồng, người đứng đầu là một thanh niên tóc đen xõa vai, toàn thân trên dưới tán phát ra hung thần chi ý, nhất là ánh mắt của gã càng như con mắt mãnh thú, mang theo lạnh lùng đối với thế giới, cũng mang theo hờ hững đối với sinh mệnh.

Hai vị phía sau là trung niên, so sánh với nhau thì có chút bình thường.

Nhưng tu vi của từng người đều không yếu, nhất là thanh niên tràn ngập hung ý kia, càng là đến trình độ Kết Đan đại viên mãn, khoảng cách đến Nguyên Anh cũng chỉ kém nửa bước.

Bọn họ là tu sĩ của B·ộ Hung ti ở Đệ Thất Phong, mà thân phận lại cực cao, người đứng đầu lại càng là Ty chủ của Bộ Hung ti ở Đệ Thất Phong.

Ngày thường, trong Ti rất ít nhiệm vụ có thể để bọn họ ra ngoài.

Cho đến mấy ngày trước, sau khi vị Ti trưởng này nhìn thấy Hứa Thanh tuyên bố nhiệm vụ tìm kiếm long xa và cự nhân, không chút do dự mang theo hai vị Phó ty trưởng cùng nhau ra biển.

Cuối cùng, dưới sự tìm kiếm nhiều lần trong khu vực nguy hiểm mà vị Ti trưởng này liều mạng, bọn họ gặp được cơ duyên xảo hợp, nhìn thấy long xa và cự nhân.

Với tu vi của bọn họ, cho dù chỉ đi theo từ xa cũng sắp không chống đỡ nổi.

Khí tức khủng bố đến từ trên người cự nhân, khiến cho bọn họ theo bản năng run rẩy.

Nhưng cho dù là như vậy, thanh niên tóc đen kia dựa vào năng lực đặc thù vẫn cắn răng kiên trì.

Hành vi liều mạng như vậy, khiến cho hai vị Phó ti phía sau gã tâm thần run rẩy nhớ tới một ít chuyện và lời đồn liên quan tới vị Ti trưởng này.

Vị Ti trưởng này của bọn họ, trước khi nhậm chức là một người câm, bản thân điên cuồng và giết chóc rất nặng, nhiều lần đều giống như dã thú tiến lên cắn xé.

Địch nhân của gã phần lớn là phá thành mảnh nhỏ, vô cùng thê thảm.

Sau khi nhậm chức, theo sự tăng lên của tu vi, rõ ràng gã đã có thể mở miệng, nhưng lại cực kỳ ít nói, về phần hung ý thì trở nên mạnh hơn.

Những năm qua, tội phạm truy nã đều bị gã bắt gần hết.

Trong quá trình đó, hung danh của vị Ti trưởng này đã bắt đầu nổi bật ở các tộc trong Cấm Hải.

Còn có truyền thuyết, vị Ti trưởng này là tùy tùng của Hứa Thanh.

Chuyện ấy có người nói là tận mắt nhìn thấy, cũng có người cho rằng là lời nói vô căn cứ.

Lại bởi vì Hứa Thanh mấy năm qua chưa từng trở về, cho nên dần dần liền thành tin đồn.

Nhưng bây giờ, hai người bọn họ thấy Ti trưởng của mình liều mạng như vậy, đáy lòng càng tin tưởng mấy phần tin đồn.

Cứ như vậy, trong lòng bọn họ run sợ, thời gian lại trôi qua một nén nhang.

Trong một nén nhang này, thân ảnh cự nhân chậm rãi biến mất khỏi mặt biển, nhưng biển động lại càng lớn hơn, nhiều lần nổ vang ập đến, pháp hạm của bọn họ cũng đều xuất hiện khe nứt dưới lực lượng từ Cấm Hải, giống như tùy thời có thể chia năm xẻ bảy.

Nhưng thanh niên tóc đen vẫn cố chấp, như không cần sống mà vận chuyển tu vi điều khiển pháp hạm, đồng thời c·ả·m giác đặc thù cũng tản ra để khóa chặt phương hướng, khiến bản thân không chệch hướng.

Cho dù vận chuyển thời gian dài, thất khiếu của gã cũng bắt đầu chảy máu, cũng không buông lỏng chút nào.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, sóng thần càng lớn hơn, cũng có một vòng xoáy hình thành ở mặt biển, hóa thành lực xé rách to lớn khiến khe hở của pháp hạm xuất hiện càng nhiều.

Lúc này một vòng xoáy lớn hơn cuốn đến, trực tiếp cuốn pháp hạm lên, cả pháp hạm chấn động kịch liệt, nhiều nơi vỡ vụn, truyền ra tiếng két không thể chịu đựng.

Hai vị tu sĩ Bộ Hung ti của Đệ Thất Phong vô cùng hoảng sợ, kinh hô lên.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, bầu trời truyền đến tiếng sấm, nổ tung bát phương.

Thanh âm rơi vào mặt biển, cùng âm thanh biển gầm dung hợp, hóa thành một thanh âm bình tĩnh.

“Định.”

Chương 2241: Tái hiện thần thoại

Chỉ là một chữ, nhưng trong chớp mắt giống như mở miệng thành phép, biển khơi cuồng bạo lại lập tức êm dịu ngoan ngoãn xuống, biển gầm biến thành sóng biển, tất cả hòa hoãn lại, bản thân biển gầm cũng yên bình lại.

Về phần những vòng xoáy càng là nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, bị luồng lực lượng huyền diệu trực tiếp trấn áp.

Một chữ 'định', ý là định biển!

Giờ phút này gió êm sóng lặng, bốn phương yên ổn!

Trên pháp hạm, hai vị đệ tử Bộ Hung ti của đệ thất phong run rẩy, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trông thấy ba đạo thân ảnh rực rỡ từ chân trời đi tới.

Trong đó có Hoàng Nham bọn họ đã từng gặp qua.

Về phần người dung mạo xấu xí bên cạnh Hoàng Nham, bọn họ có chút lạ lẫm, hình như đã thấy qua bức họa, nhưng không có nhớ kỹ.

Nhưng một khắc nhìn rõ thân ảnh màu tím dẫn đầu, nội tâm bọn họ lập tức vô cùng kích động.

"Tứ điện hạ!"

Tứ điện hạ, là xưng hô đặc thù của đệ thất phong đối với Hứa Thanh!

Một khắc âm thanh kích động của hai người truyền ra, thanh niên tóc đen phía trước bọn họ, hai mắt lạnh như băng hiếm thấy xuất hiện gợn sóng, lập tức quỳ bái xuống.

"Tiểu tử câm?"

Hứa Thanh nhìn xuống, chú ý tới thanh niên tóc đen, ôn hòa mở miệng.

Ba chữ vừa ra lập tức khiến cho cảm xúc của thanh niên tóc đen chấn động mãnh liệt, ngẩng đầu lên.

“Chủ. . . . . Chủ nhân. . . . .”

Lời đồn bên ngoài về gã không sai, từ khi tới Thất Huyết Đồng cho đến bây giờ, gã không có cảm giác thuộc về đối với cái tông môn này, duy chỉ có. . . . . cảm giác đối với Hứa Thanh.

Lúc đầu là sợ hãi Hứa Thanh, tiếp theo là được Hứa Thanh cứu, về sau được Hứa Thanh chỉ đường, sau cùng càng nhờ Hứa Thanh kéo trở về từ trong kiếp nạn Trúc Cơ.

Hứa Thanh thủy chung đứng ở phía trước, trở thành ngọn hải đăng của gã.

Gã một mực truy tìm dấu chân Hứa Thanh, kính dâng sự trung thành của mình.

Bởi vì từ nhỏ lớn lên trong đám chó hoang, cho nên tính cách của gã cũng là như thế.

“Tu vi không tệ, xem ra những năm này ngươi rất cố gắng.”

Nhìn tiểu tử câm, ánh mắt Hứa Thanh cũng nhu hòa lại, nhẹ giọng mở miệng.

Đối với tiểu tử câm mà nói, lời khen của Hứa Thanh chính là chí cao vô thượng, nội tâm phấn khởi trong một cái chớp mắt truyền ra gợn sóng, kích động toàn thân.

“Cảm ơn ngươi đã giúp ta tìm được long xa, tiếp theo cứ chờ ta trên mặt biển là được.”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phía biển khơi, một bước tiến lên phía trước, trực tiếp tan biến vô ảnh, dung nhập vào trong âm thanh.

Lúc xuất hiện đã ở đáy biển.

Phía trước long xa và cự nhân mênh mông.

Cự nhân còn đang đi tới trước, khóa sắt trên bờ vai bị kéo căng kết nối với long xa thanh đồng, không ngừng kéo lê trong đáy biển, lưu lại dấu vết giống như khe rãnh.

“Lần nữa trông thấy.”

Hứa Thanh thì thào, trong mắt lộ ra chờ mong mãnh liệt, nhưng không có lập tức hành động mà đi theo một đường, chờ đợi thời gian.

Cho đến ban ngày rời đi đêm tối phủ xuống, tiếp theo cảnh đêm tràn ngập rồi trôi qua một đêm.

Trước bình minh tảng sáng… . .

“Thời cơ đã đến!”

Hứa Thanh giơ tay phải lên, bàn tay đứt của nhạc sĩ lập tức xuất hiện ở trước mặt của hắn, theo ngón tay vung vẩy, khúc Thiên Lai Nghênh Nguyệt tấu lên dưới đáy biển.

Cự nhân bỗng nhiên dừng bước chân lại và quay đầu, hai mắt đã thành lỗ thủng giống như ngóng nhìn lại như đang lắng nghe.

Hứa Thanh không chần chờ, thân thể chợt xông lên về phía trước.

Mặc kệ là trải qua lúc trước hay là phân tích của hắn, đều khiến hắn có nắm chắc rất lớn đối với mục đích lần này.

Bây giờ hắn dùng tốc độ c·a·o nhất tiến tới phía trước, bay thật nhanh qua bên cạnh cự nhân.

Không bị ngăn cản.

Cự nhân mặc kệ Hứa Thanh bay qua bên cạnh, bây giờ suy nghĩ của nó, tất cả của nó, đều chú ý tới trên Thiên Lai Nghênh Nguyệt.

Hứa Thanh bay nhanh tới gần long xa thanh đồng.

Năm đó hắn đã từng tới nơi đây, nhưng chỉ dừng lại trong khoảnh khắc.

Mà bây giờ hắn lần nữa trở về, trực tiếp tiến vào trong long xa tàn phá, không chút chần chờ ngồi lên trên ghế ở… . . bên trong long xa.

Một cái nháy mắt ngồi xuống, long xa ầm ầm lay động, cự nhân phía trước cũng chấn động toàn thân, giống như muốn quay đầu.

Trong nháy mắt tiếp theo, Kim Ô biến ảo trên người Hứa Thanh, truyền ra âm thanh to rõ, tràn ra biển lửa bao trùm long xa, đồng thời Hứa Thanh cũng bộc phát Huyền Dương Tiên

Quang trong cơ thể, gia trì cho Kim Ô.

Khiến cho ánh sáng Kim Ô tràn ra càng thêm rực rỡ.

Từ xa nhìn lại, người ngồi bên trong long xa dường như không còn là tu sĩ, mà là một vầng mặt trời!

Đồng thời, hắn tản ra thần tri cùng thần nguyên trong cơ thể, điều khiển bàn tay nhạc sĩ, khiến cho khúc nhạc càng sục sôi.

Giờ phút này toàn thân cự nhân run rẩy, nó bị Thiên Lai Nghênh Nguyệt thu hút, bản năng muốn lắng nghe, nhưng mà khí tức Kim Ô bên trong long xa phía sau lại làm cho thân thể nó nổi lên một loại bản năng khác đã được bồi dưỡng vô s·ố năm.

Hai cỗ bản năng bộc phát trong cơ thể, chi phối thân hình nó.

Hứa Thanh hết sức chăm chú, thấy một màn như vậy hai mắt lập tức lộ ra hỏa diễm, hắn đợi đúng là một cái chớp mắt này.

Bên trong chuyện thần thoại xưa, sau khi Kim Ô hồi cung, tấu lên khúc Thiên Lai Nghênh Nguyệt, vì vậy ánh trăng treo lên, mà khúc nhạc kéo dài suốt một đêm, lúc tiêu tán mặt trăng hồi cung, Kim Ô cưỡi lên long xa, bay từ Vọng Cổ lên.

Giờ phút này trong lúc bản năng trong cơ thể của cự nhân cuồng loạn, khi bình minh bên ngoài trôi qua lập tức đến tảng sáng, khúc Thiên Lai Nghênh Nghuyệt bàn tay đứt tấu cũng đến khâu cuối cùng.

Cho đến tan biến.

Trên mặt biển, Nhị Ngưu nằm ở trên thành thuyền của tiểu tử câm, ngâm nga khúc hát.

Hoàng Nham ngồi ở mũi thuyền, đang ngáp.

Hai Phó ti Bộ Hung ti Thất Huyết Đồng vẫn còn đang kích động như trước, đứng một bên thỉnh thoảng nhìn về phía hai người.

Chỉ có tiểu tử câm ở đuôi thuyền vẫn nhìn mặt biển.

Bầu trời, một mảnh đen nhánh.

Cho đến khi bình minh tản đi, bầu trời tảng sáng, toàn bộ màn trời lập tức sáng lên… ánh sáng đi đầu xuất hiện từ đáy biển, như vô số lưỡi dao sắc bén trực tiếp phá vỡ mặt biển, chiếu rọi màn trời.

Ngay sau đó Nhị Ngưu lập tức ngưng ngâm nga, trong mắt Hoàng Nham lộ ra kỳ mang, một cự nhân to lớn phá vỡ mặt biển, nhấc lên sóng lớn ngập trời ầm vang khắp bát phương, đồng thời xông lên trời cao!

Sải từng bước lớn oanh oanh tiến lên bầu trời.

Sau lưng của nó là một sợi dây xích.

Nháy mắt tiếp theo, mặt biển dấy lên sóng cả càng lớn, một cỗ long xa thanh đồng cổ xưa tang thương được cự nhân kéo theo, sau vài vạn năm lại một lần nữa từ đáy biển… lăng không bay lên!

Trong long xa, Hứa Thanh ngồi ngay ngắn, Kim Ô trong thân thể truyền tiếng gáy ra bên ngoài, vô tận hỏa diễm bộc phát từ trong cơ thể, bao phủ bát phương, càng có tiên quang tràn ra rực rỡ tột cùng.

“Vãi chưởng!”

Nhị Ngưu giật mình một cái, hai mắt trợn to.

Y không biết mục đích của Hứa Thanh, Hứa Thanh cũng không nói, cho nên trong phán đoán của y, Hứa Thanh hẳn là muốn nhờ long xa tu hành, nhưng y không thể nghĩ tới, lại là để cho… . . long xa bay lên trên không.

“Tái hiện thần thoại?”

Nhị Ngưu hít vào một hơi.

Hoàng Nham bên cạnh khác với Nhị Ngưu, y biết rõ mục đích của Hứa Thanh, bây giờ thần sắc nghiêm nghị, bởi vì y không chỉ thấy một mình Hứa Thanh bên trong long xa.

Còn nhìn thấy… . . trước người Hứa Thanh có một cái thân ảnh mơ hồ đang nhìn thiên địa xa xa.

Thân ả·n·h nọ là một người thiếu niên giống Thần lại tựa như Hoàng!

“Hoàng Thiên thần tộc, Thái tử Kim Ô!”

Giờ khắc này, Vọng Cổ hừng đông!

Chương 2242: Nhật du tuần giới (1)

Vọng Cổ quá lớn, phạm vi bao la vô tận, trước khi Tàn Diện Thần Linh chưa đến, tổng cộng có 37 mặt trời.

37 mặt trời riêng phần mình khác biệt, bất luận là chất liệu hay là lai lịch, đều có chuyện xưa đặc biệt thần bí thuộc về bản thân.

Trong đó có một mặt trời và một mặt trăng càng thêm đặc biệt.

Có lời đồn vào vô số năm trước, khi Hoàng Thiên thần tộc vẫn là chủ nhân Vọng Cổ, Vọng Cổ có 36 mặt trời.

Mặt trăng cũng như thế.

Cho đến sau trận chiến Tiên Thần, tân Vọng Cổ được Tiên dâng lên đã nhiều thêm một mặt trời và một mặt trăng nữa.

Nghe đồn mặt trời và mặt trăng nhiều thêm đó là đến từ Hoàng Thiên thần tộc.

Là số ít vị Thần của Hoàng Thiên thần tộc sau khi bị phong ấn trấn áp, được Hạ Tiên cổ xưa cho phép sinh hoạt ở Vọng Cổ.

Vả lại cần dựa theo ước định, tuần giới vì Vọng Cổ.

Trong đó, mặt trời là Thái tử của Hoàng Thiên thần tộc, kỳ danh Kim Ô, sứ mệnh là du tuần vào ban ngày.

Về phần luân mặt trăng kỳ danh Tri Canh.

Đại biểu thiện lương và ngây thơ, ngụ ý chính là tình yêu tốt đẹp, sứ mệnh du tuần vào b·a·n đêm.

Nhật Nguyệt Thần luân chuyển lên trên trời, năm này qua tháng khác lại khó gặp nhau, chỉ có thỉnh thoảng một khắc Nhật Nguyệt đồng huy mới có khả năng ngóng nhìn lẫn nhau.

Mà đám Thần chiếu rọi. . . . . Không phải đại lục Vọng Cổ, mà là chốn hải ngoại thần bí khó lường.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi đi.

Thiên địa thay đổi, sức mạnh thời gian chảy xuôi, tẩy rửa sạch lịch sử.

Theo một đời lại một đời tu sĩ xuất hiện, theo vạn tộc Vọng Cổ không ngừng phân phân hợp hợp, dấu vết chuyện xưa về Nhật Nguyệt tại Vọng Cổ cũng càng lúc càng mờ nhạt.

Cho đến khi Tàn Diện Thần Linh phủ xuống.

Trong nhân quả khác biệt, 37 mặt trời vẫn lạc hơn phân nửa, còn dư lại chỉ có 17 cái.

Chuyện xưa về Nhật Nguyệt cũng càng ngày càng nhạt nhẽo, cho đến không còn người nào muốn biết, biến thành truyền thuyết trong truyền thuyết.

Mọi người chỉ biết 17 mặt trời phân tán không quy tắc trong đại lục Vọng Cổ, khoảng cách giữa nhau có ngắn, lại có cách vô tận.

Đây cũng là lý do tại sao có bộ phận khu vực của Vọng Cổ vĩnh viễn chìm trong bóng tối, bộ phận lại vĩnh viễn là ban ngày.

Mà h·ả·i ngoại thần bí khó lường cũng từ đó không có ánh sáng, Nhật Nguyệt đồng thời mất đi.

Nhưng Nam Hoàng Châu, Thánh Lan đại vực cùng với hai đại vực xung quanh, mảng lớn thế giới nơi đây coi như là may mắn.

Bởi vì trong vài vạn năm qua, mặt trời thuộc về nơi đây chưa từng vẫn lạc.

Vẫn tồn tại như trước.

Một khắc bình minh tảng sáng, nó sẽ hiển lộ từ trong ẩn nấp, chiếu sáng chói lọi phiến khu vực này, ôn dưỡng vạn vật chúng sinh.

Vô số năm qua đều chưa từng cải biến, đã thành bình thường.

Hôm nay cũng là như thế.

Chỉ là... . . sáng sớm hôm nay có chút đặc biệt hơn so với ngày xưa, nếu so với ngày xưa thì ánh mặt trời hôm nay càng thêm sáng ngời, độ nóng cũng càng thêm nồng đậm, thậm chí là sền sệt.

Đối với chúng sinh mà nói, bởi vì đã thành thói quen thường ngày rồi, cho nên khi bên trong thói quen xuất hiện bất thường, bọn họ sẽ ngay lập tức phát hiện.

Đây là bản năng.

Vô luận là tu sĩ hay là phàm tục, các tộc cùng với toàn bộ người có được sinh mệnh đều là như thế.

Cho nên vào một khắc trời sáng, lúc ánh mặt trời chiếu sáng toàn bộ phiến khu vực này, dù là dị tộc hay tu sĩ, vô số phàm tục thậm chí là hung thú đều nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Trong nháy mắt tiếp theo, tâm thần chúng sinh các phương đều dấy lên tiếng nổ vang ngập trời, như sóng lớn quét sạch linh hồn, tạo thành phong bạo kinh thiên động địa rung chuyển thân thể của bọn họ, quét ngang tinh thần của bọn họ.

Hoảng sợ, kinh ngạc, không cách nào tin… . .

Vào thời khắc này đủ loại cảm xúc chấn động toàn diện bộc phát.

Bởi vì Nam Hoàng Châu, Thánh Lan đại vực, Nam Tự đại vực cùng với vô số hòn đảo chính giữa nội hải, các tộc sinh sống ở nơi này, trong mắt bọn họ… . . Xuất hiện hai vầng mặt trời!

Thiên địa, sáng rõ!

Dưới hai vầng mặt trời chiếu rọi, Cấm Hải màu đen thậm chí cũng lộ ra lục sắc, khiến cho toàn bộ con thuyền tiến về phía trước trên biển vào sáng sớm đều phải rung động ngừng lại.

Càng có phàm tục nhịn không được cúng bái.

Mà đối với tiểu tử câm cùng với kia hai vị Phó ti trưởng Bộ Hung ti mà nói, hết thảy tất cả đều chấn động tới tột cùng.

Âm thanh hít sâu của Nhị Ngưu vẫn còn truyền ra.

Vẻ mặt Hoàng Nham càng là ngưng trọng vô cùng.

Dưới vạn chúng chú mục, cự nhân toàn thân hư thối sải bước đạp lên bầu trời, long xa thanh đồng sau lưng cũng càng dần càng rực rỡ.

Như quả cầu lửa, như nguồn sáng, như mặt trời, quá trình bay lên chính là mặt trời mọc.

Trong vô tận quang nhiệt, bên trong long liễn, Hứa Thanh ngồi ngay ngắn, trong đầu là một mảnh linh hoạt kỳ ảo, tinh thần của hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong hóa thân Kim Ô, trong quá trình lần nữa tái hiện mặt trời tuần giới.

Vào thời khắc này, Kim Ô Luyện Vạn Linh ấn khắc bên trong long xa cũng như có được sinh mệnh chảy xuôi ra bên ngoài, hình thành từng điểm quang ấn.

Sau k·h·i hội tụ với nhau, phảng phất hợp thành một đạo thân ảnh mơ hồ đưa lưng về phía Hứa Thanh, đìu hiu đứng ở nơi đó.

Thân ảnh đó chính là thiếu niên Hoàng Nham thấy lúc trước.

Lúc này Hứa Thanh đồng dạng trông thấy.

Tâm thần hắn nhất thời nổi lên gợn sóng, bản thân Kim Ô lập lòe cùng với bộ phận truyền thừa Kim Ô, khiến cho hắn hình như sinh ra đồng cảm huyền diệu nào đó cùng với bóng lưng này.

Hắn cảm nhận được sự cô độc, bi thương, tưởng niệm… . Cô độc đến từ sinh mệnh đã lâu.

Bi thương đến từ tộc quần kết thúc.

Tưởng niệm đến từ ràng buộc đối với Tri Canh.

Tâm thần Hứa Thanh bất tri bất giác chìm vào trong đó, cho đến lúc hắn mơ hồ nghe được một tiếng than nhẹ.

“Nhật du, tuần giới.”

Trong nháy mắt tiếp theo, cự nhân lôi kéo long xa lên không chấn động toàn thân, ánh sáng đến từ long xa chảy xuôi bát phương, nhuộm long xa thành kim sắc như là chiến xa, khí thế ngập trời.

Chiếu lên trên thân cự nhân hóa thành áo giáp màu vàng, khiến khí tức của cự nhân tràn đầy cảm giác thần thánh.

Cự nhân ngẩng đầu, hai mắt trống rỗng cũng có ánh sáng, trong miệng truyền ra một tiếng gầm nhẹ vang vọng bát phương, sải bước đi nhanh trên bầu trời, tiến về… . phía hải ngoại.

Vì vậy trong mắt chúng sinh, mặt trời nhiều thêm ra cải biến quỹ tích, vù vù… . .bay về hải ngoại.

Chương 2243: Nhật du tuần giới (2)

Theo nó tới gần, hải ngoại màu đen cuồn cuộn lên.

Vài vạn năm qua, lần đầu tiên nơi đây… Đã có ánh sáng.

Chiếu trên biển, cũng không biết là do chiết xạ hay là màu sắc nguyên bản, nước biển… . . Lại hiện ra một màu tím.

Kim Ô lăng không trên bầu trời hải ngoại, chiếu rọi hết thảy, đi tới phía trước trong màn trời.

Những nơi đi qua, ban ngày ập đến xua tán bóng tối, khiến cho mặt biển hải ngoại có thể được thấy rõ ràng.

So với nội hải thì nước biển hải ngoại càng thêm đen nhánh, càng thêm sền sệt, sức nổi cũng vượt qua rất xa.

Nơi đây rất ít xuất hiện sóng lớn.

Có thể thấy được vô số khối vụn phế tích cổ xưa trên mặt biển… . . Có cự thạch, có thi thể to lớn, có miếu thờ tàn phế thần bí… . .

Có con mắt thật to, trôi nổi giống như một hòn đảo.

Có thần uy kinh khủng xuyên thấu qua nước biển tràn ra ngoài.

Có tồn tại không biết mênh mông như một châu, đứng lên từ mặt biển lạnh lùng ngóng nhìn bầu trời.

Ngóng nhìn nhật du tuần giới đã từng xuất hiện.

Cho đến, thời gian trôi qua.

Cự nhân kéo long xa lao nhanh trên màn trời hải ngoại, vào một khắc giữa trưa ánh mặt trời nồng nặc nhất dừng lại, bất động trên bầu trời.

Vô số thần niệm và ánh mắt mịt mờ từ hải ngoại tràn ra, hội tụ ở nơi đây, giống như đang chứng kiến.

Sau một lúc lâu, trong long xa, thân ảnh đứng nhìn thiên địa xa xa ở phía trước H·ứ·a Thanh chậm rãi xoay người qua.

Ngóng nhìn Hứa Thanh.

Nháy mắt đối mắt cùng nhau, trong đầu Hứa Thanh bỗng nổ vang.

Vô số tin tức như sóng dữ lập tức tràn vào tinh thần của hắn.

Đây là truyền thừa!

Truyền thừa chân chính đến từ Kim Ô!

Hứa Thanh biến thành Kim Ô lập tức lập lòe.

Trong nháy mắt tiếp theo thân ảnh thiếu niên nhắm nghiền hai mắt.

Cự nhân ngoài long xa truyền ra một tiếng gầm nhẹ mang theo bi thương, bắt đầu quãng đường trở về.

D·ầ·n dần theo long xa đi mất, màu đen bị tạm thời đẩy đi lại lan tràn trở về, bổ sung vào hư vô long xa trả lại.

Cuối cùng… . . thời điểm hoàng hôn tới, long xa rời khỏi hải ngoại.

Hải ngoại lại biến thành đen nhánh.

Áo giáp màu vàng trên thân cự nhân dần rút đi theo thời gian, khôi phục thân thể hư thối.

Mà ánh sáng của bản thân long xa cũng ảm đạm lại, lần nữa lộ ra vẻ tàn phá.

Hoàng hôn biến mất.

Trong ánh mắt của Nhị Ngưu cùng Hoàng Nham, cự nhân tràn ngập tử khí từ trên trời đến, từng bước tiến vào nội hải.

Cùng nhau tiến vào còn có long xa thanh đồng.

Một khắc chìm vào mặt biển, một cỗ lực lượng nhu hòa từ trong long liễn tràn ra, đưa Hứa Thanh đang đắm chìm trong truyền thừa ra ngoài.

Sau đó long xa hoàn toàn chìm vào dưới biển.

Dưới cự nhân kéo đi, bên trong đáy biển hình như xuất hiện một tòa cung điện hư ảo bên trong thời gian.

Ngoài cung điện, cự nhân dừng bước quỳ ở nơi đó không hề nhúc nhích.

Bên trong long xa thanh đồng, thân ảnh thiếu niên mơ hồ đi xuống, từng bước đi vào cung điện, bước chân của thanh niên rất chậm, mỗi một bước đều hiện ra vẻ đìu hiu.

Cho đến khi đi tới nơi cao nhất phía trên cung điện, yên lặng ngồi xuống trên ghế ngồi duy nhất ở đó.

Thời gian bốn phía gợn sóng, xuất hiện nhạc sĩ.

Khúc nhạc Thiên Lai Nghênh Nguyệt vang lên.

Dưới khúc nhạc tuyệt vời, thiếu niên cúi đầu cô độc lắng nghe.

Chỉ là mặc kệ khúc nhạc này du dương thế nào, trên Cấm Hải đã không còn mặt trăng tên là Tri Canh.

Vì vậy cô độc đã thành vĩnh hằng, che mất khúc nhạc, che mất thời gian, khiến cho cung điện khôi phục bộ dáng chân chính của nó.

Đó là một mảnh phế tích đổ nát thê lương.

Như một phần mộ.

Ngoài phần mộ là cự nhân đang quỳ, b·i ai thút thít nỉ non.

Trên mặt biển, bên trong pháp hạm của tiểu tử câm, Hứa Thanh khoanh chân.

Tiểu tử câm lặng lẽ thủ hộ bên cạnh hắn, trong lòng cực kỳ đề phòng, thời khắc này bất luận người nào trong đây đều bị tiểu tử câm cảnh giác vô tận.

Hai vị Phó ti của Bộ Hung ti đệ thất phong xa xa thần sắc vẫn chấn động như trước, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh như nhìn thần nhân, thật sự là tất cả mọi thứ hôm nay đã vượt ra khỏi nhận thức và tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ đã từng nghe qua về truyền thuyết long xa, nhưng làm sao cũng không nghĩ ra, lại có người có thể ngồi ở trong đó, giống như đã hóa thân thành mặt trời, trải qua một lần mặt trời mọc mặt trời lặn.

Cho nên trước mắt tinh thần của bọn họ đang kịch liệt gợn sóng, thật lâu không thể yên bình xuống.

Về phần Nhị Ngưu và Hoàng Nham thì càng là nhìn không chuyển mắt.

Nhất là Nhị Ngưu, chuyện hôm nay của Hứa Thanh để cho y vô cùng chấn động, cho nên càng là vô cùng hiếu kỳ đối với thu hoạch của Hứa Thanh.

Mà Hoàng Nham lại không hiếu kỳ về thu hoạch của Hứa Thanh, y là muốn hỏi Hứa Thanh một chút vấn đề về Thái tử Kim Ô, nhưng bây giờ chỉ ngóng nhìn một lát, thần sắc của y bỗng nhiên biến đổi, chợt ngẩng đầu nhìn tới chân trời xa xa.

Bầu trời đêm tối xuất hiện ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng đỏ lan tràn xâm nhập bầu trời đêm, khiến cho toàn bộ màn trời vào thời khắc này biến thành đỏ thẫm, ngay cả biển khơi cũng là như thế, tựa như hóa thành huyết hải.

Vô số màu đỏ này hội tụ cùng một chỗ, đã thành một vị Thần.

Thần đi từ chân trời tới, một bước đến trên pháp hạm, một cái chớp mắt hạ xuống, ba người tiểu tử câm nhất thời hôn mê.

Huyết phong thổi qua, phiêu động áo bào đỏ thẫm của Thần, dấy lên sợi tóc của Thần, khiến một gương mặt yêu dị tuấn mỹ hiện ra ở trong mắt Hoàng Nham và Nhị Ngưu.

Hai mắt Nhị Ngưu ngưng tụ, sau đó bày ra vẻ mặt kinh hỉ, đứng dậy nhìn như không có ý định chắn trước Hứa Thanh, cúi đầu về phía người tới.

“Tiền bối, đúng là ngài đã tới, khó trách vừa rồi vãn bối cảm giác thiên địa mất đi ánh sáng rực rỡ, thì ra là tiền bối đại giá quang lâm.”

Hoàng Nham không nói một lời, toàn thân tràn ra chấn động đáng sợ, vẻ mặt ngưng trọng.

“Không cần căng thẳng.”

“Bổn tọa tới đây là tìm Hứa Thanh, để cho hắn trả nhân tình.”

Ngọc Lưu Trần khẽ cười một tiếng, khoanh chân ngồi xuống và vung tay lên, bên cạnh xuất hiện đài trúc bày bốn chén trà.

Sau khi đích thân châm trà, chính lão cầm lấy một chén nhấp một ngụm, sau đó nhìn qua Nhị Ngưu cùng Hoàng Nham.

“Uống trà.”

Chương 2244: Nhân tình của Ngọc Lưu Trần (1)

Ngọc Lưu Trần xuất hiện, tràn ra một cỗ lực lượng vô hình bao phủ bầu trời và Cấm Hải, khiến cho màn trời giống như bất động.

Cấm Hải càng là như vậy.

Sóng trên mặt biển cũng bị đọng lại, bảo trì bộ dạng dấy lên.

Nước biển tựa như b·ị đóng băng.

Tất cả tựa như đã biến thành một bức họa, miêu tả chuyện xưa người bên ngoài không biết.

Chỉ có Thần trong chuyện xưa đang uống trà và phát ra lời mời.

N·h·ị Ngưu cười ngượng, trà của Ngọc Lưu Trần y không dám không uống.

Y tận mắt nhìn thấy Phù Tà trong chuyện xưa của đối phương, bởi vì ngay từ đầu không uống trà, do đó hết thảy đều bị bóp méo, giống như bị vẽ đường tới tới lui lui, thê thảm vô cùng.

Sau cùng ngay cả tâm tính cũng bị chơi hỏng mất.

“Vị này mặc dù thoạt nhìn giống như Thần, nhưng trước kia ta từng nghe nói, bên trong Thần Linh thì vị này cũng nổi danh là lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa có một sở thích cổ quái, người khác càng không muốn, Thần lại càng thích bắt đối phương nguyện ý.”

“Huống hồ bụng của ta có gì mà không tiêu hóa được? Ta sợ cái chim ấy!”

Nghĩ tới đây Nhị Ngưu không chần chờ nữa, cầm lấy chén trà uống một ngụm, sau đó lộ ra vẻ mặt như uống được thứ quý lạ, tán thưởng không thôi.

“Trà ngon, dễ uống!”

Hoàng Nham bên cạnh mặt không cảm xúc, không động chén trà chút nào.

Ngọc Lưu Trần liếc nhìn Hoàng Nham hai mắt nheo lại, nhưng cuối cùng không biết nghĩ tới cái gì khẽ cười một tiếng không có nhiều lời, sau đó lộ ra biểu cảm hứng thú nhìn về phía Hứa Thanh đang đả tọa.

“Tiểu tử, loại người như ngươi rõ ràng đã tỉnh lại nhưng trong lòng cân nhắc rất nhanh vả lại giả bộ như không có tỉnh, để cho ta nghĩ tới một chuyện xưa cùng loại như vậy, trong chuyện xưa nhân vật chính cũng gọi là Hứa Thanh, ta kể cho ngươi nghe nhé?”

Hai chữ chuyện xưa rơi vào trong tai Hứa Thanh, Hứa Thanh không chút chần chờ lập tức mở mắt ra.

Một khắc hai mắt vừa mở có Kim Ô lao ra từ trong cơ thể, thiêu đốt ra ngọn lửa lập lòe giữa biển trời bất động.

Không ngừng xoay quanh và truyền ra từng tiếng to rõ.

Càng bay càng cao.

Cuối cùng tới cuối chân trời, toàn thân Kim Ô chấn động, ngọn lửa càng dữ dội hơn bộc phát ra từ trên người nó, tạo thành nhiệt độ và ánh sáng kinh khủng, như hóa thân mặt trời chiếu rọi bốn phương.

Khí tức cổ xưa tràn ra kia trên người nó, uy áp đến từ Thần Linh đồng dạng bốc lên từ trên người.

Càng có mười đạo tiên quang vờn quanh bốn phía Kim Ô, đó chính là Huyền Dương Tiên Quang của Hứa Thanh.

Từ lúc mới bắt đầu một đạo bây giờ đã tăng vọt thành mười đạo.

Mười đạo tiên quang lập lòe rực rỡ, dung hợp cùng Kim Ô, gia trì lẫn nhau, khiến cho Kim Ô xuất hiện giữa biển trời dường như đã trở thành mặt trời chân chính.

Lập tức thắp lên giữa đêm tối.

Sau đó lại lần nữa nhập vào trong mắt Hứa Thanh, tan biến vô ảnh.

Bầu trời lần nữa đen nhánh.

Duy chỉ có hai mắt Hứa Thanh sáng ngời như m·ặ·t trời, đứng dậy khom người cúi đầu về phía Ngọc Lưu Trần.

Nếu chuyện xưa của Ngọc Lưu Trần là miêu tả Phù Tà, Hứa Thanh nguyện ý đi nghe, nhưng nếu miêu tả chính mình hắn không dám nghe, cho nên lễ độ cần thiết là phải có.

“Ta cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện xưa của Kim Ô.”

Ngọc Lưu Trần nhìn qua Hứa Thanh, cười mở miệng.

Hứa Thanh trầm ngâm, truyền thừa của Kim Ô quá mức dồi dào cũng vô cùng phức tạp, không phải hắn có thể hoàn toàn lý giải trong thời gian ngắn, cho nên phần truyền thừa này bị hắn đặt ở trong thức hải chậm rãi hấp thu.

Trước lúc không có hoàn toàn dung hợp, chuyện xưa Kim Ô… . . Cũng không hoàn chỉnh.

“Tiền bối muốn nghe thì vãn bối có thể kể cho biết.”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút rồi bình tĩnh mở miệng.

Ngọc Lưu Trần lắc đầu.

“Chuyện xưa không hoàn chỉnh sẽ có quá nhiều thứ không xác định, ảnh hưởng đến phẩm chất, chờ khi ngươi biết được chuyện xưa toàn bộ ta lại nghe.”

“Đương nhiên ta sẽ không nghe miễn phí.”

“Cho nên lần này nhân tình ngươi thiếu nợ ta… . sẽ lấy phương thức làm mồi câu để trả nhé.”

“Cùng ta đi tới hải ngoại một chuyến.”

Ngọc Lưu Trần đặt chén trà xuống, nhàn nhạt mở miệng.

Hứa Thanh trầm ngâm, hai câu mồi câu cùng hải ngoại của Ngọc Lưu Trần để cho hắn sinh ra một chút liên tưởng, sau mấy hơi thở hắn nhìn qua Ngọc Lưu Trần.

“Kính xin tiền bối chỉ rõ.”

“Ta muốn đi hải ngoại câu cá.” Ngọc Lưu Trần mỉm cười.

Trong mắt Hoàng Nham lộ ra tinh mang đứng lên.

Ngọc Lưu Trần quay đầu đối mặt, đồng thời có thần niệm lóe lên giống như đang nói gì đó với Hoàng Nham.

Hoàng Nham nhíu mày, tinh mang trong mắt không giảm chút nào, trầm thấp mở miệng.

“Ta tôn trọng ý nguyện của Hứa Thanh.”

Hứa Thanh trầm mặc, lúc hắn ngồi trong long xa của Kim Ô đã đi qua hải ngoại một lần, mặc dù không biết cụ thể, nhưng có thể cảm thụ sự đáng sợ của hải ngoại.

Chẳng qua hiện giờ hắn cũng không phải hắn trước kia, nhất là truyền thừa của Kim Ô khiến hắn cũng có được nhận thức nhất định đối với hải ngoại.

Cẩn thận một chút cũng không phải là không thể bước vào.

Quan trọng nhất là hắn phải trả nhân tình của Ngọc Lưu Trần.

“Hiện giờ sao?”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

“Hiện giờ.”

Ngọc Lưu Trần mỉm cười gật đầu rồi đứng lên.

“Đi thôi.”

Nói xong Thần cất bước phóng lên trời.

Hứa Thanh hít sâu, Hoàng Nham bên cạnh nhíu mày.

“Hứa Thanh, ta không can dự vào lựa chọn của ngươi, nhưng nếu như ngươi không muốn có thể nói cho ta biết, ta sẽ nghĩ biện pháp!”

“Hôm ấy Ngọc Lưu Trần tiền bối đã cứu ta, việc này phải trả.” Hứa Thanh trầm ngâm, sau cùng vẫn lắc đầu, nguyên tắc làm người của hắn là thời khắc nhớ kỹ kẻ thù, đối với nhân tình cũng là như thế.

Nói xong Hứa Thanh cất bước phóng lên trời, đứng ở sau lưng Ngọc Lưu Trần.

Hoàng Nham ngóng nhìn Hứa Thanh, sau khi nhìn ra Hứa

Thanh đã quyết định thì không khuyên nữa.

Mắt thấy Hứa Thanh và Ngọc Lưu Trần liền muốn rời khỏi, Nhị Ngưu trừng mắt ho khan một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng, hô to về phía Ngọc Lưu Trần trên không trung.

“Ta cũng giúp không được gì, nếu đã như vậy ta sẽ không đi, chúc tiền bối và tiểu sư đệ thắng ngay từ trận đầu!”

“Vậy chúng ta đi trước đây.”

Nhị Ngưu nói xong lập tức điều khiển pháp hạm rời khỏi nơi đây, giống như sợ bị liên quan đến.

Chương 2245: Nhân tình của Ngọc Lưu Trần (2)

Ngọc Lưu Trần trên không trung cúi đầu nhìn Nhị Ngưu.

“Ngưu Nhi à, ngươi muốn đi cứ việc nói thẳng, không cần dùng cách nói như vậy.”

Nhị Ngưu nghe vậy nhanh chóng lắc đầu, vỗ ngực thề son sắt, lớn tiếng mở miệng.

“Tiền bối hiểu lầm rồi, ta không đi tuyệt đối không đi, đánh chết cũng không đi!”

Ngọc Lưu Trần nhướn mi lên cười nhạt.

“Ý là không đánh chết ngươi ngươi sẽ đi? Nếu muốn đi như vậy cũng được, dây câu cá của ta có hai cái móc câu, nhiều thêm mồi câu cũng không tệ.”

Trong lúc nói vung tay phải lên, thân thể Nhị Ngưu lập tức bay lên không, đứng ở bên cạnh Hứa Thanh, sau đó theo Ngọc Lưu Trần cất bước về phía trước, bầu trời màu đỏ nhanh chóng hội tụ, hình thành một mảnh mây đỏ mênh mông.

Rít gào bay về phía hải ngoại.

Bên trong pháp hạm, Hoàng Nham ngẩng đầu nhìn đám mây đỏ đi xa, lâm vào trầm mặc.

Mà trên bầu trời bên trong mây đỏ, Nhị Ngưu mặt mày ủ rũ than thở.

Chỉ là trong mắt Hứa Thanh, lấy hiểu biết của hắn đối với đại sư huynh, nhìn ra ẩn sâu trong vẻ mặt đó cất giấu một tia đắc ý.

“Đừng giả bộ nữa, nguyên bản mồi câu lần này cũng có phần của ngươi, dù ngươi chẳng nói gì ta cũng sẽ mang ngươi đi theo.”

Bên trong mây đỏ, giọng của Ngọc Lưu Trần truyền đến.

“Mà lần này chỉ cần các ngươi không tự mình tìm đường chết, tuy có hung hiểm nhưng sẽ không chí mạng.”

Lời còn chưa dứt trong lòng Hứa Thanh nhất thời bay lên cảm giác bất an, nhìn Nhị Ngưu bên cạnh một chút.

Nếu nói là tự tìm đường chết, đại sư huynh xưng thứ hai không ai có thể xưng thứ nhất.

Nhị Ngưu bị Hứa Thanh nhìn có chút chột dạ, vì vậy ho khan một tiếng.

“Tiền bối, vì để câu cá tốt nhất, cũng vì cho lần này tiền bối thu hoạch tràn đầy, người xem…có nên nói nguyên do của chuyến này với chúng ta hay không?”

“Nếu không mạng nhỏ của hai chúng ta không trọng yếu, nhưng làm trễ nải chuyện lớn của tiền bối vậy thì rất nghiêm trọng.”

Hứa Thanh nghe vậy ngẩng đầu nhìn qua sương đỏ phía trước, lời đội trưởng nói cũng chính là thứ hắn định hỏi, bởi vì sau khi biết được mục đích cụ thể của chuyến này, như vậy cũng có thể gia tăng an toàn hơn.

T·r·o·n·g mây mù, Ngọc Lưu Trần nhìn thấu hết thảy nhẹ cười rộ lên.

Nhưng mà nếu như Thần đến tìm Hứa Thanh để đòi nhân tình, tất nhiên cũng sẽ không có chuyện không nói gì cả, huống hồ đối với Thần mà nói chuyện này cực kỳ trọng yếu.

Vì vậy trong lúc mây đỏ bay nhanh đi về phía hải ngoài, giọng Thần vang vọng trong tai Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

“Trước khi nói nguyên do, ta muốn nói một chút về hải ngoại cùng các ngươi trước.”

“Hải ngoại thần bí khó lường, nếu so với Hoàng Thiên thần tộc thì lịch sử của nó còn muốn lâu đời hơn, cụ thể bao lâu ta cũng không biết, thậm chí đến ta cũng không cách nào thần tri rất nhiều khu vực nơi đó.”

“Mà căn cứ phán đoán của ta, Hoàng Thiên thần tộc có lẽ đầu tiên chính là đi ra từ hải ngoại, hải ngoại là đầu nguồn của đám Thần đó…. . sau khi đi ra đám thần mới sáng lập Hoàng Thiên.”

“Về sau tổ tiên tu sĩ các ngươi mặc dù trấn áp phong ấn Hoàng Thiên thần tộc, kiến tạo đại lục Vọng Cổ phía trên Hoàng Thiên, thế nhưng lại không biết làm thế nào đối với hải ngoại.”

“Ta suy đoán đây cũng là nguyên nhân Kim Ô Thái tử bị lưu lại, vả lại trao tặng quyền tuần giới, không phải là bởi vì y mạnh, mà bởi vì huyết mạch.”

“·C·ó thể nhìn hải ngoại thành một thế giới đơn độc.”

Giọng nói của Ngọc Lưu Trần vang vọng, bên trong ẩn chứa tin tức cực lớn, thế nhân rất ít người biết được, trong lòng Hứa Thanh và Nhị Ngưu cũng có gợn sóng riêng.

“Về phần mục đích của ta… . .” Lời của Ngọc Lưu Trần dừng lại.

“Hứa Thanh, ngươi cũng đã biết Tiên và Thần khác nhau?”

Hứa Thanh vẫn còn đang tiêu hóa tin tức lúc trước, bây giờ nghe vậy sau khi suy nghĩ một chút thì trầm thấp mở miệng.

“Tiên tu bản nguyên, Thần tu toàn tri.”

Ngọc Lưu Trần nở nụ cười.

“Ngươi nói rất đúng, cũng không đúng.”

“Đáp án dĩ nhiên là Tiên tu chân ngã, Thần tu chân danh!”

“Cho nên, Hạ Tiên có thể vẫn, nhưng Chân Thần bất diệt.”

“Cho dù Chân Thần chết, chỉ cần chân danh truyền lưu trong tinh không, như vậy sau năm tháng lâu dài, cuối cùng Thần còn có thể trở về. Chẳng qua là Thần trở về, cũng không phải là chính Thần đó.”

Giọng của Ngọc Lưu Trần hiện ra một cỗ cảm giác tang thương, tiêu tán cùng sương mù ở giữa hai người Hứa Thanh, khiến cho thân ảnh của lão hiển lộ ra trong mắt Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Hai mắt Thần đang ngóng nhìn về phía hải ngoại, giọng nói giống như bay tới từ trong năm tháng, vang vọng hiện thế.

“Lịch sử Vọng Cổ các ngươi tràn đầy chiến tranh, như tổ tiên các ngươi đến từ hạ giới năm đó, đã trấn áp Hoàng Thiên thần tộc nơi đây.”

“Mặc dù ta không trải qua trận chiến tranh đó, nhưng ta đã từng thấy bên trong thời gian Vọng Cổ, có một vị Chân Thần của Hoàng Thiên thần tộc bị chém giết vẫn lạc ở hải ngoại.”

“Vì vậy lúc đ·ầ·u sau khi ta bị thương, đã dùng thời gian mấy vạn năm, để thời gian tạo ra một cái chuyện xưa về Chân Thần này.”

“Cuối cùng trong gần ngàn năm, thời gian đã đồng ý chuyện xưa của ta, ta cảm nhận được khí tức vị Chân Thần đó trở về.”

“Thần rất suy yếu và còn đang khôi phục, nhưng đã đủ để cho ta đan dệt nguyên vẹn chuyện xưa về Chân Thần.”

“Sở dĩ lựa chọn các ngươi làm mồi câu, là bởi vì các ngươi liên quan nhân quả cùng Hạ Tiên, mà ban đầu vị Chân Thần nọ bị Hạ Tiên chém giết, cho dù căn nguyên không phải là Hạ Tiên tương quan cùng các ngươi, nhưng trong mảnh tinh không Thần Linh này cũng chỉ có mấy vị Hạ Tiên như vậy.”

“Cho nên các ngươi chính là mồi câu tốt nhất.”

“Ta muốn nhờ khí tức của các ngươi dẫn vị Chân Thần trở về còn suy yếu ra, để cho chuyện xưa của ta ở cấp độ Chân Thần trở thành chân thật, từ đó làm ta trở lại Thần Đài đỉnh phong, cùng với truy tìm con đường Chân Thần xa xôi.”

Ngọc Lưu Trần không hề giấu giếm nói ra tất cả nguyên do, trong lúc tâm thần Hứa Thanh và đội trưởng chấn động, đám mây đỏ bay nhanh trên không trung bỗng nhiên dừng lại.

Đã đến hải ngoại.

Trên mặt biển xuất hiện một tuyến đường thẳng dài vô biên vô hạn.

Một bên là màu đen, đó là nội hải.

Một bên là màu tím, đó là hải ngoại.

Chương 2246: Hải ngoại quỷ dị (1)

Màn trời cũng không phải hoàn toàn là đen nhánh.

Mây máu đã trở thành nguồn sáng chiếu rọi, huyết sắc tung bay khắp bát phương.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu đứng trong tầng mây, vừa nghe Ngọc Lưu Trần nói vừa ngóng nhìn mặt biển.

Trên mặt biển, màu đen và màu tím nối cùng một chỗ tạo thành một đạo vết tích dài vô tận.

Như đường ranh giới phân cách Cấm Hải thành hai phía.

Mặc dù nội hải cũng có nguy hiểm nhưng tương đối có thể khống chế.

Dù là Nghênh Hoàng Châu hay là Nam Hoàng Châu, hoặc là Nam Tự đại vực cùng với vô số hòn đảo trên biển, trong vài vạn năm qua đã từng thăm dò phạm vi lớn.

Mặc dù bởi vì tu vi khác biệt cho nên phạm vi thăm dò không giống nhau, nhưng dưới nhiều đời người nỗ lực, từ trình độ nào đó mà thì nội hải... đã không còn tính là thần bí nữa.

Nhưng hải ngoại... . . Cho dù từng có nhật nguyệt tuần giới, nhưng vẫn là cấm địa của chúng sinh Vọng Cổ.

Người có tư cách bước vào giống như phượng mao lân giác.

Tu vi không đạt tới cấp độ nhất định mà cưỡng ép tiến vào, không qua bao lâu sẽ hình thần câu diệt.

Thậm chí nhiều khi ngay cả tại sao vẫn lạc cũng không biết.

Lại càng không cần phải nói mấy vạn năm trước huynh muội Kim Ô Thái tử cùng với Tri Canh vẫn lạc, khiến cho hải ngoại không có nhật nguyệt, quanh năm bị bóng tối thôn phệ.

Người có thể vào đó dò xét tự nhiên càng thêm thưa thớt.

Thần bí và không rõ cũng đã trở thành đặc điểm của hải ngoại.

Cho dù lời nói của Ngọc Lưu Trần về hải ngoại đã mở ra tầng khăn che thứ nhất, nhưng bên dưới lớp khăn che vẫn là vô biên vô hạn bí ẩn.

Thâm sâu vô tận.

Nhị Ngưu trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì, chỉ là trong mắt nhìn về phía hải ngoại lộ ra một chút phức tạp.

Mà trong lòng Hứa Thanh cũng là suy nghĩ ngàn vạn.

Theo như lời của Ngọc Lưu Trần, kết hợp với hắn cưỡi long xa chứng kiến cùng với truyền thừa thu được, khiến c·h·o hắn biết lời của đối phương về hải ngoại đại khái có lẽ là chân thật.

“Lịch sử của hải ngoại thậm chí còn cổ xưa hơn cả Hoàng Thiên thần tộc... .”

“Hoàng Thiên thần tộc đến từ hải ngoại... .”

“Như vậy cái gọi là hải ngoại, cuối cùng có lai lịch gì?”

Đáy lòng Hứa Thanh mơ hồ bay lên một suy đoán, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trên, nhìn Tàn Diện Thần Linh lơ lửng cao cao bên ngoài Vọng Cổ.

“Thần... . vì sao đi tới Vọng Cổ?”

Trong vài vạn năm qua, nghi vấn này thủy chung quay quanh trái tim chúng sinh, không có đáp án.

Mà giờ khắc đáy lòng Hứa Thanh nổi lên suy đoán, Ngọc Lưu Trần hít sâu nhẹ giọng mở miệng.

“Ngửi thấy rồi hả?”

Hứa Thanh gật đầu.

Đó là mùi máu tanh.

Từ hải ngoại bay tới... . Chuẩn xác mà nói, đây là mùi hải ngoại.

Tanh tương tự cùng nội hải, nhưng bản chất lại hoàn toàn khác nhau.

“Thật ra trước khi Phụ Thần không có phủ xuống, màu sắc của mảnh hải ngoại này chính là như thế, màu đen là thần tức của Hoàng Thiên thần tộc, không biết lẫn vào máu tươi của tồn tại gì, cho nên. . . . . đã khiến màu sắc của biển trở thành màu tím.”

“Sau khi Phụ Thần phủ xuống, thần tức bao phủ thiên địa, cũng xâm nhập hải ngoại, vì vậy. . . . . Thần tức nơi đây, cũng chính là dị chất trong miệng tu sĩ các ngươi, trở lên càng thêm hỗn tạp, nồng đậm vô cùng.”

“Cuối cùng tạo thành một mùi tuyệt vời như vậy.”

“Khiến cho ta nghĩ tới một truyền thuyết truyền lưu toàn bộ tinh hoàn.”

Ngọc Lưu Trần lại hít thêm một hơi thật sâu, nhấm nháp mùi vị máu tanh hải ngoại, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị.

Lời từ miệng nói ra, truyền vào trong tai Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, bọn họ không khỏi nhìn nhau một cái, sau đó Hứa Thanh trầm thấp mở miệng.

“Không biết truyền t·h·u·y·ế·t mà tiền bối nói là gì?”

Ngọc Lưu Trần ý vị thâm trường nhìn Hứa Thanh sau đó ngẩng đầu, nhìn Tàn Diện Thần Linh mênh mông treo thật cao trên bầu trời, truyền ra âm thanh nhàn nhạt.

“Đó là truyền thuyết về Phụ Thần.”

Truyền thuyết cụ thể thế nào hiển nhiên Ngọc Lưu Trần không muốn nói thêm, giờ phút này lão vung tay phải lên, mây đỏ chỗ Thần lập tức lan tràn tới ranh giới của nội và ngoại hải.

Nháy mắt tiếp theo, mây đỏ vòng quanh Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, vượt qua biên giới màu đen cùng tím.

Chân chính bước vào hải ngoại!

Sau đó mây đỏ không tiếp tục đi về phía trước, mà nhanh chóng tiêu tán ra.

Đồng thời giọng nói của Ngọc Lưu Trần cũng lập tức vang vọng.

“Tiếp theo cần các ngươi tự mình ra biển, tận hết khả năng đi tới chỗ sâu trong hải ngoại.”

"Không cần các ngươi làm thêm cái gì, bản thân các ngươi xuất hiện ở đây đã chính là mồi câu."

Theo lời nói cùng nhau truyền đến còn có một l·u·ồ·n·g lực lượng bài xích, đẩy thân ảnh Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu từ bên trong mây đỏ đang tiêu tán ra ngoài.

Tiến về mặt biển màu tím.

Trong chốc lát, chiếc Đại Dực bộ dáng giống bà lão của Hứa Thanh trống rỗng xuất hiện, rơi vào trên mặt biển.

Nếu như đổi thành nội hải, Đại Dực hạ xuống chắc chắn sẽ dấy lên sóng lớn.

Nhưng ở trong hải ngoại dù chỉ là biên giới, nước biển cũng càng thêm sền sệt, cho nên sóng biển nhẹ không thể xét, nếu không cẩn thận nhìn căn bản là không cách nào phát hiện ra.

Toàn bộ mặt biển như là nước đọng, không chút nhúc nhích.

Ở trên Đại Dực cũng tương tự như thế.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu đứng trên Đại Dực, cảm thụ được hải ngoại rất trầm trọng, nội tâm dâng lên cảnh giác, đồng thời sự thần bí đến từ hải ngoại hóa thành uy áp vô danh, nương theo khí tức kinh khủng, vật chất hỗn hợp không biết, hợp thành phong bạo tâm linh không nhìn thấy, đập vào mặt của bọn hắn.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, Nhị Ngưu cũng hô hấp dồn dập.

Trong nháy mắt, bọn họ đều cảm nhận được linh hồn rung động lắc lư.

Một cỗ cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt không bị khống chế bay lên trong lòng, lan tràn toàn thân.

Loại cảm giác thế này, để cho Hứa Thanh nghĩ tới trải nghiệm lần đầu tiên ra biển lúc ở Thất Huyết Đồng năm đó.

Đối với hắn lúc đó mà nói, nội hải vừa thần bí đồng thời cũng có vô tận nguy hiểm.

Giống như lúc này.

Chương 2247: Hải ngoại quỷ dị (2)

Cho đến thật lâu hai người mới thích ứng, sau khi nhìn nhau một cái Nhị Ngưu thở dài.

“Ta còn tưởng rằng sẽ trực tiếp đưa chúng ta đến mục đích, sau đó lại cầm hai ta ra để câu cá, không ngờ… . . vậy mà lại bị nuôi thả.”

Nhị Ngưu có chút bất đắc dĩ, y cảm thấy vị Thần Ngọc Lưu Trần này quả thực có chút lười rồi, lấy mình và tiểu Thanh để câu cá thì cũng đành, lại còn để cho mồi câu tự mình chạy.

“Nhìn qua là biết không chuyên nghiệp.”

Nhị Ngưu ngồi xổm xuống, nhìn về nước biển màu tím bốn phía.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút sau đó vẫn là nhắc nhở.

“Đại sư huynh, lúc ở trên long xa Kim Ô ta đại khái thấy được một chút quang cảnh bên trong hải ngoại, nơi đây tồn tại rất nhiều chỗ đáng sợ, cho nên ngươi… . . Chớ tự tìm đường chết.”

Nhị Ngưu nghe vậy lập tức không vui.

“Tiểu Thanh, sao ngươi có thể nói đại sư huynh của ngươi như vậy, lời này quá đả thương người rồi, con người của ta chưa bao giờ làm việc tự tìm đường chết, nếu không làm sao ta có thể còn sống thật tốt như bây giờ.”

Nhị Ngưu bất mãn.

Hứa Thanh không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn qua Nhị Ngưu.

Dưới ánh mắt của hắn, Nhị Ngưu dần dần có chút chột dạ, cuối cùng ho khan một tiếng.

“Được rồi được rồi, ta sẽ không đi tìm đường chết!”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu, giơ tay phải lên bấm niệm pháp quyết, phòng hộ Đại Dực lập tức mở ra thủ hộ bốn phương, đồng thời dưới hắn gia trì, Đại Dực bộ dáng như bà lão truyền ra âm thanh nổ vang, chậm rãi đi về phía trước.

Thời gian trôi qua, ba ngày qua đi.

Trong ba ngày, hải ngoại không có phân chia ngày đêm, vĩnh viễn đều là một mảnh đen nhánh.

Càng là tương đối yên tĩnh.

Âm thanh của sóng biển cũng đều cực ít xuất hiện, thế nên sẽ khiến người ta sinh ra một loại ảo giác giống như không phải là đang ở trên biển.

Nhưng ẩm ướt đến từ nước biển cùng với mùi máu tanh càng ngày càng nồng đậm lại thời khắc nhắc nhở Hứa Thanh, nơi đây… . . chính là hải ngoại.

Nhất là Đại Dực của bọn họ, vô luận là ở nội hải hay là đại lục Vọng Cổ, đều là Đại Dực có phòng hộ cường hãn, nhưng chỉ ở trong hải ngoại ba ngày, tầng ngoài đã bao trùm một mảnh hơi nước màu tím.

Một cỗ cảm giác ăn mòn cũng d·ầ·n dần xuất hiện.

Sau khi cẩn thận cảm thụ, Hứa Thanh và Nhị Ngưu đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Đó là một loại mục nát dưới năm tháng chảy xuôi.

“Hải ngoại này đúng là tà môn, chẳng những đen nhánh và yên tĩnh, dị chất càng nồng đậm pha tạp, ảnh hưởng đối ngoại vật càng thêm quỷ dị… Thời gian ba ngày, nhưng trên Đ·ạ·i Dực biểu hiện ra lại như đã qua 1000 năm.”

Nhị Ngưu hít sâu, giơ tay lên sờ vào hơi nước tầng ngoài Đại Dực.

Hứa Thanh vẻ mặt nghiêm nghị đang muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo hắn bỗng ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Đội trưởng cũng có chỗ phát hiện tương tự nhìn lại.

Lấy tu vi của bọn hắn, mặc dù trong hải ngoại tối tăm tầm nhìn không được hoàn toàn rõ ràng, nhưng đại khái cũng có thể thấy rõ đường nét, bây giờ dĩ nhiên chú ý tới vật trôi nổi trên mặt biển phía trước.

Là một số hòn đá bất quy tắc.

Chúng nó tàn phá, trôi nổi trên mặt biển, hình như không thể bị trầm.

Bất luận một khối nào cũng tràn ra khí tức cổ xưa, dường như chứng kiến vô tận năm tháng.

Lúc trước Hứa Thanh cũng đã thấy qua cảnh này trên long xa, biết được rất nhiều khu vực mặt biển của hải ngoại đều nổi lơ lửng phế tích, vốn sẽ không quá ngưng trọng nhưng bây giờ trong mắt của hắn bỗng lộ ra quang mang âm u.

“Đại sư huynh, có điểm gì là lạ… .”

Hứa Thanh nói xong cất bước đi đến biên giới Đại Dực, thần nguyên hội tụ tới hai mắt nhìn sang phía hòn đá trôi tới.

Trên mặt biển đen nhánh, sau những hòn đá còn có một mảnh phế tích dày đặc.

Giống như một tòa thành trì tan vỡ phá thành mảnh nhỏ, sau đó đổ xuống trên biển, phạm vi không nhỏ.

Mà ở chính giữa có một tòa miếu tàn phá nghiêng vẹo!

Trên miếu lại có một đạo thân ảnh nhỏ bé!

Đó là một tiểu cô nương mặc quần áo và trang sức cổ xưa, ngồi trên bức tường đổ của miếu thờ, hai chân trần trụi, hai đùi vung vẩy cao thấp, giống như rất là vui sướng.

Miệng há to dường như đang ca hát, nhưng không có bất luận tiếng ca nào truyền ra.

Duy chỉ có từng mảnh quỷ ảnh có thể nói là số lượng nhiều kinh người, rập rạp vô số vờn quanh bốn phía, giống như đang cúng bái tiểu cô nương.

Ngay khi trông thấy tiểu cô nương này, tâm thần Hứa Thanh lập tức chấn động, một cỗ cảm giác sởn hết cả gai ốc không khỏi dâng lên từ đáy lòng.

Đó là bản năng đến từ linh hồn, là dấu hiệu cảnh báo nguy hiểm mãnh liệt!

Về phần Nhị Ngưu, giờ phút này cũng thông qua biện pháp của mình, thấy được một màn đó, con ngươi hai mắt chợt co rút lại, hít vào ngụm khí.

“Đó là thứ quỷ gì?”

“Không giống quỷ, cũng không giống Thần, càng không có khả năng là tu sĩ, thậm chí trên người thứ đồ chơi này còn không có cả mùi tử vong, không đúng, là không có bất luận khí tức gì!”

“Chẳng lẽ đây là thứ Ngọc Lưu Trần muốn dụ?”

“Nhưng sao ta lại cảm giác thấy thứ đồ chơi này còn đáng sợ hơn cả Ngọc Lưu Trần!”

Nhị Ngưu hô hấp dồn dập, trực giác của y luôn rất chuẩn, bây giờ rõ ràng có một loại cảm giác nguy cơ vượt qua Ngọc Lưu Trần bộc phát.

“Tiểu Thanh... . . Ngươi nói có khi nào Ngọc Lưu Trần câu cá lại câu trúng cá mập, chơi cho ngay cả mình cũng không còn hay không?”

Nhị Ngưu run rẩy, nhanh chóng truyền âm với Hứa Thanh, thần sắc Hứa Thanh ngưng trọng, điều khiển Đại Dực chuẩn bị lách qua khu vực trước mắt.

Nhưng vào lúc này, tiểu cô nương ngồi trên tòa miếu tàn phế trong tầm mắt bọn họ bỗng nhiên quay đầu, hai mắt tối như mực nhìn về phía bọn họ.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Trong nháy mắt tiếp theo... . . tâm thần Hứa Thanh chấn động, thần nguyên hội tụ tại hai mắt trong khoảnh khắc tan vỡ, ngay cả t·ầ·m nhìn cũng đều tan biến, trước mắt tối sầm trực tiếp mù.

Cùng lúc đó hắn lập tức cảm giác sau lưng băng hàn, phảng phất như giờ phút này có tồn tại nào đó nằm ở trên lưng của hắn.

Ngay sau đó một âm thanh non nớt và rõ ràng từ phía sau truyền đến, giống như áp vào trên lỗ tai của hắn.

“Tiểu ca ca chớ tiếp tục đi nữa, phía trước là điểm cuối cùng của biển, cũng là điểm cuối cùng của sinh mệnh.”

Chương 2248: Tâm mệt mỏi (1)

Giọng nói âm u, đồng thời cũng kèm theo băng hàn truyền vào trong tai, tản ra tâm thần như hóa thành sông băng.

Giống như trong linh hồn đột nhiên xuất hiện một khối băng.

Khối băng tản ra từng trận lạnh lẽo, lan tràn từ linh hồn Hứa Thanh, ảnh hưởng đến toàn bộ cảm giác, khiến cho người hắn thời khắc này giống như đã mất đi toàn bộ nhiệt độ.

Chỉ có rét lạnh thông suốt toàn thân.

Từng chữ càng giống như nguyền rủa, cùng khí lạnh tạo thành gợn sóng trong thức hải Hứa Thanh, toàn bộ thần nguyên của hắn đã mất đi hoạt tính, như là nước đọng.

Dưới tầng tầng hàn ý gia trì, dường như muốn thành vĩnh hằng.

Loại cảm giác này để cho ý thức của Hứa Thanh cũng xuất hiện dấu hiệu đình trệ, nhưng vào một hơi trước khi ý thức biến thành lỗ hổng, Hứa Thanh dùng một tia thần tri sau cùng kích phát Kim Ô trong cơ thể.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng Kim Ô kêu vang vọng tâm thần Hứa Thanh.

Tiếng kêu này giống như triệu hoán.

Triệu hoán mặt t·r·ờ·i ở trong cơ thể Hứa Thanh ra.

Vì vậy thân thể Hứa Thanh như một giới, ánh mặt trời bên trong giới bay lên trên không, chiếu rọi linh hồn!

Hỏa diễm màu đen lập tức bộc phát, đốt cháy toàn bộ khu vực, sau đó mười đạo Huyền Dương Tiên Quang cũng nối theo dựng lên, chiếu rọi vô tận ánh sáng cùng nhiệt độ.

Giờ khắc này mặt trời mọc trong thức hải, phát ra tia sáng vạn trượng.

Ngay khi đụng chạm cùng băng hàn vô hình, một tiếng cười khẽ vang vọng bên tai Hứa Thanh.

“Tiểu ca ca, ngươi phải nhớ kỹ nhắc nhở của ta đấy, mặt khác đồng bạn của ngươi nói không đúng, ta không phải là thứ đồ chơi quỷ gì, nếu như y mắng ta nữa, ta sẽ đưa y đi á.”

Giọng nói hiện ra không rõ, phảng phất ý vị thâm trường, sau khi truyền ra cũng không biết là do lực lượng Thái Dương trong cơ thể Hứa Thanh, hay là tiểu cô nương nọ thay đổi ý nghĩ, hàn ý sau lưng Hứa Thanh lại nhanh chóng tiêu tán.

Tiếng cười bên tai cũng xa dần.

Nháy mắt tiếp theo, trước mắt đen nhánh cùng tâm thần băng hàn của Hứa Thanh hoàn toàn bị hỏa diễm đốt lên.

Rét lạnh bị thiêu đốt, cảm giác lần nữa trở về.

Một khắc thị giác khôi phục, Hứa Thanh hô hấp dồn dập chợt quay lại.

Sau lưng không có vật gì.

Chỉ có Nhị Ngưu cách đó không xa, thân thể đã thành băng điêu vẫn không nhúc nhích.

Nhưng có khí nóng tràn ra từ trên thân, tràn đầy một cỗ hương trà, đang đối kháng cùng băng hàn và dần dần hòa tan.

Trà này đến từ Ngọc Lưu Trần tặng cho lúc trước.

Phát hiện đại sư huynh tạm thời không ngại, Hứa Thanh cưỡng chế chấn động trong nội tâm, điều khiển Đại Dực bay nhanh, cuối cùng sau một nén nhang lách qua khỏi mảnh phế tích phía trước.

Cho đến khi rời khỏi rất xa, sắc mặt hắn trắng bệch, quay lại nhìn thoáng qua phế tích bao phủ trong bóng đêm, như ẩn như hiện ở phương xa.

Đồng thời cảnh giác càng đậm đối với mảnh ngoại hải này.

“Đó là cái gì… . . Thần linh?”

Tim Hứa Thanh đập nhanh, hắn đã gặp qua rất nhiều thần linh, nhưng tiểu cô nương cho hắn cảm giác giống như tương quan cùng thần linh, nhưng lại không phải là thần linh.

“Còn có thời khắc cuối cùng, có lẽ tiên quang của ta cũng tồn tại tác dụng nhất định, nhưng hình như nó… . . cũng đang chủ động rời đi, đến cùng là tại sao?”

“Về phần nó nói mình không phải là thứ đồ chơi quỷ gì trong miệng đồng bạn của ta… . .”

Hứa Thanh trầm mặc, liếc mắt nhìn đội trưởng hóa băng điêu, vung tay lên, tiên quang trong cơ thể tràn ra chiếu vào trên băng điêu.

Khối băng dần dần tan rã, sau một nén nhang cuối cùng hoàn toàn tan ra, hai mắt Nhị Ngưu chợt mở, chuyện làm thứ nhất vậy mà là mở to miệng, chợt khẽ hấp về phía khí lạnh do khối băng tan ra.

Một hấp xuống, toàn thân Nhị Ngưu run rẩy, lông mi và tóc cũng nổi lên màu trắng.

Băng hàn vốn là thủ đoạn ngày bình thường của y, và hung hiểm lần này hình như cũng không ép được Nhị Ngưu tham lam, dù thân thể lần nữa xuất hiện dấu hiệu đóng băng, nhưng y vẫn vừa run rẩy vừa cứng rắn nuốt ngụm khí lạnh nọ xuống.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo Nhị Ngưu biến sắc, lại điên cuồng nôn ra.

Vậy mà lại phun ra vô số sợi tóc héo rũ và hư thối.

Những sợi tóc nọ vừa rơi xuống liền hóa thành khí lạnh, tiêu tán bát phương.

Cho đến một hồi lâu sau cuối cùng đã phun ra toàn bộ tóc, Nhị Ngưu vẫn còn sợ hãi run rẩy ngồi xuống.

“Tính sai rồi, đây không phải là khí lạnh, là tử khí và thi khí hỗn hợp, tanh tưởi vô cùng, ăn vào không có chỗ tốt nào cả!”

“Thứ kia, là cái đồ chơi quỷ… .”

Nhị Ngưu ôm bụng, nhìn qua phế tích phía sau, không đợi nói hết lời, Hứa Thanh vội vàng cắt ngang.

“Nó bảo ta nói cho ngươi biết, nếu như ngươi còn mắng nó nữa, nó sẽ đưa ngươi đi.”

Nhị Ngưu nghe được câu này không khỏi hít vào một hơi, lập tức câm miệng.

Đáy lòng thì là ngạc nhiên, nghĩ đến lúc tiểu cô nương đó quay đầu nhìn về nơi đây, thật sự là y theo bản năng nói ra một câu đây là đồ chơi quỷ gì trong lòng… . .

“Chẳng lẽ là vì một câu nói trong nội tâm của ta, cho nên nó mới tới đây?”

“Nhỏ mọn như vậy?”

Nhị Ngưu do dự.

Mà giờ khắc này, người còn muốn do dự hơn Nhị Ngưu là Ngọc Lưu Trần.

Lão ẩn nấp trong hư vô ngóng nhìn mảnh phế tích nọ, thần sắc ngưng trọng.

Trong tầm mắt của lão, cảnh tượng có chút khác biệt cùng Hứa Thanh và đội trưởng thấy lúc trước.

Mảnh phế tích đó c·ă·n bản không phải là phế tích.

Mà là vô số sợi tóc vờn quanh cùng một chỗ, hình thành từng đoàn tóc… . . Hư thối và tanh tưởi, lan tràn ở trong đó.

Về phần tiểu c·ô nương, đó là rất nhiều tóc hội tụ cùng một chỗ đan dệt thành thân ảnh, tràn ra vô tận tà ác nhìn về phía Ngọc Lưu Trần.

“Cũng không biết là Hứa Thanh đặc thù, hay là con trâu nọ đặc biệt, lại hấp dẫn vật ấy…”

Ngọc Lưu Trần do dự, sau đó vẫn lựa chọn hòa thuận, vì vậy chia lìa một tia thần nguyên bản thân, hóa thành một ly trà tống xuất ra, trôi lơ lửng ở trước mặt tiểu cô nương.

“Mời uống trà.”

Tiểu cô nương nhếch miệng cười một cái, toàn thân tràn ra rất nhiều sợi tóc quấn quanh chén trà, sau đó mới một lần nữa dung nhập vào đoàn tóc trong phế tích, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 2249: Tâm mệt mỏi (2)

Thời gian cứ như vậy tiếp tục trôi qua.

Mặc dù Nhị Ngưu đã phun ra rất nhiều, nhưng hiển nhiên bụng vẫn hỏng, nửa tháng sau toàn thân y đều biến thành màu đen, vả lại trên người còn mọc ra tóc dài hư thối.

Thời điểm nghiêm trọng nhất thì cả người đều bị tóc vờn quanh, dù là cởi quần áo ra cũng làm cho người ta một loại cảm giác đang khoác da lông.

Vả lại dù cạo thế nào cũng đều không cạo hết.

Không thể không nói tâm tính của Nhị Ngưu đúng là vượt qua người thường, ngoại trừ lúc đầu có chút buồn rầu, những ngày sau hình như đã quen, thậm chí còn có chút đắc ý.

“Tiểu Thanh à, ta cảm giác được những sợi tóc này có được sức phòng hộ không tầm thường, sau khi bao trùm toàn thân chẳng khác gì là mặc một bộ giáp lông!”

“Hơn nữa còn rất ấm áp!”

“Không tệ không tệ, đợi nó dài thêm một chút nghĩ biện pháp cắt đứt, đưa đi Y tộc nhờ đan dệt một chút, đến lúc đó bán đi nói không chừng có thể kiếm được rất nhiều tiền!”

Nhị Ngưu sờ lên bộ lông trên người hai mắt sáng lên.

“Hơn nữa ta phát hiện, từ khi trên người ta mọc ra đám tóc này, đoạn đường của chúng ta cũng an toàn hơn rất nhiều, ngươi nhìn xem, tới tận bây giờ chúng ta không hề gặp phải hung hiểm gì… .”

“Tiếc là uy áp nơi đây quá nghiêm trọng, không thể kiên trì trên không quá lâu, nếu không chúng ta phi hành trên trời có thể đi càng nhanh hơn một chút.”

Hứa Thanh lười quan tâm Nhị Ngưu nói liên thiên, nhắm mắt đả t·ọ·a·, mà Nhị Ngưu vừa muốn tiếp tục nói thêm.

Nhưng vào lúc này Hứa Thanh chợt mở hai mắt ra, Nhị Ngưu cũng lập tức dừng lại.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phương xa.

Thiên địa phương xa vốn là một mảnh đen nhánh, nhưng giờ phút này lại có một vòng mặt trời bay lên từ mặt biển.

Mặt trời nọ cực lớn và mênh mông, một khắc x·u·ấ·t hiện bầu trời sáng ngời, nước biển cũng đều nổi lên gợn sóng chiết xạ mặt trời, khiến cho mặt biển tỏa sáng, chiếu rọi bốn phương.

Ánh sáng đó hiện lên huyết sắc, như là trời chiều.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, Nhị Ngưu cũng trợn mắt thật to, nhưng rất nhanh bọn hắn đã phát hiện, thứ bay lên này có lẽ không phải là mặt trời.

Bởi vì... . . ở một phía khác bây giờ lại có đợt mặt trời thứ hai bay lên trước mặt biển.

Vẫn chưa kết thúc, chỗ xa hơn xuất hiện mặt trời thứ ba.

Sau đó là thứ tư, thứ năm, thứ sáu nối liền nhau... Thiên địa càng lúc càng sáng, cuối cùng trong thời gian một nén nhang thình lình có hơn 30 mặt trời toàn bộ bay lên trên không!

Riêng phần mình tỏa sáng, mạnh yếu khác biệt.

Vả lại ánh sáng tràn ra không cách nào bao phủ quá xa, không bao trùm được toàn bộ ngoại hải, chỉ có thể chiếu rọi một bộ phận khu vực.

Về phần nhiệt độ lại không có chút nào.

Càng thêm quỷ dị là những mặt trời bay lên đó lại lần lượt nhanh chóng hạ xuống, không có quy tắc giao thoa lẫn nhau, khi thì lên không khi thì trầm xuống biển.

Vì vậy trong khu vực đó cũng lúc sáng lúc tối.

Dị chất càng dần càng nồng đậm, khí tức thần linh cũng càng lúc càng sền sệt.

Cho đến trong nháy mắt tiếp theo, trong khi nội t·â·m của Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đang kịch liệt gợn sóng, trong hơn 30 mặt trời, mặt trời cách hai người gần nhất đột nhiên nứt ra một đạo khe hở ở chính giữa.

Tiếp theo khe hở lan tràn, mở ra.

Như một con mắt!

Chuẩn xác mà nói, đó đúng là một con mắt!

Dường như là mở ra trong lúc ngủ say, bây giờ ngóng nhìn tới chỗ Đại Dực của Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Ngay khi nhìn đến, Đại Dực lập tức nổ vang và bắt đầu tan rã, vặn vẹo tràn ra từ trong ánh mắt cũng trực tiếp liên lụy đến Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Thân thể của bọn hắn lập tức xuất hiện dị hóa, bạn đang xem bản dịch nguồn ở bns.

Nhị Ngưu hoảng sợ run run, giọng nói cũng trở lên bén nhọn hơn một chút.

“A Thanh, mau cùng ta nhảy Tế Vũ, đây là mộng của thần linh không biết nào đó, thần này kinh khủng, mộng cũng có nửa thật!!”

Trong lúc nói Nhị Ngưu lập tức nhảy dựng lên, cả người lông bị y vung qua vung lại, nhảy ra Tế Vũ chuyên môn biểu diễn vì thần linh.

Trong miệng càng là lẩm bẩm lời tế tự.

Hứa Thanh cũng không dám chậm trễ lập tức đứng dậy, cùng nhau Tế Vũ với đội trưởng.

Đối với mộng của thần linh, hiển nhiên Nhị Ngưu với kiếp trước là Đại Tế Vũ của Tế Nguyệt đại vực càng thêm am hiểu, bây giờ trong lúc nhảy múa, ánh mắt của thứ như mặt trời giữa không trung dừng lại, giống như bị hấp dẫn chú ý.

Thời gian dần trôi qua, ba canh giờ sau, con mắt thật to nọ dần dần khép kín, cùng những mặt trời mắt chìm vào dưới biển, biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thanh không chút do dự lập tức điều khiển Đại Dực đã rách nát, nhanh chóng rời xa phiến khu vực này, lại chui vào trong bóng tối.

Hồi lâu sau không phát hiện có những dị thường khác, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu trên Đại Dực đồng thời thở dài một hơi, hai người nhìn nhau một cái riêng phần mình cười khổ.

“Tiểu Thanh à, ngươi nói Ngọc Lưu Trần có còn ở đây không?”

“Ta cảm giác nơi đây quá nguy hiểm, ta đoán Ngọc Lưu Trần có lẽ cũng đã câu được cá rồi, hay là… chúng ta trở về?”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn chung quanh một chút sau đó nhẹ gật đầu.

“Chúng ta trở về, nếu như Ngọc Lưu Trần tiền bối không muốn, cũng sẽ hiện thân báo cho biết… .”

“Không sai, nếu như lão không hiện thân vậy có nghĩa là lão ngầm đồng ý chúng ta rời khỏi.” Nhị Ngưu nhanh chóng tán đồng, hai người lần nữa nhìn nhau sau đó không chút do dự cải biến phương hướng của Đại Dực, di chuyển về phía nội hải.

Mà giờ khắc này Ngọc Lưu Trần mà bọn hắn đang tâm tâm niệm niệm đang ở đáy biển…

Đáy biển, hơn ba mươi mặt trời trầm xuống lúc trước bây giờ đã khôi phục bộ dáng nguyên bản, rập rạp vô số tụm quanh cùng một chỗ.

Đây thật ra là hơn ba mươi con mắt thật to, vả lại giữa nhau còn có một chút dây kết nối nhỏ mơ hồ.

Thoạt nhìn như là bồ đào.

Đang ngóng nhìn Ngọc Lưu Trần.

Ngọc Lưu Trần trầm mặc.

Đáy lòng lão đã bắt đầu mắng.

Đây không phải lần đầu tiên lão tới ngoại hải, cho đến bây giờ lão đã dò xét nơi này rất nhiều lần.

Mặc dù ngoại hải thần bí vả lại rất nhiều khu vực coi như là lão cũng đều cảm thấy hung hiểm, nhưng dẫu sao ngoại hải khổng lồ và mênh mông, cho nên chỉ cần lão không đi đến chỗ sâu, sẽ rất hiếm khi gặp phải tồn tại để cho lão cần mời uống trà.

Chương 2250: Tâm mệt mỏi (3)

Nhưng lần này lại không giống vậy.

Tiểu cô nương nọ có thể nói là trùng hợp, mà vị trước mắt thì lão nhớ kỹ ngày thường đều là nghỉ lại ở chỗ sâu trong ngoại hải mới đúng, nhưng hôm nay vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Nên biết rằng nơi đây cách chỗ sâu còn rất xa xôi…

Thuộc về khu vực vùng biên của ngoại hải.

“Mặc dù ta dẫn bọn hắn tới là để câu cá, nhưng giờ sao… . . lại dụ loạn thế này!”

Ngọc Lưu Trần bất đắc dĩ thở dài, vung tay lên lấy ra một ly trà đưa qua.

“Mời uống trà.”

Toàn bộ con mắt giống như bồ đào híp lên, tràn ra xúc tu như cành cây cuốn tới trên chén trà, sau đó chậm rãi chìm vào đáy biển đi xa không thấy.

Ngọc Lưu Trần thấy tâm mệt mỏi.

Cảm nhận được hai người Hứa Thanh rời đi, lão chần chờ một chút nhưng vẫn không có ngăn cản.

“Ven biển thì ven biển đi, hy vọng trong khoảng thời gian tiếp theo có thể an ổn một chút, thuận lợi dụ vị Chân Thần trở về nọ ra, ta có thể cảm nhận được vị kia… . . Đã động rồi.”

“Vả lại rất là suy yếu… . .”

Đáy lòng Ngọc Lưu Trần bay lên chờ mong.

Chỉ là chờ mong của lão tồn tại sai biệt cực lớn cùng thực tế, hình như thần quyền chuyện xưa của lão ở trong ngoại hải này cũng bị ảnh hưởng, có chỗ vặn vẹo.

Nguyên nhân thì từ một câu của Nhị Ngưu trên ngoại hải vào mấy ngày sau.

“A Thanh, mấy ngày nay t·a nhớ lại một chút, tiểu cô nương nọ bởi vì ta mắng một câu trong đáy lòng, tiếp theo mặt trời hình như cũng bởi vì ta nói rằng chúng ta rất an toàn… . .”

Trên Đại Dực, thần sắc Nhị Ngưu ngưng trọng nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ta nghĩ rằng không bình thường!”

“Hình như lời nói của ta trong ngoại hải này, sẽ hình thành sức mạnh kỳ dị!”

“Chẳng lẽ truyền thuyết lâu đời là thật?”

Hứa Thanh nghe vậy nhìn Nhị Ngưu, vẻ mặt cũng trở lên nghiêm nghị, bởi vì thật ra một đường này hắn cũng đang suy tư vấn đề tương tự, chỉ là không phải suy nghĩ bởi vì đại sư huynh, mà là thân phận Kim Ô của mình.

Hắn luôn cảm thấy từ sau khi bước vào ngoại hải, có một ánh mắt cổ xưa như ẩn như hiện đang ngóng nhìn chính mình.

Bây giờ nghe Nhị Ngưu nói xong, Hứa Thanh bèn hỏi một câu.

“Truyền thuyết gì?”

Nhị Ngưu hít sâu.

“Trong truyền thuyết, ngoại hải tồn tại chủ nhân, vị chủ nhân này anh tuấn vô cùng, đứng đầu thiên địa, phong độ nhẹ nhàng, hậu cung vô số, vả lại bản thân vừa nguyên thủy lại cổ xưa, mênh mông lại thần thánh, nhưng có một ngày gã không còn hứng thú vô địch nữa, vì vậy đã rời khỏi biển khơi.”

“Trước khi đi gã đã lưu lại một câu: Lúc ta trở về, chúng thần phải tới bái ta.”

Nhị Ngưu ho khan một tiếng.

Lúc đầu Hứa Thanh còn nghe rất nghiêm túc, nhưng rất nhanh nghe thấy không bình thường.

“Đại sư huynh, truyền thuyết này từ đâu tới?”

“Ta nói.”

Nhị Ngưu cười hắc hắc, run rẩy bộ lông toàn thân.

“Chỉ đùa một chút thôi, ha ha, ta thấy mấy ngày nay mọi người quá khẩn trương, an tâm an tâm, trên đường ta đã tính toán rồi, lúc trước chúng ta đã đi qua hải vực này rồi, rất an toàn… không đợi Nhị Ngưu nói xong, kịch biến đột nhiên xuất hiện!

Mảnh đại vực chỗ bọn họ đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang thật mạnh, cực kỳ đột ngột khiến ngoại hải yên tĩnh.

Mà mặt biển càng là nhấc lên sóng lớn.

Như biển động.

Đây cũng là tình huống chưa từng xuất hiện qua.

Nội tâm Hứa Thanh chấn động, Nhị Ngưu trợn mắt thật to hít vào một hơi.

Hai người không chút do dự lập tức muốn điều khiển Đại Dực tạm thời bay lên, tránh đi sóng lớn trên mặt biển, nhưng trong nháy mắt tiếp theo… mặt biển khu vực này lại bay lên không trước!

Nếu đứng từ trên bầu trời chí cao nhìn xuống bên dưới, như vậy bây giờ có thể thấy rõ khu vực mặt biển nơi đây tạo thành hình tròn bay lên, phạm vi cực lớn, Đại Dực hai người Hứa Thanh chỉ là một cái chấm mà thôi.

Mà theo mặt biển hình tròn nâng lên, sau khi rõ ràng vậy mà lại là một cái chén!

Hải vực này vậy mà lại là một cái chén trong biển.

Một cánh tay hải yêu có thể so với một châu lộ ra bộ phận thân ảnh trên biển.

Kinh tâm động phách, chấn động thiên địa.

Tồn tại này, quá lớn!

Mỗi một tay đều cầm lấy một chút vật phẩm, trong đó một tay bưng chính là… cái chén biển chỗ Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Giờ phút này đang tiến tới trước.

Tâm thần Hứa Thanh và Nhị Ngưu nổ vang, không dám nhúc nhích chút nào.

Mà hiển nhiên đối với vị hải yêu kinh khủng nọ mà nói, sự hiện hữu của bọn hắn như là bụi bặm không có ý nghĩa, cho nên sau khi trôi qua mấy canh giờ, hải yêu khổng lồ lại chui vào mặt biển, biến mất không thấy gì nữa.

Cùng nhau chui vào còn có cái chén lớn.

Trên Đại Dực, Hứa Thanh và Nhị Ngưu sắc mặt trắng bệch.

Hư vô xa xa, sắc mặt của Ngọc Lưu Trần tương tự trắng bệch.

“Hai người bọn hắn có vấn đề lớn, nếu không chút mồi câu như vậy, không thể nào thu hút tồn tại cổ xưa đến thế!”

“Ta dẫn bọn hắn tới câu cá, nhưng không phải câu cá dạng đó!”

Ngọc Lưu Trần cảm thấy nếu cứ tiếp tục nuôi thả, nói không chừng hai tên này sẽ thu hút tới tồn tại đáng sợ hơn, đến lúc đó cá mình cần còn chưa tới, sợ là mồi câu và cả người câu cá đã... vẫn lạc trước rồi.

Nghĩ tới đây Ngọc Lưu Trần không chần chừ nữa, thân thể lập tức tan biến, lúc xuất hiện đã ở trên Đại Dực chỗ Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Sau khi trông thấy Ngọc Lưu Trần, tâm tình Hứa Thanh và Nhị Ngưu gợn s·ó·n·g·, riêng phần mình chột dạ, lập tức bái kiến.

“·K·h·ô·n·g cần bái nữa, ta đưa bọn ngươi đi!”

“A? Không phải để cho chúng ta tự đi sao.” Nhị Ngưu vội vàng mở miệng.

“Các ngươi còn tiếp tục tự mình đi, ta sợ sẽ gặp phải tồn tại có thể nuốt cả ta.”

Ngọc Lưu Trần không muốn lãng phí thời gian, trong lúc nói vung tay lên, cuốn Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu lên và bước vào bầu trời.

“Tiền bối nói đùa, có tiền bối ở đây, làm sao có thể gặp được loại tồn tại một phát nuốt... . .”

Nhị Ngưu vừa nói đến đây, Hứa Thanh hít vào một hơi da đầu có chút run lên, hắn nghĩ tới những lời đáng sợ đại sư huynh nói lúc trước, vừa muốn nhắc nhở Ngọc Lưu Trần.

Trong nháy mắt tiếp theo, Ngọc Lưu Trần bỗng nhiên ngẩng đầu, thần sắc đại biến.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu cũng đã nhận ra dị thường, ngẩng đầu nhìn lại.

“Tại sao trời lại biến thành màu đỏ rồi.”

Nhị Ngưu thì thào, hai mắt trợn to, hoàn toàn hoảng sợ.

“Lời của ta ở ngoại hải thật sự hiệu nghiệm như vậy sao?”

Mà Hứa Thanh ngoại trừ hoảng sợ ra còn có những cảm giác khác.

Hắn đã cảm nhận được, đạo ánh mắt như ẩn như hiện từ sau khi hắn bước vào ngoại hải, bây giờ hình như đã càng rõ ràng hơn!

Trong nháy mắt tiếp theo, trời rơi xuống!

Giống như có một tồn tại kinh thiên động địa mở cái miệng to ra… Hoặc là nói, tồn tại này đã sớm mở miệng ra, bây giờ nuốt xuống.

Chương 2251: Người thần bí trong cơ thể Tuế Khư

Ngoại hải có cá, kỳ danh Tuế Khư.

Nghỉ ngơi ở hư vô, ngẫu nhiên mới thấy tung tích.

Mỗi lần xuất hiện, hàm trên của nó hóa thành xích thiên, hàm dưới bao hàm vạn hải, thôn ánh sáng nhật nguyệt, cắn nuốt vạn vật chúng sinh, ngay cả năm tháng và thời không cũng bị nó thôn phệ.

Hình thái cụ thể, hiếm có người hay sinh linh nào biết được, chỉ biết khi Tuế Khư hiện, thiên địa trống rỗng.

Thời khắc này khi xích thiên chụp xuống, tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại, ngay cả biển rộng cũng lõm xuống, như thiếu một khu vực.

Mặt biển xuất hiện vòng xoáy, trong chuyển động ầm ầm truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Tiếng này vang vọng ở ngoài biển khơi, gây ra vô số chấn động, cũng sẽ hóa thành gió bão, mấy tháng không tiêu tan.

Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu… không thấy tung tích.

Cho đến hồi lâu, gió lốc mang theo nước biển, gợn sóng trên bầu trời xuất hiện từng đạo tia chớp lan khắp bốn phía.

Ngoại hải, mưa bắt đầu rơi xuống mặt nước, hình thành gợn sóng.

Trong mưa, bóng dáng Ngọc Lưu Trần ngơ ngác đứng giữa không trung.

Vừa rồi trong lúc nguy cơ, lấy năng lực của lão cũng chỉ là để cho mình tránh đi vận mệnh bị nuốt, lại không cách nào cứu được hai người Hứa Thanh.

Bởi vì Tuế Khư nuốt không chỉ là thực chất, mà là từ vận mệnh, từ thời gian, từ mọi cấp độ, cắt đứt mọi thứ trở thành chất dinh dưỡng của bản thân.

Cho nên, lão chỉ có thể trơ mắt nhìn Hứa Thanh và Nhị Ngưu biến mất ngay trước mắt.

“Ngay cả Tuế Khư cũng xuất hiện rồi, sao có thể là trùng hợp đến thế được.”

Ngọc Lưu Trần trầm mặc, lão muốn mắng người nhưng rất nhanh nheo mắt lại, toàn thân lập lòe huyết quang.

“Không đúng…”

“Sau khi đi ra ngoài biển, cảm xúc của ta có chút không đúng!”

Ngọc Lưu Trần rất rõ ràng, chuyện xưa cần ẩn chứa tình cảm, chỉ câu chuyện có thể đả động bản thân, mới có thể đả động người khác.

Cho nên rất nhiều lúc nhìn lão cũng không lạnh lùng như những thần linh khác, đây là quyết định bởi thần quyền.

Nhưng… Bản chất của thần linh, chính là lạnh lùng.

Điểm này dù là ai cũng không thể thay đổi, cho nên nhìn lão có vẻ cảm xúc phong phú, nhưng đó là cố ý.

Nhưng lần này ra biển, rất khác biệt.

“Ta bị ảnh hưởng rồi!”

“Có một vị tồn tại nào đó đã kích thích cảm xúc của ta?”

Tâm thần Ngọc Lưu Trần chấn động, nhìn biển rộng một cách phức tạp, một lúc lâu sau lão bỗng nhiên mở miệng.

“Có một ngày, Hứa Thanh cùng Trần Nhị Ngưu bởi ý chí của thần linh tên là Ngọc Lưu Trần, cùng nhau ra biển…”

“Ngoại hải, đối với Ngọc Lưu Trần mà nói cũng không xa lạ gì, nhưng đối với Hứa Thanh cùng Trần Nhị Ngưu thì tràn đầy sự không biết.”

“Vì vậy, hai người bọn họ dưới tác dụng của một loại ngoại lực không thể nói, đầu tiên là gặp pho tượng không rõ, sau đó gặp Thần Mộng Chi Dương, rồi lại gặp hải yêu tuần biển…”

“Cho đến khi, bọn họ gặp phải Tuế Khư.”

"Tuế Khư không đói bụng, chỉ là một lần nuốt trời bình thường, sau năm canh giờ…"

Ngọc Lưu Trần vừa mở miệng vừa lan tỏa lực lượng thần quyền dung nhập vào bầu trời, khắc ấn biển lớn, tạo thành chân ngôn, dùng chân danh của lão để thuật lại.

Trong nháy mắt thiên địa biến sắc, thanh âm nổ vang quanh quẩn, chân ngôn xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Đây là biểu hiện của câu chuyện không thể trở thành sự thật.

Ngọc Lưu Trần nhìn thấy như vậy, lập tức nói lời chỉnh sửa.

"Sau một ngày…"

Chân ngôn nổ vang, lần nữa hình thành lạc ấn, thế nhưng lạc ấn vừa ra lại tiếp tục vỡ, mắt thấy sắp vỡ hoàn toàn.

"Bảy ngày sau…"

Ngọc Lưu Trần lại chỉnh lại.

Tuy vỡ vụn có chỗ hòa hoãn, nhưng dấu vết vẫn lan tràn.

"Một tháng sau!"

Thần quyền của Ngọc Lưu Trần chấn động, tiếp tục đính chính.

Mà lần này lạc ấn tuy còn có tiếng nổ vang, nhưng lại chưa vỡ vụn.

Mắt thấy như vậy, Ngọc Lưu Trần tiếp tục nói.

"Sau một tháng, tại ngoại hải, mặt biển cách nơi đây tám ngàn vạn dặm, phun thiên thủy mà ra."

Nói xong một khắc, thiên lôi cuồn cuộn, biển rộng gợn sóng, từng đạo ấn ký càng lúc càng sáng chói, giống như thành chân lý.

Ngọc Lưu Trần thần tri một phen, cuối cùng thở ra một hơi cất bước bước lên thương khung, biến mất không thấy gì nữa.

Nước mưa, càng lớn hơn.

"Nơi quỷ quái gì thế này, mưa rơi cũng có thể ăn mòn!"

Thế giới trong cơ thể Tuế Khư, Hứa Thanh và Nhị Ngưu đang bay nhanh giữa không trung, sắc mặt đều rất khó coi.

Ở đây cũng đang có mưa.

Nhưng lại là mưa ăn mòn.

Bọn họ bị vây ở chỗ này đã mười ngày.

Mười ngày trước, thiên lạc thôn hải, bọn họ đã mất đi cảm giác.

Khi thế giới trước mắt rõ ràng đã ở đây.

Bầu trời nơi đây phảng phất như có ngôi sao, không ngừng lấp lánh, nếu nhìn kỹ, có thể thấy được đó tự nhiên không phải ngôi sao, mà là một ít hoa phát sáng.

Về phần mặt đất là một mảnh ao đầm, có thể thấy được vô số phế tích cùng với nước bùn.

Trong mười ngày, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu sớm đã đoán được thế giới khổng lồ này là bên trong cơ thể của tồn tại thôn thiên.

Cũng cảm nhận được thân thể khổng lồ của vị tồn tại ấy.

Mười ngày không bay hết.

Thậm chí căn cứ hoàn cảnh bốn phía, Hứa Thanh phán đoán phạm vi mười ngày nay bọn họ đi được, sợ rằng ngay cả một phần vạn của không gian này cũng chưa tới.

Phán đoán này khiến trong lòng hai người bọn họ đều trầm xuống.

Cũng may trong cơ thể sinh mệnh khủng bố này, bọn họ một đường cũng không gặp phải bất cứ hung hiểm nào.

Nơi này ngoại trừ mưa liên tục, không có bất kỳ sinh linh khác.

Chỉ là trước mắt vô biên vô hạn, cùng với ánh sao mơ hồ, làm cho người ta cuối cùng vẫn sẽ nổi lên một chút bực bội.

Nhất là, thỉnh thoảng bọn họ sẽ nhìn thấy những bức tượng tồn tại trong đống đổ nát, có bức bị tàn phá, có bức còn tính là hoàn chỉnh, những bức tượng này tạo hình khác nhau, ở trong thế giới yên tĩnh nơi đây, dưới ánh sao mông lung này, giống như yêu ma quỷ quái.

Tuy chưa xuất hiện trường hợp sống lại gì, nhưng khí tức tản ra vẫn khiến Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu khó tránh khỏi áp lực.

“A Thanh, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp…”

Lúc này, Nhị Ngưu đang bay nhanh thì thào.

Hứa Thanh không nói gì, ánh mắt của hắn nhìn về phương xa, loại cảm giác bị ánh mắt nhìn chăm chú trước đó, ở chỗ này càng thêm mãnh liệt, hắn mơ hồ có một loại dự cảm…

Tồn tại ngóng nhìn mình, ngay ở phía trước.

“Cảnh ngộ trên đường đi, có khả năng là cố ý sắp xếp hay không?”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Thấy Hứa Thanh không để ý tới mình, Nhị Ngưu thở dài.

“Không có cách nào, ta chỉ có thể dùng đòn sát thủ.”

“Dù sao cứ t·i·ế·p tục như vậy, cũng không có phương hướng rời khỏi.”

Hứa Thanh nhìn về phía Nhị Ngưu, hắn biết đối phương muốn làm gì.

Nhị Ngưu hít sâu một hơi, nhìn hư vô bốn phía, lớn tiếng nói.

“Nơi này sao ngay cả m·ộ·t người còn thở cũng không có, xem ra có lẽ chúng ta ở đây sẽ an toàn…”

Nói xong, Nhị Ngưu lập tức cảnh giác, lưu ý khả năng xuất hiện bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Chỉ là đợi một lát, cũng không thấy xuất hiện cái gì khác thường, Nhị Ngưu trừng mắt nhìn, có chút hồ nghi, Hứa Thanh bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, phía trước… Hình như có tồn tại gì đó đang nhìn chúng ta.”

Nhị Ngưu nghe vậy, ánh mắt hạ xuống.

Sau một lúc lâu nhìn nhau với Hứa Thanh, sau đó trong mắt hai người lộ ra quyết đoán, đã đến nơi này và cũng không tìm thấy đường ra, như vậy cho dù phía trước thật sự tồn tại cái gì, cũng phải đi một chuyến.

Hai người lập tức bay nhanh.

Mấy ngày sau dưới ánh sao mông lung, một đoàn ánh lửa đặc biệt rõ ràng chiếu vào trong mắt hai người.

Hứa Thanh dừng bước, trong lòng cảnh giác đã đến cực hạn, chỉ là hình ảnh nhìn t·h·ấ·y·, khiến hắn cùng đội trưởng đều chấn động tâm thần.

Ánh lửa phía trước đến từ một đống lửa.

Bên cạnh đống lửa, một lão đầu dáng vẻ như nhân tộc đang ngồi, dung mạo xấu xí, một chân đi giày rơm, một chân thì để trần, trong tay cầm một cây xiên sắt, xâu mấy miếng thịt không biết, đang nướng trên lửa.

Chú ý tới thân ảnh Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, lão đầu ngẩng đầu, đôi mắt tam giác mở ra, đảo qua trên người Hứa Thanh .

“Trước đó ta không cảm giác sai lầm, giống như thần mà không phải thần, giống như tu không phải tu, nhưng lại có khí vận của nhân tộc. Xem ra đã từng là nhân tộc, bây giờ mặc dù thân thể không phải, nhưng cũng miễn cưỡng tính là nhân tộc.”

Nói xong, lão lại nhìn về phía Nhị Ngưu.

“Về phần ngươi, ngươi là cái quái gì? Mao quái?”

(*mao quái: quái vật đầy lông)

Chương 2252: Giới này của các ngươi... (1)

Bầu trời đen nghịt, mặt đất bát phương là đầm lầy với nhiều phế tích, tạo thành âm trầm và áp lực nồng đậm.

Mà ở trong thế giới Tuế Khư u ám ảm đạm này, thế mà lại xuất hiện một ngọn lửa, xuất hiện một lão đầu nhân tộc như thế.

Cảnh tượng thế này, quá quỷ dị rồi.

Đối phương là người hay quỷ, là dị hay là thần... Hứa Thanh nhìn không ra.

Nhưng sự cảnh giác và khẩn trương trong lòng hắn đã đến cực hạn.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được, từ khi hắn bước vào ngoại hải, ánh mắt như ẩn như hiện kia... Chính là đến từ nơi đây, chuẩn xác mà nói là đến từ lão đầu trước mắt này.

Mà đáp án đó, cũng là ngọn nguồn khiến hắn khẩn trương.

Đối phương đến không rõ ý đồ, thiện ác khó phân.

Hứa Thanh cũng đại khái có thể tưởng tượng ra, từ khi mình bước vào ngoại hải đã bị chú ý, cho đến lúc này gặp nhau... Có thể làm được điểm này, nói rõ thực lực của vị trước mắt sợ là vượt qua Thần Đài.

“Chẳng lẽ là bị vây ở nơi đây?”

Suy nghĩ của Hứa Thanh vừa mới nổi lên đã lập tức bị hắn cắt đứt, hắn tiếp xúc rất nhiều thần linh, biết rằng có một số tồn tại rất đáng sợ, chỉ cần liếc một cái là có thể thần tri ý niệm trong lòng mình.

Thế là hắn thu hồi tất cả suy nghĩ, khom người cúi đầu về phía lão đầu.

“Bái k·i·ế·n tiền bối!”

Nhị Ngưu ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, con ngươi co rút, thân thể run nhè nhẹ, nội tâm bốc lên ngút trời.

Ánh mắt của đối phương chỉ quét qua một cái, y đã có một loại cảm giác linh hồn như bị nhìn thấu, tất cả bí ẩn dường như đều không thể che giấu.

Mà loại cường giả này, Nhị Ngưu tìm kiếm ký ức, xác định mình chưa từng thấy qua lão đầu trước mắt, cho dù là tăng thêm ký ức kiếp trước cũng vẫn xa lạ đối với người này.

Nhưng đặc thù của bản thân, khiến cho Nhị Ngưu phán đoán tu vi của đối phương chuẩn xác hơn Hứa Thanh một chút.

“Đây là cảnh giới gì? Hạ Tiên? Chân Thần? Hay là… Trên Hạ Tiên? Trên Chân Thần?”

Nghĩ tới đây đội trưởng hô hấp dồn dập, da đầu có chút tê dại, v·ì thế vội vàng lộ ra vẻ nịnh nọt lấy lòng, cúi đầu với lão đầu đang nướng đồ ăn.

“Vãn bối Trần Nhị Ngưu, bái kiến tiền bối, đa tạ ân ban tên của tiền bối, đại ân như thế, vãn bối về sau nhất định dù máu chảy đầu rơi, cũng toàn lực báo ân! Vậy s·a·u này, vãn bối sẽ gọi Mao Quái!”

Lời của Nhị Ngưu lọt vào tai Hứa Thanh, lập tức trở thành sấm sét.

Hắn hiểu rất rõ đại sư huynh của mình, có thể khiến đối phương cung kính đến trình độ như thế, cực kỳ hiếm thấy.

Phải biết coi như là Ngọc Lưu Trần, đại sư huynh cũng chỉ là một trận vuốt mông ngựa mà thôi.

Nhưng bây giờ, lại nói đối phương có ân ban tên…

Có thể khiến đại sư huynh làm như thế, Hứa Thanh cảm nhận được lão đầu này đáng sợ, vì thế càng thêm cẩn thận.

Bên cạnh đống lửa, lão đầu cười như không cười, ánh mắt lại lần nữa nhìn Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

“Mao Quái, trên người ngươi có khí tức nguyền rủa… Thú vị, sao ta lại cảm giác đây là chính ngươi tự hạ phong ấn cho mình vậy? Vãng thế không ít, tạm thời coi như ngươi cũng là một nhân tộc đi.”

Lời này vừa nói ra, Nhị Ngưu cười ngượng.

Mà lão đầu vừa nói vừa lật mặt của xiên thịt, mùi thối rữa tỏa ra khiến người ta buồn nôn. Nhưng sau khi ngửi lão lại nuốt nước miếng, bộ dạng rất ngon miệng.

“Các ngươi có ăn hay không?”

Lão đầu hỏi một câu.

Hứa Thanh chần chờ.

Nhị Ngưu vội vàng lắc đầu, từ sau khi y nuốt hàn khí làm toàn thân mọc lông, trong khoảng thời gian này quả thật có chút xấu bụng, quan trọng nhất là y không dám ăn.

Mặc dù y đã từng cảm thấy bụng của mình không có gì không thể tiêu hóa, nhưng nhìn ánh mắt của lão đầu, y cảm thấy vẫn là không ăn mới ổn.

“Chúng ta sẽ không ăn, vì… chúng ta ăn no rồi.”

Lão đầu nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Lập tức cảm giác áp lực bốn phía bỗng nhiên nồng đậm, màn trời nổ vang giống như muốn vỡ vụn, đại địa bốc lên, nổi hơi nước.

Đầm lầy như muốn khô cạn!

Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn thấy cảnh này đều hãi hùng khiếp vía.

Sắc mặt Nhị Ngưu nghiêm nghị, quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh, vô cùng nghiêm túc.

“Tiểu sư đệ, còn không mau đi ăn cùng lão gia gia, tôn lão ái ấu (kính già yêu trẻ) là đức hạnh tốt đẹp của nhân tộc chúng ta, lão gia gia là lão, ngươi là ấu!”

Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu một cái, đáy lòng trầm ngâm.

Hắn hiểu được ý tứ trong lời nói của đội trưởng, lão nhân này quỷ dị, nếu tiếp tục cự tuyệt thì lo lắng sẽ trở mặt, mà nhục thân của mình đặc thù…

Nghĩ tới đây trong mắt Hứa Thanh lộ ra quyết đoán, cất bước đi đến bên cạnh đống lửa, khoanh chân ngồi xuống.

Mắt thấy Hứa Thanh tới, lão đầu ném một cái xiên thịt qua.

Hứa Thanh ngưng trọng, một phát tiếp nhận, nhìn thịt xiên trước mắt, ngửi mùi vị khiến người ta buồn nôn, hắn hung hăng cắn răng, đặt lên miệng ăn một miếng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, vẻ mặt hắn bỗng nhiên biến kỳ dị, cúi đầu nhìn xiên thịt trong tay, lại ăn một miếng.

Sau khi nhấm nuốt, cảm thụ được loại mỹ vị không gì sánh kịp cùng với nhiệt lượng trong cơ thể, Hứa Thanh yên lặng ăn thêm mấy miếng, đã ăn hết toàn bộ xiên thịt.

Cách đó không xa, Nhị Ngưu nhìn thấy hết thảy, có chút tò mò đang muốn mở miệng hỏi Hứa Thanh, lão đầu bên cạnh đống lửa mang theo nụ cười khó hiểu, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ăn ngon không?”

Hứa Thanh gật đầu, loại thịt không biết lai lịch này, có thể nói là món ngon nhất cả đời này hắn từng ăn.

Lão đầu cười cười, nâng tay lên vồ một cái về phía bên phải trống trải, lập tức bên phải truyền đến tiếng nổ vang, một mặt tường bằng thịt từ đằng xa như bị thu lấy, như dời non lấp biển mà đến.

Tường này cao ngang trời, mênh mông vô tận, giống như bức tường thế giới này, càng tới gần thì thế giới càng nhỏ.

Cuối cùng bức tường thịt mênh mông bên cạnh lão đầu dừng lại, mà bàn tay của lão đầu vẽ lên bức tường thịt, cắt một miếng thịt rồi xâu vào trên xiên sắt, tiếp tục nướng.

Hứa Thanh nhìn thấy cảnh này, hít vào một hơi lạnh.

Nhị Ngưu suýt rớt tròng mắt xuống, nhìn chằm chằm bức tường… Đấy đâu phải là tường gì, rõ ràng là thịt của sinh vật khủng bố đang chứa bọn họ!

Chương 2253: Giới này của các ngươi… (2)

Mắt thấy như vậy, Nhị Ngưu liếm môi một cái, nhanh chóng mở miệng.

“Lão gia gia, thật ra… trước đó ta cũng chưa ăn no…”

“Ta cũng chưa ăn no!” Lão đầu nhàn nhạt mở miệng, lại đưa cho Hứa Thanh một xiên.

Nhị Ngưu ủy khuất nhưng lại không dám nhiều lời, chỉ có thể trông mong nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhanh chóng nhận lấy, không để ý Nhị Ngưu mà tiếp tục ăn.

Cảm giác nhiệt lượng trong cơ thể càng lúc càng nồng đậm, đến cuối cùng mỗi lần nuốt xuống, khí tức của hắn sẽ ầm ầm bộc phát.

Tự nhiên bây giờ hắn hiểu rõ, có thể nói loại thịt này là cơ duyên tạo hóa đối với mình!

Liên hệ giữa linh hồn được tẩm bổ và máu thịt cũng càng chặt chẽ hơn.

Thế là hắn liều mạng toàn lực, một ngụm tiếp một ngụm.

Đáy lòng Nhị Ngưu càng thêm sốt ruột, nước miếng cũng sắp chảy xuống nhưng lại không dám tới gần, cuối cùng chỉ có thể yên lặng tự nói với mình dưới đáy lòng, không phải chỉ là khối thịt thôi sao, có gì đâu…

Cứ như vậy dưới cái nhìn chăm chú của Nhị Ngưu, Hứa Thanh cùng lão đầu mỗi người ăn mỗi miếng thật ngon!

Sau mấy xiên, cuối cùng Hứa Thanh thật sự ăn không nổi nữa.

Mặc dù hắn còn muốn ăn và thân thể vẫn có thể dung nạp, chỉ l·à sau khi linh hồn tăng vọt thì hiện ra ý bão hòa.

Lão đầu thấy vậy, trên mặt nổi lên nụ cười.

“Thích ăn như vậy, cũng được, chỗ ta còn chút hoa quả, sẽ nướng thêm."

Lão đầu nói xong, đưa tay lên vồ hư không một cái, lập tức m·ộ·t chùm bồ đào màu đen bay ra, rơi vào trong tay lão.

(*Bồ đào: quả nho)

Chùm đồ đào này có hơn ba mươi quả, tụm quanh cùng một chỗ, mỗi một quả đều rất căng tròn.

Chỉ là… sau khi Hứa Thanh nhìn lại, lại mơ hồ cảm thấy hơi quen mắt.

Cho đến khi hắn nhìn thấy những quả bồ đào đó đang run rẩy, mà một quả trong đó mở ra một khe hở giống như con mắt.

Tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt.

"Đây là…"

Nhị Ngưu cũng như bị thiên lôi oanh kích, đồng dạng chấn kinh.

Lúc nội tâm hai người hoảng sợ, hai ngón tay lão đầu bóp một quả bồ đào, một tiếng kêu thê lương vang lên như ẩn như hiện, lão túm xuống ném về phía bên cạnh.

Oanh một tiếng, quả bồ đào lập tức biến lớn.

Trở thành một con mắt khổng lồ, tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Chính là mặt trời xuất hiện trong thần mộng mà bọn Hứa Thanh gặp được trên đường.

Lúc ấy Nhị Ngưu từng nói, thần này đáng sợ, giấc mộng lại nửa thật nửa giả.

Mà bây giờ… Mộng Cảnh Chi Dương đó lại xuất hiện trong tay lão đầu, trở thành hoa quả trong lời nói.

Hứa Thanh hít sâu, còn não hải Nhị Ngưu ầm ầm.

Bọn hắn ngơ ngác nhìn lão đầu từ trên mặt trời to lớn đó cắt xuống một ít thịt, xiên mấy chuỗi…

Đang muốn nướng.

Hứa Thanh thở sâu, lập tức đứng lên cung kính mở miệng.

“Tiền bối, để ta làm cho.”

Lão nhân cười cười, đưa cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp được, chỉ cảm thấy một cỗ đại lực ở trong tay bộc phát, mãnh liệt rơi xuống, tiếp theo một cái chớp mắt tu vi hắn vận chuyển, nhục thân toàn lực ứng phó, lúc này mới miễn cưỡng cầm vững.

Run rẩy đặt trên đống lửa.

Nhị Ngưu nhìn quả bồ đào, đáy lòng y khát vọng vô hạn, vì thế lập tức vỗ ngực.

“Tiền bối, ta thấy lửa này sắp tắt rồi, ta am hiểu thổi lửa, ta thổi rất giỏi.”

Nói xong Nhị Ngưu liền chạy tới, ngồi xổm nơi đó thổi khí về phía đống lửa.

Lão đầu nhìn hai người, giống như cười mà không phải cười, cũng không có ngăn cản.

Cứ như vậy dưới sự cố gắng của Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, rốt cục nướng xong quả bồ đào này.

Xiên thứ nhất, dĩ nhiên là thuộc về lão đầu.

Xiên thứ hai, Hứa Thanh thấy đại sư huynh ra sức.

“Cho y đi.” Lão đầu tùy ý nói.

Nhị Ngưu kích động, nhận lấy xiên thịt bồ đào Hứa Thanh đưa tới, bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm, hai mắt sáng lên.

Một xâu cuối cùng, Hứa Thanh thở sâu rồi cắn một cái, lập tức trong cơ thể nổ vang, sau khi linh hồn bão hòa lại lần nữa tăng lên, nhất là thần nguyên trong cơ thể cũng sôi trào lên.

Trong lúc nhất thời, nơi đây ngoại trừ tiếng lửa cháy và nuốt nước bọt ra thì không còn tiếng động nào khác.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thật sự ăn không vô, mắt thấy đại sư huynh vẫn chưa thỏa mãn, dứt khoát đưa một nửa xiên của mình cho y.

Nhị Ngưu l·ậ·p tức cảm động, ăn như hổ đói.

Lão đầu ở một bên nhìn màn này, vỗ vỗ bụng đứng lên.

“Gặp nhau cũng là có duyên, vật nhỏ lão phu muốn chờ cũng sắp tới, như vậy lão phu liền đi.”

Nói xong, lão lại nhìn hai người Hứa Thanh.

“Tuy các ngươi không phải tộc nhân của ta, nhưng cũng là nhân tộc. Chỗ thế giới của các ngươi, lại đưa tới Thượng Hoang… Cũng không biết đối với sinh linh giới này mà nói, thì là tốt hay là xấu.”

“Mà tiểu tử ngươi…”

Lão đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

“Vị giúp ngươi đắp nặn thân thể là trưởng bối của ngươi đúng không, lá gan thật lớn, đường đi cũng đủ cuồng dã, có quyết đoán, nhưng ngươi không nên đến Nguyên Thủy Hải, đến đây thì khí tức trên người ngươi, sẽ tản ra toàn bộ tinh hoàn.”

“Cũng là nguyên nhân ta dẫn ngươi tới đây sau khi phát hiện ra ngươi, ta muốn xem thử bộ thân thể được tạo từ máu thịt Thượng Hoang.”

“Đây chính là một con đường trước nay chưa từng có.”

“Nhưng nhân tộc ở thế giới này của các ngươi, nhận thức về Nguyên Thủy Hải quá ít, không biết được nguyên do không nên đến cũng là bình thường.”

Lão đầu nói xong, chú ý đến ánh mắt Hứa Thanh, tràn đầy vẻ tán thưởng.

“Tiểu tử ngươi phẩm tính cũng không tệ, biết đến giúp đỡ, không phải là người ăn miễn phí, Mao Quái cũng có xuất lực, cũng được, vậy ta giúp các ngươi gảy bỏ những thứ bẩn trên người đi.”

Nói xong, lão đầu vung tay lên.

Nhất thời một luồng gió kèm hỏa nhiệt ập vào mặt Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Chớp mắt tiếp theo, Hứa Thanh nghe được một tiếng kêu rên thê lương quanh quẩn ở sau lưng.

Hai hồn ảnh mơ hồ biến ảo từ trên người hắn và Nhị Ngưu, cuốn ngược ra trong gió nhiệt, bay tới phương xa, hai hồn ảnh dung hợp hóa thành tiểu cô nương bọn hắn gặp được lúc đầu.

Thứ đó, chưa bao giờ rời đi!

Lúc này sau khi xuất hiện, tiểu cô nương hoảng sợ nhìn lão đầu.

“Cút.” Lão đầu nhàn nhạt mở miệng.

Tiểu cô nương run rẩy, trong nháy mắt biến mất.

Hứa Thanh và đội trưởng tâm thần gợn sóng, lập tức đứng dậy bái tạ, trong lòng có vô số nghi vấn đang muốn hỏi.

Lão đầu bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bên trên, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Vật nhỏ ta muốn đợi, tới rồi.”

Chương 2254: Đệ Ngũ tinh hoàn (1)

Gần như cùng lúc lời nói của lão đầu truyền ra, trong mảnh thế giới Tuế Khư hôn ám này, bầu trời đột nhiên xuất hiện sóng ánh sáng gợn sóng lăn tăn.

Một mảnh hoa mỹ.

Giống như có ánh sáng chiết xạ mặt nước, hình thành gợn sóng chiếu lên màn trời.

Đủ loại màu sắc.

Không chỉ có như thế, nguyên bản đầm lầy trên mặt đất, cũng vào giờ khắc này xuất hiện biến hóa huyền diệu.

Hơi nước nồng đậm tràn ra từ hư vô, trong chớp mắt tràn ngập đầm lầy khiến cho bốn phía mông lung.

Hứa Thanh và đội trưởng đều biến sắc, nhưng không đợi bọn họ có hành động, bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng khai thiên tích địa, giống như cự thú gầm thét, lại như thần linh gầm nhẹ.

Ngay sau đó, một con sông lớn từ trong hư không xuất hiện, ở trên trời cuộn theo bọt nước thời gian, cuồn cuộn mãnh liệt mà đến.

Trong chớp mắt, cuốn nhanh qua Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu.

Lại ở khu vực ngoài vạn trượng như hố đen, tràn vào và trong nháy mắt biến mất.

Dường như chỗ hai người Hứa Thanh đang đứng, chỉ là khúc sông trên dòng chảy.

Nước sông từ trên trời chảy xuống, quét ngang qua bên cạnh bọn họ, sau đó biến mất ở ngoài vạn trượng, chảy về phía khúc sông thời gian khác.

Càng quỷ dị hơn chính là, mặc dù dòng sông này chảy xiết, nhưng dường như không ở cùng một không gian với hai người Hứa Thanh, nước sông chảy xuôi như hư ảo, chỉ là bởi một nguyên nhân không biết nào đó hiển lộ ra hình chiếu, giao thoa với bọn họ mà thôi.

“Thời gian t·r·ư·ờ·n·g hà!”

Hứa Thanh lập tức nhận ra con sông này.

Phàm là nơi có thời gian trôi, kỳ thật đều có sông này chảy qua, chỉ bất quá muốn hiển lộ ra cần quyền hành đặc thù hoặc là thực lực kinh người.

Trong kinh nghiệm của Hứa Thanh, bất kể là Tam nãi nãi ở Tế Nguyệt đại vực hay là những thần linh khác làm hiện ra thời gian, phần lớn đều chủ động thi triển, hiển hiện dòng sông thời gian này, tiến tới mượn lực của nó, từ bên trong vớt ra năm tháng.

Bọn họ, đều chỉ là sử dụng.

Nhưng lão đầu nghi ngờ là tu sĩ ngoại giới đứng trước mặt bọn họ, lại không phải như thế.

Giờ phút này lão đầu đứng trong thời gian trường hà, nhìn ngọn nguồn nước sông, lão đang chờ đợi.

Chờ đợi, vật nhỏ trong miệng trước đó lão nói tới…

Thời gian trường hà trong mắt lão, tựa như không có bất kỳ bí mật gì đáng nói, lão có thể tính ra bất kỳ một đoạn chảy xuôi nào, biết được toàn bộ nhân quả, cho nên… lão mới có thể ở trong thời gian, chờ đợi thứ tất nhiên sẽ xuất hiện.

Loại cấp độ như thế, đã vượt qua phạm trù sử dụng đơn thuần, bản dịch nguồn ở bns.

Hứa Thanh dùng thần tri, tâm thần cùng nước sông cùng gợn sóng.

Hắn nghĩ tới cảm ngộ khi mình đạt được Âm quyền.

Thần quyền, nguyên thủy mà lại hỗn độn, là một loại lực lượng cực kỳ cổ xưa tồn tại trong cõi U Minh.

Nếu nắm giữ và thu được tư cách sử dụng, sẽ hình thành một cái ấn ký.

Nhưng cũng chỉ là có đủ tư cách sử dụng.

Bên trên vẫn còn tầng thứ cao hơn, đó chính là khống chế.

Hứa Thanh nhìn lão đầu phía trước, trong đầu hiện lên nhận thức của bản thân, giờ phút này đối phương cho hắn cảm giác… chính là như thế!

Tuy không phải thần l·i·n·h·, nhưng lại làm được chuyện mà thần linh bình thường cũng không cách nào hoàn thành.

Đây là cực hạn Hứa Thanh có thể 'thấy' lúc này.

Nhưng Hứa Thanh minh bạch, hiển nhiên đấy không phải cực hạn của đối phương.

Về phần cực hạn, căn cứ vào nhận thức khác nhau phán đoán, tự nhiên là khác nhau.

Có lẽ trong mắt đa số sinh linh, chỉ có thể dùng chữ mạnh này để biểu đạt.

Nhị Ngưu bên cạnh, bây giờ trong lòng cũng đang nổ v·a·n·g·.

Mà trong nháy mắt khi hai người suy nghĩ ngàn vạn, trong thời gian trường hà cuốn tới trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng màu vàng.

Ánh sáng này bay nhanh trong nước sông, tốc độ còn nhanh hơn nước sông chảy xuôi, những nơi nó đi qua, từng mảnh bọt sóng thời gian lại xuất hiện tan vỡ.

Cảnh tượng này khiến tâm thần Hứa Thanh lại dao động kịch liệt.

"Ở trong thời gian trường hà, mà tốc độ nhanh hơn dòng sông… Đây chẳng phải là nói, tốc độ của đạo kim quang này, vượt qua thời gian!"

Sau khi đi tới ngoại hải, tất cả những chuyện chứng kiến hay nghe thấy, đều ở trình độ nhất định phá vỡ nhận thức của Hứa Thanh đối với thế giới trước kia, mở rộng tầm mắt của hắn.

Thời khắc này tận mắt thấy tốc độ có thể vượt qua thời gian, làm trái tim Hứa Thanh nhảy lên mãnh liệt.

Hắn muốn nhìn rõ đạo kim quang kia là cái gì, nhưng lấy tu vi của hắn bây giờ, rất khó làm được.

Cho đến khi… kim quang đang bay nhanh trong dòng sông, giống như phát hiện lão đầu đứng ở nơi đó, sau đó đột nhiên dừng lại không tiếp tục tiến lên, cũng lộ ra bản thể.

Một khắc thấy rõ, Hứa Thanh trợn to mắt, ánh mắt Nhị Ngưu cũng lộ ra kỳ mang.

Đó là một con chuột màu vàng!

So với con chuột vàng mà Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn thấy trong hang ở Liêu Huyền Thánh Dịch, bề ngoài khá giống nhau, nhưng khí tức thì khác, trên người con trước mắt này tản ra ý cổ xưa, càng nồng đậm hơn.

Nhưng có thể xác định, bọn chúng là đồng tộc!

Về phần con chuột vàng này, nó cũng không phải chạy bằng tứ chi mà đứng thẳng hai chân giống như người, trong miệng ngậm một chiếc giày rơm, hai tay càng là ôm lấy chiếc giày rơm này.

Dường như vốn dĩ nó là vừa chạy vừa gặm, khiến cho giày rơm kia có hơi rách nát.

Nhưng hôm nay, trong nháy mắt nhìn thấy lão nhân, hiển nhiên nó bị kinh hãi, thân thể chợt dừng lại và trong mắt lộ ra hoảng sợ, ngay cả động tác gặm ăn giày rơm cũng phải ngưng.

Tiếp theo, con chuột vàng này mạnh mẽ xoay người, muốn ngược dòng mà chạy.

Chương 2255: Đệ Ngũ tinh hoàn (2)

Lão đầu trong thời gian trường hà, ánh mắt quét qua trên người chuột vàng, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Vật nhỏ, trộm đồ của lão phu, lại đ·ể cho ngươi chạy trốn lâu như thế, nhưng làm sao vẫn xuất hiện ở trước mặt ta vậy chứ.”

Lão đầu nói xong giơ tay phải lên, trảo về phía thời gian trường hà.

Dưới một trảo này, trong miệng con chuột vàng lập tức truyền ra thanh âm chi chi dồn dập, toàn thân kim quang bộc phát ngập trời, nhuộm nước sông bốn phía thành màu vàng, tốc độ càng nhanh hơn.

Mắt thấy sắp đi ngược dòng nước, biến mất ở màn trời.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, bởi một trảo của lão đầu, đầu nguồn của thời gian trường hà trên màn trời, cùng với chỗ biến mất ngoài mặt đất vạn trượng đều bị chém đứt.

Trực tiếp phong kín cả hai đầu.

Khiến cho thời gian ở chỗ này, không thể chảy xuôi!

Hơn nữa còn phong ấn con đường của chuột vàng.

Về phần nước sông ở giữa, bị chặn lại mà rơi xuống.

Con chuột vàng run rẩy, đang muốn phá vỡ hư vô, nhưng trong chốc lát đoạn nước sông bị chặn lại ở nơi đây lại nhanh chóng bốc lên, hóa thành một tuyến nước thẳng đến con chuột vàng.

Bỏ qua sự vùng vẫy của chuột vàng, tựa như dây thừng quấn vị trí cổ nó, hung hăng siết chặt, túm đến chỗ lão đầu.

Trong nháy mắt, nó đã rơi vào trong tay lão đầu, bị lão bắt lấy, lúc ẩn lúc hiện.

Có lẽ do nước sông siết quá chặt, ẩn chứa sức mạnh quá mức khủng bố, thế nên con chuột vàng run rẩy hai chân, tiếng chít chít trong miệng im bặt, phun bọt mép, hai mắt cũng trắng bệch.

Sinh cơ trên người nhanh chóng biến mất, khí tức tử vong lan tràn toàn thân.

Không nhúc nhích, giống như đã chết.

Nhị Ngưu trừng mắt nhìn, bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng biểu hiện.

“Tiền bối, tiểu tặc này giả chết! Hừ hừ, giả chết ở trước mặt ta, ta liếc mắt liền có thể nhìn ra thật giả, vật nhỏ này quá non rồi!”

Lão đầu mỉm cười nhìn chuột vàng trong tay.

“Thủ đoạn giả chết của ngươi ngay cả Mao Quái cũng nhìn ra, có thể thấy được vụng về đến mức nào. Nếu ngươi muốn tiếp tục, ta có thể giúp ngươi.”

Toàn thân chuột vàng run rẩy một chút, nháy mắt mở mắt ra, trước tiên hung hăng trừng Nhị Ngưu một cái, sau đó vội vàng nhìn về phía lão đầu lộ ra ý lấy lòng.

Hai tay cầm giày rơm giơ lên cao, bộ dáng trả lại.

Lão đầu nhận lấy giày rơm, ánh mắt nhìn vào chỗ bị tàn phá, sau đó vung vẩy vài cái, rũ một ít rơm nát rơi xuống đất, nhấc chân đi xuyên qua.

Tiếp theo lắc đầu.

“Cái loại không có tiền đồ, lần trước trộm quần áo của lão phu, bị phong tỏa năng lực nói chuyện, sau đó lại nhớ thương đôi giày rơm này của ta mấy vạn năm, thật vất vả trộm đi, thế mà chỉ ăn được một chút xíu như vậy.”

“Cũng là do tạo hóa của ngươi không đủ.”

Nói xong, lão kéo theo sợi tuyến thời gian trói cổ chuột vàng, đi lên bầu trời.

Con chuột vàng lắc lư, dáng vẻ đáng thương, lúc ánh mắt ngó xuống mặt đất, lần nữa nhìn về phía Nhị Ngưu, vẻ mặt nó bất thiện thể hiệ bộ dáng thù dai.

Hứa Thanh không để ý tới con chuột vàng mà nhìn bóng lưng lão đầu, đáy lòng chần chờ, hắn có một vấn đề muốn hỏi.

Về phần Nhị Ngưu, mắt thấy chuột vàng trừng mình như thế, đáy lòng y cười lạnh, lão gia gia nói không sai, đây chính là thứ đồ chơi không có tạo hóa, có một chiếc giày rơm cũng không ăn được mấy miếng, nếu đổi lại là mình, dẫu không ăn được cũng nhét vào trong bụng.

Vì vậy lộ vẻ khinh miệt nhìn lại.

Chuột vàng càng giận dữ, bỗng nhiên truyền ra tiếng chi chi.

Lão đầu nghe vậy cười ha ha.

“Có khí tức huyết mạch đời sau của ngươi? Đương nhiên, nếu không bọn hắn cũng sẽ không bị nuốt bởi Tuế Khư mà ta bắt về vì chờ ngươi.”

“Được rồi, đừng tố cáo nữa, chúng ta cũng nên về nhà thôi.”

Lão đầu nói xong đi tới chân trời, nâng tay phải lên nhẹ nhàng vung về phía bầu trời.

Lập tức màn trời nổ vang, truyền đến âm thanh kinh thiên động địa, sau đó răng rắc một cái, toàn bộ bầu trời trực tiếp vỡ ra, lộ ra một khe hở cực lớn…

Bên ngoài khe hở là một mảnh đen kịt, nhưng lại có khí tức của ngoại giới tràn vào.

Đó là trên mặt biển!

Lão đầu nhấc một bước, đang muốn đi ra.

Hứa Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu hướng lên trời cao cúi đầu, cao giọng mở miệng.

“Tiền bối, vãn bối có một chuyện còn nghi hoặc, nếu như tiền bối nguyện ý giải đáp nghi vấn, xin hãy nói cho ta biết.”

“Trước đó tiền bối nói nơi này là Nguyên Thủy Hải, nói chỗ giới của ta cùng với sư huynh, nhận thức có hạn đối với Nguyên Thủy Hải, như vậy… Nguyên Thủy Hải là như thế nào?”

“Tại sao khi ở đây, thì khí tức của ta sẽ bị tất cả tinh hoàn cảm nhận được?”

Hứa Thanh khom người, chờ đợi đáp án.

Giữa không trung, lão đầu xoay người nhìn Hứa Thanh.

“Thân thể bằng huyết nhục Thượng Hoang, ngươi hẳn là cũng có nhận thức m·ơ hồ, các ngươi và lão phu đều ở vũ trụ này, tồn tại ba mươi sáu tinh hoàn.”

“Mỗi một tinh hoàn đều mênh mông vô tận, bao hàm nhiều vực.”

“Mà Nguyên Thủy Hải kỳ dị, phàm là nơi tồn tại đều là chỗ chiến lược, cũng là nơi phồn hoa, bởi vì Nguyên Thủy Hải có thể kết nối tất cả tinh hoàn trong cùng vũ trụ.”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi ngươi đến nơi này, khí tức sẽ tản ra.”

“Nhưng mà ngươi cũng không cần phải lo lắng, ta đã giúp ngươi che giấu, hơn nữa Nguyên Thủy Hải ở chỗ các ngươi cực kỳ đặc thù, bây giờ đã bị phong bế, dù người bên ngoài tiến vào cũng không cách nào lưu lại quá lâu.”

“Dẫu sao tinh hoàn chỗ các ngươi, cũng từng có uy danh hiển hách.”

“Mà gặp nhau chính là duyên phận, nếu có một ngày ngươi có thể đạt tới Hạ Tiên, như vậy ngươi có tư cách cơ bản nhất thông qua Nguyên Thủy Hải, hoặc có thể m·ư·ợ·n nơi này rời đi. Đến lúc đó nếu ngươi nguyện ý, có thể mượn nhờ Nguyên Thủy Hải đến Đệ Ngũ tinh hoàn tìm ta.”

“Nơi đó, là thế giới do nhân tộc làm chủ, cũng là thế giới của Tiên.”

Lão đầu nói xong, xoay người một bước đi lên vết nứt trên bầu trời, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 2256: Có thể là nơi không tồn tại (1)

Bên trong thế giới Tuế Khư, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu nhìn vết nứt trên bầu trời, trong lòng mỗi người đều không ngừng suy nghĩ.

Lần này trải qua ngoại hải, đối với Hứa Thanh có thể nói là kỳ quái, vô luận là gặp phải những tồn tại quỷ dị hay là lão giả nhân tộc mới vừa rồi.

Đều khiến cho tâm tư của hắn nảy sinh ngàn vạn.

Nhất là lời nói của đối phương trước khi đi, càng làm thế giới quan của Hứa Thanh nổ vang.

“Ba mươi sáu tinh hoàn… Nguyên Thủy Hải…”

Hứa Thanh tâm thần ba động, có một số việc sau khi hắn dùng thân thể từ huyết nhục Thượng Hoang, trong cõi u minh có cảm ứng, có ấn tượng mơ hồ với ba mươi sáu tinh hoàn.

Nhưng về Nguyên Thủy Hải, là lần đầu tiên hắn nghe nói.

“Mặc dù không bài trừ khả năng giả dối, nhưng xác suất cao là chân thật…”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Nhị Ngưu ở bên cạnh bỗng vỗ đùi, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng.

“Tiểu A Thanh, rốt cuộc ta đã hiểu rồi!”

Hứa Thanh nghe vậy lập tức nhìn lại, hắn muốn nghe ý nghĩ của đại sư huynh, dù sao lão đầu nhân tộc tự xưng đến từ Tiên Đô của Đệ Ngũ tinh hoàn, vô luận là tu vi bản thân hay lời nói đều quá mức kinh thiên động địa.

Dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung, cũng không quá chút nào.

Nhị Ngưu vẻ mặt ngưng trọng, nhìn về phía Hứa Thanh.

"Trước đó ở trên biển, ta vừa nói an toàn, thì chúng ta gặp phải đại quái… Bây giờ xem ra, chính là lão đầu này làm ra!"

"·L·ã·o cố ý!"

Nhị Ngưu có chút tiếc nuối, dáng vẻ suýt nữa đã tin tưởng 'Ngôn Xuất Pháp Tùy' của mình.

Hiển nhiên y suy nghĩ khác với Hứa Thanh, không chú ý tin tức nổ tung ẩn chứa trong lời nói cuối cùng của lão đầu đó.

Hứa Thanh nghe vậy như có điều suy nghĩ, đối với cách nghĩ của đại sư huynh ở trên cấp độ không giống người thường, hắn đã quen.

"Cuối cùng vị tiền bối đó nói Đệ Ngũ tinh hoàn lấy nhân tộc làm chủ, là thế giới của Tiên… Nhưng lời nói này cũng không thể hoàn toàn tin tưởng."

Hứa Thanh trong lòng thì thào, ngẩng đầu nhìn vết nứt trên b·ầ·u trời xa xa.

Về phần Nhị Ngưu, không biết do thật sự không chú ý những tin tức ấy hay là tâm quá lớn, giờ phút này Hứa Thanh ngóng nhìn khe nứt, thì ánh mắt y lại chú ý chỗ lão đầu vừa rồi rung giày rơm.

Y nhảy lên một cái, ngồi xổm ở nơi đó tìm kiếm một phen.

Rất nhanh, y đã tìm ra bốn cọng rơm khô héo từ trong vũng bùn xung quanh.

Sau khi cầm lên như nhặt được chí bảo, Nhị Ngưu lộ ra vẻ mừng như điên, đặt ở bên miệng hung hăng cắn một miếng, sau đó nhíu mày, phát hiện cắn được không chút nào.

Đang muốn tiếp tục, y chú ý tới vẻ mặt trầm ngâm của Hứa Thanh, vì thế trừng mắt nhìn.

"Đừng nghĩ đến nữa Tiểu A Thanh."

"Những chuyện đó cách chúng ta quá xa."

"Huống hồ cũng không dễ phán đoán lão đầu này là thiện hay ác, ta nghĩ mục đích của lão ngoại trừ muốn xem thân thể của ngươi ra, còn có ý tưởng kết một đoạn nhân quả với chúng ta!"

"Nếu không, làm sao lại muốn chúng ta ăn thịt chứ."

Hứa Thanh gật đầu, bỗng nhiên mở miệng.

“Đại sư huynh, ngươi chỉ nói không thể phán đoán được đối phương là thiện hay ác, không hề nghi ngờ lời nói thật giả của đối phương…”

Hứa Thanh hai mắt thâm thúy.

“Thông tin mà vị tiền bối nhân tộc đó nói, ngươi… đã sớm biết rồi?”

Nhị Ngưu nghe vậy ho khan một tiếng, thầm nghĩ bây giờ Tiểu A Thanh càng ngày càng gian xảo, không dễ lừa gạt, thế là cười ha hả nhìn xung quanh một hồi, sau đó mắt sáng lên.

“Không nói chuyện này nữa, đúng rồi, ngươi cũng chú ý tới con chuột vàng kia đúng không, chúng ta cũng có, đang ấp ở chỗ Tiểu Kiếm Kiếm, không biết bây giờ đã ấp nở thành công chưa.”

“Không được, nếu chuột vàng này lợi hại như vậy, chúng ta phải đi một chuyến tới Hoàng Đô, mang con chuột nhỏ về từ chỗ Ngô Kiếm Vu.”

Hứa Thanh không nói gì, vẫn nhìn Nhị Ngưu.

Mắt thấy như vậy, Nhị Ngưu lại nói sang chuyện khác, quơ quơ bốn cọng rơm vừa thu hoạch về phía Hứa Thanh.

“Còn có mấy cọng rơm này, có thể khiến cho con chuột kia để ý như vậy, nhất định là bảo bối!”

“Ta vừa mới cắn thử một miếng, phát hiện thứ này rất cứng, thế mà cắn không nổi!”

Nhị Ngưu cúi đầu, nhìn về phía cọng rơm trong tay.

“Bất quá con chuột vàng kia xác thực không có đầu óc, cắn không nổi chẳng lẽ không thể nuốt sao!”

Nhị Ngưu ngạo nghễ.

“Đồ vật cắn không n·ổ·i·, lão tử ta cũng không phải chưa từng thấy qua, đối với loại tình huống này, ta có biện pháp!”

Nói xong, y hung hăng cắn răng, vì dời đi lực chú ý của Hứa Thanh nên y quyết định bất cứ giá nào.

Thế là ở ngay trước mặt Hứa Thanh, lại đưa tay lên trên bụng của mình, theo máu tươi phun ra, thế mà trực tiếp rạch bụng của mình.

Sau đó trực tiếp nhét hai cọng rơm vào trong dạ dày của mình… Làm xong những thứ này, lại giống như buộc quần áo, buộc chặt hai bên bụng rồi lấy lông đen toàn thân thắt lại, ở trình độ nào đó cũng coi như khâu xong.

Về phần hai cọng rơm còn lại, y đại khí ném về phía Hứa Thanh.

“Tuy không biết mùi vị gì nhưng ngươi xem, ta vẫn đưa được vào trong bụng.”

Nhị Ngưu thần sắc đắc ý, vỗ bụng một cái.

Hứa Thanh than nhẹ.

Các loại hành động của đại sư huynh, mặc dù không mở miệng nói thẳng nhưng Hứa Thanh đã có phán đoán của mình.

Hắn tin tưởng sở dĩ như vậy, nhất định là có nguyên do không thể mở miệng nói ra… Nghĩ tới đây Hứa Thanh không hỏi nữa, mà là cầm hai cọng rơm trong tay, sau khi nhìn một chút thì thu vào trong túi trữ vật.

Sau đó ánh mắt bình tĩnh.

“Chúng ta đi thôi.”

Mắt thấy Hứa Thanh không hỏi nữa, đáy lòng Nhị Ngưu nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng gật đầu, cùng Hứa Thanh bay lên không hướng khe nứt.

Trong phút chốc hai người xuyên qua khe nứt, lúc xuất hiện đã không còn trong thế giới Tuế Khư mà là hiện thân ở trên mặt biển ngoại hải.

Về phần Tuế Khư mà bọn hắn vừa rời đi, cho dù là Hứa Thanh vào giờ phút này cũng không nhìn thấy toàn bộ hình dáng của nó. Bởi vì ngay khi bọn họ bay ra, Tuế Khư phảng phất như được vẽ ra, hòa tan trong biển.

Biến mất một cách quỷ dị.

Cảnh tượng này khiến ánh mắt Hứa Thanh càng thêm thâm thúy, cuối cùng hắn lấy Đại Dực ra, đứng trên đó nhìn về phía xa xa ở chỗ sâu ngoại hải.

Hắn đang nghĩ về vị lão đầu nhân tộc kia, Đệ Ngũ tinh hoàn.

Mặt biển bình tĩnh, vô thanh vô tức, một mảnh tĩnh mịch.

Chương 2257: Có thể là nơi không tồn tại (2)

Nhị Ngưu đứng bên cạnh Hứa Thanh, chú ý tới ánh mắt Hứa Thanh, đáy lòng thở dài lần nữa, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu sư đệ, đừng suy nghĩ nữa.”

“Vừa rồi ngươi hỏi ta đã biết từ trước chưa, ta không trả lời, không phải không muốn nói cho ngươi biết, mà là chỗ ngươi đang nghĩ, ta không muốn nói ra tên của nó.”

“Bốn chữ đó là cấm kỵ, là điềm xấu.”

“Lão đầu trước đó, bất kể là kiếp này hay là kiếp trước, quả thực ta chưa từng thấy qua, nhưng khi lão nói ra bốn chữ kia, ta đã có một chút suy đoán đối với thân phận của lão.”

“Không phải là lần đầu tiên lão xuất hiện ở Vọng Cổ.”

“Chỗ sư tôn cũng gián tiếp biết được vị lão đầu này, cấm kỵ và điềm xấu chính là sư tôn báo cho, thậm chí vô số năm qua sư tôn từng điều tra kỹ càng, đã báo cho ta biết, trong lịch sử Vọng Cổ, có thể đối phương đã xuất hiện ba lần.”

“Lần đầu tiên, là xuất hiện trước mặt những Hạ Tiên năm đó, báo ra bốn chữ Đệ Ngũ tinh hoàn này, sau đó Hạ Tiên rời đi, hình như là đi tới nơi đấy, nhưng đến nay vẫn không có một ai trở về.”

“Lần thứ hai, sư tôn hoài nghi là xuất hiện ngay trước khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi, mà căn cứ phán đoán của Nữ Đế cùng sư tôn, hiển nhiên Huyền U Cổ Hoàng đã không còn ở Thánh địa, như vậy gã đi nơi nào?”

“Bây giờ, hẳn là lần thứ ba vì ngươi, hoặc là vì ta mà lão xuất hiện.”

“Chỗ lão ở, bốn chữ kia… Sư tôn phán đoán là… Nơi không tồn tại, nhưng khi mọi người nghe được sẽ có cơ sở tạo cảm giác chân thật, càng nói ra bốn chữ này, trình độ tồn tại càng chân thật.”

Hứa Thanh mãnh liệt nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu nhìn Hứa Thanh.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng.

“Vậy đại sư huynh, ngươi phán đoán là?”

Nhị Ngưu ngẩng đầu nhìn về phương xa, hồi lâu sau mới lắc đầu.

“Sư tôn phán đoán, có đạo lý, ta tán đồng một bộ phận, nhưng cũng có một bộ phận ta còn nghi ngờ.”

“Dù sao sư tôn cũng chưa từng đi qua đó, ta cảm thấy nơi đó có thể là thật, nhưng vị này thiện ác khó lường.”

“Mà những Thần Linh ở mảnh vũ trụ này tồn tại quá nhiều sự kỳ dị, bất cứ chuyện gì, bất kỳ tồn tại nào cũng đều có thể.”

“Giống như ta.” Nhị Ngưu lẩm bẩm.

Câu nói sau cùng này, đối với Hứa Thanh mà nói giống như thiên lôi, tâm thần nổ vang khiến hô hấp cũng phải dồn dập.

So sánh câu này với tất cả tin tức khác, Hứa Thanh xem ra đều không quan trọng như vậy.

Đối với thân phận chân chính của đại sư huynh, hắn thủy chung không biết, nhưng đủ loại chuyện quỷ dị phát sinh ở trên người đại sư huynh, tự nhiên Hứa Thanh có rất nhiều suy đoán.

“Đại sư huynh, ngươi…”

Hứa Thanh nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu im lặng, một lúc lâu sau trong mắt lộ ra vẻ mê man hiếm thấy.

“Tiểu sư đệ, có người gọi ta là Thần Nghiệt, có người gọi ta là quái dị… Rốt cuộc ta là cái gì thì sư tôn không biết, mà ta cũng không biết.”

“Kỳ thật ta vẫn luôn tìm kiếm.”

“Mà ký ức của ta, theo năm tháng trôi qua, theo lần lượt sống lại, mỗi một lần nhớ tới một chút, sẽ quên một ít hiện tại.”

“Thật ra… sự tình và thói quen của kiếp này, ta cũng đã quên một chút.”

“Ta sợ sẽ có một ngày, tiểu sư đệ… Ta không nhận biết ngươi, không nhận biết sư tôn. Cho đến kiếp sau của ta, trong khoảnh khắc nào đó ta mới nhớ tới các ngươi.”

Giọng Nhị Ngưu càng lúc càng nhỏ.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên một cảm giác khó tả, hắn không phân biệt được đây là cảm thụ gì, chỉ là cảm thấy rất khổ, đắng chát.

Mà Nhị Ngưu chú ý tới biểu cảm của Hứa Thanh, vẻ mặt thoáng có chút đắc ý, đáy lòng ngạo nghễ thầm nhủ Tiểu A Thanh ơi là Tiểu A Thanh, mặc kệ ngươi thông minh thế nào, đại sư huynh vẫn là đại sư huynh của ngươi, muốn lừa gạt ngươi, rất dễ dàng.

“Như vậy kế tiếp, c·ầ·n một kết thúc hoàn mỹ.”

Nghĩ tới đây, Nhị Ngưu ho nhẹ một tiếng.

“Không nói những lời thương cảm này nữa, tiểu sư đệ ngươi cũng không cần quá khổ tâm, nhớ kỹ sau này có thứ gì tốt, cho ta nhiều một chút.”

“Chẳng hạn như máu thịt của Thần Linh, ví dụ như quyền hành, ví dụ như thần quyền, đương nhiên thứ bẩn thỉu như linh thạch thì càng nhiều càng tốt, cũng không phải đại sư huynh ta tham, mà là đồ do ngươi cho ta càng nhiều thì càng có thể khắc sâu ký ức của ta.”

Hứa Thanh gật đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra một linh thạch, đưa cho Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu nhanh chóng liếc nhìn, sau khi nhận lấy liền cất đi, bất mãn mở miệng.

“Mới có một viên?”

Hứa Thanh nghe vậy vẻ mặt chua xót.

“Đại sư huynh, trước kia ngươi thích ăn linh thạch nhất, mỗi lần chỉ ăn một viên, ngươi… quên thói quen này sao?”

Nhị Ngưu ngây người một chút, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh vẻ chân thành tha thiết.

Nhị Ngưu chần chờ, sau khi lấy linh thạch ra, nhìn Hứa Thanh một chút, đáy lòng nảy sinh ác độc, đặt ở trong miệng cắn một miếng, răng rắc mấy lần, nuốt xuống.

Sau đó vừa muốn mở miệng, Hứa Thanh lấy ra một thanh kiếm sắt, phất tay thi pháp khiến nó đầy rỉ sét, sau đó đưa tới.

“A?”

Nhị Ngưu nghi ngờ.

“Đại sư huynh, mỗi lần ngươi ăn xong linh thạch đều sẽ nói thiếu chút hương vị, thế là ăn tiếp một thanh kiếm rỉ sắt…”

Hứa Thanh mở miệng.

Nhị Ngưu trầm mặc, sau một lúc lâu cười ha ha.

“Tiểu sư đệ à, vừa rồi ta nói đùa với ngươi thôi, ta đâu có mất trí nhớ, hoàn toàn không có chuyện gì.”

Ánh mắt Hứa Thanh trong trẻo nhìn Nhị Ngưu, nhẹ giọng nói.

“Đại sư huynh, ta không biết lời nói trước đó của ngươi là mấy phần thật, mấy phần giả, nhưng có thể cảm nhận được ngươi rất để ý đối với bốn chữ kia… Cho nên ta muốn nói với ngươi.”

“Ta sẽ cố gắng, để cho tất cả những chuyện không tốt đẹp trong tương lai, sẽ không xảy ra với ngươi và tất cả những người ta quan tâm.”

“Nếu như ta làm không được, như vậy… Chúng ta cùng nhau gánh.”

Thanh âm của Hứa Thanh rơi vào trong tai Nhị Ngưu, quanh quẩn ở trong lòng, dâng lên gợn sóng.

Y nhìn Hứa Thanh, đáy lòng dâng lên một cỗ xúc động, muốn không để ý tất cả mà nói cho hắn biết.

Hứa T·h·a·n·h lắc đầu.

“Đại sư huynh, ngươi có bí mật, ta cũng thế, sư tôn cũng có… Khi nào ngươi cho rằng thích hợp thì hãy nói cho ta biết đi.”

Nhị Ngưu im lặng, một lúc lâu sau y nở nụ cười, dùng sức gật gật.

“Được!”

…

“Sắp đến rồi…”

Trong tinh không bên ngoài Vọng Cổ, từng tòa Thánh địa nhấc lên gió bão, mang theo khí tức khủng bố, đang tiến về phía Vọng Cổ.

Ở phía sau đông đảo Thánh địa, tồn tại một pho tượng c·ó tám tay, trên đỉnh đầu pho tượng thì tất cả đều vặn vẹo.

Trong đó mơ hồ, tựa như có một người đang khoanh chân ngồi.

“Quê hương của ta, đệ tử của ta, còn có… Nguyên Thủy Hải.”

Chương 2258: Thần ứng Chân Thần (1)

Nguyên Thủy Hải.

Theo sự tiêu tán của Tuế Khư, trên mặt nước yên tĩnh lại có một cảm giác nguy hiểm không tên lặng lẽ tới gần.

Sóng gợn hắc ám, vặn vẹo tầm mắt hình thành áp lực truyền tới tâm thần.

Trong mơ hồ còn có từng trận tiếng nỉ non làm cho người ta phát cuồng, từ trong nước biển tràn ra.

Giống như tử vong… đang đi tới.

Đây chính là Nguyên Thủy Hải, một vùng biển không lúc nào không có hung hiểm giáng lâm.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu lập tức trở nên nghiêm túc.

Nhưng bọn hắn thân ở đây đã hơn một tháng, lần lượt thu được kinh nghiệm nên đã có cảm nhận sâu sắc đối với vùng biển nguy hiểm này.

Giờ phút này một người điều khiển pháp hạm phi nhanh, một người tản ra cảm giác chú ý chặt chẽ bốn phía, bấm niệm pháp quyết thi triển phương pháp ẩn nấp, hóa pháp hạm thành một bộ phận hư vô đen kịt.

Đại Dực đã tan nát bởi sự cắn nuốt của Tuế Khư, nên hiện giờ hai người chỉ có thể thay thế dùng pháp hạm trên biển, nhưng dưới sự gia trì của thần nguyên trong cơ thể Hứa Thanh, chiếc pháp hạm này như khoác thêm chiếc áo thần linh, tốc độ rất kinh người.

Sau một nén nhang, không biết do vận khí của hai người Hứa Thanh hay là khí tức của Tuế Khư tiêu tán, hoặc là phương pháp ẩn nấp của Nhị Ngưu đã thể hiện tác dụng.

Cái chết đang đi tới kia, vẫn chưa thật sự tới gần.

Vì thế hai người khẩn trương bay nhanh, dần dần rời xa vùng biển này.

Cho đến khi lại qua một canh giờ, cuối cùng cảm giác nguy hiểm cũng chậm rãi yếu bớt, rồi biến mất.

Lúc này Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu mới thở dài một hơi, hai người nhìn nhau một cái, đều thấy được lông mày nhíu chặt của nhau.

“Mất phương vị…” Hứa T·h·a·n·h trầm thấp mở miệng.

Trước đó bọn họ vẫn luôn chú ý tới vị trí của bản thân trong đoạn đường di chuyển, phòng ngừa lạc mất phương hướng ở ngoại hải mênh mông này.

Nhưng do bị Tuế Khư nuốt chửng đã cắt đứt cảm giác của bọn hắn, hiện giờ cũng không biết đang ở khu vực nào.

Bốn phía, chỉ có bóng tối vô tận.

“Cũng không biết Ngọc lão đầu thế nào rồi, tuy rằng lão không bị Tuế Khư nuốt mất, nhưng ta cảm thấy lão ở vùng ngoại hải này, hình như cũng không có dáng vẻ linh quang gì cho lắm.”

Nhị Ngưu thở dài.

“Đã tính sai rồi, sớm biết như vậy chúng ta không tới nơi này làm gì.”

Hứa Thanh trầm ngâm, một lát sau bỗng nhiên mở miệng.

“Ta có một biện pháp, hẳn là có thể tìm được phương hướng, nhưng trong quá trình thi triển có thể sẽ đưa tới sự chú ý của tồn tại không biết.”

Hứa Thanh nói xong, nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi mở miệng.

“Tiểu A Thanh, ngươi thi pháp cần bao lâu?”

“Một nén nhang là được.”

Hứa Thanh tính toán một phen, cho ra m·ộ·t cái thời gian chuẩn xác.

“Vậy không thành vấn đề, ngươi chờ ta chuẩn bị một chút, nhưng ngươi có thuyền nhỏ hơn không?”

Nhị Ngưu nhìn ngó pháp h·ạ·m·, chần chờ một chút.

Hứa Thanh lập tức lấy ra một chiếc pháp thuyền nhỏ hơn, sau khi thay thế pháp hạm, Nhị Ngưu hung hăng cắn răng, trực tiếp giơ tay tự đánh một quyền vào ngực mình, ép buộc bản thân phun ra máu tươi, đi tới đi lui ở trên pháp thuyền này.

Đối với cử động của Nhị Ngưu, Hứa Thanh không hề ngoài ý muốn, qua nhiều năm như vậy, hắn biết rõ máu của đại sư huynh, rất nhiều thời điểm tựa hồ là vạn năng.

Quả nhiên không lâu, sau khi trong và ngoài pháp thuyền đều được bôi đầy máu Nhị Ngưu, sắc mặt Nhị Ngưu hơi tái nhợt ngồi ở nơi đó, khoát tay về phía Hứa Thanh.

“Ta đã dùng máu của mình mô phỏng ẩn nấp của Vô Tự, trong thời gian một nén nhang chúng ta sẽ không gặp chuyện gì!”

Hứa Thanh không chần chừ chút nào, lập tức nhắm hai mắt lại và tản thần tri ra, Âm thần quyền trong cơ thể đột nhiên dao động, trong nháy mắt tiếp theo... Ngoại hải yên tĩnh, trong thần thức của Hứa Thanh lại xuất hiện giọng nói.

Đó là tiếng sóng biển, đó là thanh âm hắc ám chảy xuôi, còn có tiếng vang phiêu đãng trên biển hoang phế cùng với tiếng nỉ non không rõ dưới biển.

Tại thời khắc này, vô số thanh âm toàn diện bộc phát.

Theo thời gian trôi qua, những thanh âm không ngừng truyền tới và không ngừng bao trùm, trong lúc đó cũng có ý chí đáng sợ truyền ra thần niệm kinh khủng.

Có tiếng cười, có tiếng khóc, có lễ phép hỏi thăm, cũng có tiếng gào thét phẫn nộ.

Bên trong có rất nhiều âm thanh, đều khiến thân thể Hứa Thanh run rẩy, hắn chỉ có thể toàn lực chịu đựng, khuếch tán thần quyền trong sóng nước để tra xét phương vị của mình, tìm kiếm đường trở về.

Trong quá trình này, áp lực xung quanh cũng lúc ngày càng mãnh liệt, Nhị Ngưu vô cùng khẩn trương, bò dậy nhiều lần phun thêm máu tươi, gia tăng hiệu quả ẩn nấp.

Cho đến thời gian một nén nhang, cuối cùng cũng trôi qua.

Hai mắt Hứa Thanh bỗng nhiên mở ra, sau khi phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt hắn lộ ra u mang, đưa tay chỉ về một hướng.

“Nơi đó, là nội hải!”

Nhị Ngưu không chần chờ, gia trì pháp thuyền với Hứa Thanh khiến cho tốc độ của pháp thuyền tăng vọt, lao thẳng đến nơi Hứa Thanh cảm giác.

Thời gian chậm rãi trôi, nửa tháng qua đi.

Từ khi bị Tuế Khư nuốt chửng đến nay, ước chừng một tháng.

Lúc này, ở nơi cách chỗ Tuế Khư thôn phệ lúc trước tám ngàn vạn dặm, khi pháp thuyền của hai người Hứa Thanh vừa mới lao qua, nước biển đột nhiên nổ vang.

Tiếng vang thật lớn quanh quẩn, một dòng nước xiết như suối phun, giống như nước nghênh thiên từ đáy biển phun trào lên, bao phủ bát phương, đồng thời cũng đẩy pháp thuyền của Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu văng lên bầu trời.

Tâm thần hai người chấn động, một khắc bị dao động bởi biến hóa bất thình lình này, tiếng nói như thiên âm vang vọng trong tai bọn họ.

“Hai người các ngươi, đoạn đường này chơi vui vẻ không?”

Theo thanh âm xuất hiện, một mảnh sương đỏ bỗng dưng mà đến, nháy mắt liền bao phủ Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, sau đó phi nhanh về nơi xa, rất nhanh biến mất vô ảnh.

Chương 2259: Thần ứng Chân Thần (2)

Trên thuyền tràn ngập sương mù đỏ, ở phía trước Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu có thêm một bóng người.

Thân như tùng, đứng thẳng tắp, một thân áo bào đỏ, khí chất siêu phàm.

Chính là Ngọc Lưu Trần… đã hoàn toàn che giấu lo âu và phiền muộn.

Trông thấy Ngọc Lưu Trần, tâm thần Hứa Thanh thả lỏng một chút, ôm quyền cúi đầu.

“Bái kiến tiền bối.”

Nhị Ngưu cũng kích động.

“Tiền bối, cuối c·ù·n·g ngài cũng tới.”

Ngọc Lưu Trần quay người, dung nhan tuấn mỹ như lúc mới ra biển, vẻ mặt như cười như không, bộ dáng như khống chế toàn bộ.

“Trong chuyện xưa của ta, chơi vui không?”

Hứa Thanh trừng mắt nhìn, hắn không cho rằng trong chuyện xưa của Ngọc Lưu Trần có thể miêu tả vị lão đầu nhân tộc thần bí ở Đệ Ngũ tinh hoàn, cho nên giờ phút này trong lời nói nhất định có chút khoa trương.

Nhưng có thể tìm được mình, nghĩ đến thật là có câu chuyện liên quan đến mình.

Thế là hắn bày ra vẻ hoảng hốt, tiếp đó lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Có thể nói Nhị Ngưu và Hứa Thanh tâm ý tương liên, không cần câu thông mà lựa chọn giống như Hứa Thanh, đều lộ vẻ mặt hoảng hốt, sau đó hiện ra nét kinh ngạc thán phục cùng rung động.

“Hóa ra đoạn đường chúng ta gặp phải, đều là trong câu chuyện của tiền bối ngài.”

“Một lời của tiền bối hiệu lệnh quần thần, vô số chuyện quỷ dị hãm sâu vào trong câu chuyện mà không biết, thần uy như thế… Tiền bối quả nhiên là cường thần tuyệt thế có thể khiến cho tất cả thần linh cúng bái, khiến cho thiên địa thất huy, khiến cho tinh không cũng phải lấp lánh!”

Nhị Ngưu nịnh xong, lại nhanh chóng hỏi một câu.

“Vậy… tiếp theo chúng ta còn phải tiếp tục câu cá k·h·ô·n·g·?·”

Nghe được bốn chữ tiếp tục câu cá này, trong lòng Ngọc Lưu Trần nhịn không được có chút sôi trào, nhưng biểu hiện bên ngoài tất cả như thường, giống như quên đi đoạn đường phải đưa trà của mình, chỉ là ánh mắt nhàn nhạt quét qua.

“Không cần, gã đã tới, nhiệm vụ của các ngươi xem như đã hoàn thành.”

Nói xong Ngọc Lưu Trần quay đầu, nhìn về phía biển rộng phía xa, cất một bước lên màn trời, ở trên bầu trời lão hất tay áo lên, lập tức pháp thuyền của Hứa Thanh và Nhị Ngưu được gia trì thần lực, bay nhanh về phía xa.

Mà giọng nói của lão lại mang theo một loại nhân quả nào đó, quanh quẩn mở ra, bản dịch này nguồn ở bạch ngọc sách, cảm ơn các đạo hữu đã luôn ủng hộ bns.

“Hoàng Thiên có thần, vẫn bởi Hạ Tiên, chân thân sụp đổ, thần tri ảm diệt, chân danh quy về tinh không.”

“Sau đó vạn năm, kỳ danh ẩn hiện, lại vạn năm, thần tri hữu cảm, lại vạn năm, chân thân hữu phục… Đây là tuần hoàn.”

“Tuần hoàn nhiều lần, cuối cùng chân danh lấp lánh, muốn trở về từ hư vô.”

“Lai lịch gian khổ, gặp tồn tại không biết, nuốt mất một hai, sau đó gặp những thứ không biết, lại bị cắn một hai, sau đó lại gặp hung hiểm, không ngừng gặp phải, không ngừng sụp đổ, cho đến khi thần nguyên tràn lan!”

“Tản đến cực hạn, vô cùng suy yếu, không còn Chân Thần, càng ở rìa Thần Đài!”

Sau khi Ngọc Lưu Trần mở miệng, lực lượng thần quyền lan tràn dung nhập vào bầu trời, khắc dấu đại hải, tạo thành chân ngôn, dùng chân danh của lão để thuật lại.

“Đến tận đây, cuối cùng ở Nguyên Thủy Hải dâng lên ngọn lửa vãng s·i·n·h·, vốn muốn nghỉ ngơi, tu dưỡng mười vạn năm... Nhưng trong mệnh có kiếp, kiếp này đến thần giả, Ngọc Lưu Trần!”

“Ngọc Lưu Trần lấy nhân quả của hai nhân tộc liên quan đến Hạ Tiên làm mồi nhử, trải qua hai tháng, dẫn Chân Thần trở về từ Nguyên Thủy Hải, hiện ra ở nơi đây!”

“Thần hiện ra, thần uy yếu nhất, thần lực thấp nhất, chân danh mơ hồ, không nhớ năm sáu.”

Lời vừa nói ra, thiên địa nổ vang, nước biển bốn phía nhấc lên sóng gió ngập trời, hình như có vô số tiếng gầm nhẹ quanh quẩn bát phương.

Chỉ có Ngọc Lưu Trần đứng trên màn trời, thanh âm như lôi đình càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang.

“Vì vậy dưới ánh mắt chăm chú của Ngọc Lưu Trần, vị thần đó tự động sụp đổ, vĩnh viễn không tồn tại!”

Trong nháy mắt thiên địa biến sắc, thanh âm nổ vang quanh quẩn và chân ngôn xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Ngọc Lưu Trần nhíu mày, tiếp tục mở miệng đính chính câu chuyện.

“Nhưng uy lực của thần vẫn còn, giãy dụa một cái là có thể phá vỡ ánh mắt của Ngọc Lưu Trần, nhưng Ngọc Lưu Trần đã sớm chuẩn bị, bày ra uy lực cực hạn, thôn phệ vị thần trở về này!”

Chân ngôn nổ vang, lạc ấn lại nứt ra, hiển nhiên vẫn không thành công.

“Mặc dù thôn phệ thất bại, nhưng chân danh của vị thần trở về này càng mơ hồ hơn, chỉ còn lại một hai, muốn chạy trốn, mà tất cả đều nằm trong kế hoạch của Ngọc Lưu Trần, lão chờ chính là giờ khắc này, đuổi theo!”

Lần này, phía trên lạc ấn tuy có tiếng nổ vang, nhưng lại không vỡ vụn.

Ngọc Lưu Trần thấy vậy, lời nói tiếp tục.

“Truy đuổi… Ba trăm bảy mươi ngày, cuối cùng hấp thu chân danh của vị thần trở về, thay vào đó!”

“Bởi vì Ngọc Lưu Trần giảng thuật câu chuyện này, mà lại hoàn thành câu chuyện, cho nên, lão ứng với Chân Thần!”

Chân Ngôn lại xuất hiện vết nứt.

Mắt Ngọc Lưu Trần lộ ra kỳ quang, cả người tràn ra huyết mang ngập trời, gia trì chân ngôn.

“Bởi vì Ngọc Lưu Trần giảng thuật câu chuyện này, mà lại hoàn thành câu chuyện, cho nên, lão ứng Thần Đài đỉnh phong, càng có cơ hội tấn thăng Chân Thần!”

Một khắc nói xong, thiên lôi cuồn cuộn, biển rộng gợn sóng, từng đạo ấn ký càng lúc càng sáng chói, giống như thành chân lý.

Trong nháy mắt tiếp theo, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đang đi xa tâm thần sôi trào, mặt biển khu vực phía sau bọn họ bộc phát nước biển kinh thiên, vô số nỉ non dựng lên ngập trời.

Hình thành áp lực cực hạn, trấn áp thế giới.

Lời nỉ non như ca dao cổ xưa, vang vọng.

Thời gian ngột ngạt như trở về, hội tụ.

Trên bầu trời, mắt Ngọc Lưu Trần lộ ra kỳ mang, lão đã trù tính mấy vạn năm, vì nhân vật chính trong câu chuyện mình lựa chọn tỉ mỉ, rốt cuộc… Xuất hiện!

Chương 2260: Bắt đầu chiến tranh với Thánh địa (1)

Hứa Thanh và Nhị Ngưu ngay lập tức điều khiển pháp thuyền bay nhanh rời xa.

Mà thần lực gia trì của Ngọc Lưu Trần cũng hình thành bảo hộ trên trình độ nhất định, khiến cho tốc độ của pháp thuyền nhanh hơn, bây giờ đã cách xa phiến hải vực kia.

Chỉ là dù đã cách xa như vậy, mà ảnh hưởng cùng với âm thanh từ câu chuyện của Ngọc Lưu Trần vẫn có chỗ tác động đến.

Hóa thành nguy cơ sinh tử mãnh liệt!

Tâm thần Hứa Thanh ngưng trọng, vận hành tu vi toàn thân, toàn diện bộc phát thần nguyên gia trì cho pháp thuyền.

Nhị Ngưu cũng biết bây giờ phải cách phía sau càng xa mới càng an toàn, vì vậy cũng liều mạng trợ giúp.

Dẫu sao đó đã từng là Chân Thần, là tồn tại cùng một tầng thứ với Hạ Tiên!

Cho nên dưới sự nỗ lực của hai người, cho dù thiên địa ngoại hải trở lên sền sệt, nhưng tốc độ của pháp thuyền đã vượt qua cực hạn, giống như chớp mắt bay xa.

Mà ở phía sau bọn họ, chỗ Ngọc Lưu Trần, phía dưới nước biển nặng nề, thời khắc này hình như đều không có ý nghĩa, cùng với bên trong gợn sóng kịch liệt, ầm ầm bạo khai.

Một thân ảnh quỷ dị như ma như huyễn to lớp từ dưới biển xông ra.

Chớp mắt hiện thân, Hứa Thanh và Nhị Ngưu ở xa cũng chấn động toàn thân, riêng phần mình phun ra máu tươi, hoảng sợ gia tăng tốc độ bỏ chạy.

Đồng thời dựa vào phương pháp riêng chú ý tới phía sau.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy từ mặt biển bay lên một thân ảnh cực lớn, giống như có thể sánh cùng thiên địa.

Bề ngoài giống như bộ hài cốt mục nát một nửa tràn ra nồng đậm khí tức tử vong, toàn thân là một mảnh xám trắng.

Không có hình người!

Càng giống như là Tích Dịch kết hợp thân thể với người.

Một khắc xuất hiện sấm sét vang dội.

Trong lúc đất trời thay đổi, thân ảnh quỷ dị đó tràn ra chấn động hủy diệt kinh khủng, khiến cho bầu trời run rẩy, biển khơi cũng liên tục nổi sóng lớn.

Càng thêm quỷ dị là đầu của thân ảnh này không phải mọc ở trên người, mà bị tay phải cầm theo!

Về phần tay còn lại thì giơ cao một ngọn nến màu đen cực lớn, đang thiêu đốt hỏa diễm màu đen.

Rõ ràng bộ dáng tổng thể vô cùng quái dị, nhưng chẳng biết tại sao lại làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu không cách nào nhìn nữa, chỉ nhìn một khoảnh khắc, hai mắt bọn họ đã trực tiếp nổ tung, mặc dù cả hai đều có lực lượng khôi phục nhưng bây giờ cũng bị ảnh hưởng biến thành chậm lại.

Nhất là sau khi hai mắt nổ tung thì ngay cả cảm giác cũng biến mất theo, giống như đã bị tước đoạt.

Vì vậy hai người cũng không quay đầu lại, dựa theo bản năng phán đoán đối với phương hướng, điên cuồng bỏ chạy.

Bây giờ chỉ có Ngọc Lưu Trần đứng trên màn trời, trường bào huyết sắc lan tràn, tản ra trên đại dương bao la, che lấp màn trời, khiến cho trời và biển toàn bộ thành màu đỏ thẫm.

Trong mắt càng là lộ ra kim mang rực rỡ, hoàn toàn bày ra thần uy bản thân vào thời khắc này.

Đã vượt qua Vô Hạ đạt đến... Thần Đài!

Thần Đài, chưởng thần quyền duy nhất!

Giờ phút này lão ngóng nhìn, trong thần quyền bao phủ, bên trong nhân quả câu chuyện, khí tức của tôn Hoàng Thiên Chân Thần trở về rõ ràng suy yếu.

Suy yếu đến từ bản chất Chân Thần, trên đường thần trở về đã trải qua quá nhiều hung hiểm, mặc dù lần lượt hóa giải nhưng cuối cùng nguyên chất vẫn bị tiêu tán phần nào.

Cho đến sau khi thần trở về, thần uy suy yếu, thần lực cực thấp, vốn định nghỉ ngơi tu dưỡng, nhưng bị thu hút từ trong tối tăm, xuất hiện ở nơi đây.

Mà quan trọng nhất là, ý chí của thần vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Dẫu sao thần đã từng tử vong!

Trong quá trình khôi phục lại bị Ngọc Lưu Trần để mắt tới, tất cả mọi thứ khiến cho thần quên quá nửa chân danh của chính mình.

Vì vậy dưới Ngọc Lưu Trần toàn diện bộc phát, theo kim quang trong mắt lão rực rỡ, vị thần linh trở về nọ giống như miêu tả trong câu chuyện vậy, toàn thân truyền ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa, lại bắt đầu tan vỡ.

Trong nháy mắt tiếp theo, mặc dù tan vỡ vẫn đang tiếp tục, nhưng trong miệng thần lại truyền ra tiếng rống xé trời, khiến cho thiên địa biến sắc, thần quyền mục nát muốn lập lòe hiện ra.

Chỉ là vẫn còn ở trong câu chuyện!

Ngọc Lưu Trần đã có chuẩn bị từ trước, che trời và biển thành màu đỏ, phủ khắp bát phương như cái miệng lớn, lập tức bao trùm và bắt đầu thôn phệ về phía vị thần linh trở về.

Lần thôn phệ này nhất định là thất bại.

Bởi vì miêu tả trong câu chuyện cũng là như vậy.

Cho nên không lâu về sau, theo tiếng thê lương truyền ra, màu đỏ phá thành mảnh nhỏ, tôn thần linh trở về xé rách sự bao trùm rồi vội vã đi tới chỗ sâu trong Cấm Hải.

Ý thức của thần vẫn chưa thức tỉnh, cũng càng quên lãng chân danh của mình.

Về phần bỏ chạy, đó là bản năng… . Cũng là miêu tả trong câu chuyện.

“Tất cả đều ở trong tình tiết của câu chuyện.”

“Ngươi, chính là nhân vật chính mà ta đã lựa thật lâu cuối cùng mới chọn ra.”

“Về phần chuyện xưa của ngươi, chính là nửa đời trước của ta lấy hiện tại làm tiết điểm, tạo ra câu chuyện đẹp nhất.”

Trên bầu trời, Ngọc Lưu Trần liếm liếm bờ môi, nhìn tôn thần trở về ở xa, sau đó bỗng nhiên cất bước đi về phía trước!

Lão muốn khống chế trận truy đuổi này trong 137 ngày, nhiều một ngày thiếu một ngày cũng không được.

Lão nhất định phải thôn phệ vị thần trở về vào ngày thứ 137, khiến đối phương quên đi chân danh, sau đó thu hoạch và hấp thu từ trong thi hài hòa tan.

Từ đó. . . . . cướp và thay thế!

Tiếp đó câu chuyện của lão có thể kết thúc hoàn mỹ.

Bởi vì lão kể về câu chuyện, vả lại hoàn thành câu chuyện này, cho nên lão có thể lập tức khôi phục tu vi đỉnh phong, vả lại còn càng tiến thêm một bước lấy được khả năng thành tựu Chân Thần.

“Chân Thần. . . .”

Ngọc Lưu Trần biến thành màu đỏ cuốn sạch bầu trời, nháy mắt đi xa.

…

Chương 2261: Bắt đầu chiến tranh với Thánh địa (2)

“Tuy rằng ta đã mất đi cảm giác, nhưng ta có một dự cảm, Ngọc lão đầu có thể sẽ trở thành một tôn Chân Thần, thần quyền của lão tiểu tử đó quá mức quỷ dị.”

Trên đại dương bao la, trong hai mắt tối như mực của Nhị Ngưu có máu thịt đang sinh trưởng.

“Nhưng mà lão quá keo kiệt rồi, đoạn đường này lấy chúng ta làm mồi câu cá, cuối cùng câu được rồi lại không đưa cho chúng ta một món đồ nào để làm lưu niệm.”

Hứa Thanh không nói chuyện, mặc dù mắt của hắn cũng đã mù, nhưng tốc độ khôi phục so với Nhị Ngưu nhanh một chút, bây giờ đã có thể mơ hồ thấy rõ bốn phía, cảm giác cũng đang khôi phục, vì vậy gia trì pháp thuyền bay với tốc độ cao nhất.

“Tiểu Thanh à, ngươi nói có đúng hay không.”

Hiển nhiên trong lòng Nhị Ngưu rất bất mãn, hỏi Hứa Thanh.

Hứa Thanh nghe vậy ứng phó nói.

“Đúng vậy, quá keo kiệt.”

Nhị Ngưu đã quen ngữ khí ứng phó của Hứa Thanh, sau khi suy tư một phen thì có một quyết định.

“Nhưng mà nói lại, lần trải qua này thật ra đã khiến ta học được phương pháp câu cá, về sau có cơ hội chúng ta cũng tìm người làm mồi câu, đi câu chơi cho vui!”

“Ngươi chuẩn bị lấy ai làm mồi? Câu cá gì?” Hứa Thanh vừa điều khiển pháp thuyền vừa tùy ý mở miệng.

Trên mặt Nhị Ngưu lộ ra vẻ đắc ý.

“Mồi câu có quá nhiều, ngươi thấy Ninh Viêm thế nào, Tiểu Kiếm Kiếm cũng rất thích hợp, về phần dụ cá gì… . Cái này ta phải suy nghĩ thật kỹ, Tiểu Thanh ngươi có đề nghị gì không?”

Hứa Thanh lắc đầu vừa muốn mở miệng, nhưng trong nháy mắt tiếp theo thần sắc của hắn biến đổi, chợt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời nội hải xa xa, hai con ngươi co rút lại.

Mắt của Nhị Ngưu còn chưa khôi phục, không nhìn thấy những thứ này, phát hiện Hứa Thanh không đáp lại bèn kinh ngạc hỏi một câu.

“Chuyện gì xảy ra gì? Ức hiếp ta bây giờ không nhìn thấy cũng mất đi cảm giác phải không?”

“Đại sư huynh... . . Bầu trời nội hải đang thiêu đốt.”

Hứa Thanh trầm thấp chậm rãi mở miệng.

Bên trong con ngươi của hắn phản chiếu màn trời phương xa, là một biển lửa.

Nhân tộc, lịch Ly Hạ cuối nguyên niên.

Trời giáng phần hỏa, lan tràn màn trời các phương Đông Tây Nam Bắc của Vọng Cổ.

Lửa này đến từ tinh không, cuốn bụi bặm tinh thần thành bão, hình thành bão lửa, theo đó là 16 tòa Thánh địa Huyền cấp mênh mông kinh người phủ xuống Vọng Cổ.

Thánh địa, là Huyền U Cổ Hoàng cùng với toàn bộ Hoàng giả vạn tộc kiến tạo sau khi rời đi năm đó.

Mỗi một tộc đều có một tòa Thánh địa.

Mà trong vài vạn năm qua có cái tàn lụi có cái thôn tính, so với thời điểm ban đầu thì số lượng đã giảm đi rất nhiều.

Vả lại theo Hoàng sáng lập Thánh địa bởi vì các loại tình huống vẫn lạc hoặc biến mất, cuối cùng Thánh địa cũng dần dần phân chia cấp độ.

Thiên Địa Huyền Hoàng.

Thánh địa chia làm bốn cấp độ, giữa các giai chênh lệch như là rõ rệt, trong đó Thánh địa Hoàng cấp không có Đại Đế.

Nhưng Huyền cấp... . . Đại biểu tồn tại một Đại Đế!

Còn Địa cấp lại đại biểu nhiều vị Đại Đế hơn!

Dẫu sao cũng đã là thời đại trước kia, mặc dù Huyền U Cổ Hoàng nhất thống Vọng Cổ, nhưng Vọng Cổ cũng không phải chỉ có nhân tộc.

Vạn tộc như rừng.

Cho dù không phải toàn bộ tộc quần đều có Đại Đế, nhưng tộc quần có thể theo Huyền U đi tới thiên ngoại sáng lập Thánh địa dĩ nhiên là có.

Bây giờ mười sáu tòa Thánh địa Huyền cấp đến từ các tộc rời đi năm đó, sau khi toàn bộ Thánh địa Hoàng cấp đều phủ xuống, cuối cùng bọn họ cũng về tới Vọng Cổ.

Đông Tây Nam Bắc của Vọng Cổ, mỗi nơi có bốn tòa!

Trong đó phía đông Vọng Cổ, bên trên Viêm Nguyệt Huyền Thiên thình lình tồn tại ba tòa.

Về phần tòa Thánh địa thứ tư, thì trực tiếp phủ xuống bên trong Hoàng Vực của nhân tộc, bên ngoài Hoàng Đô!

Khác biệt cùng Thánh địa Hoàng cấp hạ xuống lúc trước, lần này 16 tòa Thánh địa Huyền cấp hạ xuống bốn phương, chuyện thứ nhất sau khi bọn họ đến Vọng Cổ chính là ..... chiến tranh!

Mà tất cả Thánh địa Hoàng cấp cũng không che giấu nữa, đồng thời cùng bộc phát.

Chiến tranh, cứ như vậy mở ra vào cuối nguyên niên của nhân tộc Ly Hạ Nhân Hoàng.

Việc này không vượt ra ngoài dự kiến của các tộc Vọng Cổ, mà các tộc cũng đều có chỗ chuẩn bị, nhất là phía đông Vọng Cổ, lúc trước lấy lý do tìm kiếm Hứa Thanh để che giấu, dĩ nhiên đã bố cục toàn bộ.

Hơn nữa tất cả Thánh địa Hoàng cấp phía đông đều đã bị đuổi đi xa, cho nên Viêm Nguyệt cùng nhân tộc phía Đông không hề gấp gáp đối với chiến tranh đột nhiên xuất hiện, đối ứng cũng hết thảy đều đâu vào đấy.

Càng là tập hợp lực lượng Đông vực, trước tiên chia lìa thiên địa, ngăn cách chiến hỏa bên ngoài, không để nó mở rộng phạm vi.

Cùng lúc đó trên biển, pháp thuyền của Hứa Thanh và Nhị Ngưu cũng cách nội hải càng lúc càng gần.

Đồng thời ngoài Hoàng Đô đại vực nhân tộc, cảnh nội Liêu Huyền quận đang có một đạo thân ảnh liều mạng bay nhanh về phía nhân tộc.

Người này toàn thân chật vật, khí tức bất ổn, trong cơ thể có rất nhiều thương thế, nhưng trên lưng lại buộc bảy tám cái đầu lâu.

“Hai ả tiện nhân Lan Dao và Nguyệt Đông vẫn không ngừng truy sát!”

Vẻ mặt người này lộ ra mỏi mệt cùng lo lắng, chỉ là ngoài lo lắng ra trong mắt tràn ngập âm hiểm như là độc xà.

“Mà Thánh địa phủ xuống nhân tộc, lại là Ma Vũ thánh địa!”

“Trong Ma Vũ thánh địa, thế lực của gia tộc Lan Dao vô cùng khổng lồ, phu quân càng là đệ tử Đại Đế, đối với ta mà nói, Ma Vũ thánh địa đến đây chính là kết quả chắc chắn phải chết.”

“Như vậy vào thời điểm này thật ra… giá trị của ta sẽ càng lớn, dẫu sao ta cũng biết được rất nhiều bí ẩn của Ma Vũ thánh địa, mà nếu như các ngươi muốn cho ta chết như thế, vậy thì ta sẽ đi đến nhân tộc bán đứng Thánh địa đổi lấy che chở!”

Trong mắt Phong Lâm Đào lộ ra âm lãnh, tốc độ chạy càng nhanh hơn.

Chương 2262: Hắn tự xưng Viêm Huyền Tử (1)

Đối với các tộc Vọng Cổ mà nói, Thánh địa có rất nhiều ý nghĩa.

Có hi vọng cũng có căm hận, cuối cùng hỗn hợp lại thành phức tạp.

Nếu như năm tháng cứ như thế trôi qua, có lẽ rất lâu về sau cảm giác của các tộc đối với Thánh địa rồi cũng sẽ từ từ phai nhạt cho đến quên lãng.

Nhưng ai cũng không ngờ, Thánh địa... . . trong thời gian hơn một năm này lại không ngừng lần lượt trở về, cũng mang theo cả chiến tranh đến.

Chiến hỏa lan tràn Vọng Cổ.

Khó hiểu, phẫn nộ, không cam lòng, sát ý cùng với oán hận tích lũy vài vạn năm... . . Đủ loại cảm xúc chấn động bốc lên trong lòng các tộc Vọng Cổ.

Năm đó các ngươi rời đi, dẫn theo tinh nhuệ cùng với hy vọng rời đi.

Hiện giờ các ngươi trở về, cao cao tại thượng đưa theo cả chiến tranh về.

Thế là phản kích đến từ các tộc Vọng Cổ, dưới các cường tộc Đông Tây Nam Bắc hiệu triệu bắt đầu bộc phát.

Cách làm mỗi nơi đều không giống nhau.

Có nơi chiến tranh toàn diện, trong khoảng thời gian ngắn tràn ngập thần thông và pháp thuật ngập trời.

Có nơi thì phòng thủ, khống chế quy mô chiến tranh.

Về phần phía đông của Vọng Cổ thì lấy nắm giữ quyền chủ động và tiết tấu làm trọng điểm, gần như là nháy mắt khi bốn tòa Thánh địa Huyền cấp cuốn theo thiên hỏa hạ xuống, 99 đạo cột sáng từ các nơi trong phía đông kích xạ lên không.

Hợp thành một đại trận tuyệt thế hội tụ lực lượng của rất nhiều tộc quần, phối hợp với dị chất bao phủ phía đông Vọng Cổ, cũng bao hàm Nam Hoàng Châu cùng với nội hải ở giữa.

Ngăn cách đường trở về của những Thánh địa Hoàng cấp bị đuổi xa, cũng đặt xuống giới hạn cho trời và đất nơi này.

Khiến cho bốn tòa Thánh địa Huyền cấp chỉ có thể lơ lửng ở bên ngoài phòng hộ.

Đồng thời dị chất cũng trở thành thủ đoạn trọng yếu của phía đông Vọng Cổ, tràn ngập trên màn trời, xâm nhập Thánh địa.

Ngay sau đó chính là ba thần Viêm Nguyệt cùng với Nữ Đế hiện thân, phối hợp bảo vật Huyền Thiên Bất Hủ cùng với Thự Quang Chi Dương nhân tộc chuẩn bị vì chiến tranh, triển khai một trận chiến đỉnh phong cùng Đại Đế của bốn tòa Thánh địa.

Trận chiến này kéo dài bảy ngày.

Trong bảy ngày này, bầu trời giống như một mảnh hỗn độn, cảnh tượng trừu tượng như vẽ lần nữa xuất hiện, bao trùm màn trời.

Thế nhân khó có thể xem hiểu, thắng bại không biết, chỉ biết là sau bảy ngày ba thần trở về, riêng phần mình bế quan, mà Nữ Đế cũng giống như cũ tất cả bình thường.

Về phần Đại Đế của bốn tòa Thánh địa cũng không cách nào phán đoán, nhưng mà sau chiến tranh, bốn vị Đại Đế nọ cũng như ba thần, đều chưa từng xuất hiện lại.

Cứ như vậy một tháng trôi qua.

Dưới Viêm Nguyệt và nhân tộc có đủ quyền chủ động, liên tục triển khai chiến tranh quy mô nhỏ.

Mặc dù thỉnh thoảng còn có vài tu sĩ Thánh địa dùng một chút phương pháp đặc thù để xâm nhập vào trong trận pháp phía đông, ý đồ phá hư mắt trận, nhưng dưới các tộc phía đông tạo thành đội ngũ đặc thù, tất cả lần lượt bị tìm ra và chém giết.

Phong Lâm Đào lập được rất nhiều công lao trong việc này.

Vào nửa tháng trước, cuối cùng gã đến phạm vi nhân tộc và tự lộ thân phận, muốn cầu kiến Nữ Đế.

Nhưng Nữ Đế không có lập tức triệu kiến, mà an bài gã gia nhập tiểu đội đặc thù phía đông, tham dự nhiệm vụ truy tìm những kẻ xâm nhập vào đại trận.

Không thể không nói, vì để thu được che chở, Phong Lâm Đào coi như đã xuất toàn lực, riêng kẻ xâm nhập bị gã chủ động tìm được đã không sai biệt lắm hơn vài chục.

Động thủ càng là không chút nương tay, giết đồng tộc tàn nhẫn vô cùng.

Vả lại mỗi một lần gã chém giết, đều muốn cắt đầu đối phương rồi buộc lên trên lưng, thế cho nên đến cuối cùng, những chiếc đầu lâu đông đúc như là váy dài, mỗi một lần xuất hiện đều khiến những người nhìn thấy không khỏi giật mình.

Cuối cùng dưới sự cố gắng của gã, nửa tháng sau gã đã được Nữ Đế triệu kiến.

Giờ phút này ngoài đại điện Hoàng Đô nhân tộc, gã đứng nghiêm túc, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt và kích động, tâm ý nắm chắc nhưng cũng có một mảnh âm lãnh.

“Trong khoảng thời gian qua ta đã nghe nói quá nhiều sự tình về vị Nữ Đế nhân tộc này… .”

“Đổi tu thành thần, lấy thân nữ tử, lấy thế Nhân Hoàng các thời kỳ, giúp bản thân hình thành Thần Đài… . .”

“Vị Nữ Đế này không đơn giản… . . Nhưng mà càng là người không đơn giản lại càng tự tin, mà người như vậy từ trình độ nào đó mà nói… . . rất thích hợp để ta chuẩn bị đường lui cho mình.”

Phong Lâm Đào thì thào trong lòng, tiếp theo cúi đầu nhìn làn váy đầu lâu của mình.

Đây chính là sơ bộ danh trạng gã tìm đến.

Về việc quy hàng nhân tộc, gã đã nghĩ sâu tính kỹ sau đó mới lựa chọn, cũng là sau khi phân tích trong lòng, hiện ra phương pháp thoát khốn duy nhất bây giờ của gã.

“Nhưng mà tiếp theo còn cần chứng minh giá trị của mình, cùng với chứng minh mình thật sự là thành tâm tìm đến.”

Phong Lâm Đào nheo mắt, gã biết đối với thần linh mà nói, muốn dò xét những chuyện gã suy tư rất dễ dàng, mà đây thực ra cũng là gã cố ý làm ra.

Bây giờ trong lúc trầm ngâm, trong đại điện hoàng cung nhân tộc phía trước truyền ra âm thanh bình tĩnh.

“Gọi Phong Lâm Đào vào điện yết kiến.”

Sau khi nghe được câu này, thần sắc Phong Lâm Đào nghiêm túc, cúi đầu thật sâu về đại điện rồi cất bước đi đến.

Ngay khi bước vào trong điện, gã lập tức thấy trong đại điện có trên trăm tu sĩ nhân tộc, những người này chia làm bốn hàng, đều đang ngóng nhìn gã.

Mà phía trước nhất chính là từng tầng bậc thang cực lớn, bên trên tồn tại đông đảo chỗ ngồi, đó là chỗ Thiên Hầu, về phần cao hơn là chỗ của Thiên Vương.

Đỉnh là một chiếc ngai vàng mênh mông, Nữ Đế mặt không cảm xúc bình tĩnh ngồi đó.

Bên cạnh có một người nhu thuận đứng thẳng, mặc áo bào Thái tử, chính là Ninh Viêm.

Sau khi được lập là Thái tử, mỗi một lần triều hội y đều đứng bên cạnh Nhân Hoàng, mục đích không phải học tập xử lý chính vụ, mà quan sát, đây là yêu cầu của mẫu hậu đối với y.

Bây giờ y đang quan sát tên tu sĩ Thánh địa đến tìm nhân tộc nương tựa phía dưới.

“Phong Lâm Đào bái kiến Ly Hạ Nhân Hoàng!”

Phong Lâm Đào thu hồi ánh mắt, không chút do dự khom người cúi đầu về phía Nữ Đế, lúc lần nữa ngẩng đầu, gã giơ tay phải lên kéo trên người một cái.

Hơn mười cái đầu lâu bị gã lấy xuống đặt ở một bên.

“Bệ hạ, những thứ này là danh trạng tại hạ dâng lên, trong đó có một vài người là con nối dõi của đại gia tộc trong Thánh địa, địa vị không thấp.”

“Nhưng ta biết được, vẻn vẹn như thế vẫn chưa đủ chứng minh thành ý của ta.”

“Cho nên ta còn chuẩn bị hai đạo sự tình cơ mật!”

“Thứ nhất, ngàn năm trước Ma Vũ thánh địa cũng không phải là Huyền cấp, mà là Thánh địa Địa cấp, bởi vậy Đại Đế của Thánh địa không phải một vị, mà là hai vị!”

“Cho đến ngàn năm trước, Ma Vũ lão tổ tu vi Đại Đế đỉnh phong ý đồ đột phá Chuẩn Tiên cảnh, muốn bước vào Hạ Tiên nhưng thất bại, thân suy hồn tản, sau khi lưu lại truyền thừa đã bế tử quan.”

“Vì vậy Ma Vũ Thánh địa cũng theo đó ngã xuống, trở thành Huyền cấp.”

“Nhưng có lời đồn vị Ma Vũ lão tổ nọ giống như còn khả năng khôi phục, xin bệ hạ đề phòng.”

Giọng của Phong Lâm Đào vang vọng đại điện, thần sắc mọi người bốn phía nhao nhao biến hóa, vì vậy Phong Lâm Đào tạm dừng lại chờ giây lát, sau đó mới lần nữa mở miệng.

“Thứ hai chính là về tại sao toàn bộ Thánh địa trở về. . . . .”

Những lời này vừa ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Trong đông đảo ánh mắt hội tụ, Phong Lâm Đào định khí ngưng thần, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Mục đích có ba!”

“Thứ nhất, bọn họ muốn chân chính rời đi, cho nên chuẩn bị trở về lần cuối trước khi đi, vơ vét toàn bộ vật tư có thể mang theo!”

“Thứ hai, bọn họ cần tiến hành một trận huyết tế, mà để thu được càng nhiều tài nguyên hơn nữa, cho nên mới có chiến tranh.”

“Thứ ba, bọn họ bị truyền lệnh đến!”

“Về phần người ra lệnh cho bọn họ, không phải Huyền U Cổ Hoàng.”

“Trên thực tế, vào hai vạn năm trước Cổ Hoàng đã mất tích một cách ly kỳ, sau đó Thánh địa lâm vào thời kỳ vô chủ hỗn loạn, cho đến hai ngàn năm trước, có Hạ Tiên cổ xưa đã từng rời khỏi

Vọng Cổ trở về!”

Giọng nói vang vọng, tâm thần mọi người trong đại điện nhân tộc lập tức nổ vang.

Chương 2263: Hắn tự xưng Viêm Huyền Tử (2)

Những tin tức này quá lớn.

Nhất là lại liên quan đến vị Hạ Tiên viễn cổ, khiến cho mọi người lập tức dâng lên phản ứng, tràn ngập hoảng sợ cùng không cách nào tin.

“Lấy địa vị của tại hạ, không có tư cách biết được tục danh của vị Hạ Tiên này, nhưng ta nghe được lời đồn từ một vài chỗ bí ẩn… . . Nghe nói, vị Hạ Tiên trở về nọ tu vi đã đạt tới Hạ Tiên cực hạn, thậm chí đã vượt qua, đến một cái cảnh giới không thể tưởng tượng.”

“Có người nói cảnh giới kia là cùng cấp độ với Hoàng Thiên Thần Hoàng năm đó, tương đối cùng Thần Chủ phía trên Chân Thần trong hệ thống thần linh, còn trong hệ thống tu sĩ được gọi là Tiên Chủ!”

“Nhưng hình như cảnh giới bất ổn, vì vậy mới có việc Thánh địa trở về lần này, gã yêu cầu toàn bộ Thánh địa tới Vọng Cổ, tìm được vật có thể làm cho gã ổn định cảnh giới, về phần huyết tế chính là vì triệu hoán vật ấy!”

“Huyết tế càng nhiều thì triệu hoán càng chuẩn xác, cụ thể là vật phẩm gì tại hạ không rõ ràng.”

“Nhưng ta có thể xác định, đó chính là vị nửa bước Tiên Chủ nọ đã tìm được một loại phương pháp phong tỏa, có thể giúp người ta tránh đi Tàn Diện thần linh trong thời gian ngắn, từ đó rời khỏi đại lục Vọng Cổ.”

“Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao Thánh địa dám phủ xuống Vọng Cổ.”

Giọng nói của Phong Lâm Đào vang vọng, đại điện nhân tộc truyền ra từng trận âm thanh hít sâu, cho dù mọi người ở đây đều đầy đủ định lực, nhưng những tin Phong Lâm Đào nói ra quá mức chấn động.

Coi như là Ninh Viêm cũng hô hấp dồn dập, nhiều lần nhìn qua mẫu hoàng bên cạnh.

Hết thảy mọi thứ bốn phía đều chiếu vào trong mắt Phong Lâm Đào, nhìn thấy như vậy trong lòng gã rất thoả mãn.

Gã cũng hoàn toàn không có nói láo, tất cả đều chân thật đúng như lời gã nói.

Gã tin tưởng mình nhờ vào những lời này, đã đủ chứng minh mình muốn quy hàng, kế tiếp gã biết hành vi của mình còn cần một cái lý do hợp lý.

Đó chính là tại sao mình muốn quy hàng nhân tộc.

Nghĩ tới đây, Phong Lâm Đào lần nữa chắp tay, một lần nữa bái Nữ Đế thần sắc từ đầu đến cuối không có quá nhiều biến hóa.

“Bệ hạ, sở dĩ Phong mỗ thẳng thắn và thành khẩn báo ra hết thảy như vậy, là bởi vì Ma Vũ thánh địa bất nhân, trong đó có hai kẻ tử thù của ta, một người tên Nguyệt Đông, ả ta ngoan độc xảo trá vô cùng, cùng ta không đội trời chung.”

“Một người khác tên Lan Dao, đồng dạng lòng dạ rắn rết, gia tộc của ả ta chính là một trong năm đại gia tộc của Ma Vũ thánh địa, về phần phu quân ả càng là đệ tử quan môn của vị Ma Vũ lão tổ bế tử quan.”

“Mà ta bởi vì huyết mạch không tinh khiết, cho nên không được Ma Vũ thánh địa coi trọng, lại đắc tội hai ả, chẳng khác gì đắc tội hơn phân nửa Thánh địa, hai ả càng là liên tục truy sát ta.”

“Cho nên ta mới tìm nhân tộc để nương tựa!”

“Bệ hạ, những lời ta nói không phải là vu khống, mâu thuẫn giữa ta và Nguyệt Đông cùng với Lan Dao, có hai vị tu sĩ nhân tộc từng chứng kiến, dựa vào cảm giác của ta, hai người này nhất định không phải hạng người đơn giản, chắc chắn có thanh danh không nhỏ trong nhân tộc!”

Phong Lâm Đào nói xong nhìn về phía Nữ Đế.

Giờ phút này phần lớn người trong đại điện đều ngưng trọng, tương tự nhìn Nữ Đế.

Nữ Đế bình tĩnh như cũ, nhàn nhạt mở miệng.

“Tu sĩ nhân tộc biết được nhân quả theo như lời của ngươi gọi là gì?”

Phong Lâm Đào nghe vậy lập tức mở miệng.

“Một người trong đó tự xưng Viêm Huyền Tử, một vị khác thì là sư huynh của hắn, nhưng mà ta nghĩ hẳn là giả danh, về phần chân thân… trong khoảng thời gian này Phong mỗ may mắn đã có một chút nhận thức.”

Nói xong gã phất tay hình thành hai bức hình hư ảo.

Một vị mặc trường bào màu lam, dáng người cao ngất, mắt như ngôi sao cùng với khuôn mặt tuyệt thế.

Một vị đồng dạng là trường bào màu lam, nhưng tướng mạo bình thường vả lại biểu cảm còn có chút hèn mọn bỉ ổi.

Hiển nhiên đối với người một đường giả chết bị chính mình mang theo, thời khắc mấu chốt cướp đi Thánh Thiên Thần Đằng của mình, Phong Lâm Đào càng thêm căm hận từ tận đáy lòng.

Ngay khi nhìn thấy hai bức hình hư ảo, thần sắc của mọi người trong đại điện nhao nhao cổ quái, Ninh Viêm càng là trợn mắt thật to.

“Cho nên bệ hạ, chỉ cần hỏi thăm hai vị này một chút là có thể biết được nhưng lời tại hạ nói đều là chân thật.”

Phong Lâm Đào hít sâu, bình tĩnh mở miệng.

…

Trên Nguyên Thủy Hải, Nhị Ngưu hắt hơi một cái.

“Nhất định là có điêu dân đang nhắc đến ta!”

Hai mắt của Nhị Ngưu đã mọc lại rồi, bây giờ đang nằm ở trên pháp thuyền nghi ngờ nói.

Hứa Thanh không quan tâm, ngồi ở một bên nhắm mắt đả tọa, vừa tu hành vừa tra xét biến hóa của bản thân.

So với trước lúc ra biển, thần nguyên trong cơ thể hắn nồng đậm hơn một chút, phương diện thần quyền cũng là như vậy, trình độ lập lòe có chỗ gia tăng.

Tất cả là nhờ những xiên thịt hắn ăn sinh ra ảnh hưởng lâu dài.

Thịt của Tuế Khư tự nhiên bất phàm.

Mà thứ tăng lên kinh người nhất chính là linh hồn của hắn.

Trình độ hùng hậu đã tăng vọt gấp mấy lần, vả lại loại bồi dưỡng này vẫn còn đang tiếp tục tiến hành.

Thần tri của hắn cũng nhờ vậy nhận được tăng vọt, cảm giác thần linh càng ngày càng nồng đậm.

Trừ bên ngoài những thứ đó ra, sau khi linh hồn tăng lên thì độ phù hợp cùng thân thể cũng tự nhiên càng thêm thích ứng.

“Phương diện chiến lực cũng là như thế.”

Một lát sau, Hứa Thanh kết thúc tu hành ngày hôm nay mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía nội hải xa xa.

“Sắp đến rồi.”

Hứa Thanh thì thào.

Trong một tháng qua, hai người bọn họ triển khai tốc độ cao nhất, khống chế pháp thuyền trở về, mặc dù trên đường cũng gặp phải một chút hung hiểm, nhưng không biết là vận khí trở nên tốt rồi, hay nhờ Ngọc Lưu Trần gia trì trước khi đi hoặc có duyên cớ khác.

Tóm lại đường về của bọn họ coi như thuận lợi.

Bây giờ trong khoảng cách với nội hải chỉ còn lộ trình chưa tới nửa ngày.

Nhị Ngưu sau khi phát hiện sắp trở lại nội hải cũng bắt đầu sửa sang lại bản thân, hiển nhiên y vẫn muốn giữ hình tượng của mình, tuy rằng không cách nào cắt bỏ bộ lông toàn thân, nhưng não của Nhị Ngưu với người thường không giống nhau, tài hoa cũng là như vậy.

Y vậy mà đan dệt từng cái lông đen lại, hợp thành một kiện giáp lông giống như áo khoác…

Hứa Thanh nhìn hành động của Nhị Ngưu, đáy lòng không khỏi nổi lên cảm giác kính nể.

Cứ như vậy sau mấy canh giờ, chỗ giao giới nội hải và ngoại hải, theo khói đen bốc lên, pháp thuyền của bọn hắn trực tiếp xuyên qua.

Một khắc tiến vào nội hải, một cỗ lực lượng trận pháp bỗng nhiên lan tràn, sau khi quét qua trên người bọn họ lại tiêu tán ra, khiến cho Hứa Thanh và Nhị Ngưu thuận lợi tiến vào nội hải.

Ánh mặt trời rực rỡ.

Gió biển cũng tương đối ôn hòa.

Mây mù trên bầu trời cuộn trào, thân ảnh mênh mông như ưng như hoàng từ đằng xa gào thét đến, nháy mắt tới gần hóa thân thành Hoàng Nham đứng trên mặt biển, vẻ u oán nhìn Hứa Thanh.

“Cuối cùng cũng trở về, ta đã đáp ứng với sư tỷ phải đưa ngươi trở về, kết quả ngươi liên tiếp mất tích, Hứa Thanh à, ngươi khiến cho ta có chút thật mất mặt với sư tỷ.”

Hứa Thanh nghe vậy nở một nụ cười.

Hoàng Nham cất bước đi đến pháp thuyền, chú ý đến trên người Nhị Ngưu vẻ mặt kinh ngạc.

“Sao mà ra biển một chuyến, lại nhiều hơn một kiện áo lông rồi? Thân bò mọc lông gọi là gì?

“Ly Ngưu?”

Nhị Ngưu cười lạnh.

“Con chim ngươi biết cái gì, ngươi đã đi qua ngoại hải chưa, ta nói cho ngươi biết, đây là quần áo và trang sức lưu hành thông dụng nhất của các tộc ở ngoại hải!”

Hoàng Nham trừng mắt vung tay lên, nháy mắt tiếp theo trước mặt Nhị Ngưu nổi lên một trận gió lốc, cuốn quanh thân thể y đưa đến ngoài mấy vạn dặm.

“Thanh tịnh rồi.”

Hoàng Nham nhếch miệng cười một cái.

“Đi thôi Hứa Thanh, chúng ta về nhà!”

“Mặt khác sư tỷ bảo ta báo cho ngươi biết… . . Có không ít người đang đợi ngươi.”

Nói đến đây Hoàng Nham ho khan một tiếng.

“Là nữ nhân… .”

Chương 2264: Năm xưa, người xưa (1)

Màn trời tường hòa.

Nắng chiều chiếu rọi trong nội hải, như một bức họa quyển sáng lạn cuối cùng trong thiên địa, trải dài trên bầu trời Cấm Hải cùng với Nam Hoàng Châu.

Sắc thái thâm sâu cùng với mị lực thần bí, tựa như đang thuyết minh sinh mệnh huy hoàng và lắng đọng.

Cuối cùng hòa tan trong ánh chiều tà, rải đầy mặt biển.

Phủ thêm một tầng sóng ánh sáng cho biển khơi màu đen.

Ánh chiều tà cũng chiếu tới đại địa, chiếu vào bến cảng Thất Huyết Đồng, cùng với sóng biển vỗ nhè nhẹ vào bờ đá ngầm phát ra âm thanh trầm thấp mà có tiết tấu, cùng nhau chứng nhận màn đêm sắp tới.

Gió biển cũng ở trong đó.

Với chập tối yên lặng, gió nhẹ thổi qua đủ loại thuyền đậu đầy bên trong bến cảng, cũng lướt qua tu sĩ các tộc các tông lui tới.

Trên đường, gió thổi qua người Đinh Tuyết, dấy lên mấy sợi tóc trôi nổi ở trước mắt.

Thổi qua lục lạc chuông của Ngôn Ngôn để bên cạnh thùng gỗ, lắc lư ra âm thanh đinh đương.

Cũng thổi tới bên trong tiệm thuốc trên đường gần biển, khiến làn váy của đạo thân ảnh uyển chuyển hàm xúc hơi lên xuống.

Đinh Tuyết đứng bên cạnh bờ bến cảng, mặc một thân trang phục ôm thân, hiển lộ ra đường cong đẹp đẽ, đồng thời cũng có tư thế oai hùng hiên ngang năm đó.

Dường như thời gian ở trong nơi đây chưa từng cải biến qua.

Đại kiếm thanh đồng phía sau, cùng với Triệu Trung Hằng vẻ mặt si mê chỗ xa hơn cũng như thế.

Ngôn Ngôn ngồi xổm chỗ Pháp Chu cảng 79 lúc Hứa Thanh mới đến Thất Huyết Đồng, ngồi trên thùng gỗ ngóng nhìn Cấm Hải.

Bên cạnh nàng còn có năm cái vạc nước, tràn ra mùi máu tanh.

Nàng híp mắt nhếch môi, trong mắt có chờ mong.

Cùng chờ đợi với các nàng còn có vô cùng nhiều đệ tử của Thất Huyết Đồng, cùng với tu sĩ Bộ Hung ti các phong.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, màn đêm buông xuống.

Ngọn đèn bến cảng dầu dần dần sáng lên, như từng ngôi sao chiếu rọi khắp bến cảng giống như tinh không.

Những đạo tinh quang này chiết xạ cùng làn sóng mặt biển đan vào cùng một chỗ, tạo thành một bức họa xinh đẹp.

Bên trong họa quyển có một chiếc pháp thuyền từ từ tiến vào.

Hứa Thanh đứng trên pháp thuyền, nhìn qua Thất Huyết Đồng quen thuộc, nhìn qua những gương mặt quen thuộc, cũng nhìn thấy Đinh Tuyết và Ngôn Ngôn.

Theo đệ tử Thất Huyết Đồng bên trong bến cảng truyền ra từng tiếng “Tứ điện hạ”, thân ảnh Nhị sư tỷ cũng đi từ đệ thất phong xuống, bước tới bến cảng, đi tới trước pháp thuyền.

Hoàng Nham lập tức đi đến bên cạnh sư tỷ, thần sắc tràn đầy đắc ý, một bộ ngươi xem ta đã thành công đưa tiểu sư đệ của ngươi về rồi.

Nhị sư tỷ nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu sư đệ, hoan nghênh về nhà.”

Khí tức quen thuộc, hoàn cảnh cùng ngọn núi quen thuộc.

Sau khi ôn chuyện cùng cố nhân, Hứa Thanh không có quấy rầy Hoàng Nham và Nhị sư tỷ gặp nhau, tự mình bước trong cảnh ban đêm, đi vào động phủ của mình.

Trong động phủ của hắn, tuy rằng thời gian Hứa Thanh chân chính cư trú ở đây không hề lâu, nhưng sau khi khoanh chân cảm thụ bốn phía yên lặng, cuối cùng tâm tư bôn ba suốt đoạn đường này của Hứa Thanh cũng an ổn một chút.

Nhớ lại trải qua trong hơn nửa năm qua, từ lúc gặp phải Phù Tà, cho đến hủy diệt Thánh địa, truy sát Phù Tà.... Tiếp theo là đi cùng Ngọc Lưu Trần đến ngoại hải, một đường hung hiểm.

Tim của hắn thủy chung đều nhắc nhở, ý chí của hắn cũng một mực căng thẳng.

Cho đến bây giờ sau khi vào bên trong Thất Huyết Đồng, Hứa Thanh mới thở phào một hơi thật dài.

Nhưng hắn rõ ràng, loại nghỉ ngơi này chỉ là ngắn ngủi.

Tiếp theo hắn không thể nào ở lại Thất Huyết Đồng quá lâu.

Chiến tranh đã mở ra, thân là chủ nhân của Thánh Lan đại vực cùng Hắc Linh đại vực, thân như linh hồn của tu sĩ Phong Hải Quận, lúc này hắn cần phải trở về, hưởng ứng lời hiệu triệu của Nữ Đế, tham dự trận chiến tranh liên quan đến toàn bộ phía đông Vọng Cổ này.

Mà hắn cũng cần máu và giết chóc để ma luyện, để cho nhục thể cùng linh hồn của mình càng thêm phù hợp, đồng thời cũng muốn tăng cao cảm ngộ đối với thần quyền.

“Còn cả Đại Dực vỡ vụn không cách nào tiếp tục sử dụng, cũng cần tìm Trương Tam để sửa chữa lại một chút.”

Hứa Thanh suy tư một phen sau đó khép kín hai mắt, bắt đầu tu hành.

Huyền Dương Tiên Quang chảy xuôi trong cơ thể hắn, như có mặt trời bay lên trong lòng, tràn ra ánh sáng rực rỡ bồi dưỡng toàn thân, sau đó lại trở về mặt trời hình thành một cái tuần hoàn.

Quá trình này thần nguyên của hắn cũng bị điều động tham dự vào, chiếu rọi cùng 1000 đạo ngân tích thần quyền nhạt.

Thời gian dần trôi qua.

Một lúc lâu sau Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn về phía cửa động phủ, khẽ cau mày.

Một lát sau có âm thanh từ ngoài cửa truyền đến.

“Hứa Thanh sư huynh có tiện không? Ta có nồi canh bổ đưa tới cho sư huynh ăn.”

Giọng nói cố ý mềm mại cùng một chút khiếp đảm rất rõ ràng.

Ngữ khí cùng thao tác quen thuộc, dĩ nhiên là Đinh Tuyết.

Hứa Thanh bất đắc dĩ, bây giờ hắn đã không còn ngây thơ như năm đó, hiểu rõ ý nghĩ cùng với ánh mắt của Đinh Tuyết nhìn hắn.

Nhưng dù sao cũng là đồng môn, vì vậy Hứa Thanh giơ tay lên, cửa động phủ im hơi lặng tiếng mở ra, theo ánh trăng chiếu vào, một đạo thân ảnh uyển chuyển chầm chậm đi tới từ trong ánh trăng.

Cho đến khi đi tới trong động phủ, xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh.

“Hứa Thanh ca ca, ta đã rất lâu không nhìn thấy ngươi rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đinh Tuyết ửng đỏ, lông mi rậm rạp lại dài nhọn, mỗi một lần nháy mắt đều giống như như đang kể một câu chuyện xưa động lòng người.

Sau khi tới gần liền xoay người đưa nồi canh bổ trong tay đặt ở trước mặt Hứa Thanh.

Dưới động tác xoay người, quần áo ôm sát và trang sức hoàn toàn phô ra dáng người hoàn mỹ của nàng.

Càng là trong lúc ngóng nhìn gương mặt Hứa Thanh, đôi mắt nàng tựa như ánh sao sáng nhất trong bầu trời đêm, lóe lên tia sáng thần bí mà mê người.

Chương 2265: Năm xưa, người xưa (2)

Nhất là năm tháng trôi qua không có mang đi chút gì ở trên người nàng, ngược lại còn lưu lại tốt đẹp, thế cho nên lông mày nàng nếu so với trước kia lại càng thêm ưu nhã, nhìn lại như liễu diệp nho nhỏ nhẹ nhàng uốn lượn, làm cho người ta có một loại cảm giác dịu dàng mà kiên định.

Phối hợp sống mũi thẳng tắp cùng với chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, khiến người ta liếc mắt nhìn sẽ dâng lên một cỗ kích động muốn tìm khai phá tìm kiếm tới tận cùng.

Hứa Thanh không nói chuyện, chỉ nhìn qua ánh mắt chờ mong của Đinh Tuyết, hắn nghĩ tới lúc đầu đối phương giúp đỡ… Vì vậy thở dài, cầm lấy nồi canh uống một ngụm.

“Cũng không tệ lắm.”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng, sau đó hỏi đối phương một ít chuyện trên việc tu luyện.

Đinh Tuyết nhìn qua gương mặt Hứa Thanh, trái tim tăng tốc nhảy lên, nguyên bản kế hoạch của nàng là tối hôm nay nhất định phải túm lại Hứa Thanh.

Cho nên nàng mới mặc như vậy.

Chỉ là bây giờ gặp mặt nàng lại khẩn trương, không biết phải tiến hành bước tiếp theo như thế nào, chỉ có thể làm thuận theo ý của Hứa Thanh, nói đến việc tu hành.

Thời gian dần trôi qua.

Sau nửa canh giờ, không hiểu sao mà Đinh Tuyết rời khỏi động phủ.

Một khắc đi ra nàng mới phản ứng lại, lần này kế hoạch bắt lấy Hứa Thanh của mình lại thất bại.

“Ta phải tiếp tục chuẩn bị lại một phen, lần sau… . . lần sau nhất định sẽ bắt được Hứa Thanh sư huynh!”

“Nhưng mà ta cũng phải kiềm chế một chút, ta thích hắn, đây là chuyện của ta, không thể để cho Hứa Thanh sư huynh cảm thấy có áp lực.”

Đinh Tuyết vỗ vỗ bộ ngực cao ngất hít sâu, sau khi tự cổ vũ cùng khuyến khích cho mình đã rời khỏi nơi đây.

Nàng biết rõ sau lưng có người đi theo nhưng đã thành thói quen, đối với nàng mà nói, người sau lưng cũng giống như là không khí vậy.

Người đó chính là Triệu Trung Hằng.

Gã đứng trong bóng đêm cách đó không xa, vẻ mặt nặng tình, thì thào nói nhỏ.

“Tuyết Nhi, đã nhiều năm như vậy, ta thích ngươi, nhưng mà ta cũng biết rõ, thích ngươi là chuyện của ta, cho nên ngươi không cần phải có cảm giác áp lực, ta không muốn tình yêu của ta sẽ làm ngươi có gánh nặng, ta hy vọng ngươi vĩnh viễn đều vui vẻ.”

Triệu Trung Hằng nói xong lại lần nữa bị chính mình cảm động, sau khi thở sâu lại cất bước kiên định đi theo.

Mà dĩ nhiên một màn hiện ra rõ ràng trong nhận thức của Hứa Thanh.

Mắt thấy Triệu Trung Hằng nhiều năm như vậy nhưng vẫn thủy chung đến thế, đáy lòng của hắn không khỏi nổi lên một chút thương cảm, sau đó lắc đầu nhắm mắt định tiếp tục tu hành.

Nhưng sau một khắc hắn lần nữa mở hai mắt ra, nhìn về phía ngoài động phủ.

Một lát sau một giọng nói mang theo âm thanh rung động truyền vào trong động phủ.

“Hứa Thanh ca ca, ta nghe nãi nãi nói, ngươi vì cứu ta mới xảy ra chuyện… . . Nhưng ta không bắt được tu sĩ Thánh địa, ta chỉ có thể bắt được mấy tên Dạ Cưu để cho ngươi hả giận.”

Ngoài động phủ, trong ánh trăng, Ngôn Ngôn một thân áo bào hồng, thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó, khóe miệng đã bị nàng cắn nát, nhưng máu tươi còn chưa nhỏ xuống đã bị nàng dùng đầu lưỡi thỏa thích mút hết toàn bộ.

Sau nửa canh giờ, Ngôn Ngôn rời khỏi động phủ.

Trong động phủ, Hứa Thanh như có điều suy nghĩ.

Lúc trước hắn đã phát hiện ra thân thể Ngôn Ngôn đặc thù, hơn nữa khả năng hấp dẫn nhạc sĩ Kim Ô ngóng nhìn, tất cả để cho nội tâm của hắn có một suy đoán.

Vừa rồi lúc Ngôn Ngôn xử lý mấy tên Dạ Cưu, Hứa Thanh dùng thần tri để xác nhận cái suy đoán này một phần.

“Nàng không phải là không có dị chất, chỉ là dị chất không có ở trong thân thể, mà dung hợp cùng với linh hồn… . . khiến cho linh hồn nàng biến thành cực kỳ đặc thù, có thể thu nạp dị chất nhưng nàng lại không biết cách dùng.”

“Cho nên nàng đi con đường tu hành không hề thuận lợi, vả lại sẽ khiến cảm xúc chấn động kịch liệt, bởi vì từ trình độ nào đó mà nói, Ngôn Ngôn chính là thần tu trời sinh!”

Hứa Thanh thì thào trong lòng.

Cho nên vừa rồi hắn đã lưu lại một đám thần nguyên của mình vào trong linh hồn Ngôn Ngôn, hóa thành một hạt giống dẫn dắt Ngôn Ngôn tu hành trong tương lai.

Hứa Thanh suy tư một lát sau đó lại nhắm mắt, bắt đầu tu hành.

Một đêm này cuối cùng cũng không có ai đến quấy rầy nữa, cho đến đêm khuya, rồi tới bình minh.

Bến cảng Thất Huyết Đồng bình an, trong nước biển, một thân ảnh toàn thân đầy lông ướt sũng đang bò lên.

Một khắc lên bờ thân ảnh toàn thân lông xù chửi ầm lên.

“Con chim Hoàng Nham này, một tát ném ta ra ngoài, còn giam cầm túi trữ vật cùng bộ phận tu vi của ta, để cho ta bay không được bao lâu chỉ có thể bơi về! Ngươi cứ chờ đó cho ta!”

Người này chính là Nhị Ngưu.

Khi y đang cực kỳ phẫn nộ, trời đã sáng.

Gió buổi sáng cuốn theo một chút giọt mưa tung bay trên bến cảng.

Trong nước mưa, Hứa Thanh cầm một chiếc ô đi xuống đệ thất phong, che giấu tướng mạo đi trên đường, tương tự như lúc hắn vẫn là đệ tử cấp thấp năm đó, uống một chén sữa đậu trong tiệm đồ sáng đã từng đi qua.

Sau đó đi tới chỗ bến cảng số 176 của Trương Tam.

Mặc dù có mưa nhưng bến cảng náo nhiệt không hề giảm bớt, các tộc lui tới nối liền không dứt.

Cho đến khi đi ngang qua một tiệm thuốc thường đi năm đó, Hứa Thanh thấy được một đạo thân ảnh mặc váy dài màu da cam đang cúi đầu luyện chế đan dược bên trong tiệm thuốc.

Đó là Cố Mộc Thanh đã từng là thiên kiêu của Đan phong, bởi vì một viên Bạch Đan mà quen biết cùng với Hứa Thanh.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, Hứa Thanh không có quấy rầy mà cất bước rời đi.

Trong cửa hàng, Cố Mộc Thanh dường như có nhận thấy ngẩng đầu, chú ý đến bên ngoài.

Bên trong màn mưa, dòng người đi đường vội vàng, một mảnh mông lung.

Giống như phương xa khó có thể ôm lấy, đã định trước vô duyên vô cớ.

Chương 2266: Chế tạo Đại Dực mạnh nhất (1)

Năm đầu tiên lịch Ly Hạ, cuối năm, Hoàng Đô nhân tộc có tuyết rơi.

Còn Thất Huyết Đồng hình như mùa đông vẫn luôn tới muộn, một năm bốn mùa thì mùa mưa luôn chiếm đa số.

Dù là cuối năm cũng vẫn như thế.

Mưa rơi bao phủ bến cảng, thả mắt nhìn đi là một màn mưa mông lung, người đi đường vội vàng, con thuyền từ xa tới, tất cả phác họa ra một là bức tranh sơn dầu xinh đẹp.

Tiếng nước mưa tí tách xối trên chiếc dù, vừa tinh tế tỉ mỉ lại điềm đạm, giống như âm thanh thiên nhiên, nhẹ nhàng lướt qua tiếng lòng của mọi người.

Giống như là bầu trời nặng tình biểu đạt với đại địa, cũng như đám mây vô cùng quyến luyến đối với chúng sinh.

Trong vận luật và tiết tấu này, Hứa Thanh đi trong mưa, bước tới bến cảng số 176 thuộc sở hữu của chính mình vì góp vốn xây dựng ban đầu, nhìn thấy Trương Tam trông như lão nông đang ngồi xổm hút tẩu thuốc dưới mái hiên của một nhà kho cực lớn.

Bên cạnh gã còn có một người quen.

Nhị Ngưu cũng đang đợi ở đó, ôm theo bộ lông bị nước mưa ướt nhẹp, ngồi ở bên cạnh mở miệng nói gì đó.

Chú ý tới Hứa Thanh đến, Nhị Ngưu giơ tay và lên tiếng chào, Trương Tam thì ánh mắt sáng lên nhanh chóng đứng dậy, thu hồi tẩu hút thuốc sau đó xoa xoa đôi bàn tay, nhếch miệng lộ ra nụ cười chất phác.

Loại nụ cười này là bản năng của Trương Tam, chỉ khi đối mặt với địch nhân hoặc là nhân vật lớn mới lộ ra như thế.

Hiển nhiên đối với Trương Tam mà nói, Hứa Thanh hiện giờ vừa quen thuộc cũng lạ lẫm.

Quen thuộc là ký ức trước kia, lạ lẫm chính là tu vi cùng thân phận càng ngày càng cao và kinh người.

“Hứa… .” Trương Tam do dự, có chút không biết xưng hô như thế nào.

“Trương Tam sư huynh.”

Không đợi Trương Tam cân nhắc xưng hô như thế nào thích hợp, Hứa Thanh đã cười mở miệng.

Nói xong hắn đi tới dưới mái hiên đồng dạng ngồi chồm hổm xuống.

Tựu như lần đầu tiên Nhị Ngưu dẫn theo Hứa Thanh đi gặp Trương Tam năm đó.

Trương Tam nở nụ cười, Nhị Ngưu thì nhìn về phía xa xa tìm kiếm một vòng, truyền ra âm thanh không cam lòng.

“Con chim Hoàng Nham đó đâu, không đi chung với ngươi à, ta nói cho ngươi biết nhá Tiểu Thanh, con chim kia thật sự không phải là chim tốt!”

Nhị Ngưu hừ một tiếng.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút nhẹ giọng mở miệng.

“Đại sư huynh, lấy tu vi của Hoàng Nham, dù không có ở đây nhưng có lẽ vẫn có thể nghe thấy lời của ngươi.”

Nhị Ngưu nghe vậy trừng mắt, lớn tiếng mở miệng.

“Nơi này là Thất Huyết Đồng, có sư muội lại có sư tôn ta, ta đường đường là Đại điện hạ của đệ thất phong Thất Huyết Đồng, lại sợ một con chim?”

Không biết có phải trùng hợp hay không, ngay khi Nhị Ngưu nói ra câu này bầu trời lập tức nổ vang, sấm sét lập lòe truyền ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Nhị Ngưu không khỏi cả kinh.

Trương Tam cũng có chút đau đầu, đội trưởng là sáng hôm nay mới tới, sau khi đến đã ngồi ở đó oán trách rất lâu… Mà Trương Tam lại không muốn đắc tội với cả hai, bây giờ thấy Hứa Thanh đến lập tức vội vàng nói sang chuyện khác.

“Hứa Thanh, ta nghe đội trưởng nói lúc trước các ngươi đã đi ngoại hải?”

Hứa Thanh nhẹ gật đầu vung tay lên, lấy Đại Dực tàn phá hỏng mất hơn phân nửa ra, oanh một tiếng rơi xuống trong sân của nhà kho.

Chiếm cứ chín thành của sân kho.

Tuy Đại Dực đã tan vỡ, nhưng khí tức máu thịt tồn tại thần thánh cùng với dị chất ngoại hải nhiễm ở bên trên, sau khi hỗn hợp cùng một chỗ tràn ra nồng đậm khói đen, như yêu ma quỷ quái bên trong đang dữ tợn khuếch tán.

Ngay cả nước mưa rơi xuống cũng bị khói đen thôn phệ, sau đó nhanh chóng xâm nhập bốn phía.

Những nơi đi qua một mảnh đen nhánh.

Đáy lòng Trương Tam thất kinh.

Hứa Thanh giơ tay lên nhẹ nhàng nhấn một cái, khói đen tràn ra trên Đại Dực lập tức bị áp súc, cuối cùng không còn khuếch tán và dần dần bị xóa đi.

“Trương Tam sư huynh, Đại Dực hỏng mất rồi, ngươi có phương án sửa chữa nào không?”

Hứa Thanh nhìn Trương Tam.

Hứa Thanh rất bội phục sự chuyên nghiệp của Trương Tam, vả lại từ đầu đến cuối pháp thuyền của hắn đều là do Trương Tam chịu trách nhiệm, mặc dù bởi vì tu vi của Trương Tam đã không cách nào đích thân xử lý, nhưng mà gã hiểu rất rõ đối với pháp thuyền, có thể lập ra phương án sơ bộ.

Trương Tam nhìn Đại Dực, nhìn qua dấu vết tàn phá sau đó hít vào một hơi.

“Thoạt nhìn giống như nó bị một cái miệng mở lớn trực tiếp cắn một cái vậy…”

Hứa Thanh gật đầu, Nhị Ngưu ho khan một tiếng.

“Tam Tam à phán đoán của ngươi không sai, đúng là có một con thú lớn nuốt ta cùng Tiểu Thanh và cả chiếc Đại Dực này vào, ừm, là do ta triệu hoán ra.”

Nhị Ngưu ngạo nghễ.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của đại sư huynh, Hứa Thanh không phản bác được, bởi vì hình như những lời của đối phương đúng là có chút tính chân thật ở.

Trương Tam nghe vậy trợn to mắt sau đó lắc đầu, gã cảm mình vẫn là không nên hiểu quá rõ đối với những gì Hứa Thanh và đội trưởng trải qua thì tốt hơn.

Dẫu sao rất nhiều chuyện chỉ cần biết đến sẽ tồn tại nguy hiểm.

“Tiểu nhân vật như ta không thích hợp liên quan.”

Trương Tam rất hài lòng với sinh hoạt với bối cảnh ngập trời bên trong Thất Huyết Đồng như bây giờ, có bến cảng của mình, có linh thạch tiêu không hết, càng là phát triển rất nhiều đạo lữ trong tông môn.

Vả lại ít có người dám đắc tội chính mình.

Cuộc sống như vậy gã rất vừa lòng thoả ý.

Không muốn đi tìm đường chết.

Vì vậy không tiếp lời của đội trưởng nói mà cất bước đi ra, một bước đến trên Đại Dực, bắt đầu kiểm tra.

Một lát sau Trương Tam dựa vào sự chuyên nghiệp của mình, sau khi kiểm tra đại khái bèn trở lại dưới mái hiên, xuất ra tẩu thuốc hút một hơi, thở dài nói với Hứa Thanh.

“Trên cơ bản là không thể dùng nữa, coi như bị hủy rồi, chất liệu đều bị ăn mòn nghiêm trọng.”

Chương 2267: Chế tạo Đại Dực mạnh nhất (2)

“Hứa Thanh ta cũng bất lực.”

Hứa Thanh chú ý đến Đại Dực tàn phá trầm ngâm một phen.

“Trương Tam sư huynh , nếu như tạo một cái mới thì sao?”

Trương Tam lắc đầu.

“Lấy tu vi của ngươi, Đại Dực tầm thường đã không quá có ý nghĩa nữa.”

“Về phần Đại Dực không tầm thường, phải có tài liệu phẩm chất cực cao mới được, nhưng mà tài liệu cao cấp ta lại không cách nào xử lý… . . Trừ phi là có thể nhờ người hỗ trợ, vả lại ngươi cũng phải tham dự.”

“Thực ra đấy cũng chỉ là thứ yếu.”

“Cuối cùng vẫn phải nhìn tài liệu, máu thịt tồn tại thần thánh đơn thuần đã không được nữa rồi, cần có cấp độ cao hơn nữa thậm chí là máu thịt thần linh mới được, có lẽ các ngươi có đủ, nhưng quan trọng nhất là còn cần một cái vật dẫn cường đại làm làm cơ sở.”

“Nhưng ta không thể tưởng được vật gì có thể thừa nhận máu thịt thần linh.”

Trương Tam bất đắc dĩ.

Hứa Thanh trầm ngâm.

Mắt Nhị Ngưu sáng lên.

“Ngọn núi Thánh địa nọ có thể đấy, Tiểu Thanh, ta đề nghị chúng ta dùng danh nghĩa sư tôn viết thư, tìm Nữ Đế yêu cầu!”

Trương Tam nghe vậy nhẹ gật đầu, mặc dù gã chưa từng thấy qua Thánh sơn của Thánh địa, nhưng dựa theo lý giải của gã, có thể dùng làm tài liệu, vả lại nhất định là phù hợp yêu cầu.

Hứa Thanh suy tư một lát, giơ tay lên thu hồi Đại Dực tàn phá, tiếp theo hất tay áo, lấy ra một khối máu thịt.

Đây là thịt Phù Tà lưu lại.

Ngóng nhìn khối máu thịt này một lát, Hứa Thanh dùng sức nắm tay lại, máu thịt lập tức tan vỡ, một đạo ánh sáng màu xám từ bên trong bay ra, hóa thành một tòa tháp tàn phá hiện ra trong sân.

Chính là tàn tháp thần bí Hứa Thanh phát hiện ở đáy biển và ẩn thân lúc trước.

Lúc trước tàn tháp bị Phù Tà thu vào bên trong máu thịt, sau đó Hứa Thanh nhờ có Ngọc Lưu Trần thoát khốn, mà sau khi thu lấy máu thịt Phù Tà Hứa Thanh không có lấy tòa tháp này ra.

Dẫu sao với năng lực của Hứa Thanh bây giờ, không cách nào thu nạp tàn tháp, không bằng đặt ở bên trong máu thịt Phù Tà càng thích hợp hơn.

Bây giờ Hứa Thanh lấy ra, sau đó nhìn Trương Tam.

“Vật này như thế nào?”

Không đợi Trương Tam mở miệng, hai mắt Nhị Ngưu lập tức ngưng tụ lại, thần sắc có chút thay đổi, y cảm nhận được khí tức kinh khủng từ tàn tháp, lại thấy được khí tức Thánh Thiên Thần Đằng ở trên, vì vậy líu lưỡi.

“Đây là đồ tốt!”

Trong lúc nói Thánh Thiên Thần Đằng trong cơ thể y hiện ra, bay đến vờn quanh bốn phía tàn tháp, tràn ra cảm xúc chấn động.

Lúc này Thần Đằng của Hứa Thanh cũng bay ra đồng dạng quấn quanh.

Đồng cảm cùng với Thần Đằng của Nhị Ngưu, trong khoảng thời gian ngắn hai nhánh Thần Đằng lập lòe tinh quang, ngay cả bản thân tàn tháp cũng bị ảnh hưởng lóe ra tinh quang.

Trương Tam đồng dạng lộ ra sắc mặt ngưng trọng, tiến lên cẩn thận quan sát, càng xem đáy lòng càng chấn động, sau cùng dưới Hứa Thanh ngầm đồng ý cùng với Thần Đằng trợ giúp, gã đi vào bên trong bong bóng khí tàn tháp.

Một lát sau trở về, tinh thần của gã vẫn còn đang nổ vang, hai mắt sáng lên thì thào nói nhỏ.

“Tài liệu không biết, vả lại không giống như là được luyện chế mà ra, đại khái là vật từ thiên nhiên!”

“Khí tức tràn ra ở trên giống như là Hồng Hoang vậy, vô cùng cổ xưa, hình như đồng nguyên cùng hai nhánh mây của các ngươi …”

“Thứ tốt, là vật tuyệt thế có một không hai, về phần cụ thể cần phải nghiên cứu thật kỹ mới rõ.”

Nói xong Trương Tam hít sâu nhìn Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, trực giác của ta nói cho ta biết, nếu như có biện pháp luyện hóa nó, nhất định sẽ tạo ra một chiến hạm kinh người.”

“Dù không cách nào luyện hóa, giá trị tham khảo cũng cực lớn, còn nhánh mây của ngươi nữa… ta cần suy nghĩ kỹ càng một chút, mặt khác còn cần mời Viêm Hoàng đại nhân hỗ trợ.”

Hứa Thanh nghe vậy lấy ra ngọc giản truyền âm gọi cho Hoàng Nham.

Một lát sau trong lúc Nhị Ngưu thầm hừ hừ, Hoàng Nham đã đến.

Hai người vừa thấy nhau đều trừng mắt.

Hứa Thanh nhanh chóng đi đến giữa cả hai, Trương Tam cũng vội vàng mở miệng, nói ra việc Hứa Thanh muốn chế tạo Đại Dực mới.

Hoàng Nham nghe xong chú ý đến tàn tháp, sau khi suy tư một phen nhẹ gật đầu.

“Cần lửa của ta? Không thành vấn đề.”

Trương Tam vừa muốn đồng ý, Nhị Ngưu bỗng ho khan một tiếng nhìn Trương Tam.

“Tam Tam, có phải chế tạo Đại Dực mới cho tiểu Thanh cũng cần một chút lực lượng băng hàn không?”

Dưới ánh mắt của Nhị Ngưu, Trương Tam do dự, sau cùng chỉ có thể tán đồng.

Vì vậy Nhị Ngưu và Hoàng Nham lại trừng mắt liếc đối phương, sau cùng dưới Trương Tam cùng Hứa Thanh điều hòa, bắt đầu chuẩn bị luyện hóa tàn tháp.

Mà chuyện Hứa Thanh chế tạo Đại Dực cũng là việc lớn tuyệt đỉnh trong Thất Huyết Đồng, vả lại sức của một mình Trương Tam hiển nhiên là chưa đủ, vì vậy dưới pháp chỉ của Nhị sư tỷ, toàn bộ luyện khí sư của Thất Huyết Đồng đều nhao nhao chạy đến.

Cuối cùng lựa chọn luyện chế ở cấm địa trống trải.

Hơn mười vạn luyện khí sư tụ tập, bắt đầu chế tạo Đại Dực cho Hứa Thanh.

Trong lúc này thì thời điểm cần Hứa Thanh không nhiều lắm, hắn chỉ cần lưu lại Thần Đằng là được.

Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh ngược lại trở thành người nhàn rỗi nhất.

Hắn dứt khoát bỏ ra một ít thời gian chỉ điểm tu vi cho tiểu tử câm, đồng thời tiến hành mấy lần công khai giảng đạo trong Thất Huyết Đồng.

Chia sẻ cảm ngộ tu hành cho đệ tử Thất Huyết Đồng, đồng thời cũng chỉ đạo và giải đáp vấn đề cùng nghi ngờ mà chúng đệ tử gặp phải khi tu hành.

Cứ như vậy một tháng trôi qua.

Vào sáng sớm ngày hôm nay, Hứa Thanh khoanh chân đả tọa trong động phủ nhận được truyền âm của Trương Tam.

“Hứa Thanh, Đại Dực của ngươi đại khái đã hoàn thành rồi, quá trình có thuận lợi cũng không thuận lợi, ngươi… đến xem sẽ biết.”

Hứa Thanh lập tức đứng dậy đi ra khỏi động phủ, ngay lúc đang muốn đi trong lòng bỗng có nhận thấy, ngẩng đầu nhìn màn trời xa xa, trên mặt nở nụ cười.

Màn trời phương xa có cầu vồng xuyên qua, bay thẳng đến đệ thất phong.

Bên trong cầu vồng có hai thân ảnh.

Một trung niên và một thiếu nữ.

Trung niên là Cửu gia gia, thiếu nữ thì là… . . Linh Nhi.

“Hứa Thanh ca ca.”

Giọng nói vui sướng ngọt ngào của Linh Nhi, giống như tiếng chuông bạc từ xa xa truyền đến.

Chương 2268: Thánh Thiên bảo tháp (1)

Buổi sáng của Thất Huyết Đồng là thời khắc tinh khiết nhất cũng là yên lặng nhất của một ngày.

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên lặng yên chiếu lên từ trên đường chân trời phía đông, ánh sáng màu vàng dần dần rải đầy đại địa, cuối cùng chiếu rọi tới thân ảnh thiếu nữ đi tới từ chân trời.

Một thân váy dài màu trắng tô điểm thêm mỹ hảo.

Mà sau khi ánh sáng mặt trời chiếu lên người nàng, da thịt trắng noãn tinh tế tỉ mỉ giống như là đồ sứ, lộ ra một cỗ khí chất tươi mát thoát tục.

Dáng người thon thả ưu nhã càng như một cây liễu duyên dáng yêu kiều, nhẹ nhàng mà thướt tha.

Sống mũi thẳng tắp, môi phơn phớt hồng nhuận, nụ cười như là ánh mặt trời, ấm áp mà tươi đẹp.

Càng là theo nàng tới gần, sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng phiêu động, giống như có một loại vận luật thần bí làm cho người ta say mê.

Nhất là đôi mắt của nàng càng giống như hai viên bảo thạch óng ánh sáng long lanh, tràn đầy vui sướng và tia sáng, phối hợp với lông mi hơi rung rung như cánh hồ điệp, lộ ra cảm giác dí dỏm cùng đáng yêu.

Linh Nhi cùng với tưởng niệm về Hứa Thanh, đi đến đệ thất phong.

Một khắc nhào vào trong ngực Hứa Thanh, cảm thụ khí tức của hắn, nước mắt của nàng rốt cuộc không ngăn được chảy xuống.

“Hứa Thanh ca ca… . .”

Vô tận tưởng niệm và lo lắng, còn có bàng hoàng trong lòng, đều bộc lộ ra ở trong bốn chữ này.

Càng theo bốn chữ này, đủ loại quá khứ đã qua hiện lên trong đầu Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhẹ nhàng giơ tay lên, vuốt ve mái tóc Linh Nhi trong ngực.

“Tại sao lại khóc thế?”

Hứa Thanh ôn hòa mở miệng.

“Ta cũng không biết… . . Chỉ là cảm giác, giống như phải mất đi Hứa Thanh ca ca.”

Linh Nhi ngẩng đầu nhìn qua Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc, sau một lúc lâu nở nụ cười.

“Sẽ không đâu.”

“Thật sự?”

“Thật.”

Hứa Thanh gật đầu.

Linh Nhi nín khóc mà cười.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn qua Cửu gia gia chưa từng hạ xuống trên bầu trời.

Cửu gia gia nhắm mắt khoanh chân ngồi giữa không trung.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, không có lập tức đi đến cấm địa xem xét Đại Dực của mình, mà ngồi ngoài động phủ, biến sự tình từ sau khi mình rời khỏi Tế Nguyệt đại vực thành câu chuyện kể cho Linh Nhi nghe.

Gợn sóng và khúc chiết trong đó, làm Linh Nhi nghe dần dần nhập thần, cảm xúc càng là lên xuống theo lời Hứa Thanh kể lại.

Nghe tới lúc Hứa Thanh gặp phải nguy hiểm nàng sẽ căng thẳng.

Nghe hắn có thu hoạch nàng sẽ vui mừng.

Thời gian dần qua, nàng quên mất phiền não, đắm chìm trong thế giới của Hứa Thanh.

Theo Hứa Thanh kể chuyện, cảm xúc bàng hoàng không rõ trong lòng Linh Nhi cũng tan biến, dần dần mỗi một nụ cười mỉm, mỗi một động tác thể hiện ra cũng tràn đầy nhiệt tình với cuộc sống cùng hướng tới đối với tương lai.

Đây là hàm súc thú vị chỉ thiếu nữ mới có, đó là sức sống thanh xuân cùng kích tình, cũng là hồn nhiên cùng mộng tưởng thuộc về thiếu nữ.

Dường như có thể từ trên người của nàng nhìn thấy đóa hoa mùa xuân, ánh mặt trời mùa hè, lá rụng mùa thu cùng với bông tuyết mùa đông.

Thi thoảng nghe tới lúc Hứa Thanh nói tới Nhị Ngưu, nàng lại truyền ra tiếng cười như là suối chảy trong khe núi, thanh thúy mà dễ nghe.

Thời gian trôi qua.

Dưới giọng nói ôn hòa của Hứa Thanh, bầu trời chậm rãi hiện ra một loại màu lam nhàn nhạt, mấy đóa mây trắng noãn nhàn nhã trôi lơ lửng trên không trung, tương tự như Cửu gia gia lặng yên nhìn chăm chú hết thảy mọi thứ trên đệ thất phong.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, một màn này giống như một bức tranh thuỷ mặc, thanh nhã mà tươi mát.

Cho đến khi Linh Nhi ngáp một cái khép lông mi xuống, đã ngủ.

Tay Hứa Thanh nhẹ nhàng vuốt ve đầu Linh Nhi, khiến cho nàng ngủ say hơn, sau đó sắc mặt hắn hơi nghiêm nghị, ngẩng đầu cúi người về phía Cửu gia gia trên bầu trời.

Tiếp theo trầm thấp mở miệng.

“Gia gia, trên người Linh Nhi là?”

Trên màn trời, lão Cửu khoanh chân ngồi mở mắt ra.

“Huyết mạch nguyền rủa, vào một tháng trước ngay khi nàng đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, cuối cùng đã bắt đầu cắn trả.”

“Hoàng khí ngươi lưu lại chưa đủ dùng.”

Lão Cửu chậm rãi mở miệng.

Hứa Thanh chú ý đến Linh Nhi đang ngủ say, một cái chớp mắt nhìn thấy nàng, hắn đã cảm nhận được chấn động tu vi trong cơ thể nàng không ổn định.

“Cho nên ta dẫn Linh Nhi tới đây tìm ngươi, chuẩn bị cùng ngươi đi một chuyến tới nơi ở của Cổ Linh Hoàng, lấy toàn bộ Hoàng khí của gã.”

“Nhưng mà việc này cũng không cần gấp, trạng thái của Linh Nhi vẫn còn khá tốt.”

Lão Cửu mặt không cảm xúc bình tĩnh nói.

Hứa Thanh gật đầu, đi đến nơi ở của Cổ Linh Hoàng, cần tới bên trong Mộc Linh Tộc ở Phong Hải Quận.

Tuy lúc trước hắn có lệnh bài, nhưng sau khi phục sinh lại ở Nam Hoàng Châu, lệnh bài kia đã mất đi tác dụng, lúc Hứa Thanh bị Phù Tà truy sát đã từng thử mở ra nhưng thất bại.

“Tốt, tiền bối chờ ta một lát.”

Nói xong Hứa Thanh giơ tay lên tràn ra một cỗ lực lượng nhu hòa, trợ giúp Linh Nhi trấn áp tu vi bất ổn trong cơ thể, sau đó cất bước đi tới không trung thân ảnh nháy mắt tan biến.

Lúc xuất hiện đã ở cấm địa chế tạo Đại Dực.

Cấm địa bị dọn ra một khu vực trống trải thật lớn, chớp mắt khi thân ảnh Hứa Thanh hiển lộ, hắn thấy được hơn mười vạn tu sĩ dưới sự chỉ huy của Trương Tam, đang làm khâu kiểm tra cuối cùng.

Về phần Hoàng Nham và Nhị Ngưu thì đều ngồi cách nhau thật xa.

Mà thứ được Trương Tam cùng với hơn mười vạn luyện khí sĩ Thất Huyết Đồng kiểm tra, rõ ràng là một tòa bảo tháp chín tầng cao ngất như mây.

Tòa tháp đứng sừng sững, tràn ra uy áp mênh mông, bên trong có tia sáng lưu chuyển, càng ẩn chứa khí tức cổ xưa.

Nhìn qua là biết phi phàm.

Thánh Thiên Thần Đằng bao quanh bốn phía Hứa Thanh chiếu rọi cùng tòa tháp này, lập lòe ra tinh quang.

Mà cẩn thận nhìn, có thể thấy bảo tháp chín tầng trên thực tế cũng không phải là chân chính nguyên vẹn, mà là chắp vá thành.

Tầng dưới cùng chính là tòa tàn tháp nọ.

Tám tầng bên trên hình như đều là vì gia trì và phối hợp để điều khiển sau đó mới ráp vào.

Chương 2269: Thánh Thiên bảo tháp (2)

Nhìn thấy Hứa Thanh xuất hiện, Trương Tam đứng trên tháp cao nhếch miệng cười một cái với Hứa Thanh.

“Thế nào Hứa Thanh, có thoả mãn không!”

“Tòa tàn tháp của ngươi rất khó luyện hóa, cũng may lửa của Hoàng Nham đại nhân kinh người mới miễn cưỡng luyện hóa, lại cộng thêm kỳ tư diệu tưởng của đội trưởng, cuối cùng chúng ta cộng thêm tám tầng dung nhập ráp với tàn tháp.”

“Kể từ đó ngươi đã có thể gián tiếp điều khiển nó!”

“Đại Dực này không chỉ có có thể di chuyển dưới Cấm Hải, thậm chí còn có thể. . . . . di chuyển ở tinh không!”

“Đây là một Đại Dực có thể bay vào vũ trụ!”

“Trong đó không chỉ bao hàm tài liệu tồn tại thần thánh, còn có một chút máu thịt thần linh do đội trưởng cùng với Hoàng Nham đại nhân để vào, bản thân uy nghiêm kinh người vả lại có thể thu phóng tự nhiên.”

“Nhất là ta vẫn căn cứ thói quen phá hoại của ngươi trước kia, lựa chọn bỏ qua lạc ấn thần thông pháp thuật, tất cả trọng điểm đều đặt ở trên chắc chắn, ngươi dùng chiếc Đại Dực này để đập người cũng được.”

“Bất kể tốc độ hay cường độ, đều vượt qua cái trước!”

Trương Tam lớn tiếng mở miệng, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Một tháng qua, thân là người chủ chốt cung cấp phương án chế tạo, có thể nói là gã đã dốc hết tâm huyết, tài hoa cùng sức tưởng tượng của mình, phát huy vượt xa người thường.

Bây giờ gã cho rằng đây chính là tác phẩm đỉnh phong của cả đời mình.

“Tiếp theo ngươi cần thức tỉnh Thần Đằng của mình!”

“Thần Đằng chính là khí linh của Đại Dực, đã dung hợp cấp độ sâu trong quá trình luyện chế Đại Dực, bây giờ đang ngủ say.”

“Lấy nó là khí linh, có thể khiến ngươi hoàn toàn nắm quyền bảo tháp này!”

“Mặt khác, lớp bong bóng khí phòng hộ cũng được giữ lại.”

Trương Tam nói xong nhảy xuống, đi đến bên cạnh Hứa Thanh, kích động trên mặt không thể che lấp hết mỏi mệt cùng với đôi mắt toàn là tơ máu, khiến cho trong lòng Hứa Thanh bay lên gợn sóng.

Hắn thở sâu, cúi đầu về phía Trương Tam, sau đó lại cúi đầu thật sâu về phía hơn mười vạn tu sĩ bốn phía.

Sau đó giơ tay lên vẫy bảo tháp.

Theo thần niệm tràn ra, Thánh Thiên Thần Đằng vờn quanh trên bảo tháp bỗng nhiên nhúc nhích, sau đó giống như khôi phục thức tỉnh từ trong ngủ say, lượn quanh bảo tháp.

Sao sáng lóng lánh vô cùng rực rỡ, Thánh Thiên Thần Đằng Hứa Thanh chợt nhoáng một cái, lại cuốn bảo tháp bay thẳng đến Hứa Thanh.

Trong quá trình tiến đến nó và bảo tháp đều nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng lúc rơi vào trong tay Hứa Thanh chỉ còn chưa tới một tấc.

Hứa Thanh tràn ra thần niệm cảm thụ một phen, sau khi thu hồi thần niệm, Nhị Ngưu và Hoàng Nham cũng kết thúc đả tọa, vẻ mặt cả hai vào thời khắc này đồng thời lộ ra đắc ý.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, phát hiện đối phương lại giống mình thế là trừng mắt liếc nhau, giống như muốn đấu võ mồm.

Hứa Thanh ho khan một tiếng.

“Hoàng Nham, ta có chuyện nên rời Nam Hoàng Châu trước.”

Hoàng Nham nghe vậy nhìn Hứa Thanh đang muốn mở miệng, Nhị Ngưu lập tức đứng người lên, cất bước đi đến bên cạnh Hứa Thanh cười ha ha.

“Cuối cùng cũng muốn đi rồi? Nhanh nhanh, chúng ta đi nhanh, ở đây mỗi ngày đối mặt mới người chim quá không thú vị, sắp nhạt hết cả người rồi!”

Hứa Thanh ôm quyền với Hoàng Nham, giữa bọn họ cũng không cần nói nhiều, sau đó lần nữa cúi đầu với mọi người, giơ tay điều khiển bảo tháp lên không, trong lúc đó bảo tháp dựa theo suy nghĩ của Hứa Thanh, hóa thành kích thước 100 trượng lập lòe hào quang bảy màu.

Thời điểm cảm giác mênh mông khuếch tán bát phương, Hứa Thanh cất bước đi đến bảo tháp, Nhị Ngưu phía sau đồng dạng nhoáng một cái, theo Thánh Thiên Thần Đằng lóe lên tinh quang bước vào bên trong như bình thường.

Tiếp theo thiên địa nổ vang, bảo tháp trực tiếp phá vỡ hư vô biến mất vô tung vô ảnh.

Rời khỏi nơi đây.

Lúc xuất hiện đã ở phía trên đệ thất phong Thất Huyết Đồng.

Đại môn của bảo tháp mở ra, thân thể Linh Nhi đang ngủ say bay lên trên không được đưa vào bảo tháp, đồng thời lão Cửu cũng cất bước tiến vào trong tháp.

Ánh mắt đảo qua bốn phía lộ ra kỳ dị.

“Vật này bất phàm!”

Nhị Ngưu nghe vậy cười ngạo nghễ.

“Ta luyện!”

Lão Cửu không thèm nhìn.

Còn Hứa Thanh thì lần nữa gia trì cho Linh Nhi, giúp cho tu vi của nàng trở nên càng thêm ổn định, sau đó dưới thần niệm của hắn, bảo tháp trên đệ thất phong, bởi vạn chúng chú mục của đám đệ tử Thất Huyết Đồng, lập lòe ánh sáng bảy màu.

Tia sáng gợn sóng màn trời, lan tràn khắp ngàn dặm, sau đó trực tiếp tan biến.

Dùng tốc độ kinh người bay nhanh trên Cấm Hải.

Một đường dấy lên gợn sóng ngập trời trên mặt biển, bay nhanh về phía Nghênh Hoàng Châu.

Những nơi đi qua, vô số hải thú sau khi cảm thụ khí tức cùng uy áp của bảo tháp đều run rẩy kịch liệt.

Mà giờ khắc này bên trong Nghênh Hoàng Châu, đại trưởng lão Chấp Kiếm Bộ chịu trách nhiệm nơi đây đang bay tới Thái Ti Độ Ách Sơn, sau khi vượt qua Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, thân ảnh của lão xuất hiện ở bên ngoài cấm địa Linh Âm.

Lão lộ ra thần sắc ngưng trọng, nhìn qua cấm địa sau đó truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Ba ngày trước Chấp Kiếm Bộ có Chấp Kiếm Giả thi hành nhiệm vụ, truy sát tu sĩ Lý Tử Mai của Thái Ti Tiên Môn, cùng nhau vào đây sau đó biến mất.”

“Chủ nhân Linh Âm, bây giờ Nghênh Hoàng Châu cũng tốt, Phong Hải Quận cũng được, cả Thánh Lan đại vực so với lần ngươi thức tỉnh đều đã có bố cục khác biệt!”

“Hiện giờ tiếp nhận mệnh lệnh của Chấp Kiếm Cung Phong Hải Quận, lệnh cấm địa ngươi lập tức thả người!”

Cấm địa Linh Âm nổi lên thiên âm tạo thành gợn sóng, hóa thành âm sát bỗng nhiên tản từ trong ra ngoài.

Âm lực kinh người, một khắc khuếch tán toàn bộ cấm địa đều rung động, ngay cả nước sông Uẩn Tiên chảy xuôi qua cũng dấy lên sóng lớn, hóa thành một giọng nói âm lãnh truyền ra từ cấm địa.

“Cút!”

Đại trưởng lão Chấp Kiếm Bộ Nghênh Hoàng Châu chấn động toàn thân lui ra phía sau mấy trăm trượng, mặc dù sắc mặt trắng bệch nhưng ánh mắt lại càng thêm sắc bén, nhìn chằm chằm cấm địa sau đó chậm rãi mở miệng.

“Chấp Kiếm Giả nọ tên là Thanh Thu, là bạn cũ lúc nhỏ cùng Vực chủ vực ta, Hứa Thanh.”

“Nếu ngươi khư khư cố chấp tất có hạo kiếp, chớ trách ta không nói trước!”

Chương 2270: Linh Âm dung Mai (1)

Nghênh Hoàng Châu có văn kiện mật, cấp tốc truyền đến Phong Hải Quận!

Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải Quận nhận được mật kiện này, trước tiên an bài cường giả Chấp Kiếm Cung đến Nghênh Hoàng Châu, đồng thời cũng báo cáo việc này cho Hứa Thanh.

“Hai mươi ngày trước, Nghênh Hoàng Châu có tông môn tên Thái Ti tiên môn, truy nã đệ tử Lý Tử Mai của tông, báo cho toàn châu, nữ nhân này nhập ma, đã không phải nhân tộc, giết chóc đồng môn, tàn nhẫn đến cực điểm.”

“Sau đó phản bội chạy trốn, Thái Ti tiên môn truy sát mười ngày.”

“Trong mười ngày, mấy chục tiểu đội của Thái Ti tiên môn bị diệt hơn phân nửa.”

“Trên đường gặp phải chấp kiếm giả Thanh Thu, là người của Chấp Kiếm Bộ ở Nghênh Hoàng Châu, không biết vì sao hai người lại tranh chấp, sau đó biến mất ở cấm địa Linh Âm.”

…

Thánh Thiên Bảo Tháp do Thất Huyết Đồng toàn lực chế tạo, một đường vượt qua Cấm Hải, chỉ dùng thời gian một ngày đã vượt qua nội hải rồi xuất hiện ở Nghênh Hoàng Châu, Hứa Thanh khoanh chân ngồi ở bên trong bảo tháp, nhận được văn mật kiện đến từ Chấp Kiếm Bộ.

“Thanh Thu…”

Hứa Thanh thu hồi thần niệm từ ngọc giản, trong đầu hiện lên hình ảnh của tiểu cô nương ở trong doanh trại thập hoang giả và chuyện cũ sau này ở Chấp Kiếm Bộ.

Còn có sự cố chấp của đối phương.

Về phần một cái tên khác, Hứa Thanh cũng có một chút ấn tượng, đó là nữ tử trong Thất Huyết Đồng, có chút tương tự với Thanh Thu, tính cách hơi mềm yếu, nhưng lòng tự trọng lại rất cao.

Sau đó đối phương được Thái Ti tiên môn thu vào, từng ở trên Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, nhìn nhau cùng Hứa Thanh.

Khi đó Lý Tử Mai đang muốn đi tiếp nhận truyền thừa, về sau Hứa Thanh đi tới Phong Hải Quận, hai người mất đi tin tức.

Chưa từng nghĩ, lần nữa nghe nói đã là như vậy.

“Cấm địa Linh Âm…”

Hứa Thanh nhìn Linh Nhi đang ngủ say, trong lòng trầm ngâm, Lão Cửu ở bên cạnh nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi có việc phải đi xử lý?”

Hứa Thanh nhìn về phía Cửu gia gia.

“Nhận được văn kiện mật của Chấp Kiếm bộ, có hai vị cố nhân mất tích ở cấm địa Linh Âm.”

Lão Cửu nghe vậy, ánh mắt đảo qua trên người Linh Nhi, Nhị Ngưu ở bên cạnh thì là giành mở miệng trước.

“Linh Âm? Cấm địa cái rắm, diệt là được! Ai mất tích ở nơi đó?”

“Thanh Thu.” Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

“Thanh Thu, từng tranh đoạt bảo vật của U Tinh với chúng ta, sau đó cũng trở thành chấp kiếm giả, còn trở thành nha hoàn cùng chúng ta đi đến Thánh Lan đại vực ấy hả? Ta nhớ ra rồi, nàng ta thích vác liêm đao, trong liêm đao có một khí linh, đồng thời còn có hình chiếu nữ biến thái Huyết ý cảnh!”

Nhị Ngưu suy nghĩ một chút, lập tức nhớ ra người Hứa Thanh nói là ai, sau đó vẻ mặt cười như không cười.

“Một người khác là ai?”

“Tử Mai.” Hứa Thanh trả lời.

“Lý Tử Mai? Ai vậy, không có ấn tượng.”

Nhị Ngưu tìm kiếm ký ức, cũng không nhớ ra Lý Tử Mai là ai, hiển nhiên đối với y mà nói, vô luận là ở Thất Huyết Đồng hay là Thái Ti tiên môn, Lý Tử Mai đều là không có tiếng tăm gì.

Lúc này ánh mắt Lão Cửu thu hồi từ trên người Linh Nhi đang ngủ say, nhàn nhạt mở miệng.

“Một cấm địa, không lãng phí bao nhiêu thời gian, muốn đi thì cứ đi đi.”

Hứa Thanh gật đầu, điều khiển Thánh Thiên Bảo Tháp, từ phía trên Liên Minh Bát Tông ở Hoàng Châu bay vút qua, thẳng đến sơn mạch xa xa, bản dịch này ở bạch ngọc sách.

Sơn mạch này do từng ngọn núi đen nối tiếp nhau tạo thành, cao thấp khác nhau, liên miên không dứt, lan tràn đến chỗ sâu Nghênh Hoàng Châu, không nhìn thấy phần cuối.

Nhìn từ xa giống như thi thể của một con cự thú, đen kịt mông lung, giống như ẩn giấu yêu ma quỷ quái, thoạt nhìn tràn đầy vẻ âm trầm.

Còn có vô số hung thụ và quỷ dị tràn ngập.

Đây, chính là Thái Ti Độ Ách Sơn Mạch của Nghênh Hoàng Châu!

Chỗ gần biển của sơn mạch này, một bên là Liên Minh Bát Tông, một bên khác thì bên trong Nghênh Hoàng Châu, Tam Linh Trấn Đạo Sơn từng có hung danh vang dội.

Giờ phút này bảo tháp của Hứa Thanh đang bay nhanh, một khắc xuất hiện giữa không trung Thái Ti Độ Ách Sơn thì đột nhiên tạm dừng.

Từ phương hướng Tam Linh Trấn Đạo Sơn, xuất hiện hai bóng người một cao một thấp, đang kinh nghi bất định nhìn về phía bảo tháp.

Thân thể cao lớn nhưng gầy như que củi, bộ hài cốt khổng lồ trơ xương, đồng thời phần lưng lại như núi nhỏ, phồng cao lên.

Nhìn kỹ, có thể thấy ngọn núi nhỏ nhô lên đó, rõ ràng là một bướu thịt rất lớn, trên đó tràn ngập mạch máu, nhìn thấy mà giật mình, phảng phất bướu thịt đã hút đi huyết nhục toàn thân gã.

Về phần thân ảnh thấp bé bên cạnh, thì là một người lùn.

Người lùn này mặc trường bào màu đen, con mắt rất nhỏ, giữa trán nhô ra phía ngoài, hai hàng lông mày rủ xuống vị trí gò má, mà cằm thì lõm vào phía trong, khiến râu thành hình chữ bát (八) cong qua một bên, cuối cùng lại vểnh lên giống như một đôi răng nanh.

Bốn phía còn có từng sợi hắc vụ huyễn hóa thành bộ dáng con rết, không ngừng quấn quanh du tẩu, truyền ra tiếng rít chói tai, thanh âm rung động.

Hiển nhiên, Thánh Thiên Bảo Tháp xuất hiện, còn có uy áp tràn ra từ trên đó, khiến cho tâm thần hai vị này chấn động mãnh liệt.

Cho đến khi thân ảnh Hứa Thanh từ trong bảo tháp đi ra, cùng bọn họ nhìn nhau, hai tôn hư ảnh cực lớn này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó trong mắt lộ ra sự sắc bén mãnh liệt, đều khom người cúi đầu về phía Hứa Thanh.

Bọn họ, chính là Thiên Hồn Thai Quang cùng với Địa Hồn Quyết Dương!

Năm đó Hứa Thanh mượn lực của bọn họ trấn áp Thi Cấm, từng hứa hẹn tương lai, giúp bọn họ cắt đứt ràng buộc với Quỷ Đế, triệt để tự do.

“Ta chưa từng quên hứa hẹn, khi ta Uẩn Thần sẽ tới đây thực hiện lời hứa.”

Hứa Thanh trầm thấp mở miệng.

Thiên Hồn cùng Địa Hồn nghe nói như thế, trong lòng đều có chút suy nghĩ, Hứa Thanh một đường quật khởi, mặc dù bọn họ không trực tiếp chứng kiến, nhưng ở hai tiết điểm mấu chốt đều là tận mắt nhìn thấy.

Chương 2271: Linh Âm dung Mai (2)

Lần đầu tiên nhìn thấy, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu vẫn là hai tiểu tặc vụng trộm tới đây, chuẩn bị ăn cắp quần áo của U Tinh, lấy tu vi khi đó, bất luận một tôn nào trong tam hồn, giơ tay đều có thể diệt sát.

Mà lần thứ hai nhìn thấy, là Hứa Thanh cùng Thanh Cầm tới đây, mời Thiên Hồn và Địa Hồn xuất thủ.

Từ lúc đó Hứa Thanh đã thể hiện ra dấu hiệu quật khởi, cho nên Thiên Hồn dứt khoát đi một nước cờ nhàn rỗi, nhưng đối với Thiên Hồn mà nói chỉ là cho vui chứ không kỳ vọng, đáy lòng gã đối với tương lai có thể dụng tới một bước này hay không, cũng không xác định.

Nhưng vô luận như thế nào bọn họ cũng thể không ngờ, từ đó về sau Hứa Thanh một đường hát vang, ra Phong Hải, vào Tế Nguyệt, thu Thánh Lan, đi Hoàng Đô…

Cho đến bây giờ, chẳng những là chủ nhân hai vực, còn là Thái phó cho Thái tử của nhân tộc, còn là Viêm Nguyệt Đại Huyền Thiên, danh chấn đông giới Vọng Cổ.

Vì riêng bản thân hắn, một tòa Thánh địa đã ngã xuống.

Tất cả những điều đó đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, Hứa Thanh, đã đi tới độ cao mà bọn họ phải cố gắng ngước nhìn.

Cho đến hôm nay… lần thứ ba nhìn thấy.

Bọn họ cúi đầu, cung kính lễ bái.

Nước cờ nhàn rỗi, đã thành tạo hóa.

Hứa Thanh ngưng nhìn hai hồn, không nói gì khác mà xoay người đi vào bảo tháp, trong nháy mắt tiếp theo bảo tháp lóng lánh quang mang, lập tức màu đen kịt của Thái Ti Độ Ách Sơn bị xua tán, khiến nơi này sáng ngời, bảo tháp đi xa.

Một lúc lâu sau, Thiên Hồn và Địa Hồn mới ngẩng đầu nhìn về phương xa, gợn sóng trong lòng thật lâu không cách nào bình phục.

"Thiên kiêu các phương trong lịch sử Vọng Cổ, người có thể vượt qua hắn, có mấy người?"

Thiên Hồn, lẩm bẩm.

Trời đất hơi lờ mờ, hoàng hôn đang chậm rãi phủ xuống.

Trong ánh chiều tà, theo Thánh Thiên Bảo Tháp tiến lên, một dòng sông thông thiên mênh mông đập vào trong mắt Hứa Thanh.

Nghênh Hoàng Châu, có một núi và một sông.

Núi là Thái Ti Độ Ách Sơn, sông là Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà.

Dòng sông cổ xưa hùng vĩ này rộng như biển, nước trong đó mãnh liệt, sóng nước ào lên, bọt nước quay cuồng.

Nồng đậm tiên linh khí.

Nó từ chảy vào từ châu bên ngoài, chảy ngang qua Thái Ti tiên môn phía đông Hoàng Châu, lại xuyên qua Thái Ti Độ Ách Sơn, lại chảy vào cấm địa Linh Âm, đến điểm cuối ở phía tây rồi nhập dòng vào biển khơi.

Giờ phút này, ở nơi giao giới của Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà cùng Thái Ti Độ Ách Sơn, Thánh Thiên Bảo Tháp bay nhanh qua, dọc theo dòng sông thẳng đến… cấm địa Linh Âm.

Cấm địa Linh Âm bị Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà chia làm hai.

Trước khi dòng sông nhẹ nhàng chảy vào cấm địa, tiên linh khí nồng đậm, có thể gột rửa dị chất trong cơ thể chúng sinh ở một mức độ nhất định.

Mà sau khi chảy vào cấm địa này, lại thành dòng nước đen kịt vẩn đục chảy ra.

Bị dị chất trong cấm địa xâm nhập, gây ô nhiễm.

Nhưng hết thảy vạn vật nhân quả, đều là tương đối.

Cũng chính vì Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà tràn đầy tiên linh khí quanh năm chảy vào cấm địa Linh Âm, tẩy rửa dị chất của nó, cho nên những năm gần đây, khiến quy mô cấm địa Linh Âm một mực không cách nào mở rộng.

Tuy là cấm địa, nhưng so với Thi Cấm trên biển lại có chênh lệch.

So với Nam Hoàng, lại càng không bằng.

Về phần chủ cấm địa trong đó, vị Linh Âm Hoàng kia, mặc dù ngẫu nhiên thức tỉnh, nhưng có thể tập hợp lực lượng Nghênh Hoàng Châu để phong ấn khiến gã tiếp tục ngủ say.

Cho dù Hoàng của cấm địa tử vong, nhưng chỉ cần cấm địa vẫn còn, thì chung quy sẽ có tân Hoàng xuất hiện.

Vì vậy so sánh với một vị Hoàng xa lạ, đối với Nghênh Hoàng Châu mà nói, chủ nhân Linh Âm càng quen thuộc hơn.

Vì thế song phương thủy chung bảo trì khoảng cách, không gây quá phận.

Cho đến hôm nay, hạo kiếp ập đến cấm địa Linh Âm.

Vào thời khắc hoàng hôn, trong thiên địa mông lung, một tòa bảo tháp chín tầng lóng lánh hào quang bảy màu mang theo khí tức hồng hoang cổ xưa, mang theo áp lực đáng sợ giáng xuống phía trên cấm địa này.

Trong chớp mắt hiện thân, Hứa Thanh đi ra khỏi bảo tháp, đứng giữa không trung.

Ánh chiều tà có thể làm mông lung vạn vật, nhưng chiếu vào trên người hắn lại không mơ hồ chút nào, thân thể của hắn thẳng tắp rõ ràng, ánh mắt của hắn thâm thúy.

Nhàn nhạt mở miệng.

“Chủ nhân cấm địa này, đi ra gặp ta.”

Trong nháy mắt chín chữ này truyền ra, toàn bộ cấm địa đột nhiên tuôn ra vô số âm thanh.

Có tiếng gió, có tiếng lá cây lay động, có tiếng giọt nước rơi xuống, có tiếng đầm lầy dưới mặt đất…

Vô số thanh âm, bao hàm vạn vật, bao hàm tất cả tồn tại trong cấm địa, toàn bộ đều trong chớp mắt này bị khống chế truyền ra thanh âm.

Bất kỳ một thanh âm nào đều nằm trong Âm quyền của Hứa

Thanh, bất kỳ một tiếng vang nào đều nằm trong thần thức của hắn.

Giờ khắc này tất cả âm thanh truyền ra từ trong cấm địa… không thuộc về cấm địa.

Thuộc về Hứa Thanh!

Hội tụ cùng một chỗ và dung nhập vào trong chín chữ hắn nói ra, khiến cho chín chữ đó kinh thiên động địa, oanh minh tất cả.

Dưới Âm quyền, cấm địa không thể không thần phục.

Vô số hình ảnh, vô số nhận thức, cũng trong tích tắc này chiếu vào trước mặt Hứa Thanh.

Hắn thấy được toàn bộ, cũng nhìn thấy… Ở chỗ sâu trong cấm địa này, có bóng dáng của Lý Tử Mai.

Nàng bị trồng trong một cây quỷ thụ, tóc dài buông xuống và hai mắt khép kín, nhưng vẻ mặt dữ tợn, sát khí tràn ngập.

Mà khí tức của nàng rất quỷ dị, lại sắp hòa làm một thể với cấm địa.

Cũng chính vào lúc này, khoảnh khắc toàn bộ cấm địa bị Hứa Thanh khống chế…

Lý Tử Mai bị trồng trong cây chỉ lộ ra phần đầu, hai mắt khép kín đột nhiên mở ra, lộ ra huyết quang nồng đậm, tuôn ra hung sát kinh thiên.

Nguyên bản khuôn mặt thanh tú, bây giờ dữ tợn còn tràn ngập từng mạch máu màu đen, hợp thành một đồ đằng mặt quỷ, nhìn về phía Hứa Thanh.

Một màn như thế, làm cho Hứa Thanh thầm than nhẹ.

Hắn nhớ tới lá thư cáo biệt mà Lý Tử Mai để lại cho mình trước khi đi.

Chuyện trước kia, hiện lên trong lòng.

“Hứa Thanh sư huynh, ta ở Thái Ti tiên môn hết thảy đều tốt…”

“Ta đang muốn đi tham gia một nghi thức cảm ngộ của Thái

Ti tiên môn… Nếu thành công, tính cách của ta có thể sẽ có một ít thay đổi.”

“Ta không biết ta có thể thành công hay không, cũng không biết sẽ biến thành bộ dáng gì… Nhưng ta không muốn tiếp tục nhu nhược.”

“Hứa Thanh sư huynh, cuối cùng thật lòng chúc phúc ngươi, hi vọng ngươi tốt hơn, vĩnh viễn tốt hơn, mãi mãi tốt.”

“Lý Tử Mai.”

Chương 2272: Tịnh hóa cấm địa (1)

Đủ loại chuyện xưa hiện lên trước mắt Hứa Thanh, cuối cùng những hình ảnh trong ký ức dần dần mờ nhạt.

Tất cả đều bị phủ lên, hội tụ thành khuôn mặt vặn vẹo của Lý Tử Mai ở trong thân cây quỷ thụ.

Rất rõ ràng, cho nên ý chí hung thần càng mãnh liệt hơn.

Kết hợp lá thư lúc trước của Lý Tử Mai, trong mắt Hứa Thanh lộ ra một tia lãnh ý, nhìn về phía vị trí của Thái Ti tiên môn.

Hắn nhìn ra nguyên do.

Lý Tử Mai tu luyện một loại công pháp đặc thù, linh hồn của nàng xảy ra vấn đề.

Bị một cỗ khí hung sát liên tục xâm nhập, thủng trăm ngàn lỗ.

Loại xâm nhập này, hiển nhiên cũng không phải là ngày một ngày hai.

Đây có thể chính là nghi thức cảm ngộ mà Lý Tử Mai nói lúc trước.

Mà dưới sự xâm nhập ấy, mang đến cho Lý Tử Mai nỗi thống khổ, vặn vẹo tính cách, ảnh hưởng tới tâm thần của nàng.

Khiến cho nàng từ một người nhu nhược, bị sự điên cuồng và sát ý sinh ra trong những năm qua, chậm rãi bao phủ.

Nếu như cuối cùng hồn của Lý Tử Mai bị xé rách hoàn toàn, không còn tồn tại nữa, như vậy nghi thức này có lẽ cũng thành công.

Trở về, sẽ không còn là Lý Tử Mai, mà là một quái vật sát ý đỉnh phong.

Nhưng hiển nhiên, trong lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến Lý Tử Mai đào tẩu, tiến tới sinh ra gút mắc với Thái Ti tiên môn.

“Đây chính là kẻ mà Thái Ti tiên môn báo đã nhập ma, đề cập trong văn kiện của chấp kiếm giả.”

Ánh mắt Hứa Thanh càng lạnh hơn.

Hắn đã nhìn ra, cái gọi là khí hung sát kia, trên thực tế chính là hồn!

Hồn cổ xưa mà tàn nhẫn.

Cái gọi là xâm nhập, thật ra là một loại cải tạo cùng đoạt xá nào đó.

Biến Lý Tử Mai thành phôi thể thích hợp, sau đó để hồn cổ xưa chiếm cứ hoàn mỹ.

Đây cũng là lý do vì sao Lý Tử Mai bị trồng trong quỷ thụ ở trung tâm cấm địa Linh Âm… Bởi vì phôi thể được cải tạo này, cũng rất thích hợp với lựa chọn của chủ nhân thánh địa Linh Âm.

“Ký sinh thân thể thích hợp, từ đó thoát ly cấm địa…”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Về phần đây có phải trùng hợp hay không… giờ phút này Hứa Thanh không cần để ý tới, chuyện tiếp sau thì Chấp Kiếm Bộ của Nghênh Hoàng Châu tự nhiên có thể điều tra ra.

Mà Thanh Thu, cũng ở trong cây quỷ thụ.

Hoàn toàn bị vây, huyết quang trên người nàng tản ra, trở thành chất dinh dưỡng cho chủ nhân cấm địa Linh Âm ký sinh.

Điều này, kỳ thật cũng là quy luật tu hành của vạn vật.

Mạnh được yếu thua.

Phù Tà lúc trước như thế, Thái Ti tiên môn như vậy, chủ nhân cấm địa cũng không sai biệt lắm.

Kẻ nhỏ yếu, đều sẽ phải chịu những trải nghiệm tương tự trong những vận mệnh khác nhau.

Hứa Thanh trầm mặc.

Thực lực bây giờ của hắn không cách nào thay đổi quy luật tu hành của vạn vật, nhưng hắn có thể đi ngăn cản, không để chuyện như vậy phát sinh ở trên thân những người mình quen biết.

Vì thế Hứa Thanh nhấc chân, cất bước đi đến chỗ sâu trong cấm địa Linh Âm.

Mỗi một bước hắn hạ xuống đều sẽ khiến cấm địa rung động lắc lư, dị chất nơi đây có thể xâm nhập vạn vật, nhưng với Hứa Thanh lại không có chút tác dụng nào.

Bởi vì vào giờ khắc này trên người Hứa Thanh cũng tản ra khí tức thần linh, giống như hình thành dị chất thuộc về hắn, nhanh chóng lan tràn bát phương.

Hai loại dị chất, trong nháy mắt liền va chạm lẫn nhau trong vô hình, khiến cho toàn bộ cấm địa đều rung động kịch liệt, vô số cây cối lay động, từng ngọn núi nổ vang.

Giọng nói cũng lập tức lớn hơn.

Mà một khắc những thanh âm truyền ra, lập tức bị Hứa Thanh khống chế, thành thần tri của hắn, thành vũ khí của hắn, từ trong khu vực cấm địa dâng lên, thành âm sát về phía quỷ thụ ở trung tâm.

Giống như một cơn bão tố kinh thiên.

Sóng âm vốn nên vô hình, trong tích tắc này lại trở nên hữu hình, như bài sơn đảo hải quét tới cây quỷ thụ ở trung tâm, mắt thấy sắp quét ngang.

Nhưng vào lúc này, đầu Lý Tử Mai bỗng nhiên ngẩng lên, vẻ mặt vặn vẹo mở miệng, truyền ra một tiếng thê lương đến cực điểm.

Tiếng rít bén nhọn, xuyên kim liệt thạch.

Thiên địa nổ vang, bát phương lay động.

Thanh âm bị Hứa Thanh khống chế trong cấm địa, vào giờ khắc này lại xuất hiện dấu hiệu muốn thoát ly.

Nơi này là cấm địa Linh Âm, trên trình độ nhất định, cái tên Linh Âm cũng đại biểu năng lực của chủ nhân, mặc dù vẫn chưa đạt đến trình độ như thần linh, nhưng thân là chủ nhân cấm địa, dựa vào ưu thế sân nhà để phản kích vẫn rất cường mãnh.

Giờ phút này âm thanh bén nhọn truyền khắp thiên địa, dao động sự khống chế của Hứa Thanh, tiếp theo âm sát lại cuốn đến hướng Hứa Thanh.

Hứa Thanh thần sắc như thường, nâng tay phải lên chộp một cái về hư không phía trước, sau đó năm ngón tay bóp lại, bỗng nhiên thành quyền.

Như bóp nát hư vô, bắt lấy tất cả.

Trong chớp mắt Âm quyền vừa bị dao động, lại như núi nguy nga, thiên phong cũng khó lay động mảy may.

Không chỉ như thế, ngay cả tiếng rít từ trong miệng Lý Tử Mai truyền ra biến thành sát ý cũng bị Hứa Thanh bóp gãy.

Đoạt âm.

Thiên địa yên tĩnh!

Sau đó, Hứa Thanh duỗi tay ra, vung về phía cấm địa.

Trong nháy mắt tiếp theo, lực lượng Âm quyền triệt để phóng thích.

Vô số âm thanh phá vỡ sự yên tĩnh ngắn ngủi, giống như mặt trời ban trưa xé rách đêm tối, bùng nổ toàn diện trong cấm địa Linh Âm này.

Tiếng nước chảy vỡ vụn, dòng sông, lá cây tự vỡ tung, tiếng dị thú gào thét, tiếng vạn vật trong cấm địa đều hóa thành sát thương.

Tiếng nổ vang ngập trời.

Vô số cây cối sụp đổ, rất nhiều dị thú lần lượt chết rất thê lương.

Từ trên trời nhìn xuống, có thể nhìn thấy uy lực hủy diệt đang dâng lên từ biên giới cấm địa này, hung mãnh lan tràn, giống như một bàn tay khổng lồ bao phủ toàn bộ cấm địa.

Đang dùng khí thế không thể ngăn cản hướng về quỷ thụ ở trung tâm, bẻ gãy nghiền nát hết thảy.

Trực tiếp va chạm!

Chương 2273: Tịnh hóa cấm địa (2)

Quỷ thụ to lớn ở trung tâm chấn động, không thể thừa nhận nổi mà tan nát phá thành mảnh nhỏ!

Trong bụi đất tung bay, bóng dáng của Lý Tử Mai và Thanh Thu xuất hiện, nhưng lại không hề rơi xuống theo sự sụp đổ của quỷ thụ, mà là lơ lửng một cách quỷ dị giữa không trung.

Hình như có một cỗ lực lượng thần bí, điều khiển các nàng.

Mà ở phía sau hai nữ nhân, trong bụi mù đi ra một con rối gỗ tầm ba thước, bước lung la lung lay.

Toàn thân con rối này rách nát, trên cổ còn đeo một cây sáo không nguyên vẹn.

Một con mắt mất đi trên mặt, một con mắt khác mở thật to, lộ ra ý hỗn loạn, giống như linh trí của bản thân đang trong trạng thái vẩn đục.

Nhưng lại có dao động thần tính nồng đậm, bốc lên trong cơ thể nó.

Ngay khi nó hiện thân, cấm địa bị tàn phá dường như lại có sinh cơ, dị thú và quỷ dị còn sót lại đều không tự chủ được mà quỳ bái về phía con rối.

Nhưng lực chú ý của con rối không ở chỗ cấm địa, toàn bộ sự quan tâm ngưng tụ ở trên người Hứa Thanh, sự hỗn loạn cùng đục ngầu trong mắt nó xuất hiện gợn sóng, giống như nó rất cố gắng mới có thể miễn cưỡng làm cho mình có một tia linh trí, trong miệng gầm nhẹ.

“Tránh ra!”

Hứa Thanh không đếm xỉa, tiếp tục đi tới.

Mắt thấy như vậy, hỗn loạn và điên cuồng lại nổi lên trong mắt con rối, ngay sau đó Lý Tử Mai bị nó điều khiển, đột nhiên lao thẳng đến Hứa Thanh.

Sát ý mãnh liệt bộc phát từ trên người Lý Tử Mai, khiến cho phong vân biến sắc, bát phương nhấc lên gió lạnh, nơi đi qua còn ảnh hưởng đến nhận thức, vặn vẹo tầm mắt.

Đó là Sát Lục ý cảnh.

Thanh Thu cũng lập tức mở hai mắt ra, trong đó là vẻ mê mang mờ mịt, phảng phất như vừa tỉnh lại từ cơn ngủ say.

Tiếp theo một mảnh huyết quang từ trên người nàng bộc phát ra, nhuộm bốn phía thành huyết ngục.

Tiếng cười quỷ dị từ trong miệng Thanh Thu truyền ra.

“Ha ha ha.”

Tiếng cười này mang theo một ý làm người ta sợ hãi. Một khắc truyền ra, trong mắt Thanh Thu vẫn còn mờ mịt, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Ngươi… rất quen thuộc…”

Trong lúc nói, máu đến từ dị thú tử vong trong cấm địa đang nhanh chóng hội tụ đến từ bát phương.

Hứa Thanh ngưng nhìn Thanh Thu.

Hắn biết, loại kỳ dị xuất hiện trên người Lý Tử Mai và Thanh Thu, gọi là ý cảnh.

Ý cảnh của Lý Tử Mai, lấy giết chóc làm chủ.

Mà Thanh Thu, là Thái Ti Huyết ý cảnh!

Năm đó đại sư huynh từng nói, đây là bí pháp cấm kỵ của Thái Ti tiên môn, người tu hành cho dù chỉ là tiểu thành cũng đều vô cùng gian nan.

Nghe nói người thành công cảm ngộ Huyết ý cảnh, đều sẽ xuất hiện hai nhân cách trở lên!

Mà mỗi khi có thêm một loại nhân cách, thế giới trong mắt người đó sẽ thiếu đi một loại sắc thái, cho đến khi đến mười một loại nhân cách, chỉ còn lại huyết sắc, coi như đại thành!

Chẳng qua đến nay, trong lịch sử Thái Ti tiên môn, không có ai cuối cùng thành công có mười một loại nhân cách, toàn bộ đều là trong quá trình đó điên cuồng mà chết.

"Ý cảnh, là ở thời đại Huyền U Cổ Hoàng, phương hướng nghiên cứu của Chấp Kiếm Cung, mục đích là vì tìm ra một loại năng lực có thể làm cho thần linh cúi đầu... Nhưng cuối cùng, thất bại."

Trong đầu Hứa Thanh hiện lên lời nói lúc trước ở Tế Nguyệt đại vực, lúc Thế tử truyền thụ mình tu hành.

Trong lúc trầm ngâm, đối mặt với Lý Tử Mai và Thanh Thu đang vọt tới phía trước, Hứa Thanh cũng không dừng bước, chỉ là lực lượng bản nguyên lóng lánh ở mắt phải hiện ra một đạo ngân!

Đạo ngân này vừa hiện, càn khôn chấn động.

Đó là, quyền hành xóa đi!

Dùng con mắt quyền hành này, Hứa Thanh lại nhìn Lý Tử Mai và Thanh Thu, lập tức nhìn thấy trên người hai nữ có vô số sợi tơ nối liền với con rối.

Dường như sắp có thể xóa đi.

Mắt phải Hứa Thanh rủ xuống, động tác khép kín giống như cắt đứt.

Trong nháy mắt tiếp theo, Lý Tử Mai và Thanh Thu vọt tới, cả người run rẩy.

Những sợi tơ bình thường không nhìn thấy trên người các nàng, trong khoảnh khắc Hứa Thanh nhắm mắt, toàn bộ bị cắt ra!

Một khắc bị xóa đi, đôi mắt hai nữ đồng thời khép kín, thân thể rơi xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Ý cảnh mà các nàng tản ra cũng nhanh chóng tiêu tán.

Một tiếng kêu rên còn thê lương hơn trước đó từ trong miệng con rối bị xóa sợi tơ truyền ra. Thân thể nó trong chớp mắt này lại càng thêm phẫn nộ và oán độc, bỗng nhiên bay lên, thẳng đến Hứa Thanh.

Kết hợp với âm thanh thê lương của bản thân, hóa thành một cây trường mâu bằng sóng âm hơi mờ, hung hăng đâm tới vị trí trái tim của Hứa Thanh!

Hứa Thanh cũng không né tránh, tùy ý thanh âm này phóng đến.

Khoảnh khắc va chạm, giống như đụng vào ngọn núi khổng lồ không thể phá vỡ, âm mâu tan rã sụp đổ, mắt thường có thể thấy được.

Trong chốc lát, toàn bộ vỡ vụn.

Còn có phản chấn truyền ra, làm cho con rối bị ảnh hưởng, khiến thân thể vị chủ nhân Linh Âm lập tức cuốn ngược, trên người nhiều thêm mấy vết nứt.

Bản năng sợ hãi đối với tử vong, cũng ở giờ khắc này áp chế linh trí hỗn loạn của nó, đang muốn tăng tốc rút lui, rời xa nơi đây.

Nhưng đã muộn.

Hứa Thanh bước ra một bước, thức hải trong cơ thể có mặt trời hội tụ, chớp mắt hiển lộ ra bên ngoài làm quang mang toàn thân sáng chói, tràn ra vô số ánh sáng cùng nhiệt lượng, tự thân hóa thành một vòng mặt trời mênh mông.

Từ cấm địa Linh Âm, bay lên!

Giờ phút này chính là hoàng hôn vừa qua, đêm tối buông xuống, nhưng trong chớp mắt… Đêm tối nghịch chuyển, bầu trời sáng rực!

Cấm địa đen kịt cũng đều bị ánh sáng xuyên thấu, nước sông tràn ngập dị chất cũng hiện ra rõ ràng.

Vạn vật… như được tinh lọc, tịnh hóa cấm địa!

Chương 2274: Tân chủ Linh Âm (1)

Mặt trời lên cao, thắp sáng đêm tối, chiếu sáng toàn bộ cấm địa Linh Âm, nhiệt lượng cũng bao phủ tứ phương.

Mặc dù không bằng mặt trời chân chính, không thể tẩm bổ chúng sinh Vọng Cổ, nhưng ở trong cấm địa nơi đây, giờ phút này mặt trời trên người Hứa Thanh dâng lên vẫn đủ để trấn áp thiên địa trong mắt hắn.

Cấm địa trong mắt hắn đang nổ vang, nước sông sôi trào kịch liệt

Thương khung chỗ hắn vặn vẹo, mặt đất dưới chân mơ hồ.

Khoảnh khắc mặt trời nhô lên, hắn đã thành chủ nhân nơi đây.

Dị chất thuộc về cấm địa Linh Âm còn đang cố gắng giãy dụa, dao động mãnh liệt, vô số tiếng kêu rên vang vọng trong hư vô, cũng bao gồm con rối kia.

Thân thể con rối nhanh chóng lùi lại, một mắt lộ ra vẻ điên cuồng, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ. Nó không cam lòng như thế, muốn phản kích, nhưng bất cứ hành vi nào cũng đều bất lực dưới ánh mặt trời.

Vào thời khắc mấu chốt, thậm chí nó còn gỡ cây sáo xuống, đặt bên miệng thổi mạnh, âm thanh bén nhọn chói tai cắt qua bầu trời, muốn quyết chiến với Hứa Thanh.

Tuy có một chút hiệu quả, khiến cho ánh sáng mặt trời hơi ảm đạm, nhưng cũng chỉ là tác động giây lát, rồi tất cả như thường.

Chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, khiến linh trí hỗn loạn của nó xuất hiện khoảnh khắc thanh tỉnh ngắn ngủi, thần sắc hiện lên vẻ đắng chát.

Nó biết, cấm địa thành tựu chính mình, cũng hạn chế chính mình trưởng thành!

Cuối cùng, theo sự cay đắng của con rối, tiếng sáo tan vỡ, trở thành tàn âm.

Ngay cả cây sáo tàn cũng đều rung động, nhiều thêm mấy đạo khe hở nhìn thấy mà giật mình.

Mà thân thể con rối vang lên thanh âm ken két, vô số vết rách tinh mịn lan tràn toàn thân.

Cho đến khi tiên quang lưu chuyển, chiếu rọi vạn vật, dưới ánh mặt trời của Hứa Thanh, thân thể con rối ầm một tiếng, vỡ vụn hơn phân nửa, thân thể còn sót lại bị trấn áp vô hình, từ trên trời rơi xuống.

Ầm một tiếng, đập vào vị trí quỷ thụ trung tâm trước đó, trên người như tồn tại núi lớn vô hình, bất luận giãy dụa thế nào cũng vô ích, khó có thể bò lên.

Mà dị chất của cấm địa cũng theo con rối bị trấn áp, bình ổn lại, nước sông cũng không nổi lên, vạn vật đều phủ phục.

Chỉ có Hứa Thanh, từng bước một đi tới từ chân trời, đứng ở trước mặt con rối, cúi đầu ngóng nhìn.

Con rối gian nan ngẩng đầu, trong miệng truyền ra tiếng vụn gỗ ma sát, vẻ thanh tỉnh trong mắt dần dần tiêu tán, một lần nữa biến thành hỗn loạn và điên cuồng, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Ta ý thức được nếu dựa vào cấm địa, cảnh giới của bản thân khó có thể đề cao, cho nên thay vì chờ đợi Tàn Diện ngóng nhìn để thăng cấp, không bằng đi liều mạng một phen, thoát khỏi trói buộc từ cấm địa?”

“Vì vậy, đã ký sinh với Lý Tử Mai.”

“Đồng thời cũng trả giá, trong quá trình đó linh trí của bản thân bị che mờ, lâm vào hỗn loạn.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, nói ra chân tướng hắn nhìn thấy.

Câu trả lời của con rối vẫn là giãy dụa và gầm nhẹ.

Hứa Thanh lắc đầu, ánh mắt nhìn Lý Tử Mai và Thanh Thu hôn mê bên cạnh.

Thanh Thu còn tốt, Hứa Thanh tới kịp thời, cho nên mặc dù hao tổn sinh cơ nhưng căn cơ còn chưa sụp đổ, cứu trở về được.

Chỉ là Lý Tử Mai… Đã thoi thóp.

Linh hồn của nàng vốn đã thủng trăm ngàn lỗ, bị ăn mòn không ra hình thù gì, bây giờ lại bị chủ nhân Linh Âm ký sinh một nửa... Một nửa này, chính là kiếp của nàng, cũng là kéo dài tính mạng.

Một khi chủ nhân Linh Âm tử vong, một nửa ký sinh kia biến mất, Lý Tử Mai cũng sẽ trong nháy mắt hồn phi phách tán.

Nếu đổi lại trước khi gặp phải Phù Tà, đối với tình huống như vậy thì Hứa Thanh không có sức vãng hồi, trừ phi là tìm Nữ Đế hoặc sư tôn tương trợ, nếu không chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Tử Mai khó có thể thay đổi vận mệnh này.

Nhưng bây giờ, hắn có phương pháp thay đổi.

Đạo ngân nơi mắt phải của Hứa Thanh hơi lập lòe, tay phải hắn vung lên, nhất thời một cây châm được mang tới từ hư vô, lóng lánh hàn mang trước mặt hắn.

Cây châm này nhìn qua thường thường không có gì lạ, nhưng theo sự xuất hiện của nó, tất cả mọi thứ xung quanh đều trong chớp mắt chồng lên nhau.

Châm này, đến từ Phù Tà chi tử, là di bảo của vị Đại Đế đỉnh phong trong Thánh địa của đối phương.

Có khả năng khâu lại nhân quả.

Sử dụng riêng lẻ vẫn được nhưng có phần không trọn vẹn, nhưng nếu như phối hợp quyền hành xóa đi, thì hết thảy đều sẽ hoàn mỹ.

Bởi vì với quyền hành xóa đi, thế giới trong mắt Hứa Thanh, khác với người thường nhìn thấy.

Hắn có thể nhìn thấy từng sợi tơ nhân quả.

Giờ phút này trong mắt Hứa Thanh, mặc dù sợi tơ giữa Lý Tử Mai và con rối bị xóa đi, nhưng cũng chỉ là tạm thời chứ không hoàn toàn biến mất, đang trong trạng thái khôi phục.

Một khi triệt để tách ra, với sự suy yếu hiện giờ của Lý Tử Mai, sẽ tử vong trong khoảnh khắc.

Cho nên Hứa Thanh chuẩn bị trước khi cắt đứt nhân quả này, giúp Lý Tử Mai lây dính nhân quả khác, dùng điều đó để kéo dài tính mạng.

Mà nhân quả tốt nhất, ngay tại trước mắt.

Hứa Thanh nhìn cấm địa bốn phía.

Sau khi suy tư thì hắn vung tay lên, lập tức cây châm trước mặt lấp lánh, lao thẳng đến Lý Tử Mai, nhanh chóng xuyên qua trên người nàng, bắt đầu khâu lại.

Khâu nhân quả giữa Lý Tử Mai cùng mảnh cấm địa này lại với nhau.

Cùng lúc đó, một cái kéo rỉ sét cũng từ trong tiếng kêu gọi của Hứa Thanh, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu con rối. Ở phía trên, Hứa Thanh dùng lực lượng của quyền hành xóa đi điều khiển, hung hăng cắt một cái.

Rặc rặc một tiếng.

Nhân quả giữa cấm địa và con rối trong nháy mắt bị cắt đứt.

Con rối toàn thân chấn động, phát ra tiếng kêu rên thê lương.

Nhưng bởi vì tu vi của Hứa Thanh, cho nên không thể cắt tuyệt căn nguyên được, chỉ là tạm thời, mà sợi tơ nhân quả đã đứt còn đang cố gắng nối lại.

Tuy nhiên, lúc này cây châm khâu nhân quả cấm địa và Lý Tử Mai ở bên cạnh đang xuyên qua nhanh hơn, huyễn hóa ra vô số tàn ảnh, gia tăng tốc độ kết nối.

Cứ như vậy, sau mấy lần thì nhân quả của cấm địa và Lý Tử Mai cũng được khâu lại hoàn toàn, tiến tới khiến cho nhân quả của con rối tuyệt căn mà đoạn!

Toàn thân con rối run rẩy, vết nứt càng nhiều, máu đen tràn ra và trực tiếp ngất đi, sáo tàn đeo trên cổ cũng tan biến.

Mà Lý Tử Mai, vào giờ khắc này khí tức trên người bốc lên mãnh liệt, dung hợp cùng mảnh cấm địa nơi đây, tuy hai mà một, linh hồn thủng trăm ngàn lỗ cũng bắt đầu khôi phục.

Càng có nhiều nhánh cây từ bát phương lan tràn đến, vờn quanh bốn phía Lý Tử Mai, không ngừng hội tụ, cuối cùng hợp thành một cây đại thụ che trời.

Lý Tử Mai, một nửa thân thể dung nhập vào trong cây, lộ ra trên mặt bên ngoài, không vặn vẹo nữa, hiện ra vẻ bình thản.

Mà ở ngực của nàng, xuất hiện một cây sáo tàn.

Đó là biểu tượng của chủ nhân cấm địa Linh Âm.

Hứa Thanh nhìn chăm chú, hắn biết, mặc dù bây giờ Lý Tử Mai còn đang ngủ say, nhưng tương lai khi nàng thức tỉnh, nàng sẽ trở thành… tân chủ nhân của cấm địa Linh Âm.

“Lý Tử Mai, hi vọng ngươi tốt hơn, vĩnh viễn vẫn luôn tốt đẹp.”

Hứa Thanh nhẹ giọng mở miệng, tặng lại lời chúc phúc cuối cùng của Lý Tử Mai năm đó.

Thanh âm này rơi vào trong tai Lý Tử Mai, mặc dù nàng ngủ say nhưng thân thể lại run nhè nhẹ, lông mi không cách nào mở ra, nhưng có nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Lướt qua gương mặt, nhỏ giọt rơi trên mặt đất.

Có lẽ khi nàng thức tỉnh, nơi nước mắt rơi xuống, sẽ nở ra bông hoa khiến nàng khó quên.

Hứa Thanh, rời đi.

Hắn mang con rối đã ngất đi, đây là lễ vật hắn chuẩn bị cho Cổ Linh Hoàng.

Chương 2275: Tân chủ Linh Âm (2)

Về phần Thanh Thu, trong lúc Hứa Thanh đưa tay, thân thể nàng hôn mê phiêu khởi, theo Hứa Thanh cùng nhau lên không, bay về phía Thánh Thiên Bảo Tháp lơ lửng trên đỉnh trời.

Một khắc sắp vào bảo tháp, bước chân Hứa Thanh dừng lại, xoay người nhìn thiên địa phương xa.

Chốc lát sau, bên cạnh có mấy chục bóng người gào thét lao đến.

Trong đó có Đại trưởng lão của Chấp Kiếm Bộ ở Nghênh Hoàng Châu, còn có người được phái tới từ Phong Hải Quận, cũng có một ít cường giả của Thái Ti tiên môn và Ly Đồ Giáo.

Từ xa, khi bọn họ nhìn thấy Thánh Thiên Bảo Tháp, vẻ mặt đều chấn động, cho đến khi ánh mắt nhìn trên người Hứa Thanh, Đại trưởng lão của Chấp Kiếm Bộ Nghênh Hoàng Châu lập tức khom người cúi đầu.

“Bái kiến tôn thượng!”

Người từ Phong Hải Quận tới đây hiệp trợ, không phải người Hứa Thanh quen thuộc, là tu sĩ ngoại tộc gia nhập Phong Hải Quận trong quá trình mộ binh những năm qua.

Mặc dù bọn họ chưa từng thấy chân thân của Hứa Thanh, nhưng dĩ nhiên có nhìn qua bức họa, bây giờ nhìn thấy Hứa Thanh thì trong lòng lập tức gợn sóng, cúi đầu bái kiến.

Đồng dạng bái kiến về phía hắn, còn có Thái Ti tiên môn cùng với Ly Đồ giáo.

Chỉ có điều kẻ trước rõ ràng có chút khẩn trương, kẻ sau thì là lo lắng chiếm đa số, trong số đó còn có một người trước kia Hứa Thanh từng gặp.

Đó là ca ca của Thanh Thu.

Gã đi theo sau lưng mọi người, thuộc hàng tiểu bối.

Lúc nhìn thấy Hứa Thanh thì tâm tình gã gợn sóng, từ chỗ

Thanh Thu nên gã biết được Hứa Thanh chính là tiểu hài tử ca ca trong miệng muội muội.

Cho dù những năm này gã đã sớm biết địa vị của Hứa Thanh bây giờ, cũng nghe nói kinh lịch truyền kỳ của hắn, nhưng hôm nay gặp mặt, vẫn không cách nào áp chế nỗi lòng bốc lên của gã.

Trong đầu gã không khỏi hiện ra hình ảnh tiểu hài tử bẩn thỉu năm đó.

Thời gian thấm thoát, không thể đoán trước.

Năm đó, gã rời đi mà không thèm chú ý, hôm nay, gã phải cúi đầu xuống, ở sau lưng mọi người, cung kính với người mình từng xem nhẹ.

…

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh đi vào bảo tháp.

Thanh Thu bị Ly Đồ Giáo mang đi, dựa theo cách nói của Ly Đồ Giáo, bọn họ có bí thuật có thể gia tăng tốc độ khôi phục của Thanh Thu.

Đồng thời cũng cung kính báo với Hứa Thanh, mặc dù giáo lý của Ly Đồ Giáo bọn họ từng liên quan tới Thánh địa, nhưng hôm nay tư tưởng trong giáo đã sớm nhất thống và thay đổi, tương lai sẽ kiên định đứng về phía Vọng Cổ.

Mà Thanh Thu sẽ trở thành Thánh nữ của Ly Đồ Giáo ở đông giới Vọng Cổ, đi tiếp nhận truyền thừa của Tư Mệnh.

Về phần vấn đề của Thái Ti tiên môn, Hứa Thanh giao cho Chấp Kiếm Bộ ở Nghênh Hoàng Châu, bọn họ sẽ thẩm tra xử lí trọng điểm, nếu Thái Ti tiên môn thật sự tham dự việc giúp đỡ chủ nhân cấm địa thoát khốn, như vậy cũng phải chịu trừng phạt nên có.

Sau đó, dưới sự cung kính tiễn đưa của mọi người, bảo tháp lấp lánh ánh sáng bảy màu, đi xa chân trời.

Tâm tình của mỗi người đều khác nhau, lần lượt rời đi.

Mà bầu trời cũng chậm rãi trở về đêm tối.

Cấm địa Linh Âm lại bị dị chất tràn ngập một lần nữa, trong đại thụ ở khu trung tâm truyền ra tiếng sáo như ẩn như hiện…

Hai ngày sau.

Trong Phong Hải Quận, chỗ tộc địa của Mộc Linh tộc, trên vô số đại thụ che trời, màn trời gợn sóng, mây mù bốn phía, Thánh Thiên Bảo Tháp giáng lâm nơi đây.

Giây phút xuất hiện, uy áp kinh khủng tản ra, tộc trưởng Mộc Linh tộc cùng Đại trưởng lão và các cường giả trong tộc đồng loạt bay lên không trung, trong lúc họ đang nghi ngờ, bóng dáng Hứa Thanh từ trong bảo tháp đi ra.

Sau đó là Lão Cửu và Nhị Ngưu.

Nhìn thấy Hứa Thanh, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức bái kiến.

Hàn huyên một lát, Hứa Thanh nói ra ý đồ đến.

Nghe nói Hứa Thanh muốn đi địa quật chỗ có thông đạo đến giới của Cổ Linh Hoàng, Mộc Linh tộc lập tức phối hợp đoàn người Hứa Thanh, đi chỗ động quật đen nhánh bí mật đó.

Đứng trên mặt đất ngay sát động quật, cảm thụ bốn phía âm lãnh, Lão Cửu mặt không biểu tình đi một bước.

Hứa Thanh đi theo phía sau, trực tiếp bước xuống.

Nhị Ngưu thì mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ, vẫn là lần đầu y đến nơi đây, thân thể nhoáng một cái, cũng bước xuống.

Thân ảnh ba người lao thẳng xuống phía dưới.

Khí tức tử vong từ dưới lan tràn lên trên, cảm giác âm u lạnh lẽo càng lúc càng nồng đậm, còn kèm theo từng trận gào thét không hiểu từ Hoàng Tuyền truyền đến.

Còn không ngừng xuất hiện lực bài xích, nhưng đối với ba người mà nói, những thứ này đều không đáng nhắc tới.

Trong lúc bay nhanh, uy áp từ trên người bọn họ tản ra, khí tức tử vong tan vỡ, trấn áp cơn gào thét, lực bài xích bị vỡ nát.

Khoảng cách đến đáy động quật càng lúc càng gần.

“Tiểu A Thanh, nơi này là một nơi tốt.”

Trong lúc bay nhanh, con mắt Nhị Ngưu dần dần sáng lên, cảm thụ bốn phương rồi liếm môi nhanh chóng truyền âm.

“Không nằm trong nhân quả, nằm ngoài thiên đạo, tự khai luân hồi, chỉ có sinh tử…”

“Ngoại trừ cằn cỗi, nơi này chính là chỗ ẩn thân hoàn mỹ!”

“Nhất là, ta ngửi được mùi của bảo bối!”

Hai mắt Nhị Ngưu càng sáng hơn, vừa muốn tiếp tục mở miệng.

Nhưng vào lúc này dưới tốc độ của ba người, bọn họ lao thẳng tới dưới đáy động quật, từ nơi đó trong nháy mắt xuyên thẳng qua, tiến vào một mảnh thế giới hư vô.

Giới này tràn ngập sương mù, mắt thường khó có thể thấy rõ quá xa.

Nhưng hiện giờ Hứa Thanh đã không còn như năm đó, thần thức tản ra là lập tức rõ ràng, đi trước dẫn đường để tìm kiếm con cự xà kia.

Một đường thì Nhị Ngưu không ngừng tặc lưỡi, hứng thú đối với nơi này càng thêm mãnh liệt.

Lão Cửu thì từ đầu đến cuối lạnh lùng không nói một lời.

Cứ như vậy sau một nén nhang, Hứa Thanh xuyên qua sương mù, trong phạm vi thần thức của hắn, bỗng nhiên khóa chặt một chỗ.

“Hả?”

Hứa Thanh dừng bước, quay đầu nhìn về hướng kia.

Trong thần thức vừa rồi, hắn mơ hồ nhận ra một ngân tích cực nhạt, chợt lóe lên ở nơi đó.

Ngân tích này vừa cổ xưa lại ẩn nấp, mang theo một tia ác ý.

“Không cần để ý.”

Lão Cửu nhàn nhạt mở miệng.

Nhị Ngưu cũng nhìn lại, như có điều suy nghĩ liếm liếm môi.

Hứa Thanh nghe vậy thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Sau một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm được mục tiêu, bản dịch này nguồn tại bns.

Đó là một con rắn hư thối, cả người lượn lờ khí tức tử vong nồng đậm.

Con rắn này táng thân trong sương mù, đồng thời cũng có một đại thế giới được nó khiêng ở trên đầu.

Đại thế giới đó hoàn toàn mơ hồ, có từng tiếng kêu rên từ bên trong tràn ra, tê tâm liệt phế, rơi vào trong hư vô cùng sương mù, rơi vào trong thần thức của Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên u mang, trong nháy mắt thân thể biến mất. Lúc xuất hiện, cùng Nhị Ngưu và Cửu gia gia, đều ở trên đỉnh đầu con rắn.

“Chính là chỗ này!”

Thân thể Hứa Thanh xông lên, ba người như lưu tinh lao thẳng đến đại thế giới, cường thế mà đi.

Càng lúc càng gần, thân thể con rắn cũng càng lúc càng lớn, tiếng kêu rên của đại thế giới truyền đến càng rõ ràng.

Cho đến cuối cùng, theo tiếng khai thiên tích địa vang vọng, ba người một đường phá vỡ bức tường giới này, hạ xuống.

Khí tức quen thuộc, bầu trời sương mù lượn lờ quen thuộc, nơi này không có nhật nguyệt, chỉ có quỷ hỏa như sao, như ẩn như hiện trong sương mù, ánh sáng trắng bệch lờ mờ, biến thiên địa thành mông lung.

Mặt đất trải đầy máu thịt thối rữa, không có dãy núi, không có cây cối, chỉ có cái chết vô tận.

Chính là, Cổ Linh giới!

Ngay khi ba người họ hạ xuống, trên một tòa máu thịt trong hoàng cung cách nơi này một khoảng, con mắt khổng lồ đang lơ lửng chợt mở ra.

“Đáng chết, sao hắn lại tới đây!!”

Chương 2276: Giao dịch công bằng (1)

“Cổ Linh tộc.”

“Trước Huyền U Cổ Hoàng, tộc này đã nhất thống Vọng Cổ!”

Đứng ở trong thế giới tràn ngập tử vong này, Lão Cửu nhìn bầu trời hôn ám xa xa, bình tĩnh mở miệng.

“Tộc này thiện chiến, ấu thể là rắn, cho đến hóa thành hình người, sau đó Long Xà đi theo hai bên, thành tựu Cổ Linh Chiến Thể.”

“Thời kỳ tộc này thống trị Vọng Cổ, trấn áp các tộc không thể không cúi đầu.”

“Cho dù là nhân tộc lúc trước cũng từng suy yếu một lần, tan thành mảnh nhỏ.”

Lão Cửu vừa mở miệng vừa đi về phía trước, mỗi một bước hạ xuống đều khiến bầu trời sôi trào, mặt đất nổ vang, vô số vong hồn tứ tán, hài cốt trong nước bùn run rẩy.

Khí thế đến từ trên người Lão Cửu càng thêm mãnh liệt, trong mơ hồ còn có một chút khí tức không thuộc về Vọng Cổ, giống như nổi lên từ cõi tối tăm, chỉ dẫn ngoại giới.

Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đi theo phía sau.

Nhị Ngưu nhìn chung quanh, cực kỳ tò mò về nơi này, khi thì ngồi xổm xuống đào ra một ít bùn đất, khi thì giơ tay chộp tới một ít vong hồn, ánh sáng từ tròng mắt tản ra càng ngày càng mãnh liệt.

Rõ ràng, y vô cùng hứng thú đối với nơi này.

Về phần Hứa Thanh, vẻ mặt nghiêm túc, nghe Cửu gia gia nói.

Đối với chuyện của Cổ Linh tộc, tuy hắn có chút hiểu biết, nhưng hiển nhiên so với nhân chứng lịch sử sống từ thời Huyền U Cổ Hoàng đến bây giờ như Cửu gia gia, không thể hiểu bằng.

Mà khiến hắn chú ý hơn, còn có một luồng khí tức không thuộc về Vọng Cổ trên người Cửu gia gia tản ra.

Nếu là Hứa Thanh trước kia, có lẽ đối với điều này sẽ không quá chú ý, nhưng bây giờ mắt phải của hắn có quyền hành xóa bỏ, hắn có thể thấy nhân quả.

Vì vậy trong mắt hắn, khí tức trên người Cửu gia gia tản ra, đó là nhân quả với thiên ngoại.

“Đại sư huynh từng nói, Lý Tự Hóa tiền bối đang trở về… Khí tức trên người Cửu gia gia, nhìn như là đang chỉ dẫn.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, lời nói của lão Cửu tiếp tục quanh quẩn.

“Cổ Linh tộc tuy cường thế, nhưng thời gian thống trị Vọng Cổ lại như phù dung sớm nở tối tàn. Sau khi đạt tới đỉnh phong trong thời gian ngắn, Linh Hoàng của tộc này làm ra một chuyện điên cuồng.”

“Gã tập hợp sức mạnh của toàn tộc, hội tụ khí vận, mưu đồ Thiên Đạo.”

“Ý đồ lấy bản thân đoạt xá toàn bộ Thiên Đạo, mang toàn bộ Thiên Đạo hội tụ một thể, khiến bản thân thành Thiên Đạo mạnh nhất và duy nhất ở Vọng Cổ.”

“Một khi thành công, ý của gã chính là ý của Vọng Cổ, đạo của gã chính là đạo của Vọng Cổ.”

“Cũng sẽ dùng điều này, áp đảo rất nhiều Thiên Đạo mà nhóm Hạ Tiên đã từng khai sáng Vọng Cổ đưa lên, từ đó quy vận mệnh của Vọng Cổ về vận mệnh một người.”

“Cũng khiến cho Cổ Linh tộc có thể vĩnh viễn thống trị Vọng Cổ, vạn tộc vĩnh viễn bị trấn áp, bản thân cũng đột phá bình cảnh Hạ Tiên, đi ra tiên lộ riêng của gã.”

Lão Cửu nói tới đây, thần sắc lộ ra một tia kính nể, lão kính nể không phải là hành vi của Cổ Linh Hoàng, mà là dã tâm cùng lựa chọn của một vị cường giả.

“Nhân vật như vậy…”

Lão Cửu dừng bước, ngẩng đầu nhìn hư vô phía xa, trong mắt lộ ra một vòng chiến ý, tay phải chậm rãi nâng lên, giống như đang nắm lấy hư không.

Cùng lúc đó, Nhị Ngưu đi theo phía sau Hứa Thanh và Lão Cửu, đang đào một bộ hài cốt trên mặt đất lên, sau khi cất đi, mắt thấy Hứa Thanh chăm chú lắng nghe, Nhị Ngưu dứt khoát ho khan một tiếng, chuẩn bị biểu lộ thân là đại sư huynh học rộng biết nhiều.

Vì thế học theo Lão Cửu ngữ khí thản nhiên mở miệng.

“Nhưng đây là đại nghịch!”

“Cho nên khả năng thành công đương nhiên cực kỳ xa vời, cuối cùng Linh Hoàng thất bại, bị tất cả Thiên Đạo phản phệ, huyết mạch tộc đàn bị nguyền rủa.”

“Trong lúc nguy cấp, Linh Hoàng dựa vào tu vi khủng bố của bản thân, đưa đại bộ phận tộc nhân vào đại thế giới của gã, ý đồ dùng cái này tránh đi hạo kiếp bị Thiên Đạo cắn trả, nhưng cho dù là như vậy, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi nguyền rủa.”

“Cho nên Linh Hoàng ngã xuống, đại thế giới của gã khô héo, hóa thành tử giới, tất cả Cổ Linh tộc trong đó lập tức diệt vong, mà chỗ đáng sợ của nguyền rủa này cũng không phải là diệt đi đơn giản như vậy.”

“Dù sao đó cũng là nguyền rủa đến từ tất cả Thiên Đạo ở Vọng Cổ, dưới nguyền rủa đó, Cổ Linh tộc tử vong hóa thành vong hồn ngày đêm kêu rên thống khổ.”

“Tử giới khô héo này cũng thành Cổ Linh vong quốc, vĩnh hằng chịu đựng nguyền rủa tra tấn, mãi mãi mai táng ở sâu trong lòng đất đại lục Vọng Cổ.”

“Đồng thời…”

Nhị Ngưu đang muốn khoe khoang kiến thức của mình, nhưng lời nói còn chưa nói xong, Lão Cửu phía trước đã giơ tay lên, hướng về màn trời chụp một cái, nhất thời thương khung nổ vang, vô số sấm sét nổ tung ở trên bầu trời.

Hàng ngàn hàng vạn tia chớp từ trên trời hội tụ, lao thẳng đến Lão Cửu, chiếu sáng cả thế giới, tụ vào trên tay phải đang nâng lên của lão.

Nắm chặt, những tia chớp vô tận trực tiếp hóa thành một thanh trường kiếm điện quang.

Kiếm này vừa ra, thiên địa biến sắc.

Khí tức cường hãn, dao động kinh khủng từ trên người Lão Cửu bốc lên, sau đó… Lão hướng về bầu trời, hạ xuống một kiếm.

Kiếm khí kinh thiên.

Hình như có tiếng gầm thét từ hư vô truyền đến, giây tiếp theo, một kiếm kinh khủng này xẹt qua màn trời, trực tiếp cắt ra một vết rách to lớn.

Gió lốc từ trong khe hở khuếch tán, quét ngang bát phương, đồng thời cũng từ trong khe hở lộ ra hình ảnh khiến Hứa Thanh quen thuộc.

Nơi đó, là một hoàng cung.

Sâu trong hoàng cung có một tòa núi huyết nhục, trên đỉnh núi lơ lửng một con mắt to lớn.

Giờ phút này con mắt mở ra, lộ ánh sáng màu vàng, đang nhìn chằm chằm vào nơi đây theo khe hở.

Gã nhìn thấy Hứa Thanh đã lâu không gặp, nhưng lúc này điều khiến Thần để ý nhất, chính là một kiếm đã xé rách thiên địa, sát khí toàn thân chấn thiên.

Gã nhận biết!

Lúc trước khi giao chiến với Xích Mẫu, gã đã có lưu ý nhi tử thứ chín của Lý Tự Hóa này, thật sự là lúc trước đối phương ở trước mặt Xích Mẫu, một kiếm sau khi súc thế vung lên, khiến tâm thần gã cũng chập chùng theo.

Hứa Thanh vừa muốn mở miệng, nhưng Lão Cửu phía trước đã bước một bước vào khe hở, xuất hiện ở trên con mắt khổng lồ của Cổ Linh Hoàng.

Chương 2277: Giao dịch công bằng (2)

“To gan!”

Tiếng gầm nhẹ ẩn chứa quy tắc của phiến thế giới tử vong này, từ chỗ Cổ Linh Hoàng truyền ra ầm ầm.

Trong lúc nhất thời, thế giới Cổ Linh Hoàng đang ở, bầu trời càng thêm u ám, mặt đất không ngừng bốc lên, vô số vong hồn, vô số hài cốt, toàn bộ hiện lên.

Còn có sông Hoàng Tuyền.

Đó là ý chí của toàn bộ thế giới!

Theo thần niệm Cổ Linh Hoàng mà động.

Không chỉ như thế, còn có năng lực giống như quyền hành mà cũng tựa như thần quyền, lấp lánh ở bên trong đôi mắt khổng lồ của Cổ Linh Hoàng, đó là năng lực đặc thù thuộc về gã.

Dưới ánh nhìn chăm chú, tất cả những kẻ đối địch với gã, vết thương nhẹ sẽ trở thành trọng thương, trọng thương sẽ hóa thành tử vong trí mạng.

Đồng thời, ở bên trong Cổ Linh giới này, còn có chín mươi tám tòa hoàng cung cùng với con mắt khổng lồ khác, đều ở thời khắc này mở ra, toàn bộ ngóng nhìn Lão Cửu, vận sức chờ phát động.

Vẻ mặt của Lão Cửu không có chút biến hóa nào, chỉ là trong sự lạnh lùng có càng nhiều chiến ý hơn, giống như thật sự muốn đánh một trận.

Cục diện thoáng cái đã đến cực hạn, mắt thấy hết sức căng thẳng.

Hứa Thanh từ trong khe nứt đi ra, đứng ở bên người Lão Cửu, cung kính mở miệng.

“Cửu gia gia, việc này để ta cân nhắc một chút được không, Linh Hoàng bệ hạ cũng không phải người ngoài, chúng ta không cần đánh nhau.”

Lão Cửu nhìn Hứa Thanh một cái, nhíu mày, cuối cùng miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi trấn an Cửu gia gia, Hứa Thanh xoay người, khom người cúi đầu về phía Cổ Linh Hoàng.

“Vãn bối bái kiến bệ hạ.”

Trong lòng Cổ Linh Hoàng sôi trào, vô số chửi bới bùng nổ ở trong lòng, đang muốn rống giận ra, nhưng ánh mắt nhìn trên người Hứa Thanh, tất cả chửi bới đều hóa thành rung động.

“Thân thể của ngươi…”

Tất cả con mắt khổng lồ của Cổ Linh Hoàng, cùng nhau co vào.

Lực chú ý lúc trước của gã đều bị lão Cửu hấp dẫn, giờ phút này sau khi chú ý trên người Hứa Thanh, lập tức liền nhận ra sự khủng bố của thân thể Hứa Thanh.

“Trước đó vãn bối có chút cơ duyên, cho nên thân thể có thay đổi, về sau sẽ kể rõ chuyện này với bệ hạ, hôm nay tới đây, là vì hoàng khí.”

Hứa Thanh ngó bốn phía Cổ Linh Hoàng, nhìn mười ba con rồng do khí vận Cổ Linh tộc biến thành, chậm rãi mở miệng.

“Không cho!”

Cổ Linh Hoàng đè xuống chấn động trong lòng, đôi mắt khổng lồ lộ ra ánh sáng âm u, trực tiếp từ chối.

Hứa Thanh thần sắc như thường, đối với câu trả lời của Cổ Linh Hoàng, hắn không ngoài ý muốn, mà hắn cùng đối phương giao tiếp nhiều lần, thực tế trên đường đi ba người đã có phương án.

Thế là trên mặt lộ ra nụ cười, nhẹ giọng mở miệng.

“Bệ hạ, vãn bối tới đây là phụng mệnh của Nữ Đế nhân tộc ta.”

“Mặc dù bệ hạ đang bế quan ở đây, nhưng dao động trước đó khi Nữ đế nhân tộc ta thăng cấp Thần Đài, chắc hẳn bệ hạ có cảm nhận.”

Hứa Thanh nói xong, tản ra khí vận nhân tộc của mình, khiến cho khí vận chi lực vờn quanh bốn phía, càng là tiến hành thay quan bào Thái phó của Thái tử.

“Người nói chuyện bây giờ là Trấn Thương Vương do Nữ Đế nhân tộc ta tự mình phong, thêm thân phận Thái phó của Thái tử! Còn là Đại Huyền Thiên do tam thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cùng phong!”

Nhị Ngưu kiêu ngạo, lớn tiếng mở miệng, tự nhiên y biết cách phối hợp cùng Hứa Thanh.

Tiếng hít thở ồ ồ như gió, gào thét bên trong thế giới tử vong này, tất cả con mắt khổng lồ của Cổ Linh Hoàng đều xuất hiện gợn sóng.

Nữ Đế nhân tộc thành thần, mặc dù gã không trực tiếp nhìn thấy, nhưng cũng thật sự cảm ứng được.

Nói không kiêng ky, đó là không có khả năng.

Chỉ là sự không cam lòng trong lòng vẫn còn đang bốc lên, loại cảm giác bị đánh cướp này, khiến cho gã cảm thấy bị khiêu chiến mặt mũi, đang muốn mở miệng.

Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu cười cười, ngóng nhìn con mắt Cổ Linh Hoàng, truyền ra thanh âm sang sảng.

“Tiểu sư đệ, ta biết ngươi có quen biết với vị Cổ Linh hoàng này, không muốn ỷ lớn hiếp nhỏ. Bằng không, chỉ cần bẩm báo sư tôn lão nhân gia, dựa vào vị thế Hạ Tiên của lão nhân gia là có thể đắp nặn lại nhục thân của ngươi một lần nữa, đương nhiên cũng có thể một chưởng trấn áp giới này!”

Đáy lòng Cổ Linh Hoàng lại kinh hãi.

Cùng lúc đó, Lão Cửu mắt thấy việc câu thông không có kết quả, thần sắc lộ ra một vòng không kiên nhẫn.

“Hà tất nói nhảm, phụ thân ta sắp trở về, hôm nay nếu ngươi không cho hoàng khí, ta liền cứng rắn cướp đoạt, ta bị thương một phần, ngày phụ thân ta trở về, diệt hết bố cục vãng sinh phục sinh của ngươi.”

Nói xong, khí tức trên người Lão Cửu tràn ra, chỉ dẫn cho thiên ngoại càng thêm nồng đậm, thậm chí đều tạo thành tinh không mơ hồ, mơ hồ ở giữa hình như có một viên tinh thần màu máu, đang tới gần.

Cảm giác áp bách truyền đến, để cho đáy lòng Cổ Linh Hoàng lần nữa bốc lên.

Chỉ là uy nghiêm ngày xưa khiến gã vẫn có chút không thể tiếp nhận được nỗi uất ức khi bị vơ vét tài sản thế này, hô hấp càng thêm dồn dập.

Hứa Thanh thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, đi ra mấy bước rồi lần nữa cúi đầu.

“Bệ hạ, vừa rồi vãn bối còn chưa nói xong, vãn bối tới đây cũng không phải là trực tiếp yêu cầu mười ba luồng hoàng khí, mà là giao dịch.”

Nói xong, Hứa Thanh đưa tay, lấy ra con rối của cấm địa Linh Âm, đưa đến trước mặt Cổ Linh Hoàng.

“Linh thân này là chủ nhân cấm địa, hy vọng bệ hạ thích.”

Đây là cho Cổ Linh Hoàng bậc thang.

Cổ Linh Hoàng trầm mặc, đáy lòng lại mắng chửi, tất nhiên gã nhìn ra màn phối hợp diễn kịch của ba người, chỉ là… Bất kể là sư tôn của Hứa Thanh hay là Nữ Đế, hoặc là Lý Tự Hóa, đều không phải đối tượng hiện tại gã có thể trêu chọc.

Mà bây giờ gã còn đại sự đang âm thầm tiến hành, một khi có Thần Đài giáng lâm, sợ là sẽ lập tức bại lộ.

Vì vậy sau một lúc lâu, Cổ Linh Hoàng cố nén sự chán ghét trong lòng, hung hăng nhìn Hứa Thanh một cái, trong con mắt khổng lồ tràn ra lực hút, hút con rối kia vào.

Theo tiếng nhai nuốt răng rắc răng rắc, giống như tất cả nghẹn khuất đều dồn vào cắn xé, hơn mười hơi thở sau, mười ba con rồng khí vận bên người Cổ Linh Hoàng gầm nhẹ, lao thẳng đến ba người Hứa Thanh.

Cùng với chúng nó, còn có tiếng áp lực âm trầm của Cổ Linh Hoàng.

“Rời đi! Đừng quay lại!”

Chương 2278: Nữ Đế truyền triệu (1)

Đối với Cổ Linh Hoàng mà nói, những năm này mặc dù gã vẫn thường xuyên đói khát, nhưng khẩu vị lại bất tri bất giác có phần kén chọn.

Năm đó, gã nhìn thấy bất cứ thứ thần tính nào thì tròng mắt đều sẽ trợn lên, cảm giác đói khát của tâm thần đủ để bao phủ tất cả, sẽ không chút do dự mà nuốt vào.

Mặc kệ người khác cảm thấy ngon hay không, dù sao gã cũng cảm mỹ vị vô thượng.

Cho nên tướng ăn rất khó coi.

Nhưng bây giờ… Gã lại chướng mắt con rối này từ đáy lòng.

Dù sao, bữa ăn trước đó của gã cũng là máu thịt của Xích Mẫu.

So với máu thịt Xích Mẫu, con rối này không khác gì thịt muỗi.

Cho nên đối với Hứa Thanh, nội tâm Cổ Linh Hoàng rất là phức tạp, trong miệng tuy mắng đừng quay lại, đáy lòng cũng đang gầm nhẹ cút cút cút.

Thế nhưng, nếu Hứa Thanh thật sự không tới nữa, kỳ thật gã vẫn còn có chút không nỡ.

Suy nghĩ phức tạp này khiến trong lòng Cổ Linh Hoàng càng thêm phiền, lúc này mở miệng khiến toàn bộ Cổ Linh Giới đều nổ vang, dưới sự điều khiển của gã, một vòng xoáy khổng lồ trống rỗng xuất hiện phía trên ba người Hứa Thanh, truyền ra lực hút cực lớn, tác động đến thế giới.

Đối với loại đãi khách bị xua đuổi này, Lão Cửu không so đo, cầm mười ba sợi hoàng khí, không nói một lời, cất bước đi về phía vòng xoáy.

Nhị Ngưu cũng không để ý đến tình huống bị bài xích, y đã quen rồi… Lúc này liếm môi, trong mắt chớp động u mang, bay vào vòng xoáy.

Về phần Hứa Thanh, hắn tự nhiên là có lễ phép, vì thế trước khi đi, đầu tiên là khom người về phía Cổ Linh Hoàng.

"Như vậy vãn bối sẽ không quấy rầy bệ hạ bế quan, chúc bệ hạ vạn sự thuận lợi, sớm ngày xuất quan."

Mặc kệ những lời này ẩn chứa bao nhiêu chân tình, giờ phút này nghe Hứa Thanh nói ra, dù trong lòng Cổ Linh Hoàng bực bội, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng, từ đầu đến cuối Hứa Thanh đều rất khách khí với mình.

So với Lão Cửu mãng phu vừa thấy mặt đã rút kiếm kia, còn có tên mặt mũi gian xảo kia, làm cho người ta nhìn một cái liền lo lắng cho tài sản của mình có bị trộm mất hay không.

Phần cung kính này của Hứa Thanh, cũng rất rõ ràng.

"Bệ hạ, lệnh bài trước đó đã mất đi tác dụng, mà tiếp theo vãn bối có thể sẽ gặp được tế phẩm tốt hơn, nếu bởi vì nguyên nhân lệnh bài mà không thể kịp thời đưa về..."

Hứa Thanh nhìn về phía Cổ Linh Hoàng, đối với phần chiến lực hữu dụng trước mắt này, hắn không muốn dễ dàng buông tha như vậy.

Cổ Linh Hoàng trầm mặc, sau một lúc lâu hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt vòng xoáy phía trên Hứa Thanh, lực hút lập tức tăng vọt, lực bài xích đến từ giới này càng bốc lên.

Mắt thấy như vậy, mặc dù đáy lòng Hứa Thanh tiếc nuối nhưng cũng không cưỡng cầu, thân thể nhoáng một cái thẳng đến vòng xoáy.

Ngay khi thân ảnh của hắn chui vào vòng xoáy, trong nháy mắt sắp biến mất, một lệnh bài từ hư vô bay vào trong vòng xoáy, trong nháy mắt tiếp theo vòng xoáy nổ vang, biến mất ở Cổ Linh giới.

Toàn bộ Cổ Linh giới lập tức yên bình.

Cuối cùng Cổ Linh Hoàng vẫn đưa ra lệnh bài.

Con mắt khổng lồ, chậm rãi khép lại.

Chỉ là gã không hề phát hiện, ở bên trong Cổ Linh giới này, dưới đại địa nước bùn, trong vô số hài cốt có một bộ xương nhỏ, giờ phút này trong mắt lộ ra một vệt lam mang lập tức lướt qua.

Bên trong bộ xương khô đó, cất giấu một con nhuyễn trùng màu lam.

Trên người nhuyễn trùng tràn ra lực lượng ẩn nấp Vô Tự, che lấp toàn bộ khí tức của bản thân.

Cái này tự nhiên là Nhị Ngưu để lại.

Trong tương lai, bộ xương nhỏ này sẽ tìm tòi từng chút một, để… tìm ra bảo bối bản thể ngửi được.

Thời gian trôi qua, nửa ngày sau trên bầu trời bên ngoài tộc địa Mộc Linh tộc.

Cửu gia gia rời đi, mang theo Linh Nhi đi cùng.

Sau khi dung nhập toàn bộ mười ba đạo hoàng khí vào trong cơ thể Linh Nhi, nguyền rủa từ huyết mạch Linh Nhi cuối cùng bị áp chế triệt để, trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Tu vi của nàng cũng thuận lợi tăng lên, bắt đầu tiếp cận Linh Tàng.

Bởi vì thể chất đặc thù của Cổ Linh tộc, cho nên ở trong giai đoạn này tu vi tăng lên không có bình cảnh, nhưng lại cần ngủ say.

Vọng Cổ hiện giờ, chiến hỏa nổi lên bốn phía, ở Tế Nguyệt đại vực thì càng an toàn hơn.

Dù sao chuyện Lý Tự Hóa sắp trở về, những cường tộc ở Vọng Cổ đều biết, thậm chí Thánh địa cũng không có giáng lâm ở Tế Nguyệt đại vực.

Cho nên để Linh Nhi trở về Tế Nguyệt đại vực để bế quan, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nguyên bản, Hứa Thanh cũng đang suy nghĩ có nên trở về Tế Nguyệt đại vực một chuyến hay không.

Nhưng một phong thánh chỉ của Nhân Hoàng từ hoàng đô nhân tộc chuyển đến, làm cho suy nghĩ của Hứa Thanh có chút thay đổi.

“Triệu Thái Phó của Thái tử, Hứa Thanh, về hoàng đô nhân tộc; đại quân Phong Hải Quận xuất chinh, phân ba đợt, lần lượt đến.”

Bất kể là xuất phát từ quá khứ của nhân tộc, hay là hành động của Nữ Đế sau khi mình mất tích, đối mặt với Thánh địa giáng lâm bây giờ, phía đông Viêm Nguyệt cùng với Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, liên tiếp bộc phát chiến tranh quy mô nhỏ.

Hứa Thanh không có lý do gì cự tuyệt việc chiêu mộ này.

Vì thế sau khi nhìn theo bóng lưng Cửu gia gia dần dần đi xa, Hứa Thanh nhìn về phía đại sư huynh bên cạnh.

Nhị Ngưu không để ý Lão Cửu có rời đi hay không, cũng không quan tâm thánh chỉ của Nữ Đế, giờ phút này toàn bộ lực chú ý của y đều ở trên con nhuyễn trùng mà mình lưu lại ở Cổ Linh giới.

Một lát sau, hai mắt Nhị Ngưu sáng lên: “Có thể cảm ứng được, ha ha!”

Nhị Ngưu hưng phấn.

Hứa Thanh chỉ liếc mắt một cái, liền biết nhất định là đại sư huynh có bố trí trong thế giới Cổ Linh Hoàng, vì thế nhắc nhở một câu.

“Đại sư huynh, thế giới tử vong của Cổ Linh Hoàng, ta đã đi qua nhiều lần.”

Nhị Ngưu nhìn về phía Hứa Thanh.

Chương 2279: Nữ Đế truyền triệu (2)

“Trước đó ta không có quá nhiều cảm thụ, nhưng lần này… Có lẽ là tu vi khác biệt, cũng có lẽ là thân thể này của ta không giống, ta cảm nhận một chút kỳ dị.”

Hứa Thanh suy tư một phen, trầm thấp mở miệng.

“Hình như, lần này ta đi Cổ Linh giới, không phải cùng một chỗ với lúc trước ta đi!”

“Thậm chí ta nhớ lại mấy lần trước đó, giống như mỗi một lần đều là như vậy.”

“Ta hoài nghi, Cổ Linh giới, có thể không chỉ có một!”

“Con cự xà kia, có lẽ cũng không phải chỉ có một con.”

“Còn có thần tri của ta điều tra được một chút khí tức cổ xưa ở trong sương mù dày đặc chỗ linh uyên, ngóng nhìn mang theo ác ý sâu đậm.”

Rất ít khi Hứa Thanh nói nhiều như vậy, hắn thật sự là lo lắng nếu tình báo không rõ ràng chính xác, sự điên cuồng của đại sư huynh xuất hiện sai lầm.

Nói như vậy, cũng không phải là điên cuồng, mà là muốn chết.

Nhị Ngưu nghe vậy, như có điều suy nghĩ: “Cái này cũng phù hợp suy luận, nếu ta là Cổ Linh Hoàng, cũng sẽ không thật sự chỉ có một thế giới, nhất định phải chuẩn bị rất nhiều, thật giả lẫn lộn.”

“Được, con nhuyễn trùng mà ta để lại ở đó sẽ càng thêm cẩn thận.”

“Nhưng mà Tiểu A Thanh, nơi đó đúng là có bảo bối, mặc dù không biết cụ thể là cái gì, nhưng ta cảm giác… bảo bối đó, chắc chắn có tác dụng lớn đối với ta và ngươi!”

“Ta phải thăm dò một phen…”

Nhị Ngưu theo bản năng liếm môi một cái.

Hứa Thanh gật đầu, hắn biết đại sư huynh tuy điên cuồng nhưng lại không ngốc, vì thế không nói thêm nữa, ánh mắt nhìn về phương hướng Phong Hải Quận.

Đi tới Hoàng Đô nhân tộc, dựa vào tốc độ của bảo tháp, tự nhiên không nhanh bằng truyền tống, dù sao lộ trình phải vượt qua nhiều đại vực.

Mặt khác, trước khi đi tới Hoàng Đô nhân tộc, Hứa Thanh còn có một việc muốn xử lý ở Phong Hải Quận.

Vì thế hắn không tiếp tục lưu lại Mộc Linh tộc, sau khi cáo biệt thì dùng Thánh Thiên Bảo Tháp đi thẳng đến Phong Hải Quận.

Hứa Thanh trở về, đối với Phong Hải Quận mà nói là đại sự hàng đầu, việc cố nhân gặp nhau cùng hàn huyên, tự nhiên không ít.

Như Diêu Hầu, như Thanh Cầm, cố nhân ở Chấp Kiếm Cung, còn có Diêu Vân Tuệ…

Hơn nữa muốn mở ra truyền tống trận vượt đại vực cũng cần thời gian chuẩn bị và kiểm tra chi tiết, dù sao việc truyền tống của Hứa Thanh, đối với Phong Hải Quận mà nói, không cho phép xuất hiện chút ngoài ý muốn nào.

Cho nên hắn và Nhị Ngưu cần ở lại Phong Hải Quận một đêm.

Đêm nay, đầu hôm thì đại biểu các phương ở Phong Hải Quận báo cáo công tác với Hứa Thanh, sau nửa đêm, theo mọi người rời đi, Hứa Thanh cũng rời khỏi quận phủ.

Xuất hiện ở chỗ Hình Ngục Ti trước kia.

Đến nơi này, Hứa Thanh tựa như bước đi trong năm tháng, từng màn trước đây làm lính canh ngục hiện lên trước mắt, mà bóng hình xuất hiện nhiều nhất… là lão Cung chủ Khổng Lượng Tu.

Cuối cùng, theo một đường đi tới phía dưới cùng của Hình Ngục Ti, cũng chính là di chỉ hành cung của Huyền U Cổ Hoàng năm đó, đồng thời cũng là chỗ ở của thần linh Xương Cá trước khi chết.

Bây giờ nơi này đã bị Phong Hải Quận nắm giữ hoàn toàn, có khu vực được cải tạo, như chỗ biên giới cung điện.

Có khu vực được thăm dò, như chỗ điện chứa tiên thuật, bây giờ tiên thuật trong đó là nội tình quan trọng của Phong Hải Quận.

Mà có khu vực thì bị cấm bước vào, như đại điện chim phượng.

Đích đến của Hứa Thanh, chính là điện này.

Hắn bước từng bước một, đi tới trước đại điện chim phượng, ngẩng đầu ngóng nhìn chỗ đã từng là nơi huyền diệu này.

Năm đó hắn ở nơi đây, đã mất đi một phần ký ức.

Rốt cuộc sau đó cũng biết được, điện này là nơi nhi nữ của Huyền U Cổ Hoàng ngã xuống, cũng là nơi cất giữ Tử Huyền Thượng Thanh Đăng.

Càng là… địa phương Tử Huyền đang tiếp nhận truyền thừa.

Đứng ở ngoài điện, thứ đầu tiên Hứa Thanh cảm nhận được là khí tức lão tổ Kim Cương Tông.

Gần như là trong nháy mắt, hàn ma xử* của lão tổ Kim Cương tông từ trong gạch ngói trên điện bay ra, hóa thành bóng dáng Du Linh Tử, trực tiếp quỳ lạy về phía Hứa Thanh.

“Bái kiến chủ nhân!”

Vẻ mặt lão tổ Kim Cương tông kích động.

(*Hàn ma xử: Thi thoảng tác giả vẫn dùng từ thiết thiêm tức que sắt, có thể tác giả quên việc đã cải tạo que sắt từ lâu rồi)

Cái bóng dưới thân Hứa Thanh cũng gợn sóng một chút, huyễn hóa ra con mắt, nhìn kỹ kẻ địch kiếp này của mình.

“Tử Huyền như thế nào rồi.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Lão tổ Kim Cương tông vội vàng mở miệng: “Bẩm chủ nhân, sau khi chủ mẫu tiến vào đại điện vẫn chưa hề đi ra, bấy lâu tiểu nhân thủ hộ nơi đây, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.”

“Mặt khác trước khi chủ mẫu tiến vào đại điện từng nói, nếu chủ nhân ngài tới đây, cũng chớ có cưỡng ép tiến vào điện này, cho nàng một chút thời gian, bất luận khó khăn gì thì chính nàng có thể giải quyết, sau khi thành công nàng sẽ đi tìm ngài."

Hứa Thanh nghe vậy ánh mắt nhìn trên đại điện, thần tri của hắn không cách nào lan tràn vào đó, chỉ có thể thoáng cảm ứng ba động trong đó đang ở trạng thái bình ổn.

Vì thế hắn thu hồi thần thức, yên lặng ngồi ở ngoài đại điện, hai mắt nhắm lại, khoanh chân đả tọa.

Một đêm trôi qua.

Một đêm này, lão tổ Kim Cương Tông nghiêm túc, Tiểu Ảnh cảnh giác, hai vị này đều suy nghĩ ngàn vạn, nghĩ đến các phương pháp để trong tương lai đối phó lẫn nhau.

Nhưng thỉnh thoảng nhìn nhau, biểu hiện lại khác, Tiểu Ảnh tràn đầy địch ý, còn lão tổ Kim Cương tông thì mỉm cười.

Cho đến khi đêm tối trên bầu trời Phong Hải quận tan rã, sơ dương chiếu lên, Hứa Thanh mở mắt ra, lần nữa nhìn về phía đại điện chim phượng, hắn xoay người rời khỏi nơi này.

Nửa canh giờ sau, dưới sự cung kính tiễn đưa của đại biểu các phương ở Phong Hải Quận, trận pháp truyền tống của Phong Hải Quận ầm vang vận chuyển, bóng dáng Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu mơ hồ trong trận pháp.

Cho đến khi biến mất.

Chương 2280: Nhìn có phần quen (1)

Từ khi thánh địa Huyền cấp giáng lâm…

Ba giới Nam Tây Bắc của Vọng Cổ, chiến sự càng lúc càng khốc liệt, song phương đều có tổn thất, tình hình cực kỳ thảm thiết.

Có thể nói hầu như mỗi thời mỗi khắc đều có sinh linh ngã xuống, đều có chiến hỏa bùng lên.

Cả Vọng Cổ chìm trong binh biến loạn lạc.

Còn tại Đông giới, Viêm Nguyệt Huyền Thiên cùng nhân tộc dẫn đầu, tập hợp các tộc khắp nơi, bố trí đại trận tuyệt thế, phân chia thiên địa.

Bên ngoài đại trận là thương khung vô tận, là bốn tòa thánh địa Huyền cấp.

Bên trong đại trận, là chúng sinh Đông giới Vọng Cổ.

Tuy rằng sau đại chiến với Nhân Hoàng cùng Viêm Nguyệt tam thần, các vị Đại Đế trong bốn tòa Thánh địa không còn hiện thân, mà Viêm Nguyệt tam thần cũng vậy.

Ngoại giới không ai rõ ràng, trận chiến đỉnh cao lúc đó, rốt cuộc thắng bại ra sao.

Chỉ biết Nhân Hoàng vẫn như thường, tiếp tục chủ trì trận chiến này.

Chiến sự Đông giới, vẫn chưa dừng lại.

Trong khoảng thời gian này, giao tranh quy mô lớn tuy không xảy ra, Đông giới và Thánh địa đều đang cố gắng kiểm soát cục diện, nhưng giao tranh quy mô nhỏ gần như mỗi ngày đều diễn ra.

Dù là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc hay nhân tộc, chiến hỏa chưa bao giờ tắt.

Lúc này cũng có một trận chiến quy mô nhỏ đang diễn ra trên đại trận tuyệt thế, song phương nhân số đông đảo, dày đặc như kiến cỏ, hóa thành vô số hắc điểm, chém giết lẫn nhau.

Chính là vào lúc này, Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu từ Phong Hải Quận truyền tống nhiều lần, cuối cùng đã đến Hoàng Đô đại vực của nhân tộc.

Trên đường đi, xem như thuận lợi.

Không hề lãng phí thời gian, chỉ là lúc ở bên ngoài cổ trận hoạt hóa kia, Nhị Ngưu lại tiện tay “xin” thêm vài cọng lông vũ truyền tống…

Mà lúc này, khi bóng dáng hai người vừa hiện ra trong đại trận, tiếng nổ vang và tiếng kêu thảm thiết, từ trên trời cao truyền xuống, chấn động màng nhĩ.

Vô số thanh âm giống như lôi đình oanh minh vang vọng bát phương, đồng thời đa dạng màu sắc của thuật pháp từ trên trời cao buông xuống, chiếu rọi màn đêm lúc sáng lúc tối, vô cùng lộng lẫy.

Ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy rõ ràng dưới đại trận, từng đội ngũ tu sĩ đến từ các tộc Đông giới Vọng Cổ nối đuôi nhau xuất trận, rồi lại lần lượt rút lui.

Chỉ là nhìn trạng thái của những người trở về, có thể thấy tổn thất vô cùng nặng nề.

Nhưng phía Thánh địa cũng không khá hơn, thi thể rơi xuống như mưa, bị đại trận nghiền nát.

“Chiến tranh…”

Hứa Thanh thần sắc ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía chiến trường bên ngoài đại trận, vì truyền tống trận hắn đang đứng nằm trong quân doanh có trọng binh canh giữ, nên rất nhanh đã có vô số đạo thần thức bao phủ, khí tức bén nhọn khóa chặt.

Cảm nhận được khí tức của Hứa Thanh, những đạo thần thức cùng sát khí mới từ từ tiêu tán.

Tiếp theo là từng bóng người từ bốn phương tám hướng bay tới, cung kính hành lễ với Hứa Thanh.

Người dẫn đầu là một lão giả.

Hứa Thanh nhận ra lão giả này, là một vị Thiên Hậu của nhân tộc, họ Trần.

“Tham kiến Thái phó!”

“Mấy vị Thiên Vương đang ở trên chiến trường, không thể tự mình trở về nghênh đón, lão phu phụng mệnh ở lại chủ trì.”

“Bệ hạ có dặn dò, mời Thái phó sau khi trở về, lập tức đến đại điện.”

Sau khi Trần Thiên Hậu đến gần, lập tức cúi người hành lễ, cung kính mở miệng.

Hứa Thanh khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía chiến trường trên cao, sau đó tản thần thức ra bao phủ toàn bộ quân doanh, nhìn thấy vô số binh sĩ các tộc đang được chữa trị.

Trong lòng hắn không khỏi trầm xuống.

So với sự thảm khốc ở đây, những nơi khác của Đông giới Vọng Cổ mà hắn đi qua, thật sự còn tốt hơn rất nhiều.

Bởi vì nơi đây, gánh vác gần như tất cả.

Nơi đây, vừa là trung tâm của Đông giới Vọng Cổ, cũng là tiền tuyến khốc liệt nhất.

“Tình hình chiến sự hiện nay thế nào?”

Hứa Thanh chậm rãi hỏi.

“Vẫn trong tầm kiểm soát.”

Trần Thiên Hậu cười khổ sở, nhưng khí tức trên người rõ ràng có chút bất ổn, hiển nhiên là bị thương chưa lành, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên trên chiến trường bên ngoài đại trận, tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang lên.

Giữa vô số hắc điểm dày đặc đang chém giết lẫn nhau, một đạo quang mang chói mắt đột nhiên bùng nổ.

Đó là một gã đại hán trung niên đến từ Thánh địa, sau lưng mọc ra đôi cánh khổng lồ, toàn thân tràn ngập khí tức huyết sát, tu vi càng là đạt đến Uẩn Thần ngũ giới.

Tu vi như vậy, vượt xa đại đa số Thiên Vương của nhân tộc.

Đặc biệt là trong trận chiến quy mô nhỏ này, tuy rằng Uẩn Thần các tộc cũng có tham chiến nhưng đều bị kiềm chế, nên bây giờ sự xuất hiện đột ngột của gã, lập tức tạo thành uy hiếp cực lớn.

Dường như, gã muốn dùng sức một mình, xé toạc một con đường trên chiến trường.

Phía sau gã, còn có hơn ngàn tên tu sĩ Ma Vũ đi theo, như hộ vệ trung thành, tùy gã lao thẳng về phía trước.

Mục tiêu, chính là đại trận tuyệt thế.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Trần Thiên Hậu co rút lại, nhưng cũng không hề hoảng loạn, đối với tình huống bất ngờ, tự nhiên có cách ứng phó.

Rất nhanh, quang mang trên đại trận tuyệt thế lưu chuyển, hình thành lực lượng cường đại ngăn cản.

Nhưng ngay sau đó, thân ảnh Hứa Thanh bỗng nhiên biến mất.

Khi xuất hiện, đã ở bên ngoài đại trận tuyệt thế.

Tiếng nổ vang còn kinh khủng hơn gấp bội so với lúc trước, ầm ầm truyền đến bốn phương tám hướng, giữa vô số âm thanh chấn động màng nhĩ, Hứa Thanh nhìn về phía gã đại hán Ma Vũ đang lao tới với tốc độ kinh người.

Gã đại hán cũng chú ý tới Hứa Thanh, hừ lạnh một tiếng, tốc độ không giảm, tiếp tục lao tới.

Mọi chuyện nói thì chậm, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Bên trong đại trận, Trần Thiên Hậu hoảng sợ biến sắc, tuy biết thân phận Hứa Thanh cao quý, nhưng chiến lực hình như chỉ miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn Thiên Vương, hôm nay đối mặt với cường giả Uẩn Thần ngũ giới… Lão lập tức lo lắng không thôi.

Nhị Ngưu đứng bên cạnh ho khan một tiếng.

“Lo lắng cái gì, không cần phải lo lắng.”

Chương 2281: Nhìn có phần quen (2)

Tuy y nói vậy, nhưng Trần Thiên Hậu nào có thể yên tâm.

Không chỉ có lão lo lắng, mà mấy vị Thiên Vương các tộc đang bị kiềm chế trên chiến trường cũng lập tức nhận ra Hứa Thanh, trong lòng đều chấn động, thậm chí có người còn nhịn không được mắng to.

Rõ ràng trong nhận định của bọn họ, Hứa Thanh hoàn toàn không phải là đối thủ của tên Ma Vũ tu vi Uẩn Thần ngũ giới kia.

Muốn ra tay tương trợ, nhưng lại bị đối thủ kiềm chế, không thể thoát thân.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn tên Ma Vũ kia lao thẳng về phía Hứa Thanh.

“Hồ đồ, tên Hứa Thanh này sao lại tự tiện xuất hiện!”

“Nhanh chóng khởi động trận pháp, bao phủ bảo vệ Hứa Thanh!”

“Mau!”

Trận pháp ầm vang, quang mang chói lọi tựa sao băng nổ tung, muốn che chắn cho Hứa Thanh.

Nhưng lúc này gã đại hán Ma Vũ thông qua trận pháp, mơ hồ nhận ra thân phận Hứa Thanh không tầm thường. Gã ta cẩn thận quan sát, ánh mắt lóe sáng nhận ra Hứa Thanh.

Những nhân vật quan trọng của nhân tộc, dĩ nhiên Ma Vũ thánh địa bọn họ đều nắm rõ, đặc biệt là Hứa Thanh, kẻ đã gây ra sóng gió kinh thiên động địa trước đó.

Chính vì hắn, một tòa Thánh địa hùng mạnh sụp đổ.

Chính vì hắn, thánh địa Hoàng cấp phía Đông bị ép rời đi.

Nhưng những gì bọn họ biết, chỉ là Hứa Thanh bị Phù Tà bắt giữ, cuối cùng được cứu.

Bọn họ không rõ chi tiết trong đó, cũng không biết cuối cùng

Phù Tà chết bởi tay Hứa Thanh, càng không biết thực lực chân chính của hắn khủng bố cỡ nào.

Cho nên lúc này, ánh mắt tên đại hán kia sáng lên, cười gằn một tiếng, tốc độ tăng vọt lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Nhưng... Ngay khi thân ảnh gã đại hán vừa đến gần, Hứa Thanh mặt không chút thay đổi giơ tay lên.

Hướng về phía gã đại hán Ma Vũ đang lao đến, cách không siết chặt.

Chỉ một cái siết, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, trong phạm vi vạn dặm, mọi âm thanh đều trong nháy mắt biến mất!

Âm quyền, đoạt âm!

Sự yên tĩnh chỉ kéo dài trong một hơi thở.

Ngay sau đó, những âm thanh bị cướp đoạt kia bỗng chốc bị điều khiển, hội tụ về phía tên đại hán Ma Vũ, tạo thành một quả cầu khổng lồ với uy lực trước nay chưa từng có.

Gã đại hán cùng hơn ngàn tên hộ vệ phía sau, đều bị bao phủ trong đó.

Bên trong quả cầu gợn sóng cuồn cuộn, ẩn chứa sát khí kinh thiên động địa, điên cuồng chấn động.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên từ trong miệng gã đại hán và đám thuộc hạ.

Âm thanh kia lại hóa thành lực lượng sát thương, không ngừng oanh tạc.

Trong nháy mắt, ba phần mười số hộ vệ thân thể sụp đổ, tan thành mây khói. Còn tên đại hán Ma Vũ sắc mặt đã hoàn toàn đại biến, gã nghe thấy tiếng thì thầm mơ hồ bên tai.

Tiếng thì thầm càng lúc càng rõ ràng, không ngừng lặp đi lặp lại, ẩn chứa một loại lực lượng cổ xưa như muốn thâu tóm tâm can gã, thay thế đi ý thức của gã.

Cuối cùng âm thanh đó cướp đi cả thanh âm của gã.

Dù thân thể hay linh hồn, ngay cả bản ngã cũng bị bóc tách mất.

Cho đến khi… Gã cùng đám thuộc hạ nổ tung, hóa thành huyết vụ!

Sau đó quả cầu khổng lồ phân tán, hóa thành vô số âm thanh, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán ra xung quanh.

Nơi âm thanh đi qua, bất kỳ tiếng động nào trên chiến trường đều trở thành sát khí trong nháy mắt.

Một màn này tuy chỉ diễn ra trong một góc chiến trường, nhưng trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ, khiến cho các vị Thiên Vương và cả đám Uẩn Thần của Thánh địa biến sắc!

Bởi vì… Hứa Thanh ra tay quá nhanh, sát thương quá lớn, hơn nữa còn ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện.

Tu sĩ Đông giới, tâm thần rung động.

Tu sĩ Thánh địa, kinh hãi tột độ.

“Thần quyền!”

“Tên nhân tộc này thật đáng sợ!”

Phía Thánh địa, tất cả đều dậy sóng, nhưng… Chiến tranh, rất khó bị thay đổi bởi một người, trừ phi người đó có lực lượng nghiền ép tất cả.

Vì vậy ngay sau đó, một cỗ thần niệm kinh khủng từ Huyền Không thánh địa bỗng nhiên tràn ra, rõ ràng là có Chúa Tể muốn ra tay!

Mà trong đại vực của nhân tộc, một luồng khí tức thần linh cũng bùng nổ, ngăn cản từ xa.

Đó là khí tức của Huyền Chiến Thi Thần!

Dưới sự kiềm chế của hai luồng khí tức kinh khủng, thân ảnh Hứa Thanh biến mất, trở lại trong trận pháp. Lúc quay về, hắn dẫn nổ toàn bộ Âm quyền còn sót lại trên chiến trường, đồng thời còn kèm theo cả nguyền rủa.

Tiếng nổ rung trời vang vọng, tạo thành một cơn bão âm thanh khủng khiếp.

Tinh thần tu sĩ các tộc tham chiến của Đông giới đều phấn chấn, dưới sự lãnh đạo của các vị Thiên Vương, nhân cơ hội này lập tức xông lên chém giết.

Cục diện trận chiến quy mô nhỏ này, lập tức nghiêng về một phía.

Đối mặt với tình huống bất lợi, một tiếng chuông trầm thấp hùng hậu từ một phương vang lên, báo hiệu cho việc rút quân…

Một canh giờ sau trận chiến kết thúc, các tộc trở về, đề tài thảo luận đều xoay quanh Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh, đã cùng Nhị Ngưu rời khỏi chiến trường.

Hai người tiến vào Hoàng Đô, đi tới trước đại điện.

Lúc này Hứa Thanh đã thay quan bào Thái phó, Nhị Ngưu cũng mặc bộ giáp tương tự Huyền Thiên Giáp do nhân tộc chế tạo riêng cho y.

Bộ chiến giáp này tên là Đại Thiên Cương, là do chính tay Nhị Ngưu thiết kế và giám sát quá trình chế tạo, ngày thường y rất ít khi mặc, có thể thấy y rất yêu thích nó.

Giờ phút này đứng trước đại điện, Nhị Ngưu mặc Đại Thiên Cương, cả người tỏa ra kim quang chói lọi, tựa như thần nhân.

Nhìn từ xa, quả thật có vài phần uy vũ.

Hai người đứng trang nghiêm ngoài đại điện không lâu, một giọng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra.

“Truyền Thái phó, Đại Thiên Cương, yết kiến!”

Hứa Thanh và Nhị Ngưu ngẩng đầu, cùng nhau bước vào đại điện. Vài bước sau hai người đã đứng trước đại điện, nhìn thấy văn võ bá quan, nhìn thấy Nữ Đế cao cao tại thượng, và cả Ninh Viêm với vẻ mặt kích động bên cạnh.

“Tham kiến bệ hạ!”

Hứa Thanh khom người hành lễ.

Nhị Ngưu cũng lớn tiếng nói.

Nữ Đế khẽ gật đầu, thản nhiên đáp lại.

“Trở về là tốt rồi, ngồi xuống đi.”

Hứa Thanh đứng dậy, bước lên phía trước, đến trước một trong ba mươi ba cái ghế Thiên Vương.

Hắn ngồi xuống, nhìn xuống bá quan văn võ.

Vị trí này, chỉ thấp hơn Nhân Hoàng và Trấn Viêm Vương chưa xuất hiện!

Dưới ánh mắt của Hứa Thanh, bá quan văn võ đều cung kính cúi đầu.

Ngay cả Ninh Viêm, cũng khom người hành lễ với Hứa Thanh.

Cho dù là vì sự tín nhiệm ngày trước, hay là vì thân phận Thái phó hiện giờ của Hứa Thanh, Ninh Viêm đều tâm phục khẩu phục, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Thậm chí trong lòng y, Hứa Thanh còn gần gũi hơn cả mẫu hậu.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Nhị Ngưu không khỏi có chút hâm mộ, nhưng rất nhanh sự chú ý của y đã bị thu hút bởi một người quen cũ đứng trong đám người. Ban đầu là kinh ngạc, sau đó là thích thú, thậm chí Nhị Ngưu còn lấy Thánh Thiên Thần Đằng ra nghịch ngợm.

Mà ánh mắt Hứa Thanh sau khi lướt qua bá quan văn võ, cũng dừng lại trên người tu sĩ kia…

Bị Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn chằm chằm, gã tu sĩ Ma Vũ trong lòng dâng lên muôn vàn cảm xúc, hít sâu một hơi, khẽ khom người.

“Phong Lâm Đào, bái kiến Thái phó.”

Chương 2282: Phong Lâm Đào trung thành (1)

Phong Lâm Đào cảm khái trong lòng.

Vận mệnh giữa người với người, có đôi lúc chính là như thế, thay đổi liên tục.

Nhưng Phong Lâm Đào cũng không phải hạng người tầm thường, giống như lúc trước Lan Dao miêu tả gã: Người này ích kỷ lại lạnh lùng, tàn nhẫn lại đa nghi, mà còn giỏi về ẩn nhẫn.

Cho nên từ sau khi lựa chọn quy hàng nhân tộc, trong lòng gã đã mô phỏng tất cả tình huống, bây giờ mặc dù trông thấy Hứa Thanh khiến dâng lên một chút tâm tình phức tạp, nhưng rất nhanh đã bị gã hạ xuống.

Quá trình này, gã không cần che giấu suy nghĩ của mình, mà là thoải mái hiển lộ ra trên mặt.

Đây là chuyện gã am hiểu.

Có thể lấy thân phận bán huyết Ma Vũ, từng bước tu hành đến Uẩn Thần ở Ma Vũ thánh địa, tự nhiên gã có đạo sinh tồn của mình.

Mà lợi dụng tất cả mọi thứ bên cạnh, bao gồm cả lợi dụng cảm xúc của mình, từ nhỏ gã đã biết.

Hôm nay ở chỗ này, gã muốn lợi dụng điểm đó để chứng minh sự chân thành của bản thân.

Dù sao… mấy tháng đầu hàng, gã vẫn luôn bị lạnh nhạt, Nhân Hoàng cũng không có bất kỳ sắp xếp gì đối với gã.

Điều này khiến gã có chút bất an.

Gã biết, đây là biểu hiện vì mình tìm nơi nương tựa, Nữ Đế vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận.

Còn đang ở quá trình quan sát, vì vậy gã cần mượn cơ hội lần này để gia tăng sự chân thành của mình.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Phong Lâm Đào cúi đầu với Hứa Thanh, cũng có vài phần tâm phục khẩu phục.

Hứa Thanh nhìn Phong Lâm Đào trước mắt, sắc mặt bình tĩnh, không nói một lời.

Nhìn không ra vui hay giận, cũng không có bất kỳ cảm xúc gì ẩn chứa ở.

Mặc dù hắn không có mở miệng, nhưng lúc này Nhị Ngưu lại nở nụ cười, vừa thưởng thức Thánh Thiên Thần Đằng trong tay, vừa cười tủm tỉm truyền ra lời nói.

“Tiểu Phong Tử, đã lâu không gặp.”

Phong Lâm Đào xoay người, nhìn về phía Nhị Ngưu, thần sắc vẫn lộ ra cảm khái, ôm quyền cúi đầu.

“Bái kiến Đại Thiên Cương, chuyện ngày đó là lỗi của Phong mỗ, mong rằng Đại Thiên Cương và Thái phó đừng để trong lòng, lần này tại hạ quy hàng nhân tộc, tuy là hành động bất đắc dĩ, nhưng là chân tâm thật ý.”

Phong Lâm Đào nói câu này, biểu đạt mình yếu thế nên phải cung kính, đồng thời cũng gián tiếp chỉ ra gã đích thật có quen biết cùng Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Nhưng chút tâm tư ấy, Hứa Thanh liếc mắt liền hiểu, còn với con mắt của Nhị Ngưu, lại há có thể nhìn không ra.

Giờ phút này Nhị Ngưu nghe vậy nâng Thần Đằng trong tay lên, nụ cười mang theo một chút vui mừng.

“Sao lại thế được, lần trước ngươi đã tặng cho ta và Tiểu A Thanh nhiều thứ tốt như vậy, ta còn chưa kịp cảm tạ người tốt như ngươi.”

Phong Lâm Đào vẻ mặt cười khổ, đáy lòng lại nhịn không được muốn bốc lên.

Cuối cùng, kỳ thật gã cũng không quá hận Hứa Thanh, trọng điểm của hận ý… là Nhị Ngưu.

Là do Nhị Ngưu lừa gã, để gã một đường mang theo.

Là do toàn bộ hành trình Nhị Ngưu biểu hiện hấp hối, khiến gã xuất hiện sơ sẩy hiếm khi xảy ra.

Hơn nữa vào thời khắc mấu chốt Nhị Ngưu đã cắn đứt Thần Đằng, khiến cho đòn sát thủ của gã trực tiếp tan rã.

Cho nên mới có chuyện sau đó bị Lan Dao và Nguyệt Đông truy sát.

Mà nguyên bản nếu không có Nhị Ngưu, gã có thể chuyển bại thành thắng.

Căn nguyên, ngay tại trước mắt.

Nhưng gã lại không thể biểu lộ hận ý.

Vì thế Phong Lâm Đào hít sâu một hơi, đè suy nghĩ muốn bốc lên của mình xuống, nhưng đúng lúc này, Nhị Ngưu tiếp tục truyền ra lời nói hèn hạ.

“Đến đây, Thần Đằng ngoan, chào hỏi ân công.”

Nhị Ngưu đắc ý giơ Thần Đằng lên. Thần Đằng quay đầu, lá trên thân hơi rung động…

Phong Lâm Đào trầm mặc, cố gắng để tâm trạng mình không bị mất khống chế

Mắt thấy Nhị Ngưu còn muốn mở miệng, Thái Tể đứng cách đó không xa ho khan một tiếng, cắt ngang hứng thú của Nhị Ngưu, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Lần này bệ hạ triệu Thái phó trở về, ngoại trừ binh sự ra, còn có một chuyện khác cần nghiệm chứng.”

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn về phía vị Thái Tể của nhân tộc.

“Có phải là vấn đề liên quan đến thân phận của Phong Lâm Đào không?”

Thái Tể gật đầu.

“Không chỉ có như thế, chi tiết cụ thể, mời Thái phó xem qua bên trong vật này.”

Nói xong, Thái Tể lấy ra một ngọc giản, đưa tới trước mặt Hứa Thanh, bên trong bao gồm tất cả lý do của Phong Lâm Đào.

Hứa Thanh tiếp nhận, xem xét một chút, trầm ngâm mấy hơi thở rồi chậm rãi mở miệng.

“Lần đầu tiên ta cùng với người này gặp nhau, là trên đường từ Viêm Nguyệt Huyền Thiên về nhân tộc, chuyện cụ thể thì ta từng tấu lên một cái ngọc giản, ghi chép nhân quả.”

“Còn gút mắc giữa hai người Lan Dao và Nguyệt Đông với người này, theo như Hứa mỗ thấy lúc trước, hai bên đều có sát cơ, ngày đó nếu không có ta và đại sư huynh tương trợ, e là người này cũng khó thoát được.”

“Mà sự xuất hiện của ta và đại sư huynh, nhìn từ tình huống, đúng là trùng hợp.”

“Nếu như trước khi Ma Vũ thánh địa giáng lâm, liền lựa chọn Phong Lâm Đào làm ám tử, làm chuyện quy hàng hôm nay, khả năng không lớn.”

“Về phần cuối cùng, vẫn cần bệ hạ định đoạt.”

Hứa Thanh nói xong, không mở miệng nữa.

Thái Tể nghe vậy gật đầu.

Lời nói của Hứa Thanh, xem như việc quy hàng của Phong Lâm Đào đã có bằng chứng.

Điều này khiến Phong Lâm Đào thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Mà kế tiếp của buổi triều hội, chuyện quần thần thượng tấu phần lớn đều liên quan tới chiến sự, Hứa Thanh cũng coi như hiểu đại khái tình huống cùng với tổn thất tương quan của chiến tranh hiện giờ.

Tổng thể mà nói, không thể lạc quan.

Toàn bộ đại điện, cũng chậm rãi tràn ngập bầu không khí áp lực.

Phong Lâm Đào nghe vào trong tai, đáy lòng không dám có bất kỳ động tác nhỏ nào, thậm chí gã thấy, nếu mình có thể lựa chọn, kỳ thật vẫn là không nghe tin tức về những chiến sự này thì tốt hơn.

Một lúc lâu sau triều hội chấm dứt, Phong Lâm Đào nhanh chóng cung kính rời đi.

Hứa Thanh không nhúc nhích.

Cho đến khi tất cả mọi người trong đại điện rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Hứa Thanh và Nhị Ngưu, cùng với Nữ Đế và Ninh Viêm.

Hứa Thanh đứng dậy, cúi đầu với Nữ Đế.

“Bệ hạ truyền âm để Hứa mỗ ở lại đây, không biết có gì phân phó?”

Chương 2283: Phong Lâm Đào trung thành (2)

Ánh mắt Nữ Đế dừng trên người Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu giả vờ như không thấy.

Một lát sau, Nữ Đế nhàn nhạt mở miệng.

“Hứa Thanh, ngươi hãy giúp ta làm một chuyện.”

Hứa Thanh nghe vậy, trên mặt không có bất cứ biến hóa gì, chờ đợi đoạn sau.

“Ta muốn ngươi nghĩ biện pháp, đi bắt sống Lan Dao, nếu không thể bắt giữ, cũng phải mang thi thể nàng về.”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra nghi hoặc.

“Lan Dao?”

Hứa Thanh có ấn tượng với nữ nhân này, mà trong trí nhớ thông qua đối phương đối thoại với Phong Lâm Đào ở Liêu Huyền Động, có thể phán đoán Lan Dao ở Ma Vũ thánh địa, hình như sau lưng rất có thế lực.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng không nên quan trọng đến mức khiến Nữ Đế đặc biệt lưu ý.

Ninh Viêm cũng rất kinh ngạc, y cũng không biết vì sao mẫu hậu lại mở miệng như vậy.

“Thân phận của Lan Dao, không đơn giản.”

Đối mặt với sự nghi hoặc của Hứa Thanh và Ninh Viêm, Nữ Đế mặt không biểu tình truyền ra lời nói.

“Ma Vũ thánh địa có hai vị Đại Đế.”

“Một vị hư hư thực thực chết đi.”

“Lan Dao, là tử tôn đời sau của vị Đại Đế kia, dựa vào tình báo của trẫm, trong gia tộc của nàng ta, huyết mạch thuần khiết.”

"Mang nàng ấy về, trẫm có thể thông qua huyết mạch của nàng ấy để biết vị Đại Đế kia có thật sự vẫn lạc hay không, đồng thời còn có tác dụng khác."

Nữ Đế nói xong, giơ tay lấy ra một ngọc giản màu trắng.

Ngọc giản này chất liệu đặc thù, nhìn như tồn tại nhưng lại có cảm giác hư ảo, phảng phất là ánh sáng ngưng tụ thành, kỳ diệu vô cùng.

"Nếu trên đường gặp tình huống không thể kháng cự, Hứa Thanh ngươi có thể bóp nát quang ngọc này, trẫm sẽ đích thân tới."

Nữ Đế phất tay, quang ngọc bay thẳng đến Hứa Thanh.

Hứa Thanh tiếp được, lập tức cảm nhận được một cỗ uy áp nồng đậm từ trong ngọc quang tràn ra.

Hứa Thanh suy tư một phen, sau khi tuân mệnh, thu hồi quang ngọc.

"Bệ hạ, muốn bắt sống Lan Dao, ta muốn dùng Phong Lâm Đào một chút, chỉ có lấy gã làm mồi thì Lan Dao mới có thể xuất hiện."

"Nhưng mà người này xảo trá, liên quan đến sinh tử, rất khó toàn lực phối hợp, chắc chắn sẽ để lại hậu chiêu cho mình, nếu giấu giếm gã, như vậy phương pháp tầm thường cũng sẽ bị gã phát hiện, một khi gã biết được bản thân trở thành mồi nhử, sợ sẽ phát sinh khó khăn khác."

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

"Ngươi định làm gì?"

Nữ Đế nhìn về phía Hứa Thanh.

Không đợi Hứa Thanh nói chuyện, Nhị Ngưu nghe từ đầu đến đuôi, con mắt đã sớm sáng, giờ phút này bỗng nhiên xen mồm.

"Ta có biện pháp!"

Y nói xong đôi môi khẽ nhúc nhích, truyền âm cho Hứa Thanh cùng Nữ Đế.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Hứa Thanh cổ quái, mà Nhị Ngưu thì vô cùng đắc ý.

Nữ Đế thì lại có thâm ý trong mắt, nhàn nhạt mở miệng.

“Chuẩn.”

Hứa Thanh đứng dậy cáo từ Nữ Đế, với Nhị Ngưu vừa phấn chấn vừa chờ mong, cùng nhau rời khỏi đại điện.

Mà trong đại điện, Ninh Viêm trơ mắt nhìn bóng dáng Hứa Thanh rời đi, muốn đi theo, hoặc là định hỏi bọn hắn nói chuyện gì…

Nhưng ở bên cạnh mẫu hậu, y không dám tự tiện rời đi.

“Viêm Nhi, viết một đạo thánh chỉ.”

Trong lúc lòng Ninh Viêm hướng ra bên ngoài, giọng nói bình tĩnh của Nữ Đế vang vọng.

Ninh Viêm lập tức nghiêm nghị, cúi đầu đồng ý.

Cứ như vậy, năm ngày trôi qua.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu đã tìm được Ngô Kiếm Vu vẫn luôn ở lại trong Hoàng Đô nhân tộc, sau khi mượn nhờ kinh nghiệm của gã ấp ra hai con chuột nhỏ màu vàng, bọn hắn mang về…

Một phong thánh chỉ từ nhân tộc truyền ra, thông báo cho toàn bộ Đông giới Vọng Cổ.

Sắc phong Phong Lâm Đào, là Sát Vũ Thiên Hầu của nhân tộc.

Đồng thời liệt kê công tích.

“Bỏ gian tà theo chính nghĩa, báo cáo tình báo cơ mật của Thánh địa, vãn hồi tổn thất to lớn cho nhân tộc ta!”

“Bản thân dũng mãnh, không đội trời chung với Thánh địa, hận thấu xương tất cả tộc nhân Ma Vũ tộc, một mình chém giết hơn trăm tên Ma Vũ thánh địa muốn âm thầm xông vào!”

Thánh chỉ này vừa ra, Đông giới Vọng Cổ lập tức chấn động.

Trong nháy mắt, Phong Lâm Đào đã bị Đông giới chú ý, các tộc nhao nhao điều tra.

Nhưng hiển nhiên đấy không phải là điều gã mong muốn… Trường hợp trong nháy mắt tỏa ánh sáng rực rỡ và trở thành tiêu điểm thế này, khiến gã rất bất an.

Mà càng làm cho gã bất an, là trong một tháng sau đó, sự tình phát triển càng ngày càng kinh người.

Giữa nhân tộc và Ma Vũ thánh địa, suốt một tháng này, trong những trận chiến quy mô nhỏ thì số lần nhân tộc chiến thắng lập tức nhiều hơn, thậm chí một số bố cục chiến tranh của Thánh địa, nhân tộc đều có sự hiểu biết.

Mà mỗi một lần, Nhân Hoàng đều sẽ khen thưởng Phong Lâm Đào.

Thậm chí bảo vệ gã, an bài không ít thân vệ thể hiện sự coi trọng.

Hành vi như vậy, tin tức như thế, không có khả năng Ma Vũ thánh địa không biết.

Nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có bản thân Phong Lâm Đào hiểu được, những tình báo về bố cục chiến tranh đó, bản thân gã vốn không biết, thì làm sao có thể báo ra…

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, rất nhanh một màn khiến Phong Lâm Đào càng kinh hãi hơn xuất hiện.

Đó là phong Vương!

Dưới sự chiếu rọi của trận pháp tuyệt thế trên bầu trời, bên phía Thánh địa có thể thấy được rõ ràng…

Bên ngoài Hoàng Đô nhân tộc, chỗ ngoại ô hoang vắng, tất cả tộc nhân Thánh địa bị nhân tộc bắt làm tù binh, quỳ rậm rạp ở nơi đó, không dưới vạn người.

Phong Lâm Đào thì mặc áo bào Thiên Hậu, đứng trước những tù binh này.

Giọng nói của Nữ Đế vang vọng thiên địa.

“Phong ái khanh, tuy ngươi không phải nhân tộc, nhưng lại trung thành tuyệt đối với nhân tộc, tràn đầy thành tâm thành ý, chiến công hiển hách, cho nên hôm nay sắc phong ngươi làm Sát Vũ Thiên Vương!”

“Trẫm biết ái khanh hận Ma Vũ thánh địa tận xương, lần này phong Vương, chính là dùng máu của Ma Vũ để chúc mừng Thiên Vương ái khanh ngươi, ngươi có thể tùy ý tàn sát!”

Vạn chúng chú mục.

Bên Thánh địa đang nhìn, bên phía nhân tộc đang ngóng, Hứa Thanh và các tộc đều đang quan sát.

Còn có Nhị Ngưu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong và phấn chấn.

Đáy lòng Phong Lâm Đào run rẩy, nhưng trên mặt không dám lộ ra chút nào, ngược lại tràn đầy vẻ vô cùng kích động, giống như hoàn toàn cảm động, cúi đầu thật sâu về phía hoàng cung, lớn tiếng mở miệng.

“Tạ bệ hạ thành toàn!”

Chương 2284: Mồi câu tự chế (1)

Phong Lâm Đào, được phong Vương tại nhân tộc!

Việc này gây nên gợn sóng không nhỏ, thật sự là trong khoảng thời gian này, số lần nhân tộc chiến thắng với Ma Vũ thánh địa rất nhiều.

Trong lúc đó có một số chiến thắng, dường như là do tin tức tình báo bị rò rỉ.

Mặt khác, đối với tin tức về cường giả trong Ma Vũ thánh địa, phảng phất nhân tộc cũng rõ như lòng bàn tay, thậm chí quan hệ nhân mạch bên trong cũng đều tìm tòi rõ ràng.

Khiến cho Ma Vũ thánh địa cảm nhận được áp lực.

Còn có bố cục chiến lược của các trận chiến.

Điểm này, nhân tộc cũng nắm giữ chủ động.

Mà điều khiến cho Ma Vũ thánh địa cảm thấy đau đầu nhất, là ám tử bị loại bỏ!

Từ khi hai bên giao chiến đến nay, Ma Vũ thánh địa đã âm thầm điều động ám tử xâm nhập vào trận pháp, có người thiên về tử sĩ, lựa chọn trực tiếp ra tay.

Có người thì là ẩn núp.

Mà tất cả mục đích, đều là muốn phá hư đại trận tuyệt thế.

Việc này rất lớn, cho nên vì thế mà Ma Vũ thánh địa chuẩn bị kế hoạch và trình tự kỹ càng.

Nhưng trong khoảng thời gian này, đa số người ẩn núp bị lộ ra.

Tất cả những điều này… Đều xuất hiện trước sự kiện Phong Lâm Đào được phong hầu, sau đó lại càng diễn càng kịch liệt hơn, cho đến hôm nay gã được phong Vương, đạt đến đỉnh phong.

Nhưng nếu chỉ là như vậy, kỳ thật cũng không cách nào chứng minh tác dụng cùng giá trị của Phong Lâm Đào, dù sao trong này có rất nhiều chuyện, trong lòng Ma Vũ thánh địa biết rõ lấy thân phận Phong Lâm Đào đã từng thì không có khả năng biết được.

Chỉ là… thời khắc phong Vương, hàng vạn tù binh từ Thánh địa bị huyết tế để chúc mừng, chuyện này đối với Ma Vũ thánh địa mà nói, cũng quá lớn.

Hơn vạn tù binh đó đều có thân nhân của mình, có đạo lữ của mình, có đồng môn cùng bằng hữu, xét ra thì không chỉ ảnh hưởng gấp chục gấp trăm lần.

Nếu bọn họ chết trận trên chiến trường thì cũng đành, tộc nhân của Ma Vũ thánh địa dù bi thương nhưng sẽ không nhấc lên phẫn nộ kịch liệt, mà một khi bị huyết tế trước mặt mọi người…

Điều này sẽ lập tức khơi dậy thù hận của tất cả tộc nhân trong Ma Vũ thánh địa!

Nhưng trận pháp tồn tại, khiến cho tù binh nhân tộc ở Ma Vũ thánh địa cực ít, cho nên muốn dùng phương pháp tương tự để trả thù, giống như một quyền đánh vào lớp bông, cảm giác bất lực.

Cho nên, huyết tế trước mặt mọi người, càng làm tăng thêm sự phẫn nộ của tộc nhân Ma Vũ thánh địa.

Mà Phong Lâm Đào thân là người chấp hành, cùng với chuyện này là vì chúc mừng cho chính gã được phong Vương, sẽ trực tiếp trở thành mục tiêu thống hận của tất cả tộc nhân trong Ma Vũ thánh địa!

Cho nên, khi lời nói của Nữ Đế truyền ra, khi Phong Lâm Đào kích động tạ ơn, bên ngoài trận pháp tuyệt thế, Thánh địa nổ vang, từng đạo thần niệm từ bên trong bộc phát khóa chặt khu vực trận pháp này.

Lửa giận ngập trời, sát ý bốc lên trước đó chưa từng có!

Bất kể thông minh hay không, bất kể lựa chọn như thế nào, việc này… Đều khó giải.

Bởi vì đây là quyết định của nhu cầu, đây là dương mưu!

Như liệt hỏa, quét ngang thiên địa.

Khiến suy nghĩ của Phong Lâm Đào bốc lên kịch liệt.

Tính cách gã vốn xảo trá, tự nhiên không phải kẻ ngu dốt, sự tình trong khoảng thời gian này sớm đã khiến nội tâm gã lo âu, nhất là bây giờ… Mặc dù mặt ngoài gã kích động, nhưng đáy lòng đã sớm hoảng loạn không chịu nổi.

Đây vốn không phải là âm mưu gì, cho nên gã hiểu rất rõ ý nghĩa của chuyện này, bản dịch ở bns.

“Đây là muốn ép ta không có bất kỳ đường lui nào!”

“Để cho ta triệt triệt để buộc chặt cùng với nhân tộc…”

“Mà đây chỉ là một trong số đó, vị Nữ Đế kia, còn có mục đích thứ hai…”

“Hiển nhiên là nàng muốn gia tăng giá trị của ta, càng nuôi càng béo, ít nhất là muốn cho đại đa số tộc nhân của Ma Vũ thánh địa hận ta đến cực hạn.”

“Như vậy, cho dù là cao tầng của Ma Vũ thánh địa biết được ta bị oan uổng, cũng nhìn ra vấn đề, dù sao rất nhiều tình báo ta cũng không biết!!”

“Nhưng… Nếu đại đa số tộc nhân Ma Vũ thánh địa đều hận ta thấu xương, như vậy trên thực tế, oan uổng hay không đã không còn trọng yếu.”

“Ta thành bia ngắm… Đối với Thánh địa mà nói, cứ đổ hết trách nhiệm lên trên người của ta, càng có thể kích phát tộc nhân điên cuồng cùng tăng chiến ý, có lợi đối với cuộc chiến này.”

“Mà đối với nhân tộc mà nói, cũng tương tự như thế, bởi vì nếu ta hấp dẫn vô tận cừu hận của một phương Thánh địa, tự nhiên cũng biến thành lợi thế của nhân tộc.”

“Một khi nhân tộc thất bại trong chiến tranh, chỉ cần giao ra ta, là có thể thu hoạch lợi ích khác!”

“Dù sao, nhân tộc đã đẩy ta tới cực hạn, sát ý của Thánh địa đối với ta càng vượt qua tất cả.”

“Cho dù cao tầng Ma Vũ thánh địa biết rõ trong lòng, có điều không muốn, nhưng dưới tâm tình cùng dư luận của tộc nhân, cuối cùng nhất định thuận nước đẩy thuyền, tán đồng việc này.”

“Thật tàn nhẫn!”

“Nhân tộc cũng tốt, Thánh địa cũng được, đều là một đám người đa mưu túc trí!”

Trong lúc suy nghĩ, Phong Lâm Đào vẫn duy trì vẻ kích động trên mặt, nhìn về phía Thánh địa bên ngoài trận pháp, lại nhìn về phía hoàng cung của nhân tộc, cuối cùng trong lòng quyết định, giơ tay hướng về phía tù binh Ma Vũ, bỗng nhiên nhấn một cái.

Tu vi bộc phát!

Thiên địa nổ vang, trong trận pháp, một phần tu sĩ Ma Vũ bị trấn áp, thân thể tan vỡ, hình thần đều diệt!

Bên ngoài trận pháp, bên phía Ma Vũ thánh địa thấy vậy, nhao nhao gào thét.

Hai mắt Phong Lâm Đào đỏ đậm, bày ra bộ dáng khát máu, dưới sự chú ý của nhân tộc, gã đi về phía trước, giết chóc... lại triển khai.

Theo cái chết của tù binh, theo máu tanh mịt mù, trông Phong Lâm Đào giống như rất hưởng thụ, nhìn chúng tu sĩ Thánh địa ngoài trận pháp, từng người đều sợ vỡ mật.

Bọn họ trơ mắt nhìn tộc nhân tử vong, bên trong có trưởng bối của bọn họ, có đồng môn, có con nối dõi... Mà loại tử vong này là không có thể diện, cũng rất tàn nhẫn.

Nhưng đây là chiến tranh, không liên quan đúng hay sai.

Từ lúc Thánh địa giáng lâm và mở ra trận chiến xâm lấn, cũng đã quyết định lập trường của hai bên.

Không phải ngươi chết, thì chính là chết!

Cho nên nhân tộc lạnh lùng ngóng nhìn, các tộc cũng như vậy, Hứa Thanh không ngăn cản, Nhị Ngưu thì liếm môi.

Chương 2285: Mồi câu tự chế (2)

Mà Phong Lâm Đào giết chóc, càng thêm điên cuồng.

Đối với gã mà nói, gã chỉ xem trọng lợi ích bản thân, để ý là hậu quả của việc giết tù binh, mà không phải quá trình.

Cuối cùng qua một nén nhang, sau khi Phong Lâm Đào đập chết tên tù binh cuối cùng, toàn thân gã máu tươi tràn ngập, vẻ mặt dữ tợn ngẩng đầu nhìn về phía Thánh địa, cười lạnh.

Sau đó hướng về phía hoàng cung nhân tộc, khom người cúi đầu.

“Tạ ơn bệ hạ!”

Từ xuất thủ tàn nhẫn, cùng ngôn từ, còn có hành vi cùng thái độ, tìm không thấy bất cứ vấn đề gì trên người Phong Lâm Đào, gã phối hợp hoàn mỹ với mhân tộc, chế tạo một cái bia hấp dẫn cừu hận của Ma Vũ thánh địa.

Hứa Thanh nhìn một màn này, trong mắt lộ ra một tia u mang.

Nhị Ngưu bên cạnh thì cười cười.

“Tiểu Phong Tử này đúng là kiêu hùng, hẳn không cần chúng ta bức bách, sợ là chính bản thân gã, trước khi đến nhân tộc đã sớm có kế hoạch tiếp theo…”

“Cho nên để bảo đảm câu cá thành công, Tiểu A Thanh, mấy ngày sau chúng ta phải tìm cơ hội, lấy năm khối huyết nhục của gã, dùng để thi triển Đại Ngũ Ngưu Truy Tố Bản Nguyên Vô Tình Đạo của ta!”

Hứa Thanh vốn cũng có ý đó, nghe vậy gật đầu.

Sau đó hai người ẩn nấp vào trong đám người, không thấy tung tích.

Thời gian chậm rãi trôi, nửa tháng qua đi.

Trong nửa tháng này, nhân tộc cùng Ma Vũ thánh địa giao chiến càng thêm thường xuyên, nhất là ám tử do bên Thánh địa phái ra, cũng càng nhiều so với dĩ vãng.

Mà tất cả ám tử, ngoài mệnh lệnh phá hư trận pháp, mỗi người đều có thêm một nhiệm vụ.

Chém giết Phong Lâm Đào!

Thật sự là trong nửa tháng này, chuyện giết tù binh lại xuất hiện một lần, hơn nữa rất nhiều công lao trên chiến trường, nhân tộc đều ghi nhận vào trên người Phong Lâm Đào.

Tất cả những điều này, khiến cho cái tên Phong Lâm Đào được công nhận là mối hận hàng đầu của Ma Vũ thánh địa.

Vô số tộc nhân Ma Vũ hận không thể ăn tươi nuốt sống gã, cho nên chuyện ám sát cũng tự nhiên xuất hiện.

Để bảo vệ vị công thần này, phía nhân tộc đã gia tăng phòng hộ, thêm thân vệ bên cạnh Phong Lâm Đào.

Mà Phong Lâm Đào, cũng tựa hồ thật lòng thật dạ triệt để tán đồng nhân tộc, thậm chí nhiều lần còn chủ động xin ra ngoài giết địch, bộ dáng so với nhân tộc thì gã còn thống hận Ma Vũ thánh địa hơn.

Nhưng dưới sự sủng ái của Nhân Hoàng, vẫn chưa cho phép gã rời khỏi trận pháp, chỉ cho phép gã tìm kiếm ám tử trong phạm vi Hoàng vực của nhân tộc.

Điều này khiến cho Phong Lâm Đào rất tiếc nuối, nhưng gã hoàn toàn phục tùng pháp chỉ của Nữ Đế, sau đó giết chết những ám tử cực kỳ tàn nhẫn, thỉnh thoảng có thương tích nhưng chỉ là vết thương nhẹ.

Cho đến… Lại qua bảy ngày.

Giữa nhân tộc và Ma Vũ thánh địa, bởi vì Đại Đế của Ma Vũ hiện thân, cuộc chiến từ quy mô nhỏ đã kéo lên, mở ra một trận đại chiến.

Mấy vị Chúa Tể giáng lâm, nhiều Uẩn Thần đi ra.

Ở phía nhân tộc, Nữ Đế đích thân đến chiến trường, các đời Nhân Hoàng Thi Thần cũng đều giáng lâm chiến trường.

Thiên Vương các tộc cũng nhao nhao như thế, bạo phát một trận chiến lóng lánh cả thiên địa.

Mà vào thời khắc mấu chốt của trận đại chiến này, khi lực lượng của nhân tộc ở Hoàng vực bị phân tán, một trận ám sát đã triển khai ở ngoại ô hoàng đô!

Người chấp hành nhiệm vụ ám sát, rõ ràng là hai vị Uẩn Thần thất giới của Ma Vũ thánh địa!

Bọn họ ẩn núp rất lâu, từ đầu đến cuối không hề bại lộ, bây giờ không chút do dự mà triển khai một kích lôi đình.

Đối tượng ám sát chính là Phong Lâm Đào, gã đang cùng thân vệ trở về sau khi bắt được ám tử!

Trận ám sát này, chọn thời cơ cực kỳ tinh chuẩn, quá trình vô cùng thảm thiết.

Toàn bộ thân vệ bên cạnh Phong Lâm Đào đều bị diệt sạch, mà bản thân gã lại không thể chạy trốn, thân thể sụp đổ, linh hồn vỡ vụn, đầu bị lấy đi.

Mặc dù Trấn Viêm Vương dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến, nhưng vẫn chậm một bước, lưu lại được một vị thích khách Ma Vũ thánh địa, nhưng không cách nào ngăn cản một vị khác mang theo thủ cấp Phong Lâm Đào rời đi.

Lão chỉ có thể mang về thi hài của những thân vệ thề chết bảo vệ Phong Lâm Đào, gom về toàn bộ.

Sau khi chuyện này truyền ra, bên ngoài trận pháp, phía Ma Vũ thánh địa lập tức truyền ra tiếng hoan hô phấn chấn, mà Nữ Đế thì sắc mặt âm trầm, nhưng bây giờ hiển nhiên không có tinh lực đi suy nghĩ việc đó, chiến tranh… tiếp tục tiến hành.

Chỉ là không ai chú ý tới, Trấn Viêm Vương mang theo những thi hài thân vệ của Phong Lâm Đào trở về, sau khi trở lại phủ đệ của mình ở hoàng đô nhân tộc, thế mà những thi hài thân vệ chết trận hóa thành hư ảo, thành từng điểm tinh quang, hội tụ thành bóng dáng của Đông Thắng Nhân Hoàng.

Những thân vệ ấy đều là giả.

Trấn Viêm Vương không có bất ngờ gì với chuyện này, chỉ cúi đầu, sau đó nhìn về phương xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hoàng vực nhân tộc, cùng biên giới Hôi Hải đại vực, trong một mảnh núi hoang, có một địa quật.

Địa quật này kín đáo và nơi đây lại hoang vu, cho nên rất khó bị phát hiện.

Mà giờ khắc này trong địa quật, một bóng người đang khoanh chân ngồi.

Thân ảnh dung nhập trong bóng tối thoạt nhìn có chút mơ hồ.

Một lát sau, thân ảnh này bỗng nhiên mở hai mắt ra, lộ ra ánh sáng lăng lệ ác liệt, toàn thân lập loè hào quang, khiến cho động quật đen kịt cũng có một vòng ánh sáng.

Mượn nhờ ánh sáng, có thể thấy được thân ảnh đó là một thanh niên, bộ dáng có chút tương tự với nhân tộc, duy chỉ có ở mi tâm, có một vết tích do vô số phù văn rất nhỏ tạo thành.

Đó là tiêu chí của Liêu Huyền tộc, rất nhanh đã biến mất.

“Nữ Đế cũng được, Ma Vũ thánh địa cũng thế, có thể làm gì được ta chứ!”

Thanh niên lẩm bẩm.

“Ta đi nhân tộc, mục đích tự nhiên không phải trường kỳ phụ thuộc, dương mưu của Nữ Đế tuy khiến ta có chút bị động, nhưng tổng thể mà nói… Cùng kế hoạch của ta, vẫn chưa lệch khỏi quỹ đạo!”

“Cuối cùng giả chết thành công!”

“Tiếp theo, ngoại giới cho rằng ta đã vẫn lạc, như vậy thân thể Liêu Huyền tộc của ta, cũng coi như chân chính thoát khỏi nhân quả!”

Người này, chính là Phong Lâm Đào!

Chương 2286: Thảm, thảm, thảm! (1)

Khu vực Hôi Hải đại vực tiếp giáp với Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, trong một động quật hoang sơ, Phong Lâm Đào mở mắt, lập tức phát tán cảm giác của mình, bao phủ bốn phương.

Sau khi xác định mọi thứ trong động quật vẫn như thường lệ, gã mới thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt híp lại, lóe lên tia sáng u ám và lạnh lẽo.

Kể từ khi gã quyết định đến nhân tộc, dựa vào sự bảo hộ của họ để tránh sự truy sát của Lan Dao và Nguyệt Đông, trong lòng gã đã có một kế hoạch.

Gã muốn gây chú ý trong nhân tộc, thu hút sự quan tâm của Thánh địa, đặc biệt là Lan Dao và Nguyệt Đông, sau đó vào thời điểm then chốt, thực hiện một màn biểu diễn chết giả.

Để mọi người đều tin rằng mình đã tử vong.

Từ đó thoát thân!

Trục xuất một nửa huyết mạch Ma Vũ của mình, đồng thời biến phân thân Liêu Huyền này thành bản thể mới, để thực sự trốn thoát, chuyển từ sáng thành tối.

Trong kế hoạch này, cả nhân tộc và Thánh địa đều nằm trong phạm vi lợi dụng của gã.

“Mặc dù quá trình có chút trắc trở, lại bị nhân tộc phản lợi dụng, nhưng không lệch khỏi kế hoạch của ta…”

Phong Lâm Đào cười lạnh.

“Dù phải từ bỏ một nửa huyết mạch Ma Vũ, khiến tu vi hiện tại của ta giảm xuống chỉ còn Nguyên Anh… nhưng không sao, một thời gian nữa, ta sẽ nhanh chóng tu luyện lại.”

“So với điều này, tự do và sống sót mới là quan trọng!”

“Nhưng cũng không thể coi kẻ khác là tên ngốc… Vậy nên ta có thành công thật hay không, phải xem những biến đổi tiếp sau.”

Nghĩ đến đây, Phong Lâm Đào giữ cảnh giác, mang theo sự thận trọng, nhanh chóng rời khỏi động quật, theo lộ tuyến đã định, ẩn nấp lao nhanh về phía xa.

Cho đến khi, trên bầu trời, xuất hiện hai bóng người mờ ảo.

Chính là Hứa Thanh và Nhị Ngưu, dựa vào Truy Nguyên Đạo của Nhị Ngưu, tìm ra nơi phân thân này của Phong Lâm Đào.

Bọn hắn đứng đó, không ai có thể thấy, dù là thần linh cũng khó mà cảm nhận được.

Bởi vì trên thân thể bọn hắn hiện giờ, được bao phủ bởi sự ẩn nấp kinh người của Vô Tự chi pháp.

Sự ẩn nấp này, năm xưa có thể ở mức độ nhất định che mắt tam thần Viêm Nguyệt, giờ đây né tránh cảm giác của Phong Lâm Đào thì đương nhiên dễ như trở bàn tay.

“Tiểu Phong Tử này không tệ, không cần chúng ta thúc đẩy, tự biến mình thành mồi câu.”

Nhị Ngưu đắc ý, liếm môi, mắt lóe lên vẻ mong đợi.

“Tiểu A Thanh trước đây ở ngoại hải, chúng ta bị Ngọc Lưu Trần coi là mồi câu đi câu cá, lúc đó ta rất ngưỡng mộ lão, haha, bây giờ chúng ta cuối cùng cũng có thể thử cảm giác câu cá!”

“Đi, chúng ta theo dõi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về hướng Phong Lâm Đào rời đi, khẽ gật đầu, cùng Nhị Ngưu tiến về phía trước trên bầu trời, lặng lẽ theo dõi.

Thời gian cứ trôi, nhanh chóng qua bảy ngày sau.

Trong bảy ngày này, Hứa Thanh và Nhị Ngưu không triển khai bất kỳ biện pháp can thiệp nào, chỉ đi theo phía sau, bởi vì với tính đa nghi của Phong Lâm Đào, bất kỳ động tĩnh nào do ngoại giới gây ra, gã đều sẽ lập tức phát hiện.

Mà trên đường đi, Phong Lâm Đào rất thuận lợi, mặc dù thỉnh thoảng gặp phải nguy hiểm, như hung thú, những điều kỳ dị, hay những tu sĩ ác tâm.

Nhưng gã đều hoặc né tránh, hoặc chém giết, hoặc dựa vào ẩn nấp trốn tránh, cuối cùng khéo léo hóa giải.

Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu đã phán đoán đúng, Phong Lâm Đào quả thực là người đa nghi.

Sự thuận lợi này không những không làm giảm sự cảnh giác của gã, mà ngược lại càng làm cho gã thêm đề phòng.

Cuối cùng vào ngày thứ bảy, khi Phong Lâm Đào đang tiến về phía trước, chuẩn bị rời khỏi khu vực hoang sơ này, gã đột nhiên dừng lại, ẩn nấp vào một khe nứt trên vách đá.

Nấp ở đó, sắc mặt gã biến đổi không ngừng.

"Quá thuận lợi, luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn!"

"Mặc dù mọi thứ đều trong kế hoạch của ta, đoạn đường này thuận lợi cũng trong dự tính, dù sao nơi này là ta đặc biệt chọn, và hiện nay ngoại giới chiến tranh vẫn tiếp diễn..."

"Nhưng..."

Phong Lâm Đào trầm ngâm.

"Ta phải suy nghĩ kỹ, liệu có chỗ nào sơ hở không."

Sau một hồi suy nghĩ, Phong Lâm Đào sắp xếp lại tư duy trong đầu, xác định ba điều lo lắng.

Thứ nhất, gã lo lắng nhân tộc nhìn thấu kế hoạch của mình, đến truy kích.

Thứ hai, gã lo lắng nhân tộc cố ý thả mình đi, để dùng mình làm mồi câu.

Thứ ba, gã lo lắng Lan Dao và Nguyệt Đông sẽ đoán ra ý đồ của mình.

"Nếu nhân tộc sau này nhìn thấu kế hoạch ve sầu thoát xác của ta, đến truy kích, thì một khi bị họ bắt được, ta dù mất tự do, nhưng tạm thời tính mạng không bị nguy hiểm..."

Phong Lâm Đào híp mắt.

"Nhưng nếu nhân tộc đã sớm nhìn thấu kế hoạch của ta, cố ý thả ta đi... thì nhất định có mục đích khác, không ngoài việc câu cá."

"Muốn dùng ta làm mồi câu, để dụ ra tất cả những ám tử?"

“Nếu thật như vậy, thì nhân tộc nhất định sẽ không tuyên bố ta đã chết, mà sẽ lan truyền tin ta chạy trốn, để dẫn dụ những kẻ ẩn nấp trong Vọng Cổ thánh địa đến truy sát ta…”

“Vậy tiếp theo, quan sát tình hình, có thể phán đoán ba điều lo lắng của ta có tồn tại hay không.”

Nghĩ đến đây Phong Lâm Đào hít một hơi sâu, rời khỏi khe nứt vách đá, tiến sâu vào Hôi Hải đại vực, trên đường gã không chỉ đi qua vùng hoang vu, mà thỉnh thoảng còn tìm đến các thành thị nơi các tu sĩ tụ tập để dò la tin tức.

Lại bảy ngày trôi qua…

Trong một thổ thành náo nhiệt của các tu sĩ, Phong Lâm Đào ngồi trong một quán rượu đơn sơ, nghe tiếng người bàn tán xung quanh, tỏ ra suy tư.

Trong bảy ngày này, những gì gã nghe ngóng được, ngoài chiến sự với Ma Vũ thánh địa, còn có chuyện liên quan đến bản thân gã.

Nhân tộc tuyên bố gã đã chết!

“Nhân tộc thật sự tuyên bố ta đã chết, vậy khả năng câu cá đã giảm nhiều.”

Uống một ngụm rượu trong chén trước mặt, Phong Lâm Đào trầm ngâm.

“Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng… Liệu họ có dùng ta làm mồi câu, vẫn cần xác nhận thêm.”

“Ta còn cần xác nhận liệu nhân tộc có thực sự tin rằng ta đã chết, có truy đuổi ngầm hay không, và… ta có lừa được Lan Dao và Nguyệt Đông hay không.”

“Cần phải kiểm chứng.”

Phong Lâm Đào híp mắt, những suy nghĩ này đối với gã đã trở thành bản năng.

Lập tức uống cạn chén rượu trong tay, sau đó nghiền nát cái chén, xóa hết dấu vết, Phong Lâm Đào rời khỏi thổ thành, tiếp tục tiến lên.

Chương 2287: Thảm, thảm, thảm! (2)

Trên đường đi, gã chủ yếu đi qua vùng hoang dã nhưng không gặp bất kỳ ai truy đuổi, dù là nhân tộc hay những ám tử của Thánh địa.

Như thể, gã thực sự đã qua mặt được tất cả.

Nhưng sự đa nghi của Phong Lâm Đào khiến gã cần phải kiểm chứng nhiều lần, nên gã khéo léo tự tạo ra một số tình huống nguy hiểm, vài lần suýt nữa gã đã mất mạng, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Bằng cái giá đó, gã kiểm chứng xem có ai âm thầm theo dõi mình hay không…

Sau vài lần, Phong Lâm Đào hấp hối, mới miễn cưỡng xác định không có ai theo dõi.

Vì vậy gã tỏ ra nhẹ nhõm, tăng tốc tiến lên, nhưng không biết có phải xui xẻo không… ba ngày sau, khi vết thương của gã đã hồi phục phần nào, gã lại bị một con hung thú có tu vi tương đương Linh Tàng để ý.

Trong cuộc truy sát của hung thú đó, gã thảm thương vô cùng, dùng hết mọi thủ đoạn cũng không thể thoát thân, cuối cùng bị hung thú trấn áp, cắn xé từng miếng thịt, tiếng kêu thảm thiết, cho đến khi hoàn toàn bị ăn hết.

Hung thú mới rời đi…

Vài ngày sau, trong khi con hung thú đó hú hét giữa rừng núi, đôi mắt lóe lên.

“Có vẻ, thật sự không có ai theo dõi…”

Hung thú rung mình, bay nhanh rời đi.

Trên bầu trời, Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn bóng dáng Phong Lâm Đào đã ký sinh vào hung thú rời đi, trong lòng đều cảm thấy không nói nên lời.

“Tiểu Phong Tử này thật quá đa nghi, gã đã trải qua những gì ở Thánh địa mà chơi trò đó với chính mình?"

"Thật mở rộng tầm mắt!"

Nhị Ngưu tán thán.

Hứa Thanh trầm tư, nhìn bóng dáng xa xăm, bỗng lên tiếng.

"Với tính đa nghi của Phong Lâm Đào, những gì gã bộc lộ hiện giờ, có lẽ vẫn chưa đủ để gã thực sự yên tâm."

"Đến mức này rồi mà vẫn không yên tâm, còn lo lắng có người theo dõi?"

Nhị Ngưu kinh ngạc.

Nhưng điều y kinh ngạc, năm ngày sau đã trở thành hiện thực.

Hung thú bị Phong Lâm Đào ký sinh, khi đi qua một khu cấm địa, bị xúc tu thần tính từ bên trong khu cấm địa đột ngột xuất hiện cuốn lấy, trong tiếng kêu thảm thiết, thân thể hung thú bị xé nát, bị kéo vào trong cấm địa.

Bất ngờ, tử vong.

Ngoài cấm địa, trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng u ám, Nhị Ngưu bên cạnh có chút mệt mỏi.

"Ta có chút không phân biệt được lần này gã chết thật hay chết giả..."

Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu một cái.

"Đại sư huynh, tiếp tục sử dụng Truy Nguyên đạo của ngươi đi, trong thần thức Âm quyền của ta, sóng sinh mệnh của Phong Lâm Đào tại đây đã hoàn toàn tắt."

"Nếu gã còn phân thân khác, chứng tỏ gã cố tình chết ở đây. Gã không thể phân biệt được có người theo dõi hay không, nên chết thêm lần nữa để đảm bảo an toàn."

Nhị Ngưu thở dài.

"Tiểu A Thanh, ta bỗng nhiên thấu hiểu tâm trạng của Ngọc Lưu Trần lúc trước..."

Nói rồi, y triển khai Đại Ngũ Ngưu Truy Nguyên Vô Tình Đạo, một lát sau Nhị Ngưu bất ngờ ngẩng đầu, nghiến răng.

“Tiểu tử này, quả nhiên còn phân thân khác, hiển nhiên trước đó không được gã kích hoạt sử dụng, ở trạng thái như xác chết nên tránh được sự truy tìm của ta, giờ kích hoạt rồi, mới bị ta khóa định!”

“Cách đây, khá xa…”

Cùng lúc đó, ở một hướng khác của Hôi Hải đại vực, trong một vùng đầm lầy, có một cơ thể đang ngâm trong đó, bị vô số độc trùng bao phủ.

Nhưng ngay sau đó, khi một luồng sinh khí từ cơ thể đó tỏa ra, một vệt đỏ tại mi tâm cơ thể đó lóe sáng, đôi mắt… đột ngột mở ra.

Trong tiếng ầm vang, khí tức Quy Hư từ cơ thể đó bùng nổ, trấn áp bốn phương, sau đó cơ thể vọt lên, trực tiếp phá tan đầm lầy bay lên không trung.

“Như vậy, là hoàn toàn an toàn!”

“Bất kể Lan Dao và Nguyệt Đông có nhận ra kế hoạch của ta hay không, bất kể nhân tộc có phát hiện hay không, có theo dõi hay không, hoặc câu cá…”

“Có cũng được, không có cũng chẳng sao, giờ đây, đều mất tác dụng!”

Nghĩ đến đây, ánh mắt Phong Lâm Đào lóe lên hàn mang, thân thể chớp động, lao thẳng về phía chân trời.

Lần này, gã thực sự toàn lực tiến lên.

“Rời khỏi đông giới Vọng Cổ, tiến về bắc giới!”

“Ở bắc giới băng hàn, tu hành dưới lớp băng mười vạn trượng, sẽ phù hợp với yêu cầu truyền thừa của Liêu Huyền Đại Đế, khi ta xuất quan…”

Phong Lâm Đào híp mắt, thần sắc âm trầm, tốc độ tiến lên càng nhanh.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hoàng Đô đại vực nhân tộc, ở khu vực của Liêu Huyền tộc, cũng có một động quật ẩn giấu.

Nơi này cách Kim Thủ không xa.

Trong động quật, có hai người đang ngồi xếp bằng.

Một người trong số đó thân thể khô héo, không có sinh khí, trông như xác chết.

Chỉ có mi tâm của gã có một vệt đỏ Liêu Huyền, bên trong có ánh sáng đỏ yếu ớt, nhưng ngày càng mờ dần, như sắp tắt.

Gã cũng là một phân thân của Phong Lâm Đào, được gã bí mật bố trí để thực hiện kế hoạch thoát thân!

Những phân thân tương tự, gã bố trí bao nhiêu, chỉ mình gã biết.

Nhưng pháp này cũng có nhược điểm, đó là thời gian có hạn, nếu không kích hoạt lâu dài, một khi ánh sáng đỏ ở mi tâm hoàn toàn tắt, phân thân cũng mất đi khả năng sử dụng.

Như lúc này, ánh sáng đỏ ở mi tâm phân thân này đã gần như tắt.

Đối diện với xác chết này, người đang ngồi là một trung niên, gã nhìn chằm chằm vào xác chết, trong mắt đầy vẻ căm hận.

“Phong Lâm Đào, ngươi tàn ác, luyện hóa muội muội của Nguyệt Đông cô nương, để thành tựu bán huyết Ma Vũ của mình, nhưng lưới trời lồng lộng, dưới mệnh lệnh của Lan Dao đại nhân, huyết tế tất cả tội phạm Liêu Huyền trong Thánh địa, dùng máu của chúng, dẫn tới phân thân Liêu Huyền của ngươi…”

“Cuối cùng tìm ra phân thân này của ngươi!”

“Bây giờ, chỉ cần ngươi kích hoạt phân thân này, ngươi sẽ không thể trốn thoát!”

Người này nghiến răng nghiến lợi, dường như muốn cắn nát và nuốt chửng xác chết trước mặt.

Mà trạng thái này, hiển nhiên… không bình thường.

Giống như Lan Dao lúc trước.

Bị thay đổi tư duy, ảnh hưởng tâm trạng, loạn nhân quả, trở thành con rối có ý thức!

Nếu Hứa Thanh ở đây, dựa vào quyền hành xóa bỏ và lực lượng từ cây kéo của mình, chắc chắn sẽ thấy được… nhân quả của tu sĩ trung niên này rối tung như mớ bòng bong.

Những sợi chỉ đó đan xen vào nhau, phác họa thành một gương mặt người.

Chính là mặt của Nguyệt Đông.

Mà đây, chính là kế hoạch câu cá của Nguyệt Đông!

Hứa Thanh và Nhị Ngưu dùng Phong Lâm Đào làm mồi câu, để câu Lan Dao.

Còn Nguyệt Đông, dùng phân thân này của Phong Lâm Đào làm mồi câu, để câu bản hồn của gã!

Chương 2288: Biến ưu điểm thành nhược điểm (1)

Phong Lâm Đào rất thông minh, lợi dụng cả nhân tộc lẫn Thánh địa để giả chết thoát thân. Gã cũng rất cẩn thận, sau khi giả chết lần đầu lại giả chết lần nữa, nhằm đoạn tuyệt mọi dấu vết. Nhưng gã… thật là thảm thương.

Gã vừa là mồi câu của Hứa Thanh và Nhị Ngưu, lại vừa là con cá mà Nguyệt Đông muốn câu lên. Đồng thời đảm nhận cả hai vai trò mồi câu và con cá, không thể không nói, đây cũng là số phận của Phong Lâm Đào.

Lúc này với thân phận kép, gã đang bôn tẩu trong Hôi Hải đại vực, mục tiêu là phía bắc của Vọng Cổ. Gã muốn nhân lúc đông giới Vọng Cổ và Thánh địa đang chiến tranh, ẩn náu tiến về phía bắc Vọng Cổ, đến vùng băng tuyết vĩnh cửu, trong sự băng hàn vô tận đó, tu luyện truyền thừa từ Liêu Huyền Đại Đế.

Phong Lâm Đào tin tưởng rằng, với tư chất của mình, kết hợp với sự chuẩn bị kỹ càng, khả năng thành công rất lớn. “Chỉ tiếc rằng, lúc đầu ta có quá ít Liêu Huyền Thánh Dịch, nếu không, khả năng thành công sẽ đạt tới hơn bảy thành!” Gã hít sâu một hơi, triển khai tốc độ tối đa, bôn tẩu về phía xa.

Vài ngày sau, gã từ rìa Hôi Hải đại vực lượn quanh Hoàng Đô đại vực của nhân tộc, chuẩn bị từ đây vượt qua Viêm Nguyệt, rời khỏi đông giới. Trên đường đi, tuy chiến loạn tứ phía, chim sợ cành cong, lại gặp vài dị thú quỷ dị, nhưng dưới sự cẩn thận đối phó của gã, tất cả đều được giải quyết ổn thỏa. Gã rất coi trọng thân thể hiện tại của mình, lại thêm xác nhận mình an toàn, nên không còn liều mạng thử nghiệm như trước kia.

Hành động đó rơi vào mắt Hứa Thanh và Nhị Ngưu ẩn náu trên bầu trời, khiến bọn hắn cảm thấy mọi việc bắt đầu thuận lợi. Sau khi Phong Lâm Đào giả chết lần thứ hai, bọn hắn đã khóa lại vị trí của gã, truy đuổi toàn lực đến đây, lúc này thấy Phong Lâm Đào bắt đầu quý trọng bản thân, Nhị Ngưu lộ ra nụ cười mãn nguyện. “Tiểu Phong Tử, cuối cùng cũng khiến người ta yên tâm.”

“Chỉ cần làm một mồi câu tốt, chẳng phải là ổn rồi sao, cần gì phải rắc rối như vậy, gã có nghĩ đến cảm xúc của người câu cá như chúng ta không!"

"Cho nên nói, Phong Lâm Đào so với chúng ta còn kém xa, lúc chúng ta làm mồi câu, ngoan ngoãn biết bao!"

Nhị Ngưu liếc nhìn Phong Lâm Đào đang bôn tẩu trong rừng, nói với Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu một cái, nhớ đến ngoài biển, Nhị Ngưu ngôn xuất pháp tùy, so sánh lại, hắn thấy Phong Lâm Đào thực ra cũng không tệ lắm, ít nhất... sẽ không dẫn đến những thần linh khủng bố và những cự thú nuốt chửng cả hai bên. Nhưng xét đến việc sư huynh đang hứng thú, Hứa Thanh không muốn vạch trần, cả hai tiếp tục ẩn náu, theo dõi từ xa, chờ đợi con cá xuất hiện.

Cứ thế, lại năm ngày trôi qua.

Sự việc của Phong Lâm Đào có biến động lớn.

Ma Vũ thánh địa một lần nữa triển khai lệnh truy nã Phong Lâm Đào, chuyện trước đó đã hủy bỏ do tưởng rằng gã đã chết. Kèm theo lệnh truy nã, là một đạo pháp chỉ từ Ma Vũ thánh địa! Họ tuyên bố ra bên ngoài rằng, Phong Lâm Đào thuộc nhân tộc, kẻ phản bội của Thánh địa, chưa thực sự tử vong, mà là giả chết đào thoát!

Tin tức này vừa ra, lập tức gây chấn động toàn bộ đông giới Vọng Cổ. Thực tế là danh tiếng của Phong Lâm Đào trước đó, dưới sự thúc đẩy của nhân tộc nên đã rất lớn, cái chết của gã càng làm nhân tộc phẫn nộ. Nhưng bây giờ... Thánh địa lại tuyên bố Phong Lâm Đào giả chết!

Việc này quá đỗi kỳ quái.

Ngoại giới không thể phân biệt được thật giả. Nhưng theo lệnh truy nã, phần thưởng đưa ra đủ để khiến vô số tu sĩ động tâm. Phần thưởng phong phú, thậm chí bao gồm cả cơ hội trở thành Chúa Tể!

Không phân biệt là Vọng Cổ hay Thánh địa hoặc bất kỳ tộc nào, chỉ cần giết chết Phong Lâm Đào, đều có thể nhận được phần thưởng này.

Thế là, những ám tử của Thánh địa ẩn náu trong Vọng Cổ lần lượt hành động, tìm kiếm Phong Lâm Đào. Còn bên phía Vọng Cổ, tuy rằng suy nghĩ phức tạp, nhưng bề ngoài vẫn thể hiện sự phẫn nộ, cũng phái người ra ngoài như muốn ngăn chặn thảm kịch. Nhưng bên trong ra sao, chỉ có họ mới biết.

Còn về phía nhân tộc, cũng thể hiện sự phẫn nộ, bắt đầu điều tra sự việc.

Cứ thế, dưới tuyên bố của Thánh địa, chiến tranh ngoài trận pháp tiếp tục bùng phát, bên trong trận pháp, các bên truy tìm Phong Lâm Đào cũng diễn ra liên tục.

Người khổ sở nhất, tất nhiên là Phong Lâm Đào.

Phong Lâm Đào run rẩy tâm can, cảm thấy vô cùng bất an, hành động càng thêm cẩn trọng. Hứa Thanh và Nhị Ngưu cũng có suy nghĩ riêng khi nghe tin tức này, cuối cùng nhìn nhau.

“Cá đã cắn câu!” Hứa Thanh chậm rãi nói.

Nhị Ngưu liếm môi, trong mắt lóe lên tia xanh lam.

“Thú vị thật, vào lúc này Ma Vũ thánh địa tuyên bố việc đó, chắc chắn có thâm ý… không biết đó là do tài trí của Lan Dao, hay là quyết định của Thánh địa.”

“Là thực sự muốn giết Phong Lâm Đào, hay là… cố ý đánh rắn động cỏ.”

Hứa Thanh nhìn xuống dãy núi phía dưới, nơi Phong Lâm Đào đang ẩn nấp, híp mắt, lạnh lùng nói.

“Lúc nhỏ ta bắt rắn, cũng sẽ đánh cỏ, vì con rắn ẩn náu trong cỏ rất khó bắt, chỉ khi đánh động cỏ, nó mới bò ra, khi đó mới có thể bắt được.”

Nhị Ngưu nghe vậy, trầm ngâm suy nghĩ.

“Nhưng ta còn một điều không hiểu, Ma Vũ thánh địa rõ ràng có thể thực hiện việc này trong bí mật, sao lại làm rùm beng lên… Tiểu A Thanh, chúng ta cùng phân tích, ta cảm thấy có điều gì đó không đúng.” Nhị Ngưu nhíu mày.

Chương 2289: Biến ưu điểm thành nhược điểm (2)

Hứa Thanh nghe vậy, suy nghĩ một chút, nhìn về phía Nhị Ngưu.

“Đại sư huynh, ta sẽ đặt mình vào vị trí của Phong Lâm Đào mà suy nghĩ. Nếu ta là Phong Lâm Đào, đối mặt với tình huống như vậy, ta sẽ làm gì…”

“Ta sẽ lo ngại bên trong có vấn đề khác, thay vì bị săn lùng như vậy, ta sẽ chọn một cơ hội, trước mặt mọi người giả chết lần nữa, dù việc này đã diễn ra nhiều lần, nhưng việc kiểm chứng cần thời gian, và ta cần chính là thời gian.”

Nghe Hứa Thanh nói, mắt Nhị Ngưu sáng lên, lộ ra vẻ hiểu biết.

“Có lý, vậy Ma Vũ thánh địa liệu có muốn Phong Lâm Đào chọn cách đó, với tính đa nghi của gã, chắc chắn sau khi bị đánh động, gã sẽ có phản ứng!”

“Nếu phân tích như vậy, thì mục đích thực sự của Thánh địa hoặc Lan Dao, Nguyệt Đông là gì…” Nhị Ngưu chưa nói hết, đột nhiên nhìn về phía Hứa Thanh, hai người đối mặt, trong lòng đã có đáp án.

“Phong Lâm Đào, còn có phân thân thứ ba! Và rất có khả năng phân thân thứ ba này đã bị Thánh địa hoặc Lan Dao, Nguyệt Đông tìm ra.” Hứa Thanh nói với giọng trầm thấp.

“Đúng vậy, vì vậy Thánh địa hoặc Lan Dao, Nguyệt Đông muốn gã chết đi, một khi gã chết, phân thân thứ ba sẽ sống lại và rơi vào tầm kiểm soát của họ!”

“Đây là lợi dụng tính đa nghi của gã!”

“Gã càng đa nghi, càng khó nhìn thấu cạm bẫy nhắm vào mình!”

“Gã sẽ xuất hiện vô số nghi vấn trong lòng, không muốn tình huống ngoài tầm kiểm soát kéo dài, chắc chắn sẽ tìm cách nắm quyền chủ động, nên ta đoán rằng gã sẽ tự mình lộ diện, chứ không tiếp tục ẩn nấp."

"Vì gã không yên tâm!"

Hai người tâm trí bừng sáng, bắt đầu chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Về phần Phong Lâm Đào, tính đa nghi đã khắc sâu vào xương tủy của gã, trong những ngày sau, hành tung của gã càng thêm ẩn nấp, tốc độ cũng giảm rõ rệt. Hiển nhiên sự đa nghi bắt đầu tác động, mọi nghi vấn trong gã đều bị phóng đại, từng điểm từng điểm kiểm tra kỹ lưỡng.

Càng kiểm tra, nghi vấn càng nhiều, vô số mối loạn…

Cuối cùng vào ngày thứ sáu, dưới sự quan sát của Hứa Thanh và Nhị Ngưu, Phong Lâm Đào dường như đã quyết định, mặc dù có thể tiếp tục ẩn nấp, nhưng đối diện với việc bị truy tìm ngày càng mở rộng, gã quyết định lộ diện!

Tất nhiên cách lộ diện rất tinh vi, làm như bị người khác tính kế.

Ngay khi lộ diện, gã lập tức điên cuồng chạy trốn, nhiều lần cố gắng ẩn náu, nhưng rõ ràng đã quá muộn, hành tung của gã nhanh chóng bị lộ, dẫn đến việc truy sát tại khu vực Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc càng lúc càng gay gắt.

Cuộc truy sát kéo dài mười một ngày… Đến khi gã chạy đến gần bắc giới Vọng Cổ, vùng giáp ranh phía nam Viêm Nguyệt, cuối cùng bị chặn lại.

Dường như kiệt sức, bị cảm giác tuyệt vọng bao trùm, Phong Lâm Đào rơi vào trạng thái điên cuồng, liều mạng tìm cách thoát thân, nhưng mọi thứ đã định đoạt.

Dù gã đã phản kháng giết được không ít người, nhưng cuối cùng vẫn bị ám tử của Thánh địa tiêu diệt!

Phong Lâm Đào, lại chết một lần nữa!

Gần như ngay lập tức khi gã chết, trong động quật tại Liêu Huyền quận, nơi phân thân thứ ba của gã ẩn nấp, vầng hồng quang ở mi tâm phân thân gần như tắt hẳn.

Nhưng ngay sau đó, hồng quang bừng sáng, chói lòa.

Ngay lập tức, thân thể phân thân thứ ba của Phong Lâm Đào mở mắt. Nhưng khi đôi mắt mở ra, sắc mặt gã đại biến, thân thể lay động muốn bỏ chạy, nhưng với một tiếng hừ lạnh, tu sĩ trung niên đã chờ đợi từ lâu, vung tay nắm chặt.

Lập tức động quật rung chuyển, các cấm chế cách ly cảm giác và ngăn chặn việc tử vong thoát thân, lập tức khởi động, cùng lúc một lực lượng mạnh mẽ bao quanh Phong Lâm Đào vừa thức tỉnh, trói chặt lấy gã.

Một lực hút mạnh mẽ xuất hiện, kéo thân thể Phong Lâm Đào về phía tu sĩ trung niên, trong nháy mắt gã bị nắm cổ, ánh mắt đầy thù hận.

“Phong đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng đến.”

Phong Lâm Đào sắc mặt tái nhợt, gắt gao nhìn tu sĩ trung niên trước mắt, xác nhận chưa từng gặp qua người này, nhưng trên người đối phương, gã cảm nhận được sự quen thuộc.

Đó là ánh mắt căm hận như của Lan Dao, cùng với giọng điệu tương tự Nguyệt Đông!

Gã muốn mở miệng, nhưng bàn tay như chiếc kìm sắt trên cổ khiến gã không thể phát ra âm thanh, tu vi trong cơ thể bị phong ấn hoàn toàn, chỉ có tử vong bao trùm tâm trí.

Gã lập tức hiểu rõ mọi chuyện, biết tại sao Ma Vũ thánh địa tuyên bố gã chưa chết, cũng biết bản thân cuối cùng vẫn tính toán sai một lần!

“Sự đa nghi của ngươi, là ưu điểm của ngươi, nhưng cũng là nhược điểm của ngươi.”

Tu sĩ trung niên lạnh lùng nói, nhấc Phong Lâm Đào lên, xoay người rời khỏi, trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài, lao về phía xa.

Lúc này hoàng hôn buông xuống, ánh nắng chiều phủ lên vùng đất của Liêu Huyền quận, khung cảnh yên tĩnh.

Chỉ có bóng dáng của tu sĩ trung niên trong ánh chiều tà ngày càng xa dần.

Chỉ là gã không cảm nhận được, trên thân thể Phong Lâm Đào trong tay, đang phát ra những sợi tơ không thể nhìn thấy, những sợi tơ này đại diện cho nhân quả, đại diện cho bản nguyên, cũng đại diện cho vận mệnh.

Chúng chỉ dẫn phương hướng, bay xa, rơi vào tay Hứa Thanh và Nhị Ngưu đang tiến về phía này.

Bị Nhị Ngưu dựa vào Bản Nguyên Vô Tình Đạo bắt lấy, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Cá, cuối cùng đã cắn câu!”

Hứa Thanh bên mắt phải lóe lên quyền hành, nhìn những sợi tơ này, rồi nhìn về phía xa, chậm rãi nói.

“Đối phương cũng rất cẩn thận, nhưng chỉ là một con cá nhỏ.”

“Tuy nhiên, theo con cá này, chắc chắn sẽ tìm được chính chủ.”

Nghe vậy Nhị Ngưu cười khẽ, tăng cường cảm giác đối với sợi tơ bản nguyên, rồi đột nhiên lên tiếng.

“Tiểu A Thanh, ngươi nói xem, Lan Dao và Nguyệt Đông, tại sao lại tốn công sức như vậy để nhắm vào Phong Lâm Đào, có phải trên người gã có bảo bối gì mà chúng ta không biết không?”

Nhị Ngưu nheo mắt, liếm môi.

Chương 2290: Ngoan lắm đấy! (1)

“Rốt cuộc trên người Phong Lâm Đào có bảo vật hay bí mật gì, hỏi một chút là biết, nếu gã không nói, thì có thể hỏi Lan Dao và Nguyệt Đông.”

Mắt phải Hứa Thanh lóe lên, nhìn về phía xa, nhẹ giọng nói.

Nhị Ngưu cười khà khà, trong mắt đầy sự mong đợi, cùng Hứa Thanh tăng tốc, duy trì ẩn nấp trên bầu trời, tiếp tục lao đi.

Cứ như thế, lại qua thêm vài ngày.

Trong những ngày này, tu sĩ trung niên đã bắt được Phong Lâm Đào, cực kỳ cẩn thận, liên tục đổi hướng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Cuối cùng, tại một tiểu thành, gã giao Phong Lâm Đào cho một lão giả trông tầm thường.

Sau đó tu sĩ trung niên rời đi, những sợi dây số mệnh trên thân gã cùng với hình ảnh của Nguyệt Đông cũng nhanh chóng tan biến, khiến gã trở về trạng thái bình thường, vĩnh viễn mất đi ký ức về việc này.

Còn lão giả kia lại như tiếp nối công việc, rời khỏi tiểu thành từ một hướng khác, tiếp tục hành trình.

Việc này trong nửa tháng sau, đã xảy ra năm lần.

Mỗi lần giao nhận, đều là những người khác nhau, người trước rời đi, người sau tiếp tục nhiệm vụ.

Các tộc đều khác nhau, có nhân tộc, cũng có Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Bằng cách này, cắt đứt mọi dấu vết.

Làm cho những người có thể truy đuổi, không thể nào lần ra.

Chỉ có điều Nhị Ngưu với Bản Nguyên Vô Tình Đạo của mình, là do y kiếp trước sáng tạo nhằm đối phó với thần linh, có thể khóa định cả thân thể chủ tể. Cấp độ rất cao, cho nên dù Nguyệt

Đông có đổi người thế nào, sợi dây số mệnh trên người Phong Lâm Đào vẫn bị y nắm chặt.

Không bị Nguyệt Đông quấy nhiễm, luôn luôn khóa chặt.

Trong quá trình này, cuối cùng Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu cũng đã đuổi kịp Phong Lâm Đào, cũng nhìn thấy sự thay đổi kỳ lạ ấy, mắt Nhị Ngưu hơi co lại, còn Hứa Thanh thì nheo mắt.

“Tiểu A Thanh, những người này… không đúng, không thể đều là ám tử của Ma Vũ thánh địa được.”

Nhị Ngưu đột nhiên nói, y không có quyền hành, dù dựa vào Bản Nguyên Đạo cũng có thể cảm nhận được sợi dây số mệnh của Phong Lâm Đào, nhưng đối với những người bị Nguyệt Đông điều khiển cảm xúc, y không thể thấy được số mệnh của họ.

Trong mắt Hứa Thanh thì thấy rõ hơn.

Đạo hạch nơi mắt phải của hắn lóe lên, nhìn một lúc, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, nhìn ra nguyên do.

“Đại sư huynh, trong sợi dây số mệnh của những người này, hiện lên khuôn mặt của Nguyệt Đông…”

Nhị Ngưu nghe vậy, trong mắt lộ ra kỳ mang.

“Dùng sợi dây số mệnh đan thành khuôn mặt… Rõ ràng đây là một loại thuật biến thành con rối, chẳng lẽ nói, giữa Lan Dao và Nguyệt Đông, thì Nguyệt Đông mới là kẻ đứng sau?”

Hứa Thanh nhớ lại những cảnh tượng ở Liêu Huyền Động cùng Lan Dao và Nguyệt Đông, trong lòng cũng không chắc chắn, chỉ nhớ Lan Dao cực kỳ hận Phong Lâm Đào.

“Đợi đến khi cá cắn câu, xem số mệnh của Lan Dao có khuôn mặt tương tự hay không, sẽ biết.”

Hứa Thanh nói xong, bước tiếp trên bầu trời, xa xa theo dõi tu sĩ đang bắt giữ Phong Lâm Đào.

Trên trời, tuyết bắt đầu rơi.

Nhìn từ mặt đất, đại địa đen tối bị tuyết trắng bao phủ, càng đi về phía bắc, băng tuyết càng dày.

Lúc này, người bắt giữ Phong Lâm Đào là một nữ trung niên xinh đẹp, hiển nhiên ở khu vực này có chút địa vị, nên nàng đi lại thông thuận.

Khu vực này tuy cũng thuộc Viêm Nguyệt Huyền Thiên, nhưng rất gần với biên giới phía bắc của đông giới Vọng Cổ.

Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc nằm ở một dải dài, phía bắc tiếp giáp với phương bắc, phía nam kết nối với Liêu Huyền.

Do đó từ vị trí này đi về phía bắc, không cần phải truyền tống.

Càng đi, nữ trung niên kia càng tăng tốc, dường như đã xác định mục tiêu rõ ràng, có vẻ như cuộc câu cá này cũng sắp kết thúc.

Sự thật cũng đúng như vậy.

Ba ngày sau tại một ngọn núi tuyết, bóng dáng nữ trung niên dừng lại.

Trên đỉnh núi, nàng quỳ xuống và cúi đầu, không nói một lời.

Phong Lâm Đào vẫn nhắm mắt, suốt hành trình như một cái xác, dù bị đặt cạnh nữ trung niên khi nàng quỳ, gã vẫn không tỉnh lại.

Xung quanh khá yên tĩnh, chỉ có tiếng gió hú từ trời xa, cuốn theo từng cơn tuyết trắng, hòa lẫn với tuyết mới rơi từ bầu trời.

Một lúc sau… Trong gió tuyết xuất hiện một bóng dáng mờ mờ.

Đó là một nữ nhân.

Thân hình uyển chuyển, mặc một bộ váy dài điểm xuyết những ngôi sao, dung nhan đẹp như hoa sen, mái tóc dài đen mượt như nước, theo từng bước đi bay lên, hòa cùng với tuyết.

Đặc biệt nhất là vòng eo thon nhỏ, mềm mại như một cành liễu mảnh khảnh, nhẹ nhàng linh hoạt.

Cùng với đôi chân dài ẩn hiện dưới lớp váy, tăng thêm vài phần mê hoặc.

Đó chính là Lan Dao!

Lan Dao có thân hình thiếu nữ thanh mảnh, nhưng cũng có vẻ đẹp quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành, kết hợp lại tạo nên sức hút mê hồn.

Đặc biệt là đôi cánh trắng sau lưng nàng, khiến Lan Dao vừa có vẻ thanh khiết lại có sự quyến rũ.

Lúc này, nàng từ trong gió tuyết bước đến, đi tới trước mặt nữ trung niên.

“Chào Lan đạo hữu, không phụ sự ủy thác của đạo hữu và Nguyệt Đông cô nương, thiếp thân đã mang tên Phong Lâm Đào đáng chết này tới.”

Nữ trung niên hít sâu, cung kính nói.

Lan Dao gật đầu, ánh mắt rơi vào người Phong Lâm Đào đang hôn mê, đôi mắt đẹp hiện lên sự căm hận vô cùng, bàn tay ngọc đưa lên, một ngón tay chạm xuống.

Ngay lập tức, cơ thể Phong Lâm Đào run rẩy, mắt từ từ mở ra, lộ vẻ mơ màng.

Dường như đối với mọi thứ trước mắt có chút cảm giác mơ hồ như vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ, nhưng thực tế trong lòng gã đang suy nghĩ không ngừng, phân tích từng biện pháp đối phó với tình huống này.

Sự mơ màng chỉ là bề ngoài.

Chương 2291: Ngoan lắm đấy! (2)

Nhưng rõ ràng Lan Dao hiểu gã quá rõ, chưa đợi Phong Lâm Đào mở miệng, nàng đã vung tay ngọc lên, ngay lập tức mặt Phong Lâm Đào biến dạng, miệng phát ra tiếng thét đau đớn.

Mặt gã nổi gân xanh, cơ thể run rẩy dữ dội, linh hồn như bị kéo ra ngoài.

“Lan Dao, ngươi tỉnh lại một chút!!”

“Chẳng lẽ ngươi không nhận ra, từ khi ngươi và ta gặp nhau lần đầu, tính cách của ngươi đã không giống trước rồi sao!”

“Trong thời gian này, ta bị ngươi và Nguyệt Đông truy sát, nhiều lần suy nghĩ lại, ta phát hiện… Nguyệt Đông không đúng!”

“Lan Dao… Ngươi…”

Phong Lâm Đào vừa thét lên, vừa cố gắng nói, cố gắng thức tỉnh Lan Dao.

Nhưng Lan Dao không bị lay động, tay phải vẫn tiếp tục kéo hồn.

Rất nhanh, trong mắt Phong Lâm Đào hiện lên sự tuyệt vọng, trên người gã xuất hiện bóng đen trùng điệp, linh hồn như muốn bị kéo ra ngoài.

Trong lúc nguy cấp, Phong Lâm Đào dùng sức lực cuối cùng, hướng lên trời kêu cứu.

“Bệ hạ cứu mạng!”

“Bệ hạ, ta đoán rằng cuộc ám sát trong nhân tộc chắc chắn là do ngài ngầm cho phép, mục đích lớn nhất là dùng ta để câu cá… Bệ hạ, Lan Dao và Nguyệt Đông hận ta thấu xương, cứu mạng!”

Lan Dao ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía.

Trời vẫn bình thường, tuyết vẫn rơi như cũ, không có gì thay đổi.

Thấy vậy, sự tuyệt vọng trong lòng Phong Lâm Đào càng thêm mạnh mẽ, thực ra gã cũng không chắc Nữ Đế có ở đây không, nhưng giờ phút này gã mới nhận ra, nhìn lại toàn bộ hành trình, mơ hồ có cảm giác rằng mình… dường như đã bị lợi dụng làm mồi câu.

Nên khi linh hồn bị xé rách, kéo ra một nửa, Phong Lâm Đào liều lĩnh, tuyệt vọng vô cùng.

“Ta có truyền thừa của Liêu Huyền thánh tổ! Đó là truyền thừa của Chuẩn Tiên Đại Đế, mà năm xưa, Liêu Huyền thánh tổ chỉ cách Hạ Tiên một bước nhỏ!”

“Bệ hạ, truyền thừa này chính là thứ Lan Dao và Nguyệt Đông muốn có, ta nguyện dâng nó cho nhân tộc, truyền thừa này rất hữu ích cho nhân tộc!”

Nhưng bốn phía vẫn không có gì thay đổi, chỉ có tuyết, rơi dày hơn một chút.

Giữa cơn gió hú, linh hồn Phong Lâm Đào cuối cùng cũng bị Lan Dao kéo ra.

Khi linh hồn bị nàng nắm lấy, cơ thể Phong Lâm Đào trở thành tro bụi, bị gió cuốn đi.

“Lan Dao, ngươi tỉnh lại một chút, ngươi bị Nguyệt Đông khống chế rồi!”

“Lan Dao!!!”

Linh hồn Phong Lâm Đào run rẩy, bị Lan Dao nắm trong tay, tuyệt vọng kêu gọi lần cuối.

Nhưng trong tiếng kêu đó, gã âm thầm dùng hết sức lực, triển khai bí pháp, tạo thành một đòn tấn công linh hồn.

Đột ngột bùng nổ, đâm vào mi tâm của Lan Dao.

Đòn tấn công này có tên là Liêu Huyền Kích Hồn Thuật!

Một khi sử dụng, có thể khiến linh hồn người chịu đòn tấn công trở nên hỗn loạn, mất đi khả năng kiểm soát.

Vì vậy trong khoảnh khắc, cơ thể Lan Dao run rẩy, mắt hiện lên vẻ mơ hồ, tay nắm linh hồn Phong Lâm Đào buông lỏng một chút.

Chớp mắt, linh hồn Phong Lâm Đào lùi lại nhanh chóng.

Thực ra đối với Phong Lâm Đào, việc kêu gọi nhân tộc, nếu thành công là tốt nhất, nếu thất bại, cũng có thể coi như là sự giãy giụa của bản thân, để che giấu đòn tấn công linh hồn này.

Và đến lúc này, đòn tấn công bất ngờ bùng nổ.

Nhưng ngay khi linh hồn Phong Lâm Đào rút lui nhanh chóng, mắt Lan Dao hiện lên một tia máu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào khoảng không phía xa, miệng phát ra câu nói đầu tiên từ khi nàng xuất hiện ở đây!

“Ngươi muốn chết!”

Câu này vừa thốt ra, nàng lập tức cảm thấy hối hận, vì trước khi đến đây, nàng đã nhận lệnh của Nguyệt Đông, rằng không được nói một lời nào khi xuất hiện, một âm thanh cũng không được phát ra.

Ban đầu, nàng sẽ hoàn toàn tuân theo, nhưng đòn tấn công linh hồn của Phong Lâm Đào đã có tác dụng, khiến linh hồn nàng dao động, sợi dây số mệnh trở nên mờ nhạt trong chốc lát.

Ba chữ ấy, chính là trong lúc lơ là đó mà thốt ra.

Nhưng lúc này nàng cũng không thể nghĩ nhiều, đưa tay định bắt lấy Phong Lâm Đào.

Nhưng cũng đồng thời, một giọng nói bình tĩnh vang lên từ trời xa.

“Cuối cùng ngươi cũng mở miệng rồi.”

Câu nói này ngay lập tức nổ tung, kéo theo tiếng gió tuyết hú vang, tạo thành một cơn bão, phủ kín thân ảnh Lan Dao trong nháy mắt.

Sắc mặt Lan Dao thay đổi, ngay sau đó nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ trong cơn bão bước ra.

Một thân trường bào, mái tóc dài, dung nhan tuyệt mỹ, tuyết gió làm nền.

Đó chính là Hứa Thanh.

Nhìn thấy Hứa Thanh, hành động của Lan Dao cực kỳ dứt khoát, nàng lập tức nhắm mắt lại, sau đó thân thể nàng bắt đầu khô héo nhanh chóng, chỉ trong chốc lát thân thể nàng đã biến thành tro bụi.

Thân thể này chỉ là một phân thân của nàng!

Lúc này khi phân thân tự diệt, cơn bão quét qua.

Nhưng sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình tĩnh, vừa rồi hắn nhận thấy đối phương không nói một lời nào khi xuất hiện, đã cảm thấy không đúng, có lẽ đối phương đã biết một số thông tin về hắn.

Biết không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Vì vậy hắn không xuất hiện.

Cho đến khi Lan Dao thốt ra ba chữ kia, Hứa Thanh mới bước ra.

Mà bây giờ, dù đối phương chỉ là phân thân và đã tự hủy diệt, nhưng đối với Hứa Thanh, chỉ cần nghe thấy tiếng nói của nàng, thì bản thể của nàng… không thể trốn thoát.

Hứa Thanh ngẩng đầu, thần thức tỏa ra, Âm thần quyền bùng nổ.

Dò tìm câu nói kia, mượn gió, mượn vạn vật, mượn tất cả âm thanh… bắt đầu truy tìm trong vô hình!

Còn trên trời xa, lúc này Phong Lâm Đào đang bỏ chạy hết tốc lực, sắc mặt gã cũng thay đổi, sau đó gã nhanh chóng thể hiện sự nịnh bợ, hướng về phía bên cạnh mình mở miệng.

“Có phải là Nhị Ngưu đạo hữu bên cạnh ta đúng không, ngay từ đầu ta đã đoán các ngươi muốn câu cá, nên ta toàn lực phối hợp, không tiếc giá nào, thà chết nhiều lần, dùng hết mọi cách cuối cùng giúp các ngươi câu được con cá này…”

Trong lúc Phong Lâm Đào nói, thân ảnh Nhị Ngưu từ trong hư vô hiện ra, đứng trước mặt Phong Lâm Đào, mỉm cười.

“Ngươi ngoan lắm đấy.”

Chương 2292: Tiên thuật: Lục Tặc Vọng Sinh (1)

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh đứng giữa gió tuyết, tay phải đưa lên hướng về phía Lan Dao vừa biến mất, khẽ nắm lấy.

Hắn bắt lấy hư không ở nơi đó, lấy đi dấu vết còn sót lại, và thu lại những âm thanh từng hiện hữu tại đó từ bốn phương quay về.

Quá trình này chỉ là vận dụng Âm thần quyền, muốn thực hiện cần có sự kiểm soát cao hơn.

Âm thần quyền của Hứa Thanh, tuy đã hấp thụ quyền hành từ nhạc sư của Thái Dương và cướp đoạt quyền hành của chủ nhân Linh Âm, nhưng vẫn chưa đạt đến mức độ có thể cướp đoạt âm thanh từ dòng thời gian.

Nhưng, hắn có Nhật Quỹ!

Thiên địa ầm ầm, ảo ảnh Nhật Quỹ xuất hiện tại nơi Lan Dao biến mất, kim đồng hồ chuyển động, đảo ngược thời gian tại khu vực nhỏ đó.

Cho đến khi bóng dáng của Lan Dao một lần nữa hiện ra, cho đến khi câu nói duy nhất của nàng lại một lần nữa vang lên.

“Ngươi muốn chết!”

Ba chữ này, ngay khoảnh khắc tái hiện, bị Hứa Thanh bắt lấy.

Sau đó Nhật Quỹ mờ nhạt, mọi thứ trở lại bình thường, nhưng trong thần thức của Hứa Thanh, câu nói đó, ba chữ đó, đã trở thành một dấu ấn.

Hắn đưa vào trong thần quyền…

Lúc này, tiếng rì rào của gió rừng cùng tiếng gió hú lọt vào tai Hứa Thanh.

Còn có giọng điệu có phần âm dương quái dị của đại sư huynh, cùng với tiếng tuyết rơi lả tả…

Thêm vào đó, tất cả các âm thanh trong khu vực tuyết này, bao gồm dị thú, bao gồm tu sĩ, bao gồm tất cả các âm thanh của thiên địa, đều hiện lên trong thần tri của Hứa Thanh.

Tiếp theo, hắn dựa vào dấu ấn âm thanh này, dùng tư cách âm thanh trong cõi vô minh để hỏi.

Hỏi gió, âm thanh này có nghe thấy.

Hỏi vạn vật, âm thanh này có tồn tại.

Hỏi trời, âm thanh này có ký ức.

Hỏi đất, âm thanh này từ đâu đến!

Gió thổi vạn dặm, thông báo nơi nghe thấy.

Vạn vật vô tận, thông báo nơi âm thanh truyền đến.

Trời đất cảm nhận, thông báo hướng về ký ức.

Cuối cùng, gió tuyết đại địa, thông báo dấu vết… ở phương bắc!

Vô số hình ảnh, vô số âm thanh, thiên địa sông núi, vạn vật gió tuyết, tất cả hiện lên trong thần tri của Hứa Thanh, cho đến khi định vị được một nơi trong núi băng!

Quanh ngọn núi băng đó mờ mịt, trong thân núi có một hang động băng, Lan Dao và Nguyệt Đông đang đả tọa tại đó.

Hầu như ngay lúc thần tri của Hứa Thanh khóa chặt, thân thể Lan Dao rung lên, Nguyệt Đông mở to mắt và thần sắc thay đổi, nhanh chóng kết ấn.

Lập tức một làn sóng cảm xúc dâng trào trong lòng Hứa Thanh, làm rối loạn tâm trí, làm xáo trộn thần quyền, động đến tâm thần.

Chỉ trong khoảnh khắc bị chặt đứt.

Nhưng vẫn chậm một bước, vì từ hình ảnh khóa chặt đó, Hứa Thanh đã nghe thấy…

Tiếng tim đập của Lan Dao.

Âm thanh này, kết hợp với dấu ấn trước đó.

Đã đủ.

“Tìm thấy rồi.”

Hứa Thanh lạnh nhạt nói, tay phải đưa lên nắm về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu cười khà khà, cũng đưa tay nắm lấy hồn phách run rẩy của Phong Lâm Đào.

Sau đó hai người một hồn, thân ảnh lập tức biến mất.

Bị Âm thần quyền của Hứa Thanh bao phủ, hòa vào hư không, hòa vào tất cả âm thanh.

Chỉ cần có bóng dáng, đó là điểm lóe sáng của hắn.

Vì vậy trong chốc lát… Hứa Thanh và Nhị Ngưu, cùng với hồn phách của Phong Lâm Đào, bọn hắn đã vượt qua vô tận khoảng cách, xuất hiện tại biên giới giữa Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc và bắc giới Vọng Cổ.

Ở đó tuyết rơi nhiều hơn, mặt đất không còn là núi tuyết, mà là những đỉnh băng.

Cảm giác lạnh lẽo sắc bén, dường như sự sống ở đây cũng bị phong ấn.

Trong những đỉnh băng đó, có một đỉnh đột nhiên sụp đổ, tan thành từng mảnh, bên trong nhanh chóng bay ra hai bóng người, thần sắc ai nấy đều nghiêm trọng, lao về phía xa.

Chính là Lan Dao và Nguyệt Đông.

Sau lưng họ, trong băng phong sụp đổ, Hứa Thanh bước ra, lao thẳng về phía hai nữ nhân.

Hắn xuất hiện trong tiếng tim đập của Lan Dao, hạ xuống trong ngọn băng phong đó.

Nhìn thấy Lan Dao, nhìn thấy Nguyệt Đông.

Lan Dao vẫn như cũ, chỉ là trên mặt nhiều hơn nét hoảng loạn.

Còn Nguyệt Đông, nữ tử này giữa gió tuyết, thân hình càng thêm duyên dáng, đôi cánh bạc sau lưng, phản chiếu ánh tuyết.

Làn da nàng trắng như ngọc, mặc trường bào thêu kim huyền, kết hợp với dáng vẻ tựa tiên nữ trong tranh, như khói như sương.

Lại thêm cặp lông mày thanh thoát như dãy núi xa, đôi mắt trong sáng.

Chỉ là đôi mắt như cắt nước, lại không phải ánh sáng yên bình, mà mang một chút u ám.

Phải thừa nhận, hai nữ nhân nhan sắc đều tuyệt mỹ, nếu là kẻ ham sắc nhìn thấy, e rằng chỉ một cái liếc mắt, lòng đã dậy lên cảm giác khác lạ.

Nhưng… họ tuy đẹp, nhưng trong nhận thức của Hứa Thanh, đẹp hay xấu không quan trọng, người trong mắt hắn, chỉ phân bạn hoặc thù.

Hai người này, chính là kẻ thù.

Vì vậy ngay khi xuất hiện, Hứa Thanh không chút do dự, toàn thân ánh sáng lóe lên, có đại nhật trong thức hải trỗi dậy, toàn thân hắn như hóa thành mặt trời, tỏa ra vô tận ánh sáng và nhiệt độ, mang theo áp lực khủng khiếp, tiến gần hai nữ nhân.

Giữa lúc nguy cấp, Lan Dao sắc mặt tái nhợt, nhưng Nguyệt Đông ánh mắt càng thêm rực rỡ, nàng nhanh chóng kết ấn, chỉ về phía Hứa Thanh.

Với một chỉ này, cuối cùng năng lực của Nguyệt Đông hoàn toàn hiển lộ trước Hứa Thanh.

Đó là thuật dùng cảm xúc để dao động vận mệnh!

Ở mức độ nào đó, đây thực chất cũng là một loại quyền hành, và rất đặc biệt.

Khoảnh khắc từ Nguyệt Đông bùng phát, Hứa Thanh là người đầu tiên hứng chịu, cảm xúc hắn lập tức dao động, như có một bàn tay đưa vào tâm trạng, làm dậy lên nỗi sợ hãi, làm dậy lên sự kinh ngạc, làm dậy lên bi ai, làm dậy lên tuyệt vọng, tất cả như sóng lớn muốn nhấn chìm tất cả.

Đáng kinh ngạc hơn, trong đó còn có giận dữ!

Cơn giận này, như một điểm khởi đầu.

Là sự cộng hưởng giận dữ với Nguyệt Đông, nguồn gốc từ

Nguyệt Đông.

Dùng điều này làm lỗ hổng, muốn phá vỡ tâm thức của Hứa Thanh!

Một khi vỡ đê, thế giới nội tâm của Hứa Thanh sẽ in sâu dấu ấn của Nguyệt Đông, trong các sợi tơ vận mệnh của hắn, cũng sẽ dệt nên hình ảnh của Nguyệt Đông.

Như bị ký sinh.

Chương 2293: Tiên thuật: Lục Tặc Vọng Sinh (2)

Nếu là trước khi Hứa Thanh giao chiến với Phù Tà, đối mặt với năng lực của Nguyệt Đông, hắn đối phó sẽ vô cùng khó khăn, cần nhiều cách xử lý, cố gắng hóa giải.

Thực sự là thuật pháp này của Nguyệt Đông, rất khó phòng ngự.

Vả lại vô cùng khó chịu.

Nhưng giờ đây… quyền hành xóa đi của Hứa Thanh, khắc chế năng lực của Nguyệt Đông!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, đạo ngân xóa đi trong mắt phải của Hứa Thanh đột nhiên lóe lên, như có một bàn tay vô hình, hóa thành sức mạnh vượt qua quy tắc và pháp tắc, xóa đi tất cả!

Tẩy xóa mọi dao động cảm xúc của hắn!

Bản thân lập tức khôi phục, đồng thời một cây kéo cổ xưa cũng hiện lên trên đỉnh đầu Hứa Thanh.

Chế tạo từ thanh đồng, tỏa ra khí tức nguyên sơ, trên đó đầy vết rỉ sét, như đã trải qua thử thách của thời gian.

Mũi kéo… chỉ về phía Nguyệt Đông!

Cách ly không gian, cắt mạnh một nhát về hướng Nguyệt Đông.

Tiếng “cạch” vang lên, âm vang trong cõi u minh nơi vùng đất băng tuyết này.

Cắt đứt cảm xúc, cắt đứt vận mệnh, cắt đứt mọi sợi dây.

Như có cơn gió thổi qua, làm cho các ngọn núi băng rung lắc.

Phá vỡ thuật pháp của Nguyệt Đông.

Nguyệt Đông toàn thân chấn động, mắt đầy tơ máu, thuật pháp bị phá vỡ tạo nên phản phệ mạnh hơn, nội tạng đảo lộn, một ngụm máu tươi phun ra.

Thần sắc nàng u ám, nắm chặt tay Lan Dao, toàn lực lui lại.

Trong lúc lui lại, trên người nàng lóe lên ánh sáng truyền tống, như muốn trốn thoát.

Nhưng ngay lúc này… từ hư không phía sau nàng, thân ảnh của Nhị Ngưu vô thanh vô tức xuất hiện từ sự ẩn nấp, liếm môi, đột ngột bùng phát.

Sự bùng phát của Nhị Ngưu làm rung động gió tuyết bốn phương, nắm giữ tất cả băng giá tại nơi đây.

Vì vậy trên bầu trời lúc này, âm thanh "rắc rắc" vang lên, dường như đang bị băng phong.

Hư không trong khoảnh khắc này, cũng bị đông cứng.

Chỉ có Nhị Ngưu, toàn thân ánh xanh lóe lên, trong mắt hiện ra vô số gương mặt dữ tợn chồng chất, ngực nứt ra, một bàn tay xương xanh thò ra, mang theo lạnh lẽo, mang theo tham lam, mang theo cuồng loạn, hướng về phía Nguyệt Đông và Lan Dao nắm lấy.

Hứa Thanh cũng trong khoảnh khắc này, bước tới.

Hai người một trước một sau, sắp sửa tạo thành đòn chí mạng.

Nhưng ngay lúc này, giữa chân mày của Nguyệt Đông lóe lên một phù văn, phù văn đó… Hứa Thanh từng thấy, chính là phù văn trên trận pháp của Đại Đế mà Nguyệt Đông từng sử dụng khi cố gắng phong ấn Phong Lâm Đào.

Phù văn đó lóe lên trên người nàng, hóa thành từng đợt sóng, như dòng nước nhanh chóng bao phủ toàn thân.

Còn lấy nàng làm trung tâm tỏa ra bốn phía, tạo thành một lớp bảo hộ.

Chống lại lực lượng từ Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Tiếng nổ vang trời chớp nhoáng.

Nhị Ngưu ánh mắt lóe sáng, thân thể trong lực phản chấn nhanh chóng lùi lại, nhưng mạnh mẽ vặn vẹo, tiếp tục lao tới, thẳng vào trận pháp, tiếp tục tấn công.

Hứa Thanh nheo mắt, dù cũng bị chấn động, thân thể như bị gió lốc cuốn ngang phải lùi lại vài bước, nhưng ngay sau đó thân ảnh hắn biến mất, hòa vào âm thanh, hiện ra trên đỉnh trận pháp của Nguyệt Đông, đại nhật lóe sáng, trấn áp xuống.

Tiếng động đinh tai nhức óc, vang vọng bốn phương.

Trận pháp của Đại Đế không tầm thường, chắn toàn bộ đòn tấn công của Hứa Thanh và Nhị Ngưu, chỉ là trận pháp này rõ ràng không thể duy trì lâu, Nguyệt Đông bên trong cũng không thể kiên trì lâu dài.

Lúc này toàn thân nàng rung lắc dữ dội, lại phun ra máu tươi, gương mặt vốn xinh đẹp, lúc này trở nên hung ác.

Trận pháp này tuy là phòng hộ của nàng, nhưng cũng trở thành nhà tù của nàng!

Đối diện với công kích của Hứa Thanh và Nhị Ngưu, có thể tưởng tượng khoảnh khắc trận pháp biến mất, chính là lúc nàng sinh tử.

Lúc nguy cấp, Nguyệt Đông thần sắc khó coi, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Hứa Thanh và Nhị Ngưu, đột nhiên tay phải nàng đưa lên, ấn mạnh xuống mặt đất.

Với một ấn này, bên ngoài trận pháp, băng nguyên vỡ vụn.

Từng bóng người từ dưới lớp băng nứt trồi lên.

Những bóng người này là cường giả thuộc tộc phụ của Viêm Nguyệt tại đây, lúc này ánh mắt họ đều hiện lên thù hận và giận dữ, trong sợi dây vận mệnh của họ, đều hiện lên hình ảnh của Nguyệt Đông.

Tất cả đều là con rối cảm xúc của Nguyệt Đông.

Ngay khi xuất hiện, họ không sợ sống chết, điên cuồng lao về phía Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Không phải để chiến đấu, mà là… tự bạo!

Dùng tự bạo, lấy cái chết để trì hoãn hai người.

Đồng thời bản thân Nguyệt Đông ngồi xuống, điều khiển Lan

Dao ngồi đối diện, tay phải đưa lên ấn vào giữa trán Lan Dao, như đang rút ra thứ gì đó.

Lan Dao toàn thân run rẩy, biểu hiện đau đớn.

Nhưng khí tức Nguyệt Đông lại dâng lên, đặc biệt trong mắt nàng hiện lên đạo văn, nhanh chóng hình thành.

Bên ngoài, với những con rối xuất hiện và tự bạo, tiếng nổ ầm ầm vang dội thiên địa, bầu trời dậy sóng, mặt đất vỡ nát nhiều hơn, vô số khí lạnh bị cuốn vào cơn bão, làm cho nơi đây trở nên mờ mịt.

Chỉ là tuy tự bạo nhiều và uy lực không yếu, nhưng muốn hoàn toàn ngăn cản Hứa Thanh và Nhị Ngưu thì rõ ràng không đủ.

Đặc biệt là Hứa Thanh, những vụ tự bạo này tác động lên thân thể hắn rất nhỏ, thân thể hắn giữa không trung tỏa ra ánh sáng và nhiệt độ, bỏ qua tất cả, tiếp tục lao về phía trận pháp của Nguyệt Đông.

Trận pháp dao động dữ dội, Nguyệt Đông bên trong nhìn chằm chằm Hứa Thanh, nói ra câu nói đầu tiên kể từ khi giao chiến.

“Con người không thể trường tồn vì lục tặc vọng sinh. Mắt vọng nhìn, tai vọng nghe, mũi vọng ngửi, miệng vọng vị, thân vọng động, ý vọng nghĩ, cuối cùng không thể quy căn.”

“Đây là nguồn gốc của thất tình lục dục, vì thế có tiên chi cấm thuật!”

Lời Nguyệt Đông vang lên, toàn thân nàng tỏa ra ánh sáng bảy màu, hình thành cơn bão bảy sắc quét qua thiên địa.

“Hôm nay đệ tử Nguyệt Đông, dùng thuật này, bóc lục dục của hai người này, lìa thất tình của hai người này, làm con rối cho ta!”

“Nhân quả vận mệnh cắn trả, lấy huyết mạch của Đại Đế chi nữ là Lan Dao, một mình gánh chịu!”

“Tiên thuật: Lục Tặc Vọng Sinh!”

Nguyệt Đông ngẩng đầu, nàng triển khai bí pháp cấm thuật, muốn tại đây khống chế Hứa Thanh và Nhị Ngưu!

Chương 2294: Đệ tử của Đại Đế (1)

Tiên thuật, là được sáng tạo bởi một Đại Đế của nhân tộc trong thời đại Huyền U Cổ Hoàng, kết hợp cổ thuật mà thành.

Thời kỳ đó, là thời điểm then chốt khi Huyền U Cổ Hoàng chinh chiến vạn tộc, với sự lan truyền của tiên thuật, các liên minh của nhân tộc đã lập công lớn cho Huyền U Cổ Hoàng trong việc thống nhất Vọng Cổ.

Tuy nhiên, cái giá phải trả vô cùng lớn.

Những người thi triển tiên thuật, phần lớn đều gặp phải mức độ tổn hại khác nhau tùy theo cấp độ của tiên thuật.

Nhẹ thì tổn hao sinh cơ, nặng thì căn cơ sụp đổ.

Vì vậy sau khi thống nhất, tiên thuật được cất giữ trong Tiên Thuật Các, phong ấn trở thành cấm thuật.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của Tàn Diện, cùng với Huyền U Cổ Hoàng và Hoàng của các tộc rời đi, tiên thuật cũng được các tộc mang đi, truyền lại trong các Thánh địa của họ.

Tuy nhiên, người có thể học được cũng chỉ là số ít.

Đặc biệt là một số tiên thuật, chú trọng vào truyền thừa một dòng duy nhất, thường khi thế hệ sau nắm giữ, thế hệ trước sẽ chết bất đắc kỳ tử, độc ác vô cùng.

Lúc này, tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh mà Nguyệt Đông thi triển, chính là loại đó!

Khi nàng kết ấn bằng hai tay, toàn thân phát ra ánh sáng bảy màu, hóa thành biển sáng chiếu rọi bốn phương, khiến Hứa Thanh và Nhị Ngưu đang tấn công trận pháp phòng hộ của Đại Đế, đều bị dao động tâm thần.

Dao động này hoàn toàn do ngoại giới gây ra, làm xao động suy nghĩ, lan tỏa toàn thân.

Không thể kháng cự, không thể ngăn chặn!

Nguyệt Đông ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Hứa Thanh và Nhị Ngưu, khi dây đàn trong tâm hai người bị rung động, tay ngọc của nàng đưa lên, đầu tiên rơi vào… Hứa Thanh!

“Bóc lục dục, lìa thất tình!”

Rõ ràng trong mắt nàng, áp lực mà Hứa Thanh mang lại là nguy hiểm nhất.

Hầu như ngay khi ngón tay nàng chạm vào, biển sáng bảy màu từ cơ thể nàng bùng nổ, thoát ra khỏi trận pháp của Đại Đế, thay đổi màu sắc bầu trời, lan rộng khắp vùng băng nguyên.

Khiến thế giới ngập tràn bảy màu.

Hứa Thanh bị ánh sáng bao phủ, trên cơ thể lập tức xuất hiện những sợi chỉ nhiều màu sắc, những sợi chỉ này hư ảo, đại diện cho thất tình lục dục của hắn.

Lúc này như bị cưỡng ép rút ra, nhanh chóng từ cơ thể hắn bay ra, tụ lại thành một khuôn mặt của Nguyệt Đông.

Chỉ là… Hứa Thanh dù tâm thần dao động, dây đàn tâm trí rung động, nhưng biểu hiện của hắn lại có chút kỳ lạ.

Càng bị rút đi thất tình lục dục, khí tức của hắn lại càng mạnh!

Cuối cùng, khi những sợi chỉ của thất tình lục dục trên người hắn hoàn toàn bị rút đi, vẻ kỳ lạ trên mặt cũng biến mất.

Toàn bộ con người trở nên cực kỳ lạnh lùng, khí tức càng thêm kinh người, khiến bầu trời biến sắc, hư không bốn phương vang lên tiếng nổ vô cớ.

Dường như tiên thuật của Nguyệt Đông không những không có hiệu quả, ngược lại còn gia tăng sức mạnh cho Hứa Thanh!

Thực tế, tiên thuật không phải là vô dụng.

Trên người Hứa Thanh, cũng thực sự có tác dụng.

Bóc lục dục của hắn, tách rời thất tình của hắn.

Mà những điều này, thực chất chính là nhân tính!

Sự đặc biệt của Hứa Thanh, khiến sau khi nhân tính bị tách rời, thứ hiện lên trên người hắn, chính là thần tính.

“Thú vị.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Việc này, hắn đã trải qua nhiều lần, không hề có bất kỳ cảm giác khó chịu nào khi tạm thời mất đi nhân tính.

Vì vậy, hắn để mặc tiên thuật của Nguyệt Đông tách rời.

Bởi vì, khi thần tính chiếm ưu thế, chính là lúc Hứa Thanh mạnh nhất!

Lúc này nhân tính đã rời đi, thần tính lan tràn, Hứa Thanh đứng đó, toàn thân tỏa ra sự lý trí tuyệt đối và lạnh lùng tuyệt đối.

Khí tức của hắn, dường như hòa vào sự lạnh lẽo của băng nguyên.

Bây giờ trong mắt Hứa Thanh, dù là sinh mệnh hay vạn vật, tất cả đều trở nên nhạt nhòa, không quan trọng.

Bóng trên mặt đất khẽ run rẩy, Tiểu Ảnh sợ hãi nhất chính là Hứa Thanh trong trạng thái này.

Ngay cả Thánh Thiên Thần Đằng cũng hiện lên sự lo lắng.

Thực sự, khi Hứa Thanh bị thần tính chiếm ưu thế, đối với tất cả kẻ thù của hắn, đều vô cùng đáng sợ.

Nhìn thoáng qua Nguyệt Đông đang được bảo vệ bởi trận pháp Đại Đế, tay phải hắn đưa lên, chỉ về phía bầu trời.

Ngay lập tức, bầu trời ầm ầm vang lên.

Một tòa bảo tháp khổng lồ, đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Chính là Thánh Thiên Bảo Tháp của Hứa Thanh.

Tháp này vừa xuất hiện, lập tức lao thẳng về phía mặt đất, tốc độ nhanh chóng, trong chớp mắt đã đến, trực tiếp đập vào trận pháp phòng hộ của Đại Đế.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Đại địa băng nguyên bị chấn động vỡ thành từng mảnh, bay tứ phía.

Thân ảnh Hứa Thanh cũng bước ra trong khoảnh khắc này, hóa thành mặt trời thiêu đốt, đồng thời Âm thần quyền, quyền hành xóa đi, còn có Tử Nguyệt thần quyền, đều bùng phát.

Tụ lại với nhau, lao vào trận pháp, bản dịch này nguồn ở bạch ngọc sách.

Còn có sức mạnh khủng khiếp của thần nguyên, như sóng thần cuộn trào.

Đáng sợ nhất là sau khi Hứa Thanh thể hiện tất cả, hắn lại lấy thân thể mình làm vũ khí, trực tiếp lao vào trận pháp.

Trận pháp lập tức dao động dữ dội, Nguyệt Đông bên trong biến sắc.

Nàng nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, tâm thần chấn động.

Nàng không dự liệu được, lại có kết cục như vậy!

Cuối cùng, nàng vẫn chưa hiểu đủ về Hứa Thanh!

Nhìn thấy dưới tiên thuật của mình, khí tức của Hứa Thanh càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, ra tay càng khiến người ta kinh hãi, sự rung động trong lòng Nguyệt Đông càng thêm mạnh mẽ.

Chương 2295: Đệ tử của Đại Đế (2)

Cùng lúc đó, tiếng cười nhạo cũng vang lên từ Nhị Ngưu.

“Tiểu sư đệ của ta tiên thần đồng tu, ngươi nói ngươi có phải là chán sống rồi không, lại đi tách rời nhân tính của hắn, bây giờ thì tốt rồi, thần tính chiếm ưu thế…”

“Tiểu A Thanh trong trạng thái này, ta nói cho ngươi biết, ta cũng phải tránh xa.”

Nhị Ngưu nói với vẻ đắc ý.

Nguyệt Đông mặt mày âm u, quay đầu nhìn Nhị Ngưu, đôi mắt bảy màu bùng phát.

Lập tức ánh sáng bảy màu bao phủ Nhị Ngưu.

Y không lo lắng mà còn vui mừng.

“Đến đây, thử xem tiên thuật của ngươi có thể tách rời thất tình lục dục của ta không, nếu thực sự làm được, ta phải cảm ơn ngươi nhiều lắm.”

“Ta sống bao nhiêu kiếp, đều không thành công.”

Nhị Ngưu tràn đầy mong đợi, ngay khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh sáng bảy màu bao phủ, dưới sự bùng phát của tiên thuật, thất tình lục dục của y đều dậy sóng.

Đang bị từng chút một rút ra, từng chút một tách rời.

Khi tất cả đều bị tách rời, sẽ biến thành lời nguyền trong cõi u minh, khắc sâu vào thân thể y, tạo thành sợi dây cảm xúc, dệt nên khuôn mặt của Nguyệt Đông.

Chỉ là, cảnh tượng xảy ra trên người Nhị Ngưu lúc này, khác biệt với Hứa Thanh.

Những sợi dây thất tình lục dục của Hứa Thanh, rất nhanh đã bị rút hết.

Nhưng với Nhị Ngưu…

Thất tình lục dục của y dường như không có điểm kết thúc, mặc cho tiên thuật của Nguyệt Đông vận hành thế nào, vẫn không thể hoàn toàn rút hết trong thời gian ngắn.

Đặc biệt là tham dục của y… khi các dục khác bắt đầu có dấu hiệu bị rút xong, thì… tham dục tựu thật giống một cái động không đáy, cuồn cuộn không dứt!

Sắc mặt của Nguyệt Đông lại thay đổi.

Một Hứa Thanh đã khiến nàng cảm thấy khó đối phó, giờ phát hiện Nhị Ngưu ở đây càng là một quái vật.

Nàng chưa từng thấy tu sĩ nào có tham dục mãnh liệt đến mức như thế, lúc này nàng dồn hết sức lực, nhưng vẫn không thể hoàn toàn rút hết.

Quá nhiều.

“Chậm quá, ngươi làm như thế này chỉ như gãi ngứa thôi, mà lại còn là gãi rất nhẹ, khiến ta cảm thấy khó chịu.”

Nhị Ngưu không hài lòng.

“Để ta giúp ngươi một tay.”

Nói rồi, y hít sâu một hơi, tay phải đập mạnh vào ngực mình, trong mắt lóe lên sự điên cuồng, đó là ánh mắt khi y nhìn thấy bảo vật.

Để kích thích bản thân một cách thực sự, thậm chí Nhị Ngưu còn lấy ra hồn của Phong Lâm Đào, nhìn chằm chằm vào, tưởng tượng những bảo bối của đối phương, tham dục của y lập tức bùng lên.

Trong tiếng nổ vang, như núi lửa bùng phát, bắn ra dữ dội.

Chỉ là… tham dục của y quá mãnh liệt, vượt quá sức rút của Nguyệt Đông, khiến Nguyệt Đông toàn thân run rẩy, phun ra máu tươi, tiên thuật của nàng tan vỡ.

Lực phản chấn cũng theo đó mà đến.

Vì Lan Dao gánh chịu nhân quả, nên nàng phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng héo mòn, trong lúc hấp hối, Hứa Thanh cũng ra tay tấn công mạnh mẽ.

Thánh Thiên Bảo Tháp vốn đã không tầm thường, khi va chạm vào trận pháp của Đại Đế, phối hợp với thần quyền và thần nguyên của Hứa Thanh, không ngừng ăn mòn, cuối cùng thân thể của hắn trở thành vũ khí, sau nhiều lần va chạm…

Trận pháp của Đại Đế cuối cùng phát ra tiếng nứt vỡ!

Trận pháp này thực ra không hoàn chỉnh, khi phong ấn Phong Lâm Đào đã tiêu hao một phần, giờ đây khi Nguyệt Đông bị phản chấn, sức chống đỡ giảm đi, cùng với sự tấn công của Hứa Thanh… Tiếng nứt vỡ vang lên, chẳng bao lâu nữa sẽ tan vỡ hoàn toàn.

Trong lúc nguy cấp, Nguyệt Đông tóc tai bù xù, mắt lóe lên sự độc ác, hai tay kết ấn đẩy ra, miệng phát ra âm thanh thê lương.

“Nổ!”

Nàng thực sự lợi dụng lúc trận pháp chưa hoàn toàn tan vỡ, chủ động kích hoạt nó, khiến nó tự bạo, tạo ra sức mạnh kinh thiên động địa.

Trong chớp mắt, trận pháp của Đại Đế phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, tự bạo, cuốn theo bốn phương, càn quét mọi thứ.

Nơi nó quét qua như có cơn bão rít gào, băng tuyết sụp đổ, bầu trời xuất hiện những hiện tượng như vảy cá.

Nhân cơ hội này, Nguyệt Đông nắm lấy Lan Dao nhanh chóng trốn đi, lấy ra một ngọc giản, bóp nát ném lên không trung.

Ngọc giản này nàng không muốn dùng.

Nhưng giờ không thể không dùng.

Ngay khoảnh khắc ngọc giản vỡ nát, thân ảnh của Hứa Thanh và Nhị Ngưu đã vượt qua sức mạnh tự bạo của trận pháp, tiến về phía Nguyệt Đông.

Hứa Thanh như thần linh giáng thế, mỗi bước đi khiến trời đất biến sắc, uy áp kinh người, mang theo sự thần thánh, trên người hắn bừng lên.

Hắn không biểu lộ cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng.

Bên cạnh hắn, Nhị Ngưu hoàn toàn trái ngược.

Bao quanh bởi ánh sáng do tham dục vô tận tạo thành, lan tỏa bảy sắc, nhuộm đen toàn bộ xung quanh.

Trong ánh sáng đen đó, Nhị Ngưu như ma quỷ, lông tóc bay múa.

Cười lớn, từng bước xâm lấn.

Lúc này, như thần ma đồng hành!

Nhìn cảnh này, Nguyệt Đông thở gấp, giọng nói thê lương, hướng về mảnh vỡ ngọc giản, đột ngột kêu lên.

“Lữ Linh Tử, ngươi còn không xuất hiện!”

Gần như ngay khi lời nàng phát ra, mảnh vỡ ngọc giản nàng ném ra liền tỏa sáng ánh bạc, cùng với đó là sóng truyền tống bùng phát.

Hình thành một vòng xoáy khổng lồ, xoay tròn ầm ầm, một bóng dáng cao lớn, mang theo khí thế kinh thiên, bước ra từ vòng xoáy.

Chỉ một bước, đã vượt qua hư không, bước ra khỏi trận pháp, đứng bên cạnh Nguyệt Đông.

Người này là một thanh niên, mang trên lưng chín đại thế giới, mỗi thế giới đều đầy sức sống, tạo thành chấn động tu vi Uẩn Thần cửu giới đỉnh phong.

Ảnh hưởng đến trời đất, như biến nơi đây thành thế giới của gã.

Một khắc xuất hiện, gã nhìn đầu tiên không phải là Nguyệt Đông, mà là Lan Dao đang hôn mê.

Ánh mắt lộ ra sự dịu dàng, sau đó quay đầu, khi nhìn về phía Hứa Thanh và Nhị Ngưu, ánh mắt dịu dàng biến thành sắc bén!

Gã nhẹ nhàng mở miệng.

“Chính là các ngươi, đã làm thương tổn thê tử của Lữ mỗ?”

Chương 2296: Nhị Ngưu một câu, tam nhân kinh ngạc (1)

Những lời này trầm như sấm sét, chấn động tâm hồn mọi người tại đây.

Khi truyền ra, thân ảnh cao lớn từ bầu trời xuất hiện trước mặt Nguyệt Đông và Lan Dao, từng bước từng bước tiến về phía Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Bước đi kiên định và mạnh mẽ, mỗi bước như dẫm lên nhịp tim, áp lực cực kỳ mạnh mẽ.

Khi tiến đến gần, đôi vai, ngực, bụng, đôi chân và đỉnh đầu của gã, tổng cộng có chín đại thế giới, đang tỏa sáng rực rỡ, dâng lên sinh cơ mãnh liệt.

Uy lực của chín giới khiến bầu trời biến sắc.

Uy áp khủng khiếp giáng xuống, làm đất trời rung chuyển.

Dưới khí thế ngút trời, trong cơn bão khủng khiếp này, thân ảnh của gã càng ngày càng rõ nét trong mắt Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Gã cao hơn tám thước, thân hình vạm vỡ, như một ngọn núi hùng vĩ đứng trên chiến trường đầy bão táp.

Làn da gã dường như đã bị gió thổi nắng cháy qua nhiều năm, trở nên đen đúa, như một tảng đá đen cứng rắn được mài giũa bởi thời gian.

Khuôn mặt cương nghị mà thâm sâu, đôi lông mày rậm rạp, đôi mắt sâu như các vì sao, lấp lánh ánh sáng sắc bén và kiên định.

Đặc biệt, ánh mắt gã như có ngàn kỵ binh tung hoành, có lửa đạn ngập trời, có núi sông vỡ vụn.

Rực rỡ nhất là bộ chiến giáp trên thân gã, rõ ràng được tạo ra bởi những kỳ nhân tài ba, mỗi phần đều lóe lên hàn quang.

Chiến giáp còn được khảm các loại bảo thạch, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lóa mắt, làm nổi bật gã như một vì sao.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào gã, mặt không biểu cảm, trong lòng cũng không có bất kỳ gợn sóng nào, lúc này hắn đang ở trạng thái thần tính chiếm ưu thế.

Còn Nhị Ngưu thì đặc biệt chú ý đến bộ chiến giáp của đối phương, trong mắt hiện lên một tia ghen ty, hừ lạnh một tiếng.

“Trông như vô địch thiên hạ, ngươi là con giun mặc vỏ, tưởng mình là rùa? Báo danh đi, gia gia của ngươi không giết kẻ vô danh!”

Thân ảnh cao lớn nhìn y với ánh mắt lạnh lùng, khí thế toàn thân như sấm rền, vừa đi vừa lạnh lùng mở miệng.

“Ma Vũ thánh địa, đệ tử thứ mười dưới trướng Minh Viêm Đại Đế, Lữ Lăng Tử.”

Khi lời nói vừa dứt, thân ảnh gã đã đến trước mặt Hứa Thanh và Nhị Ngưu, bàn tay thô ráp và mạnh mẽ như có thể nắm cả thế giới, bất ngờ ấn xuống hai người.

Hứa Thanh toàn thân thần nguyên bùng phát, thần quyền bao phủ, Nhị Ngưu tỏa ra ánh sáng lam, băng phong bùng nổ.

Đối kháng ngay lập tức.

Trong tiếng nổ vang, Hứa Thanh toàn thân rung động, nhờ vào sự bảo vệ của thân thể mà không bị thương, nhưng cú va chạm từ Lữ Lăng Tử vẫn khiến hắn lùi lại.

Nhưng nhanh chóng, Hứa Thanh lại lao lên, quyền hành xóa đi tỏa ra, cùng với vận rủi và Tử Nguyệt thần quyền trỗi dậy, tìm kiếm điểm yếu trong nội tâm đối phương, sinh ra độc cấm.

Còn về phía Nhị Ngưu, phòng ngự không bằng Hứa Thanh, đối mặt với một cú đánh của cửu giới, thân thể y trực tiếp nổ tung, hóa thành màn máu tung tóe, sau đó nhanh chóng hình thành lại, phát ra tiếng nói.

“Lực không tệ, nhưng ngươi vừa nói gì, ngươi nói đạo lữ của ngươi là ai? Hai cô nương này, chẳng lẽ đều là đạo lữ của ngươi?”

“Hay là một người là đạo lữ, một người là nhân tình?”

Trong khi giọng nói vang lên, Nhị Ngưu lại lao tới, hóa thành vô số con sâu xanh, mở to miệng phun ra hàn khí.

Phối hợp với Hứa Thanh, một người băng phong, một người tấn công.

Nhưng sức mạnh của cửu giới vượt xa mọi sinh vật thần tính mà Hứa Thanh từng đối mặt.

Đây là sự tồn tại chỉ còn một bước nữa là trở thành Chúa Tể.

Dù Hứa Thanh không tầm thường, Nhị Ngưu cũng quỷ dị, nhưng sự chênh lệch về sức mạnh tuyệt đối vẫn khiến mọi biện pháp của họ sụp đổ.

Lữ Lăng Tử thậm chí không cần sử dụng thần thông, chỉ dựa vào sức mạnh của chín thế giới, một quyền phá tan tất cả.

Đất trời rung chuyển, Hứa Thanh lại lùi lại, Nhị Ngưu lại nổ tung.

Nhưng giọng nói của Nhị Ngưu vẫn tiếp tục.

“Không đúng, nhân tình của ngươi sao lại biến đạo lữ của ngươi thành con rối?”

“Eo ôi, ây da Tiểu A Thanh à, hình như ta phát hiện ra bí mật gì đó rồi đấy nha.”

“Ba người bọn họ, thật biết chơi, chơi tập thể thật kích thích.”

Nhị Ngưu vừa nói, thân thể vừa lay động, tay phải xé ngực mình, rút ra trái tim, bóp mạnh.

Trái tim y trực tiếp nổ tung.

Điều quái lạ là, Lữ Lăng Tử ở phía kia cũng dừng bước, ngực vang lên tiếng ầm ầm, dường như hành động nghiền nát trái tim của Nhị Ngưu đã ảnh hưởng đến gã.

“Khụ, ta nói, cuộc chơi của ba người các ngươi còn thiếu người không? Ta cũng muốn tham gia, ngươi xem trái tim của ta, có phải rất to và mạnh mẽ không.”

Nhị Ngưu liếm môi, tỏ vẻ rất hứng thú.

Phải nói rằng, Nhị Ngưu rất giỏi phá vỡ bầu không khí chiến trường… Lữ Lăng Tử ban đầu khí thế ngút trời, nhưng với lời nói của Nhị Ngưu, dường như pha trộn thêm hương vị khác, khiến Nguyệt Đông mặt mày tối sầm.

Còn Lữ Lăng Tử, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, tay trái đưa lên đột nhiên ấn vào trán.

Ngay lập tức, giữa trán gã nứt ra một khe hở, mọc ra một con mắt đỏ như máu!

Mắt này vừa xuất hiện, cảm giác quyền hành bùng lên.

Có thể thấy trong mắt máu này, đạo ngân tràn ngập.

Không chỉ có Hứa Thanh và Thế tử của Tế Nguyệt đại vực có thể nắm giữ quyền hành trước khi thăng cấp thành Chúa Tể.

Vị đệ tử thứ mười của Minh Viêm Đại Đế này, cũng ở cấp độ cửu giới đã đạt được quyền hành.

Lúc này khi mắt máu tỏa sáng, thân hình gã trên chiến trường như một cơn cuồng phong, bùng nổ quét sạch mọi thứ, làm thế giới nhuốm màu, khiến bầu trời u ám, mặt đất tối tăm.

Chỉ có gió là tất cả ở đây.

Đó là quyền hành của gió.

Chương 2297: Nhị Ngưu một câu, tam nhân kinh ngạc (2)

Nơi nó đi qua, hư không bị xé toạc, bầu trời xuất hiện khe hở, mặt đất cuốn lên băng tuyết, Hứa Thanh và Nhị Ngưu như diều đứt dây, bay nhanh trong cơn bão.

Thân thể Nhị Ngưu liên tục tan vỡ rồi lại hình thành, miệng không ngừng hét lên.

“Tiểu A Thanh, dùng đại chiêu!”

Hứa Thanh đôi mắt bình tĩnh, lóe lên một tia sáng lạ, vừa lùi lại vừa nhìn Lữ Lăng Tử một cách đầy ẩn ý, sau đó tay phải giơ lên chỉ về phía bầu trời.

Bầu trời biến sắc, ánh sáng lưu chuyển, Thánh Thiên Bảo Tháp trong cơn bão đột ngột giáng xuống, bất chấp cơn bão quét ngang, vẫn đứng vững giữa không trung.

Hứa Thanh không chần chừ, bước ngay vào bảo tháp.

Nhị Ngưu ngẩn ra, nhưng phản ứng nhanh chóng, tức khắc bay vào.

Chớp mắt, bảo tháp rung động trong cơn bão, như một tảng đá không bị lay động chút nào.

Cảnh tượng này khiến Lữ Lăng Tử nhíu mày.

Trong bảo tháp, Nhị Ngưu đứng bên cạnh Hứa Thanh, không nhịn được nói.

“Tiểu A Thanh, đại chiêu ta nói không phải cái này, mà là ngọc giản của Nữ Đế.”

Hứa Thanh không để ý, nhìn ra ngoài tháp, dường như đang suy nghĩ.

Trong lúc giao đấu với đệ tử Đại Đế này, hắn cảm nhận được một dao động thần hỏa rất nhỏ.

Dao động này ẩn giấu quá kín, trong trạng thái bình thường không thể nhận ra, Hứa Thanh cũng không phải cảm ứng từ tâm thần, mà là do bản năng thân thể cảm nhận với thần hỏa.

Điều này liên quan đến việc hắn đang ở trạng thái thần tính chiếm ưu thế và thân thể đặc biệt.

Nếu không phải vậy, e rằng hắn cũng không thể nhận ra.

Lúc này khi đang suy nghĩ, Nhị Ngưu bên cạnh nhìn thấy Hứa Thanh không để ý đến mình, không nhịn được lẩm bẩm vài câu.

“Ta ghét Tiểu A Thanh ở trạng thái này nhất, hoàn toàn là thần tính chiếm ưu thế, không hề tôn trọng người lớn!”

“Nhưng tại sao hắn cứ nhìn chằm chằm vào Lữ Lăng Tử, chẳng lẽ phát hiện bí mật gì?”

Nhị Ngưu híp mắt, cũng nhìn theo, cố gắng tìm ra manh mối.

Lúc này, bên ngoài bong bóng khí bao phủ bảo tháp, Lữ Lăng Tử đang cố gắng dùng quyền hành tấn công bảo tháp.

Phong bạo nổ vang, quét ngang, nhưng đối với bảo tháp lơ lửng giữa không trung, hiệu quả rất ít.

Thấy vậy, Lữ Lăng Tử không tiếp tục mà nhìn vào bảo tháp, đối mặt với Hứa Thanh, sau đó vung tay.

Ngay lập tức, một biển lửa xuất hiện trong gió, được sức gió tăng cường, bao trùm bảo tháp, bắt đầu luyện hóa.

Làm xong việc này, gã không quan tâm đến bảo tháp nữa, mà quay người bước đến trước mặt Nguyệt Đông.

So với thân hình cao lớn của gã, Nguyệt Đông trông rất yếu đuối, nhưng chưa đợi Lữ Lăng Tử lên tiếng, Nguyệt Đông đã nói.

“Trước tiên xử lý hai người kia!”

Lữ Lăng Tử mặt không đổi sắc, khẽ lắc đầu.

“Không kịp nữa.”

Nói rồi, ánh mắt gã dừng lại trên Lan Dao đang hôn mê.

“Trước hết giải quyết chuyện của chúng ta, về hai tên nhân tộc kia, dù có cổ bảo tránh được quyền hành của ta, nhưng cũng tự giam chính mình, tạm thời không cần để ý.”

“Sau khi xử lý xong chuyện của chúng ta, chúng không chạy thoát được đâu.”

“Bây giờ, giải trừ thuật điều khiển cảm xúc trên người Lan Dao!”

Giọng điệu của Lữ Lăng Tử không cho phép chối từ.

Nguyệt Đông có chút không cam lòng, nhưng cảm nhận được sự kiên quyết của Lữ Lăng Tử, nàng im lặng vài giây rồi miễn cưỡng đồng ý, đưa tay chỉ vào Lan Dao.

Lập tức, những sợi dây số mệnh trên người Lan Dao dệt thành khuôn mặt của Nguyệt Đông, nhanh chóng mờ đi, cuối cùng tan biến, khiến cảm xúc của Lan Dao trở lại bình thường.

Thân thể nàng run rẩy, chậm rãi mở mắt, nguồn bản dịch này ở bns.

Đầu tiên đôi mắt phượng mơ hồ, sau đó nhanh chóng tỉnh táo, khi nhìn thấy Nguyệt Đông và Lữ Lăng Tử trước mặt, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt, tất cả những gì đã xảy ra kể từ khi đến Vọng Cổ hiện lên trong tâm trí.

Trải nghiệm bị người điều khiển cảm xúc, khi tỉnh táo để nhớ lại, lập tức nhận ra điều gì đó, nàng nhìn chằm chằm vào Nguyệt Đông, giọng đầy căm hận.

“Nguyệt Đông, từ khi chúng ta quen biết, ta luôn đối đãi tốt với ngươi, coi ngươi là hảo hữu, nhưng ngươi lại dùng cấm thuật độc ác này trên người ta!”

Nguyệt Đông ánh mắt lạnh lùng, đáp lại lạnh nhạt.

“Ngươi và ta tuy là hảo hữu, nhưng nếu trách, thì trách ngươi sinh ra trong gia tộc Đại Đế, lại có huyết mạch tinh thuần, còn ta… chỉ là một kẻ nhỏ bé phải tự mình tranh đấu.”

“Thế giới này, kẻ yếu ăn thịt kẻ mạnh, vì vậy ta muốn đi xa hơn.”

Lan Dao nghe vậy, thở gấp, sau đó nhìn về phía đạo lữ của mình, Lữ Lăng Tử.

Ánh mắt Lữ Lăng Tử dịu dàng, nhìn Lan Dao nhẹ giọng nói.

"Đừng lo lắng, chúng ta là đạo lữ, ta sẽ nói cho ngươi biết, và với sự thông minh của ngươi, chắc ngươi cũng đoán được."

"Lan Dao, ta là đệ tử của Đại Đế, tự hỏi bản thân có tư chất vượt trội hơn người khác nhiều, nhưng do huyết mạch nên không thể cảm ngộ truyền thừa hạch tâm, muốn thăng cấp Chúa Tể, còn xa vời."

"Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta, hòa huyết mạch của ngươi với ta, để ta thay thế gia tộc các ngươi, cảm ngộ truyền thừa của Đại Đế."

"Mà với trạng thái của sư tôn hiện nay, dù biết được, ngài cũng sẽ ngầm cho phép."

"Nhưng dù sao gia tộc của ngươi cũng mạnh mẽ, nên… ta để Nguyệt Đông tiếp cận ngươi, dụ ngươi ra khỏi thánh địa, để nàng có thể điều khiển cảm xúc của ngươi, rồi vào thời điểm thích hợp, ta sẽ dung hợp."

"Chuyện là như vậy."

Khi Lữ Lăng Tử nói xong, ánh mắt Lan Dao càng đầy căm hận, gương mặt đau khổ, định nói gì đó, nhưng đúng lúc này trong bảo tháp trên trời, Nhị Ngưu chứng kiến cảnh tượng ấy thì mở to mắt, đập đùi, không thể không thốt lên kinh ngạc.

"Vãi thật, người trong thánh địa thật biết chơi!"

Nhị Ngưu mắt sáng rực, như vừa mở mang tầm mắt.

"Nhưng sao ta cảm thấy, hình như câu chuyện sẽ còn biến đổi!"

Giọng nói nham hiểm của Nhị Ngưu vừa vang lên, Nguyệt Đông, Lan Dao và Lữ Lăng Tử đều không thể che giấu sự biến đổi trên gương mặt.

Chương 2298: Bậc thầy lồng tiếng (1)

Có thể một câu khiến ba người kinh ngạc, đủ để thấy sức mạnh từ lời nói của Nhị Ngưu.

Dù sao Nhị Ngưu đã tu luyện qua vô số kiếp, sức sát thương từ cái miệng của y đã đạt đến đỉnh cao.

Nếu việc tu luyện lời nói cũng có hệ thống, thì Nhị Ngưu đã gần như đạt đến đỉnh cao của hệ thống này.

Thậm chí đến Hứa Thanh, hiện tại đang ở trạng thái thần tính chiếm ưu thế, cũng phải nhìn Nhị Ngưu một cái.

Nhị Ngưu đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực, thần thái kiêu ngạo.

Y đột nhiên nhận ra một thử thách mới từ Hứa Thanh.

Khiến Tiểu A Thanh bình thường tôn thờ ta, chuyện này không khó, quá dễ dàng, điều ta cần làm là khiến Tiểu A Thanh ở trạng thái thần tính cũng phải tôn trọng ta bằng lý trí, đó mới là tài năng thật sự!

Nhị Ngưu ho khan một tiếng, chuẩn bị tiếp tục mở miệng.

Ngay lúc này ngoài bảo tháp, trên băng nguyên tàn phá, vở kịch giữa ba người Nguyệt Đông cũng đã đến đoạn cao trào đầu tiên.

Khi Nguyệt Đông giơ tay chỉ, Lan Dao đang hồi phục thần trí, cảm xúc lại bùng phát mãnh liệt.

Thất tình lục dục trên người Lan Dao tiếp tục bùng nổ, trở thành những sợi dây số mệnh, rút ra từ cơ thể, lan về phía Lữ Lăng Tử.

Lan Dao toàn thân run rẩy, thần thái lộ ra đau đớn, muốn chống cự, nhưng nhanh chóng ngay cả ý nghĩ chống cự cũng bị cảm xúc nhấn chìm.

Nguyệt Đông bên cạnh không để ý đến sự đau đớn của Lan Dao, nhìn về phía Lữ Lăng Tử.

“Lữ lang, ta đã làm rối loạn thất tình lục dục của Lan Dao, tạo ra môi trường thích hợp, giờ lại khiến cảm xúc của nàng bùng nổ, mọi điều kiện đã sẵn sàng. Mong sau khi ngươi thành công, nhớ giữ lời hứa với ta, ta muốn truyền thừa của Phong Lâm Đào, để khắc ấn tiên thuật của ta thành quyền hành, còn ngươi… từ đó bay cao, thành tựu quả vị Chúa Tể!”

Lữ Lăng Tử ánh mắt dịu dàng nhìn Nguyệt Đông, mỉm cười gật đầu, thần thái chân thành, nhẹ giọng nói.

“Tất nhiên không quên, con đường đại đạo tương lai, chúng ta cùng bước đi.”

Nguyệt Đông nghe vậy im lặng một chút sau đó hít sâu, thần thái kiên định, bấm quyết lần nữa, lập tức tia sáng thần trí cuối cùng trong mắt Lan Dao cũng tan biến.

Chỉ còn lại sự trống rỗng và mơ hồ.

Có thể dung hợp!

Lữ Lăng Tử hít sâu, trong mắt cũng hiện lên một tia kỳ vọng, tiến về phía Lan Dao, tay phải giơ lên, chạm vào những sợi dây số mệnh của thất tình lục dục tỏa ra từ Lan Dao.

Khi tiếp xúc, những sợi dây số mệnh này nhanh chóng dung nhập vào ngón tay của Lữ Lăng Tử, hòa vào máu thịt, kết nối với linh hồn của gã.

Ngay lập tức, Lan Dao run rẩy mạnh hơn, khí tức dần yếu đi, những sợi dây số mệnh hình thành từ thất tình lục dục không ngừng tuôn vào cơ thể Lữ Lăng Tử.

Cùng với đó, còn có máu thịt của Lan Dao.

Nàng nhanh chóng gầy đi!

Thêm vào đó là lực lượng tu vi, cũng theo những sợi dây số mệnh thất tình lục dục, tuôn về phía Lữ Lăng Tử.

Quan trọng nhất, là dòng máu tinh khiết từ Đại Đế của Lan Dao, cũng bắt đầu chuyển giao.

Trong mắt Lan Dao, sự trống rỗng càng sâu, sự mơ hồ càng đậm, không biết có phải sự đau khổ trong vô hình tụ lại ở khóe mắt, dần trở nên trong suốt, hóa thành giọt lệ, lăn dài trên gò má gầy gò.

Giọt lệ này bị Lữ Lăng Tử nhìn thấy, trong quá trình dung hợp, gã thở dài, dừng lại.

Nguyệt Đông bên cạnh thấy cảnh này, bất ngờ lên tiếng.

“Không nỡ sao?”

Lữ Lăng Tử lắc đầu.

“Không phải không nỡ, ta chỉ đang suy nghĩ, cảnh ngươi và nàng đóng, khi nào sẽ xuất hiện đảo ngược.”

“Ngay cả nước mắt cũng đã xuất hiện, trông thật chân thực. Có phải là khi ta hoàn toàn dung hợp xong?”

“Nguyệt Đông. Ngươi ẩn giấu phương pháp phản kích trong thất tình lục dục của Lan Dao, tuy tinh vi, nhưng… vẫn bị ta phát hiện.”

Lữ Lăng Tử mỉm cười, nhìn về phía Nguyệt Đông.

Trên trời, trong bảo tháp, Hứa Thanh mặt không biểu cảm quan sát cảnh này, chủ yếu là quan sát Lữ Lăng Tử.

Nhị Ngưu bên cạnh rõ ràng chú ý đến cốt truyện, lúc này nghe vậy mắt lập tức sáng lên, cao giọng hét lên.

“Phải đảo ngược rồi!”

“Ta đã nói mà, ba người này chơi thật kích thích.”

“Nguyệt Đông, kế hoạch của ngươi bị phát hiện rồi, mau phản kích nếu không mất cơ hội, muốn thành công lại, độ khó sẽ tăng vô hạn.”

Lời vừa nói ra, Nguyệt Đông nhíu mày, không để ý đến Nhị Ngưu mà nhìn chằm chằm vào Lữ Lăng Tử.

“Lữ Lăng Tử, ngươi nói vậy là ý gì?”

Lữ Lăng Tử cười nhẹ, mắt lóe lên ánh sáng khác lạ.

“Ngươi không nghe thấy lời của đạo hữu trong bảo tháp nói sao?”

“Dù ngươi muốn diễn tiếp, nhưng ta đã không còn hứng thú, ý của ta là, ta không cần sự dung hợp này nữa.”

Nói xong, Lữ Lăng Tử đột nhiên giơ tay phải, hướng về phía Lan Dao, sức mạnh cửu giới bùng nổ, tạo ra một đòn chí mạng, kéo theo gió gào thét từ bát phương, trực tiếp cuốn về phía Lan Dao.

Muốn nghiền nát Lan Dao đang mất đi ý thức.

Nguyệt Đông sắc mặt lập tức thay đổi, nàng cảm nhận được sát ý của Lữ Lăng Tử, đó là sát khí thực sự chứ không phải thử nghiệm, lập tức hai tay bấm quyết, chỉ tay một cái.

Ngay lập tức, những sợi dây số mệnh thất tình lục dục tỏa ra từ Lan Dao lập tức tỏa sáng rực rỡ, từng sợi hóa thành lời nguyền, khắc sâu vào Lữ Lăng Tử.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Lữ Lăng Tử, những sợi dây số mệnh thất tình lục dục đã dung nhập cũng lập tức hóa thành nguyền rủa, bùng nổ trong cơ thể gã.

Chương 2299: Bậc thầy lồng tiếng (2)

Đồng thời, Lan Dao vốn trống rỗng và mơ hồ, trong mắt bất ngờ lóe lên thần trí, cơ thể rung lên khôi phục toàn bộ hành động, thần thái trở nên lạnh lùng, tay phải vỗ lên trán.

Một tiếng nổ vang, thất tình lục dục bùng nổ mạnh hơn, chủ động đẩy những sợi dây số mệnh tuôn về phía Lữ Lăng Tử.

Nàng, từ đầu đến cuối, chưa bao giờ mất ý thức!

Cuộc săn lùng vốn nhắm vào nàng, giờ đây nhìn lại, từ con mồi hóa thành thợ săn.

Hơn nữa, sự phối hợp giữa nàng và Nguyệt Đông rất ăn ý, rõ ràng hai người đã diễn tập nhiều lần, lúc này ra tay, nguyền rủa từ thất tình lục dục lập tức bùng nổ.

Còn có âm thanh vang vọng khắp nơi.

“Lữ Lăng Tử, cục diện hôm nay là dành cho ngươi! Ngươi nghĩ rằng những suy nghĩ đó của ngươi, Lan Dao ta không biết sao, ta nói cho ngươi biết, Tiểu Lữ Tử, những việc đó của ngươi, ta đều biết rõ!”

“Nguyệt Đông tỷ tỷ đã sớm nói hết cho ta biết, mục tiêu của chúng ta luôn là ngươi… Ngươi là con mồi của Lan Dao ta!”

Người nói không phải Lan Dao.

Mà là Nhị Ngưu trong bảo tháp trên trời, y giả giọng Lan Dao, không ngừng xen vào.

Lúc này, dù là Lan Dao hay Nguyệt Đông đều không có tâm trí để ý đến lời nói của Nhị Ngưu, hành động của họ sắc bén, nguyền rủa từ Lữ Lăng Tử bùng nổ.

Cơ thể Lữ Lăng Tử rung lên, khí tức hỗn loạn hiện ra sự yếu ớt, nhưng sắc mặt gã từ đầu đến cuối không hề thay đổi, thậm chí lúc này còn nở một nụ cười, vừa định mở miệng.

Âm thanh lại một lần nữa vang lên.

"Nguyệt Đông tiện nhân, Lan Dao tiện nhân, các ngươi thật sự nghĩ rằng mình đã nắm chắc phần thắng sao? Ta là đệ tử của Đại Đế, chưa từng tin tưởng các ngươi. Hôm nay ta dám đích thân đến đây, đương nhiên là có sự chuẩn bị, khiến các ngươi gà bay trứng vỡ!"

Vẫn là Nhị Ngưu, giành nói trước.

Y như thể đang lồng tiếng, giúp ba người kể ra câu chuyện.

Lữ Lăng Tử nghe thấy những lời này, nụ cười nơi khóe miệng càng đậm, thậm chí ngay cả khi đang áp chế nguyền rủa trong cơ thể, gã vẫn ngẩng đầu nhìn bảo tháp.

"Đạo hữu, ngươi thật sự đã nói đúng tâm tư của ta."

Trong lúc nói, ánh mắt Lữ Lăng Tử lóe lên ánh sáng sắc bén, nhấc chân, nhưng không phải đi về phía Nguyệt Đông và Lan Dao, mà bước lên không trung, tay phải giơ lên đánh về một khoảng trống.

Trên người gã, chín tòa đại thế giới cùng lúc phát ra tiếng ầm vang, gia tăng lực lượng khủng khiếp, khiến cú đấm này dường như có thể phá vỡ mọi thứ.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm gã giáng xuống, khoảng trống đó đột nhiên rung động, sáu thân ảnh hiện ra từ, trực tiếp đối đầu với Lữ Lăng Tử.

Tiếng nổ ầm ầm vang dội trời đất.

Khóe miệng Lữ Lăng Tử tràn ra máu tươi, cơ thể nhanh chóng lui về phía sau.

Còn sáu người kia cũng đều phun ra máu, cùng lui lại, hiện ra dáng vẻ trung niên.

Nhìn từ diện mạo, họ có chút tương đồng với Lan Dao, lúc này tất cả đều nhìn chằm chằm vào Lữ Lăng Tử, sát ý lan tràn.

Sáu vị trưởng lão của Lan gia, cấp độ Uẩn Thần cửu giới, đều lén lút đến Vọng Cổ.

Xem ra cuộc săn này không phải là Lan Dao săn ta, mà là Lan gia các ngươi đang săn ta.

Nói như vậy, Lan gia lão tổ đã đến, sao không hiện thân?

Lữ Lăng Tử ngẩng đầu, nhìn về phía khoảng không.

Ngay lúc này nơi đó lại rung động, một bóng dáng lão giả mặc hoa phục từ trong hiện ra, mỗi bước đi của lão khiến trời đất biến sắc, gió mây cuộn trào, uy thế của Chúa Tể tràn ngập trời đất.

Khi lão bước đến, Lan Dao và Nguyệt Đông lập tức hành lễ, sáu vị trưởng lão khác cũng vậy.

Lão giả mặt không biểu cảm, gật đầu nhẹ với Lan Dao và Nguyệt Đông, sau đó nhìn về phía Lữ Lăng Tử, lạnh nhạt nói.

“Ngươi tuy không có huyết mạch Đại Đế, nhưng lại có ma nhãn ngàn năm khó gặp, đó cũng là lý do Đại Đế lão tổ thu ngươi làm đồ đệ, cũng là lý do gia tộc ta chấp nhận ngươi làm con rể.”

“Còn về cuộc săn… ngươi muốn huyết mạch gia tộc ta, gia tộc ta muốn ma nhãn của ngươi, cũng coi như công bằng.”

Cảnh tượng này rơi vào tầm mắt Hứa Thanh trong bảo tháp, trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ trầm tư, còn Nhị Ngưu bên cạnh nhìn thấy tất cả, mắt chớp chớp.

“Vãi đạn, chuyện này lớn quá rồi.”

“Không biết Tiểu Lăng Tử này còn chuẩn bị hậu chiêu gì nữa.”

Ngoài bảo tháp, Lữ Lăng Tử nhìn đám người Lan gia lão tổ đến, mỉm cười gật đầu.

“Thật sự công bằng.”

“Vì vậy từ khi ta bước vào Lan gia, rồi bái sư, ta chưa từng tin tưởng các ngươi và sư phụ của ta.”

Nhìn thấy đến tình thế này, Lữ Lăng Tử vẫn giữ bình tĩnh, dù là Lan Dao, Nguyệt Đông hay Lan gia lão tổ, vị Chúa Tể duy nhất trong gia tộc, đều cảm thấy một tia bất an.

“Lữ Lăng Tử, lão phu biết ngươi phi phàm, nên trước khi đến đây, đã dùng cuộc chiến này để kiềm chế tất cả hậu chiêu của ngươi ở thánh địa.”

“Hiện tại ngươi không còn đường lui.”

Lời Lan gia lão tổ nói ra, khí thế trên người hóa thành lực lượng áp chế, bao phủ bát phương, uy thế Chúa Tể làm trời đất biến sắc, như tụ hội tất cả khí thế vào bản thân, trở thành chủ nhân của nơi này.

Lão tiến từng bước về phía Lữ Lăng Tử, mỗi bước chân đều làm trời đất ầm vang, như thế giới đang rung chuyển.

Nhưng Lữ Lăng Tử đối mặt với tất cả điều này, sắc mặt vẫn điềm nhiên, trên mặt vẫn nở nụ cười.

Nhẹ giọng nói.

“Hậu chiêu của ta?”

Nói rồi, gã ngẩng đầu nhìn về phía bảo tháp sừng sững trên bầu trời.

Nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu ngớ người.

Sự nghiệp lồng tiếng của Nhị Ngưu, dù gian khổ và đầy thử thách, nhưng thành tựu của y đủ để khiến người khác tự hào.

Mỗi khi lồng tiếng bắt đầu, khán giả đều ngây ngất, tiếng khen không ngớt. Lúc này, trong lòng diễn viên lồng tiếng Nhị Ngưu tràn đầy niềm vui và tự hào.

Y đã dùng giọng nói để truyền cảm, dùng âm điệu để diễn đạt, kỹ nghệ đã thấm sâu vào lòng người, trở thành báu vật trong lòng khán giả.

Chương 2300: Cá đã béo, mỗi người một phần (1)

Nơi băng nguyên, bỗng trở nên yên lặng.

Ánh mắt của Lữ Lăng Tử lập tức thu hút sự chú ý của Lan gia lão tổ và sáu vị trưởng lão nơi đây.

Đối với vị đệ tử của Đại Đế này, trong lòng họ có một phần kiêng dè.

Thực ra xét trong toàn bộ Ma Vũ thánh địa, gã cũng là thiên kiêu tuyệt thế .

Tâm cơ của gã càng thâm sâu, khiến người khó lòng nắm bắt.

Đặc biệt là ma nhãn ở giữa trán gã, ẩn chứa huyền diệu, không chỉ giúp gã có thể đoạt quyền hành ở cấp độ Uẩn Thần, mà còn có thể thi triển những loại thuật pháp đáng sợ.

Tuy tu vi tổng thể không phải là cao nhất trong số các đệ tử của Lan gia Đại Đế, nhưng tư chất và thủ đoạn của gã đều rất kinh người.

Thế lực đứng sau gã cũng không ít, còn được một số nhân vật có quyền cao chức trọng trong Ma Vũ thánh địa chú ý.

Do đó, muốn động vào gã cần phải cực kỳ cẩn trọng.

Ít nhất, trong thánh địa là rất khó.

Chỉ có thể lợi dụng thời kỳ chiến tranh hiện nay, khi mà sự chú ý của các tộc đang tập trung vào cuộc chiến với nhân tộc, không rảnh để bận tâm đến việc khác, lừa gã ra khỏi thánh địa, rồi để Lan gia lão tổ với tu vi Chúa Tể tự mình trấn áp, mới có thể hoàn toàn chắc chắn.

Nhưng bây giờ… Rõ ràng đã phong tỏa tất cả những chiêu trò của gã, nhưng trong tình thế tưởng chừng như không còn gì sơ hở này, từ đầu đến cuối gã vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nụ cười không thay đổi, nhìn lên bảo tháp trên trời.

Cảnh tượng này lập tức khiến người Lan gia ở đây trong lòng nảy lên một tiếng, xuất hiện dự cảm không tốt.

Lan Dao là đạo lữ của Lữ Lăng Tử, hiểu rõ gã hơn, sắc mặt lập tức thay đổi, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Dự cảm không tốt trong lòng mọi người, kết hợp với sự hiểu biết về Lữ Lăng Tử, đã trở nên rất thật đối với nàng.

Nguyệt Đông bên cạnh cũng cảm thấy bất an, sau khi nhìn thoáng qua Lan Dao, hai người không chút do dự lập tức lùi lại, cố gắng kéo dài khoảng cách, tìm cơ hội rời khỏi chiến trường.

Đồng thời trong sự chú ý của mọi người, bên trong Thánh Thiên Bảo Tháp lơ lửng giữa không trung, Nhị Ngưu ngạc nhiên.

“Tại sao lại nhìn ta?”

“Ý gì đây, ta là hậu chiêu của gã?”

“Hay là muốn ta tiếp tục lồng tiếng cho gã?”

Bên trong bảo tháp, Nhị Ngưu vừa định nói gì đó, nhưng bên cạnh y, Hứa Thanh ánh mắt trầm ngâm đã tan biến, bước tới một bước, bất ngờ bước ra khỏi bảo tháp, đứng bên ngoài!

Sự xuất hiện đột ngột của Hứa Thanh khiến tất cả mọi người nơi đây đang cực kỳ cảnh giác, ánh mắt ngay lập tức chuyển từ bảo tháp sang tập trung vào Hứa Thanh.

Nhị Ngưu cũng cảm thấy lờ mờ, nhớ lại ánh mắt của Hứa Thanh trước đó, rồi đưa ra suy đoán.

“Chẳng lẽ…”

Còn Lan Dao thì càng kinh ngạc, Nguyệt Đông lại biến sắc, Lan gia lão tổ và sáu vị trưởng lão đều cảm thấy dự cảm không lành càng thêm mạnh mẽ, mày nhíu chặt.

Chỉ có Lữ Lăng Tử vẫn giữ nụ cười, nhìn Hứa Thanh, cười nói.

“Ngươi là hậu chiêu của ta?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ồ? Vậy ngươi bước ra ngoài vì lý do gì?”

Ánh mắt Lữ Lăng Tử lóe lên tia sáng khác thường, cẩn thận quan sát Hứa Thanh vài lần.

Hứa Thanh mặt không biểu cảm, ánh mắt xuyên qua lớp màn khí phía trước, nhìn Lữ Lăng Tử, lạnh nhạt nói.

“Ta không phải là hậu chiêu của ngươi, nhưng trong cuộc giao đấu trước, ta đã phát hiện trên người ngươi có một số dao động thú vị.”

“Trong cơ thể ngươi, có một tia dao động thần hỏa, ẩn giấu rất sâu, nếu không phải hiện giờ ta lấy thần tính làm chủ, cảm ứng với thần hỏa vượt xa trước đây, cùng với thân thể đặc biệt của ta, e rằng cũng khó mà phát hiện.”

“Vì vậy chính xác mà nói, là bản năng của cơ thể ta đã cảm nhận được tia dao động này.”

“Và tia dao động này, ta rất quen thuộc, nên ta mới suy nghĩ về nguồn gốc của nó, cuối cùng đã tìm ra câu trả lời.”

“Thần hỏa này, đến từ Nhân Hoàng Ly Hạ.”

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, nhưng lời nói của hắn như sấm sét, nổ tung khắp bốn phương tám hướng.

Nhị Ngưu mắt trợn to, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, cười lớn vài tiếng rồi bước nhanh tới, đứng bên cạnh Hứa Thanh, tỏ vẻ như đã đoán được từ lâu, nắm rõ mọi việc, tự tin nói.

“Tiểu A Thanh nói đúng, đây cũng là điều ta muốn nói.”

Lan Dao và Nguyệt Đông không chút do dự lập tức lùi lại.

Lan gia lão tổ và sáu vị trưởng lão sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Giọng nói của Hứa Thanh không mang chút cảm xúc nào, lúc này tiếp tục vang lên.

“Ta nghĩ, ngươi đã sở hữu thần hỏa của Nhân Hoàng Ly Hạ, thì rất có khả năng là do Nữ Đế đích thân ban cho ngươi.”

“Kết hợp với nhiệm vụ lần này Nữ Đế giao cho ta, chỉ là bắt sống Lan Dao… Với thân phận của Nữ Đế, việc nhỏ như vậy không thể được nàng coi trọng, nên khả năng lớn hơn, trò câu cá này, Phong Lâm Đảo là mồi, Lan Dao là mồi, ngươi cũng là mồi.”

“Nhắm tới, là toàn bộ Lan gia.”

“Hơn nữa, trước đó nhân tộc và Ma Vũ thánh địa giao chiến, nhiều lần chiến thắng là do thông tin chiến lược của Ma Vũ bị lộ, mặc dù Nữ Đế đã đổ lên đầu Phong Lâm Đào, nhưng…”

“Với thân phận của Phong Lâm Đào, nhiều thông tin không phải gã có thể nắm được, nên chắc chắn là có người khác đang hợp tác với Nữ Đế.”

Hiếm khi Hứa Thanh nói nhiều như vậy, lúc này lời nói như gió lạnh quét qua, tụ lại thành một câu.

“Vì vậy hậu chiêu của ngươi không phải ta, mà là Nữ Đế.”

Lời này vừa nói ra, tạo nên sự chấn động lớn như sóng lớn, vang vọng khắp nơi.

Lan gia lão tổ lập tức phát tán thần niệm, cảm nhận khắp bốn phương, đồng thời cơ thể rung lên, không chọn tấn công Lữ Lăng Tử mà lao thẳng lên trời, giơ tay muốn xé rách một khe hở để rời đi.

Sáu vị trưởng lão cũng bộc phát toàn bộ tu vi, cảnh giác đến cực điểm, cùng bay lên không.

Những gì Hứa Thanh nói, trong sự phán đoán của họ có tính xác thực rất cao, vì vậy rời khỏi nơi này, trở về thánh địa là lựa chọn tốt nhất.

Một khi dây dưa, Nữ Đế thực sự giáng lâm, hậu quả khó lường.

Ma nhãn tuy quan trọng, nhưng không bằng sự an nguy của bản thân.

Đặc biệt là chuyện Lữ Lăng Tử cấu kết với nhân tộc, một khi sự việc này được xác thực, họ cũng không cần phải ra tay, chỉ cần nhờ công lao này, họ sẽ có cách để lấy được ma nhãn của gã.

Chương 2301: Cá đã béo, mỗi người một phần (2)

Hành động của họ, Hứa Thanh không để tâm, Lữ Lăng Tử cũng không nhìn một cái, gã nhìn Hứa Thanh, ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

“Không hổ là thiên kiêu đệ nhất nhân tộc, không trách được Nữ Đế để ngươi đến giúp ta.”

“Nữ Đế đã hứa, chuyện của ta sẽ không nói cho ai biết, ta còn nghĩ rằng nàng vi phạm lời hứa, nói cho ngươi biết.”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Nữ Đế không nói gì, mà lý do ta bước ra, còn có một điểm trọng yếu, đó là số lượng cá ở đây đủ nhiều, cho dù ta phán đoán sai cũng không sao.”

Nói rồi Hứa Thanh giơ tay, cầm lấy ngọc giản ánh sáng mà Nữ Đế ban cho.

Trong sự chờ đợi của Nhị Ngưu, trong nụ cười của Lữ Lăng Tử, trong sự đào tẩu cấp tốc của người Lan gia, trong khoảnh khắc Lan gia lão tổ xé rách một khe hở…

Hứa Thanh bóp nát ngọc giản ánh sáng!

Tiếng giòn tan vang vọng băng nguyên.

Trời đất, tức khắc tối đen!

Như thể có vị thần thổi tắt đèn đuốc của Vọng Cổ, tạm thời rút đi khái niệm ánh sáng, biến tất cả ban ngày trong khoảnh khắc này thành đen tối.

Chỉ có những tia sáng từ ngọc giản vỡ vụn, trở thành nguồn sáng duy nhất lúc này.

Như bình minh phát nổ.

Sáng rực như biển ánh sáng, vang dội cả bầu trời.

Vì vậy trên trời cao, trong nguồn sáng, một vị thần nhắm mắt bước ra!

Vị thần này mặc hoàng bào, đội hoàng miện, được khí vận nhân tộc bao quanh, phong bạo bởi thần tức cuốn theo, sự xuất hiện của thần ảnh hưởng đến thời gian lẫn không gian.

Toàn bộ không gian thời gian như đều trở thành nền phụ trợ.

Khe hở truyền tống mà Lan gia lão tổ xé rách bị đóng băng, cơ thể lão run rẩy trên không, không thể nhúc nhích chút nào.

Sáu vị trưởng lão bên cạnh, linh hồn cũng run rẩy.

Xa xa, Lan Dao và Nguyệt Đông trực tiếp trở thành tượng đá, bị nỗi sợ hãi vô tận chế ngự.

Vạn vật chúng sinh, vì thần mà động.

Thân ảnh vị thần tuyệt đại phong hoa ấy, chính là Nữ Đế.

Nàng bước một bước đến trước mặt Hứa Thanh, mở đôi mắt nhắm lại.

Ánh sáng vô tận từ mắt nàng tỏa ra, trở thành bình minh xé rách đêm đen.

Ánh sáng này chiếu qua, trời đất từ đen tối tức khắc trở nên rực rỡ.

“Ngươi làm rất tốt.”

Ánh mắt đầu tiên của Nữ Đế, là nhìn Hứa Thanh.

Với lời nói này, nhân tính trên người Hứa Thanh tái hiện.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, cúi đầu bái.

Nhị Ngưu chớp chớp mắt, cũng vội vã cúi bái.

Nữ Đế thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lữ Lăng Tử.

“Bái kiến Nữ Đế, tại hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã dẫn toàn bộ Lan gia lão tổ và các trưởng lão hạch tâm tới.”

Lữ Lăng Tử vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu, trang trọng khom lưng bái dài.

Nữ Đế gật đầu.

Như Hứa Thanh đã nói, mục đích của Nữ Đế đương nhiên không chỉ là Lan Dao, nàng muốn toàn bộ các cường giả hạch tâm của Lan gia, chỉ có tinh luyện toàn bộ huyết mạch của những người này mới có thể lay động vị Đại Đế kia, người được cho là đã ngã xuống.

Nữ Đế đã hợp tác với vị đệ tử của Đại Đế này từ lâu.

Trước đó, lý do các trận chiến của nhân tộc nhiều lần thắng lợi là nhờ vào thông tin tình báo, chính là từ người này.

Bây giờ nhìn thấy mọi việc đã hoàn tất, Nữ Đế lạnh nhạt nói.

“Những gì ngươi cần, trẫm sẽ cho ngươi.”

Nói rồi Nữ Đế giơ tay, một tia thần hỏa từ lòng bàn tay nàng bay ra, bay về phía Lữ Lăng Tử.

Lần đầu tiên Lữ Lăng Tử hơi thở gấp gáp, ánh mắt lộ ra vẻ nóng bỏng, gã làm tất cả mọi thứ, phản bội thánh địa, là vì… thần hỏa!

Người ngoài đều nghĩ rằng gã coi trọng truyền thừa của sư phụ, nhưng thực ra sau khi đến Vọng Cổ, sau khi biết chuyện của Nữ Đế, khao khát của gã đã không còn là truyền thừa của Đại Đế.

Điều gã muốn, là ngọn lửa thành thần!

Gã muốn trở thành thần!

Đối với gã, tương lai của bản thân mới là tất cả, vì vậy trong cuộc chiến này gã không muốn tham gia.

Dù là Vọng Cổ hay thánh địa, gã không muốn đánh giết vô nghĩa, cuối cùng trở thành pháo hôi.

Gã chỉ nghĩ đến bản thân, định rời khỏi thánh địa, tự mình thành thần.

Sau khi thành thần, biển rộng trời cao, nơi nào cũng có thể đi.

Dù sao đây cũng là vũ trụ của thần linh, thoát khỏi hệ thống tu sĩ trở thành thần linh, gã cho rằng đây mới là chính đạo!

Ban đầu gã chỉ khao khát điều này, mà không nắm chắc.

Nhưng Nữ Đế tìm đến gã, mang đến hy vọng cho gã!

Là người duy nhất thành công từ tu sĩ trở thành thần, hy vọng mà Nữ Đế mang lại, đối với gã vô cùng quan trọng.

Vì vậy, mới có tất cả những chuyện từ lúc giao chiến đến giờ.

Lữ Lăng Tử hít sâu một hơi, sau khi nhận thần hỏa, lại bái một lần nữa, rồi cơ thể rung lên, tức khắc rời xa bay thẳng về phía chân trời.

Gần như cùng lúc gã rời đi, nơi băng nguyên này, biển ánh sáng bùng lên.

Trong ánh sáng, Nữ Đế bước về phía Lan gia lão tổ.

Lan gia lão tổ trong lòng kinh hãi, khe hở truyền tống ngay trước mặt, nhưng lão không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nữ Đế tiến lại gần.

Uy áp khổng lồ, cùng với khí tức kinh khủng khiến Lan gia lão tổ run rẩy, mặc cho lão giãy dụa thế nào, nhưng khoảng cách tu vi không thể vượt qua, khiến tất cả đều vô ích.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Đế giơ tay, nhẹ nhàng ấn xuống.

Trong mắt Lan gia lão tổ hiện lên vẻ tuyệt vọng, cơ thể bị ánh sáng bao phủ, trở thành một phần của ánh sáng, bị Nữ Đế thu lấy.

Sau đó, Nữ Đế bình tĩnh nhìn về phía sáu vị trưởng lão Lan gia.

Linh hồn sáu người này tức khắc lụi tàn, bị ánh mắt Nữ Đế hòa tan, xóa đi dấu vết tồn tại.

Cuối cùng, là Lan Dao.

Tất cả đều bị Nữ Đế mang đi.

Trước khi rời đi, giọng nói của Nữ Đế vang vọng rõ ràng bên cạnh Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

“Nữ tử Nguyệt Đông này sở hữu tiên thuật, còn trong hồn Phong Lâm Đào ẩn giấu truyền thừa.”

“Hai người đó, là phần thưởng cho nhiệm vụ lần này của các ngươi.”

“Hiện tại Vọng Cổ chiến loạn, tình hình phức tạp, các ngươi đừng tham gia quá sâu, tìm một nơi an tĩnh mà bế quan, ngộ tiên thuật và truyền thừa là tốt nhất.”

Giọng nói dần tan biến, trời đất trở lại bình thường, Nữ Đế đã đi.

Ánh mắt Hứa Thanh rơi trên người Nguyệt Đông đang hôn mê ở đằng xa, trầm tư, Nhị Ngưu bên cạnh thì nghi ngờ nhìn về phía chân trời, bất chợt thì thầm.

“Tiểu A Thanh, ta sao cảm thấy Nữ Đế có chút không đúng, tại sao lại nói nhiều như vậy, trông như muốn đẩy chúng ta ra xa…”

“Không lẽ nàng giống như lão đầu tử năm xưa, muốn giấu chúng ta, ăn một mình chứ?”

Chương 2302: Quả thật là ăn vụng! (1)

Nếu không có đủ hiểu biết về nhân tính và thần tính, sẽ không thể nói ra những lời lạ lùng và đầy sáng tạo như vậy.

Vì vậy, lời nói của Nhị Ngưu vừa thốt ra, suy nghĩ của Hứa Thanh cũng bị cắt đứt.

Lúc này, khi nhân tính đã quay trở lại, hắn không còn lý trí tuyệt đối như trước, nên bị lời nói bất ngờ của Nhị Ngưu làm cho lòng dạ dao động.

Dù sao thì… người bình thường sẽ không suy nghĩ vấn đề theo cách như vậy.

Lời của Nữ Đế, bất kể nghe thế nào đều chứa đựng sự quan tâm, nhắc nhở họ trong thời kỳ chiến loạn này không nên làm những việc nguy hiểm, an tâm tu luyện mới là trọng tâm.

Nhưng rõ ràng, trong cách hiểu của Nhị Ngưu lại không phải như thế.

Vì vậy, Hứa Thanh không kìm được nhắc nhở một câu.

“Đại sư huynh, nhỏ tiếng chút… Nữ Đế có thể chưa đi.”

Nhị Ngưu giật mình, theo bản năng nhìn xung quanh, lớn tiếng nói.

“Haha, ta đùa thôi, vậy… truyền thừa giấu trong hồn Phong Lâm Đào phải không, để ta kiểm tra xem đó là truyền thừa gì.”

Nói rồi, Nhị Ngưu vội rút hồn Phong Lâm Đào ra, cầm trên tay nhìn chằm chằm.

Phong Lâm Đào run rẩy, đối diện ánh mắt của Nhị Ngưu, cảm giác run rẩy trong lòng càng mạnh mẽ hơn, đặc biệt là gã vốn đa nghi, mà người đa nghi thường có trí tưởng tượng rất phong phú.

Lúc này, trong trí tưởng tượng của gã đã xuất hiện vô số cảnh tượng mình bị tra hỏi truyền thừa bằng đủ loại thủ đoạn độc ác, bất kể là sưu hồn, luyện hồn, hay bị nhốt vào thân xác hung thú mà tra tấn…

Những suy nghĩ này trở thành những đợt sóng lớn, không ngừng vang dội trong hồn hải của gã, đến mức khi Nhị Ngưu nhìn gã một cái còn chưa kịp nói gì, Phong Lâm Đào đã vội vàng chủ động nói ra.

“Đa tạ Nhị Ngưu đạo hữu đã cứu mạng, Phong mỗ không có gì để báo đáp, nguyện dâng tặng truyền thừa!”

“Truyền thừa của ta, đến từ người sáng tạo ra Liêu Huyền thánh địa, cũng chính là Liêu Huyền Đại Đế năm xưa!”

“Truyền thừa này thoạt nhìn như ảo ảnh, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy, đó là một ấn ký, một khi cảm ngộ thành công, có thể biến thành một khối đạo ngân quyền hành!”

Phong Lâm Đào vội vàng nói.

Gã không dám có suy nghĩ khác, thực sự là bởi gã nhớ lại mỗi lần gặp Nhị Ngưu và Hứa Thanh từ khi đến Vọng Cổ, đều gặp vận xui, suýt mất mạng.

Vì vậy lúc này, trong lòng gã chỉ nghĩ đến chuyện bảo toàn mạng sống.

Sự hợp tác đầy đau khổ của gã khiến Nhị Ngưu nheo mắt, lòng dấy lên nghi ngờ, nên tiếp tục tỏ ra hung ác, nheo mắt, siết chặt hồn Phong Lâm Đào.

Hồn thể Phong Lâm Đào đau đớn, càng thêm lo lắng, vội vàng nói tiếp, bản dịch này của ba.ch n-goc sa-ch.

“Đạo hữu đừng vội, ta chưa nói xong.”

“Để mở truyền thừa này, cần ba điều kiện đặc biệt. Điều kiện đầu tiên là phải dưỡng lâu dài, cần nhiều máu và hồn, điều đó thì những năm qua ta đã hoàn thành, không cần Nhị Ngưu đạo hữu và các vị chuẩn bị gì thêm, ta đã làm xong cả rồi.”

“Điều kiện thứ hai, là cần thực hiện trong trạng thái băng hàn, cơ thể không thể có một chút nhiệt năng nào, điều này ta cũng đã chuẩn bị cho các vị đạo hữu, phía trước chính là bắc giới Vọng Cổ.”

“Nơi đó toàn là băng nguyên, tìm một cái hầm băng chìm xuống, sẽ tìm được nơi thích hợp.”

“Điều kiện thứ ba, là cần có Liêu Huyền Thánh Dịch, đây cũng là lý do ta đến Liêu Huyền quận trước đó."

"Vì vậy, điều kiện cuối cùng này ta cũng đã giúp các vị đạo hữu hoàn thành, phải cảm tạ sự giúp đỡ của hai vị đạo hữu khi đó."

Phong Lâm Đào tỏ vẻ ân cần nhìn Nhị Ngưu.

Phải nói rằng, Phong Lâm Đào biết cách nói chuyện, mỗi câu đều nói là đã giúp họ hoàn thành, khiến Nhị Ngưu cảm thấy rất dễ chịu, cũng nhìn ra lời nói của Phong Lâm Đào có thể là thật.

Nhị Ngưu ho khẽ một tiếng.

"Tiểu Phong Tử, ngươi cứ an tâm, Ngưu gia không phải loại người thích tận diệt, lần này ngươi cũng xem như lập đại công, đợi khi chúng ta ăn xong thịt, sẽ để lại cho ngươi chút canh."

Nói xong, Nhị Ngưu hơi nới lỏng tay phải, để hồn Phong Lâm Đào không còn đau đớn, thậm chí tay trái cũng giơ lên, nhẹ nhàng vuốt lên hồn Phong Lâm Đào.

Lời nói và hành động của y khiến hồn thể Phong Lâm Đào run rẩy, lập tức tỏ ra vô cùng cảm động…

Đồng thời, Hứa Thanh cũng đi về phía Nguyệt Đông đang hôn mê.

Tiên thuật mà Nữ Đế nói trước khi rời đi, Hứa Thanh đã trực tiếp trải nghiệm qua, tuy không có tác dụng với hắn, nhưng năng lực của tiên thuật này, thật sự quỷ dị.

Không chỉ có thể tạo ra con rối cảm xúc, bị điều khiển vô hình, mà còn có thể dẫn động thất tình lục dục, hóa thành nguyền rủa bùng phát.

Sát thương của nó rõ ràng không nhỏ.

Loại tiên thuật đó, đương nhiên không tầm thường.

Vì vậy lúc này Hứa Thanh đứng trước Nguyệt Đông, trong mắt lóe lên ánh sáng bảy màu, Triêu Hà Quang của hắn đang lan tỏa, cố gắng mô phỏng lại thuật đó.

Nhưng sự quỷ dị của tiên thuật, cũng hoàn toàn hiện ra lúc này.

Triêu Hà Quang, mô phỏng thất bại!

Hứa Thanh ánh mắt trầm ngâm, giơ tay phải lên, chỉ vào trán Nguyệt Đông.

Một lát sau, Hứa Thanh nhíu mày.

Hắn không cảm nhận được bất kỳ manh mối nào liên quan đến tiên thuật đó trong cơ thể Nguyệt Đông, giống như tiên thuật không tồn tại, không thể tìm thấy.

Còn về sưu hồn, đấy là phương pháp cuối cùng.

Hứa Thanh có dự cảm, nếu sưu hồn cũng thất bại, thì tiên thuật sẽ cùng Nguyệt Đông tan thành mây khói.

Hứa Thanh trầm ngâm, nhớ lại lần trước khi Thất gia đưa hắn và đại sư huynh đến điện tiên thuật lấy mặt nạ.

Vì vậy, hắn giơ tay phải vuốt lên mặt Nguyệt Đông.

Mọi thứ vẫn bình thường.

“Không có mặt nạ, chẳng lẽ nói tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh này đặc biệt hơn?”

Chương 2303: Quả thật là ăn vụng! (2)

Khi Hứa Thanh đang suy nghĩ, cơ thể Nguyệt Đông rung lên, đột nhiên mở mắt, tỉnh dậy từ cơn hôn mê, nhìn chằm chằm Hứa Thanh đầy oán hận.

“Ngươi đang tìm kiếm tiên thuật của ta?”

“Ngươi không thể tìm thấy, ta cũng không thể cho ngươi!”

Nguyệt Đông cười lạnh, oán hận vô cùng.

“Ngươi sẽ phải đưa cho ta.”

Hứa Thanh nhìn Nguyệt Đông một cái, lạnh nhạt nói.

“Tiểu Ảnh.”

Ngay lập tức, cái bóng dưới chân Hứa Thanh đột nhiên vặn vẹo, những dao động cảm xúc phấn khích và kích động bùng lên ngay lập tức, như thể đã chờ đợi ngày này rất lâu, cuối cùng đã đến lúc bản thân có thể thể hiện giá trị của mình.

Vì vậy, Tiểu Ảnh làm việc hết sức, lập tức phủ kín mặt đất, trong khi sắc mặt Nguyệt Đông biến đổi, bao phủ bóng của nàng.

Sau vài tiếng nhai ngấu nghiến, hơi thở của Nguyệt Đông trở nên gấp gáp, muốn phản kháng, nhưng khi ngón tay của Hứa Thanh ấn xuống, nàng như quả bóng bị xì hơi, lập tức xìu xuống.

Mất hết sức phản kháng, sau khi Tiểu Ảnh nuốt trọn bóng của nàng, nàng cảm nhận được một luồng năng lượng lạnh lẽo vô cùng ác độc lan tỏa khắp cơ thể, xâm nhập vào ý thức, kiểm soát toàn thân.

Sau đó, Tiểu Ảnh ký sinh thành công!

Trong chớp mắt, hơi thở gấp gáp của Nguyệt Đông trở nên bình ổn, biểu cảm cuồng nhiệt, trực tiếp quỳ xuống trước Hứa Thanh và lớn tiếng nói.

“Tham kiến chủ nhân.”

Ánh mắt đầy oán hận của nàng nhanh chóng bị sự sợ hãi và kinh hoàng thay thế.

Cảnh tượng này khiến Phong Lâm Đào đứng cạnh mở to mắt, trong lòng chấn động, đồng thời dâng lên cảm giác vô cùng may mắn.

Thực sự là những gì diễn ra trước mắt gã, còn đáng sợ hơn nhiều so với việc bị Nguyệt Đông khống chế.

“Nói đi, tiên thuật và mục đích của ngươi là gì?”

Hứa Thanh bình thản hỏi.

Nguyệt Đông càng thêm cuồng nhiệt, toàn thân như chìm trong kích động, nhưng ánh mắt nàng lại tràn ngập nỗi sợ hãi, lời nói cũng không do nàng tự kiểm soát mà tự động thốt ra.

“Chủ nhân, tiên thuật của nàng không nằm trong linh hồn, cũng không trong thân thể, mà nằm trong ký ức của nàng. Ta không thể chuyển nó ra ngoài, ký ức này đã bị sư tôn của nàng phong ấn, chỉ cần động chạm nhẹ cũng sẽ tan thành mây khói.”

“Tuy nhiên, ta có thể điều khiển nàng thi triển.”

“Còn mục đích của nàng, là sử dụng quyền hành từ truyền thừa của Phong Lâm Đào để khắc ấn tiên thuật này, như chim cướp tổ, hợp nhất tiên thuật với nó, trở thành quyền hành mới!”

“Một khi thành công, sẽ giúp thuật Lục Tặc Vọng Sinh vượt qua giới hạn của tiên thuật, xuất hiện vô hạn khả năng!”

Lời này vừa dứt, Hứa Thanh nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu cười hì hì, siết chặt hồn Phong Lâm Đào trong tay.

“Tiểu Phong Tử, truyền thừa của ngươi có chút thú vị đấy, sao lúc nãy không nói?”

Hồn thể Phong Lâm Đào run rẩy, vội vàng lên tiếng.

“Nhị Ngưu đạo hữu, ta vốn định nói ngay bây giờ, sự tình là như thế này, quyền hành từ truyền thừa của ta có điểm đặc biệt là khắc ấn!”

“Nói đơn giản, đây là một quyền hành rỗng, có thể khắc ấn bất kỳ năng lực nào, biến thành quyền hành thực sự.”

"Tuy nhiên…"

Phong Lâm Đào tỏ vẻ do dự.

"Nhị Ngưu đạo hữu, Hứa Thanh đạo hữu, theo lời của tiện nhân Nguyệt Đông, nếu khắc ấn tiên thuật vào quyền hành từ truyền thừa của ta, tuy có thể thành công, nhưng chỉ có thể tạo thành một cái. Một khi hợp nhất, sẽ trở thành đạo ngân của bản thân, sức mạnh gia tăng, nhưng không thể tách rời."

Phong Lâm Đào cẩn thận nhìn Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Gã thật sự không dám dễ dàng nảy sinh ý đồ, nhưng không có nghĩa là gã hoàn toàn nhượng bộ. Lúc này gã nắm bắt cơ hội, trong vài câu nói, ẩn chứa ý đồ nham hiểm.

Quyền hành, bất kỳ tu sĩ nào cũng khao khát, chưa kể quyền hành chứa tiên thuật.

Nhưng hiện tại chỉ có thể tạo thành một cái, thuộc về ai?

Phong Lâm Đào cúi đầu.

Tuy nhiên, có lẽ kế hoạch của Phong Lâm Đào sẽ có tác dụng đối với người khác, nhưng đối với Hứa Thanh và Nhị Ngưu thì không đáng kể.

Ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng Phong Lâm Đào, kế hoạch của gã đã thất bại.

Hứa Thanh không quan tâm, mang theo Nguyệt Đông bị Tiểu Ảnh khống chế, tiến thẳng về phía bắc.

Nhị Ngưu siết chặt hồn Phong Lâm Đào, nở nụ cười mỉa mai.

"Tiểu Phong Tử, ngươi không còn tư cách để uống canh nữa rồi."

Nói xong Nhị Ngưu bay lên, vài bước đã đuổi kịp Hứa Thanh, cùng tiến về phía bắc.

Thời gian trôi qua, nửa tháng sau.

Khi Hứa Thanh và Nhị Ngưu rời khỏi đông giới Vọng Cổ, bước vào bắc giới vô tận băng nguyên, ở Hoàng vực nhân tộc xa xôi, trong cấm địa hoàng đô, Nữ Đế đang đả tọa.

Những tia sáng trắng từ cơ thể Nữ Đế bay ra, liên tục hội tụ trước mặt nàng, hình thành một hình bóng con người.

Bóng dáng này dần dần trở nên rõ ràng, cuối cùng hóa thành một người!

Chính là đệ tử của Đại Đế, Lữ Lăng Tử!

Dù là khí tức, nhân quả hay số mệnh, đều giống hệt Lữ Lăng Tử thật.

Giao dịch giữa Lữ Lăng Tử và Nữ Đế không chỉ là để dụ dỗ Lan gia, mà còn bao gồm cả danh tự của gã.

Gã đã từ bỏ tất cả, cắt đứt mọi liên hệ với thánh địa, để có thể an tâm ẩn náu ở một nơi không ai tìm thấy, bắt đầu nghi thức trở thành thần.

Và Nữ Đế, lúc này tiếp nhận tất cả, thay thế gã.

Ngay lập tức, "Lữ Lăng Tử" mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên.

Ánh mắt của gã xuyên qua cấm địa, xuyên qua trận pháp, hướng về phía bắc.

Sau khi cảm nhận được khí tức của Hứa Thanh và Nhị Ngưu ở đó, gã mới nhìn về phía Ma Vũ thánh địa.

"Mọi biến số, đều đã bị loại bỏ, Ma Vũ… sẽ thay đổi."

Chương 2304: May Mắn thần quyền (1)

Thời đại Huyền U Cổ Hoàng, tuy rằng Vọng Cổ cũng chia thành các giới đông, tây, nam, bắc, nhưng biên giới địa lý không rõ ràng, mà Huyền U cũng cố ý làm mờ biên giới đó.

Cho đến khi Huyền U rời khỏi Vọng Cổ, Tàn Diện giáng lâm, mọi thứ đã thay đổi.

Đại nạn bao phủ đại lục Vọng Cổ, vạn tộc không ngừng trải qua cái chết và chiến tranh, có tộc biến mất vĩnh viễn, có tộc nghịch thế trỗi dậy, cuối cùng hình thành năm đại cường tộc.

Trong đó, ở phía đông hiện ra Viêm Huyền Thiên tộc, phía bắc là Bắc Mệnh Vương tộc, phía tây là Xích Địa Đại La tộc, phía nam là U Minh Uyên Hài tộc, và chiếm cứ trung bộ Vọng Cổ là đệ nhất cường tộc.

Năm đại tộc này đứng vững tại Vọng Cổ, trở thành đỉnh cao của hiện thế.

Lại bởi vì Ly Hạ Nhân Hoàng thành thần, một bước Thần Đài, dẫn dắt nhân tộc quật khởi, liên minh với Viêm Nguyệt, trở thành một trong sáu đại cường tộc hiện nay của Vọng Cổ, khiến lực lượng của đông giới vượt qua tây, nam, bắc giới, trong một thời gian ngắn đã gần đuổi kịp đệ nhất cường tộc.

Sự mạnh mẽ của họ có thể thấy rõ qua cuộc chiến tranh với thánh địa hiện nay.

Trung bộ không có bất kỳ thánh địa nào giáng lâm.

Ở đông bộ, chiến trường bị kiểm soát bên ngoài trận pháp.

Còn tây, nam, bắc thì chiến hỏa lan tràn, song phương tử thương vô số…

Đặc biệt là bắc bộ, trong nửa năm qua với bốn thánh địa Huyền cấp giáng lâm tại đây, đã nhiều lần chiến đấu kịch liệt.

Dù Bắc Mệnh Vương tộc có mạnh mẽ đến đâu, cũng dần dần gặp phải khó khăn.

Vì vậy thả mắt nhìn đi, toàn bộ băng nguyên phía bắc không còn là màu trắng như xưa, nhiều khu vực đã nhuốm máu.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu chính là trong bối cảnh này, tiến vào bắc giới.

Cảm nhận gió lạnh của bắc giới, nhìn băng nguyên vô tận của bắc giới, ngửi thấy mùi máu tanh do cái chết trong thiên địa, ngay cả Nhị Ngưu cũng ít nói hơn.

Tiếng gió rít giống như tiếng khóc, truyền đến ý niệm về sự tàn lụi của sự sống.

Dưới chân là băng nguyên nhuốm máu, trong cảnh tượng đầy kinh hoàng có thể thấy không ít bộ xương bị đông cứng như tượng băng.

Giữ nguyên tư thế trước khi chết.

“So với đông giới, nơi này… quá đẫm máu.”

Hứa Thanh nhìn về phía xa, thì thầm.

“Vì vậy, tốt hơn là không nên tiến vào sâu quá.”

“Hay là ở đây đi, dù sao chúng ta cần nơi dưới băng nguyên.”

Nhị Ngưu nhìn về phía một bộ thi thể không xa, thở dài.

Hứa Thanh gật đầu, ánh mắt từ bầu trời xa xăm thu về, nhìn xuống băng nguyên dưới chân, chân phải vừa nhấc lên muốn đạp xuống, ý định khiến băng nguyên sụp đổ.

Nhưng ngay lúc này, hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Tiếng gió rít, mang đến âm thanh không thuộc về gió, trong thần quyền của Hứa Thanh, tạo thành một bức tranh.

Có người, ở nơi xa… đang bị truy sát.

Người bị truy sát là một tu sĩ trung niên, da dẻ hơi xanh, hiển nhiên không phải nhân tộc, tu vi Quy Hư nhất giai.

Y phục hoa lệ, đầu đội tử kim quan, nhìn là biết nhân vật không tầm thường.

Trên áo bào thêu hoa văn bông tuyết, theo bước chân, những bông tuyết này hình thành ảo ảnh, xoay quanh thân thể gã, dẫn dắt khí lạnh bát phương tạo thành bão tuyết, gia tăng tốc độ cho bản thân.

Còn hai người truy sát có tu vi tương đương, cũng là Quy Hư nhất giai, mặc áo dài màu bạc, giữa trán có vảy, sau lưng có đuôi, trên đầu có sừng.

Trên người mang theo một chút khí tức tinh không.

Khí tức này cũng tiết lộ thân phận của hai tên dị tộc đó, họ không phải tu sĩ bản thổ Vọng Cổ, mà đến từ thiên ngoại, từ thánh địa.

Lúc này trong mắt mang theo sát ý, nhanh chóng truy kích, đồng thời trong lúc lao đi cũng kết ấn, một đạo thuật pháp phát ra hào quang, oanh tạc về phía tu sĩ trung niên kia.

Dù bị truy sát, cũng bị đánh trúng, có máu tươi tràn ra từ khóe miệng, nhưng sắc mặt tu sĩ trung niên vẫn bình thường, không có chút hoảng loạn nào, rất đỗi bình tĩnh.

Dựa vào tốc độ sở trường, không ngừng cố gắng kéo dài khoảng cách.

Dù hiệu quả rất ít, khoảng cách giữa đôi bên ngày càng gần, thuật pháp cũng ngày càng nhiều, khiến gã nhiều lần bị đánh trúng, còn phun ra một ngụm máu lớn nhưng biểu cảm của gã vẫn không chút kinh hãi.

Tựa như gã chẳng hề quan tâm đến vết thương trên người, cũng chẳng để tâm đến cái chết sắp tới khi bị bắt kịp.

Cảnh tượng kỳ lạ này bị Hứa Thanh cảm nhận, không lâu sau Nhị Ngưu cũng nhìn thấy.

“Trang phục của người này là của Bắc Mệnh Vương tộc, thú vị thật, chẳng lẽ gã biết chúng ta ở đây? Hay là gã có thủ đoạn khác, nếu không, sao có thể bình tĩnh như vậy.”

Nhị Ngưu tò mò.

Hứa Thanh sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn về ba người đang đuổi bắt trên trời.

Ba người này, rất nhanh đã tiếp cận trên không, nhưng với tu vi của họ, tự nhiên không thể phát giác ra trạng thái ẩn nấp của Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Nhưng không biết có phải trùng hợp hay không, vào khoảnh khắc tiếp cận Hứa Thanh và Nhị Ngưu, hai kẻ truy sát từ thánh địa triển khai sát chiêu, trong tiếng thuật pháp vang vọng, tu sĩ Bắc Mệnh Vương tộc không tránh kịp, thân thể rung lên, phun ra máu tươi.

Thân ảnh gã loạng choạng, bị chặn mất đường, buộc phải lao thẳng xuống phía mặt đất băng nguyên.

Khi hai tu sĩ thánh địa mang theo sát ý tiếp cận, ba người này lại trực tiếp giao chiến cách Hứa Thanh và Nhị Ngưu trăm trượng.

Tiếng nổ vang vọng, ánh sáng thuật pháp bùng phát.

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến Hứa Thanh và Nhị Ngưu đều cau mày.

“Cũng quá trùng hợp, lại đánh nhau ngay trước mặt chúng ta.”

Nhị Ngưu nheo mắt.

Chỉ là nhìn hành động của ba người này, thực sự là muốn giết đối phương, từ thần sắc của họ cũng thấy rõ, quả thật không phát hiện ra có người xung quanh.

Vì vậy, Nhị Ngưu định tiếp tục quan sát, xem liệu ba người này có thực sự chết hay không.

Dù sao thì sự xuất hiện của ba người đầy rẫy sự trùng hợp, mà khi trùng hợp đạt đến một mức độ nào đó, chính là kỳ quái.

Nhưng Hứa Thanh quan sát kỹ lưỡng, trong mắt lóe lên ánh sáng u ám, bất ngờ giơ tay phải lên, vẫy một cái.

Trong cái vẫy tay đó, tiếng động từ ba tu sĩ đang giao chiến bỗng như bị cắt đứt, lập tức biến mất, sau đó hình thành sát chiêu vô hình, ngay lập tức bùng nổ.

Nơi nó đi qua tạo thành bạo âm, hai tu sĩ thánh địa biến sắc, thần sắc kinh hãi, muốn tránh né nhưng không kịp, lập tức bị bao phủ trong âm bạo.

Trong tiếng nổ vang dội, thân thể hai tên vỡ tan, chia năm xẻ bảy, hồn bay phách tán.

Chỉ còn lại máu tươi rơi xuống, nhuộm đỏ mặt đất.

Chương 2305: May Mắn thần quyền (2)

Về phần tu sĩ trung niên Bắc Mệnh Vương tộc, lúc này cũng bị biến cố bất ngờ này làm cho tâm thần chấn động, bản năng lùi lại vài bước, nhanh chóng nhìn quanh.

Không phát hiện gì.

Sự ẩn nấp của Hứa Thanh và Nhị Ngưu khiến tu sĩ này nhìn quanh bát phương đều trống trải.

Sau một lúc lâu, tu sĩ Bắc Mệnh Vương tộc này hít sâu một hơi, cúi đầu bái không trung.

“Tiểu nhân là Long Cửu của Bắc Mệnh Vương tộc, cảm tạ tiền bối cứu mạng.”

“Ân công đã không muốn hiện thân, vãn bối cũng không miễn cưỡng, nhưng ân tình này vãn bối khắc ghi trong lòng.”

“Sau này nếu ân công đến Bắc Mệnh Vương tộc, có thể cầm lệnh bài này tìm ta, có gì sai bảo, Long Cửu nhất định tận lực.”

Tu sĩ trung niên này thái độ chân thành, nhưng thần sắc không kiêu ngạo, lời nói lại càng thêm trịnh trọng, lấy ra một tấm lệnh bài màu bạc lấp lánh, đặt trên mặt đất.

Sau đó lại cúi đầu bái, chờ một lúc không thấy xung quanh có phản ứng, gã mới hít sâu, đứng dậy, thân ảnh biến mất vào chân trời.

Sau một lúc lâu, tấm lệnh bài Long Cửu để lại tự mình bay lên, rơi vào tay Nhị Ngưu.

“Có chút thú vị, lệnh bài này lại được làm bằng băng tinh, chất lượng còn là cực phẩm, Long Cửu này… nhìn khí chất cũng không tầm thường, ra tay lại như vậy… hẳn là có địa vị trong Bắc Mệnh Vương tộc.”

“Sau này nếu đến tộc đó, nói không chừng người này thật sự có chút hữu dụng.”

“Nhưng trước đó mọi thứ vẫn quá trùng hợp, Tiểu A Thanh, tại sao ngươi lại ra tay?"

Nhị Ngưu chơi đùa với lệnh bài trong tay, nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn theo hướng Long Cửu rời đi, chậm rãi nói.

"Người này quả thực không đơn giản, trên người gã… có một chút thần quyền."

"Thần quyền?"

Nhị Ngưu ánh mắt ngưng tụ.

"Hẳn là một loại thần quyền cực kỳ hiếm có… đang trong trạng thái sắp nở rộ, cần thêm chút thời gian mới có thể hoàn toàn xuất hiện, đợi chúng ta xử lý xong chuyện của Phong Lâm Đào, ta dự định đi thăm dò một chút."

Nói xong Hứa Thanh giơ tay vẫy một cái, Nhật Quỹ bay lên, sau đó chân phải nhấc lên đạp xuống, mặt đất băng nguyên vô thanh vô tức vỡ ra, diện tích lớn sụp đổ, thân ảnh hắn cũng chìm xuống.

Nhị Ngưu chớp chớp mắt, cũng đi vào động băng dưới mặt đất.

Hai thân ảnh, biến mất vào trong.

Dưới băng nguyên, trong dòng sông băng, hướng xuống dưới lao đi.

Bọn hắn cần đến nơi cực hàn, không để bản thân có chút nhiệt năng nào, như vậy mới phù hợp với yêu cầu của truyền thừa ẩn trong hồn phách Phong Lâm Đào.

Vì vậy, phải đến đáy của dòng sông băng!

Bên ngoài động băng, Nhật Quỹ đảo ngược, thời gian lực tản ra, lập tức mặt đất băng nguyên vỡ vụn khôi phục nguyên trạng.

Nhật quỹ mờ dần, biến mất.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi, bảy ngày qua đi.

Băng nguyên phía bắc, cách nơi Hứa Thanh và Nhị Ngưu biến mất vài vạn dặm, vùng này hơi ít dị chất so với những nơi khác nên ban đầu có rất nhiều tông môn nhỏ tụ tập, nhưng khi chiến tranh ập đến, có người bị triệu tập, có người di cư, nên giờ chỉ còn lại một tông môn nhỏ là Băng Hà Tông.

Tông môn này rất nhỏ, đệ tử không đến trăm người, ngày thường sống rất khổ cực, sự xuất hiện của chiến tranh làm cho họ càng thêm khổ cực.

Lúc này, một thân ảnh từ chân trời gào thét đến, bay vào đại điện tông môn, hiện ra thân hình.

Chính là Long Cửu, người được Hứa Thanh cứu mạng.

Hiện giờ, vẻ bình tĩnh trên mặt gã đã bị sự đắc ý thay thế, ngồi trong đại điện, một đệ tử đi vào từ trong điện, vẻ mặt lo lắng cúi chào gã.

“Ra mắt sư tôn.”

Đây là đại đệ tử của Long Cửu.

Thấy đại đệ tử mặt mày lo lắng, Long Cửu nhướn mày.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sư tôn… hôm nay lại có mười một đệ tử trong tông môn chọn rời đi, giờ cả tông môn chỉ còn lại ba mươi bảy người, hơn nữa tài nguyên tu luyện của mọi người cũng thiếu nghiêm trọng, tiếp tục như vậy…”

Long Cửu nghe vậy, cười cười.

“Không sao, mỗi người có chí riêng, vi sư sắp thành công rồi.”

Đại đệ tử nghe vậy thở dài, biết sư tôn đã mê muội, khó khuyên nhủ, nên hỏi một câu.

“Sư tôn, lần này xuất môn thu hoạch thế nào?”

Long Cửu cười ha hả.

“Vi sư mười lần xuất môn chắc chắn một lần gặp nguy hiểm, mà gặp nguy hiểm tất gặp ân công!”

“Lần này, vận may vượt xa trước đây, suốt chặng đường, gặp ba nhóm ân công!”

Nhìn dáng vẻ đắc ý của sư tôn, đại đệ tử nghĩ đến những ngày khổ cực của tông môn, không kìm được khuyên thêm một câu.

“Sư tôn, linh thạch tu luyện của các đệ tử đều hết rồi, hay là… chúng ta bán một cái lệnh bài? Chỉ bán một cái thôi…”

Long Cửu nghe vậy, nhíu mày.

“Tầm nhìn hạn hẹp!”

“Vi sư đây là dựa vào vận may của mình để nổi danh!”

“Ngươi phải biết, những ân công cứu ta, mỗi người đều là đại nhân vật, họ cầm lệnh bài của ta, cảm nhận sự phi thường của ta, sau này đi qua Bắc Mệnh Vương tộc chắc chắn sẽ nhớ đến ta, từ đó nhắc đến với các cường giả trong tộc.”

“Ban đầu, các đại nhân trong tộc có thể không biết ta là ai.”

“Nhưng ân công đến nhiều, nhắc đến nhiều, tự nhiên các vị đại nhân Bắc Mệnh Vương tộc sẽ có ấn tượng sâu sắc về ta, cũng sẽ khiến nhiều tộc nhân biết ta là ai.”

“Huống chi, mỗi ân công đều là mối quan hệ của ta, họ đối với ta có ân cứu mạng, ta phải báo đáp, đây chính là nhân quả!”

“Để tất cả đại nhân vật đều trở thành ân công của ta, vậy ngươi nói, ta có thể không nổi danh sao, mà ta có danh tiếng như vậy rồi, muốn gì chẳng có?”

Nói xong, Long Cửu nhìn đại đệ tử của mình, nghĩ đến những năm qua đối phương theo mình thực sự rất khổ, nên an ủi một chút.

“Ngươi chờ thêm chút nữa, ta dự định khi đưa hết bảy lệnh bài còn lại, thời cơ sẽ chín muồi, không nói nữa, vi sư nghỉ ngơi một lát, dưỡng thương, rồi tiếp tục xuất môn tìm ân công.”

Đại đệ tử trầm mặc, muốn nói thêm gì nữa, nhưng thấy sư tôn như vậy, cũng chỉ có thể im lặng. Nhưng nghĩ đến những năm qua sư tôn quả thật vận may khác thường, gặp phải nhiều lần truy sát, đều là nguy hiểm sinh tử, nhưng lần nào cũng có quý nhân ra tay tương trợ.

Vì vậy sư tôn đã nghĩ ra cách nổi danh như vậy…

“Hy vọng có thể thành công.”

Đại đệ tử thở dài.

Chương 2306: Ngươi đưa lễ vật, ta vào động phòng (1)

Khu vực bắc giới gần đông giới, dưới băng nguyên, một mảnh tối tăm.

Tầng băng dày trở thành trời của dòng sông băng, bao phủ nơi này.

Cái lạnh thấu xương của dòng sông băng và sự băng giá tiềm ẩn trong nó, đáng lẽ ra đã khiến nước sông đóng băng, nhưng nước ở đây lại kỳ dị, vừa có dị chất do thần tức hóa thành, vừa có linh lực.

Tùy thuộc vào các tầng khác nhau mà điểm đóng băng cũng khác biệt.

Càng xuống sâu, điểm đóng băng càng vượt xa nhận thức.

Dù Hứa Thanh và Nhị Ngưu không cảm nhận được bất kỳ nhiệt năng nào trong cơ thể, hoàn toàn dựa vào tu vi của mình để duy trì sinh cơ, nhưng nước sông vẫn không kết băng.

Và cái lạnh, càng xuống sâu, càng trở nên mãnh liệt hơn.

Đến khoảng ba vạn trượng, Hứa Thanh dừng lại.

Nếu tiếp tục xuống, cơ thể hắn tự nhiên có thể chịu đựng, nhưng linh hồn đã cảm thấy áp lực.

Nhưng ít nhất vẫn có thể chịu đựng thêm một hai vạn trượng.

Tuy nhiên, Phong Lâm Đào và Nguyệt Đông đã đến giới hạn.

Xuống thêm nữa, họ sẽ không còn khả năng triển khai tiên thuật và truyền thừa.

Ngược lại với Nhị Ngưu, sự kỳ dị của y tại đây hiện rõ mồn một, y… không hề hấn gì!

Thậm chí, Hứa Thanh cảm thấy Nhị Ngưu trong dòng sông băng này dường như thoải mái hơn nhiều so với bên ngoài.

“Đại sư huynh của ngươi, mãi mãi là đại sư huynh của ngươi.”

Nhận thấy ánh mắt của Hứa Thanh, Nhị Ngưu nở nụ cười đắc ý.

Hứa Thanh nghe vậy, trên mặt tỏ ra vẻ kính phục, khiến Nhị Ngưu vô cùng thoải mái, nhưng y cũng biết rằng Phong Lâm Đào và Nguyệt Đông không thích hợp xuống sâu hơn.

Vì vậy sau khi trao đổi ánh mắt, hai người quyết định triển khai truyền thừa của Phong Lâm Đào tại đây.

Nhị Ngưu giơ tay vẫy, lập tức linh hồn của Phong Lâm Đào hiện ra trong dòng sông băng, vừa xuất hiện thì linh hồn của gã lập tức run rẩy, mắt thường có thể thấy bắt đầu kết băng.

Nguy cơ sống chết mãnh liệt khiến Phong Lâm Đào tâm thần chấn động, không do dự bộc phát toàn bộ linh hồn lực, cố gắng chống lại cái lạnh nơi đây.

Nhưng hiệu quả rất ít.

Phong Lâm Đào buộc phải di chuyển lên trên, cho đến khi lên thêm ba ngàn trượng, gã mới miễn cưỡng duy trì được sự cân bằng, linh hồn không trở thành tượng băng.

“Thật vô dụng!”

Nhị Ngưu nhíu mày, quát.

Phong Lâm Đào trong lòng đầy uất ức, gã muốn nói với Nhị Ngưu rằng gã là linh hồn không có thân thể, nên sức mạnh phát huy ra tự nhiên yếu hơn nhiều.

Mà tất cả những điều này không phải y mong muốn, chẳng phải vì bị câu cá mà thành ra như vậy…

Ngoài ra trên đường đi còn bị hai người này phong tỏa, tự nhiên sức mạnh cũng bị hạn chế nhiều.

Nhưng những uất ức này gã không dám nói ra, chỉ có thể giấu trong lòng, trên mặt vẫn phải tỏ vẻ nịnh nọt.

Gã thực sự lo lắng sau khi giao ra truyền thừa, giá trị của bản thân sẽ giảm xuống vô cùng nhỏ… Nếu làm phật lòng đối phương, e rằng đến lúc đó gã sẽ chết chắc.

Dù trên đường gã không ngừng suy nghĩ cách nào để thoát ra, nhưng đến giờ vẫn chưa nghĩ ra cách nào.

Lúc này bị ánh mắt của Hứa Thanh và Nhị Ngưu chiếu vào, ánh mắt như hổ rình mồi khiến tâm thần Phong Lâm Đào run rẩy, không dám không tuân theo, vì vậy gã hạ quyết tâm, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Hứa Thanh đạo hữu, tiếp theo ta sẽ thành tâm thành ý, không chút giấu giếm, cũng không triển khai bất kỳ thủ đoạn nào bất lợi cho các ngươi, hết lòng giao truyền thừa ra, và giúp các ngươi khắc ấn thành quyền hành.”

“Ta không có yêu cầu gì khác, cũng không mong đợi các ngươi trả tự do cho ta, ta chỉ muốn sống, dù làm nô lệ cũng không sao, vì vậy Hứa Thanh đạo hữu…”

“Ta tin ngươi, ta hy vọng ngươi có thể cho ta một lời hứa!”

Phong Lâm Đào nhìn Hứa Thanh, nói xong, Hứa Thanh chưa kịp nói gì, Nhị Ngưu đã không vui.

“Ý gì đây? Không tin ta?”

Phong Lâm Đào tâm thần run rẩy, vừa định giải thích, giọng của Hứa Thanh vang lên, cắt ngang lời gã.

“Ta sẽ trong phạm vi khả năng của mình, đưa ngươi trở lại nhân tộc, còn sống chết của ngươi, do Nữ Đế quyết định.”

Lời của Hứa Thanh vừa ra, lòng Phong Lâm Đào cuối cùng cũng bình yên lại, thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Hứa Thanh đồng ý ngay, ngược lại gã sẽ bất an, nhưng lời Hứa Thanh như vậy, có thể hiện ra thành ý.

Vì vậy trong mắt Phong Lâm Đào hiện lên quyết tâm, không do dự nữa, cũng không đòi hỏi gì thêm, lúc này hai tay kết ấn, đặt lên trán.

Lập tức linh hồn gã phát sáng lấp lánh, trong dòng sông băng tối tăm này, như một ngôi sao.

Hơn nữa có một sợi dây mảnh, do cái lạnh nơi đây mà xuất hiện trên linh hồn của gã, đan xen vào nhau tạo thành một bông hoa nở rộ.

Hình ảnh bông hoa này vừa xuất hiện, một hương thơm kỳ lạ tỏa ra.

Khi phồng lên…

Một ý nghĩa nguyên thủy và hùng vĩ, từ bông hoa này bùng lên, đó là… khí tức của Đại Đế.

Khí tức đó nếu xuất hiện bên ngoài, sẽ là ảo ảnh.

Nhưng khi xuất hiện trong dòng sông băng này, lại trở thành thực chất… Hóa thành một vòng tròn bởi vô số ấn ký tạo thành, hiện ra xung quanh Phong Lâm Đào, không ngừng xoay chuyển, không ngừng lấp lánh.

Phản chiếu cùng hình ảnh bông hoa đó.

Cuối cùng vòng tròn, như là sự phóng đại của bông hoa, ngoài linh hồn của Phong Lâm Đào, trở thành một bông hoa thực sự!

Những ấn ký tạo thành bông hoa, mỗi cái đều phát ra cảm giác đạo vận, nhìn kỹ có thể thấy những ấn ký này đều trống rỗng, không chứa đựng bất kỳ ý chí nào, cũng không chứa đựng bất kỳ thuật pháp nào.

Chỉ có, đạo vận thuần túy nhất, cơ bản nhất.

Chương 2307: Ngươi đưa lễ vật, ta vào động phòng (2)

“Đây chính là quyền hành của truyền thừa Đại Đế ở Liêu Huyền thánh địa ta, nó là trống rỗng, có thể khắc ấn bất kỳ thuật pháp thần thông nào, hình thành quyền hành!”

“Nhưng không phải thuật pháp nào cũng có thể thành công, mà mỗi lần thất bại sẽ khiến ấn ký truyền thừa vĩnh viễn tiêu tan một ít, vì vậy tốt nhất là thành công ngay lần đầu.”

Phong Lâm Đào lập tức mở miệng, thần sắc gã vặn vẹo, hiển nhiên việc phóng đại truyền thừa, dù có sự hỗ trợ của môi trường nơi đây, nhưng với gã vẫn là khó khăn.

“Hai vị đạo hữu, ta chỉ có thể duy trì thời gian một nén nhang!”

“Cuối cùng cần khắc ấn thuật pháp nào, các ngươi nhanh chóng quyết định!”

Hứa Thanh và Nhị Ngưu trao đổi ánh mắt.

Cơ hội này, có thể không chọn tiên thuật của Nguyệt Đông…

“Nhưng nếu Nguyệt Đông đã có kế hoạch khắc ấn tiên thuật của mình thành quyền hành, nhất định đã chuẩn bị kỹ lưỡng, khả năng thành công lớn nhất.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Nhị Ngưu nheo mắt.

“Tiểu A Thanh, ta đang nghĩ một vấn đề, đó là kế hoạch của Nguyệt Đông, thực sự chỉ là khắc ấn tiên thuật của nàng thành quyền hành sao… Theo những lần giao đấu với Nguyệt Đông, cảm giác của ta là nàng rất thâm hiểm.”

“Vậy nên, có khả năng nào hay không, nàng còn có kế hoạch tiếp theo… Khắc ấn thành quyền hành, có lẽ chỉ là một phần quan trọng trong kế hoạch cuối cùng của nàng.”

Nhị Ngưu nói xong,

Hứa Thanh suy nghĩ.

Nhớ lại việc Nguyệt Đông phối hợp với Lan Dao trước đây, nếu nàng thực sự chỉ vì Phong Lâm Đào, thì không cần phải tham gia sâu vào cuộc tranh đoạt giữa Lan gia và đại đệ tử của Đại Đế là Lữ Lăng Tử.

Nàng nên có cách khác để qua mặt Lan gia, âm mưu đoạt lấy truyền thừa của Phong Lâm Đào.

Nhưng nàng lại chọn con đường, một khi thành công sẽ thu được lớn nhất đối với Lan gia.

“Nàng chắc chắn có mục đích khác!”

Hứa Thanh và Nhị Ngưu trao đổi ánh mắt, sau đó đưa tay ra, Nguyệt Đông bị Tiểu Ảnh điều khiển hiện ra trong dòng sông.

Vừa xuất hiện, thân thể Nguyệt Đông run rẩy, trong mắt vẫn còn đầy oán hận, nhưng bị Tiểu Ảnh khống chế cơ thể nên không thể phản kháng, chỉ có thể để Tiểu Ảnh điều khiển nói ra lời.

“Chủ nhân, trong ký ức của nàng không tìm thấy mục đích khác, dường như khắc ấn tiên thuật thành quyền hành, chính là kế hoạch cuối cùng của nàng.”

Trong mắt Hứa Thanh lạnh lùng, nhìn ánh mắt đầy oán hận của Nguyệt Đông, nhàn nhạt nói.

“Khống chế nàng, triển khai tiên thuật, truyền thừa quyền hành này, không khắc ấn thuật pháp khác, chỉ khắc ấn tiên thuật của nàng!”

Tiểu ảnh nhận lệnh.

Dưới sự khống chế của nó, Nguyệt Đông giơ hai tay, trực tiếp triển khai tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh.

Với ánh sáng bảy màu lấp lánh, sự oán hận trong mắt Nguyệt Đông nhanh chóng bị thay thế bởi sự lo lắng, nhưng vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể mình không bị kiểm soát triển khai tiên thuật.

Chẳng mấy chốc, ánh sáng bảy màu rực rỡ bùng phát từ nàng, tạo thành một biển ánh sáng bảy màu, hoàn toàn bao phủ hoa truyền thừa bên ngoài cơ thể Phong Lâm Đào.

Trong sự chiếu rọi, những ấn ký trống rỗng kia cũng nhanh chóng hấp thụ ánh sáng bảy màu, đồng bộ màu sắc, cuối cùng khi Tiểu Ảnh khống chế hai tay Nguyệt Đông giơ lên, mạnh mẽ chém xuống.

Lập tức biển ánh sáng bảy màu bị cắt đứt liên kết với Nguyệt Đông.

Tất cả ánh sáng bảy màu đều tràn vào đóa hoa truyền thừa của Phong Lâm Đào, phân bố trong tất cả các ấn ký, khiến bông hoa nở rộ đó trở thành hoa bảy màu.

Nhìn chằm chằm vào bông hoa này, trong lòng Phong Lâm Đào dấy lên sự mâu thuẫn, gã có ý muốn chiếm hữu nó, nhưng ngay sau đó thân ảnh của Hứa Thanh xuất hiện sau lưng gã, Nhị Ngưu đến trước mặt gã.

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thanh và nụ cười của Nhị Ngưu, Phong Lâm Đào không còn cách nào khác ngoài việc đè nén sự kích động trong lòng, chân thành nói.

“Hai vị đạo hữu, dùng Liêu Huyền Thánh Dịch tưới lên, có thể làm nó hoàn toàn đông đặc.”

“Liêu Huyền Thánh Dịch thì ta giấu trong linh hồn, hiện tại trạng thái của ta, người ngoài không thể lấy ra, sẽ ảnh hưởng đến sự hình thành quyền hành, nên xin hãy giải phóng cấm chế của ta, ta sẽ lấy nó ra.”

Phong Lâm Đào cố gắng làm cho thần sắc của mình trông thật chân thành.

Đây là át chủ bài cuối cùng của gã.

Nhưng có một điều, gã đã phán đoán sai từ gốc rễ…

Liêu Huyền Thánh Dịch, Hứa Thanh cũng có, mà còn nhiều hơn của gã rất nhiều…

Ngay sau đó Hứa Thanh giơ tay lên, lấy ra một bình, vẫy tay một cái, Liêu Huyền Thánh Dịch nhiều hơn của Phong Lâm Đào gấp hàng chục lần từ trong bình đổ ra.

Rơi xuống đóa hoa bảy màu kia, bởi vì đủ số lượng nên khiến bông hoa này nhanh chóng đông đặc, từ trạng thái ảo ảnh hoàn toàn trở thành thực tế.

Ngay sau đó, khi Hứa Thanh giơ tay lên, tiếng "rắc rắc" vang vọng, bông hoa bảy màu lập tức cắt đứt liên kết với Phong Lâm Đào, bay về phía Hứa Thanh.

Bị Hứa Thanh bắt lấy, nắm trong lòng bàn tay.

Cảnh tượng này khiến mắt Phong Lâm Đào mở to, trong lòng vang lên tiếng nổ.

"Nhiều như vậy..."

Gã lập tức đoán được nguyên nhân, hiểu rằng ngày hôm đó trong hang động chứa Liêu Huyền Thánh Dịch, thánh dịch không ít như gã thấy, mà là đã bị Hứa Thanh lấy trước rồi!

Tâm trí gã chao đảo, vô số cảm xúc dâng trào, nhưng không thể không đè nén, nhịn sự ấm ức, nhịn sự chua xót, tiếp tục tỏ vẻ nịnh nọt, đồng thời cũng đặt hy vọng vào bông hoa bảy màu kia.

Chương 2308: Ngươi đưa lễ vật, ta vào động phòng (3)

Bông hoa phát ra khí tức hùng vĩ, đạo vận mạnh mẽ.

Trở thành quyền hành thực sự.

Mà vẫn chưa có chủ, một khi dung hợp, sẽ trở thành đạo ngân.

Tạo hóa như vậy, nếu đặt ở bên ngoài, chắc chắn sẽ khiến vô số tu sĩ điên cuồng, thậm chí cả thần linh cũng sẽ động tâm.

“Nhưng chỉ có một cái…”

Phong Lâm Đào tỏ vẻ nịnh nọt bên ngoài, nhưng trong lòng thầm thì, gã tự hỏi nếu là mình, dù là huynh đệ ruột thịt cũng sẽ tranh đoạt, huống chi chỉ là đồng môn.

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng khiến lòng gã thắt lại, xuất hiện.

Hứa Thanh sau khi chơi đùa bông hoa bảy màu kia, lại ném nó cho Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu bắt lấy, ngó một cái, rồi ngẩng đầu nhìn Phong Lâm Đào.

Phong Lâm Đào càng tỏ vẻ nịnh nọt hơn.

Nhị Ngưu nở nụ cười.

“Tiểu Phong Tử, ta sẽ làm trò ảo thuật cho ngươi xem, nói ra trò ảo thuật này, cũng là nhờ sự hào phóng của ngươi mà có cơ sở hoàn thành.”

Nói xong, trong sự mơ hồ của Phong Lâm Đào, Nhị Ngưu nhìn Hứa Thanh.

Đối với việc này, trên đường đi họ đã tìm ra cách giải quyết.

Vì vậy Hứa Thanh giơ tay lên, Thánh Thiên Thần Đằng của hắn bất ngờ bay ra, lao thẳng về phía Nhị Ngưu.

Thân ảnh Nhị Ngưu cũng chớp động, Thánh Thiên Thần Đằng của y cũng bay ra.

Hai dây thần đằng này từng là một, bị Nhị Ngưu cắn đứt thành hai, giờ đây khi tiến gần, chúng lại bắt đầu hợp nhất, nhanh chóng trở lại thành một thể.

Sau đó, dưới sự chấn động của Phong Lâm Đào, Nhị Ngưu ném bông hoa bảy màu trong tay vào thần đằng.

Thần đằng mở rộng miệng, nuốt chửng.

Lập tức toàn thân thần đằng lấp lánh ánh sáng bảy màu, sau khi chuyển động hoàn toàn, hóa thành đạo ngân lan tỏa toàn bộ, rồi tự mình tách ra, trở lại…

Sau khi hòa nhập vào cơ thể của Hứa Thanh và Nhị Ngưu, cả hai đều chấn động cơ thể, đôi mắt nhắm lại, trên người có khí tức quyền hành nổi lên, bắt đầu dung hợp.

Tiên thuật, Lục Tặc Vọng Sinh, hoàn mỹ phân thành hai!

Tâm trạng của Phong Lâm Đào liên tục chìm xuống, sự bất đắc dĩ dâng cao mãnh liệt.

Nguyệt Đông bên cạnh, cảm xúc trong mắt cũng tương tự.

Lúc này hai người, lần đầu tiên trong đời có sự đồng cảm.

Nhưng kết quả không thể thay đổi, càng làm cho tâm thần họ rung động, là sau vài chục hơi thở, khi Hứa Thanh và Nhị Ngưu lần lượt mở mắt, cả hai cùng lúc, hành động nhất trí quay đầu nhìn Nguyệt Đông.

“Hóa ra là như vậy!”

“Hóa ra là ẩn chứa mục đích cuối cùng trong tiên thuật, lại rất kín đáo… Nếu không hóa thành quyền hành, khó mà nhận ra.”

“Không ngờ Tiểu Ảnh không thể nhìn thấy trong ký ức của ngươi…”

Nguyệt Đông, quả thực có kế hoạch sâu xa hơn, đó mới là lý do nàng chọn hợp tác với Lan gia.

Lý do đó, nàng đã xóa khỏi ký ức của mình vào thời điểm quan trọng, chuyển vào tiên thuật, nên trước đây Tiểu Ảnh không thể dò ra.

Lúc này, khi Hứa Thanh và Nhị Ngưu dung hợp quyền hành, cuối cùng đã hiểu rõ phần nào.

Luyện hóa truyền thừa của Phong Lâm Đào, khắc ấn tiên thuật thành quyền hành, đó chỉ là bước thứ hai trong kế hoạch của Nguyệt Đông.

Bước đầu tiên là nàng hợp tác với Lan gia, giúp dẫn dụ đệ tử của Đại Đế, đồng thời âm mưu chiếm truyền thừa của Phong Lâm Đào.

Bước thứ hai là dung hợp Phong Lâm Đào, biến tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh thành quyền hành.

Còn bước thứ ba, là mục đích cuối cùng của nàng.

Nàng và Lan gia đã thỏa thuận, sau khi Lan gia lấy được ma nhãn của đệ tử Đại Đế, thân thể sẽ giao cho nàng, để nàng luyện hóa thành con rối cảm xúc.

Sau đó nàng điều khiển con rối này, cùng Lan gia tiếp cận nơi Đại Đế bế quan, âm mưu đoạt lấy vị Đại Đế nghi ngờ đã ngã xuống.

Không rõ Lan gia đang giấu phương pháp nào, nhưng lại có sự tự tin tuyệt đối, nói với Nguyệt Đông rằng không phải nghi ngờ Đại Đế đã ngã xuống, mà thực sự đã ngã xuống.

Mà nơi bế quan của Đại Đế đã bị phong tỏa, đạo vận và tu vi phát ra khi Đại Đế ngã xuống sẽ lắng đọng, nếu được hấp thụ, có thể làm tu vi tăng tiến nhanh chóng.

Nói theo kế hoạch, nhất định sẽ thành công.

Khi đó, Lan gia sẽ có được những truyền thừa khác và tu vi của Đại Đế.

Còn Nguyệt Đông sẽ dùng quyền hành này, khắc ấn trên xác của Đại Đế, luyện thành một con rối Đại Đế.

Kế hoạch này rõ ràng còn cần nhiều chi tiết, cũng rõ ràng tồn tại sự mưu mô đấu đá, bởi nhìn sơ qua, vai trò của Nguyệt Đông dường như không lớn.

Nhưng Lan gia vẫn chọn hợp tác với Nguyệt Đông…

Nhưng chi tiết cụ thể, trong ý niệm này không tồn tại.

Cũng không biết là bị nàng giấu bằng phương pháp khác, hay là cất giấu trong cảm xúc của người khác, hoặc là ở Lan gia.

Dù vậy, Nhị Ngưu vẫn bị sự điên cuồng của kế hoạch này làm xao động tâm hồn.

“Nguyệt Đông điên cuồng như vậy, gan to đến thế… Ta thích!”

Mắt Nhị Ngưu nhanh chóng lóe sáng, đột ngột quay đầu nhìn Hứa Thanh.

“Tiểu A Thanh, nếu Nguyệt Đông và chúng ta có duyên, mà nàng đã giúp chúng ta đến bước này, tiếp theo nếu chúng ta không giúp nàng hoàn thành, lương tâm sẽ tự trách nghiêm trọng.”

“Hơn nữa, nơi bế quan của Đại Đế, chứa đựng cơ hội tạo hóa về tu vi tăng tiến, chúng ta tu luyện bình thường quá chậm, đi làm một vụ thế nào!”

“Dù có khả năng tồn tại gian trá, nhưng đã lâu chúng ta không làm đại sự rồi.”

“Lần này đã gặp phải, không đi thì tâm đạo của ta không ổn định.”

Nhị Ngưu liếm môi, ánh mắt điên cuồng.

Chương 2309: Đoạt quyền của Chân Thần (1)

Đạo tâm không ổn định chỉ là một lời bào chữa hoặc lấy cớ, từ miệng của Nhị Ngưu nói ra, có thể thấy ý định đi đến Ma Vũ thánh địa của y là kiên định như thế nào.

Dù sao, Hứa Thanh biết rõ đạo tâm của đại sư huynh chính là lòng khao khát bảo vật và tạo hóa.

Còn có một điều đại sư huynh nói rất đúng, Hứa Thanh nhớ lại những trải nghiệm của hai người, quả thực đã mấy năm kể từ lần cuối họ làm đại sự.

Quan trọng nhất là đối với cơ hội nâng cao tu vi trong nơi bế quan của vị Đại Đế đó, Hứa Thanh cũng rất động tâm.

Hứa Thanh biết rằng với tu vi hiện tại của mình, nếu cứ tiến bước theo cách thông thường, muốn đột phá từ Quy Hư bước vào Uẩn Thần là vô cùng khó khăn.

Thực sự là thần quyền của hắn quá nhiều, cần đến hơn trăm cái.

Điều này mang lại cho hắn sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng cũng trở thành một rào cản đáng sợ.

Chỉ khi hắn hoàn toàn cảm ngộ hết tất cả thần quyền, hắn mới có thể đột phá cảnh giới Quy Hư và trở thành một cường giả Uẩn Thần.

Dù rằng Uẩn Thần này sẽ là vô tiền khoáng hậu, vượt qua tất cả những người cùng cảnh giới, thậm chí ở một mức độ nào đó gần như đã tiệm cận thần linh, nhưng… thời gian cần thiết chắc chắn sẽ vô cùng lâu dài.

Nếu ở thời bình, thì cũng không vấn đề gì.

Nhưng hiện nay, thánh địa liên tục hạ lệnh, chiến tranh với Vọng Cổ đang nổ ra, tương lai mịt mờ không biết sẽ đi về đâu…

Trong lúc này, việc nâng cao tu vi để trở nên mạnh mẽ hơn, đối với Hứa Thanh mà nói là vô cùng cấp bách.

Vì vậy Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn Phong Lâm Đào và Nguyệt Đông.

Phong Lâm Đào trong lòng hốt hoảng, vội vàng bày ra vẻ mặt lấy lòng.

Nguyệt Đông cũng dưới sự khống chế của Tiểu Ảnh, cúi đầu cung kính.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Hứa Thanh và Nhị Ngưu trao đổi ánh mắt, giọng nói trầm thấp vang lên.

“Đại sư huynh, muốn đi Ma Vũ thánh địa để đoạt lấy tạo hóa này, cần có thân phận.”

Nghe thấy giọng điệu của Hứa Thanh không có ý từ chối, Nhị Ngưu càng thêm phấn khởi, ánh mắt lướt nhanh qua Nguyệt Đông và Phong Lâm Đào, cười hắc hắc.

“Chẳng phải thân phận đã có sẵn ở đây sao.”

Phong Lâm Đào trong lòng càng thêm hỗn loạn, Nguyệt Đông trong mắt cũng hiện lên sự tuyệt vọng, kèm theo oán hận mạnh mẽ.

Đối với Nguyệt Đông, dù cơ thể bị khống chế, nhưng nàng có thể nhìn và nghe thấy, lúc này nàng phải chứng kiến hai người trước mặt mưu toan đoạt lấy kế hoạch của mình, thậm chí dường như còn muốn sử dụng thân phận của nàng để thực hiện…

Tâm can nàng đã rỉ máu tan nát.

Nhưng bất kể là Hứa Thanh hay Nhị Ngưu, tất nhiên sẽ không quan tâm đến cảm xúc của Nguyệt Đông, lúc này Nhị Ngưu liếm môi, tiếp tục nói.

“Tiểu A Thanh, còn nhớ lần trước chúng ta đi Hắc Thiên tộc không? Lúc đó chúng ta hóa thân thành người Hắc Thiên tộc, dùng đan dược đặc biệt của Y tộc, Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan!”

“Mà ta và Y tộc giao tình thâm sâu, lúc trước ở đấy thì họ cho ta không ít bảo vật, bao gồm cả loại đan dược đó, hơn nữa còn là đan dược trống chưa khắc ấn.”

“Vậy nên… ngươi có thể biến thành Nguyệt Đông, ta biến thành Tiểu Phong Tử, chúng ta dùng thân phận này tiến vào Ma

Vũ thánh địa, chẳng phải hoàn hảo sao!”

Mắt Nhị Ngưu sáng rực, chỉ nghĩ đến việc Hứa Thanh biến thành Nguyệt Đông, y đã không nhịn được mà tràn đầy mong đợi.

Lời này lọt vào tai Hứa Thanh, hắn lập tức hiểu được ý nghĩ xấu xa của đại sư huynh, vì vậy liếc nhìn y một cái, lắc đầu.

“Đại sư huynh, không phải ngươi nói thích Nguyệt Đông sao, kế hoạch của nàng điên cuồng như vậy, rất hợp với ngươi, vẫn là ngươi biến thành Nguyệt Đông đi, về thiên tính là phù hợp nhất.”

“Thêm nữa, biến thành nữ tu thì ngươi có kinh nghiệm, khi trước ngươi biến thành công chúa Hải Thi tộc, tuyệt diệu vô cùng, không chút sơ hở.”

Nhị Ngưu nghe vậy, trợn mắt.

“Ta là đại sư huynh của ngươi, Tiểu A Thanh, ngươi nói thế làm ta đau lòng quá, ta tổn thương rồi.”

Hứa Thanh không động lòng, nhìn Nhị Ngưu, đưa ra một đề nghị.

“Hoặc là, như cũ?”

Nhị Ngưu nghiến răng, trong lòng dâng lên một cảm giác bực bội, y biết Hứa Thanh nói “như cũ” thực ra là đánh nhau một trận.

Chỉ là nếu đổi lại là trước đây y còn có chút tự tin, nhưng hiện giờ thân thể của Hứa Thanh quá mức cường đại, đánh nhau… Nhị Ngưu cảm thấy mình dù có mệt chết, cũng chẳng có tác dụng gì.

Trừ khi y giải phóng thêm nhiều phong ấn hơn.

Nhưng… đó là chiêu bài lúc sống chết, bây giờ mà giải phóng là hậu quả quá nghiêm trọng.

Nhưng chỉ vì biến thành Nguyệt Đông, không thể thỏa mãn sở thích biến hóa nữ trang của y, khiến y cảm thấy có chút khó chịu.

Nhìn thấy vậy, Hứa Thanh nhẹ nhàng nói.

“Hơn nữa đại sư huynh, chỉ có ngươi hiểu biết sâu sắc về nhân tình thế sự, làm việc trơn tru vô cùng, tâm tư tinh tế, lời nói hoàn hảo, nội tâm tinh tế tuyệt vời, mới có thể biến thành Nguyệt Đông mà không bị người ngoài phát hiện.”

“Chuyện này, không phải người bình thường có thể làm được, ta đây… biết rằng dù cố gắng thế nào, cuối cùng cũng không bằng đại sư huynh, lần này, ta muốn học hỏi thật tốt.”

Hai câu nói này làm cho tâm trạng của Nhị Ngưu thoải mái hơn rất nhiều, y ngẩng đầu lên.

“Ngươi nói cũng có lý!”

Nói xong, y lại nghĩ đến tạo hóa trong Ma Vũ, vì vậy Nhị Ngưu ho khan một tiếng.

“Được rồi được rồi, ngươi là tiểu sư đệ, ta là đại sư huynh, nhường ngươi một chút cũng không sao.”

“Ta biến thành Nguyệt Đông, dù sao cũng không phải lần đầu ta cải nữ trang.”

“Còn Tiểu A Thanh ngươi, ngươi là con rối của ta, học hỏi cho giỏi vào!”

Nhị Ngưu trừng mắt nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh biết điểm dừng, vội vàng gật đầu đồng thời tỏ vẻ cảm động, chắp tay bái Nhị Ngưu một cái thật sâu.

“Đa tạ đại sư huynh, việc này sư đệ suốt đời ghi nhớ, nhất định nỗ lực học tập!”

Chương 2310: Đoạt quyền của Chân Thần (2)

Nhìn thấy Hứa Thanh như vậy, trong lòng Nhị Ngưu dù vẫn còn chút băn khoăn nhưng cũng đã vơi đi phần lớn, y ngẩng đầu lên, vẫy tay một cái.

“Ngươi chờ một chút, Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan của Y tộc, muốn phát huy hiệu quả hoàn hảo còn cần phải hòa hợp với mục tiêu trước, bao phủ họ, hóa thành một bộ y phục.”

“Chúng ta mặc vào, chỉ cần cẩn thận tránh né một vị Đại Đế khác, thì sẽ không có vấn đề gì.”

“Việc này cần một thời gian, khoảng… một tháng.”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu, nghĩ đến Long Cửu mà mình gặp trước đó, liền nói.

“Đại sư huynh, nếu cần một tháng thì ta cũng có việc cần xử lý, một tháng sau chúng ta gặp lại ở đây.”

Đối với đại sự, Nhị Ngưu luôn chăm chỉ và nhiệt tình, nghe Hứa Thanh nói xong, y vẫy tay.

“Đi đi.”

Nói xong y bước đến chỗ Nguyệt Đông và Phong Lâm Đào, giơ tay nắm lấy họ, mang theo họ lên cao một chút, bắt đầu xử lý.

Hứa Thanh thì lóe người bay ra ngoài, nhanh chóng phá băng, xuất hiện giữa trời đất.

Gió lạnh gào thét, tuyết trắng bay lả tả khắp nơi.

Trong gió tuyết, Hứa Thanh nhắm mắt cảm nhận.

Ngày hôm đó khi Long Cửu rời đi, Hứa Thanh đã lén để lại dấu vết trên người gã, lúc này cảm nhận một chút, khóa định một phương hướng, thân thể lóe lên, lập tức biến mất.

Âm độn mà đi.

Bảy ngày sau.

Trên băng nguyên, Long Cửu đứng ở một nơi hoang tàn, mặt tái nhợt nhưng thần sắc không có chút sợ hãi, hướng về phía một lão giả Uẩn Thần nhất giới phía trước, chắp tay bái một cái.

“Tiểu nhân đệ tử Long Cửu của Bắc Mệnh Vương tộc , đa tạ tiền bối cứu mạng.”

“Ân đức này, vãn bối ghi nhớ trong lòng, sau này nếu ân công đến Bắc Mệnh Vương tộc của ta, có thể cầm lệnh này tìm ta, nếu có việc gì cần sai bảo, Long Cửu nhất định dốc hết sức lực.”

Nói xong, gã để lại một tấm lệnh bài, lùi lại vài bước, bái thêm một lần nữa, rồi rời đi một cách bình thản.

Lão giả Uẩn Thần nhìn tấm lệnh bài, lộ ra thần sắc giống như Nhị Ngưu lúc trước... Trên trời, Hứa Thanh ẩn mình, quan sát cảnh này.

Ngay trong ngày đầu tiên, hắn đã tìm thấy Long Cửu, những ngày sau đó Hứa Thanh theo dõi gã, chứng kiến những trải nghiệm phi thường của Long Cửu.

Đối phương... liên tục gặp nguy hiểm ba lần, đều là nguy cơ sinh tử, chỉ cần sơ suất một chút là có thể sẽ tử vong.

Nhưng mỗi lần, gã đều gặp được người cứu mạng.

Hơn nữa, tất cả quá trình không có bất kỳ dấu vết sắp đặt nào, mọi thứ dường như đều là cơ duyên trùng hợp.

Mà mỗi lần được cứu, Long Cửu đều tặng lệnh bài.

“Thần quyền trên người kẻ này, cũng cùng với việc gã tặng lệnh bài, càng ngày càng mạnh...”

“Rất nhanh sẽ trưởng thành...”

Hứa Thanh nhìn theo bóng dáng của Long Cửu, vừa theo dõi vừa trầm ngâm.

Qua những ngày quan sát, hắn đã nhìn ra nhiều thông tin hơn.

“Loại thần quyền liên quan đến vận may này, sao lại xuất hiện trong cơ thể một tu sĩ không có bất kỳ thần tính nào như vậy?”

“Rõ ràng thần quyền này không hoàn chỉnh, không phải là toàn bộ.”

“Như thể có một tồn tại nào đó, đã chia nhỏ quyền thần may mắn thực sự thành vô số phần, và một phần trong số đó, nằm trong cơ thể Long Cửu.”

Mắt Hứa Thanh lóe lên một ánh sáng lạnh lùng.

“Sự thật thế nào, khi thần quyền trong cơ thể gã trưởng thành, hẳn sẽ được tiết lộ.”

Hứa Thanh bước đi, biến mất không thấy đâu nữa.

Cứ như vậy dưới sự theo dõi âm thầm của hắn, lại thêm nửa tháng trôi qua.

Những trải nghiệm phi thường của Long Cửu lại xuất hiện thêm vài lần, cho đến khi lệnh bài trong tay gã chỉ còn lại một cái cuối cùng, và dưới sự quan sát của Hứa Thanh, gã lại gặp được ân nhân.

Sau khi cảm tạ và tặng lệnh bài, Long Cửu rời đi, không lâu sau thần quyền trên người gã đột nhiên bùng lên, ầm ầm phát nổ.

Sự bùng nổ này, phạm vi ảnh hưởng không lớn, nhưng lại khiến bầu trời dậy sóng.

Một luồng khí tức trở về, bỗng chốc từ trên người Long Cửu dâng lên, dẫn dắt thiên ngoại.

Bản thânLong Cửu không hề nhận thấy bất cứ điều gì, vẫn tiếp tục tiến lên, chỉ là thân thể gã rõ ràng gầy gò đi, tinh khí thần cũng ngay lập tức u ám.

Dường như linh hồn và thân thể của gã, mọi thứ của gã, vào lúc này đã trở thành chất dinh dưỡng.

Hóa thành một sợi dây, kết nối với tinh không.

Nhưng bản thân gã vẫn không nhận ra gì cả, như bị che mắt.

Thậm chí cuối cùng mất đi sức lực tiến bước, toàn bộ người ngất xỉu, biểu cảm vẫn mang theo sự thỏa mãn…

Cảnh tượng quái dị này khiến Hứa Thanh trong lòng nghiêm trọng, thân thể bước một cái, xuất hiện bên cạnh Long Cửu, tay phải giơ lên đặt trên trán gã.

Ngay lập tức, Hứa Thanh cảm nhận được ở tinh không xa xôi, dường như có một khối ánh sáng khổng lồ, nó không ngừng phồng lên rồi lại không ngừng co lại.

Từ khối ánh sáng đó, tỏa ra một luồng khí tức khiến Hứa Thanh cũng cảm thấy kinh khủng, đó là… Chân Thần!

Hàng ngàn sợi dây từ Vọng Cổ vươn lên, dài ngắn không đều.

Mỗi sợi, đều là thần quyền may mắn.

Trong đó có ba phần, độ dài đã vươn ra tinh không, kết nối với khối ánh sáng đó.

Thân thể Hứa Thanh run lên, vì đối phương không có ý thức mà lại cách quá xa, nên với cơ thể của hắn mới có thể chịu đựng.

Lúc này hắn nhấc tay phải khỏi trán Long Cửu, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng, nhìn lên bầu trời.

“Tiền bối Ngọc Lưu Trần từng nói, Chân Thần sẽ không thực sự ngã xuống, chỉ cần chân danh của họ còn tồn tại, thì dù có chết cũng sẽ từ hư vô trở về…”

“Đây là một vị Chân Thần đang trở về!”

“Phương pháp trở về của gã, là chia nhỏ thần quyền của mình thành hàng ngàn phần, ký sinh vào cơ thể sinh mệnh.”

“Nhưng khoảng cách để gã hoàn toàn trở về còn xa, gã cần những sợi dây dẫn dắt do hàng ngàn thần quyền may mắn tạo thành, khi tất cả đều trưởng thành mới có thể đạt điều kiện trở về.”

“Và mỗi thần quyền trưởng thành, cái giá phải trả là sự hiến tế hoàn toàn của vật chủ, như tên Long Cửu sắp chết này.”

Hứa Thanh nheo mắt nhìn Long Cửu đang lụi tàn, cảm nhận thần quyền may mắn trong cơ thể gã, ánh mắt nhanh chóng hiện lên sự quyết đoán và điên cuồng.

“Nếu vậy… đoạt lấy thì sao, cũng coi như cứu một mạng cho kẻ này.”

Chương 2311: Tiểu A Thanh, ngươi thấy ta đẹp không (1)

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, ngón trỏ tay phải lần nữa ấn lên trán của Long Cửu.

Khi ngón tay chạm vào, toàn thân hắn bùng nổ thần nguyên, tràn vào cơ thể Long Cửu, hóa thành một cơn xoáy, ầm ầm xoay chuyển.

Sức hút của cơn xoáy này, nhằm dẫn dắt thần quyền trong cơ thể Long Cửu đang không ngừng nuốt chửng gã.

Thần quyền đó bám rễ rất sâu, gắn chặt vào cơ thể Long Cửu, như ký sinh trùng, đan xen với máu thịt và linh hồn của gã.

Muốn lấy ra không phải dễ dàng.

Đặc biệt là bản thân Long Cửu đang nhanh chóng suy yếu, e rằng nhiều nhất chỉ còn một nén nhang là sẽ chết hoàn toàn.

Vì vậy, điều đầu tiên Hứa Thanh phải làm là giữ cho Long Cửu sống sót.

Hắn tay trái kết ấn, lấy ra một lượng lớn đan dược, hóa thành bụi phủ lên người Long Cửu, thấm vào cơ thể, dưỡng sinh cơ của gã.

Đồng thời hắn tỏa ra ngọn lửa sinh mệnh của mình, bao phủ xung quanh, kích hoạt sinh cơ của Long Cửu, giữ cho ngọn lửa linh hồn của gã không tắt.

Nhưng chỉ như vậy vẫn còn chưa đủ.

Thần quyền kia quá bá đạo, như muốn hoàn toàn dập tắt gã.

Cuối cùng, yếu tố quan trọng giúp Long Cửu giữ được sinh mạng là viên đan dược bằng máu thịt được Hứa Thanh luyện chế từ Bạch Phong trong Tế Nguyệt đại vực.

Viên đan này có hiệu quả kỳ diệu về sinh cơ, có thể khiến máu thịt bùng nổ.

Dù là vô trật tự, nhưng ở một mức độ nào đó cũng là một nguồn bổ sung sinh cơ lớn.

Trong trường hợp khác, tác dụng của viên đan này có hại nhiều hơn lợi, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, mọi thứ đều đảo ngược.

Như vậy, dưới nỗ lực của Hứa Thanh, thời gian trôi qua.

Năm ngày lướt qua như gió, mạng sống của Long Cửu được Hứa Thanh kéo dài.

Dù nhiều lần cận kề sinh tử, cuối cùng Long Cửu vẫn sống sót một cách yếu ớt.

Điều này giúp Hứa Thanh có đủ thời gian, từ từ kéo thần quyền may mắn ra khỏi cơ thể Long Cửu vào trong cơn xoáy thần nguyên của mình.

Lúc cuối, trên đỉnh đầu Hứa Thanh hiện ra cái kéo của Đại Đế.

Kéo này vừa xuất hiện, phong vân biến sắc, cắt mạnh một cái, âm thanh chói tai vang khắp bốn phương!

Cây kéo rung lên, dấu hiệu mục nát càng rõ, không thể một nhát là đứt.

Bởi vì thần quyền này đến từ Chân Thần, từ mức độ thần tính mà nói, nếu thần quyền hoàn chỉnh thì cái kéo không thể nào lay chuyển nổi.

Nhưng may thay, đây chỉ là một phần nhỏ tách ra từ thần quyền may mắn hoàn chỉnh.

Vì vậy với sự cắn răng chịu đựng của Hứa Thanh, trả cái giá mục nát của cái kéo gia tăng, cùng âm thanh chói tai lặp đi lặp lại, sợi dây kết nối giữa thần quyền này và tinh không bị cắt từng chút một.

Sau chín lần, dưới sự bùng nổ của cái kéo, cuối cùng sợi dây kết nối thần quyền cũng bị đứt!

Ngay khoảnh khắc đứt gãy, Hứa Thanh lập tức thu hồi thần nguyên, hoàn toàn bao bọc sợi thần quyền may mắn này, rồi mạnh mẽ kéo ra, đưa trở về cơ thể mình.

Ngay sau đó Hứa Thanh ngồi xếp bằng, nhắm mắt không động đậy.

Bên trong cơ thể hắn, toàn lực trấn áp sự xâm lấn.

Long Cửu nằm cạnh đó, toàn thân run rẩy, khóe miệng tràn ra nhiều máu tươi trong cơn hôn mê, nhưng trạng thái bị nuốt chửng đã bị ngăn chặn.

Lúc này, dù hơi thở yếu ớt nhưng do không còn mất mát, đã ổn định hơn nhiều.

Một ngày sau.

Hứa Thanh mở mắt.

Trong mắt hắn đầy tơ máu, linh hồn mệt mỏi, nhưng tinh thần lại phấn chấn.

Sợi thần quyền may mắn đó, sau khi trở thành không còn gốc rễ bám vào, đã bị hắn luyện hóa vào trong khư thổ, trở thành một hạt giống thần quyền.

“Tuy nhiên, cũng vì thế mà ta đã tạo ra nhân quả với vị Chân Thần đang hồi sinh đó…”

“Nhưng… với nhân quả của ta và Tàn Diện, ta không còn sợ bất kỳ nhân quả nào khác.”

“Hơn nữa, theo bố cục của vị thần này, thời gian để gã hồi sinh cần không dưới hàng ngàn năm.”

“Hàng ngàn năm sau, nếu ta còn sống, cũng hoàn toàn không sợ vị thần này nữa.”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng lạnh lùng, nhìn về phía Long Cửu.

Long Cửu dù vẫn đang hôn mê nhưng hơi thở càng ổn định, sắc mặt cũng phục hồi nhiều, giữa Hứa Thanh và Long Cửu trước đó không có nhiều liên hệ.

Nói là người xa lạ cũng không sai.

Mà trước đó dưới tác dụng của thần quyền này, Long Cửu đã sắp chết, nếu không có Hứa Thanh ra tay, gã đã sớm hồn tiêu phách tán, toàn bộ thân xác bị hiến tế hoàn toàn, để trở thành sợi dây hồi sinh của vị Chân Thần xa lạ kia.

Quyết định và hành động của Hứa Thanh, dù chủ yếu là để lấy đi sợi thần quyền đó, nhưng không thể phủ nhận, điều này đối với Long Cửu vốn dĩ chắc chắn phải chết, lại là may mắn.

Vì thần quyền này bị Hứa Thanh lấy đi, Long Cửu trong hoàn cảnh chắc chắn chết, đã sống sót.

“Thần quyền này thực sự kỳ diệu, vì ở một mức độ nào đó, sự xuất hiện và cứu mạng của ta cũng có thể coi là thần quyền này vào thời khắc cuối cùng vẫn phát huy tác dụng.”

“Mỗi lần gặp nguy hiểm, đều có ân nhân cứu mạng.”

Hứa Thanh suy ngẫm, có thêm hiểu biết về thần quyền, nguồn sức mạnh độc đáo của các vị thần.

“Khác biệt hoàn toàn với bản nguyên của tu sĩ.”

“Thần quyền, là nguồn lực lượng cổ xưa hơn.”

Hứa Thanh cảm nhận hạt giống thần quyền trong cơ thể mình, sau một lúc hít sâu một hơi, đứng dậy.

Hắn chuẩn bị rời đi.

Nhưng trước khi đi, hắn nhìn Long Cửu đang hôn mê.

“Ta đã lấy thần quyền này từ ngươi, cũng cứu ngươi khỏi cái chết chắc chắn, từ nay nhân quả đã dứt.”

Hứa Thanh vẫy tay, truyền một luồng sinh khí vào cơ thể Long Cửu, rồi bước đi về phía chân trời, biến mất.

Chương 2312: Tiểu A Thanh, ngươi thấy ta đẹp không (2)

Một lát sau khi gió lạnh gào thét, cơ thể Long Cửu run lên, chậm rãi mở mắt.

Trong mắt gã thoạt đầu là mờ mịt, nhưng ngay sau đó gã trợn to mắt, nhanh chóng đứng dậy, nhìn xung quanh đồng thời kiểm tra cơ thể mình.

Khi phát hiện mọi thứ đều bình thường, ánh mắt gã hiện lên sự nghi ngờ.

“Sao ta nhớ, trước khi hôn mê, trong cơ thể ta dường như có thứ gì đó đang nuốt chửng mọi thứ của ta…”

“Nhưng bây giờ không có bất kỳ điều gì khác thường, ngược lại còn cảm thấy một sự thông suốt chưa từng có, như thể đã được thanh tẩy?”

Long Cửu mờ mịt, nhưng những trải nghiệm trong quá khứ khiến gã nhanh chóng thích ứng.

“Chín phần mười, là ta sau khi hôn mê, lại gặp được ân nhân.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Cửu dâng lên sự phấn khởi, hiện tại gã đã tặng hết tất cả lệnh bài, theo kế hoạch của gã, tiếp theo là chờ những ân nhân đó đến Bắc Mệnh Vương tộc tìm mình.

“Ta ở Bắc Mệnh Vương tộc, chắc chắn sẽ trỗi dậy!”

Long Cửu hít sâu, chuẩn bị rời đi, nhưng khi bước chân ra gã lại thu về, cúi đầu bái lạy bốn phương, lớn tiếng nói.

“Đa tạ ân nhân, tiểu nhân Long Cửu của Bắc Mệnh Vương tộc.”

“Ân cứu mạng của ân nhân, tiểu nhân không có gì đền đáp, sau này nếu ân nhân đến Bắc Mệnh Vương tộc, chỉ cần sai bảo, ta nhất định dốc hết sức mình để báo đáp.”

Nói xong, Long Cửu bái thêm một lần nữa, rồi bay lên không trung, lao nhanh về phía xa.

Bầu trời, vì có gió thổi, bởi thêm tuyết bay, thoạt nhìn một mảnh lờ mờ như tinh không.

Mây mù cuộn trào, như những tinh vân.

Khi thì rõ ràng, lúc lại mơ hồ.

Tinh vân, bốc lên.

Ngoài tinh không của thế giới Vọng Cổ, trong hư vô xa xôi, một vùng tối tăm.

Rất nhanh, trong vùng tối tăm này xuất hiện một điểm sáng trắng.

Điểm sáng đó càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một khối sáng khổng lồ.

Nó không ngừng phồng lên, rồi lại không ngừng co lại, bên trong có tiếng thì thầm mơ hồ, liên tục vang lên.

“Tinh hoàn vạn cổ, chúng giới sinh linh.”

“Danh ta Tinh Miểu, chưởng quyền tuyên cổ.”

“Niệm tụng danh ta, ban cho may mắn.”

“Quỳ bái thân ta, vĩnh sinh y tồn.”

Tiếng thì thầm từ khối sáng này lan ra, lan tỏa trong tinh hoàn, như những hạt giống rơi xuống khắp nơi… nhiều nhất là rơi vào Vọng Cổ.

Những sợi dây nối với nó, chỉ dẫn phương hướng, không ngừng tiến lên.

Cho đến khi, có một sợi dây sau khi lấp lánh, khi kết nối với nó lập tức nhanh chóng mờ dần, cuối cùng “cạch” một tiếng, đứt đoạn.

Khối sáng chấn động, ánh sáng bên trong lập tức khuếch tán.

Nhưng chỉ đến đó, trong khối sáng không có ý thức, chỉ có tiếng thì thầm bản năng…

Hứa Thanh ngẩng đầu, cái kéo lần nữa cắt đứt, cắt đứt tiếng thì thầm đột ngột xuất hiện bên tai.

Trên đường trở lại chỗ Nhị Ngưu, đây đã là lần thứ bảy tiếng thì thầm này đột nhiên xuất hiện bên tai.

Hứa Thanh cũng không bất ngờ.

Mỗi lần xuất hiện thì chỉ cần cắt đứt, mà theo từng lần cắt đứt, tiếng nói này càng nhỏ dần, lần vừa rồi gần như không thể nghe thấy.

“Cuối cùng, vị thần đã từng ngã xuống chỉ còn lại chân danh.”

Hứa Thanh nhìn lên bầu trời, rồi thu ánh mắt lại, thân hình biến mất trong gió tuyết, theo tiếng gió, theo âm thanh vạn vật, hắn xuyên qua hư vô.

Cuối cùng trước ngày hẹn với Nhị Ngưu, Hứa Thanh trở về.

Nhị Ngưu vẫn chưa xong việc.

Lại vài ngày trôi qua, Hứa Thanh ngồi xếp bằng trên băng nguyên, đôi mắt mở ra.

Lớp băng dưới thân hắn ầm ầm sụp đổ, một thân ảnh yêu kiều từ dưới băng vọt lên, từng bước đi tới, đến trước mặt Hứa Thanh.

Đó là một nữ tử.

Sự xuất hiện của nàng như gió xuân thổi trong thế giới băng giá, mang lại một sắc màu đặc biệt cho trời đất ảm đạm này.

Khuôn mặt nàng như một bức tranh tinh xảo, mịn màng và sống động.

Mày như trăng non, tựa dòng suối trong núi, tươi mát tự nhiên.

Đôi mắt sâu thẳm như hồ nước, lấp lánh trí tuệ, như có thể thấu hiểu mọi thứ trên thế gian, khóe miệng hơi nhếch lên, tỏa ra sự tự tin điềm tĩnh, như thể dù đối mặt với bất kỳ tình huống nào, nàng cũng có thể ung dung đối phó.

Đặc biệt là chiếc váy dài thanh nhã, tôn lên dáng người nàng một cách hoàn hảo. Vạt váy theo từng bước đi của nàng nhẹ nhàng lay động, như một cánh bướm nhẹ nhàng bay lượn trong rừng hoa.

Khí chất của nàng đặc biệt cuốn hút, vừa có sự dịu dàng mềm mại của nữ nhân, vừa có sự độc lập mạnh mẽ.

Lúc này nàng đến gần, nở một nụ cười rực rỡ.

“Thanh đệ đệ, ngươi thấy ta đẹp không.”

Hứa Thanh trầm mặc.

Nữ tử này không ngừng lại, lúc này tay ngọc nâng lên vuốt tóc mai, ánh mắt tràn ngập nhu tình, nhẹ nhàng cười nói.

“Ta với Linh Nhi, ai đẹp hơn?”

Trán Hứa Thanh nổi gân xanh.

“Ta với hồ ly lẳng lơ kia, ai đẹp hơn?”

Thần quyền bên mắt phải Hứa Thanh lóe sáng.

“Ta với Tử Huyền, ai đẹp hơn?”

Nữ tử uốn éo, cười tươi như hoa.

Thần quyền trong cơ thể Hứa Thanh bùng nổ, nhìn người trước mắt, hít sâu một hơi, sau đó lấy ra một ngọc giản lưu ảnh, bình tĩnh nói.

“Đại sư huynh vừa nói gì, ta nghe không rõ, ngươi nói lại lần nữa đi.”

Nữ tử thần sắc nghiêm chỉnh, ho khan một tiếng, nhạt nhẽo nói.

“Tiểu A Thanh, đừng đùa nữa, làm chính sự đi!”

Chương 2313: Thanh Ngưu vào Ma Vũ (1)

Hứa Thanh ngẩng đầu, chăm chú nhìn Nhị Ngưu trước mắt.

Lúc này gió thổi qua băng nguyên, cuốn lên tuyết trắng.

Nữ tử giữa bông tuyết, càng toát lên vẻ đẹp rạng rỡ, nhưng trong mắt Hứa Thanh, tất cả chỉ là hư ảo…

“Đại sư huynh, kế hoạch trước đây của ngươi có chỗ sai sót.”

Hứa Thanh tay cầm ngọc giản lưu ảnh, không buông mà lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Nhị Ngưu lướt qua tay Hứa Thanh đang cầm ngọc giản, trong lòng lẩm bẩm vài câu.

Phải nói rằng, chiêu này của Hứa Thanh đối với một người luôn coi trọng thể diện như Nhị Ngưu, vẫn có sức sát thương nhất định, ít nhất lúc này Nhị Ngưu không thể khoe khoang như trước.

Nhị Ngưu ho khan một tiếng.

“Sai sót gì? Thân phận bị truy nã của Phong Lâm Đào sao?”

Hứa Thanh gật đầu.

“Ta sớm đã nghĩ đến, Phong Lâm Đào bị truy nã, dĩ nhiên không thích hợp, nhưng rối rắm của Nguyệt Đông cũng không chỉ có một.”

Lời nói vừa dứt, Nhị Ngưu vung tay, ngay lập tức một chiếc quan tài từ trong túi trữ vật của y bay ra, rơi mạnh xuống băng nguyên.

Chiếc quan tài này đen nhánh, trên đó hiện lên nhiều phù văn, còn có vài chiếc đinh đóng chặt nắp quan tài.

Với một cái bấm tay của Nhị Ngưu, quan tài run lên, những chiếc đinh trên đó rung chuyển tự động rút ra, phù văn trên nắp quan tài cũng nhanh chóng sáng lên, khiến nắp quan tài bắn ra.

Bên trong quan tài, lộ ra một bộ thi hài của một đồng tử khoảng bảy tám tuổi.

Bộ thi hài này toàn thân đen nhánh, có đầy vết đốm, tỏa ra chấn động Quy Hư đại viên mãn.

“Chúng ta không cần dựa vào thần quyền của Lục Tặc Vọng Sinh để tạo ra con rối, ta đã tìm thấy cái này trong túi trữ vật của Nguyệt Đông.”

“Thân phận của nó, ta đã điều tra từ ký ức của Nguyệt Đông, là sư đệ của nàng ta.”

“Nguyệt Đông thuộc một mạch rất nổi danh trong Ma Vũ thánh địa, sư tôn của nàng khi còn sống là một Đại tiên sư, sau này Duệ Đông và sư đệ của nàng đấu tranh nhiều năm, cuối cùng bị Nguyệt Đông giết chết, luyện thành con rối.”

Nhị Ngưu nói đến đây, giọng điệu có chút chế giễu.

“Dù sau này Nguyệt Đông đột phá tu vi, không cần dùng đến con rối này nữa, nhưng vì mối quan hệ trước đây nên nàng ta vẫn giữ lại, thỉnh thoảng lấy ra hành hạ.”

“Có thể thấy mối hận của nàng đối với sư đệ nhiều đến mức nào, vì vậy Tiểu A Thanh, ngươi xem, so về phương diện đó, đại sư huynh ta đối với ngươi vô cùng tốt!”

“Ngươi phải trân trọng!”

Hứa Thanh gật đầu.

Nhị Ngưu trong lòng hài lòng, kết thúc bài giáo huấn, chỉ vào quan tài.

“Tiểu A Thanh, ngươi có thể biến thành gã trước.”

“Ta cũng bổ sung đan dược cho ngươi.”

Nói rồi, Nhị Ngưu vung tay ném ra một viên đan dược màu đen, chính là Huyền Thiên Yêu Nguyệt đan của Y tộc.

Hứa Thanh nhanh chóng bắt lấy, nhìn qua thi hài trước mặt, trong mắt lóe lên suy nghĩ.

“Đại sư huynh, viên đan này có thể dùng bao nhiêu lần?”

Nhị Ngưu cười cười.

“Yên tâm, có thể dùng nhiều lần, nếu ngươi không thích con rối này, sau khi đến thánh địa, chúng ta sẽ tìm một nữ tu sĩ diễm lệ như Nguyệt Đông, ngươi có thể biến thân thành nàng.”

“Đến lúc đó, ngươi và ta, Thanh Ngưu song kiều, chắc chắn sẽ làm rung chuyển cả thánh địa.”

Nhị Ngưu tự tin nói.

Đối với lời nói đầy hào hứng của Nhị Ngưu, Hứa Thanh chỉ coi như không nghe thấy, lúc này nhanh chóng ấn viên đan vào trán, ngay lập tức trên thân thể hắn xuất hiện khói đen, hóa thành một bộ y phục bao phủ hoàn toàn hắn.

Sau đó trong mắt Nhị Ngưu, hình dáng của Hứa Thanh bắt đầu biến đổi, ngày càng nhỏ lại, da dẻ trở nên đen nhánh, xuất hiện nhiều vết đốm.

Còn có khí tử khí nồng nặc, bao quanh cơ thể hắn.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong một nén nhang, trước mặt Nhị Ngưu, hoàn toàn xuất hiện thân hình của thi hài đồng tử kia.

Tiếp đó, Hứa Thanh mở mắt.

Đôi mắt trắng dã, đối lập với làn da đen nhánh, như một ác quỷ, khiến người khác nhìn thấy phải kinh hãi.

“Không tệ nha!”

Nhị Ngưu liếm môi.

Hứa Thanh quay đầu, nhìn qua thi hài trong quan tài, rồi nhìn về phía Nhị Ngưu, đột nhiên vung tay.

Ngay lập tức cây châm của Đại Đế xuất hiện, xuyên qua thi hài kia, kết nối mệnh vận và nhân quả của gã với Hứa Thanh.

Làm xong những việc này, dưới sự kiểm soát của Hứa Thanh, cây châm bay về phía Nhị Ngưu, tiếp tục khâu, kết nối mệnh vận giữa Nhị Ngưu và Nguyệt Đông.

Như vậy dù là nhân quả, mệnh vận hay khí tức, đều hoàn toàn hòa nhập.

“Hoàn hảo!”

Nhị Ngưu mắt sáng rực, hớn hở vung tay.

“Đi thôi, sư đệ, chúng ta về nhà.”

Nói rồi, Nhị Ngưu thân hình nhẹ nhàng lướt đi, hướng về phía bầu trời.

Những sợi tơ vô hình từ cơ thể Hứa Thanh biến thành đồng tử tỏa ra, kết nối với Nhị Ngưu, đó là biểu hiện của thần quyền Lục Tặc Vọng Sinh.

Có thần quyền ấy, những sơ hở cuối cùng cũng bị che lấp.

Lúc này Nhị Ngưu đã bay lên không trung, y ngẩng đầu, hai tay kết ấn rồi vung tay lên trời.

Ngay lập tức, một khe hở trong hư không hình thành trên bầu trời.

Như một vết thương trên trời, cực kỳ không ổn định, đang nhanh chóng lành lại.

Pháp thuật này là Nhị Ngưu tìm thấy trong ký ức của Nguyệt Đông, là thuật truyền tống trở về Ma Vũ thánh địa.

Ngay khi hình thành, trong mắt Nhị Ngưu hiện lên sự mong đợi, nhưng nhanh chóng thu lại, ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt như băng sương, bước nhẹ nhàng tiến vào khe hở.

Bàn tay ngọc còn nắm lấy những sợi mệnh vận của thi hài đồng tử phía sau, kéo gã cùng… vào khe hở.

Ngay sau đó, hai thân ảnh biến mất.

Khe hở ngay lập tức lành lại.

Chỉ còn gió tuyết thổi qua nơi đây, đồng thời cũng có một vài bông tuyết ở phía bắc của Vọng Cổ, cùng Hứa Thanh và Nhị Ngưu xuyên qua khe hở trước đó, đến thánh địa.

Trong quá trình truyền tống, có lực lượng vô hình giáng xuống, khóa chặt hai người, tỏa ra uy áp mạnh mẽ, kiểm tra thân phận kỹ lưỡng.

Phương pháp kiểm tra này không phải là khí tức hay huyết mạch, mà là mệnh vận.

Chương 2314: Thanh Ngưu vào Ma Vũ (2)

Ma Vũ thánh địa, phía đông.

Cách xa Đông Đế đạo đài, trên một vùng đồng bằng, nơi này gọi là Thiên Lạc, nơi đây có gió xuân thổi qua, tiếng chim hót hoa nở.

Không hề có bất kỳ dị chất nào.

Linh khí nồng đậm, hiếm thấy ở Vọng Cổ.

Trong nơi như tiên cảnh này, tồn tại một trận pháp truyền tống.

Trận pháp đó kết nối với Vọng Cổ, là một trong những trận pháp của tu sĩ Ma Vũ thánh địa trở về từ Vọng Cổ.

Lúc này, xung quanh trận pháp có hơn trăm tu sĩ Ma Vũ ngồi xếp bằng.

Họ đều trường bào màu bạc, lạc ấn tinh không, tỏa ra khí tức không tầm thường, sau lưng mỗi người đều có cánh.

Tu vi không đồng đều, nhưng yếu nhất cũng là Nguyên Anh, còn người đứng đầu đã đạt đến Uẩn Thần ngũ hoặc lục giới, vả lại không chỉ có một người.

Họ là đội bảo vệ trận pháp trong thời chiến, chịu trách nhiệm kiểm tra thân phận của tất cả những người trở về từ trận pháp này.

Mặc dù trận pháp của Ma Vũ thánh địa có thể phát hiện ra người ngoài Ma Vũ, nhưng để đề phòng bất trắc trong thời chiến, tất cả trận pháp truyền tống đều có tu sĩ Ma Vũ kiểm tra lại.

Họ chủ yếu kiểm tra xem đối phương có ghi chép rời khỏi thánh địa hay không, và khi cần thiết có thể cưỡng chế kiểm tra, bao gồm cả túi trữ vật.

Lúc này trận pháp truyền tống đột nhiên sáng lên, ngay lập tức ánh sáng và chấn động thu hút ánh mắt của tất cả tu sĩ xung quanh, từng người đều vận chuyển tu vi, tỏa ra khí tức, ánh mắt sắc bén, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với kẻ địch.

Rất nhanh, có tuyết gió từ trong trận pháp bay ra, sau đó hai thân ảnh một cao một thấp, một nữ một nam, trong ánh sáng của trận pháp, nhanh chóng hiện ra.

Chỉ sau vài hơi thở, trận pháp truyền tống kết thúc, Hứa Thanh biến thành thi hài đồng tử và Nhị Ngưu biến thành Nguyệt Đông xuất hiện trong trận pháp, trong mắt tất cả tu sĩ Ma Vũ nơi này.

Ngay khi hiện thân, Hứa Thanh mặt không biểu cảm, hắn biết mình hiện tại là con rối, là thi hài, nên không cần có bất kỳ biểu hiện cảm xúc nào.

Tất cả, giao cho đại sư huynh là được.

Nhị Ngưu không phụ lòng mong đợi, lúc này ngẩng đầu, thần sắc lạnh lùng bước ra khỏi trận pháp.

Những tu sĩ Ma Vũ xung quanh, khi thấy Nguyệt Đông, mỗi người đều có chút thay đổi sắc mặt, thậm chí một số người cúi đầu bái kiến.

“Tham kiến tiên sư!”

Lời nói của họ lọt vào tai Hứa Thanh, hắn không có bất kỳ phản ứng nào, bước theo sau.

Còn Nguyệt Đông hoàn toàn phớt lờ đối với việc ấy, nhìn thấy sắp ra khỏi trận pháp, nhưng lúc này một thân ảnh từ đám người bước ra, xuất hiện trước trận pháp, truyền ra tiếng nói trầm thấp.

“Dừng lại!”

Ánh mắt Nhị Ngưu rơi vào người này, giọng điệu lạnh nhạt.

“Ngươi muốn ngăn cản ta?”

Tu sĩ đó do dự một chút, nhưng vẫn hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

“Thời chiến, mọi việc phải nghiêm cẩn, là trách nhiệm của ta, mong ngươi hiểu.”

“Nguyệt Đông tiên sư, ngươi có ghi chép rời khỏi thánh địa, có thể trở về, nhưng con rối thi hài sau lưng ngươi không có ghi chép, chúng ta cần kiểm tra và yêu cầu ngươi cho biết thân phận.”

Nguyệt Đông không lộ biểu cảm, không nói gì.

Tu sĩ đó cắn răng, kết ấn thi triển pháp thuật, điều động lực lượng của trận pháp nơi đây bao phủ lên Hứa Thanh, đồng thời tu sĩ này lấy ra một ngọc giản, bắt đầu kiểm tra xem Hứa Thanh có xuất thân từ thánh địa hay không.

Sau một lúc, kiểm tra kết thúc, tu sĩ này thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Nhưng đối với thân phận của thi hài, gã vẫn còn do dự.

Lúc này, Nguyệt Đông lạnh lùng nói.

“Hắn là sư đệ của ta, năm xưa tranh đoạt thân phận tiên sư với ta, bị ta luyện thành con rối thi hài.”

Lời của Nguyệt Đông vừa dứt, đám tu sĩ xung quanh đều kinh ngạc.

Họ biết thân phận của Nguyệt Đông, sư tôn của nàng khi còn sống là một Đại tiên sư, danh tiếng lẫy lừng ở phía đông Ma Vũ thánh địa.

Chấp chưởng Tiên Thuật Điện ở phía đông.

Mà tiên thuật, trong thánh địa thì không phải ai cũng có thể học, dù có cơ hội tiếp xúc cũng chỉ là hiểu biết sơ qua.

Tiên thuật thật sự đáng sợ, chỉ có Tiên Thuật Điện mới có.

Chỉ những người có thân phận tiên sư, mới có thể học được.

Đối với sư đệ mà Nguyệt Đông nhắc đến, họ cũng từng nghe qua việc bị luyện thành con rối, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy thi hài này.

Lời của Nguyệt Đông, cũng khiến tu sĩ đứng đầu trầm ngâm một hồi.

Nếu là người khác, có thể gã sẽ kiểm tra kỹ hơn, nhưng đối với Nguyệt Đông thì gã có chút e dè.

“Tu luyện tiên thuật, đều là những kẻ điên… Hơn nữa Nguyệt Đông có quan hệ tốt với Lan gia, hiện tại Lan gia gặp đại kiếp, vị đại nhân đó cũng đã trở về… Lúc này là thời điểm nhạy cảm, tốt nhất là không nên dính vào.”

Nghĩ đến đây tên tu sĩ lùi lại, nhường đường, để Nguyệt Đông và con rối của nàng ra khỏi trận pháp, bay về phía xa.

Lúc này các tu sĩ xung quanh dõi theo thân ảnh Nguyệt Đông trên bầu trời, có vài người lén lấy ra ngọc giản truyền âm, nhanh chóng truyền tin tức Nguyệt Đông trở về.

Trên bầu trời, Nhị Ngưu mỉm cười nhạt.

“Sư đệ, thân phận mới của ngươi, chắc sẽ tự tìm đến.”

Hứa Thanh nghe vậy, bình tĩnh nói.

“Hy vọng người đến, sẽ thích hợp.”

Đồng thời, cùng với những tu sĩ phụ trách trận pháp truyền tin về việc Nguyệt Đông trở về, trong một động phủ trên ngọn đồi trọc phía đông, có người đột nhiên mở mắt, lộ ra ánh sáng đỏ rực.

“Nguyệt Đông, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, hiện tại ta đã dùng chiến công với nhân tộc đổi lấy tài nguyên, khiến tu vi của ta đại tiến, mà quan hệ của ngươi với Lan gia, sau đại kiếp của Lan gia, cũng đã mất thế.”

“Vậy thì, cũng đến lúc giữa ta và ngươi, ân oán kết thúc rồi!”

Ngay lập tức động phủ vang rền, một thân ảnh từ bên trong lướt trên huyết vụ, lao thẳng lên trời.

Đồng thời, ở phía đông Ma Vũ thánh địa, trên bầu trời có một chiếc chiến xa khổng lồ, đang ầm ầm tiến tới.

Trước và sau chiến xa có các tu sĩ bảo vệ, thần sắc nghiêm nghị.

Mà toàn bộ chiến xa trông xa hoa vô cùng, nhìn qua đã biết không tầm thường.

Lúc này, từ bên trong chiến xa đột nhiên truyền ra tiếng cười phấn khích.

“Đổi hướng, chúng ta không đến chiến trường nữa, mà đến Thiên Lạc bình nguyên!”

Chiến xa ầm ầm, lập tức đổi hướng, lao nhanh về phía Thiên Lạc bình nguyên.

Bên trong chiến xa, một thanh niên mặc áo gấm, mặt mày hớn hở cầm ngọc giản trong tay, mắt ngập tràn sự dịu dàng vô tận.

“Đông Nhi cô nương, cuối cùng nàng cũng trở về… nàng có biết nỗi khổ tương tư… Trong 529 ngày nàng rời đi, mỗi ngày ta đều cầu phúc cho nàng.”

“Tiểu Đông Đông, nàng yên tâm, ta đã không còn như xưa, từ nay về sau có ta, không ai có thể bắt nạt nàng.”

Chương 2315: Ngũ Cẩu Xá Tiên (1)

Đại lục Vọng Cổ, trên đông giới.

Ngoài màn sáng từ đại trận tuyệt thế do nhân tộc và Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tạo ra, Ma Vũ thánh địa lơ lửng, khí thế hùng vĩ.

Từ xa nhìn lại, hình dạng của nó như một đĩa tròn, phạm vi mênh mông có thể so với một vực.

Hai bên đông tây, dựng lên hai bức tượng khổng lồ.

Như hai cái cánh!

Chúng nghiêng lên trên, như muốn cất cánh bay.

“Đó là Đại Đế đạo đài trong Ma Vũ thánh địa!”

Trong thánh địa, Hứa Thanh và Nhị Ngưu đang phi nhanh, lúc này Nhị Ngưu nhìn về phía xa xa bức tượng cánh khổng lồ, thấp giọng nói.

“Dựa vào ký ức của Phong Lâm Đào và Nguyệt Đông, hiện tại ta đã rất rõ ràng về cấu trúc của Ma Vũ thánh địa.”

“Tiểu A Thanh, Ma Vũ thánh địa chia làm hai phía đông tây.”

“Mỗi phía đều có một Đại Đế đạo đài, đó là trụ cột của họ, cũng là biểu tượng tinh thần!”

“Nhưng hiện tại, đạo đài của Minh Viêm Đại Đế phía đông, đã mờ nhạt…”

Giọng nói của Nhị Ngưu vang vọng, Hứa Thanh vừa nghe vừa nhìn về phía đạo đài xa xa.

Dù bọn hắn cách rất xa, nhưng vì đạo đài rộng lớn nên vẫn có thể nhìn thấy.

Những gì thấy trước mắt, quả thật như đại sư huynh nói, đạo đài hình cánh này, đang trở nên bình thường.

Đã mờ nhạt, mất đi hào quang.

“Như đông bộ của Ma Vũ thánh địa này, một mảnh tiêu điều.”

Nhị Ngưu nheo mắt nhìn về phía tây, tiếp tục nói.

“Nhưng ở phía tây của thánh địa, nơi Đại Đế kế thừa hai chữ Ma Vũ đã quật khởi, đạo đài của gã sáng rực, rực rỡ vô cùng, ánh sáng có thể chiếu rọi toàn bộ thánh địa.”

“Do đó, hiện tại Ma Vũ thánh địa, lấy phía tây làm đầu.”

“Tây Ma Vũ mạnh mẽ phồn thịnh, Đông Ma Vũ thì suy yếu lụn bại.”

Nhị Ngưu thu lại ánh nhìn, đối diện với Hứa Thanh.

“Tuy nhiên, đối với đại sự lần này của chúng ta là có lợi, đông Ma Vũ càng yếu càng tốt.”

Hứa Thanh nghe vậy gật đầu.

Nhị Ngưu tiếp tục nói.

“Tất nhiên, về các thế lực của đông bộ thánh địa, Tiểu A Thanh ngươi cũng cần biết một chút.”

“Ở đông bộ thánh địa có ba đại gia tộc cổ xưa, ba tộc này đều đã tồn tại từ khi thánh địa mới xây dựng, kéo dài đến nay.”

“Lan gia, chính là một trong số đó.”

Hứa Thanh trầm tư, về cấu trúc và thông tin của thánh địa thì hắn không biết nhiều, theo thói quen trước đây của hắn và Nhị Ngưu, những việc này chủ yếu do Nhị Ngưu nắm bắt.

Nhị Ngưu cũng rất thành thạo, trong tháng vừa qua đã nắm rõ nhiều thông tin.

“Trừ ba đại gia tộc, đông bộ còn tồn tại chín ngọn Chúa Tể Sơn, cùng với các thế lực hình thành quanh chín ngọn Chúa Tể Sơn này.”

“Chúa Tể Sơn?” Hứa Thanh nhìn về phía Nhị Ngưu, hai từ Chúa Tể khiến hắn đặc biệt chú ý.

Nhị Ngưu gật đầu.

“Có Chúa Tể tồn tại trên núi, tự nhiên gọi là Chúa Tể Sơn, chín ngọn Chúa Tể Sơn này, trong đó có sáu ngọn đến từ đệ tử của Minh Viêm Đại Đế.”

“Chỉ có tu vi đột phá đạt đến Chúa Tể, mới có tư cách tạo lập Chúa Tể Sơn của riêng mình.”

Hứa Thanh suy nghĩ, đưa ra nghi vấn của mình.

“Đại sư huynh, ta nhớ rằng Lữ Lăng Tử tự xưng là đệ tử thứ mười của Minh Viêm Đại Đế, nhưng hiện tại vị Đại Đế đó chỉ có sáu đệ tử thành lập Chúa Tể Sơn.”

Nhị Ngưu cười giải thích.

“Điều này trong ký ức của Nguyệt Đông cũng có, Lữ Lăng Tử có ba sư huynh, đã mất từ lâu, còn Chúa Tể Sơn thì chỉ có Chúa Tể hiện tại còn sống mới có thể tạo lập.”

“Sau khi mất, sẽ không còn tồn tại nữa.”

Hứa Thanh gật đầu, không còn thắc mắc.

Thấy Hứa Thanh không còn nghi ngờ gì về Chúa Tể Sơn, Nhị Ngưu hít sâu, mắt lóe lên một tia mong đợi.

“Tiểu A Thanh, trừ ba đại gia tộc cổ xưa và chín ngọn Chúa Tể Sơn, Đông Ma Vũ còn có một tổ chức siêu việt, tổ chức này chúng ta không lạ, gọi là Tiên Thuật Điện.”

“Điện này kế thừa tiên thuật từ thời Huyền U Cổ Hoàng, trong thánh địa đào tạo tu sĩ có thể thi triển tiên thuật, loại tu sĩ đó được thánh địa gọi là tiên sư.”

“Sư tôn của Nguyệt Đông, chính là Đại tiên sư đời trước, chấp chưởng Tiên Thuật Điện, nhưng nhiều năm trước khi truyền thừa, sau khi Nguyệt Đông nắm giữ Lục Tặc Vọng Sinh, vị Đại tiên sư này đã tọa hóa.”

“Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, cũng vì Minh Viêm Đại Đế mờ nhạt nên dần suy tàn.”

“Ban đầu theo kế hoạch của Nguyệt Đông, nếu nàng thành công dung hợp truyền thừa thần quyền của Phong Lâm Đào, hóa thành thần quyền tiên thuật của bản thân, thì sau khi trở về nàng sẽ có tư cách trở thành Đại tiên sư, muốn hồi phục Tiên Thuật Điện.”

“Lúc đó, địa vị của nàng sẽ khác hẳn trước đây.”

Nhị Ngưu cảm thán, vẻ mặt tiếc nuối.

“Nguyệt Đông đã làm đến bước này, vì chúng ta đã hi sinh nhiều như vậy, tự nhiên ta có trách nhiệm và nghĩa vụ giúp nàng hoàn thành giấc mơ.”

“Vì vậy… trở thành Đại tiên sư, thống nhất Tiên Thuật Điện, đó là điều ta sẽ làm tiếp theo.”

Nhị Ngưu vỗ ngực, phát ra tiếng trầm trầm.

Đối với sự tiếc nuối và chí lớn của đại sư huynh, Hứa Thanh chỉ nghe qua chứ không để tâm, lúc này hắn nhìn về phía Tây Ma Vũ.

“Đại sư huynh, thế lực của Tây Ma Vũ thế nào?”

Chương 2316: Ngũ Cẩu Xá Tiên (2)

Nhị Ngưu nghe vậy, sắc mặt hiện lên vẻ nghiêm trọng.

“Tây Ma Vũ có Đại Đế tọa trấn, năm đại gia tộc cổ xưa ủng hộ, hai mươi mốt ngọn Chúa Tể Sơn, nhiều tông môn…”

“Cũng có Tiên Thuật Điện, truyền thừa tiên thuật chính, gọi là Ngũ Cẩu Xá Tiên!”

Nhị Ngưu nói đến đây, ngữ điệu dừng lại.

Hứa Thanh hơi ngẩn ra, tên của tiên thuật này, thực sự có chút kỳ lạ.

Nhưng ngay lập tức mắt hắn lóe lên, chậm rãi mở miệng.

“Lục Tặc Vọng Sinh, Ngũ Cẩu Xá Tiên… Tiên Thuật Điện của Ma Vũ thánh địa, truyền thừa có vẻ là một.”

Nhị Ngưu gật đầu.

“Theo ký ức của Nguyệt Đông, hai Tiên Thuật Điện của Ma Vũ thánh địa, truyền thừa thực chất là một tuyệt sát tiên thuật xếp vào hàng ba tiên thuật hàng đầu trong vô số tiên thuật thời Huyền U Cổ Hoàng!”

“Tiên thuật này có tên rất dài, gọi là Tam Độc Tứ Xà Ngũ Cẩu Lục Tặc Thất Sát Bát Tà Vạn Ác Pháp!”

“Ma Vũ thánh địa chỉ nắm giữ được hai phần trong số đó, còn gốc rễ của thuật này, nói rằng chúng sinh trong tam giới không có lối thoát, chịu đựng mọi khổ đau, không được giải thoát, bởi vì bị Tam Độc Tiễn bắn, Tứ Xà cắn, Ngũ Cẩu trộm, Lục Tặc làm sợ, Thất Sát tiêu diệt, Bát Tà lôi kéo, Vạn Ác bủa vây.”

“Trong đó Tam Độc là Si, Ái, Dục.”

“Vọng sinh lấy tâm, gọi là Si. Vốn là vật của mình, nhưng xa rời, vọng sinh thương nhớ gọi là Ái. Tham luyến nữ sắc, gọi là Dục. Ba tâm này loạn lên, gọi là phàm phu.”

“Tứ Xà là Thư, Khuể, Tật, Đố.”

"Không dùng người tốt, gọi là Thư. Giận mà không thốt ra, gọi là Khuể. Sợ người hơn mình, gọi là Tật. Thấy người tốt không dùng, gọi là Đố."

"Ngũ Cẩu là Khan, Tham, Si, Ác, Nhai."

"Không bỏ được mọi thứ, gọi là Khan. Tham muốn vô hạn, gọi là Tham. Vọng sinh suy nghĩ, gọi là Si. Không nhận thức được bản chất thực, tranh luận để thắng, gọi là Ác. Chưa đạt được vô sinh vọng cự tam đồ, gọi là Nhai."

"Còn về Thất Sát Bát Tà, Nguyệt Đông cũng không hiểu rõ, trong ký ức của nàng, trọng điểm là chú ý đến Ngũ Cẩu Xả Tiên của Tây Ma Vũ."

"Tiên thuật này đơn giản mà nói là… Khan cẩu vào xá thì mất trân bảo Tham cẩu vào xá thì bị trói buộc, Si cẩu vào xá thì rơi vào sinh tử, Ác cẩu vào xá thì đọa địa ngục, Nhai cẩu vào xá thì mất đi thân người mãi mãi."

Nhị Ngưu mắt sáng rực, nhìn về phía Hứa Thanh.

"Tiên thuật này nghe qua đã rất phi phàm, nếu chúng ta có cách lấy được Ngũ Cẩu Xá Tiên từ Tây Ma Vũ, sau đó tìm cách từ các thánh địa khác lấy thêm những phần tiên thuật khác… Kết hợp lại, nếu gặp ai không vừa mắt, trực tiếp dùng một bộ!"

"Chắc chắn sẽ khiến đối phương cảm nhận sự thoải mái vô cùng!"

Nhị Ngưu ánh mắt lộ ra mong đợi.

Hứa Thanh nghe xong cũng nảy sinh hứng thú, mà nhìn dáng vẻ của đại sư huynh, biết rằng đối phương có hứng thú rất lớn đối với toàn bộ tiên thuật này.

Vừa định mở miệng, nhưng ngay lúc đó vẻ mặt hắn ngay lập tức trở nên ngơ ngác, ánh mắt không còn thần sắc.

Nhị Ngưu thì sắc mặt lập tức trở nên lạnh lùng, bước đi dừng lại, quay đầu nhìn về phía xa, lông mày nhíu lại.

Phía xa chân trời có tiếng gió gào thét cuồn cuộn tới, ban đầu còn yếu ớt nhưng rất nhanh như tiếng trống vang dội, ầm ầm không dứt, còn tạo ra cơn bão như dời núi lấp biển, lao đến gần.

Cơn bão này màu máu.

Trong đó có một thân ảnh mặc trường bào màu máu, với chấn động tu vi Uẩn Thần lục giới, lan tỏa bát phương, tóc của người này cũng màu đỏ, lúc này bay phất phới, kết hợp với huyết khí lan tràn, khiến tu sĩ này trông như ác thần hung ác.

Ngay khi đến gần, gã lập tức hét lên.

“Nguyệt Đông, nhận lấy cái chết!”

Lời nói như thiên lôi ầm ầm nổ tung, bão cuốn thẳng đến Nhị Ngưu và Hứa Thanh.

Nhị Ngưu nhướng mày, không né tránh mà lấy ra một con dấu Vô Tự ẩn nấp.

Hứa Thanh lúc này đôi mắt vô thần, lóe lên một tia sáng.

Tuy hắn không biết thân phận của người đến, nhưng tu vi của người này không tệ, mà dám trực tiếp động thủ với Nguyệt Đông tại đây, rõ ràng cũng có thân phận nhất định.

Như vậy, có lẽ sẽ thích hợp.

Ngay sau đó cơn bão ầm ầm đến, dưới sát ý mạnh mẽ của thanh niên áo đỏ, huyết vụ cuộn trào, lập tức bao phủ Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Tia chớp lượn lờ, tiếng nổ vang dội.

Thiên địa biến sắc.

Một lát sau, huyết vụ càng cuộn trào dữ dội, một thân ảnh huyết sắc mơ hồ như muốn lao ra, nhưng trong nháy mắt hai thần đằng bay tới quấn lấy người này, kéo mạnh một cái.

Thân ảnh huyết sắc muốn giãy giụa nhưng vô ích, muốn hét lên, nhưng bị một bóng dáng yểu điệu đứng sau lưng bịt miệng lại.

Cuối cùng chỉ có thể bị hai thần đằng kéo trở lại sâu trong huyết vụ.

Sau đó, chấn động của tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh từ huyết vụ lan ra, tràn ngập bát phương.

Ngày càng mạnh mẽ.

Nhưng ngay lúc đó, từ xa vang lên chấn động, một chiếc chiến xa rất xa hoa, xuyên qua hư vô xuất hiện tại đây.

Trước và sau chiến xa có nhiều tu sĩ bảo vệ, mang theo khí thế từ chiến trường, sát khí mạnh mẽ.

Trong chiến xa, một thân ảnh vội vã lao ra, thẳng đến huyết vụ, chính là người theo đuổi Nguyệt Đông, thanh niên mặc hoa bào.

Mắt gã đầy lo lắng, miệng hét lên.

“Huyết Trần Tử, ngươi dám làm hại Nguyệt Đông cô nương một chút nào, ta nhất định giết chết ngươi!”

“Tất cả nghe lệnh, Huyết Trần Tử mất hết nhân tính, muốn ám hại bản tướng, phong tỏa bốn phương, giết Huyết Trần Tử!”

Các tu sĩ xung quanh, từng người sát khí bùng nổ, lao vào huyết vụ.

Cùng lúc đó, thanh niên mặc hoa bào đã đến bìa huyết vụ, vội vàng hét lên.

“Nguyệt Đông đừng sợ, ta đến cứu nàng!”

Chương 2317: Đừng hòng ăn một mình! (1)

Giọng nói lo lắng của thanh niên hoa bào truyền vào huyết vụ, gã không màng nguy hiểm mà trực tiếp lao vào.

Đồng thời, những tu sĩ hộ vệ dưới trướng của gã cũng đã bùng nổ toàn bộ sức mạnh.

Những hộ vệ đó đều là thân vệ do gia tộc sắp xếp cho gã, tu vi không tầm thường, số lượng lại nhiều, lúc này toàn lực xuất thủ, huyết vụ dù phi phàm cũng không thể chịu nổi.

Vì vậy trong khoảnh khắc, tiếng ầm ầm vang lên tận trời, huyết vụ như bị một bàn tay vô hình đập tan, trực tiếp nổ tung.

Phân tán khắp nơi, trong tiếng ầm ầm vang dội, như bị cuồng phong quét qua.

Lộ ra ba thân ảnh bên trong!

Một người là Nguyệt Đông, lúc này nàng dung nhan lạnh lùng, chứa sát khí, đang kết ấn, phát ra chấn động tiên thuật.

Người khác, là một con rối thi thể (thi khôi) mặt đen cỡ bảy tám tuổi, ở phía đối diện Nguyệt Đông, tạo thành thế gọng kìm, phối hợp thi pháp để trói buộc Huyết Trần Tử ở giữa.

Chấn động tiên thuật từ Nguyệt Đông và thi khôi kia, hóa thành nhiều sợi tơ bảy màu bao phủ Huyết Trần Tử, một phần đã liên kết với số mệnh của gã.

Hiển nhiên cứ như vậy, không bao lâu nữa Huyết Trần Tử sẽ bị tiên thuật luyện hóa.

Huyết Trần Tử cũng đang giãy giụa, nhưng không có tác dụng lớn.

Chỉ là... biến cố đột ngột bên ngoài và tiếng ầm ầm từ bát phương làm huyết vụ sụp đổ, cũng ảnh hưởng đến quá trình luyện hóa nơi này.

Cuồng phong cuộn tới, mục đích ban đầu là phá tan người đang giao chiến tại đây, đó là hành động cứu người của thanh niên hoa bào kia.

Nhưng giờ đây… trong hoàn cảnh bất ngờ, lại trở thành cơn gió cứu mạng của Huyết Trần Tử.

Trong chớp mắt, sự giãy giụa của Huyết Trần Tử bùng lên, toàn thân gã bùng nổ tu vi không màng tất cả, thậm chí không tiếc hủy hoại hai đại thế giới của mình, tạo thành lực hủy diệt quét ngang khắp nơi.

Còn thanh niên hoa bào lao nhanh tới, giọng nói lo lắng của gã làm đôi mắt Nhị Ngưu trợn to, tâm thần chấn động, dường như vì vậy mà rối loạn tâm trí, khiến tơ tiên thuật dao động.

Ngay sau đó, thi khôi phối hợp cũng bị ảnh hưởng, thi thể rung lên làm đứt sợi tơ.

Điều này làm cho lực giãy giụa từ thế giới sụp đổ của Huyết Trần Tử bùng phát mạnh mẽ, bản thân gã càng bùng nổ huyết quang khắp người, thi triển một loại bí pháp tổn thương đến căn cơ, hóa thành một đạo huyết quang…

Trong nháy mắt, cuối cùng gã thoát ra.

Biến mất giữa Nguyệt Đông và thi khôi, khi xuất hiện đã ở xa.

Một khắc hiện thân, gã không do dự lại bùng nổ huyết quang, dốc hết tất cả, đột nhiên biến mất về hướng chân trời.

Thoát khỏi tử địa!

Còn thi khôi do Hứa Thanh hóa thân lơ lửng giữa không trung, lúc này mặt không biểu cảm, trên người tử khí lan tràn, ánh mắt vô hồn nhìn hướng Huyết Trần Tử bỏ chạy, không nhúc nhích.

Không truy đuổi.

Vì hiện tại hắn biến thân thành thi khôi này, chỉ có tu vi Quy Hư và không có linh trí, nên bất kỳ hành động vượt quá giới hạn nào đều trở thành sơ hở.

Dù thanh niên hoa bào đến, vô tình để con mồi của hắn thoát, nhưng dấu vết đã để lại.

Vì vậy Hứa Thanh không vội, con mồi sẽ không thể thoát.

Nhưng chung quy, sự việc này xuất hiện đã thêm chút rắc rối, Hứa Thanh có thể không để tâm, nhưng Nhị Ngưu hóa thân thành Nguyệt Đông thì không thể không biểu lộ.

Vì vậy nàng đột ngột quay đầu, nhìn chằm chằm vào thanh niên hoa bào.

“Ngươi có ý gì!”

Cảnh này cũng thực sự ngoài ý liệu của thanh niên hoa bào đến cứu người, lúc này gã cười khổ, biết mình làm hỏng chuyện nên vội vàng giải thích.

“Nguyệt Đông cô nương, ta nghe tin nàng trở về, lo lắng an nguy của nàng nên lập tức đến, không ngờ lại như vậy… Ta…”

“Câm miệng!”

Nguyệt Đông quát khẽ, ánh mắt không thiện ý, đối phương phá rối, sự việc này khiến Nhị Ngưu khó chịu, mà những lời gọi Nguyệt Đông cô nương cũng làm Nhị Ngưu không thoải mái.

Đặc biệt là… Trong ký ức của Nguyệt Đông, tuy biết có người theo đuổi nhưng rất mơ hồ, hiển nhiên Nguyệt Đông không quan tâm đến người theo đuổi.

Vì vậy đối với người trước mắt, một lúc sau Nhị Ngưu cũng chưa nhận ra thân phận.

Trong sự khó chịu và không thoải mái này, sát ý của y cũng tăng lên, nhưng… ánh mắt Nhị Ngưu quét qua đám hộ vệ xung quanh, vẫn thu lại sát ý.

Nhưng nghĩ đến sự lạnh lùng của Nguyệt Đông, Nhị Ngưu hừ lạnh một tiếng.

“Đừng để ta gặp lại ngươi!”

Nói xong, Nhị Ngưu đưa tay về phía Hứa Thanh, như nắm lấy sợi tơ vô hình, kéo theo thi khôi chuẩn bị rời đi.

Thanh niên kia lo lắng nhìn Nguyệt Đông, trong lòng lo sợ, đầy vẻ bồn chồn.

Lúc này thấy Nguyệt Đông muốn đi, gã lập tức sốt ruột, vội vàng kêu lên.

“Nguyệt Đông cô nương, ta thật sự không cố ý, ta… Ta lo lắng an nguy của nàng, trong hơn năm trăm ngày nàng rời đi, mỗi phút mỗi giây ta đều nhớ mong.”

Nhị Ngưu càng chán ghét, cảm thấy buồn nôn, tốc độ nhanh hơn.

Hứa Thanh mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng rất quan tâm đến thanh niên hoa bào, thực sự… những tình huống xảy ra với đại sư huynh, rất thú vị.

Lúc này thanh niên hoa bào mặt tái nhợt, lòng tràn ngập hối hận, nhìn bóng dáng Nguyệt Đông càng lúc càng xa, mặt đầy khổ sở, lẩm bẩm.

“Nguyệt Đông, ta thật sự không cố ý, để gặp nàng lần này, trong hơn năm trăm ngày qua ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng món quà cho nàng…”

Nhị Ngưu phi nhanh phía xa, đột ngột dừng lại.

Giọng nói của thanh niên hoa bào vẫn đầy khổ sở lẩm bẩm.

“Ta biết nàng sẽ không nhận, những món quà ta tặng nàng trước đây, đều bị nàng từ chối, ta…”

Chưa kịp nói hết, Nhị Ngưu đột nhiên quay lại.

“Quà gì?”

Thanh niên hoa bào ngẩn ra, sau đó mặt mừng rỡ, vội nói.

“Là Tinh Long Tủy, ta nghe từ Lan gia, nàng tu luyện tiên thuật gây tổn thương cơ thể, nên đặc biệt cầu xin từ lão tổ của ta cho nàng…”

Nói rồi, thanh niên hoa bào lập tức lấy ra một bình ngọc.

Trong khoảnh khắc, thân ảnh Nhị Ngưu biến mất ở phía xa, hiện ra trước thanh niên hoa bào, cầm lấy bình ngọc rồi mở ra ngửi, bỏ vào trong ngực, thản nhiên nói.

“Món quà của ngươi ta nhận, nhưng hành động trước đó của ngươi, vẫn khiến người ta khó có thể…”

Thanh niên hoa bào kích động, gã theo đuổi Nguyệt Đông nhiều năm, đây là lần đầu tiên nàng nhận quà của gã, nên lòng sôi sục, gã nghĩ rằng đây là tín hiệu bật đèn xanh.

Nguyệt Đông, bị gã làm cảm động!

“Phải tranh thủ cơ hội!”

Vì vậy khi Nhị Ngưu nói, gã nhanh chóng lấy ra một chiếc vòng tay.

“Nguyệt Đông, đây cũng là quà ta chuẩn bị cho nàng, được làm từ Tinh Tinh.”

Chương 2318: Đừng hòng ăn một mình! (2)

Nhị Ngưu chưa kịp nói xong, lập tức dừng lại.

Nhìn chiếc vòng sáng lấp lánh, y chớp mắt, cầm lấy bỏ vào trong ngực, sau đó ho khan một tiếng.

“Thôi được, thành ý của ngươi…”

“Nguyệt Đông cô nương, ta còn có quà, chiếc trâm này làm từ tiên ngọc tiên thiên tuyệt phẩm…”

Thanh niên hoa bào càng kích động, liên tục lấy ra từng món quà, Nhị Ngưu nhận từng món, mắt càng sáng, cuối cùng…

Trong ánh mắt đầy tình cảm của thanh niên hoa bào, gã đề nghị muốn hộ tống.

Nhị Ngưu do dự một chút, thanh niên hoa bào lại lấy ra một món quà.

Nhìn món quà, Nhị Ngưu hít sâu một hơi, lời từ chối không thốt ra được, chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

Nụ cười này, làm trái tim thanh niên hoa bào bay bổng.

Hứa Thanh ở bên cạnh thấy tất cả, trên đường đi hắn càng chú ý, tiếp tục xem diễn.

Trên đường, thanh niên hoa bào kể về những sự kiện ở Thánh địa trong hơn năm trăm ngày Nguyệt Đông vắng mặt, mỗi câu nói đều đầy tình cảm, mỗi lần gọi tên đều chứa chan cảm xúc, kèm theo từng món quà…

Nhị Ngưu rõ ràng, dù là kiếp này hay nhiều kiếp trước, đều chưa từng trải qua những chuyện như vậy, khiến cuối cùng thần sắc y có chút mơ hồ.

Qua thanh niên hoa bào này, Hứa Thanh cũng hiểu rõ hơn về tình hình hiện tại của Ma Vũ thánh địa.

Đặc biệt là… đối phương nói về Lữ Lăng Tử, đệ tử của Minh

Viêm Đại Đế, và Lan gia.

Nghe những chuyện này, Nhị Ngưu cũng chú ý, liền hỏi thăm một chút.

Đối diện câu hỏi của Nhị Ngưu, thanh niên hoa bào càng nói chi tiết.

Lữ Lăng Tử, đã trở về từ một tháng trước!

“Về mối quan hệ giữa Lữ Lăng Tử và Lan gia, trước đây ta chỉ thấy bề mặt, nên Nguyệt Đông cô nương, đừng trách ta không nói với nàng.”

“Chỉ là thời gian gần đây, sau khi địa vị trong gia tộc ta nâng cao, nghe lão tổ đàm luận, ta mới biết… Thực ra mâu thuẫn giữa Lan gia và Lữ Lăng Tử, các cao tầng trong thánh địa đều biết rõ.”

“Nhưng họ không can thiệp, dù Lan gia hay Lữ Lăng Tử thắng, đối với họ không quan trọng, chỉ cần ủng hộ kẻ thắng cuối cùng là được.”

“Một tháng trước, Lữ Lăng Tử trở về với tu vi Chúa Tể, thông báo khắp nơi, Lan gia muốn hại nhưng gã dùng kế, mượn lực đột phá Chúa Tể, sau đó phản sát Lan gia lão tổ.”

“Chuyện này có điểm nghi ngờ, nhưng sự chú ý của các bên không còn ở đó, vì sau khi trở về thì Lữ Lăng Tử làm hai việc, việc thứ nhất là công khai mình nhận được huyết mạch tinh thuần của Lan gia, lại dung nhập vào ma nhãn của mình.”

“Có thể nói, hiện nay Lữ Lăng Tử đã thực sự trở thành người thừa kế chính thức của Minh Viêm Đại Đế!”

“Mà vì thăng lên Chúa Tể, hiện tại gã như mặt trời ban trưa!”

“Việc thứ hai Lữ Lăng Tử làm là thông báo khắp nơi, trong ba tháng tới gã sẽ đến nơi Minh Viêm Đại Đế bế quan, để nhận truyền thừa cuối cùng.”

“Đồng thời Lữ Lăng Tử đề nghị, dẫn theo tất cả Chúa Tể đồng môn, cùng năm vị thiên tài trong tộc, không phân biệt Đông hay Tây, cùng chia sẻ cơ duyên này!”

“Cách làm đó được các bên trong Thánh địa khen ngợi, ngay cả Ma Vũ Đại Đế cũng chấp thuận.”

“Dù sao nơi Minh Viêm Đại Đế bế quan, là chốn bị phong bế, muốn mở ra cần phương pháp đặc biệt, hiện nay chỉ có Lữ Lăng Tử dung hợp huyết mạch Lan gia, gần như là người thừa kế chính thức mới có thể mở ra, cũng cần các đệ tử khác của Đại Đế giúp đỡ.”

“Có thể tưởng tượng trong ba tháng tới, thánh địa nhất định sẽ đầy rẫy sóng ngầm, các bên đều tranh đoạt năm danh ngạch này.”

“Nhưng Nguyệt Đông nàng rất thông minh, dù nàng có quan hệ tốt với Lan gia, nhưng không tham gia vào chuyện giữa Lan gia và Lữ Lăng Tử, nên khi Lữ Lăng Tử trở về, không nhắc đến nàng.”

Thanh niên hoa bào, nói bằng giọng dịu dàng.

Nhị Ngưu nghe xong tâm thần chấn động, ánh mắt khó phát hiện liếc nhìn Hứa Thanh bên cạnh.

Hứa Thanh thần sắc bình thường, nhưng trong lòng có chút xao động.

Bọn hắn biết rõ chân tướng.

Cho nên bây giờ nghe chuyện này… càng nghe, càng thấy nghi ngờ.

Nhưng hiện tại có người ngoài, Hứa Thanh và Nhị Ngưu không giao tiếp.

Cứ thế, trong những lời tình cảm liên tục của thanh niên hoa bào, thời gian cứ trôi, ba ngày đã qua.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu được hộ tống, cuối cùng đến một thành trì, nơi này là điểm đến mà họ đã định trước.

Đến đây, thanh niên hoa bào mặt đầy luyến tiếc, nhưng với ngọc giản rung liên tục, cuối cùng gã đành phải từ biệt, đi đến chiến trường.

Trước khi đi, gã chứa chan tình cảm, lại tặng Nhị Ngưu vài món quà.

Nhị Ngưu nhận lấy, thần sắc phức tạp.

Đến khi thanh niên hoa bào đi xa, Hứa Thanh nhìn đại sư huynh bên cạnh, nhẹ giọng nói.

“Đại sư huynh đào hoa không ít.”

Nhị Ngưu thần sắc cổ quái, một lúc sau thở dài.

“Chết tiệt, kiếp sau lão tử đầu thai làm nữ nhân! Với những món quà nhận được trên đường này, ta cảm thấy dù chúng ta rời thánh địa, cũng không thiệt…”

Thấy đại sư huynh thổn thức như vậy, Hứa Thanh cũng không trêu chọc tiếp, mà nhắc đến chuyện về Lữ Lăng Tử.

Nhị Ngưu nghe, mắt nheo lại.

“Ta cảm giác thân phận của Lữ Lăng Tử có vấn đề.”

Nói rồi, Nhị Ngưu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh im lặng, cũng suy nghĩ về việc này.

Một lúc sau, Nhị Ngưu ho khan.

“Dù sao, đừng hòng ăn một mình! Ba tháng sau, chúng ta phải nghĩ cách thâm nhập.”

“Bây giờ, ta định đến Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, giúp Nguyệt Đông hoàn thành giấc mơ, tiểu sư đệ ngươi đi cùng không?”

Hứa Thanh lắc đầu, nhìn về phía xa.

“Ta không đến Tiên Thuật Điện, ta đi lấy thân phận của ta.”

Đồng thời trong Đông Ma Vũ, gần đạo đài Minh Viêm Đại Đế, có một ngọn núi lớn, chấn động kinh thiên động địa.

Ngọn núi này, trước một tháng chưa từng tồn tại.

Gần đây mới dựng lên.

Đó chính là sau khi Lữ Lăng Tử trở về, vì tu vi Chúa Tể nên xây dựng Chúa Tể Sơn thứ mười.

Lúc này trong đại điện trên đỉnh núi, Lữ Lăng Tử mặc trường bào vàng kim, đang đả tọa.

Hơi thở của gã như sấm sét vang dội, chấn động đại điện, vang vọng ngọn núi tạo thành áp lực đáng sợ.

Trong khoảnh khắc gã đột nhiên mở mắt, như có ngôi sao trong đó, đồng loạt tỏa sáng rực rỡ.

Lông mày gã hơi nhíu lại, đưa tay lấy ra một quả ngọc giản.

Cảm nhận thông tin trong ngọc giản về việc Nguyệt Đông xuất hiện, lông mày Lữ Lăng Tử càng nhíu chặt.

“Đã đẩy đi xa như vậy, vẫn có thể chạy về đây!”

Chương 2319: Bụi trắng bí ẩn (1)

Đối với Ma Vũ tộc, dù ở Đông Ma Vũ hay Tây Ma Vũ thì Tiên Thuật Điện đều là nơi thiêng liêng.

Mỗi đời Đại tiên sư, dù tu vi không phải đều là Chúa Tể, nhưng địa vị cũng tương đương với Chúa Tể.

Chỉ là hiện nay, theo sự suy yếu của Đông Ma Vũ và Đại tiên sư của Tiên Thuật Điện ở phía đông đã ngã xuống, nên Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ cũng dần mất đi sự huy hoàng xưa kia.

Tất cả các tiên sư trong đó đều đấu đá lẫn nhau, muốn áp đảo đối phương để kế nhiệm vị trí Đại tiên sư.

Nguyệt Đông dù là đệ tử của Đại tiên sư đời trước, nhưng cũng không phải là người duy nhất có đủ tư cách kế nhiệm.

Vì thế nàng mới có kế hoạch hợp tác với Lan gia, âm mưu chiếm đoạt thi hài Minh Viêm Đại Đế, một kế hoạch điên rồ. Nếu thật sự thành công... không chỉ Tiên Thuật Điện, mà cả Đông Ma Vũ cũng sẽ bị nàng và Lan gia kiểm soát.

Nhưng hiện tại... mọi thứ đã thay đổi.

May mắn thay, có Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu có tấm lòng nhân hậu, thích giúp đỡ người khác, nên kế hoạch của Nguyệt Đông đã có người kế nhiệm.

Lúc này, tại một thành trì của Ma Vũ tộc gần Tiên Thuật Điện Đông Ma Vũ nhất, Nhị Ngưu nghe thấy Hứa Thanh không định cùng mình hành động, ánh mắt liếc nhìn Hứa Thanh.

“Đúng vậy, hiện tại ngươi quan trọng nhất là cần một thân phận.”

“Vậy sau khi ngươi lấy xong thân phận, đến tìm ta?”

Nhị Ngưu hỏi.

Nghe vậy, Hứa Thanh lắc đầu.

Hắn có việc riêng cần giải quyết, giống như đại sư huynh muốn vào Tiên Thuật Điện, việc Hứa Thanh cần làm là giải quyết một vấn đề đã làm phiền hắn từ lâu.

Vấn đề này Hứa Thanh đã suy nghĩ nhiều lần, nhưng chưa tìm ra giải pháp, cho đến khi… gặp được Huyết Trần Tử, khiến Hứa Thanh liên tưởng đến vài điều.

Vì thế đối với lời của đại sư huynh, Hứa Thanh bình tĩnh nói.

“Ta không chắc khi nào sẽ trở lại.”

“Huyết Trần Tử có một số đặc điểm làm ta rất hứng thú, đại sư huynh, ta định đi thăm dò một chút.”

“Sau khi thăm dò xong, ta sẽ tìm ngươi.”

Lời Hứa Thanh lập tức khiến Nhị Ngưu tò mò.

“Đặc điểm gì?”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía xa, cảm nhận dấu vết để lại trên người Huyết Trần Tử, bây giờ đã tự tiêu tan gần hết, nhưng lúc đó vì phòng ngừa vạn nhất, hắn đã lưu thêm một ảnh nhãn của Tiểu Ảnh.

Vì vậy, dấu vết của Huyết Trần Tử không bị mất.

Sau khi cảm nhận, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng kỳ lạ, lẩm bẩm.

“Không vướng nhân quả!”

Nói xong thân hình Hứa Thanh bước lên một bước, trong nháy mắt mờ nhạt, biến mất trên bầu trời.

Nhị Ngưu nhìn hướng Hứa Thanh rời đi, trầm tư.

“Cũng tốt, dù sao với tu vi hiện tại của tiểu sư đệ, cẩn thận một chút cũng không sao, hơn nữa… đây là Đông Ma Vũ, chẳng phải có Lữ Lăng Tử sao.”

Nhị Ngưu liếm môi, quay lại nhìn hướng Tiên Thuật Điện, lao nhanh tới.

Như vậy, nhóm Thanh Ngưu tách ra tại đây, mỗi người hành động riêng.

Vài canh giờ sau, trên bầu trời Đông Ma Vũ, thân ảnh Hứa Thanh ẩn nấp suốt chặn đường, dựa theo chỉ dẫn của ảnh nhãn, không ngừng tiến gần.

Khi đến gần, lòng hắn cũng dậy sóng.

Gặp được Huyết Trần Tử, cảm nhận đặc điểm trên người gã là một bất ngờ mà Hứa Thanh không dự đoán trước.

Mà sự bất ngờ này, là điểm trọng yếu khiến lòng hắn dao động.

Vì vấn đề lớn nhất làm phiền hắn trong thời gian qua, chính là tu vi!

Từ khi tử vong ở Hoàng Đô nhân tộc, được sư tôn dùng máu thịt Tàn Diện tạo lại thân xác và hồi sinh, hắn đã đạt được nhiều lợi ích, nhưng cũng gặp phải nhiều hạn chế.

Sự hòa hợp giữa linh hồn và thân xác chỉ là một phần.

Điều khiến hắn lo lắng nhất là tu vi!

Ở một mức độ nào đó, tu vi của hắn đã bị kẹt lại!

Muốn đột phá cảnh giới Quy Hư này, cần tất cả một trăm đạo thần quyền trong thức hải của hắn đều sáng lên.

Điều này vô cùng khó khăn.

Nhưng hắn muốn trở nên mạnh mẽ hơn, muốn bước vào Uẩn Thần, bất kể vì sự đe dọa của Tử Thanh Thái Tử hay cuộc chiến hiện nay trên đại lục Vọng Cổ, tất cả đều cần hắn trở thành một cường giả thực sự, mới có thể đi xa hơn và tự do hơn.

Còn việc mãi ở dưới sự che chở của sư tôn, đối với Hứa Thanh thì đó không phải con đường hắn muốn.

Nhưng thần quyền không phải là thứ mà hắn cố gắng là có thể đạt được.

Dù là lĩnh hội hay cướp đoạt thần quyền của thần linh, đều không chắc chắn.

Mà sự không chắc chắn này, đối với quá trình trước đó Hứa Thanh từng tăng tiến tu vi không ngừng, là điều không thể chấp nhận.

“Thân thể này giúp ta có khả năng phòng thủ, dưới Chúa Tể không bị lay động chút nào, còn có tiềm năng vô hạn… nhưng cũng gây ra hạn chế cho ta.”

“Mà thần quyền… dù tăng cường chiến lực của ta, mỗi lần đạt được đều cần cơ duyên.”

“Thành công nhờ thần quyền, khó khăn cũng bởi thần quyền.”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Làm thế nào để giải quyết, hắn từng suy nghĩ, cũng nghĩ đến vài giải pháp.

Thậm chí khi ở Nam Hoàng Châu, hắn cũng từng hỏi Thất gia.

Thất gia nói, đây là một con đường mới với tiềm năng vô hạn, không ai có thể chỉ dẫn hoàn toàn, tất cả cuối cùng vẫn cần hắn tự mình khám phá.

Điều duy nhất có thể giúp hắn, là Huyền Dương Tiên Quang để tăng tốc sự dung hợp giữa linh hồn và thân xác.

Trong vài tháng ở Hoàng Đô nhân tộc, Hứa Thanh vừa theo dõi Phong Lâm Đào vừa nghĩ cách, cuối cùng nghĩ ra một phương pháp.

Đó là tạo ra một phân thân, tránh đi bản thể để tự tu luyện.

Qua đó đạt được mục đích đột phá.

Nhưng cuối cùng, vẫn bị hắn bỏ qua.

Vì sau khi tính toán, tạo ra phân thân để tu luyện thì khả năng thành công gần như bằng không.

Nguyên nhân là do những nhân quả của hắn quá lớn và quá nhiều.

Dù là nhân quả ở ngoại hải hay nhân quả với những thần linh, hoặc là với Tử Thanh Thái Tử… Quan trọng nhất, là nhân quả với Tàn Diện.

Điều này khiến dù hắn có tạo ra phân thân, cũng sẽ do những nhân quả này dẫn đến phân thân xuất hiện vấn đề lớn.

Phân thân sẽ không chịu nổi những nhân quả đó, khi xuất hiện sẽ tự tan vỡ.

Dù cái kéo của Đại Đế mạnh mẽ, cũng không thể cắt đứt.

Nên phương pháp tạo ra phân thân, đã bị Hứa Thanh dẹp bỏ trong lòng.

Cho đến khi, hắn gặp được Huyết Trần Tử!

Sự xuất hiện của Huyết Trần Tử, cùng việc giao chiến với gã trong huyết vụ, khiến Hứa Thanh nhận ra một số điều kỳ lạ.

Những sợi tơ vận mệnh trên người Huyết Trần Tử, không giống như người bình thường.

Khi Hứa Thanh dùng quyền hành xóa đi, hắn thấy trên sợi tơ vận mệnh của Huyết Trần Tử, có những hạt bụi trắng.

Rất nhỏ bé.

Đây là thứ mà Hứa Thanh chưa từng thấy trong bất kỳ sợi tơ vận mệnh của ai khác.

Dù lúc đó hắn và Nhị Ngưu sử dụng tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh đối với Huyết Trần Tử, vô tình bị thanh niên hoa bào đến làm gián đoạn.

Nhưng trong quá trình thi triển tiên thuật, Hứa Thanh đã cảm nhận được những hạt bụi trắng đó, có khả năng chống lại tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh.

Điều này khiến cho việc lạc ấn thất tình lục dục trở nên khó khăn.

Đặc điểm này thu hút sự chú ý của Hứa Thanh, sau đó khi thanh niên hoa bào đến, Hứa Thanh cố ý để Huyết Trần Tử chạy thoát, đồng thời giấu chuyện này trong lòng.

Trên đường đi, hắn dường như ngẩn ngơ đi theo, nhưng một bên nghe cuộc đối thoại giữa thanh niên hoa bào và Nhị Ngưu, một bên suy nghĩ về sự đặc biệt của Huyết Trần Tử.

Cuối cùng, hắn có một phỏng đoán.

“Dường như… không vướng nhân quả.”

Chương 2320: Bụi trắng bí ẩn (2)

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, lúc này đã đến hoàng hôn, ánh nắng chiếu xuống, hắn ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi thấp không xa, thân hình nhấp nháy lao thẳng đến ngọn núi.

Lúc này trong ngọn núi thấp, có một động phủ ẩn giấu.

Bên ngoài động phủ tràn ngập trận pháp, không chỉ có tác dụng ẩn nấp mà còn có khả năng phòng thủ khá mạnh.

Bên trong động phủ, Huyết Trần Tử đang khoanh chân đả tọa.

Sau khi thoát khỏi Hứa Thanh và Nhị Ngưu, gã không trở về động phủ ban đầu mà kiểm tra xem có dấu vết nào trên người không, thay đổi nhiều động phủ để lại dấu vết.

Cuối cùng, gã mở động phủ này.

Hiện tại sắc mặt gã tái nhợt, trông như bị thương nặng, mặt mày căng thẳng, chấn động trên người cũng không ổn định.

Đặc biệt là đại thế giới trên người gã, từ bảy tòa trước đây, giờ chỉ còn lại năm tòa và đều u ám.

Hai tòa đại thế giới thiếu hụt đó, đã tự bạo trong trận chiến với Hứa Thanh và Nhị Ngưu để đổi lấy cơ hội thoát thân.

“Nguyệt Đông không bình thường!”

“Con tiện nhân này ra tay càng hiểm ác hơn so với trước, chiến lực cũng mạnh hơn, còn thi khôi của ả… lại khiến ta cảm thấy rùng mình.”

“Đặc biệt là thi khôi đó, lại có thể phối hợp với Nguyệt Đông sử dụng tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh…”

“Chết tiệt!”

Tâm trạng Huyết Trần Tử đầy bực bội và căm hận, nhưng trong lòng gã không nghi ngờ gì về thân phận của Nguyệt Đông, bởi vì tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh vừa là biểu tượng của Tiên Thuật Điện ở Đông Ma Vũ, vừa là biểu tượng của Nguyệt Đông.

“Con tiện nhân này khi trở thành tiên khiển đội, đến Vọng Cổ nhất định đã có cơ duyên lớn khác!”

“Như vậy, muốn giết ả, cần phải tính toán lại.”

Huyết Trần Tử không còn cách nào, lúc này đang chữa thương, lấy ra một khỏa ngọc giản.

Đây là ngọc giản nhiệm vụ mà Ma Vũ thánh địa phát cho tất cả tộc nhân, liệt kê tất cả các nhiệm vụ và số điểm chiến công nhận được sau khi hoàn thành.

“Phải tiếp tục tích lũy chiến công, mới có thể đổi lấy nhiều tài nguyên hơn và tư cách tiến vào các bí cảnh khác.”

“May mà nhân tộc đủ nhiều, bên trong có không ít kẻ yếu, giết thêm vài tên cũng có thể tích lũy chiến công.”

Huyết Trần Tử phải đè nén ý muốn giết Nguyệt Đông, gã vốn là kẻ giỏi chịu đựng, nếu không trước đây đã không đợi đến khi tự tin mới ra tay như sấm sét.

Nhưng hiện tại gã hiểu sức mạnh của mình vẫn chưa đủ, nên chuẩn bị tiếp tục tích lũy, đợi khi mình mạnh hơn mới đi báo thù.

Nhưng khi thần niệm của gã đang tìm kiếm nhiệm vụ phù hợp trên ngọc giản, bên ngoài động phủ đột nhiên có chấn động.

Ban đầu chấn động này còn nhẹ, nhưng sau đó đột nhiên mạnh mẽ khiến cho đất đá rung chuyển, tiếng vang vọng ra.

Trận pháp bị lay động.

Cánh cửa động phủ xuất hiện từng vết nứt.

Biến cố bất ngờ này khiến sắc mặt Huyết Trần Tử thay đổi, tay phải giơ lên định ấn xuống mặt đất.

Xung quanh gã, trên mặt đất có khắc ấn truyền tống.

Chỉ cần ấn xuống, sẽ truyền tống đi.

Nhưng khi tay gã còn cách mặt đất ba tấc lại đột nhiên dừng lại, trong bóng tối phía dưới gã, mở ra một con mắt.

Đó là Tiểu Ảnh.

Khi đến thời khắc quan trọng, Tiểu Ảnh bộc phát.

Dù nó chưa hoàn toàn kiểm soát được Huyết Trần Tử, nhưng kiểm soát khoảnh khắc này là vẫn có thể.

Tâm thần Huyết Trần Tử chấn động, theo bản năng phát ra tiếng gầm gừ, muốn cố gắng giơ tay trái lên, ấn xuống mặt đất để kích hoạt truyền tống trận.

Nhưng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong tiếng gầm gừ của gã.

“Tìm thấy ngươi rồi.”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, trong tiếng sấm vang vọng tâm thần Huyết Trần Tử, thân ảnh Hứa Thanh từ trong tiếng gầm gừ của gã, hiện ra như sóng âm.

Trong nháy mắt vô cùng rõ ràng, tay phải Hứa Thanh giơ lên nắm lấy cổ Huyết Trần Tử.

Tiếp theo lao mạnh về phía trước, kéo thân thể Huyết Trần Tử ra khỏi truyền tống trận, mạnh mẽ ép vào tường động phủ.

Ầm một tiếng.

Động phủ rung chuyển, ngọn núi chấn động.

Huyết Trần Tử trợn to mắt, tâm thần khiếp sợ cố gắng phản kháng, nhưng bàn tay nắm lấy cổ gã truyền đến một loại lực lượng khiến gã run rẩy, thân thể bị dị chất điên cuồng xâm nhập.

Cảnh tượng này làm gã hồn bay phách lạc, theo bản năng muốn sử dụng một số đòn sát thủ bí mật, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo gã càng kinh hoàng phát hiện, thân thể mình… không thể cử động.

Bóng đen của gã, xuất hiện vô số con mắt.

Dưới đòn tấn công của Hứa Thanh, Tiểu Ảnh nhân lúc tâm thần Huyết Trần Tử chấn động, thành công ký sinh.

Trong mắt Huyết Trần Tử, sợ hãi càng mãnh liệt, đặc biệt là người trước mặt, lần đầu gã nhìn thấy có vẻ lạ lẫm, nhưng mơ hồ lại có chút quen thuộc.

Cảm giác xa lạ và quen thuộc đan xen, bùng nổ trong tâm trí khiến gã đột nhiên nhớ ra.

Đối với kẻ từng giết nhiều nhân tộc để nhận chiến công như gã, những hình ảnh lưu lại của một số cao tầng nhân tộc, gã đã xem qua.

Mà người trước mặt này… chính là kẻ mà gã từng thấy trong hình ảnh cao tầng nhân tộc… Chủ nhân hai vực của nhân tộc, Thái phó Hứa Thanh!

Hứa Thanh, lại xuất hiện trong thánh địa, còn xuất hiện trước mặt mình, ra tay với mình…

Điều này khiến tâm thần Huyết Trần Tử như sét đánh, nổ vang, gã cũng đột nhiên nhận ra, việc này nhất định liên quan đến Nguyệt Đông.

Phải nói, phản ứng của gã khá nhanh.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại vẫn muộn màng.

Hứa Thanh mặt không biểu cảm, nắm Huyết Trần Tử rời khỏi động phủ.

Ẩn nấp suốt chặn đường, vài canh giờ sau tìm đến một hoang nguyên, đi vào lòng đất mở ra một hang động, lúc này mới buông cổ Huyết Trần Tử, ngồi khoanh chân bên cạnh.

Nhìn chằm chằm Huyết Trần Tử, không nói lời nào.

Trong mắt Huyết Trần Tử, vừa có tuyệt vọng vừa có điên cuồng, nhưng không thể kiểm soát thân thể, chỉ có thể nhìn thấy cơ thể mình quỳ gối trước Hứa Thanh.

Hang động, im lặng, đọc bản dịch nguồn ở vip bns.

Một lúc sau, Hứa Thanh dùng Huyền Thiên Yêu Nguyệt Đan của Y tộc, để Huyết Trần Tử làm mục tiêu tạo đan, sau đó quyền hành xóa đi ở mắt phải đột nhiên lóe lên, trong mắt hắn nhìn thấy, trên người Huyết Trần Tử xuất hiện vô số sợi tơ vận mệnh.

Quan sát kỹ lưỡng, dưới tâm thần run rẩy của Huyết Trần Tử, Hứa Thanh giơ tay lên nắm lấy một sợi, quan sát cẩn thận.

Trên sợi tơ mờ ảo này, như Hứa Thanh từng thấy, tồn tại không ít hạt bụi trắng, chúng cũng là mờ ảo, bám vào trong sợi tơ và dần trở thành một thể.

Hứa Thanh có ý định gỡ bỏ những hạt bụi đó, cũng thử làm, nhưng khi gỡ bỏ thì bụi trắng lại tự tiêu tan.

Hứa Thanh nhíu mày.

Những hạt bụi trắng này, đối với hắn rất quan trọng.

Chỉ khi tìm được nguồn gốc của chúng và có đủ số lượng, hắn mới có thể sử dụng đặc tính không vướng nhân quả của chúng, để ý tưởng tạo ra phân thân tu luyện của mình có thể thực hiện.

Vì thế sau một lúc, Hứa Thanh nhắm mắt lại, mở mắt trái ra, phát sáng đạo ngân, đó là quyền hành của tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh.

Lúc này tâm thần Huyết Trần Tử lại vang vọng, một mặt xác định Hứa Thanh và Nguyệt Đông nhất định cùng một phe, mặt khác cũng bị quyền hành của Hứa Thanh làm chấn kinh.

Chưa trở thành Chúa Tể đã có hai quyền hành, điều này trong ký ức gã, chưa từng có!

Mà chưa đợi gã chấn động quá lâu, dưới ánh mắt đạo ngân của Hứa Thanh, tâm thần Huyết Trần Tử cũng mơ hồ, mất đi ý thức.

Chương 2321: Bụi trắng bí ẩn (3)

Nhưng nghiên cứu của Hứa Thanh, mới chỉ bắt đầu.

Hắn muốn tìm hiểu hạt bụi trắng đó là gì.

Lúc này dưới ánh mắt đạo ngân của Hứa Thanh, những sợi tơ trên người Huyết Trần Tử không chỉ hiện ra toàn diện, mà còn có màu sắc.

Bên trong chứa đựng nhân quả, thất tình lục dục.

Hứa Thanh giơ tay nắm lấy từng sợi, nghiên cứu kỹ.

Thời gian trôi qua, năm ngày trôi đi.

Trong năm ngày này Hứa Thanh không ngủ không nghỉ, đắm mình trong nghiên cứu, nhưng đáng tiếc dù hắn đã thử nhiều lần, những hạt bụi trắng đều tự tiêu tan khi hắn gỡ bỏ.

Bất kỳ phương pháp nào cũng không thể giữ chúng lại, điều này khiến Hứa Thanh càng nhíu mày.

“Chẳng lẽ là sai phương hướng…”

Lúc này, khi buổi sáng thứ sáu bên ngoài đến, Hứa Thanh đột nhiên giơ tay, bẻ gãy ngón tay của Huyết Trần Tử, quan sát máu thịt, đồng thời không lãng phí bất kỳ giọt máu nào, bắt đầu khám phá sâu vào thân thể gã.

Ban đầu là ngón tay, sau đó là bàn tay, rồi đến cánh tay, cuối cùng mở rộng đến lục phủ ngũ tạng.

Thậm chí đại thế giới của Huyết Trần Tử, cũng nằm trong phạm vi nghiên cứu của Hứa Thanh.

Cuối cùng, hắn phát hiện trong máu thịt của Huyết Trần Tử, những hạt bụi trắng ẩn giấu rất sâu.

Phát hiện này khiến Hứa Thanh tinh thần phấn chấn.

Nhưng cũng chỉ vậy, vì những hạt bụi trắng trong máu thịt cũng tự tiêu tan khi rời khỏi cơ thể Huyết Trần Tử.

Như thể, bản thân Huyết Trần Tử chính là nguồn gốc.

“Sợi tơ vận mệnh có, máu thịt cũng có, nhưng đại thế giới không có, vậy còn linh hồn thì sao…”

Lại vài ngày trôi qua, sau khi kết thúc nghiên cứu máu thịt, Hứa Thanh cho Huyết Trần Tử uống một số đan dược để giữ cho đối phương vẫn sống, dù là hấp hối.

Sau đó, hắn bắt đầu nghiên cứu linh hồn của đối phương.

Nghiên cứu linh hồn cần rất thận trọng, vì chỉ cần một chút mạnh tay sẽ gây ra hậu quả không thể đảo ngược.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến nghiên cứu sau này của Hứa Thanh.

Vì vậy thời gian cũng kéo dài hơn trước, đến mười ngày sau Hứa Thanh mới thu lại thần niệm, nhắm mắt lại, nhíu mày.

Trên linh hồn, hắn đã tìm khắp mọi nơi, nhưng không thấy hạt bụi trắng nào.

“Rất kỳ lạ, Huyết Trần Tử vừa giống nguồn gốc, lại vừa không giống nguồn gốc.”

Hứa Thanh trầm tư một lúc, đột nhiên giơ tay, tỏa ra một tia thần quyền vận rủi, quấn quanh sợi tơ vận mệnh của Huyết Trần Tử, đồng thời kích hoạt một chút tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh, tiếp tục kích phá.

Sau đó hắn ngưng thần chú ý, quan sát kỹ.

Vài ngày sau, Hứa Thanh kết thúc nghiên cứu, nhắm mắt lại trầm tư.

Trong những ngày quan sát này, hắn nhìn rõ tác dụng của hạt bụi trắng, gọi là không vướng nhân quả, thực ra là hạt bụi trắng đang ăn mòn nhân quả.

Nó dần dần ăn mòn vận rủi và thất tình lục dục.

“Không thể tách rời… vậy thì chỉ còn lại hai con đường cuối cùng.”

“Dù con đường nào thành công, đối với ta thì đều có thể chấp nhận.”

Ánh mắt Hứa Thanh dừng lại trên người Huyết Trần Tử.

Lúc này đối phương đã không còn hình dạng người, máu thịt trên cơ thể dưới sự sinh trưởng vô trật tự, trông rất ghê rợn, nhưng xung quanh lại đầy các chi thể bị cắt rời.

Tinh thần của gã đã hoàn toàn suy sụp, sống thoi thóp.

Chỉ có ngọn lửa sinh mệnh, dưới sự gia tăng của Hứa Thanh nên vẫn còn cháy.

Giờ đây khi bị Hứa Thanh nhìn chằm chằm, tâm hồn Huyết Trần Tử đã trở nên trơ lì, những gì đã trải qua trong một tháng này, khiến gã chỉ muốn chết.

Ngay sau đó Hứa Thanh giơ tay nắm chặt một cái, rút hồn Huyết Trần Tử ra ngoài, sau đó phong ấn sang một bên.

Con đường đầu tiên hắn muốn đi, là luyện hóa thân thể Huyết Trần Tử, dùng bí pháp của Dị Tiên lưu để biến nó thành phân thân của mình.

Khó khăn nằm ở sự đồng nguyên với bản thân, cũng như tính đặc biệt của hạt bụi trắng, nhưng nếu thành công thì Hứa Thanh sẽ có một phân thân không vướng nhân quả, sau này dùng phân thân này để tu luyện, có thể tránh được hạn chế của bản thể.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh kết ấn bằng cả hai tay, ngay lập tức các sợi hồn ti bay ra, hòa vào máu thịt phía trước, bắt đầu luyện hóa.

Ba ngày sau, khi hình dạng người trước mặt Hứa Thanh bị biến thành một khối máu, quá trình luyện hóa của Hứa Thanh vẫn thất bại.

“Cuối cùng vẫn không thể đồng nguyên với ta… dù dùng hồn ti dung nhập, tái tạo linh hồn của ta trong cơ thể này cũng không được, thêm vào đó hạt bụi trắng quá đặc biệt, cũng là một trong những nguyên nhân thất bại.”

Hứa Thanh thở dài xoa xoa trán, ánh mắt dừng lại trên linh hồn duy nhất còn lại của Huyết Trần Tử.

“Vậy thì, chỉ còn lại con đường cuối cùng.”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên quyết tâm, con đường cuối cùng này là dùng hồn phách của Huyết Trần Tử làm cái giá, để tìm hiểu nguồn gốc của những hạt bụi trắng trong sợi tơ vận mệnh của gã.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên quyết tâm, tay phải giơ lên nắm lấy hồn phách của Huyết Trần Tử.

Thần tri mạnh mẽ tỏa ra, trong tiếng hét thảm thiết của hồn phách Huyết Trần Tử, toàn diện xâm nhập từng chút một, không bỏ qua bất kỳ mảnh ký ức nào, bắt đầu khai thác theo kiểu hủy diệt.

Hắn thấy được thời thơ ấu của Huyết Trần Tử, thấy được quá trình trưởng thành, thấy được mối thù với Nguyệt Đông, cũng thấy được việc gã giết hại nhân tộc để lấy chiến công.

Vô số mảnh ký ức như những khung hình, từng cái một hiện ra trước mắt Hứa Thanh.

Đến cuối cùng, hắn tập trung vào ký ức ba tháng trước.

Ba tháng trước, Huyết Trần Tử dùng chiến công tích lũy được đổi lấy một lần vào Giới Nguyên bí cảnh!

Giới Nguyên bí cảnh là nơi trân quý trong Đông Ma Vũ, chứa đựng khí tức thế giới đậm đặc, cùng nhiều quy tắc pháp tắc, giúp ích rất lớn cho việc nâng cao thế giới mới của Uẩn Thần.

Khi trước nơi đó thuộc về Lan gia, nay Lan gia suy tàn, quyền sở hữu đã chuyển sang Lữ Lăng Tử.

Trước đây, bí cảnh này không mở cửa cho người ngoài, đến khi chiến tranh mới trở thành tài nguyên chiến lược, mở cửa cho tất cả tu sĩ Ma Vũ thánh địa, có thể dùng chiến công khổng lồ để đổi lấy tư cách.

Huyết Trần Tử, chính là ở đó tạo ra đại thế giới thứ bảy của mình.

Cũng từ khi rời khỏi bí cảnh này, trong vận mệnh của Huyết Trần Tử, xuất hiện hạt bụi trắng!

Xem xét kỹ lưỡng để xác định điều ấy, khi hồn phách của Huyết Trần Tử tan biến, Hứa Thanh mở mắt, lộ ra ánh sáng sắc bén.

“Huyết Trần Tử, trong một hạp cốc của bí cảnh đó đã xảy ra biến hóa, đáng tiếc từ lúc vào hạp cốc đến khi rời đi, ký ức trong thời gian này là trống rỗng."

"Nhưng có thể xác định, nguồn gốc là Giới Nguyên bí cảnh…"

"Xem ra ta phải đến bí cảnh này một chuyến, đến hạp cốc trong bí cảnh, xem Huyết Trần Tử đã trải qua những gì…"

Hứa Thanh trầm tư, lấy ra ngọc giản nhiệm vụ của Huyết Trần Tử.

Muốn đến Giới Nguyên bí cảnh, cần chiến công khổng lồ để đổi lấy tư cách.

Mà trong ngọc giản này, nhiệm vụ đứng đầu chính là truy nã Phong Lâm Đào.

Hứa Thanh nhìn qua, thần niệm quét xem các nhiệm vụ khác, một lúc sau hắn nheo mắt, trong lòng đã quyết định.

Vì vậy thân hình hắn nhấp nháy, trong nháy mắt biến mất khỏi hang động.

Khi xuất hiện đã trên bầu trời, biến thành Huyết Trần Tử.

Đan dược của Y tộc khiến khí tức của Hứa Thanh giống hệt Huyết Trần Tử, và sự hiểu biết sâu sắc về hắn trong một tháng qua đã giúp Hứa Thanh thấu triệt, kết hợp với cây châm của Đại Đế, hiện tại đã hoàn hảo thay thế.

Lúc này là buổi sáng, ánh mặt trời rực rỡ, trong ánh bình minh Hứa Thanh vung tay áo, huyết vụ bốc lên, bay thẳng lên trời.

Chương 2322: Bệ hạ, ta cần tư cách vào bí cảnh (1)

Đông Ma Vũ, vốn có chín ngọn Chúa Tể Sơn.

Kể từ khi đệ tử thứ mười của Minh Viêm Đại Đế là Lữ Lăng Tử trở về, Lan gia suy yếu, nhiều tài nguyên trong khu vực thế lực của họ đã thuận lý thành chương được Lữ Lăng Tử tiếp nhận.

Hơn nữa cách tộc địa của Lan gia không xa, đã dựng lên ngọn Chúa Tể Sơn thứ mười.

Ngọn núi này cao chót vót, nhìn từ xa thân núi hùng vĩ, tỏa ra uy nghi bàng bạc, đồng thời còn có uy áp của Chúa Tể bao trùm bát phương.

Trấn áp trời đất nơi đây.

Làm cho bầu trời tại nơi này xuất hiện một cơn lốc khổng lồ, suốt mấy tháng không ngừng xoay chuyển, âm thanh cực lớn.

Kéo theo vô số tia chớp du hành trong đó, khí thế hùng vĩ.

Xung quanh ngọn núi này, trong phạm vi ba dặm như một cấm địa, một mảnh trống rỗng.

Còn tại bên ngoài ba dặm, hiện tại đã tập trung rất nhiều tu sĩ Ma Vũ tộc, số lượng lên đến hàng vạn, lấy ngọn núi này làm trung tâm, từng người đả tọa.

Nhìn từ bầu trời, đông đúc dày đặc, bao quanh mặt đất của ngọn núi.

Bên trong có tán tu, cũng có thế lực vốn thuộc về Lan gia, họ đến đây với mục đích muốn gia nhập dưới trướng của vị Chúa Tể thứ mười.

Trong Ma Vũ thánh địa, hễ có Chúa Tể mới xuất hiện rồi kiến tạo Chúa Tể Sơn của mình, đều sẽ có tình huống tương tự.

Mà vị Chúa Tể mới xuất hiện, ngoài thế lực của mình, còn sẽ do tu vi thăng cấp rồi mở rộng tầm ảnh hưởng của mình, từ đó triệu tập rất nhiều thuộc hạ.

Do đó, dưới ngọn Chúa Tể Sơn thứ mười, hàng ngày đều có tu sĩ từ xa chạy đến, sau mấy tháng tập trung, hình thành quy mô như hiện tại.

Rốt cuộc, nếu có thể thành thuộc hạ của Chúa Tể, thân phận địa vị sẽ hoàn toàn khác với trước đây, mà trong thời kỳ chiến tranh hiện nay, có Chúa Tể bảo vệ thì chung quy sẽ an toàn hơn nhiều.

Chỉ là... Đến nay, vị Chúa Tể mới tấn thăng Lữ Lăng Tử đó, chưa triệu tập bất kỳ ai lên núi.

Thậm chí là những thuộc hạ trước đây của gã, cũng không được triệu tập.

Do đó, trên ngọn núi khổng lồ được nhiều người tụ tập xung quanh này, hiện tại chỉ có một mình Lữ Lăng Tử.

Còn dưới núi, vì tu sĩ đông đúc nên tự nhiên hình thành một khu chợ, mọi người trao đổi vật phẩm, trao đổi tin tức, đều đang chờ đợi được gia nhập dưới trướng Chúa Tể.

Lâu dần, cũng trở nên náo nhiệt.

Tuy nhiên, tất cả tu sĩ đến đây đều tự giác không bước vào phạm vi ba dặm của ngọn núi, giữ mọi tiếng ồn bên ngoài.

Khi Hứa Thanh đến đây, điều mà hắn thấy là cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài ba dặm của Chúa Tể Sơn.

Nhìn thấy khu chợ đã hình thành, nhìn thấy các tu sĩ từ khắp nơi trong thánh địa, Hứa Thanh hóa thân thành Huyết Trần Tử, không dừng lại bay thẳng vào cấm địa ba dặm không người.

Ban đầu sự xuất hiện của Hứa Thanh không thu hút nhiều sự chú ý, cho đến khi hắn lao qua khu chợ, bước vào phạm vi ba dặm trống rỗng, mới thu hút một số ánh nhìn.

Nhưng cũng chỉ có vậy.

Trong hai tháng qua, có không ít tu sĩ giống như Hứa Thanh bay đến, họ đều đến gần thân núi để cầu kiến Chúa Tể, nhưng cuối cùng đều chờ đợi một thời gian dài mà không có bất kỳ phản hồi nào, chỉ có thể rời khỏi phạm vi ba dặm và chờ đợi xung quanh.

Vì vậy, hành động của Hứa Thanh, người thấy chỉ nhìn theo.

Hứa Thanh không để ý đến những ánh mắt đó, hắn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tiến gần Chúa Tể Sơn, thân hình đứng trên không trung, ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi khổng lồ trước mắt.

Hai mắt hắn sâu thẳm, trong lòng trầm ngâm, cho đến khi hắn hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên quyết đoán, cúi người bái lạy, phát ra giọng nói trầm thấp.

“Huyết Trần Tử, cầu kiến Chúa Tể!”

Tiếng nói như sấm rền, vang vọng bát phương, thu hút nhiều sự chú ý hơn.

Đây là thử nghiệm của Hứa Thanh.

Nếu được gặp, mọi thứ có thể đàm phán.

Nếu không gặp, Hứa Thanh sẽ có kế hoạch khác.

Nhưng theo thời gian cứ trôi, quan một nén nhang, ngọn Chúa Tể Sơn hùng vĩ vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

Những ánh mắt đặt trên người Hứa Thanh cũng dần thu lại, mọi người cảm thán, trao đổi với nhau.

“Lại một người không tin mà muốn thử.”

“Đây không phải là Huyết Trần Tử sao, dựa vào tu vi và chiến công của mình, nghĩ rằng Chúa Tể có thể nhìn mình khác biệt ư.”

“Rõ ràng thấy chúng ta đều đang chờ đợi ở đây, nhưng vẫn cố tình muốn gặp, còn phát ra tiếng lớn như vậy… Nếu ta là Chúa Tể, chắc chắn sẽ không thích bị quấy rầy như thế.”

“Muốn gia nhập dưới trướng Chúa Tể, phải cho thấy sự chân thành, vì vậy cách tốt nhất là chờ đợi xung quanh, sẽ có ngày Chúa Tể thấy được lòng chân thành của chúng ta.”

Mọi người ở đây đều lắc đầu, sau đó không quan tâm nữa.

Theo phán đoán của họ, không lâu nữa tên Huyết Trần Tử này sẽ phải rời đi trong sự thất vọng.

Những lời bàn tán của mọi người, Hứa Thanh không để ý, hắn giữ vẻ mặt bình tĩnh, vẫn đứng trên không trung, tiếp tục duy trì tư thế cúi lạy, tiếp tục chờ đợi.

Cứ như vậy, lại một nén nhang nữa trôi qua.

Sự chú ý của mọi người xung quanh gần như hoàn toàn rời khỏi, mọi thứ trở lại bình thường, khu chợ lại trở nên náo nhiệt.

Nhưng lúc này… Hứa Thanh lại mở miệng lần nữa.

“Huyết Trần Tử, cầu kiến Chúa Tể!”

Cùng một câu nói, một lần nữa vang vọng, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, có một số ánh mắt không hài lòng.

Tiếng bàn tán lại vang lên.

Chương 2323: Bệ hạ, ta cần tư cách vào bí cảnh (2)

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng làm cho tất cả tu sĩ ở đây im lặng, sắc mặt biến đổi xuất hiện.

Chúa Tể Sơn đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm!

Thân núi rung chuyển!

Hơn nữa trong tiếng ầm ầm này, trong cơn lốc khổng lồ phía trên, tia chớp bùng nổ, như dòng nước tràn ra, tạo ra thanh thế lớn hơn.

Tiếng vang ầm ầm như được gia cường, rung trời, truyền khắp bát phương.

Sau đó, trong cơn lốc xuất hiện một đôi mắt khổng lồ.

Đôi mắt này màu bạc, lạnh lùng, như mắt trời nhìn xuống đất.

Tất cả những ai bị đôi mắt này nhìn đến, không ai không kinh sợ cúi đầu, theo bản năng quỳ lạy.

Còn ý niệm bao la đột ngột tạo ra uy áp khủng khiếp, khiến đất rung chuyển, vô số tu sĩ thở gấp, tâm thần dấy lên sóng lớn, giọng nói của Lữ Lăng Tử từ trong Chúa Tể Sơn lạnh lùng truyền ra.

“Lên đây đi.”

Ba chữ này, vượt qua tiếng sấm, nổ tung.

Hình thành vô số dư âm, rơi vào tai mọi người ở đây, làm rung động linh hồn họ.

Khi trong đầu mọi người đang khuấy động dữ dội, Hứa Thanh hít sâu một hơi, bước về phía trước một bước.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, bay thẳng đến Chúa Tể Sơn.

Nhanh chóng biến mất trong thân núi.

Những tu sĩ đã chờ đợi đến tận bây giờ, nhìn thấy cảnh này thì từng người ngây người tại chỗ, đủ loại cảm xúc không thể kiềm chế giao thoa trong lòng, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Huyết Trần Tử được triệu kiến khiến họ vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau đó là phấn khích.

Vì đã triệu kiến người đầu tiên, nghĩa là có thể có người thứ hai, thế là sự chờ đợi của họ đã thấy được ánh sáng hy vọng.

So với tâm trạng phấn khích của mọi người bên ngoài lúc này, nội tâm Hứa Thanh dấy lên suy nghĩ, thử nghiệm đầu tiên của hắn đã có kết quả sơ bộ.

Lúc này hắn bay vào thân núi, lao nhanh thẳng đến đỉnh núi.

Nhanh chóng nhìn thấy một tòa đại điện trông rất đơn giản xuất hiện trong tầm mắt hắn, đại điện nằm trên đỉnh núi, cửa điện mở rộng.

Khi đến gần có thể thấy chỗ cao trong điện, có một người đang ngồi đả tọa, mắt nhắm.

Chính là Lữ Lăng Tử.

Nhìn thấy đối phương, Hứa Thanh cúi đầu đi nhanh vài bước, không bước vào mà đứng trước cửa điện, cúi người bái lạy.

Không nói lời nào.

Một lúc sau, Lữ Lăng Tử trong điện mở mắt.

Trong mắt gã không có chút gợn sóng, không nhìn ra cảm xúc, lạnh nhạt mở miệng.

“Chuyện gì.”

Giọng nói này chứa đựng quy tắc, như lời nói thành hiện thực, khuấy động không gian vô hình.

Hứa Thanh không do dự, trả lời bằng giọng nói trầm thấp.

“Xin Chúa Tể ban cho một tư cách vào Giới Nguyên bí cảnh.”

Sắc mặt Lữ Lăng Tử không có chút thay đổi, chỉ liếc nhìn Hứa Thanh một cái, chậm rãi nói.

“Trình chiến công lên.”

Nghe vậy, Hứa Thanh lắc đầu nói thẳng.

“Ta không có chiến công.”

Hắn thật sự không có.

Trước đó, khi Hứa Thanh xem xét ngọc giản nhiệm vụ, phát hiện bên trong có đủ loại rất nhiều nhiệm vụ, nhưng hầu hết đều liên quan đến chiến tranh.

Thậm chí nhiều nhiệm vụ còn cần giao đấu với nhân tộc, giết chết cường giả.

Còn những nhiệm vụ không liên quan đến chiến tranh thì chi phí hoàn thành cũng rất lớn, chiến công thì ít, thời gian lại quá lâu.

Mà để đổi tư cách vào Giới Nguyên bí cảnh, lại cần số lượng lớn chiến công.

Nếu thực sự đi hoàn thành nhiệm vụ, ít nhất cũng phải vài tháng sau mới có thể tích lũy đủ.

Vì vậy, Hứa Thanh nghĩ mình không cần đi theo con đường nhiệm vụ, trực tiếp đến tìm Lữ Lăng Tử xin một cái sẽ đơn giản hơn.

Dù sao, trong phân tích của hắn và Nhị Ngưu, thân phận của Lữ Lăng Tử có điểm đáng ngờ.

Nếu đối phương thực sự là Lữ Lăng Tử, thì với vị trí của mình dù đã thành Chúa Tể, khả năng cao cũng sẽ không nhận ra sự gắn kết nhân quả.

Vậy thì mình đến cầu kiến, tỷ lệ được triệu kiến sẽ rất nhỏ.

Nhưng nếu đối phương không phải là Lữ Lăng Tử thực sự, vậy thì thân phận của gã… ngoài Nữ Đế ra, không còn ai khác.

Vì vậy, Hứa Thanh nghĩ mình đến xin một tư cách vào bí cảnh là khả thi.

Đây là lý do hắn đến.

Mà lúc này sau khi gặp mặt, Hứa Thanh vẫn không chắc chắn

Lữ Lăng Tử trước mắt có phải là người mình đã từng gặp hay không.

Hoặc, là Nữ Đế…

Vì vậy hắn vẫn âm thầm quan sát.

Lúc này nghe lời Hứa Thanh nói, một lúc sau Lữ Lăng Tử mới chậm rãi mở miệng.

“Không có chiến công mà muốn tư cách vào bí cảnh, cũng thôi đi, nhưng lại nói một cách hùng hồn như vậy, Hứa Thanh, gan ngươi thật lớn, còn lớn hơn cả sư huynh của ngươi!”

Uy áp theo lời nói của gã truyền ra, bao trùm toàn bộ Chúa Tể Sơn.

Làm cho vòng xoáy trên bầu trời vang vọng dữ dội hơn, toàn bộ thân núi cũng rung chuyển, hình thành một phong ấn cách ly.

Bị một câu vạch trần thân phận, Hứa Thanh chớp mắt, tự nhiên hiểu ra lời nói của đối phương chỉ thử sự gan dạ của mình, vì vậy ngẩng đầu đối mắt với Lữ Lăng Tử.

“Bệ hạ…”

Chỉ nói hai chữ, Hứa Thanh liền im lặng.

Một lúc sau, dưới uy áp tràn ngập, Lữ Lăng Tử trong điện truyền ra giọng nói.

“Sư huynh của ngươi đâu?”

Hứa Thanh chớp mắt, trả lời thành thật.

“Y đã đến Tiên Thuật Điện.”

Lữ Lăng Tử im lặng, một lúc sau gã hừ lạnh một tiếng, giơ tay, một tấm lệnh bài bay ra, thẳng đến Hứa Thanh.

Hứa Thanh một tay bắt lấy.

Tấm lệnh bài này, chính là lệnh bài tư cách vào Giới Nguyên bí cảnh.

“Đa tạ Chúa Tể!”

Hứa Thanh cúi lạy, quay người rời đi.

“Đừng làm lớn chuyện!”

Sau lưng, truyền đến giọng nói của Lữ Lăng Tử.

Hứa Thanh bước chân dừng lại, gật đầu rồi biến mất.

Khi hắn đi xa, Lữ Lăng Tử đả tọa trong đại điện, xoa trán nhíu mày.

“Hứa Thanh còn đỡ, biết chừng mực, sư huynh của hắn… thật phiền phức.”

Chương 2324: Ánh nến trong lưu ảnh (1)

Tại Đông Ma Vũ, Giới Nguyên bí cảnh vì có sự trợ giúp to lớn đối với Uẩn Thần tạo dựng thế giới mới của mình, nên vô cùng nổi danh.

Nơi nó tọa lạc, nằm ở phía bắc của tộc địa Lan gia, cách bảy ngàn dặm tại vùng hoang mạc Giới Nguyên.

Vùng hoang mạc này, nhìn từ bên ngoài là núi non hiểm trở, đầy rẫy hung thú, hơi độc bốc lên, có phong ấn uy lực kinh người, ngăn cản mọi tu sĩ cố gắng xâm nhập.

Nếu thực sự có cường giả có thể dựa vào lực lượng của mình, phá vỡ phong ấn mà xâm nhập, cũng vô ích.

Bởi vì không có lệnh bài của Lan gia do Minh Viêm Đại Đế tự tay tạo ra, tu vi dưới Đại Đế, tại nơi này không thể nhìn thấu bản chất, chỉ sẽ bị mắc kẹt trong núi non hiểm trở, không thu được gì.

Nhưng nếu có lệnh bài của Lan gia, khi bước vào vùng hoang mạc Giới Nguyên này, tất cả những gì mắt nhìn thấy sẽ hoàn toàn đảo ngược.

Những gì thấy được không còn là núi non hiểm trở, không còn là hung thú đầy rẫy, không còn là hơi độc bốc lên, mà là một thung lũng khổng lồ.

Ở trung tâm thung lũng, có một vật đứng sừng sững!

Vật đó khổng lồ kinh người, cao gần vạn trượng, trên đó còn khắc nhiều phù văn.

Bất kỳ ai lần đầu tiên nhìn thấy vật này, chắc chắn tâm thần chấn động, dấy lên vô vàn sóng gió.

Bởi vì, đây là một ngọc giản!

Chính xác hơn, đây là một ngọc giản lưu ảnh cổ xưa.

Không ai biết chủ nhân của nó là ai, nhưng nhìn vào kích thước của ngọc giản này, chủ nhân của nó chắc chắn là một tồn tại kinh khủng phi phàm.

Về nguồn gốc, theo ghi chép của Ma Vũ thánh địa, trong thời kỳ của Huyền U Cổ Hoàng, nó từ thiên ngoại rơi xuống, lúc đó rơi vào Ma Vũ tộc, sau đó được Huyền U Cổ Hoàng mượn đi.

Sau nhiều năm dưới sự đấu tranh của Đại Đế của Ma Vũ tộc thời đó, với vô số chiến công, cuối cùng từ tay Huyền U Cổ Hoàng, đòi lại được ngọc giản này.

Sau đó, ngọc giản này trở thành thánh vật của Ma Vũ tộc.

Trước khi Tàn Diện đến, Ma Vũ tộc theo Huyền U Cổ Hoàng rời đi, xây dựng thánh địa của mình ở thiên ngoại, sau đó trải qua nhiều biến cố, vật này thuộc về Minh Viêm Đại Đế.

Cuối cùng, trở thành vật của Lan gia.

Sự kỳ diệu của nó, nằm ở đoạn lưu ảnh được khắc.

Cầm lệnh bài của Lan gia để bước vào ngọc giản này, có thể khiến người ta từ hiện thực bước vào hư ảo, từ thế giới hiện tại bước vào đoạn lưu ảnh đó.

Về đoạn lưu ảnh cụ thể đó…

Có người gọi nó là sáng thế.

Nhiều năm qua, bí cảnh này luôn bị Lan gia nắm giữ, người ngoài muốn vào phải trả giá không nhỏ, mà cuối cùng liệu có thành công hay không, còn phụ thuộc vào tâm trạng của Lan gia.

Nếu Lan gia không muốn, cho dù trả giá lớn đến đâu cũng vô dụng.

Lúc này, bên ngoài vùng hoang mạc Giới Nguyên đầy rẫy núi non hiểm trở, thân ảnh Hứa Thanh lao tới, cho đến khi dừng lại giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống.

Nơi này ít người qua lại, cũng không có ai canh giữ.

Dù sao người có thể đạt được tư cách vào bí cảnh này không nhiều, mà sự kỳ diệu của nơi này cũng không cần phải canh giữ.

Vài giây sau trong mắt Hứa Thanh lóe lên một tia sáng mờ, hắn đưa tay lấy ra lệnh bài do Nữ Đế ban tặng, không chút do dự bước xuống phía dưới hoang mạc.

Như bước qua một màn nước, lọc qua tất cả núi non, hung thú, hơi độc.

Ngay lập tức, thung lũng khổng lồ cùng ngọc giản khổng lồ kinh người bên trong hiện ra trước mắt Hứa Thanh.

“Đi vào lưu ảnh…”

Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào ngọc giản hùng vĩ đó, cảm nhận khí tức cổ xưa và ý nghĩa tang thương trên đó, cuối cùng ánh mắt dừng lại phía dưới.

“Ngọc giản này, gần ba phần chôn dưới đất… Phần lộ ra, chỉ khoảng bảy phần.”

“Loại tồn tại nào, cần ngọc giản lớn như vậy.”

“Và tồn tại nào, có thể khắc lưu ảnh sáng thế.”

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên một tia mong đợi, tuy từ ký ức của Huyết Trần Tử nên hắn đại khái hiểu biết về bí cảnh này, nhưng dù sao cũng chưa từng thấy tận mắt.

Cuộc đời hắn đã trải qua không ít bí cảnh, nhưng bí cảnh như trước mắt, vẫn là lần đầu tiên.

Vì vậy sau khi xác định xung quanh không có gì trở ngại, ngọc giản khổng lồ trước mắt hoạt động bình thường, Hứa Thanh không do dự, tay cầm lệnh bài lao thẳng vào ngọc giản.

Ngay lập tức tiến gần, không chút dừng lại, khi chạm vào ngọc giản khổng lồ đó, thân hình hắn đột nhiên biến mất.

Không phải dung nhập vào ngọc giản, mà là như bị xóa đi.

Bằng một cách kỳ lạ, biến mất khỏi thế giới hiện thực!

Khi xuất hiện lại… đã ở trong lưu ảnh!

Khi nhìn rõ cảnh trước mắt, Hứa Thanh xuất hiện trong lưu ảnh, tâm thần dậy sóng không thể bình tĩnh, ầm ầm dâng lên.

“Đây là…”

Hứa Thanh thở hổn hển.

Đối với một người từng trải như Hứa Thanh, vốn không dễ bất ngờ như vậy, thật sự là cảnh tượng trước mắt làm hắn quá kinh ngạc.

Đây là một mảnh hư vô!

Trong sâu thẳm hư vô, Hứa Thanh thấy một ngọn nến khổng lồ.

Ngọn nến màu đỏ, đang cháy.

Khi cháy, ánh sáng của ngọn nến chiếu rọi bát phương, làm cho toàn bộ hư vô lấp lánh, trong sự dao động của ánh sáng đó, hiện lên vô số ngôi sao và vô số thế giới, đang hình thành trong sự tụ hợp của bụi trần.

Số lượng không đếm xuể.

Chỉ có thể thấy bên ngoài quầng sáng, những ngôi sao và thế giới đó, đều trong khoảnh khắc hoàn thành quá trình từ sự tụ hợp của bụi trần, lại trong khoảnh khắc sau dường như đến cực điểm mà tan vỡ, biến thành bụi trần rải khắp bát phương.

Trong quá trình này, cùng với sự hình thành của thế giới và ngôi sao, còn có vô số quy tắc và pháp tắc sinh ra trong đó, sau đó cùng với sự hủy diệt mà hòa vào bụi trần.

Lặp đi lặp lại, không ngừng tuần hoàn.

Chỉ cần một cái nhìn của Hứa Thanh, ít nhất cũng có hàng trăm ngàn thế giới xuất hiện rồi hủy diệt.

Chương 2325: Ánh nến trong lưu ảnh (2)

Nhưng chỉ giới hạn ở bên ngoài quầng sáng.

Càng gần ngọn nến màu đỏ, các ngôi sao và thế giới hình thành càng chậm, và sự hủy diệt cũng chậm hơn.

Vì vậy trong mắt Hứa Thanh, ở gần ngọn lửa đỏ của ngọn nến, có thể thấy nhiều ngôi sao gần như hoàn chỉnh.

“Cảnh tượng này…”

Hứa Thanh hít một hơi sâu, hắn không biết đây có phải là thực sự sáng thế hay không, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trong đoạn lưu ảnh này khí tức thế giới đậm đặc đến cực điểm.

Quy tắc, pháp tắc, bản nguyên, tất cả mọi thứ đều có thể thấy ở đây.

“Nhưng lại là hư ảo…”

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua mọi thứ, lẩm bẩm.

Nhưng hắn rất rõ, dù tất cả đều là hư ảo, dù bản thân bây giờ cũng là vào hư ảo, nhưng đối với tu sĩ Uẩn Thần, đây sẽ là một nơi cảm ngộ vô cùng tuyệt vời.

“Nhưng cũng tồn tại nguy hiểm.”

Thần thức của Hứa Thanh lan rộng, bao phủ bát phương, thân hình lóe lên tiến về phía trước.

Theo ký ức của Huyết Trần Tử, hạp cốc trong vận mệnh gã xảy ra biến đổi, nơi đó là một ngôi sao nằm ở vị trí giữa quầng sáng của ngọn nến.

Hứa Thanh không chắc rằng qua nhiều tháng, ngôi sao đó có còn tồn tại hay không, đã tan vỡ thành bụi trần hay chưa.

Vì vậy hắn không lãng phí thời gian, lao nhanh về phía đó.

Khi đến gần quầng sáng, Hứa Thanh cảm nhận được cảm giác nóng bỏng, đó là do sức nóng của ngọn nến đỏ từ xa, trong đó cảm nhận được vô số quy tắc và pháp tắc đang biến đổi.

Hắn cẩn thận tránh né từng thế giới đang tan vỡ, không ngừng tiến gần đến mục tiêu.

Nửa giờ sau, cuối cùng Hứa Thanh từ xa nhìn thấy ngôi sao trong ký ức của Huyết Trần Tử.

Ngôi sao này đang trong quá trình tan vỡ.

Nhưng do khu vực đó tốc độ dòng thời gian tương đối chậm, nên hiện tại vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ, chỉ mới tan vỡ một nửa.

Dù tiếp cận có nguy hiểm, nhưng ít nhất còn có hy vọng.

Nhìn thấy như vậy, Hứa Thanh thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị tiến tới, nhưng ngay lập tức sắc mặt hắn trầm xuống, tay phải đột ngột giơ lên và vung về phía bên cạnh.

Một cảm giác lạnh lẽo lướt qua lòng bàn tay hắn.

Không có gì cả.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên đạo ngân quyền hành, nhìn quanh bốn phía, trong đầu hiện lên thông tin về một loại vật nguy hiểm trong ký ức của Huyết Trần Tử tồn tại trong Giới Nguyên bí cảnh này.

Đó là một loại tồn tại kỳ lạ.

Về hình thái hay số lượng cụ thể của chúng, Huyết Trần Tử không biết.

Gã chỉ biết, loại tồn tại đó dù không thể nhìn thấy, nhưng khi tiếp cận, do nơi này có nhiệt lượng, nên có thể hình thành cảm ứng đối với cảm giác lạnh lẽo đó.

Qua đó cảm nhận.

Dù không biết hình thái thực sự của chúng, nhưng Huyết Trần Tử biết về nguồn gốc của chúng.

Những tồn tại kỳ lạ này, từng là tu sĩ.

Điều này liên quan đến một nguy hiểm khác trong bí cảnh nơi đây.

Đó là sự đồng hóa.

Nếu lưu lại quá lâu trong thế giới lưu ảnh này, hoặc tiến quá gần đến ngọn nến đỏ trung tâm, sẽ có một tỷ lệ nhất định bị đồng hóa ở đây.

Sau khi bị đồng hóa, tu sĩ như bị xóa đi, biến thành một hình thái không rõ, mãi mãi bị mắc kẹt trong lưu ảnh hư ảo này, không thể trở lại thế giới hiện thực.

Dù phần lớn những tu sĩ đến đây đã biết trước, nhưng theo thời gian trôi qua, cuối cùng vẫn có người vì nhiều lý do mà cuối cùng bị đồng hóa, lưu lại nơi này.

Sau khi họ bị xóa đi, hình thái của họ là trạng thái linh hồn hay là tầng lớp khác, điểm này có lẽ Đại Đế biết, nhưng rõ ràng Huyết Trần Tử không hiểu rõ.

Vì vậy, ánh mắt Hứa Thanh lạnh lùng quét qua xung quanh, thân thể ầm một tiếng, khí huyết lan rộng, thân thể đặc biệt của hắn khiến hắn tự tin, không bị những tồn tại kỳ lạ này dính vào.

Sau khi nhìn xung quanh, Hứa Thanh tiếp tục lao nhanh, càng tiến gần đến ngôi sao đang tan vỡ đó.

Sắp đến gần, Hứa Thanh nhấc một bước, trực tiếp đặt chân lên ngôi sao này.

Ngay khi hạ xuống, cảm giác nóng bỏng lập tức biến mất, cái lạnh vô tận từ bốn phương tám hướng lan tỏa.

Dù nhìn thấy trống rỗng, nhưng trong cảm nhận của Hứa Thanh, lờ mờ cảm nhận được xung quanh có vô số tồn tại kỳ lạ!

Đây rõ ràng là một ngôi sao, đầy rẫy những tồn tại kỳ lạ đó!

Trong khi ấy, bên ngoài Giới Nguyên bí cảnh, tại vùng phía tây của Đông Ma Vũ… Trên tòa đạo đài thần thánh hình cánh chim, lúc này đang tỏa sáng rực rỡ.

Trên đỉnh đạo đài có một tế đàn hình bát giác, một bóng người ngồi xếp bằng.

Cơ thể mờ ảo, không thể nhìn thấy cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy đường nét.

Dù chỉ là đường nét, nhưng từ dao động và khí tức kinh khủng không thể diễn tả của người này, khiến tất cả những người đến đây bái kiến đều tâm thần rung động, không dám nhìn thẳng.

Như hiện tại, một Chúa Tể của Tây Ma Vũ đang quỳ lạy bên cạnh tế đàn, gã không thể kiểm soát được run rẩy trong lòng, nói khẽ.

“Đại Đế, trong khoảng thời gian này, toàn bộ thánh địa dù là Đông hay Tây, chúng ta đã tìm kiếm mọi khu vực, ngoài trừ nơi Minh Viêm Đại Đế bế quan, các nơi khác đều không tìm thấy vật ngài nói.”

Ma Vũ Đại Đế im lặng.

Chúa Tể đang quỳ lạy đợi một lúc, mới đứng dậy cung kính cáo lui.

Một lúc lâu sau, trên tế đàn yên tĩnh truyền ra giọng nói trầm thấp của Ma Vũ Đại Đế.

“Vật này, thật sự tồn tại sao?”

Với lời nói của gã vang vọng, trên tế đàn vang lên tiếng xích sắt, từ trong hư vô hạ xuống một bóng người áo đen.

Cả người bị xích sắt trói buộc, đang ăn mòn thân thể, nhưng người áo đen này không có bất kỳ biểu hiện bất thường nào, dường như không hề để ý, bình thản mở miệng.

“Ta đã sớm nói với ngươi, Hứa Nguyện Chi Diện (mặt nguyện ước) này tự có linh tuệ, chưa bao giờ là người khác tìm được nó, mà là nó đi tìm người phù hợp.”

“Nếu nó không muốn ngươi tìm thấy, với tu vi của ngươi, dù nó xuất hiện trước mắt thì ngươi cũng không thấy.”

“Mà ngươi tìm kiếm lâu như vậy, vẫn chưa tìm thấy, đã đủ nói lên rằng… Ma Vũ Đại Đế ngươi, không phải là người phù hợp.”

Chương 2326: Khuôn mặt trong ngọn nến (1)

Trong Giới Nguyên bí cảnh, phạm vi chính giữa của vầng sáng từ ngọn nến, khi thân ảnh Hứa Thanh đến, ngôi sao đang tan vỡ đó bỗng nhiên như rét đậm phủ xuống.

Rõ ràng chỉ một khắc trước, trong cảm nhận của Hứa Thanh, ngước nhìn lên bầu trời có thể thấy ánh sáng của ngọn lửa chảy như dòng sông, xung quanh nóng bỏng vô cùng.

Nhưng ngay lập tức mặt đất đóng băng, xung quanh trở nên lạnh lẽo âm u, đột nhiên đậm đặc.

Cùng với sự lạnh lẽo đó, là vô tận sát ý.

Từ bát phương, vô hình ập về phía Hứa Thanh.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia lạnh, hắn bước lên một bước, ngay khi chân chạm đất, mặt đất băng giá xung quanh đột nhiên ầm ầm, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, xuất hiện từng vết nứt.

Những vết nứt này trong nháy mắt đã lan rộng ra, như mặt kính vỡ, lại giống mạng nhện, bao phủ phạm vi vạn dặm, đồng loạt dấy lên, tan vỡ bạo khai.

Hỗn loạn đan xen trong không trung, tạo thành dòng chảy đối lưu, hình thành cơn bão.

Vì vậy, trong vô số đất đá văng tung tóe, cơn bão càng lớn, vô số băng giá bị xua tan.

Quét sạch bát phương.

Đồng thời mượn sức mạnh của cơn bão này, Hứa Thanh nhảy lên lao thẳng về phía xa.

Nhưng sát ý từ những tồn tại vô hình mà hắn không thể thấy, không giảm đi chút nào do đất bị phá tan, ngược lại càng đậm đặc hơn, hòa vào trong cơn bão.

Cơn bão phát ra tiếng răng rắc, trực tiếp bị đóng băng, trở thành một cột băng khổng lồ kinh người, nối liền trời đất.

Rìa của nó, còn đang mở rộng theo hướng mà Hứa Thanh đang đi.

Như đang truy đuổi.

Hứa Thanh nhíu mày, trong ký ức của Huyết Trần Tử, dù ban đầu là để tránh nguy hiểm nên vô tình đến ngôi sao này, nhưng tại đây không gặp quá nhiều nguy hiểm.

Mà ngược lại tương đối suôn sẻ, đi vào trong hạp cốc đó.

Nhưng hiện tại, khi mình đến lại khác biệt.

“Là trong thời gian qua, nơi này đã xảy ra biến đổi, hay là… vì sự hiện diện của ta, nên khác biệt?”

Hứa Thanh đang suy nghĩ, tốc độ lại càng nhanh hơn, trong tiếng gió rít, khí lạnh và băng giá phía sau hắn càng đậm đặc, nơi đi qua mặt đất đóng băng, gió trời cũng bị đông cứng trở thành những cột băng.

Có những cột băng rơi xuống đất, có những cột băng tụ lại với nhau tạo thành hình dáng răng nanh, kéo dài đến bầu trời.

Khiến cho bầu trời cũng có dấu hiệu bị đóng băng.

Dường như trận sát ý do những tồn tại kỳ lạ này phát động, từ trời, từ đất, từ cơn bão, từ hư vô, từ các tầng lớp khác nhau, đều đang truy sát Hứa Thanh.

“Tiếp tục như thế này, có chút bị động.”

Khi đi qua một hồ nước, theo hồ nước bị đóng băng, Hứa Thanh dừng lại giữa không trung, cảm nhận bốn phương xác định nơi này không có tu sĩ khác, thần nguyên trong cơ thể hắn đột nhiên bùng phát, vô tận kim quang từ cơ thể hắn bắn ra.

Lúc này Âm thần quyền và Tử Nguyệt thần quyền tạo thành sát thương, quét sạch mọi thứ.

Chỗ quét qua, những nơi phát ra tiếng đóng băng, đều trực tiếp tan vỡ.

Bầu trời đóng băng cũng xuất hiện màu tím, một vầng tử nguyệt dâng lên trong lưu ảnh này.

Chiếu rọi ngôi sao đang tan vỡ này.

Còn có vô số hồn ti Dị Tiên lưu từ cơ thể Hứa Thanh bùng nổ, hóa thành dòng chảy thay thế cơn bão, tụ lại thành vòng xoáy rộng lớn, muốn xé nát mọi thứ.

Thanh thế này, dù là tu sĩ Uẩn Thần tầng năm hoặc sáu giới, gặp phải cũng sẽ tâm thần dao động… Dưới lực lượng thần quyền của Hứa Thanh, trời đất sụp đổ.

Thế nhưng…

Khí lạnh băng giá lại không giảm chút nào, nhiều nhất chỉ bị phân tán, rồi rất nhanh lại từ bát phương lần nữa tụ lại trung tâm là Hứa Thanh, sát ý không giảm chút nào.

Thậm chí còn do chấn động tại đây, dường như hấp dẫn thêm nhiều tồn tại kỳ lạ gần ngôi sao này, từ ngoài ngôi sao lao đến.

Dù không thể nhìn thấy những tồn tại kỳ lạ đó, nhưng sự xuất hiện của băng giá bên ngoài ngôi sao khiến Hứa Thanh nhận ra điều này.

“Không thể diệt trừ?”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng, không tiếp tục dùng quyền hành mà hít một hơi sâu, ngay lập tức trong thức hải của hắn có mặt trời dâng lên.

Chính là Huyền Dương Tiên Quang.

Ánh sáng này từ cơ thể Hứa Thanh bùng ra, hình thành ánh sáng và nhiệt lượng, chiếu rọi bốn phương.

Nhưng hiệu quả… vẫn bình thường.

Dù Hứa Thanh tạm thời thoát khỏi, nhưng rất nhanh những tồn tại kỳ lạ lại lần nữa truy đuổi.

“Cứ như thế này, dù ta có đến nơi hạp cốc đó, cũng khó mà toàn tâm tìm kiếm nguồn gốc của bụi trắng trong vận mệnh Huyết Trần Tử.”

Hứa Thanh suy nghĩ, qua vài lần giao đấu với những tồn tại kỳ lạ tại đây, trong lòng hắn đã có đánh giá sơ bộ.

Loại tồn tại kỳ lạ này, do bị đồng hóa mất đi cơ thể, bị ngọn nến đỏ chuyển hóa, thực sự là có thuộc tính bất tử bất diệt.

Nhưng thuộc tính này, chắc chắn chỉ là tương đối.

Bởi vì theo những gì Hứa Thanh trải qua, tất cả sinh linh và ngay cả thần linh, đều không thể nói là thực sự bất tử bất diệt.

Dù là Chân Thần, cũng như vậy.

Nếu không, làm sao Ngọc Lưu Trần có thể mưu tính với Chân Thần.

“Vì vậy, bất tử cũng tốt, bất diệt cũng được, đều là trong điều kiện tương ứng mới có thể đạt.”

“Vậy những tồn tại kỳ lạ này, rõ ràng có thể bị ta bóp nát ngay lập tức, điều kiện để chúng bất tử bất diệt, là gì?”

Hứa Thanh vừa tiến về phía trước, vừa bị những tồn tại kỳ lạ không thể thấy đuổi theo, vừa suy nghĩ trong lòng.

Vài giây sau Hứa Thanh đột ngột quay đầu, ánh mắt lộ ra tia sắc bén, lẩm bẩm.

“Rõ ràng, những tồn tại kỳ lạ này, điều kiện để chúng bất tử bất diệt, là không thể nhìn thấy!”

“Bởi vì không thể nhìn thấy, nên không thể giết chúng!”

“Có nghĩa là muốn giết chúng, cần phải nhìn thấy chúng trước!”

Gần như trong khoảnh khắc Hứa Thanh nhận ra điều này, trong lòng hắn truyền đến cảm xúc của Tiểu Ảnh.

“Chủ… Đúng… Hòa hợp ta… Có thể thấy được…”

Chương 2327: Khuôn mặt trong ngọn nến (2)

Hứa Thanh nhíu mày, cảm xúc của Tiểu Ảnh truyền đến quá đúng lúc, như thể đối phương luôn đợi mình nhận ra điều này.

“Tại sao không nói trước?”

Giọng Hứa Thanh lạnh lùng.

“Chủ… Ta… Không thể… Tại đây… Ánh nến… Giới hạn… Không thể nói… “

Tiểu Ảnh lo lắng, nhanh chóng truyền cảm xúc.

Ý của nó, Hứa Thanh hiểu, vì giới hạn của cái gọi là ánh nến tại đây nên không thể nói ra, cần Hứa Thanh tự phản ứng lại mới có thể nói.

Nếu là lúc khác, Hứa Thanh chắc chắn sẽ nghiên cứu về việc này của Tiểu Ảnh, nhưng hiện tại rõ ràng không phải lúc.

Vì vậy hắn nén lại chuyện này, theo tâm niệm vừa động, ra lệnh cho Tiểu Ảnh.

Ngay lập tức khí tức của Tiểu Ảnh bùng phát, bao phủ toàn thân Hứa Thanh.

Hứa Thanh và Tiểu Ảnh, khi trước lúc gặp nguy hiểm sẽ chọn hợp nhất, mà sau khi hợp nhất thì sức mạnh của Hứa Thanh sẽ bị áp chế, chỉ một số thần thông đặc biệt mới có thể sử dụng như thường.

Tất cả điều này đổi lại, là sức mạnh thân thể sẽ tăng mạnh.

Sau đó khi tu vi của Hứa Thanh tăng lên, dần dần không cần hợp nhất với Tiểu Ảnh, cho đến lúc này sự hợp nhất lại xuất hiện.

Trong nháy mắt, Tiểu Ảnh hóa thành hắc bào bao phủ Hứa Thanh, còn tạo thành áo choàng đen phía sau, theo tóc tím tung bay, sức mạnh thân thể kinh khủng bộc phát từ Hứa Thanh.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Đáng kinh ngạc hơn, là đôi mắt Hứa Thanh trở thành một mảnh đen nhánh.

Ngay sau đó, dùng mắt của Tiểu Ảnh nhìn thế giới…

Thế giới như bị lột bỏ lớp mặt nạ, lộ ra hình dáng thực sự!

Bầu trời, là trống rỗng.

Tinh không, là hư vô.

Phần cuối, là bằng ngọc.

Bụi trần và ngôi sao xung quanh trở thành những bức tranh, sơn mạch và đại địa đều là một phần của bức tranh.

Chỉ có ngọn nến đỏ là như cũ, vẫn cháy một cách quỷ dị.

Còn lại là… những tồn tại kỳ lạ mà trước đó không thể nhìn thấy, lần này… Hứa Thanh đã thấy rõ.

Đó chính là ngoài ánh sáng của ngọn nến, hiện ra những bóng đen!

Hình dạng của chúng thường thay đổi, đôi khi hình người, lúc lại hình thú, lúc thì không theo quy luật, đôi khi thành sợi tơ, thiên kì bách quái, nhưng màu sắc đều đen nhánh, bản chất đều là dạng bóng mờ!

Qua vô số năm, những tu sĩ bị đồng hóa trong bí cảnh nơi đây, thân thể của họ biến mất, để lại… chỉ có cái bóng.

Mà bí cảnh này, thực chất là một thế giới tranh dạng chiếu bóng!

Phát hiện đó khiến tâm thần Hứa Thanh dậy sóng.

Nguồn gốc của Tiểu Ảnh vốn là một bí ẩn trong lòng hắn, không thể tìm ra câu trả lời.

Nhưng hôm nay… dường như đã tìm được manh mối.

Hứa Thanh đột ngột ngước nhìn, nhìn về phía ngọn nến đỏ xa xa, đôi mắt co lại, trong khi đó vô số bóng xung quanh lao mạnh về phía Hứa Thanh.

Ngay lập tức, với việc Hứa Thanh bùng phát Huyền Dương

Tiên Quang lần nữa, ánh sáng và nhiệt lượng từ cơ thể hắn lan tỏa bát phương, tiếng kêu gào thảm thiết bỗng vang vọng.

Giống như một số thần thông đặc biệt, tiên quang là một trong những pháp thuật có thể triển khai dưới sự hợp nhất với Tiểu Ảnh.

Những cái bóng trước đó không thể bị diệt, lúc này dưới ánh sáng của tiên quang, nhanh chóng mờ dần, trong tiếng kêu thảm thiết, tan thành khói.

Nhiệt độ xung quanh, cũng lập tức tăng lên.

Thân thể Hứa Thanh nhoáng một cái, lao nhanh về phía trước, suốt đường tiên quang chiếu sáng, vọt qua hồ nước, bay qua sơn mạch, nơi đi qua những cái bóng từ bát phương đều tan vỡ, cho đến một nén nhang sau, một hạp cốc khổng lồ hiện ra trước mắt Hứa Thanh.

Chỉ là trong mắt Hứa Thanh, hạp cốc này… tương tự như hồ nước và sơn mạch, đều được vẽ ra.

Dù có vẻ chân thực, nhưng thực ra không thể bước vào.

Hắn đứng bên bờ hạp cốc, trầm ngâm một lúc, sau đó tiên quang trên cơ thể lại lóe lên, được Hứa Thanh chiếu vào hạp cốc, liên tục quét qua.

Sau vài lần, sắc đen nhánh trong mắt Hứa Thanh dần biến mất, giải trừ hợp nhất với Tiểu Ảnh.

Thế giới trong mắt Hứa Thanh trở lại như ban đầu, hạp cốc trước mắt không còn là vẽ ra, mà thực sự tồn tại.

Bên trong tối đen, không thấy rõ cụ thể.

Hứa Thanh đứng bên bờ hạp cốc, quét mắt một lượt rồi nhấc chân bước vào hạp cốc.

Thần tri của hắn tản ra, bao phủ toàn bộ khu vực hạp cốc, bắt đầu tìm kiếm.

Hắn cần tìm ra nguồn gốc của bụi trắng trong vận mệnh Huyết Trần Tử.

Chỉ là… theo thời gian trôi qua, một lúc lâu sau thân ảnh Hứa Thanh từ hạp cốc bay ra, đứng giữa không trung trên hạp cốc, hắn nhăn mày lại.

Hạp cốc này tuy sâu, nhưng tổng thể không lớn.

Vì vậy trong một canh giờ, không chỉ dùng thần tri thăm dò toàn bộ, mà Hứa Thanh còn tự mình đi qua mọi nơi trong hạp cốc để quan sát bằng mắt, nhưng cuối cùng đều không thu được gì.

Hắn không tìm thấy bất kỳ nơi nào có thể có bụi trắng, cũng không cảm nhận được dấu vết gì.

Như thể đã đến nhầm chỗ.

“Không phải ở đây sao?”

“Nhưng trong ký ức của Huyết Trần Tử, bụi trắng trong vận mệnh của gã, rõ ràng là sau khi vào đây mới xuất hiện.”

Hứa Thanh suy tư, lúc lâu sau hắn đột nhiên lao lên trên, trong nháy mắt đã đến không trung rồi nhìn xuống đại địa, những gì thấy đều bình thường.

Vì vậy hắn lại bay lên, cho đến khi rời khỏi ngôi sao này, vờn quanh ngôi sao và liên tục quan sát, vẫn không có chút manh mối nào.

“Vậy thì…”

Hứa Thanh truyền ý niệm, ngay lập tức Tiểu Ảnh lại hợp nhất với hắn, đôi mắt lại trở nên đen kịt, Hứa Thanh đứng ở độ cao này, lại nhìn xuống ngôi sao phía dưới.

Cái nhìn này, khiến mắt Hứa Thanh mở to.

Trong mắt Tiểu Ảnh, hạp cốc được vẽ ra đó… như một cái miệng mở ra.

Sơn mạch ở xa, như cái mũi.

Hai hồ nước chỗ càng xa hơn, tựa đôi mắt.

Ngôi sao này, đâu phải ngôi sao, đây rõ ràng là một khuôn mặt!

Chương 2328: Tinh hoàn thứ chín (1)

Tâm thần Hứa Thanh dậy sóng.

Cảnh tượng này, dĩ nhiên là không có trong ký ức của Huyết Trần Tử.

Còn hắn tìm kiếm đến giờ phút này, đang chăm chú nhìn khuôn mặt trên ngôi sao, trong lòng đã hoàn toàn hiểu rõ… đây chắc chắn là nguyên nhân khiến linh hồn Huyết Trần Tử xuất hiện bụi trắng!

Dù không biết bụi trắng là gì, nhưng Hứa Thanh không chút do dự, tay phải đột nhiên giơ lên, ngay lập tức một bàn tay khổng lồ hiện ra trước mặt Hứa Thanh.

Chụp về khuôn mặt nổi lên trên ngôi sao đó.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn, cuối cùng khi tiến gần đến ngôi sao đang tan vỡ kia, bàn tay khổng lồ mà Hứa Thanh hiện ra đã phình to đến mức đủ để bao phủ ngôi sao đó.

Nhưng ngay khi bàn tay này bao phủ khuôn mặt, hạ xuống… biến cố đột ngột xảy ra!

Không biết có phải là trùng hợp hay không, trong khoảnh khắc này mức độ tan vỡ của ngôi sao lại đạt đến điểm cực đại, tiếp theo toàn bộ ngôi sao đột nhiên sụp đổ, vỡ vụn.

Hướng về bốn phía, ầm ầm tan vỡ.

Cùng tan vỡ, còn bao gồm cả khuôn mặt đó.

Sơn mạch hình thành cái mũi, bị một khắc quét sạch.

Hai hồ nước tạo thành đôi mắt, nháy mắt lấp đầy.

Hạp cốc tạo thành miệng… trực tiếp sụp đổ.

Khuôn mặt khổng lồ, không còn!

Cùng với sự sụp đổ của ngôi sao, một sức mạnh hủy diệt thiên địa cũng từ ngôi sao này phát ra, bùng nổ khí thế kinh hoàng.

Bàn tay khổng lồ mà Hứa Thanh hiện ra đón nhận đầu tiên, bị cơn bão hủy diệt chạm vào.

Khoảnh khắc tiếp theo tiếng nổ vang trời, âm thanh ầm ầm đinh tai nhức óc, khí tức hủy diệt quét sạch tất cả, bàn tay khổng lồ không thể chống đỡ, trực tiếp tan vỡ.

Bản thân Hứa Thanh cũng ngay lập tức lùi lại, cho đến khi lùi lại mười vạn trượng, mới miễn cưỡng tránh được lực lượng tan vỡ của ngôi sao.

Nhìn lại…

Ngôi sao đó, đã trở thành bụi…

Bụi này, màu trắng.

Giống hệt như trên sợi tơ vận mệnh của Huyết Trần Tử.

Hứa Thanh chấn động tâm thần, ngay lập tức cố gắng thu thập.

Chỉ là bụi trắng này vừa xuất hiện, cũng nhanh chóng biến mất.

Mà dùng nhiều phương pháp để thu thập vật này đều không hiệu quả, dù sao trước đó Hứa Thanh đã nhiều lần cố gắng thu thập bụi trắng trên sợi tơ vận mệnh của Huyết Trần Tử, cũng đều thất bại.

Nhưng hắn không cam lòng như vậy.

Có lẽ bụi trắng đó vẫn chưa hòa vào sợi tơ vận mệnh nên trạng thái tồn tại khác biệt, vì vậy sau khi Hứa Thanh thay đổi nhiều phương pháp, cuối cùng dựa vào bình ngọc được gia trì bởi thần nguyên và quyền hành, thu thập được một ít.

Lúc này hắn cúi đầu nhìn ngọc bình trong tay, tâm trí tràn ngập suy nghĩ.

Hắn đã biết nguồn gốc của bụi trắng trong vận mệnh của Huyết Trần Tử.

Trước đó, hắn đã từng thấy sự tan vỡ của các ngôi sao và thế giới khác tại đây, nhưng không xuất hiện bụi trắng, chỉ riêng ngôi sao này tan vỡ mới xuất hiện loại vật chất ấy.

Sự khác biệt ở đây, rõ ràng.

“Những ngôi sao hoặc thế giới từng xuất hiện khuôn mặt đó, trong khoảnh khắc tan vỡ mới xuất hiện bụi trắng!”

“Tiếc là ta đã cố gắng thu thập, nhưng vật chất thần bí này tiêu tán quá nhanh, bình ngọc ta thu được quá ít…”

Hứa Thanh kiểm tra bình ngọc, nhận thấy dù có gia trì quyền hành và thần nguyên của mình, nhưng bụi trắng trong bình vẫn không thể tránh khỏi tiêu tan.

Dù tốc độ chậm lại, nhưng nhiều nhất cũng chỉ một ngày, sẽ hoàn toàn biến mất.

“Một ngày…”

Hứa Thanh nhíu mày.

Thời gian, không đủ.

Mà sự thận trọng của hắn, nên nếu chưa chưa thử nghiệm và nghiên cứu kỹ, hắn sẽ không hòa loại bụi thần bí này vào sợi tơ vận mệnh của mình.

“Vì vậy trọng điểm, thực ra không phải bụi trắng này, mà là khuôn mặt đó…”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn ra bốn phía.

“Khuôn mặt đó, liệu có khuôn mặt thứ hai?”

Hứa Thanh trầm ngâm một lát, trong lòng truyền thần niệm đến Tiểu Ảnh, rất nhanh Tiểu Ảnh bay đến hợp nhất với Hứa Thanh, khiến đôi mắt hắn lần nữa đen kịt.

Hắn chuẩn bị dựa vào ảnh nhãn để cẩn thận khám phá trong bí cảnh này, tìm xem liệu còn khuôn mặt thứ hai hay không.

Lúc này hợp nhất xong, Hứa Thanh không lãng phí thời gian, trong bí cảnh biến thành bức tranh, một lần nữa lao nhanh về phía trước, dựa vào ảnh nhãn để cẩn thận tìm kiếm.

Thời gian trôi qua.

Dù Giới Nguyên bí cảnh đã trở thành những bức tranh, nhưng không tĩnh mà là động, vả lại số lượng rất nhiều.

Điều quan trọng nhất là, vì ngọn nến đỏ vẫn đang cháy, nên dù là ánh sáng và nhiệt lượng, hay là nguy cơ bị đồng hóa đều tăng lên khi Hứa Thanh tiếp tục khám phá.

Hai ngày sau, Hứa Thanh buộc phải lùi lại một số phạm vi, tránh xa khu vực ánh sáng của ngọn nến đỏ, nhìn từ xa, trong lòng hắn dâng lên u ám.

“Hai ngày, chỉ tìm kiếm được ba phần khu vực, mà đa phần chỉ là ngoại vi.”

“Nếu muốn tìm hết, không đủ mười ngày sẽ không thể làm được, mà càng gần ngọn nến đỏ, nguy cơ bị đồng hóa càng lớn.”

“Như thế này, không ổn.”

Hứa Thanh im lặng một lúc lâu, trong lòng dâng lên một quyết tâm, hắn còn một lá bài tẩy có thể sử dụng.

“Vậy thì…”

Hứa Thanh nhắm mắt, thần nguyên trong cơ thể ầm ầm, không ngừng cuộn trào, có một hạt giống quyền hành, trên khư thổ của hắn lấp lánh kim quang rực rỡ.

Ánh sáng này càng lúc càng mạnh, cuối cùng chiếu sáng toàn bộ khư thổ, từ trong cơ thể Hứa Thanh lan tỏa ra, cuối cùng tụ lại hình thành một sợi tơ vàng, quấn quanh ngón tay của Hứa Thanh.

Nhìn sợi tơ vàng này, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hy vọng.

Bởi vì sợi tơ vàng này, thuộc về quyền hành mà hắn đã đoạt được từ tu sĩ họ Long của Bắc Mệnh vương tộc, chính là quyền hành may mắn!

Lúc này, hắn nắm chặt sợi tơ vàng đó, bắt đầu thiêu đốt.

Nhưng xung quanh vẫn như cũ.

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua, không thấy điều gì bất thường, nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên hắn triển khai quyền hành này, vì vậy bản thân cũng đang trong quá trình khám phá.

Một lát sau hắn hít một hơi sâu, lao vào khu vực ánh sáng của ngọn nến đỏ phía trước, tiếp tục tìm kiếm.

Chương 2329: Tinh hoàn thứ chín (2)

Mà lần này… một nén nhang sau, Hứa Thanh cảm nhận được điều khác biệt.

Hắn thấy được dấu vết của quy tắc và pháp tắc.

Phải biết rằng Giới Nguyên bí cảnh, đối với tu sĩ Uẩn Thần, lợi ích chính là quy tắc và pháp tắc.

Thế giới và các ngôi sao tại đây quá nhiều, chúng liên tục tan vỡ rồi liên tục tụ lại, điều này sẽ cung cấp cho tu sĩ Uẩn Thần kiến thức phong phú và cảm ngộ để tạo ra thế giới mới của riêng mình.

Nhưng quy tắc và pháp tắc, ngoài một số cơ bản nhất, trong mỗi ngôi sao hay thế giới đều khác nhau.

Trong đó có những thứ phù hợp, cũng có những thứ không phù hợp, tùy theo loại thế giới của từng tu sĩ Uẩn Thần nên nhu cầu cũng khác nhau, ngoài ra cũng phải chú ý tiết điểm thời gian.

Có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình một quy tắc từ khi xuất hiện đến khi tan vỡ, là tốt nhất.

Nếu chỉ thấy một bộ phận biến hóa, thì cần tìm kiếm nhiều lần những quy tắc tương tự để cảm ngộ.

Vì không thể lưu lại quá lâu, nên cần có yếu tố may mắn.

Trước đây Hứa Thanh dọc đường đi, dù trọng điểm là tìm khuôn mặt đó, nhưng cũng thỉnh thoảng quan sát một chút lực lượng của quy tắc pháp tắc xuất hiện trong sự tan vỡ và sinh ra của thế giới.

Nhưng một mặt là qua loa, mặt khác là nhìn thấy đều không hoàn chỉnh, thỉnh thoảng mới thấy đầy đủ.

Nhưng bây giờ… một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Một sợi sợi tơ pháp tắc hoàn chỉnh, lại bất ngờ xuất hiện trước mặt hắn, chủ động trình diễn quá trình biến đổi của mình.

Mà không chỉ một lần…

Khi Hứa Thanh tiến về phía trước, những điều tương tự xảy ra liên tiếp, một lượng lớn quy tắc pháp tắc, khi Hứa Thanh tiến gần, như công phượng xòe đuôi, tự động hiện ra.

Giống như tranh nhau xuất hiện!

Cảnh tượng này, nếu người khác thấy thì chắc chắn sẽ kinh hãi tột độ, không thể tin nổi.

Mà đây chưa phải là điều kỳ lạ nhất, khiến chính Hứa Thanh cũng cảm thấy chấn động, là một số ngôi sao rõ ràng đang tan vỡ, lại trong ánh mắt của hắn, vì một số sự cố kỳ lạ hoặc tan vỡ chậm lại, hoặc quy tắc pháp tắc trong sự tan vỡ vượt trội bất thường mà lộ ra.

Tất cả, đều để hắn nhìn rõ ràng hơn, tỉ mỉ hơn.

Còn những cái bóng trong bí cảnh này cũng bị ảnh hưởng, chúng thường phát hiện Hứa Thanh đầu tiên, bản năng sẽ lao đến, nhưng mỗi lần đến gần đều đột nhiên bị vật khác thu hút, rồi nhanh chóng bay xa.

Đáng kinh ngạc hơn nữa, là dù sự tan vỡ của ngôi sao hay sự rời đi của cái bóng, đều gián tiếp che chắn ánh sáng của ngọn nến đỏ cho Hứa Thanh…

Điều này khiến con đường của Hứa Thanh vô cùng suôn sẻ.

Còn khuôn mặt thứ hai mà hắn muốn tìm, cũng xuất hiện trước mắt Hứa Thanh sau vài canh giờ.

Trong lòng Hứa Thanh dậy sóng, kìm nén sự rung động của thần quyền may mắn, cơ thể khựng lại, nhìn về phía xa.

Ở đó có một ngôi sao đang tan vỡ.

Trong ngôi sao có một mảnh đại lục, dưới sự tan vỡ của ngôi sao, giữ lại phần lớn.

Trên đó, sơn mạch và hồ nước tạo thành một khuôn mặt.

Mà nguyên bản, dưới sự tan vỡ của ngôi sao, mảnh đại lục này rất khó hoàn chỉnh, cho dù hoàn chỉnh cũng sẽ bị che khuất, khiến người qua đường khó thấy.

Nhưng rõ ràng, Hứa Thanh đã thấy.

Gần như trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy, khuôn mặt đó bất ngờ mờ đi, ngay lập tức sơn mạch và hồ nước sụp đổ, khuôn mặt biến mất.

Vào lúc này phong bạo tan vỡ của ngôi sao lan tỏa bốn phía, trong đó lờ mờ hiện ra một hình dáng khuôn mặt, đang trốn chạy ra xa.

Ánh mắt Hứa Thanh tập trung, đuổi theo với tốc độ tối đa, bản dịch này ở vip bns.

Hình dáng khuôn mặt đó tốc độ kinh người, dù Hứa Thanh toàn lực tiến lên vẫn không kịp, sau khi đuổi theo một nén nhang, khuôn mặt đó đột ngột biến mất.

Ba hơi thở sau, Hứa Thanh trong tiếng gió xuất hiện tại nơi khuôn mặt biến mất, nhanh chóng kiểm tra bốn phía, ánh mắt khóa vào một khe nứt không gian nhỏ.

Đôi mắt Hứa Thanh nheo lại, so với việc tìm kiếm mù quáng khắp nơi, lựa chọn của hắn là khám phá khe nứt có khả năng ẩn náu khuôn mặt nhất, vì vậy lao nhanh một cái, trực tiếp bay vào khe nứt.

Ngay khi tiến vào, một cảnh tượng khiến Hứa Thanh chấn động mạnh mẽ, hiện ra trước mắt hắn.

Trong khe nứt là một thế giới hư vô, bên trong không có ngọn nến đỏ, nhưng… vẫn là lưu ảnh!

Ngọc giản chứa Giới Nguyên bí cảnh, lưu ảnh bên trong không phải một tầng, mà là hai tầng!

Tầng lưu ảnh thứ hai, chính là một bức tinh đồ chấn động tâm thần!

Ba mươi sáu tinh hoàn lớn nhỏ khác nhau, tạo thành bức tinh đồ hùng vĩ!

Mỗi tinh hoàn đều có nhiều tinh vực và vô số ngôi sao tạo thành, sáng chói vô cùng, khó dùng ngôn từ miêu tả được sự bao la của nó.

Trong đó tinh hoàn thứ nhất, bên trong mờ nhạt, nhưng các tinh hoàn khác đều rõ ràng vô cùng, trong tinh hoàn thứ năm, ở giữa hiện ra hình dáng một lão giả ngồi xếp bằng.

Đó là một ký hiệu.

Hứa Thanh vừa nhìn đã nhận ra, lão giả đó… chính là lão nhân mà hắn và đại sư huynh đã gặp ở ngoại hải!

Mà điều khiến Hứa Thanh rung động nhất, chính là tinh hoàn thứ chín.

Bởi vì, ở trung tâm tinh hoàn thứ chín, hắn thấy một ký hiệu của Tàn Diện!

Vừa nhìn thấy, một sự minh ngộ xuất hiện trong lòng.

Đây là… Thần Minh Thượng Hoang! Vậy nơi đó, tự nhiên chính là Vọng Cổ đại lục!

Còn trong tinh hoàn thứ chín, xung quanh Vọng Cổ đại lục… có những ký hiệu kinh khủng khác!

Ở phía đông của tinh hoàn, có một tôn cự thú ngủ say.

Phía bắc của tinh hoàn, chảy xuôi một dòng kim hà (sông vàng).

Phía nam của tinh hoàn, sừng sững một tòa hắc tháp.

Phía tây của tinh hoàn, một người giấy ngồi xếp bằng.

Chương 2330: Ta cầu nguyện... (1)

Tinh hoàn thứ nhất, đại khái có hình dạng tam giác, bên trong mờ mịt như bị vô thượng chi lực bao phủ, không thể dò xét!

Tinh hoàn thứ hai, rõ ràng hơn rất nhiều, bên trong cũng có dấu vết, nhưng chỉ là phác thảo.

Tinh hoàn thứ ba và thứ tư, đại khái cũng như thế.

Nhưng tinh hoàn thứ năm thì khác, ký hiệu của lão giả đang ngồi xếp bằng ở trung tâm rõ ràng hơn rất nhiều.

Nhìn qua các tinh hoàn khác, cũng đều có ký hiệu khủng khiếp, có cái rõ ràng, có cái chỉ là phác thảo, kích thước khác nhau và hình dạng không đồng nhất.

Ngắm nhìn những ký hiệu này, trong tâm trí Hứa Thanh chấn động dữ dội.

Lúc đầu, sau khi tái sinh từ huyết nhục của Thượng Hoang, trong ý thức của hắn xuất hiện một số nhận thức mờ mịt, ví dụ như ba mươi sáu tinh hoàn.

Cho đến khi hắn cùng Ngọc Lưu Trần đi ra ngoại hải, bị con kình ngư khổng lồ nuốt vào, hắn gặp một lão giả tự xưng là đến từ Tiên Đô của tinh hoàn thứ năm.

Cuộc trò chuyện với lão giả đã mở rộng nhận thức của Hứa Thanh, hắn xác định vũ trụ mà mình đang ở, là một trong ba mươi sáu tinh hoàn.

Nhưng chỉ như vậy thôi.

Biết được thông tin nhưng không có hình ảnh cụ thể, cũng không biết mình đang ở tinh hoàn nào.

Vì vậy, lúc này khi tinh đồ của ba mươi sáu tinh hoàn xuất hiện trước mắt hắn, trong lòng hắn chấn động mạnh mẽ, sóng lớn đủ để làm cho thức hải của hắn dậy sóng dữ dội.

Cuối cùng hắn đã biết, mình đang ở tinh hoàn nào.

Tinh hoàn thứ chín!

Mà trong tinh hoàn thứ chín có nhiều thế lực, đông tây nam bắc đều có ký hiệu khủng khiếp.

Nhưng Hứa Thanh không biết có phải ảo giác hay không, bất kể là cự thú hay kim hà, hoặc là hắc tháp và người giấy, đều lờ mờ chỉ về hướng Tàn Diện.

Như bị thu hút lôi kéo.

Mà từ mức độ rõ ràng để nhận định, Tàn Diện là ký hiệu rõ ràng nhất trong ba mươi sáu tinh hoàn!

Không phải một trong.

Còn những ký hiệu khác trong tinh hoàn thứ chín, kể cả ký hiệu của lão giả trong tinh hoàn thứ năm, thậm chí tất cả ký hiệu có thể nhìn thấy trong ba mươi sáu tinh hoàn, đều kém một chút.

Chỉ có tinh hoàn thứ nhất, do toàn bộ mờ mịt nên không thể nhìn thấy rõ ràng, không biết bên trong có tồn tại khủng khiếp như Tàn Diện hay không.

Nhưng dù thế nào, nhìn tinh đồ trước mắt, trong tâm trí của Hứa Thanh như khai thiên tích địa, mở rộng thế giới quan của hắn.

Thế giới, nằm ngay trước mắt.

Tinh không, cũng trong tầm nhìn.

Tinh hoàn, vô hạn mênh mông.

So với điều này, Vọng Cổ đại lục chỉ như một hạt cát trên bãi biển, không đáng kể, nhưng vì sự tồn tại của Thượng Hoang, lại khiến hạt cát này… sáng chói vô cùng.

Vì vậy sau một lát, Hứa Thanh mới hít một hơi thật sâu, cố gắng để tâm hồn chấn động của mình bình tĩnh lại.

“Cấp độ của Tàn Diện, là nửa bước Thần Minh… Vì vậy mức độ sáng chói của gã, vượt qua tất cả.”

“Như vậy, ký hiệu ở bốn phương của tinh hoàn thứ chín, sức mạnh của chúng ở mức độ nào, Thần Chủ? Thần Tôn?”

"Khả năng lớn là cái sau."

"Vậy Tàn Diện, ban đầu là ở tinh hoàn thứ chín, hay từ các tinh hoàn khác đến?"

"Bốn phương đông tây nam bắc, đều lờ mờ bị Tàn Diện lôi kéo…"

Hứa Thanh trầm ngâm, cự thú thì hắn lạ lẫm, kim hà cũng chưa từng thấy tồn tại tương tự, nhưng hắc tháp thì hắn đã thấy một vật tương tự.

"Tàn tháp dưới Cấm Hải, sau đó được ta dung nhập vào Đại Dực, hình thành Thánh Thiên Bảo Tháp… không biết có liên quan gì đến hắc tháp này không."

"Còn về cuối cùng là người giấy…"

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra ánh sáng u ám, hắn nghĩ đến trận chiến Chấp Kiếm Đại Đế ngã xuống, xuất hiện nhân vật Đức La Tử kia!

"Thủ đoạn của Đức La Tử liên quan đến giấy, có liên quan gì đến người giấy này không?"

Hồi lâu, Hứa Thanh mới dừng lại những suy nghĩ bùng nổ của mình.

Những gì nhìn thấy hôm nay quá mức chấn động, hắn cần một khoảng thời gian để lắng đọng.

Mà nơi đây, rõ ràng không phải là nơi thích hợp.

Vì vậy Hứa Thanh quét mắt qua xung quanh, thần thức lan rộng, một lúc sau Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn vào hư không xa hơn.

Ở chỗ này, hắn không tìm thấy khuôn mặt đã trốn thoát đó.

Nhưng giá trị của tinh đồ, từ một góc độ nào đó là vô cùng quý giá.

Vì vậy Hứa Thanh đã khắc họa nó trong tâm trí, ghi nhớ kỹ càng, rồi thân thể nhoáng một cái, bắt đầu khám phá phạm vi lớn hơn.

Nhưng theo bản năng, hắn không đến gần tinh đồ rộng lớn.

Tầng đầu tiên của ngọc giản, với ngọn nến đã có khả năng đồng hóa đáng sợ, thì trong tầng thứ hai này, Hứa Thanh biết rằng mình phải cẩn thận.

Rất có thể nơi này, cũng tồn tại sự đồng hóa tương tự.

Cứ như vậy, một canh giờ trôi qua.

Theo sự tìm kiếm của Hứa Thanh, một cảm giác nguy hiểm dần dần xuất hiện trong lòng hắn.

Càng lúc càng đậm.

Cho đến lúc này, đã đến trình độ hãi hùng khiếp vía.

Điều này khiến Hứa Thanh càng thêm chắc chắn về suy đoán trước đó của mình.

“Không thể ở lại lâu.”

Dù rằng tiếc nuối chưa tìm thấy khuôn mặt đó, mà việc rời khỏi tầng này trở lại thế giới ngọn nến, có lẽ cũng không thể tìm thấy, khiến mục tiêu của Hứa Thanh không đạt được.

Nhưng Hứa Thanh càng hiểu rõ một điều, đôi khi… duyên pháp chính là như vậy.

Hai lần gặp, hai lần tìm kiếm, đều thất bại.

Điều này cho thấy… Khuôn mặt đó, có lẽ có ý chí riêng của mình, nó không muốn bị tìm thấy.

“Đáng tiếc…”

Hứa Thanh thở dài một tiếng, sờ vào bình ngọc trong túi trữ vật.

“Hy vọng bụi trắng trong đó, đủ để ta nghiên cứu và sử dụng.”

Hứa Thanh nghĩ đến đây, không chần chừ nữa mà quyết định ngay trong lòng, bay thẳng đến khe không gian mà hắn đã vào.

“Đã ở lại Giới Nguyên bí cảnh này quá lâu, để tránh bất trắc thì vẫn nên rời đi là tốt nhất.”

Hứa Thanh tốc độ cực nhanh, như cầu vồng lao trong hư không, rất nhanh đã trở lại khe nứt.

Chương 2331: Ta cầu nguyện... (2)

Trước đó tại đây hắn đã để lại một luồng thần niệm, lúc này kiểm tra không có gì bất thường, thân thể bước một bước ra, tiếp cận khe nứt, chuẩn bị quay lại tầng ngọn nến.

Nhưng ngay khi thân ảnh của Hứa Thanh chuẩn bị xuyên qua khe nứt, đột nhiên trong hư không phía sau hắn truyền đến một luồng khí tức xa lạ nhưng quen thuộc.

Hứa Thanh cảm nhận được, thân thể run lên, tu vi bùng phát, đôi mắt lấp lánh đạo ngân quyền hành, nhanh chóng quay lại, chăm chú nhìn vào hư không.

Nơi đó, lúc này có những gợn sóng đang lan tỏa.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn vào, trung tâm của những gợn sóng này, lại xuất hiện một vật.

Đó là một chiếc mặt nạ!

Hình dáng của nó, chính là khuôn mặt mà Hứa Thanh đã nhìn thấy hai lần nhưng không thể tìm thấy.

Chỉ có điều lúc này nó hiện rõ hình dáng, trở thành một chiếc mặt nạ.

Có vẻ như, đây mới là bản thể của nó.

Bây giờ nó đối diện Hứa Thanh, như đang quan sát, đồng thời cũng đang lay động, như đã sẵn sàng trong bất kỳ sự lay động nào, sẽ biến mất ngay lập tức.

Hứa Thanh cảnh giác, không dám manh động mà đứng quan sát trước khe nứt, trong lòng cũng có suy ngẫm.

“Ta đi tìm, nó trốn, nhưng khi ta từ bỏ, nó lại chủ động xuất hiện.”

Cứ như vậy, một nén nhang trôi qua.

Cả hai bên đều không có hành động nào, chỉ nhìn nhau, mà chiếc mặt nạ này cũng không còn lay động như trước, có lẽ vì Hứa

Thanh không ra tay nên sự đề phòng của nó có phần giảm xuống.

Cho đến khi Hứa Thanh nheo mắt, trong lòng suy nghĩ cách ra tay để nhanh chóng bắt được chiếc mặt này, chiếc mặt nạ như cảm nhận được suy nghĩ của Hứa Thanh, liền nhanh chóng mờ nhạt, như muốn tan biến.

Hứa Thanh nhíu mày, dẹp bỏ ý định ra tay, nghĩ đến việc vật này xuất hiện khi mình không có ý định tìm kiếm… Vì vậy hắn hoàn toàn từ bỏ ý định bắt nó.

Hầu như ngay khi hắn từ bỏ ý định này, chiếc mặt nạ từ trạng thái mờ nhạt lại rõ ràng, lại ngắm nhìn Hứa Thanh một lúc, đột nhiên truyền ra gợn sóng, đôi môi khẽ mở, có một giọng nói khô khan truyền vào tâm trí Hứa Thanh.

“Ngươi, muốn cầu nguyện gì?”

Hứa Thanh im lặng, trong lòng cảnh giác càng mạnh, hắn không biết chiếc mặt nạ này là gì, lại có thể nói chuyện.

Tuy nhiên, trong cuộc đời hắn đã gặp nhiều điều kỳ lạ, vì thế có những phán đoán riêng, hiểu rằng có những lời nói, không thể trả lời tùy tiện.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh đang suy nghĩ, chiếc mặt nạ thấy hắn không trả lời, tự mình lại mờ nhạt, như muốn tan biến lần nữa.

Thấy vậy, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, đột nhiên mở miệng.

“Ta cầu nguyện…”

Ba chữ này vừa nói ra, chiếc mặt nạ trong trạng thái mờ nhạt dừng lại, lại rõ ràng, khi ngắm nhìn Hứa Thanh, thân thể Hứa Thanh lại lùi một bước, bước ngay vào khe nứt phía sau.

Ngay lập tức, thân ảnh hắn biến mất.

Khi xuất hiện, Hứa Thanh đã không còn ở tầng tinh đồ, mà hiện diện ở tầng ngọn nến đỏ.

Ánh sáng và nhiệt, ập đến.

Hứa Thanh không quan tâm, nhanh chóng nhìn về phía khe nứt, xem chiếc mặt nạ có theo sau hay không.

Rất nhanh... hắn thấy trong khe nứt xuất hiện những gợn sóng, chiếc mặt nạ thật sự theo Hứa Thanh bay ra.

Khi xuất hiện, ngắm nhìn Hứa Thanh.

Như đang chờ Hứa Thanh nói ra điều cầu nguyện.

Hứa Thanh nheo mắt, thân thể nhoáng một cái lao về phía xa, đồng thời chú ý đến chiếc mặt nạ.

Mà chiếc mặt nạ này, biểu hiện một chút do dự, nhưng rất nhanh lại chọn theo sau, bay về phía Hứa Thanh.

Có vẻ như việc trước đó Hứa Thanh mở miệng, đã đạt được một loại nhân quả nào đó.

Nhưng Hứa Thanh lại chưa nói ra điều cầu nguyện, dẫn đến nhân không có quả.

Vì vậy chiếc mặt nạ không rời đi, mà theo sau Hứa Thanh.

Cứ như vậy sau nửa nén nhang, Hứa Thanh đột nhiên lùi lại, nhanh chóng xuất hiện gần chiếc mặt nạ phía sau, giơ tay nắm lấy.

Lần này chiếc mặt nạ không mờ nhạt tan biến như trước, mà để mặc Hứa Thanh nắm lấy.

Trong tay hắn, chiếc mặt nạ ngắm nhìn Hứa Thanh, như vẫn đang chờ hắn nói ra điều cầu nguyện.

Hứa Thanh không có biểu hiện gì trên mặt, tùy tiện đặt chiếc mặt nạ vào trong tay áo.

Vật này, đặt trong túi trữ vật thì Hứa Thanh không yên tâm, dù sao đây cũng là một sinh vật sống.

Còn biện pháp phong ấn, có thể do hành vi ác ý sẽ phá vỡ trạng thái hiện tại của cả hai.

Đặc biệt là sau thử nghiệm trước đó, Hứa Thanh phán đoán vật này có khả năng lớn khi mình chưa nói ra điều cầu nguyện, sẽ luôn theo sau.

Cho nên, tay áo là chỗ thích hợp.

Về bản chất của chiếc mặt nạ này, cũng như nhân quả của việc cầu nguyện, còn có vấn đề bụi trắng, Hứa Thanh dự định sau khi rời khỏi Giới Nguyên bí cảnh sẽ nghiên cứu kỹ.

Mà mục đích đến đây đã hoàn thành, lưu lại lâu dài có nguy cơ đồng hóa, vì vậy Hứa Thanh không chần chừ, ngay lập tức lấy ra lệnh bài của Giới Nguyên bí cảnh, bóp một cái, lựa chọn rời đi.

Nhưng khi vừa bóp, đột nhiên ánh lửa từ ngọn nến đỏ xa xa bùng lên bao phủ tất cả phạm vi, cũng chiếu sáng Hứa Thanh trong đó.

Không biết có phải vì ánh lửa đó hay không, lệnh bài… lại không có phản ứng!

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn ngọn nến đỏ.

“Có phải vì chiếc mặt nạ trên người ta, nên ngọn nến đỏ không cho ta rời đi?”

“Hay là do nguyên nhân khác, dẫn đến ngọn nến đỏ mới bùng lửa lên…”

“Hoặc là, chỉ là ngẫu nhiên.”

Hứa Thanh trầm ngâm, lại bóp lệnh bài, ngọn nến đỏ lại một lần nữa lóe sáng, khiến lệnh bài vô hiệu.

Cảnh tượng này tỏa ra ác ý, khiến sắc mặt Hứa Thanh tối sầm lại.

Chương 2332: Không lùi bước (1)

“Không cho ta rời đi?”

Hứa Thanh nhìn ngọn nến đỏ phía xa, thân thể lùi lại một chút tránh khỏi phạm vi ánh lửa, rồi lao nhanh về phía khe nứt mà hắn đã vào tầng thứ hai.

Lát sau đến gần, nhưng… khe nứt đó đã biến mất.

“Không những không cho ta rời đi, mà ngay cả khe nứt vào tầng thứ hai cũng biến mất.”

“Nguyên nhân là…”

Hứa Thanh mặt mày âm u.

Trong lòng hắn nhanh chóng phán đoán, cuối cùng chốt lại ba điểm.

“Thứ nhất, là nhân quả do mặt nạ gây ra! Có thể là nó không thể rời khỏi đây, hoặc sức mạnh của nó khiến ta không thể rời đi trước khi ước nguyện.”

“Thứ hai, là do ngọn nến đỏ này! Do một số đặc thù của ta, nên nó mang đầy ác ý, muốn đồng hóa ta.”

“Thứ ba, là May Mắn thần quyền trước đó! Thần quyền này dù ta đã nắm một chút, nhưng vẫn chưa hoàn chỉnh, nên cũng có thể xảy ra một số biến đổi cực đoan, chẳng hạn sau lúc may mắn sẽ gặp vận rủi?”

Hứa Thanh cảm nhận Ách Vận thần quyền trong cơ thể mình, thấy nó hoạt động mạnh mẽ hơn trước.

Nhưng chỉ dựa vào điều này, vẫn chưa thể hoàn toàn xác định.

“Cũng có thể, cả ba nguyên nhân này đều đang phát huy tác dụng!”

“Vậy cách giải quyết là…”

Hứa Thanh nhíu mày nhanh chóng suy nghĩ, đúng lúc đó, ý lạnh xung quanh đột nhiên tụ lại, khiến hắn phải lùi nhanh.

Tiếng rắc rắc vang lên, vị trí hắn vừa đứng, hư không bỗng bị đóng băng.

Khi đôi mắt Hứa Thanh trở nên đen kịt, hắn và Tiểu Ảnh hợp nhất, lập tức nhìn thấy vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng lao đến, như bị điều khiển, tỏa ra ác ý mạnh mẽ nhằm thẳng vào hắn.

Ngay lập tức, với Đại Nhật trong cơ thể Hứa Thanh bay lên, Huyền Dương Tiên Quang bùng nổ, tạo thành vô số tia tiên quang, nơi nó chiếu qua, băng giá tan vỡ, vô số bóng đen thét gào.

Chỉ trong chốc lát, những bóng đen quanh Hứa Thanh đã giảm đi một nửa.

Hắn lao ra nhanh chóng.

Nhưng những bóng đen còn lại vẫn không ít, tiếp tục từ các hướng lao tới, nhằm vào Hứa Thanh.

“Không thể nào nhiều như vậy!”

Hứa Thanh vừa chạy vừa tỏa ra tiên quang, trong bí cảnh này, hắn bị truy đuổi một cách bị động, mà trong thời gian đó ngọn nến đỏ không ngừng lóe sáng.

Mỗi lần như vậy, một vài bức tinh đồ trong bí cảnh này đều thay đổi nhanh chóng, đồng thời ánh nến chiếu vào Hứa Thanh, khiến linh hồn hắn có cảm giác bị đốt cháy.

“Những bóng đen này, không chỉ là những tu sĩ đã chết ở Ma Vũ thánh địa qua các thời kỳ!”

“Giới Nguyên bí cảnh này cổ xưa hơn cả thánh địa, vì vậy trước khi nó xuất hiện ở Vọng Cổ đại lục, nó chắc chắn đã tồn tại ở các thế giới khác, do đó… mới tích lũy được nhiều bóng đen như vậy!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sát ý, những bóng đen này có đặc tính là chỉ có thể bị tiêu diệt khi thấy được chúng, vì vậy đối với Hứa Thanh, lúc này có thể nhìn thấy thì không chỉ tiên quang có thể giết chết chúng, mà các phương pháp khác của hắn cũng có thể.

Rất nhanh, với những tiếng nổ vang dội, vô số hồn ti từ cơ thể Hứa Thanh như dòng nước lũ trào ra, kèm theo lực lượng thần quyền, tấn công tới tấp.

Nơi nó đi qua, từng đợt bóng đen tan vỡ.

Nhưng cảm giác nguy hiểm không những không giảm đi, mà càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Bởi vì dưới ánh nến đỏ, cảm giác linh hồn bị đốt cháy trở nên dữ dội hơn.

Đồng thời, những bức tinh đồ trong bí cảnh này, sau khi thay đổi nhanh chóng, giống như từng đôi mắt được vẽ ra, tỏa ra sự tham lam vô tận, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Sự nhìn chằm chằm đó khiến cảm giác nguy hiểm của Hứa Thanh bùng lên.

Linh hồn của hắn ngoài cảm giác bị đốt cháy, còn xuất hiện dấu hiệu bị xé rách, dường như những bức tinh đồ đang phát ra sức hút kinh khủng, muốn hút linh hồn của Hứa Thanh ra ngoài.

Không chỉ vậy, điều khiến Hứa Thanh lo lắng nhất là hắn có thể cảm nhận được, linh hồn của mình nhanh chóng từ vô hình trở nên hữu hình.

Hình này, là tranh!

Hắn đang dần trở thành một bức tranh!

Chính xác hơn, là một bức tranh hồn vẽ trên thân thể.

“Trạng thái hợp nhất với Tiểu Ảnh giúp ta nhìn thấy những bóng đen đó, do đó có thể tiêu diệt chúng, nhưng…”

“Mọi vật đều có tính đối lập, khi ta nhìn thấy chúng, thì sự tồn tại của ta cũng khiến ngọn nến đỏ nhìn thấy… Do đó đồng hóa mới bị tăng tốc.”

“Nhưng nếu giải trừ trạng thái hiện tại, ta lại không nhìn thấy những bóng đen ở đây, không thể tiêu diệt!”

Đây là một sự mâu thuẫn, như một vòng lặp vô tận.

Hứa Thanh mặt mày khó coi, nhưng vẫn lập tức giải trừ hợp nhất với Tiểu Ảnh, khi Tiểu Ảnh tan biến, đôi mắt Hứa Thanh không còn đen kịt nữa, cảm giác linh hồn bị kéo ra cũng biến mất.

Nhưng các bóng đen từ bốn phương tám hướng, Hứa Thanh không thể nhìn thấy nên khó lòng tiêu diệt, chỉ có thể chạy trốn nhanh chóng, đồng thời tìm cách rời khỏi.

Nhưng có ngọn nến đỏ, mọi nỗ lực rời đi của Hứa Thanh đều thất bại.

Mỗi lần khởi động lệnh bài, đều bị ngắt quãng ngay lập tức.

Chương 2333: Không lùi bước (2)

Cuối cùng, dù hắn không hợp nhất với Tiểu Ảnh nữa, nhưng ánh lửa từ ngọn nến đỏ vẫn khiến hắn có dấu hiệu bị đồng hóa.

Thân thể hắn như thường nhưng linh hồn dần trở nên cứng ngắc, ngay cả suy nghĩ cũng bị ảnh hưởng, như thể tâm trí bị rỉ sét.

Không chỉ thế, ngay cả ngân tích số mệnh mà Hứa Thanh đã tiếp nhận khi hóa thân thành Huyết Trần Tử, cũng bị ngọn nến đỏ làm tan chảy.

Hắn không thể duy trì trạng thái hóa thân thành Huyết Trần Tử, mọi che giấu hay mọi sự tiếp nhận đều tan biến.

Họa vô đơn chí, có lẽ là điểm thứ ba mà Hứa Thanh phân tích đã có hiệu lực, sau may mắn, vận rủi đã đến…

Phía trước hắn xuất hiện một tu sĩ!

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh thấy người sống kể từ khi vào bí cảnh này.

Đó là một tu sĩ Uẩn Thần tam giới, có vẻ thời gian đến đây chưa lâu, vốn đang cảm ngộ nhưng bị biến cố nơi này làm ảnh hưởng, từ nơi bế quan bay ra, ngạc nhiên nhìn quanh rồi chú ý đến Hứa Thanh.

Ngay khi thấy Hứa Thanh, tu sĩ Ma Vũ này rõ ràng sững sờ, sau đó hiện lên vẻ không thể tin nổi, thốt lên.

“Hứa Thanh?”

Che giấu bị tan chảy, mà danh khí Hứa Thanh trong nhân tộc rất lớn, hiện tại bị nhận ra ngay lập tức cũng là lẽ đương nhiên, sau khi nhận ra Hứa Thanh, tu sĩ này không chút do dự, trực tiếp lấy ra một lệnh bài, bóp một cái, định rời đi.

Bên cạnh gã, khi lệnh bài bị bóp, xuất hiện một vòng xoáy.

Thấy gã sắp rời đi, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, chú ý đến vòng xoáy quanh đối phương, hắn bùng nổ tốc độ đến cực hạn.

Với một tiếng nổ, ngay lập tức đến gần.

Nhưng khi hắn tiếp cận, ngọn nến đỏ bất ngờ bùng sáng, vòng xoáy bên cạnh tu sĩ đó bị xóa bỏ ngay lập tức, khiến việc truyền tống của tu sĩ Ma Vũ bị ngắt quãng.

Cũng khiến Hứa Thanh không thể mượn cơ hội rời đi.

Không rõ vận rủi này tác động lên Hứa Thanh hay tu sĩ đó, hoặc có lẽ là cả hai.

Dù sao, Hứa Thanh cũng sở hữu Ách Vận thần quyền…

Nguyên nhân cụ thể, lúc này Hứa Thanh không có thời gian phân tích, thấy đối phương không thể truyền tống, hắn mặt mày khó coi, còn tu sĩ Ma Vũ thì kinh hãi lùi lại.

Nhưng chỉ lùi được chưa đầy mười trượng, thân thể tu sĩ đó bất ngờ chấn động, mắt lộ vẻ mơ hồ như bị điều khiển, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, lộ ra sự tham lam, không còn chạy trốn mà lao tới tự bạo.

Tiếng nổ vang dội, âm vang khắp nơi.

Chốc lát sau, Hứa Thanh rời đi.

Tự bạo của Uẩn Thần tam giới không thể lay chuyển được thân thể hắn, chỉ là đối với một kẻ đang dần bị đồng hóa như hắn, vẫn gây ra chấn động cho linh hồn.

May mắn là, thời gian sau đó Hứa Thanh không gặp thêm tu sĩ nào khác.

Dù sao việc vào Giới Nguyên bí cảnh cần lượng chiến công lớn, nên cùng lúc ở đây không thể có nhiều tu sĩ.

Nhưng Hứa Thanh vẫn chưa tìm ra cách rời đi.

Bóng đen truy đuổi phía sau ngày càng nhiều.

Sự đồng hóa, cũng ngày càng nghiêm trọng.

Cuối cùng, Hứa Thanh có thể rõ ràng cảm nhận, cả bí cảnh này đều tỏa ra ác ý nồng đậm, thậm chí trên đường hắn đi, những tinh cầu hoặc thế giới vốn không thể sụp đổ, lại bị ánh lửa làm hoàn thành một chu trình trong chớp mắt, rồi sụp đổ.

Còn có những nơi vốn trống trải, bất ngờ xuất hiện tinh cầu, rồi nổ tung ngay sau đó.

Sức mạnh hủy diệt mà những điều này tạo ra, khiến Hứa Thanh phòng bị không kịp.

Điều tệ hơn là ngọn nến đỏ dường như càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, nên ánh lửa sau khi bùng lên mạnh mẽ, lại liên tục bùng nổ.

Như một núi lửa phun trào, ánh lửa và nhiệt độ mạnh cao hơn trước rất nhiều, chiếu sáng toàn bộ bí cảnh, làm tan chảy mọi thứ.

Nhìn quanh, mọi thứ trong bí cảnh này đều đang tan chảy.

Tinh cầu, thế giới, bụi trần…

Ngoại trừ ngọn nến đỏ, tất cả đều đang cháy, còn ngọn nến… cũng dần dần biến mất.

“Đây là muốn tiêu diệt ta hoàn toàn, không để lại bất kỳ khả năng sống sót nào.”

“Trừ phi ta có thể chờ được đến lúc Nữ Đế nhận ra sự bất thường ở đây, hoặc ta chờ được đến khi ngọn nến này cháy hết, nhưng không chắc nó cháy hết có làm mọi thứ bắt đầu lại hay không, dù sao cũng có thể là nhân quả do mặt nạ tạo ra!”

“Quan trọng nhất là, ta không thể kiên trì lâu như vậy.”

Hứa Thanh chạy trốn đến giờ, sau khi thử nhiều cách mà không hiệu quả, ánh mắt bừng lên sát khí, hắn chỉ còn một cách!

Vì vậy thân thể hắn dừng lại, nhìn về phía ngọn nến, ánh mắt quyết đoán.

Hắn biết nếu tiếp tục như thế, mình sẽ gặp nguy hiểm.

“Nếu ngươi không cho ta rời đi, muốn đồng hóa ta…”

Ánh mắt Hứa Thanh lộ vẻ điên cuồng và độc ác, hắn liền lao về phía ngọn nến đỏ trong bí cảnh.

Cách cuối cùng của hắn, mang theo nguy cơ lớn, nhưng nếu thành công, ba nguyên nhân hắn suy nghĩ, bất kể là nguyên nhân nào cũng có thể hóa giải ngay lập tức.

Nhân quả từ mặt nạ, ảnh hưởng từ nến, khiến hắn không thể rời đi.

Nến tự bản thân nó muốn đồng hóa hắn.

Sau đợt May Mắn thần quyền, sẽ giáng vận rủi.

“Vậy thì, ta sẽ đồng hóa ngươi!”

Mắt Hứa Thanh đỏ ngầu, trong ánh lửa lay động mạnh của ngọn nến đỏ phía trước, giữa vô số bóng đen tụ tập, hắn như một ngôi sao băng, như một con thiêu thân, lao về phía ngọn nến... Không lùi bước!

Chương 2334: Tối Cao thần quyền phá toái (1)

Hắn lao đi với tốc độ kinh người, trong chớp mắt đã xông vào vùng ánh sáng của ngọn nến đỏ, tiến nhanh về phía trước.

Từ xa nhìn lại tựa như một ngôi sao băng, rít lên trong hư không, trấn áp càn khôn.

Khi càng tiến gần, thân thể hắn càng nhanh chóng trở nên đỏ rực, ánh sáng và nhiệt độ vô tận phủ lấy hắn.

Trong chớp mắt, ánh sáng ấy đã bao trùm toàn thân Hứa Thanh.

Vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng xông tới, cùng lúc các tinh cầu nổ tung, muốn ngăn cản hắn.

Dường như, tất cả mọi thứ đều đang cản trở Hứa Thanh tiến gần.

Điều này thật bất hợp lý!

Bởi vì theo sự đồng hóa của nơi này, lựa chọn của Hứa Thanh không nên bị ngăn cản bởi ngọn nến đỏ, vì hắn tựa như con thiêu thân lao vào lửa.

Chỉ cần để yên là đủ.

Nhưng sự ngăn cản không chỉ xuất hiện, mà còn tăng lên cùng với tốc độ của Hứa Thanh, các tinh cầu nổ tung nhiều hơn, thậm chí ngọn nến đỏ cũng lung lay mạnh mẽ.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, không chút do dự mà lập tức truyền ra thần niệm, ngay sau đó Tiểu Ảnh hợp nhất với hắn, đôi mắt hắn trở nên đen kịt, mọi thứ trước mắt tan vỡ, trở thành những bức tranh.

Nhờ đó tránh được các tinh cầu nổ tung và tan vỡ.

Còn những bóng đen trước kia không nhìn thấy, giờ đây hiện ra rõ ràng trước mắt Hứa Thanh, mà trên người chúng, hắn cảm nhận được sự lo lắng và điên cuồng.

Chúng ngăn cản, không ngừng xông lên.

Đối mặt với điều này, Hứa Thanh tăng tốc hơn nữa, vận hành tu vi và bùng phát tất cả thần quyền, lực lượng quyền hành lấp lánh, Đại Nhật trong cơ thể bay lên, mặc cho thân thể đỏ rực, thậm chí linh hồn cũng đang cháy, hắn vẫn lao mạnh một lần nữa.

Ngươi không cho ta qua, vậy ta nhất định phải qua!

Chỉ trong chốc lát, giữa vô số bóng đen tan biến và ánh sáng lung lay của ngọn nến đỏ, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện ngay bên ngoài cách ngọn nến đỏ ngàn trượng!

Khoảng cách gần như vậy, thân thể Hứa Thanh còn chịu được, nhưng linh hồn hắn đã không chịu nổi, vô số nhiệt lượng từ các khe hở thẩm thấu vào trong cơ thể hắn, tụ tập trong thức hải, thiêu đốt linh hồn.

Sự đồng hóa và tan chảy lan rộng.

Trong lúc nguy cấp, ánh mắt Hứa Thanh điên cuồng, linh hồn hắn chớp mắt biến thành hàng chục triệu hồn ti, quay cuồng trong thức hải, tạo thành một cơn bão xoáy, đối kháng với ngọn nến.

Với cách này, hắn lại xông thêm một lần nữa.

Chỉ còn cách năm trăm trượng.

Hồn ti tan vỡ từng mảng lớn, bị thiêu đốt thành tro bụi, một số biến thành bóng đen của nơi này.

Nhưng tốc độ của Hứa Thanh vẫn bùng nổ.

Trong tiếng rít, ba trăm trượng, hai trăm trượng… cho đến khi hồn ti của Hứa Thanh bị thiêu đốt và biến mất hơn chín phần, chỉ còn lại rất ít, cuối cùng thân thể Hứa Thanh cũng vượt qua khoảng cách.

Xuất hiện ngay trên ngọn nến đỏ, ngay trên ngọn lửa.

Tại đó, hắn nhắm mắt ngồi xếp bằng, lao mạnh xuống ngọn lửa phía dưới!

Hắn muốn dùng thân thể mình, dập tắt ngọn lửa này!

Ngọn lửa, ngay lập tức bùng lên mạnh mẽ, dường như với ý thức của nó, hoàn toàn không ngờ rằng Hứa Thanh lại chọn tiếp cận nó.

Hành động chủ động bước vào cái chết, bước vào tuyệt cảnh thế này, không nằm trong tầm hiểu biết của nó.

Ngay lập tức, ngọn lửa đỏ bùng cháy dữ dội, cháy mãnh liệt làm thân thể Hứa Thanh chùng xuống, đồng thời ngọn lửa mạnh mẽ gấp nhiều lần so với trước đó, quét qua khắp nơi, bao trùm toàn thân Hứa Thanh.

Thân thể hắn vẫn còn chịu đựng được, nhưng ngọn lửa thẩm thấu vào cơ thể Hứa Thanh, liên tục tụ tập trong thức hải, lan tỏa trên khư thổ.

Số lượng hồn ti của hắn giảm mạnh, gần như hoàn toàn bị thiêu đốt.

Nhưng ngay lúc đó, đôi mắt Hứa Thanh mở ra, nhìn xuống ngọn nến đỏ bên dưới.

“Ta không biết ngươi và mặt nạ có mối quan hệ gì, nhưng ta biết ngươi có ý thức, nên ta cố ý nói về sự đồng hóa, để ngươi không ngăn cản ta tiếp cận.”

“Mặc dù ta vẫn chưa lừa được các ngươi…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng.

“Nhưng các ngươi nghĩ rằng ngoài việc ước nguyện, ta không còn lựa chọn nào khác đúng không?”

Lần vào Giới Nguyên bí cảnh này, Hứa Thanh thu hoạch rất lớn.

Trước hết, hắn đã nhìn thấy tinh đồ của ba mươi sáu tinh hoàn!

Tinh đồ đó bao la, mở ra thế giới quan của hắn.

Tiếp theo, hắn tìm ra nguyên nhân khiến trong sợi tơ số mệnh của Huyết Trần Tử xuất hiện bụi trắng.

Đó chính là chiếc mặt nạ ước nguyện kỳ dị!

Trong tình huống không rõ nguyên nhân, ngọn nến đỏ phát ra ác ý, không cho phép hắn rời đi, nhưng việc ước nguyện vẫn không phải là lựa chọn đầu tiên của Hứa Thanh.

Bởi vì… có một suy đoán đã ám ảnh Hứa Thanh từ lâu.

Mọi thứ đã rõ ràng.

Theo tình huống mà hắn gặp phải trước đó, dù phân tích thế nào, cách rời khỏi đây dường như chỉ có con đường ước nguyện.

Điều này rất có thể là ngọn nến đỏ để lại cho hắn lựa chọn bắt buộc!

Đã như vậy, Hứa Thanh càng không thể lựa chọn một cách tùy tiện.

Trước khi nghiên cứu chiếc mặt nạ đó, hắn không muốn sử dụng nó.

Dù sao vật này kỳ lạ, mà theo sự hiểu biết của Hứa Thanh, thế giới này không có gì là không cần công sức, đặc biệt là lời ước nguyện, nhất định phải trả giá.

Rõ ràng, tùy thuộc vào mức độ của ước nguyện, cái giá phải trả cũng khác nhau.

Đặc biệt, chiếc mặt nạ này có một trí tuệ nhất định, không phải là vật chết, vậy thì có khả năng tồn tại sự gian trá và lừa dối.

Tất cả những điều này, bao gồm cả cái giá phải trả, đều là điều chưa biết.

Mà cái giá của việc ước nguyện có thể là tuổi thọ của bản thân, có thể là tai họa, cũng có thể là những người và việc mà mình quan tâm nhất, thậm chí có thể là ký ức và linh hồn của mình.

Mọi thứ đều có thể.

Vì vậy hắn phải biết rõ cái giá phải trả là gì.

Nếu không, một khi ước nguyện rồi không thể lấy lại, hậu quả sẽ rất lớn.

Chỉ khi rõ cái giá, mới có thể sử dụng một cách hợp lý.

Đó cũng là lý do tại sao Hứa Thanh thu hút và cất giữ nó, nhưng vẫn chưa nói ra điều ước.

Chương 2335: Tối Cao thần quyền phá toái (2)

Vì vậy, muốn rời khỏi đây, khi không muốn đi theo sự sắp đặt phải ước nguyện, chỉ có một cách duy nhất để phá vỡ.

Đó là, lao thẳng vào nguồn nguy hiểm nhất, nơi ngọn nến đỏ!

Dùng thân thể, dập tắt nó!

Từ chết tìm sống, tìm cơ hội trong tuyệt cảnh.

Nhưng để làm được điều này, trước tiên hắn phải tiếp cận.

Vì vậy Hứa Thanh nói ra từ đồng hóa, cố gắng để ngọn nến đỏ có ý thức, cho phép hắn tiến lại gần.

Ngoài ra, lựa chọn phá vỡ của hắn còn có một lý do khác.

Hắn tin tưởng vào sự mạnh mẽ của thân thể mình!

Trong tinh đồ của ba mươi sáu tinh hoàn, Thượng Hoang ở tinh hoàn thứ chín có thể thu hút bốn ký hiệu đáng sợ ở đông tây nam bắc, điều này càng chứng tỏ sự đáng sợ của Tàn Diện.

Vậy thì, với thân thể được tạo ra từ huyết nhục của Tàn Diện, nhất định có thể chịu đựng được ngọn nến thiêu đốt.

Điểm yếu duy nhất, chính là linh hồn của hắn!

Linh hồn của hắn, không thể chịu được ngọn nến.

Về điều này, Hứa Thanh đã có quyết định!

“Vậy hãy xem, là ngươi thiêu đốt linh hồn của ta trước, hay là thân thể của ta dập tắt ngươi trước!”

Trong lúc nói, ngọn lửa trong thức hải thiêu đốt mạnh mẽ, Hứa Thanh không do dự, ánh mắt quyết đoán, hiển lộ tất cả gần trăm ngân tích thần quyền trong khư thổ của mình lên.

Những ngân tích thần quyền này đến từ huyết nhục của Tàn Diện, Hứa Thanh vẫn chưa cảm ngộ hết.

Chúng nâng cao giới hạn của Hứa Thanh, nhưng cũng hạn chế sự đột phá của hắn, vì vậy đối với Hứa Thanh, nếu thực sự thiêu đốt chúng, cũng được coi là một lựa chọn đáng cân nhắc.

Nhưng sự phán đoán của Hứa Thanh, có đúng có sai!

Gần trăm ngân tích thần quyền, đích thực có thể bị thiêu đốt, tạo thành lực kháng lại ngọn lửa, nhưng chúng không phải là thần quyền thực sự, chỉ là ấn ký hư ảo, giống như lưu ảnh.

Dù thiêu đốt thế nào, ấn ký cũng không thể bị xóa, nhiều lắm chỉ là một số tạp chất bị thiêu đốt ra.

Như vậy, trong tiếng rít của ngọn lửa, hiệu quả thấp hơn dự đoán của Hứa Thanh.

Hứa Thanh cắn răng, hắn còn có chuẩn bị thứ hai!

“May Mắn thần quyền!”

Hứa Thanh không chút do dự, dâng lên May Mắn thần quyền, gửi vào ngọn nến.

Ngay lập tức, May Mắn thần quyền bùng cháy trong ngọn lửa, bùng nổ ra một lượng lớn thần tính, kháng lại ngọn lửa, đồng thời bảo vệ linh hồn của Hứa Thanh một cách gián tiếp.

Hành động này thật điên cuồng!

Thiêu đốt thần quyền, điều này từ cổ chí kim rất hiếm khi xảy ra, một mặt là thần linh không nỡ, mặt khác là ngọn lửa có thể thiêu đốt thần quyền còn quý hiếm hơn, muốn gặp được cần cơ duyên.

Mà ngay lúc này, nhờ vào May Mắn thần quyền bị thiêu đốt, Hứa Thanh có thêm thời gian để kiên trì, thân thể hắn trong tiếng rít, đã ngồi trên ngọn nến.

Ngọn lửa hõm vào, rung động dữ dội hơn, muốn thiêu đốt thân thể này nhưng không thể làm được, chỉ có thể để thân thể đỏ rực của hắn không ngừng chìm xuống.

Nhưng sự phản kháng của ngọn nến đỏ không giảm, thẩm thấu vào thức hải của Hứa Thanh.

Trong thức hải của Hứa Thanh, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

May Mắn thần quyền trong sự thiêu đốt không ngừng, cuối cùng tiêu tan chín phần mười, chỉ còn lại một sợi.

Sợi ấy tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, không thể bị thiêu đốt hoàn toàn.

Nhận ra điều này, Hứa Thanh hơi động lòng, không kịp nghĩ nhiều mà lập tức dâng Ách Vận thần quyền, bao quanh thân thể để kháng lại ngọn lửa.

Tiếng rít vang lên trong thức hải của hắn, ngọn lửa thẩm thấu vào nhiều hơn, tăng cường thiêu đốt, làm Ách Vận thần quyền nhanh chóng tiêu tan, cuối cùng cũng chỉ còn lại một sợi!

Sau một khoảnh khắc do dự, thần quyền tiếp theo được Hứa Thanh dâng lên, hắn chọn Tử Nguyệt thần quyền!

Tử Nguyệt thần quyền bao quanh thân thể Hứa Thanh, kháng lại ngọn lửa.

Lúc này thân thể Hứa Thanh đã hoàn toàn chìm trong ngọn lửa đỏ, không ngừng áp xuống ngọn lửa!

Ngọn lửa lay động dữ dội hơn, như trong cơn vùng vẫy cuối cùng, phản ánh trong thức hải của Hứa Thanh, Tử Nguyệt thần quyền tan biến một cách nhanh chóng.

Cuối cùng giống như hai thần quyền trước, chỉ còn lại một sợi kim tuyến!

Ngay lúc Hứa Thanh nghiến răng định dâng lên Âm Thanh thần quyền, một điều bất ngờ xảy ra, cũng đồng thời gây ra ảnh hưởng lớn nhất đến ngọn nến đỏ, cảnh tượng kỳ lạ đột ngột xuất hiện!

May Mắn, Ách Vận, Tử Nguyệt…

Ba sợi thần quyền bị thiêu đốt thành kim tuyến, chúng bất ngờ hút lẫn nhau, quấn vào nhau.

Ba sợi kim tuyến quyện lại, dù không hòa vào, nhưng khi chúng đan xen lại tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ hơn.

Ngọn lửa cũng vì vậy mà dừng lại.

Một luồng khí tức kinh người, từ sự đan xen của ba sợi thần quyền lan tỏa ra.

Khí tức đó như vượt lên trên thời không, nắm giữ vạn vật chúng sinh, nhưng lại không hoàn chỉnh.

Nhưng dù không hoàn chỉnh, khí tức tỏa ra vẫn đáng sợ vô cùng, vượt qua tất cả thần quyền mà Hứa Thanh từng thấy trong đời.

Về cụ thể, chưa kịp để Hứa Thanh cảm nhận kỹ, trong chớp mắt khí tức này như một đóa hoa phù dung sớm nở tối tàn, bắt đầu tan biến.

Vì chúng, chỉ trong sự đan xen tình cờ, chứ không thể hòa vào nhau.

Ngay lúc chúng muốn tách ra sau sự đan xen ngắn ngủi…

Hứa Thanh cảm thấy kinh ngạc, lập tức đưa ba sợi thần quyền đan xen này vào thức hải, để chúng chịu đựng ngọn lửa thay cho linh hồn mình.

Ngọn lửa bùng lên, trong cơn vũng vẫy của ngọn nến đỏ, ngọn nến hoàn toàn bùng nổ, thiêu đốt điên cuồng rồi giảm dần, lúc này ngọn lửa thẩm thấu vào thức hải của Hứa Thanh, nhiều đến mức chưa từng có.

Trong sự thiêu đốt của chúng, ba sợi thần quyền vốn không thể hòa vào, chỉ tạm thời đan xen… lại xuất hiện dấu hiệu hòa vào nhau.

Chương 2336: Hứa Thanh xăm mình (1)

Đối với thần quyền, mặc dù sự hiểu biết của Hứa Thanh còn hạn chế, nhưng dù là tự mình sở hữu hay cảm ngộ từ các thần linh khác, hắn đã gặp không ít và từng tự mình nghiên cứu.

Hắn biết rằng thần quyền khác với bản nguyên, nó cổ xưa hơn nhiều, thuộc về quyền năng độc nhất của nhất mạch thần linh.

Thần quyền có thể ảnh hưởng đến vạn vật, bao trùm chúng sinh, bao phủ toàn bộ tinh không thậm chí là ba mươi sáu tinh hoàn.

Bởi vì đây là vũ trụ của thần linh.

Đồng thời, thần quyền cũng chia thành hai cấp độ: quyền sử dụng chung và quyền độc hưởng. Trước đây là cùng chia sẻ một loại thần quyền với các thần linh khác, giống như sự cạnh tranh.

Chỉ khi nuốt chửng và cướp đoạt cùng loại thần quyền từ các thần linh khác, mới đạt đến cấp độ thứ hai.

Trở thành duy nhất trên một loại thần quyền.

Theo sự hiểu biết trước đây của Hứa Thanh, đạt đến điểm này ít nhất cũng là Chân Thần.

Và thần quyền, trong hiểu biết trước đây của Hứa Thanh, dường như không phân chia mạnh yếu, mà phân chia theo mức độ nắm giữ và… phạm vi!

Phạm vi là điểm trọng yếu của thần quyền.

Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, hiểu biết này đã lung lay trong tâm trí của Hứa Thanh.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, thần quyền đặc biệt được dệt từ ba sợi thần quyền đã tỏa ra khí tức đáng sợ đến cực điểm, vượt qua tất cả, khủng khiếp đến tột cùng.

Đủ để khiến hắn dễ dàng cảm nhận được sự phân chia mạnh yếu.

Hứa Thanh không biết thần quyền này là gì, hắn chỉ có thể đại khái phán đoán từ các đặc điểm của May Mắn, Ách Vận và Tử Nguyệt.

Nhưng rõ ràng lúc này không phải là thời điểm để thăm dò, khi ngọn nến bùng nổ, thân thể chìm xuống đến đế nến, trong khoảnh khắc sắp dập tắt ngọn nến đỏ…

Trong thức hải của Hứa Thanh, sự phản công từ ngọn lửa của ngọn nến đỏ cũng gần như ngập trời, ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt mạnh mẽ.

Ngọn lửa này không thể không thiêu đốt ba sợi thần quyền, vì Hứa Thanh đã dùng thần quyền xa lạ được dệt từ ba sợi thần quyền này bao bọc xung quanh linh hồn mình.

Kháng cự ngọn lửa.

Dù vậy, nhiệt lượng dư thừa vẫn gây tổn thương cho linh hồn của Hứa Thanh.

Số lượng hồn ti của hắn càng ít, cuối cùng chỉ còn chưa đến một vạn… Bên ngoài, hắn mất hết y phục, thân thể đỏ rực, hoàn toàn ngồi trên đế nến.

Ầm!

Khi hạ xuống, một tiếng nổ như khai thiên tích địa vang vọng trong toàn bộ Giới Nguyên bí cảnh.

Ngọn nến tắt!

Trong khoảnh khắc đó, ngọn lửa trong thức hải của Hứa Thanh biến mất, trên khư thổ rách nát, thần quyền xa lạ dệt từ ba sợi thần quyền cũng có sự biến đổi lớn.

Từ trạng thái không thể hòa hợp, trong quá trình bị ngọn lửa thiêu đốt, chúng đã hòa hợp một phần.

Khí tức thần quyền mênh mông, bay lên trong thức hải của Hứa Thanh.

Mà ở nơi đây, cùng lúc ngọn lửa tắt, biến đổi lớn xảy ra.

Ánh sáng tắt dần, tất cả các tinh cầu biến mất, bất kể là các tinh cầu đang sụp đổ mà mắt thường nhìn thấy hay những bức tranh biến đổi dưới ảnh nhãn, tất cả đều bị xóa bỏ trong khoảnh khắc đó.

Những bóng đen cũng tan biến cùng với ngọn lửa dập tắt.

Dường như tất cả những ảo ảnh này, vì ngọn lửa không còn nên đã trở thành quá khứ.

Toàn bộ thế giới rơi vào bóng tối.

Dường như Giới Nguyên bí cảnh cũng biến mất vào lúc này.

Một lúc sau, Hứa Thanh đang ngồi đả tọa từ từ mở đôi mắt mệt mỏi và đầy tia máu.

Sự yếu đuối của linh hồn khiến hắn cảm thấy chóng mặt.

Nhìn vào bóng tối trước mắt, hắn không thể nhìn thấy xa, cũng không thể nhìn thấy gần, thế giới không ánh sáng này, ngay cả khi dùng thần mục để nhìn cũng chỉ là hư vô.

Ngay cả ngọn nến dưới thân cũng không còn dấu vết.

Chỉ có cảm giác sống sót sau tai họa dâng lên trong lòng Hứa Thanh.

“Ngọn nến tắt, lưu ảnh biến mất…”

Hứa Thanh lẩm bẩm, đưa tay chạm vào tay áo, khi chạm vào chiếc mặt nạ, lòng hắn cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Vật này, vẫn còn.

Mà ở nơi đây, Hứa Thanh cũng không muốn lưu lại quá lâu, hắn không chắc ngọn nến có tái xuất hiện hay không, toàn bộ bí cảnh này có phục hồi lại ngay không.

Vì vậy hắn nhanh chóng lấy ra lệnh bài bí cảnh, định mở ra để trở về.

Nhưng ngay lúc đó, sắc mặt Hứa Thanh đột nhiên biến đổi, quay mạnh lại.

Phía sau hắn là hư vô, ngoài bóng tối ra không còn gì khác.

Nhưng trái tim Hứa Thanh lại vô cùng cảnh giác, khoảnh khắc vừa rồi, hắn mơ hồ cảm thấy… ngọn nến đã biến mất, dường như xuất hiện trở lại.

"Không đúng!"

Tay phải của Hứa Thanh nhanh chóng đưa ra, chạm vào lưng trần của mình, cảm giác khác biệt từ đầu ngón tay khiến tâm trí Hứa Thanh dậy sóng.

Ngọn nến đỏ, thực sự chưa biến mất!

Không biết tại sao, nó lại được khắc trên lưng Hứa Thanh, trong cảm giác của hắn, giống như một hình xăm, chiếm trọn lưng.

Nhưng may mắn thay, khi kiểm tra thì hắn phát hiện ngọn nến xuất hiện trên lưng mình đang ở trạng thái tắt.

Hứa Thanh cau mày, trong lòng dấy lên nhiều suy đoán, đồng thời bóp lệnh bài.

Nhưng… lệnh bài vẫn không có phản ứng.

Phải biết rằng trước đó lệnh bài vẫn có phản ứng, chỉ là bị ngọn lửa nến đỏ gián đoạn.

Nhưng bây giờ nó thực sự mất liên lạc với Giới Nguyên bí cảnh, trở thành vật vô dụng.

"Giới Nguyên bí cảnh …"

Lòng Hứa Thanh trầm xuống, tiếp tục bóp lệnh bài để thử.

Chương 2337: Hứa Thanh xăm mình (2)

Đồng thời, bên ngoài Giới Nguyên bí cảnh, ngay lúc ngọn nến tắt cũng có biến đổi kinh người, đang bùng nổ.

Trước tiên là biến đổi xảy ra ở ngọc giản cự đại của Giới Nguyên bí cảnh, ngọc giản này vốn tỏa sáng lấp lánh, nhưng nay lại mờ đi trong chớp mắt.

Với sự mờ đi, mặt đất xung quanh ngọc giản cũng như mất đi sinh khí, trở nên khô cằn.

Nhìn kỹ, các vết nứt lan rộng trên thung lũng, thậm chí một số dãy núi xung quanh cũng bất ngờ sụp đổ, đá lăn rơi xuống.

Như linh khí, bị hút cạn.

Đến mức phong ấn xung quanh ngọc giản cũng tan rã, khiến các tu sĩ bên ngoài, dù không cầm lệnh bài bí cảnh, cũng có thể nhìn rõ vị trí của ngọc giản.

Sự ngạc nhiên dấy lên trong lòng các tu sĩ Ma Vũ thánh địa đang ở gần, tu luyện bằng linh khí nơi đây, ai nấy đều mở mắt nhìn xung quanh, lòng dâng lên nghi hoặc và kinh hãi.

“Linh khí ở đây, biến mất rồi…”

“Phong ấn của Giới Nguyên bí cảnh cũng tan rã!”

“Đã xảy ra chuyện gì!”

Trong sự rung động của mọi người, trên đỉnh Chúa Tể Sơn thứ mười, trong đại điện trên đỉnh núi, Lữ Lăng Tử đang ngồi xếp bằng, mắt gã đột nhiên mở to, lông mày nhíu chặt.

Trong sự tĩnh lặng, thần niệm của gã lan ra, bao trùm khu vực Giới Nguyên bí cảnh, trấn áp tất cả.

Ngay lập tức, trời đất xung quanh Giới Nguyên bí cảnh ngưng tụ, phong tỏa mọi thứ.

Ngay sau đó, thần niệm của gã nhanh chóng hòa vào ngọc giản, khi vừa nhập vào, ngay cả người mạnh mẽ như Nữ Đế cũng chấn động tinh thần.

Bí cảnh Giới Nguyên, tất nhiên nàng từng đến, cũng biết rõ những điều.

Nhưng khi thần niệm dò xét, nơi đây chỉ là một màu đen.

Ngọn nến đỏ biến mất, tinh cầu biến mất, mọi thứ trở thành hư vô.

Chỉ có một mình Hứa Thanh ngồi xếp bằng ở nơi ngọn nến đỏ, tay cầm lệnh bài mà nàng đưa cho, thử mọi cách để kích hoạt…

Cảnh tượng này khiến Nữ Đế im lặng.

Một lúc sau, giọng nàng vang lên trong hư vô.

“Ngươi đang làm gì?”

Hứa Thanh dừng động tác, trong lòng dâng lên niềm vui, ngước nhìn về phía hư vô xa xăm.

“Bái kiến bệ hạ!”

“Nơi này vừa rồi xảy ra dị biến, ta định dùng ngọc giản này để rời đi, nhưng ngọc giản… đã mất hiệu lực.”

Hứa Thanh đứng dậy chắp tay, hắn biết Nữ Đế đã đến, điều đó đồng nghĩa với việc hắn thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng Nữ Đế nghe lời nói của Hứa Thanh, không trả lời, cho đến khi Hứa Thanh đang suy nghĩ, hắn mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài.

Sau đó, Nữ Đế lên tiếng.

“Ngươi thực sự không nghe lời ta chút nào…”

“Sau khi ra ngoài, nhanh chóng đến gặp ta!”

Hai câu này vừa vang lên, một luồng sức mạnh mênh mông từ hư vô cuốn đến, tụ lại trên người Hứa Thanh, phát ra tiếng vang lớn, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy hút Hứa Thanh vào trong, và vòng xoáy cùng biến mất theo.

Sau khi tiễn Hứa Thanh, trong hư vô, hình ảnh mờ ảo của Nữ Đế hiện lên.

Hiện thân ở đây chỉ là một phần thần niệm của nàng, lúc này nhìn quanh bốn phía rồi khẽ lắc đầu.

“Ta tưởng chỉ có đại sư huynh của hắn là khiến không yên lòng, không ngờ cả Hứa Thanh cũng vậy.”

Nữ Đế bước một bước, biến mất trong hư vô, xuất hiện bên ngoài ngọc giản, tay phải đưa ra ấn xuống, lập tức ngọc giản cự đại này sáng lên trở lại.

Phong ấn xung quanh cũng lại hình thành.

Mọi thứ trông như cũ.

Nhưng nếu ai có thể vào bên trong ngọc giản, sẽ phát hiện rằng… Giới Nguyên bí cảnh đã biến mất.

Nhưng tất nhiên Nữ Đế sẽ không để điều này xảy ra, vì vậy ngay sau đó, một chiếu chỉ được ban ra từ Chúa Tể Sơn thứ mười.

Giới Nguyên bí cảnh thiếu linh khí, sửa chữa trong một trăm năm, không mở cửa cho bên ngoài.

Hiện tại Giới Nguyên bí cảnh thuộc về Chúa Tể Sơn thứ mười, vì vậy chiếu chỉ của Lữ Lăng Tử có hiệu lực.

Ngay cả trong thời kỳ chiến tranh như bây giờ, Giới Nguyên bí cảnh được coi là tài nguyên chiến lược, nhưng vì Lữ Lăng Tử mới lên chức, không ai thực sự làm khó.

Là Chúa Tể, những đặc quyền này hiển nhiên là có.

Tất nhiên, để che giấu hoàn toàn chuyện phát sinh ở Giới Nguyên bí cảnh, Nữ Đế cần xử lý một số chi tiết.

Vào lúc này, Hứa Thanh đang cảm thấy lo lắng xuất hiện trên một thảo nguyên cách Giới Nguyên bí cảnh trăm dặm.

Ngay khi hiện thân, hắn lập tức biến thành Huyết Trần Tử, sau đó quay đầu nhìn lại Giới Nguyên bí cảnh đang được phong ấn lại, lòng đầy do dự.

Lần này, hắn cũng không chắc thu hoạch như thế nào, có vẻ như đã lấy được mặt nạ, nhưng ngọn nến quái dị lại khắc trên lưng hắn.

Đồng thời, đối với việc gây thêm phiền toái cho Nữ Đế, trong lòng Hứa Thanh cũng có chút áy náy, tính cách của hắn là như vậy, ân oán phân minh, không muốn nợ ai.

Một lúc sau, hắn hít một hơi sâu.

“Vậy thì đi giúp Nữ Đế, tận khả năng hoàn thành điều nàng mong muốn.”

Thân hình Hứa Thanh lóe lên, lao về phía Chúa Tể Sơn thứ mười.

Trên đường đi, hắn tập trung vào thần quyền xa lạ trong cơ thể.

May Mắn, đúng như tên gọi.

Ách Vận, cũng vậy.

Còn Tử Nguyệt thần quyền là dạng ánh trăng màu tím, soi rọi vạn vật, tìm kiếm những khuyết điểm trong cuộc sống, một khi tìm thấy, sẽ bị độc cấm xâm nhập.

“Nắm giữ vận mệnh, mà cũng nắm giữ sinh mệnh chi hà.”

“Chúng hòa vào nhau, tạo thành thần quyền…”

Giữa không trung, Hứa Thanh đột nhiên dừng lại, hơi thở gấp gáp, ánh mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ, một từ ngữ hiện lên trong đầu hắn.

“Chẳng lẽ là… Vận Mệnh?”

Chương 2338: Mệnh và Vận! (1)

Ánh mắt Hứa Thanh lấp lánh dị quang, trong lòng dậy sóng dữ dội.

Tâm trí của hắn đều đang chao đảo.

Dù không chắc chắn về cấp độ của thần quyền này, nhưng… sự giao thoa của ba đạo thần quyền đã đủ để chứng tỏ vị thế của thần quyền lạ lẫm này.

“Rốt cuộc có phải là Vận Mệnh không?”

Hứa Thanh lẩm bẩm, tay phải bỗng nhiên đưa lên, trong khoảnh khắc, Vận Mệnh thần quyền chiếu sáng rực rỡ, biến mất khỏi cơ thể Hứa Thanh.

Khi xuất hiện, nó hóa thành… một con dao khắc!

Trên đó vừa có cảm giác thực, vừa có sự hư ảo trong cảm nhận, vô cùng kỳ quái.

Thậm chí khi nó xuất hiện, hư vô xung quanh dường như trở nên đặc quánh, rõ ràng bị con dao này ảnh hưởng.

Hứa Thanh cảm giác mãnh liệt rằng, bất kể là thiên địa hay vô số cây cối và sơn mạch, dường như con dao khắc này đều có thể chém xuống.

Một khi chém xuống, hắn như có thể thay đổi một số xu thế.

Xu thế này không nằm trong phạm vi ban đầu.

Cảm giác này mờ mịt, không rõ ràng, tâm trí Hứa Thanh ngổn ngang suy nghĩ, nhưng dường như không thể gom lại thành sự thật, như bị ngăn cách bởi một lớp màn, không thể nắm bắt bản chất của thần quyền này.

Nhưng có một điều hắn đã chắc chắn.

“Rất có khả năng, đây là Vận Mệnh thần quyền, chỉ là có chút khác biệt với những gì ta biết…”

Hứa Thanh lẩm bẩm, lòng đầy sóng gió, không thể yên tĩnh.

Bởi vì trong kinh nghiệm và nhận thức của mình, hắn từng gặp một người thể hiện thần quyền tương tự với Vận Mệnh.

Người này, chính là Tử Thanh Thái Tử!

Tử Thanh Thái Tử, nắm giữ Vận Mệnh!

Hứa Thanh hít sâu một hơi, trong đầu hiện lên những hình ảnh Tử Thanh Thái Tử ra tay năm đó, hồi tưởng lại cẩn thận.

“Tử Thanh nhờ vào huyết nhục của Thượng Hoang mới có thể phục sinh, vậy thần quyền của gã có liên quan gì đến Tàn Diện?”

“Về phần ta… thân thể cũng được tạo nên từ huyết nhục Thượng Hoang, bây giờ tình cờ ngẫu nhiên, cũng đạt được thần quyền có vẻ là Vận Mệnh.”

“Trong đó, có tồn tại một loại nhân quả nào chăng?”

“Mà pháp môn vận mệnh của Tử Thanh, liên quan đến thời gian.”

“Vậy thì… thần quyền của ta, là như thế nào?”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Một lát sau, hắn dẹp đi suy nghĩ.

Hắn đã nhận ra rằng, bản thân mình còn thiếu hiểu biết đầy đủ về thần quyền này, muốn biết cụ thể, cần phải có nhiều kiến thức về thần quyền hơn.

Vậy nên thay vì tự mình mù mờ thăm dò, rõ ràng việc hỏi người khác là tốt nhất.

Dù sư tôn không ở đây, nhưng Nữ Đế thì có.

Mà Nữ Đế là thần linh, đã đạt đến Thần Đài, việc hỏi nàng về thần quyền có thể mang lại câu trả lời chính xác hơn sư tôn.

Nghĩ vậy Hứa Thanh ngẩng đầu, thân thể bay vút đi, tốc độ nhanh hơn, lao thẳng đến Chúa Tể Sơn thứ mười.

Trên đường đi, hắn không tiếp tục nghiên cứu thần quyền nghi ngờ là vận mệnh này, mà vừa dưỡng hồn vừa nhìn vào các thần quyền khác.

“Âm Thanh quyền, Độc Cấm…”

So sánh xong, hắn càng khẳng định thêm rằng Vận Mệnh thần quyền mạnh mẽ hơn.

Tiếp đó, hắn đặt trọng tâm vào hình xăm ngọn nến trên lưng và chiếc mặt nạ.

Thời gian trôi, nhanh chóng hai ngày đã qua.

Dưới tốc độ của hắn, khoảng cách đến Chúa Tể Sơn thứ mười chỉ còn chưa đến nửa canh giờ, mà Hứa Thanh cũng đã có một số phán đoán cơ bản về ngọn nến.

“Ngọn nến này đã hoàn toàn hòa nhập với thân thể ta.”

“Giống như nó đã chuyển từ ngọc giản lưu ảnh trước đó sang thân thể của ta.”

“Có lẽ phương pháp chuyển thể là dập tắt ngọn nến đã cháy…”

“Hiện giờ nó đang ở trạng thái tắt, nhưng ta có cảm giác rằng nó có thể được thắp sáng lại, chỉ cần có một số chuẩn bị đặc biệt.”

“Cụ thể cần phải thăm dò và thử nghiệm thêm.”

Hứa Thanh phân tích trong lòng, đồng thời với hơn một ngày nghiên cứu, hắn đã sơ bộ phán đoán rằng hình xăm này tạm thời không gây hại cho mình.

“Về phần chiếc mặt nạ.”

Hứa Thanh cúi đầu, tay phải lật lại, mặt nạ xuất hiện trong lòng bàn tay, vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, dường như đang chờ hắn nói ra lời ước nguyện.

Trong ngày qua, ngoài việc nghiên cứu hình xăm trên lưng, hắn cũng thăm dò chiếc mặt nạ này.

“Chất liệu, không rõ.”

“Linh tính có nhưng không đủ.”

“Nếu ta không ước nguyện, dường như nó sẽ luôn theo sát ta.”

“Về cái giá của việc ước nguyện, dù chưa biết rõ, nhưng nhìn vào sự kiên định của nó, chắc chắn là rất lớn.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, lòng bình thản.

Vì ước nguyện chỉ là phương tiện để hắn thu hút chiếc mặt nạ, không phải mục đích ban đầu của hắn.

Mục đích của hắn từ đầu đến cuối chỉ có một, đó là… tìm ra nguyên nhân không bị dính nhân quả, cũng như cách để đạt được điều đó.

Vậy nên bụi trắng mới là trọng tâm.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh sáng quyền hành lóe lên trong mắt, nhìn vào sợi tơ vận mệnh của mình.

Những sợi tơ vận mệnh của hắn tỏa ra khắp nơi, rực rỡ vô cùng, có vài sợi còn ẩn chứa ý nghĩa kinh hoàng.

Nhưng lúc này, trong những sợi tơ vận mệnh ấy, Hứa Thanh rõ ràng thấy… xuất hiện bụi trắng.

Những hạt bụi này như đang sinh trưởng, lặng lẽ hình thành bên ngoài các sợi tơ vận mệnh của Hứa Thanh.

“Tiếp xúc với mặt nạ, sẽ khiến vận mệnh xuất hiện bụi trắng này?”

Hứa Thanh trầm ngâm, định thu lại ánh nhìn, nhưng đột nhiên hắn chợt lóe lên một ý tưởng, nhớ đến thần quyền nghi ngờ là Vận Mệnh của mình.

“Nếu ta đưa thần quyền đó vào sợi tơ vận mệnh của mình, thì sẽ thế nào?”

Ý tưởng này vừa xuất hiện, nhanh chóng trở nên ăn sâu trong đầu Hứa Thanh, ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng hắn suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định.

“Thử một lần!”

Hứa Thanh không chần chừ, tay phải đưa lên phẩy một cái, ngay lập tức Vận Mệnh thần quyền trong cơ thể hắn bay ra, hình thành con dao khắc trước mặt hắn, bay thẳng đến sợi tơ vận mệnh hiện ra trên đầu hắn.

Ngay khi nhập vào, Hứa Thanh cố gắng kiềm chế ý định cắt đứt, chỉ để con dao này treo lơ lửng trong sợi tơ vận mệnh của mình, giữ nguyên vị trí.

Mà ngay lúc con dao khắc này tiến vào rồi lơ lửng, một cảnh tượng kỳ diệu đột nhiên xuất hiện.

Một tia sáng đen bỗng nhiên phát ra từ con dao khắc, bao phủ tất cả sợi tơ vận mệnh của Hứa Thanh, như phủ lên vận mệnh một tấm màn đen.

Chương 2339: Mệnh và Vận! (2)

Ngay sau đó, những hạt bụi trắng đều run lên, bay lên và bị đẩy ra khỏi sợi tơ vận mệnh của Hứa Thanh, toàn bộ lơ lửng bên ngoài, không thể xâm nhập.

Cảm giác dâng lên toàn thân Hứa Thanh, tiếp theo khiến lòng hắn dậy sóng dữ dội, như có cơn bão gào thét.

Biểu hiện trên khuôn mặt hắn hiếm thấy biến đổi, thậm chí toàn bộ người hắn đờ ra trong giây lát.

Bởi vì trong cảm giác của hắn, khi ánh sáng từ con dao khắc bao phủ sợi tơ vận mệnh của mình, hắn đột nhiên có cảm giác như bản thân vừa thoát khỏi mặt nước, lên trên mặt nước, tự do hít thở.

Linh hồn, vô cùng tự tại.

Thân thể, tự do vượt qua trước đây.

Thậm chí so với cảm giác hiện tại, Hứa Thanh nhận ra rằng trước đây, hắn như sống trong tình trạng ngạt thở và bị ràng buộc, trói rất chặt.

Nhưng, trước khi có cảm giác hiện tại xuất hiện, hắn hoàn toàn không nhận ra sự ngạt thở và ràng buộc đó.

Chỉ khi có sự so sánh, mới thấy rõ ràng!

Giống như khoảnh khắc này, cuối cùng vận mệnh của hắn đã được bản thân kiểm soát.

Hứa Thanh thở gấp, cảm giác đối lập này khiến hắn bất ngờ vô cùng, đồng thời một nhận thức hiện lên trong lòng hắn.

“Cảm giác nắm giữ vận mệnh?”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Đồng thời, khi Hứa Thanh nắm giữ vận mệnh của mình, ở nhiều nơi khác nhau trên Vọng Cổ đại lục, có những tồn tại khác nhau cảm nhận được điều này.

Vọng Cổ đại lục, một khu vực bị bao phủ bởi hắc vụ.

Nơi này, dị chất vô cùng đậm đặc, vượt qua mọi khu vực khác trên Vọng Cổ.

Bên trong vang lên những tiếng gào thét kinh khủng, không ngừng vang vọng giữa trời đất, mãi không tan.

Tại trung tâm của biển sương mù đen này, tồn tại một thành trì khổng lồ, đó là một hoàng cung.

Bên trong hoàng cung, chỗ đại điện, một khoảng lặng lẽ chết chóc.

Hoàn toàn trống trải.

Chỉ có một người ngồi trên ngai vàng.

Người này tuấn mỹ vô song, mặc đế bào, một tay chống đầu, nhắm mắt bất động, nhưng trong khoảnh khắc người này mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lông mày từ từ nhíu lại.

“Thoát ra?”

Người này lẩm bẩm, một lúc sau lông mày giãn ra, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt.

“A đệ, có chút thú vị.”

Ngoại hải, sóng gợn dâng trào, trong sâu thẳm, mặt biển nổi lên những vạch đen, chúng nhanh chóng đan vào nhau, cuối cùng hình thành thân hình ngồi xếp bằng của Ngọc Lưu Trần.

Lão đang hấp thu thành quả của mình.

Ban đầu, khi chưa hoàn toàn hấp thụ thì lão sẽ không thức tỉnh.

Nhưng hiện tại, một cảm giác chưa từng có khiến lão tỉnh dậy, hiện thân, nhìn lên bầu trời.

“Nhân vật trong câu chuyện của ta, đã biến mất khỏi câu chuyện…”

Ma Vũ thánh địa, đỉnh Chúa Tể Sơn thứ mười, hóa thân của Nữ Đế là Lữ Lăng Tử mở mắt.

Ánh mắt nàng hướng xuống núi, thần sắc kỳ lạ.

Cho đến nửa canh giờ sau, có tiếng vọng lên từ dưới núi.

“Huyết Trần Tử, cầu kiến Chúa Tể!”

Nữ Đế trầm ngâm, giơ tay ra nắm về phía dưới.

Ngay lập tức, thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện trong đại điện, trước mặt nàng.

Ngay khi hiện thân, Hứa Thanh lập tức cúi đầu, chuẩn bị lên tiếng.

Nhưng giọng Nữ Đế đã vang lên.

“Ngươi có thể khiến ta không nhìn ra đầu mối trong bí cảnh, chỉ khi thần quyền này khai mở, ta mới cảm nhận được… Hứa Thanh, trên người ngươi có thêm thần quyền.”

“Kỳ danh… Vận Mệnh!”

Hứa Thanh lập tức ngẩng đầu, nhìn Nữ Đế.

Đây chính là điều hắn muốn hỏi, bây giờ Nữ Đế đã nhận ra ngay, lòng hắn càng thêm khao khát hiểu rõ về thần quyền này, vì vậy hắn hít một hơi sâu, kính cẩn lên tiếng.

“Bệ hạ, có thể giải đáp cho ta?”

Ánh mắt Nữ Đế dừng lại trên đỉnh đầu Hứa Thanh, một lúc sau nàng từ từ nói.

“Vận Mệnh, tức là số mệnh và vận khí, chỉ con đường của vạn vật trong thiên hạ do sự kết hợp của định số và biến số mà tạo thành, cũng là một trong những thần quyền tối cao trong hệ thống thần linh.”

“Mà mệnh và vận là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.”

“Mệnh là định số, chỉ con đường nhất định, giống như những con đường vốn đã tồn tại.”

“Trong trận chiến thành thần năm đó, ngươi đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn nắm giữ vận mệnh của Tử Thanh Thái Tử.”

“Vận mệnh của người khác trong tay Tử Thanh Thái Tử, trở thành một cuốn sách.”

“Thông qua vận mệnh, gã có thể nhìn thấy quá khứ và suy diễn tương lai.”

“Tương lai này có thể được suy diễn ra vô số cái, nhưng tất cả đều vốn đã tồn tại.”

“Gã sẽ chọn ra tương lai tuyệt cảnh trong đó, thay thế tất cả, từ đó thay đổi và ảnh hưởng đến vận mệnh của người khác.”

Nghe đến đây, Hứa Thanh như sáng tỏ, có cảm giác tỉnh ngộ, đồng thời lòng cũng dậy sóng dữ dội.

Trước mắt hắn hiện lên từng cảnh tượng Tử Thanh Thái Tử ra tay năm đó, quyền năng của thần quyền ấy, cực kỳ mạnh mẽ.

“Vậy Tử Thanh Thái Tử, thông qua thần quyền đó, suy diễn ra vô số tương lai của đối thủ, tất cả đều là thật, đây là định số.”

“Đồng thời, cũng là chữ ‘Mệnh’ trong Vận Mệnh thần quyền?”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Nữ Đế gật đầu, tiếp tục nói.

“Vận là biến số, chỉ dấu vết ngoài định số, chính xác mà nói, là những con đường mới có thể được mở ra.”

“Những con đường tương lai vốn không tồn tại, thông qua sự giao thoa của may mắn và vận rủi sẽ được tạo ra, vượt ra ngoài phạm vi đã định.”

“Đó chính là biến số.”

“Thần quyền của ngươi, chính là ‘Vận’ trong vận mệnh, cũng là biến số!”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, tư duy lúc này hoàn toàn rõ ràng.

“Bệ hạ, ý của người là Vận Mệnh thần quyền của ta, có thể mượn may mắn và vận rủi như hai bàn tay, để khuấy động vận mệnh của một người, tạo ra vận mệnh mới ngoài định số?”

Nữ Đế gật đầu, hãy đọc bản dịch nguồn ở bạ.ch ng-ọc sá-ch.

“Ngươi hiểu đúng rồi.”

“Vận Mệnh thần quyền của ngươi và của Tử Thanh, tuy cùng nguồn gốc, nhưng phương hướng khác nhau, nhưng đều có thể dùng một câu để miêu tả.”

“Mọi thứ đều có thể xảy ra.”

“Đối với định số, vô số đường vốn đã tồn tại, đều có thể trở thành hiện thực.”

“Đối với biến số, tạo ra con đường mới, thay thế con đường vốn có, tất nhiên cũng có thể.”

Hứa Thanh nhắm mắt, phân tích kỹ càng lời Nữ Đế trong lòng, rồi mở mắt ra.

Ánh mắt hắn sáng rõ, nhẹ giọng nói.

“Vậy nên Vận Mệnh thần quyền của Tử Thanh Thái Tử giống như sách, vì vận mệnh đã được viết sẵn, Tử Thanh Thái Tử lật xem, tìm ra trang phù hợp nhất.”

“Còn Vận Mệnh thần quyền của ta hóa thành dao khắc… tác dụng của nó không phải là lật xem sách, mà là khắc lên sách, tạo ra đường vận mệnh mới, trở thành một trang mới.”

Chương 2340: Phụng chỉ liều lĩnh (1)

Hứa Thanh lên tiếng, giọng nói vang vọng trong đại điện của Chúa Tể Sơn thứ mười.

Nữ Đế ngước lên, ánh mắt đổ dồn vào Hứa Thanh.

“Thần quyền này chí cao, nhất là biến số của vận, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu.”

“Ta chỉ có thể nói với ngươi rằng, thần quyền của Tàn Diện Thượng Hoang, chính là Vận Mệnh.”

“Ngươi và Tử Thanh, một là được tạo thành từ máu thịt của Thượng Hoang, một là được tái sinh nhờ vào sự ban phúc của Thượng Hoang.”

“Cùng lúc đó, trong trận chiến của sư phụ ngươi khi xưa, vận khí của Tử Thanh thượng quốc cũng bị ngươi đoạt lấy một phần, khiến cho sự trở lại của Tử Thanh thượng quốc không hoàn chỉnh.”

“Ngươi và Tử Thanh có mối quan hệ thân thuộc trong kiếp này.”

“Những điều đó, giống như sự dây dưa của vận mệnh, mà chắc chắn trong tương lai, sẽ tụ hội tại một điểm.”

“Đây là luận về định số và biến số, cũng là sự tranh đấu giữa mệnh và vận, và chính là trận chiến quyết định vận mệnh giữa ngươi và Tử Thanh.”

Nữ Đế thu lại ánh nhìn từ Hứa Thanh, nhìn về phía chân trời xa xăm, trong mắt dường như có ánh sáng lấp lánh, như thể… nàng nhìn thấy ngày đó.

Sau đó, ánh sáng đó mờ dần.

Hứa Thanh im lặng.

Hắn nhìn thấy sự mờ dần trong mắt Nữ Đế, nhưng không hỏi gì thêm, bởi vì những gì nàng nhìn thấy dù sao cũng nằm trong phạm vi của định số.

Biến số, là thứ không thể nhìn thấy.

Vận mệnh, cuối cùng được nắm giữ bởi chính mình, vì vậy tương lai cũng cần chính mình dùng dao khắc, để tự tay vẽ lên.

Vẽ mệnh của người khác, cũng khắc sinh mệnh của chính mình.

Vì vậy, Hứa Thanh bình thản nhìn Nữ Đế, cúi người hành lễ.

“Tạ ơn bệ hạ đã giải đáp, không biết lần này bệ hạ đến Ma Vũ thánh địa, có việc gì cần sự trợ giúp của thần không?”

“Nếu có, Hứa Thanh nhất định sẽ hết sức hoàn thành!”

Nữ Đế nghe vậy, khẽ gật đầu.

“Ban đầu không có.”

Hứa Thanh chớp mắt, nghe ra được ý nghĩa ẩn trong câu nói này.

“Nhưng xét thấy ngươi không an phận, từ giờ ngươi phải theo ta.”

“Ba ngày nữa, ta sẽ đến Tây Ma Vũ, với thân phận Lữ Lăng Tử, để bái kiến Ma Vũ Đại Đế thế hệ này, bàn về việc mở cửa nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế.”

“Lúc đó, ngươi theo ta cùng đi.”

“Bây giờ, ngươi có thể nghỉ ngơi bên ngoài điện, khôi phục linh hồn yếu đuối của ngươi.”

Nữ Đế đưa tay lên, một bình đan và một ngọc giản bay về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh đón lấy, cảm nhận được trong bình đan có một viên đan dược, rõ ràng là đan dược dưỡng hồn, còn ngọc giản cũng có tác dụng tương tự, hắn lòng đầy biết ơn, cúi người hành lễ một lần nữa, rồi lui ra khỏi đại điện.

Bên ngoài điện, Hứa Thanh hít sâu một hơi, ngồi xuống rồi uống viên đan dược trong bình.

Đan dược vào miệng lập tức hòa tan, hình thành những luồng dược lực dưỡng hồn, hòa vào thức hải.

Đan dược này hiệu quả không tồi, khi vào thức hải của Hứa Thanh giống như đất khô hạn được tưới nước, cây cỏ héo úa có sức sống mới, tưới mát linh hồn của Hứa Thanh sau thời gian trong Giới Nguyên bí cảnh, nhanh chóng hồi phục.

Ba ngày trôi qua.

Dưới tác dụng của đan dược, linh hồn của Hứa Thanh đã phục hồi được năm phần.

Dù chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng không còn ảnh hưởng lớn đến chiến lực, tiếp theo cần thời gian để dưỡng hồn, cùng lúc đó sức mạnh của ngọc giản cũng từ từ hiện ra, Hứa Thanh ước tính tối đa một tháng, mình có thể dần hồi phục trạng thái toàn thịnh.

Vào hoàng hôn của ngày thứ ba, Nữ Đế bước ra khỏi đại điện, tiến về phía bầu trời.

Hứa Thanh lập tức đứng dậy, theo sau.

Dưới chân Chúa Tể Sơn thứ mười, rất nhiều tu sĩ Ma Vũ tụ tập, trong hoàng hôn, họ đều nhìn thấy cảnh tượng khiến họ kính nể.

Chúa Tể, bước đi trên không.

Đây là lần đầu tiên Lữ Lăng Tử công khai ra ngoài, kể từ khi Chúa Tể Sơn xuất hiện.

Còn Hứa Thanh đi theo sau, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả những người đang quan sát, lòng họ dâng lên những làn sóng cảm xúc.

Trong số họ, có người biết đến Huyết Trần Tử, nhưng nhiều hơn là đã từng nhìn thấy cảnh Hứa Thanh bái sơn, mà từng khi Hứa Thanh được phép vào Chúa Tể Sơn, trong lòng họ nổi những làn sóng.

Mà bây giờ khi nhìn thấy Hứa Thanh đi theo sau, họ lập tức hiểu được ý nghĩa.

Hắn, đã trở thành người đi theo Chúa Tể thứ mười!

Từ nay về sau, thân phận và địa vị của hắn sẽ hoàn toàn khác trước, nếu hắn đi một mình xuống núi, thậm chí có thể khiến những tu sĩ dưới núi này kính cẩn cúi chào.

Vì vậy, trong lòng nhiều người dâng lên những cảm xúc phức tạp và không cam lòng.

Nhưng dù thế nào, những cảm xúc này đều phải bị ép xuống, không thể hiện ra chút nào, chỉ có thể… là sự tôn kính.

Trong sự kính cẩn của mọi người, Hứa Thanh theo sau Nữ Đế, tiến về phía bầu trời.

Nữ Đế không nhanh, nhưng mỗi bước lại khiến thiên địa đều mờ đi, chấn động của Chúa Tể cực kỳ rõ ràng.

Mà khi Nữ Đế ra ngoài, ngay lập tức thu hút sự chú ý của các Chúa Tể khác ở Đông Ma Vũ, từng ánh mắt đều xuyên không gian nhìn về phía này.

Hứa Thanh theo bản năng thu liễm khí tức, nhưng khi thấy Nữ Đế đầy vẻ ung dung, hắn cũng có thêm tự tin.

Dù sao, đây là Thần Đài đỉnh phong, và dám gặp Ma Vũ Đại Đế, rõ ràng Nữ Đế có sự tự tin tuyệt đối.

Nếu vậy, theo sau đối phương, mình cũng không cần phải lo nghĩ nhiều.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh ngẩng đầu, cũng trở nên từ tốn.

Cứ như vậy, trong sự quan sát của các Chúa Tể ở Đông Ma Vũ, Nữ Đế dẫn Hứa Thanh đi qua bầu trời, sau vài bước rời khỏi Đông Ma Vũ, tiến vào lãnh thổ của Tây Ma Vũ.

Xuất hiện ở Tây Ma Vũ, ngay lập tức có nhiều ánh mắt của các Chúa Tể nhìn về phía này.

Trong chốc lát mặt đất rung chuyển, hư không vặn vẹo, từng đạo ngân pháp tắc và quy tắc tỏa sáng từ bát phương, có ánh mắt nhìn đến, có thần niệm ngang ngược quét qua.

Không khách khí chút nào, rơi trên người Nữ Đế.

Nữ Đế không thay đổi biểu cảm, tiếp tục đi tới.

Hứa Thanh giữ sắc mặt bình thường, cúi đầu theo sau.

Dù Tây Ma Vũ có nhiều Chúa Tể Sơn hơn Đông Ma Vũ, có đến hai mươi mốt ngọn.

Nhưng Hứa Thanh cảm nhận được, những ánh mắt của các

Chúa Tể chỉ lướt qua mình, trọng tâm đều tập trung vào Nữ Đế.

Điều này khiến Hứa Thanh hầu như không cảm thấy áp lực gì.

Hắn chỉ cần làm tốt vai trò của một tùy tùng.

Tuy nhiên, hắn cũng cảm nhận được sự không thiện chí từ những ánh mắt của các Chúa Tể Tây Ma Vũ, cùng với thái độ mạnh mẽ này, rõ ràng cũng mang theo sự cảnh cáo và khinh thường đối với vị tân Chúa Tể Đông Ma Vũ, Lữ Lăng Tử.

Sự khinh thường đó, đương nhiên có mục đích sâu xa hơn, không chỉ đến từ các Chúa Tể.

Cũng bao gồm cả Ma Vũ Đại Đế thế hệ này.

Việc bái kiến của Nữ Đế, không có kết quả.

Đạo đài của Ma Vũ Đại Đế, sau khi nghe Nữ Đế nói ra ý định, không truyền đạt ý triệu kiến, mà là thông qua đệ tử của vị Đại Đế đó, cũng là một vị tân Chúa Tể trung niên, truyền lệnh cho Nữ Đế.

Lệnh này, chỉ có một từ.

“Chờ!”

Nói xong, vị tân Chúa Tể này nhìn Nữ Đế với ánh mắt thẩm định, lạnh lùng lên tiếng.

“Lữ Lăng Tử, năm đó ngươi và ta tỉ thí, không phân thắng bại, nay ngươi cũng đã thăng cấp, sao không đấu thêm một trận!”

Lời vừa dứt, sấm sét vang trời, cảm giác áp bức đột ngột giáng xuống.

Chương 2341: Phụng chỉ liều lĩnh (2)

Nữ Đế không thay đổi sắc mặt, lúc này càng không thèm nhìn vị đệ tử của Ma Vũ Đại Đế, mà quay đầu nhìn Hứa Thanh, nhàn nhạt lên tiếng.

“Huyết Trần Tử.”

“Thuộc hạ có mặt!” Hứa Thanh lập tức cúi người.

“Đi tỉ thí với tất cả Uẩn Thần dưới trướng các Chúa Tể Tây Ma Vũ, không được làm mất mặt Đông Ma Vũ của ta.”

Lời vừa dứt, tất cả các Chúa Tể đang quan sát nơi này, lập tức nhìn Hứa Thanh, ngay cả vị Chúa Tể thông báo lệnh của Đại Đế cũng chuyển ánh mắt từ Nữ Đế sang Hứa Thanh.

Mắt Hứa Thanh lóe lên, nghe ra ý nghĩa trong lời Nữ Đế, đây rõ ràng là bảo hắn đi phô trương thanh thế.

Nhưng thần quyền và quyền hành, mới là lực sát thương chính của mình, nên vấn đề lớn nhất là ra tay sẽ bị lộ.

Mà Nữ Đế đã nói vậy, chắc chắn đã cân nhắc đến điều này, nên Hứa Thanh không chần chừ, bộc lộ sát khí, trầm giọng nhận lệnh.

“Tuân lệnh!”

Nói xong, hắn thân hình lóe lên, bay thẳng về phía chân trời.

Nữ Đế nhắm mắt, không nói thêm.

Còn Hứa Thanh, trong lòng suy nghĩ, một mặt đoán cách Nữ Đế che giấu cách thức ra tay của mình, mặt khác là nhớ lại hiểu biết về Tây Ma Vũ trong ký ức của Huyết Trần Tử.

“Tây Ma Vũ có hai mươi mốt Chúa Tể Sơn, trong đó mạnh nhất là núi thứ hai, sau đó là núi thứ nhất, thứ ba và thứ mười bảy.”

“Nữ Đế bảo ta đi tỉ thí, vậy trận đầu tiên thích hợp nhất là…”

Hứa Thanh nhìn về phía Bắc.

Đó là hướng của Chúa Tể Sơn thứ mười bảy.

“Chính là nơi đó!”

“Còn cách Nữ Đế che giấu cách thức ra tay của ta, rất có thể là…” Hứa Thanh sờ vào ngọc giản mà Nữ Đế đã cho trước đó.

Ngọc giản này, ban đầu hắn nghĩ chỉ để dưỡng hồn, nhưng bây giờ phán đoán, mười phần thì đến tám chín phần, là vật Nữ Đế chuẩn bị đặc biệt cho mình để che giấu.

Nghĩ vậy, Hứa Thanh không chần chừ nữa, lao thẳng về phía Chúa Tể Sơn thứ mười bảy.

Tốc độ hắn đạt đến cực hạn, kèm theo tiếng nổ vang dội, sau một nén hương, ngọn Chúa Tể Sơn thứ mười bảy cao sừng sững xuất hiện trong tầm mắt của Hứa Thanh.

Khi đến gần, giọng nói của Hứa Thanh như sấm vang, nổ tung trên núi này.

“Huyết Trần Tử, kẻ dưới trướng Chúa Tể thứ mười Đông Ma Vũ, thách đấu tất cả Uẩn Thần trong Chúa Tể Sơn thứ mười bảy Tây Ma Vũ!”

Gần như ngay lúc Hứa Thanh vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh từ Chúa Tể Sơn thứ mười bảy vang lên.

“Trần Phi, ngươi đi trấn áp tên này!”

Lời Nữ Đế với Hứa Thanh, tất cả Chúa Tể Tây Ma Vũ đều nghe thấy.

Trong mắt họ, nếu Lữ Lăng Tử không chiến, mà phái một thuộc hạ, thì… sau khi trấn áp thuộc hạ này, Lữ Lăng Tử sẽ không có lý do gì để không chiến đấu.

Vì vậy trong nháy mắt, trong tiếng hừ lạnh đó, một bóng dáng từ trong núi bay ra.

Đó là một tu sĩ trung niên, thân hình cao lớn vạm vỡ, chấn động tu vi mạnh mẽ, rõ ràng có bảy đại thế giới, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Khi gã xuất hiện, dừng lại giữa không trung, trước tiên cúi đầu bái sơn, sau đó quay lại nhìn Hứa Thanh, ánh mắt sắc bén.

Sau đó gã bước tới, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Bảy đại thế giới bùng nổ, tạo thành sức mạnh khủng khiếp, mà Hứa Thanh bình thản, nâng tay phải hướng về phía Trần Phi, tay nắm chặt.

Ngay lập tức, Âm Thanh quyền trong cơ thể hắn, bùng nổ.

Trong chớp mắt âm thanh quanh Trần Phi biến thành sát thương, quay ngược lại, tạo thành một quả cầu lớn, bên trong là những làn sóng âm sát, cuồn cuộn, lay động tất cả.

Thủ đoạn này khiến Trần Phi biến sắc, tâm thần xao động, nhưng trong mắt gã không phải là âm sát, mà là vô số ấn ký máu.

Mỗi ấn ký đều toát ra mùi máu tanh đậm đặc, chứa sức mạnh không tầm thường, khi kết hợp với nhau lại có cảm giác huyền diệu.

Khiến gã ngay lập tức mất thế chủ động.

Vào thời khắc nguy cấp, ánh sáng từ bảy đại thế giới của gã lóe lên, đôi tay kết ấn, bảy bức tượng khác nhau từ bảy đại thế giới xuất hiện, hung hăng trỗi dậy.

Chúng biến thành thân thật, từ thế giới của chúng lao ra, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không thay đổi biểu cảm, khi bảy thân ảnh đến gần, hắn biến mất trong âm thanh, xuất hiện ngay sau lưng Trần Phi.

Trong mắt hắn hai đạo quyền hành, lóe sáng.

Hắn nhìn thấy sợi tơ nhân quả của Trần Phi, lay động thất tình lục dục của gã.

Dùng nhân quả khóa mệnh, dùng tình cảm khuấy động sóng tâm hồn.

Gây chấn động tâm thần.

Sau đó, ánh sáng Huyền Dương Tiên Quang hóa thành Đại Nhật, trong thức hải bay lên trời, tạo thành ánh sáng và nhiệt độ vô tận, lập tức bao trùm Trần Phi, trấn áp mạnh mẽ.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, Trần Phi thất thế trong Âm Thanh quyền, sau đó từng bước bị động, lúc này tất cả sức mạnh của gã chưa kịp phát huy, đã bị trọng thương trong ánh sáng

Huyền Dương Tiên Quang, thân thể ầm một tiếng, rơi xuống đất.

Hứa Thanh lập tức đuổi theo, đến gần, giơ tay đánh một cú vào ngực Trần Phi, khiến thương thế của gã nặng hơn.

Mọi chuyện nói ra thì dài, nhưng thực tế tất cả đều xảy ra trong chớp mắt.

Gần như ngay khi Hứa Thanh triển hiện thần quyền và quyền hành, ngọc giản mà Nữ Đế tặng đã vô thanh vô tức dung hợp với hắn, hoàn hảo che giấu tất cả thủ đoạn của hắn.

Vì vậy, Âm Thanh quyền hiện ra bên ngoài biến thành ấn ký liên quan đến máu, quyền hành biến thành đạo pháp, tiên quang Đại Nhật biến thành bí thuật.

Mà trận chiến nhanh chóng kết thúc như vậy, cũng khiến tất cả tu sĩ quan sát trận chiến này trên Chúa Tể Sơn thứ mười bảy chấn động tâm thần, có một khoảnh khắc im lặng.

Hứa Thanh nhớ đến yêu cầu của Nữ Đế, vì vậy từ trên cao nhìn xuống Trần Phi.

“Ngươi, quá yếu.”

Nói xong, hắn đá một cú, đẩy thân thể Trần Phi về phía Chúa Tể Sơn.

Sau đó bình thản lên tiếng.

“Có ai trong các Uẩn Thần của núi này muốn chiến đấu nữa không?”

Trần Phi nghe vậy, trong lòng dâng lên không cam lòng, gã còn nhiều thủ đoạn chưa dùng, mà sự thất bại trước đó, trong nhận thức của gã, rõ ràng là do mình sơ suất.

Vì thế gã muốn nói gì đó, nhưng khi thân thể chạm đất, vết thương quá nặng, khiến gã chưa kịp nói ra lại phun máu.

Đồng thời, một giọng nói trầm thấp từ trong Chúa Tể Sơn thứ mười bảy vang lên.

“Ban đầu không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng vì Huyết Trần Tử ngươi chủ động yêu cầu, vậy… lão phu sẽ trấn áp ngươi.”

Lời vừa dứt, một khí tức khủng khiếp vượt xa Trần Phi, từ

Chúa Tể Sơn thứ mười bảy bùng lên, một bóng dáng lão giả bước ra từ hư không.

Lão giả tóc đỏ, toàn thân tỏa ra khí tức kinh khủng, chín đại thế giới, không phải trên thân thể mà là sau lưng hóa thành từng cái một, lại mang đến cảm giác vô cùng gần gũi với thần linh.

Lão bước từng bước, tiến về phía Hứa Thanh.

Uẩn Thần cửu giới!

Mắt Hứa Thanh thoáng một cái không dễ nhận ra, đối với Uẩn Thần cửu giới, hắn không tự tin có thể lay chuyển, vì vậy nhìn lão giả đang đến gần, Hứa Thanh lắc đầu.

“Ngươi cũng không phải đối thủ của ta.”

“Nhưng nếu ngươi đã nói lấy lớn hiếp nhỏ, thì ta đứng ở đây, để ngươi ra tay ba chiêu, chỉ cần ngươi có thể làm ta bị thương một chút, thì tính là ngươi thắng.”

Nói xong, thân thể Hứa Thanh hạ xuống đất, hai chắp tay sau lưng, nhìn lão giả.

Chương 2342: Cẩu tặc nổi danh (1)

Hứa Thanh cũng đành bất đắc dĩ.

Theo bản tính của mình, hắn sẽ không hành xử và nói năng như vậy.

Nhưng… đây dù sao cũng là thánh chỉ của Nữ Đế.

Lời nói của Nữ Đế ngụ ý bảo hắn đi phô trương thanh thế, Hứa Thanh đã nhận ân huệ từ Nữ Đế, không thể không thực hiện.

Vì vậy hắn chỉ có thể trong đầu nhớ lại cách hành xử của đại sư huynh và giọng điệu khi nói chuyện, nên mới có những lời nói trước đó, cũng như vẻ kiêu ngạo hiện tại.

Hình ảnh của hắn, trong mắt mọi người, không chỉ là kiêu ngạo.

Có thể nói là vô cùng ngạo mạn!

Lúc này, đứng dưới Chúa Tể Sơn, hai tay đặt sau lưng Hứa Thanh, cho tất cả mọi người ở ngọn núi này cảm giác rất kiêu ngạo.

Đối mặt với đại năng Uẩn Thần cửu giới như vậy, hắn lại có thể nói ra những lời như thế.

Nên ngay sau đó, cơn giận dữ của các tu sĩ trong ngọn núi này bùng lên, vô số thân ảnh bay lên, ánh mắt tập trung, tất cả đều khóa chặt Hứa Thanh.

Đối mặt với áp lực này, trong lòng Hứa Thanh rất cảnh giác, nhưng bề ngoài lại không biểu lộ gì, thậm chí nhắm mắt lại.

Tất cả điều đó khiến lão giả Uẩn Thần cửu giới đang đi tới tức giận cười.

“Tốt, tốt, tốt!”

Lời nói và thái độ ngạo mạn của Hứa Thanh khiến lão giả này mắt lóe lên hàn quang, trong đời lão từng gặp không ít kẻ ngông cuồng như trước mắt.

Nhưng gần như tất cả đều đã trở thành tử thi.

Lúc này, thấy Hứa Thanh thậm chí còn nhắm mắt lại, lão giả Uẩn Thần cửu giới đang ở giữa không trung, tay phải đột nhiên giơ lên, ngay sau đó sắc trời thay đổi, đất rung chuyển, có cơn bão xoáy quanh.

Hơn nữa, ngay khi tay phải của lão hạ xuống, một chưởng ấn khổng lồ xuất hiện sau lưng lão, dường như thay thế bầu trời nơi đây, xuyên qua thân thể, cùng với tay lão... đập về phía Hứa Thanh.

Một chưởng đó, đã hoàn toàn thể hiện sức mạnh của Uẩn Thần cửu giới, tạo thành uy lực hủy diệt, thậm chí quy tắc và pháp tắc dưới chưởng ấn này đều bị xé nát.

Hư không còn có vết nứt xuất hiện.

Xông thẳng về phía Hứa Thanh.

Như cơn gió mạnh quét qua, thổi bay tóc và y phục của Hứa Thanh, nhưng Hứa Thanh vẫn nhắm mắt, không động đậy.

Cho đến khi chưởng ấn khổng lồ mang theo sức mạnh hủy diệt, ầm ầm đập xuống, trời đất rung chuyển.

Trong mắt mọi người, thân thể Hứa Thanh trong khoảnh khắc này xuất hiện ngọn lửa đen, những ngọn lửa này nhanh chóng lan ra từ chân hắn, tạo thành một đóa hắc liên (sen đen) rực rỡ!

Đóa sen này nở rộ, vô số cánh hoa lửa bao quanh, mà vị trí của Hứa Thanh chính là tâm sen.

Xung quanh hắn bốc lên ngọn lửa hắc liên, dường như tạo thành một sự bảo vệ hoàn hảo.

Mà chưởng ấn khổng lồ từ bầu trời rơi xuống, trực tiếp chạm vào nhau.

Tiếng nổ vang dội, truyền khắp trời.

Đóa hắc liên như cũ, vẫn cháy rực, cánh hoa lượn lờ, chẳng hề hấn gì.

Hứa Thanh ở, thậm chí không một sợi tóc bị ảnh hưởng, đôi mắt cũng không thèm mở, chỉ có giọng nói nhạt nhẽo truyền ra từ miệng hắn.

“Còn hai chiêu nữa.”

Giọng nói vang vọng, lão giả trên bầu trời đôi mắt nhíu lại, nhiều tu sĩ trên Chúa Tể Sơn thứ mười bảy cũng thay đổi sắc mặt.

Không phải ai cũng có thể chống lại một đòn công kích toàn lực của Uẩn Thần cửu giới.

Làm được điều này, tự nó đã cho thấy sự mạnh mẽ.

Đặc biệt là… trong số họ, có những người học rộng hiểu sâu, chăm chú nhìn đóa hắc liên bao quanh Hứa Thanh, mơ hồ cảm thấy quen thuộc, dường như đã thấy trong một số miêu tả.

Rất nhanh, có người nhận ra, thất thanh kêu lên.

“Đây là Minh Liên!”

“Bí pháp hộ thân của Minh Viêm Đại Đế tại Ma Vũ thánh địa!!”

Với âm thanh này vang lên, càng nhiều người lập tức nhớ đến những truyền thuyết và ghi chép về Minh Viêm Đại Đế trong các sách cổ.

“Tên Huyết Trần Tử này, lại nắm giữ bí pháp ấy!”

“Không ngạc nhiên khi lần này Chúa Tể Lữ Lăng Tử đến Tây Ma Vũ, mang theo tên đó!”

“Đây cũng là lý do Huyết Trần Tử ngông cuồng như vậy!”

Tiếng ồn ào truyền khắp bốn phương, Hứa Thanh vẫn như cũ, đứng đó nhắm mắt, lão giả Uẩn Thần cửu giới trên không trung cau mày.

Lão đã nghe nói về Minh Liên, truyền thuyết rằng bí pháp ấy cực kỳ đáng sợ về phòng thủ.

Vì vậy lão híp mắt, hai tay đột nhiên giơ lên nhanh chóng kết ấn, ngay lập tức chín đại thế giới phía sau lưng lão sáng lên, mỗi thế giới đều xuất hiện ngọn núi cao nhất.

Chín ngọn núi từ hư ảo trở thành thực chất, từ thế giới của chúng xuất hiện trên bầu trời thánh địa, nối tiếp nhau, ngay khi hiện ra, dẫn động quy tắc và pháp tắc của bốn phương, khiến sấm chớp không ngừng vang dội.

Sau đó, dưới ngón tay của lão giả, chín ngọn núi bay về phía Hứa Thanh.

Không dừng lại, sau khi thể hiện thuật pháp thứ hai, lão giả giơ tay phải lên ấn vào trán, ngay lập tức chín đại thế giới phía sau lưng lão lại vang lên.

Bên trong phát ra vô số quy tắc và pháp tắc, đều là đạo mà lão giả đã cảm ngộ suốt đời.

Sau khi xuất hiện, cùng với tiếng hét thấp của lão.

“Lấy đạo hóa thành mũi nhọn!”

Đạo của lão hội tụ trước mặt, hình thành một mũi giáo khổng lồ!

Tiếp theo, giọng nói của lão giả vang lên trầm thấp, lần nữa vọng lại.

“Lấy thế giới làm thân!”

Chín đại thế giới, xếp hàng, kết nối với nhau, nhìn từ xa, thật sự như thân giáo!

“Lấy thuật pháp hóa thành tua giáo!”

Lão giả hét lên, vô số thuật pháp từ cơ thể bùng nổ, năm màu rực rỡ, bao quanh thân giáo kinh thiên động địa.

Cuối cùng, ánh mắt lão giả lóe lên sát ý, mạnh mẽ đẩy.

Cây giáo khổng lồ rung động tâm thần, bay thẳng về phía Hứa Thanh trên không trung.

Ý định của lão giả này rõ ràng là muốn kết hợp thuật pháp chiêu thứ hai và thần thông chiêu thứ ba lại với nhau.

Dùng cách đó, để thử phá hủy Minh Liên trong truyền thuyết.

Lúc này sắc trời biến đổi, vô số ánh mắt chú ý, có thể thấy trên bầu trời, chín ngọn núi lao về phía Hứa Thanh.

Những ngọn núi trông khổng lồ, nhưng trong quá trình lao tới chúng thu nhỏ lại, cuối cùng như chín thanh kiếm lớn, tấn công

Minh Liên xung quanh Hứa Thanh.

Như dời non, lấp biển.

Thân thể Hứa Thanh rung lên, Minh Liên trong mắt mọi người, rực rỡ lóe sáng, ngọn lửa bốc cháy, bất kể chín ngọn núi biến thành kiếm sắc bén thế nào, vẫn không lay động Hứa Thanh chút nào.

Rất nhanh, khi ngọn lửa Minh Liên bùng nổ, những thanh kiếm bởi chín ngọn núi từ thực chất trở lại hư ảo cho đến khi biến mất.

Nhưng ngay khi chúng tan biến, cây giáo khổng lồ đó xuyên qua mọi hư ảo, đâm thẳng xuống đỉnh đầu Hứa Thanh.

Chương 2343: Cẩu tặc nổi danh (2)

Mũi giáo sắc bén, tạo thành lực lượng mạnh đến cực điểm, bùng nổ mạnh mẽ.

Tiếng nổ lớn vang lên, cùng với cú va chạm kinh hoàng.

Thân thể Hứa Thanh dưới cú va chạm này không thể đứng yên, lùi lại.

Khi thân thể hắn lùi, cây giáo khổng lồ vẫn tiếp tục lao tới trước mặt hắn.

Đôi mắt Hứa Thanh mở to, muốn giơ tay ngăn cản, nhưng tốc độ cây giáo quá nhanh, chưa kịp giơ tay lên đã đâm vào ngực hắn.

Mũi giáo chạm vào khiến thân thể Hứa Thanh rung lên, tiếp tục lùi lại.

Mười trượng, trăm trượng, năm trăm trượng.

Lùi lại liên tục.

Nhưng mũi giáo, tuy khí thế như cầu vồng, nhưng không thể xuyên qua thân thể Hứa Thanh, lúc này khi thân thể Hứa Thanh lùi lại một ngàn trượng thì chậm lại, chân Hứa Thanh bước ra sau một bước, đột ngột dừng lại.

Ngay lập tức, mũi giáo đâm vào ngực hắn, theo đó rung lên, phát ra tiếng răng rắc, mắt thường có thể thấy xuất hiện vết nứt, sau đó vỡ ra.

Từ mũi giáo bắt đầu, không ngừng lan rộng, không ngừng vỡ vụn rồi rất nhanh đến thân giáo, cuối cùng với tiếng nổ lớn, cây giáo… sụp đổ.

Sức mạnh của cây giáo này đã đạt đến Uẩn Thần đỉnh phong, nhưng cuối cùng vẫn chưa đạt đến cấp bậc Chúa Tể.

Vì vậy gió thổi khắp trời đất, Hứa Thanh đứng đó, nhạt nhẽo mở miệng.

“Đã kết thúc rồi.”

Xung quanh im lặng.

Lão giả Uẩn Thần cửu giới trên không trung, phức tạp nhìn Hứa Thanh, một lúc sau lặng lẽ lắc đầu.

Quay người bước một bước trở lại ngọn núi.

Hứa Thanh tiến lên, vượt qua ngàn trượng, trở lại chân Chúa Tể Sơn, một bước bước lên bậc thang trước mặt rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn ngọn núi này.

Trong đầu nhớ lại dáng vẻ thường ngày của đại sư huynh, nhạt nhẽo mở miệng.

“Ta sẽ ngồi ở đây, dưới Chúa Tể, không dùng bảo vật của Chúa Tể, trong ba ngày, bất cứ ai có thể phá vỡ phòng ngự của ta, thì tính là ta thua!”

Chúa Tể Sơn thứ mười bảy, các tu sĩ im lặng.

Ngay cả tu sĩ Uẩn Thần cửu giới cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Hứa Thanh, các tu sĩ Uẩn Thần khác đều cảm thấy vô lực.

Tiếp tục ra tay, không có ý nghĩa gì.

Mà các tu sĩ Uẩn Thần cửu giới trên ngọn núi này, mặc dù không chỉ có một người, nhưng thông qua cuộc chiến trước đó, trong lòng đã xác định rằng lực sát thương của Hứa Thanh dường như không đủ, chỉ là phòng ngự quá cực đoan.

Nhưng, trừ khi làm như đối phương, ngồi đó để người khác đánh, nếu không họ cũng không thể làm gì được tên Huyết Trần Tử này.

Tu vi cao hơn Huyết Trần Tử, còn phải miễn cưỡng chọn làm như vậy, tức là thừa nhận mình không bằng… Vì tu vi hai bên không ngang nhau, nên dù Huyết Trần Tử không thể phá vỡ phòng ngự của họ, cũng là hợp lý.

Nhưng đối với họ, dựa vào cách này để giành chiến thắng… không khác gì thất bại.

Thậm chí rất có thể về mặt danh dự, còn mất mặt hơn thua.

Điều quan trọng nhất là, cuộc chiến này nhìn như là cuộc chiến giữa các tu sĩ, nhưng thực tế là cuộc chiến giữa các Chúa Tể, hơn nữa còn là một cuộc cạnh tranh giữa Đông Ma Vũ và Tây Ma

Vũ.

Vì vậy, cả ngọn Chúa Tể Sơn, im lặng, bạn đang đọc truyện ở bns vip.

Thời gian cứ trôi, ba ngày đã qua.

Tây Ma Vũ, đã dấy lên sóng gió.

Hứa Thanh mở mắt đúng giờ, đứng lên, trong ánh mắt phức tạp của các tu sĩ ngọn núi này, không nói một lời quay người đi về phía chân trời, hướng tới Chúa Tể Sơn thứ mười sáu.

Khi đến nơi, dưới sự thù địch của các tu sĩ ngọn núi này, Hứa Thanh ngồi xuống bậc thang của ngọn núi, nhạt nhẽo mở miệng.

“Quy tắc, các ngươi cũng đã biết.”

“Dưới Chúa Tể, không dùng bảo vật của Chúa Tể, trong ba ngày, bất cứ ai có thể phá vỡ phòng ngự của ta, thì tính là ta thua!”

Ba ngày sau, Hứa Thanh lắc đầu rời đi.

Trong thời gian này, có nhiều tu sĩ ngọn núi này ra tay, nhưng đều thất bại, cuối cùng chọn im lặng như ngọn núi thứ mười bảy.

Vì vậy, Hứa Thanh đến Chúa Tể Sơn thứ mười lăm, tiếp tục ngồi xuống, tiếp tục nói cùng một câu.

Sau đó trên đường đi, mỗi ngọn núi đều ba ngày, cho đến nửa tháng sau, khi bóng dáng hắn xuất hiện tại Chúa Tể Sơn thứ mười, danh tiếng Huyết Trần Tử đã hoàn toàn vang danh khắp Tây Ma Vũ.

Không ai không biết, không ai không rõ, trở thành tâm điểm chú ý của vô số tu sĩ Tây Ma Vũ.

Cùng lúc đó, chuyện Hứa Thanh ở Tây Ma Vũ cũng đã truyền về Đông Ma Vũ.

Một thời gian sau, các tu sĩ Đông Ma Vũ đều hưng phấn, thậm chí có rất nhiều người vượt qua biên giới, đến Tây Ma Vũ để tận mắt chứng kiến tất cả những điều này.

Đồng thời trong Đông Ma Vũ, ở Tiên Thuật Điện.

Nguyệt Đông đang ngồi xếp bằng trong một đại sảnh, bên ngoài có mùi máu tanh đang lan ra.

Rất nhanh, tiếng bước chân vang vọng bên ngoài điện, Nguyệt Đông mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một thanh niên mặc hoa phục, mặt đầy thâm tình bước nhanh tới, tay còn xách một cái đầu.

Khi đến gần Nguyệt Đông, thanh niên mặc hoa phục dịu dàng mở miệng.

“Đông Nhi, lão tặc này dám nghi ngờ thân phận của nàng, ta đã thay nàng trừ khử gã, nàng yên tâm, có ta ở đây, trong Đông Ma Vũ, không ai dám làm hại nàng.”

“Chỉ là… đã xảy ra chuyện.”

“Nàng còn nhớ tên Huyết Trần Tử đó không, tất cả là lỗi của ta, lần trước rõ ràng nàng có thể chém giết tên cẩu tặc này, là ta làm loạn hành động của nàng, ôi thôi.”

“Không ngờ tên cẩu tặc này lại có cơ duyên, trở thành tùy tùng của Chúa Tể thứ mười, giờ còn vang danh ở Tây Ma Vũ, đáng chết!”

“Nhưng nàng yên tâm, ta nhất định giúp nàng chém giết tên cẩu tặc đó, lấy mạng chó của hắn!”

Thanh niên mặc trang phục hoa lệ, thề thốt.

Nguyệt Đông chớp mắt, ngẩn người, thời gian này có người giúp nàng xử lý chuyện tranh đoạt quyền lực trong Tiên Thuật Điện, nên nàng tập trung nghiên cứu tiên thuật đã đạt được.

Không biết chuyện xảy ra ở Tây Ma Vũ.

Lúc này nghe những lời này, Nguyệt Đông trong lòng giật mình.

“Tiểu A Thanh lại lăn lộn đến bên cạnh Nữ Đế? Còn nổi danh nữa?”

Nghĩ đến tiểu sư đệ lại chiếm được đầu gió, Nhị Ngưu hít sâu một hơi, cảm thấy áp lực rất lớn, đồng thời cũng không khỏi cảm thấy tủi thân.

“Không phải định ăn mảnh ư? Sao bây giờ hai người họ lại đi cùng nhau, bỏ rơi ta rồi hả?”

Chương 2344: Mượn bóng cọp để hóng mát (1)

Nỗi niềm cay đắng của Nhị Ngưu, tự nhiên Hứa Thanh không biết.

Lúc này, trong nửa tháng trải qua, hắn đã hoàn mỹ thực hiện thánh chỉ của Nữ Đế.

Thách đấu Tây Ma Vũ, tất cả cường giả Uẩn Thần.

Chỉ có điều thách đấu của hắn không phải là đấu pháp, mà là phòng thủ.

Vì vậy theo dòng thời gian trôi qua, về chuyện Huyết Trần Tử nắm giữ bí pháp Minh Liên của Minh Viêm Đại Đế, đã lan truyền khắp nơi.

Cũng khiến tên tuổi Huyết Trần Tử, trở nên lừng lẫy trong toàn bộ Ma Vũ thánh địa.

Về nguồn gốc bí pháp của Minh Viêm Đại Đế, cũng có người từng nghi ngờ, nhưng xét đến việc hắn có thể trở thành tùy tùng của Lữ Lăng Tử, và là người duy nhất được mang đến Tây Ma Vũ.

Từ đó có thể thấy, khả năng bí pháp này là do Lữ Lăng Tử truyền dạy.

Còn cuộc thách đấu của Hứa Thanh, vẫn tiếp tục.

Sau khi đi qua Chúa Tể Sơn thứ chín, Chúa Tể Sơn thứ tám, hiện tại hắn đã đến trước Chúa Tể Sơn thứ bảy.

Xung quanh núi đã tập hợp một lượng lớn tu sĩ, phần lớn trong số đó là tu sĩ bản địa của Tây Ma Vũ, cũng có một phần từ Đông Ma Vũ đến.

Nên ngay khi Hứa Thanh xuất hiện, tiếng xôn xao vang lên khắp nơi.

Có người giận dữ mắng chửi, có người reo hò, làm cho ngoại vi Chúa Tể Sơn thứ bảy náo nhiệt vô cùng.

Chỉ có điều so với sự náo nhiệt bên ngoài núi, bên trong Chúa Tể Sơn thứ bảy lại rất yên tĩnh.

Dưới sự chú ý của mọi người, Hứa Thanh đi đến trước Chúa Tể Sơn thứ bảy.

Vẫn là những lời lẽ trước đó, vẫn là ngồi xuống bậc thang của Chúa Tể Sơn, nhắm mắt đợi người đến phá vỡ phòng ngự của hắn.

Nhưng lần này, chắc hẳn không giống trước đây.

Dưới sự thách thức của Hứa Thanh, cùng với sự lan tỏa của dư luận, cuối cùng cũng có cường giả Uẩn Thần hoặc vì chính mình, hoặc bị ám chỉ, cuối cùng đã lựa chọn hành động phá vỡ quy tắc.

Muốn dùng cách đó, để chấm dứt trò hề khiến Tây Ma Vũ liên tục mất mặt.

Lúc này, khi Hứa Thanh vừa ngồi xuống, một tiếng hừ lạnh từ Chúa Tể Sơn thứ bảy vang vọng khắp nơi.

“Huyết Trần Tử, đừng ngạo mạn!”

Tiếng nói vang lên, một thân ảnh từ trên núi lao thẳng đến Hứa Thanh.

Người đến trông như thanh niên, bảy đại thế giới trên người gã phát sáng rực rỡ, tạo thành uy lực mênh mông như dời non lấp biển, với thế công không thể cản phá, đến trên đỉnh đầu Hứa Thanh.

Ở đó, gã không dừng lại chút nào, mắt lóe lên hàn quang và tay phải giơ lên, đột ngột ấn xuống Hứa Thanh.

Một chưởng ấn khổng lồ nhanh chóng hình thành trước mặt gã, bao phủ cả bầu trời, chụp xuống Hứa Thanh.

Mặc dù những Uẩn Thần khác cũng có thể tạo ra chưởng ấn khổng lồ như vậy, nhưng chưởng ấn này so với những Uẩn Thần mà Hứa Thanh từng đối mặt, rất khác biệt.

Chưởng ấn này rõ ràng hơn, mọi đường vân bên trong không có chỗ nào mơ hồ, quan trọng nhất là, quy tắc và pháp tắc hình thành chưởng ấn, về số lượng và đẳng cấp, đều đáng sợ hơn nhiều so với những gì Hứa Thanh từng gặp trước đây.

Điều đáng chú ý hơn là,… lại có dao động của quyền hành!

Nguồn gốc của dao động đó mặc dù từ thanh niên Uẩn Thần thất giới, nhưng nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, nguồn gốc thực sự là từ bàn tay đang giơ lên của gã.

Trên bàn tay gã, đeo một chiếc găng tay mỏng như cánh ve.

Đây là… Chúa Tể chi bảo!

Có thể bùng phát ra lực lượng sánh ngang Chúa Tể.

Uẩn Thần nắm giữ, sử dụng cái giá phải trả chắc chắn không nhỏ, nhưng lúc này thanh niên Uẩn Thần thất giới, mắt lóe lên sự quyết đoán, dường như đã dốc hết sức, vận chuyển toàn bộ tu vi, thúc đẩy lực lượng của găng tay.

Khiến chưởng ấn hiện ra, phát ra khí tức kinh khủng, phá nát hư vô, bao phủ Hứa Thanh.

Đôi mắt nhắm của Hứa Thanh chầm chậm mở ra, ngẩng đầu nhìn lên chưởng ấn ngày càng lớn trên đầu.

Trong cơ thể, Đế Kiếm đang rung lên, chỉ cần hắn nghĩ một cái nó sẽ lập tức bay ra, chém vào chưởng này.

Nhưng Hứa Thanh không sử dụng, bất kể là thần sắc hay trong lòng, đối với tình huống trước mắt hắn đều không bất ngờ.

Chuyện đối phương phá vỡ quy tắc, trong dự liệu của hắn.

Hắn không cần phải ra tay.

Dưới Chúa Tể hắn sẽ xử lý, nhưng nếu xuất hiện lực lượng cấp Chúa Tể, Hứa Thanh tin rằng… đây có lẽ là điều Nữ Đế mong đợi.

Thách đấu của hắn, chỉ là cái cớ.

Nữ Đế đến Tây Ma Vũ là để gặp Ma Vũ Đại Đế, nhưng Đại Đế lại lựa chọn để nàng chờ đợi, trong đó tự nhiên có thâm ý khác.

Thời gian chờ đợi có thể là một ngày, cũng có thể là một tháng, cũng có thể là vô hạn.

Vì vậy đối mặt với sự khiêu khích của các Chúa Tể khác, Nữ Đế không lựa chọn ra tay, mà là để Hứa Thanh đi thách đấu, bởi vì… Nữ Đế không thích bị động, nàng muốn tự mình nắm lấy thế chủ động.

Ra tay thế nào, khi nào ra tay, bằng cách nào và lý do gì để ra tay, cần phải nằm trong nhịp điệu của nàng.

Mọi thứ, đều là để khiến Ma Vũ Đại Đế truyền lệnh gặp mặt.

Những điểm này, Hứa Thanh phân tích rất rõ ràng, hắn cũng tin rằng những người ở Tây Ma Vũ không ngu ngốc, hẳn cũng sẽ phân tích rõ ràng chuyện này.

Vì vậy, khi xuất hiện tu sĩ mang Chúa Tể chi bảo, không thể đơn giản phán đoán thiện ác của đối phương.

Đây có khả năng, là… có Chúa Tể, cố tình làm vậy.

Dưới một nguyên nhân nào đó không rõ, để giúp Nữ Đế một tay, cho Nữ Đế một lý do, một bậc thang để nắm quyền chủ động.

Chương 2345: Mượn bóng cọp để hóng mát (2)

Vì vậy ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi chưởng ấn hình thành từ găng tay Chúa Tể, còn cách Hứa Thanh trăm trượng, chưởng ấn đột nhiên rung lên, lại treo lơ lửng trên không trung, không động đậy.

Dưới chưởng ấn, như dự đoán của Hứa Thanh, thân ảnh Lữ Lăng Tử vô thanh vô tức xuất hiện ở đó, giơ tay nhẹ nhàng phất một cái, ngay lập tức chưởng ấn khí thế ngút trời lại tan biến.

Bốn phía tĩnh lặng.

Hứa Thanh đứng dậy, hành lễ về phía Lữ Lăng Tử.

Thanh niên Uẩn Thần thất giới đó, dường như cũng thở phào, lập tức cúi đầu hành lễ.

Còn ánh mắt Lữ Lăng Tử rơi vào ngọn núi Chúa Tể trước mặt, không nói gì, nhưng có một luồng uy áp từ trên người nàng bùng lên.

Sắc trời thay đổi.

Ngay sau đó, trên Chúa Tể Sơn hiện ra một thân ảnh cao lớn, đó là một lão bà thần sắc lạnh lùng, đối diện với Lữ Lăng Tử.

Đại địa rung chuyển.

Hai luồng sức mạnh cấp Chúa Tể, từ khí tức và ánh mắt, cùng với uy áp, đang hình thành sự va chạm.

Lực va chạm xé nát hư không, những khe nứt không gian xuất hiện khắp nơi, còn có bão tố từ không trung xuất hiện, bao quanh bốn phía, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vô số đá vụn bay lên, thậm chí ngay cả Chúa Tể Sơn cũng hơi rung rinh.

Đồng thời, sự đối đầu tại nơi đây cũng lập tức thu hút sự chú ý của các Chúa Tể khác ở Tây Ma Vũ, từng luồng thần niệm quét đến, khiến không gian ở đây càng thêm hỗn loạn.

Những sợi tơ tạo thành quy tắc và pháp tắc liên tục hiện ra, rồi liên tục vỡ nát.

Uy áp đè nặng cũng bao trùm lên tâm trí tất cả tu sĩ ở đây, khiến tất cả đều run rẩy, trong khi hóa thân Lữ Lăng Tử là Nữ Đế, giọng nói vang lên.

“Huyết Trần Tử, lấy ra lệnh bài mà ta đưa cho ngươi.”

Nghe vậy, Hứa Thanh lập tức lấy lệnh bài ra, giơ cao.

Cùng với việc Nữ Đế phất tay, từ lệnh bài này tỏa ra một luồng khí tức của Chúa Tể, trong cảm nhận của mọi người, rõ ràng ngọc giản này chứa đựng lực lượng của Chúa Tể.

“Lệnh bài này, ngươi đã từng sử dụng khi luận bàn với đồng tộc Tây Ma Vũ chưa?”

Nghe lời này, Hứa Thanh trầm giọng đáp lại.

“Chưa từng.”

Nữ Đế tiếp tục nói.

“Ngươi đã từng ra tay tàn nhẫn khi luận bàn với đồng tộc Tây Ma Vũ chưa?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Chỉ phân thắng bại, không đe dọa tính mạng.”

Ánh mắt Nữ Đế rơi vào Chúa Tể Sơn thứ bảy.

“Cuộc so tài giữa Đông và Tây Ma Vũ, là sự luận bàn giữa đồng tộc, cổ huấn đều lấy công bằng làm thước đo.”

“Huyết Trần Tử, sở hữu Chúa Tể chi bảo, nhưng chưa từng sử dụng. Luận bàn chỉ phân thắng bại, không liên quan đến sinh tử, hơn nữa trừ trận chiến đầu tiên, sau đó không bao giờ chủ động ra tay.”

“Còn Tây Ma Vũ, ngấm ngầm sử dụng Chúa Tể chi bảo, một khi bản tọa không xuất hiện, Huyết Trần Tử chắc chắn sẽ mất mạng.”

“Hành động như vậy, đồng tộc tương tàn, là có ý gì?”

Giọng nói của Nữ Đế lạnh như băng, truyền khắp tám phương.

Hư vô xung quanh gợn sóng, thần niệm của các Chúa Tể ở khắp nơi tập trung lại, khi nhìn thấy bầu không khí xung quanh theo lời của Lữ Lăng Tử càng thêm ngưng đọng, ngay lúc đó, một giọng nói bình tĩnh, vang lên tại đây.

“Lữ Lăng Tử, đến đạo đài gặp ta.”

Sự xuất hiện của giọng nói này khiến thời không hỗn loạn lập tức ổn định lại, các quy tắc và pháp tắc bị phá vỡ lập tức trở nên bình thường, cũng khiến bầu không khí ngưng đọng trước đó, ngay lập tức tan biến.

Tất cả các Chúa Tể lập tức hiện thân giữa trời đất, hướng về đạo đài trông như đôi cánh, cúi mình hành lễ.

Bởi vì người truyền ra câu đó, chính là Ma Vũ Đại Đế của thế hệ này.

Nữ Đế ngẩng đầu lên, thần sắc bình thường, một bước đi vào hư vô.

Mục đích của nàng, đã đạt được.

Còn những thần niệm của các Chúa Tể giáng xuống đây, cũng lần lượt nhìn nhau, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, rồi biến mất.

Rất nhanh, ngay cả lão bà của Chúa Tể Sơn thứ bảy cũng tan biến, chỉ còn thanh niên vừa ra tay với Hứa Thanh, cúi mình với hắn, rồi xoay người rời đi.

Hứa Thanh dưới chân núi, nhìn cảnh tượng này, biết nhiệm vụ của mình coi như đã hoàn thành, cũng không cần tiếp tục thách đấu.

“Vậy thì…”

Hứa Thanh nghĩ đến một ý tưởng.

“Đã đến Tây Ma Vũ, còn có sự che giấu của Nữ Đế, trước đây thông qua luận bàn cũng đã gây nên một số sóng gió, vậy thì… có một nơi, có lẽ có thể dựa thế từ những chuyện này để tìm hiểu một chút.”

Hứa Thanh luôn nhớ lời đại sư huynh nói, Ma Vũ thánh địa có hai Tiên Thuật Điện, mỗi cái đều truyền thừa một loại tiên thuật.

“Ngũ Cẩu Lục Tặc…”

Hứa Thanh thầm thì, hắn đã nắm được Lục Tặc Vọng Sinh của Đông Ma Vũ, còn về Ngũ Cẩu Xá Tiên chi thuật của Tây Ma Vũ, nếu là lúc khác, Hứa Thanh biết rằng muốn xem xét sẽ rất khó.

Nhưng bây giờ…

“Dựa vào danh nghĩa của Nữ Đế, còn có uy thế và danh tiếng ta tạo ra trong nửa tháng qua, có lẽ có thể đến xem!”

Hứa Thanh cân nhắc, xác định suy nghĩ của mình không có sơ hở, thân ảnh lập tức bay lên, dưới ánh mắt và tiếng bàn tán của vô số tu sĩ xung quanh, nhanh chóng rời đi.

Hướng đi của hắn, chính là… Tiên Thuật Điện của Tây Ma Vũ!

Tiên Thuật Điện của Tây Ma Vũ, cách Chúa Tể Sơn thứ bảy không xa, được xây dựng trên một hồ nước tên là Xá Tiên.

Nước hồ đen như mực, còn Tiên Thuật Điện được xây bằng đá trắng, tinh xảo xa hoa, cũng có ánh sáng lưu chuyển.

Kết hợp với nước hồ, tạo cho người ta cảm giác yên bình kỳ lạ.

Trên mặt hồ, còn có hàng trăm tu sĩ ngồi xếp bằng, những tu sĩ này có nam có nữ, có già có trẻ, đều mặc đồ trắng, ngồi tu luyện trên hồ.

Từng đợt sóng tiên thuật, đặc biệt rõ ràng.

Khi Hứa Thanh đến nơi, hắn nhìn thấy cảnh tượng như thế, cũng ngay lập tức nhận ra những người này chính là tiên sư của Tây Ma Vũ!

Mà sự xuất hiện của hắn, không khiến các tu sĩ nơi này chú ý, Hứa Thanh chỉ liếc nhìn, rồi tập trung vào Tiên Thuật Điện màu trắng giữa hồ, chắp tay bái lạy, giọng nói trầm thấp vang lên.

“Huyết Trần Tử, phụng mệnh Chúa Tể, đến đây mượn Ngũ Cẩu Xá Tiên chi thuật để đánh giá!”

Chương 2346: Sự quỷ dị của tiên thuật (1)

Trên hồ nước đen, những tiên sư mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng cảm ngộ, từng người một đều không bị ảnh hưởng, như không hề nghe thấy lời nói của Hứa Thanh.

Trong Tiên Thuật Điện màu trắng, cũng yên tĩnh không có phản ứng.

Hứa Thanh tay cầm lệnh bài của Chúa Tể, đứng giữa không trung chờ đợi ba mươi hơi thở, sắc mặt bình thường, lại mở miệng.

“Chúa Tể trước khi được Ma Vũ Đại Đế triệu kiến, đã căn dặn ba lần, nói rằng để tránh làm mất hòa khí, ngài ấy không tiện tự mình đến, nên sai ta đến đây để quan sát đánh giá tiên thuật, người sẽ xem lại trong ký ức của ta sau này.”

“Nếu Tiên Thuật Điện không cho mượn, Huyết Trần Tử chỉ có thể báo cáo đúng sự thật, đến lúc đó Chúa Tể sẽ đích thân đến.”

Giọng Hứa Thanh trầm thấp, nói xong, nhìn về phía Tiên Thuật Điện trắng kia.

Hắn biết, nơi này không phải là nơi hắn có thể tùy tiện xông vào, nếu lần này mà lệnh bài của Lữ Lăng Tử cũng không có tác dụng, thì chỉ có thể nghĩ cách khác.

Dù sao thì lần này, hắn thực sự là đang mượn danh nghĩa của người khác để hành động.

Rõ ràng, chuyến này Lữ Lăng Tử đến Tây Ma Vũ, tư thái thể hiện ở Chúa Tể Sơn thứ bảy, các chi tiết bên trong cùng với việc nắm thế chủ động, cuối cùng được Đại Đế triệu kiến.

Chuỗi sự kiện đó thể hiện tư thái, khiến cho những cường giả Tây Ma Vũ đều có thêm nhận thức về vị tân Chúa Tể này.

Vì vậy… Sau một lúc lâu, cửa Tiên Thuật Điện từ từ mở ra, từ trong đi ra một nam một nữ, hai tu sĩ mặc trường bào trắng.

Người nữ đi sau dung mạo xinh đẹp, người nam đi trước dáng vẻ tuấn lãng.

Mà ngay khi họ xuất hiện, tất cả tiên sư đang cảm ngộ đều mở mắt, cúi đầu biểu thị sự tôn trọng.

Hứa Thanh cũng nhìn theo.

Trong ánh mắt của hắn, thanh niên từ Tiên Thuật Điện bước ra, ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, nhẹ giọng nói.

“Tiên thuật, không phải tiên sư không thể cảm ngộ, nhưng ngươi đã có lệnh bài của Chúa Tể, Tiên Thuật Điện của Tây Ma Vũ chúng ta, cũng có thể cho ngươi một cơ hội.”

“Tuy nhiên, người cầu tiên thuật phải trải qua ngũ kiếp sinh tử, trong thời gian đó sống chết mặc kệ.”

“Hồ Xá Tiên này, ngươi tìm bất kỳ chỗ nào, chìm xuống dưới là có thể trải qua ngũ kiếp, tức là đã được xem tiên thuật.”

Nói xong, thanh niên lạnh lùng nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt, ánh mắt nhìn xuống hồ Xá Tiên bên dưới, trong lòng trầm ngâm.

“Thế nào, không dám à?”

Ngoài Tiên Thuật Điện, thanh niên nhẹ giọng nói.

Hứa Thanh không động đậy, vẫn tiếp tục quan sát, mãi một lúc sau thân ảnh hắn thoáng động, lao thẳng xuống dưới, rơi xuống mặt hồ rồi trực tiếp chìm vào, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mà ngay khi hắn biến mất, tất cả tiên sư đang cảm ngộ trên mặt hồ đều nhìn chằm chằm vào chỗ Hứa Thanh chìm xuống, có người lắc đầu, có người cười lạnh.

“Huyết Trần Tử này, thực sự tìm chết.”

“Hồ Xá Tiên, không biết đã chôn vùi bao nhiêu người thất bại trong ngũ kiếp, cho dù hắn may mắn sống sót, cũng không thể thành công.”

Sau khi ánh mắt mọi người lướt qua, họ đều thu lại, không còn quan tâm nữa.

Dù cho Huyết Trần Tử thời gian qua đã nổi danh, nhưng đối với họ, đều không quan trọng bằng việc cảm ngộ tiên thuật của mình.

Còn thanh niên đứng ngoài Tiên Thuật Điện, miệng cũng nở nụ cười lạnh, nhưng lúc này nữ tử phía sau gã lại hiện lên một chút lo lắng.

“Sư huynh, sư tôn đi du ngoạn chưa về, mà vị tân Chúa Tể của Đông Ma Vũ lại đang gây xôn xao, còn Huyết Trần Tử này cũng không phải là người bình thường, trong nửa tháng qua đã rất nổi tiếng.”

“Nhân vật như vậy, có bối cảnh như thế, đến đây mượn tiên thuật, ngươi cứ theo quy tắc từ chối là được rồi, cần gì phải dẫn hắn vào chỗ cửu tử nhất sinh?”

“Trong hồ Xá Tiên chứa đựng năm cõi trời của Ngũ Cẩu, những người xâm nhập rất khó sống sót, cho dù cuối cùng còn sống cũng không thể cảm ngộ thành công, dù sao… để cảm ngộ Ngũ Cẩu Xá Tiên, cần có nghi thức đặc biệt.”

Nữ tử thở dài.

Thanh niên nghe xong, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

“Trước khi đi, ta đã nói rõ nguy hiểm, nhiều người chứng kiến như vậy, là hắn tự nguyện, chứ không phải ta ép buộc.”

“Hắn tự tìm chết, không liên quan gì đến ta.”

Nói xong, thanh niên vung tay áo, xoay người bước vào Tiên Thuật Điện.

Nữ tử nhìn về phía hồ nước, lắc đầu, biết nói thêm cũng vô ích nên cũng không nói gì nữa, quay lại Tiên Thuật Điện.

Lúc này Hứa Thanh, khi tiến vào hồ Xá Tiên, không cảm thấy có điều gì bất thường.

Nước hồ tuy đen nhưng bên trong không có dị chất, ngược lại có một loại cảm giác thanh khiết, chỉ duy có cản trở đối với thần niệm, khiến người ta rất khó một niệm mà biết hết đáy hồ.

Hứa Thanh cảm nhận một hồi, thần niệm tản ra, từ từ tìm kiếm xung quanh.

Một nén nhang sau, mắt Hứa Thanh sáng lên.

Lúc này thần niệm của hắn trong quá trình tìm kiếm đáy hồ, đã nhìn thấy hài cốt…

Tiếp tục tìm kiếm, số lượng hài cốt càng nhiều.

Cuối cùng, khi Hứa Thanh đã khám phá hết đáy hồ, hắn nhìn thấy rất nhiều hài cốt, ít nhất là hàng ngàn.

Có nam có nữ, có già có trẻ.

Đều mở mắt, da tái nhợt, thậm chí cả mắt cũng vậy, ngay cả tóc cũng đều màu trắng.

Trên mặt đều có biểu cảm kỳ quái như khóc mà không phải khóc, như cười mà không phải cười.

Ngoài ra, dưới đáy hồ, Hứa Thanh còn nhìn thấy một phù văn khổng lồ, khắc trên đáy hồ.

Phù văn này màu trắng, phạm vi chiếm giữ hơn nửa đáy hồ, tỏa ra cảm giác cổ xưa, điều khiến Hứa Thanh chú ý nhất, là tất cả hài cốt đều nằm trên phù văn trắng đó.

Hứa Thanh nhìn chăm chú.

Sau một lúc lâu, hắn cẩn thận tiến đến gần.

Khi đến gần, thần niệm của hắn đã dò xét nhiều lần, không có phát hiện gì, Hứa Thanh suy nghĩ một hồi, mười mấy hơi thở sau mắt hắn hiện lên sự quả quyết.

Bước thẳng một bước, đạp lên phù văn khổng lồ đó.

Chương 2347: Sự quỷ dị của tiên thuật (2)

Vừa hạ chân xuống, tâm thần Hứa Thanh chấn động, có cảm giác tâm thần liên tục chìm xuống, sau đó trước mắt hắn mờ đi, khi mọi thứ rõ ràng lại, những gì hắn thấy xung quanh, không phải là đáy hồ nữa.

Mà là bầu trời!

Bầu trời xanh, mây trắng ngập tràn, dưới chân hắn không nhìn thấy mặt đất, chỉ có một sợi tơ trắng to cỡ trăm trượng, uốn lượn về phía xa.

Như một sợi tóc trắng bị phóng to lên vô số lần.

Hứa Thanh không tùy tiện hành động, hắn tản ra thần niệm, quan sát tổng thể sợi tơ trắng khổng lồ dưới chân.

Với góc nhìn rộng, Hứa Thanh lập tức nhận ra, sợi tơ trắng này, rõ ràng tạo thành một phù văn.

Phù văn, giống hệt phù văn hắn nhìn thấy dưới đáy hồ.

“Có vẻ như đây chính là ngũ kiếp mà thanh niên kia nói, rõ ràng tên đó có tâm địa xấu xa, nhưng… Ta đã chọn đến đây, sẽ không vì tâm địa xấu xa mà lùi bước.”

Hứa Thanh thầm thì, không lập tức tiến bước trên sợi tơ trắng này, mà để quyền hành Lục Tặc trong mắt hắn lóe sáng.

“Người không thể tồn tại mãi vì thất tình lục dục. Mắt vọng nhìn, tai vọng nghe, mũi vọng ngửi mùi, miệng vọng vị, thân vọng hành động, ý vọng suy nghĩ. Vì vậy không thể nào quy nguyên được.”

Đạo ấn vận chuyển, tiên thuật Lục Tặc, bỗng nhiên dâng lên trong Hứa Thanh.

Những sợi tơ thuộc về thất tình lục dục, vô hình tản ra xung quanh Hứa Thanh.

“Lục Tặc và Ngũ Cẩu, vốn là một thể…”

Hứa Thanh nheo mắt, bước trên sợi tơ trắng, thông qua quyền hành của Lục Tặc, để cảm nhận tất cả.

Đồng thời, trong đầu hắn cũng hiện lên thông tin về Ngũ Cẩu Xá Tiên mà đại sư huynh đã nói.

“Ngũ Cẩu là: Kiên, Tham, Si, Ác, Nhai.”

“Không thể từ bỏ những điều sở hữu, gọi là Kiên. Tham muốn không biết chán, gọi là Tham. Sinh ra quy hoạch sai lầm, gọi là Si. Không nhận thức được thực tính, tranh luận để giành thắng lợi, gọi là Ác. Chưa đạt vô sinh mà cự tuyệt ba cõi, gọi là Nhai.”

“Còn về Thất Sát Bát Tà, Nguyệt Đông và sư muội nàng, cũng không hiểu.”

“Tiên thuật này đơn giản là… Kiên cẩu vào nhà thì mất bảo vật, Tham cẩu vào nhà thì bị ràng buộc, Si cẩu vào nhà thì rơi vào sinh tử, Ác cẩu vào nhà thì rơi vào địa ngục, Nhai cẩu vào nhà thì vĩnh viễn mất đi thân người.”

Vừa suy nghĩ, vừa cảm nhận, vừa tiến bước.

Nhưng đang đi, Hứa Thanh bỗng dừng bước, những sợi tơ thất tình lục dục xung quanh hắn đang dao động dữ dội, như đang cản trở điều gì đó, thậm chí đã xuất hiện sự uốn cong.

Nhưng trong tầm mắt, không có gì cả.

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo, những sợi tơ thất tình lục dục trở lại bình thường.

Hứa Thanh cảnh giác và quan sát kỹ, nhưng bất kể thế nào cũng không cảm thấy có điều gì bất thường.

Xác định không có gì trở ngại, hắn cau mày, tiếp tục tiến bước.

Nhưng chỉ đi được ba bước, sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống.

“Không đúng.”

“Những sợi tơ thất tình lục dục từ quyền hành Lục Tặc, không thể vô cớ như thế, vậy thì vấn đề nằm ở đâu…”

Hứa Thanh cau mày hơn nữa, nhưng sau khi suy nghĩ, vẫn không tìm ra điều gì.

Cảm giác bất an, không ngừng dâng lên.

Vì vậy Hứa Thanh không tiếp tục tiến bước mà đứng yên tại chỗ, nhớ lại tất cả hành động của mình trước đó.

Cuối cùng phát hiện, sự bất thường của sợi tơ thất tình lục dục, dường như bắt đầu sau khi hắn nhớ lại những thông tin mà đại sư huynh đã nói.

Hắn lập tức nhớ lại những ký ức đó.

Sau đó, mắt Hứa Thanh sáng lên.

"Ký ức trước đó của ta, hình như có vấn đề…"

Hắn mơ hồ nhận ra ký ức vừa rồi của mình, dường như có chút khác thường, nhưng lại không thể tìm ra nguyên nhân, vì vậy Hứa Thanh không chút do dự, mở mắt Minh Phỉ trong cơ thể.

Mắt này, có thể phá tan ảo ảnh!

Khi mắt mở ra, Hứa Thanh lập tức nhận ra nguồn gốc vấn đề.

Trong ký ức của mình, Nguyệt Đông, lại có thêm một sư muội!

Mà Nguyệt Đông, không có sư muội.

Lan Dao, càng không phải là sư muội của Nguyệt Đông.

Nhưng hình ảnh sư muội đó đã qua mặt cảm giác của Hứa Thanh, như hòa nhập vào, kết hợp với ký ức của hắn.

Thậm chí xuyên suốt tất cả hình ảnh trong ký ức về Nguyệt Đông của hắn.

Như lúc đầu, Phong Lâm Đào, Lan Dao và Nguyệt Đông, khi Hứa Thanh gặp lần đầu, ba người đó bên cạnh còn có một sư muội của Nguyệt Đông.

Mà sau đó, khi hắn và đại sư huynh bắt sống Nguyệt Đông, cũng là cùng với sư muội của nàng.

Chỉ có điều do mình cướp hồn, khiến sư muội của Nguyệt Đông hồn phi phách tán.

Ký ức này, khiến mắt Hứa Thanh co lại.

Trong cảm giác của hắn, đây rõ ràng là ký ức của mình, dường như sự thật là như vậy, nhưng dưới mắt Minh Phỉ, ký ức này, là từ bên ngoài!

“Vậy thì sư muội của Nguyệt Đông trong ký ức ta từ đâu mà có.”

Sắc mặt Hứa Thanh lập tức trầm xuống, nhất là khi hắn phát hiện, dù mình dùng mắt Minh Phỉ thấy được sự khác thường của ký ức này, nhưng cũng chỉ là thấy được mà không thể xóa đi, trong mắt hắn lóe lên tia lạnh lẽo, quyền hành Vận Mệnh trong cơ thể hắn bùng nổ.

Hóa thành dao khắc, xuyên thấu vận mệnh, cắt mạnh vào sư muội Nguyệt Đông trong ký ức.

Một tiếng răng rắc vang lên.

Hình ảnh sư muội Nguyệt Đông lập tức tan vỡ, nát vụn.

Chỉ là, tâm trạng Hứa Thanh vẫn trầm xuống.

Bởi vì, khi hình ảnh sư muội Nguyệt Đông tan vỡ, ký ức đó trở thành một sợi tóc trắng khô héo, xuyên qua một nửa ký ức của hắn.

Những hình ảnh ký ức bị xuyên qua, sợi tóc trắng đang dung nhập, số lượng không ngừng tăng lên, không ngừng lan tỏa.

Cảm giác này rất khó miêu tả, vô cùng quỷ dị.

Giống như một bức tranh đã hoàn thành, đột nhiên xuất hiện thay đổi, điền vào vô số sợi tóc trắng.

Trong thoáng chốc, trong đầu Hứa Thanh hiện lên một câu nói trong Ngũ Cẩu Xá Tiên.

“Không thể từ bỏ những điều sở hữu, gọi là Kiên… Kiên cẩu vào nhà thì mất bảo vật.”

Những sợi tóc trắng xuất hiện, như mở ra một cánh cửa trong căn phòng kín.

Cánh cửa này, có hình tròn.

Lúc này vang lên tiếng động, tỏa ra ánh sáng trắng.

Như một con mắt trắng.

Tham cẩu, vào nhà!

Chương 2348: Tâm cảm ân (1)

Vạn vật chúng sinh, vừa là toàn thể, cũng vừa là cá thể.

Phàm tục cũng vậy, tu sĩ cũng thế, đều như vậy.

Như người thường, hồn ở trong thân hay mạch máu trong cơ thể, hàm chứa một hệ tuần hoàn, có tác dụng kháng lại những thứ có hại từ bên ngoài.

Giúp giảm thiểu khả năng bị bệnh, giảm thiểu nguy hiểm tổn hại đến tính mạng.

Tu sĩ lại càng như vậy, có linh lực gia trì trong cơ thể, giúp mọi sự tuần hoàn và vận hành thân thể diễn ra theo một quy luật nhất định.

Mà tùy theo tu vi và tầng thứ của sinh mệnh, hệ vận hành sẽ ngày càng hoàn thiện.

Đến một mức độ nhất định, người ngoài rất khó tìm ra sơ hở, cuối cùng hình thành lớp phòng hộ của bản thân, chống lại ngoại lực.

Muốn tiêu diệt loại tu sĩ như thế, trừ khi dùng mạnh thắng yếu, ép gã tan rã, nếu không dù cùng cấp tu vi, thậm chí yếu hơn đối phương, muốn phản bại thành thắng, phải có phương pháp đặc biệt.

Mà tiên thuật, chính là dựa trên nguyên lý này, vào thời xưa được sáng tạo ra.

Thủ đoạn cơ bản của nó, là ở hai từ quỷ dị và đặc thù, chú trọng là dùng phương pháp đặc thù, và con đường quỷ dị, vòng qua phòng hộ của đối thủ, từ đó phát ra sát thương.

Còn nhân tính, phức tạp, lại vô hình.

Vì thế thường trở thành điểm đột phá mà một số tiên thuật lựa chọn trọng tâm.

Như Lục Tặc Vọng Sinh.

Trong đó hàm chứa thất tình lục dục, đều là ý niệm.

Lấy ý niệm làm dẫn dắt, đảo lộn tuần hoàn, thẩm thấu phòng hộ, tạo ra sơ hở có thể bị sát thương.

Về phần Ngũ Cẩu Xá Tiên, bản chất là ý niệm tính tình.

Chữ ‘Xá’, có thể biểu thị nơi chốn, như thân xác là nơi gửi hồn.

Do đó có thuật pháp mang tên đoạt xá.

Ngoài ra, chữ này còn có một ý nghĩa khác, là buông bỏ.

Nhưng con người rất khó buông bỏ.

Vì thế mới có câu nói.

Không buông bỏ được những vật ngoài thân, tất cả những thứ có, ý niệm này trở thành sơ hở vòng qua phòng hộ bên ngoài của bản thân.

Thông qua sơ hở này, phát động tiên thuật.

Về phần ký ức xuất hiện sư muội của Nguyệt Đông, chính là sự đặc thù của tiên thuật.

Bằng cách đó mới có thể ẩn mình, khiến người ta không thể phát hiện ngay lập tức, nguyên lý của nó là mượn chính bản thân để lừa dối bản thân.

Chỉ cần không thể phát hiện ngay lập tức, thì đã tạo cơ hội cho Kiên niệm trưởng thành.

Như mở một cánh cửa trong căn phòng kín.

Khoảng thời gian này, là tức, và đây chính là chân ý của Kiên cẩu nhập xá.

Tổng thể mà nói, tiên thuật dựa vào sự quỷ dị của nó, dùng ý niệm của Ngũ Cẩu triển khai tiên thuật, vượt qua ý nghĩa truyền thống của đặc thù, bằng cách khó mà ngăn chặn, hình thành sát thương của tiên thuật.

Mở cửa, tự nhiên có tà khí xâm nhập.

Con mắt trắng đó, chính là Tham niệm trong Ngũ Cẩu Xá Tiên.

“Tham muốn không biết chán, gọi là tham, Tham cẩu nhập xá thì bị ràng buộc.”

Tham niệm, có thể trói buộc tâm linh, có thể trói buộc bản thân.

Vì vậy cánh cửa mở toang, con mắt trắng xuất hiện, nhìn chăm chú vào Hứa Thanh, lập tức trong đầu Hứa Thanh gợn sóng, có bốn hơi thở mơ hồ.

Một phong ấn quỷ dị từ trong ra ngoài, do đó xuất hiện, theo ánh mắt của con mắt trắng, phong ấn tất cả của Hứa Thanh.

Bốn hơi thở này, là thời gian phong ấn hình thành, nếu không thể phá vỡ trong bốn hơi thở, thì…

“Sinh ra quy hoạch sai lầm, gọi là si, Si cẩu nhập xá thì rơi vào sinh tử.”

Một vòng xoáy trắng, không tiếng động xuất hiện trong thức hải của Hứa Thanh, xuất hiện dưới con mắt trắng, không ngừng xoay tròn, hình thành lực ly tách.

Ly tách, là sự hợp nhất của thân xác và linh hồn.

Ba hơi thở sau, dưới vòng xoáy trắng, xuất hiện một cái miệng trắng lớn, miệng này mở ra, tỏa ra vô tận ác khí.

Đây chính là…

“Không nhận thức được thực tính, tranh luận để giành thắng lợi, gọi là ác, Ác cẩu nhập xá thì rơi vào địa ngục.”

Cái miệng trắng lớn, nuốt mạnh.

Nuốt, là linh hồn!

Cuối cùng, xung quanh con mắt, vòng xoáy và cái miệng lớn đó, xuất hiện niệm thứ năm trong Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Đó là một tấm mặt nạ trắng.

Dưới sự chiếu rọi của nó, trong thức hải của Hứa Thanh, thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên đã hoàn chỉnh, hình thành… rõ ràng là một khuôn mặt.

Tóc trắng tung bay, biểu cảm… như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc, quỷ dị vô cùng.

Dung nhập vào thân thể của Hứa Thanh.

“Chưa đạt vô sinh mà cự tuyệt ba cõi, gọi là nhai, Nhai cẩu nhập xá thì vĩnh viễn mất đi thân người.”

Thế giới trước mắt Hứa Thanh, trở nên đen kịt.

Còn bên ngoài, dưới đáy hồ Xá Tiên, trên ấn ký trắng khổng lồ có vô số hài cốt, lúc này nhiều thêm một cái.

Chính là Hứa Thanh.

Tóc hắn đã trở thành màu trắng, da cũng vậy, mắt mở ra, tỏa ánh sáng trắng, cùng với các hài cốt xung quanh, như trở thành một thể.

Biểu cảm, cũng như vậy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, biến đổi đột ngột xảy ra.

Bên ngoài thân thể Hứa Thanh, trong hư không đột nhiên xuất hiện vô số sợi tơ thất tình lục dục, những sợi tơ này tỏa ra sóng tiên thuật của Lục Tặc Vọng Sinh, là Hứa Thanh đã bố trí trước, lúc này được kích hoạt, lao về phía Hứa Thanh.

Khoảnh khắc tiếp xúc, một phần sợi tơ phá vỡ thân thể Hứa Thanh, chui vào, lao thẳng đến mặt nạ trắng.

Phần khác thì quấn quanh bên ngoài cơ thể, từng sợi tơ quấn quanh, rất nhanh đã biến Hứa Thanh thành một cái kén hình người.

Cái kén này, hàm chứa phong ấn.

Phong ấn mặt nạ trắng trong cơ thể Hứa Thanh, khiến nó không thể ra ngoài.

Đây chính là kế hoạch của Hứa Thanh.

Hắn muốn tự mình cảm nhận một chút thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên, mà thuật này dù quỷ dị kinh người, nhưng Hứa Thanh có phần nắm chắc.

Nguồn gốc của sự nắm chắc này, đến từ Lục Tặc Vọng Sinh.

Dù sao, Ngũ Cẩu Xá Tiên và Lục Tặc Vọng Sinh, vốn là nhất thể tiên thuật.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Dưới đáy hồ Xá Tiên, yên tĩnh lạ thường.

Có một khoảnh khắc, dường như ngay cả nước hồ cũng không chảy, cho đến một canh giờ sau, trong đám hài cốt, cái kén do Hứa Thanh biến thành đột nhiên phát ra tiếng răng rắc.

Chương 2349: Tâm cảm ân (2)

Tiếng này bắt đầu nhẹ, nhưng rất nhanh trở nên dày đặc, cuối cùng vô số vết nứt xuất hiện trên cái kén.

Càng ngày càng nhiều, cái kén đột nhiên vỡ nát.

Lộ ra Hứa Thanh.

Tóc hắn không còn màu trắng, trở lại màu sắc ban đầu, mắt cũng vậy, chỉ là trong đó còn sót lại ý niệm kinh hãi.

“Đây, chính là Ngũ Cẩu Xá Tiên.”

Hứa Thanh thì thầm.

“Thuật này, còn quỷ dị hơn Lục Tặc Vọng Sinh… Không đúng, là vì bản thân Nguyệt Đông không đủ mạnh, nên nàng triển khai Lục Tặc đối với ta, có thể bị phá vỡ.”

“Còn thuật tiên này, nguồn gốc là từ ấn ký đó…”

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn chằm chằm vào ấn ký trắng khổng lồ dưới chân.

Hắn có thể cảm nhận, ấn ký đó cực kỳ cổ xưa, chứa đựng dấu vết của năm tháng, trong lòng phán đoán đại khái, đến từ thời đại Huyền U Cổ Hoàng.

Thậm chí rất có thể, ấn ký đó chính là ấn ký cơ sở của tiên thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên.

“Nếu không phải ta đã nắm giữ Lục Tặc Vọng Sinh, và biến nó thành đạo ấn quyền hành, kết hợp hoàn toàn với bản thân, có lẽ lần này rất khó tỉnh lại nhanh chóng từ tiên thuật.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn các hài cốt xung quanh.

Lúc này hắn đã hiểu, những hài cốt đều là những người chết thất bại trong việc cảm ngộ tại đây.

“Tiên thuật này…”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn vào tay phải của mình.

Lúc này những cái kén vỡ nát tái hợp thành sợi tơ, đang từ bốn phía hội tụ, rất nhanh trên lòng bàn tay Hứa Thanh, chầm chậm hiện lên một ấn ký mờ nhạt.

Ấn ký này, giống hệt ấn ký dưới đáy hồ Xá Tiên, chỉ là thu nhỏ vô số lần.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy, hình vẽ trên ấn ký thực chất là một chiếc mặt nạ trừu tượng.

Đây là Hứa Thanh dựa vào tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh, tách ra mặt nạ trắng trong cơ thể, dùng sự đồng nguyên của tiên thuật, mạnh mẽ giữ lại.

Lúc này nhìn chằm chằm, thần niệm của Hứa Thanh dung nhập vào đó, như đi qua một lần nữa những gì đã trải qua trong thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên, cuối cùng xác định bản chất của tiên thuật.

“Kiên cẩu, là ẩn nấp trong ký ức của người bị thi thuật bằng cách tiếp nối một đoạn ký ức, vì đặc thù và tính ẩn nấp của nó nên rất khó nhận ra, nếu trong năm hơi thở, người bị thi thuật vẫn không thể xóa bỏ nó, thì Tham cẩu sẽ xuất hiện.”

“Tác dụng của Tham cẩu là phong ấn, ngăn chặn khả năng thoát khỏi của người bị thi thuật, phong ấn này cần bốn hơi thở để hình thành, nếu trong thời gian hình thành không bị xóa bỏ, thì phong ấn sẽ hoàn thành, và Si cẩu sẽ xuất hiện.”

“Sức mạnh của Si cẩu là vòng xoáy, mục đích là ly tách linh hồn và thân xác của người bị thi thuật, khiến sơ hở trong bản thân xuất hiện, sơ hở bị xé rách lớn hơn, nếu trong ba hơi thở không bị tiêu diệt, thì Ác cẩu sẽ đến.”

“Ác cẩu nuốt hồn, trong hai hơi thở không bị tiêu diệt, thì Nhai cẩu ập tới.”

“Nhai cẩu dung thân, chỉ có một hơi thở để tiêu diệt, nếu trong một hơi thở không thể dao động, thì… thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên, thành công.”

“Nếu tiên thuật này thành công, có thể phát nổ sát thương kinh người, ở một mức độ nào đó, là dùng bản thân giết bản thân!”

“Vì vậy không những có thể dùng yếu thắng mạnh, tiên thuật này gây hại cho linh hồn, càng thêm khổng lồ."

"Chỉ là ta còn một điều chưa hiểu…"

Hứa Thanh trầm ngâm.

"Xá tiên, xá tiên, điều này có nghĩa gì?"

"Buông bỏ tiên? Xá bỏ tiên? Hay là bản thân thành tiên xá?"

Hứa Thanh mơ hồ cảm thấy hai từ này, là một tầng ý nghĩa khác của tiên thuật và còn là một tầng ý nghĩa rất quan trọng.

Vì hắn chưa học được tiên thuật này, nên lúc này không thể hiểu hoàn toàn.

Hứa Thanh có chút tiếc nuối.

Nhưng hắn cũng hiểu, tiên thuật mênh mông thâm sâu, không thể trong thời gian ngắn mà học được, hiện tại bản thân chỉ mới nắm được cơ bản mà thôi.

Đó vẫn là nhờ tiên thuật Lục Tặc dẫn dắt, mới có được thành quả như vậy.

"Vì vậy đây là cơ bản, cũng là tư cách."

"Chỉ khi có tư cách đó, mới có khả năng nắm giữ nó."

Hứa Thanh thu hồi sự tiếc nuối trong lòng, ngẩng đầu nhìn lên trên, thân thể lóe lên, lao về phía mặt hồ.

Mà khi hắn rời đi, ấn ký Xá Tiên dưới đáy hồ mờ đi một chút, tựa như không còn hoàn chỉnh.

Đồng thời trong Tiên Thuật Điện bên ngoài, ở sâu trong đó có một mật thất bị phong ấn tầng tầng lớp lớp.

Trong mật thất có một tảng đá màu đen, trên đó có một ấn ký cổ xưa, giống hệt ấn ký dưới đáy hồ.

Đây, mới là ấn ký Xá Tiên thực sự.

Chỉ là hiện tại, ngay cả nó cũng trở nên mờ đi một chút, như bị tách ra một phần.

Vì Đại tiên sư Tây Ma Vũ du hành chưa trở về, do đó cảnh tượng ấy, không ai biết.

Lúc này trên hồ Xá Tiên, những tiên sư của Tây Ma Vũ vẫn đang ngồi cảm ngộ, từ khi Hứa Thanh chìm vào hồ, cũng chưa đến hai canh giờ.

Vì vậy khi thân ảnh của Hứa Thanh, phá vỡ mặt hồ xuất hiện, những tiên sư chú ý đến cảnh tượng này không nhiều.

Người nhìn thấy không khỏi sửng sốt, nhưng sau đó phản ứng lại đoán rằng đối phương chưa thực sự cảm ngộ, chắc chắn vì sợ mà rút lui, nên đều khinh thường.

Hứa Thanh không quan tâm đến điều đó, nhìn vào Tiên Thuật Điện màu trắng, nhớ lại những lời dạy của sư tôn, làm người làm việc phải có lòng biết ơn, vì vậy suy nghĩ một chút, hướng về Tiên Thuật Điện chắp tay hành lễ.

Như vậy, lòng hắn thanh thản, coi như không có nợ, sau này gặp lại có thể yên tâm đánh giết.

Sau đó quay người, lao đi xa.

Cảnh tượng này bị thanh niên trong Tiên Thuật Điện nhìn thấy, không khỏi cười lạnh.

“Lúc đến thì ngông cuồng, lúc đi thì hành lễ, loại trước cao sau thấp như thế, ta gặp nhiều rồi.”

“Luôn có người tự cho mình là thiên kiêu, tưởng rằng vô sở bất năng, nhưng sau khi trải qua sự tra tấn của Tiên Thuật Điện ta, đều là bọn gà đất chó kiểng.”

“Tên Huyết Trần Tử này, lại là kẻ không có gan, nhìn theo thời gian thì rõ ràng là bị dọa lui.”

“Không đáng để lo ngại!”

Chương 2350: Tây Ma Tử (1)

Khi Hứa Thanh rời khỏi hồ Xá Tiên, bên trong Tây Ma Vũ, tại khu vực biên giới, nơi tọa lạc các trận pháp truyền tống phục vụ chiến tranh, có một trận pháp đang lan tỏa chấn động.

Nơi đây có nhiều trận pháp truyền tống, phân bố khắp nơi, kết nối với các khu vực khác nhau trên lục địa Vọng Cổ, là cánh cổng của Ma Vũ thánh địa trong thời chiến tranh.

Do đó thường ngày, nơi này được các thế lực của Tây Ma Vũ sắp xếp binh lực mạnh mẽ để canh giữ.

Lúc này, bên ngoài trận pháp truyền tống thứ mười bảy, có hơn trăm tu sĩ đến từ Chúa Tể Sơn thứ mười bảy đang cung kính chờ đợi.

Người đứng đầu là một đồng tử mặc đạo bào.

Họ im lặng, đều nhìn về phía trận pháp thứ mười bảy đang tỏa ra dao động.

Trận pháp dần dần vang lên tiếng rền rĩ, khí tức truyền tống nồng đậm, cuối cùng xuất hiện ánh sáng rực rỡ, bao phủ toàn bộ phạm vi của trận pháp, một thân ảnh cao lớn dần dần hình thành trong ánh sáng.

Dù chỉ mới xuất hiện hình bóng, nhưng khí tức sát khí từ người này tỏa ra trước tiên, khiến tất cả những người đang chờ đợi ở đây đều không khỏi rùng mình.

Họ như thể có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

Cho đến một lúc sau, khi ánh sáng trên trận pháp dần dần tan biến, thân ảnh bên trong cũng càng rõ ràng hơn, cuối cùng khi ánh sáng hoàn toàn biến mất, xuất hiện trước mặt mọi người là một thanh niên mặc chiến giáp đen.

Trên mặt gã có hai vết sẹo đáng sợ, tạo thành hình chữ thập, thịt da lật ra, vô cùng đáng sợ.

Những vết sẹo này, rõ ràng nên làm cho gương mặt trở nên xấu xí, nhưng kỳ lạ thay, trên gương mặt thanh niên này lại tạo ra một cảm giác đặc biệt, tăng thêm vẻ uy nghiêm và sát khí.

Kết hợp với mái tóc đỏ bay phấp phới, giống như nguồn gốc của máu tanh nơi đây.

Chiếc giáp đen trên người gã lưu lại nhiều dấu vết của chiến tranh, có thể thấy người này đã trải qua vô số trận chiến.

Ngay khi hiện thân, bên ngoài trận pháp, đám người từ Chúa Tể Sơn thứ mười bảy dưới sự dẫn dắt của đồng tử, lập tức quỳ xuống trước người này.

“Bái kiến điện hạ!”

Người này, chính là đệ tử thứ ba của chủ tôn Chúa Tể Sơn thứ mười bảy.

Dù xếp thứ ba, nhưng điều này không đại diện cho sức mạnh, cũng không đại diện cho tiềm năng, thực tế, gã không chỉ nổi danh trong Chúa Tể Sơn thứ mười bảy, mà ngay cả trong toàn bộ Tây Ma Vũ cũng rất nổi tiếng.

Thậm chí ngay cả trong Đông Ma Vũ, tên gã cũng vang dội.

Tây Ma Tử!

Lý do là vì tư chất của gã từng được Ma Vũ Đại Đế tán thưởng.

Khi còn ở cảnh giới Quy Hư, gã đã có thể đối chiến với cường giả Uẩn Thần, khi bước vào Uẩn Thần, gã còn đoạt được quyền hành, là người thứ hai trong một ngàn năm của Tây Ma Vũ đạt được quyền hành ở cảnh giới Uẩn Thần.

Hơn nữa, quyền hành của gã vừa đặc biệt, lại vô cùng đáng sợ.

Chủ yếu là giết chóc!

Hiện tại, với tu vi Uẩn Thần thất giới, gã đã vượt qua Uẩn Thần cửu giới, thậm chí khi bùng nổ toàn lực có thể thể hiện sức mạnh gần như Chúa Tể.

Trên chiến trường nhân tộc, với sức mạnh và sự giết chóc của mình, gã lập nên vô số chiến công vang dội, thậm chí trên bảng giết chóc của nhân tộc, tên gã đứng cùng với ba thiên kiêu khác, chỉ sau Chúa Tể.

Ban đầu, gã luôn ở lại chiến trường, cho đến khi nhận được mật thư của đồng môn.

Do đó, gã lựa chọn trở về.

Lúc này, theo khí tức máu tanh lan tỏa, sát khí bùng nổ, Tây Ma Tử thần sắc lạnh lùng, bước ra khỏi trận pháp, đứng trước những người đang quỳ lạy.

“Hiện tại, hắn ở đâu?”

Tây Ma Tử nhàn nhạt nói.

Sự xuất hiện của gã khiến phần lớn những người quỳ lạy ở đây run sợ, là đồng môn, họ rất rõ ràng về sở thích gần như cuồng loạn với giết chóc của người này.

Tàn nhẫn, chính là bản tính của gã.

Nhưng gã lại là một đại thiên kiêu được cả Ma Vũ thánh địa chú ý, được Ma Vũ Đại Đế công nhận, còn có Chúa Tể làm sư phụ, nhân vật như vậy, không thể nói là một tay che trời, nhưng cũng gần như vậy.

Do đó, họ cúi đầu thấp hơn.

Dù đồng tử đứng đầu là người hầu cận của Đại Đế, cũng không dám có chút lơ là, kính cẩn trình bày những gì mình biết.

“Huyết Trần Tử kia, đã từng đến hồ Xá Tiên, hai canh giờ sau rời đi, đi về phía đông, hiện tại đang dừng lại ở Thiên Đông Sơn.”

Tây Ma Tử gật đầu, ánh mắt lạnh lùng lóe lên, thân hình bước ra một bước, hiện thân trên bầu trời, khóa chặt một phương hướng, vung tay, một lượng lớn mây đen bao phủ ngàn dặm, cuốn theo thân ảnh gã bay về phía xa.

Nơi gã đi qua, trời đất rung chuyển, trong mây đen như ma quỷ.

Lần trở về này, mục đích của gã… chính là Huyết Trần Tử.

Sau khi biết Huyết Trần Tử thách đấu tại sơn môn của mình, nhưng không ai có thể làm gì được hắn, Tây Ma Tử quyết định lấy đầu hắn, đặt ở nơi mà đối phương từng đả tọa.

Về phần tàn sát đồng tộc, cũng như tranh đấu giữa Đông và Tây, đối với Tây Ma Tử, tất cả đều không quan trọng.

Đồng thời, khi Tây Ma Tử đang lao về phía Thiên Đông Sơn trên bầu trời, tại Thiên Đông Sơn, Hứa Thanh thực sự đã chọn nơi này để dừng chân.

Những việc hắn làm trong Tây Ma Vũ, đã xong rồi.

Nữ Đế đã thành công gặp Ma Vũ Đại Đế, vì vậy mình không cần tiếp tục thách đấu nữa.

Còn chuyến đi đến Tiên Thuật Điện, Hứa Thanh cũng thu hoạch được rất nhiều.

Như vậy bây giờ việc hắn cần làm, là chờ cuộc gặp giữa Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế kết thúc, sau đó cùng Nữ Đế rời khỏi Tây Ma Vũ.

Chương 2351: Tây Ma Tử (2)

“Trở về Đông Ma Vũ, cũng đã gần đến thời điểm nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế mở ra.”

Hứa Thanh trầm ngâm, cùng Nữ Đế đi một chặng đường, trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ về mục đích của Nữ Đế.

Rõ ràng nhất, chính là chuyện liên quan đến Minh Viêm Đại Đế.

Nhưng trong đó chắc chắn chứa đựng nhiều chi tiết và bí mật, Hứa Thanh thiếu thông tin quan trọng, lúc này không thể phân tích thêm.

Nhưng hắn nhớ một điều, đó là tại nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, có cơ hội lớn để nâng cao tu vi.

“Còn kế hoạch trước đây của Nguyệt Đông…”

“Thêm nữa, không biết hiện tại đại sư huynh thu hoạch như thế nào, chắc hẳn ở Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, cũng đã đạt được không ít lợi ích.”

Suy nghĩ của Hứa Thanh trôi chảy, sau đó thu lại tất cả, không nghĩ đến những việc này nữa, mà tập trung vào những thứ mình cần nghiên cứu.

Đầu tiên, là mặt nạ ước nguyện.

Mặt nạ này, Hứa Thanh đã nghiên cứu nhiều lần trong thời gian rảnh rỗi, nhưng mỗi lần đều kiềm chế, không ước nguyện, nhưng thông qua nghiên cứu, hắn đại khái xác định được một số điều.

“Ước nguyện của vật này, có lẽ là một loại thần quyền!”

“Và vị thế của nó, có thể nói là đáng sợ…”

“Vì vậy có thể dùng nó như một con át chủ bài, trừ khi tình huống bắt buộc, vẫn không nên ước nguyện.”

“Còn về bụi trắng, trong khoảng thời gian này, đã hình thành thêm một số, nhưng vẫn chưa đủ…”

Hứa Thanh cảm nhận một chút, rồi khám phá thêm về quyền hành Vận Mệnh của mình.

“Quyền hành này không nhất thiết phải sử dụng một cách đơn lẻ, thực tế có nhiều cách sử dụng, dù là dùng linh hồn của ta để vận dụng, hay là thêm vào thần thông, đều có thể thử.”

“Về khả năng khắc họa vận mệnh của nó, có tồn tại phản phệ.”

“Khắc xuống vận mệnh, thay thế quỹ đạo ban đầu, thì trong khoảng thời gian này, những trở ngại gặp phải, sẽ do ta gánh chịu.”

Hứa Thanh nâng tay phải lên, lòng bàn tay hiện ra con dao khắc quyền hành Vận Mệnh, ngắm nhìn một lúc, sau đó thu lại, rồi nhắm mắt cảm nhận sau lưng mình.

Ở đó, có một hình xăm đầy lưng.

Một cây nến đỏ đã tắt.

Cảm nhận hình xăm này, sắc mặt Hứa Thanh có chút âm trầm.

Vật này trong Giới Nguyên bí cảnh khắc lên, không phải do hắn kiểm soát, thậm chí cụ thể tại sao lại trở thành như vậy thì hắn cũng không rõ.

Có lẽ là do cây nến này, dù sao nó cũng có ý thức riêng.

Cũng có thể, là do đặc thù thân thể của mình.

Nhưng dù thế nào, Hứa Thanh cũng không thích hình xăm này, trong cảm nhận của hắn, hình xăm này đại diện cho mối nguy tiềm ẩn.

Dù luôn ở trạng thái tắt, nhưng trong khoảng thời gian qua, Hứa Thanh mơ hồ cảm nhận được, trong cây nến đỏ này có một tia khí tức phục hồi, đang hình thành.

Nghĩ đến sức mạnh đáng sợ của ngọn lửa từ nến đỏ, mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u ám.

“Tuyệt đối không thể để ngươi phục hồi trong trạng thái không thể kiểm soát, thắp sáng lại ngọn nến.”

Hứa Thanh hừ lạnh trong lòng, mắt lóe lên quyền hành, lan tỏa ra sau lưng, bao phủ cây nến, đột ngột mở ra.

Theo từng đợt quét qua của quyền hành Xóa Bỏ, khí tức phục hồi dần dần yếu đi, nhưng không hoàn toàn biến mất, nên Hứa Thanh gọi Tiểu Ảnh.

“Nuốt đi!”

Hứa Thanh ra lệnh.

Tiểu Ảnh không tình nguyện nhưng không dám từ chối, nên cứng đầu lao vào, bao phủ rồi há miệng lớn nuốt chửng.

Sự đặc biệt của Tiểu Ảnh, khiến hành động này của nó có hiệu quả không tồi, khí tức phục hồi rõ ràng yếu đi nhiều.

Cứ thế, thời gian trôi qua, hoàng hôn đến.

Theo ánh hoàng hôn rơi xuống, qua nhiều lần bùng nổ quyền hành Xóa Bỏ, cùng với sự hợp tác của Tiểu Ảnh, cuối cùng khí tức phục hồi trở nên gần như không thể cảm nhận được.

“Dù vẫn còn, nhưng đã có thể kiểm soát.”

Hứa Thanh cảm nhận một lúc, để lại các phương pháp phong ấn trên đó, sau đó đang định trong khoảng thời gian chờ đợi Nữ Đế, nghiên cứu thêm về thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Nhưng ngay lúc này, một cảm giác lo lắng đột nhiên trỗi dậy trong lòng Hứa Thanh.

Hắn mở mắt, thân hình tức thì mờ đi, lùi lại phía sau.

Đồng thời, bầu trời vang lên tiếng sấm, ánh hoàng hôn vỡ vụn.

Bát phương tám hướng, ngay lập tức vặn vẹo.

Một cây trường thương đen kịt phá vỡ bầu trời, xuyên qua hư không, từ màn trời lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Thân thương cao bằng trời đất, mũi thương đáng sợ như một ngọn núi.

Cuốn theo sức mạnh hủy diệt, mang theo thế lực dời núi, bằng thái độ hủy diệt, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hứa Thanh.

Trong thời khắc nguy hiểm, Hứa Thanh bùng nổ tốc độ cực đại, nhanh chóng né tránh.

Cây thương lướt qua trước mặt hắn, cảm nhận ở khoảng cách gần như vậy, Hứa Thanh rung động trong lòng, cảm thấy mối đe dọa mạnh mẽ, đòn tấn công này đã gần như chạm đến mức Chúa Tể.

Mà khi hắn tránh được, cây thương gầm thét, trực tiếp đâm vào Thiên Đông Sơn.

Một nhát thương, Thiên Đông Sơn sụp đổ!

Núi vỡ, chia làm bốn mảnh.

Cây trường thương đen xuyên qua, xiên chéo xuống đất.

Mũi thương khổng lồ cắm sâu vào mặt đất, thân thương dài vang lên tiếng ong ong, rung chuyển.

Vạn dặm mặt đất, ngay lập tức tan vỡ và chìm xuống, có rất nhiều ngọn lửa đen bùng nổ từ nơi mũi thương đâm vào, lan tỏa theo các khe nứt trên mặt đất.

Khiến cho vạn dặm, trở thành biển lửa.

Trong biển lửa, xuất hiện vô số linh hồn, đều đang gào thét.

Những linh hồn đó, rõ ràng đều là tu sĩ nhân tộc, họ hiển nhiên đã bị cây thương này giết chết trên chiến trường, hồn không vào được luân hồi, bị giam cầm, trở thành một phần của uy lực cây thương.

Trên cán thương dài xiên chéo lên bầu trời, lúc này có một thân ảnh như ma quỷ đứng đó.

Mái tóc đỏ bay phấp phới, áo giáp đen dữ tợn, phía sau còn có một bóng dáng thiên ma biến ảo, bóng dáng này to lớn, chiếm nửa bầu trời, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Ngươi, chính là Huyết Trần Tử?”

Chương 2352: Ma Linh Phá Hủ (1)

Khu vực vạn dặm xung quanh như một mặt gương vỡ, đầy rẫy những vết nứt.

Lửa đen bốc lên từ các khe nứt, biến vạn dặm này thành biển lửa.

Trong khi cháy, vô số linh hồn nhân tộc bên trong phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Họ không thể thoát ra, chỉ có thể bị giam cầm trong biển lửa này, vây quanh cây trường thương ở trung tâm.

Thiên Đông Sơn, không còn tồn tại.

Vị trí trước đây của ngọn núi giờ chỉ còn lại cây trường thương khổng lồ cắm sâu vào mặt đất.

Thân ảnh đứng trên trường thương, như ma quỷ hạ thế, mái tóc đỏ bay phấp phới, trong thân thể hắn có bảy đốm lửa sáng rực đang cháy.

Đó chính là Tây Ma Tử.

Điều mà Hứa Thanh chú ý là bóng dáng Thiên Ma phía sau Tây Ma Tử!

Đó là nguồn gốc của sự cảnh giác và cảm giác nguy hiểm của hắn.

Thiên Ma này dù là ảo ảnh, nhưng thân hình cao lớn và uy nghiêm, bộ giáp hắc ám lộng lẫy của nó tạo ra áp lực cực kỳ mạnh mẽ, và đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng, phát ra ánh sáng tà ác, như thể có thể thấu hiểu lòng người.

Mái tóc dài và xoăn, như ngọn lửa trong đêm tối, phát ra ánh sáng kỳ dị.

Ngón tay dài và sắc nhọn, như thể có thể dễ dàng xé toạc mọi chướng ngại.

Đặc biệt, trên thân thể phủ đầy phù văn phức tạp, không chỉ đại diện cho nguồn sức mạnh của nó, mà dường như còn ẩn chứa một lời nguyền bí ẩn nào đó.

Lúc này khi Thiên Ma xuất hiện, bóng tối xâm lấn hư không, bão tố gầm thét hình thành, sấm chớp rền vang.

Mọi thứ đều thể hiện sự uy nghiêm và sức mạnh của nó.

“Đạo ấn quyền hành…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, nhìn chằm chằm vào bóng dáng Thiên Ma, hắn cảm nhận được dao động mạnh mẽ của đạo ấn quyền hành.

Hắn ngay lập tức nhận ra, đây không phải là đạo ấn quyền hành tầm thường!

“Quyền hành của ta, tên Ma Linh Phá Hủ.”

Tây Ma Tử nhàn nhạt nói, nhìn xuống Hứa Thanh.

“Về việc ngươi có phải là Huyết Trần Tử hay không, trả lời hay không trả lời, cũng không có ý nghĩa.”

“Ta đại diện cho Chúa Tể Sơn thứ mười bảy, đấu với ngươi một trận. Để tránh bị coi là ỷ lớn hiếp nhỏ, trận này ta chỉ xuất chiêu ba thức thần thông. Nếu ngươi chết, Lữ Lăng Tử cũng không thể trách ta, nếu ngươi không chết thì coi như ngươi có duyên, có thể tha mạng cho ngươi.”

Nói xong, gã nâng tay phải lên, chỉ về phía Hứa Thanh.

Ngay lập tức, hư không trước mặt Hứa Thanh vỡ tung, một cây trường thương to lớn, dài khoảng vài chục trượng, từ trong lao ra, xé toạc hư không lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Đi qua nơi nào, quy tắc và pháp tắc đều tan vỡ, có thể thấy sức mạnh kinh người của nó, mà uy lực của nó kinh khủng, chứa đựng sức mạnh của đạo ấn quyền hành.

Cây thương tiến đến với tốc độ kinh hoàng, khóa chặt tâm trí Hứa Thanh, mang theo khí tức khủng bố, bùng nổ sức mạnh tiếp cận lực lượng của Chúa Tể.

Trong chớp mắt, nó đã đến gần.

Hứa Thanh mắt co rút lại.

Sự mạnh mẽ của Tây Ma Tử vượt qua tất cả các cường giả Uẩn Thần mà hắn từng gặp, có thể nói là người mạnh nhất trong cảnh giới Uẩn Thần mà hắn từng đối mặt.

Hứa Thanh không có chút do dự, nhìn chằm chằm vào cây thương đang lao tới, thân thể hắn lùi lại, duy trì tốc độ đồng bộ.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh lùi lại một khắc, từ một hướng khác, cây trường thương thứ hai xuất hiện, mang theo tiếng rít sắc bén, với uy lực tương tự, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Mà không chỉ như thế, ngược lại còn nhiều hơn.

Chớp mắt, cây thứ ba, thứ tư, thứ năm…

Tổng cộng chín cây trường thương đáng sợ, xuất hiện ở các vị trí khác nhau xung quanh Hứa Thanh, tạo thành thế cục tuyệt sát, phong tỏa mọi vị trí của Hứa Thanh.

Ngay khi chúng chuẩn bị xuyên thủng hắn, rõ ràng là Tây Ma Tử không hiểu rõ về Hứa Thanh, hoặc chính xác hơn, dù gã có biết về Huyết Trần Tử, nhưng đối với Hứa Thanh thì gã không biết gì.

Vì vậy đòn này của gã, với chín cây trường thương, dù mỗi cây đều có sức mạnh gần như đến mức Chúa Tể, còn phong tỏa mọi hướng, tạo thành cục diện giống như phong ấn.

Nhưng… gã không phong ấn âm thanh.

Ngay lập tức, khi chín cây trường thương bùng nổ sức mạnh to lớn, với tiếng rít chói tai vang vọng, tất cả đâm xuống, xuyên qua vị trí của Hứa Thanh.

Thân ảnh của Hứa Thanh đã mờ đi, thứ bị xuyên thủng chỉ là cái bóng mà hắn để lại.

Bản thể của hắn đã theo âm thanh mà hòa tan, biến mất không thấy.

Khi xuất hiện trở lại là ở trên không trung, phía sau Tây Ma Tử, không chút do dự, nâng tay lên một chưởng đập xuống.

Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Tây Ma Tử vô cùng phong phú, phản ứng cũng nhanh kinh người, gần như ngay khi Hứa Thanh hiện thân ra tay, thân ảnh của gã cũng mờ đi.

Chưởng của Hứa Thanh đập trúng hư không, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Trên cao, thân ảnh của Tây Ma Tử xuất hiện, nhìn xuống Hứa Thanh, ánh mắt lóe lên sự hứng thú.

“Có chút thú vị.”

Vừa nói, gã lại nâng tay phải lên, chỉ về phía Hứa Thanh.

Ngay lập tức, biển lửa đen trên vạn dặm mặt đất bùng nổ, vô số ngọn lửa bốc lên, linh hồn nhân tộc bên trong cũng vặn vẹo, hóa thành những cây trường thương.

Số lượng lên đến hàng vạn, từ mặt đất cùng với biển lửa, bay lên, như cơn mưa thương, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Điều đáng sợ hơn là hàng vạn cây trường thương đó, ngay khi bay ra lại tiếp tục phân tách, khiến số lượng trường thương tăng gấp mười lần, đạt tới con số hàng trăm ngàn.

Chúng từ dưới lao lên, bao phủ vạn dặm, dù tốc độ bay nhanh nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Dù mỗi trường thương không mạnh như trước, nhưng số lượng lớn như vậy, khiến sát thương vượt qua lần trước, giờ đây im lặng tạo thành sát chiêu thứ hai của Tây Ma Tử.

Trong chớp mắt, đâm vào Hứa Thanh.

Chương 2353: Ma Linh Phá Hủ (2)

Hứa Thanh nheo mắt, dường như đã hiểu ra điều gì đó, không né tránh, khí huyết trong cơ thể cuộn trào, hắn nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, hàng trăm ngàn cây trường thương từ bốn phương tám hướng liên tục lao đến, tiếng nổ vang trời truyền khắp nơi, ánh sáng lóe lên tại nơi Hứa Thanh đứng.

Mọi quy tắc tan vỡ, mọi pháp tắc đều tan biến, hư không rạn nứt, lửa cháy dữ dội.

Nhưng thân ảnh của Hứa Thanh, vẫn đứng yên.

Thậm chí có thể thấy những cây trường thương lao vào thân thể hắn, mỗi cây khi chạm vào, dù phát ra tiếng nổ, tạo thành sát thương, nhưng cuối cùng đều bị phản chấn, trước tiên tan vỡ.

Không thể xuyên thủng lớp phòng ngự của cơ thể Hứa Thanh.

Cảnh tượng này khiến Tây Ma Tử nheo mắt, nhưng không có gì ngạc nhiên, dù sao gã cũng đã nghe nói về khả năng phòng ngự của người trước mặt, mà lý do dù biết vẫn ra tay như vậy, cũng có mục đích của gã.

Những cây trường thương tan vỡ, sau khi vỡ vụn lại bùng nổ ra nhiều lửa đen hơn, ngọn lửa này kỳ dị, bám vào cơ thể Hứa Thanh.

Không phải thiêu đốt, mà là tạo thành những vòng xoáy lửa nhỏ, nhanh chóng xoay tròn.

Nhìn thấy vậy, ánh mắt Tây Ma Tử lóe lên sát khí.

“Thời cơ đã đến.”

Gã từ trên cao lao xuống, thẳng tới Hứa Thanh.

Khi tiếp cận gã nâng tay phải lên, ảo ảnh Thiên Ma phía sau cũng nâng tay, đôi mắt lóe lên ánh sáng hắc ám, âm thanh của những câu chú phức tạp vang lên từ miệng của Thiên Ma.

Mỗi chữ đều rất rõ ràng, nhưng khi lọt vào tai lại không thể hiểu được ý nghĩa.

Nhưng ngọn lửa đen trên cơ thể Hứa Thanh, dưới âm thanh của chú ngữ, tất cả di chuyển, lao thẳng về phía ấn ký trên trán Hứa Thanh, những cây trường thương còn chưa tan vỡ trên cơ thể hắn, cũng đồng loạt tự nổ tung.

Tạo ra ngọn lửa đen nhiều hơn, khiến vòng xoáy lửa càng lớn.

Tất cả tụ lại trên trán Hứa Thanh, chồng lên nhau trong chớp mắt, tạo thành một vòng xoáy đen kịt.

Vòng xoáy đó quay cuồng ầm ầm trên trán Hứa Thanh, Tây Ma Tử đưa tay phải vào.

Trong lòng bàn tay của gã, cầm một sợi linh hồn của chính mình!

Mở ra chiêu cuối cùng.

Chiêu này không phải là sát chiêu!

Mọi lời nói và hành động trước đó của gã đều là để che mắt đối thủ, mục đích là cho chiêu này.

Linh Thế!

Chính xác hơn, gã không muốn đánh bại Hứa Thanh, gã không ngại vất vả từ chiến trường trở về vội vàng, không phải vì danh dự của Chúa Tể Sơn thứ mười bảy.

Gã muốn, là bí thuật của Minh Viêm Đại Đế, chiếm lấy bí thuật đó.

Nếu là người khác, việc này vô cùng khó khăn, nhưng quyền hành của gã đặc biệt, cái gọi là Ma Linh Phá Hủ, khả năng sát thương chỉ là biểu hiện của hai chữ 'Phá Hủ'.

Quyền hành này còn có một khả năng bị gã giấu rất kỹ, đó là Linh Thế.

Đây là một giao dịch cưỡng chế.

Dùng một sợi linh hồn của chính mình, để giao dịch với bí thuật của đối phương.

Linh hồn này sẽ không bị đối phương nắm giữ, sẽ tự trở về ngay khi giao dịch thành công.

Đây là giao dịch của Thiên Ma!

Nhưng trên thế gian, mọi thứ thường đều tương đối, khi ngươi tính kế người khác, có lẽ người khác cũng đang tính kế ngươi.

Ngay lúc này khi vòng xoáy trên trán Hứa Thanh quay cuồng, Tây Ma Tử đưa tay phải cầm linh hồn của mình, định thò vào để giao dịch, đôi mắt Hứa Thanh đang nhắm chặt, đột nhiên mở ra.

Hàn quang bùng nổ!

Ngay lập tức quyền hành Lục Tặc Vọng Sinh bùng phát, bao phủ bốn phương tám hướng, trên cơ thể Tây Ma Tử, hiện ra những sợi tơ thất tình lục dục chỉ có Hứa Thanh mới thấy.

Kết nối với cơ thể của gã ngay tức khắc.

Như vậy, dùng Lục Tặc làm con đường.

Con đường này, thông tới linh hồn.

Linh hồn của Hứa Thanh bước ra từ thức hải, theo con đường từ trán bay ra, đón nhận tay phải của Tây Ma Tử!

Hơn nữa, xung quanh linh hồn của Hứa Thanh, bao quanh là một con dao khắc đen kịt.

Linh hồn cầm dao, bất kể giao dịch gì, bất kể thủ đoạn gì, mạnh mẽ chém xuống.

Một nhát chém, linh hồn của Tây Ma Tử trên tay phải phát ra tiếng rên rỉ thê lương, lập tức bị chia thành hai.

Cú ra tay của Hứa Thanh chưa kết thúc, linh hồn cầm dao khắc lao vào cơ thể Tây Ma Tử, tiến vào thức hải của gã.

Thức hải của Tây Ma Tử rộng lớn, lửa đen bốc lên, bảy đại thế giới xoay quanh, trên ngọn lửa đó có một Thiên Ma cầm trường thương ngồi khoanh chân.

Thấy Thiên Ma này, sát ý của Hứa Thanh mạnh mẽ, cầm dao lao tới.

Thiên Ma đột nhiên mở mắt, đứng dậy bước xuống, trường thương trong tay bùng nổ toàn lực, hướng tới Hứa Thanh đang lao tới, một thương chống đỡ.

Dao khắc và trường thương, trực tiếp va chạm vào nhau.

Tiếng nổ vang trời, dao khắc không hề hấn gì, nhưng trường thương vỡ nát, chia thành bốn mảnh.

Thiên Ma cũng lùi lại.

Hứa Thanh chuẩn bị truy kích, nhưng ngay lúc đó cảm giác nguy hiểm xuất hiện trong linh hồn của Hứa Thanh.

Chỉ thấy sau lưng Thiên Ma đang lùi lại, có một cái chuông cổ xưa đầy rỉ sét đang dần dần nổi lên, hơn nữa khi lắc lư, một lực lượng khủng khiếp xuất hiện.

Đôi mắt linh hồn của Hứa Thanh lóe lên, không chút do dự, lập tức lùi lại.

Rời khỏi thức hải của Tây Ma Tử, trở về thân thể, lực lượng khủng khiếp đó cũng bùng nổ, lan tỏa ra bên ngoài.

Hứa Thanh và thân thể của Tây Ma Tử, mỗi bên lùi lại trong không trung, kéo dài khoảng cách trăm trượng.

Ở ngoài trăm trượng, sắc mặt Tây Ma Tử u ám, nhớ lại những nguy hiểm vừa rồi, gã cũng cảm thấy kinh hãi, lúc này nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, lạnh giọng nói.

“Ngươi đã biết kế hoạch của ta từ trước!”

Hứa Thanh vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

“Dù không biết cụ thể, nhưng qua hành động và lời nói của ngươi trước đó, đoán ra không phải là sát chiêu cũng không khó.”

Nghe vậy, Tây Ma Tử nhìn Hứa Thanh một cái, ánh mắt u ám, xoay người rời đi.

Hứa Thanh giơ tay, hư không rung chuyển, bão tố xuất hiện trước mặt Tây Ma Tử, chặn đường gã.

Cơ thể Tây Ma Tử khựng lại, nhìn về phía Hứa Thanh, sắc mặt càng thêm u ám.

“Ba chiêu đã qua, ta nói tha mạng cho ngươi, ngươi chẳng lẽ muốn tự chuốc lấy tai họa.”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ta chưa nói, tha mạng cho ngươi.”

Nói xong Hứa Thanh bước tới!

Sát ý bùng phát.

Chương 2354: Thiên Ma Biến

Một bước đó, Âm Thanh quyền của Hứa Thanh toàn lực bộc phát, dùng nó làm dẫn lẫn vào âm thanh.

Khoảng cách trăm trượng trong một bước của hắn, tốc độ vượt qua cả chớp mắt.

Dù phản ứng của Tây Ma Tử nhanh chóng kinh người, ngay khi lời Hứa Thanh phát ra gã đã vội vàng lùi lại, nhưng thân ảnh của Hứa Thanh như ở giữa không gian thời gian, vẫn xuất hiện sau lưng Tây Ma Tử.

Một khắc đến, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên đạo ấn, lực lượng quyền hành bộc phát toàn diện.

Lực lượng Xóa Bỏ rung chuyển tất cả, như một bàn tay vô hình khổng lồ giáng xuống muốn xóa bỏ mọi thứ.

Kết hợp với âm sát từ bốn phương tám hướng tạo ra dao động vô cùng đáng sợ, hoàn toàn bao phủ Tây Ma Tử.

Đây chính là phản công của Hứa Thanh.

Ngay lúc này một đòn giáng xuống.

Trời đất rung chuyển.

Sắc mặt Tây Ma Tử biến đổi, toàn thân run rẩy, gã cảm nhận đầu tiên là âm thanh xung quanh trong khoảnh khắc toàn bộ đều biến mất không còn chút nào.

Bị lấy đi toàn bộ, trở thành vũ khí của Hứa Thanh và đồng loạt bộc phát.

Sóng âm cuộn trào giáng vào toàn thân Tây Ma Tử.

Khiến Tây Ma Tử phun máu, thân thể như muốn vỡ vụn, thậm chí tiếng tim đập cũng như lưỡi dao phá hủy bên trong cơ thể.

Lực lượng Xóa Bỏ cũng đồng thời tạo thành lực lượng đáng sợ, đang xóa bỏ dấu vết của Tây Ma Tử.

Dấu vết sinh mệnh của gã, dấu vết nhân quả của gã, dấu vết tồn tại của gã… Cảnh tượng này khiến Tây Ma Tử thở gấp, tâm thần chấn động dữ dội, cũng lần nữa cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Trước đó linh hồn của Hứa Thanh xâm nhập thức hải của gã, đó là lần đầu tiên gã cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Giờ đây, cảm giác này lại xuất hiện.

Lệnh bài mà Nữ Đế ban cho quả thực kinh người, Hứa Thanh và Tây Ma Tử giao chiến như vậy đều bị che giấu.

Sự thay đổi nhận thức im lặng này khiến Hứa Thanh ra tay không chút kiêng kị.

Nhưng Tây Ma Tử thân là thiên kiêu lại có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, dù lúc này đối mặt với đòn tấn công của Hứa Thanh, rơi vào thế bị động nhưng gã vẫn có khả năng phản kích.

Vì vậy khi Âm Thanh quyền bộc phát, lực lượng Xóa Bỏ cuộn trào, Tây Ma Tử không chút do dự, ánh mắt lóe lên một tia hắc quang.

Tia hắc quang này ban đầu chỉ là một điểm nhưng trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ con ngươi của gã, lan tỏa cả thức hải.

Khiến bảy đại thế giới trong cơ thể gã, ánh sáng tức khắc tắt lịm.

Khi không còn ánh sáng tắt… Ảo ảnh Thiên Ma sau lưng gã như thể thực sự sống lại, ngẩng đầu lên nở nụ cười dữ tợn, bước một bước, trong chớp mắt hợp nhất với Tây Ma Tử.

Chớp mắt sau đó, Tây Ma Tử ngửa đầu phát ra tiếng gầm rú không giống tiếng người.

Trời đất biến sắc, một luồng ma khí kinh người từ người gã bùng nổ cuồn cuộn như sóng, quét ngang tất cả.

Lực lượng Âm Thanh quyền cũng bị áp chế, lực lượng Xóa Bỏ trở nên khó khăn.

Lúc này hình dạng của Tây Ma Tử cũng thay đổi lớn.

Hóa thành Thiên Ma!

Một thân giáp đen dữ tợn, thân thể cao lớn lạ thường, cao tới hàng trăm trượng, ngón tay như có thể xé rách thời không, đặc biệt tóc đỏ biến thành đen, phủ kín, che khuất mặt trời.

Lửa đen xung quanh bốc cháy mãnh liệt hơn.

Đây chính là thần thông từ quyền hành của Tây Ma Tử, mà bình thường gã không dễ dàng thể hiện.

Thiên Ma Biến.

Lý do không dễ dàng sử dụng, là vì quyền hành này có một khuyết điểm, đó là càng sử dụng nhiều lần, thời gian hợp nhất càng lâu, Tây Ma Tử càng mất đi bản thân.

Trừ khi gã có thể duy trì tu vi tăng trưởng nhanh chóng, nếu không, cuối cùng gã sẽ bị hoàn toàn đồng hóa, trở thành Thiên Ma không có ý thức tự thân.

Nhưng hiện tại trong lúc nguy cấp, gã không còn bận tâm quá nhiều.

Lúc này hóa thành Thiên Ma, gã vung tay, bảy đại thế giới trong cơ thể xuất hiện ngoài thân, ngăn trước Hứa Thanh.

Khi xuất hiện, bảy đại thế giới này phát ra tiếng vang rền, xếp thành hàng.

Một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện.

Chỉ thấy thế giới này không ngừng phóng đại, khiến khoảng cách giữa Hứa Thanh với Tây Ma Tử cũng bị kéo dài và méo mó.

Rõ ràng cả hai không lùi lại, nhưng khoảng cách giữa bảy thế giới kéo dài, khiến khoảng cách giữa hai bên trở nên rất xa.

Đạo ấn quyền hành này khiến Hứa Thanh cũng phải nghiêm túc, cảnh giác tăng cao, nhưng sát khí cũng như vậy, lúc này hai tay bắt ấn, thần quyền và quyền hành lại cuộn trào, thân thể hắn lắc lư lao về phía Tây Ma Tử.

Tây Ma Tử hóa thành Thiên Ma, đôi mắt đen kịt sâu thẳm, tay phải khổng lồ nâng lên, cách không bắt lấy cây trường thương cắm vào mặt đất.

Lập tức trường thương vang lên, bay lên từ mặt đất và thu nhỏ một chút, bị Tây Ma Tử bắt lấy, mạnh mẽ quét về phía Hứa

Thanh.

Tiếng rít sắc bén vang lên, Hứa Thanh tránh né, âm thanh phản chấn, bản thân lại một lần nữa di chuyển bằng Âm Thanh quyền, thân ảnh quỷ dị xuất hiện bên cạnh Tây Ma Tử, mạnh mẽ ấn xuống.

Sắc mặt Tây Ma Tử u ám, nhanh chóng phản kích, nhưng ngay lập tức Hứa Thanh lại biến mất, xuất hiện ở một bên khác.

Dùng phương pháp liên tục di chuyển bằng Âm Thanh quyền, xuất hiện ở mọi vị trí trước sau trái phải của Tây Ma Tử, dù Tây Ma Tử không phát ra âm thanh, nhưng máu chảy, tim đập, thậm chí âm thanh vô hình của sự sống, đều bị Hứa Thanh nắm bắt.

Điều này khiến trường thương của Tây Ma Tử không thể đánh trúng Hứa Thanh.

Cảnh tượng này, khiến lòng Tây Ma Tử càng thêm nặng trĩu.

Bởi vì Thiên Ma Biến của gã càng duy trì lâu, nguy cơ tự đồng hóa càng lớn, mà Huyết Trần Tử trước mắt này không chỉ có phòng ngự kinh người, pháp thuật cũng quỷ dị.

Tốc độ rõ ràng cũng không chậm.

Trong một thời gian ngắn, khó có thể tuyệt sát.

Do đó trong ánh mắt Tây Ma Tử lóe lên quyết đoán, nâng tay phải lên mạnh mẽ vung, trường thương trong tay phóng lên trời, đồng thời gã tự tay bắt quyết, ấn vào trước ngực, miệng thốt ra năm chữ.

“Thất Ngục Thiên Ma Giới!”

Lời vừa ra, gã phun ra năm ngụm máu tươi, thân thể lập tức yếu đi nhiều.

Thuật pháp này uy lực cũng thực sự kinh người, chỉ thấy trời đất rung chuyển, ma khí toàn thân gã bùng nổ mạnh mẽ ra bốn phía, trực tiếp bao phủ phạm vi mười vạn dặm.

Đôi mắt Hứa Thanh lóe lên, bản thân bị bao phủ trong đó.

Đồng thời ảo ảnh đại thế giới đầu tiên của Tây Ma Tử, hạ xuống.

Rơi xuống mặt đất, thành tầng ngục đầu tiên, phong tỏa Hứa Thanh.

Chưa kết thúc, trong chớp mắt giới thứ hai, giới thứ ba, giới thứ tư… cho đến khi tất cả bảy thế giới hạ xuống, bảy giới chồng lên, thành Thiên Ma lao ngục.

Trấn áp tất cả, phong ấn mọi thứ.

Thân thể Tây Ma Tử trong tư thế khoanh chân, lún xuống ngồi trên Thiên Ma lao ngục, ma khí trong cơ thể lan tỏa, hòa vào lao ngục, hóa thành thiên lôi địa hỏa, bùng nổ trong lao ngục.

Muốn luyện hóa Hứa Thanh.

Trong Thiên Ma giới, lửa bốc trời, sấm chớp đầy trời, mặt đất cháy rực, trời cao rơi lửa.

Hứa Thanh trong đó sắc mặt âm trầm, cảm nhận xung quanh, nhìn lên trời.

Qua bầu trời, có thể thấy Tây Ma Tử bên ngoài, càng có thể cảm nhận được đối phương sau khi thi triển pháp này, đang yếu đi.

Hắn hiểu, đây chính là chiêu sát thủ của Tây Ma Tử.

Vì vậy chuẩn bị ra tay, nhưng ngay lúc đó hắn đột nhiên biến sắc, cảm nhận hình xăm cây nến đỏ trên lưng.

Ngay khi hắn cảm nhận, ngọn lửa xung quanh khi tiếp cận bản thân, lập tức bị hình xăm nến đỏ hấp dẫn, hội tụ về phía đó.

Dấu hiệu phục sinh lại xuất hiện.

Hứa Thanh nhíu mày, dù không biết vì sao nơi này khiến nến đỏ có dấu hiệu phục sinh, nhưng chỉ cần nhanh chóng phá vỡ nơi này là có thể giải quyết mọi thứ.

Vì vậy trong mắt hắn lóe lên tia hàn quang, từ giữa trán, con dao khắc quyền hành Vận Mệnh bay ra, lóe sáng trước mặt.

Hắn muốn sử dụng sức mạnh thực sự của con dao khắc để khắc họa hình ảnh đối phương phải chết!

Chương 2355: Khắc họa vận mệnh (1)

Trên mảnh đất rộng mười vạn dặm, biển lửa đen bừng bừng cháy, nhiệt độ của lửa khiến trời đất méo mó, tự thành phong ấn.

Trên đồng bằng mười vạn dặm này, bảy đại thế giới của Tây Ma Tử chồng lên nhau, tạo thành bảy tầng ngục.

Dưới sự gia tăng sức mạnh, đây là quyền hành kỳ lạ mạnh nhất mà Tây Ma Tử có thể triển khai - Thất Ngục Thiên Ma Giới.

Bên trong giới có trời đen như mực, có đất đỏ rực vô tận. Lửa Thiên Ma điên cuồng bùng cháy, như muốn thiêu rụi hình thần của kẻ bị giam cầm trong giới.

Tây Ma Tử ngồi xếp bằng bên ngoài Thiên Ma Giới, ảo ảnh Thiên Ma sau lưng gã cũng làm động tác tương tự, nhưng hình ảnh thì mờ ảo hơn nhiều.

Về phần bản thân Tây Ma Tử, sắc mặt gã tiều tụy, khí tức yếu ớt, đây là cái giá của việc đồng hóa trong Thiên Ma Biến, cũng là cái giá của việc bùng nổ Thất Ngục Thiên Ma Giới.

Nhưng lúc này, gã không quan tâm đến những điều đó, điều duy nhất gã quan tâm là phải luyện hóa Hứa Thanh. Hứa Thanh quá khó nhằn, khiến gã cảm thấy như đang dồn toàn bộ sức mạnh của mình vào việc đánh vào bông.

Rõ ràng chỉ cần bị gã đánh trúng vài lần là có thể trọng thương đối phương, nhưng thân hình của Hứa Thanh lại quá biến ảo, nhanh nhẹn đến mức biến thái, có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào xung quanh gã một cách im lặng.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không sao, gã không thiếu phương thức bảo vệ, nhưng loại thần thông tiêu trừ của đối phương thật khiến người ta chán ghét, mỗi lần chạm vào đều làm tiêu tan khí tức và dấu vết, thậm chí sinh mạng của gã.

Đổi lại là lúc khác thì không sao, nhưng trong tình cảnh Thiên Ma Biến không thể duy trì quá lâu, kiểu chiến đấu này khiến gã cực kỳ ức chế. Sát ý cũng ngày càng mạnh mẽ.

Vì vậy, gã không tiếc trả giá, triển khai chiêu sát thủ để xóa bỏ lợi thế của đối phương, thay đổi chiến trường thành trạng thái phù hợp với mình.

Như hiện tại, ma khí của gã ầm ầm tăng cường, thêm vào đó cây trường thương mà gã vừa ném lên không trung lúc nãy cũng rơi xuống, cắm vào Thiên Ma Giới.

Lửa luyện hóa trong Thiên Ma Giới lập tức bùng lên dữ dội.

Trong Thiên Ma Giới, mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng lạnh, không để ý đến việc ngọn nến đỏ sau lưng đang điên cuồng nuốt chửng lửa ma xung quanh, cũng không quan tâm đến khí tức hồi sinh bên trong nó ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung vào con dao khắc hóa từ quyền hành Vận Mệnh trước mặt.

Dù đây là lần đầu tiên hắn thực sự triển khai sức mạnh quyền hành Vận Mệnh của mình, nhưng nhờ vào nhiều lần nghiên cứu và sự chỉ dạy của Nữ Đế, Hứa Thanh đã có sự hiểu biết sơ bộ về quyền hành Vận Mệnh của mình.

Hít một hơi sâu, tay phải hắn vươn ra chộp lấy con dao khắc trước mặt. Ngay khi con dao rơi vào tay, nó phát ra những chấn động kinh người, ảnh hưởng đến bát phương tám hướng, làm méo mó không gian trong giới.

Tây Ma Tử bên ngoài không thể nhìn rõ, trong lòng dấy lên cảnh giác, nghiến răng tăng tốc độ luyện hóa.

Về phần Hứa Thanh, sắc mặt hắn trở nên nghiêm nghị.

Trái tim hắn ngừng đập.

Thế giới của hắn biến thành hai màu đen trắng.

Đen là thời gian, trắng là không gian.

Giữa đen trắng là vô số sợi tơ xám.

Đó là vận mệnh của chúng sinh.

Tâm trạng Hứa Thanh cũng theo nhịp tim ngừng đập trở nên bình thản vô cùng, không còn chút gợn sóng, dường như nhân tính trong hắn đã hoàn toàn tiêu tan vào khoảnh khắc này, chỉ còn lại thần tính.

Mà thần tính này, không có lòng trắc ẩn, không có sinh tử, chỉ có sự nắm giữ vận mệnh.

“Tây Ma Tử.”

Hứa Thanh dùng thần quyền hô lên cái tên này.

Khi tiếng gọi vang lên, Tây Ma Tử bên ngoài toàn thân run rẩy, một cảm giác bất an không thể diễn tả khiến hắn thở gấp.

Trong Thiên Ma Giới, theo tiếng gọi của Hứa Thanh, những sợi tơ xám vô số trong mắt hắn biến mất, chỉ còn lại một sợi lơ lửng trước mặt hắn.

Không ngừng xoắn lại, không ngừng phóng to, cuối cùng hiện ra trước mắt Hứa Thanh là quá khứ, hiện tại và tương lai của Tây Ma Tử.

Quá khứ đã thành dấu ấn.

Hiện tại đang phát triển.

Tương lai là những điều có thể xảy ra.

Vô số hình ảnh tương lai của Tây Ma Tử hiện ra trước mắt Hứa Thanh, hắn hiểu rằng những tương lai này đều có khả năng xảy ra.

Nếu là Tử Thanh, hắn sẽ chọn một trong những hình ảnh này và làm cho tương lai đó trở thành duy nhất.

Nhưng sự nắm giữ Vận Mệnh của Hứa Thanh không phải là ảnh hưởng đến định số, mà là tạo ra biến số.

Vì vậy, hắn dung ý niệm của mình vào con dao khắc trong tay, vẽ lên nét đầu tiên.

Nét khắc này không cần bất kỳ tài năng hội họa nào, vì quan trọng không phải là giống hay không, mà là ý niệm trong lòng người nắm giữ con dao.

Ý niệm đầu tiên của Hứa Thanh.

“Kẻ này phải chết.”

Vì vậy, nét khắc đầu tiên của hắn tạo ra hình ảnh Tây Ma Tử bị giết chết.

Gã chết thảm, đầu lìa khỏi cổ, máu thịt khô cằn.

Đây là quả.

Sau đó, Hứa Thanh giơ tay khắc ý niệm thứ hai, thêm vào hình ảnh đã có quả.

“Xác bị chém dưới Đế Kiếm!”

Nét khắc hạ xuống, trong hình ảnh trước mặt Hứa Thanh, Đế Kiếm xuất hiện sau lưng Tây Ma Tử bị chém đầu.

Hình ảnh xuất hiện, thân thể Hứa Thanh chấn động, đầu óc cuộn trào, phun ra một ngụm máu lớn, cả Thiên Ma Giới rung chuyển.

Một cảm giác kinh hoàng vô hình ập xuống.

Đó là sự thay đổi vận mệnh!

Vì trước đó, trong vô số tương lai của Tây Ma Tử, dù có chết nhưng không có cảnh chết dưới tay Hứa Thanh, càng không có cảnh chết dưới Đế Kiếm.

Những điều này vốn không tồn tại.

Nhưng giờ đây, với sự xuất hiện của hình ảnh này, với dấu ấn trên sợi tơ xám vận mệnh của Tây Ma Tử, tương lai của gã đã có thêm một điều.

Mà là tương lai duy nhất liên quan đến Đế Kiếm.

Điều này có nghĩa là chỉ cần Đế Kiếm xuất hiện, thì tương lai của Tây Ma Tử không thể có kết quả khác.

Đây chính là sức mạnh của thần linh.

Đây chính là thần quyền!

Chương 2356: Khắc họa vận mệnh (2)

Nhưng cái giá phải trả rất lớn.

Chỉ riêng việc khắc họa hình ảnh, Hứa Thanh đã cảm thấy nội tạng đảo lộn, linh hồn đau đớn, phun ra một ngụm máu lớn, dường như không thể dừng lại, liên tiếp phun ra bảy tám ngụm nữa.

Thân thể cường hãn của hắn cũng xuất hiện dấu hiệu suy yếu.

Cảm giác yếu ớt từ sâu trong linh hồn lan tỏa khắp thức hải.

Nhưng trong tàng môn của Đế Kiếm trong cơ thể hắn, đột nhiên bùng nổ.

Tàng môn vốn đã mở, giờ đây phun ra kiếm khí cuồn cuộn.

Trong tàng môn của Đế Kiếm, đế hồn hòa vào Đế Kiếm, Đế Kiếm đã được nuôi dưỡng đến nay, theo tiếng kiếm khí vang dội, thân kiếm rung động dữ dội, nó… lao ra.

Bay qua tàng môn, bay qua thức hải, xuyên qua thực hư, từ trong cơ thể Hứa Thanh lao ra.

Trong chớp mắt Thiên Ma Giới rung chuyển, lực lượng của Đế Kiếm trấn áp tất cả, lao thẳng về phía bầu trời.

Nó được đế hồn gia trì, được vận mệnh gia trì, nó không gì không phá nổi!

Một kiếm… phá giới!

Đâm thẳng vào Tây Ma Tử, kẻ mà sắc mặt chưa từng biến đổi như thế.

Đầu óc Tây Ma Tử vang lên tiếng sấm, máu thịt toàn thân dường như đang gào thét, cảm giác nguy cơ cực độ khiến gã lập tức lùi lại, không ngần ngại gì đưa tay ngăn chặn.

Điều khiển cây trường thương Thiên Ma đánh về phía Đế Kiếm.

Khi kiếm và thương chạm nhau, trường thương vỡ nát, tan tành!

Đế Kiếm xuyên qua, lao thẳng về phía cổ Tây Ma Tử đầy sợ hãi!

Ngay khi kiếm sắp chém xuống, trong khoảnh khắc sinh tử, Tây Ma Tử gầm lên tiếng gầm thét không cam lòng bị vận mệnh chi phối.

Một chiếc chuông cổ xưa xuất hiện, bao phủ Tây Ma Tử, chạm vào Đế Kiếm.

Tiếng nổ vang dội.

Chuông xuất hiện vết nứt, nhưng không nổ tung.

Nó đã chặn Đế Kiếm lại!

Hứa Thanh ngồi xếp bằng trong Thiên Ma Giới, máu tươi phun ra không ngừng, liên tiếp từng ngụm.

Đây là cái giá phải trả cho sự thay đổi vận mệnh!

Hắn khắc họa vận mệnh, phải tự mình gánh chịu hậu quả, trong quá trình thuận theo sự thay đổi vận mệnh, mọi hành vi trái ngược của đối phương gây ra phản ứng ngược, hắn đều phải chịu.

Nếu cuối cùng chịu đựng được, vận mệnh sẽ thành.

Nếu không thể chịu nổi, sự khắc họa vận mệnh sẽ thất bại.

Người khắc họa sẽ phải trả giá đắt hơn.

Như Hứa Thanh lúc này, linh hồn hắn yếu ớt, trên thân thể xuất hiện những vết nứt đã từng biến mất.

Hắn và Tây Ma Tử, những thiên kiêu như vậy, cuối cùng vẫn có sự chênh lệch về sức mạnh.

Muốn giết chết Tây Ma Tử, khó khăn vô cùng.

Tây Ma Tử trên không trung thở gấp, chăm chú nhìn Đế Kiếm bên ngoài chuông, nhận ra bảo vật cổ này đã chặn lại Đế Kiếm, cảm giác bất an trong lòng gã giảm đi phần nào.

Thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo.

“Ngươi không phải là Huyết Trần Tử!”

“Thanh kiếm này không thuộc tộc ta, sức mạnh này... ảnh hưởng đến vận mệnh của ta, đây là sức mạnh của thần linh!”

“Thân phận của ngươi...”

Mắt Tây Ma Tử lóe sáng, hiện lên sự minh ngộ, sau đó là sự vui mừng, gã mơ hồ đoán ra thân phận của Hứa Thanh, còn có cả sự nghi ngờ về Lữ Lăng Tử.

Việc này quá lớn, nhưng đối với gã, dù cuối cùng phát hiện phỏng đoán là sai cũng không sao, nhưng nếu là thật, gã sẽ đạt được công trạng lớn hơn cả trên chiến trường!

Vì vậy, cơ thể gã lập tức di chuyển, định tìm cách rời khỏi chiến trường, đồng thời lấy ra ngọc giản, chuẩn bị truyền âm cho sư phụ.

Nhưng ngay khi gã rút lui và lấy ngọc giản ra, một cảnh tượng không nằm trong vận mệnh của gã đột nhiên xuất hiện.

Thiên Ma luôn theo sau gã, từ khi gã lĩnh ngộ quyền hành đã hội tụ ra, theo gã chinh chiến bốn phương, lần đầu tiên hành động không còn nhất quán với Tây Ma Tử.

Nó cúi đầu, nhìn về phía Tây Ma Tử đang quay lưng về phía mình.

Trong mắt nó lộ ra một tia tham lam.

Sau đó, nó lao thẳng về phía gã!

Trong tâm trí Tây Ma Tử, tiếng nổ vang dội, không kịp truyền âm, quay đầu lại trong sự không thể tin nổi, muốn né tránh nhưng không kịp.

Gã bị Thiên Ma đột nhiên phản bội, lao thẳng vào người.

Tiếng hét thảm thiết vang lên từ miệng Tây Ma Tử, gã muốn vùng vẫy, muốn phản kháng, muốn trấn áp, nhưng đối với Thiên Ma gần như cùng nguồn gốc và hiển nhiên mạnh mẽ hơn, tất cả đều vô ích.

Gã chỉ có thể để mặc Thiên Ma điên cuồng nuốt chửng.

Trong Thiên Ma Giới, sắc mặt Hứa Thanh tái nhợt, cơ thể yếu ớt, linh hồn mỏi mệt, nhưng mắt hắn lộ ra tia lạnh lẽo.

Không có bất ngờ gì cả.

Trước mặt hắn, sợi tơ vận mệnh của Tây Ma Tử, nếu phóng to vô số lần, có thể thấy trong hình ảnh vận mệnh mà Hứa Thanh khắc họa, cũng hiện lên cảnh Thiên Ma phản bội!

Vì Hứa Thanh không chỉ khắc hai ý niệm.

Còn có ý niệm thứ ba.

Đó là Thiên Ma phản bội!

Hứa Thanh rất rõ ràng về sức mạnh của mình, muốn giết chết thiên kiêu như Tây Ma Tử, khó khăn vô cùng.

Nhưng hắn không giết được, không có nghĩa là đối phương không thể chết.

Vì vậy, vận mệnh thực sự mà hắn khắc cho đối phương không phải chủ chốt là Đế Kiếm, mà là Thiên Ma phản phệ!

Như dùng bốn lạng để đẩy ngàn cân.

Vì vậy, ý niệm đầu tiên trong hình ảnh mà hắn khắc quả, Tây Ma Tử không chỉ bị chém đầu, mà còn là thân thể khô cằn, như bị hút hết sinh lực.

Quả này rõ ràng có thể hình thành bởi hai cách, bị chém đầu là do Đế Kiếm, thân thể khô cằn như bị hút sinh lực là do Thiên Ma phản bội.

Vì vậy, ý niệm thứ hai, Hứa Thanh nói là ‘xác bị chém dưới Đế Kiếm’.

Chém là chém xác!

Vì vận mệnh chỉ do Đế Kiếm giết chết, Hứa Thanh không thể chịu được.

Nhưng kích động Thiên Ma phản bội, Hứa Thanh có thể chịu được.

Vì vậy, khi hắn lại phun ra một ngụm máu lớn, bên ngoài Thiên Ma Giới, tiếng hét thảm của Tây Ma Tử đột nhiên ngừng lại, thân thể gã lập tức khô héo, bị Thiên Ma bên trong gã hút cạn sinh lực.

Cả chiếc chuông chặn Đế Kiếm cũng vậy.

Khi không còn gì ngăn cản, Đế Kiếm lao thẳng qua, chém đứt đầu Tây Ma Tử, biến gã thành xác chết!

Giống hệt với hình ảnh mà Hứa Thanh khắc họa trong ý niệm đầu tiên!

“Kẻ giết Tây Ma Tử không phải ta.”

“Mà là Thiên Ma của gã.”

Hứa Thanh đứng dậy, Thiên Ma Giới xung quanh sụp đổ tan vỡ.

Chương 2357: Trận chiến bảo vệ hậu bối (1)

Trong phạm vi mười vạn dặm, hắc hỏa tắt ngúm.

Thiên Ma Ngục do bảy tòa đại thế giới tạo thành trong khoảnh khắc sụp đổ.

Bầu trời trở lại, đất đai phục hồi, núi non vẫn thế, sông ngòi như cũ.

Hứa Thanh đứng tại chỗ, mặt trắng bệch, linh hồn yếu ớt, trước mặt đầy máu tươi hắn vừa phun ra, không chỉ trên đất mà còn trên áo, trông rất kinh tâm động phách.

Thậm chí, ngay lúc này vẫn còn một tia máu không kiềm chế nổi chảy ra từ khóe miệng khi hắn đứng dậy, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên hắn thực sự sử dụng quyền hành Vận Mệnh, và qua lần sử dụng này, hắn đã có thêm hiểu biết về quyền hành tối cao đó.

Càng hiểu, hắn càng kinh hãi.

Quyền hành này quả thật đáng sợ đến cực điểm.

Cái giá phải trả… cũng vô cùng lớn lao.

Hắn rất rõ, nếu lúc nãy hắn không có suy nghĩ thứ ba, thì muốn khắc sâu vận mệnh của Tây Ma Tử thành hiện thực, cái giá phải trả sẽ vượt quá khả năng chịu đựng của hắn, cuối cùng rất có thể là cùng chết với đối phương.

Dù hắn dựa vào suy nghĩ thứ ba, dùng phương pháp “bốn lạng đẩy ngàn cân” để khắc sâu vận mệnh phản bội của Thiên Ma nhằm giết chết Tây Ma Tử, hắn vẫn phải trả giá như vậy.

Linh hồn yếu ớt.

Thân thể đầy rẫy vết nứt.

Lực lượng tu vi trong cơ thể tiêu hao bảy tám phần, ngay cả quyền hành và các thần quyền khác cũng trở nên mờ nhạt.

“Quyền hành này, không thể dễ dàng sử dụng…”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, xóa sạch vết máu và dấu vết của mình tại chỗ, thân hình lóe lên định nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cái chết của Tây Ma Tử chắc chắn sẽ gây ra sóng gió, ở lại nơi này rất nguy hiểm.

Nhưng vừa bước đi, thân hình hắn khựng lại, nhíu mày sắc mặt âm trầm.

Ngọn nến đỏ sau lưng hắn lúc này đã xuất hiện ngọn lửa!

Sức nóng dữ dội bùng phát từ sau lưng, làm méo mó không gian xung quanh.

Dấu hiệu hồi sinh của ngọn nến đỏ vào lúc này đã nắm bắt được cơ hội, không màng đến mọi thứ mà bùng cháy.

Một khi bùng cháy, Hứa Thanh tuy không rõ cụ thể nguy hại là gì, nhưng từ sâu thẳm trong lòng hắn, cảm giác nguy hiểm bùng phát mạnh mẽ.

Nguy cơ này như biển lửa, muốn thiêu đốt Hứa Thanh.

Điều này khiến Hứa Thanh không thể rời đi, trước mắt việc quan trọng nhất là giải quyết ngọn nến đỏ.

Vì vậy hắn không chần chừ, bất chấp thương thế, cưỡng ép vận hành quyền hành Xóa Bỏ của mình, đồng thời truyền thần niệm cho Tiểu Ảnh.

Trong nháy mắt, quyền hành Xóa Bỏ của hắn trong cơ thể lao thẳng tới ngọn nến đỏ sau lưng, đồng thời Tiểu Ảnh run rẩy lao tới, bản dịch này ở bạch ngọc sách vip.

Ngọn lửa trên ngọn nến đỏ… sắp bùng cháy!

Sự xuất hiện của quyền hành và Tiểu Ảnh cũng vô cùng gấp gáp, cả hai phối hợp, không ngừng trấn áp, không ngừng tiêu diệt.

Nhờ đó, ngăn chặn dấu hiệu hồi sinh của ngọn nến đỏ sau khi hấp thụ hắc hỏa.

May mắn là sự phá vỡ thế giới của Hứa Thanh trước đó rất nhanh, không tốn nhiều thời gian, và ngọn nến đỏ hấp thụ hắc hỏa có hạn, nên dù bị nắm bắt cơ hội hồi sinh, nhưng dưới sự toàn lực của quyền hành Xóa Bỏ và Tiểu Ảnh, dấu hiệu hồi sinh cuối cùng cũng bị kiềm chế.

Cuối cùng khi ngọn lửa tắt, dường như có tiếng gầm gừ không cam lòng vang lên bên tai Hứa Thanh.

Khí tức hồi sinh bị trấn áp hoàn toàn.

Nhưng cảm giác nguy cơ không biến mất, đến từ bầu trời, cũng đến từ thi thể của Tây Ma Tử đang tiếp tục khô héo không xa.

Nguy cơ từ phía trước khiến người ta kinh sợ, từ phía sau khiến người ta cảm thấy bất an.

Thi thể khô héo cực độ, bốc lên một làn khói đen.

Làn khói này nhanh chóng hội tụ thành một hình bóng Thiên Ma, đầu tiên không nhìn Hứa Thanh mà nhìn về phía chân trời.

Sau đó nó biến mất, chỉ còn lại một câu nói.

“Quả của Tây Ma Tử còn chưa chín, nhưng ngươi đã làm thay đổi vận mệnh, khiến ta bất ngờ nuốt phải. Vậy sau này nhân quả này, hãy để ngươi gánh chịu… Hy vọng ngươi có thể sống sót qua kiếp nạn sắp tới, nếu ngươi không chết, tương lai… ta sẽ tìm ngươi.”

Nếu là lúc khác, lời nói của Thiên Ma chắc chắn sẽ khiến Hứa Thanh suy nghĩ, nhưng lúc này so với Thiên Ma, hắn còn quan tâm đến nguy cơ từ bầu trời hơn.

Nguy cơ này vượt xa Thiên Ma, cũng vượt xa Tây Ma Tử trước đây, thậm chí có thể nói, vượt qua tất cả các đối thủ mà Hứa Thanh đã gặp cho đến nay!

Cho hắn cảm giác như đối mặt với thần linh!

Bởi vì, đó là lực lượng của Chúa Tể có thể đối kháng với thần linh!

Không phải như Phù Tà, kẻ mới tấn thăng lên Chúa Tể, mà là một đại năng thực sự đã tiến xa trên con đường Chúa Tể.

Trong khoảnh khắc này linh hồn Hứa Thanh run rẩy, suy nghĩ ầm ầm, quyền hành dậy sóng.

Cảm giác nguy hiểm đang điên cuồng leo thang, bóng tối tử vong đã bao trùm tâm thần hắn, nhấn chìm tất cả.

Hắn muốn trốn chạy, nhưng không còn chỗ để trốn.

Bởi vì bầu trời vặn vẹo, trong yên lặng xuất hiện một chiếc gương khổng lồ, phạm vi lên tới cả triệu dặm, như thể trở thành bầu trời nơi này!

Gương hình tròn, mặt gương đen nhánh.

Phủ lên tất cả, như bị màn đêm bao phủ.

Sau đó… có những bông tuyết từ trong mặt gương bay ra, như tuyết rơi trong đêm đen.

Những bông tuyết cũng màu đen.

Trời đất không có gió, chỉ có tuyết đen tự nhiên rơi xuống, thay thế quy tắc, vượt qua pháp tắc, khiến nơi này thành một thế giới riêng.

Hứa Thanh ở trong thế giới đó.

Chương 2358: Trận chiến bảo vệ hậu bối (2)

Bầu trời của thế giới là chiếc gương đen nhánh, vào lúc này… như trời sập, chậm rãi hạ xuống.

Hạ xuống một tấc, trong phạm vi triệu dặm, tất cả núi non đều mờ đi, biến mất không thấy.

Trên mặt gương đen, hiện lên bóng dáng của những ngọn núi biến mất.

Chúng bị hút vào mặt gương, không còn tồn tại trong hiện thực.

Thân thể Hứa Thanh run rẩy, từng vết nứt xuất hiện, cảm giác tử vong khiến mắt hắn đỏ ngầu, muốn vùng vẫy nhưng không thể.

Chỉ có máu tươi, liên tục tuôn ra.

Từ miệng, từ cơ thể, từ mọi nơi trên người hắn, đều chảy máu.

Cuối cùng hắn vẫn không thể đối mặt với Chúa Tể.

Dưới tay Chúa Tể, thần quyền và quyền hành của hắn đều trở thành vô dụng.

Mặt gương đen nhánh trên bầu trời lại hạ xuống một tấc.

Trong phạm vi triệu dặm có hồ nước, có sông ngòi, lúc này mờ dần rồi biến mất, xuất hiện trên mặt gương, trở thành đường nét.

Tiếp theo là mặt đất.

Mặt đất trong phạm vi triệu dặm méo mó, nhanh chóng tan biến.

Trên mặt gương đen trên bầu trời, giờ đã hiện lên tất cả, và trong đó… bóng dáng Hứa Thanh cũng đang hình thành nhanh chóng.

Tử vong đang tiến đến.

Chỉ cần, mặt gương hạ thêm một tấc.

Toàn thân Hứa Thanh run rẩy, đã trở thành người máu, nhưng trong mắt không phải là tuyệt vọng mà là điên cuồng.

Hắn thực sự không phải là đối thủ của Chúa Tể, bất kể là Phù Tà trước đây, hay kẻ đang ra tay hiện tại, dù hắn có cơ duyên, thực lực được tăng cường, nhưng đối mặt với Chúa Tể vẫn không thể chống lại.

Nhưng… điều này không có nghĩa là hắn không có cách khiến đối phương phải trả giá.

Trong cơn điên cuồng, Hứa Thanh ngửa mặt lên trời gầm lên, chuẩn bị bùng nổ, trong khi mặt gương đen nhánh trên bầu trời cũng vào lúc này… lại hạ xuống.

Sắp xảy ra biến động kinh thiên.

Ngay lúc này, một bóng dáng cao lớn từ hư vô bước ra, lặng lẽ bước qua triệu dặm, bước vào thế giới do mặt gương đen tạo thành, đứng trước mặt Hứa Thanh.

Như một ngọn núi sừng sững, đứng vững trong cơn bão táp của chiến trường.

Lữ Lăng Tử!

Hoặc chính xác hơn, là Nữ Đế hóa thân thành Lữ Lăng Tử!

Nàng xuất hiện trong khoảnh khắc này, trước mặt Hứa Thanh, che chắn tất cả gió mưa, che chắn tất cả sinh tử, khiến mọi áp lực đè nặng lên Hứa Thanh trong chốc lát tan biến.

Hứa Thanh thở phào, hắn biết mình không cần liều mạng nữa.

Sau đó, trong lúc Hứa Thanh cúi chào, Nữ Đế ngẩng đầu, nhìn lên mặt gương đen trên bầu trời.

Ánh mắt của nàng như có thiên quân vạn mã, khói lửa ngút trời, sông núi tan vỡ, mọi thứ trong ánh mắt ấy rơi vào… tâm điểm của mặt gương.

Ánh mắt ấy chứa đựng sức mạnh, mặt gương đen trên bầu trời rung lên ầm ầm.

Ánh mắt ấy cũng chứa đựng sự huyền diệu, tại trung tâm nơi ánh mắt Nữ Đế tụ hội trên mặt gương đen, đột nhiên xuất hiện một điểm trắng.

Điểm trắng này như mặt trời trong đêm tối.

Xuất hiện lập tức tỏa ra vô tận bạch quang, ánh sáng này lan ra xé tan màn đêm, quét sạch tất cả gương mặt với khí thế không thể cản phá.

Nơi ánh sáng đi qua, bóng dáng núi non trên mặt gương lập tức bị xóa sạch.

Sông ngòi, hồ nước, thậm chí mặt đất và bóng dáng mờ nhạt của Hứa Thanh, đều bị ép buộc xóa bỏ.

Mặt gương đen nhánh cũng trở thành trắng xóa!

Với sự biến mất của mọi đường nét trong đó, mặt đất triệu dặm đảo ngược, núi sông tất cả trở lại!

Đó là cuộc đối đầu giữa Lữ Lăng Tử và vị Chúa Tể chưa biết tên.

Cuộc đối đầu này chưa kết thúc.

Gần như trong khoảnh khắc mặt gương trở thành màu trắng, một tiếng hừ lạnh vang lên trên bầu trời, mặt gương khổng lồ lập tức vỡ nát, vỡ thành từng mảnh, mỗi mảnh trắng lập tức trở lại màu đen, bên trong hiện ra một hình bóng trung niên.

Vô số mảnh gương phản chiếu, tập hợp hình bóng này trên bầu trời.

Đó chính là… Chúa Tể thứ mười bảy của Tây Ma Vũ!

Cũng là sư tôn của Tây Ma Tử.

Gã đứng trên bầu trời, nhìn Nữ Đế, sau đó vung tay áo, vô tận tuyết đen hiện ra xung quanh gã.

Nữ Đế mặt không biến sắc, giữa trán mở ra, lộ ra một con mắt máu.

Khoảnh khắc con mắt xuất hiện, bầu trời cuồn cuộn, một mặt trời máu mọc lên sau lưng Chúa Tể thứ mười bảy.

Tiếp theo, Nữ Đế lạnh lùng nói.

“Huyết Trần Tử, quyền hành của bản tôn là gió, ngươi có biết tầng sâu hơn của quyền hành gió biểu hiện ra sao?”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, lắc đầu.

Nữ Đế mặt không biến sắc, nói ra đáp án.

“Khí, có trọng lượng, gió, cũng có trọng lượng.”

“Giống như thế này.”

Nữ Đế giơ tay, ấn xuống.

Lập tức mặt trời máu sau lưng Chúa Tể thứ mười bảy mờ đi, sau đó trong phạm vi triệu dặm, tất cả không khí bị điều khiển, hội tụ từ tám hướng.

Phạm vi tiếp tục lan rộng, trong chớp mắt vượt qua triệu dặm, đạt đến chục triệu dặm… và sự di chuyển của chúng tạo thành gió.

Trong khoảnh khắc, cuồng phong gào thét.

Nhưng sát thương thực sự không phải là cuồng phong, mà là… trọng lượng của không khí.

Trọng lượng này đè lên người Chúa Tể thứ mười bảy, khiến gã biến sắc, không thể chống đỡ, không thể tránh né, dưới sức mạnh tuyệt đối này, dưới sự khai thác sâu của quyền hành, thân thể gã ầm một tiếng, từ không trung rơi thẳng xuống mặt đất.

Mặt đất rung chuyển, thân thể gã rơi xuống, như bị trấn áp nằm trên mặt đất, dù giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Cảnh tượng đáng sợ hơn cũng xuất hiện lúc này.

Không khí tụ tập trên người gã, dưới tác dụng cực hạn đã đột phá phòng hộ, chui vào thân thể gã, khiến Chúa Tể thứ mười bảy phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Toàn thân lập tức xuất hiện vô số vết thương, nhưng không có máu chảy ra, tất cả máu đều chảy ngược vào trong.

Thảm thiết vô cùng.

Uy lực của Lữ Lăng Tử, đáng sợ như thế.

Lần đầu tiên thể hiện tại Tây Ma Vũ!

Chấn động khắp nơi!

Chương 2359: Quay lại (1)

Tiếng rền vang của mặt đất vẫn còn vang vọng.

Dù Chúa Tể thứ mười bảy có giãy giụa thế nào, cũng không có chút lực phản kháng, hiển nhiên so với Lữ Lăng Tử, sự hiểu biết về quyền hành của gã còn kém rất xa.

Đặc biệt, thương thế của gã cũng liên tục bùng phát, vô số vết thương máu tuôn ra, không khí từ phạm vi triệu dặm thâm nhập khắp nơi, như muốn lấp đầy mọi khe hở trong thân thể và linh hồn của Chúa Tể thứ mười bảy.

Một khi hoàn thành, Chúa Tể thứ mười bảy sẽ hồn phi phách tán.

Cảnh tượng này quá chấn động, khiến trong khoảnh khắc từ xa triệu dặm, từng bóng dáng to lớn, hoặc chân thân hoặc thần niệm, lần lượt giáng lâm.

Có kẻ vẻ mặt nặng nề, có kẻ mắt đầy nghi hoặc, có kẻ có chút suy tư, nhưng trong lòng ai cũng chung một nỗi sóng gió!

“Lữ Lăng Tử đối với quyền hành của mình đã đạt đến trình độ này!”

“Không lạ khi y được Minh Viêm Đại Đế coi trọng, Lan gia hoàn toàn thất bại khi đấu với y cũng không lạ!”

“Còn Huyết Trần Tử… cũng không phải hạng tầm thường, chỉ có điều ngoài bí pháp của Minh Viêm, hắn nhất định còn những bí mật khác, chỉ tiếc trận chiến giữa hắn và Tây Ma Tử bị Lữ Lăng Tử che giấu.”

“Tuy nhiên, từ dấu vết Thiên Ma mà quyền hành của Tây Ma Tử hóa thành trốn thoát, có thể phán đoán một chút, có lẽ là dùng phương pháp chưa biết, khiến Thiên Ma phản bội.”

“Quyền hành Thiên Ma, tuy giết chóc kinh người, có thể khiến người lĩnh ngộ tiến triển vượt bậc, nhưng nhược điểm cũng khó giải quyết, luôn có nguy cơ bị phản bội và phản phệ.”

Khi các bên còn đang kinh ngạc, trong lòng Hứa Thanh cũng hiện lên những suy nghĩ.

Nữ Đế đến, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, đồng thời biết rằng suy đoán trước đây của mình không sai, Nữ Đế đến Tây Ma Vũ là để giành quyền chủ động.

Giờ đây quyền chủ động rõ ràng đã nằm trong tay, vì vậy mới có cảnh tượng triệu dặm không khí tụ hội, đè lên Chúa Tể thứ mười bảy.

Đó là lập uy.

Cũng là một phong thái.

Hứa Thanh hiểu rõ trong lòng, từ chuyện này hắn học được một số phương pháp xử lý tình huống.

Đây là kiến thức hắn không học được từ Thất gia.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại trên Chúa Tể thứ mười bảy, nhìn gã giãy giụa, nhìn khuôn mặt méo mó của gã, hắn có thể tưởng tượng được trọng lượng đè lên gã lớn đến mức nào, thật kinh khủng.

Còn Nữ Đế, từ đầu đến cuối mặt không biến sắc, không chọn giết chết, mà trong khoảnh khắc Chúa Tể thứ mười bảy không thể chịu đựng nổi, con mắt máu giữa trán của nàng đóng lại.

Thu hồi quyền hành.

Mặt trời máu trên trời do nàng tạo ra cũng trong khoảnh khắc này đóng lại, cuối cùng biến mất.

Không khí đè trên người Chúa Tể thứ mười bảy theo gió tan biến, trở về bốn phương tám hướng.

Không còn trọng lượng, thương thế trên người Chúa Tể thứ mười bảy nhanh chóng hồi phục, thân thể mờ đi, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở trên không trung, vẻ phức tạp nhìn Nữ Đế, không nói lời nào.

Không chỉ gã, các Chúa Tể nhìn trận chiến này cũng đều im lặng.

Thực sự là thủ đoạn giơ cao đánh khẽ này, không chỉ thể hiện sự hiểu biết về quyền hành, mà còn bộc lộ thái độ của kẻ mạnh.

"Có thể tự di chuyển không?"

Nữ Đế quay đầu, nhìn Hứa Thanh một cái, lạnh lùng nói.

Hứa Thanh vội vàng gật đầu.

"Vậy thì đi thôi, chúng ta về Đông Ma Vũ."

Nữ Đế nói xong, bước về phía chân trời.

Hứa Thanh không dám chậm trễ, nhanh chóng bay lên không trung, theo sau.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt của các Chúa Tể Tây Ma Vũ, Nữ Đế dẫn Hứa Thanh ung dung bước trên bầu trời, dần dần biến mất ở chân trời.

Từ đầu đến cuối, không có ai hiện thân ngăn cản.

Còn Tây Ma Tử, dường như đã bị lãng quên.

Chết thì chết.

Chỉ có Chúa Tể thứ mười bảy, sắc mặt càng phức tạp, nhìn thi thể khô héo của Tây Ma Tử bị Thiên Ma phản bội.

Cuối cùng thở dài, thu lại thi thể, quay người rời đi.

Cuộc hành trình về phía Tây, đến đây kết thúc.

Gió trở về, thổi qua triệu dặm, ánh mắt theo gió cũng trở về.

Trong đạo đài Tây Ma Vũ, Ma Vũ Đại Đế đang ngồi xếp bằng, thu lại ánh mắt.

"Thú vị."

"Ngươi chắc chắn rằng ta sẽ để yên cho ngươi hành động sao."

Ma Vũ Đại Đế ánh mắt sâu xa, lẩm bẩm.

Theo lời của gã, trên cao vang lên tiếng cười khàn khàn.

Tiếng cười này đến từ người mặc áo choàng đen bị xích sắt trói buộc, liên tục bị thiêu đốt giữa không trung.

"Ta tất nhiên chắc chắn!"

Nghe vậy, Ma Vũ Đại Đế ngẩng đầu nhìn người áo choàng đen, im lặng một lát rồi đột nhiên cười.

Lúc này, tại nơi giao nhau giữa Đông và Tây Ma Vũ, Nữ Đế đi trước, Hứa Thanh theo sau.

Dọc đường, Nữ Đế không nói gì, Hứa Thanh cũng không dám mở miệng.

Hắn đang nhớ lại cuộc hành trình này, cố gắng tìm thêm nhiều kiến thức để học hỏi. “Từ khi Nữ Đế đến Tây Ma Vũ, trước hết là Ma Vũ Đại Đế truyền chỉ một lời, định ra cơ sở.”

“Sau đó, các Chúa Tể đều ít nhiều có ý định thách thức.”

Hứa Thanh suy nghĩ trong lòng.

Kết hợp với tình thế của Đông và Tây Ma Vũ, hắn không khó hiểu, đây là cuộc tranh chấp giữa Đông và Tây Ma Vũ.

Đặc biệt là thân phận của Lữ Lăng Tử nhạy cảm, vừa là đệ tử của Minh Viêm Đại Đế ở Đông Ma Vũ, vừa là thiên kiêu tuyệt thế của Đông Ma Vũ, lại phá vỡ âm mưu của Lan gia, thu được đủ lực lượng huyết mạch và thăng tiến thành Chúa Tể.

Chương 2360: Quay lại (2)

Sau đó biểu hiện xuất sắc, đưa ra bí mật Minh Viêm Đại Đế bế quan, chia sẻ cho các bên, không tốn binh đao mà hợp nhất các Chúa Tể khác của Đông Ma Vũ, tiếp quản toàn bộ thế lực và tài nguyên của Lan gia với ít trở ngại nhất.

Trong quá trình đó, còn đưa ra một số suất cùng vào nơi Minh Viêm Đại Đế bế quan, ẩn chứa ý định “hai đào giết ba sĩ”, phá vỡ rào cản giữa Đông và Tây, khiến Tây Ma Vũ cũng có thể can dự.

Hứa Thanh cẩn thận nhớ lại, từ đó học được một số điều, đồng thời hiểu rõ thái độ của Tây Ma Vũ.

Vì thân phận, vì cách thức, vì sự trỗi dậy mạnh mẽ, khiến Lữ Lăng Tử tỏa sáng tại Ma Vũ thánh địa, được nhiều người chú ý.

Nhưng một số chuyện rõ ràng không thể dễ dàng phán định, nên sau khi Ma Vũ Đại Đế định ra cơ sở, đối với Tây Ma Vũ mà nói, đàn áp Lữ Lăng Tử trên một mức độ là một nhiệm vụ không cần nói ra.

“Nhưng Nữ Đế không đáp ứng chiến đấu, mà sắp xếp cho ta ra tay thách đấu, để nắm quyền chủ động.”

Hứa Thanh tổng kết trong lòng, biết rằng mình đã hoàn thành nhiệm vụ này một cách hoàn hảo.

Vì vậy, khi Chúa Tể thứ mười bảy giáng lâm, Nữ Đế chọn ra tay mạnh mẽ.

“Vậy ở đây có một điểm mấu chốt, Ma Vũ Đại Đế, thực sự không nhìn ra? Hay vì một số lý do chưa biết, cố ý thả lỏng?”

Hứa Thanh nhìn bóng lưng Nữ Đế, suy nghĩ, trong lòng có suy đoán.

Cứ thế, thời gian trôi qua.

Dưới bước đi thong thả của Nữ Đế, ánh hoàng hôn chiếu xuống Chúa Tể Sơn thứ mười, những tán tu xung quanh nhìn thấy hai người trở về trên bầu trời.

Từng người một kích động và cúi đầu kính trọng, Hứa Thanh theo Nữ Đế trở về Chúa Tể Sơn thứ mười.

Bước vào đại điện, Hứa Thanh hành lễ, do dự một chút, cuối cùng vẫn kể ra chuyện hình xăm nến đỏ sau lưng mình.

Nghe vậy, Nữ Đế bình tĩnh truyền lời.

“Ta tưởng ngươi sẽ tiếp tục giấu giếm.”

“Quay lại, cởi áo ra.”

Hứa Thanh lập tức cởi áo, quay lưng về phía Nữ Đế, lộ ra hình xăm nến đỏ trên lưng.

Ánh mắt Nữ Đế dừng lại, cẩn thận quan sát một lúc, hiện lên vẻ kỳ lạ.

Một lát sau, nàng thản nhiên mở miệng.

“Nguồn gốc của cây nến này không ở Vọng Cổ, mà nằm trong một tổ chức cổ xưa trong tinh hoàn thứ chín.”

“Trước đó, ta chưa nghe nói nó có thể chuyển sang người tu sĩ, nếu nến này được đốt lên, có thể thiêu cháy linh hồn.”

“Ta có thể giúp ngươi phong ấn, nhưng đối với ngươi mà nói, vật này vừa là họa vừa là phúc, tất cả phụ thuộc vào cách ngươi sử dụng.”

“Vì vậy, phong ấn hay không, tự ngươi quyết định.”

Nữ Đế nói xong, thu lại ánh mắt, ngồi xếp bằng ở chỗ cao.

Hứa Thanh mặc lại áo, trầm ngâm suy nghĩ lời của Nữ Đế, hắn không lập tức yêu cầu phong ấn, mà định nghiên cứu thêm, liền cúi người cảm tạ, chuẩn bị rời đi.

Giọng Nữ Đế lại vang lên.

“Không được rời khỏi Chúa Tể Sơn.”

“Năm ngày nữa, ngươi cầm lệnh bài của ta, đi đến Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ.”

Nghe vậy, Hứa Thanh chớp mắt, trong đầu hiện lên hình bóng đại sư huynh, liền quay lại nhìn Nữ Đế.

“Bệ hạ, Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ…”

Nữ Đế hừ lạnh.

“Hôm qua Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ phát thông cáo, mời tất cả thế lực Chúa Tể của Đông Ma Vũ đến chứng kiến đại lễ Đại Tiên Sư của họ.”

“Thông báo cho các bên, đệ tử Đại Tiên Sư nguyên nhiệm của Tiên Thuật Điện là Nguyệt Đông, đã thua trong cuộc tranh đoạt vị trí Đại Tiên Sư đời này với đại trưởng lão của Tiên Thuật Điện, bị đại trưởng lão bắt sống.”

“Năm ngày sau, sẽ mở nghi thức truyền thừa của Tiên Thuật Điện, luyện hóa và tước bỏ tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh của Nguyệt Đông.”

“Nghi thức này cần sự công nhận của tất cả các Chúa Tể Sơn, nên có lời mời và chứng kiến.”

Giọng Nữ Đế vang vào tai Hứa Thanh, khiến hắn sắc mặt lập tức kỳ quái.

Hắn biết… Nữ Đế nhất định biết thân phận của Nguyệt Đông.

Còn chuyện đại sư huynh thất bại trong cuộc tranh đoạt với đại trưởng lão Tiên Thuật Điện… phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh là đại sư huynh cố ý.

Hắn hiểu quá rõ đại sư huynh không đáng tin cậy và điên cuồng của mình.

“Ngươi đi một chuyến, xem Nguyệt Đông bị tước tiên thuật như thế nào.”

Nữ Đế nhìn Hứa Thanh một cái.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, lớn tiếng đồng ý.

Nhìn thấy Hứa Thanh như vậy, Nữ Đế cũng đưa tay xoa trán, lúc đầu nàng lo lắng nhất là xuất hiện biến số không kiểm soát được, vì vậy mới đẩy Hứa Thanh và Nhị Ngưu đi, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn đến.

Mà kẻ nào cũng khiến người khác phải bận tâm.

“Đối với Tiên Thuật Điện, tất cả các Chúa Tể Sơn đều giữ thái độ không can thiệp vào nội sự, chỉ ủng hộ kẻ chiến thắng, sau khi ngươi đi, đừng để sự việc trở nên lớn hơn.”

“Cũng báo cho sư huynh của ngươi biết, Nhật Viêm Thượng Thần trong Tam Thần Viêm Nguyệt trước đây từng đề cập muốn triệu tập y tham gia vào cuộc chiến của Viêm Nguyệt, ta đã từ chối.”

Nữ Đế trầm giọng.

Hứa Thanh nghe ra sự uy hiếp trong lời này, vội vàng hành lễ, cáo từ rời đi.

Nhìn Hứa Thanh đi xa, Nữ Đế lắc đầu.

“Không lạ khi sư phụ của họ phải thả bọn họ tự do, thay vì giữ lại bên cạnh…”

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Năm ngày sau.

Buổi sáng sớm, dưới ánh nắng ban mai, trên Chúa Tể Sơn thứ mười, bóng dáng Hứa Thanh bay ra, hướng về Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, bay vút đi.

Tâm trạng hắn không hề lo lắng, ngược lại còn có chút mong đợi.

Chương 2361: Thảm cảnh của Ngưu Ngưu (1)

Đối với sự an nguy của đại sư huynh, Hứa Thanh cảm thấy không cần phải lo lắng.

Từ trước tới nay, hắn chưa từng thấy đại sư huynh gặp bất lợi nào, gặp bất lợi đều là kẻ khác.

Trong số những nạn nhân, có cả những sinh vật thần tính trong Cấm Hải, cũng như Tam Hồn Thiên Địa Nhân, về những kẻ mạnh mẽ hơn… có cả Xích Mẫu, thậm chí Nhị Ngưu cũng đã cắn mấy miếng từ Tàn Diện.

Vì vậy trong mắt Hứa Thanh, đại sư huynh điên cuồng như vậy, không thể nào gặp nguy hiểm tại Tiên Thuật Điện của Ma Vũ thánh địa.

Dù sao, lần này đại sư huynh tự nguyện đi Tiên Thuật Điện, trước khi đi còn thề thốt.

Nên đối với Hứa Thanh, lần này đại diện cho Chúa Tể Sơn thứ mười, một phần là chứng kiến, phần khác là đến để xem trò vui.

Phải biết rằng trước đây, hắn luôn hành động cùng đại sư huynh, còn lần này với thân phận cao hơn để xem biểu diễn của đối phương, đây là lần đầu tiên trải nghiệm.

“Tuy nhiên, cũng cần cố gắng kiểm soát tình hình.”

Vì Nữ Đế đã yêu cầu, Hứa Thanh cảm thấy cần thiết để không để đại sư huynh làm quá lên.

Nhưng nghĩ đến tính cách không biết chừng của đại sư huynh, Hứa Thanh cũng không có nhiều niềm tin.

“Cứ thử khuyên một chút.”

Nghĩ vậy, Hứa Thanh an tâm, tốc độ trên bầu trời càng nhanh hơn.

Suốt đường đi, hắn phi hành cấp tốc.

Hai canh giờ sau, trên bầu trời, hắn đã thấy từ xa thành trì nơi hắn từng chia tay đại sư huynh.

Vị trí của Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, nằm ở phía bắc ngàn dặm ngoài thành trì này.

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua, thân hình không hề dừng lại, lao vút qua thành trì, nhanh chóng vượt qua ngàn dặm, thấy một hồ nước màu trắng!

Cũng giống như Tiên Thuật Điện của Tây Ma Vũ, đều được xây dựng trên hồ nước, khác biệt là Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ có hồ nước màu đen, còn Tiên Thuật Điện của Tây Ma Vũ có hồ nước màu trắng.

Tên gọi là Vọng Sinh Hồ.

Trung tâm hồ nước, dựng lên một cung điện như đền thờ, toàn bộ màu đen, như được chế tác từ ngọc đen.

Đối lập rõ ràng với hồ nước trắng.

Trên hồ nước, khác với những tiên sư đang ngồi cảm ngộ tại Tây Ma Vũ, có lẽ vì cảnh tiêu điều, hoặc cũng có thể vì hôm nay là ngày dự lễ, không có tiên sư nào ngồi, không gian trống trải.

Thậm chí cung điện đen cũng còn dấu vết hư hại, nhìn không giống tồn tại lâu đời, mà như mới bị ảnh hưởng bởi thuật pháp.

Nhìn những cảnh này, Hứa Thanh trầm tư, thân hình vượt qua hồ nước, khi xuất hiện trên không trung của Tiên Thuật Điện thì dừng lại, khoanh tay, lạnh lùng lên tiếng.

“Tiên sư phụ trách nơi này, ra gặp ta.”

Lời này như sấm sét, nổ tung bốn phương, khiến hư không vặn vẹo, hồ nước bên dưới gợn sóng, tạo nên những cơn sóng lớn.

Bảy tám bóng người lập tức từ trong Tiên Thuật Điện bay ra, lao thẳng đến Hứa Thanh.

Người dẫn đầu là một tiên sư trung niên, khi nhìn rõ Hứa Thanh, đôi mắt co rút, vẻ mặt càng cung kính hơn, bước nhanh tới gần, cách mấy trượng, chắp tay cúi sâu.

“Tham kiến Huyết Trần Tử đạo hữu.”

“Hoan nghênh đạo hữu quang lâm, vừa rồi chúng ta tiếp đón khách trước, sơ suất, mong đạo hữu đừng để bụng.”

Tiên sư trung niên vẻ mặt chân thành, những tiên sư phía sau cũng đều nghiêm trọng, cúi đầu bái kiến.

Sở dĩ như vậy, là vì trong thời gian này, tên tuổi Huyết Trần Tử đã nổi lên trong Ma Vũ thánh địa.

Thách thức của hắn ở Tây Ma Vũ, cùng trận chiến cuối cùng với Tây Ma Tử, có thể nói là người người đều biết.

Điều này khiến tên tuổi của hắn, tại Đông Ma Vũ càng thêm lẫy lừng.

Cộng thêm hậu thuẫn là Chúa Tể Sơn thứ mười, khiến Tiên Thuật Điện hiện giờ suy yếu, không dám chậm trễ chút nào.

Hứa Thanh mặt không biểu cảm, hơi gật đầu.

“Huyết Trần Tử đạo hữu xin mời!”

Thấy Hứa Thanh không để ý, tiên sư trung niên thở phào, y đã nghe nói Huyết Trần Tử tính cách bạo liệt, thần thông toàn thân máu, đặc biệt thích giết chóc.

Lúc này càng thêm cẩn thận, đang định dẫn đường.

Nhưng lúc này, Hứa Thanh trên không trung quay đầu nhìn về phía chân trời.

Tiên sư trung niên ngẩn ra, theo đó nhìn lại, có tiếng cười từ xa vang lên.

“Phía trước, có phải Huyết Trần Tử đạo hữu?”

Cùng với tiếng cười vang vọng, từ xa có một đại hán tiến đến.

Đại hán thân hình vạm vỡ, mặc trường bào xanh, đôi mắt sáng ngời như điện, lúc này đi trên không, nơi đi qua chấn động tu vi cửu giới tạo thành áp lực lớn, ảnh hưởng thiên địa.

Tiên sư trung niên vội cúi đầu bái kiến.

“Tham kiến Thế Tôn!”

Hứa Thanh mặt vẫn bình tĩnh, trong ký ức của Huyết Trần Tử, có hình bóng của người này, biết rằng gã là trưởng tử của Chúa Tể thứ năm, tên là Lâm Khôn.

Nhưng hai người không quen, thậm chí có thể nói trước khi Hứa Thanh đến, người này cũng chỉ nhớ mơ hồ về Huyết Trần Tử, không để mắt đến.

Nhưng hiện tại, rõ ràng khác biệt.

Hứa Thanh chỉ khẽ chắp tay, tiếng cười của Lâm Khôn từ chân trời càng lớn hơn.

“Huyết Trần Tử đạo hữu, không cần thế này, ngươi và ta không cần phải câu nệ, chiến tích của ngươi tại Tây Ma Vũ khiến ta ngưỡng mộ vô cùng, nhiều lần tán thưởng.”

Lâm Khôn cười ha ha, ánh mắt chân thành không rõ thật giả, vẻ mặt và lời nói đều mang ý thân thiện.

“Hôm nay gặp được, quả nhiên là anh kiệt.”

Nhưng bản tính con người không thể chỉ nhìn từ vẻ ngoài, nên Hứa Thanh tự nhiên không vì vài câu nói mà sinh ra thiện cảm, liền lắc đầu.

“Là nhờ uy thế của Chúa Tể che chở, tại hạ chỉ theo chân Chúa Tể, lần này may mắn có chút danh tiếng, nếu là Lâm đạo hữu đi, nhất định có thể làm rạng danh Đông Ma Vũ chúng ta hơn.”

Chương 2362: Thảm cảnh của Ngưu Ngưu (2)

Thấy Hứa Thanh nói nghiêm túc, nụ cười của Lâm Khôn càng tươi, liền hàn huyên vài câu, trong cuộc trò chuyện khéo léo lồng vào một số lời thăm dò.

Hứa Thanh đối với loại giao tiếp này, sau nhiều lần rèn luyện cũng ứng đối thành thạo, không chỉ không sơ hở, còn khéo léo nâng đối phương lên một chút.

Vì vậy nhìn từ bề ngoài, hai người rất hòa hợp, và dưới sự dẫn đường của tiên sư trung niên, cùng tiến vào Tiên Thuật Điện.

Trên đường, nhìn dấu vết thuật pháp trong Tiên Thuật Điện, Lâm Khôn cười, nhìn Hứa Thanh.

“Huyết Trần Tử huynh, thời gian ngươi đi Tây Ma Vũ, nơi này đã xảy ra mấy chuyện lớn.”

“Đệ tử của tiền Đại Tiên Sư là Nguyệt Đông trở về, muốn tranh đoạt vị trí Đại Tiên Sư, bị nhiều trưởng lão Tiên Thuật Điện ngăn cản, xung đột nhiều lần.”

“Nguyệt Đông có thủ đoạn, cũng có sức hấp dẫn, không chỉ thu hút một số tiên sư ủng hộ, còn quan trọng là mời ngoại viện, đưa trưởng tôn của gia tộc Vân gia vào, giúp ả giết nhiều trưởng lão.”

“Ban đầu, diễn biến sự việc là Nguyệt Đông thắng, cuối cùng thăng tiến thành Đại Tiên Sư, nhưng không ngờ phút cuối, đại trưởng lão Tiên Thuật Điện bế quan nhiều năm xuất quan, mạnh mẽ xuất thủ trấn áp bát phương, bắt sống Nguyệt Đông, định đoạt càn khôn.”

Lâm Khôn vừa đi vừa nói, đồng thời ánh mắt quan sát thần sắc của Hứa Thanh.

Nghe thấy tên Nguyệt Đông, mắt Hứa Thanh lóe lên lạnh lẽo.

Lâm Khôn cười nhẹ.

“Ta cũng nghe nói Huyết Trần Tử huynh có mối thù sâu với

Nguyệt Đông, lần này, dù không đích thân ra tay, nhưng có thể tận mắt thấy ả chết, hẳn cũng có thể giúp đạo hữu cảm thấy thoải mái hơn chút.”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ta ngược lại hi vọng Nguyệt Đông có thể thắng, như vậy, sau này ta mới có cơ hội tự tay giết ả, mượn sức người khác, cuối cùng không hợp với lòng ta.”

Lâm Khôn gật đầu, hiểu lời của Hứa Thanh, nếu là gã cũng sẽ nghĩ như vậy.

Kẻ thù như thế, nếu mình không đủ sức báo thù thì thôi, nếu mình đủ sức, tất nhiên muốn tự tay giết, mới thấy sảng khoái.

Đang nói, dưới sự dẫn đường của tiên sư trung niên phía trước, họ đi qua một hành lang dài trong Tiên Thuật Điện, khi xuất hiện đã ở một quảng trường hình tròn rộng lớn.

Quảng trường này được xây dựng rất hùng vĩ, xung quanh chạm khắc vô số dị thú cổ xưa, còn có các vị anh hùng các tộc từ thời Huyền U Cổ Hoàng, lập công bằng tiên thuật.

Trên không trung, có sáu sợi xích sắt, treo ngược một người hình chữ đại.

Chính là Nguyệt Đông.

Nàng tóc tai bù xù, bất động, toàn thân đầy máu, thê thảm vô cùng.

Nhìn nàng như vậy, như thể máu đã sắp chảy hết.

Khí tức yếu ớt, như có như không.

Xung quanh, còn lơ lửng mười chiếc ghế khổng lồ.

Mỗi chiếc ghế đều được làm từ tiên ngọc, trước mặt là linh bảo, phát ra ánh sáng lấp lánh như mười mặt trời, cực kỳ xa hoa.

Lúc này, trên sáu ghế, đã có tu sĩ hiện diện.

Trong số đó có nam có nữ, mỗi người tu vi đều là Uẩn Thần cửu giới, khí thế mạnh mẽ.

Đều là đại biểu cho các Chúa Tể Sơn khác nhau.

Khi Hứa Thanh và Lâm Khôn xuất hiện, sáu người này đều nhìn lại, trọng điểm… là Hứa Thanh.

Tâm tư mỗi người ra sao, chỉ họ tự biết, còn biểu hiện bên ngoài, trừ khi có mục đích cố tình thể hiện, nếu không, hoặc bình thường, hoặc gật đầu ra hiệu.

Hứa Thanh cũng vậy, sau khi nhìn sáu người, cùng Lâm Khôn bay lên, ngồi xuống ghế.

Hứa Thanh ngồi ở ghế thứ mười.

Vừa ngồi xuống, hắn đã nhìn lên Nguyệt Đông đang bị treo lơ lửng.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hứa Thanh biết Nhị Ngưu không sao.

Vì trong ấn tượng của hắn, máu của Nhị Ngưu là không bao giờ cạn kiệt.

Sao có thể giống tình trạng máu sắp chảy hết như bây giờ.

“Đại sư huynh đang cố tình tỏ ra yếu thế, để dụ địch?”

“Hoặc là, đang mượn sức?”

“Dù sao đi nữa, tình hình này, mục đích của y hẳn là muốn ở thời khắc then chốt nhất, hoàn thành cuộc lật ngược.”

“Để làm được điều này, điều kiện tiên quyết là khiến cho đại trưởng lão của Tiên Thuật Điện hoàn toàn tin tưởng, cho rằng đại sư huynh đã không còn khả năng lật ngược tình thế.”

“Đáng tiếc ta không biết chi tiết, không biết đại sư huynh làm thế nào để đạt được điều này.”

Khi Hứa Thanh đang suy nghĩ, thân thể của Nguyệt Đông hơi run rẩy, như có cảm giác, muốn tỉnh dậy từ cơn mê, nhưng hiển nhiên thương thế quá nặng, khiến nàng lúc này ngay cả sức mở mắt cũng thiếu.

Mà theo thời gian trôi qua từng chút, khi hai đại biểu của các Chúa Tể Sơn cuối cùng đến nơi và ngồi xuống, nhân vật chính của buổi lễ này, từ hư không trên quảng trường, từng bước tiến tới.

Đó là một lão giả mặc áo bào đen, tóc trắng xóa, toàn thân héo hon nhìn như bộ xương.

Kỳ lạ là, sau lưng lão có nhiều bóng mờ, lần lượt là bản thân trung niên, thanh niên, thiếu niên.

Còn bản thể của lão, tay cầm một cây pháp trượng khổng lồ, toàn thân toát ra khí thế kinh người, cho Hứa Thanh cảm giác như biển cả mênh mông.

Khác hẳn với tất cả các Uẩn Thần mà hắn từng gặp, trên người lão giả này tỏa ra nồng đậm tiên thuật ba động.

Sự xuất hiện của lão khiến đại điện lập tức yên tĩnh, bao gồm cả Hứa Thanh và mọi người, đều ngẩng đầu nhìn.

“Tuân theo ước định cổ xưa, mỗi đời Đại Tiên Sư của Tiên Thuật Điện xuất hiện, đều phải được toàn bộ Chúa Tể Sơn chứng kiến.”

“Vì vậy, có lời mời hôm nay.”

Lão giả áo đen nói khàn khàn, nói xong vung pháp trượng trong tay, chỉ vào Nguyệt Đông bị treo lơ lửng.

“Nguyệt Đông, phản bội tiên thuật chi đạo, lão phu mời các bên đến đây, không chỉ để chứng kiến Đại Tiên Sư xuất hiện, mà còn cùng nhau quan sát luyện hóa tiên ấn Lục Tặc của ả.”

“Mời các Chúa Tể Sơn, xuất lệnh bài, cho phép Tiên Thuật Điện khai mở nghi thức luyện tiên!”

Chương 2363: Cự yêu viễn cổ (1)

Tại Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, vị Đại trưởng lão mặc áo bào đen, giọng nói như tiếng kim thạch ma sát, vang vọng khắp quảng trường.

Hơn nữa, giọng nói của lão còn chứa đựng ý trùng điệp, vì không chỉ lão ở tuổi già mà cả các bản thân ở trung niên, thanh niên và thiếu niên phía sau cũng đều lên tiếng.

Cảnh tượng đó vô cùng quái dị.

Có thể thấy rằng, dù vị Đại trưởng lão này không sở hữu truyền thừa tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh của Đông Ma Vũ, nhưng tiên thuật mà lão nắm giữ cũng kinh người.

Ngay khi lời nói kết thúc, pháp trượng trong tay lão gõ vào hư không bên dưới.

Âm thanh như tiếng chuông vang vọng, nhanh chóng lan ra.

Tựa như sấm sét, lại như tiếng hô của chúng sinh, tạo thành thế núi đổ biển gầm, xoắn vặn hư không, mơ hồ bát phương, bùng lên uy thế mênh mông.

Đặc biệt là tại quảng trường nơi pháp trượng chỉ đến, phát ra tiếng nổ ầm vang, một cái xoáy khổng lồ bất ngờ xuất hiện.

Xoáy liên tục xoay tròn, như hình thành một hố đen, hướng tới nơi không biết.

Cảnh này khiến các đại diện của các Chúa Tể Sơn đều dõi theo.

Hứa Thanh tuy vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhưng trong mắt lộ ra ý sâu xa.

Các sứ giả của các Chúa Tể Sơn khác cũng đều trầm ngâm, hiển nhiên đã có nhận thức mới về vị Đại trưởng lão vừa xuất quan này.

“Các vị Chúa Tể Sơn, tuân theo ước định cổ xưa, xin hãy xuất lệnh bài, cho phép Tiên Thuật Điện chúng ta, nâng lên Luyện Tiên Lô!”

Đại trưởng lão ngẩng đầu, nhìn về phía các vị, giọng trầm thấp.

Các bên im lặng, nhìn nhau một lúc, sứ giả của Chúa Tể Sơn thứ năm giơ tay, lập tức một lệnh bài bay ra, lơ lửng trên đầu, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tiếp theo là các đại diện của các Chúa Tể Sơn khác, từng người xuất lệnh bài.

Theo ước định giữa Tiên Thuật Điện và Chúa Tể Sơn, nguyên tắc là Tiên Thuật Điện phải chịu sự kiềm chế của các Chúa Tể Sơn, nên mỗi đời Đại Tiên Sư đều phải được sự đồng ý của Chúa Tể Sơn.

Đặc biệt là đối với bảo vật cổ của Tiên Thuật Điện là Luyện Tiên Lô, càng bị hạn chế nhiều, chỉ có lệnh bài mới có thể kích hoạt.

Dù sao, bảo vật này có nguồn gốc phi phàm, và là duy nhất trong Ma Vũ thánh địa.

Cũng là quyền uy chính thống của Đông Ma Vũ khi xưa, dù hiện nay Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ đã suy yếu, nhưng dù Tây Ma Vũ có mưu đồ thế nào, cũng không thành.

Mặc dù nguyên tắc là bị kiềm chế và hạn chế, nhưng thực tế các Chúa Tể Sơn luôn tôn trọng nội chính của Tiên Thuật Điện, hầu như không can thiệp.

Vì vậy, sau khi các Chúa Tể Sơn khác xuất lệnh bài, Hứa Thanh suy nghĩ một lúc rồi cũng lấy lệnh bài ra.

Mười lệnh bài xuất hiện cùng lúc, ánh sáng rực rỡ hội tụ thành biển sáng, hòa vào xoáy bên dưới.

Khiến xoáy lập tức trở nên rực rỡ, lấp lánh, âm thanh ầm ầm vang lên càng kinh người, trong tiếng vang vọng không ngừng, từ trong xoáy có một vật thể dần dần nổi lên.

Đầu tiên là một cái đầu lâu!

Không có máu thịt, chỉ còn lại xương, tỏa ra sát khí kinh người.

Tiếp theo là một nắp lô lớn hàng trăm trượng…

Sau đó là thân lô khổng lồ.

Cuối cùng hiện ra trước mắt mọi người là một lô đỉnh cao mấy trăm trượng!

Lô đỉnh này màu trắng, toàn bộ được làm từ xương, bề mặt khắc đầy phù văn cổ xưa, cùng lúc bùng lên sát khí mãnh liệt, cũng có cảm giác thời gian đang chảy trên nó.

Hoàn toàn hiện ra, như thể có cơn gió viễn cổ, mang theo tiếng gào thét điên cuồng không cam lòng, thổi vào hiện thực.

Thu hút sự chú ý và động dung của mọi người.

Nơi này, chỉ có vài người đã từng thấy Luyện Tiên Lô này nổi lên từ nhiều năm trước, còn những người khác, dù đã nghe về truyền thuyết của lô này, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến.

Hứa Thanh cũng không rời mắt, nhưng điều hắn tập trung nhìn là cái đầu lâu.

Càng nhìn, càng cảm thấy… quen mắt!

Tâm trí Hứa Thanh khẽ động, khi một ý nghĩ khó tin nảy lên trong đầu, có một sứ giả của một Chúa Tể Sơn chầm chậm lên tiếng.

“Đại trưởng lão, lô này, chính là một trong sáu cái Cốt Đỉnh do Tiên Thuật Đại Đế tự tay chế tạo?”

Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện nghe vậy, khẽ gật đầu, mắt lộ ra ánh sáng u tối.

“Tiên Thuật Đại Đế dù là nhân tộc và sau đó chọn cách bị lịch sử lãng quên, khiến thế nhân không biết tên họ của ngài, ngay cả chúng ta, dòng dõi tiên thuật, cũng khó mà dò xét.”

“Nhưng, những chiến tích của Đại Đế, chúng ta tuyệt đối không quên.”

“Lô này, chính là do Huyền U Cổ Hoàng năm xưa khi chinh chiến Vọng Cổ, Tiên Thuật Đại Đế đã đích thân chém giết sáu cự yêu tuyệt thế lúc bấy giờ, dùng xương của chúng luyện thành sáu cái Cốt Đỉnh!”

“Đầu lâu trên đó, chính là đầu lâu của cự yêu bị luyện hóa.”

“Về cự yêu của lô này, chủng tộc khi còn sống không rõ, theo truyền thuyết, cự yêu này vừa giống nhân tộc, lại như không phải nhân tộc.”

“Trong di tích cổ của Tiên Thuật Điện, có mô tả rằng cự yêu đó tu vi cao vời, sánh ngang với Đại Đế. Đặc biệt là sự điên cuồng của nó khiến bát phương chấn động, lòng tham của nó kinh người.”

“Khi xưa, nhân lúc Huyền U Cổ Hoàng chinh chiến vạn tộc, cự yêu này lẻn vào vạn tộc, trộm đủ loại bảo vật, đặc biệt lần cuối cùng, nó muốn trộm đế quan của Huyền U Cổ Hoàng, nhưng thất bại, Huyền U phẫn nộ, phái Tiên Thuật Đại Đế truy sát.”

“Sau đó bị Tiên Thuật Đại Đế bày bố tuyệt thế đại trận, dụ nó vào, mới thực sự giết chết.”

“Luyện thành lô đỉnh Tham Luyện này, có thể lấy tiên thuật, dùng lòng tham của đỉnh mà luyện ra.”

Giọng nói của Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện vang vọng, rơi vào tai các sứ giả của các Chúa Tể Sơn, khiến từng người thay đổi sắc mặt.

Họ dù biết về sự tồn tại của lô đỉnh, nhưng cụ thể về nguồn gốc như vậy, thì đây là lần đầu nghe thấy.

Còn Hứa Thanh…

Trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, suy đoán khó tin kia càng lúc càng mãnh liệt, hắn liền chuyển ánh mắt từ đầu lâu của đỉnh, nhìn về phía Nguyệt Đông bị treo trên không.

“Chẳng lẽ mục đích của đại sư huynh… là cái lô đỉnh này?”

Chương 2364: Cự yêu viễn cổ (2)

Khi Hứa Thanh đang trầm ngâm, đại trưởng lão Tiên Thuật Điện sau khi giới thiệu về Luyện Cốt Lô, giơ tay lên.

“Lão phu thay mặt Đại Tiên Sư, triệu tập lệnh của mười phương Chúa Tể Sơn, hôm nay mở Luyện Cốt Lô, luyện phản đồ Nguyệt Đông, thành một viên… Lục Tặc Tiên Đan!”

“Lô đỉnh, cháy!”

Lời vừa ra, lô đỉnh khổng lồ lập tức rung động ầm ầm.

Lúc này hồ trắng nơi Tiên Thuật Điện tọa lạc sôi trào, từ hồ nước chuyển hóa thành biển lửa trắng.

Lửa tụ lại và tràn vào Tiên Thuật Điện, tràn vào quảng trường, tràn vào bên dưới lô đỉnh.

Bốc cháy rực rỡ.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, còn Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện ánh mắt lóe sáng, tay cầm pháp trượng chỉ một cái, miệng khẽ hét.

“Lô đỉnh, mở!”

Ngay lập tức, nắp lô đỉnh phát ra tiếng vang lớn, dần dần mở ra, vô tận lửa từ trong lô phun ra, bao trùm Nguyệt Đông đang treo phía trên.

Xích sắt trong thân thể Nguyệt Đông, lập tức tan chảy trong lửa này.

Thân thể Nguyệt Đông trực tiếp rơi xuống, bị lửa cuốn lấy, nuốt vào trong lô đỉnh!

Hứa Thanh do dự, kiềm chế ham muốn ra tay, hắn chọn tin tưởng đại sư huynh.

Đồng thời, đại trưởng lão Tiên Thuật Điện, một bước đã lên trên lô đỉnh, toàn thân áo bào đen phồng lên, trong ánh mắt của mọi người, lão hít một hơi sâu, tay trái giơ lên, hướng về bản thân trung niên phía sau, chụp mạnh một cái.

Với một cái chụp này, thân ảnh trung niên lập tức vỡ nát, máu thịt biến thành một luồng gió, rơi vào tay Đại trưởng lão.

“Lấy trong tinh không, toái tinh chi phong, để phá thân này!”

Luồng gió vừa ra, bát phương vang vọng, chứa đựng lực lượng khủng bố, khiến tất cả mọi người cảm nhận được đều thay đổi sắc mặt.

Đại trưởng lão tay trái khẽ hất, luồng gió toái tinh trong tay lão, bay vào trong lô.

Lô đỉnh kêu ầm ầm.

Do lô đỉnh đang mở, nên mọi người đều có thể thấy rõ, Nguyệt Đông trong lô đỉnh, dưới tác động của toái tinh chi phong, thân thể bị phá hủy.

Tiếp đó, bản thân thanh niên phía sau đại trưởng lão, cũng bị lão chụp mạnh một cái, vỡ nát, máu thịt biến thành chất lỏng đen.

“Lấy trong hắc ngục, bất khô chi thủy, để hòa tan hồn này!”

Nước đen này rơi vào lô đỉnh.

Thân thể Nguyệt Đông đang bị phá hủy, bị nước đen tạt vào, sắc mặt lập tức biến dạng, như chịu đựng đau đớn không thể tưởng tượng.

Đó là nỗi đau của linh hồn bị hòa tan.

Hứa Thanh mặt mày tối sầm, nhìn kỹ rồi vẫn kiềm chế.

Nghi thức của đại trưởng lão vẫn đang tiếp tục, để chuẩn bị cho ngày này, hiển nhiên lão đã chuẩn bị từ lâu.

Dùng máu thịt biến thành các giai đoạn khác nhau của tiên thuật của bản thân, làm vật liệu luyện tiên.

Vì vậy, trong màn biểu diễn của lão, bản thân thiếu niên phía sau cũng đột nhiên tan vỡ.

Biến thành một tiếng gào thét.

“Lấy trước vạn cổ, bất cam chi hống, để gọi tiên!”

Tiếng gào này, truyền vào trong lô đỉnh.

Nguyệt Đông rung lên, tơ thất tình lục dục từ vô hình thành hữu hình, bị gọi ra.

Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện, bản thân khô héo, pháp trượng trên tay lúc này lóe sáng, một tia chớp lấp lánh.

Ngay sau đó, pháp trượng vỡ thành bốn phần, phát ra máu thịt.

Pháp trượng này, cũng chính là máu thịt của đại trưởng lão bởi tiên thuật biến thành.

Lúc này, toàn bộ máu thịt hóa thành tia chớp, bay vào trong lô đỉnh.

“Lấy trong hỗn độn, vĩnh hằng lôi đình, để ngưng tụ ấn này!”

Chưa kết thúc, đại trưởng lão mắt lộ vẻ điên cuồng, triển khai chiêu cuối cùng.

Vẫn là lửa!

Mặt đất rung chuyển, từ xoáy xuất hiện lô đỉnh, lúc này bay ra tám mảnh vảy.

Mỗi mảnh đều có vân sáng, trông giống nhau, nhưng phát ra màu sắc khác nhau.

Kết hợp lại, tạo thành tám màu.

Ngoài bảy màu còn có màu đen!

Kết hợp với lửa trắng từ hồ trắng, tạo nên chín màu…

Ngọn lửa chín màu bay vào lô đỉnh, lửa bùng cháy dữ dội!

Đây là đoạt tiên chi hỏa, nguồn gốc cổ xưa, là dùng để trừng phạt phản đồ trong Tiên Thuật Điện.

Về nghi thức của Đại trưởng lão, đó là phong vũ lôi điện hỏa!

Lúc này hoàn tất, tay phải lão giơ lên.

“Lô đỉnh, hợp!”

Lão muốn đóng cốt lô, bắt đầu luyện hóa cuối cùng.

Hứa Thanh chứng kiến những điều này, dù ban đầu rất chắc chắn đại sư huynh là cố ý làm vậy, nhưng hiện tại vẫn có chút không chắc chắn, mọi thứ quá thật.

“Không thể để Đại trưởng lão tiếp tục!”

Hứa Thanh quyết tâm, chuẩn bị ra tay.

Nhưng ngay lúc này, biến cố kinh thiên động địa bất ngờ xảy ra!

Trong lô đỉnh sắp đóng, đầu lâu của Nguyệt Đông bị luyện hóa chỉ còn lại đôi mắt, lúc này bất ngờ mở ra.

Trong mắt, lộ ra sự điên cuồng.

“Lão già, ta đợi ngươi chính là khoảnh khắc này!”

Khi Nguyệt Đông lên tiếng, từ miệng nàng phun ra một ngụm máu.

Máu này không phải của Nguyệt Đông, mà là từ đại trưởng lão.

Đó là máu Nguyệt Đông bí mật lấy được trong trận chiến trước đó với Đại trưởng lão.

Như vậy, với máu thịt của trung niên, thanh niên, thiếu niên do tiên thuật của đại trưởng lão tạo thành, cùng với cây quyền trượng, và ngụm máu này…

Hiện tại trong lô đỉnh, tương đương với việc có năm vật liên quan đến Đại trưởng lão.

Điều này phù hợp với một bí pháp của Nhị Ngưu!

Đại Ngũ Ngưu Truy Nguyên Vô Tình Đạo!

Bí pháp này, có thể kéo đối phương đến trước mặt mình!

Ngay sau đó, xoáy trong lô đỉnh hình thành, tiếng ầm vang, lực hút mạnh mẽ bùng lên, đồng thời đầu lâu của lô đỉnh phát sáng u ám, như được cộng hưởng, gia tăng sức mạnh.

Vì vậy trong lô đỉnh, khi Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện thay đổi sắc mặt, thân thể lão dưới sự tăng cường của bí pháp, bất ngờ biến mất.

Khi xuất hiện… chính là trong lô đỉnh!

Lập tức, nắp lô đỉnh đóng lại!

Cảnh này khiến các bên bên ngoài đều dao động tâm thần, có vài đại diện của các Chúa Tể Sơn biến sắc, đứng bật dậy.

Chương 2365: Đây là xương của lão tử! (1)

Tại quảng trường ở Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ , lúc này cốt lô đỉnh vang vọng, chín màu lửa xung quanh không ngừng bùng phát, bốc cháy mãnh liệt.

Các phù văn trên bề mặt lô đỉnh càng lúc càng rực rỡ, tất cả đều hoạt động, khiến ngọn lửa càng lớn hơn, việc luyện hóa cũng chính thức bắt đầu!

Các đại diện của các Chúa Tể Sơn xung quanh, đã có ba người đứng dậy, sắc mặt u ám.

Về phần những người khác, cũng từng người lộ ra vẻ nghi ngờ.

Thực sự là sự đảo ngược này quá đột ngột.

Họ khó mà dự đoán được rằng, vị Đại trưởng lão khởi xướng nghi thức, trong tình thế thuận lợi như vậy, lại có thể thất bại.

Dù sao nếu không có sự chắc chắn, Đại trưởng lão sẽ không mời các Chúa Tể Sơn đến chứng kiến.

Dẫu rằng cũng có nguyên nhân là nghi thức đoạt tiên bắt buộc phải mời các Chúa Tể Sơn, nhưng dù sao, chắc chắn Đại trưởng lão đã có sự chuẩn bị hoàn hảo để ngăn chặn sự cố.

Nhưng… sự cố cuối cùng vẫn xảy ra.

Dù mọi người không biết Nguyệt Đông làm thế nào để qua mặt được Đại trưởng lão, và trong khoảnh khắc cuối cùng lại thể hiện sự đảo ngược tình thế, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, vị trí Đại Tiên Sư lần này đã trở nên đầy nghi vấn.

Còn ai trở thành Đại Tiên Sư, đối với lợi ích của các Chúa Tể Sơn, cũng khác nhau.

Có người ủng hộ Đại trưởng lão, có người ủng hộ Nguyệt Đông, cũng có người trung lập.

Vì vậy khi thấy sự biến đổi này, những người đã có liên hệ với Đại trưởng lão trước đây, đại diện của Chúa Tể Sơn thứ ba và thứ bảy, thân thể lập tức rung lên, muốn lao lên trợ giúp.

Nhưng ngay khi hai bên này định tiến lên, đại diện của Chúa Tể Sơn thứ tư và thứ sáu cũng đồng thời xuất hiện, ngăn cản sự cứu trợ.

Hai bên nhìn nhau, không nói lời nào, vì hành động đã thể hiện rõ lập trường của mình, nên sự đối đầu lập tức bùng lên giữa bốn bên này.

Ngay khi bốn bên đối đầu, ngoài Tiên Thuật Điện vang lên tiếng gió rít.

Chỉ thấy một nhóm tu sĩ mặc áo bào đen dẫn theo một số tiên sư, từ bên ngoài xông vào, người dẫn đầu mặc hoa bào, là một thanh niên.

Người này mang theo sát khí mãnh liệt, dẫn theo một nhóm tu sĩ phía sau, lao vào đấu tranh với những tiên sư thuộc hạ của Đại trưởng lão đang ngăn cản phía trước.

Tốc độ của gã kinh người, hơn nữa nhảy lên lao qua các bên đang chiến đấu, trực tiếp đến bên trên đỉnh của cốt lô.

Khi xuất hiện, hư không xung quanh gã vặn vẹo, ba vị tiên sư thân cận của Đại trưởng lão hiện hình, lao thẳng đến thanh niên này.

Ba vị tiên sư mỗi người đều không tầm thường, khi ra tay, tiên thuật kỳ dị tạo thành ba chiếc răng nanh đen kịt, bao phủ bởi hắc vụ, lao thẳng đến thanh niên mặc hoa bào.

Nhưng thanh niên mặc hoa bào không động đậy, đón nhận đòn tấn công của ba người, lấy ra một chiếc chuông, đập mạnh xuống lô đỉnh bên dưới.

Tiếng chuông vang vọng, chiếc chuông lập tức phóng to, đạt đến kích thước hàng trăm trượng, bao phủ lô đỉnh hoàn toàn.

Khí thế tỏa ra, quét sạch bát phương.

Tất cả những điều này diễn ra rất nhanh, chỉ trong chớp mắt.

Sau khi chiếc chuông rơi xuống, ba tiên sư kia cũng đánh vào thanh niên mặc hoa bào, khiến thân thể gã bị đẩy ngược lại, phun ra máu tươi, nhưng gã vẫn phát ra giọng lạnh lùng.

“Chiếc chuông này, chính là thái độ của Vân gia!”

"Vân gia, toàn lực ủng hộ để Nguyệt Đông trở thành Đại Tiên Sư!"

Những tiên sư thuộc hạ của Đại trưởng lão đều mặt mày u ám, nhìn chằm chằm vào thanh niên mặc hoa bào vừa xông vào, các sứ giả của các Chúa Tể Sơn xung quanh cũng đồng loạt nhìn về phía đó.

"Vân Thiên Chung!"

Chiếc chuông này có danh khí không nhỏ trong Đông Ma Vũ, đó là bảo vật của Vân gia, nổi danh cùng với Lan gia.

Còn thanh niên mặc hoa bào đó, bản thân gã cũng không ít danh tiếng, chính là thiếu chủ đời này của Vân gia!

Khi nhận ra, các sứ giả của những Chúa Tể Sơn đều tỏ ra kỳ lạ.

Rõ ràng chuyện thiếu chủ Vân gia theo đuổi Nguyệt Đông không phải là bí mật trong Đông Ma Vũ, các bên đều có tình báo, trước đó thiếu chủ Vân gia đã từng giúp Nguyệt Đông trong Tiên Thuật Điện.

Nhưng dù sao, đó chỉ là hành động cá nhân của gã, và khi Nguyệt Đông bị bắt, gã cũng bị đuổi khỏi Tiên Thuật Điện, nhưng hiện tại… gã không chỉ đến đúng thời điểm, còn mang theo bảo vật gia tộc.

Điều này hoàn toàn khác.

Trước đó, chỉ đại diện cho cá nhân gã.

Còn bây giờ, gã đại diện cho Vân gia.

Điều này làm cho cuộc tranh giành Đại Tiên Sư trở nên đầy nghi vấn.

Nhưng người thực sự quyết định cuộc tranh giành, không phải là Vân gia, cũng không phải là các tiên sư ở đây, mà là mười phương Chúa Tể Sơn.

Họ, có quyền này.

Vì vậy, các tiên sư thuộc phe Đại trưởng lão, lúc này có một người tiên sư trung niên bước ra, cúi đầu chào các Chúa Tể Sơn.

"Nguyệt Đông là phản đồ của Tiên Thuật Điện, thiếu chủ Vân gia cũng bị lừa gạt, về chuyện Vân gia ủng hộ, trừ khi lão tổ Vân gia đến, nếu không Tiên Thuật Điện chúng ta không tin."

"Hiện tại, xin các vị sứ giả trợ giúp, lập lại trật tự, sau này Tiên Thuật Điện chúng ta chắc chắn sẽ báo đáp ơn trợ giúp này!"

Nhìn thấy người này nói vậy, thiếu chủ Vân gia mặt mày u ám, cũng nhìn về phía các sứ giả của các Chúa Tể Sơn, cúi đầu chào.

"Các vị, đây là chuyện nội bộ của Tiên Thuật Điện, Nguyệt Đông cô nương không phải là phản đồ của Tiên Thuật Điện, nàng là đệ tử duy nhất của Đại Tiên Sư tiền nhiệm, và nắm giữ tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh, vốn là người thừa kế chính thống."

"Là vị Đại trưởng lão đó, lòng dạ bất chính, không quan tâm đến truyền thống của Tiên Thuật Điện, muốn chiếm đoạt vị trí Đại Tiên Sư, vô cùng độc ác!"

"Xin các vị giữ vững lập trường trước đây, không can thiệp vào nội bộ của Tiên Thuật Điện."

Thiếu chủ Vân gia nói xong cúi đầu, trong lòng cũng lo lắng, gã hiểu rất rõ Vân gia, lần này gã mang bảo vật đi, quá trình rất suôn sẻ, điều này đã cho thấy thái độ của lão tổ.

Nếu gã thành công, thì sự ủng hộ của Vân gia là thật.

Nếu gã thất bại, thì đó là do gã tự tiện lấy bảo vật, Vân gia sẽ hoàn toàn phủ nhận liên quan đến việc này.

Gã ngẩng đầu nhìn về phía các sứ giả của Chúa Tể Sơn, đặc biệt là nhìn về phía Chúa Tể Sơn thứ tư và thứ sáu, vì hai bên này trước đó đã chọn ủng hộ Nguyệt Đông.

Các sứ giả của Chúa Tể Sơn thứ tư và thứ sáu, lúc này cũng đang suy nghĩ, họ đã cố gắng ngăn cản sứ giả của Chúa Tể Sơn thứ ba và thứ bảy, giờ nếu còn lên tiếng, thì việc làm này đã hơi thừa.

Điều đó đã vượt quá những gì họ có thể thu được.

Như vậy, sẽ mất cân bằng.

Khi mọi người đang suy nghĩ, có một giọng nói từ phía ghế của Chúa Tể Sơn thứ nhất truyền ra.

"Vân đạo hữu, từ khi nào chuyện của Tiên Thuật Điện lại do Vân gia quyết định?"

Trên ghế của Chúa Tể Sơn thứ nhất là một lão giả, lão giả này nhắm mắt lại, lúc này mở miệng nói, không mở mắt nhưng giọng nói mang trọng lượng, vang dội khắp nơi.

Chương 2366: Đây là xương của lão tử! (2)

“Trong hiệp ước cổ xưa, chuyện của Tiên Thuật Điện, các Chúa Tể Sơn cùng nhau quyết định, chúng ta không can thiệp, là tôn trọng, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể can thiệp, chỉ là phải ở thời điểm cần thiết.”

“Mà bây giờ chính là thời điểm đó, các vị, ta đề nghị mở cốt lô, hỗ trợ Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện, lập lại trật tự, trò hề này cũng nên kết thúc rồi.”

Lời của sứ giả Chúa Tể Sơn thứ nhất vừa truyền ra, sắc mặt thiếu chủ Vân gia thay đổi, những tiên sư thuộc phe Đại trưởng lão thì lòng tràn đầy hân hoan, họ biết rằng, trọng lượng của Chúa Tể Sơn thứ nhất rất cao.

Các sứ giả của Chúa Tể Sơn khác, lúc này cũng đều suy tư, ngay cả Chúa Tể Sơn thứ tư và thứ sáu nghiêng về Nguyệt Đông, cũng do dự, cán cân bắt đầu nghiêng.

Mọi thứ dường như sắp định đoạt.

Giọng nói của Hứa Thanh lạnh như băng, vang vọng khắp quảng trường.

“Ta phản đối!”

Giọng nói vừa vang lên, lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất vốn nhắm mắt, lúc này đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Hứa Thanh.

Trọng lượng của Huyết Trần Tử rất cao.

Trọng lượng của Chúa Tể Sơn thứ mười còn cao hơn.

Vì vậy, sự phản đối của Chúa Tể Sơn thứ mười, dù là lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất, cũng giật mình.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, sắc mặt Hứa Thanh không đổi, sau khi thấy đại sư huynh ra tay, hắn biết rằng dự đoán của mình đúng, tất cả đều do đại sư huynh cố ý sắp đặt.

Vậy thì bây giờ, hắn không thể để người khác phá hỏng kế hoạch của đại sư huynh.

“Trước khi ta đến đây, Chúa Tể đã có lệnh, Chúa Tể Sơn thứ mười chúng ta, không tham gia vào mọi tranh chấp nội bộ của Tiên Thuật Điện, chúng ta… chỉ ủng hộ người chiến thắng!”

Hứa Thanh bình tĩnh nói, ánh mắt quét qua, với tư thế mạnh mẽ, đối diện với lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất, không lùi bước chút nào.

Các sứ giả của Chúa Tể Sơn khác, từng người không nói gì, ánh mắt quét qua Hứa Thanh và lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất, nhìn hai người đối đầu.

Lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, giọng nói khàn khàn.

“Ta rất tò mò, Huyết Trần Tử ngươi và Nguyệt Đông rõ ràng có thù, hôm nay tại sao lại như vậy?”

“So với lệnh của Chúa Tể và thù riêng, tất nhiên ta sẽ tuân theo lệnh của Chúa Tể.” Hứa Thanh nói bình thản, sau đó giọng điệu lạnh lùng.

“Thêm nữa, ta rất hy vọng Nguyệt Đông trở thành Đại Tiên Sư, như vậy ta sẽ có cơ hội tự tay giết ả, tận hưởng khoái cảm.”

Lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất híp mắt, nhìn kỹ Hứa Thanh vài lần, sau đó đột nhiên nói.

“Nếu ta vẫn kiên quyết, ngươi sẽ làm gì.”

Hứa Thanh nghe vậy, sắc mặt không đổi.

“Ngươi cứ thử xem.”

Toàn bộ quảng trường, theo bốn từ này của Hứa Thanh, lập tức trở nên căng thẳng, hai cơn bão mơ hồ phát ra từ Hứa Thanh và lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất, chạm vào nhau vô hình.

Nhưng rõ ràng, Huyết Trần Tử hiện nay, với những thành tựu ở Tây Ma Vũ, đã vang danh khắp nơi, đặc biệt là cái chết của Tây Ma Tử, càng khiến nhiều người kinh sợ.

Vì vậy, đối mặt với sự mạnh mẽ của Hứa Thanh, dù là lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất, cũng không khỏi dao động trong lòng.

Trong cốt lô, trong lòng Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện cũng đang dao động.

Trước đó lão đã kiểm tra nhiều lần, thậm chí phá hủy kinh mạch của Nguyệt Đông, rút cạn máu tươi, còn đặt nhiều cấm chế, để đảm bảo không có sai sót.

Nhưng không ngờ, vào giây phút cuối cùng, lại bị đối phương dùng phương pháp kỳ lạ kéo vào trong cốt lô, trở thành cùng bị luyện hóa.

Dù lão đã có sự chuẩn bị, từng giao tiếp sâu với Chúa Tể Sơn thứ nhất, đạt được sự ủng hộ của họ, chắc chắn rằng bên ngoài sẽ mở cốt lô để cứu mình.

Nhưng lão hiểu rằng, được cứu ra và tự mình thoát ra, sau này phải trả giá khác nhau.

Hơn nữa, lão hoàn toàn tự tin vào việc tự mình thoát ra.

Sự tự tin này dựa trên sự hiểu biết và kiểm soát cốt lô!

Lão có quyền sử dụng lô đỉnh này, dù không bằng Đại Tiên Sư nhưng lão tự tin rằng sự hiểu biết và kiểm soát của mình, hiển nhiên Nguyệt Đông không thể sánh bằng.

Theo quy tắc của Tiên Thuật Điện, chỉ có Đại Tiên Sư và Đại trưởng lão mới có quyền sử dụng lô đỉnh này.

Giờ đây Đại Tiên Sư đã mất, với tư cách là Đại trưởng lão, lão tự tin vô cùng.

“Nguyệt Đông, ngươi không hiểu gì về lô đỉnh này, từ khi ngươi bước vào đây, số phận của ngươi đã được định đoạt.”

“Vì vậy, mọi sắp đặt của ngươi đều vô nghĩa.”

Đại trưởng lão lạnh lùng nói, giơ tay bắt quyết, lập tức lô đỉnh rung động.

Sau đó thân thể lão lắc mạnh, bay lên trên, bắt quyết triển khai tiên thuật kiểm soát đặc biệt của lô đỉnh, chuẩn bị thoát ra khỏi lô đỉnh này.

Lô đỉnh rung động mạnh hơn, bị Đại trưởng lão dùng quyền kiểm soát, phía trên lô đỉnh hiện ra sự mờ ảo, nhìn thấy lão sắp thoát ra.

Nhưng lúc này, Nguyệt Đông chỉ còn lại đầu lâu, khóe miệng nở nụ cười chế giễu.

“Ta không hiểu lô đỉnh này?”

“Để ta đóng kín ngươi lại!”

Nhị Ngưu gầm lên.

Trong chớp mắt, xoáy phía trên lô đỉnh biến mất, vô số máu thịt xuất hiện, lan tỏa khắp nơi, khóa chặt nắp lô và thân lô lại với nhau… hoàn toàn.

Chúng dường như cùng nguồn gốc, không thể tách rời.

Dù Đại trưởng lão dùng tiên thuật kiểm soát thế nào cũng không có tác dụng, giống như quyền kiểm soát của lão… đã trở thành vô dụng!

Đại trưởng lão kinh ngạc, trước đó bị hút vào đây, lòng chỉ gợn sóng, nhưng giờ thì trong lòng lão đang dậy sóng, không thể nào hình dung.

“Làm sao có thể! Ngươi không phải Nguyệt Đông, Nguyệt Đông không thể làm được điều này, ngươi… ngươi là ai!!”

Nhị Ngưu cười khẩy.

“Có gì không thể.”

“Nguyên liệu của lô đỉnh này, vốn là của lão tử!”

“Còn lão tử là ai, ngươi cũng biết lô đỉnh này dùng xương cốt của ta để luyện, ngươi nói xem ta là ai?”

Đầu lâu của Nhị Ngưu bay lên, vẻ mặt ngạo nghễ.

Trong lòng thì cảm khái, nhớ lại cảnh tượng cùng sư tôn và Hứa Thanh, từng ở dưới hành cung của Phong Hải Quận, trong đại điện lưu trữ tiên thuật, nhìn thấy tượng của Tiên Thuật Đại Đế.

“Lúc đó lão đầu bảo ta bái Tiên Thuật Đại Đế, bái cái đầu b.uồi, ta bái ai cũng không bái gã!”

“Chính cái tên Đại Đế khốn khiếp đó, từng lấy thân xác kiếp thứ ba của ta để luyện lô đỉnh.”

“Đó là kiếp thứ ba của ta đấy!”

“Khi đó ta còn ngây thơ, không biết lòng người hiểm ác, chỉ mượn bảo vật từ các tộc, còn muốn mượn đế miện của Huyền U để chơi, chuyện nhỏ nhặt vậy thôi, Huyền U cũng không nói gì, nhưng cái tên Đại Đế khốn kiếp đó lại muốn giết ta.”

“Đánh chết ta thì thôi, lại còn lấy xác ta luyện thành lô đỉnh, quá đáng hơn nữa, còn khảm đầu lâu của ta lên trên, đúng là quá đáng!”

“May mà từ ký ức của Nguyệt Đông, ta nhìn thấy lô đỉnh này, nếu không, cả đời này ta cũng không tìm lại được bộ xương đáng thương và ngây thơ của kiếp thứ ba của mình.”

Nhị Ngưu nghiến răng, gầm lên trong lòng.

Chương 2367: Cái gì cũng trộm (1)

Tại Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, bên trong cốt lô, do đặc thù của lô đỉnh nên ngoại giới không ai có thể nhận ra, chỉ thấy cốt lô hiện tại đang rung động.

Lửa chín màu bừng cháy, việc luyện hóa đã bắt đầu.

Vì vậy, các tiên sư thuộc phe Đại trưởng lão, ai nấy đều lo lắng, nhìn về phía Chúa Tể Sơn thứ nhất.

Còn thiếu chủ Vân gia, thanh niên mặc hoa bào cũng đầy lo âu, gã biết mâu thuẫn giữa Huyết Trần Tử và Nguyệt Đông, hiểu rõ sự phản đối của đối phương có thể mang theo sát ý lớn hơn.

Nhưng dù sao, ít nhất bây giờ lời nói của đối phương có lợi cho Nguyệt Đông.

Vì vậy gã chỉ còn biết đặt hy vọng vào Huyết Trần Tử.

Các Chúa Tể Sơn khác đều giữ im lặng, quan sát Hứa Thanh và lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất.

Hai người này, một người mới nổi nhưng rất nổi bật, người kia thì danh vọng cao vút.

Đằng sau họ, Chúa Tể Sơn thứ mười và Chúa Tể Sơn thứ nhất cũng tương tự.

Cho nên, sự đối đầu của hai người này trở thành điểm quyết định tất cả.

“Ngươi trẻ tuổi, đối với những việc ngươi làm ở Tây Ma Vũ, lão phu rất khâm phục. Nhưng mang sức mạnh đó đến Đông Ma Vũ, ngươi có phần quá tự mãn rồi.”

Dưới ánh nhìn của mọi người, lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất nói lạnh lùng.

Nhưng trong lòng lão thầm thở dài, lão cũng không muốn ra tay, nhưng đại diện cho Chúa Tể, nếu dễ dàng buông xuôi thì không phải.

Lúc này lão khó xử, đành chậm rãi đứng dậy.

Khi lão đứng lên, dao động của Uẩn Thần cửu giới đại viên mãn, cùng với bóng dáng các thế giới chồng chất, tạo thành thế như núi đổ biển trào, vang vọng bát phương.

Lão tiến lên một bước, trực tiếp bước đi.

Bước chân này hạ xuống, Tiên Thuật Điện vang dội, trời đất biến sắc, áp lực mạnh mẽ.

Đối mặt với thế đó, sắc mặt Hứa Thanh không thay đổi chút nào, tuy không có sự chắc chắn chiến thắng Uẩn Thần cửu giới, trừ khi đối phương cũng giống như Tây Ma Tử, có khuyết điểm lớn.

Nhưng lần này Hứa Thanh biết rõ, mình không cần chiến thắng, chỉ cần kéo dài thời gian.

Vì vậy hắn cũng đứng dậy, tóc dài tung bay, huyết bào tung bay, huyết vụ đậm đặc từ cơ thể lan tỏa, hóa thành những con huyết long, gầm thét quanh cơ thể Hứa Thanh.

Đồng thời, Âm Thanh thần quyền cũng lóe lên trong cơ thể hắn, dao khắc của Vận Mệnh thần quyền tỏa ra hơi lạnh.

Còn có những đóa hắc liên hiện lên xung quanh Hứa Thanh, tạo thành một lớp bảo vệ tối đa.

Tất cả những điều này khiến mọi người đều động lòng, trong đầu hiện lên những chuyện của Huyết Trần Tử ở Tây Ma Vũ.

“Bí pháp của Minh Viêm Đại Đế.”

“Tự thân bảo vệ, có thể chấn động Uẩn Thần cửu giới, dưới Chúa tể khó có thể phá thân!”

“Còn cái chết của Tây Ma Tử, dù không rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng rõ ràng Huyết Trần Tử này, ẩn chứa một chiêu giết người kinh khủng.”

Hầu như ngay khi suy nghĩ của mọi người dâng lên, lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất, thân thể trực tiếp biến mất, xuất hiện giữa không trung.

Còn thân ảnh Hứa Thanh cũng mờ mờ, tụ lại trên không trung, nhìn như sắp đánh nhau.

Nhưng lúc này, có tiếng cười vang vọng giữa hai người.

Nhi tử của Chúa Tể Sơn thứ năm, Lâm Khôn, đã gặp Hứa Thanh bên ngoài, hiện ra giữa hai người, khí tức của cửu giới bùng nổ, tạo thành rào chắn.

“Hai vị, nghe ta một lời được chứ?”

“Chuyện nội bộ của Tiên Thuật Điện, theo hiệp ước cổ xưa, Chúa Tể Sơn tuy có quyền can thiệp, có quyền quyết định cuối cùng, nhưng từ xưa đến nay, các Chúa Tể Sơn chưa từng thực thi quyền này.”

“Trương huynh, ngươi chắc chắn rằng trong thời kỳ chiến tranh hiện nay, và khi nơi Minh Viêm Đại Đế bế quan sắp mở ra, trong tình huống sứ giả của Chúa Tể Sơn thứ mười, Huyết Trần Tử, bày tỏ sự phản đối, ngươi vẫn muốn đại diện Chúa Tể Sơn thứ nhất, can thiệp vào Tiên Thuật Điện?”

Lâm Khôn nhìn lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất, ánh mắt có ý sâu xa.

“Trương huynh, hậu quả của việc này rất lớn, mà trước khi ta đến đây, phụ thân ta đã ra lệnh cho ta ủng hộ quyết định của Chúa Tể Sơn thứ mười.”

“Vì vậy, ta xin ngươi suy nghĩ kỹ.”

Lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất nghe vậy sắc mặt u ám, nhìn Lâm Khôn trước mắt, rồi nhìn Hứa Thanh, sau một lúc im lặng, lão hừ lạnh một tiếng.

“Vì Lâm đạo hữu đã nói vậy, chuyện này dừng tại đây.”

Nói xong, lão quay lại ghế ngồi, nhắm mắt tĩnh tọa.

Cuộc tranh chấp này, cũng theo sự buông tay của lão mà kết thúc.

Hứa Thanh không quan tâm, cũng nhận ra lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất bề ngoài khí thế, nhưng thực chất không có ý chiến đấu.

Vì vậy không đánh nhau cũng tốt.

Hắn gật đầu với Lâm Khôn, người đã giải quyết chuyện này.

Lâm Khôn mỉm cười, hành động này của gã cũng có ý nghĩa riêng.

Một mặt là nhận ra lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất cần một bậc thang, nên gã đưa ra, có lợi cho bản thân.

Mặt khác, cũng thông qua việc này để thể hiện thiện chí với Huyết Trần Tử.

Một hành động, hai lợi ích.

Đồng thời cũng khéo léo chứng tỏ khả năng quyết định cuối cùng về Đại Tiên Sư Tiên Thuật Điện của Chúa Tể Sơn thứ năm.

Có thể nói là một mũi tên trúng ba đích.

Vì vậy trong lúc cười, gã và Hứa Thanh cùng trở lại chỗ ngồi.

Chương 2368: Cái gì cũng trộm (2)

Nhưng cảnh tượng này khiến các tiên sư dưới trướng Đại trưởng lão, ai nấy mặt mày tái nhợt, lòng đầy bất mãn, nhưng khi các Chúa Tể Sơn đã đồng ý, họ cũng đành chấp nhận.

Thiếu chủ Vân gia thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía lô đỉnh đang được luyện hóa ở trung tâm quảng trường.

Mà bên trong lô đỉnh lúc này, căng thẳng hơn nhiều so với bên ngoài.

Đối mặt với việc lô đỉnh bị khóa chặt, cùng những lời từ cái đầu Nguyệt Đông, trong lòng và trong đầu của Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện đều vang lên tiếng động mạnh mẽ.

Lão không thể tin nổi.

Thật sự lời của Nguyệt Đông vượt xa trí tưởng tượng của lão.

“Ngươi… lô đỉnh này, được luyện từ xương của ngươi? Ngươi là tên đại ác từng bị Tiên Thuật Đại Đế giết?”

“Sao có thể!”

Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện thở gấp, phản ứng đầu tiên là không tin, nhưng quyền kiểm soát lô đỉnh của mình biến mất, và việc lô đỉnh thật sự xuất hiện máu thịt khóa chặt khi đối phương nói một câu.

Tất cả những điều này khiến lão không thể không tin.

“Bất kể ngươi nói thật hay giả, điều đó không quan trọng, thực lực của ngươi không đủ mới là điểm mấu chốt, nếu ngươi thực sự mạnh mẽ, cần gì dùng phương pháp này.”

Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện ánh mắt lạnh lùng, lão hiểu rằng sự thật lúc này không quan trọng, quan trọng là… làm sao để đạt được chiến thắng cuối cùng.

Vì vậy sát ý trong lòng và ánh sáng trong mắt lão tụ lại, sát khí ngút trời.

"Giết ngươi, mọi thứ sẽ được giải quyết!"

Đại trưởng lão thân thể lắc mạnh, trong lô đỉnh lao thẳng đến cái đầu của Nguyệt Đông.

Với tu vi Uẩn Thần cửu giới, cùng tiên thuật quỷ dị, tốc độ của lão kinh người, chỉ trong chớp mắt đã đến bên đầu của Nguyệt Đông.

Dù cái đầu này có bay lùi thế nào cũng không có ý nghĩa, Đại trưởng lão giơ tay phải lên, đập mạnh một cái.

Ầm một tiếng, đầu của Nguyệt Đông lập tức nổ tung, tan tành.

Nhưng sắc mặt của Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện lại càng u ám.

Bởi vì… sau khi đầu của Nguyệt Đông nổ tung, máu thịt tan ra lại lập tức tụ lại, cái đầu… lại xuất hiện.

Chỉ là hình dáng không còn là Nguyệt Đông, mà là Nhị Ngưu.

"Lão già khú, muốn giết ta, kiếp này ngươi không có hy vọng!"

Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện không nói gì, tiếp tục ra tay, lần này lão dùng tiên thuật.

Một bàn tay xám xịt quỷ dị hiện ra trước mặt Nhị Ngưu, chọc thẳng vào, xuyên qua, dường như lấy đi hồn phách của Nhị Ngưu.

Còn lại máu thịt lập tức thối rữa, biến thành nước đen rơi xuống.

Nhưng… trong chớp mắt, từ nước đen bay ra một con sâu xanh, trong không trung nổ tung, hóa thành huyết vụ, lại tụ lại, đầu của Nhị Ngưu lại xuất hiện.

Chỉ là sắc mặt rõ ràng tái nhợt.

Nhưng tiếng gầm trong miệng càng thêm ngạo nghễ.

"Mẹ kiếp, đến đây, xem thử ngươi giết ta trước, hay ta giết ngươi trước!"

"Chúng ta so xem, ai sống dai hơn!"

"Ngươi thèm khát tiên thuật của ta, ta nói thẳng cho ngươi biết, tiên thuật của ngươi, ta lấy!”

“Tiên thuật này, ta sẽ không học từng chút mà trực tiếp luyện ngươi, một hơi nuốt hết tiên thuật của ngươi.”

Nhị Ngưu gầm lên.

Trong lòng Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện càng lo lắng, vì lô đỉnh đang luyện hóa, bây giờ cũng ảnh hưởng đến lão.

Lão không do dự, tiếp tục ra tay, nhưng mỗi lần làm nổ tung máu thịt của Nhị Ngưu, đối phương lại quỷ dị tái sinh, dù lão làm thế nào cũng chỉ làm cho mặt Nhị Ngưu ngày càng tái nhợt.

Đối phương giống như một con quái vật, không thể nào thực sự giết chết.

Mà trong khoảng thời gian này, Nhị Ngưu cũng liên tục sử dụng chiêu thức bí mật của mình.

“Ngươi dùng phong, vũ, lôi, hỏa, ta dùng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ!”

“Lấy nước băng vĩnh cửu từ kiếp trước của ta!”

Nhị Ngưu gầm lên, há miệng phun ra nước băng xanh, rơi vào lô đỉnh, làm việc luyện hóa càng mạnh mẽ.

Đại trưởng lão hít một hơi lạnh, ánh mắt càng lo lắng, tiếp tục cố gắng giết chết Nhị Ngưu.

Trong tiếng ầm ầm, Nhị Ngưu tái sinh, gầm lên.

“Lấy lửa sinh mệnh bất diệt từ kiếp này của ta!”

Nhị Ngưu lại nổ tung, sau đó tụ lại, hét lớn.

“Lấy quan tài của Bắc Đế!”

“Lấy đất chôn Bắc Đế của Tiên giới!”

Mỗi lần Nhị Ngưu mở miệng đều phun ra một vật, lửa sinh mệnh, quan tài chôn xác, đất chôn Đế, làm sức mạnh luyện hóa của lô đỉnh này càng thêm khủng khiếp.

Bốn món này, từng cái đều không tầm thường, bao gồm cả kiếp trước và kiếp này, dùng quan tài và đất của Bắc Đế để gia tăng sức mạnh luyện hóa, sức mạnh này đã kinh thiên động địa.

Dù mạnh mẽ như Đại trưởng lão, cơ thể cũng bắt đầu bốc cháy, linh hồn đang chịu đựng đau đớn, trong thời khắc sinh tử nguy nan, sát ý đạt đến cực điểm, tiếp tục tấn công Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu tan vỡ, lại tụ lại, ánh mắt điên cuồng đến cực điểm, gầm lên điên cuồng.

“Cuối cùng, thủy, hỏa, thổ, mộc đủ, chỉ thiếu kim!”

“Lấy kim cốt của đại nhân quả, mượn sức mạnh của vô tận nhân quả, phá vỡ tiên thuật của ngươi!”

Nhị Ngưu gầm lên chấn động, phun ra một mảnh xương nhỏ bằng móng tay, mảnh xương này là màu vàng, xuất hiện ngay lập tức tỏa ra ánh sáng vàng chói lọi, lực lượng nhân quả bên trong nồng đậm vô cùng, bùng nổ hoàn toàn.

Sắc mặt Đại trưởng lão biến đổi.

Còn Nhị Ngưu, lúc này điên cuồng và yếu ớt, cũng đầy đắc ý.

“Đây là kim bảo mà sư đệ của ta luyện ra khi tự bạo tại hoàng đô của nhân tộc, linh khí cháy rực, máu thịt nuôi dưỡng, cuối cùng toàn bộ xương tan vỡ kết tinh thành bảo vật!”

“Lúc đó ta trộm được, hôm nay… dùng để xử lý ngươi!”

Chương 2369: Màu mè (1)

Trên quảng trường Tiên Thuật Điện, Hứa Thanh ngồi đó, lúc này đôi mày khẽ nhíu lại cảm nhận bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên lô đỉnh.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn không biết vì sao, trong lòng nổi lên một cảm giác kỳ lạ, giống như có thứ gì đó thuộc về mình xuất hiện.

Nhưng cảm giác kỹ càng, lại rất mơ hồ.

Cũng khó tìm ra nguồn gốc.

“Có chuyện gì vậy?”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Nghĩ mãi không ra, hắn đành giấu kín trong lòng, tiếp tục nhìn về phía lô đỉnh.

“Đại sư huynh ở đó, chắc cũng sắp thành công rồi, không biết y dùng cách nào để phản luyện hóa vị Đại trưởng lão kia.”

“Cái lô đỉnh, chắc chắn là then chốt.”

“Sau khi việc này kết thúc, khoảng thời gian mở ra nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế cũng sắp đến.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u tối.

Hắn rất rõ ràng về cảnh giới tu vi của mình, hiện tại bị thân xác này cản trở, vì vậy hắn đã nghĩ ra nhiều biện pháp, nhưng giờ chỉ có hai cách có thể hiệu quả.

Một là dùng bụi trắng mà hắn đã chuẩn bị, kết hợp với mặt nạ ước nguyện.

Nhưng đó là phương án dự phòng.

Cách thứ hai, chính là cơ duyên nâng cao tu vi tại nơi bế quan của Đại Đế này.

“Hy vọng nơi bế quan của Đại Đế thật sự có đủ dưỡng chất để ta đột phá tu vi!”

“Nếu không được, sau khi rời khỏi Ma Vũ thánh địa, ta sẽ lập tức trở về Nam Hoang Châu bế quan, dựa vào mặt nạ ước nguyện để luyện một phân thân, rồi dùng bụi trắng xóa bỏ nhân quả.”

Với những suy nghĩ như vậy, thời gian chầm chậm trôi qua.

Trên quảng trường, giống như Hứa Thanh, các đại diện của Chúa Tể Sơn và những tiên sư đều với những suy tư khác nhau, nhìn chăm chú vào lô đỉnh.

Sự lo lắng dần dần trỗi dậy trong lòng các tiên sư của cả hai bên.

Có người mong Đại trưởng lão thành công, có người mong Nguyệt Đông chiến thắng.

Dù ai là người cuối cùng chiến thắng, đều sẽ đại diện cho Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ, quyết định vị Đại Tiên Sư của thế hệ này.

Lúc này bên trong lô đỉnh… sự lo lắng còn mãnh liệt hơn bên ngoài.

Đại trưởng lão đang lo lắng, đang giãy giụa, đang gầm thét, không ngừng ra tay với Nhị Ngưu.

Đầu của Nhị Ngưu liên tục tan vỡ, liên tục tụ lại, cũng đang lo lắng.

Chỉ có điều sự lo lắng của y kèm theo sự điên cuồng.

“Giết ngươi giết ngươi giết ngươi!”

Nhị Ngưu nghiến răng nghiến lợi.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại này do y phun ra, đang tan chảy, gia tăng sức mạnh luyện hóa, khiến toàn bộ lô đỉnh dưới ý chí của y, nội bộ bừng cháy dữ dội.

Ý luyện hóa ngày càng kinh khủng.

Cảnh tượng này, đối với Đại trưởng lão là tình huống sinh tử.

Lão dần không thể chịu đựng nổi.

Đặc biệt là Nhị Ngưu, trong quá trình này đã triển khai đủ loại pháp thuật cổ xưa, bất kể có tác dụng hay không, đều lấy ra hết.

Một số câu chú cổ xưa, ngay cả Đại trưởng lão cũng không hiểu, trong lòng đầy kinh hãi.

Chẳng hạn lúc này, lão đã liên tục đánh chết đối phương hàng chục lần, gần như nghiền nát, hủy diệt máu thịt, nhưng Nhị Ngưu vẫn tụ lại sống lại, miệng gầm lên điên cuồng.

“Đại đạo sinh ra tự nhiên, từ vô cực đến thái cực, đạo ẩn trong vô hình, từ thái cực đến thiên địa, đạo hiện ra trong hình thể, có… đạo ý, nhập vào thân ta!”

Ý nghĩa huyền diệu, theo câu chú cổ xưa của Nhị Ngưu, lập tức xuất hiện trong lô đỉnh.

Đại trưởng lão giật mình, kinh hãi vừa nổi lên, nhưng ý nghĩa huyền diệu lại ngay lập tức biến mất, như ảo giác.

Giống như người niệm chú tự thân không đủ sức triển hiện, hoặc là… niệm sai.

“Cái này không có tác dụng? Không sao, ta còn có cái khác!”

Nhị Ngưu biểu cảm méo mó, lại gầm lên.

“Từ âm dương sinh ra ngũ hành, ngũ hành dưỡng nhất tính, nhất tính sinh ra nhất tạo hóa, nhất hình thành nhất thiên địa, biết thân người, đây là ngũ hành luyện, luyện cho ta!”

Nhị Ngưu gầm lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một loại ý nghĩa huyền diệu khác lại xuất hiện, nội tâm Đại trưởng lão lại lần nữa chấn động, thậm chí tinh thần cũng hiện ra dấu hiệu tử vong.

Nhưng rất nhanh, ý nghĩa huyền diệu tan biến. bạn đang đọc bản dịch ở bns vip.

Sắc mặt Đại trưởng lão tái nhợt, lòng kinh hãi, đối với nguồn gốc của đối thủ trước mắt, lão không còn nghi ngờ nữa, tin rằng rất có khả năng, đúng là tên đại ác cổ xưa đó.

Chỉ có danh phận này, mới có thể gầm lên những câu chú cổ xưa kinh khủng như vậy.

“Không thể để y tiếp tục như vậy!!”

Đại trưởng lão nghiến răng, vừa chống lại việc luyện hóa từ lô đỉnh, vừa lao nhanh về phía Nhị Ngưu, ra tay.

Trong tiếng nổ, đầu Nhị Ngưu lại vỡ tung.

Khi tụ lại, sự suy yếu của y cũng hiện rõ.

Rốt cuộc việc phục hồi sau mỗi lần tan vỡ của y không phải vô hạn, lúc này đã tụ lại ngày càng chậm.

Nhưng sự điên cuồng, lại càng tăng lên.

“Ta không tin, lão già khú, xem thử ngươi giết ta trước hay ta luyện ngươi trước!”

Nhị Ngưu gầm lên, trong khoảng thời gian sinh tử luân phiên, tiếng y vang lên đứt quãng và thê lương.

“Hách hách dương dương, mặt trời mọc ở phương Đông, nghe nguyền rủa người chết, gặp nguyền rủa người vong!”

Câu chú tuy độc, nhưng… vô hiệu.

Chương 2370: Màu mè (2)

“Nhất đoạn thiên ôn lộ, nhị đoạn địa ôn môn, tam đoạn nhân hữu lộ, tứ đoạn quỷ vô môn, ngũ đoạn…”

“Sớm gọi tinh tú, tối dẫn thần tiên, thần quy hợp đức, khiến quỷ vạn nghìn, tả phụ hữu bạt, đứng trước đàn, theo ta ra lệnh, đi… bà mẹ nó, quên mất rồi!”

“Mịt mờ u ám, trời đất cùng sinh, tan thành khí, tụ thành hình, ngũ hành chi tổ, lục giáp chi tinh!”

Với sự điên cuồng của Nhị Ngưu, trong lô đỉnh tiếng nổ liên tục, ý nghĩa huyền diệu một lúc hiện lên, một lúc tan biến, sát khí cũng vậy, sức mạnh luyện hóa cũng thế.

Cách này, đối với tinh thần của Đại trưởng lão, là cực hạn.

Lão thậm chí nghi ngờ, đây là tên đáng chết trước mắt cố tình làm vậy.

Mà sức mạnh luyện hóa của lô đỉnh cũng càng thêm dữ dội, đốt cháy thân thể, đốt cháy linh hồn, đốt cháy mọi thứ.

“Chết tiệt, tại sao Chúa Tể Sơn thứ nhất còn chưa mở lô đỉnh!”

Đại trưởng lão lo lắng, tóc tai bù xù, mắt đỏ ngầu, lại lao về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu nhìn chằm chằm lão, gầm lên điên cuồng.

“Vẫn phương tộc thuật, thiên đạo tất, tam ngũ thành, nhật nguyệt câu, đồng quy vong!”

“Đêm đen, ta triệu gọi sứ giả của cái chết, giáng xuống lô đỉnh này, nuốt chửng máu thịt trước mặt ta!”

“Nguyệt Viêm thần thuật, nhìn ta là mù, nghe ta là điếc!”

“Quỷ đạo, từ cổ đi thần càng xa, đi quỷ càng gần, nay nhớ chân danh của ta, khiến người biết, một biết tên quỷ, tà không dám đến; hai gọi tên quỷ, quỷ quái tan biến, trên trời quỷ, dưới đất quỷ và sát; ba gọi tên quỷ, vạn quỷ nghe lệnh!”

"Cổ Linh tộc pháp, nhập u minh, khí bố đạo, dám mưu hại ta sẽ chịu họa."

"Ta có một giản, chính là ân, ngược lại là thù, người sau mệnh rơi, chắc chắn chết!"

Nhị Ngưu phát điên.

Trong thời khắc khó khăn này, trong lúc nguy nan, y đem toàn bộ câu chú mình có thể nhớ đều dùng hết, trong đó bao gồm đạo pháp, thần thuật, tiên thuật, dị tộc chi thuật, thậm chí cả quỷ thuật.

Còn có pháp do y tự sáng tạo.

Giờ đây bùng nổ, mang đến sự kinh ngạc và tra tấn cho Đại trưởng lão Tiên Thuật Điện, mạnh mẽ vô cùng.

Trong lô đỉnh liên tục vang lên tiếng nổ, Đại trưởng lão thở hổn hển, trong lòng thậm chí có khoảnh khắc mơ hồ.

Bởi vì suốt đời lão chinh chiến, chưa từng gặp đối thủ thế này…

Những thuật pháp đó, nếu đều có hiệu quả cũng không sao, có những cái không hiệu quả, nhưng khi bản thân lơ là, đột nhiên lại có cái có hiệu quả.

Khiến người khó lòng phòng bị, mệt mỏi vô cùng.

Lúc này, tiếng của Nhị Ngưu còn vang vọng.

"Thanh là gỗ phương Đông, Xích là lửa phương Nam, Bạch là kim phương Tây, Hắc là nước phương Bắc, kim mộc thủy hỏa quy về gió bốn mùa, tạo thành lô, thêm một thổ ở giữa."

"Luyện! Luyện! Luyện!"

"Luyện cho ta!!"

Lửa chín màu trong lô đỉnh lập tức bùng lên, thêm vào lửa vĩnh cửu của Nhị Ngưu, trở thành mười màu, với sức mạnh kinh khủng, bùng lên dữ dội.

Ngọn lửa quét qua, lần này đầu Nhị Ngưu không cần Đại trưởng lão ra tay, tự mình bốc cháy, còn Đại trưởng lão thì phát ra tiếng gào thét, thịt dần tan rã.

Nhưng Nhị Ngưu lại cười điên cuồng.

“Muốn luyện ta? Đến đây, đời này ta chưa thấy ai dám liều chết như ta!”

Năm canh giờ sau.

Trên quảng trường, ngoài lô đỉnh, khi thiếu chủ Vân gia và các tiên sư của cả hai bên đã lo lắng đến tận cùng, thậm chí sát ý vì bất an của mỗi bên sắp bùng phát.

Lô đỉnh rung động không ngừng, đột nhiên phát ra tiếng nổ vang dội.

Tiếng này vang lên, các sứ giả Chúa Tể Sơn đang ngồi nhắm mắt chờ đợi lập tức mở mắt, nhìn chằm chằm.

Hứa Thanh cũng trong đó, trong mắt có một tia hy vọng, nhìn về phía lô đỉnh… Lô đỉnh càng rung mạnh.

Khoảnh khắc sau, nắp lô đỉnh bị bật lên.

Lửa mười màu bùng lên, bay thẳng lên đỉnh quảng trường, tụ thành xoáy lửa, lan ra bát phương.

Cùng lúc đó, một bóng người mờ ảo từ lô đỉnh mở ra, chậm rãi bay lên!

Khi hoàn toàn bước ra, hình ảnh trở nên rõ ràng, đó chính là Nguyệt Đông trong bộ váy dài màu đỏ!

Tóc nàng tung bay, dung nhan tuyệt mỹ, xung quanh ngọn lửa vây quanh, như đang nhảy múa vì nàng.

Tất cả các tiên sư xung quanh, trong lòng rung động vô cùng, vì họ nhìn thấy sau lưng Nguyệt Đông, hiện ra thân hình trung niên, thanh niên và thiếu niên của Đại trưởng lão.

Còn bản thể Đại trưởng lão, không thấy đâu.

Giống như bị Nguyệt Đông nuốt chửng, thay thế!

Nguyệt Đông mở mắt.

Khi mắt nàng mở ra, cảm xúc của mọi người như dây đàn bị gảy, trong quảng trường bị dao động vô hình.

Đó là tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh!

Theo sự lan tỏa cảm xúc, Nguyệt Đông lạnh lùng giơ tay phải lên, lập tức lô đỉnh bên dưới bốc lên, càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn bằng nắm tay, lơ lửng trên tay phải của nàng, xoay tròn.

Áp lực đang lan tỏa.

Hứa Thanh cảm thấy yên tâm, đồng thời cũng xác nhận lô đỉnh có liên quan đến tiền kiếp của đại sư huynh, lúc này định thu hồi ánh mắt, nhưng khoảnh khắc sau hắn bất ngờ nhíu mày, nhìn vào trán Nguyệt Đông.

Ở đó, dù mọi thứ bình thường, nhưng Hứa Thanh cảm thấy có gì đó quen thuộc vô cùng.

Giống như cùng nguồn gốc.

Lúc này thiếu chủ Vân gia hít sâu, trong mắt tràn ngập sự dịu dàng và mê mẩn, đầu tiên cúi chào Nguyệt Đông, lớn tiếng.

“Bái kiến Đại Tiên Sư!”

Những tiên sư vốn ủng hộ Nguyệt Đông cũng nhanh chóng phản ứng, phấn khích bái kiến, thành công của Nguyệt Đông đại diện cho tương lai của họ sẽ trở thành dòng chính của Tiên Thuật Điện.

Những tiên sư thuộc phe Đại trưởng lão, giờ đây đầy cay đắng, hiểu rằng thời thế đã thay đổi, không thể không cúi đầu, cùng bái kiến.

Người duy nhất không cần bái kiến, chỉ có sứ giả của mười phương Chúa Tể Sơn, nhưng vì tôn trọng tân Đại Tiên Sư, họ đều đứng dậy gật đầu chào Nguyệt Đông.

Nguyệt Đông chậm rãi lên tiếng.

“Cảm ơn các vị đã đến dự lễ, giờ lễ đã xong, mời các vị tự tiện.”

“Nhưng có một người, vẫn nên ở lại.”

Ánh mắt nàng quét qua, cuối cùng dừng lại trên người Hứa Thanh, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

“Huyết Trần Tử, chuyện giữa ta và ngươi, cũng nên tính sổ một lần.”

Hứa Thanh nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh, nhìn vào trán Nguyệt Đông, thản nhiên nói.

“Đúng là có ý đó.”

Chương 2371: Năm xưa ngươi tự bạo (1)

Theo lời Hứa Thanh nói, sát khí từ hắn lan ra, như có luồng gió lạnh quét qua quảng trường, khiến lòng mọi người ở đây trở nên lạnh lẽo.

Những tiên sư ở đây, dù trước kia đứng về phía nào, nhưng giờ Nguyệt Đông đã đứng đầu, tất nhiên đồng lòng đối địch, bộc lộ sự thù địch đối với Hứa Thanh.

Trong lòng thiếu chủ Vân gia cũng nổi lên sát ý, gã không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương Nguyệt Đông.

Về phần các đại diện của Chúa Tể Sơn, họ từ lâu đã nghe nói về mối thù giữa Huyết Trần Tử và Nguyệt Đông, lúc này cũng không có lý do gì để can thiệp, mà họ cũng không nghĩ rằng hai người thực sự sẽ phân định sinh tử tại đây.

Nhiều nhất cũng chỉ là một trận đấu.

Hơn nữa, dù thực sự phân định sinh tử, cũng không liên quan đến họ.

Vì vậy, sau lời của Nguyệt Đông, lão giả của Chúa Tể Sơn thứ nhất giữ vẻ mặt u ám, là người đầu tiên rời đi.

Các đại diện của các Chúa Tể Sơn khác cũng lần lượt rời đi, người cuối cùng là Lâm Khôn của Chúa Tể Sơn thứ năm.

Trước khi đi, ánh mắt gã dừng lại trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ gật đầu, Lâm Khôn cười rồi rời khỏi Tiên Thuật Điện.

Khi các bên đã rời đi, đại diện của Chúa Tể Sơn tại đây chỉ còn lại Hứa Thanh, đối mặt với sự thù địch của các tiên sư và thiếu chủ Vân gia, sắc mặt Hứa Thanh không thay đổi.

Trong mắt Nguyệt Đông hiện lên tia lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

“Các ngươi cũng lui xuống đi, không có lệnh của ta, không được vào trong.”

Các tiên sư ở đây cúi đầu, dù trong lòng có suy nghĩ, nhưng pháp chỉ của Nguyệt Đông thì họ buộc phải tuân theo, vì vậy đều lui ra ngoài.

Chỉ có thiếu chủ Vân gia không rời đi, ngược lại còn tiến về phía Nguyệt Đông, thể hiện tư thế muốn cùng nàng đối mặt với Hứa Thanh.

Đối với người này, ngay cả Nhị Ngưu trong lòng cũng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

Thực sự là đối phương… cho quá nhiều.

Bất kể là vật phẩm hay sự giúp đỡ, đều khiến Nhị Ngưu cảm thấy không thể lạnh lùng từ chối, nên bình tĩnh nói.

“Đây là chuyện riêng giữa ta và Huyết Trần Tử.”

Thiếu chủ Vân gia khựng lại, thấy sự kiên quyết của Nguyệt Đông, gã hít sâu, chọn tôn trọng Nguyệt Đông.

“Vậy được, ta sẽ ở ngoài, Đông… chỉ cần nàng gọi một tiếng, ta sẽ lập tức vào.”

Nói rồi, ánh mắt gã mang theo sát ý, nhìn Hứa Thanh một cái, sau đó mới không tình nguyện rời đi.

Cảnh này rơi vào mắt Hứa Thanh, trong lòng hắn dâng lên cảm giác kỳ lạ, cho đến khi thiếu chủ Vân gia rời đi, nơi đây chỉ còn lại hắn và Nguyệt Đông, và khi Nguyệt Đông giơ tay bố trí kết giới ngăn cách… sự kỳ lạ trong lòng Hứa Thanh hiện rõ trên khuôn mặt.

“Tiểu A Thanh, ngươi biểu cảm gì vậy?”

Thấy biểu cảm trên mặt Hứa Thanh, trong lòng Nhị Ngưu cũng dâng lên cảm giác kỳ cục, mắt trợn trừng.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Không có gì, chúc mừng đại sư huynh, đoạt được Tiên Thuật Điện của Tây Ma Vũ, trở thành Đại Tiên Sư!”

Hứa Thanh nói, cúi đầu chào.

Nhìn thấy Hứa Thanh như vậy, Nhị Ngưu cũng không để ý đến biểu cảm trước đó, trong lòng đầy tự hào và đắc ý, ngẩng đầu lên.

“Đại sư huynh của ngươi chỉ là thử sức thôi, danh phận Đại Tiên Sư nho nhỏ, ta thực sự không quan tâm lắm.”

Dù nói vậy, nhưng biểu cảm và cái ngẩng đầu kia, rõ ràng đang bảo Hứa Thanh… nhanh khen ta, khen nhiều vào.

Đối với thói quen của Nhị Ngưu, Hứa Thanh nhìn rất rõ, vì vậy ánh mắt quét qua trán đối phương, trong lòng nghĩ, rồi nhẹ nhàng nói.

“Nhìn khắp Tây Ma Vũ, người khao khát trở thành Đại Tiên Sư rất nhiều, nhưng họ chỉ có thể ngước nhìn, không thể làm được.”

“Điều đó cho thấy, sự xuất sắc của đại sư huynh, dù ở Ma Vũ thánh địa cũng không ai sánh kịp.”

Nghe đến đây, Nhị Ngưu sướng rơn, lời khen của Hứa Thanh đối với y, đúng là thoải mái vô cùng.

Thấy vậy, Hứa Thanh lại quét mắt nhìn trán Nhị Ngưu, tiếp tục nói.

“Dù sao vị Đại trưởng lão kia cũng là cường giả Uẩn Thần, đặc biệt là phong vũ lôi điện hỏa, rất lợi hại…”

Nói đến đây, Hứa Thanh cố ý ngừng lại, nhìn Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu ngạo nghễ, không thèm nói.

“Điều đó là gì, ta mạnh hơn nhiều, lão già đó dùng phong vũ lôi điện hỏa, ta dùng kim mộc thủy hỏa thổ, mỗi loại ngũ hành, đều là chí bảo!”

Hứa Thanh dường như đã hiểu, sau đó không để lộ dấu vết tiếp tục.

“Chắc là đại sư huynh dùng ngũ hành chi mộc, trở thành điểm then chốt trong việc dung hợp và luyện hóa.”

Nhị Ngưu cười khẩy, ra vẻ thông thái.

“Ngươi không hiểu rồi, mộc không được, ta chủ yếu dùng kim!”

“Kim?” Hứa Thanh lắc đầu, tỏ ra nghi ngờ.

Thấy Hứa Thanh nghi ngờ, Nhị Ngưu không nhịn được mở miệng.

“Tiểu A Thanh ngươi đúng là thiển cận, kim ta dùng không đơn giản, đó là năm xưa ngươi tự bạo…”

Nhị Ngưu nói đến đây đột nhiên ngừng lại, nhận ra mình lỡ lời, trong lòng giật mình, lập tức đổi giọng.

“Sau khi tự… bộc lộ thân phận, cái này… cái kia…”

Nhị Ngưu đổ mồ hôi trán, còn Hứa Thanh lúc này ánh mắt sáng rực, nhìn Nhị Ngưu đang ấp úng, nhàn nhạt nói.

“Đại sư huynh, năm xưa ta tự bạo cái gì?”

Nhị Ngưu cười gượng, lùi lại vài bước.

Hứa Thanh tiến một bước, lập tức phá không xuất hiện trước mặt Nhị Ngưu, nhìn chằm chằm vào trán y.

“Đại sư huynh, thứ ngươi giấu trong trán, luôn cho ta cảm giác đồng nguyên, đây chính là kim mà ngươi nói phải không?”

Chương 2372: Năm xưa ngươi tự bạo (2)

Nhị Ngưu mồ hôi đổ nhiều hơn, biết không thể giấu, vì vậy mắt đảo một vòng, nghiêm trang nói.

“Đã ngươi phát hiện rồi, ta cũng nhẹ nhõm, năm xưa ngươi tự bạo ở Hoàng Đô nhân tộc, thân thể tan thành tro bụi, chỉ còn lại chút xương vụn, là ta từng chút gom lại, cực khổ vô cùng, định đưa cho ngươi.”

“Nhưng ta lo ngươi thấy di cốt của mình, sẽ buồn lòng, vì vậy ta nghĩ không để ngươi buồn, định giữ bên mình làm kỷ niệm…”

Nói đến đây, Nhị Ngưu càng tỏ vẻ đương nhiên.

“Ta kỷ niệm một chút, cũng có gì sai đâu!”

Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu, một hồi không nói nên lời, cuối cùng sắc mặt khó coi, lắc đầu.

“Đại sư huynh, cái lô đỉnh này là ngươi ở kiếp trước đúng không, thảo nào năm xưa bị đánh chết, ngươi cái gì cũng dám lấy.”

Nhị Ngưu cảm thấy chột dạ, định mở miệng.

Bên ngoài quảng trường truyền đến chấn động cấm chế, là thiếu chủ Vân gia lo lắng, tạo ra chấn động hỏi thăm.

Cho đến khi Nhị Ngưu truyền âm trấn an, chấn động mới dừng lại.

Hứa Thanh nhìn hướng thiếu chủ Vân gia rời đi, lại nghĩ đến hành vi của đại sư huynh, vì vậy nghiêm túc nói.

“Đại sư huynh, người này… ngươi phải đối xử tốt.”

Nhị Ngưu mặt dày, nên giả bộ không hiểu, giơ tay.

“Đừng nói chuyện đó nữa, Tiểu A Thanh, còn vài ngày nữa là đến ngày mở ra nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, thời gian trước ngươi cùng… người đó, một đường đến Tây Ma Vũ, vậy nói, người đó chính là người đó?”

Nhị Ngưu vội hỏi.

Hứa Thanh gật đầu.

Nhị Ngưu hít một hơi sâu.

“Quả nhiên ta đoán đúng, rõ ràng ngay từ đầu là muốn nuốt trọn, nhưng Tiểu A Thanh, ngươi cùng người đó đi Tây Ma Vũ, cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ chỉ đi khiêu chiến để nổi danh?”

Nhị Ngưu nghi ngờ nhìn Hứa Thanh.

“Đây không phải phong cách của ngươi và ta sau bao năm mài giũa, thời cơ tốt như vậy, không nên đi làm chút việc riêng sao.”

Hứa Thanh chớp mắt.

“Ta đã đến Tiên Thuật Điện của Đông Ma Vũ.”

Mắt Nhị Ngưu sáng lên.

“Rồi sao nữa?”

“Rồi, lấy được một ấn ký.”

Hứa Thanh lật tay, trong lòng bàn tay hiện ra ấn ký của Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Ánh mắt Nhị Ngưu lập tức trở nên sáng rực, nhìn chằm chằm vào ấn ký trong lòng bàn tay Hứa Thanh, mắt còn sáng hơn trước.

“Haha, quả nhiên là tiểu sư đệ của ta, phong cách giống hệt ta, ta đã nói rồi, cơ hội thế này, nếu không biết tận dụng thì đúng là ngu ngốc.”

“Ấn ký này… đúng là bảo vật!”

Nhị Ngưu liếm môi.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Đáng tiếc, theo nghiên cứu của ta, Ngũ Cẩu Xá Tiên cần nghi thức và truyền thừa đặc biệt mới có thể đạt được, mà ta chỉ có một ấn ký này, theo cách thông thường không thể nắm bắt.”

“Ồ? Để ta thử.” Nhị Ngưu nói, giơ tay chộp lấy ấn ký trong lòng bàn tay Hứa Thanh, dường như thi triển tiên thuật, ba bóng mờ sau lưng y cùng giơ tay.

Một chộp này, thật sự lấy được ấn ký, một tay đặt lên trán.

Sau đó, trong sự chú ý của Hứa Thanh, Nhị Ngưu và bóng mờ sau lưng cùng chấn động, nhắm mắt.

Rõ ràng chìm vào trong phiên bản yếu hóa của Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Một lúc lâu sau, Nhị Ngưu mới mở mắt, lộ vẻ kinh ngạc, thở dài một hơi, trả lại ấn ký cho Hứa Thanh.

“Lợi hại!”

“Nhưng thực sự cần truyền thừa và nghi thức đặc biệt, nếu không chỉ có thể cảm nhận, không thể nắm bắt…”

Nhị Ngưu nhíu mày, nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi vừa nói theo cách thông thường khó nắm bắt tiên thuật này, vậy… nghĩa là có cách không thông thường?”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng, nhìn ấn ký trong tay, trầm giọng nói.

“Sau khi ta trở lại Đông Ma Vũ, từng dùng Triêu Hà Quang để mô phỏng, nhưng thất bại.”

“Nhưng từ đó nảy ra một ý tưởng, đó là bản thân không ngừng cảm nhận phiên bản yếu hóa của ấn ký tiên thuật này, để nó bùng nổ trên cơ thể ta từng lần một, từ đó khiến bản thân dần dần chịu đựng được, rồi sinh ra kháng thể tương ứng.”

“Nguyên lý của kháng thể là ghi nhớ đặc điểm của vật xâm nhập, càng hiểu rõ, kháng thể sinh ra càng toàn diện.”

“Vì vậy, dù ta thiếu truyền thừa và nghi thức đặc biệt, không thể học tiên thuật này một cách chủ động.”

“Nhưng, khi ta mượn ấn ký này bùng nổ tiên thuật từng lần trên cơ thể, khiến kháng thể với tiên thuật này ngày càng nhiều, đến khi đủ, kháng thể của ta hiểu rõ tiên thuật này, như ghi nhớ theo bản năng.”

“Và khi thông qua kháng thể khiến ta nhớ tiên thuật này theo bản năng, nghĩa là ta đã gián tiếp nắm bắt tiên thuật này, thành công vượt qua giới hạn.”

“Về phần sau khi ghi nhớ theo bản năng, ta làm thế nào để chủ động thi triển, phương pháp là mô phỏng của Triêu Hà Quang.”

“Dùng mô phỏng của Triêu Hà Quang để thực sự thể hiện uy lực tiên thuật này, vì cốt lõi là thật.”

Hứa Thanh nói xong, ngẩng đầu nhìn Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu trợn mắt nhìn Hứa Thanh, một lúc lâu sau hít một hơi sâu, trong lòng không khỏi dâng lên sự tán thưởng đối với ý tưởng của Hứa Thanh, thì thầm nói.

“Kỳ tư diệu tưởng, khó tin.”

“Nhưng nghe có vẻ… thật sự có thể!”

Hứa Thanh gật đầu, quét mắt nhìn cấm chế trong quảng trường.

“Nhưng tiền đề của tất cả điều này, là đảm bảo bản thân không bị tổn hại trong mỗi lần bùng nổ tiên thuật, dù là phiên bản yếu hóa của Ngũ Cẩu Tiên Thuật, nhưng thuật này quỷ dị.”

“Vì vậy đại sư huynh, lần này ta đến, cũng có một yêu cầu.”

“Ta cần ngươi hộ pháp cho ta, nếu ta lâm vào nguy hiểm, lúc quan trọng, kết hợp quyền hành Lục Tặc của chúng ta, gọi ta từ trong Ngũ Cẩu Tiên Thuật thức tỉnh.”

Nghe vậy, Nhị Ngưu nghiêm túc gật đầu, sau đó hai người bàn bạc một phen, Hứa Thanh trên danh nghĩa rời đi, Nhị Ngưu thì nói rõ với bên ngoài, sau đó chọn bế quan.

Đêm đó, Hứa Thanh trở lại.

Cứ thế, trong sự nghiên cứu và thử nghiệm tiên thuật của hai người, thời gian cứ trôi.

Năm ngày, qua đi.

Đại sự được cả Ma Vũ thánh địa quan tâm, theo Ma Vũ Đại Đế dẫn người từ phía Tây tới, theo ánh mắt của các Chúa Tể Đông Ma Vũ, theo sự xuất hiện của Lữ Linh Tử… cũng sắp bắt đầu.

Nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, đến ngày mở ra!

Chương 2373: Đế mộ, mở ra! (1)

Tiếng chuông vang lên từ đạo đài của Đông Ma Vũ vào buổi sáng hôm ấy, âm thanh vang dội như bão tố, lan khắp toàn bộ Đông Ma Vũ.

Trong khoảnh khắc này, bất kể là gia tộc, tán tu hay Chúa Tể Sơn, tất cả tu sĩ ở Đông Ma Vũ đều nghe thấy, không tự chủ mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía đạo đài Đông Ma Vũ.

Họ biết rằng… ngày mở ra nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế đã đến.

Minh Viêm Đại Đế, đối với Ma Vũ thánh địa, là một cái tên huy hoàng và khủng khiếp.

Ngài không phải là chính thống.

Năm xưa ngài ấy mất tích bí ẩn, sau nhiều năm trở về đã là Đại Đế.

Ở thời kỳ đỉnh cao, dù chỉ tọa trấn tại Đông Ma Vũ, nhưng với sức mạnh khủng khiếp, ngài đã thống nhất cả Đông và Tây Ma Vũ.

Thậm chí các thánh địa Huyền cấp khác cũng phải cúi đầu trước ngài.

Minh Viêm Đại Đế đã đạt đến đỉnh cao của cấp bậc Đại Đế, chỉ còn cách Hạ Tiên nửa bước.

Thậm chí ngay cả Ma Vũ Đại Đế đời này cũng phải cúi đầu trước ngài, mặc dù kế thừa danh hiệu Ma Vũ, nhưng chỉ là bù nhìn.

Thời gian đó, Ma Vũ thánh địa rực rỡ nhất, được gọi là thánh địa Huyền cấp hàng đầu.

Theo lý, một Đại Đế ở vị trí cao như vậy không dễ dàng diệt vong, thậm chí việc kéo dài thọ mệnh cũng không khó.

Nhưng điều kỳ lạ là, thời kỳ đỉnh cao của Minh Viêm Đại Đế lại rất ngắn ngủi. Sau khi thất bại trong việc đột phá Hạ Tiên, chỉ vài nghìn năm sau, ngài như đi hết cuộc đời.

Không ai biết lý do.

Nhiều người đoán rằng, có lẽ liên quan đến cách ngài ấy đạt được tu vi Đại Đế.

Vì vậy, có lần bế quan của Minh Viêm Đại Đế từ ngàn năm trước.

Giờ đây ngàn năm trôi qua, sống chết chưa rõ.

Mà Ma Vũ thánh địa, cũng do ngài bế quan, dần thay đổi cục diện.

Ma Vũ Đại Đế đời này, từ bù nhìn mới có cơ hội trỗi dậy.

Đến hôm nay, đối với tu sĩ Ma Vũ thánh địa, có lẽ mọi thứ sẽ có kết thúc.

Vì vậy, vô số người quan tâm.

Thậm chí cuộc chiến với nhân tộc cũng không còn quan trọng.

Ma Vũ rút quân, trong thời gian tới sẽ chủ yếu phòng thủ, đồng thời Ma Vũ thánh địa cũng kích hoạt đại trận, ngăn chặn bất ngờ.

Tất cả sự chú ý đều dồn vào đạo đài Đông Ma Vũ.

Vì đó chính là nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế.

Lúc này theo tiếng chuông vang vọng, từng bóng người truyền tống tới, có thể thấy cầu vồng từ phía Tây cũng đang quét đến gần.

Đồng thời, tiếng chuông này cũng truyền đến Tiên Thuật Điện.

Dù là mật thất cách biệt với bên ngoài, tiếng chuông này vẫn có thể xuyên qua, lọt vào tâm thần của Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Hứa Thanh mở mắt, kết thúc thử nghiệm về Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Nhị Ngưu thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh, ta còn đang lo nếu ngươi vẫn không tỉnh, ta sẽ phải vác ngươi ra ngoài.”

Trong mấy ngày qua, việc thử nghiệm Ngũ Cẩu Xá Tiên của Hứa Thanh đã khiến kháng thể của hắn nhớ sâu hơn về tiên thuật này, có vài lần gặp nguy hiểm, nhưng may có Nhị Ngưu hộ pháp nên mọi thứ đều suôn sẻ.

“Đáng tiếc thời gian không đủ.”

Hứa Thanh trong lòng có chút tiếc nuối, nếu có thêm nửa tháng, hắn tin rằng có thể hoàn toàn mô phỏng tiên thuật đó, nhưng bây giờ chỉ có thể làm được một nửa.

Nhưng hắn cũng biết, so với tiên thuật, nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế mới là mục tiêu chính của hắn và đại sư huynh trong chuyến đi này.

“Hy vọng có thể ở đó, nhận được cơ duyên để tu vi của ta đột phá!”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, đứng dậy nhìn về phía Nhị Ngưu.

“Đại sư huynh, chúng ta xuất phát?”

Trong mắt Nhị Ngưu hiện lên sự mong chờ, liếm môi, xoa tay cười hắc hắc.

“Trước khi đi, ta tặng ngươi một bảo vật.”

Nói rồi, Nhị Ngưu giơ tay từ túi trữ vật lấy ra một quả trứng phủ đầy vết nứt, đưa cho Hứa Thanh.

Quả trứng này vừa ra, một luồng khí huyền diệu lan tỏa, khiến hư không xung quanh vặn vẹo, rõ ràng không tầm thường.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, chỉ nhìn một cái đã nhận ra.

“Sao lại ở chỗ ngươi?”

Đây chính là trứng Kim Thử, ngày đó hai người lấy được, thấy Ngô Kiếm Vu giỏi ấp trứng, nên giao cho Ngô Kiếm Vu.

Đến khi cùng Ngọc Lưu Trần ra biển, gặp lão giả tự xưng đến từ tinh hoàn thứ năm, tận mắt thấy đối phương cũng có một con, còn coi nó là bảo vật.

Lúc đó, hắn và Nhị Ngưu mới nhận ra giá trị của Kim Thử.

“Trước khi chúng ta về Hoàng Đô nhân tộc, ngươi ngày nào cũng nhìn Phong Lâm Đào, còn ta thì đi tìm Ngô Kiếm Vu.”

Nhị Ngưu tự hào.

“Quả trứng Kim Thử này quý giá như vậy, ta lo một khi được Ngô Kiếm Vu ấp nở, đầu tiên thấy gã, sẽ thành thú cưng của gã.”

“Vì vậy ta lấy lại, định tự mình ấp.”

“Đây, qua nỗ lực của ta, sắp nở rồi.”

Nhị Ngưu đắc ý.

“Lần này chúng ta vào nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, không biết sẽ mất bao lâu, quả trứng của ngươi tự cầm lấy, chắc không quá vài ngày sẽ nở.”

“Dù không biết chính xác khả năng của Kim Thử, nhưng chắc chắn là thứ tốt.”

Hứa Thanh nghe vậy, cẩn thận thu quả trứng vào.

Sau đó hai người nhìn nhau, đều thấy sự kiên định và mong chờ trong ánh mắt đối phương.

“Tiểu A Thanh, lần này vào nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, ta còn một mục tiêu khác, liên quan đến tiền kiếp của ta…”

“Nhưng hiện tại ta chưa chắc chắn, nếu xác định được, ngươi phải giúp ta một tay.”

Nhị Ngưu nghiêm trọng nói.

Hứa Thanh không hỏi cụ thể, chỉ gật đầu.

Nhị Ngưu cười, vỗ vai Hứa Thanh, hai người đồng thời bước đi, lập tức biến mất khỏi mật thất.

Khi xuất hiện, Nhị Ngưu đã ở bên ngoài Tiên Thuật Điện.

Hứa Thanh thì ở giữa không trung, cách Tiên Thuật Điện một khoảng, nhìn lại phương hướng Tiên Thuật Điện, rồi thân thể lay động, lao thẳng về đạo đài Đông Ma Vũ.

Còn Nhị Ngưu bên ngoài Tiên Thuật Điện, với thân phận Nguyệt Đông, nhàn nhạt nói.

“Tiên Thuật Điện nghe lệnh, theo bản tiên sư, tới đạo đài Đại Đế.”

Lời Nhị Ngưu vừa ra, đông đảo tiên sư bay lên, tạo thành thế trận.

Còn thiếu chủ Vân gia không có ở đây, ba ngày trước đã bị lão tổ triệu hồi, phải quay về.

Như vậy, đoàn người nhanh chóng bay đi trên bầu trời.

Lúc này, tại đạo đài Minh Viêm Đại Đế, đạo đài khổng lồ hình cánh, bốn phía đã có đông đảo tu sĩ Đông Ma Vũ bao quanh, phong tỏa đường ra vào.

Chỉ có những người đặc biệt mới được vào.

Bên trong, đã có ba người ngồi xếp bằng trên không trung, lặng lẽ chờ đợi.

Nếu lúc này Hứa Thanh tới, có thể nhận ra hai người.

Một người là Lâm Khôn, nhi tử của Chúa Tể thứ năm.

Người còn lại chính là thiếu chủ Vân gia.

Hai người này rõ ràng là những người đã được chọn trong nội bộ Đông Ma Vũ để theo Chúa Tể thứ mười vào.

Người thứ ba, trông như thiếu niên, tướng mạo bình thường, nhưng tu vi đã đạt đến Uẩn Thần.

Người này đến từ Chúa Tể Sơn thứ chín.

Họ là những người đầu tiên đến đây, mà khi tiếng chuông thứ ba vang lên… trời đất nứt ra một khe hở.

Chương 2374: Đế mộ, mở ra! (2)

Lữ Lăng Tử, hóa thân của Nữ Đế, bước ra từ khe hở, một bước tới nơi.

Lâm Khôn và hai người kia vội vàng đứng dậy chào đón.

Nữ Đế gật đầu, ngồi xếp bằng trên không trung, nhắm mắt im lặng.

Cho đến khi tiếng chuông thứ tư vang lên, Nữ Đế chậm rãi mở mắt, trước mặt nàng, trong hư không xuất hiện năm bóng người.

Người dẫn đầu mặc hoàng bào, đội vương miện, xuất hiện khiến trời đất biến sắc, gió mây cuồn cuộn. Dù là Lâm Khôn và những người khác, hay các tu sĩ xung quanh, thậm chí là các Chúa Tể Đông Ma Vũ đang ngấm ngầm quan sát nơi đây…

Tất cả đều chấn động, đồng loạt cúi đầu.

“Tham kiến Đại Đế.”

Người đến chính là Ma Vũ Đại Đế đời này.

Sau lưng gã có năm người đi theo.

Ba nam, hai nữ.

Một trung niên mặt đỏ, một lão giả gù lưng, một thanh niên mặt ngọc, cùng hai nữ nhân, một người mặc cung trang, một người mặc thanh y.

Họ tự nhiên là những người sẽ vào từ phía Tây Ma Vũ.

“Đủ người chưa?”

Ma Vũ Đại Đế vừa hạ xuống, nhàn nhạt hỏi.

Đối diện với áp lực của gã, mọi người đều tự nhiên kinh sợ, chỉ có Nữ Đế giữ vẻ bình tĩnh, trả lời thản nhiên.

“Còn hai người nữa.”

Ma Vũ Đại Đế nghe vậy, nhìn Nữ Đế, mỉm cười.

"Họ cũng tới rồi."

Lời vừa dứt, tiên âm vang vọng trên trời, một đoàn tiên sư bày trận, khiêng một chiếc kiệu khổng lồ xuất hiện trên trời.

Trong kiệu, có một nữ nhân ngồi.

Vốn dĩ vẻ mặt còn kiêu ngạo, nhưng trong khoảnh khắc sau…

"Đến đây."

Nữ Đế cất tiếng.

Nữ nhân kia chấn động, lập tức bay ra, tiến đến trước mặt Nữ Đế, ngoan ngoãn đứng cạnh.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh với khí huyết cuồn cuộn bay đến, sau khi đến nơi cũng đứng cạnh Nữ Đế.

Lúc này, mỗi bên sáu người.

Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế dẫn đầu, mỗi bên sau lưng đều có năm người.

"Minh Viêm Đại Đế là đỉnh cao của Ma Vũ thánh địa."

Ánh mắt Ma Vũ Đại Đế quét qua Hứa Thanh và Nhị Ngưu, chậm rãi nói.

"Mở ra nơi bế quan của ngài ấy, ta vốn không đồng ý."

"Nhưng Lữ Lăng là đệ tử của ngài ấy, và các đệ tử khác của Minh Viêm Đại Đế cũng đồng ý việc này, nên bản tôn không tiện từ chối."

"Nhưng bản tôn có một yêu cầu, các ngươi phải tuân theo! Lần này các ngươi vào, chủ yếu để thăm dò, không được làm kinh động đến việc tu luyện của Đại Đế."

"Nếu Đại Đế không may thực sự đã vẫn lạc… Các ngươi thay bản tôn bái ba lạy, không được làm phiền thêm."

Ma Vũ Đại Đế nói đến đây, giọng trở nên sắc bén.

Mọi người đồng loạt chắp tay, tỏ vẻ tuân mệnh.

Thấy vậy, sắc mặt Ma Vũ Đại Đế dịu lại, quay người nhìn đạo đài khổng lồ, ánh mắt hiện lên một tia hồi tưởng, một lúc sau thở dài.

“Nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, nhìn như đạo đài, nhưng thực ra đó là một thiên ngoại thiên bí ẩn, do ngài tìm thấy từ tinh không.”

“Nếu ngài thực sự đã mất, do thiên ngoại thiên đóng kín, ký ức suốt đời của ngài sẽ hóa thành từng giới, tràn ngập.”

“Bên trong có thể chứa đựng truyền thừa của ngài.”

“Trước khi trở về, việc tu hành và trải nghiệm của ngài trong tinh không rất bí ẩn, không ai biết. Vì vậy, không ai biết ký ức của ngài.”

“Vì tôn kính Đại Đế, ta hy vọng các ngươi thấy được, không tiết lộ chút gì.”

Nói rồi, Ma Vũ Đại Đế lắc đầu, bước lên đạo đài, ngồi xếp bằng, vung tay, lập tức toàn bộ đạo đài rền vang, từ tối tăm trở nên rực rỡ.

“Các ngươi tự tiện, trong thời gian này, bản tôn sẽ hộ pháp cho các ngươi tại đây.”

Trong khoảnh khắc này, đạo đài sáng chói, tiếng của Ma Vũ Đại Đế vang vọng, trời đất chấn động.

Đông Ma Vũ, tất cả Chúa Tể đều mở mắt, nhìn về nơi đây.

Phía Tây Ma Vũ, cũng vậy.

Tất cả tán tu, gia tộc, không ai không như thế.

Có thể nói là vạn chúng chú mục.

Trong sự tụ hội của vô số ánh mắt và thần niệm này, Nữ Đế bước tới đạo đài, không có nghi thức hào hoa, cũng không có nghi lễ phức tạp, chỉ có con mắt thứ ba giữa trán nàng tỏa sáng.

Sau đó, từng giọt máu thấm ra từ cơ thể nàng.

Đó là máu của Lan gia, cùng nguồn gốc với Đại Đế.

Lan tỏa huyền diệu, chứa đựng quy tắc và pháp tắc.

Những giọt máu này tụ lại trước mặt Nữ Đế, rơi xuống đạo đài, dưới ánh nhìn của con mắt thứ ba, từ từ hình thành một xoáy nước màu đỏ, ầm ầm xoay chuyển, như mở ra một con đường.

Tiếp đó, Nữ Đế không hề do dự, bước vào, biến mất trong đó.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu cũng không chần chừ, lao nhanh vào.

Rồi thiếu chủ Vân gia, Lâm Khôn và thiếu niên từ Chúa Tể Sơn thứ chín, cùng những người từ Tây Ma Vũ, tất cả bước vào, huyết vụ tạo thành xoáy nước, tản ra thành sương mù.

Xoáy nước cũng biến mất theo.

“Một vở kịch mà ai cũng có âm mưu riêng…”

Trên đỉnh đạo đài, Ma Vũ Đại Đế mở mắt, cúi đầu nhìn xuống, thầm thì.

Trong nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, Hứa Thanh không biết những người khác ra sao, nhưng lúc này hắn nhíu mày.

Khi vừa bước vào xoáy nước, hắn chỉ thấy trước mắt tối sầm, khi mọi thứ rõ ràng lại, hắn nghe thấy nhạc, ngửi thấy hương phấn, thấy vũ điệu… nơi hắn đứng là một cung điện khổng lồ và xa hoa, cột ngọc chạm trổ, bên trong có ít nhất cả ngàn nữ nhân, mặc váy mỏng, gần như trong suốt.

Da thịt lấp ló, khơi dậy lòng người.

Trong cung điện này, hoặc đang vũ điệu, hoặc đang thân mật, khiến toàn bộ đại điện trông vô cùng xa hoa.

Những nữ nhân này thuộc các tộc khác nhau, dáng người khác nhau, nhưng nhan sắc đều tuyệt mỹ, bất cứ ai cũng là mỹ nhân.

Hiện tại từng người đều nhìn hắn với ánh mắt khao khát, lửa tình trong mắt như muốn thiêu đốt tất cả.

Hứa Thanh thấy mà kinh tâm động phách.

Nhìn ra ngoài đại điện, đây là một đại lục chưa biết, trong phạm vi thần niệm của Hứa Thanh… hắn không thấy nam nhân thứ hai nào ngoài mình.

Như thể đây là một Nữ Nhi quốc.

Còn bản thân hắn, cũng không phải dáng vẻ nguyên bản, mà hóa thành một thanh niên, ngồi trên ngai vàng cao nhất của đại điện, như một đế vương.

Trước mặt là đủ loại mỹ thực, tiên quả linh nhục.

“Đây là một phần ký ức hóa thành giới của Minh Viêm Đại Đế?”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Cũng tiếng lẩm bẩm đó, trên một ngôi sao cổ hoang vu, phát ra từ miệng Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu có chút sững sờ.

Y nhìn quanh, đây là một ngôi sao cằn cỗi và hoang vu, bầu trời xám xịt, đất đen ngòm, không có thực vật.

Ánh mắt nhìn thấy đều là thịt thối, đầy xương cốt, thậm chí y còn thấy vô số phân, có nhiều con giòi khổng lồ đang bò tới lui, có vài con bò về phía y.

Mùi hôi thối tràn ngập khiến người ta buồn nôn.

Như địa ngục trần gian.

Còn bản thân y, là một xác chết đã thối rữa một nửa, lúc này mở mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Đây là… một đoạn ký ức của Minh Viêm Đại Đế hóa thành giới? Ký ức của ngài sao lại như vậy…”

“Những người khác, cũng ở đây sao?”

Nhị Ngưu kinh hãi, sau đó bản năng nhìn về những con giòi đang bò tới, muốn tìm xem có Tiểu A Thanh ở trong đó không.

Chương 2375: Ly Kim (1)

Trên ngôi sao hoang vu, Nhị Ngưu thở dài, có chút tiếc nuối.

Y không tìm thấy Tiểu A Thanh trong đám giòi bọ…

Vì vậy, y quay sang tìm kiếm những xác chết xung quanh.

Khi y còn đang tìm kiếm không ngừng nghỉ, ở một mảnh thế giới khác trong ký ức Minh Viêm, một trận chiến khốc liệt đang diễn ra.

Đó là chiến trường tinh không.

Một thân khoác áo giáp đen, như từ trong cái chết bò ra, Minh Viêm dẫn dắt quân đội của mình, đối đầu với dị tộc trong tinh không, diễn ra cuộc chém giết điên cuồng và tàn bạo.

Tiếng pháp thuật, tiếng thét gào đau đớn không ngừng vang lên.

Cho đến khi từ xa xuất hiện một người, tỏa ra thần uy lừng lẫy, không để ý đến hai phe, quét sạch tất cả, như một lưỡi kiếm sắc bén lao thẳng về phía Minh Viêm.

Chớp mắt đến gần, một ngón tay điểm vào giữa trán Minh Viêm, khiến thân thể Minh Viêm sụp đổ, tinh không tan vỡ, ký ức này cũng tan biến.

Trong vô số mảnh vỡ lan tỏa, hình bóng người kia cũng dần rõ ràng.

Đó chính là Nữ Đế.

Khác với Hứa Thanh và Nhị Ngưu, họ ở trong thế giới ký ức này xuất hiện dưới hình dáng Minh Viêm, còn Nữ Đế lại hiện diện dưới hình dáng thật của mình.

“Thật sự là đã chết, ký ức phân tán thành thế giới, hay là lấy ký ức làm lớp cản đầu tiên? Minh Viêm, ngươi rốt cuộc là chết hay còn sống?”

Nữ Đế khẽ nói, bước về phía trước.

Đồng thời, những người khác đã bước vào nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế cũng đang ở các thế giới khác nhau trong ký ức này, có người đang khám phá, có người đang phớt lờ, có người thì đang đắm chìm.

Mỗi người vì mục đích khác nhau mà thực hiện những phương pháp khác nhau.

Chẳng hạn, trên một bình nguyên tối tăm, trong số năm người đến từ Tây Ma Vũ, lão giả kia đang tiến bước.

Mặt đất dưới chân lão dường như thu nhỏ lại, khiến mỗi bước chân của lão dù trông chậm chạp nhưng thực tế phạm vi bao phủ rất lớn, đủ để làm kinh ngạc.

Khi tiến bước, tiếng leng keng phát ra từ áo choàng đen, như thể dưới áo lão đang cột đầy xích sắt.

Sau một lúc, trước mắt lão xuất hiện một vết nứt lớn, lộ ra một khe nứt khổng lồ.

Đứng bên cạnh khe nứt, lão giả cúi đầu nhìn xuống, phát ra tiếng cười khàn khàn.

“Quả nhiên ở đây.”

…

“Ma Vũ Đại Đế từng nói, nếu xuất hiện thế giới ký ức, nghĩa là Minh Viêm Đại Đế đã chết?”

Trong đại điện đầy nữ nhân, Hứa Thanh ngồi trên cao, ánh mắt quét qua tất cả.

Hắn không vội hành động, mà trong lòng phân tích tình cảnh hiện tại.

“Nhưng lời của Ma Vũ Đại Đế, cũng không thể tin hoàn toàn.”

“Dù sao đi nữa, đây rất có thể là thế giới ký ức của Minh Viêm Đại Đế, vậy… ý nghĩa của thế giới ký ức này là gì? Truyền thừa? Hay là có nhiều thế giới như vậy, phải đi qua từng cái một?”

Hứa Thanh đang suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt lạnh lùng, từ xa trở về, nhìn về phía bên phải.

Ở phía bên phải hắn, có một nữ nhân kiều diễm, mặc một chiếc váy mỏng manh gần như đã cởi một nửa, hai má đỏ bừng, ánh mắt mê hoặc như tơ, như một con thú cưng, bò về phía hắn.

Tư thế bò của nàng, càng làm nổi bật thân hình quyến rũ của mình.

Hứa Thanh không nói gì, nhưng ánh mắt càng lạnh lẽo.

Ánh mắt lạnh lẽo này khiến nữ nhân kia run rẩy, biểu hiện kinh hãi, run rẩy không dám tiến lên, dần dần lùi lại.

Hứa Thanh thấy vậy, đang định thu hồi ánh mắt, nhưng ngay lúc đó hắn đột ngột nhíu mày.

Một cảm giác rách nát đột nhiên xuất hiện trong thế giới nơi đây, trong đại điện này, và cả trên người hắn.

Cảm giác giống như thế giới này đang bài xích hắn, kèm theo nguy cơ, như thể hành động của hắn đã thu hút sự chú ý của thế giới nơi đây.

Điều khiến Hứa Thanh chú ý hơn là áp lực kèm theo, như có một ngọn núi đè lên người hắn.

Nhưng may mắn thay, cảm giác rách nát này chỉ nhẹ nhàng, không nghiêm trọng, như một lời cảnh báo.

“Thú vị…”

Hứa Thanh nheo mắt, từ từ đứng dậy, đi từ bệ cao, bước vào đại điện, tiến về phía cửa điện.

Trong quá trình đó, những nữ nhân trong đại điện đều nhận ra hành động của Hứa Thanh, đồng loạt biểu lộ sự kinh hãi, kèm theo sự bối rối đối với hành động của hắn.

Hứa Thanh không để ý, hắn đang dò xét và kiểm tra nguyên nhân của cảm giác rách nát.

Khi hắn đến gần cửa điện, biểu hiện của những nữ nhân trong đại điện càng dao động, âm thanh cũng giảm đi, cho đến khi Hứa Thanh chỉ còn một bước nữa là bước ra khỏi cửa điện…

Đại điện đột nhiên im lặng.

Tiếng nhạc biến mất, âm thanh dâm dật dừng lại, thậm chí cả hơi thở cũng ngừng, tất cả đồng loạt quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo, mang theo cái chết, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Cảm giác rách nát mạnh mẽ xuất hiện trong khoảnh khắc đó.

Hứa Thanh dừng bước, quay đầu đối diện với những nữ nhân trong đại điện, trong lòng cuối cùng xác định được nguyên nhân của cảm giác rách nát.

"Thế giới này được hình thành từ một mảnh ký ức của Minh Viêm Đại Đế, đại diện cho ký ức của ngài, mà bây giờ ta hiện diện dưới hình dạng ngài, nên hành vi của ta phải phù hợp với ngài năm xưa."

"Nếu không phù hợp, sẽ bị coi là kẻ xâm nhập, dẫn đến cảm giác rách nát này, bị cả thế giới này thù địch, đàn áp, và tạo thành đại khủng hoảng."

"Vì vậy, để thuận lợi, cần phải tìm hiểu xem Minh Viêm Đại Đế năm xưa hành động thế nào."

Hứa Thanh suy nghĩ, không cố rời đi mà quay trở lại.

Khi hắn quay lại, tiếng nhạc trong đại điện lại vang lên, biểu hiện của những nữ nhân kia cũng trở lại bình thường, âm thanh dâm dật lại nổi lên, có người còn tiến lại gần Hứa Thanh, uốn éo, thân hình lắc lư, khuôn mặt đầy khao khát.

Nhưng lông mày của Hứa Thanh vẫn nhíu chặt.

Bởi vì hắn phát hiện, cảm giác rách nát đó vẫn tồn tại, không hề giảm đi chút nào dù hắn đã quay lại.

Chương 2376: Ly Kim (2)

“Đi cũng không đúng, ở lại cũng không đúng.”

“Vậy Minh Viêm năm xưa đã làm gì?”

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lùng, trong lòng đã có quyết định, khi những nữ nhân kia tiến lại gần hắn, hắn nâng tay phải, nắm chặt.

Âm Thanh thần quyền, bùng nổ dữ dội.

Cảm giác rách nát, biến mất trong khoảnh khắc.

Hứa Thanh ngay lập tức hiểu ra, quyết định của Minh Viêm năm xưa, là ra tay.

Một lát sau cửa đại điện từ từ mở, Hứa Thanh bước ra từ.

Gió thổi qua mang theo hương hoa, thổi tung tóc Hứa Thanh, cũng đẩy cửa đại điện mở rộng hơn.

Theo cơ thể Hứa Thanh, có thể nhìn thấy phía sau hắn là đại điện… không có xác chết, cũng không có nữ nhân sống sót, chỉ có những cánh hoa khô héo.

Và chúng đang trở nên mờ nhạt.

Toàn bộ Nữ Nhi quốc, cũng trong khoảnh khắc Hứa Thanh bước ra khỏi đại điện, bắt đầu biến đổi.

Đất rung chuyển, trời tối lại, mây gió cuộn trào.

Từng tòa kiến trúc sụp đổ trong chớp mắt, từng cành cây lớn mọc ra từ, đung đưa làm hiện lên những nhánh cây phân ra vô số nhánh, nở hoa, tỏa hương.

Mà mỗi đóa hoa, là một nữ nhân.

Nhìn rộng ra, theo sự sụp đổ của Nữ Nhi quốc, những cành cây lớn này có hàng ngàn nhánh, lan ra bát phương, và mỗi nhánh cây nở ra hàng chục lần số đóa hoa.

Lúc này, tất cả đều phát ra âm thanh dâm dật, từ khắp nơi

nhìn về phía Hứa Thanh.

Ở trung tâm Nữ Nhi quốc, mặt đất sụp đổ, một đóa hoa khổng lồ rộng hàng ngàn trượng, từ bên trong mọc lên.

Đây là hoa chủ, khi cánh hoa nở ra, bên trong chỉ có một nhụy hoa, hóa thành nữ vương.

“Hợp Hoan Hoa!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên.

Hắn nhận ra loài hoa này, năm xưa ở Triêu Hà Châu, hắn từng thấy, và còn cứu Ninh Viêm đang bị Hợp Hoan Hoa hấp thụ…

Nhưng cây hoa năm xưa nhỏ bé, còn cây trước mắt lúc này lại khủng khiếp đáng sợ.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhìn, những nữ nhân từ các đóa hoa nhìn hắn, tiếng cười vang vọng, trong khi cành cây vung vẫy, từ bốn phía lao về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không biểu lộ cảm xúc, thân thể lay động, bay lên tránh khỏi cành cây, tay phải giơ lên, ấn xuống.

Lập tức lực Độc Cấm hóa thành làn sương đen đặc, mạnh mẽ lan tỏa.

Hướng thẳng về phía những cành cây.

Nơi nó đi qua, những nữ nhân cười rộ lên liền chuyển thành tiếng thét thê lương, thân thể mục nát, như không thể chịu đựng nổi.

Nhưng cảm giác rách nát lại xuất hiện, lại cực kỳ mạnh mẽ, khiến Hứa Thanh cảm thấy trái tim run rẩy.

Như thể sự khủng khiếp hắn không thể chống lại, đang đến gần với hành động trước đó của hắn.

Càng ra tay, cảm giác này càng mạnh mẽ.

“Không đúng!”

Hứa Thanh lập tức thu hồi Độc Cấm, lùi lại, trong lòng phân tích nhanh chóng, đồng thời cành cây vung vẫy, nữ vương hoa dưới mặt đất, giơ tay chỉ.

Lập tức, không gian xung quanh Hứa Thanh nở ra vô số đóa hoa, tất cả cánh hoa đồng loạt nổ tung, bắn ra khắp nơi.

Hứa Thanh dù lùi lại tránh né, nhưng vẫn có một cánh hoa rơi vào người hắn, tạo ra một vết cắt.

Nói chính xác, vết cắt là trên cơ thể Minh Viêm mà hắn hóa thành trong thế giới ký ức này.

Nhưng theo nhận thức của Hứa Thanh, bản thân hắn cũng cảm thấy đau đớn.

“Đây là tấn công ở cấp độ ký ức!”

Nhận ra điều này, Hứa Thanh cũng cảm thấy cảm giác rách nát giảm đi khi hắn bị thương, nỗi kinh hoàng đang đến cũng ngừng lại và bắt đầu tan biến.

“Mọi thứ đều chỉ về một con đường.”

“Đó là không thể chống lại, bị loài hoa này tiêu diệt!”

“Minh Viêm năm xưa, đã bị loài hoa này tiêu diệt ư?”

Hứa Thanh không tin.

Nhưng cảm giác rách nát, cho hắn biết nếu không theo chỉ dẫn hành động, chắc chắn sẽ có điều kinh khủng hơn xuất hiện.

“Còn một cách khác, có thể giải quyết!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, dao khắc do Vận Mệnh thần quyền hóa thành, lúc này dâng lên trong thức hải, nhưng ngay lúc đó, một âm thanh kẹt kẹt đột nhiên phát ra từ túi trữ vật của Hứa Thanh.

Hứa Thanh lùi lại, chăm chú nhìn, ánh mắt hiện lên vẻ kỳ dị.

Quả trứng Kim Thử trong túi trữ vật của hắn, không biết có phải cảm ứng được dao khắc của Hứa Thanh hay không, lại hoàn toàn vỡ ra lúc này.

Một luồng kim quang từ vỏ trứng vỡ bắn ra, bao quanh vỏ trứng, điên cuồng nuốt chửng, sau đó tự bay ra khỏi túi trữ vật.

Rơi vào tay Hứa Thanh, hóa thành một con Kim Thử nhỏ.

Nó cố gắng mở mắt, kêu lên vài tiếng với Hứa Thanh, còn cọ vào ngón tay Hứa Thanh, phát ra sóng cảm xúc thân thiết.

Ngay khi nó xuất hiện, thế giới ký ức này cũng có biến đổi lớn.

Âm thanh biến mất.

Tất cả nhụy hoa đều bất động.

Ngay cả nữ vương hoa cũng như bị đóng băng, giữ nguyên biểu cảm vừa rồi.

Như thể tất cả đều bị dừng lại.

Tâm trí Hứa Thanh dao động, đây là biến đổi ngoài dự đoán của hắn.

Trước đó, hắn biết Kim Thử không tầm thường, dù gì lão giả tinh hoàn thứ năm cũng có một con, mà con của lão thông linh, có thể xé toạc thời gian để trốn thoát.

Vì vậy hắn cũng kỳ vọng vào Kim Thử của mình.

Nhưng dù kỳ vọng thế nào, khi thấy Kim Thử xuất hiện, bát phương tĩnh lặng, Hứa Thanh vẫn cảm thấy trái tim mình rung lên mãnh liệt.

Đồng thời trong nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, ở tầng sâu nhất của thế giới ký ức, có một vùng đất kỳ lạ.

Trời là máu thịt tạo thành, mọc đầy lông tơ.

Mỗi lông tơ có vài thế giới do mảnh ký ức tạo thành.

Còn đất là một biển hoàn toàn trong suốt.

Trên biển có vô số máu thịt chất đống, tạo thành một khối u khổng lồ.

Bên trong khối u, ngồi xếp bằng một tu sĩ trung niên.

Vẻ mặt gã nghiêm nghị, thân thể tỏa ra khí tức cổ xưa, kèm theo khí tức kinh khủng.

Gã vốn nhắm mắt.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, đôi mắt gã mở to, ánh mắt xuyên thấu hư không, nhìn về một thế giới ký ức.

“Hóa ra là một con Ly Kim Thái Thú!”

Chương 2377: Manh mối ban đầu (1)

Kim Thử của lão giả tinh hoàn thứ năm có tốc độ vượt thời gian, đến đi vô hình, ẩn nấp trong không gian thời gian, không có đại năng nào có thể tìm thấy.

Điều này cho thấy sự đáng sợ của loài thú này.

Tuy nhiên, ấu thể muốn trưởng thành và đạt đến cảnh giới của Kim Thử đó, phải trải qua nhiều hạo kiếp, trăm con chỉ còn một, khó khăn vô cùng.

Nhưng giá trị của nó cũng không hề nhỏ.

Khi Ly Kim Thú vừa sinh ra, không chỉ có tu sĩ trung niên bí ẩn kia chú ý.

Bên ngoài Ma Vũ thánh địa, trong địa cung của Liêu Huyền thánh địa trên đại lục Vọng Cổ, Dạ Ma Tử đang ngủ bỗng mở mắt.

Ánh mắt phát ra ánh sáng mạnh mẽ, ngẩng đầu nhìn về hướng Ma Vũ trên bầu trời.

Thông qua cảm giác huyết mạch, nó nhận ra sự ra đời của hậu duệ.

Ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, rồi bình thản.

Khi Đức La Tử tự tay dập tắt ngọn thần hỏa và bắt giữ nó, nó vẫn chưa có hậu duệ.

Hai quả trứng sau đó, thực ra là cách tự cứu cuối cùng của nó.

Bằng năng lực thiên phú, nó cưỡng ép tách huyết mạch của mình, dùng thời gian che giấu nhân quả, lừa dối cảm giác của Đức La Tử, cuối cùng… được Hứa Thanh và Nhị Ngưu mang đi thành công.

Việc năm đó nhìn như tình cờ, nhưng thực sự có phải vậy hay không, có lẽ chỉ nó tự biết.

Một lúc sau, Dạ Ma Tử nhắm mắt lại, sinh khí của nó bắt đầu tan biến.

Chỉ còn tiếng thì thầm vang lên từ miệng nó.

“Ly kim ly kim, ly kim triêu, động thì quang, phá vạn không, độn vô tung… .”

Trong Ma Vũ thánh địa, ở nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, trong thế giới ký ức Nữ Nhi quốc, tâm thần Hứa Thanh dao động.

Hắn nhìn tiểu Kim Thử trong tay, lại nhìn về phía Hợp Hoan Hoa khổng lồ, từ khi Kim Thử ra đời hoa đó đã bị đóng băng.

Đóng băng không chỉ là bông hoa, mà cả không gian này.

Mọi thứ đều bất động trong khoảnh khắc.

Chỉ có Hứa Thanh và Kim Thử là vẫn như thường.

Tiểu Kim Thử kêu lên vài tiếng, cọ xát ngón tay Hứa Thanh, truyền ra cảm giác đói khát, sau đó lóe lên kim quang, bay ra khỏi tay Hứa Thanh, trong không trung há miệng cắn vào hư không.

Một khe nứt xuất hiện trong không gian, nó thực sự cắn đứt một mảnh không gian ở đây.

Nhưng rõ ràng với ấu thể, việc này quá khó khăn, nên sau một lần cắn thì nó yếu đi rõ rệt, nhưng cảm giác đói khát khiến nó không nhịn được mà cắn thêm một miếng nữa.

Cùng lúc đó, khe nứt không gian phá vỡ sự tĩnh lặng ở đây, ngay lập tức không gian này hồi phục, Hợp Hoan Hoa càng rung chuyển dữ dội.

Điều khiến Hứa Thanh rùng mình hơn là khi không gian này hồi phục, một ý chí khủng khiếp từ hư không dường như đang đến, giáng xuống Hợp Hoan Hoa.

Hứa Thanh chỉ cảm nhận thoáng qua, đã khiến hắn kinh tâm động phách, như bị nhấn chìm trong biển chết chóc.

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, không do dự nắm lấy tiểu Kim Thử đang cố cắn lần thứ ba, biến thành lưu quang, mang theo Kim Thử lao thẳng vào khe nứt không gian mà nó cắn ra.

Khi ý chí khủng khiếp đuổi theo, Hứa Thanh lập tức chui vào và biến mất.

Vừa rời đi, một mảnh tinh không mênh mông và lấp lánh hiện ra trước mắt Hứa Thanh.

Dù không biết bên ngoài thế giới ký ức là tinh không, nhưng Hứa Thanh biết rõ nguy cơ hiện tại, nên không giảm tốc độ, lập tức tiến lên lao về phía xa.

Một lúc sau, cảm giác nguy cơ từ ý chí khủng khiếp kia dần biến mất, nhưng trái tim Hứa Thanh vẫn không thả lỏng.

Bởi vì trong tinh không rộng lớn và đẹp đẽ này, vẫn tồn tại nguy cơ.

Đó là những cơn bão trong tinh không.

Quét qua bát phương, nơi nó đi qua, tinh thần toái diệt, tinh không bị cuốn thành hố đen.

Như một miệng khổng lồ đang nuốt chửng tất cả.

Mà nơi Hứa Thanh đang đứng, là rìa của cơn bão này.

Trong khoảnh khắc nguy cấp, Hứa Thanh không chần chừ, vung tay, Thánh Thiên Bảo Tháp xuất hiện trước mặt.

Hắn bước vào, điều khiển bảo tháp rời xa cơn bão.

Đây là vật duy nhất Hứa Thanh nghĩ đến có thể băng qua tinh không, vì bảo tháp này, lai lịch rất thần bí.

Thánh Thiên Thần Đằng trên nó, cũng là dị chủng tinh không.

Cứ thế nửa canh giờ sau, trong tiếng vút nhanh của bảo tháp, cuối cùng rời khỏi phạm vi của cơn bão tinh không.

Hứa Thanh thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm nhận được Thánh Thiên Thần Đằng tỏa ra sự khao khát.

Đó là khát vọng đối với tinh không, như cầu xin Hứa Thanh để nó rời khỏi bảo tháp, bay lượn trong tinh không.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, cảm nhận xung quanh, thấy cơn bão đã xa, liền truyền thần niệm.

Thánh Thiên Thần Đằng kêu lên vui mừng, thân thể nhanh chóng rời khỏi bảo tháp, phình ra xung quanh, hóa thành vạn trượng, một đầu quấn lấy bảo tháp, một đầu lay động phía trước.

Hứa Thanh thấy vậy, bước ra khỏi bảo tháp, khi xuất hiện, Thần Đằng duỗi quanh hắn, tỏa ra niềm vui.

Cuối cùng, ngọn cây dưới thân Hứa Thanh, nâng hắn lên, thân thể rung lên tỏa ra khí tức kỳ lạ, tách không gian như cá trong nước, lao đi với tốc độ chóng mặt.

Cảnh tượng này, nếu bị tu sĩ nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc không thôi.

Thực sự cảnh này, Hứa Thanh áo bào tung bay, ngồi trên Thần Đằng vạn trượng, khí thế rực rỡ, toàn thân phát sáng, các lá cây đều lay động, tách không gian mà đi, như rồng bay.

Hứa Thanh ánh mắt sáng ngời, cảm nhận sự vui sướng của Thần Đằng, cũng cảm nhận tốc độ của nó, hiểu rằng tinh không mới là thiên địa của Thần Đằng.

Khi phi hành trong tinh không, Hứa Thanh dần thấy những mảnh vỡ lớn nhỏ, trong tinh không như những ngôi sao lấp lánh.

Những mảnh vỡ đó, có cảnh tượng đang trôi qua.

Tất cả đều là thế giới ký ức!

Nhưng vừa trải qua thế giới ký ức của Hợp Hoan Hoa, Hứa Thanh e dè, không dễ dàng bước vào, nên truyền niệm Thần Đằng tránh xa những mảnh vỡ đó.

Đồng thời ánh mắt quét qua, tìm kiếm Nữ Đế và đại sư huynh.

“Dù sao đây là nơi bế quan của Đại Đế, nguy hiểm trùng trùng, nên nhanh chóng tìm Nữ Đế là điều đúng đắn nhất lúc này.”

Hứa Thanh nheo mắt, tốc độ càng nhanh.

Chương 2378: Manh mối ban đầu (2)

Đồng thời, khi Hứa Thanh đang tìm kiếm bên ngoài các thế giới ký ức, trong tầng sâu nhất của nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, trên biển trong suốt, trong khối u máu thịt, tu sĩ trung niên từng nói về Ly Kim Thú lại ngẩng đầu lên.

Ánh mắt gã rơi vào những lông tơ trên bầu trời máu thịt, trong khoảnh khắc đồng tử gã co lại, như thấy điều gì không thể tin nổi.

Một lúc sau, hơi thở của gã dồn dập hơn, nhắm mắt suy nghĩ.

Lát sau, khi mở mắt, trong mắt gã hiện lên ánh sáng lạ, từ từ giơ tay phải, chỉ về phía bầu trời.

Lông tơ trên bầu trời máu thịt đồng loạt ngừng lại, sau đó đung đưa đan xen, như đang sắp xếp lại.

Đồng thời, trong tinh không, ở nơi xa Hứa Thanh không cảm nhận được, ban đầu có bảy tám thế giới ký ức.

Nhưng lúc này, những mảnh vỡ này đột nhiên mờ đi, lặng lẽ biến mất, thay vào đó là một mảnh ký ức khổng lồ, thay thế tất cả.

Từ từ tiến tới, bằng cách kỳ diệu nào đó, xuất hiện trên con đường mà Hứa Thanh chắc chắn sẽ đến.

Chốc lát sau, trong tinh không, Thần Đằng bay tới, trên thân là Hứa Thanh, lập tức chú ý tới mảnh vỡ ký ức phía trước.

Cảnh tượng trong mảnh vỡ này là một địa cung.

Mảnh vỡ này lớn hơn tất cả những gì hắn đã thấy trên đường đi.

Hắn không do dự, định điều khiển Thần Đằng tránh xa, nhưng lúc này trong túi trữ vật lóe lên kim quang, tiểu Kim Thử lộ ra vẻ khao khát mạnh mẽ, vô thức lao ra.

Hóa thành một tia kim quang, với tốc độ kinh người, lao thẳng vào thế giới mảnh vỡ đó.

Hứa Thanh sắc mặt trầm xuống, muốn ngăn cản nhưng không kịp, đành nhíu mày, điều khiển Thần Đằng lao tới mảnh vỡ đó.

Trong khoảnh khắc, lao vào.

Hư ảo, mờ mịt, cảm giác xuyên qua lại xuất hiện trong tâm thức Hứa Thanh, giống như khi bước vào thế giới của Hợp Hoan Hoa.

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo, khi mọi thứ rõ ràng, một địa cung rộng lớn hiện ra trước mặt Hứa Thanh.

Phía trước có một hồ nước xanh, tỏa ra mùi thơm, lan tỏa khắp tầng địa cung này.

Kim Thử nhỏ đang vui vẻ và háo hức uống nước trong hồ, khí tức trên người nó rõ ràng tăng lên theo từng ngụm.

Ngoài ra, trong địa cung này không có thứ gì khác.

Về bản thân, Hứa Thanh cảm nhận được mình vẫn mang hình dáng Minh Viêm, nhưng trên thân có nhiều vết thương, máu chảy đầm đìa, đồng thời có cảm giác yếu ớt trong tâm thức.

Như thể vừa trải qua trận chiến tàn khốc.

Hầu như ngay khi Hứa Thanh nhận ra tất cả, trong địa cung đột nhiên vang lên thần niệm không chứa cảm xúc.

“Minh Viêm Tử, ngươi là người đầu tiên trong ba vạn năm qua, thông qua 931 đạo khảo hạch của Sáng Di Thiên Tộc ta.”

“Tuân theo ước định trước, ngươi có tư cách một lần tẩy rửa thân thể, thời hạn một nén nhang.”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, nhìn về phía hồ nước.

Một lúc sau, hắn bước tới bên hồ, nhìn Kim Thử đang uống nước, trong lòng dấy lên nhiều suy nghĩ.

“Thế giới ký ức này, có chút kỳ lạ.”

“Vào đây không phải khảo hạch, cũng không trải qua khổ nạn, mà trực tiếp đến giai đoạn có cơ duyên.”

Hứa Thanh nheo mắt, truyền thần niệm dò xét hồ nước.

Nhưng khi thần niệm chạm vào hồ nước, sắc mặt Hứa Thanh biến đổi, ánh mắt lóe sáng.

Hắn không biết chất lỏng trong hồ là gì, nhưng… trong khoảnh khắc vừa rồi, nước hồ thông qua thần niệm, bằng cách nào đó, nuôi dưỡng cơ thể và linh hồn hắn.

Hắn rõ ràng cảm nhận được, vết thương linh hồn do trận chiến với Tây Ma Tử gây ra đã hồi phục hơn nửa.

Quan trọng nhất là cơ thể!

Hắn cảm nhận rõ ràng, cơ thể dường như… được bổ sung.

Chính xác hơn là được tiêm vào sinh khí, khiến cơ thể vốn bình thường, nhưng thực chất có chút héo úa, trở nên sống động hơn.

“Có thể khiến cơ thể hình thành từ máu thịt Thượng Hoang có cảm giác này, nước hồ này là gì?”

Hứa Thanh hít sâu, suy nghĩ một lát, đầu tiên quan sát nước hồ, sau đó nhìn Kim Thử, thấy nó vẫn bình thường, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sự quyết đoán, cúi người, tay phải chạm vào nước hồ.

Khoảnh khắc tiếp xúc, sinh khí đậm đặc và dồi dào tràn vào.

Đầu Hứa Thanh vang lên tiếng nổ, tu vi và khí tức bùng phát, quan trọng nhất là sức sống cơ thể tăng mạnh trong khoảnh khắc.

Càng lúc càng hoàn mỹ!

Cùng lúc đó, trong ký ức của Minh Viêm Đại Đế, trong mảnh vỡ thế giới của trận chiến giữa bản thể và phân thân.

Trên đống đổ nát, Minh Viêm trong bộ trường bào màu tím, giơ tay bóp cổ một người khác.

Hơi thở màu trắng từ thất khiếu của người kia tỏa ra, bị y hút vào.

Khi hút, cơ thể đối phương run rẩy, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cơ thể dần tan chảy, mất hình dáng của Minh Viêm, lộ ra một nữ nhân.

Nữ nhân này chính là một trong hai nữ nhân từ Tây Ma Vũ tiến vào nơi bế quan.

Quá trình hút tiếp tục, một lát sau hình dạng nữ nhân cũng tan biến, lộ ra một bà lão!

Nếu Hứa Thanh ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra ngay, bà lão này… chính là Chúa Tể thứ bảy mà hắn gặp ở Tây Ma Vũ!

Lúc này, Chúa Tể thứ bảy mắt lộ vẻ tuyệt vọng, cùng sự căm hận.

“Ngươi… là ai…”

Minh Viêm trường bào màu tím không biểu lộ cảm xúc, im lặng, cho đến khi Chúa Tể thứ bảy hoàn toàn héo úa, trở thành tro bụi, y liếm môi, quay người đi xa.

Khi bước đi, hình dạng Minh Viêm trên người y dần tan biến, lộ ra thân hình cao lớn, mái tóc đen dài và khuôn mặt trẻ trung.

Đó là thiếu chủ Vân gia cuồng nhiệt với Nguyệt Đông!

Nhưng lúc này, dù khuôn mặt là thiếu chủ Vân gia, nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ cổ xưa, đi đến đỉnh thế giới này, quỳ xuống trước bầu trời, phát ra giọng nói trầm thấp.

“Theo lệnh của Đại Đế năm xưa, thuộc hạ đến diện kiến.”

“Ngàn năm qua, mọi thứ diễn ra như Đại Đế dự liệu, các tử sĩ đều sinh lòng phản nghịch, Lan gia chứa đựng âm mưu, cuối cùng trong cuộc đấu tranh, thúc đẩy động thiên mở ra.”

Trên bầu trời phong vân biến sắc, hiện lên đôi mắt lạnh lùng, nhìn xuống nơi này.

Một lúc sau, thiếu chủ Vân gia cúi đầu bái lạy.

“Tuân mệnh!”

Chương 2379: Ta đã chinh phục ngôi sao này! (1)

Trong thế giới ký ức về Sáng Di Nhân tộc của Minh Viêm Đại Đế.

Địa cung rộng lớn, màu sắc u ám, các bức tường xung quanh khắc họa các đồ đằng, nhưng khi nhìn kỹ, lại mờ ảo.

Không thể nhìn rõ chi tiết, chỉ có thể cảm nhận rằng những đồ đằng đó dường như là chất lỏng, đang chảy, biến hóa thành vô số hình ảnh.

Còn trong địa cung thì trống trải, ngoài hồ nước xanh ở giữa, chỉ có Hứa Thanh và Kim Thử.

Không có ai khác, cũng không có âm thanh nào khác.

Chỉ có thời gian, đang trôi chậm chạp.

Một nén nhang, đã qua hơn một nửa.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn chằm chằm vào hồ nước trước mặt, cảm nhận sinh cơ khủng khiếp trong đó liên tục tràn vào cơ thể qua tay phải, chữa lành vết thương, nuôi dưỡng thân thể.

Cảm giác sức mạnh cùng với Vô Hạ chi ý, đang nhanh chóng gia tăng.

“Sáng Di Nhân tộc…”

Tộc ấy, Hứa Thanh chưa từng nghe nói, nhưng hồ nước này quá đỗi gây kinh ngạc, ở một mức độ nào đó cũng chứng tỏ sự mạnh mẽ của tộc.

Dù sao, đây là thứ duy nhất mà Hứa Thanh gặp phải cho đến nay có thể bổ sung cho cơ thể mình đến mức độ như thế.

Ngoài ra, dựa trên một chút hấp thụ vừa rồi, hắn chắc chắn hồ nước không hề gây hại!

“Đáng tiếc, tới quá mức đột nhiên.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn Kim Thử trong hồ nước.

Kim Thử vẫn đang tiếp tục hấp thụ, hồ nước kỳ lạ này rõ ràng có sức hút cực lớn đối với nó, khiến nó không muốn lãng phí chút thời gian nào, điên cuồng bổ sung.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không hoàn toàn nhảy vào hồ nước như Kim Thử.

Dù cảm nhận được hồ nước có lợi cho mình, nhưng đối với cơ duyên bất ngờ này, hắn bản năng cảm thấy có vấn đề.

Vì vậy chỉ dùng tay phải chạm vào hồ nước, hành động có chút kiềm chế.

Đến khi bổ sung đến một mức độ nhất định, bụng Kim Thử phồng lên, đã hấp thụ đến giới hạn, không muốn rời khỏi mà trở lại bên cạnh Hứa Thanh.

Trên mặt Hứa Thanh lộ ra vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định rút tay lên, kết thúc lần cơ duyên này.

Đồng thời từ túi trữ vật lấy ra nhiều bình lọ có thể chứa một lượng lớn chất lỏng, thử mang hồ nước này đi.

“Cơ duyên này có nguồn gốc không rõ, cần phải suy nghĩ thêm trước khi quyết định dùng nước này để tẩy rửa thân thể.”

“Nếu không thể mang đi, thì đừng nên tiếp tục chạm vào cơ duyên này, hy vọng có thể mang đi.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, giọng nói vang lên nhẹ nhàng trong địa cung, tất cả hành động trước đó của hắn đều thể hiện sự cẩn trọng.

Nhưng rất nhanh hắn lắc đầu nhẹ, thở dài, trên mặt lộ ra vẻ do dự và tiếc nuối.

Hồ nước không thể mang đi.

“Đáng tiếc, thật đáng tiếc…”

Hứa Thanh nghĩ một chút, lộ ra vẻ không cam lòng, thử nhiều phương pháp khác nhau để thu thập lại, nhưng dù thử thế nào, cuối cùng cũng thất bại.

Những hồ nước nhìn như đã vào bình lọ, nhưng trong khoảnh khắc thẩm thấu, chúng đều tự động tan biến.

Hứa Thanh thở dài, đứng dậy rời xa hồ nước, đồng thời gọi Kim Thử cắn phá không gian này.

Kim Thử ợ một cái, vẻ mặt vui vẻ, mở miệng cắn mạnh vào không trung, một tiếng "rắc" vang lên, cảnh tượng như trong thế giới của Hợp Hoan Hoa lại xuất hiện.

Không gian bị cắn thành khe nứt, lộ ra khoảng trống.

Nhưng lần này, Kim Thử dường như không còn quan tâm đến mảnh vỡ không gian nữa, nó không ăn mà trở lại nằm trên vai Hứa Thanh, vẻ lười biếng.

Hứa Thanh hít sâu, thân thể lóe lên, hóa thành lưu quang lao thẳng vào khe nứt không gian.

Trong khoảnh khắc, biến mất.

Mọi thứ như bình thường.

Thời gian một nén nhang, giờ đã qua hơn một nửa.

Ngay sau đó, bóng dáng Hứa Thanh từ khe nứt trở lại, ánh mắt sáng rực, khác hẳn với sự do dự trước đó.

"Trước đó, bất kể là lời nói hay hành động, ta đều thể hiện sự cẩn trọng và hoài nghi về cơ duyên này, cuối cùng quyết định rời đi."

"Mà ta đã rời đi một cách thuận lợi."

"Vậy có vài khả năng."

"Một, ta đến đây không có ai ngầm kiểm soát, tất cả đều là cơ duyên ngẫu nhiên, là ta đa nghi."

"Dù có người kiểm soát cơ duyên này với mục đích chưa biết, khi thấy ta hành động như vậy, đa phần sẽ để ta mang đi nước này, để ta yên tâm sử dụng."

"Nhưng hành động mang đi thất bại, rồi khi ta chọn rời đi lại không gặp bất kỳ cản trở nào, điều này không hợp lý."

"Hai, thực sự có người kiểm soát ngầm, nhưng họ không để ta mang đi, đồng thời để ta tự do rời đi, vậy mục đích của họ là gì…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng.

“Nếu thật sự như vậy, đa phần là một nước cờ rảnh rỗi.”

“Dù thế nào, nếu thực sự có người tính toán ta, cơ duyên này ta lấy hay không, cuối cùng cũng vậy, họ sẽ ra tay.”

Ánh mắt Hứa Thanh quyết đoán, dù cơ duyên này hắn vẫn hoài nghi, nhưng nó quá lớn, sau khi thử nghiệm trước đó, lúc này hắn nghiến răng.

Thân thể lóe lên, lập tức nhảy vào hồ nước, ngồi xếp bằng toàn lực hấp thụ.

Hồ nước lập tức ầm vang, hình thành xoáy nước.

Dưới sự hấp thụ và dẫn dắt của Hứa Thanh, hồ nước nhanh chóng tràn vào khắp cơ thể hắn.

Cảm giác nuôi dưỡng, so với trước đó tăng lên gấp trăm lần.

Sinh cơ cũng vậy.

Đến khi thời gian một nén nhang kết thúc, Hứa Thanh mở mắt.

Cơ thể hắn đã được nuôi dưỡng đến mức bão hòa.

Chương 2380: Ta đã chinh phục ngôi sao này! (2)

Hồ nước này, cuối cùng không thể nuôi dưỡng vô hạn cơ thể hình thành từ máu thịt Thượng Hoang.

Đồng thời, thế giới trước mắt hắn cũng bắt đầu mờ đi, dần tan biến.

Lúc này, thần niệm không chứa cảm xúc kia lại vang lên.

“Thời gian một nén nhang đã hết, cơ duyên của ngươi kết thúc.”

Khi âm thanh tan biến, thế giới biến mất, Hứa Thanh lại xuất hiện trong tinh không.

Thánh Thiên Thần Đằng bay ra, rơi xuống dưới chân.

Hứa Thanh nhìn quanh bốn phía, nhớ lại từng chi tiết trong địa cung của Sáng Di Nhân tộc, cuối cùng nâng cao cảnh giác, rồi điều khiển Thần Đằng lao về phía xa.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Vài ngày sau, trong tinh không, khi Hứa Thanh đang liên tục kiểm tra các mảnh vỡ ký ức, tâm thần hắn đột nhiên dao động.

Thánh Thiên Thần Đằng dưới chân hắn truyền ra cảm xúc phát hiện đồng nguyên.

Có thể đồng nguyên với Thần Đằng của hắn, tự nhiên là Nhị Ngưu.

Hứa Thanh cảm nhận được, lập tức truyền thần niệm, Thần Đằng dưới chân thay đổi hướng, lao về phía cảm giác đồng nguyên.

Rất nhanh, hắn tìm thấy.

Hiện ra trước mắt Hứa Thanh là một mảnh ký ức rất nhỏ, cảnh tượng bên trong là một ngôi sao hoang vu, đầy dơ bẩn và thối rữa.

Nhị Ngưu… đang ở đó.

Khi nhìn rõ, Hứa Thanh hiện lên vẻ kỳ lạ, không do dự mà điều khiển Thần Đằng tiến vào đó.

Nhưng ngay sau đó, hắn lùi lại, mắt lóe sáng.

Không thể hòa vào thế giới này!

“Chẳng lẽ, trong thế giới ký ức của đã có người, người khác không được phép vào?”

“Bởi vì trong những thế giới ký ức chỉ có một Minh Viêm, nên không thể xuất hiện việc trùng nhân vật…”

Hứa Thanh suy nghĩ, lại nhìn mảnh ký ức của Nhị Ngưu, vung tay, Kim Thử bay ra.

“Cắn phá!”

Trên ngôi sao hoang vu, Nhị Ngưu đang nhảy lò cò bằng một chân.

Y chỉ còn một chân, vừa nhảy vừa không nhịn được chửi rủa.

“Nơi quái quỷ gì thế này, linh khí khô cạn cũng đành, áp lực lại kinh khủng, còn có phong ấn đáng sợ…”

“Cả tu vi của ta, ở đây không thể thi triển chút nào.”

“Nếu chỉ vậy cũng đành, nhưng thân thể Minh Viêm của ta hóa thành lại gần như hấp hối, cơ thể thiếu bộ phận…”

“Điên rồ nhất, là đám giòi bọ này!!”

“Giòi bọ ở đây sao nhiều thế, mà từng con đều có dao động thần lực không tầm thường, quái thật… Giòi bọ có thần tính, nơi này là cái quái gì! Thần Giòi?”

Nhị Ngưu gào lên.

Y đã nhảy lò cò rất lâu, cố tìm cách rời khỏi, tìm ra lựa chọn của Minh Viêm năm xưa, nhưng phát hiện dù chọn thế nào, cũng đều sai.

Lúc này, nhìn bốn phía toàn giòi bọ, mắt Nhị Ngưu lóe lên vẻ điên cuồng.

"Còn một lựa chọn, bọn ngươi muốn ăn ta, ta cũng ăn bọn ngươi, xem ai ăn ai trước!"

Chỉ nghĩ đến việc ăn đám giòi bọ này, Nhị Ngưu vốn tự nhận mình không kén chọn, nhưng cũng không thể không nảy sinh ý nghĩ muốn kén.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại, không cho y lựa chọn khác, vì vậy y gào lên định làm liều.

Nhưng lúc này, trên bầu trời xám đột nhiên vang lên tiếng sấm kinh thiên.

Tiếng ầm ầm vang lên trên bầu trời, màn trời xuất hiện một vết hõm, như có thứ gì đó đằng sau màn trời đập mạnh một cái.

Nhưng nhanh chóng khôi phục.

Nhị Ngưu sững lại, ngẩng đầu nhìn.

"Cái quái gì vậy."

Ngay khi y nói, âm thanh trên bầu trời lại vang lên, lần này không phải tiếng ầm ầm mà là tiếng rắc.

Màn trời vừa hồi phục dường như bị thứ gì đó phía sau cắn một miếng, xuất hiện khe nứt.

Cùng với khe nứt là một lỗ nhỏ, sau đó tiếng rắc liên tục vang lên, lỗ hổng bị gặm mở rộng.

Nhị Ngưu tim đập thình thịch.

Ngay sau đó mắt y mở to, đầy vẻ khó tin, nhìn thấy tinh quang.

Vô tận tinh quang, bao quanh một Thần Đằng khổng lồ.

Thần Đằng đó lá tỏa sáng, toàn thân rực rỡ, từ lỗ hổng màn trời, như một con trường long lao vào, gầm thét trên bầu trời nơi đây.

Cảnh tượng này khí thế hùng hồn, rung động trời đất.

Trên Thần Đằng khổng lồ đó, đứng một người.

Người này mái tóc dài tung bay, một thân trường bào đỏ, chính là Hứa Thanh hóa thân Huyết Trần Tử.

Khi hắn xuất hiện, Thần Đằng lập tức trở thành phông nền, tinh quang trở thành bối cảnh, phối hợp với khí tức kinh khủng bùng phát, trấn áp nơi này.

Do không gian màn trời vỡ vụn, lực phong ấn nơi đây cũng bắt đầu tan biến, vì vậy dưới khí tức của Hứa Thanh, vô số giòi bọ quanh Nhị Ngưu như bị cơn bão cuốn đi, lùi ra xa.

Chỉ có Nhị Ngưu toàn thân bẩn thỉu, đứng trên một chân ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Hứa Thanh như thần linh giáng thế, hít sâu một hơi.

Sau đó nhanh chóng phản ứng, ưỡn ngực kiêu ngạo nói.

“Tiểu sư đệ, ngươi đến muộn rồi, ngôi sao này đã bị đại sư huynh ngươi chinh phục hoàn toàn!”

Cùng lúc đó trong tinh không, Nữ Đế cũng đang đi, khác với Hứa Thanh.

Nàng bước đi, bất cứ mảnh vỡ ký ức nào xuất hiện trước mặt đều sẽ rung lên khi ngài đến gần, cuối cùng im lặng tan vỡ, hóa thành những tia sáng lấp lánh, tan biến.

Nữ Đế rõ ràng cảm nhận được con đường phía trước, biết phương hướng chính xác.

Vì vậy trên đường nàng đi, cuối cùng… Một mảnh ký ức đặc biệt hiện ra trước mắt nàng.

Mà khi nàng đến gần, nó không tan vỡ.

Trong mảnh ký ức là một mảnh u ám, tràn ngập khí tức tử vong.

Đang mưa…

Chương 2381: Phần mộ trong màn mưa (1)

Trong mảnh ký ức chưa biết của Minh Viêm Đại Đế, trên cánh đồng đen tối, có một khe rãnh khổng lồ.

Như một vực sâu không đáy.

Trong đáy vực, một lão giả mặc hắc bào đang tiến bước.

Dung mạo của lão không còn giống Minh Viêm nữa, mà là một gương mặt đầy tang thương.

Chính là người mặc hắc bào đã xuất hiện trong đạo đài của Ma Vũ Đại Đế.

Những tiếng kêu leng keng của xích sắt trên người lão hòa cùng tiếng nứt cháy mạnh mẽ, nhưng điều này không mang lại bất kỳ biểu hiện đau đớn nào cho lão, ngược lại, sự hứng khởi lại tràn ngập toàn thân.

“Sắp tới rồi…”

Lão giả hắc bào thở gấp, tăng tốc bước chân, càng lúc càng nhanh, cuối cùng sau một nén nhang lão dừng lại.

Trước mặt lão là điểm cuối của vực sâu, nơi đây có một cái giếng.

Đứng bên giếng, lão giả lộ ra vẻ kích động, cúi đầu nhìn xuống.

Trong giếng có nước, mặt nước phản chiếu một thế giới mờ ảo.

Thế giới đó u ám, tràn ngập tử vong.

Đang mưa…

“Chính là đây!”

Lão giả hít sâu, ánh mắt kiên quyết, cơ thể lao thẳng xuống giếng.

Cùng lúc đó, trong mảnh ký ức đầy tiếng chim hót hoa thơm, nơi đây giống như tiên cảnh, mây trắng bồng bềnh, tiên hạc bay lượn.

Những ngọn tiên sơn sừng sững trên mặt đất, giữa màn mây mờ ảo, có thể thấy vô số tiên cung.

Trước cửa đại điện thứ mười bảy, thiếu chủ Vân gia đứng đó nhìn trời đất, giọng khàn khàn, lẩm bẩm.

“Sắp mưa rồi.”

Nói xong, gã đẩy cửa đại điện trước mặt.

Khi cửa điện mở ra, bầu trời của thế giới này bắt đầu nổi gió.

Mờ mịt, như có hơi ẩm tràn ngập thế gian.

Bên trong đại điện mở rộng, tối tăm, đang có mưa.

Thiếu chủ Vân gia như đang hành hương, bước vào với vẻ kính cẩn.

Cùng lúc đó, tại nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, những người từ Tây Ma Vũ đến, cùng với Lâm Khôn từ Đông Ma Vũ, họ cũng rời khỏi mảnh ký ức ban đầu bằng cách của riêng mình.

Bằng các phương thức khác nhau, họ khám phá trong các mảnh ký ức khác.

Trong quá trình khám phá này, các mảnh ký ức nơi họ ở dần dần xuất hiện cùng một kiểu thay đổi thời tiết.

Mây mù cuộn trào, mưa rơi xuống.

“Mưa rồi?”

Một giọt mưa rơi xuống trước mặt Hứa Thanh, đọng trên lá của Thánh Thiên Thần Đằng.

Trời tối xám, các khe nứt và lỗ hổng đang từ từ khép lại, chỉ còn những khu vực khác, mây mù tụ tập, từng giọt mưa rơi xuống.

Rơi trên người Hứa Thanh, cũng rơi trên đất, rơi cả trên tóc của Nhị Ngưu đang ngạo nghễ mở miệng.

“Đại sư huynh, chúng ta đi thôi.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói, mục tiêu tiếp theo của hắn là tìm Nữ Đế.

Dù sao ở nơi kỳ lạ này, sau những gì đã trải qua, Hứa Thanh cảm thấy đi cùng Nữ Đế là an toàn nhất.

Nhưng rõ ràng Nhị Ngưu không nghĩ vậy.

Trong lòng y, bản thân trên ngôi sao này có thể nói là vô cùng khốn đốn.

Đặc biệt là sau màn xuất hiện hoành tráng của Hứa Thanh, lòng kiêu hãnh của Nhị Ngưu bùng lên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

"Nơi quái quỷ này, nếu ta không lấy được gì, thì trước đó chịu khổ vô ích rồi."

Nhưng bên ngoài y vẫn giữ vẻ ngạo mạn, nhàn nhạt nói.

"Tiểu A Thanh, chúng ta không cần vội rời đi, ngôi sao này đã bị đại sư huynh ngươi chinh phục, tiếp theo sẽ là lúc hái quả cơ duyên."

"Ngươi vận may tốt, đến vừa đúng lúc, làm đại sư huynh nên ta sẽ không tính toán với ngươi, để ngươi chứng kiến sự trỗi dậy của ta!"

Nhị Ngưu ngẩng đầu, vai rung lên, vung tay áo trống không.

Bày ra vẻ kiêu ngạo.

Chỉ là với một chân và một tay, cùng với mái tóc rối tung và thân thể đầy vết thương, lúc này trông Nhị Ngưu có chút thảm thương.

Hứa Thanh thở dài trong lòng, biết rõ tính cách tranh thắng của đại sư huynh mình lại nổi lên.

Vì vậy hắn nhảy xuống từ Thần Đằng, đứng trước Nhị Ngưu và phối hợp hỏi, hãy đọc truyện ở bạch ngọc sách vip.

"Cơ duyên gì?"

"Đương nhiên là đại cơ duyên mà Minh Viêm Đại Đế năm xưa đạt được ở đây!"

Mắt Nhị Ngưu sáng lên, liếm môi nhìn khắp nơi, thấy ngôi sao này cằn cỗi, đầy xác chết và giòi bọ, y nói với giọng trầm.

“Tiểu A Thanh, ngươi mới đến, không rõ những gì ta đã trải qua. Ta đã khám phá nơi này, phân tích ra nguyên nhân và kết quả.”

“Đừng nhìn bề ngoài nơi này tồi tệ, nhưng thực ra theo nhận định của ta, những nơi trông không ra gì thế này, lại ẩn chứa đại cơ duyên.”

“Dù sao, mảnh ký ức này của Minh Viêm Đại Đế có thể tạo thành thế giới, chứng tỏ năm xưa nơi này để lại ấn tượng sâu đậm cho ngài…”

“Mà ta đã phân tích, thân thể hóa thành Minh Viêm của ta bị trọng thương và hấp hối ở đây, vậy ngài đã hồi phục như thế nào? Làm sao rời khỏi đây?”

“Theo cách thông thường, ngài chắc chắn đã chết, nhưng lại rời đi được.”

“Điều này đủ chứng tỏ, nơi này ẩn chứa một đại cơ duyên, Minh Viêm Đại Đế đã đạt được cơ duyên này!”

“Cơ duyên này, vì ta hóa thành Minh Viêm ở đây, chỉ mình ta có thể đạt được!”

Lời nói của Nhị Ngưu chắc chắn, Hứa Thanh nghe xong hiểu rõ ngọn ngành, ánh mắt sáng lên.

Vì vậy cũng nhìn quanh, suy nghĩ.

Thấy Hứa Thanh đồng tình với nhận định của mình, Nhị Ngưu càng cảm thấy phán đoán của mình đúng, vì vậy hắn ho khan một tiếng.

“Vì vậy, hình dạng thảm thương của ta lúc này, việc bị đám giòi bọ kia đuổi theo trước đó, thực ra đều là ta cố tình làm, ta đang cố gắng trải nghiệm sự tuyệt vọng của Minh Viêm Đại Đế năm xưa.”

Nhị Ngưu nói một hồi, cuối cùng cũng dẫn đến câu nói đó.

Phải nói rằng, Nhị Ngưu không dễ dàng, mà những lời của y, nghe ra lại có chút lý lẽ.

Hứa Thanh nhướng mày, nhìn Nhị Ngưu.

“Đại sư huynh, ngươi tìm được cơ duyên đó chưa?”

Chương 2382: Phần mộ trong màn mưa (2)

Nhị Ngưu chớp chớp mắt.

“Chỉ còn một chút nữa, sau nhiều lần thử nghiệm, chỉ còn hai lựa chọn ta chưa thực hiện.”

“Một là ăn đám giòi bọ này, hai là chết một lần!”

“Ban đầu, ta khó mà thử lựa chọn thứ hai, vì ta đã phân tích, nếu Minh Viêm đạt được cơ duyên qua cái chết, thì chắc chắn ngài có bảo vật gì đó có thể giúp ngài hồi sinh sau khi chết.”

“Nhưng ta không có bảo vật như vậy…”

“Nhưng ngươi đến rồi, ta nghĩ có một cách, có thể có tác dụng tương tự…”

Nhị Ngưu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn vào mắt y, lập tức hiểu ra.

“Đại sư huynh, ngươi nói đến sợi tơ thất tình lục dục do quyền hành Lục Tặc chúng ta hóa thành?”

Nhị Ngưu gật đầu.

“Đúng, quyền hành Lục Tặc của chúng ta là một, nên sợi tơ thất tình lục dục cũng có thể nối liền, có thể coi là một sợi dây thừng.”

“Sợi dây đó sẽ cột lấy lòng tham của ta, có thể trở thành sợi dây kéo ta ra khỏi cái chết.”

“Cứ làm vậy đi!”

Nhị Ngưu nói, mắt lộ vẻ điên cuồng, quyền hành Lục Tặc sáng lên, sợi tơ thất tình lục dục hiện ra.

“Dùng tơ này cột lấy lòng tham của ta, có thể trở thành sợi dây kéo ta ra khỏi cái chết.”

“Cứ làm vậy đi!”

Nhị Ngưu nói, mắt lộ vẻ điên cuồng, quyền hành Lục Tặc sáng lên, sợi tơ thất tình lục dục hiện ra.

Thấy đại sư huynh quyết đoán như vậy, Hứa Thanh suy nghĩ rồi cũng vận hành Lục Tặc, để sợi tơ thất tình lục dục của mình tỏa ra, hòa cùng với sợi tơ của Nhị Ngưu.

Khi những sợi tơ này chồng lên và kết nối với nhau, một cảm giác tham lam và điên cuồng tột độ tràn về từ sợi tơ của Nhị Ngưu.

Cùng tràn về, còn có cả lòng tranh thắng của hắn.

“Ngươi chắc chứ?” Hứa Thanh hỏi.

“Chắc, yên tâm, ý chí sinh tồn của ta có thể không mạnh lắm, nhưng lòng tham của ta đủ, chỉ cần lòng tham còn, mọi thứ khác không thành vấn đề.”

Nhị Ngưu hít sâu, cắn răng, đồng thời nháy mắt với Hứa Thanh.

Hứa Thanh thấy sự kiên quyết của đại sư huynh, cảm nhận rõ ràng sợi tơ thất tình lục dục thực sự có thể kéo lại chút lòng tham cuối cùng của đối phương, quan trọng nhất là hắn nhận ra cái nháy mắt đó, nên không để lộ bất kỳ biểu hiện nào, ngồi xếp bằng xuống.

Nhị Ngưu ngồi xuống nhanh chóng, tay duy nhất nâng lên, đập mạnh vào đầu mình.

Tiếng nổ vang, đỉnh đầu y lõm vào, cả người ngã xuống.

Nhưng… chưa chết.

Thoi thóp, Nhị Ngưu yếu ớt nói.

“Tiểu A Thanh, giúp ta một tay, ta tự đánh không chết được…”

Hứa Thanh nhíu mày, giơ tay chỉ vào ngực Nhị Ngưu.

Ngay lập tức, ngực Nhị Ngưu nổ vang, sinh cơ nhanh chóng biến mất.

Hứa Thanh tập trung tinh thần, chú ý đến sợi tơ thất tình lục dục nối với Nhị Ngưu, chuẩn bị kéo y ra khỏi cái chết vào thời điểm quan trọng.

Thời gian trôi qua từng chút.

Thân thể hóa thành Minh Viêm của Nhị Ngưu, sinh cơ đã gần cạn kiệt, khi hoàn toàn biến mất.

Quyền hành Hứa Thanh lóe lên, mạnh mẽ kéo.

Lập tức cơ thể Nhị Ngưu run lên, lòng tham bùng nổ, sinh cơ được kích phát, đồng thời thở ra, mắt mở to lộ vẻ mờ mịt, nhanh chóng hồi phục, y kích động vô cùng.

“Ta cảm nhận được một luồng sức mạnh của cái chết… Phân tích trước đó của ta không sai, cơ duyên ở đây, chỉ có chết mới cảm nhận được!”

“Tiểu A Thanh, làm lại lần nữa, lần này ngươi kéo ta trễ một chút.”

Nhị Ngưu nói, nhìn Hứa Thanh đầy mong đợi.

Hứa Thanh bất đắc dĩ, giơ tay đánh một chưởng.

Nhị Ngưu ngã xuống bất động.

Lần này, khi sinh cơ biến mất, Hứa Thanh kiềm chế bản năng kéo y ra, mà chú ý đến sợi tơ thất tình lục dục, đến khi cả lòng tham cũng mờ đi, Hứa Thanh biết không thể chần chừ thêm.

Vì vậy quyền hành bùng nổ, kéo mạnh, đồng thời dao khắc Vận Mệnh trong cơ thể cũng lóe sáng.

Với một cú kéo đó, lòng tham của Nhị Ngưu bùng nổ, muốn hồi sinh.

Nhưng lúc này, một luồng khí tức chết chóc từ ngôi sao tràn ra, dọc theo cơ thể Nhị Ngưu, tràn tới.

Thể hiện trên sợi tơ thất tình lục dục, là sự xuất hiện của khói xám, muốn nhấn chìm tất cả của Nhị Ngưu.

Mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn biết, thứ đại sư huynh chờ đợi đã xuất hiện.

Nhận ra điều này từ cái nháy mắt trước, hắn đã rõ như gương trong lòng.

Lúc này không do dự, dao khắc Văn Mệnh bay ra, chém mạnh vào khói xám!

Cùng lúc đó, lòng tham vừa mờ nhạt của Nhị Ngưu như cởi bỏ lớp ngụy trang, bùng nổ mạnh mẽ, lòng tham vô biên như hóa thành thiên cẩu, gào thét vô thanh, lao vào khói xám và nuốt chửng.

Ngay lập tức, trời đất biến sắc.

Bầu trời rền vang, mặt đất rung chuyển.

Trên ngôi sao cằn cỗi này, tất cả xác chết, đồng loạt mở mắt.

Vô số giòi bọ phát ra tiếng kêu thảm thiết, run rẩy, tiếp tục tan vỡ.

Còn bên Nhị Ngưu, Hứa Thanh nhìn thấy rõ, trong cơ thể y, khói xám đang nhanh chóng quay trở lại ngôi sao này, nhưng cuối cùng vẫn có một sợi, bị lòng tham của Nhị Ngưu nuốt chửng.

Đồng thời, hắn nhìn thấy dao khắc Vận Mệnh quay về cơ thể mình, trên đó cũng có một sợi khói xám, sau khi chém đứt rồi cuốn lại, giờ đang bị dao khắc hấp thụ.

Cảnh này khiến mắt Hứa Thanh lóe sáng.

Ngay sau đó, một luồng khí tức chết chóc từ cơ thể Nhị Ngưu bùng nổ, đẩy y bay lên không.

Khi đứng giữa không trung, tất cả xác chết trên ngôi sao này đều cúi đầu, quỳ lạy.

Những con giòi chưa chết cũng co lại thành từng đống, truyền ra ý thức thần phục.

Còn trên bầu trời, mắt Nhị Ngưu mở to, biến thành màu xám.

Ngay sau đó, màu xám biến mất, thay bằng lòng tham, Nhị Ngưu ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Ta đã chinh phục ngôi sao này!”

Hứa Thanh thở phào, vừa định lên tiếng, nhưng lúc này biến cố xảy ra.

Mưa từ bầu trời như trút nước, so với trước tăng gấp bội, hóa thành màn mưa vô biên.

Mà trong màn mưa, lộ ra một thế giới.

Thế giới đó u ám, vô số phần mộ hiện ra…

Bên ngoài mưa, bên trong cũng mưa.

Lúc này nước mưa như trở thành chất dẫn, hợp nhất tất cả, kể cả Nhị Ngưu đang cười lớn giữa không trung và Hứa Thanh biến sắc.

Tất cả bị nuốt chửng.

Chương 2383: Tỉnh dậy đi, các chiến binh của ta

Lúc này, trong vô số mảnh ký ức hóa thành của Minh Viêm Đại Đế, đều đang mưa.

Mưa rơi lên tất cả những kẻ đã bước vào.

Bất kể là Lâm Khôn hay những tu sĩ Tây Ma Vũ, không ai có thể thoát khỏi.

Theo thời gian trôi đi, mưa càng lúc càng lớn, ào ào đổ xuống, khiến mặt đất trong mọi thế giới đều trở thành biển mưa.

Trong màn mưa đó, thế giới u ám, chứa đựng cái chết, phần mộ hiện ra trong tất cả các thế giới.

Cho đến khi, thay thế toàn bộ.

Như một sự nuốt chửng.

Khiến toàn bộ mảnh ký ức hóa thành… từng phần mộ!

Hứa Thanh mở mắt, không biết mình đang ở đâu, hắn nằm đó, trước mắt tối đen, cảm giác ẩm ướt lan tỏa xung quanh, đồng thời cảm giác tu vi của hắn cũng như biến mất.

Chỉ có thể dùng tay để phán đoán.

Chạm tay lên trên, là gỗ lạnh buốt.

Bốn phía cũng vậy, dưới thân cũng thế.

Chật hẹp, dài, và không thể ngồi dậy.

“Đây là một cái quan tài!”

Hứa Thanh lòng trĩu nặng.

“Trước đó ở ngôi sao hoang vu cùng đại sư huynh, trời đổ mưa lớn, mưa kỳ lạ tạo thành màn mưa rồi trong đó hiện ra một thế giới u ám.”

“Trong thế giới đó, vô số phần mộ hiện ra…”

“Vậy giờ ta đang ở trong một phần mộ?”

“Về phần năng lực cảm tri, giống như bị phong ấn… ngay cả tu vi cũng bị áp chế.”

“Vậy hình dạng của ta lúc này, là Minh Viêm?”

Hứa Thanh đưa tay phải chạm vào mặt mình, sờ soạng, mắt hắn co rút.

Không phải Minh Viêm, cũng không phải Huyết Trần Tử.

Hắn sờ thấy, là khuôn mặt của bản thể mình!

“Thế giới này, kỳ lạ.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, nắm chặt tay phải, đấm mạnh lên nắp quan tài.

Quan tài rung lên, nứt ra một khe hở.

Chỉ là khe hở vừa xuất hiện, liền có một lực lượng phong ấn hội tụ, khiến khe hở lập tức khép lại.

Hứa Thanh cảm nhận qua đầu ngón tay, biết vậy hắn cũng không lãng phí sức lực, trong thức hải, Vận Mệnh thần quyền sáng lên, hóa thành con dao khắc bay ra, chém lên nắp quan tài.

Một nhát chém, vang lên âm thanh như gương vỡ.

Cảm giác bị phong ấn lập tức tiêu tan một nửa, cảm tri và tu vi của Hứa Thanh cũng hồi phục phần nào.

Đối với Vận Mệnh thần quyền, với vị thế của quyền hành tối cao, trên đời này hiếm có phong ấn nào không bị ảnh hưởng.

Sau một nhát dao, Hứa Thanh lại đấm mạnh tay phải.

Tiếng đấm mạnh vang lên.

Vang vọng trong quan tài, cũng xuyên qua vang ra bên ngoài.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Dưới trời đen tối, mưa rơi xối xả, tiếng đấm mạnh từ mặt đất vang lên, trở thành âm thanh duy nhất trong sự yên lặng vô hồn này.

Giữa trời đất đen kịt, hư vô cũng là màu đen vô tận.

Chỉ có thể mơ hồ thấy, trên mặt đất là vô số phần mộ, nối tiếp nhau.

Đây là một khu mộ.

Ý lạnh lan tỏa, cảm giác âm u tràn ngập.

Cho đến khi tiếng đấm mạnh từ một phần mộ càng lúc càng mạnh, bỗng phần mộ đó rung lên, lún xuống.

Ngay sau đó, trong bùn mộ bị mưa xối, một bàn tay đột ngột vươn ra!

Cảnh tượng này nếu ở chốn phàm tục, kẻ yếu bóng vía gặp phải chắc chắn sẽ kinh hoàng, nhưng trong giới tu luyện, điều này cũng không phải chuyện lạ lẫm.

Rất nhanh, Hứa Thanh từ trong mộ bò ra.

Xuất hiện trong khoảnh khắc, Hứa Thanh lòng tràn ngập cảnh giác, nhìn khắp bốn phía.

Thấy toàn là màu đen, toàn là những phần mộ.

Màu đen ở đây đầy kỳ lạ, ngay cả thần thức cũng khó xuyên thấu xa, chỉ có thể thấy trong phạm vi trăm trượng.

Những phần mộ như ác quỷ, tỏa ra sự không lành.

Tất cả những điều này khiến Hứa Thanh cảnh giác tột độ.

Đang quan sát kỹ xung quanh, tiếng đấm mạnh từ xa vọng lại.

Hứa Thanh mắt lóe sáng, cẩn thận tiến về phía âm thanh, đến rìa phạm vi thần thức, hắn dừng lại, chăm chú nhìn.

Một lúc sau, tiếng đấm mạnh từ phần mộ kia vang to hơn, rồi bùn mộ lún xuống, một tia sáng vàng bắn ra.

Trong ánh vàng là một con Kim Thử!

Nhưng không phải Kim Thử của Hứa Thanh, dường như còn này vừa mới sinh ra, đang cố gắng cắn không gian ở đây.

Nhưng rõ ràng không gian ở đây khó bị nó cắn đứt, nên sau vài lần cắn không được, con tiểu Kim Thử có vẻ sốt ruột.

Thấy tiểu Kim Thử, lòng Hứa Thanh nhẹ nhõm, thân mình nhoáng lên lao tới phần mộ lún xuống.

Khi đến gần, bóng dáng Nhị Ngưu đang vật lộn bò ra hiện rõ trong mắt Hứa Thanh.

“Đây là nơi quỷ quái gì!”

Nhị Ngưu vừa bò vừa nhổ bùn đất, khôi phục lại hình dạng bản thể, trông vẫn vô cùng thảm hại, trong lòng càng thêm phiền muộn.

Theo Nhị Ngưu nghĩ, mình khó khăn lắm mới chinh phục được ngôi sao kia, đạt được truyền thừa từ tử vong, nhưng ngay lúc đang cười ngạo nghễ, lại bị mưa nuốt chửng.

Bình thường là y nuốt chửng người khác, trường hợp bị nuốt chửng không nhiều.

Chưa kể, là bị mưa nuốt…

Điều này khiến Nhị Ngưu rất không vui, lúc này bò ra, cũng thấy Hứa Thanh đang đến gần, nên bò nhanh hơn.

Trước khi Hứa Thanh kịp đến thì y đã bò ra hoàn toàn, chỉnh lại tóc, ngẩng cao đầu, vừa định mở miệng.

Nhưng ngay lúc đó… sắc mặt Nhị Ngưu đột ngột thay đổi.

Hứa Thanh đang lao tới cũng dừng chân, sắc mặt cũng biến đổi, cùng Nhị Ngưu ngẩng phắt đầu lên.

Một luồng uy áp kinh hoàng, không một tiếng động và cực kỳ đột ngột, ập xuống.

Uy áp vừa hạ, tất cả phần mộ xung quanh đều rung lên, từng cái dường như bị đè ép, ngay cả mưa cũng không thể rơi xuống, như bị ngăn chặn.

Lòng Hứa Thanh và Nhị Ngưu dậy lên sóng to gió lớn.

Vì uy áp mạnh mẽ này đã vượt qua cấp độ Uẩn Thần, đạt đến mức Chúa Tể.

Lại còn không phải Chúa Tể bình thường.

Trong uy áp đó, Hứa Thanh và Nhị Ngưu thở gấp, như bị đông cứng tại chỗ.

Trên đầu họ, lơ lửng một vật.

Đó là một đầu lâu khổng lồ to hàng vạn trượng!

Xét về diện mạo, nó giống con người, nhưng da lại màu xám, đôi mắt mở, tỏa ra sự lạnh lùng.

Lúc này nó lơ lửng trên đầu Hứa Thanh và Nhị Ngưu, che mưa, nhìn chằm chằm họ.

So với nó, Hứa Thanh và Nhị Ngưu quá nhỏ bé, như hai con kiến, nên rất nhanh đầu lâu khiến họ khiếp sợ này, thu lại ánh nhìn, nhìn về khu mộ.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, làm Hứa Thanh và Nhị Ngưu sởn tóc gáy.

Đầu lâu trên không mở rộng cái miệng, hút mạnh về phía mặt đất…

Với cú hút này, một lực hút kinh hoàng khó tả đột ngột phát ra, bao trùm khắp nơi.

Vô số bùn đất bay lên, vô số mưa nước tràn lên, lao thẳng vào miệng đầu lâu.

Như thể nó đang ăn.

Theo bùn đất không ngừng bay lên, một số quan tài lộ ra, cũng bị hút lên rơi vào miệng đầu lâu, bị nó nghiền nát, nuốt xuống.

Dù chỉ là đầu lâu, nhưng khi nuốt lại không hề có chút nào trào ra, như thể chứa một hố đen không đáy.

Còn Hứa Thanh và Nhị Ngưu lòng run sợ, dưới lực hút khổng lồ này, họ chỉ có thể cố gắng hết sức chống đỡ, giữ thân mình không bị hút.

Nhưng dần dần, họ cũng không chịu nổi.

Trong tình thế nguy cấp, Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu, Nhị Ngưu cũng hiểu ý Hứa Thanh, không do dự hét lên.

“Tỉnh dậy đi, các chiến binh của ta!”

Tiếng hét vừa phát ra, làn sương xám bùng lên từ người Nhị Ngưu, lực lượng tử vong vô hình giáng xuống.

Ngay lập tức, những phần mộ bị hút bay lung tung, bỗng vang lên tiếng ầm ầm, từng bộ xác khô phá vỡ quan tài, bò ra ngoài.

Số lượng đông đảo.

Xuất hiện trong tích tắc, dưới lực hút, những bộ xác khô này chưa kịp bái lạy Nhị Ngưu, đã bị lực hút kéo lên trời, lao thẳng vào miệng đầu lâu.

Chỉ trong thời gian ngắn, nó đã nuốt chửng hơn vạn xác khô.

Dường như số lượng này đủ khiến đầu lâu no, rất nhanh trong lúc nhai, lực hút tan biến, đầu lâu cũng mờ dần, từ từ biến mất.

Hứa Thanh thở phào, nhìn Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu mắt còn vương nỗi sợ, nhìn Hứa Thanh.

Hai ánh mắt chạm nhau, cả hai đều thấy sự kinh hoàng của đối phương.

Khoảnh khắc vừa rồi, thực sự nguy hiểm.

Mới vào thế giới này đã gặp sinh vật kinh dị và kinh hoàng như vậy, đủ để nói rằng trong thế giới mưa tràn ngập phần mộ này, ẩn chứa nguy hiểm tột cùng.

“Dù nơi càng nguy hiểm, càng có bảo vật, nhưng… Tiểu A Thanh, ta nghĩ chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm Nữ Đế thì hơn.”

Nhị Ngưu dù điên cuồng, cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Hứa Thanh đồng ý, gật đầu, rồi hai người định rời khỏi đây.

Nhưng ngay lúc đó, uy áp kinh hoàng lại đột ngột giáng xuống.

Đầu lâu, quay lại.

Lơ lửng trên đầu hai người.

Lần này, nó đến gần hơn trước.

Nhìn chằm chằm hai người.

Chưa kịp để Hứa Thanh và Nhị Ngưu làm gì, đầu lâu đột nhiên hít một hơi, mà lần này lực hút không phân tán toàn diện, tập trung hoàn toàn lên hai người.

Chỉ trong chớp mắt, Hứa Thanh và Nhị Ngưu không có bất kỳ lực phản kháng nào, bị hút thẳng lên.

Nhưng đầu lâu không nuốt chửng, mà giữ Hứa Thanh và Nhị Ngưu trước mặt, khiến họ không thể động đậy, trong khi lòng họ còn đang thót lên thót xuống, nó từ từ bay về phía xa.

Giữa tiếng gió rít, đi qua nơi nào, mưa rơi trên đầu bị nó phớt lờ.

Còn Hứa Thanh và Nhị Ngưu, lúc này không thể cử động, chỉ có ánh mắt có thể giao nhau, hai cặp mắt co rút, lòng dấy lên vô số cách thoát thân.

Nhưng trước sức mạnh tuyệt đối của đầu lâu, mọi cách của họ đều không thể thành công.

Khi hai người càng lúc càng lo lắng, đầu lâu mang theo họ bay đến một khu mộ khác rồi dừng lại, sau đó nhổ ra.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu bị một lực lớn đẩy, rơi thẳng vào khu mộ.

Ngay sau đó, đầu lâu mở to miệng, phát ra lực hút toàn diện, đôi mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm họ.

Như nhắc nhở, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn đi.

Chương 2384: Một gia đình đáng mến (1)

Đối mặt với đầu lâu kinh hoàng này, Hứa Thanh và Nhị Ngưu không có chút sức mạnh nào để phản kháng. Trên suốt đường bị áp chế di chuyển, họ đã nghĩ ra rất nhiều cách để thoát thân nhưng đều thất bại.

Lúc này bị ném xuống, chú ý đến thái độ của đối phương, Nhị Ngưu hít sâu một hơi.

“Chẳng lẽ… nó muốn chúng ta chuẩn bị đồ ăn?”

Hứa Thanh cũng cảm nhận được mục đích của đầu lâu này, đoán rằng đối phương chú ý đến phương pháp triệu hồi xác khô của đại sư huynh, khiến nó không cần phải tốn công hút bùn đất mà có thể trực tiếp ăn thức ăn một cách dễ dàng.

Do đó, đã có hành động giữ họ lại.

Nguyên do có lẽ là do khi đại sư huynh triệu hồi xác khô, làn sương xám trên dao khắc Vận Mệnh thần quyền của hắn cũng đã đóng vai trò nào đó.

“Có lẽ là như vậy…”

Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu một cái.

Đồng thời, đầu lâu khổng lồ trên trời, thấy hai người hầu của mình không làm việc, liền tỏa ra lực hút mạnh hơn, bao phủ lên Hứa Thanh và Nhị Ngưu, như một lời cảnh báo.

Dưới lực hút này, Hứa Thanh và Nhị Ngưu lòng run rẩy, không chút do dự, sương xám từ dao khắc Vận Mệnh thần quyền của Hứa Thanh lan tỏa ra, còn Nhị Ngưu thì hết sức cố gắng, lớn tiếng triệu gọi.

“Tỉnh dậy đi!”

Ngay lập tức, khu mộ này rung chuyển, hàng loạt phần mộ sụp đổ, từng bộ xác khô dưới lời triệu hoán của hai người, từng cái một bò ra.

Ngay sau đó, trong lực hút nhanh chóng bay lên, bị đầu lâu lớn liên tục nuốt chửng.

Quá trình này kéo dài một nén nhang, dưới sự nỗ lực của Hứa Thanh và Nhị Ngưu, lực hút dần biến mất, đầu lâu lộ ra vẻ hài lòng.

Dường như đã rất lâu nó chưa ăn được thức ăn sạch sẽ như vậy.

Dù sao trước đây, nó phải ăn kèm rất nhiều bùn đất.

Còn bây giờ, đã có người bóc vỏ.

Nhưng trái ngược với sự thoải mái của nó, Nhị Ngưu lại cau mày, Hứa Thanh cũng nhíu mày, bởi sự trải nghiệm bị động này khiến họ khó nắm bắt tình hình.

Chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, lực hút lại tái xuất, cả hai không thể kiểm soát, quay lại bên đầu lâu, bị cố định, rồi đầu lâu hú lên rời xa khu mộ này, trong chốc lát đã mang Hứa Thanh và Nhị Ngưu vượt qua vô tận khoảng cách.

Xuất hiện trong một vùng núi non bao phủ.

Trời đất vẫn tối đen, mưa vẫn rơi, còn cái gọi là núi non, trong con ngươi co rút của Hứa Thanh và Nhị Ngưu… đó là những phần mộ khổng lồ.

Nơi họ vừa ở, các phần mộ tuy vô biên vô tận nhưng đều có kích thước bình thường.

Nhưng ở đây, trên mỗi phần mộ lớn như núi, còn có nhiều phần mộ nhỏ hơn, số lượng đông hơn.

Tới đây, đầu lâu trên không bỗng mở miệng, không phải tỏa ra lực hút mà là truyền ra tiếng hú.

Tiếng hú như sấm, trong màn mưa vang vọng khắp bát phương.

Ngay lập tức, cảnh tượng khiến Hứa Thanh và Nhị Ngưu càng kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy theo tiếng hú vang lên, từ chân trời xa xăm, mơ hồ cũng có những tiếng hú tương tự vọng lại, không chỉ một, mà từ bát phương đều vang lên.

Sau đó… một đầu lâu nhỏ hơn đầu lâu áp chế họ bay tới với tốc độ kinh hoàng.

Xem ra, đây có vẻ là đầu lâu cái, tỏa ra khí tức cũng ở cấp Chúa Tể.

Đồng thời, từ bát phương còn có bảy tám đầu lâu nhỏ hơn, như hài tử, nhanh chóng bay tới.

Chúng yếu hơn rất nhiều, chỉ ở cấp Quy Hư.

Nhìn thấy những thứ này, lòng Hứa Thanh trầm xuống.

Nhị Ngưu cũng run rẩy.

“Đây là cả gia đình sao?”

Đúng vậy, đây chính là một gia đình.

Lúc này tụ lại, chúng nhận ra Hứa Thanh và Nhị Ngưu, từng cái đều tiến tới, ánh mắt rơi xuống họ, có cái còn mở miệng như muốn nuốt chửng.

Ngay lúc đó, đầu lâu lớn nhất mang theo Hứa Thanh và Nhị Ngưu truyền ra một tiếng hú.

Như đang thông báo cho bạn đời và đàn con.

Sau đó… đầu lâu cái và tất cả đầu lâu nhỏ, ánh mắt trong chớp mắt đều rực sáng.

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh và Nhị Ngưu thở phào.

Dù không muốn, nhưng dưới sự ép buộc của gia đình này, họ đành phải nỗ lực giúp chúng ăn uống.

Còn việc ăn ở đâu, chính là khu vực mộ lớn này.

Dưới sự triệu hoán của họ, từng bộ xác khô xuất hiện, còn về những tồn tại trong phần mộ lớn, họ cũng thử triệu gọi nhưng không thành công.

Gia đình này… ban đầu, từng cái đều tỏa ra lực hút toàn diện.

Rốt cuộc vẫn sẽ có một số bùn đất bị hút vào.

Nhưng sau đó chúng chỉ lơ lửng trên không, không tỏa ra lực hút mọi lúc, chỉ đợi xác khô bò ra mới ngươi một miếng, ta một miếng nuốt vào.

Trong quá trình này, đôi khi chúng phát ra tiếng hú, giống như gia đình trò chuyện thân mật khi ăn uống.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn mà mệt mỏi.

Dù sao việc triệu hoán liên tục cũng là một sự tiêu hao với họ.

Chỉ là, dạ dày của chúng quá lớn.

“Ăn hết mấy ngọn núi rồi, sao vẫn chưa no!”

Nhị Ngưu thở dài trong lòng, ra hiệu cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh hiểu ý, hai người cùng nhau hòa nhập sương xám vào phần mộ lớn, dù không thể triệu hoán những tồn tại, nhưng họ đã thăm dò và cho rằng có thể tạo ra một kích thích nhất định.

Có khả năng sẽ khiến chúng tỉnh dậy.

Còn sau khi tỉnh dậy sẽ thế nào, họ không còn để tâm nhiều nữa.

Lúc này hết sức, phần mộ lớn ầm ầm rung chuyển.

Trời đất rung động, một bàn tay khổng lồ từ mộ lớn thò ra.

Trong khoảnh khắc bàn tay xuất hiện, đôi mắt đầu lâu trên trời lóe sáng mạnh mẽ.

Thần sắc nó thậm chí có vẻ cười cười, như hiểu rõ ý đồ của Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Đối với sự xuất hiện của xác khô lớn này, nó không có chút bất ngờ, trái lại còn cùng bạn đời lao tới, đâm mạnh vào đó.

Bàn tay run lên, như có e ngại, bắt đầu rụt lại.

Hai đầu lâu phát ra sự hung dữ, trực tiếp đâm vào ngọn núi, phá vỡ lớp đất, lao vào trong.

Thấy vậy, Hứa Thanh và Nhị Ngưu không chút do dự, toàn lực chạy trốn, tận dụng thời gian lao đi trong chớp mắt.

Những đầu lâu nhỏ muốn ngăn cản, nhưng tốc độ không bằng hai người, nên Hứa Thanh và Nhị Ngưu rất nhanh đã biến mất trên bầu trời.

Họ một hơi chạy suốt một nén nhang, tốc độ không giảm chút nào, cả hai không nói một lời, tiếp tục toàn lực tiến lên.

Nhưng ngay lúc đó, uy áp quen thuộc đột ngột giáng xuống.

Đầu lâu khổng lồ lại xuất hiện trước mặt hai người, trước tiên nhìn phần mộ trên đất, sau đó lại nhìn họ với ánh mắt cười cười.

Chương 2385: Một gia đình đáng mến (2)

Hứa Thanh và Nhị Ngưu dừng bước, da đầu tê dại.

Đồng thời, gia đình đầu lâu cũng gầm rú lao đến, bao vây họ.

Lòng run sợ, Hứa Thanh đột nhiên nghiêm túc lên tiếng.

“Xác khô ở đây, nhiều hơn.”

Nhị Ngưu cũng gật đầu lia lịa, mặt lộ vẻ nịnh nọt.

“Đúng đúng, chúng ta không phải đang trốn, mà là đi tìm thêm xác khô, ở đây rất tốt.”

Nói rồi, y không chút do dự, lập tức cùng Hứa Thanh bắt đầu triệu hoán.

Ngay lập tức mặt đất rung chuyển, từng ngôi mộ sụp đổ, quả thật có rất nhiều xác khô bò ra, trở thành thức ăn, khiến gia đình đầu lâu có vẻ bớt giận.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu lòng đầy bất lực, không dám nảy sinh ý định khác trong thời gian ngắn, chỉ có thể cật lực triệu hoán.

Nhưng có đôi khi, cố tình tạo ra sự cố có thể không thành công, nhưng vô tình hành động… lại thường mang đến sự cố.

Lúc này, dưới sự triệu hoán của hai người, xác khô xuất hiện ngày càng ít, khi họ định bỏ cuộc, một tiếng gầm vang từ dưới đất đột ngột phát ra.

“Kẻ nào quấy rầy lão phu tu luyện!”

Theo tiếng nói xuất hiện, đất trời rung chuyển, bùn đất bắn tung tóe, một xoáy nước khổng lồ xuất hiện.

Một lão giả nhăn mặt, thần sắc lạnh lẽo từ xoáy nước bước ra.

Lão giả này chính là một trong những kẻ đến từ Tây Ma Vũ.

Mà với khí thế như vậy, rõ ràng thân phận thật của lão cũng là Chúa Tể.

Quyền hành của lão cũng liên quan đến tử vong, vì vậy khi bước vào thế giới mưa này, cảm nhận được khí tức tử vong nồng đậm ở đây, lão vô cùng vui mừng.

Nơi này đối với lão mà nói, chính là địa điểm tu luyện tốt nhất.

Vì vậy lão chọn một nơi dưới lòng đất ngồi thiền, hấp thụ khí tức khắp bát phương.

Vừa rồi hấp thụ, cảm thấy có điều bất thường, lão mới lạnh lùng bước ra.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn thấy vậy, thần sắc lập tức trở nên kỳ lạ.

Tiếng nói của lão giả vang vọng, bước chân lại đột ngột dừng, mặt trắng bệch, lão nhìn thấy Hứa Thanh và Nhị Ngưu, nhận ra thân phận họ nhưng không để tâm, vì lão nhìn thấy đằng sau họ, là cả gia đình đầu lâu kinh khủng.

Cảnh tượng này khiến lòng lão run lên, trước đó dưới lòng đất, lão không nhận ra có những sinh vật đáng sợ này, chỉ phát hiện ra Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Nếu không, lão cũng không dám bước ra.

Nhưng lúc này… tim lão đập nhanh, lòng run sợ, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Vì, cả gia đình đầu lâu, tất cả ánh mắt đều nhắm vào lão.

Cảnh tượng này khiến mắt Nhị Ngưu sáng lên, y đột nhiên cảm thấy hoàn cảnh hiện tại có vẻ không tệ lắm, liền ngẩng cao đầu, nói.

“Ai đang sủa đó?”

Lão giả nghe vậy, lòng đầy phẫn nộ, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, cẩn thận nhìn hai đầu lâu khổng lồ, thử lùi lại.

“Còn sủa cái gì?”

Cơ hội này, Nhị Ngưu sao có thể bỏ qua, ngạo nghễ nhìn xuống Chúa Tể.

Lão giả nhịn nhục, suốt đời lão chưa từng bị gọi như vậy, lúc này lòng đầy căm phẫn nhưng không làm gì được, khi lão tiếp tục lùi lại, Hứa Thanh nheo mắt, đột nhiên lên tiếng.

“Để lại túi trữ vật!”

Mặt lão giả trầm xuống, đồng thời uy áp từ đầu lâu lớn ầm ầm trỗi dậy.

Đối diện áp lực này, lòng lão giả run rẩy, cố nén nhịn, lấy túi trữ vật ra, đặt sang một bên rồi lùi lại.

Nhị Ngưu liếm môi, lập tức lên tiếng.

“Để lại vòng tay, trâm cài tóc, và cả đai lưng cũng là bảo bối.”

“Đúng rồi, ngọc bội trên người ngươi, cũng để lại.”

“Áo choàng cũng không tệ, cởi ra!”

Nghe vậy, lão giả giận dữ, hét lớn một tiếng.

Nhưng tiếng hét lớn hơn phát ra từ miệng đầu lâu phía sau Hứa Thanh và Nhị Ngưu, áp chế lão giả.

Lão giả căm phẫn run rẩy, nghiến răng tháo vòng tay, trâm cài tóc, đai lưng và ngọc bội, còn cả áo choàng… đều cởi ra, rồi nhanh chóng lùi lại.

Đầu lâu lười biếng liếc nhìn, không đuổi theo, còn những thứ để lại nó cũng không lấy, quay đầu tiếp tục ăn.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu lòng đầy tiếc nuối.

Nhưng thu hoạch cũng rất lớn, nhanh chóng cất đồ và nhìn nhau, cả hai đều có cảm giác.

“Gia đình này, khá tốt.”

Trong khi đó, trong thế giới mưa tràn ngập phần mộ này, nơi sâu thẳm có một ngọn núi cao ngất trời.

Ngọn núi đó, cũng là một phần mộ.

Bên trong ngọn núi lặng yên, chỉ có Nữ Đế bước qua khu mộ lớn ở lõi của ngọn núi.

Xung quanh vô số xác khô đang tan thành tro bụi, quan tài khổng lồ giữa trung tâm cũng vậy, cả tiên hài khủng khiếp bên trong quan tài chưa kịp phục sinh cũng vĩnh viễn tiêu tán.

Nữ Đế mặt không biểu cảm, đi tới cuối mộ cung này.

Ở đó, có một cánh cửa đá.

Đứng trước cửa, ánh mắt Nữ Đế như có thể xuyên thấu nhìn thấy.

Đó là một địa cung rộng lớn.

Địa cung phủ đầy hài cốt, chất đống vô số, như biển cả.

Chính giữa tập trung thành một bàn thờ bằng xương.

Trên bàn thờ, có một tiên hài phát sáng bạc đang ngồi khoanh chân.

Trên thân toát ra tiên khí, tỏa ra uy áp của Đại Đế.

Đáng tiếc, đã lụi tàn.

Xung quanh tiên hài, lơ lửng từng ấn ký truyền thừa rực rỡ, chấn động mạnh mẽ, mỗi ấn ký đều chứa thần thông không tầm thường.

Đồng thời còn có từng đạo ngân ẩn hiện, những đạo ngân này là quyền hành biến thành, chứa uy lực khủng khiếp, còn có từng bảo vật Đại Đế, tỏa ánh sáng chói lòa, đang ngủ say.

Bất kỳ vật nào nếu đặt ở ngoài, cũng đủ khiến Chúa Tể phát cuồng.

Đặc biệt, trong tay tiên hài khoanh chân, đặt một viên tinh thạch đen, trong đó mây mù bao phủ, lộ ra gương mặt của Ma Vũ Đại Đế!

Ở bát phương của địa cung, có tám cánh cửa đá khổng lồ đóng kín, dường như đây là tám lối vào nơi này.

Lúc này Nữ Đế đang đứng sau một trong những cánh cửa đá, nàng không vội mở cửa mà nhìn một lúc, trong mắt lộ ra suy nghĩ.

“Ấn ký truyền thừa là thật, đạo ngân quyền hành cũng là thật, những bảo vật Đại Đế, cũng thật.”

“Về tiên hài này, cũng thật sự phù hợp với khí tức của Minh Viêm.”

“Xác khô xung quanh cũng vì sinh cơ bị hút mà tiêu tan, phù hợp với trạng thái bế quan của Minh Viêm.”

Ánh mắt Nữ Đế dừng lại ở viên tinh thạch đen trong tay tiên hài.

“Đó là mệnh hồn của Ma Vũ Đại Đế bị Minh Viêm khi còn mạnh mẽ thu đi, ai nắm giữ nó, người đó nắm giữ vận mệnh của Ma Vũ Đại Đế, cũng là thứ mà hiện tại Ma Vũ Đại Đế khao khát lấy lại nhất.”

Chương 2386: Bên trong, có chí bảo

Nữ Đế thu lại ánh mắt xuyên qua cửa đá nhìn vào tiên hài, lẩm bẩm trong lòng, sau đó nhìn về phía bảy cánh cửa đá khác ngoài chỗ bản thân mình.

Sau khi quét qua từng cánh cửa, ánh mắt Nữ Đế dừng lại ở cánh cửa đá thứ ba, sau đó nhắm mắt, ngồi xuống khoanh chân, lặng lẽ chờ đợi.

Còn phía sau cánh cửa thứ ba, người áo đen toàn thân quấn xích sắt, từ khi đến nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế đã luôn hành tung kỳ bí… gã đang đứng đó.

Gã nhìn chằm chằm vào cửa đá trước mặt, như thể ánh mắt có thể xuyên qua, quan sát địa cung và viên tinh thạch đen trong tay tiên hài.

Không hành động vội vàng, mà sắc mặt âm trầm, chọn ngồi xuống khoanh chân, cũng chờ đợi.

Cùng lúc đó trong thế giới mưa, các phe khác cũng dựa vào kiến thức của mình, dùng các phương pháp khác nhau, tiến đến gần địa cung.

Họ tìm kiếm cánh cửa dẫn đến đó.

Trong việc tìm kiếm này họ có ưu thế, một phần do thông tin họ có về nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, phần khác là do tu vi của họ, khiến họ dễ dàng cảm nhận vị trí của cửa.

Có thể nói, những người đến nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế, ngoài Hứa Thanh và Nhị Ngưu, đều là những kẻ mạnh mẽ, tâm cơ sâu dầy.

Chỉ có Hứa Thanh và Nhị Ngưu như ruồi không đầu, trong thế giới mưa, không biết gì về cửa hay địa cung.

Họ gặp vận rủi liên tục, sau khi tiễn vị Chúa Tể kia rời đi, họ lại triệu hồi hàng chục lần xác khô từ khu mộ mới có thể thực sự làm no gia đình đầu lâu.

Trong thời gian này, họ thậm chí không có thời gian kiểm tra túi trữ vật.

Sự tiêu hao này khiến Hứa Thanh và Nhị Ngưu mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần.

Nhưng cũng có lợi ích, đó là việc sử dụng sương xám của họ, từ thô sơ và lạ lẫm đã trở nên thành thạo hơn nhiều, đạt đến mức độ tinh tế.

Đặc biệt là Nhị Ngưu, nhờ việc liên tục luyện tập bị động này, giờ đây đã gần như điêu luyện.

Còn về tự do… vẫn chưa có, nhưng khi gia đình đầu lâu ăn no, chúng mang Hứa Thanh và Nhị Ngưu trở về tổ.

Tổ của chúng là một ngôi mộ lớn tuyệt thế!

Ngôi mộ này như một ngọn núi.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu chưa từng thấy ngọn núi nào rộng lớn như vậy, cao như chạm đến trời, phạm vi rộng như tòa thành khổng lồ, sừng sững ở đó như đỉnh cao của thế giới.

Bên trong ngôi mộ, có nhiều địa cung cùng với hàng loạt cấm chế, nhưng với sự trở về của gia đình đầu lâu, những cấm chế đều trở nên vô dụng.

Sau khi trở về tổ, gia đình đầu lâu tản ra, hai đầu lâu lớn đi vào cung chính, nhắm mắt ngủ.

Các đầu lâu nhỏ cũng quay về cung của mình, rồi cũng ngủ say.

Rõ ràng lần này chúng ăn quá no, giờ đều đang tiêu hóa.

Trong chốc lát, tiếng thở như sấm rền vang trong địa cung.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu có lại một phần tự do.

“Chỉ có ngôi mộ lớn như vậy, mới có thể chứa gia đình này…”

“Nhìn từ góc độ đó, có lẽ gia đình này cũng từng là xác khô, chỉ là về sau không biết vì lý do gì xuất hiện linh trí, phục sinh ở mức độ nhất định.”

Nhị Ngưu nhìn Hứa Thanh, cả hai trao đổi ánh mắt, sau một lúc xác định gia đình đầu lâu đã ngủ say, họ cẩn thận lùi lại, tìm cách rời đi.

Nhưng nhanh chóng họ thở dài.

Tự do của họ chỉ có mức độ nhất định.

Có thể di chuyển tự do trong khu mộ, nhưng không thể rời đi.

Cấm chế là một trở ngại, nhưng vấn đề quan trọng nhất là khi họ rời xa một khoảng nhất định, sẽ cảm thấy tâm trí bất an.

Tiếng ngáy như sấm sẽ ngưng lại, như thể đầu lâu lớn sẽ tỉnh dậy trong chớp mắt.

“Chết tiệt, chúng hoàn toàn không cho chúng ta chạy trốn.”

“Chắc chắn chúng chưa bao giờ ăn no như vậy, nên nghiện rồi!”

Nhị Ngưu tức giận, kiểm tra các vật phẩm lấy từ chỗ Chúa Tể kia, dường như chỉ có tính toán thu hoạch mới giúp y cảm thấy cân bằng.

Hứa Thanh suy nghĩ, không nhìn những vật phẩm Nhị Ngưu đang kiểm tra mà nhìn xung quanh, ánh mắt quét qua từng hướng địa cung, rồi đột nhiên lên tiếng.

“Đại sư huynh, theo lý thuyết của ngươi về hành tinh cằn cỗi kia…”

“Ngươi đoán Minh Viêm chắc chắn có cơ duyên, nên càng là nơi khốn cùng cằn cỗi, càng có tạo hóa.”

“Vậy… còn nơi này thì sao?”

Ánh mắt Hứa Thanh lấp lánh.

“Ta quan sát số lượng địa cung ở đây, hoàn toàn phù hợp với gia đình này, mà khi chúng trở về thấy những cấm chế đó vẫn còn nguyên vẹn, nhưng không cản trở chúng chút nào.”

“Vậy, rất có thể, đây thực sự là khu mộ của gia đình này.”

“Nếu những suy đoán này là đúng, chúng đã phục sinh thế nào? Có phải vì nơi đây có cơ duyên tạo hóa nào đó, khiến chúng khác biệt với những xác khô khác!”

Hứa Thanh nói, nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu suy nghĩ, nghe đến cuối cùng, mắt sáng lên.

“Giỏi lắm Tiểu A Thanh, phân tích của ngươi giống hệt ta nghĩ!”

“Ta vừa mới định nói, chúng ta nên tìm kiếm kỹ nơi này.”

Nhị Ngưu xoa tay, nhìn quanh.

Hứa Thanh không để ý đến việc ai nghĩ ra ý tưởng, thấy đại sư huynh đồng ý, liền không chần chừ, cả hai tách ra tìm kiếm chỗ khả nghi.

Thời gian chầm chậm trôi.

Bảy ngày nhanh chóng qua đi.

Gia đình đầu lâu vẫn ngủ say, rõ ràng trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại, còn Hứa Thanh và Nhị Ngưu trong bảy ngày này gần như đã tìm kiếm khắp mọi nơi có thể.

Thậm chí những cung điện của đầu lâu nhỏ, cả hai cũng đã chia nhau kiểm tra.

Nhưng về cơ duyên, họ không thu hoạch được gì.

Mọi thứ trong địa cung đều trống rỗng, dù có vật phẩm thì cũng đã mục nát, không còn giá trị.

Cuối cùng, họ xuất hiện trước cung điện chính nơi hai đầu lâu lớn đang nằm.

Đây là nơi duy nhất họ nghĩ có thể có cơ duyên mà chưa vào.

“Chẳng lẽ bên trong có?”

Nhị Ngưu thở dốc.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng.

Dù rằng bước vào cung chính nơi hai đầu lâu lớn tồn tại có nguy hiểm, nhưng mọi chuyện đã đến nước này, dù có nguy hiểm cũng không còn cách nào khác.

Vì vậy sau khi trao đổi ánh mắt, cả hai quyết tâm, bước vào cung chính.

Vừa vào, tiếng ngáy như sấm rền vang.

Hai đầu lâu lớn nằm sát nhau, ngủ say.

Cả cung điện chính, giống như bên ngoài, trống rỗng không có gì, chỉ là… cuối cùng có một cánh cửa đá.

Cửa này mang vẻ cổ xưa, các ấn ký khắc trên đó toát lên ý vị của năm tháng, như đã tồn tại rất lâu.

Thấy cánh cửa này, lòng Hứa Thanh và Nhị Ngưu đều dậy sóng.

Họ đã tìm khắp nơi, chỉ có cánh cửa này mang đến cho họ cảm giác khác thường.

Vì vậy sau khi trao đổi ánh mắt, họ lại thăm dò hai đầu lâu lớn, rồi cẩn thận tiến về phía cửa đá.

Đến gần cửa, Hứa Thanh và Nhị Ngưu đều giật mình.

Cảm giác cổ xưa từ cửa này tỏa ra rất nhiều, còn có khí tức tử vong dày đặc, như từ bên trong cửa tràn ra.

“Bên trong, có chí bảo!!”

Nhị Ngưu thở gấp, ngửi vài cái, mắt lóe sáng, cơn điên loạn trỗi dậy.

“Theo cảm giác của ta, dựa theo trực giác tìm bảo vật, Tiểu A Thanh, bảo vật bên trong không thể xem thường!!”

Nhị Ngưu liếm môi bước nhanh tới, tay chạm vào cửa đá, cảm nhận tim đập nhanh, càng chắc chắn phán đoán của mình, liền cố sức đẩy.

Cửa không hề nhúc nhích.

Dù Hứa Thanh cùng ra sức, cửa đá chỉ khẽ rung, nhưng không mở ra.

Nhị Ngưu lo lắng.

Mắt y lóe lên ánh xanh, ra hiệu cho Hứa Thanh, Hứa Thanh liền quay lại nhìn về phía hai đầu lâu lớn đang ngủ say.

Ánh mắt dừng lại ở đầu lâu đã bắt họ đến đây, cúi người bái lạy.

“Tiền bối, chuyến đi này, cảm tạ ngài đã chăm sóc.”

“Nếu nói ngài đưa chúng ta đến đây mà không có ý định để chúng ta mở cửa, vãn bối không tin.”

“Vậy xin tiền bối trợ giúp một chút.”

Suốt đường đi, đầu lâu lớn không hề nói một lời, mọi thứ dường như đều là hành động theo bản năng, nhưng thần sắc dường như mỉm cười của nó luôn hiện lên trong tâm trí Hứa Thanh.

Và việc chúng ngầm đồng ý để họ trấn lột Chúa Tể…

Hứa Thanh không tin đối phương trí tuệ không cao, dựa vào phán đoán này, đưa họ đến đây và để họ qua cửa, chắc chắn có lý do.

Đây rõ ràng cũng là phán đoán của Nhị Ngưu, nên khi Hứa Thanh cúi đầu, Nhị Ngưu cũng cúi đầu thật sâu.

Tiếng ngáy lập tức ngừng.

Hai đầu lâu mở mắt, nhìn Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Sau đó ánh mắt họ dời đi, nhìn vào cửa đá, thần sắc trở nên nghiêm túc và kính cẩn, đầy vẻ e ngại.

Nhưng cuối cùng, có lẽ phán đoán của Hứa Thanh và Nhị Ngưu đúng, hoặc vì lý do nào khác, hai đầu lâu nhìn nhau, đồng thời thổi một hơi.

Hai hơi thở này, vô thanh vô tức phả lên cửa đá.

Cửa đá lập tức rung chuyển, Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhân cơ hội này, cùng phát lực, cố đẩy.

Cuối cùng, cửa đá rung mạnh, hé ra một khe hở.

Ngay khi khe hở xuất hiện, khí tức tử vong tràn ra, kèm theo làn sóng đạo ngân.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu giật mình, qua khe hở, ánh mắt họ xuyên thấy một cảnh tượng… tạo nên cơn bão trong tâm trí, làm dậy sóng mạnh mẽ.

Địa cung rộng lớn.

Vô số hài cốt, chất đầy bàn thờ.

Tiên hài khoanh chân cùng hàng loạt ấn ký truyền thừa và đạo ngân quyền hành.

Còn có những bảo vật Đại Đế lơ lửng xung quanh.

“Minh Viêm Đại Đế, nơi bế quan!”

Bảy chữ này lập tức hiện lên trong đầu Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Đồng thời họ cũng chú ý thấy, trong địa cung còn có các cửa đá khác.

Có cửa đóng kín, có cửa… mở ra.

Mà sau những cửa mở, có bóng người ngồi khoanh chân.

Tổng cộng ba người.

Chính là những kẻ từ Tây Ma Vũ cùng vào đạo đài với họ!

Khi Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn họ, ba bên kia cũng ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua khe cửa nơi Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Giao nhau trong khoảnh khắc.

Chương 2387: Đối đầu nảy lửa (1)

Ba phía đó, một là thiếu niên khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, đang ngồi xếp bằng trước cửa đá. Gương mặt thanh tú, tóc được buộc gọn bằng một sợi dây lụa đơn giản. Khi ánh mắt thiếu niên nhìn qua khe cửa về phía Hứa Thanh và Nhị Ngưu, khóe miệng nở nụ cười, để lộ hai hàng răng trắng đều đặn, trông rất ngây thơ vô tội.

Bên cạnh thiếu niên là một con tằm đen khổng lồ, thân hình to hơn cả thiếu niên, đầy những xúc tu, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này miệng tằm đang nhả tơ, thành một sợi chỉ đen, nối liền với một bảo vật Đại Đế giống như bình ngọc quanh tiên hài trong địa cung, đang cố gắng thu lấy bảo vật.

Sợi tơ bị kéo căng, nhưng bảo vật Đại Đế rõ ràng đang kháng cự, mặc dù có dấu hiệu bị lôi kéo nhưng tốc độ rất chậm.

Phía khác, một nữ tử đang đứng trước cửa đá.

Nữ tử có ngũ quan tinh xảo, lông mày như trăng non, sống mũi cao, đôi môi đỏ như quả anh đào, nhưng toàn thân toát lên khí chất lạnh lùng, ánh mắt cũng vậy.

Nhất là với bộ cung trang, càng tăng thêm vẻ cao quý.

Khi thấy Hứa Thanh và Nhị Ngưu xuất hiện, nàng chỉ liếc nhìn một cái, lông mày hơi nhíu lại, sau đó lại chú tâm vào chiếc gương trước mặt.

Đó là một chiếc gương bát giác, lơ lửng trên không, mặt gương phản chiếu toàn bộ cảnh vật trong địa cung.

Bao gồm tiên hài, các truyền thừa, quyền hành và bảo vật quanh tiên hài.

Nữ tử đang duỗi tay vào gương, dường như cố gắng nắm lấy thứ gì đó.

Nhưng rõ ràng việc này vô cùng khó khăn, đến giờ nàng vẫn chưa thành công.

Phía còn lại, là một thanh niên.

Mặc trường bào xanh, trông như một thư sinh, tóc buộc cao, cố định bằng một chiếc trâm cài giản dị.

Thần thái y điềm tĩnh, toát lên vẻ nho nhã của thư sinh, dáng người gầy cao, giống như cây tùng, gương mặt thanh tú, đôi mắt sáng ngời.

Y là người ít chú ý đến Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhất, chỉ liếc một cái rồi không nhìn nữa.

Tất cả sự chú ý của y đều đặt vào nén nhang đang cháy trước mặt.

Nén nhang dày bằng ngón tay, toàn thân đỏ rực, tỏa ra làn khói đỏ khi cháy, được thư sinh thổi nhẹ, làn khói bay vào địa cung, phủ lên các ấn ký truyền thừa.

Khói này rất kỳ lạ, dưới tác động liên tục, những ấn ký truyền thừa bắt đầu phát sáng như được thổi hồn, mọc ra những chi nhỏ.

Dường như bị thu hút, chúng xếp hàng, từ từ đi về phía thanh niên.

Cảnh tượng này hiện rõ trong mắt Hứa Thanh và Nhị Ngưu, tâm trí họ không ngừng xoay chuyển.

Sau khi gặp vị Chúa Tể bị trấn lột kia, họ đã đoán ra thân phận của những người cùng vào nơi bế quan của Minh Viêm Đại Đế.

Giờ đây khi nhìn thấy tận mắt, những phán đoán đó trở thành sự thật.

“Họ đều là những Chúa Tể giấu diếm tu vi và thân phận!”

“Địa cung này đầy rẫy nguy hiểm và điều chưa biết!”

“Những Chúa Tể Tây Ma Vũ này rõ ràng rất cẩn trọng, và đã nhận ra điều gì đó, nên… họ không dám bước vào địa cung, mà ở ngoài cửa dùng nhiều phương pháp khác nhau để lấy tạo hóa!”

“Hơn nữa… sự hiện diện của họ ở đây, cho thấy họ đã biết trước về địa cung này và đã chuẩn bị!”

Hứa Thanh và Nhị Ngưu ngay lập tức nhận ra.

Họ trao đổi ánh mắt, đều thấy sự nghiêm trọng trong mắt nhau.

Bởi xét theo tình hình, họ đang ở thế yếu tuyệt đối.

Bất kỳ ai trong số kia nếu ra tay với họ, đều có thể dễ dàng đánh bại họ.

“May mà có gia đình này…”

Nhị Ngưu hít sâu, không khỏi quay lại nhìn hai đầu lâu với ánh mắt cầu khẩn, sau đó nghiến răng.

“Tiểu sư đệ, giờ không cần lo lắng về việc lộ thân phận nữa, chúng ta đã hiện nguyên hình, những kẻ kia đã nhìn thấy hết rồi…”

“Vì vậy, chúng ta…”

Nói đến đây, Nhị Ngưu không nói tiếp, nhưng Hứa Thanh đã hiểu rõ ý của y.

“Cố gắng một phen!” Hứa Thanh nói chắc nịch.

Nhị Ngưu mắt lóe lên sự điên cuồng, họ đồng thời ra tay, đẩy mạnh cánh cửa đá đã mở ra một khe hở.

Họ dùng toàn lực.

Tiếng nổ vang lên, cửa đá từ từ mở ra, cho đến khi hoàn toàn mở rộng.

Các Chúa Tể không dám bước vào địa cung, Hứa Thanh và Nhị Ngưu tuy điên cuồng, nhưng điên cuồng và tự sát là hai chuyện khác nhau, ít nhất… chưa đến mức đó.

Vì vậy khi cửa mở, họ bước đến bờ vực, quét mắt nhìn địa cung, thấy những hài cốt phủ đầy đất, Hứa Thanh và Nhị Ngưu lập tức quyết định.

Ngay lập tức, mắt Nhị Ngưu hiện lên sương xám.

Bên trong Hứa Thanh, dao khắc Vận Mệnh cũng phát ra sương mờ.

Cả hai lực lượng hội tụ, không do dự tràn vào địa cung.

Trong chớp mắt, một bộ hài cốt đột nhiên mắt lóe lên ánh xám, từ từ bò dậy từ đống hài cốt.

Sau đó hài cốt dùng cả tay lẫn chân, bò về phía bàn thờ tiên hài.

Động tác của nó, ngoại trừ ban đầu hơi run rẩy, sau đó mọi thứ rất thuần thục, không hề có chút ngượng ngùng, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Nếu ngay khi mới có được lực lượng tử vong, họ muốn điều khiển chính xác như vậy sẽ gặp không ít khó khăn.

Nhưng sau nhiều lần chuẩn bị đồ ăn cho gia đình đầu lâu, qua nhiều lần rèn luyện, khả năng điều khiển của họ đã gần đạt mức điêu luyện.

Vì vậy điều khiển bộ hài cốt này lúc này vô cùng dễ dàng.

Rất nhanh, bộ hài cốt bò lên bàn thờ, đến bên tiên hài, rồi nhảy lên, đập mạnh vào một bảo vật Đại Đế hình cái khiên.

Hướng đập là về phía cửa đá nơi bọn Hứa Thanh đứng.

Chương 2388: Đối đầu nảy lửa (2)

Nhưng ngay khi chạm vào, bảo vật này phát ra lực đẩy, bộ hài cốt lập tức nổ tung, hóa thành tro bụi.

Bảo vật, không hề di chuyển.

Ba bên kia đều làm ngơ.

Ánh mắt Hứa Thanh và Nhị Ngưu lóe lên, ngay sau đó… bảy, tám bộ hài cốt đồng thời nhảy lên, lao về phía cái khiên, đập mạnh vào.

Tiếng nổ liên tục vang lên, hài cốt hóa thành tro bụi.

Rất nhanh, hàng chục bộ hài cốt bay lên.

Rồi hàng trăm…

Cuối cùng, hàng trăm bộ hài cốt lao ra từ địa cung, tranh nhau đập vào cái khiên.

Liên tục đập vào, cuối cùng làm cho cái khiên lơ lửng trên không di chuyển.

Tiếp tục liên tục, cái khiên dần dần bị đẩy về phía cửa đá nơi bọn Hứa Thanh đứng.

Mặc dù tốc độ chậm do lực kéo, nhưng so với các bên khác, tốc độ thế này đã tính là nhanh.

Tất nhiên cảnh này không thoát khỏi mắt ba vị Chúa Tể kia, họ lập tức nhìn về phía này.

Cùng lúc đó, còn có hai bên khác cũng nhìn về phía này…

Một bên là người áo đen đang ngồi xếp bằng sau cánh cửa đá chưa mở ra. Lão nhìn xuyên qua cảm nhận mọi chuyện, lông mày nhíu lại.

Bên còn lại, là Nữ Đế.

Nữ Đế thần sắc kỳ lạ, nhìn những hài cốt lần lượt lao vào đập mạnh, nhìn Hứa Thanh và Nhị Ngưu với ánh mắt khát khao, Nữ

Đế thở dài.

Thời gian chầm chậm trôi.

Qua một canh giờ, lại có hai bên đến.

Đến trước, chính là Lâm Khôn, nhi tử của Chúa Tể thứ năm.

Chỉ là… thân phận thực sự của gã không khó đoán.

Gã là Chúa Tể thứ năm của Đông Ma Vũ, và là một trong những đệ tử của Minh Viêm Đại Đế!

Đến đây, ánh mắt gã không nhìn vào các bảo vật khác, mà tập trung vào một đạo ngân quyền hành, trong mắt lóe lên khao khát mãnh liệt.

Phương pháp gã dùng để lấy cũng khác với những người khác, gã chỉ ngồi xếp bằng, phát ra chấn động đồng nguyên với quyền hành đó, khiến đạo ngân quyền hành từ từ tiến về phía gã.

Người đến sau cùng, là lão giả bị Hứa Thanh và Nhị Ngưu trấn lột.

Lão giả nhìn thấy địa cung, cũng thấy những người khác, và thấy Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Khi nhìn thấy Hứa Thanh và Nhị Ngưu, trên người lão giả rõ ràng bùng lên sát khí mãnh liệt, nhưng sau khi liếc qua tình hình địa cung, và nhìn vào cửa đá sau lưng Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Cuối cùng lão giả vẫn nén lại sát khí.

“Không cần gấp, nếu chúng có thể may mắn sống sót ra ngoài, ta nhất định sẽ nghiền nát xương chúng!”

Cuối cùng lão giả hừ lạnh, ngồi xuống phát ra tử khí, thành những sợi dây, như đang câu, kéo lấy một đạo ngân quyền hành.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Mỗi bên vẫn tiếp tục hành động, gần đạt được mục tiêu, đặc biệt là Hứa Thanh và Nhị Ngưu, cái khiên đang đến gần cửa đá, chỉ còn chưa đầy mười trượng.

Đáng tiếc là, dường như do lo ngại, đầu lâu lớn không phát ra lực hút trợ giúp.

“Tuy nhiên nếu cứ tiếp tục thế này, nhiều nhất là một canh giờ nữa, bảo vật này sẽ là của chúng ta.”

Nhị Ngưu liếm môi, lòng đầy phấn khích.

Nhưng rõ ràng, không ai bước vào địa cung, điều này dường như không phù hợp với kế hoạch của người bày trận, nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không thể tránh khỏi.

Lúc này, khi mọi bên sắp đạt được thành quả, một cửa đá vốn đóng kín đột nhiên vang lên, rồi mở tung.

Một bóng người lao ra từ cánh cửa đó.

Tốc độ kinh người, trong ánh mắt thay đổi của các bên, lao thẳng vào địa cung.

Đó là một lão bà!

Lão bà đó đã chết dưới tay tổ tiên Vân gia trong ký ức của Minh Viêm Đại Đế.

Nhưng giờ đây, lão bà lại xuất hiện.

Lão bà giơ tay lên, một luồng chấn động của Chúa Tể bùng nổ từ người lão bà, tạo thành bão tố quét ngang bốn phía.

Làm tơ tằm đứt gãy, làm gương phản chấn, làm sợi dây tử khí đứt đoạn, làm gián đoạn truyền thừa, còn làm đứt đoạn quyền hành, kéo lại cái khiên đang đến gần bọn Hứa Thanh.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Sau đó, trong ánh mắt lóe lên của các bên, lão bà bước đến trước tiên hài, ngồi xếp bằng, phát ra giọng lạnh lùng.

“Nếu các ngươi không muốn mạo hiểm, vậy đừng bước vào.”

Nói xong, lão bà nhắm mắt, hai tay kết ấn, há miệng hút mạnh về phía tiên hài trước mặt.

Cái hút này lập tức tạo ra một kết nối vô hình, như gắn kết lão bà với tiên hài.

Không biết lão bà đã dùng thủ đoạn kinh người gì, tiên hài bắt đầu tan biến, còn lão bà thì khí tức càng lúc càng mạnh.

Càng lúc càng tăng.

Dường như lão bà đang hấp thụ vị cách của Minh Viêm Đại Đế.

Trong quá trình hấp thụ, truyền thừa và quyền hành quanh đó cũng rung lên, như cảm nhận được chủ nhân, lao về phía lão bà, muốn hợp nhất.

Những khí linh của bảo vật Đại Đế cũng có dấu hiệu thức tỉnh.

Biến cố này lập tức phá vỡ cân bằng nơi đây!

Đây là một âm mưu!

Dù các bên có nhận ra vấn đề của lão bà hay không, cũng không quan trọng, vì nếu không ngăn chặn, một khi lão bà thành công, các bên sẽ chẳng thu được gì, đồng thời cũng chắc chắn sẽ có thêm nguy cơ và biến cố lớn hơn.

Quan trọng nhất là lão bà còn đang hấp thụ cả khối tinh thạch đen chứa mệnh hồn của Ma Vũ Đại Đế!

Lúc nguy cấp, mọi bên đều trầm mặt, trong mắt Lâm Khôn lóe lên hàn quang, lao tới, nhằm thẳng vào lão bà, định phá tan việc hấp thụ của lão bà.

Trong tiếng nổ, hai người giao chiến.

Những Chúa Tể khác vẫn còn do dự.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh và Nhị Ngưu sau khi trao đổi ánh mắt, cũng nghiến răng, toàn lực bùng phát sương xám.

Trong nháy mắt, vô số hài cốt trong địa cung đều rung lên, tất cả đều tỉnh dậy.

Tận dụng tình thế hỗn loạn, xông lên, lao vào truyền thừa quyền hành và bảo vật Đại Đế.

Chương 2389: Lửa trên cành cây (1)

Toàn bộ địa cung trở nên hỗn loạn.

Trên mặt đất, vô số hài cốt mở mắt, tranh nhau nhảy lên, lao về phía tất cả truyền thừa, quyền hành và bảo vật Đại Đế, không phân biệt hướng.

Tinh thần như thể lấy được một món thì đã lời, lấy được hai món thì siêu lời.

Trên không trung, việc lão bà hấp thụ bị Lâm Khôn ngăn cản, hai người đang giao chiến, ánh sáng pháp thuật lóe lên, khí tức Chúa Tể bùng nổ, gây ra sát thương khủng khiếp.

Cả quyền hành của họ cũng đang ảnh hưởng đến quy tắc pháp tắc, va chạm vô hình.

Tiếng nổ liên tục vang lên.

Chấn động lan tỏa, nghiền nát nhiều hài cốt, nhưng số hài cốt ở đây quá nhiều, cuối cùng vẫn có những bộ hài cốt nhân cơ hội lao vào truyền thừa, quyền hành và bảo vật.

Thử đẩy chúng về phía cửa đá nơi Hứa Thanh và Nhị Ngưu đứng.

Bản thân lão bà rất mạnh, mặc dù giao chiến với Chúa Tể thứ năm hóa thân thành Lâm Khôn, nhưng không hề rơi vào thế yếu, thậm chí trong lúc phản công, việc hấp thụ của lão bà cũng không bị cắt đứt hoàn toàn.

Vẫn tiếp tục, tiên hài vẫn đang tan biến.

Chỉ có điều tốc độ đã chậm lại nhiều, mà những truyền thừa, quyền hành và bảo vật Đại Đế bị hài cốt mà Hứa Thanh và Nhị Ngưu hồi sinh va chạm, cũng bị ảnh hưởng, không thể quay về.

Tất cả những điều này nghe có vẻ dài dòng, nhưng thực tế diễn ra trong chớp mắt.

Cục diện tương đối cân bằng trước đây, ngay khi lão bà xuất hiện, khi Chúa Tể thứ năm ngăn cản, đã bị phá vỡ.

Trong chớp mắt, cục diện trở nên khốc liệt.

Các bên còn lại đều có vẻ mặt âm trầm, có kẻ ánh mắt trầm tư, có kẻ ánh lên hàn quang, nhưng… là Chúa Tể, tâm trí họ không đơn giản, nên không thể dựa vào biểu hiện của họ để suy đoán ý đồ thật sự.

Hơn nữa, ai đến đây cũng đều có chuẩn bị.

Vì vậy, mọi biểu hiện có thể chỉ là bề ngoài.

Cụ thể, chỉ họ mới biết.

Nhưng dù thế nào, cục diện lúc này thay đổi đã gây ra ảnh hưởng lớn, liên tiếp có thể xuất hiện nhiều biến cố.

Vì vậy, chỉ trong vài giây sau, có vị Chúa Tể thứ ba dựa vào ý nghĩ trong lòng, bước ra.

Người lao ra là nữ tử mặc cung trang tay cầm gương bát giác.

Nàng bước tới, rời khỏi cửa đá, tiến vào địa cung, thân ảnh mờ đi, rõ ràng thì đã ở sau lưng lão bà, một tay hướng tới một đạo ngân quyền hành bên cạnh lão bà, một tay ấn vào lưng lão bà.

Sự xuất hiện của nàng làm cho tình hình nơi đây càng thêm khốc liệt.

Lão bà gầm lên, lúc này không thể tiếp tục hấp thụ tiên hài, quả quyết từ bỏ, đồng thời người bà phát ra ánh sáng đen cực kỳ mạnh mẽ, bùng nổ ra ngoài.

Tạo thành một quả cầu đen khổng lồ như hố đen.

Chỗ nó lan đến, cắt đứt mọi thứ.

Sắc mặt Chúa Tể thứ năm hóa thân thành Lâm Khôn và nữ tử cung trang biến đổi, đều lùi lại, nhưng không quên đưa tay lấy bảo vật.

Đồng thời, có Chúa Tể thứ tư thân hình lóe lên, lao vào địa cung.

Là thiếu niên từng nở nụ cười với Hứa Thanh và Nhị Ngưu, sử dụng tơ tằm để thu lấy bảo vật.

Tốc độ kinh người, trong chớp mắt đã vào địa cung, mục tiêu không phải lão bà mà là một ấn ký truyền thừa xung quanh.

Ngay sau đó, tiếng hừ lạnh vang lên, thanh niên mặc áo thư sinh, thân ảnh xuất hiện chồng lên, như bong bóng tan biến, khi hiện ra… đã ở gần một bảo vật Đại Đế hình la bàn, đưa tay bắt lấy.

Khi y cầm được bảo vật, một bóng đen lao qua bên cạnh.

Chính là lão giả có thù với Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Lão cũng lao vào, nhưng khác với người khác… lão không chọn ra tay với lão bà, cũng không chọn bảo vật ở đây, mà vung tay áo một cái.

Lập tức tử khí hình thành cơn bão, quét ngang nơi đây.

Cơn bão không ảnh hưởng nhiều đến Chúa Tể, nhưng đối với những hài cốt được Hứa Thanh và Nhị Ngưu hồi sinh và điều khiển, lại là chí mạng.

Trong chớp mắt tiếng nổ vang lên, như bị thanh tẩy, tất cả hài cốt lao vào truyền thừa và bảo vật đều hóa thành tro bụi trong cơn bão.

Rõ ràng đây là nhắm vào bọn Hứa Thanh.

Làm xong, lão giả cười lạnh, bắt đầu cướp đoạt bảo vật ở đây.

Thấy cảnh này, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, Nhị Ngưu lòng đầy hận, sắc mặt trở nên dữ tợn.

“Chắc là chúng cho rằng chúng ta không dám vào?”

“Khốn kiếp, ngăn cản ta thu hoạch, đây là thù không đội trời chung!”

Nhị Ngưu gầm lên, mắt lóe điên cuồng, thấy nhiều bảo vật mà không thể lấy được, cảm giác này đủ làm y phát điên.

Vì vậy, y làm một việc còn điên cuồng hơn.

Y giơ dao chém đầu mình xuống, sau đó vung tay, ném đầu cho Hứa Thanh.

Đầu hét lên.

“Tiểu A Thanh, giữ giúp ta!”

Nói xong, cơ thể mất đầu của Nhị Ngưu nổ tung, hóa thành vô số sâu xanh, đầy sự tham lam và điên cuồng, cực kỳ dữ tợn, lao ra khỏi cửa đá, xông vào địa cung.

Lao về phía bảo vật Đại Đế hình chiếc khiên mà y và Hứa Thanh nhắm đến.

Đối với hành động của đại sư huynh, Hứa Thanh không bất ngờ, phối hợp cũng chặt chẽ, gần như cùng lúc sâu xanh lao tới, quyền hành Lục Tặc trong người Hứa Thanh cũng bùng lên.

Hóa thành vô số sợi tơ thất tình lục dục, nối liền với đầu của đại sư huynh trong tay.

Bằng cách này, giúp đại sư huynh cùng chống lại tổn thương từ linh hồn.

Đồng thời tay trái hắn đưa lên, lấy ra một chiếc mặt nạ.

Mặt nạ biểu cảm từ bi, chính là chiếc mặt nạ từ bi Hứa Thanh nhận được ở Tiên Thuật Điện.

Tác dụng của mặt nạ này là khi đeo vào, có thể chia sẻ một nửa tổn thương cho đối tượng mà người đeo nhìn thấy.

Không chút do dự, Hứa Thanh đeo mặt nạ lên, sau đó nhìn về phía Nhị Ngưu.

Chương 2390: Lửa trên cành cây (2)

Lúc này, địa cung cực kỳ hỗn loạn.

Quả cầu đen do lão bà tạo ra, bùng nổ ra ngoài.

Chúa Tể thứ năm hóa thân thành Lâm Khôn và nữ tử cung trang đang lùi lại, thu lấy truyền thừa.

Còn thiếu niên, thư sinh và lão giả cũng đề phòng lẫn nhau, mỗi người thu lấy bảo vật.

Tất cả đều thể hiện sự không tin tưởng lẫn nhau và lòng tham cá nhân.

Vì vậy, những con sâu xanh lao vào bảo vật Đại Đế, đầu tiên phải đối mặt là áp lực và khí thế từ nhiều Chúa Tể, sau đó còn phải chịu đựng sóng xung kích từ cuộc tranh đoạt của họ.

Cuối cùng, còn phải đối mặt với sự đe dọa của lão giả có thù với bọn hắn, đang lao đến.

Cho nên trong chớp mắt, với sự chia sẻ tổn thương này, thân thể Hứa Thanh rung mạnh, phun máu, máu chảy xuống theo mặt nạ.

Thân thể như muốn tan vỡ, linh hồn cũng đau đớn.

Cơ thể loạng choạng, tựa vào tường mới đứng vững, tỏa ra vẻ yếu ớt.

Đầu Nhị Ngưu cũng chảy máu từ thất khiếu, bắt đầu thối rữa.

Những con sâu xanh từ cơ thể y hóa thành, giờ đã tan rã gần hết, những con còn lại cũng đang bị cơn bão của lão giả nghiền nát.

Chênh lệch tu vi khiến Hứa Thanh và Nhị Ngưu dường như không có cách nào thu hoạch được gì trong tình hình hỗn loạn thế này.

Nhưng… cũng giống như biểu hiện bên ngoài của con người, vốn không thể dễ dàng dùng đó làm căn cứ để phán đoán suy nghĩ.

Có đôi khi, tình hình hỗn loạn cũng như vậy.

Có lẽ, càng hỗn loạn thì càng tồn tại trật tự.

Như lúc này… trong cảnh hỗn loạn, khi tưởng chừng các bên đều chỉ lo cho lợi ích cá nhân, phân tán ra cướp đoạt, họ lại như đã sắp xếp sẵn vị trí, lập tức quay người.

Khí tức trên người họ trong chớp mắt tăng vọt, hướng về một khoảng trống bị họ ngầm phong tỏa dưới vỏ bọc tình hình hỗn loạn, như đã hẹn mà đồng loạt ra tay.

Thiếu niên xuất chiêu, tạo thành một chiếc búa đỏ khổng lồ.

Sát ý của thư sinh hóa thành một cuốn sách cổ, quyền hành bùng nổ, trang sách lật mở.

Lão giả giơ tay, hội tụ vô số khí tức tử vong, tạo thành một cánh cửa tử vong, cánh cửa mở ra, một bàn tay đen lớn vươn ra, chộp mạnh.

Còn có Chúa Tể thứ năm hóa thân thành Lâm Khôn, và nữ tử cung trang.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả họ đều bùng nổ sát chiêu.

Ngay lúc họ ra tay, Hứa Thanh yếu ớt, ánh mắt lóe lên tinh quang, sự yếu ớt tan biến, Thánh Thiên Thần Đằng từ người hắn lao nhanh ra, lao thẳng vào địa cung, quấn chặt bảo vật Đại Đế hình chiếc khiên.

Kéo mạnh một cái.

Trong địa cung, con sâu xanh trước đó bị nghiền nát, chỉ còn một con sống sót, nhảy lên, chia tách nhanh chóng thành hàng trăm, hàng nghìn con, hợp lại lao vào bảo vật hình chiếc khiên, phát động cuộc tấn công.

Trước đó trông như Nhị Ngưu ra tay cướp bảo, nhưng thực ra đó chỉ là biểu hiện, chỉ cần nhìn nhau một cái, Nhị Ngưu và Hứa Thanh đã hiểu ý nhau.

Vì vậy, sự xuất hiện của Nhị Ngưu, nếu thành công thì tốt, nếu không, thì đó cũng là sự trợ lực.

Chính Hứa Thanh sẽ ra tay thực sự.

Lúc này, tiếng nổ vang lên.

Khoảng trống bị các Chúa Tể tấn công, hư không xoắn vặn, một thân ảnh hiện ra, vội vàng lùi lại, dường như muốn tránh né, nhưng không kịp.

Cuối cùng, trước khi máu tươi phun ra, thân ảnh đó tự giải thể, triển khai pháp thuật bí ẩn, trả giá đắt, cuối cùng thoát khỏi tử nạn.

Xuất hiện lại, thân ảnh đã dịch chuyển ra khỏi nơi bị phong tỏa, hiện ra trên tế đàn.

Chính là lão tổ Vân gia.

Sắc mặt lão âm trầm, biết rằng kế hoạch của mình đã bị bọn họ nhìn thấu, cũng rõ ràng rằng tất cả hành động trước đó của họ đều chỉ là biểu hiện bề ngoài, thực chất họ đã ngầm liên thủ từ lâu.

Đồng thời, ánh mắt lão cũng quét qua cửa đá nơi Hứa Thanh và Nhị Ngưu đứng.

Nhìn thấy bảo vật hình chiếc khiên, bị con sâu xanh nhân cơ hội va chạm điên cuồng, bị Thần Đằng kéo mạnh.

Nhưng rõ ràng, trọng điểm hiện tại không phải là bảo vật Đại Đế đó, mà là các Chúa Tể nơi đây.

Vì vậy, ánh mắt lão tổ Vân gia thu lại, nhìn các bên.

Các bên tất nhiên cũng chú ý đến hành động của Hứa Thanh, ngoài lão giả cau mày, các Chúa Tể khác đều tập trung vào lão tổ Vân gia.

Họ thực sự đã liên thủ.

Còn về lão bà, ngay khi xuất hiện, họ đã nhận ra có vấn đề, thậm chí có người cảm thấy đó là một xác chết biết đi.

Nhưng đó là kế dương đông kích tây, dù nhận ra cũng vẫn phải tiến vào, nên họ quyết định tương kế tựu kế, lợi dụng tình hình hỗn loạn để bức kẻ ẩn nấp ra và tiêu diệt.

“Quả nhiên là ngươi.” Chúa Tể thứ năm hóa thân thành Lâm

Khôn nhìn chằm chằm lão tổ Vân gia, lạnh lùng nói.

“Nói nhiều vô ích, giết lão đi!” Nữ tử cung trang bên cạnh mắt lóe sát ý, ra tay trước, lao thẳng về phía lão tổ Vân gia.

Nhưng ngay khi họ lao ra…

Biểu cảm của lão tổ Vân gia trở nên kỳ lạ, giơ tay lên, trước mặt mọi người, tự đánh vào giữa trán mình.

Ầm một tiếng, tự sát ngay tại chỗ.

Khoảnh khắc chết đi, thân thể nổ tung, máu tươi rải khắp tiên hài bên dưới.

Đồng thời, lão bà cũng nhắm mắt, thân thể tan thành tro bụi.

Địa cung nổi gió.

Trong gió, tất cả truyền thừa run rẩy.

Tất cả đạo ngân quyền hành dao động dữ dội.

Bảo vật Đại Đế, từng cái một bay lên, phục hồi!

Mà tiên hài, sau khi bị máu nhuốm, đôi mắt khô khốc, chầm chậm… mở ra.

Khí tức kinh khủng, bộc phát ngập trời!

Chương 2391: Tiên hài phục sinh (1)

Khí tức này nhuốm đen cả bầu trời bên ngoài, làm cho bầu không khí vốn đã u ám giờ lại càng thâm trầm, tối đen như mực.

Những hạt mưa cũng bị ảnh hưởng, tạo thành cộng hưởng.

Nhìn xa, trong toàn bộ thế giới mưa, tất cả những giọt mưa dường như đều có sinh mệnh, hướng về phía tiên hài, thần phục.

Những phần mộ, cũng vang lên những tiếng rầm rầm, lần lượt sụp đổ, vô số xác chết từ trong đó bò ra, trước khi chết họ tựa như chiến sĩ, sau khi chết vẫn luôn chờ đợi chủ nhân của họ.

Mà lúc này, tựa như chủ nhân đã trở lại, phát ra triệu hoán.

Vì vậy, họ trở về.

Tiếng gào thét vang dội, chấn động cả đất trời.

Mọi nguồn cơn của tất cả chuyện đó là từ trong địa cung, nơi tiên hài đang phục sinh.

Tất cả đạo ngân quyền hành trôi nổi xung quanh, vào lúc này đều phát ra ý hân hoan, từ bát phương lao thẳng về phía tiên hài, không hề có bất kỳ sự cản trở, không chút ngập ngừng, tất cả khi chạm vào tiên hài đều hòa nhập vào.

Với sự trở về của quyền hành, với sự hiện ra của đạo ngân, ý phục sinh lại càng mạnh mẽ hơn.

Trời đất biến sắc, mây gió nổi lên, tất cả các ấn ký truyền thừa cũng như nước chảy về nguồn, lao thẳng về phía tiên hài.

Khi những thứ này lần lượt hòa nhập, những bảo vật Đại Đế cũng bắt đầu lay động.

Tiếng vang rền rĩ, cuối cùng những khí linh của các bảo vật cũng tỉnh giấc từ giấc ngủ say, khi tỉnh lại, bọn nó cảm nhận được khí tức của chủ nhân, trong tiếng rít gào, tất cả tụ lại.

Tụ trên thân tiên hài, thêm vào áo giáp, bên phải thêm vào một cây trường thương, bên trái… trống rỗng.

Chân đạp la bàn, trên đầu hiện ra nhật nguyệt tinh tú, sau lưng còn có nhiều vòng tròn, từng lớp từng lớp bao quanh.

Khí thế như cầu vồng.

So với gã, các Chúa Tể trong địa cung lúc này ai nấy đều biến sắc, trong lòng kinh hãi, sắc mặt đầy sự hoảng sợ mãnh liệt.

Là tu sĩ Ma Vũ thánh địa, họ không xa lạ gì với Minh Viêm Đại Đế, cũng đã trải qua khoảng thời gian nghìn năm bị Minh Viêm Đại Đế trấn áp.

Thậm chí có thể nói, nhiều người trong số họ đều đã tận mắt chứng kiến Minh Viêm Đại Đế trỗi dậy.

Họ cũng hiểu rõ sự tàn nhẫn của Minh Viêm Đại Đế, sự kính sợ của họ đối với gã, từng tôn sùng như thần linh.

Cho đến khi xác nhận nhiều lần rằng Minh Viêm Đại Đế đã vẫn lạc, lại qua những năm tháng trôi qua, và được một người nào đó hứa hẹn lớn, họ mới có can đảm tiến hành cuộc hành trình này.

Mặc dù cẩn thận như vậy, họ vẫn phải đến, cũng bởi lòng tham.

Do sự bí ẩn của Minh Viêm Đại Đế, nên có rất nhiều lời đồn đại về gã.

Có người nói, gã gia nhập một tổ chức tối cao trong tinh không, được tổ chức này bồi dưỡng.

Cũng có người nói, gã nhận được truyền thừa vượt xa căn cơ Hạ Tiên.

Còn có người nói trên người gã chảy dòng máu cao quý.

Còn có người nói, gã giấu trong mình một thuật pháp phi thường có thể đột phá gông cùm!

Tất cả những điều này, là lý do tại sao Minh Viêm rõ ràng trước khi mất tích chỉ là một Uẩn Thần, nhưng sau nhiều năm trở lại, lại trở thành Đại Đế đỉnh phong.

Dù thế nào đi nữa, sự tồn tại của nhân quả giữa sự thăng trầm của gã, là điều được công nhận.

Vì vậy đối với các Chúa Tể của Ma Vũ thánh địa, khám phá bí mật và cướp đoạt cơ duyên này, sẽ là trọng điểm để họ đột phá gông cùm tu vi của mình.

Ngay cả khi sẽ có sự thăng trầm tương tự, nhưng tu sĩ tu hành, đã không còn chỉ vì trường sinh, mà đối với họ, đỉnh cao mới là không hối tiếc của cuộc đời.

Nhưng cảnh tượng mà họ sợ hãi nhất sâu trong lòng, cuối cùng đã xuất hiện.

Minh Viêm, chưa chết!

Lúc này với sự trở về của truyền thừa quyền hành và bảo vật, cùng với sự trỗi dậy của khí tức, toàn bộ địa cung rung chuyển dữ dội.

Họ muốn chạy trốn, nhưng trong ánh mắt băng lãnh của tiên hài, đạo ngân của họ đang run rẩy, cơ thể bị trói buộc, linh hồn cũng ảm đạm, mất đi khả năng chạy trốn.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu cảm nhận càng mạnh mẽ hơn.

Bọn hắn không phải Chúa Tể, đối mặt với khí tức này thì tâm thần chấn động vô cùng mãnh liệt, may mà không bước vào địa cung, không phải trực tiếp đối diện, nên giờ đây vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Còn với thân thể của Nhị Ngưu, theo sự lấy đi bảo vật Đại Đế hình chiếc khiên, cơ thể hóa thành sâu xanh cũng yếu ớt quay trở lại, hòa nhập với đầu, tạo thành một cơ thể đứa trẻ non nớt.

Vì vậy, lúc này y là cơ thể của đứa trẻ, mang cái đầu của người trưởng thành, trông thật kỳ quái.

Về biểu cảm, thì lại là điên cuồng.

Bởi vì dưới khí tức đó, bọn hắn không chỉ phải dốc toàn lực để chống lại áp lực, đồng thời bảo vật Đại Đế hình chiếc khiên mà bọn hắn vừa mới lấy được, cũng đang phục sinh, dường như muốn bị triệu hồi trở lại.

Tốn biết bao nhiêu công sức mới lấy được bảo vật, giờ lại phải trả lại… Hứa Thanh không cam lòng, Nhị Ngưu càng không chấp nhận.

“Thân thể lão tử đã hy sinh mới lấy được, ngươi kêu một tiếng là đòi à?”

Mắt Nhị Ngưu đỏ ngầu, gấp gáp mở miệng, nuốt luôn chiếc khiên mà mình đang giữ chặt trong tay.

Ngay khoảnh khắc đó, bụng y như mang thai mười tháng, phồng to lên, trông như sắp nổ tung.

Nhưng Nhị Ngưu vẫn nghiến răng dốc sức chống đỡ, sống chết không chịu trả lại.

Sau ba nhịp thở, trong cơn bồn chồn của Nhị Ngưu, bụng y đột nhiên rách toạc ra, nhìn thấy chiếc khiên sắp phá ra ngoài.

Hứa Thanh không chút do dự, nghiến răng lấy ra một cây châm.

Đó là cây châm của Đại Đế mà hắn có được từ Phù Tà.

Lập tức khâu lại.

Chương 2392: Tiên hài phục sinh (2)

Loại khâu nhân quả này từ châm tản ra, uy lực không nhỏ, khiến bụng bị rách của Nhị Ngưu cuối cùng cũng được khâu lại.

Đồng thời Hứa Thanh cũng lấy ra cây kéo của Đại Đế, mạnh tay cắt.

Cố gắng cắt đứt mối liên hệ giữa bảo vật hình chiếc khiên và tiên hài.

Nhưng kết quả, không hoàn hảo.

Nhìn thấy mối liên hệ vẫn còn, mà bụng của Nhị Ngưu bị khâu lại, một lần nữa xuất hiện dấu hiệu rách toạc, ngay lúc đó cái đầu lâu to đằng sau bọn hắn đột nhiên há miệng, nhẹ nhàng hút một cái.

Lực hút phát ra từ cú hút này, rơi vào Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Cơ thể hai người rung lên, nhờ vào sức hút cuối cùng cũng tạm thời áp chế được lực triệu hồi bảo vật hình chiếc khiên trong bụng Nhị Ngưu.

Cảnh tượng này, các Chúa Tể trong địa cung không để ý nhiều, họ không có tâm trí để ý đến việc bên ngoài khi đang đối diện với tiên hài.

Nhưng tiên hài thì lại nhận ra.

Vì vậy, đôi mắt xám xịt của gã xoay chuyển, ánh mắt rơi vào cửa đá nơi Hứa Thanh và Nhị Ngưu đứng, chỉ liếc một cái liền thu lại ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía các Chúa Tể… gã há miệng, thở ra một hơi dài.

Sau đó, tiếng tim đập từ lồng ngực gã đột ngột vang lên.

Thình thịch.

Âm thanh này có uy lực kinh người, như búa tạ đập vào tâm thần.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu phun ra máu tươi, chỉ cảm thấy tai ù điếc, linh hồn chấn động, suy nhược lùi lại, còn các Chúa Tể trong địa cung bị tác động trực diện, ai nấy đều dao động trong lòng, máu tươi tràn ra.

Cố gắng vùng vẫy.

Thiếu niên kia, cơ thể rách toạc, linh hồn muốn trốn chạy.

Tên thư sinh, đạo ngân lóe sáng, cố gắng lật trang sách.

Nữ tử cung trang và lão giả, cũng đều tung ra đòn sát thủ, bất chấp giá nào.

Chúa Tể thứ năm hóa thân thành Lâm Khôn, sắc mặt khổ sở, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể nói nửa lời với tiên hài sư tôn trước mắt.

Những nỗ lực thoát thân của họ, trước tiên hài, hoàn toàn mất tác dụng.

Tất cả đều thất bại.

Nếu không ở trong địa cung, có lẽ sẽ không như vậy, nhưng trong địa cung, nơi này là phạm vi của tiên hài.

Sức mạnh tuyệt đối, sự khác biệt tuyệt đối về vị cách, khiến tất cả đều mất đi ánh sáng.

Nhưng gã dường như không vội, ánh mắt lần lượt quét qua, cuối cùng dừng lại trên người Chúa Tể thứ năm.

Một lúc sau, trong sự tuyệt vọng của các bên, tay phải gã từ từ giơ lên.

Một ngọn lửa đen đột ngột bùng lên từ dưới thân gã, thiêu đốt tế đàn, thiêu đốt xung quanh, bao trùm toàn bộ mặt đất của địa cung, tạo thành một đóa hỏa liên!

Đóa hỏa liên này xuất hiện, làm cho mức độ nguy hiểm ở nơi này tăng lên vô số lần, đồng thời trên người từng Chúa Tể kia, cũng xuất hiện đóa hỏa liên giống hệt, từng đóa nở rộ.

Tiếng vang ầm ầm, những tu sĩ bị trói buộc ở đó chỉ có thể phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh vang vọng khắp địa cung.

Nhìn thấy các bên sắp trở thành tro bụi trong ngọn hỏa liên này, nhưng ngay lúc đó, một trong hai cánh cửa đá duy nhất chưa mở ở đây, đột nhiên mở ra.

Những sợi xích đen lao nhanh ra, trên đó cháy bừng ngọn lửa đen dường như đồng nguyên với hỏa liên.

Tiếng leng keng vang vọng, những sợi xích tốc độ kinh người, dọc đường phớt lờ sức mạnh của hỏa liên trong địa cung, lao thẳng về phía tiên hài.

Không chỉ tốc độ kinh người mà dường như còn chứa đựng quy luật nhân quả nào đó, trong chớp mắt đã quấn lấy tiên hài, đột ngột trói chặt, đồng thời ngọn lửa cũng bùng phát.

Những sợi xích này xuất hiện cực kỳ bất ngờ, hơn nữa ngay khi quấn chặt, hỏa liên ở đây cũng hiện ra dấu hiệu bị áp chế.

Các Chúa Tể nhân cơ hội đồng loạt bùng nổ, triển khai pháp thuật của mình, cuối cùng thoát thân.

Cùng lúc đó, một bóng đen từ cửa đá mở ra, bước ra một bước.

Chính là người áo đen kia.

Sau khi xuất hiện, chỉ với một bước, gã đã vượt qua địa cung, hiện ra bên cạnh tiên hài, giơ tay phải chộp mạnh, không chút nguy hiểm đã từ thân tiên hài rút ra tinh thạch đen chứa mệnh hồn của Ma Vũ Đại Đế.

Thuận lợi lấy được, người áo đen không hề vui mừng, ngược lại gương mặt hiện lên vẻ u ám, cơ thể đột ngột lùi lại.

Còn các Chúa Tể, sau khi thoát thân cũng lập tức muốn thoát ra khỏi đây.

Nhưng ngay lúc họ lùi lại, một giọng nói khàn khàn từ miệng tiên hài bị trói buộc chậm rãi vang lên.

“Phong.”

Một chữ thốt ra, hỏa liên trong địa cung đột nhiên xoay chuyển, hoàn toàn bùng nổ, tạo thành lực hút kinh thiên.

Trong chớp mắt dưới lực hút phát ra tiếng ầm ầm, tám cánh cửa đồng loạt đóng sầm lại.

Ngăn cản lối thoát.

Còn Hứa Thanh và Nhị Ngưu muốn tránh nhưng không thể, cơ thể bị lực hút này hút thẳng vào địa cung, đồng thời cánh cửa đá sau lưng bọn hắn cũng đóng sầm lại.

Sắc mặt hai người biến đổi, toàn bộ địa cung cũng theo đó mà biến đổi.

Mái vòm phía trên biến mất, thay thế bằng một mảng nhăn nhúm, các bức tường xung quanh cũng biến thành nhăn nhúm, còn mặt đất của địa cung, lúc này phát ra tiếng rầm rầm, trực tiếp sụp đổ.

Lộ ra một hang động.

Dưới hang động, lại tồn tại một thế giới khác.

Có thể thấy một vùng biển trong suốt, có thể thấy một vùng ánh sáng đỏ, dường như trên biển đó, còn có một quả cầu thịt khổng lồ như phôi thai!

Bên trong, mơ hồ tồn tại một thân ảnh ngồi xếp bằng đáng sợ!

Nhưng chưa kịp nhìn rõ, vòng xoáy máu ngăn cản tầm mắt, xuất hiện giữa địa cung và thế giới bên dưới, xoay tròn ầm ầm.

Một bàn tay đỏ đầy râu dài, từ trong vòng xoáy đó bất ngờ vươn ra.

Khí tức kinh khủng hơn cả tiên hài trước đó, bùng phát trên cánh tay này, chộp mạnh về phía người áo đen.

Chương 2393: Người đã đủ (1)

Bàn tay này thô kệch, trên đó các mạch máu phồng lên, toàn bộ đỏ như máu, đầy những xúc tu thối rữa, vừa đáng sợ vừa kinh khủng.

Sức mạnh của nó tựa như có thể chống trời, ảnh hưởng đến xung quanh, xé toạc không gian.

Tự thân khổng lồ kinh khủng, làm chấn động tâm thần.

Nó còn mang đến cảm giác tựa như thần linh, làm méo mó mọi thứ, xâm chiếm vạn vật.

Khi xuất hiện, trong mắt mọi người tại đây, thời gian dường như ngừng lại, không gian cũng tan vỡ.

Tất cả mọi thứ, như trở thành phông nền cho bàn tay đỏ thẫm, chỉ có bàn tay đó là điểm nhấn duy nhất tại nơi đây.

Bên trong nó chứa đựng sự cuồng bạo và tàn nhẫn, hình thành ý chí có thể nghiền nát tất cả, khiến mọi Chúa Tể đều run rẩy, linh hồn chấn động, thân thể bị áp chế không thể động đậy.

Hứa Thanh và đội trưởng lại càng như vậy, đối mặt với sức mạnh của bàn tay đỏ, bọn hắn thất khiếu chảy máu, thế giới đảo lộn, cảm giác rối loạn, tựa như thuyền nhỏ trong cơn sóng dữ, lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Trong lúc nguy cấp, Hứa Thanh cố nén cảm giác sụp đổ, nhanh chóng lấy ra lệnh bài Nữ Đế ban cho, mạnh tay bóp nát.

Lập tức lệnh bài này phát ra lực lượng ôn hòa, bao phủ hai người, hóa giải cơn bão áp lực đến từ bàn tay đỏ thẫm kia.

Người dao động tâm tình mạnh nhất tại đây, là người áo đen đang lơ lửng trên không.

Lúc này đồng tử gã co rút, khi bàn tay xuất hiện, không chút do dự, cơ thể đột ngột lùi lại.

Đồng thời trong lúc niệm chú, tiếng lách cách phát ra, hàng loạt xích sắt đen xuất hiện từ không gian hư vô bốn phương, tựa như những con rắn đen, lao thẳng về phía bàn tay đỏ thẫm.

Những xích sắt này đang bốc cháy, phát ra ngọn lửa kinh khủng, khi tiếp cận liền nhanh chóng quấn chặt.

Trong chớp mắt đã quấn quanh bàn tay đỏ thẫm.

Gã mạnh tay kéo, cố gắng cản lại thế đi của bàn tay.

Nhưng một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Những xích sắt đen trước đó có tác dụng mạnh mẽ đối với tiên hài, nay rõ ràng gặp phải sự tồn tại mạnh hơn.

Sau khi quấn chặt, lại không thể kiềm chế.

Bàn tay đó tựa như nhật nguyệt tinh tú vận hành, không thể bị kìm hãm, khi xông lên, xích sắt quấn quanh phát ra tiếng răng rắc chói tai.

Trong chớp mắt, tất cả đều vỡ nát.

Xích sắt gãy tan, đổ ngược trở lại.

Bàn tay đỏ thẫm mất đi sự kìm hãm, khí thế càng mạnh, mang theo lực lượng vạn quân, sức mạnh hủy diệt, lao thẳng về phía người áo đen.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt người áo đen hoàn toàn biến đổi, không tiếc trả giá dùng bí pháp phun ra máu tươi, muốn tránh né cú chộp của bàn tay đó.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Bàn tay đỏ thẫm từ vòng xoáy vươn ra, phá nát không gian, phong ấn tất cả, với khí thế không thể tránh né, không thể chống cự, dễ dàng xé toạc, đến trước mặt người áo đen.

Dù người áo đen có kỳ dị ra sao, trước bàn tay đỏ thẫm này, mọi hành động đều vô hiệu.

Cuối cùng trong sắc mặt tái nhợt, miệng hét lên, cơ thể gã vẫn bị bàn tay đỏ thẫm nắm chặt!

Cảnh này, khiến tâm thần bốn phía chấn động.

Kết hợp với những gì đã xảy ra trước đó, bày trí trong địa cung, cùng với hành động hiến tế của lão tổ Vân gia làm tiên hài phục sinh để trấn áp các Chúa Tể, rõ ràng đều là để dụ dỗ…

Dụ dỗ người áo đen hiện thân, đoạt lấy mệnh hồn.

Rõ ràng đây là một cái bẫy chuyên dụng được chuẩn bị sẵn cho gã.

Bây giờ, con mồi đã rơi vào bẫy, bàn tay đó xuất hiện.

Người áo đen bị nắm chặt, dù sắc mặt dữ tợn, cơ thể tỏa ra hắc hỏa và phát ra ấn ký, muốn vùng vẫy phản kháng.

Nhưng vô ích.

Bàn tay đỏ thẫm lay động, muốn kéo người áo đen trở về vòng xoáy.

Vào lúc nguy cấp, đột nhiên… người áo đen bị nắm chặt, ánh mắt lóe lên u quang, miệng phát ra tiếng trầm thấp.

“Ly!”

Chữ này vừa thốt ra, cơ thể gã lập tức xuất hiện cảm giác chồng chéo.

Trong khoảnh khắc chồng chéo hóa thành bóng mờ.

Lờ mờ, tựa như trên thân người áo đen xuất hiện một bóng dáng khác.

Bóng dáng đó hoàn toàn khác người áo đen, người này có gương mặt chữ điền, mày rậm mắt to, tựa như người ở vị trí cao lâu ngày, biểu cảm nghiêm nghị tự uy, đầy khí thế kinh khủng.

Nhìn rõ người này, tâm thần Hứa Thanh dậy sóng.

Người này… chính là Ma Vũ Đại Đế, người từng dẫn đội đến đạo đài, ngồi xếp bằng trên đỉnh đạo đài chờ mọi người trở về!

Rõ ràng, Ma Vũ bên ngoài, không phải bản thể.

Mà người xuất hiện tại đây, mới là chân thân.

Còn người áo đen bị khống chế, chỉ là lớp bảo vệ đầu tiên bên ngoài chân thân mà thôi.

Vì khi bóng mờ rõ ràng, vào lúc bàn tay kéo gã trở về, bóng dáng Ma Vũ chợt lay động, như ve sầu thoát xác, trực tiếp thoát ra khỏi cơ thể người áo đen.

Khi hiện thân, khí tức của Đại Đế trên người gã bùng lên dữ dội, cơ thể cũng nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành chân thân.

Từng bảo vật Đại Đế xuất hiện xung quanh, từng đạo ngân quyền hành bùng lên trên người gã, sau lưng càng có những vòng xoáy đen xoay tròn, uy thế của Đại Đế cực kỳ mãnh liệt.

Ánh mắt càng sắc bén kinh người, như chứa tia chớp, nhìn chằm chằm bàn tay.

“Cuối cùng ngươi đã xuất hiện!”

Cùng với lời nói của Ma Vũ Đại Đế, người áo đen trong tiếng hét thảm, bị bàn tay đỏ thẫm kéo vào vòng xoáy, biến mất.

Cảnh này, làm cho tâm thần mọi người xung quanh chấn động.

Chương 2394: Người đã đủ (2)

Giọng nói của Ma Vũ Đại Đế, vẫn vang vọng.

“Minh Viêm, ta sớm đã biết ngươi chưa chết, chỉ là kéo dài hơi tàn.”

“Thế giới ký ức trước đó, chỉ là cách ngươi mê hoặc người khác.”

“Thậm chí nơi đây, cũng chỉ là trò che mắt của ngươi.”

“Nhưng, có một điều khiến ta rất ngạc nhiên, Minh Viêm ngươi quả thật có dũng khí, để dẫn dụ ta vào bẫy, lại dám đặt mệnh hồn thật ở nơi này.”

“Để ta nhìn thấy mệnh hồn bị hấp thu luyện hóa, từ đó buộc phải ra tay phá bẫy ngăn cản.”

Ma Vũ Đại Đế lạnh lùng nhìn vòng xoáy phía dưới, giọng nói khàn khàn, tràn đầy sát khí.

Vòng xoáy vẫn xoay tròn, phát ra tiếng rền rĩ, không có lời đáp lại.

“Nhưng, sao ta có thể không chuẩn bị mà đến chứ.”

Ma Vũ Đại Đế nói xong không nhìn bất kỳ ai tại đây, mà ngẩng đầu nhìn về một cửa đá đóng kín, nhẹ nhàng mở miệng.

“Nữ Đế, ngươi đã đến đây, đến giờ vẫn không chuẩn bị hiện thân sao!”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt tất cả các Chúa Tể tại đây đều biến đổi, cùng nhìn về phía Ma Vũ Đại Đế đang nhìn.

Bởi vì danh xưng Nữ Đế, trong nhận thức của họ, chỉ có một người có.

Đó là Ly Hạ Nhân Hoàng của Nhân tộc đã thành thần!

Khi họ nhìn về phía đó, thân ảnh Nữ Đế từ nơi Minh Viêm Đại Đế nhìn, chậm rãi hiện ra.

Đầu tiên là thân thể Lữ Lăng Tử, sau đó dần dần biến mất, lộ ra bản thể của Nữ Đế!

Khí vận xung quanh nàng cuồn cuộn, hóa thành vô số thân ảnh Nhân tộc, từ bốn phương tụ hội, tạo nên hoàng bào rực rỡ bên ngoài thân thể, dựng lên đế quan kinh thế trên đầu.

Lúc này, bên ngoài Ma Vũ thánh địa, thiên địa của Nhân tộc, ý chí của Nhân tộc, đều bùng lên hòa vào khí vận, gia tăng cho Nữ Đế.

Khí tức kinh khủng, uy thế kinh thiên, từ Nữ Đế bùng lên, dữ dội trào dâng.

Các Chúa Tể tại đây, trong khí thế này đều run rẩy, hơi thở gấp gáp, đặc biệt là những người từng có ý định đối chọi với Lữ Lăng Tử, càng hít sâu một hơi.

Ngạc nhiên, mà cũng không ngạc nhiên.

Ngạc nhiên là bình thường, còn không ngạc nhiên là vì trước đó đã có sự xuất hiện của Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Nhưng dù sao, lúc này các Chúa Tể tại đây đều nghiêm trọng đến cực điểm.

Còn Nữ Đế sắc mặt vẫn bình thản, bước tới một bước, xuất hiện trước mặt Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Ngăn cản cơn bão, hóa giải áp lực.

Hứa Thanh thở phào nhẹ nhõm, Nhị Ngưu cũng thả lỏng.

Hai người không chút do dự, lập tức bái kiến.

Nữ Đế không quay đầu mà ngẩng lên nhìn Ma Vũ Đại Đế trên không, đối với việc bị phát hiện thân phận, nàng đã lường trước, nhẹ nhàng mở miệng.

“Ma Vũ thánh địa, rời khỏi trời của Nhân tộc, mà mệnh hồn của Minh Viêm, thuộc về ta.”

Ma Vũ Đại Đế nghe vậy, trên mặt nở nụ cười.

Gã biết việc mình phát hiện thân phận của đối phương, rất khó giấu diếm, mà giữa họ, dù đang trong thời kỳ chiến tranh, nhưng gã rất rõ đối với mình mà nói…

Quan trọng không phải là thắng thua của chiến tranh, mà là sự sống chết của Minh Viêm.

Gã muốn Minh Viêm chết, sau đó lấy lại mệnh hồn của mình.

Điều này, không xung đột với Nữ Đế.

Vì vậy khi nghi ngờ thân phận của Lữ Lăng Tử, gã không can thiệp, mà để đối phương trở về và mở ra nơi Minh Viêm bế quan, bởi vì cuối cùng gã muốn Nữ Đế làm mũi tên bắn thử, đồng thời liên thủ vào thời khắc quan trọng.

Mà yêu cầu của Nữ Đế, cũng nằm trong dự liệu của gã.

“Mệnh hồn của ta có hai phần, hiện tại phần đầu tiên đã được ta lấy lại, còn phần thứ hai ta có thể cảm nhận ở phía dưới.”

Trong mắt Ma Vũ Đại Đế lóe lên quyết đoán.

“Ngươi và ta liên thủ, ngươi lấy của Minh Viêm, ta lấy mệnh hồn của bản thân, chúng ta mỗi người có được điều mình muốn, sau đó Ma Vũ thánh địa rời khỏi trời của Nhân tộc.”

“Thành giao!”

Ma Vũ nói xong, bước tới một bước, đến ngay bên ngoài vòng xoáy, nhìn Nữ Đế.

Nữ Đế nhìn lướt qua các Chúa Tể tại đây, đặc biệt là lão giả giỏi sử dụng tử khí, dưới ánh mắt của Nữ Đế, lão run rẩy, lập tức cúi đầu biểu lộ sự kính trọng.

Dù là đối thủ, nhưng đối mặt với Thần Đài, lão không có can đảm đối diện.

Đặc biệt là… lão rất rõ, ánh mắt này là một lời cảnh cáo.

Nữ Đế thu lại ánh mắt, bước một bước đến bên cạnh Ma Vũ, đứng trên vòng xoáy.

Hai người cùng chìm xuống, trực tiếp rơi vào trong vòng xoáy, ngay sau đó biến mất.

Còn những người khác, đang do dự liệu có nên đi theo hay không, nhưng chưa kịp suy nghĩ xong, không gian nơi hóa thành địa cung truyền ra khí tức diệt vong, khô héo bốn phương.

Đang biến mất.

Thấy vậy, các Chúa Tể này nghiến răng, cơ thể lao ra, bay về phía vòng xoáy phía dưới.

Từng người một đều lao vào trong.

Lão giả có mâu thuẫn với Hứa Thanh và Nhị Ngưu, dường như lo lắng bị hiểu lầm, không dám bước vào cuối cùng mà tranh trước Lâm Khôn, bay vào vòng xoáy.

Rất nhanh, các Chúa Tể này đều biến mất.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu nhìn nhau.

Đều thấy được sự quyết đoán trong mắt đối phương.

Sau đó họ hít sâu một hơi, lao vọt đi.

Cũng lao vào vòng xoáy, trong tiếng ầm ầm, thân ảnh biến mất.

Khi xuất hiện, đã ở trong một thế giới đỏ như máu!

Bầu trời, làm từ huyết nhục, mọc đầy lông tơ.

Đại địa, là một biển cả hoàn toàn trong suốt.

Trên biển, có vô số huyết nhục tích tụ, hình thành một khối u thịt khổng lồ.

Bên trong khối u thịt, ngồi xếp bằng một tu sĩ trung niên.

Trên người phát ra khí tức cổ lão, kèm theo khí tức đáng sợ, hai mắt gã chầm chậm mở ra, nhìn những người hạ xuống từ trời, nở một nụ cười.

“Người đã đủ, hoan nghênh đến chứng kiến, sự tái sinh của ta.”

Chương 2395: Rửa rau (1)

Trên biển trong suốt, bên trong khối u thịt đỏ tía kinh khủng, theo tiếng nói phát ra, theo khí tức tỏa ra…

Cả biển trong suốt nổi lên bão tố, hóa thành sóng thần.

Tiếng gào rít vang trời động đất, hình thành những đợt sóng lớn quét ngang, như muốn lật đổ cả thiên địa.

Bầu trời làm bằng máu thịt cũng theo đó mà rung động, vô số xúc tu máu thịt trên đó cùng lúc lay động, còn lỗ hổng máu thịt mà mọi người đến, lúc này cũng đột ngột đóng lại, khép kín.

Khiến nơi đây trở thành tuyệt địa.

Chỉ còn tiếng nói mang theo chút giễu cợt, vang vọng trong tuyệt địa này, trở thành dư âm vang mãi không tan.

Lọt vào tai các Chúa Tể, sắc mặt họ đều trở nên âm trầm, lòng dấy lên hối hận.

Không nên đến đây.

Nhưng rất nhiều khi, lòng tham không giảm theo sự tăng trưởng tu vi, tất cả đều phải xem giá trị có đủ lớn hay không.

Còn đối với những cường giả cấp Chúa Tể này, họ vốn không thiếu lòng dũng cảm, cũng không phải kẻ nhát gan, nếu không, cũng khó mà đi được đến bây giờ.

Vì vậy, khi tự cho rằng có thể liều mạng một phen, rơi vào tình cảnh như vậy, cũng là điều hợp lý.

Lúc này, từng người bản năng lùi lại, bày ra những phương thức phòng hộ mạnh mẽ, vừa tìm cách phá vỡ cục diện, vừa đặt hy vọng vào Ma Vũ Đại Đế.

Trong số họ, ngoại trừ Chúa Tể thứ năm hóa thân thành Lâm Khôn là tự mình quyết định đến đây, những người khác đều là do Ma Vũ Đại Đế thuyết phục và hứa hẹn mới quyết định cuối cùng.

Nhưng mọi thứ chưa phải là kết cục.

Đặc biệt là tình hình Nữ Đế và Ma Vũ liên thủ.

Không phải không thể thành công đạt được truyền thừa quyền hành và bảo vật Đại Đế mà mình cần.

Còn Hứa Thanh và Nhị Ngưu…

Bọn hắn cũng có mục tiêu riêng.

Mục tiêu của Hứa Thanh tương đối đơn giản, hắn muốn đột phá giới hạn tu vi của mình, mà lực lượng tỏa ra từ biển trong suốt nơi này, tuy không phải linh lực cũng không phải thần lực, nhưng chứa đựng sinh cơ, khiến hắn thấy được hy vọng.

“Nơi này, rất thích hợp cho việc nâng cao tu vi!”

Còn Nhị Ngưu, ánh mắt y hướng về khối u thịt.

Nhìn thân ảnh, y không nhịn được liếm môi, mục tiêu ban đầu khi đến đây của y là muốn khống chế một thi hài Đại Đế.

Nhưng rõ ràng, mục tiêu này khó mà hoàn thành.

Nhưng y còn một mục tiêu thứ hai, đó là kích hoạt cốt đỉnh của kiếp trước, tìm lại ký ức kiếp thứ hai của mình.

Đối với ký ức của kiếp thứ hai và kiếp thứ nhất, y đang thiếu sót.

Nhưng y có cảm giác rằng chỉ khi nắm vững ký ức kiếp thứ hai, y mới có thể truy tìm được nguồn gốc của kiếp thứ nhất.

Trong lúc các bên dựa vào mục tiêu của mình, trong phút chốc sinh ra ý nghĩ lùi bước, Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế lao thẳng về phía khối u thịt, thì trên biển trong suốt, bên trong khối u thịt khổng lồ, Minh Viêm Đại Đế đang ngồi xếp bằng, giơ tay phải lên.

Bầu trời rung chuyển, ầm ầm rơi xuống phía dưới.

Cảnh tượng này, làm kinh động tâm thần.

Đó là trời muốn diệt đất!

Đó là nghiền nát tất cả.

Khí thế kinh người, phá hủy mọi thứ!

Cùng lúc đó, hư vô bát phương dậy sóng, như hóa thành thực chất, với lực lượng hùng mạnh đột ngột ép vào trung tâm.

Biển cả phía dưới cũng vậy, dâng cao lên, đón lấy bầu trời và hư vô bát phương.

Cả thế giới dường như nhanh chóng co rút lại, hình thành phong ấn.

Trong cảm nhận của Hứa Thanh, chỉ thấy thiên địa mờ mịt, áp lực vô hạn, bát phương đều đang cuộn lại, nhưng sau cơn chấn động tâm thần, những gì hắn thấy vẫn như cũ.

Trời, vẫn là trời máu thịt.

Đất, vẫn là biển trong suốt.

Bốn phương tám hướng, không có quá nhiều thay đổi.

Chỉ riêng Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế… bị một lớp máu thịt đỏ tía bao phủ, như một quả cầu.

Đó là bầu trời và biển, cùng với hư vô tạo thành.

Vì trong khoảnh khắc vừa rồi, tâm điểm mà thiên địa và bát phương hội tụ, chính là Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế!

Cảnh này, Hứa Thanh rất khó để diễn tả rõ ràng.

Hắn chỉ có cảm giác mãnh liệt rằng, thế giới này giống như một quả trái cây.

Còn mọi người đang ở lõi trống của quả trái cây này, khoảnh khắc vừa rồi là Minh Viêm Đại Đế dùng lực lượng không thể tưởng tượng nổi, khoét một vòng trong trái cây.

Sau đó nghiền nát phần đã khoét ra, thành một quả cầu!

Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế, bị phong ấn bên trong đó.

Không đợi Hứa Thanh cảm nhận rõ ràng, cùng với tiếng ầm ầm của thiên địa, cảnh tương tự lại xuất hiện.

Cho đến khi xuất hiện liên tục hai mươi ba lần, mọi thứ mới kết thúc!

Bốn phương tám hướng như cũ, thiên địa như thường.

Chỉ là dường như… mỏng manh hơn một chút.

Các bên chấn động.

Còn giọng nói của Minh Viêm, vẫn vang vọng.

“Cục diện này ta đã bày bố nghìn năm, chỉ chờ Ma Vũ đến vào thời khắc then chốt, để ta đoạt xá, trở thành thân thể tái sinh của ta.”

Bên trong khối u thịt, Minh Viêm Đại Đế bình thản mở miệng.

“Còn các ngươi, chính là chất dinh dưỡng để ta hoàn thành sự tái sinh.”

“Lại có một vị Thần Đài xuất hiện, là điều ta không ngờ tới, nhưng… cũng là một niềm vui bất ngờ.”

Minh Viêm nói, ánh mắt nhìn qua khối u máu phong ấn Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế, quét qua, rồi nhìn về những tu sĩ thần sắc đại biến.

“Thế giới của ta, có ba mươi ba tầng, ta đã bóc tách hai mươi ba tầng, hóa thành phong ấn.”

“Bây giờ, còn mười tầng, sẽ để lại cho các ngươi.”

Nói xong, Minh Viêm giơ tay phải lên, hơi thả lỏng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, bất kể mọi người giãy giụa thế nào, phản kháng ra sao, né tránh kiểu gì, cũng vô ích, trong chớp mắt… thiên địa ầm ầm.

Chương 2396: Rửa rau (2)

Có một tầng trời biến thành máu thịt, bao phủ nữ tử cung trang.

Có một tầng trời hóa thành nhà tù, phong ấn Chúa Tể thứ năm.

Còn có thư sinh, thiếu niên và lão giả có thù với Hứa Thanh và Nhị Ngưu, đều không thoát khỏi số phận, bị thiên địa do Minh Viêm bóc tách bao phủ.

Trở thành từng khối u thịt, lơ lửng trên không trung.

Còn có một khối u thịt, phong ấn Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Làm xong những điều này, Minh Viêm nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng, hơi thở đều đặn.

Gã hít vào, tất cả các khối thịt lơ lửng trên không, đồng loạt chấn động, bắt đầu co rút.

Gã thở ra, tất cả các khối u lại chấn động, đồng loạt phồng lên.

Trong hơi thở này, mang đến cho các bên trong khối u, là sự tan rã của sinh mệnh và tu vi.

Cảm giác nguy hiểm, lúc này mãnh liệt xuất hiện.

Trong khoảnh khắc then chốt, khối u phong ấn Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế trong hai mươi ba tầng trời đột nhiên chấn động, bên trong có tiếng ầm ầm vang lên, còn khối u thịt thì đang ở trạng thái ngược lại.

Khi Minh Viêm hít vào, khối u bị ảnh hưởng từ, ngăn cản sự co rút, mà là hết sức phồng lên.

Thở ra cũng vậy, tác dụng ngược lại, tức là mượn lực lượng của Minh Viêm, hình thành lực va chạm mâu thuẫn, khiến khối u phong ấn Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế liên tục chấn động, xuất hiện các vết nứt.

Minh Viêm khẽ nhíu mày.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, khối u phong ấn hai người Nữ Đế xuất hiện nhiều vết nứt hơn, từng tia thần quang từ bên trong tràn ra, kèm theo là lực lượng quyền hành của Ma Vũ, hỗ trợ bùng phát.

Chỉ trong ba hơi thở, khối u hình thành từ hai mươi ba tầng trời phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, đột ngột bùng nổ.

Thân ảnh Nữ Đế từ trong lao ra, lao thẳng về phía khối u của Minh Viêm.

Nơi nàng đi qua, hư vô vỡ nát, thiên địa sụp đổ.

Ma Vũ Đại Đế bên cạnh sát khí ngút trời, cùng lao vào.

Không thể ngăn cản.

Trong chớp mắt, hai người họ phá vỡ khối u của Minh Viêm, bước vào bên trong chiến đấu với Minh Viêm.

Cả khối u lập tức phồng lên, bên trong máu thịt mơ hồ, một mảnh hỗn loạn.

Người ngoài không thể nhìn rõ cụ thể.

Mà bây giờ cũng không có tâm trí để chú ý đến nơi đó, lúc này tất cả các Chúa Tể, đều nhân cơ hội này bùng nổ toàn bộ đòn sát thủ, muốn phá vỡ phong ấn của khối u mình.

Mỗi người đều có cách khác nhau, có người dùng bí pháp, có người sử dụng bảo vật Đại Đế ẩn giấu.

Không tiếc bất cứ giá nào.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu cũng đang toàn lực ra tay, vừa mượn lệnh bài của Nữ Đế để chống lại áp lực, Hứa Thanh vừa vung dao khắc xuống.

Nhưng khối u này kỳ lạ và kinh người, như thể nằm trong kẽ hở vận mệnh, cắt xong một lớp lại có một lớp nữa, vô biên vô tận.

Nhị Ngưu thậm chí há miệng to, phản lại nuốt vào, cũng không hiệu quả.

Các bên khác đều như vậy, bất kể dùng phương pháp gì, cũng khó mà phá vỡ… ngay cả khi phá vỡ, cũng sẽ phát hiện bên ngoài vẫn còn phong ấn.

Cảnh này, khiến mọi người sinh ra một loại ảo giác.

"Phong ấn này, thực sự chỉ do một tầng trời tạo thành sao? Chúng ta không mở được cũng thôi, ta thấy những Chúa Tể kia đều đã sử dụng đòn sát thủ, thậm chí có người sử dụng bảo vật Đại Đế, cũng không ai phá được."

Nhị Ngưu hít sâu một hơi.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng.

"Nhưng tại sao Minh Viêm lại phải nói ra những điều này… Có lẽ những phong ấn đó, không phải do một tầng trời tạo thành!"

Nhị Ngưu nghe xong do dự.

"Nếu vậy, ta không hiểu tại sao Minh Viêm lại làm vậy? Lừa dối chúng ta có ý nghĩa gì, hay nói cách khác việc tăng thêm nhiều phong ấn cho chúng ta, rõ ràng không bằng đặt ở chỗ Nữ Đế và Ma Vũ sẽ hiệu quả hơn. Dù sao, kẻ đe dọa gã nhất, không phải là chúng ta."

Những nghi hoặc tương tự, không chỉ có Hứa Thanh và Nhị Ngưu suy nghĩ, mà trong lòng các Chúa Tể khác cũng đang hiện lên.

Nhị Ngưu đang nói, nơi này đột ngột biến hóa!

Hầu như tất cả các khối u, trong khoảnh khắc này dữ dội co giật, nhanh chóng co rút rồi đột ngột phồng lên, mượn sức mạnh này tạo thành áp lực, đè lên từng Chúa Tể.

Áp lực này cực mạnh, vượt quá giới hạn chịu đựng của các Chúa Tể.

Trong chớp mắt, tiếng thét từ các Chúa Tể vang lên thảm thiết.

Thân thể họ đang tan vỡ rồi bị luyện hóa, sinh mệnh bị cưỡng ép hút đi.

Tu vi cũng vậy, trong sự hút đi của áp lực này, bị tước đoạt tàn nhẫn.

Còn có linh hồn và quyền hành, ngay cả pháp bảo cũng không thoát khỏi.

Đều đang trong áp lực mà liên tục tan vỡ, liên tục bị hút đi, như trở thành từng viên linh thạch!

Lực lượng tuyệt đối khiến họ không thể phản kháng, chỉ có thể trong tuyệt vọng và vô lực, thét lên đau khổ.

Còn lý do nói là hầu như tất cả… là vì trong những khối u này, Hứa Thanh và Nhị Ngưu ở trong đó, khác với những người khác!

Khối u họ đang ở không hề co rút, chỉ là phồng lên làm cho không gian bên trong trở nên rộng lớn…

Sự thay đổi này khiến Nhị Ngưu thở gấp, Hứa Thanh cũng vô cùng cảm thấy nguy hiểm.

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo… vô tận sinh cơ từ bát phương ầm ầm đổ đến, theo khối u nơi Hứa Thanh và Nhị Ngưu đang ở, trực tiếp… tràn vào!

Những sinh cơ này, rõ ràng chính là từ các Chúa Tể kia tước đoạt ra.

Dưới bàn tay thần bí nào đó sắp xếp, tất cả đều được đưa vào khối u nơi Hứa Thanh và Nhị Ngưu đang ở.

Còn việc phồng lên trước đó, rõ ràng là để chứa đựng.

Chớp mắt, toàn bộ tinh hoa sinh mệnh hút từ các Chúa Tể, tụ lại thành chất lỏng, ngập qua mắt cá chân của Hứa Thanh, theo huyết nhục của hắn, nuôi dưỡng toàn thân.

Trọng điểm nuôi dưỡng, là thân thể thuần túy.

Cảnh này, khiến Nhị Ngưu hít một hơi lạnh.

Còn Hứa Thanh, tâm thần chấn động mạnh mẽ, hắn nghĩ đến một chuyện.

Trong thế giới của Sáng Di Thiên tộc, những gì đã trải qua.

“Có người, đang thúc đẩy thân thể ta trưởng thành!”

Lòng Hứa Thanh chấn động mạnh, nhớ lại những gì từng trải qua, đột nhiên hắn cảm thấy việc thanh tẩy của Sáng Di Thiên tộc, nhìn bề ngoài là tạo hóa, nhưng nguyên nhân cơ bản, dường như là…

Rửa rau!

Trước khi ăn thứ gì, phải rửa sạch sẽ.

Chương 2397: Thân thể của ngươi, ta muốn (1)

Trước đây trong ký ức về Sáng Di Thiên tộc, Hứa Thanh từng phán đoán rằng có thể tồn tại điều gì đó mờ ám.

Cũng nhiều lần thử nghiệm, tuy cuối cùng vẫn hấp thụ nước trong hồ, nhưng phán đoán rằng lần tạo hóa đó, nếu thực sự có ai bày bố, thì khả năng cao chỉ là một bước cờ nhàn nhã.

Cho đến lúc này, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

“Đó không phải là một bước cờ nhàn nhã, mà là một bố cục chuyên biệt dành cho ta!”

“Mục đích của người bày bố…”

Hứa Thanh không cần phải suy nghĩ nhiều, hắn đã hiểu rõ, bởi từ trước đến nay mục tiêu chính của Minh Viêm Đại Đế là Ma Vũ, mà nơi bế quan này thực chất chỉ để dụ dỗ Ma Vũ vào thời điểm then chốt.

Rõ ràng, sự xuất hiện của hắn… đã khiến kế hoạch của Minh Viêm có sự thay đổi.

“Không biết ta trở thành sự lựa chọn hàng đầu hay chỉ là lựa chọn dự phòng của gã.”

“Dù sao thân thể của ta chứa đựng đại nhân quả, liệu gã có dám bất chấp tương lai mà thực sự chiếm đoạt hay không.”

Khi Hứa Thanh suy nghĩ nhanh chóng, trong các khối u xung quanh, tiếng kêu la ngày càng thê lương.

Dù là nữ tử cung trang, thiếu niên, thư sinh hay lão giả, hóa thân của Chúa Tể thứ năm thành Lâm Khôn, lúc này đều đang run rẩy dữ dội, thân thể nhanh chóng khô héo.

Sinh mệnh, tu vi, thậm chí tất cả bản nguyên, đều không thể kiểm soát mà bị hút nhanh chóng, biến thành chất lỏng, tràn vào khối u nơi Hứa Thanh đang ở.

Nó đã ngập đến mắt cá chân, giờ đã lên đến đầu gối.

Chất lỏng này dường như mang theo ý chí, điên cuồng xâm nhập vào cơ thể Hứa Thanh, trong khi nuôi dưỡng máu thịt của hắn, cũng đang tiến hành một quá trình tiền trạm để cải tạo.

Nỗi đau đớn dữ dội xuyên thấu, như kim châm vào xương tủy.

Hứa Thanh bản năng chống cự.

Nhưng ý chí trong chất lỏng nhận thấy sự chống cự của hắn, ngược lại áp đảo, cố gắng xóa bỏ linh hồn của Hứa Thanh.

Làm cho Hứa Thanh cảm thấy ý thức mình trở nên mơ hồ, sự kết hợp giữa linh hồn và cơ thể đang bị tách rời.

Tất cả điều này, không thể đảo ngược.

Hứa Thanh chỉ có thể dùng dao khắc Vận Mệnh của mình để bảo vệ linh hồn, như một chiếc thuyền cô độc trong cơn bão, gắng gượng chống đỡ.

Đồng thời thử nhiều cách khác nhau để thoát khỏi tình trạng này.

Nhưng đều thất bại.

“Nếu đã như vậy…”

Hứa Thanh sắc mặt khó coi, ánh mắt lạnh lẽo lóe lên, trong lòng dâng lên quyết đoán, hắn ngồi xếp bằng, chủ động để cơ thể hấp thụ, không còn chống cự.

Vì không còn chống cự, ý chí trong chất lỏng cũng giảm bớt lực xóa bỏ linh hồn của hắn, thân thể Hứa Thanh rung lên, một lượng lớn tinh hoa tràn vào, máu thịt được nuôi dưỡng, đạt đến đỉnh cao.

Nhị Ngưu bên cạnh cũng nhận thấy điều bất thường, y hít sâu, định giúp đỡ, nhưng khi nhận thấy chất lỏng này mang theo lực lượng kỳ diệu, y chớp mắt.

Nhìn thấy Hứa Thanh đang cố gắng hấp thụ.

Ánh mắt y lóe lên tia sáng kỳ dị, lớn tiếng nói.

“Tiểu sư đệ, ta giúp ngươi!”

Nói xong, y cũng ngồi xếp bằng, bày ra tư thế cùng Hứa Thanh hấp thụ.

Nhưng hành động của y rõ ràng không được cho phép, nên ngay khi hấp thụ, một lực đẩy lớn từ khối u bùng phát.

Khối u rung lên, cơ thể Nhị Ngưu dưới lực đẩy này, bị đẩy ra khỏi khối u.

Hứa Thanh mắt mở to, cùng di chuyển.

Nhưng lực hút cũng bùng phát, lập tức bao trùm lấy hắn, kéo mạnh khiến hắn không thể rời đi.

Như vậy Nhị Ngưu trở thành người thứ ba thoát khỏi khối u sau Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế.

Khi bị đẩy ra, sát khí cũng đến theo.

Lực lượng này ầm ầm quét qua cơ thể Nhị Ngưu, tiếng răng rắc vang lên, tiếng kêu thê lương của y vang khắp bát phương, toàn thân xương cốt vỡ nát, máu thịt bị nghiền nát, không ngừng tan vỡ, biến thành nhiều mảnh vụn rơi vào biển trong suốt.

Chìm xuống đáy biển.

Hứa Thanh nghe tiếng kêu thảm thiết của Nhị Ngưu, cũng nhìn thấy cảnh tượng tan vỡ của y, nhưng lúc này không thể phân tâm, hơn nữa trong nhận thức của Hứa Thanh, muốn giết Nhị Ngưu không phải dễ dàng.

Ngoài ra, hắn hiểu rằng mình hiện đang đối mặt với nguy cơ sinh tử lớn nhất trong đời.

Mà điều này rất khó để tìm sự trợ giúp khác.

Vì vậy muốn thoát khỏi, chỉ có thể tự cứu mình.

Hứa Thanh cắn răng chặt, ánh mắt lạnh lẽo, tiếp tục chủ động hấp thụ chất lỏng xung quanh, không ngừng hòa nhập, chất lỏng này vẫn tiếp tục tăng lên nhanh chóng.

Chất lỏng từ sinh mệnh của các Chúa Tể biến thành đã ngập đến ngực hắn, giờ đã lên đến cổ, vẫn còn tăng.

Rất nhanh, đã ngập đến đầu, bao phủ hoàn toàn Hứa Thanh.

Vẫn chưa kết thúc, khi tiếp tục hút từ các Chúa Tể, trong tiếng kêu thảm thiết của họ cũng dần yếu đi, trong khối u nơi Hứa Thanh ở, chất lỏng đã đạt đến tám phần.

Lượng tinh hoa sinh mệnh dồi dào và khổng lồ như vậy, đối với sự nuôi dưỡng thân thể của Hứa Thanh, đã đạt đến mức không thể tưởng tượng.

Thân thể của hắn là từ máu thịt của Tàn Diện ghép lại, nhìn có vẻ hoàn chỉnh, nhưng thực tế không phải là hoàn chỉnh.

Vì vậy những năm qua Hứa Thanh luôn cố gắng để nó hoàn toàn hợp nhất, đồng thời quan trọng nhất là để linh hồn mình có thời gian nâng cao.

Điều này đòi hỏi sự cân bằng, phải nâng cao đồng bộ mới an toàn nhất.

Dù là tiên ngân ban đầu hay đạo ngân quyền hành, mục đích đều là để đạt kết quả đó.

Nhưng quá trình này, là chậm rãi.

Cho đến khi tiến vào nơi bế quan của Minh Viêm, hồ nước của Sáng Di Thiên tộc giúp máu thịt được bồi bổ, và hiện giờ hấp thụ tinh hoa từ sinh mệnh, tu vi và linh hồn của nhiều Chúa Tể, cuối cùng khiến thân thể không hoàn chỉnh của Hứa Thanh, thực sự tiến đến hoàn chỉnh.

Khí tức máu thịt cũng nhanh chóng tăng lên, vượt qua giới hạn Uẩn Thần, tiến đến cấp Chúa Tể.

Chương 2398: Thân thể của ngươi, ta muốn (2)

Kết quả này, nếu linh hồn của Hứa Thanh cũng kịp theo, thì đương nhiên là tốt.

Nhưng trước khi linh hồn phát triển, kích thích thân thể, giống như mặc áo giáp nghìn cân lên người trẻ con, kết quả sẽ là linh hồn bị nghiền nát hoặc bị thân thể mạnh mẽ bài trừ.

Nếu ngăn cản, ý chí trong chất lỏng sẽ bùng nổ trấn hồn, nếu không ngăn cản, với sự mạnh mẽ của thân thể, linh hồn không thể tồn tại trong đó.

Dường như không còn đường nào để chọn.

Nhưng lựa chọn của Hứa Thanh, vẫn là chủ động hấp thụ!

Dù lúc này linh hồn của hắn truyền đến cảm giác xé rách, bài trừ cũng mạnh mẽ, nhưng hắn vẫn không chút do dự, không ngừng hấp thụ, đồng thời trong đôi mắt nhắm lại, ẩn chứa tia sáng lạnh lẽo.

Hắn đang chờ.

Chờ linh hồn mình bị thân thể bài trừ mạnh hơn, đến cực điểm.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Tiếng kêu thảm thiết của các Chúa Tể, đã gần như biến mất.

Những mảnh thịt của Nhị Ngưu trên biển trong suốt, cũng đã hoàn toàn chìm xuống, không còn dấu vết.

Mà sự biến đổi, bùng phát vào lúc này.

Một tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, từ khối u nơi Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế xông vào, đột ngột truyền ra.

Ngay sau đó khối u này phồng to, càng lúc càng lớn, dường như cuộc đối đầu bên trong đã đến cực điểm, cuối cùng khối u không thể chịu đựng nổi, trong tiếng nổ liên tục, tan vỡ và bùng nổ từ.

Một lượng lớn máu thịt văng ra, rơi xuống biển trong suốt, tan chảy dần.

Hình bóng của Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế từ bên trong bay ra, sau khi đến giữa không trung, họ đều mang vẻ mặt lạnh lùng, nhìn về phía khối u tan vỡ, cũng nhận ra những biến đổi bên ngoài trong khoảng thời gian này.

Nhìn thấy các Chúa Tể khô héo, cũng thấy khí tức của Hứa Thanh tăng vọt.

Nữ Đế nhíu mày.

Ma Vũ Đại Đế nhìn lướt qua khối u nơi Hứa Thanh, hai mắt nheo lại, lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Cùng lúc đó khối u tan vỡ, sau khi Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế bay ra, bóng dáng của Minh Viêm Đại Đế trong đó cũng rõ ràng hiện ra.

Khóe miệng nở một nụ cười, nhìn về phía Nữ Đế.

“Ngươi đến đây, mục đích không chỉ là hồn của ta, mà là muốn lấy động thiên nơi ta bế quan, để ta đoán, có phải ngươi muốn hồi sinh ai đó đúng không?”

Nữ Đế lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi không phải là Minh Viêm hoàn chỉnh.”

Minh Viêm cười nhẹ, không trả lời mà quay đầu nhìn xuống biển trong suốt.

Ngay lập tức, cả biển trong suốt nổi lên vòng xoáy, tiếng ầm ầm vang vọng, khí tức kinh khủng tỏa ra, che trời lấp đất, gió cuốn mây bay.

Một hình bóng kỳ dị, từ vòng xoáy chầm chậm nổi lên.

Hình bóng này phía bên trái là thân người, rõ ràng là mới sinh ra, còn thân bên phải chưa thể hoàn toàn sinh ra, nên không có da, mà được tạo thành từ những sợi máu, lan ra, nhìn vào rợn người.

Một cảm giác không hoàn chỉnh, vô cùng rõ ràng.

Nhìn thấy người tới, Ma Vũ Đại Đế thở gấp, đồng tử co lại.

Cùng với sự xuất hiện của hình bóng kỳ dị, vô số tia sét lượn lờ xung quanh, trời rung đất chuyển, sóng biển cuộn trào, một áp lực vô cùng gần với Hạ Tiên đang bùng nổ.

“Quả nhiên là thần linh toàn tri.”

Giọng trầm thấp phát ra từ miệng hình bóng này, sau đó hắn ngẩng đầu, ánh mắt như quy tắc, nhìn về phía Nữ Đế.

“Gã thực sự không phải là ta hoàn chỉnh, chính xác hơn, gã là một trong hai phân thân của ta.”

“Còn có một chút nhân quả với hai thiên kiêu Nhân tộc của ngươi, vì trước khi thay đổi hình dạng, gã đã có thân phận riêng trong Ma Vũ thánh địa, Đại Tiên Sư của Đông Ma Vũ.”

“Để đón tiếp các ngươi, ta không chỉ chuẩn bị con rối ở địa cung trước đó, mà còn có phân thân này, cũng đã lấy cớ truyền thừa Lục Tặc Vọng Sinh, chết đi ở thế giới bên ngoài.”

“Bây giờ, để bày tỏ sự tôn trọng, ta đích thân tới.”

Minh Viêm nửa thân mỉm cười.

“Vậy thì, buổi lễ này, cũng nên kết thúc rồi.”

“Ma Vũ, chuyện ta nói với ngươi, ngươi đã suy nghĩ thế nào?”

Minh Viêm nhìn về phía Ma Vũ.

Ma Vũ mặt lạnh, nhìn thoáng qua khối u nơi Hứa Thanh, sau đó ánh mắt quyết đoán, cơ thể lập tức di chuyển, lao thẳng về phía Nữ Đế.

Đồng thời, phân thân Minh Viêm trước đó cùng họ chiến đấu, cũng phát ra sát khí, nhanh chóng bay ra, lao về phía Nữ Đế.

Ba bên quấn lấy nhau.

Trong nháy mắt, trời đất tan vỡ, hư vô nát bấy, thế giới này như tấm gương vỡ, xuất hiện sự phân ly.

Chỉ có bản thể Minh Viêm, vừa đi về phía khối u nơi Hứa Thanh, vừa bình tĩnh mở miệng.

“Ta thề, Ma Vũ, hồn của ngươi, sau chuyện này ta sẽ trao lại không điều kiện, và không bao giờ xâm phạm lẫn nhau.”

“Phân thân, sau chuyện này, ta sẽ cho ngươi sự tự do mà ngươi hằng mong muốn.”

“Còn Nữ Đế... Sau chuyện này, động thiên này là của ngươi, ngươi có thể hồi sinh người ngươi muốn.”

“Mà điều ta cần, là các ngươi không làm phiền sự tái sinh của ta.”

Tiếng Minh Viêm vang vọng, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh, lộ ra một tia thán phục và tham lam, như nhìn thấy báu vật.

Kế hoạch ban đầu của gã là đoạt xá Ma Vũ, dùng thân Đại Đế của đối phương để hoàn thành nửa thân thể còn lại của mình, từ đó bước lên Hạ Tiên.

Dù có khiếm khuyết, nhưng gã tự tin rằng sau một thời gian, có thể sửa chữa khiếm khuyết này đến vô hạn.

Cho đến khi, gã nhìn thấy Hứa Thanh!

Trong lòng gã chấn động dữ dội, đảo lộn trời đất, vì vậy đã thay đổi kế hoạch, không những từ bỏ đoạt xá Ma Vũ, mà còn âm thầm thương lượng với đối phương.

Để tiến trình của sự việc, đến mức độ hoàn hảo như hiện tại.

“Thân thể như vậy, không thể tưởng tượng nổi, nhân quả trong đó, ta nuốt trọn thì sao...”

Minh Viêm lẩm bẩm, từng bước đi tới trước khối u nơi Hứa Thanh, nhìn Hứa Thanh đang nhắm mắt, gã liếm môi, lòng tham không thể kìm nén.

“Thân thể của ngươi, ta muốn rồi.”

Gã giơ tay phải lên, xuyên qua khối u trước mặt, nhắm thẳng vào thiên linh của Hứa Thanh.

Chương 2399: Nhập xá, thành ngoại tà (1)

Trời máu thịt trông như tấm gương vỡ, vô số vết nứt chia cắt thế giới này thành từng mảnh.

Mỗi mảnh đều có một thế giới độc lập.

Trong đó, Nữ Đế và Ma Vũ Đại Đế cùng phân thân Đại Tiên Sư Đông Ma Vũ của Minh Viêm đang giao đấu trong một mảnh.

Còn các Chúa Tể bị hút cạn thành xương khô, hiện giờ đều đang hấp hối, mỗi người ở một mảnh khác nhau.

Minh Viêm bản tôn và Hứa Thanh ở trung tâm.

Hứa Thanh ngồi xếp bằng, nhắm mắt, như mất đi toàn bộ cảm giác với bên ngoài, không cử động.

Trước mặt hắn, là Minh Viêm nửa thân nửa máu thịt, hình dạng không hoàn chỉnh và kỳ dị.

Lúc này, sự tham lam và mong đợi trên gương mặt Minh Viêm biến thành sự dữ tợn.

Tay phải gã xuyên qua khối u, đặt lên đỉnh đầu Hứa Thanh, khí tức khủng khiếp bùng nổ xông vào cơ thể Hứa Thanh.

Giọng nói khàn khàn vang vọng khắp trời đất.

“Ta có hai phân thân, một là Đại Tiên Sư Đông Ma Vũ, một là Tây Ma Vũ, cũng là Đại Tiên Sư.”

“Ngươi sở hữu tiên thuật, nhưng ngươi không biết rằng, tiên thuật của Ma Vũ thánh địa chính là do ta truyền thừa.”

“Vậy nên, tiểu tử, ta biết ngươi mang nhân quả, ta biết ngươi có cấm chế của đại năng, nhưng việc ta đoạt xá ngươi, không đơn giản chỉ là xâm lược, cũng không phải là nuốt chửng thô thiển, mà là…”

“Tiên thuật, Lục Tặc Vọng Sinh!”

Giọng nói của Minh Viêm lên xuống, cùng với khí tức của gã xông vào thiên linh của Hứa Thanh, là vô số sợi tơ của thất tình lục dục, chúng phân tán bao phủ toàn thân Hứa Thanh, chui vào từng pháp khiếu.

Làm khuấy động thất tình của Hứa Thanh, đồng thời hợp nhất với lục dục của hắn, biến hắn thành chiếc giường ấm.

Tiếp theo…

“Tiên thuật, Ngũ Cẩu Xá Tiên!”

Tiên thuật này vốn là một thuật pháp kỳ dị, chuyên sát phạt, nhưng mục đích thực sự khi nó được sáng tạo ra… là để đoạt xá!

Ngay lập tức, ký ức của Minh Viêm biến thành Khan Cẩu, tiến vào xá của Hứa Thanh, mạnh mẽ bao phủ ký ức của hắn, hình thành vô số tóc trắng, tập hợp thành cánh cửa.

Cánh cửa này chính là cửa nhập xá!

Khi cửa mở trong cơ thể Hứa Thanh, cũng hình thành trong cơ thể Minh Viêm.

Mở cùng lúc, kết nối với nhau!

Linh hồn của Minh Viêm biến thành mắt trắng kỳ dị, từ cánh cửa trong cơ thể mình, xông thẳng vào cánh cửa mở trong cơ thể Hứa Thanh.

Ngoại tà xâm nhập, xoay thành vòng xoáy.

“Sở dục vô nham, danh chi vi tham, Tham Cẩu nhập xá tắc bị hệ phược.”

“Mộng sinh quy độ, danh chi vi si, Si Cẩu nhập xá tắc đọa sinh tử.”

Lực phân ly, ầm ầm bùng nổ.

Linh hồn khủng khiếp của Minh Viêm, khi thành công nhập xá, mạnh mẽ và bá đạo tách linh hồn của Hứa Thanh vốn đã bị thân thể bài trừ, khỏi cơ thể.

Khiến Hứa Thanh thân là thân, hồn là hồn, không còn liên quan.

Sau đó, trong vòng xoáy xuất hiện một cái miệng trắng lớn.

“Bất thức thực tính tranh luận thủ thắng, danh chi vi ác, Ác Cẩu nhập xá tắc trụy địa ngục.”

Cái miệng lớn nuốt chửng.

Nuốt chính là linh hồn!

Trong khoảnh khắc nguy cấp này, linh hồn của Hứa Thanh mở mắt, lộ ra quyết đoán và điên cuồng.

Từ lúc đối mặt với tình huống sinh tử, hắn đã rất rõ, dưới sức mạnh tuyệt đối, không thể chống cự được ác ý và đoạt xá từ Minh Viêm.

Dù phản công thế nào cũng vô ích.

Vì vậy hắn không chọn chống cự, thậm chí còn chủ động hấp thụ chất lỏng tinh hoa trong khối u, chủ động nuôi dưỡng thân thể, khiến thân thể phục hồi ngày càng hoàn chỉnh.

Từ đó, để sự bài trừ của thân thể đối với linh hồn tăng lên, đến cực hạn!

Đây chính là mục đích của hắn!

Nhưng quá trình này, hắn phải chịu đựng nỗi đau bị linh hồn nghiền nát.

Mà dao khắc Vận Mệnh trở thành điểm mấu chốt.

Đến nay, tiên thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên của đối phương, khiến sự bài trừ mạnh mẽ của thân thể đối với linh hồn vượt qua cực hạn, đạt đến mức chưa từng có.

Trở thành lực đẩy.

Đây chính là lối thoát quan trọng nhất của Hứa Thanh!

Vì vậy…

“Ngũ Cẩu, Xá Tiên!”

Tiên thuật, cùng bùng nổ trong thức hải của Hứa Thanh.

Hắn không cản trở việc đoạt xá của Minh Viêm, không hề có sự chống cự.

Tựa như thân thể này không phải của mình, bị hắn… không chút do dự từ bỏ!

Đồng thời lợi dụng Ngũ Cẩu Xá Tiên đoạt xá, lợi dụng sự bài trừ vô hạn của thân thể đối với linh hồn.

Trước là lực kéo, sau là lực đẩy.

Hai bên hòa hợp, bổ sung lẫn nhau khiến linh hồn của Hứa Thanh, trong khoảnh khắc trước khi bị nuốt chửng, mạnh mẽ xông ra.

Theo cánh cửa mà Minh Viêm mở ra…

Bỏ lại thân thể!

Khi linh hồn của đối phương đoạt xá hắn, hắn không tiếc đốt cháy linh hồn, khắc họa vận mệnh, thậm chí kích hoạt cấm chế do sư tôn để lại, kích hoạt các bố trí khác.

Với cái giá vô tận, trong khoảnh khắc linh hồn sắp tan vỡ, bước vào cánh cửa đoạt xá mà Minh Viêm mở ra.

Bước ra khỏi thân thể.

Theo lối thông…

Bước vào thân thể bản tôn mà Minh Viêm bỏ lại!

Bước vào cánh cửa mở trong cơ thể Minh Viêm!

Hắn, trở thành Tham Cẩu trong Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Nhập xá, thành ngoại tà!

Trở thành mắt trắng trong cửa mở trong cơ thể Minh Viêm!

Đổi thân thể với Minh Viêm!

Nếu là lúc khác, Hứa Thanh không thể làm được.

Nhưng lúc này, đối phương đoạt xá, mở đường.

Đối phương từ bỏ, trở thành nguyên nhân.

Mà Ngũ Cẩu của Hứa Thanh, trở thành lực kéo.

Sự bài trừ của thân thể, trở thành lực đẩy.

Vì vậy, khoảnh khắc này… Trở thành hiện thực.

Chương 2400: Nhập xá, thành ngoại tà (2)

Điều quan trọng nhất, vẫn là những bố trí mà Hứa Thanh kích hoạt trước khi rời đi!

Hành động của Hứa Thanh khiến Minh Viêm lần đầu tiên cảm thấy bất ngờ, nhưng thực ra gã định cản trở quá trình này.

Nhưng sự bùng nổ của cấm chế thân thể, và ác ý từ phía sau đột nhiên phát ra, khiến việc đoạt xá trở nên bất ổn, gã phải cân nhắc một chút.

Diệt Hứa Thanh không phải trọng điểm.

Hoàn thành bước cuối cùng của Ngũ Cẩu Xá Tiên, từ đó kiểm soát thân thể mới là lựa chọn quan trọng nhất lúc này.

So với điều này, những thứ khác đều là thứ yếu.

Còn thân thể bị bỏ lại…

“Thân thể đó không hoàn chỉnh, thiếu phần của Ma Vũ, là do linh hồn ta cố gắng duy trì và cân bằng, giờ đây linh hồn ta rời đi thì đã cạn kiệt, không lâu nữa sẽ tan rã.”

Minh Viêm cười lạnh, không quan tâm, lúc này linh hồn gã bùng nổ, hoàn thành bước cuối cùng của Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Đó là một khuôn mặt trắng.

Dưới ánh sáng của nó, tiên thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên tạo thành một khuôn mặt hoàn chỉnh.

Tóc trắng phấp phới, biểu cảm như cười như không, như khóc không khóc, kỳ dị đến cực điểm.

Uy lực của nó trấn áp cấm chế, sức mạnh của nó bao phủ phía sau.

Đạt được cân bằng.

“Vị đắc vô sinh vọng cự tam đồ, danh chi vi nhai, Nhai Cẩu nhập xá tắc vĩnh thất nhân thân.”

Trong khối u thịt, "Hứa Thanh" đang ngồi xếp bằng, bất ngờ cất lên giọng thì thầm.

Khi câu nói này vang lên, khóe miệng gã khẽ nhếch lên, đôi mắt chầm chậm mở ra.

Dù vẫn là hình dáng của Hứa Thanh, nhưng ánh mắt toát lên vẻ già nua, cùng với khí tức khủng khiếp khiến toàn bộ khí chất của gã thay đổi rõ rệt.

Lực lượng thân thể cũng đang bùng nổ.

Phát ra sức mạnh của Chúa Tể, hướng về Đại Đế.

Cảm nhận được sự hoàn hảo này, thần sắc Minh Viêm hiện lên vẻ tán thưởng.

"Tiểu tử, thân thể này trước đây ở trong tay ngươi thực sự bị lãng phí, linh hồn ngươi không đủ sức để phát huy sự kinh thiên động địa của thân thể ."

Khi nói ra những lời đó, thân thể bị gã bỏ lại bên ngoài khối u, lúc này cũng bất ngờ run rẩy, lảo đảo lùi lại và liên tục khô héo, máu thịt dần dần rụng xuống.

Dường như, lực lượng bên trong không đủ để duy trì sự cân bằng của thân thể này.

Hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt, lộ ra ánh mắt của Hứa Thanh.

Minh Viêm lắc đầu, ánh mắt quét qua như nhìn con kiến, tay phải vừa định nâng lên.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó…

Bên trong thân thể mà gã đoạt xá, cấm chế mà gã đã dùng Ngũ Cẩu Xá Tiên để áp chế, cùng với lực lượng mạnh mẽ hình thành từ linh hồn, đạt đến điểm tới hạn.

Sự cân bằng, bị phá vỡ.

Lại bùng nổ lần nữa!

Cấm chế mà Thất Gia đã để lại từ xưa, có hai tầng.

Một tầng, là hạn chế Chúa Tể, còn một tầng, là hạn chế Đại Đế.

Tầng đầu tiên bị Minh Viêm dùng Ngũ Cẩu Xá Tiên cân bằng, nhưng giờ đây… tầng cấm chế thứ hai bị kích hoạt.

Trong chớp mắt, có thể thấy những sợi tơ bạc xuất hiện trên thân thể này, biến thành vô số ấn ký dày đặc, như dòng nước lưu động liên tục, rồi giao thoa.

Cuối cùng trong chớp mắt, hình thành một tấm lưới lớn phủ khắp toàn thân, lưới này tỏa ánh bạc lấp lánh, tất cả ấn ký đều rực rỡ, sợi tơ vượt qua quy tắc.

Toàn diện bùng nổ, muốn trấn áp hoàn toàn sức mạnh bùng nổ của thân thể này.

Đây là sự bảo vệ của Thất gia dành cho Hứa Thanh.

Nhìn thấy vậy, ánh mắt Minh Viêm lộ ra vẻ u ám, lông mày nhíu lại, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Dù sao thân thể này không thể là do một tiểu bối tự mình hoàn thành, rõ ràng là có đại năng giúp đỡ, vậy nên để lại vài hậu thủ cũng là điều bình thường.

“Người để lại cấm chế này, không đơn giản.”

Minh Viêm nheo mắt, nâng tay phải đặt lên trán mình, ngay lập tức dưới thân gã xuất hiện một đóa hắc liên, xoay tròn nhanh chóng, tinh hoa trong khối u thịt nhanh chóng giảm đi, bị gã hấp thụ.

Đồng thời hắc liên nở rộ, những sợi xích như nhụy hoa từ bên trong bay ra, dưới sự điều khiển của gã, quấn quanh bản thân.

Hình thành sự trấn áp.

“Dù nhất thời không thể xóa bỏ cấm chế này ngay lập tức, nhưng đạt lại sự cân bằng, vẫn có thể.”

“Tương lai, chỉ cần cho ta một khoảng thời gian, có thể xóa bỏ hoàn toàn!”

“Vậy nên, tiểu tử, ngươi còn để lại gì trên thân thể này? Ngọn nến phía sau hả?”

Minh Viêm nhẹ nhàng nói.

Phía sau gã vang lên tiếng nổ ầm ầm, ngọn lửa của hình xăm ngọn nến bùng cháy, chiếu sáng thế giới phía sau Minh Viêm trong ánh lửa.

“Ngọn nến này, ta nghiên cứu lâu hơn ngươi.”

Minh Viêm vung tay trên thân mình, trực tiếp cắt bỏ một phần linh hồn, tách ra, bao phủ lên hình xăm ngọn nến phía sau, trở thành một chiếc đèn lồng.

“Làm như vậy, không chỉ có thể hạn chế nó, mà còn có thể mượn lực của nó đến một mức độ nhất định.”

“Vậy bây giờ, tiểu tử, ngươi còn bố trí gì khác không?”

Minh Viêm mỉm cười.

Nhưng khi gã vừa nói ra câu này, chưa kịp để Hứa Thanh đáp lại, một tiếng gầm thét kinh thiên động địa từ dưới đáy biển trong suốt vang lên.

“Lão quái vật, muốn hại tiểu sư đệ của ta, phải hỏi ta trước đã!”

Khi tiếng nói vang lên, biển trong suốt lập tức sôi trào, sóng lớn ầm ầm, tạo thành sóng thần cuồn cuộn bốn phương.

Cả biển trong suốt, trong khoảnh khắc này như bị nhuộm màu, hiện lên màu xanh!

Vô số sâu màu lam, trong những con sóng lớn, trong cơn sóng thần, xông ra từ lòng biển.

Số lượng vô cùng nhiều, đông nghịt, kinh thiên động địa.

Chúng tụ tập lại, hình thành một bàn tay lớn màu lam, nâng một chiếc cốt đỉnh cổ xưa, xông thẳng về phía Minh Viêm!

Chương 2401: Ta ước nguyện... (1)

Chiếc cốt đỉnh này chính là do xương của Nhị Ngưu ở kiếp thứ ba* tạo thành, năm xưa được Tiên Thuật Đại Đế luyện chế, uy lực khủng bố, dùng tham niệm để luyện càn khôn.

(*Chỗ này có lẽ tác giả nhớ nhầm, lúc thì ghi kiếp thứ 2, lúc lại kiếp thứ 3)

Lúc này, bàn tay khổng lồ được tạo nên từ vô số sâu màu lam, chiếc cốt đỉnh được nâng lên cao, xuyên qua biển cả, sóng lớn cuồn cuộn, trực tiếp đến trên đỉnh của khối u thịt nơi Minh Viêm đang tọa lạc.

Minh Viêm đang ngồi xếp bằng trong khối u thịt, thoạt nhìn bình thản, nhưng thực tế chỉ có gã hiểu được sự hùng vĩ của thân thể này và sự khó khăn khi muốn hoàn toàn kiểm soát nó.

Sự khó khăn này một phần đến từ nhân quả của thân thể, phần còn lại là do... cấm chế của Thất gia!

Cấm chế này dù đã bị gã trấn áp, nhưng thực chất cũng chỉ là miễn cưỡng đạt được sự cân bằng.

Lúc này, gã không thể hoàn toàn kiểm soát thân thể!

Vì vậy, khi ánh mắt gã lóe lên tia lạnh lùng, chiếc cốt đỉnh khổng lồ đang lao nhanh tới, nắp đỉnh mở ra, bao phủ khối u thịt và mạnh mẽ trấn áp.

“Luyện!!”

Vô số tiếng hét thấp vang lên đồng loạt từ những con sâu màu lam.

Âm thanh kinh thiên động địa, bàn tay khổng lồ lập tức phân giải thành biển sâu lam, bao quanh cốt đỉnh, xoay nhanh.

Khí thế như cầu vồng, kinh thiên động địa, trên bầu trời hình thành vòng xoáy màu lam.

Mà trong lúc xoay nhanh, những con sâu này lần lượt phun ra khí lạnh cực độ.

Khí lạnh tràn về phía cốt đỉnh, không phải để đóng băng mà là hóa thành băng diễm, hòa nhập vào đỉnh, bắt đầu luyện hóa khối u thịt.

Tiếng nổ vang dội, lửa cháy bùng bùng.

Nhị Ngưu không dám lơ là, tập trung toàn bộ tinh lực vào việc điều khiển và gia cố cốt đỉnh, không tiếc mọi giá luyện hóa, nhưng y cũng biết, khả năng thành công cuối cùng rất thấp.

Dù sao, đó là Minh Viêm Đại Đế.

Tuy nhiên, trong thời khắc then chốt này, kéo dài thời gian là lựa chọn tốt nhất.

Y muốn cho Nữ Đế có đủ thời gian, muốn cho Hứa Thanh có cơ hội bộc phát những thủ đoạn còn lại.

Vì vậy, y quyết tâm liều mạng.

Trong tiếng nổ không ngừng, biển sâu lam biến thành vòng xoáy nhanh hơn, khiến việc luyện hóa càng mạnh mẽ.

Ở phía xa, Nữ Đế cũng nhìn thấy tất cả những cảnh tượng đó, gương mặt lạnh lùng, cơ thể phát ra kim quang chói lọi, làm méo mó bát phương, làm mờ ảo hư không, dường như muốn mạnh mẽ phá vỡ tất cả.

Ma Vũ Đại Đế đang giao chiến với nàng biến sắc, nhận ra thần uy của Nữ Đế trong khoảnh khắc này, trong lòng không khỏi dâng lên một chút ý định rút lui, nhưng phân thân của Minh Viêm bên cạnh lại hiện lên ánh mắt quyết liệt, thân thể lóe lên, trực tiếp hóa thành một đóa hắc liên.

Ngọn lửa đen bốc lên, bao phủ tất cả, đồng thời phong tỏa hoàn toàn không gian mảnh vỡ nơi họ đang đứng.

Trong một lúc, chỗ họ đứng hoàn toàn mờ mịt, không thể nhìn rõ, chỉ có tiếng nổ ầm ầm vang vọng, hòa cùng âm thanh từ cốt đỉnh.

Hứa Thanh cũng nhân cơ hội này, toàn lực hoàn thành việc đoạt lấy thân thể Đại Đế.

Bên ngoài đang kịch liệt, trong cốt đỉnh thì Nhị Ngưu đang luyện hóa, ngọn lửa cũng bùng cháy mạnh mẽ.

Khối u thịt đang cháy, các tinh hoa từ Chúa Tể bát phương cũng bắt đầu sôi lên.

Minh Viêm đang ngồi xếp bằng, ánh mắt mở ra lóe lên tia lạnh lùng.

Nhị Ngưu đã trở thành sai lầm đầu tiên của gã trong lần này.

Một tu sĩ nhỏ bé mà gã không chú ý tới, lại có thể tạo ra đòn bất ngờ trong thời khắc quyết định như vậy.

“Điều khiến ta ngạc nhiên, là trước đó ta đã suy diễn, nhưng không nhận thấy dấu vết gì từ tên ấy, không thấy được căn cơ của y, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của cốt đỉnh…”

“Hoặc là, có ai đó đã can thiệp vào ta, hoặc… tên ấy có vấn đề lớn.”

“Thật thú vị, cặp sư huynh đệ này, mỗi người đều phi thường như vậy.”

“Vậy sư tôn của bọn hắn…”

Minh Viêm Đại Đế híp mắt, hừ lạnh.

Dù có một số bất ngờ, nhưng gã vẫn có niềm tin, có thể trấn áp tất cả.

“Vì sự tái sinh lần này, ta đã chuẩn bị rất lâu, đặc biệt là động thiên ở nơi bế quan, không phải đến từ Vọng Cổ.”

“Có động thiên này, có thể khiến bên ngoài không thể làm phiền ta.”

“Dù ta thay đổi kế hoạch khi nhìn thấy thân thể này, nhưng… tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ta.”

Minh Viêm trong lòng bình tĩnh, lúc này đối mặt với sự luyện hóa, gã hít một hơi sâu, trong nháy mắt thân thể ngoài của gã, chất lỏng liền giảm đi ba phần, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Ngay lập tức trên đỉnh đầu gã xuất hiện đóa hắc liên thứ hai, tỏa ra ngọn lửa đen khủng khiếp, còn có vô số xích sắt lan ra, quấn lấy hắc liên bên dưới.

Cả hai đóa hắc liên xoay tròn, khiến xích sắt xuyên qua khối u thịt, từ bên trong tấn công cốt đỉnh.

Ngọn lửa đen vô tận, trấn áp băng diễm.

Sự xuất hiện của hai đóa hắc liên cũng khiến khí thế của Minh Viêm một lần nữa bùng nổ, trấn áp băng diễm từ bát phương, đồng thời trong cơ thể gã một mặt chống lại cấm chế của Thất gia, mặt khác dập tắt ngọn nến sau lưng.

Để khôi phục lại sự cân bằng đã bị phá vỡ trước đó.

“Cốt đỉnh này cũng có lợi, có thể giúp ta che chắn ngoại giới nhiều hơn, cho ta thêm thời gian để nhanh chóng kiểm soát thân thể này.”

“Nhiều nhất nửa canh giờ, ta có thể kiểm soát được phần lớn năng lực của thân thể, đến lúc đó…”

Minh Viêm mở mắt, sâu trong ánh mắt lóe lên một tia sáng tím.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử của gã đột nhiên co lại.

“Mắt ta có ánh sáng tím?”

Minh Viêm chấn động trong lòng, đối với một đại năng như gã, điều chưa biết đồng nghĩa với bất ngờ, đồng nghĩa với biến số, mà ánh sáng tím trong mắt gã chính là bất ngờ thứ hai trong lần này.

Khi Minh Viêm đang chấn động trong lòng, nhiều ánh sáng tím hơn bất ngờ từ cơ thể gã không kiểm soát được bùng phát ra, bao phủ toàn bộ cơ thể trong nháy mắt, cũng lộ ra nguồn gốc của nó.

Nguồn gốc, là từ trong huyết nhục ở ngực gã.

Ở đó, có một vật mà trước đó Minh Viêm Đại Đế không thể phát hiện ra.

Đó là một viên tử thủy tinh!

Chương 2402: Ta ước nguyện… (2)

Khi nhận thấy viên tử thủy tinh, sắc mặt Minh Viêm Đại Đế biến đổi chưa từng có.

Điều khiến gã rung động là vật này lại nằm ngoài nhận thức của gã!

Trong suy diễn trước đó, gã không cảm thấy sự tồn tại của vật này, thậm chí sau khi đoạt xá, rõ ràng viên tử thủy tinh này đã ở trong cơ thể, nhưng trước khi phát ra ánh sáng tím thì gã lại không hề nhận ra chút nào.

Cứ như thể, vật này có vị cách vượt quá tưởng tượng.

Nếu nó không muốn để ngươi nhận ra, ngươi mãi mãi không thể nhận ra.

Mà sự bất ngờ này, so với việc Nhị Ngưu xuất hiện trước đó, càng làm gã rung động hơn.

Đặc biệt là trong viên tử thủy tinh đó, mơ hồ như có một bóng đen không có ngũ quan đang ngồi xếp bằng, giống như chỉ là một cái bóng.

Gần như ngay khoảnh khắc gã nhìn vào, cái bóng cũng đột nhiên mở mắt.

Ngay sau đó, viên tử thủy tinh dường như bị kích hoạt, ánh sáng rực rỡ bùng lên, hình thành một biển ánh sáng, bao phủ toàn bộ khu vực cơ thể, cũng bao phủ linh hồn của Minh Viêm.

Trong ngàn năm bế quan, đây là lần đầu tiên Minh Viêm cảm nhận được sự mất kiểm soát và nguy cơ sinh tử mạnh mẽ.

Gã thở hổn hển.

“Vật này, nằm ngoài khả năng của ta!”

“Nó là gì?”

Sự bất an bùng nổ trong lòng Minh Viêm, vào lúc quan trọng này, gã không chút do dự lập tức muốn phong ấn viên tử thủy tinh kia.

Nhưng sự lan tỏa của ánh sáng tím không chỉ mang đến ảnh hưởng, mà còn… kích hoạt cấm chế của Thất gia.

Sự trấn áp của Minh Viêm đối với cấm chế ngay lập tức sụp đổ.

Ngọn nến sau lưng gã cũng lại bùng cháy.

Thậm chí cốt đỉnh của Nhị Ngưu cũng bùng nổ mạnh mẽ hơn dưới ánh sáng tím này.

Minh Viêm kinh hãi, gã mở to miệng hít một hơi thật mạnh, hút cạn bảy phần tinh hoa còn lại trong khối u thịt, mượn sức mạnh to lớn này để toàn lực chống lại.

Đồng thời, gã cũng cắn chặt răng, khiến linh hồn của mình gợn sóng mạnh mẽ, lấy ra một vật mà gã giấu trong linh hồn, vật này đối với gã quý giá như sinh mệnh.

Vật này chính là bí mật lớn nhất của gã.

Linh hồn của gã lóe sáng, hiện ra một giọt nước màu vàng.

Nói chính xác hơn, đó là một giọt nước từ một dòng kim hà (sông vàng).

Khoảnh khắc giọt nước đó xuất hiện, trong linh hồn của Minh Viêm hiện ra một dòng kim hà mênh mông.

“Mẫu Hà…”

Minh Viêm thì thầm.

Âm thanh của gã vang vọng, vượt ra ngoài Ma Vũ thánh địa, vượt ra ngoài đại lục Vọng Cổ, đến không gian vô tận, ở phương bắc của tinh hoàn thứ chín…

Có một dòng kim hà vô biên vô tận, đang chảy.

Trong dòng sông này, có thể thấy vô số ngôi sao, thấy chúng sinh vạn vật, cũng thấy những đóa hoa sen.

Trong những đóa hoa sen ấy, ngồi xếp bằng vô số bóng người, có dị tộc, có Nhân tộc, có tu sĩ, có thần linh…

Lúc này, một trong những tu sĩ bộ dáng Nhân tộc đột ngột mở mắt, lộ ra ánh sáng sắc bén, nhìn vào bầu trời sao xa xăm.

Sau đó đứng dậy, cúi lạy về phía dòng kim hà.

“Mẫu Hà, một trong những quân cờ ở vùng đất Thượng Hoang, truyền tin cầu cứu.”

Dòng sông gợn sóng, sau một lúc lâu, một ý chí khủng khiếp đến không thể tưởng tượng nổi, khôi phục một tia trong dòng sông.

Dù chỉ là một tia, nhưng cũng ảnh hưởng đến hàng tỷ ngôi sao trong dòng sông, khiến chúng sinh ở đây đều run sợ.

“Thời gian, chưa đến…”

Tu sĩ kia nghe vậy cúi đầu ngồi xuống, lẩm bẩm.

“Vậy, để gã tự sinh tự diệt bằng một giọt nước của Mẫu Hà.”

Những gì xảy ra trong cốt đỉnh ở nơi bế quan của Minh Viêm, không ai bên ngoài có thể nhận biết.

Chỉ có Hứa Thanh, khi tử thủy tinh bùng nổ, nhờ vào liên kết với tử thủy tinh đã cảm nhận được.

Và đó, chính là sự sắp xếp của Hứa Thanh!

Trước khi rời khỏi thân thể, hắn đã kích hoạt tầng cấm chế đầu tiên của Thất gia, giải phóng phong ấn ngọn nến, để cấm chế có thể bùng nổ, khiến ngọn nến có thể cháy.

Để gây ảnh hưởng đến Minh Viêm.

Đồng thời, hắn không mang theo tử thủy tinh!

Mà để lại trong thân thể, còn để lại Tiểu Ảnh trong đó, để khi cần thiết sẽ kích hoạt sức mạnh của tử thủy tinh.

Kết quả thế nào, hắn cũng không biết rõ.

Nhưng Hứa Thanh đã nhận ra một điều bất thường trong suốt hành trình của mình.

Đó là… dường như ngoài hắn ra, không ai khác có thể nhận ra sự tồn tại của tử thủy tinh.

Thất gia không biết, Nữ Đế không biết, thậm chí lão giả ở tinh hoàn thứ năm gặp ở ngoại hải cũng không nhận ra.

Vì vậy, trong tuyệt cảnh thế này, Hứa Thanh đã chọn con đường tuyệt vọng hơn.

Kết quả thế nào, hắn không bận tâm nữa.

Bởi theo kế hoạch của hắn, một khắc khi tử thủy tinh bộc phát, cũng là lúc hắn triển khai phần cuối cùng của kế hoạch.

Một khi phần kế hoạch này được triển khai, nếu Minh Viêm nhận ra, chắc chắn sẽ đến ngăn cản, không để hắn thực hiện.

Mà hắn không thể bị gián đoạn.

Vì vậy mới có sự bùng nổ của tử thủy tinh để kéo dài thời gian của Minh Viêm!

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh cảm nhận thân thể hiện tại của mình.

Thân thể này mang lại cho hắn cảm giác vô cùng đậm đặc và đáng sợ của bản nguyên, nhưng trên người hắn, giống như một đứa trẻ mặc áo giáp nghìn cân.

Hắn không thể kiểm soát được nó.

Mà thân thể này cũng có vấn đề lớn, dường như đã từng được duy trì bằng sự cân bằng cưỡng ép, nhưng giờ đây sự cân bằng đã bị phá vỡ…

Sự duy trì không còn nữa.

Bắt đầu tan rã, bắt đầu héo mòn.

“Nhưng cũng đủ rồi…”

Hứa Thanh thì thầm trong lòng, ánh mắt quyết đoán, trong lòng khàn giọng, truyền ra thần niệm.

“Ta ước nguyện…”

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một chiếc mặt nạ quỷ dị, không một tiếng động, xuyên qua mọi rào cản, xuyên qua hư không, phá vỡ thời gian và không gian, xuất hiện trước mặt Hứa Thanh.

Cứ như nó luôn luôn chờ đợi.

Nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn lại nó.

“Ta ước nguyện, dùng thân thể này làm dưỡng chất, tái tạo bản thân ta!”

Chương 2403: Tiên cực chi lộ (1)

Gần như trong khoảnh khắc chiếc mặt nạ ước nguyện xuất hiện…

Ở một mảnh vỡ không gian khác, Ma Vũ Đại Đế đang phối hợp với phân thân của Minh Viêm để hạn chế Nữ Đế, dường như cảm nhận được gì đó, sắc mặt thay đổi, quay phắt đầu nhìn về phía Hứa Thanh đang đứng.

Tâm thần gã trong chốc lát bùng nổ.

Tất nhiên gã biết chiếc mặt nạ đó là gì!

Những năm qua, để tìm chiếc mặt nạ đó, hầu như gã đã tìm khắp Ma Vũ thánh địa, nhưng như người áo đen đã nói, chiếc mặt nạ này… không thể tìm thấy.

Càng muốn tìm, càng không thể tìm thấy.

“Không ngờ lại ở chỗ hắn!”

Ma Vũ Đại Đế thở gấp, cơ thể vừa động, muốn phân lực để thử cướp lấy, nhưng vào lúc này… Nữ Đế bị gã và phân thân của Minh Viêm hạn chế, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng.

Nàng chỉ cần một bước đã đảo ngược tất cả, từ bị hạn chế chuyển thành hạn chế đối phương.

Khiến Ma Vũ Đại Đế không thể rời đi.

Ở một bên khác, theo lời ước nguyện của Hứa Thanh vang lên, chiếc mặt nạ trước mặt hắn, khóe miệng nhếch lên, nụ cười trở thành toàn bộ trên mặt, càng thêm phần quỷ dị…

Càng có một âm thanh vô hình, truyền khắp thế giới này.

“Nguyện thành.”

“Còn về cái giá phải trả…”

Nụ cười trên mặt nạ càng thêm quỷ dị, không nói hết câu, bản thân trong gió trở thành tro bụi, tan biến.

Khoảnh khắc tan biến, thân thể của Hứa Thanh cũng bùng nổ, một luồng sức mạnh không thể hình dung, vượt qua thần linh, vượt qua tu sĩ, vượt qua tinh tú, vượt qua vũ trụ, vào lúc này giáng xuống.

Trở thành một luồng hơi thở, thổi lên thân thể hiện tại của Hứa Thanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư vô tan rã, vạn vật phân ly.

Tất cả mọi thứ đều không thể ngăn cản, cũng không thể ngăn cản.

Hứa Thanh rùng mình, thân thể hắn bắt đầu phân giải rõ ràng.

Đầu tiên là khuôn mặt của thân thể này, máu thịt như mất đi sự liên kết và tổng thể, trong quá trình phân giải bị tách ra, trở thành những tia sáng lấp lánh.

Tiếp theo là nửa thân thể bằng sợi máu, cũng dưới sức mạnh phân giải không thể cưỡng lại trước tiên sụp đổ, sau đó tan vỡ, cuối cùng cũng trở thành những tia sáng lấp lánh.

Cho đến nửa thân thể còn lại, cũng dưới sức mạnh ước nguyện vượt qua tưởng tượng mà sụp đổ…

Sinh cơ của thân thể này, thậm chí mọi thứ, hoàn toàn tan biến.

Giống như chất liệu duy trì sự sống, vào lúc này bị rút đi, máu thịt và mọi thứ đều không thể trở thành tổng thể, dưới sức mạnh kinh thế đó, tất cả đều hóa thành trạng thái ban đầu.

Mà những tia sáng, được tạo thành từ vô số tinh thể nhỏ đến mức mắt thường không thể thấy.

Những tinh thể này không có màu, màu sắc chiếu lên bên ngoài chính là màu của chúng.

Bởi vì tạp chất bên trong chúng đã bị xóa bỏ, ý thức còn sót lại cũng bị nghiền nát.

Hiện tại phân giải ra, chính là bản nguyên của sự sống.

Cũng là bản nguyên sơ nhất!

Còn hồn phách của Hứa Thanh lơ lửng trong những tia sáng đó, theo thần niệm lan tỏa, vô số tinh thể nhỏ xung quanh, xoay tròn và va chạm với nhau…

Hấp thụ màu sắc của Hứa Thanh, hấp thụ hơi thở của Hứa Thanh, cuối cùng phát ra tia lửa sinh mệnh của Hứa Thanh.

Những tia lửa này chứa đựng ký ức của Hứa Thanh, có sự đảo ngược của thời gian, có sự chuyển đổi của không gian, có sự giao thoa của đạo pháp, đó là… dựa trên linh hồn của Hứa Thanh, tỏa ra nguồn gốc linh hồn của sự sống từ Hứa Thanh.

Cũng là sự dẫn dắt.

Dựa vào nguồn gốc linh hồn của Hứa Thanh, dẫn dắt những tinh thể đó tái tạo thân thể của hắn.

Quá trình này, bình thường là rất chậm, thuộc về vô trung sinh hữu.

Vì vậy linh hồn của Hứa Thanh đột ngột mở mắt, nhìn lên bầu trời nơi chiếc cốt đỉnh khổng lồ đang xoay quanh, hàng loạt sâu màu lam đang luyện hóa.

“Đại sư huynh, trả lại di cốt của ta.”

Gần như trong khoảnh khắc thần niệm của Hứa Thanh truyền ra, những con sâu màu lam đó lần lượt tỏa sáng, từ giữa trán chúng bay ra một tia sáng xám.

Tia sáng này tụ lại, hình thành cốt kim!

Cốt kim này, chính là phần di cốt cuối cùng của thân thể Hứa Thanh sau khi tự bạo năm đó.

Cũng là phần bản nguyên thực sự của hắn!

Lúc này trở về, hòa nhập vào linh hồn của Hứa Thanh, trong khoảnh khắc, quá trình tái tạo thân thể trong nguyện vọng của hắn có được điều kiện hoàn hảo hơn.

Trong chớp mắt dưới sự dẫn dắt của linh hồn, vô số tinh thể nhỏ xung quanh trực tiếp tiến vào cốt kim, trở thành dưỡng chất, lấy lực lượng bản nguyên sơ nhất của sự sống, khiến cốt kim… bắt đầu sinh trưởng!

Dần dần, hình thành một đoạn xương.

Từ từ, hình thành một bộ xương hoàn chỉnh.

Tiếp đó xuất hiện kinh mạch, xuất hiện máu thịt, xuất hiện da… Cuối cùng, trong thiên địa này, trong sự kích động của Nhị Ngưu, trong sự chứng kiến của thế giới, một cơ thể khiến Hứa Thanh vô cùng quen thuộc… hình thành!

Cơ thể cao lớn, tóc tím bay phấp phới, dung nhan tuấn lãng, tỏa ra vẻ hoàn mỹ vô song.

Còn khí tức, không phải tiên, chẳng phải thần, mà là phàm!

Phàm trần nguyên thủy nhất!

Giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Cảm giác thuần khiết, tràn ngập.

Ý nghĩa thuần khiết, ẩn chứa trong đó.

Linh hồn của Hứa Thanh hòa hợp vô cùng, cảm giác của hắn nói với bản thân, đây… chính là thân thể của mình.

Linh hồn hắn nói với bản thân, đây… chính là trạng thái thoải mái nhất của mình.

Hứa Thanh, mở mắt.

Một cảm giác tái sinh cùng với ý niệm trở về sau bao năm, dâng lên trong lòng Hứa Thanh.

“Đây, mới là bản tôn của ta, còn thân xác máu thịt của Thượng Hoang, là phân thân thần của ta.”

Hứa Thanh thì thầm rồi ngẩng đầu.

Chương 2404: Tiên cực chi lộ (2)

Hắn không nhìn về cốt đỉnh đang được luyện hóa, cũng không nhìn về phía Nữ Đế, lúc này trong mắt hắn, chỉ có những tia sáng xung quanh.

Tái tạo thân thể, chỉ tiêu tốn một nửa bản nguyên sơ nhất từ thân thể Minh Viêm mà thôi.

Mà thân thể này, hiện tại không có tu vi.

Vì vậy, ý niệm luôn quanh quẩn trong đầu hắn những năm qua, vào lúc này đã có thể thực hiện được.

“Tiên thần nhất thể chi lộ, ta đã đi qua, hạn chế quá nhiều, trưởng thành chậm, mỗi bước đều có trở ngại.”

“Vì vậy con đường này, không nên đi như vậy.”

“Phân thân thần, nếu có thể, ta nhất định phải đoạt lại… để phân thân đi con đường thuần thần.”

“Còn bản thể, phải đi… cảnh giới thuần tiên!”

“Như vậy, mới là con đường thuộc về ta!”

Trong mắt Hứa Thanh quyết đoán, không chút do dự, đột nhiên hít một hơi.

Lập tức vô số tinh thể nhỏ tỏa ra bản nguyên sơ nhất xung quanh, trực tiếp bay về phía hắn, trong chớp mắt hòa nhập vào cơ thể hắn, trong cơ thể biến thành linh khí tinh thuần.

Linh khí này chảy trong kinh mạch, khiến cơ thể phàm trần hiện tại của hắn, trong chớp mắt được đẩy mạnh, từ phàm nhập tu sĩ.

Ngưng Khí tầng một!

Trong nháy mắt, theo bản nguyên hòa nhập, tu vi hắn với tốc độ không thể tin được, toàn diện tăng lên.

Trực tiếp đến Ngưng Khí tầng mười.

Mười tầng, đối với tu sĩ khác, là cực hạn của cảnh giới Ngưng Khí, nhưng thân thể này của Hứa Thanh là dựa vào bản nguyên sơ nhất tái tạo ra.

Vì vậy cực hạn của người khác, không phải là cực hạn của hắn.

Trong chớp mắt, đến tầng mười chín!

Sau đó đột phá, bước vào Trúc Cơ.

Một trăm hai mươi mốt pháp khiếu trong khoảnh khắc đều mở ra, tiếp đó còn có hai mươi sáu pháp khiếu ẩn giấu trong cơ thể hắn, được lực lượng bản nguyên trực tiếp khai mở.

Chưa từng có!

Trong tiếng nổ, một trăm ba mươi bảy pháp khiếu trên khắp cơ thể Hứa Thanh tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hình thành mệnh hỏa.

Không phải năm ngọn, mà là chín ngọn!

Ngay sau đó, dưới chín ngọn lửa này, xuất hiện mệnh đăng của Hứa Thanh.

Mệnh đăng, là do huyết mạch hình thành, còn mệnh đăng của Hứa Thanh là hình dạng Nhật Quỹ, hiện tại xuất hiện và nâng đỡ mệnh hỏa, khiến ngọn lửa bùng cháy.

Cảnh tượng này, khiến Nhị Ngưu ở đó tâm thần chấn động.

Y đã sống nhiều kiếp, chưa từng thấy sự việc tương tự.

“Nhưng ta dường như đã nghe nói… có một con đường tiên cực lưu truyền trong Hậu Thổ tinh hoàn…”

Khi Nhị Ngưu ở đây chấn động, tu vi của Hứa Thanh vẫn tiếp tục tăng lên.

Chín ngọn lửa bùng nổ, nâng lên Thiên Cung.

Truyền thuyết Hậu Thổ rằng, trời có ba mươi ba tầng.

Hiện tại, truyền thuyết này trong thức hải của Hứa Thanh trở thành hiện thực.

Ba mươi ba Thiên Cung ầm ầm hiện ra, cuối cùng trở thành thực tế, đồng loạt mở cửa, có thể thấy trong Thiên Cung, từng tôn

Nguyên Anh lấp lánh ánh bạc đang ngồi xếp bằng.

Như tiên nhân.

Mỗi bước của Hứa Thanh, đều là cực hạn.

Đây, chính là con đường thuần tiên mà hắn muốn đi, cũng là tiên cực chi lộ trong lời Nhị Ngưu.

Sau Nguyên Anh là Linh Tàng, dưới sức mạnh đẩy của những tinh thể bản nguyên sơ nhất, cũng đạt đến đỉnh phong.

Chín đại Linh Tàng, như chín ngọn núi lửa hùng vĩ, bắt đầu bùng nổ.

Tiếng nổ vang, lan tỏa khắp thân thể Hứa Thanh.

Chỉ có điều nhìn kỹ, có thể thấy chín đại Linh Tàng dù như lò luyện bùng nổ, nhưng bên trong lại trống rỗng.

Không có thần thông đạo pháp.

Hứa Thanh im lặng, hồi tưởng lại tất cả thần thông trong đời mình, theo tâm niệm của hắn, trong một Linh Tàng hiện ra một nhúm bồ công anh.

Trong nhúm bồ công anh này, khắc ấn một đạo thần thông mà Hứa Thanh đã nắm bắt được nguồn gốc!

Đó là…

Tỉnh Trung Lao Nguyệt!

“Tỉnh Trung Lao Nguyệt, bản chất của nó… là chuyển hóa hư thực, là vô trung sinh hữu, là đạo của không gian.”

“Lấy đó, khắc thành bí pháp Linh Tàng của ta.”

“Còn về đạo thứ hai…”

Khi Hứa Thanh suy nghĩ, bỗng có cảm ứng, nhìn chằm chằm vào nhúm bồ công anh nơi Tỉnh Trung Lao Nguyệt tọa lạc.

Lúc này nhúm bồ công anh đó xuất hiện ý niệm trùng điệp, nhanh chóng tách ra, hóa thành vô số nhúm bồ công anh, tản ra trong thức hải của Hứa Thanh.

Nhìn những nhúm bồ công anh đột nhiên xuất hiện, tâm thần Hứa Thanh trầm xuống.

Đồng thời, một giọng nữ mang theo cảm giác tang thương và cổ lão, qua những nhúm bồ công anh hư ảo làm môi giới, truyền vào thức hải của Hứa Thanh.

“Không cần kinh ngạc, đây là ta thông qua bí pháp, truyền thần niệm cho ngươi.”

“Ngươi cuối cùng đã bước lên tiên cực chi lộ của Hậu Thổ, năm đó ta đã cho ngươi mười hơi thở, để ngươi cảm ngộ đạo nguyên của Hậu Thổ, hôm nay tuân theo ước định cổ xưa, phàm ai bước lên tiên cực chi lộ của Hậu Thổ, đều được ban cho ba mươi hơi thở duyên tri.”

“Hậu Thổ có một pháp, gọi là Bát Cực, nếu ngươi có duyên, có thể đạt được.”

“Lời đã hết.”

Giọng nói dần tan biến.

Đồng thời, ngoài Ma Vũ thánh địa, trong Hoàng Đô của Nhân tộc ở đại lục Vọng Cổ, tại nơi phồn hoa, có một miếu thờ cổ xưa.

Nó đứng sừng sững ở đó, nhưng người qua lại không thể cảm nhận được chút nào, giống như nó không tồn tại trong hiện thực.

Lúc này trong miếu thờ, có một lão giả đang rời đi.

Bóng dáng tiêu điều.

Còn cung chủ Hạ Tiên Cung mà năm đó Hứa Thanh đã gặp ở đây, thì ngồi xếp bằng, thần sắc bi thương, nhìn bóng dáng rời đi.

Bên cạnh bà ta, có một con hồ điệp nhỏ bay lượn, nghi hoặc hỏi.

“Sư tôn, lão giả đó là ai, sao người lại giúp cái tên ta ghét kia, và tại sao người lại có vẻ buồn bã như vậy?”

Cung chủ Hạ Tiên Cung thở dài một tiếng.

“Lão ấy là lão hữu của ta, mà trời sắp thay đổi rồi, không biết cây dù của lão ấy, có chịu đựng nổi không…”

Chương 2405: Người đó, là ai? (1)

Tiếng thở dài từ Hạ Tiên Cung vang vọng trong thời gian cô tịch.

Trong ngôi miếu cổ xưa này, chỉ có con hồ điệp nhỏ mới có thể nghe thấy.

Chỉ là lúc này nàng không hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong tiếng thở dài đó.

Nàng vẫn đang bận rộn suy nghĩ vì sao sư tôn của mình luôn nói mình đầu óc ngu ngốc, vì sao lại giúp cái tên mà mình ghét.

Cũng không để ý rằng, trong mắt sư tôn của nàng lóe lên một tia quyết tuyệt, chớp mắt rồi biến mất.

Hứa Thanh, cũng không nghe thấy tiếng thở dài này.

Lúc này tại nơi Minh Viêm bế quan, trong tâm thần, hắn chăm chú nhìn những bông bồ công anh đang tản ra trong thức hải, sau vài hơi thở, trong lòng hắn quyết đoán.

“Bát Cực…”

Hứa Thanh thì thầm, thần niệm đột nhiên lan tỏa, hòa nhập vào những bông bồ công anh đó.

Trong khoảnh khắc, tâm thần Hứa Thanh bùng nổ, như âm thanh khai thiên lập địa nổ tung trong linh hồn hắn.

Âm thanh này phá vỡ thời gian, hình thành chỉ dẫn, dẫn dắt hồn phách Hứa Thanh, tiến vào vùng đất Tiên Nguyên của Hậu Thổ mà hắn đã từng đến.

Đó là một khoảng không vô tận tràn đầy bùn thịt máu.

Trên bùn thịt, vẫn mọc lên cây bồ công anh khổng lồ kia.

Vô số ấn ký khắc trên thân cây, mỗi cái đều tỏa ra uy lực khủng khiếp, hội tụ lại khiến cây bồ công anh thần dị tuyệt luân, độc nhất vô nhị.

Còn bùn thịt cung cấp dưỡng chất cho nó, là do vô số thi thể thần linh hóa thành.

Cung cấp cho bồ công anh, lực lượng vĩnh cửu.

Đồng thời, thần hồn của những thần linh này cũng bị giam cầm tại đây, bị buộc phải quỳ lạy, miệng phát ra tiếng kêu thê lương và khủng khiếp, âm thanh thần linh của họ càng thúc đẩy sự vận hành của bồ công anh.

Đây, chính là Tiên Nguyên chi địa.

Do chín đại Hạ Tiên cùng tạo ra, chôn vùi một thế giới thần, hình thành Tiên Nguyên!

Dù đã từng đến một lần, nhưng lần thứ hai bước vào đây, trong lòng Hứa Thanh vẫn dậy sóng, ánh mắt đặt lên cây bồ công anh.

Nó đang nở rộ, tỏa ra vô số hạt bông, không ngừng tản đi, càng lúc càng xa.

Đồng thời cũng quay trở lại, hòa nhập vào bồ công anh, bị hấp thụ, chuyển hóa, sau đó lại tiếp tục tản ra.

Hình thành vòng tuần hoàn.

Nhìn chăm chú những thứ này, thần niệm của Hứa Thanh trong chốc lát, hòa vào trong đó.

Ở đó, vô số thần niệm của hắn bùng nổ, phân thành hàng chục ngàn, hàng trăm ngàn thậm chí hàng triệu sợi, theo đuổi tất cả hạt bông, phủ kín hư không, phủ kín bầu trời, phủ kín mọi truyền thừa.

Vô số đạo pháp hiện ra trước mắt hắn, vô số thân ảnh mờ ảo xuất hiện trong cảm giác của hắn.

Họ đang diễn luyện, đang tu hành.

Dường như tại đây thời gian mất đi tác dụng, không gian ở đây cũng mất đi dấu vết.

Chỉ duy nhất tồn tại, chính là vô tận truyền thừa.

Giống như một thư viện khổng lồ.

Nhìn chăm chú những thứ này, cảm nhận tất cả, trong linh hồn Hứa Thanh, hắn lẩm bẩm hai chữ “Bát Cực”.

Gần như trong khoảnh khắc thần niệm truyền ra, trong Tiên Nguyên chi địa này, truyền thừa vô tận đột nhiên trở nên mờ ảo, chỉ có ba hạt giống, ở nơi sâu thẳm nhất từ từ hiện ra.

“Đây là ba đạo truyền thừa của Bát Cực.”

“Thời gian của ngươi, chỉ đủ để cảm ngộ hai hạt giống.”

“Làm sao lựa chọn, ta không thể giúp ngươi.”

Khi Hứa Thanh nhìn vào ba hạt giống, giọng nói tang thương của cung chủ Hạ Tiên Cung vang vọng trong Tiên Nguyên chi địa.

Hứa Thanh im lặng, ánh mắt hạ xuống.

Hạt giống đầu tiên, lờ mờ có thể thấy chỉ có một thân ảnh, dường như đang ngồi thiền cảm ngộ.

Hạt giống thứ hai, là hai thân ảnh nhìn nhau, nhưng hình dáng mờ ảo.

Còn hạt giống thứ ba, là ba thân ảnh, dường như đang truyền thừa.

Cơ hội, chỉ có hai lần.

Lựa chọn…

Sau khi xem xét hết tất cả, ánh mắt Hứa Thanh trước tiên khóa chặt vào hạt giống thứ hai, thần sắc quyết đoán.

Lý do hắn chọn hạt giống thứ hai là vì hắn mơ hồ cảm nhận được, trong hạt giống thứ hai đó, hai thân ảnh tuy mờ ảo nhưng dường như có chút đồng nguyên.

“Phân thân và bản tôn?”

Hứa Thanh suy ngẫm, bước một bước, đưa thần niệm của mình vào hạt giống bồ công anh thứ hai.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, thiên địa bùng nổ.

Một cảnh tượng được ghi lại trong lịch sử Hậu Thổ, hiện ra trước mắt Hứa Thanh.

Trong cảnh tượng là một đại lục xa lạ, trong mắt Hứa Thanh, đại lục này không thể so sánh với Vọng Cổ, nhưng cũng có vài đặc điểm.

Dưới đại lục, phong ấn nhiều hung thú.

Dường như sử dụng những hung thú này, để trở thành động lực vận hành của đại lục.

Mà điều Hứa Thanh chú ý nhất, là một hành cung trên đại lục.

Bầu trời ở đó dường như bị cắt đứt với bát phương, độc lập.

Đêm đen và ban ngày, đang xen lẫn nhau!

Khi Hứa Thanh nhìn xuống, một tiếng ngâm khẽ từ trong hành cung truyền ra.

Tiếng này không tầm thường, làm vỡ nát thiên địa, sinh ra những phù văn lấp lánh.

Hứa Thanh chăm chú nhìn, nhận ra những phù văn đó, đều chứa đựng lực lượng bản nguyên.

“Là cấm chế.”

Hứa Thanh thì thầm, hứng thú muốn nhìn người tu hành trong hành cung, nhưng bị ngăn cản.

Ngăn cản không phải là đối phương, mà là lực lượng của bồ công anh.

Hứa Thanh hiểu ra, bản thân chỉ là một người quan sát, chỉ có thể nhìn cảnh tượng hiện ra trước mắt, không thể xuyên thấu.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, cấm chế phù văn bản nguyên xuất hiện trên bầu trời hành cung ngày càng nhiều, nhưng lại có dấu hiệu không ổn, bắt đầu phân tán.

Đúng lúc này, một tiếng gầm kinh thiên từ hành cung truyền ra, sau đó năm đạo trường hồng, theo tiếng gầm cùng vọt lên từ hành cung.

Dù Hứa Thanh nhìn vẫn mờ ảo, nhưng trong khoảnh khắc năm thân ảnh này xuất hiện, hắn lập tức cảm nhận được… lực lượng ngũ hành ẩn chứa.

“Đó là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.”

Hứa Thanh chăm chú nhìn, tiếp tục quan sát.

Hắn nhìn thấy năm đạo trường hồng này trên bầu trời, mỗi người tỏa ra ý ngũ hành cực độ, sau đó… năm trường hồng quy nhất, ngưng tụ thành một tôn chân thân ngũ hành.

Chân thân này đứng giữa thiên địa, hít một hơi, cơ thể đột ngột phình to, hóa thành người khổng lồ ngàn trượng!

Đứng vững giữa thiên địa, bắt đầu ổn định cấm chế phù văn bản nguyên xung quanh đang không ổn định.

Nhìn thấy vô số phù văn từ từ làm dịu dấu hiệu sụp đổ, nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm thét tàn bạo từ sâu trong lòng đất truyền ra.

Một hung hồn dữ tợn, theo tiếng gầm thét hiện ra.

Đó là một khối thịt tròn, trên đó chỉ có một con mắt khổng lồ, lộ ra sự hung ác và điên cuồng.

Chương 2406: Người đó, là ai? (2)

Nhìn thấy hung thú này, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên.

Hung thú này, rất giống với Minh Phỉ mà hắn đã thấy.

Mà điều giống nhất, là hung ý kinh thiên động địa đó.

Lúc xuất hiện, hung hồn này chăm chú nhìn chân thân ngũ hành trên không trung hành cung, trong mắt khổng lồ có tia tham lam lóe lên.

Sau đó lao thẳng tới.

Khi đến gần, tiếng gầm thét càng thêm sắc bén.

Nhưng ngay khi nó đến gần, một giọng nói bình tĩnh, vang vọng khắp thiên địa.

“Định.”

Một chữ thốt ra, vạn vật đều tĩnh, bất động.

Hung hồn gầm thét lao đến, toàn thân hư ảo như bị tĩnh chỉ, bị cố định giữa thiên địa, trong mắt khổng lồ vẫn còn hung ác, nhưng sự hung ác đó cũng bị cố định.

Hứa Thanh nhìn thấy vậy, ánh mắt lấp lánh, tiếp tục quan sát.

Nhìn thấy sau khi hung hồn bị tĩnh chỉ, cấm chế phù văn bản nguyên xung quanh, như đã đói khát hàng ngàn năm, cuối cùng nhìn thấy thức ăn, điên cuồng lao tới.

Chui vào hung hồn.

Hung hồn run rẩy, thân thể tỏa ra ánh sáng u tối, trong quá trình bị nuốt chửng, dần trở nên mờ nhạt.

Sự hung ác trong mắt cũng biến mất, thay thế là một bóng người hư ảo xuất hiện trong mắt.

Bước ra từ con mắt khổng lồ, đứng giữa thiên địa, toàn thân tỏa ra lực lượng cấm chế bản nguyên bao la.

Cảnh tượng này, khiến tâm thần Hứa Thanh dậy sóng.

“Đây là hình thành chân thân cấm chế bản nguyên? Dùng chân thân ngũ hành dụ hung hồn đến, mượn cơ thể hung hồn làm dưỡng chất đặc biệt, từ đó hoàn thiện việc hình thành!”

Khi Hứa Thanh trầm ngâm, quá trình hình thành này chưa kết thúc.

Chỉ thấy trong bầu trời chuyển giao giữa đen và trắng, ban ngày biến thành một vầng sơ dương, hóa thành dòng ánh sáng, trong chớp mắt hòa vào thân thể hung hồn đang tĩnh chỉ.

Hung hồn run rẩy, thân thể lại thu nhỏ một chút, trong mắt khổng lồ, bước ra một thân ảnh thứ hai.

Thân ảnh này toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ, như mặt trời, sau khi bước ra từ mắt khổng lồ, đứng bên cạnh chân thân cấm chế bản nguyên đó.

Sau đó, bóng tối còn lại cuốn lấy màu đen của thiên địa, cũng hòa vào thân thể hung hồn.

Hung hồn run rẩy, mắt khổng lồ vỡ nát, từ bên trong bước ra chân thân bản nguyên thứ ba!

Khi thân thể này xuất hiện, sát ý cực độ, bùng nổ từ.

Chấn nhiếp tất cả.

Hứa Thanh chăm chú nhìn vào chân thân bản nguyên thứ ba đó, trong lòng chấn động mạnh.

Ngay sau đó, chân thân ngũ hành cũng hấp thụ lực lượng của hung hồn.

Hứa Thanh lập tức nhìn ra manh mối.

“Hồn phách bị xé rách, giữa chúng sẽ tồn tại bản năng muốn tái hợp lại thành một thể, bản năng này sẽ hóa thành lực kéo, càng hung ác thì bản năng kéo càng lớn, mượn bản năng này làm môi giới, khiến tất cả chân thân, lấy đó làm cầu nối dung hợp quy nhất!”

Khi Hứa Thanh cảm nhận tất cả những điều này, từ trong hành cung bay lên một tia chớp đen, đột nhiên xuất hiện.

Cùng với đó, còn có một giọng nói lạnh lùng.

“Quy nhất!”

Gần như ngay khi lời nói truyền ra, một thần niệm khổng lồ bùng nổ, bao trùm thiên địa.

Các thân thể, hợp nhất!

Trở thành một ác thân tóc đen!

Một khí tức cực độ tỏa ra từ cơ thể đó, đó là muốn hủy diệt chúng sinh, hủy diệt thiên địa, đại diện cho lực lượng bản nguyên của sát lục!

“Từ nay về sau, ngươi sẽ thay trời hành đạo, truyền bá ý niệm hủy diệt, diệt trừ linh hồn không có lợi!

Ban tên Lục Mặc, đạo hiệu Hình Phạt!”

Một giọng nói oai hùng, từ hành cung dưới đất truyền ra.

Cùng lúc đó, cảnh tượng đến đây cũng kết thúc.

Thế giới trước mắt Hứa Thanh trực tiếp sụp đổ, thần niệm của hắn cũng khi thế giới tan vỡ, quay trở lại Tiên Nguyên chi địa.

Trước mắt hạt giống bồ công anh thứ hai, tan biến.

“Đây là Bát Cực đạo, bản ghi chép quý giá về dung hợp quy nhất.”

“Có thể nắm bắt được hay không, còn tùy vào ngươi.”

Giọng nói của cung chủ Hạ Tiên Cung, vang vọng trong Tiên Nguyên chi địa.

Hứa Thanh im lặng, trong đầu hiện ra những cảnh tượng vừa xem, một lúc sau hắn đột nhiên mở miệng.

“Tiền bối, người đó… là ai?”

Cung chủ Hạ Tiên Cung không trả lời câu hỏi của Hứa Thanh, mà lặng im một lát, truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Có lẽ, trong dòng thời gian, ngươi sẽ gặp hắn.”

“Các ngươi, là cùng một loại người.”

Hứa Thanh nhìn vào nơi hạt giống bồ công anh thứ hai vừa tan biến, một lúc sau nhìn về phía hạt giống bồ công anh thứ nhất, thần niệm tràn vào.

Ngay sau đó, một cảnh tượng còn cổ xưa hơn hiện ra trước mắt Hứa Thanh.

Trong cảnh tượng, là một tu sĩ trung niên tướng mạo uy nghiêm, y mặc hoàng bào, như tổ tiên của một tộc, được vô số tộc nhân tôn kính, gọi là Tiên Tổ.

Lúc này, y đang cúi đầu trước một tảng đá vỡ, trên đá khắc một đồ đằng mờ nhạt.

Đồ đằng miêu tả là một khối tinh thể vỡ thành mười phần, trong đó năm phần chứa đựng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, một phần chứa không gian, một phần chứa thời gian, ba phần còn lại thì không rõ.

Xung quanh tinh thể, có hài nhi, có tinh tú, dường như đại diện cho sáng thế.

Khi Tiên Tổ cúi đầu kính bái, y dường như lĩnh ngộ ra một pháp môn từ những mảnh vỡ của tinh thể đó.

Sau đó, đồ đằng hoàn toàn trở nên mờ nhạt, không còn tồn tại.

Hứa Thanh nhìn thấy tất cả điều này, trong lòng dậy sóng lớn hơn, hắn không biết liệu vị Tiên Tổ đó có nhìn ra manh mối không, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi khi nhìn vào, hắn dường như thấy được sự ra đời của một tinh hoàn.

Mà những mảnh vỡ của tinh thể vỡ thành mười phần đó, lực lượng ẩn chứa, rõ ràng chính là… Bát Cực đạo.

“Đầu nguồn…”

Hứa Thanh thì thầm.

Quay trở lại Tiên Nguyên chi địa.

Hắn im lặng rất lâu, nhắm mắt và thần niệm lan tỏa, bắt đầu phân tích và cảm ngộ tất cả những gì đã thấy trong chuyến đi này.

Thời gian trôi qua.

Không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng trong bồ công anh.

Giống như đã qua hàng ngàn năm, nhưng thực ra chỉ là ba mươi hơi thở.

“Thời gian đã đến.”

Giọng nói của cung chủ Hạ Tiên Cung truyền đến.

Hứa Thanh mở mắt.

Trong mắt có ngũ hành.

Đứng lên cúi đầu bái tạ.

Chương 2407: Hấp thụ tiên lực (1)

Một bái, cảm tạ ân chỉ điểm.

Khi tự mình hình thành tiên thân, sự chỉ điểm này đối với con đường thuần tiên mà Hứa Thanh muốn đi, có sự trợ giúp rất lớn.

Sẽ giúp hắn đi con đường này đúng đắn hơn.

Sau khi bái xong, Tiên Nguyên tiêu tan hóa thành bồ công anh, mà bồ công anh cũng mờ dần, cuối cùng trong thức hải của Hứa Thanh, hoàn toàn tản đi.

Chỉ có chín đại hỏa lò Bí Tàng vẫn đang ầm ầm bùng nổ, trong một hỏa lò Bí Tàng, thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt đang vận hành, tản ra lực lượng hư vô, tỏa ra ý niệm không gian.

Linh hồn của Hứa Thanh cũng vào lúc này ý thức trở về, khi mở mắt, trong mắt hắn bùng phát ngũ hành.

Con đường tiếp theo, hắn đã biết phải đi như thế nào.

“Cái gọi là Bát Cực đạo…”

“Là quy tắc ban đầu cần thiết để hình thành Tinh Hoàn.”

“Năm cực đầu tương đối đơn giản, còn ba cực sau… do vị tu sĩ được gọi là Tiên Tổ kia, vì hạn chế của nhận thức bản thân nên không thể truy xuất không gian và thời gian, vì vậy Bát Cực đạo sau khi y truyền ra, sau năm cực đầu, cần tự mình bổ sung.”

“Vì thế, mới có Bát Cực đạo khác nhau.”

“Nhưng thực chất, Bát Cực đạo chân chính, là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, thời gian và không gian.”

“Đây là bảy cực.”

“Còn ba cực khác…”

Hứa Thanh nhớ lại đồ đằng mà hắn đã thấy, như Tinh Hoàn hình thành, trong mười mảnh tinh thể vỡ kia, ba mảnh cuối cùng, ngay cả hắn cũng nhìn không rõ.

"Vì thế, công pháp này, tên chân chính của nó, có lẽ nên gọi là Thập Cực đạo."

Hứa Thanh thì thầm.

Mà điều khiến hắn cảm thấy con đường này là đúng đắn, là... mảnh tinh thể vỡ thành mười phần đó.

"Khi chúng ghép lại thành một tinh thể hoàn chỉnh..."

Linh hồn Hứa Thanh dậy sóng, trầm ngâm.

Hình dáng hoàn chỉnh đó, giống hệt với mảnh tử thủy tinh của hắn!

Nhưng Hứa Thanh biết, lúc này không phải là lúc suy nghĩ sâu về nguồn gốc của mảnh tử thủy tinh của mình.

Đối với hắn mà nói, điều quan trọng nhất bây giờ là hoàn thành việc tạo hình cuối cùng của cơ thể này.

Thời gian, hắn thực ra không lãng phí, mặc dù cảm ngộ lâu dài, nhưng biểu hiện trong Tiên Nguyên chỉ là ba mươi hơi thở.

Còn trong hiện tại, chỉ là một khoảnh khắc.

Vì thế trong khoảnh khắc tiếp theo, linh hồn Hứa Thanh dâng lên, thần niệm thành âm, từ mũi truyền ra, trong thức hải ngôn xuất pháp tùy, đột nhiên nổi lên.

"Kim!"

Đây không phải là đại lục Vọng Cổ.

Tại nơi bế quan của Minh Viêm cách ly ngoại giới, tồn tại độc lập, hoàn toàn khép kín.

Ngay cả ngũ hành, cũng khác biệt so với bên ngoài.

Vì thế muốn mượn lực lượng thiên địa nơi đây để hoàn thành ngũ hành bản thân, tồn tại khuyết điểm, không hoàn hảo, nếu thành đạo tại động thiên này, cũng sẽ bị giới hạn ở đây.

Đó không phải lựa chọn của Hứa Thanh.

Hắn lựa chọn, là ngũ tạng bản thân!

Lấy ngũ tạng bản thân, thành nguồn gốc ngũ hành, từ đó động thiên hay Vọng Cổ, tinh không hay bất cứ nơi nào, đều không thể trói buộc.

Vì tu luyện bản thân, nên hắn tự tại.

Mới là con đường thuần tiên, mới là tiên cực chi đạo.

Mà kim tương ứng với phổi, phổi có tính chất thanh túc, thu liễm, phù hợp với thuộc tính kim, phổi chủ khí, quản hô hấp, tương ứng với cảm xúc lo lắng, khai khiếu ở mũi.

Khi âm thanh truyền ra, thất tình lục dục vận hành, thành dẫn dắt, phổi của hắn, tỏa ra lực kim tinh khiết, dung nhập vào một hỏa lò Bí Tàng, trong đó luyện hóa, trong chớp mắt, thành kim đạo!

Bí Tàng này bùng nổ kinh thiên.

Tiếp theo, trong cảm xúc của Hứa Thanh dâng lên cơn giận dữ cực độ, cơn giận này bị hắn cố ý bộc phát, thành cầu nối, hóa thần niệm thành âm thanh.

“Mộc!”

Mộc tương ứng với gan, gan có tính chất sinh trưởng, sinh phát, thoải mái, phù hợp với thuộc tính mộc, gan chủ điều tiết khí cơ, tương ứng với cảm xúc giận dữ, khai khiếu ở mắt (chỗ này tác giả không viết, dịch giả ở bạch ngọc sách đã tự bổ sung cho trọn vẹn).

Khi này gan chấn động, ý sinh trưởng bùng phát, hội tụ vào một hỏa lò Bí Tàng.

Thành mộc đạo!

Sau đó là…

“Thủy!”

Thủy tương ứng với thận, thận có tính chất nuôi dưỡng, hạ hành, lạnh lẽo, đóng kín, phù hợp với thuộc tính thủy, thận chủ chuyển hóa nước, là nơi tàng tinh, tương ứng với cảm xúc sợ hãi, khai khiếu ở tai.

Khi truyền ra, Bí Tàng vọng lại âm thanh khai thiên, bên trong thủy đạo hình thành.

Lúc này ngũ hành đã thành ba, trong mắt Hứa Thanh hiện lên tia sáng u ám, truyền ra âm thanh ngũ hành thứ tư.

"Hỏa!"

Hứa Thanh lưỡi chạm vòm miệng, miệng bật ra âm thanh này.

Tim hắn đập như tiếng sấm rền vang.

Hỏa tương ứng với tim, tim có tác dụng thúc đẩy, ấm áp, hướng lên, phù hợp với thuộc tính hỏa, tim là vua của các cơ quan, tương ứng với cảm xúc vui vẻ, khai khiếu ở lưỡi.

Dung nhập vào Bí Tàng, thành hỏa đạo.

"Thổ!"

Thổ tương ứng với lá lách, lá lách có tác dụng sinh hóa, chứa đựng, hấp thu, phù hợp với thuộc tính thổ, lá lách là nguồn vận hóa của cơ thể, vận hóa tinh vi của nước và ngũ cốc, vận chuyển khắp cơ thể, tương ứng với cảm xúc suy tư, khai khiếu ở miệng.

Thổ đạo, thành!

Lúc này, ngũ hành đều hiện ra.

Phản ánh trên cơ thể Hứa Thanh, là năm khiếu: Mũi, mắt, tai, lưỡi, miệng đều mở, như có năm tiên nhân tọa trấn, ngoại tà không thể xâm phạm chút nào.

Năm tiên nhân này, tên là ưu, nộ, khủng, hỉ, tư.

Nhưng, hiện tại ngũ hành chỉ là ngũ hành, chưa phải cực!

Vì thế Hứa Thanh hít sâu một hơi.

Lập tức bên ngoài cơ thể hắn, những tinh thể bản nguyên phân giải từ thân thể Đại Đế dưới ước nguyện, vào lúc này trở thành dưỡng chất tốt nhất.

Đồng loạt hội tụ, dung nhập vào cơ thể Hứa Thanh, nuôi dưỡng ngũ tạng.

Khiến lực lượng ngũ tạng, liên tục tăng vọt.

Mà lực lượng ngũ tạng tăng lên, ngũ hành cũng dâng lên, nối liền Bí Tàng, điên cuồng bùng cháy trong Bí Tàng.

Trong khoảnh khắc, tinh thể bên ngoài cơ thể đột nhiên giảm mạnh, liên tục dung nhập thành vô tận dưỡng chất, khiến ngũ hành càng lúc càng đậm đặc, càng lúc càng cực đoan, cuối cùng dưới sự bùng nổ tinh luyện kinh thiên của Bí Tàng…

Như thiên lôi nổ tung!

Kim thành cực kim, mộc thành cực mộc, thủy thành cực thủy, hỏa thành cực hỏa, thổ thành cực thổ!

Ngũ hành ngũ cực, đạo thành!

Chương 2408: Hấp thụ tiên lực (2)

Khí tức kinh người, trên cơ thể Hứa Thanh bùng nổ, xoay chuyển phong vân, lay động thế giới.

Còn trong thức hải hắn, lúc này chín đại Bí Tàng, có sáu Tàng đang bốc cháy.

“Kim mộc thủy hỏa thổ, đây là ngũ cực, Tỉnh Trung Lao Nguyệt hóa không gian, là cực thứ sáu, cực không đạo.”

“Còn cực thứ bảy…”

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên tinh quang, mệnh đăng Nhật Quỹ của hắn, trong khoảnh khắc này đồng loạt chuyển động, trong nháy mắt chín Nhật Quỹ thống nhất, thời gian đạt đến sự nhất trí, hiện ra trong Bí Tàng thứ bảy.

Thành thời gian!

Đó là cực thời đạo!

“Bảy cực đã thành!”

Hứa Thanh thì thầm, linh hồn đứng dậy trong thức hải, đứng trên Bí Tàng.

Bí Tàng của hắn, lúc này vẫn còn hai Tàng trống rỗng.

“Chờ tương lai, sẽ hoàn thiện.”

“Hiện tại bảy cực này cũng đủ bốc cháy, giúp ta đột phá Linh Tàng, bước vào Quy Hư.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, không để ý đến hai Bí Tàng trống rỗng, trong lòng hiện lên cảnh tượng chân thân quy nhất mà hắn đã thấy trong đoàn bồ công anh thứ hai trong Tiên Nguyên.

“Thành chân thân, không khó.”

“Còn quy nhất, phương pháp của người đó, quả thực là tinh diệu, cần một hung hồn.”

“Mà hung hồn, tuy ta có, nhưng không ở trong cơ thể này.”

“Nhưng ta là ngũ tạng thành ngũ hành, ngũ tạng vốn dĩ là nhất thể, cần gì phải mượn bản năng dẫn dắt của ngoại hồn.”

Hứa Thanh ngẩng đầu lên.

“Vậy thì… quy nhất!”

Khi lời nói truyền ra, trong khoảnh khắc tất cả Bí Tàng dưới thân hắn bùng cháy đến cực điểm, tiếng nổ trước nay chưa từng có, tất cả như núi lửa, bùng nổ kinh thiên.

Hóa thành tàng môn.

Mà tàng môn, tất cả mở ra!

Phun ra không phải đơn thuần là lửa, mà là lực lượng ngũ hành, thời gian lực và không gian lực.

Bảy cực, quy nhất!

Thành một đạo ngân quang, dưới sự thúc đẩy của Bí Tàng, phá tan thức hải của Hứa Thanh, chấn động thân thể hắn, chấn động tâm thần, làm rung động linh hồn hắn.

Cuối cùng, như cảnh tượng trong đồ đằng mà Hứa Thanh đã thấy trong đoàn bồ công anh thứ nhất, một màn tương tự xuất hiện.

Đó là sáng tạo thế giới, đó là hình thành Tinh Hoàn.

Đó là… khai thiên tích địa!

Khai ra thiên quy khứ, tịch ra địa linh hư.

Biến hư thành hư không!

Như đại mộ, chôn vùi phàm nhân quá khứ, uẩn tiên tương lai!

Mà ngân quang phân thành bảy cực, trong hư không này rơi xuống thành ngân tích, theo niệm khởi, diễn hóa vô tận pháp, thành vô tận quy tắc, đi hết toàn bộ cảnh giới hư không.

Tất cả, tự nhiên như thế.

Mọi thứ, nước chảy thành sông.

Như thể, đi trên con đường đúng đắn, thì kết quả đạt được cũng chắc chắn là đúng.

Sau đó… Hứa Thanh trong lòng quả quyết, mượn tinh thể bản nguyên còn lại bên ngoài cơ thể, bắt đầu xung kích cuối cùng.

Trong cơ thể thiên đã mở, địa đã tịch.

Đại mộ cũng đã chôn phàm, uẩn tiên.

Vậy tiếp theo… chính là phá tan địa trong cơ thể, phá tan thiên trong cơ thể, như phá tan gông cùm của sinh mệnh!

Để tiên uẩn trong mộ, phục sinh, thành tựu đại thế giới!

Vì thế, đại mộ bùng nổ, khư thổ ngập trời, hình thành xung kích cực điểm, vang vọng thiên trong cơ thể.

Thiên, sụp đổ!

Thân thể Hứa Thanh vọng lại tiếng nổ, tại vị trí phổi của cơ thể, bên ngoài hiện ra một vòng xoáy, bên trong có một đại thế giới rộng lớn, đột nhiên hình thành!

Cuối cùng thành Uẩn Thần!

Hoặc chính xác mà nói, cảnh giới trên người Hứa Thanh, cũng có thể gọi là Uẩn Tiên!

Còn đại thế giới đầu tiên xuất hiện, thế giới này là cực, kim là cực điểm.

Có thể gọi là cực kim giới!

Còn sau khi đại thế giới đầu tiên xuất hiện, sự xung kích của Hứa Thanh vẫn tiếp tục.

Một thế giới lấy mộc làm cực, bên ngoài gan của hắn, đột nhiên xuất hiện.

Đó là cực mộc giới.

Không kết thúc, tiếp đó là cực thủy giới, cực hỏa giới, cực thổ giới… bên ngoài ngũ tạng, năm giới mở ra!

Còn giới thứ sáu, cực không giới, nằm ở vai trái!

Giới thứ bảy, cực thời giới, nằm ở vai phải!

Đến đây, bảy đại thế giới đồng loạt vang vọng, khí tức mạnh mẽ, từ trong bảy giới bùng nổ, dung nhập vào cơ thể Hứa Thanh, khiến ý chí của hắn kinh thiên.

Trên biển trong suốt, mắt Hứa Thanh đột nhiên mở ra!

Một thân tiên khí bốc lên, phối hợp với dung nhan tuyệt thế của hắn, như thể giải thích ý nghĩa chân chính của chữ 'tiên'.

Nhìn bát phương, cảm giác như cách một đời, trong lòng Hứa Thanh dâng lên.

Hắn cảm nhận cơ thể hiện tại của mình, cảm nhận tu vi hiện tại của mình, trong mơ hồ, trong mắt hiện lên một chiến ý mãnh liệt.

Lần này, hắn trải qua hung hiểm, mất đi phân thân thần, nhưng nguy hiểm thường đi kèm với cơ duyên, nếu nắm bắt được, tự có thể bay lên trời cao.

Hắn đã nắm bắt được.

Cuối cùng tránh khỏi sự hạn chế của thần thân, đi ra con đường của chính mình.

Cũng đã thúc đẩy bảy cực, đến đỉnh cao chưa từng có.

Còn bên ngoài cơ thể hắn, lúc này vẫn còn một số tinh thể bản nguyên, Hứa Thanh vung tay, cuốn những tinh thể này về phía vô số sâu màu lam đang bao quanh lò luyện.

"Đại sư huynh."

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng.

Vô số sâu màu lam truyền ra tiếng cười lớn, không chút khách khí hút những tinh thể bản nguyên này.

Cùng lúc đó, ở phía xa nơi Nữ Đế đang giao chiến, dường như đã có kết quả.

Còn trong lò luyện, Minh Viêm dường như cũng cảm nhận được biến động bên ngoài, trong khoảnh khắc tiếp theo, lò luyện vang vọng, từ trong truyền ra tiếng gầm rú không giống tiếng người, mang theo sự điên cuồng.

"Vạn Diệu Uẩn Sinh động thiên, chuyển!"

Theo tiếng vọng lại, cả giới nơi bế quan, đất rung núi chuyển.

Mà biến động lớn hơn nữa, xuất hiện ở bên ngoài đạo đài Đông Ma Vũ.

Chỉ thấy trên đạo đài được bao quanh bởi vô số tu sĩ Ma Vũ, lúc này xuất hiện vết nứt, sau đó ầm ầm sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Một cành cây khô thô to, từ dưới đạo đài sụp đổ, bay lên trời.

Trong ánh mắt kinh ngạc của bát phương, chỉ thấy đầu cành cây đó, kết một quả héo khô!

Tỏa ra hào quang đạo vận.

Trong quả, có thể thấy bóng dáng mờ mờ của Hứa Thanh và những người khác.

Quả này, chính là động thiên bế quan của Minh Viêm!

Chương 2409: Chấp niệm khó buông bỏ (1)

Tại Đông Ma Vũ, nơi đạo đài từng tồn tại, tiếng xôn xao vang lên khắp nơi.

Xung quanh vô số tu sĩ Ma Vũ, nhìn thấy đạo đài, một biểu tượng vô cùng quan trọng đối với họ, sụp đổ, nhìn thấy cành cây khô khốc bắn lên trời, nhìn thấy quả khô trên đó.

Từng người một, trong lòng đều chấn động dữ dội.

Đặc biệt là... Hình ảnh của Ma Vũ Đại Đế từng ngồi trên đạo đài Đông Ma Vũ, giờ đây lại mờ đi trong chớp mắt, rồi tan biến.

Hóa ra đó chỉ là một ảo ảnh.

Nhờ vào vị cách của Đại Đế, gã mới khiến mọi người không nhìn ra sơ hở.

Giờ đây khi đạo đài sụp đổ, cùng với khí tức của đạo quả bùng phát, mọi người mới nhìn ra sự thật giả.

Tất cả điều đó hóa thành một cơn bão vô hình cuốn khắp bát phương, đồng thời một cảm giác bất an từ bản năng sinh mệnh cũng dâng lên mạnh mẽ .

Sự bất an này, một phần đến từ biến động nơi đây, phần khác... là từ tiếng chuông vang vọng khắp Ma Vũ thánh địa.

Tiếng chuông cổ xưa, vang vọng khắp thiên địa.

Đó là chuông chiến tranh.

Bởi sự sụp đổ của đạo đài, giống như một tín hiệu.

Tại đại lục Vọng Cổ, vào khoảnh khắc này Nhân tộc và Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc tiến lên không trung, hướng về hai tòa thánh địa trôi nổi trên không, bắt đầu cuộc quyết chiến.

Một thời gian ngắn, thiên địa đại loạn.

Bên ngoài hỗn loạn, trong thế giới của đạo quả, lúc này cũng xuất hiện sự hỗn loạn.

Với tiếng gầm thét của Minh Viêm trong cốt đỉnh, cốt đỉnh này phát ra tiếng vang trời, rung chuyển mạnh mẽ, còn những con sâu màu lam ngoài cốt đỉnh mà Nhị Ngưu hóa thành, cũng bị lực lượng chống cự từ trong cốt đỉnh làm vỡ tan.

Bên trong cốt đỉnh, Minh Viêm dường như đã điều động uy lực từ đạo quả mà mình đang chiếm giữ, khiến bản thân một lần nữa đạt được sự cân bằng, thể hiện sức mạnh bùng nổ, đang bộc phát.

Tiếng vang ầm ầm, nắp cốt đỉnh bắt đầu có dấu hiệu bị mở ra.

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo, nắp cốt đỉnh đột nhiên chấn động, hé ra một khe hở, ánh sáng vàng và ánh sáng tím lấp lánh, xuyên qua khe hở của nắp cốt đỉnh.

Minh Viêm Đại Đế, sắp thoát khốn.

Thời khắc then chốt, không gian mảnh vỡ nơi Nữ Đế đứng, đột nhiên bùng lên.

Đồng thời bên ngoài cốt đỉnh, những con sâu màu lam còn sót lại, từng con một ánh mắt lộ ra sự điên cuồng, nhanh chóng tiêu hóa những tinh thể mà Hứa Thanh đã gửi tới trước đó, miệng phát ra tiếng gầm thét.

“Ngươi sợ cái gì, lão tử không sợ ngươi!”

“Đời thứ ba!!”

Trong tiếng gầm thét, biển trong suốt phía dưới trực tiếp nổ tung, vô số nước biển dâng lên những con sóng cao ngút trời, khiến cả biển trong suốt trở thành một vòng xoáy khổng lồ.

Một luồng khí tức cổ xưa, từ vòng xoáy này bốc lên.

Trước đó cơ thể bị vỡ rơi xuống đáy biển, thực ra Nhị Ngưu đã tìm thấy mảnh ký ức của mình ở đời thứ ba trong vùng biển sâu này, nhưng vì thời gian có hạn và khả năng hiện tại không đủ.

Vì thế y không thể hấp thụ toàn bộ ngay lập tức.

Cho đến khi Hứa Thanh đưa đến bản nguyên sơ nhất…

Bản nguyên sơ nhất này đối với Hứa Thanh, có thể hình thành tiên thân, đối với Nhị Ngưu cũng quý giá vô cùng.

Có thể dưỡng thân, giúp y giải phong ấn nhiều hơn, từ đó nhanh chóng hấp thụ ký ức đời thứ ba mà y đã thu được.

Hiện tại sau khi hấp thụ, y đã có khả năng triệu hồi sơ bộ thân thể đời thứ ba của mình.

Vì thế khoảnh khắc tiếp theo, cả biển trong suốt bùng nổ, trong vòng xoáy bốc ra hàn khí, khí lạnh lan tỏa khắp bát phương.

Ngay sau đó, một bàn tay đen khổng lồ đột nhiên từ vòng xoáy biển trong suốt, vươn lên không trung.

Bàn tay này không phải thật mà là hình thành từ ảo ảnh, nhưng tỏa ra khí tức cổ xưa, mang theo sự hung tàn tuyệt thế, chấn động trời đất.

Hình dạng của nó cũng vô cùng quái dị, nhìn như bàn tay nhưng thực ra trên ngón giữa mọc ra một cái đầu, ngón áp út và ngón trỏ cong xuống thành cánh tay.

Ngón út và ngón cái rủ xuống, như hai chân.

Trên lòng bàn tay, nứt ra một vết nứt, đó là một cái miệng máu.

Trên thân còn có vô số lông đen, lan khắp nơi.

Nhìn vô cùng dữ tợn, khiến người ta kinh hãi.

Đây chính là hình bóng đời thứ ba của Nhị Ngưu, cũng là kẻ hung tàn tuyệt thế năm xưa bị Tiên Thuật Đại Đế trấn áp.

Hiện tại được Nhị Ngưu triệu hồi, bay thẳng lên trời, trong nháy mắt đã đến phía trên cốt đỉnh, hướng về cốt đỉnh đang rung chuyển muốn nổ tung, đột nhiên ấn xuống.

“Luyện cho ta!”

Nhị Ngưu gầm thét.

Cốt đỉnh chấn động, yên tĩnh trong giây lát, nhưng chưa kịp khiến Nhị Ngưu tự mãn, khoảnh khắc tiếp theo, một lực lượng bùng nổ mạnh mẽ hơn đột nhiên từ trong cốt đỉnh phát ra.

Tiếng ầm ầm vang dội.

Hình bóng đời thứ ba của Nhị Ngưu lập tức trở nên mờ nhạt, xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Dù sao, đây không phải là thân thể thật sự của y ở đời thứ ba, chỉ là hình bóng, đối mặt với Minh Viêm có tu vi đáng sợ trong cốt đỉnh, lực lượng trấn áp của y khó mà phát huy hoàn toàn.

Khi thấy hình bóng đời thứ ba của Nhị Ngưu sắp tan vỡ…

Hứa Thanh trong thời khắc then chốt, hoàn thành sự dung hợp cuối cùng của bảy đại thế giới trong cơ thể, không chút do dự, thân hình đột nhiên dao động.

Chớp mắt, hắn xuất hiện bên cạnh hình bóng đời thứ ba của Nhị Ngưu, trong mắt hiện lên tia sáng, tay phải nâng lên, hướng về cốt đỉnh đang rung chuyển bên dưới, cách không ấn xuống.

“Cực kim, cực mộc, cực thủy, cực hỏa, cực thổ!”

Miệng hắn thốt ra thiên âm.

Khoảnh khắc tiếp theo, năm trong bảy giới sau lưng hắn đột nhiên hạ xuống, mơ hồ như hình thành năm tinh thể vỡ, bùng nổ lực lượng ngũ hành, bao quanh cốt đỉnh trấn áp.

Tiếp theo, hai giới còn lại, cũng nhanh chóng hạ xuống.

Cực không, cực thời!

Trong cốt đỉnh phát ra tiếng rít thảm thiết, nhưng khoảnh khắc tiếp theo Hứa Thanh và Nhị Ngưu đồng thời biến sắc, một lực lượng xung kích vô cùng đáng sợ từ trong cốt đỉnh bùng lên ngập trời.

Xung kích này mạnh mẽ vô cùng, thế như chẻ tre quét sạch mọi thứ, như thể tất cả chướng ngại đều vô nghĩa.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, bùng nổ!

Nắp cốt đỉnh trực tiếp bị hất tung, Hứa Thanh và Nhị Ngưu liên tục lùi lại, còn trong cốt đỉnh, thân ảnh Minh Viêm đang dâng lên.

Bọn hắn tuy mạnh, nhưng so với Minh Viêm, cuối cùng vẫn chênh lệch không nhỏ.

Chương 2410: Chấp niệm khó buông bỏ (2)

“Các ngươi…”

Tiếng khàn khàn từ miệng thân ảnh này phát ra, khi đó mảnh vỡ không gian nơi Nữ Đế đứng, ầm ầm sụp đổ.

Khí tức thần linh, bùng phát trong đó.

Sóng lớn hình thành, quét khắp thế giới này, khiến thiên địa biến sắc, đồng thời thân ảnh Nữ Đế từ đó bước ra một bước, dịch chuyển đến phía trên cốt đỉnh, hung hăng ấn xuống.

Bẻ cong bát phương.

Lực lượng Thần Đài đỉnh phong không chút giữ lại, bùng nổ toàn diện.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu không chút do dự, nhanh chóng lùi đi nhường lại chiến trường.

Bọn hắn hiểu rằng, tiếp theo, diễn biến của sự việc nơi này không còn nằm trong tầm kiểm soát của bọn hắn.

Mà đối mặt với sự ra tay của Nữ Đế, mắt Minh Viêm đỏ rực, tay nâng lên định phá vỡ lực lượng của Nữ Đế.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, sau lưng Nữ Đế đột nhiên hiện lên một ngôi sao cổ xưa.

Ngôi sao này vừa xuất hiện, gió nổi mây cuồn cuộn, khí thế hùng vĩ, phủ khắp trời đất.

Trên ngôi sao, còn có năm thân ảnh ngồi xếp bằng.

Năm thân ảnh đó là thần linh, cũng là Nhân hoàng của các thời kỳ.

Đông Thắng, Thánh Thiên, Kính Vân, Đạo Thế, cùng với Huyền Chiến.

Thần lực của họ bùng nổ toàn diện, truyền vào ngôi sao cổ, trấn áp xuống.

Chỗ xa xa, mảnh vỡ không gian sụp đổ, lúc này không còn mờ mịt, lộ ra những vết thương đầy rẫy sau trận chiến trước đó, cùng với phân thân Minh Viêm bị chém đầu, chết thảm.

Còn có Ma Vũ Đại Đế, phun máu, trọng thương.

Giờ phút này, Ma Vũ nhìn theo bóng dáng Nữ Đế rời đi, nhìn thế giới này, sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói.

“Động thiên này, hóa ra là đạo quả Vạn Diệu Uẩn Sinh cực kỳ hiếm thấy!”

“Đạo quả Vạn Diệu Uẩn Sinh, có thể khiến bất kỳ sinh mệnh nào dưới Chân Thần đều có khả năng tái sinh, một đạo quả có thể dùng ba lần, nhưng mỗi người chỉ có thể dùng một lần trong đời.”

“Mà quả này khô héo như vậy, chắc là đã được Minh Viêm sử dụng, giờ chỉ còn lại một lần cuối cùng, rồi sẽ tiêu tan.”

“Hóa ra, đây mới là chìa khóa hồi sinh của Minh Viêm!”

“Cũng là âm mưu lớn nhất của Nữ Đế lần này!”

Ma Vũ phun máu, thân hình lảo đảo lui lại, trong khi đó Nữ Đế đứng trên cốt đỉnh, cúi đầu nhìn xuống Minh Viêm trong cốt đỉnh.

Giờ phút này, cơ thể Minh Viêm năm phần là màu tím, ba phần là màu vàng, hai phần là màu xanh.

Nguồn gốc của màu tím thì nàng không nhìn ra, còn nguồn gốc của màu vàng là một giọt nước sông, về phần màu xanh… đến từ đạo quả, cũng là điểm mà Nữ Đế chú ý nhất.

Trước thời điểm này nàng luôn ẩn nhẫn!

Không hề dùng toàn lực.

Một phần là đối thủ lần này của nàng, tu vi gần như tuyệt đỉnh.

Một phần là âm mưu của nàng quá quan trọng, cơ hội chỉ có một lần.

Nàng không cho phép mình thất bại.

Mà ban đầu theo kế hoạch của nàng, nếu không có sự xuất hiện của hai biến số là Hứa Thanh và Nhị Ngưu, tình hình nơi đây lẽ ra là Minh Viêm muốn đoạt xá Ma Vũ, còn nàng hợp tác với Ma Vũ để đạt được mục đích của mình.

Dù Minh Viêm mạnh mẽ, nhưng nàng cũng có hậu thủ của mình.

Nhưng kế hoạch không bằng thay đổi, sự xuất hiện của hai biến số Hứa Thanh và Nhị Ngưu khiến tình hình thay đổi lớn, Minh Viêm thay đổi ý định, từ bỏ đoạt xá Ma Vũ mà hợp tác với Ma Vũ.

Mục tiêu đoạt xá của gã, đổi thành Hứa Thanh.

Vì vậy Nữ Đế quan sát, chờ đợi cơ hội.

Mà biến số, trong quá trình sau này, Nữ Đế càng thấy không phải là chuyện xấu.

Dù là thân thể đời thứ ba của Nhị Ngưu, hay thân thể quỷ dị của Hứa Thanh, đều khiến nàng có nhiều khả năng hơn so với kế hoạch ban đầu.

Do đó, nàng tiếp tục chờ đợi.

Cho đến khi Minh Viêm thoát khốn, chủ động hiện ra uy lực của đạo quả Vạn Diệu Uẩn Sinh, Nữ Đế… cuối cùng cũng chờ được cơ hội!

Nàng muốn, chính là Minh Viêm chủ động làm điều ấy, hiện ra đạo quả.

Vì vậy khi ra tay, Nữ Đế lập tức lấy ra hậu thủ mà nàng đã chuẩn bị cho lần này, không chút do dự.

Hậu thủ của nàng, chính là Cổ Hoàng Tinh của Nhân tộc.

Cũng là bảo vật đứng đầu hiện nay của Nhân tộc về vị cách.

Còn có sự gia trì của năm vị Nhân Thần, có thể khiến bảo vật này thể hiện uy lực kinh thiên.

Khoảnh khắc tiếng nổ vang lên, Cổ Hoàng Tinh trấn áp xuống.

Tiếng gầm của Minh Viêm, vang vọng dữ dội.

Gã muốn phá vỡ, nhưng khi Nữ Đế cắn đầu lưỡi, phun ra thần huyết của mình để gia trì, Thần Đài trong cơ thể nàng bùng nổ không tiếc giá, đã ngăn cản được đà thoát khốn của Minh Viêm.

Ngay sau đó Cổ Hoàng Tinh hạ xuống, bên trong xuất hiện vòng xoáy.

Lao xuống.

Với lực lượng của ngôi sao này, với lực lượng của năm vị Nhân hoàng, với uy của Thần Đài Nữ Đế, cốt đỉnh chứa Minh Viêm bị hút vào trong ngôi sao!

Phong ấn Minh Viêm, bạn đang đọc bản dịch quang âm chi ngoại của bạch ngọc sách vip, cảm ơn bạn đã luôn ủng hộ bản nguồn.

Sau khi làm xong điều này, lúc này trong mắt Nữ Đế hiện lên quyết ý thuộc về con người.

Nàng, đã trở thành nàng.

Mục đích của nàng, từ đầu đến cuối không phải là dốc toàn lực giết chết Minh Viêm, cũng không phải là mệnh hồn của Minh Viêm.

Nàng luôn chờ đợi, chính là đối phương lấy ra đạo quả, sau đó dựa vào Cổ Hoàng Tinh cắt đứt đối phương với thế giới bên ngoài!

Khiến đạo quả Vạn Diệu Uẩn Sinh này, mất liên hệ với Minh Viêm.

Trong thời gian ngắn, trở thành vật không có nhân quả bên ngoài.

Chỉ có như vậy, mới có thể cho nàng cơ hội để thực hiện mục tiêu tối cao của mình!

“Đại Đế…”

Nữ Đế lẩm bẩm, giơ tay lên, một bức tượng khổng lồ từ trong cơ thể nàng bay ra, càng ngày càng lớn rơi xuống biển phía dưới.

Nước biển rung chuyển.

Bức tượng đó, là Chấp Kiếm Đại Đế!

Hứa Thanh nhìn cảnh tượng đó, lòng dậy sóng, thở gấp, dâng lên sự kích động.

Hắn đoán được mục đích của Nữ Đế.

Còn Nữ Đế, đôi mắt từ khi trở thành thần luôn bình tĩnh, giờ phút này nhìn bức tượng, hiện lên nỗi nhớ nhung và kính mến vô hạn đối với trưởng bối.

Nhẹ nhàng mở miệng.

“Quay về đi…”

Nàng, muốn hồi sinh Chấp Kiếm Đại Đế!

Chương 2411: Thiên sơn hồi hưởng, niệm niệm bất vong (1)

Nàng vốn là phàm nhân, không có khả năng tu hành.

Nhưng nhờ tài năng của mình, nàng đã hoàn thiện khâu cuối cùng của Thự Quang Chi Dương cho Nhân tộc, từ đó giúp Nhân tộc có được chí bảo của tộc mình.

Đây chính là Đại Thánh.

Nhưng trong lịch sử của Nhân tộc, nàng bị che giấu, người biết đến nàng rất ít, tất cả hào quang đều rơi vào phu quân của nàng.

Nàng, với thân phận là hoàng hậu, sinh được hai hài nhi, vốn một lòng chỉ vì phu quân, chia sẻ nỗi lo, suy tư cho phu quân, vì hài nhi và phu quân nàng có thể hy sinh tất cả, không màng đến bản thân.

Nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục mẫu tử ly tán, bản thân bị phu quân tàn nhẫn muốn giết chết.

Tất cả chỉ vì phu quân muốn thành thần, muốn đoạn tuyệt tình cảm.

Nàng không biết mình đã sai ở đâu, cũng không hiểu tại sao con đường của mình lại như vậy.

Vì thế bi thương theo nàng suốt nửa đầu cuộc đời, vô vọng khắc sâu vào linh hồn nàng.

Nàng đã từng quỳ dưới bầu trời, cầu nguyện thánh địa.

Nhưng thánh địa không đáp lại.

Nàng đã từng quỳ lạy trước các công hầu, cầu xin vận mệnh.

Nhưng công hầu vẫn im lặng.

Nàng đã khóc, đã tức giận, đã bi thương, đã im lặng.

Cho đến khi, vào thời khắc tuyệt vọng nhất của cuộc đời, trong buổi hoàng hôn đó, trong hoàng cung, nàng yếu đuối nhìn bức tượng của Chấp Kiếm Đại Đế trước khi chết, rơi giọt nước mắt cuối cùng.

Giọt nước mắt ấy rơi xuống đất, nàng nghe thấy tiếng vỡ của giọt nước, nghe thấy tiếng thở dài vọng lại từ vận mệnh.

“Nhân tộc, không nên như thế… Hài tử à, là Nhân tộc đã phụ lòng ngươi…”

Sau đó, nàng nhìn thấy một bóng dáng già nua không thể quên trong đời, từ bên cạnh nàng bước qua.

Phía sau nàng, lão hạ một kiếm xuống nguồn gốc bi thương của nàng.

Kiếm này, phá vỡ vận mệnh, thay đổi tất cả.

“Đại Đế, như phụ thân.”

Nữ Đế lẩm bẩm.

Trong thời khắc tăm tối nhất của cuộc đời nàng, chính Chấp Kiếm Đại Đế đã cứu nàng.

Trong lúc nàng tuyệt vọng nhất, chính Chấp Kiếm Đại Đế đã cho nàng hy vọng.

Trong lúc nàng lạc lối về ý nghĩa của cuộc đời, cũng chính Chấp Kiếm Đại Đế đã truyền tu vi cho nàng.

Cũng giao Nhân tộc cho nàng.

Vì thế, nàng hóa thân thành Huyền Chiến, dẫn dắt Nhân tộc trỗi dậy, còn trong sự bảo vệ cuối cùng của Đại Đế, nàng tháo mặt nạ xuống, trở thành thần linh, là Nữ Đế duy nhất trong lịch sử Nhân tộc.

“Nhưng bảo vệ Nhân tộc vốn không phải là nguyện vọng của ta, đó là nguyện vọng suốt đời của Đại Đế, vì vậy điều này cũng trở thành nguyện vọng của ta.”

Nữ Đế nhìn bức tượng, lẩm bẩm trong lòng, trong mắt hiện lên nỗi nhớ nhung càng nồng đậm, thể hiện sự quyết tâm.

Nàng muốn hồi sinh vị Đại Đế như phụ thân của mình!

Ngày xưa, chính ngài đã cứu ta khỏi tuyệt vọng.

Hôm nay, ta muốn giúp ngài, từ cõi chết trở về.

Trong mắt Nữ Đế hiện lên ánh sáng mạnh mẽ, giữa sự chấn động của Ma Vũ thánh địa, tiếng vang của Cổ Hoàng Tinh, trong ánh mắt không thể tin nổi của Nhị Ngưu và sự kích động của Hứa Thanh…

Nàng bước lên một bước, đứng giữa trời đất.

“Trẫm là Nhân Hoàng!”

“Tập trung vận mệnh của hàng vạn vạn Nhân tộc tại Vọng Cổ vào một thân, giờ đây tại đây…”

Ánh mắt Nữ Đế dường như xuyên qua thế giới này, nhìn về Vọng Cổ, nhìn về Nhân tộc.

“Triệu hồi ký ức của vạn dân Nhân tộc về Chấp Kiếm Đại Đế, thành nhân hồn của Đại Đế!”

Lời nói của nàng vang lên như tiếng sét, bùng nổ trên đất Nhân tộc, vang vọng trong tâm trí mỗi người Nhân tộc.

Người dân tại Hoàng Đô của Nhân tộc cũng như các khu vực khác, tất cả những ký ức về Chấp Kiếm Đại Đế đều tràn ngập và hiện lên rõ ràng.

Chỉ cần có người nhớ đến ngài, thì ngài sẽ có khả năng trở về.

Mà ký ức về Chấp Kiếm Đại Đế, ai có thể quên… Chính ngài, sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi, đã chọn ở lại, bảo vệ Nhân tộc, giúp Nhân tộc tránh khỏi sự xâm lược của dị tộc.

Chính ngài, trong vô số trận chiến bảo vệ Nhân tộc, khi bản thể của ngài đã hy sinh, chỉ còn lại phân thân đứng vững, vẫn chém giết thần linh, mang lại bình yên.

Vô số lần chiến đấu sinh tử, chấn nhiếp bát phương.

Ngay cả khi cuối đời, ngài vẫn giữ lại lực lượng một kiếm, khiến dị tộc vô cùng kiêng dè.

Có thể nói, nếu không có ngài, Nhân tộc đã sớm bị diệt vong.

Cuộc đời ngài đẫm máu và cũng là lịch sử của Nhân tộc sau khi Huyền U rời đi.

Một vị Đại Đế như thế, không ai có thể quên!

Ký ức về Chấp Kiếm Đại Đế, từ từng người Nhân tộc trở thành từng đốm sáng bay lên, từ tám hướng tụ lại Ma Vũ thánh địa, tụ đến nơi đạo quả.

Cuối cùng, trong đầu Hứa Thanh, ký ức về Chấp Kiếm Đại Đế cũng trở thành đốm sáng gửi ra, vô số đốm sáng ấy trở thành một nhân hồn của Đại Đế, dung nhập vào bức tượng.

“Đại Đế cả đời bảo vệ tộc quần, bảo vệ giang sơn, hôm nay triệu hồi sơn hà cương thổ chi linh trong các vùng đất của Nhân tộc, thành địa hồn của Đại Đế!”

Giọng của Nữ Đế như pháp lệnh, vang vọng trong đại lục Vọng Cổ, tất cả các vùng đất của Nhân tộc, núi non rung chuyển, sông ngòi rung động, tất cả bùn đất, tất cả kiến trúc, đều vang rền.

Trời có linh, đất tự nhiên cũng có linh.

Linh này, bây giờ được triệu hồi, hóa thành đốm sáng bay lên, thành cảnh tượng kỳ diệu của Vọng Cổ, trong sự kinh ngạc của vô số tu sĩ Ma Vũ thánh địa, trong sự kích động của tu sĩ Nhân tộc, dung nhập vào đạo quả, dung nhập vào bức tượng Đại Đế.

“Hồn có ba, nhân địa thiên, triệu hồi từ Đông Thắng đến nay, sau hàng vạn năm thăng trầm, khí vận đỉnh phong vào thời khắc trẫm lên ngôi, hóa thành thiên hồn của Đại Đế!”

Lời nói vừa ra, trời đất Nhân tộc tại Vọng Cổ vang rền, khí vận Nhân tộc dâng trào, thẳng lên trời, không ngại ngăn cản của tu sĩ Ma Vũ, không ngại mọi trở ngại, mang theo quyết tuyệt, mang theo bá đạo, mang theo sự dày dặn của bản thân, xông vào đạo quả, xông vào bức tượng Chấp Kiếm Đại Đế.

Chương 2412: Thiên sơn hồi hưởng, niệm niệm bất vong (2)

Bức tượng chấn động.

Lúc này, ký ức tộc quần thành nhân hồn, giang sơn thành địa hồn, khí vận vạn thế thành thiên hồn.

Ba hồn, tụ!

Cuộc hồi sinh này, là việc của Nữ Đế, cũng là việc của toàn Nhân tộc!

Ngoài ra, còn là việc của Nhân Hoàng!

“Hồn có ba, phách có bảy!”

Nữ Đế đột nhiên quay đầu, nhìn về Cổ Hoàng Tinh, nơi năm vị Nhân Hoàng các thời kỳ ngồi xếp bằng, khoảnh khắc nhìn qua, năm vị này cũng đồng thời mở mắt, nhìn về phía Nữ Đế.

“Người bình thường khó thành đế phách, Đại Đế cả đời vì Nhân tộc, vậy ký ức giang sơn khí vận của Nhân tộc ta tạo thành ba hồn, các vị Nhân Hoàng các thời kỳ, tạo thành phách của ngài!”

“Nhất phách thiên xung, lấy quá khứ của trẫm, thành phách đầu tiên!”

Nữ Đế đột nhiên mở miệng, tay phải nâng lên, hung hăng chém vào thân mình.

Với một nhát chém, cơ thể nàng trở nên mờ ảo hơn, chém đi quá khứ, thành phách đầu tiên, dung nhập vào bức tượng Đại Đế.

“Nhị phách linh tuệ, Kính Vân Nhân Hoàng!”

Trên Cổ Hoàng Tinh, Kính Vân Nhân Hoàng thân hình bay lên, hóa thành ánh sáng mờ, dung nhập vào bức tượng Đại Đế.

“Tam phách là khí, Đạo Thế Nhân Hoàng!”

Đạo Thế đứng dậy, bước một bước vào bức tượng.

“Tứ phách là lực, Đông Thắng Nhân Hoàng!”

Thân thể Đông Thắng phát ra thần uy, hóa thành phách mà đi.

“Ngũ phách trung khu, lấy tương lai của trẫm để luyện!”

Nữ Đế càng thêm quyết đoán, sau khi chém đi quá khứ lại chém tương lai, lấy tương lai vô hạn của mình để thành trung khu phách của Đại Đế!

“Lục phách là tinh, Thánh Thiên Nhân Hoàng!”

Thánh Thiên nhắm mắt, hóa thành ánh sáng trắng, trở thành nguồn phách của Đại Đế.

“Thất phách là anh, Huyền Chiến Nhân Hoàng!”

Huyền Chiến ngẩng đầu, trong ánh mắt sâu thẳm lộ ra một tia hối hận, từ từ đứng dậy, cam nguyện làm phách thứ bảy.

Lúc này, ba hồn đủ, bảy phách đầy.

Bức tượng Đại Đế vang rền, thế giới này nổ vang, Ma Vũ thánh địa ầm ầm.

Xa xa, Ma Vũ Đại Đế nhìn thấy tất cả, trong lòng đã đoán được bước tiếp theo, sắc mặt biến đổi, vẻ mặt bi ai, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn lùi lại, lựa chọn rời khỏi thế giới của đạo quả.

Bên ngoài, gã thở dài một hơi, biết rằng không thể cứu vãn, chỉ có thể nhanh chóng mang theo một số người thân tín rời xa thánh địa.

Khi gã rời đi, Nữ Đế đứng giữa trời đất trong đạo quả, thần sắc hiện lên sự lạnh lùng, ánh mắt băng giá nhìn về toàn bộ Ma Vũ thánh địa, tay phải nâng lên.

“Trẫm không cho phép thất bại, mà đạo quả này đã khô héo, do đó…”

“Dùng sinh linh của Ma Vũ thánh địa, hiến tế!”

“Thành dưỡng chất cho đạo quả Vạn Diệu Uẩn Sinh này!”

Lời của Nữ Đế như âm thanh của trời, vang vọng trong thế giới của đạo quả, xuyên thấu ra ngoài, bùng nổ trong toàn bộ Ma

Vũ thánh địa.

Đồng thời bùng nổ, còn có ngọn Chúa Tể Sơn thứ mười nơi Nữ Đế từng ở.

Ngọn núi này loại bỏ mọi ẩn nấp, trở thành một ngọn Thần Sơn, mở ra một thần thuật được Nữ Đế uẩn dưỡng từ lâu!

Thần thuật này, tước bỏ khái niệm đêm, khiến ánh sáng trở thành tất cả.

Như một đạo Thự Quang, tỏa sáng trong Ma Vũ thánh địa.

Ánh sáng đi qua, xoắn vặn, mờ ảo, thét gào, trong nháy mắt trở thành tất cả.

Biến nơi này, như hóa thần vực.

Trong khi Ma Vũ Đại Đế chọn rời đi, sinh linh của Ma Vũ thánh địa đối mặt với đại kiếp này, không thể ngăn cản.

Trước mặt Thần Đài đỉnh phong, dưới mắt Đại Đế, như con kiến.

Trong khoảnh khắc này, ánh sáng bừng sáng trong Ma Vũ thánh địa, như sự bùng nổ của một tân tinh, thu hút ánh mắt của chúng sinh Vọng Cổ.

Đồng thời, lực lượng Thần Đài đỉnh phong của Nữ Đế cũng trong khoảnh khắc này không giữ lại, hoàn toàn bùng nổ dung nhập vào đạo quả, thay thế mạch máu, thay thế tuần hoàn của nó, thành một lực hút cực độ, ầm ầm khuếch tán, bao phủ toàn bộ Ma Vũ thánh địa.

Hút tất cả sinh mệnh, hút tất cả linh hồn, hút tất cả huyết nhục.

Vô số tu sĩ Ma Vũ bị Ma Vũ Đại Đế bỏ rơi, trong ánh sáng bởi Thần Đài này, trong sự hút của đạo quả, trong chớp mắt hồn tiêu phách tán, trở thành huyết nhục vô tận, bị lực hút của đạo quả dẫn dắt dung nhập vào nó.

Với càng ngày càng nhiều huyết nhục tụ hội, với đại kiếp của toàn bộ Ma Vũ thánh địa tiếp tục, đạo quả đó từ trạng thái khô héo cũng biến đổi, dần dần có ánh sáng, dần dần căng tràn.

Thủ đoạn như vậy, có thể thấy sự thiết huyết của Nữ Đế!

Nữ Đế không chút do dự nâng tay, chỉ đạo quả này và bức tượng Đại Đế kết nối.

Từ miệng truyền ra âm thanh thì thầm.

“Vạn Diệu Uẩn Sinh!”

Lời nói vừa ra, đạo quả này đã hấp thụ vô số huyết nhục trở nên căng tràn, đột nhiên rung động, dâng lên vô số phù văn ấn ký, xoay tròn vận hành, như mở ra cánh cửa luân hồi, như mở ra con đường sinh tử.

Trời đất biến sắc.

Hư không nổ vang.

Sau đó đạo quả này, bằng mắt thường có thể thấy lại khô héo, dưỡng chất trong khoảnh khắc tất cả tràn vào bức tượng Đại Đế.

Trong bức tượng này, hiện giờ đã có đủ ba hồn bảy phách, sinh mệnh như đang thai nghén, và sự đến của dưỡng chất, khiến nó phát sinh biến hóa huyền diệu.

Chỉ thấy thân tượng đất tỏa sáng rực rỡ, dần dần thành huyết nhục chi thân.

Đồng thời một ý niệm phục sinh, trong nội tại bùng phát, mà khí tức quen thuộc của Chấp Kiếm Đại Đế… xuất hiện.

Khí tức này, càng ngày càng mạnh!

Phá vỡ thế giới của đạo quả, phá vỡ Ma Vũ thánh địa, làm chấn động tất cả trong đại lục Vọng Cổ.

Thu hút vô số ánh mắt tụ lại.

Nữ Đế kích động, Hứa Thanh cũng kích động.

Nhưng… ngay trong khoảnh khắc vô số ánh mắt tụ lại, bức tượng đó đột nhiên chấn động, khi tức tăng lên đến cực đỉnh, lại xuất hiện bất ổn, bắt đầu sụp đổ!

“Không!!!”

Trong nháy mắt đó mắt Nữ Đế đỏ rực.

Chương 2413: Nhất niệm buông bỏ, chính là tái sinh (1)

Trong cuộc đời nhiều việc, khó khăn nhất chính là buông bỏ.

Bởi vì không thể buông bỏ, nên mới có chấp niệm.

Đặc biệt là sinh tử.

Của mình, và của người khác.

Chấp niệm sinh tử khó mà buông bỏ, trong lòng luôn có hy vọng.

Nhưng… có nhiều việc, không phải có hy vọng thì nhất định không tuyệt vọng.

Đáng tiếc, nhiều khi mới chính là chủ âm của thế giới này.

Bởi vì thế giới là băng lãnh, bởi vì trời đất là lạnh lùng.

Giống như, trên tượng Chấp Kiếm Đại Đế, ngọn lửa sinh mệnh sắp bừng cháy, nhưng lại sụp đổ.

Dầu đèn đã cạn.

Không thể thực sự bừng cháy.

Dù đã hiến tế Ma Vũ thánh địa.

Dù đã khôi phục đạo quả Uẩn Sinh.

Vẫn như thế.

Chỉ có âm thanh đầy chấp niệm từ Nữ Đế vang vọng trong trời đất, trở thành tiếng vọng của thiên sơn vạn thủy, mang theo sự không cam lòng.

Nàng là thần linh, nhưng thần linh… Hiển nhiên cũng không phải không gì không làm được, chẳng phải toàn năng.

Nàng thậm chí cắn răng, phun ra thần huyết của mình.

Dùng thần huyết, thành sinh cơ.

Kết ấn thiêu đốt, dung nhập vào tượng Đại Đế, muốn trợ giúp.

Thậm chí, Hứa Thanh cũng không chút do dự chọn cách tương tự, toàn lực phát ra sinh cơ của mình, tụ hợp huyết khí của mình, dùng sức mạnh bản thân, dùng đạo của bản thân, dùng tất cả của mình trợ giúp Đại Đế.

Ngay cả Nhị Ngưu cũng thở dài, gửi đi lực lượng của mình.

Nhưng kết quả… vẫn không thay đổi nhiều.

Giống như tồn tại một rãnh nứt, chia cắt âm dương.

Khí tức sụp đổ trên tượng Đại Đế vẫn tiếp tục.

Cuộc phục sinh này, bây giờ không thể tránh khỏi mà đi tới thất bại.

Vì thế cay đắng, phủ lên toàn bộ thế giới nơi đây.

“Sao lại như vậy…”

Nữ Đế đột ngột ngẩng đầu, trong lòng nàng vẫn chưa từ bỏ, dù mọi kết cục đều chỉ về thất bại, nhưng nàng vẫn trong khoảnh khắc này, toàn diện bộc phát thần uy Thần Đài.

Cố gắng kích phát thêm sức mạnh bản thân, muốn nghịch chuyển tất cả.

Ngay tại khoảnh khắc nàng muốn tiêu hao mọi thứ, một tiếng thở dài tang thương nhẹ nhàng vang lên trong thế giới đạo quả.

“Ngốc tử.”

Âm thanh quen thuộc khiến Hứa Thanh giật mình, tâm thần dao động, vô số hồi ức hiện ra trước mắt.

Nữ Đế cũng thở dốc mạnh, âm thanh đó, là nguồn gốc nhân tính của nàng.

Vì thế ánh mắt của hai người, cùng lúc nhìn về tượng Đại Đế.

Tượng này dung nhập ba hồn của Nhân tộc: Ký ức, sông núi, khí vận, cùng với bảy phách của Nhân Hoàng, khí tức sinh mệnh đang sụp đổ, đột nhiên dừng lại.

Sau đó khí thế bừng lên.

Lần này, không có chút trở ngại nào, trực tiếp trở lại đỉnh phong, khí tức của Chấp Kiếm Đại Đế, khí thế của Đại Đế đỉnh phong bùng nổ trong toàn thế giới.

Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Thế giới rung chuyển, thánh địa nổ vang, Vọng Cổ đại lục cũng vang vọng.

Thân tượng cũng nhanh chóng biến mất, cuối cùng trở thành huyết nhục, trở thành một hình bóng đã lâu không gặp.

Lão, mở mắt ra.

Chấp Kiếm Đại Đế.

Lão đứng trên biển trong suốt, hình bóng dù già nua, khí tức tử vong dù vây quanh, nhưng lưng thẳng tắp, thân thể cao lớn.

Ánh mắt mang theo sự ôn hòa, nhìn về phía trước tất cả, xuyên qua thế giới này, lướt qua Ma Vũ thánh địa, nhìn về phía Nhân tộc.

Lão nhìn địa vực của Nhân tộc hiện nay, nhìn những bóng người trong Nhân tộc, nhìn sông núi, nhìn khí vận, nhìn tất cả.

Những gì xảy ra sau khi lão vẫn lạc, từ thiên đạo, từ chúng sinh, tràn vào tâm thần của lão.

Lão biết, sau khi mình vẫn lạc, thánh địa giáng lâm.

Lão biết, sau khi mình vẫn lạc, chiến tranh bùng phát.

Lão biết tất cả.

Một ý chí kiên cường cũng theo cảm nhận của lão, theo hiểu biết của lão bùng lên mạnh mẽ, vang dội trời đất.

Chỉ là... Hứa Thanh và Nữ Đế không xa, nhìn hình bóng của Đại Đế, trong lòng không thể khống chế được mà dâng lên nỗi buồn sâu đậm.

Bởi vì... trên người Đại Đế, lan tỏa khí tức tử vong cực độ.

Nước mắt, chảy ra từ khóe mắt Nữ Đế.

Nàng biết, mình... cuối cùng vẫn thất bại.

Đại Đế không thể phục sinh hoàn toàn, lực lượng từ đạo quỷ Uẩn Sinh, ba hồn bảy phách của Nhân tộc, chỉ giúp lão trở về ngắn ngủi.

Tâm Hứa Thanh như bị siết chặt, một cảm xúc không thể diễn tả khiến lòng hắn cay đắng, trống rỗng.

“Các ngươi…”

Trên biển trong suốt, Đại Đế khẽ lắc đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn Nữ Đế và Hứa Thanh, thần sắc cũng trở nên dịu dàng.

“Hạ nhi.”

Theo hai chữ này truyền ra, Nữ Đế run rẩy ngẩng đầu.

Khoảnh khắc này nàng không phải thần linh, không phải Nữ Đế, mà là nữ tử yếu đuối được cứu giúp năm đó.

Nước mắt nàng vẫn chảy, nhìn bóng hình như phụ thân trước mắt, ánh mắt mơ hồ.

“Ngươi đã làm rất tốt, cũng đã đủ rồi.”

Đại Đế khàn giọng nói, bước tới đứng trước mặt Nữ Đế, giơ tay xoa đầu nàng, ánh mắt lộ ra tình yêu thương, như nhìn nhi nữ của mình.

“Chỉ là… ngươi tuy biết nhiều, nhưng không biết ta.”

Đại Đế nhẹ giọng.

“Lịch sử Nhân tộc chỉ ghi lại việc ta bảo vệ Nhân tộc sau khi bản thể vẫn lạc bằng phân thân, không ghi lại nguyên nhân, đoạn đó đã bị ta xóa đi.”

“Sự thật là, năm đó ta cùng thần linh của bộ tộc trung tâm Vọng Cổ chiến đấu, giải cứu Nhân tộc khỏi nguy cơ bị nô dịch, nhưng cái giá rất lớn, vẫn lạc không chỉ là bản thể, mà cả phân thân của ta… thực ra cũng đã vẫn lạc trong trận chiến đó.”

“Là một người cố nhân, sau khi ta ngã xuống, đã dùng một đạo quả Vạn Diệu Uẩn Sinh giúp ta phục sinh.”

“Lần phục sinh đó, thất bại nhưng cũng thành công.”

“Thất bại, vì quả này chỉ có thể mang lại cơ hội phục sinh, không phải nhất định thành công, vì thế bản thể ta không thể trở về.”

“Nói thành công, là vì cuối cùng, phân thân của ta vẫn lạc cùng bản thể, nhờ cơ hội đó, phục sinh.”

“Nói tóm lại, đạo quả Vạn Diệu Uẩn Sinh này, ta đã sử dụng một lần.”

“Nên ta không thể, sử dụng lần thứ hai.”

“Vì vậy, thất bại của cuộc phục sinh hôm nay, Hạ nhi, không liên quan đến ngươi.”

Đại Đế khẽ nói, giọng chậm rãi, an ủi cảm xúc của Ly Hạ, lão không muốn đứa trẻ mình cứu giúp này, vì thất bại phục sinh lão mà tiếc nuối cả đời.

Chương 2414: Nhất niệm buông bỏ, chính là tái sinh (2)

Vì thế, lão phải nói ra nguyên nhân, để nàng biết rằng không phải lỗi của nàng, nàng đã làm đủ tốt rồi.

Nữ Đế cắn môi lặng lẽ nghe tất cả.

Đại Đế thở dài, lại xoa đầu Nữ Đế, sau đó nhìn về Hứa Thanh với thần sắc cay đắng.

“Hứa Thanh, ngươi cũng không làm ta thất vọng.”

Hứa Thanh cúi đầu, nỗi buồn trong lòng càng đậm, cúi thật sâu.

Đại Đế cười.

Lão nhìn Nữ Đế và Hứa Thanh trước mặt, đó là truyền nhân mà lão chọn, một người truyền thừa tu vi của lão, một người truyền thừa kiếm của lão.

Đối với hai người này, lão hài lòng và thỏa mãn, không có tiếc nuối.

Chỉ là duy nhất… lão còn vương vấn Nhân tộc.

Vương vấn tộc quần mà lão bảo vệ suốt đời.

“Sự việc, ta đã biết.”

“Đạo quả này, dù không thể giúp ta phục sinh, nhưng cuối cùng đã cho ta cơ hội trở về ngắn ngủi.”

“Cũng khiến ta không còn bị giới hạn bởi tinh hoàn, trở lại thời điểm đỉnh phong của nhân sinh.”

“Thế là tốt rồi.”

Đại Đế cười.

Đã rất lâu rồi, lão không có cảm giác nhẹ nhàng như lúc này, nhớ lại, dường như chỉ khi bản thể còn sống mới có cảm giác như

vậy.

Những năm cuối đời của lão luôn chìm trong thương tổn, phần lớn thời gian là ngủ đông.

Dù là tỉnh lại, dù là ra tay, cũng là chịu đựng mệt mỏi của linh hồn.

Vả lại, không thể chém kiếm một cách thoải mái.

Lão phải cẩn thận và kiềm chế bản thân, để luôn giữ lại lực lượng một kiếm cuối cùng.

Điều này đối với lão, càng mệt mỏi.

Dù là trận chiến cuối cùng năm đó, lão muốn thoải mái nhưng bản thân không thể, nên trong lòng vẫn tiếc nuối.

Bảo vệ và trách nhiệm, như ngọn núi lớn đè lên lão suốt đời.

Nếu có thể, lão muốn thực sự một lần thoải mái, như thời thiếu niên.

“Vậy thì, trong thời gian cuối cùng này…”

Đại Đế mỉm cười, giơ tay chỉ về phía Cổ Hoàng Tinh trên không trung.

Dưới một chỉ này, Cổ Hoàng Tinh lập tức nổ vang, rung chuyển, bộc phát toàn diện, không ngừng xoay chuyển khiến cốt đỉnh bị phong ấn, hiện ra ngay lập tức.

Nắp cốt đỉnh cũng mở.

Một hình bóng méo mó từ bên trong bay ra, chính là Minh Viêm.

Xuất hiện ngay lập tức, gã lộ ra vẻ hung ác, vừa muốn mở miệng, nhưng ngay lập tức sắc mặt gã thay đổi, nhìn chằm chằm vào Chấp Kiếm Đại Đế, đồng tử co lại, toàn thân dựng đứng lông tóc.

Dù với chiến lực hiện tại của gã, nhưng cảm nhận Chấp Kiếm Đại Đế, vẫn khiến gã xuất hiện cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

“Rõ ràng không phải Hạ Tiên, nhưng tại sao lại khiến ta cảm thấy… mạnh mẽ và đáng sợ như vậy!”

Minh Viêm đầu tóc dựng đứng, thân thể lùi mạnh, muốn trốn khỏi đây.

Nhưng đã muộn.

Ánh mắt bình tĩnh của Đại Đế, hạ xuống.

Một đạo kiếm khí tuyệt đỉnh, trong tiếng rít xuyên khắp thế giới, từ thân thể Minh Viêm bộc phát.

Minh Viêm kinh hãi không thể kiềm chế, ngay lập tức kiếm khí xông lên trời, phá vỡ mây trời.

Đó là… Đế Kiếm!

Kiếm này tỏa sáng, phát ra uy lực khiến Minh Viêm mất hồn, lập tức rơi xuống.

Không phải chém đứt, mà là treo lơ lửng trên đỉnh đầu Minh Viêm, chạm vào thân thể gã.

Minh Viêm toàn thân chấn động, một sức mạnh đáng sợ từ thân kiếm như cơn sóng lớn dâng trào cuồn cuộn, tràn vào thân thể gã, đập mạnh vào linh hồn gã.

“Đây là sức mạnh ngang bằng với Hạ Tiên!!”

Đây là ý thức cuối cùng của Minh Viêm, ngay sau đó linh hồn gã sụp đổ, bị sức mạnh này chấn động ra khỏi thân thể.

Chưa kịp tụ lại, Chấp Kiếm Đại Đế giơ tay nắm lấy, ngay lập tức cảm giác của Minh Viêm trở thành màu đen, bị bàn tay đó nắm chặt.

Chấp Kiếm Đại Đế vung tay, đưa hồn cho Nữ Đế.

“Linh hồn này rất tốt, hấp thụ nhiều nhân quả của thân thể Hứa Thanh, ngươi có thể dùng cho hiến tế sau này.”

Đại Đế cười, vung tay trả lại thân thể cho Hứa Thanh.

“Hứa Thanh, thân thể hiện tại của ngươi có tiên uẩn, thân này có thần tàng, sau này tiên thần chi lộ cùng hành, con đường này ta chưa từng đi qua, nhưng nhìn có vẻ vô hạn.”

“Vì vậy cũng tốt, hai thân đi hai con đường khác nhau, một là tiên cực, một là thần cực, nếu sau này ngươi có thể lĩnh hội thần quyền, ngươi có thể ngay lập tức thắp lên thần hỏa, thành tựu thần linh, và rất có khả năng là cường thần.”

Nhìn thần thân trở về, Hứa Thanh thu lại, nhìn Đại Đế, nỗi buồn trong lòng càng đậm.

Nợ Đại Đế, quá nhiều.

“Các ngươi không cần có biểu hiện như vậy, ta rất vui, vậy thì tiếp theo, Hạ nhi, Hứa Thanh, hai ngươi có muốn cùng lão nhân này, cầm kiếm đi một lần thế gian không!”

Đại Đế cười nói.

Nữ Đế hít sâu, gật đầu mạnh.

Hứa Thanh cũng ánh mắt kiên định, khom người cúi đầu.

“Nguyện cùng tiền bối đồng hành!”

Đại Đế cười lớn, vung tay, trời mở, Ma Vũ thánh địa nổ vang.

Sau đó dẫn Hứa Thanh và Nữ Đế, hai người truyền nhân của lão, rời khỏi Ma Vũ, xé ngang trời, với tốc độ kinh người, hướng về ba thánh địa trên bầu trời của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

“Ta có một kiếm, có thể trảm thiên, có thể tích địa!”

Đại Đế ngạo nghễ, vang vọng khắp Vọng Cổ.

Khoảnh khắc này, trên đại lục Vọng Cổ, một số thần linh cực kỳ cổ xưa từ giấc ngủ chậm rãi mở mắt, nhìn về bóng hình quen thuộc trên trời.

Cũng bao gồm cả Ngọc Lưu Trần.

Mờ mờ ảo ảo, họ dường như thấy lại mấy vạn năm trước, bóng hình thiếu niên một mình cầm kiếm đi khắp trời đất, chiến đấu với thần linh.

“Chấp Kiếm…”

Chương 2415: Vô hận, vô quý, vô hối (1)

Chiều dài của sinh mệnh, đối với rất nhiều người, khó mà đoán trước.

Đặc biệt trong thế giới tàn khốc này, có lẽ một lần ngoài ý muốn hoặc một lần giết chóc, sẽ chấm dứt tất cả.

Ngay cả thần linh mạnh mẽ cũng có thể vẫn lạc, cho dù là Chấp Kiếm Đại Đế, cuối cùng cũng có điểm kết thúc.

Nhưng... Đánh giá sự huy hoàng của sinh mệnh, chiều dài không bao giờ là tiêu chuẩn quan trọng nhất.

Giống như thiên địa là quán trọ cho vạn vật chúng sinh, còn thời gian vốn là khách qua đường từ xưa đến nay.

Điều quan trọng nhất, luôn luôn là chiều rộng mà sinh mệnh đã trải qua.

Là con đường thuộc về cuộc đời của riêng mình, làm sao để đi.

Đây là tự do duy nhất mà chúng sinh có thể nắm giữ.

Như Chấp Kiếm Đại Đế, bảo vệ Nhân tộc hàng vạn năm, dù cho kết cục hiện tại không thể thay đổi, nhưng chiều rộng của sinh mệnh lão, đã lan rộng đến ký ức của mỗi người Nhân tộc.

Đây, mới là mênh mông.

Đây, mới là vĩ đại.

Và hôm nay, trong ánh sáng cuối cùng của ngọn lửa sinh mệnh, cuối cùng lão cũng buông bỏ tất cả, như tái sinh một lần nữa, cảm nhận sự nhẹ nhàng đã lâu, cảm nhận sự tự do vô hạn.

Tia lửa sinh mệnh trong cuộc đời lão, càng va chạm càng rực rỡ.

Trước mắt lão dường như hiện lên những hình ảnh của nhiều năm trước, khi lão còn đầy nhiệt huyết.

“Hạ nhi, Hứa Thanh, lão phu ta đây, không yêu cầu các ngươi cuộc đời sau này phải như thế nào...”

“Nhưng ta lấy kinh nghiệm của một người từng trải, chia sẻ cho các ngươi một cảm ngộ của ta.”

Bên ngoài Ma Vũ thánh địa, giữa thiên địa của đại lục Vọng Cổ, Chấp Kiếm Đại Đế đi trước, hướng về phía sau Nữ Đế và Hứa Thanh, truyền ra lời cảm thán.

“Vô hận, vô quý, vô hối.”

Chấp Kiếm Đại Đế nhẹ giọng nói.

“Những gì đã trải qua trong cuộc đời này, vì đã dốc hết sức lực, cho nên dù kết quả ra sao, tự thân buông bỏ chấp niệm, có thể gọi là vô hận.”

“Những gì đã gặp trong đời, vì đối mặt được với lòng mình, cho nên dù con đường đi như thế nào, tự thân có ánh sáng, cuộc đời này cũng trong ánh sáng, có thể gọi là vô quý.”

“Nếu làm được hai điều này, thì những người gặp gỡ, những lựa chọn đã làm, mới có thể gọi là vô hối.”

“Làm được sáu chữ này, cuộc đời thông suốt, không uổng một đời.”

Giọng nói của Chấp Kiếm Đại Đế, vang vọng thiên địa.

Rơi vào lòng Nữ Đế và Hứa Thanh, hóa thành cơn sóng, vang dội mãi không tan.

Chấp Kiếm Đại Đế, lão thực sự đã làm được sáu chữ lão nói.

Bảo vệ Nhân tộc hàng vạn năm, lão đã dốc hết sức lực, cho nên tương lai ra sao, lão vô hận.

Những gì đã gặp trong đời, lão đều đối mặt được với lòng mình, ánh sáng trong lòng chưa bao giờ bị nhuốm bẩn, chiếu lên con đường phía trước, cũng trở thành huy hoàng, lão vô quý với bất kỳ ai.

Đối với lựa chọn cuộc đời này, lão cũng thông qua lời nói và hành động của mình, truyền đạt cho Nữ Đế và Hứa Thanh.

Lão vô hối.

Lúc này, tiếng cười vang vọng thiên địa.

Cũng truyền vào phía trên Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, nơi ba vị thần của tộc này đang giao chiến với ba thánh địa.

Có tổng cộng mười sáu tòa thánh địa hạ xuống Vọng Cổ, phía đông, tây, nam, bắc của Vọng Cổ mỗi nơi có bốn thánh địa.

Trong đó, tại phía đông Vọng Cổ, một thánh địa nằm trên Nhân tộc, ba thánh địa còn lại… đều ở trên Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Hiện tại, ba thánh địa đó đều đồng loạt rung động.

Ba vị thần của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, ngay lập tức không chút do dự, lập tức mang theo tộc nhân lùi lại, nhường đường dẫn tới ba thánh địa.

Mà trong ba thánh địa, lúc này các Đại Đế tâm hồn rung động, sắc mặt trước giờ chưa từng nặng nề như vậy, ánh mắt theo bản năng nhìn tới…

Thấy Nữ Đế, thấy Hứa Thanh, và thấy cả hình ảnh của một lão giả tay cầm trường kiếm, mặc áo choàng rộng, từng bước đi tới, tuy già nua nhưng thân hình vô cùng thẳng tắp.

Trong mắt họ, tử khí trên người lão giả này nồng nặc đến cực điểm, nhưng ánh sáng tỏa ra từ linh hồn của lão, tử khí cũng không thể che lấp, đang sáng lấp lánh trên lão, sáng lên trên toàn bộ Vọng Cổ, chiếu sáng cả bầu trời.

“Hạ Tiên!!”

Ba Đại Đế của ba thánh địa trong lòng từng tiếng vang dội, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Không chỉ họ kinh ngạc, mà ngay cả thánh địa của họ cũng rung chuyển, vô số tu sĩ của thánh địa từng người trong đầu như sét đánh, trong lúc Chấp Kiếm Đại Đế nâng thanh kiếm trong tay lên, nhẹ nhàng vung về phía trước.

Lúc còn trẻ, ước mơ cầm kiếm là khoái ý thế gian, trảm ác diệt gian.

Trở thành Đại Đế, khi còn trẻ lão đã mang kiếm đi khắp thiên hạ, trảm thần linh, diệt ác tà, một người một kiếm, khắc sâu vào thiên địa.

Cuối đời, mỗi lần lão hồi tưởng cuộc đời, nhớ lại nhiều nhất vẫn là đoạn thời gian đó.

Cho đến bây giờ, lần vung kiếm này của lão, dường như trùng lặp với bản thân trong quá khứ, như cảnh trong ký ức hòa quyện với hiện tại.

Vì vậy lần vung kiếm này, lão vung nhẹ nhàng, vung thoải mái, vung tự do.

Lần vung kiếm này, kiếm quang thay thế ánh sáng của trời, kiếm khí trở thành hư không của thế giới, kiếm ý hóa thành thiên ý.

Với khí thế vô cùng bá đạo, có thể phá trời, có thể sụp đất, có thể hủy diệt tất cả kẻ địch!

Rơi vào thánh địa gần nhất với lão.

Thánh địa này, trông như một ngôi sao.

Lúc này tiếng nổ vang lên như bão tố không thể chống lại, trong mắt ba vị thần, trong sự chấn động của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, trong ánh mắt của Hứa Thanh và Nữ Đế…

Thánh địa như ngôi sao phía trước vang vọng tiếng nổ, bề mặt xuất hiện một vết rãnh lớn, tiếp theo vết rãnh này liên tục chìm xuống, trong vài hơi thở, toàn bộ thánh địa bị vết rãnh này xuyên thủng.

Trực tiếp sụp đổ, từ giữa tách làm đôi!

Mọi sinh mệnh bên trong bị kiếm quang tiêu diệt, mọi thứ bên trong bị kiếm khí phá hủy!

Một thánh địa, ầm ầm sụp đổ!

Chương 2416: Vô hận, vô quý, vô hối (2)

Vô số sinh mệnh từ thánh địa đang sụp đổ này bị kiếm ý cuốn lên, lao thẳng về phía Chấp Kiếm Đại Đế… không phải để áp chế tử khí, mà trở thành dưỡng chất thúc đẩy chiến lực của lão.

Không còn sự giam cầm của tinh hoàn, lúc này Chấp Kiếm Đại Đế, lão không chỉ khôi phục chiến lực đỉnh phong, mà còn có khả năng bộc phát lên tầng cao hơn.

Dù cho sự bùng phát này, chỉ là thoáng qua như hoa phù dung.

Nhưng… Buổi sáng nghe đạo, chiều tối có thể chết!

Bát phương thở dài, thiên địa vang dội, ba vị Đại Đế lúc này sắc mặt trắng bệch đến cực điểm, họ không chút do dự, mạnh mẽ lùi lại, bỏ tất cả, muốn chạy trốn.

Dù là Đại Đế nhưng đối mặt với uy thế của Hạ Tiên, họ hoàn toàn không thể chống lại.

Đối với ba vị này, Chấp Kiếm Đại Đế không thèm nhìn một cái, chỉ nhẹ nhàng nói.

“Hạ nhi, Hứa Thanh, các ngươi là truyền nhân của ta, nhưng ta chỉ truyền cho các ngươi tu vi và Đế Kiếm, chưa kịp truyền thụ thần thông kiếm pháp.”

“Hôm nay, ta sẽ truyền pháp cho các ngươi.”

“Đạo của ta trong suốt cuộc đời này đều là kiếm.”

“Cuộc đời này vào những thời điểm khác nhau, ta đã sáng tạo ra kiếm pháp, tổng cộng có năm chiêu.”

“Chiêu đầu tiên, tên là… Địa Tàng.”

Chấp Kiếm Đại Đế nói, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng ấn về phía trước hai thánh địa còn lại.

Lập tức hai thánh địa vang vọng, bắt đầu rung chuyển.

Bầu trời biến sắc, đại địa như bị kích động, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Tiếng nổ chấn động tâm hồn, giọng nói của Chấp Kiếm Đại Đế, vẫn vang vọng trong tiếng nổ của đại địa.

“Cái gọi là Địa Tàng, là kiếm pháp ta sáng tạo năm xưa để trảm sát một kẻ giết người am hiểu thổ đạo, kiếm này chủ yếu là kích phát địa khí, dùng kiếm ý thay thế địa ý, biến địa khí thành kiếm khí.”

“Thu thập lại, ngưng tụ thành Địa Kiếm!”

Trong lời giải thích của lão, Hứa Thanh và Nữ Đế nhìn thấy, hai thánh địa trong cơn rung chuyển liên tục, có một luồng khói bốc lên, khói này, chính là địa khí mà Chấp Kiếm Đại Đế nói.

Càng ngày càng nhiều, trong chớp mắt mặt đất của hai thánh địa nứt nẻ, như bị rút hết dưỡng chất, biến thành vô số khói, trong không trung tụ lại nhanh chóng…

Trở thành một thanh kiếm khổng lồ!

Thanh kiếm này xuất hiện một khắc, không chỉ thánh địa chấn động, mà ngay cả đại địa phía dưới của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc cũng như biển cả dậy sóng.

Như bị kéo theo.

Sau đó… thanh kiếm địa khí hình thành, đột ngột hạ xuống!

Hủy diệt như gió táp!

Hai thánh địa lập tức sụp đổ trong mắt mọi người, mặt đất trở thành tro bụi, cùng với tất cả sinh linh trong thánh địa đều không thể trốn thoát, không thể ngăn cản.

Trong khoảnh khắc, hình thần đều diệt.

Cho đến khi bản thân thánh địa cũng dưới sự hủy diệt của thanh kiếm này, trở thành hư vô.

Vô số sinh mệnh bị cuốn lên, lao thẳng vào Chấp Kiếm Đại Đế, khí tức của lão lại bùng nổ.

Nâng tay chỉ một cái, thanh Địa Tàng chi kiếm ngay lập tức tan biến, hóa thành vô số kiếm khí sắc bén, cuốn theo địa khí, lao thẳng về phía ba Đại Đế đang chạy trốn.

Dù ba Đại Đế có vùng vẫy thế nào, cũng vô ích.

Khoảng cách tuyệt đối về sức mạnh, khiến cái chết trở thành điều tất yếu.

Kiếm khí quét qua, ba Đại Đế diệt!

Cùng với tất cả của họ, cũng trở thành dưỡng chất của Chấp Kiếm Đại Đế, sau khi dung nhập vào thân thể, chiến lực của lão bùng nổ.

Gió giục mây vần, như đỉnh cao tuyệt đỉnh.

Viêm Nguyệt im lặng, cả ba vị thần cũng cúi đầu.

Hình ảnh Chấp Kiếm Đại Đế, cũng gợi lên hồi ức của họ.

Khi Tàn Diện hạ xuống, Huyền U rời đi, đó là thời kỳ tàn bạo và đen tối nhất của đại lục Vọng Cổ.

Thần linh khắp nơi, nô dịch và giết chóc là điều bình thường.

Bất kỳ tộc nào, hoặc cúi đầu, hoặc bị diệt.

Mà Chấp Kiếm Đại Đế của Nhân tộc, là Đại Đế duy nhất lúc đó, Nhân tộc, cũng vẫn là tộc lớn nhất.

Vì vậy thần linh bị thu hút, cũng vô số.

Nên trong thời kỳ đó, từng cảnh tượng Chấp Kiếm Đại Đế chiến đấu với tất cả thần linh muốn nô dịch Nhân tộc, là sự chú ý của vạn tộc.

Cho đến trận chiến ở trung bộ Vọng Cổ, trở thành tuyệt hưởng, đời sau gần như không thể tái hiện.

Thân thể lão vẫn lạc, chỉ còn lại phân thân.

Nhưng những cuộc chiến đó, cuối cùng khiến ý định nô dịch Nhân tộc ở trung bộ từ đó tan biến, khiến nhiều thần linh cũng không dám tham lam.

Như chỉ cần Chấp Kiếm Đại Đế tồn tại một ngày, ý định này sẽ không bao giờ xuất hiện lại.

Điều ấy đã giúp Nhân tộc, vượt qua bóng tối thuở ban đầu.

Mà khi ba vị thần nắm quyền Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, đó là sau sự kiện này.

Khi đó bản thể Chấp Kiếm Đại Đế đã vẫn lạc, chỉ còn phân thân bảo vệ Hoàng Đô của Nhân tộc, với sức mạnh của một kiếm, uy hiếp quần thần.

Vì vậy, mới có những cảnh tượng hậu thế.

Hiện tại, nhìn bóng dáng Chấp Kiếm Đại Đế, ba vị thần trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc phức tạp.

Mà những cảm xúc tương tự, không chỉ xuất hiện trong lòng ba vị thần, lúc này hành động của Chấp Kiếm Đại Đế, như những năm tháng tối tăm nhất, thu hút sự chú ý của toàn bộ vạn tộc và thần linh ở Vọng Cổ.

Đặc biệt là tại trung bộ Vọng Cổ, nơi duy nhất không có thánh địa phủ xuống, lúc này có một ánh nhìn hướng về phía đông.

Đồng thời trên ngoại hải, Ngọc Lưu Trần ngồi trên một chiếc thuyền cô đơn, nhìn về phía hư không xa xăm, thần sắc đầy cảm thán.

“Người khác không biết, nhưng theo câu chuyện của ta, năm xưa lão chọn ở lại Vọng Cổ, mười phần là vì từ nhỏ đã có một giấc mộng trang bức.”

“Vì vậy, lão chính là một kẻ trang bức thích thể hiện!”

“Năm xưa là như vậy, giờ sắp chết, hiển nhiên là cảm thấy cuộc đời này trang bức chưa đủ, vì vậy muốn làm một cú trang bức lớn!”

Ngọc Lưu Trần có chút ghen tỵ mà bực bội, sau đó… thở dài một hơi.

Chương 2417: Cách thiên tương vọng (1)

Trong tiếng thở dài này, mang theo chút tiếc nuối, cũng mang theo chút cảm khái, kèm theo sự ghen tỵ.

Nhưng rất nhanh, lão nhận ra suy nghĩ của mình không đúng, bởi dù sao… cũng tính là kẻ địch của lão trước đây.

Đối với kẻ địch, bản thân không thể sinh ra ý ghen tỵ.

“Chết thì chết đi, không phải chết một lần, mà là hai lần, cũng chẳng ai khác ngoài lão.”

Ngọc Lưu Trần hừ lạnh một tiếng, thu hồi ánh nhìn về phía chân trời.

“Tuy nhiên, trong thời đại mà Chân Thần hiếm thấy, Thần Chủ ngủ say này, câu chuyện của ngươi sắp kết thúc, còn câu chuyện của ta… mới bắt đầu.”

…

Đại lục Vọng Cổ, lúc này bầu trời phía đông trống rỗng.

Bốn Huyền cấp thánh địa từng lơ lửng tại đó, dưới kiếm phong của Chấp Kiếm Đại Đế, đã sụp đổ ba tòa.

Chỉ còn lại Ma Vũ thánh địa, cũng bị Chấp Kiếm Đại Đế vung tay khiến nó rơi xuống, tặng cho Nữ Đế.

Chỉ có Ma Vũ Đại Đế chạy trốn, không thấy bóng dáng.

Sau đó, Chấp Kiếm Đại Đế bước về phía nam của bầu trời.

Nữ Đế và Hứa Thanh theo sau.

Ban đầu là một khoảng cách vô tận, nhưng dưới khí thế kinh thiên của Chấp Kiếm Đại Đế, dường như bị thu hẹp lại, chỉ trong một nén hương lão đã đưa hai người vượt qua một vùng đất, xuất hiện giữa trời đất phía nam của Vọng Cổ.

Xa xa, là ba thánh địa tỏa sáng rực rỡ.

Chiến trường phía nam, không giống như phía đông có trận pháp bảo hộ, Xích Địa Đại La tộc ở phía nam đã biến toàn bộ khu vực thành biển lửa.

Lửa, chính là môi trường phù hợp với họ.

Lấy lửa làm biển, có thể phát huy toàn bộ chiến lực của Xích Địa Đại La tộc.

Trong thời gian này, chiến tranh giữa họ và thánh địa cũng vô cùng khốc liệt.

Đứng trên bầu trời, Hứa Thanh có thể nhìn thấy trên mặt đất ngập tràn biển lửa,

Đầy những thi thể cháy đen, còn có vô số công trình và mảnh vỡ pháp bảo tan nát, có cái đến từ tộc này, có cái… thì đến từ một thánh địa bị sụp đổ.

Phía nam, đã tiêu diệt một thánh địa, chém một Đại Đế.

Khiến bốn thánh địa ban đầu, hiện chỉ còn ba.

Mà sự xuất hiện của Chấp Kiếm Đại Đế, ngay lập tức thu hút ánh nhìn của hai bên, các tu sĩ của Xích Địa Đại La tộc, đồng loạt co rút đồng tử, dưới ý chỉ của thần linh, rút lui như thủy triều.

Về phần thánh địa, trận pháp bảo hộ hoàn toàn khởi động, ba vị Đại Đế trong đó không dám xuất hiện.

Những gì xảy ra ở phía đông, đã được bát phương cảm nhận.

Đối mặt với một người rõ ràng đã đạt tới chiến lực của Hạ Tiên, không chỉ thánh địa này cực kỳ dè chừng, mà ngay cả Xích Địa Đại La tộc cũng vô cùng cảnh giác.

Nhưng đối với Chấp Kiếm Đại Đế, sự cảnh giác của Xích Địa Đại La tộc có hay không, cũng không liên quan đến lão, giờ lão cần làm là truyền thụ kiếm pháp của mình.

Vì vậy, khi ánh nhìn của lão hướng về ba thánh địa kia, giọng nói của Chấp Kiếm Đại Đế vang vọng trong tâm trí của Nữ Đế và Hứa Thanh.

“Kiếm mà ta cảm ngộ, chiêu thứ hai, tên là…”

“Liệt Không!”

Chấp Kiếm Đại Đế nhạt giọng nói, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng ấn về phía ba thánh địa đang phòng ngự nghiêm ngặt phía trước.

Dưới một cái ấn này, trong lúc tâm thần của Xích Địa Đại La tộc rung động, dưới bầu trời lúc này trở nên u ám, trong biển lửa trên mặt đất lập tức tắt lịm…

Ba thánh địa lơ lửng trên không, cùng với khu vực xung quanh chúng, đột ngột trở nên mờ ảo.

Một luồng sức mạnh khủng khiếp, dường như từ không trung giáng xuống, bao phủ khu vực đó, ngăn cách nó với thế giới bên ngoài.

Sau đó sức mạnh này bùng nổ, như thể đang rút lấy khí tức của khu vực đó!

Mà giọng nói trầm thấp của Chấp Kiếm Đại Đế, cũng đang giảng giải về kiếm chiêu này của lão.

“Kiếm này, là ta năm xưa vì Cổ Hoàng chinh chiến vạn tộc, để diệt địch trên diện rộng mà sáng tạo, vừa phải giữ lại lực sát thương, vừa phải có phạm vi rộng lớn… Do đó nguyên lý của nó, là rút hết khí tức trong một khu vực.”

“Khiến nơi đó, trở thành chân không.”

“Với uy lực đè nén của chân không, nghiền nát hư không, nghiền nát mọi thứ, và vết nứt mà chúng để lại, chính là kiếm ngân.”

“Những vết kiếm này vô biên vô tận, hợp lại với nhau có thể trở thành Liệt Không chi kiếm!”

Khi lời của Chấp Kiếm Đại Đế truyền ra, ba thánh địa và khu vực bị cách ly xung quanh, đột ngột sụp đổ.

Khi toàn bộ khí tức bị rút sạch, sức đè nén hoàn toàn bùng nổ, cộng thêm ý chí của Chấp Kiếm Đại Đế, sinh linh trong khu vực đó, sắc mặt đại biến.

Đầu tiên xuất hiện vết nứt, là trận pháp bảo hộ của ba thánh địa.

Dưới sức ép của chân không này, trận pháp rung chuyển dữ dội, vết nứt trên đó ngày càng nhiều, cho đến khi trận pháp không chịu nổi, tan vỡ, sụp đổ.

Do đó sức ép chân không càng lớn, bùng nổ trong ba thánh địa.

Trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết vô cùng vang lên.

Nhưng tiếng kêu không thể truyền ra, bị cách ly.

Chỉ có những cường giả của ba thánh địa, như Đại Đế và Chúa Tể, trong khoảnh khắc mắt đỏ bừng, đồng loạt thi triển tuyệt chiêu, cố gắng chống đỡ.

Nhưng… vô ích.

Sự sụp đổ tiếp tục, vết nứt ngày càng nhiều.

Những vết nứt đó, đều hóa thành kiếm ngân.

Cho đến khi, vô số vết kiếm nổi lên, hợp thành một thanh kiếm kinh thiên, trong khu vực chân không bị cách ly, kiếm quang lan tỏa, kiếm khí hủy diệt, kiếm ý trấn thiên địa.

Lát sau sự cách ly tan biến, vô số mảnh vỡ thánh địa rơi rụng trên mặt đất.

Không có máu thịt, cùng rơi xuống với mảnh vỡ là tro bụi do sinh mệnh hóa thành.

Mà tất cả sinh cơ, đều trở thành dưỡng chất thúc đẩy Chấp Kiếm Đại Đế tiến bước, tràn vào thân thể lão, khiến chiến lực của lão lúc này lại một lần nữa tăng lên.

Dưới khí tức này, thần linh của Xích Địa Đại La tộc cũng chọn cách tránh xa, không muốn đối đầu.

Chương 2418: Cách thiên tương vọng (2)

“Chân Thần không xuất hiện, đối mặt với Hạ Tiên… chúng ta khó mà chống cự.”

Một lúc lâu, khi Chấp Kiếm Đại Đế dẫn Hứa Thanh và Nữ Đế rời đi, mới có một giọng nói bình tĩnh, từ trong Xích Địa Đại La tộc chậm rãi vang lên.

Đồng thời, sự sụp đổ của nhiều thánh địa, sự vẫn lạc của nhiều Đại Đế, chuyện này như cơn bão lan truyền khắp toàn bộ Vọng Cổ.

Khiến tâm thần của vô số tộc trên Vọng Cổ chấn động, nhiều thần linh lựa chọn im lặng.

Mà vinh quang của Nhân tộc từng có cũng lúc này nổi lên trong tâm trí của vạn tộc.

Thánh địa Huyền cấp hạ xuống ở phía tây và phía bắc của Vọng Cổ, cơn bão này mang đến cho họ sự kinh hoàng và sợ hãi vô cùng.

Vì vậy thánh địa ở hai khu vực này sự liên lạc với nhau, một mặt mở toàn bộ phòng ngự, mặt khác cầu cứu từ tinh không bên ngoài Vọng Cổ.

Đồng thời không chút do dự lập tức chọn rời khỏi nơi đang đóng trú, muốn tập hợp lại với nhau.

Sau khi đến Vọng Cổ, họ không thể rời đi, giờ đây con đường trước mặt họ, chỉ có thể là hợp lại.

Như vậy, hợp sức của nhiều thánh địa mới có khả năng phòng thủ, chờ đợi Địa cấp thánh địa từ tinh không bên ngoài Vọng Cổ thậm chí là Thiên cấp thánh địa duy nhất hạ xuống.

Chỉ là, hành động của họ không thể thuận lợi.

U Minh Nguyên Hài tộc ở phía tây và Bắc Mệnh Vương tộc ở phía bắc, khi giao chiến với thánh địa hạ xuống lãnh thổ, đối mặt với cơ hội này, đương nhiên sẽ nắm bắt toàn lực.

Do đó ngay lập tức, chiến tranh ở phía tây và phía bắc bùng nổ dữ dội hơn.

Tu sĩ của hai tộc toàn diện xuất động, ngăn cản các thánh địa ở khu vực của các tộc khác rời đi.

Cứ như vậy, trong lúc tiếng giết chóc của trận đánh chặn vang vọng bốn phương, hình bóng của Chấp Kiếm Đại Đế xuất hiện trên bầu trời phía tây của Vọng Cổ.

“Kiếm mà ta cảm ngộ, chiêu thứ ba…”

“Tên là Thiên Cung.”

“Chiêu này, là ta cảm ngộ khi chinh chiến vạn tộc trước khi Cổ Hoàng thống nhất, ý nghĩa giết chóc quá mức, thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ nhằm vào tu sĩ, dùng nó làm tổn thương thiên hòa… Do đó sau khi thần linh giáng lâm, ta không bao giờ dùng nữa.”

Chấp Kiếm Đại Đế nhìn thánh địa phía trước, nhẹ giọng nói.

Sau đó nâng tay, vung về phía trước.

Dưới một cái vung này, một cảnh tượng khiến hai mắt Hứa Thanh co rút, ầm ầm xuất hiện.

Trước đây sự sụp đổ của thánh địa phía đông và thánh địa phía nam, Hứa Thanh tuy chấn động, nhưng cũng không như lúc này.

Thực sự là… Thiên Cung chi kiếm, đúng như Chấp Kiếm Đại Đế đã nói, chỉ nhằm vào tu sĩ và tàn nhẫn, dùng nó làm tổn thương thiên hòa.

Bởi vì… cái gọi là Thiên Cung, không phải là cung điện của bầu trời, mà là từ trong mỗi tu sĩ có tu vi từ Kết Đan trở lên, hình thành Thiên Cung trong cơ thể!

Thiên Cung của họ, trong khoảnh khắc này toàn bộ sụp đổ, như bị khống chế, hóa thành những thanh kiếm hư ảo, phá nát thân thể mà ra!

Thảm thiết vô cùng.

Tiếng kêu thảm vô số.

Như phương pháp diệt tuyệt, không ngừng tụ lại, trở thành biển kiếm, rít gào thiên địa, tràn ngập tất cả thánh địa phía tây.

Đây là kiếp nạn của tu sĩ từ Kết Đan trở lên.

Còn dưới Kết Đan, càng khó thoát khỏi sinh tử, trong càn quét của biển kiếm này, toàn bộ tan biến.

Cho đến khi bản thân thánh địa, cũng dưới sự tàn phá của biển kiếm, tan vỡ.

Vạn vật sụp đổ, chúng sinh tịch diệt.

Chỉ có giọng nói của Chấp Kiếm Đại Đế phá tan sự tĩnh lặng, vang vọng bên tai của Hứa Thanh và Nữ Đế.

“Dùng Thiên Cung của kẻ địch làm kiếm, đây là Thiên Cung chi kiếm.”

“Về phần kiếm chiêu thứ tư tiếp theo…”

“Tên là Tinh Huy!”

Khi lời này truyền ra, bầu trời ầm vang, như mở ra, ban ngày trong khoảnh khắc này tự nhiên tan đi, trở thành ban đêm.

Mà trong đêm tối, vô số tinh tú lấp lánh.

Vô số ánh sao xuất hiện giữa trời đất, trở thành từng đạo kiếm quang, trở thành những thanh trường kiếm, rơi xuống thế gian.

Chấp Kiếm Đại Đế bước một bước, đạp trên một đạo tinh quang, cuốn lấy Hứa Thanh và Nữ Đế, mượn tinh quang hạ xuống băng nguyên phía bắc của Vọng Cổ.

Trong bối cảnh tuyết trắng mênh mông, tinh quang rực rỡ phản chiếu với tuyết, sáng rực rỡ, bao phủ các thánh địa tại đây.

Từ xa nhìn lại, nơi này xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ bằng tinh quang, nuốt chửng tất cả.

Đến đây, Vọng Cổ lặng im.

Vạn tộc im lặng, thần linh ngóng nhìn.

Chấp Kiếm Đại Đế, trở thành ngôi sao sáng nhất lúc này của toàn bộ Vọng Cổ, từ trong vòng xoáy tinh quang nổi lên.

Trong sự tràn vào của vô số sinh cơ, khí tức của lão không ngừng tăng lên, thúc đẩy chiến lực của bản thân, leo lên đỉnh phong của tầng thứ Hạ Tiên.

Bầu trời rung chuyển, mặt đất ầm vang.

Chỉ là, tử khí trên người lão, cũng trong khoảnh khắc này dày đặc đến cực điểm.

Giọng nói của lão cũng trở nên khàn khàn.

“Về phần kiếm chiêu cuối cùng… ta muốn dành cho nơi đó.”

Chấp Kiếm Đại Đế ngẩng đầu, ánh mắt dường như xuyên qua bầu trời, nhìn ra ngoài tinh không.

Lúc này, trên bầu trời của đại lục Vọng Cổ, có năm thánh địa kinh thiên, đã đến.

Phía trước, là bốn thánh địa.

Bất kể kích thước hay khí thế, đều vượt xa Huyền cấp.

Đó là, Địa cấp thánh địa.

Và cuối cùng… hình dạng như một trái tim khổng lồ, tự mình đập, bùng phát ra uy lực khủng khiếp vượt trội tất cả.

Đó là… Thiên cấp thánh địa duy nhất!

Trên Thiên cấp thánh địa này, trong một tòa tháp cổ kính, có một lão giả mặc áo đen đứng đó.

Lão chắp tay sau lưng, mặt đầy nếp nhăn, thần tình già nua, như đã trải qua vô số năm tháng, chứng kiến toàn bộ lịch sử, lúc này quay về.

Ánh mắt nhìn xuống Vọng Cổ.

Cùng ánh mắt của Chấp Kiếm Đại Đế, cách thiên tương vọng.

Chương 2419: Kiếm lưu Nhân Gian (1)

Trên trời, là cổ lão Hạ Tiên.

Lão đứng trên đỉnh của Hậu Thổ, bước ra con đường của mình, đối với Hậu Thổ thì như anh hùng, đã từng dẫn dắt tu sĩ Hậu Thổ khai phá Vọng Cổ.

Đã trấn áp Hoàng Thiên thần tộc, khiến Thiên Đạo trỗi dậy tại Vọng Cổ, giúp vạn tu sĩ Hậu Thổ đạt tới đỉnh cao cuộc đời.

Lại vì bảo vệ Hậu Thổ, để tiến sâu trên tiên lộ, mở ra tầng cao hơn trong hệ thống tu sĩ, lão và đồng bạn phải rời khỏi tinh không xa lạ này.

Tìm kiếm cảm ngộ, tìm kiếm cơ duyên.

Một chuyến đi, là hàng triệu năm.

Giờ đây, chỉ còn một người trở về.

Mà thiên hạ, là tân Hạ Tiên!

Vị trí của Chấp Kiếm không như tiền bối, nhưng cũng đã bước ra con đường của riêng mình, đối với Nhân tộc, lão cũng là anh hùng!

Sau khi Huyền U Cổ Hoàng rời đi, lão trảm thần linh, trấn các tộc khác, chiến đấu vì Nhân tộc, bảo vệ bình an cho Nhân tộc.

Cả đời, hiến dâng cho Nhân tộc.

Trong lòng Chấp Kiếm, Hậu Thổ không quan trọng, vạn tộc không quan trọng, chỉ có Nhân tộc, là duy nhất!

Mà lúc này, hai vị Hạ Tiên, ánh mắt của họ xuyên qua bầu trời, khi chạm nhau…

Thiên sụp.

Bầu trời ầm vang, đầu tiên là gợn sóng như vảy cá, rất nhanh những gợn sóng này trở thành từng mảng, cho đến khi tiếng động long trời lở đất vang lên, những mảng này hoàn toàn vỡ nát.

Lan ra khắp trời.

Như những đóa hoa mạn đà la khổng lồ, nở rộ trên bầu trời.

Kèm theo sự nở rộ, là một giọng nói lạnh lùng tang thương từ thiên ngoại truyền đến, vang vọng khắp Vọng Cổ.

Biển trên Vọng Cổ đều dậy sóng, vạn tộc Vọng Cổ, tâm thần đều chấn động.

Thần linh dưới Chân Thần, từng tồn tại thắp lên thần hỏa và cả Thần Đài, đều lung lay.

Dù là Chân Thần hiếm thấy… cũng trong khoảnh khắc này, tại nơi trú ngụ của mình, thần ý ầm vang.

Bởi vì… kèm theo giọng nói đó là uy áp vượt qua Hạ Tiên đỉnh phong, dường như chỉ cách một lớp sương mù mỏng với cảnh giới Tiên Chủ ngang hàng với Thần Chủ.

“Ngươi không phải không có khả năng phục sinh.”

Lời này vừa truyền ra, Hứa Thanh thở gấp, Nữ Đế lập tức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trái tim đã lạnh lùng trên con đường này, giờ đây có chút dao động.

“Thần phục ta, đợi lão phu lấy được vật cần thiết ở Vọng Cổ, phá vỡ sương mù trước mắt, hoàn toàn đoạt lấy vị cách Tiên Chủ, sẽ giúp ngươi thực sự phục sinh.”

Trên bầu trời, giọng nói lại vang lên.

Chúng sinh im lặng.

Chấp Kiếm nhẹ giọng nói.

“Từ nhỏ ta đã nghe những câu chuyện về chín vị tiền bối các ngươi mà lớn lên, tên của các ngươi, ta nhớ rất rõ, những việc các ngươi làm, là nguồn sáng trong tâm trí ta. Đối với các ngươi, ta luôn tôn kính, dù cho đến bây giờ, ta vẫn tôn kính.”

“Cấp Tôn đại nhân.”

Chấp Kiếm vừa nói vừa cúi đầu bái, sau khi đứng thẳng, đôi mắt lão trong khoảnh khắc này lộ ra tia sáng sắc bén, giọng nói cũng trong chớp mắt trở nên sắc nhọn.

“Nhưng ngươi… thật sự là bản thể của Cấp Tôn đại nhân sao?”

“Ta không tin, từ Hậu Thổ bước ra, trấn áp Hoàng Thiên thần tộc, chín vị tiền bối mở ra Vọng Cổ, với tình cảm cao cả của họ, sẽ có người sa ngã đến mức này, vì tư lợi cá nhân mà đưa dao đồ tể lên thế hệ sau.”

“Ta không tin.”

Giọng nói của Chấp Kiếm Đại Đế, kiên định như sắt.

Mà trên bầu trời, lão giả mặc áo đen đứng trên tháp cao của Thiên cấp thánh địa, không biểu cảm nhìn xuống Vọng Cổ, ánh mắt rơi trên người Chấp Kiếm Đại Đế, nhạt giọng nói.

“Xét về việc ngươi đạt đến bước này, tu hành không dễ, lão phu sẽ nói thêm vài lời.”

“Đối với Vọng Cổ, đối với Hậu Thổ, lão phu đoạt vị cách Tiên Chủ, là sự sáng tạo trong hệ thống tu hành.”

“Việc này có ý nghĩa to lớn, mọi sự trả giá trong quá trình, đều vì một tương lai tươi đẹp.”

“Vậy nên, tiểu bối, tâm ngươi, niệm ngươi, chí ngươi, đừng quá hẹp hòi.”

“Đại đạo vô tình, muốn không ngừng tiến lên, mắt ngươi, phải nhìn về phía trước.”

Giọng nói như sấm sét, vang vọng trong Vọng Cổ.

Chúng sinh nghe thấy, muôn vật biết rõ.

Lý lẽ này, có người đồng tình, cũng có người không đồng tình, nhưng suy cho cùng đối với sự xuất hiện đột ngột của thánh địa, đến giờ… vạn tộc cuối cùng đã có một đánh giá.

Chỉ là, thứ mà đối phương cần, trước đây phải bằng cách giáng lâm trấn áp và chiến tranh để đạt được, thì có thể đoán được, thứ lão cần… có lẽ không phải vật chất.

Là sinh mạng, là huyết tế, là tử vong… tất cả đều có thể, hiện tại chưa biết.

Nhưng duy nhất có thể chắc chắn, là việc này không liên quan đến thần linh.

Mà đối phương cũng không thể ở Vọng Cổ quá lâu.

Sự tồn tại của Tàn Diện, không phải là thứ lão có thể đối kháng.

Vì vậy… lần thánh địa giáng lâm này, kết hợp với hành vi trước đây của Hoàng cấp và Huyền cấp thánh địa, càng chứng thực thêm đánh giá.

Chấp Kiếm lắc đầu, ánh mắt từ bầu trời rút về, nhìn bát phương đại địa, nhìn về phía Nhân tộc, nhẹ giọng nói.

“Tâm của ta, là hẹp hòi, bởi vì trong đó chỉ có Nhân tộc.”

Lão nâng tay lên, Đế Kiếm chỉ trời, bầu trời rung chuyển.

“Niệm của ta, là đơn giản, bởi vì trong đó chỉ có Nhân tộc.”

Gió giục mây vần, cơn gió mạnh thổi khắp trời đất, hình thành một cơn lốc lấy Chấp Kiếm Đại Đế làm trung tâm, bao phủ bát phương, nhanh chóng lan rộng.

Uy thế lớn vô cùng.

“Chí của ta, là ấu trĩ, bởi vì trong đó vẫn chỉ có Nhân tộc.”

Mắt Chấp Kiếm Đại Đế lộ ra ánh sáng sâu thẳm, đầy kiên định, tay cầm Đế Kiếm, được lão nắm chặt.

Khí tức trên người lão, đang bùng nổ.

Vì vậy trời đất biến sắc, tiếng sấm ầm ầm vang vọng khắp Vọng Cổ.

Chương 2420: Kiếm lưu Nhân Gian (2)

“Đại đạo vô tình, nhưng thế gian hữu tình.”

“Bước chân không ngừng tiến lên, ánh mắt nhìn thấy không chỉ là phía trước… còn có phong cảnh trên đường, còn có thân hữu đồng hành.”

“Nếu con đường này đi tiếp, phải dẫm lên thi thể của tộc nhân, uống máu của dân chúng, vậy thì… ta không nguyện!”

Ba chữ cuối cùng, khi Chấp Kiếm Đại Đế thốt ra, ánh mắt lão bùng phát ánh sáng mạnh mẽ, đột ngột ngẩng đầu, nhắm thẳng vào bên ngoài bầu trời.

Khí tức trên người lão, trong khoảnh khắc này bùng nổ dữ dội.

Từ sức mạnh của tất cả các Đại Đế và sinh mệnh của kẻ thù mà lão hấp thụ, liên tục bùng cháy, không ngừng bùng phát, dù khí tức tử vong trên người lão đã đến cực điểm, nhưng sự tăng lên và bùng cháy này, vẫn tiếp tục.

Trong chốc lát, cơn lốc lấy Chấp Kiếm làm trung tâm, phạm vi bùng nổ lan tỏa khắp vùng, thân hình lão cũng trong khoảnh khắc này cao lớn vô hạn, càng lúc càng cao như một cự thần.

Đế Kiếm trong tay cũng cùng lúc lớn lên, hơi nâng lên.

Miệng lão phát ra âm thanh vang dội.

“Kiếm mà ta sáng tạo trong đời, là từ cảm ngộ ở các độ tuổi và giai đoạn khác nhau.”

“Có năm kiếm.”

“Địa Tàng, Liệt Không, Thiên Cung, Tinh Huy…”

“Về phần kiếm cuối cùng, là từ trận chiến bảo vệ Hạ nhi, trong sự tắt dần của sinh mệnh mà minh ngộ, ta từng nghĩ sẽ không có cơ hội để thể hiện.”

“Mà hôm nay, cuối cùng có thể để kiếm này, lần đầu tiên xuất hiện ở Vọng Cổ.”

“Kiếm này, tên là… Nhân Gian!”

Chấp Kiếm lẩm bẩm, trong đầu lão hiện ra ký ức cổ xưa.

Trong ký ức, lão nhìn thấy một thế giới phồn hoa.

Không có chiến tranh, không có thần linh, vô số tộc dưới sự dẫn dắt của Cổ Hoàng, bước lên đỉnh cao.

Đó là thế gian thời phồn thịnh, trước khi Tàn Diện đến.

Chấp Kiếm thở dài, nâng tay phải lên, đưa thanh kiếm trong tay, giáng xuống trời.

Một kiếm Nhân Gian chứa đầy sinh khí phồn thịnh, bay thẳng lên trời.

Sau đó, trong mắt Chấp Kiếm hiện ra hình ảnh khi Tàn Diện đến và Huyền U Cổ Hoàng rời đi, thời kỳ đen tối nhất đó.

Xác chết khắp nơi, tiếng khóc than không dứt.

Trời tối, Nhân tộc tuyệt vọng.

Đó là… thế gian tuyệt vọng.

Chấp Kiếm cay đắng, nâng tay vung, một kiếm Nhân Gian chứa đựng sự tuyệt vọng của chúng sinh, thẳng đến bầu trời!

Tiếp đó, là thế gian khó khăn sau khi Đông Thắng Nhân Hoàng thất bại.

Là thế gian đấu tranh trong thời đại Thánh Thiên.

Là thế gian hồi sinh dưới sự chấp chưởng của Kính Vân.

Là thế gian không khuất phục trong thời kỳ Đạo Thế.

Là thế gian hỗn loạn trong ngàn năm chiến tranh của Huyền Chiến.

Trong ký ức của Chấp Kiếm Đại Đế, mỗi giai đoạn của thế gian, đều trong khoảnh khắc này biến thành một thanh kiếm, chiếu sáng bầu trời.

Cho đến cuối cùng, hiện ra trong mắt Chấp Kiếm Đại Đế, là hình ảnh của Ly Hạ Nữ Đế.

Là thế gian quật khởi sau khi nàng đăng cơ!

Chấp Kiếm, cười.

“Đây, chính là thế gian ta bảo vệ.”

Thân thể lão bắt đầu mờ nhạt, khí tức tử vong bao phủ tất cả, khi mọi thứ chìm trong tử khí, thanh kiếm hóa thân từ thế gian bay thẳng lên trời.

Trên bầu trời, lịch sử của Nhân tộc mà Chấp Kiếm trải qua, tất cả biến thành kiếm, đột ngột chồng lên nhau, hợp thành một thanh kiếm thật sự của Nhân Gian.

Dưới sức mạnh cuối cùng của Chấp Kiếm Đại Đế, chém lên bầu trời, chém ra ngoài trời, chém… thánh địa!

Kiếm này, xé toạc bầu trời, phá hủy tất cả, vang dội thế gian.

Tuyệt đẹp vô cùng, có thể gọi là duy nhất lấp lánh trong thời đại. Bản dịch này ở bns vip, cảm ơn các đạo hữu đã luôn ủng hộ.

Nếu cổ tiên là thiên ý, thì kiếm này chính là nhân ý, đấu với trời!

Trong chớp mắt, đã lao ra khỏi Vọng Cổ, va chạm với bốn Địa cấp thánh địa cản đường.

Âm thanh từ bên ngoài Vọng Cổ như bị hư vô nuốt chửng, nhưng hình ảnh in vào mắt chúng sinh, lại trở thành tuyệt tác, đủ để lay động ký ức suốt đời.

Bốn Địa cấp thánh địa… đều rung chuyển, thế giáng lâm bị cắt đứt, tất cả đều bị đánh lui, không chịu nổi một đòn!

Mắt cổ tiên lộ ra chút tiếc nuối.

“Kiếm này phi phàm, nếu không phải ngươi trong trạng thái hiện tại, mà là Hạ Tiên thật sự, thì kiếm này có thể khiến ta kiêng dè vài phần.”

“Nhưng bây giờ…”

Cổ tiên lắc đầu nâng tay phải lên, nhắm vào kiếm này, nhẹ nhàng ấn xuống.

Chuẩn bị nghiền nát nó.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, mắt lão đột nhiên co lại, cú ấn… lại đánh trượt.

Bởi vì…

Kiếm này, mục tiêu thực sự không phải lão!

Mà là phong ấn trên bầu trời Vọng Cổ, phong ấn ngăn cản chúng sinh ra vào!

Kiếm quang lóe sáng, rơi trên phong ấn, với ý chí nhân gian, với niệm của Chấp Kiếm dung hợp vào phong ấn, một đầu khóa chặt vào Tàn Diện đang nhắm mắt.

Một khi bùng nổ thì Tàn Diện là mục tiêu chính, chắc chắn sẽ mở mắt.

Còn sau khi mở mắt, sẽ là cục diện gì, tất cả đều chưa biết.

Nhưng chắc chắn không thể kiểm soát.

Dù là cổ tiên, sắc mặt cũng lập tức trầm xuống.

Lão nhìn ra, kiếm Nhân Gian dung nhập vào là thiết lập nhắm vào chính bản thân lão, người khác chạm vào sẽ không kích nổ, nhưng một khi lão lại gần, sẽ nổ tung.

Vì vậy, ánh mắt lão sâu thẳm, qua phong ấn, nhìn Chấp Kiếm Đại Đế.

“Giỏi lắm, hậu bối, ngươi vốn còn một chút khả năng thực sự phục sinh, nhưng ngươi từ bỏ, đổi lấy việc ta chậm giáng lâm.”

“Thôi được, kiếm ý của ngươi, chỉ có thể tồn tại nửa giáp… lão phu cho các ngươi.”

“Ta ở ngoài giới, đợi kiếm ý của ngươi tiêu tan.”

Cổ tiên chậm rãi nói, thân hình dần mờ nhạt, cùng với Thiên cấp thánh địa và bốn Địa cấp thánh địa vừa bình ổn lại, cùng nhau lui về.

Chương 2421: Lời hẹn (1)

Từ khoảnh khắc này, bầu trời đại lục Vọng Cổ thêm phần mờ ảo.

Đó là khói lửa nhân gian, đó là nhân gian của Nhân tộc.

Đó là kiếm ý của Chấp Kiếm Đại Đế, phủ lên nó.

Đã giành cho chúng sinh Vọng Cổ, nửa giáp thời gian.

Tất nhiên, chỉ là chúng sinh có cảm giác.

Vì đối với thần linh, đây chỉ là một cuộc chiến giữa các tu sĩ, không liên quan đến họ.

Một số lựa chọn can thiệp chỉ vì không muốn giảm hương hỏa.

Như ba vị thần của Viêm Nguyệt, thực ra chính là loại này.

Thật sự như Nữ Đế, ngoài nàng, không có ai khác.

Mà thần linh chọn hấp thụ hương hỏa của các tộc Vọng Cổ, trong số các thần linh của toàn Vọng Cổ, cũng chỉ là một phần.

Nhiều thần linh hơn, vẫn đang ngủ say trong chỗ của mình, chưa ra tay.

Chung quy lại, cuộc chiến giữa các tu sĩ này, chỉ là một trò chơi.

Cách thức tiến hành, thần linh không quan tâm.

Còn Chấp Kiếm Đại Đế, thực ra cũng không quan tâm thần linh nhìn nhận thế nào, điều lão muốn và nghĩ, đã nằm trọn trong thanh kiếm ấy.

Lúc này mưa máu từ trời rơi xuống, rải khắp thế gian.

Đó là mưa của Hạ Tiên vẫn lạc.

Trong màn mưa, thân ảnh Chấp Kiếm Đại Đế đứng giữa trời đất, quay đầu nhìn nhân gian lần cuối, sau đó… nhẹ mỉm cười.

“Chấp niệm sinh tử, khó nói buông bỏ.

Nhất niệm buông bỏ, tức là tái sinh.”

Nụ cười, vĩnh hằng.

Khí tức tử vong trên thân lão bao phủ toàn bộ cơ thể, thân xác máu thịt dần tan biến, bao phủ toàn thân, biến thành thể đất đá.

Ba hồn thiên, địa, nhân của lão, thoát khỏi cơ thể.

Nhân hồn trở về ký ức của Nhân tộc, địa hồn trở lại sơn hà cương vực của Nhân tộc, thiên hồn cũng vậy, dung nhập vào vận khí.

Còn lại bảy phách.

Năm phách hóa thân từ năm vị Nhân Hoàng, lần lượt trở về, thức tỉnh.

Quá khứ và tương lai mà Nữ Đế đã gửi, cũng trong nụ cười của Chấp Kiếm Đại Đế, được trả lại.

Cũng bao gồm thanh Đế Kiếm trong tay lão.

Lão buông tay, Đế Kiếm vẽ một vòng cung, rơi trước mặt Hứa Thanh.

Màn mưa, càng lớn.

Hứa Thanh và Nữ Đế đứng trong màn mưa, nhìn cảnh này lòng tràn ngập bi thương, mãi không tan.

Cho đến khi gió từ xa thổi đến, xuyên qua ngàn núi, va vào mưa máu, tạo thành tiếng vọng mãi không quên, trong lòng bọn hắn lan tỏa.

Cuối cùng, hóa thành một tiếng thở dài.

Hứa Thanh cúi đầu, hướng về tượng Đại Đế giữa trời đất, cúi bái sâu.

Nữ Đế im lặng, một bái tiễn biệt.

Cảnh này như một bức tranh, khắc sâu vào lòng tất cả những tu sĩ cảm nhận được nơi đây.

…

Một tháng sau.

Cuộc chiến trên đại lục Vọng Cổ, theo sự sụp đổ của các Huyền cấp thánh địa, cũng bước vào hồi kết.

Vị cổ lão Hạ Tiên kia không thể giáng lâm, cũng không yêu cầu bốn Địa cấp thánh địa còn lại hạ xuống.

Vì như vậy, không có ý nghĩa.

Thế nên những Hoàng cấp thánh địa tồn tại ở Vọng Cổ, trở thành đội quân cô lập bị bỏ rơi, giống như tổ tiên của họ đã bỏ rơi Vọng Cổ.

Dưới sự bùng nổ của vạn tộc, những Hoàng cấp thánh địa này thậm chí không có lựa chọn đầu hàng, cũng bị xóa bỏ.

Chờ đợi họ, chỉ có cái chết.

Mà sự vùng vẫy trước cái chết, chỉ là kéo dài thêm chút thời gian, nhưng dù kéo dài thế nào, cũng không thể kéo dài được nửa giáp.

Còn về Nhân tộc…

Đã hoàn toàn quật khởi.

Dù là Nữ Đế hiện nay hay hành động vĩ đại của Chấp Kiếm Đại Đế, đều khiến Nhân tộc trong vạn tộc Vọng Cổ, lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ, trở thành ánh sáng trong bóng tối.

Vì thế trong bối cảnh này, vào một ngày mưa không ngớt sau một tháng, tại Hoàng Đô đại vực của Nhân tộc.

Một ngôi miếu cổ xưa, cánh cửa mở.

Có hai bóng người, từ trong bước ra.

Một người, là Hứa Thanh.

Người còn lại, là Nhị Ngưu.

Trong mắt Hứa Thanh, mang theo chút mơ hồ.

Trên mặt Nhị Ngưu lại hiện rõ sự u ám nặng nề, sâu trong mắt y chứa đầy lo lắng.

Phía sau bọn hắn, từ trong miếu truyền ra một tiếng thở dài.

“Ta đã nói hết với các ngươi, tiếp theo, toàn bộ các Hạ Tiên Cung trên đại lục Vọng Cổ, sẽ đóng cửa.”

“Hạ Tiên Cung, mỗi khi trước đại kiếp nạn của Vọng Cổ, sẽ chuẩn bị mọi thứ, mời các cường giả, thiên kiêu, cùng chúng ta ngủ say trong Tiên Nguyên.”

“Những cường giả và thiên kiêu này, chính là hạt giống của các nền văn minh vạn tộc.”

“Sau khi đại kiếp nạn qua đi, chúng ta sẽ thức tỉnh, nếu thế giới đã thay đổi, thì nhiệm vụ của chúng ta là tái thiết nền văn minh của tu sĩ, những lần đại kiếp trước đều như vậy.”

“Những người khác đã lần lượt được đưa đi, Hứa Thanh, Trần Nhị Ngưu, các ngươi lựa chọn thế nào, tự quyết định, nhanh chóng cho ta câu trả lời.”

Đó là giọng nói của cung chủ Hạ Tiên Cung.

Mà theo lời nói, cánh cửa miếu dần khép lại, cả ngôi miếu cũng trong màn mưa dần mờ đi, khi hoàn toàn biến mất, chính là lúc ngủ say.

Thời gian, không còn nhiều.

Hứa Thanh và Nhị Ngưu, trong màn mưa, đều im lặng.

Bọn hắn là nửa tháng trước, sau khi cuộc chiến ở phía đông kết thúc, nhận được lời triệu tập của cung chủ Hạ Tiên Cung, đến đây gặp mặt.

Trong nửa tháng qua, cung chủ Hạ Tiên Cung lần lượt ban cho bọn hắn cơ duyên tạo hóa.

Tiên thân của Hứa Thanh càng thêm vững chắc, thần thể cũng được cung chủ Hạ Tiên Cung trợ giúp, tái nhập vào ý thức của hắn, trở nên hoàn thiện.

Còn Nhị Ngưu bên đó, cơ duyên tạo hóa của y, tập trung vào đầu lâu và ký ức đời thứ ba mà y nhận được.

Dưới sự dẫn dắt bằng phương pháp không rõ của cung chủ Hạ

Tiên Cung, Nhị Ngưu dường như nhớ lại nhiều ký ức hơn.

Nhưng những điều này, không phải là trọng điểm khiến bọn hắn mơ hồ và u ám.

Nguyên nhân khiến bọn hắn sau khi rời khỏi Hạ Tiên Cung lại có biểu hiện như vậy, là do những lời nói cuối cùng trong vài ngày qua, từ cung chủ Hạ Tiên Cung.

“Hứa Thanh, ngươi đi con đường Tiên Cực, khi tạo thành tiên thân, lý do ta giúp ngươi, là vì… sư tôn ngươi đã đến.”

“Sư tôn ngươi đã trả giá, đổi lấy một lần ta giúp ngươi.”

“Dù lần này ta triệu ngươi đến, giúp ngươi củng cố tiên thân, phục hồi thần thể, tất cả những điều này cũng là bởi sư tôn ngươi, sư tôn ngươi… đã trả giá rất nhiều.”

“Trần Nhị Ngưu, ngươi cũng vậy.”

“Thân phận của ngươi bí ẩn, năm đó sư tôn ngươi cũng đến Hạ Tiên Cung, sau khi trả giá đủ lớn để điều tra lịch sử, nhưng trong hồ sơ của Hạ Tiên Cung, chỉ có ghi lại từ đời thứ ba của ngươi trở đi.”

“Còn về đời thứ hai và đời thứ nhất của ngươi, Hạ Tiên Cung không có ghi chép nào, có lẽ chỉ mình ngươi mới biết.”

“Mà đời thứ ba, chúng ta cũng không biết nhiều, dường như có một lực lượng đã xóa bỏ nó, phần nội dung này, Hạ Tiên Cung vốn không mở ra cho bất kỳ ai.”

“Nhưng sư tôn ngươi, vì điều này đã trả giá một phần bản nguyên của mình, không tiếc hy sinh quyền hành của mình, cuối cùng từ Tiên Nguyên lấy được cơ hội lần này cho ngươi.”

“Giúp ngươi hợp nhất với lịch sử Hạ Tiên Cung, để ngươi nhớ lại nhiều hơn về bản thân mình… là ai.”

“Các ngươi, có một sư tôn tốt.”

…

Chương 2422: Lời hẹn (2)

Trong màn mưa, Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về hướng Nam Hoang Châu.

“Đại sư huynh, sư tôn… đang lo liệu hậu sự.”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Nhị Ngưu im lặng, một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng.

“Quay về một chuyến, hỏi lão đầu tử, rốt cuộc là chuyện gì.”

Nói rồi, Nhị Ngưu thân mình lay động, trực tiếp hướng về truyền tống trận của Hoàng đô Nhân tộc.

Hứa Thanh gật đầu, bước theo cùng Nhị Ngưu.

Lúc này, mọi chuyện khác đều bị bọn hắn gác lại, điều quan trọng nhất hiện giờ là trở về Nam Hoang Châu, gặp sư tôn của bọn hắn.

Hỏi cho rõ mọi điều.

Không lâu sau, trận pháp của Hoàng đô Nhân tộc vang lên, thân ảnh Hứa Thanh và Nhị Ngưu biến mất.

Vài ngày sau, trên Cấm Hải giữa Nam Hoang Châu và Nghênh Hoàng Châu, một tòa bảo tháp phá không, với tốc độ kinh người vượt qua Cấm Hải.

Vào lúc hoàng hôn, xuất hiện trên bầu trời Thất Huyết Đồng, sau đó bảo tháp biến mất, trên đỉnh núi Đệ Thất Phong của Thất Huyết Đồng, ngoài động phủ nơi Thất gia bế quan, thân ảnh Hứa Thanh và Nhị Ngưu đột ngột xuất hiện.

Cùng quỳ bái.

Rất lâu.

Một tiếng thở dài, vang vọng từ trong động phủ.

“Hai ngươi không theo Hạ Tiên Cung đến Tiên Nguyên chi địa ngủ say, đến đây làm gì?”

"Sư tôn."

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về động phủ, trong lòng dâng lên nỗi bất an.

Nhị Ngưu, sắc mặt vốn u ám suốt mấy ngày qua, lúc này ngẩng đầu, lớn tiếng nói.

"Lão đầu tử, tình huống của ngươi sao vậy!"

Cửa động phủ ầm một tiếng mở ra, thân ảnh Thất gia bước ra từ trong, trừng mắt nhìn Nhị Ngưu.

"Ngươi ngứa da rồi phải không?"

Thấy Thất gia như thường, Nhị Ngưu trong lòng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười hì hì, ra vẻ nịnh nọt.

Thất gia hừ một tiếng, ánh mắt rơi vào Hứa Thanh, khẽ gật đầu.

"Đắp nặn cũng không tệ lắm."

Sau đó lão ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, khi Hứa Thanh và Nhị Ngưu chuẩn bị hỏi, giọng lão vang vọng.

"Ta biết hai ngươi muốn hỏi gì."

"Chẳng qua là hỏi việc vi sư lo liệu hậu sự."

Hứa Thanh và Nhị Ngưu tâm thần chấn động, trái tim đang treo lơ lửng dao động.

"Hạ Tiên Cung làm mọi việc cho các ngươi, tuy đúng là ta đã trả giá, nhưng ta là sư tôn của các ngươi, đó là điều ta nên làm."

"Không chỉ các ngươi, còn có không ít người của Thất Huyết Đồng và tên bất tài lão Tam kia, ta đều đã đưa đi ngủ say."

"Còn lão Nhị, nàng có lựa chọn của riêng mình, vi sư không muốn can thiệp."

"Mà lý do ta làm như vậy, là để phòng ngừa bất trắc."

"Vị cổ tiên trong Thiên cấp thánh địa kia, vi sư và lão có mối duyên nhân quả."

"Nhưng, vi sư cũng không phải không có nắm chắc, kiếm của Chấp Kiếm cũng đã tranh thủ cho ta thời gian, nên bây giờ hai ngươi mau cút đi, đừng lãng phí thời gian tu hành của ta."

Thất gia trừng mắt nhìn Nhị Ngưu, rồi gật đầu với Hứa Thanh.

Sau đó không đợi bọn hắn nói gì, lão vung tay áo, cuốn cả hai đi, rồi quay người trở lại nơi bế quan.

Ầm một tiếng, cửa bế quan khép lại.

Trong động phủ, Thất gia đứng đó, im lặng hồi lâu rồi khẽ thở dài.

"Trời sắp đổi, cái dù của ta… liệu có che được không…"

Thất gia chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Dù có thể hay không, lão cũng phải cố gắng, để cái dù của mình, có thể tiếp tục che chở cho đệ tử, khỏi gió mưa.

…

Ngoài Thất Huyết Đồng, trên bầu trời, gió lớn gào thét.

Thân ảnh Hứa Thanh và Nhị Ngưu bị cuốn vào đây, bọn hắn không nói gì, áp lực đè nặng trong lòng cả hai.

Dù trước đó Thất gia nói nhẹ nhàng, nhưng Hứa Thanh và Nhị Ngưu đã không còn là trẻ con, bọn hắn có phán đoán của riêng mình.

"Lão đầu tử… già rồi, già đến mức này còn phải liều mạng như thế…"

Nhị Ngưu lẩm bẩm vài câu, nhìn về phía Hứa Thanh.

"Tiểu A Thanh, ngươi đến Hạ Tiên Cung ngủ một giấc đi, việc này ngươi không cần lo, chuyện của lão đầu tử để ta lo."

"Chỉ là một cổ tiên, đáng là gì."

"Ta đã tìm được manh mối đời thứ hai từ ký ức đời thứ ba, nguồn gốc manh mối đó liên quan đến Hoàng Thiên thần tộc."

"Vì vậy, ta định đến nơi phong ấn Hoàng Thiên thần tộc."

“Ở đó, tìm ra đời thứ hai của mình, đến lúc đó… với tư cách là đại sư huynh, bầu trời của chúng ta, Nhị Ngưu ta sẽ chống đỡ!”

Nhị Ngưu kiêu hãnh, vỗ vai Hứa Thanh.

“Nơi đó đối với ngươi quá nguy hiểm, dù sao ngươi chết là chết thật, không như ta.”

“Vì vậy lần này ngươi không nên đi cùng.”

“Tiểu A Thanh, ngươi phải nghe lời, đến Hạ Tiên Cung, tin ta đi, ba mươi năm sau, đại sư huynh sẽ cùng sư tôn đánh thức ngươi.”

Nhị Ngưu nhìn vào mắt Hứa Thanh, nghiêm túc nói.

“Ngươi mà không đi, ta không yên tâm.”

Hứa Thanh im lặng, một lúc sau gật đầu.

“Ta tiễn ngươi trước, dù sao cũng thuận đường.” Nhị Ngưu nghĩ, không cho Hứa Thanh cơ hội từ chối, kéo hắn đi thẳng tới truyền tống trận, nhờ trận pháp trở lại Hoàng đô Nhân tộc.

Lối vào Hoàng Thiên thần tộc mà y muốn đến, nằm dưới Hoàng đô Nhân tộc.

Suốt đường đi, Hứa Thanh luôn im lặng, cho đến khi bị Nhị Ngưu ép buộc đưa đến trước ngôi miếu của Hạ Tiên Cung, sau khi hành lễ, cánh cửa mở ra, thấy cung chủ Hạ Tiên Cung, Nhị Ngưu lớn tiếng.

“Tiền bối, ta không đi, tiểu sư đệ ta đi.”

Nói rồi, y đẩy Hứa Thanh vào trong.

Qua cánh cửa miếu, Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu cười ha hả.

“Được rồi, tiểu sư đệ, ba mươi năm sau gặp lại.”

Nói xong, thân ảnh Nhị Ngưu mờ dần, biến mất.

Cánh cửa miếu cũng lặng lẽ đóng lại, ngôi miếu dần mờ đi.

Vài ngày sau, khi ngôi miếu hoàn toàn biến mất, Nhị Ngưu từ chỗ ẩn nấp bước ra, cuối cùng lòng yên tâm.

“Cuối cùng ngươi cũng nghe lời một lần, giờ ta yên tâm rồi.”

Lẩm bẩm, Nhị Ngưu hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên sự điên cuồng, quay người, thẳng tới lối vào phong ấn Hoàng Thiên thần tộc.

Y có cách của riêng mình, qua lối đó để tiến vào Hoàng Thiên thần tộc.

Mà khi Nhị Ngưu bước lên hành trình, ngôi miếu đã biến mất, trong màn mưa lại một lần nữa xuất hiện.

Mờ ảo vô cùng, như sắp tan biến bất cứ lúc nào.

Cánh cửa mở ra.

Thân ảnh Hứa Thanh, từ trong bước ra.

Phía sau hắn, giọng cung chủ Hạ Tiên Cung vang lên.

“Ngươi chắc chắn không đi Tiên Nguyên chi địa ngủ say?”

“Ta không đi.”

Hứa Thanh nhẹ giọng nói.

Cung chủ Hạ Tiên Cung nhìn chằm chằm Hứa Thanh, không khuyên nữa, cánh cửa khép lại, ngôi miếu hoàn toàn tan biến.

Chỉ còn Hứa Thanh đứng trong màn mưa.

Hắn biết, nửa giáp mà Chấp Kiếm Đại Đế tranh thủ, mọi người đều đang chuẩn bị.

Sư tôn, đang bế quan tu hành.

Đại sư huynh, đang đến Hoàng Thiên liều mạng.

Nữ Đế, sau khi trở về một tháng trước, đã đến Quỷ Động ở Nghênh Hoàng Châu.

Không chỉ Nhân tộc, các tộc khác cũng vậy.

Tất cả những ai có khả năng, đều đang chuẩn bị riêng.

“Nửa giáp…”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về hướng ngoại hải.

Trong mắt hiện lên sự kiên quyết và dứt khoát.

Chương 2423: Điểm đến của Hứa Thanh (1)

Chấp Kiếm Đại Đế vẫn lạc, sư tôn bế quan, Nữ Đế tu hành và Nhị Ngưu xuất hành, tất cả như một chiếc kim của đồng hồ mặt trời khổng lồ, đang chậm rãi xoay chuyển.

Nửa giáp sau, sẽ là thời khắc thiên biến.

Cổ tiên bên ngoài Vọng Cổ, trở thành một lưỡi kiếm sắc bén treo trên đầu chúng sinh, hóa thành nguy cơ sinh tử.

Mà có thể tưởng tượng được, theo thời gian trôi qua, cảm giác nguy cơ này sẽ càng ngày càng mãnh liệt.

Rốt cuộc nửa giáp thời gian, đối với phàm nhân không phải là quá dài, còn với tu sĩ lại càng ngắn hơn.

Có thể chỉ một lần bế quan, nửa giáp đã trôi qua.

Vì vậy, nguy cơ to lớn trở thành một áp lực nặng nề, đè lên thế gian.

Mỗi tộc đều đang chuẩn bị cuối cùng.

Tựa như, con đường duy nhất dường như là cầu xin sự bảo hộ của thần linh.

Do đó, có nơi trở nên bình yên hơn so với trước, nhưng cũng có nơi trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Loạn tượng chúng sinh, liên tục diễn ra.

Mà thần linh thì lạnh lùng, cao cao tại thượng, nhìn xuống tất cả.

Đối với họ, đây chỉ là một vở kịch trong cuộc sống dài đằng đẵng của mình, trông có chút thú vị mà thôi.

Còn về nỗi đau khổ của chúng sinh…

Sống dưới Tàn Diện ở đại lục Vọng Cổ, vốn dĩ đã là đau khổ, chỉ có điều đau khổ xưa kia còn mang niềm vui nhỏ bé của thế gian, nay đau khổ hướng đến toàn bộ chúng sinh.

“Đây cũng được coi là một dạng công bằng.”

Trên Tế Nguyệt đại vực, trong sa mạc, trong tiệm thuốc nhỏ của Hứa Thanh, U Tinh đang đun nước.

Mà Thế Tử ngồi đó, vừa uống trà vừa nhẹ giọng nói.

Tam nãi nãi ngồi bên cạnh, khẽ lắc đầu, ánh mắt rơi trên người Hứa Thanh đang rót trà cho Thế Tử.

“Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Hứa Thanh đặt bình trà xuống, ngồi đối diện hai người, gật đầu.

Sau khi rời khỏi Hoàng Đô đại vực của Nhân tộc, nơi đầu tiên hắn đến chính là Tế Nguyệt đại vực này.

Hắn muốn trước khi đi, nhìn lại Linh Nhi, cũng nhìn lại Thế Tử gia gia cùng những người khác.

Chỉ có điều Linh Nhi vẫn đang bế quan, Cửu gia gia bảo hộ cho nàng, Hứa Thanh kiểm tra xong cũng không quấy rầy nữa, mà đến đây từ biệt Thế Tử gia gia.

“Người trẻ tuổi, ra ngoài rèn luyện một chút, cũng tốt.”

“Nhưng ngoại hải đó có chút hỗn loạn, tuy với tu vi chiến lực hiện tại của ngươi, cẩn thận một chút cũng không sao, nhưng nhớ kỹ… không được đi sâu.”

Thế Tử đặt chén trà xuống, ánh mắt nhìn Hứa Thanh, nghĩ một lúc rồi đột nhiên giơ tay phải lên, ngay sau đó đạo ngân vận chuyển, một ấn ký xuất hiện trước mặt lão.

“Đây là quyền hành thay đổi nhận thức của ta, có thể sử dụng ba lần, ngươi cầm để phòng thân.”

Hứa Thanh không nói cho Thế Tử biết điểm đến thực sự của mình, lúc này nhìn ấn ký, biết đó là sự quan tâm của Thế Tử, liền im lặng nhận lấy.

Tam nãi nãi ánh mắt sâu xa, nhìn Hứa Thanh, một lúc sau thở dài một tiếng, vẫy tay một dòng sông thời gian ảo hóa, rơi vào trong một bình ngọc, đưa cho Hứa Thanh.

"Đây là một dòng sông thời gian ta đã luyện hóa."

Hứa Thanh nhận lấy, đứng dậy hướng về phía Thế Tử và Tam nãi nãi, cúi người sâu.

"Vãn bối cáo biệt, Thế Tử gia gia, Tam nãi nãi, các người… bảo trọng."

Hứa Thanh nhẹ giọng nói, sau đó xoay người bước ra ngoài, rời khỏi tiệm thuốc, rời khỏi núi non, biến mất trong sa mạc.

Nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, Tam nãi nãi nhẹ giọng nói.

"Nơi thực sự mà đứa trẻ này muốn đi đến, không phải là ngoại hải."

Thế Tử im lặng, một lúc sau thở dài một tiếng.

"Về truyền thuyết ngoại hải, chúng ta đã biết từ lâu, nơi hắn muốn đến, có liên quan đến truyền thuyết đó."

"Còn về ba mươi năm sau…"

"Phụ thân đã trên đường trở về, theo thời gian thì không sai biệt lắm."

"Hy vọng người trở về vẫn là phụ thân của chúng ta, vì vậy lúc này đứa trẻ ấy rời đi, cũng tốt."

Thế Tử lẩm bẩm.

Tam nãi nãi ngẩng đầu nhìn thiên ngoại, im lặng không nói.

Lúc này trên Tế Nguyệt đại vực, Hứa Thanh lặng lẽ tiến bước.

Trước khi rời đi, hắn còn phải đến một lần Phong Hải Quận, nhìn qua Tử Huyền.

Sau đó hắn sẽ gác lại mọi ràng buộc, bước lên con đường đã chọn.

"Ba mươi năm sau…"

Hứa Thanh lẩm bẩm, thân ảnh bay trên bầu trời, mà ngay sau đó toàn bộ bầu trời đột nhiên gợn sóng, trở thành một chiếc gương khổng lồ.

Trong gương, hiện ra một ngọn núi lớn đầy miếu tự.

Trên đỉnh núi, một lão ẩu bước xuống.

Bên cạnh lão ẩu, còn có một lão giả cao lớn với bộ râu trắng.

Nhìn thấy hai người này, Hứa Thanh bước chân ngừng lại, cung kính bái kiến.

“Ngũ nãi nãi, Bát gia gia.”

Ngũ nãi nãi nhìn Hứa Thanh, ánh mắt hiền từ, gật đầu mà không nói gì, mà chỉ giơ tay tạo ra một cánh hoa từ quyền hành của bà.

Cánh hoa này vừa hình thành, trên người Ngũ nãi nãi rõ ràng xuất hiện dấu hiệu lão hóa.

“Cầm lấy, chỉ cần ngươi còn một hơi thở, tiêu hao cánh hoa này, có thể giúp ngươi khôi phục ngay lập tức.”

Hứa Thanh biết, đây là quyền hành đặc biệt của Ngũ nãi nãi, mỗi lần sử dụng đều tiêu hao sinh mệnh của bà.

Vì vậy hắn do dự.

“Đưa cho ngươi, cầm lấy đi!”

Bên cạnh, Bát gia gia trừng mắt, giơ tay tạo ra một ấn ký từ quyền hành phẫn nộ của lão, cùng đưa ra.

“Ấn ký này, có thể khiến chiến lực của ngươi bùng nổ, nhưng sau đó sẽ yếu đi một thời gian.”

Đây là quà của bậc trưởng bối, Hứa Thanh cảm thấy ấm áp trong lòng, im lặng nhận lấy, đang định nói gì đó, thì một tia kiếm quang từ đất liền bay tới, ngay lập tức hiện ra trước mặt hắn.

Trời đất biến sắc, gió giục mây vần, kiếm quang này cũng biến thành một ấn ký.

Giọng nói của Cửu gia gia, vang vọng khắp trời đất.

“Đây là kiếm ý của ta, bùng nổ toàn lực, có thể chém Chúa Tể!”

Hứa Thanh động lòng, một lúc sau hắn nhận lấy ấn ký, hít sâu một hơi, hướng về phía Ngũ nãi nãi, Bát gia gia và hướng phát ra kiếm ý, cúi thật sâu.

Cuối cùng, dưới ánh mắt của ba vị trưởng bối, hắn rời khỏi Tế Nguyệt đại vực.

…

Chương 2424: Điểm đến của Hứa Thanh (2)

Một ngày sau.

Trên không trung Phong Hải Quận, một tòa bảo tháp sáng lấp lánh xuất hiện trong mây mù, thân ảnh Hứa Thanh từ trong bước ra.

Ngay lập tức, hắn xuất hiện dưới địa cung của Phong Hải Quận.

Trong cung điện Phượng Hoàng nơi Tử Huyền bế quan, Hứa Thanh đứng đó nhìn về phía cung điện.

Bốn phía trống trải không có âm thanh, cũng không có dấu vết người qua lại.

Nơi này, theo lệnh của Hứa Thanh năm đó, đã hoàn toàn phong bế.

Trận pháp lúc nào cũng được gia cường, khiến việc bế quan của Tử Huyền không bị ai quấy rầy.

Chỉ có bóng dáng lão tổ Kim Cương Tông, khi cảm nhận được sự hiện diện của Hứa Thanh, lập tức xuất hiện bên ngoài cung điện, cúi chào kính cẩn.

“Bái kiến chủ nhân, chủ nhân, ta nhớ ngài muốn chết, nhưng chủ nhân yên tâm, Tiểu Du Tử cần cù chăm chỉ, luôn bảo vệ nơi này, thời gian qua không có bất kỳ sự cố nào.”

“Thậm chí một hạt bụi, dưới sự canh giữ của ta cũng không dám rơi xuống!”

Lão tổ Kim Cương Tông lớn tiếng nói.

Lão muốn thể hiện mình hữu dụng, hơn nữa tuy ở đây nhàm chán, nhưng lão lại rất thỏa mãn.

Bởi vì bên ngoài quá nguy hiểm, đi theo Hứa Thanh càng nguy hiểm, lúc nào cũng phải đề phòng mình bị biến thành pháo hôi…

Nhất là hiện nay mình càng sắc bén hơn trước, điều này có nghĩa là nếu ra ngoài, mười trận chiến có thể sẽ bị sử dụng ít nhất chín lần…

Điều này đối với lão tổ Kim Cương Tông, nguy hiểm đến cực điểm.

Theo như những câu chuyện lão từng đọc, bảo vệ nữ nhân của nhân vật chính, chỉ cần không mắc sai lầm chính là một công trạng lớn.

Vì vậy lúc này lão dốc hết sức để thể hiện mình ở đây là rất có ích.

Hứa Thanh gật đầu, ánh mắt rơi trên cung điện Phượng Hoàng.

Lần cảm ngộ này của Tử Huyền, thời gian vượt quá dự đoán của Hứa Thanh.

Một lúc sau Hứa Thanh thu ánh mắt lại, nhìn quanh và trầm ngâm một lúc, dưới ánh mắt chăm chú của lão tổ Kim Cương Tông, hắn đột nhiên giơ tay lên.

Ngay lập tức, một luồng thần linh chi ý bùng nổ trước mặt hắn.

Không lan ra mà bị khống chế trong phạm vi mười trượng, khiến phạm vi mười trượng đó trở nên mờ ảo, đầy biến dạng.

Mơ hồ có thể thấy một thân ảnh hình thành, sau đó ngồi xuống, chìm xuống càng sâu trong lòng đất.

Nhìn thấy tất cả những điều này, lão tổ Kim Cương Tông không hiểu chuyện gì, mắt trợn tròn.

Lão dường như nhìn thấy một vị Hứa Thanh khác…

Mà Hứa Thanh đó, mang đến cho lão cảm giác vô cùng lạnh lùng, nhưng cũng vô cùng đáng sợ.

“Chủ nhân, đó là…”

Lão tổ Kim Cương Tông run rẩy hỏi.

“Đó là phân thân thần của ta.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Linh Nhi ở đó, có Thế Tử gia gia và những người khác, trong ba mươi năm này an toàn được đảm bảo, Hứa Thanh không cần lo lắng nhiều.

Nhưng Tử Huyền ở đây, hắn không yên tâm.

Vì vậy, hắn chọn để lại phân thân thần của mình, một mặt để cảm ngộ thần quyền, mặt khác để hộ pháp cho Tử Huyền.

Lần này ra ngoài, hắn cũng không định mang theo phân thân thần.

Vì nơi hắn muốn đến, có lẽ không hoan nghênh thần linh.

Chỉ có điều vì phân thân thần lưu lại ở Vọng Cổ, nên về pháp thuật thần quyền, bản tôn tiên thân của Hứa Thanh không thể sử dụng.

Như Âm Thanh quyền, như dao khắc hóa từ Vận Mệnh thần quyền, như Độc Cấm, đều chỉ có phân thân thần có thể thi triển.

“Nhưng với tu vi cực tiên hiện tại của ta, chiến lực không giảm.”

Hứa Thanh trầm ngâm một chút, cảm nhận ngực.

Tử thủy tinh, ở đó.

Sau khi thu hồi phân thân thần, hắn đã chuyển tử thủy tinh dung nhập vào tiên thân bản tôn.

Làm xong những điều này, Hứa Thanh nhìn lần cuối vào cung điện Phượng Hoàng, sau đó hít sâu một hơi, dưới tiếng cung kính của lão tổ Kim Cương Tông, bước ra, biến mất khỏi địa cung.

Khi xuất hiện đã ở ngoài tòa tháp, Thần Đằng lay động, Kim Thử ló đầu, Hứa Thanh đứng đó nhìn qua Phong Hải Quận…

Mấy nhịp thở sau, trong mắt hắn hiện lên quyết tâm, bước vào tháp.

Tòa tháp vang lên, ngay lập tức biến mất.

Hóa thành một dải cầu vồng, bay qua bầu trời, thẳng đến… ngoại hải!

"Năm đó, vị lão giả Nhân tộc xuất hiện ở ngoại hải kia, đã nói ngoại hải còn gọi là Nguyên Thủy Hải."

"Mà Nguyên Thủy Hải kỳ lạ, bất cứ nơi nào có nó đều là nơi chiến lược, cũng là nơi phồn hoa, vì Nguyên Thủy Hải có thể kết nối tất cả các tinh hoàn trong vũ trụ."

"Vì vậy ngoại hải, thực chất là con đường dẫn đến các tinh hoàn khác. Mà Nguyên Thủy Hải ở tinh hoàn thứ chín là Vọng Cổ này cực kỳ đặc biệt, hiện bị phong bế, chỉ có kẽ hở có thể ra vào."

"Và lão còn nói, cần có tu vi Hạ Tiên mới có thể thông hành."

Hứa Thanh ngồi khoanh chân trong tháp, khi tòa tháp đang lao vút về phía ngoại hải, hắn giơ tay lấy ra một mảnh vảy trắng.

Mảnh vảy này, như một tấm lệnh bài.

Đó là lệnh thông hành Nguyên Thủy Hải của Hạ Tiên Cung mà hắn đã đổi được khi rời Hạ Tiên Cung, bằng cách từ bỏ suất của mình.

Với lệnh này, hắn không nhất thiết phải đạt đến Hạ Tiên, cũng có thể thông hành các tinh hoàn khác.

Chỉ có điều mức độ nguy hiểm, sẽ lớn hơn.

Mà lệnh này quý báu, Hạ Tiên Cung cũng chỉ có ba tấm.

Nhìn chằm chằm vào lệnh, một lúc sau Hứa Thanh ngẩng đầu, trong đầu hiện lên lời cuối cùng của vị lão giả kia.

"Nơi đó, là thế giới của Nhân tộc, cũng là thế giới của tiên."

"Nơi đó, là tinh hoàn thứ năm, gọi là… Tiên Đô."

Hứa Thanh hít sâu một hơi, cất lệnh đi, nhắm mắt đả tọa.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Hai canh giờ sau, khi tòa tháp lao vút qua bầu trời Cấm Hải, biên giới giữa ngoại hải và nội hải… càng ngày càng gần.

Mà ngay lúc này, bên ngoài tòa tháp đang lao nhanh, đột nhiên vang lên một giọng cười quyến rũ vô cùng.

"Nguyên dương của tiểu tử lại trở về rồi."

Chương 2425: Ngươi biết cách đền đáp tỷ tỷ, đúng không? (1)

Trên nội hải, tại một khu vực không xa biên giới.

Trên bầu trời, tòa tháp lấp lánh tinh quang đột nhiên dừng lại.

Biển cả vang rền, sóng lớn cuồn cuộn, như một trận sóng thần hình thành, mở rộng ra bát phương. Một bức tượng khổng lồ, dường như cao ngang trời, từ đáy biển trồi lên.

Tượng thần phát sáng rực rỡ, toàn thân vàng chói.

Đó là thần chỉ.

Tượng thần đứng trên biển cả, tồn tại giữa trời đất, so với tượng thần thì tòa tháp tinh quang mà Hứa Thanh đang ở chỉ như một món đồ chơi nhỏ bé.

Còn về hình dáng của bức tượng, đó là một con hồ ly.

Nhưng không còn là bùn đất nữa, mà đã trở thành chất liệu đá cứng, toàn thân đỏ rực, làm cho con hồ ly trở nên sống động như thật.

Trên người tượng thần, tỏa ra không còn là thần hỏa nữa, mà là… Thần Đài!

Hoặc nói chính xác, là hơn nửa thân thể đã bước vào Thần Đài, hiện tại miễn cưỡng coi như có chiến lực Thần Đài.

Mà Thần Đài vừa ra, trời đất biến sắc.

Thần uy khủng khiếp, khiến biển cả và bầu trời đều hình thành những xoáy nước khổng lồ.

Xoáy trên bầu trời, xoay theo chiều kim đồng hồ, xoáy dưới biển, xoay ngược chiều kim đồng hồ, tạo nên không gian giữa hai xoáy này trở nên vặn vẹo.

Tiếng cười, cũng lúc này từ miệng tượng hồ ly phát ra.

Trong tháp tinh quang đang dừng lại, Hứa Thanh mở mắt.

Hắn thầm thở dài.

Đối với Tinh Viêm Thượng Thần, tâm trạng của hắn luôn có một cảm giác muốn trốn tránh.

Không ngờ trước khi đi, vẫn phải gặp lại nàng.

Lúc này không còn cách nào khác, Hứa Thanh hít sâu một hơi, bước ra khỏi tháp tinh quang, đứng giữa không trung, nhìn bức tượng khổng lồ trước mặt, cúi chào.

“Tham kiến Thượng Thần.”

Về việc đối phương đã bước vào Thần Đài, Hứa Thanh không ngạc nhiên, lúc trước nghi thức của tam thần, trở thành Thần Đài là điều tất yếu, sau đó thánh địa đến, trải qua vài trận chiến.

Cuối cùng dù chúng sinh thánh địa bị Chấp Kiếm Đại Đế hấp thu, nhưng dưới sự kích thích của kiếm khí, còn có lực lượng tinh không của thánh địa sụp đổ, đều có thể giúp tam thần tăng trưởng nhanh chóng.

“Sao vậy, nhìn bộ dạng của ngươi, hình như không hoan nghênh tỷ tỷ đến nhỉ.”

“Tỷ tỷ dạo này luôn nhớ ngươi, ngày đêm không ngừng nhớ.”

Giọng nói của Tinh Viêm mang theo sự quyến rũ, truyền vào tai Hứa Thanh như hóa thành sợi tóc, gợi lên vành tai, lướt qua má, vuốt ve trái tim.

Trong khi nói chuyện, tượng thần của nàng cũng thu nhỏ lại, rất nhanh biến thành người thường, chất liệu cũng nhanh chóng biến thành cơ thể thịt, cuối cùng trở thành một mỹ nhân kiều diễm, đứng trước bong bóng của tháp tinh quang, nhìn Hứa Thanh cười mà như không cười.

Hứa Thanh không biết trả lời câu hỏi của đối phương thế nào, nên chọn cách im lặng mà mình quen thuộc.

Nhìn Hứa Thanh như vậy, Tinh Viêm Thượng Thần liếm môi, ánh mắt dường như xuyên qua quần áo, quét qua cơ thể Hứa Thanh, đôi mắt dần hiện lên vẻ mê hoặc.

Nàng hít một hơi sâu.

Tinh thần phấn chấn.

Giọng nói cũng thêm phần dịu dàng.

“Thôi được rồi, tiểu tử vô lương tâm, ai bảo nguyên dương của ngươi lại ngọt ngào như vậy, dù tỷ tỷ có giận, nhưng nhìn ngươi… cơn giận tự nhiên tan biến.”

“Ngươi hiện tại, muốn đi ngoại hải?”

Tinh Viêm cười nhẹ nói.

Đối với ánh mắt của Tinh Viêm, Hứa Thanh đã quen, lúc này nghe vậy hắn gật đầu.

“Trùng hợp thật.”

Tinh Viêm chớp mắt.

“Tỷ tỷ cũng muốn đi ngoại hải, chúng ta đi cùng nhau nhé. Nhưng sao ngươi lại có vẻ đề phòng như vậy, không mở bong bóng trước mặt, cũng không ra ngoài.”

“Chẳng lẽ, sợ tỷ tỷ ăn ngươi sao, tỷ đã giúp ngươi nhiều năm như vậy, ngươi lại đối xử với tỷ như thế.”

Tinh Viêm lộ ra vẻ mặt oán trách.

Hứa Thanh bất đắc dĩ, không có cách nào từ chối, hơn nữa những năm qua đối phương thực sự đã giúp đỡ nhiều lần, đặc biệt là giữa Nhân tộc hiện nay vẫn còn là đồng minh.

Vì vậy Hứa Thanh lại thở dài trong lòng, giơ tay làm tan bong bóng, thu lại tháp tinh quang, bước đến bên cạnh Tinh Viêm.

“Đúng rồi.”

Tinh Viêm giơ tay, với tốc độ Hứa Thanh không thể chống lại, véo má hắn, sau đó cười vui vẻ, thần phong nổi lên, mang Hứa Thanh thẳng đến biên giới giữa nội hải và ngoại hải.

Khoảng cách nơi đây không xa.

Chỉ trong chớp mắt, họ đã đến nơi giao thoa giữa nội hải và ngoại hải.

Màu nước biển, ở đây rõ ràng phân chia.

Một bên, là màu tím.

Một bên, là màu đen.

Giữa màu tím và đen, có một chiếc thuyền cô độc nằm ngang giữa hai màu.

Trên thuyền, một trung niên tuấn tú nhã nhặn, đang ngồi câu cá.

Chính là Ngọc Lưu Trần.

Đối diện với sự xuất hiện của Hứa Thanh và Tinh Viêm, lão không ngẩng đầu, nhưng Tinh Viêm hiển nhiên đối với sự xuất hiện của Ngọc Lưu Trần, thần sắc có phần ngưng trọng.

Họ đều là thần linh, nhưng khoảng cách giữa họ như trời và đất.

Lúc này, Ngọc Lưu Trần đang tiến gần đến Chân Thần.

Điều này Tinh Viêm lập tức nhận ra, trong lòng nàng dao động, bước một bước đứng trước Hứa Thanh, cúi chào Ngọc Lưu Trần.

Ngọc Lưu Trần sắc mặt bình thản, lạnh nhạt nói.

“Ngươi chắn tầm nhìn của ta.”

Tinh Viêm im lặng, tránh sang một bên.

Lúc này Ngọc Lưu Trần mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh bước lên một bước, cung kính cúi chào.

“Tham kiến tiền bối.”

Ngọc Lưu Trần không nói ngay mà nhìn Hứa Thanh, một lúc sau ánh mắt lão rời khỏi Hứa Thanh, nhìn lên bầu trời.

Nhẹ nhàng nói.

“Khi lão ra đi, có cười không?”

Chương 2426: Ngươi biết cách đền đáp tỷ tỷ, đúng không? (2)

Lão ở đây, Hứa Thanh hiểu rõ là chỉ Chấp Kiếm Đại Đế.

Về chuyện giữa Chấp Kiếm Đại Đế và Ngọc Lưu Trần, Hứa Thanh biết không nhiều, nhưng trận chiến ở Hoàng đô Nhân tộc trước đó, hình ảnh Ngọc Lưu Trần phối hợp với Đại Đế, và mục đích cuối cùng là đưa đến thanh kiếm cuối cùng lưu giữ nơi Ngọc Lưu Trần.

Tất cả điều này, đã chứng minh Chấp Kiếm Đại Đế và Ngọc Lưu Trần, tồn tại tình bằng hữu.

Tình bằng hữu giữa tiên và thần, trong nhận thức trước đây của Hứa Thanh, là một điều không thể tưởng tượng.

Nhưng, nhìn thấy hành động của Nữ Đế sau khi thành thần, nhìn thấy Tinh Viêm Thượng Thần vừa rồi chắn trước mình, Hứa Thanh đối với thần linh… đã có hiểu biết của riêng mình.

Vì vậy hắn nhẹ giọng nói.

“Cười, cười rất vui vẻ, rất mãn nguyện.”

Ngọc Lưu Trần nghe vậy im lặng.

Một lúc sau, ánh mắt lão từ bầu trời, lại rơi trên người Hứa Thanh, hừ một tiếng.

“Nể tình cái tên thích trang bức ra vẻ đó…”

Nói xong, Ngọc Lưu Trần giơ tay lên, cần câu trong tay nâng lên, dây câu kéo lên một con cá có ba đầu, toàn thân chín màu, ở giữa không trung phát ra một tiếng bùm.

Con cá quái ba đầu chín màu lập tức nổ tung, máu thịt tụ lại, thành một quả cầu thịt.

“Có một tên gọi là Hứa Thanh, tiểu tử thích ra vẻ, ra ngoài rèn luyện, vài năm sau, tiểu tử thích ra vẻ này bình an trở về.”

Đây là câu chuyện của Ngọc Lưu Trần.

Cũng là lời chúc phúc của lão.

Lúc này nói xong, câu chuyện của lão hòa vào quả cầu thịt, quả cầu thịt lập tức nhúc nhích, chín màu sắc trong đó lần lượt biến mất, cuối cùng trở thành một đoàn thịt nhão.

Rồi thịt nhão lại phân giải, thành tro bụi, tan biến trong trời đất.

Hứa Thanh rõ ràng cảm nhận được, trên người thêm một dòng nước ấm, trong mắt hắn lộ ra vẻ cảm kích, cúi chào sâu.

Ngọc Lưu Trần thu ánh mắt lại, tiếp tục câu cá.

Một lúc sau, dưới sự ra hiệu của Tinh Viêm Thượng Thần, Hứa Thanh từ bên cạnh Ngọc Lưu Trần bay qua, bước vào ngoại hải.

Như bước vào một thế giới bị cô lập, sự hỗn loạn và cuồng bạo quen thuộc, theo gió biển đập vào mặt.

Ngoại hải, đã đến.

“Lão thực sự đã ban cho ngươi một lời chúc phúc, tiểu tử, lời chúc phúc này rất huyền diệu, phải biết rằng trạng thái hiện nay của lão, bước vào Chân Thần chỉ là vấn đề thời gian.”

“Mà lời chúc phúc này sẽ theo ngươi mãi mãi, đến khi lão bước vào Chân Thần, trên người ngươi sẽ có sự bảo hộ của một Chân Thần.”

Tinh Viêm nhíu mày, trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn nói cho Hứa Thanh biết sự quý giá của lời chúc phúc đó.

Nàng không vui vì khi hắn được thêm lời chúc phúc này, nàng không thể như trước đây, nhìn thấu cơ thể Hứa Thanh…

“Được rồi, mục đích của ngươi là gì, ta tuy không biết, nhưng ta biết không phải dừng lại ở ngoại hải.”

Tinh Viêm nhìn Hứa Thanh một cái.

“Mà trên người ngươi, có khí tức của lệnh thông hành.”

“Chuyện ngoại hải, đối với đại đa số người mà nói, là không biết, nhưng đối với thần linh, làm sao có thể không rõ.”

“Nhưng mượn ngoại hải để đi đến các tinh hoàn khác, việc này không dễ dàng.”

“Tuy ngươi có lệnh thông hành, có thể miễn trừ hạn chế tu vi, nhưng…”

“Có lệnh thông hành, cũng chưa chắc có thể thông hành thuận lợi.”

Tinh Viêm nhìn Hứa Thanh đầy thâm ý.

Hứa Thanh trầm ngâm muốn mở miệng.

Nhưng Tinh Viêm cười, liếm môi, không cho Hứa Thanh cơ hội nói.

“Nhưng, tỷ tỷ đã đến, thì sẽ khác.”

“Muốn mượn ngoại hải đi đến các tinh hoàn khác, cần phải hiển lộ thông đạo.”

“Mà cách hiển lộ, có hai, cách đầu tiên là nhờ vào nghi thức, cần ít nhất ba Thần Đài cùng ra tay, và cần nhiều sinh vật thần tính làm dưỡng chất, mới có thể đạt được.”

“Ta có thể giúp ngươi, dù thân thể hiện tại của ta đã bước vào Thần Đài, hai tỷ tỷ cũng vậy. Nếu ta giúp ngươi, có thể miễn cưỡng mở một thông đạo cho ngươi.”

“Nhưng việc này tiêu hao của ta rất nhiều, nên ngươi biết phải đền đáp thế nào đúng không nà!”

Đôi mắt Tinh Viêm càng thêm quyến rũ.

Hứa Thanh sắc mặt bình thường, hỏi một câu.

“Không phải còn cách thứ hai sao?”

Tinh Viêm nhướng mày.

“Cách thứ hai? Cần có Tinh Hoàn Thảo, đốt lên thì thông đạo tự mở, vì Tinh Hoàn Thảo vốn sinh ra để mở thông đạo!”

“Loại thảo mộc này bên ngoài trông như cỏ rơm, lại chứa đựng tinh quang. Nhưng loại cỏ này hầu như đã tuyệt chủng, Vọng Cổ không có, truyền thuyết chỉ có ở nơi giao nhau giữa các ngoại hải của các tinh hoàn, mới có thỉnh thoảng một mầm nhỏ.”

“Vì vậy, ngươi vẫn nên chọn cách đầu tiên.”

Hứa Thanh lặng lẽ lấy từ trong túi trữ vật ra một cọng cỏ rơm.

Tinh Viêm mở to mắt, nhìn chằm chằm vào cọng cỏ đó.

Cọng rơm này, chính là vật mà năm đó rơi từ miệng Kim Thử do lão giả ở ngoại hải bắt được.

Trong Hạ Tiên Cung, khi hắn đổi lấy lệnh thông hành, cũng từng hỏi về cách thông hành và xác nhận lời của Tinh Viêm, vì vậy lúc đó hắn từng lấy ra, chứng minh rằng cọng rơm này chính là Tinh Hoàn Thảo.

Vừa rồi hắn định nói, nhưng bị Tinh Viêm cắt lời.

Nhìn thấy Tinh Viêm đang ngây người nhìn cọng rơm, Hứa Thanh lặng lẽ đốt nó, ngay lập tức… khói bốc lên.

Chỉ đốt một chút, khói đã dày đặc vô cùng, che khuất bầu trời rồi đột ngột lắng xuống, rơi trên mặt biển ngoại hải.

Ngay sau đó, mặt biển vang rền.

Nước biển cuộn trào, mắt thấy, ba mươi lăm vòng xoáy khổng lồ xuất hiện trên mặt biển, xoay tròn không ngừng, tỏa ra khí tức cổ xưa.

Khí tức này, kinh thiên động địa.

Chương 2427: Rời Vọng Cổ, đến Tiên Đô (1)

Sự xuất hiện của các vòng xoáy làm cho bầu trời ngoại hải Vọng Cổ trở nên lấp lánh điện quang.

Sấm chớp đỏ rực như những con rắn đỏ trải dài khắp bầu trời, bao phủ tất cả những gì mắt có thể nhìn thấy.

Như thể bầu trời xuất hiện vô số vết nứt đỏ, dường như ngay lập tức sẽ tan vỡ.

Những vết nứt này dường như ẩn chứa phù ấn cổ xưa, không ngừng biến đổi, không ngừng hình thành, như thể có một sự tồn tại không thể tưởng tượng đang thực hiện các ấn quyết.

Tiếng sấm từ bát phương truyền đến, vang dội khắp thế gian, mỗi tiếng đều như khai thiên lập địa, tạo nên âm thanh vang dội cực điểm.

“Ầm, ầm, ầm!”

Gió lớn cũng thổi đến lúc này, vô biên vô tận, cuồng bạo vô cùng.

Cơn bão cuốn trôi bát phương.

Ngoài ra, nước biển của Nguyên Thủy Hải cũng dưới sự biến đổi kinh thiên này, dưới sấm sét, dưới cơn bão, cuộn trào dữ dội.

Nước biển cuộn lên, từng lớp từng lớp cao vút, tràn ngập vô tận.

Âm thanh của những cơn sóng đập vào mặt biển cũng vang dội khắp nơi, chấn động tai người nghe, như thể đại dương đang gầm thét lên bầu trời.

Cùng lúc đó, nhiều thần linh trong ngoại hải này cũng tại chỗ trú ngụ của mình, mở to thần mục.

Tất cả đều dõi theo.

Nhưng không ngăn cản, cũng không hiện thân.

Tất cả đều bản năng thu liễm khí tức.

Bởi vì đối với bọn họ, sự rộng lớn của ngoại hải này vượt quá mức sống của họ, cảnh tượng này vốn là thần quyền tối cao của Nguyên Thủy Hải.

Bất kỳ ai can thiệp, đều phải chịu sức mạnh của tinh hoàn.

Mà biến đổi, không chỉ xảy ra trong ngoại hải.

Lúc này nội hải và toàn bộ Vọng Cổ đều rung chuyển trong một khoảnh khắc, nếu có một đôi mắt quan sát toàn bộ Vọng Cổ, thì có thể thấy rõ ràng…

Đại vực vang rền, vô số núi non rung lắc, từng con sông cuộn ngược, vạn tộc chúng sinh không ai không kinh hãi.

Thực sự là việc mở thông đạo Nguyên Thủy Hải, đã rất nhiều năm không xuất hiện.

Nếu dùng phương pháp thứ nhất của hồ ly bùn để mở, cũng sẽ không tạo ra cảnh tượng chấn động như vậy, phạm vi sẽ nhỏ hơn nhiều.

Chỉ có đốt Tinh Hoàn Thảo, sử dụng phương pháp chính thống nhất để mở, mới có thể dẫn đến sự bùng nổ thần quyền của Nguyên Thủy Hải.

Mà Tinh Hoàn Thảo cực kỳ hiếm gặp, nên cảnh tượng này mới làm cho hồ ly bùn mở to mắt, cảm xúc dao động.

Hứa Thanh cũng không ngờ sẽ như vậy.

Nhưng lúc này, sự chú ý của hắn không đặt vào biến động do mở thông đạo gây ra, mà là nhìn chằm chằm vào ba mươi lăm vòng xoáy khổng lồ trên ngoại hải.

Tâm thần dao động.

Ánh mắt hắn nhìn thấy mỗi vòng xoáy đều lớn bằng một thành trì, lại giống nhau như đúc.

Bất kể là phạm vi, khí tức, hay thậm chí tốc độ và tần suất xoay, đều hoàn toàn giống nhau.

Khiến người ta không thể phân biệt được chính xác là tinh hoàn nào.

Đồng thời, điều khiến Hứa Thanh càng thêm dao động, là ba mươi lăm vòng xoáy đều tỏa ra lực lượng thời gian và không gian.

Nếu là người tu luyện khác, có lẽ không thể cảm nhận được chi tiết đó.

Nhưng Hứa Thanh thì khác.

Thân thể tiên hiện tại của hắn tu luyện Thập Cực Đạo.

Năm cực đầu là ngũ hành, cực thứ sáu là bản chất lực của Tỉnh Trung Lao Nguyệt, đó là không gian.

Cực thứ bảy là thời gian do Nhật Quỹ hóa thành.

Vì vậy, hắn cảm nhận về không gian và thời gian vượt xa người khác rất nhiều, nên trong khoảnh khắc này, hắn cảm nhận được trong ba mươi lăm vòng xoáy, lực lượng không gian và thời gian đang không ngừng gia tăng.

Mơ hồ, hình thành sự cộng hưởng nhẹ với cực thứ sáu và cực thứ bảy của hắn.

Sự cộng hưởng này, khiến cho trong cơ thể Hứa Thanh thời gian và không gian cũng xuất hiện cảm giác kéo, tạo thành sóng dao động, vang dội trong cơ thể hắn.

Tất cả những điều ấy, làm Hứa Thanh thở nhẹ nhàng gấp gáp.

Hắn có một dự cảm, ba mươi lăm vòng xoáy này ẩn chứa bí mật của thời gian và không gian.

Khi đang suy nghĩ, hồ ly bùn bên cạnh thở dài một hơi dài, nhìn Hứa Thanh một cái, đột nhiên nói.

“Khá lắm tiểu tử, ngay cả Tinh Hoàn Thảo mà cũng có, khiến tỷ tỷ hơi bất ngờ đó nha.”

“Nhưng, Tinh Hoàn Thảo chỉ mở được thông đạo, còn lệnh thông hành của ngươi chỉ có tác dụng bảo vệ và dẫn đường nhất định khi ngươi tiến tới, giúp ngươi không bị lạc lối.”

“Nhưng, khi bước vào thông đạo, nguy hiểm không chỉ là lạc lối, mà còn có lực xé rách hình thành trong quá trình xuyên qua tinh hoàn.”

“Vì vậy, để thực sự an toàn đi qua, cần phải có bảo vật tinh không, ngươi tuy có Thánh Thiên Thần Đằng, nhưng…”

Chưa đợi hồ ly bùn nói hết, Hứa Thanh lặng lẽ lấy ra bảo tháp tinh không của mình.

Đặt nó trước trời đất, sau đó giơ ngón tay chỉ một cái.

Lập tức bảo tháp rung động, tỏa ra khí tức tinh không dày đặc.

Cảnh tượng này, khiến hồ ly bùn mở to mắt.

“Tháp của ngươi, thú vị đấy, thậm chí có thể che giấu cảm giác của ta, để ta không cảm nhận được nội chất… nguồn gốc của nó… cũng tạm được.”

Hồ ly bùn trong lòng dao động, nhưng trên bề mặt chỉ chớp mắt, ánh mắt quét qua bảo tháp, bày ra dáng vẻ thản nhiên, tiếp tục nói.

“Những điều ta nói trước đó không phải là trọng điểm, tiểu tử, ngươi mượn Nguyên Thủy Hải để đi đến tinh hoàn khác, trọng điểm là sự lựa chọn chính xác.”

“Ta nghĩ ngươi cũng không phải không có mục đích, chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy, chắc là có mục tiêu tinh hoàn muốn đến.”

“Nhưng ba mươi lăm thông đạo lẫn lộn với nhau, không sắp xếp theo thứ tự, vì vậy muốn tìm chính xác, cần dựa vào vô số manh mối, để diễn giải chi tiết.”

“Điều này tiêu hao tâm thần rất lớn, tỷ tỷ có thể giúp ngươi, nhưng…”

Hồ ly bùn nói, liếm môi, ánh mắt quyến rũ hơn.

Chương 2428: Rời Vọng Cổ, đến Tiên Đô (2)

Hứa Thanh nhìn hồ ly bùn một cái, lặng lẽ lấy Kim Thử từ túi trữ vật ra.

“Ta có một dị thú, thú này rất hiếm, nơi ta muốn đến có đồng loại của nó.”

Khoảnh khắc Kim Thử xuất hiện, dưới thần niệm của Hứa Thanh, nó lập tức nhìn về ba mươi lăm vòng xoáy bên dưới, mũi nhúc nhích, cơ thể hóa thành một tia sáng vàng, bay nhanh qua ba mươi lăm vòng xoáy.

Lần đầu tiên bay qua, không phát hiện gì, nó đứng đó, mơ hồ nhìn về phía Hứa Thanh.

Hồ ly bùn cười.

“Có vẻ không hiệu quả lắm nhỉ.”

Hứa Thanh nghe vậy truyền thần niệm.

Kim Thử lập tức toàn thân dựng lông vàng lên, máu toàn thân bùng nổ, mơ hồ quanh thân xuất hiện sự vặn vẹo và mờ ảo, dường như không gian đang lan tỏa, thời gian đang trôi qua.

Cảnh tượng này, khiến mắt hồ ly bùn lóe lên.

Hứa Thanh suy tư, truyền lực lượng cực không đạo và cực thời đạo của mình, cũng đưa ra một chút để hỗ trợ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Kim Thử toàn thân run rẩy, đôi mắt hiện lên ánh vàng rực rỡ chưa từng có, nhìn chăm chú vào tất cả vòng xoáy.

Rất nhanh, cơ thể nó lao tới.

Ở vòng xoáy thứ ba, thứ mười lăm, thứ hai mươi ba và thứ ba mươi mốt, lần lượt dừng lại.

Sau đó phát ra tiếng kêu chí chóe, như đang khoe công.

Ngay lập tức trở lại, rơi vào lòng Hứa Thanh, lộ vẻ mệt mỏi và uể oải.

Hứa Thanh trầm ngâm, rất nhanh mở miệng.

“Vòng xoáy nào mạnh nhất?”

Kim Thử suy nghĩ một chút, nhìn về ba mươi lăm vòng xoáy kia, rồi giơ vuốt, chỉ vào vòng xoáy thứ hai mươi ba, chắc chắn kêu vài tiếng.

Cảnh tượng này, khiến mắt hồ ly bùn lóe lên một tia lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn Kim Thử một cái.

Kim Thử run rẩy, vội vàng chui vào túi trữ vật.

Hứa Thanh nhìn chăm chú vào vòng xoáy thứ hai mươi ba, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán.

Hiện tại tất cả điều kiện đều đầy đủ, mặc dù hắn không hoàn toàn chắc chắn vòng xoáy thứ hai mươi ba, nhất định là tinh hoàn thứ năm, nhưng ít nhất… khả năng ở đó là lớn nhất.

Dù sao năm đó Kim Thử bên cạnh lão giả, cực kỳ mạnh mẽ.

Vì vậy Hứa Thanh hít sâu một hơi, chuẩn bị nói lời tạm biệt với hồ ly bùn, tự mình bước lên con đường rời đi.

Nhưng ngay lúc này, hồ ly bùn lại cười.

“Ôi chao, ngươi thật là một tiểu yêu tinh mê hoặc lòng người, thôi thì thôi…”

Vừa cười, nàng tỏa ra ánh sáng vàng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hơi thở này lan tỏa trong trời đất, cuối cùng hóa thành một con hồ ly nhỏ cỡ bàn tay.

Đó là phân thân của nàng.

Không cho Hứa Thanh có cơ hội từ chối, với tốc độ cực nhanh, phân thân rơi thẳng lên vai Hứa Thanh, thè lưỡi nhỏ liếm liếm cổ Hứa Thanh, lộ vẻ say mê, truyền ra giọng nói quyến rũ.

“Ngốc quá, còn đứng đó làm gì, chúng ta đi thôi nào.”

Dù là sự hiện diện của hồ ly bùn hay cảm giác mềm mại trên cổ, đều khiến cơ thể Hứa Thanh căng thẳng.

Một lúc sau, hắn quay đầu nhìn con hồ ly trên vai.

“Tiền bối…”

“Gọi gì mà tiền bối, phải gọi là tỷ tỷ.”

Tiểu hồ ly chỉnh lại, sau đó liếm liếm cổ Hứa Thanh, cười khúc khích.

“Ban đầu không định đi cùng ngươi, ai bảo ngươi không để ta đạt được ý nguyện, nên ta quyết định rồi, để bản thể lại Vọng Cổ, phân thân đi cùng ngươi.”

“Chuyến này, tiểu đệ đệ, ta không tin không tìm được cơ hội để ngươi vui lòng giao ra nguyên dương.”

“Còn ngây ra làm gì, đi thôi.”

Tiểu hồ ly thúc giục.

Hứa Thanh nhíu mày, nhẹ nhàng mở miệng.

“Tiền bối, nơi ta định đến, đối với thần linh có lẽ không thân thiện.”

Tiểu hồ ly nghe vậy, cười lớn.

“Nói gì vậy, vạn tộc của đại lục Vọng Cổ, thân thiện với thần linh sao? Ta không quan tâm, chỉ cần ngươi thân thiện là được, hơn nữa chỉ là phân thân thôi, chả sao.”

Hứa Thanh im lặng, sau một vài hơi thở, hắn thở dài trong lòng, biết khó mà từ chối, điều duy nhất cần cân nhắc là thái độ của tinh hoàn thứ năm đối với thần linh.

Nhưng bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về điều này, đơn giản là không nghĩ đến nữa.

Ngoài ra có nàng đi cùng, có lẽ chuyến đi này sẽ thuận lợi hơn.

Nghĩ vậy, Hứa Thanh cơ thể chợt lóe, bước vào tháp tinh quang, Thánh Thiên Thần Đằng trên đó tỏa sáng tinh quang, gia cố bảo tháp.

Tháp này rung động, lao thẳng vào vòng xoáy thứ hai mươi ba bên dưới, bay nhanh.

Ngay lập tức đến gần, chìm vào.

Lực lượng không gian đậm đặc bùng phát.

Cảm giác xé rách trong vòng xoáy, cũng rất mạnh mẽ.

Còn có thời gian trôi qua, theo cách hỗn loạn, xoay tròn trong vòng xoáy này.

Như thể không gian bị kéo dài, thời gian cũng vậy…

Mơ hồ, có một giọng nói từ bên ngoài đến, chui vào không gian, chảy trong thời gian, theo cách đó che giấu cảm giác bên ngoài, không dấu vết rơi vào tâm thần Hứa Thanh.

“Ngươi, nợ ta một cái giá ước nguyện…”

“Cái giá này… ta không cần ngươi trả gì khác, ta chỉ cần một vật.”

“Ta muốn bức tượng của Tử Thanh thái tử trong Hoàng Đô của gã…”

“Tương lai, đưa bức tượng đó cho ta, xem như ngươi và ta xong nợ nần.”

Chương 2429: Thế giới chưa biết (1)

Trời đất xoay chuyển, không phân càn khôn.

Không gian như vô tận, khoảnh khắc sau lại trở nên cực kỳ nhỏ bé.

Thời gian dường như kéo dài, một lát sau lại biến thành thoáng chốc.

Chúng hòa quyện vào nhau, tạo nên một vòng xoáy khổng lồ và sâu thẳm, nuốt chửng tòa tháp tinh quang mà Hứa Thanh đang ở trong đó.

Lực lượng kinh khủng bùng phát từ, tạo thành sức hút mạnh mẽ, vượt qua cực hạn của bão tố, phá tan mọi thứ, hủy diệt tất cả.

Lực hút đó tác động lên tòa tháp tinh quang, làm lệch hướng và quỹ đạo của nó. So với lực hút này, tòa tháp tinh quang như chiếc thuyền nhỏ trong cơn bão dữ dội, không thể chống đỡ.

Chỉ trong chớp mắt, các tầng thêm vào sau này của tòa tháp tinh quang đã bị phá hủy, vỡ tan thành vô số mảnh vụn, phân tán ra.

Những mảnh vụn ấy lại bị sức hút nghiền nát, hóa thành bụi bay, cuối cùng tan biến trong vòng xoáy không gian và thời gian. Chỉ còn lại tòa tháp nguyên thủy, hiện ra giữa vòng xoáy mà không bị hủy diệt, tiếp tục xoay chuyển theo sức hút.

Tòa tháp tự xoay chuyển, đồng thời cũng bị vòng xoáy cuốn theo, tạo nên cảm giác hỗn loạn. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy tốc độ xoay của tòa tháp nhanh hơn nhiều so với vòng xoáy.

Điều này là do sự khác biệt về bản chất vật chất giữa hai bên.

Sự khác biệt về tốc độ xoay chuyển tạo ra sức kéo kinh khủng, khiến Hứa Thanh trong tháp cảm nhận được sức ép mạnh mẽ.

Dù ngồi đả tọa, cơ thể hắn vẫn bị nâng lên và xoay chuyển, không thể kiểm soát. Hơn nữa, tốc độ xoay của cơ thể hắn cũng khác với tốc độ của tòa tháp, nhanh hơn nhiều.

Nguyên nhân của sự khác biệt này cũng là do sự khác biệt về bản chất vật chất. Tình trạng này khiến cơ thể Hứa Thanh rung động, như muốn rách ra.

Còn đáng sợ hơn là sự đau đớn từ linh hồn. Những gì hắn cảm nhận được thay đổi liên tục, lúc rõ ràng lúc mờ mịt, ngay cả màu sắc cũng biến đổi theo, khi thì hai màu, khi thì chín màu, khi thì không màu, khi thì hỗn loạn.

Đó là những gì hiện ra trong tâm trí Hứa Thanh lúc này. Đôi mắt hắn vẫn nhắm chặt, tuân theo lời dặn của cung chủ Hạ Tiên Cung, rằng trong quá trình thông hành, không nên mở mắt do tu vi chưa đủ.

Nhưng hiện tại hắn không còn lựa chọn nào khác, tiếp tục như vậy thì quá nguy hiểm, sự sống chết không rõ. Vì vậy, Hứa Thanh quyết định tự mình kiểm soát.

Hắn mở mắt. Khi mở mắt, hắn nhìn thấy tòa tháp tinh quang, cảm nhận được sự xoay chuyển mạnh mẽ hơn.

Trong mắt hắn, tòa tháp quay rất nhanh, nhất là khi bản thân hắn cũng đang xoay, cảm giác hỗn loạn càng mạnh. Mắt Hứa Thanh xuất hiện tia máu, tu vi bùng nổ, hai tay liên tục kết ấn, cố gắng điều chỉnh tốc độ xoay của cơ thể.

Sau nhiều lần thử và phải trả giá bằng máu tươi, cuối cùng Hứa Thanh đã giảm được tốc độ xoay của cơ thể, làm cho nó tương đồng với tốc độ của tòa tháp.

Khi tốc độ xoay của cơ thể và tòa tháp nhất quán, cảm giác bị xé rách từ linh hồn và cơ thể giảm đi đáng kể. Hắn và tòa tháp đạt đến trạng thái cân bằng, cùng xoay với tốc độ và hướng như nhau, trở thành một thể.

Cảm giác bị kéo giảm đi, đây là mỏ neo mà Hứa Thanh đã nghĩ tới. Hắn thở dài nhẹ nhõm. “Ta, tòa tháp và vòng xoáy bên ngoài, nếu tốc độ và hướng xoay giống nhau, sẽ đạt đến trạng thái cân bằng, đó chính là mỏ neo.”

“Bây giờ, ta và tòa tháp phải điều chỉnh để khớp với vòng xoáy bên ngoài.”

Hứa Thanh cẩn thận điều chỉnh, nhờ vào sự kiểm soát của Thần Đằng, từ từ làm cho tòa tháp giảm tốc độ xoay, dần đạt đến sự cân bằng với vòng xoáy bên ngoài.

Khi cả ba đều xoay với tốc độ và hướng giống nhau, trong cảm nhận của Hứa Thanh, dường như mọi thứ đều tĩnh lặng.

Khi cảm giác tĩnh lặng này xuất hiện, Hứa Thanh có thể nhìn thấy bên ngoài. Hắn thấy được vòng xoáy khổng lồ, thấy thời gian dường như đang trôi trong đó. Thấy không gian giao thoa. Hắn còn thấy những hình ảnh mờ ảo của lịch sử và tương lai đan xen.

Trong mơ hồ, hắn dường như thấy bản thân. Nhưng chưa kịp nhìn rõ, thời gian và không gian trong vòng xoáy đã hoàn toàn hòa quyện vào nhau. Tiếng ầm vang từ vòng xoáy, từ tòa tháp và từ trong đầu Hứa Thanh vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, tòa tháp và Hứa Thanh hoàn toàn chìm vào vòng xoáy.

Biến mất không thấy.

Còn Hứa Thanh, khi đầu óc ầm vang mạnh mẽ, toàn thân không thể kiềm chế, lâm vào hôn mê.

Trong tinh hoàn chưa biết, trong thế giới chưa biết.

Đại địa là một màu vàng khô, tràn ngập những vết nứt như mạng nhện, bát phương đều như vậy.

Trời cao, một màu đen tối, có ba con mắt hung ác treo cao, nhìn xuống đại địa.

Thế giới này không có nhiều ánh sáng, chỉ có ba con mắt trên trời, tựa như mặt trăng tỏa ra ánh sáng yếu ớt, bao phủ toàn bộ thế giới.

Mơ hồ và chết chóc.

Thời gian trôi, một ngày qua đi.

Trên trời cao, con mắt thứ tư xuất hiện.

Sau khi con mắt thứ tư xuất hiện không lâu, trên mặt đất khô nứt nẻ, xuất hiện một vòng xoáy.

Vòng xoáy này chỉ tồn tại trong một hơi thở, rồi biến mất.

Để lại một tòa tháp tàn.

Một lúc sau, bên trong tòa tháp, Hứa Thanh từ từ mở mắt, mắt đầu tiên là mờ mịt, sau đó nhanh chóng trở nên rõ ràng, cảnh giác nhìn quanh và cảm nhận thế giới bên ngoài.

Sau một lúc, Hứa Thanh nhíu mày.

Hắn không biết đây có phải là tinh hoàn thứ năm hay không.

Dù khả năng lớn, nhưng hình ảnh bên ngoài khiến hắn do dự.

Bởi theo lý thuyết của hắn, mình thông qua Nguyên Thủy Hải, thì vị trí xuất hiện cũng nên là Nguyên Thủy Hải của tinh hoàn cần đến.

Vì vậy, hắn bản năng nhìn vào vai mình.

Hồ ly bùn, không biết vì sao đã thật sự trở thành tượng bùn, nằm yên trên vai hắn.

Hứa Thanh im lặng, cảm nhận thương thế của mình.

Sau đó hắn không vội ra ngoài, mà ngồi đả tọa.

Chương 2430: Thế giới chưa biết (2)

Hai ngày sau, khi thương thế hồi phục phần lớn, Hứa Thanh mở mắt.

Suy nghĩ một lúc, hắn đứng dậy rời khỏi tòa tháp tàn, ngay khi đứng bên ngoài, hắn ngẩng đầu nhìn bốn con mắt trên trời cao.

“Mỗi ngày thêm một con mắt sao.”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Xung quanh yên tĩnh, không có gió, cũng không có bất kỳ khí tức gì tồn tại.

Như thể thế giới này, đã ở vào trạng thái cực độ khô héo.

Cảm giác này, Hứa Thanh không lạ.

Trước khi nhập môn Thất Huyết Đồng, ở chốn hoang dã Nam Hoang Châu, hắn đã sống như vậy nhiều năm.

Khác biệt là, lúc đó hắn còn là phàm nhân.

“Trước hết, phải xem trạng thái của thế giới này, sau đó tìm kiếm sự sống, xác định xem nơi này có phải là tinh hoàn thứ năm hay không.”

“Nếu là tinh hoàn thứ năm, phải nhanh chóng đến Tiên Đô…”

“Nếu không phải…”

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, rồi thu tòa tháp tàn lại.

Tòa tháp này, sau khi trải qua vòng xoáy, hiện tại đã vô cùng tàn tạ, do tương lai cần dùng để quay lại tinh hoàn thứ chín, nên không tiện tiếp tục sử dụng.

“Đợi xác định tinh hoàn hiện tại, cũng cần tìm nơi sửa chữa tòa tháp này.”

Sau khi hoàn tất, Hứa Thanh không do dự, mang theo cảnh giác, thân thể lao nhanh, trong chớp mắt biến mất.

Bắt đầu tìm hiểu.

Một ngày sau, trên trời xuất hiện con mắt thứ năm, ánh sáng phát ra dần nhuốm màu máu.

Thân hình Hứa Thanh không có trong ánh sáng máu, hắn xuất hiện dưới lòng đất của thế giới này.

Ở đó, hắn thấy một cỗ quan tài khổng lồ.

Bị chôn vùi sâu trong lòng đất.

Vô số ấn ký, vô số phù văn, vô số dây xích sắt, buộc chặt quan tài, đồng thời xung quanh quan tài, còn có một đại trận khổng lồ.

Đại trận không ngừng vận hành, hút sinh cơ từ tồn tại trong quan tài, lan tỏa ra ngoài, nuôi dưỡng thế giới này.

Quan sát hồi lâu, Hứa Thanh từ từ co rút đồng tử.

“Trong quan tài, là một vị thần linh…”

Hứa Thanh từ từ lùi lại.

Một ngày nữa trôi qua, trên trời xuất hiện con mắt thứ sáu, ánh sáng máu càng đậm.

Trong ánh sáng máu, thân hình Hứa Thanh xuất hiện trên đỉnh núi.

Dưới chân núi, có một tòa thành.

Trong ánh sáng máu, tòa thành này trông thật quỷ dị và không lành.

Quan sát tòa thành, mắt Hứa Thanh hiện lên vẻ suy tư.

Trong hai ngày qua, hắn đã đi qua nhiều nơi.

Không chỉ là nơi quan tài dưới lòng đất, bên ngoài, hắn cũng đã thấy sự sống ở đây.

Không phải Nhân tộc, mà là một chủng tộc tương tự, da màu xanh, đồng tử hình tam giác.

Hầu hết đều là tu sĩ.

Nhưng dù là phàm nhân hay tu sĩ, ai nấy đều khô héo, sinh cơ không nhiều, mắt vô thần như xác sống.

Ngoài ra, tu vi cao nhất của tu sĩ ở đây… cũng chỉ là Nguyên Anh.

Ngay cả tòa thành hiện tại mà Hứa Thanh đang quan sát, trong cảm nhận của hắn, ba người mạnh nhất trong thành cũng chỉ là Nguyên Anh.

“Chẳng lẽ, đây là một tiểu thế giới?”

“Nhưng dựa theo sinh cơ hút từ quan tài để nuôi dưỡng thế giới này, không nên như vậy.”

Hứa Thanh trầm ngâm, rồi bước vào tòa thành.

Đi trong thành, các tu sĩ không phát hiện ra có người lạ, sự chênh lệch về tu vi khiến Hứa Thanh như không tồn tại.

Như vậy, Hứa Thanh tiến vào sâu trong thành, thấy người đi đường, thấy cửa hàng, thấy tu sĩ, tất cả đều khô héo, gầy gò, trên người toát ra khí tức tuyệt vọng.

Hứa Thanh suy tư, ngẩng đầu nhìn tám con mắt trên trời, rồi tìm đến một từ đường được thờ phụng trong thành.

Nơi này tu sĩ nhiều nhất, kiến trúc xa hoa tinh xảo, khiến Hứa Thanh chú ý.

Bước vào từ đường, trước tiên Hứa Thanh thấy bàn thờ.

Trên đó, thờ chín con mắt đẫm máu.

Xung quanh khắc họa các bức tranh, miêu tả thần thoại truyền thuyết.

Đây chính là thông tin Hứa Thanh cần.

Hắn lập tức nhìn, dần dần từ các bức tranh này, hắn thấy câu chuyện của thế giới này.

Đây vốn là một thế giới hòa bình, từ bao nhiêu năm trước, trên trời bỗng xuất hiện một mặt trời tà ác.

Sự xuất hiện của nó khiến thế giới khô héo và chết chóc, chúng sinh đau khổ.

Cuối cùng, trong đau khổ, dưới tuyệt vọng, có chín vị anh hùng xuất hiện, họ tiêu diệt mặt trời tà ác, nhưng bản thân lại trọng thương sắp chết.

Thế nên, chín vị anh hùng hóa thân thành thiên đạo, biến thành chín con mắt bảo vệ chúng sinh.

Nhưng vì vết thương của họ quá nặng, để có thể bảo vệ lâu dài, mỗi chín ngày, cần một số sinh cơ để nuôi dưỡng.

Từ đó về sau, chúng sinh của thế giới này, họ tự nguyện, vào mỗi chín ngày, khi chín con mắt hiện lên trời, dâng hiến sinh mệnh của mình.

“Chín mắt, chín vị anh hùng.”

“Thần linh dưới lòng đất, hẳn là mặt trời tà ác trong truyền thuyết.”

“Vậy chín vị anh hùng là ai…”

Ánh mắt Hứa Thanh rời khỏi các bức tranh, truyền thuyết này đối với hắn chỉ là một sự mỹ hóa để dễ dàng thu hoạch sinh mệnh.

“Dù sao cũng đã có manh mối.”

Hứa Thanh bước ra, thân hình biến mất, xuất hiện trên đỉnh núi ngoài thành.

Đứng đó, Hứa Thanh bình tĩnh, ngồi đả tọa, vừa hồi phục thương thế do vòng xoáy gây ra, vừa ngẩng đầu nhìn tám con mắt máu trên trời, lặng lẽ chờ đợi con mắt thứ chín xuất hiện.

Hắn tin rằng, khi con mắt thứ chín xuất hiện, hắn sẽ hiểu rõ hơn về thế giới này.

Chương 2431: Bầu trời của tiểu thế giới (1)

“Mà dựa vào những quan sát mấy ngày qua, thời gian ở giới này là mười bảy canh giờ một ngày, dài hơn so với Vọng Cổ.”

Hứa Thanh nhìn lên bầu trời, tám con mắt tỏa ra ánh sáng đỏ, trong lòng thầm nghĩ.

“Còn bốn canh giờ nữa, con mắt thứ chín sẽ xuất hiện.”

“Mà thời gian chờ đợi này…”

Hứa Thanh nhắm mắt lại, cảm nhận tu vi và sức mạnh hiện tại của mình.

Đối với thần thân đã từng có, hắn rất quen thuộc, bất kể là thần quyền hay những thứ khác, đều có thể dung nhập vào chiến đấu, biến chúng thành các thuật sát phạt mạnh mẽ.

Nhưng đối với thân thể tiên nhân hiện tại…

Thực ra, cho đến giờ Hứa Thanh vẫn chưa thực sự giao chiến với thân thể này.

Lần trước đấu với Minh Viêm Đại Đế, chỉ là cùng sư huynh trấn áp đối phương, chưa thể hiện ra thần thông và pháp thuật.

Vì vậy trong thời gian chờ đợi con mắt thứ chín xuất hiện, Hứa Thanh tập trung cảm nhận, hệ thống lại các pháp thuật của thân thể này.

“Ta với thân thể cực tiên này, tu luyện Thập Cực Đạo. Do Linh Tàng của ta là chín, Quy Hư cũng là chín, nên cực hạn của ta hiện tại là Cửu Cực Đạo…”

“Trong đó, năm cực đầu tiên là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, là căn bản của tu luyện, cũng là quy tắc vận hành của thiên địa.”

“Mà năm cực này ta tu luyện bằng cách lấy ngũ tạng của bản thân làm cơ sở, lấy chính mình làm nguồn lưu thông, không phải dựa vào nguồn lực của thiên địa, do đó… sức mạnh của ta không bị giới hạn bởi bất kỳ địa giới nào.”

“Ở bất kỳ đâu, ta cũng có thể phát ra sức mạnh ngũ hành thuộc về ta.”

Hứa Thanh suy nghĩ, tay phải nâng lên, lòng bàn tay khẽ mở ra, ánh mắt tập trung vào.

Ngay lập tức, một lượng lớn lực lượng kim tính tụ lại trong lòng bàn tay hắn, dần dần đạt đến cực hạn, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sắc bén.

“Cực kim đạo, có thể điều khiển mọi kim loại trong thiên địa, không có pháp thuật cố định, sử dụng thế nào tùy thuộc vào tâm ý!”

“Mộc, thủy, hỏa, thổ, cũng vậy.”

Hứa Thanh nheo mắt, cảm giác rằng ngũ hành đạo này trong cảm nhận của hắn, như những khối xây dựng, có thể tạo ra bất kỳ hình dạng nào theo ý mình.

“Trên lý thuyết, giới hạn của sức mạnh ngũ hành, là tưởng tượng của ta.”

“Nghĩa là, tiếp theo phải cảm ngộ, sáng tạo ra thần thông ngũ hành này.”

“Mà điều quan trọng nhất… ngũ hành đơn lẻ có thể trở thành thần thông, mà kết hợp với nhau, cũng có thể thành thần thông.”

Sau khi biểu hiện ngũ hành đạo trên tay, từ từ khám phá, Hứa Thanh suy tư.

“Mà ngoài ra, khả năng của Ảnh Tử không bị giới hạn bởi thần thân hay tiên nhân thân.”

Hứa Thanh vung tay, lập tức Ảnh Tử dưới chân lan ra, bao phủ cả ngọn núi, Hứa Thanh nhìn thấy bản thể của Ảnh Tử.

Cây đại thụ treo quan tài, và những con mắt.

Tất cả đều phát ra dao động cảm xúc nịnh bợ.

“Còn có Đế Kiếm.”

Hứa Thanh thì thầm.

Đế Kiếm, thuộc về tiên tu, tất nhiên không thể tiếp tục giữ trong thần thân, nên được Hứa Thanh lấy ra, dung nhập vào thân thể tiên nhân.

Cảm nhận Đế Kiếm trong cơ thể, Hứa Thanh nhớ lại các kiếm thức mà Chấp Kiếm Đại Đế đã truyền thụ.

“Địa Tàng, Liệt Không, Thiên Cung, Tinh Huy và... Nhân Gian.”

Hứa Thanh hồi tưởng năm chiêu kiếm pháp này, một lúc sau, tư duy tiếp tục.

“Mà thêm vào đó, pháp thuật của ta, còn bao gồm Kim Ô Luyện Vạn Linh và tiên thuật.”

Trán Hứa Thanh lóe lên ánh lửa đen, hình bóng Kim Ô hiện ra sau lưng hắn, ngọn lửa đen lan ra xung quanh, dưới sự điều khiển và tăng cường của cực hỏa đạo, sức mạnh của ngọn lửa này tăng lên đột ngột.

Ngay cả Kim Ô cũng tự nhiên mọc ra nhiều đuôi, truyền tới Hứa Thanh sự vui vẻ.

Sau khi nhìn một lúc, Hứa Thanh cảm nhận tiên thuật của mình.

Tiên thuật, là một loại cấm thuật, Hứa Thanh không nắm giữ nhiều, một là Lục Tặc Vọng Sinh, một là Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Trước là quyền hành đạo ngân, cái sau là dựa trên sự cảm ngộ của hắn.

“Có thể sử dụng được.”

Hứa Thanh suy nghĩ, đột nhiên mắt phải lóe lên ánh sáng u ám, lực lượng quyền hành xóa bỏ hình thành trong đó.

“Mà về pháp bảo…”

Hứa Thanh giơ tay, ba ánh sáng lóe lên, biến thành ba bảo vật.

Một là kim châm, có thể khâu lại nhân quả.

Một là kéo, có thể cắt đứt nhận thức.

Một là khiên, có thể bảo vệ bản thân.

Hai cái đầu tiên đến từ Tà Sinh, cái cuối cùng Hứa Thanh lấy được ở Ma Vũ thánh địa.

Nhìn ba bảo vật này, Hứa Thanh há miệng hút một cái, lập tức ba bảo vật Đại Đế này hóa thành dòng sáng dung nhập vào miệng hắn, được hắn cất giữ bên trong cơ thể.

“Mà về các đòn sát thủ…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên.

“Tỉnh Trung Lao Nguyệt đại diện cho Cực Không Đạo, là một trong những chiêu cuối, Nhật Quỹ ảnh hưởng đến thời gian đại diện cho Cực Thời Đạo, là hai trong số đó. Còn có một đòn sát thủ khác cũng có thể biểu hiện, nhưng việc xây dựng chiêu này sẽ là ngũ hành.”

“Đó là Trảm Thần Đài, hoặc chính xác hơn, nên gọi là Ngũ Hành Trảm Thần Đài!”

“Cuối cùng là…”

Hứa Thanh hít sâu, sắc mặt trở nên nghiêm trọng hơn nhiều.

“Các biến đổi khác của Cực Không Đạo và Cực Thời Đạo.”

Trong đầu Hứa Thanh hiện lên những gì hắn cảm nhận và thấy trong vòng xoáy thông đạo.

“Không gian, vô hạn lớn, vô hạn nhỏ.”

“Thời gian, vô hạn dài, vô hạn ngắn.”

Hứa Thanh nhíu mày, nhưng rất nhanh lại thư giãn, hắn biết rằng bản thân hiện tại cần cảm ngộ rất nhiều thứ, cơ thể tiên nhân này cũng có nhiều điểm cần khai thác.

Đây chính là lý do hắn chọn đến Tiên Đô của Tinh Hoàn Thứ Năm để học hỏi và rèn luyện.

“Không thể vội vàng.”

Hứa Thanh bình tĩnh lại, nhắm mắt, âm thầm cảm ngộ.

Thời gian dần trôi qua, khi bốn canh giờ trôi qua, thiên không đột nhiên biến động, tiếng sấm vang lên, xé toạc bầu trời thế giới này.

Khiến mọi sinh linh trong thế giới này đều rùng mình, theo bản năng ngước lên nhìn, trên trời… con mắt thứ chín xuất hiện.

Khi mở ra, bầu trời đen tối trở thành màu đỏ!

Mặt đất âm u cũng bị sắc đỏ này nhuộm ngay lập tức, cả thế giới như chìm trong biển máu.

Khí tức kinh khủng giáng xuống từ trên trời, áp lực đáng sợ hóa thành cuồng phong, quét qua mọi nơi.

Còn có những lời thì thầm, như tiếng nói của thiên đạo, vang vọng bên tai mọi sinh linh.

Thành tiếng sấm.

Mà trong thế giới này, tất cả mọi sinh linh, dù là phàm nhân hay tu sĩ, bất kể là ở thôn trấn hay thành trì, thậm chí là giữa vùng hoang dã…

Tất cả trong khoảnh khắc tiếng thì thầm của thiên đạo truyền đến, đều quỳ lạy trước thiên không.

Thần thái của họ, bất kể trước đó thế nào, nhưng vào khoảnh khắc này dưới tác động của âm thanh thì thầm, tất cả đều trở nên cuồng nhiệt, dù cơ thể khô gầy, dù sinh mệnh sắp tàn, vẫn dốc hết sức mình, hiến dâng tất cả những gì họ có.

Hài đồng như vậy, lão nhân như thế, tất cả sinh linh khác cũng vậy.

Chương 2432: Bầu trời của tiểu thế giới (2)

Trong sự hiến dâng vô tư và tự nguyện này, sinh cơ của họ hóa thành làn khói trắng, từ khắp nơi trong thế giới bay lên, tụ hội về chín con mắt đỏ thẫm kia.

Bị chín con mắt này hấp thu!

Đúng lúc này Hứa Thanh mở mắt, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn tất cả, tu vi trong cơ thể vận chuyển, ngũ tạng phát động, bảy đại thế giới dâng lên, tỏa ra linh lực nồng đậm, nhập vào đôi mắt.

Nhìn thấy đó không phải là chín con mắt!

Mà đó là chín pháp trận.

Bên trong mỗi pháp trận, đều có một bộ hài cốt ngồi xếp bằng!

“Còn sinh cơ, chưa chết.”

Hứa Thanh chăm chú nhìn chín bộ hài cốt, càng nhìn kỹ vào ngoại hình của họ, hắn càng thấy rõ họ không phải là tộc quần của thế giới này, mà là Nhân tộc!

“Đồng phục nhất quán, điều này chứng tỏ họ đến từ cùng một thế lực?”

“Họ đang chữa trị sao?”

Trong mắt Hứa Thanh, sinh cơ trong thế giới này lúc này đều tụ hội vào chín bộ hài cốt đó, nhưng ngay sau đó, sinh cơ lại từ thiên linh của họ tản ra, bay lên nơi cao hơn mà Hứa Thanh không thể nhìn thấy…

“Không phải là chữa trị, họ đang luyện hóa để lọc tạp chất!”

Đôi mắt Hứa Thanh sáng lên.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức yếu ớt dần hồi sinh trên vai Hứa Thanh, ngay sau đó, thân thể của bức tượng hồ ly bùn từ từ thay đổi, xuất hiện một ít huyết nhục.

Ngay khi mở mắt, lời phàn nàn truyền vào tai Hứa Thanh.

“Nơi quái quỷ gì đây, tiểu tử, ngươi đến tinh hoàn nào thế?”

“Nơi này làm sao mà có thể trấn áp thần linh kinh khủng đến mức này…”

“Hoàn toàn bài trừ tất cả thần lực!”

“Ta thật khó khăn mới tỉnh lại được.”

Hồ ly bùn yếu ớt mở miệng, sau đó không đợi Hứa Thanh đáp lại, điều đầu tiên nàng nhìn thấy là mặt đất.

Ánh mắt nàng co lại.

“Bên dưới có phong ấn một Vô Hạ!”

Sau đó nàng đảo mắt qua thế giới, lại nhìn lên chín con mắt trên bầu trời, sững người, hít một hơi.

“Luyện Thần Trận!”

Hứa Thanh nghe vậy, nhẹ nhàng mở miệng.

“Tiền bối, trước đó ta đã nói rồi, nơi ta định đi có lẽ không hoan nghênh thần linh.”

Hồ ly bùn co đầu lại, mở miệng yếu ớt.

“Nơi này có trấn áp vô hình với ta quá lớn, hơn nữa đâu chỉ là không hoan nghênh… Lấy một tiểu thế giới bố trí Luyện Thần Trận, hút lấy lực lượng thần linh bên dưới để cung cấp cho chúng sinh.”

“Đây là bước lọc đầu tiên, sau đó hút sinh mệnh từ cơ thể chúng sinh để chín cỗ hài cốt luyện hóa, đó là bước lọc thứ hai.”

“Trải qua hai bước lọc này, lực lượng tỏa ra đã tinh thuần vô cùng, có thể được hấp thu.”

“Thật ác độc, còn độc hơn cả đại lục Vọng Cổ của các ngươi, chỉ không biết cách bố trí này là duy nhất hay nhiều nơi…”

Với nơi này, trong lòng hồ ly bùn dấy lên sự e dè, nàng nghĩ một lúc, cơ thể khẽ lay động, biến thành một chiếc khuyên tai, treo lên dái tai của Hứa Thanh.

“Như vậy an toàn hơn.”

Hồ ly bùn lẩm bẩm một câu, từ chiếc khuyên tai mà nàng biến thành, nàng thè lưỡi liếm vào tai của Hứa Thanh, cảm nhận khí tức nguyên dương của hắn.

Dường như hành động này có thể khiến nàng an tâm hơn.

Hứa Thanh có chút không thoải mái, nhưng khi thấy tình trạng của hồ ly bùn, hắn cũng không ngăn lại, lúc này nhìn chín con mắt trên bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

“Chúng không phát hiện ra sự xuất hiện của ngươi sao? Ngươi không định ra tay phá bỏ nơi này à?”

Hồ ly bùn yếu ớt hỏi.

Hứa Thanh lắc đầu.

“Phá bỏ nơi này rất dễ, nhưng với cách bố trí như vậy, bên ngoài chắc chắn còn có những biện pháp phòng hộ khác, hiện tại thương thế của ta chưa hoàn toàn hồi phục, đối diện với tình huống không rõ, ta cần phải ở trạng thái đỉnh phong mới có thể ra tay.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Tính cách của hắn luôn điềm tĩnh và rất kiên nhẫn, đây là thói quen hình thành từ thuở nhỏ, sau này vào Thất Huyết Đồng, thói quen đó vẫn không thay đổi.

Hiện tại ở nơi xa lạ này, hắn rất rõ, nếu không hành động thì thôi, một khi hành động, cần phải có đủ tự tin đối mặt với những tình huống chưa biết phía sau.

“Được thôi, tạm thời ta không giúp được ngươi, nơi này trấn áp quá lớn, ta cần phải ngủ để dần thích ứng.”

Hồ ly bùn yếu ớt nói, trong lòng thì thở dài, thầm nghĩ bản thân vì nguyên dương mà đến một nơi quái dị như vậy, thật sự là rất liều.

Hứa Thanh gật đầu, tiếp tục quan sát.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Đối với chúng sinh trong thế giới này, mỗi lần chín mắt cùng xuất hiện là lúc họ hiến tế, đến sáng hôm sau khi việc hiến tế kết thúc, điều chờ đợi họ là sự yếu ớt cực độ.

Nhưng rõ ràng, để duy trì sự hấp thu liên tục, để duy trì sự cung cấp không ngừng, chín con mắt này khi hút sinh mệnh vẫn không lấy hết.

Để lại một chút sinh cơ.

Giữ lại hy vọng, để trở thành tuyệt vọng thực sự.

Mà trên bầu trời, tám con mắt đã biến mất, lúc này chỉ còn lại một con mắt.

Những ngày sau đó, Hứa Thanh vẫn ngồi đả tọa trên đỉnh núi, khi con mắt thứ tư xuất hiện trên bầu trời, vết thương do vòng xoáy của Nguyên Thủy Hải gây ra cuối cùng đã hoàn toàn hồi phục, bản thân hắn cũng ở trạng thái đỉnh phong.

Trong những ngày tiếp theo, Hứa Thanh không lãng phí thời gian, tập trung vào việc cảm ngộ ngũ hành đạo và kết hợp để hình thành Trảm Thần Đài.

Ngoài ra, hắn cũng dành chút tâm trí để cảm ngộ sự biến đổi của không gian và thời gian trong vòng xoáy thông đạo.

Hắn cảm giác mơ hồ rằng, không gian và thời gian trong vòng xoáy có ý nghĩa lớn trong việc khẳng định bản thân và tìm kiếm con đường của mình.

Thời gian trôi qua.

Thế giới ngày càng nhuốm màu đỏ, ngày thứ chín đã đến.

Trên bầu trời, con mắt thứ chín đáng sợ từ từ hiện ra.

Ánh sáng đỏ bao phủ, chúng sinh hiến tế, trời đất chìm vào bóng tối.

Hứa Thanh đứng dậy trên đỉnh núi.

“Đã đến lúc rời đi.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói, một bước tiến về phía bầu trời!

Vừa bước ra, trời đất bỗng nhiên rung chuyển, một loạt tia sét bùng nổ dưới chân Hứa Thanh, lan ra khắp bầu trời, liên tục nổ tung.

Từ xa nhìn lại, bóng dáng hắn từng bước đi tới, mỗi bước đều làm thế giới rung chuyển, sấm sét nổ tung, khiến bầu trời biến sắc, như tranh đấu với trời!

Mà chín con mắt trên bầu trời, hành động hút sinh mệnh của chúng lập tức dừng lại.

Chín con mắt đỏ rực đồng loạt xoay chuyển, đột ngột nhìn về phía Hứa Thanh vừa xuất hiện trong cảm giác của chúng!

Chương 2433: Linh quáng luyện thần (1)

Vào thời điểm đó, đồng tử của chín con mắt khổng lồ màu đỏ đột nhiên co lại.

Bên trong những con mắt đó, những bộ hài cốt đang đả tọa để luyện hóa linh khí hấp thụ cũng đồng loạt chấn động.

Rõ ràng, sự xuất hiện của Hứa Thanh đã khiến cho chín con mắt này cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Trước đó hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào, chỉ đến khi Hứa Thanh bước ra thì họ mới có thể cảm nhận được.

Sự việc này mang ý nghĩa vô cùng lớn, khiến cho những tu sĩ trong chín con mắt đều cảm thấy tâm thần bấn loạn.

“Xin lỗi vì đã làm phiền.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

“Ta muốn rời khỏi nơi này, không biết các ngươi có thể nhường đường được không?”

Nếu có thể rời đi mà không cần phải động thủ, thì đó là điều tốt nhất.

Tuy nhiên, rõ ràng lời nói của Hứa Thanh không có tác dụng gì.

Lúc này, những con mắt đỏ rực đều lộ ra sự thù địch mạnh mẽ.

Trong con mắt của chín tu sĩ, dù không biết người đột ngột xuất hiện này làm sao lại vào được tiểu thế giới của gia tộc bọn họ, nhưng bất kể thế nào, họ cũng không thể để nơi đây xảy ra bất kỳ biến cố nào.

Vì vậy, sát ý bừng bừng, không chút do dự, lập tức muốn truyền tin tức này ra ngoài.

Nhưng… sự xuất hiện của Hứa Thanh sau khi chuẩn bị kỹ càng, tự nhiên là đã có chuẩn bị toàn diện.

Hắn rất rõ ràng, chín con mắt này kỳ dị, nhưng phá hủy chúng không phải là việc quá khó khăn, thậm chí bao gồm cả những tu sĩ trong chín con mắt, xử lý họ cũng không khó.

Điều mà hắn thực sự cần đề phòng, là sự can thiệp từ bên ngoài trong quá trình phá vỡ không gian.

Hứa Thanh tin rằng, dựa trên cách bố trí của tiểu thế giới này, bên ngoài rất có khả năng tồn tại những người bảo hộ.

Nếu trong quá trình phá vỡ không gian mà bị can thiệp từ bên ngoài, thì rất dễ gây ra những bất trắc, vì vậy phương pháp tốt nhất là đảm bảo việc phá vỡ không gian diễn ra thuận lợi, chỉ khi mình ra ngoài rồi, đối phương mới có thể phát hiện, khi đó mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà khi hắn từng bước tiến lên không trung, đồng thời tay phải của hắn cũng đột nhiên vung lên, tại điểm cuối của bầu trời, phía trên chín con mắt, hư không xoắn vặn, trời đất ầm ầm, một cái kéo khổng lồ hiện ra.

Cái kéo này to lớn đến mức có thể thay thế cả bầu trời, vừa xuất hiện, khí tức của bảo vật Đại Đế đã như cơn bão cuốn qua bát phương.

Chính là bảo vật Đại Đế có thể cắt đứt tất cả dấu vết và nhân quả.

Nó xuất hiện, mạnh mẽ cắt đứt.

Rõ ràng không có âm thanh, nhưng ngay lúc đó, trong tai chúng sinh và trong cảm nhận của những tu sĩ trong chín con mắt, lại nghe thấy âm thanh răng rắc vang vọng, chấn động đến tận linh hồn.

Những thông tin họ định truyền ra ngoài, trong khoảnh khắc đó đã bị cắt đứt!

Nhưng chưa kết thúc.

Ngay lập tức, cây kim (châm) Đại Đế lóe sáng, khâu lại nhân quả bị cắt đứt, kết nối những cảnh tượng mà Hứa Thanh đã nhìn thấy chín ngày trước.

Như vậy…

Nơi này, một mặt không còn thông tin nào truyền ra ngoài, không còn chút dao động nào, ở một mức độ nào đó, đã ẩn giấu và trở nên độc lập.

Mặt khác, cây kim Đại Đế khâu lại mọi thứ, che giấu tất cả.

Nhờ cách xử lý này, trừ khi có thần niệm xâm nhập, nếu không trong thời gian sắp tới sẽ không thể cảm nhận được chút bất thường nào tại đây.

Sau khi làm xong những việc này, Hứa Thanh từng bước đi lên trời, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Nếu không thể đàm phán, thì…”

Chân phải của Hứa Thanh đặt bước cuối cùng xuống.

Lúc này, bầu trời ầm ầm vang dội, sấm sét từ dưới chân hắn bùng lên như vô số con rắn đỏ, lao về phía chín con mắt.

Chín con mắt chấn động, ánh sáng đỏ rực rỡ, cùng lúc đó chín tu sĩ bên trong cũng nhanh chóng giơ tay lên, khuôn mặt nghiêm trọng, nhận ra rằng hai món bảo vật Đại Đế kia không tầm thường, cũng cảm nhận được rằng thông tin đã bị cắt đứt.

Vì vậy họ lập tức nghiến răng, nhanh chóng kết ấn.

Ngay lập tức, ánh sáng đỏ của chín con mắt bùng lên, tỏa ra lực lượng trận pháp bảo hộ đáng kinh ngạc, đồng thời cơ thể của chín tu sĩ cũng từ trạng thái khô héo nhanh chóng thay đổi, sử dụng sinh cơ hấp thụ từ chúng sinh, phục hồi với tốc độ nhanh chóng.

Dường như đối với họ, mối nguy hiểm bất ngờ này khiến họ phải tranh giành từng giây từng phút, mới có thể có cơ hội sống sót.

Hứa Thanh không biểu lộ cảm xúc, chín tu sĩ kia dù có tu vi thế nào, chỉ cần không đến mức Chúa Tể, thì dù có phục hồi cũng không có tác dụng gì.

“Đây cũng là một cơ hội để kiểm tra tiên thân của ta.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, tay phải đột nhiên nâng lên, nhẹ nhàng chỉ vào con mắt đầu tiên trên bầu trời.

Ngay lập tức, lực lượng Kim trong lá phổi của hắn bùng nổ theo hơi thở, sức mạnh lan tỏa ra khắp bát phương, trong chốc lát bao trùm toàn bộ tiểu thế giới này.

Ảnh hưởng đến tất cả kim loại trong thế giới, tất cả vũ khí, tất cả những tu sĩ liên quan đến Kim, ngay lập tức, trời đất ầm ầm…

Ngũ hành Kim trong tiểu thế giới, vào thời điểm này đã bị thay thế!

Lực lượng cực Kim của Hứa Thanh, bằng một tư thế mạnh mẽ, đã trở thành đạo của thế giới nơi đây!

Trong cảm nhận của Hứa Thanh, vào thời điểm này, hắn có thể kiểm soát tất cả lực lượng Kim trong thế giới chỉ bằng một ý niệm.

Ánh mắt hắn lóe lên…

Ngay lập tức, ngũ hành Kim trong thế giới đồng loạt bùng nổ, hội tụ từ mặt đất, từ hư không, từ trời đất, tạo thành một dòng sông lớn, tạo thành một ngón tay khổng lồ làm từ lực lượng Kim.

Một ngón tay, chạm vào con mắt đầu tiên trên bầu trời.

Chỉ là một cú chạm nhẹ vào con mắt đang điên cuồng vận hành trận pháp, tỏa ra sức mạnh bảo hộ, trận pháp không thể cản nổi chút nào, ầm ầm vỡ nát, cùng với con mắt và tu sĩ bên trong đang phục hồi…

Không thể chạy thoát chút nào.

Tiếng nổ vang vọng, con mắt vỡ nát, rơi xuống từ trên trời.

Tu sĩ bên trong phát ra tiếng kêu thảm thiết, cơ thể bị lực lượng Kim của thế giới bao phủ, hình thần đều diệt!

Những tu sĩ trong tám con mắt còn lại, mỗi người đều kinh hoàng, cố gắng hết sức phục hồi.

“Đây, chính là Cực Tiên sao.”

Hứa Thanh thì thầm, lúc này hắn có cảm giác mạnh mẽ, khi thay thế Kim đạo của thế giới này, hắn dường như trở thành Thiên Đạo của thế giới nơi đây.

Chương 2434: Linh quáng luyện thần (2)

Ngay sau đó, Hứa Thanh thở ra một chữ.

“Mộc.”

Lực lượng Mộc từ gan, theo lời của Hứa Thanh, ngay lập tức truyền khắp tiểu thế giới này.

Tất cả thảm thực vật trong thế giới, tất cả những tu sĩ liên quan đến Mộc, tất cả các chất liên quan đến Mộc, đều rung lên.

Tiếp theo, thế giới mất đạo, bị thay thế!

Một ngón tay khổng lồ làm từ lực lượng cực Mộc, cũng hội tụ từ hư không, mang theo sinh cơ mạnh mẽ, mang theo nỗi sợ hãi vô tận, rơi xuống con mắt thứ hai.

Một cảnh tượng khiến chúng sinh trong tiểu thế giới này chấn động, đã xuất hiện.

Chín con mắt, lại rơi một con.

Trời đất biến sắc, gió nổi mây vần, tiếng của Hứa Thanh, trở thành âm thanh duy nhất trong thế giới.

“Thủy.”

Nước từ thận, như biển mênh mông, tràn ngập trời đất, tạo thành sóng lớn, ngập tràn cả thiên địa, cuốn trôi mọi thứ, bao phủ tất cả.

Thế giới quá nhỏ, sau khi bị Hứa Thanh thay thế Thiên Đạo, nhất niệm của hắn có thể chưởng khống chúng sinh.

“Hỏa.”

Tiếng đập của trái tim, như sấm sét vang vọng, lửa cũng bùng lên trong sấm sét đó, lóe sáng trong mắt chúng sinh, thiêu đốt tất cả ngọn lửa.

Cuối cùng là…

“Thổ.”

Đại địa rung chuyển, dường như tất cả các vùng đất trong thế giới nhỏ này, vào thời điểm này đều có ý chí riêng, truyền tải sự phẫn nộ bị kìm nén nhiều năm đến những con mắt trên trời.

Ba ngón tay mà chúng hóa thành, cũng lao lên trời.

Ba mắt vỡ!

Ba tu sĩ bỏ mạng!

Sức mạnh ngũ hành, vào thời điểm này hoàn toàn bị Hứa Thanh kiểm soát, bị hắn thay thế, hóa thân thành Thiên Đạo.

Đồng thời, bốn tu sĩ còn lại trong bốn con mắt đỏ, cơ thể của họ cũng phục hồi khỏi trạng thái khô héo, họ đứng dậy với vẻ kinh ngạc, giơ tay về phía con mắt khổng lồ của mình.

Bốn con mắt khổng lồ lập tức thu nhỏ, bị họ ấn lên trán, dưới sự gia trì, khí tức mạnh mẽ bùng nổ trên cơ thể họ.

Uẩn Thần thất giới!

Lúc này, cả bốn người đều mang theo vẻ mặt âm trầm, đồng thời trong lòng dâng lên sự e dè nồng đậm, một người trong số họ nhìn chăm chú vào Hứa Thanh, đột nhiên mở miệng.

“Bất kể vì mục đích gì mà các hạ xuất hiện ở đây, muốn rời đi, chỉ có một cách.”

“Đó là để chúng ta ra ngoài, từ bên ngoài mở đường ra khỏi thế giới này cho ngươi.”

“Ngươi không tin thì có thể để một trong bốn chúng ta ra ngoài.”

“Chúng ta tu luyện đến mức này, không cần thiết phải nhất định đánh nhau, các hạ nghĩ sao?”

Lời người này vang vọng, ba người còn lại không biểu lộ cảm xúc, nhưng trong lòng họ đều rất rõ ràng, sự xuất hiện của người trước mặt, bất kể vì lý do gì, trừ khi có bối cảnh khủng khiếp, nếu không… xâm nhập vào địa điểm bí mật của gia tộc, phải chết.

Mà tình huống hiện tại là họ không chắc chắn, cũng không muốn chết.

Vì vậy, họ cần ra ngoài ngay lập tức, liên hệ với các trưởng lão bí mật bảo hộ.

Chỉ cần đối phương ra tay, người trước mặt chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy, họ đồng loạt gật đầu, truyền lời.

“Trước đây chỉ là hiểu lầm.”

“Chúng ta cũng có chút phản ứng quá đà.”

Trong lúc nói, bốn người cảnh giác, từ từ lùi lại.

Nghe lời của họ, Hứa Thanh nhìn bốn người họ, lắc đầu.

Nâng tay phải lên.

Ngay lập tức, trời đất rung chuyển, thế giới ầm ầm vang dội, trên trời, năm ngón tay của Thiên Đạo được tạo thành từ ngũ hành, cùng với động tác giơ tay của Hứa Thanh, lao thẳng về phía bốn tu sĩ kia.

Bốn tu sĩ sắc mặt biến đổi, đồng loạt bộc phát tu vi, muốn chống cự.

Nhưng năm ngón tay là Thiên Đạo do ngũ hành trong thế giới nhỏ này hóa thành, chứa đựng ý chí của thế giới này, sau khi sát ý của Hứa Thanh tỏa ra, đó là sát cơ của Thiên Đạo.

Nơi nó đi qua, trời đất nứt vỡ.

Bất kể bốn tu sĩ kia chống cự thế nào, phản kích ra sao cũng đều vô ích, ngay lập tức… khi năm ngón tay của Thiên Đạo bùng nổ, tiếng thét thảm thiết vang vọng.

Bốn tu sĩ hóa thành bốn đóa hoa máu, nở rộ trong chớp mắt, rơi xuống đại địa.

“Ta tin tưởng chính mình hơn.”

Hứa Thanh bình tĩnh mở miệng, nhìn lên trời, tay phải nâng lên nắm chặt hư không.

Ngay lập tức, kiếm khí kinh thiên từ trong cơ thể Hứa Thanh bùng nổ, hình thành Đế Kiếm, sau khi được hắn cầm trong tay, điều động ngũ hành lực nơi này, vận hành uy thế Thiên Đạo nơi đây, hội tụ Đế Kiếm.

Chém lên trời!

Kiếm khí ngút trời, ánh kiếm diệt hư, kiếm ý phá không.

Trong chớp mắt, hư không tan vỡ, bầu trời ầm ầm, một vết nứt khổng lồ mạnh mẽ xé mở lên bầu trời, lộ ra bầu trời bên ngoài!

Lúc này, chúng sinh trong tiểu thế giới nơi đây, trong đầu như có hàng vạn tiếng sấm sét nổ vang, họ ngây ngốc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn vào vết nứt đó.

Đối với phần lớn họ, đây là một cảnh tượng lật đổ và kinh hoàng.

Bên ngoài bầu trời, còn có bầu trời khác.

“Vậy chúng ta là gì…”

Vô số người ngơ ngác kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, lẩm bẩm trong khi Hứa Thanh giữa không trung bước đi.

Trong tiếng ầm ầm của bầu trời, trong sự rung chuyển của tiểu thế giới, thân ảnh của Hứa Thanh đã đến vết nứt.

Hắn cúi đầu nhìn xuống thế tiểu giới nhỏ, sau đó bước một bước vào vết nứt, xuất hiện…

Đã ở trong một vùng trời đất kỳ lạ.

Một mái vòm khổng lồ, như một cái nắp bao phủ nơi đây.

Nơi đây không có chút dị chất nào của thần linh, chỉ có linh khí nồng đậm.

Nhìn qua mái vòm, có thể thấy bầu trời bên ngoài, tràn ngập ánh sáng đỏ, ánh sáng đó lưu động như cực quang, như một dòng sông.

Về phần mặt đất dưới mái vòm, là một đầm lầy.

Như thể nước biển khô cạn tạo thành.

Vô số bong bóng nổi lên trên đầm lầy, mà khi nhìn vào những bong bóng đó, Hứa Thanh kinh ngạc phát hiện những bong bóng… lại là từng tiểu thế giới.

Mà trong những tiểu thế giới đó, đều trấn áp thần linh.

Nơi đây, dường như là một ngục giam thần linh!

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh hơi thở dồn dập, đồng thời hắn cũng nhìn thấy vô số sợi tơ từ những tiểu thế giới này từ từ bốc lên như làn khói, dung nhập vào trung tâm của mái vòm.

Ở đó có một vòng xoáy, hút hết tất cả.

“Nơi này, là ngục giam thần linh… bên ngoài mái vòm, mới là thế giới thực sự.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng kỳ lạ, cuối cùng cũng có một phán đoán sơ bộ về vị trí hiện tại của mình, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía xa.

Hầu như ngay khi hắn nhìn tới, một luồng khí tức của Chúa Tể từ phía xa bùng nổ, tiếp đó là tiếng gào thét chói tai truyền khắp bát phương.

Chúa Tể, đang tới gần.

Còn có giọng nói lạnh lùng, mang theo sự sát khí đậm nét, vang vọng khắp nơi.

“Thú vị.”

“Linh quáng của gia tộc lão phu canh giữ, lại xảy ra chuyện vượt ngục hiếm hoi như vậy.”

Chương 2435: Chiến với Chúa Tể (1)

“Linh quáng?”

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên sắc bén.

Việc nơi đây có một người bảo hộ không nằm ngoài dự tính của hắn, vì vậy sự xuất hiện của vị Chúa Tể này không khiến Hứa Thanh quá ngạc nhiên.

Còn về tu vi của đối phương, Hứa Thanh cũng đã đoán trước được.

Dù sao nơi này có vẻ là ở Đệ Ngũ tinh hoàn, có thể trấn áp Vô Hạ.

Điều thực sự làm hắn ngạc nhiên là cách mà người bảo hộ gọi nơi đây.

Quáng, thông thường chỉ các nguồn tài nguyên, trong suy nghĩ trước đây của Hứa Thanh, linh quáng hẳn là mạch quặng hình thành từ linh thạch, nhưng khi nhìn lại…

Lấy thần linh làm nguồn, luyện hóa sinh mệnh thần linh, sau đó thông qua chúng sinh trong tiểu thế giới để hấp thụ, để bản thân lọc bỏ tạp chất, rồi lại để những người tu luyện tiếp tục lọc bỏ một lần nữa… Như vậy, linh khí tỏa ra trở nên cực kỳ tinh khiết.

Nhìn theo cách này, thực sự phù hợp với khái niệm linh quáng.

“Kết hợp với những lời của những người trước đó nói về gia tộc, và ý nghĩa trong lời nói của vị này, nơi đây… thuộc về gia tộc của họ.”

“Một gia tộc, người bảo hộ linh quáng là Chúa Tể, vậy lão tổ trong gia tộc sẽ có tu vi gì? Thế giới nơi gia tộc này ở lại có tầm vóc như thế nào?”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sự tinh anh, hắn càng tin chắc rằng mình đã đến đúng Đệ Ngũ tinh hoàn.

“Nhưng ta đến đây qua Nguyên Thủy Hải, tại sao lại xuất hiện trong tiểu thế giới đó, có phải có tình huống hoặc sự can thiệp nào khác không?"

"Mà về chi tiết, có lẽ ta sẽ nhận được một số câu trả lời từ vị Chúa Tể này."

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nơi phát ra tiếng vang.

Chúa Tể rất mạnh mẽ, nhưng Hứa Thanh đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng cho lần này, cũng có đòn sát thủ có thể giết Chúa Tể, vì vậy đối với hắn…

"Không phải không thể giết, nhưng Chúa Tể sẽ không đứng yên mà không chống cự, vì vậy… muốn đảm bảo giết chết hoàn toàn, ta cần một thời điểm thích hợp."

"Tất nhiên, nếu có thể giải quyết mà không cần động thủ thì càng tốt."

Hứa Thanh nheo mắt lại, nhìn về phía xa, tiếng vang trời đang làm cho chiếc màn bảo vệ nơi này bị biến dạng.

Trong chớp mắt, hư không bị xé toạc dưới tốc độ cực nhanh của đối phương, từ xa nhìn lại như một con mắt khổng lồ mở ra trên không trung.

Trong con mắt do vết nứt tạo thành, một bóng dáng xuất hiện bất thình lình.

Đứng giữa không trung.

Đó là một tu sĩ trung niên, diện mạo nghiêm khắc, ánh mắt lạnh lùng, thân hình gầy gò, nhìn không có vẻ vạm vỡ.

Một thân trường bào đen, tỏa ra vẻ âm u, xung quanh cơ thể còn bao phủ một làn khí đỏ, như dòng sông chảy, gây ấn tượng mạnh.

Điều kinh ngạc nhất là khí tức trên cơ thể gã.

Khí tức này khiến trời đất biến sắc, trấn áp hư không, làm cho tiếng sấm vang dội không ngừng, càng làm nổi bật sự uy nghiêm của người đến.

Thậm chí, nước bùn trong đầm lầy dưới mặt đất cũng bị kéo lên, xoay quanh xung quanh.

Dường như, sự xuất hiện của tu sĩ trung niên này giống như một hố đen, có thể hút tất cả mọi thứ.

Ngay cả ánh mắt, khi nhìn vào gã cũng bị biến dạng.

Lúc này khi Hứa Thanh nhìn về phía Chúa Tể trung niên, ánh mắt của người này cũng rơi vào Hứa Thanh, sau khi quan sát một lúc, gã mở miệng lạnh lùng.

“Không phải là nô tộc trong linh quáng, cũng không phải là sinh vật thần tính, mà nơi này không có dấu vết bị xâm nhập từ bên ngoài.”

Tu sĩ trung niên từ trên cao nhìn xuống Hứa Thanh, nhìn đi nhìn lại, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Nhìn lại tiểu thế giới bị Hứa Thanh xé toạc, gã nheo mắt lại, dập tắt sát ý, giọng trầm trầm vang lên.

“Có vẻ như, ngươi vì một sự cố nào đó mà vô tình xuất hiện trong linh quáng, còn việc giết một vài nô tài luyện linh thì không sao.”

“Nhưng điều ta cần biết là thân phận và mục đích của ngươi, cũng như lý do vì sao ngươi lại xuất hiện tại nơi đây!”

Giọng gã mang theo một cảm giác áp bức kỳ lạ, bao phủ xung quanh.

Hứa Thanh hơi nheo mắt lại, người này có thể nhìn thấu cách hắn đến đây, điều này cho thấy đối phương có tầm nhìn sắc bén.

“Người này có ý tứ trong lời nói, đang dò xét ta để phán đoán, như vậy… ta cũng có thể gián tiếp tìm hiểu.” Hứa Thanh suy nghĩ một lúc, rồi hơi chắp tay.

“Ta là Viêm Huyền Tử, do một sự cố đặc biệt mà hiện tại đang ở quý địa…”

“Sự cố gì?” Tu sĩ trung niên ngắt lời Hứa Thanh, ánh mắt lóe lên, truy hỏi.

Hứa Thanh nhíu mày, giọng nói giữ bình tĩnh.

“Một lần thăm dò khe nứt không gian.”

Tu sĩ trung niên nghe vậy, bỗng cười, nhìn Hứa Thanh với ánh mắt đầy sắc bén.

“Thăm dò? Ta không nghĩ vậy.”

“Linh quáng nằm trong tiểu thế giới, lơ lửng bên ngoài đại thế giới, không cùng một tầng không gian, vì vậy khả năng xảy ra sự cố thông qua khe nứt không gian là cực kỳ thấp.”

“Mà ngươi có tu vi Uẩn Thần thất giới, giết mấy tên nô tài luyện linh chưa kịp phục hồi, dù có suy luận nhưng... có thể xé toạc trời từ...”

“Chuyện này không phải là nhiều, chỉ có một số thiên kiêu tuyệt đỉnh mới có thể làm được.”

Ánh mắt của tu sĩ trung niên càng ngày càng sâu.

“Nhưng thiên kiêu... không thể không biết quy tắc và sự nhạy cảm của linh quáng, nên khi bị ta hỏi thăm, chắc chắn sẽ nói rõ bối cảnh của mình.”

“Nhưng dường như ngươi không biết gì cả.”

“Thêm vào đó là khí tức tinh hoàn bên ngoài vẫn chưa tan hết trên người ngươi, nhìn như vậy... ngươi không phải là tu sĩ bản địa?”

Chương 2436: Chiến với Chúa Tể (2)

Lời nói của tu sĩ trung niên vang vọng, Hứa Thanh không có biểu cảm, nhìn gã tiếp tục nói.

“Ta đã từng nghe nói… nơi này trước khi khô cạn là Nguyên Thủy Hải, vì vậy thỉnh thoảng có một số tu sĩ từ các tinh hoàn khác, đến Đệ Ngũ tinh hoàn của ta thông qua Nguyên Thủy Hải.”

“Nhưng tu vi ít nhất cũng phải là Hạ Tiên… Tất nhiên thỉnh thoảng cũng có một số thiên kiêu, sử dụng cách khác để đi qua, mà những thiên kiêu này thường có người vệ đạo bên cạnh.”

Tu sĩ trung niên cười, nhìn Hứa Thanh với ánh mắt tham lam.

“Còn ngươi, khi bị ta hỏi thăm, vẫn giấu diếm điều gì đó, điều này cho thấy ngươi lo ngại, không muốn tiết lộ, cũng cho thấy ngươi không có người vệ đạo bên cạnh…”

“Một tu sĩ lạ từ tinh hoàn bên ngoài.”

“Những thông tin tinh hoàn bên ngoài trong đầu ngươi rất có giá trị đối với ta.”

Tu sĩ trung niên cười lớn hơn, ánh mắt lóe sáng, giơ tay phải lên, chỉ về phía Hứa Thanh.

Khi rơi xuống, một ngón tay khổng lồ được tạo thành từ quy tắc và pháp tắc hiện ra trên không trung, ngón tay này rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy vân tay, ngón tay hạ xuống càng lúc càng lớn, các khe rãnh cũng rõ ràng.

Ngón tay thay thế bầu trời, với khí thế thái sơn áp đỉnh, ầm ầm lao về phía Hứa Thanh.

Khí tức của Chúa Tể bùng nổ hoàn toàn, tạo ra một sự áp chế khủng khiếp.

Nhìn vào ngón tay, Hứa Thanh nheo mắt lại, cơ thể lập tức lùi lại.

Đối phương có thể thông qua vài câu nói mà phân tích được nhiều thông tin như vậy, điều này cho thấy trí tuệ của gã không tầm thường, nhưng tương tự từ phản ứng của đối phương, Hứa Thanh cũng đã nhận được câu trả lời mà mình muốn.

Nơi đây thực sự là Đệ Ngũ tinh hoàn.

Quá trình truyền tống của hắn không sai.

Đây là điều mà Hứa Thanh lo lắng trong lòng.

Bây giờ, câu trả lời là nơi này từng là Nguyên Thủy Hải, hiện tại đã khô cạn.

Vì vậy, việc truyền tống đến đây có một lý do hợp lý.

Ngoài ra, thông qua phản ứng của đối phương, Hứa Thanh còn xác nhận một điều, đó là… ngoài tu sĩ trung niên trước mặt, rất có thể chỗ này không còn cường giả nào khác trong gia tộc của đối phương.

Thậm chí có thể không gần nơi gia tộc của gã.

Nếu không, gã sẽ không quan tâm xem bên cạnh hắn có người vệ đạo hay không.

Bởi vì theo phán đoán của Hứa Thanh, việc trông coi linh quáng là nhiệm vụ của Chúa Tể, thì lão tổ của gia tộc tất nhiên còn mạnh hơn.

Những suy nghĩ này lóe lên trong lòng Hứa Thanh, hắn càng thêm tự tin, nhìn vào ngón tay đang tiến đến, ánh mắt bừng sáng, ngũ hành trong cơ thể bộc phát, cộng hưởng với quy tắc ngũ hành trong ngục giam thần linh, đồng thời giơ tay vung lên.

Lập tức, từ tiểu thế giới bị xé mở phía dưới vang lên tiếng nổ lớn, ngũ hành bên trong bị Hứa Thanh kéo lên, lao ra khỏi khe nứt.

Sau khi hòa vào ngũ hành bên ngoài tiểu thế giới, bàn tay Thiên Đạo lại một lần nữa hiện ra.

Khi ngón tay của Chúa Tể rơi xuống Hứa Thanh trên không trung, bàn tay Thiên Đạo từ dưới lao lên, nắm chặt lấy.

Hất mạnh lên trên.

Âm thanh vang trời.

Ngón tay Chúa Tể hiện ra, rung động dữ dội, va chạm với bàn tay ngũ hành, quy tắc bên trong đối đầu, pháp tắc va chạm, tạo thành một chuỗi âm thanh vang dội, tạo nên xung kích lan ra bốn phía.

Chúa Tể trung niên không bất ngờ trước điều này, gã sớm nhìn ra sự bất thường của Hứa Thanh, ngay lập tức giơ tay phải lên, không còn là một ngón tay, mà là năm ngón tay kết hợp lại, ấn về phía Hứa Thanh.

Dưới lực ấn này, lập tức năm ngón tay hóa thành cửu giới, cửu giới thành cửu ma.

Chín tôn cự ma dữ tợn, hình dáng khác nhau.

Có con lưng vác núi lớn, bụng rất to, có con mang biển lớn, hai đầu hung ác, có con đứng trên thế giới, toàn thân là gai xương, có con xung quanh là tiếng kêu ai oán của chúng sinh.

Chín tôn cự ma dữ tợn hiện ra, đồng loạt gầm thét, lao về phía Hứa Thanh.

Trước cảnh này, lòng Hứa Thanh không có quá nhiều gợn sóng, hắn mượn lực xung kích trước đó, tiếp tục lùi lại, đồng thời tay bắt pháp quyết, trong mắt hiện lên đạo ngân Lục Tặc Vọng Sinh, trong cơ thể vận chuyển thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên.

Xuất chiêu, chính là một loại cấm thuật tiên trong hệ thống tu luyện của đại lục Vọng Cổ thời đại Huyền U Cổ Hoàng... Tiên thuật!

Với tiên thân Cực Tiên, thi triển cấm thuật của tiên, trong quá trình chín ngày của Hứa Thanh ở tiểu thế giới đó, uy lực mạnh hơn nhiều so với khi hắn còn thần thân, và uy lực cũng vậy.

Dù sao, đây là pháp môn kinh khủng mà Tiên Thuật Đại Đế đã nghiên cứu riêng cho các tu sĩ.

Lúc này khi thi triển, lục dục không còn là những cảm xúc hư ảo, mà là một biển lục dục trước mặt Hứa Thanh!

Biển cả được tạo thành từ sáu loại dục vọng, trực tiếp bao phủ toàn bộ phạm vi, tạo thành xoáy nước, quay cuồng.

Trong đó lục dục xen lẫn, bùng nổ hoàn toàn.

Con người có dục vọng, ma quỷ có dục vọng còn mạnh hơn.

Vì vậy trong chớp mắt, chín tôn cự ma dữ tợn run rẩy, bị biển lục dục nhấn chìm, đồng thời thuật Ngũ Cẩu Xá Tiên của Hứa Thanh cũng lập tức triển khai.

Bằng một niệm vô hình, rơi vào thức hải của Chúa Tể trung niên.

Thay đổi ký ức của gã, ẩn giấu, do đó che mắt cảm giác, tiếp theo là thức hải xuất hiện tóc trắng, hình thành xoáy nước.

Cửa mở rộng.

Tham Cẩu vào nhà.

Tất cả những điều này khiến Chúa Tể trung niên cảm thấy chấn động, chân mày nhíu lại.

Gã chưa từng thấy pháp thuật như vậy.

“Có chút thú vị, đây có phải là đạo pháp đặc biệt của tinh hoàn ngươi?”

Chương 2437: Bảo quang, đao quang, kiếm quang (1)

Trong quá trình Huyền U Cổ Hoàng thống nhất đại lục Vọng Cổ, Tiên Thuật Đại Đế đã có vai trò đặc biệt quan trọng.

Những tiên thuật do lão sáng tạo đã giúp tu sĩ Nhân tộc gia tăng sức mạnh, mang đến sát thương lớn và cực kỳ quỷ dị. Trong đó không thiếu những pháp thuật tàn nhẫn và đẫm máu.

Khi đó, các tộc khác trong đại lục Vọng Cổ cực kỳ căm hận nhưng lại không thể làm gì được.

Tuy nhiên, sau khi thống nhất, vì tiên thuật có hại cho Thiên Đạo, tất cả tiên thuật đều bị phong ấn và không truyền ra ngoài.

Bản thân Tiên Thuật Đại Đế cũng vì nhiều lý do mà bị lịch sử che giấu, trở thành vị Đại Đế duy nhất ít được người đời sau biết đến trong Nhân tộc.

Về sau, khi Tàn Diện đến, thần linh giáng lâm, vạn tộc phần lớn đã rời đi và lập ra các thánh địa, tiên thuật mới được truyền bá trở lại.

Tiên thuật của đại lục Vọng Cổ cũng nhờ những Tiên Thuật Điện được phát hiện mà dần dần được vạn tộc nắm giữ gián tiếp.

Tuy nhiên, ở Đệ Ngũ tinh hoàn, đây là lần đầu tiên tiên thuật được trình diễn.

Mà đối với gã Chúa Tể trung niên kia, trong cảm nhận của gã, điều này tự nhiên gây ra chấn động mạnh mẽ.

Trong quá trình thăm dò của gã, dù là biển lục dục bao phủ chín tôn cự ma, hay vòng xoáy hiện lên trong thức hải của gã lúc này, đều khiến vị Chúa Tể trung niên không khỏi nghiêm trọng.

Đặc biệt là hiện tượng sau, cảm giác ẩn náu trong ký ức chưa được phát hiện, rồi sau đó tóc bạc biến thành vòng xoáy, hóa thành cánh cửa, bùng phát ra cảm giác lạnh lẽo, tất cả đều khiến tiên thuật trở nên khó lòng phòng bị.

Một cảm giác nguy cơ mạnh mẽ cũng nổ tung như thủy triều trong cơ thể gã Chúa Tể trung niên, như muốn nhấn chìm mọi thứ.

Thậm chí ký ức của gã cũng xuất hiện những dấu hiệu không thuộc về mình.

Dường như, tất cả trong ký ức lúc này đã trở thành kẻ thù của bản thân.

Trong thời khắc then chốt, gã Chúa Tể trung niên quyết định nhanh chóng, không hề do dự, hai tay mạnh mẽ nâng lên, một tay đặt lên trán, một tay đặt lên ngực, đồng thời nhấn mạnh.

Tiếng nổ vang vọng, dựa vào tu vi hùng hậu của mình, bàn tay đặt lên trán đã ảnh hưởng đến linh hồn và ký ức, khiến sự thay đổi kỳ lạ trong ký ức ngừng lại.

Bàn tay đặt trên ngực đã phong ấn thức hải của mình, kìm nén bùng phát.

Sau khi hoàn tất, đôi mắt đỏ rực của gã bùng lên ánh đỏ, miệng đột nhiên mở rộng, hút mạnh một cái.

Lập tức, chín tôn cự ma bị bao quanh bởi biển lục dục gầm thét, cơ thể tự động tan vỡ thành ma khí dày đặc, ngược lại cuộn trở về, bay vào miệng gã Chúa Tể trung niên.

Bị gã nuốt trọn.

Cơ thể gã lập tức phát ra tiếng sấm, cơ thể vốn gầy guộc trong chớp mắt đã phình ra, cơ bắp nở to, làn da trở nên đỏ rực, toàn bộ cơ thể từ chiều cao bình thường ngay lập tức hóa thành trăm trượng.

Trên người gã sát khí ngút trời, ma diễm từ dưới chân lan ra, bao phủ tám hướng, đồng thời cũng có một khí tức cuồng bạo trời long đất lở bùng phát mạnh mẽ trên người gã.

Sử dụng sát khí này, kết hợp với sự cuồng bạo của bản thân, quét khắp cơ thể, tìm kiếm những nơi bị tiên thuật xâm nhập, xé toạc chúng!

Đây chính là một trong những đòn sát thủ của vị Chúa Tể trung niên, Sát Ma Lâm Thế.

Từ trong hư vô dường như phát ra tiếng rạn nứt, sắc mặt Hứa

Thanh âm trầm, hắn nhận thấy tiên thuật của mình bị xé toạc mạnh mẽ, cùng với đó là đoạn ký ức bị tiên thuật xâm nhập.

Tất cả đều bị gã Chúa Tể trung niên này xé toạc mạnh mẽ.

Sau khi hoàn tất, gã Chúa Tể trung niên hóa thân thành Sát Ma, trong mắt hiện lên sự điên cuồng, cơ thể lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Bão tố lan ra, khí thế ngút trời, Hứa Thanh chỉ cần cảm nhận, toàn bộ cơ thể đều cảm thấy đau đớn.

Vị Chúa Tể đó tốc độ cực nhanh, hóa thành tàn ảnh, lập tức tiếp cận, một chưởng đánh xuống.

Phản ứng của Hứa Thanh cũng nhanh chóng, tu vi bùng nổ hoàn toàn, cơ thể nhanh chóng lùi lại, nhưng vẫn bị bàn tay đó ảnh hưởng, toàn thân rung động, xương cốt phát ra tiếng rạn nứt, máu tươi phun ra.

Lực lượng của Chúa Tể, khủng bố đáng sợ.

Nếu là những Uẩn Thần khác, có lẽ lúc này không chỉ xương cốt bị vỡ nát mà còn thân hình bị tiêu diệt hoàn toàn.

Nhưng tiên thân của Hứa Thanh có điểm mạnh của nó, dù bị thương nhưng nhờ sức mạnh của bàn tay đó, tốc độ của hắn tăng lên, lùi lại và giữ khoảng cách.

Hắn không chọn tiếp tục bỏ chạy, mà khi khoảng cách được kéo dài và gã Chúa Tể đó lại một lần nữa lao tới, mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng lạnh.

Tay phải giơ lên, hướng về Chúa Tể trung niên, mạnh mẽ giáng xuống.

Kim là lưỡi đao, thổ là đài đao, mộc là rãnh đao, thủy là trục nối, hỏa là lực lượng chém giết.

Chính là Trảm Thần Đài mà Hứa Thanh tái tạo từ ngũ hành của bản thân!

Lúc này, khi tay phải hắn giáng xuống, Trảm Thần Đài ngũ hành to lớn hiện ra trước mặt Hứa Thanh, trên đỉnh đầu gã Chúa Tể trung niên.

Bao trùm tất cả.

"Trảm!"

Hứa Thanh gầm lên.

Lập tức khí cơ của Trảm Thần Đài khóa chặt, phong tỏa tất cả phương hướng, ấn định mọi quỹ đạo, trong sự cuồng bạo của ngọn lửa, trong ánh sáng lưỡi đao lóe lên, lưỡi đao lập tức rơi xuống.

Rắc một tiếng!

Lưỡi đao rơi xuống cổ Sát Ma Chúa Tể trung niên, nhưng Trảm Thần Đài vốn không thể xuyên qua thân thể của gã, giờ đây lại không thể tách rời đầu của Chúa Tể trung niên này.

Chỉ chém một nửa, thì bị một lực lượng khổng lồ chặn lại, kẹt lại mạnh mẽ.

Máu chảy ra, Chúa Tể trung niên gầm lên trong đau đớn, thân thể lập tức xuất hiện bóng dáng chồng lên, chính là chín tôn cự ma mà gã đã nuốt vào.

Chín tôn cự ma này trong suốt, như hồn ảnh từ cơ thể Chúa Tể nổi lên, lao về phía Trảm Thần Đài, ngay khi chạm vào, chúng lập tức nổ tung.

Bằng cách nổ tung này, chúng tấn công Trảm Thần Đài.

Chớp mắt, với chín lần nổ tung liên tiếp, Trảm Thần Đài liên tục rung chuyển, cuối cùng không thể chống đỡ, nổ tung giữa trời đất, vỡ nát thành từng mảnh.

Hứa Thanh chấn động tâm trí, máu phun ra, cơ thể lại lùi lại.

Chương 2438: Bảo quang, đao quang, kiếm quang (2)

Còn gã Chúa Tể, sau khi Trảm Thần Đài sụp đổ, chín tôn cự ma cũng biến mất, thân thể gã nhanh chóng co lại, ngay lập tức biến thành hình dạng trung niên ban đầu.

Trên cổ gã có một vết máu, máu chảy ra, nhưng vết thương đang lành lại với tốc độ nhanh chóng.

“Không hổ là thiêu kiêu, với tu vi Uẩn Thần thất giới, triển khai thuật pháp càng lúc càng quỷ dị, càng lúc càng mạnh mẽ.”

Lời nói của Chúa Tể trung niên vang vọng.

Nghe có vẻ bình thường, nhưng ngay khi lời nói được thốt ra, Hứa Thanh cảm thấy nguy cơ ập đến.

Chớp mắt, xung quanh Hứa Thanh, hư vô gợn sóng, từng trận pháp hiện ra từ hư không.

Đầu tiên là ba ngàn ba trăm trận, sau đó là ba vạn ba ngàn trận, tiếp theo là ba mươi ba vạn trận!

Vô số trận pháp từ hư vô bùng nổ, dày đặc, che trời phủ đất, với tốc độ kinh người, đè xuống Hứa Thanh.

Đây chính là một trong những thần thông khác của gã Chúa Tể trung niên!

Tam Tam Cấm Trận!

Gọi là Tam Tam, nghĩa là khi gã nói ra đúng ba mươi ba từ, thì có thể trong một niệm bùng nổ.

Thần thông này ẩn giấu, những ai không biết thì khó mà phát hiện trước.

Hứa Thanh lần đầu gặp phải, không cách nào tránh né, xung quanh đều là trận pháp, trong thời khắc nguy hiểm, mắt phải hắn đột nhiên lóe sáng, bên trong đạo ngân lưu động.

Quyền hành xóa bỏ, bùng nổ mạnh mẽ.

Xóa bỏ tất cả các trận pháp đã thấy!

Chớp mắt, trận pháp tiếp tục xóa bỏ, một thời gian ngắn Hứa Thanh bị mắc kẹt tại chỗ, xung quanh không ngừng vang lên tiếng nổ, ánh sáng lóe lên, dao động dữ dội.

“Cuối cùng cũng khiến ngươi phải sử dụng quyền hành, ta đã đoán từ trước ngươi không thể không có quyền hành.”

Trên không trung, Chúa Tể trung niên nhìn cảnh này, lạnh lùng nói.

Gã chưa bao giờ coi thường Hứa Thanh, dù là trước đó hay bây giờ.

Gã hiểu rằng những kẻ từ tinh hoàn bên ngoài đến đây một mình, nhất định mang theo đòn sát thủ.

Mà từ sự bình tĩnh của đối phương, gã phán đoán rằng đòn sát thủ này có thể làm tổn thương đến cấp bậc Chúa Tể.

Vì vậy, từ đầu đến cuối, gã dường như đã ra tay, nhưng thực tế lại giữ lại một số tâm trí phòng bị.

Ngay cả khi giao đấu đến giờ, đối phương đã thể hiện đòn sát thủ như Trảm Thần Đài, bản thân cũng đã dùng đến Tam Tam Cấm, nhưng Chúa Tể trung niên vẫn không hề chủ quan, mà chỉ ánh mắt lóe sáng.

Gã muốn ép Hứa Thanh tung ra đòn sát thủ.

Mà khi Hứa Thanh sử dụng quyền hành để phá trận pháp, gã đột nhiên giơ tay lên.

Lấy ra một bảo vật.

Đó là một hạt giống.

Ngay khi xuất hiện, hạt giống này liền nảy mầm, trong một hơi thở nó phát triển thành một cây non, rồi thành một cây cổ thụ!

Cao bốn mươi chín trượng!

Cả thân cây như pha lê, lấp lánh vô cùng, những chiếc lá mở ra cũng vậy, trông lấp lánh, đẹp đẽ tuyệt vời.

Về tác dụng của nó, là hấp thụ.

Nó đã hút tất cả những khí tức đến từ Hứa Thanh và những dấu vết của thuật pháp trên chiến trường này theo một cách không thể tin được.

Sau đó, trên thân cây đột nhiên xuất hiện ba ấn ký.

Một là thủ ấn ngũ hành của Hứa Thanh.

Một là tiên thuật.

Một là Trảm Thần Đài vừa rồi.

Sau khi ba ấn ký này xuất hiện, chúng lập tức dung hợp với nhau, trên thân cây xuất hiện một bóng người.

Nhìn từ đường viền, bóng người… giống hệt Hứa Thanh.

Sát khí bùng phát từ bóng người này, khóa chặt Hứa Thanh ở xa.

Hứa Thanh đang sử dụng quyền hành để xóa bỏ trận pháp, lập tức kinh ngạc.

“Bảo vật đó…”

Bảo vật đó không chỉ có thể hấp thụ mà còn có thể tạo ra hình thân tương ứng.

Lúc này, bóng dáng giống hệt Hứa Thanh đang cố gắng thoát ra khỏi thân cây, khi thân cây rách ra, bóng dáng sắp hiện ra.

Nguy cơ càng tăng lên, Hứa Thanh không chút do dự, truyền ra tâm niệm.

“Tiểu Ảnh!”

Ngay khi tâm niệm hắn hiện ra, bóng tối dưới chân Hứa Thanh đột nhiên bùng nổ, như bóng đêm tối thăm thẳm, bao phủ bát phương, trong tiếng cười quỷ dị vang vọng, một cây đại thụ đen ngòm đâm lên từ mặt đất.

Tán cây đen ngòm, thân cây đen ngòm, quan tài đen treo như con lắc, cùng với vô số con mắt kỳ dị mở to, khóa chặt vào bảo cây thủy tinh lưu ly, lao về phía nó.

"Vẫn không định sử dụng sao…"

Chúa Tể trung niên cười lạnh, không tiến lại gần mà giơ tay phải lên không trung, mạnh mẽ chụp lấy.

"Quỷ Môn mở, Thiên Oán đến!"

Ngay khi bàn tay gã giáng xuống, trời đất tối sầm, một cánh cổng xương đen hiện ra giữa trời đất.

Cánh cửa cổ xưa, do thuật pháp tạo ra, khi đứng thẳng, vô số tiếng kêu thảm thiết và tiếng hét tuyệt vọng vang lên từ bên trong cánh cửa.

Sau đó, một móng vuốt xương khổng lồ thò ra từ bên trong cánh cửa, bám vào khung cửa, hơi thở chết chóc bùng nổ, biến thành vô số lệ quỷ, bao quanh bên ngoài cánh cửa.

Tồn tại khủng khiếp bên trong cánh cửa đang bò ra.

Chưa hết.

Rõ ràng gã đã thi triển Tam Tam Cấm để giam cầm Hứa Thanh, rõ ràng gã đã mở cánh Quỷ Môn này, triệu hồi cái gọi là Thiên Oán.

Nhưng Chúa Tể trung niên vẫn lạnh lùng lóe lên, giơ tay lấy ra một cây nhang tím.

"Đốt lên mệnh hương, tương liên tính mệnh, hương tàn người diệt!"

Ngay khi gã nói ra, cây nhang lập tức cháy.

Chớp mắt, Hứa Thanh như bị nguyền rủa, sinh mệnh trôi đi.

"Quên nói với ngươi rằng lý do ta được gia tộc bổ nhiệm canh giữ linh quáng này không phải vì tu vi của ta mạnh đến đâu, mà vì cách ta làm việc, luôn coi trọng sự ổn thỏa."

Trên không, Chúa Tể trung niên bình tĩnh nói.

"Vì vậy, nếu ngươi không chuẩn bị để sử dụng đòn sát thủ của mình, thì… ngươi sẽ không còn cơ hội nữa!"

Đôi mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng lạnh, chớp mắt, nơi bị trận pháp bao phủ đột nhiên phát ra âm thanh trong trẻo, những ngọn lửa đen như hoa nở rộ, một con Kim Ô bay lên từ, đốt cháy khí tức chết chóc và những lệ quỷ lan tràn.

Mà đồng thời, ba luồng sáng bùng nổ từ bên trong!

Ánh sáng đầu tiên, là một tấm khiên, bay thẳng tới Quỷ Môn trên bầu trời, mục tiêu là Thiên Oán đang bò ra khỏi cửa, đồng thời cũng đang phình to, dường như muốn chặn Quỷ Môn lại.

Ánh sáng thứ hai, là một cây kéo khổng lồ, hiện ra giữa trời đất, tỏa ra khí tức Đại Đế, cắt mạnh vào hư vô giữa Hứa Thanh và cây nhang đang cháy!

Cắt đứt nhân quả!

Ánh sáng thứ ba, là kiếm quang.

Không phải là kiếm của Cửu gia gia, mà là kiếm của Hứa Thanh!

Tay hắn cầm Đế Kiếm, trảm thiên địa, phá vạn trận, dấy lên đại địa chi lực hình thành chiêu thức Địa Tàng, đâm thẳng vào gã Chúa Tể trung niên!

“Thanh kiếm đó, và một thức kiếm này…”

Chúa Tể trung niên trợn mắt, cơ thể lập tức lùi lại, trong lòng sôi sục.

“Chí bảo của Nhân tộc!”

Chương 2439: Trảm Chúa Tể, nhất kích tất sát! (1)

Đệ Ngũ tinh hoàn, ngục giam thần linh.

Thần thông pháp thuật đang vang dội.

Ở phía xa, đại thụ do Tiểu Ảnh hóa thành đang quấn lấy và đấu đá với bảo thụ lưu ly, cả hai đều muốn áp chế đối phương.

Tiếng vang vẫn tiếp diễn, sấm sét không ngừng.

Gần đó, trong Tam Tam Cấm Trận, quyền hành xóa bỏ bộc phát, bảo quang từ khiên của Hứa Thanh bùng lên, bay thẳng lên trời, hướng đến cổng quỷ trên bầu trời.

Cái khiên này đến từ Minh Viêm Đại Đế, chứa một phần sức mạnh của Hắc Liên, lan tỏa hắc hỏa đồng thời tự mở rộng gấp nhiều lần, cao bằng cổng quỷ, va chạm mạnh.

Cả hai đều rung chuyển.

Bên dưới, cái kéo Đại Đế tỏa sáng chói lóa, mạnh mẽ cắt đứt nhân quả của mệnh hương.

Cuối cùng là Hứa Thanh, với Kiếm Đế trong tay, kiếm xuất như cầu vồng, như trảm thiên tích địa, tỏa ra thế kinh thiên, hóa thành sát ý vô biên, đột ngột lao về phía gã Chúa Tể trung niên.

Lúc này, những lời mà Chấp Kiếm Đại Đế đã truyền dạy vang lên trong đầu Hứa Thanh.

“Địa Kiếm mà ta sáng tạo năm xưa, là để tiêu diệt một tên thông thạo thổ đạo, một kiếm này chủ yếu kích phát địa khí, lấy kiếm ý thay thế địa ý, biến địa khí thành kiếm khí.”

“Sau đó, ngưng tụ thành Địa Kiếm!”

Ngay cả với sự thấu hiểu của Hứa Thanh đối với Chấp Kiếm Đại Đế và Thế tử, hắn vẫn chỉ mới cảm nhận được kiếm thức đầu tiên của Chấp Kiếm Đại Đế, còn những kiếm thức khác, hắn vẫn chưa nắm vững.

Trong Đệ Ngũ tinh hoàn xa lạ này, đối mặt với một Chúa Tể trung niên cẩn trọng như vậy, Hứa Thanh không hề do dự.

Với ánh sáng của Đế Kiếm và sự lan tỏa của Địa Kiếm, bát phương đều rung động.

Các đầm lầy xung quanh đều rung lên, những bong bóng nhỏ trong đầm lầy cũng như vậy.

Những làn khói bốc lên từ mặt đất, từ các tiểu thế giới.

Khí đó, không phải là chất dinh dưỡng từ tiểu thế giới, mà là địa khí được kích phát bởi kiếm khí của Địa Kiếm.

Ngày lúc càng nhiều, trong nháy mắt đầm lầy bùng nổ, những tiểu thế giới trong bong bóng cũng rung chuyển dữ dội.

Khói bay ngút trời, bay thẳng về phía Hứa Thanh.

Tất cả những điều này xảy ra trong chớp mắt, khi Hứa Thanh với Đế Kiếm trong tay lao ra, vô số làn khói từ tám phương tụ về.

Bao phủ bên ngoài cơ thể Hứa Thanh!

Như thể, Hứa Thanh tự thân, đã trở thành thanh kiếm này!

Kiếm uy bao trùm, bầu trời rung chuyển, mặt đất nổ tung, toàn bộ ngục giam thần linh dậy sóng như biển.

Sau đó, trong lòng Chúa Tể trung niên kia chấn động và cơ thể gã nhanh chóng lùi lại, thanh đại kiếm được tạo thành từ địa khí này, với thế như vũ bão, tốc độ không gì sánh kịp!

Lao thẳng về phía gã Chúa Tể trung niên!

Nghiền nát tất cả!

“Thanh kiếm đó, và một kiếm này…”

Ánh mắt gã Chúa Tể trung niên thu hẹp lại, lời này gã chưa kịp thốt ra thì trong lòng đã dấy lên lòng tham, lúc này gã không còn do dự nữa, mắt trái của gã lập tức xuất hiện một vòng xoáy.

Đạo ngân hiện ra, cuối cùng quyền hành cũng bùng nổ!

Biến đổi đầu tiên xuất hiện ở dòng sông sương mù đỏ quanh cơ thể gã.

Dòng sông sương mù này chính là quyền hành của gã, lúc này với sự vận hành của đạo ngân, nó đột nhiên rung chuyển, từ cơ thể gã tản ra bốn phía.

Ngay sau đó…

Hứa Thanh rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của thiên địa.

Không khí trước mặt hắn dường như có lực cản, lực cản này lập tức trở nên vô cùng lớn, khiến tốc độ của hắn không khỏi giảm xuống, mặc dù Địa Kiếm vẫn toát ra khí thế bùng nổ… Nhưng lực cản vẫn tiếp tục gia tăng.

Thậm chí khi đạt đến một mức độ nhất định, nó trở thành sự bảo hộ cho đối phương!

Không chỉ ngăn cản tốc độ của Hứa Thanh, mà còn chống lại kiếm khí của hắn.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao, nhưng vùng khí này, đối với Hứa Thanh là lực cản, nhưng với gã Chúa Tể trung niên kia lại là sự giảm thiểu.

Giảm thiểu tất cả lực cản của không khí, giảm thiểu mọi luồng khí lưu.

Với sự đối lập như vậy, biểu hiện ra bên ngoài là tốc độ của Hứa Thanh càng lúc càng chậm, hành động dưới tác động của ngoại lực càng thêm trì trệ, mà gã Chúa Tể trung niên thì tốc độ đã đạt đến mức kinh người.

Tốc độ nhanh đến mức, gã tránh được Địa Kiếm của Hứa Thanh trong nháy mắt, ngay lập tức gã đến bên cạnh Hứa Thanh, trong mắt hiện lên sự tham lam, giơ tay phải về phía Đế Kiếm trong tay Hứa Thanh, nắm lấy nó.

Cực kỳ chính xác, mà thời điểm được chọn rất khéo léo.

Không để lại cho Hứa Thanh cơ hội phản công.

Một tay bắt lấy!

Nhưng trước khi gã kịp phấn khích, Đế Kiếm mà gã nắm trong tay đột nhiên trở nên hư ảo, ngay cả Hứa Thanh trước mặt gã cũng trở thành ảo ảnh.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt gã Chúa Tể trung niên tối sầm lại.

“Nhận thức bị thay đổi?”

Gần như ngay khi gã Chúa Tể trung niên nhận ra điều này, không xa phía trước, Địa Kiếm do Hứa Thanh biến thành, nắm lấy cơ hội này, bùng nổ hoàn toàn.

Lúc trước, hắn đã sử dụng khả năng thay đổi nhận thức do Thế tử ban cho, vào thời khắc quan trọng lợi dụng lòng tham của gã Chúa Tể trung niên với Đế Kiếm, cuối cùng đã thay đổi nhận thức khó bị lay chuyển của gã một chút.

Qua đó, dành được cơ hội này cho mình.

Chỉ là, sự thay đổi nhận thức chỉ trong chớp mắt, mà quyền hành của người này lại rất đặc biệt, nên Hứa Thanh đã suy nghĩ rất nhanh trong thời khắc đó, hắn không tự tin rằng chỉ dựa vào Địa Kiếm là có thể chém giết gã.

Ngay cả khi thể hiện đòn sát thủ, với kiếm khí của Cửu gia gia, Hứa Thanh vẫn cảm thấy có thể xảy ra bất ngờ.

Hắn không chắc liệu đối phương có đòn sát thủ hoặc phương pháp đặc biệt nào hay không.

Hắn cần đảm bảo rằng phải tạo ra một tình huống khiến đối phương phải lộ ra tất cả các biện pháp của mình.

Lý do hắn làm điều này là vì hắn muốn… nhất kích tất sát!

Không phải trọng thương đối phương.

Càng không thể để đối phương bỏ trốn.

Với những lý do đó, Hứa Thanh đã có quyết định trong tích tắc.

Vì vậy, lần này Đế Kiếm bùng nổ, mục tiêu không phải là gã Chúa Tể trung niên, mà là lợi dụng cơ hội ngắn ngủi này, hắn đã đánh Địa Kiếm, xuống mặt đất!

Chính xác mà nói, là đánh vào những tiểu thế giới… bên dưới.

Đối phương đã cẩn trọng thì nên làm đối phương rối loạn trước.

Chỉ khi tâm loạn, mới xuất hiện sơ hở để nhất kích tất sát.

Đối với một người bảo hộ, phương pháp khiến tâm loạn, tự nhiên chính là sự sụp đổ trên diện rộng của nơi bảo hộ.

Vì vậy, đòn này của Hứa Thanh dường như nhắm vào Chúa Tể, nhưng thực chất mục đích thật sự là đại bộ phận các tiểu thế giới nơi đây.

Ngay lập tức kiếm khí hạ xuống, mặt đất nứt ra, các tiểu thế giới trong đầm lầy như bị cắt ngang.

Tiếng nổ vang lên, chia năm xẻ bảy!

Bầu trời của các tiểu thế giới đó, hầu hết đều bị sụp đổ, những người bị biến đổi chưa kịp hồi sinh trong đó, đều tan biến trong giấc ngủ.

Mà tiểu thế giới không còn bầu trời, sinh linh trong những tiểu thế giới đó như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, từng người từng người trong sự ngỡ ngàng và sợ hãi của họ, cũng khiến ngục giam thần linh, cuối cùng đại loạn.

Sự hút linh khí, do đó bị giảm đi rất nhiều.

Vòng xoáy trên bầu trời hấp thu linh khí, cũng không thể hấp thu thêm nữa.

Chương 2440: Trảm Chúa Tể, nhất kích tất sát! (2)

“Ngươi dám!!”

Cảnh tượng này, cuối cùng cũng khiến gã Chúa Tể trung niên tâm thần chấn động, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, theo bản năng nhìn thoáng qua vòng xoáy.

Gã muốn ngăn Hứa Thanh ra tay, nhưng không kịp nữa rồi.

Vốn dĩ dưới sự kiểm soát của gã sẽ không xảy ra tình huống như thế, tất cả là do nhận thức vừa thay đổi đã tạo ra cơ hội.

Lúc này chứng kiến linh quáng sụp đổ, vòng xoáy hấp thụ linh khí giảm đi đáng kể, gã không khỏi biến sắc.

Đây là linh quáng mà gã bảo hộ, nhưng hiện tại lại xảy ra biến cố lớn, sát khí trong mắt gã lập tức càng mãnh liệt hơn, gã quát lên, lúc này đạo ngân trong mắt một lần nữa vận hành.

Đạo ngân của gã đặc biệt, uy lực kinh người, nhưng bị giới hạn bởi tu vi, mỗi lần vận dụng đều phải trả giá, nếu sử dụng trên quy mô lớn hoặc ở tầng sâu hơn… thì cái giá phải trả thật khủng khiếp.

Vì vậy, trừ phi bất đắc dĩ gã không muốn dùng nhiều.

Nhưng hiện tại, không dùng không được.

Tay phải của gã đột nhiên nâng lên, ấn mạnh xuống mặt đất bên dưới.

Quyền hành lập tức giáng xuống, tạo thành lực cản, sau khi ngưng tụ lại thành một lớp bảo hộ dày đặc, nó biến thành một áp chế.

Bao trùm toàn bộ những linh quáng đang sụp đổ, khiến tốc độ sụp đổ của những linh quáng này chậm lại, bao phủ liên tục để giảm tổn thất và có khả năng cứu vãn, cơ thể gã ngày càng gầy đi, ánh mắt càng thêm âm lãnh.

Lúc này, gã không còn bận tâm đến sự cẩn trọng của mình, vì gã không thể tiếp tục trấn áp linh quáng bằng quyền hành.

Gã nhất định phải nhanh chóng kết thúc trận chiến này, để có thể phục hồi những tiểu thế giới đó, nếu không một khi vòng xoáy trên cao hấp thụ giảm đi trong thời gian dài, hậu quả gã không thể gánh vác nổi.

Vì vậy gã cắn răng, không tiếc giá nào mà dùng quyền hành, chỉ thẳng vào Hứa Thanh.

Quyền hành lại bùng nổ.

Cơ thể Hứa Thanh run rẩy, hắn cảm thấy nghẹt thở.

Linh khí xung quanh, không khí… tất cả các thể khí đều bị rút sạch trong khoảnh khắc này, đồng thời tạo ra sự ép buộc, ngay cả bên trong cơ thể hắn cũng vậy.

Những vết sưng đỏ bùng lên trên người hắn, trông thật đáng sợ.

Thậm chí có dấu hiệu phát nổ, đang bùng phát.

Nhưng lòng Hứa Thanh vẫn không chút hoảng loạn.

“Thời cơ mà ta chờ đợi, sắp đến rồi.”

Hứa Thanh nhìn thoáng qua gã Chúa Tể trung niên, tay phải đột nhiên giơ lên, Cực Không Đạo trong cơ thể, ầm ầm vận chuyển.

Trong những ngày ở tiểu thế giới, Hứa Thanh luôn nhớ lại vòng xoáy mà hắn đã thấy trong chuyến đi qua Nguyên Thủy Hải, với cách sử dụng không gian trong đó, có thể người khác không nhận được nhiều cảm ngộ.

Nhưng với một người vốn đã có khả năng sử dụng không gian như hắn, cảnh tượng trong vòng xoáy giống như một vị sư phụ đang truyền đạo.

Đang chỉ bảo hắn, không gian, nên được sử dụng như thế nào.

Ngay lập tức, với Cực Không Đạo của Hứa Thanh phát ra, khu vực nơi hắn đứng lập tức trở nên méo mó, như bị kéo dài ra, trở nên vô tận.

Sau đó là sự cắt đứt và ngăn chặn!

Cắt đứt không gian nơi hắn đang đứng, ngăn chặn quyền hành khí, khiến mười trượng xung quanh Hứa Thanh có một biên giới.

Trở thành một khối độc lập!

Khối lập phương này tồn tại một cách độc lập, là do Cực Không Đạo của Hứa Thanh nắm giữ.

Nó không ngừng gia tăng, trong nháy mắt số lượng đã đạt đến hàng trăm, dày đặc, với những hình dạng không đều nhau bao quanh Hứa Thanh.

Ngay cả khi tất cả không khí đều bị rút đi… nhưng mỗi khi một khối lập phương xuất hiện, có nghĩa là thêm một thế giới.

Cuối cùng, là sự đảo ngược.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt khóa chặt gã Chúa Tể trung niên, ngay lập tức như tiếng kính vỡ, vang vọng khắp bát phương.

“Quyền hành khí của ngươi có sức công phá, nhưng dù có phá như thế nào, cũng không thể mạnh bằng sự sụp đổ của không gian.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Ngay lập tức, hàng trăm khối lập phương, tất cả đều vỡ nát, trong những tiếng nổ liên tiếp, một cơn bão không gian, cuốn theo vô số mảnh vỡ của không gian từ vị trí của Hứa Thanh ầm ầm trỗi dậy.

Một phần càn quét bát phương, làm cho nỗ lực cứu vãn linh quáng của gã Chúa Tể trở nên vô hiệu, làm tăng thêm sự lo lắng và phẫn nộ của gã, càng làm tâm loạn.

Một phần thì lao thẳng về phía Chúa Tể.

Cảnh tượng này, khiến ánh sáng của đạo ngân trong mắt gã Chúa Tể trung niên chớp lên dữ dội.

“Lại là không gian chi đạo!”

Tâm thần gã chấn động, tay phải giơ lên, chỉ thẳng lên bầu trời.

Thiên địa có cảm giác lạnh và ấm!

Đó là cảm giác lạnh và ấm được tạo ra bởi không khí, và sự tương tác của chúng tạo thành một cơn gió dữ dội ở đây.

Tiếng gió rít, thậm chí xuất hiện sấm sét, kết hợp với nhau, như thiên uy, tấn công cơn bão không gian.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, vang lên ầm ầm.

Khi hai bên chạm nhau, thiên địa đại loạn, không gian vỡ vụn và lực lượng thiên uy đan xen vào nhau, tạo thành hỗn loạn khiến mọi thứ trở nên mơ hồ.

Trong sự mơ hồ này, gió đang gào thét.

Khóe miệng gã Chúa Tể trung niên chảy máu, khi phát ra đạo ngân quyền hành này, cái giá cuối cùng đã đến, nhưng sát ý trong mắt gã không hề giảm đi chút nào.

Trong cơn gió lớn, Hứa Thanh cũng cảm thấy không dễ chịu, máu thịt trên cơ thể hắn đang bị tước bỏ, thân thể lập tức máu thịt lẫn lộn.

Nhưng đôi mắt của hắn, vẫn sắc bén.

Vào thời điểm quan trọng này, Cực Thời Đạo trong cơ thể hắn đột ngột bùng phát.

Lực lượng thời gian từ trong hắn dâng lên, biến thành một chiếc Nhật Quỹ to lớn, khóa chặt Chúa Tể, đảo ngược thời gian của gã, khiến cảnh tượng máu chảy ra từ khóe miệng gã khi nãy, bị đóng băng!

Tiếp theo, sát ý trong mắt Hứa Thanh ầm ầm bùng nổ, để đảm bảo nhất kích tất sát, hắn giơ tay phải lên, sức mạnh của Tỉnh Trung Lao Nguyệt cũng bùng lên vào lúc này.

Bầu trời trở thành mặt giếng, thế giới xuất hiện gợn sóng.

Gã Chúa Tể trung niên đứng trên mặt nước, tất cả pháp thuật và thân thể của gã đều được phản chiếu trong nước.

Nhật Quỹ, định là thân.

Tỉnh Nguyệt, định là hồn.

Kết hợp với những hành động trước đó của Hứa Thanh đã khiến tâm thần của đối phương rối loạn.

Ngay lúc này, thời cơ mà Hứa Thanh chờ đợi, cuối cùng cũng đã đến!

Ngay lập tức, trong cơ thể hắn dâng lên một luồng kiếm khí kinh thiên động địa, khiến Chúa Tể phải khiếp sợ.

Đó là kiếm khí của Cửu gia gia, đó là kiếm khí có thể chém giết Chúa Tể.

Ngay khi kiếm khí đó được rút ra, bầu trời mất sắc, mặt đất rung chuyển, những thanh kiếm trong các tiểu thế giới của ngục giam thần linh này, đều rung động, đều cộng hưởng.

Cùng bộc phát, từng thanh một từ bầu trời vỡ tung lao ra, tụ hội vào hư không tràn ngập nơi đây, chiếm lĩnh toàn bộ khu vực, cuối cùng hòa vào kiếm khí của Cửu gia gia, khiến nó tỏa sáng, kiếm uy càng mạnh.

Liên tục dồn lực.

Sức mạnh tuyệt sát ẩn chứa trong kiếm khí, cũng dồn lực.

Sau một vài nhịp thở, sát khí kinh thế đột ngột bùng nổ, ngay lúc này bầu trời bừng sáng, chỉ có kiếm làm chủ.

Hướng về phía Chúa Tể trung niên kia, trời giáng, kiếm hạ, sát ý dâng.

Với tư thế mạnh mẽ, bá đạo thay thế tất cả những gì trong mắt và cảm nhận của gã Chúa Tể trung niên.

Không thể trốn thoát, không thể tránh, không thể chống đỡ!

Kiếm khí hạ xuống, thân hồn sụp đổ, hình thần câu diệt!

Nhất kích tất sát!!

Chương 2441: Thu hoạch lớn (1)

Đệ Ngũ tinh hoàn, khu vực chưa biết, chỗ linh quáng.

Trên bầu trời, sự tồn tại ở nơi đây vẫn bao phủ bát phương, ngăn cách bên trong và bên ngoài, khiến tất cả dao động ở đây khó bị phát hiện bởi bên ngoài.

Trong đầm lầy dưới mặt đất, đầy những hố sâu, đó là dấu vết của trận chiến giữa Hứa Thanh và gã Chúa Tể trung niên.

Ngoài ra, còn có vô số tiểu thế giới đang vỡ nát.

Còn Hứa Thanh, hắn đứng trên không trung, lúc này sắc mặt tái nhợt, toàn thân máu thịt bầy nhầy.

Nhưng hắn không để ý đến những điều đó, bây giờ ánh mắt của hắn đang nhìn về phía nơi gã Chúa Tể trung niên vừa bị trảm sát.

Đồng thời hắn kết ấn một tay, không giảm cảnh giác, sẵn sàng ra tay nếu có tình huống bất thường xảy ra.

Miễn là có chút dấu hiệu bất thường, hắn sẽ lại trảm kiếm.

Cho đến khi thấy khí tức của gã Chúa Tể hoàn toàn tiêu tan, dưới sức mạnh hủy diệt của kiếm khí, thi thể nhanh chóng biến mất.

Cuối cùng hoàn toàn tiêu diệt, lúc này Hứa Thanh mới cảm thấy yên tâm.

Trận chiến này không hề dễ dàng.

Có lẽ vì đặc thù tinh hoàn và lịch sử phát triển khác nhau, Hứa Thanh có thể cảm nhận được rằng gã Chúa Tể trung niên đã đối đầu với mình trước đó, vượt xa về sức mạnh và thuật pháp so với những Chúa Tể mà hắn đã thấy ở thánh địa.

“Đây có thể là do ba nguyên nhân. Thứ nhất, ta gặp phải kẻ đặc biệt.”

“Thứ hai, Đệ Ngũ tinh hoàn nguy hiểm hơn ta tưởng, vì vậy mà những Chúa Tể ở đây không ai là đơn giản.”

“Thứ ba, là những Chúa Tể ở thánh địa đã sống trong sự an nhàn quá lâu, nên sức mạnh không đủ.”

Do sự thiếu hiểu biết về Đệ Ngũ tinh hoàn, lúc này Hứa Thanh khó có thể đưa ra đánh giá chính xác, nhưng đôi mắt của hắn vẫn bình tĩnh, sát khí trên người theo trận chiến, càng thêm nồng đậm.

Lúc này trên không trung, hắn đảo mắt nhìn khắp bốn phía, bước một bước đến nơi gã Chúa Tể vừa tiêu tan.

Ở đó có một cái túi trữ vật.

Hứa Thanh nhặt nó lên, sau đó xuất hiện bên cạnh cái khiên và quỷ môn.

Pháp thuật từ quỷ môn đã biến mất khi gã Chúa Tể chết.

Hứa Thanh nhìn một lúc, cất cái khiên đi, rồi bước đến gần mệnh hương.

Cây hương này chỉ đốt được một chút, trước đó đã bị cái kéo Đại Đế cắt đứt nhân quả khiến nó bị tắt.

“Món này không tệ.”

Hứa Thanh phẩy tay một cái, cây hương lập tức bay đến, hắn cầm lấy và xóa hết ấn ký trên đó, để lại ấn ký của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Ảnh.

Bản thể Tiểu Ảnh và bảo thụ lưu ly vẫn đang chiến đấu.

Ban đầu, Tiểu Ảnh bị áp đảo, rất khó khăn, nếu không phải nhờ vào bản chất quỷ dị và tái sinh của mình, có lẽ đã sớm bị tiêu diệt.

Cho đến khi gã Chúa Tể chết, bảo thụ lưu ly run rẩy, dường như mất đi sự chống đỡ, bị Tiểu Ảnh nắm bắt cơ hội phản công.

Lúc này trong tiếng vang ầm ĩ, Hứa Thanh nhìn bảo thụ và bóng hình giống mình như đúc do nó hóa thành, bình thản nói.

“Ngươi hẳn có chút linh trí, vì vậy… Ta sẽ hủy diệt ngươi hoặc ngươi phải quy phục.”

Giọng nói của Hứa Thanh truyền đến nơi giao chiến, Tiểu Ảnh lập tức phát ra cảm xúc vui mừng, phối hợp với Hứa Thanh để uy hiếp.

Bảo thụ lưu ly run rẩy, hình bóng hóa thành cúi đầu trước Hứa Thanh, sau đó tan biến.

Còn thân thể bảo thụ lưu ly, sau khi tỏa sáng vài lần, trở nên mờ nhạt, không còn phản kháng.

Hứa Thanh thấy vậy, đưa tay ra thu một cái.

Ngay lập tức, bảo thụ không có bất kỳ sự chống cự nào bay về phía Hứa Thanh, để hắn xóa đi tất cả ấn ký cũ trên đó và thêm vào ấn ký mới.

Tiểu Ảnh cũng trở lại, biểu hiện sự mệt mỏi.

“Làm tốt lắm.”

Hứa Thanh khen ngợi một câu.

Tiểu Ảnh phấn khởi, được Hứa Thanh khen ngợi dường như có ý nghĩa rất lớn đối với nó, vì vậy nó lập tức tỏ ra vui vẻ.

“Chủ… Ta có… tác dụng…”

Hứa Thanh gật đầu, ánh mắt dừng lại trên bảo thụ lưu ly.

Bảo thụ này sức mạnh không tồi, đặc biệt là khả năng hấp thụ khí tức và dấu vết của địch nhân, từ đó sinh ra bóng hình, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Nếu kết hợp với mệnh hương, trừ khi đối phương có phương pháp phá giải giống như mình, thì đây cũng có thể được coi là đòn sát thủ.

“Thu hoạch trận này, không phải là nhỏ, ngoài hai món bảo vật…”

Hứa Thanh nhìn vào túi trữ vật của gã Chúa Tể trung niên mà mình vừa lấy được.

Hắn có sự chờ mong.

“Nhưng trước khi kiểm tra túi trữ vật này, còn một vấn đề nhỏ cần giải quyết.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía xa, bình thản nói.

“Ba hơi thở, nếu ngươi vẫn chọn ẩn nấp, thì ta sẽ cho ngươi ẩn nấp mãi mãi.”

Giọng nói của Hứa Thanh vang lên trong linh quáng, sau hai hơi thở, ở đầm lầy xa xa, hư không vặn vẹo, một bóng người nhanh chóng hiện ra từ trạng thái trong suốt.

Đó là một thanh niên mặt tái nhợt, ánh mắt đầy sợ hãi, ngay khi xuất hiện, y không hề do dự, ngã quỵ xuống trước mặt Hứa Thanh.

Những giọt mồ hôi lớn chảy trên trán y, toàn thân đổ mồ hôi như mưa.

Y là đầy tớ của gã Chúa Tể bị Hứa Thanh giết chết.

Tu vi chỉ có Linh Tàng.

Ban đầu, có thể trở thành đầy tớ của một gã Chúa Tể, y đã cảm thấy hài lòng, và khi nhìn thấy gã Chúa Tể ra tay, Hứa Thanh gặp nguy hiểm, y còn thầm khinh bỉ.

Nhưng diễn biến quá nhanh, khi tận mắt chứng kiến Chúa Tể bị giết chết, y từ chấn động trở nên ngỡ ngàng, rồi kinh hoàng, trong lòng đã hoảng loạn.

Vì vậy không dám cử động, muốn dựa vào phù chú mà Chúa Tể đã cho để cố gắng ẩn mình, mặc dù biết khả năng thành công rất thấp, nhưng trong cơn khủng hoảng sinh tử, y chỉ có thể cầu nguyện.

Lúc này bị Hứa Thanh phát hiện, thanh niên run rẩy, quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu.

Ánh mắt Hứa Thanh lướt qua người y, không giết chết y, thực ra khi đối đầu với gã Chúa Tể trung niên, hắn đã cảm thấy rằng giữ lại y có ích lợi khác.

Vì vậy, ánh mắt của hắn thu lại, thần thức tỏa ra, hòa nhập vào túi trữ vật trong tay, sau khi kiểm tra, hắn nhướng mày.

Bên trong có rất nhiều thứ.

Chỉ riêng linh thạch đã khiến Hứa Thanh cảm thấy bất ngờ.

Số lượng nhiều đến mức chất thành núi.

Lấp lánh ánh sáng, sáng ngời chói lọi.

Hứa Thanh rất nhanh chóng nhận ra, những linh thạch này khác với linh thạch ở đại lục Vọng Cổ, mỗi viên đều chứa đựng một số quy tắc.

“Luyện thần mà ra? Vì vậy chứa đựng quy tắc của thiên địa?”

Hứa Thanh lấy một viên, cầm trong tay xem xét.

Ngoài ra, trong túi trữ vật còn có những vật quý hơn linh thạch, đó là tiên ngọc.

Tụ lại thành một dòng tiên khí, chảy trong túi trữ vật.

Cảnh tượng khiến Hứa Thanh tâm thần chấn động.

Cảm nhận kỹ lưỡng, hắn nhận thấy quy tắc ẩn chứa trong tiên ngọc còn đậm hơn trong linh thạch, thậm chí theo cảm nhận của hắn, những tiên ngọc ở đây có cảm giác gần giống với lực lượng bản nguyên sơ nhất mà hắn đã hấp thụ khi ước nguyện.

Chỉ có điều, tương đối loãng mà thôi.

Có thể đạt được điều này, cũng đã rất ấn tượng.

“Vật như vậy, có thể thấy rằng Đệ Ngũ tinh hoàn, còn khó lường hơn ta tưởng.”

“Gã Chúa Tể này, thật sự rất giàu có.”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng, ngay cả hắn, đã trải qua nhiều lần giết người đoạt bảo, giờ đây vẫn bị túi trữ vật này làm cho chấn động.

Chương 2442: Thu hoạch lớn (2)

Vì vậy hắn càng chờ mong, thần thức nhanh chóng rời khỏi linh thạch và tiên ngọc, tập trung vào những vật phẩm khác trong túi trữ vật.

Rất nhanh, hắn thấy được rất nhiều chai lọ, bên trong chứa đựng đan dược.

Cấp bậc khác nhau.

Trong số đó, có nhiều loại đan dược, dựa theo sự hiểu biết về dược đạo của Hứa Thanh, có thể bước đầu phán đoán rằng những đan dược này đều có hiệu quả không nhỏ, còn có một số là ngoài kiến thức của hắn.

Sau khi kiểm tra sơ bộ, tâm trạng của Hứa Thanh tiếp tục dậy sóng bởi những vật phẩm trong túi trữ vật, lúc này thần thức của hắn lan rộng ra, tìm kiếm các ngọc giản điển tịch và pháp bảo.

Nhưng tiếc thay, tuy có pháp bảo, nhưng tầng cấp đều rất thấp.

Điều này cũng có thể hiểu được, vì trong trận chiến vừa qua, những pháp bảo có thể sử dụng được, với tính cách cẩn trọng của gã Chúa Tể, đều đã lấy ra.

Ví dụ như mệnh hương và bảo thụ lưu ly.

Nhưng vẫn có hai món đồ, khiến thần thức của Hứa Thanh dao động.

Rất nhanh, một cuộn da thú đen nhánh và một lệnh bài từ túi trữ vật bay ra, lơ lửng trước mặt Hứa Thanh.

Hắn xem xét cuộn da thú trước.

Cuộn da thú chỉ lớn bằng bàn tay, trong ánh sáng đen, có thể thấy những ấn ký dày đặc, giao thoa di chuyển, như những sinh vật sống.

Sau khi nhìn qua, Hứa Thanh nghĩ ngợi, thần thức xâm nhập vào da thú, lướt qua những ấn ký, cẩn thận cảm nhận.

Một lúc sau, Hứa Thanh chấn động.

“Tứ Cửu trận cấm!”

Nguồn gốc của cuộn da thú này không rõ, bên trong ghi chép lại một loại thần thông, tên là Tứ Cửu trận cấm.

Điều này khiến Hứa Thanh nhớ đến Tam Tam trận cấm của gã Chúa Tể trung niên.

Trận cấm này rất mạnh, có thể tập trung sức mạnh của các quy tắc thiên địa, bùng phát ra vô số trận cấm, bất kể là sát thương hay phong ấn, đều rất phi thường.

Nhưng nhược điểm là mỗi lần sử dụng, đều phải tích lũy trận cấm trước.

Còn ưu điểm… là khi sử dụng pháp này, sau khi nói ra bốn mươi chín chữ, trận cấm có thể bùng nổ vô hình, không thể phòng bị.

Mà thần thông này, với quá trình tu luyện và rèn luyện, có thể rút ngắn số từ cần nói.

Gã Chúa Tể trung niên đã chết, rõ ràng đã tu luyện đến cấp độ chỉ cần nói ba mươi ba từ.

Theo mô tả trong da thú, nếu tu luyện đến giai đoạn cuối cùng, sự bùng nổ của trận cấm có thể rút ngắn thành bất kỳ hai từ nào, lại không chỉ giới hạn ở bản thân, ngay cả kẻ địch cũng có thể nói ra.

Sở dĩ là hai từ, là vì trận phân âm dương, cấm phân sinh tử, không thể là duy nhất.

Lúc này cầm lấy da thú, trong đầu Hứa Thanh hiện lên hình ảnh gã Chúa Tể trung niên triển khai trận cấm trước đó, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Thần thông này rất thú vị, có thể tích hợp vào lời nói, vậy nếu cuối cùng thần thông này được tích hợp vào tên của ta thì sao?”

“Chỉ cần có ai gọi tên ta, ta có thể làm bùng nổ trận cấm trong nháy mắt, như vậy… lại càng thêm vô hình.”

Hứa Thanh suy nghĩ, cảm thấy điều này không phải là không thể thực hiện.

Nếu thực sự hòa nhập vào tên gọi, thì thực sự là khiến người ta không thể đề phòng.

Ví dụ khi kẻ địch nguyền rủa mình và nói ra những lời đó, trận cấm sẽ ngay lập tức giáng xuống.

Hoặc khi gặp kẻ có ác ý hỏi tên mình, trong khoảnh khắc mình trả lời, trận cấm cũng sẽ trực tiếp buông xuống.

“Sử dụng khéo léo, cũng là một đòn sát thủ!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, suy nghĩ một chút sau đó cất da thú đi, dự định sẽ đặt việc tu luyện thần thông này vào quá trình tu luyện hàng ngày.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại trên tấm lệnh bài.

Lệnh bài này kỳ lạ, sát khí cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí bây giờ lơ lửng trên không trung cũng khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống.

Màu sắc của nó đỏ tươi, như nhuộm máu.

Mặt sau trống trơn, còn mặt trước là đồ đằng một con mắt.

Hứa Thanh nhìn chăm chú, lệnh bài này có thể nói là vật đặc biệt nhất mà hắn tìm thấy trong túi trữ vật của gã Chúa Tể trung niên.

Vì vậy, hắn không chạm vào nó, mà sau khi kiểm tra, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía thanh niên đang quỳ ở đằng xa, bình thản nói.

“Sinh tử của ngươi, phụ thuộc vào giá trị của ngươi.”

“Nói cho ta biết, đây là cái gì.”

Giọng nói của Hứa Thanh vang lên trong tai của thanh niên, y nỗ lực kiềm chế nỗi sợ hãi, ngẩng đầu nhìn lệnh bài, run rẩy đáp.

“Tiền bối, đây là… Chuẩn lệnh của Tiên Đô.”

Biểu cảm của Hứa Thanh vẫn bình thường, nhưng khi nghe đến hai chữ “Tiên Đô”, tâm thần hắn chấn động.

"Tiếp tục nói."

Thanh niên hít một hơi sâu, đối mặt với người đã giết chết chủ nhân của mình, y không dám giấu giếm chút nào, mặc dù biết đối phương đang muốn tìm hiểu thông tin về tinh hoàn nơi đây, nhưng y cũng không dám nghĩ đến điều đó.

Vì vậy, y thành thật kể chi tiết, thậm chí để giải thích rõ về lệnh bài Tiên Đô, để làm hài lòng Hứa Thanh, y còn nói về lịch sử của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Hứa Thanh lắng nghe, suy nghĩ dần trở nên rõ ràng hơn.

Đầu tiên, đây thực sự là Đệ Ngũ tinh hoàn, cũng thực sự tồn tại một nơi gọi là Tiên Đô.

Trong quá khứ, Đệ Ngũ tinh hoàn tràn ngập thần linh, cho đến khi Tiên Đô trỗi dậy, trấn áp thần linh, tiêu diệt tất cả những gì liên quan đến thần linh.

Hơn nữa, vị Tiên Tôn chí cao của Tiên Đô đã lấp đầy tinh không, để Tiên Đô đứng vững ở trung tâm của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Từ đó trở nên thiêng liêng vô cùng.

Và xung quanh Tiên Đô, tất cả vũ trụ bị lấp đầy, từ đó không còn khái niệm tinh không mà trở thành đại địa, trở thành nơi ở của tu sĩ.

Theo thời gian trôi qua, số lượng tu sĩ ở đây đã đạt đến mức đáng kinh ngạc, có vô số tông môn và rất nhiều gia tộc.

Hầu như tất cả các tu sĩ đều có một giấc mơ.

Đó là có thể phi thăng lên Tiên Đô!

Một khi làm được điều này, như cá chép hóa rồng, từ đó thân phận và địa vị cùng tương lai sẽ hoàn toàn khác.

Người của Tiên Đô, mới là chủ nhân của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Chỉ là Tiên Đô cao cao tại thượng, cắt đứt với ngoại giới.

"Tất cả mọi người đều muốn phi thăng lên Tiên Đô, và cách phi thăng chính là tranh đoạt!"

Thanh niên nói nhỏ, khi nói về Tiên Đô, ánh mắt y cũng vô thức tỏa ra ánh sáng khao khát.

“Sở dĩ là tranh đoạt, vì cứ mỗi khoảng thời gian, Tiên Đô lại khai mở đại tranh đoạt săn giết!”

“Tiên Đô sẽ phát tán ra mười ngàn chuẩn lệnh, để vô số tu sĩ trong Đệ Ngũ tinh hoàn tranh đoạt.”

“Quá trình đó vô cùng tàn khốc, sát lục kinh người.”

“Bởi vì, mười ngàn chuẩn lệnh đó, chỉ là để có đủ tư cách, còn số lượng được phép phi thăng lên Tiên Đô sẽ dựa vào thứ hạng, nhiều thì có thể xếp hơn ngàn vị trí, ít thì chỉ lấy trăm vị trí đầu tiên!”

“Tiền bối, lệnh bài trong tay ngài, chính là một tấm chuẩn lệnh Tiên Đô!”

Chương 2443: Nhân quả bên ngoài (1)

“Tấm chuẩn lệnh này, theo ta biết là do Lăng Đô Chúa Tể đã bán vài bảo vật có sức mạnh kinh người, và dùng rất nhiều ân tình để đổi lấy từ người khác.”

“Mục đích của gã, có lẽ là để làm quà tặng cho người khác… Vì vậy, gã chỉ cất giữ mà chưa kích hoạt nó.”

“Không thì, sau khi gã chết, chuẩn lệnh sẽ xuất hiện quỷ ấn của gã.”

Thanh niên cẩn thận mở lời, nói hết những gì mình biết, không dám có chút giấu diếm nào, càng không dám thể hiện bất kỳ ý nghĩ oán hận nào.

Y biết rằng, đối với một tồn tại như Hứa Thanh, dù trong lòng có chút oán hận hoặc ý định báo thù cũng sẽ bị phát hiện, và sẽ đưa y đến cảnh ngộ không thể cứu vãn.

Vì vậy, y rất thận trọng.

Hứa Thanh đứng giữa không trung, nghe lời thanh niên nói, suy tư một lúc rồi nhìn về chiếc lệnh bài trước mặt.

Quả thật trên đó không có dấu vết gì của quỷ ấn.

Vậy nên, Hứa Thanh bình tĩnh nhìn thanh niên, cất tiếng.

“Nói tiếp.”

Thanh niên run rẩy trong lòng, từ vẻ mặt của Hứa Thanh, y không thể biết được đối phương có hài lòng với câu trả lời của mình hay không, cảm giác sống chết vẫn treo lơ lửng, khiến y phải dốc toàn bộ trí óc, lục lọi hết ký ức, rồi tiếp tục nói.

“Tiền bối, loại chuẩn lệnh Tiên Đô này, so với số lượng tu sĩ trong toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, thì rất hiếm hoi. Có người nhận được coi là may mắn, nhưng cũng có người coi đó là điềm xấu.”

“Nếu có đủ sức mạnh tương ứng, thì có thể nhờ đó mà một bước phi thăng, nhưng nếu sức mạnh không đủ, sở hữu chuẩn lệnh… thì coi như đã một chân bước vào con đường tử vong.”

“Vì sở hữu lệnh bài, không chỉ phải đối mặt với lòng tham của những kẻ không có lệnh bài, mà còn phải đối mặt với sự cướp đoạt của những người khác có lệnh bài.”

“Bởi vì ngưỡng cửa của Tiên Đô, luôn được công bố vào phút cuối, vì vậy nếu không thể vào top một trăm… thì sẽ không an toàn.”

“Như vậy… sự giết chóc và cướp đoạt sẽ rất dữ dội, mà thứ hạng cũng dựa vào số lượng lệnh bài đạt được.”

“Giết chết người có lệnh bài, là có thể thu được lệnh bài của đối phương và tất cả các ấn ký trên đó.”

Thanh niên nói đến đây, ngừng lại một chút, về cơ bản đã nói hết những gì y biết về chuẩn lệnh Tiên Đô.

“Chỉ có cách này để vào Tiên Đô thôi sao?”

Hứa Thanh đột nhiên hỏi.

Thanh niên nghe thấy câu hỏi của Hứa Thanh, vội vàng cung kính trả lời.

“Vẫn còn một cách nữa.”

“Đó là phải tu luyện ít nhất đến cấp độ Đại Đế, ở bên ngoài Tiên Đô, những Đại Đế không được phép tham gia vào cuộc đại tranh đoạt săn giết, họ sẽ được cấp một suất nhập cư tạm thời. Nếu trong vòng năm trăm năm có thể đột phá lên cấp độ Hạ Tiên, thì sẽ được cư trú vĩnh viễn tại Tiên Đô.”

Ánh mắt Hứa Thanh chợt sáng lên.

“Vậy thì, ở tất cả các khu vực ngoài Tiên Đô của Đệ Ngũ tinh hoàn, cấp độ tu luyện cao nhất là Đại Đế?”

Thanh niên lắc đầu.

“Không phải vậy, Đệ Ngũ tinh hoàn có vô số tông môn, nhiều gia tộc, trong đó không thiếu những cường giả Hạ Tiên, vì không phải tất cả các Hạ Tiên sau khi phi thăng lên Tiên Đô đều chọn ở lại đó.”

“Có không ít người ở Tiên Đô sẽ được phân công tuần tra bên ngoài.”

"Những Hạ Tiên này, ngoại trừ một số ít người hành tẩu độc lập, thì hầu hết đều là lão tổ của các tông môn và gia tộc."

Hứa Thanh im lặng, trong lòng dần dần có thêm nhiều hiểu biết về Đệ Ngũ tinh hoàn.

Mặc dù hắn đã sớm biết rằng tu sĩ Đệ Ngũ tinh hoàn rất mạnh mẽ, nhưng bây giờ hắn vẫn cảm thấy có chút chấn động. Một lúc sau, hắn phân tích lời nói của thanh niên trước mặt và đột nhiên lên tiếng.

"Vậy là, việc săn lùng và tranh giành giữa những người có chuẩn lệnh… là không cho phép Đại Đế và Hạ Tiên can thiệp?"

Nghe thấy lời của Hứa Thanh, thanh niên nhanh chóng gật đầu.

"Tiên Đô có quy tắc, nên không được phép trực tiếp giúp đỡ, nhưng về mặt gián tiếp… ta nghe nói rằng trong một mức độ nhất định, điều đó được cho phép. Còn về chi tiết, tầng lớp đó quá cao, ta không biết nhiều."

Thanh niên lo lắng đáp.

Hứa Thanh suy nghĩ một lúc, ánh mắt rơi vào thanh niên trước mặt.

Cơ thể thanh niên run lên, cảm giác không hay ập đến, vừa định cầu xin tha mạng.

Hứa Thanh đã giơ tay lên, lập tức kéo thanh niên đến.

Tay của hắn ấn lên đỉnh đầu đối phương, bắt đầu tra xét trí nhớ để xác nhận sự thật.

Thanh niên lo lắng đến cực điểm, hơi thở trở nên dồn dập, y biết rằng sống chết của mình đang ở trong khoảnh khắc này.

Vì vậy, để tránh bị tổn thương trong quá trình tra xét, y cố gắng chịu đựng nỗi sợ hãi, nỗ lực buông bỏ mọi phản kháng, để Hứa Thanh kiểm tra trí nhớ của mình.

Một lúc sau, Hứa Thanh trầm ngâm.

Vì khoảng cách tu vi giữa hai người không nhỏ, lại thêm đối phương không có chút chống cự nào, nên quá trình tra xét diễn ra suôn sẻ vô cùng, gây ít tổn hại cho thanh niên.

Vì vậy, sau khi tra xét xong, Hứa Thanh suy nghĩ một lúc, không giết chết người này, thay vào đó phong ấn thần hồn và cảm giác của y, ngăn cách ngũ giác rồi thu vào trong túi trữ vật.

Người này đối với Hứa Thanh mà nói, vẫn còn chút giá trị, hơn nữa trong suốt quá trình trả lời cũng khá trung thực, là một người thông minh.

“Khi nào ta rời khỏi Đệ Ngũ tinh hoàn, sẽ cho ngươi tự do, còn trong thời gian này… ngươi làm một hướng dẫn viên vậy.”

Hứa Thanh truyền thần niệm, kết thúc cuộc đối thoại, ánh mắt rơi vào lệnh bài trước mặt.

Suy nghĩ một lúc, hắn không chọn mở lệnh bài ngay lập tức mà thu nó lại, dự định sẽ suy tính xem có nên tham gia tranh đoạt danh ngạch phi thăng Tiên Đô sau khi ra ngoài hay không.

“Vậy thì, trước tiên phải rời khỏi nơi đây.”

Hứa Thanh thầm nghĩ, sau đó quét thần niệm một lượt, tập trung vào những bong bóng nhỏ đang vỡ trong linh quáng này.

Chương 2444: Nhân quả bên ngoài (2)

Những bong bóng nhỏ trong linh quáng vỡ khoảng bảy phần, dẫn đến việc linh khí bên trong tràn ra ngoài, phủ đầy không gian, dày đặc như sương mù.

Đồng thời, chúng cũng bị vòng xoáy trên lớp màng bao quanh khu vực này hấp thụ.

Tuy nhiên, có thể tưởng tượng rằng do phần lớn bong bóng nhỏ đã vỡ, nên sự hấp thụ trở thành một lần duy nhất, không thể tiếp tục cung cấp lâu dài như trước đây.

Hơn nữa, khi trần của các bong bóng nhỏ trong đầm lầy sụp đổ, các sinh linh bên trong sẽ không còn bị hút sinh lực, vì vậy ở một mức độ nào đó, họ sẽ có được tự do.

Chỉ là hiện tại, những sinh linh này đều đang hoang mang, vẫn còn lạc lối và chưa kịp thích ứng, hơn nữa do hạn chế về tu vi, không thể bay ra ngoài do sự chênh lệch áp lực trong và ngoài, không thể biết được những gì đã xảy ra bên ngoài.

Tuy nhiên, quá trình đó sẽ không kéo dài lâu, sau một khoảng thời gian, trong các tiểu thế giới luôn sẽ có những thiên kiêu, họ sẽ thử xông ra khỏi thế giới của mình, đến bên ngoài và nhìn thấy bầu trời thực sự.

Hứa Thanh không can thiệp vào việc này.

"Không có nhân quả, đó là số phận của họ."

Đồng thời, khi quét qua bằng thần niệm, Hứa Thanh cũng một lần nữa xác nhận phán đoán của mình về nơi đây là ngục giam thần linh, vì trong mỗi tiểu thế giới đều có một thần linh bị phong ấn.

Một số đã chết, một số thì hấp hối, tất cả đều đã mất trí.

Tuy nhiên, rõ ràng là ngục giam thần linh hay còn gọi là linh quáng này, không phải là loại cao cấp.

Bởi vì tất cả các thần linh bị phong ấn ở đây đều ở cảnh giới Thần Hỏa.

Hứa Thanh không cảm nhận được sự hiện diện của Thần Đài.

“Nhưng trước khi rời đi, linh khí ở nơi này, thay vì để vòng xoáy kia hút hết, thì chi bằng để ta hấp thụ một chút.”

Hứa Thanh nheo mắt, mở miệng, hít sâu một hơi.

Lập tức, linh khí dày đặc trong không gian này cuộn lên, đổ về phía Hứa Thanh, bị hắn hấp thu vào trong miệng, rồi sau đó vào cơ thể, bồi dưỡng thân thể đồng thời nuôi dưỡng Thất Cực Đạo.

Chỉ có điều, vòng xoáy trên lớp màng bao quanh khu vực này cũng đang hút linh khí.

Hứa Thanh ngước nhìn lên một cái, suy nghĩ một chút, nhưng không phá hủy.

Bởi vì cái nhìn e dè trong mắt của Lăng Đô Chúa Tể trước khi chết, khi nhìn vào vòng xoáy đó, Hứa Thanh vẫn còn nhớ rõ.

“Hắn lo ngại sự sụp đổ của linh quáng sẽ ảnh hưởng đến việc hấp thụ của vòng xoáy, vậy thì nguồn gốc của vòng xoáy…”

Hứa Thanh nheo mắt, suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống, vận hành ngũ hành trong cơ thể, không gian và thời gian cũng bùng phát, tạo ra lực hấp thụ lớn hơn.

Ngay lập tức, linh khí ở nơi này chia làm hai, một phần cuộn vào vòng xoáy, một phần khác bị ảnh hưởng, cuộn vào Hứa Thanh.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, nguồn bản dịch này ở bns vip.

Khi linh khí trong linh quáng càng ít đi, cùng với việc tu vi của Hứa Thanh dần dần tăng lên, lượng linh lực mà vòng xoáy trên lớp màng bao quanh khu vực này hút vào cũng càng ít đi.

Mà ảnh hưởng của nó, cũng bắt đầu hiện rõ ở một vùng trời đất nào đó trong Đệ Ngũ tinh hoàn.

Ở vùng trời đất đó, sấm sét giăng đầy trên không trung, đại địa thì rực cháy màu đỏ ngầu, trên không trung có hai bóng người đang chiến đấu ác liệt.

Hai người này đều là thanh niên, một người tóc đỏ, một người tóc bạc, trong mắt đều có sát ý, mỗi đòn tấn công đều uẩn đạo, ẩn chứa quyền hành, khiến thiên địa chấn động.

Trong đó, thanh niên tóc đỏ có hàng chục vòng xoáy là hình xăm trên người, mỗi vòng xoáy đều tỏa ra linh lực đậm đặc, cung cấp cho gã nguồn tu vi không ngừng.

Nhưng lúc này, một trong những hình xăm vòng xoáy đột nhiên trở nên mờ nhạt, linh khí cung cấp gần như cạn kiệt.

Nếu trong trường hợp khác, sự cạn kiệt của một linh quáng gia tộc sẽ không làm gã bận tâm.

Nhưng bây giờ đang trong trận chiến sinh tử, đối phương là một thiên kiêu, mình nhất định phải hết sức đối phó, một khi giết chết đối phương, số lượng ấn ký trên lệnh bài của gã sẽ tăng vọt.

Vì vậy, không được có sai sót nào.

Nhưng tình cờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Chết tiệt, đã xảy ra chuyện gì với linh quáng đó vào thời điểm quan trọng thế này…”

Sắc mặt của thanh niên tóc đỏ lập tức tối sầm lại.

Nhưng bây giờ đang trong trận chiến, gã không có thời gian để kiểm tra, chỉ có thể tạm thời gác lại chuyện này, không tiếc sử dụng các phương pháp cấm kỵ khác, toàn lực chiến đấu.

Cùng lúc đó, bên ngoài linh quáng, trong bầu trời tối tăm, lúc này có một chiếc phi chu màu đen treo cờ trắng đang lao nhanh về phía trước.

Tốc độ nhanh kinh hoàng.

Trên phi chu có 8 - 9 người, mỗi người đều có vẻ mặt thoải mái, nói cười vui vẻ với nhau.

Biểu tượng trên phi chu của họ rất đặc biệt, đó là một vòng tròn, dường như đại diện cho một ý nghĩa nào đó.

Lúc này, lá cờ tung bay trong gió, tiếng cười nói cũng vang lên trong gió.

“Phía trước là linh quáng của gia tộc do Lăng Đô tiền bối canh giữ, đến đó chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Lần này chúng ta đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ của gia tộc, thu hoạch cũng tạm ổn, còn phát hiện ra thông tin quan trọng, đủ để giao nộp cho gia tộc, tiếp theo ta muốn đi chơi ở tiểu thế giới trong linh quáng một phen, quá trình lần này thật mệt mỏi.”

Khi nói đến việc đi chơi ở tiểu thế giới, mọi người trên phi chu đều bật cười, ai nấy đều tỏ vẻ mong chờ.

Đối với những tinh anh của gia tộc này, tiểu thế giới của linh quáng chính là nơi thư giãn, có thể tự do vui chơi ở đó.

Lúc này, trong tiếng cười nói, trước mặt họ là một lớp màng phong ấn khổng lồ, đó là đích đến của họ.

“Đến nơi rồi.”

Phi chu dừng lại giữa không trung, lao thẳng về phía linh quáng dưới mặt đất.

Chương 2445: Biển rộng trời cao (1)

Trong gió, tiếng cười nói vẫn còn vang vọng.

Trên không trung, phi chu màu đen vẫn lao đi với tốc độ nhanh chóng.

Tiến gần đến linh quáng dưới mặt đất.

Nhìn từ xa, linh quáng này là một hố sâu khổng lồ, với phạm vi rộng hàng nghìn dặm.

Trên hố sâu có một lớp màng đen sáng loáng bao phủ, phong ấn nơi này.

Xung quanh linh quáng, mọi nơi đều là vùng hoang dã, ít có người sinh sống.

Khi phi chu tiến gần, trong số 8 - 9 tu sĩ trên phi chu, có một thanh niên tuấn lãng nhẹ nhàng ho lên.

Rõ ràng trong danh tính và địa vị, gã là người đứng đầu trong số những người trên phi chu, vì vậy tất cả mọi người đều ngay lập tức nhìn vào gã.

Sau khi thu hút ánh mắt của mọi người, thanh niên này bình thản lên tiếng.

“Một lát nữa chúng ta sẽ được thư giãn, nhiệm vụ lần này mọi người đã vất vả, không ngờ rằng những dư nghiệt sùng bái thần linh lại ẩn nấp trong chốn phàm tục, nhưng cuối cùng chúng ta cũng đã tìm thấy dấu vết, hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc một cách trọn vẹn.”

“Chỉ là có chút tiếc nuối, vì để điều tra rõ ràng tung tích của họ, chúng ta buộc phải hủy diệt vài tòa thành phàm tục, việc này có thể nhỏ mà cũng có thể lớn...”

Thanh niên thở dài.

Những người xung quanh nghe vậy, lập tức lên tiếng.

“Hải Sơn tộc huynh thật nhân từ.”

“Tộc huynh, cái chết của những người phàm tục vô tội, chung quy đều là trách nhiệm của những dư nghiệt sùng bái thần linh, việc giết chóc không phải là ý định của chúng ta, ngay cả gia tộc cũng sẽ hiểu cho điều này.”

“Đúng vậy, việc tìm kiếm dư nghiệt vốn là pháp chỉ lâu dài của Tiên Đô, tất cả chúng ta đều có thể chứng minh rằng điều đó, chúng ta chỉ làm theo nhiệm vụ, không phải trách nhiệm của chúng ta.”

Thanh niên gật đầu, tỏ vẻ tiếc nuối một chút, sau đó nhìn sang một thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, mỉm cười.

“Không nói chuyện này nữa, trong ba mươi lăm linh quáng của gia tộc, nơi này là yên tĩnh nhất, nói thật thì đây cũng là lần đầu tiên ta đến đây, nhưng đã đến đây, thì cũng đã đến địa phận của Lăng sư muội rồi.”

Những người khác nghe vậy cũng mỉm cười và nói.

“Đúng vậy, Lăng tiền bối người bảo hộ linh quáng này là một vị cung phụng trong gia tộc, còn là lão tổ nhất mạch với Lăng sư muội. Khi chúng ta gặp Lăng Phong tiền bối, mong sư muội nói vài lời tốt đẹp để lão nhân gia chỉ dẫn chúng ta một hai điều.”

“Dù là cung phụng khác họ, nhưng với tu vi của Lăng Phong tiền bối, chỉ cần chỉ dẫn một chút, ta nghĩ cũng đủ để chúng ta hưởng lợi không ít.”

Giữa những lời cười nói, thiếu nữ được mọi người nhìn tới, mỉm cười.

“Hải Sơn tộc huynh quá khen, tiểu nữ cũng chỉ nhờ sự che chở của lão tổ mà thôi, sao có thể so sánh với các vị.”

“Lão tổ là cung phụng, bảo hộ nơi này, cũng là gia tộc của các vị đã trao cho cơ hội.”

“Nhưng đã vì Hải Sơn tộc huynh mở lời, sau khi gặp lão tổ, ta sẽ cố gắng xin lão nhân gia tăng thêm suất vào tiểu thế giới để cho mọi người hấp thụ linh khí.”

“Hy vọng sẽ giúp các vị huynh trưởng, thư giãn một chút tại đây.”

Thiếu nữ nhẹ nhàng nói, lời lẽ tuy khiêm tốn nhưng trong lòng vẫn khá tự hào khi được các tu sĩ trong gia tộc khen ngợi.

Cứ như vậy, trong tiếng cười nói của nhau, phi chu của họ đã lơ lửng bên ngoài linh quáng.

Khi mọi người bay ra, thiếu nữ họ Lăng cúi đầu chào thanh niên tên Hải Sơn rồi bước ra trước, dùng ngọc giản truyền âm cho lão tổ.

Những người khác đều tỏ ra thoải mái, mong đợi sự nghỉ ngơi sắp tới, chờ đợi linh quáng mở cửa.

Nhưng khi thời gian trôi qua, trận pháp của linh quáng vẫn tồn tại, không có dấu hiệu mở cửa, thiếu nữ họ Lăng cũng nhíu mày.

Nàng cũng không nhận được hồi âm từ lão tổ sau khi truyền âm.

“Thật lạ…”

Thiếu nữ họ Lăng suy nghĩ một lúc, quay lại nhìn những người cùng đồng hành.

“Có lẽ lão tổ đang tu luyện, Hải Sơn tộc huynh, huynh là dòng chính của gia tộc, chắc hẳn có quyền mở trận pháp của linh quáng, hay huynh mở ra?”

Thanh niên đứng đầu nhóm, nghe vậy, nhìn trận pháp phía trước.

Dưới ánh sáng của trận pháp, không thể thấy được tình hình.

Gã suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

“Dù ta có quyền, nhưng đây vẫn là nơi Lăng tiền bối bảo hộ, vào mà không báo trước là thất lễ.”

“Nếu Lăng tiền bối đang tu luyện, chúng ta nên chờ một chút.”

Những người khác nghe vậy, cũng đồng tình.

Thiếu nữ họ Lăng gật đầu, lấy ngọc giản ra tiếp tục truyền âm, thậm chí còn thử truyền âm cho những người hầu của lão tổ, nhưng không có phản hồi.

Trường hợp thế này nàng chưa từng gặp, trong lòng nàng không khỏi lo lắng, sợ có chuyện gì đó không hay xảy ra, nhưng khi nghĩ đến tu vi và tính cách của lão tổ, nàng lại cho rằng khả năng xảy ra sự cố là rất thấp.

Nhưng những người này không nhận ra rằng, qua lớp trận pháp, có một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn từ.

Ánh mắt đó quét qua họ.

“Ba người Quy Hư tứ giai, bốn người Uẩn Thần nhị giai, một người Uẩn Thần tam giai, mạnh nhất là Uẩn Thần tứ giai.”

Trong linh quáng, Hứa Thanh đang hấp thụ linh khí chậm rãi mở mắt, nhìn ra bên ngoài và thì thầm.

Những người này, nếu hắn muốn giết, thì rất dễ dàng.

Mà không cần thiết, Hứa Thanh không muốn giết người một cách bừa bãi, vì giết nhiều cũng có thể gây ra những rắc rối về sau.

Không giết những người này, dù họ có thể báo cáo về những điều bất thường ở đây, nhưng sự bất thường cũng chỉ là việc linh quáng đóng cửa, vì không biết cụ thể, nên dù gia tộc có cử người điều tra, cũng không ngay lập tức, có lẽ sẽ cần thời gian.

Chương 2446: Biển rộng trời cao (2)

Nhưng nếu giết những người này, thì vì một số thuật pháp liên quan đến huyết mạch, gia tộc họ có thể ưu tiên điều tra về họ trước khi xem xét linh quáng.

Vì vậy, trước khi họ có ý định tự sát, Hứa Thanh đã không ra tay, mà tiếp tục hấp thụ linh khí.

Linh khí ở đây giờ đã rất ít, Hứa Thanh ước tính khoảng một giờ nữa sẽ hấp thụ hết.

Việc hấp thụ linh khí, dù có giúp tăng cường tu vi một chút, nhưng mục tiêu chính của Hứa Thanh là sử dụng linh khí ở đây để bồi dưỡng Thất Cực Đạo của mình.

Đặc biệt là không gian và thời gian.

Hứa Thanh nhận thấy rằng mình chưa khai thác đủ hai cực này.

Vì vậy, trọng tâm của hắn là trong quá trình hấp thụ linh khí, cố gắng hiểu rõ hơn về vòng xoáy mà mình đã thấy khi đi qua Nguyên Thủy Hải.

Hắn đã thực hiện việc này trong các tiểu thế giới, và giờ tiếp tục nghiên cứu trong quá trình hấp thụ linh khí.

Trong thời gian đó, hắn cũng sử dụng Liêu Huyền Thánh Dịch.

Giúp quá trình nghiên cứu của hắn thuận lợi hơn.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Nhưng đôi khi, dù Hứa Thanh không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì biến cố vẫn có thể đến.

Nửa giờ sau, bên ngoài trận pháp, thanh niên tên Hải Sơn bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, hỏi thiếu nữ họ Lăng đứng cạnh.

“Lăng sư muội, dù Lăng lão tổ đang tu luyện, nhưng vẫn nên có người hầu bên cạnh, muội đã liên lạc với họ chưa?”

Thiếu nữ họ Lăng cảm thấy lo lắng hơn, nghe vậy liền gật đầu.

“Muội đã liên lạc, nhưng… cũng không có phản hồi.”

Những người khác thấy vậy, sắc mặt cũng thay đổi, ai nấy đều nhìn về phía thanh niên tên Hải Sơn.

Hải Sơn nheo mắt, từ từ nói.

“Vì Lăng Phong tiền bối đang tu luyện, chúng ta không nên tiếp tục quấy rầy, hãy rời đi thôi.”

Nói xong, gã quay người, bước lên phi chu màu đen.

Những người khác do dự, nhưng cuối cùng cũng lần lượt lên phi chu, chỉ có thiếu nữ họ Lăng cảm thấy lo lắng, muốn nói gì đó, nhưng khi thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Hải Sơn, lại không dám mở miệng.

Thế là mọi người lên phi chu, nhanh chóng rời đi.

Khi bay đến một khoảng cách nhất định, phi chu mới dừng lại, thanh niên tên Hải Sơn nheo mắt nhìn về phía linh quáng xa xa, thầm nghĩ.

“Không có tin tức từ Lăng gia lão tổ và người hầu, có thể là họ đang tu luyện hoặc làm việc gì đó khác, cũng có thể là đi ra ngoài, nhưng nếu đi ra ngoài, cũng không đến nỗi không thể trả lời, vậy có lẽ là vì lý do nào đấy, không thể phân thân.”

“Tất nhiên, cũng có một khả năng khác, đó là có biến cố.”

“Nhưng trận pháp vẫn nguyên vẹn, không có dấu hiệu bị phá vỡ, có nghĩa là dù có chuyện xảy ra, cũng chưa ảnh hưởng ra ngoài.”

“Chúng ta đã ở đó nửa giờ mà không bị ảnh hưởng gì, cũng không bị ngăn cản khi rời đi…”

“Tất cả những điều này…”

Hải Sơn suy nghĩ, rồi đột nhiên hỏi thiếu nữ họ Lăng đứng cạnh.

“Lăng sư muội, lão tổ của muội có kẻ thù nào không? Lần cuối cùng muội liên lạc là khi nào?”

Thiếu nữ họ Lăng nghe vậy, vội vàng trả lời.

“Lão tổ rất cẩn thận, hầu hết kẻ thù đều đã bị loại bỏ, những năm qua bảo hộ nơi này, hầu như không ra ngoài.”

“Lần liên lạc gần nhất là vài ngày trước, sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, muội liên lạc với lão tổ để trở về.”

Hải Sơn suy nghĩ, tự nhủ rằng khả năng xảy ra sự cố là rất thấp, mà ngay cả khi có, đó cũng chỉ là giai đoạn đầu, có thể gây rắc rối cho cả Lăng tiền bối, nhưng chắc chắn là ở cấp bậc Chúa Tể.

Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với cơ hội!

“Nếu ta chỉ báo cáo về sự bất thường ở đây, mà nơi này không có vấn đề gì, thì điều này chắc chắn sẽ khiến gia tộc không hài lòng với ta.”

“Vì vậy…”

Hải Sơn suy nghĩ, tự nhủ chỉ cần nhìn sơ qua từ xa, chắc không sao.

Nghĩ đến đây, gã đứng trên phi chu, lấy ra một khỏa ngọc giản, bóp mạnh, dựa vào quyền hạn của mình, khóa chặt trận pháp của linh quáng ở xa, đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ, nhìn chăm chú.

Với một cái nhìn, dưới quyền hạn của gã, trận pháp mờ nhạt lập tức trở nên rõ ràng hơn.

Và qua trận pháp, khi nhìn thấy cảnh tượng, sắc mặt gã đột ngột thay đổi.

Gã nhìn thấy sự tàn phá khắp nơi, nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng như thần chết!

Chỉ nhìn thoáng qua, gã đã toàn thân chấn động, phun ra máu, tu vi rung chuyển.

“Mau rời đi!”

Không chút do dự, Hải Sơn vô cùng hoảng hốt, điên cuồng điều khiển phi chu đi xa, đồng thời định lấy ngọc giản gia tộc ra, báo cáo xin cứu trợ.

Những người khác không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Hải Sơn như vậy, ai nấy cũng hoảng loạn.

Nhưng… không đợi Hải Sơn lấy ngọc giản ra, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Ngươi vốn không nên nhìn qua.”

Khi giọng nói vang lên, trong mắt Hải Sơn và những người khác, bầu trời bị thay thế bởi một bàn tay lớn, không gian xung quanh trở thành những ô vuông, dòng chảy thời gian dường như bị kéo dài.

Cuối cùng, tất cả trở nên đen tối.

Bàn tay lớn, siết chặt.

Hình thần câu diệt, cùng với phi chu màu đen cũng hóa thành tro bụi.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Một lúc sau, trận pháp của linh quáng chấn động, Hứa Thanh đã kết thúc việc hấp thụ linh khí, hiện ra từ, bước ra ngoài.

Nhìn trời đất.

“Đệ Ngũ tinh hoàn…”

Hứa Thanh thì thầm.

Thân hình hắn loáng lên, lập tức đi xa.

Chương 2447: Đệ Ngũ tinh hoàn (1)

Luồng cực quang màu đỏ như dải sông dài chảy trên bầu trời, phạm vi bao la.

Vì ánh sáng di chuyển nên tỏa ra không đều, khiến cho bùn đất trên mặt đất lúc sáng lúc tối.

Không chỉ bên trong linh quáng là bùn lầy, mà cả thế giới bên ngoài hố sâu của linh quáng, mặt đất cũng chủ yếu là bùn lầy.

Điều này, Hứa Thanh đã biết từ ký ức của tên thuộc hạ Chúa Tể.

Nơi này, là phía nam của Đệ Ngũ tinh hoàn, nằm ở vùng hẻo lánh bên ngoài.

Rất lâu trước đây, nơi đây từng có biển, đó chính là Nguyên Thủy Hải của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Sau đó, dưới sức mạnh của Tiên Tôn, bầu trời của Đệ Ngũ tinh hoàn bị lấp đầy, vô số Nguyên Thủy Hải nơi cư ngụ của thần linh cũng vậy.

Vì vậy nơi đây đã trở thành nơi tu sĩ có thể sinh sống.

Chỉ có điều là tương đối cằn cỗi hơn.

Nhưng dị chất thì không có.

Toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, thần linh đều bị trấn áp, ở một mức độ nào đó có thể nói là vùng cấm của thần linh.

Do đó, dị chất có hại cho tu sĩ do khí tức của thần linh tạo thành, tự nhiên cũng không tồn tại, mà dưới sức mạnh của luyện thần, lấy thần linh làm dưỡng chất, luyện ra sinh cơ, chuyển hóa thành linh khí có thể hấp thụ.

Lúc này bước đi giữa trời đất, Hứa Thanh cảm nhận được điều này vô cùng mạnh mẽ.

Toàn thân hắn lông tơ đều giãn nở, cơ thể tự nhiên hấp thụ linh khí trời đất, giống như đất khô cằn chờ đợi mưa xuân.

Linh khí tràn ngập vô tận, mặc dù không đậm đặc như trong linh quáng, nhưng vẫn rất phong phú.

“Môi trường như thế này, trên đại lục Vọng Cổ không hề có.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, dưới sự hấp thụ linh khí tự nhiên này, thần niệm của hắn cũng lan ra, cảm nhận thiên địa đồng thời, cũng cảm nhận quy tắc và pháp tắc nơi đây.

Đây là khả năng đặc biệt của tu sĩ Uẩn Thần.

Thông qua quy tắc và pháp tắc nơi đây, để gián tiếp cảm nhận thế giới này.

Trong thần niệm của hắn, thế giới hiện ra những sợi tơ bán trong suốt, những sợi tơ này kết nối vạn vật, mỗi sợi đều là một quy tắc pháp tắc.

Tu vi đến một mức độ nhất định, có thể làm chúng dao động, từ đó khống chế chúng.

Dưới thần niệm của Hứa Thanh, hắn chủ yếu quan sát đầu nguồn của những sợi tơ quy tắc và pháp tắc này…

Rất nhanh, trên gương mặt Hứa Thanh hiện ra vẻ suy tư, đồng thời cảm giác cảnh giác trong lòng cũng ngày càng gia tăng.

Bởi vì trong quá trình cảm nhận thế giới, hắn rõ ràng cảm nhận được trong trời đất bao la này, tại đầu nguồn của những quy tắc và pháp tắc kia, có những ý chí hùng mạnh.

“Rất nhiều đầu nguồn của quy tắc và pháp tắc đều bị chiếm giữ.”

Hứa Thanh thu lại thần niệm, ngẩng đầu nhìn trời.

Đối với những ý chí hùng mạnh đó, hắn không trực tiếp thăm dò, mà gián tiếp cảm nhận thông qua quy tắc và pháp tắc.

Làm như vậy sẽ không gây ra sự xúc phạm.

“Thêm vào đó, quy tắc và pháp tắc của thế giới này dường như có trật tự, nhưng bên dưới lại tỏa ra một luồng hỗn loạn không rõ…”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhìn quanh bốn phía.

Thông qua phản hồi của quy tắc và pháp tắc của thế giới, hắn cảm nhận được sự đẫm máu và tàn sát.

“Có vẻ như nơi đây cũng là nơi kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, và mức độ có lẽ còn khốc liệt hơn.”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Cảm giác này của hắn đã được xác nhận sau một ngày.

Đó là một cuộc tàn sát.

Một bên là đoàn thương nhân khổng lồ trên bầu trời.

Số lượng lên đến hàng nghìn người, họ sử dụng những cự thú giống như tê giác làm phương tiện di chuyển, vận chuyển những hàng hóa mà Hứa Thanh không biết nhưng rõ ràng không thể đưa vào không gian trữ vật.

Thông qua khí tức xung quanh, có thể xác định rằng cả bên trong và bên ngoài đều có cường giả bảo vệ và vây quanh.

Đoàn thương nhân như vậy, hiển nhiên thực lực không tầm thường, theo suy nghĩ của Hứa Thanh thì ít ai dám trêu chọc.

Nhưng, tàn sát vẫn xảy ra.

Bên thực hiện tàn sát, từ mặt đất bỗng nhiên vang lên những tiếng nổ, hàng nghìn hàng vạn người xông ra, giống như cướp bóc, lao vào đoàn thương nhân.

Vô cùng thảm khốc, cái chết vô số, tiếng kêu thảm của tu sĩ, còn có tiếng gầm thét của những cự thú, vang vọng không ngừng.

Mùi máu tanh, tràn ngập xung quanh.

Trong cuộc tàn sát này, thậm chí còn xuất hiện những sinh vật thần tính bị nô dịch.

Đáng kinh ngạc hơn, là cuối cùng đoàn thương nhân còn sử dụng đến thần linh.

Đó là một con mắt khổng lồ bị trói buộc như nô lệ.

Con mắt này ban đầu có rất nhiều xúc tu, nhưng hiện tại những xúc tu đó hầu hết đã bị cắt đứt, trong mắt có những phong ấn.

Đây là một thần linh cảnh giới Thần Hỏa.

Dường như con mắt này đã trở thành át chủ bài, trong cuộc tàn sát này, như một công cụ.

Về kết quả cuối cùng của trận chiến đó, Hứa Thanh không biết.

Hắn đứng ở cuối trời, quan sát tất cả những điều này, khi cảm nhận được hai luồng thần niệm từ hai phía truyền đến mình, Hứa Thanh lựa chọn rời đi.

Cuộc tàn sát này không liên quan đến hắn, hắn tự nhiên không định liên quan vào.

Mà sự rời đi của hắn, ban đầu không suôn sẻ, hai luồng thần niệm mạnh mẽ tiến gần, đều mang theo địch ý nhất định, nhưng khi đến gần Hứa Thanh, ánh mắt hắn lóe lên vẻ lạnh lùng, không do dự phóng ra thần niệm của mình.

Đôi khi, muốn tránh rắc rối, không thể lựa chọn quá khiêm nhường.

Để người khác biết rằng mình không dễ đối phó, đó là cách tốt nhất để tránh sự cố.

Bất kể là ở đây hay ở Vọng Cổ, đều như vậy.

Trong nháy mắt, thần niệm của đôi bên vô hình va chạm.

Trên bầu trời, sấm chớp lóe sáng, muôn màu rực rỡ, quy tắc và pháp tắc hiện ra, trong tiếng ầm ầm, thậm chí thời tiết cũng bị thay đổi mạnh mẽ.

Gió tuyết, mưa lớn, cùng lúc đổ xuống.

Sau đó, hai luồng thần niệm thu lại, rõ ràng là có e dè, không cản trở nữa.

Hứa Thanh cũng không biểu cảm, bước đi xa.

Những việc như vậy, trong vài ngày sau Hứa Thanh đã chứng kiến ba lần.

Những cuộc tàn sát, khiến Hứa Thanh càng thêm cảm nhận về sự đẫm máu và tàn bạo của thế giới này.

“Như dưỡng cổ vậy.”

“Lấy toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn làm sân, để nuôi dưỡng những cường giả bước ra từ núi xác biển máu.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Lúc này, nơi hắn đang đứng là một hẻm núi.

Trong hẻm núi này, rõ ràng vừa kết thúc một cuộc tàn sát.

Xác chết đầy đất, tử khí tràn ngập linh khí, vô cùng đậm đặc.

Chương 2448: Đệ Ngũ tinh hoàn (2)

Trong đống xác chết đó, có một ngọn núi nhỏ được chất đầy máu thịt, trên đó có một thanh niên áo đen đang ngồi xếp bằng.

Ánh mắt lạnh lùng, đang hấp thụ tử khí nơi đây.

Trong nháy mắt, gã mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên trời nơi Hứa Thanh đang đứng, bình thản lên tiếng.

“Đây là linh tràng của ta.”

Tuyên bố quyền sở hữu nơi đây, ánh mắt thanh niên áo đen bỗng lóe sáng, trong nháy mắt, bên ngoài hẻm núi, một bóng dáng đang ẩn nấp ở đó, xung quanh không gian dao động, bị ép buộc hiện ra.

Đó là một thiếu nữ dung mạo kiều mị, nàng vừa muốn nói, nhưng đã không kịp.

Một thanh phi kiếm từ trên đầu thanh niên áo đen lao ra, mang theo ánh sáng lạnh lẽo và sắc bén, lao thẳng vào thiếu nữ.

Tốc độ nhanh như chớp, xuyên qua trán nàng.

Xác thiếu nữ ngã xuống, phi kiếm trở về, trước mặt thanh niên áo đen tỏa ra ánh sáng máu, đồng thời mũi kiếm chỉ lên trời, khóa chặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt, về sự ẩn nấp của thiếu nữ kia, hắn trước đó tự nhiên đã thấy, lúc này cảm nhận được địch ý của thanh niên áo đen, Hứa Thanh không nói gì, lùi lại và rời đi.

Nhìn thấy Hứa Thanh đã đi, ánh mắt thanh niên áo đen vẫn khóa chặt trên trời, không dám lơ là chút nào.

Mãi đến rất lâu sau, khi xác định rằng cường giả bí ẩn thực sự đã rời đi, thanh niên mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người này… cho ta một cảm giác nguy hiểm cực độ.”

Trong khi đó trên bầu trời, Hứa Thanh cũng đang hồi tưởng lại chiêu kiếm của thanh niên áo đen lúc nãy.

“Dù chưa đến mức Chúa Tể, cũng là Uẩn Thần nhưng gã có quyền hành, hơn nữa liên quan đến cái chết.”

“Thêm nữa, cơ thể gã, cũng không giống người sống.”

Không có thù oán, nên sau một chút suy nghĩ, Hứa Thanh cảm nhận thêm về sự quan trọng của các tu sĩ ở Đệ Ngũ tinh hoàn.

“Nơi này, ít có kẻ yếu.”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

“Những gì ta thấy trên đường đi, quả nhiên như trong ký ức của tên thuộc hạ Chúa Tể kia đã nói, trong Đệ Ngũ tinh hoàn này dường như có quy tắc, nhưng thực tế quy tắc đó mang tên Tiên Đô, nó cao cao tại thượng.”

“Mà chỉ cần không chạm đến, thì dưới quy tắc đó, thực tế tràn ngập nguy hiểm và hỗn loạn.”

“Hơn nữa, tên thuộc hạ Chúa Tể kia do hạn chế tu vi, nên những gì y biết chỉ là đại khái, về những chi tiết nhỏ hơn của Đệ Ngũ tinh hoàn này, như bản đồ toàn cảnh và thêm nhiều thế lực khác, không thể đơn giản tin tưởng vào ký ức của y.”

Tính cách Hứa Thanh cẩn thận, đối với việc thu thập hồn phách, tự nhiên biết rằng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Nếu quá tin vào những gì thu thập được, một khi đối phương có nhận thức sai lầm, mình không kiểm tra, sẽ phải trả giá cho những sai lầm đó.

“Vì vậy, vẫn phải theo kế hoạch ban đầu của ta, tìm một tòa thành để kiểm chứng nhiều thứ.”

Hứa Thanh trầm ngâm, theo ký ức của tên thuộc hạ Chúa Tể, nhanh chóng rời đi.

Trong khi đó, ở phía nam nơi Hứa Thanh đang ở, vùng trung tâm.

Nơi này được các tu sĩ ở phía nam của Đệ Ngũ tinh hoàn gọi là Đại Tiên sơn mạch.

Nói là núi, nhưng thực tế đó là một dãy núi không thấy điểm cuối, bên trong núi non trùng điệp, những đỉnh núi cao chọc trời, số lượng có lẽ không dưới hàng trăm nghìn.

Xung quanh thường xuyên bao phủ sương mù trắng, lờ mờ thấy bóng dáng tiên nhân, thỉnh thoảng khi gió lớn thổi qua, sương mù mỏng bớt, có thể thấy những cung điện xa hoa với lan can chạm trổ ẩn hiện.

Tạo cho người ta cảm giác như tiên cảnh.

Về khí tức tiên linh, càng vượt xa các khu vực khác ở phía nam, thuộc loại đứng đầu toàn bộ phía nam của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Lúc này, trong Đại Tiên sơn mạch, giữa hàng ngàn đỉnh núi bao quanh, ở chính giữa…

Nơi đó có một đại điện màu bạc.

Đại điện có bốn mặt đều có bậc thang, lên đến hàng vạn bậc, nên tổng thể có hình dáng như một cung điện cao vút, thiêng liêng như một tế đàn.

Bản thân cung điện cũng vô cùng rộng lớn, được tạo thành từ mười sáu nghìn cây gỗ tiên làm chủ thể, mái lợp ngói linh lưu màu vàng kim, hai bên là cây long quế vàng cao vút, lan can làm từ ngọc tiên chạm trổ tinh tế, càng không thể kể hết vẻ đẹp của những cột trụ chạm trổ tinh xảo.

Dưới quảng trường lát đá ngọc tiên, có một trăm sáu mươi bức tượng phát sáng lấp lánh, xếp thành hai hàng, khí thế uy nghi.

Lúc này, trong cung điện đầy vẻ huy hoàng vạn năm, trên ngai vàng thiêng liêng, ngồi là một lão giả mặc trường bào màu bạc.

Lão ngồi đó, rõ ràng trông như người phàm, nhưng thỉnh thoảng trong ánh mắt lóe lên một tia sáng, lại mang theo khí thế uy nghiêm.

Phía dưới, ca múa đang diễn ra.

Ống tay áo phiêu đãng, chuông vang lên, tiếng nhạc du dương.

Trên đài điểm hương trầm, khói bay lơ lửng, bao phủ cả đại điện, tạo nên vẻ mờ ảo và huyền bí, khi có người bước vào từ bên ngoài.

Người đến là một trung niên, mặc trường bào họa tiết mây, bước đi như mây cuộn, tỏ ra khí thế không tầm thường, đi qua giữa những người ca múa, đi qua lớp sương mù, đến dưới ghế ngồi chính.

Người trung niên cúi đầu cung kính.

“Tham kiến Tiên.”

“Tiên Đô đại tranh đoạt săn giết đã bắt đầu, không biết lần này Đại Tiên Sơn của ta cần sắp xếp bao nhiêu đệ tử xuất sơn rèn luyện?”

Giọng nói của gã vang vọng trong đại điện, một lúc sau, trên ngai vàng bị sương mù che khuất, mờ ảo lộ ra bóng dáng lão giả, dường như hơi gật đầu.

“Ba phần đi, hy vọng có thể xuất hiện vài hạt giống tốt.”

“Thêm nữa các ngươi cũng nhớ, không được phạm phải sai lầm lần trước, phá vỡ quy tắc không được can thiệp trực tiếp của Đại Đế.”

“Tiên Đô cần những thiên tài dũng mãnh bước lên từ tàn sát công bằng, chứ không phải những bông hoa yếu ớt.”

Giọng nói bình thản, nhưng lời lẽ lại mang ý cảnh báo.

Người trung niên tên là Lan Vân, cung kính đáp ứng.

Trên ngai vàng, lão giả nhìn lướt qua người trung niên, bình thản lên tiếng.

“Lan Vân, giữa ngươi và ta, thực sự không cần phải có nhiều lễ tiết như vậy.”

Lan Vân im lặng, sau đó lắc đầu.

“Tiên vị chí cao, lễ không thể thiếu.”

Nói xong, gã xin cáo lui.

Lão giả cũng không nói thêm.

Ca múa tiếp tục.

Trong làn khói từ trầm hương trên đài tỏa ra, bay lượn trong điện, những bức tranh màu sắc sống động khảm trên tường cũng trở nên mờ ảo.

Phối hợp với ánh sáng từ chiếc đèn lồng tám góc treo ở trung tâm điện… cả đại điện bị bao phủ trong một vẻ thần bí hoàn toàn.

Chương 2449: Người lái đò (1)

Thời gian của Đệ Ngũ tinh hoàn được tính bằng những vòng xoáy nhỏ do cực quang đỏ trên bầu trời tạo ra.

Khi số vòng xoáy đạt đến một nghìn, đó là một năm của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Sau đó, tất cả các vòng xoáy cực quang biến mất, trở thành lưu quang, và một năm mới bắt đầu.

Hiện tại, trong cực quang đỏ trên bầu trời, vòng xoáy thứ bảy trăm năm mươi ba đang hình thành.

Trên không trung, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn cảnh tượng này.

Đây là ngày thứ ba mươi của hắn khi bay hết tốc lực.

Với tốc độ hiện tại của hắn, nếu đặt ở đại lục Vọng Cổ, thời gian này đủ để bay từ Hoàng Đô đại vực của Nhân tộc trở về Phong Hải quận.

Nhưng ở đây, hắn vẫn còn ở rìa phía nam của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Mặt đất vẫn là đầm lầy.

Đệ Ngũ tinh hoàn, thật sự quá lớn.

“Tuy nhiên, cuối cùng cũng đã đến đích.”

Hứa Thanh thu lại ánh mắt, nhìn về phía mặt đất.

Ở xa xa của đầm lầy, một tòa hùng thành đứng sừng sững.

Toàn bộ tòa thành này đen như mực, dưới ánh sáng đỏ của cực quang, giống như một con cự thú khổng lồ đang ngủ.

Trông có phần u ám, bằng mắt thường không thể nhìn thấy biên giới.

Phạm vi của nó rộng lớn, trong cảm nhận của Hứa Thanh thì không khác gì một châu.

Mà trong ký ức của tên thuộc hạ Chúa Tể, tòa thành này… thực ra chỉ là một tòa thành nhỏ bình thường ở phía nam của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Những tòa thành như vậy ở phía nam có rất nhiều, có không ít tòa thành lớn hơn và ấn tượng hơn.

Như tòa thành của gia tộc mà thuộc hạ Chúa Tể kia sống, còn lớn hơn nhiều so với tòa thành này.

Còn những tòa thành lớn khác, do hạn chế về thân phận và tu vi, thuộc hạ Chúa Tể kia chưa từng thấy.

Cả đời y thực ra chỉ ở trong vùng hẻo lánh phía nam.

Còn gia tộc của chủ nhân y, tức gã Chúa Tể đó, Hứa Thanh thông qua ký ức từ việc thu thập hồn phách và quan sát suốt đường đi cũng đã hiểu rõ hơn.

Gia tộc này ở vùng ngoại vi phía nam, dù kiểm soát phạm vi không nhỏ, và lão tổ của họ đạt đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đại Đế, nhưng không được coi là thế lực bá chủ.

Những gia tộc tương tự, ở vùng ngoại vi phía nam còn có vài gia tộc khác.

“Có vẻ như phán đoán của ta trước đó có sự khác biệt.”

Hứa Thanh nhìn về tòa thành trước mặt, suy nghĩ trong lòng.

Ban đầu vì không hiểu rõ về linh quáng, nên khi thấy một người bảo hộ đã là Chúa Tể, hắn cho rằng gia tộc của đối phương có lẽ có cường giả cấp Hạ Tiên.

Điều này khiến hắn vô cùng cảnh giác.

Nhưng rõ ràng, Hạ Tiên ở bất cứ nơi đâu cũng không phải là một cấp bậc phổ biến.

“Nhưng vẫn phải cẩn trọng, ở Đệ Ngũ tinh hoàn, cường giả quả thực nhiều như mây.”

Hứa Thanh hít một hơi thật sâu, thân hình lao thẳng về phía tòa thành trước mặt.

Với tu vi hiện tại của Hứa Thanh, thay đổi hình dáng và khí tức, ẩn giấu tu vi, hóa thân thành thuộc hạ Chúa Tể kia, rồi sử dụng lệnh bài thân phận để vào thành, quá trình này tất nhiên suôn sẻ.

Không gặp phải trở ngại gì không giải quyết được.

Vì vậy, nhanh chóng, bóng dáng Hứa Thanh xuất hiện trong tòa thành rộng lớn này.

Xung quanh người dân đông đúc, hầu hết đều là tu sĩ, phàm nhân rất ít.

Cửa hàng thì vô số kể, tiếng ồn ào không ngừng vang lên bên tai, bản dịch này nguồn ở bns vip.

Ngay cả với kiến thức của Hứa Thanh, khi vào tòa thành nhìn thấy nhiều tu sĩ như vậy, hắn cũng có chút bàng hoàng.

Cảnh tượng này, ngay cả ở Hoàng thành của Nhân tộc trên đại lục Vọng Cổ, hắn cũng chưa từng thấy.

Người, thực sự quá nhiều.

Cảm giác xa lạ cũng không tự giác mà xuất hiện trong lòng Hứa Thanh lúc này.

Bản chất con người là như vậy, không chỉ khoảng trống sẽ khiến người ta cảm thấy xa lạ, mà ngược lại, khi có vô số người nhưng không có ai quen biết, cũng sẽ tạo ra cảm giác xa lạ mạnh mẽ.

Nhưng Hứa Thanh từ nhỏ đã đi qua rất nhiều nơi, vì vậy nhanh chóng tâm trí hắn bình tĩnh lại, bước về phía trước, từ từ hòa vào đám đông.

Trong quá trình đó, hắn cũng quan sát người đi đường xung quanh.

Tìm kiếm sự khác biệt giữa mình và họ trong hành vi, để điều chỉnh bản thân.

Cứ như vậy sau nửa ngày, từ giọng nói đến hành vi của Hứa Thanh, khó có thể nhận ra sự khác biệt so với tu sĩ ở đây.

Thông qua việc nghe lén cuộc trò chuyện của tu sĩ xung quanh, Hứa Thanh cũng có thêm nhiều phán đoán về Đệ Ngũ tinh hoàn, về tòa thành này.

Mặc dù những thông tin đều rời rạc, nhưng ít nhất để tìm kiếm cửa hàng cần thiết, đã đủ rồi.

Lúc này, Hứa Thanh đang đứng trước một cửa hàng.

Cửa hàng này có hình dạng là một tòa điện ba tầng, bên ngoài lộng lẫy và hoành tráng, người qua lại rất nhiều.

Bên trong có thể thấy những kệ hàng, trưng bày những pháp bảo khác nhau, mỗi cái đều có phong ấn, không thể dễ dàng lấy đi, nhưng bên cạnh đều có ngọc giản, mô tả hiệu quả của pháp bảo.

Ở đây bán pháp bảo.

Bước đi trong tầng đầu tiên, ánh mắt Hứa Thanh dừng lại trên những pháp bảo đó.

Nhìn một lúc, trong lòng hắn dâng lên một chút cảm khái.

Ở đại lục Vọng Cổ, pháp bảo rất hiếm thấy, thường là bảo vật của một tông môn.

Như bảo vật Huyết Nhãn của Thất Huyết Đồng.

Những thứ có thể truyền ra ngoài càng hiếm hoi, ngay cả một mảnh pháp bảo cũng là vật quý giá.

Thứ truyền ra nhiều nhất, đều là pháp khí mà thôi.

Nhưng ở đây, lại đầy rẫy.

Chương 2450: Người lái đò (2)

“Pháp bảo trên đại lục Vọng Cổ bị vỡ nát, chủ yếu do thần linh.”

Hứa Thanh nhớ lại Vọng Cổ.

“Nếu không có sự xuất hiện của Tàn Diện Thượng Hoang khi xưa, thì đại lục Vọng Cổ ngày nay, dù có chênh lệch với nơi đây nhưng cũng sẽ không lớn đến vậy.”

“Thêm vào đó, còn có một nguyên nhân quan trọng khác dẫn đến sự phát triển của Vọng Cổ không bằng nơi này.”

“Đó là cấp bậc trên Hạ Tiên, ở Vọng Cổ thì không còn con đường nào nữa.”

“Nhưng ở đây, rõ ràng Đệ Ngũ tinh hoàn từ lâu đã tìm thấy con đường trên Hạ Tiên, nên mới có sự phồn hoa như hôm nay.”

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua, không dừng lại lâu, pháp bảo tuy tốt nhưng với cấp bậc hiện tại của hắn, không còn cần thiết.

Vì vậy nhanh chóng, Hứa Thanh bước lên tầng hai.

Tại đó, hắn tìm thấy thứ mình cần.

Đó là bản đồ Đệ Ngũ tinh hoàn.

“Những vật phẩm như bản đồ, giá trị rất chênh lệch, càng chi tiết thì giá càng cao.”

Trong tầng hai có một thị nữ, khi thấy Hứa Thanh dừng lại trước một ngọc giản bản đồ Đệ Ngũ tinh hoàn, nàng nhanh chóng tiến tới, cười nói.

“Tiền bối, bản đồ này rất chi tiết về khu vực phía nam, nhưng ta phải nhắc tiền bối rằng, bản đồ mà chúng ta bán đều là bản sao, và có cấm chế không cho phép sao chép lại.”

Hứa Thanh nghe vậy, thu lại ánh mắt từ ngọc giản trước mặt, bình thản nói.

“Chỉ khu vực phía nam, không đủ.”

Lời hắn vừa nói ra, mắt thị nữ sáng lên, nụ cười ngọt ngào.

“Những bản đồ chi tiết hơn, chúng ta cũng có, Tiên Bảo Điện của chúng ta có vô số chi nhánh trong toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, nên về bản đồ, tất nhiên là toàn diện.”

“Không biết tiền bối cần bản đồ ở cấp độ nào?”

Hứa Thanh suy nghĩ, nhìn về phía thị nữ, chậm rãi nói.

“Bao gồm toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, cũng như các thế lực, thiên kiêu, càng chi tiết càng tốt.”

Thị nữ nghe vậy, nheo mắt, cẩn thận quan sát Hứa Thanh, thầm nghĩ người này có lẽ muốn tham gia đại tranh đoạt săn giết của Tiên Đô, chỉ có loại người này mới mua bản đồ dạng đó.

Bởi vì họ phải đối mặt không chỉ là đối thủ trong khu vực của mình, mà còn bao gồm toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn.

Những người như vậy, mỗi người đều là kẻ sát nhân.

Nghĩ đến đây, thái độ của thị nữ trở nên cung kính hơn.

“Loại bản đồ này, Tiên Bảo Điện chúng ta có, nhưng giá cần thanh toán bằng tiên ngọc, và số lượng…”

Hứa Thanh vung tay, trước mặt lập tức xuất hiện một ngọn núi nhỏ chất đầy tiên ngọc, sau đó lại thu vào, bình thản nhìn thị nữ.

Thị nữ lập tức lên tiếng.

“Tiền bối, xin mời lên tầng ba.”

Hứa Thanh gật đầu, bước lên tầng ba.

Tầng ba, tu sĩ càng ít, đều ở trong các phòng riêng, được bảo vệ sự riêng tư.

Theo thị nữ vào một phòng riêng, nàng cúi đầu rời đi, không lâu sau, quay lại với một chiếc khay.

Trên khay có một ngọc giản màu trắng.

Hứa Thanh giơ tay, ngọc giản lập tức bay đến, khi hắn cầm vào, thần niệm quét qua.

Lập tức một bản đồ khổng lồ hiện lên trong đầu hắn.

Bản đồ này bao gồm bốn khu vực đông tây nam bắc, đồng thời có các biểu tượng của các gia tộc và tông môn, thậm chí có cả một số phong tục tập quán.

Trong đó, các thiên kiêu cũng được giới thiệu rất chi tiết.

Chỉ có điều nhiều thông tin quan trọng, bị mờ.

Rõ ràng có cấm chế, cần mua mới có thể xem rõ.

Hứa Thanh hài lòng thu lại thần niệm, không lãng phí thời gian, sử dụng một lượng lớn tiên ngọc để giao dịch bản sao.

Sau đó dưới sự cung kính của thị nữ, rời khỏi tòa điện, bước vào đám đông, biến mất.

Trong đám đông, Hứa Thanh thay đổi hình dáng nhiều lần, thay đổi khí tức nhiều lần, cho đến khi chắc chắn rằng việc mua sắm lần này không gây ra rắc rối gì, hắn hóa thành một tu sĩ bình thường, vừa đi vừa cảm nhận thông tin từ bản đồ.

“Tiên Đô ở giữa, thiêng liêng không thể dò xét.”

“Bốn phía đông tây nam bắc, có bốn khu vực.”

“Bốn khu vực này thực chất có thể coi là bốn đại tinh vực, mỗi khu vực tự phân chia đông tây nam bắc, nhưng vì tổng thể nằm trong Đệ Ngũ tinh hoàn, nên người ta chủ yếu phân chia theo tinh hoàn.”

“Bốn đại tinh vực này, mỗi cái đều chứa nhiều tông môn và gia tộc…”

“Trong đó chính thống nhất, là Đại Tiên sơn mạch ở tinh vực phía nam, Kiếm Tiên Môn ở tinh vực phía bắc, Tinh Hoàn Tháp ở tinh vực phía đông, và Đạo Tiên Tông ở tinh vực phía tây.”

“Bốn thế lực này, sở dĩ chính thống, là vì có Hạ Tiên lão tổ tọa trấn để chấp hành trách nhiệm thuần thiên (tuần tra) của Tiên Đô.”

“Toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, ngoài Tiên Đô, rõ ràng tồn tại mười sáu vị Hạ Tiên tuần thiên!”

“Trừ bốn vị đó còn mười hai vị khác, hóa thân tinh thần, đi bên trong cực quang, trấn giữ các phương.”

Hứa Thanh cảm nhận thông tin từ bản đồ trong đầu, cuối cùng đã có cái nhìn tổng quan về Đệ Ngũ tinh hoàn.

Đồng thời cũng có nhận thức rõ ràng về vị trí của mình.

“Nơi ta đang ở, là rìa tinh vực phía nam của Đệ Ngũ tinh hoàn, gần với tinh vực phía tây, gần như tiếp giáp, chỉ cách một dòng sông máu của thần…”

“Dòng sông này theo mô tả, có một truyền thuyết, dường như được hình thành từ máu của thần linh.”

“Nó chứa đầy nguy hiểm và kỳ dị, trừ khi có tu vi Đại Đế, nếu không không thể vượt qua.”

“Vì vậy, dòng sông máu của thần này, trở thành rào cản khó vượt qua giữa tinh vực phía tây và tinh vực phía nam.”

“Tu sĩ bình thường muốn qua lại hai nơi, chỉ có thể đi thuyền…”

“Mà trên dòng sông này, cũng có một nghề nghiệp đặc biệt, gọi là người lái đò… chỉ có người lái đò mới có thể đưa người qua sông máu của thần an toàn.”

“Bởi vì mỗi người lái đò, đều đến từ Tiên Đô. Dường như họ là tội nhân, bị Tiên Đô trừng phạt, đến đây làm người lái đò.”

“Phí qua sông không phải linh thạch hay tiên ngọc, mà là sinh mạng.”

“Lần đầu qua sông, phí là 6 ngày sinh mạng của người qua sông, bởi vì thời gian qua sông, cũng cần 6 ngày.”

“Về lần qua sông thứ hai, phí sẽ tăng vọt, cần 60 năm.”

“Không có lần thứ ba.”

“Bởi vì lần thứ ba, là cả đời sinh mạng.”

Hứa Thanh thấy vậy, trong lòng không khỏi dậy sóng.

Hiện tại đã dịch kịp đến chương mới nhất của tác giả, mong các đạo hữu Đề cử Ngọc Phiếu!

Chương 2451: Huyết thiên hiện tinh thần (1)

“Phí vượt sông lại cao như vậy…”

“Nếu chỉ để vượt sông thì chẳng có ý nghĩa gì.”

“Nên có lẽ trong đó còn có điều gì đó ẩn giấu.”

Hứa Thanh tiếp tục xem xét thông tin trong ngọc giản bản đồ, nhanh chóng xác nhận suy nghĩ của mình.

“Sông máu thần linh không chỉ nằm giữa hai vùng Tây Nam mà còn xuất hiện ở những nơi giao nhau của các vùng khác.”

“Trong quá trình vượt sông, lại có sự an toàn tuyệt đối!”

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên.

“Chỉ cần lên thuyền của người lái đò, trong suốt sáu ngày hành trình, người lái đò sẽ đảm bảo an toàn cho hành khách, không cho phép sự can thiệp từ bên ngoài.”

“Sức mạnh của người lái đò sâu không lường được, bởi vì tất cả bọn họ đều xuất thân từ Tiên Đô, là những tội nhân bị trừng phạt đến đây.”

Hứa Thanh suy tư, hắn đã nghĩ đến một khả năng.

“Dựa theo những gì ta đã biết về thí luyện săn giết Tiên Đô, tất cả những người có lệnh bài đều như bị nuôi dưỡng như dưỡng cổ, giết chóc lẫn nhau để cướp đoạt, vậy nên hành động vượt sông này…”

“Sẽ mang đến cho mỗi người giữ lệnh bài hai lần bảo hộ và cơ hội nghỉ ngơi!”

“Bất kể họ đối diện với nguy hiểm gì, chỉ cần vào thời điểm then chốt, bước lên thuyền của người lái đò, thì sẽ có được sáu ngày để hồi phục.”

“Mà giữa những cường giả giao tranh, nếu cho đối phương sáu ngày nghỉ ngơi và chuẩn bị, kết quả cuối cùng sẽ trở nên khó đoán.”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên.

Nhìn theo hướng này, cơ hội vượt sông quả thực có giá trị lớn.

“Quan trọng là phải biết khi nào sử dụng, điều này không chỉ mình ta nhìn ra, chắc chắn những tu sĩ khác của Đệ Ngũ tinh hoàn cũng nhận ra.”

“Thí luyện săn giết Tiên Đô này, quả thật rất thú vị.”

Hứa Thanh suy nghĩ một lúc, phân tích và tiêu hóa những thông tin này, sau khi xác nhận không còn nghi ngờ gì, hắn đi giữa tòa thành phồn hoa, bắt đầu xem xét thông tin về các thiên kiêu được ghi chép trong ngọc giản bản đồ.

Trong đó có rất nhiều thiên kiêu được ghi lại.

Bốn khu vực Đông Tây Nam Bắc, mỗi nơi đều có khoảng hơn một trăm thiên kiêu.

Có người đến từ tông môn, có người đến từ gia tộc, có người đến từ các thế lực tán tu, cũng có một số là độc hành giả.

Mỗi người đều có sức mạnh đáng nể, việc họ được ghi lại trong thông tin bản đồ của Tiên Bảo Các, tất nhiên đều là những nhân vật lừng lẫy.

Vì vậy, từ một góc độ nào đó, thông tin trong bản đồ này về các thiên kiêu của Đệ Ngũ tinh hoàn cũng có thể được xem như một bảng xếp hạng.

Mà trong đó có tám người được bản đồ này đánh dấu đặc biệt.

Họ là những ngôi sao sáng nhất trong hàng trăm thiên kiêu của Đệ Ngũ tinh hoàn, được vô số người ngưỡng mộ.

Hứa Thanh trước tiên chú ý đến khu vực Nam bộ nơi mình đang ở.

Trong tám ngôi sao, có hai người thuộc Nam bộ.

Người thứ nhất đến từ thế lực chính thống của Nam vực, Đại Tiên sơn mạch, là một đệ tử của Lam Vân Chuẩn Tiên, người đã tu hành đến cấp bậc Chuẩn Tiên Đại Đế.

Vị Lam Vân Chuẩn Tiên này, nghe nói đã từng có cơ hội phá mở tiên môn từ rất sớm, nhưng do một số biến cố, việc này đã bị trì hoãn, hiện giờ chỉ còn cách tiên môn một bước nhỏ nữa thôi.

Cho nên đệ tử của một nhân vật như vậy, tất nhiên cũng không tầm thường.

Đệ tử đó tên là Khương Phàm, tu luyện chưa đến năm trăm năm, nhưng đã đạt đến cảnh giới Chúa Tể sơ kỳ, và sở hữu bảy quyền hành. Gã từng có một trận chiến huyền thoại, dù phải trả giá bằng việc bị trọng thương, nhưng đã giết được một Chúa Tể đỉnh phong.

Trận chiến đó diễn ra cách đây nửa giáp, làm chấn động toàn bộ Nam bộ, thậm chí các thiên kiêu từ những khu vực khác cũng nghe được tin tức qua nhiều kênh khác nhau.

Chính vì thế, danh hiệu đệ nhất thiên kiêu Nam vực thuộc về Khương Phàm đã được xác lập.

Ngoài Khương Phàm, còn có một người khác trong nhóm tám ngôi sao, không xuất thân từ tông môn mà đến từ một gia tộc lớn thuộc ba thứ hạng đầu ở Nam bộ, Viễn Sơn gia tộc.

Người này tên là Viễn Sơn Tố, là một nữ tu, do thích mặc thanh bào, nên được gọi là Thanh Tố tiên tử.

Tu vi của nàng cao hơn Khương Phàm, đã đạt đến cảnh giới Chúa Tể trung kỳ, mặc dù chỉ có bốn quyền hành, nhưng nàng cũng từng có kinh nghiệm chiến đấu với một Chúa Tể đỉnh phong, dù thất bại, nhưng vẫn thành công thoát thân.

Đọc qua thông tin về các thiên kiêu của Nam bộ, ánh mắt Hứa Thanh trở nên sắc bén.

“Một người ở sơ kỳ, một người ở trung kỳ…”

“Người đầu tiên có bảy quyền hành, giết chết Chúa Tể đỉnh phong; người sau có bốn quyền hành, và đã chiến đấu với Chúa Tể đỉnh phong mà không chết.”

“Đúng là xứng đáng gọi là tuyệt thế.”

Trong lòng suy nghĩ, Hứa Thanh tiếp tục xem thông tin về các thiên kiêu của ba khu vực khác.

“Bắc bộ có hai ngôi sao, cả hai đều xuất thân từ chính thống Kiếm Tiên Môn!”

“Hai người này là huynh đệ sinh đôi, nghe nói khi sinh ra đã có thiên địa dị tượng, mỗi người đều mang một thanh kiếm, là kiếm thể bẩm sinh, được Đại Đế tuần thiên của Kiếm Tiên Môn đích thân thu nhận làm đồ đệ!”

“Được đặt tên là Thiên Quân và Tích Dịch.”

“Kể từ khi tu luyện, họ đã áp đảo các đồng lứa, danh tiếng không có giới hạn, trở thành tâm điểm chú ý ở Bắc bộ.”

“Hiện giờ, mỗi người đều đạt đến cảnh giới Chúa Tể sơ kỳ và sở hữu bốn quyền hành tương ứng, từng người có thể đối đầu với Chúa Tể hậu kỳ, và nếu liên thủ, có thể chiến đấu với Chuẩn Tiên Đại Đế!”

“Với thành tích chói lọi, nên họ được xếp vào danh sách tám ngôi sao của Đệ Ngũ tinh hoàn.”

Hứa Thanh đọc qua những thông tin này, trong lòng không khỏi dâng lên sự khát vọng, sau đó tiếp tục đọc về các ngôi sao của Đông bộ.

Thiên kiêu của Đông bộ khiến Hứa Thanh mắt giật mình.

Trong bốn khu vực của Đệ Ngũ tinh hoàn, Đông bộ được xếp hàng đầu.

Không chỉ vì có ba ngôi sao trong tám ngôi sao thuộc về Đông bộ, mà còn vì số lượng thiên kiêu của Đông bộ cũng nhiều hơn hẳn so với ba khu vực còn lại.

Ba ngôi sao của Đông bộ, một người đến từ thế lực tán tu, một người đến từ gia tộc, người còn lại xuất thân từ thế lực chính thống Tinh Hoàn Tháp.

Trong đó, thiên kiêu tán tu tên là Tà Linh Tử, nổi lên từ những trận chiến sinh tử, sử dụng pháp môn thôn phệ, giết chóc vô số, tu luyện theo con đường tà ma.

Thuở ban đầu, gã từng bái nhập vào một tông môn, sau đó phản bội, bị truy sát suốt một giáp mà không thành, rồi gã biến mất không dấu vết.

Nhiều năm sau, gã xuất hiện trở lại, bái nhập vào một tông môn khác, và kết cục lại là phản bội cùng bị truy sát, nhưng kết quả vẫn như cũ, không thể giết chết gã.

Chương 2452: Huyết thiên hiện tinh thần (2)

Gã bảy lần bái sư, bảy lần phản bội, cuối cùng dưới sự truy sát vô tận, ngược dòng thành tựu Chúa Tể, khi đó gã đã tiêu diệt toàn bộ tông môn đã bái sư.

Trong biển máu và núi xác, gã thành tựu con đường giết chóc của mình.

Sau đó, gã chiến đấu với ngôi sao xuất thân từ gia tộc ở Đông bộ, cả hai bất phân thắng bại.

Vì vậy, gã được xếp vào hàng ngôi sao.

Ngôi sao xuất thân từ gia tộc cũng không kém, đã đạt đến cảnh giới Chúa Tể trung kỳ, sở hữu năm quyền hành, và từng đánh bại một Chúa Tể hậu kỳ.

Y tên là Chu Chính Lập, gia tộc của y là gia tộc đứng đầu Đông bộ, danh tiếng và hành động chính trực, luôn hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ kẻ yếu, được vô số tu sĩ Đông bộ kính trọng.

Có thể nói, y và Tà Linh Tử thuộc hai cực đối lập, vì vậy cả hai đều muốn giết chết đối phương.

Còn ngôi sao thứ ba, xuất thân từ Tinh Hoàn Tháp, là thiên kiêu số một của Đông bộ.

Người này được ban cho danh hiệu Tinh Hoàn Tử, là Tinh Hoàn Tử đời này, tu vi đã đạt đến cảnh giới Chúa Tể hậu kỳ, sở hữu chín quyền hành, sức mạnh khó lường, ít khi ra tay.

Chỉ có một trận đấu công khai, khiêu chiến với Chuẩn Tiên Đại Đế.

Một trận chiến đó đã chiến thắng, danh tiếng lan rộng khắp thiên hạ.

Bảy người này, mỗi người đều xứng đáng được gọi là tuyệt thế.

Còn ngôi sao cuối cùng thuộc về Tây bộ.

Tây bộ cũng là khu vực yếu nhất trong bốn khu vực của Đệ Ngũ tinh hoàn, không chỉ có ít ngôi sao, mà thế lực chính thống của Tây bộ, Đạo Tiên Tông, cũng có phần suy yếu.

Một phần là do vị Đại Đế tuần thiên của Tây bộ có tâm thái siêu thoát, không quá quan tâm đến sự phát triển của tông môn, khiến cho số lượng đệ tử tông môn rất ít, mà hầu hết mọi người trong tông môn đều không quan tâm.

Một phần khác là do các thế lực gia tộc ở Tây bộ nhiều hơn so với ba khu vực còn lại, khi nhận thấy thái độ của Đạo Tiên Tông, họ đã lựa chọn tranh giành, ăn mòn các vùng xung quanh để phát triển.

Ngay cả ngôi sao của Tây bộ cũng xuất thân từ một gia tộc, nhưng nhờ vào nỗ lực của bản thân cùng với nền tảng của gia tộc, cuối cùng y đã bái nhập vào Đạo Tiên Tông, trở thành đệ tử của Đại Đế tuần thiên ở Đạo Tiên Tông.

Người này tên là Lý Mộng Thổ.

Gia tộc của y có một đặc điểm, tất cả những người thuộc dòng chính trong gia tộc đều có một chữ ‘Thổ’ trong tên.

Về tu vi, y chỉ ở mức Chúa Tể sơ kỳ, sở hữu bốn quyền hành, nhưng sức chiến đấu của y kết hợp với pháp thuật kỳ lạ truyền thừa từ gia tộc, từ sự bồi dưỡng từ sư tôn của mình, y đã từng giết chết một Chúa Tể trung kỳ.

Cũng vì thế, y mới được xếp vào danh sách ngôi sao.

Nếu không có y, thì toàn bộ Tây bộ sẽ không còn ai phù hợp.

Dù sao, tiêu chuẩn của ngôi sao là phải tu luyện chưa đến một nghìn năm.

Đọc xong những thông tin này, Hứa Thanh đã nhìn ra được nhiều điều về thời đại hưng thịnh của Đệ Ngũ tinh hoàn thông qua tám ngôi sao này.

Trong lòng hắn không khỏi dâng lên chiến ý mãnh liệt.

“Ở đây, ta cũng phải nỗ lực để đạt đến tầm cao như vậy!”

Hứa Thanh hít một hơi thật sâu, đi tìm cửa hàng kế tiếp.

Lần này vào thành, ngoài việc mua bản đồ, hắn còn dự định mua một số đan dược và pháp bảo phù hợp với mình.

Để đề phòng bất ngờ, thời gian tiếp theo, Hứa Thanh không mua hàng ở cùng một cửa hàng, mà chia ra mua ở nhiều nơi khác nhau, để mua tất cả những gì mình cần.

Cuối cùng, khi một vòng xoáy cực quang mới xuất hiện trên bầu trời, hắn bắt đầu đi ra khỏi thành.

“Rời khỏi nơi này, tìm một ngọn núi hoang, ở đó bế quan.”

“Cần nhanh chóng lĩnh hội thời gian và không gian chi thuật, tranh thủ sớm ngày hiểu rõ về cực thứ tám…”

“Giúp tu vi đột phá, đạt đến cảnh giới Uẩn Thần bát giai.”

Những thông tin từ bản đồ khiến Hứa Thanh cảm thấy khẩn trương hơn về sức mạnh của bản thân.

Thời gian trôi qua.

Khi Hứa Thanh cách cổng thành không xa, trên bầu trời, trong ánh cực quang, một vòng xoáy mới xuất hiện.

Điều này đánh dấu một ngày mới đã bắt đầu.

Ngay khoảnh khắc vòng xoáy đó xuất hiện, bầu trời đột ngột thay đổi.

Trong ánh cực quang, ánh sáng đỏ bùng phát ngay lập tức, ánh sáng bao phủ toàn bộ bầu trời Nam vực, phủ kín bầu trời trên cao của Nam vực.

Trong ánh sáng đỏ, xuất hiện những ngôi sao!

Số lượng những ngôi sao này khoảng một, hai nghìn, rải rác trên bầu trời, có những ngôi sao ở rất gần, có những ngôi sao cách nhau rất xa, có những ngôi sao tỏa sáng rực rỡ, có những ngôi sao thì mờ nhạt.

Khi chúng xuất hiện, vô số tu sĩ Nam vực bản năng ngẩng đầu lên.

Hứa Thanh cũng nhíu mày.

Hắn nhận thấy chuẩn lệnh Tiên Đô trong túi trữ vật của mình đang rung lên, tỏa ra một lực lượng không thể ngăn cản ngay cả khi ở trong túi trữ vật, kết nối với một ngôi sao trên bầu trời.

Ngôi sao đó mờ nhạt.

Mà bên cạnh ngôi sao đó, còn có một ngôi sao khác đang phát sáng.

Chỉ trong chớp mắt, cảnh tượng trên bầu trời tan biến, xung quanh cũng vang lên những tiếng xôn xao.

“Săn giết Tiên Đô đã bước vào giai đoạn thứ hai rồi!”

“Tất cả lệnh bài đều hiện ra... Và có thể cảm nhận được lẫn nhau.”

“Không biết các khu vực khác thế nào, nhưng Nam vực chắc chắn sẽ đầy máu tanh.”

Những tiếng xôn xao trong đám đông lọt vào tai Hứa Thanh, trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng mà mình vừa thấy, một ngôi sao bên cạnh ngôi sao của mình.

“Ta không kích hoạt lệnh bài, vì đã nghĩ đến tình huống này.”

“Nhưng bây giờ, dù chưa kích hoạt thì lệnh bài vẫn hiện ra trên bầu trời trong giai đoạn thứ hai.”

“Nhưng không chắc rằng nếu không kích hoạt, có bị các chủ nhân lệnh bài khác phát hiện chính xác hay không.”

Hứa Thanh thầm nghĩ, thần sắc trở lại bình thường, không biểu lộ điều gì đặc biệt giữa đám đông xung quanh, cũng không tăng tốc mà giữ nguyên tốc độ ban đầu, tiến về phía cổng thành.

Trong khi đó, ở nơi có linh quáng mà Hứa Thanh từng xuất hiện, lúc này có một thanh niên tóc đỏ với hàng chục đồ đằng vòng xoáy trên người đang đứng đó, nhìn lên bầu trời.

Một lúc sau, gã thu hồi ánh mắt từ bầu trời, nhìn quanh những tiểu thế giới đã bị phá hủy, cảm nhận linh khí thưa thớt ở đó.

Sắc mặt gã tối sầm lại.

“Lăng Phong từng nói, sẽ tặng cho ta một tấm chuẩn lệnh Tiên Đô làm quà.”

“Bây giờ… gã đã chết, lệnh bài mất rồi.”

“Mà sự sụp đổ ở nơi này cũng ảnh hưởng gián tiếp đến trận chiến của ta…”

“Tìm chết!”

Chương 2453: Ai mới là chủ nhân của mưa (1)

Lúc này, trong lầu hai của một tòa nhà không xa nơi Hứa Thanh đang đứng trong thành.

Một người trung niên mặc trường bào trắng, đứng khoanh tay cạnh lan can, ánh mắt từ cực quang trên bầu trời chuyển xuống, lướt qua đám đông phía dưới, rồi nhìn về phía xa.

Trong mắt người này, lóe lên sát ý.

Hướng nhìn của y, chính là về phía Hứa Thanh.

Người trung niên này chiều cao trung bình, hơi mập, nhưng vẫn giữ được vóc dáng khỏe mạnh.

Tóc hơi bạc, cho thấy dấu vết của thời gian, nhưng được chải chuốt gọn gàng, sạch sẽ.

Những nếp nhăn ở khóe mắt và trán chứng tỏ y đã trải qua nhiều phong ba, luyện nên một đôi mắt trầm ổn.

Dù y không để lộ tu vi cụ thể, nhưng những quy tắc và pháp tắc xung quanh, cùng với ánh sáng của đạo ngân trong mắt, đều chứng tỏ sức mạnh Chúa Tể của y.

“Không ngờ trong thành của ta, lại có một tấm chuẩn lệnh Tiên Đô thứ hai.”

“Nhưng nó lại ở trạng thái mờ nhạt, rõ ràng chưa được kích hoạt…”

“Xem ra, hoặc là kẻ sợ chết, hoặc là thứ chuẩn bị cho người khác.”

“Nếu là kẻ sợ chết, thì giết cũng chẳng sao, nhưng nếu là thứ chuẩn bị cho người khác…”

Người trung niên này trầm ngâm, khó quyết định.

Chuẩn lệnh Tiên Đô của Đệ Ngũ tinh hoàn, một khi bước vào giai đoạn thứ hai của cuộc săn giết, có thể cảm nhận lẫn nhau trong một phạm vi nhất định.

Nhưng cảm giác này chỉ là tương đối.

Chỉ những ai đã hợp nhất với lệnh bài mới có thể cảm nhận lệnh bài khác, dù lệnh bài đó chưa được kích hoạt cũng vẫn có thể cảm nhận.

Ngược lại, nếu chưa hợp nhất với lệnh bài, thì sẽ không thể cảm nhận được lệnh bài khác.

Vì vậy, trong giai đoạn thứ hai của cuộc săn giết, việc nắm giữ lệnh bài mà không kích hoạt là không có lợi.

Hiếm ai làm như vậy.

Điều này khiến người trung niên này phải suy nghĩ nhiều hơn.

Dù y là Chúa Tể, nhưng cũng chỉ ở mức sơ kỳ mà thôi. Ở một tòa thành nhỏ hẻo lánh thế này thì không sao, nhưng khi đối diện với những gia tộc và tông môn hùng mạnh, những năm qua y luôn phải cúi đầu.

Vì vậy, nếu mạo hiểm vì một chiếc lệnh bài mà gây thù oán, có thể sẽ mang đến nhiều tai họa hơn.

“Nhưng khi ta tình cờ có được lệnh bài này, ta đã quyết định hợp nhất và kích hoạt, nghĩa là đã sẵn sàng đối mặt với tất cả.”

“Cuộc sống nhạt nhẽo này, thật quá tẻ nhạt. Thay vì an cư một chỗ, bị áp bức từ mọi phía, sống cuộc đời mà ta có thể nhìn thấy tận cùng… ta thà đánh cược một phen!”

“Nhất là khi tu vi của ta đã bị bế tắc trong thời gian dài, không còn cách nào tiến xa hơn nữa.”

Nghĩ đến đây, ánh mắt người trung niên lóe lên sự quyết đoán, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Theo bản tọa, trấn áp ngoại địch.”

Lời nói của y vừa dứt, xung quanh lập tức vang lên những tiếng đáp ứng, sau đó những bóng dáng mờ ảo hiện ra bên cạnh y.

Khoảnh khắc tiếp theo, người trung niên bước ra một bước, hàng chục bóng người theo sát, bay thẳng lên không trung, lao về hướng lệnh bài của người khác mà y đã khóa chặt.

Lúc này, Hứa Thanh cũng đang lao đi.

Hướng về phía cổng thành.

Những ngôi sao trên bầu trời khiến hắn cảm nhận được cảm giác nguy cơ đang đến gần, khi nhận thấy có một ngôi sao ở gần mình, hắn hiểu rằng nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Nhất là khi hắn tiến gần đến cổng thành, hắn nhận thấy có nhiều lính canh hơn so với lúc đến, và cổng thành đang dần đóng lại.

Tòa thành này có cấm chế trận pháp, không cho phép bay lượn.

Nếu không muốn bị mắc kẹt, mà phải dùng cách khác để phá vỡ cấm chế, thì cổng thành là lối thoát tốt nhất.

Nhưng hiện tại, số lượng lính canh đã tăng lên, còn cổng thành đang đóng.

Cùng lúc đó, một cảm giác bị khóa chặt cũng bắt đầu nhen nhóm trong lòng Hứa Thanh.

Tất cả những điều này khiến Hứa Thanh lập tức có được nhận định rõ ràng.

“Ai đó đã ra lệnh đóng cổng, người ra lệnh chắc chắn là chủ nhân của ngôi sao mà ta nhìn thấy trên bầu trời, cũng chính là người sở hữu lệnh bài, hoặc là người có liên quan.”

“Dù thế nào, cũng cho thấy người này có địa vị và thân phận rất cao trong thành.”

“Hơn nữa, ta không thể cảm nhận được đối phương, nhưng lại có cảm giác bị khóa chặt, rõ ràng đối phương có thể cảm nhận được ta.”

“Điều này có nghĩa là, dù ta chưa kích hoạt chuẩn lệnh Tiên Đô, nhưng trong giai đoạn thứ hai của cuộc săn giết, lệnh bài vẫn có thể bị cảm nhận.”

“Vậy thì… đối phương có thể cảm nhận ta, còn ta lại không thể nhận ra đối phương.”

“Nếu không hợp nhất lệnh bài, ta sẽ rất bất lợi.”

Những suy nghĩ này lướt qua đầu Hứa Thanh trong khoảnh khắc.

Ngay sau đó hắn không chần chừ, dứt khoát lấy ra tấm chuẩn lệnh Tiên Đô của mình, bóp mạnh.

Ngay lập tức, chuẩn lệnh Tiên Đô rung lên, không bị vỡ mà tan chảy thành chất lỏng chảy vào tay Hứa Thanh, hòa vào cơ thể hắn.

Chỉ trong chớp mắt, trong đầu Hứa Thanh hiện lên một mảng cực quang đỏ rực.

Dòng cực quang này chảy qua, phản chiếu hình ảnh các ngôi sao mà trước đó đã xuất hiện trên bầu trời Nam bộ!

Nhưng cảnh tượng này có một chút khác biệt so với những gì hắn vừa thấy.

Các ngôi sao mà hắn thấy trước đó ở Nam bộ phân tán khắp nơi, hiếm khi chồng chéo.

Nhưng bây giờ, có rất nhiều ngôi sao đang chồng lên nhau…

Nhiều ngôi sao đang di chuyển.

Có thể tưởng tượng rằng, mỗi lần chồng chéo đều đại diện cho một trận giết chóc và tranh đoạt.

Cùng lúc đó, trong đầu Hứa Thanh cũng xuất hiện một thứ hạng của bản thân.

Hạng 1733.

Rõ ràng đây không phải là thứ hạng của toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, mà là thứ hạng của hắn trong toàn bộ Nam vực.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng biến mất.

Dường như chỉ khi hợp nhất và kích hoạt chuẩn lệnh Tiên Đô lần đầu tiên, mới có thể nhìn thấy toàn bộ hình ảnh các ngôi sao trong khu vực mình đang ở.

Sau khi toàn cảnh biến mất, Hứa Thanh ngay lập tức cảm nhận được lợi ích của việc hợp nhất lệnh bài.

Đó là khả năng cảm nhận các lệnh bài khác trong phạm vi mười vạn dặm xung quanh.

Là sự cảm nhận giữa các lệnh bài!

Không phải là phạm vi cảm nhận của thần niệm!

Lệnh bài đến từ Tiên Đô, vô cùng đặc biệt, nếu không hợp nhất sẽ không thể bị dò ra.

Chương 2454: Ai mới là chủ nhân của mưa (2)

Lúc này, Hứa Thanh cảm nhận rõ ràng, gần đó có hai ngôi sao đại diện cho lệnh bài!

Một ngôi sao hơi xa, ở rìa phạm vi mười vạn dặm, dường như nhận ra điều gì đó nên nhanh chóng rời đi, biến mất khỏi phạm vi cảm nhận lệnh bài của Hứa Thanh.

Còn ngôi sao kia thì ở rất gần.

Đang lao nhanh về phía hắn.

Cảm nhận được những điều này, tu vi trong cơ thể Hứa Thanh bùng nổ, lực lượng ngũ hành tỏa ra, bao trùm khắp nơi, gia tăng tốc độ, lao về phía cổng thành đang đóng lại như một mũi tên rời cung.

Đối phương đến với khí thế hùng hổ, trận chiến là điều không thể tránh khỏi.

Khi chưa rõ tu vi của đối phương, Hứa Thanh chỉ có thể suy nghĩ mọi thứ theo hướng tồi tệ nhất.

Với trận chiến này, việc lựa chọn chiến trường là vô cùng quan trọng.

Ở lại trong thành, với trận pháp cấm chế của thành, sẽ không có lợi cho Hứa Thanh, hơn nữa nếu bị mắc kẹt ở đây, bất kể hắn phân tâm phá trận hay giao đấu, đều rất bị động.

Vì vậy, nếu có thể lao ra khỏi thành, sẽ có cơ hội để chủ động trong mọi tình huống.

Cho nên tốc độ của Hứa Thanh tăng lên kinh người, thuật không gian mà hắn đã nghiền ngẫm trong thời gian qua đã được áp dụng nhiều hơn, tác động lên cả phía trước và phía sau.

Không gian phía trước đang bị rút ngắn, không gian phía sau đang bị kéo dài.

Sự thay đổi này diễn ra trong chớp mắt, thân ảnh Hứa Thanh đã đến gần cổng thành.

Những người lính canh không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh thổi qua, ngay sau đó Hứa Thanh đã lao ra khỏi cổng thành.

Sau đó, hắn bình tĩnh giơ tay lên, nắm chặt về phía sau!

Cùng lúc đó, người trung niên và tùy tùng đã đuổi theo, nhưng với sự cản trở từ thuật không gian của Hứa Thanh, khoảng cách giữa họ càng xa hơn.

Khiến họ bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để chặn Hứa Thanh.

Hơn nữa ngay khi Hứa Thanh siết tay, không gian xung quanh họ lập tức dao động, ngay lập tức sụp đổ.

Âm thanh vang dội đến chói tai, chấn động cả trời đất.

Có thể thấy không gian gần cổng thành bị vỡ vụn, bốn phía sụp đổ, gió bão cuộn xoáy.

Mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Trong cơn hỗn loạn đó, một tiếng hừ lạnh bất ngờ vang lên.

Tiếp theo là một tiếng sấm nổ vang trên trời, bầu trời u ám xuất hiện mây đen, mưa lập tức trút xuống, bao phủ một phạm vi rộng lớn, bao gồm cả trong và ngoài cổng thành.

Hứa Thanh cũng nằm trong đó.

Ngay khi nhận thấy những giọt mưa này, mắt Hứa Thanh lóe lên.

“Mưa này, chính là đạo ngân quyền hành hóa thành!”

“Quyền hành của đối phương là mưa…”

Ngay khoảnh khắc Hứa Thanh nhận ra điều này, những giọt mưa xung quanh hắn đột ngột biến thành lưỡi dao sắc bén, lao về phía hắn.

Đồng thời, không gian đổ nát trong thành không bị ngăn cản bởi mưa, nhưng những bóng mờ đi cùng người trung niên đã mượn cơn mưa để biến mất trong chớp mắt.

Khi xuất hiện trở lại, chúng đã vượt qua không gian sụp đổ, bao quanh Hứa Thanh, từng kẻ bùng nổ tu vi, phát ra uy lực của Uẩn Thần, phối hợp với những lưỡi dao mưa tấn công Hứa Thanh mà không màng đến mạng sống.

“Con rối? Tử sĩ? Và tất cả đều liên quan đến quyền hành mưa!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tia lạnh lùng, hắn lập tức lùi lại, đồng thời ánh mắt xuyên qua màn mưa phía trước, nhìn về phía bóng người áo trắng đứng trong mưa ở trong thành.

Đối phương không tiến lên, mà đứng yên ở đó, lạnh lùng nhìn hắn.

“Người này cũng là kẻ cẩn trọng, vì không rõ thực lực thực sự của ta, nên dù thấy rằng ta không phải là Chúa Tể, nhưng vẫn không chọn đến gần mà sử dụng quyền hành từ xa, sắp đặt những con rối dưới quyền tấn công.”

“Nhưng sự cẩn trọng có thể là một ưu điểm, nhưng đồng thời cũng là một khuyết điểm, sẽ bỏ lỡ cơ hội trong những thời điểm quan trọng.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, cơ thể lùi về phía sau, nhưng ánh mắt không nhìn vào những con rối, mà tập trung vào những giọt mưa như những lưỡi dao đang bay tới.

Nhìn những giọt mưa, trong khoảnh khắc chiến đấu này, trong đầu Hứa Thanh chợt nảy ra một suy nghĩ.

“Ta có quyền hành, cũng có thần quyền.”

“Quyền hành thuộc về tu sĩ, còn thần quyền thuộc về thần linh.”

“Quyền hành đến từ quy tắc và pháp tắc, còn thần quyền là ngân tích mờ ảo trong hư không.”

“Cả hai có điểm chung và khác nhau, điểm chung là đều có đầu nguồn, điểm khác là cách tồn tại không giống nhau.”

“Quy tắc và pháp tắc do tu sĩ sáng tạo Thiên Đạo, từ đó diễn hóa ra Thiên Đạo, tu sĩ lĩnh ngộ nên mới có quyền hành, đó là một vòng tuần hoàn.”

“Còn đầu nguồn của thần quyền thì cổ xưa hơn nhiều, ta không biết được rõ.”

“Xóa bỏ, tiên thuật, mưa, và khí… đều có thể trở thành quyền hành.”

“Vậy thì, ngũ cực của ta có phải… cũng là quyền hành?”

“Nhưng nguồn gốc của chúng không phải là Thiên Đạo, mà là chính ta.”

Vấn đề này thực ra đã khiến Hứa Thanh suy nghĩ trong ba mươi vòng xoáy khi đến tòa thành này.

Bây giờ khi nhìn thấy những lưỡi dao mưa, hắn đột nhiên thu lại tất cả các thuật pháp, chỉ triển khai Cực Thủy Đạo của mình, bùng nổ ra xung quanh.

Khoảnh khắc sau, một cảnh tượng không thể tin được đã xảy ra.

Những lưỡi dao mưa trước mặt Hứa Thanh bất ngờ dừng lại ngay trước mặt hắn, không hề nhúc nhích.

Không chỉ chúng, mà tất cả những giọt mưa đang rơi xuống từ bầu trời lúc này cũng đột ngột dừng lại giữa không trung.

Kể cả những con rối cũng đứng im trên không.

Sau đó, khi Hứa Thanh giơ tay lên…

Những lưỡi dao đổi hướng, những con rối quay đầu.

Tất cả những giọt mưa trong trời đất vào lúc này đều run rẩy, sau đó… hóa thành những lưỡi nhọn, hướng về phía người trung niên trong thành, lúc này đang chấn động tâm thần, hoàn toàn kinh hãi.

Trong mắt người trung niên, thanh niên trước mặt rõ ràng đang bị bao vây bởi cơn mưa do quyền hành của mình, nhưng kẻ đang bị chấn động, lại chính là y.

Đối phương so với y, càng giống như chủ nhân của cơn mưa này.

Chương 2455: Nguồn gốc quyền hành (1)

Trong và ngoài thành, Hứa Thanh và người trung niên đối mặt nhau.

Mưa nước lơ lửng giữa không trung, tỏa ra sát khí dữ dội.

Hai người trong màn mưa, lúc này tạo nên một sự tương phản rõ rệt.

Một người thì tuấn mỹ vô song, lơ lửng trong mưa, mái tóc dài bay phấp phới, ánh mắt tỏa ra tia sáng lạ thường.

Một người thì tóc đã điểm bạc, gương mặt nghiêm nghị, nhưng vẻ mặt lại vô cùng khó coi.

Giữa họ, là cánh cổng thành.

Mà tất cả giọt mưa đều như lưỡi kiếm, trong tay Hứa Thanh giơ lên, chỉ thẳng vào người trung niên trong thành.

Thời gian, vào lúc này dường như cũng ngưng đọng, chỉ có sát ý trên người họ là không ngừng gia tăng.

Cả hai, đều không chọn ra tay ngay lập tức.

Hứa Thanh, đang quan sát. Đây là lần đầu tiên hắn thử kiểm soát đạo ngân quyền hành của đối phương, và hắn cần đối phương hành động nhiều hơn để xác thực suy nghĩ của mình.

Người trung niên, cũng đang quan sát.

Không chỉ quan sát Hứa Thanh, mà còn quan sát cơn mưa xung quanh.

Quyền hành mưa của y, được hình thành từ đạo ngân của mình, trước khi bước vào cảnh giới Chúa Tể, sống ở Đệ Ngũ tinh hoàn thì y vốn là kẻ dũng mãnh, dạn dày trận mạc.

Y đã chiến đấu với rất nhiều người, đi lên bằng con đường sát phạt.

Chỉ là khi vừa đột phá vào Chúa Tể chưa kịp củng cố và tu dưỡng, thì gặp phải đại địch.

Trong trận chiến đó y bị trọng thương, may mắn chạy thoát, nhưng thương tích nặng nề đã cắt đứt con đường tiến lên của y.

Sau đó, y từ bỏ ý chí, rồi quyết định an cư ở nơi này.

Lần này, y đã mất rất nhiều thời gian mới quyết tâm một lần liều mạng.

Nhưng không ngờ, trận chiến đầu tiên... đã gặp phải sự việc như vậy.

Tuy nhiên, sau khi trở thành Chúa Tể, y không có nhiều kinh nghiệm đối phó với tình huống quyền hành bị mất kiểm soát, nhưng y đã từng nghe nói về những trường hợp tương tự.

Thông thường, khi gặp phải tình huống quyền hành bị mất kiểm soát như thế này, phần lớn là do đối thủ sở hữu quyền hành tương tự, và hiểu biết của đối phương về quyền hành còn vượt trội hơn mình.

"Quyền hành, được hình thành từ tiên đạo của tiên phôi."

"Tiên đạo, giống như Thiên Đạo, nhưng không phải thực thể mà là hư vô mờ ảo, là cách mà tu sĩ thể hiện lực lượng của tinh hoàn vốn thuộc về thần linh."

"Mỗi một tinh hoàn, đều tồn tại những ngân tích dấu vết đặc biệt thuộc về thần linh trong hư vô, những ngân tích đó, khi được thần linh cảm nhận sẽ trở thành thần quyền."

"Còn tu sĩ, vốn không thể nắm bắt, nhưng trong quá trình hình thành tiên phôi, họ sẽ tự nhiên hấp thu rồi biến thành bản nguyên của chính mình."

"Vì vậy, việc xuất hiện những người có cùng quyền hành là điều có thể xảy ra."

Trong lúc người trung niên suy nghĩ, tâm trí của y cũng dần bình tĩnh trở lại, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lùng.

"Mặc dù chưa từng trải qua, nhưng tình huống này... cũng không phải không thể phá giải! Dù hắn là thiên kiêu, nhưng giới hạn cũng chỉ đến vậy thôi!"

Trong khoảnh khắc, trong ánh mắt chăm chú của cả hai, người trung niên này đã hành động trước.

Y giơ mạnh tay phải, đập mạnh vào ngực mình.

Âm thanh như tiếng sấm vang lên, toàn thân y rung chuyển, máu tươi từ lỗ chân lông trên cơ thể y lập tức bắn ra.

Những giọt máu này vừa xuất hiện, lập tức hòa vào màn mưa xung quanh, biến màn mưa này trong chớp mắt thành cơn mưa máu.

Đồng thời, ý chí của y cũng dung hợp vào máu, tăng cường vào đạo ngân của bản thân, dùng huyết vũ làm chất dẫn, điều khiển huyết vũ, cố gắng đánh bật sự kiểm soát của Hứa Thanh, để giành lại quyền hành.

Nhưng không thể hoàn toàn thành công.

Cực Thủy Đạo của Hứa Thanh dường như đặc biệt hơn, dù ý chí của người trung niên bùng phát để tăng cường, y cũng chỉ giành lại được một nửa quyền kiểm soát.

Trong khoảnh khắc, màn mưa này giữa Hứa Thanh và người trung niên, lấy cổng thành làm ranh giới, chia thành hai nửa.

Trong thành, mưa máu lan tràn, mùi tanh tưởi bao trùm.

Ngoài thành, nước mưa trong suốt, thuần khiết vô cùng.

Chỉ trong chớp mắt, hai màn mưa này đột nhiên bùng nổ, biến thành lưỡi kiếm, thành những con rối từ mưa, thành những chiêu thức thủy hệ.

Nhìn từ xa, như hai đội quân đối đầu, hàng nghìn quân mã xông vào nhau.

Tiếng nổ vang trời.

Trời đất biến sắc, mặt đất rung chuyển, vô số tu sĩ trong thành đều chấn động tâm thần, còn cổng thành, đứng đầu tiên chịu trận, ngay lập tức bị nghiền nát, tan thành tro bụi.

Còn Hứa Thanh và người trung niên, cả hai cũng bị phản chấn và ảnh hưởng từ sự bùng nổ này.

Cả hai đều lùi lại.

Nhưng biểu cảm, lại khác nhau.

Vẻ mặt của người trung niên càng trở nên khó coi.

Hứa Thanh thì mắt ánh lên tia sáng.

Lý do hắn không ra tay ngay lập tức trước đó, là để thu thập thêm thông tin, dùng để xác nhận và đánh giá.

Lúc này, hắn đã thấy được manh mối.

Hắn cảm nhận được, việc coi Thất Cực Đạo của mình là quyền hành, ít nhất cho đến thời điểm này, là đúng.

Ngoài ra, từ trận chiến mưa vừa rồi, hắn cảm nhận được sự khao khát của Cực Thủy Đạo trong mình.

“Ta có thể nuốt chửng quyền hành mưa của y, để tăng cường Cực Thủy Đạo của mình!”

Ánh mắt Hứa Thanh sáng rực lên.

Mà hắn cũng nhận ra, người trung niên trước mắt, so với vị Chúa Tể bảo vệ linh quáng mà hắn từng gặp, rõ ràng yếu hơn nhiều.

Trong nhận thức của Hứa Thanh, vị Chúa Tể bảo vệ linh quáng đó, có lẽ đã gần đạt đến đỉnh phong của cảnh giới Chúa Tể sơ kỳ, có thể xem như ở mức nửa bước trung kỳ.

Còn người trung niên này, dường như có vết thương cũ trong cơ thể, sức mạnh thể hiện ra kém xa nhiều.

“Hoặc là y vừa mới bước vào cảnh giới Chúa Tể, hoặc là vết thương cũ đã làm yếu y.”

“Vậy thì người này… Ta không cần dùng kiếm khí của Cửu gia gia, cũng có thể giết chết!”

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thanh tràn đầy sát ý, thân hình lóe lên, lao thẳng về phía người trung niên.

Cực Ngũ Hành trong cơ thể bùng nổ ngay tức thì.

Trong chớp mắt, xung quanh hắn hiện ra dị tượng.

Mặt đất rung chuyển, lực lượng thổ hệ dâng trào, như thể đất đai vào lúc này đã thức tỉnh, núi non và đất đá rung chuyển.

Cây cối rung rinh, cỏ cây khắp bát phương như hóa thành ma quỷ, mọi thực vật đều bị kích thích, đang phát triển điên cuồng, khiến cho lực lượng mộc hệ trong nháy mắt tăng vọt.

Tòa thành rung chuyển, tất cả lực lượng kim hệ trong thành đều bị ảnh hưởng, bất kể là pháp khí, pháp bảo, hay bất kỳ vật gì liên quan đến kim loại, tất cả đều rung lên, rời khỏi vị trí ban đầu và bay lên không trung.

Nhìn từ xa, cảnh tượng giữa không trung vô cùng chấn động, kim loại tụ lại như lũ cuồn cuộn.

Trời đất biến đổi, trên trời xuất hiện hỏa diệm mênh mông, một màu đỏ rực, che phủ cực quang, bốc cháy điên cuồng như một biển lửa chảy tràn xuống.

Khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Chương 2456: Nguồn gốc quyền hành (2)

Đồng thời, không gian xung quanh cũng biến dạng, từ không khí, từ cơ thể của vô số tu sĩ, thậm chí từ mọi vật... Tất cả những gì liên quan đến nước, đều thấm ra ngoài, bao phủ toàn bộ, như một biển cả hiện ra.

Những điều này, không còn giống như trận chiến giữa Hứa Thanh và Lăng Phong, đơn giản chỉ là sự hiện diện của Thiên Đạo, mà là trong suy nghĩ của Hứa Thanh, chúng bùng nổ theo cách của đạo ngân quyền hành.

Ngay khi xuất hiện, trời đất biến sắc, gió mây dậy sóng.

Trong mắt người trung niên kia, tất cả những điều này biến thành sự rung động tâm can, khiến y còn khiếp sợ hơn cả khi quyền hành bị kiểm soát.

“Năm loại quyền hành!!”

“Điều này không thể!!”

Trong tâm trí người trung niên đã dấy lên sóng to gió lớn, như hàng triệu tia sét cùng lúc bùng nổ.

Trong nhận thức của y, năm quyền hành, đủ để được xếp vào bậc thiên kiêu, thuộc hàng ngôi sao nổi bật.

Quan trọng nhất là, y chưa từng nghe nói có người nào ở cảnh giới Uẩn Thần lại có thể có được năm quyền hành.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Tâm trí người trung niên hoàn toàn đảo lộn, nhưng câu hỏi của y rõ ràng không nhận được câu trả lời, vì Hứa Thanh đã đến trước mặt y.

Trong chớp mắt, tiếng nổ vang lên, bùng nổ dữ dội ngay cổng thành.

Khắp nơi rối loạn, người ngoài khó mà thấy rõ được.

Nếu tu vi không đủ, thậm chí chỉ cần nhìn thoáng qua cũng sẽ khiến tâm thần tan vỡ, dù tu vi có đủ nhưng không đến mức độ này, cũng sẽ chỉ thấy như một bức tranh trừu tượng.

Bởi vì không thể hiểu.

Sự không hiểu biết trong nhận thức sẽ khiến đầu óc trở nên rối loạn, từ đó khó mà hình thành được một bức tranh rõ ràng.

Vì vậy, họ không thể nhìn thấy, trong bức tranh mờ mịt và biến dạng đó, ngoài ngũ hành, còn có không gian đang thay đổi, và thời gian đang ngưng đọng.

Cho đến một lúc sau.

Khi một ánh kiếm lóe lên, bức tranh trừu tượng bị biến dạng và hỗn loạn, trở về bình thường.

Trong bức tranh hiện ra, người trung niên, với máu tươi trào ra từ miệng, tóc tai rối bời, đứng nguyên tại chỗ.

Một thanh kiếm, từ đỉnh đầu y xuyên vào, trực tiếp xuyên qua cơ thể.

Máu tươi chảy tràn trên mặt đất.

Còn Hứa Thanh thì lơ lửng trên không trung, chăm chú nhìn người trung niên.

Lúc này, người trung niên khó nhọc ngẩng đầu, cũng nhìn Hứa Thanh.

Y dường như muốn nói điều gì đó, nhưng khi mở miệng, máu tươi đã ngăn chặn lời nói của y.

Hứa Thanh cũng không có ý định nghe y nói gì, giơ tay lên rút thanh Đế kiếm ra.

Cơ thể người trung niên run rẩy, ánh sáng trong mắt y dần tắt, hồn phách tiêu tan.

Cùng lúc đó, khi Hứa Thanh giơ tay lên, quyền hành mưa của đối phương hóa thành từng điểm sáng như hơi nước từ cơ thể y bay ra, hòa vào Cực Thủy Đạo của Hứa Thanh.

Cực Thủy Đạo lập tức tăng vọt.

Cùng với đó, khí tức của Hứa Thanh cũng cao hơn so với trước trận chiến.

Ngoài ra, hắn còn thu được nhẫn trữ vật của người trung niên.

Bây giờ Hứa Thanh cảm nhận rõ ràng được rằng, khả năng cảm ứng với những lệnh bài khác của hắn đã tăng lên gấp mười lần.

Cùng lúc đó, một thứ hạng mới hiện ra trong tâm trí của Hứa Thanh.

Nam bộ: 1145!

Mọi nơi, im lặng như tờ.

Hứa Thanh nhìn lướt qua xác của người trung niên, giơ tay lên và tất cả tan biến, cùng với dấu vết của chiến trường nơi này cũng bị hắn xóa sạch bằng quyền hành.

“Nếu trong trận chiến với Lăng Phong ở linh quáng, ta đã có được nhận thức như vậy, thì có lẽ đã không cần lãng phí một lần kiếm khí của Cửu gia gia.”

Hứa Thanh nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy rằng ngay cả khi lúc đó hắn nhận ra, thì khả năng cao vẫn phải sử dụng kiếm khí.

Trong trường hợp không hiểu rõ về thế giới bên ngoài, nắm bắt cơ hội để tiêu diệt đối thủ ngay lập tức, là lựa chọn tối ưu nhất.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh không suy nghĩ về quá khứ nữa, mà hướng mắt nhìn về phía xa.

“Nơi này không thể ở lâu.”

Thân hình hắn lóe lên, biến mất.

Trên bầu trời, cực quang đỏ rực chảy trôi.

Giữa trời đất, Hứa Thanh hóa thành cầu vồng, đang lao đi với tốc độ cực nhanh.

Hắn vừa cảnh giác bốn phương, vừa suy nghĩ về trận chiến này.

Tóm lại, trọng điểm của trận chiến vừa qua, là quyền hành của ngũ hành mà hắn vừa hóa ra, và việc kiểm soát quyền hành của đối phương.

Điều này đã giúp Hứa Thanh rất nhiều trong việc nâng cao nhận thức của mình.

Nó giúp Hứa Thanh xác nhận những gì hắn đã suy nghĩ trước đó, từ đấy đã nảy sinh thêm nhiều suy nghĩ về cảnh giới Chúa Tể.

Trước đây, Hứa Thanh biết rằng trong hệ thống tu luyện của tu sĩ, cảnh giới Quy Hư là quá trình cảm ngộ quy tắc và pháp tắc của thiên địa.

Bốn tiểu cảnh giới trong Quy Hư, không có ngoại lệ, tất cả đều như vậy, với phương pháp tiến dần, cuối cùng cho phép tu sĩ Quy Hư nắm bắt toàn bộ quy tắc hình thành đại thế giới của riêng mình từ Thiên Đạo của thế giới.

Sự nắm bắt này, Hứa Thanh hiểu rõ, không phải là trở thành nguồn gốc, mà chỉ là sự hiểu biết và quyền sử dụng.

Hoặc nói cách khác, là cảm ngộ thế giới để dệt nên đại thế giới của riêng mình.

Tổng thể là một quá trình tích lũy như từng mũi kim, từng sợi chỉ.

Hứa Thanh có thể từ Quy Hư bước vào Uẩn Thần, cũng nằm trong phạm vi này.

Một mặt là do những tích lũy của hắn từ trước đã đủ, mặt khác là nhờ vào bản nguyên từ nhục thân của Minh Viêm được Hứa Thanh kế thừa, trong đó đã chứa đựng tất cả, lại vô cùng tinh khiết.

Vì vậy, kết hợp với cảm ngộ Thập Cực Đạo từ Hậu Thổ, Hứa Thanh đã tận dụng những tích lũy và sự bồi dưỡng của bản nguyên, đột phá để trở thành Uẩn Thần.

Hình thành bảy giới của riêng mình.

Uẩn Thần, là cách gọi của cảnh giới này ở Vọng Cổ, còn ở nơi khác, nó cũng được gọi là Uẩn Tiên.

Tên gọi khác nhau, nhưng ý nghĩa thì giống nhau.

Bởi vì cái mà Uẩn Thần này dưỡng, không phải là thần linh, mà là nguyên thần.

Về bản chất của cảnh giới Uẩn Thần, Hứa Thanh cũng đã tìm hiểu trước khi rời khỏi Vọng Cổ.

Hắn hiểu rằng, cốt lõi của cảnh giới này, chính là sau khi cảm ngộ đủ các quy tắc và pháp tắc, thì hình thành đại thế giới của riêng mình.

Cuối cùng là chín đại thế giới.

Chương 2457: Nguồn gốc quyền hành (3)

Chín đại thế giới có thể giống nhau, cũng có thể không giống nhau, tùy thuộc vào ý niệm và kinh nghiệm của tu sĩ mà quyết định.

Nhưng dù thế nào đi nữa, bất kể thế giới nào, tất cả những thứ đó cuối cùng đều là dưỡng chất.

Là dưỡng chất để thúc đẩy bản thân bước vào Chúa Tể.

Chỉ là con đường đến với Chúa Tể, đã bị cắt đứt ở Vọng Cổ, trừ khi sở hữu huyết mạch đặc biệt, có thể nối dài con đường cho bản thân trong quá trình trùng kích, nếu không… rất khó để bước vào.

Một phần lý do là bởi Thiên Đạo mà những Hạ Tiên trên Vọng Cổ tạo ra khi đó đã xảy ra vấn đề.

Nhưng cốt lõi của vấn đề, là sự ảnh hưởng của Tàn Diện thần linh trên Vọng Cổ.

Khí tức thần linh quá nặng, do đó tiên khó xuất hiện.

Bởi vì… cảnh giới Chúa Tể, rất đặc biệt.

Đó là quá trình dung hợp chín đại thế giới, hình thành tiên phôi của chính mình.

Nó cũng là ranh giới phân chia giữa tu sĩ và tiên.

Một khi tiên phôi thành hình, thì sẽ là Chuẩn Tiên, cũng chính là Đại Đế.

Như Nữ Đế của Nhân tộc khi xưa, mặc dù nàng nhờ sự trợ giúp của Chấp Kiếm, kế thừa huyết mạch của Huyền Chiến và nhận được sự gia trì từ khí vận của Nhân tộc, từ đó bước vào Chúa Tể, nhưng đó cũng là giới hạn của nàng.

Nàng có thể vượt qua một bước, nhưng cuối cùng không thể tiến thêm, cả đời này không thể trở thành Đại Đế.

Mà sau khi Tàn Diện giáng xuống, cũng không còn Đại Đế mới xuất hiện trên Vọng Cổ.

Vì vậy, nàng phải chuyển sang thần đạo, dùng nghi thức để đốt lên thần hỏa, lấy tiên phôi mà nàng mãi không thể hình thành làm nhiên liệu, khiến thần hỏa bùng phát, cháy càng lúc càng mạnh, cuối cùng bước lên Thần Đài.

Từ đó cắt đứt với tiên.

Đây là những gì Hứa Thanh đã tìm hiểu trước khi rời khỏi Vọng Cổ, trong Hạ Tiên Cung về con đường Chúa Tể và Chuẩn Tiên Đại Đế.

Về quyền hành, trong các ghi chép của Hạ Tiên Cung, hiện tượng này chưa từng xuất hiện ở Hậu Thổ.

Chỉ sau khi đến Vọng Cổ, nó mới xuất hiện.

Ban đầu Hạ Tiên Cung nghĩ rằng đó là bản nguyên, nhưng trên thực tế bản nguyên đã được thể hiện sớm trong tu sĩ Hậu Thổ.

Giữa chúng cũng tồn tại sự khác biệt, đạo ngân quyền hành rõ ràng mạnh mẽ hơn nhiều.

Cách mà nó xuất hiện, chính là trong quá trình tiên phôi được hình thành ở cảnh giới Chúa Tể.

Cái gọi là tiên đạo, đó là thứ hư vô nằm trên Thiên Đạo, và những gì nó thể hiện ra chính là quyền hành, chính là đạo ngân.

Tại sao lại xuất hiện, Hạ Tiên Cung cũng không hiểu.

Tuy nhiên thông thường, đạo ngân quyền hành chỉ xuất hiện trong cảnh giới Chúa Tể.

Nhưng cũng có ngoại lệ, như những bậc thiên kiêu, thường có thể xuất hiện sớm ngay ở cảnh giới Uẩn Thần.

Mà thời điểm xuất hiện, cũng đã trở thành tiêu chuẩn đánh giá thiên kiêu ở Vọng Cổ trước khi Tàn Diện giáng lâm.

Về Hạ Tiên (夏仙), hay còn gọi là Hạ Tiên (下仙)…

(‘Hạ’ trước là mùa hè, ‘hạ’ sau là nghĩa bên dưới. Ở đây không hề có sự nhầm lẫn, trước đó dịch giả pctrieu0812 của bns đã có note giải thích rồi. Do ban đầu tu sĩ không hề chấp nhận chữ ‘hạ’ mang nghĩa bên dưới vì họ cho rằng là hạ thấp chính mình, nên đã dùng từ Hạ nghĩa mùa hè cũng với âm tương tự. Nhưng thực tế về sau càng rõ thông tin, là có phân thượng giới và hạ giới, nên hiểu nhiên Hạ Tiên là chỉ Tiên của hạ giới)

Đó là khi tiên phôi được hình thành, sau đó được uẩn dưỡng đến cực điểm, cuối cùng đột phá, từ phôi thể chuyển hóa thành tiên nhân.

Cảnh giới Hạ Tiên này, trong các ghi chép của Hạ Tiên Cung, chính là giới hạn của Hậu Thổ tinh hoàn.

Trong Hậu Thổ, nó cũng được gọi là bước thứ chín.

Tuy nhiên, việc thể hiện sức mạnh của Hạ Tiên giữa Hậu Thổ và Vọng Cổ, có sự khác biệt rất lớn.

Hạ Tiên, trong Hậu Thổ tinh hoàn, có thể trong nháy mắt bao phủ toàn bộ tinh hoàn, trừ việc không thể làm sụp đổ tinh hoàn, còn lại hầu như không có gì là không thể.

Nhưng trong Vọng Cổ, lại không làm được.

Điều này, trong phân tích của Hạ Tiên Cung cũng đã được giải thích.

Họ biết rằng Vọng Cổ thuộc về Đệ Cửu tinh hoàn, và họ cũng đã phát hiện ra rằng có tổng cộng ba mươi sáu tinh hoàn thiên thể chí cao như Đệ Cửu tinh hoàn.

Đệ Cửu tinh hoàn, cũng chính là Hoàng Thiên tinh hoàn, chỉ là một trong số đó.

Trong nhận thức của Hạ Tiên Cung, ba mươi sáu tinh hoàn này thuộc về thượng giới.

Ở một mức độ nào đó, cũng có thể xem như thượng giới.

Còn Hậu Thổ, thì là hạ hành tinh hoàn, hoặc là hạ giới.

Cũng giống như vậy, theo nhận định của Hạ Tiên Cung, không chỉ có Hậu Thổ, mà phải có ba mươi sáu hạ giới tương ứng, hoặc nhiều hơn nữa.

Chỉ là, trên Hậu Thổ là Hoàng Thiên mà thôi.

Đây chỉ là phán đoán của Hạ Tiên Cung, không có bằng chứng xác thực.

Nhưng cũng dựa trên phán đoán này, Hạ Tiên Cung đã có câu trả lời về sự khác biệt trong sức mạnh của Hạ Tiên.

Lực lượng áp chế từ thượng giới và hạ giới khác nhau, nên sức mạnh thể hiện ra cũng khác nhau.

Giống như sự khác biệt giữa đại thế giới và tiểu thế giới.

Trong tiểu thế giới, không bị áp chế, tự nhiên có thể hô phong hoán vũ.

Nhưng trong đại thế giới, lại không thể.

Cốt lõi của vấn đề, trong nghiên cứu của Hạ Tiên Cung, họ cho rằng ba mươi sáu tinh hoàn của thượng giới là nơi thần linh cư ngụ.

Nguồn gốc của thần quyền, những ngân tích dấu vết mờ ảo trong hư vô đó, tồn tại áp lực cực lớn đối với toàn bộ ba mươi sáu tinh hoàn của thượng giới.

Dù là thần linh hay tu sĩ.

Điều này, Hứa Thanh không cảm nhận được nhiều, bởi vì hắn chưa từng đến Hậu Thổ, nên không biết sức mạnh hiện tại của mình khi ở Hậu Thổ sẽ kinh khủng đến mức nào.

Đối với hắn, cho đến nay, cả đời này hắn đều sống trong thượng giới.

“Còn về lý do tại sao quyền hành Ngũ Hành của ta lại đặc biệt…”

Hứa Thanh nheo mắt lại, theo bản năng chạm vào ngực mình.

Ở đó, một viên tử thủy tinh đang phát sáng.

“Nó rốt cuộc là thứ gì…”

“Khi cảm ngộ Thập Cực Đạo, ta đã nhìn thấy trong bức thần đồ đó, có một viên tử thủy tinh vỡ thành mười phần.”

“Mà viên thủy tinh của ta không bị vỡ, nó hoàn chỉnh.”

Chương 2458: Bóng tối vẫn bao phủ (1)

“Thứ hạng tại Nam vực, 1145…”

Trên bầu trời, dưới ánh cực quang, bóng dáng của Hứa Thanh như một dải cầu vồng, lao nhanh qua.

Thế nhưng, trên gương mặt của hắn không hiện lên chút nhẹ nhõm nào sau khi đã chém giết người trung niên kia, ngược lại trong lòng hắn càng thêm cảnh giác.

Bởi vì, sau khi kích hoạt và dung nhập tấm chuẩn lệnh Tiên Đô vào cơ thể, hắn thực sự đã bước chân vào cuộc thí luyện săn giết của Tiên Đô.

Hắn cảm nhận sâu sắc được sự nguy hiểm và mối đe dọa có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Tất cả đều bắt nguồn từ việc tăng phạm vi cảm ứng giữa các lệnh bài.

Tấm chuẩn lệnh Tiên Đô này rất đặc biệt, nếu không dung nhập vào cơ thể, thì dù có lệnh bài khác ở bên cạnh, thần thức cũng không thể phát hiện được.

Cách duy nhất để phát hiện lệnh bài Tiên Đô khác, chính là dung nhập lệnh bài vào cơ thể.

Sử dụng lực lượng từ lệnh bài của chính mình để cảm ứng lệnh bài Tiên Đô khác.

Ở một mức độ nào đó, tấm chuẩn lệnh Tiên Đô này không chỉ là biểu tượng của tư cách tham gia, mà còn là một công cụ cảm ứng đặc biệt.

Trước khi giết người trung niên kia, sau khi dung nhập lệnh bài Tiên Đô của mình, phạm vi cảm ứng của Hứa Thanh chỉ là mười vạn dặm.

Trong phạm vi mười vạn dặm, chỉ cần có lệnh bài Tiên Đô khác xuất hiện, hắn sẽ lập tức phát hiện.

Ban đầu, hắn tưởng rằng những người khác cũng như vậy.

Nhưng… sau khi giết người trung niên kia, Hứa Thanh cảm nhận được rằng không chỉ thứ hạng của mình tăng lên, mà tấm chuẩn lệnh Tiên Đô dường như cũng có sự biến đổi.

Tựa như, nó đã từ cấp độ đầu tiên tăng lên cấp độ thứ hai.

Biểu hiện trực tiếp nhất là phạm vi cảm ứng của hắn đối với các lệnh bài khác đã tăng lên gấp mười lần, đạt tới phạm vi một triệu dặm.

Đây chính là điều khiến lòng Hứa Thanh trĩu nặng.

"Ta chỉ giết một người, mà phạm vi cảm ứng của lệnh bài Tiên Đô đã tăng lên nhiều như vậy."

"Ta có thể chắc chắn rằng việc hấp thụ thêm các lệnh bài khác sẽ khiến phạm vi cảm ứng của ta tiếp tục gia tăng."

"Vậy thì những người khác…"

Đồng tử của Hứa Thanh hơi co lại, kết quả này đối với hắn không phải là chuyện tốt.

Điều này có nghĩa là càng giết nhiều, càng thu được nhiều lệnh bài, phạm vi cảm ứng càng lớn.

Từ đó sẽ xuất hiện một sự chênh lệch lớn về ưu thế và bất lợi trong phạm vi cảm ứng.

Kẻ mạnh sẽ càng mạnh hơn, kẻ yếu sẽ càng yếu đi.

Có thể tưởng tượng rằng sẽ xuất hiện một tình huống trong đó, kẻ thù có nhiều lệnh bài hơn sẽ phát hiện ra Hứa Thanh từ rất xa, trong khi Hứa Thanh lại không hề cảm nhận được sự hiện diện của đối phương.

Điều đó trong cuộc săn giết, là vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì kẻ có nhiều lệnh bài hơn cũng đồng nghĩa với việc xếp hạng của họ ở Nam vực cao hơn, và tu vi của họ cũng tự nhiên mạnh mẽ hơn.

Và theo thời gian trôi qua, khi ngày càng có nhiều kẻ mạnh xuất hiện, phạm vi cảm ứng cũng sẽ đạt đến một mức độ vô cùng đáng sợ.

Khi đó, không còn chỗ để trốn, không còn nơi để tránh.

"Không khó hiểu khi ta chỉ giết một người mà thứ hạng đã tăng nhiều như vậy."

"Có lẽ, kể từ khi giai đoạn thứ hai bắt đầu, những cuộc giết chóc giống như ta vừa trải qua, đang bùng nổ khắp Nam vực."

"Đây chính là giai đoạn thứ hai của cuộc thí luyện săn giết của Tiên Đô… Thật đáng được gọi là săn giết."

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Thông qua sự gia tăng phạm vi cảm ứng của tấm chuẩn lệnh Tiên Đô, Hứa Thanh nhận ra rõ ràng và sâu sắc sự khốc liệt của cuộc săn giết giữa các lệnh bài Tiên Đô.

Những suy đoán về việc Tiên Đô đang nuôi dưỡng thiên kiêu cũng đã có cơ sở.

Rõ ràng, Tiên Đô không muốn những kẻ yếu ớt, họ muốn những con sói đầu đàn, những kẻ thực sự bước ra từ núi thây biển máu.

Do đó, sự khác biệt về phạm vi cảm ứng, mặc dù có chút bất công, nhưng nhìn từ góc độ khác, cũng là công bằng.

Một hệ thống khởi đầu công bằng.

Về cách tiếp tục hành trình này, tất cả phụ thuộc vào năng lực của từng người.

Sinh tử, vô thường.

Hứa Thanh nheo mắt lại, liếm môi, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Hắn đột nhiên cảm thấy, mọi thứ cũng khá thú vị.

Ít nhất thì điều này khiến hắn cảm nhận được áp lực rất lớn.

Đây không phải là đại lục Vọng Cổ, ở đây hắn không có sư tôn cứu giúp, không có Nữ Đế đứng bên cạnh, cũng không có đại sư huynh trợ giúp.

Ngay cả hồ ly bùn, cũng đang trong trạng thái yếu đuối ngủ say ở tinh hoàn này, nơi bài xích thần linh.

"Mọi thứ, đều phải dựa vào chính mình."

“Bất kỳ hậu quả nào từ những quyết định đã đưa ra, đều phải một mình đối mặt.”

Cảnh giác trong lòng Hứa Thanh dâng lên đến cực điểm, sau đó hắn thu lại mọi suy nghĩ, nhanh chóng tiến về phía trước.

Đồng thời, hắn bắt đầu sắp xếp lại những thu hoạch từ trận chiến trước đó.

Việc quyền hành hóa ngũ hành chi cực là điều đầu tiên.

“Quyền hành của ta thực ra không chỉ có ngũ hành, mà còn có không gian và thời gian, chỉ là hai quyền hành này cần rèn luyện và khám phá thêm.”

“Sau đó là quyền hành xóa đi, và những đạo ngân do tiên thuật Lục Tặc Vọng Sinh hóa thành.”

“Vì vậy, chính xác mà nói, nếu tất cả đều được hóa thành quyền hành, thì ta có chín quyền hành.”

“Sự tu luyện tiếp theo của ta, một mặt là tăng cường quyền hành ngũ hành, mặt khác là khám phá thêm về thời gian và không gian, từ đó cố gắng suy diễn ra cực thứ tám của ta.”

Hứa Thanh suy tư một lúc.

Về những thu hoạch khác từ trận chiến này, chẳng hạn như sự gia tăng của lệnh bài, đó là điều thứ hai.

Thu hoạch thứ ba… chính là một chiếc nhẫn trữ vật.

Ấn ký trên đó đã biến mất sau cái chết của chủ nhân ban đầu, vì vậy sau khi Hứa Thanh lấy ra, chỉ cần thần thức quét qua, hắn đã dễ dàng khám phá hết toàn bộ chiếc nhẫn.

Phải nói rằng, những người có thể tiến tới cảnh giới Chúa Tể trong Đệ Ngũ tinh hoàn đều có sự tích lũy phong phú.

Dĩ nhiên, Hứa Thanh cũng đoán ra nguyên nhân.

Người bảo vệ linh khoáng, vì phải canh giữ nơi đó trong thời gian dài, nên hầu hết các vật phẩm đều mang theo bên mình.

Còn người trung niên mà Hứa Thanh đã giết…

Kẻ dám dung nhập tấm chuẩn lệnh Tiên Đô, tất nhiên đã chuẩn bị cho những cuộc chiến đẫm máu trong tương lai, những kẻ như vậy, hoặc là rất tự tin, hoặc là sẵn sàng đánh đổi tất cả.

Với những kẻ thuộc loại thứ hai, chắc chắn họ sẽ mang theo những vật phẩm quý giá nhất của mình.

Chương 2459: Bóng tối vẫn bao phủ (2)

Chiếc nhẫn trữ vật này cũng vậy.

Bên trong có vô số linh thạch và tiên ngọc.

Nhưng bảo vật chỉ có một món, đó là một chiếc la bàn đã hư hại nặng nề, rõ ràng từng bị phá hủy nghiêm trọng và hiện vẫn đang trong quá trình sửa chữa.

Dù vậy, Hứa Thanh vẫn thu được lợi ích.

Đó chính là đan dược.

Vị tu sĩ trung niên này đã chuẩn bị rất nhiều đan dược.

Nhưng rõ ràng… đòn tấn công của Hứa Thanh trước đó đã sử dụng quyền hành trấn áp, hơn nữa còn phong tỏa đối phương bằng không gian, nên trận chiến diễn ra rất nhanh.

Do đó, ngay cả khi lấy ra đan dược, đối phương cũng không kịp đảo ngược tình thế trong thời gian ngắn.

Kiểm tra một lúc, Hứa Thanh nhận biết các loại đan dược, sau đó thu chiếc nhẫn lại và tiếp tục lao nhanh qua bầu trời.

Thời gian cứ trôi.

Rất nhanh chóng, năm ngày qua đi.

Có lẽ vì nơi này là vùng hẻo lánh ở Nam vực, hoặc cũng vì Hứa Thanh dù đang di chuyển nhanh chóng nhưng vẫn cảnh giác tránh xa mọi nguy hiểm có thể cảm nhận được, nên trong năm ngày này, hắn không gặp phải bất kỳ ai khác.

Điều ấy khiến cảm giác nguy cơ luôn treo lơ lửng trong lòng hắn giảm bớt chút ít.

Cuối cùng, trước khi bóng đêm ngắn ngủi bao phủ bầu trời, trước khi cực quang hình thành xoáy mới, Hứa Thanh tìm được một ngọn núi hoang, mở ra một động phủ trong đó và ngồi xuống xếp bằng.

Bên ngoài, là bóng đêm.

Bên trong động phủ, cũng là một màu đen kịt.

Ngồi trong bóng tối, xung quanh lặng im không tiếng động.

Hứa Thanh dần hòa mình vào bóng tối, giấu đi khí tức, lặng lẽ tu luyện.

Hắn cảm ngộ đạo của mình, tìm hiểu con đường của mình.

Thời gian trôi qua trong bóng tối, bên ngoài cực quang trên bầu trời xoáy tròn, từng xoáy từng xoáy hiện ra.

Bảy ngày nữa lại trôi qua.

Trong động phủ tối tăm, đôi mắt Hứa Thanh từ từ mở ra.

Sự im lặng vẫn bao trùm, bóng tối vẫn còn nguyên vẹn.

“Có vẻ như… đã quay lại thời thơ ấu.”

Nhìn xung quanh, Hứa Thanh thì thầm trong lòng.

Mà cảm giác như đang một mình đối mặt với sự hiểm nguy từ bốn phía này, thực ra không hề xa lạ với Hứa Thanh.

Tuổi thơ của hắn, từng ngày đều như thế.

Những trải nghiệm sau khi rời khỏi Vô Song thành, cho đến khi thực sự bái Thất gia làm sư phụ, thực tế đều là liếm máu trên lưỡi đao, giống như một sát thủ, không thích xuất hiện trong ánh mắt của người khác.

Thậm chí khi đi đường, hắn cũng chọn con đường tối để tiến bước.

Bởi vì bóng tối có thể bảo vệ hắn, khiến hắn cảm thấy như mình hòa vào nó, trở thành một phần của bóng tối, từ đó có thể ẩn mình.

Giống như hiện tại.

Là Lôi đội xuất hiện, mang đến cho hắn cảm giác thân tình đã lâu không có.

Là đại sư huynh xuất hiện, mang đến một tia sáng trong cuộc sống của hắn.

Là sư tôn thu nhận và bảo vệ, khiến hắn cảm nhận được sự che chở của bậc trưởng bối.

Là Linh Nhi, khiến trái tim hắn có thể thư giãn.

Là Tử Huyền, mang đến cảm giác hồi hộp không biết có phải là trái tim xao động hay không.

Là lão Cung chủ Chấp Kiếm Cung ở Phong Hải quận, khiến hắn hiểu được thế nào là một chấp kiếm giả.

Là Nữ Đế, khiến hắn thấy rằng thần linh cũng có nhân tính.

Là Chấp Kiếm Đại Đế, khiến hắn ngộ ra rằng, một người có thể sống một cuộc đời để lại dấu ấn trong lòng người khác như thế nào.

Tất cả những điều đó đều là những trải nghiệm đã giúp hắn trưởng thành, làm phong phú thêm cuộc sống của hắn, lấp đầy cuộc sống của hắn, trở thành một phần không thể tách rời, cũng đã hình thành nên con người hắn hôm nay.

Giờ đây, sau khi tập hợp tất cả những trải nghiệm đó, hắn đến Đệ Ngũ tinh hoàn xa lạ này, một lần nữa đối mặt với nguy cơ từ bốn phía.

“Điều này cũng là một phần trong trải nghiệm của ta.”

Hứa Thanh theo bản năng sờ lên vị trí trên cơ thể, nơi từng đặt que sắt.

Nhưng tay hắn chạm vào khoảng không.

Có vẻ như cảm nhận được cảm xúc của hắn, Tiểu Ảnh hơi tỏa ra sự hiện diện, ngay cả Thần Đằng cũng từ thân thể Hứa Thanh chui ra một cành nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve gò má hắn.

Thần Đằng, trong quá trình đi qua Nguyên Thủy Hải, cùng với tòa tàn tháp đều bị phá vỡ nghiêm trọng, và hiện tại cũng chưa hồi phục hoàn toàn.

Cảm nhận được sự tồn tại của chúng, Hứa Thanh mỉm cười, sau đó định nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt hắn đột ngột mở ra, quay đầu nhìn về hướng Nam.

Sắc mặt hắn ngay lập tức trở nên cảnh giác.

Trong phạm vi cảm ứng của tấm chuẩn lệnh Tiên Đô, ngay tại phương hướng hắn đang nhìn, đột nhiên xuất hiện một ngôi sao đại diện cho lệnh bài.

Người này dường như ban đầu chỉ là đi ngang qua, nhưng ngay khi bước vào phạm vi cảm ứng của lệnh bài Hứa Thanh, lại đột ngột đổi hướng, tiến nhanh về phía Hứa Thanh.

“Kẻ này sở hữu phạm vi cảm ứng lệnh bài tương tự ta!”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng lạnh.

Trong đầu hắn ngay lập tức dâng lên vô số suy nghĩ.

“Lúc này không thể chạy, một khi ta di chuyển, đối phương sẽ lập tức nhận ra rằng ta sở hữu phạm vi cảm ứng lệnh bài giống như gã.”

“Nếu như vậy, điều đó có nghĩa là ta đang đánh cược.”

“Đánh cược xem đối phương có tiếp tục truy đuổi hay không. Nếu không truy đuổi thì không sao, nhưng nếu truy đuổi, khó tránh khỏi một trận chiến.”

“Như vậy… quá bị động!”

“Vậy nên giả vờ như không biết, trong thời gian đối phương tiến đến, bố trí xung quanh, biến nơi này thành chiến trường thích hợp cho ta.”

“Đây mới là lựa chọn tốt nhất!”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh quyết đoán, vung tay lên lấy ra Tứ Cửu Trận Cấm của Lăng Phong, người bảo vệ linh khoáng.

Hắn vẫn đang nghiên cứu vật này, cũng đã tìm ra một số điều, lúc này lấy ra để bố trí.

Hơn nữa, Tiểu Ảnh dưới thân Hứa Thanh, cũng theo thần niệm của hắn, lan rộng khắp bốn phía.

Sau đó Hứa Thanh tranh thủ thời gian, tiếp tục thực hiện các biện pháp bố trí khác.

Khiến lực lượng thổ hệ nơi này trở nên đậm đặc hơn, đồng thời cũng chuyển cây cỏ đến đây.

Trong khoảng thời gian đó, hắn lấy ra một nén hương, đặt trước mặt, sẵn sàng đốt cháy bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, sau khi hoàn tất mọi chuẩn bị, Hứa Thanh vung tay lấy ra bảo thụ lưu ly, đặt đối diện mình và kích hoạt nó, khí tức của mình cũng theo đó tỏa ra.

Rất nhanh chóng, bảo thụ lưu ly lung lay, hóa thành một thân ảnh giống hệt Hứa Thanh, ngay cả khí tức cũng tương tự.

“Ngồi xếp bằng tại đây.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Thân ảnh đó gật đầu, lập tức ngồi xếp bằng.

Hứa Thanh thì lặng lẽ chìm vào lòng đất, nhưng không cách quá xa thân ảnh do bảo thụ lưu ly hóa thành, vì làm vậy sẽ bị phát hiện rằng lệnh bài không ở đây.

Nhưng ở khoảng cách không xa, khí tức sẽ tự nhiên trùng khớp.

Sau khi hoàn thành mọi thứ, trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát ý, lặng lẽ chờ đợi.

Chương 2460: Lão Lục gặp Lão Lục (1)

Cách động phủ của Hứa Thanh hơn chín mươi vạn dặm, trên bầu trời dưới ánh cực quang màu đỏ, một thanh niên mặc trường bào màu vàng đang bay nhanh.

Y bay xuyên qua không gian với tốc độ cực nhanh, đến mức mắt thường hầu như không thể nhìn thấy.

Mục tiêu của y rất rõ ràng, chính là vị trí của Hứa Thanh.

Tu vi của y gần chạm đến cảnh giới Chúa Tể trung kỳ, khi y di chuyển, lực lượng được giới hạn trong phạm vi trăm trượng xung quanh thân thể, không lan ra ngoài, càng bay nhanh thì càng trở nên nồng đậm hơn.

Về ngoại hình, y trông khá bình thường, nhưng bên mặt phải có một vết bớt không rõ ràng, làm cho y trông có chút quái dị.

Nhưng trong ánh mắt y lóe lên sự xảo quyệt, rõ ràng không phải kẻ tầm thường.

Lúc này, trong mắt y ánh lên vẻ suy tính.

“Không động đậy?”

“Thú vị… Người này hoặc là không nhận ra, tấm chuẩn lệnh Tiên Đô của hắn chỉ có phạm vi cảm ứng ban đầu; hoặc là đang bày mưu, giăng bẫy chờ đợi.”

“Cũng có thể là hắn vô cùng tự tin…”

Thanh niên nheo mắt, trong khi suy nghĩ, tốc độ của y không hề giảm.

“Nhưng đối với ta, bẫy rập không phải vấn đề!”

“Ngay cả nếu khả năng thứ ba là đúng, ta vẫn có cơ hội phản công.”

Nghĩ đến đây, y đột nhiên giơ tay, lấy ra một cặp nhẫn trữ vật có không gian đồng bộ đặc biệt được y chế tạo, sau đó ném một chiếc xuống phía dưới.

Phía dưới là một vùng đầm lầy.

Chiếc nhẫn rơi nhanh xuống, chìm vào đầm lầy.

Hành động dường như là ngẫu nhiên, quá trình này không làm mất chút thời gian nào của thanh niên, khoảnh khắc tiếp theo, y đã lướt qua khu vực này.

Thông thường, nhẫn trữ vật có không gian riêng, mà chiếc nhẫn như cánh cửa dẫn vào không gian đó.

Nhưng thanh niên này đã chế tạo ra hai cánh cửa.

Lý do đằng sau điều này không ai biết, đó là bí mật của y, hầu hết những kẻ biết điều này đều đã bị y tiêu diệt.

Sát khí của y cũng ngày càng gia tăng cùng với tốc độ di chuyển.

Thời gian dường như trôi qua nhanh chóng trong không gian ngột ngạt đầy sát ý.

Khoảng cách càng ngày càng gần.

Bảy mươi vạn dặm, năm mươi vạn dặm, ba mươi vạn dặm… cho đến khi chỉ còn mười vạn dặm!

Tại điểm khoảng cách này, tốc độ vốn đã kinh ngạc của thanh niên đột ngột tăng vọt.

Trong lòng y đã quyết định rất quyết đoán, bất kể kẻ đó rơi vào khả năng nào, y cũng sẽ tiến hành theo kế hoạch đã định.

Kế hoạch của y là di chuyển nhanh chóng trong phạm vi mười vạn dặm, nơi mà tất cả các chuẩn lệnh Tiên Đô ban đầu có thể cảm nhận được, không để đối thủ có cơ hội phản ứng.

Lúc này, phía trên động phủ của Hứa Thanh, bầu trời đột ngột biến đổi, tiếng ầm ầm vang vọng khắp không gian, và một luồng sáng màu lam bất ngờ xuất hiện, chiếu rọi khắp bát phương.

Ánh sáng ấy làm mờ cả cực quang đỏ trên bầu trời, và ngay lập tức, một cây thạch chùy khổng lồ xuất hiện.

Cây thạch chùy này tỏa ra khí tức cổ lão, như thể đã tồn tại từ thời xa xưa, khi nó xuất hiện, nó không chần chừ mà đập thẳng xuống ngọn núi hoang bên dưới.

Trấn áp!

Trời đất rung chuyển, một làn sóng xung kích lan tỏa cùng với luồng sáng màu lam, quét sạch mọi thứ trên đường đi, không gì có thể ngăn cản.

Nhưng cây thạch chùy này không phải là thực thể.

Nó xuyên qua ngọn núi hoang, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Hứa Thanh trong động phủ, khi hắn vừa mở mắt.

Tốc độ quá nhanh, khí thế quá mạnh mẽ.

Trong khoảnh khắc ấy, không để Hứa Thanh kịp phản ứng, cây thạch chùy đập thẳng xuống.

Cùng lúc đó, sau cây thạch chùy, thanh niên có vết bớt bên mặt cũng đang lao tới với tốc độ khủng khiếp.

Sát khí trong y bùng nổ lên đến cực điểm.

Nguy cơ cận kề, Hứa Thanh đang ngồi xếp bằng biến sắc, hắn ngẩng đầu lên, hai tay kết ấn, lập tức Tứ Cửu Trận Cấm hiện ra bốn phía.

Tứ Cửu Trận Cấm khởi động, hàng trăm nghìn trận cấm từ bốn phương tám hướng lao tới, tạo thành từng sợi tơ trận pháp, tụ thành một nắm đấm khổng lồ.

Nắm đấm ấy đấm thẳng vào cây thạch chùy đang hạ xuống.

Tiếng nổ vang rền trong khoảnh khắc đó, chấn động trời đất, lan tỏa khắp nơi.

Ngọn núi hoang nơi động phủ tọa lạc lập tức tan thành tro bụi, cùng với cả vùng đất xung quanh cũng bị nghiền nát, hóa thành bụi mờ bay tứ tán.

Ngay cả không gian cũng méo mó, tạo thành những vết nứt không gian.

Nắm đấm hình thành từ hàng trăm nghìn trận cấm cuối cùng cũng bị nghiền nát, từng chút từng chút một.

Nhưng nhờ vào sức mạnh của trận cấm và lực lượng bùng nổ từ sự sụp đổ của trận cấm, cây thạch chùy đang hạ xuống bị cản trở, bị đẩy ngược lên.

Tuy nhiên, sức ép khủng khiếp này khiến Hứa Thanh không chịu nổi, sắc mặt hắn trắng bệch, toàn thân run rẩy, nhưng rõ ràng trong tình huống nguy cấp, hắn không còn thời gian để quan tâm đến điều đó, thân hình hắn lập tức biến mất, dự định nhân cơ hội trốn thoát.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, thanh niên có vết bớt bên mặt đã xuất hiện, ánh sáng đạo ngân lóe lên trong mắt y, tay phải vung lên.

Trong nháy mắt, gió lớn nổi lên!

Quyền hành của y là quyền hành gió.

Lúc này, cơn gió trên trời hóa thành bão táp, cuốn quanh khu vực, càn quét mọi thứ, dựng lên bức tường gió như một phong ấn.

Chặn đường thoát của Hứa Thanh.

Đồng thời, trong cơn bão, những tiếng gầm gừ vang lên, ngay sau đó có hàng ngàn vạn binh mã xuất hiện từ mọi hướng, lao về phía Hứa Thanh.

Phía trên, thanh niên có vết bớt bên mặt với sát ý cuồng bạo, cũng lao thẳng tới Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn thấy không thể chạy trốn, trong mắt lóe lên sự điên cuồng, như thể đã quyết định chiến đấu đến cùng, hắn vung tay.

Ngay lập tức, quyền hành xóa bỏ bùng nổ tại đây.

Đối kháng với quyền hành gió của thanh niên.

Sau đó, Hứa Thanh lao thẳng lên không trung, kết ấn, từng đạo thần thông thuật pháp xuất hiện, bao quanh hắn, bắt đầu giao chiến với thanh niên.

Tiếng nổ vang rền.

Chương 2461: Lão Lục gặp Lão Lục (2)

Sự điên cuồng trong mắt Hứa Thanh càng mạnh, như thể trong tuyệt cảnh, hắn không tiếc mạng sống, mục tiêu là đẩy lùi đối phương.

Vì vậy, chỉ trong một thời gian ngắn, tiếng nổ dữ dội chấn động cả trời đất, mức độ kịch liệt ngay lập tức đạt đến cực điểm.

Nhưng rõ ràng giữa họ có sự chênh lệch không nhỏ, chỉ sau hơn mười nhịp thở, thân hình Hứa Thanh run lên, bàn tay của thanh niên đã kỳ lạ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

Mang theo vẻ tàn nhẫn, y không cho Hứa Thanh bất kỳ cơ hội nào, không hề nói một lời nào kể từ lúc chiến đấu, y nắm chặt tay lại.

Ầm một tiếng, đầu của Hứa Thanh vỡ thành từng mảnh, hoàn toàn tan rã.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, Hứa Thanh không hề do dự mà quyết định tự bạo, để ngăn cản đối phương, đồng thời để lại một tia hồn phách, dường như muốn chạy trốn.

Tiếng nổ vang rền một lần nữa chấn động trời đất.

Lực lượng tự bạo tạo ra một vòng xoáy khủng khiếp, nhưng thanh niên chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó khí tức đạo ngân bùng nổ từ y, hình thành một biển lửa.

Y thực sự có hai quyền hành.

Một là quyền hành gió, một là quyền hành lửa.

Cách chiến đấu của y cũng khác với người canh giữ linh quáng mà Hứa Thanh từng giết và tên thành chủ trước đó. Y ra tay là dùng ngay quyền hành, ra tay là dùng ngay tuyệt chiêu.

Lúc này biển lửa cuộn trào, nuốt chửng vòng xoáy do tự bạo tạo ra.

Trong lúc biển lửa và cơn bão hòa quyện với nhau, chúng lan rộng ra, chặn lại hồn phách của Hứa Thanh đang cố gắng thoát thân, nghiền nát nó.

Đúng lúc đó!

Từ dưới lòng đất, Hứa Thanh thực sự mở to mắt.

Thân hình trước đó của hắn rõ ràng là do Bảo Thụ Lưu Ly hóa thành, không thể không thừa nhận rằng thân ảnh này không có bất kỳ sự khác biệt nào với khí tức thật của Hứa Thanh, thậm chí có thể hóa ra hồn phách.

Dù là giả, nhưng trong thời gian ngắn sẽ khó ai phân biệt được.

Hơn nữa, nó đã thành công thu hút quyền hành lửa của đối phương, khiến đối phương lộ ra sơ hở.

Vì vậy, trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Quyền hành ngũ hành bùng nổ toàn diện.

Trong chớp mắt, vùng đất xung quanh đã bị phủ thành tro bụi, bây giờ lại sôi trào, sức mạnh thổ hệ từ bốn phương tám hướng hội tụ về.

Đất rung núi chuyển, bùn đất như biển cả, phủ lên gió, trấn áp quyền hành lửa của thanh niên.

Sau đó, ngũ hành quyền hành hệ hỏa của Hứa Thanh bùng nổ trên bầu trời, biển lửa bao phủ, thiên hỏa cuồn cuộn.

Cùng với đó là vô số hơi nước ngưng tụ trong không gian, mỗi một giọt hơi nước đều hiện lên bóng dáng của Hứa Thanh, khí thế ngút trời.

Mộc lực quấn quanh, hình thành từng bao kiếm gỗ, tràn ngập tám phương.

Trong mỗi bao kiếm ấy, kim lực phóng ra hào quang.

Quyền hành ngũ hành cùng lúc triển hiện, sức sát thương vào khoảnh khắc này có thể gọi là kinh khủng.

Hứa Thanh vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn không hề do dự, còn đốt Mệnh Hương.

‘Đốt lên Mệnh Hương, tương liên tính mệnh, hương tàn người diệt!’

Với sự bùng nổ của quyền hành ngũ hành, thân hình Hứa Thanh cũng lao ra từ lòng đất.

Như một viên đá phá vỡ bầu trời, tay nắm Đế Kiếm, lao thẳng về phía thanh niên.

Tất cả những điều này nghe có vẻ chậm, nhưng thực tế diễn ra chỉ trong khoảnh khắc.

Thậm chí Tiểu Ảnh cũng nhận lệnh của Hứa Thanh, kích hoạt vùng tối của mình, bao phủ khắp nơi, điều khiển mọi bóng tối trong cực quang, hỗ trợ cho Hứa Thanh.

Đây là cái bẫy mà Hứa Thanh đã chuẩn bị!

Đối mặt với tất cả những điều này, cuối cùng sắc mặt thanh niên cũng đại biến, thân thể y vội vàng lùi lại, đồng thời quyền hành gió và lửa lại được y sử dụng, đồng thời tung ra pháp bảo.

Y cũng thi triển thần thông, cố gắng né tránh đòn tấn công.

Nhưng rõ ràng, đã quá muộn.

Mặc dù y đã nhận ra Hứa Thanh có bày mưu, nhưng y không thể phân biệt ngay lập tức rằng hình bóng do Bảo Thụ Lưu Ly hóa thành là giả, điều này đã dẫn đến tình cảnh hiện tại.

Vì vậy, giữa cơn bão quyền hành ngũ hành, mặt đất rung chuyển, thiên hỏa hủy diệt, kim quang thúc hồn, mộc lực đoạn sinh, thủy khí tận diệt!

Ảnh quấn, một kiếm phá.

Tiếng nổ vang lên dữ dội, dư âm không ngớt.

Thân thể thanh niên cũng bị vỡ vụn trong dư âm đó, tan thành vô số mảnh thịt và sót lại một chiếc nhẫn trữ vật.

Trận chiến kết thúc.

Tiểu Ảnh vui sướng vô cùng, nó vui vẻ thu thập những mảnh vụn và nhẫn trữ vật, mang đến cho Hứa Thanh để chờ nhận công.

Nhưng… sắc mặt Hứa Thanh vào lúc này lại đột ngột trở nên u ám, hắn giơ tay lên, vội vã ngăn cản Tiểu Ảnh thu nhặt những mảnh thịt và nhẫn trữ vật đó.

Tiểu Ảnh sững sờ.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Hắn không cảm nhận được quyền hành của đối phương bị hút về, cũng không cảm nhận được sự gia tăng về thứ hạng và phạm vi của chuẩn lệnh Tiên Đô.

Đối phương, chưa chết!

Mà do khoảng cách quá gần, các ngôi sao chồng lên nhau, Hứa Thanh không thể ngay lập tức theo dõi vị trí của đối phương thông qua lệnh bài, trừ khi hắn lập tức rời đi và kéo dài khoảng cách.

Những suy nghĩ này lóe lên trong đầu Hứa Thanh, hắn đột nhiên giơ tay lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư không gợn sóng, biến thành mặt nước!

Trời đất như biến thành một cái giếng.

Chính là Tỉnh Trung Lao Nguyệt!

Hành động của Hứa Thanh cực kỳ quyết đoán, phạm vi của Tỉnh Trung Lao Nguyệt bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh.

Sự quyết đoán này vô cùng quan trọng.

Ngay khi thi triển, hình ảnh phản chiếu hiện ra!

Chương 2462: Lão Lục gặp Lão Lục (3)

Trên mặt nước, hiện ra hình ảnh của những thuật pháp và quyền hành mà Hứa Thanh đã triển khai trước đó, chúng giống như những hình ảnh trong gương, phản chiếu.

Đây là sự lựa chọn của Hứa Thanh.

Ngoài ra, tại nơi có những mảnh thịt và nhẫn trữ vật, cũng xuất hiện những hình ảnh phản chiếu của thuật pháp, quyền hành gió và lửa.

Thậm chí ngay cả những vật phẩm trong không gian trữ vật của chiếc nhẫn cũng được phản chiếu.

Cũng ngay lúc này, Hứa Thanh phát hiện ra điều bất thường!

Không gian trữ vật đó, có hai cánh cửa!

Hắn cũng phát hiện, bám vào bề mặt không gian trữ vật, có một bóng đen.

Nói là bám vào cũng không đúng.

Trong cảm nhận của Hứa Thanh, có thể dùng một từ để miêu tả.

Đó là "dính!"

Bóng đen này dường như dính vào bề mặt không gian trữ vật, tồn tại trong trạng thái vô cùng ẩn nấp.

Mà rõ ràng, nó đang có hành động gì đó.

Nhưng dưới Tỉnh Trung Lao Nguyệt, mọi thứ đều tĩnh lặng, ngay cả nó cũng bị ảnh hưởng, dù rằng vì quyền hành Chúa Tể của nó không thể hoàn toàn tĩnh lặng, nhưng hành động của nó vẫn bị chậm lại.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống.

Hắn lập tức phân tích, đây chính là chân thân của đối phương!

Còn kẻ mà hắn giết lúc trước, chỉ là phân thân!

Đối phương không phát hiện ra hình bóng do Bảo Thụ Lưu Ly của hắn hóa thành là giả, nhưng hắn cũng không phát hiện ra kẻ mà đối phương triển hiện không phải là bản thể thật.

Cả hai đều lựa chọn phương pháp này để đánh lừa đối thủ.

Còn chân thân của cả hai đều ẩn mình ở gần, tận dụng sự chồng chéo của các ngôi sao khi cảm ứng lệnh bài để ẩn nấp.

Tuy nhiên, việc dính vào bề mặt không gian trữ vật của đối phương, rõ ràng là che giấu tốt hơn, và cách tồn tại này cũng đặc biệt.

Tình trạng dính vào như thế, dường như khiến nó gần như trở thành một thể với bề mặt không gian trữ vật.

Vì vậy, ở một mức độ nào đó, đấy là trạng thái nửa thực nửa ảo.

Ngoại lực khó mà làm tổn thương nó.

Hứa Thanh không biết đối phương đã làm cách nào để đạt được điều ấy.

Nhưng lúc này không phải là thời điểm để suy nghĩ.

Hắn không hề do dự, ngay lập tức bùng nổ tất cả những thuật pháp và quyền hành mà hắn vừa thi triển trong phạm vi của Tỉnh Trung Lao Nguyệt.

“Dù ngươi có ẩn mình, khiến bản thân ở giữa thực và ảo, ta cũng có thể đánh ngươi bị thương!”

Tỉnh Trung Lao Nguyệt vốn là pháp môn liên quan đến không gian.

Đối phương dù dính vào bề mặt không gian, hay thậm chí trở thành một thể, lực lượng của Tỉnh Trung Lao Nguyệt vẫn có thể gây ảnh hưởng!

Lúc này với sự bùng nổ, tất cả những thuật pháp và quyền hành mà Hứa Thanh đã triển khai trong Tỉnh Trung Lao Nguyệt một lần nữa vang rền.

Mục tiêu lần này là bóng đen kia!

Trong chớp mắt, mọi thứ sụp đổ.

Cách đó chín mươi vạn dặm, trong đầm lầy, chiếc nhẫn trữ vật mà thanh niên ném xuống trước đó đột ngột lóe sáng.

Một thân ảnh xuất hiện từ.

Chính là thanh niên có vết bớt bên mặt.

Nhưng lúc này, sắc mặt y trắng bệch, khi hiện thân thì y phun ra một ngụm máu tươi, rồi vội vàng nhìn về hướng Hứa Thanh đang ở.

Ánh mắt y đầy vẻ cẩn trọng.

Quyền hành của y là hai quyền hành gió và lửa.

Hai quyền hành đã là thiên kiêu, nhưng y vẫn không hài lòng.

Vì bị giới hạn bởi thiên phú, y không thể hình thành quyền hành thứ ba.

Vì vậy y đã tìm một con đường mới, kết hợp với một vật hiếm có chứa đựng lực lượng không gian, dùng quyền hành lửa để đốt nó thành trạng thái tựa như mỡ, sau đó hòa vào một ít tiên dịch, giữ nó ở trạng thái lỏng.

Khi cần, y dùng quyền hành gió khiến tiên dịch này bay nhanh tán ra.

Khi nó tái ngưng kết, nó tạo thành trạng thái dính liền.

Với phương pháp này, trước mỗi trận chiến sống còn, y sẽ dính bản thể của mình vào bề mặt không gian trữ vật, khiến bản thân nửa thực nửa ảo, gần như trở thành một thể với không gian.

Phương pháp này cực kỳ ẩn nấp, thường khiến đối thủ tưởng rằng y đã chết, rồi khi đối thủ kiểm tra nhẫn trữ vật, y sẽ đột ngột tấn công.

Không gì cản nổi.

Nhưng trong cuộc thí luyện săn giết của Tiên Đô, do sau khi chết, tấm chuẩn lệnh Tiên Đô sẽ bị hấp thụ, điều này vô tình khiến phương pháp ẩn nấp của y có lỗ hổng.

“Dù tấm chuẩn lệnh Tiên Đô có ảnh hưởng đến khả năng ẩn nấp của ta.”

“Nhưng người này có thể phát hiện ngay lập tức, cũng không để ta có cơ hội tấn công, rõ ràng là kẻ không tầm thường.”

“Hơn nữa sau khi phát hiện, y còn có cách để gây thương tích cho bản thể của ta, điều này càng đáng gờm, đặc biệt là quyền hành của y…”

Nghĩ đến đây, đôi mắt thanh niên co rút lại.

“Còn việc hắn đã bày trận, điều ấy cho thấy tâm trí của hắn, quyền hành của hắn chứng tỏ thiên tư, và cách hắn ra tay chứng tỏ sự quyết đoán, tất cả những điều này kết hợp lại… Người này là một thiên kiêu tuyệt thế hiếm có!”

“Về phần tu vi, có lẽ hắn cũng đang ẩn giấu.”

Trong lòng y có phần dè chừng, thân hình khẽ lay động, định rời đi.

Đối mặt với đối thủ như vậy, y cảm thấy việc giao chiến sinh tử vào giai đoạn đầu của cuộc săn giết thứ hai không phải là lựa chọn sáng suốt.

Hơn nữa, những chiêu thức trước đó của đối phương cũng đã gây tổn thương cho bản thể của y, lúc này y không ở trong trạng thái tốt.

Y cần tìm một nơi để chữa trị.

“Phải cẩn thận kẻo bị hắn truy đuổi…”

Thanh niên thở dài, nhưng ngay khi định rời đi, y đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, liền lấy ra một tấm lệnh bài truyền âm, sau khi cảm nhận một lúc, mắt y lóe lên.

“Ta biết một người, có thể là kẻ ngươi đang tìm.”

Y suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên truyền âm trả lời.

Chương 2463: Niêm vũ phong thiên địa (1)

Cùng lúc ấy, tại nơi trước đó diễn ra trận chiến kịch liệt.

Khu vực này trở nên hoang tàn.

Ngọn núi đã sụp đổ, mọi thứ đều tan hoang, còn lại chỉ là những dao động thuật pháp mạnh mẽ.

Hứa Thanh đứng trên không trung, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía xa, đôi mắt lóe lên.

“Gió và lửa, là quyền hành của kẻ này…”

“Đây là lần đầu tiên ta gặp một người có song quyền hành tại Đệ Ngũ tinh hoàn, rõ ràng y là một thiên kiêu!”

“Đặc biệt, thủ đoạn ẩn nấp của kẻ này rất tinh vi, trí tuệ không tầm thường, đúng là một đối thủ đáng gờm!”

Trong đầu Hứa Thanh hiện lên cách đối phương ẩn nấp trước đó, phương pháp dính bản thể lên bề mặt không gian trữ vật, tồn tại trong trạng thái gần như một thể giữa thực và ảo, điều này đối với Hứa Thanh cũng rất mới mẻ.

“Không biết y làm cách nào để đạt được như vậy.”

“Có thể y đã sử dụng một loại bảo vật chứa đựng năng lượng không gian nào đó…”

Hứa Thanh trầm ngâm.

“Nếu không có tấm chuẩn lệnh Tiên Đô giúp cảm ứng lẫn nhau, e rằng ta sẽ khó lòng phát hiện được thủ đoạn của y ngay từ đầu.”

Hứa Thanh cảm thấy mình vẫn còn thiếu cẩn trọng.

“Sau này, mỗi khi giết xong, khi lấy đồ vật từ không gian trữ vật, nhất định phải cẩn thận hơn.”

Hứa Thanh nhanh chóng tự kiểm điểm, sau đó thu lại Mệnh Hương và Bảo Thụ Lưu Ly.

Mệnh Hương đã tắt sau khi phân thân của đối phương bị giết, phần còn lại vẫn có thể sử dụng.

Về phần Bảo Thụ Lưu Ly, sau vụ tự bạo trước đó, nó đã bị tổn hại, hiện tại cũng khá rách nát, Hứa Thanh cũng không có cách nào để sửa chữa.

“Nhưng nó vẫn có thể tự bạo thêm một lần nữa.”

Sau khi thu gom hai món đồ này cùng với Tứ Cửu Trận Cấm, Hứa Thanh chuẩn bị rời đi.

Hắn không nghĩ rằng đối phương sẽ quay lại sau khi đã trốn thoát.

Bởi lẽ đối phương là một người thông minh, trong giai đoạn đầu của cuộc thí luyện săn giết lần thứ hai với chuẩn lệnh Tiên Đô, có lẽ sẽ không dại dột mà quay lại giao đấu, đặc biệt là khi biết rằng kẻ thù của mình không phải là kẻ yếu.

Giữ gìn thực lực và không để mình bị thương dễ dàng là cách tốt nhất vào lúc này.

Trừ khi cả hai không còn đường thoát, hoặc có mối thù sinh tử.

Nếu đổi lại là Hứa Thanh, hắn cũng sẽ không tiếp tục.

Nhưng khi Hứa Thanh vừa định rời đi, hắn đột nhiên dừng bước, nét mặt hiện lên một chút bất ngờ.

“Lại đến nữa sao?”

Trong phạm vi cảm ứng của lệnh bài, dấu hiệu ngôi sao ở xa vài chục vạn dặm, sau khi xuất hiện, không rời đi mà đang nhanh chóng tiến về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ nhíu mày, hiện tượng này khiến hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, sát khí bùng lên trong lòng.

“Đã đến thì… chiến một trận vậy.”

Thân hình Hứa Thanh lóe lên, thay vì bay về phía kẻ thù, hắn chọn bay ngược lại.

Vùng đất dưới chân đã bùng nổ hết các bố trí trước đó, không còn thích hợp để làm chiến trường nữa, vì vậy Hứa Thanh nhanh chóng nhắm tới một đỉnh núi xanh tốt, có mây mù bao quanh.

Ngọn núi này cao chót vót, đâm xuyên qua tầng mây dày đặc, cây cối tươi tốt phủ kín thân núi.

Đứng trên đỉnh núi, Hứa Thanh lặng lẽ chờ đợi.

Sự xuất hiện của đối phương có phần kỳ quái, nên Hứa Thanh sẽ không lao đầu vào.

Hắn phải đề phòng rằng đối phương có thể đã bày sẵn bẫy.

Việc không tiến vào chiến trường của đối thủ, chính là tìm cho mình một nơi mà đối phương chưa từng đặt chân đến.

Ngọn núi này không chỉ có tầm nhìn rộng mà dưới chân còn có mây mù che phủ, rất thích hợp làm chiến trường.

Hứa Thanh cũng không lãng phí thời gian, hắn vung tay, quyền hành ngũ hành nhanh chóng lan tỏa.

Lửa bao trùm bầu trời, nước ẩn trong mây, đất ngưng tụ trong núi, kim lắng đọng trong cơ thể, mộc nuôi dưỡng vạn vật.

Lần này, Hứa Thanh không phải chờ lâu, rõ ràng sau khi đối phương nhận ra thủ đoạn của Hứa Thanh, đã không để hắn có thêm thời gian, chỉ trong khoảnh khắc đã xuyên qua khoảng cách cả triệu dặm và nhanh chóng xuất hiện trước mắt Hứa Thanh.

Dưới ánh sáng đỏ của cực quang nơi chân trời, tiếng sấm vang dội.

Tiếp đó, đập vào mắt Hứa Thanh là ngoài màu đỏ của cực quang, còn có ngũ sắc khác!

Đó là đen, xanh lục, vàng, màu lam và tím!

Ngũ sắc này phát ra từ năm lá cờ lớn dài hàng trăm trượng.

Chúng trải dài trên bầu trời, tựa như gom hết màu sắc của trời đất, cắt đôi tầm nhìn.

Ngũ sắc này chiếm lĩnh tất cả.

Thậm chí một sức mạnh khổng lồ bùng nổ từ trong đó, ảnh hưởng mạnh mẽ đến lực lượng ngũ hành xung quanh.

Rõ ràng, sau trận chiến trước đó với Hứa Thanh, một mặt Hứa Thanh đã hiểu rõ về đối thủ này, mặt khác, đối phương cũng đã thấu hiểu phần nào thủ đoạn của Hứa Thanh.

Vì vậy ngay khi đến đây, điều đầu tiên y làm là trấn áp lực lượng ngũ hành của Hứa Thanh.

Gần như ngay khi Hứa Thanh nhìn lên, năm lá cờ lớn kia rít lên, mang theo ánh sáng ngũ sắc, xuất hiện trên đỉnh ngọn núi nơi Hứa Thanh đang đứng.

Ngũ sắc bùng nổ, tỏa ra lực lượng đảo lộn ngũ hành, bao trùm ngọn núi này và nhanh chóng quay quanh.

Nhìn từ xa, nó như một phong bạo ngũ sắc.

Tiếng nổ vang trời, rung chuyển cả đất trời.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát ý, hắn vung tay, ngũ hành bố trí xung quanh lập tức bùng nổ.

Nước bốc lên từ mây, mộc sinh từ vạn cây.

Lửa hiện lên từ bầu trời, đất từ thân núi sụp đổ.

Sát khí dâng trào, ngũ hành đồng loạt vận động.

Dù năm lá cờ kia không tầm thường, lại tạo thành một cơn phong bạo ngũ sắc, có thể đảo lộn lực lượng ngũ hành, nhưng ở nơi này… chúng vẫn không thể dễ dàng làm lung lay lực lượng ngũ hành của Hứa Thanh.

Bởi ngũ hành của Hứa Thanh được ngưng tụ trong ngũ tạng, không dựa vào quy tắc và pháp tắc của ngoại giới.

Vì vậy ngay khoảnh khắc tiếp theo, âm thanh bùng nổ càng mãnh liệt hơn, tiếng nổ rung chuyển bát phương.

Chương 2464: Niêm vũ phong thiên địa (2)

Quyền hành ngũ hành của Hứa Thanh và phong bạo ngũ sắc giao chiến kịch liệt, rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, và ngũ sắc cũng nhanh chóng trở nên mờ nhạt, có vẻ không bao lâu nữa sẽ bị Hứa Thanh trấn áp.

Nhưng lần này, đối thủ của Hứa Thanh không hề tầm thường.

Thanh niên có vết bớt trên mặt, vừa mới đến đây sau cơn phong bạo ngũ sắc, không trực tiếp lao vào chiến đấu mà đứng ngoài chiến trường, mỉm cười lạnh lùng.

Y giơ tay, tụng niệm đạo âm trong lòng.

“Trời làm ranh giới, không gian làm màn, ngũ sắc phủ lên, vạn pháp hóa tranh!”

Khi ngón tay y hạ xuống, năm lá cờ lớn đang miễn cưỡng chống lại quyền hành ngũ hành của Hứa Thanh lập tức rung chuyển, trong chớp mắt… từng lá cờ lần lượt tự bạo.

Ngũ sắc tự bạo, phong bạo cuốn theo.

Khiến ngũ sắc hòa vào nhau!

Từ xa nhìn lại, ngũ sắc ấy không còn là ánh sáng nữa, mà biến thành thực chất, như năm loại màu sơn, hòa quyện vào nhau, vẽ nên một bức tranh ngũ sắc khổng lồ trên bầu trời.

Trong bức tranh này, có Hứa Thanh.

Còn kẻ vẽ tranh, chính là gió!

Gió, cũng là phong!

Phong ẩn trong ngũ sắc, đến lúc này bùng nổ, hình thành phong ấn đối với quyền hành ngũ hành.

“Hãy để ngươi biết rằng, ngũ hành của ngươi tuy mạnh, nhưng gió nằm trên ngũ hành!”

“Gió lớn cuốn đất, diệt sạch nước, khiến cây khô, mài mòn kim loại, hạ gục lửa!”

“Phong, phong, phong, phong, phong!”

Thanh niên liên tục kết ấn, chỉ liên tiếp năm lần.

Lập tức ngũ sắc càng trở nên hỗn loạn, hòa vào nhau và bao trùm lấy Hứa Thanh, trở thành một phong ấn.

Phong ấn này không chỉ cuốn, diệt, khô, mài và hạ gục, mà còn ngăn cách.

Ngăn cách ngũ tạng của Hứa Thanh, ngăn cách quyền hành ngũ hành của hắn.

Trận chiến này khiến Hứa Thanh phải động dung.

“Quyền hành của kẻ này… đã được khai thác đến gần như cực hạn!”

“Nhưng ta đã từng dùng pháp môn không gian, y không thể không biết, vậy thì làm như thế này có nghĩa lý gì?”

Trong lúc Hứa Thanh suy nghĩ, hắn vung tay.

Lập tức Tỉnh Trung Lao Nguyệt tái hiện.

Bát phương hiện lên trong đó.

Nhưng lần này Hứa Thanh không chụp lấy đối phương, mà vớt vào chính mình.

Trong chớp mắt, với sự bùng nổ của Tỉnh Trung Lao Nguyệt, Hứa Thanh đã kéo mình ra khỏi phong ấn ngũ sắc kia.

Hắn xuất hiện bên ngoài bức tranh, bên ngoài ngũ sắc, bên ngoài ngọn núi!

Ngay khi xuất hiện, trời đất rền vang, ánh sáng màu lam bùng nổ, trong đó xuất hiện một cây thạch chùy khổng lồ, giáng mạnh xuống Hứa Thanh.

Hứa Thanh rút ra Đế Kiếm.

Mặt đất rung chuyển, ngọn núi vỡ tan, địa lực dâng trào.

Một kiếm, Địa Tàng.

Chém vào thạch chùy.

Trời đất méo mó, hư vô mờ mịt, âm thanh nổ tung, rung chuyển khắp nơi.

Địa kiếm lao thẳng lên trời, còn thạch chùy rơi xuống từ trời, lập tức rung chuyển, xuất hiện nhiều vết nứt, bị đẩy lùi về phía sau.

Về phần địa kiếm, cũng trong phản lực, dần tan biến trên bầu trời hóa thành địa khí, lan tỏa khắp bát phương.

Hứa Thanh di chuyển, lao thẳng về phía thanh niên.

Nhìn thấy hai chiêu thức của mình bị Hứa Thanh phá hủy, thanh niên có vết bớt trên mặt rút lui nhanh chóng, càng chắc chắn về phán đoán trước đó.

Cơ thể y rút lui cực nhanh, đồng thời nheo mắt lại, giơ tay vung mạnh.

Ném ra một vật.

Vật này giống như một khối đất sét, chứa đựng năng lượng không gian, nơi nó đi qua tạo ra những gợn sóng trên không trung.

Sau đó, dưới sự điều khiển của y, quyền hành bùng nổ giữa y và Hứa Thanh.

Trước tiên là quyền hành lửa, lập tức phủ lên vật thể chứa đựng năng lượng không gian kia.

Vật này rõ ràng rất nhạy cảm với lửa, trong chớp mắt đã tan chảy, từ bên trong phát ra sức mạnh bùng nổ.

Một tiếng nổ lớn vang lên, bao trùm khắp bát phương, như mưa từ trời rơi xuống.

Mưa này đặc quánh.

Khi mưa rơi, quyền hành thứ hai của thanh niên cũng bộc phát.

Gió lớn thổi qua.

Khiến mưa như chất dính nhanh chóng khô cứng, đông đặc, trở thành… keo!

Trong phạm vi của mưa, tất cả đều bị đông cứng.

Đây cũng là một phong ấn.

Dùng keo dính phong ấn trời đất.

Lúc này, Hứa Thanh cũng đã hiểu được cách đối phương dính bản thể của mình lên bề mặt không gian trữ vật trước đó.

Phán đoán của hắn không sai, đối phương thực sự đã sử dụng vật thể đặc biệt.

Nhưng có một điều Hứa Thanh không ngờ tới, đó là cách đối phương sử dụng vật thể đặc biệt này!

"Phối hợp hai quyền hành, kết hợp với các vật khác, để đạt được hiệu quả của quyền hành thứ ba!"

"Kẻ này, thực sự là thiên tài!"

Hứa Thanh hít sâu, suy nghĩ nảy lên trong lòng, trận chiến này… đối với hắn mang lại không ít ý nghĩa.

Nó đã kích thích nhiều suy nghĩ của hắn.

"Nếu đặt vào ngũ hành của ta, ta có thể tạo ra nhiều biến hóa hơn!"

Tuy nhiên, Hứa Thanh biết đây không phải là lúc để suy nghĩ sâu xa, chuỗi hành động liên tiếp của đối phương đã tiết lộ một thông điệp.

"Y không muốn đối đầu trực diện với ta! Càng không muốn bị thương, mà chỉ muốn giam cầm và phong ấn ta!"

"Lần này quay lại, mỗi chiêu thức đều như vậy, thậm chí để đạt được mục tiêu phong ấn, y không ngại tiết lộ bí mật của mình…"

"Tất cả điều này chỉ có một lời giải."

"Y đang câu giờ!"

Cùng với phán đoán này, một cảm giác nguy cơ mạnh mẽ dâng lên trong lòng Hứa Thanh.

"Y có đồng bọn, đang trên đường đến đây, và đồng bọn đó mạnh hơn y!”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang.

“Nếu cứ tiếp tục thế này, khó mà kết thúc trong thời gian ngắn, vậy… không thể giữ lại kiếm khí nữa, cần phải quyết chiến nhanh chóng!”

Cùng lúc đó, ở một nơi cách xa chiến trường, có một bóng người với khí tức kinh hoàng, dùng pháp môn dịch chuyển, đang bay qua bầu trời.

Đó chính là gã thanh niên tóc đỏ xuất hiện tại linh quáng!

Khí tức Chúa Tể hậu kỳ mạnh mẽ bùng nổ từ người gã.

“Phá hủy linh quáng của nhà ta, giết người bảo vệ linh quáng, khiến ta thua cuộc chiến đó, còn lấy đi chuẩn lệnh Tiên Đô của Lăng Phong sắp dâng lên!”

“Ta phải xem thử, ngươi đã ăn gan rồng hay mật phượng mà dám làm như vậy!”

Chương 2465: Bỏ da (1)

Tại khu vực biên giới giữa Nam bộ và Tây bộ của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Dưới ánh sáng đỏ rực của cực quang, mưa keo rơi xuống, bao phủ cả bát phương.

Gió lớn rít qua, thổi mạnh khiến mưa keo nhanh chóng khô lại, biến thành keo, tạo ra lực phong ấn mạnh mẽ.

Thậm chí ở rìa, đã hoàn toàn hóa keo.

Ngay cả hư không cũng khó thoát, dường như không gian này sẽ bị lực keo làm cho trở thành một thể.

Uy lực kinh người, sát thương quái dị và đáng sợ.

Hứa Thanh đứng trong phạm vi bị phong ấn.

Toàn thân hắn bị mưa keo bao trùm, cùng với mặt đất, hư không, và bát phương, tạo thành từng sợi tơ keo nhanh chóng đông cứng.

Chúng dính chặt vào lớp da trên người hắn.

Xung quanh, quá trình hóa keo đang gia tăng với tốc độ chóng mặt, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

Nếu không thể thoát khỏi tình trạng này trong thời gian ngắn, khi nơi đây hoàn toàn khô cứng, hắn sẽ trở thành như hổ phách, không thể thoát ra.

Nhưng biểu cảm của Hứa Thanh không hề tỏ ra lo lắng.

Hắn đã có cách phá giải thuật keo này.

Vì vậy, trọng tâm của hắn lúc này không phải là trận chiến, mà là các yếu tố bên ngoài cuộc đấu pháp và tâm lý của thanh niên trước mặt.

Điều này có vẻ không liên quan đến trận chiến, nhưng thực tế, đó mới chính là trọng tâm.

Bởi vì theo lẽ thường, đối phương không nên liều lĩnh như vậy ngay ở lúc đầu của giai đoạn hai cuộc thí luyện săn giết Tiên Đô.

Dù sao, hành động như vậy không đáng.

Một khi bị thương, trong giai đoạn thứ hai này sẽ rất nguy hiểm.

Các tình huống phải đối mặt sau đó sẽ càng nhiều hơn.

Đặc biệt là lệnh bài của Hứa Thanh cũng chỉ mới đạt đến nhị trọng, hoàn toàn không đủ để khiến người ta phải mạo hiểm đến vậy.

Với thực lực của đối phương, chắc hẳn có nhiều lệnh bài dễ lấy hơn.

Không đáng để liều mạng như thế.

Điều này không phải là hành động của một người thông minh.

“Như vậy, rõ ràng là có điều không đúng.”

Những suy nghĩ này lướt qua trong đầu Hứa Thanh, hắn nhìn thoáng qua chân trời xa xăm.

Những suy đoán trong lòng ngày càng được xác thực.

Quyết đoán cũng theo đó mà trỗi dậy.

Xung quanh hắn, mưa keo đang khô cứng nhanh chóng dưới tác động của gió, dần trở thành keo, phong ấn bát phương.

“Không thể lo lắng quá nhiều, dù có phải trả giá bằng một chút thương tổn, cũng phải nhanh chóng kết thúc trận chiến này.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sự lạnh lùng, khi tâm niệm vừa động, máu trong cơ thể hắn liền lưu thông nhanh hơn.

Sau đó, toàn thân hắn chấn động, dưới sự điều khiển của hắn, máu tươi từ các lỗ chân lông trên toàn thân phun ra ngoài.

Càng lúc càng nhiều, hình thành huyết vụ, nhanh chóng lan tỏa!

Huyết vụ lan rộng, làm ẩm ướt cả thiên địa.

Phương pháp này, Hứa Thanh học được từ vị thành chủ trung niên kia, dùng chính máu tươi của mình làm dẫn, mang theo ý chí lan tỏa ra bát phương, dung nhập vào mưa keo đang nhanh chóng khô cứng kia.

Khiến cho lượng nước bị mất đi trong quá trình gió thổi khô của mưa keo được bổ sung ngay lập tức.

Nhờ đó, mưa keo khó đông cứng, mưa keo chuyển thành màu đỏ.

Quá trình khô cứng cũng vì thế mà không thể nhanh chóng hoàn thành, trở nên chậm lại.

Phương pháp hóa keo từ mưa này thực sự rất kỳ lạ, uy lực cũng kinh người, nhưng lại tồn tại một nhược điểm chí mạng.

Đó là, keo này chỉ phát huy hết tác dụng khi đã hoàn toàn khô cứng, mới thực sự bùng nổ lực keo.

Nhược điểm này, rõ ràng thanh niên kia cũng biết, vì vậy y rất hiếm khi trực tiếp sử dụng phương pháp đó trước mặt đối thủ.

Thường chỉ sử dụng như một biện pháp ẩn nấp và tấn công bất ngờ.

Lần này y sử dụng, cũng không phải để trực tiếp đối đầu với Hứa Thanh, mà là muốn kéo dài thời gian.

Khi thấy Hứa Thanh phát hiện ra nhược điểm này và tìm được cách phá giải, thanh niên có vết bớt trên mặt liền biến sắc, nhưng cũng không quá ngạc nhiên.

Trong nhận thức của y, kẻ địch trước mặt, dù là trí tuệ hay phản ứng đều đáng sợ, là một đối thủ đáng gờm.

Y cũng không mong đợi rằng phương pháp hóa keo có thể dễ dàng phong ấn đối phương.

Vì vậy, dù có chút tiếc nuối, nhưng y không chút do dự mà lập tức lui lại, đồng thời kết ấn, khiến trời đất biến sắc, gió nổi mây vần.

Y không tiếc tiêu hao tu vi của mình, tăng cường quyền hành gió, dùng phương pháp thổi mạnh này để cân bằng với cách phá giải của Hứa Thanh.

Một bên muốn thổi khô, một bên muốn giữ ẩm.

Chỉ cần nắm được điểm cân bằng…

Thì dù không hình thành phong ấn, nhưng sự giằng co đó cũng đã đạt được hiệu quả phong ấn và kéo dài thời gian.

Đặc biệt là lớp keo bao phủ lên cơ thể đối phương, dù được huyết vụ làm ẩm, chưa hoàn toàn cứng lại nhưng tính dính vẫn còn tồn tại.

Sự hạn chế cũng tiếp tục.

Phương pháp như thế cho thấy thanh niên này có tài năng thiên phú và thủ đoạn đều xuất sắc, mà theo lẽ thường, kế hoạch của y có thể thành công.

Thậm chí để thực hiện kế hoạch này, y đã chuẩn bị phương pháp đối phó với Tỉnh Trung Lao Nguyệt của Hứa Thanh, nhưng vẫn dùng ngũ sắc phủ trời để tiêu hao pháp thuật không gian của Hứa Thanh ngay khi vừa đến.

Theo y hiểu, pháp thuật không gian ở mức độ đó, khó có thể sử dụng nhiều lần.

Dù có thể hay không, thì tiêu hao vẫn là rất lớn.

Hơn nữa, lớp keo bao phủ cả không gian, bản thân nó cũng có khả năng ngăn chặn pháp thuật không gian.

“Nếu vẫn bị hắn phá, thì trận chiến này không cần tiếp tục nữa, dù sao ta cũng đã báo cho kẻ kia biết vị trí nơi đây, nếu gã đến muộn, ta cũng không thể làm gì hơn.”

Nghĩ đến đây, thanh niên vừa gia tăng quyền hành gió vừa phát tán quyền hành lửa, lùi lại phía sau, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Chỉ là… cảnh tượng xảy ra ngay sau đó khiến y không ngờ tới, tâm thần y rung động mạnh mẽ.

Chỉ thấy Hứa Thanh, người đang bị vô số sợi keo từ bát phương trói buộc, thân thể trong khoảnh khắc ấy lại bùng phát kiếm khí kinh thiên động địa.

Kiếm khí này… đến từ Đế Kiếm.

Không phải để chém đứt những sợi keo xung quanh, vì dưới sự tấn công liên tục của thanh niên kia, Đế Kiếm cũng khó có thể chém đứt toàn bộ trong chốc lát, cũng sẽ rơi vào tình thế giằng co.

Vì vậy, kiếm uy này, bùng nổ từ bên trong cơ thể Hứa Thanh.

Chém… chính là… da của Hứa Thanh!

Trong nháy mắt, dưới sự tàn nhẫn của chính mình, kiếm khí từ Đế Kiếm bao phủ giữa da và thịt của Hứa Thanh, trong khoảnh khắc cắt đứt hoàn toàn da và thịt trong cơ thể!

Cùng lúc đó, kiếm khí tụ lại trước mặt, bùng nổ ra ngoài.

Lập tức, thân thể Hứa Thanh như tách làm đôi.

Một vết dài từ thiên linh, đi qua trán, qua mặt, ngực, cho đến tận cùng.

Lớp da như một bộ áo choàng liền rách toạc.

Một bóng dáng máu thịt không có da, trong khoảnh khắc ấy, bất ngờ lao ra từ bên trong!

Chương 2466: Bỏ da (2)

Tốc độ nhanh đến mức, ngay khi xuất hiện, chưa kịp để các sợi keo xung quanh cuốn lấy, hắn tận dụng khoảng thời gian tự do ngắn ngủi này, pháp môn không gian lập tức bùng nổ.

Ngay khoảnh khắc sau đó, Hứa Thanh trực tiếp dịch chuyển ra ngoài.

Khi bóng dáng máu thịt này lao ra, đồng tử thanh niên có vết bớt trên mặt co rút mạnh, tâm thần y càng chấn động dữ dội, dâng lên sự kinh hoàng chưa từng có.

Y đã từng gặp những kẻ độc ác, nhưng như người trước mắt, tàn nhẫn đến mức đó, thì đây là lần đầu tiên y chứng kiến.

Lại dám bỏ cả da để thoát thân!

Trong sự chấn động, thanh niên điên cuồng lùi lại, cảm giác nguy cơ sống còn mãnh liệt trong lòng y bùng nổ chưa từng có, khiến y thở dốc, vì y hiểu rõ, hành động không tiếc bất kỳ giá nào kiểu này, mục tiêu của đối phương tuyệt đối không chỉ là thoát khỏi hiểm cảnh.

Chỉ là, dù đã nhận thức được nguy hiểm và nhanh chóng rút lui, nhưng vẫn là quá muộn!

Hầu như ngay khi Hứa Thanh lao ra, pháp môn không gian lại lập tức bùng phát.

Tạo thành một mạng lưới, từng lớp chồng lên nhau, hóa thành lực phong ấn, hoàn toàn trấn áp thanh niên kia.

Đồng thời, Nhật Quỹ cổ xưa hiện ra phía sau Hứa Thanh, kim đồng hồ xoay chuyển, pháp môn thời gian hoàn toàn giáng xuống.

Triển hiện lực lượng cố định thời gian!

Dùng không gian, trấn áp đường lui.

Dùng thời gian, ngưng tuế nguyệt.

Cuối cùng khiến thân thể thanh niên kia khựng lại giữa không trung!

Thân thể khựng lại, linh hồn khựng lại, không gian của y bị khóa, thời gian của y bị ngưng đọng.

Sau đó… là kiếm khí bùng nổ.

Đó là đạo kiếm khí thứ hai trong ba đạo kiếm khí của Cửu gia, bùng nổ tại Hứa Thanh.

Trời đất biến sắc, kiếm khí lao ra, chém thẳng vào thanh niên.

Thanh niên này không phải kẻ tầm thường, vào thời khắc nguy cơ, dù bị định thời gian, bị khóa không gian, nhưng trong khoảnh khắc quan trọng ấy, cơ thể y bùng phát khí tức tự bạo.

Mượn sức mạnh tự bạo để chấn động không gian, chấn động thời gian, muốn thoát khỏi sự tĩnh lặng.

Lập tức mạng lưới không gian của Hứa Thanh vang lên những tiếng nổ, xuất hiện các vết nứt, Nhật Quỹ sau lưng hắn rung lên, từng vết nứt lần lượt hiện ra.

Như sắp tan vỡ.

Dù sao… đối thủ của hắn là kẻ vô cùng gần với Chúa Tể trung kỳ, còn là thiên kiêu khai thác quyền hành của mình đến cực hạn.

Thời khắc then chốt, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, dù không gian rung động, dù Nhật Quỹ xuất hiện nhiều vết nứt, nhưng hắn vẫn không thu lại, mà tiếp tục thúc đẩy kiếm khí.

Khoảnh khắc sau đó, kiếm khí càn quét.

Trời đất sáng bừng, như sấm sét rạch ngang bầu trời.

Ầm một tiếng… kiếm khí, trực tiếp chém vào ấn đường của thanh niên, lao thẳng vào cơ thể y, hủy diệt mọi thứ.

Hình thần đều diệt!

Tất cả những điều này nghe có vẻ lâu, nhưng thực tế chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Trong nháy mắt, phạm vi cảm ứng của chuẩn lệnh Tiên Đô của Hứa Thanh đột ngột tăng lên, đạt đến phạm vi hàng triệu dặm.

Nhưng hắn không có thời gian để kiểm tra những điều này, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Toàn thân hắn đẫm máu, bị thương không nhẹ.

Trận chiến này, khó khăn không phải ở đấu pháp, mà là ở việc giết chết đối thủ trong chớp nhoáng.

Dù đã sử dụng không gian và thời gian, nhưng cũng suýt bị đối phương thoát khỏi, có thể tưởng tượng, nếu không bị không gian và thời gian hạn chế, khi Hứa Thanh bất ngờ sử dụng kiếm khí, rất có khả năng sẽ không thành công.

Một khi thất bại, đối phương đã có trải nghiệm cận kề cái chết, muốn một lần nữa giết chết trong chớp nhoáng, gần như là không thể.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, lúc này hắn không có thời gian để hồi phục thương thế, nhanh chóng thu dọn chiến trường, cắn răng chịu đựng cơn đau đớn tột cùng do cơ thể không còn da và phản chấn từ thời gian và không gian bị tổn hại.

Cơ thể hắn chớp lên, lao thẳng về phía xa.

“Trận chiến này, vốn dĩ không nên ác liệt đến vậy.”

Trong lúc phi hành, Hứa Thanh thầm tiếc nuối, nếu không phải do biểu hiện khác thường của đối phương, hắn cũng không cần phải trả giá đắt đến thế, còn phải sử dụng đến đạo kiếm khí thứ hai trong ba đạo kiếm khí để nhanh chóng kết thúc trận chiến.

Hiện giờ, chỉ còn lại một đạo kiếm khí.

“Hơn nữa kiếm khí của Cửu gia cũng có giới hạn, có thể giết chết Chúa Tể sơ kỳ, nhưng nhìn vào uy lực của hai lần vừa rồi, đối với trung kỳ e là khó có thể làm được…”

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó thúc đẩy viên tử thủy tinh, đồng thời nuốt một lượng lớn đan dược để đẩy nhanh quá trình hồi phục thương thế.

Lúc này, vừa chữa thương vừa phi hành, đồng thời cảm ứng bát phương, cũng suy ngẫm về những điều đã xảy ra từ khi hắn đến Đệ Ngũ tinh hoàn.

Đệ Ngũ tinh hoàn là một tinh hoàn thống nhất!

Điểm này hoàn toàn khác với Đệ Cửu tinh hoàn mà đại lục Vọng Cổ thuộc về.

Đệ Cửu tinh hoàn, theo bản đồ Ma Vũ thánh địa mà Hứa Thanh từng thấy, có rất nhiều thế lực, tất cả đều xoay quanh Tàn Diện của Vọng Cổ.

Còn Đệ Ngũ tinh hoàn, đã thống nhất.

Thần linh trong đó bị giam cầm, từ đó bị cấm.

Mọi tộc quần, không một ai không tu hành.

Cũng tuân thủ nguyên tắc lấy tu sĩ làm đầu, vì vậy cường giả vô số.

Hiện giờ Hứa Thanh chỉ ở khu vực biên giới giữa Nam bộ và Tây bộ, một góc xa xôi mà đã gặp phải nhiều Chúa Tể, có thể thấy được bức tranh hùng vĩ của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Điều này đối với Hứa Thanh, vừa là thử thách cũng vừa là cơ duyên, vừa là hiểm nguy cũng là tạo hóa.

Kể từ khi đến Đệ Ngũ tinh hoàn, hắn đã trải qua nhiều trận chiến với các cường giả.

Mỗi lần Hứa Thanh đều có những nhận thức mới, hiểu biết sâu sắc hơn về cảnh giới Chúa Tể, đồng thời cũng hiểu rõ hơn về đạo của mình.

Trận chiến với người thủ hộ linh quáng Lăng Phong, khiến hắn hiểu rằng, điều hạn chế sức mạnh đạo của mình, ngoài những hạn chế lớn về tu vi, phần lớn là do trí tưởng tượng của chính mình.

Ngũ hành mênh mông, biến hóa vô tận.

Sau đó, trận chiến với vị thành chủ kia đã chứng minh điều này, giúp hắn hiểu rằng đạo của mình có thể hóa thành quyền hành.

Ngày hôm nay, trận chiến với thanh niên càng khiến Hứa Thanh thấy được quyền hành khi được khai thác đến một mức độ nhất định, sẽ có uy lực như thế nào.

Gió, trong tay đối phương, quyền hành đơn nhất này lại có thể lay động ngũ hành.

Còn có thể kết hợp với vật ngoài, đạt được hiệu quả tương tự quyền hành thứ ba.

Tất cả những điều này khiến Hứa Thanh trong lòng dậy sóng.

Hắn vốn rất muốn kéo dài trận chiến, vì trong nhận định của hắn, dù trận chiến với đối phương có gay cấn, nhưng đối với bản thân cũng là một loại rèn luyện.

Chỉ là… tất cả phản ứng của đối phương đều cho thấy hiểm nguy đang tiến gần.

Nửa canh giờ sau, phán đoán của Hứa Thanh cũng được chứng minh.

Qua cảm ứng của chuẩn lệnh Tiên Đô, hắn thấy một ngôi sao sáng rực xuất hiện cách hàng triệu dặm!

Ngôi sao này rực rỡ, vượt xa tất cả những gì Hứa Thanh từng thấy.

Cảm nhận điều đó, trong lòng Hứa Thanh lập tức dâng lên cảm giác nguy cơ sống còn mạnh mẽ.

Hơn nữa, đối phương dường như đã sớm khóa chặt nơi này, khí thế như cầu vồng, đang lao đến với tốc độ chóng mặt.

Chương 2467: Người lái đò trên sông (1)

Cảm giác như kim châm sau lưng lúc này trở nên vô cùng mãnh liệt.

Hai mắt Hứa Thanh lập tức co rút lại, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, cảm giác nguy cơ sinh tử trong lòng hắn bùng nổ toàn diện.

Trước đó, khi hợp nhất chuẩn lệnh Tiên Đô, hắn đã quan sát tổng quan toàn bộ những người sở hữu lệnh bài trong Nam bộ, nhìn thấy vô số dấu ấn sao chi chít.

Dù ánh sáng của chúng có khác nhau, nhưng hắn cũng chỉ lướt qua.

Cho đến bây giờ, khi ngôi sao này xuất hiện, Hứa Thanh lập tức cảm nhận được sự khác biệt.

Rõ ràng chỉ là một dấu ấn, nhưng lại khiến Hứa Thanh có cảm giác kinh hồn bạt vía.

Ánh sáng rực rỡ, dù khoảng cách rất xa nhưng vẫn xuyên qua cảm nhận, đạt đến mức độ chói mắt.

“Kẻ này… cực kỳ mạnh!”

“Tu vi có lẽ không phải Chúa Tể trung kỳ, khả năng cao đã là Chúa Tể hậu kỳ!”

“Người vừa bị ta giết, chính là đang chờ đợi kẻ này!”

Kết hợp với những phân tích trước đó, Hứa Thanh cảm thấy kinh hãi.

Có thể tưởng tượng, nếu hắn không quyết đoán từ trước, bất chấp thương tích để thoát khỏi tình thế bị kiềm chế và trì hoãn, giết chết tên thanh niên có vết bớt trên mặt…

Thì bây giờ, bản thân hắn chắc chắn không thể cảm nhận được điều này từ khoảng cách hàng triệu dặm.

Mà nếu bị quấn lấy, chắc chắn sẽ bị đối phương áp sát.

Đến lúc đó, thứ đang chờ đợi hắn chỉ có cái chết.

Thậm chí, cơ hội chạy trốn cũng không còn.

Nhưng hiện tại, dù thương tích không nhẹ, ít nhất... hắn không còn quá bị động, đã có thêm một vài lựa chọn.

Vì vậy, Hứa Thanh hít sâu một hơi, không hề do dự, bộc lộ toàn bộ tốc độ.

Bất chấp tất cả, hắn lập tức dịch chuyển đi xa, cố gắng kéo giãn khoảng cách.

Hắn hiểu rất rõ rằng, với sức mạnh hiện tại, hắn có thể giết chết Chúa Tể sơ kỳ, kết hợp với kiếm khí của Cửu gia, nếu không ngại bị thương thì có thể giết chết Chúa Tể sơ kỳ trong nháy mắt.

Nhưng đối với Chúa Tể trung kỳ, Hứa Thanh không tin rằng đạo kiếm khí cuối cùng có thể giành chiến thắng.

Chưa kể đến việc đối mặt với một tồn tại đáng sợ như Chúa Tể hậu kỳ.

Đặc biệt là hiện tại hắn đang bị thương, không thích hợp để tiếp tục.

Chỉ là tốc độ của Hứa Thanh dù nhanh, nhưng kẻ truy sát hắn còn nhanh hơn.

Hơn nữa, phạm vi cảm nhận của lệnh bài của người đó chắc chắn đã đạt đến mức kinh người, vượt xa con số hàng triệu dặm.

Do đó, mọi hành động của Hứa Thanh hiển nhiên đã nằm trong tầm cảm nhận của đối phương. Lúc này, tốc độ nhanh đến mức, trong cảm nhận của Hứa Thanh thì tựa như một ngôi sao băng.

Khoảng cách giữa hai người đang thu hẹp rõ rệt.

Cảm giác nguy cơ ập đến, từ mỗi tấc da thịt của Hứa Thanh, từ linh hồn hắn, từ tiềm thức của hắn, đều bùng nổ thành một cơn bão, gầm rống không ngừng.

Dù là máu hay xương cốt, tất cả mọi thứ, lúc này dường như đều trở thành những tồn tại độc lập, tự phát ra cảm giác nguy cơ.

“Đòn ra tay trước, dù quyết đoán, nhưng xét theo tình hình này vẫn là quá chậm.”

Hứa Thanh hít thở gấp gáp, cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh lại.

Hắn hiểu rằng, càng trong những lúc sinh tử như thế này, càng không thể hoảng loạn.

“Với tốc độ hiện tại, tối đa nửa nén hương, ta sẽ bị đuổi kịp.”

“Dưới sự gia trì của quyền hành, có thể tranh thủ thêm một chút thời gian, nhưng nhiều lắm cũng chỉ được một nén hương.”

“Một nén hương… thời gian…”

Trong đầu Hứa Thanh hiện lên bản đồ đã mua, trong nháy mắt thần thức quét qua, liền lập tức khóa định một vị trí.

“Sông Huyết Thần!”

“Người lái đò!”

“Lần đầu tiên qua sông, mất sáu ngày thọ mệnh, là nơi an toàn tuyệt đối!”

Trong lúc phi hành, Hứa Thanh không hề do dự, điều chỉnh phương hướng một chút rồi lập tức lao đi.

Đồng thời hai tay kết ấn, trong khoảnh khắc thân thể không có da của hắn lập tức phun ra huyết dịch.

Máu biến thành sương mù, sau khi phun ra liền lập tức bốc cháy.

Đây là phương pháp thiêu đốt máu, một loại thuật gia tăng tốc độ mà Hứa Thanh từng học từ Nhị Ngưu.

Nhưng pháp môn này không thể sử dụng quá nhiều, tổn hại đến cơ thể rất lớn.

Nhưng giờ đây trước tình thế nguy cấp, Hứa Thanh không thể bận tâm đến những điều ấy, trong chớp mắt tốc độ của hắn bùng nổ, phạm vi dịch chuyển cũng gia tăng đáng kể, lập tức biến mất khỏi chỗ cũ.

Khi xuất hiện, hắn đã ở cách xa hàng triệu dặm.

Chỉ là… nơi này tuy nằm ở biên giới giữa Tây bộ và Nam bộ, nhưng đó là tương đối với toàn bộ Nam bộ, thực tế khoảng cách đến Sông Huyết Thần vẫn còn rất xa.

Vì vậy sau khi xuất hiện, Hứa Thanh không hề do dự, cơ thể lại một lần nữa phát ra huyết vụ.

Hắn lại một lần nữa tăng tốc độ dịch chuyển.

Cứ như vậy, sau khi sử dụng liên tục hơn mười lần, hắn đã dịch chuyển được phạm vi hơn mười triệu dặm, thương tích của hắn càng nặng nề, cảm giác suy yếu của cơ thể cũng ngày càng rõ rệt.

May mắn thay, điều này cũng có tác dụng, hắn tạm thời kiểm soát được khoảng cách giữa mình và kẻ truy sát, giữ ở mức tám triệu dặm.

Nhưng khoảng cách này, đối với tu sĩ cấp thấp cần rất nhiều thời gian để vượt qua, nhưng đối với cường giả thì chẳng đáng là gì.

Vì vậy, khi phương pháp thiêu đốt máu không thể tiếp tục triển khai, pháp thuật ngũ hành của Hứa Thanh liền bùng nổ, trước hết là hỏa và thủy tương khắc, hình thành uy lực bùng nổ.

Trong tiếng nổ vang trời, nhờ vào lực bùng nổ này, hắn gia trì tốc độ.

Sau đó, khi Hứa Thanh đưa tay lên, mặt đất cuồn cuộn, những bức tường cao sừng sững từ mặt đất vươn lên, cao chạm trời, trở thành chướng ngại vật.

Chỉ trong nháy mắt, trời đất ầm vang, số lượng những bức tường cao đã đạt đến mười vạn.

Mênh mông kinh người.

Tiếp theo là gió!

Quyền hành của Hứa Thanh vốn không có gió.

Nhưng trong trận chiến trước với thanh niên kia, trong tình thế nguy cấp bây giờ, sự lĩnh ngộ của hắn cũng bùng nổ dưới áp lực này.

Tính chất của mộc, tương tự với gió.

Đều có tính linh hoạt, có khả năng biến hóa.

Vì vậy… mộc lực thăng thiên lưu chuyển vận hành.

Đây chính là…

Mộc tại thiên vi phong!

Khoảnh khắc sau đó, nhờ vào lực lượng này, tốc độ của Hứa Thanh lại một lần nữa tăng vọt.

Cứ như vậy, hắn đã đạt đến cực hạn về tốc độ, trời đất rung chuyển, tiếng nổ vang trời.

Chương 2468: Người lái đò trên sông (2)

Nhưng Hứa Thanh vẫn chưa hài lòng, bởi vì với tốc độ như vậy, kẻ truy sát hắn rõ ràng cũng đã đoán ra được đích đến của hắn, tốc độ cũng theo đó mà tăng vọt.

Khoảng cách giữa hai người đã thu hẹp lại chỉ còn năm triệu dặm.

Với khoảng cách này, Hứa Thanh thậm chí còn cảm nhận được sát khí nồng nặc phía sau lưng và cảm giác đau nhói sau lưng, như thể có một mặt trời rực rỡ đang muốn thiêu đốt mọi thứ.

Cảm giác suy yếu lúc này bị áp chế bởi nguy cơ sinh tử, đôi mắt Hứa Thanh đỏ ngầu, pháp môn không gian lập tức triển khai.

Chồng thành lớp và lưới không gian hiện ra trên bầu trời, nhờ vào pháp môn này, tốc độ của hắn trở nên kinh khủng hơn, vượt qua khả năng chịu đựng của cơ thể, khiến hắn bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng Hứa Thanh không còn để ý đến điều ấy, với một tiếng nổ vang, hắn lại một lần nữa dịch chuyển thêm hàng triệu dặm.

Đồng thời pháp môn thời gian bao phủ, phong tỏa toàn thân, khóa chặt dòng chảy thời gian của cơ thể, sử dụng phương pháp này để ngưng kết cơ thể không bị tan vỡ.

Về phía sau hắn, những bức tường cao chạm trời phát ra những tiếng nổ vang, hỏa chi lực mà Hứa Thanh chôn dưới đất cũng bùng nổ.

Mong muốn tạo thành thế ngăn chặn.

Dù hiệu quả không nhiều, nhưng dù chỉ tranh thủ được một hơi thở, đối với Hứa Thanh lúc này, cũng là vô cùng quý báu.

Cuối cùng, trong cuộc đua với thời gian, dùng hết sức lực.

Hứa Thanh với toàn bộ sức mạnh, đã vượt qua khoảng cách vô tận, nhìn thấy ở phía xa một dòng sông máu mênh mông không thấy bờ bến.

Con sông này rộng lớn đến mức có thể gọi là thông thiên.

Thậm chí vượt qua cả đại dương.

Mùi máu nồng nặc bên trong càng đậm đặc vô cùng, nhuộm đỏ bốn phương.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy dòng sông đó, tầm nhìn của Hứa Thanh trong trạng thái suy yếu và bùng nổ trở nên mờ ảo, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn ngay lập tức khóa định được chiếc thuyền cô độc đang dừng ở bờ sông!

Con thuyền ấy trông rất bình thường, đậu bên bờ, trên thuyền có một người ngồi.

Người này mặc áo tơi, đội nón lá, tay cầm một chiếc ống điếu, đang nhả khói mù mịt.

Hứa Thanh chưa từng thấy hình dáng của chiếc thuyền chở khách, bản đồ chỉ mô tả tổng quát, không có chi tiết cụ thể, nhưng giờ hắn cũng không có thời gian để xác định, vừa thấy chiếc thuyền đó, Hứa Thanh lập tức thi triển lần thiêu đốt máu cuối cùng, bùng nổ dịch chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh của hắn xuất hiện ngay phía trên chiếc thuyền.

Nhưng đúng lúc này, cảm giác nguy cơ sinh tử bùng nổ dữ dội, một luồng sức mạnh khủng khiếp lập tức bùng lên, bao trùm toàn bộ bầu trời, một thân ảnh phát ra sức nóng vô tận đã truy đuổi đến nơi.

Một quyền đánh thẳng về phía Hứa Thanh.

Khiên của Đại Đế lập tức xuất hiện.

Cái kéo của Đại Đế cũng lóe sáng.

Kiếm khí của Cửu gia lúc này cũng không cần giữ lại.

Đế Kiếm... cũng được Hứa Thanh rút ra.

Toàn lực chống cự.

Uy thế của Chúa Tể hậu kỳ cũng hoàn toàn bộc lộ, chỉ thấy trên khiên của Đại Đế vang lên tiếng nổ, lập tức xuất hiện một vết nứt, tấm khiên bay ngược trở lại.

Cái kéo của Đại Đế cũng tương tự, vốn đã có nhiều vết nứt, lúc này dưới một quyền đó, lập tức vỡ vụn rồi tan biến.

Kiếm khí của Cửu gia dù sắc bén, nhưng kết hợp với khiên và kéo chỉ có thể làm suy yếu uy lực của quyền đó mà thôi.

Cuối cùng khi hạ xuống, Đế Kiếm của Hứa Thanh chống đỡ.

Trong tiếng nổ vang trời, thân thể Hứa Thanh rung động, da thịt nứt toác, cơ thể như bị gọt thịt, nhưng cuối cùng vẫn không tan vỡ, mà dựa vào lực của quyền đó rơi xuống chiếc thuyền.

Khi hắn rơi xuống, con thuyền rung động, Hứa Thanh nằm đó đã gần như hấp hối, trông như sắp tắt thở.

Nhưng hắn vẫn nắm chặt Đế Kiếm.

Thân ảnh trên bầu trời không dừng lại, lúc này vọt đến gần, đưa tay lên định chụp lấy Hứa Thanh.

Hứa Thanh híp mắt, chuẩn bị nuốt thứ trong miệng.

Nhưng ngay khi bàn tay đó vừa chụp tới, người lái đò trên thuyền, mặc áo tơi đội nón lá, nhả khói, gõ nhẹ chiếc ống điếu trên ván thuyền.

Không một tiếng động, thân ảnh trên bầu trời toàn thân chấn động, cánh tay phải vừa vươn ra lập tức mờ đi, tan biến, thân ảnh đó cũng lập tức bị đẩy lùi, khí thế tan biến trong không trung, hóa thành một thanh niên tóc đỏ.

Gã nhìn người lái đò với ánh mắt đầy e ngại, cúi người thi lễ.

“Tiền bối, ta không vi phạm quy tắc, người này dù đã lên thuyền, nhưng vẫn chưa trả phí, theo quy tắc... chưa trả phí thì không phải là người qua sông, có thể bị ta tiêu diệt!”

“Nói bậy!” Người lái đò hừ một tiếng.

Hai chữ này như sấm sét hủy diệt, rơi vào tai thanh niên tóc đỏ, toàn thân gã run lên, phun ra máu, lùi lại một bước.

“Thuyền của lão tử, do lão tử quyết định.”

Nói xong, người lái đò chậm rãi quay đầu, nhìn Hứa Thanh một cái, ánh mắt dường như ngẫu nhiên, cũng liếc qua Đế Kiếm trong tay Hứa Thanh, sau đó thản nhiên nói.

"Trả phí!"

Hứa Thanh lập tức gật đầu, tỏa ra sinh cơ của mình.

Người lái đò hài lòng, đưa tay chộp lấy, sau khi lấy một phần sinh cơ, đứng dậy vươn vai, không biết từ đâu lấy ra mái chèo, khua lên mặt sông máu.

Lập tức mặt sông nổi lên những gợn sóng, con thuyền rời bến, dần dần đi xa.

Chỉ để lại thanh niên tóc đỏ trên bầu trời với khuôn mặt âm trầm.

Gã nhìn theo hướng con thuyền rất lâu, ánh mắt lạnh lùng lóe lên, trầm ngâm liệu có nên chờ đò tiếp theo, tự mình qua sông để tiếp tục truy sát sau khi đến Tây bộ.

Nhưng làm như vậy, y cảm thấy không đáng.

"Một mặt là lãng phí cơ hội đi đò của ta, mặt khác gia tộc của ta ở Nam bộ, đi qua Tây bộ rồi quay lại, sẽ mất một giáp tử thọ mệnh..."

"Thêm vào đó, người này bị thương nặng, cũng sắp cạn kiệt sinh cơ, với thương tích như thế, rất khó hồi phục."

Một lúc sau, thanh niên này suy tính một lúc, rồi quay người rời đi.

Trong khi đó, trên sông máu, trong con thuyền, người lái đò đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh đang nằm, chậm rãi mở miệng.

"Trong miệng ngươi có vật, nuốt xuống rồi rõ ràng có thể khiến thương tích của ngươi lập tức hồi phục."

"Vậy mà ngươi lại nhẫn nhịn không nuốt."

"Để bản thân trông như không cần truy sát cũng sắp chết, ngươi quả thực đã rất tốn công."

Bị vạch trần bí mật, Hứa Thanh lập tức gắng gượng đứng dậy, kính cẩn cúi đầu.

"Đa tạ tiền bối cứu giúp."

"Câm miệng, lão tử không thích nhiều lời, đặc biệt là kẻ trên người còn mang mùi hôi của thần linh.”

Người lái đò liếc nhìn bờ vai trống trơn của Hứa Thanh một cái, không thèm để ý đến hắn nữa, tiếp tục nhả khói.

Hứa Thanh im lặng, lại một lần nữa cúi đầu, sau đó lùi lại phía đuôi thuyền, ngồi xếp bằng, lặng lẽ trị thương.

Chương 2469: Tiên lộ mịt mờ (1)

Gió trên sông thổi mạnh, cuốn theo máu thần, làm gợn sóng trở thành sóng lớn, cuốn đi khắp bốn phương trên Sông Huyết Thần mênh mông không thấy bờ bến.

Chiếc thuyền đò cô độc lướt đi giữa dòng, tốc độ dường như không nhanh lắm, nhưng bất kể sóng gió dữ dội thế nào, cũng không thể cản trở.

Sóng lớn, khi thuyền đến, lập tức yên bình.

Mưa máu cũng vậy.

Như thể, chiếc thuyền đò là bảo vật tối cao trên Sông Huyết Thần, và người lái đò là người nắm quyền kiểm soát dòng sông máu vô tận này.

Nhưng so với thế giới rộng lớn này, nơi đây… chỉ là một nhà tù.

Người lái đò không phải chỉ có một, cũng không cố định, sẽ có lúc mãn hạn, sẽ có lúc rời đi.

Suy cho cùng, họ là những kẻ phạm trọng tội trong Tiên Đô, bị đày đến đây để chịu hình phạt.

Nhưng trong toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, hiếm có ai dám thực sự coi họ là tù nhân, các gia tộc không dám, tông môn không dám…

Vì vậy dần dần, chiếc thuyền đò với cách thu phí đặc biệt và sự an toàn tuyệt đối, đã trở thành nơi trú ẩn quý báu cho những tu sĩ đang gặp nguy hiểm.

Như lúc này, Hứa Thanh.

Hắn ngồi xếp bằng ở cuối thuyền, trong miệng giữ một ấn ký hồi phục mà Ngũ nãi nãi đã tặng trước khi rời khỏi Tế Nguyệt đại vực của đại lục Vọng Cổ.

Ấn ký này có thể giúp hắn hồi phục mọi thương tổn trong chớp mắt.

Chỉ có thể sử dụng một lần, và cái giá là sinh mệnh của Ngũ nãi nãi.

Đó là lời chúc phúc của Ngũ nãi nãi.

Vì vậy, trừ khi không còn lựa chọn nào khác, Hứa Thanh sẽ không sử dụng nó.

“Đệ Ngũ tinh hoàn này, nguy cơ rình rập khắp nơi… Với tu vi và sức mạnh hiện tại của ta, mọi thứ đều phải cẩn trọng.”

Hứa Thanh lặng lẽ đả tọa, dựa vào khả năng phục hồi của tử thủy tinh, để làn da đỏ thẫm của hắn dần dần mọc lại.

Da thịt, so với tổng thể thương tổn của hắn lúc này, chỉ là nhẹ nhàng.

Vì vậy chỉ sau một ngày, Hứa Thanh đã phục hồi lại được phần nào diện mạo ban đầu.

Ít nhất là không còn trông quá thê thảm.

Tuy nhiên, sự suy yếu trong cơ thể do thiêu đốt máu gây ra, cùng với vết thương do cú đánh cuối cùng của thanh niên tóc đỏ kia, vẫn không thể hồi phục trong thời gian ngắn.

“Cần một tháng…”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Nếu ở đại lục Vọng Cổ, dùng một tháng để hồi phục, nguy hiểm dù có nhưng Hứa Thanh có nhiều cách để tránh hoặc hóa giải.

Nhưng ở Đệ Ngũ tinh hoàn xa lạ và đầy rẫy cường giả, một tháng hồi phục sẽ mang đến vô số biến số và nguy cơ.

Vì vậy trên con thuyền đò, Hứa Thanh tận dụng từng khoảnh khắc, không lãng phí bất kỳ giây phút nào để hồi phục càng nhiều càng tốt trong sáu ngày này.

Dù sao, đây là sáu ngày được mua bằng sinh mệnh.

Có lẽ cũng là lần duy nhất trong thời gian tới mà hắn có được môi trường an toàn tuyệt đối.

Thời gian cứ thế trôi qua, ba ngày đã qua.

Ba ngày này, Hứa Thanh tập trung vào việc chữa thương, còn lão lái đò ngoài việc thỉnh thoảng khua mái chèo, phần lớn thời gian chỉ ngồi ở đầu thuyền, nhả khói.

Không nói lời nào.

Chỉ có ánh mắt của lão, trong nhiều khoảnh khắc đều nhìn về phía bầu trời.

Không biết lão đang nhìn ánh sáng cực quang trên trời, hay những thứ trong cực quang, hoặc… nhìn vào hư vô ngoài cực quang.

Cho đến khi, trong cực quang, vòng xoáy nhỏ thứ tư xuất hiện sau khi Hứa Thanh lên thuyền.

Ngày thứ tư đến.

Lão lái đò nhả một vòng khói, thu ánh mắt khỏi bầu trời, cúi đầu nhìn dòng sông máu, đột nhiên mở miệng.

“Tiểu tử, ngươi tên là gì?”

Nghe vậy, Hứa Thanh mở mắt, định nói ra ba chữ Viêm Huyền Tử.

“Đừng nói tên giả với ta.”

Lão lái đò thản nhiên nói.

Hứa Thanh khựng lại, thành thật đáp.

“Tiền bối, vãn bối tên là Hứa Thanh.”

Lão lái đò nghe xong, khép mắt lại, không nói thêm lời nào.

Hứa Thanh cũng ghi nhớ rằng lão không thích hắn nói nhiều, vì vậy lúc này cũng không nói thêm gì nữa, hắn hiểu rằng lão lái đò này có lẽ là người mạnh nhất mà hắn từng gặp.

Theo như những gì hắn biết từ bản đồ về người lái đò, những kẻ bị Tiên Đô trừng phạt, phần lớn đều là Hạ Tiên.

Một vị Hạ Tiên, đứng trước mặt hắn…

Dù vẻ ngoài không giống chút nào.

Nhưng việc lão có thể phát hiện ra Hồ Ly Bùn trên người hắn, và Hồ Ly Bùn vốn chỉ đang ngủ, nhưng sau khi lên thuyền lại ẩn nấp kín hơn.

Tất cả điều này, đã tiết lộ rất nhiều.

Khi những suy nghĩ đó đang hiện lên trong đầu Hứa Thanh, lão lái đò lại mở mắt, nhìn về phía bầu trời, một lần nữa lên tiếng.

“Ngươi đến từ đâu?”

Hứa Thanh cảm thấy một cơn chấn động trong lòng.

Hắn cố gắng giữ cho vẻ mặt không bộc lộ sơ hở, tâm trí cũng giữ bình tĩnh, cung kính đáp, giả vờ trả lời một địa điểm dựa trên bản đồ mà hắn đã xem trước đó.

Lão lái đò nghe vậy, cười khẩy một tiếng, nhưng không hỏi tiếp về lai lịch của Hứa Thanh, mà quay đầu, ánh mắt lướt qua người hắn.

“Uẩn Thần thất giới, quyền hành đa dạng, còn có cả không gian và thời gian, thật phi phàm, công pháp tu luyện cũng đặc biệt, do đó cảnh giới thứ tám và thứ chín khó thành.”

Hứa Thanh cúi đầu, không bất ngờ khi bị nhìn thấu đạo pháp của mình, vì vậy hắn không nói gì.

Lão lái đò tiếp tục.

“Nhìn dấu vết pháp môn thời gian và không gian của ngươi, ngươi đã có suy nghĩ về cảnh giới thứ tám của mình.”

“Vì vậy, dù cảnh giới tám và chín khó thành, nhưng có lẽ đối với ngươi, chỉ là vấn đề thời gian.”

“Vậy, ngươi có biết thế nào là Chúa Tể không?”

Lão lái đò thản nhiên hỏi.

Chương 2470: Tiên lộ mịt mờ (2)

Hứa Thanh trong lòng lại chấn động, rất ngạc nhiên.

Những lời của lão rõ ràng mang ý nghĩa chỉ dẫn.

Hứa Thanh bắt đầu dấy lên vài suy đoán, nhưng chưa có gì rõ ràng, tuy nhiên lúc này hắn không biết lý do cụ thể, nhưng cơ hội này chắc chắn không thể bỏ qua.

Vì vậy Hứa Thanh hít sâu một hơi, đứng dậy cúi đầu cung kính.

“Xin tiền bối giải thích cho vãn bối.”

“Chúa Tể là cảnh giới trên Uẩn Thần, bản chất của nó là quá trình hình thành Tiên Phôi.”

“Trong quá trình sẽ phát sinh Tiên Đạo, Tiên Đạo vượt trên Thiên Đạo, biểu hiện là quyền hành và đạo ngân.”

“Những điều này, ngươi chắc đã biết.”

Lão lái đò nói một cách bình thản, không có chút gợn sóng nào.

Hứa Thanh nghe rất cẩn thận, nghe xong liền gật đầu.

“Nhưng có những điều, chỉ khi tu sĩ ở Đệ Ngũ tinh hoàn đạt đến một trình độ nhất định, mới được tông môn hoặc gia tộc hoặc trưởng bối nói cho biết.”

Lão lái đò liếc nhìn Hứa Thanh.

“Đó là cốt lõi của cảnh giới Chúa Tể!”

“Tiên Phôi?” Hứa Thanh hỏi.

Lão lái đò nhẹ gật đầu.

“Tiên Phôi, còn gọi là Huyễn Chân Bất Diệt.”

“Huyễn là linh hồn của ngươi, Chân là thân thể của ngươi.”

“Toàn bộ cảnh giới Chúa Tể, là quá trình giao thoa và dung hợp.”

Những điều này, lần đầu Hứa Thanh nghe, bây giờ hắn lắng nghe một cách nghiêm túc.

Giọng của lão lái đò tiếp tục.

“Theo quá trình đó, cảnh giới Chúa Tể được chia thành ba tiểu cảnh giới.”

“Trong đó, cảnh giới đầu tiên là đưa linh hồn của mình ra ngoài, hình thành thân thể mới bên ngoài cơ thể, đây là Huyễn Chân.”

“Lúc này, tu sĩ cảnh giới Chúa Tể vừa mạnh mẽ, vừa dễ bị tổn thương.”

“Mạnh mẽ vì Huyễn ở ngoài, dần thay thế Chân, do đó sự hiểu biết về quyền hành, sự kiểm soát vạn vật, đều đạt đến mức không thể tưởng tượng.”

“Còn dễ bị tổn thương vì Chân bị Huyễn che giấu, nếu có cách làm tổn thương Chân, thì việc giết không khó, như luồng kiếm khí mà ngươi dùng trước đó, thực chất tác dụng cơ bản của nó, là diệt Chân.”

“Luồng kiếm khí đó có phần đáng nể, dù khó gây tổn thương cho Chúa Tể trung kỳ Bất Diệt, nhưng người đã trao nó cho ngươi, không đơn giản.”

Lão lái đò dừng lại một chút, để cho Hứa Thanh có thời gian suy ngẫm.

Hứa Thanh trong lòng dậy sóng, trước đó hắn cảm nhận được kiếm khí của Cửu gia có thể không hiệu quả với Chúa Tể trung kỳ, giờ đây lời của lão lái đò đã xác nhận điều đó.

Sau đó, hắn nhớ lại những Chúa Tể mà hắn đã tiêu diệt, tất cả đều như vậy, chỉ là trước đó hắn không hiểu biết nhiều, nên không cảm nhận rõ ràng trong trận chiến.

Một lúc sau, lão lái đò hít một hơi từ ống điếu, nhả ra khói mù, rồi tiếp tục.

“Khi đạt được Huyễn Chân đại thành, có thể bắt đầu khám phá cảnh giới thứ hai.”

“Cảnh giới thứ hai, là hòa tan thân thể nguyên bản bị Huyễn che giấu, thành linh hồn, bước này gọi là Bất Diệt.”

“Chúa Tể ở cảnh giới này, Chân và Huyễn có thể hoán đổi trong chớp mắt, ở một mức độ nào đó, gần như không còn khuyết điểm, do đó gọi là Bất Diệt.”

“Còn cảnh giới thứ ba, cần phải có quyền hành đạo ngân, đạo ngân làm tuyến, đan dệt chính mình, để Chân Huyễn Bất Diệt hoàn toàn dung hợp, lấy sao trên trời xuống, trở thành duy nhất, như vậy thành Tiên Phôi!”

“Khi thành công, sẽ là Chuẩn Tiên, cũng là Đại Đế.”

Lão lái đò chậm rãi nói.

Nghe đến đây, kết hợp với những hiểu biết của bản thân, Hứa Thanh đã hiểu rõ về cảnh giới Chúa Tể.

Tuy nhiên, cơ hội này rất hiếm có, nên Hứa Thanh không thể nhịn được mà hỏi tiếp.

“Tiền bối, Chuẩn Tiên Đại Đế thậm chí cả Hạ Tiên, thể hiện như thế nào?”

Lão lái đò nhìn thoáng qua Đế Kiếm bên cạnh Hứa Thanh, sau đó trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

“Cảnh giới Chuẩn Tiên, cũng là cảnh giới Thần Đài của thần linh, đặc điểm của cảnh giới này là Hiến!”

“Hiến, là sự thăng hoa của quyền hành đạo ngân, là thế, là ý chí, cũng là bản nguyên, là lực lượng hiệu lệnh trước khi thực sự thành Tiên.”

“Còn về Hạ Tiên…”

Lão lái đò nhả ra một hơi khói, trong làn khói ấy, gương mặt vốn đã bị che phủ bởi nón lá của lão, lúc này càng trở nên mờ ảo hơn.

Chỉ còn âm thanh bình thản vang vọng trên dòng sông Huyết Thần.

“Đó là đỉnh cao của Hạ tinh hoàn.”

“Bất cứ ai đạt đến cảnh giới này, đều không có khuyết điểm, không gì là không thể.”

“Chỉ là trong Thượng tinh hoàn, ở một tầng cao hơn, trong những hiệu lệnh Hiến đó, họ cũng có giới hạn.”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, trong lòng gợn sóng không ngừng, hắn cúi đầu bái tạ lão lái đò một lần nữa.

“Tiền bối, trên Hạ Tiên là…”

Lão lái đò lần này im lặng lâu hơn, giọng nói cũng trở nên khàn hơn.

“Trên Hạ Tiên là Tiên Chủ!”

“Chủ nhân của chúng Tiên!”

Nghe đến đây, Hứa Thanh nhớ lại lời của Đại sư huynh từng nói với hắn rằng, y không tin trên Hạ Tiên không còn đường, y nghĩ rằng có thể tồn tại Tiên Chủ, có thể tồn tại Tiên Tôn…

“Lúc đó, thực ra Đại sư huynh đã biết rồi.”

Hứa Thanh nhớ lại, thì thầm trong lòng.

Giọng của lão lái đò vẫn vang vọng.

“Nhưng cảnh giới này khó đến mức có thể gọi là tuyệt đỉnh, trong toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, qua bao nhiêu năm tháng, đến nay cũng chỉ có mười một vị Tiên Chủ.”

“Họ trấn giữ mười một Tiên Cung của Tiên Đô, mỗi Tiên Cung là một đầu nguồn của Hiến.”

Nói xong, lão lái đò đột nhiên cười.

“Đã nói đến đây, thì ta cũng có thể nói cho ngươi biết cảnh giới trên Tiên Chủ.”

“Trên Tiên Chủ, là Tiên Tôn duy nhất!”

“Tiên Tôn trấn giữ tinh hoàn, ngang hàng với Thần Tôn, mà hiện tại, Tiên Tôn duy nhất của Đệ Ngũ tinh hoàn là cũng người duy nhất trong ba mươi sáu Hoàn của Thượng Hành.”

“Trước khi thành Tôn, người đó cũng được gọi là Đệ Ngũ Nhân

Tổ.”

Chương 2471: Tối Sơ Thần Minh (1)

Sông Huyết Thần mênh mông, cuộn trào sóng lớn, khi nhìn ra xa không thấy bờ bến, như nối liền với chân trời, khí thế hùng vĩ đến mức làm người ta kính sợ.

Thật khó tưởng tượng, phải tiêu diệt bao nhiêu thần linh mới có thể hội tụ được lượng máu thần đến mức này, khiến Sông Huyết Thần trở nên khủng khiếp như thế.

Đặc biệt là dưới ánh cực quang chiếu rọi từ bầu trời, dòng sông đỏ rực lóe lên những tia sáng mờ tối, như vô số hạt máu nhảy múa trên mặt nước.

Muốn tranh sắc với cực quang.

Tạo nên một bức tranh hùng vĩ đầy sóng gió.

Bức tranh này dày đặc, chứa đựng sự lắng đọng của lịch sử, chứng kiến sự đổi thay của trời đất, gánh chịu câu chuyện của thần và tiên, cũng là nhân chứng cho sự thay đổi của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Ý nghĩa thật sâu xa.

Lúc này, trong bức tranh màu đỏ ấy, chiếc thuyền đò đơn độc cưỡi sóng tiến về phía trước.

Giọng nói của lão lái đò vang vọng giữa đất trời.

Mỗi lời, mỗi chữ, như sấm sét vang rền trong tâm trí Hứa Thanh, như âm thanh của đạo.

“Tiên Tôn duy nhất.”

“Đệ Ngũ Nhân Tổ.”

Những lời này, trong đầu Hứa Thanh nhanh chóng hội tụ, cho đến khi hóa thành hình ảnh của một lão nhân.

Lão nhân đó, là người mà Hứa Thanh đã thấy trong bức tinh đồ tại Ma Vũ thánh địa, ngồi xếp bằng trên Đệ Ngũ tinh hoàn, và cũng là người mà hắn đã gặp trong ngoại hải của đại lục Vọng Cổ.

“Tiền bối, vì sao Tiên Tôn… lại được gọi là Đệ Ngũ Nhân Tổ?”

Một lúc sau, Hứa Thanh hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi.

Lão lái đò cầm ống điếu, rít một hơi rồi nhả khói, thản nhiên đáp.

“Thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn, thuộc về thượng giới, mỗi tinh hoàn dưới chúng đều có các hạ hành tinh hoàn, gọi là hạ giới.”

“Có hạ hành tinh hoàn có tên, cũng có tinh hoàn không có tên.”

Nói đến đây, lão lái đò nhìn Hứa Thanh một cái, cái nhìn ấy dường như ẩn chứa một ý nghĩa sâu xa.

“Còn hạ hành tinh hoàn của Đệ Ngũ tinh hoàn, chính là không có tên, nơi đó từ rất sớm, khi các vị thần linh của Đệ Ngũ tinh hoàn tung hoành, hạ hành tinh hoàn ấy được gọi là Đệ Ngũ hạ giới.”

“Nơi đó, vạn tộc đều có, bị thần linh nô dịch, các tộc phải thờ phụng thần linh mới có thể tồn tại.”

“Sau đó là chiến tranh, phản kháng, đàn áp, trỗi dậy, giới thiên sụp đổ, chiến tranh với thần linh.”

“Mỗi lần đều thất bại, sau mỗi lần thất bại, Đệ Ngũ giới bị xóa sạch, bắt đầu lại từ đầu, tiếp tục trở thành nguồn thức ăn cho thần linh.”

Giọng nói của lão lái đò trầm bổng, lời nói như biến thành những ấn ký của thời gian, dệt nên một dòng sông thời gian, chảy vào trong nhận thức của Hứa Thanh.

“Cho đến lần cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Nhân Hoàng ở Đệ Ngũ giới, họ đã tỏa ánh sáng chưa từng có, đưa cuộc chiến giữa tiên và thần, giữa hạ giới và thượng giới, đến đỉnh điểm.”

“Trong cuộc chiến đó, Nhân Hoàng của Đệ Ngũ giới đã bước vào cảnh giới Tiên Tôn, cùng lúc ấy, một biến cố bất ngờ đã xảy ra với Thần Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn, cuối cùng đã lật đổ Đệ Ngũ tinh hoàn, thay đổi cục diện.”

“Vì vậy, người đó được gọi là Đệ Ngũ Nhân Tổ.”

Lão lái đò nói xong, ngẩng đầu nhìn trời, trong ánh mắt hiện lên một chút cảm thán.

Hứa Thanh lặng lẽ lắng nghe, lịch sử đôi khi có những điểm tương đồng.

Như Đệ Ngũ tinh hoàn này, thực ra có một vài điểm giống với đại lục Vọng Cổ.

Chỉ là hiển nhiên, sự phát triển ở đây thuận lợi hơn rất nhiều.

“Vậy còn các thượng hành tinh hoàn khác…” Hứa Thanh theo bản năng hỏi thêm.

“Phần lớn đều thất bại, chỉ có một nơi suýt thành công, nhưng cũng vì một số biến cố mà thất bại.”

Giọng nói của lão lái đò mang theo chút hoài niệm, lắc đầu.

“Vì thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn, không thuộc về tu sĩ, không thuộc về tiên… đây là lĩnh vực của thần.”

“Thần và tiên, trên con đường này, tiên… có giới hạn, thiếu một bước so với thần.”

Lão lái đò thở dài.

“Nói chính xác hơn, tiên, khi đạt đến cảnh giới Tiên Tôn, không còn đường tiến, qua bao nhiêu năm, các Tiên Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn đều dừng chân tại đó.”

“Còn thần… trên Thần Tôn còn có Thần Minh!”

“Thần Minh, không phải truyền thuyết, mà là tồn tại thực sự.”

“Dù từ xưa đến nay, chỉ có một vị xuất hiện, nhưng vị đó được gọi là Tối Sơ Thần Minh, được cho là tồn tại đã tạo ra thượng hành và hạ hành.”

“Thuyết sáng lập này, thật giả khó phân, lịch sử quá xa xưa, không có bằng chứng xác thực.”

Những lời này của lão lái đò mang đến cho Hứa Thanh một cơn chấn động còn mạnh mẽ hơn những lời trước đó.

“Vị Tối Sơ Thần Minh đó…” Hứa Thanh hít thở khó khăn, lời còn chưa kịp nói hết, lão lái đò đã biết hắn muốn hỏi gì.

“Vị ấy đã đi đến một nơi không ai biết, và không trở lại nữa.”

“Sau đó, qua vô số kỷ nguyên, thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn không xuất hiện thêm vị Thần Minh thứ hai, cho đến khi xuất hiện Hoang ở Đệ Cửu tinh hoàn.”

“Gã là kẻ sau Tối Sơ Thần Minh, có hy vọng nhất để trở thành Thần Minh, may mắn là cuối cùng gã cũng thất bại.”

“Nếu không…”

Lão lái đò không nói hết hậu quả, nhưng Hứa Thanh đã có thể tưởng tượng ra.

Nếu Hoang thành công, thì toàn bộ thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn, uy lực của thần sẽ gia tăng vô số lần, và tiên… sẽ từ đó không còn bất kỳ cơ hội tồn tại nào nữa.

Hứa Thanh im lặng, tiêu hóa những lời của người lái đò.

Trong ngày hôm đó, lão đã nói rất nhiều, từ cốt lõi và sự phân chia của cảnh giới Chúa Tể, khả năng của Chuẩn Tiên, đến thế giới quan toàn diện, dường như không giấu diếm gì, đều nói ra hết.

Hành động này rõ ràng đã vượt qua phạm vi công việc của một người lái đò.

Lão hoàn toàn không cần thiết phải nói cho hắn biết những điều này.

Khi nghĩ lại lúc đầu, khi hắn bị truy sát, hành động của lão…

Tất cả những điều này, nếu Hứa Thanh vẫn không có suy đoán nào thì thật không hợp lý, trong lòng hắn đã có nhiều suy nghĩ.

Hắn nghi ngờ rằng người lái đò trước mặt… có quan hệ với Vọng Cổ.

Về việc lão có đến từ Vọng Cổ hay có quen biết với một số tu sĩ từ Vọng Cổ, Hứa Thanh không thể xác định, nhưng hắn đã để ý thấy ánh mắt lão nhiều lần lướt qua thanh kiếm của mình.

Vì vậy, Hứa Thanh trầm ngâm một lúc, đột nhiên mở lời.

“Tiền bối, có biết về Vọng Cổ…”

Chương 2472: Tối Sơ Thần Minh (2)

Lão lái đò nheo mắt lại, không nói gì.

Hứa Thanh chờ một lúc, trong lòng thầm thở dài.

Dù đối phương không trả lời, nhưng sự im lặng này, thực chất cũng đã là một câu trả lời.

“Tiền bối, Vọng Cổ đã xảy ra biến cố…”

Lão lái đò vẫn không nói gì, chỉ rít thuốc, nhả ra làn khói.

Hứa Thanh im lặng, không hỏi thêm.

Cứ thế, thời gian trôi qua, ngày thứ sáu… dần đến.

Phí qua sông là sáu ngày sinh mệnh, vì thời gian qua sông là cố định trong sáu ngày.

Lúc này, khi ngày thứ sáu trôi qua, Sông Huyết Thần mênh mông, trong tầm nhìn của Hứa Thanh đã hiện ra bến bờ.

Đó là Tây bộ tinh vực của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Khi đến gần đây, dòng sông cũng trở nên yên ả, sóng gió giảm bớt, chỉ còn chiếc thuyền đò vẫn tiếp tục hành trình, sau vài canh giờ, khi ngày thứ sáu sắp kết thúc…

Cuối cùng, thuyền đã đến bến bờ phía Tây.

Đất nơi này, khác với đầm lầy ở Nam bộ, không thấy đầm lầy, mặt đất đỏ rực như chứa đựng hỏa năng.

“Xuống đi, nếu ngươi có lần thứ hai qua sông, phí không còn là sáu ngày sinh mệnh nữa, mà là một giáp tử.”

Lão lái đò thản nhiên nói.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, đứng dậy bái tạ rồi không nói thêm, thân hình lập tức rời khỏi thuyền đò, chỉ một bước đã đứng trên bờ.

Đặt chân lên vùng đất Tây bộ, Hứa Thanh quay người nhìn về phía thuyền đò.

Trên thuyền, lão lái đò đội nón lá và mặc áo tơi, đang cầm ống điếu, khói thuốc bao phủ làm cho hình dáng lão trở nên mờ ảo.

Hồi tưởng lại sáu ngày vừa qua, Hứa Thanh cúi đầu, cung kính bái tạ một lần nữa.

“Đa tạ tiền bối.”

Dù những ngày cuối cùng, đối phương không trả lời câu hỏi của hắn, cũng không nói gì thêm, nhưng những điều lão đã tiết lộ trước đó mang ý nghĩa vô cùng lớn.

Chúng đã mở ra cho Hứa Thanh cánh cửa nhận thức về thế giới.

Vì vậy, theo cách hành xử của Hứa Thanh, đây là đại ân.

Nên lần cúi đầu này, Hứa Thanh hết sức chân thành.

Sau đó, hắn mới quay người, lao nhanh về phía xa.

Khi hình bóng hắn biến mất ở bờ sông, trên Sông Huyết Thần, trong chiếc thuyền đò, lão lái đò từ từ ngẩng đầu, nhìn về hướng Hứa Thanh rời đi.

“Chấp Kiếm… tên cố chấp đó, đã ngã xuống rồi sao…”

Lão lẩm bẩm, giọng điệu mang theo sự hồi tưởng.

Một lúc sau, lão khẽ thở dài.

“Vọng Cổ… đã lâu rồi ta không nghe thấy hai chữ này, mà tên của ta, e rằng các tộc ở Vọng Cổ cũng đã lãng quên… bị xóa khỏi lịch sử.”

Trong tiếng thì thầm, lão lái đò giơ tay phải lên, cúi đầu nhìn lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay của lão, lúc này có những phù văn giống như mặt người đang phát sáng, tỏa ra khí tức kỳ lạ.

Nếu Hứa Thanh ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra ngay, rằng bản dịch nguồn ở bns.

Những phù văn phát sáng như mặt người đó, chính là… tiên thuật!

Cùng lúc đó, trên bầu trời khu vực Tây bộ của Đệ Ngũ tinh hoàn, Hứa Thanh đã rời bờ sông, trong lúc lao nhanh, tai hắn nghe thấy tiếng thở phào của Hồ Ly Bùn.

“Người đó… có chút đáng sợ, ta cảm giác rằng khi lão nhìn thấy ngươi, đã có ý định kéo ta ra ngoài, rồi đánh đập tàn nhẫn.”

“Hứa Thanh, nơi ngươi đến, chẳng thú vị chút nào!”

Hồ Ly Bùn kinh hãi, đặc biệt là khi nhớ lại Sông Huyết Thần, càng cảm thấy run rẩy trong lòng.

“Thôi thôi, ta tiếp tục ngủ đây…”

Hồ Ly Bùn lẩm bẩm, nhanh chóng thu hẹp khí tức một lần nữa.

Nhìn thấy Tinh Viêm như vậy, Hứa Thanh cũng không biết nói gì, hắn đã từng nhắc nhở đối phương rằng, nơi mà hắn sắp đến, có thể không chào đón thần linh.

Nhưng rõ ràng, lúc đó Tinh Viêm không tin.

“Những nơi tiếp theo, có thể còn nguy hiểm hơn…”

Hứa Thanh ngần ngại, cuối cùng nhắc nhở thêm một lần nữa.

Lập tức, khí tức của Hồ Ly Bùn càng thu lại nhiều hơn.

Tình trạng này rất hiếm gặp ở Vọng Cổ, có thể tưởng tượng được sự uy hiếp của người lái đò đối với Tinh Viêm lớn đến mức nào.

Khi Hứa Thanh suy ngẫm, hình ảnh của người lái đò cũng hiện lên trong tâm trí hắn.

“Lão ấy, rốt cuộc là ai…”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Câu hỏi này không có lời giải.

Một lúc sau, Hứa Thanh hít sâu một hơi, để sự việc này lại trong lòng, rồi suy nghĩ về bản đồ và thông tin của Tây bộ tinh vực.

Tây bộ tinh vực, so với ba vùng còn lại thì yếu hơn về tổng thể, đặc biệt là Đạo Tiên tông chính thống của Tây bộ, cũng khá sa sút.

Nguyên nhân chính là vì tuần thiên của Tây bộ, có tâm thái siêu phàm thoát tục, không quan tâm đến sự phát triển của tông môn, cũng không quan tâm đến cái nhìn của thế giới bên ngoài.

Hầu hết các tu sĩ trong tông môn đều có thái độ vô cùng bình thản.

Nhưng cũng chính vì thế, mà các thế lực gia tộc ở đây nhiều hơn các vùng khác, cạnh tranh lẫn nhau, mỗi thế lực nuốt chửng phần mình, phát triển mạnh mẽ.

Nhìn thông tin này, Hứa Thanh nhớ đến ngôi sao của Tây bộ.

Là ngôi sao yếu nhất trong tám ngôi sao, người này là đệ tử của tuần thiên ở Đạo Tiên tông.

“Lý Mộng Thổ…”

“Gia tộc của gã có một đặc điểm, tất cả các tộc nhân chính thống, đều có tên có chữ ‘Thổ’.”

“Tu vi là Chúa Tể sơ kỳ, sở hữu bốn quyền hành, với sức mạnh chiến đấu cùng những bí thuật quái dị truyền từ gia tộc, được sư tôn của hắn bồi dưỡng, gã đã từng có thành tích tiêu diệt Chúa Tể trung kỳ.”

Trong dòng suy nghĩ, Hứa Thanh nhìn về phía chân trời ở Tây bộ.

“Nơi này, yên bình hơn Nam bộ nhiều, thích hợp để dưỡng thương, nhưng không thích hợp để thử thách và rèn luyện bản thân.”

“Nhưng với ta bây giờ, việc tìm một nơi để phục hồi thương thế nhanh chóng là ưu tiên hàng đầu.”

“Còn con đường sau này… tùy cơ ứng biến.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sự quyết đoán, thân hình hắn chớp động, nhanh chóng tiến về phía trước.

Chương 2473: Vân Môn (1)

Vài ngày sau.

“Quả thật, Tây vực có sự khác biệt rõ rệt so với Nam vực.”

Trên bầu trời, Hứa Thanh phiêu bạt, trong lòng trầm tư.

Trong những ngày qua, hắn đã tìm kiếm một nơi tu dưỡng để trị thương, và đã gặp hai lần những người khác sở hữu thẻ tiên.

Lần đầu, đối phương ở cách hắn hơn chín triệu dặm, rõ ràng không nhận ra sự hiện diện của Hứa Thanh, nên hắn dễ dàng lén lút tránh đi.

Nhưng lần thứ hai, ngay khi Hứa Thanh cảm nhận được đối phương qua thẻ tiên của mình, thì đối phương cũng lập tức phát hiện ra hắn.

Có thể có phạm vi cảm ứng thẻ như vậy, chắc chắn là một cường giả.

Khi cảnh giác trong lòng Hứa Thanh dâng cao, đối phương lại lựa chọn tránh né.

Điều này thật khác biệt so với Nam vực.

Có vẻ như… tránh né phiền phức, hoặc nói cách khác, trừ khi không thể, họ sẽ không gây rắc rối. Đây là quy tắc hành xử của rất nhiều người ở Tây vực.

Tình huống này, trong bảy tám ngày tiếp theo, Hứa Thanh lại gặp phải một lần nữa.

Cuối cùng hắn đã xác nhận.

“Tây vực… so với Nam vực, cường độ cạnh tranh thấp hơn rất nhiều, những mâu thuẫn vô nghĩa thường sẽ được tránh né.”

“Nhưng không có nghĩa là, người ở đây không giết chóc.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Phía trước hắn, có một vòng bảo hộ, ánh sáng lấp lánh, hình thành một trận pháp ngăn chặn người ngoài bước vào.

Trong trận pháp, có vài vị tu sĩ đang ngồi thiền.

Mà bên ngoài trận pháp, không chỉ Hứa Thanh đứng đó, mà xung quanh, cách một khoảng, còn có vài chục tu sĩ rải rác.

Có người giống như Hứa Thanh, chỉ là đi qua đây và bị chặn lại, có người thì vốn đã ở trong phạm vi trận pháp, nhưng bị đuổi ra ngoài.

“Gia tộc Vân Môn và tộc Địa Linh, có vẻ như sắp phát động một cuộc chiến diệt tộc.”

“Cả hai gia tộc này, trong khu vực cũng xem như là cường giả, cùng nhau chiếm giữ dãy núi Linh Chân, phát sinh sự kiện diệt tộc như vậy cũng là điều bình thường.”

“Nhưng hai gia tộc này, ngoài khu vực này ra, còn có những đất đai khác, nên muốn diệt trừ lẫn nhau, chiến tuyến và thời gian, khó mà hoàn thành một cách nhanh chóng.”

Âm thanh bàn tán xung quanh vang lên.

Lúc này, Hứa Thanh đã thay một bộ trường bào thô, trên đầu đội nón lá giống như một người chèo thuyền, diện mạo cũng được che giấu.

Đứng trên không trung, nghe những âm thanh xung quanh, thần thức của hắn lan tỏa, bao trùm phía trước.

Đây, vốn là nơi hắn chọn làm chỗ tu dưỡng theo bản đồ.

Những dãy núi nối tiếp nhau, linh khí dày đặc, trong phán đoán của hắn, rất thích hợp cho việc trị thương.

Nhưng hiện tại… sóng đấu pháp đang dữ dội vang lên.

Trong những dãy núi đó, số lượng người giao chiến không ít.

Qua những câu chuyện xung quanh, Hứa Thanh hiểu rằng đây là một gia tộc xâm nhập vào một gia tộc khác.

Hai bên cực kỳ quyết liệt.

Trong đó cũng có cường giả, uy nghi của người thống trị, Hứa Thanh có thể cảm nhận rõ ràng.

Thậm chí, cũng có những người sở hữu thẻ.

Nhưng rõ ràng, việc chiếm được thẻ của nhau không phải là mục tiêu chính, mà việc xâm chiếm và nuốt chửng gia tộc lẫn nhau mới là trọng tâm.

Quá trình này tàn khốc, thủ đoạn tàn nhẫn, và rõ ràng là không chết không ngừng, càng phải triệt để diệt trừ.

Sau khi cảm nhận, Hứa Thanh đã hiểu rõ hơn về Tây vực này.

“Tu sĩ nơi đây, rất ít khi lựa chọn giao chiến vô nghĩa, tính cách của họ phần lớn đều lười biếng, nhưng cùng lúc lại có cảm giác gia tộc cực kỳ mạnh mẽ, nên chiến đấu chủ yếu xảy ra giữa các gia tộc với nhau.”

“Điều này cũng phù hợp với thông tin ghi chép trên bản đồ, do Đạo Tiên Tông không quan tâm, nên không mạnh mẽ kiểm soát toàn bộ Tây vực, gần như thả lỏng, vì vậy các gia tộc tu luyện ở Tây vực dày đặc, tự do phát triển, số lượng vượt xa ba vực còn lại rất nhiều.”

Hứa Thanh trầm ngâm, từ từ lùi lại.

Cách vài triệu dặm, cuối cùng tìm thấy một đầm lầy hoang vắng, sau khi suy nghĩ một lúc, thân hình hắn chợt biến mất, trốn vào trong đầm lầy.

Trong sâu thẳm của đầm lầy, hắn đã bố trí một tiểu động phủ, gia cố xung quanh, để lại trận pháp cấm chế, lại ngăn cách khí tức, mới ngồi xuống, bắt đầu trị thương.

Có lẽ do gần hai gia tộc giao chiến, nên nhiều tu sĩ khi biết chuyện này, phần lớn đã rời đi, còn những người có kế hoạch đi qua đây cũng đã định lại lộ trình.

Vì vậy, nửa tháng tiếp theo Hứa Thanh tu luyện trong động phủ cũng khá bình yên.

Cho đến một ngày, khi lòng đất lún xuống, bóng dáng Hứa Thanh từ bên trong bước ra, đứng giữa không trung.

Đứng ở đó, hắn cảm thấy ngực mình nặng nề, luôn có cảm giác muốn ho.

Khuôn mặt nhăn lại.

Dù bề ngoài không thấy vết thương, nhưng khí tức trên người hắn so với trước đây vẫn yếu ớt đi nhiều.

“Đạo thương…”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định, không phải mọi thương tích đều có thể dùng đan dược để chữa trị.

Những cường giả ra tay thường sẽ tạo ra đạo thương.

Hạng thương này, Hứa Thanh chưa từng gặp phải ở vọng cổ đại lục, nhưng tại nơi này, hắn cảm nhận thấy sự khó khăn trong việc phục hồi đạo thương.

“Trước đây ta ước tính một tháng, vẫn là quá ít.”

“Hạng thương này, thường cần vài năm mới có thể từ từ hồi phục, tuy ta có tinh thạch tím, có thể rút ngắn quá trình, nhưng nếu có linh khí dày đặc, thời gian phục hồi còn có thể rút ngắn hơn nữa.”

Ánh mắt Hứa Thanh tối sầm, hắn nhìn xuống vũng bùn dưới chân, lại ngẩng đầu nhìn về phía dãy núi Linh Chân, đồng thời trong đầu cũng rà soát bản đồ Tây vực.

Linh khí nơi đây mặc dù vượt xa vọng cổ đại lục, nhưng so với Nam vực vẫn còn thưa thớt, trừ phi là một số địa điểm đặc biệt…

“Nhưng vào lúc này, chỉ cần không gặp cường giả thống trị, đối mặt với những kẻ sở hữu thể, giết chết bọn họ cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc hồi phục thương thế.”

Chương 2474: Vân Môn (2)

Kết hợp với bản đồ, cuối cùng Hứa Thanh đã có quyết định.

Trong mắt hắn hiện lên một tia sáng lạnh, thân hình bước tới một bước, lập tức biến mất.

Trên bầu trời, ánh sáng lấp lánh, những cơn xoáy nhỏ liên tiếp xuất hiện, ngày càng nhiều.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, đã một năm.

Trong năm này, cuộc chiến tranh giành dãy núi Linh Chân giữa gia tộc Vân Môn và tộc Địa Linh vẫn đang tiếp diễn.

Bắt đầu từ trận đại chiến quy mô lớn, lão tổ gia tộc Vân Môn bị thương nặng, lão tổ tộc Địa Linh cũng chịu không ít tổn thất.

Do đó, sau đó cuộc tranh chấp giữa hai bên chủ yếu là những cuộc tàn sát quy mô nhỏ.

Hơn nữa, trong suốt năm qua, gia tộc Vân Môn dần dần mất đi lãnh thổ, từ ba mươi bảy đỉnh núi ban đầu, giờ chỉ còn lại mười một đỉnh.

Hiện tại, lòng người hoang mang.

Lúc này, tại đỉnh núi thứ chín của gia tộc Vân Môn, bên ngoài trận pháp, có ba vị tu sĩ đang ngồi thiền.

Cả ba người đều có tu vi ở cảnh giới Nhân thần ba, bốn.

Trong lúc tọa thiền, thỉnh thoảng họ mở mắt, nhìn về phía bóng dáng trong trận pháp, không tự chủ được lộ ra vẻ kính sợ.

Không lâu sau, một người trong số họ lấy ra một khối truyền âm ngọc giản, xem xét một hồi rồi lập tức đứng dậy, chắp tay hướng về bóng dáng trong trận pháp, cúi người tôn kính.

“Trận tôn, tin tức từ thành Linh Chân vừa về, đồ vật mà ngài đã mô tả trước đây, tuy trong đợt hàng này vẫn chưa có…”

“Nhưng đã có manh mối, thương đội đã đi tìm kiếm, dự kiến đợt hàng tiếp theo sẽ có xuất hiện.”

Người này không chỉ tỏ ra kính trọng, mà lời nói cũng vô cùng cung kính.

Theo ánh mắt của hắn, có thể thấy bên trong trận pháp của đỉnh thứ chín, có một người đang ngồi thiền, đọc những cuốn cổ thư.

Người này có vẻ ngoài trung niên, nhưng tóc đã bạc trắng, sắc mặt cũng nhợt nhạt, cơ thể gầy gò, tạo cảm giác bệnh tật, thỉnh thoảng lại có tiếng ho khan phát ra.

Dù vậy, ba người ngồi ngoài trận pháp không dám khinh suất chút nào.

Là khách khanh ngoại tộc của gia tộc Vân Môn, ba người họ ban đầu không coi trọng Yên Huyền Tử, người cùng tu vi với họ, gia nhập vào một năm trước.

Nhưng không ngờ rằng trong năm này, trong các cuộc giao tranh với tộc Địa Linh, mỗi lần ra tay của người này đều như sấm sét, một chiêu đánh bại đối phương.

Thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay thì chặt đứt yết hầu.

Trong suốt một năm, đã có mười hai vị Nhân thần chết dưới tay hắn.

Trong đó có hai người đã đạt đến cảnh giới Nhân thần lục, nhưng đối với người này mà nói, cũng chỉ là thêm vài nhát, thêm vài lần chém mà thôi.

Vì vậy, trong bối cảnh suy tàn của gia tộc Vân Môn, công lao của Yên Huyền Tử cũng vô cùng nổi bật, do đó được bổ nhiệm làm người giữ trận của đỉnh thứ chín.

Được gọi là "Trận Tôn."

"Biết rồi."

Trong trận pháp, Hứa Thanh ngẩng đầu, mở miệng với giọng điệu bình thản.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn ra xa, trong lòng dâng lên những suy nghĩ.

"Vết thương đã gần hồi phục, ban đầu ta dự định sẽ sớm rời đi..."

Một năm trước, sau khi xem bản đồ và phát hiện nơi thích hợp nhất để trị thương gần đây chính là dãy núi Linh Chân mà hắn đã chọn, Hứa Thanh đã quyết định.

Bởi vì nếu không chọn nơi này, mà đi đến những chỗ khác thích hợp hơn, thời gian cần thiết sẽ rất dài.

Do đó, Hứa Thanh đã quyết định lợi dụng lúc gia tộc Vân Môn đang gặp khó khăn trong cuộc chiến, bỏ ra số tiền lớn để mời gọi các cường giả, và hắn đã tham gia vào.

Dù cho họ là khách khanh ngoại tộc, không thể nhận được sự tin tưởng và tham gia cũng không tiếp xúc được với nội bộ, chủ yếu chỉ làm bia đỡ đạn.

Nhưng đối với Hứa Thanh, điều hắn cần chỉ là bước vào dãy núi Linh Chân, dựa vào linh khí dày đặc nơi đây để rút ngắn thời gian trị thương.

Về việc ra tay sau đó, một phần là vì đối phương tìm đến cái chết, một phần là do linh khí trong trận pháp dày đặc hơn, và còn một lý do nữa là hắn biết quyền lợi của khách khanh bao gồm việc mượn thương đội của gia tộc để mua một số vật phẩm đặc biệt.

Hơn nữa, địa vị của hắn cũng quyết định quy mô của quyền lợi này.

Vì vậy, Hứa Thanh đã chọn cách giết thêm vài người, nhưng vẫn giữ trong phạm vi Nhân thần thất giới.

Nếu giết những người thuộc thất giới, sẽ quá nổi bật.

Hắn muốn tìm kiếm thông qua sức mạnh của gia tộc Vân Môn chính là vật phẩm có năng lực không gian, giống như vật trông như một khối bùn mà hắn từng gặp ở Nam vực.

Ngày hôm đó, người đó đã sử dụng vật phẩm này để làm gắn kết trời đất, tiêu hao sức mạnh của hắn.

Trong nhẫn không gian cũng không có.

“Một tháng, vẫn là hơi lâu.”

Hứa Thanh híp mắt.

Trong suốt năm qua, mặc dù hắn là khách khanh của gia tộc Vân Môn, vẫn không được quá tín nhiệm và không tiếp xúc với nội bộ, nhưng với tu vi và khả năng quan sát của mình, hắn đã nhận thấy rằng kết cục của gia tộc Vân Môn rất khó thay đổi.

“Lão tổ gia tộc Vân Môn, chín phần mười sắp sửa ngã xuống, dự kiến chỉ còn khoảng nửa tháng nữa.”

“Trận chiến cuối cùng với tộc Địa Linh chắc chắn sẽ bùng nổ trong vòng nửa tháng tới.”

Ánh mắt Hứa Thanh rơi vào chân trời, toàn bộ dãy núi Linh Chân, dù dưới ánh cực quang, vẫn u ám, tích tụ một lượng lớn âm khí.

Trong đó có đủ thứ kỳ quái, thỉnh thoảng xuất hiện.

Cảnh tượng này, những cường giả không đạt đến tầng chủ tể rất khó phát hiện.

Mà trong suốt một năm qua, Hứa Thanh không chỉ đơn thuần là trị thương, hắn cũng đã tu luyện phương pháp của riêng mình.

Dù là Ngũ Hành hay Thời Gian và Không Gian, hiện giờ mức độ cảm ngộ của hắn đã vượt xa một năm trước rất nhiều.

Điều này sẽ tạo ra ảnh hưởng rõ rệt đến sức chiến đấu của hắn.

Đặc biệt là không gian và thời gian, càng là điểm nhấn mà hắn muốn khám phá.

Trong tâm trí hắn, mơ hồ đã có một ý tưởng về cực thứ tám.

Sau một hồi lâu, ánh mắt Hứa Thanh hiện lên sự quyết đoán.

“Thôi được, vật phẩm chứa đựng năng lực không gian, nếu đến nơi khác tốn thêm một chút tâm tư, cũng không phải không thể tìm thấy.”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh nhắm mắt lại.

Chương 2475: Vân Môn Thiên Phàm (1)

Ba ngày trôi qua thật nhanh.

Tại đỉnh núi thứ chín của gia tộc Vân Môn, trong trận pháp.

Sau một năm trị thương, nhờ vào linh khí dày đặc nơi đây và sức mạnh của tinh thạch tím, Hứa Thanh cuối cùng đã phục hồi hoàn toàn đạo thương trong cơ thể.

Khi hắn mở mắt ra, sắc mặt vốn nhợt nhạt giờ đã hồng hào trở lại.

Cảm giác bệnh tật trên cơ thể hắn đã hoàn toàn biến mất.

Cơn ho dai dẳng suốt một năm cuối cùng cũng ngừng lại, hơi thở trong trẻo khiến đôi mắt của Hứa Thanh, vốn đã khép kín, giờ lại sáng rõ và tinh khiết.

Đi cùng với đó là tu vi trong cơ thể hắn trỗi dậy mãnh liệt, cùng với những tri thức mà hắn đã ngộ ra trong suốt một năm qua.

So với một năm trước, sự thay đổi là rất lớn.

Nếu như một năm trước, Hứa Thanh giống như một con dao găm sắc bén, thì sau một năm trị thương và tích lũy, hắn đã hóa thành một thanh trường kiếm nặng nề.

Và còn có cả bao kiếm!

Để có thể che giấu sự sắc bén.

“Đã đến lúc rời đi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về chân trời.

Xung quanh vẫn bình thường, ba tu sĩ bên ngoài trận pháp vẫn đang ngồi thiền.

Trong ba ngày cuối cùng này, không có trận chiến lớn giữa hai tộc bất ngờ bùng nổ, cũng không có cường giả nào xuất hiện.

Trong cảm nhận của Hứa Thanh, lão tổ gia tộc Vân Môn vẫn đang cố gắng chống đỡ.

Về thực lực chiến đấu của bản thân và việc sở hữu thẻ, hắn cũng không bị lộ ra.

“Tinh thạch tím, quả thực đã giúp ta rất nhiều.”

Hứa Thanh cảm nhận tinh thạch tím, trong lòng thầm nghĩ.

Trong khoảng thời gian trị thương tại vũng bùn, hắn từng thử dùng tinh thạch tím để che giấu việc những người khác dò xét thẻ tiên của mình.

Trên thực tế, hắn đã thử nhiều lần kể từ khi hợp nhất thẻ tiên, nhưng đều thất bại.

Hai bên dường như có sự bài xích lẫn nhau.

Và vật liệu của thẻ tiên cực kỳ đặc biệt, dường như có một sự hấp dẫn kỳ lạ với cái vòng thứ năm này.

Cuối cùng, trong vũng bùn, Hứa Thanh đã nghĩ ra một phương pháp tạm thời.

Nguyên lý là mối quan hệ giữa Tiểu Ảnh và tinh thạch tím.

Hắn biến Tiểu Ảnh thành một lớp màng mỏng, phủ lên da mình, sau đó thể hiện sức mạnh áp chế của tinh thạch tím.

Áp chế Tiểu Ảnh cũng đồng nghĩa với áp chế bản thân.

Thông qua áp chế liên tục, hắn gián tiếp đạt được hiệu quả che giấu.

Tuy nhiên, cũng có nhược điểm.

Một mặt là Tiểu Ảnh luôn phát ra cảm xúc khóc lóc và nỉ non.

Mặt khác là vấn đề tiêu hao.

Việc kích hoạt liên tục tiêu tốn một lượng lớn năng lượng tinh thần của Hứa Thanh.

Nếu phạm vi cảm ứng của đối phương không lớn hơn thẻ của hắn, Hứa Thanh vẫn có thể chịu đựng được.

Nhưng nếu đối phương có phạm vi lớn hơn, thì sẽ rất khó hoàn thành.

Cố gắng che giấu, một giây tiêu hao cũng đủ để Hứa Thanh không chịu nổi, và Tiểu Ảnh cũng không thể gánh chịu.

Cuối cùng thì vẫn còn quá yếu.

Nhưng may mắn thay, phạm vi thẻ của Hứa Thanh hiện giờ đã không nhỏ, tuy có những người có khả năng vượt qua hắn, nhưng ở vùng Tây lười biếng này, trừ khi không thể tránh khỏi một trận chiến, còn lại họ thường không lại gần nhau.

Dù sao, thời điểm này vẫn chưa đến giai đoạn kịch liệt thứ hai.

Còn về hai tộc Vân Môn và Địa Linh, những người sở hữu thẻ trong tộc họ không bằng Hứa Thanh về phạm vi, vì vậy dưới sự che giấu của hắn, họ không thể phát hiện ra sự hiện diện của một người như hắn.

Chính vì lý do đó, Hứa Thanh mới quyết định tham gia khi gia tộc Vân Môn mở cuộc chiêu mộ.

Cuộc chiến giữa hai tộc cũng khiến số lượng người bên ngoài giảm đi, phần lớn đều tránh xa.

Điều này đã tạo cho Hứa Thanh một khoảng thời gian tương đối an toàn.

Hôm nay, cuối cùng hắn cũng đã hoàn toàn hồi phục vết thương.

“Dù vậy, trong ba ngày này không có bất ngờ xảy ra, nhưng lại có một nhiệm vụ được truyền đến từ gia tộc Vân Môn…”

Hứa Thanh híp mắt, thu hồi ánh mắt đang nhìn lên bầu trời, và rơi vào một khối ngọc giản trước mặt.

Khối ngọc giản này được truyền đến vào ngày hôm qua.

Bên trong chỉ định cho Hứa Thanh một nhiệm vụ.

Hắn cần hộ tống một người của gia tộc Vân Môn đến thành Hắc Vân, càng sớm càng tốt.

“Vào lúc cuộc đại chiến cuối cùng của gia tộc Vân Môn sắp bùng nổ, nhiệm vụ này…”

Hứa Thanh chợt suy tư.

“Đây là một cái bẫy.”

“Nhưng điều kiện được đưa ra vẫn rất tốt.”

Hứa Thanh tập trung thần thức vào khối ngọc giản, bên trong rõ ràng thông báo rằng phần thưởng cho việc hoàn thành nhiệm vụ này chính là loại đất chứa đựng năng lực không gian mà hắn đã tìm kiếm suốt một năm qua.

Sự trùng hợp này, hiển nhiên là đã có kế hoạch từ trước.

Rõ ràng, vật phẩm này không chỉ là có được manh mối từ thương đội của gia tộc, mà thực tế đã sớm được tìm thấy, chỉ là chưa thông báo cho Hứa Thanh.

Nếu như vết thương của hắn chưa hồi phục, cho dù vật phẩm đó có đáng mong muốn đến đâu, hắn cũng sẽ không chấp nhận nhiệm vụ này.

Nhưng bây giờ…

Hứa Thanh suy nghĩ một lát, đưa tay chỉ vào khối ngọc giản.

Khi ánh sáng từ khối ngọc giản lóe lên, nửa giờ sau, từ khu vực trung tâm của gia tộc Vân Môn, một ánh sáng dài lao vút về phía đỉnh núi thứ chín.

Tốc độ không chậm, phát ra dao động tu vi ở cảnh giới Thần khí tam giai.

Rất nhanh, người đến đã đến đỉnh núi thứ chín.

Ba người đang ngồi thiền tại đây có chút kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn về phía ánh sáng.

Người đến là một nữ tử.

Cô gái mặc một bộ y phục trắng, thanh khiết và tỏa ra khí chất giản dị, nhưng trên trang phục có những hoa văn xám nhạt hiện lên, phát ra lực cấm chế.

Về diện mạo, cô rất xinh đẹp, với vẻ tươi sáng như cánh hoa khi bình minh lên.

Khuôn mặt cô cũng thể hiện một vẻ dịu dàng, đôi mắt như chứa đựng cả nghìn lời muốn nói.

Chương 2476: Vân Môn Thiên Phàm (2)

Khi bước đi nhẹ nhàng, cô càng thêm phần linh động.

Sau khi đến đỉnh núi thứ chín, cô nhanh chóng tiến thêm vài bước, cúi đầu tôn kính về phía Hứa Thanh trong trận pháp.

“Vân Môn Thiên Phàm, bái kiến tiền bối Yên Huyền Tử.”

“Người mà ta phải hộ tống là ngươi sao?

” Trong trận pháp, Hứa Thanh ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm vào cô gái, mở miệng nhẹ nhàng.

Bị ánh mắt của Hứa Thanh nhìn như vậy, trong lòng cô gái cảm thấy hồi hộp.

“Xin nhờ tiền bối.”

Hứa Thanh mặt không biểu cảm, vừa định thu hồi ánh mắt, nhưng ngay lúc đó, ánh mắt hắn lại dừng lại ở ngực cô gái, đôi mắt hơi nheo lại.

“Thú vị, vào đây một chút.”

Hứa Thanh vung tay, mở ra một khe hở trong trận pháp.

Nghe vậy, cô gái càng thêm lo lắng, nhưng biết rằng đây liên quan đến sinh mạng tương lai của mình, cô hít một hơi sâu, bước vào trận pháp, tiến về phía trước khe hở, đứng trước mặt Hứa Thanh.

Nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, trong tâm trí cô gái hiện lên những thông tin về hắn trong suốt một năm qua, thở dài trong lòng, tự nhủ không biết quyết định của mình là đúng hay sai.

Bởi theo sự sắp xếp của gia tộc, lần này có ba người để cô chọn làm người hộ tống, nhưng cuối cùng cô đã từ bỏ hai người còn lại, chọn Hứa Thanh trước mặt.

Nguyên nhân là vì cô có thân thể đặc biệt, từ nhỏ đã tu luyện bói toán.

Kể từ khi biết mình phải đối mặt với việc này, cô đã nhiều lần thử bói toán để tìm kiếm cơ hội sống sót, và cuối cùng chỉ thấy được một tia hy vọng nơi người đàn ông này.

Nhưng tia hy vọng đó, thỉnh thoảng có, thỉnh thoảng lại biến mất.

Tuy nhiên, cô cũng là một người quyết đoán, tự nhủ đã chọn thì phải đi tiếp… nên trong mắt cô hiện lên sự kiên quyết, cô cắn răng, chưa để Hứa Thanh hỏi đã cúi đầu chào hắn, nhanh chóng mở miệng.

“Tiền bối, Thiên Phàm có việc quan trọng muốn nói.

Nhiệm vụ của gia tộc Vân Môn lần này, không chỉ dành riêng cho tiền bối.”

“Thực tế, tổng cộng đã phát hành mười bốn bản!”

“Mỗi bản đều chỉ định một khách khanh của gia tộc, hộ tống một vị thành viên chủ chốt đến những thành phố khác nhau.”

“Nguyên nhân là vì trong số chúng ta, có người đã sử dụng phương pháp đặc biệt để mang theo một đoạn bí mật liên quan đến sự trỗi dậy của gia tộc trong tương lai.”

“Nhưng cụ thể vật này nằm ở ai, ngay cả chúng ta cũng không biết, có thể ở tôi, cũng có thể ở người khác, hoặc thậm chí không ai trong chúng ta có cả.”

“Nhưng dù sao, ngoài người thật sự mang theo bí mật ra, tất cả những người còn lại đều là mồi nhử để thu hút tộc Địa Linh.”

Nói xong, Vân Môn Thiên Phàm thở phào một hơi dài, cô biết mình đang đánh cược, và một khi đã cược thì phải dốc hết sức, vì vậy cô đưa tay từ chỗ mà Hứa Thanh đã nhìn, lấy ra một chiếc hộp.

Mở nó ra.

Bên trong hộp, rõ ràng có một cục đất to bằng nắm tay!

Năng lượng không gian tỏa ra từ, uốn lượn bốn phía.

Chính là thứ mà Hứa Thanh mong muốn.

Theo nhiệm vụ trong ngọc giản, hắn phải hoàn thành nhiệm vụ thì mới nhận được vật này.

Nhưng bây giờ, đối phương lại đưa ra trước, và Hứa Thanh nhận ra rằng vật này hiện tại không bị phong ấn.

Nhưng rõ ràng có dấu hiệu đã từng bị phong ấn, có lẽ mới được mở ra không lâu, và có chút máu, có lẽ phương pháp để mở khóa là dùng máu.

“Đất không gian này chính là vật mà tiền bối đã tìm kiếm suốt một năm qua. Tiểu bối đã nhận được từ gia tộc, nó vốn bị phong ấn, và phong ấn này có liên quan đến sự sống chết của ta, chỉ có khi ta tự nguyện dùng máu của chính mình mới có thể mở ra.”

“Tiểu bối suy nghĩ kỹ, không muốn dùng cách này để uy hiếp tiền bối, nên đã mở phong ấn.”

Nói xong, Vân Môn Thiên Phàm cung kính đưa ra vật, rồi cúi đầu quỳ xuống.

Hiện tại, cô đã nói ra tất cả những điều không thể nói, tự mình phá hủy những biện pháp mà gia tộc đã sắp đặt để bảo vệ tính mạng của mình.

Không có bất kỳ sự che giấu nào, bản thân cũng không phòng bị, dù là tâm tư hay thể xác, trong lúc quỳ bái, tất cả đều bộc lộ ra, để Hứa Thanh tự do xem xét.

Hứa Thanh sắc mặt không đổi, ánh mắt lướt qua cục đất, xác nhận vật này không sai, rồi đưa tay thu lại, sau đó nhìn về phía cô gái đang quỳ ở đó.

Hắn mở miệng một cách bình thản.

“Người bình thường sẽ không làm như ngươi.”

Vân Môn Thiên Phàm hít sâu một hơi, đáp lại trong giọng thấp.

“Tiểu bối có thể chất đặc biệt, tu luyện về bói toán, nhưng không dám xem tiền bối, mà chỉ đoán xem cầu mong của mình xuất phát từ đâu, kết quả bói toán chỉ ra là số chín.”

Ánh mắt Hứa Thanh chợt trầm xuống.

“Ngươi có mong muốn gì?”

“Tiểu bối muốn… sống sót, sống đến thành Hắc Vân.”

Cô gái ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói.

Hứa Thanh không lập tức đưa ra câu trả lời, mà trầm ngâm một hồi, sau đó chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi trận pháp.

Mỗi bước chân hắn giẫm xuống, trận pháp đều dậy sóng.

Cô gái Vân Môn Thiên Phàm đang quỳ xuống trong lòng không khỏi hồi hộp, trong lúc cúi đầu cảm thấy lo lắng, Hứa Thanh đã đi qua bên cạnh cô.

“Đi theo ta.”

Âm thanh vang lên, rơi vào tai Vân Môn Thiên Phàm, cả người cô chấn động mạnh, lập tức đứng dậy, theo sau Hứa Thanh.

Toàn bộ đỉnh núi thứ chín đột nhiên chấn động.

Khi trận pháp dậy sóng, dưới sự kính trọng của ba tu sĩ, Hứa Thanh bước ra khỏi trận pháp.

Một bước rơi vào không trung, tạo thành sóng tròn, khuếch tán bốn phía.

Bước thứ hai lên cao, tiến về phương xa.

Vân Môn Thiên Phàm theo sát phía sau, như một nữ tỳ, đây là cách cô tự định vị cho mình trong đoạn đường sắp tới.

Chương 2477: Tiểu Nữ Tỳ Khéo Léo (1)

“Tiền bối, để đến thành Hắc Vân, theo lộ trình gia tộc cung cấp, sẽ mất khoảng nửa tháng. Tuy nhiên, tiểu bối đã bói toán và thấy rằng khả năng lộ diện của lộ trình này là khá cao.”

“Vì vậy, tiểu bối đã tự lập một lộ trình khác, đi qua hồ Thiên Thủy, núi Cửu Khúc, rồi vượt qua sa mạc Thời Gian, sẽ đến một trận pháp cổ xưa.”

“Tại đó, tiểu bối có cách mở nó, để chúng ta có thể sử dụng trận pháp và đến gần nhất với thành Hắc Vân ở Đại Vân Xuyên.”

“Chỉ là thời gian sẽ kéo dài thêm khoảng năm ngày…”

Trên bầu trời, một chiếc thuyền gỗ đang lao nhanh trong ánh cực quang.

Hứa Thanh, với dáng vẻ trung niên, ngồi xếp bằng trong thuyền, đang đọc một cuốn cổ thư.

Ngồi đối diện hắn là Vân Môn Thiên Phàm, xinh đẹp, nhẹ nhàng lên tiếng.

Đây là ba giờ sau khi họ rời khỏi dãy núi Linh Chân.

Trong ba giờ này, Hứa Thanh vẫn chăm chú đọc sách, còn Vân Môn Thiên Phàm thì cẩn thận quan sát.

Cô rất rõ rằng người trước mặt—Yên Huyền Tử—chính là hy vọng cho hành trình này, liên quan đến sinh mạng của cô.

Nhưng cô cũng hiểu rằng thực lực của hắn không phải là tuyệt đỉnh; nếu gặp phải cường giả mà hắn không thể đối phó, hắn sẽ không thể vì mình mà liều mạng.

Vì vậy, cô cần phải điều chỉnh lộ trình, tìm một con đường an toàn hơn cho bản thân.

Tuy nhiên, việc thay đổi lộ trình sẽ làm tiêu tốn thêm thời gian.

Vì vậy, khi cô nói ra những lời này, trong lòng cũng không khỏi hồi hộp, chú ý đến biểu cảm của Hứa Thanh.

"Ngươi cứ sắp xếp đi."

Hứa Thanh không mấy quan tâm đến việc thay đổi lộ trình. Dù hắn tự tin vào thực lực hiện tại, nhưng nếu có thể không phải ra tay, thì đương nhiên càng tốt.

Khi nghe Hứa Thanh trả lời như vậy, Vân Môn Thiên Phàm nhẹ nhõm một hơi, sau đó vừa điều khiển thuyền, vừa chú ý đến Hứa Thanh.

Khi thấy Hứa Thanh trầm tư về nội dung trong cuốn sách, cô điều chỉnh tốc độ thuyền, đồng thời tăng cường âm thanh bên ngoài, khiến bên trong thuyền tương đối yên tĩnh.

Khi nhận thấy Hứa Thanh tiếp tục xem sách, cô nhẹ nhàng lấy ra một ít linh quả và đặt bên cạnh, chú ý đến loại linh quả mà Hứa Thanh đầu tiên chọn, ghi nhớ trong lòng.

Ngoài ra, cô còn ước lượng thời gian, lấy ra linh dịch và linh rượu.

Khi phát hiện Hứa Thanh thích linh rượu hơn, bình rượu của cô không ngừng được thay thế, không để trống một giây.

Thậm chí, khi Hứa Thanh đặt cuốn sách xuống, cô còn lấy ra đàn cổ, nhẹ nhàng gảy một bài, thấy Hứa Thanh không có vẻ không vui thì cô cũng nỗ lực gảy lên.

Ngoài ra, khi đi qua những địa hình đặc biệt, nếu Hứa Thanh nhìn vào đó, cô sẽ ngay lập tức cung cấp những thông tin mà mình biết về vùng đất đó.

Toàn bộ quá trình, cô hành xử như một người hầu gái, rất chu đáo.

Mặc dù những hành động này, ban đầu còn khá vụng về, cho thấy cô từ nhỏ đến lớn chưa từng làm những việc như vậy.

Nhưng cô rất nghiêm túc, cố gắng làm cho Hứa Thanh có một chuyến đi thoải mái hơn.

Có thể nói, mọi thứ đều lấy Hứa Thanh làm trung tâm.

Những chi tiết này, Hứa Thanh đều nhìn thấy, nhưng không ngăn cản.

Thế là, ba ngày trôi qua.

Một hồ nước màu xanh hiện lên trên mặt đất ở phía xa.

Nhìn từ trên không, hồ nước giống như một chiếc gương, mặt nước yên ả, và linh khí dày đặc, tỏa ra cảm giác trong sạch.

"Tiền bối, trước mặt chính là hồ Thiên Thủy."

"Truyền thuyết kể rằng, trong những năm tháng xa xưa, trong cuộc chiến giữa thần và tiên, đạo lữ của Miêu Kỳ Tiên Chủ—Thiên Thủy—đã ngã xuống tại đây. Đến khi cuộc chiến kết thúc, Miêu Kỳ Tiên Chủ đến đây, nỗi nhớ dâng trào, nước mắt hòa quyện thành hồ nước xanh này."

Khi Vân Môn Thiên Phàm vừa dứt lời, Hứa Thanh đặt cuốn sách cổ xuống, ánh mắt rơi vào hồ Thiên Thủy.

Khi thấy Hứa Thanh quan tâm đến truyền thuyết này, Vân Môn Thiên Phàm lập tức điều khiển thuyền, làm cho thuyền từ tốc độ nhanh dần giảm xuống, cuối cùng nổi lơ lửng trên không trung của hồ Thiên Thủy.

Vị trí này giúp Hứa Thanh có thể quan sát rõ ràng hơn.

"Hồ này..."

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn đưa tay ra không trung, lập tức một giọt nước từ hồ Thiên Thủy bay lên, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Nó rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Giọt nước này nhìn có vẻ bình thường, nhưng thông qua Ngũ Hành đạo của Hứa Thanh, hắn cảm nhận thấy nước hồ này dường như có sự sống, ẩn chứa ý chí.

"Vẫn có chút khác biệt..."

Trong đôi mắt của Hứa Thanh, quyền lực của tiên thuật đang chuyển động, ý nghĩa của bảy tình sáu dục tỏa ra, hòa hợp cùng Ngũ Hành của hắn, sau khi kiểm tra lại, hắn nhận ra rằng, thực chất không phải là ý chí.

Mà là cảm xúc.

Trong hồ nước này, tồn tại nỗi buồn sâu sắc.

Phát hiện này khiến tâm hồn Hứa Thanh xao động, suy tư lan tỏa, rơi vào trầm tư.

“Ngũ Hành và cảm xúc hòa quyện, có lẽ sẽ tạo ra nhiều biến hóa hơn.”

“Điều này, thực sự có chút tương đồng với bản chất của tiên thuật…”

Bên cạnh, Yên Môn Thiên Phàm, chú ý đến cảnh tượng này, không dám quấy rầy, chỉ lặng lẽ cảnh giác bốn phương, bảo vệ Hứa Thanh.

Thời gian dần trôi, nửa khắc sau, Hứa Thanh vẫn đang suy tư, nhưng sắc mặt của Yên Môn Thiên Phàm đã thay đổi lớn, đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Trên bầu trời, một dải cầu vồng dài, với tốc độ cực nhanh, đang lao đến đây.

Trong đó là một lão giả mặc trường bào xám, khí tức nồng đậm của bảy giới thần thánh, khiến cho sự xuất hiện của hắn làm thay đổi cả thiên địa.

Chương 2478: Tiểu Nữ Tỳ Khéo Léo (2)

Bầu trời chấn động, đất đai ầm ầm, bốn phương đều bị ảnh hưởng.

Mà Yên Môn Thiên Phàm, khi nhận ra ngay lập tức, đã nhận ra người đến.

“Tiêu Tình!”

Nàng tâm hoảng hốt.

“Trưởng lão khách quý của Địa Linh tộc!”

Đối với những cường giả của Địa Linh tộc, với vai trò là nhân vật cốt lõi của Yên Môn, nàng tự nhiên rất am hiểu về thông tin, ngay lúc này nhận ra, hơi thở của nàng trở nên gấp gáp, cảm giác sinh tử khẩn trương vô cùng.

Cùng lúc đó, trong lòng cũng dâng lên vị đắng và tuyệt vọng không thể kiềm chế.

Nàng không ngờ, mình đã thay đổi lộ trình, lại nhanh chóng bị chặn lại, và người đến có tu vi đến mức này.

“Tiền bối Viêm Huyền trước đây đã chém giết cấp cao nhất, chỉ là Lục Giới…”

Ngay lúc Yên Môn Thiên Phàm lo lắng, trên bầu trời, Tiêu Tình liếc mắt một cái, khóa chặt vào chiếc thuyền gỗ, biểu cảm của hắn lạnh lùng, như nhìn kẻ kiến, không nói một lời, lập tức tiến lại.

Nhiệm vụ của hắn, không chỉ là chém giết một cốt lõi, mà là hai.

Dù cho đối phương có chút khôn ngoan, đoán ra là cái bẫy, từ đó thay đổi lộ trình, nhưng…

“Đoán sai rồi.”

“Đây không phải cái bẫy, mà là một cuộc cá cược.”

Tiêu Tình mặt không biểu cảm, ánh mắt không nhìn đến Yên Môn Thiên Phàm đang tuyệt vọng và run rẩy, mà là dừng lại trên

Hứa Thanh, sau đó, hắn đưa tay lên, bầu trời chấn động.

Một bàn tay khổng lồ, bất ngờ xuất hiện, cuốn theo cả thiên địa, mạnh mẽ chộp về phía chiếc thuyền gỗ.

Khí tức kinh khủng, áp lực mạnh mẽ khiến thân thể và linh hồn của Yên Môn Thiên Phàm như bị đông cứng, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ đang hạ xuống.

Cũng ngay lúc này, ngồi trong thuyền gỗ, Hứa Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía đó.

Ánh nhìn này...

Bàn tay đang rơi xuống bỗng dừng lại.

Thậm chí không thể rơi xuống được.

Sau đó, một tiếng nổ vang lên, bàn tay lập tức vỡ vụn.

Cùng lúc đó, áp lực và sự đông cứng đang bao trùm Yên Môn Thiên Phàm, trong khoảnh khắc này, bùng nổ thành từng mảnh.

Cảm giác nghẹt thở cũng tức thì biến mất.

Khi cảm giác hồi phục lại, Yên Môn Thiên Phàm hổn hển thở dốc, nhìn lên bầu trời, trước đó còn điềm tĩnh Tiêu Tình, giờ đây biểu cảm lạnh lùng của hắn đang thay đổi, sự kinh hoàng nhanh chóng chiếm lấy.

Tiếp theo, trong đôi mắt không thể tin nổi của Yên Môn Thiên Phàm, Tiêu Tình thậm chí lùi lại nhanh chóng, sắc mặt từ kinh hoàng chuyển thành tái nhợt, như muốn trốn chạy.

Lúc này, trong lòng Tiêu Tình vang lên như có vô số sấm sét nổ tung.

Trước khi đến đây, hắn biết người bảo vệ là Viêm Huyền, cũng hiểu rõ thông tin và chiến lực của đối phương, biết khả năng của họ.

Nhưng trong mắt hắn, dù Viêm Huyền có xuất sắc đến đâu, cũng không thể chống lại sự ra tay của hắn.

Mà hắn không ngờ, đối phương... như đã biến thành một người khác, chỉ với một ánh mắt, đến nỗi đã phá hủy thần thông của mình

“Loại chiến lực này, người này… người này…”

Tiêu Tình cơ thể run rẩy, đầu óc choáng váng, lúc này đã bộc phát toàn lực, muốn trốn thoát khỏi nơi đây.

Nhưng trong lúc chạy trốn, tâm trí hắn lại một lần nữa vang lên như sấm.

Hắn phát hiện, dù có triển khai bí pháp để tăng tốc độ, nhưng mọi thứ trước mắt vẫn không hề thay đổi.

Giống như không gian mà hắn đang ở đã trở thành vô hạn.

Phía dưới, vẫn là Thiên Thủy Hải, xung quanh, vẫn là nơi hắn vừa ở.

Cảnh tượng này khiến hắn cảm thấy kinh hoàng, bỗng nhiên hắn lại thấy tầm nhìn mờ mịt, và trên mặt xuất hiện thêm một thứ gì đó.

Đó là nước mắt.

Những giọt nước mắt, không thể tự kiểm soát, từ khóe mắt hắn chảy xuống.

Ngày càng nhiều…

Chỉ trong chốc lát, nước mắt đã làm ướt toàn thân hắn.

Sau đó, bắt đầu chảy máu.

Mặt hắn đầy máu nước!

Và máu cũng nhanh chóng khô lại, bắt đầu chảy ra sự sống.

Cuối cùng, sự sống như bị đổ ra, trong chốc lát đã khô cạn tiêu tan, và thân thể, linh hồn của hắn, cùng với tất cả, trong khoảnh khắc này, trở thành tro bụi.

Tán loạn giữa trời đất.

Cảnh tượng này thật kỳ quái!

Được phản chiếu trong mắt Yên Môn Thiên Phàm, nàng đứng đó, không thể tin vào những gì vừa chứng kiến.

Dù giờ đây tầm nhìn chỉ còn lại những đám tro tàn đang tan biến, nhưng hình ảnh trước đó đã in sâu trong ký ức nàng.

Nàng đã chứng kiến vị trưởng lão khách quý của Địa Linh tộc, giữa không trung rơi lệ.

Sau đó chảy máu, và rồi sự sống trôi đi.

Tự mình khóc thành tro bụi.

Hình ảnh trong ký ức khiến nàng thất thần.

Hơi thở trở nên dồn dập, tâm trí dậy sóng như chưa từng có.

Mỗi một cơn sóng đều chứa đựng sự không thể tin được.

Thậm chí có một khoảnh khắc, nàng đã nghĩ rằng mình nhìn nhầm.

Trong khi đó, Hứa Thanh đã thu hồi ánh mắt, lặng lẽ lắc đầu.

“Quả thực tương tự với tiên thuật, nhưng sức mạnh thì bình thường, tiêu diệt Huyền Thần thì được, nhưng đối với Chủ Tể, tác dụng không lớn, và có chút quá màu mè.”

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không đứng dậy khỏi thuyền, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, rồi cầm cuốn cổ thư bên cạnh, cúi đầu tiếp tục xem.

Một lúc sau, nhận thấy Yên Môn Thiên Phàm vẫn đang thất thần, Hứa Thanh gõ cuốn cổ thư vào mạn thuyền.

Âm thanh vang lên bên tai Yên Môn Thiên Phàm, khiến tâm trí nàng từ trạng thái chấn động lại hội tụ về.

“Đi thôi.”

Hứa Thanh nói nhẹ nhàng.

Yên Môn Thiên Phàm hít một hơi sâu, cố gắng hồi phục, nhưng sóng gió trong tâm trí rõ ràng không thể bình tĩnh nhanh như vậy.

Sau một thời gian, nàng mới miễn cưỡng hồi phục một chút, lập tức điều khiển thuyền bay về phía xa.

Ánh nhìn về phía Hứa Thanh giờ đây cũng không khỏi nổi lên sự kỳ lạ, nàng không nhịn được hỏi một câu.

“Tiền bối… con đường tiếp theo của chúng ta, sẽ đi thế nào?”

“Cứ để ngươi sắp xếp.”

Hứa Thanh không ngẩng đầu, tiếp tục đọc sách.

“Vâng ạ!”

Chương 2479: Lấy Thần Làm Nô (1)

Bảy ngày sau.

Bên cạnh núi Cửu Khúc, tiếng hát nhẹ nhàng của một cô gái như tiếng chim linh hồn, tựa như suối chảy, vang vọng khắp bốn phương.

“Cảnh sắc như bình che giấu dấu ấn tiên, Cửu Khúc uốn lượn vào mây.

Nước xanh nhẹ nhàng thì thầm giữa đá, hoàng hôn không vấy bẩn gió thông rừng thông.”

Khi giọng hát vang lên, từ xa có thể thấy toàn bộ núi Cửu Khúc, sương mù quấn quanh, bên trong có dòng suối từ đỉnh núi đổ xuống, uốn lượn chảy về chân núi, hòa vào một dòng sông nước xanh.

Trên sông còn có những chiếc thuyền, như những chiếc lá rơi.

“Tiền bối, đây chính là núi Cửu Khúc. Dòng suối chảy quanh co, giữa dòng chảy vang lên âm thanh tiên, vì thế mới có tên như vậy.”

Trong thuyền, khói hương nhẹ nhàng bay lên, đèn sáng rực.

Yên Môn Thiên Phàm vừa đánh đàn cổ cầm vừa nhìn về phía trước, nơi Hứa Thanh đang chăm chú nhìn núi Cửu Khúc, trong lòng nàng dậy sóng theo từng bước đi.

Dù đã trôi qua bảy ngày, nhưng hình ảnh kỳ quái về cái chết của vị trưởng lão khách quý Địa Linh tộc vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trong tâm trí nàng.

Một cái nhìn, khiến một người có tu vi Huyền Thần bảy giới phải khóc than, chuyện này… trong mắt nàng, chỉ có thể do một vị Huyền Thần chín giới đại viên mãn mới có thể làm được.

Điều này càng khiến nàng nhận ra, vị Viêm Huyền Tử trước mắt này, những gì hắn thể hiện ở Sơn Mạch Linh Chân chỉ là phần nổi của tảng băng trôi, còn bản thân chỉ cần không gặp phải Chủ Tể thì sẽ an toàn.

Cũng vì vậy, cảm giác sinh tử trong lòng nàng đã giảm bớt rất nhiều, mà thay vào đó là cảm giác kỳ diệu, khiến cho hành trình này trở thành một chuyến du lịch thực sự.

Sự thoải mái trong tâm trạng khiến nụ cười của nàng cũng nhiều hơn hẳn.

Hòa mình vào trong âm nhạc, trong tiếng đàn cổ cầm hòa quyện với âm thanh của dòng nước.

Kết hợp với khói hương và ánh đèn, nàng cảm thấy như mình đang trải nghiệm một chút cảm giác “suối chảy bên mình, quên đi mọi ồn ào”.

Nghe âm thanh tiên nhạc, nhìn về phía Cửu Khúc, Hứa Thanh cầm bình rượu, uống một ngụm.

So với sự thư thái của Yên Môn Thiên Phàm, tâm trạng của Hứa Thanh trong sự rung rinh của âm thanh tiên nhạc thì khó lòng quên đi những ồn ào.

Rượu uống vào, tuy hòa trong miệng nhưng lại bay lên trong ký ức.

Mơ hồ, hồi tưởng về một chiếc thuyền, trên thuyền cũng có hai người, cũng có âm nhạc, đang chảy trong tâm hồn.

Như cảm nhận được tâm trạng của Hứa Thanh lúc này, Thiên Phàm cúi đầu, âm thanh đàn cầm hòa theo những câu hát, trôi lững lờ trên dòng nước trong xanh.

“Chim bay lượn tìm giấc mơ cũ, tâm hồn cùng sông núi cùng bình yên.

Mong lưu lại nơi này bên cạnh ngài sống, không hỏi về ngày về hay năm tháng trôi.”

Dòng nước lấp lánh, chiếc thuyền trôi qua núi Cửu Khúc.

“Tôi có một khúc nhạc, lâu rồi chưa nghe, ngài có muốn trình diễn không?”

Hứa Thanh đột nhiên hỏi.

“Thiên Phàm rất vui lòng.”

Yên Môn Thiên Phàm lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía bóng lưng của Hứa Thanh, dịu dàng nói.

Hứa Thanh giơ tay, một phiến ngọc giản đã khắc bản nhạc rơi xuống trước mặt Yên Môn Thiên Phàm.

Thiên Phàm nhẹ nhàng nâng tay, đặt nó vào lòng bàn tay, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần.

Sau một lúc, âm thanh đàn cầm đã thay đổi.

Giai điệu quen thuộc vang lên trong trời đất.

Dòng sông, chiếc thuyền đơn, từ từ lùi xa.

Cô gái trên thuyền chơi nhạc, chàng trai nhìn về phương xa.

Giữa sông núi, hắn đang tìm kiếm giấc mơ cũ.

Trong gió trời, mang theo ý vị giang hồ.

Âm thanh đàn cầm như đang kể lại một đời bi thương và hạnh phúc.

Cuối cùng, tất cả mọi thứ hóa thành một bình rượu nặng nề.

Trong cô đơn, Hứa Thanh uống cạn.

“Tiền bối… khúc nhạc này có ý nghĩa sâu xa, chứa đựng một đời quyến luyến, dù có bi thương nhưng cũng có sự buông bỏ, người sáng tác chắc chắn không phải hạng tầm thường, không biết tên của khúc nhạc này là gì?”

Yên Môn Thiên Phàm nhìn Hứa Thanh, nhẹ nhàng hỏi.

Hứa Thanh không trả lời, chỉ liếc nhìn dòng nước, rồi nhìn về phía chân trời.

Gió lớn thổi qua, mái tóc dài bay múa, y phục phấp phới, trong lúc đó, một cảm giác lạnh lẽo cũng từ trong gió mà dâng lên.

Và rồi, gió ngừng lại.

Dòng nước của con sông cũng trở nên tĩnh lặng.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, mặt nước trước thuyền gỗ bỗng nhiên dậy sóng!

Nước sông lõm xuống, một cái đầu khổng lồ bất ngờ nổi lên từ dưới.

Cái đầu này như đầu rắn, đầy vảy, toàn thân màu đen tuyền, chảy ra chất nhầy, đôi mắt như ngọn lửa đỏ rực, tràn đầy ác ý.

Kích thước của nó đạt tới hàng trăm trượng, khi nó xuất hiện trên mặt sông, thì so với nó… chiếc thuyền gỗ như một món đồ chơi của trẻ con.

Đi kèm với sự xuất hiện của nó là những âm thanh thì thầm vang vọng trong tâm trí.

Âm thanh này rơi vào tai người, khiến người ta điên cuồng, linh hồn không vững, thân thể vang dội.

Cùng lúc đó, khi cái đầu kỳ quái xuất hiện, bốn phía bắt đầu biến dạng, cảm giác mờ ảo trở nên mãnh liệt.

Và khi ánh mắt nó nhìn thẳng vào Yên Môn Thiên Phàm, trái tim nàng không thể kiểm soát mà đập nhanh hơn, như thể muốn vỡ tung khỏi lồng ngực.

Trong đầu nàng như muốn nổ tung, một cảm giác điên cuồng từ bên ngoài đang bá đạo xâm nhập.

Nàng cảm nhận được một cú chấn động, rõ ràng cảm thấy rằng, vào khoảnh khắc này, toàn bộ cơ thể như tất cả thịt máu đều có ý thức, tạo ra một sự bài xích mãnh liệt, như muốn tách rời khỏi bản thân.

Còn đối với khí tức xung quanh, đúng vào khoảnh khắc này, nó bị cuốn lại, bị một luồng khí khác biệt hoàn toàn với linh khí xâm chiếm, trong lúc bài xích lẫn nhau, linh khí cũng đang bị ô nhiễm.

Đó là thần khí, đó là dị chất!

Đó là… thần linh!

Khi tâm trí Yên Môn Thiên Phàm rung chuyển, tu vi bị áp chế, thân thể và linh hồn đều gần như không thể chịu đựng, một luồng lực lượng mềm mại từ Hứa Thanh tỏa ra, bao trùm lấy nàng.

Bảo vệ nàng khỏi thế giới bên ngoài.

Chương 2480: Lấy Thần Làm Nô (2)

Tiếp theo, Hứa Thanh giơ tay phải lên, chộp về phía trước.

Lập tức, không gian bị biến dạng và mờ ảo ở phía trước bỗng vang lên, bùng nổ thành từng mảnh, trong chốc lát tan vỡ.

Dòng sông cũng bị chộp lấy, đột ngột cuốn lên, tạo ra một sức mạnh như núi đổ, hóa thành bàn tay, một tay nắm chặt cái đầu của thần linh.

Hướng lên, kéo mạnh.

Trời đất rung chuyển.

Âm thanh gào thét xé lòng phát ra từ miệng thần linh, thân thể nó bị rung chuyển, bị lôi ra từ dòng sông.

Khi nước sông văng tung tóe, lộ ra hình dáng kỳ quái hoàn chỉnh.

Hình dáng này, cái đầu chiếm tới chín phần mươi.

Cái đầu khổng lồ hàng trăm trượng, bên dưới là thân thể tương đối mảnh khảnh, làn da có màu xám, chất nhầy chảy ra.

Xung quanh, từng quả cầu ánh sáng quay cuồng, nhấp nháy, tỏa ra ánh sáng bí ẩn và kỳ quái.

Một cảm giác hỗn loạn, điên cuồng mạnh mẽ trỗi dậy.

Bên trong thân thể nó, có một ngọn lửa đang cháy, chỉ có điều ngọn lửa bị một cái chao đèn được tạo từ các ký tự phong ấn lại.

Dưới cái chao đèn này, ngọn lửa bị giam giữ, bị kiểm soát.

Hơn nữa, trên cái chao đèn còn có một phiến ngọc giản đặc biệt.

Phiến ngọc giản này như một sinh vật sống, mọc ra rất nhiều tua, lan ra trên não bộ của cái đầu, như một loài ký sinh, khóa chặt nó lại.

“Thần nô!”

“Tiền bối, đây là Địa Linh tộc, năm xưa đã tiêu tốn nhiều tài nguyên để mua thần nô từ Đạo Tiên Tông, thần nô… đều có năng lực của Chủ Tể, tiền bối…”

Yên Môn Thiên Phàm, khi Hứa Thanh bảo vệ nàng khỏi thế giới bên ngoài, cũng nhanh chóng hồi phục lại, lúc này tâm trí nàng rung động, rõ ràng không ngờ rằng kẻ truy sát lại dám dùng thần nô để giết mình.

Nghĩ đến sự đáng sợ của thần nô, Yên Môn Thiên Phàm run rẩy, bản năng mở miệng nhắc nhở.

Nhưng khi lời nói còn chưa nói hết, đôi mắt nàng đã mở to, không thể nói ra được.

Bởi vì ánh mắt nàng nhìn thấy, vị thần linh khủng khiếp vừa rồi, lúc này đang bị bàn tay ảo giác giữ chặt giữa không trung, dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát được.

Còn ở phía trước thần linh, Hứa Thanh, sắc mặt vẫn như thường, ánh mắt đánh giá thần linh, như đang nghiên cứu.

Cảnh tượng này khiến Yên Môn Thiên Phàm hổn hển, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh của vị khách quý trước đó đã khóc mà chết.

“Thần linh ở cảnh giới thần hỏa.”

Hứa Thanh hướng ánh mắt về phía ngọn lửa trong thân thể thần linh, được cái chao đèn bao quanh.

Hắn nhìn thấy cái chao đèn đó, được cấu tạo từ vô số ký tự dày đặc, mỗi ký tự đều khác nhau, số lượng không dưới hàng triệu, cực kỳ phức tạp, và giữa mỗi ký tự còn có sự thay đổi về thứ tự, không chỉ một kiểu sắp xếp.

Ngoài ra, phiến ngọc giản như sinh vật sống trên cái chao đèn, còn kỳ lạ hơn, Hứa Thanh chưa từng thấy qua, trong một lúc cũng không thể phân biệt được.

Khi đến Cửu Nguyệt Hạng thứ năm, đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thần linh, trước đây cũng từng thấy thần linh trở thành nô lệ, bị các tu sĩ sử dụng như pháp bảo hoặc linh thú.

Nhưng từ lời nói của Yên Môn Thiên Phàm, hắn nghe ra nguồn gốc của thần nô này.

“Bị kiểm soát trong các phái chính thống và có thể bán ra ngoài?”

Hứa Thanh trầm tư, đối với phương pháp kiểm soát thần linh trở thành nô lệ, hắn dâng lên không ít hứng thú, và qua quan sát, hắn nhận thấy phương pháp này cực kỳ khéo léo.

Nếu không hiểu rõ bản chất, muốn phá bỏ nó là rất khó khăn.

Nếu cưỡng ép phá vỡ, sẽ khiến thần linh bị nô dịch bị tắt thần hỏa, thần trí sụp đổ, thậm chí còn có thể dẫn đến sự tan vỡ của thần hồn và thân thể.

“Nhưng nếu đã là nô lệ, và đã bị bán ra, thì chắc chắn sẽ có phương pháp kiểm soát.”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía chân trời.

Dưới ánh sáng đỏ rực, nơi Hứa Thanh nhìn thấy, nơi đó là một không gian mờ ảo, có bốn bóng hình bị ép buộc hiện ra.

Khi nhìn thấy bốn người này, Yên Môn Thiên Phàm lập tức nhận ra.

Trong đó, ba người là khách quý của Địa Linh tộc, một người là trưởng lão cốt lõi của Địa Linh.

Ba người trước có tu vi Huyền Thần bảy giới, còn người sau… đã đạt tới Huyền Thần chín giới.

Nàng lập tức thông báo cho Hứa Thanh.

Và lúc này, bốn người đứng trên bầu trời, mỗi người đều sắc mặt kinh hãi, vô cùng sợ hãi, tâm trí dậy sóng.

Trong số đó, một người cầm theo một cái trống nhỏ, nhưng bất kể hắn có gõ mạnh như thế nào, thần linh kết nối với cái trống này đều không thể thoát khỏi bàn tay ảo giác của Hứa Thanh.

Khi Hứa Thanh liếc mắt nhìn bốn người này, họ lập tức cảm thấy tâm trí rung động, da đầu tê dại, không chút do dự lùi lại.

Nhưng rõ ràng đã quá muộn.

Gần như cùng lúc họ bỏ chạy, Hứa Thanh tiến lên một bước về phía bầu trời.

Ngay khoảnh khắc đó, màu sắc của thiên địa biến đổi.

Trong mắt Thiên Phàm, như có một cuốn tranh rộng lớn trải ra giữa bầu trời, che phủ tất cả, làm mờ mọi thứ.

Cho đến vài nhịp thở sau, cuốn tranh tan biến, bốn người tu sĩ không thấy đâu, chỉ còn Hứa Thanh trở về.

Một tay cầm bình rượu, một tay nắm chặt một cái đầu.

Cái đầu này chính là của vị trưởng lão cốt lõi của Địa Linh.

Hắn vẫn còn sống, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi và tuyệt vọng mãnh liệt, đang bị lục soát linh hồn.

Khi trở lại thuyền gỗ, việc lục soát cũng đã hoàn tất.

Về sự thật của nhiệm vụ này, Hứa Thanh cũng đã biết.

“Gia tộc Yên Môn nắm giữ một đoạn chìa khóa để vào một nơi tạo hóa nào đó, đây là căn nguyên của cuộc chiến giữa hai tộc, nhưng chìa khóa này rất đặc biệt, có vẻ như cuối cùng khó lòng bị đoạt lấy.”

“Vì vậy, sau khi ép gia tộc Yên Môn đến mức cùng cực, Địa Linh đã đề xuất một cuộc cược mà gia tộc Yên Môn không thể từ chối.”

“Gia tộc Yên Môn cử ra mười bốn vị cốt lõi, Địa Linh truy sát, nếu cuối cùng mười bốn vị đều chết, thì gia tộc Yên Môn thua, chỉ cần một người sống đến đích, thì Địa Linh thua.”

“Cược là chìa khóa đó cùng với sự tồn tại của gia tộc Yên Môn.”

Hứa Thanh không có hứng thú với chìa khóa này.

Vì vậy, chỉ một cái bóp, cái đầu trong tay hắn hóa thành tro bụi, đồng thời cái trống nhỏ điều khiển thần linh cũng xuất hiện trong tay hắn, hắn nhẹ nhàng gõ một cái.

Âm thanh vang lên, thần linh ở phía trước hóa thành một luồng ánh sáng, hòa vào trong cái trống, hiện ra các hình tượng trên mặt trống.

Sau khi thu lại, Hứa Thanh quay đầu nhìn về phía Yên Môn Thiên Phàm, người đang thở hổn hển, trong lòng lại tràn ngập sự không thể tin.

“Rượu, hết rồi.”

Hứa Thanh mở miệng, ném bình rượu trong tay về phía nàng.

Chương 2481: Giang Hồ Vô Tận (1)

Cồn cát màu xanh, lấp lánh vô số ánh sáng rực rỡ, như thể mỗi hạt cát bên trong đều là những viên ngọc quý.

Tụ lại với nhau, liên miên không dứt.

Giống như những cơn sóng lớn của đại dương, bị đông cứng lại trong không gian tĩnh lặng.

Ánh sáng từ bốn phương tỏa ra, trong sự tĩnh lặng đó lan tỏa, khiến mọi thứ ở đây trở nên mờ ảo hơn.

Chỉ có sự lấp lánh của cát, giống như những vì sao, lại như vô số thời gian đan xen tạo ra những giấc mơ không thể đếm được.

Như một giấc mộng huyền ảo.

Nhìn vào, là một cảnh tượng huyền ảo rực rỡ.

“Tiền bối, đây chính là sa mạc thời gian.

Sau khi vượt qua sa mạc này, chúng ta có thể đến được trận pháp cổ xưa đó.”

“Thông qua trận pháp, có thể chuyển tiếp đến khu vực gần thành Bạch Vân.”

Tại rìa sa mạc thời gian, trên chiếc thuyền gỗ lơ lửng giữa không trung, Yên Môn Thiên Phàm ánh mắt đầy vẻ chăm chú nhìn Hứa Thanh, người đang đọc sách trước mặt.

Lúc này, nàng quỳ ngồi bên cạnh, một tay gọt vỏ trái cây cho Hứa Thanh, một tay nhẹ nhàng nói.

Trên hành trình này, đối với nàng mà nói, cũng như những làn sóng mà sa mạc thể hiện, trái tim nàng luôn dao động, những suy nghĩ như mộng ảo.

Mỗi lần hồi tưởng, nàng đều cảm thấy kỳ diệu vô cùng.

Có thể chỉ một cái nhìn mà khiến một tu sĩ Huyền Thần bảy giới phải khóc than.

Có thể trong vài nhịp thở chém giết bốn vị trưởng lão.

Có thể một tay áp chế thần linh.

Những cảnh tượng này khiến nàng rõ ràng nhận ra, vị tiền bối Viêm Huyền Tử trước mặt, chắc chắn là một Chủ Tể!

Dù nàng cũng từng thấy các tu sĩ ở cảnh giới Chủ Tể khác, không kể là tổ tiên của gia tộc hay thiên tài trong gia tộc, đều là Chủ Tể.

Còn những Chủ Tể từ ngoại tộc, nàng cũng đã xa xôi thấy qua vài người.

Nhưng không có ai, lại ở gần nàng như vậy, và đồng hành suốt chặng đường.

Cảm giác được bảo vệ khỏi mọi nguy hiểm như thế này, là trải nghiệm hiếm hoi trong đời nàng, và đã ăn sâu vào linh hồn.

Trong suốt vài ngày này, nàng thỉnh thoảng cũng nhân lúc Hứa Thanh uống rượu mà hỏi về vấn đề tu luyện của bản thân, và Hứa Thanh cũng không keo kiệt, đã chỉ điểm cho nàng.

Những chỉ điểm này đã đem lại lợi ích không nhỏ cho nàng, nhiều mối nghi ngờ về con đường tu luyện cũng đã được giải quyết trong những ngày này.

Thậm chí trong mắt nàng, nhiều vấn đề mà vị tiền bối này nhìn nhận còn thấu hiểu hơn cả tổ tiên của nàng.

Về lý do tại sao một tu sĩ ở cảnh giới Chủ Tể lại trở thành khách quý của gia tộc mình, và lại ẩn giấu thực lực, nàng không muốn suy nghĩ hay quan tâm đến.

Dù sao gia tộc đã như vậy, mọi chuyện đều không liên quan đến mình nữa.

“Tiền bối Viêm Huyền chắc chắn có lý do không thể nói ra, và có những bí mật không muốn người ngoài biết.”

Yên Môn Thiên Phàm thầm nghĩ trong lòng, sau đó cầm lấy một loại quả tiên khác, tiếp tục gọt vỏ, đồng thời nhận thấy bình rượu của Hứa Thanh sắp cạn, liền nhanh chóng thay thế.

Trong túi chứa đồ của nàng, vật phẩm rất nhiều, đồ ăn thức uống chỉ là một phần, nhưng cũng khá phong phú.

Điều này dĩ nhiên không phải do bói toán mà có, mà là nàng đã có sự lựa chọn, tự định vị mình là một người hầu toàn diện, cố gắng để Hứa Thanh trên chặng đường này cảm thấy thoải mái, từ đó tăng cường khả năng sống sót của bản thân.

Những suy nghĩ của nàng, Hứa Thanh không để tâm.

Nhưng cũng không thể không nói, suốt chặng đường, Yên Môn Thiên Phàm đã thực sự làm rất xuất sắc trong công việc của một người hầu.

Hơn nữa, nàng cũng rất thông minh, đặc biệt là việc chủ động thông báo ngay từ đầu và tháo gỡ phong ấn của không gian, không ngừng thể hiện sự quyết đoán.

Vì vậy, Hứa Thanh cũng sẵn lòng thực hiện lời hứa trước đó.

Giờ đây, một tay nâng bình rượu uống một ngụm, ánh mắt hắn cũng dừng lại trên sa mạc phía trước.

Nhìn vào sự lấp lánh, nhìn vào sự mờ ảo, nhìn vào vô số thời gian nơi đây.

Ở gần, sa mạc như một bức tranh, như một thiên công đang viết nên quy luật.

Ở xa, những đường nét của cồn cát mờ ảo, như thể đang ẩn giấu những bí mật cổ xưa.

Ngoài ra, trong sa mạc, thực vật rất hiếm, thỉnh thoảng có vài cây, mà đều có lá biến thành hình kim, sự thay đổi của các loài này nhằm giảm bớt sự bay hơi nước, kéo dài tuổi thọ của sự sống.

Sự kiên cường của sự sống được thể hiện ở nơi này.

Tất cả mọi thứ đều như vậy.

Chúng sinh cũng như thế.

rên bầu trời, vài con đại bàng bay lượn, bóng hình của chúng dưới ánh cực quang trở nên vô cùng nổi bật.

Sự tĩnh lặng của sa mạc cũng vào lúc này bị tiếng kêu của những chú đại bàng vang vọng từ bầu trời phá vỡ, nhưng không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn làm tăng thêm chút bí ẩn và sự hoang vu.

"Vì sao nơi này được gọi là thời gian?"

Khi thuyền gỗ bay vào sa mạc, Hứa Thanh từ từ lên tiếng.

Trên hành trình này, Yên Môn Thiên Phàm, người hiểu biết về mọi địa điểm đã đi qua, lúc này lại ngập ngừng.

Sau một lúc, nàng hơi lo lắng mở miệng.

"Tiền bối, về nguyên nhân cái tên của sa mạc này, không có ghi chép nào trong bất kỳ cổ tịch nào, chỉ là những người sống trong sa mạc này truyền miệng."

"Vì vậy, tại sao lại có cái tên này, tiểu nữ cũng không biết…"

Hứa Thanh gật gù, ánh mắt lướt qua người Yên Môn Thiên Phàm, truyền ra một giọng nói nhẹ nhàng.

"Những nơi mà ngươi đã chọn trên hành trình này đều rất thú vị, giống như Hồ Thiên Thủy và sa mạc thời gian, những nơi có tên đặc biệt hoặc chứa đựng truyền thuyết cổ xưa, ngươi còn biết bao nhiêu nơi như vậy nữa?"

Nghe vậy, Yên Môn Thiên Phàm vội vàng từ trong túi chứa đồ lấy ra một cuốn trúc thư, đặt trang trọng trước mặt Hứa Thanh.

"Tiền bối, tất cả đều ở đây, tiểu nữ rất thích những câu chuyện ghi lại về các địa hình và môi trường khác nhau, nên đã luôn sưu tầm."

"Ở đây, ngoài một số địa điểm trong phạm vi thế lực của gia tộc, tiểu nữ đã tận mắt nhìn thấy, hầu hết còn lại đều là nghe người khác nói, chưa có cơ hội thực sự đến đó."

"Vì vậy, có thể có thật giả."

Hứa Thanh nhận cuốn trúc thư, thần thức quét qua, ánh mắt hiện lên một tia sáng lấp lánh.

Chương 2482: Giang Hồ Vô Tận (2)

Trên cuốn trúc thư này, viết bằng chữ, ghi chép về địa lý, bao gồm các dạng địa hình, núi non, hồ nước, cho đến các dòng sông và lưu vực, và còn đánh dấu tên cùng câu chuyện, cũng có vị trí tương đối.

“Lạc Hề Đàm, Thiên Phong Động, Hỏa Không Sơn Mạch, Tiên Lạc Bình Nguyên, Chủ Đạo Nhai, Địa Quy Hồ, Vân Nê Lưu Vực…”

Nhìn vào từng cái tên, Hứa Thanh nảy sinh sự hứng thú mãnh liệt.

“Nếu trong số đó chỉ cần một nửa là những nơi thật sự đặc biệt như Hồ Thiên Thủy và sa mạc thời gian này, thì sẽ giúp ích cho ta không ít.”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh thu lại cuốn trúc thư.

Trong mắt hắn, giá trị của cuốn trúc thư này không hề kém gì so với lớp đất chứa năng lượng không gian.

Sau đó, Hứa Thanh lại nhìn về phía Yên Môn Thiên Phàm.

“Ngươi có vội vàng đến thành Bạch Vân không?”

“Không vội, không vội, một chút cũng không vội.”

Thấy Hứa Thanh hài lòng, lòng Yên Môn Thiên Phàm càng phấn chấn hơn, chỉ cần có thể giúp ích cho Hứa Thanh, nàng cảm thấy đó là sự thể hiện giá trị của bản thân.

Hơn nữa, những chỉ dẫn trong suốt chặng đường đã khiến nàng cảm thấy nếu hành trình dài hơn một chút thì càng tốt.

Vì vậy, khi nghe câu hỏi của Hứa Thanh, nàng lập tức vui vẻ đáp lại.

Hứa Thanh gật đầu nhẹ, bước một bước về phía trước trên thuyền, lập tức biến mất, khi xuất hiện đã ở trên cồn cát của sa mạc.

Tại nơi đó, hắn ngồi xếp bằng, ánh mắt lấp lánh.

“Ở đây, thời gian là hỗn loạn, hoặc nói cách khác, có vô số thời gian chảy trôi ở những mức độ khác nhau, nhưng lại hòa quyện vào nhau, khiến mọi thứ trở nên bình thường.”

Lẩm bẩm, thần thức Hứa Thanh tỏa ra, bao trùm bốn phương.

Đối với sự cảm nhận của Hứa Thanh, Yên Môn Thiên Phàm đã quen thuộc, nàng thấy Hứa Thanh ngồi xếp bằng, lập tức thu thuyền gỗ lại, hạ xuống bên cạnh Hứa Thanh và bắt đầu bận rộn.

Rất nhanh chóng, nàng đã dựng lên một cái mái che xung quanh Hứa Thanh, và bày biện một chiếc chiếu được dệt từ linh thảo, cuối cùng ngồi bên cạnh, chống cằm, đôi mắt đẹp luôn nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Dù giờ đây Hứa Thanh trông có vẻ trung niên và có chút phong trần, nhưng trong mắt nàng, hắn lại mang một sức hút đặc biệt.

“Tiền bối, khi còn trẻ, chắc hẳn cũng phong lưu phóng khoáng, khí thế hiên ngang.”

“Và trên người ngài, có rất nhiều câu chuyện…”

“Ngài thường nhìn về phía chân trời xa xôi, phải chăng ngài đang hồi tưởng?

Hồi tưởng về gia tộc của mình, hồi tưởng về những người xưa?”

“Còn có khúc nhạc đó, Giang Hồ Vô Tận, phong thái lẫm liệt, nhưng lại mang theo nỗi bi thương, khi ngài chơi đàn, ta mơ hồ thấy bóng dáng của một người phụ nữ…”

“Đó có phải là… đạo lữ của tiền bối không?”

Trong lòng Yên Môn Thiên Phàm thì thầm, một làn gió ấm thổi qua, làm bay tóc dài của Hứa Thanh, y phục của hắn cũng phấp phới.

Cơn gió ấy cũng cuốn theo Yên Môn Thiên Phàm, làm cho bộ váy của nàng dính sát vào thân thể, làm nổi bật những đường cong gợi cảm, rất uyển chuyển.

Cảnh tượng thật đẹp.

Giống như trong khoảng tối tăm, thiên công cũng nghiêng đầu nhìn lại, bắt đầu viết lên cát vàng trên sa mạc, theo dòng chảy của sa mạc, tạo thành từng bức tranh cát.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Năm ngày đã qua.

Thần thức của Hứa Thanh đã bao trùm đến một vùng rộng lớn, vừa bao phủ cả vùng sa mạc, vừa thẩm thấu vào từng hạt cát.

Năm ngày trước, khi nhìn thấy sa mạc này lần đầu, Hứa Thanh cảm nhận được sự hỗn loạn của thời gian ở đây.

Còn về nguyên nhân cụ thể, lúc đó hắn không chắc chắn, chỉ cảm thấy như đồng hồ mặt trời của mình, kim đồng hồ ở đây đột ngột bị chậm lại, có lúc nhanh lên, có lúc chậm lại, có lúc lại đứng yên.

Và cực thời đạo của hắn cũng gợn sóng mạnh hơn bình thường.

Cho đến bây giờ, thông qua năm ngày quan sát và nghiên cứu, kết hợp với sự hiểu biết của bản thân về thời gian, hắn mơ hồ có một giả thuyết.

“Cát vàng vô tận ở đây, nhìn có vẻ như rất nhiều, khó mà đếm được, nhưng thực ra… cảm giác của ta là chúng là một thể.”

“Cái sự nhất thể này không phải là mô tả sa mạc là một tổng thể, mà là… sự đồng nhất của từng cá thể!”

Hứa Thanh thầm ngẫm nghĩ trong lòng.

“Nói chính xác, dù mỗi hạt cát ở đây có bề ngoài và kích thước khác nhau, nhưng thực ra, có lẽ lúc ban đầu, tất cả đều giống nhau.”

“Không kể kích thước, không kể bề mặt mài mòn, bao gồm mọi chi tiết nhỏ nhất, đều giống nhau.”

“Những số lượng lớn này giống như được phác họa lại.”

Đây là sự thấu hiểu mà hắn có được sau năm ngày quan sát, nghiên cứu và khám phá.

Hứa Thanh giơ tay lên, nắm một nắm cát, ánh mắt chăm chú nhìn.

“Giống như… nơi đây trước kia chỉ có một hạt cát.”

“Có thể là do gió thổi qua, hoặc ảnh hưởng của ngoại vật, đã khiến cho hạt cát này di chuyển, mỗi lần di chuyển lại làm cho thời gian tác động lên nó có sự thay đổi.”

“Mỗi lần biến đổi, giống như là thêm một dòng thời gian, và thêm một hạt cát.”

“Dưới sự trôi qua của thời gian, dưới sự thổi phồng của gió hoặc sức mạnh huyền bí, số lượng dòng thời gian ở đây ngày càng nhiều, cát cũng ngày càng nhiều.”

“Mỗi hạt cát ban đầu đều giống nhau, nhưng rất nhanh đã có dòng thời gian riêng của nó, chúng trong dòng thời gian của riêng mình, xuất hiện những ma sát và quỹ đạo khác nhau.”

“Cuối cùng, hình thành nên sa mạc mà mắt thấy.”

“Đó cũng là lý do tại sao nơi này lại có nhiều dòng thời gian như vậy, và chúng lại giao thoa với nhau.”

Hứa Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía tận cùng của sa mạc.

“Địa điểm này thật kỳ diệu, hoặc có thể nói… nơi này thực sự là một bảo vật liên quan đến thời gian.”

“Nhưng rất ít người có thể mang nó đi, vì cách mang đi là phải điều chỉnh lại thời gian của mỗi hạt cát ở đây, để cho sa mạc này trở lại trạng thái bình thường từ sự hỗn loạn, cuối cùng giảm thiểu số lượng cát, cho đến khi trở thành hạt cát ban đầu.”

“Hiện tại ta cũng không làm được.”

“Nhưng… nơi đây, đã cho ta thấy cách thể hiện sâu sắc hơn về sức mạnh của thời gian.”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên.

Chương 2483: Hướng Đi Của Bát Cực (1)

“Thời gian, không chỉ đơn thuần là sự trôi chảy nhanh chóng, đảo ngược quá khứ hay giữ lại khoảnh khắc.”

“Còn có những khía cạnh sâu sắc hơn…”

Hứa Thanh nhìn về phía sa mạc bao la trước mặt, vào khoảnh khắc hiểu ra bản chất của nó, dù hắn đã sở hữu sức mạnh của thời gian, nhưng lòng vẫn bị cách thức thể hiện thời gian nơi đây khuấy động, dấy lên vô số suy tư.

“Thời gian có thể là vĩ mô, hiện hữu trên tất cả các tinh vòng, hoặc nói cách khác… nó bao trùm mọi sinh linh, bất cứ điều gì tồn tại đều nằm trong phạm vi của nó.”

“Dòng sông thời gian, ở khắp mọi nơi.”

“Nhưng nó không phải là bất biến, dù là ảnh hưởng từ sức mạnh bên ngoài hay những thay đổi khác, đều có thể tạo ra sự biến hóa khác nhau.”

“Và điều mà sa mạc này thể hiện, chính là những nhánh thời gian.”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, cảm giác sáng tỏ trong lòng càng thêm rõ rệt.

“Mỗi hạt cát, mỗi lần di chuyển, đều tạo ra một dòng thời gian, và trong dòng thời gian đó, sẽ xuất hiện hạt cát thứ hai.”

“Hạt cát thứ nhất và hạt cát thứ hai, bản chất giống nhau, nhưng dòng thời gian thì khác biệt.”

“Cứ như vậy, thời gian trôi đi, càng nhiều dòng thời gian xuất hiện, tạo thành hỗn độn, như chính sa mạc này. Nếu cuối cùng có thể thu về một mối, thì sẽ như đang đi trong thời gian, nhưng lại độc lập khỏi nó, có thể gọi là nắm giữ.”

Ánh mắt Hứa Thanh tỏa ra ánh sáng kỳ diệu.

“Nhưng thật tiếc, hiện tại ta không thể thu về một mối, chỉ có thể để cho nó sinh ra sự hỗn loạn.”

“Mà loại dòng thời gian hỗn loạn dựa trên sự biến đổi của vật thể, ở một mức độ nào đó, giống như… sự xuất hiện của những số phận khác nhau?”

“Mỗi khi thêm một dòng thời gian, sẽ có thêm một hạt cát tương ứng với dòng thời gian đó, và quỹ đạo phát triển sau này của hạt cát này không còn liên quan đến hạt cát nguyên thủy, đã trở thành một con đường độc lập.”

Hứa Thanh hồi tưởng lại quyền năng số phận của thần linh mà hắn từng có, dần dần một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong lòng hắn.

Bởi hắn nhận ra, quyền lực và quyền năng thần thánh, ở khoảnh khắc này dường như có sự tương đồng.

“Nhưng cũng có những điểm khác biệt tinh tế, quyền năng số phận của ta, là dùng dao khắc để tạo ra những sợi chỉ số phận mới, từ đó làm cho nó nổi bật, trở thành chủ đạo.”

“Còn các nhánh thời gian, là để cho vật thể tự nó biến đổi thành nhiều dòng thời gian khác nhau…”

“Cụ thể sự khác biệt, đợi sau này trở về tìm hiểu lại, khi thân phận thần và thân phận tiên hòa hợp, chắc chắn sẽ có sự cảm ngộ rõ ràng hơn.”

“Còn bây giờ…”

Hứa Thanh ánh mắt lấp lánh, hắn đang suy nghĩ về khả năng của các nhánh thời gian này sẽ thể hiện như thế nào trong chiến đấu.

Cùng lúc đó, hắn lấy ra một bình Lão Huyền Thánh Dịch, uống một ngụm.

Những ngày qua, hắn đã uống hai bình, và lúc này lấy ra bình thứ ba.

Khi Lão Huyền Thánh Dịch lan tỏa, tâm trí Hứa Thanh cũng dâng lên sôi sục.

“Ta có thể sử dụng trên bản thân mình, với mỗi hành động, thậm chí mỗi nhịp tim, để tạo ra những dòng thời gian khác nhau.”

“Mặc dù ta không thể thu về một mối, nhưng có thể thông qua thời gian của bản thân, bùng nổ ra ngoài, hình thành một biển thời gian hỗn loạn!”

“Những ai bước vào biển hỗn loạn của ta sẽ phải chịu sức mạnh của thời gian, chìm vào sự hỗn loạn, trong vô số dòng thời gian, sẽ hoặc là chết, hoặc là phát điên!”

“Nếu áp dụng lên kẻ thù… cũng sẽ như vậy!”

“Mỗi động tác của đối phương sẽ tạo ra một dòng thời gian hỗn loạn, và càng nhiều thì đối phương sẽ không thể kiểm soát những biến đổi này, nên chỉ có thể thụ động đối mặt, rối loạn chính mình!”

“Thậm chí tạo ra cảm giác như thần linh, khi nhìn chỉ một cái, tất cả thịt máu của mình đều như muốn tách rời.”

“Thần thông này, ngay cả Chủ Tể cũng khó mà tránh được!”

Trong ánh mắt Hứa Thanh toát lên một tia lạnh lẽo.

“Đắm mình vào biển khổ, phải chịu kiếp nạn, không có thời gian tận tuyệt, vì vậy gọi là… Vô Gian!”

Hứa Thanh đưa tay tạo dấu ấn, vận chuyển sức mạnh của bản thân, bao trùm toàn bộ sa mạc, trong lòng ngưng tụ những ý tưởng của mình, hòa tan thành đạo, in vào Bát Cực thứ bảy.

Sau khi hoàn tất, tâm trí hắn vẫn tiếp tục lan tỏa.

Khả năng của Lãu Huyền Thánh Dịch cũng vào lúc này không ngừng phát huy, làm cho trí tuệ xuất chúng của Hứa Thanh càng thêm gia tăng.

“Hơn nữa, về khả năng của các nhánh thời gian, chắc chắn còn có những cách thể hiện tốt hơn nữa, cần ta sau này tiếp tục nghiên cứu kỹ lưỡng.”

“Ví dụ như… kết hợp với sức mạnh không gian?”

Hứa Thanh trầm ngâm, một lúc sau, bỗng cảm thấy tâm trí mình chuyển động.

“Những dòng thời gian phát sinh thêm, cộng với không gian độc nhất của dòng thời gian đó, sẽ xuất hiện…”

“Một số phận tương đồng với bản nguyên của ta nhưng lại khác biệt trong tương lai?”

Hứa Thanh cảm thấy hơi thở của mình đột ngột tăng tốc, hắn mơ hồ cảm giác như mình đã nắm bắt được điều gì đó.

“Hoặc chính xác mà nói, có lẽ nên gọi là… không gian?”

“Dựa trên không gian mà ta tạo ra?”

“Trong vô số không gian, có vô số phiên bản của ta…”

Hắn đột ngột ngẩng đầu, tâm trí trong khoảnh khắc này dậy sóng mãnh liệt, lập tức bắt đầu thử nghiệm.

Thời gian trôi đi, ba ngày đã qua.

Hứa Thanh vẫn chìm đắm trong những cảm ngộ của bản thân, khám phá cách kết hợp giữa thời gian và không gian.

Trong khoảng thời gian này, những ý tưởng mà hắn nghĩ ra, có những cái đã được diễn giải, có những cái đã thực sự được thực hiện, nhưng kết quả không ngoài sự thất bại.

Vì vậy, hắn quyết định thay đổi tư duy, tập trung vào việc hình thành dòng thời gian một cách hỗn loạn, thử biến sức mạnh không gian của mình thành một chiếc hộp, để chứa đựng các dòng thời gian.

Quá trình này diễn ra rất chậm chạp.

Nhưng Hứa Thanh không bận tâm đến điều đó, toàn bộ tâm trí hắn đều đắm chìm trong công việc này.

Còn với Yên Môn Thiên Phàm, sự rung động trong lòng nàng ngày càng lớn dần theo từng bước tu luyện của Hứa Thanh!

Mặc dù tu vi của nàng vẫn còn ở cảnh giới Khuyết Hư, liệu có thể đột phá thành Huyền Thần hay không còn phải xem duyên phận, nhưng với tư cách là một trong những nhân vật cốt lõi của gia tộc, kiến thức của nàng vẫn rất phong phú.

Dù nàng đã tiếp xúc với các Chủ Tể khác, nhưng những gì diễn ra trong vài ngày qua vẫn khiến tâm trí nàng dậy sóng mãnh liệt.

Cơn bão cảm xúc này bắt nguồn từ sự thấu hiểu của Hứa Thanh đối với sa mạc, trong lòng Yên Môn Thiên Phàm như một sự bùng nổ từng bậc.

Những ngày đầu tiên, nàng nhận ra rằng tất cả các hạt cát trong sa mạc đang dần lấp lánh, khiến cho sa mạc trong mắt nàng như biến thành một bầu trời đầy sao.

Điều này khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng.

Chương 2484: Hướng Đi Của Bát Cực (2)

Tiếp theo, tất cả các hạt cát đều rung chuyển, thậm chí có một khoảng thời gian ngắn, Yên Môn Thiên Phàm thấy mọi hạt cát xung quanh đều bay lên.

Cảm giác như mơ như thực này đã ảnh hưởng sâu sắc đến nhận thức của nàng, khiến tâm trạng trở nên cuồng loạn.

Nhưng so với những điều này, những gì xảy ra sau đó mới thực sự khiến nàng choáng váng.

Nàng phát hiện ra… Hứa Thanh trên người xuất hiện sự biến dạng, trở nên mờ ảo, như thể đang chồng chéo lên nhau, thậm chí nàng không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng trong một khoảnh khắc, nàng dường như thấy vô số phiên bản của Hứa Thanh!

Dù chỉ trong chớp mắt, những hình ảnh đó như ảo giác biến mất, nhưng ngay sau đó, cơ thể nàng run rẩy và cơn chóng mặt mạnh mẽ ập đến.

Trời đất như đảo lộn.

Điều khiến nàng kinh hoàng hơn là trong cơn chóng mặt ấy, nàng cảm giác mình chợt già đi, rồi lại biến thành một đứa trẻ, sau đó lại trở về trạng thái bình thường.

Và những ảo giác liên tục xuất hiện, như thể trải qua từng đoạn đời khác nhau.

Niềm vui, nỗi buồn, tình yêu, thù hận… tất cả đều hiện hữu trong đó.

May mắn thay, khi Hứa Thanh nhận ra điều gì đó, hắn đã đưa tay tạo ấn, dừng lại mọi thứ, và một luồng lực mềm mại bao phủ nàng, ngăn cách mọi tác động.

Nếu không, có lẽ giờ đây nàng đã trở thành một đống xương khô.

Những hình ảnh này khiến cơn bão cảm xúc trong lòng Yên Môn Thiên Phàm trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

“Cả tổ tiên cũng không mang đến cho ta cảm giác như vậy…”

Yên Môn Thiên Phàm liên tục hít vào, nhanh chóng lùi lại một đoạn, không dám lại gần Hứa Thanh.

Trong lòng nàng vừa kính trọng, lại vừa cảm thấy an toàn hơn trước.

Nàng lại một lần nữa khẳng định, con đường bói toán của mình lần này chắc chắn là chính xác.

Về phần sinh tử của những người cốt lõi khác trong gia tộc, nàng không biết, nhưng nàng hiểu rằng lần này, bản thân sẽ không gặp nguy hiểm lớn.

Đồng thời, nàng mơ hồ cảm thấy, thuật bói toán của mình, sau khi trải qua cảnh tượng vừa rồi, dường như cũng đã có sự biến đổi.

“Thay đổi do sự tu luyện của tiền bối Viêm Huyền gây ra, ở một mức độ nào đó, lại tương hợp với con đường bói toán?”

Yên Môn Thiên Phàm suy tư, ngồi xếp bằng ở xa, cẩn thận cảm nhận.

Thêm hai ngày nữa trôi qua.

Toàn bộ sa mạc ngày càng trở nên lấp lánh, vô số hạt cát không ngừng bay lên, đan xen và chuyển động, tạo thành một cơn bão trong sa mạc.

Âm thanh ầm ầm vang vọng khắp nơi, lúc này bên ngoài sa mạc, một người đang tiến đến trên mặt đất.

Người đến là một cô gái.

Nàng mặc một chiếc váy dài bằng vải voan đen, tay cầm một cây thương đen, khuôn mặt xinh đẹp nhưng thần thái lạnh lùng, toàn thân tỏa ra hơi thở băng giá.

Nàng đứng ngoài cơn bão sa mạc, một bước bước vào vùng cát.

Nhưng chỉ là một bước, cả người đã dừng lại.

Sau một khoảnh khắc, nàng từ từ thu lại bước chân, đứng đó như hóa thành một ngọn núi băng, không khí xung quanh bị hơi thở của nàng làm đông cứng, còn có một áp lực vô hình lan tỏa ra bốn phương.

Như thể mọi sinh linh, chỉ cần lại gần, sẽ bị luồng khí lạnh lẽo đó nuốt chửng.

Tuy nhiên, khí thế của ngọn núi băng này chỉ tồn tại trong chốc lát, khi nàng thu lại bước chân, ánh nhìn của nàng dần tan biến.

Mọi thứ nhanh chóng bị sự nặng nề bao trùm.

“Sa mạc thời gian…”

“Quyền lực thời gian!”

“Không trách mà các trưởng lão và khách quý trước đó lại chết một cách kỳ quái, đến mức ta bị triệu hồi đến đây để ngăn cản.

Khách quý của gia tộc Yên Môn này, không chỉ là Chủ Tể, mà rất có khả năng là Chủ Tể trung kỳ!”

“Nàng ẩn giấu trong gia tộc Yên Môn, mục đích chắc chắn cũng là để chiếm đoạt đoạn chìa khóa kia…”

Cô gái chìm vào trầm tư.

Là một tuyệt thế thiên kiêu của Địa Linh tộc, và cũng là chủ sở hữu của ấn tín chuẩn tiên, nàng đã chiến đấu vô số trận, kiến thức vượt xa chín phần mười người trong gia tộc.

Nàng tự tin có thể chiến đấu với mọi kẻ đồng cảnh giới.

Nhưng lúc này… sự nghiêm trọng trong ánh mắt nàng dần dần hòa lẫn vào cảm giác nguy cơ ngày càng mạnh mẽ.

Cách đây không lâu, nàng đã cảm nhận được cái chết.

“Người này, ta không phải là đối thủ.”

Sau một khoảng lặng ngắn, cô gái hít sâu một hơi, từ từ lùi lại.

Sau ba bước, cơ thể nàng bỗng dừng lại, biểu cảm chợt thay đổi.

Nàng nhận ra rằng, mình đã lùi lại hơi muộn.

Thời gian nàng đứng ở đây cũng đã khá lâu, trong khoảng thời gian đó, nhịp tim và những suy nghĩ trong lòng cùng những cử động của cơ thể đều quá nhiều.

Điều quan trọng nhất là, nàng không nên bước chân vào sa mạc.

Vì vậy, trong khoảnh khắc nàng không hề hay biết, những dòng thời gian đã hình thành xung quanh nàng, khiến cơ thể nàng trở nên méo mó, mờ ảo và chồng chéo lên nhau.

Nhưng là Chủ Tể, nàng không phải là hạng tầm thường, ngay khi nhận ra sự bất thường của mình, nàng lập tức không chút do dự nâng cao tu vi, quyết đoán không tiếc giá nào phá hủy bảo vật của mình, mượn sức mạnh đó gia tăng quyền lực của mình, bùng nổ mạnh mẽ.

Chỉ trong chốc lát, một ngọn núi băng khổng lồ và hùng vĩ, lấy nàng làm trung tâm, ầm ầm vươn lên, đứng vững bên ngoài sa mạc.

Băng phong tất cả, đông lạnh mọi thứ, bao gồm cả bản thân và thời gian!

Sau vài ngày, ngọn núi băng vẫn đứng vững.

Cơn bão trên sa mạc dần dần tan biến, toàn bộ sa mạc trở lại bình thường.

Hứa Thanh, vào lúc này, mở mắt.

Hắn không nhìn về phía ngọn núi băng ở xa, chỉ lặng lẽ thở dài về những cảm ngộ của bản thân.

Sau thời gian này thử nghiệm, hắn nhận ra vì sự hiểu biết của mình vẫn chưa đủ, rốt cuộc vẫn không thể khiến thời gian và không gian hòa quyện.

“Nhưng đây là một hướng đi, là hướng đi của Bát Cực!”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, đưa tay vung lên, sa mạc lập tức dậy sóng, mọi hạt cát đều rung chuyển, hàng vạn dòng thời gian giao thoa, ánh sáng lấp lánh sắc màu rực rỡ.

Cuối cùng, mọi thứ tụ họp lại trước mặt Hứa Thanh, hình thành một con đường lấp lánh.

“Đi thôi.”

Hứa Thanh đứng dậy, nói với Yên Môn Thiên Phàm.

Lúc này, Yên Môn Thiên Phàm đang nhìn về ngọn núi băng bỗng xuất hiện trong nhận thức của nàng, đặc biệt là hình ảnh người phụ nữ bị phong ấn.

Ngay khi nhận ra đối phương, nàng theo bản năng nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiền bối, nàng…”

“Nàng đang cố gắng đông cứng thời gian, nhưng đã thất bại.

Giờ đây, nàng vẫn chưa chết, nhưng cũng không khác gì đã chết.”

“À, cái đó… đồ vật trên người nàng?

” Yên Môn Thiên Phàm chớp mắt hỏi.

Hứa Thanh lắc đầu, không nói thêm gì.

Bởi vì, biển Vô Gian bị phong ấn trong ngọn núi băng đó, dù là hắn đã tạo ra, nhưng hắn cũng không có khả năng thu về một mối.

Nếu bước vào, hắn cũng sẽ bị mắc kẹt trong đó.

Tất nhiên, Hứa Thanh sẽ không tiết lộ điều này.

Lúc này, hắn tiến một bước, bước lên con đường lấp lánh trước mặt, trong hành trình của mình, hắn đã vượt qua thời gian, vượt qua sa mạc, và khi xuất hiện, hắn đã đứng trước một trận pháp cổ xưa được tạo ra từ những tảng đá khổng lồ.

Chương 2485: Chưa Hẳn Là Kẻ Thù (1)

Sa mạc thời gian vốn cổ xưa.

Còn cổ xưa hơn cả nó, chính là trận pháp truyền tống ở Tây vực do Đạo Tiên Tông xây dựng.

Toàn bộ Tây vực quá rộng lớn, nếu không có những trận pháp truyền tống quy mô lớn như vậy, muốn đến những nơi xa xôi, ngay cả những cường giả cũng phải tiêu tốn nhiều năm tháng.

Vì vậy, sau khi Tây vực được san lấp, từ bầu trời biến thành đất, Đạo Tiên Tông trở thành chính thống của Tây vực, thực hiện mệnh lệnh của Tiên Đô, đã xây dựng tổng cộng một trăm linh tám trận truyền tống tại khắp nơi trong Tây vực.

Cũng chính vì vậy, không có bất kỳ gia tộc hay thế lực nào dám mạo phạm đến những trận cổ truyền tống.

Lúc này, trước mắt Hứa Thanh chính là một trong trăm linh tám trận pháp đó.

Nó được tạo thành từ ba mươi sáu cánh cổng đá cao lớn và hùng vĩ, lặng lẽ đứng vững trên vùng đồng bằng hoang vu.

Đứng trước trận pháp, có thể thấy hai bên tất cả các cánh cổng đều khắc những ký tự phức tạp. Ban đầu, chúng mờ nhạt không ánh sáng, nhưng khi Yên Môn Thiên Phàm đặt từng viên tiên ngọc vào, toàn bộ trận pháp lập tức dấy lên những rung động.

Những rung động này không phải lan ra ngoài, mà là hướng vào trong!

Đất đai xung quanh rung chuyển, như thể có một sức mạnh cổ xưa đang được đánh thức, mở miệng từ lòng đất, muốn nuốt chửng mọi thứ bên ngoài.

Kế đó là tiếng ầm ầm từ trong trận pháp vang lên.

Ban đầu âm thanh không lớn, nhưng nhanh chóng nó vang lên như sấm sét, mơ hồ hòa quyện với âm thanh vỡ trời ở phương xa.

Không khí xung quanh dường như trở nên nặng nề hơn.

Hứa Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời.

Tại đó, có người đang di chuyển với tốc độ kinh ngạc, từ hư vô tiến đến!

Cùng lúc đó, Yên Môn Thiên Phàm, không hề hay biết về sự xuất hiện của người trên bầu trời, vừa đặt viên tiên ngọc cuối cùng xuống, ngay lập tức, những ký tự khắc trên hai bên cánh cổng đá phát ra ánh sáng xanh, ngày càng chói sáng.

Nhưng ánh sáng tỏa ra lại mang đến cho Hứa Thanh cảm giác như đang cong lại.

Ánh sáng cực quang trên bầu trời, khi chảy qua đây, cũng bị ảnh hưởng, xuất hiện sự cong vẹo... như thể vào khoảnh khắc này, nơi trận pháp đặt chân trở thành một cái hõm.

Tất cả những vật thể đi qua nơi này đều bị thu hút, khiến cho mọi thứ xuất hiện sự cong vẹo.

Ngũ hành như vậy, không gian như vậy, thời gian như vậy, ánh sáng cũng không ngoại lệ.

Dường như, tự nhiên đang nhường chỗ cho nghi lễ huyền bí này.

Và trận pháp này, vượt xa tất cả những trận truyền tống mà Hứa Thanh từng thấy ở vọng cổ.

Tuy nhiên, so với cơn lốc luồng thông của nguyên hải từng có, nơi đây vẫn có phần nhỏ bé hơn.

“Nhưng nguyên lý là giống nhau.”

Ánh mắt Hứa Thanh dừng lại trong trận pháp, lúc này hắn không còn như trước đây, giờ đây hắn đã có sự thấu hiểu sâu sắc hơn về không gian và thời gian, vì vậy, khi ánh mắt rơi xuống, hắn cảm nhận rõ ràng sức mạnh không gian và thời gian tỏa ra từ trận pháp này.

Hắn cũng mơ hồ nhìn thấy bản chất.

“Cái gọi là truyền tống khoảng cách xa, thực chất là dựa vào phương pháp chồng chất không gian để đạt được mục đích rút ngắn khoảng cách và thời gian.”

“Giống như một tờ giấy có hai lỗ, khi gấp lại, hai lỗ đó chồng lên nhau.”

“Thông qua lỗ đó, tự nhiên sẽ đến phía bên kia.”

“Vậy thì, nếu ta hiểu biết về không gian và thời gian đủ sâu, có phải đối với ta, thế giới này, các vì sao, thậm chí cả tinh hệ… đều có thể được chuyển dời chỉ bằng một ý niệm?”

Hứa Thanh trầm ngâm, nhưng sự bất thường trên bầu trời đã khiến suy nghĩ của hắn dừng lại.

Ngay cả Yên Môn Thiên Phàm, người đang chuẩn bị niệm truyền tống chú ngữ, cũng cảm nhận được sự biến đổi kịch liệt của bầu trời. Khi nàng nhìn lên, tâm trí lập tức chấn động.

Chỉ thấy trên bầu trời, dù ánh cực quang bị trận pháp kéo cong, nhưng trong sự cong vẹo đó, một vết nứt khổng lồ bỗng nhiên bị xé toạc ra từ hư vô.

Tiếng xé rách vang vọng khắp nơi, cùng lúc đó, một hình bóng từ vết nứt ấy bước ra.

Khi hiện thân, khí thế kinh người, đất trời biến sắc, gió nổi mây dậy.

Áp lực khủng khiếp của Chủ Tể trung kỳ, như sóng biển ập xuống, bao phủ bốn phương.

Đó là một lão giả mặc áo choàng đen, tóc bạc thưa thớt, bay theo gió, trông như cỏ khô.

Gương mặt ông đầy vết tích của thời gian, đôi mắt sâu hoắm, như hai lỗ đen, phát ra ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Lúc này, ông đứng trên bầu trời, lạnh lùng nhìn Hứa Thanh.

“Địa… Địa Linh lão tổ…”

Yên Môn Thiên Phàm lắp bắp, theo bản năng nép vào sau Hứa Thanh, thì thào cho hắn biết danh tính của người đến.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt không hề thay đổi.

Ánh mắt của hai bên vô hình chạm vào nhau, khiến hư không lập tức bị xé rách, tiếng nổ vang dội bùng phát mạnh mẽ trong khoảnh khắc này, kèm theo vô số tia chớp lan tỏa ra xung quanh.

Áp lực từ cả hai bên cũng đồng thời bùng nổ.

Chúng giao thoa lẫn nhau, tiêu diệt lẫn nhau!

Ngay sau đó, Hứa Thanh lùi lại một bước.

Trong khi đó, lão tổ Địa Linh trên bầu trời, các mép áo và tay áo đều trở thành tro bụi.

Cuộc giao tranh ban đầu giữa hai bên không có ai chiếm ưu thế.

“Ngươi không có ý chiến đấu.”

Hứa Thanh lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

Trước đây, hắn chưa từng giao chiến với một Chủ Tể trung kỳ, và khi đến Tây vực, hắn tự đánh giá sức mạnh của mình là dưới Chủ Tể trung kỳ.

Nhưng sau khi đến Tây vực, trong suốt một năm dưỡng thương, hắn đã có thêm sự thấu hiểu về con đường của bản thân. Mặc dù chưa hình thành được Bát Cực, nhưng khi tu vi đạt đến một cấp độ nhất định, sự cảm ngộ về con đường của bản thân sẽ có ảnh hưởng lớn đến sức mạnh.

Tuy nhiên, vào lúc này, từ đối phương, hắn không cảm nhận được bất kỳ ý chí chiến đấu nào.

Giữa không trung, lão tổ Địa Linh quay đầu nhìn về phía bên kia sa mạc nơi có ngọn núi băng, im lặng vài giây, khi ánh nhìn trở lại, giọng nói khàn khàn vang lên.

“Đoạn chìa khóa đó, ta đã lấy được.”

“Trong cuộc chiến giữa chúng ta, chắc chắn sẽ có người ngã xuống, nhưng chúng ta không có thù oán, không cần thiết phải chiến đấu.”

“Và đoạn chìa khóa đó có thể hỗ trợ chúng ta cùng sử dụng, vì vậy… ta đến đây là để xem ngươi có đủ tư cách này hay không.”

“Chúng ta có thể không phải là kẻ thù, mà cũng có thể trở thành đối tác trong tương lai.”

Nói xong, lão tổ Địa Linh nhìn Hứa Thanh một cách sâu sắc, từ từ lùi lại, bước vào vết nứt, rồi biến mất.

Chương 2486: Chưa Hẳn Là Kẻ Thù (2)

Trong suốt thời gian đó, ông chưa từng nhìn về phía Yên Môn Thiên Phàm.

Hứa Thanh trầm ngâm.

Một cường giả ở mức độ này, nếu không đến mức bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn chiến một trận sinh tử với họ.

Nhất là vào lúc này, nguyên lý của trận pháp truyền tống đã khiến hắn có nhiều suy nghĩ hơn.

Vì vậy, Hứa Thanh thu lại ánh mắt, chăm chú vào trận pháp, tiếp tục những dòng tư tưởng đã dừng lại trước đó.

Đối với hắn, sự cảm ngộ về con đường mới là điều quan trọng.

“Không biết đến khi nào Bát Cực hình thành, ta có thể thực hiện được bước mà ta mong muốn, có thể di chuyển ngôi sao chỉ bằng một ý niệm.”

Nhưng ngay sau đó, hắn lắc đầu.

“Chưa chắc có thể làm được.”

Hắn nhớ lại người lái đò trên dòng máu thần linh từng nói với mình rằng, khi tu sĩ đạt đến cảnh giới chuẩn tiên, sẽ có một loại năng lực đặc biệt.

Đó là sự thăng hoa của quyền lực đạo vết, được gọi là… Hiến!

“Ông ấy từng nói rằng, Hiến ở cấp độ cao hơn sẽ bao trùm lên ba mươi sáu tinh vòng, khiến cho những vị thần ở dưới không thể làm được điều gì trong hành động lên trên.”

“Mặc dù giờ đây ta chưa cảm nhận sâu sắc, cũng không hiểu Hiến là gì, nhưng rất có khả năng khi ta khám phá không gian và thời gian đến một mức độ nhất định, sẽ cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Hiến.”

Khi Hứa Thanh đang trầm tư, bên cạnh, Yên Môn Thiên Phàm đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Nàng biết rằng, lần này mình thật sự đã an toàn.

Vì vậy, nàng hít sâu một hơi, bước ra vài bước, đứng ở rìa trận pháp, nhẹ nhàng niệm những câu chú cổ xưa.

Âm thanh của câu chú vang vọng trên cánh đồng hoang vắng, đánh thức sức mạnh đã ngủ quên của trận truyền tống, đưa nó lên đến đỉnh điểm.

Các ký tự bắt đầu phát ra ánh sáng rực rỡ hơn, sự cong vẹo của thiên địa trong khoảnh khắc này đạt đến cực điểm.

Ngay sau đó, ba mươi sáu cánh cổng đá đồng loạt vang lên.

Tia sáng từ bên trong bắn ra, khi tụ lại với nhau, hình thành một chùm sáng lớn hơn, vươn thẳng lên bầu trời.

Trong đêm, nó vẽ ra một đường cong rực rỡ, kết nối đất trời, và nuốt chửng hình bóng của Hứa Thanh cùng Yên Môn Thiên Phàm.

Một ngày sau, bên ngoài thành Bạch Vân.

Thành này khác biệt khá nhiều so với các thành phố thông thường, không xây dựng trên mặt đất mà nằm trong một ngọn núi khổng lồ đã được khoét rỗng.

Giống như một động thiên vậy.

Có một nguồn ánh sáng khổng lồ được hình thành từ pháp thuật, đang tuần hoàn, tạo ra ngày và đêm.

Bởi vì tường núi được làm từ đá đen như trời, giữa những chỗ lồi lõm có vẻ như có hình mây, nhìn dưới ánh sáng lại giống như những đám mây đen, vì vậy mới có tên là “Đen Mây Thành”.

Khi bước vào một khoảng cách nhất định bên ngoài thành, ánh sáng cực quang cũng bị che khuất, và lúc này, ánh sáng từ Đen Mây Thành giống như ánh chiều tà, có lẽ đang ở thời điểm hoàng hôn.

Ánh sáng rực rỡ từ Đen Mây Thành chiếu lên người Hứa Thanh và Yên Môn Thiên Phàm.

Hứa Thanh bước đi bình thản, nhưng Yên Môn Thiên Phàm lại đi chậm lại.

Nhưng dù đường dài đến đâu, cũng sẽ có điểm dừng, dần dần… thành phố hiện ra trong tầm mắt.

Hứa Thanh dừng lại.

“Nhiệm vụ của gia tộc Yên Môn là đưa ngươi đến đây, có lẽ Đen Mây Thành cũng có sự sắp xếp của gia tộc ngươi.”

“Vậy, từ đây ta xin cáo từ.”

Hứa Thanh bình thản nói.

Tâm trạng Yên Môn Thiên Phàm dậy sóng, hành trình này đối với nàng vừa hồi hộp vừa kỳ diệu. Đến khi đến được đích, lẽ ra nàng nên vui mừng, nhưng giờ đây cảm giác chủ yếu lại là sự nuối tiếc và khó nói thành lời.

“Tiền bối, trong Đen Mây Thành, sự sắp xếp của gia tộc Yên Môn không nhiều, nơi đây chủ yếu là nơi ở của gia tộc mẹ của ta… không biết tiền bối có muốn trở thành khách quý ở đây không?”

“Hoặc… nếu tiền bối không muốn cũng không sao, vẫn có thể ở lại đây, ta…”

Chưa để Yên Môn Thiên Phàm nói hết câu, Hứa Thanh đã lắc đầu.

“Tôi còn việc khác.”

Nói xong, hắn quay người định rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh, một nỗi mất mát nặng nề dâng trào trong lòng Yên Môn Thiên Phàm. Nàng cắn chặt môi, bỗng dưng bước nhanh thêm vài bước.

“Tiền bối.”

“Cảm ơn tiền bối đã bảo vệ ta trong suốt hành trình này, ta không biết phải báo đáp như thế nào, mong tiền bối nhận lấy vật này.”

“Tu vi của ta còn yếu, không thể giúp tiền bối trong chiến lực, nhưng viên ngọc giản này, ta đã dùng nguồn sống để tạo ra, chứa đựng năng lực một lần bói toán, hy vọng sau này có thể giúp ích cho tiền bối.”

Nàng vừa nói vừa từ trong ngực lấy ra một viên ngọc giản,

nhìn về phía Hứa Thanh.

Bước chân Hứa Thanh khựng lại, quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt dừng lại trên viên ngọc giản, hắn nhẹ gật đầu rồi đưa tay ra giữa không trung để nhận lấy.

Tiếp theo, dưới ánh sáng chiều tà, hắn bước ra ngoài.

Phía sau, âm thanh đàn tranh dần dần vang lên.

Ánh chiều tà như mơ.

Giang hồ dập dềnh.

Cuộc đời đầy bi hoan.

Cuối cùng, tất cả mọi thứ hóa thành một vò rượu đục.

Khi bước ra khỏi phạm vi Đen Mây Thành, dưới ánh cực quang đỏ rực chiếu xuống người Hứa Thanh, hắn lấy ra một vò rượu, một hơi uống cạn.

Một bước, tiến về phía bầu trời.

Chương 2487: Bầu Trời Rộng Lớn - Đất Đai Bao La (1)

Phía nam trung tâm Tây vực, cách khoảng ba mươi chín tỷ bảy trăm triệu dặm, có một ngọn núi tên là Mặc Thạch.

Trong núi có một thung lũng, trong thung lũng có một cái ao, nước trong ao xanh biếc, sâu không thể đoán được.

Thỉnh thoảng có những linh hồn tà ác lang thang, hình dạng như làn khói, chạm vào thì sẽ tan biến.

Bốn bề đều là những vách đá cheo leo, những tảng đá kỳ lạ, cây cổ thụ vươn cao, tán lá che kín bầu trời.

Bên ao có một bệ đá, trên bệ khắc những ký tự cổ, ghi: “Nơi rơi xuống tà ác, không thiện nhân nào nên vào.”

Nơi này bình thường ít người đặt chân đến, ngay cả khi đi qua, cũng thường chỉ bay qua trên bầu trời bên ngoài, không dám tiến vào.

Chỉ có những người cần tà khí hỗ trợ trong tu luyện, mới vào đây trong thời điểm cực quang tỏa sáng nhất, giới hạn chỉ trong nửa giờ.

“Nghe nói, nơi này là nơi chôn kiếm của một đại năng tà ác thời xưa trước khi qua đời, thanh kiếm có tên là Mặc Thạch, đã hóa thành ngọn núi này, bên trong kiếm ẩn chứa tà ý, biến thành Rơi Xuống Tà Ác Đàm.”

Hiện tại, bên ngoài núi Mặc Thạch, có một thanh niên mặc áo choàng đen, nhìn về phía ngọn núi đen trước mặt, trong lòng thầm thì.

Người thanh niên này chính là Hứa Thanh, sau khi tiễn Yên Môn Thiên Phàm đến Đen Mây Thành.

Hắn quyết định sẽ lang thang một chút trong Tây vực, nơi mà hắn dự định đến chính là những nơi kỳ diệu được mô tả trong viên ngọc giản mà Yên Môn Thiên Phàm đưa cho hắn, giống như sa mạc thời gian.

Rơi Xuống Tà Ác Đàm, là điểm gần nhất với hắn, vì vậy đây sẽ là điểm dừng chân đầu tiên.

Sau khi nhìn ngắm ngọn núi một lúc lâu, vào lúc cực quang đạt độ đậm đặc nhất, Hứa Thanh bước chân tiến vào núi Mặc Thạch.

Hắn bước qua những tảng đá, đi qua các bụi cây, tiến vào thung lũng, thấy được ao nước, cũng thấy được bệ đá cùng với những ký tự khắc trên đó.

Hắn còn nhìn thấy những linh hồn tà ác.

Nhìn ngắm một hồi.

Trong thời gian này, linh hồn tà ác xuất hiện, hóa thành những hình dạng quái dị, phát ra những tiếng gầm ghê gớm, chọn người mà tấn công, lao tới nhưng khi chạm vào Hứa Thanh, lại lập tức hóa thành làn khói, vờn quanh bốn phương.

“Nơi này không có khả năng nhất kích tiêu diệt tu sĩ, nhưng lại có thể làm ô nhiễm linh hồn, nuốt chửng thịt máu. Nếu ở lại lâu, sẽ khiến linh hồn tan biến.”

“Hơn nữa, điều này cũng liên quan đến thời gian tiến vào. Có lẽ khi ánh cực quang bên ngoài trở nên u ám, lửa tà ác nơi đây sẽ bùng nổ mạnh mẽ hơn.”

Hứa Thanh cảm nhận xung quanh, ánh mắt quét qua bốn phương, cuối cùng dừng lại trên mặt ao.

Đôi mắt hắn lóe lên, nước trong ao dưới ánh nhìn của hắn xuất hiện những gợn sóng, và qua những gợn sóng đó, hắn có vẻ như thấy được một chiếc quan tài đá nằm sâu dưới đáy ao.

“Chiếc quan tài này, không thể động đến.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, chiếc quan tài có thể tồn tại đến giờ, hiển nhiên không phải là thứ bình thường, và nơi đây trong cảm ứng của hắn tồn tại một sự nguy hiểm khó hiểu.

“Cũng không phải nơi mà ta cần cảm ngộ.”

Hứa Thanh trầm ngâm, thấy thời gian đã trôi qua hơn một canh giờ, hắn lùi lại, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khi cơ thể hắn sắp bước ra khỏi thung lũng, một cơn gió lạnh từ trên ao thổi đến, khiến tất cả cây cối trong thung lũng xào xạc.

Những âm thanh này, nhìn có vẻ bình thường, nếu là người phàm ở đây, chỉ nghe thấy tiếng gió, tiếng lá, nhưng trong cảm nhận của Hứa Thanh, đó rõ ràng là những tiếng thì thầm kỳ quái.

“Cỏ mỏng rừng vắng, mưa lạnh nhẹ nhàng ôm lấy gió.”

“Hồn cô đơn nhỏ bé, theo bên người mà thôi.”

“Suối lặng cô tịch, đêm nay gọi tên ngươi khắp nơi.”

“Mờ mịt thấy ánh đèn, lộ ra gương mặt hoa đào…”

Âm thanh này âm u, vang vọng trong thung lũng tĩnh lặng, như thể có một linh hồn cô đơn đang gọi một ai đó giữa dòng sông u ám của đêm.

Cùng lúc đó, mặt ao gợn sóng, một khuôn mặt của cô gái lộ ra nửa bên trên mặt nước.

Làn da trắng bệch, tóc đen thả vào trong nước, đôi mắt cũng trắng bệch, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Chỉ trong chớp mắt, xung quanh bắt đầu đông cứng, mặt đất, cây cối, vách đá, đều đột nhiên trở nên lạnh giá, trong khoảnh khắc lan tỏa, toàn bộ thung lũng như bị xoắn lại.

Sau đó, hình bóng trong ao biến mất, như thể dịch chuyển tức thời, xuất hiện trên mặt ao.

Nàng mặc một bộ áo trắng.

Ngay sau đó, sự biến dạng lại xảy ra, khi xuất hiện đã ở bên ngoài ao.

Đang định tiếp tục, nhưng ngay lúc này, một cái kéo khổng lồ xuất hiện trên đầu Hứa Thanh, phát ra tiếng “két”.

Cắt đứt một sợi dây vô hình.

Khi sợi dây bị đứt, sự di chuyển kỳ quái của cô gái cũng bị ngừng lại.

Nàng đứng yên tại chỗ, khoảng cách giữa nàng và Hứa Thanh khoảng trăm bước, ánh mắt trắng bệch nhìn chằm chằm.

Hứa Thanh từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, lúc này nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tôi không phải là người ngươi tìm kiếm. Nếu cứ tiếp tục dây dưa, tôi cũng không ngại để ngươi không còn khả năng chờ đợi nữa.”

Nói xong, Hứa Thanh từ từ lùi lại, cho đến khi rời khỏi phạm vi thung lũng, nhiệt độ xung quanh dần dần trở lại bình thường.

Thung lũng, không còn gì bất thường.

Hứa Thanh cũng không chút do dự, rời khỏi núi Mặc Thạch, đứng bên ngoài núi, hắn nhìn về phía trong núi.

Mơ hồ, hắn có thể cảm nhận được, trong thung lũng này, hình bóng kỳ quái vừa nãy đã biến mất, chỉ còn lại những tiếng thì thầm lúc trước vẫn đang văng vẳng.

“Truyền thuyết, là giả.”

“Nơi đây không phải là nơi chôn kiếm, mà là một nơi phong ấn, phong ấn một vị thần.”

“Và có thể trong phong ấn này, trong thế giới cấm thần này, vẫn có thể làm ô nhiễm một ngọn núi, thì thực lực thực sự của vị thần này ít nhất cũng đạt đến đỉnh cao thần đài.”

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, quay lưng rời đi.

Nửa tháng sau.

Phía nam trung tâm Tây vực, cách khoảng mười lăm tỷ ba trăm triệu dặm, có một bình nguyên tên là Thiên Phong.

Phía đông của bình nguyên có một cái hang, miệng hang trải dài hàng vạn dặm.

Khi đi vào, càng xuống sâu, không gian càng hẹp lại, cuối cùng trở thành một hành lang dài thăm thẳm.

Trong hành lang có những cơn gió kỳ lạ, sức gió rất lớn, như thể có một vị tiên đang nắm giữ gió ở đây.

Giữa đoạn đường đi xuống, có thể thấy vách hang được khắc đầy những hình tượng kỳ dị.

“Truyền thuyết rằng, những hình tượng này là bùa chú mà vị tiên nắm giữ gió để lại, ghi lại cách dẫn dắt và kiểm soát sức mạnh của gió.”

“Trong hang thường có những linh thú kỳ lạ xuất hiện, chúng bay lượn trong gió, như mộng như thực.”

Ngoài hang Thiên Phong, sau nửa tháng hành trình, Hứa Thanh đứng đó, cúi đầu ngắm nhìn, trong lòng hiện lên mô tả từ viên ngọc giản của Yên Môn Thiên Phàm.

Chương 2488: Bầu Trời Rộng Lớn - Đất Đai Bao La (2)

Hắn tỏa ra thần thức, cảm nhận một lúc, ánh mắt hiện lên vẻ kỳ lạ.

“Nơi này quả thực là một địa điểm kỳ diệu, bên trong ẩn chứa quyền lực của gió, và đây là một nơi mở ra để cảm ngộ, phía dưới có hàng trăm tu sĩ đang thiền định…”

“Càng đi xuống, số người thiền định càng ít, nhưng sức gió càng lớn, và những dấu ấn hình tượng cũng càng dày đặc.”

Về quyền lực của gió, Hứa Thanh đã từng gặp, cũng đã sử dụng con đường mộc của bản thân để mô phỏng một mức độ nhất định.

Vì vậy, hắn nhấc chân, bước vào hang Thiên Phong.

Dưới sự lặn sâu, hắn thấy không ít hình bóng của những tu sĩ đang ngồi thiền. Hắn không chú ý đến họ, và những tu sĩ đó cũng không nhìn hắn, cả hai bên đều không quấy rầy nhau.

Mười ngày sau, Hứa Thanh rời khỏi.

Trong vài tháng tiếp theo, trời đất rộng lớn, các vì sao trải dài, hình bóng của hắn đã xuất hiện trong núi Hỏa Khống, cũng như trên Vách Chính Đạo.

Núi Hỏa Khống, nằm ở phía tây trung tâm Tây vực, ngọn lửa đỏ rực bốc lên trời, trải dài chín mươi triệu dặm.

Trong đó, những ngọn núi nối tiếp nhau, những đỉnh cao chồng chéo, trên núi có nhiều đá magma, màu sắc như vàng đỏ, ngọn lửa rực rỡ, quanh năm không tắt.

Thỉnh thoảng có Hỏa Phượng bay lượn, phun lửa và khói, âm thanh vang vọng bốn phương.

Và trong núi có nhiều suối nước nóng, hơi nước bốc lên như mây như sương.

Truyền thuyết rằng, trong núi Hỏa Khống có một cung điện tiên tên là Hỏa Khống, là nơi ở của Hỏa Khống Tiên Chủ trong mười một vị tiên chủ thuộc tinh vòng thứ năm.

Những người có duyên, có thể tìm thấy cung điện này, từ đó bước lên thiên đường, trở thành đệ tử của Hỏa Khống Tiên Chủ.

Chỉ có điều từ xưa đến nay, truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, không có bất kỳ ai có đủ duyên phận này.

Hứa Thanh đã ở trong núi Hỏa Khống nửa tháng, đi qua tất cả các nơi, nhưng vẫn chưa có duyên tìm thấy cung điện, nhưng trong vùng núi tràn ngập ngọn lửa này, sự cảm ngộ về ngọn lửa trong ngũ hành của hắn đã rõ rệt nâng cao rất nhiều.

Tuy nhiên, đi kèm theo đó là một câu hỏi.

“Ngọn lửa nơi đây, từ đâu mà có…”

Không có câu trả lời.

Dù hắn có sâu vào trong núi để khám phá cũng không có thu hoạch, ngọn lửa này dường như đã sinh ra tự nhiên, tồn tại trên ngọn núi này.

Chữ “tồn tại” có lẽ không phù hợp lắm, nhưng cảm giác của Hứa Thanh chính là như vậy.

Vì vậy, hắn quyết định ngồi xếp bằng, cố gắng cảm ngộ.

Không biết đã trôi qua bao lâu, mơ hồ, như thể có một cung điện như mặt trời đang dâng lên trong tâm trí hắn, tạo ra một chút cộng hưởng với hắn.

Nhưng ngay giây tiếp theo, trước mắt hắn lại trở nên mờ mịt, một giọng nói không rõ ràng vang vọng trong lòng hắn.

“Nhân quả của ngươi, không nằm trong tay ta.”

Khi tiếng nói xuất hiện, thân thể hắn vô thức bị một sức mạnh kỳ lạ đưa ra ngoài núi Hỏa Khống.

Tại nơi đó, Hứa Thanh im lặng rất lâu, không hỏi thêm gì, cuối cùng cúi người một cái rồi quay lưng rời đi, hướng về phía Vách Chính Đạo.

Vách Chính Đạo, cũng nằm ở phía tây trung tâm Tây vực, phạm vi khá mơ hồ, Hứa Thanh tìm kiếm một lúc lâu mới tìm thấy.

Vách đá này như một lưỡi dao khổng lồ bị đứt, đứng vững giữa một vùng sa mạc,

Đứng lẻ loi, và nổi bật.

Vách đá dựng đứng như dao cắt, cao vút vào mây, đứng trên đó, mây nằm dưới chân.

Trên vách đá khắc những chữ cổ, ghi: “Con đường chính đạo, thông trời thấu đất.”

Ngoài ra, trên vách đá còn mọc một loại hoa kỳ lạ có tên là “hoa chính đạo.”

Loài hoa này có màu trắng tinh khiết, cánh hoa ẩn chứa những đường gân màu vàng, dường như biểu thị cho con đường tối cao giữa trời đất, dược tính của nó cũng như vậy…

Không thể ăn, chỉ có thể ngửi.

Giống như ngửi thấy đạo.

Mỗi trăm năm hoa mới nở một lần, và khi nở, hương thơm lan tỏa, mùi hương tỏa khắp hàng chục triệu dặm, sẽ có các tu sĩ đến vách đá tìm kiếm sự khai sáng, mong muốn phá vỡ bế tắc trong tu luyện.

Khi Hứa Thanh đến đây không đúng lúc, không phải mùa hoa nở, còn phải bốn mươi năm nữa mới đến mùa.

Vì vậy, số lượng tu sĩ trên Vách Chính Đạo không nhiều.

Nhưng tại đây, Hứa Thanh cảm nhận được tâm trí của mình như bị một sức mạnh vô hình gia tăng, có nhiều ý tưởng hơn.

Vì vậy, sau nửa năm lang thang, hắn chọn ở lại nơi này một thời gian.

Một mặt để tổng kết những cảm ngộ trong hành trình này, mặt khác, hắn bình tĩnh nghiên cứu viên đất chứa sức mạnh không gian mà hắn đã nhận được.

Nhờ đó, hắn cố gắng hình thành chất nhờn mà hắn đã thấy.

Trong thời gian này, hắn lấy ra viên ngọc giản bói toán mà Yên

Môn Thiên Phàm đã tặng lúc chia tay.

Viên ngọc giản này không chỉ chứa sức mạnh bói toán của Thiên Phàm, mà còn có một đoạn… bí mật.

Đó là một ký hiệu mà Hứa Thanh không thể hiểu, mang nét cổ xưa, tỏa ra sự bí ẩn, và dường như có sự sống riêng, nhưng lại u ám, ở trong trạng thái hư ảo, như chưa đạt được cơ hội tỏa sáng.

Nhìn vào đoạn bí mật này, Hứa Thanh cảm thấy có điều gì đó.

Nhiệm vụ ban đầu của hắn là bảo vệ cốt cán của gia tộc Yên Môn, đến nơi đã định, những thông tin mà hắn biết là trong số những người này có người mang theo bí mật.

Sau đó từ Địa Linh tộc, hắn biết rằng đây thực sự là một cuộc cá cược.

Còn sự thật thực sự ra sao, Hứa Thanh không đi sâu tìm hiểu, nhưng hắn rất chắc chắn một điều.

“Lúc Yên Môn Thiên Phàm đưa cho ta viên ngọc giản này, ta đã kiểm tra, bên trong… không có đoạn bí mật này.”

“Đoạn bí mật này, là tự nó ngưng tụ trong viên ngọc giản trong thời gian qua.”

Hứa Thanh trầm tư, cất viên ngọc giản đi. Dù đoạn bí mật này là gì, nơi mở ra ở đâu, hiện tại không phải là điều quan trọng đối với hắn.

Hắn chuẩn bị ở lại Vách Chính Đạo một thời gian để tu luyện, sau đó sẽ xuất phát đến Địa Quy Hồ, Đám Bùn Mây và núi Tiên Lạc, nơi cuối cùng, được cho là nguồn gốc của cực quang.

Nhưng nhiều khi, kế hoạch thường không theo kịp biến hóa.

Giai đoạn thứ hai của cuộc truy sát ở Tiên Đô, đến lúc này, đã đến một nút thắt quan trọng!

Nút thắt này cũng là thời khắc mà vô số tu sĩ biết chuyện nội tình luôn chờ đợi và mơ ước!

Ngày hôm đó, ánh cực quang trên bầu trời biến mất không thấy.

Chương 2489: Bốn Vị Tiên (1)

Ánh cực quang đỏ rực của tinh vòng thứ năm không phải là điều bình thường, nó ẩn chứa sự bí ẩn và phi phàm.

Dù sao, nó bao phủ toàn bộ tinh vòng thứ năm!

Ngoài việc ánh cực quang bản thân đã mang đến những điều kỳ diệu không thể tả, trong ánh cực quang này, còn có mười hai vị tuần tra sứ giả đến từ Tiên Đô.

Mười hai vị này đều là hạ tiên.

Nhưng họ không dễ dàng xuất hiện, chỉ khi gặp phải tai họa ảnh hưởng đến tinh vòng thứ năm, họ mới hạ xuống.

Hiện tại, khi ánh cực quang biến mất, các sứ giả cũng ẩn mình.

Chỉ vì… giai đoạn thứ hai của thử thách Tiên Đô đã đến một nút thắt quan trọng, và nút thắt này cần…

Sự trấn giữ từ bốn phương!

Ngay lúc này, trên bầu trời đen tối xuất hiện bốn ngôi sao, chính là từ bốn đại tinh vực phía đông, tây, nam, bắc của tinh vòng thứ năm mà dâng lên.

Phía nam là Đại Tiên Sơn!

Trong núi tiên, từ một đại điện màu bạc, một lão giả mặc áo choàng bạc bước ra. Lão giả này có vẻ tiên phong đạo cốt, bên cạnh tỏa ra một lớp sương mù huyền bí, theo từng bước chân của ông, hướng về bầu trời.

Một thân tu vi rung chuyển cả đất trời, cuốn trôi thời gian, chỉ cần hơi tỏa ra cũng đã khiến bầu trời cuồn cuộn, thể hiện sức mạnh của sự khai thiên lập địa.

Lão giả này chính là lão tổ của Đại Tiên Sơn, Thương Phong Tiên Quân!

Cũng là sứ giả trấn giữ ở Nam vực bên ngoài Tiên Đô… tu vi là hạ tiên!

Lúc này, khi ông bước ra, hình bóng càng ngày càng cao, ánh sáng bạc từ toàn thân tỏa ra ngày càng rực rỡ.

Cuối cùng, ông tỏa sáng khắp cả Nam vực, lấp lánh chói mắt.

Trong đêm không có ánh cực quang, ông trở thành nguồn sáng duy nhất của Nam vực, mọi sinh linh trong Nam vực đều ngẩng đầu nhìn thấy, không ai không cảm thấy tâm thần chấn động.

Cùng lúc đó, ở phía bắc tinh vực của Kiếm Tiên Môn, và phía đông tinh vực của Thần Hình Tháp cũng có cảnh tượng khiến mọi người chấn động, với sự xuất hiện của các tu sĩ.

Từ phía bắc, một đạo kiếm khí như có thể chém trời diệt thần bùng nổ, đạo kiếm khí đó như cầu vồng dài, thẳng tiến lên chín tầng mây, nơi đi qua dường như không có gì là không thể phá hủy, với sức mạnh như muốn đổ sập tất cả, bất ngờ bùng nổ.

Dưới sự bùng nổ của kiếm khí này, chuẩn tiên cúi đầu, chủ tể run rẩy, tu sĩ rơi vào trạng thái thất thần.

Và ánh sáng kiếm vô tận cuối cùng hóa thành một tiên nhân.

Thanh kiếm của ông có tên là Lam Phượng, vì vậy người đời gọi ông là Lam Phượng Kiếm Tiên.

Một thân áo xanh, tóc bạc phơ, bên cạnh là một thanh kiếm cổ, bước đến đỉnh trời.

Phía đông cũng như vậy, nhưng xuất hiện không phải là kiếm, mà là một cô gái có đôi mày như núi xa, đôi mắt như sóng mùa thu.

Cô gái này mặc trang phục cung đình thêu chỉ vàng bạc, trên đó có những họa tiết tinh xảo mô tả cảnh rồng phượng, sống động như thật.

Eo nàng thắt một chiếc đai ngọc, càng làm tôn lên dáng vẻ thướt tha, tóc đen dài như thác nước, nhẹ nhàng bay theo gió, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Mỗi nụ cười, mỗi cái nhíu mày như thể có thể gợi lên những giai điệu sâu thẳm trong lòng người.

Lúc này, khi nàng di chuyển, váy nhẹ nhàng lướt qua, các sinh linh phía đông đều cúi đầu, miệng lầm bầm tên nàng, nhưng không dám nhìn thẳng vào hình bóng của nàng.

Người ta gọi nàng là Tinh Loan Tiên Quân.

Cuối cùng, là Tây vực.

Khi trên bầu trời, những hình bóng kinh thiên từ ba phương bốn hướng đồng thời xuất hiện, ở phía tây, trong Đạo Tiên Tông, một lão giả có vẻ ngoài bình thường bước ra.

Ông mặc áo thô bằng vải, trên người còn lấm bùn đất, toàn thân giống như một nông dân lão luyện, dường như đang bị gián đoạn công việc đồng áng.

Tư thế như buộc phải ra ngoài, tay còn nắm một cái gậy thô ráp.

Đó là người bạn đồng hành của ông trong suốt nhiều năm lao động.

Cái gậy đầy những vết nứt, dường như đã chứng kiến vô số buổi bình minh và hoàng hôn của ông.

Lúc này, ông vừa lắc đầu, vừa đi về phía bầu trời.

Bước chân chậm chạp, dường như mỗi bước đều đặt trên những vết nứt của thời gian.

Không có ánh sáng rực rỡ, cũng không có sóng động kỳ diệu, lão giả cứ đi như vậy, bình thường không thể tả.

Ánh sáng từ ba phương còn lại tỏa ra, rải xuống mặt ông, làm hiện lên những nếp nhăn.

Cho đến khi ông từng bước đi đến tận cùng bầu trời, nhìn về ba phương đông nam bắc, lúc này từ phía nam truyền đến thanh âm của Thương Phong Tiên Quân.

“Độc Quân, ngươi đến muộn rồi!”

“Mỗi lần đều là ngươi đến trễ nhất, sao vậy, lại đi chăm sóc những cây hoa cỏ đó sao?”

Còn Tinh Loan ở phía đông cũng nhẹ cười một tiếng.

Còn vị Lam Phượng Kiếm Tiên ở phía bắc thì không nói lời nào.

Nghe thấy thanh âm truyền đến, nhìn về ba người ở khoảng cách vô tận, lão giả cảm thấy một chút không kiên nhẫn.

Đặc biệt khi nhìn thấy ba người đó, mỗi người đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ như sao, lão giả hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức từ trên người tỏa ra ánh sáng đen, trải rộng trên bầu trời.

Như một ngôi sao tối cao, cũng như ba phương còn lại, ánh sáng tỏa ra, lan tỏa khắp bầu trời.

Chỉ khác với ba phương còn lại, có ánh sáng mềm mại, sắc bén hay lạnh lẽo, ánh sáng của hắn hòa quyện với màn đêm, tỏa ra một luồng tà khí dày đặc.

So với khí chất mà hắn từng thể hiện trước đó, giọng nói của hắn mang đến sự lạnh lẽo.

“Lão phu không có thời gian để trò chuyện với các ngươi, cũng không thích cách gọi của các ngươi. Nếu có ai không biết điều mà lại gọi lão phu bằng hai từ mà lão phu không thích, lão phu không ngại đến chỗ các ngươi thêm vài điều quy định về độc dược.”

Lão giả nói với vẻ âm u.

Ông có nhiều cái tên.

Đạo Đức Tử, Hạo Hàn Tiên Quân, Tiên Hồng Lão Nhân, và Độc Quân.

Ba cái tên đầu tiên do ông tự đặt, còn cái cuối cùng là do người khác gọi.

Chương 2490: Bốn Vị Tiên (2)

Nghe thấy lời lão giả, Thương Phong Tiên Quân mỉm cười nhẹ, trong khi Tinh Loan ở phía đông dường như đang suy tư, còn Lam Phượng Kiếm Tiên ở phía bắc lại từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Tây vực, đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi đã đến điểm giới hạn?”

Vừa dứt lời, sắc mặt Thương Phong liền ngưng trọng, ánh mắt Tinh Loan cũng hiện lên vẻ kỳ lạ.

Đối với Lam Phượng Kiếm Tiên, Độc Quân của Đạo Tiên Tông, dường như kiên nhẫn hơn một chút, khi nghe thấy lời nói của đối phương, ông từ từ gật đầu.

“Đã chạm đến ranh giới đó, nhưng còn thiếu một đoạn nhân quả.”

Dường như không muốn nói nhiều, chỉ sau một câu, tâm trạng của Độc Quân lại trở nên không kiên nhẫn.

“Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.”

Lam Phượng Kiếm Tiên nheo mắt lại, không hỏi thêm.

Thấy vậy, với tư cách là người khởi động lần mở này, Thương Phong Tiên Quân từ từ lên tiếng.

“Bây giờ tất cả đã tụ tập, theo quy tắc của Tiên Đô, cũng đến lúc mở ra giai đoạn thứ hai của thử thách, cũng tốt để cuộc săn đuổi này càng thêm kịch liệt.”

“Nếu cuối cùng có thể chọn ra những tài năng tốt, đối với chúng ta cũng là một công lớn, có thể rút ngắn thời gian trấn giữ, sớm trở về Tiên Đô.”

Nói xong, Thương Phong Tiên Quân giơ tay lên, ngay lập tức xuất hiện một ngọn núi khổng lồ được hình thành từ quy luật và quy tắc, từ không đến có, từ nhỏ đến lớn, trực tiếp xuất hiện bên cạnh ông.

Trong nháy mắt, nó trở nên vĩ đại, lơ lửng trên bầu trời Nam vực.

Tất cả những sinh linh cầm thẻ lệnh trong Nam vực đều có thể nhìn thấy và cảm nhận được!

Vị Lam Phượng Kiếm Tiên ở phía bắc cũng giơ tay lên, kiếm khí xuyên thấu không trung, hóa thành vô số ý niệm kiếm, tập trung thành mưa kiếm trên bầu trời của tinh vực phía bắc, lan tỏa ra bốn phương.

Phía đông cũng tương tự, từ Tinh Loan xuất hiện một vòng tròn màu xanh.

Hơi thở cổ xưa cùng với sự bí ẩn tự nhiên của nó khiến vòng tròn này trông có vẻ đơn giản, nhưng tất cả những người cầm thẻ lệnh phía đông, khi nhìn thấy vòng tròn này đều cảm thấy một tiếng nổ trong đầu, cảm nhận được sự kinh khủng của nó.

Ánh mắt quét qua ba phương đông, nam, bắc, Độc Quân cũng giơ tay lên, không thể hiện thần thông, mà là lấy ra một ống trúc màu đen, đột ngột bóp nát nó.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng đen từ ống trúc lan tỏa ra.

Trước đây, bầu trời sau khi mất đi ánh cực quang chỉ toàn màu đen, và ánh sáng mà ông đã tỏa ra cũng là màu đen, sau khi hòa quyện, cả bầu trời đều trở nên u ám.

Nhưng lúc này, ánh sáng đen từ việc vỡ nát ống trúc, vượt qua mọi thứ, như thể đó mới chính là màu đen cực hạn, mới là nguồn gốc của màu đen, so với nó, màn đêm trước đó dường như có thể được gọi là sáng sủa.

Và bây giờ, theo sự lan tỏa, toàn bộ Tây vực trở nên tăm tối hoàn toàn.

Tất cả ánh sáng của thế gian đều phải tắt, trong khoảng thời gian này, không thể tồn tại.

Cho dù là pháp thuật hay thần thông tạo ra ánh sáng cũng không ngoại lệ.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với ba phương còn lại, truyền thuyết của ba phương còn lại, mọi sinh linh đều có thể nhìn thấy.

Nhưng ở phía tây, nhìn lên chỉ thấy bóng tối.

Cảnh tượng này cũng khiến ba vị Thương Phong, Tinh Loan và Lam Phượng chú ý, mỗi người đều có sắc mặt kỳ lạ.

Họ đều biết rõ, giai đoạn truyền thừa của thử thách săn đuổi Tiên Đô giai đoạn thứ hai thực chất có một điểm không lời nào nói ra.

Bởi vì ánh sáng phát ra từ truyền thừa cần phải có tính duy nhất, có nghĩa là khi được lấy ra, nếu có người cảm ngộ thành công, thì kể cả bọn họ cũng không thể tiếp tục sở hữu.

Nói là truyền thừa, thực tế tương tự như quyền năng của đạo dấu, và ẩn chứa một chút hiến pháp!

Vì vậy, giá trị quý giá của nó là không cần phải bàn cãi.

Những truyền thừa này thực tế phần lớn là chuẩn bị cho các đệ tử của họ, chỉ có những người được họ công nhận mới dễ dàng cảm ngộ tinh hoa.

Nhưng trên bề mặt, những người cầm thẻ lệnh ở mỗi lĩnh vực đều có thể cảm ngộ, chỉ có điều không được công nhận, khó khăn tự nhiên lớn lao, khả năng thành công rất nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ là bề mặt mà thôi.

Không thể phân tán tinh hoa.

Điều này, từ bao năm qua, mọi phương đều thầm hiểu.

Nhưng cần phải có một lớp che đậy cần thiết.

Nhưng hiện tại… Độc Quân lại không cần đến lớp che đậy ấy.

Ánh sáng đen tỏa ra từ ống trúc, ngay cả những người cầm thẻ lệnh cũng cần phải có những thuộc tính đặc thù khác để có thể thấu hiểu.

Điều này có nghĩa là ngoài những người đặc biệt, không ai có cơ hội nào cả.

“Thôi nào, lão độc này luôn bảo vệ thứ của mình, vùng Tây vực lại thiếu nhân tài, hành động như vậy…”

Thương Phong lắc đầu, không thèm để ý nữa, thân hình thoắt một cái, biến mất không dấu vết.

Hai phương còn lại cũng làm như vậy.

Còn về phần Độc Quân của Đạo Tiên Tông, ông đã sớm rời đi.

Lúc này, trên bầu trời của tinh vòng thứ năm vang lên tiếng ầm ầm, truyền thừa ở ba phương đông, nam, bắc đều tỏa sáng.

Chỉ riêng Tây vực, vẫn một mảnh tối tăm.

Trong bóng tối này, ở phía đông trung tâm của Tây vực, trên một vùng đất rộng lớn, có một khu vực cấm của gia tộc Lý.

Nơi đây đứng sừng sững chín nghìn tòa tháp cao.

Chúng tạo thành một trận pháp cổ xưa đầy ấn tượng.

Tòa tháp ở giữa cao tới mười vạn trượng, sâu vào trong màn đêm, sâu vào bầu trời.

Trên đó, có một người đang ngồi khoanh chân.

Đó chính là một trong tám vì tinh tú của tinh vòng thứ năm, là ngôi sao duy nhất ở Tây vực.

Lý Mộng Thổ.

Lúc này, hắn ngẩng đầu, nhìn về phía bóng đêm.

Hắn biết rằng, đây là cơ hội mà sư phụ ban cho.

Chỉ có mình hắn mới có thể cảm ngộ cơ hội này.

“Một khi thành công, quyền lực của ta sẽ trở thành năm phần, và phần thêm này sẽ chứa đựng một tia hiến pháp, điều này sẽ tăng khả năng thành tiên của ta trong tương lai!”

Nghĩ đến đây, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định.

Hắn rất rõ ràng, với thực lực của mình, vào được Tiên Đô không phải là vấn đề, một khi trở thành tiên trong tương lai, gia tộc hắn cũng sẽ hoàn toàn vươn lên!

Gia tộc hắn, trước đây cũng đã từng xuất hiện một vị Tiên, đó là tổ tiên.

Có truyền thuyết nói rằng tổ tiên hắn không phải là tu sĩ bản địa của tinh vòng thứ năm, mà là người đến từ các vòng sao khác.

Cuối cùng, ông đã sống những ngày tháng cuối cùng nơi đây và tỏa hóa tại chốn này.

Để lại hậu nhân, kéo dài đến tận bây giờ.

Lý Mộng Thổ biết rõ, truyền thuyết đó… là thật.

Gia tộc đã sa sút, nhưng hắn không ngừng phấn đấu, dựa vào tài năng xuất sắc của mình, đã chiến đấu, tranh giành, nỗ lực, cuối cùng trở thành đệ tử của Tây vực hạ tiên môn.

“Ta phải tiếp tục bước đi!”

Nghĩ đến đây, Lý Mộng Thổ nhìn về phía bầu trời, bắt đầu cảm ngộ.

Cùng lúc đó, trên đỉnh chủ đạo, Hứa Thanh cũng ngẩng đầu.

Nhìn về phía màn đêm đột ngột ập đến.

Trong thoáng chốc, hắn như nhìn thấy một bông hoa khổng lồ.

Mỗi cánh hoa đều là một gương mặt của một người phụ nữ tuyệt đẹp.

Chương 2491: Hoa Đạo Bị Hủy Diệt (1)

Trên bầu trời Tây vực, bông hoa mà Hứa Thanh nhìn thấy dường như đã ăn rễ vào khoảng không vô định, trong lúc đung đưa, có tiếng gió lạnh rùng rợn như tiếng khóc thảm thiết thoảng qua.

Thật kỳ dị và huyền bí.

Thân cây uốn lượn như con rắn, bề mặt phủ đầy những chiếc gai nhọn, lấp lánh ánh sáng mờ ảo, khiến mọi thứ xung quanh trở nên vừa bí ẩn vừa đáng sợ, như thể trong bóng tối cũng có thể cảm nhận được khí tức tà ác của nó.

Còn về lá, chúng dài và có màu tím đậm, viền lá giống như bị lửa thiêu đốt, không đều nhau, trên bề mặt chảy dòng mạch tối màu tựa như từ đáy vực thẳm.

Hoa của nó càng làm người ta rùng mình hơn, cánh hoa có màu đỏ thẫm, viền ngoài mang màu đen, như một bông hoa địa ngục đang nở rộ.

Mười hai cánh hoa, mỗi cánh đều in hình một gương mặt của một người phụ nữ tuyệt đẹp.

Có người mỉm cười, có người buồn bã, có người quyến rũ, có người giận dữ…

Mỗi người phụ nữ đều xinh đẹp như tiên giáng trần.

Mái tóc của họ trải dài trên cánh hoa, từ rìa hoa tuôn ra, trở thành vô số những xúc tu nhỏ bé.

Chúng lắc lư, uốn éo, như đang tìm kiếm con mồi.

Cùng với việc hoa nở, toàn bộ tỏa ra một hương thơm nhẹ nhàng như cơ thể của phụ nữ, nhưng nếu ngửi lâu, hương thơm lại biến thành mùi tanh nồng, khiến người ta buồn nôn.

Nhìn vào bông hoa, ánh mắt Hứa Thanh toát lên vẻ thăm thẳm.

…

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ tinh vòng thứ năm, bầu trời của ba phương đông, nam, bắc đều có những hình ảnh truyền thừa tỏa sáng, trở thành nguồn sáng duy nhất trên bầu trời.

Nguồn sáng này, những người không đủ tư cách, dù có nhìn thế nào cũng chỉ thấy một mảng đen tối, chỉ có những tu sĩ cầm thẻ lệnh mới có thể nhìn thấy.

Vì vậy, tất cả những người cầm thẻ lệnh, trong khoảnh khắc này, đều hoặc dựa vào bản thân, hoặc sử dụng bảo vật đan dược, bằng nhiều cách khác nhau để cố gắng cảm ngộ.

Họ biết rằng, đây là giai đoạn truyền thừa quan trọng nhất trong thử thách giai đoạn hai của Tiên Đô.

Giai đoạn này là một món quà trong cuộc săn đuổi.

Đồng thời, sau giai đoạn này, tất cả những người tham gia săn đuổi, do cảm ngộ thu được khác nhau, sẽ bị kéo ra khoảng cách chênh lệch lớn về sức mạnh!

Bởi vì trong giai đoạn này, chỉ cần cảm ngộ một chút cũng đủ để nâng cao bản thân, nếu thực sự có thể cảm ngộ tinh hoa, sẽ giống như cá nhảy vọt lên cạn, một bước lên mây.

Dù sao… đây là truyền thừa chứa đựng một tia hiến pháp!

Và hiến pháp, tuy không phải thông tin mà ai cũng biết trong tinh vòng thứ năm, nhưng những người sở hữu thẻ lệnh chắc chắn không phải là những kẻ tầm thường, mặc dù hiểu biết không sâu, nhưng ít nhất cũng đã nghe nói đến.

Vì vậy, sự khao khát của tất cả những tu sĩ cầm thẻ lệnh vào lúc này trở nên mãnh liệt.

Dù biết rằng trong những cuộc săn đuổi trước đây, giai đoạn này gần như chỉ có những tu sĩ từ các tông môn chính thống cuối cùng thành công nhận được truyền thừa, và đã có truyền thuyết rằng giai đoạn truyền thừa này thực ra đã có người định sẵn từ trước.

Nhưng từ xưa đến nay, vẫn có những sự cố bất ngờ xảy ra.

Vì vậy, tự nhiên phải tranh giành.

Tuy nhiên, trong ba phương đông, nam, bắc, những người sở hữu thẻ lệnh đang khao khát cảm ngộ, cạnh tranh nhau kịch liệt, thì Tây vực lại tràn ngập sự bình yên…

Bầu trời Tây vực, tối tăm vô cùng.

Tại nơi đây, những tu sĩ không có thẻ lệnh ngẩng đầu lên nhìn chẳng thấy gì, còn những tu sĩ có thẻ lệnh cũng vậy.

Cũng không thấy gì cả.

Chỉ có màu đen, thay thế cho tất cả.

Dù bất lực, dù bối rối, dù có chút bất mãn, nhưng sự uể oải chung của Tây vực khiến cho tinh thần của những tu sĩ ở đây phần lớn không cao.

Ngoại trừ một vài người không cam lòng vẫn cố gắng, thì phần lớn đã từ bỏ.

Nếu như Đạo Tiên Tông không cho phép người ngoài cảm ngộ trong giai đoạn này, vậy thì… không cảm ngộ cũng tốt.

Dù sao, nhìn cũng chẳng thấy gì.

Còn về Hứa Thanh, ở trên đỉnh chủ đạo, nhìn bầu trời tối đen, nhìn bông hoa kỳ dị xuất hiện trên bầu trời, ánh mắt của hắn ngày càng trở nên thăm thẳm.

Bông hoa này, trong mắt hắn không hề mờ nhạt…

Mà rõ ràng không thể tả!

“Đây là một truyền thừa!”

Hứa Thanh nhìn chằm chằm, lòng liền có sự ngộ ra, đồng thời cũng xúc động.

Bởi vì trên bông hoa này, hắn cảm nhận được một hơi thở tối cao hơn cả quyền năng đạo dấu.

“Đó là…”

Đôi mắt Hứa Thanh co lại, hơi thở có phần gấp gáp.

Dưới sự bao trùm của thần thức, Hứa Thanh nhận thấy ở trên đỉnh chủ đạo, những tu sĩ không nhiều như hắn, những người cũng đang tu luyện nơi đây, mỗi người chỉ liếc nhìn bầu trời rồi lại thu hồi ánh mắt. Hắn có chút do dự.

“Trong số những người này, có hai người sở hữu thẻ lệnh, nhưng phạm vi cảm nhận của họ không lớn như ta, nên họ không phát hiện ra ta.”

“Những người khác không chú ý đến, cả hai người đó cũng vậy…”

“Là không thấy? Hay là bông hoa này, có điều gì kỳ lạ?”

Trong lúc suy tư, Hứa Thanh mở rộng thần thức, bao trùm quanh những tu sĩ không thể cảm nhận sự tồn tại của hắn, cẩn thận quan sát biểu cảm của họ.

Đặc biệt là những người không chỉ một mà là hai người trở lên đang tu luyện cùng nhau, hắn tập trung vào đó.

Chẳng mấy chốc, từ biểu cảm của họ và cuộc trò chuyện trong tình huống hiện tại, hắn đã tìm ra câu trả lời.

“Giai đoạn truyền thừa!”

“Tất cả những người sở hữu thẻ lệnh đều có thể cảm ngộ!”

“Họ không thấy…”

Suy nghĩ trong đầu xoay chuyển nhanh chóng, Hứa Thanh bỗng nhiên cảm thấy linh cảm dâng trào, lại nhìn lên bông hoa.

Trong mắt hắn, có một sợi tơ màu đỏ thẫm từ bông hoa kỳ dị ấy bay lên, hướng về phía đông của bầu trời.

Có vẻ như ở phương đông có cái gì đó đang hấp thụ!

Theo tốc độ hấp thụ này, có lẽ sau mười ngày, bông hoa sẽ biến mất.

Nhìn thấy như vậy, trong mắt Hứa Thanh toát lên vẻ quyết đoán.

“Dù vẫn chưa hiểu rõ cụ thể, nhưng nếu ta từ bỏ bông hoa truyền thừa này, thật sự là một điều đáng tiếc!”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh không còn do dự, chăm chú nhìn vào bức tranh trên bầu trời, không để tâm vào điều gì khác, tập trung tất cả tâm trí vào đó.

Cái nhìn đầu tiên là gương mặt của những người phụ nữ trên cánh hoa.

Trong chớp mắt, âm thanh thì thào mang theo sự quyến rũ vang lên bên tai, hòa nhập vào tâm hồn hắn.

Một lát sau, toàn thân Hứa Thanh xuất hiện màu tím đỏ, thịt và máu trên cơ thể hắn co giật, không thể kiểm soát mà nổi lên những gương mặt.

Những gương mặt đó hung tợn, như muốn nuốt chửng hắn.

Chương 2492: Hoa Đạo Bị Hủy Diệt (2)

Hứa Thanh cả người run lên, quyền lực trong cơ thể bùng nổ, xung kích toàn thân, khiến hắn từ trạng thái thiền định tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Những giọt máu rơi xuống mặt đất, hóa thành những bông hoa, giống hệt như bông hoa trên bầu trời, nhưng rất nhanh đã héo úa, trở thành tro bụi.

Cảm ngộ, thất bại.

“Phương pháp của ta không đúng, ta đã cố gắng hiểu bản chất của bông hoa này, nhưng điều đó vượt quá khả năng hiện tại của ta, và truyền thừa này khác xa với những nơi ta đã đi qua.”

Hứa Thanh suy tư, sau một thời gian, ngũ hành trong cơ thể xoay quanh, thời gian và không gian bùng nổ, ánh mắt hắn ánh lên quyền lực và quyền thuật đều đang phát sáng.

Sử dụng quyền lực, hắn gia tăng bản thân, lần nữa nhìn lên bông hoa trên bầu trời.

Lần này, hắn dùng những quyền đạo khác nhau để mô phỏng bông hoa này.

Sau nửa giờ, cơ thể Hứa Thanh đột ngột run lên, ngay lập tức héo úa, chỉ còn lại da bọc xương, sau đó máu từ mọi lỗ chân lông phun ra ngoài.

Khi rơi xuống đất, tạo thành một biển hoa.

Mà biển hoa rất nhanh héo úa, Hứa Thanh cố gắng mở mắt, đầu đau như búa bổ, thân thể yếu ớt vô cùng.

Lần nữa thất bại.

“Vẫn không đúng phương pháp.”

“Vậy… chỉ còn cách sử dụng phương pháp từng in dấu ấn ở Quỷ Đế Sơn.”

“Chuyển bông hoa này vào trong biển thức của ta!”

Hứa Thanh lau đi máu tươi, lấy đan dược nuốt xuống, sau vài giây im lặng, hắn lại lấy ra Lạc Nguyên Thánh Dịch, một hơi uống vài bình, đôi mắt dần dần trở nên trống rỗng.

Thời gian trôi qua, sau một nén nhang, Hứa Thanh như thường, nửa giờ sau, vẫn như thường.

Cho đến một giờ…

Trên bầu trời, bông hoa đang rung rinh, ban đầu chỉ tỏa ra một sợi tơ mỏng bay về phía đông, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện sợi tơ thứ hai, thẳng tiến về phía đỉnh chủ đạo nơi Hứa Thanh đang ở.

Trong chớp mắt, nó đến nơi, nhập vào giữa trán Hứa Thanh!

Hứa Thanh bất ngờ cảm nhận được ánh sáng chói lòa, mơ hồ thấy một dấu ấn của cánh hoa đang dần dần hình thành.

Đồng thời, ở phía đông trung tâm Tây Vực, trong khu cấm của gia tộc Lý, trên đỉnh của tòa tháp cao chọc trời, Lý Mộng Thổ đang ngồi thiền. Giữa trán hắn cũng tỏa ra ánh sáng.

Cũng có những cánh hoa bắt đầu hình thành, và do thời gian cảm ngộ của hắn sớm hơn Hứa Thanh, lúc này cánh hoa đầu tiên đã hoàn toàn xuất hiện.

Cánh hoa thứ hai, đang tụ tập.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn đột ngột biến đổi, ngay lập tức mở mắt, nhìn về phía xa.

“Có người đang cướp đoạt!”

“Điều này không thể xảy ra!”

Lý Mộng Thổ thở gấp, sắc mặt vô cùng u ám, chầm chầm nhìn vào vị trí mà hắn cảm nhận được.

Trước đó, cảm ngộ của hắn luôn ở trạng thái độc chiếm, tốc độ hấp thụ rất nhanh.

Nhưng vừa rồi, tốc độ hấp thụ của hắn đột ngột giảm mạnh, và thông qua cánh hoa của bản thân, hắn cảm nhận thấy ở hướng đó có một người chia sẻ.

Sự xuất hiện của chuyện này khiến phản ứng đầu tiên của hắn là không thể tin được.

Bởi vì trước khi vào giai đoạn truyền thừa này, sư phụ của hắn đã cho biết rằng, lần này… truyền thừa ở Tây Vực, mặc dù vì quy tắc của Tiên Đô, không thể trực tiếp chỉ định là hắn, nhưng lại có thể thêm vào một số điều kiện đặc biệt.

Đó là ba điều kiện được tạo ra đặc biệt cho hắn.

Chỉ có người đáp ứng đủ ba điều kiện này mới có thể nhìn thấy bông hoa Thích Đạo!

Và lý thuyết mà nói, không thể có người thứ hai hoàn hảo như hắn đáp ứng đủ ba điều kiện đó.

“Làm sao có thể như vậy!”

Sự xuất hiện của người chia sẻ khiến tâm trạng Lý Mộng Thổ lập tức căng thẳng, trong mắt hắn tràn ngập sát ý.

Truyền thừa của bông hoa Thích Đạo này, hắn nhất định phải có được, không thể xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Bởi vì hắn quá rõ ràng về giá trị và sức mạnh của truyền thừa mà sư phụ đã đặc biệt gửi gắm cho mình.

Bông hoa này, có tên là Thích Đạo, sau khi cảm ngộ thành công sẽ hóa thành thần thông, hiệu dụng vô cùng kinh ngạc, có thể ăn mòn quyền lực đạo tắc của người khác, thuộc về một loại sức mạnh cao cấp của độc.

Nếu chỉ có như vậy, thì cũng còn chấp nhận được, tuy không bình thường, nhưng cũng không đến nỗi hiếm có.

Dù sao chỉ là ăn mòn đạo tắc, có quá nhiều phương pháp để đối kháng.

Nhưng… khi thêm vào quy luật thì lại khác.

Nếu coi nguyên bản như một thứ chính sách địa phương, vậy quyền lực chính là pháp luật của lục bộ, còn quy luật… thì vượt lên tất cả, như thánh chỉ!

Bông hoa Thích Đạo này, chứa đựng một tia quy luật!

Cách thể hiện của nó không còn là ăn mòn quyền lực đạo tắc nữa, mà là… xóa đạo!

Vĩnh viễn xóa bỏ quyền lực của đối phương, xóa bỏ đạo tắc của đối phương, và khi có quy luật thì không thể đảo ngược!

Trừ khi đối phương cũng sở hữu thần thông quy luật, nếu không… sẽ không thể ngăn cản!

Với vật quý giá như vậy, tự nhiên Lý Mộng Thổ cảm thấy sốt ruột, nhưng giờ phút này khi đang cảm ngộ, hắn không thể phân tâm, nên lập tức truyền âm báo cáo với sư phụ.

……

Tây Vực, Đạo Tiên Tông.

Bên trong có một khu vực, ruộng đất mênh mông, trồng vô số thực vật, mỗi cây đều là hoa cỏ kỳ lạ.

Bất kỳ một cây nào đặt bên ngoài cũng sẽ thu hút sự tranh đoạt.

Lúc này, Độc Quân, người có vẻ ngoài như một nông dân già, đang dùng loại tiên dịch vô cùng quý giá để tưới nước cho hai cây hoa cỏ.

Biểu cảm rất nghiêm túc, không để ý đến bất kỳ âm thanh bên ngoài nào.

Hai cây hoa cỏ mà hắn nhìn chăm chú, gần gũi với nhau, đều có linh tính, đang tranh giành dinh dưỡng từ đất và chất lỏng rơi xuống.

“Thú vị…”

“Các ngươi, ai mới thực sự là nguyên nhân của ta đây?”

Chương 2493: Nội Tình Nhà Họ Lý (1)

Bầu trời Tây Vực, đóa hoa khổng lồ mà người khác không thể nhìn thấy, lúc này đột nhiên rung lắc.

Nó bắt đầu trở nên mờ ảo.

Đặc biệt là mười hai cánh hoa mỹ nhân, lúc này có hai cánh đã hoàn toàn biến mất, trong khi mười cánh còn lại, có hai cánh đang dần mờ nhạt!

Hai cánh hoa biến mất ấy giờ đây lại hiện rõ trên ấn đường của Lý Mộng Thổ!

Là đệ tử của Độc Quân, lại được chuẩn bị đặc biệt cho lần truyền thừa này, Lý Mộng Thổ từ trước đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng.

Hắn biết rõ hơn ai hết lần truyền thừa này là gì.

Thậm chí từ rất lâu trước đây, hắn đã từng thấy qua một vài bức đồ hình tương tự.

Đã cảm ngộ từng cái một.

Có thể nói, tất cả những gì cần chuẩn bị trước, hắn đều đã hoàn thành.

Đặc biệt là trong việc thấu hiểu về độc, hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Tất cả những điều này, tại thời khắc này, tích lũy bùng nổ, khiến cho khi hắn bắt đầu cảm ngộ, ưu thế của hắn trở nên to lớn.

Trong khi đó, ở chỗ Hứa Thanh, việc thử sai trước đó đã làm lãng phí chút thời gian, khiến hắn đã chậm lại.

Mặc dù cuối cùng hắn đã tìm ra phương pháp đúng, tốc độ cảm ngộ cũng kinh người.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn chậm hơn quá nhiều.

Bởi vì quá trình cảm ngộ này, cần phải chuẩn bị trước và đồng thời cần phải giác ngộ.

Không chỉ đơn thuần là khắc họa.

Cần phải hiểu, phải thấu hiểu bản chất, như vậy mới có thể thực sự tiếp nhận truyền thừa.

Lý Mộng Thổ, đã hoàn tất chuẩn bị từ trước.

Hứa Thanh, mới chỉ bắt đầu khám phá.

Do đó, trong giai đoạn đầu của quá trình cảm ngộ này, khoảng cách giữa hắn và Lý Mộng Thổ là không nhỏ.

Cảnh tượng này, rất nhanh đã được Lý Mộng Thổ cảm nhận từ sự biến mất của những cánh hoa trên bầu trời.

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Mặc dù không biết vì sao lại xuất hiện biến số, khiến kẻ này cũng có tư cách cảm ngộ truyền thừa như ta.”

“Nhưng… kẻ yếu vẫn sẽ mãi là kẻ yếu.”

“Truyền thừa này là do sư tôn đặc biệt dành cho ta, kẻ ngoài không có sự chuẩn bị trước, muốn cảm ngộ vốn đã khó, so với ta, khác biệt như mây với bùn.”

Ánh mắt Lý Mộng Thổ trở nên lạnh lẽo, lúc này trên ấn đường của hắn, cánh hoa thứ ba đang nhanh chóng hình thành.

…

Cùng lúc đó, tại Chủ Đạo Nhai, vẻ mặt Hứa Thanh bình tĩnh.

Cánh hoa trên ấn đường của hắn lúc này chỉ mới hội tụ được khoảng hai phần, còn lâu mới có thể hoàn thành một cánh hoa.

Mặc dù đã cảm nhận thấy bông hoa truyền thừa trên bầu trời mờ dần, và nhận ra các sợi tơ từ đó tỏa ra về phía đông ngày càng dày đặc, cũng như số cánh hoa ngày một ít đi.

Nhưng hắn không hề lo lắng.

Hắn rất rõ ràng, trong thiên địa này, những người có trí tuệ tuyệt đỉnh không chỉ có mình hắn, vì thế việc gặp phải người vượt trội hơn trong cảm ngộ là điều bình thường.

Hơn nữa, cảm ngộ trong quá trình truyền thừa này, vốn dĩ là một cuộc cạnh tranh.

Nếu thắng, thì tốt, nếu không thắng, cũng không cần thiết phải oán hận.

“Phương pháp của ta chỉ cần đúng là được.”

“Đạo truyền thừa trên bầu trời này khác với những nơi kỳ dị ta đã từng đến trước đây. Điều ta cần làm là đưa nó vào trong thức hải.”

“Cũng giống như năm đó đối mặt với Quỷ Đế Sơn vậy.”

Trong lòng Hứa Thanh minh bạch, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bầu trời, lấy đó làm đồ hình quán tưởng, trong tâm khảm từng lần từng lần mô phỏng, thông qua quá trình này để hiểu được bản chất của truyền thừa.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, càng hiểu rõ, quá trình cảm ngộ sẽ càng thuận lợi.

Nhưng rất nhanh, trong quá trình thăm dò bản chất này, đôi mắt Hứa Thanh trở nên nghiêm nghị, trong tâm thần xuất hiện dao động.

“Truyền thừa này là…”

Hứa Thanh trầm ngâm, có chút không chắc chắn, vì thế quyết định tạm ngừng việc đưa truyền thừa vào thức hải, mà chuyển trọng tâm vào phần hắn đã cảm ngộ được. Sau khi phân tích và cảm nhận cẩn thận, sắc mặt hắn dần trở nên kỳ quái.

“Độc?”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Về độc, hắn rất thông thạo.

Dù sao thì năm đó cấm độc trên người hắn, đã hóa thành quyền năng thần linh.

Dù giờ đây cấm độc không còn ở trên tiên thân, mà đã lưu lại trong thần thân, nhưng độc chính là đạo của thảo mộc.

Đạo này thuộc về tri thức, là kiến thức.

Hắn đã khắc sâu vào trong trí nhớ, không phân biệt thân thể.

“Đây là một phần của thảo mộc chi đạo…”

Suy nghĩ của Hứa Thanh ngay lập tức trở nên rộng mở, những ký ức về thảo mộc trong quá khứ cũng trỗi dậy, nhờ đó mà khi quan sát đóa hoa truyền thừa, hắn dần phát hiện ra thêm nhiều chi tiết.

“Lá hoa này dài và có răng cưa, mọc lên từ hư vô, thuộc loại thực vật thân thảo lâu năm, tương tự như Sơn Mạn Lan, mà loài này có tính chất ảo hóa.”

“Mười hai cánh hoa, mỗi cánh đều có một khuôn mặt nữ nhân, biểu cảm khác nhau, chứa năng lượng của dục vọng, tương tự như Thất Tình Thảo.”

“Trong hơi thở, ẩn chứa ý niệm của độc, trên những xúc tu, độc dịch đang sinh sôi, trên lá cũng có vân độc, và ngay cả rễ cũng vậy…”

“Đây là một loại độc thảo…”

“Từ trên xuống dưới, toàn thân chứa đựng trăm loại độc, thoạt nhìn không nhiều, nhưng khi toàn thân cây độc này hòa quyện với nhau, lại sinh ra vô số biến hóa, khiến người ta kinh ngạc, hơn nữa sự pha trộn của toàn bộ độc tính trong cây độc này càng thêm kỳ dị.”

“Loại độc thảo này, người ngoài nhìn vào có thể không nhận ra, nhưng dựa vào thảo mộc chi đạo mà ta nắm giữ để phân tích, loại độc thảo này rõ ràng là được bồi dưỡng hậu thiên.”

“Tối thiểu phải từ hơn mười nghìn loài thảo mộc khác nhau, trích xuất dược tính khác nhau, cuối cùng bồi dưỡng ra… lại còn trộn lẫn vật đặc biệt, khiến cho vị thế của nó vô cùng cao quý!”

“Thủ pháp như vậy, quả thực kinh người!”

Tim Hứa Thanh đập nhanh, thần sắc biến đổi.

Càng nhìn rõ, hắn càng thêm kinh hãi.

“Có thể bồi dưỡng ra loại độc thảo như vậy, đạo thảo mộc của đối phương đã đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi.”

Hứa Thanh trầm ngâm, sự hứng thú của hắn lúc này đã lên tới cực điểm.

“Nếu chỉ đơn thuần cảm ngộ thì không có tác dụng lớn, việc thử tìm hiểu cũng còn thiếu sót, phương pháp tốt nhất… chính là phân tích độc tính của nó!”

“Mà độc…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên một tia sáng u tối.

Trong đầu hắn lập tức hiện ra vô số tri thức về thảo mộc.

Từng cái một lần lượt tương ứng, sắp xếp lại, dần dần hòa nhập.

Trở thành công cụ của hắn.

Chương 2494: Nội Tình Nhà Họ Lý (2)

Để mô phỏng ra loại độc tương tự, từ đó tổng hợp độc tính, trong khi thấu hiểu trong tâm, hắn đối chiếu với đóa hoa trên bầu trời.

Bằng cách này, trong thức hải của mình, hắn dần dần đưa đóa hoa này vào và khắc họa.

Thời gian cứ thế trôi qua.

…

Tại cấm địa của nhà họ Lý, trên ngọn tháp cao, toàn bộ tinh thần của Lý Mộng Thổ đang tập trung vào cảm ngộ truyền thừa, trên ấn đường của hắn cuối cùng cũng hình thành cánh hoa thứ ba.

Quá trình này, chậm hơn so với trước đó một chút.

Bởi vì càng về sau, độ khó càng tăng cao, dù hắn đã chuẩn bị rất đầy đủ, hơn nữa còn có ngộ tính phi thường, nhưng cũng không thể thành công ngay lập tức.

“Sư tôn từng nói, ta cần khoảng mười ngày để cảm ngộ truyền thừa này.”

“Giờ nhìn lại, quả nhiên là như vậy.”

Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi, chuẩn bị tiếp tục.

Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy đóa hoa truyền thừa trên bầu trời, bỗng nhiên rung chuyển, một lần nữa trở nên mờ ảo hơn.

Chín cánh hoa còn lại, vào khoảnh khắc này… đột nhiên mất đi một cánh!

“Hửm?”

Đôi mắt Lý Mộng Thổ co lại, ánh nhìn lạnh lẽo bùng phát trong chớp mắt, hắn liếc nhìn về phía Chủ Đạo Nhai, vẻ mặt nhanh chóng trở nên âm trầm.

Trên Chủ Đạo Nhai, trên ấn đường của Hứa Thanh, lúc này cánh hoa đầu tiên đã xuất hiện.

"Phương pháp không sai!"

Cảm nhận cánh hoa trên ấn đường, tâm trạng của Hứa Thanh vô cùng phấn khởi, cảm giác vui mừng này đã lâu rồi hắn chưa từng trải qua.

Một mặt là vì truyền thừa đã đạt được, mặt khác hắn phát hiện ra rằng, trong quá trình này, tri thức về thảo mộc của mình cũng đang bùng nổ.

Thông qua đóa hoa trên bầu trời, hắn có thêm nhiều sự hiểu biết về thảo mộc.

Cuối cùng, hắn đã nhìn ra được một phần nguồn gốc của luồng khí tức trong truyền thừa mà hắn cảm thấy vượt qua cả dấu vết quyền năng của đạo.

"Loại độc thảo này, vì được bồi dưỡng hậu thiên, trước đây chưa từng có loài thảo mộc nào giống như nó, đây là thứ chưa từng có tiền lệ, nên khoảnh khắc nó ra đời, tựa như sáng tạo!"

"Sau đó, việc gia trì lên nó khiến loài thảo mộc này trở thành duy nhất trên thế gian, ngay cả người đã tạo ra nó cũng không thể tái tạo lần nữa… do đó mà nó trở thành tuyệt hậu."

"Sự vô tiền khoáng hậu này khiến loài thảo mộc này trở thành độc nhất vô nhị trên thế gian, cộng thêm địa vị vô cùng cao quý của nó…"

"Với con đường duy nhất đó, dẫn dắt sự thần bí giáng xuống, từ đó hình thành nên luồng uy năng vượt qua dấu vết quyền năng?"

Trong đầu Hứa Thanh vang lên những âm thanh ầm ầm.

Đôi mắt hắn sáng rực, nhìn chằm chằm vào đóa hoa trên bầu trời, miệng lẩm bẩm một chữ.

"Hiến?"

Khoảnh khắc chữ đó vang lên từ miệng hắn, tâm trí Hứa Thanh bỗng trở nên thông suốt.

Từ đó, hắn tiến bước mạnh mẽ!

Sau một nén nhang, cánh hoa thứ hai xuất hiện trên ấn đường của hắn.

Nửa canh giờ sau, cánh hoa thứ ba đột ngột hình thành!

Quá trình này quả thực đáng kinh ngạc.

Rõ ràng ban đầu hắn còn bị tụt lại phía sau, nhưng lúc này… hắn sắp đuổi kịp Lý Mộng Thổ.

Cảnh tượng này, ngoại trừ hai người họ, không ai khác ở Tây Vực, những người đang nắm giữ lệnh bài, có thể nhận ra. Nếu không, sự ngạc nhiên khó tin chắc chắn sẽ bùng phát như cơn bão.

Tốc độ khắc họa của Hứa Thanh thật sự quá nhanh.

Lý Mộng Thổ chấn động mạnh trong tâm thần.

Lúc này, trên ấn đường của hắn cũng chỉ có ba cánh hoa, cánh hoa thứ tư mới chỉ hình thành được khoảng bốn phần.

“Kẻ này là ai!”

“Ban đầu thì chậm chạp, nhưng đột nhiên lại nhanh chóng đến mức này!”

Tâm trí Lý Mộng Thổ nổ tung, hơi thở gấp gáp, cảm giác nhìn thấy cơ duyên của mình bị người khác đoạt mất khiến sát ý của hắn bùng lên mãnh liệt, cùng lúc đó, cảm giác lo lắng cũng không ngừng trỗi dậy.

“Không thể tiếp tục như vậy!”

Ánh mắt Lý Mộng Thổ lóe lên vẻ quyết đoán.

Hắn vẫn còn một chiêu sát thủ chưa dùng đến, vốn dĩ chiêu này là để dành cho giai đoạn khi hắn đã đạt được tám cánh hoa, nhằm dùng làm bước cuối cùng để bứt phá.

Nhưng bây giờ…

Lý Mộng Thổ lập tức giơ hai tay, kết ấn rồi ấn mạnh về phía xung quanh.

Lập tức, ngọn tháp nơi hắn đang đứng rung chuyển mạnh mẽ, phát ra một luồng hồng quang, bắn thẳng lên trời.

Luồng sáng này tạo thành một vòng sáng, khi khuếch tán ầm ầm về bốn phương tám hướng, những ngọn tháp trong cấm địa nhà họ Lý lần lượt bùng phát, tạo ra hồng quang, vươn lên tận trời.

Cấm địa này có tổng cộng chín ngàn ngọn tháp, mỗi ngọn tháp như một sự gia trì, có thể tăng cường ngộ tính của Lý Mộng Thổ.

Giờ đây tất cả cùng phát nổ, cánh hoa thứ tư trên ấn đường của hắn ngay lập tức sắp hình thành.

Dù tốc độ cảm ngộ tăng nhanh như vậy, Lý Mộng Thổ vẫn cảm thấy không ổn, vì số lượng cánh hoa chỉ có mười hai, nếu hắn chậm trễ, người khác sẽ cảm ngộ được nhiều hơn, điều này hắn không thể chấp nhận.

Vì thế, nghiến răng, Lý Mộng Thổ đưa tay phải lên, trực tiếp lấy ra một vật.

Đó là một cuộn tranh!

Tỏa ra khí tức cổ xưa, ngay khi nó xuất hiện, trời đất biến sắc, gió mây gào thét.

Vật này là chí bảo truyền thừa của nhà họ Lý, và nó là duy nhất!

Đó là vật mà tổ tiên của bọn họ mang về từ quê nhà, sau khi ngồi hóa, đã để lại cho hậu nhân cùng với một lời dặn dò.

“Cuộn tranh này có thể sử dụng ba lần. Dưới chuẩn tiên, mở ra một đường sẽ bị phong ấn; nếu mở một nửa bức tranh, chuẩn tiên sẽ lâm vào trầm luân; nếu mở toàn bộ tranh, có thể ấn dấu tiên!”

Trải qua vô số năm, bức tranh này không biết vì sao lại kỳ lạ đến mức không ai có thể trộm hay yêu cầu nó, mà vẫn luôn được giữ lại trong gia tộc Lý.

Hậu duệ của nhà họ Lý qua nhiều thế hệ đều đã cố gắng kích hoạt bức tranh cuộn này, mong muốn mở ra, nhưng dù là mở hay kích hoạt đều thất bại.

Chỉ duy nhất Lý Mộng Thổ… huyết mạch của hắn dường như là sự trở về nguồn cội.

Hắn có thể sử dụng bức tranh cuộn này, và khi dồn hết sức lực, hắn có thể mở ra một đường nhỏ.

Chương 2495: Tranh Đạo (1)

“Mặc dù ta đã dồn toàn lực để mở được một phần bức họa cuộn này, nhưng phạm vi bao phủ chỉ vỏn vẹn ngàn dặm…”

Trong cấm địa nhà họ Lý, Lý Mộng Thổ nheo mắt, đưa tay vung lên, ngay lập tức bức họa cuộn trong tay hắn bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Nó không mở ra, mà chỉ tỏa ra một luồng ánh sáng dịu nhẹ, rơi xuống bao phủ lên người Lý Mộng Thổ, gia trì cho hắn.

Cuộn họa này, ngay cả khi không được mở, cũng có tác dụng kỳ diệu, giúp người sở hữu minh mẫn, mang lại lợi ích không nhỏ trong việc cảm ngộ, vì vậy hắn luôn mang theo bên mình.

Đồng thời, đây cũng chính là lá bài tẩy mà hắn chuẩn bị cho lần đột phá này.

Kết hợp với chín ngàn tòa tháp của nhà họ Lý, lập tức khiến khả năng cảm ngộ của hắn tăng vọt.

“Ban đầu dự định dùng nó sau này, nhưng bây giờ… chỉ còn cách dùng trước!”

Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi, hắn hiểu rất rõ rằng truyền thừa mà sư tôn đặc biệt dành riêng cho mình, khác biệt so với ba khu vực còn lại.

Truyền thừa này mang tính độc nhất, chỉ có duy nhất một người có thể đạt được!

Nếu việc cảm ngộ bị phân tán, cả hai bên đều sẽ không thể thực sự nắm giữ truyền thừa.

“Bất kể kẻ kia là ai, hành động như thế này chính là tranh đoạt đạo.”

“Dù trước đó không có oán thù, nhưng giờ… đã trở thành thù địch không đội trời chung!”

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Lý Mộng Thổ rực lên tia sáng chói lòa, tựa như có những ký tự cổ xưa lấp lánh trong đôi mắt hắn, khi hắn nhìn về phía đóa hoa truyền thừa trên bầu trời, ý niệm cảm ngộ trong lòng bùng lên mãnh liệt.

Cánh hoa thứ tư trên ấn đường của hắn cũng ngay lập tức hoàn thành, và cánh hoa thứ năm đang nhanh chóng tụ lại.

Hắn cần phải tranh thủ thời gian, nắm bắt ưu thế, rồi sẽ rời khỏi đây để tìm người đang tranh đạo với mình.

Lấy lại truyền thừa của mình!

Và phương pháp để lấy lại chỉ có một.

Chém giết!

Nghĩ đến đây, Lý Mộng Thổ không còn suy nghĩ thêm nữa, hắn hoàn toàn tập trung vào quá trình cảm ngộ, mượn sức mạnh của chín ngàn tòa tháp cùng bức họa cuộn thần bí truyền thừa của gia tộc, khiến ngộ tính của bản thân đột phá nhanh chóng.

Rất nhanh chóng, cánh hoa thứ năm đã xuất hiện trên ấn đường của hắn!

Nhưng trên bầu trời, đóa hoa truyền thừa vốn có mười hai cánh, giờ chỉ còn lại bốn cánh.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc tiếp theo… lại mất đi một cánh, chỉ còn ba cánh.

Cánh hoa vừa biến mất ấy xuất hiện trên ấn đường của Hứa Thanh, người đang ngồi xếp bằng trên Chủ Đạo Nhai.

Trên ấn đường của hắn, bốn cánh hoa xoay tròn, thảo mộc chi đạo chảy qua tâm trí Hứa Thanh, khi hắn từng bước chứng thực những hiểu biết của mình về độc tính trong đóa hoa truyền thừa, sự thấu hiểu của hắn ngày càng sâu sắc.

Đôi tay của hắn cũng theo bản năng nâng lên, kết ấn trước mặt, những cây thảo dược hư ảo lần lượt được hắn dệt nên, xoay quanh, khi thì hòa hợp, khi thì phân tách.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Sau một nén nhang.

Cánh hoa thứ năm trên ấn đường của Hứa Thanh bỗng chốc xuất hiện.

Cùng lúc đó, ở phương đông xa xôi, trên ngọn tháp cao trong cấm địa nhà họ Lý, cánh hoa thứ sáu trên ấn đường của Lý Mộng Thổ cũng vừa hình thành.

Lúc này trên bầu trời, đóa hoa truyền thừa đã hoàn toàn trở nên mờ ảo, chỉ còn sót lại một cánh hoa!

Và ngay sau đó, hai sợi tơ đỏ từ cánh hoa cuối cùng tỏa ra, một sợi rơi xuống Chủ Đạo Nhai, một sợi rơi vào cấm địa nhà họ Lý.

Hứa Thanh và Lý Mộng Thổ, cách nhau vô tận không gian, cùng lúc tranh đoạt.

Tốc độ của cả hai đều nhanh chóng, nhờ các phương pháp cảm ngộ riêng mà họ đang sử dụng, cánh hoa duy nhất cũng dần tan biến.

Nửa nén nhang sau, một tiếng sấm vang dội khắp tinh vực phía tây, âm thanh ầm ầm vang vọng.

Đóa hoa truyền thừa trên bầu trời hoàn toàn biến mất.

Khi nó biến mất, màn trời đen tối dần dần tan đi, và ánh sáng đỏ rực ẩn giấu bắt đầu hiện ra.

Cảnh tượng này rơi vào mắt những người nắm giữ lệnh bài khác ở Tây Vực, họ hiểu rằng truyền thừa… đã kết thúc.

“Giai đoạn truyền thừa này, hoàn toàn không cho người khác cơ hội cảm ngộ, xem ra chỉ có Lý Mộng Thổ mới đủ tư cách.”

“Chuyện này mọi người đều ngầm hiểu, không cần nói nhiều, truyền thừa vốn dĩ đã được chuẩn bị cho hắn, ba bên còn lại cũng vậy, chỉ là thêm một lớp che đậy mà thôi.”

“Đó chính là đẳng cấp, chúng ta chẳng thể làm gì khác.”

“Hehe, không nói ra thì không có gì để nói.”

Khi những lời bàn tán đầy phức tạp vang lên khắp Tây Vực, ánh sáng từ chín ngàn ngọn tháp trong cấm địa nhà họ Lý cũng dần tắt, cuối cùng khi tất cả ánh sáng biến mất, cùng với sự hạ xuống của bức họa cuộn, Lý Mộng Thổ bỗng nhiên đứng dậy.

Trên ấn đường của hắn, có sáu cánh hoa hoàn chỉnh!

Còn cánh hoa thứ bảy chỉ mới hình thành được một nửa.

Lúc này, cánh hoa ấy vẫn còn mờ nhạt, chỉ mới đạt đến năm phần.

Đứng tại đó, hắn đưa tay chạm vào ấn đường của mình.

Sát khí ngút trời bùng nổ từ người hắn, lan tỏa khắp bốn phương, khiến trời đất bốn phía đóng băng.

Từng bông hoa tuyết đen, từ hư không xuất hiện, rơi rải rác khắp xung quanh.

“Vậy thì ta muốn xem thử, ngươi… rốt cuộc là ai!”

Trong mắt Lý Mộng Thổ lóe lên sát ý mãnh liệt. Ở Tây Vực này, là ngôi sao duy nhất của nơi đây, hắn tự tin rằng trong số đồng thế hệ, không ai là đối thủ của hắn.

Ngay cả khi gặp phải sức mạnh của những kẻ chủ tể hậu kỳ, với bảo vật truyền thừa của gia tộc, hắn cũng có thể phong ấn và chém giết bọn họ.

Nghĩ đến đây, Lý Mộng Thổ rung chuyển cơ thể, bầu trời dường như nổ tung, có vẻ như muốn sụp đổ, bóng hình hắn phát ra một khí thế khủng khiếp, cuốn theo cơn gió lạnh, hướng về phía Chủ Đạo Nhai mà lao tới.

Hắn không cần truyền tống trận.

Mặc dù từ nơi này đến Chủ Đạo Nhai khoảng cách cực kỳ xa, nhưng hắn là một ngôi sao, hơn nữa là đệ tử dưới tiên, bảo vật trên người hắn vô cùng nhiều.

Chương 2496: Tranh Đạo (2)

Trong đó có một món bảo vật giúp hắn không cần đích thân đến truyền tống trận cổ, nhưng vẫn có thể mượn sức mạnh của nó để thực hiện truyền tống trên diện rộng.

Cùng lúc đó, khi Lý Mộng Thổ đang lao về phía Chủ Đạo Nhai, Hứa Thanh đột ngột mở mắt.

Trên ấn đường của hắn, năm cánh hoa rưỡi đang xoay tròn.

Cảm giác minh ngộ xuất hiện trong lòng hắn, cùng với đó là một luồng nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Cảm giác nguy cơ này khiến Hứa Thanh khẽ thở dài trong lòng.

Điều này đã nằm trong dự liệu của hắn.

Khi cảm ngộ, hắn đã thấy một sợi tơ từ đóa hoa truyền thừa trên bầu trời kéo dài về phía đông, vào lúc đó, hắn hiểu rằng sau khi giai đoạn cảm ngộ kết thúc, rất có khả năng sẽ xảy ra một trận giết chóc.

Về danh tính của đối phương, hắn cũng đã đoán ra tám, chín phần.

“Trong cả Tây Vực, chỉ có hai sợi tơ, điều này cho thấy chỉ có hai người cảm ngộ được.”

“Những người khác rõ ràng không thể cảm ngộ, không thấy được đóa hoa trên bầu trời, điều này chứng tỏ… việc cảm ngộ cần một điều kiện nhất định.”

“Điều kiện này, người khác không có, mặc dù ta không rõ tại sao ta lại có, nhưng sự tồn tại của ta, đối với kẻ kia, chắc chắn là một sự bất ngờ.”

“Dựa trên những điều này, danh tính của kẻ đó… đã rất rõ ràng, hắn chính là…”

“Trong thế hệ thứ năm của Tinh Hoàn, một trong tám ngôi sao lớn, ngôi sao duy nhất của Tây Vực, Lý Mộng Thổ!”

Hứa Thanh đứng dậy, trong đầu hiện lên thông tin từ bản đồ về Lý Mộng Thổ.

“Lý Mộng Thổ, xuất thân từ nhà họ Lý, sau đó bái nhập Đạo Tiên Tông, sư tôn của hắn là tuần thiên hạ tiên của Đạo Tiên Tông.”

“Nhờ sự thăng tiến của hắn, gia tộc từ chỗ suy yếu trở nên hùng mạnh, và đặc điểm của gia tộc này là tất cả các thành viên dòng chính đều có chữ ‘Thổ’ trong tên.”

“Về tu vi, mặc dù chỉ là chủ tể sơ kỳ, nhưng quyền năng của hắn đã có bốn loại, cộng với sức mạnh chiến đấu kết hợp với thuật pháp quỷ dị truyền thừa từ gia tộc, cùng với sự bồi dưỡng của sư tôn, hắn đã có thành tích chém giết một chủ tể trung kỳ.”

Hứa Thanh nheo mắt lại. Những thông tin này không phải là mới nhất, nên chỉ có thể tham khảo, không thể hoàn toàn tin tưởng.

Thực tế chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn những gì ghi chép.

Hứa Thanh im lặng, nhìn về phương xa, ánh mắt lộ ra vẻ quyết đoán.

Truyền thừa này, đã lấy được thì không thể vì nguy hiểm mà từ bỏ.

Tranh đoạt đạo lý, nếu từ bỏ, sẽ đồng nghĩa với việc tụt hậu.

Một bước tụt hậu sẽ dẫn đến bước sau cũng tụt hậu.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, cơ thể khẽ rung, trong nháy mắt lao đi.

Hắn không chọn ở lại nơi này.

Đối phương là một ngôi sao, chắc chắn có nhiều chiêu bài tẩy, và trong lĩnh vực chiến đấu hẳn cũng có điểm nổi bật.

Đối mặt với một đối thủ như vậy, dù bố trí ở đây cũng không có hiệu quả lớn.

“Nếu ta có thể hình thành Cực thứ tám của mình…”

Hứa Thanh nheo mắt lại, lao nhanh trên bầu trời, hướng đến cổ truyền tống trận gần nhất.

Nơi hắn muốn đến là Sông Máu Thần Linh.

“Nơi đó mới là chiến trường tốt nhất!”

“Nếu thắng, thì đó là điều tốt, nếu thua, ta cũng có lựa chọn để tránh né.”

Nghĩ đến đây, tốc độ của Hứa Thanh càng nhanh hơn, gợn sóng mạnh mẽ trên bầu trời, cầu vồng dài gào thét.

Vài ngày sau.

Trên Chủ Đạo Nhai, bầu trời bỗng vang lên những tiếng sấm ầm ầm, một bàn tay đen khổng lồ đột ngột xuất hiện, che khuất cực quang, khiến bốn phương trở nên tối đen như mực.

Những tu sĩ ít ỏi ở trên vách đá này đều kinh hoàng trong tâm trí, khi từ bàn tay đen ấy, một bóng hình bước ra.

Áo choàng đen, tóc dài đen, ánh mắt lạnh lùng, và trên ấn đường có sáu cánh rưỡi hoa, đó chính là Lý Mộng Thổ.

Ánh mắt hắn quét qua một lượt, dừng lại ở nơi Hứa Thanh đã ngồi thiền trước đó, rồi lạnh lùng cất giọng.

“Trói lệnh, hỏi gió!”

“Tu sĩ ở đây, tu vi cảnh giới nào.”

Nói xong, hắn đưa tay ra bắt lấy, ngay lập tức gió nổi lên xung quanh, hội tụ thành một thân ảnh mờ ảo.

“Trói lệnh, hỏi trời!”

“Tu sĩ ở đây, quyền năng là gì.”

Lời nói của hắn vang vọng, làm bầu trời gợn sóng, hội tụ thành linh khí.

“Trói lệnh, hỏi luật!”

“Tu sĩ ở đây, đã đi về đâu!”

Pháp tắc giáng xuống, ngưng tụ thành một con mắt.

Cuối cùng, một sự tồn tại thần bí hình thành, nhìn chằm chằm vào Lý Mộng Thổ.

Âm thanh vang lên theo sau.

“Tu vi của hắn là Vận Thần, quyền năng là chín, dựa trên Ngũ Hành, nắm giữ cả thời gian và không gian, giữa chúng có sự xóa bỏ và huyền bí, sức chiến đấu ngang với Chủ Tể trung kỳ, nơi hắn đi là phương Nam!”

Khi âm thanh này vang lên, đôi mắt Lý Mộng Thổ bỗng rực sáng.

“Một tồn tại như vậy sao…”

Hắn im lặng trong giây lát, khi nhìn về phương xa lần nữa, sát ý càng trở nên mãnh liệt.

Ngay sau đó, thân hình hắn khẽ lay động, gió lốc nổi lên, cuốn về hướng Nam. Cùng lúc, lệnh bài Tiên Đô của hắn phát ra cảm giác cực mạnh, lan rộng khắp nơi.

Nơi nào hắn đi qua, chỉ cần phát hiện có ánh sáng điểm xuyết, hắn sẽ ngay lập tức đến gần, tra xét.

Nếu có một đôi mắt có thể nhìn bao quát toàn bộ Tây Vực, sẽ thấy rõ rằng khi Lý Mộng Thổ đuổi theo, khoảng cách giữa hắn và Hứa Thanh đang nhanh chóng thu hẹp lại.

Càng ngày càng gần!

Cùng lúc đó, trong Đạo Tiên Tông ở Tây Vực, trên cánh đồng trồng đầy hoa cỏ, Độc Quân như một lão nông, vẫn dùng Tiên Dịch Cửu Tiêu để tưới cho hai gốc độc thảo trước mặt.

Hai gốc độc thảo này lúc này linh tính đã đậm hơn trước, chúng đang đan xen nhau để giành lấy nhiều dưỡng chất hơn.

Cả hai đều giương những chiếc gai độc, đâm sâu vào thân đối phương.

Trong sự giao tranh, chúng nuốt chửng lẫn nhau.

Nhìn cảnh tượng này, trên mặt Độc Quân hiện lên một nụ cười.

Chương 2497: Không Liên Quan Đến Ân Oán, Chỉ Luận Về Sinh Tử (1)

Vài ngày nhanh chóng trôi qua.

Trên bầu trời Tây Vực, Hứa Thanh hóa thành một tàn ảnh, di chuyển không ngừng.

Lúc này, vị trí của hắn cách Sông Máu Thần Linh vẫn cần thêm một lần sử dụng truyền tống trận cổ với phạm vi tối đa, và vị trí của truyền tống trận gần nhất…

“Theo tốc độ hiện tại của ta, nhanh nhất cũng phải mất hai ngày!”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng, thu lại toàn bộ khí tức, bao gồm cả việc ẩn dấu dấu ấn cánh hoa trên ấn đường, đồng thời triển khai bí pháp, lao nhanh về phía truyền tống trận cổ.

Thời gian từng chút trôi qua.

Cảm giác nguy hiểm ngày càng mạnh mẽ.

Cảm giác sinh tử nguy cơ đến từ trong vô hình này khiến Hứa Thanh càng chắc chắn hơn về phán đoán của mình.

Vì thân là đệ tử dưới tiên, lại là một ngôi sao, nhưng không có tư cách tham gia cảm ngộ, điều này thật sự không hợp lý.

Do đó, Hứa Thanh phán đoán rằng người cùng hắn cảm ngộ, rất có thể chính là ngôi sao duy nhất của Tây Vực, Lý Mộng Thổ.

“Thông tin về đối phương mô tả rằng hắn có sức chiến đấu ngang với Chủ Tể trung kỳ, nhưng một mặt là có khả năng thông tin từ bản đồ đã lỗi thời, mặt khác, cũng có khả năng hắn đang che giấu sức mạnh thực sự.”

Hứa Thanh phân tích nhanh chóng trong lòng, không giảm tốc độ, di chuyển liên tục trên bầu trời.

Một ngày rưỡi sau.

Ánh cực quang trên bầu trời đã sớm trở lại bình thường, ánh sáng đỏ như dòng chảy, lan tỏa vô tận. Dưới cực quang, Hứa Thanh đang lao nhanh phía trước, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nặng nề, hắn đột ngột quay đầu, nhìn về phía xa.

Lệnh bài Tiên Đô của hắn dù đã bị ẩn giấu, nhưng chỉ khiến những người có phạm vi cảm nhận nhỏ hơn không phát hiện được, còn đối với những người có phạm vi cảm nhận vượt trội, vẫn không thể che giấu.

Vào lúc này, trong phạm vi cảm nhận của lệnh bài, ở rìa cách hàng triệu dặm, một điểm sáng rực rỡ bỗng xuất hiện.

Tốc độ của điểm sáng này vô cùng kinh người, trong một giây trước nó còn cách hắn hàng triệu dặm, nhưng ngay giây sau khoảng cách đã giảm đi một nửa.

Trong chớp mắt, trên bầu trời nơi Hứa Thanh nhìn, bỗng nhiên hiện lên vô số tia sét, hàng triệu tia chớp đồng loạt bùng nổ, xé toạc không gian, cuốn về phía hắn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, sấm sét bao phủ toàn bộ bầu trời, khiến khu vực hàng triệu dặm như thể tận thế đến gần, sấm nổ ầm vang, chấn động đất trời, khí tức khủng khiếp tràn ngập mọi nơi.

Ngay sau đó, từ trong biển sét đáng sợ ấy, một người bước ra.

Người này mặc áo choàng đen, tóc dài đen tuyền, là một thanh niên.

Đôi mắt như sao, dung mạo tuấn mỹ, nhưng lại mang theo một cảm giác tà dị, đặc biệt là đôi mắt lóe lên tia chớp, khí thế hùng vĩ.

Trên ấn đường của hắn, có sáu cánh rưỡi hoa đang xoay tròn.

Đó chính là Lý Mộng Thổ.

Khoảnh khắc hắn bước ra, tựa như thay thế cả nhật nguyệt, trở thành chúa tể của một phương trời đất này.

Mỗi bước hắn đi, đều khiến Hứa Thanh cảm thấy tâm thần chấn động.

Kèm theo đó là áp lực mãnh liệt như một cơn bão càn quét, làm tung bay mái tóc dài và áo choàng của Hứa Thanh.

Không có bất kỳ lời nói nào, gần như ngay khi Lý Mộng Thổ hiện thân, trong giây phút nhìn thấy Hứa Thanh, một luồng uy áp khủng khiếp từ hắn bùng phát.

Đây là sự thể hiện của dấu vết đạo, là khí tức quyền năng.

Vượt xa mọi quyền năng chủ tể mà Hứa Thanh từng gặp. Nếu ví quyền năng của những người khác như ánh sao, thì quyền uy từ Lý Mộng Thổ lúc này chính là ánh sáng của trăng rằm.

Uy lực này bùng nổ, trước mặt Lý Mộng Thổ, hình thành một ấn ký khổng lồ.

Ấn ký ấy tỏa ra khí tức chết chóc đậm đặc.

Khi ấn ký hình thành, một chữ lạnh lùng vang lên từ miệng Lý Mộng Thổ.

“Chết!”

Chữ này vừa thốt ra, gió mây cuồn cuộn, trời đất biến sắc, cả thế giới lúc này tràn ngập khí tức tử vong đáng sợ, lũ quỷ mị hiện hình, như hóa thành một vùng hoàng tuyền ma quỷ.

Âm thanh rên rỉ, ai oán càng thêm thê lương vang vọng khắp nơi.

Cùng lúc đó, một cảm giác chết chóc khủng khiếp và không thể chống cự, cũng bùng phát trong người Hứa Thanh.

Như thể bị một sức mạnh vô hình khóa chặt, không thể kháng cự, không thể trốn tránh.

Tựa như chữ này, cùng với quyền năng của nó, đã trở thành điều tất yếu, trở thành quy luật, trở thành thiên đạo, trở thành tất cả.

Đây chính là một trong bốn quyền năng của Lý Mộng Thổ.

Lời nguyền tử vong!

Ra tay, chính là quyền năng, chính là sát chiêu!

Điều này cho thấy sự sát ý và quyết đoán của Lý Mộng Thổ. Nguyên nhân chủ yếu khiến hắn hành động như vậy là vì trước đó hắn đã sử dụng quyền năng khác của mình, dùng thuật “Trói lệnh thuật chân” để điều tra thông tin về Hứa Thanh.

Hắn biết rằng kẻ địch trước mặt không thể coi thường.

Vì vậy, nếu ra tay thì phải đảm bảo một kích trí mạng, không để đối phương có cơ hội thể hiện bất kỳ thủ đoạn nào!

Dù hắn không thấy hoa văn cánh hoa trên ấn đường của Hứa Thanh, và cũng không chắc chắn liệu người trước mặt có phải là kẻ mà hắn đang tìm kiếm hay không, nhưng dựa vào thông tin về đối phương, rất có khả năng Hứa Thanh đã che giấu dấu ấn.

Do đó, trên hành trình này, bất kỳ ai có lệnh bài mà hắn gặp phải, hắn đều dùng đến sát chiêu.

Nếu tất cả đều chết, thì mọi chuyện đã xong.

Nếu thật sự giết được, truyền thừa tự nhiên sẽ quay lại với hắn.

Nhưng nếu có ai có thể chống lại sát chiêu của hắn, thì kẻ đó… rất có khả năng chính là người mà hắn đang tìm kiếm!

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Lúc này cũng không phải là ngoại lệ.

Sắc mặt Hứa Thanh biến đổi, tâm trí chấn động dữ dội. Dưới sức mạnh không thể tránh né và kháng cự của quyền năng, cơ thể hắn ngay lập tức khô héo, sinh mệnh rõ ràng đang tàn lụi, khí tức cũng dần biến mất.

Giống như bị lời nguyền chi phối, trở thành một phần của cái chết, khiến số phận sụp đổ.

Chương 2498: Không Liên Quan Đến Ân Oán, Chỉ Luận Về Sinh Tử (2)

Quyền năng của đối phương quỷ dị đến mức nhiều thủ đoạn của Hứa Thanh đều vô hiệu.

Cảm giác tử vong cũng dâng tràn trong khắp cơ thể hắn vào khoảnh khắc này.

Cảnh tượng này, nếu là người khác, e rằng đã không thể tránh khỏi cái chết, bởi kẻ đến chính là… Lý Mộng Thổ.

Nhưng dù nhiều thủ đoạn của Hứa Thanh mất hiệu quả, thì… pháp thuật thời gian vẫn có thể đảo ngược.

Trong tích tắc, phía sau hắn, chiếc đồng hồ cát hiện ra, khí tức thời gian lan tỏa khắp bốn phía, làm méo mó mọi thứ.

Với sự xoay ngược của kim đồng hồ, thời gian trên người Hứa Thanh đảo ngược.

Ý niệm tử vong, trước dòng chảy thời gian, cũng phải nhượng bộ.

Chỉ trong chớp mắt, cơ thể khô héo, linh hồn lụi tàn, và khí tức suy giảm của Hứa Thanh đều đột ngột quay trở lại trạng thái của vài giây trước!

Nhờ cách này, Hứa Thanh đã hóa giải được kiếp nạn tử vong. Hắn lập tức lui lại, vận chuyển tu vi, kích phát quyền năng, sắc mặt trở nên nghiêm trọng chưa từng thấy.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải kẻ mà vừa chạm mặt đã ra tay với sát chiêu.

Và hành động của đối phương cũng bộc lộ một khả năng.

“Sát chiêu với mức độ như vậy, không thể không gây tổn hại cho bản thân!”

“Vậy nên, hoặc là đây là thói quen của hắn, hoặc… hắn có cách để dò xét thông tin của ta, vì vậy không muốn cho ta bất kỳ cơ hội phản kích nào, mà ra tay với sát chiêu, bất chấp mọi giá để tiêu diệt ngay lập tức!”

Những suy nghĩ này thoáng qua trong đầu Hứa Thanh, nhưng không ảnh hưởng đến việc phản kích của hắn.

Ngay khi thời gian được đảo ngược, Hứa Thanh cũng lập tức phản công.

Và tương tự, không hề thử thăm dò, không có bất kỳ sự thăm dò hay bố trí từng bước nào.

Ra tay chính là sát chiêu!

Bầu trời gầm vang, gió lớn gào thét, biển sét rung chuyển, khi năm luồng khí tức thuộc Ngũ Hành từ Hứa Thanh bùng nổ, lan tỏa khắp không gian.

Cùng với đó, thời gian và không gian cũng đồng loạt xuất hiện.

Trong chớp mắt, kim là thần ấn, thổ là đạo đài, mộc là khe kiếm, thủy là dấu vết máu, hỏa luyện tất cả, thời gian làm trục, không gian làm đao!

Đây chính là “Thất Cực Chiến Thần Đài” mà Hứa Thanh hình thành sau khi đến Tây Vực, từ sự diễn giải của Ngũ Hành Chiến Thần Đài và kết hợp với thời gian và không gian.

Trong tầm mắt, hư không tám phương, toàn bộ không gian đều bị Chiến Thần Đài khổng lồ thay thế.

Trời đất sáng rực, thế giới rung chuyển.

Lưỡi đao chém xuống, chém thẳng về phía Lý Mộng Thổ!

Lúc này, sắc mặt Lý Mộng Thổ hơi tái nhợt.

Quyền năng của hắn, mỗi loại đều không tầm thường, tuy mạnh mẽ và quỷ dị, nhưng cũng vì thế mà khi sử dụng, hắn phải chịu một mức độ phản phệ nhất định.

Nhưng giờ đây, nhìn thấy đối phương đảo ngược thời gian và thể hiện ra thần thông kinh người, hắn nheo mắt, đồng tử co rút, ánh mắt toát lên một tia lạnh lẽo băng giá.

“Chính là ngươi!”

Trong lời nói, đối diện với lưỡi đao khổng lồ tràn ngập trời đất trước mặt, Lý Mộng Thổ cảm nhận được uy lực của thần thông này và ngay lập tức nhận ra sự huyền diệu của nó.

Nhưng ánh mắt hắn lóe lên, không hề tránh né, mà thay vào đó, hắn giơ tay phải lên, kết ấn trước ngực và thì thầm:

“Cảnh trong gương!”

Ba chữ này vừa thốt ra, một cảnh tượng quỷ dị bất ngờ xuất hiện.

Những tấm gương đen khổng lồ bất ngờ hiện ra xung quanh hắn, bao bọc toàn bộ cơ thể Lý Mộng Thổ.

Những tấm gương này trông vô cùng cổ xưa, mỗi tấm đều tỏa ra khí tức đáng sợ, lan tỏa lời nguyền kinh khủng, dường như chúng được luyện hóa từ những tiểu thế giới, hoặc là sự hội tụ của thuật pháp từ Lý Mộng Thổ.

Khi chúng vây quanh hắn, ngay lập tức, trên mặt gương phản chiếu hình ảnh của Hứa Thanh.

Lưỡi đao thần trảm tưởng chừng như đang chém về phía Lý Mộng Thổ, nhưng… trái tim Hứa Thanh bỗng chùng xuống.

Nguy cơ sinh tử mạnh mẽ dâng trào trong lòng hắn.

Trong thời khắc nguy hiểm này, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên vẻ hung hiểm, không hề thu lại sức mạnh của Chiến Thần Đài, mà ngược lại, hắn gia tăng sức mạnh, khiến uy lực càng mạnh mẽ hơn.

Đồng thời, tay trái của hắn kết ấn và ấn xuống mặt đất, ngay lập tức dưới chân hắn xuất hiện những gợn sóng lan rộng ra bốn phương.

Thiên địa, có thể xem như một cái giếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, lưỡi đao thần trảm chém xuống, chạm vào tấm gương bên ngoài thân thể Lý Mộng Thổ, nhưng tổn thương lại bùng phát trên người Hứa Thanh.

Trong tiếng nổ vang, thuật “Bắt trăng đáy giếng” cũng đồng thời thành hình.

Kẻ bị bắt không chỉ là Lý Mộng Thổ, mà còn là chính Hứa

Thanh.

Bắt Lý Mộng Thổ ra khỏi linh hồn gương, để hắn nhận lấy tổn thương từ lưỡi đao.

Bắt chính mình, để thoát khỏi đao thần, nhảy ra khỏi cái giếng!

Trong khoảnh khắc, trời long đất lở, hư vô sụp đổ, biển sét ngược dòng.

Những tấm gương xung quanh cơ thể Lý Mộng Thổ vẫn còn đó, nhưng linh hồn của hắn đã trôi ra ngoài, chịu một nhát chém từ lưỡi đao thần, phát ra tiếng kêu thảm thiết và bùng phát các phương pháp tự vệ.

Dù không hoàn toàn bị tiêu diệt, linh hồn của hắn bị đánh bật lại, nhưng cũng đã bị tổn thương.

Về phía Hứa Thanh, cơ thể hắn cũng rung chuyển, lưỡi đao thần trảm lướt qua mặt giếng, tạo ra ảnh hưởng nhất định lên bản thân.

Lúc này, máu tươi từ miệng Hứa Thanh phun ra, hắn lùi lại phía sau, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Lý Mộng Thổ.

Trận chiến này chỉ vừa mới bắt đầu mà đã khốc liệt đến vậy.

Điều này khiến chiến ý của Hứa Thanh dâng cao mạnh mẽ, hắn không còn che giấu dấu ấn hoa trên ấn đường nữa, giơ tay lên lau qua trán, ngay lập tức năm cánh rưỡi hoa hiện ra trên ấn đường của hắn.

Phía Lý Mộng Thổ, linh hồn của hắn quay trở lại thân thể, cũng lùi lại phía sau, từng ngụm máu tuôn ra từ miệng, những tấm gương quanh thân hắn lúc này phản chiếu không còn là hình ảnh của Hứa Thanh nữa, mà là chính bản thân Lý Mộng Thổ.

Những hình ảnh phản chiếu đó đều ngẩng đầu lên, giống hệt bản thể, trong mắt ngập tràn sát ý, ánh nhìn lạnh lẽo hướng về phía Hứa Thanh.

Đặc biệt là nhìn chằm chằm vào những cánh hoa trên ấn đường của Hứa Thanh.

“Ngươi thực sự có tư cách tranh đạo với ta!”

Chương 2499: Cực Quang Khắp Trời, Tựa Như Tiên Lũ Đổ Về (1)

Lý Mộng Thổ cất từng lời, giọng nói rất nghiêm túc.

Vẻ mặt của hắn cũng trở nên nghiêm nghị, dường như những câu nói này đối với hắn rất quan trọng.

Đây là cuộc tranh đạo, không màng đến ân oán, không luận sinh tử.

Cuộc đời của một tu sĩ thực chất cũng giống như vậy. Ở giai đoạn tu vi thấp, chiến đấu để sinh tồn, ở giai đoạn trung cấp là để trở nên mạnh hơn, còn khi đạt đến cảnh giới cao như bây giờ, đạo mới là cốt lõi.

Đạo của hắn không thể bị vấy bẩn.

“Lý Mộng Thổ, đệ tử của Đạo Tiên Tông, đệ tử của Hạo Hãn Tiên Quân.”

“Ta khinh thường âm mưu, càng khinh thường việc mượn sức của gia tộc và sư môn. Hôm nay, ta sẽ một mình ra tay, dốc toàn lực, thề sẽ giết ngươi để hoàn thiện đạo của ta!”

Lý Mộng Thổ trầm giọng nói.

Lúc này, hắn đứng giữa không trung, áo đen tung bay trong gió, tóc dài theo đó mà phấp phới, ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh im lặng.

Cuộc đời hắn đã gặp rất nhiều người, đủ mọi loại người khác nhau, như Lý Mộng Thổ trước mặt này, tuy không nhiều, nhưng không phải là chưa từng gặp.

Như Viêm Huyền Tử, về bản chất cũng giống như Lý Mộng Thổ.

Đồng thời, từ ánh mắt của đối phương, hắn cũng nhìn thấy sự quyết tâm đối với đạo, vì thế chậm rãi cất tiếng.

"Hứa Thanh."

Lý Mộng Thổ gật đầu, không nói thêm gì nữa, cũng không hỏi nhiều, sát ý trong mắt hắn đột ngột bùng lên, tay phải giơ cao, chỉ thẳng lên bầu trời, miệng thấp giọng quát.

"Lôi!"

Trong khoảnh khắc tiếp theo, bầu trời vang lên những tiếng sấm đinh tai nhức óc, biển sét đã bị tan vỡ trước đó do va chạm thuật pháp giữa hai người, giờ đây xuất hiện trở lại với quy mô gấp mười, gấp trăm lần.

Tiếng sấm nổ vang vọng khắp bốn phương, từng tia chớp bạc quét ngang bầu trời, bao phủ phạm vi hàng triệu dặm, sau đó lan rộng đến hàng chục triệu dặm, rồi tiếp tục khuếch tán.

Tựa như vô tận.

Và những tia sét trong phạm vi này tụ lại, tạo thành những quả cầu sét, bao trùm toàn bộ bầu trời.

Trong khoảnh khắc, điện chớp lóe sáng, sấm sét vang rền, trời đất biến sắc, tựa như cơn thịnh nộ của bầu trời, như tiếng gầm thét của đạo trời.

Biển sét, lại một lần nữa xuất hiện.

Không chỉ có bầu trời, mà ngay cả mặt đất cũng bùng nổ tia sét, từ trong hư vô sấm sét cũng xé toạc không gian mà đến, vạn vật trong khoảnh khắc này đều bừng lên điện quang.

Sau khi tụ lại với nhau, chúng tạo thành một cơn lốc biển sét khổng lồ, âm thanh bùng nổ càng thêm kinh hoàng, như một cơn thiên kiếp giáng thế!

Khí thế hùng mạnh, làm rung chuyển cả thế gian.

Đây chính là quyền năng thứ hai của Lý Mộng Thổ, quyền năng của lôi điện!

Lôi, chủ về sát phạt!

Trong tiếng nổ ầm vang, Lý Mộng Thổ đứng giữa trời đất với vô số tia chớp làm nền, tựa như vị chúa tể của lôi điện, thân thể hắn phát ra tia sét, nối liền với biển sét, hắn giơ tay chỉ về phía Hứa Thanh.

Lập tức, biển sét gầm thét, trào dâng cuồn cuộn, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Uy lực của quyền năng này khiến đồng tử Hứa Thanh co rút lại.

Hắn đã gặp không ít chủ tể, nhưng chưa từng thấy ai có khí thế hùng vĩ như Lý Mộng Thổ trước mặt.

“Không hổ danh là ngôi sao!”

Hứa Thanh nghiêm nghị, nhưng trong lòng không có chút ý định lùi bước, đối phương đã nói, đây là cuộc tranh đạo…

“Vậy thì tranh đến cùng!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, cả cuộc đời hắn, từ khoảnh khắc biến mất khỏi Vô Song Thành, con đường hắn đi đều là tranh đấu!

Tranh sinh tồn, tranh cơ duyên, tranh cả đạo trời đất.

Trong khoảnh khắc, con ngươi mắt phải của Hứa Thanh mờ đi, thay vào đó là dấu ấn đạo!

Dấu ấn xóa bỏ đạo từ mắt phải hắn bùng phát mạnh mẽ, bất kỳ nơi nào ánh mắt hắn quét qua, mọi thứ đều bị xóa bỏ!

Mặt đất mờ ảo, bầu trời biến dạng, hư không dậy sóng, biển sét đang cuồn cuộn lao đến cũng bị ảnh hưởng!

Nhưng quyền năng lôi điện trên sát phạt vẫn quá mạnh, ngay cả dấu ấn xóa bỏ đạo cũng không thể làm nó hoàn toàn biến mất.

Trong sự trào dâng đó, ánh sáng chói lòa bùng phát, tỏa ra sát khí kinh hoàng.

Dấu ấn đạo trong mắt phải của Hứa Thanh ngay lập tức tan rã, đồng tử của hắn nhói đau, máu tươi từ trong mắt tuôn ra.

Dù vậy, sức mạnh xóa bỏ quyền năng của Hứa Thanh cuối cùng vẫn khiến biển sét trào dâng phải chững lại.

Uy lực của nó bị suy giảm, dù vẫn lao về phía Hứa Thanh, nhưng trong khoảnh khắc quan trọng, một ý niệm kiếm khí hùng mạnh từ trong cơ thể Hứa Thanh đột ngột bùng nổ.

Đó là Đế Kiếm.

Đế Kiếm bay ra từ đỉnh đầu Hứa Thanh, hắn bước lên một bước, tay phải giơ lên nắm chặt lấy thanh kiếm.

Khoảnh khắc hắn nắm lấy Đế Kiếm, khí thế trên người Hứa Thanh bùng lên mạnh mẽ, tạo thành uy lực đủ để chấn động cả bầu trời, khiến những tia sét cuồn cuộn ập đến cũng đột ngột khựng lại.

Cầm Đế Kiếm trong tay, Hứa Thanh vung mạnh một nhát về phía trước.

Mặt đất mờ ảo dường như phát ra tiếng gầm thét, vô số địa khí dâng lên, hội tụ vào nhát kiếm của Hứa Thanh.

Biến thành một thanh kiếm của đại địa!

Thức Địa Tàng!

Một kiếm, chém xuống biển sét.

Sức mạnh dâng trào của đất đai cũng như biển cả, vang vọng ầm ầm đối đầu với biển sét.

Một làn sóng kịch liệt bùng nổ ngay khoảnh khắc hai bên chạm nhau.

Giữa làn sóng ấy, vô số quả cầu sét xuyên qua kiếm khí, nhanh chóng lao về phía Hứa Thanh, lần lượt nổ tung, tạo ra sát thương.

Hứa Thanh liên tục kết ấn, từng đợt hóa giải, lùi dần lại giữa chuỗi tiếng nổ vang dội.

Bên kia, kiếm khí cũng xuyên qua biển sét, lao thẳng về phía Lý Mộng Thổ, khi nó lao đến, những tấm gương quanh cơ thể hắn đều phát sáng.

Chúng lập tức hóa giải sát thương, đồng thời hắn cũng kết ấn, chống đỡ kiếm khí, thân thể lùi lại.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này dường như là ngang sức.

Ở giữa, đất và sét đối kháng lẫn nhau, còn hai người đứng sau đều đang lùi về phía sau.

Nhưng Lý Mộng Thổ, dù chỉ là tu vi Chủ Tể sơ kỳ, thân là một ngôi sao, xuất thân từ nhà họ Lý và bái sư Độc Quân, thủ đoạn của hắn vượt xa nhiều Chủ Tể khác. Do đó, khi lùi lại, ánh mắt hắn bất ngờ lóe lên ánh bạc.

Giống như hóa thân thành thiên uy, giọng nói của hắn vang lên:

"Ta hỏi hồn ngươi, ngươi học đạo từ ai?"

"Ta hỏi linh ngươi, ngươi đến từ đâu?"

"Ta hỏi thân ngươi, ngươi có tổn thương ẩn giấu?"

"Ta hỏi tâm ngươi, ngươi có bao nhiêu hậu chiêu?"

Đây chính là quyền năng thứ ba của hắn, Trói Lệnh Thuật Chân!

Quyền năng này có thể hỏi trời, hỏi đất, hỏi đạo, hỏi về vạn vật trong thế gian, hỏi bất kỳ điều gì.

Quyền năng này như một sự chấn nhiếp, tựa như tiếng gõ của thanh gỗ tỉnh thức!

Chương 2500: Cực Quang Khắp Trời, Tựa Như Tiên Lũ Đổ Về (2)

Khi bị tra hỏi, vạn vật đều phải trả lời sự thật.

Nếu từ chối, sẽ bị đạo trừng phạt.

Dù trả lời hay không, trong khoảnh khắc này cũng sẽ rơi vào trạng thái cứng đờ. Sự cứng đờ này... ảnh hưởng đến thân thể, linh hồn và ý chí.

Khi Trói Lệnh hạ xuống, toàn thân Hứa Thanh run lên.

Tựa như một luồng sức mạnh chấn nhiếp đáng sợ giáng xuống, khiến cơ thể hắn cứng lại, linh hồn mất đi cảm giác, ký ức như bị khuấy động bởi những gợn sóng của quá khứ.

Gần như ngay khi thân thể và linh hồn của Hứa Thanh bị ảnh hưởng, đôi mắt của Lý Mộng Thổ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hắn vừa lùi lại vừa kết ấn với tốc độ cực nhanh.

Hắn không thực sự muốn hỏi những câu này với Hứa Thanh.

Đáp án thế nào hắn không quan tâm.

Dù người trước mặt đến từ đâu, học đạo từ ai, có tổn thương ẩn giấu hay có bao nhiêu hậu chiêu, hắn đều không để ý, điều hắn cần là sức mạnh từ quyền năng Trói Lệnh kèm theo trạng thái cứng đờ này.

Từ đó tạo ra một cơ hội chí mạng cho hắn!

Và giờ đây, cơ hội đó đã xuất hiện.

Không chút do dự, hắn lập tức triển khai sát chiêu được truyền thừa từ sư tôn của mình!

“Cực quang khắp trời, tựa như tiên lũ đổ về!”

Sư tôn của hắn có nhiều danh hiệu: Đạo Đức Tử, Hạo Hãn Tiên Quân, Tiên Hồng Lão Nhân, Độc Quân.

Những danh hiệu này không phải tự dưng mà có, chính xác hơn, mỗi một danh hiệu đều là biểu tượng của một loại thần thông đến từ Độc Quân.

Trong đó, danh hiệu Tiên Hồng Lão Nhân đại diện cho thần thông mà Lý Mộng Thổ vừa triển khai.

Lúc này, theo từng động tác kết ấn và lời nói của Lý Mộng Thổ, bầu trời chấn động.

Cực quang đỏ rực chảy trên bầu trời, cao hơn cả biển sét, bao phủ toàn bộ Vòng Sao Thứ Năm, cũng bị ảnh hưởng.

Không phải toàn bộ, nhưng dù chỉ ảnh hưởng một phần, với Vòng Sao Thứ Năm, cực quang là điều tối cao, việc có thể ảnh hưởng đến nó nhất định là một thủ đoạn kinh người.

Lúc này, cực quang bùng nổ!

Phạm vi trăm dặm!

Sau đó, cực quang tách ra.

Phạm vi vẫn giữ nguyên.

Cực quang trong phạm vi trăm dặm dường như bị điều khiển, như bị cắt rời, như bị chia tách… từ trên trời đột ngột đổ xuống.

Mang theo sức nặng vô hạn, cùng với áp lực rung động tâm hồn, trực tiếp giáng xuống.

Như lũ, như thác, như biển đổ từ trời.

Ánh sáng đỏ rực tức thì rơi xuống, nơi nó đi qua, biển sét sụp đổ, kiếm ý tan vỡ.

Chỉ với một đòn, khí huyết của Hứa Thanh đã cuộn trào, toàn thân rung lên dữ dội, phun ra một ngụm máu lớn, cơ thể bị lực lượng khổng lồ này đẩy xuống mặt đất.

Vết thương không hề nhẹ.

Dù vậy, vết thương này cũng giúp Hứa Thanh thoát khỏi trạng thái cứng đờ của thân và hồn do Trói Lệnh gây ra trước đó.

Khi nhìn lên, thấy cực quang trong phạm vi trăm dặm trên bầu trời bị kéo xuống, chuẩn bị đè lên mình, Hứa Thanh nhận ra bốn phương đều ngập tràn sắc đỏ, tựa như biển máu.

Lúc này, Lý Mộng Thổ vẫn đứng ở khoảng cách trăm dặm, không hề tiến tới, rõ ràng ngay cả hắn cũng e dè trước thần thông kéo cực quang này.

Dù vậy, đối với Hứa Thanh, nguy cơ sinh tử đã bùng nổ toàn diện.

Trong thời khắc then chốt, Hứa Thanh không hề do dự, quyền năng Ngũ Hành trong cơ thể hắn đồng loạt bùng phát.

Một năm dưỡng thương và tìm hiểu, cùng với những cảm ngộ trong hành trình khắp nơi của hắn, giờ đây, trong khoảnh khắc này, tất cả đều được bộc lộ.

Đầu tiên là Mộc Hành tăng vọt, biến thành vô số cây cỏ xuất hiện giữa không trung, che phủ bầu trời, như biến nơi đây thành một Mộc Giới, chặn lại cực quang.

Mộc Giới sụp đổ trong tích tắc, khi cực quang tiếp tục giáng xuống, Hứa Thanh kết ấn bằng cả hai tay, ngay lập tức biến toàn bộ sức mạnh Mộc Hành thành ngọn lửa bùng cháy dữ dội để chống lại.

Khi Hỏa Hành được gia trì và chống cự đến một mức độ nhất định, Hứa Thanh lại điều động ý niệm, lập tức khiến toàn bộ Hỏa Hành trong giới hạn của nó sinh ra Thổ Hành, biến thành Địa Giới, chặn đứng ánh sáng từ trời.

Thổ Hành phun trào, nhưng không thể cản lại lâu, nên toàn bộ Thổ Hành lại chuyển hóa thành Kim Hành khi đạt đến đỉnh điểm.

Kim lực trào dâng, như muốn phá tan trời.

Tuy nhiên, cực quang quá đỗi kinh khủng, khiến nỗ lực phá tan trời của Kim Hành thất bại.

Khi Kim Hành đạt đến giới hạn, toàn bộ sức mạnh dồn vào Thủy Hành.

Sức mạnh Thủy Hành đạt đến mức chưa từng có, biến thành đại dương bao quanh Hứa Thanh, phạm vi mênh mông hàng triệu dặm, như một biển lớn mà người phàm không thể tưởng tượng nổi.

Sóng nước cuộn trào, bao la vô tận, mặt nước phản chiếu cả bầu trời!

Trên bầu trời, cực quang đỏ rực đang giáng xuống, và ánh sáng phản chiếu từ mặt nước chính là cực quang.

Nhờ đó mà chống đỡ.

Cuối cùng, khi đại dương trở nên yếu đi, Mộc Hành lại một lần nữa sinh sôi.

Ngũ Hành tương sinh, hình thành chu trình, cuối cùng khiến cực quang bị chặn lại từng lớp, không thể tiếp tục giáng xuống.

Cùng lúc đó, trong mắt Hứa Thanh tràn ngập sát ý mãnh liệt, hắn giơ tay lấy ra phần còn lại của cây hương thiêu mạng và lập tức khắc lên người Lý Mộng Thổ, sau đó thổi mạnh.

Lập tức, cây hương cháy nhanh, chỉ trong chớp mắt đã cháy hết.

Ở phía Lý Mộng Thổ, sắc mặt hắn thay đổi, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không khỏi lùi lại, trong lòng tràn ngập sự âm trầm.

Ngay lập tức, Hứa Thanh nắm bắt cơ hội, lao mạnh về phía trước, sức mạnh không gian bùng nổ, tốc độ cực kỳ kinh khủng, lao thẳng về phía Lý Mộng Thổ.

Đồng thời, trong con mắt trái của Hứa Thanh, đạo ấn của tiên thuật bắt đầu xoay chuyển.

Sáu tên trộm đoạt sinh lập tức thành hình.

Năm chú chó bỏ tiên cũng bùng nổ ngay sau đó.

Ngay sau đó, Kim Ô xuất hiện, gia trì cho Hứa Thanh, còn cái bóng cũng lao ra, hỗ trợ hắn.

Nhưng chừng đó vẫn chưa đủ.

Hứa Thanh không hề chần chừ, rút ra kiếm khí cuối cùng mà Cửu Gia gia đã để lại.

Chém thẳng về phía Lý Mộng Thổ!

Chương 2501: Ai Cũng Đều Có Mưu Kế (1)

Lúc này, cực quang trên trời như tiên lũ vẫn đang áp chế, tạo ra thế cân bằng với chu trình Ngũ Hành của Hứa Thanh.

Nhưng Hứa Thanh hiểu rõ, thế cân bằng này chỉ kéo dài trong thời gian ngắn.

Nhiều nhất chỉ vài chục nhịp thở!

Muốn hoàn toàn phá vỡ thế tiên quang này, chỉ có một cách duy nhất, đó là giết chết Lý Mộng Thổ.

Chỉ cần đối phương chết, thuật pháp sẽ tự giải tán.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc Lý Mộng Thổ lùi lại…

Toàn thân Hứa Thanh hóa thành một tàn ảnh, lao đến với tốc độ kinh hoàng, tạo ra những âm thanh xé gió vang vọng.

Tốc độ nhanh đến mức thời gian dường như chậm lại.

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lẽo đến cực điểm, tay trái kết ấn và nhấn mạnh xuống.

Lập tức sức mạnh không gian xuất hiện.

Trời đất biến sắc, gió mây cuộn trào, hư không dậy sóng, hình thành vô số lưới không gian.

Những lưới không gian này tạo thành các không gian độc lập, hiện ra xung quanh Lý Mộng Thổ, phong tỏa đường lui của hắn, ngăn cản hắn dịch chuyển, và áp chế mọi phản công.

Tâm thần Lý Mộng Thổ rung động.

Hắn biết Hứa Thanh trước mắt không phải người tầm thường. Từ lúc sử dụng Trói Lệnh trên Chủ Đạo Nhai, hắn đã hiểu rõ sự mạnh mẽ của đối phương và chuẩn bị sẵn sàng, nhưng giờ đây hắn vẫn cảm thấy khó khăn.

Chiến đấu với Hứa Thanh đòi hỏi sự tập trung cao độ, không được phép lơ là dù chỉ một chút, vì chỉ cần một sai lầm, đối phương sẽ nắm bắt cơ hội và phản công dữ dội như biển cả cuốn trôi mọi thứ.

Hơn nữa, đối phương lại rất giỏi trong việc tìm kiếm cơ hội.

Sức ép về mặt tinh thần vượt xa bất kỳ trận chiến nổi tiếng nào mà Lý Mộng Thổ từng trải qua.

Những suy nghĩ này thoáng qua trong đầu Lý Mộng Thổ, nhưng không làm hắn chậm trễ trong việc phản công. Dù không gian xung quanh đã bị phong tỏa, Lý Mộng Thổ lập tức cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Dùng máu của mình thi triển thuật pháp, hắn tạo ra một loạt phù văn máu, phóng ra phía trước.

Đồng thời, Cảnh Trong Gương bao quanh thân thể hắn cũng tỏa sáng, chuẩn bị chống đỡ cơn bão sắp đến.

Nhưng... cùng một phương pháp, đối với Hứa Thanh, trừ khi hoàn toàn không có sơ hở, nếu không rất khó thành công lần thứ hai.

Rõ ràng, Cảnh Trong Gương không hoàn hảo đến mức đó.

Lần đầu sử dụng có thể bất ngờ, nhưng khi tái hiện, Hứa Thanh đã nhìn ra điểm yếu.

Nó không phải là thuật pháp về nhân quả, mà là một thần thông chứa đựng sức mạnh không gian.

Nguyên lý của nó là dùng phương pháp khúc xạ để tạo ra không gian chồng lấp, từ đó có thể dẫn hướng sát thương một cách âm thầm mà không ai hay biết.

Điểm yếu này tuy được che giấu rất kỹ, nhưng vẫn tồn tại.

Điểm yếu chính là sự khúc xạ và không gian chồng lấp vô hình đó.

Để đối phó với không gian chồng lấp, Hứa Thanh đã dùng lưới không gian để phong tỏa nó.

Còn với sự khúc xạ... cái bóng của Hứa Thanh đã được triệu hồi ra để đối phó.

Cái bóng của hắn đen kịt, lập tức phóng to, tạo thành một màn chắn.

Do đó, những gì phản chiếu qua Cảnh Trong Gương chỉ là một mảng tối đen, và không gian chồng lấp được tạo ra cũng bị phong tỏa, không thể phát huy tác dụng thực sự.

Mọi thứ nghe có vẻ dài dòng, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Trong khoảnh khắc đó, Cảnh Trong Gương bị hạn chế, và tiên thuật của Hứa Thanh bùng nổ.

Trước tiên là Sáu Tên Trộm Đoạt Sinh.

Tiên thuật này biến thành bảy tình sáu dục như ma đầu, bùng nổ trong tâm thần của Lý Mộng Thổ, lan tỏa cảm xúc, nuốt chửng ý chí và làm ô uế đạo tâm của hắn.

Tiếp theo là Năm Chú Chó Bỏ Tiên.

Chú chó keo kiệt chui vào ký ức.

Mở ra cánh cửa, để chú chó tham lam lao vào.

Xiềng xích linh hồn của hắn.

Sau đó, chú chó ngu si xuất hiện, muốn đẩy hắn vào sinh tử luân hồi, và chú chó ác độc lao tới, muốn kéo hắn xuống địa ngục.

Cuối cùng, chú chó vực sâu xuất hiện, muốn hắn vĩnh viễn mất đi thân người!

Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng Lý Mộng Thổ.

Khuôn mặt hắn lúc này vặn vẹo, cơ thể rung lên dữ dội. Trong suốt cuộc đời giao chiến với người khác, hắn chưa từng gặp phải loại thuật pháp như thế này. Chính xác mà nói, đây không còn là một loại thuật pháp thông thường nữa.

Đây giống như một lời nguyền quỷ dị!

Khiến cho máu chảy ra từ bảy khiếu, ba hồn bảy phách trong cơ thể hắn đều đang gào thét, và ký ức của hắn cũng rơi vào hỗn loạn.

Nhưng đòn tấn công chí mạng của Hứa Thanh chưa kết thúc, mà chỉ vừa mới bắt đầu.

Phong tỏa Cảnh Trong Gương, sử dụng tiên thuật Nhiễu Loạn

Linh Hồn, và sau đó là kiếm khí kinh thiên.

Ba đạo kiếm khí mà Cửu Gia đã trao cho Hứa Thanh, và giờ đây chính là lúc đạo kiếm khí cuối cùng bùng nổ.

Kiếm khí rực sáng trên bầu trời, mang theo uy lực hủy diệt, với sức mạnh không gì không phá nổi, hóa thành bóng kiếm sắc bén, xé toạc tất cả, chém thẳng vào người Lý Mộng Thổ.

Cơ thể Lý Mộng Thổ rung chuyển, một vết thương hiện lên trên ngực, máu tươi trào ra.

Ngay sau đó, Hắc Hỏa do Kim Ô tạo ra bùng cháy ngút trời, hóa thành một cây trường thương đen kịt. Hứa Thanh lao ra từ ngọn lửa đen, nhanh chóng nắm lấy trường thương trong tay.

Tu vi trong cơ thể hắn bùng nổ hoàn toàn, thời gian và không gian đồng thời thăng hoa.

Hắn dồn tất cả sức mạnh vào bản thân, rồi hòa vào trường thương.

Một thương đâm tới!

Tiếng nổ vang vọng, cây thương đâm vào chính vết thương mà kiếm khí của Cửu Gia đã phá mở.

Trường thương đâm vào thịt, xuyên qua tim, trực tiếp đâm xuyên qua!

Cực quang tan biến, Ngũ Hành trở về.

Nhưng trên khuôn mặt Hứa Thanh không hề có vẻ thả lỏng, ngược lại đồng tử hắn co rút lại. Không chút do dự, hắn từ bỏ ý định phá hủy thi thể, cơ thể nhanh chóng lùi lại.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức trong nháy mắt đã lao xa.

Ngay khi hắn lùi lại, một luồng sức mạnh khủng khiếp từ thi thể của Lý Mộng Thổ đột ngột bùng nổ.

Phạm vi bùng nổ bao trùm cả ngàn dặm.

Khiến mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm bị tiêu diệt hoàn toàn!

Sắc mặt Hứa Thanh trở nên nghiêm trọng, đứng ở khoảng cách ngàn dặm mà vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh bùng nổ khủng khiếp phía trước.

Chỉ cần hắn chậm một chút, nếu không chết thì cũng bị trọng thương.

Cùng lúc đó, một giọng nói khàn khàn từ vùng đất hoang tàn phía trước vang lên chậm rãi.

“Có thể buộc ta phải sử dụng quyền năng thứ ba, ngươi quả thật không tầm thường!”

Giọng nói vang lên, và hình bóng Lý Mộng Thổ dần dần hiện ra từ vùng đất hoang tàn.

Y phục của hắn rách nát, nhưng vết thương trên người… đã hoàn toàn biến mất.

Cả khí tức, trạng thái và tu vi của hắn đều đã trở lại đỉnh cao như trước.

Đây chính là sức mạnh từ quyền năng thứ ba của hắn, một quyền năng nghịch thiên, tên là Tái Sinh!

Lý Mộng Thổ bước đi, ánh mắt vừa nghiêm nghị vừa phức tạp khi nhìn Hứa Thanh.

“Trước khi gặp ngươi, ta nghĩ rằng tư chất của ta đã thuộc hàng tuyệt đỉnh, cho dù có kẻ vượt qua ta, cũng không thể vượt xa quá nhiều.”

“Cho đến hôm nay… tu vi của ta là Chủ Tể sơ kỳ, tu vi của ngươi là Vận Thần hậu kỳ, nhưng chiến lực của chúng ta lại ngang bằng nhau. Vì vậy, luận về thiên phú, ta không sánh bằng ngươi, nhưng thế gian này chỉ có công bằng tương đối, không có công bằng tuyệt đối.”

“Không cần nói nhiều lời vô nghĩa.” Hứa Thanh bình tĩnh cất tiếng.

Từ khi trải qua trận chiến với kẻ chủ tể từng sử dụng ngôn từ để biến thành trận pháp, Hứa Thanh đã cảnh giác cao độ với những kiểu đối thoại như thế này. Vì vậy, hắn lập tức ngắt lời, đồng thời Dấu ấn Xóa Bỏ trong mắt hắn lóe sáng.

Hắn xóa sạch mọi dấu vết xung quanh.

Chương 2502: Ai Cũng Đều Có Mưu Kế (2)

Lý Mộng Thổ nghe vậy, ánh mắt trở nên sâu thẳm, tay phải bất ngờ giơ lên, vung về phía trước.

Ngay lập tức, hương hoa tỏa ra ngào ngạt, lấy Lý Mộng Thổ làm trung tâm, trong khoảnh khắc, vô số loài hoa hiện ra giữa bầu trời ảm đạm, trải dài hàng triệu dặm.

Toàn bộ khu vực rộng lớn này biến thành một biển hoa.

Những bông hoa ở trong đó… có bông rực rỡ, có bông xấu xí, có bông như đang thối rữa, có bông trông vô cùng dữ tợn.

Và tất cả… đều là hoa độc và thảo độc!

Về phần hương thơm kia, đó là khí độc tỏa ra từ vô số loài thảo dược, hòa trộn lại với nhau, tạo thành một loại độc dược khủng khiếp!

Loại độc này kinh hoàng đến mức bùng phát trong nháy mắt, bao phủ Hứa Thanh.

Nếu là người khác, lúc này chắc chắn sẽ rơi vào tình thế nguy kịch, nhưng Hứa Thanh đã tinh thông thảo mộc chi đạo, dù hiện tại không mang theo thảo dược, nhưng hắn lại có rất nhiều đan dược.

Đan dược, vốn dĩ được luyện từ thảo mộc, chứa đựng những chất mà Hứa Thanh cần.

Vì vậy, hắn lập tức đưa tay ra, lấy ra một nắm đan dược, mỗi viên đều là những lựa chọn đặc biệt. Sau khi lấy ra, hắn lập tức bóp nát chúng, trích xuất những chất cần thiết để bao phủ xung quanh mình, rồi sử dụng kiến thức thảo mộc của bản thân để phối trộn và điều chế chúng.

Hứa Thanh dùng cách này để hóa giải độc tính nơi đây.

Dù thời gian hạn chế, không thể hoàn toàn giải độc, nhưng việc giữ vững sức mạnh chiến đấu trong biển hoa độc này vẫn là điều khả thi.

Nhưng ngay khi đan dược của Hứa Thanh tan chảy và bắt đầu hóa giải độc tố xung quanh, Lý Mộng Thổ đã bước một bước lớn, tạo ra âm thanh xé gió, vượt qua ngàn dặm, xuất hiện ngay trước mặt Hứa Thanh.

Một cú đấm giáng xuống.

Hứa Thanh ngẩng đầu lên, lập tức phản công.

Tiếng nổ vang dội khắp nơi, chấn động trời đất. Lý Mộng Thổ tấn công như cuồng phong bão táp, không hề ngừng nghỉ, khi thì dùng thân thể, khi thì dùng thuật pháp, và hoàn toàn không có bất kỳ phòng thủ nào.

Cách đánh này hoàn toàn khác với trước đó.

Đối mặt với trận chiến dữ dội như bão tố, Hứa Thanh cũng dốc toàn lực, cầm chặt cây trường thương đen kịt trong tay, quyền năng Ngũ Hành liên tục bùng nổ, sức mạnh thời gian và không gian đều đang dao động.

Cả hai giao chiến khốc liệt, tiến công lẫn nhau giữa trời đất, đầy rẫy hiểm nguy.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng nghỉ.

Và vết thương, theo đó, không ngừng xuất hiện trên thân thể, trong cơ thể, và thậm chí là linh hồn của Hứa Thanh.

Khiến toàn thân hắn đẫm máu, từng ngụm máu tươi liên tục trào ra từ miệng.

Nhưng điều kỳ lạ là... Lý Mộng Thổ lại không hề bị tổn thương!

Chính xác mà nói, bất cứ khi nào vết thương xuất hiện, chúng lập tức tái sinh, phục hồi ngay tức khắc!

Giống như hắn đang sử dụng quyền năng Tái Sinh, có thể hồi phục vô hạn.

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh chấn động trong lòng.

Quyền năng Tái Sinh vốn đã nghịch thiên, nhưng khả năng của Lý Mộng Thổ hiện giờ còn có thể duy trì liên tục...

Khả năng này đã vượt qua cả sự nghịch thiên, không thể dùng từ ngữ để diễn tả.

Hứa Thanh chưa từng thấy điều gì tương tự.

Điều này không hề phù hợp với kiến thức mà hắn biết.

Nhưng Hứa Thanh có một năng lực tương tự, đó chính là thời gian nghịch chuyển, vì vậy hắn hiểu rõ phần nào về loại thần thông này.

“Thời gian nghịch chuyển của ta cũng nghịch thiên, nên trong thời gian ngắn không thể thi triển lần thứ hai, vậy Lý Mộng Thổ…”

“Quyền năng của hắn cũng không thể nào không có cái giá.”

“Thời gian duy trì này chắc chắn không thể kéo dài quá lâu, và khi hết tác dụng, cái giá phải trả chắc chắn sẽ hiện ra!”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh nghiến răng, từ thế tấn công chuyển sang thế phòng thủ, liên tục lùi lại dưới những đòn tấn công như cuồng phong của đối phương.

Dù đã kéo dài thời gian, nhưng mỗi cú đánh của Lý Mộng Thổ càng ngày càng sắc bén, khiến vết thương của Hứa Thanh ngày càng nặng hơn, cuối cùng biến hắn thành một kẻ toàn thân đẫm máu.

Thấy vậy, ánh mắt Lý Mộng Thổ lóe lên.

Hắn biết quyền năng Tái Sinh của mình vô cùng phi thường và có thể duy trì trong một thời gian, nhưng sau khi hết hiệu lực, hắn sẽ phải chịu phản phệ.

Và trong thời gian ngắn không thể kích hoạt lần thứ hai.

Lý Mộng Thổ đã quan sát kỹ khả năng thời gian nghịch chuyển của Hứa Thanh trước đó. Dù bề ngoài không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng hắn vô cùng cảnh giác, vì vậy cú đánh hiện tại của hắn có hai mục đích.

Thứ nhất, lời nói ban đầu tuy tiêu tốn thời gian của hắn, nhưng cũng làm trì hoãn thời gian của Hứa Thanh.

Theo như phán đoán của hắn, thời gian nghịch chuyển chắc chắn có giới hạn về thời gian, tối đa là một nén nhang, không thể kéo dài quá lâu, thậm chí chỉ trong vài chục nhịp thở.

Thứ hai, dựa trên phán đoán về giới hạn của thời gian nghịch chuyển, hắn không sử dụng sát chiêu có sức sát thương lớn, mà chọn cách liên tục tấn công để tích lũy thương tích cho đối phương.

Bằng cách này, ngay cả khi Hứa Thanh có thể nghịch chuyển thời gian, nhưng nếu cho rằng vết thương của mình chưa đến mức nguy hiểm chết người và chần chừ, thì sẽ bỏ lỡ thời điểm nghịch chuyển về trạng thái đỉnh cao, chỉ có thể nghịch chuyển về thời điểm khi vẫn còn mang thương tích.

Đây sẽ là một vòng luẩn quẩn nguy hiểm.

“Giờ thì ta có thể kiểm chứng xem hắn có thực sự có khả năng đó không!”

“Nếu có, ta sẽ phải dùng đến phương pháp kia…”

“Nếu không, trận chiến này sẽ kết thúc!”

Nghĩ đến đây, sau khi ước lượng thời gian còn lại của quyền năng Tái Sinh, Lý Mộng Thổ đột ngột giơ tay lên và lấy ra một bức tượng gỗ.

Bức tượng gỗ đen tuyền, tỏa ra khí tức tà ác, được chạm khắc thành hình một lão già.

Sống động như thật.

Người già trên bức tượng có ngũ quan vặn vẹo, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn tột cùng, cơ thể cũng méo mó một cách bất thường, như thể đang cận kề cái chết.

Và ngay khi Lý Mộng Thổ lấy bức tượng gỗ này ra, hắn thực hiện một hành động khiến Hứa Thanh lập tức cảm thấy lòng mình trầm xuống.

Chương 2503: Tranh Mở Một Đường (1)

Với một cái bóp mạnh, trái tim đẫm máu lập tức vỡ nát, tan thành từng mảnh.

Máu thịt bắn tung tóe.

Với vết thương nặng như vậy, dù Lý Mộng Thổ đang trong giai đoạn tái sinh, cơn đau dữ dội truyền đến vẫn khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, và từ lỗ máu trên ngực, máu không ngừng tuôn trào.

Cơ thể hắn, trong thoáng chốc, cũng trở thành một người đẫm máu giống như Hứa Thanh.

Thêm vào đó, cơn đau này còn khiến cơ thể hắn vô thức vặn vẹo.

Nhưng điều quái dị là... khóe miệng của hắn lại nở một nụ cười.

Bức tượng gỗ của lão già trong tay hắn cũng cười.

Cả hai đều vặn vẹo, khuôn mặt đầy đau đớn, nhưng khóe miệng lại mỉm cười.

Giống nhau như đúc.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng Hứa Thanh đột ngột chấn động. Ngực hắn cũng đột nhiên nứt ra, như thể bị một bàn tay vô hình xuyên qua, tạo thành một lỗ máu lộ ra cả trái tim.

Trái tim của hắn... dường như bị bàn tay vô hình kia bóp chặt và bắt đầu tan vỡ.

“Thuật pháp nhân quả!”

Trong mắt Hứa Thanh, Dấu ấn Xóa Bỏ lập tức phát sáng, và hắn nhìn thấy những sợi tơ nhân quả kết nối mình với bức tượng gỗ, trong khi bức tượng lại được kết nối với Lý Mộng Thổ.

Dường như bức tượng gỗ đã trở thành một phương tiện trung gian, nối kết Hứa Thanh và Lý Mộng Thổ!

Và trong sự kết nối này, không phải là sự chuyển giao tổn thương, mà là tổn thương đối xứng!

Lý Mộng Thổ bóp nát trái tim của chính mình, vì vậy trái tim của Hứa Thanh cũng không thể giữ lại được.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Hứa Thanh trở nên u ám. Nhìn thấy trái tim mình sắp vỡ thành từng mảnh, hắn không chút do dự triệu hồi ra một chiếc kéo khổng lồ.

Dĩ nhiên, đây không phải là cây kéo ban đầu, mà là biểu hiện hiện thực hóa của Dấu ấn Xóa Bỏ.

Mặc dù sức mạnh của nó không bằng cây kéo nguyên bản, nhưng với sự gia tăng tu vi của Hứa Thanh, nó vẫn vô cùng sắc bén. Lúc này, chiếc kéo xuất hiện, chặt đứt những sợi dây nhân quả kết nối hắn và bức tượng gỗ.

Với một tiếng “rắc”, tất cả các sợi dây nhân quả bị cắt đứt hoàn toàn.

Nguy cơ trái tim vỡ nát được hóa giải!

Hứa Thanh bước tới, chuẩn bị lao về phía Lý Mộng Thổ.

Nhưng ngay lúc đó, giọng nói khàn khàn của Lý Mộng Thổ vang lên.

“Kể từ lúc nhìn thấy ngươi có quyền năng đặc biệt này, ta đã đoán rằng ngươi có thể sẽ có cách cắt đứt nhân quả. Nhưng nếu ta đã sử dụng nó, làm sao có thể không có sự chuẩn bị?”

“Việc bóp nát trái tim trước đó, chỉ là để kiểm chứng xem ngươi có thực sự có khả năng cắt đứt nhân quả hay không mà thôi.”

Trong khi nói, Lý Mộng Thổ cầm bức tượng gỗ bằng tay phải, rồi đột ngột bẻ mạnh. Lập tức bức tượng gỗ phát ra tiếng nổ vang dội, và cái đầu của lão già khắc trên đó bị Lý Mộng Thổ bẻ gãy ngay lập tức.

Bức tượng gỗ này có nguồn gốc thần bí, bản thân nó vô cùng quái dị. Dù các sợi dây nhân quả bị cắt đứt, nhưng phản phệ bùng phát lại cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay khi cái đầu bị bẻ gãy, những sợi dây nhân quả đã bị cắt đứt kia dường như được trao cho sự sống, biến thành những con mãng xà, lập tức quấn chặt lấy chiếc kéo hiện thực hóa của Dấu ấn Xóa Bỏ.

Dựa vào sự quấn chặt này, các sợi dây nhân quả lại một lần nữa được nối liền.

Đồng tử Hứa Thanh co rút lại.

Cùng lúc đó, Lý Mộng Thổ cười lớn, giơ tay trái lên, trong tay xuất hiện một con dao găm, hắn nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, không chút do dự cứa mạnh vào cổ mình!

Máu tươi phun ra dữ dội, vết cắt sâu đến mức gần như chặt đứt cả xương.

Vết thương tương tự cũng lập tức xuất hiện trên cổ của Hứa Thanh.

Khi máu phun ra, toàn thân Hứa Thanh run lên dữ dội, cơ thể vốn đã đầy vết thương của hắn lại phải chịu thêm đòn chí mạng này, khiến tu vi hắn hỗn loạn, sinh mệnh cũng suy giảm nhanh chóng.

Hắn chỉ có thể dùng một tay cố gắng giữ chặt vết thương trên cổ, cơ thể nhanh chóng lùi lại.

Nhưng cảm giác choáng váng như những cơn sóng dữ cuộn trào, ập đến.

Trái lại, Lý Mộng Thổ thu lại bức tượng gỗ, tận dụng quyền năng tái sinh còn sót lại trong vài hơi thở cuối cùng, trái tim hắn mọc lại, và vết thương kinh khủng trên cổ cũng hồi phục trong chớp mắt.

Đến khi sức mạnh của quyền năng tái sinh hoàn toàn tan biến, hắn đã trở lại trạng thái không hề có thương tích.

Chỉ là ngay lập tức, cái giá phải trả cho quyền năng tái sinh cuối cùng cũng hiện ra, trong nháy mắt mái tóc hắn chuyển sang bạc trắng, cơ thể bắt đầu khô héo, khí tức cũng trở nên yếu ớt hơn nhiều.

Tuy nhiên, ánh mắt hắn vẫn rực sáng, khóa chặt vào bóng dáng Hứa Thanh đang nhanh chóng lùi lại.

“Có vẻ như năng lực thời gian nghịch chuyển của ngươi đúng như ta dự đoán, không thể sử dụng lần thứ hai trong thời gian ngắn.”

Nói xong, thân hình Lý Mộng Thổ lóe lên, sát ý bùng phát, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Hắn đã xác định chắc chắn rằng Hứa Thanh trước mặt không thể thi triển lại thời gian nghịch chuyển.

Với tốc độ cực nhanh, Lý Mộng Thổ di chuyển tức thì, xuất hiện ngay trước Hứa Thanh đang cấp tốc lùi lại. Sát ý bùng nổ ngập trời, hắn giơ tay phải lên, mạnh mẽ đè xuống.

Hắn định giết chết Hứa Thanh ngay tại chỗ.

Trong thời khắc nguy hiểm, khi cổ Hứa Thanh gần như bị cắt đứt, nhờ tu vi mạnh mẽ mà hắn cố gắng kìm chế được thương thế. Không chút do dự, trong mắt hắn hiện lên sát ý, chứ không phải hoảng loạn.

Hắn cắn mạnh vào vật đã được ngậm sẵn trong miệng trước trận chiến.

Đó là một phù văn đặc biệt!

Phù văn này đến từ Ngũ Nãi Nãi của Vọng Cổ Đại Lục, mang theo sức mạnh hồi phục!

Sức mạnh này, trừ khi đến tình thế nguy cấp, Hứa Thanh không muốn sử dụng.

Bởi vì việc sử dụng nó để hồi phục thân thể, dù có thể giúp hắn lập tức hồi phục thương thế, nhưng… cái giá phải trả là tiêu hao sinh mệnh của Ngũ Nãi Nãi.

Nhưng giờ đây… hắn không còn lựa chọn nào khác.

Ngay khi phù văn bị cắn vỡ, một luồng sức mạnh nhẹ nhàng bùng phát trong cơ thể Hứa Thanh, nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân, làm lành máu thịt ở ngực, khôi phục toàn bộ thương thế, và cái cổ sắp bị cắt đứt cũng nhanh chóng liền lại.

Ngay sau đó, Hứa Thanh bóp nát phù văn mang theo sức mạnh của Bát Gia Gia – sức mạnh của cơn thịnh nộ.

Chỉ trong chớp mắt, một cơn thịnh nộ cực kỳ mãnh liệt bùng nổ trong cơ thể Hứa Thanh. Cơn thịnh nộ này kéo theo sát ý mạnh mẽ và sức mạnh tu vi trong cơ thể hắn cũng được gia tăng đáng kể.

Thậm chí ngay cả cơ thể của hắn cũng nhận được sự gia trì từ sức mạnh này.

Hứa Thanh toàn thân căng phồng, máu thịt giãn nở, gân xanh nổi đầy, đôi mắt đỏ ngầu với những tia máu chằng chịt, hơi thở tỏa ra uy năng ảnh hưởng đến cảm xúc của kẻ khác.

Khi sắc mặt Lý Mộng Thổ thay đổi dữ dội, Hứa Thanh đã lao tới, tung ra một cú đấm dữ dội.

Một cú đấm khiến trời đất rung chuyển.

Lúc này, Lý Mộng Thổ đang chịu hậu quả của quyền năng tái sinh, rơi vào trạng thái suy yếu. Đối diện với cú đấm này của Hứa Thanh, toàn thân hắn rung lên, phun ra một ngụm máu tươi và bị đẩy lùi mạnh mẽ.

Ánh mắt Hứa Thanh rực lửa, tốc độ khủng khiếp, lao thẳng tới, tung thêm một cú đấm nữa.

Chương 2504: Tranh Mở Một Đường (2)

Trong tiếng nổ vang dội, Hứa Thanh liên tục truy kích, trong khi Lý Mộng Thổ không ngừng bị đẩy lùi, từng ngụm máu phun ra liên tiếp, tâm thần cũng chấn động dữ dội.

Cảm nhận được nguy cơ cận kề, Lý Mộng Thổ giơ tay phải lên, chỉ thẳng vào trời.

Lập tức bầu trời cuồn cuộn, hàng nghìn tòa tháp hư ảo xuất hiện, đúng chín nghìn tòa!

Những tòa tháp hư ảo này hiện ra với khí thế hùng mạnh, và khi Lý Mộng Thổ mạnh mẽ hạ tay, chín nghìn tòa tháp hư ảo như mưa rơi xuống, lao về phía Hứa Thanh, nhằm cản đường hắn.

Tu vi Hứa Thanh bùng nổ mãnh liệt, hắn giơ tay phải ra giữa không trung, Đế Kiếm xuất hiện. Một người một kiếm lao thẳng về phía những tòa tháp.

Kiếm khí vút lên trời, phá hủy tất cả.

Từ xa nhìn lại, từng tòa tháp hư ảo tan vỡ trước mặt hắn.

Tiếng nổ vang dội không ngừng.

Cuộc chiến đã kéo dài đến giờ phút này, và với Hứa Thanh, đây quả thực là một trận chiến vô cùng gian nan.

Lý Mộng Thổ là chủ tể có nhiều thủ đoạn nhất mà Hứa Thanh từng gặp, và các quyền năng của hắn đều vô cùng quỷ dị. Dù Hứa Thanh đã sử dụng toàn bộ các sát chiêu của mình, trận chiến vẫn bất phân thắng bại.

Cảm xúc tương tự cũng xuất hiện trong lòng Lý Mộng Thổ. Đặc biệt là khi hắn đang ở trạng thái suy yếu, hắn không còn do dự nữa, trong mắt lóe lên quyết đoán.

Nhân lúc chín nghìn tòa tháp hư ảo đang ngăn cản Hứa Thanh, hắn nhanh chóng kết ấn, liên tục điểm vào cơ thể mình.

Mỗi lần điểm xuống, trên cơ thể hắn lại xuất hiện một phù văn.

Mỗi phù văn đều vô cùng phức tạp, dường như được tạo thành từ hàng vạn ký hiệu nhỏ.

Khi điểm đến lần thứ một trăm lẻ tám, trên cơ thể hắn xuất hiện một trăm lẻ tám phù văn, lưu chuyển khắp thân thể và nhanh chóng tạo thành một trận pháp.

“Phong Ấn, Khai!”

Lý Mộng Thổ hét lớn.

Lập tức, trận pháp hình thành từ những phù văn trên cơ thể hắn bùng phát, xuất hiện trước mặt hắn, những phù văn trong đó xoay chuyển nhanh chóng và bắt đầu mở rộng.

Trận pháp lập tức phóng to gấp mười lần.

Rồi sau đó lại xoay chuyển, mở rộng thêm gấp trăm lần.

Rồi ngàn lần, vạn lần.

Cuối cùng, trên bầu trời xuất hiện một trận pháp khổng lồ kinh thiên động địa, tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, chói lòa. Cùng lúc đó, một luồng sức mạnh thần thánh từ trận pháp tràn ra.

Sức mạnh này đã vượt qua cảnh giới Vô Hạ, đạt đến Thần Đài!

Trận pháp này, rõ ràng là một phong ấn để phong thần!

Khi trận pháp được giải phong, khí tức của thần linh đột ngột giáng xuống, và cùng lúc đó, bên trong trận pháp khổng lồ ấy xuất hiện một bàn tay khổng lồ vươn lên trời!

Chính xác mà nói, đây là cánh tay phải đã bị chặt đứt của một thần linh cấp Thần Đài, bị phong ấn trong cơ thể Lý Mộng Thổ, trở thành sát chiêu của hắn!

Lúc này, khi nó xuất hiện, có thể thấy rằng làn da của cánh tay này thô ráp, tím đỏ, đầy những xúc tu nhỏ và đôi mắt, trông cực kỳ dữ tợn và đáng sợ.

Ngay khi cánh tay hiện ra, trời đất biến sắc, dị vật bùng phát, và một tiếng thì thầm mơ hồ vang lên khắp bốn phương.

Những lời thì thầm này người ngoài không hiểu được, nhưng Hứa Thanh sở hữu Thần chi thân, nên tiếng thì thầm lọt vào tai hắn dần trở nên rõ ràng.

Đó là hai chữ.

“Nhân Đan!”

Lý Mộng Thổ cũng cất tiếng nói ra hai chữ này cùng lúc.

Ngay khi hai chữ vang lên, bàn tay khổng lồ của thần linh liền hướng về phía Hứa Thanh, năm ngón tay khép lại, chộp lấy hắn từ xa!

Cơ thể Hứa Thanh chấn động, uy lực Thần Đài trong bàn tay thần linh bùng nổ dữ dội, bao trùm lấy hắn, khiến toàn thân hắn phát ra tiếng xương gãy răng rắc.

Cơ thể vặn vẹo, linh hồn bị xoắn lại, tất cả mọi thứ đều bị vặn vẹo.

Giống như một người bị nắm trong lòng bàn tay, đang bị nghiền nát thành một quả cầu, và biến thành một viên Nhân Đan bằng máu thịt!

Trong quá trình này, Lý Mộng Thổ cũng không dễ chịu, nhưng Hứa Thanh quá khó để giết, vì vậy việc giải phong ấn là cách mà hắn đã cân nhắc để hy sinh ít nhất.

Nhưng ngay vào khoảnh khắc đó, trên người Hứa Thanh đột ngột xảy ra biến đổi!

Người ra tay không phải là Tinh Viêm Thượng Tiên, mà là… một giọng nói lười biếng, dường như bị phong ấn trong cơ thể Hứa Thanh, vang lên vào thời điểm đặc biệt này.

“Có một tiểu tử tên Hứa Thanh thích ra vẻ, ra ngoài lịch luyện, vài năm sau, tiểu tử đó đã bình an trở về.”

Đó là câu chuyện của Ngọc Lưu Trần.

Cũng là lời chúc phúc của Ngọc Lưu Trần.

Cánh tay bị đứt rời kia thuộc về Thần Đài, và Ngọc Lưu Trần… cũng là Thần Đài.

Giọng nói của hắn vang lên, hình thành nên một sự đối kháng giữa các thần linh, ngay lập tức, cánh tay đứt rời trong trận pháp phong ấn của Lý Mộng Thổ đột ngột rung chuyển, buông lỏng bàn tay và từ từ rút lại.

Giọng nói của Ngọc Lưu Trần cũng dần biến mất.

Sự vặn vẹo trên cơ thể Hứa Thanh không tiếp tục nữa, và khi máu tươi phun ra, Hứa Thanh khó nhọc ngẩng đầu lên, đôi mắt chết lặng nhìn chằm chằm vào Lý Mộng Thổ, lúc này khuôn mặt hắn đã chìm trong bóng tối cực độ.

Hứa Thanh lao tới.

Hơi thở của Lý Mộng Thổ trở nên gấp gáp, cảm giác nguy cơ sinh tử bùng nổ mãnh liệt, nhưng sát ý trong lòng hắn không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm dữ dội trong tình thế sinh tử này.

“Đây mới là cuộc chiến sinh tử, hay lắm, hay lắm!”

Giữa những lời nói, Lý Mộng Thổ giơ tay, một cuộn tranh cổ tỏa ra khí tức cổ xưa xuất hiện trong tay hắn.

“Hứa Thanh, ngươi đáng để ta hy sinh ba phần tuổi thọ vĩnh cửu, để mở ra bức tranh gia truyền của ta!”

Bức tranh gia truyền, toàn bộ nhà họ Lý giờ chỉ có Lý Mộng Thổ mới có thể mở ra, nhưng đó cũng là thứ mà hắn không muốn sử dụng nhất.

Nếu không mở ra thì không sao, nhưng một khi mở ra, cái giá phải trả quá lớn, vượt quá tất cả.

Ngay cả khi chỉ mở ra một khe nhỏ, hắn cũng phải trả giá bằng ba phần tuổi thọ.

Năm xưa, hắn đã từng sử dụng một lần, và giờ đây… hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc sử dụng lần thứ hai!

Ngay khi bức tranh được lấy ra, giữa lúc tâm thần Hứa Thanh đang dao động dữ dội, Lý Mộng Thổ không còn do dự nữa, giơ tay kéo mạnh, trực tiếp mở ra một khe nhỏ trên cuộn tranh…

Không thể chống lại.

Không thể trốn thoát.

Trong khe hở được mở ra của cuộn tranh, tỏa ra ánh sáng đen.

Ánh sáng này… ngay lập tức bao trùm trời đất, bao trùm mọi thứ, gói gọn toàn bộ.

Chỉ trong tích tắc, Lý Mộng Thổ lập tức đóng cuộn tranh lại. Hơi thở dồn dập của hắn không thể kìm nén nữa, vang vọng khắp xung quanh, và máu tươi ồ ạt phun ra từ miệng hắn, không thể ngăn lại.

Còn xung quanh…

Ngoại trừ hắn, không còn bóng dáng của bất kỳ ai khác.

Hứa Thanh đã biến mất, bị phong ấn trong cuộn tranh!

“Kết thúc rồi…”

“Trận chiến này là trận chiến gian nan nhất kể từ khi ta bước vào con đường tu đạo!”

Lý Mộng Thổ lau vết máu trên khóe miệng, cố gắng chịu đựng sự suy yếu của cơ thể và linh hồn, cúi đầu nhìn vào cuộn tranh trong tay.

“Truyền thừa chưa quay lại với ta, điều đó có nghĩa là hắn vẫn chưa chết…”

Mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng theo di ngôn của lão tổ gia tộc, cuộn tranh này xuất phát từ nơi khởi nguyên của dòng họ họ.

“Nơi đó được gọi là Hậu Thổ.”

Lý Mộng Thổ lẩm bẩm, sau đó trầm ngâm suy nghĩ.

“Cái chết của hắn đã là điều tất yếu, có lẽ sẽ không mất nhiều thời gian. Nhưng để đề phòng bất trắc, ta phải đưa hắn về trấn áp trong cấm địa gia tộc, dùng huyết mạch để gia trì, giúp hắn nhanh chóng diệt vong!”

Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi, sau đó xoay người và lao thẳng về phía chân trời.

Chương 2505: Thiên địa là quán trọ của vạn vật chúng sinh (1)

Tây Vực, Đạo Tiên Tông.

Trong cánh đồng bao la vô tận, cuộc tranh giành giữa hai cây thuốc cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Một cây đứng vững, nở hoa rực rỡ, cành lá rung rinh, tỏa ra ánh sáng của các vì sao.

Còn cây bên cạnh thì đã héo tàn, cành lá khô héo, hoa rụng, dường như sắp hòa vào đất bùn.

Chỉ là… Độc Quân vẫn đang chăm chú nhìn.

Hắn không nhìn vào cây cỏ dường như đã chiến thắng kia, mà lại nhìn vào cây khác, cây đang dần hòa vào bùn đất.

“Hướng tử nhi sinh?” (Từ cái chết mà sinh ra?)

Độc Quân lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

…

Cùng lúc đó, trên bầu trời Tây Vực, sắc mặt Lý Mộng Thổ trắng bệch, trên đường lao đi, thương thế trong cơ thể hắn không ngừng bùng phát, thỉnh thoảng lại phun ra máu tươi, dù hắn có cố gắng áp chế thế nào cũng đã đến giới hạn.

Cuộc chiến lần này là trận sinh tử chiến khốc liệt nhất trong đời hắn.

Dù đã chiến thắng nhưng thương thế nặng nề chưa từng có.

“Ta đã từng giao đấu với các ngôi sao khác, nhưng cũng chỉ đến mức này.”

Lý Mộng Thổ lẩm bẩm, dù giờ đây đã thắng, nhưng hồi tưởng lại từng cảnh tượng trước đó, lòng hắn vẫn còn cảm giác bàng hoàng.

Chính cảm giác đó khiến hắn không dám lơ là chút nào.

“Trên đời này, biến số luôn tồn tại, và biến số… đặc biệt ưa thích những kẻ thiên tài.”

Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi, hắn không cho phép bất kỳ biến số nào xảy ra trong sự kiện lần này, nên hắn hiểu rằng tốc độ hiện tại của mình vẫn còn quá chậm.

Ngay sau đó, hắn giơ tay phải lên và ấn vào trán. Trong tiếng nổ vang dội, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên ửng đỏ bất thường, như thể đã kích hoạt tiềm năng, thiêu đốt một phần quyền năng của mình.

Đổi lại là tốc độ nhanh hơn, hắn lập tức di chuyển.

Cứ như thế, trong ba ngày tiếp theo, hắn lợi dụng khả năng di chuyển của bản thân cùng với sức mạnh của cổ truyền tống trận, cuối cùng trước ngày thứ tư của cực quang xoáy lốc, đã trở về Lý Gia.

Không phải cấm địa ở phía đông trung tâm, mà là nơi tổ tiên thực sự của Lý gia tọa lạc.

Lý Thành!

Thành này hùng vĩ, phạm vi rộng lớn, trong thành phồn hoa, tu sĩ đông đúc.

Và bên dưới thành trì, sâu trong lòng đất, có một địa cung đáng kinh ngạc.

Địa cung này như một thế giới riêng biệt.

Chính xác mà nói, đúng là như vậy, đây là một tiểu thế giới.

Bên trong có trời, có đất, chỉ duy nhất không có chúng sinh.

Toàn bộ thế giới này chìm trong yên tĩnh, chỉ có gió thổi qua, lướt qua sông núi, lướt qua đồng bằng, thổi đến một đỉnh núi cao.

Trên đỉnh núi, có một căn nhà gỗ.

Cửa nhà đóng chặt.

Trong sân, có một lư hương, hương khói bay lên, giữa gió vẫn không nghiêng lệch, thẳng tắp như làn khói xanh bay lên bầu trời.

Sau một thời gian dài, bầu trời trong tiểu thế giới này không một tiếng động bỗng nổi sóng, bóng dáng của Lý Mộng Thổ từ trong đó bước ra.

Đến đây, hắn hít sâu một hơi, bước vào sân nhà gỗ, nhìn vào cánh cửa gỗ đóng chặt, trong ánh mắt hắn hiện lên sự nghiêm trọng.

Hắn quỳ xuống.

Nơi này là thánh địa của Lý gia, nơi tổ tiên sống trong những năm cuối đời.

Sau khi lão tổ tọa hóa, nơi này trở thành từ đường của gia tộc Lý.

Theo gia quy, trừ những ngày lễ tế tổ, bình thường không ai trong tộc được phép đến đây.

“Hậu thế tử tôn Lý Mộng Thổ, quấy rầy tiên tổ an nghỉ.”

Lý Mộng Thổ trầm giọng nói, sau đó cúi đầu chạm đất, trang trọng dập đầu.

Một lúc sau, Lý Mộng Thổ đứng dậy, ánh mắt từ cánh cửa gỗ thu về, rơi vào lư hương trước mặt.

Lư hương này mới là mục tiêu chính của hắn khi đến đây lần này.

Ngay sau đó, Lý Mộng Thổ phất tay, cuộn tranh phong ấn Hứa Thanh bay ra từ người hắn, lao thẳng vào lư hương.

Ngay khoảnh khắc cuộn tranh rơi vào lư hương, cả lư hương rung lên dữ dội, tiểu thế giới này cũng chấn động, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Ngọn lửa vô tận từ dưới lòng đất bùng lên, bao trùm cả thế giới, đồng thời trận pháp cũng phát sáng.

Lấy cả thế giới làm trận, lấy địa hỏa làm giới hạn, ngưng tụ lư hương, biến nó thành lò luyện, gia tăng sức mạnh cho cuộn tranh, khiến uy lực luyện hóa của nó tăng vọt.

“Như vậy, không thể có bất kỳ sơ sót nào nữa, Hứa Thanh không thể nào thoát khỏi cái chết, chắc chắn phải chết!”

Nhìn tất cả những điều trước mắt, trái tim Lý Mộng Thổ cuối cùng cũng yên lòng.

Hắn một lần nữa cúi chào căn nhà gỗ trước từ đường rồi bay lên trời, chuẩn bị rời khỏi nơi này, quay về Đạo Tiên Tông, mượn tiên linh dồi dào ở đó để chữa thương.

"Khi vết thương của ta lành lại và quay lại đây, Hứa Thanh sẽ tan thành cát bụi, thuộc về Hậu Thổ, và truyền thừa của ta sẽ quay trở lại."

Lý Mộng Thổ cúi đầu nhìn lại lư hương một lần nữa, chăm chú nhìn cuộn tranh.

Cuộn tranh mà lão tổ Lý gia để lại trước khi tọa hóa, chứa đựng điều gì, con cháu đời sau phần lớn chỉ biết một phần, nhưng không rõ toàn bộ.

Họ chỉ biết rằng cuộn tranh này là bảo vật vô giá của gia tộc, đến từ một nơi gọi là Hậu Thổ.

Nơi đó là quê hương của lão tổ.

Họ cũng chỉ biết rằng nếu ai có thể mở được cuộn tranh này, thì ngay cả những người dưới cảnh giới Tiên cũng có thể bị phong ấn.

Chỉ có Lý Mộng Thổ, người đã trả giá bằng tuổi thọ để mở ra một phần cuộn tranh, biết nhiều hơn một chút.

"Thân thể khô kiệt, hồn phách qua luân hồi, qua thời gian mài mòn, cuối cùng… linh hồn tan thành cát bụi trở về Hậu Thổ."

Lý Mộng Thổ lẩm bẩm, rồi cơ thể hắn lóe lên, biến mất khỏi nơi này.

Với sự ra đi của hắn, tiểu thế giới sau khi bị xáo trộn đã rơi vào âm vang không dứt của ngọn lửa hừng hực, tiếng nổ… cứ mãi vang vọng.

…

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng sấm trên bầu trời như vang lên từ nơi xa xăm, xuyên qua thế giới thực, rơi xuống bầu trời hư ảo, trở thành những tiếng sấm rền.

Tiếng nổ rền vang bên tai vô số người trong cơn ngủ mê ở kinh thành.

Làm kinh động muôn dân trong thành.

Và cũng làm một lão nhân tỉnh giấc, lặng lẽ mở mắt và ho khẽ một tiếng.

Tiếng ho này, ở một mức độ nào đó, dường như vượt qua cả tiếng sấm, khiến phủ đệ nơi lão ở ngay lập tức sáng bừng, vô số người hầu tức tốc chạy đến.

Không ai dám chậm trễ dù chỉ một chút.

Bởi vì sấm sét từ trời có thể giết người tùy theo số mệnh.

Còn lão nhân giết người, chỉ tùy theo tâm trạng.

Do đó, tiếng ho của lão còn vượt trên cả sấm sét.

Lão nhân mặc chiếc áo trong bằng lụa cao cấp, thể hiện địa vị cao quý.

Dù mái tóc bạc trắng, gương mặt đầy nếp nhăn và những đốm đồi mồi đen sẫm, nhưng khí thế của một người lâu năm giữ quyền lực vẫn khiến người ta quên đi sự già yếu của lão.

Chỉ nhớ đến những thủ đoạn sấm sét mà lão đã sử dụng suốt cuộc đời mình.

“Bây giờ là mấy giờ?”

Lão nhân khàn giọng hỏi.

Đám người hầu khúm núm đến gần, có người khẽ lên tiếng.

“Lão gia, đã là canh tư.”

Lão nhân im lặng, một lúc sau lại nằm xuống, giọng nhàn nhạt.

“Tất cả lui xuống đi.”

Đám người hầu thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận lui ra ngoài.

Căn phòng trở lại yên tĩnh, chỉ còn tiếng sấm rền ngoài trời vang vọng không ngừng.

Chương 2506: Thiên địa là quán trọ của vạn vật chúng sinh (2)

Trong bóng tối, lão nhân không nhắm mắt, lão nhìn vào bóng đêm, cảm nhận sự suy kiệt của sinh mệnh, cảm nhận sự yếu đuối mà lão không muốn chấp nhận, và cảm nhận cái chết đang đến gần.

“Già rồi… nhưng ta cứ có cảm giác mình đã quên mất điều gì đó.”

Lão lẩm bẩm, rất lâu sau, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Đây là năm thứ 79 theo lịch Thiên Quý của Đại Ninh vương triều, tại kinh đô Đại Ninh, thành Thiên Bảo.

Quyền thế ngút trời, phò tá Hoàng đế Thiên Quý lên ngôi, chinh chiến hai mươi lăm quốc gia, mở ra cơ nghiệp Đại Ninh chưa từng có, một đời tể tướng Hứa Kim Pháp… đã quy tiên.

Đêm nay, sấm sét không ngừng.

Như luân hồi, cũng không dứt.

Chỉ là trong vòng luân hồi, có người được lịch sử nhớ đến, nhưng đa phần… chỉ là một con sóng nhỏ giữa biển khơi.

Như Hứa Hoành, người sinh ra vào ngày này, thuộc về một thế giới khác.

Cha của hắn là một thương nhân, mục tiêu cả đời là trở thành đại thương gia giàu có.

Vì vậy, đứa con trai đầu lòng chào đời trong đêm nay đã được đặt tên là Hoành.

Cả cuộc đời Hứa Hoành, quả thật đã nỗ lực hoàn thành giấc mơ của cha, từ bỏ học hành, sớm tiếp quản việc kinh doanh gia đình, tiến bước theo lý tưởng.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Trên con đường đó, hắn là người hiền lương, trở thành đại thiện nhân trong mắt người khác.

Nhưng tiếc thay, một âm mưu của người thân cận đã cắt đứt giấc mơ của gia tộc hắn.

Một trận dịch bệnh đã cướp đi chính giấc mơ của hắn.

Gia sản đồ sộ, hóa thành hư vô.

Kết cục là vợ con ly tán, khổ đau tột cùng, trước khi chết… hắn bị cuốn vào một tấm chiếu rách, bị ném vào đống thi thể trong thành, một ngọn lửa… thiêu rụi tất cả.

Hối tiếc ư…

Hứa Sơn không rõ, chỉ cảm thấy có chút xui xẻo, nên hắn gắng gượng chịu đựng cơn đau đầu, nhìn về đống xác cháy phía trước, phun ra một ngụm đờm lẫn máu.

Xung quanh hắn, là chiếc xe ngựa vỡ nát trên quan đạo, đầy đất vàng bạc châu báu, những nữ nhân đang run rẩy, cùng với trong ngọn lửa, vô số cặp mắt mang theo sự tham lam.

Hắn, cũng là một trong số đó.

Là thổ phỉ trên núi Vân Lai, vốn dĩ Hứa Tam gia không muốn sống cuộc đời này, dù sao cả đời hắn thích tự do, giang hồ nhân sĩ mà, điều hắn muốn là tiêu dao.

Ở lại ngọn núi này, cướp bóc các đoàn xe qua lại, thỉnh thoảng phải đối diện với sống chết, nhưng kết quả là… người khác ăn thịt, còn mình thì uống canh.

Những ngày tháng như vậy, hắn rất khó chịu.

Quan trọng hơn, cái đầu của hắn càng ngày càng đau.

Đó là căn bệnh từ nhỏ, mẹ hắn từng nói, đó là vì hắn đang “mọc não.”

Hắn đã tin điều đó khi còn nhỏ.

Nhưng khi lớn lên, cơn đau đầu ngày càng trầm trọng, nhưng dường như não hắn chẳng phát triển thêm được bao nhiêu.

Hắn luôn bị lừa, luôn bị oan, mẫu thân cũng bị người ta giết, còn hắn hình như đã trả thù được rồi…

Hắn cũng không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rằng giết mãi vẫn không đủ.

Vì vậy, hắn mạnh mẽ đập vào đầu mình vài cái, sau đó băng bó vết thương trên chân. Nghĩ đến cú chém của gã tiêu sư trước khi chết suýt nữa đã cắt đứt gốc rễ sinh mệnh của hắn, Hứa Sơn lại thấy càng thêm xui xẻo.

“Phải tìm thời gian rời khỏi đây, tốt nhất là tìm một lang trung xem xét kỹ lưỡng xem đầu óc ta có vấn đề gì.”

Hứa Sơn đang nghĩ vậy, thì từ xa truyền đến tiếng cười, tiếp theo là một nữ nhân run rẩy bị ném xuống trước mặt hắn.

“Ngu Tam, hôm nay ngươi biểu hiện không tệ, ông đây thưởng cho ngươi một ả thế nào?”

Toàn thân Hứa Sơn run rẩy, câu nói ấy khiến đầu hắn dường như cũng không còn đau nữa, lúc này hắn thở dốc, chăm chăm nhìn nữ nhân đang run rẩy kia, đột nhiên cảm thấy, làm thổ phỉ ở đây cũng không tệ.

Vì vậy, hắn vội vàng mở miệng cảm ơn nhị đương gia đã ban thưởng cho mình.

“À… tạ…”

Một viên đá bay nhanh tới, đập thẳng vào đầu Hứa Sơn.

Sức mạnh rất lớn, Hứa Sơn đau đớn lùi lại mấy bước, khi nhìn thấy nhị đương gia đang cười nhạo hắn.

“Ngươi thực sự muốn à?”

Kèm theo câu nói ấy, là tiếng cười chế nhạo của vô số người xung quanh.

“Không, không muốn…”

Hứa Sơn cũng bật cười, bề ngoài có vẻ không quan tâm, nhưng thực ra trong đầu hắn đang gánh chịu cơn đau gấp nhiều lần.

Cơn đau dữ dội đến mức khiến hắn muốn giết người, hoặc… tự sát cũng được.

Vì vậy, khi cả đoàn người đã thu dọn xong mọi thứ và trở về trại, hắn bất ngờ lao vào trước mặt nhị đương gia, giữa những tiếng cười nhạo của đối phương, hắn đâm một nhát dao.

Nhưng tiếc thay, không trúng.

Thứ chờ đón hắn là những đòn đau như vũ bão, toàn thân hắn như một con rối đầy vết thương, máu tuôn xối xả.

Nhưng trước khi chết, hắn cười.

Giữa ánh mắt kinh hoàng của nhị đương gia, giữa tiếng hít thở kinh ngạc của những người xung quanh, hắn nuốt xuống miếng thịt vừa cắn được.

Miếng thịt ấy… chính là từ cổ họng của nhị đương gia.

Thế giới trở nên mờ mịt.

Trong sự mờ mịt đó, Hứa Sơn bỗng nhận ra rằng cơn đau đầu của mình đã biến mất, và một câu nói, dường như không thuộc về ký ức của hắn, chợt hiện lên trong đầu.

“Thiên địa là quán trọ của vạn vật chúng sinh…”

“Có nghĩa là gì?”

Chương 2507: Thời gian là khách qua đường từ cổ chí kim (1)

Bên trong tiểu thế giới nơi từ đường của Lý Thành tọa lạc, trong căn phòng đóng kín cửa.

Bài trí vô cùng đơn giản, chỉ có một chiếc bàn, một chiếc ghế và một cái giường gỗ.

Ngoài ra, trên tường treo một bức thư pháp.

“Anh ta giống như một tín đồ sùng đạo, mãi mãi tìm kiếm một ngôi đền có thể không tồn tại.”

…

Bên ngoài, lửa vẫn cháy rực.

Bức tranh cuộn trong lò luyện đang dần phát ra một tia sáng u ám khi bị ngọn lửa bao trùm.

Mơ hồ có vẻ như có một giọng nói vang vọng trong bức tranh.

“Ta… đã quên điều gì sao?”

“Đó là sự tiếc nuối ư?”

“Hay là câu nói đó?”

“Hoặc có lẽ… ta nên nhờ ai đó truyền lại một câu.”

Giọng nói dần biến mất, bị ngọn lửa thiêu rụi.

…

Lửa cháy ngày càng mạnh, ngọn lửa thiêu đỏ chiếc bình gốm phía trên, khiến dược liệu bên trong dần dần đặc lại.

Những bong bóng nhỏ thỉnh thoảng nổi lên, vỡ tan rồi tỏa ra mùi thuốc khắp căn phòng đơn sơ.

Phòng không lớn, xung quanh là những chiếc tủ chứa đầy dược liệu.

Ở chính giữa, có hai người, một già một trẻ.

Người già mặc trường bào màu xanh đậm, tóc bạc trắng, gương mặt in hằn dấu vết của thời gian, ngồi trên chiếc ghế bập bênh, nhìn ra hoàng hôn bên ngoài, không biết đang suy nghĩ gì.

Người thanh niên nhìn chằm chằm vào lão, đợi một lúc rồi không kìm được mà lên tiếng.

“Sư phụ, tiếp theo thì sao?”

“Cái gì tiếp theo?” lão nhân hỏi.

“Câu chuyện mà, người vừa nói đó, quên điều gì, là sự tiếc nuối ư, hay là câu nói đó? Câu nói đó là gì? Truyền cho ai? Con có thể đi truyền giúp mà!”

Nghe vậy, lão nhân đưa mắt nhìn vào nồi thuốc.

“Thuốc này cũng gần xong rồi, con lấy ra chia thành từng phần, lần lượt đưa đi.”

Nghe vậy, thiếu niên vội vàng lấy muỗng múc từng phần thuốc đặc trong nồi, đặt vào hộp thuốc, rồi nhanh chóng mang ra ngoài.

Vừa ra khỏi tiệm thuốc, cậu thiếu niên dừng bước, quay lại nhìn sư phụ, không kìm được mà hỏi.

“Sư phụ, khi con đưa xong thuốc, người có thể nói cho con câu đó không? Con nhất định sẽ truyền, con tò mò lắm. Nếu người nói cho con, con sẽ kể cho người một bí mật.”

Lão nhân gật đầu.

Thiếu niên phấn khởi, mang hộp thuốc chạy đi xa.

Nhìn theo bóng dáng thiếu niên dần biến mất, ánh mắt lão nhân có chút mơ màng.

“Câu nói đó, là gì… ta không nhớ được.”

Lão nhân lẩm bẩm.

Một đêm trôi qua.

Thiếu niên rời đi, không quay trở lại.

Có người nói, đã thấy một vị tiên nhân mang cậu đi.

Cũng có người nói, cậu đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Về sau, trong những năm còn lại của cuộc đời, lão nhân cũng không gặp lại cậu nữa.

Dường như tất cả chỉ là một ảo giác thoáng qua trong ký ức lờ mờ của lão.

Mãi đến mười năm sau, khi lão sắp qua đời, đôi lúc nhớ lại cậu học trò nhỏ năm xưa, nhưng cũng không còn ấn tượng sâu sắc nữa.

Bởi cả cuộc đời ông ta luôn cố gắng nhớ lại câu nói ấy.

Câu nói dường như vẫn nằm trong ký ức, nhưng dù có tìm kiếm thế nào cũng không thể nhớ ra.

Cuối cùng, vào ngày ông rời khỏi cõi đời, khi ký ức hóa thành tro bụi và tan biến vào nhân gian, ông mới nhớ ra câu nói đó.

“Thiên địa là quán trọ của vạn vật chúng sinh…”

“Câu tiếp theo là gì?”

Lão nhân không có câu trả lời.

Thời gian đã mang đi sinh mệnh của ông, cũng mang theo linh hồn của ông, chỉ còn lại một thân xác bị chôn vùi dưới lớp đất.

Trong dòng chảy của thời gian, thi thể và đất đai hòa quyện hoàn toàn, không còn phân biệt.

Thế giới bên ngoài biến đổi không ngừng, bãi bể nương dâu, thành phố nhỏ ngày nào đã trở thành phế tích, rồi lại hóa thành đất hoang.

Không biết đã bao lâu trôi qua…

Cho đến một ngày, một chiếc cuốc được ai đó giơ lên, hạ xuống mảnh đất hoang này.

Tại đây, họ khai khẩn đất đai, gieo trồng mùa màng, và lập nên một ngôi làng.

Người nông dân cặm cụi lao động, từ thanh niên đến khi về già, cuối cùng cũng trở thành một lão nhân.

Trước khi lâm chung, ông bất ngờ nói với gia đình mình rằng, ông từng làm quan lớn, từng làm đại thương gia, cũng từng làm sơn tặc, còn làm cả lang trung, và chính bản thân ông cũng được chôn cất ở đây.

Vì vậy, kiếp này ông cũng muốn được chôn cất ở nơi này, để cho bản thân mình trong tương lai có thêm chút thời gian, khiến linh hồn tiêu tán chậm hơn một chút.

Những lời nói cuối cùng, pha trộn giữa ảo giác và hiện thực, có người khắc ghi trong lòng, nhưng đa phần không ai tin tưởng.

Dù sao đi nữa, hài cốt của ông cũng được chôn cất tại mảnh đất này.

Ông quá đỗi bình thường, như một giọt nước giữa biển cả, rồi dần bị lãng quên qua năm tháng.

Xuân qua thu tới, ngôi làng đã trở thành một huyện thành.

Nhiều năm sau, vào một chiều đông, khi hoàng hôn buông xuống, trên bầu trời, một vị trung niên tu sĩ cưỡi gió đến nơi này.

Ông ta là một tán tu, không thuộc môn phái nào. Trong một dịp tình cờ, ông đã tiến vào một mật địa và nhận được một đạo truyền thừa.

Truyền thừa này là một tia tàn hồn.

Để nhận được truyền thừa, ông phải hoàn thành nguyện vọng của tàn hồn.

Vì vậy, dưới sự chỉ dẫn của tàn hồn, ông đã đến nơi này.

Trước mảnh đất kia, tàn hồn rời khỏi cơ thể ông, hóa thành một thiếu niên, nhìn chằm chằm vào mảnh đất, và nhìn về phía huyện thành này.

Vật đổi sao dời, mọi thứ đã không còn như xưa.

Thành phố nhỏ ngày nào giờ đã lớn hơn, tiệm thuốc khi xưa giờ cũng trở thành một ngôi trường.

Nhìn chăm chú vào những nơi đó, dường như trong mắt thiếu niên hiện lên ký ức về đêm năm xưa, về người sư phụ đầu tiên của mình trong tiệm thuốc ấy, cùng câu chuyện của sư phụ.

Đó là chuyện đã xảy ra từ rất lâu trước đây, hắn từng nghĩ mình đã quên mất.

Sau khi bị mang đi và bước vào thế giới tu luyện, hắn đã có cơ hội tỏa sáng, trải qua một cuộc đời đầy thăng trầm, với đủ loại cảm xúc yêu ghét, vui buồn.

Hắn cũng đã từng đạt đến đỉnh cao, nhưng cuối cùng vẫn sụp đổ, những năm tháng làm tàn hồn, hắn phát hiện ra điều tồn tại mãi mãi trong ký ức của mình chính là cảnh tượng năm xưa.

Chương 2508: Thời gian là khách qua đường từ cổ chí kim (2)

Hắn muốn biết câu nói mà sư phụ chưa kịp nói ra là gì.

Bởi vì…

Bí mật mà hắn chưa kịp nói ra khi đó chính là rằng những câu mà sư phụ nói, thực ra trước khi hắn trở thành học trò của tiệm thuốc, chúng đã từng xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Hắn không biết lý do tại sao, và giờ đây… hắn muốn tìm hiểu.

Càng ngày hắn càng cảm thấy câu nói mà sư phụ chưa nói ra đó rất quan trọng.

“Linh hồn của ta đã tiêu tán rất nhiều, tàn hồn này cũng không thể kéo dài lâu… nhưng ta có cảm giác mãnh liệt rằng, nếu trước khi ta tiêu tán mà không tìm được câu trả lời, thì… sẽ không còn có sau này.”

Trong tiếng thì thầm, ánh mắt của hắn hướng về phía ngôi trường.

Trong ngôi trường, có một vị tiên sinh dạy học và bảy học trò.

Lúc này trời đã ngả đỏ, trong ánh hoàng hôn, những đứa trẻ lần lượt chào tạm biệt.

Vị tiên sinh đang thu xếp y phục, chuẩn bị rời đi, nhưng một học trò vốn đã rời khỏi lại quay lại, đứng ở cửa.

Tiên sinh dừng bước, nhìn về phía học trò.

Học trò cúi đầu cung kính.

“Tiên sinh, con có một vấn đề. Do thời gian đã không còn đủ, con chưa tìm được câu trả lời, trước khi tiêu tan gặp được tiên sinh ở đây, nên xin hỏi người, mong tiên sinh giải đáp.”

Tiên sinh im lặng, một lúc sau chậm rãi lên tiếng.

“Ngươi nói đi.”

“Tiên sinh có biết luân hồi là gì không?” Học trò ngẩng đầu, đôi mắt đen láy.

Tiên sinh cau mày.

“Ngươi không phải người phàm, mà ta lại là người trần tục, vậy mà ngươi lại đến hỏi ta về luân hồi?”

Học trò lắc đầu, đôi mắt đen láy lúc này có chút mơ hồ, hiện lên vẻ bối rối.

“Con hiểu luân hồi là những lần chuyển thế, kết thúc một kiếp mới có thể bắt đầu một kiếp khác. Nhưng con ngày càng cảm thấy, dường như luân hồi không phải như vậy. Có phải chăng… nhiều người mà con đã gặp trong luân hồi, đều là chính con?”

“Tất cả điều này khiến con bối rối. Xin tiên sinh giải đáp, tùy ý nói gì cũng được.”

Học trò lẩm bẩm.

Tiên sinh nhắm mắt, không nói một lời.

Thời gian trôi qua, nửa canh giờ sau, khi hoàng hôn sắp bị màn đêm thay thế và đôi mắt đen láy của học trò dần tan biến, tiên sinh mở mắt.

“Ta không biết luân hồi là gì, nhưng nếu phải đặt định nghĩa cho hai chữ đó, ta nghĩ… nó giống như một trải nghiệm chèo thuyền qua biển sâu, trong quá trình tìm kiếm ánh sáng giữa màn đêm.”

“Quá trình này, chắc chắn phải có cái giá. Vậy nên, cái giá của mỗi lần luân hồi, có lẽ là sự bào mòn dần bản thân.”

“Còn về điều ngươi nói, rằng những người ngươi gặp đều là chính ngươi trong luân hồi, theo ta thấy, đó có thể là sự tự cứu vớt mình trong quá trình bị bào mòn.”

“Thay vì bị bào mòn từng chút một, ngươi chọn cách bùng nổ tất cả trong một lần, để tìm kiếm ánh sáng.”

“Cho đến cuối cùng, nếu vẫn không tìm thấy ánh sáng, thì linh hồn sẽ hóa thành tro bụi.”

Cơ thể học trò run lên, sững sờ tại chỗ. Một lúc lâu sau, trong mắt cậu lóe lên sự ngộ ra, mọi điều trong quá khứ hiện lên trong đầu cậu. Mơ hồ như thể cậu nghe được tiếng thì thầm của vị sư phụ đầu tiên trong tiệm thuốc năm xưa, trước khi ông lâm chung.

Vì vậy, cậu cúi đầu cảm tạ, nhẹ nhàng nói.

“Đa tạ. Con đã hiểu, hóa ra ý nghĩa của con là nối liền dòng thời gian, để truyền một câu nói cho tiên sinh.”

“Thiên địa, là quán trọ của vạn vật chúng sinh…”

“Câu tiếp theo là gì, xin tiên sinh… tự ngộ ra, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta. May mắn thay… tiên sinh vẫn còn đủ thời gian.”

Nói xong, màu đen trong mắt học trò hoàn toàn biến mất.

Tàn hồn, tiêu tan.

Học trò cũng tỉnh lại, có chút mơ màng, khi thấy tiên sinh liền hoảng hốt cúi chào, rồi nhanh chóng chạy mất.

Chỉ còn tiên sinh đứng nguyên tại chỗ, trong mắt mờ mịt, như thể có những hình ảnh luân hồi vốn thuộc về mình, dần dần hồi sinh từ ký ức đã bị phong ấn.

Tể tướng của Đại Ninh vương triều, trước khi chết, cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó.

Hứa Thiện Nhân, trước khi chết, đầy sự tiếc nuối, không phải vì những thăng trầm trong cuộc đời, mà là tiếc nuối vì không nhớ ra điều đã quên.

Vì vậy, nỗi tiếc nuối ấy trở thành cơn đau dai dẳng, ở lại trong đầu của tên sơn tặc Hứa Sơn. Cho đến khi hắn sắp chết, kẻ đã đau đầu cả đời là Hứa Sơn, cuối cùng cũng nhớ ra một câu nói.

Nhưng đáng tiếc, hắn không có thời gian để suy nghĩ thêm.

Hắn chỉ có thể truyền lại nó cho lang trung.

Lang trung đã dành cả đời để truy tìm, nhưng tiếc thay, dưới sự can thiệp của một sức mạnh nào đó, chỉ đến lúc sắp chết, ông mới có thể nhớ lại.

May mắn là, ông đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vì vậy, thiếu niên trở thành sợi dây nối liền thời gian và luân hồi.

Và người nông dân khai khẩn đất đai cũng sẵn sàng trở thành dưỡng chất, để tranh thủ thêm chút thời gian cho bản thân mình trong tương lai.

Cuối cùng, cậu đã đợi được thiếu niên.

Thiếu niên trước khi chết, cũng ngộ ra, hoàn thành sứ mệnh, và truyền lại câu nói ấy.

Câu nói đã được truyền lại cho tiên sinh.

Năm nay, tiên sinh ba mươi bảy tuổi.

Quãng đời còn lại, vẫn đủ dài.

Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng chốc đã ba mươi năm.

Tiên sinh nay đã già, ở lại huyện thành này, thân xác sắp tàn lụi.

Còn những học trò đã sớm mỗi người một ngả.

Lúc sắp lâm chung, không ai trở về.

Tiên sinh cũng không bận lòng, ông nằm trên giường, nhìn ra khung cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ, những hình ảnh dần hiện lên trước mắt như được vẽ trên bầu trời lúc hoàng hôn.

“Quan chức, thương nhân, võ phu, lang trung, bách tính, tu sĩ… những luân hồi khác nhau, những trải nghiệm khác nhau, những cuộc đời khác nhau.”

“Quả thật… thiên địa là quán trọ của vạn vật chúng sinh, thời gian là khách qua đường từ xưa đến nay.”

“Ta vẫn còn ở trong dòng chảy của thời gian, vẫn là một lữ khách, nhưng giờ đây không còn nhắm mắt nữa.”

Tiên sinh bình thản, một luồng tử quang từ ngực ông bùng phát, lan tỏa khắp cơ thể, bao phủ toàn thế giới.

Linh hồn đã tiêu tán giờ lại bừng sáng.

Tiên sinh khép mắt.

Hứa Thanh, tỉnh giấc.

Và luân hồi vẫn tiếp diễn.

Nhưng… nó không còn là một con thuyền cô độc trôi dạt trong biển sâu nữa. Giờ đây, nó đã có người cầm lái, trở thành chiếc phà chở người qua sông.

Hướng về phía trật tự, lấy thời gian làm mái chèo, chèo lái vượt qua dòng chảy của thời gian mà tiến về phía trước.

Chương 2509: Bát Cực Đạo Tướng ra đời (1)

Trong hư vô, thân thể là con thuyền, linh hồn cưỡi thuyền, ngược dòng mà đi.

Con đường này, dài dằng dặc.

Hồi tưởng về quá khứ, quan viên, thương nhân, võ phu, lang trung, bách tính, thiếu niên…

Thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng đó là trải nghiệm, là luân hồi, là cuộc đời.

Vì đã từng sống trong đó, nên không thể nhìn thấu màn sương mù.

Giờ đây tỉnh giấc, quay đầu nhìn lại.

Rõ ràng đó là ngũ hành.

Hứa Kim Hồng, tể tướng của triều đại, dù là văn quan, nhưng cả đời dùng thủ đoạn sấm sét để duy trì vương triều, trong lòng như có triệu binh, vàng son rực rỡ, cả đời của hắn đại diện cho Kim.

Giàu sang là Kim, quyền lực là Kim, chiến trận là Kim, mệnh cách cũng là Kim.

Hứa Hoành, người mong trở thành đại thương gia, cả đời hắn hiền lương, từng có gia tài bạc vạn, từng trải qua bao biến cố lưu lạc, nhưng số phận trớ trêu, cuối cùng kiệt quệ. Cả đời hắn đại diện cho Thủy.

Tài sản là Thủy, chủ sự lưu động, có hạn hán và lũ lụt, lại có câu “thượng thiện nhược thủy,” mệnh cách của hắn cũng là Thủy.

Võ phu Hứa Sơn, ngọn núi này không phải đất, mà mang ý nghĩa của rừng, mệnh như bèo dạt, tuổi thơ như gỗ mục, trưởng thành trở thành thảo khấu, ẩn nấp trong rừng, là mệnh của gỗ mục.

Trí tuệ kém cỏi và dễ nổi giận, dễ bị tác động bởi ngoại cảnh, nên cả đời thà đứng mà chết, không muốn sống quỳ nhục.

Lang trung Hứa Dự, hành nghề y cứu đời, với tấm lòng từ bi của người thầy thuốc, nguyện trở thành lò luyện thiên địa, luyện hóa thành một cuốn dược thảo, thân là Hỏa, mệnh cũng là Hỏa.

Chính là Tâm Hỏa của Chu Tước, ngọn lửa bảo vệ số mệnh.

Nhưng đời này, gió và lửa xuất hiện, trái tim lụi tàn, đến lúc chết, trái tim mới hồi sinh, gió và lửa trở về.

Bách tính Hứa Khôn, cả đời bình phàm, hiền lành ít nói, đứng giữa cái nóng của đất trời, lưng cháy bỏng dưới ánh mặt trời mùa hè, hết sức mà không biết mệt, chỉ tiếc rằng ngày hè quá dài.

Đầu đội trời, chân đạp đất, nối tiếp thời gian tương lai, mệnh cách tích tụ là Thổ.

Còn thiếu niên và tàn hồn tu sĩ, thực chất là cùng một người.

Mang theo trách nhiệm truyền thừa, như một sợi dây dài.

Bắt đầu từ ngọn lửa của lang trung, qua mảnh đất của bách tính, rồi cuối cùng gặp được chân ngã.

Vượt qua dòng chảy của thời gian.

Đây là mệnh thời.

“Chỉ thiếu không gian…”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

“Sở dĩ như vậy là vì con đường này vẫn chưa trọn vẹn.”

Luân hồi ở phía trước, còn nguồn gốc nằm sau luân hồi, vậy nên vừa đi vừa nhìn.

Không còn chìm đắm nữa.

Như một lữ khách, chứng kiến muôn mặt cuộc đời.

Cảnh tượng trước mắt hiện ra.

Không biết đã bao lâu, không còn nhớ đến thời gian.

Đi mãi, nhìn mãi, cuối cùng bước chân của Hứa Thanh cũng dừng lại.

Nơi hắn nhìn thấy, thứ mà tâm thần hắn tập trung, chính là bản thân mình trong luân hồi, hóa thành… một diễn viên.

…

Cả đời diễn viên, đóng rất nhiều vai.

Hôm trước tiếng trống vang trời, áo phấn xuất hiện trên sân khấu, tay áo thướt tha múa vờn.

Hôm nay cờ bay phấp phới, tám phương gió thổi, đã định rõ trung gian và trắng đen.

Cùng một gương mặt, nhưng trang điểm khác nhau, có khi là nam, có khi là nữ, trở thành những cuộc đời trong những khoảng thời gian khác nhau.

Có những niềm vui khi diễn vai sống, cũng có những điều không tiếc nuối khi diễn vai chết.

Chính là đời người như vở kịch, bao nhiêu chuyện hồng trần của cổ kim đều được diễn xướng trên sân khấu.

Không ai biết, dưới lớp hóa trang kia, là một trái tim thật sự như thế nào.

Cũng không rõ liệu thời gian trôi qua, người ta có còn phân biệt được đâu là thực, đâu là ảo.

Chỉ đến khoảnh khắc khi vở kịch kết thúc, khi tất cả lớp hóa trang đã bị xóa đi, người diễn bước ra với tâm trạng đầy cảm xúc, cảm thán về những niềm vui và nỗi buồn của kiếp trước và kiếp này, cuộc đời ngắn ngủi như một giấc mơ, lặng lẽ trôi đi, không để lại dấu vết…

Cuối cùng, chỉ còn lại một tiếng thở dài nhẹ.

“Trong thế gian này, có nhiều vai diễn đầy buồn vui, nhưng đừng bao giờ nói rằng những người đã trải qua đều phải chịu cảnh tàn tạ…”

“Không thể phân biệt được…”

Chính là những khúc hát vui thường khiến người ta say đắm, thời gian trôi qua, khiến ánh mắt dần mờ đi.

Từng mảnh ký ức đều như những gợn sóng, khi tỉnh giấc, hóa ra chỉ là một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi trong giấc mộng kéo dài hàng ngàn năm.

Vì vậy, vở kịch này từ màn dạo đầu đến hồi kết.

Cuộc đời này từ sinh đến tử.

Giấc mơ này từ say đến tỉnh.

Hứa Thanh tỉnh giấc.

Trong hư vô, hắn nhẹ nhàng lẩm bẩm.

"Đây đâu phải là một vở kịch, mà là cuộc đời trong dòng thời gian..."

"Người có sinh tử, kịch cũng có khởi đầu và kết thúc, sự khác biệt giữa sinh tử cũng giống như sự khác nhau giữa mộng và tỉnh, luôn biến đổi, không thể nắm bắt."

"Vậy, khi đã vượt qua luân hồi, bước ra khỏi cuộc đời, sau khi tỉnh mộng, điều gì đang chờ đợi ta ở tận cùng của bức tranh cuộn này?"

Câu trả lời, đã có rồi.

Bởi vì hắn đã đi hết con đường, đi đến tận cùng của bức tranh luân hồi, cuối cùng nhìn thấy điểm khởi đầu của bức tranh cuộn.

Cũng chính là đạo cơ chứa đựng luân hồi của bức tranh này.

Đó, vốn dĩ chỉ là một bức tranh.

Lý Mộng Thổ đã mở ra chỉ là một đường nét nhỏ, nhưng giờ đây Hứa Thanh đã nhìn thấy toàn bộ bức tranh.

Đó là một viên pha lê.

Rơi vào hỗn độn, xuất hiện trong hư vô vô tận, tỏa ra ánh sáng vô cùng rực rỡ, sau đó vỡ ra thành mười mảnh không đồng đều.

Rải rác khắp nơi.

Rồi, xuất hiện lớp đất dày.

Đây chính là cảnh tượng hình thành của lớp đất dày, cũng là cảnh tượng mà năm xưa khi Hứa Thanh cảm ngộ Bát Cực Đạo, thông qua ánh mắt của tiên tổ, đã thấy trên viên thiên thạch kia.

Khai thiên lập địa.

Và giờ đây, mọi thứ hiện ra càng rõ ràng hơn!

“Không ngờ, bức tranh cuộn này lại vẽ cảnh tượng đó.”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

“Đó là một viên pha lê màu tím.”

Hoàn toàn giống với viên của hắn.

Vì vậy, Hứa Thanh rơi vào trầm mặc.

Lúc này, hắn cảm nhận được phương pháp để rời khỏi nơi này.

Hắn đã vượt qua luân hồi của bức tranh cuộn, đi đến tận cùng.

Giờ đây, chỉ cần tiến một bước nữa, hắn có thể rời khỏi bức tranh này.

Nhưng ánh mắt của hắn lại dừng trên mười mảnh pha lê vỡ kia.

Sau một thời gian dài, trong mắt hắn lóe lên tinh quang mãnh liệt.

“Bị phong ấn trong bức tranh cuộn này, vừa là sinh tử, cũng là tạo hóa!”

“Con đường tiên thân của ta bắt nguồn từ mười mảnh pha lê vỡ kia, giờ đây lại được nhìn thấy, và còn rõ ràng hơn trước, ta có thể… tái chứng đạo của mình!”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh không do dự, ngồi xuống xếp bằng, thần niệm và cả linh hồn đột ngột tỏa ra, như một ngôi sao băng, lao thẳng về phía mười mảnh pha lê vỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, luân hồi lại khởi động.

Nhưng lần này, không còn là một con người nữa.

…

Ta là một viên thiên thạch rơi từ trên trời xuống.

Rơi xuống một hành tinh có tên là Thiên Mệnh.

Không biết mình đến từ đâu.

Ở đó, thời gian trôi qua, ta dần dần phát triển linh trí, mơ hồ nhớ lại một vài ký ức xưa cũ.

Nhưng không rõ ràng, rất mơ hồ.

Chỉ nhớ về một sa mạc.

Vì vậy, phần lớn thời gian, ta chỉ ngước nhìn hành tinh này, chứng kiến vận mệnh của muôn loài trên đó, đồng thời cố gắng nhớ lại nơi ta đến và câu chuyện về sa mạc kia.

Chương 2510: Bát Cực Đạo Tướng ra đời (2)

Nhưng đáng tiếc, dù ta nỗ lực thế nào, cũng chỉ nhớ thêm một chút bụi và một con sông.

Chúng là gì?

Ta mơ hồ không hiểu.

Trong quãng thời gian ta suy nghĩ về điều này, trên hành tinh Thiên Mệnh, ta thường được người dân ở đây phát hiện.

Có lúc, họ cho rằng ta chỉ là vật bình thường, có lúc lại coi ta là điềm xấu.

Cũng có một giai đoạn, ta được người dân nơi đây xem như thánh vật và đến để thờ phụng.

Thời gian thấm thoát, cảnh vật thay đổi.

Những điều ấy, ta chẳng mấy bận tâm.

Ta nghĩ rằng, quãng đời còn lại của mình cũng sẽ cứ thế trôi qua.

Cho đến một ngày, một tu sĩ từ bên ngoài hành tinh Thiên Mệnh đến đây và nhìn thấy ta.

Hắn dường như vui mừng tột độ, nhấc ta lên khỏi hành tinh Thiên Mệnh, rời đi, đến một đại lục gọi là Thiên Hỏa.

Nơi đó, dường như không có điểm kết, rộng lớn vô cùng.

Ta sẽ mãi nhớ về đại lục này, bởi nơi đó có một ngọn núi lửa khổng lồ, ngọn núi này chiếm chín phần mười diện tích của đại lục Thiên Hỏa.

Ta bị đưa đến đó, rồi ném vào miệng núi lửa đang cháy. Vô tận dung nham và sức nóng bao trùm, thiêu đốt và luyện hóa ta.

Cho đến khi, ta trở thành một mảnh sắt.

Vị tu sĩ đã mang ta đến đây, mượn sức mạnh của núi lửa, cuối cùng rèn ta thành một thanh kiếm sắc bén.

Rồi hắn mang ta đến một nơi gọi là Thủy Lâm, chặt đổ cây cổ thụ già nhất ở đó.

Dường như để trả thù.

Vị tu sĩ bị thương nặng, mang ta đi. Sau nhiều năm, hắn gục ngã, và ta, trong những tháng ngày dài đằng đẵng, lại gặp những người cầm kiếm khác.

Không ai trong số họ tránh được kết cục bất ngờ bỏ mạng.

Lời đồn về sự bất tường lại đè nặng lên ta.

Cuối cùng, người cầm kiếm cuối cùng đã mang ta đến một con sông đen ngập tràn tử khí, xóa đi linh trí của ta và ném ta xuống dòng sông.

Ta chìm vào lòng sông, linh hồn tan biến.

Vĩnh viễn chôn vùi dưới lớp bùn đáy sông.

Nhưng luồng khí trên thân ta dường như trở thành dưỡng chất cực kỳ phong phú cho dòng sông này, khiến nó trở nên hùng vĩ, chảy mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Trước khi chết, ta nghe ai đó nói với ta.

“Đây là lửa khắc kim, nhưng kim sinh thủy.”

…

Ta vốn không tên là Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt.

Tên này, là vì trong dòng chảy của thời gian, ta nhìn thấy rằng vào tháng Ba của năm Cổ Ất Đinh, có một giọt mưa rơi xuống.

Giọt mưa ấy mơ màng, một ngày nào đó được người gọi là Cổ Ất Đinh Tam Vũ, từ đó sinh ra linh trí, trở thành một cái hồ, và sau vô số năm, nó đã trở thành Bắc Hải.

Ta nhìn thấy tất cả những điều này và cảm thấy khá thú vị, vì vậy trước khi nó ra đời, ta đã dùng tên này.

“Khi ngươi sinh ra, ta sẽ trả lại ngươi.”

Cả cuộc đời của ta cũng được coi là sóng gió, ta từng nuốt một thanh kiếm sắt ngập tràn sát khí.

Sát khí từ thanh kiếm này đã cung cấp nguồn dưỡng chất khổng lồ cho ta, khiến dòng chảy của ta bao phủ bầu trời, dập tắt một ngọn núi lửa kỳ vĩ và hùng vĩ, làm nó chìm vào trong biển nước.

Nhưng số mệnh thường có nhân quả, một ngày kia, một nhóm đại năng đã đến. Họ cưỡi một con thuyền đặc biệt, đi vào cuộc đời ta.

Con thuyền đó có duyên với ta.

Vì vậy, ta không nỡ phá hủy nó, khi thấy tàn linh của nó sắp tan biến, ta đã dưỡng nuôi nó, cho nó cơ hội hồi sinh.

Chỉ là ta không ngờ rằng mục đích của nhóm đại năng này là đưa con thuyền vào ngọn núi lửa mà ta đã dập tắt, để nó bị thiêu cháy và đánh đổi cho sự hồi sinh của núi lửa.

Sự phun trào của núi lửa vốn không thể chôn vùi ta, nhưng tro bụi bốc lên từ nó lại trở thành kiếp nạn của ta, biến ta thành hơi nước, trở thành mưa, nuôi dưỡng vạn vật.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, dường như ta nghe thấy một giọng nói.

“Đây là thổ khắc thủy, mà thủy sinh mộc.”

…

Ta sinh ra trên một sa mạc.

Một cơn mưa bất chợt đã ban cho ta sự sống, cũng ban cho ta linh trí, nhưng chính sự xuất hiện của linh trí lại khiến ta hiểu thế nào là cô độc.

Vì vậy, ta đã thay đổi một số nhân quả, với cái giá là làm suy yếu bản thân, ta tách mình ra, tạo ra những sinh linh đồng loại xung quanh.

Dần dần, các con sông biến mất, rừng cây vô tận mọc lên và chiếm hết mọi không gian.

Và nơi đây, dần dần được gọi là Thủy Lâm.

Dân tộc của ta ngày càng phát triển mạnh mẽ, họ tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cảm ngộ thiên địa, từ đó bắt đầu tu luyện.

Còn ta thì ngày càng yếu đi, dành phần lớn thời gian để ngủ say, thi thoảng mới tỉnh dậy để quan sát thời gian, chứng kiến ân oán của dân tộc mình, chứng kiến sự thăng trầm, chứng kiến từng sinh mệnh và chủng tộc bị dân tộc của ta tiêu diệt.

Cho đến một ngày, một tu sĩ sống sót từ một tộc đã bị tiêu diệt, cầm một thanh kiếm đặc biệt, đến để trả thù.

Hắn tàn sát dân tộc của ta và đứng trước mặt ta.

Ta nhìn thanh kiếm ấy và hiểu rằng nó là kiếp nạn của số phận ta.

Vì vậy, ta chọn cách tuân theo, gục ngã dưới thanh kiếm.

Trong quá trình linh hồn tiêu tán suốt hàng vạn năm, xác của ta bị người khác sử dụng, luyện chế thành một con thuyền.

Ta vốn định từ chối.

Nhưng họ nói rằng chỉ có con thuyền làm từ xác của ta mới có thể đi trên một con sông tên là Cổ Ất Đinh Tam Nguyệt, và trong quá trình di chuyển, nó sẽ hấp thụ sức mạnh của dòng sông để hồi sinh ta.

Ta đã tin tưởng, nhưng kết quả là, họ đã dùng tàn dư cơ thể ta để thắp sáng lại một ngọn núi lửa đã chết.

Khi đó, ta nghe được một câu nói.

“Đây là kim khắc mộc, mà mộc sinh hỏa.”

…

Ta sinh ra từ bầu trời, đốt cháy một hố đen để tạo thành thân thể, hóa thành núi lửa.

Người ta gọi ta là Thiên Hỏa.

Ngọn lửa là sinh mệnh của ta, cũng là tính cách của ta, vì vậy ta thường gầm thét, rung chuyển bốn phương.

Một ngày nọ, có người đến trước mặt ta, ném xuống một viên thiên thạch.

Ta luyện hóa nó thành sắt, rồi biến nó thành kiếm.

Tưởng rằng đời mình sẽ mãi mãi rực rỡ như ngọn lửa trên cơ thể mình, tồn tại vĩnh hằng.

Nhưng rồi một dòng sông đen ngập tràn tử khí và sát khí từ bầu trời kéo đến, bao trùm lấy ta, dập tắt ngọn lửa của ta.

Đó là kiếp nạn của ta, dù ta gầm thét và chống cự thế nào, cũng không thể thay đổi số mệnh.

Cho đến khi vô tận năm tháng trôi qua, một con thuyền đến. Nó tự thắp sáng mình và đánh thức ta, sự phun trào sau thời gian dài yên lặng đã tạo ra những đám tro bụi bao trùm bầu trời.

Đó là cơn thịnh nộ của ta, bao trùm tất cả.

Cùng với sự giận dữ ấy, dường như còn có một câu nói từ đâu đó vọng lại.

“Đây là thủy khắc hỏa, mà hỏa sinh thổ.”

…

Ta là bụi tro từ núi lửa phun trào, sau khi lắng đọng đã hình thành đất đai.

Khoảnh khắc ta ra đời, đã lấp đầy một dòng sông lớn.

Đó là điều khiến ta tự hào nhất.

Trong lớp bùn của dòng sông có một thanh kiếm sắt.

Ta nhìn chầm chầm vào thanh kiếm ấy, không biết thời gian đã trôi qua.

Vì vậy, cuộc đời ta thật tẻ nhạt.

Thời gian dần trôi, ta từ từ chìm vào giấc ngủ, không biết bao lâu sau, khi tỉnh dậy, ta đã trở thành một sa mạc.

Những cơn mưa đến, nuôi dưỡng cây cỏ, và sự sống của ta dần bị hút đi từng chút một.

Còn thanh kiếm ấy, trong những năm tháng dài đằng đẵng, đã được ta nuôi dưỡng, nó dần dần lắng đọng và cuối cùng trở thành một viên thiên thạch.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc sự sống của ta sắp cạn kiệt, ta dùng chút sức lực cuối cùng đưa viên thiên thạch này vào bầu trời.

Nó trở thành một ngôi sao băng, không biết sẽ đi về đâu.

Nhưng ta cảm thấy an ủi.

Bởi vì nó mang theo luân hồi của ta, mang theo sự phục sinh của ta.

Kiếp sau, ta không muốn cuộc đời mình lại tẻ nhạt như vậy.

Ta thì thầm, rồi nhắm mắt lại.

Chỉ là trong ý thức mơ hồ, dường như có một câu nói đang vang vọng.

Chương 2511: Chân Ngã Xuất Hiện, Tạo Dựng Thời Không! (1)

“Đây chính là Bát Cực Tướng!”

Trong hư vô, Hứa Thanh mở mắt. Thân thể hắn lơ lửng bên trên, linh hồn của hắn từ bức tranh pha lê vỡ tan trỗi dậy. Khi quay trở lại, sự minh ngộ tràn ngập trong lòng.

Hắn nhớ lại khoảnh khắc năm xưa khi cảm ngộ Bát Cực Đạo, từng nhìn thấy một tu sĩ tóc trắng trong dòng thời gian.

Bát Cực Đạo của người đó khác với hắn, nhưng vẫn dựa trên ngũ hành, tạo thành thân thể pháp tướng.

Ngày hôm nay, trước hết là luân hồi cuộc đời đã tạo thành nền tảng của ngũ hành, sau đó là sự biến đổi của ngũ hành thành pháp tướng.

Như vậy, ngũ cực ngũ hành đã viên mãn.

Khi suy nghĩ này hiện lên trong lòng Hứa Thanh, bên ngoài thân thể hắn, hư vô nổi lên những đợt sóng, năm thân pháp tướng đột ngột xuất hiện.

Thân pháp đầu tiên là một lão giả, mặc quan phục, tay cầm một thanh kiếm sắt, ánh mắt uy nghiêm, khí thế hùng hậu.

Sự giàu sang, quyền thế, binh đao tập trung lại thành Kim mệnh, hóa thành pháp tướng Kim.

Chính là tể tướng Hứa Kim Hồng!

Sau đó là thân pháp thứ hai, thương gia Hứa Hoành, mặc áo viên ngoại, vẻ mặt ôn hòa, xung quanh là một con sông đen cuộn trào, tạo nên thế lực kinh thiên động địa.

Thủy mệnh quấn quanh hắn, hóa thành pháp tướng Thủy!

Kế đến là thân pháp thứ ba, thảo khấu Hứa Sơn, mang đầy vẻ giang hồ, cười khoái trá. Hắn đứng trên một cây đại thụ, người dính đầy khí chất của rừng núi, một tay đặt trên đầu, mắt lóe hung quang, vẻ mặt cuồng loạn.

Mộc mệnh đậm đặc, sóng gió hư vô, hóa thành pháp tướng Mộc!

Cuối cùng, thân pháp thứ tư và thứ năm lần lượt xuất hiện.

Thân pháp thứ tư, lang trung Hứa Dự, tay cầm ngọn núi lửa, phun ra ngọn lửa tận thế, bốc cháy không ngừng, khiến toàn thân tràn ngập lửa. Hỏa mệnh tập trung, hóa thành pháp tướng Hỏa.

Thân pháp thứ năm, bách tính Hứa Khôn, cơ thể như được tạo từ các hạt, tập hợp thành sa mạc và bụi, tạo nên cảm giác vô cùng nặng nề. Khi hắn xuất hiện, hư vô rung chuyển.

Thổ mệnh như nền tảng, lắng đọng thành pháp tướng Thổ.

Lúc này, năm tôn Bát Cực Đạo Tướng đều xuất hiện, khí thế của chúng cuồn cuộn không kém gì bản thể của Hứa Thanh.

Hứa Thanh quay đầu nhìn, năm tôn pháp tướng cũng chăm chú nhìn lại hắn.

Sự minh ngộ đồng thời hiện lên trong tâm trí của họ.

“Ngũ hành tương sinh tương khắc, tạo thành một vòng luân hồi.”

“Mà luân hồi, có thể trở thành cực thứ tám…”

Nhưng Hứa Thanh trầm ngâm một lúc, rồi lắc đầu.

“Luân hồi tuy huyền diệu, nhưng vẫn còn một đạo, bao gồm cả luân hồi và vượt qua nó, đó mới là cực thứ tám mà ta đã quyết định ngay từ đầu!”

Trong mắt Hứa Thanh lộ ra vẻ kiên định, hắn từ bỏ ý định lấy luân hồi làm đạo, ánh mắt chuyển về phía… mảnh pha lê thứ sáu và thứ bảy trong mười mảnh pha lê vỡ.

Đó là Thời gian và Không gian!

Linh hồn hắn động, lao thẳng về phía những mảnh pha lê đại diện cho thời gian và không gian.

Trong chớp mắt, hắn hòa vào chúng.

Chính là…

Luân hồi hoàn thành, vạn vật sinh sôi, nhân quả giáng xuống, thời gian xoay chuyển.

…

Ta đang tìm kiếm.

Nhưng không rõ đang tìm kiếm điều gì.

Đây dường như là sứ mệnh của ta, bởi vì ta chưa hoàn chỉnh.

Có lẽ tồn tại, cũng có lẽ không tồn tại.

Ta tồn tại vì bầu trời đầy sao này, vì thế giới này, vì mọi thứ trong vạn vật và chúng sinh, ta hiện diện khắp nơi.

Sự vận động vĩnh hằng, tính liên tục và trình tự của vạn vật đều là bằng chứng về sự tồn tại của ta, cũng là cách ta cho phép chúng sinh nhận biết mình.

Vì vậy, ta như một dòng sông, chảy qua mọi thứ đã biết và chưa biết.

Chảy qua nhiều sự vật và sự kiện.

Chảy qua quá khứ, hiện tại và tương lai của vạn vật và chúng sinh, dù là tinh tú hay vũ trụ, cũng cần ta để tiến lên.

Dù là bóng đêm hay ban ngày, dù là luân hồi hay nhân quả, dù là quy tắc hay pháp tắc, tất cả đều là ta.

Nếu ta lặng im, mọi thứ sẽ đứng yên.

Nếu ta trỗi dậy, thời đại sẽ thay đổi.

Nhưng đồng thời, ta cũng không tồn tại.

Vì ta có thể được cảm nhận nhưng không thể thực sự nhìn thấy, và trong nhiều trạng thái, ta bắt nguồn từ tâm thức.

Ta được coi là một khởi đầu, bắt đầu từ một khoảnh khắc không rõ nào đó, và trước khoảnh khắc ấy, không có khái niệm “trước”.

Vì vậy, ta được cho là không tồn tại trước đó, và cũng không có ý nghĩa gì.

Sự xuất hiện và tồn tại của vạn vật đã tạo nên ta, cũng khiến ta có ý nghĩa.

Có người cho rằng ta không thực sự là một quy luật tồn tại trong vũ trụ, mà chỉ là một khái niệm do sự vận động của vạn vật sinh ra, chỉ là một cách để mô tả sự nhanh chậm.

Cũng có người cho rằng ta chỉ là một ảo giác của chúng sinh.

Vì thế, luôn có người cố gắng phán đoán xem ta có thực sự tồn tại hay không, cố gắng cảm nhận ta, khám phá ta, tiếp cận ta.

Dù họ tin ta có tồn tại hay không, ta cũng không bận tâm.

Bởi vì cuối cùng, mục đích của họ, không ngoại lệ, đều là để kiểm soát.

Vì thế, ta có rất nhiều tên gọi. Có người gọi ta là “thời”, có người gọi là “hơn”, có người gọi là “điểm”…

Quá nhiều, quá nhiều.

Đó đều là tên họ đặt cho ta.

Không phải của ta.

Ta không quan tâm.

Và ta vẫn luôn tìm kiếm, tìm kiếm một điều gì đó mà ngay cả ta cũng không rõ nó là gì.

Ta từng nghĩ, việc tìm kiếm vô tận, không đầu không cuối này sẽ không có điều gì thực sự thu hút sự chú ý của ta.

Cho đến khi ta gặp một vài người, những người rất đặc biệt.

Họ rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể thực sự nhìn thấy ta, mạnh mẽ đến mức họ trở thành bạn của ta.

Trong số họ, có người thỉnh thoảng đến nói chuyện với ta, cầm một bông hoa trong tay, hỏi ta rằng nó có đẹp không.

Có người sẽ ngồi trên một con thuyền trước mặt ta, khẽ thở dài.

Có người hỏi ta về ý nghĩa của định mệnh.

Còn có người muốn ta viết cho hắn một tờ nợ.

Chương 2512: Chân Ngã Xuất Hiện, Tạo Dựng Thời Không! (2)

Nhưng người thường xuyên bên ta nhất là một người thích mặc đồ đen, hắn trong cảm nhận của ta, thường ngồi trước mặt ta, lặng lẽ suy tư.

Cùng ta quan sát vạn vật chúng sinh, quan sát tất cả sự vô hạn.

Và vào một thời điểm nào đó, hắn giơ tay lên, tạo nên những dao động, tác động đến mọi thứ, đưa tất cả quay trở lại quá khứ, bắt đầu lại từ đầu.

Hết lần này đến lần khác… vô số lần.

Ta không hiểu.

Nhưng hắn nói với ta rằng hắn đang cố gắng hồi sinh vợ mình.

Ta chúc phúc cho hắn.

Sau đó, họ đều biến mất.

Chỉ còn ta, vẫn tiếp tục trôi chảy.

Không có khởi đầu cũng chẳng có kết thúc.

Luôn tìm kiếm.

Cho đến khi ta nhìn thấy một con bướm.

Con bướm nói rằng nó tên là Tang Tướng.

Thực ra, con bướm đã từng xuất hiện, nhưng ta không để ý. Nhưng lần này, con bướm bay đến trước mặt ta.

Nó nói với ta rằng có một thực thể tên là Hoàn Vũ đã luôn tìm kiếm thời gian.

Thực thể đó đã gặp ta vô số lần, đối diện với ta vô số lần, rồi lại vô số lần lỡ mất, và cuối cùng… nó đã hiểu ra rằng nó và ta vốn dĩ là một.

Ta tồn tại, nó tồn tại. Ta diệt, nó cũng diệt.

Nhưng chúng ta, lại giống như nước và mực, mãi mãi không thể gặp nhau.

Không ai có thể tìm thấy đối phương.

Chỉ có con bướm này, nó có thể nhìn thấy cả ta và đối phương, mới có thể trở thành duyên phận cho cuộc gặp gỡ của chúng ta.

Vì vậy, con bướm để ta rơi lên người nó, bởi vì Hoàn Vũ cũng đang ở trên thân thể nó.

Ta đã chọn hạ xuống.

Khoảnh khắc ấy… cuối cùng ta đã nhìn thấy Hoàn Vũ.

Hoàn Vũ cũng nhìn thấy ta.

Chính là…

Sóng thời gian dâng trào, chúng sinh hiện hữu, Tang Tướng đến, Hoàn Vũ xuất hiện.

Thời gian và không gian, tại khoảnh khắc này, hòa quyện làm một, và trong tích tắc, chúng hoàn chỉnh.

Vậy là, thời không được hình thành!

Đó chính là…

Hoàn Vũ đứng vững, thời gian khởi sinh, chân ngã xuất hiện, tạo dựng thời không.

Hứa Thanh, ý thức tỉnh lại.

Cực thứ tám trong cơ thể hắn đột ngột xuất hiện!

Nó tạo nên những tiếng vang đinh tai nhức óc, xoáy vòng mạnh mẽ trong cơ thể hắn.

…

Một lúc sau, Hứa Thanh mở mắt.

Khoảnh khắc đôi mắt hắn mở ra, mọi thứ trước mắt đều trở nên méo mó.

Thoạt nhìn không rõ ràng.

Nhưng khi hắn nhắm mắt lại và dùng tâm trí để quan sát, mọi thứ trở nên rõ ràng.

Vạn vật trong tâm trí hắn đều hiện lên từ quá khứ, hiện tại đến tương lai, thậm chí bao gồm cả bản chất.

Tất cả đều trở nên trong suốt, mọi thứ đều được hiển hiện rõ ràng, từ sinh đến tử, từ khởi đầu đến kết thúc.

Trong luân hồi, mỗi sinh mệnh đều hiện ra vô số hình bóng, đó là sự trùng lặp được tạo thành từ thời gian và không gian.

Mọi thứ đều trở nên trong suốt, không gì có thể che giấu.

Hắn có thể nhìn thấy bản chất, nhìn thấy xương cốt, nhìn thấy linh hồn, nhìn thấy luân hồi.

Thậm chí những vật phẩm trong không gian trữ vật của hắn cũng hiện lên rõ ràng.

Như thể hắn đã trở thành toàn tri.

Hắn thậm chí có thể điều khiển suy nghĩ của chúng sinh, khiến họ đưa ra những lựa chọn mà Hứa Thanh mong muốn.

Hơn nữa, hắn có thể nhìn thấy vô số khả năng của thời không được hình thành từ những lựa chọn của đối phương.

Điều này tương tự với số mệnh.

Cảm giác này giống như nhìn vào một cuốn sách tranh mà hắn có thể chỉnh sửa bất cứ lúc nào từ một tầng cao hơn.

Cùng với đó là cảm giác về khả năng có thể đến bất cứ nơi nào chỉ với một suy nghĩ.

Dù là quá khứ hay tương lai, tất cả thời gian, tất cả không gian, hắn đều có thể xuyên qua trong nháy mắt.

Không gì là không thể.

Khi cảm giác này dâng lên trong tâm trí Hứa Thanh, hắn ngẩng đầu lên, suy nghĩ lan tỏa.

Mọi thứ trở nên trong suốt.

Hắn nhìn thấy ngọn lửa bên ngoài bức tranh cuộn, nhìn thấy lò luyện, nhìn thấy tiểu thế giới mà hắn đang ở, nhìn thấy cả thành trì bên ngoài tiểu thế giới, và còn nhìn thấy chiếc vòng thứ năm của ngôi sao nơi tiểu thế giới này tồn tại.

Rồi hắn nhìn thấy chúng sinh, nhìn thấy vạn vật.

Tựa như có thể điều khiển tất cả.

Ngay lúc đó, trong cảm giác của Hứa Thanh, hắn thấy trên bầu trời cực quang đỏ rực, xuất hiện mười hai thân ảnh.

Họ đồng thời xuất hiện trong cực quang, lặng lẽ nhìn về phía Hứa Thanh.

Phía trên họ, Hứa Thanh còn nhìn thấy mười một tòa tiên cung hùng vĩ, bên trong mỗi tòa đều có những bóng dáng lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Nhìn lên cao hơn nữa… là một tồn tại vô thượng đang ngồi xếp bằng, bao trùm toàn bộ chiếc vòng thứ năm của hệ tinh cầu.

Ngay sau đó, một giọng nói từ hư vô vang lên.

“Hiến là cội nguồn của tiên, là bản chất để diệt thần. Muốn nắm giữ Hiến, phải trước hết tuân theo Hiến!”

Khoảnh khắc tiếp theo, Hứa Thanh toàn thân run lên.

Hắn cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng không thể diễn tả bằng lời, đến từ bốn phương tám hướng, đến từ hư vô, đến từ toàn bộ ba mươi sáu vòng sao phía trên.

Nó ập xuống cơ thể của hắn.

Lúc này, Hứa Thanh thực sự hiểu ra tại sao những tiên nhân, dù lẽ ra họ có thể làm được mọi thứ, lại không còn có thể vô song khi ở các vòng sao thượng hành.

Vì “người nắm giữ Hiến, phải trước hết tuân theo Hiến!”

Rõ ràng, chuyện này vốn dĩ không thể xảy ra nhanh chóng với hắn.

Lý do là vì ngay khi cực thứ tám của hắn ra đời, Hiến cũng xuất hiện theo!

Hiến thuộc về chính hắn!

Hiến của thời không.

Hứa Thanh minh ngộ, trong giây lát, hắn thu hồi ánh mắt, và sự hình thành của cực thứ tám trong cơ thể hắn khuấy động một lực lượng khổng lồ, tạo nên những âm vang rung trời trong cơ thể, hình thành nên giới thứ tám.

Thời Không Giới!

Đồng thời, ở Tây Vực, Đạo Tiên Tông.

Trên cánh đồng cỏ cây, trước mặt Độc Quân, hai gốc thảo dược độc vốn đã héo úa, đột nhiên, một trong số đó nở rộ, từ chết hóa sinh trong chớp mắt, thậm chí còn phát triển đến cực hạn chỉ trong khoảnh khắc.

Sau đó, nó tách ra độc lập, biến mất trước mắt Độc Quân.

Còn gốc thảo bên cạnh thì héo tàn ngay lúc đó.

Độc Quân ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn đôi chút.

Chương 2513: Thế Nào Là Hiến! (1)

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài bức tranh cuộn.

Hướng hắn nhìn… chính là phía Đạo Tiên Tông.

Những việc xảy ra tại Đạo Tiên Tông, cơ thể hắn không hề cảm nhận được.

Nhưng suy nghĩ của hắn lại khác.

Một cảm giác mơ hồ, vượt qua giới hạn của thể xác, bất ngờ hiện lên trong ý thức của Hứa Thanh.

“Vay mượn đạo?”

Hứa Thanh trầm tư, rồi thu hồi tâm trí.

Hiện tại, điều quan trọng nhất với hắn là củng cố cực thứ tám của mình.

Sự xuất hiện của cực thứ tám, dù phù hợp với những dự tính trước đây của hắn, nhưng sự ra đời của Hiến cũng đã phần nào phá vỡ những nhận thức cũ.

Và điều này sẽ thay đổi cách đối đầu truyền thống.

Cực thứ tám này được tạo ra từ sự hội tụ của bảy cực trước đó, đẩy hắn lên một tầm cao mới.

Năm cực đầu tiên là nền tảng, thời gian và không gian là chất đốt, khi cháy lên, chúng tạo ra cực thứ tám mà hắn đã hình dung.

Nó bao gồm luân hồi, nhân quả, và tất cả mọi thứ, trở thành đạo của thời không.

Khoảnh khắc đạo này xuất hiện, sự minh ngộ tràn ngập tâm trí hắn.

“Giống như một sự thăng cấp.”

“Không liên quan đến thể xác, mà là sự thăng cấp của suy nghĩ và linh hồn.”

Hứa Thanh nhắm mắt lại, cảm nhận cực thứ tám bên trong cơ thể mình.

“Đây là một trạng thái thời không mà ta có thể bước vào bất cứ lúc nào!”

“Khi đã bước vào, thân thể vẫn ở bên ngoài, nhưng suy nghĩ có thể vượt qua mọi giới hạn, đạt tới trình độ toàn tri.”

“Trong trạng thái đó, nhìn mọi thứ chúng sinh chẳng khác nào nhìn vào một cuốn sách tranh có thể được thay đổi bất cứ lúc nào.”

“Ta có thể ảnh hưởng, điều chỉnh, và kiểm soát mọi thứ.”

Khi suy nghĩ, cực thứ tám trong cơ thể Hứa Thanh đột nhiên khuếch tán, trong chớp mắt… cảm giác về thời gian và không gian một lần nữa hiện lên.

Nhìn xa khắp bốn phương, cảm nhận của hắn càng sâu sắc hơn.

“Trong trạng thái này, cách thức giao đấu sẽ vượt xa những suy nghĩ thông thường trước đây.”

“Vạn vật chúng sinh, trong mắt ta, không còn bí mật nào. Dù là pháp thuật, thân thể, hay thậm chí là suy nghĩ, số mệnh, luân hồi, quá khứ và tương lai, tất cả đều trở nên trong suốt.”

“Ta có thể ảnh hưởng đến lựa chọn của đối phương mà họ không hay biết, sinh tử, đúng sai, tất cả đều nằm trong một ý niệm của ta.”

“Ta có thể thay đổi pháp thuật của đối thủ, từ nguồn gốc cho đến bản chất, tất cả đều trong tầm tay.”

“Ta có thể đến bất kỳ thời điểm và nơi nào trong thời gian, thậm chí xuất hiện vào lúc kẻ thù vừa sinh ra và tiêu diệt hắn.”

“Đây chính là năng lực của Hiến sao… Nếu ở hạ giới, dù ta chưa phải là tiên, nhưng năng lực này chẳng khác gì tiên nhân.”

“Nhưng ở đây, trên thượng hành ba mươi sáu vòng sao, tồn tại những Hiến cao hơn đã hạn chế ta.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

“Hiến…”

Sự xuất hiện của Hiến trong cơ thể hắn, cùng với giọng nói vang lên từ hư vô lúc trước, đã giúp hắn có sự hiểu biết sâu sắc về Hiến vào khoảnh khắc này.

Một phần đến từ chính hắn, một phần đến từ những thông tin ẩn chứa trong từng từ của câu nói kia.

Hiến, vượt qua các quy tắc và pháp tắc, là nguồn sức mạnh tối cao và chưa được biết đến, thuộc về thần linh trên thượng hành ba mươi sáu vòng sao.

Thượng hành ba mươi sáu vòng sao là của thần linh.

Vì vậy, thần linh dễ dàng hơn trong việc tiếp cận nguồn sức mạnh tối cao này và thể hiện nó trong tay.

Biểu hiện đầu tiên là thần quyền, sau đó trở thành chân thần, và cuối cùng hóa thành thần cách của chính mình.

Thần linh sở hữu nó vì họ bẩm sinh có tư cách.

Đó cũng là lý do tại sao thần linh mạnh mẽ.

Rốt cuộc, họ được sinh ra trên thượng hành ba mươi sáu vòng sao.

Còn tu sĩ, với tư cách là người ngoại lai, vốn dĩ không có tư cách này.

Vì vậy, tư cách này đã được chia thành nhiều bước.

Trước tiên là bản nguyên, sau đó là đạo duyên, tiếp theo là trong quá trình hình thành tiên thai, tu sĩ sẽ tự nhiên hấp thụ sức mạnh từ các tinh hoàn làm dưỡng chất, từ đó phát sinh ra một quyền năng tương tự như thần quyền, được gọi là đạo ấn quyền bính.

Chỉ khi đi qua những bước này, tu sĩ mới thực sự bước vào con đường này.

Tuy nhiên, dù quyền bính của đạo ấn có giống với thần quyền của thần linh, nhưng tổng thể vẫn kém hơn một bậc.

Chỉ khi quyền bính đạo ấn được thăng hoa và hình thành Hiến, tu sĩ mới thực sự đạt được vị thế ngang hàng với thần linh.

Hiến ở cùng một tầng thứ với thần cách!

Và việc đạt được tư cách thần qua cách thức phức tạp như vậy cho thấy sự gian nan của tu sĩ trên thượng hành ba mươi sáu vòng sao.

Vì vậy, Hiến, về bản chất, là cách thức cuối cùng để tiên nhân cướp lấy nguồn sức mạnh tối cao từ thượng hành ba mươi sáu vòng sao.

Chính vì quá trình phức tạp này, nên thông thường chỉ có những tu sĩ đạt đến cấp độ chuẩn tiên mới có khả năng xuất hiện Hiến, do tiên thai trong cơ thể đang hình thành.

Tuy nhiên, khả năng này rất mong manh và phụ thuộc vào cơ duyên.

Trong trạng thái bình thường, chỉ khi tiên thai đại thành, biến thành tiên nhân, Hiến mới xuất hiện.

Ngoài ra, còn hai cách khác để tạo ra Hiến sớm hơn, hoặc cho phép những người không có Hiến sử dụng nó.

Đó là truyền thừa và pháp bảo.

Cách thứ nhất, như đóa hoa truyền thừa trong giai đoạn săn bắt, là một phần Hiến được tu sĩ cấp cao hơn tách ra từ nhiều Hiến của mình để trao tặng.

Cách thứ hai là Hiến bảo.

Nhưng Hiến bảo thường chứa Hiến không hoàn chỉnh, quyền lực của Hiến không đủ.

Và quyền lực của Hiến chính là thước đo của nó.

Vì vậy, việc hình thành Hiến, mở rộng Hiến đến mức hoàn chỉnh, và cuối cùng trở thành nguồn cội, là ba yếu tố quan trọng để trở thành Tiên Chủ.

Chính vì thế, việc sở hữu Hiến đối với những tu sĩ chuẩn tiên có cơ duyên lớn sẽ mang lại lợi thế khổng lồ.

Một khi một tu sĩ có sức mạnh chủ đạo sở hữu Hiến, thì khoảng cách giữa người có và người không có Hiến là vô cùng lớn.

Dù có cùng tu vi, nhưng sự khác biệt về chiến lực là trời và đất.

Đây cũng là lý do tại sao Lý Mộng Thổ đã quyết liệt tranh giành truyền thừa với Hứa Thanh, dẫn đến cuộc chiến sinh tử giữa họ.

Chương 2514: Thế Nào Là Hiến! (2)

Bởi vì, có Hiến đồng nghĩa với việc đứng ở đỉnh cao nhất của tầng bậc thống trị.

Chỉ những tu sĩ cũng có Hiến mới có thể đối đầu.

Nếu đối phương không có Hiến, thì họ không cùng một tầng thứ, chắc chắn sẽ bị Hiến áp chế.

Cũng chính vì vậy, đã hình thành ba định luật của Hiến.

Thứ nhất, Hiến chỉ thuộc về tu sĩ, là một trong những dấu hiệu của tiên nhân.

Thứ hai, cuộc đối kháng giữa Hiến và Hiến là quá trình tiêu diệt lẫn nhau, bên nào bị tiêu diệt trước sẽ quyết định sinh tử.

Thứ ba, Hiến là thứ cao nhất đã biết, chỉ có Hiến hoặc thần cách cùng tầng thứ mới có thể tiêu diệt lẫn nhau.

Đồng thời, Hiến không phân chia số lượng.

Có thể nhiều hoặc ít, nhưng không liên quan đến tầng thứ, ngay cả khi sở hữu nhiều Hiến, điều này chỉ ảnh hưởng đến sức mạnh chiến đấu.

Vì vậy, việc theo đuổi nhiều Hiến tuy có thể gia tăng sức mạnh, nhưng yếu tố cốt lõi của việc nâng cao cảnh giới vẫn là sự hoàn chỉnh của Hiến.

Những suy nghĩ này hiện lên trong đầu Hứa Thanh.

Sau một lúc, hắn thu hồi suy nghĩ.

“Đã đến lúc rời đi.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, không có bất kỳ hành động nào khác, chỉ nhìn vào khoảng không trước mặt.

Khoảng không lập tức dậy sóng, sau đó một cơn bão nổi lên, lan tỏa vô thanh vô thức về tám phương, chỉ trong chớp mắt đã quét qua toàn bộ thế giới trong bức tranh cuộn.

Sau đó, mọi thứ trở nên mờ nhạt, rồi dần tan biến.

Hiện ra trước mắt Hứa Thanh, không còn là bức tranh cuộn nữa, mà là một cái lò luyện và ngọn lửa bùng cháy xung quanh.

Nhưng trong khoảnh khắc, ngọn lửa kia dừng lại.

Mất đi khả năng gây hại.

Hoặc chính xác hơn, nếu ngọn lửa có linh trí, thì Hứa Thanh, dù đứng ngay trước nó, cũng trở thành một sự hiện diện mà ngọn lửa không thể hiểu được.

Nó chỉ có thể vô nghĩa mà tiếp tục cháy.

Ngay cả lò luyện cũng trở nên mờ nhạt trong mắt Hứa Thanh, như thể không tồn tại.

Rồi nó tan biến.

Hứa Thanh đứng trong tiểu thế giới của nhà họ Lý, trước căn nhà gỗ ở từ đường.

Nhìn về phía trước, hắn thấy vô số quá khứ và tương lai đan xen trong thế giới này, vạn vật đều như vậy, căn nhà gỗ cũng không ngoại lệ, và cả bức thư pháp bên trong cũng thế.

Chỉ có điều... trong dòng thời gian quá khứ của căn nhà gỗ, Hứa Thanh nhìn thấy một người.

Người này khác biệt với thế giới xung quanh.

Hắn chỉ có quá khứ, không có hiện tại, và cũng không có tương lai.

Ngay cả quá khứ cũng mờ nhạt, đang dần sụp đổ.

Người này mặc áo xanh, đứng trước bàn trong căn nhà gỗ, tay cầm một cây bút.

Hắn đang trầm tư, dường như không biết nên viết gì.

“Ta không biết nên viết di ngôn của mình thế nào. Đạo hữu đã đến từ thời không, liệu có thể chỉ giáo ta không?”

Trong khi nói, người áo xanh trong dòng thời gian quá khứ mở miệng một cách nhẹ nhàng.

Nhưng hắn không ngẩng đầu lên, cũng không nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh im lặng, nhìn vào quá khứ sụp đổ của đối phương, hắn thấy đất dày, thấy cổ xưa, và thấy được thân phận của người này.

Trong lòng Hứa Thanh thầm than.

Người áo xanh không nói thêm gì nữa.

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh từ tốn cất tiếng.

“Hắn như một tín đồ thành kính, mãi mãi tìm kiếm một ngôi đền có thể không bao giờ tồn tại.”

Nói xong, Hứa Thanh chắp tay, cúi người bái lạy rồi thu hồi ánh mắt, mọi thứ tan biến.

Thế giới trở lại bình thường.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt hướng về bầu trời, nơi thời gian và không gian đang biến đổi, tách biệt với xung quanh.

Rất nhanh, trong khu vực tách biệt đó, hình ảnh Lý Mộng Thổ trong quá khứ đến đây, đưa bức tranh cuộn vào lò luyện, hiện lên.

Hứa Thanh giơ tay nắm lấy, hình ảnh đó hóa thành một luồng sáng rơi vào tay hắn.

Ngay lập tức, toàn bộ quỹ đạo của Lý Mộng Thổ hiện lên rõ ràng trong suy nghĩ của Hứa Thanh.

Theo dấu quỹ đạo đó, Hứa Thanh bước về phía trước.

Thế giới tan chảy, hư vô thành đường, rồi biến mất không dấu vết.

…

Tiểu thế giới trở nên tĩnh lặng.

Chỉ còn lại một tiếng thở dài khẽ khàng vang vọng trong không gian và thời gian đã từng tồn tại nơi này sau khi Hứa Thanh rời đi.

“Mỗi thế hệ, thậm chí mỗi con người, đều tìm kiếm những ngôi đền khác nhau. Năm xưa, chúng ta đã rời đi, mỗi người một ngả. Ta đã đi trên con đường của mình, từng nghĩ rằng đã tìm thấy nơi đây, nhưng thực ra vẫn chưa tìm thấy. Con đường đó, ta có thể nhìn thấy, nhưng lại không đủ sức để bước qua.

Nhưng sự xuất hiện của hắn khiến ta nghĩ…

Có lẽ hắn chính là ngôi đền đó."

Giọng nói dần tan biến.

Bức thư pháp trong căn nhà gỗ, dòng chữ trên đó mờ đi và dần thay đổi.

Trở thành một câu khác.

"Khi câu nói này xuất hiện, cả vòng sao thứ năm dường như có sự dao động của số mệnh, tuy phạm vi ảnh hưởng không lớn, chỉ tác động đến những tộc nhân họ Lý còn sống.

Những người này, bao gồm cả Lý Mộng Thổ, ký ức về dòng chữ trong từ đường tổ tiên của họ cũng theo đó mà thay đổi.

Cực quang trên bầu trời cũng bắt đầu dao động.

Trong cực quang, mười hai vị Tuần Thiên phát ra ánh sáng kỳ dị, lan tỏa những sợi chỉ vô hình, dường như đang tính toán và suy diễn.

Phía trên họ, mười một tòa tiên cung hiện lên, chín tòa vẫn yên tĩnh như thường, nhưng có hai tòa bừng sáng, những phù văn rực rỡ bao phủ bên ngoài, sắp sửa hình thành.

Cho đến khi một giọng nói trầm tĩnh và hùng vĩ vang lên từ nơi cao nhất.

'Thời không này đã định, không thể thay đổi.'

'Tuy nhiên, tiềm năng của Hiến này là vô hạn, ngay cả tiên cũng không thể suy diễn.'

Lời vừa dứt, mười hai vị Tuần Thiên trong cực quang cúi đầu, những sợi chỉ lập tức đứt đoạn.

Hai tòa tiên cung bừng sáng cũng sau khi cân nhắc đã quyết định tản đi."

Chương 2515: Thời Không Thanh Lâm (1)

Cực quang trên bầu trời Tây Vực chảy như dòng sông, mang đến cảm giác sóng dậy cuồn cuộn.

Màu đỏ rực như máu, vừa nhuốm đầy đất trời vừa tạo nên vẻ đẹp lộng lẫy.

“Đó cũng là một loại ‘Hiến’.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía cực quang.

Trước đó, trong mắt hắn, cực quang chỉ là một hiện tượng thiên văn của Vòng Sao Thứ Năm. Nhưng giờ đây… đã khác đi rất nhiều.

Bên trong cực quang này rõ ràng chứa đựng vô số ấn ký và phù văn. Chúng đan xen vào nhau, lúc ẩn lúc hiện, tạo thành từng tầng quy tắc và pháp tắc, hóa thành từng vết tích bản nguyên và đạo nguyên.

Chúng còn đan dệt nên những đạo ấn quyền năng.

Chúng nuôi dưỡng chúng sinh, dẫn lối cho con đường tu hành.

“Đó là tồn tại tương tự Thiên Đạo, nhưng lại vượt trên Thiên Đạo.”

“Là hình thái cụ thể của Hiến.”

“Cũng là chỗ dựa của hệ thống tu hành thuộc Vòng Sao Thứ Năm.”

“Có thể tưởng tượng được, nếu Vòng Sao Thứ Năm mở rộng, khai chiến với các vòng sao khác, nơi chiến trường lan tới, nhất định sẽ có cực quang chảy tràn.”

“Bởi vì cực quang đã trở thành dấu ấn đặc trưng của Vòng Sao Thứ Năm.”

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên trong sáng. Những bản chất này trước đây hắn không nhìn ra, nhưng giờ thì đã rõ ràng.

Cùng lúc đó, trong cực quang, hắn còn thấy được mười hai ngôi sao!

Đó là bóng hình của mười hai thân ảnh mênh mang.

Chúng không thể diễn tả, cũng chẳng thể thấy rõ cụ thể.

“Mười hai vị Tuần Thiên Sứ.”

Hứa Thanh biết rõ thân phận của họ, và cũng hiểu được tu vi của họ. Đây chính là mười hai Tôn Hạ Tiên, hóa thành những ngôi sao, hành tẩu trong cực quang, trấn thủ khắp nơi, tuần tra đất trời.

Cả Vòng Sao Thứ Năm, ngoài Tiên Đô ra, có mười sáu tôn tiên hiển lộ.

Bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc đều có một vị chính thống, còn lại mười hai vị đều cư trú trong cực quang.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Vòng Sao Thứ Năm chỉ có mười sáu Tôn Hạ Tiên.

Dù là người chèo thuyền hay những kẻ trấn thủ ở các khu vực khác, đều tồn tại Hạ Tiên. Và nơi tập trung nhiều nhất… tất nhiên chính là Tiên Đô.

Đó là nơi mà tất cả mọi người trong Vòng Sao Thứ Năm đều khao khát gia nhập.

Một lúc lâu…

Hứa Thanh thu lại ánh nhìn, cúi đầu quan sát mặt đất, bước đi chậm rãi, tâm trí bình lặng.

Hắn băng qua những cánh đồng bằng phẳng.

Trên thảo nguyên, thời gian gợn sóng, cỏ cây bỗng chốc sinh trưởng mạnh mẽ rồi nhanh chóng tàn lụi. Vạn vật đều như vậy, cả chim thú trên đồng cũng cảm nhận sự biến đổi trong thoáng chốc.

Có kẻ kinh hãi bất ngờ, có kẻ bối rối trong giây lát.

Nhưng khi Hứa Thanh đi xa, tất cả lại trở về bình thường.

Hắn tiếp tục vượt qua những dãy núi.

Các dãy núi mờ nhạt, như bị xóa bỏ rồi lại tái hiện. Những vết nứt trên đá cũng biến đổi tương tự. Thời gian và không gian dường như rối loạn khi hắn đi qua.

Các tông môn, gia tộc và tu sĩ trong đó đều cảm thấy bất an tột độ.

Dù Hứa Thanh bước đi không nhanh, nhưng trong mắt họ, dường như hắn vụt qua trong nháy mắt.

Thế nhưng họ lại không thể thấy Hứa Thanh. Dù có cố ngẩng đầu tìm kiếm hay dò xét thế nào, cũng không tài nào nhìn thấy được sự hiện diện của hắn.

Họ chỉ thấy một bóng đen mênh mang như che lấp cả bầu trời, thoáng qua dãy núi của gia tộc mình.

Cảm giác như thể họ đang sống trong một bức tranh, còn Hứa Thanh lại đang bước đi bên ngoài bức tranh ấy, để lại bóng đen thoáng hiện trên bề mặt tranh.

Tất cả vượt ngoài sự hiểu biết và nhận thức của họ.

“Trạng thái dung nhập thời-không của ta đã nâng cao vị cách, khiến họ không thể nhận biết… Cũng giống như trước đây, khi ta chưa có trạng thái thời-không và không sở hữu Hiến, ta không thể nhìn thấu nội chất của cực quang, cũng chẳng thấy được các ngôi sao bên trong nó.”

“Bởi vì khi đó, ta cũng giống như họ, không thể hiểu được những gì thuộc về tầng vị cao hơn.”

“Chính trạng thái thời-không và Hiến đã cho ta tư cách ‘nhìn thấy’.”

Hứa Thanh trầm tư suy nghĩ, tiếp tục tiến bước.

Hắn vượt qua từng khu vực, gây ra sự kinh hãi cho từng vùng.

Nhưng Hứa Thanh không can thiệp, cũng chính vì thế mà sau khi hắn rời đi, mọi thứ nơi hắn đi qua đều trở lại bình thường.

Những cảnh tượng này khiến suy nghĩ của Hứa Thanh lan tỏa, dần dần làm quen với trạng thái hiện tại của bản thân.

Từng chút một, hắn cảm nhận được rằng trong trạng thái thời-không này, linh hồn và tư duy của hắn đã đạt đến một cảm giác tự tại hiếm có.

Dù vẫn bị những ràng buộc của những quy tắc cao tầng khống chế, nhưng so với trước đây, sự tự do này đã lớn hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, hắn cũng nhận ra rằng trạng thái này không thể duy trì lâu dài.

Không phải vì năng lực thời-không của hắn không đủ, mà là do nhục thân đã trở thành rào cản.

Hứa Thanh cảm nhận rõ, nếu không còn thân xác, hắn có thể vĩnh viễn đắm mình trong trạng thái thời-không ở cực hạn thứ tám này.

Nhưng vì có nhục thân, hắn không thể lưu lại trong trạng thái ấy quá lâu.

Nhục thân dường như đã trở thành một gánh nặng.

Hơn nữa, nếu linh hồn và tư duy chìm trong trạng thái thời-không quá lâu, thân xác sẽ dần héo úa, sinh cơ tiêu tán, và mối liên hệ giữa chúng với hắn cũng sẽ ngày càng suy yếu.

Hiện tượng này nhanh chóng thu hút sự chú ý của Hứa Thanh.

Vì thế, hắn quyết định dùng tư duy trong trạng thái thời-không để quan sát chính nhục thân của mình.

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh thu hồi suy nghĩ.

Hắn đã nhìn thấy vô số khả năng về tương lai của thân xác mình.

Phần lớn trong số đó cho thấy thân xác này sẽ dần mất đi liên kết với hắn và cuối cùng tan biến vào trời đất.

“Nhưng ta đã quan sát thấy rằng tất cả tiên nhân đều giữ lại nhục thân, không ai từ bỏ nó để chỉ còn lại ý thức.”

“Hơn nữa… muốn bước vào cảnh giới Chủ Tể, cũng cần có thân xác. Để tiến cấp Chuẩn Tiên, càng phải tạo dựng tiên phôi, như vậy mới có thể thành tiên.”

“Vậy thì… nguyên nhân của trạng thái hiện tại là gì, ta đã có câu trả lời rồi.”

“Đó là vì trạng thái cực hạn thứ tám của ta, sau một thời gian tích lũy dài, đã bùng nổ mạnh mẽ, gần như vượt ra ngoài giới hạn, đạt đến một tầng vị cao hơn mà thân xác ta không thể theo kịp.”

Hứa Thanh vừa bước đi, vừa suy nghĩ.

“Cách giải quyết chính là nhanh chóng nâng cao cảnh giới. Khi đạt đến cảnh giới Chủ Tể, có lẽ vấn đề này sẽ được giải quyết. Dù chưa thể hoàn toàn, ít nhất cũng có thể giảm bớt.”

“Để đạt đến cảnh giới Chủ Tể, cần phải dung luyện thần thức đến cửu giới.”

“Vậy… cực hạn thứ chín của ta sẽ là gì đây?”

Hứa Thanh trầm ngâm, từng bước tiến về nơi Lý Mộng Thổ đang ở.

Chương 2516: Thời Không Thanh Lâm (2)

Thực ra, hắn không vội xuất hiện trước mặt Lý Mộng Thổ.

Nếu muốn, chỉ cần một bước là đến.

Nhưng hắn lựa chọn kéo dài quá trình này.

Một phần là để bản thân thích nghi với trạng thái cực hạn thứ tám, đồng thời suy ngẫm về con đường hiện tại và cả những bước đi trong tương lai.

Mặt khác, qua dấu vết của Lý Mộng Thổ, Hứa Thanh biết đối phương đang tham gia vào một cuộc săn giết khốc liệt.

Chính xác hơn, đó là trận chiến sinh tử giữa hai gia tộc.

Cả hai bên đều dốc toàn bộ sức lực, tử thương vô số.

Và trận chiến quyết định thắng thua đang diễn ra ngay tại vị trí của Lý Mộng Thổ.

Kẻ địch của hắn là một lão giả đã đạt cảnh giới Chủ Tể hậu kỳ. Cuộc chiến khốc liệt đến mức có thể đảo ngược bất kỳ lúc nào, biến thợ săn thành con mồi trong chớp mắt.

Đối diện với cuộc chiến này, Hứa Thanh lựa chọn không tham gia.

Tranh đấu giữa hắn và Lý Mộng Thổ, so với những điều nhơ bẩn mà Hứa Thanh từng chứng kiến, xem như là một cuộc đối đầu quang minh chính đại.

Vì thế, Hứa Thanh cũng đáp lại đối phương bằng sự quang minh.

Chỉ đến khi trận chiến gần đến hồi kết, Hứa Thanh mới thong thả bước vào.

Bằng một cách mà đa số tu sĩ không thể hiểu được, hắn tiến vào thung lũng nơi hai gia tộc đang giao chiến.

Linh hồn hắn đã hòa vào thời-không, che giấu hoàn toàn nhục thân của mình. Thứ giáng lâm nơi đây chỉ là tư duy của hắn.

Trong trạng thái tư duy thời-không, sự hiện diện của Hứa Thanh tại thung lũng không có hình thái cụ thể, không thể được nhìn thấy hay nhận thức. Thứ duy nhất có thể cảm nhận được... là một mảng bóng tối.

Mảng bóng tối này không chỉ bao phủ mặt đất mà còn trùm lên mọi chiều không gian và thời gian, xuyên suốt quá khứ, hiện tại và tương lai của chúng sinh.

Bóng tối ấy bao bọc mọi sinh mệnh.

Ngay khoảnh khắc nó quét qua, tất cả tu sĩ của hai gia tộc đang giao chiến đều run rẩy, thân thể chấn động và trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi không thể kiểm soát.

Ở giữa không trung, sắc mặt của Lý Mộng Thổ lập tức thay đổi.

Lão giả Chủ Tể hậu kỳ đang giao đấu với hắn cũng chấn động, đồng tử co rút lại, hơi thở trở nên gấp gáp, và trong nỗi hoảng hốt, lão nhanh chóng rút lui với tốc độ cực nhanh, không tiếc bất cứ giá nào.

Dù không thể nhận thức rõ ràng về bóng tối này, lão vẫn cảm nhận được sức ép kinh hoàng từ nó. Với lão, như một người mù không thể nhìn thấy và hiểu được màu sắc, nhưng vẫn biết rằng màu sắc tồn tại.

Điểm khác biệt ở đây là, nếu màu sắc vô hại với người mù, thì quyền uy của Hiến có thể quyết định sự sống chết của lão trong nháy mắt.

Vì thế, không một chút do dự, lão chọn con đường duy nhất – chạy trốn.

Lão biết rõ rằng, trước một kẻ sở hữu Hiến cao tầng, sinh tử của mình chỉ là một ý niệm trong đầu đối phương. Trước loại tồn tại này, thứ duy nhất lão có thể làm là theo bản năng rút lui.

Lúc này, Lý Mộng Thổ hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự run rẩy trong lòng khi đối mặt với bóng tối khắp bầu trời và mặt đất.

Hắn hiểu rất rõ sự hiện diện vừa giáng lâm là gì.

Dù chưa từng sở hữu Hiến, và giống như lão giả kia không thể hoàn toàn hiểu hay nhận thức về nó, nhưng Lý Mộng Thổ biết rõ đó là gì.

Hơn nữa, dù truyền thừa trong ấn ký giữa chân mày của hắn không trọn vẹn, khiến hắn không thể nắm bắt hoàn toàn sức mạnh này, nó vẫn ban cho hắn khả năng “nhìn thấy” ở một mức độ nhất định.

Trong khi các tu sĩ khác chỉ thấy bóng tối vô tận, thì trong ánh mắt của Lý Mộng Thổ, hắn có thể lờ mờ nhận ra một hình bóng không rõ nét, đang hiện hữu giữa sự méo mó và mông lung.

Như thể có một ánh nhìn từ ngoài thế giới đang dõi theo hắn.

Hít sâu một hơi, Lý Mộng Thổ kìm nén cảm xúc, cúi người hành lễ:

“Vãn bối Lý Mộng Thổ không biết tiền bối giáng lâm nơi đây có điều chi chỉ giáo?”

Một giọng nói vang vọng khắp thời-không, gây nên những cơn gió lốc, khiến núi non rung chuyển, như tiếng vọng của thiên âm:

“Lý đạo hữu, cuộc đạo tranh giữa ta và ngươi… vẫn chưa kết thúc.”

Khi giọng nói ấy vang lên trong đầu Lý Mộng Thổ, hắn như bị sét đánh ngang tai, thần trí nổ tung, sắc mặt liên tục biến đổi từ bàng hoàng, hoài nghi cho đến phức tạp và nặng nề.

Cuối cùng, với giọng khản đặc, hắn thốt lên:

“Hứa Thanh?”

Ngay khoảnh khắc Lý Mộng Thổ thốt ra tên hắn, Hứa Thanh đã khẽ khuấy động thời-không.

Lực lượng thời-không vận hành không một tiếng động, bao bọc quanh Lý Mộng Thổ, và chỉ trong chớp mắt… trạng thái của hắn đã quay lại như trước trận chiến với lão giả, hoàn toàn không còn bất kỳ vết thương nào.

“Ngươi từng nói rằng cuộc đạo tranh giữa chúng ta, dù sinh tử cũng không hối hận. Và sự thành tựu của ta hôm nay, ngươi cũng có nhân quả trong đó.”

“Vậy… bây giờ chúng ta có tiếp tục không?”

Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng, như từ ngoài cõi trời đáp xuống.

Lý Mộng Thổ im lặng nhắm mắt, lòng đầy cay đắng. Nhưng chỉ vài nhịp thở sau, hắn đột nhiên mở mắt, trong ánh nhìn đầy kiên định và quyết tâm không lay chuyển.

“Hiến… ta biết đó là sức mạnh tối thượng, nhưng chưa bao giờ ta được thân chứng. Truyền thừa ta nhận được không hoàn chỉnh, nên ta chưa từng cảm nhận nó một cách trọn vẹn.”

“Nhưng cả đời ta… không sợ cái chết, chỉ sợ không thể chạm đến đạo!”

“Cuộc đạo tranh này… dù phải chết, ta vẫn muốn chiến!”

Chương 2517: Đại Đạo Thanh Thiên (1)

Trong thung lũng, trận đạo tranh diễn ra mà không có bất kỳ khán giả nào ở gần.

Những tộc nhân của Lý gia giờ đây đều bị bóng tối bao phủ. Những gì họ nhìn thấy chỉ là một màn đen kịt, không có chút ánh sáng nào.

Không gian và thời gian cũng bị phong tỏa, tựa như họ trở thành những người mù lòa không thể nhìn thấy sắc màu.

Nhưng ở một nơi xa xăm, có một kẻ đang dõi theo trận chiến này.

Trên cánh đồng trong Đạo Tiên Tông, Độc Quân cúi xuống nhìn bãi đất trống trước mặt mình.

Nơi đó từng có hai gốc thảo độc. Một gốc đã hóa thành ánh sáng, tiêu tán khỏi thế gian; gốc còn lại đã héo tàn thành tro bụi, rồi cũng tan biến vào hư vô.

Tuy nhiên, ánh mắt của Độc Quân không dừng lại ở những gì trước mắt. Ánh nhìn của hắn xuyên qua sự ngăn cách, thấy được thời-không và toàn bộ diễn biến bên trong thung lũng.

Một nụ cười thâm sâu hiện trên khóe miệng hắn.

“Ngươi đã ngộ ra truyền thừa của ta, vậy là đã dính vào nhân quả với ta. Nếu giờ ngươi còn giết đệ tử của ta, thì vào khoảnh khắc truyền thừa hoàn chỉnh, nhân quả này sẽ thực sự kết thành.”

“Từ đó, đạo của ngươi sẽ trở thành khởi nguồn của nhân quả này, và ta sẽ mượn dùng nó mà không cần hồi báo.”

“Dù Tiên Tôn không cho phép suy diễn, nhưng nhân quả của ta… luôn đi trước nguyên nhân.”

…

Lời của Độc Quân không vang đến thung lũng, nơi đó chỉ có ý chí chiến đấu của Lý Mộng Thổ đang bùng cháy mãnh liệt, như một ngọn lửa thiêu đốt khắp tám phương trời.

Cả thân thể hắn tựa như biến thành một ngôi sao ngược dòng, từ mặt đất lao thẳng lên trời cao. Hắn tựa một dải cầu vồng sắc bén, muốn xé rách hư không, thiêu đốt toàn bộ sinh mệnh để lao đến cái bóng mơ hồ trước mắt mình mà không hề chùn bước.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh.

Ngọn lửa cháy mạnh hơn bao giờ hết, thiêu đốt không chỉ thân xác, mà cả tu vi và sinh mệnh của hắn.

Chỉ còn lại ước mơ – một ước mơ duy nhất, trở thành động lực và chấp niệm không thể dập tắt.

Lý Mộng Thổ, dù không phải kẻ luôn đi trên con đường sáng ngời, nhưng suốt đời hành xử quang minh chính đại, đặc biệt trong những trận đạo tranh.

Bởi hắn tôn trọng đạo.

Hắn không cho phép đạo tâm của mình bị vấy bẩn, cũng không cho phép bản thân cúi đầu trước bất kỳ ai.

Vì vậy, từ nhỏ đến lớn, hắn đã không ngừng tu luyện, mong muốn vươn lên đỉnh cao, muốn nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ của bầu trời và chạm đến tầng cao hơn của Hiến.

Hắn muốn chứng minh cho gia tộc, cho sư tôn, và cho cả thế gian rằng…

Dù tổ tiên hắn không phải là tu sĩ bản thổ của Vòng Sao Thứ Năm, nhưng tâm cầu đạo của hắn chưa bao giờ thua kém ai.

Hắn tin rằng bản thân không hề thua kém bất kỳ ngôi sao nào trên bầu trời của Vòng Sao Thứ Năm.

Hắn sẽ khiến gia tộc mình hưng thịnh, sẽ vươn lên đỉnh cao, và sẽ bước vào Tiên Đô mà mình hằng mơ ước!

Dù hiểu rõ rằng trong mắt một số người, hành động của hắn chỉ như con thiêu thân lao vào lửa.

Nhưng hắn không bận tâm.

Cái chết chưa bao giờ là điều đáng sợ.

Điều đáng sợ chính là… không thể ngộ đạo.

Giá trị của sinh mệnh không nằm ở độ dài.

Vì thế, dù biết trước rằng mình sẽ bị ngọn lửa thiêu cháy, hắn vẫn chọn chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Truyền thừa mà hắn đã nhận lấy cũng chính là sinh mệnh của hắn. Hắn biết rõ, từ khoảnh khắc Hứa Thanh xuất hiện, kết cục của mình đã được định đoạt.

Nếu đã như vậy… chết vì đạo cũng xem như không hổ thẹn với máu và mồ hôi hắn đã đổ suốt chặng đường, không phụ lòng chấp niệm cả đời, không làm thất vọng những kỳ vọng của tộc nhân, và cũng xứng đáng với những đối thủ đã ngã xuống trên con đường đạo tranh.

Hắn lao đi trong tiếng gầm vang như một bông hoa nở rộ giữa bầu trời.

Nhưng đáng tiếc…

Ước mơ thường mang theo tiếng thở dài, và đa số những gì viết ra đều là những tiếc nuối.

Tất cả pháp thuật, thần thông, cùng mọi nỗ lực và thiêu đốt của Lý Mộng Thổ cuối cùng cũng không thể chạm đến bóng hình trước mắt.

Hứa Thanh vẫn đứng đó, như thể hắn đang ở bên ngoài thế giới này, cách biệt trong một không gian và thời gian khác.

Dù Lý Mộng Thổ có tung ra bao nhiêu chiêu thức, cũng không thể chạm tới Hứa Thanh.

Ngay cả chú quyền tử vong của hắn, thứ có thể khiến trời đất đổi màu, cuốn theo gió bão và làm dậy lên luồng tử khí kinh thiên khắp bốn phương, cũng không thể lay động bóng hình ấy.

Pháp thuật của hắn có thể biến hư vô thành quỷ mị, khiến không gian trở thành U Minh Hoàng Tuyền, nhưng tất cả đều vô dụng trước Hứa Thanh.

Những âm thanh ai oán vang lên thê lương, xoáy sâu vào không gian.

Nhưng… vào khoảnh khắc này, tất cả chỉ là hư không.

Không thể chạm tới đối thủ, không thể tạo nên bất kỳ nhân quả nào.

Giống như một tiếng hét vang vọng trong thế giới cô độc, mà đáp lại chỉ là những tiếng vọng trống rỗng của chính mình.

Quyền năng sấm sét của Lý Mộng Thổ cũng chỉ có thể gào thét quanh hắn, những cơn sóng sấm sét đổ xuống dữ dội mà không tạo được bất kỳ tác động nào.

Dù hắn có dùng pháp thuật cấm chú để chất vấn đối thủ trước mắt, hắn vẫn không nhận lại được bất cứ hồi đáp nào, như thể kẻ mà hắn đang đối diện không còn tồn tại trong thế giới này.

Ngay cả dòng chảy tiên quang và cực quang từ thiên giới rơi xuống cũng chỉ là ảo ảnh, những hiện tượng bề ngoài không có thật.

Đối với những tu sĩ chưa đạt được Hiến, đây có lẽ là những cảnh tượng huyền diệu và sắc bén. Nhưng với một tu sĩ đã bước vào cảnh giới của Hiến, tất cả chỉ là một vở kịch bóng, chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước – đẹp nhưng không thực.

Vì vậy, dù có thể soi chiếu hoa trong gương, nhưng cũng không thể nào phản chiếu được Hứa Thanh.

Ngay cả khi trận pháp được giải khai để hiện ra cánh tay phải của thần linh, cũng chỉ là vô nghĩa.

Cánh tay to lớn đầy kinh dị, thô ráp với sắc đỏ tím, đầy những xúc tu và mắt, từng khiến người ta kinh hoàng. Nhưng cuối cùng, nó cũng chỉ là một cánh tay cụt, không mang theo thần cách thật sự.

Do đó, sự kinh dị từng bao trùm giờ đã tan biến.

Những tiếng thì thầm đầy bí ẩn cũng mất đi sức mạnh kỳ lạ, chỉ để lại trong lòng một nỗi cay đắng trống rỗng.

Tất cả nỗ lực, mọi bùng cháy của sinh mệnh, dù có thiêu đốt bản thân đến tận cùng, cuối cùng cũng không thể chạm tới được Hứa Thanh.

Hắn chỉ có thể mơ hồ “thấy”, nhưng không thể “chạm”.

Đó chính là Đạo.

Giống như người trong tranh, dù có nhảy lên, phẫn nộ và tung chiêu thế nào, cũng không thể chạm vào người ở bên ngoài bức tranh.

Cuối cùng, chỉ còn lại một sự thật phũ phàng:

“Đại đạo như trời xanh, ta không thể thoát ra.”

Hắn không ngừng cố gắng, không ngừng bùng nổ, muốn phá tan bức tranh trước mắt, muốn đập nát bức tường vô hình chắn lối.

Nhưng rồi… hắn vẫn không thể vượt qua, không thể thành công.

Khi kiệt sức, Lý Mộng Thổ chỉ có thể quay về điểm xuất phát ban đầu, ngẩng đầu nhìn lên trời, nơi bóng hình mờ ảo kia đang đứng, và trầm mặc.

Chương 2518: Đại Đạo Thanh Thiên (2)

Một lúc lâu sau, hắn khẽ nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn nuốt xuống vị đắng trong lòng, hít sâu một hơi, cố gắng bình tâm trở lại.

“Ta đã thất thố, xin ngươi thứ lỗi.”

“Không sao.” Hứa Thanh bình thản đáp.

Từ đầu đến cuối, Hứa Thanh chưa từng ra tay, nhưng giờ đây hắn đã hiểu sâu sắc rằng Hiến ở một mức độ nào đó cũng có thể xem như một loại tư cách.

Tư cách bước ra khỏi bức tranh.

“Cuộc đạo tranh hôm nay, đến đây là kết thúc.” Lý Mộng Thổ nói với vẻ thản nhiên sau một thoáng im lặng.

“Trong đời ta, ở mỗi cảnh giới khác nhau, ta đều gặp những đối thủ khác nhau trong đạo tranh. Sau mỗi lần chiến thắng, ta thường hỏi đối thủ có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, và ta sẽ giúp họ hoàn thành nó.”

“Ngươi không cần phải giống như ta, nhưng thực sự ta có hai tâm nguyện.”

Không chờ Hứa Thanh đáp lại, Lý Mộng Thổ tiếp tục:

“Một là về Thanh Dương Đạo Nhân – kẻ vừa giao đấu với ta. Thanh Dương nhất mạch và Lý gia ta có mối thù truyền kiếp. Trong quá khứ, chính Thanh Dương đã khiến gia tộc ta suýt bị diệt tộc.”

“Vì thế, bao năm qua, ta vẫn luôn truy tìm tàn dư của Thanh Dương nhất mạch. Giờ đây, cuối cùng ta đã tìm được, nhưng đáng tiếc… hắn đã chạy thoát.”

“Nếu có cơ hội, xin ngươi giúp ta tiêu diệt hắn.”

Nói đến đây, Lý Mộng Thổ ngồi xuống, lấy ra một bầu rượu, uống một ngụm rồi tiếp tục:

“Tâm nguyện thứ hai của ta là nhờ ngươi đi đến một nơi.”

“Đó là một bí cảnh.”

“Có truyền thuyết rằng, chủ nhân của Vòng Sao Thứ Năm lẽ ra phải là mười hai vị tiên chủ, chứ không phải mười một như hiện tại. Bởi vì, vào thuở ban đầu khi Vòng Sao Thứ Năm được thành lập, vị tiên chủ đứng đầu đã lựa chọn phản đạo vì một lý do không rõ.”

“Vị Tiên Chủ đó, được gọi là Cực Quang Tiên Chủ.”

“Lời đồn kể rằng, cực quang của Vòng Sao Thứ Năm có liên quan đến người này. Năm xưa, khi Cực Quang Tiên Chủ phản đạo, chính Tiên Tôn đã tự mình giáng sát hắn. Linh hồn của hắn rơi xuống đất, trở thành cực quang.”

“Nơi linh hồn hắn rơi xuống được gọi là Tiên Vẫn, nằm trong lãnh thổ phía Tây của ta.”

“Tiên Vẫn không ngừng dâng lên những cơn linh triều, đôi khi sẽ phun ra các chìa khóa bí mật và phát tán chúng khắp vùng Tây bộ. Khi số lượng chìa khóa tích lũy đủ bốn mươi chín chiếc, linh triều sẽ đạt đến đỉnh điểm.”

“Đối với tất cả tu sĩ của Vòng Sao Thứ Năm, đó là cơ duyên và tạo hóa. Theo dự đoán từ vài thập kỷ trước, cánh cửa này sẽ sớm mở ra.”

“Khi đó, mỗi chìa khóa sẽ cho phép hai người cùng sở hữu và tiến vào bí cảnh để tìm kiếm cơ duyên.”

“Ta từng muốn đi đến đó để tìm kiếm cơ hội, nhưng bây giờ ta không còn khả năng nữa. Ta hy vọng ngươi có thể làm được và đi xa hơn cả ta.”

“Như vậy, con đường đạo của ngươi cũng coi như có một phần của ta, và cái chết của ta sẽ không vô nghĩa.”

Nói xong, Lý Mộng Thổ mở tay trái ra, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một ngọc điêu hình con cá, đặt nó xuống trước mặt.

“Đây chính là chìa khóa mà ta có được.”

Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi, lần cuối ngước nhìn lên bầu trời, nơi bóng hình mờ ảo kia đang hiện hữu.

“Đạo hữu, chúc ngươi thuận buồm xuôi gió trên con đường thành đạo!”

Vừa dứt lời, Lý Mộng Thổ giơ tay trái lên, năm ngón tay hóa thành trảo, đâm thẳng vào ấn ký hình hoa giữa trán mình. Năm ngón tay xuyên qua xương sọ, xuyên qua linh hồn và sinh mệnh, nhổ ra nửa đóa hoa truyền thừa liên kết chặt chẽ với hắn.

Ngay khoảnh khắc đó, trán hắn để lại một lỗ thủng đẫm máu, và sinh mệnh của hắn bắt đầu tàn lụi với tốc độ đáng sợ.

“Nhận lấy!”

Lý Mộng Thổ vung tay, nửa đóa hoa truyền thừa bay lên không trung, lơ lửng trước mặt Hứa Thanh.

Lý Mộng Thổ ngồi xuống, xếp bằng, nhắm mắt lại, đầu cúi xuống đợi chờ cái chết bao trùm.

Trên bầu trời, Hứa Thanh nhìn nửa đóa hoa truyền thừa trước mặt, lặng im một lúc rồi giơ tay phải lên. Thay vì chụp lấy đóa hoa, hắn nhẹ nhàng kéo tay xuống giữa trán mình.

Ngay tức khắc, những cánh hoa trên trán hắn bị gỡ xuống, hiện lên trong lòng bàn tay.

Nhờ vào trạng thái Hiến cấp độ thứ tám, quá trình gỡ bỏ này không tạo ra bất kỳ dao động nào trong hắn. Hắn nhẹ nhàng đưa nửa đóa hoa trong tay, để nó bay đến hợp nhất với nửa đóa hoa của Lý Mộng Thổ.

Khi hai đóa hoa chạm vào nhau, chúng hòa làm một.

Mười hai cánh hoa hoàn chỉnh, hình thành một truyền thừa toàn vẹn.

Hứa Thanh khẽ búng tay.

Đóa hoa truyền thừa hóa thành một tia sáng, bay thẳng vào trán của Lý Mộng Thổ và hòa vào đó.

Thân thể Lý Mộng Thổ rung lên dữ dội, sinh mệnh đã tiêu tán của hắn bất ngờ hồi sinh, khí tức tăng vọt, đôi mắt đột ngột mở ra, nhìn Hứa Thanh với vẻ không thể tin nổi.

“Ngươi…”

“Đạo này không có lợi gì cho ta, vốn dĩ cũng là nhân quả của ngươi. Nếu ngươi muốn hiểu được ý nghĩa của Hiến, thì ta trả nó cho ngươi.”

“Về kẻ mà ngươi muốn giết, hãy tự tay kết liễu hắn.”

Hứa Thanh nói nhẹ nhàng rồi quay người, bước đi về phía chân trời.

Trong thung lũng, Lý Mộng Thổ lặng im.

Hắn nhìn theo bóng lưng của Hứa Thanh, rồi bất chợt đặt tay lên ngực mình, rút ra một tia mệnh nguyên – tinh túy sinh mệnh quý giá nhất của hắn.

Hắn đưa mệnh nguyên ấy lên trời.

“Hứa Thanh, đây là mệnh của ta. Ngươi có thể dùng bất cứ khi nào cần.”

Tia mệnh nguyên bay vút lên trời, được Hứa Thanh thu vào trong tay.

Không hề dừng bước, Hứa Thanh vẫy tay nhẹ nhàng về phía sau và tiếp tục rời đi, càng lúc càng xa.

Lý Mộng Thổ ngồi lặng trong thung lũng, cảm giác như mọi thứ đã trở thành quá khứ, khẽ thì thầm:

“Đây chính là ân của đại đạo.”

…

Cùng lúc đó, trong Đạo Tiên Tông, Độc Quân đang quan sát tất cả những gì vừa xảy ra. Gương mặt hắn lập tức trở nên lạnh lẽo và âm trầm.

Khí tức của Độc Quân lan tỏa ra xung quanh, khiến hoa cỏ trên cánh đồng trước mặt hắn lặng lẽ tan biến thành tro bụi, rồi cuốn theo cơn gió, hóa thành một cơn bão dữ dội quét qua tám hướng.

Giữa cơn bão, Độc Quân nhắm mắt lại.

Một lúc sau, khi bão tan, hắn mở mắt, gương mặt trở nên bình thản. Nhìn về phía chân trời xa xăm, Độc Quân nheo mắt, khẽ lẩm bẩm:

“Là vì không tham lam, hay vì xem thường cơ duyên này?”

“Dùng cách này để phá thế cục của ta, khiến ta không thể mượn đạo của hắn thành công. Trái lại… hắn lại mượn bố cục của ta, biến thành đạo của chính mình!”

“Thú vị, thật thú vị.”

Chương 2519: Vùng Đất Tiên Vẫn (1)

Khi Hứa Thanh gỡ bỏ ấn ký đóa hoa truyền thừa trên trán, một cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa trong tâm thức, hóa thành những gợn sóng vô hình khuếch tán khắp thân thể, trải dài đến tận không gian hư vô dưới chân.

Đúng như đạo lý: Đạo không ở xa, mà nằm trong chính bản thân; vạn vật vốn hư không, nhưng tâm không hư vô.

Cắt đứt mối nhân quả với đóa hoa truyền thừa, Hứa Thanh khiến con đường đạo của bản thân không còn bị phân tán ra ngoài.

Hành động ấy cũng như lời nhắn gửi đến kẻ muốn mượn đạo của hắn:

Ta không cho mượn!

Sau đó, Hứa Thanh tiếp tục bước đi trên trời cao, mái tóc đen tung bay, áo xanh phấp phới, càng đi càng xa.

“Số lượng Hiến có thể ảnh hưởng đến sức mạnh, nhưng cũng có giới hạn. Nếu không, sẽ chẳng có chuyện người ta chặt bỏ bớt Hiến của mình để truyền thừa cho kẻ khác.”

“Những Hạ Tiên đã truyền lại Hiến của mình hẳn cũng hiểu rõ rằng, điều quyết định cảnh giới của họ không phải là số lượng Hiến, mà là sự toàn vẹn của nó.”

“Vì vậy, ta không cần những Hiến dư thừa.”

“Thứ ta cần… là đưa Hiến thời-không của mình tiến xa hơn, để nó trở nên hoàn thiện!”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía trước, nơi vô tận của cực quang đỏ rực.

“Hiến thời-không lấy ngũ hành làm nền tảng, thời gian và không gian hợp thành bệ đỡ. Nền tảng này vô cùng vững chắc.”

“Từ xưa đến nay, ta không phải là kẻ duy nhất lĩnh ngộ được Hiến thời-không. Thực tế, ngay khi Hiến này hình thành, ta đã nhận ra điều đó.”

“Trên con đường trước mặt ta, vẫn có những người đồng đạo từng bước qua, nhưng họ rất ít. Và… chưa ai đi đến tận cùng.”

“Có người dừng bước, có người chọn đổi hướng.”

“Con đường này đến nay vẫn chưa có điểm khởi đầu rõ ràng.”

Hứa Thanh tiếp tục bước đi, vừa tiến tới vừa suy tư.

Hắn có một linh cảm rằng, nếu bản thân có thể lĩnh hội Hiến thời-không ở tầng sâu hơn, dù chưa thể chạm đến cực hạn thứ chín, tu vi của hắn chắc chắn cũng sẽ đột phá dưới sự ảnh hưởng của Hiến này.

Hình thành cửu giới của ta, và tiến vào cảnh giới Chủ Tể!

“Nhưng… tầng sâu hơn là gì?”

Hứa Thanh trầm ngâm suy nghĩ, bước giữa trời đất, dạo trong dòng chảy thời-không. Đôi khi, hắn tìm về quá khứ để truy tìm manh mối, đôi khi lại vươn hồn đến tương lai để kiếm tìm đáp án.

Bảy ngày sau, hắn dừng bước, thời-không quanh hắn gợn sóng nhè nhẹ.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trước mắt hắn là một dãy núi có mười bảy ngọn, trên mỗi ngọn núi đều có một hồ nước.

Nước trong hồ trong vắt, tròn như trăng rằm, bên cạnh là một đài đá và một lương đình nhỏ.

Lương đình có tám góc, trên đài khắc những hình vẽ tựa như địa lý đồ văn.

Đây chính là nơi gọi là Địa Quy Thập Thất Trì – Mười Bảy Hồ của Quy Luật Địa Lý.

Xung quanh hồ mọc đầy kỳ hoa dị thảo, phun ra nuốt vào linh khí tiên thiên, tích tụ qua năm tháng khiến nơi này tràn ngập linh tính.

Đôi lúc, linh khí ấy hóa thành ảo ảnh chúng sinh, diễn ra mọi sắc thái của cuộc đời.

Đó là một cảnh tượng kỳ diệu.

Qua nhiều năm, nếu phàm nhân vô tình bước vào đây, thường rơi vào giấc mộng Nam Kha và tỉnh lại trong sự ngơ ngác.

Bởi nơi này không hề gây hại cho ai.

Do đó, nó được giữ gìn qua năm tháng và trở thành điểm đến cho nhiều tu sĩ tìm đạo.

Hứa Thanh nhìn vào khung cảnh ấy, nhớ lại những ghi chép cổ trong quyển cổ tịch của Vân Môn Thiên Phàm về Địa Quy Trì.

Bên cạnh những điều hắn biết, còn có một truyền thuyết khác về đồ văn khắc trên đài đá.

Truyền thuyết kể rằng, đây là tác phẩm của một đại năng từng du hành khắp Vòng Sao Thứ Năm. Đạo của người này là đo lường, và những hình khắc ấy chính là bản đồ địa lý của toàn bộ Vòng Sao.

Vì vậy, nơi này mới được gọi là Địa Quy.

Nhưng theo thời gian, đồ văn dần phai mờ, chỉ còn lại những nét vẽ mơ hồ, khiến người đời khó lòng nhìn ra ý nghĩa thật sự.

Bởi tinh túy của nó đã bị hồ nước hấp thụ qua năm tháng và hòa vào trong nước.

Vào những ngày giao nhau giữa hai cực quang xoáy, nếu có ai nhìn vào mặt nước, họ sẽ thấy phản chiếu những khát vọng và chấp niệm sâu thẳm trong lòng mình, giúp họ nhận ra bản ngã.

Đó cũng là một trong những lý do khiến nhiều tu sĩ tìm đến đây – để thanh lọc tâm hồn và đạt đến sự thăng hoa trong tâm linh.

Suy nghĩ trôi dạt, Hứa Thanh tiếp tục bước đi.

Hắn tiến lên một đỉnh núi, hướng về phía hồ nước nơi vô số ảo ảnh chúng sinh hiện ra, tái hiện những thăng trầm của nhân gian – sinh lão bệnh tử, vui buồn ly hợp.

Ngay khoảnh khắc Hứa Thanh đến gần, các ảo ảnh hóa thành từ cỏ cây lập tức đứng yên, rồi đồng loạt cúi đầu, quỳ bái trước hắn.

“Quả nhiên là linh khí dồi dào,” Hứa Thanh khẽ gật đầu, rồi bước đến bên đài đá, ngắm nhìn những địa lý đồ văn khắc trên đó.

Sau một hồi quan sát, hắn lắc đầu.

“Không phải đạo của ta.”

Rời đài đá, hắn tiến về phía hồ nước, cúi nhìn vào mặt nước để tìm kiếm bóng hình của đạo lý.

Nhìn lần đầu, chỉ thấy một màn mơ hồ.

Nhìn lần thứ hai, hình bóng của chính hắn hiện rõ ràng.

Nhưng Hứa Thanh vẫn lặng im, không nhìn lần thứ ba.

Nơi này đích thực ẩn chứa đạo, nhưng đáng tiếc… không phải đạo mà hắn đang tìm kiếm.

Vì vậy, hắn tiếp tục bước đến các đỉnh núi khác. Hắn đi qua mười bảy đỉnh, nhưng không tìm được gì, rồi lặng lẽ rời đi, tiếp tục hành trình về phương Nam.

Hơn một tháng sau, hắn đến một nơi gọi là Bồn Địa Vân Nê.

Vùng đất này nằm về phía Nam của Địa Quy Trì, được bao quanh bởi những dãy núi cao sừng sững.

Bên trong bồn địa luôn được phủ kín bởi sương mù dày đặc, tựa như những dải lụa trắng quấn quanh.

Đất trong bồn địa mềm mịn như ngọc, rất thích hợp cho việc canh tác, và nơi đây mọc lên một loại kỳ hoa tên là Liên Vân Nê.

Loài hoa này có cánh mềm mại như mây, tỏa ra mùi hương kỳ diệu không bao giờ phai nhạt.

Theo ghi chép của Vân Môn Thiên Phàm, Liên Vân Nê có khả năng thanh lọc tâm hồn, giúp con người trở nên thuần khiết và thông hiểu đạo lý của trời đất.

Vì vậy, nơi này thường có tiên hạc trú ngụ, bảo vệ đạo, đôi khi bay lượn múa giữa bầu trời, thu hút muôn loài chim đến tụ hội và hòa ca.

Khung cảnh nơi đây thật tựa như chốn tiên cảnh.

Hứa Thanh tiến vào bồn địa, nhẹ nhàng vuốt ve những con tiên hạc, rồi giữa vòng vây của trăm loài chim, hắn ngắt một cánh hoa Liên Vân Nê.

Cánh hoa trong tay hắn mờ ảo như sương khói, tựa như mây trôi.

Nó thực sự có chút sức mạnh thanh lọc tâm linh, nhưng đối với Hứa Thanh, tâm đạo của hắn đã kiên định, không cần thanh lọc.

Ngay cả khi có chấp niệm, loài hoa này cũng không thể hóa giải được.

Chương 2520: Vùng Đất Tiên Vẫn (2)

Vì vậy, hắn chỉ dừng lại nơi đây ba ngày, rồi lại tiếp tục bước lên trời cao, hướng về phương Nam.

Hành trình này dài dằng dặc, với khoảng cách mà người phàm trăm đời cũng không thể vượt qua, còn Chủ Tể cũng cần đến hơn một tháng đường trường.

Đích đến của hắn là Bình Nguyên Tiên Vẫn.

Bình nguyên này rộng lớn vô tận, phủ kín bởi thảm cỏ xanh mướt.

Trên bầu trời, cầu vồng bắc ngang, mây ngũ sắc trôi lơ lửng, tạo nên khung cảnh như mộng như ảo, cuốn hút ánh nhìn của Hứa Thanh.

Cảnh sắc này rất hiếm thấy ở bất kỳ nơi nào khác trong Vòng Sao Thứ Năm, vì cực quang ở khắp nơi khác đều mang màu đỏ rực.

Chỉ riêng tại đây, bảy sắc cầu vồng bao phủ khắp không gian.

Hứa Thanh nhớ lại những gì đã đọc trong ghi chép của Vân Môn Thiên Phàm, về một truyền thuyết liên quan đến cực quang.

Tương truyền rằng, nơi này chính là nguồn gốc của cực quang.

Đứng giữa bình nguyên, nhìn vào sắc cầu vồng trải dài, Hứa Thanh trầm ngâm suy tư.

Hắn nhớ đến những lời của Lý Mộng Thổ, về Cực Quang Tiên Chủ.

Vị Tiên Chủ này từng là đứng đầu trong các Tiên Chủ, nhưng vì phản đạo, đã bị Tiên Tôn giáng sát. Hiến của hắn hóa thành cực quang, linh hồn của hắn rơi xuống nơi đây.

Do đó, vùng bình nguyên này được gọi là Tiên Vẫn.

Bình nguyên không chỉ có cỏ cây mà còn rải rác vô số thiên thạch.

Có những khối lớn như núi, khối nhỏ như hạt đậu, tất cả đều phát ra hào quang rực rỡ, bao quanh bởi khí lành ngàn tia, mang theo hơi thở cổ xưa.

Những thiên thạch này không đến từ bên ngoài vũ trụ mà cũng mang theo một truyền thuyết.

Tương truyền, chúng là phần còn sót lại khi người xưa lấp đầy bầu trời của Vòng Sao Thứ Năm.

Chúng ẩn chứa sức mạnh bí ẩn.

Nhìn những khối thiên thạch này, đôi mắt của Hứa Thanh dần hiện lên ánh sáng sâu thẳm.

Thân xác của hắn không cảm nhận được nhiều về nơi đây, nhưng tư duy của hắn, khi mở rộng ra, lại phát hiện ra sự khác biệt.

“Nơi này… chứa đầy oán niệm…”

“Oán niệm ấy khuấy động linh khí, biến nó thành một biển cả vô hình.”

Hứa Thanh khẽ lẩm bẩm.

Hắn tiếp tục bước đi, dọc theo bình nguyên, lần lượt ngang qua các thiên thạch.

Đôi khi, hắn giơ tay chạm vào, dùng thần thức bao phủ, thậm chí chiếu rọi qua dòng chảy thời-không.

Nhưng tất cả những gì hắn chạm vào đều là hư không.

Những gì hắn cảm nhận được cũng là trống rỗng.

Ngay cả khi dùng thời-không để soi chiếu, vẫn chỉ thấy trống rỗng.

Cảnh tượng này khiến bước chân Hứa Thanh bất giác dừng lại.

“Quả nhiên đây là nơi Tiên Chủ đã ngã xuống…”

“Nơi này có lẽ cất giấu đạo lý mà ta cần tìm.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, rồi tiếp tục tiến bước.

Trên đường đi, hắn cảm nhận gió thổi qua mình, cảm nhận sự yên tĩnh bao trùm nơi này.

Tâm trí hắn hòa vào khung cảnh, trở nên tĩnh lặng và trong suốt như một mặt hồ phẳng lặng.

Hắn bước đi mãi, cho đến khi gần chạm đến trung tâm của Tiên Vẫn Bình Nguyên, thì đột nhiên một lực cản vô hình xuất hiện, đè nặng lên thân thể hắn, ngăn cản hắn tiến về phía trước.

Lực cản ấy không chỉ trói buộc thân thể hắn mà còn đánh vào linh hồn, như tiếng chuông lớn vang vọng trong dòng chảy thời-không, khiến tâm trí tĩnh lặng của hắn bị vỡ vụn và suy nghĩ bừng tỉnh.

Ngẩng đầu lên, Hứa Thanh nhìn thấy từ xa có một tấm bia đá khổng lồ.

Trên đó khắc những phù văn cổ xưa, nguồn gốc của chúng không rõ, nhưng có thể cảm nhận được sự bao la vô tận từ đó.

Sau một hồi quan sát, Hứa Thanh thu lại ánh nhìn.

“Nơi này… nằm ngoài thời-không.”

Hắn lặng lẽ trầm tư, ngồi xuống xếp bằng bên ngoài phạm vi lực cản, nhắm mắt lại và bắt đầu tìm kiếm cách thăm dò.

Thời gian cứ thế trôi qua, gió thổi khắp trời đất, cực quang không ngừng trôi chảy.

Vài tháng sau, những nhóm người bắt đầu xuất hiện trên Tiên Vẫn Bình Nguyên.

Họ đến từ nhiều hướng khác nhau, tất cả đều hướng về tấm bia đá ở trung tâm bình nguyên.

Nhưng khác với Hứa Thanh, những người này đã gặp phải lực cản từ rất sớm.

Vì vậy, họ chỉ có thể dừng lại ở những khoảng cách khác nhau quanh bia đá, mỗi người tự chọn một chỗ và ngồi xếp bằng xuống.

Trong lúc đó, những người mới đến cũng chú ý đến sự hiện diện của Hứa Thanh.

Ngay khi nhìn thấy hắn, sắc mặt của họ lập tức thay đổi, cảm giác sợ hãi dâng trào.

Một phần vì vị trí mà Hứa Thanh đang ngồi, phần khác đến từ linh cảm vô hình, như một áp lực đè nén từ cõi u minh.

Trong số đó, có một người đặc biệt hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, thậm chí còn nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng khi hắn vừa có ý định hành động, Hứa Thanh đã mở mắt, bình thản nhìn về phía hắn.

“Lại đây.”

Chỉ với một ánh nhìn, người kia cảm thấy như trời đất sụp đổ, hơi thở dồn dập, toàn thân như đông cứng lại.

Lời nói ấy không chỉ là mệnh lệnh, mà như ý chỉ của thiên ý, phá vỡ mọi trở ngại giữa Hứa Thanh và hắn, khiến hắn không thể thoái lui.

Không còn lựa chọn nào khác, người đó đành từng bước khó nhọc tiến về phía Hứa Thanh, cúi người hành lễ một cách kính cẩn.

“Lâu rồi không gặp, Địa Linh Lão Tổ.”

Hứa Thanh chậm rãi lên tiếng.

Người vừa đến chính là Địa Linh Lão Tổ – kẻ từng gặp Hứa Thanh trong Sa Mạc Thời Gian, nơi cả hai đã thỏa thuận cùng chia sẻ chìa khóa bí mật.

Địa Linh Lão Tổ khẽ cười gượng.

Quả thực đã lâu không gặp, nhưng hắn không bao giờ ngờ rằng, lần gặp lại này, Hứa Thanh đã đạt đến cảnh giới của Hiến.

Chỉ một ánh nhìn của Hứa Thanh đã khiến hắn cảm thấy mình như đang bước trên băng mỏng, sinh tử hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát.

Khi hồi tưởng lại lần gặp trước ở sa mạc, Địa Linh Lão Tổ nhận ra rằng lúc đó, Hứa Thanh đã có dấu hiệu bất thường.

Người có thể điều khiển bão thời gian đâu phải kẻ tầm thường.

Ngay cả bức tượng hóa thân của thiên tài trong gia tộc hắn vẫn còn đứng sừng sững bên ngoài sa mạc cho đến bây giờ – và kết cục ấy không hề oan ức.

“Nếu đạo hữu không hài lòng, ta sẵn sàng từ bỏ chìa khóa.”

Địa Linh Lão Tổ hít một hơi sâu, bình tĩnh nói, rồi đưa tay lấy ra một bình ngọc.

Bên trong bình chứa một giọt máu – máu của lão tổ Vân Môn, ẩn chứa chìa khóa bí mật.

Hắn đặt bình ngọc trước mặt Hứa Thanh, cúi đầu chờ đợi câu trả lời.

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh bình thản mở lời.

“Bia đá kia… có nguồn gốc từ đâu?”

Địa Linh Lão Tổ ngẩng đầu nhìn về tấm bia đá khổng lồ ở đằng xa, không dám giấu diếm điều gì trước Hứa Thanh, hắn hạ giọng trả lời:

“Nơi này là chỗ linh hồn của Cực Quang Tiên Chủ đã rơi xuống, cũng chính là nơi cung điện tiên giới của hắn từng sụp đổ.”

Chương 2521: Kẻ Thù Chạm Mặt (1)

Trên Tiên Vẫn Bình Nguyên, linh khí dần trở nên nồng đậm.

Khi linh khí dâng lên và hòa vào cực quang đỏ rực trên bầu trời, cả hai kết hợp, tạo ra những sắc màu khác biệt.

Những màu sắc ấy hòa quyện với nhau, biến thành cực quang bảy màu tuyệt đẹp, không ngừng thay đổi và biến hóa.

Linh khí ở nơi này rõ ràng vô cùng đặc biệt, và chính sự tương tác độc đáo này đã trở thành nguyên nhân hình thành cực quang bảy sắc tại đây.

Trong ánh sáng rực rỡ ấy, dường như có một ý thức mênh mang đang từ từ thức tỉnh.

Quá trình thức tỉnh ấy ảnh hưởng đến tấm bia đá khổng lồ ở trung tâm bình nguyên, khiến nó bắt đầu tỏa sáng.

Những phù văn khắc trên bia đá dần trở nên sống động, tựa như những dòng nước chảy trên bề mặt.

“Bia Trấn Môn…”

Hứa Thanh lẩm bẩm, trầm tư.

Nhờ vào cảnh giới Hiến cùng tư duy ở tầng cao, Hứa Thanh đã khám phá ra nguyên nhân tạo nên cực quang bảy màu và phát hiện dấu hiệu của một ý thức đang dần hồi sinh.

Lời của Địa Linh Lão Tổ, dù chỉ là vài câu ngắn gọn, nhưng với sự hiểu biết hiện tại của Hứa Thanh, đã hé mở rất nhiều thông tin quan trọng.

Ban đầu, hắn chỉ biết nơi này là chỗ linh hồn của Cực Quang Tiên Chủ rơi xuống, bị Tiên Tôn giáng sát. Nhưng giờ hắn nhận ra rằng nơi đây cũng chính là tàn tích của tiên cung từng thuộc về vị Tiên Chủ này.

“Nói như vậy… vị Tiên Chủ ấy chưa hẳn đã hoàn toàn tử vong.”

Hứa Thanh nheo mắt, suy nghĩ sâu xa.

Hắn nhớ lại lời của Ngọc Lưu Trần trên Vọng Cổ Đại Lục: Chân Thần bất diệt, chỉ cần chân danh còn tồn tại, Chân Thần có thể quay trở lại.

Dù vậy, kẻ quay về có lẽ không còn như trước kia, nhưng bản nguyên của hắn vẫn sẽ như cũ.

“Chân Thần có thể làm được, vậy Tiên Chủ, một tồn tại tương đương Thần Chủ, tất nhiên cũng có thể.”

Hứa Thanh tiếp tục suy nghĩ, mắt vẫn nhìn chăm chú vào tấm bia đá đang lấp lánh.

Giọng nói của Địa Linh Lão Tổ vẫn vang lên:

“Mỗi lần Tiên Vẫn chi địa được mở ra, cơ duyên và tạo hóa bên trong đều được chia làm hai loại.”

“Một loại đến từ linh hồn của Cực Quang Tiên Chủ, bao gồm đạo và những ngộ ý của hắn. Với tư cách là Tiên Chủ đứng đầu năm xưa, ngộ ý của hắn mang ý nghĩa vô cùng to lớn với những tu sĩ như chúng ta.”

“Đã có người, nhờ nơi này mà lĩnh hội được Hiến. Cũng có người, khiến Hiến của bản thân đạt đến tầng cao hơn.”

“Những cơ duyên này thậm chí còn hấp dẫn cả các Hạ Tiên. Tuy nhiên, vì những nguyên nhân không rõ, các Hạ Tiên không thể bước vào nơi này.”

“Người ta kể rằng, mỗi lần Tiên Vẫn mở ra, luôn có những Chuẩn Tiên đến đây để tìm kiếm cơ hội tiến cấp.”

“Loại thứ hai chính là những báu vật từ tiên cung đổ nát.”

“Mặc dù nơi này đã được mở ra nhiều lần, nhưng tiên cung vốn vô cùng rộng lớn và gần như vô tận. Mỗi lần mở ra lại dẫn đến những khu vực khác nhau.”

“Nếu có cơ duyên, có thể thu được những bảo vật vô giá, thậm chí từng có người tìm được báu vật mang sức mạnh của Hiến.”

“Vì vậy, mỗi lần Tiên Vẫn chi địa mở ra, các tu sĩ không bị ràng buộc bởi tuổi tác hay khu vực. Điều duy nhất cần thiết là chìa khóa bí mật!”

“Bốn mươi chín chìa khóa, tương ứng với chín mươi tám suất tham dự.”

Nói đến đây, Địa Linh Lão Tổ ngừng lại, cẩn thận nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ gật đầu, rồi vung tay đưa bình ngọc chứa chìa khóa trở lại cho hắn.

Nhận lại bình ngọc, Địa Linh Lão Tổ thở phào nhẹ nhõm, biết rằng Hứa Thanh không phản đối việc chia sẻ suất tham dự cùng hắn.

Suy nghĩ một lúc, Địa Linh Lão Tổ hạ giọng, nói tiếp:

“Đạo hữu, ta còn một thông tin quan trọng về Tiên Vẫn chi địa.”

“Khi Tiên Vẫn mở ra, thế giới bên trong được chia làm tám tầng.”

“Dòng chảy thời gian trong mỗi tầng đều khác nhau.”

Gương mặt Địa Linh Lão Tổ trở nên nghiêm trọng.

“Thông tin này không hữu ích với ta, vì tầng thứ nhất và thứ hai chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Hiếm có ai vào được đó mà còn sống sót trở ra, đặc biệt là tầng thứ nhất – nơi được coi là mười phần chết, không phần sống.”

Trên Tiên Vẫn Bình Nguyên, linh khí càng lúc càng nồng đậm, thu hút thêm nhiều tu sĩ từ khắp nơi đến, mang theo các chìa khóa bí mật.

Địa Linh Lão Tổ tiếp tục giải thích:

“Vì vậy, hầu hết những tu sĩ đến đây đều chọn bắt đầu từ tầng thứ ba, và đa số… chỉ có thể dừng lại ở tầng đó.”

“Chỉ những ai sở hữu Hiến mới có thể bước vào tầng thứ tư.”

Hắn nói nhỏ hơn, giọng trở nên thận trọng:

“Với ta, thông tin này không quá quan trọng, nhưng đối với đạo hữu… có thể sẽ hữu ích.”

Nghe vậy, Hứa Thanh gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục.

Nhận thấy thái độ của Hứa Thanh, Địa Linh Lão Tổ nhẹ nhõm hơn, biết rằng mình đã thể hiện thiện chí đúng cách.

Hắn liền nói thêm:

“Thời gian trôi trong các tầng cũng khác biệt. Tầng ba có dòng thời gian nhanh hơn – một ngày ngoài đời tương đương với năm mươi ngày trong đó.”

“Tầng bốn có tốc độ còn nhanh hơn – một ngày ngoài đời tương ứng với hai trăm năm mươi ngày.”

“Còn các tầng từ năm đến tám không phải là nơi Chủ Tể có thể đặt chân, chỉ có Chuẩn Tiên mới đủ tư cách. Ta không biết chính xác dòng thời gian của các tầng này, nhưng dựa theo ước tính…”

“Hẳn là, tầng năm sẽ tương đương một ngàn hai trăm năm mươi ngày cho mỗi ngày bên ngoài, tầng sáu là sáu ngàn ngày, tầng bảy khoảng ba vạn ngày, và tầng tám lên tới mười sáu vạn ngày.”

“Nếu vậy, có thể suy ra rằng tầng hai, nơi ít ai có thể sống sót, có dòng thời gian tương ứng mười ngày cho mỗi ngày ngoài đời. Còn tầng một, nơi được coi là mười phần chết, không phần sống, tương đương hai ngày.”

Đôi mắt của Hứa Thanh lóe lên ánh sáng sâu thẳm khi nghe đến đây.

“Vị Cực Quang Tiên Chủ này… phải chăng đã nắm giữ sức mạnh thời gian? Vậy tại sao Hiến của hắn lại là ánh sáng?”

Hứa Thanh lẩm bẩm, trong lòng càng thêm tò mò về nơi linh hồn của Cực Quang Tiên Chủ đã ngã xuống.

Địa Linh Lão Tổ nhận thấy Hứa Thanh đang chìm vào suy tư nên im lặng không nói thêm.

Lúc này, phía chân trời bắt đầu nổi lên những dao động mạnh mẽ – nhiều tu sĩ khác đã đến, tất cả đều hướng về Tiên Vẫn Bình Nguyên.

Những người mang được chìa khóa bí mật đến đây đều là những kẻ phi thường, mạnh mẽ hơn bất kỳ tu sĩ thông thường nào.

Ít nhất, họ đều có cảnh giới Chủ Tể.

Hơn nữa, không chỉ có tu sĩ từ phương Tây đến, mà cả từ các phương Đông, Nam, Bắc.

Chương 2522: Kẻ Thù Chạm Mặt (2)

Sự xuất hiện của họ khiến trời đất rung chuyển, cực quang trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết.

Trong số những người mới đến, có vài người ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý.

Sự chú ý này không chỉ đến từ lệnh bài Tiên Đô phát ra cảm ứng, mà còn từ khí thế uy nghiêm của họ, như thể mang theo sức mạnh trấn áp mọi phương.

Ngoài ra, họ còn tạo ra một nỗi sợ hãi vô hình, không thể hiểu nổi, khiến người khác phải kinh hãi.

Hứa Thanh cảm nhận được những dao động này và ngẩng đầu lên.

Người đầu tiên hắn nhìn thấy là một thanh niên mặc đạo bào trắng đến từ phương Nam.

Thanh niên này có diện mạo tuấn tú, đôi mắt sáng như sao, nhưng đặc điểm nổi bật nhất là đôi tai rất lớn.

“Đó là Giang Phàm. Nghe nói trong đợt thử luyện ở Tiên Đô gần đây, hắn đã nhận được truyền thừa và lĩnh hội được Hiến…”

Địa Linh Lão Tổ khẽ nói.

Hứa Thanh gật nhẹ. Dù chưa từng gặp Giang Phàm trước đây, nhưng hắn đã đọc qua thông tin về người này trên bản đồ.

Giang Phàm, đệ tử của Chuẩn Tiên Vân Lan ở Nam Vực Đại Tiên Sơn.

Chỉ trong chưa đầy năm trăm năm tu hành, hắn đã đạt đến cảnh giới Chủ Tể sơ kỳ và nắm giữ bảy quyền năng.

Có lần, hắn đã dùng mạng sống để đổi lấy chiến thắng, tiêu diệt một Chủ Tể đỉnh phong, và nhờ đó khẳng định danh hiệu thiên tài số một của Nam Vực trong thế hệ này.

Khi Hứa Thanh nhìn về phía hắn, Giang Phàm đang vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ với một nữ tu bên cạnh.

Ngay khoảnh khắc Giang Phàm cảm nhận được ánh nhìn của Hứa Thanh, hắn lập tức quay đầu lại, ánh mắt dừng trên người Hứa Thanh.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Đôi mắt của Giang Phàm thoáng lóe sáng, rồi trên gương mặt hắn nở một nụ cười, khẽ gật đầu chào.

Nữ tu đi bên cạnh hắn cũng cảm nhận được điều này và quay sang nhìn Hứa Thanh.

Nàng mặc áo xanh, dung mạo thanh tú, nhưng ánh mắt của nàng lại ẩn chứa sức nặng tựa núi non, tỏa ra khí thế vô cùng đáng sợ.

Đó chính là biểu hiện của Hiến.

Hứa Thanh giữ vẻ mặt bình thản, không cần Địa Linh Lão Tổ giới thiệu, hắn đã biết rõ thân phận của nữ tu áo xanh bên cạnh Giang Phàm.

Viễn Sơn Tố, vì thích mặc y phục xanh nên được gọi là Thanh Tố Tiên Tử.

Nàng là một trong tám đại tinh tú của Nam Vực, tu vi cao hơn Giang Phàm, đã đạt đến cảnh giới Chủ Tể trung kỳ. Tuy nhiên, theo thông tin trên bản đồ, nàng chỉ nắm giữ bốn quyền năng, ít hơn Giang Phàm.

Sau khi những thông tin này thoáng hiện lên trong đầu, Hứa Thanh thu lại ánh nhìn và chuyển sang hướng Bắc.

Ở phía Bắc, từ chân trời xa xăm, hai thanh niên với diện mạo gần như giống hệt nhau đang sải bước tiến tới.

Khí tức của họ hòa quyện lại, tỏa ra hơi lạnh băng giá khiến cả thiên địa run rẩy, làm những người có mặt cảm thấy nghẹt thở.

“Thiên quân… Bích Dịch,” Địa Linh Lão Tổ khẽ nói.

Đây là hai thiên tài từ Kiếm Tiên Môn ở Bắc Vực, nổi tiếng với sự mạnh mẽ vượt trội.

Hứa Thanh vẫn giữ vẻ điềm nhiên, trong đầu hiện lên thông tin về hai người này từ bản đồ:

Cả hai sinh ra đã mang theo dị tượng trời đất, mỗi người sở hữu một thanh kiếm bẩm sinh, thuộc về kiếm thể tiên thiên. Họ được một vị Tuần Thiên Sứ của Kiếm Tiên Môn thu nhận làm đệ tử.

Suốt quá trình tu hành, họ không ngừng trấn áp mọi đối thủ cùng thế hệ trong Bắc Vực, tạo nên danh tiếng vang dội.

Sau khi vượt qua giai đoạn truyền thừa ở Tiên Đô, sức mạnh của họ còn tiến xa hơn trước.

Khí lạnh từ họ tỏa ra không chỉ gây khiếp sợ, mà dưới tư duy thời-không của Hứa Thanh, hắn có thể nhìn thấy rõ:

Phía sau hai người này lơ lửng một thanh đại kiếm cổ xưa.

Thanh kiếm ấy toát ra uy nghiêm, tựa như đứng đầu vạn kiếm, hiện hữu một cách bí ẩn, vượt xa khỏi nhận thức của người thường.

Đó chính là hiện thân của Hiến!

Ngay khi nhìn thấy thanh đại kiếm này, từ trong Hứa Thanh vang lên tiếng gào của Đế Kiếm, tỏ vẻ bất phục.

Hứa Thanh khẽ an ủi thanh kiếm của mình. Địa Linh Lão Tổ đứng bên cạnh, khẽ lên tiếng tiếp:

“Trong tám đại tinh tú của thế hệ này, bốn người đã có mặt. Ba người còn lại đến từ Đông Vực và sẽ sớm xuất hiện. Cuối cùng… là Lý Mộng Thổ của Tây Vực chúng ta.”

Vừa nói, Địa Linh Lão Tổ hít một hơi sâu. Với tư cách là người của Tây Vực, hắn luôn cảm thấy tự hào khi nhắc đến Lý Mộng Thổ.

Lời của hắn vừa dứt, từ chân trời xuất hiện thêm một người.

Kẻ mới đến mặc trường bào đen, mái tóc đen dài xõa tung, gương mặt lạnh lùng, giữa trán hiện ra mười hai cánh hoa.

Chính là Lý Mộng Thổ.

Khi hắn hiện thân, trong thoáng chốc, cả không gian như chìm vào bóng tối.

Đó chính là sức mạnh Hiến của hắn!

Sự xuất hiện của Lý Mộng Thổ ngay lập tức thu hút sự chú ý của Giang Phàm và những người khác. Ai nấy đều tập trung tinh thần, cảnh giác trước khí thế của hắn.

“Lý Mộng Thổ, tinh tú của Tây Vực!”

Địa Linh Lão Tổ không giấu được niềm tự hào khi nhắc đến đồng đạo của mình. Tuy nhiên, ngay sau đó, hắn giật mình vì nhận ra rằng Lý Mộng Thổ đang nhìn về phía mình.

Và rồi, trước sự ngỡ ngàng của Địa Linh Lão Tổ, Lý Mộng Thổ tiến đến chỗ Hứa Thanh.

Khi đến gần, hắn cúi người hành lễ với Hứa Thanh, rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Ta đoán rằng ngươi sẽ có mặt ở đây,” Lý Mộng Thổ nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, vừa định lên tiếng thì bỗng nhiên ánh mắt hắn trở nên sắc lạnh, nhìn về phía chân trời.

Một đám mây lửa cuồn cuộn kéo đến, và khi nó đến gần, hóa thành hình dáng của một thanh niên tóc đỏ.

Chính là kẻ từng khiến Hứa Thanh phải trốn chạy khắp Nam Vực, buộc hắn phải nhờ đến sự giúp đỡ của người chèo thuyền mới thoát được khỏi tử kiếp và đến được Tây Vực.

Thanh niên tóc đỏ vừa đi vừa quét ánh mắt khắp nơi, sau đó hướng về phía Giang Phàm.

Chương 2523: Tiên Cung Khai Mở (1)

Trong khoảnh khắc ánh mắt của thanh niên tóc đỏ chạm phải Hứa Thanh, hắn ngay lập tức nhận ra người từng khiến hắn phải truy đuổi không ngừng – kẻ đã trốn thoát bằng cách nhờ vào chiếc thuyền của người chèo thuyền. Những ký ức đó lập tức ùa về trong tâm trí hắn.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác khó tin ập đến, tựa như sét đánh ngang tai. Trong lòng hắn dấy lên cơn bão dữ dội, như thể tất cả đã đảo lộn.

Hắn nhanh chóng nhận ra Hứa Thanh đã không còn như trước. Dù không thể nhận biết và hiểu rõ cảnh giới Hiến, nhưng trực giác của hắn, nhờ tu vi cao cường, khiến hắn lập tức cảm thấy một mối nguy sinh tử không thể diễn tả.

Cảm giác như có kim châm sau lưng ấy còn không đủ để miêu tả nỗi kinh hãi mà hắn đang trải qua.

Trong nháy mắt, hắn không chỉ dừng lại bước chân, mà cả nhịp tim, thần thức và suy nghĩ đều ngưng đọng.

Hắn cảm thấy như đang đối mặt với thiên địch, sắc mặt hắn tái mét.

Trong khi đó, Hứa Thanh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, chỉ có ánh mắt băng lạnh làm biến đổi không gian và thời gian, khiến thời-không như ngưng đọng lại.

Cuộc đấu đạo với Lý Mộng Thổ là minh bạch và chính đáng, giết hắn sẽ tạo ra nhân quả ràng buộc, và Hiến của Hứa Thanh vốn đã có liên hệ với tổ tiên của Lý Mộng Thổ. Vì những lý do này, Hứa Thanh đã quyết định buông tha cho hắn.

Nhưng đối với thanh niên tóc đỏ này – thì khác.

Sát ý trỗi dậy, thời-không khai mở.

Trong nháy mắt, thiên địa trở nên mờ ảo, vạn vật bị bóp méo. Tư duy thời-không của Hứa Thanh tràn ngập, khiến hắn dù vẫn ngồi yên, nhưng bóng tối từ hắn đã giáng xuống không gian này.

Thanh niên tóc đỏ như bị khóa chặt trong một khoảnh khắc vĩnh hằng, tất cả hiện ra trong mắt Hứa Thanh rõ ràng như một bức tranh.

Dù là quá khứ hay tương lai, tất cả đều hiện rõ trước mắt hắn.

Hứa Thanh nhẹ nhàng giơ tay, khẽ chạm vào "bức tranh".

Như một kẻ ở ngoài bức tranh, đưa tay chọc vào tấm vải, tạo ra một lỗ thủng, khiến toàn bộ bức tranh cùng những thứ bên trong vỡ vụn.

Trong thực tại, không gian quanh thanh niên tóc đỏ lập tức sụp đổ, thời gian trở nên hỗn loạn.

Hắn không thể chống lại sức mạnh khủng khiếp vượt quá giới hạn của mình và bị ép xuống ngay lập tức.

Linh hồn hắn không thể thoát ra, phát ra tiếng gào thét ai oán.

Mặc cho hắn giãy giụa, bùng nổ sức mạnh, tất cả đều vô ích – hắn không thể trốn thoát, cũng không thể chống lại.

Hắn sắp tan thành mây khói.

Đúng lúc này, Giang Phàm – người thanh niên áo trắng đến từ Nam Vực – ngước lên và khẽ ho một tiếng.

"Đạo hữu, cần gì phải nổi giận như vậy."

"Nếu có điều gì bất mãn, chi bằng nói chuyện trước, không cần dùng Hiến làm tổn thương người khác."

Theo lời nói của Giang Phàm, một làn sương mù dày đặc đột ngột xuất hiện, bao phủ thanh niên tóc đỏ, che đi toàn bộ hình bóng của hắn, tựa như phủ lên bức tranh một lớp mực đen.

Cảnh tượng này không thể được nhìn thấy bởi những kẻ không sở hữu Hiến, chỉ những ai đạt đến cảnh giới ấy mới có thể nhận ra bản chất của làn sương này.

Làn sương ấy mang sức mạnh của Hiến – chính là Hiến của Giang Phàm.

Hiến của Giang Phàm chính là "điều huyền bí trong sương mù" – gọi là "Huyết".

Dưới lớp sương mù này, thanh niên tóc đỏ như thể biến mất khỏi thực tại, tựa như bị loại bỏ khỏi dòng chảy thời-không của Hứa Thanh.

Chỉ có Hiến mới có thể đối kháng Hiến.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh trực tiếp trải nghiệm sự đối kháng giữa hai sức mạnh Hiến.

Làn sương của Giang Phàm chứa đầy bí ẩn, ẩn giấu sát ý và tử khí, khiến người ngoài cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nhưng với tư duy thời-không của Hứa Thanh, hắn nhìn thấu bản chất:

Dù Hiến của Giang Phàm không tầm thường và đầy sự huyền bí, nhưng vẫn còn quá yếu ớt.

Hứa Thanh vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ, bình thản cất giọng:

“Thời gian là của ta, không gian cũng là của ta. Tan đi!”

Ngay khi lời nói ấy vang lên, Hứa Thanh giơ tay lên, không hề để tâm đến làn sương dày đặc, và chộp thẳng vào nó.

Khoảnh khắc đó, thời-không xung quanh chấn động dữ dội.

Quá khứ bắt đầu sụp đổ, tương lai hóa thành bọt nước, hiện tại tan biến thành bụi tro.

Làn sóng thời-không trào dâng, lan tỏa từ mọi hướng, xé toạc thực tại.

Những làn sóng thời-không tập hợp lại, cuối cùng tạo thành một cơn bão thời-không.

Khi cơn bão cuộn lên, làn sương mù của Giang Phàm chỉ trụ được trong vài nhịp thở trước khi tan biến hoàn toàn.

Địa khí dâng lên nhưng không được thiên ý đáp lại, biến thành sương mù. Nhưng một khi trời ứng, sương mù không thể tồn tại.

Vì thế, thanh niên tóc đỏ bị sương mù che khuất lại hiện ra, vẫn mắc kẹt trong thời-không của Hứa Thanh, không có bất kỳ thay đổi nào.

Làn sương đã tan, Hứa Thanh giơ tay xuống, không còn gì cản trở.

Bàn tay hắn nắm chặt, bắt lấy quá khứ, hiện tại và tương lai của thanh niên tóc đỏ, rồi nghiền nát tất cả!

Một tiếng rắc vang lên, tựa như tiếng vỡ vụn, vang vọng trong tâm trí của tất cả những người có mặt.

Thanh niên tóc đỏ chấn động toàn thân, những suy nghĩ không cam lòng biến thành một cảm giác vĩnh hằng bất lực, còn tuyệt vọng hóa thành hư vô.

Quá khứ của hắn, mọi thứ từng tồn tại, tan thành từng mảnh và vỡ vụn.

Tương lai của hắn, mọi khả năng chưa xảy ra, đều như bọt nước tan biến, hoàn toàn bị hủy diệt.

Chỉ còn lại hiện tại, nhưng khi mất đi sự kết nối với quá khứ và tương lai, hiện tại cũng trở thành vô căn vô cội, không thể tồn tại lâu hơn.

Trong ánh mắt kinh hoàng của những người xung quanh, thân thể và linh hồn của thanh niên tóc đỏ tan rã thành từng mảnh, lặng lẽ vỡ vụn, trở thành bụi tro.

Gió thổi qua, và những hạt bụi ấy tan biến vào trong thiên địa.

Không gian trở nên tĩnh lặng tuyệt đối.

Chương 2524: Tiên Cung Khai Mở (2)

Những tu sĩ không sở hữu Hiến cảm thấy tâm thần run rẩy. Đây là một cuộc đối đầu mà họ không thể nhìn rõ, cũng không thể hiểu được.

Nhưng họ hiểu ra thêm một điều nữa: Hiến là thứ đáng sợ đến nhường nào.

May mắn thay, trong toàn bộ Vòng Sao Thứ Năm, những tu sĩ đạt tới cảnh giới Chủ Tể sở hữu Hiến hoặc bảo vật Hiến hiếm như phượng mao lân giác.

Trong không khí nặng nề ấy, Giang Phàm nheo mắt nhìn Hứa Thanh.

Lý do hắn can thiệp trước đó không phải vì mối quan hệ sâu sắc với thanh niên tóc đỏ. Thực ra, hai người chỉ là quen biết sơ giao.

Nguyên nhân hắn ra tay là do cùng đến từ Nam Vực. Nếu như chứng kiến đồng đạo của mình bị giết mà không can thiệp, hắn sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng.

Tuy nhiên, sức mạnh Hiến của Hứa Thanh khiến Giang Phàm không khỏi sinh lòng kiêng dè. Hắn chưa từng nghe nói Tây Vực có một nhân vật nào như vậy.

Hơn nữa, hắn cũng để ý đến việc Lý Mộng Thổ từng hành lễ với Hứa Thanh.

Điều này khiến Giang Phàm phải suy tính thêm.

Bên cạnh hắn, Viễn Sơn Tố cũng tỏ ra hứng thú khi nhìn Hứa Thanh. Ánh mắt nàng ngoài vẻ nặng nề tựa núi non còn lộ ra nét tò mò.

Tuy nhiên, Hứa Thanh không hề bận tâm đến ánh nhìn của họ.

Lý Mộng Thổ, ngồi bên cạnh Hứa Thanh, ánh mắt trở nên sắc lạnh, nhìn thẳng vào Giang Phàm và Viễn Sơn Tố. Trong ánh mắt ấy lộ rõ lập trường của hắn, thể hiện rằng hắn đứng về phía Hứa

Thanh.

Nhận thấy điều này, Giang Phàm mỉm cười, nét mặt dịu lại, như thể chưa từng can thiệp. Hắn cười nhẹ nhàng và nói:

“Hiến của đạo hữu thật phi thường.”

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, không nói thêm gì.

Viễn Sơn Tố cũng mỉm cười, trong ánh mắt nhìn Hứa Thanh, ngoài sức nặng ra còn mang thêm vẻ hiếu kỳ.

Hứa Thanh vẫn thản nhiên không đáp.

Cảnh tượng này khiến mọi người xung quanh thêm phần kính sợ.

Về phần Địa Linh Lão Tổ, tâm trí hắn rung động mạnh mẽ.

So với tám đại tinh tú, hắn biết mình kém xa cả về thân phận lẫn địa vị. Dù không thể thấy toàn bộ quá trình đối kháng giữa các sức mạnh Hiến, nhưng với khoảng cách gần như vậy, hắn đã cảm nhận được phần nào.

Trong lòng hắn dâng lên một niềm may mắn:

Hắn thầm cảm ơn vì lần gặp gỡ trước đây trong Sa Mạc Thời Gian, hắn đã không ra tay đối địch với Hứa Thanh.

Nếu không như vậy…

Địa Linh Lão Tổ hít sâu một hơi, và bất chợt trong tâm trí hắn dấy lên cảm giác phấn chấn. Hắn nhận ra, có lẽ đây chính là cơ hội quý giá mà người khác mơ ước không thể có được.

Vì vậy, với vẻ kính cẩn, hắn hạ giọng nói:

“Đại nhân, ta chợt nhớ ra một thông tin quan trọng liên quan đến Tiên Cung Cực Quang.”

Không nhận ra, cách xưng hô của hắn đã thay đổi.

Hứa Thanh nhìn về phía Địa Linh Lão Tổ, im lặng chờ đợi lời giải thích.

“Đại nhân, trước đây ta có nói, Tiên Cung Cực Quang được chia thành tám tầng thế giới.”

“Mỗi tầng đều có giới bia để đánh dấu tầng số, giúp xác định người vào đang ở tầng nào.”

“Thông thường, tu sĩ đạt cảnh giới Chủ Tể chỉ có thể tiến vào tầng thứ ba, và hầu hết đều bị giới hạn ở đó. Chỉ những ai sở hữu Hiến hoặc đã đạt đến Chuẩn Tiên mới có thể tiếp tục vào các tầng cao hơn.”

“Nếu có thể bước vào tầng cao hơn, người đó sẽ nhận được cơ duyên và tạo hóa lớn lao. Tương truyền rằng nếu ai có thể tiến vào tầng thứ tám, họ sẽ tìm được cơ hội thành tựu Hạ Tiên.”

“Đó cũng chính là lý do thu hút Chuẩn Tiên từ khắp nơi đổ về.”

“Khi Tiên Vẫn Chi Địa mở ra, tất cả những người tham dự đều xuất hiện cùng nhau tại một nơi gọi là Nghênh Khách Đài trong Tiên Cung.”

“Từ đó, mọi người phải lựa chọn một trong ba con đường để tiếp tục.”

“Con đường thứ nhất nằm ở phía trước, được cho là dẫn đến một cây cầu.”

“Con đường thứ hai nằm ở bên trái, đó là một con đường nhỏ tĩnh lặng.”

“Con đường thứ ba nằm ở bên phải, đó là một dòng sông đen không thấy bờ bến.”

“Kể từ thời cổ đại, chỉ có ba con đường này dẫn vào Tiên Cung.”

Địa Linh Lão Tổ tiếp tục nói với vẻ thận trọng:

“Đại nhân nhất định phải nhớ, không nên bước lên cây cầu phía trước. Theo ghi chép, mười người bước lên cầu thì năm người bỏ mạng.”

“Con đường bên trái tuy nguy hiểm, nhưng mười người thì có tám người sống sót, là lựa chọn an toàn nhất.”

Hắn nói xong, chờ đợi phản ứng của Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, nhưng vẫn hỏi thêm: “Còn con đường bên phải thì sao?”

Người trả lời hắn không phải Địa Linh Lão Tổ, mà là Lý Mộng Thổ.

“Mười phần chết, không phần sống.”

Lý Mộng Thổ nhìn thẳng vào Hứa Thanh và nói tiếp:

“Những gì hắn nói là sự thật. Trong ba con đường, con đường bên trái là an toàn nhất, nhưng mỗi con đường lại đưa đến một kết quả khác biệt.”

“Đi theo con đường nhỏ bên trái, người đi sẽ vào tầng thứ ba ngay lập tức, không thể tiến vào tầng một hay tầng hai.”

“Đi qua cây cầu, người đi sẽ đến tầng thứ hai, nơi đầy rẫy nguy hiểm nhưng cũng nhiều cơ hội hơn. Tuy nhiên, từ cầu này không thể vào được tầng một.”

“Còn dòng sông đen bên phải dẫn đến tầng đầu tiên. Nhưng chưa từng có ai sống sót khi chọn con đường này.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu, vừa định nói thêm thì bỗng nhiên hắn cảm nhận được một dao động mạnh mẽ từ trung tâm bình nguyên, nơi bia đá khổng lồ tọa lạc.

Linh khí tuôn trào mãnh liệt, tiếng ầm ầm vang vọng, tựa như biển cả đang dâng sóng, khiến nơi đó trở thành tâm bão linh lực.

Gió lớn nổi lên.

Linh triều tràn đến.

Trong nháy mắt, linh lực dâng cao và quét qua toàn bộ bình nguyên, tựa như một cơn sóng thần bao phủ tất cả.

Nhìn từ xa, ai nấy đều có cảm giác như mình đang chìm giữa biển linh khí, bị nhấn chìm trong đại dương mênh mông.

Ngay lúc đó, trong biển linh khí này, Tiên Cung Cực Quang dần dần hiện ra, uy nghiêm và hùng vĩ.

Ánh sáng rực rỡ phát ra từ cung điện, tựa như cầu vồng, lấp lánh khắp bầu trời. Khung cảnh hùng tráng và hoa lệ đến mức khiến tất cả những người có mặt cảm thấy mình thật nhỏ bé, tựa như lạc vào vương quốc của những người khổng lồ.

Xa xa, những bóng người khác cũng đang gào thét lao đến, tiến về phía Tiên Cung.

Chương 2525: Ngươi Vào Đây Đi! (1)

Tiên cung này chứa đựng nhiều thế giới riêng biệt.

Mỗi thế giới là một không gian độc lập, việc có thể tiến bao xa và vào được bao nhiêu tầng phụ thuộc vào tu vi, cơ duyên và tạo hóa của mỗi người.

Nhìn từ ngoài, có thể thấy hai tầng thế giới ẩn dưới linh triều, với những làn sóng gợn lên mờ ảo, chỉ hiện ra hai màu đen và trắng dưới mặt nước, không thể nhìn rõ hơn.

Hiện rõ ràng nhất trước mắt mọi người là tầng thứ ba của Tiên Cung, nằm trên biển linh triều.

Tầng này rộng lớn tựa vô tận, với vô số công trình hùng vĩ, những tòa lâu đài tráng lệ trải dài khắp nơi.

Bốn phương tỏa sáng rực rỡ với hào quang ngàn sắc, tạo thành một cảnh tượng tráng lệ chưa từng thấy.

Những tấm linh kính chế tác từ tiên ngọc lấp lánh dưới ánh sáng bảy màu từ bầu trời, như được khảm bởi vô số bảo vật quý giá.

Trên bầu trời, những con tiên hạc lượn vòng quanh, dù chỉ là ảo ảnh nhưng chúng lại phát ra tiếng kêu thanh thoát và chân thực, tạo thành một bản hòa âm với tiếng sóng linh triều.

Xung quanh là kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, và thỉnh thoảng bóng dáng mờ ảo của tiên nhân hiện lên từ những gợn sóng thời gian, phản chiếu vào mắt những người có mặt.

Dù hình ảnh mờ nhạt, nhưng mỗi bước chân của các tiên nhân đều khiến linh khí xoay vần quanh họ, biểu thị sự phi phàm và xuất chúng.

Xa hơn nữa, một thân ảnh khổng lồ đang ngồi xếp bằng, tựa như trụ cột chống đỡ toàn bộ tầng ba của Tiên Cung.

Ánh mắt của vị này sâu thẳm như xuyên thấu vạn vật, dường như nhìn thấu tất cả những biến động của thế gian.

Trước mặt hắn, vô số tu sĩ đang quỳ gối thành kính, như đang học tập tiên pháp và đạo nghĩa.

Cả tầng ba của Tiên Cung ngập tràn tiếng đàn du dương và tiếng đọc sách vang vọng, tạo nên một khung cảnh bình yên và hài hòa.

Phía sau là những dãy núi hùng vĩ, cũng thuộc về tầng ba.

Những tầng mây bao phủ các đỉnh núi, thấp thoáng bóng dáng của lầu quán và đình đài, nơi các cao nhân ẩn thế đang bế quan tu luyện, theo đuổi những cảnh giới cao hơn.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao lấp lánh hiện ra.

Ánh sáng từ Tiên Cung phản chiếu với những vì sao trên trời, tạo nên một cảnh tượng tựa như cõi tiên giữa nhân gian.

Tất cả những tu sĩ đứng ngoài Tiên Cung đều cảm thấy choáng ngợp trước khung cảnh hùng vĩ này.

Đối với họ, đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng một cảnh tượng tiên cảnh như vậy.

Ngay cả Hứa Thanh cũng không khỏi rung động trong lòng.

Khi linh triều trào dâng và Tiên Cung hiện rõ hoàn toàn, các chìa khóa bí mật mà các tu sĩ mang theo bắt đầu phát sáng.

Chiếc trúc giản của Hứa Thanh – quà tặng từ Vân Môn Thiên Phàm – cũng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Tuy nhiên, ánh mắt Hứa Thanh không dừng lâu trên Tiên Cung. Thay vào đó, hắn nhìn về phía chân trời xa xăm.

Vào khoảnh khắc Tiên Cung khai mở, nhiều tu sĩ từ khắp nơi đã nhanh chóng bay đến.

Trong số đó, không ít người không mang theo lệnh bài Tiên Đô, bởi điều kiện để vào Tiên Cung chỉ cần chìa khóa bí mật, không bắt buộc phải có lệnh bài.

Vì vậy, nhiều Chủ Tể không tham gia vào các cuộc săn đuổi trước đây cũng đã xuất hiện.

Trong số họ, có không ít người từng lừng lẫy danh tiếng.

Nhưng dù từng có quá khứ huy hoàng, họ khó có thể sánh ngang với những tinh tú của thế hệ này.

Đặc biệt là ba tinh tú đến từ Đông Vực.

Đông Vực luôn được coi là vùng đứng đầu trong bốn đại tinh vực của Vòng Sao Thứ Năm.

Không chỉ vì trong tám đại tinh tú, có ba vị đến từ Đông Vực, mà còn bởi số lượng thiên tài ở Đông Vực vượt trội hơn hẳn so với các vùng khác.

Lúc này, ba tinh tú của Đông Vực đã xuất hiện, mang theo khí thế gây rúng động lòng người.

Trước khi họ đến, sát khí vô hình đã lan tỏa khắp nơi, khiến những tu sĩ không sở hữu Hiến cảm thấy bất an và sợ hãi.

Sát khí bất ngờ trở nên nồng đậm đến cực điểm, ảnh hưởng không chỉ đến tâm thần mà còn xuyên thấu vào cơ thể mọi người, lan tỏa ra bên ngoài, khiến cả không gian chìm trong luồng sát khí đáng sợ.

Sát khí ấy hội tụ lại, kéo theo một sức mạnh vô hình, tạo thành một cánh cửa gỗ đen cổ xưa.

Cánh cửa ấy từ từ mở ra, và từ bên trong bước ra một thanh niên mặc áo đen.

Ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện, toàn bộ những người có mặt đều cảm thấy tâm thần chấn động dữ dội, sát khí cuồn cuộn dâng trào không ngừng, như thể tất cả luồng sát khí này đều nằm dưới sự kiểm soát của hắn.

Hắn là chủ nhân của sát khí này.

Dưới dòng sát khí ấy, hắn tựa như một thanh lợi kiếm – một thanh kiếm đủ sắc bén để đối đầu với Hiến!

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sắc lạnh.

Không cần ai giải thích, chỉ cần dựa vào thông tin từ bản đồ, hắn đã lập tức nhận ra thân phận người này:

Hắn là “Tà Linh Tử”, một trong các tinh tú của Đông Vực.

Theo thông tin ghi chép, Tà Linh Tử là tán tu, nổi lên từ những cuộc chiến sinh tử, lấy pháp thuật tà đạo và sát lục làm con đường tu luyện.

Trong quá khứ, hắn từng bái nhập nhiều tông môn khác nhau, nhưng sau đó đều phản bội và bị truy sát suốt nhiều năm.

Bảy lần nhập môn, bảy lần phản sư, và mỗi lần đều thoát chết trong gang tấc.

Cuối cùng, sau bao lần bị truy sát, khi đạt đến cảnh giới Chủ Tể, hắn đã quay lại tàn sát toàn bộ môn phái từng dạy mình, tạo nên một đại đạo giết chóc giữa núi xương và biển máu.

Chương 2526: Ngươi Vào Đây Đi! (2)

Sau đó, hắn đã giao chiến với một tinh tú khác của Đông Vực và kết quả bất phân thắng bại, từ đó hắn được xếp vào hàng ngũ tinh tú.

“Hiến của hắn không phải do tu luyện mà thành, mà đến từ một món bảo vật chứa Hiến.”

Hứa Thanh nhìn kỹ vào Tà Linh Tử, và hắn thấy rõ một thanh đao gãy ẩn sâu trong cơ thể đối phương.

Lý Mộng Thổ lúc này cất giọng thấp trầm:

“Viễn Sơn Tố sở hữu Hiến từ lão tổ gia tộc nàng. Gia tộc nàng là gia tộc số một Nam Vực, nền tảng sâu dày. Dù lão tổ không phải Hạ Tiên, nhưng đã đạt Chuẩn Tiên đỉnh phong, và sở hữu Hiến riêng mình.”

“Còn Giang Phàm, giống như ngươi, kế thừa Hiến từ sư phụ hắn.”

Nhìn về phía Tà Linh Tử, Lý Mộng Thổ tiếp tục:

“Ta từng nghe nói, tà đạo mà hắn theo đuổi yêu cầu phải phản bội môn phái để kích hoạt bảo vật Hiến. Điều này đã được Tuần Thiên Sứ của Đông Vực ngầm đồng ý.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu, sau đó nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời, ánh sáng bùng lên, và từ trong ánh sáng ấy, một người khác bước ra.

Đó là Chu Chính Lập – một trong ba tinh tú của Đông Vực.

Hắn có diện mạo hòa nhã, phong thái thư thái, khiến mọi người xung quanh cảm thấy dễ chịu. Khi hắn đến gần, những tu sĩ bị ảnh hưởng bởi sát khí lập tức hồi phục, tựa như vừa tỉnh dậy sau cơn ác mộng.

Chu Chính Lập xuất thân từ Chu gia Đông Vực, nổi tiếng với đức độ và hành hiệp trượng nghĩa. Hắn được vô số tu sĩ Đông Vực kính trọng.

Khi vừa xuất hiện, hắn lập tức nhìn về phía Tà Linh Tử, đôi mắt ẩn chứa vẻ đối đầu.

Rõ ràng, đạo của Chu Chính Lập và Tà Linh Tử hoàn toàn đối lập, và cả hai đều ôm chí muốn tiêu diệt đối phương.

Tà Linh Tử khẽ hừ lạnh, không quan tâm đến Chu Chính Lập, chỉ cất bước tiến vào Tiên Cung, bóng dáng hắn nhanh chóng biến mất.

Chu Chính Lập vẫn giữ vẻ mặt bình thản, thu lại ánh mắt rồi hướng về phía đám đông.

Hắn mỉm cười, chắp tay hành lễ với Giang Phàm và những người khác, nhẹ gật đầu với Lý Mộng Thổ, và cũng không quên để ý đến Hứa Thanh.

Sau khi gật đầu với Hứa Thanh, hắn cũng quay người bước vào Tiên Cung.

Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị tiến vào, Chu Chính Lập bất chợt dừng lại và cúi người hành lễ với bầu trời.

Đồng thời, Hứa Thanh cùng các tinh tú khác cũng cảm nhận được điều gì đó và ngẩng đầu nhìn lên.

Bầu trời đêm đen thẳm, vốn đã rải rác những ngôi sao, nay lại có thêm chín ngôi sao mới xuất hiện.

Chín ngôi sao ấy xoay quanh nhau, tạo thành một vòng sao rực rỡ.

Khi vòng sao tỏa sáng, ánh sao kết thành một thân ảnh từ hư vô mà thành.

Đó là một người khoác trên mình đạo bào của tinh quan, dáng vẻ giản dị, tóc dài xõa vai, diện mạo tuấn tú nhưng lạnh lùng, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Người này bước đi trên không trung, tiến về Tiên Cung, dừng lại bên cạnh Chu Chính Lập.

Chu Chính Lập cúi đầu trước hắn, biểu lộ sự kính trọng.

Tinh Hoàn Tử bước vào Tiên Cung, và chỉ khi đó Chu Chính Lập mới theo sau.

Sự xuất hiện của Tinh Hoàn Tử khiến bầu không khí trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Giang Phàm, Viễn Sơn Tố, cùng với Thiên Quân Tất Dịch từ Bắc Vực đều trở nên nghiêm nghị và cẩn trọng.

Sau đó, từng người một lần lượt đứng dậy, tiến vào Tiên Cung.

Những tu sĩ đủ điều kiện khác, với ánh mắt kiên định, cũng nhanh chóng bước theo.

Ở gần đó, Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi, vẻ mặt hiện lên sự trang nghiêm chưa từng có.

“Tinh Hoàn Tử…”

“Hắn là người đứng đầu trong Tám Đại Tinh Tú, được công nhận là chủ tể mạnh nhất của Vòng Sao Thứ Năm!”

“Hắn đến từ Tháp Tinh Hoàn của Đông Vực, được ban danh hiệu Tinh Hoàn Tử. Tu vi của hắn đã đạt đến Chủ Tể hậu kỳ, sở hữu chín quyền柄, sức mạnh khó lường và rất ít khi xuất thủ.”

“Hắn chỉ từng công khai ra tay một lần, và trong lần đó, hắn đã đánh bại một Chuẩn Tiên Đại Đế, khiến tên tuổi của hắn vang dội khắp thế gian.”

“Đó là thành tích trước khi hắn nhận truyền thừa. Hứa Thanh… ngươi cũng hiểu rõ điều này rồi chứ?”

Giọng nói của Lý Mộng Thổ trở nên trầm thấp.

“Trước khi nhận truyền thừa, hắn đã tự mình ngộ ra Hiến mà không cần dựa vào sư môn.”

Hứa Thanh bình thản đáp:

“Ta hiểu.”

Lý Mộng Thổ khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra chút cảm xúc phức tạp:

“Trong thế hệ này, hắn là người đầu tiên tự mình ngộ ra Hiến. Ngươi là người thứ hai.”

“Ta còn nghe nói, trước đó sư phụ hắn ở Đông Vực đã đưa ra truyền thừa, nhưng hắn đã từ chối. Hắn nói rằng hắn không muốn dùng những gì người khác từng dùng. Dù danh hiệu là biểu tượng hắn chấp nhận, nhưng Hiến thì hắn chỉ thích dùng của riêng mình.”

“Hiến của hắn vô cùng thần bí, đến ta cũng không biết được cụ thể, nhưng... đủ để đánh bại Chuẩn Tiên, thì có thể thấy sức mạnh ấy đáng sợ đến thế nào.”

“Dù không phải tất cả Chuẩn Tiên đều ngộ ra Hiến, nhưng đa số đều sở hữu bảo vật Hiến, bằng mọi giá.”

“Nếu không, làm sao có thể đứng vững ở một nơi rực rỡ như Vòng Sao Thứ Năm này?”

Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Hứa huynh, chúng ta cũng nên vào thôi.”

“Dù có Chuẩn Tiên tham gia, nhưng họ vào Tiên Cung theo cách khác, tiến thẳng vào tầng bốn. Trên lý thuyết, chúng ta sẽ không gặp họ và rất khó có cơ hội chạm mặt.”

“Ngay cả khi chúng ta đến được tầng bốn, khi đó bọn họ cũng đã đi sâu hơn vào các tầng cao hơn rồi.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu.

“Được.”

Nói xong, hắn cùng với Lý Mộng Thổ bước vào Tiên Cung.

Địa Linh Lão Tổ cũng nhanh chóng theo sau, và cả ba người nhanh chóng biến mất trong làn sóng linh triều của Tiên Cung.

Bên trong tầng thứ hai của Tiên Cung, nơi ẩn mình dưới biển linh triều, là một vùng không gian kỳ lạ.

Tất cả chỉ là màu trắng thuần khiết, không tồn tại khái niệm không gian hay thời gian, chỉ có sự tinh khiết tuyệt đối bao trùm.

Từ giữa vùng trắng ấy, một tiểu nhân nhỏ bé từ từ bò ra, trên tay cầm một thanh kiếm.

Hắn quay đầu lại, tay kia chống nạnh, miệng cười ngạo nghễ và lớn tiếng nói:

“Đại Ma Vương, ngươi có giỏi thì vào đây! Ngươi vào đây mà bắt ta đi! Mau tới đây xem nào!”

Hắn gào lên một hồi nhưng không thấy ai đáp lại, bèn cười đắc ý và chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, tiểu nhân đó dừng lại, sắc mặt thoáng biến đổi, nhìn về phía xa và phát ra một tiếng thốt đầy kinh ngạc:

“Ơ? Làm sao lại có một đứa nhóc đến đây?”

Chương 2527: Trong truyện cổ tích (1)

Gió từ phương xa thổi đến, khiến sương mù hóa thành tiên khí khuấy động, lan tràn khắp Tiên Cung.

Cuối cùng, nó dừng lại trên Nghênh Tiên Đài của Tiên Cung, chảy quanh những tu sĩ đứng nơi đây.

Đó là một bệ đá khổng lồ màu đen, mặt đất phủ đầy rêu xanh, toát ra vẻ cổ xưa và dấu ấn của thời gian, như thể chỉ cần đứng ở đây là đã bước vào dòng chảy năm tháng.

Ở chính giữa, có một bia đá dựng thẳng, trên đó khắc thông tin về ba con đường, nhưng vì thời gian đã quá lâu, nên chữ viết đã trở nên mờ nhạt.

Lúc này, có hàng chục bóng người đứng trên Nghênh Tiên Đài.

Tất cả những tu sĩ từ ngoại giới tiến vào Tiên Cung đều xuất hiện ở đây đầu tiên, và ngay tại đây họ phải chọn con đường của mình.

Khi Hứa Thanh cùng Lý Mộng Thổ và Địa Linh Lão Tổ hiện thân trên đài, những tu sĩ khác đã hóa thành từng luồng cầu vồng dài, lao vút về phía bên trái.

Khi đến gần, họ dường như mất đi khả năng bay lượn, phải đáp xuống đất. Mỗi người giữ khoảng cách cảnh giác với nhau, bước từng bước tiến về phía trước.

Con đường họ chọn có ít sương mù, nhưng dường như không gian ở đó khác biệt, tối tăm hơn nhiều so với Nghênh Tiên Đài.

Trên con đường ấy, mưa nhẹ đang tí tách rơi, thấm nhuần mọi vật.

Mặt đất dưới chân trở nên lầy lội, nhưng vì có quá nhiều người đi trước, một con đường mòn đã dần hiện ra.

Không gian tĩnh lặng và u tối.

Chỉ có tiếng mưa rơi không ngừng, bao phủ những tu sĩ đang dần dần đi xa theo hướng đó.

Hứa Thanh đứng nhìn con đường ấy, không lập tức bước đi mà thu hồi ánh mắt, tiếp tục quan sát xung quanh.

Trước tiên là bệ đá, Hứa Thanh kiểm tra một lượt và xác nhận nó là thực thể.

Sương mù cũng rất chân thực, mang theo cảm giác ẩm ướt, khi rơi trên da thì cảm nhận rõ ràng, dính lên y phục còn có thể ngưng thành những giọt nước nhỏ.

Tiên khí nơi này cũng là thật.

Ở đây, Hứa Thanh cảm thấy tu vi của mình tăng cường hơn rõ rệt so với khi ở ngoại giới.

Ngoài ra, trong làn sương mờ mịt, có tiếng nhạc mơ hồ vọng tới, dường như phát ra từ luận đạo chi địa sâu trong Tiên Cung, nơi Hứa Thanh đã nhìn thấy từ bên ngoài.

Hứa Thanh ngẩng đầu.

Từ vị trí của Nghênh Tiên Đài, vì nằm sâu trong Tiên Cung rộng lớn nên tầm mắt khó thấy được phía xa, chỉ có thể nhìn thấy sương mù dày đặc che khuất mọi thứ.

Trong màn mờ ảo ấy, dường như có một cây cầu hiện ra.

Trên cầu, thấp thoáng có một bóng người đang tiến bước trong sương.

“Đó là Tinh Hoàn Tử. Vừa rồi ta thấy hắn xuất hiện và bước về phía cây cầu này.”

Lý Mộng Thổ trầm giọng nói.

Lúc này, trên Nghênh Tiên Đài chỉ còn lại ba người bọn họ, các tu sĩ khác đều đã chọn xong con đường của mình và tiến vào sâu trong Tiên Cung.

“Không biết Hứa huynh sẽ chọn thế nào? Nếu chọn con đường nhỏ, chúng ta có thể đồng hành.”

Lý Mộng Thổ nói xong, Địa Linh Lão Tổ liền nhìn về phía Hứa Thanh đầy kỳ vọng.

Hứa Thanh im lặng, nhìn bóng người trên cây cầu trong màn sương dần đi xa, trong đầu hiện lên lời của Địa Linh về ba con đường này. Một lúc lâu sau, hắn từ tốn mở lời.

“Ta muốn thử bước lên cây cầu này.”

Địa Linh Lão Tổ kinh ngạc.

Lý Mộng Thổ thì không quá bất ngờ, chỉ lặng lẽ nhìn Hứa Thanh thật sâu, rồi ôm quyền chào một cái, sau đó quay người đi về phía con đường nhỏ bên trái.

Trong lòng Lý Mộng Thổ cũng thở dài.

Nhưng không phải vì Hứa Thanh, mà vì chính mình.

Là một ngôi sao trong số các tu sĩ, hắn cũng muốn tiến xa hơn, nhưng hắn hiểu rằng… cây cầu ấy, dù đã truyền thừa được Hiến, hắn vẫn không chắc mình có thể sống sót trở ra.

“Xưa nay, những ai có thể đi qua cây cầu ấy đều là số ít như phượng mao lân giác, và những người sống sót… đều phải lĩnh ngộ được Hiến của bản thân, chứ không thể dựa vào truyền thừa từ người khác.”

Bóng dáng Lý Mộng Thổ dần dần khuất xa.

Địa Linh Lão Tổ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng chỉ cúi người chào một cái, rồi lựa chọn đi vào con đường nhỏ.

Chẳng bao lâu, bóng dáng hai người họ đã biến mất.

Trên Nghênh Tiên Đài, chỉ còn lại mình Hứa Thanh.

Nhưng hắn không bước theo con đường phía trước, mà quay đầu lại, ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, nhìn về… bên phải!

Bên phải, sương mù dày đặc đến cực hạn, không thể nhìn xuyên qua hay thấy rõ bất kỳ thứ gì.

Tất cả những gì có thể thấy chỉ là làn sương mù cuồn cuộn.

Còn có… âm thanh của dòng nước chảy vọng ra từ trong màn sương đó.

Con đường bên phải là nơi tồn tại một dòng sông đen, bước vào là cửu tử nhất sinh, mười phần chết chín.

Dù chữ khắc trên bia đá của Nghênh Tiên Đài đã phai nhòa theo năm tháng, nhưng thông tin được ghi lại không bao giờ bị thời gian xóa nhòa, mà đã trở thành bí ẩn quan trọng của Cực Quang Tiên Cung qua lời truyền miệng.

Địa Linh Lão Tổ cũng nhờ cách này mà biết được bí mật ấy.

“Ở đó, có sức dẫn dắt của Hiến…”

Ngay khi vừa bước vào Nghênh Tiên Đài, Hứa Thanh đã cảm nhận được Hiến Thời Không của mình cộng hưởng với một thứ gì đó từ hướng bên phải, giống như có một lời mời gọi từ xa xăm.

Sự cộng hưởng, sự dẫn dắt, và tiếng gọi ấy hòa vào trong tâm trí Hứa Thanh, khiến hắn cảm nhận rõ ràng rằng nơi đó tồn tại một con đường cùng chung nguồn gốc với mình.

“Nơi này, từ lúc đầu ta đã có cảm giác nó không thuộc về thời không.”

“Và khi nơi này mở ra, cảm giác ấy càng rõ rệt hơn.”

“Nơi này hiển nhiên chứa đựng Hiến Thời Không giống ta!”

Hứa Thanh nheo mắt lại. Trong tình huống bình thường, nếu có hai Hiến đồng nguồn, điều này sẽ rất nguy hiểm, bởi vì những Hiến cùng nguồn thường khó tồn tại cùng nhau.

Thường thì sẽ dẫn đến sự nuốt chửng giữa kẻ mạnh và kẻ yếu.

Nhưng vì Cực Quang Tiên Chủ đã ngã xuống, tình huống này có thể sẽ khác.

“Nhưng Hiến của hắn vốn là Cực Quang. Chẳng lẽ đi đến tận cùng của Hiến Thời Không, nó sẽ trở thành Cực Quang? Hay là… Cực Quang Tiên Chủ đã thay đổi con đường của mình?”

Hứa Thanh trầm ngâm, kết hợp với cảm giác rằng Hiến Thời Không của hắn không có nguồn gốc xác định, hắn đoán khả năng lớn nhất là Cực Quang Tiên Chủ từng thay đổi đạo của mình.

Sau một hồi suy nghĩ, ánh mắt Hứa Thanh trở nên kiên định.

Để đưa Hiến Thời Không của mình tiến xa hơn, hắn cần thấu hiểu bản chất của con đường này. Tự mình lĩnh ngộ là một cách, nhưng đi theo dấu vết mà người khác đã để lại trên con đường ấy cũng là một cơ hội.

Cả hai đều là những cơ duyên quý giá.

Trong khoảnh khắc ấy, Hứa Thanh khẽ lắc mình, bước về phía làn sương dày đặc bên phải.

Chớp mắt, hắn đã biến mất trong màn sương.

Chỉ còn lại sương mù vẫn không ngừng cuộn xoáy.

Sương mù trở thành tất cả những gì hiện diện trước mắt Hứa Thanh.

Nó che lấp mọi giác quan của hắn, kể cả khả năng cảm nhận tu vi. Và càng tiến sâu hơn, ngay cả âm thanh của dòng nước chảy cũng dần biến mất.

Mọi thứ trước mắt chỉ còn là một màu đen kịt.

Không thể phân biệt đó là sương mù hay hắn đã bước vào dòng sông đen kia.

Mọi thứ, từ đầu đến cuối, chỉ là bóng tối.

Không có nguy hiểm nào xuất hiện.

Chỉ có bóng tối vô tận, không có khởi đầu và cũng chẳng có kết thúc.

Thời gian dường như cũng mất đi ý nghĩa tại đây. Không biết đã qua bao lâu, Hứa Thanh vẫn cảnh giác tiến bước, cho đến khi hắn chạm đến tận cùng của bóng tối.

Nơi tận cùng ấy, vẫn là một màn đen.

Sở dĩ gọi là tận cùng, vì trong bóng tối, hắn cảm nhận được một bức tường vô hình, ngăn cản hắn tiến thêm bước nữa.

Pháp thuật của hắn không thể xuyên qua bức tường đó.

Thần thông cũng không thể phá vỡ.

Chương 2528: Trong truyện cổ tích (2)

Thân thể của Hứa Thanh cũng bị hoàn toàn ngăn cách.

Tại nơi tận cùng này, trước bức tường vô hình, sau khi thử nhiều cách mà không thành công, Hứa Thanh trầm mặc trong chốc lát. Rồi ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn nhắm mắt lại, kích hoạt trạng thái cực thứ tám trong cơ thể – Thời Không Thái.

Tư duy của hắn thăng hoa.

Giống như đã siêu thoát khỏi màn đen u ám này, từ trong bức họa bước ra ngoài. Bằng tư duy của Hiến Thời Không, hắn một lần nữa quan sát nơi mình đang đứng…

Thì ra, nơi này chỉ là một điểm đen.

Một điểm đen vô cùng khổng lồ.

Và không chỉ có một.

Những điểm đen này hiện diện với số lượng vô hạn…

Chúng được sắp xếp liên tiếp với nhau, tạo thành một đường thẳng.

Một sức mạnh vô hình bao trùm lên tất cả, khiến Hứa Thanh nhận ra rằng tại đây, hắn chỉ có thể tiến về phía trước hoặc lùi lại phía sau, không thể di chuyển sang hai bên.

Trong tư duy của mình, Hứa Thanh phát hiện rằng những điểm đen này, cũng như đường thẳng mà chúng tạo thành, không có khái niệm về chiều cao.

Ngay cả những điểm đen cũng không chứa đựng ý niệm về không gian hay chiều sâu.

Và ở hai bên của đường thẳng này, dường như cũng không tồn tại khái niệm hư vô, như thể quy luật tối cao của nơi này chỉ cho phép sự tồn tại của đường thẳng đó.

Nếu cố tình nhìn về hai bên, mọi thứ sẽ trở nên méo mó, và sự méo mó ấy sẽ ảnh hưởng đến chính bản thân người quan sát.

Ngay cả với Hiến Thời Không của mình, Hứa Thanh cũng chỉ có thể nhận ra chút khác biệt – đó là vô số mảnh vụn của thời gian và không gian.

Nhưng nếu nhìn quá lâu, ngay cả hắn cũng sẽ cảm thấy một sự khó chịu ngày càng mãnh liệt trong tư duy.

Chỉ khi tập trung vào hướng trước và sau, cảm giác mới trở lại bình thường.

Đây là một thế giới kỳ lạ và tối giản đến cực hạn.

Một lúc sau, tư duy của Hứa Thanh quay trở lại cơ thể. Hắn mở mắt ra, vẫn đang ở trong điểm đen này.

"Tư duy của Hiến Thời Không có thể rời khỏi điểm đen, nhưng thân thể ta thì không."

Hứa Thanh trầm ngâm.

Thân thể là điểm yếu lớn nhất của hắn khi ở trạng thái sở hữu Hiến.

Dựa trên tình thế này, hắn đã có một vài giải pháp.

Chẳng hạn, trong những trận chiến ngắn hạn, hắn có thể ép buộc bản thân sử dụng trạng thái Hiến, dù điều đó gây ra sự hao mòn. Nhưng nếu trận chiến kết thúc nhanh, ảnh hưởng vẫn có thể chịu đựng được.

Tuy nhiên, trong trường hợp này, rõ ràng không thể hoàn thành việc khám phá trong thời gian ngắn.

Sau khi suy nghĩ, Hứa Thanh quyết định đưa thân thể mình vào Tinh Tháp, rồi gửi nó vào một dòng thời gian an toàn.

Cách này tuy khả thi, nhưng vẫn có nhược điểm:

Thứ nhất, sự an toàn chỉ là tương đối, không có gì là tuyệt đối.

Thứ hai, thời gian cũng không thể kéo dài quá lâu.

Nếu kéo dài, sự hao mòn sẽ không thể tránh khỏi.

Sau khi chuẩn bị xong, tư duy Hiến Thời Không của Hứa Thanh thoát ly mọi ràng buộc, tiến về phía trước và chạm nhẹ vào bức tường vô hình.

Ngay lập tức, hắn xuyên qua nó.

Xuất hiện trở lại trong thế giới kỳ lạ này, Hứa Thanh để bản thân bị dẫn dắt bởi sức mạnh của thế giới, tiếp tục tiến bước theo đường thẳng vô tận trước mắt.

Hắn muốn nhìn thấy tận cùng của con đường này.

Tại đây, thời gian thực sự mất đi ý nghĩa, hay chính xác hơn, nơi này không tồn tại thời gian.

Không gian cũng chỉ còn là quá khứ xa vời.

Chỉ còn lại sự tiến bước không ngừng, đó là con đường duy nhất tồn tại ở đây.

May mắn thay, trong thế giới này, Hứa Thanh không phải là kẻ duy nhất.

Trên đường đi, hắn bắt gặp một bóng hình khác, ở trạng thái tương tự như mình.

Đó là một bình thuốc mọc ra tứ chi và có bộ râu trắng.

Hình dáng kỳ quặc, tựa như một sinh vật quái đản.

Nó đứng trên đường thẳng đó, thỉnh thoảng từ trong bình thuốc bay ra vài viên đan dược, rơi xuống những điểm đen trên đường, khiến màu sắc của chúng trở nên đen kịt hơn nữa.

Khi nhận ra sự hiện diện của Hứa Thanh, bình thuốc nở một nụ cười hiền hòa, nhẹ nhàng nói:

“Chào mừng đến với cổ tích.”

Nói xong, nó chỉ tay về phía xa rồi không nói gì thêm.

Hứa Thanh đứng lặng một lúc, sau đó tiếp tục tiến về phía trước. Trên đường đi, hắn lại gặp một sinh vật quái đản khác.

Đó là một con bạch tuộc có tám xúc tu, mỗi xúc tu mang theo một khuôn mặt với biểu cảm khác nhau, tất cả đều đang không ngừng nguyền rủa.

Nhưng khi nhận thấy Hứa Thanh, mọi khuôn mặt bỗng chuyển sang biểu cảm kỳ lạ rồi dần dần… bắt đầu khóc.

Hứa Thanh im lặng, nhìn con bạch tuộc đang khóc, không hiểu vì sao, cuối cùng đành tiếp tục bước đi.

Trên hành trình, hắn còn nhìn thấy một ngón tay với cái đầu sư tử, đang gọi hắn:

“Chạy đi, chạy nhanh lên…”

Hắn cũng gặp một con ếch tự cho rằng mình là cá, bơi lội không ngừng. Khi thấy Hứa Thanh, nó bắt đầu run rẩy, không dám nhúc nhích.

…

Trong chuyến hành trình kỳ lạ này, Hứa Thanh đã gặp tổng cộng mười sinh vật quái đản, mỗi sinh vật phản ứng khác nhau khi gặp hắn.

Cuối cùng, hắn gặp sinh vật thứ mười một.

Đó là một bà lão mặc đồ đen, chống gậy, khuôn mặt to lớn bất thường trong khi thân thể và tứ chi lại nhỏ bé. Biểu cảm của bà ta vô cùng dữ tợn. Thỉnh thoảng, bà ta vươn tay bắt lấy một điểm đen, bỏ vào miệng và nuốt chửng.

Khi nhìn thấy Hứa Thanh, bà ta nhe răng cười, gằn giọng:

“Chết thì tốt, chết thì tốt!”

Hứa Thanh im lặng, nhìn bà lão hồi lâu rồi tiếp tục rời đi.

Không biết đã qua bao lâu, hắn không gặp thêm sinh vật quái đản nào khác.

Cho đến khi hắn đến được tận cùng của con đường, hắn nhìn thấy một chiếc gương.

Đây chính là điểm cuối của con đường.

Vô số điểm đen lần lượt xếp hàng, tiến vào trong chiếc gương và biến mất.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào chiếc gương, trầm ngâm suy nghĩ.

“Vô số điểm đen kết thành một đường thẳng, tạo nên thế giới đơn giản này, nơi chỉ có trước và sau. Ta nghĩ ta đã hiểu phần nào về trạng thái của Hiến Thời Không của Cực Quang Tiên Chủ rồi.”

“Còn về mười một sinh vật quái đản đó…”

Số mười một, cùng với thân phận của Cực Quang Tiên Chủ, khiến Hứa Thanh nghĩ tới mười một Tiên Chủ hiện tại trong vòng sao thứ năm.

“Rất có thể những sinh vật này là biểu hiện của những suy nghĩ hỗn loạn trong tâm trí Cực Quang Tiên Chủ trước khi chết!”

“Tại sao chúng lại kỳ lạ như vậy…”

Hứa Thanh không thể hiểu rõ, nhưng hắn nhớ rằng Cực Quang Tiên Chủ đã bị một Tiên Tôn giết chết.

“Liệu có khả năng những điều quái dị này liên quan đến Hiến của Tiên Tôn không?”

“Vậy Hiến của Tiên Tôn là gì…”

Chợt, Hứa Thanh nhớ đến những lời của sinh vật quái đản đầu tiên, bình thuốc, đã nói với hắn.

“Cổ tích?”

Chương 2529: Là hắn... (1)

“Chào mừng đến với cổ tích.”

Hứa Thanh thì thầm trong lòng, cảm nhận thế giới kỳ lạ này.

Về Hiến của Tiên Tôn, hắn không rõ, tất cả những gì vừa qua chỉ là suy đoán dựa trên những gì hắn thấy và nghe được.

Sự thật ra sao…

“Đợi đến khi ta bước vào Tiên Đô, có lẽ sẽ có cơ hội biết được.”

Hứa Thanh trầm ngâm, chôn giấu mọi nghi vấn vào lòng. Sau đó, ánh mắt hắn tập trung vào chiếc gương phía trước.

Chiếc gương này rất đỗi bình thường, không có chút hoa lệ hay điều gì bất thường, trông giống như vật dụng đơn giản đặt trong một gia đình phàm tục.

Mọi điểm đen trên đường thẳng kia đều bất tận tràn vào trong gương và biến mất.

Chiếc gương ấy không hề phản chiếu bất kỳ dấu hiệu đạo lý nào, chỉ là một màn trắng xóa.

“Đây có phải là lối ra của tầng thế giới thứ nhất?”

Hứa Thanh lẩm bẩm, quan sát kỹ lưỡng. Sau một hồi, hắn quyết định hành động và tiến thẳng về phía chiếc gương.

Trong nháy mắt, hắn hòa vào chiếc gương và xuyên qua nó.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ, không có bất kỳ chướng ngại nào.

Tuy nhiên…

Ngay lúc thành công xuyên qua chiếc gương, tâm trí Hứa Thanh dậy sóng.

Bởi hắn nhận ra rằng, nơi mình đến vẫn là thế giới của những điểm đen bất tận, vẫn là đường thẳng kéo dài vô tận đó.

Hắn vẫn chưa rời khỏi thế giới tầng thứ nhất này.

Hơn thế nữa, hắn dường như đã quay lại điểm xuất phát.

Khi nhìn lại, chiếc gương đã biến mất, chỉ còn con đường thẳng với vô số điểm đen kéo dài trước và sau hắn.

Hứa Thanh im lặng. Để xác nhận, hắn tiếp tục bước về phía trước.

Trên đường đi, hắn lại gặp những sinh vật quái đản và một lần nữa trông thấy chiếc gương. Khi thử xuyên qua gương lần nữa, mọi chi tiết vẫn giống hệt. Cuối cùng, hắn lại quay về điểm xuất phát.

Đây là một vòng lặp.

Hứa Thanh thử phá vỡ vòng lặp này bằng nhiều cách, nhưng đều thất bại.

Thậm chí, hắn đã cố hòa mình vào những điểm đen trước khi bước vào gương, biến mình thành một điểm đen và tiến vào, nhưng kết quả vẫn không thay đổi – hắn lại trở về điểm khởi đầu.

“Có lẽ Cực Quang Tiên Chủ thật sự sở hữu Hiến Thời Không, thuộc cùng con đường với ta, nhưng cách thức của hắn lại khác.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

“Ta dựa vào Ngũ Hành, dung hợp thời gian và không gian để thúc đẩy sự hình thành thời không.”

“Còn hắn lại chọn một con đường khác, dường như từ hư vô khai sinh, từng tầng từng tầng diễn biến thành hiện tại.”

“Vậy… có lẽ vẫn còn một cách để rời khỏi đây.”

Ánh mắt Hứa Thanh rơi vào đường thẳng trước mặt.

“Ta phải biến mình thành một trong những điểm đen cấu thành con đường này, hoặc chính xác hơn, hoàn toàn trở thành một điểm đen – giống như từ ngoài bức họa bước vào trong tranh.”

“Rồi sau đó, trải nghiệm mọi thứ theo cách tư duy của thế giới này…”

“Như thế, ta sẽ trở thành một phần của vòng lặp.”

“Chỉ khi thực sự trải nghiệm, ta mới thoát khỏi việc chỉ nhìn thoáng qua bề mặt.”

“Dù có rủi ro, nhưng ta vẫn phải thử!”

Sau khi cân nhắc, Hứa Thanh không chần chừ nữa. Hắn hạ sâu tầng tư duy của mình, hoàn toàn hòa nhập vào đường thẳng này, biến thành một trong những điểm đen vô tận tạo nên nó.

Hứa Thanh đã hoàn toàn trở thành một phần của thế giới này.

Trong khoảnh khắc ấy, hắn trải nghiệm một cảm giác chưa từng có.

Khái niệm trên và dưới bị tước bỏ.

Khái niệm trái và phải cũng không còn tồn tại.

Chúng nhanh chóng bị lãng quên, như thể những khái niệm này chưa từng có trên thế giới.

Chỉ còn lại lực kéo từ phía trước, cuốn hắn theo số phận đơn giản và duy nhất – không ngừng tiến về phía trước.

Khi đã mất đi khái niệm trên dưới và trái phải, khái niệm về chiều cao cũng tan biến. Điều này khiến Hứa Thanh không thể giữ lại năng lực “kiến” (nhìn thấu) mà Hiến mang lại.

Hắn và những điểm đen đều trở nên phẳng lặng.

Tư duy của hắn cũng trở nên phẳng lặng, đơn giản đến mức không thể nhìn thấy gì nữa.

Chỉ có thể cảm nhận rất yếu ớt về trước và sau.

Cảm giác này khiến hắn như bị trói buộc, chỉ có thể di chuyển theo lực kéo, không thể kháng cự.

Dần dần, tư duy của hắn cũng trở nên mờ nhạt, như thể ngay cả khả năng suy nghĩ cũng không được phép tồn tại ở đây và sẽ dần bị xóa sạch, hòa vào thế giới này.

Tuy nhiên, Hứa Thanh không hề kháng cự.

Hắn buông lỏng tư duy, để mọi thứ diễn ra theo đúng quỹ đạo của thế giới này và tiếp tục di chuyển không ngừng.

Không biết đã bao lâu trôi qua.

Thời gian đã không còn ý nghĩa trong thế giới này.

Khi tư duy của hắn dần tan biến, khi hắn không ngừng bị cuốn theo lực kéo, trong tình trạng hóa thân thành một điểm đen, Hứa Thanh lại gặp phải những sinh vật quái đản.

Nhưng lần này, thứ tự và cảm giác đã hoàn toàn khác.

Dựa vào khả năng cảm nhận yếu ớt về trước và sau, hắn dường như nhìn thấy vô số vòng tròn.

Những vòng tròn này ngày càng nhỏ hơn, xoắn vào nhau như vân tay, không có khởi đầu cũng không có kết thúc, nhưng lại xuất hiện khắp mọi nơi, chiếm trọn cảm nhận về trước sau của Hứa Thanh.

Đây là hình dạng mà hắn cảm nhận được khi tư duy đã hạ xuống tầng thế giới này.

Nhưng hắn không thể cảm nhận được toàn diện hơn.

Tầng bậc khác nhau quyết định rằng kẻ ở tầng thấp hơn không thể nhìn thấy bản chất thật sự của kẻ ở tầng cao hơn.

Vì vậy, những tồn tại ở tầng cao hơn tự nhiên mang đến cảm giác như đấng sáng tạo.

Sự chấn động và xáo trộn do chúng gây ra tựa như những con sóng dữ, có thể lật đổ mọi thứ, thậm chí âm thanh chúng phát ra cũng trở thành nguồn cơn của hỗn loạn và tan vỡ.

“Chạy đi, chạy đi…”

Khi tiếng nói đó vang lên, cảm giác sụp đổ bao trùm lên Hứa Thanh trong hình dạng một điểm đen. Cảm giác ấy cũng lan ra tất cả những điểm đen khác đang di chuyển trên con đường này.

Giống như chúng đang bước đi giữa cõi chết.

Chương 2530: Là hắn… (2)

Một số điểm đen vỡ tan, nhưng ngay lập tức, chúng được thay thế bởi những điểm đen mới.

Hứa Thanh may mắn không hoàn toàn tan biến.

Cho đến khi âm thanh hỗn loạn và sụp đổ ấy dần tan biến theo khoảng cách, hắn tiếp tục di chuyển về phía trước.

Và rồi… hắn nghe thấy tiếng khóc.

Lần này, hắn không nhìn thấy gì cả.

Chỉ có tiếng khóc, vang lên sâu trong tư duy ngày càng mờ nhạt của hắn.

Trong tiếng khóc ấy, Hứa Thanh cảm giác bản thân mình đang dần tan biến.

Điều kỳ lạ là, hắn không cảm thấy chút sợ hãi hay tiếc nuối nào – cảm xúc như thể đã biến mất từ lúc nào mà hắn không hề hay biết.

“Thì ra, đây không phải là may mắn, mà là sự đánh đổi và bù đắp lẫn nhau.”

Hứa Thanh yếu ớt suy nghĩ…

Những điểm đen khác lần lượt tan biến trong tiếng khóc, rồi tiếp tục hành trình về phía trước.

Cho đến khi, hắn nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng ếch kêu.

Ngay khi âm thanh này vang lên, nhận thức của Hứa Thanh lại mất đi thêm một phần, và tư duy của hắn dần trở nên lẫn lộn, sự tồn tại của hắn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Bằng cách đó, hắn tiếp tục vượt qua con đường trước mặt và tiến xa hơn.

…

Những gì diễn ra sau đó, Hứa Thanh không còn nhớ nữa. Hắn chỉ cảm giác mơ hồ rằng từng phần trong bản thể của hắn đã bị đánh đổi để đổi lấy sự tiếp tục trên con đường này.

Đi kèm với đó là sự mệt mỏi và bất lực ngày càng gia tăng.

Nhưng may mắn là… ngay cả khái niệm về mệt mỏi và bất lực cũng dần biến mất.

Cuối cùng, hắn dường như nghe thấy một giọng nói.

“Chết thì tốt, chết thì tốt…”

Âm thanh đó mang theo một sức mạnh không thể kháng cự, xâm nhập vào hắn và cướp đi tên của hắn.

Khi đã không còn tên, theo lẽ thường, hắn nên tiếp tục tiến bước về phía chiếc gương ở trước mặt và thuận lợi hòa vào nó để rời khỏi thế giới này.

Nhưng sức mạnh đã cướp đi tên hắn lại vi phạm quy tắc, quay lại thêm một lần nữa.

Mang theo luồng khí tà ác, nó xâm nhập sâu hơn, muốn hoàn toàn xóa sổ sự tồn tại của hắn – kể cả tư duy yếu ớt cuối cùng mà hắn còn giữ lại.

Ngay lúc hắn sắp tan biến hoàn toàn…

Một tiếng thở dài già nua vang lên trong không gian thời không của hắn.

“Dây leo Dạ Thi Thảo…”

“Này nhóc, ngươi trả lời xem.”

Tiếng nói đó tạo ra chấn động trong dòng thời gian, làm nhiễu loạn không gian và hợp thành cơn bão thời không vang vọng trong tư duy của Hứa Thanh.

Và rồi, tiếng nói ấy trao lại cho hắn cái tên đã bị chôn sâu trong ký ức – Nhóc con!

Tên đó trở thành điểm neo, giữ chặt bản thể của hắn lại.

Nhờ đó, tư duy của Nhóc con không còn tan biến. Và những tiếng vang như sấm nổ, từng lớp từng lớp lan ra, tạo thành âm thanh chấn động kinh thiên.

Nó hóa thành sấm sét, thành tiếng nổ, thành thiên âm, khiến tư duy của hắn rung chuyển mãnh liệt, lan tỏa như sóng thần.

Ngay sau đó, theo bản năng, Nhóc con cất lên những lời mà hắn không bao giờ quên – khắc sâu vào trong trí nhớ từ thuở nào:

“Dạ Thi Thảo, còn gọi là Độc Sơn Căn Ban Cưu Cúc, là thân và rễ của cây thuộc họ Cúc. Đây là loại dây leo thân gỗ, sinh trưởng tại những khe núi âm u hay suối lạnh, hoặc trong các khu rừng rậm. Vị của nó đắng cay, khi nhai có cảm giác hơi ấm nhưng lại mang mùi thối rữa. Nó có công dụng kỳ diệu trong việc xua đuổi phong hàn và giải biểu, nhưng nếu dùng quá liều, sẽ trở thành kịch độc – một dạng thảo dược thuộc tính âm dương đối lập.”

Với những lời vừa thốt ra, quá trình tan biến của Nhóc con ngay lập tức đảo ngược.

Những phần nhận thức đã mất của hắn lần lượt hiện về, từng phần một.

Những thứ mà hắn không thể thấy trước đó giờ đây bắt đầu nổi lên, từ chỗ mất mát dần trở lại với hắn!

Tiếng nói già nua lại vang lên lần nữa:

“Quá liều sẽ gây ra triệu chứng gì?”

Cơn bão trong tư duy của Hứa Thanh càng lúc càng dữ dội. Không chút do dự, hắn đáp lại từ sâu thẳm trong lòng:

“Ngộ độc sẽ gây ra đau bụng, chóng mặt và ảo giác. Nếu không được chữa trị trong vòng một khắc, sẽ dẫn đến tử vong.”

“Giải độc bằng cách nào?”

“Có thể dùng phương pháp gây nôn và rửa dạ dày, kết hợp với lòng trắng trứng và nhụy hoa Hồng Thích, tiến hành điều trị vào đúng lúc nắng gắt giữa trưa. Thời gian điều trị không được kéo dài quá nửa canh giờ và phải liên tục trong ba ngày.”

Giọng của Hứa Thanh khẽ run lên khi nói xong, như thể hắn đang trở về thời khắc bên ngoài chiếc lều năm xưa.

“Tốt lắm!”

Tiếng nói già nua vang lên, mang theo chút ý cười, nhẹ nhàng vọng lại.

Lúc này, Hứa Thanh muốn dùng năng lực "kiến" để nhìn thấy rõ hơn, nhưng lực kéo từ phía trước bất ngờ trở nên mạnh mẽ vô cùng, kéo lấy tư duy của hắn, đẩy về phía chiếc gương ngày càng gần hơn.

Tuy nhiên, trong tâm trí của Hứa Thanh, những con sóng cảm xúc dậy lên mãnh liệt. Dù cánh cửa thoát ra ngay trước mắt, hắn vẫn không muốn rời đi. Ngay cả khi phải lặp lại tất cả từ đầu, hắn cũng muốn trở lại Hiến Thời Không, chỉ để nhìn rõ bóng hình quen thuộc đã phát ra âm thanh kia.

"Nhóc ngốc, đừng cố chấp như vậy."

"Con còn nhớ những gì ta từng nói với con không…"

"Trời đất chỉ là quán trọ của vạn vật chúng sinh, thời gian chỉ là khách qua đường của quá khứ và hiện tại. Chỉ cần còn sống, cuối cùng chúng ta sẽ gặp lại nhau."

"Giờ đây, con đã trưởng thành."

Giọng nói già nua dần tan biến, để lại một luồng sức mạnh dịu dàng xuất hiện từ hư không, nhẹ nhàng đẩy điểm đen mà Hứa Thanh hóa thành về phía trước.

Dưới sức đẩy ấy, Hứa Thanh dần hòa vào chiếc gương trước mặt.

Khi cơ thể hắn vừa xuyên qua gương, hắn đột ngột quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc mơ hồ ấy, hắn dường như nhìn thấy bình thuốc có bộ râu trắng đang mỉm cười với hắn.

Nụ cười đó, hiền hòa và nhân từ.

Âm thanh và dáng vẻ ấy, tựa như một ký ức xa xăm từ kiếp trước, nhưng cũng tựa như vừa diễn ra vào ngày hôm qua.

Mọi cảnh tượng dần dần hiện lên, từng đoạn một…

Tất cả vẫn giống như những gì đã từng.

Chương 2531: Ta là Cực Quang (1)

Hứa Thanh khẽ mỉm cười.

Mặc dù trong lòng hắn đầy rẫy những câu hỏi, với vô số nghi hoặc:

Chẳng hạn, tại sao Bách Đại Sư lại xuất hiện ở Vọng Cổ?

Cái chết của Bách Đại Sư mang theo điều gì bí ẩn?

Hoặc… làm thế nào mà Bách Đại Sư lại trở thành bình thuốc trong suy nghĩ của Cực Quang Tiên Chủ?

Và tại sao trong thế giới được hóa ra trước khi Cực Quang Tiên Chủ qua đời, Bách Đại Sư lại sở hữu ký ức về Vọng Cổ cùng ý thức độc lập?

Tất cả những câu hỏi đó… đều không có lời giải.

Nhưng giờ đây, điều đó không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là… Hứa Thanh đã gặp lại bóng hình già nua ấy, đúng như lời người đó từng nói: Chỉ cần còn sống, cuối cùng sẽ gặp lại nhau.

Và giờ, trong thế giới này, họ đã gặp lại.

Điều này khiến Hứa Thanh vô cùng hạnh phúc.

Đã từ rất lâu rồi hắn chưa từng cảm thấy hạnh phúc như thế, và cảm xúc này không hiểu sao lại được khuếch đại lên không ngừng.

Theo bản năng, hắn duỗi thẳng cơ thể, phát ra tiếng cười thoải mái, và dùng năng lực “nhìn” của mình để quan sát thế giới xung quanh.

Ngay lập tức, hắn nhận ra rằng khái niệm trái và phải giờ đây đã được phép tồn tại trong thế giới này.

Điều này cho phép Hứa Thanh, dù đang ở trong trạng thái tầng thấp, có thể cảm nhận được bốn phía.

Nhưng… những gì hắn thấy vẫn là méo mó và hỗn loạn.

Mặc dù giờ đây khái niệm trái và phải đã tồn tại, nhưng mọi thứ trong thế giới này vẫn còn phẳng lặng.

Khi một thứ phẳng quan sát một thế giới cũng phẳng, tất cả những gì có thể thấy chỉ là hư vô bao la.

Khái niệm chiều cao vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng cảm giác hạnh phúc trong lòng hắn lại bùng lên dữ dội, lan tỏa khắp mọi nhận thức của hắn và muốn trở thành cảm xúc duy nhất tồn tại.

“Có điều gì đó không ổn…”

Khi niềm vui sướng tràn ngập khắp cơ thể, Hứa Thanh nhận ra sự bất thường. Hắn cố gắng áp chế cảm xúc này, nhưng dường như trong thế giới này, hành vi ấy không được phép xảy ra.

Vì vậy, hắn vừa chìm đắm trong niềm vui, vừa cố kiềm chế nó. Cuối cùng, hắn quyết định kích hoạt Hiến Thời Không để nhìn rõ bản chất của thế giới này.

Chỉ khi thực sự hiểu rõ thế giới này, hắn mới có thể tìm được cách thoát ra.

Trong khoảnh khắc đó, cực thứ tám bùng nổ.

Giống như lớp sương mù bị xua tan, tư duy của Hứa Thanh được nâng lên tầng cao hơn, cho phép hắn nhìn thấy thế giới thực.

Mọi thứ bỗng trở nên vô cùng rõ ràng.

…

Đó là một thế giới màu trắng, nằm trong chiếc gương.

Mọi điểm đen từ bên ngoài bước vào trong gương đều nhanh chóng phát triển và lớn lên.

Chúng không còn là những điểm đen hay những phần của đường thẳng, mà đã trở lại hình dạng cá thể.

Chúng có thân thể, tứ chi và đầu – chúng đã trở thành những cái bóng.

Nhưng không chỉ là màu đen.

Trong tầm mắt của Hứa Thanh, dù thế giới này vẫn mang sắc trắng chủ đạo, nhưng nó lại đầy rực rỡ với muôn vàn màu sắc.

Những cái bóng với đủ màu sắc khác nhau tạo nên một thế giới đầy sinh động và huyền ảo.

Trong thế giới này, mọi cái bóng đều tràn ngập niềm vui – không có nỗi buồn, không có ưu phiền. Tất cả đều tự do tận hưởng niềm hạnh phúc của riêng mình.

Có cái bóng ca hát, có cái nhảy múa, có cái ngủ say, và có cái đang chạy nhảy khắp nơi.

Chỉ có điều… trong thế giới này, không có bóng màu cam.

Nhưng dường như không một ai quan tâm đến điều đó. Mỗi cái bóng đều đắm chìm trong niềm vui riêng của mình.

Thế giới này không có núi non, không có sông ngòi, cũng không có vạn vật…

Chỉ có vô số cái bóng đủ màu sắc, lan tỏa khắp tám hướng.

Nhìn ngắm tất cả, Hứa Thanh trầm ngâm, rồi cúi xuống quan sát chính mình. Hắn nhận ra rằng màu của mình là màu xanh.

“Tầng thế giới thứ nhất là một đường thẳng do vô số điểm đen tạo thành, không tồn tại khái niệm trái, phải, trên hay dưới.”

“Tầng thế giới thứ hai có sự tồn tại của khái niệm trái và phải, giống như một phần xiềng xích đã được tháo bỏ, nhưng vẫn không có khái niệm tuyệt đối về chiều cao.”

“Bởi vì đây là thế giới bên trong một chiếc gương, mà gương vốn dĩ… là phẳng.”

“Giống như một bức tranh.”

“Và ta… đang ở trong tranh.”

“Vì thế, những gì ta nhìn thấy chỉ là hư vô bao la từ góc nhìn của mình, nhưng đối với những tồn tại bên ngoài bức tranh, đây lại là một thế giới đầy màu sắc.”

“Cảm xúc bị ép buộc phải là niềm vui, bởi vì bức tranh này lấy hạnh phúc làm chủ đề. Do đó, những sinh vật trong tranh này không thể không vui."

"Vậy… làm thế nào để rời khỏi nơi này?"

Hứa Thanh lặng lẽ suy ngẫm.

Sau một hồi, hắn đã đưa ra một phán đoán.

Hắn lựa chọn tạm thời phong tỏa Hiến Thời Không, hạ thấp tư duy của mình và trở lại thành một cái bóng xanh. Hắn hòa mình vào thế giới đơn giản này, giả vờ chìm đắm trong niềm vui, và… chờ đợi màu cam xuất hiện.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, khi niềm vui trong thế giới này đạt đến đỉnh điểm và số lượng các cái bóng đã đạt đến một giới hạn nào đó…

Cuối cùng, màu cam đã xuất hiện.

"Đại ma vương đã đến!"

Một tiếng nói sắc nhọn vang lên, chấn động khắp thế giới, như tiếng sấm gầm vang dội, khiến mọi cái bóng đều nghe thấy.

Trong khoảnh khắc ấy, chủ đề của bức tranh đã bị đảo ngược – từ hạnh phúc chuyển thành nỗi sợ hãi.

Màu cam bắt đầu lan tràn và tiến đến gần.

Nỗi sợ hãi dâng lên mãnh liệt trong lòng Hứa Thanh, và hắn ngay lập tức mở lại Hiến Thời Không để lấy lại khả năng nhìn thấu.

Hắn nhìn thấy…

Trong thế giới trắng xóa và đầy những cái bóng màu sắc, một bóng hình khổng lồ xuất hiện. Nó khoác một chiếc áo choàng màu cam và đeo một chiếc mặt nạ dữ tợn, toàn thân toát ra tà khí vô biên.

Một tay nó cầm một chiếc thùng, tay kia cầm một chiếc cọ.

Thùng chứa sơn màu cam, nhưng chiếc cọ lại không màu.

Với tốc độ kinh hoàng, nó lao về phía các cái bóng.

Các cái bóng không thể né tránh, cũng không thể phản kháng. Chỉ cần chiếc cọ trong tay đại ma vương vung lên, màu sắc của các cái bóng sẽ ngay lập tức bị xóa sạch, biến chúng thành những cái bóng trống rỗng, không màu.

Chương 2532: Ta là Cực Quang (2)

Những cái bóng mất màu sẽ tan biến, hòa vào thế giới, trở thành những điểm đen và quay về tầng thế giới thứ nhất.

Dưới góc nhìn của thế giới này, đại ma vương chính là kẻ cướp đoạt màu sắc, lấy đi sự sống và đưa tất cả về lại điểm khởi đầu.

Tuy nhiên, không phải tất cả các cái bóng đều chịu chung số phận.

Thỉnh thoảng, có một vài cái bóng mang đặc điểm đặc biệt. Khi đại ma vương nhìn thấy chúng, thay vì lấy đi màu sắc của chúng, nó lại nhúng chiếc cọ vào thùng sơn cam và tô lên chúng màu cam.

Những cái bóng được phủ màu cam này sẽ bị ném vào thùng.

Hứa Thanh chính là một trong những cái bóng đó.

Ngay khi bị phủ lên màu cam, Hiến Thời Không của Hứa Thanh bị đè nén hoàn toàn!

Hắn không thể phản kháng, không thể chống cự, nhưng hắn vẫn được phép tồn tại.

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh chấn động sâu sắc.

Trong chiếc thùng màu cam, có một tòa thành.

Tòa thành màu cam ấy chứa đầy những cái bóng, tất cả đều mang cùng màu cam như Hứa Thanh.

Khi rơi vào thành, Hứa Thanh lập tức cảm thấy mình trở thành một cư dân của nơi này, kèm theo đó là cảm giác buồn ngủ khó cưỡng.

Cảm giác này vượt qua cả sức mạnh Hiến Thời Không của hắn, khiến Hứa Thanh dù đã duy trì trạng thái Hiến nhưng vẫn không thể chống lại sự thôi thúc phải ngủ.

Bởi vì… trong thành phố màu cam, mọi cái bóng bị đưa vào đây chỉ được phép làm một việc duy nhất:

Chìm vào giấc ngủ, để tạo ra giấc mơ.

Những giấc mơ khác nhau giống như từng câu chuyện cổ tích nhỏ, cuối cùng hòa quyện với nhau, tạo thành một thế giới cổ tích hoàn chỉnh.

Hứa Thanh cũng không ngoại lệ.

Trong tòa thành ấy, hắn bắt buộc phải nhắm mắt, để bản thân chìm sâu vào những giấc mơ.

Những giấc mơ không ngừng được tạo ra trong tâm trí hắn, rồi bị một thế lực tham lam hút cạn, khiến quá trình này trở thành một vòng lặp không có hồi kết.

Không thể tỉnh lại một cách thực sự.

Chỉ thỉnh thoảng, trong giấc mơ, Hứa Thanh cố gắng suy nghĩ về nguyên nhân của tất cả những điều này.

Dần dần, hắn tự tưởng tượng mình trở thành Cực Quang Tiên Chủ, cố gắng đứng ở góc nhìn của Tiên Chủ để hiểu thông điệp mà đối phương muốn gửi gắm qua thế giới được tạo ra trước lúc lâm chung.

Từ đó, Hứa Thanh bắt đầu hình thành một phán đoán.

Có lẽ, thành phố màu cam là một ẩn dụ về Tiên Đô.

Và đại ma vương kia… ám chỉ một kẻ nào đó mà Cực Quang Tiên Chủ căm hận.

Thời gian tiếp tục trôi qua, không biết đã bao nhiêu năm tháng đã qua đi trong giấc mơ không hồi kết ấy.

Cho đến một ngày, trong giấc mơ của Hứa Thanh, một nhân vật nhỏ màu trắng xuất hiện.

Hình dáng của nó vô cùng đơn giản, được phác họa bằng vài nét vẽ.

Cái đầu của nó rất lớn, chiếm một nửa cơ thể, và trên trán nó có viết bốn chữ.

Trên lưng, nó đeo một túi thuốc nhuộm ngũ sắc, và nó lén lút bước vào giấc mơ của Hứa Thanh với vẻ mặt đầy tinh quái.

Nó không nói lời nào, chỉ búng tay một cái.

Tách!

Âm thanh vang lên như tiếng sấm nổ, chấn động sâu trong tâm trí Hứa Thanh, khiến hắn thoáng chốc tỉnh táo lại.

Khi thấy Hứa Thanh tỉnh lại, nhân vật nhỏ ấy nở một nụ cười, chỉ vào bốn chữ trên trán mình, sau đó chỉ về phía xa, rồi lại chỉ vào túi thuốc nhuộm ngũ sắc trên lưng, với ánh mắt đầy mong đợi.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi của sự tỉnh táo, Hứa Thanh nhanh chóng sắp xếp lại những suy nghĩ rời rạc trong giấc mơ, phối hợp với hành động của nhân vật nhỏ trước mặt.

Một đáp án hiện lên trong tâm trí hắn:

“Nhân vật nhỏ đầu to này, chín phần mười chính là tia ý thức cuối cùng của Cực Quang Tiên Chủ trước khi qua đời.”

Hứa Thanh nhìn vào bốn chữ trên trán của nó:

“Ta là Cực Quang.”

Hứa Thanh không biết phải nói gì. Bốn chữ này khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

“Có lẽ do ta sở hữu Hiến Thời Không, nên nó mới xuất hiện trước mặt ta. Hoặc có thể nó sẽ hiện diện trước bất kỳ ai bước vào tầng thế giới thứ hai này.”

“Dù thế nào, Cực Quang Tiên Chủ cũng đã để lại cách rời khỏi thế giới này.”

“Đó chính là… dùng thuốc nhuộm ngũ sắc, chọn một màu khác với những màu của thế giới này, như thể… phản lại đạo.”

Nhân vật nhỏ đầu to dường như nhận ra suy nghĩ của Hứa Thanh, nên nụ cười trên mặt nó càng thêm rạng rỡ, ánh mắt đầy kỳ vọng.

Hứa Thanh khẽ lắc đầu.

“Nếu nhân vật này thật sự là Cực Quang Tiên Chủ, thì mối hận của hắn với Tiên Tôn đã đạt đến cực hạn. Đến mức phương thức rời khỏi thế giới này cũng phải giống với quyết định năm xưa của hắn…"

"Nhưng hiện tại, dường như… không còn cách nào khác."

Hứa Thanh nheo mắt, không còn do dự. Hắn lập tức vươn tay tóm lấy túi thuốc nhuộm ngũ sắc trên lưng của nhân vật nhỏ đầu to, rồi mạnh tay quệt lên thân mình.

Trong nháy mắt, cơ thể của Hứa Thanh rung mạnh, màu sắc của hắn biến đổi hoàn toàn từ cam thành ngũ sắc rực rỡ.

Toàn bộ thành phố màu cam cũng rung chuyển dữ dội, như thể cả đất trời đang chấn động. Tiếng gầm thấp vang lên từ hư không, mạnh mẽ đến mức khiến cả bầu trời biến sắc.

Ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ màu cam từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng vào Hứa Thanh!

"Đại ma vương đến rồi! Con trai, chạy mau!"

Nhân vật nhỏ đầu to lần đầu tiên lên tiếng, giọng nói sắc nhọn đầy phấn khích.

Cùng lúc, nó giơ tay, vẽ ra một vòng tròn ngay trước mặt, rồi nhanh như chớp lao vào trong.

Hứa Thanh không chần chừ, lập tức chui vào vòng tròn theo sau.

Ngay khi cả hai vừa biến mất, vòng tròn cũng lập tức tan biến.

Chỉ trong khoảnh khắc, bàn tay màu cam khổng lồ đáp xuống nơi Hứa Thanh vừa đứng. Nhưng nó chỉ nắm vào khoảng không, không bắt được gì.

Tiếng gầm giận dữ vang dội khắp bầu trời, tựa như muốn xé toạc cả thế giới.

Cơn thịnh nộ ấy khiến tất cả những nhân vật màu cam đang say ngủ trong thành phố giật mình tỉnh giấc.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, chúng lao vút lên không, rời khỏi thùng màu cam, rồi tỏa ra khắp tám phương trời.

Chúng bắt đầu cuộc săn đuổi, quyết tâm truy tìm dấu vết của Hứa Thanh và nhân vật đầu to.

Mục tiêu của chúng: Nhuộm toàn bộ thế giới thành màu cam.

Chương 2533: Thoát Khỏi Cổ Tích (1)

Thế giới tầng thứ hai này, tựa như một bức tranh, lúc này bị chia thành hai phần.

Một phần màu cam không ngừng lan rộng, cố gắng bao phủ hoàn toàn phần màu trắng còn lại.

Cảnh tượng tựa như một cuộc truy đuổi dữ dội.

Biển màu cam cuộn trào, rít gào, với hình bóng đại ma vương mang theo tà khí ngút trời, lao nhanh về phía cái bóng ngũ sắc đang bỏ chạy.

Cái bóng ngũ sắc ấy chính là Hứa Thanh.

Lúc này, hắn đang dốc toàn lực chạy trốn, nhưng biển màu cam phía sau càng lúc càng gần, tỏa ra cảm giác nguy hiểm cùng cực. Chỉ cần tốc độ của hắn chậm lại một chút, hắn sẽ bị biển màu cam nuốt chửng.

Nhân vật nhỏ đầu to, mặc dù cũng đang chạy, nhưng tỏ ra nhàn nhã hơn. Nó luôn giữ khoảng cách dẫn trước Hứa Thanh một chút và không ngừng nói lớn.

“Chạy mau đi, đại ma vương đến rồi!”

“Ê, đại ma vương! Có giỏi thì bắt con trai ta xem nào, ta phục ngươi luôn!”

“Nào nào, tung chiêu mạnh nhất của ngươi ra đi, đánh chết con trai ta, đánh chết con trai ta!”

“Con trai, sao ngươi chạy chậm vậy? Ta nói trước nhé, lần này mà ngươi bị bắt, cha sẽ không cứu đâu!”

Lời nói của nhân vật nhỏ không chỉ khiến Hứa Thanh bực mình, mà còn khiêu khích cơn thịnh nộ của đại ma vương.

Ngay lập tức, biển màu cam cuồn cuộn dữ dội hơn và bất ngờ hóa thành một con Huyền Vũ khổng lồ. Dáng vẻ của nó vừa xấu xí, vừa hung dữ, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh biến sắc, kịp thời tránh sang một bên trong gang tấc, thoát khỏi cú vồ chí mạng của Huyền Vũ.

Nhân vật nhỏ hét lên vui sướng:

“Ta biết mà! Đại ma vương, ngươi đúng là một con rùa già!”

Lời này khiến đại ma vương càng thêm phẫn nộ.

Ngay tức khắc, Huyền Vũ biến hình thành một con cóc khổng lồ, toàn thân chảy ra bùn màu cam. Mỗi lần nó nhảy lên, bùn cam phun ra, còn tiếng kêu của nó vang như sấm rền.

Hứa Thanh cảm nhận được áp lực lớn chưa từng có. Đã nhiều lần, hắn suýt chút nữa không thể tránh thoát cú tấn công của con cóc khổng lồ.

Tuy nhiên, trong mắt nhân vật nhỏ, đây lại là trò vui kích thích.

“Ha ha! Đúng rồi, ngươi chỉ là một con cóc xấu xí! Ngươi ngoài phun nước bọt thì biết làm gì nữa chứ? Có giỏi thì phun xa hơn đi!”

Nghe thấy lời này, Hứa Thanh cảm thấy da đầu tê dại. Cùng lúc đó, biển màu cam lại cuộn lên lần nữa. Con cóc biến mất, thay vào đó là một con hải sâm khổng lồ.

Hải sâm này bắn ra một sợi dây dài màu cam, bao phủ khắp không gian, nhắm thẳng vào Hứa Thanh.

Nhân vật nhỏ hò reo thích thú:

“Con hải sâm ngu ngốc! Đầy gai mà đều mềm nhũn cả!”

“Chết thật! Nó còn đang… tè vào chúng ta! Nhanh lên, con trai, tránh ra mau, con rùa già kia đang nổi điên rồi!”

Thấy dây cam sắp bao phủ mình, Hứa Thanh định tránh né nhưng không còn chỗ trống. Lúc này, nhân vật nhỏ lại vẽ một vòng tròn và nhanh chóng chui vào trong.

Hứa Thanh cũng lập tức chui theo.

Ngay sau đó, cả hai đã biến mất ở một nơi khác. Nhân vật nhỏ chống nạnh, lắc lư cái đầu to, hãnh diện nói:

"Con trai, đừng sợ, lão rùa già này nhắm không chuẩn đâu!"

Hứa Thanh im lặng, không biết nói gì. Qua tất cả những gì xảy ra, hắn nhận ra rằng những hình dạng xấu xí và kinh tởm mà đại ma vương biến thành là biểu hiện cho nỗi căm hận và khinh bỉ của nhân vật nhỏ đối với Tiên Tôn.

Cách biến hóa của đại ma vương là một sự bôi nhọ đầy ác ý.

Còn việc nhân vật nhỏ liên tục gọi hắn là "con trai", Hứa Thanh cũng không muốn bận tâm nữa. Hắn đã nhận ra rằng nhân vật nhỏ này thực sự có vấn đề về đầu óc.

Trong khi đó, biển màu cam lại gầm thét dữ dội. Lần này, không còn biến hình nữa – đại ma vương bước ra từ biển màu cam, mang theo mùi máu tanh và bạo lực, khiến cả thế giới rung chuyển.

Nó nhắm thẳng vào Hứa Thanh mà lao tới.

Nhân vật nhỏ hét lớn:

"Hắn nổi điên rồi, hắn nổi điên rồi!"

Trong cơn phẫn nộ, đại ma vương nhấc cao chiếc thùng màu cam trên tay và hất mạnh. Lập tức, sơn màu cam tràn ngập khắp không gian, bao phủ mọi hướng, khiến Hứa Thanh không còn đường trốn thoát.

Nhân vật nhỏ lại cố vẽ một vòng tròn, nhưng lần này… thất bại.

Toàn bộ không gian xung quanh dường như bị ảnh hưởng, khiến vòng tròn dịch chuyển không còn có thể mở ra như trước.

Đại ma vương với cơn giận ngút trời vung mạnh chiếc cọ màu cam, quét thẳng về phía Hứa Thanh.

Nhân vật nhỏ trợn tròn mắt, thốt lên:

"Đại ma vương tung tuyệt chiêu rồi!"

Vừa dứt lời, thân hình của nó trở nên mờ nhạt và dần tan biến, như thể tan vào không gian bằng một cách nào đó mà Hứa Thanh không thể hiểu được. Nó biến mất hoàn toàn, không để lại dấu vết.

Hứa Thanh khẽ nhíu mày nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại. Hắn ngẩng đầu lên, bình thản nhìn cơn mưa màu cam và chiếc cọ đang lao tới.

Hắn không tin nhân vật nhỏ xuất hiện chỉ để hắn bị bắt lại giữa chừng như vậy. Điều đó không phù hợp với ý chí và oán niệm của Cực Quang Tiên Chủ sau khi chết.

“Vậy nên, chắc chắn vẫn còn một cơ hội sống.”

Và suy đoán của hắn đã đúng.

Chương 2534: Thoát Khỏi Cổ Tích (2)

Ngay khoảnh khắc chiếc cọ và màu cam sắp chạm tới hắn, một đường thẳng đứng đột nhiên xuất hiện trước mặt, rồi tách ra, để lộ cái đầu của nhân vật nhỏ vừa biến mất.

Nó nhìn Hứa Thanh, giơ tay lên và nhanh chóng vẽ một chiếc nhật quỹ trước mặt hắn.

Sau đó, nó làm dấu hiệu quay ngược kim nhật quỹ, đầy vẻ mong chờ.

Hứa Thanh hiểu rằng đây là một bài kiểm tra.

Không còn thời gian để do dự, hắn kích hoạt Hiến Thời Không, vung tay lên và quay ngược kim nhật quỹ.

Chỉ những ai sở hữu Hiến Thời Không hoặc có bảo vật liên quan đến thời gian mới có thể điều khiển được chiếc nhật quỹ này.

Ngay khi kim nhật quỹ xoay ngược…

Thời gian lập tức đảo ngược!

Chiếc cọ và dòng sơn màu cam rút lui trở lại như bị tua ngược.

Nhìn cảnh này, nhân vật nhỏ cười phấn khích:

“Con trai, quả nhiên ngươi đúng là con trai ta!”

Ngay khi tiếng cười của nó vang lên, đại ma vương gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ.

Tiếng gầm của nó mang theo sức mạnh kinh hoàng, khiến thời gian và không gian bị phá vỡ, làm cho chiếc nhật quỹ tan vỡ thành từng mảnh.

Chiếc cọ và dòng sơn màu cam lại tiếp tục ập tới, lần này mạnh mẽ hơn trước.

Nhưng lần này, nhân vật nhỏ không chạy nữa.

Nó cười lớn, bước lên chắn trước mặt Hứa Thanh, đứng giữa hắn và đại ma vương. Gương mặt nó đầy vẻ tự tin, phất chiếc áo choàng vừa xuất hiện sau lưng.

Nó chống nạnh bằng một tay, còn tay kia cầm một thanh kiếm kỳ lạ, xung quanh lưỡi kiếm phủ đầy những đường dọc như thể biểu thị cho ánh sáng rực rỡ phát ra từ thanh kiếm.

Chiếc áo choàng của nó tung bay trong không khí không cần gió, và đâu đó vang lên âm nhạc hùng tráng.

Tất cả những chi tiết này đều cho thấy rằng… nhân vật nhỏ chính là hiện thân của công lý!

“Ánh sáng chính nghĩa sẽ soi rọi con trai ta!”

Nó hô lớn, nâng thanh kiếm sáng chói lên và vung mạnh một nhát, rạch toạc không gian trước mặt.

Nhát kiếm chính nghĩa đã mở ra một lối thoát trong thế giới này.

Sau đó, nó khẽ hất cằm, ném về phía Hứa Thanh một ngọc giản đơn giản, chỉ được phác họa bằng vài nét vẽ.

Nó nói với giọng bình thản:

“Con trai, bước qua lối này, ngươi sẽ thoát khỏi sự truy sát của đại ma vương. Từ đây trở đi, trời cao đất rộng, ngươi có thể tự do phiêu bạt!”

Hứa Thanh nắm chặt ngọc giản, không hề do dự, thân hình lóe lên và lao thẳng vào vết nứt trước mặt.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn bước vào, giọng nói của nhân vật nhỏ vọng lại từ phía sau:

“Đi đi!”

“Ngươi đã quyết tâm rời đi, ta làm sao giữ nổi!”

“Cứ đi đi, từ giờ trở đi, sẽ không còn ai quan tâm đến ngươi nữa. Dù ngươi sống hay chết, tất cả đều là số phận của ngươi…”

“Từ đây trở đi, con đường của ngươi phải do chính ngươi bước đi. Khi ngươi ngã xuống, sẽ không còn ai đến đỡ ngươi dậy, xoa đầu và khích lệ ngươi nữa.”

“Từ đây trở đi, sẽ không còn ai bảo vệ ngươi nữa, ngươi phải học cách bảo vệ kẻ khác.”

“Từ đây trở đi, ngươi đã trưởng thành.”

“Từ đây trở đi, ngươi sẽ không còn thích cổ tích nữa…”

Nhân vật nhỏ vẫn nở nụ cười, nhưng trong giọng nói của nó, từng chút một, tiếng khóc đã vang lên.

Lúc này, chiếc cọ và màu cam trên bầu trời vẫn chưa giáng xuống. Đại ma vương hiện ra trên bầu trời, ánh mắt không còn đầy giận dữ mà thay vào đó là vẻ hiền từ.

Cuối cùng, một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang vọng, không rõ là của đại ma vương hay của nhân vật nhỏ, hay có lẽ là cả hai hòa làm một.

“Vậy… thế nào mới là phản đạo, con trai của ta…?”

…

Giọng nói từ phía sau dần trở nên mơ hồ, không còn nghe rõ.

Sau khi bước qua vết nứt, nhận thức của Hứa Thanh bắt đầu thay đổi.

Hắn cảm thấy có chiều cao.

Và thế giới trước mắt đã trở lại thành thế giới quen thuộc của hắn.

Bầu trời rực rỡ sắc màu, linh khí tràn ngập khắp nơi, từ xa vọng lại tiếng tiên âm du dương. Những cung điện tiên giới lộng lẫy, sáng rực giữa không gian bao la.

Đây chính là… Tiên Cung!

Hứa Thanh đã lấy lại thân thể của mình từ dòng thời gian, mở mắt ra trong tầng thế giới thứ ba.

Hít một hơi thật sâu, hắn bắt đầu hồi tưởng lại những trải nghiệm ở hai tầng thế giới trước. Từ những gì xảy ra với Bách Đại Sư cho đến lời nói cuối cùng trước khi rời khỏi tầng hai.

Hắn cảm nhận được nhiều điều, không chỉ về bản chất của các tầng thế giới mà còn về câu chuyện ẩn chứa trong “cổ tích” ấy.

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn vào ngọc giản trong tay.

Ban đầu, nó chỉ là những nét vẽ đơn giản trong tầng thứ hai, nhưng giờ đây, dưới bàn tay của hắn, ngọc giản bắt đầu có độ dày và cảm giác thật sự, trở thành một ngọc giản thực sự.

Hứa Thanh dùng thần niệm quét qua, nhưng…

Bên trong trống rỗng.

Hắn không hiểu mục đích của nhân vật nhỏ khi đưa ngọc giản này cho mình. Suy nghĩ của hắn quay trở lại những lời cuối cùng nghe thấy trước khi rời đi:

“Đại ma vương đại diện cho Tiên Tôn, còn nhân vật nhỏ là Cực Quang Tiên Chủ. Về bề ngoài, đây là một cuộc phản đạo của Cực Quang, dẫn đến sự truy sát của Tiên Tôn.”

“Nhưng tại sao… những lời cuối cùng lại mang hàm ý của tình phụ tử?”

Hứa Thanh chìm trong suy tư.

“Giữa Cực Quang và Tiên Tôn chắc chắn có câu chuyện sâu xa hơn. Và ngọc giản này, vốn từ thế giới tầng thấp hóa thành, chắc chắn không đơn giản.”

Sau một hồi trầm ngâm, Hứa Thanh hít sâu, định cất ngọc giản vào.

Nhưng ngay lúc ấy, một giọng nói kỳ quặc và tinh quái bất ngờ vang lên từ trong ngọc giản:

“Ha ha! Chào con trai, bất ngờ chưa!”

Chương 2535: Để Ta Nói Hết Lời! (1)

Hứa Thanh giữ vẻ mặt bình thản.

Giọng nói tinh quái từ trong ngọc giản dường như có một sức mạnh kỳ lạ, khiến trong tâm trí hắn hiện lên hình ảnh nhân vật nhỏ với bốn chữ trên trán: “Ta là Cực Quang”, đang cười đắc ý.

“Tiền bối dùng ta làm trung gian để thoát khỏi thế giới thứ hai, chẳng lẽ chỉ để nói mấy lời chọc ghẹo này?” Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Ngọc giản lóe lên, và bên trong vang lên tiếng ho nhẹ của nhân vật nhỏ:

“Hừm, làm gì mà giận vậy.”

“Ta là tàn dư ý thức của Cực Quang Tiên Chủ trước khi qua đời. Thực ra, ta chỉ là một ý niệm, tồn tại trong tầng thứ hai. Giờ nhờ ngươi mà ta đã xuất hiện trong hiện thực, nhưng thời gian rất có hạn, còn nhiều việc phải làm.”

“Nên tất nhiên, ta không chỉ muốn chọc ghẹo ngươi.”

“Yên tâm đi, con trai, yên tâm.”

“Nếu không có ta, ngươi có lẽ vẫn còn mắc kẹt trong tầng thứ hai đấy. Nói đúng không?”

“Ngoài ra, để trả ơn vì đã giúp ta thoát ra, ta sẽ giải đáp một trong những thắc mắc lớn nhất của ngươi.”

“Ngươi quan tâm nhất đến chính là Hiến của mình, phải không?”

“Ta đã từng đi trên con đường thời không mà ngươi đang bước, nhưng chỉ đến nửa chừng thì phải bỏ cuộc, vì nó quá khó khăn.”

“Ta hy vọng ngươi có thể tiếp tục con đường đó. Thôi, tạm biệt nhé, con trai.”

Ngay sau lời nói đó, ngọc giản rạn nứt, những vết nứt lan ra khắp bề mặt chỉ trong chớp mắt.

Cuối cùng, ngọc giản vỡ vụn thành từng mảnh rồi tan thành bụi, biến mất hoàn toàn khỏi thế giới.

Hứa Thanh nhíu mày. Từ những lời nói và hành động của nhân vật nhỏ, hắn cảm nhận được một sự cẩu thả và thiếu nghiêm túc.

Hắn cũng nhận ra rằng, việc ngọc giản tự tan biến không phải là do hắn gây ra, và xung quanh không có dấu hiệu bất thường nào.

“Vậy rốt cuộc mục đích của hắn là gì?”

Hứa Thanh trầm ngâm, ánh mắt quan sát bốn phía. Đúng lúc đó, hắn cảm nhận được có gì đó thay đổi trên tay mình.

Ngọc giản vừa biến mất, giờ đây từ hư không tụ lại và xuất hiện một lần nữa trong tay hắn.

Cùng lúc đó, giọng nói quen thuộc lại vang lên, mang theo sự chế giễu:

“Haha! Ngươi có thất vọng không? Có đang mắng ta trong lòng không? Có nghĩ rằng sau tất cả những gì đã trải qua, thứ nhận lại chỉ là mấy lời này?”

Hứa Thanh im lặng.

“Không nói gì à? Chắc ta đoán đúng rồi, ha ha ha!”

“Và giờ, ta đoán xem ngươi đang nghĩ gì. Ngươi chắc chắn đang tự hỏi, liệu ta sẽ cho ngươi một truyền thừa đặc biệt hoặc tiết lộ bí mật nào đó, đúng không?”

Nhân vật nhỏ ho khan rồi nói tiếp:

“Để ta nói cho rõ nhé. Ngươi… đoán… sai… rồi!”

“Thực ra… chẳng có gì hết! Ha ha ha! Tạm biệt, con trai!”

Lập tức, ngọc giản lại tan vỡ và biến mất lần nữa.

Nghe xong, Hứa Thanh thở ra một hơi dài, cơn bực tức ban đầu dần tan biến.

Hắn đã xác định rõ ràng một điều: Cực Quang Tiên Chủ chắc chắn có vấn đề về thần trí.

Việc Tiên Tôn trấn áp và tiêu diệt Cực Quang có lẽ không sai chút nào.

Không muốn phí thêm thời gian, Hứa Thanh quay mắt về phía điện thờ trước mặt.

Từ bên ngoài Tiên Cung, hắn từng nhìn thấy khung cảnh yên bình, với tiếng tiên âm du dương và quang cảnh như một thế giới thịnh vượng.

Nhưng giờ khi ở, cảnh tượng hoàn toàn khác.

Điện thờ giờ đây hoang tàn, mang theo cảm giác hiu quạnh và in đậm dấu vết của thời gian.

Một số khu vực đã sụp đổ, bên trong trống rỗng, không còn bất kỳ bảo vật nào.

“Với việc Tiên Cung nhiều lần được mở ra và vô số tu sĩ đã đến đây, phần lớn bảo vật và truyền thừa có lẽ đã bị lấy đi từ lâu.”

“Nhưng vì Tiên Cung quá rộng lớn, và mỗi lần mở ra lại là các khu vực khác nhau, nên vẫn còn cơ duyên ẩn giấu, thu hút người đến đây.”

“Nhưng với ta, trọng tâm không phải là tầng thứ ba này. Trọng tâm là… tầng thứ tư, chỉ những người có Hiến mới có thể bước vào!”

Hứa Thanh trầm ngâm, rồi bắt đầu tiến về phía trước.

Hắn dự định sẽ thăm dò tầng thứ ba để tìm kiếm lối vào tầng thứ tư. Ngọc giản liên tục xuất hiện và tan biến không còn khiến hắn bận tâm nữa.

Tuy nhiên, chính thái độ bỏ mặc của hắn dường như lại gây ra tác động đặc biệt. Khi hắn mới chỉ bước được mười bước, ngọc giản lại xuất hiện trong lòng bàn tay, lạnh như băng.

Và giọng nói quen thuộc lại vang lên từ bên trong:

“Haha, ta lại tới rồi! Ta đoán xem nhé, chắc trong đầu ngươi đang nghĩ ta có vấn đề đúng không? Rồi lại tự nhủ rằng Tiên Tôn giết ta là hoàn toàn đúng đắn? Ta…”

Không đợi giọng nói nói hết, Hứa Thanh siết chặt tay, khiến ngọc giản vỡ nát thành bụi trong một tiếng "rắc".

Giọng nói bên trong bị chặn đứng giữa chừng.

Không để tâm thêm, Hứa Thanh tiếp tục tiến về phía trước, vượt qua điện thờ đổ nát, phóng tầm mắt nhìn xa.

Nhưng chưa kịp đi xa, ngọc giản lại xuất hiện trong tay hắn.

Trước khi giọng nói kịp vang lên, Hứa Thanh lại bóp nát nó, khiến ngọc giản tan thành bụi lần nữa.

Sau đó, hắn bay lên không trung, thả thần thức ra để cảm nhận toàn bộ khu vực xung quanh.

Mặc dù chỉ là một phần của Tiên Cung, nhưng khu vực này vẫn vô cùng rộng lớn, gần tương đương với một thế giới nhỏ.

Trong cảm nhận của hắn, có vô số điện thờ, lầu các, và vườn linh thảo.

Ngoài ra, hắn còn nhìn thấy núi non, sông ngòi – nhưng đa phần đã sụp đổ và cạn khô.

Các công trình phần lớn đều đã hoang tàn, chỉ còn lại những tàn tích cùng những dấu vết của trận pháp đã tan vỡ.

Tuy nhiên, vẫn còn một vài nơi nguyên vẹn, nhưng chúng đều được bao phủ bởi các cấm chế. Trong không gian, đôi lúc xuất hiện những sợi tơ đen bí ẩn, di chuyển bất chợt, có thể cắt đứt mọi thứ khi chúng lướt qua.

Ngoài ra, thời tiết trong khu vực cũng rất khác thường.

Ở một số nơi, mưa không ngừng rơi; ở nơi khác, mặt đất liên tục rung chuyển. Có nơi vang lên sấm sét đì đùng, và chỗ khác lại có bão tố gào thét.

Chương 2536: Để Ta Nói Hết Lời! (2)

Thậm chí, không gian nơi đây cũng thay đổi liên tục, khi thì biến mất, khi lại xuất hiện đột ngột, khiến mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Một người có thể đang đứng ở nơi này, nhưng chỉ với một bước chân, lập tức xuất hiện ở một nơi hoàn toàn khác.

Toàn bộ khu vực này không ngừng thay đổi, không bao giờ ổn định.

Hứa Thanh cũng cảm nhận được một vài tu sĩ khác đang có mặt ở đây.

Có những người đi một mình, số khác lại hợp tác cùng nhau, tất cả đều lang thang khắp khu vực để tìm kiếm cơ duyên.

Trong khi cảm nhận, Hứa Thanh phát hiện rằng một số lượng lớn tu sĩ đã biến mất so với lúc hắn quan sát từ bên ngoài.

Hắn không cảm nhận được khí tức của Địa Linh Lão Tổ, cũng như không tìm thấy dấu vết của Lý Mộng Thổ.

Hứa Thanh khẽ nheo mắt, nhìn về phương xa.

“Có lẽ, trong thời gian ta chưa lên đến đây, đã xảy ra những trận chém giết ác liệt.”

“Hoặc có thể, đã có cách nào đó đưa bọn họ đến những khu vực khác. Dù sao thì Tiên Cung đã được mở ra nhiều lần, việc có phương thức để tiến vào những khu vực chưa lộ diện là điều bình thường.”

“Còn về tám vị tinh tú, có lẽ họ đã tiến vào tầng thứ tư.”

Nhìn vào những chi tiết còn sót lại trong các công trình, Hứa Thanh bắt đầu nhớ lại những gì mình đã quan sát bên ngoài Tiên Cung. So sánh với cảnh tượng hiện tại, hắn xác định rằng khu vực này thuộc về phía Đông của Tiên Cung.

“Khu vực phía Đông… chính là nơi có giảng đạo.”

Nhìn thấy ngọc giản lại một lần nữa hình thành trong tay, Hứa Thanh không ngần ngại siết chặt và bóp nát nó.

Trong suốt quá trình bay xuyên qua Tiên Cung, ngọc giản liên tục xuất hiện, và mỗi lần như vậy, Hứa Thanh đều nghiền nát nó ngay lập tức.

Lời nói của nhân vật nhỏ vang lên từng đoạn ngắt quãng:

“Ngươi quá đáng lắm rồi! Con trai, ta…”

Rắc!

“Ah! Ngươi để ta nói xong câu đã, ta chỉ…”

Rắc!

“Aaaa! Cho ta nói hết lời đã!”

Rắc!

Hết lần này đến lần khác, cứ mỗi khi ngọc giản xuất hiện, nó lại bị bóp vỡ ngay lập tức.

Một canh giờ trôi qua, Hứa Thanh đã thăm dò gần hết khu vực này. Đúng lúc đó, ngọc giản lại hiện lên, và lần này Hứa Thanh bóp nó chậm hơn một chút.

Lập tức, từ trong ngọc giản vang lên tiếng nhân vật nhỏ la hét:

“Đừng bóp nữa! Đừng bóp nữa! Nếu bóp thêm lần nữa, ta chết thật đấy! Ta sẽ cho ngươi lợi ích, chỉ cần gọi ta là ‘Cực Quang lão cha’, bất kỳ lúc nào trong bí cảnh này, ta sẽ giúp ngươi hiểu rõ về Hiến!”

Hứa Thanh mặt không đổi sắc, ngón tay chuẩn bị siết chặt.

“Tiền bối! Gọi ta là tiền bối! Được chưa?”

Nghe thế, Hứa Thanh gật đầu nhẹ:

“Giao dịch thành công.”

Từ trong ngọc giản phát ra tiếng thở phào nhẹ nhõm, rồi giọng nhân vật nhỏ hậm hực:

“Nhưng ngươi phải hứa không bóp ta nữa! Ngươi đúng là chuyên gia bắt bẻ. Cảm giác như ngươi từng được huấn luyện chuyên nghiệp vậy!”

Hứa Thanh phớt lờ lời phàn nàn, tiếp tục xuyên qua các tàn tích của Tiên Cung. Cuối cùng, hắn cũng đến được nơi giảng đạo mà hắn từng thấy từ bên ngoài.

Tuy nhiên, nơi đây giờ chỉ còn lại sự hoang tàn và trống rỗng, chẳng còn lại bất kỳ dấu vết hay bảo vật nào.

Hứa Thanh không tỏ ra thất vọng. Kết quả này đã nằm trong dự đoán của hắn. Sau khi kiểm tra xung quanh một chút, hắn quyết định sẽ tìm ai đó để hỏi cách vào tầng thứ tư.

Ngay lúc đó, giọng cười lạnh của nhân vật nhỏ từ ngọc giản vang lên:

“Ngươi tìm mãi cũng vô ích thôi. Ngươi còn chẳng hiểu ý nghĩa thực sự của tầng thứ ba này!”

Khi nghe được nửa đầu câu nói, Hứa Thanh ngay lập tức có ý định bóp nát ngọc giản.

Nhưng chính nửa sau của câu nói đã cứu mạng ngọc giản.

“Ồ, vậy ý nghĩa của tầng này là gì?” Hứa Thanh bình tĩnh hỏi.

Nhân vật nhỏ trong ngọc giản cười đầy tự mãn:

“Ngươi phải cầu xin ta, ta mới nói cho ngươi biết!”

Không chút do dự, Hứa Thanh điềm tĩnh nói:

“Cầu xin ngươi.”

“Hả?” Nhân vật nhỏ trong ngọc giản sững lại.

“Ngươi... Ngươi đâu rồi phong cốt của mình? Cốt khí của ngươi đâu? Sao lại dễ dàng cầu xin ta thế này?”

Hứa Thanh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhìn chằm chằm vào ngọc giản.

Giờ đây, hắn đã quá quen với nhân vật nhỏ này và có đủ kinh nghiệm để đối phó với nó.

Hắn thầm nghĩ: “Dùng cách đối phó với đại sư huynh là đủ rồi.”

Hắn nhẹ nhàng nhắc nhở:

“Ngươi phải giữ lời.”

Nhân vật nhỏ trong ngọc giản khẽ bĩu môi, rồi miễn cưỡng nói:

“Được rồi, ta sẽ nói cho ngươi.”

“Tầng thứ ba này, đối với những tu sĩ không sở hữu Hiến, chỉ đơn thuần là nơi tìm kiếm cơ duyên và tạo hóa. Nhưng những thứ đó đều rất cạn cợt.”

“Mọi thứ thực sự quý giá đều nằm ở những tầng sau, đặc biệt là từ tầng thứ tư trở đi!”

“Tuy nhiên, chỉ những ai có Hiến mới đủ tư cách bước vào tầng thứ tư. Nhưng đối với những tu sĩ có tham vọng vào tầng ấy, tầng thứ ba này lại có một tác dụng khác.”

“Tầng này là nơi ngươi cần có được một thân phận!

“Bởi vì tầng thứ tư liên quan đến thời gian và không gian, và nó đã được đóng băng trong quá khứ.”

“Thân phận mà ngươi có được ở tầng ba sẽ quyết định ngươi trở thành ai khi bước vào tầng thứ tư.”

“Nói cách khác, khi ngươi vào tầng thứ tư, ngươi sẽ như được đưa ngược trở lại Tiên Cung Cực Quang trong quá khứ, để trải nghiệm cơ duyên và số phận của mình.”

“Vì vậy, thân phận của ngươi ở đây là vô cùng quan trọng!”

Hứa Thanh nghe vậy, cảm thấy tâm trí khẽ dao động.

“Làm thế nào để có được thân phận?” hắn hỏi.

Nhân vật nhỏ trong ngọc giản trở nên vô cùng đắc ý, giọng nói đầy tự mãn:

“Ta không nói cho ngươi!”

Chương 2537: Bảo Vật ở Nam Thiên (1)

Nghe thấy giọng điệu tinh quái lại vang lên từ ngọc giản, Hứa Thanh không do dự bóp nát nó thêm một lần nữa.

Rắc!

Ngọc giản tan thành bụi, nhưng Hứa Thanh vẫn bình tĩnh ngồi xuống, khoanh chân, yên lặng chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau, cảm giác lạnh từ lòng bàn tay lại xuất hiện. Ngọc giản, sau khi đã bị nghiền nát không biết bao nhiêu lần, một lần nữa hình thành.

Lần này, Hứa Thanh quan sát kỹ quá trình xuất hiện của nó.

Đầu tiên, một điểm nhỏ lóe lên trong lòng bàn tay.

Sau đó, các điểm liên kết với nhau tạo thành đường thẳng, và những đường này bắt đầu xoắn lại, càng lúc càng nhiều, cho đến khi chúng tạo thành mặt phẳng – chính là hình dạng ban đầu của ngọc giản từ tầng thứ hai.

Cuối cùng, ngọc giản hấp thụ một loại sức mạnh huyền diệu từ thế giới thực, mang đến cho nó một chiều cao và cảm giác chân thực.

Một ngọc giản thực sự được hình thành.

Hứa Thanh chăm chú quan sát, không phải lần đầu hắn theo dõi quá trình này. Với mỗi lần nghiền nát và tái tạo, hắn đã rút ra nhiều hiểu biết.

“Ngọc giản này từ hư vô bước ra thế giới thực, dựa vào sức mạnh của Hiến Thời Không. Nhưng hướng đi của loại Hiến này khác với Hiến của ta.”

“Bên trong có thứ gì đó giống như… sức mạnh của sự tưởng tượng.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Hiến Thời Không của hắn được xây dựng trên nền tảng của

Ngũ Hành, kết hợp giữa thời gian và không gian, mang đặc tính vĩ mô.

Còn Hiến của Cực Quang Tiên Chủ, lại có khả năng triệu hồi vật từ thế giới vi mô, biến chúng thành thực thể trong hiện thực.

Giữa dòng suy nghĩ, giọng của nhân vật nhỏ lại vang lên từ ngọc giản, đầy phẫn nộ và bực bội:

“Ngươi thật quá đáng! Có để ta nói hết câu không hả!?”

“Ta đâu có nói là không nói cho ngươi!”

“Ngươi không thể đối xử với ta như vậy được! Ta đã giúp ngươi thoát khỏi tầng thứ hai cơ mà!”

“Ngươi đúng là đồ vô ơn!”

Nghe vậy, Hứa Thanh nghiêm túc suy nghĩ, nhận thấy lời nói của nhân vật nhỏ không phải là không có lý.

Hắn đứng dậy, chỉnh lại trang phục, rồi cung kính chắp tay cúi đầu hành lễ trước ngọc giản.

Hành động này khiến nhân vật nhỏ sững sờ:

“Ngươi… Ngươi làm gì vậy?”

Hứa Thanh vẫn giữ vẻ bình thản, nhặt ngọc giản lên và siết nhẹ trong tay, giọng nói điềm tĩnh:

“Xin hãy cho ta biết.”

Nhân vật nhỏ im lặng một lúc. Nó cảm nhận được lực từ bàn tay của Hứa Thanh – chỉ cần thêm chút lực, ngọc giản sẽ lại tan thành bụi.

“Sao ta cảm giác hắn hành lễ xong thì càng thêm bình tĩnh nhỉ…”

Nhân vật nhỏ cảm thấy đầu óc quay cuồng. Cách hành xử của Hứa Thanh làm nó khó đối phó, bởi hắn có vẻ như đã tự tạo ra một nguyên tắc riêng trong đầu mình: Hành lễ xong là có thể phá hủy không do dự.

“Người như thế này… thật là khó đối phó!”

Cuối cùng, nhân vật nhỏ bất lực, không muốn lại bị bóp nát, nó đành nói với giọng bực bội:

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!”

Hứa Thanh khẽ nheo mắt.

“Ta không nói ngươi!” Nhân vật nhỏ vội vàng thanh minh.

“Ta đang nói về đám tiểu tử đã vào đây! Ngươi không thấy à? Suốt bao năm qua, bọn chúng vào đây và lấy sạch mọi thứ của ta!”

“Chúng không chừa lại gì, từ hoa cỏ đến từng viên gạch. Ngay cả mái ngói, bọn chúng cũng đập ra rồi mang đi!”

“Nhưng may thay, ta vẫn còn một món đồ chơi cũ từ thuở nhỏ. Bọn chúng chưa tìm thấy nó.”

“Nếu ngươi giúp ta lấy lại món đồ ấy, ta sẽ cho ngươi biết cách có được thân phận, và thậm chí là cách có được một thân phận tốt hơn!”

“Thế nào rồi?”

Hình ảnh khuôn mặt to tướng của nhân vật nhỏ hiện lên trên ngọc giản, đầy vẻ mong chờ khi nhìn Hứa Thanh.

“Món đồ đó nằm ở Nam Thiên Sơn.”

“Dù không thuộc khu vực này, nhưng ta có cách đưa ngươi qua đó.”

“Nhanh lên, ta cảm nhận được vài tên trộm đang đến gần nơi đó rồi!”

Nam Thiên Sơn, gần đỉnh núi, bốn bóng người đang vất vả leo lên, ba người đi trước, một người bám sát phía sau.

Kẻ đi sau là một trung niên mặc áo đen, trên tay cầm một chiếc la bàn bạc. Hắn khoác áo gấm, đầu đội vương miện vàng, khuôn mặt sắc bén và đầy vẻ khắc nghiệt.

Dù hắn đi sau, ánh mắt vẫn quét qua ba người phía trước như diều hâu rình mồi, theo dõi từng hành động của họ. Đồng thời, ngón tay hắn gõ nhẹ lên chiếc la bàn, tiếng gõ trong trẻo và lan rộng ra xung quanh, khiến không gian xung quanh vặn vẹo như để thị uy quyền lực.

Mỗi lần âm thanh vang lên, cả ba người phía trước đều khẽ run rẩy.

Trong ba người này, có hai nam và một nữ.

Người đàn ông đầu tiên có thân hình trung bình, hơi mập, tóc thưa thớt, khuôn mặt hốc hác, ánh mắt toát lên vẻ mệt mỏi và phong trần.

Người phụ nữ bên cạnh, dù đã trung niên, nhưng vóc dáng vẫn cân đối, gương mặt khá thanh tú. Tuy nhiên, làn da hơi vàng, đặc biệt đôi mắt mang sắc cam, khiến vẻ ngoài của nàng có phần kỳ quái.

Người cuối cùng là một lão giả gầy gò, lưng hơi còng, mái tóc bạc trắng. Dấu ấn của tuổi tác và sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt ông.

Nếu Hứa Thanh có mặt ở đây, hắn chắc chắn sẽ nhận ra ngay: Đây chính là Địa Linh Lão Tổ.

Sắc mặt của ba người đều ảm đạm và đầy nặng nề, mỗi người đều mang trong lòng nỗi uất ức. Họ không tự nguyện leo lên ngọn núi này, nhưng không có cách nào thoát thân.

Bởi vì ba sợi tơ đen đã gắn liền với linh hồn của họ, bị điều khiển bởi chiếc la bàn của kẻ trung niên kia. Họ chỉ có thể trở thành kẻ dò đường cho hắn.

Nhớ lại quá trình đã trải qua, Địa Linh Lão Tổ nghiến răng đầy căm phẫn.

Chương 2538: Bảo Vật ở Nam Thiên (2)

Ban đầu, khi bước vào tầng thứ ba, mọi thứ đối với ông diễn ra khá suôn sẻ. Mặc dù Lý Mộng Thổ đã rời đi, ông vẫn có kế hoạch riêng của mình và đang tiến dần đến mục tiêu.

Mục tiêu của ông là một loại linh thảo quý hiếm, theo thông tin từ tổ sư của Vân Môn Nhất Mạch, loại thảo dược này có thể tăng xác suất đột phá tu vi.

Linh thảo nằm ở một nơi rất kín đáo. Năm xưa, tổ sư của Vân Môn Nhất Mạch đã tìm ra nó, nhưng do thiếu chuẩn bị nên không thể lấy đi và đành để lại thông tin cho hậu thế.

Cuối cùng, thông tin này đã rơi vào tay Địa Linh Lão Tổ.

Nhưng ngay khi ông sắp lấy được linh thảo, một tu sĩ mạnh mẽ sở hữu bảo vật Hiến xuất hiện.

Kẻ này không chỉ lấy đi linh thảo mà còn trấn áp Địa Linh Lão Tổ, khống chế linh hồn ông.

Suốt hành trình, tên tu sĩ này đã bắt giữ bảy tu sĩ khác và dùng họ làm công cụ dò đường, cuối cùng đưa tất cả đến Nam Thiên Sơn.

Trong quá trình leo núi, bốn tu sĩ đã bỏ mạng, chỉ còn lại Địa Linh Lão Tổ và hai người đồng hành, cả ba đều trọng thương.

“Gần đến đỉnh rồi, nơi đó chắc chắn là mục tiêu của hắn. Nhưng... lúc đạt đến đỉnh, rất có thể cũng là lúc hắn giết hết chúng ta để diệt khẩu.”

Địa Linh Lão Tổ lo lắng, nhưng không có cách nào thoát khỏi tình cảnh này. Hai người còn lại cũng mang nỗi tuyệt vọng tương tự.

“Ngươi có thấy chiếc thuyền giấy đó không? Đó chính là món đồ chơi của ta.”

Giọng nhân vật nhỏ vang lên từ ngọc giản khi Hứa Thanh đang đứng trong đại điện của Tiên Cung, trước bức tường khắc họa Nam Thiên Sơn.

Bức họa này vô cùng sống động, miêu tả rõ ràng một ngọn núi cao chọc trời, bao quanh bởi mây mù. Trong bức tranh ấy, có thể thấy một chiếc thuyền giấy đang lơ lửng trong một hồ nước trên đỉnh núi.

Trong khi đó, tại Nam Thiên Sơn, ba tu sĩ gồm Địa Linh Lão Tổ và hai người đồng hành khác, bị ép buộc phải tăng tốc bước chân, tiến dần đến đỉnh núi.

Kẻ trung niên áo đen, cầm la bàn, không ngừng điều khiển họ bằng những sợi tơ đen gắn với linh hồn.

Hắn không chút do dự, trong ánh mắt rực cháy lên tham vọng, không hề giấu diếm khao khát muốn sở hữu chiếc thuyền giấy.

“Cảm ơn các vị đã giúp đỡ. Chỉ cần các ngươi cố thêm chút nữa, lên đến đỉnh, các ngươi sẽ được tự do.”

Nhưng cả ba người đều hiểu rõ rằng, lời hứa này chỉ là lời dối trá.

Tuy nhiên, sức ép từ la bàn khiến họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải tiếp tục tiến lên, dẫu biết rằng đỉnh núi có thể sẽ là nơi chôn xác của họ.

Địa Linh Lão Tổ nghiến răng, lòng đầy căm phẫn, nhưng không thể làm gì hơn. Bốn đồng bạn đã bỏ mạng trên đường, giờ chỉ còn lại ba người đang lảo đảo tiến về đỉnh núi, bị ép phải dò đường bằng mạng sống của mình.

Cảnh tượng từ trên cao cho thấy, Nam Thiên Sơn là ngọn núi duy nhất trong thế giới này, bốn phía chỉ toàn là sương mù vô tận.

Nếu tiếp tục nâng cao tầm nhìn, thế giới này sẽ dần thu nhỏ lại, và cuối cùng, toàn bộ Nam Thiên Sơn trở thành một bức bích họa khắc trên tường.

Đây chính là Nam bộ của Tiên Cung, nơi một đại điện vẫn được bảo tồn gần như nguyên vẹn.

Bên trong điện, các bức tường khắc họa vô số đồ hình và cảnh tượng. Tâm điểm là Nam Thiên Sơn – ngọn núi nơi cất giữ thuyền giấy.

Hứa Thanh đứng trước bức họa, lặng lẽ quan sát.

Nhân vật nhỏ trong ngọc giản, với giọng điệu đắc ý, nói tiếp:

“Đó là món đồ chơi từ thuở nhỏ của ta. Nhanh lên, giúp ta lấy nó về trước khi bọn trộm lấy mất!”

Nhân vật nhỏ vội vàng lên tiếng.

Chương 2539: Thân Phận ở Tầng Thứ Tư (1)

Sương mù dày đặc trước mắt trải dài vô tận, che khuất toàn bộ tầm nhìn, khiến người ta mất phương hướng và không thể xác định đường đi đúng.

Đây chính là thế giới bên trong bích họa.

Nhưng Hứa Thanh vẫn bình tĩnh.

Khi bước vào thế giới này, hắn cảm thấy cảm giác quen thuộc, như thể nó mang bóng dáng của tầng thứ hai, nhưng lại pha trộn thêm đặc điểm của tầng thứ ba.

“Thế giới này nằm giữa tầng hai và tầng ba – vừa là một thế giới độc lập, vừa giống như một tầng bên trong tầng khác, tựa như thiên trong thiên, giới trong giới.”

Hứa Thanh kích hoạt Hiến Thời Không, để tư duy của mình nâng lên một bậc, kéo theo thân thể lao xuống phía dưới với tốc độ nhanh như chớp.

Hắn xuyên qua lớp sương mù dày đặc, không biết đã bao lâu trôi qua cho đến khi sương mù trở nên mỏng hơn.

Cuối cùng, khi lớp sương tan đi, một ngọn núi khổng lồ hiện ra trước mắt.

Ngọn núi này đen kịt, không có bậc thang nhân tạo, và toàn bộ đều toát ra khí tức hoang vu. Trên núi không có cây cỏ, tất cả chỉ là những khối đá trơ trọi – như cột sống của thế giới này.

Tuy nhiên, những dao động của vô số cấm chế ẩn hiện khắp núi, bao trùm toàn bộ ngọn núi này.

“Chính là nơi này! Chính là đây!”

Nhân vật nhỏ trong ngọc giản hào hứng reo lên, thúc giục:

“Nhanh lên con trai, món đồ của ta nằm ở đỉnh núi!”

Hứa Thanh biết rằng không thể thay đổi cách nói chuyện của nhân vật nhỏ, dù hắn đã nghiền nát ngọc giản hàng trăm lần, đối phương chỉ ngoan ngoãn trong chốc lát rồi lại quay về thái độ cũ.

Vì vậy, Hứa Thanh chỉ khẽ nhíu mày, nhưng không đáp lại lời thúc giục. Hắn tập trung quan sát ngọn núi và chuẩn bị hành động.

Hắn nhún người và lao về phía đỉnh núi. Nhưng ngay lúc đó, một lực cản vô hình xuất hiện, ngăn cản hắn. Khi nhận ra điều này, hắn buộc phải hạ xuống chân núi.

“Ồ?”

Hứa Thanh khẽ nhíu mắt, suy ngẫm.

“Bước thẳng lên đỉnh núi không hề dễ dàng…”

Nhân vật nhỏ cười khẩy, giọng đầy tự mãn:

“Đây là nơi bí mật của ta! Dù đã qua nhiều năm, những cấm chế ta để lại vẫn chưa hoàn toàn mất đi. Ngươi đừng mong lên thẳng đỉnh núi trong một bước!”

“Nhưng với sức mạnh Hiến Thời Không của ngươi, việc leo lên cũng không khó khăn đâu. Mau lên!”

Không đáp lại lời nói của nhân vật nhỏ, Hứa Thanh tiếp tục quan sát thật kỹ. Sau khi nhìn thấu tất cả cấm chế ẩn giấu, hắn mới bước chân vào ngọn núi.

Khi chân vừa chạm đất, một làn sóng dao động từ dưới chân hắn tỏa ra, khiến toàn bộ ngọn núi rung chuyển. Cấm chế ngay lập tức kích hoạt, tạo ra hỏa diễm cuồn cuộn lao về phía Hứa Thanh.

Tuy nhiên, hỏa diễm xuyên qua thân thể hắn như thể hắn không hề tồn tại.

Hứa Thanh bình thản bước tiếp.

Mỗi bước chân của hắn khiến ngọn núi rung chuyển mạnh hơn, kéo theo cấm chế liên tục bùng nổ. Nhưng do sự chênh lệch tầng cấp, tất cả những cấm chế này đều không thể chạm đến hắn.

Hứa Thanh bắt đầu tăng tốc, lao thẳng lên đỉnh núi.

Trên đường đi, vô số cấm chế được kích hoạt, tạo thành bão tố, biển lửa, và những lưỡi kiếm vô hình. Thậm chí, có những khoảng không gian bị chia cắt và bóp méo, cùng với sự nhiễu loạn thời gian.

Những cấm chế này kết hợp với nhau tạo thành một cơn sóng dữ mang khí thế kinh hoàng, nhưng Hứa Thanh vẫn điềm tĩnh bước đi, như thể hắn chỉ đang dạo chơi trong sân nhà mình.

Lúc này, ở gần đỉnh núi, kẻ trung niên áo đen cầm la bàn đột nhiên cảm nhận được những dao động mạnh mẽ.

Hắn quay đầu lại, và ngay khi nhìn thấy cấm chế trên núi liên tục bùng nổ, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Dù không thể nhìn thấy Hứa Thanh, hắn vẫn nhận ra rằng một kẻ vô cùng mạnh mẽ đang tiến lên.

Đôi mắt hắn co rút lại, trái tim bắt đầu đập loạn nhịp vì lo sợ và hoang mang.

“Kẻ nào có thể gây ra hỗn loạn như vậy?”

“Chẳng lẽ… là một trong tám vị Tinh Tú?”

Hơi thở của kẻ trung niên áo đen trở nên gấp gáp, lòng đầy lo âu. Hắn cảm nhận được từ la bàn Hiến bảo rằng có một khí tức vô cùng đáng sợ đang nhanh chóng lao đến từ vùng cấm chế bên dưới.

Không có thời gian do dự, hắn ngay lập tức điều khiển la bàn, vừa ép buộc ba người Địa Linh Lão Tổ tăng tốc, vừa sử dụng Hiến bảo tạo ra một sợi dây đen, phóng thẳng vào vùng cấm chế.

Địa Linh Lão Tổ cùng hai người đồng hành cũng nhận thấy sự hỗn loạn từ cấm chế. Dù họ không thể “nhìn thấy” rõ ràng do không sở hữu Hiến bảo, nhưng không cần cảm nhận cũng biết rằng tình thế đã thay đổi.

“Có người đến!”

“Nhìn thái độ và hành động của hắn, kẻ đó chắc chắn rất mạnh!”

“Cơ hội sống sót đã xuất hiện!”

Chương 2540: Thân Phận ở Tầng Thứ Tư (2)

Cả ba người tuy bị khống chế, nhưng trong lòng tràn đầy hy vọng, bởi dù kẻ tới là ai, đó cũng là biến số. Và biến số chính là hy vọng duy nhất trong hoàn cảnh tuyệt vọng.

Trong lúc đó, sợi dây đen từ la bàn đã nhanh chóng xâm nhập vào vùng cấm chế, lao thẳng đến khu vực đang phát ra khí tức đáng sợ.

Sợi dây này được tạo ra từ Hiến bảo, mang theo quyền năng mạnh mẽ và có khả năng chạm đến những thứ vượt ra khỏi giới hạn thế giới này.

“Chỉ có Hiến mới đối kháng được với Hiến.”

Nhưng ngay khoảnh khắc sợi dây chạm đến vùng cấm chế, một tiếng rắc vang vọng khắp thế giới vang lên.

Tiếng nứt vỡ này khiến Địa Linh Lão Tổ cùng hai người kia run rẩy toàn thân, và sự liên kết khống chế linh hồn của họ xuất hiện sơ hở. Không bỏ lỡ cơ hội, cả ba người lập tức bùng nổ sức mạnh, phá vỡ khống chế và tự do.

Kẻ trung niên áo đen phun ra một ngụm máu, sắc mặt kinh hãi tột độ. Hắn nhận ra khí tức đáng sợ từ vùng cấm chế đang lao ra với tốc độ không tưởng.

Hắn hiểu rằng, giờ đây chỉ còn hai lựa chọn:

Khuất phục – nhưng điều này chưa chắc đã cứu được mạng hắn.

Bạo phát – cược tất cả để đạt được mục tiêu.

Với ánh mắt điên cuồng, hắn chọn cách thứ hai: Lao về phía đỉnh núi.

“Chỉ cần có thêm một Hiến bảo nữa, ta sẽ lật ngược tình thế!”

“Nếu có hai Hiến bảo, ngay cả gặp phải Tinh Tú, ta vẫn có cơ hội sống sót!”

Nghĩ vậy, hắn tăng tốc, để lại tàn ảnh trên đường, chỉ còn cách đỉnh núi vài bước chân.

Nhưng… Hứa Thanh đã đi trước một bước.

Với sức mạnh của Hiến Thời Không, hắn di chuyển trong dòng chảy thời gian, tốc độ nhanh hơn bất kỳ ai.

Chỉ trong nháy mắt, giữa lúc các cấm chế bùng nổ, Hứa Thanh đã xuyên qua tất cả, xuất hiện ngay trước mặt kẻ trung niên áo đen – ở đỉnh núi.

Cảnh tượng này không ai khác có thể thấy, ngoại trừ kẻ trung niên với la bàn Hiến bảo trong tay.

Hắn sững sờ, hơi thở dồn dập, mắt đỏ rực vì phẫn nộ và tuyệt vọng. Thành quả mà hắn đã chuẩn bị suốt nhiều năm, cuối cùng lại rơi vào tay kẻ khác ngay trước mắt.

Trong cơn cuồng nộ, hắn nắm chặt la bàn, một tay kết ấn, chỉ thẳng vào Hứa Thanh.

Lập tức, năm sợi dây đen dày như ngón tay bắn ra từ la bàn, uốn lượn như năm con rắn đen, tạo ra vặn vẹo không gian, mang theo sức mạnh vượt ra ngoài thế giới này và lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh khẽ quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng, không chút dao động.

Hiến Thời Không bùng nổ mạnh mẽ.

Thời gian bị bóp méo, năm sợi dây đen bị phân rã.

Không gian bị điều chỉnh, các sợi dây đen bị cô lập trong những khoảng không riêng biệt.

Nếu những sợi dây đen đó là dòng suối, thì Hiến Thời Không của Hứa Thanh chính là dòng sông lớn – vừa chặn đứng, vừa nuốt chửng.

Trong khoảnh khắc, hai lực lượng va chạm, tạo ra sóng xung kích kinh hoàng.

Trong vô tận thời không, những dòng suối nhỏ cuối cùng cũng bị bào mòn và tan biến.

Năm sợi dây đen từ la bàn biến mất không dấu vết.

La bàn vang lên một tiếng rắc nặng nề, và trên bề mặt xuất hiện một vết nứt.

Kẻ trung niên áo đen toàn thân run rẩy, máu chảy từ bảy khiếu, liên tục thối lui trong hoảng loạn. Hắn định tiếp tục ra tay, nhưng ngay khoảnh khắc đó…

La bàn đột ngột tỏa ra hắc quang, hóa thành một khuôn mặt khổng lồ hiện lên giữa không trung.

Khuôn mặt ấy nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, rồi bất ngờ quay lại, há miệng nuốt chửng kẻ trung niên áo đen.

Tiếng thét thảm thiết vang vọng khắp không gian.

Ngay sau đó, khuôn mặt biến mất cùng với luồng hắc quang, và vết nứt trên la bàn cũng tự động liền lại. La bàn rơi xuống đất, bất động.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ hư không, chỉ có Hứa Thanh nghe thấy:

“Mang vật này đến tầng thứ tư, ta sẽ đích thân đến lấy.”

Giọng nói ẩn chứa uy áp đáng sợ, vang vọng như một hồi chuông lớn trong tâm trí Hứa Thanh, khiến hắn chấn động mạnh, thân thể thoát khỏi trạng thái ẩn trong Hiến Thời Không và hiện ra trên đỉnh núi, mắt nhìn thẳng về bầu trời.

Ngay lúc đó, từ dưới chân núi vang lên một tiếng gọi đầy mừng rỡ:

“Đại nhân!”

Địa Linh Lão Tổ nhận ra Hứa Thanh, trong lòng vô cùng kích động.

Nghe thấy tiếng gọi, Hứa Thanh thu lại ánh nhìn từ bầu trời, liếc qua Địa Linh Lão Tổ, rồi khẽ vung tay, gửi đến ông một luồng sức mạnh êm dịu để chữa trị thương thế.

Sau đó, hắn quay người bước đến bên hồ nước trên đỉnh núi, nơi chiếc thuyền giấy đang yên lặng trôi nổi.

Chiếc thuyền giấy trắng tinh, đứng yên trên mặt nước, không chút động đậy.

“Làm thế nào để thu lấy nó?” Hứa Thanh bình tĩnh hỏi.

Nhân vật nhỏ trong ngọc giản cười khúc khích, giọng đầy tinh quái:

“Ngươi cẩn thận hơn ta tưởng đấy! Ta còn tưởng ngươi sẽ lao vào lấy nó ngay lập tức chứ!”

Chương 2541: Thiếu chủ Tiên Cung (1)

Sắc mặt của Hứa Thanh trầm xuống.

Y giơ tay phải lên, bóp nát ngọc giản trong tay.

Sau đó, vạt áo rộng vung lên, cuốn theo lão tổ Địa Linh và những người khác, đưa họ ra khỏi dãy Nam Thiên Sơn, đưa thẳng đến đại điện bên ngoài.

Trong cung điện, ba người gồm lão tổ Địa Linh phục hồi sinh cơ, vô cùng xúc động, cùng nhau kính cẩn cúi chào Hứa Thanh để bày tỏ lòng biết ơn.

“Ta là Linh Nguyệt Tử, người của tộc Thiên Nguyệt vùng Bắc Bộ tinh vực. Đa tạ đạo hữu đã ra tay giúp đỡ, sau này nếu đạo hữu đến Bắc Vực, chỉ cần sai khiến, Linh Nguyệt Tử quyết không từ nan!”

Nữ tu trong nhóm ba người nghiêm túc lên tiếng.

Người trung niên bên cạnh cũng hít sâu một hơi, cẩn trọng nói:

“Ta là Trương Thế Ất của Khởi Linh Môn vùng Nam Vực. Đại ân cứu mạng hôm nay, ta không bao giờ quên. Dù đạo hữu cần giúp đỡ lúc nào, chỉ cần lên tiếng, Trương mỗ nhất định dốc toàn lực!”

Ba người họ đã trải qua hiểm nguy cùng cực, nếu không có sự xuất hiện của Hứa Thanh, cái chết là điều không thể tránh khỏi.

Vì vậy, lòng biết ơn của họ là chân thành xuất phát từ đáy lòng.

Cuối cùng là lão tổ Địa Linh.

Lão kích động vô cùng.

“Đại nhân, cuối cùng ta cũng gặp được ngài.”

Nói xong, lão chợt nhớ ra điều quan trọng hơn, vội vàng truyền âm:

“Đại nhân Lý Mộng Thổ đã từng tìm ngài tại đây, nhưng không gặp được. Cuối cùng, ngài ấy đã đi vào Giới Thứ Tư, trước khi đi còn để lại vài lời dặn dò ta chuyển lại nếu gặp ngài.”

Nghe vậy, Hứa Thanh nhìn về phía lão tổ Địa Linh.

“Đại nhân Lý Mộng Thổ dặn rằng, lão đã tìm ra vị trí lối vào Giới Thứ Tư, đồng thời phát hiện lần này nơi đó đã xảy ra biến cố kỳ lạ.”

“Trước đây chỉ cần thể hiện pháp tắc của mình là có thể bước vào Giới Thứ Tư.”

“Nhưng lần này, có điều kiện đặc biệt. Theo nghiên cứu và khám phá của đại nhân Lý Mộng Thổ, điều kiện đó là… thân phận!”

“Vì vậy, ngoài vị trí lối vào, lão ấy còn bảo ta nói với ngài cách lấy được thân phận tại đây, và tiết lộ thân phận của lão ấy trong Giới Thứ Tư.”

Đôi mắt Hứa Thanh khẽ lóe lên.

“Lối vào Giới Thứ Tư nằm ở vùng Bắc Bộ, nơi có một vùng biển mang tên Bắc Hải.”

Lão tổ Địa Linh nói nhanh, không giấu giếm bất cứ điều gì.

“Trong Bắc Hải có một cánh cổng.”

“Cách để có được thân phận tại tầng này là từ Bắc Hải vớt lên lệnh bài thân phận, điều này phụ thuộc vào cơ duyên.”

“Còn thân phận của đại nhân Lý Mộng Thổ… là bạn đọc của con trai Tiên Chủ Cực Quang.”

“Lão ấy bảo với ngài rằng, trong Giới Thứ Tư lão sẽ đợi ngài.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Qua tiểu nhân, y đã biết việc cần thân phận để vào Giới Thứ Tư.

Kết hợp với lời nhắn của Lý Mộng Thổ, có thể thấy việc này chưa từng xảy ra trước đây.

Vậy… tại sao lần này lại xuất hiện?

Hứa Thanh cúi xuống nhìn bàn tay trống không của mình.

“Là vì nó sao?”

Sau khi suy tư một lúc, Hứa Thanh từ biệt lão tổ Địa Linh và những người khác, bước vào dòng thời gian và không gian, rời khỏi khu vực Nam Bộ.

Y tiến về phía Bắc.

Lúc này, trong tay Hứa Thanh, ngọc giản lại hình thành, giọng của tiểu nhân truyền đến nhanh chóng.

“Đừng giận mà, lần này ta không nói xằng đâu!”

“Thật sự là thân phận đó!”

Hứa Thanh vẫn không thay đổi sắc mặt, chuẩn bị bóp nát ngọc giản một lần nữa. Tiểu nhân vội vã từ trong ngọc giản hiện ra, vung tay lên, lập tức con thuyền giấy trước đó nó giấu biến mất hiện ra lơ lửng giữa không trung.

“Đừng bóp, đừng bóp! Thân phận ở đây!”

Hành động của Hứa Thanh dừng lại, ánh mắt chuyển sang nhìn con thuyền giấy.

Chỉ thấy dưới bàn tay khéo léo của tiểu nhân, thuyền giấy dần bị tháo ra, trở thành một tờ giấy trắng khổng lồ.

Trên tờ giấy, có tám chữ lớn màu bạc được viết:

“Đạo Vị, ngày 21 tháng 6, giờ Sửu.”

Nhìn chằm chằm vào tám chữ này, trong mắt tiểu nhân thoáng xuất hiện một gợn sóng cảm xúc chưa từng có trước đây.

Sau đó, nó giơ tay lên, vẽ trên tờ giấy một bóng hình rực rỡ ngũ sắc.

Bóng hình này chính là dáng vẻ của Hứa Thanh ở tầng thứ hai của thế giới.

Giờ đây, hình ảnh đó hòa vào cùng tám chữ kia.

Làm xong tất cả, tiểu nhân gấp tờ giấy lại, nhưng không gấp thành hình chiếc thuyền như trước mà bao bọc nó xung quanh ngọc giản.

“Dùng tờ giấy này bọc ngọc giản, có thể mượn sức mạnh của tầng thứ hai của thế giới để biến điều hư ảo thành hiện thực. Như thế, mệnh cách sẽ thực sự phù hợp và trở thành sự thật trong hư ảo!”

Vừa bọc giấy, tiểu nhân vừa nhìn về phía Hứa Thanh, giọng nói nghiêm túc, không còn chút nào vẻ bỡn cợt, giống như một trưởng bối đang nhắc nhở.

“Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ tám chữ này, khi vào tầng thứ tư của thế giới, hãy nhẩm lại, ngươi sẽ có được thân phận.”

“Ta cũng thật sự cần ngươi giúp đỡ để đưa ta vào tầng thứ tư.”

“Khi vào đó, ngươi sẽ ngộ đạo của mình, còn ta sẽ làm chuyện của ta…”

“Còn nữa, ta muốn nhắc nhở ngươi vài điều.”

“Dù ngươi có khả năng sử dụng thời không pháp tắc, cũng đừng thử thay đổi lịch sử, vì lịch sử không thể thay đổi, cũng không được phép thay đổi!”

“Nếu không… ngươi sẽ phải chết.”

“Vì vậy, khi vào đó… ngươi chỉ là một người quan sát lịch sử mà thôi.”

Nói đến đây, tiểu nhân đã hoàn toàn bao kín ngọc giản bằng tờ giấy, rồi thân ảnh nó chớp lên, trở lại bên trong ngọc giản.

Sau đó, nó ho khan một tiếng, vẻ bỡn cợt lại hiện lên khi nói câu cuối cùng:

“Con trai à, còn không mau vào tầng thứ tư, quay về quá khứ mà xem cha ngươi đây oai hùng vô song thế nào, làm sao đánh bại thiên hạ, làm sao hiên ngang huy hoàng… và đại chiến với ông nội ngươi!”

Nghe vậy, Hứa Thanh giơ tay bóp ngọc giản.

Nhưng lần này, ngọc giản không vỡ… vì tờ giấy đang bảo vệ nó.

Trong ngọc giản, tiếng cười của tiểu nhân lại vang lên.

“Haha, lần này ngươi không bóp nát được đâu. Thôi đừng tốn sức nữa, ta biết ngươi khó chịu với ta, nhưng đây là lời cuối cùng ta nói với ngươi trong kiếp này.”

“Tiểu tử, chúng ta… gặp lại ở tầng thứ tư nhé!”

Nói xong, ngọc giản trong tay Hứa Thanh tự cháy rụi, trong chớp mắt hóa thành tro bụi, tan biến vào hư không.

Hứa Thanh im lặng.

Trong lòng y suy ngẫm về những lời của tiểu nhân, đồng thời cân nhắc lợi và hại của thân phận này.

Rõ ràng, dù nhìn theo cách nào, thân phận này đều có ưu thế hơn so với các thân phận khác.

Theo những manh mối hiện có, Hứa Thanh có thể nhận ra rằng trong tầng thứ tư của thế giới, thân phận… vô cùng quan trọng.

Chương 2542: Thiếu chủ Tiên Cung (2)

Thân phận quyết định cơ duyên, quyết định tạo hóa và mức độ khám phá.

Thậm chí, nó còn quyết định quyền hạn trong tầng thứ tư.

Quan trọng hơn, vào khoảnh khắc tiểu nhân vẽ hình ảnh ngũ sắc trên tờ giấy, Hứa Thanh cảm nhận được một lực dẫn vô hình nào đó bám lấy bản thân, tựa như liên kết với mệnh cách của y.

Đồng thời, thế giới dường như cũng đã thay đổi.

Nó mang lại cho y một cảm giác thiện ý.

Sau một lúc, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phương Bắc.

Thân hình y chớp động, bước vào dòng chảy thời không.

Y băng qua tầng thứ ba của thế giới, không dừng lại chút nào, tiến thẳng về phía Bắc cho đến khi trông thấy một đại dương mênh mông.

Sóng biển cuộn trào, kéo dài vô tận.

Những đợt sóng đập vào các tảng đá ven bờ, phát ra tiếng vang rền, như đang kể về những câu chuyện cổ xưa.

Ánh nắng bảy sắc xuyên qua những khe hở của tầng mây, rải xuống mặt biển, khiến toàn bộ đại dương lấp lánh, phản chiếu những tia sáng lung linh rực rỡ.

Nó cũng khoác lên câu chuyện cổ xưa này sắc màu của năm tháng.

Thi thoảng, có thể thấy những con hải âu khổng lồ huyền ảo lượn vòng trên bầu trời, lúc thì lao xuống bắt cá dưới biển, lúc lại dang rộng đôi cánh bay cao, biến mất nơi chân trời.

Nhưng những hình ảnh này… chỉ là những gì mắt thường nhìn thấy.

Dưới sự chi phối của pháp tắc thời không, cảnh tượng trong mắt Hứa Thanh hoàn toàn khác biệt.

Ánh nắng bảy sắc dường như chưa từng xuất hiện.

Sóng biển và chim trời cũng chưa bao giờ dậy sóng.

Bây giờ, màn đêm đã buông xuống.

Trăng trắng nhợt treo cao trên trời, còn biển cả chuyển thành màu đỏ thẫm, như một biển máu, hay cũng tựa như một biển chết, đầy rẫy những thi thể trôi nổi.

Làn khí tử vong dày đặc tạo thành một lớp sương mỏng trên mặt biển.

Sâu bên trong lớp sương đó, có hai thân ảnh cao ngút tận trời đang kịch liệt giao chiến.

Một người tay cầm tàn kiếm, toàn thân phát ra sát khí cuồn cuộn. Mỗi một chiêu thức đều mang theo sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa. Đặc biệt, tàn kiếm trong tay hắn tựa như có thể chém đứt mọi thứ.

Chính là Tà Linh Tử!

Còn người kia, không ai khác ngoài Chu Chính Lập.

Bên ngoài thân hình hắn lấp lánh vô số tia sét, vẽ nên một hình bóng to lớn, tựa như chủ nhân của bầu trời.

Tay hắn cầm trường kích, nơi đầu kích chỉ đến, nơi đó đều bị định nghĩa là tà ác.

Và bất cứ thứ gì hắn cho là tà ác, đòn đánh của hắn sẽ mang sức mạnh phá vỡ mọi quy tắc.

Đó chính là pháp tắc của hắn… Tru Tà!

Hai người họ, sau khi chạm mặt nhau ở tầng thứ tư, đã ngay lập tức giao chiến. Từ vùng Đông Bộ, họ quét ngang lên phía Bắc, và ngay tại lối vào tầng thứ tư này, trận chiến vẫn đang tiếp diễn.

Tiếng nổ ầm ầm như sấm sét vang trời. Sóng xung kích vô hình hóa thành cuồng phong quét qua đại dương, thổi tới tận bờ biển, dừng lại ngay trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm trận chiến trên biển.

Những biến động hắn cảm nhận được khi tiến vào tầng thứ ba của thế giới – cái cảm giác như có một trận đại chiến sắp diễn ra – giờ đây đã có lời giải đáp.

Chính là dư âm từ trận chiến này.

Nhìn thêm một lúc, Hứa Thanh thu lại ánh mắt, bước một bước ra biển.

Trận chiến trên bầu trời không liên quan đến hắn.

Sự sống hay cái chết của hai người kia, hắn cũng không bận tâm.

Điều duy nhất quan trọng với hắn là, đây chính là lối vào tầng thứ tư.

Chỉ cần như vậy là đủ.

Hứa Thanh giữ thần sắc bình thản, từng bước tiến về phía trước.

Kiếm khí từ trên trời giáng xuống, bị hắn vung tay gạt bỏ.

Những tia sét rơi xuống như mưa cũng bị hắn uốn cong thời không để xóa bỏ.

Hắn tiếp tục tiến lên, nhẹ nhàng xua tan dư âm của những pháp thuật rơi xuống chỗ mình.

Vẻ mặt ung dung, tâm trí bình lặng.

Sự xuất hiện của hắn tự nhiên thu hút sự chú ý của Tà Linh Tử và Chu Chính Lập.

Dù lúc đầu, cả hai chỉ tập trung vào cuộc giao chiến giữa mình, nhưng dần dần, họ đồng loạt quay sang nhìn Hứa Thanh trên mặt biển.

So với nhiều người khác, Hứa Thanh còn rất trẻ.

Dung mạo của hắn cũng tuyệt thế.

Vậy nên, khi bước đi trên mặt biển với dáng vẻ điềm tĩnh và tự nhiên, hắn trông giống như đang dạo bước trong khu vườn của chính mình.

Một cảm giác lạ lùng dâng lên, như thể hắn chính là chủ nhân của nơi này.

Cảm giác này khiến cả hai người trên trời trở nên nghiêm trọng.

Họ từng gặp Hứa Thanh trước đây, nhưng rõ ràng, khi ở bên ngoài, hắn không hề có cái cảm giác giống như chủ nhân của Tiên Cung thế này.

Đồng thời, cả hai cũng nhận ra một điều khác biệt.

“Sát khí của người này… đậm đặc đến cực điểm!”

Tà Linh Tử nheo mắt lại.

“Đạo của người này… đang cộng hưởng với thế giới này.”

Chu Chính Lập ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

Cuộc chiến của họ hiếm khi chấm dứt, nhưng lúc này đã tạm ngưng.

Hứa Thanh không bận tâm đến điều đó. Hắn đi con đường của mình, như thể đồng hành cùng với đạo.

Từng bước, từng bước một, hắn tiến đến trung tâm của đại dương này.

Tại đó, hắn nhìn thấy một cánh cửa đá cổ xưa.

Hắn dừng lại bên ngoài cửa trong vài nhịp thở.

Rồi hắn bước vào!

Miệng khẽ thì thầm.

Chương 2543: Kỷ Nguyên Cực Quang (1)

Năm đầu tiên của Tiên Lịch là năm mà vị Thần Tôn của Vòng Sao Thứ Năm ngã xuống, và Tiên Tôn nổi lên.

Kể từ đó, mười hai vị Tiên Chủ đã thiết lập mười hai kỷ nguyên, mỗi kỷ nguyên kéo dài 12.000 năm, tạo thành một chu kỳ lớn.

Mỗi kỷ nguyên lại được chia thành bốn giai đoạn: Đạo Sơ, Đạo Xán, Đạo Tiêu, và Đạo Mạt.

Mỗi giai đoạn kéo dài 3.000 năm, bốn giai đoạn luân chuyển, tạo thành một chu kỳ nhỏ.

Cũng đã được quy định rằng, mỗi khi có thêm một Tiên Chủ mới, Tiên Lịch sẽ thêm một kỷ nguyên.

Do Tiên Tôn luôn bế quan tu luyện trong thời gian dài, một quy tắc đã được đặt ra: Tiên Chủ của kỷ nguyên hiện tại sẽ quản lý Vòng Sao Thứ Năm trong suốt thời gian của kỷ nguyên đó.

Hôm nay là năm 2999 của Đạo Mạt trong Cửu Ngạn Kỷ, tháng mười một.

Chỉ còn một tháng nữa là bước vào Cực Quang Kỷ – kỷ nguyên tiếp theo.

Mỗi lần kỷ nguyên giao thoa đều là một sự kiện trọng đại và mang ý nghĩa đặc biệt đối với các tu sĩ của Vòng Sao Thứ Năm, cả cho Tiên Chủ của kỷ nguyên tiếp theo lẫn kỷ nguyên hiện tại.

Do đó, Tiên Cung Cực Quang, nơi sẽ trở thành trung tâm quyền lực của kỷ nguyên mới, đang được trang hoàng lộng lẫy, không khí ngập tràn niềm hân hoan chào đón năm cũ và đón mừng năm mới.

Mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo, việc bàn giao gần như hoàn tất.

Từ nhiều năm trước, các tiên nhân dưới trướng của Tiên Chủ Cực Quang đã được phân tán khắp Vòng Sao Thứ Năm để dần tiếp quản những vị trí trọng yếu.

Đặc biệt, bốn đệ tử của Tiên Chủ Cực Quang cũng đã được sắp đặt: Ba người trong số họ ra ngoài tiếp quản ba đạo quân tiên dưới quyền Tiên Chủ Cửu Ngạn, chỉ còn đệ tử thứ tư ở lại trấn thủ Tiên Cung.

Đây là thông lệ mỗi khi một kỷ nguyên mới bắt đầu.

Giờ đây, chỉ còn chờ tháng cuối cùng này trôi qua.

Vòng Sao Thứ Năm sẽ chào đón một kỷ nguyên mới, và Tiên Chủ Cực Quang sẽ nắm giữ đại quyền trong 12.000 năm sắp tới.

Tuy nhiên, khi toàn bộ Tiên Cung ngập tràn niềm vui và hy vọng, một tiếng gào thét thê lương vang lên từ Hình Lôi Nhai ở phía đông của Tiên Cung, vang vọng khắp bốn phương.

Tiếng gào thét vô cùng thảm thiết, khiến nhiều tu sĩ trong Tiên Cung nghe thấy.

Nhưng hầu hết đều phớt lờ. Thi thoảng, có người ngẩng đầu nhìn về phía Hình Lôi Nhai rồi lại lắc đầu thở dài, sau đó không quan tâm nữa.

Chỉ có vài người tò mò trêu chọc khi thấy một thiếu niên vội vã bay về phía Hình Lôi Nhai.

“Thiếu chủ lại bị phạt nữa sao?”

“Lần này lại gây chuyện gì nữa thế?”

“Chung Trì, đừng vội thế, lại đây nói cho bọn ta nghe chút đã.”

Thiếu niên tên Chung Trì chỉ biết cười khổ, chắp tay chào từng người, nhưng không dừng lại mà tiếp tục bay nhanh về phía Hình Lôi Nhai.

Khi càng đến gần, tiếng sấm vang lên ầm ầm, tiếng gào thét cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cuối cùng, ngay khi Chung Trì chuẩn bị bước vào khu vực cấm của Hình Lôi Nhai, tiếng gào thét đột nhiên im bặt.

Thiếu niên sững người, vội vàng bước nhanh vào trong cấm địa. Trước mắt cậu, cảnh tượng trở nên mờ ảo, nhưng ngay sau đó, mọi thứ hiện ra rõ ràng.

Bầu trời tràn ngập tia chớp xanh biếc, vô số tia sét sáng rực liên tục đánh xuống một thân ảnh bị treo lơ lửng trên không trung.

Thân ảnh ấy quần áo rách rưới, tóc tai bù xù, toàn thân bị sét bao quanh.

Giờ đây, không hiểu vì sao hắn không còn gào thét, nhưng cơ thể vẫn không ngừng run rẩy dưới những đợt sấm sét, hơi thở dồn dập, trên người đầy những vết thương rỉ máu.

Ngay cả khóe miệng cũng đẫm máu.

Nhìn thấy thiếu chủ vẫn còn thở, Chung Trì thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hành lễ.

"Thiếu chủ… Cung Bách Hoa đã được phong ấn theo lệnh của ngài, sẽ không ai có thể xâm nhập trong thời gian ngài bị trừng phạt bởi Lôi Hình."

Tiếng sấm vẫn nổ vang, tia sét vẫn không ngừng giáng xuống.

Thân ảnh treo lơ lửng trên không không đáp lại lời của thiếu niên, đầu cúi thấp, mắt nhắm nghiền.

Mặc cho sét đánh thế nào, hắn cũng không mở mắt.

Bởi vì… trong đôi mắt nhắm chặt ấy, đang chất chứa sự mơ hồ, bất lực và nhiều cảm xúc khác đan xen.

"Sao vừa xuất hiện lại bị trừng phạt thế này?"

Cơn đau như roi quất từ những tia sét khiến tâm trạng Hứa Thanh trở nên nặng nề.

Hắn nhớ rất rõ, chỉ mới vài nhịp thở trước, hắn vừa bước vào cánh cổng của Bắc Hải tại tầng thứ ba của thế giới. Ngay khi hắn đọc thầm tám chữ kia, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi, và hắn xuất hiện ở đây.

Cơ thể này… không phải của hắn.

Thậm chí linh hồn cũng không phải.

Nhưng ý thức thì thuộc về hắn!

Giống như đang xuyên qua thời không vậy, và ngay khoảnh khắc tiếp theo… ký ức về người chủ thể bùng nổ thành vô số thông tin vang dội trong tâm trí của hắn.

Một lúc sau, tất cả những gì liên quan đến chủ thể hiện rõ trong nhận thức của Hứa Thanh.

Lần này, tiểu nhân không lừa hắn.

Thân phận của chủ thể, đích thực là con trai duy nhất của Tiên Chủ Cực Quang.

Nơi này, chính là tầng thứ tư của thế giới.

Là một đoạn lịch sử đã xảy ra trong dòng thời gian quá khứ.

Trong lúc Hứa Thanh đang tiếp nhận và tiêu hóa ký ức của chủ thể, những tia sét không ngừng đánh xuống người hắn bất chợt ngừng lại.

Không chỉ sét dừng lại, mà cả vòng vận hành của bầu trời, của hư không và cả dòng chảy thời gian đều đứng yên trong khoảnh khắc đó.

Ngay cả thiếu niên Chung Trì, người bạn đồng hành của hắn, cũng bất động tại chỗ.

Chỉ có một thân ảnh từ hư vô xuất hiện trên bầu trời, ngay trước mặt Hứa Thanh, người vẫn đang bị treo giữa không trung.

Thân ảnh đó mờ ảo, không thể nhìn rõ, nhưng cảm giác uy nghi toát ra từ hắn như thể là ý chí của trời đất, như chủ nhân của thế giới này, đủ sức trấn áp tất cả.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Sau một lúc, hắn từ từ cất lời:

“Nghiệt tử!”

“Ngày thường ngươi phóng đãng thế nào ta còn có thể mắt nhắm mắt mở, để mặc ngươi xây cái Bách Hoa Cung làm nơi hoang lạc.”

“Nhưng ngươi… lại dám trêu chọc con gái của Tiên Chủ Cửu Ngạn!”

“Lừa gạt tình cảm của người ta, rồi chiếm đoạt thân thể!”

“Cũng được thôi, nếu ngươi có thể an ủi nàng, ta coi như ngươi vẫn còn chút bản lĩnh. Nhưng ngươi lại bội tình, tuyệt tình rũ bỏ không chút do dự!”

“Giờ Tiên Chủ Cửu Ngạn dẫn con gái đến đây, bắt ta phải cho một lời giải thích!”

Hứa Thanh im lặng, trong lòng căng thẳng và cảnh giác tột độ.

Hắn biết người trước mặt chính là Tiên Chủ Cực Quang.

Dù cách trở về quá khứ này vốn đã tuân theo quy tắc của Tiên Cung, nhưng trước một Tiên Chủ thực sự, hắn vẫn không dám chủ quan.

Chương 2544: Kỷ Nguyên Cực Quang (2)

Hơn nữa, hắn cũng không chắc liệu tiểu nhân có giống mình, cũng nhập vào một cơ thể nào đó tại nơi này hay không.

Nếu đúng như vậy, thân phận thích hợp nhất cho tiểu nhân sẽ chính là Tiên Chủ Cực Quang.

Vì bản chất của tiểu nhân chính là một phần tàn niệm của Cực Quang.

Tuy nhiên, Hứa Thanh không thể khẳng định điều đó.

Lúc này, hắn vẫn đang dần tiêu hóa ký ức của chủ thể, nên chỉ có thể giữ im lặng trước những lời trách mắng của Tiên Chủ Cực Quang.

“Bây giờ biết im lặng rồi à?”

Giọng nói của Tiên Chủ Cực Quang lạnh lẽo. Hắn vung tay, khiến sức mạnh của sấm sét tăng lên gấp đôi. Những tia chớp bị dừng lại giữa không trung nay bùng nổ mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Sau khi làm xong, hắn xoay người, bước ra khỏi Hình Lôi Nhai, để lại những lời dặn dò vang vọng khắp đất trời.

“Ngươi đã chọn im lặng, vậy hãy im lặng mà suy ngẫm cho tốt! Ta đã giúp ngươi cầu hôn, cuộc hôn nhân với con gái Tiên Chủ Cửu Ngạn… ngươi đồng ý hay không, cũng phải kết hôn!”

“Còn cái Bách Hoa Cung đầy nhơ bẩn của ngươi, cho ngươi nửa tháng để giải tán nó!”

“Chung Trì, ngươi là bạn đồng hành, lần này ngươi chịu trách nhiệm giám sát hắn!”

Giọng nói của Tiên Chủ Cực Quang vang lên, khiến cả thiên địa chấn động. Ngay lập tức, những tia chớp đang tạm dừng bỗng quay trở lại, đánh về phía Hứa Thanh với uy lực càng thêm dữ dội.

Mọi thứ xung quanh cũng bắt đầu chuyển động trở lại, bao gồm cả thiếu niên Chung Trì.

Chung Trì hít sâu một hơi, ngẩng đầu cung kính, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Hắn chưa từng gặp Tiên Chủ Cực Quang.

Bởi vì mỗi lần Tiên Chủ Cực Quang xuất hiện, thời gian xung quanh đều ngừng lại.

Chỉ lần này, vì Tiên Chủ nhắc đến hắn, nên hắn mới cảm nhận được sự hiện diện đó.

Dù đã ở thế giới tầng thứ tư này được một thời gian và xác nhận thân phận của mình, biết rằng những người trong dòng thời gian quá khứ này sẽ không nhận ra sự khác biệt, nhưng đối diện với một Tiên Chủ, hắn vẫn không thể không căng thẳng.

Về vị thiếu chủ này…

Người ta thường nói “hổ phụ sinh hổ tử”, nhưng qua ký ức của Chung Trì, dường như điều đó không đúng với cặp cha con này.

Thiếu chủ rõ ràng có tư chất tu hành rất tốt, nhưng lại quá đam mê nữ sắc, chẳng đạt được thành tựu gì. Theo những gì Chung Trì biết, vị thiếu chủ này sẽ chết sau một tháng nữa.

Ngày hắn chết cũng chính là ngày cưới với con gái của Tiên Chủ Cửu Ngạn. Lễ cưới chưa kịp hoàn tất, toàn bộ Tiên Cung Cực Quang đã rơi vào một cuộc đại họa.

“Sau một tháng, không chỉ hắn chết, mà không ai trong Tiên Cung còn sống sót… tất cả đều bị Tiên Tôn tiêu diệt.”

“Vậy nên, ta chỉ cần làm tròn vai trò của mình, hoàn thành đạo của ta ở đây là được!”

“Còn những người khác, dù biết rằng họ đang ẩn mình rất kỹ, nhưng chỉ cần không cản trở ta, ta cũng chẳng cần phải tìm ra họ.”

Nghĩ đến đây, Chung Trì ngước nhìn thiếu chủ đang bị treo lơ lửng trên không, khẽ thở dài.

“Thiếu chủ, lần này ý định của Tiên Chủ đã rất rõ ràng, hay là… ngài thuận theo đi.”

Những lời này rơi vào tai Hứa Thanh như thể đã vượt qua dòng thời gian, trở nên mơ hồ.

Lúc này, hắn đã hoàn toàn hấp thụ ký ức của chủ thể, và cuộc đời của đứa con Tiên Chủ Cực Quang khiến Hứa Thanh không biết nên đánh giá ra sao.

Không thể nói rằng hắn ta không nghiêm túc tu hành, cũng không phải hoàn toàn là kẻ ăn chơi.

Dù mới hơn ba trăm tuổi, hắn ta đã đạt tới cảnh giới Chủ Tể, chỉ còn một bước nữa là trở thành Chuẩn Tiên.

Trong cuộc sống thường ngày, hắn ta cư xử khá ôn hòa, nho nhã, khiến người khác cảm nhận được phong thái của một nhân vật có khí chất và vẻ ngoài nổi bật.

Nhưng có một điều…

Đó chính là hắn quá đa tình.

Nếu dùng lời tự giễu của thiếu chủ trong ký ức để miêu tả:

Trái tim hắn đã vỡ thành vô số mảnh, và mỗi mảnh lại yêu một người khác nhau.

Vì thế, ký ức của hắn chẳng khác nào một bức tranh xuân cung.

Hứa Thanh nhíu mày. Sau khi tiêu hóa toàn bộ ký ức, giọng nói của Chung Trì dần trở nên rõ ràng hơn. Hắn mở mắt, nhìn thiếu niên bên dưới.

Theo ký ức của chủ thể, bên cạnh hắn chỉ có một bạn đồng hành duy nhất.

Vậy nên, Hứa Thanh đã đoán được thân phận thực sự của thiếu niên này – tám, chín phần chắc chắn là Lý Mộng Thổ.

Tuy nhiên, hắn không hề tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy mình đã nhận ra điều đó.

Chỉ liếc nhìn một cái, Hứa Thanh khẽ nói với giọng khàn khàn:

“Ta hơi mệt rồi.”

Chung Trì chớp mắt. Cậu cảm thấy thiếu chủ trước mặt dường như có chút khác biệt so với trước đây, nhưng có một điều cậu rất chắc chắn:

Trong đoạn lịch sử này, có ba người không thể nào bị người khác đóng giả.

Một là Tiên Tôn, hai là Tiên Chủ, và ba là Thiếu Chủ.

Tiên Tôn và Tiên Chủ không cần phải nói.

Còn Thiếu Chủ, dưới sự bảo vệ của Tiên Chủ, cũng không thể bị thay thế.

Sự chắc chắn này dựa trên kinh nghiệm của bọn họ khi tìm kiếm thân phận tại tầng thứ ba của thế giới, và không chỉ là nhận thức của riêng Chung Trì, mà cũng là nhận thức chung của những người khác.

“Có lẽ điều này liên quan đến sự trừng phạt bằng Lôi Hình và những lời trách mắng của Tiên Chủ lúc nãy.”

Nghĩ vậy, Chung Trì thấp giọng nói:

“Thiếu chủ, khi ta đến đã hỏi qua Lôi Các, họ nói ngài sẽ bị trừng phạt bằng lôi hình trong bảy ngày.”

“Bảy ngày sau cũng chính là ngày hẹn đấu với Lý Thiên Kiêu. Ngài có muốn ta báo với hắn ta để hoãn lại không?”

Nghe những lời này, Hứa Thanh nhớ lại từ ký ức của chủ thể rằng trước đây hắn đã xảy ra mâu thuẫn với một thiên kiêu của Thiên La Môn tên là Lý Thiếu Phong, nguyên nhân do một mỹ nhân tuyệt thế – hóa thân của một con hồ ly ngàn năm quyến rũ.

Mỹ nhân hồ ly đó vốn thuộc về Lý Thiên Kiêu.

Vì thế, cả hai đã lén hẹn quyết đấu, ai thắng thì sẽ được mỹ nhân đó.

“Cái kiểu hẹn quyết đấu này là sao chứ…”

Hứa Thanh cau mày.

Hắn định mở miệng nói gì đó, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một suy nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu hắn – hắn nhớ đến con hồ ly bùn.

“Không lẽ nó cũng tới đây rồi sao?”

Chương 2545: Muốn nhìn thấu tận cùng (1)

Liệu con hồ ly lấm bùn kia có khả năng cũng đã bước vào tầng thế giới thứ tư này hay không, Hứa Thanh không chắc chắn.

Hiện tại, thân xác và linh hồn hắn đang sở hữu đều không phải của chính mình.

Chỉ có ý thức của hắn hạ xuống, nhập vào thân thể của Thiếu chủ Cực Quang trong thời gian này, thay thế toàn bộ con người y, để diễn lại một kết cục dường như không thể thay đổi.

Lịch sử, không thể thay đổi.

Đây chính là những lời mà tiểu nhân do tàn hồn ý thức của Cực Quang hóa thành đã từng nói với Hứa Thanh.

Hắn từng bảo Hứa Thanh rằng, sau khi bước vào tầng thế giới thứ tư, chỉ cần đi theo dòng chảy lịch sử, quan sát, lắng nghe và cảm nhận là đủ.

Nhưng Hứa Thanh không nghĩ như vậy.

Bởi vì với hắn hoặc những người khác đã đến đây, việc chỉ đơn thuần quan sát và cảm nhận không mang lại ý nghĩa lớn.

Nếu chỉ nhìn và nghe, dù là tạo hóa hay cơ duyên, những gì thuộc về quá khứ chưa chắc đã là tốt nhất, bởi thời đại luôn tiến lên, cái cũ thường bị thay thế bằng cái mới.

Vì vậy… theo phán đoán của Hứa Thanh, cơ hội lớn nhất khi bước vào tầng thế giới thứ tư này hẳn phải liên quan đến những lợi ích ẩn giấu trong khoảng thời gian này.

“Vậy rốt cuộc là gì?”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng, để mặc cho sấm sét rơi xuống cơ thể mình, bắt đầu quan sát và cảm nhận.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Năm ngày đã trôi qua.

Trong năm ngày này, Chung Trì mỗi ngày đều đến, cùng ở trên vách đá với hắn.

Với thân phận bầu bạn, đó là nhiệm vụ của Chung Trì, ít nhất bề ngoài là vậy.

Còn trong bóng tối, khi thiếu chủ bị trừng phạt, đó cũng là lúc hắn có được chút tự do quý báu, để làm vài chuyện… tạo hóa bí mật của riêng mình.

Vì thế, việc thiếu chủ bị treo lên trừng phạt, Chung Trì chẳng mảy may quan tâm.

Thậm chí hắn còn mong thời gian trừng phạt kéo dài hơn.

Hứa Thanh thỉnh thoảng liếc nhìn thoáng qua, trong lòng hiểu rõ tất cả.

Nhưng không cần thiết phải vạch trần, giống như hắn không muốn ai biết được thân phận thật của mình, mỗi người đến tầng thế giới thứ tư này đều có mục đích riêng.

Về phần Hứa Thanh, trong những ngày bị trừng phạt trên Vách Sấm Sét này, hắn dần dần khám phá thêm về thế giới này qua những tia sét đánh xuống người mình.

“Linh khí, sấm sét, và thậm chí cả hơi thở của trời đất nơi đây… đều ẩn chứa cảm giác của thời gian.”

“So với thế giới thật, tồn tại một chút khác biệt tinh tế.”

“Mà lịch sử thật sự, muốn thay đổi được tự nhiên vô cùng khó khăn, lại bị các quy tắc cao hơn ràng buộc, không cho phép lịch sử bị chỉnh sửa, để tránh tạo ra cơn bão thời không gây chấn động toàn bộ Vòng Sao Thứ Năm.”

“Nhưng khoảng thời gian ta đang ở, có lẽ… không phải là lịch sử thật sự!”

Hứa Thanh nheo mắt, trong lúc sấm sét trút xuống người, hắn âm thầm phỏng đoán.

Không phải đoạn lịch sử này không tồn tại, mà với hiểu biết của Hứa Thanh về thời không, hắn cảm thấy quá khứ mà tầng thế giới thứ tư này tái hiện giống như… một tấm gương phản chiếu.

“Điều này cần phải được kiểm chứng thêm.”

Trong lúc suy tư, Hứa Thanh đôi khi cũng sẽ gào thét vài tiếng, khiến màn diễn của mình trông thật hơn.

Ngoài ra, trong năm ngày này, Hứa Thanh còn suy nghĩ về một vấn đề khác.

Đó là… ngoài những ngôi sao như Lý Mộng Thổ, liệu còn ai khác đã bước vào thế giới này không.

Và những người đó, họ đang đóng vai trò gì ở đây.

“Đó cũng là điểm mà ta cần quan sát sau khi rời khỏi Vách Sấm Sét này.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Hắn không có ý định trở thành kẻ cản đường của ai, nhưng trong thế giới thứ tư này, nếu biết được thân phận những người khác, điều đó chắc chắn sẽ mang lại cho Hứa Thanh lợi thế lớn trong việc hiểu rõ thế giới và xác định vị trí của bản thân.

“Biết được cách họ tìm kiếm tạo hóa cho riêng mình sẽ càng chứng minh suy đoán của ta.”

“Nếu suy đoán của ta đúng, thế giới này chỉ là một tấm gương…”

Hứa Thanh nheo mắt, dòng suy nghĩ trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“Nếu vậy, thử khơi động thời gian này, giống như làm dậy sóng Biển Chết, quan sát sự biến đổi từ, sẽ giúp ta lĩnh hội quy tắc thời không ở tầng sâu hơn.”

“Chỉ như vậy, mới xứng đáng được gọi là Chúa tể Thời Không!”

“Còn nữa, không biết mấy ngày tới, vị Cực Quang Tiên Chủ ấy có còn đến nữa không…”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía xa. Lần trước khi Cực Quang Tiên Chủ xuất hiện, Hứa Thanh vừa mới hạ xuống nơi này, chưa kịp hiểu rõ mọi thứ, nên để tránh bất trắc, hắn không dám quan sát Tiên Chủ kỹ lưỡng.

Nhưng giờ đây, qua những ngày tìm hiểu, hắn đã thu được không ít điều.

Tuy nhiên, thật đáng tiếc, khi ngày thứ sáu trôi qua, chỉ còn nửa ngày nữa là kết thúc hình phạt, người đến không phải Tiên Chủ.

Người đến cưỡi trên kiệu rồng chín phượng, thân hình bị che khuất bởi rèm che kín, không thể nhìn rõ.

Chỉ thấy chiếc xe dát vàng lộng lẫy phát sáng rực rỡ dưới ánh chớp, như thể có thể chiếu rọi mọi góc khuất của tiên cung.

Chín phượng kéo xe, mỗi tiếng hót vang lên khiến trời đất biến sắc, từng con phượng tựa như ngọn lửa, có thể thiêu đốt cả càn khôn.

Trên xe còn đính vô số bảo thạch, mỗi khi chiếc xe khẽ rung, những viên ngọc lại lấp lánh như những vì sao sáng nhất trên bầu trời, khiến người khác không khỏi bị mê hoặc.

Xung quanh kiệu xe là hơn trăm thị vệ, ai nấy đều khoác trên mình giáp đen tuyền, tay cầm trường thương, toàn thân toát ra khí tức đáng sợ.

Chương 2546: Muốn nhìn thấu tận cùng (2)

Họ di chuyển đồng đều, nhịp bước thống nhất, hộ tống kiệu xe tiến về phía Vách Sấm Sét.

Sự nghiêm nghị trên người họ dường như thể hiện quyết tâm bảo vệ tôn nghiêm cao quý tối thượng.

Kiệu xe từ từ bay đến trước mặt Hứa Thanh, cách hắn ba mươi trượng.

Từ, một bàn tay ngọc vươn ra sau rèm che bảy sắc. Bàn tay tựa như ngọc mềm mịn, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, khẽ dừng lại một chút rồi nhấc nhẹ lên, vẽ nên một đường cong tao nhã trong không trung, vén màn che ra.

Một dáng hình thanh nhã cùng một gương mặt tuyệt mỹ hiện ra.

Dưới ánh sấm chớp, gương mặt ấy như được phủ lên một lớp ánh bạc mỏng manh, càng làm tăng thêm vẻ thánh khiết và mơ màng, khiến mọi thứ xung quanh trở nên lu mờ.

Đôi mắt nàng sâu thẳm và sáng ngời, sống mũi cao thanh tú, đường nét mềm mại, đôi môi hồng nhạt tự nhiên. Khóe môi khẽ nhếch, vốn nên tạo ra một nụ cười dịu dàng, nhưng lại bị kìm nén, cố tỏ vẻ giận dỗi.

Mái tóc đen nhánh xõa xuống như dòng thác, khẽ lướt qua bờ vai mảnh, xua tan đôi chút hờn giận, khiến nàng càng thêm phần dịu dàng và quyến rũ.

Nàng bước vài bước, đến trước mặt Hứa Thanh, khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

“Đồ phụ bạc!”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn người con gái tuyệt mỹ trước mặt.

Dựa vào ký ức của thân chủ, hắn nhận ra ngay thân phận của nàng.

Đây chính là Chu Lâm San, con gái của Cửu Ngạn Tiên Chủ, cũng là người mà Cực Quang Tiên Chủ đã hứa sẽ thành thân sau một tháng nữa.

Phải nói rằng, Chu Lâm San, dù xét ở khía cạnh nào, đều hoàn hảo không tì vết.

Trên người nàng toát ra vẻ đẹp vượt xa thế tục, một vẻ đẹp khiến người ta khát khao nhưng không dám dễ dàng chạm tới, như thể nàng là hiện thân của sự thánh khiết và thanh thuần.

Dưới làn gió nhẹ thoảng qua, mái tóc nàng khẽ tung bay, hòa quyện cùng dáng hình kiều diễm, như một bức tranh tuyệt sắc động lòng người.

Nhan sắc và khí chất của nàng tựa như tiên nữ bước ra từ bức tranh cổ, hoặc như một bảo vật quý giá được trời ban cho nhân gian.

Dù giọng nói mang theo cơn giận, nhưng âm thanh ấy lại trong trẻo tựa thiên âm.

Chỉ tiếc, Hứa Thanh không phải là Thiếu Chủ Cực Quang.

Ánh mắt hắn bình tĩnh, nhìn thoáng qua người con gái trước mặt, sau đó nhắm mắt lại, không để tâm thêm.

“Đồ bạc tình!”

Đôi mắt nàng chứa đầy oán hận, lại trách thêm một câu. Ánh mắt nàng lướt qua những vết thương trên người Hứa Thanh, thần sắc không giấu được vẻ xót xa.

Dù trách móc, nàng vẫn lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những vết máu trên người hắn.

Bàn tay ngọc của nàng như chứa đựng sự dịu dàng vô hạn, tựa hồ có thể xoa dịu mọi ồn ào và phiền muộn của thế gian. Trong khi lau chùi, nàng vừa trách móc.

“Ngày trước chàng ăn nói khéo léo, mật ngọt đầy miệng, bây giờ lại thế này… Ta biết chàng luyến tiếc Bách Hoa Cung, nhưng vậy tại sao lại đến trêu ghẹo ta?”

“Phụ thân chàng đã cầu hôn, hôn ước của chúng ta đã định vào một tháng sau. Ta biết trong lòng chàng không…”

Lời nói còn chưa dứt, đôi mắt Hứa Thanh bỗng mở bừng ra. Bàn tay phải bị sét trói buộc của hắn đột nhiên nhấc lên, chụp lấy cổ tay của nàng trong tích tắc.

Nàng khựng lại, không giãy giụa, mà chỉ nhìn Hứa Thanh.

“Ngươi đã lau sạch hết rồi, ta làm sao nói với phụ thân rằng mình đã hối lỗi đây?”

Nói xong, Hứa Thanh thả tay ra.

Nàng khẽ hừ một tiếng, cũng không tiếp tục lau nữa.

“Chẳng qua ngươi không nỡ rời xa Bách Hoa Cung, muốn dùng thân xác thương tích để khiến Cực Quang Tiên Chủ mềm lòng sao?”

“Ta sẽ lập tức phá hủy Bách Hoa Cung của ngươi!”

Dứt lời, nàng giận dỗi xoay người, bước trở về kiệu. Các thị nữ nhanh chóng vén rèm lên, để nàng không chút ngập ngừng đi thẳng vào.

Sau đó, kiệu xe quay đầu, dưới sự bảo vệ của thị vệ bốn phía, rời khỏi Vách Sấm Đạo, dần khuất xa.

Lúc này, Chung Trì mới ngẩng đầu lên, khẽ thở dài.

“Thiếu chủ, sao ngài phải làm vậy…”

Hứa Thanh không đáp, chỉ nhắm mắt lại.

Trong đôi mắt khép hờ, ánh lên một tia sáng kỳ lạ, không ai có thể thấy được.

Trong đầu hắn, hình ảnh Chu Lâm San từ lúc xuất hiện đến khi rời đi cứ hiện lên liên tục.

Có vài chi tiết đã thu hút sự chú ý của hắn.

Một chi tiết là khi nàng bước ra khỏi kiệu, nàng tự tay vén rèm lên.

Điều này có phần không hợp lý, vì theo ký ức mà Hứa Thanh nhận được, với thân phận và địa vị của nàng, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng phải tự tay làm những việc như vậy.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng có thể giải thích, chẳng hạn như vì nàng quá nôn nóng.

Nhưng còn một chi tiết nữa: Khi Hứa Thanh bất ngờ nắm lấy tay nàng, bề ngoài nàng không tỏ ra khác thường, nhưng thật ra lại có một phản ứng bài xích theo bản năng, dù rất nhẹ, nhưng vẫn bị Hứa Thanh tinh ý nhận ra.

Điều này rất kỳ lạ.

Bởi lẽ thân chủ trước đó đã từng có quan hệ thân mật với nàng.

Nhưng dù vậy, điều này cũng không phải không thể giải thích.

Tuy nhiên, những chi tiết quan trọng chưa dừng lại ở đó.

Ngay khi Hứa Thanh nắm lấy tay nàng, ngoài phản ứng bài xích, nàng còn sinh ra một cảnh giác đối với xung quanh.

Với thân phận của nàng, việc này hoàn toàn không hợp lý.

Ba chi tiết ấy, nếu chỉ xét riêng từng cái thì đều có thể giải thích được.

Nhưng khi ghép chúng lại và suy ngẫm đồng thời, mọi thứ lại trở nên khác biệt.

Đặc biệt là… khi Hứa Thanh thêm vào đó một suy đoán, thì tất cả những điều bất hợp lý bỗng trở nên hợp lý.

Suy đoán ấy chính là…

Nàng là một kẻ ngoại lai.

Vì thế mới có những chi tiết sơ suất, phản ứng bài xích bản năng, và sự cảnh giác bất chợt trong giây lát khi bước vào tầng thế giới thứ tư này.

Cuối cùng, Hứa Thanh thì thầm trong lòng:

“Nàng rất có thể… không phải Chu Lâm San thật sự!”

“Là ai trong số các ngôi sao đã đến nơi này? Trong số đó, chỉ có một người là nữ… nhưng cũng không thể loại trừ khả năng khác.”

Hứa Thanh mở mắt, nhìn về phía xa.

Chương 2547: Mỗi người một đạo (1)

Thiếu chủ Tiên Cung, người mà Hứa Thanh đang nhập vào, đã bị treo trên Vách Sấm Sét suốt bảy ngày qua.

Chỉ còn ba canh giờ nữa là hình phạt sẽ kết thúc.

Vào ba canh giờ cuối cùng này, sấm sét cũng trở nên mạnh mẽ hơn thường lệ, tiếng nổ vang dội, đến mức ngay cả ngoài Vách Sấm Sét cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Những tia sét hùng vĩ này dường như muốn khẳng định quyền uy của Vách Sấm Sét trước tất cả mọi người.

Nhưng… thân ảnh đang chìm trong những tia sét đó, dù bề ngoài trông có vẻ thê thảm, lại đang được những tia sét cuối cùng ẩn chứa một sự nuôi dưỡng tinh tế.

Đúng là sấm to nhưng mưa nhỏ.

Sự hùng vĩ bên ngoài chỉ là diễn cho người khác xem, thực chất… những tia sét chói lóa này đang âm thầm bồi bổ thân xác và linh hồn hắn, xoa dịu đi những thương tổn suốt bảy ngày qua.

Điều này không ai ngoài biết, nhưng trong ký ức của thân chủ mà Hứa Thanh đã kiểm tra, gần như mọi lần trừng phạt đều diễn ra như thế.

Dù hình phạt có khắc nghiệt thế nào, người thi hành luôn lặng lẽ trợ giúp hắn vào phút cuối, không muốn để vị thiếu chủ này thực sự bị tổn hại cả thân xác lẫn linh hồn.

Dù sao, hắn cũng là con trai độc nhất của Cực Quang Tiên Chủ.

“Cha hiền nuôi con hư!”

Chung Trì liếc nhìn lên một cách nhanh chóng, trên mặt thể hiện vẻ xót xa, nhưng trong lòng lại lạnh lùng hừ một tiếng.

Những toan tính bên trong này, người ngoài không biết, nhưng hắn sao có thể không hiểu rõ.

Tuy nhiên, bề ngoài hắn vẫn duy trì biểu cảm đau lòng, lớn tiếng gọi:

“Thiếu chủ, ngài phải cố gắng lên, chỉ còn ba canh giờ cuối cùng thôi.”

“Vị Lý Thiên Kiêu đã đến Đài Đấu Chiến, đang đợi ngài ở đó rồi!”

Lời nói đầy cảm xúc.

Hứa Thanh không khỏi mở mắt, nhìn thoáng qua Chung Trì.

Trước đó hắn không nhận ra, nhưng giờ hắn thấy Lý Mộng Thổ quả thực có tài năng diễn xuất.

Nếu không biết rõ thân phận của đối phương, hắn cũng khó lòng nghi ngờ được gì.

Nhận ra ánh mắt của Hứa Thanh, Chung Trì càng diễn nhập tâm hơn, như muốn tranh giành sự chú ý với tiếng sấm sét.

Nhưng rõ ràng, hắn không thể thắng nổi.

Tiếng sấm càng lúc càng vang dội, tạo ra thanh thế kinh người, bao trùm cả không gian quanh Vách Sấm Sét, khiến nơi này tựa hồ biến thành một biển sấm chớp.

Tiếng nổ ầm vang liên hồi.

Không chỉ tại đây, tiếng sấm còn vọng về phía Lò Kiếm ở phía bắc Tiên Cung.

Ở phương bắc của Tiên Cung, có một lò luyện.

Lò này như một chiếc đỉnh lớn, lửa bên trong cuồn cuộn, tựa như muôn thú lao nhanh, tỏa ra ánh sáng rực rỡ thiêu đốt không gian.

Cả không khí dường như cũng bị thiêu cháy.

Trên thành lò, các phù văn lưu chuyển, hòa cùng tiếng lửa cháy, như những lời chú ngữ cổ xưa vang vọng trong cõi u minh.

Mỗi phù văn đều chứa đựng sức mạnh và huyền bí của trời đất.

Đây chính là Lò Trời Đất, được Cực Quang Tiên Chủ tạo ra từ việc luyện hóa mười vạn tiểu thế giới.

Nó có thể luyện hóa mọi vật, biến tầm thường thành phi phàm.

Lúc này, với thế siêu phàm, lò luyện đang sử dụng lửa trời đất để luyện hóa từng khối thiên tài địa bảo thuộc tính kim loại.

Chúng hoặc hóa thành khói xanh, hoặc tan thành chất lỏng, mỗi lần biến đổi đều kéo theo linh khí tràn ngập không gian.

Trong sự hòa quyện của lửa và linh khí, một sức mạnh sắc bén đang dần được hình thành.

Đó là phôi kiếm!

Trong quá khứ, từ lò này đã sinh ra mười thanh tiên kiếm, trở thành những thanh kiếm theo bên người Cực Quang Tiên Chủ, danh chấn Vòng Sao.

Theo kế hoạch của Cực Quang Tiên Chủ, hắn cần đủ mười hai thanh kiếm để tạo thành kiếm trận.

Hiện tại, hai thanh cuối cùng đang được rèn.

Chính vì vậy mà sấm sét đã kéo đến, nổ tung trên lò kiếm, hòa vào trong đó để giúp hoàn thành hai thanh kiếm này.

Lúc này, dưới sự thẩm thấu của tia sét, dưới ngọn lửa trời đất thiêu đốt và sự tan chảy của thiên tài địa bảo, hai phôi kiếm mờ ảo đã hiện lên trong lò luyện.

Hơi thở của chúng không ngừng mạnh lên, còn sức sắc bén của chúng thì càng được mài giũa thêm từng chút một.

Quá trình này đối với hai phôi kiếm kia chính là hoá kén thành bướm, cá vượt long môn.

Do đó, với hai linh hồn ngoại lai đang nhập vào, đây cũng là một cơ duyên lớn chưa từng có!

Thiên Quân và Tỵ Dịch, đến từ Kiếm Tiên Môn của Bắc Phương Tinh Vực, đã phải trải qua muôn vàn gian khổ ở tầng thế giới thứ ba mới giành được thân phận trong tầng thứ tư này – chính là hai thanh kiếm này!

Điều này liên quan mật thiết đến con đường tu đạo của họ.

Vốn dĩ họ sinh ra đã mang kiếm trong mình, thuộc về kiếm thể bẩm sinh. Khi trải qua quá trình rèn luyện tiên kiếm trong lò này, chẳng khác nào chính họ cũng được tái luyện, mang lại lợi ích vô cùng lớn.

Do đó, nhập vào phôi kiếm là con đường tốt nhất cho họ.

Hai thanh kiếm này chưa thực sự ra đời. Theo dòng lịch sử nơi đây, chúng sẽ được hoàn thiện sau một tháng, nhưng chưa kịp xuất thế đã cùng với tiên cung bị huỷ diệt trong đại kiếp.

Vì vậy, hai thanh kiếm này chưa từng nhận chủ, không có ràng buộc nhân quả, và điều này là hoàn hảo đối với Thiên Quân và Tỵ Dịch.

Cả hai vô cùng hài lòng và kỳ vọng vào cơ duyên này.

Dù người khác ngoài kia chọn con đường nào, tạo dựng cơ duyên ra sao, thì cơ hội của họ đã ở ngay trước mắt.

Họ không cần tranh giành, cũng chẳng cần đấu đá, chỉ cần yên tâm tu luyện, được nuôi dưỡng và chờ đợi đến ngày thành hình sau một tháng.

Ngay cả khi có kẻ không mời mà đến, họ cũng không bận tâm, vì cơ duyên của họ không xung đột với những ngôi sao khác.

Lúc này… giữa lửa và sấm chớp, một giọng nói bình thản vang lên từ bên ngoài lò kiếm.

“Lò này không chỉ luyện kiếm, mà còn luyện tâm, luyện tính.”

“Do đó, đạo luyện kiếm chính là đạo tu tâm.”

Giọng nói vang vọng khắp lò, khiến Thiên Quân và Tỵ Dịch chú ý, thần thức họ tỏa ra, nhìn về phía bên ngoài.

Bên ngoài lò kiếm, một thanh niên với dáng người thẳng tắp tựa tùng xanh đứng đó, thần sắc bình thản, giọng nói nhẹ nhàng.

Hắn khoác trường bào màu tím vàng, tà áo khẽ bay trong dư chấn của lửa và sấm, tựa như có long phụng ẩn hiện trong từng nếp vải, tôn thêm vẻ tôn quý và huyền bí.

Trên đầu hắn đội mũ mão khảm ngọc, có hình rồng phượng chạm khắc tinh xảo, khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi kính nể.

Khí chất toát ra từ hắn phi phàm, không thể xem thường.

Trong lúc nói, hắn nhấc chân, bước tới trước.

Bước đi của hắn vững chãi mà trầm ổn, mỗi bước tựa như theo nhịp điệu của thời gian.

Trời đất theo đó biến sắc, phong vân dậy sóng.

Lửa và sấm quanh lò cũng rung chuyển.

Trong vài bước, hắn đã bước vào bên trong lò kiếm, tiến đến cạnh hai phôi kiếm.

Phôi kiếm kêu lên ong ong, phát ra khí thế sắc bén.

Nhưng thanh niên không để tâm, đôi mắt sâu thẳm và sáng ngời của hắn dường như thấu tỏ mọi điều, mang theo sự lạnh lùng và hờ hững, nhìn vào hai phôi kiếm trước mặt và nói nhẹ:

“Hai người các ngươi ở trong ngọn lửa này, không chỉ chờ thành hình, mà mỗi lần kim thạch biến đổi đều là một thử thách cho tâm tính các ngươi.”

“Lò này như đỉnh, đỉnh chứa trời đất; tâm này như gương, gương soi càn khôn.”

Lời hắn vừa dứt, lửa trong lò như bùng cháy dữ dội hơn, từng đợt linh lực mạnh mẽ tỏa ra, khiến không gian xung quanh rung động.

Chương 2548: Mỗi người một đạo (2)

Trong sự tôi luyện này, hai phôi kiếm được nuôi dưỡng thêm phần lớn mạnh.

“Cơ duyên này rất tốt.”

Giọng thanh niên bình thản, nhưng ẩn chứa uy lực khiến lời nói của hắn trở thành mệnh lệnh.

“Nhưng lịch sử không thể thay đổi, sự việc đã xảy ra không thể bị thay thế, dù lịch sử này là thực hay chỉ là ảnh ảo, cũng không thể thay đổi dù chỉ một chút!”

“Vì vậy, ta cho phép các ngươi thuận dòng mà đi, tìm kiếm cơ duyên trong dòng chảy lịch sử.”

“Nhưng nếu các ngươi có bất kỳ ý định nào muốn thay đổi lịch sử, ta sẽ tự tay xoá bỏ các ngươi, tước đi tư cách tồn tại của các ngươi tại tầng thứ tư này.”

“Hãy nhớ, tuân thủ trật tự!”

Thiên Quân và Tỵ Dịch im lặng trong giây lát, sau đó truyền ra tiếng kiếm ngân chứa đựng sự tuân phục.

Họ đã nhận ra thân phận của người vừa đến, và cũng nhìn thấu đạo mà hắn chọn.

Đây là một cuộc giao dịch và lựa chọn phe phái.

Lựa chọn của họ vốn dĩ là tuân thủ trật tự, nên không có gì mâu thuẫn.

Vì thế, bóng dáng của thanh niên đó dần mờ đi và cuối cùng rời khỏi lò kiếm, xuất hiện bên ngoài giữa sấm chớp và lửa đỏ.

Ở đó, có một tùy tùng đang chờ đợi.

Khi thấy thanh niên xuất hiện, tùy tùng cúi đầu và theo sát phía sau.

Hai người cùng rời khỏi khu vực lò kiếm, bước đi trong Tiên Cung.

Trên đường, bất kỳ tu sĩ Tiên Cung nào nhìn thấy thanh niên này đều lập tức thể hiện sự cung kính, cúi chào với vẻ mặt tôn trọng.

“Bái kiến Chân Quân.”

Trong Tiên Cung Cực Quang, chỉ có bốn đệ tử thân truyền của Cực Quang Tiên Chủ mới được gọi là Chân Quân.

Đây là tôn hiệu đặc biệt dành riêng cho họ.

Hiện tại, ba trong số bốn đệ tử đang ở bên ngoài, chỉ còn lại người thứ tư ở lại Tiên Cung Cực Quang.

Thanh niên này chính là tứ đệ tử của Cực Quang Tiên Chủ. Dù bề ngoài có vẻ như địa vị của hắn chỉ xếp sau Thiếu Chủ, nhưng thực tế, trong mắt mọi người, hắn còn vượt xa cả Thiếu Chủ.

Vị Tứ Chân Quân này sau khi mỉm cười đáp lại mọi người, cùng tùy tùng quay về điện Chân Quân của mình.

Khi bước vào đại điện, tùy tùng hít một hơi sâu, cung kính mở lời.

“Đại nhân, Thiên Quân và Tỵ Dịch thì sao?”

“Họ tuân thủ trật tự.”

Thanh niên đáp một cách bình thản.

Tùy tùng nghe vậy, không tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hắn chính là Chu Chính Lập!

Sau khi bước vào tầng thế giới thứ tư này, hắn là người đầu tiên nhận ra thân phận của Tinh Hoàn Tử, vì cả hai đều đến từ Đông Phương Tinh Vực và cũng chọn cùng một con đường trong tầng thế giới này.

Họ muốn duy trì dòng chảy lịch sử của tầng thứ tư này, để mọi thứ diễn ra đúng như đã định.

Tuy nhiên, để nhận được nhiều lợi ích hơn trong quá trình này, họ cần có kẻ phản kháng để trấn áp.

Bằng cách tuân thủ trật tự như vậy, họ có thể hoàn thiện thêm pháp tắc của chính mình.

“Thiên Quân và Ty Dịch rất dễ tìm, nhưng Tà Linh Tử và Lý Mộng Thổ thì ẩn nấp rất kỹ… Ngay cả Giang Phàm và Viễn Sơn Tố, đến giờ cũng chưa có manh mối.”

Chu Chính Lập quay sang nhìn Tinh Hoàn Tử.

Tinh Hoàn Tử, người đang nhập vào thân thể của Tứ Chân Quân, giữ nguyên thần sắc bình thản, mắt hướng ra bầu trời ngoài điện, chậm rãi nói:

“Trong lịch sử này, có hai nhân vật quan trọng.”

“Một là Tiên Chủ, hai là con trai của ông ta.”

“Kẻ muốn thay đổi lịch sử chắc chắn sẽ nhắm vào họ.”

“Tiên Chủ đã vượt thoát khỏi mọi ràng buộc, nên chúng ta chỉ cần tập trung vào vị Thiếu Chủ kia.”

“Hắn giống như một con mồi, sẽ thu hút nhiều kẻ đến với hắn…”

“Như con gái của Cửu Ngạn Tiên Chủ.”

“Cả Lý Thiên Kiêu, người đã ước chiến với hắn.”

“Thậm chí là người bạn đồng học bên cạnh hắn.”

Tinh Hoàn Tử nói chậm rãi.

Chu Chính Lập có vẻ suy tư, nở một nụ cười, định lên tiếng.

Nhưng Tinh Hoàn Tử lắc đầu.

“Những điều này ta không quá bận tâm, nhưng có một người mà ngươi đã bỏ sót, và trước đó ta cũng đã bỏ qua hắn.”

“Cho đến khi hắn ra tay ở tầng thế giới thứ ba, phá hủy một bố cục của ta, lúc đó hắn mới lọt vào tầm mắt của ta.”

“Ta đang tự hỏi, trong tầng thế giới thứ tư này, hắn sẽ mang thân phận nào?”

Ba canh giờ cuối cùng, rốt cuộc cũng trôi qua.

Trên Vách Sấm Sét, những tia sét bao trùm trời đất biến mất đúng lúc, tựa như chỉ cần kéo dài thêm một nhịp thở cũng sẽ gây hiểu lầm.

Chúng tan biến trong chớp mắt.

Hứa Thanh, người đang bị treo lơ lửng giữa không trung, cũng được giải thoát khỏi sự trói buộc. Cơ thể hắn khẽ lắc lư và rơi xuống mặt đất, đứng trước mặt Chung Trì.

Áo quần trên người hắn đã rách nát, thương tích nhìn có vẻ trầm trọng, nhưng thực chất chỉ là những vết thương ngoài da, trông có vẻ nghiêm trọng hơn thực tế.

Chung Trì tỏ ra đau lòng, vội lấy bộ y phục đã chuẩn bị sẵn để giúp Thiếu Chủ mặc vào.

Sau đó, hắn hạ giọng nói:

“Thiếu chủ, Lý Thiên Kiêu đã lớn tiếng trên Đài Đấu Chiến rằng nếu thắng trong lúc ngài bị thương thì không xứng đáng, nên có thể chờ ngài dưỡng thương xong rồi quyết chiến.”

“Và… mỹ nhân hồ yêu kia, cũng đang ở đó…”

Nghe vậy, Hứa Thanh bình thản đáp:

“Không cần, đi ngay bây giờ!”

Dứt lời, hắn bước thẳng về phía trước.

Chung Trì thầm lắc đầu, nghĩ bụng: Quả thật là kẻ mê sắc, chịu hình phạt đến mức này mà nghe đến mỹ nhân là vẫn lập tức muốn đi.

Dù nghĩ vậy, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại khác:

“Thiếu chủ thần võ, anh minh trí tuệ, tài năng phi phàm, gan dạ kinh người, tiên nghệ cao thâm, là kỳ tài hiếm có của muôn đời.”

“Tương lai khi thiếu chủ đăng cơ, chắc chắn sẽ làm Vòng Sao hưng thịnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, khai mở thái bình vạn cổ, định đoạt thời gian và càn khôn.”

Những lời tung hô này khiến Hứa Thanh đang bước đi cũng phải khựng lại, quay đầu liếc nhìn Chung Trì.

Chung Trì chớp mắt, thầm nghĩ: Chẳng lẽ nghe mãi mấy lời này rồi nên ngán sao?

Hắn thở dài trong lòng, biết rõ thân phận mình nhập vào vốn là một kẻ chuyên xu nịnh, khiến hắn cũng cảm thấy khó xử. Nhưng đầu óc nhanh nhạy, hắn tiếp tục nói:

“Dù thiếu chủ chưa mở lời, nhưng qua ánh mắt, kẻ hèn này đã hiểu rõ và cảm động khôn nguôi!”

“Được thiếu chủ yêu quý và ưu ái, tiểu nhân vô cùng biết ơn, xin tận tâm tận lực phục vụ, dù là việc của chó ngựa cũng không nề hà. Nhưng có một lời thật lòng không thể không nói: Thiếu chủ dù trọng thương vẫn giữ lời hứa ra chiến đấu, quả thật là bậc tướng quân uy dũng, khiến bốn phương kính nể, như sao sáng trên trời, thật đáng ngưỡng mộ, đúng là hào kiệt đương thời!”

Hứa Thanh im lặng, không đáp, thu hồi ánh mắt và tiếp tục tiến bước…

Hắn rời khỏi khu vực Vách Sấm Sét.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã đứng trong Tiên Cung.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn ra bốn phương. Ánh sáng chói lọi, vạn vật hòa hợp, bầu trời có nhật nguyệt rạng ngời, không hề thấy bóng dáng của cực quang đỏ rực.

Trước mắt hắn là cảnh tượng một thời thịnh thế phồn vinh.

Chương 2549: Không phải Ngài, thì còn ai? (1)

Trời có điềm lành, đất có ánh sáng rực rỡ.

Sương tiên ẩn chứa mưa tiên, nuôi dưỡng muôn loài và vạn vật.

Tiên nhân khắp nơi, đi lại đều nở nụ cười.

Tiên thú hòa thuận, nơi chúng đi qua, hoa sen nở rộ.

Toàn bộ Tiên Cung với vô số điện đường, nguy nga tráng lệ.

Gần đó là những tiên hoa và thảo mộc, tỏa hương thơm ngát quanh quẩn trong không gian.

Xa xa là các lầu các và tháp cao, tiếng chuông ngân vang trầm lắng đầy trang nghiêm.

Nhìn ngắm tất cả cảnh sắc ấy, cảm nhận từng điều xung quanh, Hứa Thanh bỗng thoáng có cảm giác như đang lạc vào một cõi mộng, một cảm giác mơ hồ khiến hắn chẳng rõ hiện tại là ngày nào.

Mãi đến khi bước chân trên mảnh đất thần tiên này, hít thở khí tiên, cảm nhận bằng mắt, tai và khứu giác, hắn mới dần hòa nhập với nơi đây.

Cuối cùng, ký ức của thân chủ như gợn sóng lan tỏa, khơi dậy cảm giác quen thuộc trong lòng Hứa Thanh.

Tinh thần được mở rộng, thân tâm hòa nhịp, trở lại trạng thái bình thường.

Hứa Thanh thở ra một hơi dài, bước đi bình thản hướng về phía Đài Đấu Chiến.

Trong lúc bước đi, hắn cũng điều chỉnh hơi thở của mình, làm quen với cơ thể và tu vi hiện tại.

Suốt bảy ngày qua, hắn đã không ngừng thực hiện điều này.

Và giờ đây, hắn đã đạt được những kết quả đầu tiên.

Thân xác này, dù là cơ thể hay linh hồn, đều đã đạt đến đỉnh cao của cảnh giới Chủ Tể, chỉ còn cách Bán Tiên nửa bước.

Làm quen với cơ thể này là một trải nghiệm vô giá đối với Hứa Thanh, có thể xem như một cơ duyên lớn.

Điều này giúp hắn nắm bắt toàn diện hơn về cảnh giới Chủ Tể.

Bởi dù sở hữu sức mạnh vượt trội, tu vi thực sự của Hứa Thanh vẫn chỉ mới đạt đến cấp độ Bát Giới trong cảnh giới Dưỡng Thần.

Với cảnh giới Chủ Tể, hắn chưa từng thực sự bước vào.

Tuy nhiên, vì đã đối đầu và tiêu diệt nhiều Chủ Tể trước đây, hắn có thể quan sát và hiểu rõ hơn về toàn bộ cảnh giới này.

Sự khác biệt giữa cảnh giới Chủ Tể và Dưỡng Thần, ngoài sức mạnh chiến đấu, còn nằm ở "Tiên Phôi."

Chủ Tể là cảnh giới hợp nhất chín đại thế giới, hình thành Tiên Phôi – một quá trình dung hợp giữa ảo và thực.

"Khi trước, trên Sông Huyết của Thần Linh, người chèo đò từng nói rằng, Tiên Phôi còn được gọi là 'Ảo Thực Bất Diệt.'"

Vừa bước đi, Hứa Thanh vừa suy ngẫm.

"Ảo đại diện cho linh hồn, còn thực đại diện cho thân xác."

"Cũng vì vậy, cảnh giới Chủ Tể được chia làm ba tiểu cảnh giới: Sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ."

"Cảnh giới đầu tiên là khi linh hồn tách ra khỏi cơ thể, tạo thành một thân xác mới bên ngoài – đó chính là cảnh giới Ảo Thực."

Hứa Thanh vận dụng nội thị, kiểm tra cơ thể hiện tại, đối chiếu với thông tin mà hắn biết.

"Thân xác này đã vượt qua cảnh giới đó."

Hứa Thanh xem xét kỹ lưỡng ký ức của thân chủ, tập trung vào cảm ngộ khi hắn từng trải qua cảnh giới này.

“Quả thật, tu sĩ ở giai đoạn này vừa mạnh mẽ lại vừa mong manh.”

“Mạnh vì ảo thể thay thế thực thể, giúp họ hiểu sâu sắc quyền năng và kiểm soát vạn vật ở mức độ không tưởng.”

“Nhưng mong manh vì thực thể bị che giấu trong ảo, nếu có kẻ tìm ra cách tấn công vào thực thể, thì việc giết chết và hủy diệt không hề khó.”

Hứa Thanh trầm tư suy nghĩ.

Hắn hiểu rằng đây chính là nguyên lý mà một Chủ Tể mạnh có thể tiêu diệt một Chủ Tể yếu hơn – không thể thoát khỏi quy luật ‘hủy diệt thực thể.’

“Khi Ảo Thực đạt đến đỉnh cao, sẽ bước vào cảnh giới thứ hai.”

“Đó là lúc cơ thể thực hòa tan thành linh hồn, gọi là cảnh giới Bất Diệt.”

“Ở cảnh giới này, ảo và thực có thể chuyển đổi ngay lập tức, gần như không còn kẽ hở nào, nên gọi là Bất Diệt.”

“Đây chính là ý nghĩa của sự giao thoa và dung hợp.”

“Nhưng… cái gọi là bất diệt này cũng chỉ là thủ đoạn ở cấp độ Chủ Tể mà thôi. Khi đối diện với Pháp Tắc, nó chẳng khác gì một bong bóng xà phòng, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ tan!”

Hứa Thanh hồi tưởng lại những Chủ Tể đã bị hắn tiêu diệt, cảm ngộ càng sâu sắc hơn.

“Cảnh giới thứ ba của Chủ Tể, đối với những Chủ Tể thông thường, yêu cầu dùng đạo ấn làm sợi chỉ để đan dệt bản thân, khiến Ảo và Thực hòa làm một, từ đó đạt được khả năng ‘hái sao,’ hoàn thành Tiên Phôi.”

“Sao ở đây chính là biểu tượng cho Pháp Tắc, là cơ hội để cảm ngộ bản thân với Pháp Tắc.”

“Dù thành công hay thất bại, thực ra không ảnh hưởng đến việc thăng tiến, chỉ ảnh hưởng đến sức mạnh sau khi đột phá.”

“Một khi thành công, chính là bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên, cũng được gọi là Đại Đế.”

“Với những thiên tài, nếu có thể sớm sở hữu Pháp Tắc, tức là đã sớm hái được ‘ngôi sao.’ Khi bước vào Chuẩn Tiên, họ sẽ không phải là kẻ yếu của cảnh giới này.”

Hứa Thanh thầm lẩm bẩm trong lòng.

Những ngày qua, nghiên cứu về cơ thể này đã mang lại cho hắn rất nhiều hiểu biết.

Cơ thể này đã hoàn thiện cảnh giới thứ hai và đang tiến sâu vào cảnh giới thứ ba.

Chín đạo ấn đã hóa thành những sợi chỉ, đang đan dệt để hoàn thiện sự hòa hợp giữa Ảo và Thực.

“Vị Thiếu Chủ Cực Quang này, đương nhiên cũng có Pháp Tắc riêng của mình.”

“Nhưng Pháp Tắc của hắn lại rất kỳ lạ!”

Hứa Thanh nheo mắt khi tiến về phía Đài Đấu Chiến.

Những suy nghĩ trong hắn vẫn không ngừng.

Bởi vì Pháp Tắc của vị Thiếu Chủ này từng bị khô héo!

“Hắn từng tự mình cảm ngộ được Pháp Tắc, điều này cho thấy tư chất và ngộ tính của hắn xuất chúng.”

“Hơn nữa, Pháp Tắc mà hắn cảm ngộ không phải tầm thường, mà là Pháp Tắc của Gương!”

“Nhưng không biết vì sao, Pháp Tắc đó đã khô héo một cách bí ẩn và bị biến đổi thành… Pháp Tắc Phong Ấn!”

Bản năng của Hứa Thanh nhận ra trong sự việc này có điều bất thường.

Nguyên nhân khiến Pháp Tắc của hắn khô héo và bị thay đổi, không hề có trong ký ức của thân chủ.

Trong ký ức đó, khi sự việc vừa xảy ra, Thiếu Chủ đã báo cho Tiên Chủ.

Khi Tiên Chủ biết tin, sắc mặt ông chưa từng u ám đến vậy, và ông đã rời đi trong cơn giận dữ.

Chương 2550: Không phải Ngài, thì còn ai? (2)

Nhưng một tháng sau, khi ông trở về, dường như không có gì đã xảy ra.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian đó, một phần ký ức đã bị xóa bỏ, và Hứa Thanh không thể biết được chuyện gì đã diễn ra.

Chỉ biết rằng từ ngày ấy, vị Thiếu Chủ này không còn giữ được sự nhiệt huyết và lạc quan như trước, thay vào đó là lập ra Bách Hoa Cung, chìm đắm trong rượu chè và sắc dục.

Pháp Tắc của hắn, sau khi bị biến đổi, mang tên Tam Nghiệp Thập Ác Phong – một Pháp Tắc phong ấn cái ác.

Những suy tư trong lòng Hứa Thanh dấy lên cảm giác buồn bã ẩn sâu trong ký ức của thân chủ.

Hắn cảm nhận được nỗi đau và sự mơ hồ mà vị Thiếu Chủ này từng trải qua.

Dù không rõ nguyên nhân, nhưng nỗi buồn ấy rất sâu đậm, rất sâu.

Tuy nhiên, hắn lại không hề oán hận, mà chỉ có một sự buông bỏ nhẹ nhàng.

“Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?”

“Vì sao Pháp Tắc của hắn lại thay đổi?”

“Đến cả Cực Quang Tiên Chủ cũng không thể giải quyết…”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Hắn mơ hồ đoán được ai đã thay đổi Pháp Tắc của vị Thiếu Chủ này.

Bởi vì có một bí mật… và dù chỉ một số ít người biết đến, những người này đều ở cấp độ quá cao để phần lớn tu sĩ trong Vòng Sao Thứ Năm có thể hiểu được…

Đó là mối quan hệ giữa Cực Quang và Tiên Tôn.

“Hoặc có lẽ… mối quan hệ của họ đã bị một thế lực nào đó che giấu trong dòng lịch sử.”

“Cực Quang chính là con trai của Tiên Tôn, và vị Thiếu Chủ mà ta đang nhập vào… thực ra là cháu nội của Tiên Tôn.”

Khi Hứa Thanh còn đang trầm ngâm suy nghĩ, tiếng cười vang lên từ phía trước đã làm gián đoạn dòng suy tưởng của hắn.

Hắn ngẩng đầu lên.

Đài Đấu Chiến đã ở ngay trước mắt.

Đó là một đấu trường cổ kính và trang nghiêm, được bao quanh bởi những bức tường đá sừng sững.

Trên tường chạm khắc các loại phù điêu và hình tượng hung thú, có con đang bay lượn giữa trời, có con gầm vang núi rừng, sinh động đến mức tựa như có thể nhảy ra khỏi bức tường bất cứ lúc nào.

Ánh nắng xuyên qua những tầng mây thưa, chiếu lên Đài Đấu Chiến, làm cho nơi cổ kính và huyền bí này càng thêm phần trang nghiêm và trầm mặc.

Ở trung tâm đấu trường là một vòng tròn được tạo thành từ chất liệu không rõ, viền ngoài khảm một hàng lưỡi kiếm sắc bén, ánh lên hàn quang lấp lánh.

Dưới ánh nắng, những lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng rực rỡ, khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ.

Xung quanh khán đài đã đông kín khán giả từ khắp nơi đổ về, đa phần là những người được Lý Thiên Kiêu mời đến làm chứng.

Lúc này, ánh mắt của họ đồng loạt đổ dồn về phía Hứa Thanh.

Giữa không trung, có một người đứng đó.

Đó là một thanh niên mặc đạo bào đỏ rực, dáng vẻ anh tuấn, ngũ quan sắc sảo, chân mày toát ra vẻ anh khí khó phai nhòa.

Màu đỏ của đạo bào giống như ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt, ngạo nghễ hướng về bốn phương, dường như có thể thiêu đốt tất cả.

Khi nhìn thấy Hứa Thanh, thanh niên nở nụ cười kiêu ngạo.

“Thiếu Chủ đừng vội, học viện Tiên Cung hôm nay nghỉ, ta có thừa thời gian. Ngươi cứ nghỉ ngơi trước cho khỏe, để khỏi lấy cớ không phục sau khi bị ta đánh bại.”

“Cược thì ta cũng đã mang tới rồi.”

Nói xong, hắn vung tay, một luồng sáng dịu dàng bay ra từ ống tay áo, biến thành một cô gái yêu kiều và duyên dáng giữa không trung.

Cô gái khoác lên mình bộ y phục nhẹ nhàng, lúc đầu trông như một thiếu nữ dịu dàng đáng yêu, nhưng nhìn kỹ lại, nàng toát lên vẻ quyến rũ mê hoặc.

Nhan sắc của nàng kết hợp hoàn hảo giữa nét thuần khiết và vẻ yêu kiều.

Đôi mắt nàng ánh lên vẻ mị hoặc và tinh nghịch, mái tóc dài được buộc hờ thành đuôi ngựa thấp, vài lọn tóc rơi nhẹ xuống trước trán, gợi lên vẻ thẹn thùng khi nàng ngước nhìn Hứa Thanh bằng ánh mắt e ấp.

Hứa Thanh chỉ nhìn thoáng qua, đã thầm thở dài trong lòng.

Vẻ ánh mắt ấy, dáng điệu ấy, cùng với cảm giác quen thuộc mơ hồ…

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Mỹ nhân hồ yêu này, nếu không phải là con hồ ly lấm bùn kia, thì còn có thể là ai?

Ngay khi ánh mắt của Hứa Thanh dừng lại trên người nàng, Lý Thiên Kiêu đã bước ra, chắn trước mặt nàng, giọng nói đầy khiêu khích.

“Đợi ngươi đánh bại ta, rồi đưa về làm gì tùy thích. Ta đảm bảo nàng vẫn còn nguyên vẹn.”

“Nhưng hiện tại, Thiếu Chủ, ta nghĩ cược thế này hơi bất công.”

“Dù sao mỹ nhân hồ yêu này vốn là của ta. Hay là thế này, nếu ta thắng, ta sẽ đến Bách Hoa Cung của ngươi chơi một tháng!”

“Nếu ngươi thắng, không chỉ hồ yêu này thuộc về ngươi, mà ta còn tình nguyện làm bạn đồng học cho ngươi suốt trăm năm, mặc cho ngươi sai khiến. Ngay cả nếu ngươi muốn ta đi khắp thiên hạ tìm mỹ nhân cho ngươi, ta cũng sẽ không nhíu mày lấy một lần!”

“Sao nào? Ngươi có dám đồng ý không?”

Lý Thiên Kiêu nhìn Hứa Thanh đầy thách thức, ánh mắt ngạo nghễ.

Hứa Thanh nheo mắt lại.

Chung Trì, người luôn theo sau hắn, cũng khựng lại trong giây lát.

Đây không phải là tình tiết lịch sử.

“Hắn không đúng. Phải chăng hắn là ngoại lai giả mạo? Bề ngoài thì tranh đấu, nhưng thật ra là muốn tiếp cận Thiếu Chủ?”

Khi suy nghĩ của Chung Trì đang quay cuồng, Hứa Thanh bỗng lên tiếng:

“Được!”

Gần như ngay lúc lời nói ấy vừa thốt ra, Hứa Thanh cảm nhận được một linh cảm kỳ lạ bao trùm lên tâm trí mình.

Đó chính là gợn sóng của thời không.

Dù chỉ là một gợn sóng nhỏ bé trong dòng sông lịch sử, nhưng gợn sóng ấy cuối cùng cũng đã tạo nên dao động, khiến Pháp Tắc của Hứa Thanh cũng lay chuyển!

Cùng lúc đó, một hồi trống vang lên dữ dội, như thể ý chí của trời đất bùng nổ vào khoảnh khắc này.

Lý Thiên Kiêu cười lớn, chiến ý cuồn cuộn, sải bước mạnh mẽ, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Chương 2551: Tam Hương Tam Nghiệp (1)

“Chủ Tể đỉnh phong!”

Hứa Thanh giữ vẻ mặt bình thản, không có chút xao động nào.

Điều này hoàn toàn phù hợp với phong thái của vị Thiếu Chủ. Mặc dù hắn bị nhiều tu sĩ khinh thường vì ham mê sắc dục, nhưng hầu hết vẫn phải thừa nhận một điều:

Về tu vi, sức mạnh và tư chất, hắn không hề làm mất mặt thân phận con trai của Cực Quang Tiên Chủ.

Tu vi của hắn chỉ còn cách Chuẩn Tiên nửa bước, còn về sức mạnh… thì vô cùng kinh người.

Nhiều năm trước, hắn đã từng có chiến tích đối đầu với Chuẩn Tiên.

Chỉ có điều hắn thiếu sự nỗ lực tự thân, nên tu vi đã dừng lại ở cảnh giới này từ lâu.

Tuy nhiên, Hứa Thanh hiểu rõ rằng cách người khác nhìn nhận về vị Thiếu Chủ này có phần lệch lạc.

Dù bề ngoài Thiếu Chủ luôn tỏ ra lười biếng, nhưng sự cố gắng và nỗ lực trong bóng tối của hắn vượt xa nhiều tu sĩ khác.

Chính biến cố bí ẩn đã khiến hắn mất đi ý nghĩa để tiếp tục phấn đấu.

Từ đó, vẻ ngoài biếng nhác đã dần trở thành hiện thực.

Nhưng dù thế nào, địa vị của hắn vẫn không thể xem thường. Dù dừng lại tại cảnh giới này, sức mạnh của hắn cũng không hề yếu kém. Từng bước chân của hắn lúc này khiến trời đất rung chuyển, mặt đất chấn động.

Ngay cả tiếng trống trên Đài Đấu Chiến cũng bị áp chế.

Từng đợt chấn động khủng khiếp lan tỏa từ Hứa Thanh, tạo ra một khí thế cuồn cuộn, hóa thành biển lửa đen bao phủ khắp trời đất.

Ngọn lửa này khác biệt hoàn toàn so với lửa thông thường.

Ngay cả lửa tiên cũng không thể sánh bằng.

Thực ra, đó không phải là lửa theo nghĩa thông thường, mà chỉ là một khái niệm được tạo ra trong nhận thức của mọi người.

Tên thật của nó là Nghiệp Hỏa.

Ngọn nghiệp hỏa lan tỏa, nhanh chóng bao quanh Lý Thiên Kiêu, như muốn thiêu rụi hắn. Ánh mắt của mọi khán giả trên khán đài đều tập trung không chớp mắt vào cảnh tượng này.

Trong lúc ấy, ánh mắt Lý Thiên Kiêu lóe lên, hắn giơ tay phải chỉ thẳng lên trời.

Lập tức, bầu trời trở nên u ám, toàn bộ không gian chìm trong bóng tối.

Từ bóng tối ấy, một vầng thái dương bất ngờ trỗi dậy, hình thành sức mạnh của sớm và tối, mang theo uy thế thiên địa, nổ vang khắp bốn phương tám hướng.

Vầng thái dương huy hoàng, khí thế như thủy triều, áp đảo nghiệp hỏa.

Cảnh tượng này thật sự chấn động, khiến người xem phải kinh ngạc.

Cả nghiệp hỏa của Thiếu Chủ và thái dương của Lý Thiên Kiêu đều toát ra uy lực vô song.

Nếu không biết rõ tu vi của hai người, e rằng ai cũng tưởng họ đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Tiên.

Tiếng nổ vang dội như sấm sét liên tục vang lên.

Nghiệp hỏa và thái dương giao tranh, sức mạnh và ánh sáng đan xen, tạo thành cơn bão khổng lồ giữa tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Giữa cơn cuồng phong ấy, tiếng cười của Lý Thiên Kiêu vang lên át cả mọi âm thanh:

“Thú vị đấy! Có vẻ ngươi chưa hoàn toàn bị rượu và sắc dục bào mòn!”

“Vậy thì chúng ta không cần thử thách nhau nữa, chi bằng… quyết đấu nhanh gọn!”

Dứt lời, Lý Thiên Kiêu bước nhanh về phía trước, vượt qua phạm vi nghiệp hỏa trong chớp mắt, xuất hiện ở vị trí cao hơn, cúi xuống nhìn Hứa Thanh.

Hắn nhanh chóng kết ấn bằng tay phải và chạm vào mi tâm.

Ngay lập tức, giữa mi tâm của hắn gợn sóng như mặt hồ, dao động lan tỏa vào hư không phía sau.

Từ hư không, mặt hồ mở rộng thành biển cả.

Giữa những con sóng gào thét, mười ba tòa tế đàn cổ xưa từ từ nổi lên.

Mỗi tế đàn đều chứa đựng dấu ấn của thời gian, tỏa ra khí tức cổ kính, khác biệt hoàn toàn với các kiến trúc thời tu hành hiện tại.

Trên mỗi tế đàn, ánh vàng rực rỡ lan tỏa.

Trong nháy mắt, đã có người nhận ra nguồn gốc của chúng.

Hứa Thanh cũng không xa lạ với những tế đàn này.

Đó là… tế đàn của Thần Linh.

Chỉ trong chốc lát, mười ba tế đàn trên biển đều rung động, ánh sáng vàng bùng nổ, khí tức của Thần Linh cuồn cuộn dâng lên.

Cả không gian trở nên mờ mịt, bầu trời bị bóp méo, mặt đất vặn vẹo.

Từng bóng dáng Thần Linh từ trong tế đàn hiện ra, chiếm lĩnh bầu trời, bao trùm khắp tám phương.

Cảnh tượng này khiến người ta chấn động.

Những vị thần đó đều hoàn mỹ và không thể diễn tả bằng lời.

Sau khi xuất hiện, chúng bất ngờ quay người lại, đối diện với Lý Thiên Kiêu và… bái lạy hắn!

Mười ba vị thần đồng loạt cúi đầu bái lạy hắn!

Những vị thần này đều đã bị Lý Thiên Kiêu tiêu diệt trong quá khứ, giữa họ tồn tại mối nhân quả sâu đậm.

Vốn dĩ, thần linh được sinh ra để nhận sự bái lạy của thế gian, nhưng giờ đây chính các vị thần lại đang bái lạy con người.

Người được thần linh bái lạy sẽ lấy sự công nhận của họ làm nền tảng, từ đó thăng cấp trở thành "Thần Bái Giả."

Một Thần Bái Giả chính là một kẻ siêu việt cả thần linh.

Theo từng động tác cúi lạy của mười ba vị thần, một nguồn sức mạnh khủng khiếp đột ngột bùng lên từ người Lý Thiên Kiêu, bao trùm khắp bốn phương tám hướng.

Đó chính là Pháp Tắc của Lý Thiên Kiêu!

Sự bái lạy của thần linh giúp nâng cấp Pháp Tắc của hắn, và chính hành động bái lạy ấy giống như một tín ngưỡng, hình thành hương khói.

Vì vậy, gốc rễ sức mạnh của Pháp Tắc mà Lý Thiên Kiêu sở hữu chính là hương khói của các thần linh đã bái lạy hắn.

Về lý thuyết, càng tiêu diệt nhiều thần linh, khiến càng nhiều vị thần bái lạy hắn, sức mạnh Pháp Tắc của hắn sẽ càng lớn mạnh.

Sở hữu một Pháp Tắc như vậy đủ để Lý Thiên Kiêu xứng đáng với danh hiệu thiên tài của thời đại này.

Nhưng đây mới chỉ là nền tảng. Lý Thiên Kiêu đã tiến xa hơn và sáng tạo ra phương pháp riêng cho Pháp Tắc của mình.

"Hai mươi tư hương hiện ra, báo trước điềm lành hay dữ."

"Hương đầu tiên: Hương Thúc Mệnh!"

"Người sắp phải chết, đang đứng ngay trước mặt!"

Lời của Lý Thiên Kiêu vang lên như tiếng đạo âm vọng khắp trời đất, khi Pháp Tắc của hắn bùng lên. Hương khói tụ lại trước mặt hắn, hình thành ba nén hương.

Hai nén dài, một nén ngắn – chính là Thúc Mệnh Hương!

Ngay lập tức, khắp không gian dậy sóng, một lời nguyền bí ẩn và quái dị phủ xuống Hứa Thanh.

Chương 2552: Tam Hương Tam Nghiệp (2)

Sắc diện hắn bắt đầu suy tàn, dung nhan phai nhạt, biểu tượng cho sự suy vong của mọi phồn hoa trên thế gian.

Tiếp đến, hương lụi tàn, như ám chỉ mọi cám dỗ và khoái lạc đều sẽ đến lúc tan biến.

Rồi mùi hương nhạt phai, giống như con người dần trở nên thờ ơ với mọi cảm xúc trong đời.

Sau đó là cảm giác lạnh lẽo trong tâm hồn, như những ngón tay tê buốt trong mùa đông không còn cảm nhận được hơi ấm của gió xuân.

Cuối cùng là tiếng vang tắt lịm, không chỉ là sự suy giảm thính giác mà còn là sự lặng im của tâm hồn.

Năm tầng suy tàn lần lượt giáng xuống, thúc đẩy cái chết đến cận kề.

Trên Đài Đấu Chiến, tâm trí mọi người đều xáo trộn, đặc biệt là Chung Trì, hắn không khỏi cảm thán trong lòng:

“Pháp Tắc này quả thật phi phàm! Tiếc rằng… theo lịch sử, Lý Thiên Kiêu sẽ tử nạn trong đại kiếp Tiên Cung một tháng sau, và Pháp Tắc Hương Khói này cũng sẽ thất truyền.”

“Không biết liệu có cơ hội nào trong dòng lịch sử này để ta lĩnh hội Pháp Tắc đó không?”

Chung Trì động lòng.

Hứa Thanh cũng vậy.

Dù số lượng Pháp Tắc nhiều hay ít không ảnh hưởng đến cảnh giới, nhưng Pháp Tắc của Lý Thiên Kiêu lại đặc biệt thích hợp với hoàn cảnh của Vọng Cổ Đại Lục.

Tuy nhiên, lúc này không phải thời điểm để khám phá. Cảm nhận nguy cơ Thúc Mệnh Hương phủ xuống, Hứa Thanh giơ tay phải lên và nhẹ nhàng vuốt qua miệng mình.

Chỉ một động tác đơn giản, Pháp Tắc của Hứa Thanh liền bùng lên!

Bầu trời vang lên tiếng sấm rền, vô số tia chớp xuất hiện giữa không trung, tạo thành hình một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay đó giống như của một lão nhân, đang kết thành một ấn quyết.

Khi bàn tay này xuất hiện, trời đất cùng cộng hưởng, muôn pháp đều chấn động, và các quy tắc của thế giới đều vang vọng đáp lại.

Ấn quyết vừa hình thành, sắc mặt các tu sĩ tái mét, ngay cả tiên nhân cũng biến sắc, và ý thức của chúng sinh khắp nơi đều dậy sóng.

Pháp Tắc của Lý Thiên Kiêu đã phi phàm, nhưng Pháp Tắc của Hứa Thanh, người nhập vào thân thể con trai của Cực Quang Tiên Chủ, còn vượt trội hơn.

Tam Nghiệp Thập Ác Phong!

Nghiệp Hỏa chỉ là nền tảng. Hứa Thanh cũng sở hữu những phương pháp đặc biệt của Pháp Tắc này.

Tam Nghiệp gồm có: Khẩu nghiệp, thân nghiệp và ý nghiệp.

Trước đòn Thúc Mệnh Hương, Hứa Thanh lựa chọn sử dụng… Khẩu Nghiệp Phong!

“Miệng không nói lời vọng ngữ, thì khẩu nghiệp được thanh tịnh!”

“Khẩu nghiệp thanh tịnh, thân và hồn an lạc!”

“Thân và hồn an lạc, thì toàn thân không ưu phiền!”

“Toàn thân không ưu phiền, thì muôn ý niệm đều hưng thịnh!”

Phong ấn không chỉ trên miệng mà còn là giữ lấy mệnh của chính mình.

Dù đòn Thúc Mệnh Hương có quỷ dị thế nào, cũng không thể lay chuyển chút nào.

Và nếu Thúc Mệnh không thành, tất yếu sẽ gặp phản phệ.

Sắc mặt Lý Thiên Kiêu lập tức thay đổi, toàn thân hắn run rẩy, phun ra một ngụm máu đen, khí tức suy giảm đáng kể. Nhưng trận chiến pháp này vẫn chưa kết thúc.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lóe lên hàn quang, giơ tay chỉ tiếp.

Ngay lập tức, hương khói lại tụ về, hình thành nén hương thứ hai!

“Phúc họa do người chuốc lấy, trước sau đều có nhân quả.”

Nhân ở bên trái, quả ở bên phải, vì thế trái cao hơn phải.

Ở giữa là tai họa, đứng ở vị trí thấp nhất, gánh chịu mọi tai ương.

Đây chính là Ác Sự Hương, chủ về sát phạt!

Còn được gọi là Tam Hương Tả Hữu Trung, tiêu diệt tội nghiệt trải qua mười ức kiếp!

Nén hương này bùng cháy, gây ảnh hưởng đến trời ác, đất ác, người ác, và mọi quy tắc, khiến tất cả đều sinh ác ý với Hứa Thanh.

Ác niệm cuồn cuộn, biến thành tai ương, nổi lên khắp bốn phương.

Trời đất đổi màu, mây gió nổi lên, vô số ác ý tụ thành sức mạnh bí ẩn đang giáng xuống.

Cảm giác sinh tử chợt bùng lên.

Hứa Thanh không do dự, lập tức vận dụng Pháp Tắc của mình.

Bàn tay sấm sét giữa không trung biến đổi, kích hoạt tầng thứ hai trong Tam Nghiệp.

Đó là Thân Nghiệp Phong!

“Thân không đi đường tà, không sát sinh, không trộm cắp, không tà dâm, thì thân nghiệp thanh tịnh.”

“Khi thân nghiệp thanh tịnh, không gì có thể làm nhiễm bẩn, không tà khí nào có thể bám vào.”

“Như thể thoát khỏi vòng nhân quả, khiến ác hương không còn mục tiêu.”

“Như không còn tồn tại trong thế gian, khiến ác hương không có nơi bám víu.”

Khi ác hương không có mục tiêu và chỗ dựa, nó tất yếu sẽ phản phệ!

Sắc mặt Lý Thiên Kiêu lại tái mét, da mặt giật giật, tâm thần run rẩy. Cảm giác sinh tử chực chờ khiến hắn không dám chậm trễ, lập tức thi triển nén hương thứ ba.

Nén hương này đại diện cho Tam Bình – Tả Hữu Trung bình hòa.

Không chủ về thúc mệnh, không chủ về ác sự, mà chỉ cầu sự bình an!

Ba nén hương này là giới hạn cuối cùng mà Lý Thiên Kiêu có thể thi triển, và vừa kích hoạt xong, hắn nhanh chóng lùi lại.

Bởi hắn đã cảm nhận được luồng khí tức khủng khiếp tỏa ra từ thân thể của vị Thiếu Chủ Cực Quang trước mặt.

Đó là tầng cuối cùng trong Tam Nghiệp – Ý Nghiệp!

Bàn tay sấm sét trên trời lại biến đổi, thi triển Ý Nghiệp Phong!

“Ý niệm tạo nên thiện và ác.”

“Thiện nghiệp bao gồm: Không tham lam, không sân hận, không tà kiến. Khi thiện nghiệp tích tụ, trở thành ánh hào quang vô tận, tỏa sáng khắp muôn nơi như điềm lành.”

“Ác nghiệp bao gồm: Tham lam, sân hận, tà kiến. Khi rơi xuống kẻ địch, chúng biến thành bóng tối tà ác, dập tắt sinh mệnh và mang đến tai họa.”

“Phong ấn này không trói buộc thân xác, không khống chế lời nói, mà trói buộc Pháp Tắc!”

Ngay khi phong ấn hạ xuống, nén hương cầu bình an của Lý Thiên Kiêu lập tức tan thành tro bụi.

Bình an thất bại!

Hắn phun ra máu tươi, mạng sống chỉ còn treo trên sợi chỉ mành.

Trong tình thế nguy cấp, Lý Thiên Kiêu hoảng loạn hét lớn:

“Thiếu Chủ, ta nhận thua!”

Chương 2553: Đạo Khác Lối Riêng (1)

Chung Trì cảm thấy tim mình khẽ nhói, đôi mắt nheo lại, chăm chú nhìn Lý Thiên Kiêu đang lớn tiếng kêu gọi giữa không trung.

Hành động của đối phương không đúng với lịch sử!

Trong lịch sử, trận đấu này tuy kết thúc với chiến thắng của Thiếu Chủ, và hắn đã giành được mỹ nhân hồ yêu, nhưng Lý Thiên Kiêu chưa từng cúi đầu. Thay vào đó, hắn trở về học cung, biến thất bại này thành động lực để bế quan, cố gắng đột phá cảnh giới của bản thân.

Tiếc rằng, cho đến khi đại kiếp Tiên Cung diễn ra một tháng sau đó, hắn vẫn không thể thành công và đã bỏ mạng.

Nhưng hiện tại, tình huống đã có sự khác biệt.

Chung Trì không rõ liệu đây có phải là sự thật lịch sử đã bị thay đổi từ trước, khiến bản thân hắn không nắm được chi tiết, hay đây là kết quả của một can thiệp mới.

Nhưng có một điều mà hắn chắc chắn:

Thiếu Chủ chỉ có duy nhất một người bạn đồng học, và người đó chính là hắn.

Vì vậy, câu trả lời của Thiếu Chủ lúc này là vô cùng quan trọng.

Nếu Thiếu Chủ gật đầu, lịch sử chắc chắn sẽ thay đổi.

Nếu từ chối, mọi thứ sẽ trở lại đúng với quỹ đạo ban đầu.

Suy nghĩ của Chung Trì xoay chuyển không ngừng:

“Lý Thiên Kiêu này, tám phần là kẻ ngoại lai giống ta.”

“Không quan trọng hắn là ai, điểm mấu chốt là đây có thể là một cơ hội tốt để quan sát cách người khác can thiệp vào lịch sử. Như vậy sẽ thuận lợi cho ta tham khảo sau này!”

Với suy tính đó, Chung Trì ngước nhìn về phía Hứa Thanh.

Nhưng không chỉ riêng hắn, mà toàn bộ khán giả trên Đài Đấu Chiến đều đổ dồn ánh mắt về phía Hứa Thanh.

Một phần vì trận đấu giữa Hứa Thanh và Lý Thiên Kiêu đã vô cùng kỳ lạ và đầy uy lực.

Phần khác vì Lý Thiên Kiêu, kẻ vốn kiêu ngạo ngút trời, lại lần đầu tiên cúi đầu trước người khác.

Mọi người đều tò mò, muốn biết Thiếu Chủ sẽ đưa ra quyết định thế nào.

Hứa Thanh không vội đáp lời. Ánh mắt hắn lướt qua Lý Thiên Kiêu, khẽ nheo lại, chìm vào suy tư.

“Nếu lịch sử dễ dàng thay đổi như vậy, thì nó chẳng còn giá trị gì.”

“Cho dù ta phỏng đoán rằng dòng lịch sử này chỉ là một phiên bản phản chiếu của lịch sử thật, thì với những gì liên quan đến Tiên Chủ, về lý thuyết việc thay đổi vẫn phải cực kỳ khó khăn mới hợp lý.”

“Vậy rốt cuộc, khó khăn đó nằm ở đâu?”

Hứa Thanh tiếp tục suy nghĩ, ánh mắt chăm chú quan sát Lý Thiên Kiêu.

Kẻ trước mặt, từ vóc dáng đến hành động, đều là cơ hội thích hợp để hắn thử nghiệm xem liệu có gặp phải trở ngại nào trước khi thay đổi lịch sử hay không.

Nhận thấy ánh mắt của Hứa Thanh dừng lại trên mình, Lý Thiên Kiêu lập tức cảm thấy lo lắng, tâm trí chao đảo.

Trước trận đấu, hắn cố tình tuyên bố rằng nếu thua sẽ tình nguyện làm bạn đồng học cho Thiếu Chủ.

Hắn biết rất rõ điều này không khớp với lịch sử.

Nhưng điều đó liên quan trực tiếp đến Pháp Tắc của hắn.

Pháp Tắc của Lý Thiên Kiêu chính là Sương Mù.

Đó không phải là sương mù thông thường, mà là sương mù đến từ hư vô, từ những điều bí ẩn, từ thời gian và lịch sử.

Chính xác hơn, Pháp Tắc của hắn khởi nguồn từ sương mù lịch sử.

Mở rộng Pháp Tắc của mình đồng nghĩa với việc khai phá hiểu biết về lịch sử.

Hiểu biết càng toàn diện, hắn càng có thể xua tan những màn sương phủ lên dòng lịch sử.

Những lớp sương được xua tan đó sẽ trở thành sức mạnh của hắn, giúp Pháp Tắc tiến xa hơn.

Hắn hiểu rõ rằng con đường hắn chọn cuối cùng sẽ dẫn đến sự thấu hiểu toàn diện về lịch sử thật.

Do đó, trận đấu này với Thiếu Chủ, một nửa là thật, một nửa là cố ý để hắn thuận thế thua trước Hứa Thanh.

Mục tiêu của hắn chính là tạo ra một cơ hội và thân phận thích hợp để tiếp cận Thiếu Chủ.

Để đảm bảo kế hoạch thành công và mọi thứ có vẻ hợp lý, hắn cố tình thu hút đông đảo tu sĩ đến đây làm chứng.

Giữa sự chứng kiến của mọi người, việc hắn cúi đầu sau khi thua sẽ trở nên hợp lý và không bị nghi ngờ.

Dù sao, tất cả những người có mặt ở đây đều là nhân chứng.

Hơn nữa, người mà hắn đang nhập vào cũng là kẻ rất coi trọng lời hứa.

Đây là cơ hội duy nhất mà hắn có thể lợi dụng thân phận của mình theo dòng lịch sử để tiếp cận Thiếu Chủ.

Điều này có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với hắn.

“Trong đoạn lịch sử này, có hai nhân vật then chốt: Một là Cực Quang Tiên Chủ, và hai là vị Thiếu Chủ này. Chỉ khi ở bên cạnh họ, mới có thể hiểu rõ toàn bộ lịch sử cùng những bí ẩn bị che giấu.”

“Liên quan đến Tiên Tôn, điều từng được công bố bên ngoài về cuộc thanh trừng kẻ phản đạo dường như không đơn giản như vậy. Chắc chắn có điều ẩn giấu!”

“Nếu không, tầng thứ tư của Cực Quang Tiên Cung đã không đột ngột trở thành thời quá khứ này khi cung được mở ra.”

"Rõ ràng đây là cơ hội để một số bí mật được phơi bày… vấn đề là có tìm thấy chúng hay không."

"Vì vậy, nếu muốn hiểu được toàn bộ lịch sử và đạt được sự nhận thức sâu rộng, cần phải ở gần một người. Chỉ như vậy mới có thể nhìn thấy mọi khía cạnh một cách trọn vẹn."

Lý Thiên Kiêu thầm lẩm bẩm, ánh mắt chăm chú nhìn Hứa Thanh, chờ đợi câu trả lời.

Nhưng hắn chưa kịp nhận được câu trả lời thì một luồng cầu vồng rực rỡ từ xa xé toạc bầu trời lao tới, khiến mọi ánh mắt đều hướng về nó.

Luồng cầu vồng ấy như nét bút chói lọi nhất của trời đất, vạch ngang bầu trời, để lại một dấu ấn không bao giờ phai mờ.

Mang theo uy lực và sức mạnh vô biên, như tiếng gầm nguyên thủy của thiên đạo, lại như tiếng thở dài sâu thẳm của vạn vật.

Trong nháy mắt, luồng sáng ấy đã đến gần.

Vạn vật rung chuyển, núi non sông suối trong Tiên Cung đều lu mờ trước sức mạnh đó.

Khi cầu vồng tiêu tán, một bóng người cao lớn xuất hiện trên Đài Đấu Chiến.

Ngay khoảnh khắc người đó hiện thân, toàn bộ khán giả trên đài đồng loạt đứng dậy, kính cẩn cúi đầu chào.

"Ra mắt Chân Quân!"

Người đến chính là tứ đệ tử của Cực Quang Tiên Chủ, được gọi là Tứ Chân Quân.

Vị Chân Quân này danh tiếng lẫy lừng, nửa đời trước của hắn tràn đầy truyền kỳ. Khi còn nhỏ, hắn đã sớm bộc lộ tài năng, đặc biệt là khả năng đánh cờ, khiến Cực Quang Tiên Chủ chú ý trong một lần tình cờ.

Chương 2554: Đạo Khác Lối Riêng (2)

Họ từng chơi với nhau năm ván cờ, Tiên Chủ thắng bốn và thua một.

Cảm phục tài năng của hắn, Tiên Chủ đã thu nhận hắn làm đệ tử thân truyền.

Tứ Chân Quân không phụ sự kỳ vọng của Tiên Chủ, thể hiện trí tuệ và tài năng xuất chúng trên con đường tu luyện.

Nhờ tư chất vượt trội, cùng với sự chăm chỉ, nhạy bén và sáng tạo phi thường, hắn nhanh chóng được toàn Tiên Cung công nhận.

Tính cách ôn hòa, khiêm tốn của hắn cũng khiến người khác cảm thấy như được tắm trong gió xuân, nên hắn rất được lòng mọi người trong Tiên Cung.

Lúc này, tất cả đều cúi chào hắn với sự kính trọng.

Hứa Thanh cũng mỉm cười. Trong ký ức của thân chủ, hắn có ấn tượng rất tốt về vị Tứ Sư Huynh này. Giữa họ có mối quan hệ thân thiết, và nhiều lúc Tứ Sư Huynh đối xử với hắn như anh em ruột thịt, hết mực yêu chiều.

Vì vậy, khi thấy Tứ Sư Huynh đến, Hứa Thanh lên tiếng với nụ cười trên môi:

“Sư huynh, sao hôm nay lại có thời gian ghé qua nơi này?”

Tứ Chân Quân khẽ gật đầu với mọi người xung quanh, sau đó quay sang Hứa Thanh với ánh mắt trìu mến như một người anh lớn.

“Tiểu sư đệ, sư phụ ra ngoài tìm lễ vật đính hôn cho đệ. Trước khi đi, người dặn ta phải trông chừng đệ, không để đệ tiếp tục gây rắc rối.”

Hắn mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ:

“Nhưng theo ta, bất kể đệ gây ra chuyện gì, ta đều có thể giúp đệ giải quyết. Điều quan trọng nhất là ngăn chặn những kẻ có ý đồ xấu tiếp cận đệ.”

“Ví dụ như… Lý Thiên Kiêu.”

Giọng nói của Tứ Chân Quân đột nhiên trở nên lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn chằm chằm vào Lý Thiên Kiêu.

Chỉ một ánh nhìn.

Lý Thiên Kiêu rùng mình, lùi lại vài bước, cảm giác thân thể và linh hồn của hắn rung chuyển mãnh liệt, như thể ý thức của hắn sắp bị trục xuất khỏi thân xác.

Khoảnh khắc này khiến sắc mặt Lý Thiên Kiêu tái nhợt.

Hắn cảm nhận rõ ràng sức mạnh của Tứ Chân Quân, một lực lượng đủ để tước đoạt sự hiện diện của hắn trong thân xác này.

“Tiểu sư đệ, bạn đồng học của đệ đã được sư phụ chỉ định. Không thể có thêm người khác.”

Tứ Chân Quân thu lại ánh mắt, gương mặt lại trở về vẻ ôn hòa, dịu dàng nhìn Hứa Thanh.

“Đặc biệt là những kẻ có ý đồ khó lường.”

“Chỉ còn một tháng nữa là đến lượt sư phụ luân phiên giám sát Vòng Sao. Trong thời gian này, khó tránh khỏi việc có kẻ mang ý đồ tiếp cận đệ.”

“Vậy nên, Lý Thiên Kiêu, ngươi thật to gan!”

“Ngay bây giờ, cút về học cung và chịu phạt bế quan ba mươi năm, để làm gương cho kẻ khác!”

Tứ Chân Quân nói với giọng điềm nhiên, nhưng lời nói và ánh mắt của hắn mang đến áp lực khủng khiếp cho Lý Thiên Kiêu.

Lý Thiên Kiêu không khỏi run rẩy, vô thức lùi lại vài bước, cảm giác như bị nghẹt thở, muốn nói gì đó nhưng không thể thốt ra lời.

Hứa Thanh nghe vậy, mỉm cười gật đầu mà không ngăn cản.

Thứ nhất, gợn sóng này trong lịch sử chưa đủ mạnh để thực sự khuấy động thời không.

Thứ hai, hắn đã thu hoạch đủ từ tình huống này.

Sự xuất hiện của Tứ Chân Quân và hành động của hắn đã phơi bày mục đích và ý nghĩa một cách rõ ràng.

Hơn nữa, Lý Thiên Kiêu cũng đã mất đi ý chí chiến đấu, biểu hiện sự khiếp nhược.

Nếu Hứa Thanh cố giữ lại hắn, sẽ trở nên vô nghĩa.

Vì vậy, Hứa Thanh vui vẻ gật đầu:

“Sư huynh nói rất đúng, đó là lỗi của đệ.”

Nghe vậy, Tứ Chân Quân nở nụ cười ôn hòa hơn. Hắn lấy ra một bình rượu, đưa cho Hứa Thanh.

“Hôm qua ta đã sai người đến Thiên Huyền Thành bên ngoài cung để mua một bình Thiên Lộ từ tiệm rượu mà đệ thích nhất. Loại rượu này mỗi tháng chỉ có một bình, mà đệ lại bị sư phụ phạt, bỏ lỡ thời gian mua. Ta nghĩ đệ sẽ thích, nên mang đến cho đệ.”

Hứa Thanh rạng rỡ nhận lấy, cười và cảm ơn.

Tứ Chân Quân cũng cười, định nói thêm điều gì đó.

Nhưng đúng lúc này, Chung Trì, người đứng bên cạnh, thấy Lý Thiên Kiêu sắp bỏ đi trong thất bại, liền cảm thấy tiếc nuối.

Hắn vốn đang mong chờ xem kết quả của việc Lý Thiên Kiêu cố gắng can thiệp vào lịch sử, thậm chí hy vọng có cơ hội học được Pháp Tắc của hắn.

Nếu Lý Thiên Kiêu chỉ đơn giản rời đi để bế quan, đó sẽ là một sự lãng phí đáng tiếc.

Suy nghĩ xoay chuyển nhanh chóng, Chung Trì quyết định mạo hiểm.

“Nếu Tứ Chân Quân không phải là kẻ ngoại lai, lời nói của ta sẽ không thành vấn đề. Nhưng nếu hắn thực sự là kẻ ngoại lai, sớm muộn gì ta cũng phải đối mặt với hắn. Có thể, hắn đã biết rõ thân phận của ta.”

Nghĩ đến đây, Chung Trì nhẹ nhàng nói với Hứa Thanh:

“Thiếu Chủ, Lý Thiên Kiêu thật thú vị. Lúc đầu hắn hùng hổ tuyên bố nếu thua sẽ làm bạn đồng học của ngài suốt trăm năm, giờ lại im thin thít, thật buồn cười. Cái gọi là giữ lời hứa, chẳng qua chỉ là lời nói suông.”

“Ta sẽ lan truyền chuyện này khắp học cung, để mọi người biết rõ sự nực cười của hắn!”

Vừa dứt lời, Hứa Thanh lập tức cảm nhận được gợn sóng trong thời không bắt đầu nổi lên.

Tứ Chân Quân đột ngột quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chung Trì.

Cùng lúc đó, Lý Thiên Kiêu, nghe được lời nói của Chung Trì, ánh mắt hắn thoáng hiện vẻ do dự, rồi dường như đã quyết định dứt khoát.

Hắn lập tức dừng bước, quay người lại và quỳ xuống trước Hứa Thanh.

“Xin Thiếu Chủ giữ gìn danh dự cho ta! Ta nhận thua và chấp nhận phạt, nhưng nếu cứ thế mà rời đi, lòng ta sẽ không an.”

Lời nói của Lý Thiên Kiêu vang vọng, khiến gợn sóng thời không, vốn chỉ mình Hứa Thanh cảm nhận được, trở nên mạnh mẽ hơn.

Tứ Chân Quân trầm xuống, vừa định nói gì đó.

Nhưng Hứa Thanh đã bật cười, tỏ vẻ không để tâm và tùy ý nói:

“Thực ra cũng có lý.”

“Nhưng làm bạn đồng học của ta là không thể. Nếu ngươi thật sự muốn giữ lời hứa, hãy đến Vườn Vạn Thú của ta và chăm sóc linh thú trong một trăm năm.”

Nói xong, Hứa Thanh quay sang Tứ Chân Quân:

“Sư huynh thấy thế nào?”

Tứ Chân Quân cười nhẹ, lắc đầu:

“Thôi được rồi, ta còn nhiều việc khác phải làm. Chuyện này… cứ để tùy đệ xử lý.”

Nói xong, hắn liếc nhìn Chung Trì một cái đầy ẩn ý, rồi bước vào hư không, dần dần biến mất.

Hứa Thanh vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn theo hướng Tứ Chân Quân biến mất, lòng thầm xác nhận rằng phần lớn suy đoán của hắn đã được chứng minh.

“Kẻ này, chắc chắn là kẻ ngoại lai!”

Chương 2555: Bóng Hình Phản Chiếu Trên Mặt Hồ Băng (1)

Tiên Cung Cực Quang, phía Đông.

Phía sau học cung có một tòa đại điện mang tên Thiếu Cực Điện.

Tòa điện này có diện tích không nhỏ, được bảo vệ bằng trận pháp ngăn chặn thần thức dò xét, và luôn được kích hoạt quanh năm.

Bên ngoài, kiến trúc nơi đây trông đơn giản, chỉ có biển hoa bất tận bao quanh, tạo nên khung cảnh tràn ngập sắc hương.

Vì vậy, tòa điện này còn được gọi với tên khác là Bách Hoa Điện hoặc Bách Hoa Cung.

Nhưng…

Thực sự tồn tại một cung điện mang tên Bách Hoa Cung.

Cung điện này nằm về phía Nam của Thiếu Cực Điện. Vào ban đêm, ánh đèn trong cung luôn rực rỡ như ban ngày.

Tường ngoài của cung được kết từ những loài hoa kỳ dị và dây leo, tạo thành một bức tường màu sắc sặc sỡ, tỏa hương ngào ngạt.

Mỗi khi gió nhẹ thổi qua, những bông hoa khẽ lay động, tỏa ra hương thơm dìu dịu.

Bên trong, khung cảnh càng trở nên tuyệt mỹ, như thể một tiên cảnh với lầu son gác ngọc, rực rỡ và lộng lẫy.

Hoa cỏ đua nhau khoe sắc, mỗi bông đều mang vẻ đẹp riêng: Có loài tươi tắn diễm lệ, có loài thanh tao thoát tục, có loài cao sang quý phái, lại có loài kiều diễm quyến rũ, như thể mọi vẻ đẹp của thế gian đều hội tụ tại đây.

Ở trung tâm cung điện là một hồ nước lớn.

Trong hồ, các loài hoa kỳ lạ nô đùa, tạo nên từng lớp sóng gợn.

Đặc biệt nổi bật là một đóa mẫu đơn từ nơi khác mang tới, kiêu sa và rực rỡ, tỏa ra khí chất mê hoặc, như thể nàng là vương hậu của muôn hoa.

Lúc này, nàng mặc một lớp lụa mỏng, khẽ nép vào bên cạnh Hứa Thanh, dịu dàng đút một quả vải bóc vỏ vào miệng hắn.

Hứa Thanh lặng lẽ ăn, ngước mắt nhìn ra biển hoa xung quanh.

Đó là sen thanh khiết, là hồng rực rỡ.

Mỗi loài hoa đều mang vẻ đẹp tuyệt trần, tựa như khuynh quốc khuynh thành.

Da họ trắng như tuyết, nét mặt như tranh vẽ.

Một số người không chỉ đẹp mà còn tài năng, tinh thông âm nhạc, múa hát và thi ca. Lúc này, họ đang múa nhịp nhàng theo tiếng nhạc du dương trước mặt Hứa Thanh.

Giữa chốn ôn nhu này, Hứa Thanh như lạc vào mộng cảnh, quên cả thời gian, để mặc dòng suy tưởng cuốn trôi.

“Mỹ nhân như hoa cách mây xanh,

Trời cao trong vắt, nước biếc lấp lánh.”

Hắn thầm thở dài trong lòng:

“Không lạ gì khi Tiên Chủ muốn hắn phá bỏ Bách Hoa Cung này…”

Để hoàn toàn nhập vai vị Thiếu Chủ Cực Quang trước mắt mọi người, Hứa Thanh phải đích thân đến Bách Hoa Cung này, trải nghiệm cuộc sống thường nhật của hắn.

Nhưng điều khiến Hứa Thanh đau đầu nhất không phải là những mỹ nhân trong cung, mà chính là đóa mẫu đơn bên cạnh hắn lúc này.

Đóa mẫu đơn đó, không ai khác chính là mỹ nhân hồ yêu.

Vì Hứa Thanh đã thắng trong trận đấu, mỹ nhân hồ yêu theo lẽ tự nhiên luôn ở bên hắn.

“Thiếu Chủ, quả vải này có hợp khẩu vị không?”

Mẫu đơn mỉm cười e ấp, khẽ cắn môi dưới, giọng nói của nàng đầy quyến rũ, như thể có thể hòa tan vào lòng người, làm xao động tâm trí.

Hứa Thanh lại thở dài thầm lặng, thu ánh mắt từ xa về, nhìn người con gái trước mặt, lúc thì như mẫu đơn, lúc lại như hoa mạn đà la tình ái.

“Ngươi xuất hiện ở đây, không sợ bị phát hiện sao?”

Hứa Thanh nhíu mày hỏi.

Lúc này, hắn đã khác xa so với thời còn ở Vọng Cổ Đại Lục, sức mạnh đã tăng tiến vượt bậc, như trời và đất.

Với thần linh, chỉ cần chưa đạt đến Thần Đài, hắn đều có thể chiến đấu.

Với tu sĩ, chỉ cần chưa đạt đến Chuẩn Tiên, hắn cũng có thể đối đầu.

Mỹ nhân hồ yêu này đạt đến vô hạn đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến Thần Đài, tương đương với Chủ Tể đỉnh phong đại viên mãn của tu sĩ.

Nàng rất mạnh, nhưng cũng không phải không thể đánh bại.

Chiến thắng hay thất bại vẫn là điều khó nói.

“Sao ngươi lại nhìn ta như muốn đánh người vậy?”

Mỹ nhân hồ yêu mặt thoáng đỏ, ngay cả vùng cổ cũng ửng hồng. Nàng khẽ xoay eo, nhấc nhẹ nửa bờ mông đầy đặn về phía Hứa Thanh.

“Hay là… ngươi đánh một cái thử xem?”

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lùng.

Mỹ nhân hồ yêu bật cười khẽ:

“Ta thích vẻ lạnh lùng này của ngươi. Được rồi, ta biết ngươi lo cho ta, đúng không?”

“Nhưng nếu cứ mãi không xuất hiện, ta sẽ buồn chán lắm. Ta còn sợ ngươi quên mất ta nữa.”

Hứa Thanh thản nhiên đáp, không chút lay động:

“Không sao. Nếu ngươi không muốn nói mục đích thực sự của mình, cũng không cần ép. Nhưng chắc ngươi không quên lời ta đã nói khi ngươi nhất quyết theo ta đến nơi này.”

Ánh mắt Hứa Thanh liếc nhìn nàng.

Mỹ nhân hồ yêu chớp mắt, giả vờ ngây thơ:

“Ngươi nói gì vậy? Ta không nhớ.”

“Ta nhắc lại cho ngươi. Đây là cấm địa của thần linh, nơi đây tràn ngập sự nô dịch. Sống hay chết, ngươi tự quyết định lấy.”

Hứa Thanh nói với giọng điềm tĩnh.

Mỹ nhân hồ yêu bật cười duyên dáng:

“Nô dịch thôi mà. Ta tự xưng là ‘nô gia’ chẳng phải đã chấp nhận để ngươi nô dịch rồi sao?”

Hứa Thanh không nói thêm, lặng lẽ đứng dậy, định rời đi.

Việc đến Bách Hoa Cung chỉ là để nhập vai, hắn còn nhiều việc khác phải làm.

Thấy Hứa Thanh chuẩn bị rời đi, mỹ nhân hồ yêu nở nụ cười quyến rũ:

“Được rồi, được rồi. Ta nói cho ngươi biết. Ta xuất hiện ở đây là có sự chuẩn bị, sẽ không bị phát hiện đâu.”

“Dù sao, nơi này không phải lịch sử thật, mà chỉ là phản chiếu từ ký ức của Tiên Cung.”

“Nhưng nếu vận dụng đúng cách, lợi ích có thể rất lớn. Nếu ngươi có thể thay đổi đoạn lịch sử này và tạo ra gợn sóng trong thời không, chẳng khác gì ngươi trực tiếp thao túng và lĩnh ngộ thời không.”

“Mục tiêu của ta là có được một thân phận hợp pháp trong thế giới này. Khi đó, nếu ngươi tạo được biến động trong thời không, thân phận của ta sẽ được công nhận.”

“Như vậy, sau này ta sẽ không bị ý chí của Vòng Sao Thứ Năm bài xích.”

“Tuy nhiên, khả năng thành công không chỉ phụ thuộc vào sức mạnh của ngươi mà còn liên quan đến việc liệu Tiên Tôn có chấp nhận sự thay đổi này hay không.”

“Giờ thì xong rồi, ngươi đi lo việc của mình đi. Đừng bận tâm đến ta.”

Chương 2556: Bóng Hình Phản Chiếu Trên Mặt Hồ Băng (2)

Nàng cười quyến rũ, ánh mắt đầy mê hoặc.

Hứa Thanh nhìn nàng thêm một lúc, rồi quay người bước ra khỏi Bách Hoa Cung.

Khi bước đi trong Thiếu Cực Điện, hắn trầm tư suy nghĩ về những việc sắp làm:

“Tứ Chân Quân, mười phần chắc chắn là kẻ ngoại lai. Hắn xuất hiện để ngăn cản ngay khi lịch sử chuẩn bị thay đổi…”

“Như vậy, giữa ta và hắn đã hình thành sự đối lập về con đường.”

“Những ngôi sao khác đến đây, ai cũng có mục đích riêng. Qua hành động của Lý Mộng Thổ và Lý Thiên Kiêu, có thể thấy họ đang cố gắng thay đổi lịch sử.”

“Vậy khả năng cao, ở đây tồn tại hai phe phái.”

“Một phe giữ nguyên trật tự lịch sử. Phe còn lại muốn tạo ra biến động thời gian.”

“Ta cần thêm manh mối để xác nhận chính xác. Nhưng nếu phán đoán của ta đúng, thì việc tập hợp những người muốn thay đổi lịch sử, âm thầm giúp họ hoàn thành mục tiêu, sẽ tạo ra những chuỗi biến động liên tiếp.”

“Cuối cùng, ta sẽ có được cơn sóng lớn mà ta mong đợi!”

“Vì vậy, việc tiếp theo là tìm ra những tu sĩ mà các ngôi sao đang nhập vào.”

Suy nghĩ của Hứa Thanh dần rõ ràng.

Bầu trời bên ngoài dần chuyển sang tối, nhưng bình minh đã không còn xa.

Ánh trăng trên bầu trời đang phô diễn trọn vẹn vẻ tĩnh lặng và lạnh lẽo của đêm nay.

Hứa Thanh cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Trong dòng thời gian của đoạn lịch sử này, bầu trời chưa xuất hiện cực quang đỏ rực như máu của thời hậu thế.

Vẫn còn có mặt trăng và mặt trời.

Giống như mặt trăng và mặt trời trên Vọng Cổ Đại Lục, chúng không chỉ là những thiên thể đơn thuần mà còn là hai sinh mệnh mang sức mạnh thần kỳ.

Theo ký ức của thân chủ, mặt trăng sắp khuất đi trên bầu trời này được gọi là “Thanh Huy”.

Nó tương đối nhỏ, được bao phủ bởi một lớp ánh sáng bạc bí ẩn, mang đến cho thế gian sự yên tĩnh và hài hòa.

“Sau một tháng nữa, mặt trăng sẽ biến mất, và mặt trời cũng vậy.”

Hứa Thanh thì thầm trong lòng, khi ánh sáng bình minh bắt đầu hé lộ.

Mặt trăng trên bầu trời dần biến mất, nhường chỗ cho ánh sáng đầu tiên của mặt trời ở chân trời đen tối.

Mặt trời của Vòng Sao Thứ Năm được gọi là “Xích Diễm”.

Bề mặt nó rực cháy với ngọn lửa dữ dội và lộng lẫy, tỏa ra sức nóng và ánh sáng mạnh mẽ, cung cấp năng lượng cần thiết cho mọi sự sống trong tinh hệ.

Lúc này, dưới ánh nhìn của Hứa Thanh, mặt trời đang dần mọc lên trên bầu trời.

Trời đã sáng.

Bình minh không chỉ mang đến ánh sáng, mà còn mang theo một bóng người bước tới trên quầng sáng.

Đó là một người đàn ông trung niên, khoác áo dài màu trắng giản dị.

Áo choàng của ông được thêu những họa tiết mây nhẹ nhàng, phất phơ theo gió như thể hòa mình với nhịp thở của trời đất.

Dung mạo của ông vừa bình thường lại vừa đặc biệt, với sống mũi cao và đôi môi khép chặt, tạo nên vẻ nghiêm nghị khó gần.

Gương mặt ông lạnh lùng, như một đỉnh núi tuyết quanh năm không tan, vừa bí ẩn vừa uy nghiêm, toát ra khí thế khiến người khác không dám coi thường.

Đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm như đại dương, lóe lên ánh sáng sắc bén, dường như có thể thấu tỏ mọi hư ảo và chân thật trên thế gian.

Từng bước chân của ông như đạp lên dòng thời gian, mang lại cảm giác huyền diệu khó tả.

Ông đi thẳng đến trước mặt Hứa Thanh.

“Phụ thân.”

Hứa Thanh cúi đầu, giọng điềm tĩnh.

Người đến chính là Cực Quang Tiên Chủ!

Ông đứng đó, khí tức thâm sâu như một ngọn núi lửa đang ngủ yên, nhưng nếu bùng nổ sẽ khiến trời đất chấn động.

Sự lạnh lùng trên gương mặt ông tựa như đã nhìn thấu mọi phù hoa và ảo ảnh của nhân gian, không còn vướng bận vào những cảm xúc tầm thường.

Giọng nói lạnh nhạt vang lên từ miệng ông:

“Ta sẽ đưa con đến một nơi.”

Ngay khi lời nói dứt, mọi thứ xung quanh Hứa Thanh trở nên mơ hồ. Trời đất như đảo ngược, vạn vật đã thay đổi.

Hắn không còn ở trong Tiên Cung nữa.

Giờ đây, hắn đứng trên một hồ băng.

“Đi theo ta, đây là việc cuối cùng ta làm cho con với tư cách là phụ thân.”

Cực Quang Tiên Chủ nói nhẹ nhàng, rồi bước về phía trước.

Dòng suy nghĩ dâng lên trong lòng Hứa Thanh, nhưng hắn nhanh chóng ép xuống và lặng lẽ theo sau.

Hồ băng dưới chân vô cùng đặc biệt, mặt băng phẳng lặng như gương, phản chiếu ánh sáng trời và cũng dần phản chiếu tâm can con người.

Khi bước trên mặt hồ, bóng người soi xuống cũng trở nên khác biệt.

Hình ảnh phản chiếu của Hứa Thanh từ từ hiện ra, và điều hắn thấy chính là bản thể thật sự của mình!

Khoảnh khắc đó khiến tâm trí Hứa Thanh chấn động mạnh, nhưng Cực Quang Tiên Chủ phía trước dường như không hề nhìn thấy điều gì khác thường. Ông vẫn điềm nhiên bước tiếp, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hứa Thanh thoáng do dự, ánh mắt rơi xuống hình phản chiếu của Cực Quang Tiên Chủ trên mặt hồ băng.

Khi nhìn rõ, đôi mắt hắn lập tức co lại.

Hình phản chiếu trên hồ tuy đúng là dáng vẻ của Cực Quang Tiên Chủ, nhưng màu áo lại là màu đen.

Và thần sắc của bóng hình đó… tràn ngập tà ác và u ám.

Hứa Thanh thu lại ánh mắt, trong lòng cuộn trào suy nghĩ, nhưng trên suốt quãng đường sau đó, Cực Quang Tiên Chủ không nói thêm lời nào, và Hứa Thanh cũng giữ im lặng.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Trên mặt hồ băng, bóng hình của hai người – Cực Quang Tiên Chủ áo trắng và con trai – lặng lẽ bước đi, một trước, một sau.

Chương 2557: Thứ Ngăn Cách, Là Thời Gian (1)

Bề mặt và bên dưới lớp băng, như hai thế giới song song.

Bóng hình bên trong vẫn tiếp tục tiến bước.

Trong sự tĩnh lặng tuyệt đối, cảnh tượng này mang đến một cảm giác đen trắng tương phản, khó diễn tả bằng lời, như một bức tranh vừa rõ ràng lại vừa mơ hồ.

Chỉ có ngọn gió vô hình không rõ từ đâu thổi đến – liệu từ trời đất hay từ dòng chảy ngầm bên dưới băng – cùng lúc cuộn lên.

Gió cuốn bay mái tóc của “bốn” người: Hai bóng người trên và hai bóng dưới lớp băng.

Tóc họ lay động theo gió, lướt đi theo nước.

Họ bước đi trong lặng im.

Tiên Chủ im lặng, và Hứa Thanh cũng không nói lời nào.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Ánh sáng mặt trời trên cao ngày càng rực rỡ, chiếu sáng khắp mặt đất, khiến lớp băng cũng trở nên lấp lánh như ngọc.

Bóng dáng hai cha con trên mặt băng đã đi đến trung tâm của hồ.

Cực Quang Tiên Chủ bỗng khựng lại, giọng nói trầm ổn vang lên:

“Tới rồi. Chỗ này hẳn con không xa lạ.”

Hứa Thanh tuy không quen thuộc nơi này, nhưng những ký ức từ thân chủ – Cực Quang Thiếu Chủ – hiện lên rõ ràng trong tâm trí hắn, mang lại sự quen thuộc.

“Cửu Ngạn Động Thiên!”

Đây chính là cung điện của Cửu Ngạn Tiên Chủ, một trong mười hai Tiên Chủ, người sẽ kết thúc nhiệm kỳ của mình sau một tháng nữa trong thời gian luân phiên cai quản Vòng Sao.

Không giống như cung điện lộng lẫy của Cực Quang Tiên Chủ, nơi ở của Cửu Ngạn Tiên Chủ lại là một hồ nước đóng băng giữa núi non.

Hồ nằm lặng lẽ giữa những ngọn núi tuyết, như một viên ngọc quý được khảm trên lớp đất phủ đầy băng giá.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, phản chiếu màu xanh của bầu trời và sắc trắng của dãy núi bao quanh. Cả tâm tư sâu kín của con người cũng như chìm sâu dưới đáy hồ ấy.

Dòng nước ngầm dưới lớp băng len lỏi, phản chiếu ánh sáng mặt trời thành những sắc màu kỳ ảo, tựa như trong mơ. Đồng thời, dòng chảy ấy biến những tâm tư giấu kín thành vô vàn bí mật, vĩnh viễn nằm im.

Chính như con đường tu đạo của Cửu Ngạn Tiên Chủ:

Bí ẩn.

Mỗi người đều có bí mật riêng, mỗi đoạn lịch sử đều che giấu sự thật.

Ngay cả một ngọn núi hay dòng sông cũng cất giữ những điều không ai biết.

Và tất cả những bí mật của Vòng Sao Thứ Năm này đều nằm trong tay người đã chọn bí mật làm Pháp Tắc để tu hành, đó chính là Cửu Ngạn Tiên Chủ.

Vì vậy, bất kỳ ai bước lên mặt băng này sẽ thấy những bí mật sâu kín của mình hiện ra dưới lớp băng, hóa thành những bóng hình phản chiếu.

Đôi khi, từ đáy hồ, những bong bóng kỳ lạ nổi lên. Chúng từ từ trồi lên, chạm vào lớp băng và vỡ tan, để lại những vòng tròn hoàn hảo.

Những vòng tròn ấy không thể vượt qua được lớp băng, như những bí mật được bảo vệ kỹ lưỡng.

“Quỳ xuống!”

Cực Quang Tiên Chủ ra lệnh với giọng lạnh nhạt.

Hứa Thanh cúi đầu. Thân xác mà hắn đang chiếm lĩnh dường như không còn thuộc về hắn. Dưới sức mạnh của mệnh lệnh, thân thể ấy quỳ xuống mặt băng một cách vô thức.

Khi đầu gối chạm vào băng, một tiếng thở dài vang lên, không rõ từ trời cao hay từ dòng nước bên dưới hồ.

Cực Quang Tiên Chủ vẫn giữ nét mặt bình thản, nhẹ nhàng nói:

“Đạo huynh Cửu Ngạn, ta đã mang đứa con bất hiếu của mình đến đây.”

Một giọng nói khàn khàn, đầy u uẩn, vang lên từ dưới hồ sau lời của Cực Quang Tiên Chủ:

“Cực Quang, những chuyện nhỏ nhặt của hậu bối không cần phiền ngươi phải bận tâm như vậy.”

Cùng với lời nói đó, những gợn sóng bắt đầu lan ra dưới lớp băng. Qua làn nước trong vắt, Hứa Thanh mơ hồ thấy bóng dáng một sinh thể khổng lồ, tựa như thần linh, hiện ra dưới đáy hồ.

Thân ảnh to lớn đến mức không thể nhìn thấy toàn bộ. Khuôn mặt mờ ảo ấy đã chiếm gần hết không gian của hồ.

Đôi mắt của sinh thể ấy ánh lên một màu bạc dưới ánh mặt trời, lấp lánh một cách huyền bí và đầy uy nghi.

Nhìn chăm chú vào bóng hình dưới đáy hồ, Cực Quang Tiên Chủ khẽ lắc đầu, giọng nói trang nghiêm vang lên:

“Tất cả chuyện này, từ đầu đến cuối, đều là nhân quả của nó!”

“Nửa năm trước, ta chỉ muốn nó đến đây để tu hành, nhưng không ngờ tâm trí của đứa con bất hiếu này lại không đặt vào việc tu hành, mà là nhắm đến ái nữ của đạo huynh.”

“Nhưng may thay, hai đứa chúng nó cũng có tình cảm chân thành, không ai ép buộc ai. Dù đã có vài hiểu lầm do tính cách khác biệt, nhưng với vai trò trưởng bối, chúng ta cũng không nên can thiệp quá nhiều.”

“Dù đứa con này của ta có vụng về, nhưng nó là người có trách nhiệm. Vì thế, hôm nay ta đưa nó đến đây để xin hỏi cưới.”

“Mong rằng hai đứa trẻ này sẽ đồng hành cùng nhau trên con đường tu đạo, vừa là đạo lữ vừa là đạo hữu, cùng nắm tay tiến bước trên con đường tiên đạo, và dưới sự chứng kiến của chúng ta, đạt được tiên vị trong tương lai.”

“Như vậy, cũng xem như một câu chuyện đẹp.”

Lời nói trầm ổn của Cực Quang Tiên Chủ vang vọng khắp không gian, đồng thời ông vung tay về phía trước.

Bốn món sính lễ xuất hiện từ hư không.

“Sính lễ thứ nhất.”

“Là thần huyết của hai vị thần chủ đã ngã xuống, Lạc Âm và Mông Nghê, cùng với một phần ý thức của họ về khả năng tái sinh trong tương lai và những bí mật họ mang theo.”

“Đây chính là vật mà đạo huynh luôn khao khát. Cách đây vài ngày, ta đã tìm được cho huynh.”

Giọng của Cực Quang Tiên Chủ vẫn bình thản, nhưng để có được vật báu này, dù là ông cũng phải trả giá rất lớn, bởi nó là thứ ngay cả một Tiên Chủ cũng không dễ dàng có được.

Vừa nghe thấy điều này, đôi mắt của bóng hình dưới hồ lóe lên ánh bạc.

“Sính lễ thứ hai.”

“Là hai ngọc giản chứa đựng huyết hồn của ta. Một trong số đó, đạo huynh có thể viết bất cứ điều gì mình muốn sau một tháng, đó sẽ trở thành mệnh lệnh cuối cùng của ta.”

“Ngọc giản còn lại có thể dùng để định đoạt bất kỳ vật phẩm nào trong Tiên Cung của ta. Bất kể vật đó đã có chủ hay chưa, một khi được ghi tên, mọi nhân quả sẽ bị xóa bỏ, và nó sẽ thuộc về huynh mãi mãi.”

Chương 2558: Thứ Ngăn Cách, Là Thời Gian (2)

Hứa Thanh khẽ động lòng.

Sính lễ đầu tiên đã vượt xa tầm hiểu biết của hắn, nhưng hai ngọc giản này hắn có thể hiểu được. Ngọc giản có thể ghi mệnh lệnh chẳng khác gì một thánh chỉ.

Cần biết rằng, sau một tháng nữa, Cửu Ngạn Tiên Chủ sẽ thoái vị, và Cực Quang Tiên Chủ sẽ đăng cơ.

Trong thời đại của Cực Quang sắp tới, có một thánh chỉ trống như vậy sẽ mang ý nghĩa vô cùng lớn.

Ngọc giản thứ hai còn cho phép sở hữu bất kỳ vật phẩm nào trong Tiên Cung, không giới hạn thời gian. Đây là minh chứng rõ ràng cho sự chân thành tuyệt đối.

Bóng hình dưới hồ khẽ cử động, như muốn nói điều gì đó, nhưng Cực Quang Tiên Chủ tiếp tục lên tiếng:

“Sính lễ thứ ba chẳng đáng giá gì, chỉ là bát tự của con trai ta.”

Ông nói khẽ, rồi vung tay, một tờ giấy đỏ bay ra, trên đó ghi bát tự của người mà Hứa Thanh đang nhập vào.

Những món sính lễ này, kết hợp lại với nhau, thể hiện rõ ràng tình yêu thương sâu đậm mà Cực Quang Tiên Chủ dành cho con trai mình, không cần lời nói nào có thể diễn tả.

Sau khi đưa ra sính lễ, Cực Quang Tiên Chủ cúi đầu, thành kính bái lạy trước hồ băng.

Với thân phận của ông, với sính lễ như vậy, cúi đầu một lần đã khiến Cửu Ngạn Tiên Chủ không thể nói thêm lời nào.

Trong tiếng thở dài vang vọng, vô số sợi dây vô hình, tượng trưng cho bí mật của thế gian, từ dưới hồ băng trồi lên.

Những sợi dây này xuyên qua lớp băng, từ vô hình trở thành hữu hình, kết tụ lại và hóa thành một người đàn ông trung niên mang vẻ tiên phong đạo cốt, khoác áo đạo bào xanh.

Ông đứng trước mặt Cực Quang Tiên Chủ, ánh mắt họ gặp nhau trong im lặng.

Sau một lúc lâu, Cửu Ngạn Tiên Chủ giơ tay lên, thu lấy thần huyết, hai ngọc giản và bát tự. Nhưng ngọc giản thứ hai – thứ có thể định đoạt bất kỳ vật phẩm nào trong Tiên Cung – được ông khẽ búng về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhanh tay bắt lấy.

"Sau một tháng nữa, ngươi sẽ thành hôn với con gái ta. Khi đó, ngươi không chỉ là con trai của Cực Quang Tiên Chủ, mà còn là con rể của Cửu Ngạn Tiên Chủ!"

Hứa Thanh cúi đầu, cung kính bái lạy.

Cực Quang Tiên Chủ bật cười, dường như gánh nặng đè trên vai ông đã nhẹ bớt. Nụ cười hiếm hoi ấy, lần đầu tiên sau bao lâu, lại hiện lên trên gương mặt ông.

Ông chăm chú nhìn Cửu Ngạn Tiên Chủ, nhìn người bạn thân thiết nhất của đời mình.

Họ đã cùng nhau lớn lên, cùng nhau tu hành và chiến đấu. Biết bao lần họ đã đối diện với cái chết, và trong những khoảnh khắc máu lửa đó, tình bạn giữa họ được tôi luyện, trở nên bền chặt đến mức họ có thể giao phó sinh mạng cho nhau.

Khi còn trẻ, họ từng vui đùa nói rằng, nếu con cái của họ cùng giới tính, chúng sẽ trở thành anh em kết nghĩa. Còn nếu khác giới, chúng sẽ trở thành đạo lữ.

Những ký ức ấy chợt ùa về, nhưng cuối cùng chỉ đọng lại thành một cái ôm quyền trong lặng thinh. Cực Quang Tiên Chủ xoay người, quay bước rời đi.

Hứa Thanh đứng dậy, cúi mình chào lần nữa rồi đi theo Cực Quang Tiên Chủ, trong lòng mang theo những cảm xúc phức tạp.

Cửu Ngạn Tiên Chủ im lặng đón nhận, ánh mắt dõi theo bóng hình hai cha con đang dần khuất xa trên mặt hồ băng.

Một lúc lâu sau, ông khẽ thở dài, thì thầm trong lòng:

"Ta biết ngươi sắp làm một chuyện kinh thiên động địa…"

"Cực Quang à, ngươi xứng đáng là đứa con hiếu thảo với Tiên

Tôn, và cũng là người cha nhân từ với đứa trẻ này."

"Nhưng sự đau khổ của ngươi, bị kẹt giữa hai vai trò ấy, sẽ mãi mãi đeo bám."

"Có lẽ từ cái ngày Lan Khê ra đi, trái tim ngươi đã không còn bận lòng với thế gian này nữa."

Cửu Ngạn khẽ thở dài, thân ảnh tan biến thành vô số sợi dây bí ẩn, chìm sâu xuống lớp băng dưới hồ.

Sau khi rời khỏi Cửu Ngạn Động Thiên, hai cha con tiếp tục bước đi giữa trời đất.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, cuốn bay mái tóc của Cực Quang Tiên Chủ và cơ thể mà Hứa Thanh đang nhập vào.

Nhưng cả hai vẫn không nói với nhau lời nào.

Tuy nhiên, Hứa Thanh cảm thấy, hoặc có lẽ chỉ là ảo giác, rằng sự lạnh lùng toát ra từ Cực Quang Tiên Chủ dường như đang dần phai nhạt trong cơn gió.

Cảm giác xa cách cũng theo đó mà lặng lẽ biến mất, như thể từ lúc Cửu Ngạn Tiên Chủ gật đầu đồng ý, gánh nặng đè trên vai ông đã được buông xuống.

Có lẽ trọng trách mà ông đã trút bỏ còn nặng hơn ngàn cân.

Điều đặc biệt là, họ không trở về Tiên Cung mà đang tiến dần đến một nơi mà Hứa Thanh cũng từng quen thuộc trong thực tại.

Cho đến khi trước mắt hắn hiện ra một biển cát vàng vô tận.

Biển cát trải rộng như mặt biển mênh mông, lấp lánh ánh sáng dưới mặt trời, tạo nên cảnh sắc huyền ảo như một giấc mộng.

Đây chính là sa mạc mà Hứa Thanh từng đặt chân đến.

Nhưng lần đó, hắn đã đến trong thời đại hiện tại, còn giờ đây, hắn đang đứng giữa thời xa xưa trong dòng thời gian đã trôi qua.

Điều duy nhất ngăn cách giữa quá khứ và hiện tại, chính là tên của sa mạc này:

Thời gian.

“Khi còn nhỏ, con luôn hỏi ta rất nhiều về mẹ của con.”

Đi trên sa mạc Thời Gian, khí chất tiên đạo trên người Cực Quang Tiên Chủ dường như tan biến, như thể sa mạc này có ý nghĩa đặc biệt sâu sắc đối với ông.

Dưới bầu trời cát vàng này, bóng hình của ông mang theo vẻ mệt mỏi của năm tháng.

Ông vừa đi vừa khẽ nói:

“Khi đó, ta chưa bao giờ nói cho con biết nhiều.”

“Nhưng giờ đây, con đã trưởng thành, sắp kết hôn và có gia đình của riêng mình. Vì vậy… ta đưa con đến nơi này.”

“Đây là nơi hồn bảo của mẹ con tan biến, cũng là dấu vết duy nhất bà để lại trên thế gian.”

Chương 2559: Biển Hoa Đó (1)

"...Mẫu thân..."

Từ sâu thẳm, Hứa Thanh nhìn vào sa mạc trải dài trước mắt, lắng nghe những lời từ Tiên Chủ Cực Quang đang bước phía trước.

Có lẽ, đó là những gợn sóng từ chính thân thể này, hoặc cũng có thể là sức nặng ẩn chứa trong hai từ ấy.

Ý thức của hắn chợt dâng lên những làn sóng hồi ức không thể kìm nén.

Trước mắt hắn hiện ra đại lục Vọng Cổ, hiện ra thành Vô Song.

Thành Vô Song trong ký ức, cha mẹ trong ký ức.

Những ký ức đẹp đẽ ấy, cùng trận mưa máu chẳng thể xóa nhòa.

Hắn... nghĩ về cha mẹ mình.

Có lẽ vì đã đi qua quá nhiều non nước, trải qua quá nhiều chuyện, nên khi Hứa Thanh cố nhớ lại cha mẹ mình, thứ còn sót lại trong tâm trí cũng chỉ là những đường nét mơ hồ.

Nhưng sự dịu dàng ẩn hiện từ những đường nét ấy, là dấu ấn không gì có thể xóa mờ – dù là núi sông, biến cố, hay trải nghiệm nào khác.

Dấu ấn ấy, vĩnh viễn khắc sâu trong trái tim hắn.

Giống như khi cái chết ập đến, chẳng ai biết trong khoảnh khắc cuối cùng, bản thân sẽ nhìn thấy ai.

Nhưng khi bước chân vào thế gian này, người đầu tiên ở bên cạnh ta, nhất định là cha mẹ.

"...Mẫu thân..."

Hứa Thanh thì thầm.

Đồng thời, ký ức từ thân thể hắn đang trú ngụ cũng dâng trào theo bản năng, khơi dậy những hồi ức của chủ nhân thực sự.

Trong ký ức ấy, hình bóng người mẹ cũng chỉ là một phác họa mờ nhạt, không còn rõ ràng…

Giống như ký ức của chính Hứa Thanh.

Hai luồng ký ức ấy, vào khoảnh khắc này, hòa quyện thành một.

Sự đồng cảm đó như những cơn sóng trào, khuấy động tâm hải, làm thời gian rung chuyển, lan tỏa trên mặt sa mạc và hòa vào từng đợt cát bụi.

Nó trở thành một phần của sa mạc này.

Trong khi đó, giọng nói của Tiên Chủ Cực Quang vang vọng chậm rãi giữa biển cát và thời gian.

“Ta và mẫu thân của ngươi, quen biết tại cố hương.”

“Nàng là sư muội của ta, đệ tử thứ bảy của ông ngoại ngươi.”

“Lúc đó, bầu trời vẫn có nhật nguyệt, nhưng không giống như bầu trời ngươi nhìn thấy ngày nay.”

Vừa bước đi, Tiên Chủ Cực Quang vừa khẽ cất tiếng.

Lời của ông như thể dành cho Hứa Thanh, lại như đang chìm trong hồi tưởng của chính mình.

Khí tức trên người ông, theo từng lời kể, càng thêm phần tang thương, càng thêm đậm nỗi hoài niệm.

“Quê hương thuở ấy, chỉ là một trong vô số tiểu thế giới bị thần linh nuôi nhốt trong Vòng Sao Thứ Năm.”

“Sống ở đó phải thờ phụng thần, bị thần nô dịch, tồn tại trong những khung xương trắng rã rời mà họ dệt nên.”

“Ngay cả nhật nguyệt trên bầu trời, thực chất cũng là thần. Chính xác hơn, ánh sáng từ nhật nguyệt đó bao trùm tất cả các tiểu thế giới.”

“Các vị thần tối cao được tôn thờ trong mọi thế giới ấy, mang danh là La Âm và Mông Ngãi.”

“Những năm tháng đó, đầy đau khổ, nhưng vì có mẫu thân ngươi, với ta lại là khoảng thời gian hạnh phúc.”

Giọng nói của Tiên Chủ Cực Quang dịu dàng, thoảng như tiếng thì thầm.

Hứa Thanh lặng lẽ theo sau, lắng nghe.

Hắn hiểu, điều Tiên Chủ Cực Quang cần lúc này, chỉ là một người biết lắng nghe.

"Chúng ta cùng nhau tu hành, cùng nhau trưởng thành, rồi gặp gỡ Cửu Ngạn."

Tiên Chủ Cực Quang khẽ lắc đầu, sắc thái hoài niệm càng thêm nồng đậm.

"Lúc đó, tính cách của Cửu Ngạn không khác mấy so với bây giờ – hắn thích im lặng, thích quan sát, và thích ghi chép."

"Mẫu thân ngươi gọi hắn là Đại Sử Quan, và hắn rất thích cái danh hiệu đó. Trong nhiều năm sau đó, hắn luôn tự xưng là Sử Quan."

"Ngốc nghếch lắm."

Tiên Chủ Cực Quang khẽ cười.

"Thời gian cứ thế trôi đi…"

"Những gì xảy ra sau đó, ngươi hẳn đã biết qua các điển tịch lịch sử."

"Vào cuối kỷ nguyên Thần Linh, dưới sự dẫn dắt của ông ngoại ngươi, các tiểu thế giới trong Vòng Sao Thứ Năm đã nổi dậy chống lại các vị thần."

"Đó là một trận chiến vô cùng thảm khốc…"

"Ngươi được sinh ra trong những năm tháng đó, nhưng ta và mẫu thân ngươi không muốn để ngươi nhìn thấy một thế giới hỗn loạn, nên đã phong ấn ngươi lại."

"Chúng ta đã hứa rằng, khi chiến tranh kết thúc, khi thế giới này trở nên tốt đẹp, chúng ta sẽ giải phong ấn, để thứ đầu tiên ngươi thấy là bầu trời rực rỡ, là hòa bình, là một thế giới không còn thần linh."

"Để ngươi được sống trong hạnh phúc."

Giọng nói của Tiên Chủ Cực Quang vang vọng giữa sa mạc thời gian.

Nhưng trong hồi tưởng ấy, giọng ông dần vương đầy bi thương.

“Trận chiến ấy kéo dài vô số năm, cuối cùng đã kết thúc. Chúng ta, những kẻ tu hành, đã vươn lên mạnh mẽ và đánh bại những thần linh từng cao ngạo kia.”

“Nhật nguyệt trên bầu trời cũng đã rơi xuống, thay thế bằng âm dương của Đạo chúng ta.”

“Nhưng… bên cạnh ta, mãi mãi thiếu vắng một hình bóng.”

“Mẫu thân ngươi… đã ngã xuống.”

Hứa Thanh lặng lẽ lắng nghe.

Dù đây là câu chuyện của người khác, nhưng từ những gợn sóng trong cơ thể này cho đến tiếng vọng trong ý thức, tất cả khiến Hứa Thanh cảm nhận được nỗi đau sâu sắc từ cả chủ thể lẫn Tiên Chủ Cực Quang.

“Vì một lý do đặc biệt, ta cũng đã chìm vào giấc ngủ.”

“Và giấc ngủ đó kéo dài đến vạn năm.”

“Khi ta tỉnh lại, tất cả đã không thể thay đổi, và quy luật của thời gian cuối cùng cũng đạt đến cực hạn…”

“Ba nghìn ba trăm ba mươi ba năm – đó là giới hạn thời gian của mọi Vòng Sao trong vũ trụ này.”

“Vì thế, khi phong ấn ngươi là ta và mẫu thân ngươi, nhưng khi giải phong ấn, chỉ còn lại mình ta.”

Giọng nói trầm lắng của Tiên Chủ Cực Quang lan tỏa giữa đất trời, và bước chân ông dừng lại.

Chương 2560: Biển Hoa Đó (2)

Trước mắt Hứa Thanh, một biển hoa hiện ra.

Đó là một biển hoa tựa như ảo cảnh, vô số đóa lan hoa rực rỡ muôn màu đua nở giữa lòng sa mạc.

Cảnh tượng ấy đẹp đến mức không thể tưởng tượng được rằng, giữa sa mạc lại có thể tồn tại một biển hoa như vậy.

Hứa Thanh nhớ rõ, vào thời điểm hắn từng đặt chân đến sa mạc này trong tương lai, hắn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

Cảnh biển hoa như thể một bí mật được chôn giấu sâu trong sa mạc.

Những đóa lan mang đủ hình dáng và sắc màu kỳ diệu – có đóa tựa như cánh bướm vờn bay, có đóa như hạc tiên tung cánh, mỗi đóa đều tỏa ra một hương thơm riêng biệt.

Đặc biệt, trong khoảnh khắc này, ánh nắng len qua tầng mây thưa thớt, chiếu xuống biển hoa, bao phủ không gian bằng một lớp ánh vàng huyền ảo, khiến biển hoa thêm phần bí ẩn và lãng mạn.

Cơn gió nhẹ thoảng qua, làm biển hoa khẽ lay động.

Tất cả tựa như một giấc mộng.

Trong mơ hồ, dường như có một tiên nữ đứng giữa biển hoa, lặng lẽ nhìn hai cha con họ, khẽ thì thầm và nở nụ cười dịu dàng.

Tiên Chủ Cực Quang nhìn biển hoa, nhìn bóng hình tiên nữ trong ký ức, rồi mỉm cười.

Nụ cười trên môi ông càng lúc càng đậm, và ông bước đến bên rìa biển hoa, khom người xuống, lấy ra vài hạt giống từ trong ngực áo.

Khoảnh khắc này, ông không còn là vị tôn giả đầy quyền uy của Vòng Sao Thứ Năm, không còn là chủ nhân của vạn tiên, mà chỉ là một người đàn ông bình thường, đang đắm chìm trong ký ức về người vợ đã khuất.

Tại đây, ông gieo những hạt giống ấy xuống sa mạc.

Chúng nhất định sẽ nở rộ.

“Trong tên mẫu thân ngươi có một chữ ‘Lan’, và nàng cũng rất yêu thích loài hoa tiên lan này.”

“Loài hoa này không thể nhiễm khí tức của thần linh, nếu không, chúng sẽ nhanh chóng héo úa… Nhưng chính loài hoa này, dù thế giới của chúng ta ngập tràn dị chất, vẫn chưa từng tuyệt diệt.”

“Dù có tàn úa, hoa vẫn sẽ lại nở.”

“Vì vậy, chúng ta từng mơ ước rằng, sau khi chiến tranh kết thúc, khi mọi thứ trở nên tốt đẹp, sẽ tìm một nơi để trồng hoa tiên lan, biến nó thành biển hoa và để chúng mãi mãi nở rộ.”

“Những năm qua, mỗi lần ta đến đây, đều trồng thêm một ít.”

“Và rồi, dần dần, nó đã thực sự trở thành biển hoa.”

Tiên Chủ Cực Quang vừa mỉm cười vừa thì thầm, nhẹ nhàng dùng bàn tay vuốt qua nơi vừa gieo những hạt giống.

Sau đó, ông ngồi xuống bên cạnh, nhìn ngắm biển hoa, không nói thêm gì nữa.

Nhưng nụ cười trên gương mặt ông càng lúc càng dịu dàng.

Hứa Thanh lặng lẽ quan sát tất cả, rồi cũng bước đến bên Tiên Chủ Cực Quang, ngồi xuống cạnh ông, cùng ngắm biển hoa.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Khi hoàng hôn bắt đầu lan tỏa ở cuối chân trời, Tiên Chủ Cực Quang khẽ cất tiếng:

“Ngươi đã trưởng thành, và cũng sắp thành thân rồi.”

“Tương lai, khi ta không còn ở đây, ngươi hãy nhớ mỗi năm đến nơi này, trồng thêm hoa lan cho mẫu thân ngươi.”

“Để nơi này, mãi mãi là một biển hoa.”

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên muôn vàn cảm xúc phức tạp.

Hắn biết rằng, chỉ một tháng sau, không chỉ Tiên Chủ Cực Quang sẽ ra đi, mà cả chủ nhân thực sự của cơ thể hắn đang trú ngụ cũng sẽ không còn nữa.

Bởi vậy, biển hoa này, trong những năm tháng tương lai, sẽ chẳng còn cơ hội nở rộ thêm lần nào.

Có lẽ, đó chính là lý do khi hắn từng đi ngang qua sa mạc này trong tương lai, đã không nhìn thấy bất kỳ biển hoa nào.

Biển hoa ấy, từ lâu đã tàn lụi theo dòng thời gian.

Nhưng Hứa Thanh vẫn khẽ gật đầu.

Tiên Chủ Cực Quang mỉm cười, hiếm hoi đưa tay lên, xoa nhẹ mái tóc của Hứa Thanh.

“Ngươi phải nhớ lấy một điều…”

“Cha mẹ không thể bên cạnh ngươi suốt đời, con cái cũng không thể luôn ở bên cạnh ngươi. Chỉ có đạo lữ… mới là người duy nhất có thể đi cùng ngươi đến cuối đời.”

“Vì vậy, hãy bảo vệ nàng thật tốt, đừng để giống như ta…”

“Đánh mất người mình yêu.”

Nói rồi, Tiên Chủ Cực Quang đứng dậy, nhìn thẳng vào Hứa Thanh.

“Ngươi còn nhớ câu chuyện về bóng đêm mà ta đã kể cho ngươi hồi nhỏ không?”

Hứa Thanh khẽ gật đầu, đáp nhẹ:

“Khi màn đêm buông xuống, không được tìm gặp người.”

Câu nói ấy khắc sâu vào ký ức của Tiên Chủ Cực Quang từ thời thơ ấu, chưa bao giờ phai nhạt.

Trong ký ức ấy, Tiên Chủ Cực Quang đã nhắc đi nhắc lại lời này không biết bao nhiêu lần.

Điều đó khiến Hứa Thanh bất giác nhớ đến bóng phản chiếu dưới mặt hồ băng…

Và trong từng ký ức của hắn, Tiên Chủ Cực Quang chỉ xuất hiện vào lúc bình minh.

Tiên Chủ Cực Quang mỉm cười gật đầu, ánh mắt hướng về phía cuối trời, nơi ánh hoàng hôn sắp tan biến.

“Trời sắp tối rồi, chúng ta về thôi.”

Nói rồi, ông bước về phía trước.

Không gian dần trở nên mơ hồ.

Khoảnh khắc tiếp theo, sa mạc biến mất, biển hoa cũng không còn.

Hình bóng của Hứa Thanh xuất hiện trở lại trong Tiểu Cực Cung, nơi hắn đã rời đi trước đó, không hề sai biệt chút nào.

Tựa như tất cả những gì vừa trải qua, chỉ là một giấc mộng hư ảo.

Còn Tiên Chủ Cực Quang… bóng dáng của ông cũng không còn ở đó.

Chỉ còn bầu trời…

Lúc Hứa Thanh rời đi, trời vừa hừng sáng.

Nhưng giờ đây, bóng đêm đã bao trùm.

Bóng tối phủ khắp mặt đất.

Trăng sáng, dần dần nhô lên cao.

…

Ngay lúc này, bên dưới Tiên Cung, trong một địa huyệt đầy bí ẩn.

Ánh đèn sáng rực soi rõ khắp nơi.

Bóng dáng của Tiên Chủ Cực Quang từng bước tiến về phía trước.

Nhưng mỗi bước đi qua, ánh đèn phía sau ông lần lượt tắt lịm.

Khi bóng đêm từ thế giới bên ngoài bao phủ, tà áo trắng của ông dần bị nhuốm màu đen, cho đến khi hoàn toàn biến thành một bộ trường bào đen thẫm.

Sự dịu dàng trên gương mặt ông cũng dần biến mất, thay vào đó là nét dữ tợn và tàn ác.

Thân thể ông khẽ run, nhưng từng bước chân vẫn vững vàng.

Cuối cùng, ông đi sâu vào tận cùng của địa huyệt.

Ông bước vào một căn phòng giam kín đáo.

Ngay khi ông vừa bước qua ngưỡng cửa, những sợi xích bằng phù văn bất ngờ hiện ra, quấn chặt lấy toàn thân ông, không ngừng siết chặt, không ngừng phong ấn.

Ánh sáng cũng trong khoảnh khắc đó vụt tắt hoàn toàn, nhấn chìm tất cả vào bóng tối tuyệt đối.

Chương 2561: Thủ Đoạn của Lão Lục (1)

Bên trong Thiếu Cực Cung dưới màn đêm, ánh đèn tỏa sáng rực rỡ.

Khi bước đi trong cung, những suy nghĩ của Hứa Thanh bất giác hiện lên, tái hiện lại từng trải nghiệm trên hành trình cùng Cực Quang Tiên Chủ.

Trên đường đi, thân phận của Cực Quang là chủ nhân của Tiên Cung.

Trước Cửu Ngạn Động Thiên, Cực Quang hóa thành một người cha.

Trong sa mạc thời không, Cực Quang trở thành kẻ cô độc mất đi người yêu thương.

Cho đến khi đêm tối bao phủ, trở về Tiên Cung, ông ta dường như lại biến thành Tiên Chủ một lần nữa.

Trước đó, đối với Hứa Thanh, Cực Quang Tiên Chủ chỉ đơn thuần là một danh hiệu.

Mặc dù người tí hon bước ra từ thế giới thứ hai tự xưng là tàn niệm của Cực Quang Tiên Chủ, nhưng thực hư vẫn chưa thể xác định rõ ràng.

Hứa Thanh từ đầu đến cuối cũng chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng điều này.

Vì thế, bốn chữ “Cực Quang Tiên Chủ” với hắn cũng chỉ là bốn chữ vô nghĩa.

Tuy nhiên, những khung cảnh khác nhau trong hành trình, cùng với những thân phận thay đổi liên tục, đã hòa quyện với nhau, khiến hình tượng Cực Quang Tiên Chủ khắc sâu vào tâm trí Hứa Thanh, tựa như đã trở nên sống động, chân thực và đầy màu sắc.

“Hắn rõ ràng đã dự đoán được những chuyện sắp xảy ra trong vòng một tháng tới…” Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Nếu không, làm sao giải thích được việc ủy thác hậu sự trước Cửu Ngạn Động Thiên, hay những dặn dò trong sa mạc thời không?

Nhưng cùng lúc nhận thức này xuất hiện, một nghi vấn lớn hơn cũng theo đó trỗi dậy trong tâm trí Hứa Thanh.

“Cực Quang Tiên Chủ vốn đã sở hữu pháp tắc thời không, và đã tu hành đến cảnh giới thâm sâu, nên việc hắn biết trước tương lai cũng không có gì khó hiểu.”

“Nhưng… một tháng sau, rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra khiến Tiên Tôn phải ra tay?”

“Có thật là cuộc phản đạo như trong sử sách ghi lại?”

“Và vì sao không thể gặp hắn vào ban đêm? Điều này có liên quan đến bóng dáng gớm ghiếc dưới Hồ Băng không?”

Hứa Thanh trầm tư.

“Thêm nữa, nếu hắn đã chuẩn bị xong mọi thứ, thậm chí còn ủy thác hậu sự, tại sao thân thể của vị thiếu chủ mà ta đang nhập vào vẫn phải chết sau một tháng?”

“Hơn nữa, không chỉ thiếu chủ mà tất cả mọi người trong Tiên Cung này cũng đều sẽ tử vong.”

“Tại sao Tiên Tôn lại muốn hủy diệt toàn bộ sinh linh trong cung này…”

“Và sau khi hủy diệt, tại sao vẫn giữ lại nơi đây qua bao nhiêu năm tháng?”

Hàng loạt câu hỏi không lời giải đáp cứ liên tục lướt qua tâm trí Hứa Thanh.

“Chỉ đến một tháng sau… mới có thể nhìn thấy tất cả!”

Hứa Thanh ngẩng đầu, liếc nhìn vầng trăng trên bầu trời đêm, rồi bước vào chính điện Thiếu Cực và ngồi xuống, xếp bằng.

Hắn không tiếp tục suy nghĩ về Cực Quang Tiên Chủ nữa, mà bắt đầu tập trung suy diễn cách làm sao gây sóng gió trong thế giới tầng thứ tư này bằng pháp tắc thời không.

Vùng thời không này, trong mắt người khác, chỉ là phong cảnh và nhân vật tầm thường.

Nhưng với cảm giác của Hứa Thanh, người đã sở hữu pháp tắc thời không, tất cả đều khác biệt.

Trong nhận thức của hắn, vùng thời không này như đã bị đông cứng, tựa như một vũng nước chết, đóng băng hoàn toàn.

Tĩnh lặng, không có bất kỳ gợn sóng nào, và rất khó khuấy động, càng không thể tạo nên cơn sóng lớn.

Muốn làm chấn động trực tiếp vùng thời không này, với pháp tắc hiện tại của Hứa Thanh, điều đó là không thể.

“Vì thế… ta cần thêm nhiều dẫn lực, tạo ra từng viên đá, liên tục ném vào vũng nước chết này…” Hứa Thanh khẽ lẩm bẩm.

…

Thời gian dần trôi.

Trong màn đêm, tiếng nhạc vang lên, xen lẫn với tiếng cười duyên, vọng ra từ Bách Hoa Cung.

Âm thanh êm dịu ấy hòa vào màn đêm, lan tỏa khắp nơi.

Ngay cả khi đang ngồi xếp bằng trong chính điện Thiếu Cực, Hứa Thanh cũng vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng.

Đặc biệt là tiếng cười của Hồ Mỹ Nhân.

Rõ ràng, bất kể Hứa Thanh có mặt hay không, Hồ Mỹ Nhân vẫn vui vẻ hết mức.

Cho đến khi trời sáng.

Mặt trời mọc, ánh nắng trải dài khắp nơi.

Khi âm thanh dịu êm vừa tan đi, những tiếng mới lại vang lên từ bên ngoài đại điện.

“Cung nghênh Thiếu Chủ hồi cung!”

Cùng với tiếng hô đó là sự xuất hiện của Chung Trì, người bầu bạn với thiếu chủ.

Hắn nhanh chóng bước vào trong điện, cúi người thi lễ với

Hứa Thanh, lòng đầy thắc mắc vì suốt cả ngày hôm qua hắn không hề thấy bóng dáng vị thiếu chủ này đâu cả.

Hắn đã tìm khắp cả Thiếu Cực Cung, nhưng không có kết quả.

Điều này khiến Chung Trì không khỏi tò mò, không biết ngày hôm qua thiếu chủ đã đi đâu.

Dù hắn biết chút ít về lịch sử của thời đại này, nhưng cũng chỉ hiểu sơ lược, không thể nắm bắt tường tận từng sự kiện diễn ra mỗi ngày.

“Ngươi đến muộn rồi, ta đã về từ đêm qua.”

Hứa Thanh ngẩng đầu, liếc nhìn Chung Trì, giọng nói thản nhiên.

Nghe vậy, Chung Trì cẩn thận hỏi thêm một câu:

“Thiếu chủ, hôm qua ngài đã ở đâu vậy?”

Hứa Thanh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không giải thích thêm mà chỉ đứng dậy, thản nhiên nói:

“Đi theo ta đến Truyền Pháp Các.”

Nói xong, Hứa Thanh bước ra khỏi chính điện.

Vì đã đến thời không của thời đại này, Hứa Thanh nhất định phải đến Truyền Pháp Các của Tiên Cung để xem xét thuật pháp của thời đại này.

Chung Trì nghe vậy liền vội vàng theo sau.

Dưới ánh nắng ban mai, bóng dáng Hứa Thanh thong thả di chuyển trong Tiên Cung.

Dọc đường, bất cứ tu sĩ nào gặp hắn, dù trong lòng không quá kính trọng vị thiếu chủ này, nhưng vì thân phận cao quý, vẫn phải cúi chào.

Trên đường đi, Chung Trì nhiều lần muốn nói lại thôi.

Khi Truyền Pháp Các hiện ra từ xa, Hứa Thanh cất tiếng bình thản:

“Chung Trì, gần đây lời nói và hành động của ngươi có chút khác thường.”

Câu nói này khiến Chung Trì lập tức cảnh giác, nhưng bên ngoài vẫn cố gắng nở nụ cười ngờ nghệch.

Chương 2562: Thủ Đoạn của Lão Lục (2)

“Thiếu chủ quả nhiên anh minh. Chỉ cần trong lòng ta có điều giấu giếm, ngài liền nhìn thấu ngay.”

“Chuyện gì?” Hứa Thanh hỏi với giọng nhàn nhạt.

Chung Trì lập tức trả lời:

“Là về Lý Thiên Kiêu!”

“Thiếu chủ, không phải ta muốn tố cáo, nhưng thật sự là Lý Thiên Kiêu có chút quá đáng.”

“Hôm trước thiếu chủ bảo hắn đến Vạn Thú Viên, nhưng hắn không những không đi mà còn lẩn trốn, đến học đường cũng không ai tìm thấy.”

Hứa Thanh nghe vậy, sắc mặt không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ quay sang nhìn Chung Trì một cái.

“Nói kết quả.”

Ánh mắt ấy khiến lòng Chung Trì run rẩy. Hắn thực ra đã điều tra xong từ trước, nhưng do không chắc chắn thái độ của thiếu chủ nên mới chần chừ không nói ngay, muốn xem thiếu chủ phản ứng ra sao.

Bị ánh mắt của Hứa Thanh quét qua, hắn lập tức thấy lo lắng, không dám giấu giếm thêm.

“Nghe nói sau khi về lại học cung, hắn đã xảy ra xung đột với một vị tiên sinh trong học cung.”

“Kết quả là bị vị tiên sinh ấy phạt bế quan ba tháng.”

Chung Trì hạ giọng nói.

Sở dĩ hắn phải báo cho Hứa Thanh chuyện này cũng vì có chút tư lợi riêng.

Hắn đã nhận ra rằng Lý Thiên Kiêu mười phần chắc chín cũng là một kẻ ngoại lai giống như mình. Mặc dù chưa rõ thân phận cụ thể, nhưng mục tiêu của đối phương chính là thay đổi lịch sử.

Điều này có điểm tương đồng với mục đích của hắn.

Vì vậy, từ bản chất mà nói, hắn hi vọng đối phương thành công. Chỉ khi đối phương thành công, hắn mới có thể học hỏi và quan sát.

Quả thực, Lý Thiên Kiêu đã phần nào làm được điều đó. Theo lịch sử ban đầu, hắn sẽ bế quan sau khi bại trận, nhưng hiện tại, hắn lại biến thành người quản lý Vạn Thú Viên theo lệnh của thiếu chủ.

Tuy nhiên, rõ ràng là có người đã ra tay, khôi phục lại mọi thứ bằng một phương pháp khác.

Trong lịch sử, Lý Thiên Kiêu bế quan vào thời điểm này, và trong dòng thời gian này, Lý Thiên Kiêu cũng vậy.

Nhân khác, quả giống nhau.

Người ra tay chỉnh lại lịch sử, Chung Trì nghĩ ngay đến Chân Quân thứ tư.

Nhưng thân phận của đối phương quá cao, nắm giữ lợi thế tuyệt đối.

Lần này đối phương đã khiến Lý Thiên Kiêu thất bại, và lần sau cũng có thể khiến hắn thất bại theo cách tương tự.

Vì vậy, hắn muốn lợi dụng thiếu chủ Cực Quang để thử rung chuyển tình thế.

Những suy tính này, nếu là thiếu chủ Cực Quang thực sự, do thiếu đi những nhận thức quan trọng, sẽ không thể nào hiểu được. Nhưng đối với Hứa Thanh, người có cái nhìn toàn diện, tất cả đều rõ ràng.

“Lý Mộng Thổ đang muốn mượn sức của ta.”

“Còn về chuyện của Lý Thiên Kiêu, tuy lịch sử chưa hoàn toàn trở về đúng hướng, nhưng ít nhất trong thời điểm này, mọi thứ đã được đưa về đúng quỹ đạo.”

“Vị kẻ nhập thân vào tứ sư huynh quả thực rất có thủ đoạn.”

Hứa Thanh khẽ trầm ngâm.

Thực ra, hắn và đối phương đã từng đấu trí với nhau qua chuyện của Lý Thiên Kiêu, mỗi bên đều có thắng thua.

“Nhưng chuyện này ta cũng không cần can thiệp thêm. Ta đã đặt quân ở chỗ Lý Thiên Kiêu, không cần thiết phải hành động ngay lúc này.”

“Xét cho cùng, ẩn giấu thân phận của ta mới là chìa khóa trong cuộc tạo hóa này.”

Hứa Thanh nheo mắt lại, bước tiếp về phía Truyền Pháp Các.

Rất nhanh, hắn đã bước vào trong, vừa lật xem những thuật pháp, vừa suy ngẫm.

“Thân phận của ta rất quan trọng. Qua quan sát, dù là Chung Trì, Lý Thiên Kiêu, nữ nhân Cửu Ngạn hay tứ sư huynh, dường như không ai nghi ngờ về thân phận này.”

“Như thể trong nhận thức của họ, thân phận này của ta là không thể bị nhập thân.”

“Thêm vào đó, chỉ có những người gần như đã đạt tới chuẩn Tiên hoặc sở hữu Hiến Pháp hay Hiến Bảo mới có thể vào được thế giới tầng thứ tư này.”

“Bỏ qua những kẻ đã biết, hẳn vẫn còn ít nhất bốn, năm kẻ ngoại lai khác ẩn mình trong Tiên Cung này.”

“Trong số đó, một vài kẻ có lẽ giống Lý Thiên Kiêu, sử dụng sóng gió thời không để đạt được mục đích của mình.”

“Chính bọn họ… là những viên đá của ta!”

Hứa Thanh đặt ngọc giản xuống, bước về phía một ngọc giản khác, tiếp tục tra xét, đồng thời suy nghĩ không ngừng.

“Vậy, điều này có thể xem như một trò chơi.”

“Tứ sư huynh muốn trấn áp những kẻ vi phạm, còn ta… muốn âm thầm thúc đẩy và bảo vệ bọn họ. Đồng thời, chính những viên đá này cũng phải tự bảo vệ bản thân mình.”

“Lý Thiên Kiêu thất bại là vì hắn quá nóng vội. Đó cũng là hệ quả của thân phận hắn. Nếu hôm đó hắn không hành động như vậy, hắn sẽ không có cơ hội nào khác.”

“Tuy nhiên, bọn chúng ẩn nấp quá sâu, khiến ta khó tìm ra và không thể bảo vệ hay thúc đẩy chúng.”

“Vậy làm sao tứ sư huynh lại tìm ra được chúng?”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Khi thời gian dần trôi qua trong lúc hắn tra xét ngọc giản và suy tư, ánh chiều tà bắt đầu le lói nơi chân trời.

Sau khi rời khỏi Truyền Pháp Các và quay về Thiếu Cực Cung, Hứa Thanh đã có một kế hoạch trong lòng.

“Ta không cần tìm hết tất cả những viên đá, chỉ cần khiến bọn chúng thận trọng hơn, thậm chí dấy lên cảm giác cảnh giác và nguy hiểm là đủ.”

“Còn về tứ sư huynh…”

“Ta ở trong bóng tối, hắn ở ngoài sáng. Nhưng ánh sáng của hắn lại không hoàn toàn rõ ràng. Nếu đã vậy, ta sẽ khiến cho ánh sáng ấy trở nên sáng tỏ hoàn toàn, và nếu có thể khiến hắn sa vào sự tự chứng minh, thì càng hoàn hảo!”

Hứa Thanh nheo mắt lại, ngồi xuống trong chính điện Thiếu Cực, nhắm mắt lại và dùng thần niệm truyền về phía Bách Hoa Cung.

Trong Bách Hoa Cung, Hồ Mỹ Nhân đang lười biếng nằm đó, trò chuyện cùng các mỹ nữ xung quanh. Đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhướng lên, trong lòng thầm hờn dỗi:

“Đúng là tên xấu xa, bây giờ cánh cứng cáp rồi, dám sai bảo ta đi làm việc… Nhưng mà, cái vẻ bá đạo này, sao lại khiến người ta càng thích hơn thế nhỉ?”

Hồ Mỹ Nhân khẽ liếm môi, bật cười nhẹ.

…

Vài ngày sau, trong Cực Quang Tiên Cung vốn yên bình, bỗng xuất hiện hai tin đồn, nhanh chóng lan truyền thành cơn bão.

Tin đồn thứ nhất nói rằng có kẻ ngoại lai đã đoạt xá một tu sĩ trong Tiên Cung, ẩn mình giữa các đệ tử, âm mưu gây rối. Hơn nữa, số lượng những kẻ ngoại lai này không hề ít!

Tin đồn thứ hai nhắm thẳng vào Chân Quân thứ tư.

Nội dung của nó là…

Chương 2563: Câu Mồi! (1)

Mục đích của Hứa Thanh rất đơn giản.

Những kẻ ngoại lai này đều ẩn mình rất kỹ và tâm cơ sâu sắc, không một ai là hạng tầm thường.

Chỉ khi gặp phải những yếu tố không thể thay đổi, như Lý Thiên Kiêu, bọn chúng mới phải hành động dù biết sẽ đối mặt với nguy cơ bị lộ diện.

Nếu không có áp lực đó, việc tìm ra chúng chẳng khác nào mò kim đáy biển, vô cùng khó khăn.

Mỗi kẻ đều theo đuổi mục đích khác nhau, khiến cho việc phát hiện bất kỳ đặc điểm chung nào càng thêm phức tạp.

Hơn nữa, nếu ý thức của chúng chọn cách ẩn giấu, thì lại càng khó phân biệt.

Những kẻ có mục tiêu tạo ra sóng gió thời không thì dễ tìm hơn, bởi Hứa Thanh tin rằng với thân phận hiện tại, hắn như ngọn đuốc trong đêm – tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý.

Như Lý Thiên Kiêu đến gần, Chung Trì bám theo, hay nữ nhân Cửu Ngạn xuất hiện – tất cả đều lấy thân phận này của hắn làm điểm neo.

Tuy nhiên, điều đó cần thời gian.

Ngoài ra, trong số những kẻ ngoại lai, không rõ có bao nhiêu kẻ lại chọn con đường ngược lại với việc tạo ra biến động thời không – tức là những người giữ trật tự, chỉ để mặc cho lịch sử tiếp diễn như vốn có.

Những kẻ như vậy, nếu giữ thái độ im lặng và chỉ đóng vai người quan sát, sẽ không để lộ sơ hở trong thời gian ngắn, khiến chúng càng khó tìm ra hơn.

Vậy nên…

“Nếu không thể nhanh chóng tìm được những kẻ đang ẩn giấu, thì hãy dùng tin đồn đầu tiên để nhắc nhở chúng rằng cần phải thận trọng hơn trong mọi hành động sau này.”

“Như vậy, dù ta không tìm ra được chúng, Tinh Hoàn Tử cũng sẽ gặp khó khăn hơn khi muốn phát hiện và chỉnh sửa lịch sử.”

“Còn về tin đồn thứ hai…”

Bên trong chính điện Thiếu Cực, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Hãy khiến kẻ ngoài sáng càng lộ rõ, dùng chính tin đồn để vạch trần thân phận của hắn.”

Trong ánh mắt của Hứa Thanh thoáng hiện lên một tia sáng lạnh lẽo.

Còn việc người của thời đại này có tin vào tin đồn hay không không quan trọng.

Điều quan trọng là những kẻ ngoại lai như hắn sẽ tự mình cân nhắc và đánh giá tình hình.

Đây chính là tín hiệu hắn muốn truyền đi cho bọn chúng.

Đồng thời, điều này cũng là một cách để tạo ra sóng gió trong dòng lịch sử.

“Ván cờ với Lý Thiên Kiêu, ta đã thắng ở hiệp đầu. Nhưng hiệp sau, Chân Quân thứ tư đã chiếm ưu thế.”

“Giờ đây, ván thứ hai đã bắt đầu, không biết Chân Quân thứ tư sẽ đối phó thế nào. Nếu có thể khiến hắn sa vào vòng luẩn quẩn tự chứng minh, thì thật hoàn hảo.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Hắn biết việc cần làm lúc này là giấu kín thân phận và âm thầm quan sát xem sóng gió từ tin đồn sẽ khuấy động Tiên Cung ra sao.

“Bên cạnh lợi thế ẩn mình, ta còn một lợi thế khác trong trò chơi lịch sử này…”

Hứa Thanh liếc nhìn về phía Bách Hoa Cung.

Hồ Hồ Ly – kẻ không tồn tại trong nhận thức của bất kỳ ai!

Những người vào được thế giới tầng thứ tư này đều để lại dấu vết. Nếu có ai tinh ý, họ hoàn toàn có thể nhận ra những dấu hiệu đó.

Nhưng Hồ Hồ Ly thì khác.

Trước đây, không có bất kỳ dấu vết nào về sự tồn tại của hắn, nên vai trò của hắn trong kế hoạch của Hứa Thanh là không hề nhỏ.

…

Vài ngày sau.

Tác động của những tin đồn đã lan rộng, nhưng hiệu quả lại tùy vào từng người.

Mặc dù các tin đồn đã được truyền khắp Tiên Cung, người của thời đại này đa phần chỉ coi đó là chuyện cười.

Dù sao, nơi này chính là Cực Quang Tiên Cung!

Dù các tiên chủ trong Tinh Hoàn thứ năm đến từ nhiều thế giới khác nhau và không phải lúc nào cũng hòa thuận, thậm chí còn có xung đột, nhưng…

Tuy nhiên… về mục tiêu lớn, các tiên chủ vẫn có chung một quan điểm.

Với Tiên Tôn ngự trên cao, giữa các tiên chủ vốn không thể xảy ra xung đột lớn.

Vì vậy, tin đồn về việc có ngoại lai giả dạng tu sĩ trong Tiên Cung, có hay không cũng chẳng tạo nên khác biệt gì nhiều.

Ngoài ra, những người thông minh dễ dàng nhận ra rằng việc tin đồn lan truyền chắc chắn phải có dụng ý, nhất là khi nó nhắm vào Chân Quân thứ tư.

Vì thế, các tu sĩ trong cung chỉ đứng ngoài quan sát.

Ngược lại, những kẻ ngoại lai ẩn mình giữa đám đông lại trở nên vô cùng cảnh giác.

Sự khác biệt trong nhận thức khiến họ nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân và phát hiện vấn đề.

Ngay lúc này, Chung Trì – đang tò mò nghe mọi người bàn tán – vừa gật đầu tán thành, vừa thận trọng trong lòng.

“Có cảm giác như một cuộc đấu pháp… Chân Quân thứ tư quả nhiên đúng như ta nghĩ – chính là ngoại lai giả. Nhưng ai là người tung tin này? Đó hẳn là lời cảnh báo cho tất cả chúng ta…”

“Còn Hứa Thanh, không rõ liệu hắn có nhận được thông điệp mà ta nhờ Địa Linh truyền đi, và liệu hắn đã vào được thế giới tầng thứ tư này chưa.”

Tại khu khách điện ở phía Nam Tiên Cung, nữ nhân Cửu Ngạn đang ngồi thiền, lắng nghe thị nữ bên cạnh thuật lại tin đồn. Dù vẻ ngoài có vẻ thờ ơ, nhưng trong lòng nàng lại dấy lên sự cảnh giác.

“Chân Quân thứ tư ư? Hèn chi hắn lại xuất hiện trong cuộc tranh đấu giữa Lý Thiên Kiêu và thiếu chủ Cực Quang. Thân phận của Lý Thiên Kiêu đã rõ ràng.”

“Nhìn cách hành động của Chân Quân thứ tư, hắn muốn ngăn chặn các biến động thời không, điều này không ảnh hưởng đến mục đích của ta.”

“Nhưng vẫn phải cẩn thận.”

Nữ nhân Cửu Ngạn trầm ngâm.

Những suy nghĩ tương tự cũng nảy sinh ở khắp nơi trong Tiên Cung.

Tại Kiếm Lô, mọi chuyện cũng không ngoại lệ.

Hai kẻ ẩn nấp trong đó – Thiên Quân và Tị Dịch – đã gần như hoàn toàn che giấu tung tích của mình. Nhưng sau khi bị Chân Quân thứ tư phát hiện, cả hai không ngừng phân tích xem đã để lộ sơ hở ở đâu và đã tìm ra được vài manh mối.

Chương 2564: Câu Mồi! (2)

Giờ đây, khi nghe về tin đồn…

“Rõ ràng là có kẻ đang nhắm vào hắn.”

“Cứ để bọn họ đấu đá, chẳng liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần chờ đợi thời khắc kiếm phôi bùng sáng hoàn toàn là đủ.”

Trong Kiếm Lô, hai thanh kiếm phôi khẽ chạm nhau, phát ra thần niệm trao đổi.

“Không biết giờ này kẻ bị nhắm đến trong tin đồn đang suy nghĩ điều gì.”

Thiên Quân và Tị Dịch khẽ cười lạnh.

…

“Tình hình này có khả năng là do Lý Thiên Kiêu gây ra, nhưng cũng có khả năng là tác phẩm của Tà Linh Tử mà chúng ta chưa tìm ra!”

“Dù thế nào, chúng ta cũng đang rơi vào thế bị động.”

Trong điện thứ tư, Chu Chính Lập trầm giọng nói, ánh mắt hướng về Tinh Hoàn Tử, người đang ngồi xếp bằng không xa.

Tinh Hoàn Tử điềm nhiên đáp:

“Không cần hoảng loạn. Tình trạng này đúng như kẻ đứng sau mong muốn. Hơn nữa… ngươi vẫn bỏ sót một người.”

“Chuyện này không phù hợp với lập trường của những kẻ khác, đây phải là hành động của người đó.”

Chu Chính Lập trầm ngâm, trong đầu hiện lên hình bóng kẻ từng đứng bên cạnh Lý Mộng Thổ ngoài Tiên Cung hôm đó.

“Ý ngươi là kẻ ở lối vào Tiên Cung, không phải tinh thần nhưng lại sở hữu Hiến Pháp?”

“Đúng vậy, chính là hắn.”

Tinh Hoàn Tử ngẩng đầu, nhìn qua cánh cửa điện về phía bầu trời, ánh mắt ánh lên tia lạnh lẽo.

“Nếu quá để tâm đến tin đồn, dễ rơi vào vòng tự chứng minh.”

“Với thân phận hiện tại của ta, chẳng cần bận tâm đến chuyện này.”

“Điều quan trọng không phải là tin đồn, mà là phải tìm ra kẻ đó!”

“Hơn nữa, hành động của hắn đã để lộ chút ít về thân phận. Ta đã có hướng đi cụ thể trong lòng.”

Ánh mắt của Tinh Hoàn Tử hướng về… Thiếu Cực Cung ở phía Đông!

“Hy vọng đúng như ta dự đoán về thân phận đó. Nếu vậy, mọi chuyện sẽ rất thú vị.”

Tinh Hoàn Tử lẩm bẩm, rồi đứng dậy, thần sắc bình thản bước ra ngoài.

Bên cạnh, Chu Chính Lập thấy Tinh Hoàn Tử định ra ngoài, bèn khẽ hỏi:

“Đại nhân, chúng ta nên đối phó thế nào với chuyện này?”

Tinh Hoàn Tử không quay đầu lại, giọng nói vang lên khi bước ra khỏi đại điện:

“Ta vốn đã định thời gian tới sẽ gây chút áp lực cho bọn chúng. Giờ mượn cơ hội này, chẳng phải càng tốt sao?”

“Còn ngươi, cũng không cần che giấu trước mặt ta nữa. Với sự thông minh của ngươi, hẳn biết phải xử lý chuyện này thế nào. Những gì ta đã giao cho ngươi, bây giờ có thể bắt đầu thực hiện rồi.”

Nói xong, bóng dáng Tinh Hoàn Tử biến mất.

Chu Chính Lập vẫn giữ vẻ mặt bình thản, khẽ mỉm cười.

“Tin đồn là âm mưu ngầm. Cách đối phó với âm mưu, chính là dùng chính mưu lược công khai.”

“Nhưng trước một kẻ sắc bén như thế này, tốt nhất là nên tạm thời che giấu thực lực.”

…

Giữa trưa, mặt trời treo cao trên bầu trời.

Bên ngoài Kiếm Lô, bóng dáng Tinh Hoàn Tử từ hư không hiện ra, cất giọng lạnh nhạt:

“Có kẻ không biết yên phận. Đêm nay, ta sẽ trục xuất một kẻ, làm gương cho những kẻ khác.”

Giọng nói bình tĩnh nhưng chứa đựng sự tự tin tuyệt đối. Nói xong, hắn chẳng hề để tâm đến biến động trong Kiếm Lô do Thiên Quân và Tị Dịch tạo ra, rồi xoay người rời đi.

Lần tiếp theo hắn xuất hiện, chính là tại nơi Lý Thiên Kiêu đang bế quan trong học cung.

Hắn cũng dùng cùng một giọng điệu bình thản nói ra câu đó.

Sau đó, hắn lại đến điện của nữ nhân Cửu Ngạn, nhưng không vào trong. Chân Quân thứ tư chỉ đứng bên ngoài điện, cất giọng nhẹ nhàng.

Tiếng nói này tuy không ai nghe được, nhưng lại vang vọng rõ ràng trong tâm trí nữ nhân Cửu Ngạn, khiến lòng nàng chấn động. Khi nàng còn đang bàng hoàng, bóng dáng của Chân Quân thứ tư đã biến mất.

Không chỉ những người đó, trên đường Chung Trì đến Thiếu Cực Cung, bóng dáng Chân Quân thứ tư lại hiện ra từ hư không, ánh mắt lạnh lẽo dừng lại trên người hắn.

Chung Trì cảm thấy lòng nặng trĩu, trên mặt nhanh chóng lộ vẻ cung kính, chuẩn bị hành lễ thì giọng nói của Chân Quân thứ tư đã vang lên, rồi hắn lại biến mất, tiếp tục đến nơi khác.

Trong thời gian ngắn, tất cả những người mà Tinh Hoàn Tử xác định được thân phận trong Tiên Cung đều lần lượt nghe thấy câu nói ấy và cảm nhận được sự lạnh lẽo chết chóc trong lời nói.

Đó là lời cảnh báo rõ ràng của hắn, thông báo rằng đêm nay hắn sẽ hành động!

Khi trưa qua đi và hoàng hôn buông xuống, bên trong bầu không khí bình lặng của Tiên Cung, dòng chảy ngầm đã bắt đầu khuấy động.

Cuối cùng, màn đêm buông xuống.

Bầu trời đầy sao lấp lánh, một vầng trăng sáng dần dâng lên, tỏa ra ánh sáng bạc dịu dàng.

Như tấm lụa mỏng mơ hồ bao phủ Tiên Cung, khiến nơi đây càng thêm phần huyền bí, tựa như ảo ảnh trong giấc mộng.

Trong khung cảnh huyền ảo ấy, âm nhạc từ Thiếu Cực Cung vang vọng, các tiên nữ múa lượn uyển chuyển.

Bên trong Kiếm Lô, Thiên Quân và Tị Dịch im lặng, cảnh giác quan sát bốn phương tám hướng.

Trong khách điện ở phía Nam, nữ nhân Cửu Ngạn đã sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Tại Thiếu Cực Cung, đêm nay Chung Trì không trở về nơi ở của mình, mà đứng chờ sẵn trước đại điện.

Đêm càng lúc càng sâu.

Cho đến khi vầng trăng càng thêm rực rỡ, ánh sáng từ các ngói ngọc và lan can của Tiên Cung tỏa ra lấp lánh như vô số vì sao.

Bên trong Hình Lôi Cung, nơi phụ trách thi hành hình phạt sấm sét, một vị hình quan đang ngồi thiền bỗng chậm rãi mở mắt.

Vị hình quan này là một trung niên với khuôn mặt cương nghị, toàn thân toát lên vẻ uy nghiêm. Lúc này, hắn đứng dậy, lật tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một miếng ngọc giản.

Trong ngọc giản này ghi lại sơ đồ vận hành của Tiên Cung, lịch trực của các cung, cùng những thông tin quan trọng về trận pháp của Tiên Cung. Quan trọng nhất, nó còn ghi chép về hành tung cụ thể của ba vị Chân Quân đầu tiên.

Nhìn chăm chú vào ngọc giản, trong mắt vị hình quan thoáng qua một tia sáng lạnh lùng, hắn khẽ lẩm bẩm:

“Với những thông tin này trong tay, ta đã đủ khả năng tạo ra sóng gió của một cuộc phản bội Tiên Cung.”

“Chính hành động phản bội này sẽ gây ra biến động đủ lớn để làm cho tàn kiếm trong cơ thể ta càng thêm thỏa mãn.”

Chương 2565: Ai là quân cờ? Ai đang làm chủ ván cờ? (1)

Ánh đêm như dòng chảy ánh bạc, bao phủ Tiên Cung.

Nhưng ánh sáng ấy không thể che lấp được âm nhạc huyền ảo và tiếng cười đùa từ Bách Hoa Cung, vang vọng khắp nơi.

Âm thanh ấy phiêu dạt đến, lọt vào tai Chung Trì đang đứng bên ngoài Thiếu Cực Điện, đồng thời cũng truyền vào trong điện, nơi Hứa Thanh nghe thấy rõ ràng.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên bóng dáng ngoài cửa.

“Hôm nay Chung Trì có gì đó không bình thường…”

Hứa Thanh thoáng suy tư.

Bình thường, kẻ bầu bạn này luôn rời đi khi đêm xuống, trừ khi được lệnh ở lại. Việc hắn đi theo đến muộn thế này không phải chuyện thường gặp.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh giơ tay, lấy ra một bàn cờ và thản nhiên nói:

“Chung Trì.”

Người bên ngoài nghe tiếng gọi, lập tức quay lại, bước nhanh đến gần cửa điện.

“Thiếu chủ, tiểu nhân có mặt.”

“Lại đây đánh cờ với ta.”

Ánh mắt Hứa Thanh dừng trên bàn cờ, giọng nói vẫn nhẹ nhàng.

“Dạ vâng!”

Chung Trì lập tức gật đầu, chạy đến trước mặt Hứa Thanh. Ngay lúc đó, Hứa Thanh cầm một quân cờ, đặt xuống bàn.

Tiếng quân cờ rơi xuống, gió lạnh lập tức nổi lên.

…

Trong Hình Lôi Cung, gió lạnh rít gào xuyên qua đêm tối.

Vị hình quan trung niên bước nhanh hơn, đôi mắt lạnh lùng nhưng trong đầu hắn suy nghĩ dồn dập.

“Rất có thể thân phận của ta đã bị lộ. Những dấu hiệu trong Hình Lôi Cung hôm nay khiến ta cảm thấy khẩn trương. Thêm vào đó, thông tin về hành tung của ba vị Chân Quân cũng chỉ mới được biết trong ngày hôm nay.”

Hắn tiếp tục bước đi, vẻ mặt giữ nguyên bình thản nhưng trong lòng dậy sóng.

“Có cảm giác rằng, nếu ta không hành động đêm nay, thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.”

“Chuyện này thật kỳ quái…”

Đôi mắt hắn nheo lại, lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

“Có kẻ muốn biến ta thành mồi nhử, ép ta phải ra tay ngay trong đêm nay.”

“Thông tin mà ta nắm giữ chỉ có giá trị trong thời gian ngắn. Nếu không hành động kịp thời, nó sẽ mất đi tác dụng, và sóng gió ta cần tạo ra sẽ không còn đủ lớn để phục vụ cho kế hoạch phản bội Tiên Cung.”

“Vì thế, đêm nay chính là cơ hội cuối cùng.”

“Lại còn tin đồn gần đây…”

Hắn trầm ngâm.

“Kẻ câu mồi… là người tung ra tin đồn, hay chính là người được nhắc đến trong tin đồn?”

“Nếu đúng là Chân Quân thứ tư, thì mục tiêu của hắn rõ ràng là câu kéo những kẻ khác ra mặt.”

“Nhưng cũng có khả năng, chính Chân Quân thứ tư mới là kẻ tung ra tin đồn, cố ý gây nhiễu loạn nhận thức của mọi người, khiến người khác tin rằng tồn tại một đối thủ đối đầu với hắn.”

“Nhờ vậy, sai lầm sẽ càng chồng chất lên nhau.”

Nghĩ đến đây, ánh mắt của vị hình quan trung niên lóe lên tia sắc lạnh.

“Nhưng dù thế nào, nếu đã có người tính toán đến ta, Tà Linh Tử, thì…”

Ngay lập tức, một cảm giác bất an chợt dâng lên, khiến hắn khựng lại và suy nghĩ bị cắt đứt.

Sắc mặt hắn lập tức trở nên nghiêm nghị. Hắn cúi đầu, cung kính thi lễ về phía trước.

“Sư tôn.”

Trong màn đêm phía trước, một lão giả xuất hiện.

Ông khoác đạo bào của Hình Lôi Cung, toàn thân tỏa ra uy nghiêm. Đôi mắt ông dừng trên người vị hình quan trung niên, đôi mày khẽ nhíu lại.

“Trễ thế này, ngươi gấp gáp như vậy là vì chuyện gì?”

Nghe câu hỏi, vị hình quan trung niên cảm thấy căng thẳng. Dù sao, lão giả trước mắt cũng chính là sư tôn của thân thể mà hắn đang đoạt xá, đồng thời là chấp sự của Hình Lôi Cung, nắm giữ quyền lực to lớn. Dù thường ngày đối xử khá lạnh nhạt, nhưng ký ức trong thân thể này vẫn khắc sâu sự uy nghiêm của sư tôn.

Đặc biệt, trước đây, lão đã vài lần tỏ vẻ nghi ngờ về thân phận của hắn, khiến hắn phải vô cùng thận trọng trong từng lời nói, hành động.

Ý thức được tình hình, hình quan trung niên cúi đầu, hạ giọng trả lời:

“Sư tôn, gần đây đệ tử cảm thấy dương khí trong lôi pháp quá mạnh, vì vậy định đến Lôi Trì thu thập một chút quang lôi của đêm để trung hòa.”

Lão giả nghe vậy, ánh mắt sắc như điện quét qua hắn, dường như có thể nhìn thấu mọi thứ. Sau khi xác nhận trong cơ thể hắn quả thực tồn đọng quá nhiều dương lôi, lão khẽ gật đầu, giọng nói ẩn chứa ý sâu xa:

“Dạo gần đây Tiên Cung xuất hiện vài tin đồn, nhưng vì các tiên chủ và trưởng lão chưa hạ lệnh điều tra, nên ta cũng không bận tâm.”

“Nếu sau này có thông tin gì mới, ngươi hãy báo lại cho ta.”

Nói xong, lão giả hòa vào bóng tối và biến mất không dấu vết.

Vị hình quan trung niên cúi đầu đáp vâng, chờ thêm một lát rồi mới bước đi, dần dần rời xa khỏi nơi đó.

Chỉ khi bóng hắn hoàn toàn biến mất, bóng dáng của lão giả chấp sự Hình Lôi Cung lại hiện lên trong đêm tối, mắt nhìn về nơi xa xăm với ánh nhìn thâm trầm.

…

Ánh mắt của lão giả khiến vị hình quan trung niên cảm thấy áp lực đè nặng.

May thay, cảm giác đó không kéo dài, và khi ánh mắt giám sát kia biến mất, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, bước đi nhanh hơn.

Mục tiêu của hắn là một trận pháp truyền tống gần Lôi Trì.

Hắn đã nắm rõ cách kích hoạt trận pháp này. Chỉ cần bước vào và mở trận pháp, hắn sẽ có thể rời khỏi đây và truyền đi thông tin.

Đây sẽ là nền tảng cho kế hoạch phản bội Tiên Cung của hắn.

Đây là đạo của hắn – làm phản ngay cả khi phải đối nghịch với lịch sử. Bất kể lịch sử này chỉ là một bản sao, chỉ cần hắn thành công, tàn kiếm trong cơ thể sẽ được nuôi dưỡng và phát huy sức mạnh lớn hơn.

“Nhưng trước tiên, ta phải sống sót rời khỏi đây!”

Trong lúc suy tính, hắn càng đến gần Lôi Trì.

Khi khoảng cách càng thu hẹp, hắn cảm nhận được sóng gợn thời không – thứ chỉ những người nắm giữ Hiến Pháp thời không mới cảm nhận được – đang ngày càng mạnh mẽ và dữ dội, như ngọn đuốc cháy sáng trong đêm tối.

Sóng gợn ấy cũng lọt vào cảm giác của Hứa Thanh.

Chương 2566: Ai là quân cờ? Ai đang làm chủ ván cờ? (2)

Sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình thản như thường, hắn nhẹ nhàng đặt một quân cờ xuống bàn cờ.

Dù không biết Chân Quân thứ tư có dự định gì đêm nay, nhưng sự bất thường của Lý Mộng Thổ đã khiến hắn suy nghĩ.

Ngoài ra, những ngày qua, hắn vẫn đang chờ xem Chân Quân thứ tư sẽ phản ứng ra sao với tin đồn lan truyền.

Và giờ đây, khi sóng gợn thời không xuất hiện…

Hứa Thanh bất chợt lên tiếng:

“Chung Trì, có phải ngươi gặp chuyện gì không? Khi đánh cờ với ta, tâm tư ngươi có vẻ bất an.”

Chung Trì nghe vậy, thoáng chần chừ, nhưng khi bắt gặp ánh mắt sắc bén của thiếu chủ, hắn đành gượng cười:

“Đúng là không thể giấu được thiếu chủ… Hôm qua ta đã tỏ tình với Tiểu Huệ ở Chưởng Linh Cung. Nàng không từ chối, chỉ bảo cần thời gian suy nghĩ, nên ta cứ mãi bận tâm chuyện này.”

Hứa Thanh mỉm cười, khoát tay.

“Được rồi, nếu tâm tư không ổn thì khỏi đánh cờ nữa. Ngươi đi mời Chân Quân thứ tư đến đây, đánh với tứ sư huynh vẫn thú vị hơn.”

Chung Trì nghe vậy, lại thoáng do dự, nhưng không suy nghĩ nhiều. Trong ký ức của hắn, thiếu chủ và Chân Quân thứ tư vốn có quan hệ rất tốt, thường xuyên đánh cờ cùng nhau.

Giờ đây, với việc Cực Quang Tiên Chủ chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ trực ban, trong toàn bộ Tiên Cung chỉ còn lại một vị Chân Quân, khiến nhiều chuyện phải xử lý hơn thường lệ.

“Có lẽ… đây là một cơ hội. Nếu có thể khiến vị này can dự vào việc phá hoại kế hoạch của Chân Quân thứ tư, thì sẽ rất thú vị.”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Chung Trì, khiến hắn thoáng do dự.

“Ngươi lại làm sao nữa?”

Hứa Thanh cau mày.

“Thiếu chủ, hôm nay có lẽ Chân Quân không có thời gian…” Chung Trì vội trả lời.

Hứa Thanh liếc nhìn hắn, sắc mặt trầm xuống.

Chung Trì nhanh chóng tìm cách ứng đối, tiếp tục nói:

“Thiếu chủ, nghe đồn Chân Quân đêm nay có một nhiệm vụ quan trọng.”

Hứa Thanh khựng lại.

“Ngươi nghe từ ai? Nhiệm vụ gì?”

“Là lời đồn giữa các đệ tử. Chẳng phải gần đây có những tin đồn sao? Nghe nói từ phủ Chân Quân truyền ra rằng đêm nay, Chân Quân sẽ bắt giữ ai đó.”

Chung Trì thận trọng sắp xếp câu từ.

Hứa Thanh nghe vậy, nụ cười dần tắt, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Tin đồn vốn chỉ là ảo ảnh mơ hồ, làm sao có thể tin được! Và người phát tán tin đồn mới thường là kẻ hưởng lợi nhiều nhất!”

“Huống hồ chuyện này lại liên quan đến tứ sư huynh của ta.”

“Tứ sư huynh vì Tiên Cung mà cống hiến, ắt có kẻ không vừa lòng, nên dùng tin đồn để bôi nhọ. Ta cứ nghĩ mọi người sẽ coi đó là chuyện cười, không ngờ lại vẫn bàn tán mãi!”

“Ngày mai ngươi truyền khẩu dụ của ta, cấm mọi tin đồn lan truyền trong Tiên Cung. Và ngươi cũng tự giữ miệng mình cho cẩn thận!”

Hứa Thanh nghiêm giọng quát mắng.

Chung Trì thầm than trong lòng. Với tính cách và suy nghĩ của thiếu chủ trước mặt, việc lợi dụng hắn để phá hoại kế hoạch của Chân Quân thứ tư là chuyện vô cùng khó khăn.

Biết vậy, hắn chỉ còn cách gật đầu vâng dạ.

Lúc này, thần sắc của Hứa Thanh mới dịu lại, hắn khẽ liếc nhìn Chung Trì và thản nhiên nói:

“Nhưng ngươi cũng khá nhạy bén, hình như rất thích dò la tin tức?”

Chung Trì giật mình, vội vàng trả lời:

“Vì làm việc cho thiếu chủ, đệ tử cần phải nhanh nhạy một chút!”

Nghe vậy, Hứa Thanh mỉm cười.

“Được rồi. Ngươi theo ta nhiều năm, ta biết tính ngươi. Gần đây ngươi cũng đã vất vả nhiều, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt. Hãy về nghỉ ngơi đi. Còn chuyện của Tiểu Huệ, ngày mai ta sẽ nhờ người giúp ngươi một chút.”

Chung Trì tỏ ra cảm động, cúi đầu thật sâu rồi rời đi, trong lòng không khỏi tiếc nuối.

Khi bóng Chung Trì khuất dần, Hứa Thanh nheo mắt, ánh nhìn chuyển hướng về phía Lôi Trì – nơi những sóng gợn thời không đang trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Trong cảm nhận của Hứa Thanh, những sóng gợn này chẳng khác gì ngọn lửa cuồn cuộn trong màn đêm.

“Có vẻ như… đây chính là câu trả lời của Chân Quân thứ tư dành cho ta.”

“Có kẻ đang sửa đổi lịch sử tại nơi đó.”

“Vậy… ta nên đi, hay không đi…”

“Nếu không đi và Chân Quân thứ tư thành công ngăn chặn, giữ cho trật tự được duy trì, thì coi như ta mất đi một viên đá trong tay.”

Hứa Thanh trầm ngâm, mắt liếc nhìn bàn cờ trước mặt.

Hắn cầm một quân cờ, nhẹ nhàng đặt xuống bàn.

Ngoài kia, gió đêm gào thét dữ dội hơn.

Trong ván cờ vô hình này, có người… cũng đang đặt quân của mình.

Thế là bóng dáng của vị quan hình trung niên lao đi trong gió.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, cho đến khi lướt qua bên cạnh Lôi Trì, hướng về phía trận pháp truyền tống, phóng nhanh mà đến.

Trong chớp mắt, hắn đã áp sát.

Nhưng ngay khi hắn bước vào phạm vi của trận pháp, không gian tám hướng rung động, dường như có một phong ấn vô hình bao phủ nơi đây.

Một luồng hàn ý từ bên ngoài cơ thể hắn bùng lên trong khoảnh khắc, chỉ trong nháy mắt đã lan ra khắp người, hóa thành sát ý sắc bén, phong tỏa tâm thần hắn.

Cùng lúc đó, một giọng nói bình thản vang lên.

“Tà Linh Tử, ta đã chờ ngươi lâu lắm rồi.”

Trong hư vô, từng sợi xích đại diện cho trật tự xuất hiện từ hư không, bao quanh bốn phương tám hướng. Mà ở chính giữa những sợi xích đó, thân ảnh của Tứ Chân Quân từng bước từng bước giẫm lên xích sắt mà tiến tới.

Càng đến gần, áp lực kinh khủng càng bùng phát dữ dội, chấn động trời đất.

Vô số sợi xích rung lên, phát ra những tiếng leng keng.

Những âm thanh đó tựa như lời của trật tự thế gian, khiến thời không hỗn loạn trở nên yên bình, khiến mọi thứ vô trật tự quay trở về đúng đường lối của nó.

“Tinh Hoàn Tử!”

Vị quan hình trung niên trầm giọng cất lời.

“Dù cho đạo pháp của ngươi có cùng một nguồn với Tứ Chân Quân thì sao chứ!”

Ngay khi lời hắn vang lên, một luồng kiếm khí sắc bén từ cơ thể hắn bùng nổ mãnh liệt. Sau lưng hắn, một thanh thiết kiếm tàn khuyết hiện ra từ hư vô.

Khi thanh kiếm xuất hiện, sát ý tuyệt thế bùng lên dữ dội.

Cùng lúc đó, khi hai người ra tay, trong hình lôi cung, sư tôn của vị quan hình trung niên… lão giả chấp sự, đôi mắt lấp lánh quỷ dị, đang dõi về hướng truyền tống trận.

Khóe miệng lão nhếch lên, nở một nụ cười lạnh lùng, khẽ lẩm bẩm.

Chương 2567: Ngươi quả nhiên đã xuất hiện rồi (1)

Lúc này, mọi ánh mắt đều tập trung vào khu vực truyền tống trận.

Từ bên ngoài nhìn vào, cảnh tượng trông như thường lệ, trận pháp vẫn vận hành và không thấy bóng dáng của Hình Quan cùng Tứ Chân Quân.

Nơi này đã bị trận pháp độc nhất của Tứ Chân Quân cùng với gợn sóng không-thời gian ngăn cách.

Dù có người nhận ra sự bất thường, thì những ai đủ tư cách để phát hiện điều này đều đã được Tứ Chân Quân thông báo từ trước, chuẩn bị sẵn một lớp bảo đảm cho chuyến đi này của ông.

Vì vậy, sự yên tĩnh bên ngoài chỉ là hư ảo. Nếu có ai bước vào khu vực này lúc này, ngay lập tức sẽ nghe thấy âm thanh như thiên lôi của trật tự vang vọng bên tai.

Trên trận pháp, thân ảnh của Tứ Chân Quân uy thế lẫm liệt, toát ra sự uy nghi vô biên, ánh mắt như muốn ép buộc mọi thứ sai lệch phải quay về đúng quỹ đạo.

Âm thanh từ miệng ông hóa thành thực thể, biến thành từng ký tự phát sáng bằng bạc, sắp xếp xung quanh, tạo nên một trận pháp khổng lồ trong nháy mắt.

Ánh bạc rực rỡ, soi sáng cả vùng trời đất như ban ngày.

Đây là… "Đạo âm thành trật tự"!

Theo từng nhịp vận hành của trận pháp và ánh sáng lóe lên, uy nghi của Tứ Chân Quân cùng âm thanh phát ra càng thêm hùng hồn, áp đảo tất cả, đảo lộn mọi thế lực, như sóng biển từ trời ập xuống.

Uy lực ấy trực tiếp nhắm vào… trung niên Hình Quan.

Áp lực mạnh mẽ tựa bão tố cùng khí thế cuồn cuộn như núi lở khiến Hình Quan lúc này như con thuyền đơn độc giữa đại dương cuồng nộ, chực chờ lật nhào trong cơn sóng dữ.

Nhưng đôi mắt hắn không hề lộ vẻ e sợ, ngược lại chiến ý bùng lên mãnh liệt. Sau lưng hắn, một thanh tàn kiếm khổng lồ hiện ra, tỏa ra khí tức sắc bén vô cùng.

Khi trận pháp bạc kia giáng xuống, khuôn mặt hắn chợt nổi lên gân xanh, mơ hồ hiện thành một gương mặt quỷ, dữ tợn và lạnh lẽo vô cùng.

Hắn giơ tay lên, đột ngột đẩy ra.

Trong khoảnh khắc, thanh tàn kiếm phía sau hắn phát ra tiếng kiếm rít vang trời, ánh sáng lưu chuyển nhanh chóng nơi những phần khuyết thiếu, như thể đang được hoàn thiện.

Kiếm hoàn chỉnh trong chớp mắt, theo động tác của Hình Quan, hướng về phía trận pháp đại diện cho trật tự mà chém xuống.

Trận pháp và tàn kiếm va chạm ngay giữa không trung.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, chấn động cả đất trời.

Dù trận pháp mạnh mẽ, nhưng thanh tàn kiếm lại càng hung mãnh, như kẻ ngạo nghễ ngoài vòng pháp luật, mặc cho trật tự bao phủ thế nào, vẫn một kiếm phá tan trời xanh!

Trong tiếng nổ vang, trận pháp vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn tung bay.

Hình Quan toàn thân run rẩy, phun ra ngụm máu lớn, khí lực của hắn yếu đi rõ rệt trong nháy mắt, như thể sinh mệnh và linh hồn bị thanh tàn kiếm hút cạn.

Đây chính là cái giá để điều khiển thanh kiếm này.

Nhưng lúc này, hắn không có thời gian bận tâm. Nhân cơ hội trận pháp bị phá vỡ, hắn lao mình tới rìa trận.

Vừa định đặt chân lên.

Thế nhưng thủ đoạn của Tứ Chân Quân không chỉ dừng lại ở đó.

Vừa rồi, ông chỉ mới thuận miệng nói vài chữ mà thôi.

Lúc này, Tứ Chân Quân giữa không trung vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không chút gợn sóng, nhẹ nhàng vung tay phải.

Ngay tức khắc, từ tám phương xuất hiện những sợi xích sắt, như những con rắn bạc rít gió, xoắn vào nhau trong không trung, tạo thành một trận pháp mới còn lớn lao hơn trước.

Từ khí tức, uy lực, áp chế, cho đến sự phức tạp và rực rỡ, tất cả đều vượt xa trận trước.

Đây chính là “Trận xích sắt”.

Khi xuất hiện, nó lập tức nhắm thẳng vào Hình Quan.

Hình Quan sắc mặt đại biến.

Hắn chưa từng giao đấu với Tinh Hoàn Tử, nhưng biết rất rõ Tinh Hoàn Tử mạnh đến nhường nào. Dù gì, đó cũng là thiên kiêu đệ nhất của tinh vực phía Đông trong thế hệ này.

Nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, khiến lòng hắn không khỏi chấn động.

Thế nhưng giờ đây, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Trong mắt Hình Quan lóe lên hung quang, thần sắc trở nên vặn vẹo, gân xanh trên mặt nổi lên, biến thành gương mặt quỷ hoàn toàn thay thế ngũ quan, khí tức từ hắn tỏa ra trở nên kinh khủng.

Hắn gầm lên một tiếng, giữa lúc trận pháp kia sắp giáng xuống, hai tay hắn nắm lấy thanh tàn kiếm phía sau, dốc toàn lực, để mặc cho thanh kiếm hút cạn sinh mệnh của mình, chém thêm một kiếm vào trận pháp.

Bầu trời tối sầm.

Uy thế từ thanh kiếm dâng lên đỉnh điểm, trong khoảnh khắc nó chạm vào trận pháp, cả hai giằng co một lúc.

Nhưng rất nhanh, mũi kiếm lóe sáng, xuyên thủng trận pháp.

Nhưng… đó chỉ là mũi kiếm.

Không phải vì tàn kiếm không sắc bén, mà là người cầm kiếm không thể chịu đựng nổi nữa. Lúc này, hắn phun ra máu tươi, cơ thể nhanh chóng khô héo.

Phía sau trận pháp, biểu cảm của Tứ Chân Quân từ đầu đến cuối vẫn bình thản.

Ông lạnh lùng liếc nhìn Hình Quan ngoài trận pháp, rồi vung tay một cái.

Một luồng lực lượng cuồn cuộn bùng nổ từ trận pháp.

Hình Quan toàn thân run rẩy, bị sức mạnh này cuốn ngược, ngã nhào xuống đất, máu chảy ra từ bảy khiếu.

Tàn kiếm trong tay hắn cũng mất kiểm soát, bay ngược ra ngoài, cắm xuống mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ như chất chứa nỗi tiếc nuối.

Tất cả… kết thúc.

“Với thực lực như thế này mà có thể đấu với Chu Chính Lập nhiều năm, xem ra khả năng ẩn giấu thực lực của Chu Chính Lập quả là đã đạt đến đỉnh cao.”

Tứ Chân Quân thản nhiên nói, ánh mắt dừng lại trên thân thể Hình Quan dưới đất, rồi ông giơ tay phải lên, vung một cái trong không trung.

Dù Hình Quan có giãy giụa thế nào cũng vô ích. Cơ thể hắn bị lực lượng này khống chế, bay lên lơ lửng giữa không trung.

Cùng lúc đó, những sợi xích trật tự từ tám phương kéo đến, quấn chặt lấy hắn.

Thêm vào đó, những ký tự do âm thanh biến thành chạy khắp cơ thể hắn, tạo thành từng dấu ấn.

“Ngươi đã không ngoan ngoãn, vậy ta sẽ tước bỏ ý thức ngươi giáng lâm vào thế giới này và đưa ngươi quay về.”

Chương 2568: Ngươi quả nhiên đã xuất hiện rồi (2)

Tứ Chân Quân nói với vẻ bình thản, lập tức kích hoạt lực lượng trật tự.

Ông sở hữu loại trật tự đặc biệt, và khi tiến vào tầng thứ tư của thế giới này, không rõ vì đó là phần thưởng cho phe giữ trật tự hay vì ông có liên hệ đồng nguyên với lực lượng này, ông đã sở hữu khả năng hủy diệt ý thức.

Bằng cách dùng trật tự chi pháp, ông hủy diệt ý thức của đối phương, tựa như một quá trình thanh tẩy.

Ngay lập tức, Hình Quan bị trói giữa không trung, toàn thân run rẩy dữ dội, miệng phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Trật tự chi pháp lưu chuyển trong cơ thể hắn, nhanh chóng phá hủy mọi dấu vết thuộc về Tà Linh Tử.

Quá trình này diễn ra không lâu, và chỉ trong khoảnh khắc…

Thanh tẩy hoàn tất, ý thức bị hủy diệt.

Hình Quan tắt thở, cơ thể rơi xuống đất.

Thanh kiếm sắt bên cạnh cũng tan biến ngay lúc đó.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Tinh Hoàn Tử thoáng chốc thay đổi.

“Trật tự của ta không mang ý giết người. Theo lẽ thường, khi ý thức của Tà Linh Tử bị xua đuổi và hủy diệt, người này phải trở lại bình thường, nhưng hắn… lại chết?”

Tinh Hoàn Tử trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về phương xa, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

“Chỉ có một cách giải thích.”

“Hắn vừa là Tà Linh Tử, lại vừa không phải.”

“Nói chính xác hơn, đây là một kẻ tự cho mình là Tà Linh Tử.

Nhận thức này đã ăn sâu vào hắn, và thanh kiếm sắt trong cơ thể hắn là thật, khiến mọi người nhầm lẫn.”

“Cho đến lúc chết, hắn vẫn tin rằng mình là Tà Linh Tử, nên khi dấu vết của Tà Linh Tử bị xua đuổi, ‘Tà Linh Tử’ chết, hắn cũng chết theo.”

“Bởi vì trong dấu vết của Tà Linh Tử đã bao gồm cả hắn.”

“Còn Tà Linh Tử thực sự… vẫn còn sống!”

Sắc mặt Tứ Chân Quân lập tức trở nên u ám.

Những người chơi cờ rất nhiều.

Giống như trong một ao cá, không thể chỉ có một người câu.

Trên bàn cờ này, Từ Thanh đang chơi, Tứ Chân Quân cũng đang chơi, và còn có những kẻ khác… cũng đang âm thầm chơi cờ.

Ở cảnh giới này, hiếm khi có ai thực sự đơn giản. Nếu có, thì đó chỉ là lớp vỏ ngụy trang.

Tất cả chỉ là bề ngoài.

Ai tin tưởng thật lòng vào những gì trước mắt, thì cái chết cũng không còn xa.

Nhưng bất kể là âm mưu hay dương mưu, bất kể là chơi cờ hay câu cá, luôn có cách để đối phó.

Trong mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên tia sáng u ám.

Dù đối thủ không hề đơn giản, hắn vẫn có thể trấn áp.

Cho dù có xảy ra sai sót, hắn cũng đủ khả năng điều chỉnh lại.

Tinh Hoàn Tử giơ tay, hướng về nơi thanh kiếm sắt biến mất mà chộp lấy.

Ngay lập tức, một luồng khí tức khác biệt với trật tự bay nhanh tới.

Đó là khí tức của tàn kiếm, và thông qua nó, hắn có thể lập tức định vị được chủ nhân thực sự của tàn kiếm — chính là Tà Linh Tử.

Tuy nhiên, khí tức này tồn tại không lâu, đang dần tiêu tán.

“Thời gian đủ rồi, giết thêm một lần nữa là được!”

Tứ Chân Quân ánh mắt tràn đầy sát ý, thân hình khẽ động, chuẩn bị lao về nơi được khí tức dẫn lối. Nhưng ngay lúc đó, dị biến đột ngột phát sinh!

Bầu trời đột nhiên đổi màu.

Không gian quanh truyền tống trận xuất hiện bão tố, bầu trời nổi lên những cơn gió lốc, mặt đất bỗng hiện ra cát bụi, hòa vào gió xoáy, tạo thành… bão cát.

Bão cát ào tới trong nháy mắt, chặn đường Tứ Chân Quân.

Tiếng gầm rú vang trời vang dội, bước chân của Tứ Chân Quân khựng lại. Ông đứng giữa không trung, mái tóc tung bay, áo choàng phần phật, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén.

Ông nhìn về phía tâm bão cát cuồng loạn, nơi một thân ảnh bước ra.

Người đó khoác áo choàng đen, khuôn mặt bị che khuất, chỉ có thể nhìn thấy từ thân hình đó là một nam nhân.

Nhưng bề ngoài có thể là giả, không nói lên điều gì.

“Ngươi quả nhiên đã xuất hiện rồi.”

Tứ Chân Quân chăm chú nhìn người đó, cảm nhận được luồng khí tức xa lạ, trong mắt ánh lên vẻ thâm sâu, giọng nói cất lên chậm rãi.

Ván cờ của ông có hai mục tiêu. Một là trấn áp Tà Linh Tử, khôi phục trật tự. Hai là dẫn dụ kẻ đứng sau tung tin đồn thất thiệt xuất hiện.

Nếu đối phương đã nhắm vào ông, khả năng cao là người đó không thuộc phe trật tự. Vì vậy, nếu kẻ đó không xuất hiện, ông đã nắm được thế chủ động.

Còn nếu xuất hiện… thì sẽ lộ ra sơ hở, và ông sẽ dùng đó để xác minh và khóa chặt đối phương.

Ván cờ này vốn được thiết kế để đối phương rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tuy nhiên, dù đối phương đã lộ diện, thời điểm lại không thuận lợi — đúng lúc ông cần truy tìm Tà Linh Tử.

Trong mắt Tứ Chân Quân lóe lên tinh quang, ông chuẩn bị rời đi ngay lập tức để trấn áp Tà Linh Tử.

Bởi khí tức của tàn kiếm đang tiêu tán, và điều quan trọng nhất là Tà Linh Tử dường như cũng đang chơi trò câu cá, dùng thân xác giả để dẫn dụ ông.

Nhằm tạo ra cơ hội nổi loạn khi ông không kịp thời can thiệp.

Thời gian không thể lãng phí.

Nhưng người áo đen giữa không trung rõ ràng không định để ông dễ dàng rời đi.

Gần như ngay khi Tứ Chân Quân vừa động thân, người áo đen giơ tay lên. Lập tức từ bão cát trên bầu trời vang lên tiếng nổ đinh tai, và trong đó hiện ra… một đôi mắt khổng lồ.

Đôi mắt ấy mang sắc xám.

Ánh mắt ấy lạnh lùng và vô tình. Chỉ trong khoảnh khắc nhìn chằm chằm vào Tứ Chân Quân, cơ thể ông không hề tổn hại, nhưng ý thức lại xuất hiện cảm giác rạn nứt, như muốn tan thành vô số hạt cát.

Mỗi hạt cát ấy dường như chứa đựng một ý chí độc lập, đang dần hình thành.

“Thú vị thật…”

Tứ Chân Quân khẽ cười, ánh mắt lóe lên. Ông giơ tay phải ra và ấn về phía trước, tức thì những sợi xích sắt bay ra từ hư không, xoay tròn trước mặt ông, tạo thành một vòng xoáy.

Từ trong vòng xoáy, mười ba cỗ quan tài bạc bay ra.

Những cỗ quan tài này lớn nhỏ khác nhau. Ngay khi xuất hiện, một luồng khí tức trật tự mãnh liệt bùng nổ từ.

Nhưng chúng vẫn chưa được mở ra.

Có vẻ như dù Tinh Hoàn Tử đã nhập vào Tứ Chân Quân, nhưng chỉ với ý thức của ông, vẫn chưa đủ để vận dụng toàn bộ sức mạnh.

Chương 2569: Ván cờ này, không có lối thoát! (1)

Tứ Chân Quân tu luyện Trật Tự Chi Hiến, vì thế trong những năm qua, ông đã dùng sự dẫn dắt giữa những người cùng đạo để truy sát tất cả những kẻ có khả năng cạnh tranh với đạo trật tự của mình.

Ông luyện thành hiến luật của riêng mình.

Nhằm đảm bảo rằng đạo trật tự của mình là độc tôn, không có kẻ nào có thể đoạt được Trật Tự Chi Hiến, trừ khi ông chết.

Lúc này, khi mười ba đạo hiến luật xuất hiện, chỉ có ba câu luật âm vang lên từ những cỗ quan tài, vọng khắp trời đất.

“Nơi này không thể có gió!”

Lời vừa dứt, mọi cơn gió trong trời đất lập tức biến mất.

Vô số cát bụi từ trên cao rơi xuống.

“Nơi này không thể có cát!”

Giọng nói tiếp tục vang vọng, và trong nháy mắt, toàn bộ cát bụi tan biến, không còn dấu vết.

Chỉ còn lại người áo đen đứng giữa không trung, đôi mắt co lại.

“Ngoài ta, không ai từ không gian-thời gian khác được phép tồn tại nơi đây!”

Đây là câu luật âm thứ ba, cũng là câu cuối cùng.

Ngay khi câu này vang lên, một luồng sức mạnh khủng khiếp từ trên trời giáng xuống, tựa như muốn thanh tẩy tất cả và trục xuất mọi thứ.

Luồng sức mạnh ấy giáng thẳng lên người áo đen, khiến hắn toàn thân run rẩy, ý thức như bị bóc tách ra khỏi cơ thể.

Cảm giác này khiến đôi mắt hắn đỏ rực lên trong thoáng chốc, rồi bất ngờ hắn bật cười.

Tiếng cười dữ tợn, tràn đầy khinh bỉ.

“Ngươi cũng không phải là Tứ Chân Quân thật sự, cũng chẳng phải chủ nhân của Tiên Cung này, hiến luật của ngươi nói không thể, thì liền không thể sao?”

Khi lời nói vừa dứt, cơ thể người áo đen bỗng nổ tung, hóa thành từng hạt cát bị luật lệ cấm đoán. Khi chúng cưỡng ép xuất hiện, không gian xung quanh đột ngột biến đổi.

Cùng lúc đó, trong Thiếu Cực Cung, Từ Thanh lật đổ bàn cờ, vô số quân cờ rơi xuống đất.

Tiếng lách cách vang vọng khắp đại điện.

Như thể trời đất đã thay đổi.

Thế giới độc lập nơi truyền tống trận trở thành… một sa mạc!

Cát vàng trải dài, mênh mông vô tận.

Thoáng chốc, dường như có một bàn tay vô hình đang khắc họa lên sa mạc.

Trong chớp mắt, một con đại bàng hiện ra, dang rộng đôi cánh, phát ra tiếng kêu sắc nhọn, lao thẳng về phía Tứ Chân Quân.

Liền sau đó, một con tê giác xuất hiện, ngẩng đầu gầm lên, phóng như bay.

Những bóng hình vô tận tựa như thiên binh thiên tướng được khắc họa thành hình, lần lượt hiện ra, khí thế sát phạt ngập trời.

Cảnh tượng này tựa như một bức tranh cát sống động.

Tất cả hiện ra liên tục!

Ngay sau đó, một vầng thái dương được vẽ lên trên sa mạc, bên trong đó ẩn chứa một bóng hình thần thánh — chính là Nhật Thần.

Tiếp đó, mặt trăng hiện lên, trong đó xuất hiện Nguyệt Thần, đang nhìn xuống trời đất.

Văn tự bắt đầu hiện lên trên cát, khắc họa nên những câu chuyện, từng đường nét của câu chuyện lại vẽ ra một bóng người.

Không dừng lại ở đó, tranh cát tiếp tục biến hóa.

Một bóng người cầm kiếm hiện ra, tỏa ra kiếm ý hùng mạnh, làm rung chuyển bát phương.

Cuối cùng, một người nữa xuất hiện.

Người này khoác hoàng bào, đội vương miện — chính là tiền kiếp của Tam Hồn Nhật Nguyệt Tinh, một vị Hoàng Đế Nhân Tộc đến từ một thế giới khác bên ngoài Cổ Đại Lục!

Tất cả những hình ảnh đó cùng nhau tỏa sáng, trấn áp toàn bộ.

Sa mạc vang lên tiếng nổ ầm ầm, Tứ Chân Quân phải lùi bước, và cả thế giới sa mạc tan vỡ, tiêu biến hoàn toàn.

Cảnh tượng lại trở về nguyên dạng của truyền tống trận.

Thế nhưng, sắc mặt Tinh Hoàn Tử lúc này vô cùng u ám, bởi cùng với cảnh tượng kia tan biến, khí tức của tàn kiếm Tà Linh Tử cũng biến mất theo!

Thời gian… đã hết.

Giữa không trung, người áo đen khí tức suy yếu, thân hình lảo đảo, chuẩn bị bước vào hư vô để thoát đi.

“Đã đến đây rồi mà còn muốn phá rối trật tự của ta, vậy thì…”

Tinh Hoàn Tử lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn sát khí, đưa tay phải ra chộp về phía người áo đen.

Lập tức giọng nói của Tinh Hoàn Tử hóa thành âm thanh trật tự, biến thành một pháp trận khổng lồ. Những sợi xích sắt xuất hiện, kết hợp tạo thành một trận pháp trật tự vĩ đại hơn, tỏa ra ánh bạc rực rỡ, hai trận pháp xoay chuyển hòa vào nhau.

Giữa sự chuyển động ấy, sức mạnh của trật tự bùng lên dữ dội, hóa thành một luồng lực bóc tách và thanh tẩy, bao trùm lấy người áo đen.

Trong nháy mắt, những sợi xích từ trong trận pháp lao ra, quấn chặt lấy người áo đen, cùng với các ký tự từ âm thanh trật tự chảy khắp cơ thể hắn.

Chúng hòa vào thân thể hắn, kích phát ý lực bóc tách toàn diện.

Nhưng người áo đen không phải kẻ tầm thường. Dù đang suy yếu, hắn vẫn còn con át chủ bài.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, một tia sáng vàng kim bất ngờ bừng lên từ cơ thể hắn.

Ngay sau đó, thế giới lại thay đổi.

Biến thành một nơi với bầu trời nằm dưới và biển cả nằm trên, nơi những đàn cá tự do bơi lội giữa không trung.

Đây là sự đảo lộn.

Giữa biển cả ấy, một bức tượng bùn khổng lồ đang ngồi kiết già, bóng của nó phản chiếu trên bầu trời. Ngay lúc này, tượng bùn đột nhiên mở mắt.

Một là thật, một là giả.

Đây chính là chân và giả.

Đó là thần quyền của Hồ Ly Bùn — sự đảo lộn và chân giả!

Trong khoảnh khắc, tất cả tan biến, cùng với đó là thân ảnh của người áo đen cũng biến mất.

Chỉ còn những sợi xích sắt mất đi mục tiêu, xoay tròn giữa không trung, phát ra tiếng leng keng.

Phép bóc tách đã thành công, nhưng đồng thời cũng thất bại.

Thành công vì phép bóc tách đã có tác dụng.

Thất bại vì thứ bị bóc tách là giả, là hư ảo.

Nhưng khi đã giao đấu với Tinh Hoàn Tử, người áo đen không thể không để lộ chút dấu vết.

“Hồ Mỹ Nhân!”

Tinh Hoàn Tử quay đầu nhìn về phía Thiếu Cực Cung, sắc mặt u ám vô cùng, nhưng ông nhanh chóng thu hồi ánh mắt vì một vấn đề còn lớn hơn đã nảy sinh sau sự cản trở của Hồ Mỹ Nhân.

Và điều này… không thể giải quyết được.

Bởi trên bầu trời, một thân ảnh giận dữ cuồn cuộn đang kéo theo sấm sét ngập trời, lao thẳng tới đây.

Chương 2570: Ván cờ này, không có lối thoát! (2)

Bên trong luồng sấm sét ấy là sư tôn của trung niên Hình Quan đã chết!

Chính là vị trưởng lão chấp sự của Hình Lôi Cung!

Lúc này, sắc mặt lão vô cùng khó coi, vẻ giận dữ hiện rõ, nhưng trong lòng lại ngầm cười lạnh.

Lão mới chính là Tà Linh Tử thực sự!

Sau khi tiến vào tầng thứ tư của thế giới này, do đến muộn, lão dành phần lớn thời gian để ẩn nấp.

Lão đã bí mật dùng một loại pháp thuật để từ từ thay đổi nhận thức của đệ tử mình, khiến hắn tin rằng hắn chính là Tà Linh Tử.

Đồng thời, lão lặng lẽ dung nhập thanh kiếm sắt vào cơ thể của đệ tử, tạo nên một thân xác giả và mồi nhử gần như hoàn hảo.

Sau đó, lão ẩn mình, cắt đứt mọi liên hệ nhân quả với đệ tử.

Và vì đệ tử lầm tưởng mình là Tà Linh Tử, nên theo bản năng sẽ thực hiện những hành vi mà Tà Linh Tử nên làm — chẳng hạn như phản bội cung điện.

Lão dự định dùng chiến lược một sáng một tối: đêm nay, thân xác giả sẽ dẫn dụ và kìm chân Tứ Chân Quân, trong khi lão tranh thủ phản bội cung điện.

Lão đã chuẩn bị rất kỹ cho kế hoạch này.

Nhưng diễn biến sau đó khiến lão đổi ý.

Lão nghĩ ra một phương án còn hoàn hảo hơn.

Vì vậy, giữa tiếng sấm vang dội, lão không hề ẩn giấu, mà cố ý tạo ra thế trận chấn động, khiến tất cả phải chú ý. Lão lao thẳng tới nơi truyền tống trận, xông vào đó.

Ngay lúc này, giọng nói của lão vang lên như tiếng chuông lớn, lan khắp toàn bộ Tiên Cung.

"Tứ Chân Quân, vì sao ngài lại giết đệ tử của ta?"

Một câu nói vang vọng, khiến Tiên Cung rung chuyển, làm bao người kinh ngạc.

Vô số thần niệm tức khắc kéo đến.

Trận pháp tại đây lập tức tan vỡ, để lộ ra thân ảnh của Tứ Chân Quân và vị trưởng lão chấp sự đầy phẫn nộ của Hình Lôi Cung giữa không trung.

Dưới mặt đất, thi thể của trung niên Hình Quan vẫn còn đó.

"Đệ tử của ta chỉ đến đây để lấy lôi dịch, nhưng lại bị giết hại thảm khốc tại nơi này. Trên thân nó còn lưu rõ dấu vết của trật tự chi lực — chính là sức mạnh của ngài, Tứ Chân Quân!"

"Ta xin hỏi, đệ tử của ta rốt cuộc đã phạm tội gì mà phải chết? Chẳng lẽ nó đã làm điều gì gây hại cho Tiên Cung sao?"

"Nếu nó thực sự phản bội Tiên Cung, ta tuyệt đối không có lời nào để nói!"

"Nhưng nếu ngài không thể đưa ra lý do, thì dù ngài là Tứ Chân Quân, cũng phải đưa ra lời giải thích. Nhẹ thì bị phạt cấm túc, nặng có thể là bị bắt giam, thậm chí phải đền mạng."

Giọng của Tà Linh Tử từ trên cao vang vọng, tràn đầy phẫn nộ, từng lời từng chữ đều sắc bén như lưỡi dao.

Tinh Hoàn Tử im lặng.

Ông hiểu rõ đây là một nước cờ hiểm.

Dù có hủy thi thể từ trước cũng vô ích, chỉ cần quay ngược thời gian là tất cả sẽ bị phơi bày.

Người này đúng là do chính ông giết.

Nhưng nếu thời gian bị quay ngược, mọi thứ xảy ra sẽ không thể giấu diếm được.

Vấn đề nằm ở chỗ: Nếu đệ tử này thực sự có tội, thì ông có thể giết.

Nhưng một khi ông phải nói ra tội danh, thì bất kỳ lý do nào cũng có thể bị coi là phản bội cung điện. Và nếu chính miệng ông thừa nhận, điều đó sẽ khiến hành động phản bội trở thành sự thật, gây ra biến động lớn trong thời không.

Trong trường hợp đó, phe trật tự sẽ coi như thất bại.

Ngược lại, nếu đệ tử này không có tội, ông sẽ không thể biện minh tại sao lại giết người.

Dù là ân oán cá nhân hay thù hằn khác, việc Tà Linh Tử dám công khai lộ diện cho thấy lão đã quyết tâm. Nếu Tứ Chân Quân thừa nhận sai sót hay mâu thuẫn, ông sẽ bị phạt giam cầm trước sự chứng kiến của nhiều người.

Nếu điều đó xảy ra, trong nửa tháng tới ông sẽ mất tự do và không thể ngăn cản bất kỳ biến động nào trong thời không, đồng nghĩa với việc thất bại hoàn toàn.

Vì vậy, trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, lựa chọn duy nhất của ông là tuyên bố đệ tử này đã làm điều gì đó gây hại cho Tiên Cung.

Quá tàn nhẫn.

Tinh Hoàn Tử thầm thở dài.

Tất cả chỉ vì sự cản trở của Hồ Mỹ Nhân. Nếu không, ông đã có đủ thời gian để xử lý Tà Linh Tử và không phải rơi vào tình thế khó xử này.

Ngoài ra, dù ông có thể lấy lý do rằng đệ tử này bị đoạt xá, nhưng một khi Tà Linh Tử đã công khai mọi quân cờ, nếu không đưa ra bằng chứng xác đáng, sự việc sẽ càng phức tạp hơn.

Hơn nữa, ngay cả khi là đoạt xá, cũng rất khó giải thích tại sao lại trực tiếp giết hắn thay vì bắt giữ để tra hỏi, điều này dễ bị xem là diệt khẩu.

Trong bối cảnh dư luận vẫn chưa lắng xuống, nếu ông tuyên bố đó là đoạt xá, chắc chắn sẽ gây ra thêm nhiều nghi ngờ và rơi vào thế phải tự biện minh.

Cuối cùng, Tinh Hoàn Tử ngẩng đầu, nhìn về phía Tà Linh Tử giữa không trung, rồi quay ánh mắt về hướng Thiếu Cực Điện.

Sau một lúc lâu, ông giữ vẻ mặt không cảm xúc, bước một bước vào hư không. Trong khoảnh khắc rời đi, giọng nói lạnh lẽo của ông vang vọng:

“Người này phản bội Tiên Cung, trên thân có ngọc giản mật chứng minh. Vì vậy, ta đã giết hắn.”

Lời nói ấy khiến Tà Linh Tử toàn thân chấn động, hơi thở trở nên gấp gáp. Lão cảm nhận được tàn kiếm của mình đang vui mừng dữ dội, và mối liên kết giữa lão và thanh kiếm ngay lập tức trở nên chặt chẽ hơn bao giờ hết.

Thời gian và không gian ngay lúc đó bùng nổ, hình thành một cơn bão thời không, xoay tròn dữ dội thành một vòng xoáy thời gian mà người ngoài không thể nhìn thấy hoặc cảm nhận.

Chấn động chưa từng có!

Cùng lúc ấy, trong Thiếu Cực Điện, Từ Thanh đang nhặt từng quân cờ rơi vãi dưới đất, bỗng ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười.

Trên tay phải của hắn, một nắm cát thời không xuất hiện.

Mỗi hạt cát đều chứa đựng những luật lệ của thời gian đậm đặc.

Nếu dung nhập nó vào cơ thể, Trật Tự Chi Hiến sẽ tăng cường mạnh mẽ!

Chương 2571: Nô gia muốn thưởng (1)

Đêm nay, Tiên Cung đã trải qua một trận phong ba không nhỏ.

Vụ việc đệ tử của Hình Lôi Cung mưu toan phản bội nhưng thất bại, bị Tứ Chân Quân giết chết tại truyền tống trận, đã dẫn đến sự chất vấn từ sư tôn của hắn — Công Tôn Thanh Mộc.

Cuối cùng, do trên thân thể của đệ tử này thực sự phát hiện ngọc giản mật đang chuẩn bị được gửi ra ngoài, nên vụ việc đã được định đoạt.

Tuy nhiên, trong mắt những kẻ tinh ý, vụ việc này vẫn chứa đầy nghi vấn. Nhưng vì chính Tứ Chân Quân đã lên tiếng, với địa vị của ông, sự việc xem như đã khép lại.

Khi đám cưới của Thiếu Chủ sắp diễn ra và Tiên Chủ sắp đến lượt tiếp quản, tất cả đều đồng thuận rằng việc nhỏ nên bỏ qua, còn việc lớn cũng hóa thành hư không.

Dù có nghi vấn gì, mọi chuyện đều có thể giải quyết sau khi hai sự kiện trọng đại này kết thúc.

Chẳng đáng phải vội vàng trong vòng nửa tháng tới.

Vì vậy, chỉ nửa canh giờ sau, khi trời còn chưa sáng, Tiên Cung đã khôi phục lại vẻ yên bình.

Nhưng trong lòng những người ngoài, cơn bão ngầm do sự việc này gây ra vẫn chưa lắng xuống.

Tất cả bọn họ đều không phải người tầm thường, sở hữu sự nhạy bén và tâm cơ sắc sảo, và vì địa vị và kiến thức của mình, họ càng thấu hiểu những nguyên nhân sâu xa đằng sau sự việc.

“Dù khả năng có người cố ý giả làm Tà Linh Tử là không thể loại trừ, nhưng vị chấp sự của Hình Lôi Cung này chính là Tà Linh Tử thật sự có khả năng rất cao.”

“Nếu hắn thật sự là Tà Linh Tử, thì đêm nay là cuộc đối đầu giữa ba thế lực: Hắn, Tinh Hoàn Tử, và người bí ẩn đã lan truyền những tin đồn.”

“Rõ ràng, Tinh Hoàn Tử đã chịu thiệt thòi lớn!”

“Không chỉ không giết được Tà Linh Tử, mà còn buộc phải chính miệng tuyên bố việc phản bội, làm sự việc trở thành sự thật.”

“Tà Linh Tử quá cao tay! Mà kẻ bí ẩn kia, cũng cao tay không kém!”

“Chỉ là không biết, Tinh Hoàn Tử tiếp theo sẽ đối phó thế nào…”

Giữa dòng chảy ngầm đầy toan tính ấy, Tứ Chân Quân bước ra từ hư không, không biểu lộ cảm xúc, tiến vào trong điện của Chân Quân. Ông đứng lặng lẽ trên tầng cao của điện, để mặc gió đêm gào thét, ánh mắt hướng về Thiếu Cực Điện phía xa.

Bầu trời lúc này lác đác ánh trăng, bị mây đen che phủ, ánh sáng lờ mờ bị bóng tối nuốt chửng, làm cho thế gian càng thêm tăm tối, cũng như tâm trạng phức tạp của Tứ Chân Quân.

Đêm nay, ông đã thua.

Với ông, thất bại là điều hiếm có, và một thất bại nặng nề như thế này càng khiến ông cảm thấy xa lạ, như điều gì đó đã bị chôn vùi trong ký ức từ rất lâu.

Ông đứng yên, im lặng nhìn về phía Thiếu Cực Điện, ánh mắt dần lóe lên những tia sáng sâu thẳm.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Bình minh hôm nay đến muộn, có lẽ vì bầu trời dày đặc mây đen.

Ngay trước bình minh, Chu Chính Lập xuất hiện phía sau Tứ Chân Quân, cúi người hành lễ.

“Chuông Từ đã ở trong Thiếu Cực Điện suốt nửa đêm đầu, sau đó trở về nơi ở và không ra ngoài lần nào nữa.”

“Còn về Thiếu Chủ, từ đầu đến cuối vẫn luôn ở trong Thiếu Cực Điện, âm nhạc từ Bách Hoa Cung không ngừng vang lên, không hề gián đoạn.”

“Về phần những người khác, trừ khi có ai đó sử dụng thủ đoạn đặc biệt để ta không thể cảm nhận được, nếu không… Thiếu Cực

Điện trước đó hoàn toàn không có ai rời đi.”

Chu Chính Lập nói khẽ.

Hắn đã biết về thất bại nặng nề của Tinh Hoàn Tử và cả đòn phản kích từ đối thủ lâu năm của ông. Vốn dĩ hắn được sắp xếp để phối hợp cùng Tinh Hoàn Tử trong hành động này.

Nhưng Tinh Hoàn Tử quá tự tin, cho rằng có thể tự mình giải quyết mọi chuyện, nên đã không để Chu Chính Lập đi cùng mà giao cho hắn nhiệm vụ quan sát bên ngoài Thiếu Cực Điện.

“Không biết đây là tự tin hay ngạo mạn, coi thường các vì sao khác…” Chu Chính Lập cười lạnh trong lòng.

Những kẻ đạt được danh hiệu tinh tú chẳng bao giờ là người tầm thường.

“Ta đã thực sự đánh giá thấp bọn họ.”

Tinh Hoàn Tử bỗng nhiên mở miệng, giọng nói trầm lắng.

Lời nói của ông khiến Chu Chính Lập không khỏi kinh ngạc, đồng tử hắn co lại. Hắn hiểu rõ sự kiêu hãnh của Tinh Hoàn Tử hơn bất kỳ ai, và việc một người ngạo mạn như ông thừa nhận sai lầm là điều rất hiếm gặp.

Điều này cũng chứng tỏ rằng, kẻ địch giấu mặt kia mạnh mẽ hơn nhiều so với những gì hắn tưởng.

“Nhưng ta đã biết rõ danh tính của người đó.”

Tinh Hoàn Tử nói chậm rãi, giọng nói vừa dứt, mây đen trên bầu trời va chạm vào nhau, tạo ra những tia chớp, kèm theo tiếng sấm ầm ầm vang dội.

Ánh sáng từ những tia sét xé toạc màn đêm, chiếu sáng thế gian, cũng như làm rõ ánh mắt của Tinh Hoàn Tử — đôi mắt vốn còn mơ hồ giờ đã trở nên sáng tỏ.

“Dù mọi dấu hiệu đều cho thấy người này chính là kẻ ẩn giấu mà chúng ta tìm kiếm, nhưng ta sẽ không phạm sai lầm như trước, khinh suất coi thường bọn họ. Vậy nên… ta đang nghĩ, liệu có khả năng đây chỉ là tầng thân phận thứ nhất của đối phương?”

“Còn kẻ đứng sau thực sự, vẫn đang ẩn mình trong bóng tối.”

Giọng nói của Tinh Hoàn Tử vang vọng, tia chớp lóe lên trong thoáng chốc rồi biến mất, trả lại màn đêm u ám bao phủ thế gian.

Chu Chính Lập không đáp lời, vì hắn biết những lời này không phải nói cho hắn nghe, mà là cho chính Tinh Hoàn Tử.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi tiếp tục báo cáo những gì thu thập được đêm nay.

“Bên cạnh đó, thông qua việc quan sát Chuông Từ, và đối chiếu với suy đoán của ngài về mục đích của hắn, ta đã xác nhận rằng suy đoán của ngài rất có khả năng đúng.”

“Mục đích của Chuông Từ là gieo trồng Độc Chi Hiến của mình vào dòng thời gian của nơi này.”

“Nhưng hắn không vội vàng thay đổi lịch sử ngay lập tức, mà muốn dùng khoảng thời gian này để khiến độc của mình thấm nhuần ý nghĩa và chiều sâu lịch sử.”

“Cuối cùng, hắn sẽ chọn khoảnh khắc mà chủ thể của mình — theo định mệnh lịch sử — phải chết trong tai kiếp, để ra tay trước và độc chết chính thân xác này.”

“Như vậy, Độc Chi Hiến của hắn sẽ có được nhân quả và căn cơ sâu sắc.”

“Dù dòng lịch sử này có tạo ra ảnh hưởng gì trong thực tại hay không, nó vẫn sẽ trở thành nền tảng cho chi hiến của hắn. Và nền tảng này… sẽ hiện ra trước cả sư tôn của hắn trong dòng thời gian.”

Chương 2572: Nô gia muốn thưởng (2)

Chu Chính Lập nói khẽ.

“Tới thời khắc mấu chốt, chúng ta chỉ cần ngăn cản hắn là đủ.”

Tinh Hoàn Tử đáp lời với vẻ điềm tĩnh.

Chu Chính Lập khẽ gật đầu, rồi lùi vài bước, chọn cách thu mình sau khi đã thể hiện vừa đủ.

Lúc này, ánh bình minh cuối cùng đã phá tan màn mây đen, để ánh sáng tràn ngập không gian.

Bình minh đã đến.

Giữa ánh sáng ban mai, giọng nói của Tinh Hoàn Tử khẽ vang lên:

“Phe trật tự, quân cờ có vẻ ít quá…”

Trong Thiếu Cực Điện, Từ Thanh đã nhặt xong toàn bộ quân cờ rơi vãi và sắp lại chúng trên bàn cờ.

Hắn đặt từng quân trở lại đúng vị trí ban đầu, khiến ván cờ vẫn chưa kết thúc.

Khi quân cờ cuối cùng được đặt xuống, từ sau lưng hắn vang lên một tiếng cười yêu kiều.

“Thiếu Chủ thật sáng suốt.”

Giọng nói mềm mại, quyến rũ vang vọng bên tai Từ Thanh. Hồ Mỹ Nhân khoác một lớp lụa mỏng, để lộ vóc dáng uyển chuyển, từng bước bước tới trước mặt hắn và ngồi xuống.

Làn da trắng muốt của nàng càng nổi bật dưới lớp y phục mỏng, đầy sức quyến rũ. Nàng đưa đôi ngón tay thon thả nhón lấy một quân cờ, rồi đặt nó lên bàn cờ.

Nàng ngước đôi mắt đong đầy mê hoặc nhìn Từ Thanh, khẽ liếm đôi môi đỏ mọng.

“Tứ Chân Quân quả nhiên có mưu tính, khiến nô gia suýt nữa thì không về được.”

“Bên ngoài Thiếu Cực Điện còn có tai mắt, nô gia phải tốn không ít công sức để đi về trong im lặng.”

“Vậy nên… nô gia đòi thưởng!”

Hồ Mỹ Nhân nói, rồi nhẹ nhàng ấn tay lên bàn cờ, nghiêng người về phía trước. Giữa cơn sóng ngầm uyển chuyển, nàng tiến sát khuôn mặt quyến rũ của mình đến gần Từ Thanh, khẽ thổi một hơi bên tai hắn.

“Thiếu Chủ à, thưởng cho nô gia một lần đi mà.”

Từ Thanh im lặng, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt rời khỏi bàn cờ và chạm vào đôi mắt quyến rũ của Hồ Mỹ Nhân. Hắn thản nhiên đáp lời:

“Ngươi đã chọn đúng thân xác của ta rồi à? Nếu ngươi không sợ ngày mai bị Tiên Chủ đánh cho hồn phi phách tán, ta có thể tạm thời buông bỏ ý thức trong một ngày để ngươi tùy ý.”

Hồ Mỹ Nhân sửng sốt. Nàng không ngờ Từ Thanh lại trả lời sắc bén đến vậy, khác hẳn với những lần trước.

Trong lòng, nàng thầm mắng hắn là đồ đầu gỗ, rồi nhanh chóng thu người lại, khẽ vén tóc ra sau tai.

Khi nhận thấy vẻ bình thản của Từ Thanh, hắn nhẹ nhàng lên tiếng:

“Đêm nay, thân phận của ngươi đã phần nào bị lộ. Ngươi đã chuẩn bị ứng phó chưa?”

“Không có!” Hồ Mỹ Nhân hừ lạnh, tỏ vẻ không vui.

Từ Thanh giơ tay, nhặt từng quân cờ trên bàn lên, giọng nói thản nhiên vang lên.

“Ta biết ngươi đã sớm tính toán trước, thậm chí việc ta để ngươi đến đó đêm qua cũng phù hợp với kế hoạch của ngươi. Nhưng ta nhắc ngươi, bước tiếp theo của Tinh Hoàn Tử nhất định sẽ nhắm vào ngươi.”

Hồ Mỹ Nhân nghe vậy, đôi mắt quyến rũ chớp chớp.

“Thiếu Chủ quan tâm đến nô gia sao? Vậy ngươi có chỉ cho nô gia một con đường chứ?"

Từ Thanh thu lại bàn cờ, hờ hững nói.

"Hôm nay không phải thời điểm thích hợp để tìm Tà Linh Tử. Hãy nhớ đi vào ngày mai. Còn việc có tìm ra danh tính hay không, phụ thuộc vào ngươi."

Hồ Mỹ Nhân mỉm cười, che miệng lại.

"Từ Thanh, ngươi biết không? Điều ta thích nhất ở ngươi chính là sự thông minh đó."

Từ Thanh nhắm mắt lại, không đáp lời.

Hồ Mỹ Nhân vẫn giữ nụ cười, uốn người đầy gợi cảm, rồi xoay bước rời đi.

Một ngày trôi qua trong lặng lẽ.

Từ Thanh không rời khỏi Thiếu Cực Điện, mà tập trung nghiên cứu cát thời gian vừa thu được.

Món bảo vật này vô cùng huyền diệu, chỉ tiếc là số lượng quá ít.

Trước mắt, hắn có hai lựa chọn:

Một là dung hợp nó ngay lập tức.

Hai là…

"Dùng cát này làm nền tảng, tiến vào những dòng thời không lớn hơn để thu được nhiều hơn!"

Từ Thanh trầm ngâm, cuối cùng cũng có được đáp án trong lòng.

Bên ngoài, không khí về sự kiện đêm qua lặng như tờ, như thể chưa từng xảy ra điều gì. Tiên Cung vẫn bình lặng, người qua kẻ lại, không chút bất thường. Thậm chí, vì tính nhạy cảm của sự kiện, nó còn bị né tránh hơn cả những tin đồn trước đó.

Mọi người đều hiểu ý, không ai đề cập đến chuyện này.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Khi màn đêm lại buông xuống và bình minh sắp ló dạng, trong Hình Lôi Cung, tại nơi cư ngụ của

Công Tôn Thanh Mộc, một tiếng gõ cửa vang lên.

Cánh cửa mở ra trong im lặng, một người áo đen với khuôn mặt mờ ảo bước vào.

Công Tôn Thanh Mộc ngồi, sắc mặt lạnh lùng, chăm chú nhìn người vừa tới mà không nói lời nào trước.

Người áo đen quan sát xung quanh một lúc rồi mỉm cười, lên tiếng.

“Tà Linh Tử, ngươi hài lòng với món quà đêm trước chứ?”

Công Tôn Thanh Mộc không biểu lộ cảm xúc, chỉ nhìn chằm chằm vào người đối diện và cất tiếng khàn khàn sau một hồi im lặng.

“Ngươi muốn gì?”

“Ngươi mất đi một đệ tử, giờ đã đến lúc nhận lại một đệ tử mới.”

Người áo đen mỉm cười nói.

Lời này khiến lòng Công Tôn Thanh Mộc dậy sóng. Hắn không ngờ điều đối phương muốn lại là điều này!

“Danh phận?”

Công Tôn Thanh Mộc trầm ngâm, nhìn người trước mặt rồi hỏi tiếp.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Người áo đen vẫn giữ nụ cười, không trả lời thẳng mà nói với giọng điềm tĩnh.

“Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là trong thời gian sắp tới, ngươi cần một đồng minh. Và chúng ta… có thể tiếp tục hợp tác, ví dụ như giúp ngươi hoàn thành một cuộc phản bội lớn hơn.”

Công Tôn Thanh Mộc im lặng.

Sau một lúc lâu, hắn trầm giọng nói.

“Ta cần thời gian suy nghĩ.”

Người áo đen mỉm cười, không nói thêm lời nào. Hắn từ từ lùi lại, bóng dáng dần nhạt nhòa và biến mất vào hư không.

Cùng lúc đó, những lời tương tự cũng vang lên trong khách điện ở phía nam Tiên Cung.

“Lời mời của Chân Quân, để ta suy nghĩ một chút.”

Nữ tử Cửu Ngạn nhẹ nhàng nói, ánh mắt nhìn về phía Tứ Chân Quân trước mặt.

Tứ Chân Quân nghe vậy, nét mặt không chút biểu cảm, chậm rãi đáp lời:

“Ngươi đã phải trả một cái giá không nhỏ để có được thân phận hiện tại. Mục đích của ngươi là lợi dụng thân phận này, thuận theo dòng chảy của lịch sử, để cưới Thiếu Chủ, qua đó tạo ra mối quan hệ nhân quả với Tiên Cung và trở thành một nửa chủ nhân của cung điện này.”

“Đương nhiên, có lẽ ngươi còn những mục đích sâu xa hơn, nhưng bất kể thế nào, chúng cũng không xung đột với ta.”

Nói xong, ông xoay người bước ra ngoài. Nhưng khi đến cửa điện, ông dừng chân, quay lưng về phía nữ tử Cửu Ngạn, giọng nói bình thản vang lên:

“Chỉ có với thân phận của ngươi, việc giải tán Bách Hoa Cung và tất cả những kẻ trong đó, bao gồm cả Hồ Mỹ Nhân, mới được hợp thức hóa.”

“Sau khi giải tán, ta sẽ hộ đạo cho mục đích của ngươi!”

Chương 2573: Một Đóa Hoa Bìm Bìm Tuyệt Đẹp (1)

Kỷ Nguyên Cửu Ngạn, cuối năm 2999 thời kỳ mạt đạo, tháng mười hai đã qua nửa.

Còn nửa tháng nữa, Cửu Ngạn Tiên Chủ sẽ thoái vị, nhường lại vị trí cho Cực Quang Tiên Chủ đảm nhiệm.

Cũng trong ngày đó, đại hôn của Thiếu Chủ Cực Quang Tiên Cung và con gái của Cửu Ngạn Tiên Chủ sẽ được cử hành.

Nếu lễ thành hôn này diễn ra vào thời điểm khác, nó không chỉ làm chấn động toàn bộ Vòng Sao Thứ Năm, mà còn thu hút vô số tu sĩ đến bái kiến.

Có thể nói, tất cả các tiên chủ dù không thể đích thân tham dự, cũng sẽ cử đại đệ tử đến để biểu thị sự trang trọng.

Tuy nhiên, vào thời kỳ nhạy cảm hiện nay, Cực Quang Tiên Chủ lấy cớ không tiện khoa trương, từ chối mọi khách mời, khiến hôn lễ này chỉ diễn ra trong phạm vi nội bộ của tiên cung.

Dù vậy, các nghi lễ và trang trí cần có đều được chuẩn bị đầy đủ.

Cả tiên cung được trang hoàng lộng lẫy, khắp nơi phủ đầy sắc đỏ.

Đặc biệt là tại Thiếu Cực Cung, mọi thứ càng trở nên tráng lệ.

Những sự kiện này đã được định sẵn trong lịch sử, và cho dù chúng gây ra những gợn sóng nhỏ, cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến diễn biến về sau. Vì thế, Hứa Thanh không hề can thiệp, để mặc cho lễ quan tiên cung tất bật trong Thiếu Cực Cung.

Hắn ngồi xếp bằng trong đại điện, tiếp tục nghiên cứu Hạt Cát Thời Gian mà mình vừa thu được.

Mọi sự việc bên ngoài đều được giao cho Chung Trì phụ trách điều phối.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh hoàng hôn dần bao phủ bầu trời, ánh tà dương nhuộm đỏ khắp Thiếu Cực Cung, lễ quan cũng đang hoàn tất công đoạn cuối cùng trong việc trang trí cung điện.

Chung Trì ngẩng đầu kiểm tra kỹ từng món trang trí, nhíu mày rồi chỉ vào quả tú cầu treo trên mái hiên, quay sang lễ quan gần đó mà nói:

“Quả tú cầu này màu sắc không đúng, rõ ràng không phải toàn bộ đều làm từ Tiên Hồng Đông Lãnh Hoa. Bình thường nhìn không thấy, nhưng khi ánh chiều tà chiếu vào, tạp chất bên trong liền lộ rõ.”

“Số lượng cũng không hợp lẽ, phải là số chẵn, mau thay thế ngay!”

“Dải lụa đỏ trang trí kia cũng không ổn, ánh sáng không đủ, tiên lực bên trong chảy không tự nhiên.”

“Đổi luôn!”

“Còn nữa…”

Chung Trì hết sức tận tụy, cảm thấy mình cần thể hiện thật tốt, vì hôm qua Thiếu Chủ đã giúp hắn nói lời tốt đẹp với Tiểu Huệ tiên tử của Chưởng Linh Cung.

Với tính cách của bản thân, hắn dĩ nhiên cảm kích vô cùng.

Bên cạnh đó, Chung Trì cũng thầm thở dài, bởi hắn hiểu rõ vận mệnh lịch sử – thực chất hôn lễ này chỉ là một lễ tế máu.

“Thiếu Chủ này, nửa tháng nữa sẽ bỏ mạng tại đây… Toàn bộ những người ở nơi này cũng không ai thoát được.”

“Thực ra, qua thời gian tiếp xúc, ta nhận ra con người Thiếu Chủ này, từ tính cách đến phẩm chất, đều không tệ. Tuy hơi háo sắc, nhưng với thân phận như hắn mà chỉ đến mức này, đã coi như rất hoàn mỹ rồi.”

Chung Trì cảm thán, trong tiên cung hắn chẳng có chút áp lực nào, chỉ cần bảo vệ tốt Thiếu Chủ là đủ.

Ngược lại, ngoài hiện thực, hắn phải gánh vác quá nhiều thứ – từ gia tộc cho đến vận mệnh của bản thân, tất cả đều phải chiến đấu và nghịch chuyển.

Về phần sư tôn đầy toan tính của mình, dù là một vì sao tinh tú, hắn đã nhìn ra đôi phần, nhưng bề ngoài vẫn phải che giấu, âm thầm tìm kiếm con đường phản công.

So sánh như vậy, hắn phải thừa nhận, bản thân thật sự thích thân phận Chung Trì này hơn.

Trong lúc suy nghĩ miên man, ánh mắt hắn lướt qua một viên gạch xanh trên nền đất, phát hiện trên đó có khuyết điểm. Hắn nhíu mày, định lên tiếng.

Nhưng ngay lúc đó, bầu trời bừng sáng rực rỡ, ánh tà dương chợt trở nên chói lọi.

Tiếng phượng hoàng vang vọng từ trên cao.

Ánh hà quang hội tụ từ bốn phương tám hướng, tập trung trên không trung Thiếu Cực Cung, chiếu rọi cỗ xe Cửu Phượng lộng lẫy đang bay đến.

Cỗ xe dát vàng rực rỡ, trong hà quang lấp lánh tựa như có thể soi sáng từng ngóc ngách của Thiếu Cực Cung.

Chín con phượng kéo xe bốc lên những ngọn lửa đỏ rực, như muốn thiêu đốt cả bầu trời hoàng hôn, tiếng phượng gáy khiến trời đất biến sắc, uy thế vô biên.

Quanh cỗ xe, hơn trăm thị vệ mặc giáp đen, tay cầm trường mâu, nghiêm nghị đứng hộ tống, khí thế phi phàm.

Đây chính là đoàn nghi trượng của con gái Cửu Ngạn Tiên Chủ, cũng là đội hộ vệ của nàng.

Khi cỗ xe đáp xuống, toàn bộ lễ quan trong Thiếu Cực Cung đều cúi đầu bái lạy.

Chung Trì thu lại ánh mắt, dù trong lòng căng thẳng nhưng vẫn tỏ ra cung kính, nhanh chóng tiến lên, lớn tiếng bái kiến:

“Bái kiến Linh Hoàng tiên tử!”

Từ trong cỗ xe vang lên một tiếng hừ lạnh. Không lâu sau, hai thị nữ bên cạnh vén rèm, một nữ tử tuyệt sắc cao quý bước ra.

Người vừa đến chính là con gái của Cửu Ngạn Tiên Chủ, tên gọi Linh Hoàng!

Hôm nay, nàng không còn mang vẻ giận dữ để che giấu sự dịu dàng như khi xuất hiện ở Hình Lôi Nhai trước đây, mà thay vào đó là ánh mắt sâu thẳm, sắc bén, dường như có thể nhìn thấu những suy nghĩ ẩn giấu sâu nhất trong lòng người.

Vẻ mặt của nàng bình tĩnh nhưng tiềm ẩn cơn bão tố.

Trang phục cũng khác hẳn trước kia, một bộ cung trang xanh trắng lộng lẫy, tôn lên sự uy nghi không thể xâm phạm, hòa cùng nét giận dữ ẩn hiện trên gương mặt, khiến toàn thân nàng toát ra một uy thế khiến người khác không dám làm càn.

Bước từng bước ra khỏi cỗ xe, nàng tiến vào Thiếu Cực Cung. Khi đứng đó, sự uy nghiêm của nàng càng tăng lên.

Nàng biết rõ giá trị và địa vị của bản thân, cũng như cách sử dụng quyền lực đó để bảo vệ phẩm giá và lợi ích của mình.

Ánh mắt như có thể xuyên thấu mọi sự giả dối và lừa lọc, lướt qua tất cả những người có mặt, cuối cùng dừng lại trên người Chung Trì.

“Bách Hoa Cung, đã tháo chưa?”

Giọng nàng trầm thấp mà mạnh mẽ, mỗi từ như chiếc búa nện thẳng vào lòng người, khiến ai nấy đều phải nảy sinh sự kính sợ.

Chương 2574: Một Đóa Hoa Bìm Bìm Tuyệt Đẹp (2)

Mọi người cúi đầu im lặng, ngay cả Chung Trì cũng cảm nhận được áp lực từ lời nói của nàng, không dám chậm trễ.

“Chỉ vài ngày không gặp, nàng đã hoàn toàn thích ứng với thân phận này. Nếu không phải ta từng nhìn ra sơ hở, thì hôm nay quả thật khó mà nhận ra nàng có thể là kẻ đến từ bên ngoài.”

Chung Trì nhanh chóng suy nghĩ rồi khẽ đáp:

“Thiếu Chủ đã sớm giao nhiệm vụ tháo dỡ Bách Hoa Cung. Nhưng do ta bận trang trí cho hôn lễ của Thiếu Chủ và tiên tử, nên đã tạm gác lại việc nhỏ đó…”

“Ngày mai ta sẽ lo liệu.”

Sắc mặt Linh Hoàng tiên tử trầm xuống, giọng điệu nhàn nhạt:

“Không cần đợi đến mai, hôm nay làm ngay đi.”

Dứt lời, nàng tiếp tục tiến về phía trước.

Chung Trì vội vàng tỏ ý định giải thích, nhưng vừa bước lên, liền bị nghi trượng bên cạnh nàng ngăn lại. Hắn đành nhanh chóng truyền âm cho Thiếu Chủ, đồng thời bước theo sau nàng, lớn tiếng kêu lên:

“Thiếu phu nhân, việc nặng nhọc này để ta lo liệu.”

Trong lúc Linh Hoàng tiên tử bước đi với vẻ giận dữ, Bách Hoa Cung đã hiện ra trước mắt. Nhóm người của nàng kéo đến như một đám mây đen áp đỉnh, khiến bầu trời hoàng hôn cũng trở nên u ám.

Gió lớn bỗng nổi lên, cuốn vào Bách Hoa Cung, làm cho cỏ cây bên trong lay động.

Nhưng… giữa cung điện đó, trên vị trí vốn dành cho Thiếu Chủ, một mỹ nhân khoác tấm lụa mỏng manh đang ngồi tựa lưng, thân hình mờ ảo, toát lên vẻ quyến rũ lười biếng.

Dường như nàng chẳng bận tâm đến cơn bão ngoài cung, chỉ khẽ ngâm nga:

“Các tỷ muội, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục ca múa.”

Tiếng cười của các tiên nữ vang lên như hoa nở, âm nhạc lại trỗi dậy.

Bên ngoài, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Chung Trì tối sầm lại. Hắn lùi vài bước, không ngăn cản thêm nữa.

Còn Linh Hoàng tiên tử, trong mắt lóe lên sát ý, lạnh lùng ra lệnh:

“Xóa bỏ tòa cung điện nhơ nhuốc này khỏi tầm mắt ta!”

Lời nàng vừa dứt, nghi trượng mặc giáp đen quanh nàng liền tiến lên, trên người họ tỏa ra hàn khí ngùn ngụt.

Không cần động thủ, chỉ bằng hàn khí tỏa ra, họ đã khiến mọi thứ xung quanh ngay lập tức bị đóng băng, rồi sau đó vỡ vụn thành tro bụi.

Họ vừa tiến bước, vừa khiến mọi thứ tan biến.

Tất cả lễ quan, Chung Trì, và ngay cả thị vệ của Thiếu Cực Cung cũng không hề ngăn cản.

Bởi vì… trong toàn bộ Cực Quang Tiên Cung, người có quyền phá hủy Bách Hoa Cung vốn chỉ có Cực Quang Tiên Chủ. Ngay cả bốn đại đệ tử của ông cũng không có tư cách này.

Nhưng hôm nay… quyền hạn đó đã có thêm một người.

Đó chính là thiếu phu nhân tương lai, người sắp thành thân với Thiếu Chủ.

Trong việc tháo dỡ Bách Hoa Cung, thân phận của nàng thậm chí còn chính đáng hơn cả Tiên Chủ. Hơn nữa, Cực Quang Tiên Chủ trước đó cũng từng nhắc đến việc này.

Vì thế, không ai đủ tư cách ngăn cản hành động của Linh Hoàng tiên tử.

Đoàn nghi trượng tiếp tục tiến lên, từng bước từng bước phá hủy mọi thứ trong tiếng nổ vang rền.

Bách Hoa Cung từ ngoài vào trong, dưới sự tiến bước của đoàn nghi trượng, tan nát thành tro bụi từng lớp một.

Linh Hoàng tiên tử lặng lẽ bước theo sau, thần sắc lạnh lùng.

Chứng kiến cảnh này, Chung Trì chỉ biết thở dài trong lòng, thầm nghĩ: Thiếu Chủ à, lần này ta cũng hết cách rồi.

Khi Chung Trì còn đang cảm thán, đoàn nghi trượng đã tiến sâu vào bên trong Bách Hoa Cung.

Trước mắt họ hiện ra hồ nước, hoa thơm cỏ lạ, và những hồ ly mỹ nhân.

Cảnh tượng này cũng lọt vào tầm mắt của Linh Hoàng tiên tử.

Trước mắt là một khung cảnh xa hoa trụy lạc, những dải lụa mỏng manh nhiều màu sắc, cảnh tượng cuồng dâm lộ liễu. Những thân hình bốc lửa, từng cặp chân ngọc lấp ló dưới lớp áo hững hờ.

Các mỹ nhân mang những vẻ đẹp khác nhau: Có người e ấp dịu dàng, có kẻ yêu kiều quyến rũ, có nàng trong sáng đáng yêu, có người thành thục tuyệt mỹ, và có cả những mỹ nhân xinh đẹp đầy sức sống.

Thậm chí, trong đó còn có những nữ nhân dị tộc.

“Lời lẽ dâm ô, hành vi bỉ ổi, làm hoen ố lòng người, điệu bộ lả lơi, phá hủy thuần phong mỹ tục, thật chẳng biết liêm sỉ, hạ tiện đến cùng cực!”

Nhìn cảnh tượng này, Linh Hoàng tiên tử nghiến chặt răng, từng từ lạnh lùng thốt ra.

Các mỹ nhân trong Bách Hoa Cung nghe thấy, liền đồng loạt nhìn nàng đầy tức giận.

Riêng hồ ly mỹ nhân vẫn bình thản, khẽ cầm chùm nho bên cạnh, đưa từng trái vào miệng. Nàng ta nhìn Linh Hoàng tiên tử, khẽ cười, giọng điệu nhẹ nhàng:

“Chị cũng là một đại mỹ nhân, chỉ tiếc rằng tạo hóa trêu ngươi. Nếu không phải chị là con gái của Cửu Ngạn Tiên Chủ, thì có lẽ chúng ta cũng có duyên làm tỷ muội với nhau. Chẳng phải lúc đó chị sẽ là một đóa hoa bìm bìm trong Bách Hoa Cung này, cùng chúng tôi làm trâu làm ngựa, phục vụ chủ nhân hay sao?”

Hồ ly mỹ nhân thở dài, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Nghe những lời này, ánh mắt của Linh Hoàng tiên tử lập tức trở nên sắc bén. Dù là thân chủ của nàng hay chính bản thân nàng, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai dám dùng những lời ám chỉ châm chọc, thậm chí bẩn thỉu như vậy để nhục mạ nàng.

Cái gọi là “hoa bìm bìm” dường như đã không còn là hoa bìm bìm nữa.

Nàng chăm chú nhìn hồ ly mỹ nhân, trong đầu chợt hiện lên những lời của Tứ Chân Quân đã từng nói với mình.

Sau đó, nàng lạnh lùng cất giọng:

“Những kẻ và nơi nhơ bẩn thế này, lập tức đuổi hết ra khỏi tiên cung cho ta!”

Chương 2575: Cung Chủ Bách Hoa Cung (1)

Linh Hoàng tiên tử trong mắt tràn ngập sát khí, sắc mặt âm trầm.

Những lời lẽ dâm ô và bẩn thỉu vừa rồi khiến nàng vô cùng khó chịu.

Mặc dù thân phận của nàng không cao quý như Linh Hoàng thực sự, nhưng nàng cũng xuất thân danh giá, từ nhỏ đã được dạy dỗ trong môi trường nề nếp. Chưa bao giờ nàng phải nghe những lời lẽ hạ tiện như từ con hồ ly trước mắt.

Sát ý đã bừng lên trong lòng nàng.

Nhưng thứ nàng muốn tiêu diệt không phải là những mỹ nhân ở đây, cũng không phải là cơ thể của hồ ly mỹ nhân này, mà chính là… ý thức ẩn chứa bên trong nàng ta.

Tứ Chân Quân đã từng nói với nàng, hồ ly mỹ nhân này cũng giống như họ – là một kẻ đến từ thế giới khác.

Nàng chưa biết kẻ đó thực sự là ai, nhưng tin rằng sau này chắc chắn sẽ tra ra được.

Ngay khi Linh Hoàng tiên tử vừa ra lệnh, những thị vệ mặc giáp đen xung quanh đồng loạt bùng phát sát khí, tiến lên phía trước, tạo thành một luồng binh khí cuồng bạo quét khắp bốn phương tám hướng.

Từng trận cuồng phong nổi lên, như muốn quét sạch tất cả, phá hủy Bách Hoa Cung.

Tuy nhiên, những mỹ nhân trong Bách Hoa Cung này không chỉ đơn thuần là những bông hoa kiều diễm. Những người được Thiếu Chủ Cực Quang nuôi dưỡng ở đây, ngoài nhan sắc tuyệt mỹ, còn có tư chất xuất chúng và tu vi không hề tầm thường.

Đặc biệt, với hồ ly mỹ nhân trấn giữ nơi này, thực lực của Bách Hoa Cung càng không thể xem thường.

Ngay khi những thị vệ giáp đen bùng phát sát khí, hồ ly mỹ nhân nhẹ nhàng ngồi dậy, đôi chân ngọc giao nhau, ánh mắt lạnh lùng quét qua.

“Chúng ta đều là những thiên kiêu, mỗi người đều một lòng thật tâm với Thiếu Chủ. Tất cả đều sống ẩn dật trong Bách Hoa Cung, chẳng hề tranh chấp với ai. Vậy mà trong mắt ngươi – một đóa bìm bìm hèn mọn – lại trở thành thứ bẩn thỉu?”

“Ngươi chỉ mới có hôn ước với Thiếu Chủ, còn chưa chính thức thành thân. Vậy mà dám đến đây ra lệnh trục xuất chúng ta?”

“Ta muốn xem, ngươi định trục xuất thế nào – hay là muốn giết hết bọn ta ở đây?”

Hồ ly mỹ nhân hừ lạnh, ngay lập tức, các mỹ nhân xung quanh cũng bùng nổ tu vi, từng luồng pháp thuật và thần thông hiện ra, đối đầu căng thẳng với Linh Hoàng tiên tử cùng đoàn nghi trượng.

Sát khí của cả hai bên đều dâng cao, cuộc đối đầu chỉ còn chực bùng nổ.

Đúng lúc này, Chung Trì bỗng cảm nhận được tiếng truyền âm từ Hứa Thanh. Ngay lập tức, hắn lao tới giữa hai phe đang chuẩn bị ra tay, lớn tiếng hô:

“Thiếu Chủ có lệnh!”

Sự xuất hiện của Chung Trì khiến tất cả ánh mắt đều tập trung về phía hắn. Hắn hít một hơi sâu, rồi trầm giọng đọc khẩu dụ:

“Thiếu Chủ truyền lệnh: Bản cung tự thẹn không đủ mặt mũi để tự mình đến đây. Nhớ lại năm xưa, được hòa mình trong tiếng tiên nhạc, được muôn hoa bầu bạn, nhưng mệnh trời có hạn, hội ngộ rồi cũng phải chia ly…

Phụ thân đã hạ lệnh, bản thân không thể trái ý…

Nhưng lỗi lầm không phải ở các nàng, mà là ở bản thân ta. Vì vậy, không ai được phép gây thương tổn đến các nàng dù chỉ một chút.

Ta ban cho mỗi người một tỷ viên linh thạch, mười vạn viên tiên đan, trăm món tiên bảo, cùng mười cơ duyên tiên đạo.

Mong rằng các nàng, tương lai sẽ bình an.

Giờ hãy rời khỏi nơi này."

Sau khi truyền đạt khẩu dụ của Thiếu Chủ, Chung Trì cảm thấy lòng mình xao động.

Hắn biết rõ lịch sử.

Trong dòng chảy lịch sử, Bách Hoa Cung quả thực đã bị tháo dỡ. Nhưng vì các mỹ nhân rời đi trước hôn lễ, nên coi như tránh được kiếp nạn.

Còn về sau, liệu họ có chết hay không, điều đó không được ghi lại trong chính sử, vì họ đã tản mác khắp nơi.

Chung Trì cũng biết rõ rằng, theo dòng lịch sử, Bách Hoa Cung lẽ ra phải bị phá vào ngày thứ tư trước đại hôn của Thiếu Chủ và Linh Hoàng tiên tử. Nhưng giờ đây, sự việc này đã bị ai đó cố tình đẩy sớm hơn.

Với lời truyền dụ của Thiếu Chủ vang vọng, không gian bỗng chìm vào tĩnh lặng.

Một nỗi buồn dần bao trùm khắp Bách Hoa Cung.

Hồ ly mỹ nhân khẽ thở dài, đưa mắt nhìn quanh những mỹ nhân còn lại, nhẹ giọng nói:

"Thiếu Chủ không bạc đãi chúng ta, và chúng ta cũng một lòng với chàng. Giờ đây chàng sắp thành thân, lại là lệnh của Tiên Chủ, các tỷ muội… hãy rời khỏi nơi thương tâm này thôi."

"Ngoài kia, như chúng ta đã bàn bạc từ trước, từ nay về sau, dù không còn Bách Hoa Cung ở đây, nhưng tại Vòng Sao Thứ Năm này, sẽ có một Bách Hoa Cung thực sự!"

Lời của hồ ly mỹ nhân vừa dứt, thời không xung quanh bỗng nhiên dao động mãnh liệt.

Bách Hoa Cung, vốn chỉ tồn tại bên trong Thiếu Cực Cung của tiên cung, nay đã được quyết định sẽ có mặt ở thế giới bên ngoài.

Rõ ràng, với năng lực của hồ ly mỹ nhân, một khi đã xuất hiện ở đây và tiếp xúc lâu dài với các mỹ nhân trong Bách Hoa Cung, nàng tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Trong thời gian qua, nàng và các mỹ nhân đã sớm bàn bạc trước.

Nếu một ngày nào đó Bách Hoa Cung trong Thiếu Cực Cung buộc phải tháo dỡ, họ sẽ không thực sự biến mất, mà sẽ ra ngoài thế giới, lập nên một tông môn mới.

Tông môn này sẽ mang tên… Bách Hoa Cung.

Và mãi mãi, đó sẽ là Bách Hoa Cung thuộc về Thiếu Chủ Cực Quang!

Hồ ly mỹ nhân sẽ được ghi danh trong lịch sử của tông môn mới ấy, trở thành Cung Chủ đời đầu của Bách Hoa Cung, danh tiếng truyền đời không bao giờ mai một!

Hành động này đã gây ra những chấn động trong dòng chảy thời gian và không gian. Tuy rằng Linh Hoàng tiên tử, do hạn chế bởi luật pháp, không thể cảm nhận trực tiếp sự dao động ấy, nhưng với kiến thức về lịch sử của mình, nàng hiểu rõ ý nghĩa của những lời nói vừa rồi.

Sắc mặt nàng lập tức trở nên nặng nề.

Cùng lúc đó, bên trong đại điện của Thiếu Cực Cung, Hứa Thanh đứng trước cửa sổ, khoanh tay nhìn ra thế giới bên ngoài, trên gương mặt hiện lên chút thoáng buồn.

Nhưng trong lòng hắn lại bình thản.

Mặc dù hắn không hiểu biết về lịch sử tường tận như Chung Trì hay Linh Hoàng, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự dao động của thời gian và không gian.

Chương 2576: Cung Chủ Bách Hoa Cung (2)

Kể từ khoảnh khắc con gái Cửu Ngạn Tiên Chủ xuất hiện, thời gian và không gian đã bắt đầu xao động, điều đó cho thấy lịch sử đang thay đổi, tuy nhiên mức độ thay đổi không quá lớn.

Vào lúc ấy, Hứa Thanh đã đoán được rằng đây rất có thể là hành động của Tứ Chân Quân.

Có lẽ Tứ Chân Quân đã chấp nhận việc thời gian bị xáo trộn ở một mức độ nhỏ, nhưng quyết định ra tay sớm để đạt được mục đích của mình.

Mục tiêu của hắn chính là… hồ ly mỹ nhân.

Rõ ràng, đối phương không thể đặt toàn bộ hy vọng vào tên Tà Linh Tử.

“Thật thú vị…”

Giọng nói bình thản vang lên sau lưng Hứa Thanh, vang vọng trong đại điện.

Hứa Thanh không tỏ vẻ ngạc nhiên, xoay người lại nhìn.

Chỉ thấy trong hư không, một thân ảnh dần hiện ra rõ ràng.

Người này mày kiếm mắt sáng, khoác trên mình chiếc áo choàng tím vàng, dáng người cao lớn thẳng tắp như cây tùng xanh.

Trên đầu đội mũ miện nạm đá quý, với những hình rồng phượng chạm khắc tinh xảo, sống động như thật. Giữa chân mày toát lên vẻ phi phàm, không ai khác ngoài Tứ Chân Quân!

“Tứ sư huynh, sao huynh lại tới đây? Thật khiến đệ ngại quá.”

Hứa Thanh mỉm cười khổ sở.

“Tiểu sư đệ, đây là lệnh của sư tôn, huynh không thể ngăn cản được. Huynh đến đây để ở bên đệ, sợ đệ hành động bốc đồng thôi.”

Tứ Chân Quân nhìn Hứa Thanh, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt đầy thân thiết, không chút sắc bén.

Nhưng trong lòng hắn vẫn âm thầm dò xét, đó là bản năng của hắn.

Hứa Thanh thoáng hiện vẻ đăm chiêu, khẽ lắc đầu, không nói gì thêm.

“Nhưng tiểu sư đệ à, hồ ly mỹ nhân mà đệ thắng được từ tay Lý Thiên Kiêu, quả là rất thú vị…”

Tứ Chân Quân chậm rãi nói, ánh mắt vô tình lướt qua đôi mắt của Hứa Thanh.

Dù trong lòng hắn đã có phán đoán rằng các kẻ đến từ thế giới khác đều sẽ tụ tập quanh Thiếu Chủ này, và việc hồ ly mỹ nhân xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Hắn cũng biết rằng cả Thiếu Chủ lẫn Cực Quang Tiên Chủ không thể nào bị xâm nhập bởi những ý thức từ thế giới khác.

Tuy nhiên, sau những thất bại trước đây, hắn vẫn không thể ngăn mình nảy sinh những suy nghĩ nghi ngờ, và đó là lý do hắn nói ra những lời này.

Hứa Thanh hơi sững lại, ánh mắt dừng trên Tứ Chân Quân, quan sát hắn một hồi.

Hành động này khiến Tứ Chân Quân thoáng ngạc nhiên, vừa định lên tiếng thì Hứa Thanh đã đột ngột nói:

“Tứ sư huynh, trước giờ huynh chưa từng quan tâm đến bất kỳ ai trong Bách Hoa Cung của đệ, sao giờ lại đột nhiên nói như vậy…”

Hứa Thanh nhẹ giọng lên tiếng.

Câu nói này ngay lập tức khiến Tứ Chân Quân cảnh giác. Trong lúc những lời đồn đoán vẫn chưa hoàn toàn lắng xuống, hắn không thể để kẻ đến từ thời không này nảy sinh nghi ngờ về mình. Vừa định nói gì đó, Hứa Thanh đã mỉm cười.

“Chẳng lẽ tứ sư huynh đã động lòng phàm sao? Nếu vậy, nếu là những mỹ nhân khác trong Bách Hoa Cung, dù phải giải tán, lòng ta vẫn cảm thấy tiếc nuối. Còn về hồ ly mỹ nhân kia, nàng mới đến không lâu, nếu huynh thích, ta có thể tặng cho huynh làm thị nữ.”

Hứa Thanh nói một cách nhẹ nhàng, nhưng Tứ Chân Quân sao dám nhận!

Một khi nhận, chẳng những không hợp với thân phận của hắn, mà số mệnh của hồ ly mỹ nhân cũng không phải như vậy.

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn có chút động tâm.

Nếu hồ ly mỹ nhân trở thành thị nữ của hắn, hắn có thể trục xuất ý thức bên trong nàng, từ đó giải quyết mối họa ngầm.

Nhưng đúng lúc ý nghĩ này vừa nảy lên, hắn bắt gặp ánh mắt sắc bén của Hứa Thanh, như đang dò xét.

Ánh mắt ấy khiến Tứ Chân Quân khựng lại.

“Trong ký ức của thân chủ, vị Thiếu Chủ này không đơn giản như vẻ ngoài. Rõ ràng hắn đang nghi ngờ ta…”

“Hành động của ta vừa rồi, quả thực có chút không phù hợp với cương vị của một Chân Quân.”

Nghĩ đến đây, Tứ Chân Quân khẽ mỉm cười.

“Chuyện này đừng nhắc nữa.”

Hứa Thanh cũng mỉm cười đáp lại.

“Có khoảnh khắc ta còn nghĩ… tứ sư huynh thực sự muốn nhận đấy chứ.”

Dù sao, hắn cũng là Thiếu Chủ! Còn Tứ Chân Quân, cuối cùng cũng chỉ là Tứ Chân Quân mà thôi.

Trong khi đó, bên trong Bách Hoa Cung, mọi thứ đã được định đoạt sau khi khẩu dụ của Thiếu Chủ được ban ra.

Những quan viên trong Thiếu Cực Cung nhanh chóng chuẩn bị và gửi đi các phần thưởng theo lệnh của Thiếu Chủ. Các mỹ nhân cũng được hồ ly mỹ nhân an ủi, tâm trạng dần ổn định, cùng nhau rời đi.

Cuối cùng, trong Bách Hoa Cung đổ nát, chỉ còn lại hồ ly mỹ nhân, vẫn lười biếng ngồi tại chỗ, không rời đi.

Linh Hoàng tiên tử nhíu mày, lạnh lùng nhìn nàng.

“Trong mười nhịp thở, rời khỏi tiên cung. Nếu không, ta sẽ đích thân trục xuất ngươi!”

Hồ ly mỹ nhân nghe vậy, bật cười duyên dáng.

“Tỷ tỷ tức giận trông thật đáng yêu. Bảo sao Thiếu Chủ vì tỷ mà không thèm để mắt đến chúng ta nữa.”

Sát khí trong mắt Linh Hoàng càng thêm đậm. Sau khi đếm đủ mười nhịp thở, nàng xoay người bước đi, lạnh lùng ra lệnh:

“Đuổi nàng ra ngoài!”

Ngay lập tức, các thị vệ giáp đen tiến lên, bộc phát uy lực trấn áp, sẵn sàng ra tay.

Nhưng đúng lúc đó, một giọng nói lạnh lẽo vang lên, kèm theo tiếng sấm rền từ bên ngoài Thiếu Cực Cung:

“Các ngươi định làm gì đồ đệ của ta?”

Cùng với lời nói, thân ảnh của Công Tôn Thanh Mộc từ trên trời xuất hiện, mang theo vẻ giận dữ.

“Con hồ ly này là đệ tử mới của ta. Đây là lệnh bài thân phận của nàng, đã được ghi danh và báo lên Hình Lôi Cung!”

Hồ ly mỹ nhân đứng dậy, cúi mình bái lạy lên trời:

“Sư tôn.”

Linh Hoàng tiên tử khựng lại, dừng bước.

Các thị vệ giáp đen xung quanh cũng lập tức thu tay, bởi họ không có quyền trục xuất một người đã có thân phận chính thức trong tiên cung.

Dòng chảy thời gian và không gian càng trở nên hỗn loạn hơn.

Lúc này, Tà Linh Tử ẩn mình trong thân thể Công Tôn Thanh Mộc ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía Thiếu Cực Điện, cất giọng âm trầm:

“Chân Quân, ta biết ngươi ở đó.”

“Ngươi vừa giết một đệ tử của ta, giờ lại muốn làm khó đồ đệ mới của ta sao?”

“Chân Quân, chẳng lẽ từ đầu đến cuối, ngươi luôn nhắm vào ta?”

Câu nói này vừa vang lên, bên trong Thiếu Cực Điện, Hứa Thanh thoáng ngạc nhiên, liếc nhìn Tứ Chân Quân đứng bên cạnh.

Tứ Chân Quân giữ vẻ mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng lại dậy sóng mãnh liệt.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy Tà Linh Tử đáng ghét chưa từng có.

Chương 2577: Tầm Minh (1)

Sự việc tại Bách Hoa Cung đã khép lại khi mặt trời lặn.

Các mỹ nhân trong cung đều được giải tán, mang theo những giấc mơ mới, lên đường đến những chân trời khác.

Chỉ duy nhất hồ ly mỹ nhân… vẫn ở lại.

Với thân phận đệ tử của Công Tôn Thanh Mộc và lệnh bài của Hình Lôi Cung trong tay, cùng danh phận Cung Chủ đời đầu của Bách Hoa Cung sắp tới, mục đích của nàng gần như đã hoàn thành.

Việc nàng tiếp tục lưu lại tại Thiếu Cực Cung thuộc về quyền tự do cá nhân. Là một tu sĩ trong tiên cung, miễn là Hứa Thanh không từ chối, thì việc nàng ở lại với danh nghĩa khách đến thăm là điều hoàn toàn hợp lý.

Thêm vào đó, mọi người đều biết Thiếu Chủ luôn trọng tình nghĩa, vì vậy, dù Linh Hoàng tiên tử có khó chịu, nàng cũng chỉ có thể tức giận rời đi.

Dù trên mặt thể hiện sự phẫn nộ, nhưng cảm xúc đó chỉ một phần là thật, phần còn lại chỉ là đóng kịch.

Những lời mỉa mai của hồ ly mỹ nhân là nguyên nhân gây ra phần tức giận thật sự của Linh Hoàng. Nhưng phần còn lại chỉ là màn kịch trong thỏa thuận giữa nàng và Tứ Chân Quân.

Đây chỉ đơn giản là một giao dịch.

Bất kể kết quả thế nào, theo thỏa thuận, Tứ Chân Quân sẽ đảm bảo hộ đạo cho nàng sau này.

Việc Tứ Chân Quân không đạt được mục đích của mình không liên quan đến nàng.

Sau vài giây im lặng, Tứ Chân Quân để lộ một luồng khí tức nguy hiểm, rồi khẽ cười nhạt và rời khỏi Bách Hoa Cung, như thể tạm gác lại mọi chuyện.

Cùng lúc đó, sự hỗn loạn của thời gian và không gian đã lắng động, hóa thành Hạt Cát Thời Gian, xuất hiện trước mặt Hứa Thanh.

“Số lượng không nhiều lắm.”

Hứa Thanh đưa tay thu những hạt cát đó, ánh mắt hướng về phía Tứ Chân Quân đang rời đi, để lộ một tia trầm ngâm.

“Người này, cũng nên sớm bị xử lý.”

“Nếu không, với tâm trí của hắn, sau khi liên tiếp thất bại hai lần, lần thứ ba chắc chắn sẽ càng khó đối phó.”

“Nếu kéo dài đến ngày đại hôn, sự tồn tại của hắn có thể sẽ gây ra những biến cố không cần thiết.”

“Nhưng việc xử lý hắn… không dễ dàng.”

Hứa Thanh vừa nghiền nát những hạt cát trong tay, vừa chìm vào suy nghĩ.

“Làm sao có thể trục xuất ý thức ngoại lai ra khỏi cơ thể hắn đây…”

Thời gian trôi qua, năm ngày đã vội vã qua đi.

Chỉ còn mười ngày nữa là đến đại hôn.

Với sự chuyển giao cuối tháng, bầu trời trên Vòng Sao Thứ Năm trở nên bất thường. Không chỉ có hoàng hôn vào chiều tà, mà cả ban ngày cũng trở nên rối loạn.

Có lúc mặt trời vừa mọc, chỉ trong khoảnh khắc đã lặn.

Có khi đang giữa trưa, nhưng bầu trời lại đỏ rực ánh hoàng hôn, khiến mọi người ngỡ như ngày đã tàn.

Như lúc này, bầu trời hiện ra cảnh tượng kỳ dị, một nửa đen, một nửa trắng, nhưng không có mặt trăng trong bóng tối, cũng không thấy mặt trời trong ánh sáng.

Sự vận hành của nhật nguyệt trở nên hỗn loạn, thời tiết cũng biến đổi thất thường.

Người phàm hoang mang, bàng hoàng và khiếp sợ trước cảnh tượng này.

Nhưng đối với tu sĩ, dù không phải ai cũng từng trải qua, họ đều biết rõ hiện tượng này qua những ghi chép trong các điển tịch.

Đó là dấu hiệu của sự giao thời giữa các kỷ nguyên, khi Tiên Chủ luân phiên chuyển giao quyền lực, và quỹ đạo của các vòng sao cũng thay đổi theo. Trong quá trình đó, mười bảy ngày sẽ trôi qua với sự rối loạn của thiên cơ và sự mơ hồ của vạn vật.

Mười ngày đầu tiên, mọi thứ chìm trong hỗn mang, không thể tra xét tâm niệm, không thể tìm thấy ý đạo.

Bảy ngày cuối cùng, trời đất tái sinh, muôn loài và chúng sinh sẽ được hưởng phúc lành của khai thiên, gột rửa thân tâm, như đón nhận điềm lành.

Sự biến đổi của trời đất này chính là dấu hiệu cho thấy quá trình luân phiên giữa các Tiên Chủ đang dần đi đến hồi kết.

Đạo của Cửu Ngạn Tiên Chủ đang dần tách ra khỏi Vòng Sao Thứ Năm, trong khi đạo của Cực Quang Tiên Chủ đang hòa vào và tiếp nhận.

Những biến đổi kỳ dị của trời đất chính là kết quả của những xáo trộn trong thiên đạo.

Trong suốt mười bảy ngày này, mọi phương pháp suy diễn đều sẽ bị suy yếu, khả năng cảm nhận cũng trở nên mờ nhạt.

Ngay cả những kẻ toàn trí cũng không thể đạt đến sự hoàn hảo tuyệt đối.

“Đây chính là lý do khiến những bí mật ẩn giấu trong đoạn lịch sử này không thể bị người ngoài khám phá.”

Lúc này, từ Kiếm Lô nơi ngàn quân bạt vía, đến Nam Khách Điện nơi con gái Cửu Ngạn Tiên Chủ đang ở, rồi đến Tứ Chân Quân trong Chân Quân Cung, Công Tôn Thanh Mộc trong Hình Lôi Cung, hay cả Chung Trì và Lý Thiên Kiêu đang bị buộc phải bế quan, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Họ cảm nhận rõ sự mơ hồ trong thiên cơ.

Đồng thời, họ cũng thấy được bánh xe lịch sử đang lăn tới với một sức mạnh không thể cưỡng lại, nghiền nát mọi ý định muốn thay đổi.

Tứ Chân Quân mỉm cười.

Đây chính là ngày mà hắn đã chờ đợi.

Sức mạnh duy trì trật tự sẽ trỗi dậy cùng với biến chuyển của thời đại.

Trước Thiếu Cực Cung, Hứa Thanh đứng đó, ngước nhìn bầu trời đen trắng chia đôi.

Hắn có thể cảm nhận rõ, cùng với sự hỗn loạn của thiên cơ và sức ép tất yếu của lịch sử, thời không này giống như một mặt hồ tĩnh lặng, nặng nề hơn bất kỳ lúc nào.

Muốn tạo nên sóng gió trong mặt hồ này không còn đơn giản như ném một viên đá nữa, mà cần một cơn gió lớn mới đủ sức khuấy động.

Bởi thứ cản trở là bản thân mặt hồ, chứ không còn là ngoại lực bên ngoài.

“Sau thời gian cảm nhận và thăm dò kể từ khi đến đây, ta đã có chút hiểu biết về thời không này.”

Hứa Thanh thầm nhủ trong lòng.

“Một số sự kiện lịch sử có thể thay đổi được, dù không dễ dàng, nhưng vẫn có thể viết lại…”

“Nhưng có những sự kiện không thể chạm vào dù chỉ một chút, nếu không sẽ phải đối mặt với sự phản kháng khốc liệt.”

“Và trong đó, quan trọng nhất chính là… ngày đại hôn.”

Hứa Thanh thu lại ánh nhìn, mở lòng bàn tay, nhìn vào những Hạt Cát Thời Gian đã tích lũy, rồi quay người định gọi hồ ly mỹ nhân đến gặp mình. Nhưng đúng lúc đó, một giọng nói uy nghi vang lên trong đầu hắn:

“Hãy đến Cực Cung gặp ta!”

Hứa Thanh khựng lại, cúi đầu cung kính.

“Vâng.”

Người vừa truyền âm chính là Cực Quang Tiên Chủ.

Cực Cung nằm ở trung tâm tiên cung, ngay bên dưới Cực Quang Đại Điện, là nơi ở và nơi bế quan của Cực Quang Tiên Chủ. Không ai có thể tự ý bước vào nơi này nếu không được cho phép, dù là bốn đại đệ tử của Tiên Chủ hay chính con trai của ông.

Vì vậy, khi nhận được lệnh triệu kiến, tâm thần Hứa Thanh cũng trở nên căng thẳng.

Biết rằng không thể chậm trễ, hắn nhanh chóng rời khỏi Thiếu Cực Cung, bay thẳng về phía Cực Quang Đại Điện.

Chẳng bao lâu sau, trước mắt hắn hiện ra một quần thể kiến trúc rộng lớn.

Đầu tiên là một quảng trường khổng lồ, lát đá xanh bóng loáng, phẳng mịn như gương.

Hai bên quảng trường là những tòa lầu ngọc ẩn hiện, được bố trí khéo léo như một bức tranh tuyệt mỹ.

Dọc theo trục chính, từng công trình nguy nga lần lượt hiện ra, tầng tầng lớp lớp, toát lên khí thế hùng vĩ.

Chương 2578: Tầm Minh (2)

Ở trung tâm là một tòa cung điện đồ sộ nhất.

Phong cách kiến trúc độc đáo, tường đỏ ngói vàng cao vút, lấp lánh dưới ánh mặt trời, tỏa ra vẻ uy nghi tráng lệ.

Đây chính là Cực Quang Đại Điện.

Từ tám phương, những luồng khí tức khủng khiếp tỏa ra. Hứa Thanh hít một hơi thật sâu, rồi tiến nhanh về phía trước.

Những luồng khí ấy chỉ lướt qua người hắn một lần rồi lập tức tan biến, không hề ngăn cản.

Có thể tưởng tượng rằng, nếu không phải là Hứa Thanh, e rằng không ai có thể bước được nửa bước tại nơi này.

Hứa Thanh tiếp tục tiến vào, cho đến khi dừng lại trước cổng lớn của Cực Quang Đại Điện, cung kính cúi người bái lạy.

Ngay khoảnh khắc đó, một luồng sức mạnh huyền diệu ập đến.

Khi tầm nhìn của Hứa Thanh trở lại rõ ràng, hắn đã không còn ở trước cổng điện, mà đang đứng trong một hành lang dài hun hút.

Hai bên hành lang là những hàng nến chập chờn cháy sáng, ánh lửa nhấp nháy trong yên lặng.

Dưới ánh sáng ấy, Hứa Thanh thấy con đường bậc thang bằng đá xanh đen kéo dài xuống sâu phía dưới.

Tiếng búa nện vào kim loại vang vọng, từng nhịp đập dội lại bên tai, tựa như âm thanh của đá và sắt va vào nhau.

Đây chính là Cực Cung.

Dựa vào ký ức của thân chủ, nơi này không quá xa lạ với Hứa Thanh. Khi còn nhỏ, hắn thường đến đây, nhưng khi lớn lên, những lần ghé thăm thưa dần.

Hít một hơi thật sâu, Hứa Thanh khẽ động thân, bước xuống dọc theo bậc thang.

Tiếng búa vang càng lúc càng rõ, âm thanh ngày càng dồn dập và mạnh mẽ hơn.

Sau một khoảng thời gian bằng một nén nhang, tiếng búa vang lên tựa sấm rền, mang theo luồng nhiệt nóng rực, bao trùm lấy hắn khi hắn đến cuối con đường.

Trước mắt hắn là một địa cung, nơi dòng lửa từ lòng đất không ngừng bùng cháy.

Giữa ngọn lửa ấy, Cực Quang Tiên Chủ đang cẩn thận rèn một tấm kim loại.

Chiếc búa lớn ánh lên sắc bạc lấp lánh, từng nhát giáng xuống một tấm sắt rộng bằng lòng bàn tay.

Mỗi nhát búa giáng xuống, âm thanh dội vang khắp không gian, kèm theo luồng nhiệt nóng bỏng.

Điều đáng chú ý là Cực Quang Tiên Chủ không sử dụng chút tiên lực nào, chỉ dựa vào sức mạnh của cơ bắp, với vẻ mặt nghiêm túc, dồn hết tâm huyết vào từng nhát búa.

Hứa Thanh lặng lẽ tiến lại gần, không nói gì, chỉ chăm chú quan sát, lòng không khỏi thắc mắc.

Hắn không hiểu vì sao Cực Quang Tiên Chủ gọi mình đến đây, cũng không rõ ý nghĩa của tấm sắt kia. Qua cảm nhận, hắn chỉ thấy nó rất kiên cố, nhưng không có gì đặc biệt.

Theo từng nhát búa, tấm sắt dần phát ra ánh vàng rực rỡ. Ban đầu, hình dáng của nó không rõ ràng, nhưng dần dần, nó đã định hình thành một tấm bảng vàng.

Khi hoàn thành nhát búa cuối cùng, Cực Quang Tiên Chủ nhấc tấm bảng vàng lên, ngắm nghía cẩn thận, gương mặt lộ vẻ hài lòng.

Sau đó, ông nhấc tay, bắt đầu viết lên tấm bảng.

“Hai họ kết duyên, cùng xây hôn ước,

Từ nay nên đôi, bạc đầu không rời.

Nguyện biển cạn đá mòn, uyên ương chung chí, Mùa màng nối tiếp, cháu con đầy đàn.

Ký kết lời thề, ghi trên thư hồng,

Cùng hẹn ước đỏ, khắc vào duyên uyên.”

Dưới nét bút của Cực Quang Tiên Chủ, từng chữ như bừng tỉnh, mang sức sống riêng, tựa như đang reo vui và nhảy múa.

Những câu chữ này không còn chỉ là lời văn, mà đã trở thành thiên luật, thành minh ước thiêng liêng cho cuộc hôn nhân của con trai ông và con dâu tương lai.

Đây chính là hôn thư!

Hứa Thanh chợt hiểu ra ý nghĩa của tấm bảng vàng này.

Ngay lúc đó, Cực Quang Tiên Chủ ngẩng đầu lên, nhìn hắn và nói:

“Con muốn tự mình viết tên, hay để cha viết cho con?”

Câu hỏi đơn giản ấy khiến Hứa Thanh sững người.

Bởi khoảnh khắc đó, hắn nhận ra một điều kỳ lạ: Hắn không biết và không nhớ được tên của thân chủ mà hắn đang nhập vai.

Trong ký ức của thân chủ, chưa từng có cái tên này xuất hiện.

Sự bất thường này khiến Hứa Thanh chìm vào im lặng, lòng không khỏi bối rối.

Cực Quang Tiên Chủ thoáng nhìn hắn với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi mỉm cười bình thản:

“Để cha viết cho con.”

Ông nhẹ nhàng đưa tay, khắc lên tấm bảng vàng hai chữ:

Tầm Minh

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy hai chữ này, tâm trí Hứa Thanh rung động mãnh liệt. Một cảm giác kỳ lạ trào dâng, khi hắn cảm nhận rõ ràng rằng ký ức của thân chủ đã có tên.

Và cái tên ấy, với hắn, mang một trọng lượng vô cùng nặng nề.

Sức nặng kỳ lạ đó khiến mặt đất dưới chân Hứa Thanh nứt vỡ từng mảng, tựa như không thể chịu đựng thêm nữa.

Ngay cả thân thể của hắn cũng bắt đầu run rẩy.

Sự huyền bí này khiến Hứa Thanh không thể kiềm lòng, khẽ lên tiếng:

"Cha, chuyện này là..."

"Hôn thư gắn liền với cả đời người, nên đương nhiên phải như vậy."

Cực Quang Tiên Chủ bình thản đáp, rồi lấy ra một chiếc hộp ngọc, đặt tấm hôn thư vào trong và treo nó trên ngọn địa hỏa.

Ông dường như còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng ánh lửa trong địa cung bỗng chốc yếu dần.

Cực Quang Tiên Chủ nhíu mày, phẩy tay ra hiệu:

"Con đi đi. Cha gọi con đến đây là để chứng kiến lời thề trong hôn thư này, sau khi nghe nói về chuyện Bách Hoa Cung."

"Hôn thư này sẽ được treo tại đây, ngoài con và ta, không ai có thể chạm vào."

"Đợi đến ngày đại hôn sau mười ngày nữa, cha sẽ tự tay lấy nó xuống."

Lời vừa dứt, tầm nhìn của Hứa Thanh bỗng trở nên mờ ảo, thân thể hắn cũng dần tan biến, bị đưa ra khỏi địa cung.

Ngay khoảnh khắc hắn rời đi, ánh lửa trong địa cung lập tức trở nên yếu ớt. Từng luồng hắc khí bắt đầu tỏa ra từ thân thể của Cực Quang Tiên Chủ.

Những luồng hắc khí ngày một dày đặc, cuối cùng tụ lại trước mặt ông, hình thành nên một bóng đen tuyền.

Nếu Hứa Thanh còn ở đây, hắn chắc chắn sẽ nhận ra ngay – đó chính là bản thể phản chiếu của Cực Quang Tiên Chủ mà hắn đã từng nhìn thấy dưới băng hồ!

"Khi thời kỳ luân chuyển đến, với thiên cơ của Vòng Sao Thứ Năm trở nên hỗn loạn, ngươi đã khéo léo xóa bỏ tên của nhật nguyệt khỏi ký ức thế gian, khiến không ai nhận ra rằng mình đã quên đi tên của chúng.”

“Dù là tiên chủ hay tiên tôn, với khả năng của ngươi, lợi dụng sự hỗn loạn của thiên cơ, ngươi vẫn có thể che giấu được sự thật này trong một thời gian ngắn.”

“Điều khéo léo nhất chính là việc ngươi đã ẩn giấu tên của nhật nguyệt bằng cách thay thế vào tên của con ngươi.”

“Ngươi thực sự đang chuẩn bị cho phụ thân tiên tôn của mình một ‘món quà bất ngờ’ rồi đấy.”

Bóng đen cất giọng khàn khàn, nhìn vào nơi mà Hứa Thanh vừa rời đi.

Cực Quang Tiên Chủ vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng nhìn vào bóng tối trước mặt.

Chương 2579: Thêm Dầu Vào Lửa (1)

Thời gian trôi qua.

Sáu ngày đã qua đi, và chỉ còn lại bốn ngày trước đại hôn!

Thiên cơ cũng biến động mạnh mẽ hơn khi thời khắc trọng đại đến gần.

Sự luân chuyển của ngày và đêm trở nên hỗn loạn khi ngày phiên trực sắp đến.

Trong một ngày, thậm chí có thể xảy ra hàng chục lần hoán đổi giữa đêm và ngày, khiến thế giới rơi vào sóng gió.

Dần dần, ban đêm không còn thấy trăng, ban ngày không còn thấy mặt trời.

Đôi khi, ngày và đêm hòa lẫn vào nhau, khiến mặt trăng xuất hiện giữa ban ngày, còn ban đêm lại rực lên mặt trời đen tối!

Tất cả trở nên khó đoán, hệt như tâm trạng của Chu Chính Lập.

Trong Chân Quân Cung, tại Thiên Các cao nhất, Chu Chính Lập cúi đầu, kính cẩn nhìn Tứ Chân Quân đang khoanh tay đứng đó, dõi theo bầu trời nơi ánh sáng và bóng tối thay nhau biến đổi.

“Tà Linh Tử ở miền Đông trước đây, vì đại nhân đứng quá cao, lại chẳng màng thế sự, một lòng cầu đạo, nên y chỉ như một con sâu kiến mà đại nhân không để tâm đến những thủ đoạn bẩn thỉu của y.”

“Nhưng ta đã giao đấu với y trong chốn bùn lầy, nên hiểu rõ con người này hơn đôi chút.”

“Vì đại nhân đã hỏi về y, ta xin phép trình bày những gì mình biết.”

“Y chưa từng ngộ ra đạo pháp của chính mình. Pháp tắc y sử dụng bắt nguồn từ một thanh tàn kiếm tà ác trong cơ thể.”

“Thanh kiếm đó tên là ‘Phản’!”

“Mọi hành động của y đều xoay quanh chữ ‘phản’ này.”

“Phản lại môn phái, phản lại đạo thống, phản bội tất cả…” Chu Chính Lập như ngầm ám chỉ điều gì đó, ánh mắt lướt nhìn Tứ Chân Quân, rồi dừng lại như để đối phương có thời gian suy ngẫm.

Tứ Chân Quân quay đầu, từ trên cao nhìn xuống Chu Chính Lập đang cung kính cúi mình.

“Ý ngươi là, sự phản bội của y bao gồm cả đồng minh! Vì đạo của y là phản bội, nên phản bội ai cũng giống nhau!”

Chu Chính Lập nghe vậy, ánh mắt lộ rõ vẻ khâm phục, tán thưởng.

“Đại nhân quả không hổ danh là Nhất Tinh Thần. Chỉ một câu nói của ta, ngài đã lập tức lĩnh hội, trong khi ta phải trải qua nhiều năm tranh đấu mới ngộ ra điều này.”

Tứ Chân Quân lặng lẽ nhìn vào mắt Chu Chính Lập.

Chu Chính Lập vẫn giữ vẻ kính cẩn, không nhìn thẳng vào đối phương, cúi đầu thêm một lần nữa.

Thiên Các rơi vào im lặng.

Một lúc sau, Tứ Chân Quân cất tiếng, giọng bình thản.

“Chu Chính Lập, ta biết tài năng và mưu lược của ngươi. Ngươi có thể đối đầu với Tà Linh Tử nhiều năm và được y xem là thiên địch, điều đó chứng tỏ ngươi không hề tầm thường.”

“Việc ngươi ẩn tài có thể là đạo của ngươi, hoặc chỉ là sự tính toán có chủ đích.”

“Nhưng… nếu ngươi tiếp tục như vậy, ta sẽ không ngần ngại loại bỏ ngươi. Có ngươi hay không, nhìn từ những việc đã qua, dường như cũng không khác biệt nhiều.”

“Do đó, chỉ riêng thông tin về Tà Linh Tử là chưa đủ. Ngươi cần cho ta một lý do để không lập tức đuổi ngươi đi.”

Tứ Chân Quân ngẩng đầu nhìn bầu trời, giọng điệu bình lặng.

“Cái gọi là một lực đè bẹp mười mưu mô chính là như thế.”

Bất kể ngươi có tính toán khôn khéo đến đâu, hôm nay nếu không đưa ra được lý do hợp lý, ta sẽ không do dự trục xuất ngươi.

Như vậy, tất cả kế hoạch của ngươi sẽ tan thành mây khói.

Chu Chính Lập cười khổ, khẽ thở dài.

“Đại nhân đã hiểu lầm ta. Thực ra không phải ta không muốn cống hiến, mà là vì ánh hào quang của ngài quá chói lọi, khiến ta không dám đến gần để tránh bị thiêu đốt…”

“Vì đại nhân đã hỏi, Chu mỗ xin mạo muội trình bày suy nghĩ của mình. Nếu có gì sai sót, xin ngài chỉ bảo.”

“Cuộc tranh đấu giữa chúng ta và bọn chúng lẽ ra phải đặt chúng vào thế bị động, nhưng nay chúng ta lại trở nên bị động. Điểm mấu chốt ở đây, theo Chu mỗ, là chúng ta đã không đứng ở vị trí tối cao.”

“Ban đầu chúng ta vốn ở đó, nhưng dưới những tính toán của kẻ tiểu nhân, chúng ta đã vô tình đứng ngang hàng với chúng.”

“Điều này cho thấy sự hiểm độc của kẻ thù, khiến ta khó lòng phòng bị. Chúng ta đi theo chính đạo, còn chúng theo tà đạo. Lý lẽ này, Chu mỗ mới ngộ ra gần đây và nhờ cuộc trò chuyện với đại nhân hôm nay mới hoàn toàn sáng tỏ.”

“Dù chúng ta trông có vẻ ít người, nhưng theo ta, phe chúng ta mới chính là phe đông đảo nhất.”

“Bởi vì tất cả người trong tiên cung, ngoại trừ những kẻ ngoại lai, chẳng phải đều… thuộc về trật tự sao?”

“Họ là những người thuộc về lịch sử, không biết trước vận mệnh tương lai, và sẽ tuân theo quỹ đạo thời gian này… Đó chẳng phải chính là trật tự sao?”

“Đại nhân, ta biết những điều này, thực ra ngài đã hiểu rõ tất cả, nhưng ngài nhất định muốn ta nói ra… là để trói buộc nhân quả, khiến ngài nghĩ rằng ta không muốn đi theo.”

“Đại nhân, ngài đã hiểu lầm ta rồi. Việc theo ngài là điều ta hằng mong ước. Chỉ là tâm trí ta hạn hẹp, e rằng phán đoán sai lầm sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của ngài.”

Nói đến đây, Chu Chính Lập cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Tứ Chân Quân nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới mở ra, trong mắt ánh lên tia sáng sắc bén, đầy ẩn ý, liếc nhìn Chu Chính Lập một cái.

“Chuyện lần này xong xuôi, khi về miền Đông, ngươi có thể đến Tinh Hoàn Tháp tìm ta.”

Nói xong, y cất bước rời đi.

“Đa tạ đại nhân!”

Chu Chính Lập cúi mình thật sâu, nhìn bóng dáng Tứ Chân Quân tan biến vào hư không, hắn nheo mắt lại, khẽ lẩm bẩm trong lòng.

“Ưu thế của Tinh Hoàn Tử nằm ở sức mạnh tuyệt đối của y, nhưng nhược điểm chính là tính bảo thủ cố chấp. Với sự thúc đẩy của ta, trận quyết chiến vốn dĩ cần thời gian âm ỉ lại đột ngột được đẩy lên trước. Hy vọng y sẽ không làm ta thất vọng.”

Chương 2580: Thêm Dầu Vào Lửa (2)

Trên bầu trời, sấm chớp vang rền, vọng khắp không gian.

Một khắc trước, bầu trời vẫn còn quang đãng. Chớp mắt sau, theo tiếng sấm nổ, mưa lớn trút xuống như thác.

Nhưng mặc cho mưa gió ập xuống hồ thời không trong tiên cung, mặt nước vẫn bình lặng không chút gợn sóng.

Không gian này, dưới ảnh hưởng của thiên cơ hỗn loạn và ngày phiên trực sắp đến, gần như đã hoàn toàn ngưng đọng.

Hứa Thanh có thể cảm nhận rõ điều này nhờ vào quyền năng thời không của mình.

Hắn hiểu rằng, muốn tạo ra sóng gợn trong không gian này lúc này khó khăn hơn trước rất nhiều.

Đây không phải là biến cố bất ngờ, mà là sự phát triển tất yếu của lịch sử.

“E rằng đây chính là thời điểm mà Tứ Chân Quân chờ đợi.”

Bên trong Thiếu Cực Cung, Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen kịt đột nhiên sáng bừng như ban ngày, mưa rơi xuống biến thành những hạt mưa đá nện xuống ầm ầm.

Hơi lạnh tràn ngập không gian, tạo nên cảm giác đè nén, rồi nhanh chóng hóa thành những cơn gió mạnh, cuốn phăng mái tóc dài của Hứa Thanh.

Giữa cơn gió, Hứa Thanh cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn, không thể cưỡng lại của dòng chảy lịch sử.

…

Dòng chảy ấy đã đến.

Cùng với nó là một sự kiện khiến cả tiên cung phải chấn động!

Nói là chuyện nhỏ bởi chỉ cần một câu nói là đủ để thay đổi, khiến nó trở thành một hiểu lầm không đáng kể.

Nhưng sở dĩ sự việc này gây náo động cả tiên cung chính là vì nó được tiết lộ từ miệng của Tứ Chân Quân.

Y đã đích thân gửi báo cáo đến Chấp Pháp Cung, nêu rõ những nghi vấn và nhận định về bốn người: Công Tôn Thanh Mộc, Lý Thiên Kiêu, Hồ Mỹ Nhân và Chung Trì.

Tứ Chân Quân cho rằng Công Tôn Thanh Mộc, chấp sự của Hình Lôi Cung, có ý đồ phản bội tiên cung và âm mưu bất chính.

Bằng chứng chính là ngọc giản của đệ tử hắn, từ nguồn gốc cho đến từng chi tiết đều hướng về Công Tôn Thanh Mộc.

Vì vậy, Tứ Chân Quân nghi ngờ rằng đệ tử của Công Tôn Thanh Mộc phản bội tiên cung là do hắn đứng sau chỉ đạo và sắp đặt!

Về phần Hồ Mỹ Nhân, Tứ Chân Quân đã công khai quá khứ của nàng trước khi vào tiên cung, đồng thời kết hợp với việc nàng trở thành đệ tử của Công Tôn Thanh Mộc. Dù mục đích cuối cùng chưa rõ, nhưng y khẳng định:

“Mục tiêu của yêu nữ này chính là Thiếu Chủ!”

Nàng tiếp cận Thiếu Chủ, nhằm tránh bị trục xuất và giành được thân phận. Tuy nhiên, theo hành tung của nàng, rõ ràng nàng không quen biết Công Tôn Thanh Mộc và càng không đủ tư cách để được hắn thu nhận làm đệ tử.

Tất cả những điều này chứng tỏ rằng, mục đích của nàng là mưu hại Thiếu Chủ!

Về phần Lý Thiên Kiêu, y cố tình giới thiệu Hồ Mỹ Nhân trước mặt Thiếu Chủ, dù biết rõ nàng sẽ thất bại nhưng vẫn đặt cược, mục đích là đưa Hồ Mỹ Nhân đến gần Thiếu Chủ.

Đây chính là đồng mưu!

Còn về Chung Trì, dù đã theo Thiếu Chủ nhiều năm và thể hiện lòng trung thành tuyệt đối, nhưng vì lý do nào đó không rõ, hắn cũng đã nảy sinh ý định mưu hại.

Bằng chứng là trong cơ thể hắn có độc, và chính hắn đã tự mình hạ độc!

Không ai tự hạ độc bản thân, vì thế Tứ Chân Quân nhận định rằng hắn muốn dùng chất độc trong người mình cùng bí pháp để ám hại Thiếu Chủ.

Những lời buộc tội của Tứ Chân Quân đã làm cả tiên cung chấn động.

Nhất thời, sự việc đã thu hút vô số ánh mắt dõi theo và chú ý.

Đây cũng là một dương mưu.

Bộc lộ tất cả, khiến ánh mắt của toàn bộ tiên cung đều tập trung về phía trật tự.

Sự quan sát của họ khiến mọi thứ phơi bày dưới ánh mặt trời, rõ ràng trước mắt bao người.

Như vậy, nếu những điều Tứ Chân Quân nói thực sự xảy ra, sẽ ngay lập tức bị phát hiện và trấn áp, hoàn thành trật tự.

Nếu cuối cùng không có chuyện gì xảy ra, Tứ Chân Quân chỉ cần đưa ra một lời xin lỗi, tất cả sẽ được hóa giải như một hiểu lầm, không gây ra sóng gió lớn trong dòng chảy lịch sử.

Dù sao, điều này cũng không ảnh hưởng đến hướng đi của lịch sử.

Nhưng với Tà Linh Tử và những kẻ liên quan, sự việc này chẳng khác gì một nhát kiếm chí mạng đâm thẳng vào họ, khiến họ khó lòng chống đỡ, cũng không thể ngăn cản.

Đặc biệt là Linh Hoàng Tiên Tử, con gái của Cửu Ngạn, ngay lập tức chú ý đến sự việc này và với lý do không thể bị nghi ngờ, nàng công khai tọa trấn tại Thiếu Cực Cung.

Như hành động “thanh quân trắc”, nàng trục xuất Hồ Mỹ Nhân ra khỏi Thiếu Cực Cung, khiến Chung Trì không còn cách nào khác phải tránh đi để chứng minh sự trong sạch của mình.

Trước khi rời đi, Chung Trì cúi chào lần cuối trước Hứa Thanh, người vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ.

Ký ức về khoảng thời gian đã qua khiến trong lòng hắn dậy sóng, và khi nhìn Thiếu Chủ trước mặt, một cảm giác luyến tiếc mơ hồ dâng lên.

Khoảng thời gian này, hắn sẽ không bao giờ quên.

Sau cái cúi chào ấy, hắn quyết định nói ra một điều.

“Thiếu Chủ, hôm qua ta đã có một giấc mơ kỳ lạ…”

“Ta mơ thấy vài ngày nữa, ngài và Thiếu Phu Nhân sẽ thành hôn.”

“Hôn lễ ấy vô cùng náo nhiệt, cả tiên cung tràn ngập niềm vui. Nhưng… ngay khoảnh khắc hai người chuẩn bị bái thiên địa, thì đại họa ập đến.”

“Lễ bái không thành… và thế giới chìm trong sắc máu.”

Chung Trì nói khẽ, sau đó lại cúi mình thêm một lần nữa rồi rời khỏi Thiếu Cực Cung.

Trong đại điện, Hứa Thanh dõi theo bóng dáng Chung Trì đang khuất dần, ánh mắt thoáng hiện lên một tia u ám.

Cuộc phản kích từ Tứ Chân Quân, với hắn, không hề gây bất ngờ.

Bởi lẽ, cuộc tranh đấu giữa trật tự và thay đổi chính là sự lựa chọn con đường của mỗi người. Hứa Thanh hiểu rõ rằng, lý do hắn giành chiến thắng trong những trận trước chính là nhờ ẩn mình hoàn toàn.

Chỉ khi lấy bóng tối đối kháng với ánh sáng mới có thể giành được thắng lợi tinh tế.

Nhờ vậy, sự chú ý của đối phương đều tập trung vào Tà Linh Tử và Hồ Mỹ Nhân.

Nhưng loại thắng lợi trong bóng tối này cuối cùng cũng chỉ là tạm thời, không thể định đoạt cục diện.

Dòng chảy của lịch sử không thay đổi quá nhiều, chỉ là những nhánh nhỏ không đáng kể.

Và ưu thế, thực ra vẫn luôn nằm trong tay đối phương. Chỉ là, do chuỗi hành động của hắn đã làm họ bối rối, khiến họ tạm thời lãng quên điều đó.

Nhưng cuối cùng, họ sẽ nhớ lại.

“Ta đang chờ đợi khoảnh khắc các ngươi nhận ra và tự mình hành động.”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Hắn đang bày ra một ván cờ lớn, một ván cờ về cách làm sao để khơi dậy bão tố.

Nhưng sức hắn không đủ, dù có thêm đồng minh cũng chưa đủ. Hắn cần phe trật tự phải tham gia vào.

Chỉ khi đó, thế cục mới được hình thành!

Bởi bất kỳ hành động nào của phe trật tự, dù rất nhỏ, cũng sẽ tạo ra gợn sóng. Và…

Đó chính là lúc gió nổi!

“Gió đã nổi rồi.”

Ngoài kia, bầu trời vang lên tiếng sấm rền rĩ, gió hóa thành bão, cuốn tung bụi đất, gào thét khắp bốn phương.

Ánh mắt Hứa Thanh bừng lên vẻ lạnh lùng sắc bén.

Chương 2581: Một Quân Cờ Hạ, Cả Bàn Sống Dậy (1)

Đêm nay, thiên cơ biến đổi khiến trời đất đổi sắc, gió thổi càng mạnh hơn, sấm sét vang rền từng đợt, thỉnh thoảng tia chớp xé toạc màn đêm.

Tiếng sấm vang động khắp trời, rền vang trên tiên cung, lọt vào tai bao tu sĩ, và chấn động cả tâm khảm Công Tôn Thanh Mộc trong Hình Lôi Cung.

Bên trong đại điện, ánh chớp lóe lên, thân ảnh Tứ Chân Quân từ hư vô bước ra.

Khoảnh khắc y xuất hiện, sát ý lạnh lẽo tỏa ra khắp nơi, khiến cả trong và ngoài đại điện lập tức chìm vào giá rét của mùa đông.

Tuyết hoa lả tả rơi, những tinh thể băng bắt đầu hình thành trong cơ thể Công Tôn Thanh Mộc, như muốn xuyên qua máu thịt, tiêu diệt cả ý thức của hắn.

“Là đi hay ở.”

“Là hoàn toàn đối đầu với ta, hay hóa giải hận thù từ đây.”

“Ngươi đã đạt được mục đích của mình, vậy sẽ chọn thế nào?”

Tứ Chân Quân cất giọng bình thản, mỗi lời nói như hóa thành một thanh kiếm băng giá, mang theo uy thế của trật tự, hiện lên xung quanh Công Tôn Thanh Mộc.

Những chuỗi xích băng vang lên tiếng loảng xoảng, quấn quanh đại điện, tạo thành một trận pháp huyền ảo, tỏa ra uy thế rực rỡ.

Công Tôn Thanh Mộc chầm chậm ngẩng đầu, nhìn về phía bóng dáng trước mặt, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà dị.

“Có phải lão đối thủ Chu Chính Lập đã nói gì đó với đại nhân không?”

“Quả nhiên, hắn là kẻ hiểu ta nhất. Thực ra, kể từ khi rời khỏi Thiếu Cực Cung, ta đã luôn chờ ngài đến.”

“Về lựa chọn của ta…”

Hắn giơ tay phải lên, lập tức một ngọc giản xuất hiện trong tay.

Đó là ngọc giản thân phận của Hồ Mỹ Nhân!

Ngay khi lấy ra, ánh mắt Công Tôn Thanh Mộc lóe lên tia âm u, bàn tay siết chặt.

“Rắc!”

Ngọc giản lập tức vỡ tan thành từng mảnh.

“Theo điều tra, Khâu Linh San mang dã tâm hiểm ác, trà trộn vào tiên cung để âm mưu bất chính. Ta đã sơ sót trong việc giám sát, nguyện tự phạt tạ lỗi. Về thân phận của ả, ta đã thu hồi. Sau này, sinh tử của ả do Tứ Chân Quân toàn quyền quyết định.”

Khâu Linh San chính là tên thật của Hồ Mỹ Nhân trong thời không này.

Với sự vỡ nát của ngọc giản, thân phận của nàng cũng bị tước bỏ.

Đây chính là đạo của Công Tôn Thanh Mộc.

Chữ “Phản” không chỉ phản bội tiên cung, mà còn có thể phản bội cả đồng minh.

Với hắn, phản bội ai cũng giống nhau.

Trong cuộc cờ của thời không này, mọi người đều đang tính toán lẫn nhau. Hồ Mỹ Nhân tính kế hắn, và hắn cũng tính kế nàng.

Khoảnh khắc hắn trao thân phận cho nàng, kết thành đồng minh, thì cơ hội phản bội cũng đã được gieo mầm. Đúng như hắn nói, hắn đã chờ Tứ Chân Quân đến.

Ngay sau đó, cái lạnh trong đại điện tan biến, băng kiếm tan rã, và các xích băng rút đi.

Tứ Chân Quân xoay người, bước ra ngoài.

Mục đích của y đã đạt được.

Nhưng ngay khi y bước qua ngưỡng cửa đại điện, Công Tôn Thanh Mộc đột nhiên cất tiếng.

"Đại nhân, ta và Chu Chính Lập đã đấu nhau nhiều năm. Hắn hiểu ta, và ta cũng hiểu hắn."

"Vì vậy, ta phải nhắc nhở ngài… người này, thiện ác khó lường, rất không đơn giản đâu."

Bên cửa điện, Tứ Chân Quân vẫn giữ vẻ mặt bình thản, đáp lại với giọng điệu thản nhiên.

"Trong hàng vạn người nổi bật như những vì sao, kẻ nào không trở thành bá chủ khi được thế giới bên ngoài mài giũa."

"Nên ta không nhìn tâm, mà chỉ nhìn hành động."

"Chỉ cần ta luôn là kẻ mạnh nhất, thì bất kể tâm tư thế nào, nghe lời là được. Nếu không nghe…"

"Giết."

Nói xong, bước chân Tứ Chân Quân tiếp tục hạ xuống, thân ảnh y biến mất theo một tia sét xé ngang bầu trời.

Bên trong đại điện, Công Tôn Thanh Mộc bật cười.

"Có vẻ như chuyến đi qua thế giới thứ tư này đã khiến vị Tinh Hoàn Tử từng sống tách biệt với thế gian nhận ra bản chất khó lường của những ngôi sao khác."

"Vậy nên, một kẻ kiêu ngạo như y, giờ đây trong lời nói cũng phải thêm vào hai chữ 'luôn mạnh nhất'."

"Thật thú vị, quá thú vị!"

Nụ cười của Công Tôn Thanh Mộc trở nên càng thêm tà dị, thậm chí phảng phất một chút điên cuồng.

Nhưng điều kỳ lạ là, tiếng cười ấy không phát ra từ miệng Công Tôn Thanh Mộc mà vang lên từ thanh tàn kiếm tà dị ẩn trong ý thức của hắn.

…

"Hai kẻ điên loạn, đều tự cho rằng đã nhìn thấu được điều gì đó, lại tưởng rằng có thể lợi dụng ta, nhưng chúng không hề hay biết vì sao trong tinh vực phía Đông này lại tồn tại tên tuổi của các ngôi sao ấy.”

“Tất cả đều sẽ trở thành quả đạo nuôi dưỡng trật tự của ta trong tương lai!”

Tứ Chân Quân ung dung xuất hiện trước một khu vườn bên ngoài Hình Lôi Cung.

Khu vườn này được Hình Lôi Cung sắp xếp cho các đệ tử của mình.

Hồ Mỹ Nhân, sau khi bị trục xuất khỏi Thiếu Cực Cung bởi Linh Hoàng Tiên Tử, hiện đang cư ngụ tại đây.

Ngay khi Tứ Chân Quân hiện thân, cánh cửa ngôi nhà trong vườn mở ra. Hồ Mỹ Nhân tựa vào khung cửa, vẫn giữ dáng vẻ lười nhác thường ngày, ánh mắt nhìn Tứ Chân Quân đầy thản nhiên.

“Sư tôn rẻ mạt của ta quả nhiên chẳng đáng tin cậy, thân phận ban cho nói tan là tan, bán đứng ta một cách triệt để.”

“Thế nào, lần này ngài đến là để giết ta và trục xuất ta chăng?”

Hồ Mỹ Nhân khẽ cười.

“Tứ Chân Quân đúng là cao tay. Nói cho cùng, giờ không còn thân phận, ta trở thành kẻ dư thừa trong tiên cung này. Ngay cả khi bị giết, cũng chẳng gây nên gợn sóng gì, vì trong lịch sử này, vốn dĩ ta không nên còn ở đây.”

“Vậy thì, ra tay đi. Ta đã hoàn thành mục đích của mình rồi, giờ rời đi cũng được thôi.”

Hồ Mỹ Nhân mỉm cười, như thể sự xuất hiện của Tứ Chân Quân đã nằm trong dự đoán của nàng.

Nhưng Tứ Chân Quân không ra tay. Y bước lên một bước, bình thản nói:

“Ngươi nói đúng. Nhưng nếu ngươi đã hoàn thành mục đích, tại sao trước đó không rời đi?”

“Ta nghĩ, ngươi vẫn còn mục đích khác.”

Tứ Chân Quân lại bước thêm một bước nữa.

“Hoặc ngươi cũng đã phát hiện ra mình không thể rời khỏi đây.”

Vừa nói, y vừa tiến vào sân, dừng lại ở khoảng cách hai trượng trước mặt Hồ Mỹ Nhân.

Hồ Mỹ Nhân vẫn giữ nụ cười như thường, nhưng trong lòng đã dấy lên cảm giác nguy cơ. Nàng nhận ra rằng, kể từ khi Tứ Chân Quân phơi bày mọi chuyện, ý thức của nàng và thân xác này đã không thể tự tách rời như trước.

Như thể có một sức mạnh vô hình bao trùm, ngăn cản nàng rời khỏi thế giới này theo ý mình.

Nhưng với tâm cơ của mình, Hồ Mỹ Nhân không để lộ ra điều gì. Nàng vừa định mở lời thì Tứ Chân Quân đã khẽ nói:

“Ta nói đúng không, thần linh chưa biết tên?”

Lời này như sấm nổ vang, khiến tâm thần Hồ Mỹ Nhân chấn động.

Nàng đã rất cẩn trọng, dùng bí pháp để che giấu thân phận thần linh của mình, bởi nàng đã đạt đến cảnh giới nửa bước Thần Đài. Qua mọi sự việc sau đó, có vẻ như đối phương thật sự không phát hiện ra.

Nhưng giờ đây…

“Nếu là người khác, họ sẽ không nhận ra. Nhưng ngươi có biết vì sao Tinh Hoàn Tháp ở miền Đông này lại mang tên ‘Tinh Hoàn’ không? … Ngươi thực sự nghĩ rằng sau khi đối mặt với ta, ta không thể nhận ra khí tức thần linh mà ngươi cố giấu sao?”

Tứ Chân Quân bình thản nói.

“Trước đây ta chưa nói gì, vì ta muốn xem sau lưng ngươi còn có ai khác không.”

Nói đoạn, y phất tay, một lệnh bài bạc hiện ra. Trên lệnh bài khắc rõ cái tên “Khâu Linh San”.

“Đây là Lệnh Phong Thần, từ xưa đến nay dùng để phong ấn thần linh, và tiên cung đương nhiên cũng có loại lệnh này.”

“Với lệnh này, ý thức của ngươi muốn rời đi, ta không cho phép!”

Chương 2582: Một Quân Cờ Hạ, Cả Bàn Sống Dậy (2)

Tứ Chân Quân khẽ búng lệnh bài.

Ngay lập tức, một luồng sức mạnh phong ấn chuyên dành cho thần linh bùng nổ, bao trùm khắp nơi, khiến cơ thể Hồ Mỹ Nhân run lên, hơi thở trở nên gấp gáp.

“Ngươi tạm thời ở lại đây đi.”

“Để xem đêm nay, liệu có ai đứng sau lưng ngươi sẽ đến cứu không. Nếu đến lúc trời sáng vẫn không có ai xuất hiện…”

“Ngươi xem thử, ta có thể lợi dụng Lệnh Phong Thần này, tác động lên bản thể của ngươi không.”

“Vậy nên, ngươi có thể bắt đầu truyền âm ra ngoài cầu cứu rồi.”

Tứ Chân Quân khẽ mỉm cười, ngồi xuống xếp bằng, chờ đợi đến bình minh.

Bên cạnh y, cơ thể Hồ Mỹ Nhân càng lúc càng run rẩy. Sức mạnh phong thần áp chế khiến đôi mắt nàng dần đỏ ngầu, cố gắng hết sức để chống cự.

…

Đêm nay, gió mỗi lúc một mạnh hơn.

Cơn gió thổi qua tiên cung, cuộn vào Thiếu Cực Cung, làm tung bay mái tóc dài của Hứa Thanh.

Trong cơn gió lớn, Hứa Thanh từng bước tiến lên.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là Tứ Chân Quân phơi bày tất cả mọi thứ.

Sau đó, Hồ Mỹ Nhân bị trục xuất khỏi Thiếu Cực Cung và trước khi rời đi, nàng đã báo với hắn rằng ý thức của mình đột nhiên không thể tách khỏi thân thể.

Tiếp theo là Chung Trì lánh đi để tránh hiềm nghi.

Cuối cùng là sự xuất hiện của Linh Hoàng Tiên Tử, con gái Cửu Ngạn, người đã vào cung và chiếm vị trí quan trọng.

Nếu đây là một ván cờ, thì đối phương đã hạ nhiều nước cờ liên tiếp, khiến con rồng lớn của Hứa Thanh bị vây hãm, không thể thoát ra và chỉ còn chờ bị nuốt chửng từng chút một.

“Nhưng chính những nước cờ ấy… đã giúp ta nhìn rõ tất cả!”

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt hướng về khu vực lò kiếm, rồi thu lại ánh nhìn, chuyển về nơi Hồ Mỹ Nhân đang ở.

“Còn ván cờ này…”

“Có một nước cờ, nếu đi đúng, sẽ khiến cả bàn cờ sống lại.”

Hứa Thanh hạ bước, thân ảnh chớp mắt biến mất. Khi xuất hiện trở lại, hắn không rời khỏi Thiếu Cực Cung mà đã hiện diện trước một đại điện khác – nơi Linh Hoàng Tiên Tử cư ngụ sau khi vào cung.

Khi Hứa Thanh bước vào, những thị vệ mặc giáp đen của Linh Hoàng Tiên Tử lập tức tập trung khí thế, bao vây lấy hắn.

“Rút lui.”

Hứa Thanh bình thản ra lệnh.

Uy thế của Thiếu Chủ lan tỏa cùng lời nói, áp chế tất cả.

Những luồng khí tức đành phải lùi xuống, nhường đường cho Hứa Thanh bước thẳng vào điện, để gió và mưa theo hắn tràn vào.

Bên trong, Linh Hoàng Tiên Tử đang ngồi xếp bằng. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng nàng bỗng nhiên dấy lên một cơn chấn động, nhưng nàng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, chủ động cất tiếng:

“Sao vậy, sau khi đuổi Hồ Mỹ Nhân của ngươi đi, giờ ngươi đến đây chất vấn ta à?”

Hứa Thanh lờ đi lời nàng, bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời. Một lúc sau, hắn cất tiếng.

“Trước khi rời đi, Chung Trì nói với ta một vài điều. Hắn bảo rằng mình đã có một giấc mơ. Trong mơ, hôn lễ của chúng ta không thành, và đại họa đã ập xuống, biến tất cả thành biển máu.”

“Tên đó ăn nói bậy bạ, đáng chết!” Linh Hoàng Tiên Tử hừ lạnh.

“Nói đến lời bậy, ta lại nhớ tới những tin đồn gần đây, rằng trong cung có không ít người đến từ bên ngoài. Vậy còn ngươi… có phải là một trong số họ không?” Hứa Thanh hỏi, vẫn quay lưng về phía Linh Hoàng, giọng bình thản.

“Hôm nay ngươi nói năng lạ lùng thật.” Linh Hoàng Tiên Tử khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên sự bất an.

Hứa Thanh khẽ cười, vẫn không quay lại, nhưng những lời tiếp theo của hắn vang lên như tiếng sấm, khiến tâm thần Linh Hoàng Tiên Tử chấn động mạnh.

“Ta không quan tâm ngươi có phải là Viễn Sơn Tố hay không. Mục đích của ngươi chẳng qua là muốn dính líu đến ta, để nhờ đó trở thành một nửa chủ nhân của tiên cung trong hiện thực mà thôi.”

“Vậy… ngươi mong hôn lễ này thành hay không thành?”

Hứa Thanh vừa nói vừa quay lại, ánh mắt lóe lên tia sáng sắc bén, chiếu thẳng vào mắt Linh Hoàng Tiên Tử.

Ánh nhìn ấy như chứa đựng tia chớp, xuyên thấu tâm can nàng, nhìn thấu toàn bộ suy nghĩ của nàng.

Những lời hắn nói như hàng vạn tiếng sét, rền vang trong tâm trí Linh Hoàng Tiên Tử, khiến nàng không thể giữ vững sự bình thản.

Linh Hoàng toàn thân chấn động, giật mình đứng bật dậy, theo bản năng lùi lại vài bước, trong lòng vang lên những tiếng sấm rền như nổ tung.

Hơi thở của nàng lập tức trở nên dồn dập, ý thức bị cuốn vào cơn sóng dữ, cả người như hóa đá, nhìn Hứa Thanh với ánh mắt hoang mang tột độ, tựa như gặp phải quỷ.

Bên trong cơ thể nàng, mọi thứ đang sôi trào đến cực hạn.

Da đầu nàng tê dại!

“Ngươi… ngươi rốt cuộc là ai?”

Linh Hoàng kinh hãi thốt lên.

Nàng không tài nào tưởng tượng nổi rằng Thiếu Chủ trước mặt lại có thể nói ra toàn bộ sự thật, thậm chí còn gọi đúng tên thật của nàng!

Tất cả những điều này đã quá rõ ràng.

Hắn chính là một ngoại lai giả!

Thiếu Chủ Cực Quang lại là kẻ ngoại lai!

Trong thoáng chốc, cảm giác không thực tế ập đến, nhấn chìm Linh Hoàng như những đợt sóng triều.

Điều này đã lật đổ hoàn toàn mọi nhận thức của nàng, vượt xa khỏi những gì nàng có thể tưởng tượng, thậm chí còn ngoài cả phạm vi của một tiếng sét trời giáng, nhưng sự thật lại đang phơi bày ngay trước mắt.

“Ngươi…”

Khuôn mặt Linh Hoàng tái nhợt, suy nghĩ hỗn loạn đến mức không còn biết phải nói gì, dù nàng cố mở miệng, nhưng lại chẳng biết nên nói ra điều gì.

Hứa Thanh vẫn giữ vẻ bình thản như trước, nhìn nàng không chút biến sắc.

“Ta nghĩ, ngươi hẳn sẽ muốn hôn lễ này thành công, vì như vậy mục đích của ngươi sẽ hoàn thành thuận lợi hơn.”

“Vậy nên, hãy hợp tác với ta. Ta sẽ giúp ngươi làm cho hôn lễ này thành công.”

“Nếu không hợp tác, ta sẽ công khai từ chối hôn lễ này trước mặt mọi người, và như thế sẽ làm lịch sử thay đổi, tạo ra sóng gió lớn.”

“Trước khi ta bước ra khỏi điện này, hãy cho ta câu trả lời của ngươi.”

Nói xong, Hứa Thanh quay người, từng bước tiến về phía cửa điện.

Mỗi bước đi của hắn khiến khoảng cách đến cửa điện ngày càng gần.

Phía sau, hơi thở của Linh Hoàng vẫn không thể bình ổn. Nàng nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh, trong lòng dâng lên sự chấn động dữ dội.

Cho đến khi hắn gần bước ra khỏi cửa, nàng mới thở ra một hơi dài, vẻ mặt phức tạp.

“Hợp tác!”

Nàng không thể, cũng không dám từ chối.

Bởi lẽ, mọi mục đích của nàng suy cho cùng đều dựa vào Thiếu Chủ.

Thiếu Chủ mới chính là nguồn cội.

Vì vậy, từ đầu đến cuối, nàng chưa bao giờ thật sự là đồng minh của Tứ Chân Quân.

Chỉ cần một lời từ Thiếu Chủ, nàng phải nghe theo, và không còn lựa chọn nào khác.

Nghe thấy câu trả lời của Linh Hoàng, Hứa Thanh đứng bên cửa điện, trong lòng vẫn lặng như nước.

Hắn biết rõ rằng, sau khi lộ diện thân phận, đối phương đã không còn con đường nào khác để chọn.

Mục đích của nàng đã quyết định lập trường của nàng.

Hắn bình thản nói:

“Rất tốt. Đêm nay, bất kể thế nào, ngươi phải bảo vệ được Hồ Mỹ Nhân.”

Dứt lời, Hứa Thanh bước ra khỏi đại điện, ánh mắt hướng về nơi Hồ Mỹ Nhân đang ở, trong lòng lẩm bẩm.

“Tứ sư huynh, nếu huynh đã muốn quyết chiến, vậy đêm nay, ta sẽ cho huynh một trận quyết chiến!”

Gió lớn nổi lên, gào thét khắp bầu trời, che khuất cả nhật nguyệt.

Chương 2583: Không che giấu nữa, ngả bài (1)

Gió lớn gào thét, cuốn qua Tiên Cung.

Trong đêm tối, tiếng sấm vang rền, ánh chớp lóe lên, thân ảnh của Hứa Thanh di chuyển giữa cơn bão.

Thiên cơ hỗn loạn, nhưng tâm hắn không hề dao động.

Bầu trời biến sắc, nhưng thần thái của hắn bất biến.

Mọi chuyện trong đêm nay gần như đã sáng tỏ, Cửu Ngạn Chi Nữ biến hóa thành một quân cờ, chính là hồi kèn lật ngược tình thế của Hứa Thanh trong đêm nay, nhưng sau khi tiếng kèn này vang lên, hắn vẫn còn cần một cây trường mâu.

Thế nên, thân ảnh của hắn xuất hiện bên ngoài quần điện Cực Quang ngay chính giữa Tiên Cung, mặc cho thần niệm đáng sợ của những kẻ quanh đó dò xét, tốc độ của hắn không hề giảm bớt, trực tiếp băng qua quảng trường, dừng chân ... trước Cực Quang Đại Điện.

Nơi đây mưa gió càng mạnh, mưa như trút nước, tung bay trong gió, rửa sạch hư vô, rửa sạch lớp đá xanh trên nền đất.

Nước văng tung tóe vô tận.

Giữa tiếng sấm chớp, Hứa Thanh cúi đầu, bái đại điện, cao giọng lên tiếng.

“Phụ Tôn!”

“Đêm nay nhi tử có vài việc cần làm.”

“Xin mượn hôn thư dùng một chút!”

Sấm sét rền vang, nhưng không thể át đi tiếng nói của Hứa Thanh.

Sau một thời gian quan sát và phán đoán, lúc này hắn có sự tự tin rất lớn rằng yêu cầu của mình có thể được đáp ứng.

Bởi vì hôn thư vốn thuộc về Thiếu Chủ!

Ngoài ra, cho dù ban đầu hắn còn có chút chần chừ trong lòng, nhưng sau quãng thời gian trải nghiệm này, hắn không tin rằng ... những chuyện xảy ra trong Tiên Cung, những việc liên quan đến ngoại lai giả, chủ nhân của Cực Quang Tiên Cung sẽ không biết rõ!

Dù lịch sử này chỉ là một mảnh gương phản chiếu trong thời không, nhưng… trong thời không này, những tồn tại ấy đều có vị cách vô cùng cao quý, nên Hứa Thanh không tin rằng các trưởng lão trong Tiên Cung lại không phát hiện ra điều bất thường!

Thế nhưng, từ đầu đến cuối, bọn hắn lại chọn cách im lặng.

Không can thiệp!

Dù là thuận theo trật tự hay làm trái nó, bọn hắn cũng không giúp đỡ hay ngăn cản.

Mà sự im lặng, ở một mức độ nào đó, chính là sự đồng thuận!

Đồng thuận cho mọi hành động diễn ra!

Chính vì vậy, sau khi tổng hợp sự quan sát và phán đoán qua thời gian, Hứa Thanh mới có hành động này đêm nay!

Ngay lúc này, giọng của hắn truyền vào đại điện, vang lên bên trong thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Thân ảnh ấy chậm rãi mở mắt, mắt trái tối đen, mắt phải sáng rực, chăm chú nhìn ra ngoài.

Một lát sau, mưa gió ngừng lại, tiếng sấm cũng lặng đi, vạn vật như đông cứng, một luồng kim quang từ phía dưới Cực Quang Đại Điện từ từ bay lên, trôi nổi trước mặt Hứa Thanh.

Đó là một mảnh sắt vàng, bên trên viết hôn ước.

Chính là hôn thư của Thiếu Chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử.

Cùng với hôn thư, từ bên trong đại điện, vang lên giọng điệu bình thản của Cực Quang Tiên Chủ.

“Chuyện con muốn xử lý, vì một số lý do, phụ thân không thể giúp con.”

"Con tự mình xử lý đi."

"Kết thúc về sau, nhớ rõ về sớm một chút nghỉ ngơi."

Hứa Thanh cúi đầu, chốc lát sau đáp lại một tiếng.

Sau đó, hắn cầm lấy hôn thư, quay người rời đi.

Mưa lớn ở phía sau, cơn bão ở phía trước.

Cơn mưa gió đêm nay, khi Hứa Thanh rời đi, càng thêm dữ dội, cho đến khi sấm chớp lần thứ ba rền vang, bóng dáng của Hứa Thanh đã xuất hiện bên ngoài học đường của Tiên Cung!

Đối với học đường, nhờ vào ký ức của Thiếu Chủ, Hứa Thanh không hề xa lạ.

Trong ký ức, học đường chủ yếu là các ngôi nhà bằng tiên mộc, mái lợp ngói xanh, xung quanh là những cây tiên thụ, khung cảnh thanh tĩnh, thỉnh thoảng còn có cầu nhỏ nước chảy, tạo nên một không gian học tập yên bình.

Thế nhưng trong màn đêm lúc này, dưới cơn mưa gió, cảnh sắc lại mang một vẻ khác.

Cây cối rung lắc dữ dội, dòng nước biến mất, cầu nhỏ mờ mờ trong màn mưa, còn nhà cửa phát ra ánh sáng dịu nhẹ, như thể cách biệt với thế gian.

Chăm chú nhìn vào học đường, Hứa Thanh tiến một bước đi tới.

Bước vào màn sương mờ, bước vào ánh sáng dịu dàng, và tất cả những cấm chế nơi này, đối với hắn mà nói, đều không tồn tại.

Với thân phận Thiếu Chủ, trong Tiên Cung chỉ có một số ít khu vực là hắn không thể bước vào, nhưng học đường không nằm trong số đó.

Vì vậy, trong bước chân ấy, rất nhanh Hứa Thanh đã đến trước một dãy phòng kín, dừng lại ở cửa phòng số ba mươi bảy.

Dãy phòng này là nơi đóng cửa bế quan dành riêng cho học trò, cũng là chỗ phạt diện bích khi bị tiên sư trách phạt.

Do đó mà có uy lực của Tiên Cung, không thể dùng sức mạnh mà phá mở.

Và bên trong phòng số ba mươi bảy, có một bóng người, đang ngồi xếp bằng trong bóng tối.

Khoảnh khắc Hứa Thanh xuất hiện, người kia dường như nhận ra điều gì, mở bừng mắt, quay đầu nhìn ra ngoài, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Ngươi..."

Hầu như ngay khi lời của hắn vang lên, một tia chớp lướt qua, chiếu sáng mặt đất trong khoảnh khắc, cũng soi sáng hai người đứng ở hai bên cửa, với sắc thái khác biệt.

Bên ngoài cửa, là Hứa Thanh.

Bên trong cửa, là Lý Thiên Kiêu.

"Thiếu Chủ!"

Lý Thiên Kiêu chớp mắt, bày ra một vẻ mặt cay đắng.

Khoảng thời gian này, trong lòng hắn tràn ngập lo lắng, đối với vị Đệ Tứ Chân Quân thì càng thêm oán hận.

Sự ngăn trở của đối phương khiến hắn thất bại trong việc tiếp cận Thiếu Chủ, mà vốn dĩ theo kế hoạch, tiếp cận Thiếu Chủ chỉ là bước đầu, sau đó hắn cần phải quan sát kỹ mọi động thái của Thiếu Chủ, từ đó nhìn thấu lịch sử chân thực.

Đó là Hiến của hắn.

Hiến của hắn là sương mù, loại sương này quỷ dị, không phải thứ bình thường, mà đến từ lịch sử.

Sương mù của lịch sử chính là bản chất của Hiến hắn.

Càng nhìn thấu lịch sử, càng có thể xua tan sương mù, mà những sương mù đã bị xua tan sẽ bị Hiến của hắn hấp thu, trở thành tự thân chi luật.

Thế nhưng đáng tiếc, chỉ mới là bước đầu, hắn đã bị kìm hãm.

Giờ đây chỉ có thể bất lực bị phong ấn tại nơi này, chờ đợi kết thúc.

Hắn có thể sớm rời đi, nhưng lại không cam lòng.

Chương 2584: Không che giấu nữa, ngả bài (2)

Thế nên lúc này nhìn thấy bóng dáng của Thiếu Chủ, tiếng nói cay đắng từ hắn vang lên.

“Thiếu Chủ, cũng không phải là ta không đến Vạn Thú Viên, mà là do Lý mỗ bị người tính kế, chịu phạt ở đây…”

“Lý Thiên Kiêu.”

Hứa Thanh hờ hững mở lời, cắt ngang lời nói của đối phương.

Hắn không có thời gian nghe những lời biện bạch của đối phương, vừa mở lời đã như lưỡi kiếm sắc bén, đâm thẳng vào nội tâm của Lý Thiên Kiêu.

“Trước đây ngươi muốn tạo sóng gió trong thời không để tiếp cận ta, cố gắng ngăn trở bản thân không bế quan, thoát khỏi quỹ đạo lịch sử đã định sẵn, đó chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của ngươi phải không?”

“Nhưng ta không quan tâm ngươi là ai, có mục đích gì.”

“Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi muốn thành công không, ngươi muốn ra ngoài hay không?”

Giọng nói bình thản của Hứa Thanh vang lên trong tai Lý Thiên Kiêu, trong chớp mắt đã vượt qua cả tiếng sấm ngoài kia, khiến tâm thần hắn vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Đôi mắt hắn co rút lại, vẻ cay đắng trước đó lập tức tan biến hoàn toàn, thay vào đó là sự kinh ngạc không thể tin nổi.

“Ngươi là ai!”

Lý Thiên Kiêu hít sâu một hơi, cố gắng giữ mình bình tĩnh, chăm chú nhìn Hứa Thanh, trầm giọng nói.

Hứa Thanh không trả lời, mà quay lưng đi ra ngoài, đồng thời vung tay lên, cánh cửa ngăn cản Lý Thiên Kiêu không thể ra ngoài, lặng lẽ mở ra.

Gió mưa ùa vào, mang theo bóng dáng của Hứa Thanh dần xa đi cùng tiếng nói truyền lại.

“Dù ngươi có mục đích gì trong tầng thế giới thứ tư này, ta có thể cho ngươi thành công, cũng có thể khiến ngươi thất bại.”

“Bây giờ, ta muốn ngươi làm một việc.”

“Đi ám sát Đệ Tứ Chân Quân, và khiến đối phương tự tay chặt đứt một cánh tay của ngươi.”

Hứa Thanh rời đi.

Tiếng sấm vang lên, trong phòng số ba mươi bảy, Lý Thiên Kiêu im lặng.

Một hồi lâu, hắn từ từ ngẩng đầu, trong lòng vẫn gợn sóng mạnh mẽ, bởi sự thật rằng Thiếu Chủ chính là ngoại lai giả, điều này không chỉ khiến hắn kinh hoàng mà còn dâng lên cảm giác bất lực tràn ngập.

Ý tứ uy hiếp trong lời nói của đối phương, nếu là từ miệng kẻ khác thốt ra, thì là chỉ là lời uy hiếp, chưa chắc thực hiện được.

Nhưng khi phát ra từ miệng Thiếu Chủ…

“Cũng chỉ có thể tin tưởng thôi…”

Lý Thiên Kiêu hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng, bước chân tiến tới, bước qua cánh cửa rộng mở!

Thời không, dậy sóng!

Một người trong lịch sử lẽ ra phải bế quan cho đến khi họa kiếp giáng xuống, và chết tại nơi bế quan.

Đã trở thành thân tín của Thiếu Chủ.

Lại trở thành người trông coi Vạn Thú Viên.

Cũng không còn bế quan, thậm chí còn âm mưu thực hiện ám sát Đệ Tứ Chân Quân.

Lại bị Đệ Tứ Chân Quân chặt đứt một cánh tay.

Sóng gió như vậy sẽ hoàn toàn thay đổi quỹ đạo lịch sử của nhân vật này.

“Đây là đêm nay, là gợn sóng đầu tiên!”

“Kế tiếp, sẽ đến Lý Mộng Thổ.”

Trong màn đêm, giữa cơn mưa gió, thân ảnh của Hứa Thanh tiếp tục tiến về phía trước, rời khỏi học đường, khi xuất hiện đã đứng trước cửa cư ngụ của Chung Trì.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hình Lôi Cung, trong tiểu viện của Hồ Mỹ Nhân.

Hồ Mỹ Nhân toàn thân run rẩy, đôi mắt ngập tràn tia máu, áp chế từ Lạc Thần Lệnh khiến nàng cảm nhận được lực lượng đáng sợ.

Lệnh này có thể trở thành vật chuyên dùng để trấn áp Thần Linh của Đệ Ngũ Tinh Hoàn, bên trong ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng.

Dù nàng tiến gần đến Thần Đài vô hạn, nhưng dưới Lạc Thần Lệnh, thần hồn cũng rung chuyển.

Nàng thậm chí còn cảm nhận được lực lượng của Lạc Thần Lệnh này có thể tác động lên bản thể của mình.

Mà phía trước nàng, Đệ Tứ Chân Quân thần sắc điềm tĩnh, ngồi xếp bằng.

Lạnh lùng nhìn Hồ Mỹ Nhân đang giãy giụa, Chân Quân nhàn nhạt mở miệng.

“Đêm nay đã qua hơn một nửa, ta rất hiếu kì, sau lưng của ngươi phải chăng thật tồn tại một cái ta suy đoán người… Hả?”

Hắn chưa kịp nói xong, ánh mắt đột nhiên lóe lên, nhìn về phía học đường.

Sự hỗn loạn trật tự nơi đó thu hút ánh nhìn của hắn, nhưng hắn chỉ dừng lại một chút rồi thu hồi lại, nhìn về… phía cổng tiểu viện.

Lôi Đình tại thương khung oanh minh, Cửu Ngạn chi nữ loan giá, tại phong lôi bên trong đi đến.

Ngay khi xuất hiện, Linh Hoàng Tiên Tử bên trong kiệu mặt mày khó coi bước ra, hiện thân vừa xong, không đợi Đệ Tứ Chân Quân mở lời, nàng đã lên tiếng trước.

“Chân Quân, ngài đối xử với sư tỷ của ta như vậy, là có ý gì!”

Lời nàng vừa dứt, hộ vệ mặc giáp đen phía sau đã tiến vào tiểu viện, bao trùm bốn phía.

Đệ Tứ Chân Quân lộ vẻ kỳ lạ, trong lòng hiếm khi xuất hiện cảm giác bất ngờ.

“Ta rất bất ngờ, người đến lại là ngươi.”

Linh Hoàng mắt lộ sát khí, dõng dạc đáp lời.

“Hồ Mỹ Nhân, là đồ đệ của sư tôn ta, cũng là sư tỷ của ta, nàng gặp nạn, tất nhiên ta phải tới!”

“Thân phận này, định từ khi nào?” Đệ Tứ Chân Quân chậm rãi hỏi lại.

Hắn lợi dụng sự phản bội của Tà Linh Tử, phá tan thân phận của Hồ Mỹ Nhân, nhưng giờ đây lại bị Linh Hoàng đến trao thân phận mới.

“Đã định từ lâu rồi, ngài không tin thì có thể đi hỏi phụ thân ta, hơn nữa, ta đã nói là thì chính là.”

Linh Hoàng bước lên một bước, đi tới trước mặt Hồ Mỹ Nhân, vung tay, giúp nàng gỡ bỏ một phần áp chế của Lạc Thần Lệnh.

Hồ Mỹ Nhân thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười.

“Chủ nhân, nô gia suýt nữa thì nghĩ rằng người thật sự không cứu rồi.”

Linh Hoàng ngạo nghễ, không để ý tới nàng.

Nhìn tất cả những điều này, Đệ Tứ Chân Quân trầm mặc, cuối cùng lại bật cười, nhìn Linh Hoàng với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Không ngờ, thật sự không ngờ, người đến cứu nàng lại là ngươi!”

“Nhưng sự xuất hiện của ngươi cũng khiến ta nhìn rõ được mọi bí ẩn trong chuyện này.”

“Hoặc ngươi chính là kẻ đứng sau mà ta vẫn chờ đợi, nếu không phải ngươi, thì ta cũng đã đại khái đoán ra được ai là người đứng sau thật sự.”

"Ngoài ý liệu, ngoài ý liệu..."

"Thân phận không thể có được, vậy mà lại có thể thu hoạch được..."

Đệ Tứ Chân Quân chậm rãi đứng người lên, trong mắt mang theo hoảng hốt chi ý, khàn khàn thì thào.

Chương 2585: Uy Thế của Thiếu Chủ (1)

Đáp án, vốn chỉ cách một màn sương.

Sự xuất hiện của Linh Hoàng Tiên Tử khiến cơn gió nổi lên, làm lớp sương ấy cuộn trào, và mọi thứ trở nên rõ ràng một cách tự nhiên.

Nhưng màn sương chưa hoàn toàn tan biến, khiến mọi thứ nhìn vẫn như hoa trong sương, khó thấy rõ.

Dù biết đó là hoa, nhưng vì liên quan đến pháp tắc của bản thân, nên vẫn còn chút hy vọng mỏng manh.

Đó là bản tính con người.

Tinh Hoàn Tử cũng không ngoại lệ.

Chính điều đó khiến y thoáng thất thần, giọng nói trở nên khàn đặc.

Y cũng hiểu rõ rằng, nếu sự thật đúng như những gì mình thấy lúc này, thì trong cuộc tranh đấu này, y không có cơ hội chiến thắng.

Y biết rằng việc đối phương công khai mọi lá bài đêm nay đã đánh dấu sự khởi đầu của trận quyết chiến.

“Không thể thắng, nhưng ta có khả năng… không thua!”

Ánh mắt Tứ Chân Quân lóe lên tia u ám, sát ý trong lòng sôi sục. Y không bận tâm đến Linh Hoàng Tiên Tử hay Hồ Mỹ Nhân nữa.

Với y, cả hai người này giờ đã không còn quan trọng.

Giờ đây, thời gian mới là yếu tố then chốt đối với Tứ Chân Quân. Y không thể lãng phí thời gian quý giá cho những chuyện không cần thiết.

Ánh mắt Hồ Mỹ Nhân ngưng lại, muốn ngăn cản nhưng áp lực từ Lệnh Phong Thần buộc nàng phải dừng bước. Nàng quay sang nhìn Linh Hoàng Tiên Tử.

“Sư muội, có vẻ như y đang rất vội. Hay chúng ta cản y lại?”

Linh Hoàng Tiên Tử thoáng lưỡng lự, đôi mắt lóe lên suy tư, nhưng cuối cùng nàng cũng không ra tay ngăn cản.

“Nhiệm vụ của ta chỉ là bảo vệ Hồ Mỹ Nhân.”

Nàng nheo mắt, để Tứ Chân Quân rời khỏi sân và biến mất trong cơn mưa gió cuồng nộ.

Sấm sét vang rền, tiếng sấm dội khắp nơi.

…

Ầm ầm ầm!

Hứa Thanh xuất hiện trước nơi ở của Chung Trì, tiếng sấm chớp vang dội bên tai khi hắn bước vào.

Khoảnh khắc đó, không gian nơi ở của Chung Trì trở nên mơ hồ. Các trận pháp và cấm chế bao quanh đủ để ngăn người khác, nhưng lại không thể ngăn bước Hứa Thanh.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện, đứng trước mặt Chung Trì đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa.

Ánh chớp từ bên ngoài lóe lên, soi rõ đôi mắt vừa mở ra đầy kinh ngạc của Chung Trì.

“Thiếu Chủ?”

Sự xuất hiện của Hứa Thanh khiến Chung Trì bất ngờ. Bản năng thúc đẩy hắn đứng dậy hành lễ, nhưng một luồng lực nhẹ nhàng từ Hứa Thanh khiến hắn không thể cúi người.

Trong lúc đang kinh ngạc, Hứa Thanh bước đến bên cửa sổ, lắng nghe tiếng mưa gió và sấm sét bên ngoài, gương mặt vẫn bình thản như trước, khẽ lên tiếng:

“Lý Mộng Thổ!”

Ba chữ này vừa thoát ra khỏi miệng Hứa Thanh thì tiếng sấm ngoài trời vang lên dữ dội nhất, tựa như nổ tung trong lòng Chung Trì.

Tiếng sấm như chấn động tâm thần hắn, khiến đầu óc hắn quay cuồng.

Mặt hắn tái đi, sóng lòng dậy lên cuồn cuộn. Chung Trì vừa định mở miệng nói thì giọng nói của Hứa Thanh lại vang lên như sấm rền.

“Mục đích của ngươi, ta đã nhìn thấu.”

“Ngươi dùng pháp tắc của mình, ngấm ngầm xâm nhập và đầu độc thân thể này, hòng giết chết nó.”

“Nhưng vì ý thức của ngươi giáng lâm, còn thân thể này cũng không tầm thường, nên việc đạt điều kiện để giết nó sớm là rất khó. Do đó, ngươi muốn mượn sức mạnh của những biến cố lịch sử, kích hoạt độc của mình tại thời điểm quan trọng.”

“Ngươi muốn thay đổi kết cục của người này từ cái chết tất yếu trong đại họa, thành bị độc của ngươi giết chết.”

“Bằng cách đó, độc của ngươi sẽ có được ý nghĩa lịch sử, trở thành vũ khí để đấu với sư tôn của ngươi trong tương lai.”

“Nếu lịch sử thành sự thật, độc của ngươi sẽ có nền tảng vững chắc. Còn nếu lịch sử chỉ là ảo ảnh, thì đó cũng là cơ sở giúp ngươi củng cố tâm cảnh.”

“Một kế hoạch thật khéo léo!”

Hứa Thanh quay đầu lại, ánh mắt bình thản nhìn thẳng vào Chung Trì.

Những lời của Hứa Thanh vang lên như tiếng sấm rền trong tâm trí của Chung Trì, khiến sự chấn động trong lòng hắn không ngừng dâng lên, cuối cùng đạt tới đỉnh điểm, trở thành âm thanh chói tai như nổ tung cả trời đất.

Hơi thở của Chung Trì trở nên dồn dập, ánh mắt thoáng chốc thay đổi, từ vẻ cung kính chuyển sang sắc bén.

Nhưng sâu trong ánh mắt ấy vẫn lộ rõ sự hoang mang và không thể tin nổi.

Giống như Linh Hoàng Tiên Tử và Lý Thiên Kiêu, Chung Trì cảm nhận được suy nghĩ của mình như trùng khớp với Tứ Chân Quân:

Làm sao có thể chấp nhận được rằng một người không thể bị thay thế lại có thể bị thay thế như vậy…

Sự kinh ngạc cùng mơ hồ khiến hắn rơi vào trạng thái lưỡng lự.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, uy thế của độc pháp từ cơ thể hắn bùng lên mạnh mẽ. Chung Trì nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, cố gắng kiềm chế cảm xúc hỗn loạn và ép bản thân giữ bình tĩnh.

Suy nghĩ chạy đua trong đầu hắn, và hắn khẽ cất tiếng:

"Ngươi là ai?"

"Khi ta gọi ra tên ngươi, lẽ ra ngươi đã đoán ra rồi."

Hứa Thanh đáp lại bằng giọng điệu điềm tĩnh.

Chung Trì im lặng. Hắn đã có dự đoán, bởi hắn từng yêu cầu Địa Linh Lão Tổ chuyển thông điệp đến Hứa Thanh về thân phận của mình.

Nhưng giờ đây, khi hắn đối diện với từng khoảnh khắc cùng vị Thiếu Chủ này, mọi thứ lại trở nên mơ hồ và khó phân biệt.

Đặc biệt, dấu hiệu rõ ràng nhất về danh tính thực sự của hắn – độc – đã trở nên quá hiển nhiên.

Chung Trì vừa định mở miệng nói, thì tiếng sấm lại vang dội từ bên ngoài.

Hứa Thanh cảm nhận được điều gì đó, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Hắn có quá nhiều việc phải làm trong đêm nay, và việc giải thích tường tận cho Chung Trì sẽ tốn không ít thời gian. Vì vậy, hắn quyết định nói thẳng.

"Ta có cách tốt hơn để giúp ngươi đạt được mục đích của mình."

Nói rồi, Hứa Thanh lấy ra một ngọc giản đặc biệt, chuẩn bị khắc dấu. Nhưng hắn bỗng dừng lại, nhìn về phía Chung Trì.

"Hãy đặt cho độc pháp của ngươi một cái tên nguyên thủy nhất."

Đôi mắt của Chung Trì ngưng lại. Là người hầu cận của Thiếu Chủ, hắn nhận ra ngay đó là ngọc giản pháp chỉ của Thiếu Chủ.

Nhịp tim hắn tăng nhanh, mơ hồ nhận ra điều Hứa Thanh sắp làm.

Điều này chính là thứ mà hắn từng khao khát, nhưng vì thân phận mà chưa bao giờ có thể đạt được.

Chương 2586: Uy Thế của Thiếu Chủ (2)

Mặc dù vẫn đầy hoài nghi về người trước mặt, hắn không chần chừ mà đáp:

“Mộng Thổ Chi Độc!”

Hứa Thanh gật đầu, rồi bóp chặt ngọc giản, khắc dấu thần niệm.

“Đệ tử tiên cung Chung Trì, với độc pháp tự sáng tạo mang tên ‘Mộng Thổ Chi Độc’, lập công bảo vệ sinh mạng Thiếu Chủ.”

“Vì thế, cho phép Chung Trì xây dựng Độc Đạo Ty trong Thiếu Cực Cung, phát huy độc pháp tự sáng tạo, trở thành pháp môn chính thức của tiên cung và công bố khắp thiên hạ.”

Thần niệm vang vọng khắp không gian, khiến tâm trí Chung Trì rung chuyển dữ dội.

Hắn biết rằng…

Đây là sự phong chính.

Đây là sự công nhận cho thân phận của hắn, và cũng là sự khẳng định nền tảng độc pháp của hắn. Cách này không chỉ trực tiếp hơn mà còn cao thượng và sâu sắc hơn rất nhiều so với việc hắn phải tự đầu độc chính mình.

Hai con đường này, xét về mọi mặt, hoàn toàn không thể so sánh được.

Khi pháp chỉ được khắc vào ngọc giản, những gợn sóng của thời không tức thì lan tỏa, hòa cùng tiếng sấm vang dội từ bên ngoài.

“Sau đêm nay, đừng quên đến Thiếu Cực Cung để xây dựng Độc Đạo Ty của ngươi.”

Hứa Thanh cảm nhận sự dao động của thời không quanh mình, rồi nhẹ nhàng ném ngọc giản pháp chỉ về phía Chung Trì.

Chung Trì đưa tay chụp lấy, trong lòng vẫn ngập tràn cảm giác mơ hồ và choáng váng, muốn nói gì đó nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Cuối cùng, hãy để lại cho ta một phần độc của ngươi. Nhớ kỹ… phải thật đậm đặc và mãnh liệt. Nếu không, làm sao ngươi có thể bảo vệ ta?”

Hứa Thanh vẫn giữ nguyên vẻ bình thản, ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía Chung Trì.

Trung Trì không do dự, giơ tay cắt mạnh lên ngực mình, lập tức máu tươi phun ra.

Đó là máu đen.

Sau đó, y hòa nhập một tia ý thức của mình vào, liên kết với Độc Hiến, khiến độc trong máu đạt đến một mức độ nhất định.

Rồi y trao nó cho Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhận lấy, liếc nhìn một cái.

“Xem ra kiến thức của ngươi về thảo mộc vẫn chưa hoàn thiện, vì thế ta trả lại Độc Hiến cho ngươi đến nay, mà Độc Hiến của ngươi… chẳng tiến triển bao nhiêu.”

Hứa Thanh lắc đầu, bước ra ngoài, thân ảnh biến mất trong gió mưa.

Trong căn nhà, Trung Trì thở dài một hơi, nhìn ra bên ngoài, trong đầu vang vọng những lời của Thiếu Chủ trước khi rời đi. Một lúc sau, y cười khổ.

“Hứa Thanh, ngươi che giấu sâu thật…”

…

Bên trong Tiên Cung, gió mưa càng lớn, nước đổ xối xả, khiến bầu trời trở nên hỗn loạn vì thiên cơ xao động, tạo nên những cơn sóng lớn trên không trung.

Một nửa bầu trời bất ngờ hiện lên sắc hồng rực rỡ.

Nửa còn lại vẫn tối đen như mực!

Trong màn đêm đen, thân ảnh của Tứ Chân Quân lao nhanh về phía nơi Trung Trì ở. Nơi đó, trong mắt hắn, tựa như ngọn đuốc bừng sáng giữa biển đêm.

Nhưng khi hắn đang lao đến, một màn sương mù hòa vào đêm tối bỗng vô thanh vô tức lan ra, chắn ngay trước mặt hắn!

Tứ Chân Quân khựng lại.

Từ trong màn sương mù ấy, Lý Thiên Kiêu từ từ bước ra, ánh mắt lóe lên chiến ý mãnh liệt, giọng nói trầm thấp vang lên.

“Tinh Hoàn Tử, ngươi gấp gáp như vậy, định đi đâu?”

…

Trong bóng tối, cuộc giao tranh diễn ra dữ dội.

Trong làn mây đỏ, Hứa Thanh tiếp tục tiến bước.

Hắn cảm nhận được không gian và thời gian của cả Tiên Cung đang cuộn trào từng cơn sóng dữ, theo từng hành động của mình.

Ban đầu, sự thay đổi về quỹ đạo của Lý Thiên Kiêu chỉ gây nên những gợn sóng bình thường.

Nhưng từ khi có sự xuất hiện của Hồ Mỹ Nhân, những cơn sóng ấy bắt đầu lớn hơn.

Rồi đến sự biến chuyển của Lý Mộng Thổ, cùng với tinh thần của Pháp Chỉ, khiến cho sóng lớn thêm mạnh mẽ.

“Kế tiếp, là việc Lý Thiên Kiêu đoạn chi, thành sự đã rồi.”

“Rồi sau đó, nội dung của Pháp Chỉ sẽ có hiệu lực, làm cho không gian thời gian càng thêm biến động!”

“Nhưng… vẫn chưa đủ.”

Vừa bước đi, Hứa Thanh vừa đưa thần niệm vào dòng máu độc trong tay.

Về Độc Hiến của Lý Mộng Thổ, trên đời này ngoài chính y và sư tôn của y, còn một người khác cũng hiểu rõ, thậm chí ở một số phương diện, còn hiểu sâu hơn cả Lý Mộng Thổ.

Người đó, không ai khác chính là Hứa Thanh.

Vậy nên, lúc này, hắn đem những cảm ngộ của mình hòa vào máu độc, rồi dựa vào thân thể ký chủ mà gia trì thêm, khiến chất độc càng thêm mãnh liệt.

Rồi hắn xuất hiện trước đại điện của Công Tôn Thanh Mộc, trong Lôi Hình Cung.

Khi hắn hiện thân, Công Tôn Thanh Mộc, người đang ngồi khoanh chân trong điện, bỗng mở bừng mắt. Ánh mắt sáng quắc, pha lẫn chút ngờ vực, xuyên qua cánh cửa điện cảm nhận tình hình bên ngoài.

Hắn biết rõ người đang đứng ngoài cửa là ai.

Chỉ là, đêm nay hắn đã sẵn sàng cho bất kỳ ai đến tìm, tự tin rằng có thể ứng phó mọi tình huống.

Nhưng hắn không ngờ, người đến lại là… Thiếu Chủ Cực Quang!

Trong khoảnh khắc này, lòng hắn như bao người khác, dậy sóng không yên.

Gió mưa gào thét, mây hồng lan tỏa, sấm sét rền vang.

Hứa Thanh ngoài cửa không hề khách khí, bước tới một bước.

Cánh cửa đại điện ầm ầm vỡ nát, vô số mảnh gỗ bị cuốn vào cùng cơn gió mưa. Thân ảnh Hứa Thanh cũng theo đó tiến vào trong, đứng trước mặt Công Tôn Thanh Mộc.

Cúi đầu nhìn xuống, nhạt giọng nói:

“Phản, chính là đạo của ngươi.”

Chương 2587: Công Tôn chết, Kiếm Lô chấn động (1)

Tiếng gió mưa, âm thanh nức nở, hòa với tiếng nước mưa rơi trên mái nhà vang vọng trong đại điện tĩnh lặng này.

Âm thanh ấy trở thành nền cho giọng nói của Hứa Thanh, càng làm nổi bật vẻ uy nghiêm trong từng lời hắn nói.

Nhất là khi tia sét xé ngang bầu trời, ánh sáng chiếu rọi mặt đất, rồi lan vào đại điện, phản chiếu lên thân hình sừng sững của Hứa Thanh.

Bóng hắn… kéo dài ra, phủ trùm toàn bộ thân thể Công Tôn Thanh Mộc.

Trở thành áp lực!

Bao trùm toàn diện, dập tắt mọi phản kháng.

Lòng Công Tôn Thanh Mộc chấn động, ngay lập tức trở nên nặng nề.

Dưới sức ép này, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Thiếu Chủ trước mặt.

Sự xuất hiện của đối phương nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn đã nghĩ đến khả năng nhiều người sẽ tìm đến trong đêm nay, nhưng không ngờ người đến lại là Thiếu Chủ – người từ trước đến nay chẳng hề biểu hiện điều gì bất thường.

Lời nói của đối phương tựa lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào tâm trí hắn, vang vọng mãi không tan.

Vô số suy nghĩ xoay chuyển trong đầu Công Tôn Thanh Mộc, cuối cùng hóa thành giọng nói khàn khàn.

“Thiếu Chủ nói thế này, lão phu nghe có chút không hiểu.”

Lời vừa dứt, trong ánh mắt hắn thoáng hiện một tia nguy hiểm, khóa chặt lên người trước mặt.

“Không hiểu?”

Ánh mắt Hứa Thanh bình tĩnh, hoàn toàn không để tâm đến sự nguy hiểm trong mắt Công Tôn Thanh Mộc, nhàn nhạt nói:

“Công Tôn Thanh Mộc, ta có lệnh mật từ Thiếu Chủ Cực Quang, cho phép tùy nghi hành động, mọi việc trước và sau đều có lý do, mọi hành động đều có căn cứ.”

“Mọi hành vi phản bội của ngươi, ta đều sẽ biến thành nhiệm vụ.”

“Ngươi tiết lộ cơ mật của Tiên Cung, đó là do ta sai khiến, mục đích là để lôi ra hết thảy kẻ địch ẩn giấu!”

“Ngươi trộm báu vật của Tiên Cung, cũng là do ta sắp đặt, để kiểm tra khả năng phòng thủ của Tiên Cung.”

“Ngay cả khi ngươi điên cuồng sát hại trong Tiên Cung, ta cũng có thể tìm ra lý do cho ngươi.”

“Vậy nên, ngươi muốn thử xem không?”

Lời vừa dứt, toàn thân Công Tôn Thanh Mộc chấn động dữ dội, sắc mặt hắn lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Chiêu này, với hắn, chẳng khác gì đòn chí mạng.

Đây là cách khiến cho sự phản bội của hắn hoàn toàn mất đi nền tảng.

Rốt cuộc… bằng chứng từ lời chứng thực của Thiếu Chủ Cực Quang chính là minh chứng rõ ràng nhất trong mọi trường hợp!

Như vậy, mọi hành động của hắn không thể nào bị coi là phản bội!

Đồng thời, trong tâm trí Công Tôn Thanh Mộc bỗng dấy lên một suy đoán khó tin – rằng Thiếu Chủ trước mặt này là kẻ đến từ nơi khác. Suy đoán ấy như cơn bão, làm rúng động tâm trí hắn.

Nhưng sức ép từ Hứa Thanh vẫn chưa kết thúc. Lúc này, Hứa Thanh khẽ cúi người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt Công Tôn Thanh Mộc.

“Trước mặt ta, phản bội của ngươi chính là lập công.”

“Mà ta nói ngươi lập công, thì phản bội của ngươi không thể thành công!”

“Nếu đây là thời gian kéo dài hàng vạn năm, có lẽ ta không phí thời gian với ngươi. Nhưng thế giới tầng thứ tư này chỉ tồn tại thêm vài ngày nữa.”

“Trong vài ngày ấy, ngươi nghĩ… ta có thể khiến cho mọi hành vi phản bội của ngươi – quá khứ, hiện tại và tương lai – đều thất bại không?”

Từng lời nói của Hứa Thanh như mũi dao đâm sâu vào lòng Công Tôn Thanh Mộc, khiến sát khí trong hắn càng lúc càng mãnh liệt.

Sau lưng hắn, không gian méo mó, trong màn sương mờ dần xuất hiện một thanh thiết kiếm mang theo khí tức kinh hoàng, tràn ngập sát ý, như chực chờ bùng nổ bất cứ lúc nào.

Hứa Thanh vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không hề bận tâm đến khí thế của Công Tôn Thanh Mộc hay hành vi có thể ra tay bất cứ lúc nào. Ánh mắt hắn lướt khỏi người đối phương, dừng lại trên thanh tàn kiếm kia.

“Muốn ám sát ta, từ đó tạo thành phản bội?”

“Trừ phi ngươi đủ khả năng giết chết ta ngay tức khắc, bằng không… đây chỉ là kế khổ nhục mà ta giao cho ngươi.”

“Đương nhiên, để bảo vệ ngươi, ta sẽ hạ lệnh giam giữ ngươi cho đến khi tai họa của lễ cưới ập xuống.”

“Vậy nên, phản bội của ngươi có thành hay không, còn phải xem ta có cho phép hay không.”

Hứa Thanh nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Công Tôn Thanh Mộc lúc này tối sầm lại, hắn không nói một lời nào.

Sự đè nén tiếp tục lan tỏa trong tâm trí hắn, cuối cùng hóa thành giọng nói khàn khàn.

“Thiếu Chủ đến đây, chẳng lẽ chỉ để nói những điều này thôi sao?”

Lúc này, tiếng sấm vang vọng bên ngoài, Hứa Thanh giơ tay về phía thanh thiết kiếm đang hiện hóa sau lưng Công Tôn Thanh Mộc và nắm lấy.

Công Tôn Thanh Mộc trong lòng chần chừ, do dự một lát nhưng không ngăn cản.

Thế là thanh kiếm trong nháy mắt lao thẳng về phía Hứa Thanh, bị hai ngón tay của hắn kẹp chặt trên lưỡi kiếm.

Sau khi quan sát kỹ, giọng nói của Hứa Thanh vang lên, như hòa vào tiếng sấm bên ngoài:

“Nếu thanh kiếm này nhuốm máu của ta, rồi ta tự mình làm chứng rằng ngươi ám sát ta… Ngươi nói xem, đây có phải là hành vi phản nghịch lớn nhất trong Tiên Cung, ngoại trừ mưu sát Tiên Chủ không?”

“Phản bội bằng cách ám sát Thiếu Chủ, lợi ích đối với ngươi chắc hẳn không nhỏ.”

Vừa nói, Hứa Thanh dùng ngón tay lướt qua lưỡi kiếm, một giọt máu từ vết thương chảy ra, rơi xuống lưỡi kiếm. Ngay khoảnh khắc đó, thanh kiếm vang lên những tiếng ong ong, dường như rất phấn khích.

Cùng lúc, không gian và thời gian xung quanh gào thét dữ dội hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, sự biến động này vẫn chỉ là ảo ảnh, chưa thể thực sự xảy ra – nó còn cần được cho phép và chứng thực.

Đối với Công Tôn Thanh Mộc, điều này khiến tâm trí hắn chấn động mạnh mẽ. Hắn cảm nhận rõ mức độ của hành vi phản bội này, cũng như những lợi ích khổng lồ nếu nó thành công.

Hắn hít thở gấp gáp, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Đây là hành vi phản bội mà ta đã chuẩn bị cho ngươi. Nó lẽ ra sẽ giúp ngươi vừa phản bội thành công, vừa giữ được mạng sống.”

“Nhưng ngươi đã đi sai đường.”

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn Công Tôn Thanh Mộc.

Công Tôn Thanh Mộc trầm mặc. Hắn biết rõ Hứa Thanh đang ám chỉ điều gì – đó là việc hắn thu hồi thân phận Hồ Mỹ Nhân.

Chương 2588: Công Tôn chết, Kiếm Lô chấn động (2)

Nhưng trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ, vì ai mà ngờ được rằng một thân phận không thể bị đoạt lại có thể rơi vào tay người khác.

Hắn đã hiểu rõ rằng người đứng trước mặt mình là kẻ ngoại lai, và cũng nhận ra khả năng thành công của Tinh Hoàn Tử gần như là không có.

Không chút do dự, hắn đứng dậy và cung kính cúi đầu trước Hứa Thanh.

“Thiếu Chủ, ta nên làm thế nào để chuộc lỗi?”

Hứa Thanh giơ tay, ném bình đan chứa độc của Lý Mộng Thổ về phía hắn.

Sau đó, hắn lấy ra ngọc giản Pháp Chỉ và khắc thần niệm vào đó.

“Công Tôn Thanh Mộc của Lôi Hình Cung thông đồng với kẻ địch bên ngoài, phản bội Tiên Cung, ám sát ta. Nhưng Trung Trì đã dùng độc tự tạo để bảo vệ ta, khiến hắn ám sát thất bại và còn hạ độc giết chết Công Tôn Thanh Mộc!”

“Tuy nhiên, do Công Tôn Thanh Mộc đã chuẩn bị trước nhiều năm, lưu lại phân thân bên ngoài. Vì thế, ta ra lệnh truy nã toàn bộ Công Tôn Thanh Mộc trên toàn bộ Vòng Sao thứ năm!”

Sau khi khắc xong Pháp Chỉ, Hứa Thanh thả tay ra, để thanh kiếm nhuốm máu trở về chỗ cũ. Hắn quay người bước ra ngoài, không nhìn Công Tôn Thanh Mộc thêm lần nào.

Lựa chọn tiếp theo của Công Tôn Thanh Mộc… hắn không còn bất kỳ sự lựa chọn nào nữa.

Ngay khoảnh khắc Hứa Thanh bước ra khỏi đại điện, hòa vào trong gió mưa, Công Tôn Thanh Mộc thở dài, ánh mắt phức tạp, cầm lấy bình độc và nuốt một hơi.

Hắn thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Đối diện với Thiếu Chủ, nếu không tuân theo, đối phương có quá nhiều cách khiến hắn thất bại.

Dù cho trước đây đệ tử của hắn phản bội, thậm chí cả Tứ Chân Quân cũng ra mặt, nhưng nếu Thiếu Chủ muốn…

Mọi thứ vẫn có thể bị lật ngược chỉ trong chớp mắt.

Như vậy, hắn hoàn toàn không có cách nào đối kháng.

Trước mắt hắn chỉ còn duy nhất con đường này.

Khi độc tố lan ra, cơ thể Công Tôn Thanh Mộc bắt đầu run rẩy, sắc mặt dần trở nên đen kịt.

Độc này vốn là do Lý Mộng Thổ tạo ra, lại được Hứa Thanh gia trì thêm, khiến uy lực vô cùng khủng khiếp. Huống hồ, Công Tôn Thanh Mộc đã từ bỏ kháng cự và cứu chữa.

Do đó, độc phát tác nhanh chóng và thuận lợi.

Chỉ trong khoảnh khắc, khi thân ảnh Hứa Thanh hoàn toàn biến mất trong gió mưa, một tia chớp xé ngang bầu trời. Trong đại điện, Công Tôn Thanh Mộc đang ngồi khoanh chân, đầu hắn từ từ gục xuống nặng nề.

Hắn đã tắt thở!

Đạo tiêu, thần diệt!

Ý thức của Tà Linh Tử cũng ngay lập tức bị đuổi khỏi thế giới tầng thứ tư!

Như lời Hứa Thanh đã nói, hắn vốn có thể tiếp tục tồn tại, nhưng vì đã đi sai đường, nên chỉ còn con đường duy nhất là tự mình nuốt độc.

Và vào khoảnh khắc hắn chết…

Hai luồng sóng không-thời gian trong Tiên Cung đồng thời đại thành!

Tiếng nổ vang vọng thời không, hóa thành bão tố, rung chuyển khắp nơi.

Một luồng sóng phát sinh tại chỗ này – từ cuộc ám sát phản bội của Công Tôn Thanh Mộc. Nó đã có căn cứ và trở thành sự thật không thể đảo ngược, tạo nên những cơn sóng cuộn trào mạnh mẽ.

Luồng sóng còn lại xuất hiện ở chỗ của Trung Trì.

Pháp chỉ Hứa Thanh để lại cho Trung Trì vào giây phút này đã khép kín vòng lặp!

Bảo vệ thành công!

Bão tố thời không càng thêm dữ dội, xoáy tròn thành một cơn lốc, tựa như đóa hoa thời không nở rộ giữa đêm mưa bão và sấm sét.

Tại tâm điểm của đóa hoa, Hứa Thanh bước về phía trước.

Đích đến của hắn là Kiếm Lô – nơi cuối cùng trong hành trình đêm nay của hắn!

Càng tiến gần, những đợt sóng thời không càng liên tiếp nổi lên, khiến dao động của tất cả mọi người đồng loạt bùng nổ với cường độ khác nhau.

Cho đến khi, cơn sóng thời không từ Lý Thiên Kiêu bất ngờ cuộn lên, sự biến đổi không-thời gian đã thành hình!

Hứa Thanh quay đầu, nhìn về phía xa.

“Cánh tay của Lý Thiên Kiêu, đã đứt rồi.”

Lúc này, vô số hạt cát thời gian bắt đầu hình thành quanh Hứa Thanh, xoay quanh hắn, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến thân ảnh của Hứa Thanh trở nên hư ảo.

Hứa Thanh thu ánh mắt lại và tiếp tục tiến về phía trước.

Tựa như đang bước đi trong dòng chảy thời gian, từng bước một, hắn đã đến nơi Kiếm Lô tọa lạc.

Hắn nhìn thấy Kiếm Lô!

Kiếm Lô đứng sừng sững trong trận pháp, toàn thân đen kịt, tỏa ra uy lực vô hình.

Ở nơi này, sấm sét dày đặc hơn bất cứ nơi đâu. Những tia chớp như thiên kiếp liên tiếp giáng xuống, nổ tung trên Kiếm Lô.

Mỗi lần sấm sét đánh trúng, vô số tia điện tỏa ra, một phần như những dòng thác đổ tràn xuống.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này vừa hùng vĩ, vừa huyền diệu.

Trận pháp dưới chân đã bị những tia điện bao phủ, tựa như một hồ lôi điện.

Bên trong Kiếm Lô, kiếm khí bùng nổ dữ dội, tựa hồ muốn lột xác, phá kén mà ra!

“So với những kẻ khác, cách các ngươi ẩn mình vừa đơn giản vừa phi thường – ký gửi trong phôi kiếm.”

“Nếu không nhờ những cơn sóng biến động liên tiếp trong thời gian qua, việc tìm ra các ngươi sẽ chẳng dễ dàng.”

“Thú vị hơn nữa, là các ngươi lại tranh thủ cơ hội này để sớm xuất thế.”

Nhìn vào Kiếm Lô, Hứa Thanh nhàn nhạt nói.

Lời hắn vang vào trong Kiếm Lô, khiến hai kẻ bên trong – Thiên Quân và Tị Dịch – đồng loạt chấn động. Điều khiến bọn họ càng thêm kinh hãi chính là câu nói tiếp theo của Hứa Thanh.

“Như thế cũng tốt, càng thuận tiện để các ngươi nhận chủ!”

Vào khoảnh khắc hai kẻ Thiên Quân và Tị Dịch nghe đến hai chữ “nhận chủ,” tâm trí chúng như nổ tung.

Trên bầu trời xa xăm, vô số tia chớp tựa rắn bạc uốn lượn, sấm sét gầm vang dữ dội.

Và giữa những tia chớp ấy, thân ảnh của Tứ Chân Quân hóa thành cầu vồng rực rỡ, gào thét lao thẳng về phía Kiếm Lô.

Chương 2589: Quy củ (1)

Giữa tiếng sấm chớp đì đùng, bóng dáng của Đệ tứ Chân Quân đã xé toạc bầu trời, xé rách hư không.

Tốc độ nhanh như một ngọn thương có thể phá vỡ thiên địa, cuốn theo vô tận tia chớp…

Đến như vũ bão!

Giữa tiếng gầm rú, xuyên qua rào cản của nơi Luyện Kiếm Lô, cùng với tiếng rắc rắc của rào chắn vỡ nát, trong gió mưa, bóng dáng hắn… bỗng nhiên dừng lại.

Đứng bên cạnh Luyện Kiếm Lô!

Đứng trước mặt Hứa Thanh!

Khí thế cuồn cuộn quét ngang tám phương, như cuốn lên một cơn bão tại nơi này.

Y phục của Hứa Thanh phấp phới, mái tóc dài tung bay trong cơn bão này, nhưng bóng dáng hắn như núi, không hề lùi lại nửa bước.

Sắc mặt hắn càng bình thường, bình tĩnh nhìn Đệ tứ Chân Quân xuất hiện trước mặt mình, thản nhiên mở miệng.

“Tối nay, nhã hứng của Tứ sư huynh thật tốt.”

“Quả nhiên là ngươi!”

Âm thanh khàn khàn, mang theo cảm xúc phức tạp, từ miệng đối phương chậm rãi truyền ra.

Giữa lời nói vang vọng, toàn thân Đệ tứ Chân Quân, rất nhiều tia chớp đang chạy, cuối cùng theo hai chân hắn lan ra mặt đất, ầm ầm mở rộng ra bốn phía.

Đôi mắt hắn cũng lập tức… khóa chặt trên người Hứa Thanh, chỉ là trong lòng hắn, một tia may mắn cuối cùng, đã vỡ nát.

Cùng với cảm xúc cuộn trào, biểu cảm của Đệ tứ Chân Quân vô cùng âm trầm, sát ý trong ánh mắt cũng chưa từng có.

“Về việc ẩn nấp, ngươi thực sự khiến ta vô cùng bất ngờ…”

Đệ tứ Chân Quân nhấc chân, bước về phía Hứa Thanh.

“Trước đây, lời đồn là do ngươi tung ra!”

“Sau đó, ta dùng Tà Linh Tử bày bố, muốn dẫn ngươi ra, nhưng ngươi lại ném ra Hồ Mỹ Nhân.”

Đệ tứ Chân Quân lại bước thêm một bước.

“Ta sắp xếp cho Viễn Sơn Tố ra tay, ngươi lại dựa vào liên minh với Tà Linh Tử, để Hồ Mỹ Nhân có được thân phận, khiến ta đuổi giết thất bại.”

“Sau đó, ta bại lộ tất cả, thành công khiến Tà Linh Tử phản bội, còn ngươi… khiến Viễn Sơn Tố cúi đầu, khiến Chung Trì thành công, khiến Tà Linh Tử tự sát, khiến Lý Thiên Kiêu ngăn cản ta.”

“Ta thừa nhận, thủ đoạn của ngươi, thực sự khéo léo!”

“Dù sao, thân phận vốn không thể có được, bị người khác lật đổ, cũng đồng nghĩa với trận quyết chiến này, ta đã không còn khả năng chiến thắng.”

“Thậm chí, lúc này ta xuất hiện ở đây, chỉ cần ra tay… chính là sóng gió!”

“Nghĩ đến, đây cũng nằm trong tính toán của ngươi.”

Đệ tứ Chân Quân bước ra bước thứ ba.

Hắn hiểu rất rõ, thân phận của hắn ở tầng thế giới thứ tư này, và thân phận của đối phương, trong lịch sử bình thường, không thể nào đánh nhau được, vì vậy một khi hắn ra tay, sóng gió sẽ tự nổi lên.

Hơn nữa, theo sự tiếp diễn của cuộc chiến, sự xuất hiện của vết thương, sóng gió càng lớn.

“Nhưng… ván cờ này, ta cũng có lựa chọn không thua!”

Đệ tứ Chân Quân bước ra bước thứ tư, toàn thân khí thế ầm ầm, bốn phương thiên lôi nổ tung, khí tức khủng bố, bỗng nhiên dâng lên.

Sát ý trong mắt, ầm ầm bộc phát, lao thẳng về phía Hứa

Thanh!

Lựa chọn không thua của hắn, là xua đuổi ý thức của Hứa Thanh!

Chỉ cần có thể làm được điều này, cho dù hắn đã thất bại trong việc giữ gìn trật tự, nhưng việc có thể khiến đối phương bị xua đuổi, đối với hắn mà nói, chính là không thua.

Hơn nữa, sau đó cũng không phải không có khả năng lật ngược tình thế!

Rốt cuộc, trọng điểm của tầng thế giới thứ tư này, là vào ngày đại hôn!

Mà lúc này, cùng với âm thanh của hắn vang vọng, khí thế dâng lên, bóng dáng lao ra, từng sợi xích bằng sắt do hiến pháp trật tự của hắn tạo thành, bỗng nhiên xuất hiện giữa thiên địa.

Số lượng xích sắt rất nhiều, từng sợi dày đặc, có đến hàng vạn sợi.

Bao trùm thiên địa, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến bầu trời nơi Luyện Kiếm Lô, ban đêm trở nên sáng như ban ngày, sấm sét cũng trở nên ảm đạm, tất cả mọi thứ, dưới trật tự đều trở nên lu mờ.

Không chỉ vậy, phía sau Đệ tứ Chân Quân, từng tầng trận pháp ầm ầm hình thành.

Tổng cộng chín tầng, mỗi tầng càng phức tạp và rộng lớn, phát ra ánh sáng với màu sắc khác nhau.

Bảy màu cầu vồng, cũng có cả đen và trắng.

Chín tầng trận pháp với chín màu sắc, xoay tròn lẫn nhau, tỏa ra áp lực khủng khiếp, kinh thiên động địa.

Kết hợp với hàng vạn sợi xích sắt, kết hợp với sức mạnh của bản thân Đệ tứ Chân Quân, lúc này cùng nhau áp chế về phía Hứa Thanh.

Ra tay… chính là dốc toàn lực!

Cùng lúc đó, bên trong Luyện Kiếm Lô, vì câu nói của Hứa Thanh mà kinh hãi, Thiên Quân Tị Dịch, rõ ràng cảm nhận được biến cố bên ngoài.

“Bất kể thiếu chủ đó có phải là kẻ ngoại lai giống chúng ta hay không…”

“Bây giờ, đối với chúng ta mà nói, chính là cơ hội cuối cùng cũng là tốt nhất!”

“Nhân lúc bọn họ giao đấu, chúng ta dốc toàn lực, thúc giục tiên kiếm thành hình!”

“Sau đó, mọi chuyện ở đây, không liên quan gì đến chúng ta, cho dù bọn họ đánh vỡ thời không, gây họa lẫn nhau, cũng không liên quan gì đến chúng ta!”

“Cơ duyên của tầng thế giới thứ tư này đối với chúng ta, sắp sửa vào tay!”

Trong Luyện Kiếm Lô, thần niệm của Thiên Quân Tị Dịch dao động, sau đó nắm bắt cơ hội, từng người bộc phát toàn lực, không tiếc giá nào thúc giục tiên kiếm, khiến tốc độ thành hình của nó tăng lên đột ngột.

Trong chốc lát, Luyện Kiếm Lô ầm ầm, kiếm khí bên trong ngập trời, liên kết với bầu trời u minh.

Tiên kiếm, sắp xuất thế!

Trong mắt Hứa Thanh, tinh mang lóe lên, biến hóa của Luyện Kiếm Lô, hắn tự nhiên nhìn thấy, cũng hiểu đối phương muốn nhân lúc mình giao chiến với Tinh Hoàn Tử, dùng cách thành hình trước để tránh né nhân quả.

Đồng thời hắn cũng hiểu rõ, nếu ở bên ngoài, cuộc chiến giữa hắn và Tinh Hoàn Tử này, hắn sẽ không địch lại.

Đối phương là Ngôi Sao Đầu Tiên, lại là hiến pháp do chính bản thân hắn lĩnh ngộ, hơn nữa uy lực của hiến pháp đó huyền diệu, bản thân hắn càng là chủ tể đỉnh phong, bán bộ đại đế.

Chương 2590: Quy củ (2)

Thậm chí còn có chiến tích chiến thắng đại đế…

Nhưng, đây là tầng thế giới thứ tư.

Thân thể của ký chủ, có thể bù đắp điểm yếu do tu vi của hắn không đủ.

Cho dù đối phương ký thác bản thân vào thân thể của Đệ tứ Chân Quân, cũng có thể phát huy sức mạnh vượt quá bản thân hắn, nhưng sóng gió thời không xung quanh này, cũng là vũ khí của Hứa Thanh.

Mà ở trong đó, cũng là chiến trường thích hợp nhất với hắn.

Ngoài ra còn có… thân phận của ký chủ, càng là vũ khí.

Vì vậy, đối mặt với Đệ tứ Chân Quân đang lao đến, Hứa Thanh giơ tay phải lên vung một cái, lập tức cơn bão thời không vô hình, ầm ầm nổ tung trước mặt hắn.

Khiến những sợi xích sắt đang gào thét lao đến, đều trở nên mơ hồ.

Đồng thời, Hứa Thanh vung tay phải, lập tức một mảnh cát thời không, lơ lửng trước mặt hắn, bao phủ toàn thân, khiến bản thân hắn, dung nhập vào trong thời không.

Trở nên mơ hồ.

“Đúng là bố cục của ngươi, rất tinh diệu, nhưng điều thiếu sót của ngươi… là ngươi quá yếu!”

Đệ tứ Chân Quân nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, giơ tay chỉ về phía bầu trời.

Lập tức, trận pháp chín tầng vừa ảo hóa ra, tốc độ xoay tròn tăng vọt, ầm ầm hình thành một vòng xoáy, khí tức cổ xưa, truyền ra từ bên trong vòng xoáy.

Ngay sau đó, một tấm bia đá màu xanh lam, rõ ràng từ bên trong vòng xoáy, bị kéo ra.

Một khối bia đá thật lớn!

Hóa thành chiến đao, bỗng nhiên áp chế về phía Hứa Thanh.

Mà ý thức của Hứa Thanh, cũng bị đao trảm, theo đó chém giết!

uyệt đối không thể tránh khỏi!

Hứa Thanh đương nhiên không cam lòng, cũng không thể để mặc cho đối phương trấn áp như vậy.

Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt sát ý dâng trào, nhẹ giọng mở miệng.

“Tứ sư huynh, động tác đến đây của ngươi, quá nhiều rồi… đã bước vào biển loạn thời không của ta rồi”

Giữa lời nói, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng vung về phía trước.

Đùa nghịch những hạt cát thời gian tràn ngập xung quanh, khiến những hạt cát đó, tản ra khắp thiên địa.

Va chạm lẫn nhau, chao đảo lẫn nhau, rồi hình thành từng dòng thời gian khác nhau.

Đó là những dòng thời gian vô trật tự.

Thời gian, không chỉ là tăng tốc trôi qua, đảo ngược năm tháng và ngưng đọng.

Còn có biểu hiện sâu sắc hơn.

Nó như dòng sông dài hư vô, có mặt ở khắp mọi nơi.

Nhưng lại không cố định, bất biến, cho dù là ảnh hưởng của ngoại lực, hay là những thay đổi khác, đều có thể khiến nó sinh ra những biến hóa khác nhau.

Như sa mạc thời gian do bảo vật bản mệnh của thê tử Cực Quang Tiên Chủ hóa thành.

Biểu hiện của nó, chính là nhánh rẽ của thời gian.

“Người nào tiến vào biển loạn của ta, sẽ phải chịu đựng sức mạnh của thời gian, mỗi một động tác của ngươi, đều sẽ hình thành một dòng thời gian vô trật tự, chìm đắm trong sự rối loạn, trong vô số dòng thời gian, hoặc là chết, hoặc là phát điên!”

Trong mắt Hứa Thanh, hiện lên hàn ý.

“Vào biển đều khổ, gọi là kiếp nạn, trong biển không có tận cùng, nên gọi là… vô gián!”

Âm thanh vang vọng, một khắc này, trên mỗi sợi xích sắt, trên mỗi phù văn của trận pháp, thậm chí trên tấm bia đá màu xanh lam, thậm chí trên bản thể của Đệ tứ Chân Quân.

Đều theo sự lan ra và va chạm của những hạt cát thời không, xuất hiện vô số sợi dây thời gian.

Buộc chặt tất cả bọn chúng lại với nhau, khiến xích sắt, trận pháp, bia đá và Đệ tứ Chân Quân, đều xuất hiện vặn vẹo, mơ hồ, cho đến khi chồng chéo lên nhau.

Biển loạn thời không, ầm ầm bộc phát.

Dùng hỗn loạn, đối kháng với trật tự!

Đối mặt với biển loạn vô trật tự này, thân ở trong đó, bị vô số dòng thời gian quấn lấy, trong mắt Đệ tứ Chân Quân hiện lên tinh mang sắc bén, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

“Phương pháp phá trật tự như vậy…”

“Nếu ở bên ngoài, thực sự có thể gây ra một số phiền toái cho ta.”

“Nhưng ngươi có biết, tại sao ta lại ký thác bản thân vào Đệ tứ Chân Quân không?”

Đệ tứ Chân Quân nhấc chân lên, bước về phía trước, giữa tiếng ầm ầm, biển loạn thời không vô trật tự, dâng lên sóng gió, xuất hiện gợn sóng.

Biển loạn vô trật tự, nhưng mà những gợn sóng xuất hiện này, từng vòng từng vòng đều có trật tự!

“Đó là bởi vì, Đệ tứ Chân Quân, chính là người sáng tạo ra Tinh Hoàn Tháp nguyên thủy nhất!”

“Mặc dù hắn đã chết trong trận chiến kinh thiên, nhưng Trật Tự Tháp do hắn sáng tạo ra, bên ngoài Tiên Cung, vẫn tồn tại cho đến nay, chỉ có điều tên gọi đã được đổi thành Tinh Hoàn!”

"Mà ta kế thừa danh xưng Tinh Hoàn, lĩnh ngộ cũng là trật tự, cho nên… ở nơi này, ta và Đệ tứ Chân Quân, trật tự thống nhất, có thể thể hiện nguồn gốc của trật tự Đệ tứ Chân Quân!"

Đệ tứ Chân Quân ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên tinh quang.

Trong hai mắt hắn, rõ ràng lúc này, xuất hiện hai mảnh tinh hải!

Mỗi một mảnh tinh hải, đều có hàng tỷ ngôi sao, chúng lấp lánh, sắp xếp lẫn nhau…

Càng có thanh âm vang dội, vang vọng khắp thiên địa.

"Trật tự, chính là quy củ."

"Không có quy củ, không thể thành phương viên."

"Mà quy là compa, củ là thước vuông."

"Vậy nên quy củ chính là công cụ."

Âm thanh từng chữ, thành đạo âm, một khắc vang vọng, tinh hải bên mắt trái của Đệ tứ Chân Quân, tinh tú sắp xếp, tạo thành một chiếc thước vuông!

Mắt phải xoay tròn, tạo thành một chiếc compa!

Chính là… dùng thước vuông để định đoạt sinh tử, dùng compa để vẽ ra luân hồi!

Chương 2591: Hai thanh kiếm phấn khích (1)

Vào lúc này, Tinh Hoàn Tử cuối cùng cũng đã thể hiện ra sức mạnh chân chính thuộc về Tứ Chân Quân.

Giống như mười ba cỗ quan tài kia, hắn không thể hoàn toàn điều động sức mạnh của mình, nhưng ít nhất ở điểm xuất phát, ở vị cách, hắn đã hình thành được một uy lực to lớn.

Giờ phút này, giọng nói của hắn vượt qua cả thiên âm, thậm chí còn cao hơn cả đạo âm, tựa như quy luật của vũ trụ, trật tự của tinh không.

Ngay khi âm thanh ấy vang lên, hình vuông do hàng ức vạn vì sao tụ lại ở mắt trái của hắn trực tiếp hóa hiện ra bên ngoài, thể hiện sức mạnh của trật tự trên bầu trời!

Dùng bình chứng thẳng, hình thành ranh giới.

Dùng ngọa quan cao, phác họa giới hạn trên.

Dùng phúc trắc sâu, định ra đáy giới.

Dùng ngọa tri viễn, vẽ ra khoảng cách!

Tất cả đều tụ lại với nhau, thành hình vuông, bao phủ xung quanh Hứa Thanh, trở thành… giới phương.

Giới này độc lập, từng sợi xích sắt trật tự lưu động, tựa như nhà ngục, hoàn toàn cách ly với ngoại giới!

Đây là để tách biệt Hứa Thanh khỏi thời không này!

Khiến hắn vô căn cứ!

Dùng phương pháp này, phá loạn hải!

Hai mắt Hứa Thanh ngưng tụ, cảm nhận được sự không thể ngăn cản của trật tự này.

Hắn càng cảm nhận được ý thức của mình, trong giới phương này, như người phàm bị ngạt thở, xuất hiện sự khó chịu dữ dội.

Bởi vì bị cách ly khỏi thời không của thế giới tầng bốn, không còn được thời không gia trì, ý thức của hắn dung nhập vào thân thể của Thiếu chủ Cực Quang không còn căn cứ để tồn tại.

Trong nháy mắt, trên người hắn trực tiếp xuất hiện một bóng dáng chồng chéo.

Bóng dáng này mờ ảo, đó là tự ngã ý thức của hắn giáng lâm đến nơi này, dung nhập vào thân thể của Thiếu chủ Cực Quang.

Hiện tại… theo sự cách ly, ý thức của hắn đang bị phân ly.

Không chỉ như vậy, ngay sau đó, quy viên ở mắt phải của Tứ Chân Quân sáng chói, cũng hóa hiện ra bên ngoài, xoay tròn trên đỉnh đầu Hứa Thanh, vẽ ra một vòng tròn!

Vòng tròn này vừa xuất hiện, đất trời ầm ầm, đại đạo sôi trào.

Hơn nữa, có thể thấy bên trong nó, rõ ràng còn tồn tại vô số vòng tròn, tầng tầng lớp lớp, có đầu không có cuối!

Ẩn chứa sinh tử, cũng như luân hồi.

Hiện tại tất cả các vòng tròn đều đang chuyển động với các mức độ khác nhau, hình thành một lực hút kinh khủng!

Trấn áp Hứa Thanh và rơi xuống, phối hợp với sự cách ly của giới phương, hóa thành lực lượng đuổi đi kinh thiên động địa.

Muốn đuổi ý thức của Hứa Thanh, hoàn toàn ra khỏi thân thể của Thiếu chủ, ra khỏi thời không này.

Uy lực như vậy, trong lòng Hứa Thanh cảm thán, vị Tứ Chân Quân trong lịch sử này, quả thật là bậc kinh thiên vĩ địa.

Hắn biết đây không phải là thứ bản thân có thể chống lại, nhưng suy nghĩ của hắn cũng không dao động quá lớn, vào khoảnh khắc quyết định chiến đấu với Tinh Hoàn Tử, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Giờ phút này, trong khi bản thân chồng chéo và ý thức đang tản ra, Hứa Thanh nâng tay phải lên, nhẹ nhàng lau lên miệng mình.

Dưới một cái lau này, sấm sét vang dội, vô số tia chớp đột ngột tụ lại trên không trung, trong tiếng rắc rắc, tia chớp rõ ràng hóa thành bàn tay của một lão nhân.

Bàn tay này vừa xuất hiện, vạn vật tĩnh lặng.

Sau đó, nó từ từ duỗi ra trên không trung, bấm ra một ấn quyết.

Ấn quyết này vừa khởi, đất trời cộng hưởng, vạn pháp rung động, quy tắc của toàn bộ thế giới đều hưởng ứng, trật tự và quy củ cũng không ngoại lệ.

Đó chính là hiến pháp của Thiếu chủ Cực Quang… Tam nghiệp thập ác phong!

Thế là nghiệp hỏa màu đen ầm ầm bạo phát từ trên người Hứa Thanh, quét ngang tám phương.

Ngọn lửa này nồng đậm, tựa như có thể thiêu đốt tất cả, trong nháy mắt đã biến đất đai bị cách ly này thành biển lửa.

Sau đó, nó lại cuộn ngược lại, quay về cơ thể Hứa Thanh, bao phủ hắn vào trong, hóa thành phong ấn!

Cái gọi là khẩu bất vọng ngôn, tắc khẩu nghiệp thanh tịnh, thân hồn an ninh, thông thể vô ưu, vạn niệm giai thịnh!

Phong ấn là miệng của mình, cố định là mệnh của mình!

Đây là, khẩu nghiệp phong!

Dùng phong ấn này, chống lại sự cách ly của giới phương!

Ngay sau đó, giới phương ầm ầm, bên trong nó, Hứa Thanh bị nghiệp hỏa màu đen bao phủ, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tứ Chân Quân, trong mắt u mang lóe lên.

Lập tức, bàn tay sấm sét trên trời, ấn ký lại biến đổi.

Tiếng sấm nổ tung.

Cái gọi là thân bất lữ tà kính, bất nhiệm thương sinh, tức bất sát, bất đạo, bất dâm, tắc thân nghiệp thanh tĩnh.

Thân này vừa tĩnh, vạn vật bất nhiễm, chúng tà bất nhiễm.

Chính là cái nghiệp thứ hai trong tam nghiệp, thân nghiệp phong!

Thân ta bất động, tức không ở trong nhân quả, để cho sự cách ly vô sở chỉ.

Như không tồn tại trong thế gian, khiến cho việc đuổi đi vô sở y.

Dùng nghiệp này, chống lại luân hồi!

Hứa Thanh đứng ở đó, như tảng đá ngầm trong cơn sóng dữ, mặc cho phong ba bão táp gào thét, ta vẫn sừng sững.

Nhìn ngươi luân hồi, làm sao đuổi!

Thế là giới phương rung động, luân hồi kịch liệt.

Tiếng ầm ầm truyền khắp bát phương.

Nhìn thấy như vậy, trong lòng Tứ Chân Quân quả quyết, hắn biết trận chiến này là cơ hội cuối cùng của mình.

Thế là đôi mắt sáng rực, tay phải nâng lên, ngón trỏ và ngón giữa lần lượt đặt lên đồng tử.

Ấn vào trong!

Đôi mắt hắn lập tức đỏ ngầu, tựa như tinh hải trong đôi mắt hắn bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trong huyết sắc tinh hải, lực lượng trật tự tán ra huyết sắc, hóa thành hình phạt, ầm ầm lao về phía Hứa Thanh.

“Phạt!”

Trong nháy mắt, giới phương và luân hồi, được lực lượng này gia trì, huyết quang ngập trời, uy lực của chúng cũng bạo tăng, mạnh mẽ cách ly, mạnh mẽ vận chuyển.

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, bóng dáng chồng chéo trên người hắn, giờ phút này cũng tăng tốc phân ly, trở nên rõ ràng hơn trước, thậm chí có hơn nửa đã tản ra khỏi thân thể của Thiếu chủ Cực Quang.

Chương 2592: Hai thanh kiếm phấn khích (2)

Trên đầu hắn, hình thành một… bóng dáng!

“Quả nhiên là ngươi!”

Nhìn rõ bóng dáng ý thức của Hứa Thanh, sát ý trong mắt Tứ Chân Quân kinh thiên, hắn đang muốn không tiếc giá nào, đuổi trực tiếp Hứa Thanh ra khỏi giới này.

Nhưng đúng lúc này, bóng dáng ý thức của Hứa Thanh nâng tay lên, thân thể của Thiếu chủ Cực Quang cũng nâng tay lên, mà bàn tay sấm sét trên bầu trời, trong sự cộng hưởng này lại biến đổi.

Trong tam nghiệp thập ác phong, nghiệp thứ ba… ý nghiệp phong giáng!

Tâm niệm tạo tác, có thiện có ác.

Thiện muốn lưu, ác muốn trừ!

Thiện nghiệp bao gồm bất tham dục, bất sân hận, bất tà kiến, gia trì bản thân, thành vĩ đại vô hạn, quang mang vạn trượng, như thành tường vũ, cũng là tự thân.

Ác nghiệp thì bao gồm tham dục, sân hận, tà kiến, rơi vào địch thần, thành tà ma chi ám, mệnh quang bất hiện, ác mệnh tự lai, sở định vi địch!

Phong ấn này, không cố thân, không buộc miệng, trói buộc là hiến pháp!

Nếu như nói hai nghiệp trước là rơi vào bản thân, thì nghiệp thứ ba này chính là rơi vào thân địch!

Giờ phút này vừa giáng lâm, tại nơi này, trói buộc chính là trật tự, trói buộc chính là quy củ.

Hơn nữa, nó bao phủ lên thân Tứ Chân Quân.

Thân thể Tứ Chân Quân chấn động, trên thân hắn cũng xuất hiện sự chồng chéo, bóng dáng ý thức của Tinh Hoàn Tử bị định là ác nghiệp, nên... dưới ý nghiệp phong này, xuất hiện ý tứ bị đuổi đi!

Đây là hai người họ, cùng nhau đuổi đi lẫn nhau!

Thế là phóng tầm mắt nhìn lại, có thể thấy trên đỉnh đầu của Tứ Chân Quân và Thiếu chủ Cực Quang, Tinh Hoàn Tử và bóng dáng ý thức của Hứa Thanh, mỗi người một cái rõ ràng.

Hứa Thanh, bị luân hồi và giới phương trấn áp.

Tinh Hoàn Tử, bị nghiệp hỏa thiêu đốt, hơn nữa vì bị định là ác nghiệp, nên thiên địa bất dung, bài xích tự khởi.

Tương hỗ, đều đang chống cự!

Đây là cuộc đối kháng của hiến pháp, là cuộc đối kháng giữa Tứ Chân Quân và Thiếu chủ Cực Quang, cũng là cuộc đối kháng giữa trật tự và vĩnh hằng, càng là trận chiến giữa Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử!

Dưới sự đối kháng này, sự cách ly của giới phương đã có sai lệch, sự đuổi đi của luân hồi trở nên chậm lại.

Nhưng cũng không tiêu tan.

Cho dù là trở nên chậm lại, nhưng cũng giống như nước lũ đổ xuống, có thể bị ngăn cản trong chốc lát, nhưng không thể hoàn toàn đảo ngược.

Nhìn thấy như vậy, Tinh Hoàn Tử vừa chịu nghiệp hỏa thiêu đốt, vừa áp chế lực bài xích, đồng thời chậm rãi giơ tay lên, trong mắt hiện lên vẻ quyết tuyệt.

Cho dù phải chịu đựng cái giá phải trả, hắn cũng nhất định phải đuổi được người trước mặt đi.

Mà Hứa Thanh cũng bộc phát tinh mang, đang muốn lấy ra hôn thư...

Đó là đòn sát thủ cuối cùng mà hắn chuẩn bị cho trận chiến này, nếu triển khai vào thời điểm thích hợp, có thể định càn khôn.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc Hứa Thanh và Tứ Chân Quân, mỗi người đều muốn bộc phát, muốn triển khai đòn sát thủ mà mình cho rằng có thể định thắng bại...

Kiếm lô bên dưới, đột nhiên ầm ầm!

Một luồng ý chí sắc bén, tựa như tuyệt thế, đang bộc phát trong kiếm lô!

Đó là dấu hiệu tiên kiếm sắp xuất thế!

Thiên quân tị dịch, kiếm thai mà ý thức của hai người họ dung nhập vào, vốn dĩ định thuận theo tự nhiên, xuất thế vào ngày đại hôn theo đúng quỹ tích của lịch sử.

Nhưng tình huống bên ngoài, gây áp lực quá lớn cho họ.

Đặc biệt là Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử, vậy mà lại đại chiến trước mặt…

Điều này càng khiến họ thêm khẩn trương.

Vậy nên họ toàn lực thúc đẩy, thà rằng thay đổi lịch sử, tạo thành sóng gió, cũng phải xuất thế vào đêm nay.

Dù cho việc xuất thế sớm có thể gây ra một số rắc rối cho người ngoài, nhưng họ không bận tâm.

Tinh Hoàn Tử thắng thua, không liên quan đến họ.

Sinh tử của Hứa Thanh, họ càng không quan tâm.

Cho dù hai người Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử có đánh vỡ đầu, cho dù có lật đổ thời không, cũng không liên quan đến họ.

Điều họ quan tâm, là mục đích của chính mình!

Sóng gió thời không, vào lúc này càng mãnh liệt.

Tiên kiếm xuất thế sớm, sự thay đổi lịch sử này… không hề nhỏ!

Thế nên sắc mặt Tứ Chân Quân biến đổi.

“Hắn chọn nơi này, chính là để ép buộc họ!”

Nhưng giờ phút này chính là thời khắc then chốt trong cuộc chiến giữa hắn và Hứa Thanh, hắn không có sức để ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, bầu trời biến sắc, sấm sét từ tám phương ập đến, lao thẳng về phía kiếm lô.

Từng đạo tia chớp, còn kèm theo tiếng gầm rú, ầm ầm đánh vào kiếm lô.

Nhưng đúng lúc này, trong nháy mắt, kiếm quang trong kiếm lô ầm ầm bạo phát, hình thành kiếm hồng, phóng thẳng lên trời, ầm ầm đâm vào bầu trời.

Bầu trời nổi lên, ầm ầm xoay chuyển.

Mà theo kiếm hồng cùng phóng ra… là hai thanh tiên kiếm, một đen một trắng!

Tiên kiếm, xuất thế!

Vừa lao ra, tia chớp cũng hóa thành hai màu đen trắng, xoay quanh bốn phía hai thanh kiếm, kiếm minh phát ra kinh thiên, kiếm uy tán ra chấn thế, khí tức sắc bén, càng như có thể phá vỡ thiên địa.

Trong đó, còn có tiếng cười vô cùng phấn khích của Thiên Quân và Tị Dịch.

“Tinh Hoàn Tử, còn cả tên tu sĩ đáng ghét không biết kia, hai huynh đệ ta, thật sự phải cảm ơn các ngươi.”

“Nếu không có cuộc đấu tranh của các ngươi, nếu không có sự kích thích của các ngươi, thật ra hai huynh đệ ta không có nắm chắc lớn đối với cảm ngộ vào lúc tiên kiếm xuất thế.”

“Rất có khả năng, là cảm ngộ thất bại.”

“Nhưng nhờ sự trợ giúp lẫn nhau của các ngươi, chúng ta không những xuất thế sớm, mà cảm ngộ còn thấu triệt hơn!”

“Sau khi chuyện này kết thúc, hiến pháp của hai huynh đệ ta, lực lượng luật pháp cũng sẽ tăng mạnh!”

Tiếng cười vang vọng.

Hai huynh đệ Thiên Quân Tị Dịch vô cùng phấn khích, giờ phút này ý thức đang muốn lựa chọn quay về, không dừng lại ở giới này.

Trước khi rời đi, giọng nói của họ còn vang vọng.

“Hai đứa cháu nội cứ từ từ chơi đi nhé, ông nội không tiếp đâu!”

“Nếu sau này có cơ hội, các ngươi đến Bắc Bộ, chắc chắn có thể nhìn thấy phong thái tuyệt vời của ông nội, trong đó có công lao của hai đứa cháu nội các ngươi!”

“Đặc biệt là tên tiểu nhân vô sỉ đáng ghét không nói đạo lý, ký sinh trên người thiếu chủ kia, ngươi chờ ông nội đấy, dám để ông nội nhận ngươi làm chủ!”

“Ngươi nằm mơ đi!”

Hai vị này, giờ phút này thật sự là quá mức phấn khích.

Còn Hứa Thanh ở đó, nhìn tiên kiếm xuất thế, nghe lời của hai người, nheo mắt lại.

Ngay sau đó… một ngọc giản trống rỗng, từ trên người chủ thể của hắn bay ra!

Ngọc giản này, là một trong những lễ vật đính hôn mà Cực Quang Tiên Chủ tặng cho Cửu Ngạn Tiên Chủ, bên trong trống rỗng, có thể tự khắc ý niệm thần linh vào, quyết định quyền sở hữu bảo vật trong tiên cung!

Chương 2593: Mười sáu chữ trong hôn thư! (1)

Cửu Ngạn ngày đó đã nhận tất cả sính lễ khác, nhưng lại chuyển ngọc giản trống này, thứ có thể quyết định quyền sở hữu bảo vật Tiên Cung, cho Hứa Thanh.

Dù sao thì hắn cũng là gả nữ nhi, hơn nữa với phẩm hạnh của hắn, càng không tham lam vật của tri kỷ.

Vì vậy, ngọc giản trống này đã trở thành con bài tẩy của Hứa Thanh hiện tại.

Còn ban đầu… đối với Hứa Thanh, ngọc giản có thể quyết định quyền sở hữu bảo vật Tiên Cung này, dùng hay không dùng cũng được.

Trước đó, hắn chọn giao chiến với Tứ Chân Quân ở nơi Kiếm Lô này, mục đích đầu tiên cũng không nhất định phải để hai thanh kiếm kia nhận chủ.

Mục tiêu căn bản nhất của hắn là mượn trận chiến với Tứ Chân Quân, dưới sự va chạm giữa trật tự và thay đổi này, mang đến cho hai thanh kiếm kia áp lực đủ lớn.

Dưới áp lực này, Thiên Quân Tịch Dịch gần như không còn lựa chọn nào khác.

Con đường đặt ra trước mặt chúng, chỉ có một, nếu không nhân cơ hội này xuất thế, đối với chúng, sẽ vô cùng bị động.

Nếu Tinh Hoàn Tử thắng, vậy thì tương lai chúng muốn thành công, cũng cần Tinh Hoàn Tử đồng ý, dù sao việc trấn áp bản thân, cũng là hành vi của trật tự.

Nhưng nếu thiếu chủ thắng… lời đầu tiên hắn nói khi đến đây, ý bảo nhận chủ, mang đến cho Thiên Quân Tịch Dịch cú sốc cực lớn.

Như vậy, chúng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể liều hết tất cả, nhân cơ hội này, thúc đẩy bản thân, xuất thế sớm.

Phá cục bằng cách này.

Mới có cơ hội sống.

Mà Hứa Thanh muốn, chính là điều này.

Đây là dương mưu.

Theo kế hoạch của hắn, chỉ cần hai thanh kiếm này xuất thế sớm, có thể tạo thành dao động thời không, điều này sẽ có lợi cho hành động tiếp theo của hắn.

Nhưng… lời nói khi rời đi của hai thanh kiếm này, có chút quá phấn khích.

Vì vậy Hứa Thanh cảm thấy, để chúng nhận chủ, sóng gió lịch sử do chúng gây ra sẽ càng lớn, cũng là điều tốt.

Vì vậy, khi ý thức của hai thanh kiếm phấn chấn này dao động, thần niệm vang vọng, sắp chọn rời khỏi thế giới tầng bốn này…

Hứa Thanh liền lấy ra ngọc giản trống có thể khắc ghi quyền sở hữu bảo vật Tiên Cung.

Lúc này giơ tay, vung lên trời.

Ngọc giản bay lên không.

Ánh sáng rực rỡ, hào quang vô tận, chói lòa.

Lơ lửng trên không một lúc, thần niệm của Hứa Thanh đột nhiên bùng phát, vào thời khắc quan trọng, vào khoảnh khắc thần thức của Thiên Quân Tịch Dịch sắp rời đi… lưu lại văn khắc trong ngọc giản.

“Hiện nay có tiên kiếm xuất thế, bổn tọa ban cho chúng tên, một là Thiên Quân, một là Tịch Dịch… làm kiếm tùy thân của bổn tọa!”

Thần niệm vừa phát ra, đất trời rung chuyển.

Như có âm thanh đại đạo đang vang vọng, như có thiên địa pháp tắc đang vận chuyển, như có mệnh lệnh đang hình thành!

Văn khắc này, có thể nói là tuyệt chiêu!

Không chỉ quyết định quyền sở hữu của hai thanh kiếm này, mà còn ban tên cho chúng…

Hơn nữa tên này, chính là Thiên Quân Tịch Dịch, như vậy có thể tạo thành nhân quả cực kỳ mạnh mẽ!

Dưới nhân quả này, trên bầu trời, hai thanh tiên kiếm màu đen trắng đang sáng chói, lập tức rung động, trên thân kiếm thoáng chốc hiện ra vô số tiên văn, bao quanh thân kiếm.

Sinh ra trong Tiên Cung, được Tiên Cung rèn đúc, hơn nữa còn ra đời trong Kiếm Lô, có thể nói hai thanh kiếm này từ trong ra ngoài, đều là vật của Tiên Cung một cách triệt để.

Như vậy, dưới tiên văn của ngọc giản trống, chúng gần như lập tức hình thành mối liên hệ vô cùng đậm đặc với Hứa Thanh.

Không thể chống cự, không thể ngăn cản, không thể từ chối!

Còn Thiên Quân Tịch Dịch, có thể xem như khí linh của chúng, lúc này chúng cũng hoàn toàn không phản ứng kịp.

Thực sự là cảm xúc phấn khích trước đó, tràn ngập trong thần niệm của chúng, mà hành động của Hứa Thanh lại nằm ngoài dự liệu.

Vì vậy vào khoảnh khắc Hứa Thanh khắc ghi, trong sự rung động của thanh kiếm ký thác, Thiên Quân Tịch Dịch hoàn toàn sững sờ.

Cho đến giây tiếp theo, một luồng uy áp mênh mông, bùng phát từ Tiên Cung, từ tiên kiếm, trực tiếp tràn vào ý thức của chúng…

Thần niệm của hai người dâng lên sóng lớn ngập trời.

Bởi vì đây là phong ấn khí linh, bắt khí linh nhận chủ.

Mà chúng… trạng thái của chúng lúc này, chính là khí linh.

Vì vậy ấn ký nhận chủ vốn tác dụng lên khí linh, giờ đây một cách tự nhiên… đã rơi vào thân chúng.

Hơn nữa do Hứa Thanh ban tên… khiến nhân quả của văn khắc này, không chỉ có thể tác động vào không gian thời gian này, thậm chí ở ngoại giới… cũng có xác suất rất lớn, vẫn luôn tồn tại!

Như vậy, tâm thần kinh hãi của Thiên Quân Tịch Dịch, đã vượt quá tất cả, chỉ cảm thấy như sấm sét ầm ầm trong đầu.

Đây chính là vui quá hóa buồn!

“Đây… đây…”

“Chuyện này… ta…”

Còn hành động muốn rời khỏi thế giới tầng bốn của chúng, cũng bị cưỡng ép gián đoạn vào lúc này.

Sự liên quan của nhân quả, sự quy thuộc của việc nhận chủ, cùng với văn khắc ban tên…

Đã hình thành một lực kéo vượt quá sự phản kháng của chúng.

Vì vậy, ý thức không thể rời đi!

Trong lòng hai người dậy sóng dữ dội, giống như có cơn bão quét ngang tâm thần, Hứa Thanh nâng cánh tay trái lên.

Hướng về bầu trời, vẫy tay.

“Lại đây.”

Lập tức hai thanh tiên kiếm màu đen trắng đang lao vút lên trời, thân kiếm rung động dữ dội hơn, tiếng kiếm kêu vang như tiếng hoan hô…

Ngay sau đó, trong sự cuồng loạn của Thiên Quân Tịch Dịch, hai thanh kiếm ký thác của chúng, đột ngột đổi hướng, giữa không trung liền ngoặt, như vui mừng, lao thẳng về phía Hứa Thanh!

Nghe lời vô cùng.

Ý thức của hai người, càng muốn khóc mà không được, trong lòng điên cuồng, nhưng cũng không làm gì được.

Bởi vì chúng cảm thấy, sâu trong ý thức của bản thân, theo sự vui mừng của thanh kiếm, ý vui mừng cũng không thể khống chế được mà dâng lên.

Đồng thời, theo tiên kiếm xuất thế sớm, theo việc bị Hứa Thanh cưỡng ép khắc ghi nhận chủ, dao động thời không ở nơi này, lập tức tăng vọt!

Hợp với dao động trước đó, giống như sóng biển, từng đợt từng đợt nối tiếp nhau, cho đến khi chồng chất lên nhau, đã hình thành… một cơn sóng thần kinh thiên động địa!

Lúc này, mức độ dao động của không gian thời gian này, chính là sóng thần!

Sóng gió của Lý Thiên Kiêu, sóng gió của Công Tôn Thanh Mộc, sóng gió của Hồ Mỹ Nhân, sóng gió của Chung Trì, lại thêm sóng gió của hai thanh kiếm này…

Chương 2594: Mười sáu chữ trong hôn thư! (2)

Sóng thần lập tức ngập trời, trên mặt hồ dính đặc của không gian thời gian, không ngừng xoay tròn, không ngừng dâng trào.

Còn Hứa Thanh, ý thức của hắn đã trở về thân thể ký chủ, lúc này đứng trên cơn sóng thần này!

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, trật tự, đang bị áp chế!

Ngay sau đó, theo sự vẫy tay của hắn, hai thanh kiếm lao vút mà đến, sau khi xoay quanh bên ngoài cơ thể hắn, bất kể Thiên Quân Tịch Dịch bên trong giãy giụa, điên cuồng như thế nào, cũng vô ích.

Chỉ có thể theo thần niệm của Hứa Thanh, thúc đẩy thanh kiếm đang ở, phát ra toàn lực, hình thành kiếm khí tuyệt thế vô cùng sắc bén, lao thẳng đến luân hồi và giới phương phía trên!

Tiếng nổ ầm ầm, kinh thiên vang vọng.

Giới phương sụp đổ, luân hồi sụp đổ!

Âm thanh trật tự vỡ nát lách tách, vang vọng trong hư vô.

Tứ Chân Quân ở đằng kia, toàn thân run rẩy, trong hai mắt thoáng chốc chảy ra hai dòng máu.

Biển sao do ức vạn tinh thần trong mắt hóa thành, cũng theo đó mà sụp đổ, hình vuông và hình tròn quy củ, cũng hóa thành tro bụi.

Quan trọng nhất là, hiến của hắn, đang lung lay!

Còn hai thanh kiếm đó, sát khí vẫn mạnh mẽ như cũ, sau khi nghiền nát giới phương và luân hồi, lao vút lên trời, hai màu đen trắng thay phiên nhau, lao thẳng đến Tứ Chân Quân.

Sát ý ngập trời.

Thiên Quân Tịch Dịch, dưới sự bất lực này, trong sự đau khổ điên cuồng này, dứt khoát liều mạng, phát ra toàn lực.

Bởi vì trong lòng chúng, sự phẫn nộ đối với Tinh Hoàn Tử, cũng không nhỏ.

Sắc mặt Tứ Chân Quân thay đổi, thân thể hắn cấp tốc lùi lại, lúc này trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, mà mỗi một suy nghĩ, đều tỏa ra sự giận dữ cực kỳ mãnh liệt đối với Hứa Thanh.

Ngàn vạn suy nghĩ hội tụ lại với nhau, Tứ Chân Quân hít sâu một hơi, đột nhiên nâng tay phải lên, ngón trỏ ấn mạnh vào mi tâm!

Khi nâng lên, một sợi xích sắt màu vàng kim sáng chói lóa, đột nhiên bị hắn kéo ra từ trong mi tâm.

Sợi xích màu vàng kim này không dài, chỉ có chín mươi chín mắt xích, thiếu một mắt xích nữa mới đến trăm.

Mà trên mỗi mắt xích, đều có vô số ấn ký, mỗi một ấn ký, đều đại diện cho trật tự.

Ngay khi xuất hiện, lực lượng trật tự trên đó vô cùng rõ ràng, hơn nữa còn cộng hưởng mãnh liệt với ý thức của Tinh Hoàn Tử.

Bởi vì sợi xích màu vàng kim này, không phải là vật của Tứ Chân Quân, mà là căn bản của hiến… của Tinh Hoàn Tử!

Khi số mắt xích này đạt đến một trăm, hắn có thể đột phá tu vi Chúa Tể, bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên Đại Đế.

Đây chính là mục đích giữ gìn trật tự của hắn ở thế giới tầng bốn này.

Nhưng lúc này, hắn đã liều mạng, vào khoảnh khắc lấy căn bản của hiến bản thân ra, mười ba cỗ quan tài, cũng ảo hóa ra xung quanh hắn.

Những cỗ quan tài này, có cái lớn, có cái nhỏ, chất liệu khác nhau, nhưng khí tức trật tự, đều vô cùng đậm đặc.

Ngay khi xuất hiện, thiên địa biến sắc.

Chúng, chính là hiến luật chi thi của Tứ Chân Quân, được luyện thành sau khi hắn chém giết tất cả kẻ cạnh tranh.

Ban đầu, với năng lực của Tinh Hoàn Tử, chỉ có thể sử dụng ba cỗ trong số đó, nhưng hắn rất rõ ràng, lực lượng của ba cỗ, không thể lay động tiên kiếm, càng không thể lay động Hứa Thanh đang ở trong cơn sóng thần thời không.

Vì vậy, hắn dùng căn bản của hiến bản thân để thúc đẩy, cưỡng ép điều khiển, muốn thử đảo ngược tất cả vào thời khắc cuối cùng này!

Lúc này bấm quyết, vẻ mặt hắn vặn vẹo, mà sợi xích màu vàng kim phát ra ánh sáng chói lóa, quấn quanh mười ba cỗ quan tài, khiến ánh sáng vàng hòa vào.

Vậy là giây tiếp theo, mười ba cỗ quan tài, đồng loạt rung động.

Dù nắp quan tài không mở ra, nhưng lại có tiếng đập mạnh như sấm sét, đồng thời truyền ra từ mười ba cỗ quan tài.

Tiếng nổ ầm ầm, tiếng đập ầm ầm, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Càng có mười ba âm thanh khác nhau, theo tiếng nổ, từ bên trong quan tài truyền ra một cách trầm thấp, hội tụ lại với nhau, thành một câu nói vượt qua thiên âm đạo âm!

“Trật tự thẩm phán, ngụy cốt ngàn thu, đào xuống hoàng tuyền, chém ngay lập tức!”

Mười lăm chữ này, mỗi một chữ, đều hóa thành một bia đá cổ xưa, ầm ầm lao về phía Hứa Thanh, người đang ở trên cơn sóng thần thời không.

Hứa Thanh ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình thản, chỉ có trong mắt lộ ra sự sắc bén chưa từng có.

“Sóng gió thời không thành sóng thần, đủ để ta che giấu chữ viết, như vậy… cũng nên kết thúc rồi.”

Giọng nói bình tĩnh phát ra từ miệng Hứa Thanh, thoáng chốc, một mảnh sắt màu vàng kim, từ trong ngực Hứa Thanh bay ra, lơ lửng trước mặt hắn.

Ngay khi xuất hiện, thiên địa lặng ngắt, thời không bất động, sóng gió ngừng lại, bốn phương tám hướng đều yên tĩnh.

Chỉ có điềm lành, dâng lên, chỉ có phúc lành, bốc lên bên trong!

Vật này, chính là hôn thư.

Do Cực Quang Tiên Chủ tự tay chế tạo, ngưng tụ ý của bản thân, niệm của bản thân, lời chúc phúc của bản thân.

Bên trong đó, chứa đựng toàn bộ những điều tốt đẹp mà hắn muốn dành cho nhi tử của mình.

Chữ viết, cũng là do hắn tự tay viết!

Đã đại diện cho ý chí của hắn!

“Liên hôn hai họ, đính ước một nhà, từ nay kết lương duyên, định thành đôi bạn, cho đến khi đầu bạc, sẽ mãi mãi bên nhau, biển cạn đá mòn, chỉ uyên ương mà ước hẹn trước, mong sau này con cháu đầy đàn, thịnh vượng phồn vinh.

Lấy lời ước bạch đầu, ghi vào thiếp hồng, để lời ước lá đỏ, ghi rõ vào gia phả uyên ương.

Kính định ước này, ghi lại lời thề.”

Còn lúc này, Hứa Thanh nâng tay lên, dấy lên lực lượng thời không hiện tại đã tụ thành sóng thần, che giấu hầu như toàn bộ những chữ viết này, khiến chúng mờ đi, nhưng lại có mười sáu chữ, vô cùng rõ ràng.

Mười sáu chữ đó, ghép lại với nhau, có thể thành một câu.

“Đính ước ghi, ước trước kết, ngươi mãi khô, lá tốt nát.

Kính lấy, ước này.”

Hứa Thanh nâng tay lên, chỉ về phía Tứ Chân Quân!

Mười sáu chữ trong hôn thư, chói sáng ngập trời, sức mạnh mênh mông, theo sóng thần thời gian, dậy sóng vọt lên!

Trong chớp mắt, mối duyên cho Tinh Hoàn Tử ký thác vào Tứ Chân Quân, chấm dứt!

Ý thức của hắn, đột nhiên héo úa!

Như lá tốt, đang thối nát!

Sắc mặt Tinh Hoàn Tử, đại biến!

Chương 2595: Tinh Hoàn Tử, Bị Trục Xuất! (1)

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Tinh Hoàn Tử dậy sóng, như có vô số thiên lôi nổ tung, khiến hắn thở gấp, đồng tử co rút lại…

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng mối liên hệ với ký chủ, đang bị cắt đứt dưới một áp lực không thể ngăn cản.

Sức mạnh cắt đứt này, không thể cứu vãn!

Cái gọi là tiên duyên, là căn bản để hắn có thể ký sinh trên thân thể của Đệ Tứ Chân Quân.

Mà lúc này, căn bản đó đang sụp đổ!

Ý thức của hắn cũng đang dần cạn kiệt, tan rã theo xu hướng không thể ngăn cản này.

Thậm chí còn ảnh hưởng đến hiện thực, giống như một chiếc lá, đang héo úa dần.

Trong thời gian này, cả trật tự và quy tắc của hắn đều đang tan vỡ.

Bao gồm cả sợi xích sắt màu vàng, hóa thân của căn bản của Tinh Hoàn Tử.

Sợi xích này, lúc này theo ý thức héo úa của Tinh Hoàn Tử, đang… đứt gãy!

Mỗi mắt xích nứt ra đều khiến ý thức của Tinh Hoàn Tử đau đớn đến tột cùng, tất cả những điều này khiến hắn lần đầu tiên trong đời, xuất hiện cảm giác hoảng sợ.

Còn về phán xét mà hắn triệu hồi ra…

Khoảnh khắc hôn thư xuất hiện, phán xét không thể thực hiện được!

Mười ba cỗ quan tài, tất cả đều rung lên, âm thanh bên trong đều rút lại…

Giống như tất cả đều đang đảo ngược, lời đã nói, hiến chương đã hình thành, lúc này hiện ra, tất cả đều bị cuốn ngược lại, không còn tồn tại.

Uy lực của Tiên Chủ, trên cả càn khôn!

Mà lúc này, sắc mặt đại biến, không chỉ có Tinh Hoàn Tử.

Còn có hai thanh tiên kiếm kia.

Thiên Quân Tị Dịch giữa không trung, cũng rung lên, thực sự cảnh tượng xảy ra trước mắt chúng, đã vượt quá sức tưởng tượng.

Mà những chuyện xảy ra ngoài dự liệu của chúng ngày hôm nay, cũng thực sự quá nhiều, hết lớp sóng này đến lớp sóng khác.

Thân phận không thể có được, lại bị người thần bí kia có được.

Điều không nên nhận chủ, lại xảy ra một cách khó tin.

Mà bây giờ… hôn thư lại xuất hiện!

Chữ viết, lại có thể được sử dụng như vậy.

Tất cả những điều này, khiến Thiên Quân Tị Dịch, tâm thần ầm ầm.

Thực sự hôn thư, ít nhất trong khoảng thời gian không gian này, địa vị và ý nghĩa của nó, cho dù không phải là tối cao, nhưng cũng là một trong những thứ cao quý nhất!

Ẩn chứa trong đó, là tất cả lời chúc phúc của Cực Quang Tiên Chủ dành cho con trai mình.

Lời chúc phúc này, chính là ý chí.

Ý chí này hòa vào từng câu chữ trong hôn thư, khiến mỗi chữ trên đó, đều trở thành hiến chương của khoảng thời gian không gian này!

Cũng là luật lệ!

Dưới dòng chảy của nó, trật tự cũng phải cúi đầu, quy tắc cũng phải thay đổi.

Một khi trái ngược với nó, thì cũng đồng nghĩa với việc trái ngược với ý chí của Cực Quang Tiên Chủ.

Mà vật này trong toàn bộ Tiên Cung, cũng chỉ có cha con Cực Quang mới có thể sở hữu.

Vì vậy, khi hôn thư này xuất hiện, đất trời biến sắc, tất cả kết cục đều đã được định sẵn, không thể thay đổi.

Lý do Từ Thanh có thể che giấu chữ viết trên đó, khiến chữ hôn thư hiện ra theo ý mình…

Là vì tên của thiếu chủ mà hắn ký sinh, ở trên hôn thư!

Nên hắn có tư cách.

Dù vậy, cũng cần thiên thời, thiên thời này… chính là sóng lớn của không gian.

Và chỉ khi sóng lớn này đạt đến một mức độ nhất định, thì mới có hiệu quả.

Đây cũng là lý do Từ Thanh muốn đêm nay, tất cả mọi người đều hoàn thành mục đích, đều thay đổi lịch sử, đều tạo ra chấn động không gian.

Hắn cần những đợt sóng không gian này bùng phát cuối cùng như một cơn sóng thần!

Từ đó dựa vào lực này, lấy nguồn gốc của sự trôi chảy tự nhiên do dao động thời gian để che giấu chữ viết trên hôn thư.

Vì vậy cảnh tượng lúc này, thoạt nhìn đơn giản, nhưng thực ra để hoàn thành được, các bước rất phức tạp, và chỉ khi đạt được tất cả các điều kiện tiên quyết, thì mới có thể bùng phát!

Mà sự bùng phát dưới độ khó như vậy, tất nhiên cũng khiến mọi người chấn động.

Lúc này, trên bầu trời sấm sét, nổ tung hư vô.

Âm thanh ầm ầm, mang theo uy lực chói lọi, che trời lấp đất, truyền khắp mọi ngóc ngách của Kiếm Lô.

Ngẩng đầu lên nhìn, màn trời bị tia chớp quấn quanh, như tạo thành một tấm lưới điện, hòa quyện với cơn sóng thần do sóng lớn không gian tạo thành.

Mà bóng dáng đứng trên cơn sóng thần kia, mái tóc dài tung bay, khí thế cũng kinh thiên động địa, đặc biệt là đôi mắt sắc bén, như có thể xuyên thấu mọi thứ trên thế gian.

Đang nhìn chằm chằm vào Đệ Tứ Chân Quân.

Trên hôn thư trước mặt hắn, mười sáu chữ hiện ra rõ ràng, càng thêm rực rỡ, ánh sáng vô hạn, ánh sáng lành mạnh lan tỏa khắp bốn phương.

Dưới ánh sáng của nó, biểu cảm của Đệ Tứ Chân Quân vặn vẹo, toàn thân toát ra khí đen.

Những luồng khí đen này tụ lại trên đỉnh đầu hắn thành bóng dáng mơ hồ của Tinh Hoàn Tử, đang tiêu tan!

Mọi sự không cam lòng, đều không còn ý nghĩa.

Mọi sự vùng vẫy, đều vô ích.

Dưới ánh sáng của mười sáu chữ trong hôn thư, dưới uy lực không thể ngăn cản này, ngôi sao đầu tiên mạnh mẽ ở bên ngoài, cũng không có khả năng lật đổ.

Hắn chỉ có thể, và cũng phải... bị trục xuất!

Tiên duyên của hắn với Đệ Tứ Chân Quân, đã hoàn toàn đứt gãy, lực lượng lá úa, xâm nhập vào hắn, gây tổn thương lớn.

Mà vốn dĩ là người trục xuất kẻ khác, giờ đây lại bị trục xuất.

Hiến chương cơ bản của bản thân, lại đứt gãy.

Đến thế giới tầng thứ tư này không những không thu hoạch được gì, mà tổn thất còn ảnh hưởng đến cả căn bản.

Tất cả những điều này, khiến hắn trước khi tiêu tan, nhìn Từ Thanh với ánh mắt đầy sát ý.

“Lần này, ta thừa nhận ngươi đã thắng, nhưng... cuộc chiến giữa ngươi và ta, vẫn chưa kết thúc.”

“Ta sẽ đến tầng thứ năm mà ngươi không thể đặt chân đến, để thăng cấp thành Chuẩn Tiên!”

“Và để trả ơn ngươi vì đã khiến ta không thể hoàn thiện hiến chương... đợi cơ duyên của Tiên Cung này kết thúc, ngươi không còn thân phận trong thời không này, khoảnh khắc ngươi xuất hiện ở bên ngoài, chính là lúc ta giết ngươi!”

Lời nói vang vọng.

Bóng dáng ý thức của Tinh Hoàn Tử, tan thành mây khói.

Bị trục xuất khỏi khoảng thời gian không gian này.

Phe trật tự trong trò chơi này, hoàn toàn thất bại.

Không còn khả năng lật ngược tình thế.

Chương 2596: Tinh Hoàn Tử, Bị Trục Xuất! (2)

Còn về lời nói của Tinh Hoàn Tử trước khi bị trục xuất, dù sát ý vô hạn, nhưng vì lập trường đã định, Từ Thanh sẽ không vì sát ý của đối phương mà dao động tâm thần.

“Khoảnh khắc cơ duyên Tiên Cung này kết thúc, ta chắc chắn sẽ không còn là tu vi như hiện tại!”

Từ Thanh thì thầm trong lòng, quay đầu nhìn về phía bản thể của Đệ Tứ Chân Quân.

Sau khi không còn ý thức của Tinh Hoàn Tử, bản thể của Đệ Tứ Chân Quân, như một bong bóng, biến mất trong hư không.

Cảnh tượng này, khiến Từ Thanh đăm chiêu, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt vẫn như thường.

Mà lúc này, sau khi phe trật tự thất bại, không gian ầm ầm.

Giống như ngựa hoang mất dây cương, nước lũ không còn đê điều, sóng lớn của không gian trong khoảnh khắc này, vượt xa trước đây, bùng nổ vô hạn.

Vô số cát thời không, từ hư vô xuất hiện, từ trên thân của muôn loài sinh vật trong Tiên Cung nổi lên, ngưng tụ xung quanh Từ Thanh, rơi xuống như mưa.

Số lượng nhiều gấp trăm lần so với trước đây mà hắn từng sở hữu!

Những hạt cát lấp lánh này liên tục rơi xuống, liên tục hội tụ, cuối cùng tạo thành một chiếc đồng hồ cát!

Lơ lửng trước mặt Từ Thanh!

Mà khoảnh khắc chiếc đồng hồ cát này xuất hiện, đất trời rung chuyển, Tiên Cung rung lắc, thế giới đều dao động, ánh sáng lấp lánh của nó, như áp đảo tất cả.

Đây là bảo vật tối cao của thời không!

Từ Thanh nhìn chăm chú, tâm thần dao động mạnh mẽ trong khoảnh khắc này, thông qua hiến chương của bản thân, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thời gian của chiếc đồng hồ cát này là một nén nhang.

Chính xác mà nói, đây là một nén nhang siêu thoát khỏi khoảng thời gian không gian này!

Chiếc đồng hồ cát này, có thể sử dụng bất cứ lúc nào, thêm một nén nhang vào bất kỳ thời gian nào trong quá khứ.

Và không thể bị xóa bỏ!

Cũng giống như… nó tồn tại ngoài thời không, ngoài dòng thời gian!

Đồng thời, hiến chương của bản thân Từ Thanh, khi cảm ngộ về chiếc đồng hồ cát này, cũng đang phát triển.

Vô số cảm ngộ về thời gian, hiện lên trong ý thức của hắn, bổ sung cho hiến chương của hắn, nuôi dưỡng luật lệ của hắn, khiến cho hiến chương của hắn trong thời gian ngắn ngủi này, như đã trải qua vô số năm.

Đạt đến đỉnh cao của cực thứ tám!

Mà theo sự phát triển của hiến chương, khí tức, lực chiến, tu vi của Từ Thanh, trong khoảnh khắc này, đều tăng vọt.

Ngưng Thần Cửu Giới, chỉ còn thiếu một chút!

“Vì căn cơ của ta đã hoàn toàn đủ, nên khi ta đột phá một chút này, bước vào Cửu Giới, cũng là lúc ta thăng cấp thành Chúa Tể!”

“Mà Chúa Tể của ta, không những mạnh hơn người thường, mà còn có căn cơ vững chắc… tầng lớp Chúa Tể, cũng chỉ là giai đoạn chuyển tiếp!”

“Thành tựu Chuẩn Tiên, ngày gần trong gang tấc!”

Từ Thanh hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời.

Lúc này, dù thiên cơ hỗn loạn, chân trời mờ mịt, nhưng thấp thoáng… có thể thấy mặt trời đang mọc.

Trời, sáng rồi.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, chiếu xuống đất Kiếm Lô, cũng chiếu lên người Từ Thanh.

Đứng trong tia sáng mặt trời này, Từ Thanh thu hồi ánh mắt từ chân trời, nhìn về phía lối ra của đất Kiếm Lô.

Lạnh lùng mở miệng.

“Ra đây.”

Vị trí lối ra, hư vô vặn vẹo, một bóng dáng tụ lại hiện ra.

Đó là một thanh niên, mặc áo trắng, dung mạo bình thường, nhưng biểu cảm trên mặt ôn hòa, nụ cười ấm áp, như không có bất kỳ nguy hại nào, cúi người về phía Từ Thanh.

“Chu Chính Lập, bái kiến thiếu chủ.”

“Trận chiến này của thiếu chủ, bất kể là bố cục hay ra tay, đều tuyệt diệu vô cùng, có thể nói là tiên uy kinh thế, nhân trung chi long!”

Thanh niên này, chính là Chu Chính Lập, người trước đây luôn theo bên cạnh Tinh Hoàn Tử!

Lúc này hắn vẻ mặt thản nhiên, ánh mắt chân thành, nụ cười mang theo cảm khái, ẩn chứa sự kính phục.

Trong mắt Từ Thanh, hiện lên một tia lạnh lẽo.

Người này là lúc Tinh Hoàn Tử bị trục xuất, đã bước vào đất Kiếm Lô, thoạt nhìn như ẩn nấp, nhưng thực ra cũng để lộ khí tức, như thể chủ động cho người khác cơ hội phát hiện ra mình.

Mà bất kỳ ngôi sao nào, cũng không phải kẻ đơn giản, nhưng Chu Chính Lập người luôn bên cạnh Tinh Hoàn Tử này, trong cuộc chiến tranh giành này, từ đầu đến cuối, dường như không có sự hiện diện gì đáng kể.

Rất dễ dàng, khiến người ta bỏ qua hắn.

Nhưng hiện tại Tinh Hoàn Tử bị trục xuất, còn hắn… vẫn tồn tại an toàn.

Điều này tự nó đã nói lên vấn đề.

Hơn nữa, sau khi hiểu rõ về Tà Linh Tử và có giao thiệp với hắn, Từ Thanh thấy được tâm cơ của Tà Linh Tử, thì cũng có đánh giá gián tiếp về Chu Chính Lập người có thể đấu tranh với Tà Linh Tử trong suốt thời gian qua.

Người này, giỏi ẩn nấp, không chỉ ẩn nấp bản thân, mà còn ẩn nấp cả suy nghĩ, thậm chí là… mục đích của hắn!

“Ngươi không phải là phe trật tự, có lẽ ngươi cũng có công trong việc ngày hôm nay Tinh Hoàn Tử gặp kết cục như vậy.”

Từ Thanh từ tốn nói.

Nếu Tinh Hoàn Tử còn ở đây, nghe được câu nói này, chắc chắn tâm thần sẽ chấn động mạnh mẽ.

Mà lời của Từ Thanh rất chắc chắn.

Vì nếu Chu Chính Lập là phe trật tự, thì sau khi Tinh Hoàn Tử rời đi, sóng lớn của không gian sẽ không lớn như vậy, cảm giác phe trật tự hoàn toàn thất bại cũng sẽ không tồn tại.

Vậy thì, câu trả lời chỉ có một.

“Thiếu chủ anh minh.”

Chu Chính Lập tỏ ra khiêm tốn, nhẹ giọng nói.

“Ta không có ý đối địch với ngươi, dù là ở đây, hay ở bên ngoài.”

“Có thể có được thân phận không thể sở hữu này, đã nói lên rất nhiều điều, ngươi… không phải là một người đơn giản, sự tồn tại như vậy, ta tự nhiên muốn kết giao.”

“Mà Tinh Hoàn Tử cứng nhắc, thực ra ta cũng không có tác dụng gì lớn, chỉ là đẩy nhẹ đúng lúc thích hợp.”

Chu Chính Lập ôn hòa nói.

“Đây chính là mục đích của ta, sau khi phát hiện thân phận của ngươi không đúng, ta chỉ có một mục đích duy nhất này… kết giao với ngươi.”

“Còn ở thế giới tầng thứ tư này, ta thực sự có thể là phe trật tự, cũng có thể là phe trung lập ngồi xem lịch sử dậy sóng đến bất kỳ mức độ nào, đồng thời cũng có thể gây ra dao động.

Đó là hiến chương của ta, là đạo của ta.”

Nói xong, Chu Chính Lập cúi đầu, tư thái vẫn khiêm tốn.

Trong mắt Từ Thanh hiện lên ánh sáng u ám, chậm rãi mở miệng.

“Tại sao lại nói chi tiết với ta như vậy.”

“Ta muốn kết bạn với ngươi, cũng muốn ở lại, mà nếu ngươi không hoàn toàn hiểu rõ về ta, thì rất có thể sẽ không kết bạn với ta, cũng không cho ta ở lại.”

Chu Chính Lập thản nhiên, vẫn cúi người.

Chương 2597: Y Phục Cưới Cổ Xưa (1)

“Lý do này, vẫn chưa đủ.”

Hứa Thanh đứng lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn Châu Chính Lập đang cúi đầu bên dưới, cất giọng thản nhiên.

Người đứng trước mặt, thoạt trông có vẻ vô hại nhưng ẩn giấu sau dáng vẻ hiền lành này lại là một con rắn cực độc.

Tinh Hoàn Tử cũng chính là bị người này âm thầm tính kế, thất bại của hắn, người này cũng chiếm một phần không nhỏ.

Mặc dù Hứa Thanh tin chắc rằng mình sẽ không đi vào vết xe đổ của Tinh Hoàn Tử, nhưng tính cách cẩn thận đã ăn sâu bén rễ, quyết định phương thức hành sự của hắn.

Cho nên, dù Châu Chính Lập có nói ra nguyên nhân, cúi đầu cầu xin được kết giao, thì nếu không có một lý do hợp lý, Hứa Thanh tuyệt đối sẽ không giữ gã lại.

Với khí thế của Hứa Thanh hiện giờ, nếu hắn không muốn Châu Chính Lập ở lại, thì gã nhất định phải chết.

Làn gió thổi qua càng lạnh lẽo hơn, ánh dương cũng không thể xua tan đi cái rét buốt lúc này.

Châu Chính Lập im lặng, ngẩng cao đầu nhìn Hứa Thanh rồi lên tiếng.

“Thưa Đại nhân, đại hôn còn bốn ngày nữa sẽ cử hành. Độc của Chung Trì cần một người thử, rồi sau đó mới truyền ra bên ngoài, như vậy mới có thể trong bốn ngày ngắn ngủi gây nên sóng gió.”

“Còn bên phía Lý Thiên Kiêu, để phòng ngừa hắn sinh dị tâm, cũng cần người để ý đến hắn, như vậy trong mấy ngày này Đại nhân sẽ đỡ lo lắng hơn nhiều. Tiểu nhân biết rõ Giang Phàm, có thể làm được chuyện này.”

“Mỹ Hồ kia, thân phận của nàng cũng cần một người ghi chép lại, lưu truyền thành nhận thức cố hữu, mà tiểu nhân chính là người nắm giữ ngòi bút ghi lại lịch sử trong tiên cung.”

“Đồng thời, bên cạnh Thiếu Chủ cũng cần thêm một người bạn đọc khác.”

“Mấy chuyện này phần lớn là để duy trì thời không, nhưng trong bốn ngày, tiểu nhân có thể làm rất nhiều việc cho Thiếu Chủ, không dừng lại ở mức duy trì, còn có thể tạo ra càng nhiều thời không chồng chất.”

“Hơn nữa, còn có ba lão gia hỏa ẩn nấp ở đây, tiểu nhân đã xác định được thân phận của bọn chúng. Không cần Thiếu Chủ lo lắng, mỗi ngày tiểu nhân có thể xử lý một tên, bảo đảm đến ngày đại hôn sẽ không có bất cứ nhân tố không thể khống chế nào.”

“Cuối cùng, nếu Thiếu Chủ cảm thấy thời không chồng chất vẫn chưa đủ, chỉ cần ra lệnh một tiếng, ta sẽ tử vong ngay lập tức, dùng cái chết để thay đổi lịch sử.”

“Hẳn nhiên, với ta mà nói, sống thêm một ngày sẽ có thêm lợi ích.”

“Nếu không còn lý do nào khác, đây là hết thảy những gì ta dùng để thỉnh cầu Thiếu Chủ cho phép ở lại.”

Nói xong, Châu Chính Lập cúi đầu càng thấp hơn, chờ đợi quyết định của Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh càng trở nên lạnh lùng, hồi lâu sau mới phất tay một cái. Hôn thư lóe sáng giữa không trung bay thẳng vào trong ngực hắn.

Đồng thời hắn vẫy tay, tiên kiếm Hóa Hồng và Khiếp Dịch không cam lòng rời khỏi kiếm trủ, nhưng khi đến gần Hứa Thanh, thân kiếm liền tỏa ra hào quang rực rỡ, liên tục reo hò vui mừng.

Hứa Thanh bước lên một bước, lướt qua bên người Châu Chính Lập, rời khỏi lò luyện kiếm.

Chỉ là, vào thời khắc hắn rời đi, giọng nói lạnh nhạt bỗng vang vọng bên tai Châu Chính Lập.

“Ngươi đã từng ăn thịt rắn chưa?”

“Rắn càng độc, thịt lại càng ngon.”

Nghe vậy, Châu Chính Lập chỉ biết cúi thấp đầu, không dám đáp lời nào, im lặng tiễn Hứa Thanh rời đi.

Mãi đến khi không gian xung quanh dần yên tĩnh lại, Châu Chính Lập mới từ từ đứng thẳng dậy, trong mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ.

“Hắn và Tinh Hoàn Tử có vài điểm tương tự, nhưng cũng có rất nhiều điểm khác biệt. Hắn cẩn thận và tàn nhẫn hơn rất nhiều…”

“Trong mắt hắn, ta chính là rắn độc, nhưng trong mắt ta, thậm chí là trong mắt Tinh Hoàn Tử, hắn lại càng là một con rắn độc khó lòng đối phó…”

“Đối đầu với loại người này sẽ chẳng có kết quả gì tốt đẹp…”

…

Cỗ máy Thiên Cơ dần vận chuyển đến thời điểm không ổn định, khi đại hôn đến gần, ngày cưới cũng là lúc Thần Quang kỷ nguyên sắp tới. Trừ rất nhiều hào quang mãnh liệt đan xen, cả thiên địa vô cùng hỗn loạn, gió lớn gào thét bất kể ngày đêm khiến thời tiết thay đổi thất thường.

Vậy mà chuyện phát sinh vào đêm qua chẳng khác nào bụi bặm bị gió cuốn đi, rất nhanh đã tan thành mây khói.

Chỉ có Hứa Thanh biết rõ mình đã gặp để khôi phục Đạo Áo của Đế thần Vĩnh Hằng.

Thậm chí, khi trên đường Hứa Thanh trở về tiên cung, Tứ Sư Huynh – vị Chân Quân thứ tư cũng khẽ mỉm cười, nói mấy câu hài hước như không có việc gì xảy ra.

Nghe thanh âm quen thuộc của Tứ Sư Huynh, trong lòng Hứa Thanh không khỏi vô cùng ngưng trọng.

Lẽ nào, ngay cả vị Tứ Sư Huynh này cũng không biết được chính mình đã từng bị người khác ký thác thần thức?

…

Khi Hứa Thanh trở lại Tiểu Cực Cung, trái tim cũng dần bình tĩnh lại, thời gian cứ trôi qua từng ngày.

Chương 2598: Y Phục Cưới Cổ Xưa (2)

Vào trước ngày đại hôn, Châu Chính Lập liên tục bận rộn, chẳng những lập hồ sơ ghi lại những thông tin liên quan đến Mỹ Hồ khiến thân phận của nàng dần khắc sâu vào lịch sử, mà còn dùng phương pháp ẩn ý khác giám sát Lý Thiên Kiêu, để hắn âm thầm mặc nhận chuyện mình đã biến thành một tên nội gián, sau khi bị tước đoạt một cánh tay.

Bên cạnh đó, về phần Chung Trì bị mệnh lệnh bí ẩn nào đó trói buộc, Châu Chính Lập cũng chủ động phối hợp, để y tiến hành thử nghiệm dược độc trên người mình. Sau khi kế hoạch hoàn thành, liền âm thầm lan truyền ra bên ngoài, tạo điều kiện cho Độc Đạo Ty lặng lẽ thành lập, loại dược độc mới này nhanh chóng lan khắp tiên cung.

Có Châu Chính Lập và tiên cung cẩn thận bày mưu đặt kế hết thảy, tiên cung cũng bắt đầu tra xét ba lão gia hỏa chưa hoàn toàn bị tiêu diệt đang ẩn nấp trong sự kiện thời không vừa rồi. Sau đó, lại lấy lý do phá vỡ quy tắc, trực tiếp hủy diệt thân thể của chúng nó, làm cho ba tia tàn ấn khác này biến mất vĩnh viễn.

Ba tia tàn ấn này bị hủy diệt quả thật cũng gia tăng thêm một ít hạt cát thời không trong trữ vật của Hứa Thanh.

Nhưng ngoại trừ những chuyện này, bốn ngày tiếp theo trôi qua vô cùng bình an.

...

Hôm nay, bốn ngày đã kết thúc.

Hôm nay, chính là ngày đại hôn của Linh Hoàng tiên tử và Thần Quang Thiếu Chủ.

Từ hừng đông, ánh sáng mặt trời và ánh trăng đồng thời tỏa sáng, chiếu rọi cả bầu trời giống như điềm lành.

Đảo mắt nhìn lại, tiên cung tràn ngập bầu không khí vui vẻ, các cung điện đều được trang trí bằng những ánh đèn sáng rực rỡ, khắp nơi đều là âm thanh cười nói vui mừng, khiến cho bầu không khí càng thêm náo nhiệt.

Trong tiếng cười vang vọng khắp nơi, được một đám người vây quanh, Hứa Thanh một thân hỉ phục trầm ổn bước ra khỏi Tiểu Cực Cung.

Bên trên bộ hỉ phục màu đỏ chói là chín con kim long vô cùng sống động, ngẩng cao chiếc đầu uy nghiêm mà lạnh lùng, bao quanh hai cánh tay Hứa Thanh, giống như chỉ cần vừa động đậy sẽ hóa thành Cự Long bay múa.

Từng món tiên ngọc và linh bối tinh xảo được đính trên vạt áo và cổ tay của bộ hỉ phục, tượng trưng cho thân phận tôn quý và địa vị của con trai tiên chủ.

Phối hợp với tiên quan cắm linh bảo trên đầu, khi Hứa Thanh chậm rãi bước đi, quầng sáng tỏa ra từ tiên bảo tạo thành vầng hào quang chói lọi, tôn vinh dung nhan càng thêm tuấn dật vô song.

“Thiếu Chủ đại hôn…”

“Thiếu Chủ và Thiếu Phu Nhân quả nhiên là trời sinh một đôi.”

“Thiếu Chủ, sau khi đại hôn đừng giống như trước nữa. Lộ trình trưởng thành của Thiếu Chủ, chúng ta đã chứng kiến đến hết.”

Một tiếng lại một tiếng chúc phúc vang vọng khắp tiểu cực cung, bên trong tràn đầy chờ mong, phảng phất như dòng nước ấm áp nhẹ nhàng chảy qua trái tim Hứa Thanh, khiến con ngươi hắn không khỏi thoáng hiện lên một tia mờ mịt.

Mãi cho đến khi tiếng chuông vang lên, trong sự trợ giúp của đám quan viên, Hứa Thanh chậm rãi đi đến trước đại điện.

Ở nơi đó, một yến hội xa hoa được tổ chức thật long trọng.

Những người tham gia yến hội đều là nội bộ tiên cung, tiếng cười vui vẻ hòa lẫn với âm thanh nhã nhặn, khiến bầu không khí trở nên ấm áp vô cùng.

Khẽ đảo mắt nhìn lại, Hứa Thanh thấy được Chung Trì cười toe toét đứng một bên, thấy được Lý Thiên Kiêu vẻ mặt nghiêm nghị mặc nhận chuyện này, thấy được Châu Chính Lập cúi đầu tỏ vẻ cung kính, lại thấy được Mỹ Hồ mặt mày rầu rĩ dưới thân phận đệ tử tam thế.

Ở nơi cao nhất, trên mặt Tiên Chủ khóe miệng khẽ nhếch lên, dường như có chút cười vui, trong đáy mắt thoáng hiện lên vài tia cảm khái, nhẹ nhàng phất tay chào hỏi Hứa Thanh.

Quần áo Tiên Chủ mặc hiện giờ khác hẳn với các yến hội ngày thường, thậm chí càng dung nhập nhiều lễ nghi long trọng hơn, tôn vinh khí chất càng thêm uy nghiêm.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân trang trọng nghiêm cẩn này, Tiên Chủ tiến hành chúc phúc và hướng dẫn đại hôn cho Thần Quang Thiếu Chủ.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, đè nén vô số tâm tình ẩn giấu trong đáy lòng, nhanh chân bước đến trước mặt Tiên Chủ.

Bình tĩnh đối mặt với Hứa Thanh, trong đôi mắt Tiên Chủ hiện lên sự ôn nhu và cưng chiều, nhẹ nhàng chỉnh sửa vạt áo màu đỏ của Thiếu Chủ, cảm khái lên tiếng: “Nếu mẫu thân ngươi có thể nhìn thấy cảnh tượng này, vậy cũng sẽ giống như ta, vô cùng vui mừng…”

Thời điểm Hứa Thanh thở dài muốn nói gì đó, Tiên Chủ lại khe khẽ mỉm cười xoa đầu hắn, vẫy tay ý bảo đừng nói gì.

“Không cần nói nữa, thiếu phu nhân của ngươi đã tới.”

Theo bóng dáng Tiên Chủ chỉ trỏ, trong ánh hào quang vô tận, Linh Hoàng tiên tử mặc y phục màu đỏ thẫm bước trên mây, được một đám cung nữ vây quanh, chậm rãi cất bước xuất hiện tại đại điện.

Mái tóc dài của nàng được búi cao, đội một chiếc mũ phượng cài trâm vàng, bộ tiên y đỏ thẫm chạm đất, tiên châu trên người lấp lánh tỏa sáng.

Chậm rãi bước từng bước đến gần Hứa Thanh, vạt áo rộng thùng thình của nàng lay động theo từng bước chân, giống như một bông mẫu đơn nở rộ.

Hứa Thanh nhìn chăm chú thân ảnh đang bước đến càng ngày càng gần mình, ánh mắt hơi lóe lên. Tiên Chủ đứng phía sau vỗ nhẹ bả vai hắn một cái.

Được trợ giúp như vậy, Hứa Thanh cũng vững vàng bước lên từng bước.

Theo bước chân hắn tiến lên, tiếng hoan hô càng thêm lớn hơn, ánh hào quang cũng càng thêm xum xuê, scủa những luồng ánh mắt cũng đồng loạt tập trung về phía hai người đang từ từ tiến tới gần nhau.

…

Cùng lúc đó, tại thời không hiện thực bên ngoài tiên cung, trên con sông Máu Thần Linh cách tiên cung một khoảng cực xa, một con thuyền lớn màu đen chậm rãi lướt đi bên trên mặt nước.

Ngồi xổm bên trong chiếc thuyền lớn này là một lão bà mặc áo tơi.

Thật lâu sau, một cơn gió nhè nhẹ thổi qua khiến mặt nước nổi sóng, đập vào boong tàu phát ra âm thanh lách tách khe khẽ rồi truyền vào trong đầu lão bà.

Giờ phút này, lão bà bỗng ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua bóng tối, nhìn về phía thời không tiên cung sắp sửa cử hành đại hôn.

Mặc dù khuôn mặt lão bà đầy nếp nhăn, ánh mắt tràn ngập hơi thở tang thương, nhưng khi đối mặt với hào quang huyền ảo chồng chất giữa bầu trời, ánh mắt vốn dĩ đờ đẫn bỗng hiện ra vài tia quật cường.

“Đã bao nhiêu năm rồi ta không cúi đầu trước ngươi, một vị thần đã sắp sửa tử vong rồi lại sắp sửa tiến hành đại hôn…”

Khẽ thì thầm vài câu, thanh âm ẩn ẩn vang vọng vào thời khắc này, cơn gió thổi qua mặt nước lại khẽ lướt quanh thân lão bà.

Thời điểm vạt áo tơi lay động vì gió thổi, một bộ hỉ phục cũ nát đầy vết máu lờ mờ hiện ra bên trong lớp áo bào rộng thùng thình, lấp lánh tản ra hào quang vô cùng chói mắt.

Chương 2599: Hôn Lễ Ngoài Dòng Thời Gian

Trên bầu trời, mặt trăng và mặt trời cùng tỏa sáng, hòa quyện thành những áng mây rực rỡ phản chiếu xuống cung điện Tiên giới, tựa như ánh hào quang từ thiên giới ban xuống đại địa, dệt thành tấm áo cưới cho cô dâu, chú rể. Trong ánh lấp lánh ấy, đôi trai tài gái sắc dần bước lại gần nhau.

Đất trời lặng im, mọi ánh mắt đều hướng về đôi tiên đồng ngọc nữ, khoác trên mình bộ lễ phục cưới trang nghiêm. Chú rể đứng ở phía Đông, cô dâu ở phía Tây, mỗi bước chân như xích lại gần nhau hơn, giữa không gian tràn ngập hào khí.

Nàng—một mỹ nhân tuyệt sắc trong lễ phục cưới đỏ thắm, tựa ngọn lửa cháy rực giữa trời.

Nụ cười nàng e ấp, ánh mắt sáng ngời, chan chứa niềm hy vọng vào tương lai.

Mỗi bước chân nàng, lại khiến đôi má ửng hồng dưới lớp trang điểm tỉ mỉ, hòa quyện cùng sắc đỏ của lễ phục, tạo nên hình ảnh đẹp đến nao lòng.

Tuy nhiên, một số người tinh ý có thể nhận ra, sau nụ cười dịu dàng ấy, là một khoảng trống lạnh lẽo trong đáy mắt sâu thẳm.

Nàng—không phải Linh Hoàng Tiên Tử thật sự. Cảm xúc của nàng đối với Thiếu Chủ Cực Quang, cũng không phải là của nàng.

Tuy vậy, trong lòng nàng vẫn háo hức, chờ mong nghi thức long trọng này diễn ra. Lần đầu tiên, hai người chính thức đứng trước trời đất chứng giám, tạo nên mối dây liên kết chặt chẽ giữa hai số phận.

Thành công xuất hiện tại đây, chính là nàng đã vượt qua được một nửa chặng đường. Bước tiếp theo, chỉ cần nghi thức kết thúc trọn vẹn, nàng mới thật sự là người chiến thắng, dẫu lịch sử có diễn ra thế nào đi chăng nữa.

Chàng—trong bộ lễ phục cưới trang nghiêm, chiếc vương miện vàng lấp lánh trên mái tóc đen, toát lên vẻ uy nghiêm, cao quý. Đứng trước nàng, trái tim chàng khẽ rung động.

Là Thiếu Chủ Cực Quang, chàng hiểu rõ sức nặng của thời khắc này.

“Viễn Sơn Tố đóng giả Linh Hoàng. Ta đóng giả Mị Minh. Chúng ta đang đi theo lịch sử, tái hiện lại hôn lễ của họ.”

“Hôn lễ này, trong lịch sử, chưa từng hoàn thành trọn vẹn…”

Đã có người nhắc nhở chàng về điều đó.

Hôm nay, khi người chủ trì lễ cưới cất tiếng hô “Nhất bái thiên địa”—trời đất sẽ chứng kiến một cơn biến cố vô cùng lớn.

Đó là khi Tiên Chủ phản bội, Tiên Tôn giáng lâm, và tất cả những người có mặt tại tiên cung… hóa thành tro bụi.

Trái đất rung chuyển, bầu trời vần vũ, ánh sáng của mặt trăng và mặt trời dần tắt lịm, như bị bàn tay khổng lồ nào đó che khuất.

Chỉ còn một khắc nữa thôi…

Thiếu Chủ Cực Quang hít một hơi thật sâu, bước chân tiếp tục tiến về phía trước, giữa những tiếng hò reo chúc phúc vang vọng khắp không gian.

Lúc này, hai người họ mới thật sự đứng bên nhau, đôi tiên đồng ngọc nữ sánh bước, tạo nên hình ảnh đẹp đẽ đến choáng ngợp.

Vị chủ trì lễ cưới cất cao giọng: “Giờ lành đã điểm! Cầu chúc đôi trẻ bái thiên địa, thành hôn viên mãn!”

Tiếng nhạc du dương vang lên, hòa quyện trong bầu không khí tràn ngập hạnh phúc. Những dải lụa đỏ được tiên phượng và rồng thần mang tới, nhẹ nhàng quấn quanh hai người, kết thành chiếc cầu nối giữa hai trái tim.

Nhìn lên bầu trời, nơi ánh hào quang của mặt trăng và mặt trời đang tỏa chiếu, Thiếu Chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử cùng cúi đầu, bái lạy thiên địa.

“Nhị bái—đất trời chứng giám, hai ta sánh bước bên nhau, đến bạc đầu giai lão.”

Cả hai lại cúi đầu, ánh mắt đầy thành kính.

Xa xa, thân ảnh của Tiên Chủ Cực Quang lặng lẽ đứng đó, đôi mắt sâu thẳm ngập tràn đau thương.

Bóng tối âm u dần lan tỏa quanh ông, nhưng dường như không ai có thể nhìn thấy.

Vào thời khắc lịch sử chuẩn bị lặp lại, một sự kiện bất ngờ đã xảy ra.

Từ trong tay Thiếu Chủ Cực Quang, một chiếc đồng hồ cát nhỏ bé đột nhiên bay ra, tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Thời gian như ngừng lại, mọi người đều sững sờ trong khoảnh khắc.

Chiếc đồng hồ cát phát ra sức mạnh khổng lồ, vượt xa ngoài tầm hiểu biết của bất kỳ ai, mạnh mẽ áp đảo dòng chảy thời gian, kéo dài thêm một khắc—một khắc ngoài dòng thời gian vốn có.

Trong khoảnh khắc huyền diệu ấy, Thiếu Chủ Cực Quang nhẹ nhàng nắm lấy tay Linh Hoàng Tiên Tử.

“Tam bái—cha mẹ sinh thành, dưỡng dục.”

Giọng nói của Linh Hoàng Tiên Tử khẽ run lên, đôi mắt ngấn lệ.

“Lễ thành—phu thê giao bái, từ nay bên nhau trọn đời.”

“Ba sinh hữu hạnh—vĩnh kết đồng tâm, sinh tử bất ly.”

Dưới sức mạnh kỳ diệu của chiếc đồng hồ cát, lịch sử đã thật sự thay đổi.

Hai người bọn họ cúi đầu, bái lạy nhau, ánh mắt đong đầy tình cảm, như lời thề nguyền mãi mãi không phai nhạt.

Linh Hoàng Tiên Tử khẽ nghiêng đầu, nước mắt lăn dài trên gò má trắng ngần.

Thiếu Chủ Cực Quang nhẹ nhàng lau đi giọt lệ ấy, giọng nói trầm ấm vang lên: “Lễ thành.”

Nắm chặt tay nhau, cả hai cùng bước lên trước, đối diện với cuốn hôn thư đang mở rộng.

Thiếu Chủ Cực Quang đặt bút, cẩn thận viết xuống tên của

Linh Hoàng Tiên Tử, kết thúc một trang sử hào hùng nhưng đầy bi thương.

Thời gian như vỡ òa, cơn sóng dữ dội bùng nổ thành cơn bão cuốn phăng mọi giới hạn, mở ra một tương lai mới, nơi hai trái tim mãi mãi thuộc về nhau.

Chương 2600: Ta có người nhớ thương (1)

Tình ái, luôn làm cho tâm động, khiến người say mê khôn nguôi.

Vô số nam nữ, hằng mong ước có thể gặp được một người thích hợp, cùng nhau sánh bước qua từng giai đoạn của nhân sinh.

Như trong lời hẹn ước xưa cũ thường nói: Loan phượng hòa minh, âu yếm một lòng, đầu bạc răng long, sống chết có nhau.

Thế nhưng, giữa cõi đời này, vòng xoáy nhân quả vẫn luôn tồn tại, không phải cứ có thề nguyện thì gấm lụa sẽ lưu truyền.

Sẽ luôn có những người phải than khóc tiếc nuối cả một đời vì đã lỡ nhịp.

Vì vậy, sẽ có người chèo xuồng trên Huyết Hà của thần linh, chờ đợi ngàn vạn năm, khiến vết xéo trên y phục tân hôn cũng dần phai màu.

Cũng có người sẽ sống trong cô độc, từng bước hóa rồ, dùng tiếng cười chửi rủa để che lấp cay đắng trong lòng, trở thành một tiểu nhân vung kiếm.

...

Tiên lữ thần tiên, chung quy chỉ là số ít.

Tuyệt đại đa số tình ái trên đời này, chỉ có thể vẫy vùng khổ sở trong vòng xoáy.

Những người tiếc nuối vì tiếng yêu chưa kịp ngỏ, trong sáng như bầu trời đầy sao xinh đẹp, lại chẳng thể nào chạm đến.

Trong cung điện xa xưa giữa ánh hoàng hôn, mọi thứ đã qua, chỉ còn thấp giọng lẩm bẩm, trước hiên đường vẫn thiếu một người.

Nhớ về năm ngoái, khi xuân sang cổng rào khép hờ, người trước hoa đào, mặt hoa ánh hồng...

Khẽ thở dài, ta có người nhớ thương, lại cách biệt ở chốn quê xa xôi.

Đắng cay thay, ta có chuyện cảm khái, lại cuộn sâu trong đáy lòng chẳng thể thổ lộ cùng ai.

Người nhớ thương, chuyện cảm khái, không cần nói ra, ai nấy đều rõ.

Chính là: Gió đông ác, tình mỏng manh, bao nỗi sầu đau, xa tay mấy năm.

Sai! Sai! Sai!

Cánh hoa đào rơi, ao đài lặng lẽ, lời hẹn non sông vẫn còn đấy, sao gấm lụa chẳng thể trao tay.

Chớ! Chớ! Chớ!

Nhưng…

Sông dài thời gian vốn có hai đầu, luân hồi nhân quả luôn chảy theo vòng tròn khép kín.

Tưởng niệm khôn nguôi, nhất định hồi âm.

Câu nói thoang thoảng bên Huyết Hà năm nào, khơi dậy muôn trùng lớp sóng.

“Ngươi, trở về.”

Biết tìm đâu bóng hình xưa cũ, hoa đào vẫn cười gió xuân.

Dù cảnh vật đổi thay, xuân phong vẫn mang theo thân ảnh khắc ghi trong ký ức đến.

Chờ đợi ngàn vạn năm, đi đến cuối vùng thời gian mới có thể đợi được ngày tương phùng.

Đến cuối đường thời không chia xa, chính ngày hôm nay, người đang đi ở đầu dòng thời gian như Hứa Thanh, sẽ hoàn thành nốt câu chuyện dở dang của bọn họ.

…

“Những năm tháng này, ta thường nghĩ, có thể gặp một người khiến trái tim rung động, chính là duyên phận, càng là một loại may mắn.” Linh Hoàng Tiên Tử nhìn thiếu chủ, nhẹ giọng thì thầm.

Phong bạo thời không vô cùng vô tận tạo thành một dòng xoáy khổng lồ bên ngoài, bên trong lại khẽ khàng lay động từng sợi tóc xanh của Linh Hoàng Tiên Tử, như ngấn thời gian khẽ khàng trôi qua, kể lại nỗi tương tư đong đầy.

Đại dương cát vàng óng ánh của dòng chảy thời gian, cũng từ từ rơi xuống, vây quanh Cực Quang Thiếu Chủ và Linh Hoàng.

Từ xa nhìn lại, giữa biển sóng mênh mông này, cảnh tượng ấy trông như mộng, đẹp tựa ảo ảnh.

“Ngày đó chúng ta chưa bái đường thành công, giữa cơn sóng dữ, phụ thân ta đã đến đây muốn đưa cả hai ta rời đi.”

“Ngươi lấy lý do chưa bái đường thành thân, chưa ghi tên vào hôn thư, một mực từ chối rời khỏi nơi này với phụ thân ta. Ta biết, ngươi không muốn liên lụy đến ta.”

“Vì vậy, ngươi đã lựa chọn ở lại chỗ này, thay cha trả nợ.”

“Ta đã chọn tự phạt mình về Huyết Hà, chuộc tội vì ngươi.”

“Vậy hôm nay, có tính là, chúng ta đã bái đường chưa? Tên của ta trên hôn thư, có tính là, đã được khắc xuống rồi không?”

Linh Hoàng Tiên Tử khe khẽ thì thầm.

“Cả nợ và tội đều đã được chuộc lại cả rồi… Chúng ta có thể trở về chưa?”

Cực Quang thiếu chủ trầm mặc.

Bên ngoài, sóng lớn thời không càng ngày càng mãnh liệt, dòng xoáy tạo thành bão tố vang vọng như sấm rền giữa cung điện.

Cát thời không cuồn cuộn phủ ngập mặt đất, vây quanh hai thân ảnh, từ từ tạo thành một chiếc đồng hồ cát ngoài dòng chảy thời gian.

Không phải một nén hương, mà thời gian cát trôi bên trong đồng hồ có thể chứa đựng là… một canh giờ.

Đây cũng là cực hạn mà nhân quả sai lệch của thời không có thể tạo ra.

Cuối cùng, Cực Quang Thiếu Chủ vẫn không đáp lại lời thỉnh cầu của Linh Hoàng.

Ngẩng đầu, nhìn về phía thân phụ Cực Quang Tiên Chủ của hắn.

Khoảnh khắc ấy, một nén hương Hứa Thanh vừa tiếp nối cũng đến hồi kết.

Vang vọng trời đất, chấn động bát phương.

Hết thảy vạn vật cùng chúng sinh đang ngưng đọng, trong nháy mắt đều trở lại bình thường…

Tiếng nói cười vui vẻ lại dần lan tỏa quanh không gian, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Sóng lớn trên bầu trời cũng tiếp tục đi về phía trước. Trên mặt trăng và mặt trời, ánh sáng đã dần tan biến.

Chương 2601: Ta có người nhớ thương (2)

Một tia sáng trắng bất ngờ bùng nổ, chiếu rọi toàn bộ vòng sao thứ năm.

Cuốn sạch hết thảy.

Cực Quang kỷ nguyên, chậm hơn một nén hương, chính thức đến.

Vô tận sức mạnh ngưng tụ tại nơi đây, đổ vào thân thể Cực Quang Tiên Chủ, tạo thành tiên bào của đế vương, khiến vô số nhận thức trong dòng chảy thời gian hóa thành đế miện cao cao tại thượng.

Cực Quang Tiên Chủ, đăng cơ.

Từ nay về sau, khi đến phiên luân chuyển, hắn sẽ trở thành người đứng đầu vòng sao thứ năm.

Ánh mắt Cực Quang Tiên Chủ khẽ đảo qua mảnh đất này, rồi cuối cùng dừng lại tại hậu bối của mình, chan chứa trong đó là ôn hòa, chúc phúc và cả… ly biệt.

Sau đó, hắn nhấc chân.

Một bước, bước lên tận trời cao vời vợi.

Cất bước trên bầu trời, ánh trăng và mặt trời sừng sững phía trước.

Ngay khi uy áp vô thượng của chủ nhân vòng sao thứ năm bao trùm toàn bộ, đôi tay hắn đột nhiên phóng đại.

Như chạm tới tận cùng chín tầng trời, vươn tới chân trời xa xôi ngoài ánh trăng mặt trời đang chiếu rọi, nhẹ nhàng vung một đường như xuyên thủng chiếc lá chắn trong suốt mong manh tựa bọt biển, lấy đi mặt trăng và mặt trời trong đó.

Chỉ một thoáng.

Thiên địa tối đen, ánh sáng mặt trăng và mặt trời đột nhiên biến mất, ánh sáng cực quang cũng theo đó mờ nhạt.

Toàn bộ vòng sao thứ năm chìm trong bóng tối.

Lỡ lấy thiên địa, mang hai ngôi sao trong tay, khẽ áp vào huyền ảo trong bóng tối vô tận, rồi đột ngột đưa hết thảy ánh sáng bao la hùng vĩ vào bên trong cơ thể hậu bối của mình.

Hết thảy đều thuận lợi vô cùng!

Mặt trăng và mặt trời hòa hợp chưa từng có bất kỳ trở ngại nào, như nước chảy thành sông.

Bởi vì, ngay khi nghe được thời cơ đã chín muồi, hắn đã xóa bỏ đi danh hiệu của mặt trăng và mặt trời giữa thiên cơ hỗn loạn, khiến mọi người dần quên mất.

Hiện tại, hắn đã giấu đi tên của mặt trăng và mặt trời vào tên của hậu bối.

Tầm minh, tầm minh.

Không thấy là "tầm", mặt trời và mặt trăng là "minh".

Đây chính là, Tầm Minh.

"Từ nay về sau, ngươi chính là mặt trăng mặt trời của vòng sao thứ năm này, sở hữu vô hạn ánh sáng mà không bị bất kỳ tạp chất nào vấy bẩn, có cả thần linh hiển hiện phía trước, từ nay về sau thần ngược sẽ tuyệt với ngươi."

"Minh nhi, đây là phụ thân… tặng ngươi lễ vật tân hôn."

"Hãy trải nghiệm nhân sinh… ngươi luôn ao ước đi."

Cực Quang Tiên Chủ khẽ thì thầm.

Ngẩng đầu, lặng nhìn bóng tối vô tận của thiên địa.

Bên trong cơ thể, hắc khí trào dâng như sóng lớn, lan rộng về phía bốn phương tám hướng. Đồng thời, âm thanh mạnh mẽ của hắn cũng vang vọng khắp vòng sao thứ năm.

"Thế gian có bảy sắc cầu vồng, ta sẽ lấy đi ánh đỏ!"

"Nhúng vào cực quang của ta, khiến nó thành ánh sáng đỏ!"

"Lấy cái này… thành con đường thần linh của ta, sửa hiến thành luật lệ!"

Một câu nói nhẹ nhàng, lại vang vọng khắp đại dương vũ trụ mênh mông tận cùng bầu trời, quanh quẩn giữa biển sao rực rỡ.

Ngay khi tiếng nói nhẹ nhàng vang vọng bừng tỉnh muôn vàn linh hồn, cầu vồng bảy sắc, ánh cầu vồng đỏ sẫm xuất hiện, hòa vào cực quang, tạo ra ánh sáng đỏ rực.

Trận càn quét mạnh mẽ quét sạch bầu trời, mỹ lệ như bình minh ngày mới, chiếu rọi ánh sáng đỏ rực khắp thiên địa.

Thay trời đổi đất.

Ánh sáng đỏ rực sẽ là ánh sáng duy nhất mỗi khi chúng sinh ngẩng đầu, khiến vòng sao thứ năm trở thành miền đất tu sĩ.

Thế nhưng, điều kỳ lạ khiến người kinh ngạc là, lần đầu tiên trong lịch sử lâu đời của vòng sao thứ năm, sau khi nó trở thành miền đất tu sĩ, lại chứng kiến một thay đổi khổng lồ chưa từng xuất hiện, đủ để ảnh hưởng đến hết thảy vạn vật cùng chúng sinh.

Thế nhưng, tất cả mọi người trong cung điện, bao gồm cả người nắm giữ đại quyền là Tứ Chân Quân, thời khắc này vẫn nở nụ cười.

Ca múa lại vang vọng.

Tiếng hát cầu phúc vẫn bên tai.

Tiếng nói cười vui vẻ chưa từng gián đoạn.

Lạnh lẽo thế giới bên ngoài chưa từng ảnh hưởng đến không gian ấm áp bên trong cung điện, hai cảnh tượng hoàn toàn khác biệt từ đó tạo ra sự đối lập mạnh mẽ.

Ánh sáng đỏ rực chiếu thẳng vào đại điện, khiến dòng suy tư của Hứa Thanh dao động, tận sâu trong đáy mắt hắn là rung động và khiếp sợ.

“Đây chính là chân tướng sao? Nhưng tiên chủ đang làm gì? Tại sao tất cả mọi người xung quanh… vẫn coi như không có gì xảy ra thế này?”

“Còn cả Cực Quang Tiên Chủ… mục đích cuối cùng của hắn là gì?”

Những ý nghĩ xáo trộn như cơn bão, vô số nghi ngờ đan xen trong đầu óc khiến Hứa Thanh cảm thấy rối bời, như ngàn vạn cơn sóng lớn đang ùa tới cuốn trôi lý trí.

Gần như ngay khắc nghi ngờ xuất hiện, giọng nói của Cực Quang Tiên Chủ lại một lần nữa vang vọng từ trên bầu trời, phủ kín vũ trụ bao la vạn dặm.

Chương 2602: Ta có người nhớ thương (3)

Chỉ khác là lúc này càng sắc bén hơn lần trước rất nhiều!

“Tiên Tôn, ngươi đã nghe thấy chưa?”

Theo âm thanh quanh quẩn trên bầu trời, tiếng thở dài dần xuất hiện từ hư không, từ đại địa, từ vạn vật và cả chúng sinh.

Vang vọng khắp mảnh đất này, hội tụ thành âm thanh xa xôi vang vọng ngàn cổ đại.

Ngay khi tiếng thở dài quanh quẩn bên tai, bầu trời đột ngột vặn vẹo.

Ánh sáng đỏ chảy xuôi như nước bốc hơi chỉ trong chớp mắt.

Bên dưới ánh sáng lấp lánh của muôn vàn vì sao, bầu trời dần hiện lên vô số bóng mờ phồng to tựa những bong bóng lớn nhỏ đủ mọi kích cỡ.

Màu sắc của chúng khác biệt, chỉ duy nhất thiếu đi màu đỏ.

Số lượng những chiếc bong bóng này đếm mãi không hết.

Bên trong mỗi chiếc bong bóng đều là một khung cảnh khác nhau.

Nếu lấy tất cả các khung cảnh trong những bong bóng này ghép lại với nhau, thì chính là vòng sao thứ năm mà Hứa Thanh từng nhìn thấy.

Giữa vầng sáng nhấp nháy ảo diệu của những ngôi sao, một bàn tay già nua xuất hiện, nhẹ nhàng nâng hai ngón tay lên nắm lấy một chiếc bong bóng.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng nhỏ.

Bong bóng vỡ tan.

Chỉ một thoáng, cung điện tráng lệ ẩn mình trong mây mù phương xa kia cũng theo đó tan vỡ, như chưa từng tồn tại.

Hết thảy vạn vật và chúng sinh, tất cả đều hóa thành tro bụi, đều biến mất trong dòng sông mênh mông của trời đất.

Từ Tứ Chân Quân đến Đại Trưởng Lão, từ tu sĩ địa phương đến đám ký thể - những người đến từ “bên ngoài”, tất cả đều không ngoại lệ.

Chỉ còn lại duy nhất Cực Quang Thiếu Chủ và Linh Hoàng Tiên Tử, đứng sừng sững bất động giữa đống hoang tàn đổ nát với vẻ mặt thản nhiên.

Dường như, bọn họ chính là hai người sống sót duy nhất!

Thân ảnh Cực Quang Tiên Chủ trên bầu trời cũng dần mờ đi, nhưng vô tận xích quang lấp đầy nhanh chóng, khiến thân thể hắn hòa tan trong biển sáng, đột ngột đâm thủng tận cùng bầu trời tối đen, xuất hiện phía trên vòm trời, chiến đấu với bàn tay già nua đó.

Dưới mặt đất hoang tàn đổ nát, Cực Quang Thiếu Chủ trầm mặc.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng lại khẽ dâng lên ý nghĩ mãnh liệt muốn nhấc chân bước về phía trước.

Hắn cho rằng mình có thể.

Đây chính là cơ hội hắn mong chờ suốt ngàn vạn năm, cũng chính là thời khắc hắn đến gần mục tiêu đã khát khao suốt vô số năm tháng nhất.

Hắn vốn cho rằng mình có thể mạnh mẽ đưa ra lựa chọn.

Thế nhưng, ánh mắt hắn lại vô thức liếc về phía Linh Hoàng đứng cạnh.

Đối phương nắm chặt tay hắn, chờ mong câu trả lời dứt khoát.

Đáp lại nàng, hắn chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ nát vụn trôi nổi trên Huyết Hà năm đó, cùng thân ảnh già nua khoác áo tơi cúi đầu lặng lẽ, bên dưới làn áo tơi ướt đẫm vì mưa, chiếc áo cưới xưa cũ dần phai màu theo năm tháng vẫn còn khoác mãi trên bờ vai gầy.

Cơn gió lạnh gào thét mang theo hơi ẩm của nước phả vào mặt từ sông dài, thời gian trôi đi không ngừng nghỉ, hết năm này đến năm khác… những thứ này khiến cho ngàn vạn lý do thoái thác đều không thể nói ra thành lời.

Ngàn vạn nguyên nhân đó, cũng không thể trở thành vũ khí sắc bén chặt đứt dây cung đang giương mãnh liệt trong lòng, khiến hắn có thể bước về phía trước.

Hắn biết, bản thân đã nợ nàng quá nhiều…

Cuối cùng, hắn hít vào một hơi thật sâu, buông bỏ gánh nặng đè nén tâm trí suốt ngàn vạn năm qua.

Cố gắng đè ép khát vọng cháy bỏng đong đầy sâu thẳm nơi đáy lòng ngừng sôi trào.

Nhẹ nhàng nâng một bàn tay lên, nhẹ nhàng vén lọn tóc xoăn xõa trước trán nàng ra phía tai, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta, trở về thôi…”

Câu nói này, Linh Hoàng đã chờ mong suốt ngàn vạn năm.

Giờ phút này, nàng chỉ ngây ngẩn đứng đó, nước mắt không ngừng trào dâng từ đáy mắt.

Nắm lấy tay hắn càng chặt hơn, không muốn buông xuôi.

“Ta biết ngươi mãi không thể buông xuống, cũng không thể hiểu được hoặc tha thứ cho Tiên Tôn… Ta biết ngươi muốn biết hết thảy sự thật xảy ra nơi đây, muốn biết nguyên nhân cùng kết quả của ván cờ này. Ta càng biết rõ hết thảy những gì ngươi làm để tính toán mưu trí, lại lấy một thời điểm của chiếc đồng hồ cát ngoài dòng chảy thời gian ở kết thúc ván cờ này, làm chính mục đích cuối cùng của ngươi. Ngươi muốn mượn chiếc đồng hồ cát ấy, tiến vào lịch sử chân thực.”

“Ngươi muốn đến đó, thử nghiệm thay đổi.”

“Hiện tại, ngươi muốn từ bỏ tất cả vì ta, nhưng như vậy…”

Nắm chặt lấy cánh tay vững như sắt thép của hắn không chịu buông tay, Linh Hoàng chỉ khe khẽ cười buồn một tiếng, nâng bàn tay ngọc bóp nát chiếc đồng hồ cát ngoài dòng chảy thời gian.

“Dù là chân chính lịch sử cũng không sao, ta sẽ đi cùng ngươi, chúng ta… sống chết có nhau.”

Chương 2603: Lịch Sử Thật Sự (1)

Trên bầu trời lịch sử phản chiếu, tinh không vặn vẹo, các vì sao mờ ảo, và vô số bong bóng sáng lên thiếu đi sắc đỏ. Ánh sáng đỏ, giữa những luồng quang màu, như dải cực quang đỏ thẫm đang gợn sóng, dường như giao chiến với ánh cầu vồng.

Trong quang ảnh, Tiên Chủ Cực Quang và bàn tay già nua kia vẫn đang tiến đến gần nhau.

Hứa Thanh cảm nhận được cảnh tượng này, bỗng nhiên nghĩ đến Đại Ma Vương mà hắn đã thấy ở tầng thế giới thứ hai. Mọi thứ trên bầu trời này, có đôi phần tương tự với tầng thế giới thứ hai kia.

Còn ở trên mảnh đất hoang tàn dưới chân, cánh cổng thời không đang đứng sừng sững, cũng đang lóe sáng.

Chỉ là ánh sáng phát ra không đa sắc, chỉ có đen và trắng. Do đó, cánh cổng thời không kia, trông như một cánh cửa, mà cũng như một tấm gương, giống hệt như những gì đã thấy ở tầng thế giới thứ nhất.

Một ý thức minh ngộ, như gợn sóng, lan tỏa trong tâm trí Hứa Thanh.

Đồng thời, hắn còn phát hiện ra rằng, ánh sáng đen trắng tỏa ra từ cánh cổng thời không kia, thực ra không phải là từng tia, mà là dạng như những hạt bụi sáng, bay lơ lửng khắp nơi.

Chúng lan tỏa xung quanh Thiếu Chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử, không ngừng hòa vào cơ thể của Thiếu Chủ Cực Quang, tạo nên sự cộng hưởng với ý thức của hắn.

Hứa Thanh cũng không quá ngạc nhiên về điều này.

Thời không sa lậu, là do hắn mà thành; sóng thời không, cũng là do hắn khơi dậy.

Do đó, cánh cổng thời không được hình thành ở đây, tự nhiên cũng sẽ kết nối với thời không hiến của hắn, trở thành điểm giao thoa với ký ức cổ xưa của Thiếu Chủ Cực Quang và Linh Hoàng, tạo nên một sợi dây liên kết giữa quá khứ và hiện tại.

Vậy nên, hành trình bước vào lịch sử chân thật này, cần có Hứa Thanh làm người chứng kiến.

“Tiểu hữu, có thể không? Cùng chúng ta trở về quá khứ.” Thiếu Chủ Cực Quang khẽ thì thầm, âm thanh rơi vào hư vô, vang bên tai Linh Hoàng, và cũng truyền vào ý thức của Hứa Thanh.

Giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt của Linh Hoàng Tiên Tử nhìn hắn đầy dịu dàng, cùng lời hứa bên cạnh:

“Tiểu hữu, ngươi là ân nhân của chúng ta. Dù sau chuyến đi này, sinh tử của chúng ta có ra sao, nhưng đối với ngươi, chúng ta nhất định sẽ bảo hộ sự bình an!”

Hứa Thanh im lặng, cảm nhận được Thiếu Chủ, cảm nhận được Linh Hoàng, và cuối cùng hắn đáp:

“Được!”

“Cảm ơn…” Thiếu Chủ Cực Quang nhẹ giọng nói, Linh Hoàng Tiên Tử cũng thì thầm như vậy.

Sau đó, hai người họ nắm chặt tay nhau, trao nhau ánh nhìn sâu thẳm, rồi cùng bước về phía cánh cổng thời không!

Phảng phất như họ đang bước vào trước khi tầng thế giới thứ nhất xuất hiện, tiến đến… lịch sử thật sự!

…

Lịch sử, xảy ra trong dòng thời gian. Nó là năm tháng, là những hạt cát và bùn dưới dòng sông thời gian, và cũng là sự ghi chép, phản ánh của thời gian.

Thời gian bản thân nó, là bối cảnh và khuôn khổ cho sự phát triển của lịch sử.

Vì vậy, con người có thể dựa vào thời gian để sắp xếp và giải thích các sự kiện trong quá khứ. Nhưng đồng thời, trong quá trình này, thời gian cũng sẽ thông qua sự diễn biến của lịch sử, để thể hiện dòng chảy và sự biến đổi của chính nó!

Đối với người thường, đây chỉ là khái niệm. Nhưng đối với tu sĩ nắm giữ thời không hiếm, đây là cơ hội hiếm có để bổ sung vào nhận thức của chính mình!

Còn về lịch sử phản chiếu, đó là đặt một tấm gương lên dòng sông thời gian, để gương tự nhiên phản chiếu lại hình ảnh của một đoạn dòng sông mà nó bao trùm. Hình ảnh này, chính là lịch sử phản chiếu.

“Sự hình thành của nó, chính là hiến pháp năm xưa của ta.”

Trong gương, hình bóng của Thiếu Chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử từ từ bước ra. Đứng trên dòng sông thời gian, hắn nhẹ giọng nói, như giải thích với Hứa Thanh.

Trong lòng Hứa Thanh, như được chứng thực điều gì đó, nhận thức về thời không hiến lại được bổ sung thêm nhiều. Hắn truyền thần niệm hỏi lại: “Vậy nên, mọi thứ ở đây, thực ra đều được hình thành một cách chủ quan, vì con người cho rằng thời không có thể giống như một dòng sông, nên nó mới là như vậy?”

Thiếu Chủ Cực Quang nghe vậy, chỉ mỉm cười: “Phụ thân ta cũng từng nói như vậy.”

Nói rồi, Thiếu Chủ Cực Quang nắm tay Linh Hoàng Tiên Tử, bước một bước vào dòng sông thời gian bên dưới, chìm vào trong dòng chảy, rơi xuống lớp cát và bùn ở đáy sông.

Họ cứ thế tiến về phía trước, ngược dòng thời gian mà đi.

Mỗi bước chân họ đặt xuống, những hạt cát và lớp bùn dưới chân đều phát sáng, bay lên. Trông như có gì đó thay đổi, nhưng khi bước chân của Thiếu Chủ Cực Quang rời đi, chúng lại tự động trở về vị trí cũ, không hề lệch khỏi chỗ ban đầu dù chỉ một chút.

Hiện tượng này, khiến Hứa Thanh chú ý.

Chương 2604: Lịch Sử Thật Sự (2)

“Về việc này, phụ thân ta từng có giải thích.” Lần này, người giải đáp cho Hứa Thanh không phải là Thiếu Chủ Cực Quang, mà là Linh Hoàng Tiên Tử, thê tử của hắn. Nàng nhẹ giọng nói:

“Vì quá khứ, như những trang sách đã lật, theo thời gian trôi đi, không còn tồn tại. Do đó, những dấu vết còn sót lại, đều chứa đựng bí ẩn. Những bí ẩn này, sẽ tự hình thành một trật tự riêng.”

Hứa Thanh nghe vậy, liền trầm ngâm suy nghĩ.

Hiến pháp của Tiên Chủ Cửu Ngạn là “bí”, rõ ràng đây là cách mà đối phương nhìn thấy lịch sử theo hướng đi của mình.

Góc nhìn khác nhau, sẽ khiến lịch sử và thời gian trở nên toàn diện hơn.

Vì vậy, bước đi trong dòng sông thời gian, bước trên những hạt cát lịch sử này, cơ hội hiếm có vô song này khiến Hứa Thanh lĩnh ngộ được rất nhiều điều. Hắn cũng hoàn toàn để thời không hiến của bản thân lan tỏa trong dòng sông thời gian này.

Dần dần, thời không hiến của hắn bắt đầu dấy lên sóng gợn.

Những gợn sóng này càng ngày càng lớn, trở thành một xoáy nước, hút lấy mọi nhận thức về thời không.

Cuối cùng, nó hóa thành một luồng sức mạnh chưa từng có, lan tỏa khắp bốn phương, như dòng chảy ngầm khuấy động những hạt cát.

Mỗi hạt cát phát sáng, đều chứa đựng một hình ảnh của thời không.

Giờ phút này, tất cả những hình ảnh đó đồng loạt hiện vào trong tâm trí hắn.

Đối với Hứa Thanh, người tu luyện thời không hiến, không có tạo hóa nào có thể sánh bằng việc được đặt mình trong thời gian nhưng lại siêu thoát khỏi thời gian như hiện tại.

Sự biến hóa xung quanh, Thiếu Chủ Cực Quang và Linh Hoàng

Tiên Tử tự nhiên cũng cảm nhận được.

Họ nhìn nhau, rồi… bước chân chậm lại rất nhiều.

Mặc dù trong lòng họ kiên định với mục tiêu, cũng hy vọng nhanh chóng đến được đó. Nhưng… nếu đây là cơ hội tạo hóa vô song đối với Hứa Thanh, họ nguyện ý thành toàn cho hắn.

Giống như đối phương, cũng nguyện ý thành toàn cho họ vậy.

Vì thế, trên con đường tiến về phía trước, trải nghiệm từ hiện tại quay trở lại lịch sử phản chiếu, rồi từ lịch sử phản chiếu đi vào quá khứ thật sự, đã khiến Hứa Thanh bổ sung nhận thức về thời không đến mức có thể gọi là vô thượng.

Và khi sự bổ sung này đạt đến cực hạn, một âm thanh vỡ vụn kỳ lạ vang vọng trong ý thức của Hứa Thanh.

Đó là âm thanh của một chiếc khóa trên thời không hiến bị mở ra.

Vô số hạt cát thời không, khi chiếc khóa mở ra, liền cuộn trào dữ dội, hội tụ từ bốn phương tám hướng lại, bao quanh bên ngoài, rồi ùa vào trong ý thức của Hứa Thanh.

Số lượng của chúng, vượt xa chiếc đồng hồ cát trước đây!

Cho đến khi, trong dòng sông thời gian này, bước chân của Thiếu Chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử dần tiếp cận mục tiêu, chạm đến điểm khởi đầu trong ký ức của họ…

Một tiếng thở dài khẽ khàng, vang vọng trong dòng thời gian này.

Tiếng thở dài đó khơi dậy những hạt cát, làm dao động dòng sông, mượn thời không hiến của Hứa Thanh, tạo nên những trang lịch sử mà Thiếu Chủ Cực Quang có thể nhìn thấy, chậm rãi mở ra trước mặt họ, thay thế tất cả mọi thứ.

Dòng sông thời gian biến mất, tiên cung năm xưa hiện ra trước mắt.

Chỉ là dường như có một lớp màn che mỏng manh ngăn cách tầm nhìn, khiến mọi thứ trông như hoa trong sương, trăng dưới nước… tất cả đều có chút mơ hồ.

Trong sự mơ hồ đó, Hứa Thanh nhìn thấy một bóng dáng.

Đó là Tiên Chủ Cực Quang.

Ông mặc một bộ đồ trắng, mái tóc trắng xóa, đứng lẻ loi trước một ngọn băng sơn, vẻ mặt đắng cay, mơ hồ, cùng nỗi bi thương sâu sắc ẩn giấu trong đáy mắt. Những cảm xúc này hòa quyện lại, hóa thành sự cô độc.

"Những năm tháng sau này, chỉ còn hai cha con chúng ta… Ta sẽ ở bên ngươi trưởng thành."

Trong băng sơn, một đứa trẻ sơ sinh đang bị phong ấn.

Thân phận của đứa trẻ ấy, không cần nói cũng biết.

…

Hình ảnh ngày càng mờ nhạt, như thể dòng chảy thời gian đang bị ai đó thúc đẩy cho trôi nhanh hơn. Lờ mờ có thể thấy được, đứa trẻ sơ sinh dần lớn lên trong sự bầu bạn của Tiên Chủ Cực Quang.

Trong quá trình ấy, có những khoảnh khắc ấm áp khi bập bẹ tập nói, có những tiếng cười vui vẻ khi được phụ thân bế lên cao, có niềm vui sướng khi hai cha con nắm tay nhau trèo lên núi, và cả những buổi sáng tinh mơ, thiếu niên ngồi trên vai phụ thân, chỉ tay lên bầu trời và nói vang vọng:

"Phụ thân, ta muốn mặt trời và mặt trăng luôn tồn tại, ta thích chúng."

Tiên Chủ Cực Quang mỉm cười, dường như trong sự bầu bạn này, đối với ông, cũng là một cách chữa lành.

Dần dần, tiên cung vốn trống vắng cũng có thêm nhiều người.

Có tùy tùng, có người theo chân, có đệ tử, thậm chí Hứa Thanh còn nhìn thấy bóng dáng của Tứ Nguyên Chân Quân. Họ lần lượt xuất hiện, mỗi người mang theo một nụ cười.

Họ tôn kính Tiên Chủ, thân thiết với Thiếu Chủ, cùng bầu bạn bên cạnh, chứng kiến Thiếu Chủ trưởng thành.

Tiên cung tràn ngập ánh sáng.

…

Nhưng vẻ đẹp đẽ ấy, chỉ ngắn ngủi.

Theo dòng chảy thời gian, theo những trang lịch sử lật mở, ánh sáng của tiên cung dần lụi tàn, và vào một ngày nọ, đột ngột biến mất.

Bóng tối bao trùm toàn bộ tiên cung, lan tỏa đến từng ngóc ngách.

Tiên Chủ bước ra từ trong bóng tối, không còn mặc trường bào trắng nữa.

Ông mặc một bộ đồ đen, mái tóc đen dài bay tán loạn khắp tiên cung, ánh mắt lạnh lùng đón lấy sự hủy diệt giáng xuống.

Ông tự tay… bóp chết những người theo mình, xóa sổ tùy tùng, thậm chí còn tàn nhẫn giết chết các đệ tử của mình.

Bốn đệ tử, tất cả đều chết thảm.

Tiên cung chìm trong máu tanh.

Máu tươi chảy lênh láng trên mặt đất, những mảnh thịt vụn nát dính đầy lên các công trình kiến trúc.

Cho đến khi tiên cung trở nên tĩnh lặng, trong biển máu, chỉ còn một thiếu niên co rúm ở đó, run rẩy, vẻ mặt kinh hãi, chìm trong tuyệt vọng vô tận.

Trước mặt thiếu niên, bóng dáng của phụ thân hắn trôi nổi trong màn đen, chậm rãi giơ tay lên.

Chỉ là bàn tay ấy đang run rẩy, màu đen cuộn trào.

Vẻ mặt của ông cũng méo mó dữ dội, như đang đấu tranh, kìm nén, cho đến cuối cùng… khi bàn tay ông hạ xuống, nhẹ nhàng xoa đầu thiếu niên.

Ánh sáng ban mai, kèm theo những giọt nước mắt, cùng rơi xuống gương mặt thiếu niên.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi…”

Y phục của Tiên Chủ chuyển sang màu trắng, tóc đen hóa thành tóc trắng. Ông ôm chặt thiếu niên đang run rẩy, đau khổ thì thầm.

Sau đó, ông xóa đi ký ức của thiếu niên, xóa đi mùi máu tanh trong tiên cung.

Khi thiếu niên tỉnh lại, ánh mặt trời rực rỡ, mọi người trong tiên cung đều có mặt, nụ cười của họ không hề thay đổi, hành động của họ cũng không có gì khác lạ.

Giống hệt như khi còn sống, họ tiếp tục bầu bạn bên thiếu niên, cùng hắn hòa mình trong niềm vui.

Chỉ có một điều khác biệt, đó là từ ngày hôm ấy, Tiên Chủ Cực Quang nói với thiếu niên: “Khi đêm tối buông xuống, đừng đến gặp ta.”

Dưới đại điện của Tiên Chủ, xuất hiện một địa cung, xuất hiện những sợi xích sắt. Mỗi khi đêm đến, nơi đó sẽ vang vọng những tiếng gầm gừ đau đớn mà không ai có thể nghe thấy.

Cứ như vậy, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác…

Thiếu niên trưởng thành, lĩnh ngộ được hiến pháp của riêng mình, đó là một loại hiến đặc biệt, gọi là “kính” (gương).

Nhưng hiến pháp này… lại bị một lực lượng nào đó trong bóng tối thay đổi.

Đêm nọ, khi Tiên Chủ phát hiện ra hiến pháp của con trai bị thay đổi, nỗi đau đớn trong địa cung vượt quá mức bình thường, cho đến khi… màu đen lần nữa nhuộm cả tiên cung.

Nhưng rồi, khi trời sáng, mọi thứ lại như cũ.

Tưởng chừng, thời gian sẽ cứ thế trôi qua, bao trùm lấy thế giới giả tạo này, bao trùm lấy thế giới chỉ có hai cha con họ.

Cho đến một ngày, một thiếu nữ mang theo chấp niệm đến.

Số người sống sót thành ba.

Đại hôn, hiện ra trước mắt.

Chương 2605: Từ Nay Luân Hồi Không Còn Ta! (1)

Tấm rèm đỏ bị vén lên trong dòng chảy lịch sử, như những gợn sóng trong lòng của Thiếu chủ Cực Quang.

Những ký ức bị phong ấn của hắn.

Mặc dù, vào thời khắc này, ký ức ấy đã dần hé mở sau bao năm tháng, và khi chờ đợi trong Tiên Cung, chìm trong điên loạn suốt nhiều năm, Thiếu chủ Cực Quang cũng đã phần nào có được câu trả lời.

Nhưng… khi tận mắt chứng kiến lịch sử thật sự, lòng hắn vẫn không thể bình lặng.

Bàn tay nắm chặt lấy Linh Hoàng càng siết chặt hơn.

Ở trạng thái cộng hưởng với Thiếu chủ Cực Quang, Hứa Thanh cũng cảm nhận rõ ràng những dao động trong tâm trí của đối phương.

Hắn có thể hiểu, nhưng chỉ có thể im lặng.

Cuộc đời thật và giả, những năm tháng tuyệt vọng và hy vọng, tiếng khóc và tiếng cười đan xen, cuối cùng…

Tất cả đều là tình phụ tử.

Chỉ là người mang đến tình phụ tử ấy, cũng đã tan biến trong dòng thời gian.

Ngẩng tay lên, như những hạt cát dưới đáy sông, trôi tuột qua kẽ ngón.

Điều duy nhất có thể làm, là không quản ngại sinh tử, để hồn mộng phiêu diêu, mang theo nỗi buồn và tiếc thương, chở đầy nỗi nhớ, vượt qua sinh tử, đi qua thời gian.

Mấy lần thăng trầm gió hỏi han.

Hứa Thanh khẽ thở dài.

Hắn nhớ đến Vô Song Thành, nhớ đến bóng dáng cha mẹ trong ký ức dù đã phai nhạt nhưng không bao giờ tan biến.

Hắn nhớ đến Thất Huyết Đồng, nhớ đến sư tôn, nhớ đến Lôi Đội, nhớ đến Bách đại sư.

Cuối cùng, những bóng dáng ấy hóa thành một giọng nói thâm trầm, vang vọng trong ý thức của hắn.

“Vẫn đến! Không dừng!”

…

Dòng chảy lịch sử vẫn tiếp tục tuôn trào.

Tấm rèm đỏ được vén lên, không mang theo sắc đỏ, để màu sắc đại hôn lan tỏa trong lịch sử.

Như máu.

Trong màn ảnh, Tiên Chủ Cực Quang mỉm cười hài lòng.

Thiếu chủ Cực Quang và Tiên Tử Linh Hoàng đang bái đường.

Chỉ là… trong lịch sử thật sự này, ở đầu dòng sông, không có ai thắp cho họ nén hương thời gian ấy.

Biến đổi của đất trời, sóng gợn của biển ánh sáng, ầm ầm giáng xuống ngay khoảnh khắc lễ bái đầu tiên kết thúc.

Nhật nguyệt, bị lấy đi.

Màu đỏ, trở thành tất cả của Tiên Chủ Cực Quang, để bầu trời… từ đó không còn nhật nguyệt, cực quang đỏ trở thành ánh sáng duy nhất.

Trong ánh sáng ấy, vô số bong bóng hiện lên trở lại.

Cùng với đó là một bàn tay già nua.

Nó bóp nát những bong bóng, âm thanh vỡ vụn vang vọng, mang theo vẻ huy hoàng của Tiên Cung… cũng khiến hai người mới đứng trong phế tích, với vẻ mặt ngơ ngác và nội tâm bão tố, chìm vào mê muội.

Dường như có chuyện gì đó, mà cả Tiên Chủ lẫn Tiên Tôn đều không muốn đôi tân nhân này biết.

Vậy nên, họ bị cách ly, rơi vào hôn mê.

Trước khi hôn mê, ánh mắt ngước lên của Thiếu chủ Cực Quang trong màn ảnh, là nhìn thấy phụ thân mình, người đã chọn phản đạo, muốn cải hiến thành cách, đang lao về phía tinh không.

Thà bị trấn áp, cũng muốn quyết chiến với Tiên Tôn!

Sau đó, Thiếu chủ Cực Quang trong màn ảnh không còn ý thức.

Và dòng lịch sử vẫn tiếp tục.

Thiếu chủ Cực Quang và Linh Hoàng bước ra từ hình chiếu, vẫn chăm chú nhìn, để thấy… chân tướng trong lịch sử.

Và họ đã thấy.

Tiên Chủ Cực Quang lao về phía tinh không, dù toàn thân ông rực sáng chói lọi với ánh đỏ, nhưng… không hề có chút chiến ý nào!

Ông vừa cười, vừa rơi lệ, vừa hướng về bàn tay già nua ấy, cất tiếng gào thét.

“Phụ thân, hãy giết con!”

Câu nói này, như hàng triệu sấm sét, vang dội trong lòng Thiếu chủ Cực Quang.

Đây vốn không phải là một trận chiến trấn áp vì phản đạo.

Đây là…

“Phụ thân đang… cầu chết…” Cơ thể Thiếu chủ Cực Quang run rẩy, giọng nói đau khổ lẩm bẩm, khi một tiếng thở dài thâm trầm vang vọng trong lịch sử.

Tất cả những bong bóng đều phát sáng, ánh sáng hội tụ lại, hình thành một thân ảnh mênh mông.

Xuất hiện giữa tinh không, xuất hiện trước mặt Tiên Chủ Cực Quang, chiếm giữ toàn bộ không gian.

Như thể, ông chính là tinh không.

Ánh mắt ông phức tạp, có lỗi, bất lực và cả đau buồn, giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên.

“Ngươi có oán ta không, vì đã phong Thần Ách trong cơ thể ngươi…”

Tiên Chủ Cực Quang ngẩng đầu, nhìn thân ảnh quen thuộc trước mặt.

Đó là phụ thân ông, là sự tồn tại tối cao của toàn bộ Vòng Sao Thứ Năm.

Tiên Tôn!

Chính ông, là người dẫn dắt các tu sĩ của vô số tiểu thế giới này, tiến lên!

Chính ông, là người lật đổ sự thống trị của thần linh, chấm dứt nỗi khổ của muôn loài.

Chính ông, là người san phẳng Vòng Sao Thứ Năm, biến nơi đây thành thổ địa của tu sĩ.

Công lao của ông, trong Vòng Sao Thứ Năm, chưa từng có ai sánh kịp.

Ông cũng là anh hùng mà vô số người từ nhỏ đến lớn, trong lòng tôn thờ và ngưỡng mộ.

“Ta không oán.”

“Ta biết năm xưa ngài quyết chiến với Thần Tôn, tưởng chừng thắng lợi, nhưng thực tế trước khi Thần Tôn chết đã để lại Thần Ách, làm ô nhiễm cơ thể ngài.”

Chương 2606: Từ Nay Luân Hồi Không Còn Ta! (2)

“Thần linh, suy cho cùng là bản thể của Hành Tinh Hoàn hóa thành, là một phần của Hành Tinh Hoàn, do đó cấp bậc Thần Chủ, đã có thể vĩnh hằng bất diệt, chỉ cần còn người nhớ đến, dù cách biệt vô số kỷ nguyên, hễ có lời triệu hồi, là có thể trở về.”

“Huống chi… là Thần Tôn.”

Tiên Chủ Cực Quang nhìn Tiên Tôn trước mặt, bản thân ông toát ra quầng sáng đỏ rực, giọng nói vang vọng.

“Với sức mạnh của Thần Cách khi sụp đổ, kết hợp với thần uy vô tận của Thần Tôn, hóa thành lời nguyền rủa cực hạn, mạnh mẽ như ngài, cũng không thể xóa bỏ hoàn toàn, vẫn còn sót lại một tia, trở thành dấu ấn.”

“Vậy nên, sau trận chiến đó, ngài đã chọn bế quan.”

“Ta biết, lý do ngài làm vậy, là vì phát hiện ra, Thần Tôn… muốn mượn Thần Ách này, để phục sinh trên cơ thể ngài.”

“Mặc dù quá trình phục sinh này cần thời gian rất dài, nhưng nếu không giải quyết, thì việc phục sinh sẽ trở thành định cục, và thời khắc Thần Tôn phục sinh, chính là lúc thổ địa tu sĩ Vòng Sao Thứ Năm hóa thành tro bụi.”

“Để ngăn chặn tình huống này, ngài đã du hành khắp các Vòng Sao, hóa thân thành vô số, tìm kiếm phương pháp giải quyết, cho đến khi tìm ra một con đường.”

Đến đây, giọng của Tiên Chủ Cực Quang ngừng lại, trong giọng nói lẫn vào nỗi đau xót.

“Đó là, bản thể chìm vào giấc ngủ, để tránh ý niệm của Thần Ách, từ đó chuyển hướng nó!”

“Thuật chuyển hướng này có điều kiện khắc nghiệt, Thần Ách không thể phân tán, và chỉ có huyết mạch duy nhất đời sau mới có thể chịu đựng, từ đó, ngài chỉ có một người con, và ta cũng vậy, chỉ có thể có một người con, con ta cũng thế.’

“Trải qua bốn ngàn chín trăm thế hệ, có thể hóa giải được nó.”

“Hơn nữa, càng về sau, Thần Ách càng suy yếu, cho đến khi hoàn toàn tiêu tan.”

“Vậy nên, cuối cùng ngài đã vì Vòng Sao Thứ Năm, chọn chuyển Thần Ách này lên người ta, bằng phương pháp đó… và bản thân ngài chìm vào giấc ngủ.”

“Đây cũng là lý do tại sao, Vòng Sao Thứ Năm mỗi kỷ nguyên đều có người luân phiên cai trị, vì bản thể của ngài đã ngủ say, ngay cả phân thân, cũng phải ngủ say trong hầu hết thời gian.”

“Ta biết, đây là ngài đã vì Vòng Sao Thứ Năm, hy sinh dòng dõi của mình, dùng nỗi khổ của dòng dõi mình để phong ấn Thần Ách, chuyển giao và suy giảm nó qua từng thế hệ.”

“Những điều này, ta đều hiểu, và đã cố gắng chấp nhận.”

Tiên Chủ Cực Quang lẩm bẩm.

“Nhưng… phụ thân ơi, việc dung hợp Thần Ách, chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của mẫu thân Minh Nhi, bà… chết trong lần Thần Ách đầu tiên mất kiểm soát.”

“Chính tay ta… đã xé nát bà…”

“Chính tay ta… đã giết chết người mình yêu thương nhất…”

“Ngài có biết không, bà không hề trốn tránh, không hề oán hận, trước khi chết ánh mắt bà vẫn dịu dàng nhìn ta, bà dùng mạng sống của mình, để đánh thức ta khỏi cơn mất kiểm soát.”

“Ta không thể đối mặt, ta chỉ có thể chọn ngủ say.”

Nước mắt chảy dài trên đôi mắt của Tiên Chủ Cực Quang, ông nhìn Tiên Tôn trước mặt, vẻ mặt đau khổ, cảnh tượng năm xưa ấy, ông không thể chịu đựng nổi, không thể chấp nhận, càng khó lòng tha thứ cho chính mình.

Nhưng ông cũng không thể không hiểu được cha mình, hiểu được vị Tiên Tôn này đã hy sinh dòng dõi của mình vì Vòng Sao Thứ Năm.

Chỉ là, càng cố gắng hiểu, trong lòng ông càng tự trách, sự tự trách này trở thành một hố đen, liên tục nuốt chửng tất cả mọi thứ của ông.

Vậy nên, trong nỗi đau vô tận này, ông đã chọn tự phong ấn mình.

Vì ông lo sợ, trạng thái này của mình, có thể sẽ gây tổn thương cho nhiều người hơn.

Đây chính là nguyên nhân khiến Cực Quang chìm vào giấc ngủ trong lịch sử.

“Vạn năm sau, ta tỉnh dậy, ta vốn nghĩ rằng mình đã thành công trấn áp được Thần Ách, nên ta giải phong ấn của Minh Nhi… ta muốn dùng quãng đời còn lại để ở bên nó.”

“Minh Nhi trưởng thành, đối với ta, cũng trở thành một sự chữa lành…”

“Nhưng phụ thân ơi, ta không ngờ rằng, ta chưa bao giờ trấn áp được Thần Ách, ngày hôm đó… ta lại mất kiểm soát.”

Cơ thể Tiên Chủ Cực Quang run rẩy, giọng nói cũng run rẩy theo.

“Ngày hôm đó, suýt chút nữa… ta đã xé nát Minh Nhi, chỉ suýt chút nữa thôi, chỉ suýt chút nữa thôi…”

“Sau đó, ta chọn xây dựng địa cung, phong ấn chính mình, ta nói với Minh Nhi, sau khi màn đêm buông xuống, đừng đến gặp ta.”

“Ta vốn muốn… làm cho phong ấn của mình, chắc chắn hơn một chút.”

“Cho đến khi… ta phát giác ra hiến của Minh Nhi bị thay đổi, ta biết, là ngài đã thay đổi hiến của nó, từ gương thành… tam nghiệp thập ác phong để chuyển giao và phong ấn Thần Ách!”

“Ngài muốn ta, khi không chịu đựng nổi, sẽ chuyển nguồn gốc đau khổ này sang cho Minh Nhi.”

“Nhưng, làm sao ta có thể để nó từ đó chịu đựng nỗi đau như ta, ngày đêm gánh chịu nỗi đau này, chịu đựng nỗi đau khi chính tay giết chết người mình yêu thương nhất!”

Tiên Chủ Cực Quang cười điên dại, giơ tay chỉ về phía Tiên Tôn.

“Phụ thân, đối với Vòng Sao Thứ Năm, ngài là Tiên Tôn, công lao vĩ đại, xưa nay chưa từng có! Vì điều đó mà hy sinh dòng dõi của mình, ta không oán ngài!”

“Nhưng… ta cũng là một người cha!”

“Ta không vĩ đại như ngài, ta không muốn và cũng không thể, truyền nỗi đau của mình cho hậu duệ!”

“Và ta cũng biết, thực ra còn có một cách khác để hóa giải Thần Ách này, cũng không cần phải phiền phức như vậy.”

“Thực ra, ngay khi ngài chuyển Thần Ách sang cho ta năm xưa, đã có thể dùng phương pháp mà ngài dự tính, để hoàn toàn tiêu diệt Thần Ách.”

“Đó là, vào thời điểm thích hợp, khi cơ hội chín muồi, tự tay giết ta!”

“Hiện tại… ta và Thần Ách, đã dung hợp làm một, thời cơ đã đến!

“Còn ta đã phản đạo, cải hiến thành cách, thần ý sắp thức tỉnh, phụ thân, thời gian của ngài… không còn nhiều!

“Vậy nên… hãy giết ta!!

“Hủy diệt thân thể ta, xé nát xương tủy ta, tiêu diệt linh hồn ta, phá hủy tất cả mọi thứ của ta, để quá khứ, hiện tại, tương lai, không còn ý chí của ta!

“Để trong ký ức của muôn loài và vạn vật, không còn dấu vết của ta!

“Để vòng luân hồi này, từ nay không còn ta, như thể ta… chưa từng tồn tại!

“Như thể ngài, chưa từng có ta!”

Tiên Chủ Cực Quang, dứt khoát mà đứng dậy!

Cực quang màu đỏ, nhuốm cả lịch sử…

Đó là màu sắc của đại hôn, cũng là màu của máu!

Cũng là, tình phụ tử.

Lờ mờ nghe thấy, dường như có một câu nói, vang vọng trong lịch sử.

“Minh Nhi, từ nay… ngươi là nhật nguyệt của Vòng Sao Thứ Năm, tâm có vô tận ánh sáng, không bị nhuốm bẩn, hơn nữa ý của thần linh ở phía trước, từ nay Thần Ách và ngươi tuyệt giao!”

Chương 2607: Dư Hương (1)

Những thước phim lịch sử gợn sóng trong sắc đỏ thẫm ấy.

Vô số hạt cát rung rinh, tuôn chảy, tỏa ra những luồng sáng lấp lánh trong dòng chảy ngầm của dòng sông thời gian.

Bên ngoài ánh sáng, Thiếu chủ Cực Quang sững sờ nhìn mọi thứ trước mặt.

Năm đó, vì ý thức của hắn bị ngăn cách, không thể nghe được những lời này. Giờ phút này, theo ánh sáng của lịch sử, hắn nghe thấy tất cả.

Hóa ra, mọi thứ ở Tiên Cung thời thơ ấu đều là giả.

Hóa ra, phụ thân phản đạo, là để cầu chết.

Hóa ra, nhân quả của việc cầu chết, là để bảo vệ hắn.

Cơ thể hắn run rẩy, nhìn phụ thân trong màn ảnh lao về phía Tiên Tôn, nước mắt tuôn rơi.

Đã từng, hắn không hiểu vì sao phụ thân lại như vậy, đối với Tiên Tôn, vị tổ phụ này… càng không thể tha thứ.

Nhưng giờ phút này, sau khi thấy được sự thật, trong lòng hắn chỉ còn lại đắng chát.

Linh Hoàng Tiên Tử bên cạnh khẽ thở dài, bàn tay nắm chặt lấy tay hắn, không hề buông lơi.

Còn ở chỗ Hứa Thanh, với tư cách là người ngoài cuộc, trong lòng hắn cũng dậy sóng.

Sự thật trong lịch sử này, dường như không có ai sai.

Tiên Chủ sai sao… Để không muốn nỗi đau kéo dài, ông chọn phản đạo cầu chết, dùng cách này để đoạn tuyệt Thần Ngạ ở bản thân, khiến con cháu sẽ không đau khổ như ông.

Đây là sự thể hiện của tình phụ tử, nên ông không sai.

Còn Tiên Tôn sai sao… Vì toàn bộ Vòng Sao Thứ Năm, ông hy sinh dòng dõi của mình, từ bỏ cái tôi nhỏ bé để bảo toàn cái tôi lớn hơn, điều này cũng không sai.

Hơn nữa, nhìn vào thước phim lịch sử này, thực ra… phương pháp giải quyết mà Tiên Chủ Cực Quang đề cập, hiển nhiên với khả năng của Tiên Tôn, ông đã sớm biết.

Ông biết, chỉ cần vào thời khắc thích hợp, tự tay chém giết Tiên Chủ Cực Quang, là có thể hóa giải tất cả, không cần dựa vào phương pháp tiêu hao kéo dài qua các thế hệ để giải quyết.

Với khả năng của ông, tự nhiên có thể khiến thời cơ này đến sớm, không cần đợi đến bây giờ.

Thế nhưng, vì toàn bộ Vòng Sao Thứ Năm, đã gần như trả giá tất cả, ông lại chọn phớt lờ lựa chọn này.

Tình cảm ẩn chứa trong đó, cũng là tình phụ tử.

Ông không muốn mất đi đứa con của mình.

Vì vậy, rõ ràng phương pháp đơn giản và trực tiếp hơn đã có từ lâu, nhưng trước đó, ông thà chọn cách tiêu hao dần dần qua các thế hệ.

Ít nhất, đi theo cách này, sinh mệnh của Tiên Chủ Cực Quang vẫn sẽ tồn tại.

“Hắn yêu con mình, không nỡ giết chết, còn đứa con cũng yêu con mình, thà chọn bản thân ngã xuống, không nỡ kéo dài.”

Hứa Thanh thầm thì trong lòng.

Màn hình lịch sử vẫn tiếp tục tuôn chảy.

Tiên Tôn mênh mông như bầu trời sao, từ đầu đến cuối, chỉ nói một câu lúc đầu tiên.

Sau đó, luôn im lặng.

Ngay cả khi Tiên Chủ Cực Quang phát ra ánh sáng đỏ rực, cầu chết cận kề, ông vẫn im lặng.

Cho dù giữa ánh sáng chói lòa, tiếng nổ vang vọng, luật lệnh của Tiên Chủ Cực Quang đang ăn mòn tất cả, ông cũng chọn im lặng.

Mặc cho Tiên Chủ ra tay.

Cho đến khi mái tóc trắng của Tiên Chủ Cực Quang dần trở thành tóc đen.

Cho đến khi bộ y trắng của hắn từ từ trở thành áo choàng đen.

Cho đến khi khí tức thần linh bắt đầu bùng nổ trên người Tiên Chủ Cực Quang…

Tiếng cười điên cuồng ngày càng lớn, tiếng gầm thét cuồng loạn vang vọng trời đất.

Những tiếng hét giết ta đi, làm sóng gợn màn hình lịch sử, vặn xoắn tất cả, mọi thứ trở nên mờ nhạt.

Thần Tôn dường như sắp trở lại trên người Tiên Chủ Cực Quang!

Tiên Tôn mới nhắm mắt lại, từ từ, chậm rãi, nâng tay lên.

Nhẹ nhàng hạ xuống.

Giống như năm nào còn ở Tiểu Thế Giới, ông xoa đầu đứa con thân yêu, mỉm cười nói, khi nào con lớn, ta sẽ dẫn con đi xem bầu trời sao bên ngoài.

Ông đã làm được.

Giữa tiếng nổ vang, theo bàn tay ông hạ xuống, cơ thể của Tiên Chủ Cực Quang dần tan biến như tro bụi, cho đến khi hóa thành những đốm sáng đỏ, hòa vào cực quang đầy trời.

Tiêu tán, không thấy nữa.

Thần hình, đều diệt.

Từ nay luân hồi, không còn hắn.

Trong ánh sáng, Tiên Tôn nhắm mắt, không mở ra.

Ông lặng lẽ đứng đó, bóng dáng tiêu điều.

Đợi rất lâu sau, ông mới quay người, bước về phía xa.

Bóng dáng cô đơn ấy, sống lưng vốn luôn thẳng tắp, dường như trong khoảnh khắc rời đi, đã còng xuống rất nhiều.

Dường như, giờ phút này, ông không còn là Tiên Tôn của Vòng Sao Thứ Năm.

Ông chỉ là một lão nhân cô độc, mất đi đứa con thân yêu, chìm đắm trong đắng cay.

Dần dần mờ nhạt, cuối cùng… hòa vào bầu trời sao.

Và trong bầu trời sao, vang vọng một tiếng thì thầm trầm thấp.

“Cực Quang, hắn làm vậy… là để cho ngươi, cho Tiên Tôn, cho thương sinh một lý do mà Tiên Tôn có thể danh chính ngôn thuận giết hắn…

Dùng cách này, giải thoát cho bản thân hắn…

Giải thoát cho ngươi…

Cũng giải thoát cho Tiên Tôn…”

“Thành toàn cho tất cả mọi người.”

Giữa âm thanh chập chờn, trong màn hình lịch sử, xuất hiện từng sợi chỉ mảnh.

Những sợi chỉ này tuôn chảy giữa những hạt cát, đó là bí mật của lịch sử.

Chúng từ từ hội tụ lại, tạo thành một bóng dáng, xuất hiện trong màn hình lịch sử, xuất hiện trước mặt Tiên Chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử…

Tiên Chủ Cửu Ngạn.

Cực Quang im lặng, Linh Hoàng cúi đầu.

“Còn đoạn lịch sử này…”

Cửu Ngạn lắc đầu.

“Đoạn lịch sử này, dưới Tiên Chủ không thể nhìn thấy, không thể biết được, vì dù Thần Ngạ đã tuyệt, nhưng hễ bị biết đến, thì tồn tại khả năng sinh ra nhân quả và hình thành dấu vết.”

“Tầng Tiên Chủ còn có thể tránh được, nhưng dưới Tiên Chủ, rủi ro rất lớn.”

“Đây cũng là lý do vì sao phụ thân ngươi và ta lại ngăn cách các ngươi.”

Cửu Ngạn nhẹ giọng nói.

“Mà giờ phút này, các ngươi đã nhìn thấy, đã biết… Vì vậy, thực ra đối với Tiên Tôn mà nói, vì tương lai của Vòng Sao Thứ Năm, xóa sổ các ngươi mới là lựa chọn tốt nhất và ổn thỏa nhất.”

Chương 2608: Dư Hương (2)

“Nhưng một mặt, một người là nữ nhi của ta, là tôn tức của ông ấy.”

“Một người khác là tôn tử của ông ấy, hơn nữa trong cơ thể còn có Bất Diệt Nhật Nguyệt không thể hủy diệt, được sinh ra cùng mệnh tu hành khi Vòng Sao Thứ Năm thành thổ của tu sĩ.”

“Còn một lý do nữa là…”

Tiên Chủ Cửu Ngạn ngừng lại một chút.

“Ông ấy đã mềm lòng.”

“Lão nhân này, người có thể vì Vòng Sao Thứ Năm mà từ bỏ tất cả, rốt cuộc cũng đã mềm lòng.”

“Ông ấy chọn gánh vác nhân quả của hai người các ngươi.”

“Bây giờ, rời đi thôi.”

Cửu Ngạn nâng tay lên, nhẹ nhàng vung về phía trước.

Lập tức, lịch sử cuộn sóng, dòng sông thời gian dậy sóng, một lực lượng không thể kháng cự cuốn đến, muốn đưa Thiếu chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử ra khỏi nơi này…

Bóng dáng của ông cũng quay lưng bước về phía bầu trời sao, mọi thứ sau lưng dần trở nên mờ nhạt.

Thấy mọi thứ sắp tan biến.

Thiếu chủ Cực Quang đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Ta và Linh Hoàng, nhân quả của chuyện này, Tiên Tôn gánh vác, nhưng trong cơ thể ta còn một luồng ý thức, là ân nhân của ta, hắn…”

“Hắn không sao.” Tiên Chủ Cửu Ngạn đang rời xa, thản nhiên nói.

“Nhân quả trên người hắn, Tiên Tôn không gánh được, còn Thần Ngạ… cũng không dám.”

Giữa lời nói vang vọng, dòng sông thời gian dậy sóng, nhấn chìm tất cả, cũng cuốn những hạt cát không thuộc về nơi này ra khỏi dòng sông, rơi vào chiếc gương trên sông.

Sau đó, chiếc gương biến mất.

…

Khi mọi thứ trở nên rõ ràng trở lại, Tiên Cung hiện ra trước mắt.

Không phải phế tích lúc rời đi, mọi thứ vẫn như cũ, dừng lại ở thời khắc đại hôn.

Chỉ là không còn người nào ồn ào náo nhiệt.

Chỉ còn bóng dáng của Thiếu chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử, cùng với… một bóng dáng mờ mịt do ý thức hóa thành.

Đó là Hứa Thanh.

Vào khoảnh khắc trở về, hắn đã tách ra khỏi cơ thể của Tiên Chủ Cực Quang, giờ phút này lơ lửng giữa không trung, nhìn Tiên Cung, nhìn Thiếu chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử.

Những chuyện xảy ra ở đây, dường như một giấc mơ.

Mọi thứ trong dòng sông thời gian, càng giống như một giấc mơ.

Giờ phút này, giấc mơ sắp tỉnh.

Còn thu hoạch được, đối với Hứa Thanh mà nói, có thể nói là rất lớn.

Thời không hiến của hắn, sau khi trải qua tất cả những điều này, đã bổ sung gần như đầy đủ nhận thức.

Hắn có thể cảm nhận được, khoảng cách đến đột phá…

Chỉ còn thiếu một phương hướng.

Phương hướng này, cần hắn lựa chọn.

Khi định hướng, chính là khoảnh khắc phá vỡ.

Còn về sự thật biết được trong giấc mơ và nhân quả do nó gây ra, Hứa Thanh không bận tâm.

Ngay cả khi Tiên Chủ Cửu Ngạn không nói câu đó, Hứa Thanh cũng không bận tâm.

Vì nhân quả của tàn diện thần linh đủ để áp chế tất cả.

Nếu Thần Ngạ thực sự tìm đến hắn, muốn thông qua hắn để dẫn dắt Thần Tôn trở lại, thì Hứa Thanh cảm thấy Hoang trên tàn diện có khi còn vui hơn.

Chỉ là, sau khi biết được sự thật lịch sử, dòng cảm xúc chảy vào nội tâm mang lại, giờ phút này vẫn đang lan tỏa.

Vì vậy, Hứa Thanh nhìn về phía Thiếu chủ Cực Quang và Linh Hoàng Tiên Tử.

Hai người im lặng.

Một lúc lâu sau, Thiếu chủ Cực Quang giơ tay lên, vung nhẹ, một mảnh cát thời gian bay ra, tụ lại trước mặt Hứa Thanh thành một chiếc đồng hồ cát.

Hạt cát bên trong vượt quá trước đây.

Không còn là một canh giờ, mà là một ngày.

“Tiểu hữu, cảm ơn ngươi vì đã đồng hành suốt chặng đường này.”

Thiếu chủ Cực Quang nhìn Hứa Thanh, nhẹ giọng nói.

“Ta đã không còn tiếc nuối, tiếp theo, ta sẽ chọn rời đi, theo ý nguyện của phụ thân ta, đi trên con đường của chính mình…”

Nói đến đây, hắn nhìn Linh Hoàng Tiên Tử bên cạnh.

Ánh mắt của Linh Hoàng dịu dàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Vì vậy, trên mặt Cực Quang nở nụ cười, nụ cười này mang theo nỗi buồn về quá khứ, cũng chứa đựng sự thanh thản.

Sau đó, họ bước lên, đi vào hư vô.

Cả thế giới cũng theo bước chân họ, bắt đầu trở nên mờ nhạt, dường như thời gian tại nơi này đã trôi qua hàng triệu năm, muốn phong hóa tất cả.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn hai người trên bầu trời, bên tai vang vọng âm thanh từ bầu trời.

“Tiểu hữu, thời không hiến của ngươi, thực ra ta không thể giúp được nhiều.”

“Nhưng ta nhớ năm xưa phụ thân ta từng nói, sau thời không…”

“Là song song!”

Khoảnh khắc câu nói này truyền đến, rơi vào ý thức của Hứa Thanh, như vô số sấm sét vang dội, khiến đôi mắt Hứa Thanh lập tức lộ ra ánh sáng cực kỳ mạnh mẽ.

Như được gội rửa.

Hắn, minh ngộ rồi!

Âm thanh trên bầu trời vẫn vang vọng.

“Ta tặng ngươi Tiên Cung, để lại tất cả mọi thứ ở đây cho ngươi.”

“Với hiểu biết về thời không của ngươi hiện tại, chắc hẳn có thể hiểu được.”

“Sau này… có duyên sẽ gặp lại.”

“Tiểu hữu, cảm ơn ngươi đã giúp ta và giúp phu quân ta trong tất cả chuyện này, sau đó ngươi có thể đến một chuyến đến Sông Máu Thần Linh, ta đã để lại một món quà cho ngươi ở đó.”

Câu cuối cùng là do Linh Hoàng Tiên Tử nói.

Theo lời nói của họ truyền đến, theo bóng dáng họ rời xa, sự phong hóa của cả Tiên Cung này càng tăng tốc.

Chỉ trong vài nhịp thở, trong khi Hứa Thanh tâm thần minh ngộ phương hướng, nơi này đã hoàn thành hàng triệu năm.

Tất cả kiến trúc, cuối cùng cùng với thế giới này, trở thành tro bụi, bay lả tả.

Sóng thời không đến từ tầng thứ tư của thế giới này cũng theo đó mà tan biến.

Nhưng trong lòng Hứa Thanh, dòng sông được tạo thành bởi thời không hiến của hắn.

Đã từ dòng suối nhỏ, trở nên rộng lớn như một con sông.

Chương 2609: Cực Thứ Chín! (1)

Dòng sông cuộn trào, tiếng ầm vang theo sóng bắn lên, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Hứa Thanh ngồi xếp bằng trên mặt sông, tro bụi của tầng thứ tư quanh hắn đang bay tán loạn.

Như tuyết rơi từ bầu trời, lan tỏa khắp nơi.

Nhưng… tầng này, vẫn chưa vỡ nát, chưa biến mất.

Mặc cho tiên cung cùng tất cả kiến trúc, bao gồm cả đất trời, đã tan thành mây khói, trở thành hư vô.

Nhưng bản thân tầng này, vẫn còn đó.

Vì, Hứa Thanh đang ở đây!

Hiện tại, với sự ban tặng của Thiếu chủ Cực Quang, hắn đã sở hữu quyền hạn của tiên cung.

Đủ tư cách để nắm giữ nó.

Hiến pháp thời không của hắn đã đại thành, hóa thành dòng sông thời không, chống đỡ tầng thứ tư vốn nên tan vỡ này.

Đồng thời, hắn cũng hiểu rõ, hiện tại mình có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào, thậm chí chỉ cần một ý nghĩ, có thể quay lại bất kỳ tầng nào trong ba tầng đầu tiên.

Dù là hiện thực ở tầng thứ ba, hình ảnh ở tầng thứ hai, hay những nét vẽ ở tầng thứ nhất.

Chỉ cần hắn muốn, có thể lập tức giáng xuống.

Nhưng… nếu muốn tiến lên tầng trên, lại bị hạn chế.

Thứ hạn chế hắn, không phải là quyền hạn hay tư cách, mà là cấp độ của hiến pháp hắn.

Tiến vào tầng thứ tư, người có hiến pháp hoặc sở hữu hiến bảo có thể vào được, nhưng tầng thứ năm, yêu cầu cao hơn.

Cần nâng cấp độ của hiến pháp lên một tầm cao tương đương, khiến lực luật lệ dâng trào, đạt đến chiến lực Chuẩn Tiên Đại Đế, mới có thể tiến vào.

Hiện tại, Hứa Thanh có thể cảm nhận được, mình chỉ còn cách bước vào tầng thứ năm một chút nữa thôi!

“Chỉ cần nâng hiến pháp thời không lên một cấp độ nữa, là có thể phá vỡ mọi giới hạn!”

“Cấp độ cao hơn này, chính là Cực Thứ Chín của ta!”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Hắn có một linh cảm mãnh liệt, khoảnh khắc Cực Thứ Chín xuất hiện, cũng là lúc Thần Dương Đệ Cửu Giới của hắn hình thành.

Dựa vào cấp độ của Cực Thứ Chín, hắn có thể bước vào tầng thứ năm, nơi mà chỉ có đại đế hoặc hiến pháp đạt đến mức độ nhất định mới có thể vào được.

Đến đó rồi, hấp thụ lực lượng từ tầng thứ năm, hắn có tự tin…

“Một bước làm chủ, có thể chiến đại đế!”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, trong dòng suy nghĩ cuộn trào, hắn thì thầm.

“Còn về Cực Thứ Chín của ta… sau thời không… là song song…”

Lời của Thiếu chủ Cực Quang trước khi rời đi, đã chạm đến hắn vô cùng sâu sắc, như sấm sét vang dội, vẫn còn echo đến tận bây giờ.

Ý giác ngộ cũng ngày càng mãnh liệt hơn.

Đến cuối cùng, Hứa Thanh ngồi xếp bằng trên dòng sông thời gian của chính mình, ánh mắt nhìn xuống mặt sông.

Nơi đó, có bóng phản chiếu của hắn.

Nhìn chằm chằm vào bóng mình, rất lâu sau… Hứa Thanh trên mặt sông, từ từ nhắm mắt lại.

Còn bóng phản chiếu trong dòng sông, ngay khoảnh khắc đó, lại mở mắt ra!

Sau đó, bóng phản chiếu chìm xuống, rơi vào đáy sông, chạm đến lớp cát dưới cùng, cho đến khi tan biến không thấy nữa.

Chỉ còn Hứa Thanh trên mặt sông, vẫn ngồi xếp bằng, bất động.

…

Gió thổi từ xa đến, cuốn theo màn sương tiên dày đặc, chảy qua bên cạnh các tu sĩ, lan đến tấm bia đá trên đài Ngênh Tiên của tiên cung.

Bia đá màu đen, phủ đầy rêu xanh, toát ra vẻ cổ kính và ý nghĩa thời gian trôi qua.

Chữ viết trên đó mờ mịt, ghi lại thông tin về ba con đường lựa chọn khi tiến vào tiên cung.

Nơi này, chính là lối vào tiên cung, cũng là nơi tất cả tu sĩ nhìn thấy đầu tiên sau khi bước vào tiên cung, đồng thời sẽ chọn tuyến đường tiến vào tiên cung tại đây.

Lúc này, Lý Mộng Thổ và Địa Linh Lão Tổ, cùng một bóng dáng mờ ảo, đang từ xa lao đến.

Ngay khi đặt chân lên đài Ngênh Tiên, hầu hết các tu sĩ ở đây, đều lao về phía bên trái.

Đó là con đường đầu tiên dẫn vào tiên cung, bên trong sương mù không dày lắm, nhưng có vẻ không gian khác biệt, so với đài Ngênh Tiên, tối hơn rất nhiều.

Còn có tiếng mưa rơi lộp độp, làm ướt mọi thứ, mặt đất đầy bùn lầy.

Còn con đường thứ hai, ở phía trước, sương mù dày đặc che khuất tất cả, chỉ có thể thấy mờ mờ bên đó như có một cây cầu.

Trên cầu, dường như có một người đang đi xa.

“Đó là Tinh Hoàn Tử, vừa nãy khi hắn xuất hiện, ta thấy hắn đi về phía cây cầu này.” Lý Mộng Thổ bên cạnh trầm giọng nói.

“Không biết Hứa huynh sẽ chọn thế nào, nếu chọn con đường nhỏ, chúng ta có thể đi cùng.”

Lý Mộng Thổ nói xong, Địa Linh Lão Tổ bên cạnh hắn cũng quay đầu, đầy mong đợi nhìn Hứa Thanh.

Người đứng bên họ, chính là Hứa Thanh!

Mà thời điểm này, chính là lúc tiên lâm chi địa vừa mở ra, mọi người vừa mới tiến vào.

Nhưng kỳ lạ là… dù là Lý Mộng Thổ hay Địa Linh Lão Tổ, đều không có chút gì khác thường.

Như thể, họ không hề biết rằng, mình đã từng đến đây.

Hoặc nói chính xác hơn, là họ ở những thời không khác nhau, đã từng đến đây.

Kỳ lạ hơn nữa là, ngay cả Hứa Thanh xuất hiện tại nơi này, cũng không hề có chút nhận thức nào về điều đó, hắn như thật sự lần đầu tiên bước vào đây, đang ngẩng đầu chăm chú nhìn ba lối vào.

Đường nhỏ, cầu gỗ, dòng sông.

“Ta muốn đi thử, cây cầu này.”

Địa Linh Lão Tổ nhìn Lý Mộng Thổ một cái.

Lý Mộng Thổ gật đầu, ôm quyền bái Hứa Thanh, rồi lao về phía con đường nhỏ bên trái.

Địa Linh Lão Tổ do dự một chút, cuối cùng cũng không khuyên nhủ, mà cúi đầu bái Hứa Thanh, rồi chọn con đường nhỏ giống Lý Mộng Thổ.

Nhanh chóng, bóng dáng hai người biến mất.

Trên đài Ngênh Tiên, chỉ còn lại một mình Hứa Thanh.

Hắn đứng đó, trước tiên quay đầu nhìn về phía bên phải!

Trầm ngâm một lúc, cuối cùng thu hồi ánh mắt, nhìn về cây cầu phía trước, thân hình khẽ động, lao về phía đó… một bước tiến vào.

Thời gian trôi qua.

Thế giới sau cây cầu, là tầng thứ hai.

Ngay khi xuất hiện trong khung cảnh đó, Hứa Thanh đã chìm đắm vào, trải qua nhiều sự kiện, chỉ là… không gặp tiểu nhân cầm kiếm.

Chương 2610: Cực Thứ Chín! (2)

Mà chìm trong giấc ngủ, trong chiếc thùng của Đại Ma Vương.

Cuối cùng, theo một cơn chấn động không rõ nguyên nhân, Đại Ma Vương gầm lên giận dữ, hất tất cả mọi thứ trong thùng ra ngoài, lan tỏa khắp nơi.

Còn hắn, cũng trong cơn chấn động bất ngờ đó, chật vật thoát ra, bước vào tầng thứ ba.

Tại đó, hắn gặp Lý Mộng Thổ, cùng người này liên thủ, giành được tư cách tiến vào tầng thứ tư.

Sau đó, cùng nhau bước vào tầng thứ tư.

Không còn là Thiếu chủ Cực Quang, mà trở thành đệ tử bảo vệ Tàng Điển Các.

Hắn cố gắng thay đổi lịch sử, cố gắng tạo ra sóng gió, có chút thành công nhưng không gây được chấn động lớn, vì Tinh Hoàn Tử ở đó, đã hoàn thành việc giữ trật tự.

Vì vậy, đại hôn diễn ra, đại nạn giáng xuống, mọi thứ đều theo đúng lịch sử.

Bọt khí trong tinh không vỡ tan, chúng sinh tiên cung tiêu tán, hắn cũng nằm trong số đó.

Khoảnh khắc tiêu tán, Hứa Thanh mở mắt ra.

Xung quanh là một dòng suối nhỏ, còn phía xa, như cách một thời không khác, hắn nhìn thấy một bản thân khác của mình.

Bản thân kia, đứng bên dòng sông mênh mông rộng lớn.

“Hóa ra, là như vậy…”

Hứa Thanh này thì thầm, ngồi xếp bằng trên dòng suối nhỏ của mình, nhắm mắt lại.

Bóng phản chiếu, tiếp tục chìm xuống.

Sau đó… trên đài Ngênh Tiên, cảnh tượng trước đó, lại tái diễn.

Lần này, Hứa Thanh xuất hiện ở đó, vẫn không hề hay biết gì, vì sự nguy hiểm của nơi này, để đảm bảo an toàn, hắn quyết định cùng Lý Mộng Thổ và Địa Linh Lão Tổ, tiến vào con đường nhỏ có mưa rơi.

Đi trên con đường đó, hắn không trải qua tầng thứ nhất và tầng thứ hai, mà tại đó, nảy sinh mâu thuẫn và xung đột với Tà Linh Tử.

Cuối cùng kết giao với Chu Chính Lập.

Hai người họ cùng Lý Mộng Thổ, liên thủ tìm được tư cách tiến vào tầng thứ tư, cuối cùng ở tầng thứ tư, trải qua những biến cố của lịch sử.

Mọi thứ kết thúc, khi tầng thứ tư tiêu tán, Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn thấy… hai bản thân mình.

Im lặng một lúc, hắn hơi sửng sốt.

“Hóa ra, là như vậy…”

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, dòng sông bên cạnh hắn, rất ít, rất ít.

Nhưng bóng phản chiếu, vẫn tiếp tục chìm xuống.

Khơi dậy một loạt dòng chảy ngầm, vang vọng thành từng lớp gợn sóng, hóa thành từng Hứa Thanh một, xuất hiện ở lối vào tiên cung trong những thời không khác nhau.

Tiến đến mỗi lựa chọn của riêng mình.

Như hạt cát nguyên thủy nhất trong sa mạc thời gian, mỗi lần gió thổi làm nó di chuyển, sẽ hình thành một đường thời không khác nhau, từ đó phát sinh ra những trải nghiệm khác nhau.

Vì vậy, có những bóng dáng, đã chết giữa chừng!

Thời không mà họ đang ở, hóa thành hư vô.

Có những người, cách họ giải quyết vấn đề, đã lật đổ hoàn toàn khuôn khổ của Hứa Thanh.

Sát lục, huyết tinh, cướp đoạt…

Mỗi người một khác.

Trải nghiệm cũng dựa trên đó mà khác biệt, có người kết giao với Tà Linh Tử, có người kết giao với Thiên Quân Tích Dịch, có người thậm chí không chọn tiến vào tầng thứ tư.

Thậm chí có Hứa Thanh, kết bạn với Tinh Hoàn Tử, cùng hắn lựa chọn giữ trật tự.

Những biến đổi và trải nghiệm khác nhau, cuối cùng thể hiện ra bên ngoài, là Hứa Thanh đứng bên dòng sông mênh mông, xung quanh hắn ngày càng nhiều dòng sông hơn, tuy lượng nước có nhiều có ít, nhưng trên mỗi dòng sông, đều có một bản thân hắn.

Cuối cùng, mênh mông cuồn cuộn, dày đặc như mạng nhện.

Vô số Hứa Thanh, vô số dòng sông, chiếm cứ toàn bộ hư vô.

Cho đến khi, gió thổi qua, hạt cát nguyên thủy nhất lay động, Hứa Thanh nguyên thủy nhất, mở mắt ra.

Khẽ thì thầm.

“Quy Nhất!”

Khoảnh khắc đôi mắt hắn mở ra… lời nói truyền ra…

Tám phương, vô số thời không, vô số bản thân hắn, cũng đột ngột mở mắt, tất cả… nhìn về phía hắn!

Tất cả ánh nhìn, hội tụ trong khoảnh khắc này, giao thoa tại thời điểm này, rồi… dung hợp lại.

Ngay sau đó, vô số dòng sông, lập tức cuộn trào, cũng hội tụ về phía Hứa Thanh nguyên thủy nhất!

Vì vậy, dòng sông càng trở nên cuộn sóng, trong tâm trí Hứa Thanh vang lên tiếng nổ ầm ầm dữ dội vô tận.

Như trái tim bị mở toang ra!

Như đôi mắt không còn bị che khuất!

Vô số cái tôi, trở thành bản ngã.

Vô số dòng sông, trở thành biển cả!

Cực Thứ Chín, tại khoảnh khắc này, ra đời!

Cực Song Song!

Như khai thiên lập địa, giữa cơn chấn động của thế giới, Đệ Cửu Giới của Hứa Thanh cũng xuất hiện, trong chớp mắt đã đại thành.

Tu vi của hắn cũng bùng nổ!

Từ Dưỡng Thần Đệ Bát Giới, bước vào Đệ Cửu Giới, đạt đến cực hạn của Dưỡng Thần.

Hiến pháp của hắn, cũng trực tiếp đột phá về cấp độ!

Khoảnh khắc đột phá, Hứa Thanh đứng dậy trên biển thời không, ngẩng đầu nhìn lên trên, nhấc chân… bước về phía hư vô!

Hắn muốn đến tầng thứ năm, nơi chỉ có chiến lực Chuẩn Tiên Đại Đế mới có thể đến được, để hoàn thành bước đột phá cuối cùng!

Khoảnh khắc bước chân hạ xuống, xung quanh trở nên mờ mịt, vặn vẹo, như vượt qua xiềng xích, bước ra khỏi bức tường ngăn cách.

Tiến vào… tầng thứ năm!

Nhìn ra bốn phía, một cảnh tượng rực rỡ đập vào mắt.

Từng vòng xoáy lớn nhỏ không đều, như những hệ ngân hà, lại như những con mắt quỷ dị.

Vô biên vô tận.

Nhưng kỳ lạ là, ngay khi nhìn thấy, mặc dù nơi này mênh mông, nhưng trong nhận thức của Hứa Thanh, tất cả các vòng xoáy, mọi chi tiết, đều có thể “nhìn thấy” được.

Trong sự huyền diệu đó, hắn còn thấy được, có vài bóng người đang ngồi xếp bằng trong một số vòng xoáy.

Những bóng dáng đó, có Tinh Hoàn Tử, và một số tu sĩ hắn chưa từng gặp, nhìn khí tức của họ, rõ ràng là chuẩn tiên.

Xung quanh những người này, đều có những ảo ảnh khác nhau chảy xuôi.

Còn Tinh Hoàn Tử, dường như đang đột phá.

Sau khi bị ánh mắt của Hứa Thanh nhìn chằm chằm, Tinh Hoàn Tử như có cảm giác, đột ngột mở mắt ra, ánh mắt quét qua.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Thanh, vẻ mặt hắn đột nhiên thay đổi, ý không thể tin được, hiện rõ không thể che giấu.

“Sao ngươi lại đến được đây!!”

Chương 2611: Một Bước Chủ Tọa, Vọng Cổ Hồi Hưởng (1)

Muốn tiến vào tầng thế giới thứ năm, khó khăn vô cùng!

Đây là nơi chỉ có tu vi chuẩn tiên Đại Đế mới có thể đặt chân vào.

Còn đối với Chủ Tọa… trừ phi bản thân Hiến đạt đến trình độ tương đương, mới có một tia hy vọng.

Chỉ là loại tu sĩ này, cực kỳ hiếm hoi.

Nhìn khắp toàn bộ vòng sao thứ năm, ở thế hệ này… trong công nhận chỉ có người là Tinh Hoàn Tử của Đệ Nhất Tinh Thần, mới có thể làm được.

Đây là một trong những nguyên nhân khiến Tinh Hoàn Tử trong mắt chúng tinh thần, cao cao tại thượng.

Đồng thời, cũng là nơi dã tâm của Tinh Hoàn Tử.

Hiến của hắn, từ rất sớm đã đạt đến trình độ có thể đột phá bước vào chuẩn tiên.

Nhưng hắn vẫn luôn áp chế, mục đích là muốn tích lũy trật tự chi tiễn của mình đến chín trăm chín mươi chín sợi.

Sau đó, ở tầng thứ năm này, nơi chỉ có chuẩn tiên mới có thể đặt chân vào, hấp thu khí tức mênh mông đến từ tầng thứ năm này, lấy khí tức nơi đây làm cơ sở, lấy lực tiên cung làm nguồn, để tiếp dẫn Hiến của Chân Quân thứ tư.

Từ đó, một lần đột phá, tiếp nối con đường của Chân Quân thứ tư.

Nếu thực sự đạt được loại đột phá này, vào thời khắc hắn trở thành chuẩn tiên, điểm khởi đầu và tích lũy, trong chuẩn tiên cũng kinh người, tương đương với nối liền cổ kim.

Phương diện chiến lực, có thể tăng vọt.

Trở thành chuẩn tiên cường đại!

Hơn nữa tương lai vô hạn!

Đi theo con đường này, sau này hắn trở thành hạ tiên, hầu như là chuyện tất nhiên.

Đây chính là nguyên nhân hắn đến tiên lâm chi địa này!

Chỉ có điều lý tưởng tuy tốt, nhưng hiện thực có chút sai lệch, sự thất bại ở tầng thế giới thứ tư, thất bại của thủ tự, khiến cho trật tự chi tiễn của hắn không những không đạt được chín trăm chín mươi chín sợi theo kế hoạch.

Thậm chí còn đứt gãy mấy sợi.

Điều này ảnh hưởng không nhỏ đối với hắn.

Nhưng Tinh Hoàn Tử là Đệ Nhất Tinh Thần, sau khi thất bại, hắn rất nhanh điều chỉnh tâm thái, lựa chọn tiến vào tầng thế giới thứ năm này, muốn tiếp tục con đường trước đó ở nơi đây.

Hơn nữa cũng sắp thành công rồi.

Trật tự chi tiễn của hắn không những hoàn toàn khôi phục, sợi thứ chín trăm chín mươi chín, hiện nay đã tạo ra được hơn phân nửa.

Cho hắn thêm chút thời gian, hắn có thể hoàn thành triệt để.

Sau đó, có thể đi tới cảnh giới, đột phá Chủ Tọa, bước vào chuẩn tiên.

Mặc dù quá trình có quanh co, nhưng kết cục là giống nhau.

Đây chính là toàn bộ kế hoạch của Tinh Hoàn Tử.

Hơn nữa trong nhận thức của hắn, trong những người cùng thế hệ tiến vào tiên cung này, trừ bản thân, những người khác không có khả năng xuất hiện ở tầng thứ năm này.

Cho nên, sẽ không có người đến ngăn cản.

Về phần những chuẩn tiên Đại Đế nơi này, trước khi bản thân bước vào chuẩn tiên, trừ phi bản thân chủ động đi chiến đấu, nếu không bọn họ cũng sẽ không ra tay với mình.

Đây là bảo hộ đặc thù của quy luật vòng sao thứ năm mà một Tinh Thần được hưởng.

Bất cứ ai vi phạm, đều sẽ phải chịu cái giá rất lớn của việc đụng chạm đến tinh luật.

Cho nên hắn vốn tưởng rằng, đột phá này của mình, sẽ không tồn tại bất kỳ sai lệch nào.

Cho đến giờ khắc này, hắn nhìn thấy Hứa Thanh…

Sự xuất hiện của Hứa Thanh, khiến nội tâm của Tinh Hoàn Tử nổ vang, bởi vì ý nghĩa ẩn chứa trong cảnh tượng này quá lớn.

Hắn càng nhìn ra, trên người đối phương, cũng tồn tại dấu vết sắp đột phá, hiểu được đối phương đến đây, thực ra mục đích giống như mình, đều là vì đột phá ở nơi đây.

Cũng chính phát hiện này, khiến nội tâm của Tinh Hoàn Tử, dao động mạnh mẽ.

- Thì ra, tu vi của ngươi… là Dụng Thần!

Không chỉ là hắn chấn động, giờ phút này ở trong tầng thế giới thứ năm này, những chuẩn tiên Đại Đế tu hành ở đây, cũng đều mở mắt ra, nhìn về phía Hứa Thanh, thần sắc mỗi người khác nhau.

Trong nội tâm đều có sóng lớn.

Đặc biệt là tu vi của Hứa Thanh… khiến cho sóng lớn này, như được gia trì, trở nên lớn hơn một chút.

- Dụng Thần?

- Hiến của hắn…

- Với tu vi Dụng Thần, vậy mà cảm ngộ Hiến đến trình độ này…

- Thú vị, xem ra Đệ Nhất Tinh Thần trong thế hệ này, sắp đổi tên rồi.

Tầng thế giới thứ năm, giờ khắc này, như nổi lên cơn gió hư vô.

Trong gió, sắc mặt vốn khó coi của Tinh Hoàn Tử, giờ phút này khôi phục như thường, chậm rãi đứng lên.

Trong quá trình đứng dậy, ý định giết chóc nồng đậm, không ngừng bộc phát trên người hắn, trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, ý định giết chóc này đã hình thành cơn bão, nổ vang tám hướng, hóa thành áp lực mênh mông.

Trong nháy mắt nhìn thấy Hứa Thanh, đồng thời nội tâm chấn động trước đó, tự nhiên hắn cũng nhận ra thân phận của Hứa Thanh.

Cho dù là ở tầng thế giới thứ tư, hắn không nhìn thấy chân dung của Hứa Thanh, nhưng ánh mắt của Hứa Thanh, khiến hắn nhớ rất sâu sắc.

Vì vậy ánh mắt đối diện, hắn đã đoán ra tất cả.

Người trước mắt, chính là ở tầng thế giới thứ tư, ký thân là tu sĩ của Cực Quang thiếu chủ!

Người trước mắt, chính là kẻ ẩn núp trong bóng tối, gây ra vô tận sóng lớn!

Người trước mắt, càng là dựa vào chữ viết trên hôn thư, đuổi mình đi!

- Đã đến…

- Muốn đột phá ở nơi đây…

- Ta không cho phép!

Tinh Hoàn Tử bộc phát sát ý ầm ầm, vào thời khắc đứng lên, tu vi của hắn chỉ còn thiếu một chút là đột phá, cũng đang nổ vang.

Hắn rất rõ ràng, bất kể đối phương có ảnh hưởng đến việc mình tiếp tục đột phá hay không, bản thân hắn, tuyệt đối không thể cho phép đối phương đột phá trước mặt mình.

Tầng thứ Dụng Thần, trước đó đã gây cho mình không ít phiền phức, nếu thực sự đột phá rồi, mặc dù hắn vẫn có nắm chắc trấn áp, nhưng loại cảm giác này, khiến hắn rất khó chịu.

Cho nên vào thời khắc đứng lên, thân thể Tinh Hoàn Tử chợt lóe, đột nhiên lao về phía Hứa Thanh.

Chương 2612: Một Bước Chủ Tọa, Vọng Cổ Hồi Hưởng (2)

Những chuẩn tiên Đại Đế xung quanh, giờ phút này cũng đều nhìn chăm chú vào cảnh tượng này.

Đối với bọn họ mà nói, hai người này cũng không thể đơn giản gọi là tiểu bối, dù sao có thể đi đến nơi đây, đã có tư cách đứng chung với bọn họ.

Tuy nhiên bất kể là ai thắng, cũng không liên quan đến bọn họ.

Cho nên trong tu hành buồn tẻ này, nhìn bọn họ chiến đấu, tự nhiên là đặc sắc.

Nhưng ngay tại thời khắc Tinh Hoàn Tử mang theo sát ý ngập trời xông đến, ánh mắt của những chuẩn tiên Đại Đế này rơi xuống, Hứa Thanh xuất hiện ở tầng thế giới thứ năm này, nhìn rõ bốn phía, lông mày hơi nhíu lại.

Hắn hiểu rõ trạng thái hiện tại của mình, không thích hợp chiến đấu.

Hiện tại Hiến song song trong cơ thể, đang dao động, cực thứ chín, đang viên mãn.

Cho nên Hứa Thanh hiểu được, giờ phút này đối với bản thân mà nói, điều quan trọng nhất... là mượn khí tức nơi đây, một hơi phá vỡ Dụng Thần, bước vào Chủ Tọa.

Hơn nữa hắn cũng có mười phần nắm chắc.

Nhưng nếu trong quá trình này, bản thân ra tay, hoặc là bị người khác quấy nhiễu, thì mười phần nắm chắc cũng khó bảo vệ tất cả.

Còn theo ý nghĩ ban đầu của hắn, hắn sẽ không can thiệp vào việc đột phá của Tinh Hoàn Tử, mọi người ở đây, cùng nhau đột phá, đợi đột phá hoàn thành, lại chiến đấu cũng không muộn.

Chỉ là hiện tại... Tinh Hoàn Tử không cho phép.

- Vậy thì, ta cũng không cho phép.

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên lạnh lẽo, rơi vào Tinh Hoàn Tử trong nháy mắt, tay phải hắn nâng lên, nhẹ nhàng vung về phía Tinh Hoàn Tử đang mang theo sát ý ngập trời lao đến mình.

Trong miệng nhàn nhạt mở ra.

- Khu trục!

Lời vừa nói ra, tầng thế giới thứ năm lập tức nổ vang, bão tố trong nháy mắt này dữ dội, đạt đến cực hạn, đồng thời làm chấn động cả thế giới, những vòng xoáy kia, cũng ầm ầm chuyển động.

Như là vô số con mắt, trong nháy mắt này, đồng thời mở ra.

Một lực bài xích kinh khủng, bộc phát kinh thiên.

Rơi vào… người Tinh Hoàn Tử!

Tinh Hoàn Tử ngẩn ra, muốn giãy giụa, nhưng dưới lực lượng kinh khủng này, hắn căn bản không thể chống cự, nháy mắt sau… bóng dáng của hắn trở nên mơ hồ.

Trong nháy mắt, biến mất không thấy.

Bị khu trục ra khỏi tầng thế giới thứ năm này!

Mà theo Tinh Hoàn Tử bị khu trục, lực bài xích nơi đây tiêu tan, tất cả khôi phục như thường.

Nhưng những chuẩn tiên Đại Đế xung quanh, giờ phút này từng người một tâm thái xem trò vui lập tức biến mất, thay vào đó là nội tâm vô cùng ngưng trọng.

- Quyền hạn?

- Tư cách!

- Người này, sở hữu quyền hạn của tiên cung!

Người khác nghĩ thế nào, Hứa Thanh hiện tại không có thời gian đi chú ý, trước khi Cực Quang thiếu chủ rời đi, đã giao toàn bộ quyền hạn của tiên cung cho hắn, cho nên tầng thứ hắn có thể tiến vào, trên lý luận có thể khu trục tất cả.

Cho nên sau khi khu trục Tinh Hoàn Tử, Hứa Thanh khoanh chân, nhắm hai mắt lại, chìm vào cực thứ chín của mình!

Cực thứ chín, cực song song.

Cực này trong nhận thức của Hứa Thanh, như sa lạp nguyên thủy nhất của sa mạc thời gian, một lần lại một lần di động, hình thành một đường thời gian, hóa thành một không gian thời gian.

Những không gian thời gian này, trên lý luận là vô hạn, biến hóa cũng như vậy.

Chúng có thể là thật, cũng có thể là giả.

Tương tự, cũng có thể là cửa.

Thông qua những cánh cửa này, có thể câu thông bản thân của tất cả thời không, hơn nữa tâm ý tương thông, tư duy tương thông.

Quy nhất như vậy, chính là cực thứ chín.

- Cũng có thể xưng là tịnh vũ điệp vũ.

Trong lòng Hứa Thanh lẩm bẩm, tầng thế giới thứ năm này lại dao động, bóng dáng Tinh Hoàn Tử, hình thành từ trong hư vô, thanh âm của hắn gầm thét.

- Ngươi…

Nhưng cũng chỉ gầm lên được một chữ, Hứa Thanh không thèm nhìn, nâng tay vung một cái, tiếp tục khu trục.

Sóng lớn lập tức tiêu tán, Tinh Hoàn Tử bước vào tầng thứ năm này, lại một lần nữa tiêu tán, cùng với sự ấm ức và phẫn nộ của hắn, đồng thời bị đánh trở về.

Chỉ có âm điệu một chữ của hắn, vẫn còn vang vọng.

Hứa Thanh nhắm mắt, vận chuyển cực thứ chín trong cơ thể, ở trong câu thông thời không, dần dần lớn mạnh, đệ cửu giới cũng như đóa hoa nở rộ, càng thêm rực rỡ.

Sau đó, là dung hợp!

Chín thế giới, trong nháy mắt này, giao hòa lẫn nhau, mà tu vi của Hứa Thanh, cũng theo đó tăng vọt, khí tức càng thêm mênh mông, khí thế cũng như vậy.

Sóng lớn dẫn phát, rõ ràng như tự thành vòng xoáy vậy.

Ầm ầm ầm chuyển động.

Mà trong vòng xoáy này, Hứa Thanh khoanh chân ngồi, trong cơ thể của hắn… bắt đầu phóng ra!

Cảnh giới Chủ Tọa, là quá trình hình thành tiên phôi, cho đến thời khắc tiên phôi hoàn thành, chính là chuẩn tiên!

Cho nên chia làm ba tầng, phân biệt là Huyễn Chân, Bất Diệt, cùng với Tiên Phôi!

Trong đó Huyễn Chân, là hồn của bản thân tản ra, bao phủ bên ngoài thân thể, hình thành chân thân, bởi vì là hồn hóa thành, cho nên là ảo, lại bởi vì là chân thân, cho nên gọi là… Huyễn Chân.

Giờ phút này, toàn thân Hứa Thanh ánh sáng lấp lánh, theo hồn tản ra, như có pháp tướng rực rỡ.

Khoanh chân ngồi, như người khổng lồ, hơn nữa trong quầng sáng chảy xuôi, dần dần rực rỡ muôn trượng, có ý thần linh!

Chủ Tọa, vốn là trong hệ thống tu sĩ, tương ứng với cảnh giới Thần Hỏa!

Mà khác với những Chủ Tọa khác ở tầng thứ này, Huyễn Chân của Hứa Thanh, vừa mới xuất hiện, đã nhanh chóng từ mơ hồ trở nên rõ ràng, cho đến khi đạt đến viên mãn của Huyễn Chân.

Đồng thời, một lực lượng mênh mông vượt qua Dụng Thần, cũng bộc phát trên người Hứa Thanh.

Một bước, Chủ Tọa!

Cùng một thời gian, ở bên ngoài tiên cung, ở bên ngoài vòng sao thứ năm, cách xa vô tận tinh không… trong vòng sao thứ chín!

Trên Vọng Cổ đại lục, dưới Phong Hải quận, bên ngoài địa cung Phượng điện nơi Tử Huyền bế quan…

Một bóng dáng khoanh chân ngồi ở nơi đó, cũng có quang mang lưu động trên thân thể, kinh thiên động địa.

Đó là, thần linh chi thân của Hứa Thanh.

Vào thời khắc tiên thân của hắn bước vào Chủ Tọa, mơ hồ tương liên, khiến cho thần quyền trong thân thể thần này, tất cả đều lóe sáng.

Thần cùng tiên, cộng minh!

Kim Cương Tông lão tổ ở một bên, lập tức cả kinh.

Tử Huyền trong Phượng điện, lông mi khẽ run.

Ly Hạ Nhân Hoàng, cũng ở trong hoàng cung Nhân tộc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phong Hải quận.

Cùng nhìn tới, còn có giờ phút này ở dưới Vọng Cổ, trong cổ giới phong ấn Hoàng Thiên Thần Tộc, đang ôm một cái đầu lớn như ngọn núi, liều mạng chạy trốn.

Toàn thân hắn chật vật, nhưng trong mắt lại đầy ánh sáng gian xảo, vừa chạy vừa cười lớn.

- Phát tài rồi, phát tài rồi, thứ này vừa nhìn đã biết rất ngon, nhưng có chút cứng, phải tìm chỗ nào đó để mở ra!

Giờ phút này ở trong phi nước đại này, hắn nuốt nước miếng, vừa muốn xem xét bốn phía, tìm nơi ăn đồ ăn, nhưng nháy mắt sau có điều phát giác, kinh ngạc nhìn lên trên, sau đó tròng mắt đều muốn trợn tròn.

- Ta đi, tiểu A Thanh bên kia, ăn bảo bối gì sao, sao lại đột phá nhanh như vậy?

Chương 2613: Sự Cứng Đầu Của Tinh Hoàn Tử (1)

Chủ Tể cảnh giới này, là quá trình hình thành Tiên Thai.

Một khi Tiên Thai thành, phối hợp với Hiến tương ứng, có thể bước vào Chuẩn Tiên Đại Đế.

Sau đó Tiên Thai hóa Tiên Nhân, Hiến thành chi lưu, Chuẩn Tiên tấn Hạ Tiên!

Ba đại cảnh giới này, là khát vọng cả đời của vô số tu sĩ, chỉ có điều người thực sự đi hết được, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có thể nói mỗi đại cảnh giới, đều là một cuộc sàng lọc và đào thải tàn khốc, mỗi bước tiến lên, đều cần cơ duyên và tạo hóa, càng cần bản thân tích lũy nội tình.

Cũng chính vì Thần Linh ở vòng sao thứ năm bị trấn áp, tu sĩ không còn địch thủ như đại nạn, cho nên số lượng bạo tăng, mới xuất hiện nhiều tu sĩ Chủ Tể như vậy.

Nhưng trên thực tế nếu xét về tỷ lệ, vẫn là thiểu số.

Còn như Vọng Cổ đại lục, Thần Linh hoành hành, dị chất tràn ngập, sinh tồn đã khó khăn, cho dù thời kỳ đỉnh cao về số lượng tu sĩ, cũng không thể so sánh với toàn bộ vòng sao thứ năm.

Cho nên, đến nay, Chủ Tể cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Bởi vì ba bước thăng cấp này, không chỉ cần Hiến từng tầng lớn mạnh, càng cần hải lượng lực vòng sao làm chất dinh dưỡng để hình thành Tiên Thai, cho đến khi hóa thành Tiên Nhân.

Thiếu một thứ cũng không được.

Những thứ này, Hứa Thanh trước kia, đã biết.

Lúc này khi đột phá, hắn càng hiểu rõ ưu thế và nhược điểm của mình.

Cũng giống như khi ở Dựng Thần cảnh giới, tuy rằng Hiến của hắn mạnh mẽ, nhưng thân thể là sơ hở... Giờ phút này ở Chủ Tể cảnh giới này, cũng tương tự như vậy.

- Nguyên nhân ta có thể bước vào tầng năm thế giới Chuẩn Tiên Đại Đế này, là vì Hiến của ta.

- Tịnh Vũ Điệp Độ cực thứ chín, ở trình độ đã tương đương với Hiến viên mãn của Chuẩn Tiên Đại Đế, nói là chi lưu, cũng không khác lắm.

- Cho nên đối với ta mà nói, Chủ Tể cảnh giới này, thậm chí Chuẩn Tiên Đại Đế cảnh giới này, thứ ta thiếu sót... Chỉ có Tiên Thai ra đời và trưởng thành.

- Như vậy con đường tiếp theo, trọng điểm của ta chính là đạt được càng nhiều lực vòng sao, cũng chính là lực nguồn gốc của vòng sao thượng hành, làm chất dinh dưỡng, tăng tốc Tiên Thai của ta ra đời và trưởng thành.

- Còn về Hiến... Cũng không thể bỏ xuống, bởi vì muốn bước vào Hạ Tiên, Hiến của ta hiện tại vẫn còn thiếu một trình độ.

- Cũng chính là... Cực thứ mười!

Hứa Thanh khoanh chân ngồi, vừa cảm nhận tu vi của mình hiện tại dao động, vừa lẩm bẩm trong lòng, tổng kết quá khứ, phân tích tương lai.

Cực thứ mười là cái gì, Hứa Thanh không biết, cũng chưa có phương hướng.

Nhưng đối với chỗ mạnh yếu của mình hiện tại, trong lòng hắn đã thấu triệt.

- Hiện tại lực sát phạt của ta có thể chiến Chuẩn Tiên, nhưng thân thể của ta bởi vì đang ở trong quá trình Tiên Thai ra đời, cường độ chỉ là Chủ Tể, cho nên đối mặt với lực Chuẩn Tiên, đây là sơ hở.

Hứa Thanh có chút suy nghĩ.

- Giống như thích khách?

Trong mắt hắn hiện lên ánh sáng u ám, kết thúc suy nghĩ của mình, ngẩng đầu, nhìn về phía hư vô.

Nơi ánh mắt nhìn tới, hư vô gợn sóng, một luồng dao động sắc bén, ở nơi đó bùng nổ, dường như có người ở bên ngoài, đang mạnh mẽ tiến vào.

Thân phận của người đến, Hứa Thanh tất nhiên biết.

Chỉ có điều…

- Đột phá ở bên ngoài?

Hứa Thanh thần sắc bình tĩnh, nhìn lại, gợn sóng ở hư vô kia, đã trở nên mênh mông, thân ảnh Tinh Hoàn Tử ở, đột nhiên hiện ra.

Thời điểm xuất hiện, khí tức của hắn đột nhiên khuếch tán, Chuẩn Tiên chi uy, bùng nổ ra.

- Hứa Thanh!!

Tiếng gào thét kinh thiên, vang vọng tám phương.

Hai mắt Tinh Hoàn Tử lúc này, càng đỏ ngầu, tại thời khắc hiện thân, gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

Hắn đích xác đã đột phá!

Không có cách nào không đột phá, sau khi bị xua đuổi nhiều lần, hắn đã hiểu, muốn theo kế hoạch thăng cấp ở tầng năm thế giới, là chuyện không thể hoàn thành.

Cho nên hắn chỉ có thể quả quyết lựa chọn đột phá tu vi của mình ở bên ngoài, bước vào Chuẩn Tiên.

Mà đột phá như vậy, tất nhiên là không hoàn mỹ.

Vì vậy sát ý trong nội tâm, đã sớm vượt qua trước đây, ý định giết Hứa Thanh, mãnh liệt đến cực hạn.

Cảm nhận được sát ý này, nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của Tinh Hoàn Tử, Hứa Thanh thần sắc như thường, nhàn nhạt mở miệng.

- Đợi ngươi rất lâu.

Bốn chữ này, làm tầng năm thế giới dậy sóng, giống như bão táp gào thét, như thiên lôi nổ tung, hình thành một chuỗi dao động thời không.

Những dao động này, vang vọng phía trước phía sau bên trái bên phải của Tinh Hoàn Tử, vang vọng trong quá khứ hiện tại và tương lai của hắn, không chỗ nào không có!

Càng là trong mắt Hứa Thanh, lúc này hiện lên tinh quang lấp lánh, chiếu sáng dòng chảy thời không.

Dưới ánh mắt này, Tinh Hoàn Tử trong mắt hắn, đã không còn là sự tồn tại đơn độc.

Hắn nhìn thấy... Vô số thời không, cũng như ở trong từng thời không này, Tinh Hoàn Tử ở trạng thái khác nhau!

Có người điên cuồng, có người cười lạnh, có người trầm mặc, có người dữ tợn, có người chua xót...

Đếm không hết thời không, đếm không hết Tinh Hoàn Tử, tất cả đều bị Hứa Thanh nhìn thấy.

- Thấy chỉ là bước đầu tiên, mà bước thứ hai, là ảnh hưởng.

Giờ phút này Hứa Thanh, có thể rõ ràng cảm nhận được, mình có thể ảnh hưởng không chỉ là Tinh Hoàn Tử ở hiện thế, hắn còn có thể ảnh hưởng đến đối phương trong thời không khác.

Thậm chí nếu lực Hiến luật của mình đủ, như vậy... Hắn có thể làm được việc xóa bỏ thực sự.

Xóa bỏ đối phương trong tất cả thời không, bất kể nhân quả, bất kể vận mệnh, bất kể luân hồi...

Loại cảm giác này, khiến Hứa Thanh nghĩ tới chân thần Ngọc Lưu Trần đã nói lúc trước.

Chân thần, sở dĩ có thể trở về, là vì chân danh bất diệt, cho nên cho dù là chết, nhưng chỉ cần được ghi nhớ, là có thể trở thành dấu hiệu trở về.

Chương 2614: Sự Cứng Đầu Của Tinh Hoàn Tử (2)

Năm đó, Hứa Thanh nghe câu này, không hiểu nhưng cảm thấy lợi hại, chỉ cảm thấy chân thần khủng bố, tồn tại quá nhiều điều chưa biết.

Nhưng hiện tại... Hắn đã hiểu.

Sở dĩ trở về, là đối phương cũng không phải là đối phương, đó là bởi vì... Có khả năng sau khi chết đi tái hiện xuất hiện, là do thần linh ở thời không khác hóa thành.

Những điều giác ngộ này, vừa dâng lên trong lòng, nội tâm của Tinh Hoàn Tử cũng dao động kịch liệt.

- Nhưng đáng tiếc, ngại vì Tiên Thai của ta hiện tại chỉ là Ảo Chân, cực thứ chín còn chưa đi đến cuối cùng, cho nên hiện tại ta, không thể ảnh hưởng đến toàn bộ thời không.

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng, nâng tay phải lên, đối diện với Tinh Hoàn Tử, hơi mở ra.

Mà giờ phút này Tinh Hoàn Tử, đang nhìn thẳng vào ánh mắt Hứa Thanh, thần vận toát ra từ trong mắt Hứa Thanh, làm nội tâm của hắn chấn động, da đầu hơi tê dại.

Đồng thời hơi thở có chút ngừng lại, một luồng cảm giác nguy cơ mãnh liệt, cũng bùng nổ ra.

Đó là một loại cảm giác bị nhìn thấu.

Nhìn thấu nhân quả, nhìn thấu vận mệnh, nhìn thấu luân hồi, cho nên... Nguy cơ do bản năng sinh ra.

Vì vậy một khắc sau, từng sợi xiềng xích trật tự, lập tức xuất hiện ở bên trái bên phải Tinh Hoàn Tử, vây quanh hắn, đồng thời lực lượng khủng bố dưới tu vi Chuẩn Tiên của hắn, cũng bùng nổ ra.

Đang muốn ra tay...

Hứa Thanh nâng bàn tay đang mở ra đối diện với Tinh Hoàn

Tử, nhẹ nhàng nắm lại.

Trong miệng truyền ra âm thanh nhàn nhạt.

- Vô Gian!

Thời điểm hai chữ này vang vọng, bàn tay của hắn nắm chặt trong nháy mắt... Thời không xuất hiện xung quanh Tinh Hoàn Tử trong mắt Hứa Thanh, tất cả ầm vang, mỗi cái đều gợn sóng, xuất hiện bùng nổ vô trật tự.

Bùng nổ này, trong nháy mắt đã mạnh mẽ đến cực hạn, hóa thành bão táp thời không, ầm ầm bùng nổ trên người Tinh Hoàn Tử.

Trước đó, Vô Gian ở trong tay Hứa Thanh, không thể bị nắm giữ, chỉ có thể để mặc cho nó vô trật tự mà khởi động, nhưng giờ phút này... Nắm giữ cực thứ chín sau, đã không giống.

Theo nắm đấm của Hứa Thanh mở ra, bão táp thời không vô trật tự, lập tức bị dẫn dắt, trực tiếp càn quét, như sóng giận đổ xuống, cuốn lấy... Tinh Hoàn Tử trong chín thời không không bao gồm hiện thế!

Khiến Tinh Hoàn Tử ở trong chín thời không đó, đều đặt mình trong cơn bão này, thân thể trong nháy mắt mục nát, tất cả xiềng xích trật tự, đều phong hóa trong năm tháng.

Tất cả những thứ này, giống như đang thông báo...

Bất kỳ trật tự nào, trong thời gian, đều sẽ trở thành quá khứ.

Vì vậy, Tinh Hoàn Tử trong chín thời không đó, có ba người, truyền ra âm thanh thê lương, thân thể trở thành tro bụi trong năm tháng này, chỉ có Tiên Thai còn đó, giống như lột xác.

Chỉ là, dường như cũng không kiên trì được bao lâu, đang run rẩy.

Thân thể của sáu người ở thời không khác, cũng bắt đầu sụp đổ trong năm tháng này.

Mà trải nghiệm của bọn họ, cũng ảnh hưởng đến hiện thế, vì vậy Tinh Hoàn Tử ở hiện thế, phun ra máu tươi, thân thể cũng bắt đầu mục nát!

Đây, chính là chiến lực Chuẩn Tiên!

Có thể ảnh hưởng Tiên Thai!

Ngược lại, cho dù Hiến biểu hiện lại hoa lệ, nếu không thể lay động Tiên Thai, như vậy cũng không thể gọi là chiến lực Chuẩn Tiên.

Mà Hiến khác nhau, ảnh hưởng cụ thể cũng không giống.

Thời không song song, là Tịnh Vũ Điệp Độ gợn sóng, dựa vào hủy diệt nhiều thời không, để gợn sóng hiện thế.

Nếu là Lý Mộng Thổ, độc của nàng đã đến trình độ này, như vậy ra tay ăn mòn, chính là thân thể hiện thế.

Mà Tinh Hoàn Tử, cũng là như vậy, nhất là tu vi của hắn đã đột phá, trở thành Chuẩn Tiên.

Cho dù đột phá này trong mắt hắn không hoàn mỹ, nhưng trên chiến lực, cũng chung quy là không tầm thường.

Vì vậy cho dù hiện tại hắn không nhìn thấy thời không khác của mình, nhưng sau khi cảm nhận được Tiên Thai của mình bị tổn hại, phản kích của hắn… Cũng theo đó triển khai!

Vô số xiềng xích trật tự, từng sợi từng sợi tất cả đều phát sáng ánh sáng màu vàng, sau khi hội tụ lại với nhau, dường như hình thành một cái cân!

Đó là cái cân.

Một đầu, là bản thân hắn, một đầu khác, là Hứa Thanh!

Mà ở trên trật tự… Là cân bằng!

Thời điểm xuất hiện, trong nháy mắt mơ hồ liên kết!

Thời khắc liên kết, bão táp Vô Gian do Hứa Thanh dấy lên, lúc này đè một đầu của cái cân xuống, khiến nó mất cân bằng…

Sau khi mất cân bằng, một lực lượng mênh mông, từ hư vô mà đến, mạnh mẽ giáng lâm, rơi vào trên người Tinh Hoàn Tử, không ngừng hội tụ, không ngừng to lớn, cuối cùng khiến mất cân bằng… Lại cân bằng!

Giống như mượn lực!

Đây, chính là sau khi Tinh Hoàn Tử bước vào Chuẩn Tiên, trình độ Hiến biến hóa, hóa thành luật.

Kẻ địch càng mạnh, hắn có thể mượn được ngoại lực càng lớn, cuối cùng có thể hình thành mênh mông, lấy đó trấn áp tất cả!

Hiến như vậy, trong mắt Hứa Thanh hiện lên ánh sáng kỳ dị.

- Thú vị… Như vậy để xem là cực hạn của ngươi đến trước, hay là cực hạn của ta đến trước.

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Ở cực thứ chín trong cơ thể, giống như gảy dây đàn, búng một cái.

Lập tức bão táp thời không do Vô Gian dẫn dắt, theo đó tăng vọt, càn quét về phía thời không khác của Tinh Hoàn Tử, trong nháy mắt nuốt chửng thời không thứ mười một, sau đó là mười hai, mười ba, mười bốn…

Mất cân bằng, lại lần nữa hình thành, mà cân bằng, tiếp tục đến.

Hứa Thanh nheo mắt lại, bão táp ngập trời, trong nháy mắt thời không bị càn quét, tăng lên đến mười tám.

Hắn dự định thông qua trận chiến này, đi mài giũa Hiến của mình.

Mà cực hạn của Tinh Hoàn Tử, cuối cùng dần dần xuất hiện, ở thời điểm Hứa Thanh càn quét thời không đến hai mươi, ầm ầm mà đến.

Cái cân đó… Sụp đổ, tan vỡ.

Hứa Thanh đứng lên.

Hai mươi thời không, không phải là cực hạn của hắn, trong nhận thức của hắn, hiện tại nếu hắn mở toàn bộ cực thứ chín, thời không có thể gợn sóng, có thể đạt đến khoảng năm mươi.

Còn như Tinh Hoàn Tử, giờ phút này điên cuồng phun máu, Tiên Thai xuất hiện vết nứt lớn, thân thể cuốn ngược lại lui về phía sau.

Nhưng nội tâm lại không có quá nhiều tạp niệm.

Hắn rõ ràng, nguyên nhân mình ở vào thế yếu, một phương diện là vì Hiến của đối phương cực mạnh, một phương diện khác cũng là vì đột phá của mình không hoàn mỹ.

- Hứa Thanh, ngươi đích xác rất mạnh, nhưng điểm yếu của ngươi cũng rõ ràng, Tiên Thai của ngươi… Chỉ là Ảo Chân!

Tinh Hoàn Tử trong lúc lùi lại, mạnh mẽ dừng lại, ngẩng đầu lên, trong mắt sát ý lóe lên.

Chương 2615: Thời Không Bất Diệt (1)

Thế giới tầng năm Tiên Cung, cuộc chiến giữa Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử đang diễn ra…

Bên ngoài Tiên Cung, bên ngoài phía tây của vòng sao thứ năm, tại… đỉnh của tinh vực phía đông.

Ở đó sừng sững một triệu tòa tháp cao.

Nhìn từ xa, mênh mông vô tận.

Mỗi tòa tháp đều tỏa sáng ánh sao, và từ cách sắp xếp của chúng, dường như tương ứng với những ngôi sao chính trên bầu trời.

Giữa các tòa tháp, có những sợi xích sắt đại diện cho trật tự nối chúng lại với nhau.

Lúc này, ở giữa một triệu tòa tháp, có một tòa tháp cao vượt trội hơn tất cả, ánh sáng sao rực rỡ hơn cả bầu trời.

Tòa tháp này là một trong những tháp chính của Tinh Hoàn.

Bên trong tháp, có một lão giả mặc đạo bào, đang chắp tay sau lưng, nhìn về phía tây.

Lão giả này tiên phong đạo cốt, tóc trắng bay phấp phới theo gió, toàn thân toát ra vẻ siêu phàm, trong mắt như có cả vũ trụ đang xoay chuyển.

Lão chính là tháp chủ của Tinh Hoàn Tháp!

Là trấn thủ sứ của toàn bộ tinh vực phía đông!

Cũng là… sư tôn của Tinh Hoàn Tử!

“Mệnh thế của Tinh Hoàn Tử, khi còn sống sẽ bị khắc chế!”

“Kiếp nạn này vốn không có, đột nhiên xuất hiện cách đây vài năm… như quan sát đột nhiên giáng xuống, hình khắc mệnh chủ!”

“Nếu vượt qua kiếp nạn này, thì sẽ thành đạo mặt trời mọc ở phía đông.”

Lão giả khẽ thì thầm, tay phải đưa lên trước mặt bấm quyết, một lúc sau… trong mắt hiện lên tia sáng lạ.

“Nếu không có kiếp nạn đảo lộn, sao có thể chuyển bại thành thắng!”

“Tinh Hoàn Tử, ứng kiếp!”

…

Kiếp đến!

Trong thế giới tầng năm Tiên Cung, toàn thân Tinh Hoàn Tử run lên, ngũ tạng lục phủ cuộn trào, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lại lùi về sau, lần này lùi đến bảy bước.

Mỗi bước chân rơi xuống, đều có ánh sao lóe lên.

Trong lòng hắn càng bùng lên ý chí kiên cường.

Hắn, Tinh Hoàn Tử, là thiên kiêu số một của tinh vực phía đông, cũng là người được công nhận là đệ nhất đương đại trong vòng sao thứ năm.

Cả đời có thể nói là rực rỡ vô cùng.

Xuất thân hay tu hành, đều như sao sáng.

Thậm chí còn kế thừa danh hiệu Tinh Hoàn của Tinh Hoàn Tháp, ngay cả Tà Linh Tử và Chu Chính Lập, cũng là do sư tôn sắp xếp làm đá mài dao và trợ lực cho hắn.

Có thể nói, trước khi gặp Hứa Thanh, mệnh, thế và đường của hắn, đều vô cùng suôn sẻ, chưa từng gặp khó khăn, cho đến khi gặp Hứa Thanh!

Luôn bị khắc chế.

Dù là trật tự ở tầng bốn, hay đột phá ở tầng năm, đều như vậy.

Thậm chí mơ hồ trong lòng hắn, cũng dâng lên cảm giác như định mệnh.

Nhưng ngay khi ý nghĩ như định mệnh vừa xuất hiện…

Trong mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên tia lạnh lẽo, trong lòng như có lưỡi dao, chém đứt ý nghĩ, phá tan ma chướng, đập nát số phận!

"Mệnh của ta, do ta làm chủ!"

Tinh Hoàn Tử nhìn về phía Hứa Thanh, khí tức chuẩn tiên bùng lên, khí thế đại đế bùng nổ, vô số sợi xích sắt xuất hiện, bao quanh hắn.

Ý chí trật tự, trong khoảnh khắc này, mạnh mẽ vô cùng.

Hắn còn một chiêu…

Đó là khi bước vào chuẩn tiên, trong quá trình cảm ngộ trật tự thăng cấp thành cân bằng, hắn đã lấy được từ vận mệnh của mình… một quy luật!

Quy luật này, tên là…

"Thiên Lý!"

Tinh Hoàn Tử giơ tay phải lên, chụp vào hư không.

Trong miệng, phát ra âm thanh như tiếng trời.

"Đến!"

Âm thanh vừa dứt, thế giới tầng năm dậy sóng, bước chân Hứa Thanh đang tiến tới, cũng khựng lại.

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang, nhìn chằm chằm Tinh Hoàn Tử, trong khoảnh khắc này, Hứa Thanh cảm thấy Tinh Hoàn Tử trước mặt, đã khác trước rồi.

Nếu như Tinh Hoàn Tử trước đây, mang lại cho Hứa Thanh cảm giác có thể nhìn thấy, thì bây giờ… đã trở nên mờ ảo.

Không chỉ hiện tại, mà cả quá khứ, hiện tại, tương lai, và tất cả các chiều không gian song song, đều trở nên mờ ảo trong khoảnh khắc này.

Một cảm giác nguy hiểm từ trong bóng tối, cũng dâng lên trong lòng Hứa Thanh.

Nguồn gốc… đến từ bàn tay Tinh Hoàn Tử đang chụp vào hư không!

Trong tay hắn, rõ ràng xuất hiện một hạt bụi!

Nhìn thấy hạt bụi này, tâm thần Hứa Thanh dậy sóng, có cảm giác như đang đối mặt với cả bầu trời sao.

Không thể chống lại, không thể cướp đoạt!

Những chuẩn tiên đại đế đang quan sát trận chiến xung quanh, trong khoảnh khắc này, sắc mặt đều thay đổi.

“Đây là…”

“Thiên Lý!!”

“Tinh Hoàn Tử thật lợi hại!”

Trật tự thăng cấp là cân bằng, nắm giữ quy luật cân bằng, có thể giúp Tinh Hoàn Tử đi hết con đường chuẩn tiên.

Nhưng để đột phá chuẩn tiên, bước vào hạ tiên, chỉ có cân bằng là không đủ, cần Tinh Hoàn Tử đưa trật tự lên đến đỉnh cao của chính mình.

Sau cân bằng… là thiên lý!

Nhưng muốn đưa quy luật của bản thân lên đến mức thiên lý, đối với Tinh Hoàn Tử hiện tại, là điều không thể.

Hắn cần mò mẫm trong cảnh giới chuẩn tiên, cảm ngộ trong quá trình tiên phôi thành tiên nhân.

Cho đến khi hoàn thành.

Trở thành một phần của thiên lý!

Lúc đó, hắn sẽ là hạ tiên!

Đó là con đường tương lai của hắn.

Nhưng hiện tại, hắn vẫn chưa làm được.

Tuy nhiên, với tư cách là ngôi sao đầu tiên, hắn cũng là thiên kiêu duy nhất trong số các ngôi sao, từ bỏ quy luật được trưởng bối ban cho, tự mình cảm ngộ thành quy luật.

Vì vậy, dù thiên lý khó tìm, nhưng khi đột phá tu vi, hắn vẫn lấy được… một hạt bụi thiên lý!

Hạt bụi này, chính là nguồn gốc khiến Hứa Thanh cảm thấy nguy hiểm.

Lúc này, theo cái vẫy tay của Tinh Hoàn Tử, hạt bụi… đột nhiên rơi xuống!

Với thế lực vô thượng, trấn áp Hứa Thanh!

Chính là dùng hạt bụi thiên lý, chôn vùi tất cả, không cho phép ngươi tồn tại!

Đồng tử Hứa Thanh co rút lại, cảm giác nguy hiểm trong lòng, lúc này mạnh mẽ đến cực điểm, thân thể cấp tốc lùi lại.

Nhưng vẫn không kịp.

Hạt bụi kia, theo đà rơi xuống, xuất hiện trong thế giới của Hứa Thanh, xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

Chương 2616: Thời Không Bất Diệt (2)

Rơi xuống.

Rõ ràng chỉ là một hạt bụi, nhưng trọng lượng ẩn chứa, dường như vô tận, mặc cho Hứa Thanh chống cự thế nào, cũng không thể lay chuyển được.

Trong nháy mắt, tâm thần hắn nổ vang, thân thể không chịu nổi, sắp vỡ nát, linh hồn cũng vậy, dưới sự rơi xuống của hạt bụi, xuất hiện vết nứt.

Hứa Thanh thở dốc, cảm giác tử vong bùng nổ trong lòng, như thủy triều nhấn chìm tất cả, nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, thân thể lùi lại, trực tiếp rời khỏi thế giới tầng năm, rời khỏi Tiên Cung.

Khi xuất hiện, đã ở trên tiên lâm bình nguyên bên ngoài Tiên Cung, nhưng… hạt bụi vẫn còn.

Theo mệnh mà đến, vẫn rơi xuống.

Thân thể Hứa Thanh không chịu nổi, đến lúc này sụp đổ, linh hồn tan tác, cuốn theo quy luật của bản thân, liều mạng chạy trốn trên tiên lâm bình nguyên.

Nhưng dưới thiên lý, mọi thứ đều vô ích.

Một hơi sau… linh hồn Hứa Thanh tan vỡ.

Trước khi tiêu tan, trong lòng hắn đắng chát, nghĩ về cuộc đời mình, nghĩ đến dù ở tầng bốn Tiên Cung không thuận lợi, nhưng đã cùng Tinh Hoàn Tử liên thủ, cuối cùng cũng trật tự thành công.

Bản thân đã có được tư cách tiến vào tầng năm.

Nhưng đối mặt với cơ duyên ở tầng năm này, hắn vẫn phải giao chiến với Tinh Hoàn Tử, người có thể coi là bạn bè.

Đó là số phận.

Hứa Thanh khẽ thở dài, tiêu tan.

Thời không nơi hắn ở, cũng theo đó vỡ nát, cuối cùng sụp đổ, như bị xóa sổ.

Mà bên ngoài thời không sụp đổ này, vẫn là thế giới tầng năm Tiên Cung, một Hứa Thanh khác, đang lùi lại.

Trên đỉnh đầu hắn, cũng có một hạt bụi rơi xuống.

Cuối cùng… hình thần câu diệt.

Nhưng trận chiến này vẫn tiếp tục, vì bóng dáng của Hứa Thanh thứ ba, cũng đang lùi lại.

Những chuẩn tiên đại đế đang quan sát xung quanh, nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ.

“Người này… quy luật thời không!”

“Đó là quy luật thời không khi đạt đến mức cao hơn, mới thể hiện ra.”

“Dùng bản thân ở thời không khác, làm vật thế thân cho bản thân ở hiện tại!”

Trong mắt họ, khi hạt bụi thiên lý của Tinh Hoàn Tử rơi xuống, bên ngoài thân thể Hứa Thanh đang lùi lại, rõ ràng xuất hiện rất nhiều dao động thời không, theo đó hiện ra từng thời không một.

Dùng những thời không này, để tiêu hao hạt bụi thiên lý.

Trong nháy mắt, ba thời không sụp đổ.

Sau đó lại có bảy thời không sụp đổ.

Tiếp theo là mười hai thời không sụp đổ…

Mà trong từng thời không sụp đổ này, hạt bụi thiên lý kia, cũng dần trở nên nhẹ đi, từ từ mờ nhạt, cho đến khi một tổng cộng bốn mươi sáu thời không sụp đổ…

Hạt bụi kia, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Những thời không còn lại, lúc này lóe lên, một Hứa Thanh trong số đó, ngẩng đầu, nhìn về phía Tinh Hoàn Tử, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ.

“Thiên lý thật lợi hại…”

Trong lòng hắn rung động.

Tinh Hoàn Tử đắng chát, nhìn Hứa Thanh ở phía trước phát ra lời nói, ánh mắt dời đi lại nhìn về phía xung quanh đối phương.

Nơi đó thời không dao động, mênh mông vô tận, hắn cũng không biết có bao nhiêu thời không tồn tại, cũng không biết giới hạn của đối phương là bao nhiêu, thậm chí cũng khó phán đoán được người đang nói chuyện là Hứa Thanh ở thời không khác, hay là bản thân thật sự ở hiện tại.

Đây chính là quy luật thời không song song.

Quy luật vũ trụ chồng chéo, khi đối mặt với lực lượng chí mạng, có thể dùng bản thân ở thời không khác làm vật thế thân.

Về lý thuyết là vô hạn.

Nhưng Hứa Thanh hiện tại cũng có giới hạn của mình, do tiên phôi và sự nắm giữ quy luật, giới hạn của hắn hiện tại là năm mươi bốn!

Mà phương pháp thế thân này, do bản thân ở thời không khác, và bản thân thật sự ở hiện tại hợp nhất, từ đó có sự phân chia chủ thứ, nên cái chết của bản thân ở thời không khác, dù có ảnh hưởng nhất định đến bản thân thật sự ở hiện tại.

Nhưng vẫn có thể chịu đựng được, không ảnh hưởng đến căn cơ.

Vì vậy, muốn thực sự giết chết Hứa Thanh, cần phải… phá hủy tất cả các thời không mà hắn có thể nắm giữ, giết chết tất cả các bản thân trong đó!

Như vậy, mới có thể cắt đứt!

“Không biết giết ngươi, liệu có thể lấy được một hạt thiên lý từ trong sinh mệnh của ngươi ra không…”

Hứa Thanh chậm rãi nói, âm thanh truyền ra từ thời không.

Sau đó giơ tay lên, trong nháy mắt, ý kiếm ngập trời, từ trong tay hắn lóe lên, hóa thành một thanh… đế kiếm!

Không chỉ một thời không như vậy, lúc này Hứa Thanh ở các thời không khác xung quanh, cũng đồng thời giơ tay lên, lấy ra đế kiếm.

Tất cả đều chém xuống!

Không phân biệt được cái nào là hiện tại, cũng không phân biệt được những kiếm khí này, cái nào là thật sự có uy lực, cái nào chỉ là hư ảo.

Chỉ thấy những kiếm khí này, lần lượt phá vỡ thời không nơi chúng ở, hội tụ lại ở thế giới tầng năm này, tạo thành một đạo kiếm khí khiến tất cả mọi người ở đây phải kinh sợ, lao thẳng về phía Tinh Hoàn Tử.

Trong nháy mắt, chém ngang qua thân thể hắn!

Sau khi xuyên qua, lực dư chém vào hư không, khiến hư không cũng xuất hiện một vết nứt ghê người.

Mà Tinh Hoàn Tử, toàn thân run lên, thân thể bằng mắt thường có thể thấy được… sụp đổ, cho đến khi trở thành tro bụi.

Sau đó, từng thời không một tiêu tan, bao gồm cả Hứa Thanh vừa nói chuyện, đều trở nên mờ nhạt.

Trong sự mờ nhạt này, bản thân thật sự của Hứa Thanh ở hiện tại, từ trong thời không sâu hơn, bước ra, đứng ở nơi Tinh Hoàn Tử vừa chết.

Ánh mắt, ngưng trọng.

Hắn không cảm nhận được chuẩn tiên lệnh tăng lên.

“Chưa chết?”

Hứa Thanh nheo mắt lại, cũng không quá bất ngờ.

Dù sao đối phương cũng là ngôi sao đầu tiên, hơn nữa tu vi đã đột phá, tất nhiên sẽ có một số thủ đoạn bảo mệnh khó lường.

“Nhưng hạt thiên lý kia…”

Hứa Thanh muốn có.

Vì vậy hắn giơ tay chụp một cái, dưới sự gia trì của thời không, nơi Tinh Hoàn Tử vừa chết xuất hiện gợn sóng, cuối cùng có một luồng khí tức bay ra, rơi vào tay Hứa Thanh.

Đó là dấu vết của đối phương.

Cảm nhận một lúc trong lòng bàn tay, trong mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

“Không xa!”

Chương 2617: Tinh Thần Thứ Nhất: Hứa Thanh (1)

Quả thật không xa.

Tại tầng thứ năm của Tiên Cung, vào khoảnh khắc Tinh Hoàn Tử bị chém giết, ở lối vào Tiên Cung, ngay trước đài Nghênh Tiên…

Một bóng người mờ ảo xuất hiện.

Nơi đây là một trong ba con đường dẫn vào Tiên Cung, năm xưa Hứa Thanh đã từng nhìn thấy từ xa, có một cây cầu trong màn sương.

Lúc này sương mù cuộn trào, sau khi bóng dáng kia hiện thân, đột nhiên lùi lại, trong chớp mắt đã xuất hiện trên đài Nghênh Tiên.

Vào khoảnh khắc giẫm lên phiến đá xanh, bóng dáng này loạng choạng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lồng ngực phập phồng, hơi thở dồn dập, thần sắc mang theo ý vị sống sót sau tai nạn.

Chính là Tinh Hoàn Tử.

Chỉ có điều hiện tại, hơi thở của hắn đứt quãng, cơ thể toát ra cảm giác yếu ớt, thậm chí còn có thể nhìn thấy nửa thân người đang đan xen giữa hư ảo và thực tại.

“Hứa Thanh…”

Thần sắc của Tinh Hoàn Tử âm trầm, thân thể lay động, lao về phía lối ra của Tiên Cung.

Ngay giây sau, hắn đã rời khỏi Tiên Cung.

Vào khoảnh khắc bay ra, hắn nhìn thấy bên ngoài Tiên Cung có mấy người đang ngồi xếp bằng tại đó.

Liếc nhanh một cái, trong đó có Lý Mộng Thổ và Chu Chính Lập.

Gần như ngay khi ánh mắt hắn nhìn tới, những tu sĩ đang ngồi xếp bằng tại đây cũng cảm nhận được, đặc biệt là Lý Mộng Thổ và Chu Chính Lập, cả hai đều ngẩng đầu ngay lập tức, ánh mắt rơi vào thân thể Tinh Hoàn Tử.

Đôi mắt của Lý Mộng Thổ ngưng lại.

Chu Chính Lập thì như có điều suy nghĩ.

Còn Tinh Hoàn Tử, không dừng lại tại đây, bước một bước vào hư không, lao nhanh về phía chân trời.

Suốt đường đi, tốc độ được đẩy lên đến cực hạn.

Mãi đến khi đến rìa của Tiên Cung, hắn mới quay đầu, nhìn về hướng Tiên Cung.

Còn nửa thân thể của hắn vốn đang ở giữa hư ảo và thực tại, cũng theo hơi thở của hắn, dần dần xóa bỏ ảo ảnh, trở nên hoàn toàn chân thực.

Đây là thuật bảo mệnh của hắn, cũng là bí pháp của Tinh Hoàn Tháp.

Dùng đạo tế lễ, đúc thành tinh tháp của bản thân, rồi lấy tháp thay mệnh.

Như vậy có thể hóa giải nguy cơ sinh tử.

Còn Tinh Hoàn Tháp của hắn, những năm qua đã đúc được bảy tòa.

“Không ngờ, ở nơi này lại hao tổn một tòa…”

Nghĩ đến cảnh tượng trước đó tại tầng thứ năm của Tiên Cung, trong lòng Tinh Hoàn Tử dâng lên sự kiêng dè, hắn buộc phải thừa nhận một điều, đối phương… hiểu biết về Hiến sâu hơn hắn không ít.

“Dù là sát phạt, hay ẩn nấp, Hiến của hắn đều có thể coi là đáng sợ!”

“Vì vậy, muốn trấn áp được hắn, cần phải nâng cao Hiến của ta đến mức có thể hủy diệt toàn bộ thời không mà hắn nắm giữ, nếu không… muốn giết hắn, cực kỳ khó khăn.”

“Trừ phi…”

Trong mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên một tia u ám.

“Ta có cách, dưới Hiến Thiên Lý Phù Trầm của ta, tìm ra chân thân mà hắn ẩn giấu!”

“Điểm yếu lớn nhất của người này… chính là chân thân của hắn!”

“Tu vi của hắn là Chúa Tể, tiên phôi vẫn đang trong quá trình hình thành, vì vậy chỉ cần có cách, tìm ra chân thân của hắn ẩn giấu ở thời không khác…”

“Vậy thì không phải không có cơ hội, chém giết hắn!”

Tinh Hoàn Tử im lặng, cuối cùng lắc đầu.

Lý thuyết, rốt cuộc vẫn là lý thuyết.

Muốn hoàn thành được điều đó… Tinh Hoàn Tử hiểu rằng, với khả năng hiện tại của mình, vẫn chưa thể làm được.

Vì vậy hắn hít sâu một hơi, lập tức biến mất.

Hắn không chắc đối phương có tiếp tục truy sát hay không, nhưng cảm giác nguy hiểm trong lòng vẫn luôn hiện hữu.

Vì vậy hắn hiểu rằng, mình phải nhanh chóng rời khỏi tinh vực phía Tây này, tranh thủ quay về phía Đông thật nhanh.

Chỉ khi đến được phía Đông, nguy cơ mới được hóa giải.

…

Cùng lúc đó, tại tầng thứ năm của Tiên Cung, Hứa Thanh nhìn vào luồng khí tức trong lòng bàn tay, bóp nhẹ một cái, thu vào thời không, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua những chuẩn tiên đại đế xung quanh.

Không nói lời nào, thân thể khẽ lay động, bước về phía trước một bước.

Cơ thể hắn lập tức trở nên mờ ảo.

Nhưng ngay giây sau, bóng dáng hắn từ từ trở nên rõ ràng trở lại.

“Tầng thứ sáu, quả nhiên là không lên được.”

Bước đi này, hắn đang thử xem liệu mình có thể tiến vào tầng thứ sáu hay không.

Mặc dù hắn biết rằng, tầng thứ sáu của Tiên Cung là nơi chỉ có thực lực hạ tiên mới có thể đến được, nhưng đã đi đến tầng thứ năm, hắn đương nhiên muốn thử một lần.

Sau khi xác nhận điều đó, Hứa Thanh lại bước thêm một bước, lần này… hắn không kiên trì tiến vào tầng thứ sáu nữa, mà là quay trở lại.

Trong nháy mắt, bóng dáng hắn biến mất.

Khi xuất hiện, đã ở trên đài Nghênh Tiên tại lối vào Tiên Cung.

“Cơ duyên Tiên Cung lần này, đối với ta mà nói, đã kết thúc.”

Đứng trên đài Nghênh Tiên, Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về Tiên Cung.

Trong đầu hiện lên những trải nghiệm vừa qua, từng hình ảnh như dòng sông thời gian cuộn trào, cuốn theo những hạt cát dưới đáy sông, chảy qua mắt hắn.

Trong thoáng chốc, Hứa Thanh như nhìn thấy một thiếu niên mặc áo trắng.

Thiếu niên ấy đứng ở đầu bên kia của dòng sông thời gian, tay cầm hôn thư, bên cạnh còn có một thiếu nữ mặc váy cưới, cả hai nhìn hắn, mỉm cười với hắn, rồi cùng nhau cúi chào.

Nụ cười đó, chứa đựng một quá khứ khó nói thành lời.

Có thể là tuổi trẻ, có thể là đau khổ, có thể là những điều tốt đẹp, cũng có thể là những vết thương lòng.

Dòng nước chảy làm gợn sóng hình ảnh.

Hứa Thanh quay đầu lại, nhìn thấy chính mình đang đứng ở đầu bên này của dòng sông thời gian.

Sau đó, hắn khẽ mỉm cười, cúi chào đáp lễ về phía đầu bên kia của dòng sông thời gian.

Mưa gió của ngày hôm qua, vang vọng của ngày hôm nay.

Dòng nước chảy tản đi, những hạt cát cuốn theo trở thành ánh sao, dần dần cũng tan biến.

Hứa Thanh đứng thẳng người, bước xuống đài Nghênh Tiên, từng bước… đi ra bên ngoài Tiên Cung.

Chương 2618: Tinh Thần Thứ Nhất: Hứa Thanh (2)

Khi đứng ở Tiên Cung, bầu trời trên cao, cực quang đỏ rực xa cách đã lâu chiếu xuống thân hắn, tất cả cảnh vật trước mắt, trong cực quang ấy, vẫn một màu đỏ sẫm như thường lệ.

Chỉ là, đã không còn như xưa nữa.

Ánh sáng này, đối với hắn, trở nên dịu dàng.

Chứa đựng tình phụ tử.

Hứa Thanh nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm nhận, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, hắn nhìn thấy mọi người bên ngoài Tiên Cung.

Địa Linh lão tổ, Lý Mộng Thổ, Chu Chính Lập, còn có một số tu sĩ hắn không quen biết.

Những người này, đều là những người đã trở về từ Tiên Cung, phần lớn trong số họ không rời đi, chọn ở lại đây, đợi đến khi Tiên Cung kết thúc hoàn toàn, thời điểm nó tan biến, để mượn cơ hội này tu luyện và lĩnh ngộ.

Dù sao đối với họ, chuyến đi này chỉ đến tầng thứ ba, tuy có thu hoạch nhưng không nhiều.

Nhưng rõ ràng, những người có ý định này không bao gồm Lý Mộng Thổ và Chu Chính Lập.

Lúc này, người trước nhìn Hứa Thanh, thần sắc có chút phức tạp, mở miệng như muốn nói gì đó.

Có vẻ như mọi chuyện ở tầng thứ tư đã ảnh hưởng sâu sắc đến hắn, khiến khi nhìn Hứa Thanh, hắn vẫn mơ hồ cảm thấy mình là Chung Trì…

Còn Chu Chính Lập đứng bên cạnh hắn, rõ ràng bình tĩnh hơn Lý Mộng Thổ rất nhiều, cũng không bận tâm đến hiện thực hay lịch sử phản chiếu của tầng thứ tư.

Đối với hắn, nắm bắt cơ hội, kéo dài tiền duyên, để duyên này không chỉ dừng lại ở phản chiếu, mà còn tồn tại trong tương lai, mới là trọng điểm.

Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy Tinh Hoàn Tử rõ ràng bị thương không nhẹ, vội vàng rời đi, ý nghĩ này trong lòng hắn càng trở nên kiên định.

Vì vậy vào khoảnh khắc đối mặt với ánh mắt của Hứa Thanh, Chu Chính Lập bước nhanh vài bước.

Sau khi đến trước mặt Hứa Thanh, thái độ của hắn giống hệt như ở tầng thứ tư, vô cùng kính cẩn, cúi người thi lễ.

“Thiếu chủ.”

“Chúc mừng thiếu chủ, tu vi đột phá, cảnh giới thăng tiến, một bước trở thành tinh thần thứ nhất của Tinh Hoàn thứ năm!”

Hứa Thanh nhìn Chu Chính Lập.

“Nơi đây đã không còn là lịch sử phản chiếu.”

Chu Chính Lập lắc đầu.

“Người khiến Chu mỗ khuất phục, cũng không phải là thiếu chủ cực quang.”

Nghe vậy, ánh mắt Hứa Thanh nhìn Chu Chính Lập càng thêm sâu xa, còn Địa Linh lão tổ đứng bên cạnh, lúc này cũng bay nhanh tới, cúi đầu thi lễ với Hứa Thanh, kích động nói.

“Tiền bối trở về, trái tim của vãn bối cũng có thể yên ổn, trước đây được tiền bối cứu mạng, vãn bối vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của tiền bối ở tầng thứ tư.”

“Những ngày này, trong lòng lo lắng, bồn chồn bất an, chỉ hận mình tu vi không đủ, không thể đến tầng thứ tư trợ giúp tiền bối, làm trâu làm ngựa cho tiền bối.”

“Mãi đến hôm qua, vãn bối đột nhiên có chút lĩnh ngộ, trong lòng mới yên tâm được đôi chút.”

“Vãn bối lĩnh ngộ rằng, tiền bối tài hoa xuất chúng, tầm nhìn xa trông rộng, suy nghĩ chu toàn, tính toán không sót kế nào, dù tầng thứ tư có sóng gió lớn đến đâu, nhưng chắc chắn đều nằm trong dự liệu của tiền bối.”

“Vãn bối chỉ cần chờ đợi ở bên ngoài, bởi vì kết cục cuối cùng, nhất định sẽ là đại cát đại lợi, vạn sự như ý!"

"Cuối cùng, cảm ơn ân cứu mạng của tiền bối trong Tiên Cung, chúc mừng tiền bối chuyến đi Tiên Cung lần này công thành danh toại, chúc tiền bối con đường tinh thần tương lai rực rỡ!"

Địa Linh lão tổ lớn tiếng nói.

Khiến Chu Chính Lập đứng bên cạnh lần đầu tiên phải liếc mắt.

Cũng khiến cái bóng dưới chân Hứa Thanh rung lên.

Thậm chí ngay cả bầu trời, dường như cũng vì lời nói của Địa Linh lão tổ mà dậy sóng.

Trong thoáng chốc, cực quang đỏ rực càng thêm chói lọi, từng trận sấm sét như truyền đến từ ngoài trời liên tục vang lên ầm ầm, thậm chí không chỉ ảnh hưởng đến bầu trời nơi đây…

Toàn bộ bầu trời của tinh vực phía Tây đều vang dội.

Thậm chí cả Đông, Nam, Bắc cũng vậy.

Bầu trời của Tinh Hoàn thứ năm như bị một bàn tay vô hình nhấc lên, lộ ra tinh không, lộ ra những vì sao.

Ánh sáng của những ngôi sao ấy không đồng nhất, có ngôi sao rực rỡ, có ngôi sao mờ nhạt.

Và chúng lần lượt tương ứng với những tu sĩ sở hữu chuẩn tiên đô lệnh của Tinh Hoàn thứ năm!

Đó là… sự phản chiếu của chuẩn tiên đô lệnh!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người bên ngoài Tiên Cung, thần sắc đều thay đổi, đồng loạt ngẩng đầu.

Không chỉ họ, vào thời khắc này, phần lớn các tu sĩ trong Tinh Hoàn thứ năm đều làm như vậy.

Bởi vì…

"Tiên đô thí luyện, vòng thứ ba, cũng là giai đoạn cuối cùng, đã bắt đầu!"

Trong mắt Chu Chính Lập lộ ra tia sáng kỳ lạ, trầm giọng nói.

Giai đoạn này, là sát phạt và đào thải!

Nó đến, đại diện cho sự lựa chọn cuối cùng!

Ngay sau đó, lệnh bài trên người tất cả các tu sĩ sở hữu chuẩn tiên đô lệnh, đồng loạt phát sáng.

Hứa Thanh ở đây cũng không ngoại lệ, ánh sáng chói lòa, cùng lúc đó, ánh sáng của ngôi sao phản chiếu, trong thiên địa, tiếng trống trận vang lên.

Tiếng trống dội lại, như sấm sét nổ tung.

Những tu sĩ vốn đang tu luyện bên ngoài Tiên Cung cũng thay đổi sắc mặt, lập tức đứng dậy, mỗi người tản đi một hướng.

Chu Chính Lập hít sâu một hơi, lại cúi đầu thi lễ với Hứa Thanh.

“Thiếu chủ, tiến vào tiên đô đối với ngài mà nói, đã là điều tất nhiên, ta vẫn cần cố gắng, tranh thủ sau khi thí luyện kết thúc, có thể cùng thiếu chủ… gặp nhau tại tiên đô!

Còn tiếp theo, tất cả những người sở hữu tiên đô lệnh, sẽ tập trung vào cuộc thí luyện này.”

Nói xong, thân hình Chu Chính Lập khẽ lay động, lao thẳng lên tinh không.

Nhìn Chu Chính Lập rời đi, phần lớn những người xung quanh cũng đã đi, Lý Mộng Thổ chậm rãi bước tới.

“Cái đó… thiên quân tị dịch, hai thanh kiếm kia sau khi xuất hiện thì chạy nhanh hơn ai hết… Nhưng ta có thể cảm nhận được, khí tức trên người chúng, không khác biệt nhiều so với trong tầng thứ tư, ta dự đoán rằng lần nhận chủ đó, có thể ảnh hưởng đến hiện thực.”

“Hiến trên người ta, cũng đã có sự khác biệt.”

“Còn về Tà Linh Tử, ta không nhìn thấy hắn, có lẽ hắn là người ra sớm nhất nên đã rời đi trước.”

“Còn Viễn Sơn Tố, ta thấy nàng ta thần sắc phức tạp bỏ đi rất nhanh.”

“Ta… ta sắp tới cũng phải đi lịch luyện, nâng cao thứ hạng của chuẩn tiên đô lệnh, thiếu… ngươi, có muốn đi cùng ta không?”

Lý Mộng Thổ ngượng ngùng nói.

Nghe vậy, Hứa Thanh mỉm cười, sau đó lắc đầu, giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay là khí tức của Tinh Hoàn Tử, đang lưu chuyển.

Ánh mắt của Lý Mộng Thổ ngưng lại.

“Ngươi muốn…”

“Trên người Tinh Hoàn Tử, có một món đồ của ta, ta sẽ đi lấy lại.”

Hứa Thanh bình tĩnh nói, bước về phía chân trời.

Chương 2619: Món Quà Trên Huyết Hà Thần Linh

Linh triều ở Tiên Vụ chi địa vẫn chưa tan, tiếp tục dâng trào theo chu kỳ. Dị tượng do Tiên Cung xuất hiện mang đến cơ duyên tạo hóa, vẫn chưa kết thúc hoàn toàn.

Chỉ có tầng năm trở xuống là chấm dứt.

Đối với các chuẩn Tiên Đại Đế, tầng sáu mới là nơi họ khao khát và muốn đặt chân đến.

Vì vậy, khi Hứa Thanh bước lên đường chân trời, đứng trên bầu trời và nhìn về mặt đất, trong mắt hắn, Tiên Cung hiện ra, âm thanh sóng biển mơ hồ vọng giữa đất trời.

Nội tâm hắn dậy sóng.

Quyền thuộc Tiên Cung mang đến cho hắn một cảm giác như nhận biết từ cõi u minh.

“Tầng sáu, đã có người tiến vào!”

Mắt Hứa Thanh ánh lên kỳ quang.

Tầng sáu là nơi chỉ những người có chiến lực hạ Tiên mới được phép đặt chân vào. Với cấp độ của Tiên Cung, ngay cả hạ Tiên cũng xem đó là cơ duyên.

“Là hạ Tiên nào đó đã tiến vào Tiên Cung, hoặc… một trong số các chuẩn Tiên đã đột phá.”

“Dù ta đã có quyền thuộc Tiên Cung, nhưng hạn chế về tu vi và thực lực khiến ta chưa thể vào tầng sáu.”

Hứa Thanh lắc đầu, không vội.

Với quyền thuộc Tiên Cung, hắn không cần chờ đợi thời gian đặc biệt, có thể vào bất cứ lúc nào.

“Đợi tiên thai hình thành, cực cảnh thứ mười sáng tỏ, ta sẽ vào lại.”

"Hãy xem tầng sáu có gì..."

Hứa Thanh hít sâu, thân ảnh lóe lên, biến mất.

Khi xuất hiện, hắn đã ở ngoài Tiên Vụ chi địa.

Các đồ hình tinh tú ứng với chuẩn Tiên Đô Lệnh vừa hiện ra trên bầu trời cũng dần tan biến, nhường chỗ cho cực quang đỏ rực.

Nhưng khi giai đoạn thứ ba mở ra, các tu sĩ sở hữu chuẩn Tiên Đô Lệnh có thể cảm nhận nhau nhạy bén hơn trước. Chỉ cần dung nhập thần niệm vào lệnh bài, đồ hình tinh tú sẽ hiện lên trong tâm trí, dù bên ngoài đã ẩn đi.

Điều này tạo thuận lợi cho việc chém giết và cướp đoạt!

Đó chính là sự tàn khốc của giai đoạn thứ ba.

Tuy nhiên, cũng có cách ẩn giấu chuẩn Tiên Đô Lệnh, dù không nhiều người làm được.

Tinh Hoàn Tử là một trong số đó.

Vì vậy, dù Hứa Thanh dung nhập thần niệm vào chuẩn Tiên Đô Lệnh, cũng không thấy được tinh tú của Tinh Hoàn Tử trên đồ hình.

Điều này không ngoài dự liệu của hắn.

Tinh Hoàn Tử sẽ không phạm sai lầm như vậy.

Hứa Thanh kích hoạt thủy tinh màu tím trong cơ thể, tỏa ra khí tức bao phủ lệnh bài, chọn ẩn giấu.

Như vậy, cuộc săn đuổi này sẽ thuận lợi hơn.

"Còn về dấu vết..."

Mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u ám, tay phải giơ lên.

Lập tức, luồng khí tức của Tinh Hoàn Tử mà Hứa Thanh đã lấy được từ thời không, bốc lên trong lòng bàn tay hắn, dung nhập vào thần niệm.

Chẳng mấy chốc, Hứa Thanh cảm nhận được một phương hướng và lao đi.

Thời gian trôi qua.

Hứa Thanh di chuyển rất nhanh, nhưng Tinh Hoàn Tử cũng không kém.

Dù tu vi của Tinh Hoàn Tử cao hơn Hứa Thanh, nhưng lần trước hắn đã bị giết, lần này dùng bí pháp thế thân, thực lực vẫn còn suy yếu.

Vì vậy, tốc độ của Tinh Hoàn Tử không vượt xa Hứa Thanh, cũng không thoát khỏi sự truy đuổi dựa vào khí tức của hắn.

Cứ thế, ba ngày trôi qua.

Một vùng sa mạc mênh mông hiện ra trong cảm nhận của Hứa Thanh.

Đó là… Thời Quang Sa Mạc.

Đây là lần thứ ba Hứa Thanh thấy sa mạc này.

Lần đầu tiên, hắn đi cùng Vân Môn Thiên Phàm.

Lần thứ hai, trong lịch sử phản chiếu, hắn đi cùng Cực Quang Tiên Chủ.

Lần này, là lần thứ ba.

Nhìn sa mạc, lòng Hứa Thanh dậy sóng. Sau một thoáng trầm ngâm, hắn bước vào.

Gió cát gào thét phía trước, như kể câu chuyện xưa cũ.

Những hạt cát tung bay giữa trời đất, mở ra khúc dạo đầu cho câu chuyện ấy.

Hứa Thanh lặng lẽ bước đi trong sa mạc, cảm nhận sự biến đổi của thời không và lắng nghe câu chuyện trong gió cát.

Với thực lực hiện tại, hắn nhìn thấu thời không trong sa mạc rõ hơn trước kia.

Cho đến khi khu vực mà Cực Quang Tiên Chủ từng dẫn hắn đến trong lịch sử phản chiếu, hiện ra trước mắt.

Hứa Thanh dừng bước.

Nhìn ra xa…

Trong lịch sử phản chiếu, nơi này từng là biển hoa với muôn hình vạn trạng và màu sắc rực rỡ.

Có những bông hoa trông như bướm lượn, có những đóa tựa tiên hạc sải cánh, mỗi bông tỏa ra hương thơm độc đáo.

Chúng được Cực Quang Tiên Chủ tự tay gieo trồng.

Vì thê tử hắn… thích hoa lan.

Chính tại nơi này, Cực Quang Tiên Chủ đã dặn con trai rằng, mỗi năm phải trồng thêm một khóm hoa ở đây.

Đến khi toàn bộ Thời Quang Sa Mạc trở thành biển hoa trong thời gian.

Còn hiện tại…

Hứa Thanh nhìn thấy một vùng tàn úa.

Biển hoa đã không còn tồn tại theo năm tháng.

Nhưng Hứa Thanh mỉm cười.

Bởi vì điều hắn chú ý không phải là sự tàn úa, mà là hai bông hoa nhỏ mới được trồng ở trung tâm biển hoa khô héo.

Hai bông hoa lan ấy mọc lên giữa vùng tàn úa, khẽ đung đưa trong gió, chạm nhẹ vào nhau và tỏa ra hương thơm dịu dàng.

Trong mắt Hứa Thanh, dường như thấp thoáng bóng dáng Cực Quang Thiếu Chủ và Linh Phượng Tiên Tử.

Họ đã trồng hai bông hoa này.

Âm thanh của Cực Quang Tiên Chủ trong lịch sử phản chiếu, như theo gió vọng bên tai Hứa Thanh lúc này.

“Tương lai, mỗi năm ngươi phải nhớ đến đây, trồng hoa lan, để nơi này mãi mãi là biển hoa.”

Hứa Thanh thu ánh mắt lại, cúi người, lấy hạt giống từ thời không, gieo xuống đất.

Sau đó, hắn khom người bái lạy.

Hứa Thanh tin rằng, từ nay mỗi năm, hoa ở đây sẽ nhiều thêm, đến một ngày nào đó, biển hoa trong thời gian sẽ tái hiện, và Thời Quang Sa Mạc sẽ trở thành Thời Không Hoa Hải.

Cực quang đỏ rực từ bầu trời cũng trở nên dịu dàng, rải ánh sáng lên những bông hoa lan.

Dù không phải màu vàng như xưa, nhưng vẫn tô điểm cho nơi này thêm phần lãng mạn như mộng ảo.

Hương hoa lan tỏa, lưu lại trên người Hứa Thanh.

Không biết có phải hương hoa mang đến phúc lành hay không, nhưng ba ngày sau khi rời sa mạc, Hứa Thanh đã tìm thấy Tinh Hoàn Tử đang ẩn nấp dưới lòng đất ở một vùng hoang dã để chữa trị.

Có vẻ như thương tích của Tinh Hoàn Tử đã không cho phép hắn tiếp tục chạy trốn, nên bất đắc dĩ phải dừng lại, bày bố nhiều trận pháp và cấm chế để áp chế vết thương.

Nhưng sự xuất hiện của Hứa Thanh đã phá vỡ kế hoạch đó.

Một trận chiến dữ dội lại nổ ra trên vùng hoang dã.

Tinh Hoàn Tử toàn thịnh còn bị Hứa Thanh giết, huống hồ giờ đây hắn chưa lành vết thương.

Vì vậy, trận chiến diễn ra nhanh chóng và không kéo dài.

Tinh Hoàn Tử lại chết lần nữa!

Nhưng lần này, sau khi giết được hắn, Hứa Thanh cau mày chặt chẽ.

Hắn nhìn chằm chằm vào nơi Tinh Hoàn Tử hóa thành tro bụi, hồi lâu mới thì thầm.

“Hắn cố ý chờ chết… để xóa bỏ dấu vết ta đã khóa chặt.”

Theo cái chết của Tinh Hoàn Tử, luồng khí tức trong tay Hứa Thanh cũng tan biến.

Thời không cũng không còn lưu lại dấu vết của Tinh Hoàn Tử.

Hứa Thanh không thể tiếp tục truy đuổi hay khóa chặt được nữa.

“Quả không hổ là Tinh Thần thứ nhất, ngay cả trong tình thế này cũng nghĩ ra cách cắt đứt sự truy đuổi của ta.”

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn về phía xa.

“Tuy nhiên…”

“Cuối cùng ngươi vẫn phải trở về Đông Bộ.”

“Có nhiều đường để rời Tây Bộ Tinh Vực về Đông Bộ, nhưng có một con đường…”

“Dù nhìn thế nào, cũng là an toàn nhất.”

Mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u ám khi nhìn về hướng Thần Linh Huyết Hà.

Điểm đặc biệt của Thần Linh Huyết Hà chính là người chèo thuyền.

Chỉ cần lên thuyền, dưới quy tắc của người chèo thuyền, sẽ tuyệt đối an toàn.

Người chèo thuyền đảm bảo sự an toàn đó.

Dù có kẻ truy sát, cũng bị người chèo thuyền ngăn cản theo quy tắc.

Hơn nữa, chi phí đi thuyền chỉ cao từ lần thứ ba trở đi, nên lần đầu và lần thứ hai, tu sĩ có thể chấp nhận được.

Ngoài ra, thời gian đi thuyền cũng thích hợp để chữa thương.

“Ta nghĩ ra, hắn cũng nghĩ ra.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Cuối cùng, hắn quyết định đến Thần Linh Huyết Hà.

Một mặt, vì Thần Linh Huyết Hà là lựa chọn của Tinh Hoàn Tử, và khi đã mất dấu, thay vì tìm kiếm ở nơi khác, Hứa Thanh chọn chờ đợi ở đây.

Nếu Tinh Hoàn Tử xuất hiện, Hứa Thanh sẽ ra tay; nếu không, lần khác gặp lại sẽ tính sau.

Mặt khác, Hứa Thanh nhớ Linh Phượng Tiên Tử từng nói đã để lại cho hắn một món quà ở Thần Linh Huyết Hà.

Hứa Thanh có dự đoán về món quà này, nhưng không chắc chắn.

“Nếu đúng như ta nghĩ… và Tinh Hoàn Tử chọn đi qua Huyết Hà, thì sẽ rất thú vị.”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh quyết định, thân ảnh lóe lên, di chuyển đi.

Nửa tháng sau.

Hứa Thanh đứng bên bờ Thần Linh Huyết Hà.

Dòng sông rất dài, nhưng điểm đón khách chỉ có một.

Bờ sông bị nước ăn mòn thành màu đỏ thẫm, cầu gỗ dựng lên cũng mục nát, nhuốm màu thời gian.

Gió thổi qua, như tiếng quỷ khóc vang vọng.

Hứa Thanh bước trên bờ sông đỏ thẫm, đi dọc cầu gỗ mục nát, lắng nghe tiếng gió và ngửi mùi tanh của máu, nhìn về phía dòng sông mênh mông.

Không thấy được bờ bên kia.

Chỉ thấy sóng nước cuồn cuộn, hòa cùng cực quang trên bầu trời.

Trong màu đỏ thẫm của nước và trời, giữa âm thanh ghê rợn của gió hú, một chiếc thuyền đen cũ kỹ từ từ tiến đến.

Dòng nước dữ dội trở nên yên bình trước mũi thuyền.

Cơn gió mạnh cũng dịu lại khi thuyền đi qua.

Chiếc thuyền lặng lẽ như bóng ma, dừng lại bên cầu gỗ, ngay trước mặt Hứa Thanh.

Đây là thuyền đưa đò.

Nhưng trên thuyền… không có người chèo.

Chỉ có một bộ áo tơi, chiếc nón lá và một ngọc giản.

Khi ánh mắt Hứa Thanh chạm vào, ngọc giản vỡ vụn, giọng nói của Linh Phượng Tiên Tử vang vọng giữa đất trời.

“Đây là món quà ta tặng ngươi.”

“Không có nhân quả, không có ràng buộc, vì mọi nhân quả ta đã cắt đứt, mọi ràng buộc ta đã mang đi, cùng với cả sứ mệnh của người chèo thuyền.”

“Đây là một chiếc thuyền hoàn toàn thuộc về ngươi, không cần thực hiện sứ mệnh… do phụ thân ta đích thân chế tạo.”

Chương 2620: Ứng Kiếp

Huyết hà Thần Linh là dòng sông được hóa thành từ máu của vô số thần linh bị chém giết tại Ngũ Tinh Hoàn năm đó. Bên trong dòng sông này, không chỉ có thần hỏa cảnh mà còn có rất nhiều thần đài, thậm chí không ít chân thần cũng đã ngã xuống.

Ngay cả thần chủ, cũng có vài tôn!

Do đó, dòng sông này chứa đựng dị chất nồng nặc vô cùng, cùng với đó là thần oán và tử khí tràn ngập.

Mặc dù cả dòng huyết hà đã bị áp chế bởi hai bên bờ sông, như một con rồng oán bị khóa chặt, hoàn toàn bị giam cầm ở đây, khiến cho dị chất và oán khí bên trong không thể lan ra tám hướng, cũng khó có thể xâm nhập ra bên ngoài, nhưng…

Nếu có tu sĩ nào xâm nhập vào phạm vi của dòng sông, chắc chắn sẽ bị xâm nhiễm, khiến thân hồn như ô uế, thậm chí còn có thể gieo rắc nhân quả thần linh, ảnh hưởng rất lớn đến tương lai.

Chỉ khi sở hữu tu vi chuẩn tiên đại đế, mới có đủ tư cách không cần dựa vào thuyền bè mà trực tiếp vượt qua huyết hà Thần Linh. Nhưng đó cũng chỉ là tư cách, vì việc vượt qua như vậy tiềm ẩn nguy hiểm rất lớn.

Nguy hiểm này một phần đến từ sự ô nhiễm của khí tức thần linh trong huyết hà, phần khác đến từ sự quỷ dị bên trong dòng sông.

Quá nhiều thần linh đã chết, sau vô số năm tháng trầm lắng, không ai biết liệu trong dòng huyết hà này có sinh ra thần nghiệt hay không, hoặc có thể xuất hiện một thứ gì đó còn đáng sợ hơn.

Vì vậy, ngay cả chuẩn tiên đại đế khi vượt qua dòng sông này cũng phải hết sức cẩn thận, luôn cảnh giác. Trừ khi bắt buộc phải vượt qua, nếu không, chuẩn tiên đại đế cũng sẽ không dễ dàng chọn con đường này.

Tất nhiên, trong trường hợp bắt buộc phải đi, nếu có thể đi nhờ thuyền đưa đò, thì sẽ tốt hơn.

Do đó, đã xuất hiện người đưa đò. Nhưng trông có vẻ là đưa đò, thực chất là tuần tra. Và thuyền đưa đò chính là công cụ của họ!

Mỗi chiếc thuyền đều là chí bảo được chế tạo đặc biệt để đối phó với thần linh, khi di chuyển trên huyết hà, tự nhiên sẽ phát ra khí tức trấn áp.

Đưa thuyền qua sông, tuần tra huyết hà, trấn áp thần linh, đó chính là ý nghĩa của người đưa đò tại dòng sông này, cũng là cách họ chuộc tội.

Và lúc này, chiếc thuyền đưa đò xuất hiện trước mặt Hứa Thanh, chính là lễ vật Linh Hoàng tiên tử để lại cho hắn!

Chiếc thuyền này do phụ thân của Linh Hoàng tiên tử, Cửu Ngạn tiên chủ, chế tạo năm xưa để tặng cho con gái.

Nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền, ánh mắt Hứa Thanh trở nên sâu thẳm. Hắn hiểu rõ ý nghĩa thực sự khi Linh Hoàng tiên tử tặng chiếc thuyền này cho hắn.

“Là muốn tặng cho ta một đường lui…”

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Chiếc thuyền đưa đò này không chỉ là một thân phận, mà là một thân phận chuộc tội khi làm người đưa đò. Mặc dù hiện tại Hứa Thanh chưa phải là người đưa đò, nhưng nếu một ngày nào đó trong tương lai, hắn phạm phải sai lầm lớn tại Ngũ Tinh Hoàn này…

Thì chiếc thuyền đưa đò do Cửu Ngạn tiên chủ chế tạo này, sẽ trở thành cơ hội sống sót của hắn.

Nửa ngày sau, Hứa Thanh hít sâu một hơi, cúi đầu bái thiên không một lạy, sau đó nhấc chân bước tới, đặt chân lên chiếc thuyền đen tối cũ nát này.

Khoảnh khắc hắn đứng đó, chiếc thuyền rung nhẹ, tỏa ra một làn khói đen dày đặc bao phủ lấy Hứa Thanh. Sau một nén hương, thuyền và người như hòa làm một.

Hứa Thanh nhặt chiếc áo tơi mặc vào, đội chiếc nón lá lên đầu, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

Hơi thở của năm tháng tỏa ra từ chiếc áo tơi và nón lá, hòa quyện với làn khói đen, bao phủ lấy Hứa Thanh, che giấu mọi thứ.

Nhìn từ xa, lúc này trông hắn thật sự như một người đưa đò, bất động như tượng.

Hắn đang chờ đợi, xem liệu có thể thực sự có cá cắn câu hay không. Đồng thời, hắn cũng đang cảm nhận cấu trúc và bản chất bên trong của chiếc thuyền này.

Đối với thuyền, Hứa Thanh không hề xa lạ.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Mười ngày sau.

Tại bờ huyết hà Thần Linh, giữa đất trời, một cầu vồng dài đang lao đến với tốc độ kinh người…

Bên trong cầu vồng là một thanh niên, sắc mặt tái nhợt, cơ thể yếu ớt, chính là… Tinh Hoàn Tử!

Cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn con đường huyết hà Thần Linh này.

So với những con đường khác, huyết hà Thần Linh không phải là duy nhất. Nhưng trong lòng hắn có một dự cảm mơ hồ rằng, đi qua huyết hà Thần Linh mới là con đường an toàn và ổn thỏa nhất.

Vì vậy, hắn đã đến.

Lúc này, khi càng đến gần, dự cảm về sự an toàn và ổn thỏa càng trở nên mãnh liệt, đặc biệt là khi thấy một chiếc thuyền đưa đò đang đậu bên bờ sông, trong lòng hắn khẽ thả lỏng.

Trên đường trốn chạy này, cả cơ thể, tu vi và tâm thần của hắn đều vô cùng mệt mỏi.

Hai lần chết đi, mặc dù đều được tinh tháp của hắn thay thế, nhưng mỗi lần sống lại, hắn lại càng trở nên yếu ớt hơn.

Đặc biệt là lần chết thứ hai, hắn cố ý để mình chết đi. Vào thời điểm đó, hắn nghi ngờ rằng Hứa Thanh đã dùng một cách nào đó để khóa chặt vị trí của mình, nên hắn quyết đoán chọn cách trả giá bằng một mạng sống để chặt đứt nhân quả, xóa bỏ mọi dấu vết.

Để thực hiện điều này một cách chân thực nhất, cái giá hắn phải trả lần đó lớn hơn rất nhiều. Dù đã mười ngày trôi qua, hắn vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

“Mặc dù với tu vi của ta, ta có đủ tư cách để tự mình vượt qua huyết hà Thần Linh, nhưng với tình trạng yếu ớt hiện tại, khả năng chống chịu của ta đối với sự xâm nhiễm không đủ, và nếu gặp nguy hiểm từ chính dòng sông, ta cũng thiếu sức mạnh để đối phó.”

“Vì vậy, đi nhờ thuyền đưa đò vẫn là lựa chọn tốt nhất.”

“May mắn là, trước đây ta chưa từng đi nhờ thuyền.”

Với những suy nghĩ đó trong lòng, Tinh Hoàn Tử không giảm tốc độ. Trong nháy mắt, cầu vồng mà hắn hóa thành đã vượt qua không gian, xuất hiện tại bến tàu bên bờ sông, chỉ với một bước chân, hắn đã đặt chân lên chiếc thuyền đưa đò.

Khoảnh khắc bước lên thuyền, cảm giác an toàn tuyệt đối lan tỏa khắp cơ thể hắn, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn cung kính cúi đầu chào hỏi bóng dáng mặc áo tơi ngồi xếp bằng phía trước, toàn thân bị khói đen bao phủ.

“Bái kiến tiền bối, xin tiền bối khởi hành.”

Bóng dáng mặc áo tơi không nói gì, nhưng chiếc thuyền khẽ rung nhẹ, từ từ rời khỏi bờ, tiến vào dòng huyết hà.

Dần dần, chiếc thuyền càng đi xa bến tàu, tiến sâu vào huyết hà, cho đến khi không còn nhìn thấy cảnh vật hai bên bờ sông.

Giữa những con sóng huyết sắc cuộn trào, trong tiếng gió rít gào bên ngoài thuyền, và dưới làn dị chất thần linh nồng nặc bao trùm bên ngoài, tâm thần của Tinh Hoàn Tử hoàn toàn thư giãn.

Hắn ngồi đó, quay đầu nhìn về phía Tây Bộ Tinh Vực, trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Hắn lẩm bẩm nói nhỏ: “Hứa Thanh, giữa ta và ngươi, nhất định sẽ còn một trận chiến nữa!”

“Ngươi nói đúng.” Bóng dáng mặc áo tơi cất giọng nhàn nhạt.

Ngay khi lời nói vang lên, Tinh Hoàn Tử sững sờ, sau đó quay đầu lại đột ngột, sắc mặt thay đổi dữ dội, trong lòng tràn ngập kinh ngạc và sợ hãi.

Hắn vội vàng đứng bật dậy, lắp bắp nói: “Giọng nói này… Ngươi… Ngươi là…”

Bóng dáng mặc áo tơi từ từ tháo chiếc nón lá xuống, làn khói đen quanh người tản ra, để lộ khuôn mặt.

“Ta đã đợi ngươi lâu rồi.”

Trong đầu Tinh Hoàn Tử như có tiếng nổ vang dội. Vào khoảnh khắc này, tiếng sóng vỗ, tiếng gió rít gào, mọi âm thanh xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại tiếng nổ ầm ầm trong đầu hắn, như hàng triệu tia sét cùng lúc đánh xuống.

Hắn không thể tin được, cũng không muốn tin, trong lòng tràn ngập cảm giác hoang đường.

Người trước mặt hắn chính là Hứa Thanh!

Và dường như có một sức mạnh vô hình nào đó, khiến dự cảm về sự an toàn mà hắn đã cảm nhận được trên đường đến huyết hà Thần Linh, một lần nữa hiện lên trong tâm trí hắn.

Nhưng lần này, kèm theo dự cảm đó là một giọng nói già nua và vô cùng quen thuộc vang vọng trong tâm trí hắn: “Ứng kiếp.”

…

Một tháng sau.

Tại bờ bên kia của huyết hà Thần Linh, thuộc Nam Bộ Tinh Vực.

Một chiếc thuyền đưa đò cũ nát màu đen lặng lẽ cập bến, đậu bên cạnh bến tàu.

Chỉ có một mình Hứa Thanh bước xuống thuyền.

Mơ hồ có thể thấy một hạt bụi lơ lửng bay quanh người hắn.

Đó là… thiên lý chi trần (bụi của thiên lý).

–

Quyển này: Đông Chí, kết thúc.

Quyển mới: Mang Chủng, cần chỉnh lý lại dàn ý và suy nghĩ, ngày mai xin nghỉ một ngày.

Chương 2621: Thua hắn, không mất mặt (1)

Huyết Hà của Thần Linh, sóng lớn cuồn cuộn, mang theo mùi huyết tanh nồng nặc, theo gió thổi đến bờ cõi của Tinh Vực phía Nam.

Cùng với cực quang trên bầu trời, hòa quyện vào nhau, tạo thành một phần của màu huyết sắc.

Trong dòng sông huyết sắc này, có thể thấy một chiếc thuyền nhỏ không người, đang dần tiến vào nơi sâu thẳm của con sông dài, cho đến khi không còn thấy bóng dáng.

Hứa Thanh đứng trên bến tàu bên bờ sông, nhìn chiếc thuyền nhỏ xa dần.

Chiếc thuyền này là lễ vật của Linh Hoàng tiên tử tặng hắn, không thể mang đi, chỉ có thể ở lại trên Huyết Hà của Thần Linh, chờ đợi Hứa Thanh triệu hoán.

Hứa Thanh thu ánh mắt lại, cúi đầu nhìn hạt bụi đang trôi nổi bên cạnh mình.

“Thiên lý…”

Hứa Thanh khẽ thì thầm.

Đây chính là thứ hắn đã lấy được từ trên người Tinh Hoàn Tử sau khi giết chết gã!

“Giống như hiến luật, lại không phải là hiến luật, càng giống như một thứ được tưởng tượng ra, vừa tồn tại, lại như không tồn tại.”

Nhìn chằm chằm vào hạt bụi đó, Hứa Thanh trầm ngâm.

Hắn không dung nhập thứ này vào cơ thể, mà dự định dùng nó như một món bảo vật ngoại vật, trong thời gian ở trên Huyết Hà này, hắn cũng đã nghiên cứu được một chút.

Về phần Tinh Hoàn Tử…

Trong hoàn cảnh đặc biệt của Huyết Hà Thần Linh, mỗi lần gã sống lại, chỉ có thể ở trên thuyền, mà mỗi lần lại càng thêm yếu ớt, khiến Hứa Thanh chỉ cần ngồi đó chờ đợi là được.

Cuối cùng, sau lần thứ bảy bị giết chết, gã đã hình thần câu diệt.

“Mặc dù ta cũng đã có được lệnh chuẩn tiên đô của Tinh Hoàn Tử, nhưng cái chết của gã, vẫn cần phải xác minh.”

“Dù sao có thể thực sự chờ đợi gã đến, bản thân chuyện này cũng đã có chút manh mối.”

Nghĩ đến đây, trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u tối, sau đó vung tay lên, thu hạt bụi thiên lý kia lại, bước ra khỏi bến tàu, rời xa Huyết Hà, đón gió mà đi trong thiên địa của Tinh Vực phía Nam này.

Trong lúc lao đi, Hứa Thanh cũng giải trừ sự che giấu của lệnh chuẩn tiên đô của mình.

Ngay sau đó, một luồng khí tức kinh khủng từ trên người hắn bùng nổ, hóa thành một cột sáng màu đỏ tươi, phóng thẳng lên trời, rơi vào cực quang trên bầu trời, tạo thành một vòng xoáy có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong tiếng ầm ầm chuyển động, khí tức của Hứa Thanh mạnh mẽ đến kinh người, vặn vẹo hư vô, làm mờ ảo cả bốn phương tám hướng.

Khí tức này, một phần đến từ bản thân hắn, phần còn lại đến từ lệnh chuẩn tiên đô.

Lúc này bùng nổ, thậm chí còn dẫn động cả bản đồ sao sau bầu trời của Tinh Vực phía Nam, khiến nó hiện ra trong chớp mắt.

Trong khoảnh khắc đó, có thể thấy trên bản đồ sao tương ứng với lệnh chuẩn tiên đô của Tinh Vực phía Nam, các vì sao rực rỡ, trong đó có ba ngôi sao sáng chói nhất.

Một là của Hứa Thanh, hai ngôi sao còn lại… chính là hai đại tinh tú của Tinh Vực phía Nam!

Một là Khương Phàm, một là Viễn Sơn Tố!

“Lệnh chuẩn tiên đô của Tinh Hoàn Tử, chứa không nhiều dấu ấn, nên sau khi giết gã, thứ hạng của ta chỉ vào được top một trăm.”

“Hiện tại trong toàn bộ vòng thứ năm, ta đứng ở vị trí thứ bảy mươi ba.”

Đối với thứ hạng của mình sau khi hấp thu lệnh chuẩn tiên đô của Tinh Hoàn Tử, ban đầu Hứa Thanh có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh đã đoán được nguyên nhân.

Có lẽ trước đây Tinh Hoàn Tử đã dồn hết tinh lực và trọng điểm vào việc tu hành, nên không quá chú trọng đến việc thu thập lệnh bài của những người khác, chắc là gã định sau khi bước vào chuẩn tiên trong Cực Quang Tiên Cung rồi mới tiến hành.

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

“Không giống như hai người này, lựa chọn của họ khác với Tinh Hoàn Tử, trước khi vòng thứ ba bắt đầu đã thu hoạch đủ nhiều dấu ấn, hiện tại vòng thứ ba, lại càng như vậy.”

“Tu sĩ của vòng thứ năm, tiến vào tiên đô, có hai phương pháp.”

“Một là trong cuộc thử luyện tiên đô này, ít nhất phải vào được top một trăm, như vậy, xác suất được thăng cấp là rất lớn.”

“Về phần phương pháp thứ hai, là dành cho những người không tham gia thử luyện, bọn họ cần làm khó hơn, không chỉ phải trở thành chuẩn tiên, mà trong vòng năm trăm năm sau khi trở thành chuẩn tiên… còn phải trở thành hạ tiên!”

“Phương pháp thứ hai này, không liên quan gì đến ta.”

“Đối với ta mà nói, chỉ có phương pháp đầu tiên này…”

Hứa Thanh nheo mắt lại, trong mắt lộ ra tinh mang.

“Mặc dù với phương pháp đầu tiên này, thứ hạng trong top một trăm đều có xác suất lớn được thăng cấp, nhưng sự khác biệt về thứ hạng, sẽ ảnh hưởng đến tài nguyên có được sau khi tiến vào tiên đô!”

Hứa Thanh rất rõ ràng, trọng điểm tu hành tiếp theo của mình, sẽ không còn là nâng cao hiến, mà là cướp đoạt nguyên chất của vòng sao!

“Đủ nguyên chất, có thể khiến tiên phôi của ta nhanh chóng đại thành, sau khi đại thành nếu muốn tiên phôi viên mãn, cũng cần nguyên chất!”

“Vì vậy, mục tiêu của ta… là vị trí thứ nhất!”

“Lấy thân phận đứng đầu, tiến vào tiên đô!”

Trong lòng Hứa Thanh tràn ngập ý chí chiến đấu, cùng với quyết tâm của mình, khí tức của hắn cũng cuộn trào trong thiên địa, nửa ngày sau, hắn nhìn về phía xa xa.

Hướng đó, là Đại Tiên Sơn.

Trong hai đại tinh tú của Tinh Vực phía Nam này, Khương Phàm… ở đó!

“Đánh bại tất cả các ngôi sao, cướp đoạt lệnh bài của bọn họ, như vậy tự nhiên ta sẽ là người đứng đầu, đây là con đường đơn giản nhất.”

“Vậy thì, Lý Thiên Kiêu…”

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên tia sắc bén, lao vút về phía Đại Tiên Sơn.

…

Mười ngày sau, bóng dáng Hứa Thanh xuất hiện ở trung tâm của Tinh Vực phía Nam.

Nhìn từ xa, có thể thấy một dãy núi khổng lồ như vô tận, đập vào mắt Hứa Thanh.

Trong đó, núi non trùng điệp, những đỉnh núi cao ngất, số lượng không dưới mấy chục vạn.

Chương 2622: Thua hắn, không mất mặt (2)

Xung quanh dãy núi, sương trắng dày đặc quanh năm, thấp thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng tiên nhân, thỉnh thoảng khi gió lớn thổi qua, sương mù hơi loãng đi, có thể thấy những cung điện xa hoa với lan can chạm trổ bằng ngọc ẩn hiện, mang đến cho người ta cảm giác như tiên cảnh.

Còn về tiên linh khí, càng vượt xa những khu vực khác của Tinh Vực phía Nam, thuộc hàng đầu của toàn bộ vòng thứ năm.

Đây chính là chính thống của Tinh Vực phía Nam, Đại Tiên Sơn!

Cũng là tông môn của Khương Phàm!

Nhìn dãy núi từ xa, Hứa Thanh không xông vào, hắn biết mặc dù chiến lực của mình trong cùng thế hệ rất mạnh, thậm chí có thể chiến đấu với chuẩn tiên, nhưng… trong Đại Tiên Sơn này, có rất nhiều khí tức chuẩn tiên, hơn nữa còn có một luồng khí tức khiến hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Đó là uy áp của hạ tiên.

“Tuy nhiên, theo quy tắc của thử luyện tiên đô, chuẩn tiên đại đế không tham gia thử luyện, hạ tiên cũng vậy, không được can thiệp, vì vậy trận chiến này… sẽ là chính diện đường đường chính chính.”

Hứa Thanh thì thầm trong lòng, sau đó đứng giữa thiên địa, khí thế toàn thân bùng nổ, khí tức của lệnh chuẩn tiên đô cũng hoàn toàn bùng phát, cuối cùng dung hợp lại, đan xen thành một ý chí chiến đấu kinh thiên động địa, đột ngột bao trùm lấy Đại Tiên Sơn, như một lá chiến thư!

Giọng nói lạnh lùng từ miệng hắn vang lên.

“Khương Phàm, có dám chiến không!”

Âm thanh vang vọng, cùng ý chí chiến đấu cuộn trào, ầm ầm khắp bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, trong Đại Tiên Sơn, từng luồng thần niệm đều bộc phát, khóa chặt Hứa Thanh, đồng thời cũng có ý tứ dò xét ẩn chứa trong đó.

Trong những thần niệm này, không thiếu chuẩn tiên, nhưng đều không ngăn cản.

Chiến thư của Hứa Thanh, hạ xuống đường đường chính chính, dưới sự chứng kiến của vô số người, quy tắc của thử luyện tiên đô, không thể bị lay chuyển.

Đây là trận chiến thử luyện, là cuộc tranh đoạt tiên đô!

Vẻ mặt Hứa Thanh vẫn bình thản, mặc cho những thần niệm đó quét tới, bản thân hắn đứng trên bầu trời, chờ đợi câu trả lời của Khương Phàm.

Lúc này, trong Đại Tiên Sơn, trong một cung điện, Khương Phàm đang ngồi xếp bằng, im lặng không nói.

Hắn cảm nhận được khí tức bên ngoài, cũng nghe được giọng nói của Hứa Thanh, càng cảm nhận được chiến thư của Hứa Thanh.

Trong tông môn, không có ai thúc giục hắn đi chiến đấu, hắn cũng có thể lựa chọn không ra, không đi ứng chiến.

Bởi vì hắn biết, mình không phải là đối thủ của Hứa Thanh.

Nhưng hắn vẫn đứng dậy, trong mắt lộ ra tinh mang, khí tức trên người không ngừng bùng nổ, hình thành thế mạnh mẽ, từng bước một đi ra khỏi đại điện, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đang đứng bên ngoài đại điện.

Khương Phàm cúi đầu, khom người bái.

“Sư tôn.”

Người này trông trung niên, dung mạo không tầm thường, mặc trường bào có hoa văn mây, đứng ở đó, như một ngọn núi cao sừng sững.

Đây chính là Lan Vân, trong Đại Tiên Sơn, thân phận và địa vị chỉ dưới tiên quân, cũng là sư tôn của Khương Phàm!

“Ngươi không phải là đối thủ của hắn.”

Lan Vân nhàn nhạt nói.

“Với thứ hạng hiện tại của ngươi, có thể lựa chọn ở lại tông môn, sau khi vòng thứ ba kết thúc, ngươi sẽ có một suất tiến vào tiên đô.”

Khương Phàm nghe vậy, im lặng một lúc, sau đó lắc đầu.

“Sư tôn, ta có thể thua, nhưng ta không thể chấp nhận được việc ngay cả chiến đấu cũng không dám.”

“Tiến vào tiên đô, mặc dù rất quan trọng đối với ta, nhưng… dựa vào việc tránh chiến để tiến vào, không phải điều ta muốn!”

Nói xong, hắn lại cúi đầu bái một lần nữa, sau đó bước lên, đi lên bầu trời, ra khỏi Đại Tiên Sơn.

Khi hiện thân, ở giữa thiên địa, ở trước mặt Hứa Thanh!

Nhìn Hứa Thanh, Khương Phàm như trở về tầng thứ tư của Tiên Cung, những hình ảnh đó hiện lên trong đầu hắn, sau đó hắn hít sâu một hơi, vung tay phải lên.

Lập tức, lệnh chuẩn tiên đô của hắn, dưới sự dẫn dắt của hiến, tách ra khỏi cơ thể, bay vút ra ngoài, rơi xuống một bên.

“Đánh bại ta, thứ này thuộc về ngươi!”

Lời vừa dứt, khí thế trên người Khương Phàm bùng nổ dữ dội, sương mù dày đặc xuất hiện xung quanh hắn, không ngừng cuộn trào, bao phủ bốn phương tám hướng, sau đó với thế như chẻ tre, như muốn trấn áp cả vũ trụ, ầm ầm lao về phía Hứa Thanh.

Hiến của Khương Phàm, rõ ràng đã tăng lên không ít so với trước khi tiến vào Tiên Cung, lúc này uy lực của sương mù có thể nuốt chửng tất cả, che khuất vạn vật chúng sinh.

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Thanh đã bị bao phủ trong đó, thậm chí cả thời không của hắn cũng bắt đầu bị xâm nhập, khiến thời không nơi Hứa Thanh đứng cũng bị sương mù chiếm cứ.

Chỉ là… ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi Khương Phàm còn chưa kịp ra tay, bước chân hắn đột nhiên khựng lại, ý chua xót dâng lên trong lòng hắn.

Bởi vì trong mắt hắn nhìn thấy… bầu trời, mặt đất, bốn phương tám hướng, toàn bộ thế giới trong mắt hắn, tất cả đều là thời không của Hứa Thanh, như thể, đã trở thành một chiếc kính vạn hoa!

Trong số vô số thời không đó, chỉ có một thời không bị sương mù của hắn bao phủ, còn Hứa Thanh trong những thời không khác, đều bình tĩnh nhìn về phía hắn.

Cho đến khi, Hứa Thanh trong một thời không nào đó, bước ra, đứng sau lưng Khương Phàm, nâng tay phải lên, trong khi Khương Phàm không thể ngăn cản cũng không thể chống cự, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn.

Chỉ là một cái vỗ nhẹ.

Trong nháy mắt tiếp theo, cơ thể Khương Phàm vang lên tiếng nổ ầm ầm, dưới chân truyền đến âm thanh vỡ vụn, đó không phải là hư vô vỡ vụn, cũng không phải là âm thanh của mặt đất, mà là… thời không đứt gãy.

Không cần tiếp tục, cũng không cần thiết phải tiếp tục.

Hứa Thanh bước qua bên người Khương Phàm đang đứng cứng đờ, nhặt lệnh chuẩn tiên đô lên, vung tay một cái, tất cả thời không đều biến mất, sau đó đi về phía xa.

Không nói một lời nào.

Cho đến khi đi xa.

Trong Đại Tiên Sơn, trên đỉnh núi cao nhất, trong đại điện nguy nga như ánh bạc, thần thánh như tế đàn.

Vẫn ca múa tưng bừng.

Khói đàn hương vẫn lượn lờ quanh quẩn bên tai, ánh sáng của chiếc đèn lồng tám góc treo ở giữa đại điện, vẫn chiếu sáng như mọi khi.

Lão giả mặc trường bào màu bạc ngồi ở ghế trên, khẽ mỉm cười.

“Trước tiên lĩnh ngộ thời không, lại có thời không song song, lấy cảnh giới chủ tể, thành hiến đại đế.”

“Thiếu niên này… không phải vật trong ao, không trách được lại được tiên tôn xem trọng.”

…

Bên ngoài, Khương Phàm im lặng.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Hứa Thanh, nhưng khoảng cách lớn đến mức này, thậm chí ngay cả phản kháng cũng không làm được, điều này khiến trong lòng hắn tràn ngập chua xót.

Rất lâu sau, hư vô bên cạnh hắn gợn sóng, bóng dáng sư tôn của hắn là Lan Vân bước ra từ trong đó, đứng bên cạnh Khương Phàm, nhìn về phía Hứa Thanh đang rời đi, bình tĩnh nói.

"Thua hắn, ngươi không mất mặt."

Chương 2623: Kẻ Vô Dụng (1)

Thử Luyện Tiên Đô chia làm ba giai đoạn.

Giai đoạn đầu tiên, Tiên Đô phát ra một vạn lệnh bài, để cho tu sĩ của bốn đại tinh vực tranh đoạt.

Giai đoạn này vô cùng tàn khốc, lệnh bài đổi chủ liên tục.

Nhưng ít nhất, đối với tu sĩ mà nói, vẫn còn có lựa chọn, có thể chọn không tranh, có thể chọn không tham gia.

Cho đến khi bước vào giai đoạn thứ hai, bốn đại Tiên Quân ban truyền thừa, chúng sinh đều có thể cảm ngộ, thổi bùng lên hồi còi thúc giục thử luyện.

Trong giai đoạn này, ưu thế của tu sĩ có lệnh bài sẽ được phóng đại, những kẻ không có ưu thế sẽ bị đào thải.

Đồng thời, hành vi chém giết trong giai đoạn này sẽ giúp cho kẻ đoạt được lệnh bài có thể lấy được cả truyền thừa của đối phương, từ đó càng ngày càng mạnh hơn.

Loại khích lệ này, khiến cho thử luyện càng thêm kịch liệt.

Cuối cùng là giai đoạn thứ ba như hiện nay.

Giai đoạn này là vòng loại và lựa chọn cuối cùng.

Lấy săn giết và cướp đoạt làm chủ.

Hiện tại, tại vòng tinh hoàn thứ năm, đám tu sĩ từng có lệnh bài chuẩn Tiên Đô lệnh với số lượng một vạn, sau khi không ngừng chém giết lẫn nhau, số lượng cũng đang giảm dần.

Trừ phi là có đầy đủ lệnh bài, mới có thể phân tách lệnh bài ra.

Nếu không, căn bản không thể lấy được lệnh bài đã dung nhập vào trong cơ thể ra, mất đi lệnh bài, tức là mất đi mạng sống.

Đây là điều tất yếu.

Mỗi lần thử luyện Tiên Đô mở ra, khi quyết định bước lên con đường thử luyện này, tức là đã định sẵn không thể quay đầu.

Hoặc là, thành công bước vào Tiên Đô, hoặc là… hình thần câu diệt, trở thành dưỡng chất.

Đương nhiên nếu có vận khí cực tốt, cũng có thể sống sót, chỉ là loại sống sót này, đã rời xa ý nghĩa của thử luyện.

Vì vậy, lúc này, tại Nam Bộ tinh vực, số lượng lệnh bài chuẩn Tiên Đô lệnh, gần như ngày càng giảm, hiện tại chỉ còn lại chưa tới năm trăm.

Lúc này, trong đám tu sĩ có lệnh bài chuẩn Tiên Đô lệnh chưa tới năm trăm này ở Nam Bộ tinh vực, có quá nửa tâm thần dậy sóng, cảm nhận được cái gì đó, nhao nhao dung nhập thần thức vào lệnh bài của mình, kiểm tra tinh đồ.

Trên tinh đồ chuẩn Tiên Đô lệnh của Nam Bộ, có thể nhìn thấy rõ ràng, tinh tú đại biểu cho Giang Phàm từng tọa lạc tại Đại Tiên sơn, từ mức độ chói mắt trước đó, trong nháy mắt trở nên ảm đạm.

Bị một ngôi sao khác hấp thu.

Vì vậy, toàn bộ Nam Bộ tinh vực, xuất hiện một ngôi sao có độ sáng vượt xa tất cả các ngôi sao khác!

Người duy nhất có thể miễn cưỡng so sánh với nó, chỉ có một vị ở Viễn Sơn gia.

Ngoại trừ người đó, không có bất kỳ ngôi sao nào có thể sánh ngang.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng này trong lòng những tu sĩ có lệnh bài chuẩn Tiên Đô lệnh, dấy lên sóng lớn ngập trời.

“Giang Phàm bại rồi?”

“Hắn là ngôi sao mạnh nhất Nam Bộ, ai có thể khiến hắn bại?”

“Không phải Viễn Sơn Tố, chẳng lẽ là ngôi sao nào khác từ ba tinh vực còn lại đến?”

Tiếng xôn xao dâng lên trong lòng những tu sĩ có lệnh bài chuẩn Tiên Đô lệnh, còn ngôi sao chói mắt kia mà bọn họ chú ý tới, đang lấy một tốc độ kinh người, chạy thẳng đến… Viễn Sơn gia!

Cảnh tượng này, lập tức khiến toàn bộ Viễn Sơn gia tộc chấn động.

Là gia tộc mạnh nhất Nam Bộ, Viễn Sơn gia không thiếu cường giả, chỉ là quy tắc của thử luyện Tiên Đô, bọn họ còn chưa có tư cách khiêu chiến, vì vậy trong nỗi lo lắng này, Viễn Sơn Tố từ trong nhà bước ra.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng, đứng trên Thiên Linh sơn ngoài gia tộc, nhìn về phía xa.

Xung quanh nàng, đều là tu sĩ trong tộc, vẻ mặt từng người đều rất ngưng trọng.

Nếu nói lúc đầu, nàng còn không xác định được ngôi sao thứ ba xuất hiện ở Nam Bộ là ai, như vậy khi nàng chú ý tới đối phương chỉ vừa đến Đại Tiên sơn, đã hấp thu ngôi sao đại biểu cho Giang Phàm…

Nàng đã đoán được thân phận của đối phương.

“Có thể làm được điều này, chỉ có hai người… một là Tinh Hoàn Tử, người còn lại chính là người đó.”

“Tinh Hoàn Tử, có tin tức truyền đến từ Đông Bộ, ngôi sao của hắn đã rơi.”

“Như vậy người này, nhất định là người đó.”

Vẻ mặt Viễn Sơn Tố có chút phức tạp, sau khi rời khỏi tầng thứ tư thế giới, nàng là một trong những người đầu tiên đi ra khỏi Tiên Cung, trở về những ngày này, mỗi lần nàng nhớ lại chuyến đi Tiên Cung, hình bóng hiện lên trong đầu nàng nhiều nhất, chính là một người.

Mặc dù mục đích của nàng đã đạt được, thu hoạch cũng không ít, tu vi của nàng cũng tăng lên theo.

Nhưng bóng dáng người đó, như một ngọn núi lớn, khiến áp lực của nàng vô cùng lớn.

Đồng thời, sự phức tạp cũng đến từ đó.

Dù sao, nàng và người đó, đã từng bái đường.

Mặc dù chỉ là mỗi người đạt được mục đích của mình trong ảnh lịch sử, nhưng khi sóng lớn xuất hiện ở hiện tại, vẫn còn tồn tại.

Tâm tư của Viễn Sơn Tố, không ngừng dậy sóng trong lòng, bầu trời xa xa, đột nhiên vang lên tiếng sấm, có gió lớn gào thét giữa đất trời, phát ra tiếng khóc nức nở, trong lúc mây cuồn cuộn, một người từ phía chân trời đi tới.

Người đó mặc một bộ đồ đen, tóc đen, bước đi trên bầu trời, như bước đi trong năm tháng, dấy lên từng đợt sóng thời gian.

Chính là Hứa Thanh.

Hắn vừa xuất hiện, sắc mặt tu sĩ của Viễn Sơn gia tộc xung quanh lập tức biến đổi, mấy lão tổ chuẩn Tiên trong Viễn Sơn gia, từng người một tản ra khí tức, khiến bốn phía vặn vẹo, như gặp phải đại địch.

Chỉ là, áp lực đến từ bọn họ, Hứa Thanh coi như không thấy.

Hắn không để ý tới những thứ này, vẫn bình thản bước đi trên bầu trời.

Từng bước, từng bước đi qua đám tu sĩ của Viễn Sơn gia, không để ý tới ánh mắt của mấy lão tổ Viễn Sơn, đến Thiên Linh sơn, đứng trước mặt Viễn Sơn Tố, giơ tay lên.

“Đưa đây.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Hai chữ đơn giản, lại ẩn chứa ý không thể cự tuyệt.

Chương 2624: Kẻ Vô Dụng (2)

Viễn Sơn Tố trầm mặc, mấy lão tổ của gia tộc xung quanh, dao động trên người rất rõ ràng, trong mắt từng người đều là băng lạnh, lúc này, một tiếng thở dài khẽ khàng truyền ra từ miệng Viễn Sơn Tố.

Trong tiếng thở dài này, nàng giơ tay phải lên, trong tiếng kinh hô của đám tu sĩ trong gia tộc, một chưởng đập lên mi tâm của mình.

Ầm một tiếng.

Lệnh bài chuẩn Tiên Đô lệnh của nàng, từ trong cơ thể, bị nàng mạnh mẽ tách ra.

Sau đó, nàng vung tay lên, chuẩn Tiên Đô lệnh của nàng, mang theo ánh sáng chói mắt, bay thẳng đến chỗ Hứa Thanh.

Cuối cùng, rơi vào lòng bàn tay Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nhìn lệnh bài trong tay, mà là dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Viễn Sơn Tố, bình tĩnh mở miệng.

"Tiến vào Tiên Đô, còn có phương pháp thứ ba?"

Viễn Sơn Tố dứt khoát giao lệnh bài, khiến Hứa Thanh cảm thấy trong chuyện này có lẽ còn tồn tại phương pháp thứ ba để tiến vào Tiên Đô, nên mới hỏi như vậy.

"Trong quá trình thử luyện, tấn thăng thành chuẩn Tiên, đây là phương pháp đặc thù thuộc về tám ngôi sao của vòng tinh hoàn thứ năm."

Viễn Sơn Tố hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng.

Hứa Thanh nghe vậy, gật đầu.

Hắn tự nhiên nhìn ra được khí tức trên người Viễn Sơn Tố, chỉ còn thiếu một chút nữa là bước vào chuẩn Tiên.

Xem ra thu hoạch của đối phương ở Tiên Cung cũng không nhỏ.

Nhưng chuyện này không liên quan gì tới hắn.

Lúc này, lòng bàn tay hắn siết chặt, theo chuẩn Tiên Đô lệnh biến mất trong lòng bàn tay, bầu trời cuộn trào, ánh sáng rực rỡ, bùng nổ từ trên người hắn, ánh sáng này bắn vào bầu trời.

Ngay sau đó, bầu trời ầm ầm, tinh đồ của Nam Bộ, một lần nữa xuất hiện trên bầu trời.

Trên tinh đồ, ngôi sao đại biểu cho Hứa Thanh, ánh sáng của nó nồng đậm, độc nhất vô nhị!

Nam Bộ, đệ nhất!

Còn có cảm giác mơ hồ, tỏa ra từ chuẩn Tiên Đô lệnh, khiến Hứa Thanh cảm nhận được thứ hạng của mình trong toàn bộ vòng tinh hoàn thứ năm.

Thứ năm!

Bốn người đứng trước là ai, Hứa Thanh không để ý.

Bởi vì chỉ cần làm theo kế hoạch của hắn, thì sẽ không có ai có thể tranh đoạt vị trí thứ nhất với hắn.

“Như vậy, Tiên Đô gặp lại.”

Hứa Thanh liếc nhìn Viễn Sơn Tố, xoay người bước đi về phía chân trời, trong sự bất lực của một đám tu sĩ Viễn Sơn gia, dần dần đi xa.

Mãi đến nửa ngày sau, mấy lão tổ của Viễn Sơn gia, thân hình hạ xuống, đứng bên cạnh Viễn Sơn Tố.

“Việc này khiến lão tổ thất vọng rồi, đối mặt với người này, ta thậm chí còn không dám thử ra tay.”

Viễn Sơn Tố cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Mấy lão tổ trầm mặc, mấy hơi thở sau, một người trong số đó thở dài.

“Người này… đừng nói là ngươi, cho dù là chúng ta, nếu giao thủ với hắn, cũng không có nắm chắc phần thắng.”

“Hắn và Tinh Hoàn Tử, ai mạnh hơn?”

Viễn Sơn Tố lắc đầu.

"Tinh Hoàn Tử đã ngã xuống, mặc dù không xác định được có phải chết hoàn toàn hay không, nhưng ta nghĩ việc hắn ngã xuống, hẳn là do người này gây nên."

Mấy lão tổ của Viễn Sơn gia, mỗi người đều thở dài.

"Sống cùng thời đại với người như vậy, thật khó…"

Viễn Sơn Tố nghe vậy, cười cười.

"Như vậy mới thú vị."

…

Vòng tinh hoàn thứ năm, Bắc Bộ tinh vực, Kiếm Tiên môn!

Khác với sự liên miên của Đại Tiên sơn ở Nam Bộ tinh vực, khác với sự mênh mông của Tinh Hoàn tháp ở Đông Bộ tinh vực, chính tông ở Bắc Bộ này, được xây dựng trên một khối thiên thạch khổng lồ.

Xung quanh nó, bốn phương tám hướng, đều là bão kiếm khí, tiếng kiếm vang vọng, truyền khắp chín tầng trời.

Mà bên trong cơn bão, bản thân viên thiên thạch khổng lồ kia to lớn đến mức kinh người, như một ngọn núi, thậm chí đứng dưới chân núi nhìn lên, cao chót vót tận mây xanh, không nhìn thấy điểm cuối.

Có rất nhiều truyền thuyết về khối thiên thạch này.

Có người nói nó không phải vật của vòng tinh hoàn thứ năm, mà từ tinh hoàn bên ngoài bay tới, được Lam Phu Kiếm Tiên của Kiếm Tiên môn lấy được, mượn nó để cảm ngộ, từ đó lập nên tông môn.

Cũng có người nói, đây là một khối đá còn sót lại trong quá trình tinh không của vòng tinh hoàn thứ năm được lấp đầy.

Có nhiều cách nói khác nhau, không biết nguồn gốc từ đâu.

Còn Kiếm Tiên môn, quả thực được xây dựng trên khối thiên thạch khổng lồ này.

Lúc này, trên bề mặt khối thiên thạch khổng lồ này, ở quảng trường trung tâm của Kiếm Tiên môn, Thiên Quân Tị Dịch đang cẩn thận bố trí các loại cấm chế ở đó.

Vừa bố trí, hai người vừa dùng thần niệm trao đổi.

“Tinh Hoàn Tử bị hắn giết chết!”

“Lệnh bài của Giang Phàm bị hắn cướp đoạt!”

“Tiểu nha đầu Viễn Sơn kia vô dụng nhất, thậm chí còn không dám ra tay!”

“Hiện tại tên kia, đang trên đường đến Bắc Bộ…”

“Ta cảm thấy hắn đến đây, không chỉ đơn giản là vì chuẩn Tiên Đô lệnh của chúng ta…”

“Đúng vậy, ta cho rằng tên kia đến đây, là muốn thu phục chúng ta!”

“Nhận chủ ở tầng thứ tư thế giới, đây là nỗi nhục lớn nhất trong đời chúng ta!”

“Quyết không bỏ qua!”

“Quyết không bỏ qua!”

“Theo kế hoạch của chúng ta, chỉ cần hắn đến, sẽ khiến hắn đẹp mặt!”

Thiên Quân Tị Dịch hai người, nghiến răng nghiến lợi, nhanh chóng đưa các loại cấm chế vào quảng trường trung tâm.

Cho đến khi bố trí ở nơi này mấy ngày sau, trong lòng bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống xếp bằng.

“Chỉ chờ hắn đến!”

Lúc này trên đỉnh đầu hai người, trong bầu trời của Kiếm Tiên môn, bên trong cơn bão kiếm khí vô tận, có một người đang nằm.

Người này mặc đồ xanh, tóc xám, bên cạnh có một thanh cổ kiếm màu lam bay múa.

Kiếm tên là Lam Phu, vì vậy thế nhân gọi hắn là Lam Phu Kiếm Tiên.

Hắn nằm trên kiếm khí, vừa uống rượu, vừa nhìn hai đồ đệ của mình loay hoay ở đó.

Nửa ngày sau, hắn thở dài.

“Năm đó ta bị mù, sao lại thu hai thứ vô dụng này làm đồ đệ.”

“Đánh hai đánh một còn không thắng, hiện tại lại bố trí cấm chế ở đây, là muốn đánh lén?”

Chương 2625: Một Đợt Ra Tay Mãnh Như Hổ (1)

Vòng sao thứ năm, chia thành đông tây nam bắc.

Thế nhưng, khác với phương bắc của Vọng Cổ đại lục, tinh vực phía bắc nơi này không có tuyết, ngược lại phần lớn là khu vực nóng bức.

Nhất là khi có một số sự kiện lớn lan truyền, theo lời bàn tán của tu sĩ phía bắc, dường như cả bầu không khí lẫn thời tiết đều trở nên nóng nực hơn.

Như lúc này, trong một tòa thành nhỏ ở tinh vực phía bắc gần Kiếm Tiên môn, trong trà lâu, tiếng bàn tán xôn xao.

“Dạo này, nơi đây hẳn là một trong những nơi náo nhiệt nhất.”

“Từ các tông môn lớn đến các gia tộc, bộ lạc, đều đã sắp xếp dòng chính của mình đến đây.”

“Hai ngôi sao của Kiếm Tiên môn, kiếm đạo đại thành, lễ khai kiếm của họ tất nhiên chấn động cả phương bắc.”

“Đó là hai người được coi là thiên kiêu chói sáng nhất của cả phương bắc chúng ta, cũng là hai người mà thế hệ tu sĩ phương bắc này sùng bái nhất!”

“Lễ khai kiếm của họ, tất nhiên thu hút các bên đến dự.”

“Có vẻ như chuyến đi Tiên Tẫn đã gây chấn động lớn cho hai thiên kiêu phương bắc này, và những gì họ thu hoạch được cũng kinh người.”

“Nghe nói, ở Tiên Tẫn chi địa, họ đã khiến kiếm linh của mình thành công ngưng tụ ra tiên ý, như kiếm được khai nhọn!”

Trong trà lâu, những lời bàn tán về Thiên Quân Tích Dịch vang lên không ngớt.

Nghe những lời thảo luận này, Hứa Thanh ngồi ở vị trí gần cửa sổ của trà lâu, cầm tách trà trước mặt lên, ngửi hương trà, vẻ mặt bình thường.

Tu sĩ phương bắc không thích rượu, mà rất ưa chuộng loại linh trà này, vì vậy thứ nhiều nhất ở các thành trì chính là trà lâu.

“Hai thanh kiếm đó, có chút thú vị.”

Hứa Thanh đặt tách trà trong tay lên miệng nhấp một ngụm, cảm nhận một luồng vị chát và đắng rất đặc biệt ẩn chứa trong linh trà này, mãi đến khi ý đắng chát này dần hóa thành vị ngọt thơm trên đầu lưỡi.

Đây là ngày thứ ba Hứa Thanh đến tinh vực phía bắc.

Vì không quen thuộc với phía bắc, nên trên đường đến đây, Hứa Thanh đã bản năng ẩn giấu khí tức chuẩn tiên đô lệnh của mình, khiến ánh sáng tinh thần của bản thân không hiện lên trên tinh đồ của phía bắc.

Sau khi đến đây, hắn nghe nói về lễ khai kiếm của hai thanh kiếm Thiên Quân Tích Dịch.

Buổi lễ sẽ được tổ chức vào ba ngày sau, kéo dài hai tháng…

Đến khi kết thúc, cũng chính là lúc vòng thứ ba kết thúc.

“Đây là… sợ sao?”

Hứa Thanh trầm ngâm, những việc hắn làm ở phía nam dù chưa hoàn toàn lan truyền, nhưng hắn tin rằng hai thanh kiếm đó hẳn đã chú ý.

“Vậy thì, dựa vào đâu mà họ cho rằng buổi lễ kéo dài hai tháng này sẽ mang lại cho họ cảm giác an toàn chứ?”

“Không thể là tông môn của họ, quy tắc thử luyện tiên đô không cho phép, nên trong buổi lễ này, tám chín phần là có bố trí.”

“Chờ ta đến sao?”

Hứa Thanh nghĩ ngợi, rồi uống cạn linh trà trong tách.

Ba ngày sau.

Xung quanh tảng thiên thạch nơi Kiếm Tiên môn tọa lạc, tu sĩ chen chúc, các thế lực từ khắp nơi ở phía bắc đã hội tụ về đây, khiến bầu không khí tám phương sôi nổi khác thường.

Mọi người đều đang chờ đợi được chứng kiến.

Trong Kiếm Tiên môn trên thiên thạch, cũng náo nhiệt như vậy.

Dù là tu sĩ của Kiếm Tiên môn hay những người có thân phận địa vị từ bên ngoài đến, lúc này đều vây quanh quảng trường trung tâm, chờ đợi lễ khai kiếm diễn ra.

Đến khi giờ lành đến, đất trời ầm vang.

Hai cầu vồng dài kinh thiên động địa từ quảng trường trung tâm bay vút lên trời, khí thế mênh mông, xa xa đều có thể nhìn thấy.

Khi chạm vào cực quang trên bầu trời, ánh sáng đỏ rực rỡ, lan tỏa như biển ra khắp tám phương, tạo thành hai vòng xoáy khổng lồ.

Trong tiếng ầm ầm chuyển động, ngay cả thiên thạch nơi Kiếm Tiên môn tọa lạc cũng bị hút vào, phát ra ánh sáng xanh.

Những ánh sáng xanh này bay lên, đan xen với ánh sáng đỏ.

Vì vậy, ánh sáng đỏ và xanh lấp lánh ở Kiếm Tiên môn, nhuộm cả tám phương.

Tu sĩ bên ngoài chứng kiến cảnh này, tâm tư dâng trào, chăm chú nhìn.

Tu sĩ, mỗi người đều mỉm cười, trong lòng mong đợi, cũng ngoảnh nhìn.

Chỉ là, dưới ánh mắt của hàng vạn người, trong kiếm khí ngập trời này, hai người Thiên Quân Tích Dịch xuất hiện trên quảng trường, tâm trạng vẫn dậy sóng.

Truyền âm của hai người liên tục vang lên.

“Người đó chưa đến?”

“Tưởng rằng hắn sẽ đến trước khi buổi lễ bắt đầu, nhưng người này lại không xuất hiện!”

“Chẳng lẽ hắn định xuất hiện trong buổi lễ?”

“Mặc kệ đi, dù sao chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu hắn sợ chúng ta mà không đến thì thôi, nhưng nếu thực sự xuất hiện, hôm nay…”

“Sẽ là lúc hai huynh đệ chúng ta rửa sạch nỗi nhục!”

“Nhưng… nếu không đánh lại thì sao?”

“Nếu không đánh lại, thì đầu hàng! Dù sao mất mặt cũng không phải chúng ta, mà là sư tôn! Hắn ngay cả hai đồ đệ đang ngộ đạo cũng không bảo vệ được, danh tiên quân coi như mất sạch!”

“Ca, huynh nói đúng!”

Thiên Quân và Tích Dịch nhìn nhau, đều thấy được dũng khí trong mắt đối phương, sau đó cả hai đồng thời hít sâu một hơi, bước lên, kiếm khí trên người bùng nổ.

Khi hòa vào ánh sáng đỏ xanh này, hai luồng tiên ý cũng từ từ bốc lên từ trên người họ.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên đỉnh đầu hai người, xuất hiện hai thanh kiếm mờ ảo!

Hai thanh kiếm này tràn đầy ý cổ, ẩn chứa khí tức năm tháng.

Ngay khi xuất hiện, đã thu hút vô số ánh mắt xung quanh, cũng khiến tâm thần không ít người dao động.

Nếu có tinh thần khác ở đây, nhất định có thể nhận ra ngay, chúng chính là tiên kiếm đã xuất hiện trong kiếm lô ở tầng thứ tư của thế giới.

Lúc này khi xuất hiện, ánh sáng xanh từ ánh sáng cực quang trên bầu trời dường như trở thành cát sáng mài dũa lưỡi kiếm, bao quanh hai thanh tiên kiếm mờ ảo này, liên tục lưu chuyển trên đó.

Như thể đang mài dũa, khiến kiếm khí của hai thanh kiếm này càng nồng đậm, sắc bén càng lợi hại!

Chương 2626: Một Đợt Ra Tay Mãnh Như Hổ (2)

Kiếm mang cũng vậy.

Theo quy trình của buổi lễ, quá trình mài dũa này sẽ kéo dài hai tháng.

Trong quá trình này, tiên kiếm sẽ càng ngày càng rực rỡ, và lúc nào cũng tỏa ra kiếm ý, để những người đến dự có thể cảm ngộ.

Còn Thiên Quân Tích Dịch, họ ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý chìm đắm vào trong.

Trong lúc nhất thời, tiếng tán thưởng vang lên từ khắp nơi.

Những ánh mắt sùng bái cũng liên tục hướng về bốn phía.

Trong Kiếm Tiên môn, trong Kiếm Các, cũng có tiếng trêu chọc vang vọng.

“Lam huynh, hai đồ đệ này của huynh quả nhiên không tầm thường.”

Người nói là một trung niên mặc áo bào đỏ, ánh mắt quét qua quảng trường bên dưới, mỉm cười nói.

Bên cạnh hắn, chính là Lam Phu tiên quân.

Chỉ là lúc này, Lam Phu lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

“Không tầm thường cái rắm, hai tên này, lúc này trong lòng chắc chắn sợ muốn chết! Có khi còn nói xấu ta, cho rằng nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, không phải lỗi của chúng, mà là lỗi của ta, sư tôn của chúng.”

Nghe vậy, trung niên áo đỏ mỉm cười, ánh mắt nhìn vào một bóng dáng dường như ở giữa tồn tại và không tồn tại trong đám đông bên dưới.

Nói là không tồn tại, vì hắn đứng trong đám đông, dường như các tu sĩ xung quanh không hề phát giác ra hắn.

Nói là tồn tại, vì trạng thái này của hắn, trong mắt những người có thể nhìn rõ, lại vô cùng rõ ràng, vô cùng đặc biệt.

“Điều họ sợ, chính là tiểu tử này. Không ngờ được tiên tôn coi trọng, sự uy nghiêm của hắn khiến ta nhớ đến… tiên chủ cực quang năm xưa.”

Trung niên áo đỏ có chút cảm khái.

“Lam huynh, nói ra thì, năm xưa huynh chính là đồ đệ đầu tiên được nhận bên ngoài của tiên quân đầu tiên trong Cực Quang tiên cung…”

Lam Phu tiên quân nghe vậy, thở dài.

“Chỉ là ký danh thôi, hơn nữa vị sư tôn tiện nghi của ta cũng không xuất hiện được mấy lần, cũng chưa từng đưa ta đến Cực Quang tiên cung, nếu không ta cũng không còn rồi.”

“Nhưng dù sao, cũng có nhân quả.” Trung niên áo đỏ khẽ nói.

Lam Phu lại thở dài.

“Ngươi biết ta ghét nhất điểm nào ở ngươi không?”

“Ta biết.”

“Điều ta ghét nhất ở ngươi, chính là ngươi luôn thích nói trước những gì ta định nói!”

“Ta hiểu, đúng rồi, tiểu tử kia đang nhìn chúng ta.”

Trung niên áo đỏ mỉm cười, chỉ tay xuống dưới.

Một bên quảng trường Kiếm Tiên môn, trong đám đông, Hứa Thanh ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía xa, tòa lầu các cao nhất trong Kiếm Tiên môn.

Mơ hồ, hắn cảm nhận được một luồng sắc bén ở đó, dù không nhìn rõ, nhưng trong lòng đã có suy đoán.

Vì vậy, Hứa Thanh suy nghĩ một chút, chắp tay bái về phía đó.

Sau đó, hắn bước ra một bước.

Vượt qua đám đông, vượt qua hư vô, đi vào trong quảng trường, đi đến bên ngoài hai luồng kiếm khí đó, đi đến bên cạnh hai thanh tiên kiếm đang được mài dũa…

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy một cái.

Dưới cái vẫy tay này, hai thanh kiếm đang được mài dũa bỗng nhiên rung lên.

Ngay sau đó… trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người xung quanh, chúng lại phát ra ý vui mừng, như thể nhảy nhót, lại trực tiếp thoát ra khỏi trạng thái mài dũa, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Đồng thời, Thiên Quân Tích Dịch đang ngồi xếp bằng bên dưới cũng đột ngột mở mắt.

Trong lòng họ, vào khoảnh khắc này, cũng dâng lên một cảm giác vui mừng bản năng, nhưng ngay sau đó đã bị họ cưỡng ép đè nén.

“Hắn đến rồi!”

“Đó là kiếm của chúng ta!”

“Liều mạng với hắn!”

Thiên Quân Tích Dịch thở gấp trong nháy mắt, không chút do dự, cũng không quan tâm đến ánh mắt của mọi người xung quanh đang nhìn chằm chằm vào đây, mỗi người đều bấm quyết, đột nhiên vỗ mạnh xuống mặt đất của quảng trường.

Khi bốn lòng bàn tay ấn xuống, quảng trường ầm vang, từng vòng sáng hình tròn lập tức bay lên, số lượng nhiều đến hàng trăm, mà mỗi vòng đều bùng phát ra uy lực kinh khủng khi bay lên, tầng tầng lớp lớp hướng về phía Hứa Thanh.

Đồng thời, thân thể Thiên Quân Tích Dịch đứng dậy, mỗi người bấm quyết, vẻ mặt ngưng trọng, miệng truyền ra tiếng gầm thấp.

“Kiếm lên, kiếm rơi!”

Ngay sau đó, quảng trường ầm vang, một thanh kiếm khổng lồ mờ ảo đột nhiên từ mặt đất của quảng trường bay lên, bên trong ánh sáng lưu chuyển, khí thế hùng vĩ, kiếm khí kinh thiên, đột ngột lao về phía Hứa Thanh ở trên cao.

Đồng thời, ở trên cao, lúc này cũng có một thanh đại kiếm hình thành từ biển ánh sáng, rơi về phía Hứa Thanh!

Chưa dừng lại ở đó, sau hàng trăm vòng sáng và hai thanh đại kiếm mờ ảo này, thân thể hai người Thiên Quân Tích Dịch khẽ rung lên, lại bấm quyết, mỗi người phun ra máu tươi.

“Kiếm Vũ!”

Ngay sau đó, thiên thạch nơi Kiếm Tiên môn tọa lạc, bùng phát ra ánh sáng xanh, từ trong ánh sáng xanh này, bay ra hàng ngàn thanh trường kiếm màu xanh, lao thẳng về phía Hứa Thanh, xoay quanh hắn, tạo thành kiếm trận, phối hợp với thanh kiếm trên dưới, phối hợp với hàng trăm vòng sáng kia, tạo thành sát khí ngập trời.

Đây chính là cấm chế mà hai người Thiên Quân Tích Dịch chuẩn bị sẵn cho Hứa Thanh.

Lúc này, tất cả đều được họ kích phát, trong mắt hai người lại hiện lên vẻ quả quyết, tiếp tục bấm quyết, thân thể khẽ rung lên, lại nhanh chóng dung hợp vào nhau, trở thành một người.

Họ không tiếc bảy khiếu chảy máu, không tiếc tổn thất nguyên chất, hai tay bấm quyết, chỉ về phía hai thanh tiên kiếm đang vui mừng nhảy nhót gần Hứa Thanh.

Hai thanh tiên kiếm này bỗng nhiên rung lên, ý vui mừng bị trấn áp, sắc bén bị đánh thức, như muốn cắn chủ, lao về phía Hứa Thanh.

Tất cả những điều này nói thì lâu, nhưng đều xảy ra ngay khi Hứa Thanh xuất hiện.

Đối mặt với tất cả những điều này, sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình thường, hắn giơ tay lên, một hạt bụi bay ra từ tay hắn.

Sau đó, nhẹ nhàng rơi xuống.

Bầu trời chấn động, mặt đất ầm vang, hư vô rung chuyển, thời không chấn động.

Đó là… bụi của thiên lý.

Chương 2627: Hảo huynh đệ, cùng lên! (1)

Một hạt bụi vừa xuất hiện, trời đất nơi Kiếm Tiên Môn ầm vang.

Một luồng áp lực vô cùng khủng bố, như uy trời, từ hạt bụi nhẹ nhàng này bốc lên, kinh thế mà dậy.

Thế giới rung chuyển, hư vô tan biến, tuyệt đại đa số tu sĩ ở đây, nội tâm như sấm sét vạn đạo, thần sắc từng người không khỏi đại biến.

Thân thể dưới cơn đau tim dữ dội này, nhanh chóng lui ra xa.

Dường như đối mặt với hạt bụi này, cho dù là chúng sinh hay vạn vật, đều phải lùi lại.

Không thể trái!

Bởi vì, đây là dòng chảy của đỉnh cao cân bằng sau trật tự, thuộc về tiên!

Đây là một trong những chí bảo mà Tinh Hoàn Tử, người từng là tinh thần đệ nhất của Tinh Hà, khi bước vào chuẩn tiên, đã dựa vào tư chất và cơ duyên cả đời, cùng với bản thân và nền tảng hùng hậu do Tinh Hoàn Tháp ban cho, mới hái được!

Có thể nói, đây là bằng chứng tiên đạo trong tương lai của Tinh Hoàn Tử!

Sự mênh mông của nó, không cần nói nhiều.

Lúc này theo nó rơi xuống, trời đất tự nhiên biến sắc!

Cảm giác mang đến cho mọi người, giống như nhìn thấy cả bầu trời sao!

Đặc biệt là hạt bụi này, trước đây chưa từng xuất hiện ở phía Bắc.

Những người thực sự đã thấy hạt bụi này, chỉ có mấy chuẩn tiên đã theo dõi trận chiến giữa Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử ở tầng thứ năm của Cực Quang Tiên Cung.

Mà giờ phút này, nó xuất hiện ở phía Bắc, xuất hiện ở Kiếm Tiên Môn, xuất hiện trên đỉnh đầu của Thiên Quân Tích Dịch.

Vì vậy, sự chấn động mà nó mang đến càng mạnh mẽ hơn, đủ để lay động thân hồn của mọi người.

Thiên Quân Tích Dịch, cảm nhận càng rõ ràng hơn.

Bởi vì lúc này, bất kỳ bố trí nào, cũng trở thành trò trẻ con.

Bởi vì khoảnh khắc này, tất cả sự chuẩn bị, đều trở thành trò cười.

Đại kiếm thứ nhất từ dưới quảng trường, đại kiếm thứ hai từ trên trời rơi xuống, tất cả chúng đều rung lên trong tiếng ầm vang của trời đất, kiếm uy không thể tiếp tục.

Kiếm thế, bị cưỡng ép cắt đứt.

Bản thân chúng… trong sự rung động này, không thể không phát ra âm thanh như tiếng rên rỉ.

Một hơi sau, hai thanh kiếm trên trời dưới đất, đã đến mức cực hạn mà chúng có thể chịu đựng được, sau đó… từng tấc vỡ vụn, sụp đổ.

Cùng sụp đổ, còn có cơn bão được hình thành bởi hàng ngàn bóng kiếm khí bao quanh Hứa Thanh.

Đối mặt với hạt bụi thiên lý, kiếm khí ngừng lại, kiếm quang ảm đạm, cơn bão hình thành… trong nháy mắt, như bị xóa bỏ.

Không còn tồn tại.

Ngay cả hai thanh tiên kiếm bị Thiên Quân Tích Dịch cưỡng ép điều khiển, xuất hiện phản phệ, lao thẳng về phía Hứa Thanh, cũng như vậy, khi đến gần Hứa Thanh, chúng run rẩy chưa từng có.

Cuối cùng, chúng bật ngược trở lại.

Còn Thiên Quân Tích Dịch đã dùng bí pháp hợp làm một, lúc này cả người run lên, máu chảy ra từ bảy khiếu, thân ảnh đang lao tới đầy sát ý, trong nháy mắt bị đảo ngược, nhanh chóng lui ra xa.

Không thể địch, không thể chống!

Hạt bụi tuy nhẹ, nhưng trong mắt Thiên Quân Tích Dịch, trọng lượng của nó, cũng như bầu trời sao đè nặng.

Cảm giác nguy cơ trong lòng vào lúc này, mạnh mẽ đến cực điểm.

Chỉ là sự lùi lại của bọn họ, dưới hạt bụi thiên lý này, không có ý nghĩa gì.

Dưới thiên lý, chôn vùi tất cả, không cho phép ngươi tồn tại!

Trong nháy mắt, tâm thần hai người ầm vang, thân thể không thể chịu đựng được, trực tiếp tan rã, trạng thái hợp làm một, bị cưỡng ép cắt đứt.

Sau khi tách ra, hai người phun máu tươi, thân thể mỗi người đều vỡ nát, thậm chí linh hồn cũng như vậy, dưới hạt bụi rơi xuống, xuất hiện vết nứt.

Cảm giác sinh tử, như sóng lớn ngập trời, nhấn chìm tất cả.

Mà ngay khi hạt bụi sắp rơi xuống hoàn toàn, thân thể và linh hồn của Thiên Quân Tích Dịch sắp vỡ vụn hoàn toàn…

Một tiếng thở dài, từ trong gian gác của Kiếm Tiên Môn vang lên.

“Nể mặt ta đi…”

Tiếng thở dài này, dấy lên một luồng kiếm khí, xuất hiện dưới hạt bụi kia.

Khẽ thổi một cái, hạt bụi dừng lại giữa không trung.

Nhờ cơ hội dừng lại này, Thiên Quân Tích Dịch thở gấp, không tiếc giá nào dốc hết sức lực, lao nhanh về phía gian gác kia, bọn họ nghe thấy tiếng của sư tôn, cũng biết sư tôn đã ra tay.

Mà cảm giác sinh tử trước đó, khiến nội tâm bọn họ lúc này đã vô cùng kinh hãi, hiểu rõ sinh cơ duy nhất lúc này, chính là nơi sư tôn ở.

Vì vậy tốc độ của bọn họ rất nhanh, trong nháy mắt đã lao đi.

Chỉ là… phía trước bọn họ, đột nhiên xuất hiện từng đợt sóng thời không, dưới sự cản trở của thời không, gian gác đó, dường như trở thành một ngôi đền không tồn tại.

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc tiếp theo, những gợn sóng thời không đó chồng chất lên nhau, hình thành cơn bão thời không, hóa thành dòng chảy hỗn loạn của thời không, trở thành một cơn sóng thời không, sóng thời không dâng lên, ập vào thân thể Thiên Quân Tích Dịch.

Sóng bắn tung tóe, bóng dáng hai người, cũng theo đó biến mất.

Bị cuốn vào trong sóng, bị chìm vào thời không, không còn ở hiện tại!

Còn Hứa Thanh, lúc này bước một bước, giẫm lên sóng thời không tan biến, cũng biến mất theo.

Xông vào… thời không mà hắn đã gửi Thiên Quân Tích Dịch đến!

Cảnh tượng này, từ khi Hứa Thanh bước ra, Thiên Quân Tích Dịch dấy lên bố trí phản sát, cho đến khi phản sát thất bại, bọn họ cố gắng chạy trốn, lại bị Hứa Thanh cuốn vào thời không, sau đó Hứa Thanh xông vào trong đó…

Toàn bộ quá trình, chỉ diễn ra trong vài hơi ngắn ngủi!

Nhưng sự chấn động mà nó mang lại cho các thế lực ở phía Bắc tại đây, lại là ngập trời, không nói là khó quên suốt đời, nhưng cũng không khác là bao.

Một mặt, là danh tiếng của Thiên Quân Tích Dịch quá lớn, nên sự đảo ngược như vậy, khiến người ta chấn động.

Mặt khác, là người ra tay đó, không ai biết, nhưng sự sợ hãi của hắn, khiến người ta kinh hãi.

Chương 2628: Hảo huynh đệ, cùng lên! (2)

Còn có mức độ kịch liệt của trận chiến tinh thần này, đã vượt quá cấp bậc của chủ tọa.

Ngay cả ở cấp độ chuẩn tiên này, trận chiến như vậy, cũng là kinh người.

Vì vậy khó tránh khỏi, có người coi Hứa Thanh… là Tinh Hoàn Tử.

“Người vừa rồi…”

“Là Tinh Hoàn Tử sao?”

“Nhưng dường như lại không phải…”

Trong và ngoài Kiếm Tiên Môn, mọi người đều chấn động, trong Kiếm Các, Lam Phù Tiên Quân thở dài một tiếng, bước lên định đi tới, đồng thời mở miệng, muốn nói gì đó…

Nhưng trung niên mặc hồng bào bên cạnh hắn, lúc này cười cười, mở miệng trước.

“Người trẻ tuổi bây giờ thật đáng sợ, mặt mũi của hạ tiên đường đường, cũng không nể.”

Lam Phù Tiên Quân khựng lại bước chân, quay đầu nhìn trung niên mặc hồng bào với ánh mắt chán ghét, nghĩ ngợi một chút rồi định mở miệng, trung niên mặc hồng bào lại nói.

“Nhưng dù sao cũng là đồ đệ của mình, tuy không tiện can thiệp, nhưng chỉ bảo vệ tính mạng của bọn họ, cũng là hợp lý, cũng có thể để hậu bối kia biết rằng, mặt mũi của hạ tiên, là phải nể.”

Lam Phù Tiên Quân trầm mặc.

Hắn càng chán ghét người trước mặt này.

Thực sự là đối phương đã nói hết những lời hắn muốn nói, hết lần này đến lần khác, khiến hắn cũng không biết lúc này nên nói gì.

Vì vậy hắn nhíu mày, khí tức từ mũi sắp phun ra.

Trung niên mặc hồng bào bên cạnh, hừ lạnh một tiếng.

Lam Phù Tiên Quân nổi giận.

“Ngươi quá đáng rồi đấy, ngay cả tiếng hừ lạnh của ta, cũng muốn cướp sao!!”

Trung niên mặc hồng bào cười mà không nói.

Lam Phù Tiên Quân càng chán ghét trong lòng, dứt khoát không nói nữa, bước một bước, trong nháy mắt biến mất.

…

Mà lúc này, trong một thời không khác với hiện tại, trên một sa mạc.

Thân ảnh của Thiên Quân Tích Dịch, đang lao nhanh ở đó, cố gắng tìm kiếm lối ra.

Dưới sự cuốn đi của sóng thời không, bọn họ đã bị Hứa Thanh tách khỏi hiện tại, gửi vào trong thời không này.

Vừa xuất hiện ở đây, trong chốc lát, bọn họ có chút không phân biệt được thật giả, thực sự là thời không này, sa mạc này, quá chân thật.

Nhưng cảm giác nguy cơ sinh tử ngày càng mạnh mẽ từ sâu trong nội tâm, khiến hai huynh đệ bọn họ lúc này cũng không rảnh nghĩ nhiều, tâm thần bị lo lắng và cay đắng chiếm hết.

“Đáng chết đáng chết đáng chết, đều tại ngươi!”

“Sao lại trách ta! Rõ ràng là ngươi nghĩ ra kế hoạch ngu ngốc này, muốn bố trí, muốn phục kích, bây giờ ngu người chưa!”

“Ta ngu? Không phải vì ngươi nói không ai có thể giúp chúng ta, ngay cả sư tôn cũng vô ích, nên chúng ta chỉ có thể dẫn người đó đến, nếu có thể chém giết, thì có thể hóa giải nhân quả nhận chủ sao!”

“Nghe như chỉ có ta nhận chủ vậy, ngươi cũng nhận chủ mà!”

“Đều tại ngươi!”

"Đều tại ngươi!"

Lúc này, hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch vừa lao nhanh vừa trừng mắt cãi nhau, sau khi trách móc lẫn nhau, hai người lại gầm lên.

"Sư tôn cũng là phế vật!"

"Lão già đó, rõ ràng là tiên, vậy mà lại tận mắt nhìn chúng ta bị đánh giết!"

"Đúng vậy, mặt mũi của sư tôn, người đó căn bản không để ý!"

"Vì vậy, mặt mũi của sư tôn không đủ lớn!"

"Quá đúng, nếu lão là tiên tôn, người đó nhất định sẽ nể mặt."

"Vì vậy…"

"Đều tại sư tôn!!"

Hai huynh đệ cùng gào thét, sau khi tìm được chỗ để trút giận, bọn họ lại trở thành hảo huynh đệ.

Lúc này sau khi phát tiết một hồi, sự bực bội trong lòng cũng được xoa dịu phần nào, tốc độ nhanh hơn, mắt thấy sắp bay ra khỏi sa mạc này.

Nhưng đúng lúc này, sa mạc nổi gió.

Gió cuốn cát bay, trong nháy mắt cuồn cuộn dâng cao, lan ra khắp thế giới này, với thế không thể chống lại, ầm ầm lao về phía hai người.

Mặc kệ bọn họ ra tay thế nào, gào thét ra sao, bùng nổ thế nào, cũng không có tác dụng.

Cuối cùng, gió cát đầy trời, hóa thành một khuôn mặt khổng lồ chiếm cứ bầu trời.

Đó là khuôn mặt của Hứa Thanh.

Hắn há to miệng, mạnh mẽ nuốt chửng hai người.

Trong tuyệt vọng, Thiên Quân Tích Dịch nhìn nhau, cắn răng thật chặt, trong mắt lộ ra vẻ không khuất phục, mỗi người truyền âm.

“A đệ, chúng ta thà chết chứ không khuất phục!”

“Ca, chúng ta thà chết đứng, cũng tuyệt đối không sống quỳ!”

“Tiếp theo, chúng ta cùng xông lên, tự bạo!”

“Được, cùng xông lên, cùng nổ tung!”

Giữa thần niệm, hai người gầm lên, thân thể thoáng một cái, dường như muốn lao ra, nhưng khoảnh khắc tiếp theo… bọn họ lại đồng thời quỳ xuống, tranh nhau hô lớn.

“Thiếu chủ…”

Vừa dứt hai chữ này, hai người theo bản năng nhìn về phía đối phương, đều lộ ra một tia kinh ngạc, đang định mở miệng, khoảnh khắc tiếp theo… trên bầu trời của thời không này, đột nhiên xuất hiện ánh sáng màu lam.

Ánh sáng này như biển, quét ngang mà đến, bao trùm cả thời không này, sau khi ánh sáng màu lam tràn ngập bầu trời, khuôn mặt mà Hứa Thanh hóa thành, hơi dừng lại.

Mà trong ánh sáng màu lam đó, truyền ra một giọng nói giận dữ.

“Hai thứ làm mất mặt này!”

Vừa nghe thấy giọng nói này, Thiên Quân Tích Dịch lập tức kinh hỉ, đang định đứng dậy, nhưng trong chớp mắt, ánh sáng màu lam đó rơi xuống, hội tụ thành thân ảnh của Lam Phù Tiên Quân, bước một bước xuất hiện trước mặt hai huynh đệ này.

Dường như không muốn nghe lời bọn họ nói, Lam Phù Tiên Quân giơ tay vỗ một cái.

Lập tức hai huynh đệ này cả người run lên, lệnh bài tiên đô thuộc về bọn họ, từ trong cơ thể tách ra.

Bị Lam Phù Tiên Quân cuốn lấy, đưa lên bầu trời.

Sau đó hắn vung tay lên, khí thế bùng nổ, trời đất biến sắc, thời không xuất hiện vết nứt, một luồng khí tức tuyệt đỉnh khủng bố khó có thể hình dung, từ trên người hắn bốc lên.

Khuấy động toàn bộ thời không!

Dường như chỉ cần hắn suy nghĩ, tất cả thời không, sẽ trong nháy mắt trở thành tro bụi.

Làm xong những việc này, hắn thản nhiên mở miệng.

“Hậu bối, nể mặt ta được không!”

Trên bầu trời, thân ảnh Hứa Thanh bước ra, sau khi thu hai lệnh bài chuẩn tiên được gửi lên, hắn cúi người bái một cái.

“Tiền bối đã lên tiếng, vãn bối tất nhiên tuân theo.”

Nói xong, thân thể Hứa Thanh lùi lại, nhanh chóng biến mất.

Cùng biến mất, còn có thời không này.

Xung quanh mờ mịt, khi rõ ràng trở lại, vẫn là Kiếm Tiên Môn, chỉ là không phải quảng trường, mà là trong Kiếm Các.

Thiên Quân Tích Dịch có chút mơ hồ, sau đó vô cùng mừng rỡ, đang định bái tạ sư tôn.

Chỉ thấy Lam Phù Tiên Quân trừng mắt, bước lên trực tiếp đá một người một cái, đá hai huynh đệ này vào góc, sau đó vẫn chưa hết giận, dưới tiếng kêu la của hai huynh đệ, lại đá thêm mấy cái.

“Đồ vô dụng!”

“Thứ làm mất mặt!”

“Lão tử năm đó uống say, mới cho rằng các ngươi là tài năng có thể bồi dưỡng được!”

“Các ngươi mẹ nó không phải là kiếm thể tiên thiên, mà là tiện thể tiên thiên!”

Sau khi đá xong, Lam Phù Tiên Quân hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía trung niên mặc hồng bào ở bên cạnh, không nói gì.

Trung niên mặc hồng bào chớp mắt, cũng không nói gì.

Lam Phù Tiên Quân nhíu mày, chờ đợi.

“Sao ngươi không nói những lời ta muốn nói nữa.”

“Ta không muốn nói.” Trung niên mặc hồng bào cười nói.

Lam Phù Tiên Quân bất lực, một lúc lâu sau thở dài một tiếng.

“Sư huynh… hai tên ngốc này dù sao cũng là sư điệt của ngươi, bây giờ ngươi có quyền trong tay, hay là… lại cho bọn họ hai cái lệnh bài?”

Chương 2629: Đông Bộ Khác Biệt (1)

Vòng thứ ba của Tiên Đô Thí Luyện: Săn Bắn và Cướp Đoạt.

Thời gian kéo dài không cố định, có khi rất lâu, có khi lại kết thúc nhanh chóng.

Điều này phụ thuộc vào một yếu tố quan trọng: Số lượng.

Khi số lượng Tiểu Tiên Đô Lệnh từ mười ngàn chỉ còn lại một ngàn... Tiên Đô Thí Luyện sẽ bước vào giai đoạn đếm ngược một tháng!

Bảng xếp hạng cũng sẽ được công bố rộng rãi trong toàn bộ Tinh Hoàn thứ năm, do các tông môn chính thống của từng Tinh Vực thông báo.

Vì vậy, không chỉ những người có lệnh bài cảm nhận được, mà cả những tu sĩ không có lệnh bài cũng biết được.

Hiện tại... số người sở hữu Tiểu Tiên Đô Lệnh đã là một ngàn.

Giai đoạn đếm ngược cuối cùng cũng bắt đầu từ đây.

Cùng với đó là bảng xếp hạng gây chấn động toàn bộ Tinh Hoàn thứ năm.

Đây là bảng xếp hạng tổng hợp từ vô số khu vực của bốn đại Tinh Vực, nếu không có gì bất ngờ, đây cũng chính là bảng xếp hạng cuối cùng.

Mọi sự chú ý đều dồn vào top 100, vì trong các kỳ Tiên Đô Thí Luyện trước đây, top 100 gần như chắc chắn có thể vào Tiên Đô!

Top 10 càng là những thiên kiêu, là tuyệt đỉnh anh tài của thế hệ này trong Tinh Hoàn thứ năm.

Vì vậy, sau khi quan tâm đến top 100, mọi ánh mắt đều dồn vào top 10!

Nhưng trong top 10 này, chỉ có ba người là Tinh Trần, những người khác đều không thấy đâu.

Nguyên nhân đã không còn là bí mật.

Cơn chấn động ở Bắc Bộ và tin tức truyền đến từ Nam Bộ khiến quá nhiều người biết đến Hứa Thanh!

Người khác cướp lệnh bài.

Hắn thì săn Tinh Trần.

Khương Phàm thất bại trước hắn.

Viễn Sơn Tố chỉ có thể cúi đầu.

Thiên Quân Tích Dịch cũng phải dâng lệnh bài.

Ánh sáng của họ làm cho Tinh Trần của Hứa Thanh rực rỡ vô cùng.

Vì vậy, sau khi họ rời khỏi, bảng xếp hạng xuất hiện những cái tên xa lạ, mãi đến vị trí thứ năm mới thấy một cái tên quen thuộc.

Lý Mộng Thổ, hạng năm!

Tinh Trần Tây Bộ này luôn mạnh mẽ vươn lên.

Trên hắn là Tà Linh Tử, hạng tư!

Vị trí này khiến nhiều người cảm thấy hợp lý.

Hạng ba chính là Hứa Thanh!

Có vẻ hơi thấp.

Dù đã thu thập được nhiều lệnh bài, nhưng khoảng cách giữa top 10 khá lớn, và ai cũng tranh thủ thời gian để nâng cao thứ hạng.

Vì vậy, hiện tại Hứa Thanh chưa đứng đầu.

Trên hắn là Chu Chính Lập, hạng hai!

Vị trí này khiến nhiều người bất ngờ, vì hình tượng của Chu Chính Lập luôn khiến người ta lầm tưởng, dù hắn chính nghĩa nhưng sự hiện diện không quá nổi bật.

Thường khi nhắc đến Tà Linh Tử, người ta mới nhớ đến Chu Chính Lập.

Còn hạng nhất… dưới sự chú ý của vô số tu sĩ Tinh Hoàn thứ năm, họ thấy một cái tên xa lạ.

Trần Bá Thiên!

Tên này có vẻ tầm thường, nhưng khi đứng đầu, nó mang theo khí thế bức người.

Vì xa lạ, nên Trần Bá Thiên trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi, vượt qua cả chuyện Hứa Thanh săn Tinh Trần.

Nhưng thông tin về hắn quá ít, chủ yếu là tin đồn.

Đồn rằng hắn đến từ Đông Bộ Tinh Vực.

Đồn rằng hắn cực đoan, tàn nhẫn và háo sắc.

Đồn rằng trước vòng ba, hắn gần như xếp cuối, nhưng khi vòng ba bắt đầu, hắn lập tức vươn lên.

Đồn rằng hắn khát máu, những kẻ giao đấu với hắn không ai sống sót.

Tất cả chỉ là tin đồn, khiến hắn trở nên bí ẩn như một màn sương mù.

Cùng với việc công bố bảng xếp hạng, các bên phát hiện ra một điều chấn động.

Trong bảng xếp hạng không có tên Tinh Hoàn Tử!

Thiên kiêu số một của Tinh Hoàn thứ năm không có trong top 10, top 100, thậm chí không có trong toàn bộ bảng xếp hạng!

Điều này gây ra vô số suy đoán.

Một tu sĩ từng vào tầng năm Tiên Quang Tiên Cung tiết lộ nguyên nhân sau khi ra ngoài.

Tin tức về trận chiến sinh tử giữa Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử ở tầng năm Tiên Quang Tiên Cung dù đã là quá khứ nhưng nay lại trở thành cơn bão thông tin.

Nó lan rộng khắp nơi, làm cho Hứa Thanh trở thành tâm điểm bàn tán, tạo ra vô số sóng gió.

Trong bối cảnh đó, Hứa Thanh rời Bắc Bộ.

Nhờ vào truyền tống siêu xa, sau nhiều lần di chuyển, vào ngày thứ mười bảy của giai đoạn đếm ngược, khi chỉ còn bảy trăm ba mươi lăm lệnh bài, hắn đến Đông Bộ.

Hắn xuất hiện dưới chân Thái A Sơn.

Với vẻ mặt bình thản, hắn bước lên núi.

Thái A Sơn là ngọn núi thứ chín trong Đông Bộ Tinh Vực.

Nó cao chót vót, sừng sững giữa trời, với màu đen tuyền như một lưỡi kiếm đâm thẳng vào mây xanh.

Nhìn kỹ, có thể thấy trên thân núi là những đường chỉ đỏ mảnh như mạch máu, ẩn hiện trong đá, chằng chịt khắp nơi.

Có truyền thuyết rằng ngọn núi này chính là một chiếc sừng hóa thành!

Chiếc sừng đó thuộc về Tinh Giác Thần Hoàng, một trong chín đại thần tộc dưới trướng Thần Tôn ở Tinh Hoàn thứ năm thời xưa!

Thần Hoàng ấy có thần cách là Tinh, là đại thần chủ dưới Thần Tôn.

Đó chỉ là truyền thuyết, ít ai biết được sự thật.

Lúc này, trên đỉnh Thái A Sơn, có một người đang ngồi xếp bằng.

Đó là một thanh niên mặc áo đen, gương mặt lạnh lùng pha chút tà khí, toàn thân toát ra sát ý đằng đằng.

Trước mặt hắn cắm một thanh kiếm gãy, khí tức của hắn và thanh kiếm như hòa làm một.

Đó chính là Tà Linh Tử.

Hắn đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh đang tiến đến.

Hứa Thanh vẫn bình thản, mỗi bước chân đều vững vàng, nhanh chóng vượt qua một phần mười quãng đường lên đỉnh núi.

Hắn khựng lại đôi chút.

Vì trước mặt hắn, trên một tảng đá, có đặt một chiếc lọ nhỏ màu trắng.

Nắp lọ mở toang, để lộ ra luồng khí tức, nửa tiên nửa thần.

Trong lọ là một chất lỏng chảy nhẹ nhàng.

Ánh mắt Hứa Thanh vừa chạm đến, ảo chân do linh hồn hắn phát tán ra ngoài lập tức dao động, như thể chất lỏng này là bảo vật vô giá đối với tiên thai.

“Nguyên chất…”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Nguyên chất là lực lượng cốt lõi của các Tinh Hoàn thượng hành, là nguồn gốc của thần linh, là chất liệu tạo nên Tinh Hoàn.

Chương 2630: Đông Bộ Khác Biệt (2)

Dù là thần quyền của thần linh hay quyền bính của tu sĩ, về bản chất đều bắt nguồn từ nguyên chất.

Thần cách và hiến luật cũng không ngoại lệ.

Đây là lực lượng không thể thiếu để cấu thành Tinh Hoàn thượng hành.

Cũng là bổ dược tốt nhất để tiên thai phát triển, thậm chí tiên thai đại thành hóa tiên nhân!

Vì suy cho cùng, quá trình hình thành tiên thai và tiên nhân chính là quá trình hấp thụ và đồng hóa nguyên chất!

Một lọ nhỏ này có thể giúp tiên thai của Hứa Thanh tiến thêm một bước lớn, dù chưa đạt đến mức bất diệt, nhưng cũng được trợ giúp rất lớn.

“Thú vị thật.”

Hứa Thanh vung tay thu chiếc lọ vào túi trữ vật, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, rồi bước tiếp.

Lần này hắn xuất hiện ở lưng chừng núi.

Nơi đó, trên một tảng đá, có đặt một chiếc bát màu xanh.

Trong bát là một nắm đất màu đỏ tươi, to bằng nắm tay.

Đây chính là thần nê, một trong những phương pháp để tu sĩ Tinh Hoàn thứ năm điều khiển thần linh.

Dùng thần nê nặn thành hình dạng của thần linh, từ đó thao túng thần linh.

Vì vậy, thần nê có giá trị vô cùng lớn.

Hứa Thanh thu thần nê vào túi, rồi bước tiếp.

Lần này hắn đã gần đến đỉnh núi, nơi đó có đặt một gốc cỏ.

Thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng lại phát ra ánh sáng nhàn nhạt như ánh sao.

Đây là loại cỏ mà Hứa Thanh rất quen thuộc.

“Tinh Hoàn Thảo!”

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên nghiêm trọng.

Tinh Hoàn Thảo mọc ở vùng biển giao nhau giữa các Tinh Hoàn, số lượng cực kỳ hiếm hoi.

Đốt Tinh Hoàn Thảo có thể mở ra thông đạo giữa các Tinh Hoàn.

Năm xưa Hứa Thanh đến Tinh Hoàn thứ năm cũng nhờ có một gốc Tinh Hoàn Thảo.

Gốc cỏ trước mặt tuy nhỏ hơn gốc cỏ năm xưa của hắn, nhưng giá trị cũng không hề nhỏ.

Hứa Thanh im lặng, một lúc sau mới thu gốc cỏ vào túi, suy nghĩ một lát rồi bước tiếp.

Lần này hắn xuất hiện trên đỉnh núi, trước mặt Tà Linh Tử!

Vừa thấy Hứa Thanh, Tà Linh Tử đột nhiên giơ tay lên.

Thanh kiếm gãy cắm dưới đất lập tức đâm sâu xuống, khiến toàn bộ ngọn núi rung chuyển dữ dội.

Vô số đường chỉ đỏ trên thân núi sáng lên, rồi nhanh chóng hội tụ về phía đỉnh núi, như bị thanh kiếm gãy hấp thụ.

Chẳng mấy chốc, thanh kiếm gãy trở nên đỏ rực, từ thân kiếm dần dần rỉ ra một giọt… máu tươi!

Ngay khi giọt máu xuất hiện, bầu trời vang lên tiếng sấm rền, gió cuốn mây bay, tạo thành một cảnh tượng hùng vĩ.

Xung quanh cũng trở nên méo mó, tất cả đều mờ ảo.

Những đường chỉ đỏ trên thân núi nhanh chóng tối lại, rồi biến mất hoàn toàn, như thể sức mạnh ẩn giấu cuối cùng đã bị rút cạn.

Chỉ còn lại giọt máu trên thanh kiếm gãy là điểm sáng duy nhất trong khung cảnh này!

Nhìn chằm chằm vào giọt máu đó, trong tâm trí Hứa Thanh vang lên tiếng thở gấp gáp.

Đó là tâm trạng của Hồ Ly Bùn đang dao động dữ dội.

“Đây là máu của thần chủ! Hơn nữa, còn là thần chủ có thần quyền tương tự ta!!”

“Hứa Thanh, ta cần giọt máu này!”

“Nếu hấp thụ được nó, ta không chỉ có thể thăng cấp thần đài trong thời gian ngắn, mà khả năng trở thành chân thần trong tương lai cũng sẽ tăng lên rất nhiều!”

Gần như đồng thời với lời cầu khẩn gấp gáp của Hồ Ly Bùn, Tà Linh Tử vung tay phải.

Giọt máu trên thanh kiếm gãy lập tức bay về phía Hứa Thanh.

“Ở tầng bốn, Hứa đạo hữu đã giúp ta rất nhiều. Ba lễ vật trước đó là lời cảm ơn của ta.”

“Còn giọt máu thần chủ này… ở tầng bốn, ta đã thất tín với Hồ đại nhân, nên dùng lễ này để tạ lỗi.”

Nói xong, Tà Linh Tử đứng dậy, cúi đầu hành lễ với Hứa Thanh.

Hứa Thanh không nói gì.

Một lúc sau, Tà Linh Tử từ từ lui lại, bước ra khỏi ngọn núi, thanh kiếm gãy cũng bay theo hắn.

Ở giữa không trung, Tà Linh Tử lại cúi đầu hành lễ lần nữa, rồi hóa thành một vệt cầu vồng bay thẳng về chân trời.

Nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, Hứa Thanh không ngăn cản.

Bốn lễ vật quý giá kia nói là cảm ơn và tạ lỗi, nhưng thực chất Hứa Thanh hiểu rõ, đó là cái giá để mua Tiểu Tiên Đô Lệnh.

“Đã nhận lễ vật rồi, cũng không tiện lấy lệnh bài nữa.”

Hứa Thanh lắc đầu, đứng trên đỉnh núi, không vội rời đi.

Hắn quay đầu nhìn về phía chân trời, nơi hư không đang gợn sóng, và cất giọng bình thản.

“Ngươi nghĩ sao, Chu Chính Lập?”

Theo ánh mắt của Hứa Thanh, chân trời dần hiện lên bóng dáng của Chu Chính Lập, trong tay hắn còn xách theo một đại hán đang hôn mê.

Cơ thể đại hán đó toát ra khí tức suy tàn và tử khí, như thể chỉ là một con rối.

Chu Chính Lập bước từng bước đến trước mặt Hứa Thanh, cúi đầu cung kính và khiêm nhường.

“Ra mắt thiếu chủ.”

Hắn chỉ vào đại hán kia.

“Kẻ này tên là Trần Bá Thiên.”

“Sau khi rời khỏi Tiên Vực, ta đã đến Đông Bộ để tạo ra món quà này dâng lên thiếu chủ.”

“Hôm nay, ta tặng thiếu chủ món quà này để ngài trở thành người đứng đầu Tiên Đô Thí Luyện, và cũng là người đứng đầu đệ nhất Tinh Hoàn!”

Chương 2631: Đạp Trường Hồng, Nhất Lãm Quần Sơn (1)

Tên Trần Bá Thiên, Hứa Thanh không lạ lẫm.

Dù sao thì người này, vào thời điểm đếm ngược một tháng đến khi kết thúc Tiên Đô thí luyện, đã xuất hiện trên tinh đồ thí luyện, được vạn người chú ý, toàn bộ tu sĩ của tinh hoàn thứ năm, người không biết chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thậm chí những lời đồn đại và suy đoán về người này cũng ngày càng nhiều.

Chỉ là trong những lời đồn đại đó, cho dù là trí tưởng tượng táo bạo đến đâu, cũng không có bất kỳ lời đồn đại nào phù hợp với sự thật.

Thật sự là… không ai có thể nghĩ rằng, người được cho là đứng đầu Tiên Đô thí luyện, lại là một món quà.

Hơn nữa còn là một món quà được người khác tự tay chế tạo, từ không đến có.

Mà lúc này, người tạo ra món quà này, đang cung kính cúi đầu, cười một cách thấp hèn.

Đây chính là điểm đáng sợ của Chu Chính Lập.

Trước đây, có Tinh Hoàn Tử trấn áp, nên hắn luôn cẩn thận, không để lộ tài năng, thậm chí Hứa Thanh cảm thấy người này và Tà Linh Tử, có lẽ cũng không có mâu thuẫn lớn và tình thế phải chết như vậy.

Tất cả mọi thứ, có lẽ chỉ là vì Chu Chính Lập và Tà Linh Tử đều hiểu rằng, họ cần phải làm như vậy, cần phải nảy sinh mâu thuẫn, cần phải có hình tượng như vậy…

Như thế, mới khiến đại nhân vật vui vẻ.

Cho dù đại nhân vật cũng biết họ đang diễn, nhưng sẵn sàng diễn, sẵn sàng trở thành diễn viên trong mắt đại nhân vật, bản thân điều này cũng là một sự cúi đầu.

Hứa Thanh không cho rằng mình là đại nhân vật, càng không cho rằng mình là một Tinh Hoàn Tử thứ hai.

Bởi vì, hắn không có nhu cầu thu phục người khác.

Tinh hoàn thứ năm cũng được, Tiên Đô sắp đến cũng vậy, đối với hắn, chỉ là một điểm dừng trên hành trình cuộc đời mà thôi.

Trong điểm dừng này, bản thân hắn cẩn thận, và… mọi thứ tùy tâm.

Chu Chính Lập này cho dù có mục đích ẩn giấu gì, Hứa Thanh cũng không bận tâm.

Bởi vì rắn độc, khi chưa lộ răng nanh, thực ra nhìn cũng rất đẹp.

Còn nếu lộ răng nanh, như lời Hứa Thanh đã nói với Chu Chính Lập…

Hắn thích ăn rắn, rắn càng độc, hương vị càng ngon.

Quá khứ thuở nhỏ, những trải nghiệm ở Vọng Cổ đại lục, truyền thừa từ sư môn, cũng như những gì đã thấy đã nghe khi đi theo Nhị Ngưu, khiến cho Hứa Thanh… càng thêm độc.

Vì vậy ánh mắt hắn chỉ nhìn thoáng qua Chu Chính Lập, sau đó dời đi, nhìn về phía Trần Bá Thiên bên cạnh.

“Trần Bá Thiên này, là ta cẩn thận lựa chọn, trên người người này không có nhân quả sâu xa nào.” Chu Chính Lập nhẹ giọng nói.

“Hơn nữa, người này cũng coi như tội ác tày trời, chủ yếu là sắc dục.”

Chu Chính Lập hiểu rất rõ, làm việc, tặng quà, phải khiến người nhận quà thoải mái.

Vì vậy người hắn chọn, không có nhân quả nào về bối cảnh, đồng thời bản thân cũng là kẻ có thể giết được.

Như vậy, mới có thể khiến người nhận quà thoải mái.

Ngoài ra, để người nhận quà yên tâm hơn, sau khi cúi chào, hắn lùi lại vài bước, khiến khoảng cách giữa hắn và Trần Bá Thiên xa hơn Hứa Thanh.

Bởi vì, Trần Bá Thiên, đã hấp hối, ngọn lửa sinh mệnh lúc này đang tắt dần.

Trên đường hắn mang theo người này đến đây, đã sử dụng thủ đoạn trên người Trần Bá Thiên, khiến hắn có thể chết tự nhiên, và thời gian… cũng sắp đến rồi.

Như vậy, sẽ không gây ra hiểu lầm.

Sẽ không khiến người khác nghĩ rằng, mình đã giấu kim trong món quà.

Người này, là hắn gián tiếp giết chết, không liên quan gì đến người nhận quà.

Mà một tu sĩ sắp chết như vậy, vào thời khắc chết đi, lệnh chuẩn Tiên Đô phát ra, sẽ bị người ở gần nhất hấp thụ.

Vì vậy, hắn mới lùi lại.

Hứa Thanh không nói gì.

Cứ như vậy, sau mấy chục hơi thở, hơi thở cuối cùng của Trần Bá Thiên cũng tiêu tan.

Trong nháy mắt khi chết đi, một tấm lệnh chuẩn Tiên Đô, từ trong cơ thể hắn bay ra, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Khi bay lên, nó lao thẳng về phía Hứa Thanh, hòa vào cơ thể hắn, trong khoảnh khắc đó, bầu trời ầm ầm vang dội, tinh đồ hiện ra, thứ hạng bên trong thay đổi.

Đầu tiên, trở thành Hứa Thanh!

Mà Chu Chính Lập, thì cúi người bái Hứa Thanh.

Sau đó từ từ lùi lại, cho đến khi ra khỏi Thái A Sơn, bay vào chân trời, biến mất.

Hứa Thanh không ngăn cản, ánh mắt nhìn về phía chân trời, một lúc lâu sau mới thu lại, thân thể mờ đi, bước vào thời không.

Dùng phương pháp thời không, rời đi không một tiếng động, cũng không có dấu vết nhân quả.

Một lúc sau, bầu trời gợn sóng, bóng dáng Chu Chính Lập vừa rời đi lại hiện ra, hắn cúi đầu nhìn Thái A Sơn, như có điều suy nghĩ.

“Quả nhiên là rất khác với Tinh Hoàn Tử.”

“Nếu là Tinh Hoàn Tử, sau khi nắm giữ ưu thế như vậy, lại có thực lực như thế này, ý cẩn thận nhất định sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí phần lớn khả năng sẽ lựa chọn ở lại đây, chờ đợi thí luyện kết thúc.”

“Mà Hứa Thanh này… rõ ràng là có ưu thế như vậy, lại trấn áp tất cả các ngôi sao, hơn nữa ta và Tà Linh Tử lần lượt hạ thấp tư thái tặng quà, nhưng hắn vẫn cẩn thận như vậy.”

“Điều này không giống như cố ý, mà giống như… bản năng của hắn!”

Chu Chính Lập thở dài một tiếng.

“Không dễ chọc vào đâu.”

Sau đó thân thể hắn chớp lên, lại một lần nữa biến mất.

…

Thời gian trôi qua, đếm ngược Tiên Đô thí luyện, chỉ còn bảy ngày.

Khoảng thời gian này, cùng với sự thay đổi thứ hạng trên tinh đồ, cũng như bảng xếp hạng của các tông môn các bên, cái tên Hứa Thanh, cơn bão mà nó gây ra trong tinh hoàn thứ năm, đã kinh thiên động địa.

Trần Bá Thiên biến mất, Hứa Thanh trở thành đệ nhất!

Vì vậy những lời đồn đại về Hứa Thanh, cũng trong khoảng thời gian này, ngày càng nhiều.

Mà sau khi hắn trở thành đệ nhất, ảnh hưởng đến những người có giao tiếp với hắn cũng không nhỏ.

Tinh vực phía tây, Lý Mộng Thổ vẫn đang nỗ lực.

Mặc dù hiện tại hắn xếp thứ năm, tiến vào Tiên Đô đã là điều tất nhiên.

Chương 2632: Đạp Trường Hồng, Nhất Lãm Quần Sơn (2)

Nhưng cảm nhận được thứ hạng, sau khi im lặng, hắn vẫn lựa chọn tiếp tục thu thập lệnh chuẩn Tiên Đô.

“Mặc dù không thể vượt qua, nhưng cũng không thể bị bỏ lại quá xa.”

Tinh vực phía nam, cũng có âm thanh tương tự.

Đến từ gia tộc Viễn Sơn.

Đến từ Đại Tiên Sơn.

Viễn Sơn Tố, đang bế quan, nàng muốn trước khi thí luyện kết thúc, đột phá tu vi của bản thân, bước vào chuẩn tiên, đây là con đường duy nhất để nàng tiến vào Tiên Đô hiện nay.

“Ta nhất định có thể!”

Còn về Khương Phàm, con đường mà hắn lựa chọn, giống như Viễn Sơn Tố, cũng đang dốc hết sức lực.

Mà Thiên Quân Tích Dịch ở tinh vực phía bắc, vì quan hệ với sư tôn của bọn họ, nên nhẹ nhàng hơn Khương Phàm và Viễn Sơn Tố rất nhiều.

Bọn họ đã có lệnh bài mới, bắt đầu lại từ đầu.

Dựa vào tu vi và chiến lực của bọn họ, quá trình này không quá khó khăn, nhưng cần phải chiến đấu nhiều lần, hơn nữa thời gian gấp gáp, nên khoảng thời gian này, hai huynh đệ bọn họ có thể nói là vô cùng bận rộn.

Mỗi lần thứ hạng tăng lên, đều khiến bọn họ mở miệng chửi rủa Hứa Thanh, lấy đó làm động lực cho bản thân.

Mà tinh vực phía đông, lại khác với những nơi khác.

Thứ hạng của Tà Linh Tử và Chu Chính Lập ổn định, một người thứ hai, một người thứ ba.

Hơn nữa cả hai đã từ bỏ việc thăng tiến, chỉ cần chờ đợi Tiên Đô thí luyện kết thúc là được.

Tuy nhiên, ở nơi của mỗi người bọn họ, hướng nhìn nhiều nhất… chính là Tinh Hoàn Tháp!

Nếu nói rằng, Tiên Đô thí luyện lần này, vẫn còn biến số cuối cùng, thì trong mắt hai người bọn họ, nhất định là ở Tinh Hoàn Tháp!

Lúc này, trong Tinh Hoàn Tháp, trong tòa tháp cao vô biên vô hạn ở khu vực trung tâm, tòa cao nhất, đang có vô tận tinh quang, được tiếp dẫn đến.

Trong tòa tháp này, tinh quang rơi xuống, hòa vào một trận pháp vô cùng phức tạp trên mặt đất.

Trong trận pháp, một thanh niên đang ngồi xếp bằng.

Theo tinh quang rơi xuống, sau khi trung chuyển trong trận pháp, nó tuôn vào cơ thể thanh niên, khiến toàn thân hắn hiện ra những đường kinh mạch hóa thành tinh quang.

Mà cơ thể hắn, cũng như tòa tinh tháp này, trong quá trình này, dường như đang hòa làm một.

Còn có khí tức tiên linh nồng đậm, bốc lên từ trên người hắn, nhìn kỹ, khí tức này đến từ… tiên thai trên người thanh niên!

Đó là tiên thai đã thành tựu, sau khi trải qua Huyễn Chân và Bất Diệt.

Cũng là dấu hiệu của chuẩn tiên.

Đây là lấy tinh quang làm mạch, lấy tinh tháp làm xương, lấy tiên thai làm huyết nhục!

Tái tạo ra…

Tinh Hoàn Tử!

“Nếu trong kiếp nạn không có đảo điên, thì đâu có thái bình xuất hiện sau cơn sóng gió!”

Âm thanh khàn khàn, vang vọng trong tinh tháp này.

“Đồ nhi, ngươi đã ứng kiếp, hơn nữa còn ngã xuống trong kiếp nạn, đây là số mệnh của ngươi.”

“Vì vậy, vi sư tái tạo thân thể này cho ngươi, có thể khiến sau này ngươi xoay chuyển càn khôn, tiên đồ bằng phẳng!”

Theo âm thanh vang vọng, Tinh Hoàn Tử ngồi xếp bằng trong trận pháp, đột nhiên mở mắt ra, vô tận tinh quang, từ trong mắt hắn phát ra, khiến tinh tháp này trở nên rực rỡ.

“Hắn ở bên ngoài, vẫn luôn chờ ngươi.” Âm thanh khàn khàn lại truyền đến.

Tinh Hoàn Tử im lặng, một lúc lâu sau mới lắc đầu.

“Không đi.”

“Tại sao không đi?”

“Hiện tại vẫn không đánh lại được, mà trận chiến trước với hắn, đã mất đi danh hiệu ngôi sao, cũng không cần phải cưỡng cầu, trận chiến giữa ta và hắn… ở Tiên Đô!”

“Được!”

…

Bên ngoài Tinh Hoàn Tháp, có một ngọn núi.

Tên là Cửu Thiên.

Trên đỉnh Cửu Thiên Sơn, Hứa Thanh ngồi xếp bằng ở đó, trước mặt hắn, là vô tận tinh tháp.

Dưới cực quang đỏ rực, tinh quang được tiếp dẫn từ những tòa tháp này, đặc biệt rõ ràng, mà điểm hội tụ của những tinh quang đó, chính là nơi Hứa Thanh nhìn tới.

Hắn đang đợi Tinh Hoàn Tử.

Vào thời khắc đến tinh vực phía đông, hắn đã mơ hồ cảm nhận được khí tức của đối phương.

Đã biết, Tinh Hoàn Tử… trở lại.

Vì vậy hắn đến bên ngoài Tinh Hoàn Tháp, ngồi ở đây, đợi đối phương đến chiến.

Nhưng đáng tiếc, đợi đến bây giờ, cũng không thấy Tinh Hoàn Tử đến.

Sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình thường.

Đã không đến, thì không cần cưỡng cầu.

Vì vậy hắn nhắm mắt lại.

Để mặc cho thời gian trôi qua từng ngày từng ngày một.

Cho đến, thời khắc đếm ngược Tiên Đô thí luyện ngày cuối cùng, giờ cuối cùng, phút cuối cùng…

Trôi qua!

Bầu trời của tinh hoàn thứ năm, truyền đến tiếng sấm.

Tiếng sấm này lúc đầu không lớn, nhưng rất nhanh đã truyền khắp phía đông, truyền khắp mọi nơi, truyền khắp toàn bộ tinh hoàn thứ năm.

Tiếng sấm kinh thế, vào thời khắc này, hàng tỷ tu sĩ cho dù đang làm gì, cũng đều buông xuống, bản năng yên lặng, đồng loạt ngẩng đầu lên.

Âm thanh uy nghiêm, vang vọng trong tiếng sấm.

“Tiên Đô thí luyện kết thúc, chọn trăm người đầu tiên, tiến vào Tiên Đô!”

Theo âm thanh truyền đến, trong sự kích động và mong đợi của vô số tu sĩ ở tinh hoàn thứ năm, trong ánh mắt ngưỡng mộ không đếm xuể, những cầu vồng sặc sỡ, từ cực quang trên bầu trời rơi xuống.

Tổng cộng chín mươi chín cầu vồng, nơi rơi xuống khác nhau, phân tán ở bốn đại tinh vực, tương ứng với những người đã giành được tư cách tiến vào Tiên Đô.

Rơi xuống trước mặt bọn họ!

Đây là cầu vồng tiếp dẫn!

Đây là con đường đến Tiên Đô, mà cả đời tất cả tu sĩ ở tinh hoàn thứ năm mơ ước!

Lúc này, trước mặt những cầu vồng đó, những tu sĩ đã trải qua giết chóc trong thí luyện, đã trải qua kiếp nạn, thành công thăng tiến trong máu và giết chóc, trong lòng đều dâng lên sóng gió, hơi thở của mỗi người đều có mức độ gấp gáp khác nhau.

Thứ mà họ mong chờ, chính là khoảnh khắc này!

Vì vậy họ đồng loạt bước chân lên, bước lên cầu vồng trước mặt mình.

Mà ngay tại khoảnh khắc họ bước lên, bầu trời lại nổi lên sấm sét, toàn bộ tinh hoàn thứ năm ầm ầm vang dội.

Trong ánh mắt của vô số người, họ nhìn thấy một cầu vồng khổng lồ vượt qua tất cả các cầu vồng khác, kinh thiên động địa, như một dòng sông lớn.

Những cầu vồng khác, so với nó, chỉ có thể coi là dòng suối nhỏ.

Dòng sông lớn này, với khí thế mênh mông, với uy lực chấn động, phát ra ánh sáng chói mắt.

Từ trên trời rơi xuống.

Rơi xuống phía đông, rơi xuống Cửu Thiên Sơn.

Chúng sinh chấn động.

Hứa Thanh mở mắt ra, nhìn con đường rực rỡ trước mặt, hắn đứng dậy, bước đi.

Dẫm lên cầu vồng lớn, bước về phía bầu trời.

Cùng với những người thăng tiến ở những nơi khác nhau, giống như phi thăng, cùng nhau bay lên.

Cùng nhau đi đến… Tiên Đô vô thượng sau bầu trời.

Chương 2633: Bản Tại Tiên Đô Lý (1)

Đây là thời khắc thiêng liêng nhất của mỗi lần Tiên Đô thí luyện!

Đây là khoảnh khắc mà vô số tu sĩ của đệ ngũ tinh hoàn tha thiết mong chờ.

Những người thành công giành được tư cách sẽ được chứng kiến bởi muôn loài, thăng lên Tiên Đô như phi thăng!

Thân ảnh của Hứa Thanh đang bước đi trên cầu vồng rộng lớn nhất, không gì cản nổi, từng bước đi lên.

Sau lưng hắn, tại những nơi khác nhau của bốn đại tinh vực, trên chín mươi chín cầu vồng, chín mươi chín tu sĩ đã giành được tư cách tiến vào Tiên Đô cũng đang tiến bước.

Lúc này đây, bọn họ chính là tâm điểm của bốn đại tinh vực.

Lúc này đây, bọn họ chính là những vì sao xứng đáng nhất.

Lúc này đây, bốn đại tinh vực đều lặng im, vô số ánh mắt đổ dồn lên bầu trời.

Dù rằng trong mắt rất nhiều người, bầu trời chỉ là một phần nhỏ, nhưng đối với các cường giả trong bốn đại tinh vực, ánh sáng từ cầu vồng lớn nhất ấy là duy nhất.

Vì vậy, dưới ánh mắt của muôn loài, những người trên cầu vồng càng lúc càng lên cao, khoảng cách tới cực quang trên bầu trời càng lúc càng gần, cuối cùng... từng người một biến mất trong cực quang.

Bị sắc đỏ nhuộm lấy.

Nhưng trên cực quang của bầu trời không phải tinh không.

Mà là một màn sương mù mịt.

Sương mù lớn đến mức như che khuất cả tinh không.

Chỉ có một trăm cột đài vuông vức, cổ xưa và tang thương, sừng sững trong màn sương là rõ ràng nhất!

Chúng tạo thành hình thang, cột ở giữa cao nhất, hai bên lần lượt giảm dần.

Nhìn tổng thể, như chữ “Nhân”!

Và tất cả các cột đài đều là bảy sắc cầu vồng.

Như thể đã tồn tại vô số năm tháng, chứng kiến vô số vinh quang, toát ra vẻ uy nghiêm vô tận.

Ánh sáng từ chúng tạo thành những cầu vồng, rải xuống cực quang phía dưới, rơi vào bốn đại tinh vực dưới cực quang.

Trở thành cầu nối hiện ra trước mắt muôn loài.

Còn cầu vồng trên cột đài cao nhất ở giữa, ánh sáng phát ra là rực rỡ nhất, trên đó… thân ảnh của Hứa Thanh đang từ trong cực quang, bước ra khỏi cầu vồng!

Hắn là người đầu tiên trong trăm tu sĩ bước vào và bước ra khỏi cực quang.

Cực quang chảy bên người, hắn tiếp tục bước đi, như thể từ đáy sông… đi lên mặt sông.

Rời khỏi mặt sông, Hứa Thanh nhìn thấy màn sương mù vô tận ở đây, nhìn thấy một trăm cột đài bảy sắc cầu vồng.

Hắn không dừng bước, tiếp tục đi tới trước cột đài cao nhất, bước lên cột đài ở giữa.

Đứng ở đó.

Sau đó xoay người, nhìn xuống phía dưới.

Bên dưới là cực quang mênh mông, màu đỏ như biển.

Trong đó, chín mươi chín cầu vồng rủ xuống, và trên cầu vồng, lúc này lần lượt có thân ảnh các tu sĩ bước ra, đi tới cột đài tương ứng của mình.

Trong đám đông, Hứa Thanh nhìn thấy Chu Chính Lập.

Chu Chính Lập cười cười khiêm nhường.

Hắn nhìn thấy Tà Linh Tử.

Tà Linh Tử hơi cúi đầu.

Hắn nhìn thấy Viễn Sơn Tố.

Viễn Sơn Tố tránh ánh mắt của Hứa Thanh.

Hắn nhìn thấy Lý Mộng Thổ.

Lý Mộng Thổ có chút kích động.

Hắn nhìn thấy Thiên Quân Tích Dịch.

Hai người vốn kiêu ngạo, lúc này theo bản năng co đầu rụt cổ.

Ánh mắt của Hứa Thanh lướt qua từng người.

Đại đa số trong số họ, hắn rất xa lạ, còn trong những người quen thuộc ấy, thiếu Giang Phàm, nhưng lại có thêm một thanh niên áo đen!

Thanh niên ấy, toàn thân toát ra ý vị trật tự, xung quanh là những xiềng xích bằng ánh sao, khi ánh mắt của Hứa Thanh rơi vào người hắn, ánh mắt của hắn cũng rơi vào Hứa Thanh.

Tinh Hoàn Tử!

Trong lòng Hứa Thanh bình tĩnh.

Những người này xuất hiện trên cầu vồng, Hứa Thanh không quá bất ngờ.

Còn về Tinh Hoàn Tử, Hứa Thanh đã sớm cảm nhận được đối phương thức tỉnh.

Trước đó cũng ngồi xếp bằng bên ngoài Tinh Hoàn Tháp, nhưng đối phương không đến.

Vì vậy, lúc này gặp lại, trong lòng Hứa Thanh không có chút gợn sóng nào, ánh mắt lướt qua, bình tĩnh thu hồi lại.

Không để ý đến những người đang dần bước lên cột đài của mình, Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên màn sương mù phía trên.

Hắn luôn cảm thấy đệ ngũ tinh hoàn dường như không lớn lắm.

Khái niệm lớn này là nhận thức có được khi so sánh với Vọng

Cổ đại lục.

Dù rằng đệ ngũ tinh hoàn có bốn đại tinh vực, đông tây nam bắc bất kỳ tinh vực nào cũng có thể gọi là mênh mông, bất kỳ tinh vực nào cũng vượt xa Vọng Cổ đại lục.

Và rất nhiều tu sĩ, dù bay cả đời, cũng khó mà đi hết phạm vi của nó.

Nhưng theo cảm nhận của Hứa Thanh, đệ ngũ tinh hoàn vẫn có chút nhỏ.

Theo tinh đồ của thượng hành tam thập lục tinh hoàn mà hắn nhìn thấy năm đó, bất kỳ tinh hoàn nào cũng phải là vô hạn mới đúng.

Nhưng sau khi đến đệ ngũ tinh hoàn, mọi thứ lại không phải như vậy.

Tất nhiên, Hứa Thanh hiểu rằng, điều này có thể liên quan đến việc đệ ngũ tinh hoàn bị san phẳng.

Rốt cuộc, tinh không là phạm vi nhiều tầng, là một không gian.

Còn đệ ngũ tinh hoàn bị san phẳng, trở thành đại lục, tự nhiên sẽ khác biệt về cảm giác.

Nhưng suy cho cùng, đây chỉ là một trong những nguyên nhân, và không phải nguyên nhân chính.

Vì vậy, tại sao lại như vậy, đây là nghi hoặc trong lòng Hứa Thanh sau khi đi hết bốn đại tinh vực.

Mãi đến lúc này…

Đứng trên cột đài cổ xưa này, nhìn màn sương mù vô tận, suy nghĩ của Hứa Thanh dần dậy sóng.

Hắn có một dự cảm.

Đệ ngũ tinh hoàn chân chính… sẽ hiện ra trước mặt hắn.

Hắn chờ mong.

Cùng chờ mong, còn có những tu sĩ khác đến đây, và sự chờ đợi của mọi người không kéo dài quá lâu, khi người cuối cùng bước lên cột đài của mình…

Sương mù đột nhiên cuộn lên.

Một luồng áp lực khó tả dường như lan tỏa trong sương mù, như một bàn tay vô hình, khẽ vung lên.

Vì vậy… màn sương dày đặc trên đầu Hứa Thanh và những người khác, trong nháy mắt như thủy triều rút đi, trong chớp mắt tản ra, chỉ trong tích tắc đã biến mất.

Chương 2634: Bản Tại Tiên Đô Lý (2)

Tinh không mênh mông hiện ra trước mắt họ!

Tinh không này dường như vô tận, tồn tại một vòng xoáy khổng lồ, chiếm chín phần mười tinh không.

Nó dường như đứng yên, nhưng cảm nhận kỹ, lại như đang xoay chuyển.

Cột đài nơi Hứa Thanh và những người khác đứng, so với vòng xoáy mênh mông này, chẳng đáng là gì.

Hơn nữa, trong cảm nhận của mọi người, bên trong vòng xoáy tinh không khổng lồ này, tồn tại rất nhiều tinh tú, tồn tại sinh mệnh, tồn tại tiên linh khí nồng nặc.

Nhưng khi tâm trí mọi người đang chìm đắm vào đó, đột nhiên… như có một sức mạnh nào đó thu nhỏ tinh không lại.

Vòng xoáy ấy, trong mắt Hứa Thanh và những người khác, nhanh chóng thu nhỏ lại!

Và khi nó thu nhỏ lại, một vòng xoáy tinh tú lớn hơn xuất hiện trong tinh không.

Vòng xoáy trước đó đã biến mất, không phải là biến mất, mà là nó quá nhỏ, chỉ là một phần tỷ của vòng xoáy tinh tú này!

Trong lòng Hứa Thanh chấn động.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, ngay khoảnh khắc tiếp theo, vòng xoáy tinh tú khổng lồ này lại tiếp tục thu nhỏ lại.

Vì vậy, bao gồm cả Hứa Thanh, mọi người nhìn thấy vô số vòng xoáy tinh tú kinh người như vậy, và những vòng xoáy này lại tụ hợp thành một tinh đồ lớn hơn.

Nói chính xác hơn, đây là tinh vực!

Nếu đầu tiên nhìn thấy là tinh vực này, có lẽ khái niệm về độ lớn của nó sẽ không rõ ràng.

Nhưng với sự thu nhỏ từng lớp trước đó, lúc này nhìn lại tinh vực này, hai chữ mênh mông dường như không đủ để diễn tả.

Nhưng… đây vẫn chưa phải là điểm cuối.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tinh vực này lại tiếp tục thu nhỏ lại, xung quanh nó xuất hiện vô số tinh vực tương tự, và vô số tinh vực này hợp thành một vũ trụ hoàn chỉnh!

Nhưng khi vũ trụ này hiện ra trước mắt mọi người, tinh không mờ đi trong chốc lát, sau đó… vô số vũ trụ như vậy xuất hiện trong cảm nhận của mọi người.

Trong sự chấn động, vô số vũ trụ này lại tiếp tục thu nhỏ lại.

Tinh không ầm vang.

Cuối cùng… một thân ảnh vĩ đại xuất hiện trong mắt mọi người.

Đó không phải là chân thân, mà là do vô số tiểu tinh hệ, vô số đại tinh hệ, vô số tinh vực, vô số vũ trụ tạo thành!

Không nhìn rõ dung mạo, nhưng có thể cảm nhận được sự tối cao của nó!

Nhưng thân ảnh này không phải là Tiên Tôn của đệ ngũ tinh hoàn!

Bởi vì, khi thân ảnh vĩ đại được tạo thành từ vô số vũ trụ này xuất hiện, tinh không lại tiếp tục thu nhỏ, bên cạnh thân ảnh này, đột nhiên xuất hiện mười thân ảnh cũng kinh người như vậy!

Tổng cộng mười một thân ảnh!

Như mười một thiên ngoại thiên!

Đó là mười một Tiên Chủ của đệ ngũ tinh hoàn!

Mỗi người một vẻ rực rỡ.

Khi họ xuất hiện, dù là Hứa Thanh hay những người khác, một trăm thiên kiêu này, trong lòng đều dậy sóng dữ dội.

Trong tiếng ầm vang liên tục, Hứa Thanh theo sóng lòng mình, nhìn về mười một thân ảnh đó.

Một trong số đó, mặc dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng với những gì đã trải qua tại Tiên Cung, hắn chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra được thân phận!

Đó là… Cửu Ngạn Tiên Chủ!

Thân ảnh của Cửu Ngạn Tiên Chủ, so với các Tiên Chủ khác, có chút đặc biệt.

Trước mặt người, có một vòng tròn bằng ánh sao.

Nhìn thấy vòng tròn này, trong lòng Hứa Thanh dâng lên một nhận thức.

Đó là Kỷ Nguyên Chi Hoàn.

Hiện tại… là Cửu Ngạn kỷ nguyên!

Hứa Thanh hít sâu một hơi, đè nén sóng lòng, cố gắng chịu đựng cảm giác chói mắt, nhìn về các Tiên Chủ khác, hắn muốn tìm kiếm… Bách đại sư!

Cho đến khi, hắn nhìn thấy vị thứ chín.

Thân ảnh mênh mông ấy, dường như là một lão giả, cụ thể không nhìn rõ, nhưng bình ngọc trong tay người, khiến Hứa Thanh vô cùng quen thuộc.

Và lão giả này, hơi cúi đầu, như ánh mắt rơi vào Hứa Thanh, khóe miệng nở một nụ cười.

Hứa Thanh cũng cười, cúi người bái một cái.

Và sau khi Hứa Thanh bái, tinh không lại tiếp tục mờ đi, ý thu nhỏ lại một lần nữa xuất hiện.

Khi mười một thiên ngoại thiên càng lúc càng nhỏ, phía sau chúng, một thân ảnh còn mênh mông hơn, mang theo thần thánh tối cao vô thượng, mang theo áp lực vô song, chiếm trọn toàn bộ tinh không.

Đó là nguồn gốc của tiên!

Đó là chí tôn của đệ ngũ tinh hoàn.

Đó là Tiên Tôn… đã trấn áp Thần Tôn!

Mười một thiên ngoại thiên, bao quanh bên ngoài thân thể của hắn.

Đây chính là đệ ngũ tinh hoàn chân chính!

Sau khi bị tu sĩ chiếm cứ, trong quá trình san phẳng đã bị phân chia, gần như toàn bộ khu vực, đều được phân vào trong thiên ngoại thiên.

Còn về bốn đại tinh vực đông tây nam bắc được lưu lại.

Đó là cố hương!

Là nơi khởi nguyên.

Vì vậy, thực ra căn bản không có cái gì gọi là Tiên Đô, bởi vì nơi đó… chính là Tiên Đô.

Cũng là nơi đích hệ của đệ ngũ tinh hoàn!

Tất cả sự tàn sát, tất cả gian khổ, đều là để nuôi dưỡng đích hệ.

Đều là vì tương lai của đệ ngũ tinh hoàn.

Bởi vì những tu sĩ từ nơi đó đi ra, mới là dòng dõi chính thống!

Tương lai của bọn họ, gánh vác sứ mệnh.

Còn về những sinh mệnh trong mười một thiên ngoại thiên, ở một mức độ nào đó, bọn họ chỉ là dòng dõi thứ hệ mà thôi.

Thậm chí tuyệt đại đa số, đều không phải là nhân tộc, chỉ có một số ít được ban cho huyết mạch nhân tộc mà thôi.

Lúc này đây, không cần nói nhiều, bao gồm cả Hứa Thanh, khi nhìn thấy cảnh tượng mênh mông này, trong lòng mỗi người đều hiện lên một nhận thức.

“Thì ra là vậy…”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Đồng thời, trong mười một thiên ngoại thiên, Cửu Ngạn Tiên Chủ đang luân phiên của kỷ nguyên này, mở mắt ra.

“Đám người phi thăng lần này, tiến vào thiên ngoại thiên của ta.”

Chương 2635: Phần Thưởng của Cửu Ngạn Thiên! (1)

Từ khởi nguyên chi địa bách cá tranh lưu, tiến vào Tiên Đô, đây là truyền thống và vinh quang của bốn đại tinh vực Đông Tây Nam Bắc.

Bên trong không phải không ai biết bí mật thực sự, như tiên của tứ đại chính thống tông môn, hoặc một số chuẩn tiên tiếp xúc với lõi, bọn họ đều hiểu.

Tiên Đô, chỉ là một kế hoạch từ khi tu sĩ đệ ngũ tinh hoàn tiến vào, vẫn luôn tiến hành.

Một kế hoạch bồi dưỡng trực hệ.

Kế hoạch này, quá khứ đang tiến hành, tương lai cũng sẽ tiếp tục.

Bởi vì trong nhận thức của tầng lớp cao đệ ngũ tinh hoàn, tu sĩ tuyệt đối không phải ôn dưỡng ra, mà là từ trong vô số cạnh tranh, ngược dòng mà lên, chém giết mà ra.

Giống như thời đại đệ ngũ tinh hoàn vẫn còn là thần linh làm chủ, bọn họ từ tiểu thế giới phấn đấu mà lên.

Tinh thần này, không thể bỏ!

Cho nên bọn họ muốn, không phải là hoa trong nhà kính, mà là đồng đạo mang theo sát ý và tinh thần bất khuất.

Chỉ có tu sĩ như vậy, mới có thể xứng đáng trực hệ, mới có thể gánh vác tương lai, mới có thể tồn tại trong thăng hành được thần linh vây quanh.

Mới có tư cách, nhận được sự thừa nhận của bọn họ.

Về phần tâm cảnh, đối với tu sĩ cấp thấp, có thể cần thông qua một số phương pháp dẫn dắt để khiến cho bọn họ trung thành, nhưng đối với tu sĩ có thể phi thăng, phương diện này, đã không cần.

Bất cứ tu sĩ nào đi đến vị trí này, bản thân đều tất nhiên là người kiên định, cũng tất nhiên là có sự lý giải và nhận thức của mình.

Cùng đạo, thì cùng đi.

Không cùng đạo, cũng không cưỡng ép ở lại.

Đệ ngũ tinh hoàn, có sự tự tin này.

Nhưng toàn bộ thăng hành ba mươi sáu tinh hoàn, ngoại trừ nơi này, gần như đều là thổ địa của thần linh, người không cùng đạo… trừ phi cải tu thành thần, nếu không có thể đi đâu.

Trận doanh, đã sớm cố định.

Cho nên, đã có một lần lại một lần Tiên Đô thí luyện.

Cũng có phi thăng trong miệng của Cửu Ngạn Tiên Chủ!

Từ cố thổ tấn thăng, chính là phi thăng.

Mà theo quy củ của đệ ngũ tinh hoàn, tiên chủ nào là người luân phiên của kỷ nguyên, thì tất cả tu sĩ phi thăng trong kỷ nguyên này, đều tiến vào tiên cung của người đó.

Hiện nay, là Cửu Ngạn kỷ nguyên.

Cho nên bao gồm cả Hứa Thanh ở bên trong trăm người, giờ phút này trong tiếng vang vọng của Cửu Ngạn Tiên Chủ, thân thể giống như bị dẫn dắt, lần lượt từ trên đài cao bay ra.

Thẳng đến… Thiên ngoại thiên Cửu Ngạn Tiên Chủ tạo thành từ vô số tinh thần, vô số tinh hệ, vô số tinh huyễn, vô số tinh vực, vô số vũ trụ!

Vừa bay vào, tinh tú vô tận, không đếm xuể tinh đồ, đập vào mắt Hứa Thanh và những người khác.

Vô biên vô tế, vô thủy vô chung.

So với mênh mông này, bọn họ không đáng kể chút nào, giống như kiến đi vào thế giới của người khổng lồ.

“Đây là, Cửu Ngạn Thiên… một phần khu vực của đệ ngũ tinh hoàn!”

Âm thanh uy nghiêm, vang vọng hư vô.

Nhưng đã không phải là Cửu Ngạn Tiên Chủ lúc trước.

Ở phía trước Hứa Thanh và những người khác, theo âm thanh truyền đến, trong hư vô, có một người đi ra.

Đây là một lão giả, mặc đạo bào màu trắng, trong tay cầm phất trần, cả người tiên phong đạo cốt, siêu phàm thoát tục, đạp tinh không, đạp vũ trụ, xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh và những người khác.

“Lão phu Hứa Đạo Vân, trưởng lão tiếp dẫn của Cửu Ngạn Tiên Cung, phụ trách dẫn đường và giảng giải cho các ngươi.”

Lão giả nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt bình tĩnh, đảo qua trên người mọi người.

Tâm thần của mọi người đều chấn động.

Người có hiến bảo, bảo của mình ảm đạm, không dám tranh sáng, bị trấn áp trong nháy mắt.

Mà bản thân có hiến tắc, tuy rằng tốt hơn một chút, nhưng cũng là tương đối mà thôi, trên thực tế ở trong ánh mắt này, hiến bị trấn áp, không thể vận chuyển chút nào.

Cho dù là Hứa Thanh hay là Tinh Hoàn Tử, đều ở trong ánh mắt lão giả này rơi xuống, linh hồn chấn động, từ đó dâng lên một loại cảm giác không thể kháng cự.

Loại cảm giác này, Hứa Thanh từng có!

Ở Vọng Cổ Đại Lục, hắn đứng ở bên người Chấp Kiếm Đại Đế, nhìn thấy vị tiên muốn bước vào Vọng Cổ kia, đã có loại cảm giác tương tự.

Nhưng, giờ phút này cảm giác này, càng thêm mãnh liệt.

“Tiên…”

Hứa Thanh hít sâu một hơi.

Tinh Hoàn Tử cũng cúi đầu, cảm giác của hắn giống như Hứa Thanh, lão giả ở phía trước này, khiến cho hắn có một loại cảm giác giống như đối mặt với sư tôn.

Làm hai người mạnh nhất trong một trăm người này, đều cảm ứng như thế, càng không cần nói những người khác.

Giờ phút này từng người, đều nhanh chóng cúi đầu bái kiến.

Thần sắc của lão giả như thường, âm thanh tiếp tục vang vọng.

“Trong Cửu Ngạn Thiên, tinh thần vô hạn, thời khắc có ngôi sao mới ra đời, thời khắc có ngôi sao cũ rơi xuống, tinh huyễn không phải là vĩnh hằng, tinh vực cũng không phải là cố định, cho dù là vũ trụ ở trong đó, cũng có lên có xuống.”

“Nơi này, nếu như không có sóng gió, sẽ là nơi tu hành tương lai của các ngươi.”

“Mà thân là tu sĩ phi thăng từ cố thổ, các ngươi sẽ nhận được phần thưởng tương ứng!”

“Tất cả mọi người, sẽ nhận được một vũ trụ trong Cửu Ngạn Thiên, làm động phủ của các ngươi!

Tinh vực, tinh huyễn, tinh hệ thậm chí là tất cả tinh thần ở, đều thuộc về ngươi!”

Lời này vừa ra, tâm tình của từng người lại một lần nữa dao động.

Hứa Thanh cũng lộ ra ánh sáng kỳ lạ, cảm nhận được sự mạnh mẽ của đệ ngũ tinh hoàn này, cũng cảm nhận được sự coi trọng đối với người phi thăng!

Đây là dùng tài nguyên của một vũ trụ, đi nuôi dưỡng một người!

Có thể tưởng tượng, cho dù là ở trong vũ trụ nghèo nàn nhất, cũng tất nhiên là tồn tại tiên khí số lượng lớn.

Đồng thời tất cả sinh linh vạn vật ở trong đó, cũng đều sẽ là một phần tài nguyên.

Có thể nói, vừa nhận được phần thưởng, người được thưởng, đã trở thành… chí cao ở trong vũ trụ mà mình nhận được!

Chương 2636: Phần Thưởng của Cửu Ngạn Thiên! (2)

Phần thưởng như vậy, khiến cho Hứa Thanh cũng động dung.

Cho nên sự mong đợi trong lòng hắn, cũng càng thêm mãnh liệt lên.

Bởi vì, bất cứ người nào đạt được hạng nhất trong bảng xếp hạng, cũng không có khả năng phần thưởng giống như những người khác.

Sự thật cũng quả thật như vậy.

Lúc này lời của lão giả áo trắng, như tiếng trời vang vọng.

“Vũ trụ, là phần thưởng thứ nhất, về phần người đạt được hạng nhất…”

Nói đến đây, ánh mắt của lão giả rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Trong Cửu Ngạn Thiên, có một ít vũ trụ đặc thù, mỗi một cái đều là tài nguyên chiến lược, lần này người đạt được hạng nhất… thưởng Mặc Dương một loại vũ trụ!”

“Về phần đặc thù của nó, sau khi ngươi đến đó, có thể tự mình tìm hiểu.”

“Còn về phần thưởng thứ hai cho các ngươi…”

“Tất cả mọi người, thưởng một lần tư cách rửa tẩy bảo hiến, pháp bảo của các ngươi, không có hiến có thể mượn cơ hội này tăng thêm hiến, có hiến cũng có thể gia trì, khiến cho uy lực của pháp bảo càng lớn, thậm chí cũng có thể yêu cầu tước đoạt bảo hiến, dung nhập vào bản thân!”

“Sử dụng tư cách này như thế nào, xem sự lựa chọn của các ngươi.”

“Mà mười người đứng đầu, ngoại trừ phần thưởng này, còn được một cơ hội do tiên tự mình luyện khí, các ngươi có thể vào bất cứ thời gian nào, tiến vào Đạo Luyện Vũ Trụ!”

“Cơ duyên này, cực kỳ hiếm có, các ngươi quý trọng.”

Ánh mắt của lão giả, đảo qua trên người Hứa Thanh và chín tu sĩ đứng đầu kia, lại một lần nữa rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Về phần hạng nhất, ban cho một lần, tư cách cảm ngộ Anh Tiên Lăng!”

“Anh Tiên Lăng, là nơi chôn xương tưởng niệm tất cả tiên chết trận từ xưa đến nay của Cửu Ngạn Thiên chúng ta, nơi đó tồn tại tạo hóa của hiến, tồn tại tiên chi di bảo, về phần có thể thu hoạch được cái gì, thu hoạch được bao nhiêu, tất cả phải xem tạo hóa.”

Theo lời của lão giả truyền ra, Hứa Thanh cảm nhận được ánh mắt của các tu sĩ khác ở bên trái bên phải, phần lớn rơi vào trên người hắn.

Trong những ánh mắt này, ẩn chứa sự hâm mộ nồng đậm.

Đặc biệt là Thiên Quân Tích Dịch và những người khác, càng là như thế, đối với tám đại tinh thần đã từng này mà nói, bọn họ không thiếu sự chỉ đạo của tiên, cũng không thiếu tiên luyện khí.

Dù sao, sư tôn hoặc trưởng bối của bọn họ, chính là tiên.

Cho nên phần thưởng phía trước, ngoại trừ vũ trụ, những thứ khác cũng không quá động tâm.

Nhưng sau khi nghe được lời của lão giả, nghe được tư cách cảm ngộ Anh Tiên Lăng, bọn họ không thể không động tâm.

Bởi vì cho dù là có tiên làm sư, nhưng sư tôn truyền thụ, tất nhiên là truyền thừa của hiến mà mình không cần.

Bảo vật cho, cũng tất nhiên không phải là bảo vật sắc bén nhất của bản thân.

Dù sao, bọn họ còn sống.

Nhưng Anh Tiên Lăng không giống, đó là nơi tiên chết trận chôn xương, hiến mà bọn họ lưu lại, đã không có chủ.

Bảo vật mà bọn họ lưu lại… có thể sau khi chết trận cũng không cùng một chỗ vỡ nát, như vậy bảo vật còn tồn tại, tự nhiên kinh người.

Tạo hóa, cũng là như thế.

Cho nên cơ duyên trong Anh Tiên Lăng, có thể xưng là y bát!

Cho dù là Tinh Hoàn Tử, giờ phút này cũng thở dài một tiếng ở trong lòng.

Hứa Thanh cũng tự nhiên hiểu được sự trân quý của cơ duyên này, cho nên cúi đầu, khom lưng bái một cái.

Lão giả thu hồi ánh mắt, tiếp tục mở miệng.

“Cửu Ngạn Thiên, không chỉ là chỗ động phủ tương lai của các ngươi, đồng thời cũng là nơi các ngươi làm việc, cho nên sử dụng tốt phần thưởng cho các ngươi, bởi vì kỳ nghỉ ngơi của các ngươi, chỉ có một năm.”

“Một năm sau, các ngươi sẽ bị triệu tập, thống nhất đi đến Tiếp Dẫn Vũ Trụ, ở nơi đó sẽ có người tương ứng, cho các ngươi sắp xếp về chức trách.”

“Hiện tại, giải tán đi.”

Phất trần trong tay lão giả vung lên, lập tức từng cái giản làm bằng tiên mộc, bay về phía mọi người.

Phần lớn, có hai cái, một cái là phù truyền tống vũ trụ được thưởng, một cái là tư cách rửa tẩy bảo hiến.

Có ba cái, chỉ có mấy người, cái nhiều hơn kia, là cơ hội tiên luyện khí.

Chỉ có Hứa Thanh, là bốn cái!

Giờ phút này sau khi đưa mộc giản xong, lão giả không lại mở miệng, thân thể mơ hồ, dần dần tiêu tán.

Sau khi hắn rời đi, tâm tình của mọi người ở đây đều kích động, nhưng phần lớn cũng không lập tức rời đi, mà bay về phía Hứa Thanh.

Tương thuộc cùng khóa, tương lai tuy rằng không biết chức trách sắp xếp ở nơi nào, nhưng cũng là thuộc về làm việc chung, hơn nữa Hứa Thanh đạt được hạng nhất, điểm xuất phát tất nhiên càng cao.

Cho nên giờ phút này kết giao, tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng cũng không phải là tất cả mọi người đều như vậy, khi phần lớn người đều nói chuyện với Hứa Thanh, Tinh Hoàn Tử ở nơi đó, không có biểu tình bay đi trước, bảo trì sự cô ngạo của mình, hóa thành một cầu vồng cô độc, thẳng đến phương xa.

Sau đó truyền tống biến mất.

Còn có Viễn Sơn Tố, nàng có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

Về phần Thiên Quân Tích Dịch, càng không cần phải nói.

Hai huynh đệ này, gần như là trong khoảng thời gian đầu tiên đã nhanh chóng chạy trốn, giống như sợ đi chậm, bị Hứa Thanh chú ý tới, lại hô một tiếng “Lại đây”.

Trước mặt nhiều người như vậy, bọn họ thật sự không muốn lộ ra ý vui mừng không thể áp chế kia… thậm chí nghĩ đến hình ảnh kia, bọn họ cũng cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Cho nên giờ phút này đi, vô cùng nhanh chóng.

Đối với cái này, Hứa Thanh tự nhiên sẽ không để ý, nói chuyện với mọi người một phen, sau khi lưu lại ngọc phù truyền âm cho nhau, những người phi thăng mới này, lần lượt rời đi.

Về phần Chu Chính Lập cùng với Tà Linh Tử, sau khi hai người phi thăng đến Cửu Ngạn Thiên, quan hệ giống như cũng không lại như tinh vực phía dưới nước lửa không dung.

Tuy rằng không đứng chung một chỗ, nhưng có thể cùng nhau lưu lại, bản thân cũng đã nói rõ vấn đề.

“Hứa huynh, một năm sau gặp lại!”

Tà Linh Tử chắp tay, xoay người rời đi.

Về phần Chu Chính Lập và Lý Mộng Thổ, là người cuối cùng lưu lại.

Người trước giống như thường ngày cười nịnh nọt.

“Thiếu chủ, ta suy đoán… một năm sau, trong sự sắp xếp chức trách của chúng ta, tất cả mọi người hẳn là ở cùng một chỗ.”

Nói xong, Chu Chính Lập lui xuống cung kính.

Lý Mộng Thổ thì cảm khái, sau khi nhìn nhau với Hứa Thanh, cũng lựa chọn rời đi, chỉ có điều trước khi đi, hắn lưu lại một câu.

“Cần lúc nào, mở miệng lúc đó, mạng này của ta, vẫn là thiếu ngươi, hơn nữa càng nhiều.”

Trong hư vô, Hứa Thanh nhìn mọi người rời đi, sau đó cười cười, lộ ra mong đợi, bước đi về phía phương xa.

Thần niệm dung nhập phù truyền tống, bóng dáng của hắn… biến mất trong nháy mắt.

Đi đến thuộc về hắn…

Mặc Dương Vũ Trụ!

Chương 2637: Mặc Dương Vũ Trụ

Mặc Dương Vũ Trụ rốt cuộc lớn đến cỡ nào…

Hứa Thanh không rõ lắm về điều này, ngay cả khi hiện tại hắn là sự tồn tại tối cao của Mặc Dương Vũ Trụ, sở hữu quyền lực tuyệt đối, một ý nghĩ có thể khiến tinh hệ diệt vong.

Nhưng thần niệm của hắn cũng không thể bao trùm toàn bộ vũ trụ.

Tuy nhiên, trong quá trình truyền tống đến đây, hắn đã phác thảo được một phần.

Toàn bộ Mặc Dương Vũ Trụ, hình dáng như hai chiếc sừng dê cong, được tạo thành từ vô số tinh hệ và tinh huyễn, mà ở dưới hai chiếc sừng, tại nơi giao nhau, là một hình bầu dục không quy tắc.

Trông như thân cá.

Vì vậy, nói chính xác thì, hình dạng của Mặc Dương Vũ Trụ là một con cá lớn có sừng dê.

Bên trong mênh mông, bất kể là tinh cầu hay tinh hệ, bất kể là tinh huyễn hay tinh vực, dày đặc… Đặc biệt là ánh sáng rực rỡ, càng nhiều vô kể.

Đó là… mặt trời.

Có cái có sự sống, có cái đã chết.

Cảm nhận được những điều này, quá trình truyền tống của Hứa Thanh dần đi đến hồi kết.

Không thể không nói, lệnh truyền tống mà Cửu Ngạn Thiên ban cho, chứa đựng những nguyên lý và tri thức vượt xa tầm hiểu biết của Hứa Thanh, rõ ràng đây là thành quả nghiên cứu của hệ thống tu sĩ trong Đệ Ngũ Tinh Hoàn.

Truyền tống này có thể vượt qua vô số vũ trụ, có thể khiến người ta chỉ trong một bước đã đến được tinh không chỉ định, bản thân nó đã vượt qua cấp độ không gian.

Khó có thể diễn tả, không thể hình dung.

“Cảm giác này, như là văn minh… Đây là văn minh tiên nhân.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, theo cảm nhận của hắn, Mặc Dương Vũ Trụ càng lúc càng lớn, đối với điểm đặc biệt của vũ trụ này, Hứa Thanh cũng đang suy nghĩ.

Theo lời vị tiên dẫn đường của Cửu Ngạn Thiên Tiên Cung, điều này cần hắn tự mình tìm hiểu.

Nhưng trên thực tế, với tư cách là một trong những vũ trụ đặc thù có giá trị chiến lược của Cửu Ngạn Thiên, đặc điểm của Mặc Dương Vũ Trụ này, Hứa Thanh cảm thấy những sinh mệnh cao cấp trong vũ trụ nên hiểu rõ.

Giống như lúc này, khi Mặc Dương Vũ Trụ càng lúc càng lớn trong mắt hắn, vô số tinh hệ như mưa nước trôi qua trước mắt, hắn nhìn thấy nơi mình hạ xuống!

Đó là một tòa tiên điện!

Tiên điện này được xây dựng trên một khối thiên thạch đen kịt, trông có vẻ rất lớn, nhưng thực tế so với tinh không thì lại nhỏ bé vô hạn.

Nhưng ở trong vũ trụ này, quyền uy và địa vị, đã không còn được đánh giá bằng kích thước và quy mô của kiến trúc.

Nó không lớn, nhưng chúng sinh vạn vật, đều phải quỳ lạy!

Nó ở đây, chính là sự tồn tại thần thánh nhất trong Mặc Dương Vũ Trụ này.

Cổ xưa, tang thương, hùng vĩ.

Mà xung quanh nó… có thể nhìn thấy vô số bóng dáng, đều cúi đầu, đều quỳ lạy.

Trong những bóng dáng này, phần lớn đều có hình dạng nhân tộc, nhưng lại có những khác biệt nhỏ, đồng thời cũng có một số, hoàn toàn là dị tộc, hình dạng khác nhau.

Thậm chí còn có một số cự thú toàn thân toả ra khí tức kinh khủng.

Số lượng rất nhiều, vô biên vô hạn, tu vi phần lớn là Dưỡng

Thần, còn chủ tọa, cũng không ít.

Bọn chúng, đều là chủ của các tinh vực khác nhau trong Mặc Dương Vũ Trụ này.

Đệ Ngũ Tinh Hoàn rất lớn, mà nhân tộc ở đây, ngay từ đầu đã là thiểu số, cho dù trở thành nền văn minh tu sĩ, số lượng tăng vọt theo thời gian.

Nhưng so với vô số vũ trụ mênh mông thì vẫn chỉ là một hạt cát trong biển cả.

Nhưng chính hạt cát trong biển cả này lại trở thành kẻ thống trị trong toàn bộ Đệ Ngũ Tinh Hoàn, cai trị vô số dị tộc!

Những dị tộc này, cơ bản tổ tiên đều từng là thần linh.

Bọn chúng, thực ra là hậu duệ của tộc quần thần linh.

Nhưng hiện tại, đã bị nô dịch, nhiều năm trôi qua, Đệ Ngũ Tinh Hoàn đời này qua đời khác, đã sớm khắc từng dấu ấn vào trong huyết mạch của những dị tộc có tổ tiên là thần linh này.

Khiến sự trưởng thành của bọn chúng bị giới hạn nghiêm ngặt, khiến tất cả của bọn chúng, đều lấy nhân tộc làm chủ.

Khiến bọn chúng, đi theo con đường tu hành.

Hơn nữa dưới sự phong ấn và hạn chế của huyết mạch, cực hạn của bọn chúng, bị định nghĩa ở cấp độ chủ tọa.

Phi nhân tộc, không thể thành tiên!

Trừ phi… có nhu cầu chiến lược, mới có thể giải phong ấn, để những dị tộc này đi chinh chiến vì Đệ Ngũ Tinh Hoàn, đi chịu chết.

Vì vậy Đệ Ngũ Tinh Hoàn hiện tại, những người phi thăng đời này qua đời khác rời khỏi nơi khởi nguyên, trong vũ trụ của Đệ Ngũ Tinh Hoàn, trước mặt những dị tộc này, chính là quý tộc!

Mà Hứa Thanh với tư cách là chủ của vũ trụ này, hắn hạ xuống, những nô lệ trong Mặc Dương Vũ Trụ này, tự nhiên phải đến quỳ lạy.

Vì vậy dưới sự quỳ lạy của những cường giả các tinh vực này, tiên điện bằng thiên thạch kia, theo truyền tống vô hình của Hứa

Thanh, trong khoảnh khắc tiếp theo, phát ra tiên quang chói lọi.

Ánh sáng lưu chuyển, đủ chín màu, hóa thành biển sáng đột ngột quét ngang tinh không bốn phía.

Tinh không rung chuyển, chúng sinh cúi đầu.

Mà cửa lớn của tiên điện, lúc này từ từ mở ra.

Thân ảnh Hứa Thanh, bước ra từ bên trong!

Tiên giản có khả năng truyền tống, cũng dung nhập vào cơ thể Hứa Thanh lúc này, tác dụng của nó không chỉ là truyền tống, mà còn là… chứng nhận tối cao của Mặc Dương Vũ Trụ!

Lúc này, tiên điện cộng hưởng, tinh không cộng hưởng, vô số tinh vực cộng hưởng, toàn bộ vũ trụ cũng đang cộng hưởng.

Bốn phương tám hướng, vô số tu sĩ dị tộc, đều quỳ xuống.

“Bái kiến chủ thượng!”

“Bái kiến chủ thượng!”

“Bái kiến chủ thượng!”

Từng đợt âm thanh liên tục vang vọng, như núi đổ biển gầm, ầm ầm tinh không.

Khí thế, trong âm thanh vô tận này, càng lúc càng cao, chấn động lòng người.

Đối mặt với tất cả những điều này, thần sắc Hứa Thanh bình tĩnh.

Hắn đứng ở cửa điện, nhắm mắt lại.

Sau khi hạ xuống đây, đẩy cửa tiên điện, tiên giản dung nhập vào cơ thể, Mặc Dương Vũ Trụ, đã nhận chủ.

Sau khi nhận chủ, toàn bộ vũ trụ, đã ở trong lòng Hứa Thanh.

Một ý nghĩ lan ra, như sóng lớn kinh thế, quét ngang tất cả tinh vực, tất cả tinh hệ, tất cả tinh cầu.

Bên trong, tràn ngập tiên khí vô cùng đậm đặc.

Một phần tiên khí này là do vô số tinh cầu phát ra, còn một phần... chính là sinh mệnh đang sống ở đây, sự sống của bọn chúng phát ra.

Đây chính là, lấy một vũ trụ, bồi dưỡng một thiên kiêu!

Hồi lâu sau, Hứa Thanh mở mắt ra.

Lúc thần niệm thu hồi, trong đám dị tộc xung quanh, có hơn một ngàn người bay ra, tiếp cận tiên điện nơi Hứa Thanh đứng, lại quỳ xuống, lần lượt mở miệng cung kính.

“Chủ thượng, trong Mặc Dương Vũ Trụ, có gần bảy trăm ngàn tỷ tinh hệ, mỗi một tinh hệ...”

“Chủ thượng, trong Mặc Dương Vũ Trụ, có tổng cộng các tộc quần...”

“Chủ thượng, trong Mặc Dương Vũ Trụ, tài nguyên rất nhiều, nổi tiếng nhất là Hắc Dương...”

“Chủ thượng, trong Mặc Dương Vũ Trụ, còn có một số bí cảnh, bảo địa, chúng...”

Những người đến này, lần lượt báo cáo tư liệu về Mặc Dương Vũ Trụ cho Hứa Thanh như đang trình bày công việc.

Hứa Thanh nghe một lúc, đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, cắt ngang lời nói của các tu sĩ, giơ tay chỉ.

“Nơi đó có tu sĩ, là ai!”

Hắn chỉ vào nơi giao nhau của hai chiếc sừng của Mặc Dương Vũ Trụ, cũng là nơi đầu cá.

Nơi đó trong thần niệm của Hứa Thanh, là khu vực đen kịt duy nhất trong Mặc Dương Vũ Trụ, bên trong ngăn cách thần niệm, phát ra uy áp kinh khủng, mới cảm nhận như một hố đen, dường như có thể nuốt chửng tất cả.

Cẩn thận phân biệt, lại như một mặt trời đen khổng lồ vô cùng, phát ra ánh sáng và lửa màu đen.

Cực kỳ đặc biệt.

Mà một tia thần niệm của hắn, biến mất ở đó.

Tuy nhiên, thứ khiến thần niệm của hắn biến mất, không phải là vật thể kỳ dị giống hố đen lại giống mặt trời đen kia, mà là ở vị trí rìa mép, một thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Người này, phát ra dao động tu vi chuẩn tiên, dùng tư thái bá đạo, bóp nát thần niệm của Hứa Thanh.

…

Lúc này, bên cạnh tiên điện, theo lời Hứa Thanh, các tu sĩ nơi đây nhìn nhau, có chút chần chừ.

Một trong số đó, thấp giọng hồi báo.

“Chủ thượng, đó là Mặc Thổ, là mặt trời đầu tiên sau khi tắt của vũ trụ này hóa thành, hơn nữa là tiên cung hóa thành cấm địa, chúng ta không được phép đến gần.”

“Còn người…”

Tu sĩ mở miệng nói đến đây, càng thêm chần chừ.

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng lại.

Tu sĩ này lập tức cúi đầu.

“Đó là Côn Ngô đại nhân, hắn cũng là nhân tộc giống như chủ thượng, trước khi chủ thượng đến, Côn Ngô đại nhân là người thay mặt chủ trì Mặc Dương Vũ Trụ, cũng chỉ có hắn, mới có tư cách vào tiên cung cấm địa tu luyện.”

“Thay mặt chủ trì?”

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh đi.

Chương 2638: Nơi này, bổn tọa dùng ba trăm năm (1)

Hai chữ “đại chủ”, như tên gọi.

Người thay mặt nắm giữ quyền lực.

Và thân phận Nhân tộc, tu vi Chuẩn Tiên, cũng khiến trách nhiệm này phù hợp với hắn.

“Chủ thượng, thân phận của ngài, chúng ta cũng đoán được đôi chút, được Cửu Ngạn Tiên Cung sắp xếp giáng lâm vũ trụ này, còn trực tiếp hóa thành tư vũ…”

Trước Tiên Điện, một lão giả Nhân tộc có con mắt thứ ba trên trán, cúi đầu bái Hứa Thanh, cung kính nói.

“Chuyện này, xưa nay chỉ có dòng chính Nhân tộc phi thăng từ Tiên Đô mới có tư cách và vinh dự này.”

“Chủ thượng hẳn là một trong những người phi thăng của Tiên Đô lần này.”

“Còn về đại nhân Côn Ngô… Hắn cũng giống chủ thượng, nghe nói là một trong những người phi thăng của Tiên Đô lần trước, cũng có một vũ trụ thuộc về hắn, nhưng vì nơi này thích hợp cho hắn tu luyện.”

“Cho nên, hắn đến đây ngàn năm trước, rồi không đi nữa…”

“Hắn là Nhân tộc, mà Cửu Ngạn Thiên thì quá lớn…”

Nói đến đây, lão giả liếc nhìn Hứa Thanh đang đứng trong Tiên Điện trên thiên thạch.

“Mà trong Cửu Ngạn Thiên, vũ trụ nào không có chủ nhân Tiên Điện, thì là vũ trụ vô chủ, cho nên thường có Nhân tộc tu sĩ vào đó tu luyện.”

“Như trong Mặc Dương vũ trụ, trước khi Côn Ngô đại nhân đến, cũng có tu sĩ Nhân tộc khác chiếm cứ, chỉ là ngàn năm này, đã bị Côn Ngô đại nhân đuổi đi.”

Lão giả cẩn thận nói, trong lòng hắn, bất kể là Côn Ngô hay người trước mắt, hắn cũng không muốn đắc tội, nên chỉ có thể ám chỉ bằng lời nói.

Hứa Thanh nghe vậy, trầm tư.

“Nói cách khác, đại chủ, chỉ là một danh xưng, không phải thực sự thay thế quyền lực?”

Lão giả do dự, cuối cùng gật đầu.

“Đúng vậy.”

“Mặc Dương vũ trụ, đã nhiều năm không có chủ nhân Tiên Điện, vị trí này bỏ trống, người đến cũng nhiều… Xưa nay đều vậy, nên ngàn năm này, mọi người cũng nghe theo sự sắp xếp của Côn Ngô đại nhân.”

Nói đến đây, lão giả cười khổ.

“Thực ra… Cửu Ngạn Thiên có rất nhiều vũ trụ, nên dù mỗi lần phi thăng đều được ban thưởng vũ trụ, nhưng xác suất chọn được Mặc Dương vũ trụ cũng không cao.”

“Lần này chủ thượng giáng lâm, chúng ta cũng rất bất ngờ, nghĩ rằng Côn Ngô đại nhân cũng bất ngờ.”

Ánh mắt Hứa Thanh dần lạnh đi.

Lúc này hắn đã hiểu được một số quy tắc ngầm trong Cửu Ngạn Thiên.

Dù sao Cửu Ngạn Thiên quá lớn, có rất nhiều vũ trụ, nên không phải vũ trụ nào cũng có người quản lý, vì vậy mới tồn tại nhiều vũ trụ vô chủ.

Những vũ trụ vô chủ này, tự nhiên sẽ bị người ta nhắm đến, sau khi xông vào, dựa vào thân phận Nhân tộc, cũng có thể tung hoành.

“Đây có lẽ cũng là hành vi được Cửu Ngạn Tiên Cung ngầm cho phép, vì theo cách làm của vòng sao thứ năm, là chọn ra kẻ mạnh từ trong cạnh tranh!”

“Vạn vật tranh đấu, kẻ mạnh sinh tồn.”

Ánh mắt Hứa Thanh nhìn về khu vực Mặc Thổ kỳ dị kia.

“Nhưng ta đến, những dị tộc này đều biết, khả năng người này không biết là không cao.”

“Biết rồi mà không chọn rời đi, ngược lại còn nghiền nát một tia thần niệm của ta, đây là muốn làm khách ác rồi.”

“Đã là khách ác, thì đuổi đi thôi.”

Trong lòng Hứa Thanh bình tĩnh, không để ý đến đám tu sĩ đang quỳ lạy bốn phía, mà nhấc chân, bước ra khỏi Tiên Điện, ra khỏi thiên thạch, đi vào tinh không.

Thời không chảy dưới chân hắn, hư vô gợn sóng xung quanh hắn.

Hứa Thanh bước trên thời gian, bước trên hư vô, trong sự kinh hãi của các thủ lĩnh dị tộc, thần niệm của hắn dẫn dắt, kéo sợi dây thời gian của Mặc Dương vũ trụ, như đàn cầm gảy lên…

Vù một tiếng.

Trong chớp mắt biến mất.

Hắn tuy rời đi, nhưng trong lòng từng tu sĩ dị tộc quỳ lạy xung quanh, đều dâng lên sóng gió dữ dội.

Đặc biệt là những tu sĩ đỉnh cao chủ tể, trong lòng càng vang dội.

Bọn họ không phải người thường, thực ra nếu không bị vòng sao thứ năm hạn chế, bọn họ đã có thể thành tiên, nên kiến thức của từng người tự nhiên không tầm thường.

Mà kiến thức càng không tầm thường, thì lúc này trong lòng càng chấn động.

“Thời không?”

“Quyền lực của vị chủ thượng này… lại là thời không!”

“Tu vi của hắn tuy chỉ là chủ tể, tiên phôi cũng chỉ là ảo chân, nhưng cảm giác mà hắn mang lại, tuyệt đối không phải tầng thứ chủ tể!”

“Vị này… là thứ mấy trong số những người phi thăng lần này?”

Trong khi các dị tộc đều chấn động, trong Mặc Dương vũ trụ, ở khu vực đầu cá, bên rìa khu vực mà thần niệm không thể thăm dò được, giống hố đen lại giống mặt trời…

Có một tu sĩ trung niên đang ngồi xếp bằng.

Thần sắc tu sĩ trung niên này lạnh lùng, mặc áo gấm, tóc dài màu xanh bay phấp phới, lúc này đang nhắm mắt.

Trong tay hắn cầm một cần câu!

Dây câu cắm vào hố đen phía trước, đang câu cá!

Mà ngay sau đó, hắn nhíu mày, đột nhiên mở mắt, nhìn về tinh không xa xa.

Gần như ngay khi hắn nhìn sang, tinh không bên đó đột nhiên nhăn lại!

Như một tờ giấy, trong nháy mắt gấp lại vô số lần, sau đó thành một cánh cửa, thân ảnh Hứa Thanh bước ra từ trong đó.

Khi hiện thân, Hứa Thanh không biểu lộ cảm xúc, ánh mắt rơi vào tu sĩ trung niên đang câu cá, sau đó lại nhìn vào hố đen Mặc Thổ mà dây câu rơi vào.

Còn tinh không phía sau hắn, lúc này không còn nhăn nhúm, trở lại bình thường.

“Nguyên chất?”

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng trọng.

Trước đó hắn chỉ là một tia thần niệm đến, lại nhanh chóng bị bóp nát, sự chú ý đều đặt vào tên khách ác kia, nên khó phát hiện ra sự huyền diệu của hố đen Mặc Thổ.

Lúc này thân đến, trong nháy mắt, hắn cảm nhận được trong hố đen Mặc Dương, vậy mà có lực lượng nguyên chất.

Nhưng có lẽ do Mặc Thổ đặc thù, hoặc là do hố đen tự thân có lực hút, nên nguyên chất trong đó không thể tràn ra, chỉ có thể dùng cách câu cá này để dẫn dắt.

Nhưng vẫn khiến Hứa Thanh tinh thần phấn chấn.

Chương 2639: Nơi này, bổn tọa dùng ba trăm năm (2)

Tuy khí tức nguyên chất này nội liễm, không dễ dàng lấy ra, nhưng phải biết rằng, nguyên chất, là căn nguyên của vòng sao thăng cấp, thậm chí có thể nói, là năng lượng cốt lõi nhất của toàn bộ ngân hà thăng cấp.

Đồng thời cũng là chìa khóa để tiên phôi đại thành!

Năng lượng như vậy, tồn tại đã là trân quý!

“Đây là lý do mà Mặc Dương vũ trụ được liệt vào tài nguyên chiến lược?”

Hứa Thanh dự định sau đó sẽ nghiên cứu kỹ càng, rồi thu hồi ánh mắt từ trong hố đen Mặc Thổ, nhìn về tu sĩ trung niên đang ngưng mắt nhìn mình.

“Rời khỏi đây.”

Hứa Thanh truyền ra giọng nói trầm thấp.

Tu sĩ trung niên, chính là Côn Ngô.

Hắn nhìn Hứa Thanh, sắc mặt trầm xuống, nhàn nhạt nói.

“Ngươi là người phi thăng lần này?”

Hứa Thanh không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Côn Ngô trước mắt.

Côn Ngô nheo mắt, cẩn thận quan sát Hứa Thanh, có chút nhìn không thấu, cũng cảm nhận được đối phương tuy không phải Chuẩn Tiên, nhưng cũng có chiến lực Chuẩn Tiên, đặc biệt là hắn phát giác được sự dao động thời không xung quanh Hứa Thanh.

Điều này khiến hắn có chút cảnh giác, nên sau khi suy nghĩ, chậm rãi truyền ra lời nói.

“Bổn tọa xuất thân từ đại tiên môn, vũ trụ này tuy từng đặc thù, nhưng giờ cũng thành tầm thường… Nên ta mượn dùng trước.”

“Không nhiều, ba trăm năm.”

“Còn về thù lao…”

Côn Ngô còn chưa nói xong, Hứa Thanh đã giơ tay phải lên, thời không quyền lực trong cơ thể hắn, lúc này đột nhiên tản ra.

Điều khiển thời gian của tất cả sinh linh và vạn vật trong Mặc Dương vũ trụ!

Đổi lại vũ trụ khác, với tu vi hiện tại của Hứa Thanh, tự nhiên không thể làm được điều này, dù sao bất kỳ vũ trụ nào, cũng gần như vô cùng vô tận.

Nhưng Mặc Dương vũ trụ thì khác.

Hắn giáng lâm, đã là chủ nhân Tiên Điện của vũ trụ này, bản thân có quan hệ chủ tớ với Mặc Dương vũ trụ, nơi này… Trở thành tư vũ của hắn.

Giống như thần quốc thuộc về thần linh trong hệ thống thần linh.

Vì vậy, trước đó thần niệm của hắn có thể mượn quan hệ này, bao phủ toàn bộ vũ trụ.

Mà lúc này, thời không quyền lực của hắn, cũng như vậy.

Trong nháy mắt, thời gian của toàn bộ Mặc Dương vũ trụ, đều cuộn trào, bị quyền lực của Hứa Thanh tiếp quản, từ hư vô vô hình mà đến.

Vì vậy, tiếng nước chảy vang vọng.

Âm thanh sóng vỗ truyền ra.

Một dòng nước mênh mông, uốn lượn chảy, càng lúc càng lớn, cuối cùng hình thành một dòng sông thời gian rộng lớn, trong chớp mắt… Xuất hiện trên tay phải Hứa Thanh giơ lên!

Dòng sông rộng lớn kinh thế, trong đó chứa đựng bóng dáng của chúng sinh, linh hồn của vạn vật, như thể từ xưa đến nay chính là cái nôi của nền văn minh, nuôi dưỡng tinh không bao la và vô số sinh linh vạn vật.

Lúc này, bị quyền lực của Hứa Thanh điều khiển, giáng lâm mà đến.

Khi tay phải Hứa Thanh hạ xuống, trong nháy mắt, trấn áp xuống dưới.

Tinh không chấn động, hư vô vặn vẹo.

Tất cả tu sĩ dị tộc cảm nhận được cảnh này, đều kinh hãi, mà tu sĩ trung niên đang ngồi xếp bằng câu cá, cũng biến sắc.

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, đột nhiên dâng lên trong lòng hắn, không kịp giải thích, tu vi Chuẩn Tiên của Côn Ngô, bộc phát toàn diện, trong nháy mắt xung quanh hắn, nở ra từng đóa hoa, mọc lên từng bụi cỏ, xuất hiện từng cây cổ thụ.

Vô tận thực vật, trong nháy mắt xuất hiện, và với tốc độ kinh người sinh trưởng, bao phủ hư vô xung quanh.

Như thể vẽ ra một khu rừng nguyên thủy vô biên vô hạn trong tinh không.

Hơn nữa còn hướng về dòng sông thời gian đang rơi xuống.

Lan tràn vào dòng sông thời gian, sinh trưởng trong dòng sông, như muốn biến dòng nước mênh mông kia thành một phần của khu rừng!

Muốn bao phủ nó!

Đây chính là quyền lực của Côn Ngô!

Chủ thực vật.

Hứa Thanh không biểu lộ cảm xúc, tay phải hạ xuống, trong nháy mắt bấm quyết.

Lập tức trong Mặc Dương vũ trụ, vô số tinh tú, đều run rẩy, thời gian thuộc về chúng, cũng bị rút ra, hóa thành… Cát trong dòng sông thời gian!

Mỗi hạt cát, đều là một ngôi sao.

Lấy tinh tú làm cát, khiến dòng sông có “nền tảng”, có “trọng lượng”.

Lại trấn áp.

Thực vật trong dòng sông sụp đổ trong nháy mắt, rừng rậm bên ngoài dòng sông, cũng xuất hiện ý tứ khô héo.

Chỉ là, Côn Ngô thân là Chuẩn Tiên, tự nhiên không tầm thường.

Nên sự sụp đổ đó, đang khôi phục, sự khô héo đó, cũng đang cố gắng nghịch chuyển.

Còn bản thân hắn, lúc này không còn ngồi xếp bằng, mà đột nhiên lùi lại, trong mắt lóe lên hàn quang.

Hắn nhìn ra Hứa Thanh không đơn giản.

“Tu vi chủ tể, nhưng có chiến lực Chuẩn Tiên.”

“Chẳng trách không muốn cho ta mượn nơi này, nhưng… Ngươi chung quy vẫn chưa phải Chuẩn Tiên!”

Trong lời nói, trong mắt Côn Ngô lộ ra ánh sáng sắc bén, giơ hai tay lên, vung mạnh.

“Nghịch chuyển càn khôn!”

Khi lời nói truyền ra, tất cả thực vật ở đây, sụp đổ thì không khôi phục, khô héo thì không nghịch chuyển, mà là… Tự hủy diệt, tự khô chết.

Trong nháy mắt, vô biên vô hạn thực vật, toàn bộ chết đi.

Mà cái chết của chúng, hình thành khí chết nồng đậm, trong tiếng nói của Côn Ngô, trong nháy mắt hội tụ.

“Mượn quyền lực của cái chết, dùng cái chết để bẻ gãy sinh mệnh!”

Khí chết ngưng tụ, thành một bức tranh màu xám, trong đó bóng dáng Hứa Thanh đang được phác họa.

Bức tranh này, như dấu chết, người được vẽ lên đó, sẽ bị bẻ gãy sinh mệnh.

Đây chính là đòn sát thủ của Côn Ngô, là hắn phát triển và mở rộng quyền lực của mình.

Đối mặt với quyền lực này, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, hắn cảm nhận được nguy hiểm, giơ tay vung lên.

Lập tức dòng sông thời gian gầm thét, thay đổi hình thái của dòng sông, hóa thành xoáy nước, ầm ầm chuyển động, kéo theo gió, hình thành… Bão thời không!

Vô gian xuất hiện.

Chương 2640: Nơi này, bổn tọa dùng ba trăm năm (3)

Bức tranh chấn động, trong vô gian này, lập tức hỗn loạn, bóng dáng Hứa Thanh trên đó, cũng nhanh chóng mờ đi, không thể phác họa được.

Mà cơn bão do vô gian hóa thành, lúc này lao thẳng về phía Côn Ngô.

Thấy đòn sát chiêu của mình bị hóa giải, sắc mặt Côn Ngô lại biến, thân thể nhanh chóng lùi lại, trong lòng chấn động dữ dội, đột nhiên mở miệng.

“Có thể điều khiển quyền lực đến mức này, ngươi là thứ mấy trong số những người phi thăng lần này?”

Hứa Thanh không trả lời, tuy hắn ít chiến đấu với Chuẩn Tiên, nhưng hắn rất rõ bất kỳ Chuẩn Tiên nào, cũng có chỗ mạnh mẽ của riêng mình, đặc biệt là vị trước mặt này, là thiên kiêu trong số những người phi thăng lần trước.

Chuẩn Tiên như vậy, tự nhiên càng mạnh.

Nên quyền lực song song trong cơ thể hắn lập tức vận chuyển.

Trong nháy mắt, một tầng tầng thời không, ầm ầm hạ xuống.

Như vạn hoa đồng mở ra!

Còn có thiên lý xuất hiện!

Đồng tử Côn Ngô co rút, cảm giác nguy cơ mãnh liệt, trong nháy mắt bùng nổ trong lòng hắn, hắn không chút do dự lập tức lấy ra tiên giản để trở về vũ trụ của hắn, mạnh mẽ truyền tống.

Hắn không muốn đánh nữa!

Hắn vốn chọn làm khách ác, tiếp tục ở lại đây, là dựa vào tu vi của mình, đồng thời cũng biết những người mới phi thăng, phần lớn chỉ là chủ tể.

Với tu vi của mình, năm đó tuy chỉ đứng thứ sáu mươi mấy trong số những người phi thăng, nhưng giờ đã thành Chuẩn Tiên, bắt nạt người mới, cũng là bình thường.

Năm đó hắn cũng trải qua như vậy.

Nên chuẩn bị đè ép Hứa Thanh.

Dù sao, Mặc Dương vũ trụ này, theo nhận thức của hắn, tuy từng huy hoàng, nhưng giờ chỉ là tầm thường mà thôi.

Chỉ là hắn không ngờ, người tiếp quản vũ trụ này, lại khó đối phó như vậy, hơn nữa chiến lực kinh người.

Đặc biệt là cảnh tượng vạn hoa đồng, khiến cảm giác nguy cơ sinh tử của hắn, trong nháy mắt mạnh mẽ đến cực hạn.

Như thể chậm một bước, là sẽ chết.

Điều này khiến hắn vô cùng kinh hãi, lúc này thân ảnh nhanh chóng mờ đi, đã truyền tống.

Trong chớp mắt biến mất!

Chỉ là, thiên lý, đã theo sau.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn, nửa ngày sau giơ tay lên, thiên lý trở về, nhuốm máu.

Đồng thời, tất cả cường giả dị tộc trong Mặc Dương vũ trụ đang chú ý đến trận chiến này, lúc này đều chấn động, cúi đầu, quỳ lạy về phía Hứa Thanh.

Cũng như nghi vấn trong lòng Côn Ngô trước khi rời đi, những cường giả dị tộc này, cũng đều kinh hãi, trong lòng đã có suy đoán về thứ hạng của Hứa Thanh…

…

Cùng lúc đó, ở tinh không cách Mặc Dương vũ trụ không xa lắm, chỉ cách khoảng bảy tám vũ trụ, có một vũ trụ tên là Thiên Đâu.

Lúc này, trong Thiên Đâu vũ trụ, trong Tiên Điện, thân ảnh Côn Ngô hiện ra từ truyền tống.

Khi xuất hiện, hắn phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt còn sót lại sự kinh hãi.

Sắc mặt hắn càng tái nhợt, tóc từ màu xanh chuyển thành màu xám, hiện ra ý tứ khô héo.

Thậm chí khí tức, cũng không ổn định, dù hắn lập tức ngồi xếp bằng, không tiếc tiêu hao tiên phôi của mình, cố gắng ổn định, nhưng tu vi lên xuống không ngừng, cuối cùng không thể dừng lại ở Chuẩn Tiên.

Cả người suy yếu xuống.

Nhưng may mắn là, không suy yếu quá nhiều, cuối cùng dừng lại ở trạng thái đỉnh cao chủ tể.

Nửa ngày sau, hắn mở mắt, cười khổ một tiếng.

Hồi tưởng lại quá trình truyền tống, đột nhiên xuất hiện hạt bụi kia, hắn vẫn còn sợ hãi.

“Người này, tuyệt đối không phải hạng tầm thường, trong số những người phi thăng lần này, hắn nhất định là người nổi tiếng!”

Côn Ngô hít sâu một hơi, trong lòng có chút hối hận về hành vi ở lại Mặc Dương vũ trụ trước đó, nên thở dài, bắt đầu truyền âm, hỏi thăm danh sách mười người đứng đầu trong số những người phi thăng lần này.

Lâu sau, khi nhận được câu trả lời, thân thể Côn Ngô chấn động, mắt mở to.

“Đầu tiên…”

Côn Ngô ngẩn ra một lúc, sau đó lại thở phào, thầm nghĩ mình xui xẻo…

“Chẳng trách mạnh như vậy!”

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nhíu mày.

“Không đúng, theo lý mà nói, người như vậy hẳn nên được ban cho vũ trụ đặc thù, còn Mặc Dương, tuy từng đặc thù, nhưng giờ đã thành tầm thường, chẳng lẽ… Trong Mặc Dương vũ trụ có tình huống gì mà ta không biết?”

Côn Ngô do dự, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, từ bỏ ý định đi thăm dò.

Nếu Hứa Thanh chỉ là người phi thăng bình thường, hắn có thể không để ý, dù là trong top mười, hắn cũng có thể gọi đồng đạo cùng đi, dù sao hắn xuất thân từ đại tiên sơn, ở Cửu Ngạn Thiên này, cũng có quan hệ.

Nhưng với người đứng đầu, hắn rất rõ, đó không phải người mà hắn có thể trêu chọc.

“Người đứng đầu trong số những người phi thăng, đều sẽ được tiên chủ Cửu Ngạn chú ý… Người như vậy, không thể trêu chọc.”

Chương 2641: Đệ đệ hôi hôi, ngươi thật xấu xa! (1)

Thời gian cứ thế trôi qua chậm rãi.

Cửu Ngạn Thiên, Vũ trụ Thời gian, một tháng đã trôi qua.

Một tháng này, đối với toàn bộ Cửu Ngạn Thiên mà nói thì không tính là gì, nhưng đối với các Vũ trụ trong Thiên Nguyệt thì lại rất dài.

Trên thực tế, với quy mô lớn như Cửu Ngạn Thiên, thì tốc độ trôi qua của thời gian trong vô số Vũ trụ bên trong nó cũng sẽ khác nhau tùy thuộc vào sự phát triển của các tộc nhân.

Nhưng điều này không quan trọng.

Bất kỳ một tộc nào, chỉ cần ở trong Cửu Ngạn Thiên này thì cách ghi nhận thời gian của họ cũng sẽ đều là đa dạng và song song.

Ngoài thời gian của sao mà họ đang ở thì còn có thời gian vận hành của Hệ sao mà họ đang sống.

Một số tộc lớn còn cần cộng thêm thời gian của Ngôi sao và thậm chí là Vũ trụ.

Cho nên, một tháng ở Mạc Thổ này đối với rất nhiều dị tộc sống trong vô số vì sao như cát bụi thì có thể là vài chục năm, thậm chí là vài trăm năm.

Thời gian càng dài thì cũng đồng nghĩa với việc Hệ sao đang sống càng nhỏ, đồng thời cũng cho thấy quy tắc và quy tắc của nơi này đang rất thiếu sót, cũng như các nguồn năng lượng như Tiên khí có thể hấp thụ cũng rất ít.

Cùng với đó, thì những sinh linh sống trong thời gian chậm chạp này cũng đều có một số thiếu sót nào đó, có thể là về hồn phách, có thể là về huyết mạch, có thể là về nhân quả.

Điều này khiến cho dù họ đã sống hàng trăm năm đi chăng nữa thì sự trưởng thành của bản thân vẫn vô cùng chậm chạp.

Ở một mức độ nào đó, đây chính là sự bình đẳng và cân bằng.

Điều này càng rõ rệt hơn đối với Hứa Thanh lúc này đang ngồi xếp bằng ở Mạc Thổ, chọn cách câu cá giống như Quân Vũ.

Trong một tháng này, thông qua Thời gian hiến pháp, hắn đã hiểu rõ hơn về sự vận hành của Vũ trụ.

Đồng thời, hắn cũng đã từng thử đi vào hố đen, nhưng chỉ mới chìm xuống chưa đến mười trượng thì đã bị lực cản khủng khiếp bên trong đẩy trở lại, không thể tiếp tục đi sâu hơn.

Sau đó, hắn không rời khỏi nơi này mà ngồi xếp bằng ở bên ngoài hố đen, vừa câu cá vừa nghiên cứu.

Dù rằng thần niệm của hắn không thể đâm sâu quá nhiều, dù rằng có vẻ như ở đây rất khó để có thể phun trào nguyên chất ra ngoài, khiến Hứa Thanh có cảm giác như đang ngồi trên núi báu nhưng lại không thể lấy được.

Nhưng không thể không nói rằng, khi tu luyện ở nơi này, hắn có thể cảm nhận được Tiên phôi của mình rõ ràng là hơn hẳn so với việc tu luyện ở những nơi khác, tốc độ trưởng thành cũng nhanh hơn một chút.

“Ngay cả khi nguyên chất rất khó có thể phun trào từ Mạc Thổ, nhưng một số khí tức đang bay lên vẫn có hiệu quả.”

“Đồng thời… thì phương pháp câu cá của Quân Vũ chắc hẳn cũng có giá trị tham khảo.”

Hứa Thanh trầm ngâm, cúi đầu nhìn cây cần câu trong tay.

Trong một tháng này, hắn đã học theo cách câu cá của Quân Vũ, dù rằng vẫn không thể câu được nguyên chất, nhưng Hứa Thanh cảm thấy rằng hành động này chắc hẳn không phải là vô dụng.

“Có lẽ là thời gian vẫn chưa đủ, câu cá cần phải kiên nhẫn…”

Hứa Thanh ngẫm nghĩ, ánh mắt từ cần câu dời đi, rơi vào hố đen phía trước.

“Vũ trụ Mặc Dương có thể bị lão giả từ Tiên Cung kia coi là tài nguyên chiến lược, chắc chắn là vì nơi này có giá trị đặc biệt…”

Ban đầu, Hứa Thanh cho rằng sự đặc biệt của Vũ trụ Mặc

Dương là vì nơi này có nguyên chất.

Nhưng sau trận chiến một tháng trước với Quân Vũ, từ những lời nói và phản ứng của đối phương, Hứa Thanh đã nhận ra được một số manh mối.

Đầu tiên, đối phương từng nói rằng Vũ trụ này đã từng huy hoàng, nhưng giờ đây đã trở thành bình thường.

Thứ hai, có vẻ như đối phương hơi mơ hồ về thứ hạng của Vũ trụ này trong lần thi đấu này.

Cụ thể là không biết rõ thứ hạng của mình.

Dù rằng điều này có thể giải thích rằng Quân Vũ đang chìm đắm trong tu luyện, không hề tìm hiểu thông tin gì về bên ngoài.

Nhưng nếu thêm vào tiền đề là đối phương cũng từng là một phi thăng giả, thì hắn không thể không biết rằng người giành được vị trí thứ nhất trong lần thi đấu này sẽ được thưởng cho một Vũ trụ chiến lược.

Cho nên, thông qua một số điều kiện này, Hứa Thanh đã có được một câu trả lời.

Quân Vũ không coi Vũ trụ Mặc Dương này là một Vũ trụ chiến lược, dù rằng nơi này có nguyên chất, nhưng suy nghĩ của đối phương vẫn như vậy.

Cho nên, hắn không hề nghĩ rằng người có thể sở hữu Vũ trụ này sẽ là người đứng đầu trong số những phi thăng giả của lần thi đấu này!

“Hắn không hiểu rõ về Vũ trụ này.”

“Vậy thì rốt cuộc Vũ trụ Mặc Dương này có điểm đặc biệt gì?”

Hứa Thanh nhìn vào hố đen ở Mạc Thổ, trong lòng mơ hồ có một suy đoán.

“Có lẽ, câu trả lời nằm ở trong hố đen này!”

“Ngoài nguyên chất ra, thì có lẽ trong hố đen còn có những thứ khác có thể khiến ta bất ngờ…”

“Nhưng đáng tiếc là hiện tại ta chỉ có thể chìm xuống mười trượng, trừ khi bên cạnh ta có thêm một vị chuẩn tiên nữa, thì có thể phối hợp với nhau để có thể khám phá được nhiều hơn.”

Hứa Thanh vừa câu cá vừa trầm ngâm, đồng thời cũng đang suy nghĩ về con đường tương lai của mình.

“Trước mắt, mục tiêu ngắn hạn là sau một năm nữa, ta sẽ đến Cát Nguyên Vũ trụ, để có được chức vụ ở trong Cửu Ngạn Thiên này.”

“Còn mục tiêu dài hạn là cần phải có một lượng lớn nguyên chất, để từ đó có thể giúp Tiên phôi của ta hình thành, bước vào giai đoạn chuẩn tiên, mà ngay cả khi đã là chuẩn tiên rồi thì ta cũng vẫn cần nguyên chất, để có thể giúp Tiên phôi của ta nhanh chóng thành thục, sau đó cảm ngộ ra Cực thứ mười và trở thành Tiên nhân!”

“Cuối cùng, là trở về Vọng Cổ!”

“Thời gian còn lại chỉ có hai mươi năm… không biết có kịp hay không.”

Hứa Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xăm.

“Không biết từ khi nào, ta đã ở trong vòng Ngũ Tinh này gần mười năm rồi.”

Chương 2642: Đệ đệ hôi hôi, ngươi thật xấu xa! (2)

Vọng Cổ, cách nơi này quá xa xăm, Hứa Thanh không thể xác định được vị trí cụ thể, chỉ có thể thông qua cảm ứng mơ hồ để phán đoán hướng đi.

“Dù sao thì, khi đến thời gian, ta sẽ phải trở về, nếu có thể thành tiên thì đương nhiên là tốt nhất, còn nếu không thể… thì cũng có thể mượn nhờ một số lực lượng bên ngoài!”

Hứa Thanh trầm ngâm.

“Cho nên, ngọn tháp sao của ta cũng cần phải được tu sửa lại, nhân cơ hội lần này nhận được phần thưởng.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thanh đã có kế hoạch, sau đó hắn lại đặt tâm tư vào nguyên chất.

Nguyên chất, quyết định tầng thứ tu vi của hắn trong tương lai.

“Trên thực tế, còn có một phương pháp khác để có thể có được nguyên chất…”

Hứa Thanh nheo mắt lại, trong mắt hiện lên một tia âm u.

“Đó chính là Thần linh… Thần linh vốn là chủ thể của các tầng Thiên Hành, đồng thời cũng là sinh mệnh được sinh ra từ nguyên chất, mà quá trình trưởng thành của chúng chính là quá trình hấp thụ nguyên chất.”

“Hơn nữa, vì là sinh mệnh bản địa của tầng Thiên Hành, nên chúng lại còn phù hợp hơn và dễ dàng hơn so với tu sĩ khi hấp thụ nguyên chất.”

“Trong cơ thể của chúng, vốn đã ẩn chứa nguyên chất!”

“Cho nên, nuốt chửng Thần linh cũng là một phương pháp, chỉ là không được tinh thuần, một mặt thì cần phải nuốt chửng nhiều hơn và cũng rất nguy hiểm, mặt khác thì cũng có thể sẽ bị chúng ảnh hưởng.”

“Nhưng đây cũng là con đường nhanh nhất.”

“Đặc biệt là hiện tại ta đã có Thần linh phân thân, cho nên sự ảnh hưởng này… đối với ta mà nói thì cũng không phải là không thể hóa giải.”

Hứa Thanh suy tư, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc hắn mới đến vòng Ngũ Tinh thì đã xuất hiện ở trong nhà tù Thần linh kia.

“Thần linh ở trong nhà tù, dựa vào trận pháp mà không ngừng bị ép buộc và chuyển hóa, khiến chúng phải tỏa ra linh khí, đây là một cách lợi dụng, mục đích là để nâng cao nồng độ linh khí, thuận tiện cho các tu sĩ cấp thấp tu luyện.”

“Mà càng có nhiều tu sĩ thì lượng linh khí mà bản thân tỏa ra cũng càng nhiều, dần dần sẽ trở thành một vòng tuần hoàn.”

“Khi linh khí dày đặc đến một mức độ nhất định thì sẽ trở thành Tiên khí, có lẽ đây chính là ý nghĩa và giá trị của việc tồn tại các dị tộc ở trong Vũ trụ.”

“Dựa vào vô số dị tộc để nuôi dưỡng con đường tu luyện của các tu sĩ.”

“Đồng thời, con đường tu luyện này, càng có nhiều sinh mệnh đi qua thì càng trở nên hùng vĩ.”

Hứa Thanh nhớ lại những gì đã thấy và đã nghe, trong lòng ngộ ra.

“Nhưng nhà tù Thần linh ở bốn Đại Tinh Vực thì chỉ giam giữ những Thần linh có cảnh giới không cao, cho nên, những Thần linh cao cấp… chắc chắn cũng sẽ có nhà tù của riêng chúng, có lẽ cách lợi dụng sẽ là ép buộc nguyên chất.”

“Con đường này, có thể tìm một cơ hội nào đó để thử nghiệm.”

“Còn hiện tại, điều quan trọng nhất đang ở trước mắt ta, vẫn là Mạc Thổ này!”

Hứa Thanh cúi đầu, ánh mắt một lần nữa rơi vào hố đen phía trước.

“Nguyên chất ẩn chứa ở đây…”

Trong mắt Hứa Thanh hiện lên sự do dự, trong lòng hắn đang có một ý niệm đang dâng lên, dần dần nhắm mắt lại.

Sau một lúc lâu, khi mở mắt ra lần nữa thì trong mắt hắn đã hiện lên sự quyết đoán, bàn tay trái của hắn đưa lên vung một cái, lập tức một chiếc bát màu xanh bay ra.

Bên trong chiếc bát, có một khối bùn đỏ có kích thước bằng nắm đấm.

Đây chính là một trong những bảo vật mà Tà Linh Tử đã đưa cho Hứa Thanh lúc trước, Thần Nê!

Đây là một trong nhiều cách thức để các tu sĩ vòng Ngũ Tinh có thể khống chế Thần linh, có thể nặn ra hình dạng của Thần linh từ khối nê này.

Nhìn chằm chằm vào khối nê này, Hứa Thanh đưa tay ra nắm lấy, lập tức khối máu nê bay ra, trôi nổi trước mặt hắn, dưới sự thâm nhập của thần niệm thì hình dạng của khối nê này đã thay đổi.

Từ từ, nó đã được nặn thành hình dạng của một con hồ ly!

Làm xong những điều này, Hứa Thanh bỗng mở miệng.

“Không ra thì thôi!”

Giọng nói của hắn vang lên, một giọng nói mềm mại, dịu dàng như nước, lập tức vang lên bốn phía.

“Hừ, ngươi thật vô lương tâm, trước đây thì gọi ta là Thượng Thần, còn bây giờ thì ngay cả một xưng hô cũng không có!”

“Không có xưng hô cũng không sao, nhưng Nguyên Dương thì cũng đừng hòng cho ta, thậm chí ngươi còn muốn dùng thứ này để khống chế ta, ngươi thật vô lương tâm, ta đã hy sinh vì ngươi nhiều như vậy, hừ!”

“Ta không ra.”

Sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình thường, tay áo phất lên, lập tức một bình đan bay ra, bên trong có một giọt máu tươi!

Khi vừa xuất hiện, thì bầu trời sao lập tức vang lên tiếng nổ ầm ầm, như có những tia sấm sét đang gầm thét trong hư vô,

Bốn phía lập tức bị bóp méo, tất cả đều trở nên mờ ảo.

Đây chính là giọt máu Thần chủ có gần với khối Thần quyền của Nê Hồ nhất!

Nhịp thở của Nê Hồ lập tức trở nên gấp gáp.

Giọng nói của Hứa Thanh cũng vang lên vào lúc này.

“Tại vòng Ngũ Tinh này, Thần linh không thể hành động, khi ngươi ở cảnh giới Thần Hỏa thì còn tạm được, nhưng một khi hấp thụ giọt máu này, phá vỡ cảnh giới trở thành Thần Đài… thì ta không thể xác định là mình có bị nhắm đến hay không, thậm chí có thể vào ngay khoảnh khắc đột phá thì sẽ có chướng ngại xuất hiện.”

“Ngay cả khi ở trong Cực Quang Tiên Cung, thì ngươi có được thân phận và có được căn cơ, nhưng ta không thể xác định được rằng thân phận này của ngươi có được chấp nhận hoàn toàn hay không.”

“Cho nên, ta sẽ nặn ra hình dạng của ngươi từ khối Thần nê này, nhìn thì như là khống chế ngươi, nhưng thực ra chỉ là một cách giải thích cho những tình huống bất ngờ xảy ra.”

“Như vậy, thì có thể đảm bảo tối đa rằng việc thăng cấp của ngươi sẽ không xảy ra nguy hiểm.”

“Đành phải tạm chịu khổ một chút vậy.”

Hứa Thanh bình thản nói.

Nê Hồ rõ ràng đã động lòng, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng.

“Gọi một tiếng tỷ tỷ, ta sẽ nghe lời ngươi.”

Hứa Thanh im lặng, nghĩ đến việc Nê Hồ đã đồng hành cùng hắn bao lâu nay, cũng như những hỗ trợ của nàng ở trong Cực Quang Tiên Cung… sau một lúc lâu, hắn thở dài một tiếng.

“Tỷ tỷ.”

Khi hai chữ này được nói ra, thì Nê Hồ lập tức cảm thấy dễ chịu hơn, một tiếng cười khúc khích đầy quyến rũ vang lên.

Sau đó, thân ảnh của nàng hiện ra, hóa thành những tia sao sáng, lao thẳng đến khối Thần nê, lập tức chui vào.

Khối Thần nê này vừa mới như một vật chết, nhưng chỉ trong nháy mắt đã như được sống lại, xuất hiện những sắc thái, sau đó đã sống lại, trở thành một người phụ nữ thanh xuân tuyệt đẹp.

Bước đến trước mặt Hứa Thanh.

Đôi gò bồng đảo hùng vĩ cùng với vòng eo như trái hồ lô vô cùng quyến rũ, phối hợp với hình dáng mông đùi căng tròn, khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy đều không nhịn được mà hít một hơi, tim đập nhanh hơn.

Có thể nói là vô cùng hoàn hảo.

Và làn da trong suốt, thân hình có đường cong hoàn mỹ, trong lúc này đang lay động, như muốn khiến cho người khác một lần thưởng thức hương vị tuyệt đẹp của nàng, tựa như có thể nảy mầm trong lòng người khác.

Lúc này, khi đến gần Hứa Thanh, nàng lại mang theo một giọng nói đầy quyến rũ, lười biếng.

“Đệ đệ hôi hôi, ngươi thật xấu xa… lúc nặn ra cơ thể của người ta, sao lại không nặn cho người ta một bộ y phục nhỉ?”

Chương 2643: Hồ Ly Mỹ Nhân Không Có Chí Lớn (1)

Hứa Thanh thở dài, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực.

Thực sự là từ lần đầu tiên gặp Nê Hồ Ly cho đến bây giờ, ngữ điệu nói chuyện của đối phương vẫn không hề thay đổi.

Lúc nào cũng thẳng thắn, lúc nào cũng như sấm sét giữa trời quang, và cũng lúc nào cũng táo bạo như vậy.

Dù là khi hắn yếu hơn đối phương, hay mạnh hơn đối phương.

Nàng vẫn như cũ.

Dường như bất cứ lúc nào, nàng cũng có cách để trêu chọc hắn theo những cách khác nhau…

Hứa Thanh lắc đầu, giơ tay vẫy một cái.

Lập tức một bộ trường sam xuất hiện trên người Nê Hồ Ly, bao phủ thân hình đủ để khiến người ta kinh tâm động phách, ngạo thị đỉnh phong của nàng.

“Ừm, quần áo có hơi chật đấy, hóa ra đệ đệ thối thích đồ bó sát à.”

Nê Hồ Ly sờ vào ngực, hờn dỗi nói với Hứa Thanh.

“Bây giờ ngươi có thể hấp thụ Thần Huyết, thử đột phá đi.” Hứa Thanh phớt lờ lời này, thản nhiên nói.

Nhìn thấy Hứa Thanh làm ngơ, Nê Hồ Ly che miệng cười, càng thấy thú vị, cố ý tiến lên một chút, khẽ nói.

“Được thôi, thiếu chủ~ ngươi muốn ta đột phá thế nào đây?”

Giọng nói mềm mại, mang theo ý tứ tê dại, tiếng thiếu chủ kia càng khiến lòng người rung động, như quay trở về Cực Quang Tiên Cung, trở thành Hồ Mỹ Nhân.

Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống bên cạnh, nhắm mắt lại, tiếp tục câu cá, bình tĩnh nói.

“Thời gian có hạn, ngươi tự cân nhắc đi.”

Hồ Mỹ Nhân nghe vậy liền cười khúc khích, nhưng nàng cũng biết chuyện quan trọng nhất bây giờ là hấp thụ Thần Huyết, nên vươn vai một cái, ngẩng đầu lên, nhìn về phía chiếc bình đan dược đang lơ lửng trên không.

Vẻ quyến rũ trong mắt phượng dần tan đi, thay vào đó là một tia kim quang.

Sau đó nàng giơ tay lên nắm một cái, lập tức chiếc bình đan dược kia vỡ tan, Thần Huyết bên trong tỏa ra khí tức kinh thiên động địa.

Vô số thần văn hiện lên, đan xen lẫn nhau, kết hợp với nhau.

Đồng thời, giọt máu tươi này cũng đang co giật dữ dội, lúc lớn lúc nhỏ, biến hóa ra đủ loại hình dạng trên không trung.

Mơ hồ có một áp lực khủng bố ẩn chứa, còn có một tiếng gào thét vô thanh, như đang vang vọng trong hư vô.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy dường như có tinh tú tồn tại trong giọt máu tươi này.

Vô số tinh tú, và tất cả đều là màu đỏ thẫm!

Dường như chúng mới chính là bản chất của giọt máu tươi này, và sở dĩ máu tươi có màu đỏ thẫm là do ánh sáng đỏ mà vô số tinh tú kia tỏa ra, nhuộm lên nó.

Nhìn giọt máu tươi này, Hồ Mỹ Nhân hít sâu một hơi, Thần Uy trong cơ thể bùng nổ, trong nháy mắt, bốn phương tám hướng trở nên mờ mịt, dị chất sinh ra vào lúc này.

Một mảnh biển xuất hiện theo thần tức của nàng, tất cả bên trong đều bị đảo ngược.

Biển trên trời, tinh không ở dưới.

Vì vậy, bầu trời khúc xạ ra vô tận tinh quang, tạo thành một bức tượng thần mênh mông, sừng sững giữa biển trời.

Sau đó mở miệng ra, đột nhiên hút về phía Thần Huyết kia.

Lập tức giọt máu tươi kia lao thẳng về phía tượng thần, trong nháy mắt chui vào trong miệng tượng thần.

Ngay sau đó, tượng thần rung lên, biểu cảm hiện lên vẻ đau đớn.

Giọt máu tươi kia sau khi bị nuốt chửng, màu máu đỏ thẫm dần phai đi, lộ ra màu vàng kim thuộc về thần linh!

Hơn nữa, nó còn như một ngọn lửa, vậy mà lại bùng cháy dữ dội trong thân thể tượng thần của Nê Hồ Ly, ngọn lửa rất lớn, như muốn thiêu đốt tượng thần từ trong ra ngoài, còn muốn thiêu rụi cả biển và tinh không xung quanh.

Hơn nữa, một luồng khí tức kinh người cũng bùng phát từ trong tượng thần ra ngoài.

Trước đó, áp lực của giọt máu tươi kia là ẩn chứa, không tỏa ra quá nhiều, như bị phong ấn, giống như vật chết.

Nhưng bây giờ, sau khi giọt máu tươi này bị Nê Hồ Ly nuốt vào, dường như nó đã được kích hoạt.

Vì vậy, luồng khí tức khủng bố này bùng phát từ tượng thần của Nê Hồ Ly, mang theo những cơn sóng không gì sánh được, như một cơn bão quét ngang vũ trụ, trực tiếp bao phủ toàn bộ tinh vực, toàn bộ tinh hệ, toàn bộ tinh tú của Mặc Dương vũ trụ này!

Tất cả tinh tú đều run rẩy.

Chúng sinh bên trong không ai là không biến sắc.

Thậm chí vạn vật cũng đều rung chuyển.

Vô số dị tộc từng người một đều kinh hãi.

Tất cả cường giả, vào lúc này thần sắc đều đại biến.

Từng ánh mắt từ các khu vực khác nhau của Mặc Dương vũ trụ đều đổ dồn về phía Hứa Thanh.

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh cũng phải động dung.

Luồng khí tức này quá mức kinh người.

Dưới áp lực của nó, sự run rẩy của Mặc Dương vũ trụ trở nên vô cùng rõ ràng.

Mà bên phía Nê Hồ Ly, lúc này tượng thần xuất hiện vết nứt, ngọn lửa màu vàng kim lan ra từ, biển trời của nàng đang biến mất, dấu ấn của nàng cũng trở nên mờ nhạt.

Dường như không thể chịu đựng nổi.

Hứa Thanh ánh mắt ngưng tụ, hắn biết, Nê Hồ Ly đi theo mình đến vòng sao thứ năm này chỉ là một phân thân mà thôi, hiển nhiên lúc này với lực của phân thân, khó có thể chịu đựng nổi Thần Huyết kia.

Vì vậy, hắn đang định thử giúp đỡ, muốn giúp nàng áp chế Thần Huyết.

Làm như vậy là tiêu hao lực của Thần Huyết, khiến nó hạ thấp cấp bậc, để đạt đến mức độ có thể hấp thụ được.

Như vậy, có thể hiệu quả sẽ không được như ý muốn, giá trị sẽ giảm đi.

Nhưng thấy Nê Hồ Ly không chịu nổi, Hứa Thanh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn đối phương bị thiêu rụi.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh định ra tay, giọng nói khàn khàn của Nê Hồ Ly đột nhiên truyền đến.

“Ta có thể!”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tượng thần của Nê Hồ Ly đang sắp sụp đổ đột nhiên chấn động, trên đỉnh đầu hiện ra một mảnh tinh không.

Đó không phải là tinh không của vòng sao thứ năm.

Đó là… tinh không của Vọng Cổ đại lục, cũng là tinh không của vòng sao thứ chín!

Tinh không này tỏa ra từng tia tinh quang, như mưa sao băng, trút xuống như mưa, rơi vào tượng thần của Nê Hồ Ly, dung nhập vào, áp chế ngọn lửa màu vàng kim.

Chương 2644: Hồ Ly Mỹ Nhân Không Có Chí Lớn (2)

Liên tục dung hợp.

Nhưng vẫn thiếu một chút, ngọn lửa màu vàng kim kia dần như chiếm lại thế thượng phong, khiến thế lửa thiêu đốt cuộn trở lại.

Thời khắc quan trọng, trong mắt Nê Hồ Ly hiện lên vẻ quả quyết, nàng mở miệng ra, hít sâu một hơi, thần âm vang vọng.

“Chính phụ, nghịch chuyển!”

Tượng thần của nàng sắp vỡ vụn, vậy mà vào lúc này, dường như có một luồng sức mạnh mới từ trong hư vô tràn vào, càng ngày càng nhiều, nối tiếp nhau, không tiếc bất cứ giá nào.

Quang mang của tượng thần trong sự bổ sung này dần trở nên rực rỡ, cho đến khi ánh sáng chói mắt.

Mà tinh quang rơi xuống từ tinh không, vào lúc này cũng trở nên vô tận vô biên.

Không còn là mưa nữa, mà trở thành một biển tinh quang.

Tất cả đều rơi xuống.

Sự nuôi dưỡng liên tục này cuối cùng cũng khiến ngọn lửa màu vàng kim kia dần trở nên ổn định, dần không còn tỏa ra nữa, bắt đầu hòa hợp với tượng thần của Nê Hồ Ly.

Áp lực lan tỏa khắp vũ trụ cũng dần thu lại.

Tinh không trên tượng thần cũng trở nên mờ nhạt, dần dần biến mất.

Một tòa tế đàn khổng lồ, to lớn đến cực hạn, dường như có thể chống đỡ tinh không và vô cùng thần thánh, từ từ nâng lên từ dưới tượng thần, muốn nâng tượng thần lên cao.

Tế đàn đó tràn đầy ý tứ cổ xưa, trên đó hiện lên vô số thần văn, như thể đã tồn tại từ khi khai thiên lập địa, như thể vốn dĩ là một phần của tinh hoàn thượng hành, lúc này tỏa ra thần linh khí tức nồng đậm kinh người.

Vượt qua Thần Hỏa.

Đó là… Thần Đài!

Khi nó hoàn toàn được dựng lên, Nê Hồ Ly sẽ bước vào cảnh giới Thần Đài!

Hứa Thanh nhìn thấy cảnh tượng này rõ ràng.

Mơ hồ, hắn có thể cảm nhận được, thần thuật mà Nê Hồ Ly thể hiện vào lúc trước là lấy bản tôn Vọng Cổ của nàng làm đại giới.

Như vậy, mới thực sự hấp thụ được Thần Huyết kia!

Lúc này sắp đột phá.

Đồng thời, Hứa Thanh cũng cảm nhận được sự ưu ái của tinh hoàn thượng hành đối với thần linh.

Thần Đài tương đương với chuẩn tiên trong hệ thống tu sĩ.

Mà tu sĩ từ Chủ Tể đột phá bước vào chuẩn tiên, mặc dù biến hóa thiên địa cũng không nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể so sánh được với Nê Hồ Ly đột phá vào lúc này.

Dường như, trong quy tắc của tinh hoàn thượng hành, đây… mới là chính thống.

Thậm chí Hứa Thanh mơ hồ cảm nhận được vũ trụ này, tinh không này, dường như vào lúc này đều đang trợ lực cho sự xuất hiện của Thần Đài!

“Thần linh, quả thực là đứa con cưng của tinh hoàn thượng hành…”

Hứa Thanh thì thầm trong lòng.

“Mà động tĩnh như vậy, chắc chắn sẽ có chấp pháp giả của Cửu Ngạn Tiên Cung cảm nhận được.”

Hầu như ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Hứa Thanh, tinh không chấn động.

Một luồng sức mạnh không thể diễn tả bằng ngôn ngữ đến trong im lặng, ngay khi nó hạ xuống, chúng sinh của Mặc Dương vũ trụ lập tức đứng yên, vạn vật, tất cả đều bất động.

Ánh sáng mặt trời và sự vận hành của các tinh tú cũng đều ngưng lại vào lúc này.

Ngay cả thời gian cũng như bị đóng băng.

Cả Mặc Dương vũ trụ bị bao phủ bởi một quả bong bóng khổng lồ.

Mọi thứ bên trong nó đều bị ngăn cách.

Bao gồm cả sự thăng cấp của Nê Hồ Ly, bao gồm cả sự tạo thành của Thần Đài, bao gồm cả sự ưu ái và trợ giúp của thượng hành đối với thần linh, tất cả đều dừng lại.

Không hề nhúc nhích.

Một đôi mắt xuất hiện trong tinh không, thay thế tất cả của Mặc Dương.

Nhìn chằm chằm vào nơi Hứa Thanh đang ở.

Dường như chỉ cần một ý nghĩ, cả vũ trụ này, bất kể là Hứa Thanh hay Nê Hồ Ly, đều sẽ trong nháy mắt, hình thần câu diệt, không còn tồn tại.

Hứa Thanh đè nén sự sợ hãi trong lòng, cúi người nói.

“Đại nhân, đây là thần nô của ta.”

Đôi mắt kia nhìn về phía Nê Hồ Ly.

Trong nháy mắt, tượng thần của Nê Hồ Ly trở nên mờ nhạt, toàn bộ quá trình sinh sống của nàng hiện lên.

Từ vị nhân hoàng kia, khi đối mặt với sự xâm lấn của thần linh, đã lựa chọn chuyển sinh tam hồn, mỗi hồn đều trở thành thân thể thần linh, cho đến khi gặp gỡ Hứa Thanh, rồi liên lụy, cùng nhau tiến vào vòng sao thứ năm.

Sau đó là trăm hoa đua nở, như trở thành gốc rễ của nàng.

Tiếp theo là dùng thần nê làm thể, mạng sống bị Hứa Thanh nắm giữ.

Tất cả bí mật, rõ ràng rành mạch.

“Nếu nó phạm sai lầm, tội sẽ tính cho ngươi!”

Giọng nói lạnh lùng vang vọng trong tinh không, lọt vào tâm thần của Hứa Thanh.

Hứa Thanh cúi đầu, đối với thân phận của vị này, trong lòng đã có câu trả lời.

Đôi mắt kia trong tinh không khép lại, bong bóng bên ngoài Mặc Dương vũ trụ biến mất, tinh tú, chúng sinh, vạn vật trong vũ trụ và cả sự đột phá của Nê Hồ Ly, tất cả đều khôi phục lại!

Không một ai phát giác ra điều gì.

Mà bên phía Nê Hồ Ly, lúc này Thần Đài ầm ầm vang dội, đã hoàn toàn sừng sững, sau khi nâng tượng thần của nàng lên cao, khí tức cảnh giới Thần Đài cũng từ trên người Nê Hồ Ly bốc lên.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, nàng mở mắt ra, trên người kim quang lấp lánh, sau lưng dường như có vô tận tinh tú rực rỡ, giơ tay lên, thu lại tất cả dị tượng xung quanh, cười khẽ bước về phía Hứa Thanh.

“Đệ đệ thối, trước đây cẩn thận như vậy, còn dùng bùn đất nặn ra cơ thể của ta, bây giờ xem ra, dường như cũng không có gì ngoài ý muốn nhỉ.”

Nê Hồ Ly nói chuyện nhẹ nhàng, trong lòng càng vô cùng hài lòng với thu hoạch lần này.

Lần này nàng không những thăng cấp lên Thần Đài, mà còn hấp thụ cả thần quyền trong giọt Thần Huyết kia, tương lai thăng cấp lên Chân Thần, cũng từ mờ mịt xa vời trở nên có phương hướng và con đường.

Có thể nói là thu hoạch rất lớn.

Hứa Thanh nhìn Nê Hồ Ly một cái đầy thâm ý, thản nhiên nói.

“Vừa rồi, Cửu Ngạn Tiên Chủ đã đến.”

Lời Hứa Thanh vừa dứt, Nê Hồ Ly bên kia trừng to mắt, đồng tử co rút lại.

Nàng biết tính cách của Hứa Thanh, nên hiểu rằng Hứa Thanh nói như vậy chắc chắn là sự thật, mà bản thân nàng lại không hề phát giác ra chút nào…

Vì vậy thở dài một hơi, trong lòng thì thầm.

“Vòng sao này…”

“Mặc kệ nó đi, bất kể là thần hay tiên, đều không liên quan gì đến ta, chuyện tương lai, cũng không liên quan đến ta, tất cả cứ để lão nương vui vẻ là được.”

Nê Hồ Ly nghĩ rất thông suốt, lúc này chớp chớp mắt, vứt bỏ những chuyện này đi, đang định trêu chọc.

Hứa Thanh không cho nàng cơ hội, ánh mắt rơi vào Mặc Thổ bên cạnh hắc động.

“Ngươi đã là Thần Đài, vậy hãy cùng ta tiến vào nơi này, thăm dò một phen, xem thử sự đặc biệt của Mặc Dương này rốt cuộc là gì!”

Nói xong, hắn bước đi.

Nhìn bóng lưng Hứa Thanh, Nê Hồ Ly liếm liếm môi.

“Đệ đệ thối, ngươi càng nghiêm túc như vậy, ta lại càng thích.”

Chương 2645: Nguyên Thủy Thượng Tinh Đinh (1)

Mặc Thổ, như một hố đen.

Nhưng cũng có điều khác biệt.

Bên trong không có bất kỳ vòng xoáy nào, cũng không có lực hút.

Giống như chỉ là một lỗ hổng của bầu trời sao, và còn có hình dạng tròn đều.

Còn về việc thông đến đâu, hoặc sâu bao nhiêu, ít người biết.

Chỉ có phạm vi bên ngoài, trong cảm nhận thần niệm của Hứa Thanh, có thể nhìn thấy rõ.

Có thể so sánh với một tinh vực.

So với vũ trụ Mặc Dương, phạm vi này thực ra không lớn, nhưng thực tế đứng ở rìa của nó, cảm giác mênh mông vẫn rất mãnh liệt.

Đặc biệt là những sợi hơi thở nguyên chất tản ra, như sương như bông, càng thêm phần bí ẩn cho hố đen Mặc Thổ này.

Lúc này, trong Mặc Thổ thần bí này, bóng dáng của Hứa Thanh như một con cá bơi trong hố đen, vất vả tiến lên.

Sau lưng hắn là Nê Hồ ly, cũng dùng thần linh chi lực khuếch tán, vừa tăng cường cho Hứa Thanh, họ cũng mượn lẫn nhau.

Cứ mười trượng lại thay phiên nhau, trước tiên là Hứa Thanh lao đi, sau đó đổi thành Nê Hồ ly đi đầu.

Lý do là mười trượng, là vì trong hố đen Mặc Thổ này, không chỉ không có lực hút, thậm chí càng đi xuống, còn có lực đẩy ra, và càng ngày càng mạnh.

Nếu chỉ có một mình Hứa Thanh, hắn đã từng thử, mười trượng đã là cực hạn.

Hiện tại dựa vào sự phối hợp lẫn nhau với Nê Hồ ly, mới phá vỡ được cực hạn, thay phiên nhau, chỉ sau vài lần, theo lực đẩy ra càng dày đặc, Hứa Thanh càng khó tiến lên, Nê Hồ ly cũng như vậy.

Cuối cùng khi đi sâu đến hai trăm trượng, không thể tiếp tục.

Dường như ở đây, chính là cực hạn của chuẩn tiên.

Cùng lúc đó, cũng có một luồng hơi thở kỳ lạ, từ sâu trong truyền ra, mơ hồ như ẩn như hiện.

Dường như là mùi sắt gỉ, mang theo một chút mùi tanh, khiến người ta khó phân biệt cụ thể.

“Nơi này có gì đó không ổn… Mùi này… Ta hình như có một chút ký ức cổ xưa…”

Sát biên giới hai trăm trượng dưới Mặc Thổ, Nê Hồ ly thần sắc biến đổi, cảm nhận bốn phía, lại ngước nhìn xuống tận cùng, nhanh chóng nói.

Bên cạnh, Hứa Thanh lúc này toàn thân phát ra tiếng kêu cọt kẹt, đó là tiếng bị ép, hắn mặc dù cường hãn, nhưng thân thể rốt cuộc chỉ đạt đến trình độ Huyễn Chân.

Vì vậy khi đối mặt với lực đẩy ra trong hố đen này, có chút khó chịu đựng, chỉ có thể dùng bản thân làm vỏ bọc, để mài mòn nó.

Mà hai trăm trượng này, đối với hố đen Mặc Thổ mà nói, chỉ là một phần nhỏ trong độ sâu của nó.

Tuy nhiên, lượng nguyên chất, lại nhiều hơn bên trên một chút.

“Mặc dù không thể tiếp tục thăm dò, nhưng ở đây câu cá, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút, và ở độ sâu này, dù là Khôn Ngô cũng là chuẩn tiên, nhưng Huyền của hắn chắc chắn không thể chống đỡ đến vị trí này.”

Hứa Thanh nheo mắt, sau khi trầm ngâm, ra hiệu cho Nê Hồ ly hộ pháp cho mình, bản thân ngồi xếp bằng ngồi giữa không trung, đồng thời giơ tay lấy cần câu, vung lên, dây câu rơi xuống, thả vào độ sâu hơn.

“Cần câu này của Khôn Ngô, cũng không tầm thường…”

Mang theo suy nghĩ như vậy, Hứa Thanh bình tĩnh lại, từ từ chờ đợi.

Còn Nê Hồ ly, vừa hộ pháp cho Hứa Thanh, vừa nhíu mày, không ngừng hồi tưởng.

Nó xác định bản thân chưa từng đến đây, cũng xác định khi còn là người, không có ký ức nào về nơi này, lý do quen thuộc, dường như là khi nó thành thần năm đó, trong mờ mịt cảm nhận được sự nhận thức cũng như thông tin khổng lồ về thần linh.

Thời gian từng chút trôi qua.

Nửa tháng trôi qua.

Theo Nê Hồ ly suy nghĩ càng rõ ràng, Hứa Thanh câu cá trong Mặc Thổ cũng vì vị trí mà vào ngày này, cuối cùng đã có thu hoạch đầu tiên.

Dây câu, đang động.

Đôi mắt Hứa Thanh đột nhiên mở ra.

Nhìn thấy một quang đoàn rực rỡ sắc màu!

Quang đoàn này xuất hiện ở phía dưới hố đen, mặc dù chỉ to bằng cái đầu, nhưng ánh sáng chói lọi đã chiếu sáng xung quanh, trong bóng tối, vô cùng rõ ràng.

Nó trông giống như là ánh sáng, nhưng thực ra lại là chất lỏng, bám vào lưỡi câu, theo sự chấn động của dây câu, theo Hứa Thanh vung cần câu, lập tức chất lỏng quang đoàn đó bị kéo ra từ phía dưới, tiến gần đến Hứa Thanh.

Khi gần đến, hơi thở nguyên chất nồng đậm, lan tỏa bốn phía, Hứa Thanh chỉ cảm nhận một chút, thân thể đang hình thành tiên bào, cũng theo đó mà dao động.

Đôi mắt sáng lên.

Nê Hồ ly bên cạnh, cũng trong lòng dâng lên một cơn khát vọng bản năng.

Nguyên chất, là lực lượng gốc của Thượng Hành Tam Thập Lục Tinh Hoàn, là nguyên của thần linh, là chất của tinh hoàn, bất kể là thần quyền của thần linh, hay quyền uy của tu sĩ, từ bản chất mà nói, đều bắt nguồn từ đây.

Dù là thần cách, dù là huyền luật, cũng đều như vậy.

Đây là lực lượng không thể thiếu để hình thành Thượng Hành Tinh Hoàn.

Cũng là thực phẩm bổ dưỡng tốt nhất để tu sĩ tạo hình tiên bào của mình, thậm chí khiến tiên bào thành thục hóa thành tiên nhân!

Nhưng Nê Hồ ly hiểu rằng, vật này đối với Hứa Thanh mà nói, vô cùng quý giá, nên chỉ có thể chọn cách kiềm chế.

Ngay sau đó, Hứa Thanh giơ tay, nắm lấy chất lỏng quang đoàn rực rỡ đó, sau đó im lặng một lúc, đột nhiên bóp chặt.

Lập tức quang đoàn này trong tay hắn thay đổi hình dạng, chảy dọc theo cánh tay hắn, cho đến khi lan ra toàn thân, và thân thể Huyễn Chân được hình thành từ thần hồn của Hứa Thanh, lúc này giống như một miếng bọt biển.

Hấp thụ với tốc độ nhanh chóng.

Theo chất lỏng quang đoàn ngày càng ít, theo ánh sáng của nó ngày càng nhạt.

Khi hoàn toàn biến mất, hơi thở trên người Hứa Thanh bùng nổ, thân thể Huyễn Chân được hình thành từ thần hồn ngoài ra, lúc này trong sóng liên tục, khoảng cách đạt đến cảnh giới Bất Diệt chỉ còn thiếu một chút.

Hứa Thanh mở mắt, cảm nhận bản thân, hắn giơ tay nắm lại, lập tức cái bình nhỏ màu trắng mà Tà Linh Tử đưa cho hắn trước đây xuất hiện, sau đó vung lên, thân bình trở thành tro tàn, như bị phân hủy tan biến.

Chương 2646: Nguyên Thủy Thượng Tinh Đinh (2)

Và khi cái bình nhỏ tan biến, chất lỏng bên trong nó, cũng hiện ra trước mặt Hứa Thanh.

Cũng to bằng cái đầu, cũng rực rỡ sắc màu.

Cũng là nguyên chất!

“Giống hệt nhau…” Hứa Thanh nheo mắt, không còn do dự, nắm lấy.

Cảnh tượng vừa rồi lại một lần nữa xuất hiện.

Theo sự hấp thụ của thân thể Huyễn Chân của hắn, hơi thở của hắn càng ngày càng mạnh mẽ, độ cứng của thân thể cũng từng bước tăng lên, cho đến khi cuối cùng… toàn thân Hứa Thanh rực rỡ ánh sáng.

Phát ra tiếng vang như sấm sét.

Thân thể thật sự của hắn bên trong thân thể Huyễn Chân, lúc này trở nên hư ảo, trở nên trong suốt, như tan chảy, lại như xuất hiện một loại biến chất nào đó!

Quá trình Huyễn Chân Bất Diệt này, là linh hồn trước tiên ngoài ra, hình Huyễn Chân ở ngoài, thành Huyễn Chân thể ẩn giấu thân thể thật, lại từng bước thay thế thân thể thật!

Đại thành cảnh giới này, là làm cho thân thể thật ban đầu bị Huyễn ẩn của mình tan chảy, để nó từ thực trở thành hư, trở thành linh hồn!

Cảnh giới này được gọi là Bất Diệt.

Nhưng hiển nhiên không phải là Bất Diệt thực sự.

Bởi vì khi đạt đến tầng thứ này, thân thể thật và linh hồn, đều đã được tái tạo, và thay thế lẫn nhau, như thể là trong hồn có thân, trong thân có hồn, đều có điều kiện tiên quyết để hoàn toàn hòa quyện.

Vì vậy trong chiến đấu cùng cảnh giới, rất khó tiêu diệt hoàn toàn đối phương, chỉ có thể chém giết bằng lực lượng tầng thứ cao hơn.

Lúc này, tu vi của Hứa Thanh, sắp đạt đến tầng thứ này.

Thân thể thật của hắn bị Huyễn ẩn, ngày càng trong suốt, cho đến khi cuối cùng… hoàn toàn đảo ngược, từ thực thành hư, thân thể thật thành hồn, Huyễn Chân thành thật!

Bên trong là thật, bên ngoài cũng là thật!

Trong nháy mắt tiếp theo, hơi thở của Hứa Thanh bùng lên, Huyền của hắn tỏa sáng, lưu chuyển khắp thân thể bên trong và bên ngoài.

Đôi mắt đột nhiên mở ra.

Trong ánh mắt bình tĩnh, có một luồng sắc bén lan tỏa, cái gọi là bất tức tự uy, thường cũng đều do ánh mắt quyết định.

Nê Hồ ly bên cạnh, lúc này trong lòng chấn động.

Hứa Thanh lúc này, cho nó cảm giác, mạnh mẽ hơn nhiều so với trước đây.

“Bước tiếp theo, chính là sự hòa quyện cuối cùng của Huyễn Chân Bất Diệt, đó là sự hợp nhất hoàn toàn của bên trong và bên ngoài, khiến thân thể trở thành… tiên bào!”

“Nguyên chất cần thiết… cần nhiều hơn.”

Hứa Thanh cảm nhận bản thân, sau khi phân tích sơ bộ, muốn đạt đến bước đó, cần nguyên chất cỡ như trước đây, khoảng một trăm đoàn.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh cúi đầu nhìn xuống phía dưới, đang chuẩn bị mượn sức mạnh của thân thể hiện tại để thử xem có thể tiếp tục xuống sâu không, nhưng Nê Hồ ly bên cạnh, lại giơ tay lên, ngăn lại.

Hứa Thanh quay đầu, nhìn Nê Hồ ly.

Thần sắc của Nê Hồ ly nghiêm túc, biểu cảm như vậy, trên người nó vô cùng hiếm thấy.

Đôi mắt Hứa Thanh khẽ nheo lại.

"Trong thời gian ngươi tu luyện, ta không ngừng hồi tưởng lại khoảnh khắc thành thần năm đó, những nhận thức và thông tin về thần linh mà ta có được… cuối cùng trong kho truyền thừa khổng lồ đó, đã tìm ra được câu trả lời cho sự quen thuộc của ta với nơi này."

"Nói chính xác, ta quen thuộc với mùi của nơi này."

Giọng nói của Nê Hồ ly trầm thấp.

"Đây là mùi gỉ của Nguyên Thủy Thượng Tinh Thiết."

"Lúc đầu tiên ta có được thông tin, Thượng Hành Tam Thập Lục Tinh Hoàn, kích thước không cố định, chúng cứ sau một khoảng thời gian lâu dài, sẽ phình to một lần, mở rộng phạm vi."

"Đây là bản năng của Thượng Hành Tam Thập Lục Tinh Hoàn."

"Mà trong những lần phình to này, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện vết nứt ở một số vị trí."

"Mỗi lần vết nứt xuất hiện, thần linh tối cao của tinh hoàn đó, sẽ dùng một loại vật chất cực kỳ đặc biệt, dốc hết sức lực tạo thành một cái đinh, đóng vào nơi vết nứt, để ngăn chặn vết nứt lan rộng, khiến nó từ từ liền lại."

"Vật chất đặc biệt đó, được gọi là Nguyên Thủy Thượng Tinh Thiết!"

Nê Hồ ly nói đến đây, ánh mắt nhìn xung quanh.

"Mà mùi tồn tại ở đây, hẳn chính là hơi thở của Nguyên Thủy Thượng Tinh Thiết."

"Vì vậy…" Hứa Thanh chậm rãi nói.

"Vì vậy, Mặc Thổ này giống như hố đen, nếu ta không đoán sai, hẳn chính là nơi đã xuất hiện vết nứt vào thời cổ xưa, mà để ngăn vết nứt lan rộng, đã bị thần tôn của tinh hoàn thứ năm này đóng đinh lại!"

"Mà hiện tại, cái đinh đáng sợ có thể chịu đựng lực tinh hoàn vỡ, ngăn chặn vết nứt tinh hoàn lan rộng, đã bị lấy đi!"

"Nhưng muốn nuôi dưỡng loại vật chất này, muốn để nó tồn tại lâu dài, phải định kỳ quay trở lại nơi này."

“Nên cái mà vũ trụ Mặc Dương này gọi là tài nguyên chiến lược và đặc biệt… chín phần mười chính là tác dụng nuôi dưỡng cái Nguyên Thủy Thượng Tinh Đinh đó!”

“Còn về phía dưới…”

Nê Hồ ly cúi đầu, nhìn vào vực sâu đen kịt.

“Có lẽ, chỉ có thần tôn, mới biết được sau khi bị cái đinh xuyên qua, Thượng Hành Tinh Hoàn sẽ trở thành cái gì.”

“Chúng ta, không có tư cách, cũng không có khả năng biết.”

“Nên ta rất tò mò, vũ trụ này nuôi dưỡng Nguyên Thủy Thượng Tinh Đinh, đặt ở bất kỳ tinh hoàn nào, cũng đều là nơi cực kỳ quan trọng, sao lại cho chúng ta?”

“Nên… ta không đề nghị, tiếp tục thăm dò.”

Thần sắc của Nê Hồ ly càng nghiêm túc hơn, nó tuy không nói rõ, nhưng lời nói đã toát lên sự hoài nghi của nó.

Cảm giác bản năng của nó, chuyện này, có một cái gì đó chưa biết đang thúc đẩy.

“Hơn nữa, khi lấy Nguyên Thủy Thượng Tinh Đinh ra, không cần tế hiến, nhưng… khi quay trở lại, chúng sinh trong vũ trụ này, đều sẽ trở thành… tế phẩm.”

Chương 2647: Đạo Luyện Vũ Trụ (1)

“Lễ vật…”

Nghe lời nói của Nê Hồ Ly, Hứa Thanh ánh mắt rơi xuống vực sâu, rơi vào trầm tư.

Một lát sau, hắn thu hồi ánh mắt, bình tĩnh mở miệng.

“Đã khó khăn trong việc thám hiểm, vậy thì tạm thời gác lại đã.”

Nói xong, Hứa Thanh thân thể một nghiêng, từ trong Mặc Thổ bay lên, hướng ra ngoài bay đi.

Nê Hồ Ly ở phía sau, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi nhớ lại đây là nơi nào, nó có cảm giác bất an mãnh liệt về việc tiếp tục thám hiểm, thậm chí ngửi thấy mùi sắt gỉ cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Dù sao thì, ai cũng không biết khi nào cái Thượng Tinh Đinh nguyên thủy bị lấy ra kia sẽ quay về…

Nếu như thật sự đụng phải, quay về khi bọn họ thám hiểm, vậy thì thời điểm đâm vào nơi này cũng là lúc thần hình của nó và Hứa Thanh cùng diệt vong.

Tất nhiên, Nê Hồ Ly cũng biết xác suất xảy ra chuyện này không lớn.

Cho nên điều nó thật sự cảm thấy tim đập nhanh là cái không biết bên dưới Mặc Thổ kia.

Đó là sự bí ẩn và hung hiểm vượt xa sự toàn tri của nó.

Giờ phút này nhìn thấy Hứa Thanh bỏ cuộc, Nê Hồ Ly thở phào nhẹ nhõm, cũng lập tức đi theo.

Cứ như vậy, một trước một sau, rời khỏi trong Mặc Thổ, xuất hiện ra ngoài, Hứa Thanh giơ tay ném cái cần câu cho Nê Hồ Ly.

Nê Hồ Ly tiếp được, trong lòng đã có suy đoán, vì vậy trên mặt lộ ra vẻ u oán.

“Tiểu đệ đệ đáng ghét, đây là muốn tự mình chạy ra ngoài chơi? Để người ta ở nhà câu cá cho ngươi?”

Hứa Thanh gật đầu.

Hắn đúng là có ý định như vậy.

“Còn mười tháng nữa là đến lúc đi tiếp dẫn vũ trụ, thời gian có hạn, cho nên ta cũng muốn đi lấy một ít phần thưởng về việc bay thăng sau này.”

“Nhanh thì vài tháng, chậm thì nửa năm, ta sẽ trở về.”

“Thời gian này, phiền ngươi, ở đây giúp ta tiếp tục câu cá, về nguồn chất, tự nhiên là càng nhiều càng tốt.”

Nói xong, cũng không đợi Nê Hồ Ly đồng ý, Hứa Thanh thân thể một nghiêng, đi trước rời đi.

Nê Hồ Ly hừ nhẹ một tiếng, nhìn bóng lưng Hứa Thanh rời đi, bĩu môi.

“Miệng thì khách khí, giọng điệu lại chứa đựng một tia không thể phản bác, hành động cũng như vậy, tiểu tử này… đã lớn rồi.”

“Dám nói chuyện với ta như vậy!”

“Nhưng mà, bộ dạng này của hắn, ta lại càng thích hơn.”

Bĩu môi xong, Nê Hồ Ly không nhịn được liếm liếm môi, vung tay ngọc ngoài Mặc Thổ, lập tức bốn phía của nó xuất hiện hoa hải, hoa đua nở, từng nữ tử xinh đẹp bước ra từ.

Đây đều là thần thuật của Nê Hồ Ly tạo ra, sống động như thật.

Giữa những tiếng chim hót, còn có nhạc khúc vang lên.

Giống như trở về Bách Hoa Cung.

Cho nên tự nhiên cũng có sập mềm theo ra.

Đồng thời còn có một ít tiên quả linh tửu đi kèm theo.

Nê Hồ Ly, là người biết hưởng thụ, giờ phút này giống như quý phi nằm trên sập mềm, vung cần câu, dây câu rơi vào Mặc Thổ, sau đó vừa ăn tiên quả, uống linh tửu, nghe nhạc, tâm tình vui vẻ.

"Cuộc sống, không thể bạc đãi mình được."

……

Cảnh tượng thoải mái câu cá này xảy ra bên ngoài Mặc Thổ, Hứa Thanh trước khi rời đi có cảm giác được.

Sở thích của mỗi người khác nhau, nhận thức cũng khác nhau.

Nê Hồ Ly thích hưởng thụ, thích náo nhiệt, nhưng Hứa Thanh thích yên tĩnh, thích thanh nhã.

Những chuyện mà người trước cho là nhàm chán, có thể trong lòng người sau lại là một loại bình yên.

Cho nên bất kể quá trình như thế nào, cũng chỉ là lựa chọn khác nhau mà thôi, cuối cùng chỉ cần câu ra được nguồn chất là được.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Hứa Thanh sử dụng tiên giản của mình, rời khỏi Mặc Dương vũ trụ, đi đến… Đạo Luyện vũ trụ!

Dù là lễ rửa pháp bảo hay là cơ hội tiên hạ tự mình luyện khí, đều ở Đạo Luyện tiến hành.

Mà Đạo Luyện vũ trụ, tự nhiên cũng là đặc thù, thậm chí nói là vũ trụ tài nguyên chiến lược, cũng là hợp lý.

Bởi vì vũ trụ này, đã là toàn bộ Cửu Ngạn thiên về luyện khí trung tâm.

Sự thay đổi của nhân tạo bên trong nó cũng rất lớn và kinh người.

Đạo Luyện vũ trụ, không có tinh vực, không có tinh hệ, không có tinh tú.

Có chăng, chỉ là một cái lò nung rộng lớn!

Cái lò nung này, chiếm bảy thành diện tích của Đạo Luyện vũ trụ, từ đó cũng có thể tưởng tượng, cái lò nung này to lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mà Đạo Luyện hỏa trong lò nung, đến từ… vô số hằng tinh!

Vô số hằng tinh của Đạo Luyện vũ trụ đều bị chuyển đến nơi này, để tăng cường hỏa lực nơi này.

Nhưng mà, tạo thành Đạo Luyện hỏa này, không chỉ đơn thuần là hằng tinh của vũ trụ này.

Còn có một phần, là để cho Đạo Luyện hỏa càng thịnh, cho nên từ các vũ trụ khác hái xuống đưa đến.

Một phần khác nữa, thì đến từ hỏa của thần linh.

Tất cả những thứ này tụ hợp lại với nhau, liền tạo thành cái lò nung Đạo Luyện khổng bố mà đáng sợ, có thể dung nạp vạn vạn khí sư luyện khí.

Nhìn từ xa, thực ra cái lò nung này cũng không khác gì mặt trời, chỉ là kinh người hơn, rộng lớn hơn, trở thành thiên thể duy nhất trong vũ trụ này.

Cùng lúc đó còn có vô số hư dẫn, từ cái Đạo Luyện hỏa này tản ra, lay động ở tám phương.

Trên mỗi một cái hư dẫn, đều có thể thấy đám tu sĩ đông đúc qua lại.

Toàn bộ Cửu Ngạn thiên, chỉ cần có nhu cầu luyện khí, và có đủ tư cách, đều sẽ đến nơi này, từ đó khiến cho Đạo Luyện vũ trụ này lúc nào cũng náo nhiệt.

Bóng dáng của Hứa Thanh xuất hiện, chính là ở trên một cái hư dẫn, bất kể là nhìn về phía trước, hay là âm thanh bốn phía truyền đến, cùng với cơn gió nóng thổi tới mặt, đều khiến Hứa Thanh có một giây ngẩn ngơ.

“Như vậy cái lò nung…”

Hứa Thanh trong lòng lầm bầm, bước chân không dừng lại, vội vàng đi về phía trước.

Đi theo cái hư dẫn này, đi qua đám người qua lại, cuối cùng gần đến tận cùng.

Tại trước cái tế đàn màu đen đứng thẳng này, xếp hàng chờ đợi.

Luyện khí của Đạo Luyện vũ trụ, do nhu cầu rất lớn, cho nên bất kỳ một cái hư dẫn nào cũng có không ít người chờ đợi, may mắn là số lượng luyện khí sư bên trong nó cũng rất kinh người, cho nên thời gian xếp hàng này cũng không quá dài.

Chương 2648: Đạo Luyện Vũ Trụ (2)

Hơn nữa đại đa số, đều là khoanh chân nhắm mắt, tu hành trong lúc chờ đợi, khi đến lượt mình, thì đi lên tế đàn, bóp vỡ ngọc giản, hóa thành cột sáng, truyền tống vào tầng ngoài của Đạo Luyện hỏa.

Cứ như vậy, trong lúc chờ đợi, vài ngày trôi qua.

Vài ngày này, Hứa Thanh cũng cẩn thận quan sát Đạo Luyện hỏa.

Cái lò nung này chia thành trên giữa dưới chín tầng, càng là tầng dưới, cửa vào luyện khí càng nhiều, chỉ có cửa vào luyện khí của tầng trên cùng là không nhiều.

Mà tu sĩ truyền tống trên hư dẫn ở tám phương, đại đa số đều là đi vào cửa của tầng dưới ba, không thường thấy người đi vào cửa của tầng giữa ba.

Còn về tầng trên ba, Hứa Thanh chưa từng thấy qua.

Cho nên trong lòng cũng có một chút phán đoán.

Cho đến sau đó lại qua vài canh giờ, khi tu sĩ phía trước hắn cũng đi lên tế đàn, truyền tống biến mất, Hứa Thanh cuối cùng cũng thành người đầu tiên.

Khi đến lượt hắn, Hứa Thanh hít sâu một hơi, bước vào tế đàn, lấy ra tiên giản mà mình nhận được khi bay thăng.

Theo động tác của những người khác mà hắn đã quan sát mấy ngày nay, Hứa Thanh bóp vỡ tiên giản này.

Bùng một tiếng, tiên giản vỡ vụn lan ra, dung nhập vào trên tế đàn, tạo thành lực thúc giục, trong tiếng gầm vang hóa thành một tia sáng, bay lên.

Cột sáng này, hiển nhiên chính là… tầng trên cùng của Đạo Luyện hỏa, tầng thứ hai!!

Sự xuất hiện của cột sáng này, lập tức thu hút sự chú ý của đám tu sĩ trên hư dẫn xung quanh, từng ánh mắt kinh ngạc lần lượt nhìn qua.

Hơn nữa, tiếng bàn tán của họ cũng vang lên giữa đám tu sĩ.

“Lại thấy tu sĩ đi vào tầng thứ hai!”

“Tầng trên cùng của Đạo Luyện hỏa, là luyện khí của tiên!”

“Thông thường mà nói, trừ khi lập được công lao lớn, mới có thể nhận được tư cách như vậy…”

“Chắc là phi thăng giả mới của thế hệ này, mười người đứng đầu thế hệ này, có thể nhận được vinh hạnh này!”

Trong những lời bàn tán này, phần lớn đều mang theo ý tứ ghen tị.

Thực sự là cơ hội tiên hạ tự mình ra tay luyện khí, rất khó có được.

Mà tất cả mọi thứ bên ngoài, Hứa Thanh đều không biết, giờ phút này hắn cùng với cột sáng truyền tống, khi xuất hiện, đã ở trong một cái cửa luyện khí của tầng thứ hai.

Cảm giác nóng bỏng, bao quanh mặt, trước mắt hiển nhiên là một cái lò lửa rất lớn.

Một lão giả mặc trường bào màu đỏ, khoanh chân trên lò lửa, toàn thân tỏa ra khí tức đáng sợ cực kỳ, Hứa Thanh cảm nhận được, thần sắc trang nghiêm.

Lập tức phán đoán ra người này chính là một vị tiên!

Vì vậy cúi người hành lễ.

“Nguyện luyện bảo vật gì?”

Lão giả trường bào đỏ, không mở mắt, vẫn khoanh chân trên lò lửa, nhưng lại có thần niệm vang lên.

Hứa Thanh không do dự, giơ tay vung lên, lập tức lấy ra cái lão bàn mà mình đã nhận được lúc trước, hơn nữa còn lấy cả hạt thiên lý trần ai kia ra.

Sau đó nghĩ nghĩ, còn đặt cả tinh tháp của mình sang một bên.

Làm xong những thứ này, hắn cung kính mở miệng.

“Tiền bối, vãn bối muốn luyện hóa cái lão bàn này, dùng vật chất của nó, phối hợp với thiên lý, cộng thêm tiên của vãn bối, chế tạo thành một cái bảo vật có thể tương ứng với lão bàn của ta!”

“Kiểu dáng gì?”

Thần niệm của lão giả trường bào đỏ truyền ra.

“Làm thành một cái que thử!”

Hứa Thanh giơ tay vung lên, hóa ra cái que sắt mà mình thường dùng năm đó, dùng để xác định hình thái của bảo vật sắp luyện chế.

Sau đó chỉ lão bàn.

“Còn về cái lão bàn này, xin tiền bối giúp đỡ lấy ra, dung nhập vào trong tinh tháp của ta.”

Lần này, lão giả trường bào đỏ trên lò lửa, mắt hơi mở ra, uy áp đáng sợ tỏa ra từ trong mắt, rơi vào trên người Hứa Thanh.

“Ngươi chỉ có một cơ hội luyện khí.”

Hứa Thanh cúi đầu, bình tĩnh mở miệng.

“Vãn bối còn có một cơ hội lễ rửa lão bàn.”

“Cái đó không phải để lão phu làm.” Lão giả trường bào đỏ truyền ra một tiếng nhàn nhạt, sau đó cẩn thận đánh giá Hứa Thanh một chút, đột nhiên lại nói.

“Ngươi là Hứa Thanh?”

Hứa Thanh gật đầu.

Lão giả trường bào đỏ cười.

“Đã là người đứng đầu thế hệ này… được rồi, giúp ngươi một lần.”

Lão giả nói xong, giơ tay chỉ, lập tức một cổ uy lực kinh thiên từ đầu ngón tay của lão tỏa ra, rơi vào lão bàn.

Lão bàn đó run lên, nhanh chóng tan chảy, tạp chất tiêu tán, lưu lại tinh hoa, còn về thần niệm bên trong nó, thì bị lấy ra nguyên vẹn, khi lão giả trường bào đỏ chỉ một cái, thần niệm của lão bàn liền bay thẳng đến tinh tháp bên cạnh.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong lò phun ra một đoàn lửa, bao vây lấy tinh tháp, sau khi dung nhập vào trong nó, tinh tháp cũng bị lửa bao vây lại, cả sự phá hủy của tinh tháp cũng được tế luyện lại trong ngọn lửa.

Không chỉ khôi phục lại, mà uy năng tỏa ra cũng rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Làm xong những thứ này, lão giả bắt đầu luyện chế pháp bảo cho Hứa Thanh, nhanh chóng dung hợp lão bàn và thiên lý trần ai, sau đó nghĩ nghĩ, lấy ra một khối đá xanh cỡ nắm tay, vung tay đặt vào.

Sau đó ngọn lửa của toàn bộ lò, đều bùng lên, thiêu đốt tất cả, dưới sự luyện hóa không ngừng, một cái que sắt… hiện ra ẩn ẩn hiện hiện trong biển lửa.

Ngay khi sắp thành hình, lão giả trường bào đỏ đột nhiên mở miệng.

“Lão bàn của ngươi!”

Hứa Thanh thấy cảnh tượng này như luyện khí trong lòng bàn tay, biết được người trước mặt nhất định là đại sư, trong lòng phấn chấn không chút do dự, phát tán lão bàn của mình ra.

Dung nhập vào trong biển lửa, dung nhập vào bên trong que sắt.

Que sắt đột nhiên run lên, giống như trở thành một cái ống kính, xuất hiện vô số hình bóng hư ảo.

“Đã thành công!”

Hứa Thanh ánh mắt sáng lên.

Chương 2649: Sứ giả chi vật (1)

Cây trâm sắt này, không giống với cây mà Hứa Thanh lưu lại trên Vọng Cổ đại lục.

Đầu tiên là hình dạng.

Trâm sắt của Vọng Cổ đại lục, hình dạng giống như kim cang trượng.

Khác xa với hình dạng nguyên thủy của trâm sắt Hứa Thanh năm xưa.

Còn cây này, hoàn toàn giống với hình dạng ban đầu của trâm sắt.

Tổng thể thon dài, đầu nhọn sắc bén đến cực điểm.

Tuy nhiên, nếu chỉ nhìn về uy năng, cũng không thể nói cây nào mạnh hơn, dù sao cây trâm sắt ngày xưa kia, đã trải qua nhiều lần luyện hóa, đặc biệt là có cả bảy gia tự mình ra tay, đồng thời cũng có cả khí hồn.

Bên trong nó tồn tại vô số uy năng, chỉ là do tu vi của Hứa Thanh lúc đó, không thể phát huy hết được.

Nhưng nếu nói về độ thích hợp… thì đương nhiên là cây trâm này, thích hợp hơn để Hứa Thanh phát huy được bản thân.

Dù sao hiện tại của Hứa Thanh, bản thân hắn mới là điểm mấu chốt cho chiến lực của hắn, và cây trâm sắt hòa vào bản thân hắn, chính là bảo vật thích hợp nhất với hắn.

Có thể theo bản thân hắn, tiến vào vũ trụ trong vũ trụ, đi vào vô số thời không, cùng hắn cộng hưởng!

Điều quan trọng hơn nữa, là nó thực sự tồn tại, trong lúc cộng hưởng, không chỉ uy lực tăng vọt, mà còn có thể chuyển hóa với Hứa Thanh, khiến Hứa Thanh có nhiều cách thức và phương pháp hơn trong việc phát huy bản thân.

Ngoài ra, bên trong nó còn ẩn chứa cả thiên lý trần ai, điều này khiến cây trâm sắt này có địa vị rất cao, sở hữu “trọng lượng”

Trọng lượng này, khiến tiên có thể kính nể!

Vì vậy, cây trâm sắt này, lúc này có thể nói là bảo vật chi bảo mạnh nhất mà Hứa Thanh hiện tại nắm giữ!

Hơn nữa, người khác không thể điều khiển được!

Thậm chí chỉ cần chạm vào, cũng sẽ bị vướng vào thời không, như thể tự mang theo vô gian.

Ngay cả khi cưỡng ép, cũng phải là hạ tiên mới có thể.

“Bảo vật này, không tệ.”

“Tối thiểu có thể tăng gấp đôi chiến lực của ngươi.”

Trên đống lửa, lão giả mặc trường bào đỏ thẫm, nhìn cây trâm sắt mà hắn luyện chế ra, rồi thêm vào một số vật liệu quý hiếm, trong lòng cũng rất hài lòng với bảo vật này.

Vì vậy, hắn vung tay lên, lập tức cây trâm phát ra tiếng vù vù, bay khỏi đống lửa, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Dừng lại trước mặt Hứa Thanh, lơ lửng không động.

Hứa Thanh tâm tình dâng trào, vung tay lên nắm chặt trâm sắt.

Ký ức về việc sử dụng trâm sắt trong quá khứ, lúc này trào dâng trong lòng bàn tay, sau khi kết nối với tâm thần, cây trâm sắt hiện ra hoa văn cẩm tú, từ từ biến mất.

Hòa vào lòng bàn tay của Hứa Thanh, ẩn mình trong hư không của hắn, từng giây từng phút cộng hưởng, từng giây từng phút nuôi dưỡng.

Cảm nhận một hồi, Hứa Thanh vô cùng hài lòng, cúi người chào lão giả trường bào đỏ trên đống lửa.

“Đa tạ tiền bối, không biết tiền bối có thể cho vãn bối biết danh tánh của người, vãn bối sẽ ghi nhớ ân đức này.”

Đối với lão giả hạ tiên trước mắt, lòng biết ơn của Hứa Thanh xuất phát từ đáy lòng, đối phương không chỉ thông cảm, sửa chữa tinh tháp của hắn, mà còn luyện chế ra bảo vật như vậy cho hắn.

Đặc biệt là trong quá trình đó, đối phương đã lấy ra vật của chính mình, thêm vào trong đó.

Hứa Thanh hiểu rằng, đây đều là ân huệ.

"Không cần như vậy, vốn dĩ ngươi cũng nên nhận, ngươi có thể gọi ta là Cửu Tư chân quân."

Nói đến đây, lão giả trường bào đỏ trên đống lửa, mỉm cười nhẹ nhàng, lại mở miệng nói.

"Ta là nhị sư huynh của Linh San."

Hứa Thanh sửng sốt, sau đó hiểu ra.

Hạ tiên giả, đều xưng là quân.

Còn chân quân thì từ này, lại đặc biệt hơn, chỉ có đệ tử của tiên chủ, mới có thể được gọi là chân quân.

Vì vậy, Hứa Thanh đã hiểu rõ bối cảnh của người trước mắt.

Còn Chu Linh San, là tên thật của Linh Hoàng tiên tử!

"Tiểu sư muội từng gửi thư cho vài sư huynh của chúng ta, để ta nể mặt ngươi một chút."

"Nên nếu sau này có gì cần, ngươi có thể đến đạo luyện vũ trụ tìm ta."

"Đi đi."

Giọng nói ôn hòa của Cửu Tư chân quân vang vọng, vung tay lên một cách nhẹ nhàng, lập tức bốn phía trở nên mờ ảo, khi Hứa Thanh nhìn thấy lại rõ ràng, hắn không còn ở trong lò luyện đạo nữa, mà xuất hiện trên một dải hư vũ rộng lớn.

Mặc dù tu sĩ trên đó cũng rất đông, nhưng khác với dải hư vũ trước đó, đám người trên dải hư vũ này, đều là những người đã hoàn thành việc luyện chế pháp bảo và rời đi.

Đứng ở đây, Hứa Thanh ngoảnh lại, nhìn về phía lò luyện đạo.

Một lần nữa cúi người chào.

Trong lòng cũng có cảm khái.

Một hành trình đến cực quang tiên cung, là để cực quang thiếu chủ và linh hoàng tiên tử nối lại mối nhân duyên đã đứt đoạn năm xưa, những hồi ức này, trong tiên cung cực quang, đang dần dần bay hơi.

“Không biết bọn họ, hiện tại đang ở nơi nào…”

Những hình ảnh trong cực quang tiên cung, hiện lên trong đầu Hứa Thanh, mang theo lời chúc phúc dành cho họ, Hứa Thanh xoay người, đi dọc theo dải hư vũ, chuẩn bị rời đi.

Vốn dĩ Hứa Thanh đã dự trữ rất nhiều thời gian cho chuyến đi này, nhưng sự thuận lợi hiện tại cũng đã tiết kiệm cho hắn rất nhiều thời gian.

“Vậy thì tiếp theo, chính là đến Anh Tiên Lăng!”

Trong lòng Hứa Thanh đã xác định, đang định lấy ra tiên giản truyền tống Anh Tiên Lăng, nhưng ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền đến cảm nhận của hắn.

Sau khi Hứa Thanh nghe thấy, lông mày hơi nhướng lên, không lập tức truyền tống rời đi, mà bay về phía giọng nói truyền đến.

Những âm thanh này, lúc này vẫn đang vang lên, và ngày càng trở nên dữ dội hơn.

“Vô liêm sỉ, thật sự coi chúng ta là nắm đất không thành hình sao!”

“Không sai, sỉ nhục hai huynh đệ chúng ta, tức là sỉ nhục tất cả các phi thăng giả của thế hệ này, tức là sỉ nhục sư tôn của chúng ta là Lam Phù kiếm tiên, sỉ nhục tất cả mọi người trong kiếm tiên môn của chúng ta!”

Quang Âm Chi Ngoại

Thiên địa là quán trọ cho vạn vật chúng sinh, còn thời gian vốn là khách qua đường từ xưa đến nay. Sinh và tử sai biệt, sự khác biệt cũng tựa như giữa mộng và tỉnh, luôn biến hóa rối ren, không thể xét dò. Như vậy thì, nếu đã vượt qua sinh tử, đã vượt ra thiên địa, tại bên ngoài thời gian, chúng ta sẽ gặp phải điều gì nữa, và bản thân chúng ta đã là đẳng cấp gì, định nghĩa ra sao? Đây là quyển sách kế tiếp của Nhĩ Căn, sau những quyển: 《 Tiên Nghịch 》 《 Cầu Ma 》 《 Ngã Dục Phong Thiên 》 《 Nhất Niệm Vĩnh Hằng 》 《 Tam Thốn Nhân Gian 》, là quyển tiểu thuyết dài thứ 6 《 Quang Âm Chi Ngoại 》(Dịch tên truyện: Bên Ngoài Thời Gian).

Chương 2650: Đạo Luyện vũ trụ (2)

Trên các hư đới này, hàng ngàn hàng vạn tu sĩ qua lại, khiến cả vũ trụ lúc nào cũng sôi động, tấp nập.

Khi Hứa Thanh xuất hiện trên một trong các hư đới, cảnh tượng trước mắt khiến hắn khẽ giật mình. Âm thanh huyên náo, dòng người tấp nập, hơi nóng hừng hực phả vào mặt, tất cả hòa quyện tạo nên một không khí sôi động đến mức ngỡ ngàng.

“Lò luyện như thế này…” Hứa Thanh khẽ lẩm bẩm, ánh mắt mang theo sự thán phục, nhưng bước chân vẫn không ngừng tiến tới.

Dọc theo hư đới, vượt qua dòng người qua lại, cuối cùng hắn cũng đến được một tế đàn đen đứng sừng sững tại cuối đường. Tại đây, những người có nhu cầu đều đang xếp hàng chờ đợi.

Do nhu cầu luyện chế quá lớn, nên dù Đạo Luyện vũ trụ có vô số luyện khí sư, hàng chờ tại mỗi hư đới vẫn rất dài. Tuy nhiên, để tiết kiệm thời gian, đa số tu sĩ đều ngồi khoanh chân, vừa chờ đợi vừa tu luyện. Khi đến lượt mình, họ sẽ bước lên tế đàn, bóp nát ngọc giản, kích hoạt truyền tống để tiến vào hỏa lò.

Trong lúc chờ đợi, Hứa Thanh cũng quan sát cẩn thận Đạo Luyện Hỏa Lò. Lò luyện được chia thành chín tầng: thượng, trung và hạ. Càng xuống tầng dưới, số lượng cổng vào càng nhiều, trong khi tầng thượng chỉ có rất ít lối vào.

Những người chờ đợi trên hư đới đa phần đều được truyền tống đến ba tầng dưới. Rất ít người có tư cách tiến vào ba tầng giữa, còn ba tầng thượng, Hứa Thanh chưa thấy ai vào đó.

Tuy nhiên, hắn cũng đoán được rằng ba tầng thượng chính là nơi mà các pháp bảo cao cấp nhất được chế tạo.

Vài ngày trôi qua, đến lượt Hứa Thanh tiến lên tế đàn. Hắn lấy ra ngọc giản phần thưởng phi thăng của mình, bóp nát nó theo những gì đã quan sát.

“Ầm!”

Một cột sáng chói lòa bùng lên, ngay lập tức truyền tống Hứa

Thanh vào… tầng thứ hai trong ba tầng thượng của Đạo Luyện Hỏa Lò!

Sự kiện này lập tức thu hút ánh nhìn kinh ngạc từ những tu sĩ đang chờ đợi. Tiếng bàn tán xôn xao:

“Lại có người được vào tầng thứ hai!”

“Thượng tầng Đạo Luyện Hỏa Lò, đó là nơi Hạ Tiên tự tay luyện chế!”

“Chỉ những người lập công lớn, hoặc thuộc hạng đầu trong phi thăng mới có tư cách này.”

“Nhìn cách truyền tống đó, hẳn là một trong mười người phi thăng hàng đầu năm nay rồi.”

Những lời thảo luận đều mang theo sự ngưỡng mộ, vì có thể được Hạ Tiên đích thân luyện chế pháp bảo là một vinh dự cực kỳ hiếm có.

Hứa Thanh không hề biết những gì xảy ra bên ngoài. Khi ánh sáng truyền tống tan đi, hắn đã đứng trước một miệng lò khổng lồ ở tầng hai.

Nhiệt độ tại đây cao đến đáng sợ, bao quanh hắn là một biển lửa rực cháy. Phía trước, một lão giả khoác trường bào đỏ, đang ngồi khoanh chân giữa biển lửa, tỏa ra khí tức uy nghiêm khiến Hứa Thanh lập tức cúi mình hành lễ.

“Ngươi muốn luyện bảo vật gì?”

Lão giả không mở mắt, nhưng thần niệm của lão vang lên, tràn đầy sức mạnh.

Hứa Thanh không chần chừ, lấy ra La Bàn Hiến Bảo, hạt bụi thiên lý, và thậm chí cả tòa tinh tháp của mình, đặt trước mặt.

“Tiền bối, vãn bối muốn dùng vật liệu của la bàn, phối hợp với thiên lý và hiến pháp của bản thân, luyện thành một món pháp bảo cộng hưởng với hiến pháp của ta.”

“Định hình dáng thế nào?” – Lão giả hỏi.

“Xin làm thành một que sắt.” – Hứa Thanh khẽ vung tay, hình ảnh que sắt quen thuộc hiện ra trước mặt lão giả.

Sau đó, hắn chỉ vào la bàn: “Ngoài ra, xin tiền bối rút phần hiến pháp trong la bàn, dung hợp vào tòa tinh tháp này.”

Nghe xong, lão giả khẽ mở mắt, ánh nhìn sắc bén như đâm thẳng vào Hứa Thanh.

“Ngươi chỉ có một lần cơ hội luyện chế.”

Hứa Thanh bình tĩnh đáp: “Vãn bối vẫn còn một cơ hội tẩy luyện hiến bảo.”

“Lần đó không phải ta thực hiện.” Lão giả nói, ánh mắt lướt qua Hứa Thanh một lượt, đột nhiên hỏi: “Ngươi là Hứa Thanh?”

Hứa Thanh gật đầu.

Lão giả bật cười: “Nếu đã là người đứng đầu năm nay… được rồi, ta sẽ giúp ngươi một lần.”

Công đoạn luyện chế bắt đầu. Lão giả vung tay, ngọn lửa bùng lên nuốt chửng la bàn, loại bỏ tạp chất, rút ra phần tinh hoa và hiến pháp. Phần tinh hoa được chuyển vào que sắt, còn hiến pháp dung nhập vào tòa tinh tháp.

Tinh tháp bị phá hủy một phần trước đó, nay dưới ngọn lửa Đạo Luyện, không chỉ được phục hồi hoàn toàn, mà uy lực còn tăng lên đáng kể.

Lão giả tiếp tục vung tay, suy nghĩ một chút rồi lấy thêm một mảnh đá xanh, ném vào ngọn lửa cùng phần tinh hoa la bàn và bụi thiên lý.

Dưới nhiệt độ cao, hình dáng que sắt dần hiện rõ trong biển lửa.

“Đưa hiến của ngươi vào!” – Lão giả ra lệnh.

Hứa Thanh không chần chừ, lập tức khuếch tán Hiến Song song của mình, để nó hòa vào que sắt.

Trong nháy mắt, que sắt rung lên dữ dội, tạo ra vô số bóng ảnh mờ ảo.

“Thành công rồi!”

Ánh mắt Hứa Thanh bừng sáng.

Chương 2651: Trù Vật Sử (1)

Que sắt này, khác hoàn toàn với que sắt mà Hứa Thanh để lại tại đại lục Vọng Cổ.

Trước hết là về hình dáng.

Que sắt ở đại lục Vọng Cổ có hình dạng như kim cang xử, khác biệt khá nhiều so với hình dáng ban đầu mà Hứa Thanh từng sử dụng.

Còn que sắt này hoàn toàn mang dáng vẻ nguyên bản: thân mảnh dài, đầu nhọn và vô cùng sắc bén.

Nếu chỉ xét về uy lực, không thể dễ dàng phân định cái nào mạnh hơn. Bởi que sắt ở đại lục Vọng Cổ đã trải qua nhiều lần luyện hóa, đặc biệt còn sở hữu cả khí linh bên trong.

Bản thân nó chứa đựng rất nhiều năng lực mạnh mẽ, chỉ là trước đây Hứa Thanh không đủ tu vi để phát huy toàn bộ sức mạnh.

Tuy nhiên, xét về sự phù hợp, que sắt trước mắt rõ ràng là thích hợp hơn cả. Đây chính là Hiến Bảo lý tưởng để Hứa Thanh phát huy hết sức mạnh của hiến mà hắn đang sở hữu.

Que sắt này có thể cộng hưởng với hiến của Hứa Thanh, tiến vào các chiều không gian chồng chéo và vũ trụ song song, đồng thời tăng cường uy lực của hiến lên mức tối đa.

Điểm đặc biệt nhất là nó mang "trọng lượng" siêu nhiên nhờ dung hợp với hạt bụi Thiên Lý, tạo nên uy nghiêm khiến ngay cả Chuẩn Tiên cũng phải kính sợ.

Vì vậy, que sắt này có thể coi là Hiến Bảo mạnh nhất hiện tại mà Hứa Thanh sở hữu.

Không ai khác có thể sử dụng nó. Chỉ cần chạm vào, người đó sẽ bị cuốn vào các chiều không gian vô tận. Thậm chí, nếu muốn áp chế, ít nhất phải cần đến một Hạ Tiên.

“Pháp bảo này không tệ.”

“Ít nhất, nó có thể tăng cường chiến lực của ngươi lên gấp bội.”

Trên đỉnh hỏa đàm, lão giả mặc áo bào đỏ nhìn que sắt vừa được ông luyện chế, hài lòng gật đầu. Ông vung tay nhẹ, que sắt phát ra tiếng vang rền, bay ra khỏi hỏa đàm và lơ lửng trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh cảm thấy trong lòng kích động, đưa tay nắm lấy que sắt.

Cảm giác quen thuộc của việc cầm que sắt trỗi dậy mạnh mẽ trong tâm trí hắn, kết nối trực tiếp với tâm thần.

Que sắt tỏa sáng rực rỡ, phô bày các chiều không gian và thời gian chồng chéo trước khi từ từ biến mất, dung nhập vào tay Hứa Thanh, hòa cùng hiến của hắn, cộng hưởng mọi nhịp đập.

Sau khi cảm nhận sức mạnh của que sắt, Hứa Thanh cực kỳ hài lòng, cúi người cung kính hành lễ với lão giả áo bào đỏ.

“Đa tạ tiền bối. Không biết danh tính của tiền bối là gì, xin cho hậu bối ghi nhớ ân tình này.”

Sự cảm kích của Hứa Thanh là thật tâm. Vị lão giả này không chỉ phá lệ giúp hắn khôi phục tinh tháp, mà còn luyện chế cho hắn một pháp bảo cường đại đến vậy. Đặc biệt, trong quá trình luyện chế, lão còn sử dụng thêm nguyên liệu quý giá của chính mình.

“Không cần khách sáo, đây vốn là thứ ngươi xứng đáng nhận được. Ngươi có thể gọi ta là Cửu Tư Chân Quân.”

Lão giả mỉm cười, tiếp tục nói.

“Ta là nhị sư huynh của Lâm San.”

Hứa Thanh khẽ giật mình, nhưng nhanh chóng hiểu ra.

Hạ Tiên được gọi là “Quân”, còn hai chữ “Chân Quân” là danh hiệu chỉ dành cho đệ tử thân truyền của các Tiên Chủ. Thân phận của người này đã quá rõ ràng.

Mà Chu Lâm San chính là tên thật của Linh Hoàng tiên tử.

“Tiểu sư muội của ta từng truyền tin nhờ ta và các sư huynh khác chiếu cố ngươi.”

“Nếu sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, ngươi có thể đến Đạo Luyện vũ trụ tìm ta.”

“Ngươi đi đi.”

Lời nói ôn hòa của Cửu Tư Chân Quân vang lên, ông khẽ vung tay, không gian xung quanh lập tức mờ ảo. Khi tầm nhìn của Hứa Thanh rõ ràng trở lại, hắn đã xuất hiện trên một dải ánh sáng khổng lồ.

Nơi này tập trung những người đã hoàn thành luyện chế pháp bảo và chuẩn bị rời đi.

Hứa Thanh quay đầu nhìn lại, hướng về phía Đạo Luyện Hỏa Lò, cúi mình thi lễ lần nữa.

Trong lòng hắn trào dâng nhiều cảm xúc, vô cùng cảm khái.

Hồi ức về Cực Quang Tiên Cung ùa về, khi hắn chứng kiến mối duyên xưa của Linh Hoàng tiên tử và Cực Quang thiếu chủ được nối lại. Những dư âm ngọt ngào của sự kiện ấy vẫn còn lan tỏa trong chín tầng trời.

“Không biết giờ đây họ đang ở nơi nào…”

Mang theo những lời chúc phúc, Hứa Thanh xoay người, chuẩn bị rời khỏi dải ánh sáng.

Chuyến đi này thuận lợi hơn rất nhiều so với dự tính, tiết kiệm không ít thời gian.

“Điểm đến tiếp theo… là Anh Tiên Lăng.”

Hứa Thanh xác định mục tiêu, chuẩn bị lấy ra lệnh truyền tống tới Anh Tiên Lăng. Nhưng đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên trong thần thức.

Hứa Thanh nhíu mày, không lập tức rời đi mà nhanh chóng bay về phía âm thanh.

Những âm thanh kia ngày càng lớn và rõ ràng, mang theo sự phẫn nộ.

…

Chương 2652: Trù Vật Sử (2)

"Khinh người quá đáng! Các ngươi nghĩ chúng ta dễ bị ức hiếp thế sao?"

"Đúng vậy! Làm nhục huynh đệ chúng ta chẳng khác nào làm nhục tất cả những người mới phi thăng lần này, làm nhục cả sư tôn của chúng ta, Lam Phù Kiếm Tiên và toàn bộ Kiếm Tiên Môn!"

Người nói chính là cặp song kiếm, Thiên Quân và Tích Dịch, đang đối mặt với ba kẻ chặn đường họ.

"Cho nên... kiếm còn người còn!" Cả hai cùng hét lên, ánh mắt đầy giận dữ.

Họ đứng thẳng lưng, đối mặt với ba kẻ mặc trường bào xám nhạt, trên đó thêu hàng trăm túi nhỏ đặc thù, tựa như ẩn chứ càn khôn, tuyệt không tầm thường.

Mỗi túi nhỏ trên áo của họ dường như ẩn chứa sức mạnh vô hạn. Trên người ba kẻ này, còn lưu lại tử khí nhè nhẹ, không phải tỏa ra từ bên trong, mà dường như bị nhiễm từ một nguồn bên ngoài.

Mặc dù vẻ bề ngoài của ba người khác nhau, nhưng cùng sở hữu một loại khí chất tương đồng, một sự thèm khát tham lam, đầy âm u, như thể bản chất của họ là những kẻ săn mồi trong bóng tối.

Trong đó, hai người có tu vi ở Chúa Tể đỉnh phong, còn kẻ đứng giữa đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Tiên.

Trước sự phản kháng mãnh liệt của Thiên Quân và Tích Dịch, ba kẻ kia cười nhạo không chút e dè. Tên Chuẩn Tiên đứng giữa thản nhiên đưa tay ngoáy tai, sau đó thổi nhẹ một cái, giọng điệu đầy mỉa mai:

"Chúng ta biết các ngươi là tân phi thăng giả, nhưng… ai trong số chúng ta mà chẳng từng phi thăng? Chúng ta cũng từng là những kẻ phi thăng như các ngươi, chỉ khác là đã từ vài kỳ trước."

"Ở nơi này, dù các ngươi đến từ tông môn nào trong Tiên Đô, thì sao chứ? Ai mà không có chút quan hệ hay hậu thuẫn?"

"Chúng ta chỉ muốn thương lượng mua thanh kiếm của các ngươi thôi. Không bán cũng không sao, chúng ta đâu có ép buộc."

"Nhưng, với vai trò chức trách của chúng ta, chúng ta có quyền triệu tập chiêu lính bất kỳ ai. Nếu các ngươi từ chối phối hợp… đừng trách chúng ta không khách sáo."

Lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy uy hiếp khiến sắc mặt Thiên Quân và Tích Dịch thêm khó coi.

Mà tu sĩ bốn phía chú ý nơi đây cũng có không ít, giờ phút này cũng đang nghị luận.

"Ba tên này, nhìn quần áo, là cái đám tham lam Trù Vật Sứ!"

"Bọn chúng luôn lấy danh nghĩa thu thập vật tư cho chiến trường để hoành hành khắp các vũ trụ. Ai thấy cũng phải tránh xa!"

"Cả đội của chúng có hàng trăm người, lại luôn bảo vệ nhau. Trêu vào chúng, chỉ có nước chuốc lấy phiền phức."

"Cặp kiếm tu này xui xẻo thật. Bọn sứ giả chắc chắn muốn chiếm hai thanh kiếm kia. Nếu bị triệu tập, đừng nói giữ được kiếm, ngay cả mạng cũng khó mà nguyên vẹn."

Lời bàn tán khiến Thiên Quân và Tích Dịch càng thêm tuyệt vọng. Họ hiểu rõ quy luật kẻ yếu sẽ bị ăn thịt, dù muốn dù không.

Khi mâu thuẫn căng thẳng gần như bùng nổ, một dải cầu vồng đen dài rực sáng cắt ngang không trung, mang theo uy áp khủng khiếp, thu hút sự chú ý của mọi người.

Bên trong cầu vồng là một nam tử áo đen, mái tóc dài đen tuyền, gương mặt lạnh lùng, tỏa ra khí tức Chuẩn Tiên. Xung quanh y, những sợi xích trật tự lượn lờ, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Chính là Tinh Hoàn Tử.

Y không có ý định can thiệp, chỉ tình cờ đi ngang sau khi hoàn thành việc luyện chế pháp bảo.

Nhưng sự hiện diện của y cùng khí thế bá đạo đã khiến Thiên Quân và Tích Dịch sáng bừng ánh mắt. Không chút do dự, họ vội vã lao về phía Tinh Hoàn Tử, lớn tiếng kêu cứu.

"Đại sư huynh, xin hãy cứu mạng!"

"Đại sư huynh, bọn chúng muốn cướp kiếm của chúng ta!"

Hai người vội vàng hành lễ, đồng thời nấp sau lưng Tinh Hoàn Tử.

Tinh Hoàn Tử cau mày, rõ ràng không muốn dây dưa vào rắc rối này. Nhưng sự việc đã như vậy, nếu bỏ đi lúc này, sẽ bị hiểu lầm là sợ hãi ba kẻ kia.

Đứng im vài giây, y quay lại liếc nhìn ba tên Trù Vật Sử. Ánh mắt y lạnh lẽo, mang theo khí thế Chuẩn Tiên áp bức.

Ba người kia lập tức dừng bước. Hai kẻ Chúa Tể đỉnh phong vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, còn tên Chuẩn Tiên cũng thu lại nụ cười, ánh mắt lóe lên chút kiêng dè.

Tinh Hoàn Tử không nói gì thêm, chỉ lướt qua, dẫn theo Thiên Quân và Tích Dịch rời đi.

Những người xung quanh nhìn theo, ánh mắt đầy thán phục. Nhưng tên Chuẩn Tiên trong ba kẻ kia híp mắt lại, giọng nói trầm ngâm.

"Người này… không phải là phi thăng giả đứng đầu lần này."

"Có vẻ như chúng ta đã đánh giá thấp thế hệ này. Điều tra xem y là ai."

Chương 2653: Lại nhìn nhận về thần linh (1)

Trên đường rời khỏi Đạo Luyện vũ trụ, sự việc vừa rồi chỉ là một đoạn nhỏ trong hành trình của Hứa Thanh.

Vì Tinh Hoàn Tử đã đứng ra giải quyết, Hứa Thanh không có ý định hiện thân.

Dù là Thiên Quân, Tích Dịch hay cả Tinh Hoàn Tử, trong mắt Hứa Thanh, tất cả chỉ là những kẻ thoáng qua.

Cùng lắm, hai thanh kiếm của cặp song kiếm, nếu cần thiết, hắn có thể lấy lại vào lúc phù hợp.

Về phần ba kẻ đã có ác ý với Thiên Quân và Tích Dịch, chúng lại khiến Hứa Thanh phải chú ý.

Ba kẻ đó, gồm hai người đạt cấp bậc Chúa Tể, một kẻ đã bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên. Tính cách tham lam cùng thái độ bá đạo của chúng được thể hiện rõ trong từng lời nói, hành động.

Hứa Thanh chưa bao giờ nghĩ rằng những kẻ có tu vi cao thâm sẽ luôn có tâm tính siêu phàm. Trong thế giới rộng lớn này, tu sĩ vô số, cường giả nhiều như mây. Tính cách của họ dĩ nhiên không thể đồng nhất.

Có người lạnh lùng trầm mặc, có kẻ siêu thoát vượt phàm. Cũng có những người như Chấp Kiếm Đại Đế, mang trong lòng đại khí lượng; nhưng đồng thời cũng tồn tại những kẻ ti tiện, tham lam, mang đầy ác ý.

Thậm chí khi đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Tiên, bản chất con người vẫn không thay đổi.

Bởi họ vẫn là người, mà bản tính con người thì thiên biến vạn hóa, không thể rập khuôn.

Ở Đệ Ngũ tinh hoàn, số lượng Chuẩn Tiên rất đông, bởi đây là kết quả của môi trường và quy mô.

Không như đại lục Vọng Cổ nghèo nàn, khắc nghiệt, nơi một vị Chúa Tể đã là hiếm gặp, Chuẩn Tiên càng hiếm hoi như lông phượng sừng lân.

Càng bước lên cao, Hứa Thanh càng thấy được nhiều đỉnh núi hơn.

Càng đi xa, hắn càng nhìn rõ cảnh sắc rộng lớn hơn.

Đây là điều tự nhiên.

Tính cách của con người, suy cho cùng, cũng được định hình bởi thời gian và những trải nghiệm.

Chỉ trừ những người đã sống qua hàng ngàn, hàng vạn năm, từng trải qua bao thăng trầm sinh tử, đến khi tâm trí chai sạn, nhìn thấu mọi chuyện, mới có thể đạt đến trạng thái "phản phác quy chân".

Nếu không, họ vẫn khó thoát khỏi bản tính vốn có.

Ngoài ra, không phải lúc nào cũng có thể phán đoán sự việc chỉ bằng bề ngoài.

Bởi vậy, việc ba kẻ đó, dù đã là cường giả, thậm chí có một người đạt Chuẩn Tiên, nhưng vẫn hành sự như phường đạo tặc, không làm Hứa Thanh ngạc nhiên.

Điều khiến hắn bận tâm hơn chính là thân phận của chúng.

"Trù Vật Sử... Chiến tranh..."

Rời khỏi dải sáng, Hứa Thanh chìm vào suy tư.

Trọng điểm nằm ở từ “chiến tranh”.

"Thu thập vật tư để chuẩn bị cho chiến tranh…"

"Phải chăng Đệ Ngũ tinh hoàn đang có chiến tranh?"

"Với các tinh hoàn khác sao?"

Hứa Thanh cảm nhận được manh mối.

Có những sự thật chỉ khi bước lên vị trí đủ cao mới có thể nhìn thấy toàn cảnh. Điều này rất rõ ràng trong trường hợp này.

Trước đó, Hứa Thanh không biết Đệ Ngũ tinh hoàn có chiến tranh.

Nhưng qua lời bàn tán của những người xung quanh, hắn đã cảm nhận được hơi thở của chiến tranh.

“Đợi khi vũ trụ tiếp dẫn triệu hồi, có lẽ mọi chuyện sẽ sáng tỏ.”

Mang theo suy nghĩ này, Hứa Thanh bóp nát lệnh bài truyền tống đến Anh Tiên Lăng, thân ảnh hắn dần biến mất.

Trong cảm giác của Hứa Thanh, không gian dần trở nên rõ ràng.

Anh Tiên Lăng không chỉ tồn tại ở Cửu Ngạn Thiên.

Thực ra, mỗi một Thiên Ngoại Thiên đều có một nơi tương tự.

Đó là nơi an táng những tiên nhân đã ngã xuống trong các trận chiến, từ thuở xa xưa cho đến nay.

Một số có thi hài nguyên vẹn, nhưng phần lớn chỉ còn lại di thể.

Thậm chí, đôi khi chỉ có một bài vị tượng trưng được dựng lên bởi hậu nhân.

Tại Cửu Ngạn Thiên, Anh Tiên Lăng nằm trong Anh Tiên tinh vực thuộc vũ trụ Tiên Tụng.

Khu vực này được ngăn cách hoàn toàn, lối vào duy nhất là một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Trước cánh cửa, một bệ đá màu đen cổ kính được đặt sừng sững.

Trên bệ đá, một lão giả mặc áo đen ngồi khoanh chân bất động.

Dung mạo lão bình thường, khí tức như ẩn như hiện, toàn thân toát ra vẻ cô độc và tĩnh mịch.

Hứa Thanh xuất hiện bên ngoài cánh cửa đồng, đứng trước bệ đá.

Hắn ngẩng đầu nhìn cánh cửa khổng lồ, sau đó chuyển ánh mắt sang lão giả, trong lòng khẽ động.

Lão giả mang theo một cảm giác nồng đậm của tử khí, pha lẫn cô quạnh và bi thương.

Chương 2654: Lại nhìn nhận về thần linh (2)

Khi Hứa Thanh quan sát, hiến trong cơ thể hắn dường như dao động, tựa như bị hấp dẫn, giúp hắn nhận ra nhiều điều hơn.

Hắn có cảm giác rằng lão giả này vốn không nên tồn tại trên thế gian, nhưng lại vẫn đang tồn tại.

Cảm giác này không rõ ràng, nhanh chóng tan biến.

Hứa Thanh chắp tay cúi chào, sau đó tiến lên, bước qua bệ đá, tiến vào cánh cửa đồng.

Khi bóng lưng hắn biến mất, lão giả trên bệ đá chậm rãi mở mắt.

"Đã lâu không có ai đến đây rồi."

“Thật tốt, ít người đến lễ bái cũng nghĩa là ít người chết trận hơn.”

“Hy vọng mọi người đều sống tốt, sống tốt…”

Lão giả nhấc một bầu rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm, ánh mắt đầy hoài niệm nhìn về phía cánh cửa.

“Các ngươi ra đi thật thanh thản, sao lại để ta một mình trông giữ ngôi mộ này…”

Giọng nói khẽ khàng mang theo nỗi cô đơn không cách nào xóa nhòa.

Khi bước qua cánh cửa đồng, hình ảnh đầu tiên hiện ra trong mắt Hứa Thanh là những thiên hà lấp lánh trong hư không.

Mỗi thiên hà ở đây đều là một nấm mộ khổng lồ.

Trong mỗi thiên hà ấy, có một tấm bia đá to lớn được dựng lên, ghi lại danh tính và chiến tích của người đã khuất. Một số tấm bia chỉ có vài dòng ngắn ngủi, ghi lại cảm ngộ của họ, trở thành bia mộ.

Toàn bộ Anh Tiên tinh vực chỉ có hơn một trăm ngôi mộ như vậy.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc đây là nơi an nghỉ của những Hạ Tiên đã hy sinh, Hứa Thanh không khỏi kinh ngạc.

Dù lịch sử kéo dài hàng vạn năm, nhưng khi tận mắt chứng kiến từng thiên hà, từng tấm bia đá, trong lòng Hứa Thanh vẫn không khỏi dâng lên cảm giác xúc động mạnh mẽ.

Phảng phất như hắn nghe thấy những tiếng thở dài văng vẳng trong không gian.

Những tiếng hô vang dũng cảm vẫn xoay quanh các vì sao.

Những lời chúc phúc vĩnh cửu, vẫn hiện hữu trong cái chết.

Họ đã bảo vệ gia viên.

Họ đã bảo vệ hậu nhân.

Họ đã chiến đấu không màng sinh tử, hy sinh quên mình vì nhân tộc và tinh hoàn.

Nhìn những tấm bia đá trước mắt, trong lòng Hứa Thanh trào dâng sự tôn kính sâu sắc.

Hắn bước chậm rãi qua từng thiên hà, đọc từng dòng khắc trên bia đá.

"Ta tu hành chín nghìn năm, xuất thân từ Đại Tiên Sơn, lấy mây mờ làm đạo, chém bảy Chân Thần, sướng thay!"

"Ta là tán tu, không cam lòng nên bước lên con đường tiên nhân, hy sinh trong chiến trận vây giết Thần Chủ, không hối tiếc."

"Linh thành thần, thú thành tinh, quỷ thành yêu… Vậy tiên là gì? Vì nhân tộc mà thành núi, bảo vệ nhân tộc, con người chính là tiên!"

"Sống quá lâu, đã quên mất hương vị nhân sinh, không thể chém giết Chân Thần, nhưng vẫn muốn làm điều gì đó. Mục tiêu của ta là săn lùng, tiêu diệt tất cả những thiên kiêu Thần Đài, cắt đứt tương lai của thần linh."

"Tu sĩ đời sau, chớ tay không tới bái, bổn tọa thích thần huyết, dùng thần huyết tới bái ta!"

Đọc qua từng dòng, bóng dáng của những vị anh hùng dường như hiện lên rõ rệt trong ánh mắt Hứa Thanh.

Họ hoặc khóc, hoặc cười, hoặc điên cuồng, hoặc thanh thản. Hình ảnh của họ in sâu trong dòng sông lịch sử.

Dùng những điều ấy, dùng bia đá, dùng mộ chí minh, kết nối với lịch sử, hiện tại cùng tương lai, đã trở thành một lạc ấn bất diệt.

Khiến cho hết thảy người tới đây đều có thể cảm giác.

Chính là 'thanh sơn mai trung cốt, sử sách tái công huân'.

'Anh hùng hạo khí tồn thiên địa, liệt sĩ anh danh truyền thiên cổ'.

Một hồi lâu sau, Hứa Thanh dừng lại, ngồi xuống giữa các bia đá. Hắn nhẹ giọng nói:

“Chư vị tiền bối, vãn bối Hứa Thanh, tuy không phải người bản thổ của Đệ Ngũ tinh hoàn, nhưng nguyện không làm phụ chí hướng của các vị.”

“Nếu tiền bối nào nguyện ý để lại di vật, vãn bối nhất định không thay đổi bản tâm.”

Không gian yên tĩnh, không một tia gợn sóng.

Hứa Thanh nhắm mắt, thử cảm nhận nhưng không thu được gì.

Hắn thở dài, tâm tư trôi về quá khứ.

Tuổi thơ gian khổ.

Trưởng thành qua máu và giết chóc.

Lần đầu căm hận khi gặp thần linh.

Phẫn nộ khi gặp lại thần linh.

Rồi khi gặp Nữ Đế thành thần, cảm giác phức tạp dâng tràn.

Sau cùng, nhớ tới tự vấn lương tâm.

Một thanh âm đang hỏi.

“Thần linh, là gì?”

Trước đó, Hứa Thanh đã từng trả lời.

Bây giờ, lần nữa suy nghĩ đáp án, Hứa Thanh trầm mặc, hắn nghĩ tới Nữ Đế, sau một lúc lâu bình tĩnh mở miệng.

“Thần linh, đa phần là những kẻ đáng nguyền rủa, con chó đẻ.”

“Nhưng trong số đó, vẫn có những kẻ còn là con người.”

Ngay lập tức, tất cả các bia đá quanh hắn rung động.

Chương 2655: So với nhiều người, càng giống con người hơn (1)

Những tấm bia đá chỉ khẽ rung lên một chút.

Hơn trăm hệ ngân hà trong vùng tinh vực không phát ra chút ánh sáng nào.

Có vẻ như lời nói của Hứa Thanh tại Đệ Ngũ tinh hoàn này vẫn chưa đủ sức để lay động lòng người.

Cùng lúc đó, từ những tấm bia đá, những tia thần niệm lẻ tẻ toát ra, vang lên từng tiếng nói trong hư không.

"Hoang đường!"

"Thần linh, chính là thần linh!"

"Sao có thể gọi là con người được?"

"Dù là tiên thiên hay hậu thiên thần linh, ngay khoảnh khắc chọn con đường tu luyện thành thần, bọn chúng đã từ bỏ toàn bộ nhân tính!"

"Những gì ngươi thấy, những gì ngươi cảm nhận, chẳng qua chỉ là vỏ bọc nhân tính giả dối mà thần linh tạo ra trong quá trình tu luyện, để tiến bước thuận lợi hơn mà thôi!"

"Ngươi không phải người đầu tiên bị thần linh lừa gạt, và cũng chẳng phải người cuối cùng."

"Hậu sinh, ta khuyên ngươi một câu... đừng để bọn chúng mê hoặc!"

"Từ xưa đến nay, những kẻ kết giao với thần linh, không ai là không hối hận đến tận cùng!"

"Bây giờ, rút lại lời của ngươi, lão phu sẽ trao di vật cho ngươi!"

Những tia thần niệm hóa thành dư âm, không ngừng vang vọng khắp tinh vực, tràn vào tâm trí Hứa Thanh, khắc sâu trong ý thức hắn.

Hứa Thanh trầm mặc.

Ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng.

Hắn đang suy nghĩ, đang đánh giá.

Những vị Hạ Tiên được chôn cất nơi đây thực ra không còn linh hồn. Thứ phát ra từ bọn họ không thể coi là thần niệm, mà là chấp niệm của những kẻ đã hy sinh trong chiến tranh.

Trong suốt cuộc đời, từ lúc sống đến khi chết, họ chiến đấu chống lại thần linh, lập trường không hề lay động. Đối với họ, thần linh... đều là một loại như nhau!

Hứa Thanh từng có cùng quan điểm với họ.

Cho đến khi chứng kiến Nữ Đế cải tu thành thần.

Điều đó đã thay đổi thế giới quan của hắn!

Vì vậy, Hứa Thanh bình tĩnh nói:

"Chư vị tiền bối, tại quê hương ta, từng tồn tại thánh địa, cũng từng có thần linh ngang ngược. Thân nhân của ta, tuổi thơ của ta, đều bị dị chất từ thần linh hành hạ... mà thánh địa lại bất nhân, rời khỏi Vọng Cổ, bỏ mặc nhân tộc."

"Họ cao cao tại thượng, coi thường sinh tử của nhân tộc, âm thầm đứng sau thao túng và bóc lột."

"Nhân tộc ngày một suy yếu, các đời nhân hoàng đều hao tâm tổn sức. Càng có Chấp Kiếm Đại Đế, với khí thế núi non tráng lệ, cũng chỉ miễn cưỡng bảo vệ được một chút."

"Nhưng dù vậy, nhân tộc vẫn khó có thể vực dậy."

"Vô số nhân tộc trở thành thức ăn của dị tộc, bi kịch khôn cùng. Ta từng chứng kiến những cảnh tượng thảm khốc hơn cả cảnh phụ mẫu phải ăn thịt nhi tử."

"Cả một chủng tộc, trong bóng tối dần dần sụp đổ, mất đi bản sắc, từng bước tiến đến bờ vực diệt vong."

"Vào lúc đó, có một người đã bước ra từ giữa đại họa và tan vỡ."

"Người đó, là hoàng của nhân tộc quê hương ta!"

"Nhưng mọi ước vọng của nàng đều đã tan biến, mọi con đường đều đã khép lại. Trước mắt nàng chỉ còn hai lựa chọn."

"Một là, để tộc diệt vong."

"Hai là, nàng phải thành thần!"

"Cuối cùng, nàng chọn trở thành thần!"

"Tất cả những lời phỉ báng phản tổ phản tộc, nàng một mình gánh chịu!"

"Nàng nói, thánh địa không bảo vệ nhân tộc, nàng sẽ đứng ra bảo vệ. Nàng dùng sức mạnh của mình để duy trì hương hỏa cho nhân tộc Vọng Cổ!"

"Nàng nói, thiên địa không chúc phúc nhân tộc, nàng sẽ làm điều đó. Nàng dùng chính bản thân mình để mở ra thái bình cho nhân tộc Vọng Cổ!"

"Nàng nói, không cầu sự vĩnh hằng cho bản thân, chỉ mong xây dựng sự thịnh vượng cho nhân tộc trong vạn thế, phục hồi vinh quang của đại tộc Vọng Cổ!"

"Nàng nói, nàng không chỉ muốn bản thân thành thần, mà còn mang theo tất cả những nhân hoàng đã khuất cùng thành thần."

"Nàng nói, từ nay năm vị nhân hoàng trở thành thi thần, dù mất đi linh trí nhưng vẫn có thần uy, giữ lấy ý chí nhân tộc, tuân theo vận mệnh nhân tộc, bảo vệ căn cơ của nhân tộc, khiến dị tộc khiếp sợ."

"Nàng nói, nàng là thần của nhân tộc, bảo vệ nhân tộc, giữ vững thái bình muôn đời!"

"Cuối cùng, nàng nói, mọi nhân quả do hành động của nàng mà sinh, mọi kiếp nạn cổ kim, nàng sẽ một mình gánh chịu!"

Lời của Hứa Thanh, từng câu từng chữ vang vọng khắp tinh vực.

Mỗi câu nói chứa đầy hồi ức, từng chữ đều là tâm ý của hắn.

Hắn dùng lời nói, dùng âm thanh của mình để mô tả lại cảnh tượng Nữ Đế thành thần, kể lại cho tất cả anh linh nơi đây.

Cuối cùng, Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn những tấm bia đá, trầm giọng nói:

"Thần như vậy, trong mắt ta, còn giống con người hơn rất nhiều người!"

"Ta cũng hiểu, không phải tất cả thần linh đều như thế."

"Nhưng con người cũng có thiện và ác."

"Thần linh cũng vậy, dù ít dù nhiều, nhưng vẫn tồn tại."

"Vì thế, vãn bối không thay đổi niềm tin!"

Hứa Thanh cúi đầu, chắp tay lễ bái!

Sau lễ bái, toàn bộ tinh vực chìm vào tĩnh lặng. Các hệ ngân hà tỏa ra sự lạnh lẽo, những dòng chữ trên bia đá đều dần ẩn đi.

Không có di vật nào, không có truyền thừa nào... xuất hiện.

Lời nói của Hứa Thanh, họ không chấp nhận, cũng không còn truyền ra ý niệm.

Thời gian trôi qua, Hứa Thanh lặng lẽ quay người.

Lần này, hắn không thu hoạch được gì, nhưng lòng không hề nuối tiếc.

Con đường nhân sinh, cần phải tự mình bước đi. Những phong cảnh, cần tự mình ngắm nhìn. Chỉ khi không ngừng tiến lên, nhìn thấy tất cả, mới dần hình thành cách nhìn riêng về cuộc sống, thế giới và vạn vật.

Đó mới thực sự là con người.

Chương 2656: So với nhiều người, càng giống con người hơn (2)

Từ nay, đối với thần linh, Hứa Thanh vẫn sẽ giết, vẫn sẽ cướp, vẫn sẽ lạnh lùng.

Nhưng với một số thần linh, như Nữ Đế, hắn sẵn sàng chiến đấu vì họ!

Bởi trong tâm trí hắn, Nữ Đế không phải thần.

Nàng là con người.

So với rất nhiều người, nàng càng giống con người hơn.

Hứa Thanh quay người, chuẩn bị rời khỏi Anh Tiên Lăng, thì bất ngờ cánh cửa khổng lồ phía trước rung động dữ dội...

Cánh cửa khổng lồ càng rung động mạnh hơn, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Một luồng sát khí mạnh mẽ từ trong cửa lan tỏa ra, khiến Hứa Thanh lập tức dừng bước, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đó.

Ngoài cánh cửa, có người đến!

Không phải một người, mà là cả một đoàn đội hơn trăm người.

Họ đều mặc giáp trụ đặc biệt, trên giáp còn vương máu, có máu của thần linh, cũng có máu của chính họ.

Tất cả đều toát lên vẻ mệt mỏi bị che giấu dưới gương mặt lạnh lùng, và sâu thẳm trong ánh mắt là nỗi bi thương khó nói thành lời.

Bọn họ, đang hộ tống một cỗ quan tài khổng lồ.

Quan tài được hơn mười tu sĩ khiêng đi, phía trên phủ một lá cờ in ấn ký của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Hứa Thanh đứng một bên, im lặng quan sát.

Những người này không để ý đến hắn, chỉ lặng lẽ tiến lên, vẻ mặt bi thương mà trang nghiêm, hộ tống quan tài tiến sâu vào khu vực Anh Tiên Lăng.

Từ bóng dáng bọn họ, Hứa Thanh cảm nhận được sự bi thương và cả sát khí ngút trời. Đó không phải là sát khí giữa các tu sĩ tranh đấu, mà là sát khí chỉ có thể được rèn luyện nơi chiến trường.

Hứa Thanh hiểu rõ loại sát khí này.

Bọn họ đến từ chiến trường!

Còn thứ bên trong quan tài… Hứa Thanh gần như đã đoán được.

Đó chắc chắn là thi thể của một Hạ Tiên vừa chiến tử.

Khi chiến tử, thân xác được đưa đến Anh Tiên Lăng để an táng!

Hứa Thanh không nói gì, chỉ cúi đầu bày tỏ sự kính trọng.

Đoàn người lặng lẽ tiếp tục tiến lên, đến một vùng không gian trống rỗng trong Anh Tiên Lăng, dừng lại, đặt quan tài xuống. Tất cả quỳ gối, cất tiếng hát lên một bài ca cổ xưa.

Bài ca đó như dẫn hồn, như tán dương, vang vọng giữa không gian.

Dưới tiếng ca, những ngôi sao xuất hiện từ trong hư vô, càng lúc càng nhiều. Tựa như cát bụi, như đất đá, các ngôi sao tụ lại, bao phủ lấy quan tài.

Chẳng mấy chốc, quan tài hoàn toàn được chôn vùi.

Những ngôi sao tiếp tục kết tụ, biến thành một hệ ngân hà, nơi đó xuất hiện một tấm bia đá.

Những tu sĩ trong đoàn đội đứng dậy, người dẫn đầu giơ tay lên, tất cả đồng loạt hô lớn:

"Tiên Quân, thượng hưởng!"

Tiếng hô vang vọng, tràn đầy bi thương và khí thế hào hùng. Sau đó, đoàn đội xoay người, im lặng rời đi.

Hứa Thanh đứng yên tại chỗ, cúi đầu một lần nữa, lễ bái hệ ngân hà mới hình thành. Ánh mắt hắn rơi vào tấm bia đá, trên đó khắc dòng chữ:

"Đời người như mộng, năm tháng như ca, biển sao mênh mông, cuối cùng là biệt ly."

"Lão phu là Linh Khoa Tiên Quân, trảm Chân Thần, uống máu Chân Thần, lưu lại ấn ký, chiếm lấy tổ địa của chúng, để xem tương lai."

"Khi nó trở lại, nó sẽ là ta hay vẫn là nó!"

"Nếu là nó, xương cốt lão phu sẽ hóa thành kim quang, kẻ đến sau có thể xóa đi, tuyệt diệt niệm tưởng của Chân Thần đó."

"Nếu là ta… thì ánh bạc sẽ bừng sáng, ta lại trảm thần!"

Đọc xong, Hứa Thanh không khỏi thầm kinh ngạc. Đây rõ ràng là một vị Hạ Tiên có ý đồ dùng quy tắc bất diệt của Chân Thần để tìm cách cùng nó đồng quy vu tận!

Hắn muốn quan sát thêm thì một tiếng thở dài vang lên sau lưng.

Hứa Thanh quay lại, thấy một lão giả gù lưng từ xa bước tới.

Chính là người canh giữ Anh Tiên Lăng ngoài cánh cổng lớn.

Lão giả từng bước chậm rãi đi tới, dừng lại trước tấm bia đá.

"Chiến tranh… đã bước sang giai đoạn mới."

"Anh linh nơi đây… sẽ ngày càng nhiều. Vị này, ta từng nghe danh, cả đời lão ấy nghiên cứu nguyên lý bất diệt của Chân Thần."

Lão giả thở dài.

Hứa Thanh lùi lại vài bước, suy nghĩ một chút rồi cúi đầu thi lễ, cung kính hỏi:

"Tiền bối, cuộc chiến này là?"

Lão giả quay đầu nhìn Hứa Thanh, ánh mắt đầy thâm ý.

"Mưa gió thế gian rơi xuống chúng sinh vốn dĩ đều công bằng. Nếu có một nơi không cảm nhận được, thì chắc chắn có ai đó đang che chắn mưa gió thay các ngươi."

"Trạm Lô Tiên Chủ chính là người đó. Ông ta trấn thủ biên cương, ngăn cản sự xâm lấn từ Đệ Tứ tinh hoàn. Đó là cuộc chiến giữa các tinh hoàn, giữa thần linh và tiên nhân."

Dứt lời, lão giả thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi xa xăm.

Sau đó, lão lấy ra một chiếc chuông đồng không có lưỡi.

Chuông đồng trông có vẻ bình thường, nhưng khi xuất hiện, nó làm không gian rung động, ánh sáng kỳ lạ lấp lánh bên trong.

"Trước đây, một bằng hữu của ta đã chiến tử dưới tay một vị Chân Thần thuộc Đệ Tứ tinh hoàn. Y hồn diệt thân vong, nhưng pháp bảo của y không hoàn toàn biến mất, mà trở thành chiếc chuông này."

"Nó chứa đựng một tia thần uy của Chân Thần đó.

"Y nhờ ta tìm người hữu duyên để trao lại."

Ánh mắt Hứa Thanh sắc bén nhìn lão giả.

Lão giả phất tay, để chuông đồng lơ lửng bên cạnh, sau đó xoay người bước đi.

Nhưng giọng nói của lão vang vọng khắp tinh không:

"Những lời ngươi nói, ta đã nghe."

"Vị Nữ Đế nhân hoàng kia, lão phu rất khâm phục."

"Thế giới này rất phức tạp, giống như nhân tính vậy. Đừng để ý người khác nghĩ gì."

"Ta tin, nếu những cố hữu nơi đây còn sống, với trí tuệ của họ, hẳn sẽ hiểu được."

"Chỉ là hiện giờ, họ chỉ còn lại chấp niệm, quyết tâm không đội trời chung với thần linh."

"Ngươi rất xuất sắc, không nên ra về tay không."

"Vật này, tặng cho ngươi."

Lão giả dần đi xa, bóng dáng mờ nhạt, chỉ còn một câu nói cuối cùng vang lên:

"Thần linh như thế... ta từng gặp qua. So với rất nhiều người, họ càng giống con người hơn."

Chương 2657: Cấm! (1)

Thời điểm rời khỏi Anh Tiên Lăng, Hứa Thanh theo chỉ dẫn từ sâu trong tâm trí, nhìn về hướng mà hắn tưởng tượng là nơi Đệ Cửu tinh hoàn tọa lạc.

Giữa biển sao mênh mông, Hứa Thanh thực sự không biết nơi mình đang nhìn có phải là Đệ Cửu tinh hoàn hay không.

Dù thần phân thân của hắn còn ở lại đại lục Vọng Cổ, dù lòng có cảm giác, nhưng khoảng cách quá xa xôi, mọi thứ đều mơ hồ.

Dẫu vậy, dù chẳng thể thấy gì, thậm chí không chắc chắn đó có phải là vị trí chính xác của Đệ Cửu tinh hoàn hay không, Hứa Thanh hiểu rõ lý do vì sao hắn lại nhìn về phía ấy.

Hắn... nhớ nhà.

Hắn nhớ đại lục Vọng Cổ, nhớ những con người nơi đó, nhớ mọi vật nơi đó, nhớ tất cả...

"Chắc chắn sẽ có một ngày, đại lục Vọng Cổ cũng như Đệ Ngũ tinh hoàn, không còn dị chất, linh khí tràn ngập."

"Những thần linh còn sót lại, có lẽ cũng sẽ đổi con đường, bỏ thần đạo mà chuyển sang tu tiên!"

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh thu ánh mắt về.

Chưa đến lúc quay về.

Hắn vẫn chưa đủ mạnh.

Cũng chưa đủ khả năng để thay đổi, để thủ hộ.

"Không lâu nữa đâu..."

Hứa Thanh im lặng hồi lâu, thu lại mọi suy nghĩ, lấy ra tiên giản của Mặc Dương vũ trụ. Một cái bóp nhẹ, thân ảnh hắn lập tức trở nên mơ hồ, một luồng dao động lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh, chỉ trong tích tắc, hắn đã được truyền tống đi.

Việc truyền tống giữa các vũ trụ, liên quan đến lực lượng không gian cực kỳ mênh mông, bên trong còn có sự chống đỡ từ những Hiến cao cấp hơn, không thể thiếu bất kỳ yếu tố nào.

Chỉ có như vậy, các tu sĩ trong Cửu Ngạn Thiên mới có thể truyền tống như thường lệ.

Ngay cả với tu vi hiện tại của Hứa Thanh, dù hắn có sự hiểu biết sâu sắc về không gian, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấu một chút nhỏ nhoi, còn bản chất thực sự, hắn không thể nào thấy rõ.

"Liên quan đến bí mật..."

"Chắc hẳn có liên quan đến Cửu Ngạn Tiên Chủ."

Hứa Thanh thầm nghĩ, cấp độ Tiên Chủ vẫn còn quá xa vời với hắn.

Lúc này, hắn chỉ có thể nhìn thấy một góc mơ hồ.

Cho đến khi mọi thứ trước mắt trở nên vặn vẹo, khi hư vô biến đổi, bầu trời sao... dần dần bị thay thế.

Cuối cùng, khi tất cả trở nên rõ ràng, những gì hiện ra trước mắt Hứa Thanh không còn là Anh Tiên Lăng, mà là bên trong tiên điện được xây dựng từ thiên thạch trong Mặc Dương vũ trụ!

Đẩy cánh cửa tiên điện, Hứa Thanh bước ra, cảnh quan Mặc Dương vũ trụ hiện ra trước mặt hắn.

Chỉ trong một bước, hắn đã biến mất.

Khi xuất hiện lại, Hứa Thanh đã đứng bên ngoài hố đen trên Mặc Thổ.

Hắn nhìn thấy hồ ly bùn đang nằm thư thái trong tư thế hưởng thụ, vui vẻ vỗ tay theo điệu nhảy của những mỹ nhân xinh đẹp xung quanh.

Phát hiện Hứa Thanh trở về, hồ ly bùn thoáng kinh ngạc, bĩu môi nói:

"Đồ quỷ, sao ngươi về nhanh vậy?"

"Sao không báo trước một tiếng để người ta chuẩn bị, đây chẳng khác nào kiểm tra đột xuất cả."

"Thôi vậy, tỷ tỷ không chấp nhặt với ngươi. Sao rồi, lần này thuận lợi chứ?"

Đối diện với lời trêu chọc của hồ ly bùn, Hứa Thanh đã quen nên chỉ thản nhiên đáp:

"Thuận lợi, ngươi cứ tiếp tục đi."

Nói xong, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống, không để ý đến hồ ly bùn, mà lấy ra món đồ do người gác mộ ở Anh Tiên Lăng tặng, đặt trước mặt rồi dùng thần niệm nghiên cứu kỹ lưỡng.

Thấy Hứa Thanh không thèm để tâm đến mình, hồ ly bùn bật cười khẽ, cũng chẳng bận lòng. Quan hệ giữa nàng và Hứa Thanh, hắn đã quen, nàng cũng đã quen từ lâu.

Nàng thích trêu chọc hắn, thích nhìn dáng vẻ từ chối của hắn.

Từ đó, nàng tìm lại được niềm vui thuộc về nhân tính, thứ mà nàng từng nghĩ đã sắp biến mất, nhưng dần dần trở lại.

Niềm vui này khiến nàng cảm thấy, như vậy mới là sống.

Vì thế, nàng chọn bỏ qua thần tính, chìm đắm vào nhân tính, nhìn những mỹ nhân nhảy múa bên cạnh, rồi nhìn Hứa Thanh đang ngồi khoanh chân, nàng bật cười.

Một bên là mỹ nhân, một bên là mỹ nam.

"Đây chính là giang sơn mà bổn thần gầy dựng nên!"

Hồ ly bùn phấn khích.

Nàng biết rõ, bản thân khác với những tiên thiên thần linh.

Nhân tính của nàng chưa hoàn toàn biến mất, cũng không muốn biến mất. Mỗi lần trêu chọc Hứa Thanh, nhân tính trong nàng lại hoạt động mạnh mẽ.

"Như vậy là đủ tốt rồi."

Hồ ly bùn cắn một miếng tiên quả bên cạnh, đôi mắt khép hờ thành hình lưỡi liềm, tâm trạng thư thái.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Rất nhanh, vài tháng đã trôi qua.

Trong những tháng này, hồ ly bùn luôn trong tâm trạng vui vẻ. Còn Hứa Thanh, hắn toàn tâm toàn ý nghiên cứu chiếc chuông đồng.

Chất liệu của chiếc chuông này rất kỳ lạ.

Hứa Thanh đã thử nhiều phương pháp, nhưng không cách nào để lại dấu vết trên chiếc chuông.

Ngay cả Hiến Song Song của hắn, đối với chiếc chuông này cũng vô hiệu.

Món đồ này không thể xuất hiện ở bất kỳ không gian nào khác!

Tựa như có một luồng sức mạnh đang bao bọc bên trong, ngăn cản nó rời khỏi thời không hiện tại!

Chương 2658: Cấm! (2)

"Chắc đây chính là tia thần uy của Chân Thần mà tiền bối trông coi mộ nhắc đến!"

Hứa Thanh khẽ thì thầm trong lòng, ánh mắt lóe lên kỳ quang.

"Chiếc chuông này không bị phá hủy dù từng rơi vào tay một Chân Thần, thậm chí còn an nhiên thoát khỏi sự lưu giữ của thần linh. Nếu không phải cố ý để lại, thì chắc chắn món đồ này rất bất phàm!"

"Chỉ tiếc rằng, chiếc chuông này đã mất lưỡi."

"Nhưng những tháng qua, ta vẫn thu hoạch được không ít!"

Ánh mắt Hứa Thanh sáng lên, trong lòng tràn đầy hứng thú.

Trong những tháng này, dù không có bất kỳ ngoại lực nào có thể để lại dấu vết trên chiếc chuông, nhưng nhờ vào việc ôn dưỡng bằng tiên thai của bản thân, hắn đã tạo được một mối liên hệ nhỏ với nó.

Thực tế, nếu muốn, mối liên hệ đó có thể trở nên sâu sắc hơn.

Chiếc chuông này không còn chủ nhân, đối với sự ôn dưỡng của Hứa Thanh không những không kháng cự, mà còn tỏ ra vô cùng phối hợp, giống như đất khô khát khao được tắm mát bởi cơn mưa.

Tuy nhiên, với những món đồ mà bản thân không thể nhìn thấu, Hứa Thanh luôn giữ thái độ cực kỳ cẩn trọng.

Do đó, quá trình ôn dưỡng được kiểm soát chặt chẽ, mối liên hệ tuy đã hình thành nhưng vẫn do hắn nắm giữ hoàn toàn, chỉ cần có bất kỳ dấu hiệu nào không ổn, hắn sẽ lập tức cắt đứt.

"Phương pháp kích hoạt sức mạnh của bảo vật này, có lẽ nằm ở âm thanh!"

Hứa Thanh đưa tay phải lên, vung một cái, lập tức chiếc que sắt được rèn từ Đạo Luyện vũ trụ lao ra, tỏa ra ánh sáng sắc bén trước mặt hắn.

Nhìn chiếc chuông, Hứa Thanh cân nhắc một lúc.

Khi xác nhận không có sơ suất nào, thần sắc hắn trở nên dứt khoát, điều khiển chiếc que sắt đâm thẳng vào chuông đồng.

Khoảnh khắc que sắt chạm vào chuông, chiếc chuông rung lên dữ dội.

Chuông này là dạng chuông lục lạc, tiếng chuông trong trẻo và kéo dài bất ngờ vang vọng, âm thanh lan tỏa, làm tan biến mọi thứ trong nháy mắt.

Hồ ly bùn vừa nhấc ly tiên tửu lên đã thấy chất lỏng lập tức phân rã, chiếc giường nàng đang nằm, cùng những mỹ nhân đang nhảy múa xung quanh, cũng biến mất trong thoáng chốc.

Nàng giật mình bật dậy, thân hình thoáng chốc trở nên mơ hồ, Thần Đài hiển lộ, thần sắc lộ ra sự kinh hãi.

"Đây là thứ gì vậy!"

Không chỉ hồ ly bùn bị ảnh hưởng, mà khắp nơi trong Mặc Dương vũ trụ cũng bị tiếng chuông bao trùm.

Âm thanh này cứ thế lan tỏa, vang vọng trong tâm trí chúng sinh, giống như đang xuyên thấu vạn vật.

Trong khu vực chịu ảnh hưởng của tiếng chuông, toàn bộ vũ trụ trở nên yên tĩnh lạ thường.

Trong sự yên tĩnh này, tất cả huyễn thuật biến mất, pháp thuật bị phá giải, thần thông hoàn toàn tan rã.

Hứa Thanh chấn động mạnh.

Cuối cùng hắn đã hiểu rõ sức mạnh của chiếc chuông này!

"Cấm mọi pháp thuật!"

"Nhìn thái độ của hồ ly bùn, xem ra cả thần linh cũng nằm trong phạm vi bị phong cấm!"

Tuy nhiên, ngay khi tiếng chuông lặng đi, tất cả xung quanh khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Những mỹ nhân xung quanh hồ ly bùn lại hiện ra, linh tửu biến mất cũng quay về trong tay nàng.

Nhưng lúc này, hồ ly bùn chẳng còn tâm trạng để thưởng thức nữa.

Nàng nhìn Hứa Thanh đầy nghiêm trọng, giọng trầm xuống:

"Món bảo vật này... có thể cấm cả thần linh!"

Hứa Thanh gật đầu.

"Thực sự là một món sát khí!"

Dứt lời, hắn tiếp tục tập trung nghiên cứu chiếc chuông.

Hồ ly bùn nhìn một lúc lâu rồi thở dài.

"Đệ Ngũ tinh hoàn này lại khiến ta một lần nữa cảm nhận được sự đáng sợ."

"Không biết sau khi học thành tài ở đây, tiểu tử Hứa Thanh quay về đại lục Vọng Cổ sẽ mang đến cơn chấn động lớn thế nào cho những thần linh nơi đó."

"Thôi kệ, cũng chẳng liên quan gì đến ta."

Nghĩ vậy, hồ ly bùn lại tiếp tục tận hưởng sự thư thái của mình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Hứa Thanh nghiên cứu chiếc chuông trong vài tháng rồi dừng lại. Sau đó, hắn dành toàn bộ thời gian để tu luyện, ổn định tiên thai, củng cố nền tảng từ những tiến bộ trước đó.

Khi trạng thái cơ thể đã đạt đến sự vững chắc, thời gian mà hắn đã chờ đợi cũng đến.

Một năm trôi qua kể từ ngày hứa hẹn, đã đến ngày tiếp dẫn.

Hôm đó, một giọng nói đầy uy nghi vọng ra từ tiên giản của Hứa Thanh, vang lên trong tâm thức hắn.

"Các tân thăng tiên giả, tất cả hãy có mặt tại Tiếp Dẫn vũ trụ trong vòng mười hai canh giờ."

"Các ngươi sẽ được phân nhiệm vụ, chính thức hòa nhập vào Cửu Ngạn Thiên."

Không chỉ Hứa Thanh nghe thấy, mà toàn bộ những người thuộc thế hệ phi thăng của kỳ này cũng đều nghe được.

Những tu sĩ đang phân tán ở khắp các vũ trụ khác, bất kể đang làm gì, trong khoảnh khắc này, thần sắc đều trở nên nghiêm nghị, trong lòng mang đầy kỳ vọng.

Hứa Thanh từ từ mở mắt, ánh sáng mạnh mẽ lóe lên trong đôi đồng tử.

"Thời điểm cuối cùng, đã đến."

Hứa Thanh đứng dậy, hồ ly bùn bên cạnh cũng thu lại mọi huyễn thuật, tiến đến gần hắn, duỗi người một cách duyên dáng.

"Thư giãn đủ rồi, cũng đến lúc nên đi hòa mình vào chút náo nhiệt, người ta rất mong chờ tương lai đấy nha."

Chương 2659: Tiếp Dẫn tinh hà (1)

Tất cả các tân phi thăng giả, sau khi bước vào Thiên Ngoại Thiên và được sắp xếp vào vũ trụ tương ứng, đều sẽ có thời gian nghỉ ngơi kéo dài một năm.

Khoảng thời gian này nhằm giúp các tân phi thăng giả làm quen với Thiên Ngoại Thiên, thích nghi với vũ trụ mới của mình, cũng như tiêu hóa phần thưởng vừa nhận được.

Khi một năm kết thúc, họ sẽ được Tiếp Dẫn vũ trụ tập trung triệu tập.

Chờ đợi họ sẽ là những sắp xếp cụ thể về trách nhiệm trong tương lai.

Những thông tin này xuất hiện trong tâm trí Hứa Thanh khi hắn đã quay trở lại tiên điện của vũ trụ Mặc Dương.

Đứng giữa trận pháp truyền tống trong tiên điện, Hứa Thanh không hề do dự, kích hoạt truyền tống.

Hồ ly bùn hóa thành một ấn ký, bám lên cánh tay của Hứa Thanh.

Rất nhanh, cùng với sự chấn động của tiên điện, một luồng sóng lớn lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Trong tiếng ầm ầm, sức mạnh truyền tống bùng nổ.

Chuyến truyền tống lần này kéo dài hơn so với bất kỳ lần nào Hứa Thanh từng trải qua, hiển nhiên vũ trụ Tiếp Dẫn cách rất xa vũ trụ Mặc Dương.

Không rõ bao lâu trôi qua, trong cảm nhận của Hứa Thanh, hắn như rơi vào một giấc mộng đầy sắc màu rực rỡ.

Trong mộng, mọi thứ đều mơ hồ, vô số sắc thái đan xen thành những tia sáng vặn vẹo.

Cho đến khi ánh sáng dần phai mờ, cảnh tượng trước mắt hắn trở nên rõ ràng.

Một dòng kim hà khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt của Hứa Thanh.

Dòng sông này chứa đựng vô số tinh vực, vô số tinh luân, bên trong là những ngôi sao trải rộng không đếm xuể.

Mỗi ngôi sao đều phát ra kim quang đặc trưng.

Mặc dù các ngôi sao trong kim hà này vốn bất động, nhưng dòng chảy của tinh quang lại mang đến cảm giác như thể cả dòng sông đang chảy từ thượng nguồn xuống hạ lưu.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh nhìn thấy một kim hà như vậy.

Nơi này chính là Tiếp Dẫn vũ trụ!

Đồng thời, đây cũng là một trong bảy mươi hai chỗ chấp chính đạo quyền của toàn bộ Cửu Ngạn Thiên, chỉ đứng sau Tiên Cung!

Tiếp Dẫn vũ trụ thuộc hệ thống vận hành của Cửu Ngạn Thiên, là tổng bộ tiếp dẫn cho cả thiên ngoại thiên của kỷ nguyên này. Nó còn quản lý hệ thống tiếp dẫn của các thiên ngoại thiên khác liên quan.

Trách nhiệm của nơi đây không chỉ dừng lại ở việc tiếp dẫn các tân phi thăng giả, mà còn bao gồm cả việc hướng dẫn các tiểu thế giới dưới Đệ Ngũ tinh hoàn, và sắp xếp những dị tộc trong toàn bộ các vũ trụ thuộc Đệ Ngũ tinh hoàn.

Ở một mức độ nào đó, đây vừa là trại huấn luyện tân binh, vừa là cơ quan điều phối nhân sự.

Người trấn giữ nơi này hiển nhiên là các Hạ Tiên, hơn nữa số lượng không hề ít.

Quan sát tất cả, cảm nhận được sự uy nghiêm của kim hà, trong lòng Hứa Thanh không khỏi dậy sóng. Từ dòng kim hà vĩ đại này, một tia kim quang nhỏ bé tách ra, bay thẳng về phía Hứa Thanh.

So với toàn bộ kim hà, tia kim quang này không đáng kể, nhưng trong mắt Hứa Thanh, vì khoảng cách gần nên tia sáng ấy vẫn mang vẻ rộng lớn vô cùng.

Kim quang nhanh chóng bao phủ lấy Hứa Thanh, tạo thành một luồng dẫn dắt.

Nguồn gốc của kim quang tiếp dẫn Hứa Thanh là một ngôi sao trong một tinh luân thuộc một tinh vực ở hạ lưu của kim hà.

Loại ánh sáng dẫn dắt này không chỉ dành riêng cho Hứa Thanh. Trong toàn bộ Tiếp Dẫn vũ trụ, cảnh tượng này diễn ra khắp nơi.

Tất cả tu sĩ truyền tống đến đây đều được tiếp dẫn tương tự.

Tùy thuộc vào mục đích đến, từng khu vực sẽ phát ra những ánh sáng khác nhau.

Trong chớp mắt, dưới sự dẫn dắt của kim quang, thân thể Hứa Thanh lao thẳng về phía ngôi sao ấy.

Tốc độ cực nhanh, hắn giống như một ngôi sao băng lao xuống, chỉ trong nháy mắt đã từ bên ngoài kim hà tiến vào bên trong, đặt chân lên ngôi sao phát ra ánh sáng vàng rực.

Cảnh vật xung quanh cũng thay đổi chóng mặt.

Khi một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Hứa Thanh rơi thẳng xuống một vùng biển đen trên ngôi sao.

Đây là một đại dương màu đen sền sệt, giống như thạch rau câu.

Với lực va chạm khủng khiếp từ quá trình rơi xuống, bề mặt biển đen bị chọc thủng tạo thành một hố sâu.

Hứa Thanh nhờ có tu vi cường đại nên không bị thương tích. Nhưng nếu là một tu sĩ yếu kém hơn, e rằng hồn phách họ sẽ bay ra ngoài, còn thân thể thì tan nát ngay lập tức.

Mặc dù Hứa Thanh chịu đựng được, nhưng lực va chạm vẫn khiến hắn chìm sâu vào trong hố nước. Mất một lúc lâu, hắn mới giãy khỏi hố sâu, bay lên không trung.

Quan sát xung quanh, bầu trời có màu vàng kim, còn mặt đất là đại dương đen thăm thẳm, kéo dài vô tận.

Trên bầu trời, vô số kim quang vẫn đang tiếp tục dẫn dắt các tu sĩ đến đây.

Âm thanh vang dội khi rơi xuống biển vang lên không ngớt.

Trên mặt biển, những hố nước đã lên đến hàng chục.

Nhiều tu sĩ cũng vừa thoát khỏi những hố sâu của mình, hầu hết đều trong tình trạng khá chật vật.

Một số người còn có máu rỉ ra từ khóe miệng, biểu lộ rõ sự sợ hãi.

Trong đám người đó, Hứa Thanh nhìn thấy Chu Chính Lập, Tà Linh Tử, Lý Mộng Thổ, Viễn Sơn Tố, và cả huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch.

Tất cả đều thuộc cùng một đợt phi thăng với hắn.

Tất cả họ đều đã được tiếp dẫn đến đây.

Tinh Hoàn Tử cũng nằm trong số đó.

So với sự chật vật của đa số mọi người, Tinh Hoàn Tử rõ ràng trông thoải mái hơn hẳn. Khi ánh mắt Hứa Thanh dừng lại trên người y, Tinh Hoàn Tử cũng quay đầu nhìn lại.

Hai người giao nhau ánh mắt, cả hai đều không biểu lộ cảm xúc gì, rồi đồng thời thu hồi ánh mắt.

Thời gian trôi qua, đám người lần lượt đến. Có người đi một mình, có người tụ tập thành nhóm. Dựa vào những mối quan hệ trước đây và giao tình trong năm vừa qua, bọn họ chia thành nhiều phe phái khác nhau.

Tà Linh Tử vẫn cô độc như trước.

Viễn Sơn Tố hiển nhiên cũng không muốn tham gia vào bất kỳ nhóm nào. Nhưng vài nữ tu phi thăng trong đợt này lại tự nhiên chọn đứng cạnh nàng.

Huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch thì lựa chọn đứng về phía Tinh Hoàn Tử. Xung quanh Tinh Hoàn Tử cũng có vài chục tu sĩ khác chọn đi theo.

Nhưng số lượng đông nhất chính là nhóm của Hứa Thanh.

Danh tiếng đệ nhất phi thăng giả khiến nhiều người sau khi nhìn thấy Hứa Thanh liền mỉm cười tiến lại gần.

Chương 2660: Tiếp Dẫn tinh hà (2)

Chu Chính Lập và Lý Mộng Thổ đều đi theo, đứng cạnh Hứa Thanh. Chu Chính Lập như thường lệ, nở nụ cười nhún nhường cúi người.

Còn Lý Mộng Thổ thì trầm ngâm, nghiêm túc nói:

“Hứa huynh, số lượng người lần này đã giảm đi 11 người.”

“Ta đã tính toán. Hiện tại chỉ còn 89 người tới đây.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu, còn Chu Chính Lập thì bật cười nói:

“Chết thôi.”

“Mặc dù nói rằng năm nay là thời gian nghỉ ngơi, nhưng cũng là giai đoạn thích nghi. Ở Đệ Ngũ tinh hoàn của chúng ta, từ xưa đến nay vốn như một cuộc nuôi cổ.”

“Cho nên...” Chu Chính Lập liếc nhìn Hứa Thanh. Trong một năm qua, y đã thu thập được rất nhiều thông tin về thiên ngoại thiên, nhờ đó càng cẩn trọng hơn.

Ý định kết thân với Hứa Thanh cũng ngày càng mạnh mẽ.

Y lại nói tiếp:

“Không chỉ ở tứ đại tinh vực trước kia, mà ngay cả trong thiên ngoại thiên, tình cảnh còn khốc liệt và dữ dội hơn rất nhiều.”

“Với những kẻ nắm giữ quyền lực cao, bọn họ chỉ thực sự coi trọng những người ít nhất đạt tới tầng thứ Chuẩn Tiên, như thiếu chủ, Tinh Hoàn Tử, hoặc Viễn Sơn Tổ. Có lẽ, trong đợt này, chỉ có ba người bọn họ mới được xem trọng.”

“Còn Chúa Tể... đối với những kẻ ở trên cao, chẳng có gì đáng để bận tâm.”

“Cho nên, trừ khi có mối quan hệ sâu rộng, nếu không, để có thể tiến xa hơn và giành được nhiều tài nguyên hơn, việc tập trung vào một Chuẩn Tiên để dựa vào là lựa chọn tốt nhất.”

Những lời cuối cùng, Chu Chính Lập không cố tình che giấu, khiến tất cả những người xung quanh Hứa Thanh đều nghe rõ.

Trong lòng họ đều nảy sinh suy nghĩ.

Hứa Thanh liếc nhìn Chu Chính Lập một cái.

Chu Chính Lập cười nhún nhường.

Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, trong đầu hiện lên lời mà Chu Chính Lập từng nói một năm trước khi rời đi.

"Hắn suy đoán rằng nhiệm vụ lần này sẽ khiến tất cả mọi người tập trung lại..."

Hứa Thanh chìm vào suy tư.

Thời gian trôi qua chậm rãi. Trên vùng biển rộng lớn, ngoài đám người họ, không có tu sĩ nào khác xuất hiện. Cũng không có ai đến tiếp dẫn.

Tất cả bọn họ đều không phải người bình thường, tất nhiên không vì phải đợi lâu mà cảm thấy sốt ruột. Họ đều lần lượt ngồi xếp bằng, lặng lẽ điều tức.

Thời gian tiếp tục trôi, một canh giờ nữa trôi qua.

Lúc này, trên trời đột nhiên xuất hiện một cơn gió.

Trong tiếng gió rít vang vọng, Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử gần như đồng thời ngẩng đầu nhìn lên. Viễn Sơn Tố cũng là người thứ ba ngước nhìn.

Những người còn lại, tuy chậm hơn một chút nhưng cũng lần lượt tập trung ánh mắt.

Chỉ thấy trên bầu trời, gợn sóng lan ra, kim quang hiện lên.

Những tia kim quang này cũng là ánh sáng tiếp dẫn, lần này có khoảng bảy tám mươi tia, bên trong có vài người đi đầu, những người khác nối tiếp phía sau, hạ xuống.

Ngay sau đó, mặt đất rung chuyển.

Trong đám kim quang này, chỉ có vài người khi đáp xuống thì tạo thành hố sâu trên biển. Phần lớn những người khác lại có thể đứng vững trên mặt biển ngay khi chạm xuống.

Hiển nhiên, với họ, nơi này không còn xa lạ. Những người này đã tới đây nhiều lần và thành thạo việc điều khiển sức mạnh để hạ xuống.

Trên người họ mặc cùng một loại trang phục.

Bộ y phục màu xám với hàng trăm túi nhỏ được may trên áo, giống hệt những gì Hứa Thanh từng nhìn thấy ở Đạo Luyện vũ trụ, trang phục của đám Trù Vật Sử khét tiếng.

Trong số họ, có bảy tám người đạt tới tầng thứ Chuẩn Tiên, dẫn đầu cả nhóm.

Sau khi đáp xuống, Hứa Thanh vẫn giữ thái độ như thường lệ, nhưng trong số các tân phi thăng giả, không ít người đã tỏ ra nghiêm nghị.

Những tu sĩ vừa đáp xuống cũng quan sát ngược lại nhóm của Hứa Thanh.

Ánh mắt họ lướt qua từng người trong đám tân phi thăng giả.

Ánh mắt đó tựa như của loài chó sói, lạnh lùng và đầy vẻ tàn nhẫn với sinh mạng.

Không nói lời nào, kẻ đi đầu dẫn cả nhóm bay thẳng về phía xa.

"Thiếu chủ, bọn chúng chính là Trù Vật Sử... Có vẻ như lần này, chúng ta được tiếp dẫn đến một ngôi sao có liên quan tới nhiệm vụ trù vật."

Chu Chính Lập hạ giọng nói.

Hứa Thanh khẽ gật đầu.

Nhưng việc những người mới đến vẫn chưa kết thúc.

Một nén nhang sau, bầu trời lại lần nữa xuất hiện kim quang.

Vẫn là hàng chục đạo ánh sáng, vẫn là những kẻ mặc y phục đặc trưng của Trù Vật Sử. Sau khi đáp xuống, bọn họ cũng không dừng lại mà nhanh chóng di chuyển về phía xa.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, từng nhóm Trù Vật Sử liên tiếp xuất hiện.

Những kẻ này phần lớn không để ý đến nhóm phi thăng giả mới.

Tuy nhiên, khí tức tỏa ra từ họ khiến Hứa Thanh và nhiều người khác nhận thấy sự lạnh lẽo và tham lam rõ ràng.

Hơn nữa, càng là những kẻ mạnh mẽ, khí tức tử khí và sát khí trên cơ thể họ càng nặng.

Thậm chí, mùi máu tanh cũng dày đặc hơn.

Hiển nhiên, bọn họ thường xuyên tiếp xúc với thi thể và cái chết.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, kim quang trên bầu trời dần trở nên mờ nhạt, lại có thêm một nhóm Trù Vật Sử hạ xuống.

Trong số này, có một lão giả mang khí tức vô cùng khủng bố.

Đó là một lão giả tựa như con chim kền kền, tiên phôi chi thân gần đạt tới viên mãn.

Khoảng cách tới Hạ Tiên chỉ còn một bước ngắn.

Sau khi lão giả đáp xuống, đám người phía sau lão cũng lần lượt di chuyển theo.

Nhưng ngay khi lão giả dẫn đầu định rời đi, một trung niên trong nhóm phía sau đột nhiên dừng bước, ánh mắt đảo qua đám phi thăng giả mới, cuối cùng dừng lại trên người Tinh Hoàn Tử và Thiên Quân Tích Dịch.

Sau đó, trung niên nở một nụ cười nhạt.

Hứa Thanh lập tức nhận ra, đây chính là Chuẩn Tiên đã từng muốn cưỡng ép Thiên Quân Tích Dịch gia nhập đội ngũ của gã tại Đạo Luyện vũ trụ.

Lần này, ánh mắt của trung niên rõ ràng đặt trọng tâm vào Tinh Hoàn Tử.

Gã quay đầu, đi đến bên cạnh lão giả kền kền, cúi đầu nói nhỏ vài câu.

Lão giả hơi nhíu mày nhưng cuối cùng cũng khẽ gật đầu.

Sau khi được sự đồng ý, trung niên cười nhạt, tiến về phía

Tinh Hoàn Tử, giọng nói vang lên rõ ràng:

"Đội ngũ của ta lần này đã mất một số người trong trận chiến vừa rồi. Cần bổ sung thêm thành viên. Bây giờ, ta chính thức triệu tập ba người các ngươi gia nhập đội!"

Chương 2661: Người ngoài ý muốn (1)

Thiên Quân Tích Dịch, sắc mặt đại biến!

Tinh Hoàn Tử nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía kẻ vừa tới, giọng nói lạnh nhạt:

"Cút!"

Một chữ vang lên, gió lạnh nổi lên.

Sát ý trong đó, tụ hội từ bát phương.

Tính cách của Tinh Hoàn Tử, trước sau như một. Dù từng bị Hứa Thanh chém chết, nhưng sau khi sống lại y vẫn giữ nguyên bản tính.

Kiêu ngạo, lạnh lùng, khí phách đã khắc sâu vào linh hồn.

Ngay cả khi phải đối mặt với một Chuẩn Tiên như đối phương, dù kẻ địch đông đảo, thậm chí còn có sự hiện diện của lão giả đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong, y vẫn không đổi sắc.

Con đường mà y tu hành, chính là trật tự, đạo không khuất phục!

Nghe câu trả lời của Tinh Hoàn Tử, tu sĩ trung niên mỉm cười.

"Khí phách lắm."

Trong ánh mắt của gã lóe lên tia sáng lạnh, gã xoay người, cúi đầu với lão giả của phe mình.

Lão giả tuy nhíu mày, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, khí tức của tu sĩ trung niên đột ngột tăng vọt.

Như thể gã đã mượn được lực lượng từ đâu đó!

Sau đó gã giơ tay, ấn xuống dưới. Lập tức, mặt biển đen bỗng dậy sóng, từ trong biển xuất hiện vô số côn trùng màu đen.

Những con côn trùng này có hình dáng kỳ dị, trông vô cùng xấu xí và dữ tợn, hơn nữa chúng không phải thực thể.

Chỉ trong chốc lát, số lượng côn trùng đen trở nên dày đặc, ngập trời ngập đất.

Chúng từ biển đen trồi lên, lao thẳng về phía Tinh Hoàn Tử.

Ánh mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên sát khí, ngay sau đó vô số dây xích trật tự xuất hiện xung quanh y. Tiếng dây xích vang lên leng keng, chúng xoay tròn tạo thành một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Uy lực của Trật Tự, trấn áp tất cả.

Đạo cân bằng, hủy diệt toàn bộ.

Thiên Quân Tích Dịch cũng phối hợp xuất kiếm, những luồng kiếm khí mạnh mẽ phối hợp cùng Tinh Hoàn Tử để toàn lực ngăn chặn.

Ở nơi mà thần thông của họ cuốn qua, đám côn trùng đen liên tục bị nghiền nát.

Đặc biệt, cơn lốc xoáy từ dây xích trật tự của Tinh Hoàn Tử giống như một cơn bão dữ dội cuốn lên trời.

Nhìn từ xa, những con côn trùng đen xấu xí kia dường như chẳng chịu nổi một kích.

Chúng liên tục tan vỡ.

Tuy nhiên, những côn trùng đen bị tiêu diệt không thực sự biến mất mà để lại vô số hạt bụi màu đen, trôi nổi khắp nơi như sương mù.

Dưới sự điều khiển của tu sĩ trung niên, đám bụi đen này nhanh chóng tụ lại, phủ lên cơ thể của gã thành từng lớp dày đặc.

Khuôn mặt của gã cũng bị che phủ.

Chỉ trong chốc lát, khuôn mặt của gã biến đổi, trở thành khuôn mặt của Tinh Hoàn Tử!

Không chỉ diện mạo, ngay cả khí tức và linh hồn của gã cũng giống y hệt.

Hơn nữa, trên đầu của gã, hai bên còn xuất hiện hai cái đầu nữa, chúng lần lượt mang hình dạng của Thiên Quân Tích Dịch.

Cảnh tượng quái dị này khiến tất cả những người có mặt đều không khỏi rùng mình.

Sau khi biến đổi, tu sĩ trung niên với ba cái đầu quay sang cười lạnh với Tinh Hoàn Tử và Thiên Quân Tích Dịch.

Tiếp theo, gã không quan tâm đến họ nữa mà xoay người rời đi, bước về phía đồng đội của mình.

Đám người đi cùng gã không hề tỏ ra ngạc nhiên, hiển nhiên đây là chuyện thường ngày với họ. Ngay cả lão giả đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong kia cũng không buồn để ý, chỉ xoay người bước đi.

Bọn chúng định cứ thế mà rời đi.

Tuy nhiên, điều quái dị xảy ra ngay sau đó.

Khi tu sĩ trung niên rời đi, dường như gã vô tình kéo theo Tinh Hoàn Tử và Thiên Quân Tích Dịch.

Hai huynh đệ họ dường như bị thao túng, mất đi quyền kiểm soát cơ thể, buộc phải đi theo.

Trong đó, Thiên Quân Tích Dịch với ánh mắt mơ hồ như linh hồn bị đoạt đi.

Còn Tinh Hoàn Tử, dù cơ thể bị khống chế nhưng ánh mắt y lại rực lên ánh sáng sắc bén, từng bước y bước đi vang lên tiếng răng rắc như thể khống chế đối với y đang dần tan rã.

Tình cảnh này khiến tu sĩ trung niên khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc. Lão giả đứng đầu cũng ngoái đầu nhìn Tinh Hoàn Tử, ánh mắt lộ vẻ suy ngẫm.

"Rất khá. Đưa y đi."

Lão giả nói nhạt.

Lời của lão vừa dứt, ba tu sĩ khác trong đội lập tức bước ra, bay về phía Tinh Hoàn Tử.

Chương 2662: Người ngoài ý muốn (2)

Nhìn thấy cảnh tượng này, không ít người trong đám tân phi thăng chìm vào trầm mặc. Mặc dù giữa họ và Tinh Hoàn Tử chẳng có bao nhiêu mối liên kết, nhưng chứng kiến đồng đạo bị đối xử như vậy vẫn khiến lòng họ khó chịu.

Tuy nhiên, sức mạnh của đối phương quá mức áp đảo. Bên phía kẻ địch có nhiều Chuẩn Tiên, thậm chí có cả lão giả Chuẩn Tiên đỉnh phong đáng sợ.

Dẫu trong lòng bất bình, chẳng ai dám bước ra.

Hứa Thanh cũng cảm thấy khó chịu.

Bởi hai thanh kiếm kia, vốn thuộc về hắn.

Về phần Tinh Hoàn Tử... Hứa Thanh suy nghĩ một lát, cảm thấy tình hình có gì đó không đúng.

Nếu xảy ra ở nơi khác thì không nói, nhưng nơi này lại là tinh cầu tiếp dẫn.

Bọn họ đều đang chờ đợi nhiệm vụ được phân công.

Nếu có người bị cưỡng ép triệu hồi đi, thì toàn bộ sự việc này quá sức phi lý.

“Chuyện này không bình thường!”

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, hắn bước ra một bước.

Ngay khi bước chân hắn đáp xuống, khí thế bùng nổ. Hiến Thời Không lập tức bao phủ bát phương. Một chiếc chuông lục lạc xuất hiện giữa mi tâm hắn.

Chuông lục lạc ngân vang.

Âm thanh trong trẻo mang theo sự huyền bí vang vọng khắp thiên địa, bao trùm tất cả tâm thần của mọi người.

Sắc mặt tất cả lập tức biến đổi.

Không kể những tân phi thăng hay những kẻ thuộc đội của lão giả, tất cả đều bị chấn động.

Âm thanh của chuông lục lạc như sấm sét đánh vào tâm trí họ, làm ngưng trệ pháp lực, khiến tất cả thuật pháp đều tan rã.

Những người đang lơ lửng trên không lập tức rơi xuống.

Ba tu sĩ đang lao về phía Tinh Hoàn Tử cũng sững lại, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, không thể tiến thêm một bước.

Hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch cũng bị chuông lục lạc làm rung chuyển, linh hồn có dấu hiệu tỉnh lại.

Còn Tinh Hoàn Tử, vốn đã gần thoát khỏi khống chế, giờ nhờ âm thanh chuông lục lạc mà lập tức tỉnh táo hoàn toàn!

Trong mắt y hiện lên sát ý dữ dội.

So với họ, người bị ảnh hưởng nặng nề nhất chính là tu sĩ trung niên.

Ba chiếc đầu của gã tan vỡ ngay lập tức, thân thể do bụi đen tạo thành cũng nứt toác, để lộ bản thể thật sự.

Gã nhìn Hứa Thanh với ánh mắt tràn ngập sợ hãi, như thể đang đối mặt với một đại địch.

Quan trọng hơn, trước trán gã xuất hiện một que sắt, mũi nhọn của nó kề sát giữa mi tâm gã.

Que sắt sắc bén, mang theo khí tức băng lãnh, chấn nhiếp linh hồn của gã.

Lão giả Chuẩn Tiên đỉnh phong ra tay, kẹp chặt que sắt giữa hai ngón tay, ngăn cản sát khí đang hướng tới mi tâm tu sĩ trung niên.

Lão xoay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh không né tránh, ánh mắt bình thản, chậm rãi nói:

“Đó là kiếm của ta, cũng là người của ta.”

Ánh mắt lão giả lóe lên sự sâu xa, sau đó thu hồi ánh mắt, khẽ cúi đầu nhìn lên trời và nói:

"Thượng tiên, đội của ta đã hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt mà ngài giao phó, xin cho phép chúng ta rời đi."

Lời lão vừa dứt, cả không gian trở nên yên tĩnh.

Ngay khi lời nói của lão giả vang lên, bầu trời tĩnh lặng đột ngột biến động. Trời đất vốn mờ tối bỗng rực sáng, sắc màu phong phú, ngũ sắc hòa quyện. Những sắc màu này nhanh chóng giao nhau, tạo thành một bức tranh rực rỡ trên không trung.

Từ bức tranh đó, một bóng người dần hiện ra, từng bước tiến tới.

Đó là một lão giả dáng vẻ bình thường, trên người khoác áo thô bằng vải gai, trông như một nông phu già nua. Trong tay lão cầm một cây gậy gỗ mộc mạc, gậy đầy những vết nứt, trông như phản ánh những nếp nhăn trên gương mặt lão.

Khi lão giả xuất hiện, lão giả Chuẩn Tiên đỉnh phong lập tức cúi đầu thật thấp. Những thành viên trong đội của lão cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều nghiêm trang cúi đầu hành lễ.

Ngay lúc nhìn thấy người này, sắc mặt Lý Mộng Thổ đột nhiên biến đổi. Gã mở lớn đôi mắt, lộ vẻ kinh ngạc tột độ, gần như không thể tin vào những gì mình đang thấy. Dường như cố ý hoặc vô ý, gã buột miệng thốt lên:

"Sư tôn!"

Câu nói này khiến trái tim Hứa Thanh khẽ rung động. Hắn lập tức cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc từ người lão giả vừa đến.

Luồng khí tức này đến từ một Hiến mà hắn từng từ bỏ!

Người đến chính là sư tôn của Lý Mộng Thổ, một vị Tiên ở Tây Vực tinh vực, thuộc Đạo Tiên Tông!

Độc Quân!

Trong khoảnh khắc này, sự cảnh giác trong lòng Hứa Thanh tăng lên đến cực hạn.

Hắn hiểu rõ, vị lão giả trước mắt tuyệt đối không phải người lương thiện. Hiến mà lão từng ban cho, không hề chứa bất kỳ thiện ý nào. Ẩn sâu trong đó là những sợi dây nhân quả rắc rối, một loại nợ vay mượn đầy nguy hiểm.

Nếu không phải nhờ bản thân Hứa Thanh cảm ngộ được Hiến Thời Không, sớm đã buông bỏ Hiến mà lão ban tặng, e rằng hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng.

Hắn có thể đã bị cướp đi con đường tu hành.

Đây chính là lý do khiến Hứa Thanh năm xưa quyết đoán từ bỏ Hiến đó.

Nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng không ngờ rằng, hắn lại gặp lại Độc Quân tại nơi này.

Hơn nữa, từ thái độ và cách hành xử, hiển nhiên vị Độc Quân này không chỉ là một tuần tra sứ của Đạo Tiên Tông, mà còn giữ những chức vụ quan trọng khác!

"Ta, chính là chủ quản Trù Vật Ti."

Giọng nói khàn khàn của Độc Quân vang lên, lão đứng giữa không trung, ánh mắt bình thản quét qua tất cả mọi người.

Chương 2663: Âm và dương (1)

Cùng với lời nói của Độc Quân, âm thanh ấy hóa thành những cánh bướm năm màu rực rỡ, bay lượn giữa không trung, xuất hiện trước mặt Hứa Thanh cùng các tân phi thăng giả.

Những cánh bướm đó dần biến thành các ngọc giản đặc biệt.

Khi cánh bướm vỗ, từng luồng thông tin về Trù Vật Ti truyền vào trong tâm thần của mọi người.

Trù Vật Ti, là một trong ba trăm hai mươi tư ti trực thuộc Tiếp Dẫn vũ trụ.

Chức trách chính của ti này là chuẩn bị các vật tư đặc biệt cho chiến trường, theo định kỳ đến những khu vực đã định trước để thu thập nguyên vật liệu tiêu chuẩn.

Sau đó, các vật tư sẽ được vận chuyển trở về nơi này, để Trù Vật Ti bàn giao cho Chuyển Vận Ti, tiếp tục chuyển tới tiền tuyến.

Vì chiến tranh không ngừng diễn ra, Trù Vật Ti hành sự đều lấy việc chuẩn bị làm ưu tiên hàng đầu.

Còn vật liệu mà Trù Vật Ti cần thu thập... chỉ có duy nhất một loại.

Nguyên chất!

Thứ mà tất cả các tu sĩ cấp Chúa Tể trở lên đều vô cùng khao khát. Với chiến trường, nhu cầu đối với nguyên chất thậm chí còn lớn hơn nhiều.

Do đó, phương pháp thu thập nguyên chất không thể giống như cách mà Hứa Thanh từng thực hiện ở vũ trụ Mặc Dương, dùng cách câu dẫn đơn giản.

Trọng tâm của Trù Vật Ti... chính là tất cả các tiểu vũ trụ dị tộc nằm trong Đệ Ngũ tinh hoàn.

Nguyên chất được rút ra từ huyết mạch, sinh mệnh của những dị tộc ấy.

Ngoài ra, Trù Vật Ti còn quản lý các nhà ngục thần linh phân bố khắp các thiên ngoại thiên.

Những nhà ngục này đa dạng về nguồn gốc: có nơi thuộc sở hữu của một vũ trụ nào đó, cũng có nơi thuộc về thiên ngoại thiên, thậm chí có chỗ là tài sản riêng của các gia tộc.

Bên trong những nhà ngục đó, các thần linh bị trấn áp cũng chính là nguồn cội để tinh luyện nguyên chất.

Khi thông tin này hiện lên trong đầu, Hứa Thanh ánh mắt chợt ngưng trọng. Cuối cùng, hắn đã hiểu vì sao những đội Trù Vật Ti mà hắn từng gặp đều mang theo tử khí dày đặc.

Đó là bởi sát lục, bởi công việc tinh luyện.

Hành sự tàn nhẫn, cùng thói quen từ công việc, đã khiến những kẻ này mang theo đầy sát khí trên người.

Ngoài ra, trong luồng thông tin, còn đề cập đến thân phận của Độc Quân.

Độc Quân, do từng lập công lớn trong quá khứ, hiện đảm nhiệm cả hai chức vụ: trấn thủ Đạo Tiên Tông ở Tây bộ tinh vực và làm Ti chủ của Trù Vật Ti.

Lúc này, khi thông tin đã được truyền tải qua những cánh bướm, Độc Quân trên bầu trời nhìn xuống đội ngũ từng có xung đột với Hứa Thanh, lạnh lùng nói:

"Đi nộp nguyên chất đi."

Nghe lệnh, lão giả Chuẩn Tiên đỉnh phong kia cùng đội ngũ cúi đầu cung kính, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trước khi đi, tu sĩ trung niên từng suýt bị que sắt của Hứa Thanh xuyên thủng mi tâm quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Ánh nhìn đó vừa chứa nỗi sợ hãi, vừa tràn ngập sự không cam tâm.

Hứa Thanh nhận ra điều này, ánh mắt trở nên băng lãnh, nhớ kỹ gương mặt của gã.

Sau khi bọn họ rời đi, biển đen như thạch quả chỉ còn lại Hứa Thanh và những người khác. Tất cả đều đang nghiêm túc tiêu hóa thông tin vừa tiếp nhận.

Mặc dù Hứa Thanh lòng đầy cảnh giác, Lý Mộng Thổ cũng đầy bất an, nhưng với những người khác, không có bất kỳ mối liên hệ nào với Độc Quân, đối với họ thì lão chính là một vị tiên nhân, cũng là vị thượng quan mà họ phải cung kính đối xử trong tương lai.

Dù xét về tu vi hay địa vị, bọn họ đều không dám bất kính.

Dù sao, ở Đệ Ngũ tinh hoàn, bất kính với tiên nhân là một trọng tội.

“Bắt đầu từ bây giờ…”

Giọng nói khàn khàn của Độc Quân chậm rãi vang lên, thốt ra năm chữ, nhưng rồi ngừng lại.

Ánh mắt lão chứa đựng áp lực khó tả, quét qua từng người phía dưới.

Dù đối mặt với đồ đệ Lý Mộng Thổ, hay Hứa Thanh, ánh nhìn của Độc Quân đều như nhau.

Cứ như thể những chuyện đã xảy ra trước đây đều không hề tồn tại trong mắt lão, kể cả sự khiêu khích đã sắp đặt trước đó, chỉ là một bài kiểm tra thông thường.

Dưới ánh mắt đó, mọi người đều theo bản năng cúi đầu.

Qua một lúc lâu, giọng Độc Quân lại vang lên, mang theo sự cứng rắn.

“Các ngươi, lứa tân phi thăng này, nhiệm vụ là chuẩn bị vật tư chiến tranh. Đã là đồng hành, vậy hãy thành lập một đội Trù Vật Ti đi.”

“Còn đội trưởng…”

Độc Quân đảo mắt qua Hứa Thanh, lại liếc nhìn Tinh Hoàn Tử, rồi chuyển ánh nhìn sang Viễn Sơn Tố và Chu Chính Lập.

Cả bốn người này: hai kẻ sở hữu tu vi Chuẩn Tiên, một kẻ đạt chiến lực Chuẩn Tiên. Còn Chu Chính Lập…

Khi ánh mắt Độc Quân hạ xuống, Chu Chính Lập hoảng hốt lùi về sau một bước, rõ ràng muốn bày tỏ thái độ từ chối.

Tinh Hoàn Tử thì mặt không đổi sắc. Y đã nhận ra ý đồ của Độc Quân. Rõ ràng, toàn bộ mọi chuyện trước đó không chỉ là một bài kiểm tra, mà còn là sự phân hóa.

Tuy nhiên, sự can thiệp của Hứa Thanh đã phá hủy kế hoạch phân hóa này.

Nếu không có sự can thiệp ấy, bây giờ đám người chắc chắn đã bị chia thành hai, thậm chí nhiều đội nhóm khác nhau.

Sau vài giây im lặng, Tinh Hoàn Tử nhàn nhạt nói:

“Chức đội trưởng, ta không hứng thú.”

Viễn Sơn Tố cũng đồng thời bước lùi lại một bước.

Nàng từng là người có tính cách khác xa hiện tại, nhưng từ sau chuyến đi tại Cực Quang Tiên Cung, nàng đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Hứa Thanh. Trong lòng nàng luôn tồn tại sự kính sợ đối với hắn.

Ngoài ra, Viễn Sơn Tố còn biết nhiều điều hơn các phi thăng giả khác nhờ những gì mình nhìn thấy trong Cực Quang Tiên Cung.

Những điều ấy bao gồm thân phận của Cực Quang Tiên Chủ, sự thật về Cực Quang thiếu chủ không hề chết, và cả bí mật về thân phận cũ của nàng vẫn còn tồn tại.

Tất cả những điều đó khiến nàng suy nghĩ rất nhiều sau khi rời khỏi Cực Quang Tiên Cung.

Hiện tại, nàng không muốn tranh giành vị trí đội trưởng.

Thấy vậy, Độc Quân giữ nguyên nét mặt vô cảm, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Thanh.

“Hứa Thanh.”

Chương 2664: Âm và dương (2)

Hứa Thanh thần sắc nghiêm nghị, ngẩng đầu, cung kính cúi mình trước Độc Quân.

Càng hiểu rõ người trước mặt có thể chứa đầy tâm cơ hiểm ác, hắn càng không dám để lộ bất kỳ sơ hở nào, đặc biệt là những hành vi có thể bị coi là bất kính đối với tiên nhân.

"Ta bổ nhiệm ngươi làm đội trưởng đội Trù Vật Ti này. Lập tức lên đường đến khu vực được chỉ định, tiến hành thu thập vật tư trong vòng… năm tháng!"

Nói xong, Độc Quân vung tay, một chiếc nhẫn trữ vật lơ lửng trước mặt Hứa Thanh.

“Bên trong có đồng phục Trù Vật Ti, lệnh bài thân phận, cùng thông tin chi tiết về nhiệm vụ sắp tới.”

“Còn bây giờ, những người khác hãy rời khỏi Tiếp Dẫn vũ trụ, chờ bên ngoài. Hứa Thanh, ngươi ở lại.”

Theo giọng nói của Độc Quân, lão nhẹ nhàng vung tay áo. Trong chớp mắt, không gian rung chuyển, tất cả những người khác bị cuốn ra khỏi khu vực này, chỉ còn lại Hứa Thanh đứng một mình giữa biển đen đặc quánh.

Hứa Thanh đôi mắt khẽ nheo lại, nhưng thần sắc vẫn duy trì vẻ bình thản, cung kính đứng đó, không hề lộ ra bất kỳ dao động nào.

Hắn đối diện với Độc Quân, một người trên mặt biển, một người trên bầu trời.

Bầu không khí lập tức trở nên im lặng đến đáng sợ.

Hai người duy trì trạng thái này trong một thời gian dài, không ai lên tiếng.

Cuối cùng, Độc Quân bước một bước, thân ảnh vặn vẹo, trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Hứa Thanh.

Đối mặt với một tiên nhân đầy hiểm ác đứng gần như vậy, áp lực đối với Hứa Thanh là vô cùng lớn.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, Độc Quân tuyệt đối không phải hạng tiên nhân tầm thường. Ngay cả trong hàng ngũ Hạ Tiên, lão cũng thuộc vào nhóm những người mạnh nhất, gần đạt đến đỉnh phong.

Một tồn tại như vậy, chỉ cần một ý niệm, là có thể khiến Hứa Thanh hình thần câu diệt.

Nhưng điều may mắn là, đây là Tiếp Dẫn vũ trụ, một phần của Cửu Ngạn thiên ngoại thiên, là trung tâm của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Chỉ cần hắn không phạm lỗi, thì đây chính là tấm khiên bảo vệ vững chắc nhất.

Do đó, Hứa Thanh giữ nguyên vẻ cung kính, đứng im lặng đối diện với Độc Quân.

“Trong lòng ngươi rõ ràng đầy cảnh giác và lo lắng, nhưng không hề để lộ một chút sơ hở nào...”

“Rất tốt, Hứa Thanh. Đây là lần đầu tiên ta gặp ngươi, nhưng quả thực, ngươi khiến ta ngạc nhiên.”

Độc Quân trầm giọng nói, ánh mắt sắc bén quan sát.

“Thuộc hạ rất vinh dự được nhận sự tán dương của thượng tiên.”

Giọng điệu của Hứa Thanh vừa kính cẩn vừa bình tĩnh.

Độc Quân nghe vậy, ánh mắt lóe lên ý cười nhàn nhạt, rồi quay người bước đi.

Hứa Thanh lặng lẽ bước theo sau, cả hai di chuyển trên mặt biển đen đặc quánh.

Gió biển khẽ lướt qua, làm mặt biển gợn sóng lăn tăn.

Một lúc sau, giọng Độc Quân vang lên, như thể thổi tan sự tĩnh lặng.

“Hứa Thanh, ngươi có biết không, đạo mà ngươi đi, ta từng muốn mượn nó để phá vỡ cảnh giới tiên nhân, bước lên cảnh giới Tiên Chủ.”

Hứa Thanh không trả lời, chỉ im lặng lắng nghe.

“Từ sau khi Cực Quang Tiên Chủ ngã xuống, Đệ Ngũ tinh hoàn đã rất lâu không xuất hiện thêm một vị Tiên Chủ nào.”

“Nhưng chiến tranh thì lại ngày càng khốc liệt hơn, quy mô cũng ngày càng lớn...”

Giọng Độc Quân mang theo vẻ trầm tư, đượm chút bất đắc dĩ và tiếc nuối.

“Nguyên nhân chính, là bởi trong những năm gần đây, Đệ Tứ tinh hoàn đã có thêm một tôn Thần Chủ!”

“Sức mạnh tổng thể của họ đã đạt đến điểm bùng phát, có thể dẫn tới một cuộc chiến sinh tử giữa các tinh hoàn.”

“Trong thời điểm như vậy, ngươi biết không, nếu Đệ Ngũ tinh hoàn có thêm một Tiên Chủ, thì đối với tất cả mọi người mà nói… đó sẽ là một sự kiện trọng đại!”

“Còn ta...”

Độc Quân dừng bước, ánh mắt xa xăm.

“Ta là một trong số những Hạ Tiên có khả năng lớn nhất, có thể đột phá Tiên Cảnh để bước lên Tiên Chủ!”

Hứa Thanh nghiêm túc cúi đầu cung kính.

“Thuộc hạ cầu chúc thượng tiên sớm ngày đột phá, đăng đỉnh Tiên Chủ!”

Độc Quân liếc nhìn Hứa Thanh, ánh mắt đầy ý vị thâm sâu.

Hứa Thanh vẫn giữ vẻ chân thành tuyệt đối.

Một lúc sau, Độc Quân khẽ cười.

“Dù không mượn được đạo của ngươi, nhưng ta và ngươi cũng xem như có duyên…”

“Hôm nay, ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ đặc biệt.”

“Cách đây nhiều năm, Cửu Ngạn Tiên Chủ từng giao cho Trù Vật Ti một nhiệm vụ: tìm kiếm một khối Huyền Diệu Cửu Sắc Băng, có thể dập tắt thần hỏa của Thần Chủ. Ta phụ trách nhiệm vụ này từ lâu, nhưng chưa từng giao cho bất kỳ ai khác."

"Hôm nay, giao lại cho ngươi. Ngươi có muốn thử không?"

Độc Quân bình thản nói, ánh mắt chăm chú nhìn Hứa Thanh, như muốn dò xét phản ứng của hắn.

Hứa Thanh khẽ động trong lòng, ánh mắt lóe lên suy tư.

Hắn nhận ra ý nghĩa ẩn sau lời nói này.

Đây là một thiện ý, nhưng đồng thời cũng là một ràng buộc.

Việc tìm kiếm Huyền Diệu Cửu Sắc Băng chính là cái cớ hoàn hảo mà Độc Quân trao cho hắn. Một nhiệm vụ có thể được sử dụng như lá bài hộ thân, cho phép Hứa Thanh nhân danh Tiên Chủ để hành sự.

Với lý do này, hắn có thể mặc sức vận dụng quyền hạn của Trù Vật Ti, tiến hành thu thập nguyên chất, thậm chí là sử dụng danh nghĩa của nhiệm vụ để đạt được những lợi ích khác.

Đây rõ ràng là một cơ hội lớn để hắn đẩy nhanh tốc độ tu hành, mở rộng sức ảnh hưởng.

Nhưng Hứa Thanh cũng hiểu rõ, nhiệm vụ này không chỉ đơn thuần là một thiện ý.

Nó còn là một cái bẫy!

Vì chỉ cần không hoàn thành được, Độc Quân có thể lấy đó làm cớ để trách phạt, thậm chí tiêu diệt hắn.

Đây chính là một thanh kiếm hai lưỡi: lợi ích lớn nhưng rủi ro cũng vô cùng cao.

Nếu chấp nhận nhiệm vụ này, hắn sẽ bị Độc Quân nắm thóp, không thể thoát khỏi sự kiểm soát.

Do đó, lời đề nghị này vừa là dương mưu, vừa là âm mưu.

Người hiểu rõ bản chất của nó thì sẽ xem như dương mưu, nhưng kẻ không hiểu sẽ rơi vào âm mưu và bị nhấn chìm.

Hứa Thanh trầm tư một lúc lâu.

Chương 2665: Cực Quang thiên ngoại thiên (1)

Đây là một tiên quả chứa độc!

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn Độc Quân. Sau một lúc lâu, hắn cúi mình hành lễ.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Tiên quả này, hắn nhận.

Độc Quân nghe vậy, không hề bất ngờ.

Trong suy tính của lão, Hứa Thanh trước mặt là kẻ giống như lão, sẵn sàng đánh cược với hiểm nguy để đổi lấy sức mạnh, để phá vỡ giới hạn, để bước lên đỉnh cao hơn.

Trong mắt Hứa Thanh, Độc Quân là mãnh hổ. Nhưng trong mắt Độc Quân, Hứa Thanh cũng khoác lên mình một lớp "da hổ," bởi ngay cả Tiên Tôn từng cảnh báo không nên dây vào nhân quả với kẻ này.

"Nhưng như vậy, mới thú vị."

Độc Quân mỉm cười, vung tay áo rộng, thân ảnh dần mờ nhạt, hòa vào thiên địa rồi biến mất hoàn toàn.

Chỉ còn giọng nói lão vang vọng khắp không gian.

"Hứa Thanh, hãy tự bảo trọng."

Khi Độc Quân rời đi, thiên địa trở lại bình thường. Một luồng kim quang từ trên cao lướt xuống, phủ lên người Hứa Thanh, hình thành lực kéo nâng cơ thể hắn lên bầu trời, đưa hắn rời khỏi tinh cầu nơi Trù Vật Ti đóng quân.

Hứa Thanh không kháng cự, để mặc kim quang dẫn dắt. Trong khi tinh cầu dưới chân càng lúc càng nhỏ lại, tâm trí hắn càng lúc càng sôi trào.

Tiên quả tuy độc, nhưng hương vị vô cùng hấp dẫn.

Lợi và hại, đều hiện rõ.

Hơn nữa, Hứa Thanh không cho rằng việc từ chối tiên quả này sẽ khiến Độc Quân từ bỏ dã tâm.

Khi dã tâm liên quan đến bước đột phá của lão, những cuộc đối đầu trong tương lai chắc chắn vẫn sẽ diễn ra.

Vậy thì, thay vì chờ đợi trong vô vọng, chi bằng tự mình nắm quyền chủ động.

Đặc biệt, Hứa Thanh hiểu rằng thứ hắn thiếu nhất lúc này là thời gian và tài nguyên để tu luyện.

Hắn rất cần một cái cớ để thúc đẩy quá trình trưởng thành của mình.

Vì vậy, hắn quyết định đón nhận rủi ro, giống như cách hắn từng lựa chọn tu hành dù biết rõ nó sẽ khiến dị chất trong cơ thể gia tăng.

Tâm thế của hắn hiện tại, giống hệt như khi xưa.

Ở điểm này, phán đoán của Độc Quân không sai.

Hứa Thanh và lão, thực sự là cùng một loại người.

"Về việc giải độc… cũng không phải không có cách."

Đôi mắt Hứa Thanh híp lại, ánh nhìn sắc bén. Tinh cầu trong mắt hắn càng lúc càng nhỏ, cảnh tượng vũ trụ Tiếp Dẫn dần hiện rõ.

Khi toàn bộ vũ trụ Tiếp Dẫn thu vào tầm mắt, hắn đã vượt qua biên giới, xuất hiện giữa khoảng không gian bên ngoài.

Ở đó, hắn thấy Tinh Hoàn Tử cùng các tu sĩ phi thăng khác đang chờ đợi.

Ngay khi bóng dáng Hứa Thanh xuất hiện, ánh mắt mọi người lập tức tập trung vào hắn.

Hứa Thanh nhẹ nhàng giơ tay, lấy ra chiếc nhẫn chứa vật phẩm của Trù Vật Ti mà Độc Quân giao cho. Từ trong đó, một loạt ngọc giản màu xám bay ra.

Mọi người lần lượt lấy ngọc giản, dung nhập thần niệm. Ánh sáng phát ra từ ngọc giản biến hóa, bao phủ cơ thể họ, hóa thành những bộ bách đây y (y phục trăm túi) màu xám đồng nhất.

Hứa Thanh cũng khoác lên mình bộ bách đâu y, khiến cả đội ngũ tám mươi chín người ăn mặc chỉnh tề, tạo thành khí thế áp đảo khiến những người khác không khỏi e dè.

Chu Chính Lập nghiêm nghị bước lên trước, cúi mình hành lễ với Hứa Thanh, truyền thần niệm:

"Bái kiến đội trưởng!"

Những người khác, dù trong lòng nghĩ gì, cũng lần lượt cúi mình chào theo.

Ngay cả Viễn Sơn Tố cũng không ngoại lệ.

Thiên Quân Tích Dịch hơi do dự, nhưng khi thấy Tinh Hoàn Tử đứng yên, gã và đệ đệ lập tức ngẩng cao đầu, không hành lễ.

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua họ, không bận tâm. Hắn lấy ra nhiệm vụ ngọc giản, kích hoạt để tất cả cùng xem.

Là nhiệm vụ đầu tiên với tư cách là Trù Vật Sử, địa điểm được chỉ định cho họ là Hồn Thiên vũ trụ.

Họ phải đến đó để thu thập vật tư!

Tuy nhiên, Hồn Thiên vũ trụ này lại có một số điểm đặc biệt.

Nó không nằm trong Cửu Ngạn Thiên!

Vị trí của nó thuộc về một khu vực từng là một thiên ngoại thiên khác.

Hơn nữa, nó không nằm dưới sự quản lý của mười một vị Tiên Chủ!

Cụ thể hơn, thiên ngoại thiên đó vì Tiên Chủ của mình đã ngã xuống mà trở thành một thiên ngoại thiên vô chủ…

Về cái tên của thiên ngoại thiên này, nó đã bị xóa bỏ hoàn toàn.

Khi đọc được điều này từ nhiệm vụ ngọc giản, trong lòng Hứa Thanh dâng lên một làn sóng cảm xúc mãnh liệt.

Không chỉ hắn, những người khác trong số các tu sĩ mới phi thăng như Tinh Hoàn Tử cũng lộ vẻ kỳ lạ.

Bởi vì, trong toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, chỉ có một nơi duy nhất phù hợp với những điều kiện đó…

Chính là, Cực Quang thiên ngoại thiên từng tồn tại!

Ngay lập tức, Lý Mộng Thổ và Chu Chính Lập bản năng nhìn về phía Hứa Thanh.

Thậm chí, cả Thiên Quân Tích Dịch, Viễn Sơn Tố, và ngay cả Tinh Hoàn Tử cũng không hẹn mà đồng loạt quay ánh mắt về phía hắn.

Nguyên nhân rất rõ ràng: những gì họ từng trải qua trong Cực Quang Tiên Cung và thân phận Cực Quang Thiếu Chủ của Hứa Thanh đã để lại cho họ ấn tượng sâu sắc khó quên.

Hứa Thanh hơi nheo mắt, tiếp tục kiểm tra nội dung nhiệm vụ trong ngọc giản.

Ngọc giản cũng ghi rõ, để đến được Hồn Thiên vũ trụ, cần phải mang theo nhiệm vụ ngọc giản và đến khu vực truyền tống được chỉ định.

Ngoài ra, vì thiên ngoại thiên đó đã mất chủ nhân, nên một mặt nó trở thành nơi công cộng, mặt khác, dị tộc trong đó do chịu ảnh hưởng của các di sản lịch sử, nên hành vi và tâm thái của chúng thường mang theo chút nghịch ngợm, ngỗ nghịch.

Dù sao đi nữa, trên đầu chúng không còn có thiên ngoại thiên chủ quản trực tiếp.

Chương 2666: Cực Quang thiên ngoại thiên (2)

Cùng với sự xâm nhập của các thiên ngoại thiên khác, chúng cũng tự nhiên bị phân hóa, mỗi nhóm ủng hộ một thế lực khác nhau.

Nhìn chung, so với các thiên ngoại thiên khác, nơi này giống như một giang hồ loạn lạc, nước sâu khó dò.

Trong vô số vũ trụ thuộc khu vực này, dị tộc đông đúc, thế lực phức tạp, đồng thời số lượng nhà tù giam giữ thần linh cũng thuộc hàng top đầu giữa các thiên ngoại thiên.

Dù sao, Cực Quang Tiên Chủ năm xưa có thể được coi là người mạnh nhất trong số các Tiên Chủ.

Về nhiệm vụ lần này tại Hồn Thiên vũ trụ, ngọc giản cũng nêu rõ, nơi này nằm ở rìa ngoài của thiên ngoại thiên đó, được quản lý bởi Hồn Thiên hoàng tộc, có tổng cộng ba mươi mốt nhà tù thần linh.

Trong số đó lớn nhất là ngục giam Giáp Tự Nhị Thập Cửu (Giáp 29), chuyên giam giữ các tồn tại cấp Thần Đài.

Đọc xong nhiệm vụ ngọc giản, Hứa Thanh thu lại. Nhìn quanh mọi người, hắn không nói gì, chỉ trực tiếp hướng về nơi được chỉ định, bay đi.

Chu Chính Lập và Lý Mộng Thổ nhanh chóng theo sau, những người khác cũng nối gót, hóa thành tám mươi chín luồng sáng bay qua bầu trời.

Dọc đường, danh tiếng hung ác của Trù Vật Ti khiến những người gặp họ đều chủ động tránh xa.

Sau nửa tháng, họ đến một trận pháp truyền tống trên một tinh cầu cổ xưa.

Hứa Thanh kích hoạt trận pháp. Sóng dao động mạnh mẽ bùng nổ, cuốn cả đội ngũ vào ánh sáng truyền tống.

Nháy mắt tiếp theo, lực lượng truyền tống bộc phát, uy thế mênh mông hình thành từng vòng xoáy gợn sóng, khuếch tán bát phương.

Bao phủ đám người Hứa Thanh, thân ảnh bọn họ bỗng nhiên tan biến trên đài truyền tống.

Chuyến truyền tống này kéo dài suốt năm ngày mới kết thúc.

Khi nhóm Hứa Thanh xuất hiện trở lại, họ đã đứng giữa một khoảng không xa lạ, trên một trận đài được xây dựng từ những tảng đá đỏ rực, toát ra vẻ cổ kính, khắc sâu dấu ấn thời gian.

Trận đài dường như đang tỏa nhiệt, nhưng nhiệt độ giảm dần khi mọi người vừa hạ chân. Hiển nhiên, việc truyền tống giữa các thiên ngoại thiên tiêu tốn lượng năng lượng khổng lồ, ngay cả trận đài cũng chịu áp lực lớn.

Quá trình truyền tống này không chỉ thử thách trận pháp mà còn đặt yêu cầu cao đối với tu sĩ.

Những ai không đạt đủ cảnh giới sẽ tan biến trong truyền tống, và bất kỳ sơ sót nào về tâm trí cũng sẽ khiến họ lạc lối hoặc tan biến cả hình thần.

Khi vừa hiện thân, một số tu sĩ trong nhóm đã lập tức thổ huyết, đả tọa hồi phục.

Một vài người khác thì ngơ ngẩn, hiển nhiên linh hồn đang chịu ảnh hưởng mạnh mẽ.

Ngay cả Hứa Thanh và Tinh Hoàn Tử cũng cảm nhận được sự khó chịu trong cơ thể, nhưng với tu vi và ý chí vững vàng, bọn hắn nhanh chóng khôi phục và bắt đầu quan sát bốn phía.

Tinh không nơi đây gần như bị bóng tối bao phủ.

Ánh sáng từ các vì sao rất yếu ớt, gần như bị che mờ bởi một tầng linh khí loãng, mang lại cảm giác cằn cỗi và hoang vu.

"Đây là Hồn Thiên vũ trụ."

Hứa Thanh đứng trên trận đài, nhìn xa xăm, rồi quay sang Chu Chính Lập.

Chu Chính Lập hiểu ý, bước lên phía trước cúi người, nói:

“Thiếu chủ, nhiệm vụ lần này cùng tiêu chuẩn về nguyên chất, mọi người đều đã nắm rõ."

"Ta đề nghị mỗi người nên tự mình hành động thì tốt hơn."

"Bất kể quá trình thế nào, khi trở về, chỉ cần nộp phần nguyên chất của mình là đủ."

"Nếu trong quá trình gặp phải trở ngại, có thể dùng nguyên chất làm cái giá để tìm kiếm sự trợ giúp gần đó."

"Tất nhiên, nếu cuối cùng vẫn không thể giải quyết, thì cần thiếu chủ ra tay. Nhưng nếu muốn thiếu chủ xuất thủ, nguyên chất dâng lên tự nhiên phải đầy đủ."

"Thiếu chủ, ngài thấy thế nào?”

Nói xong, Chu Chính Lập ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, chờ đợi phản ứng.

Hứa Thanh gật đầu đồng ý.

Hắn không muốn tốn thời gian quản lý từng chi tiết và cũng hiểu rằng, trong tình huống này, sự ích kỷ cá nhân là điều không tránh khỏi. Tốt hơn hết là để mọi người tự hành động.

"Nhà tù Giáp 29, ta sẽ phụ trách. Các khu vực khác, các ngươi tự phân chia."

Dứt lời, Hứa Thanh không nói thêm, thân ảnh hắn hóa thành một luồng sáng, lao thẳng về phía không gian sâu thẳm, hướng đến khu vực nhà tù lớn nhất trong Hồn Thiên vũ trụ.

Khi Hứa Thanh rời đi, các tu sĩ còn lại nhanh chóng truyền âm thảo luận, rồi tách ra thành các nhóm nhỏ hoặc đi riêng lẻ, bắt đầu hành trình của mình.

Chỉ trong chốc lát, tám mươi chín luồng sáng bay về các hướng khác nhau, như những cơn bão càn quét qua vùng không gian này.

Trong khi đó, tại khu vực trung tâm của Hồn Thiên vũ trụ, giữa một quần tinh dày đặc, một tòa cung điện hoàng gia khổng lồ lơ lửng giữa không gian, ánh lên sắc đỏ rực như máu.

Bên trong cung điện, một gã khổng lồ toàn thân đỏ rực, trên đầu có hai khuôn mặt trước sau, đang ngồi tựa vào ngai vàng, vẻ mặt lười biếng.

Xung quanh là tiếng nhạc và những điệu múa uyển chuyển của các mỹ nhân dị tộc.

Đột nhiên, một ngọc giản lao vào từ phía ngoài, dừng lại trước gã khổng lồ.

Ngọc giản nổ tung, hóa thành một bóng dáng hư ảo, quỳ gối trước ngai vàng, cung kính báo cáo:

"Đại vương, có đội ngũ Trù Vật Ti của Cửu Ngạn thiên ngoại thiên vừa tiến vào Hồn Thiên vũ trụ."

Gã khổng lồ hai mặt không mảy may tỏ vẻ ngạc nhiên. Gã vẫn nhàn nhã ngắm nhìn điệu múa, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

"Vẫn theo quy tắc cũ. Chuẩn bị một ít nguyên chất, để bọn chúng lấy được."

"Nếu bọn chúng biết điều, ăn xong mẩu xương rồi rời đi, thì không cần làm gì thêm."

"Nhưng nếu không biết điều… thì để bọn chúng hiểu, ai mới là chủ nhân thực sự của Hồn Thiên vũ trụ này."

Chương 2667: Thần lương (1)

Trong tinh không, Hứa Thanh hóa thành một luồng lưu tinh, xé gió lao nhanh về phía trước.

Mỗi nơi hắn đi qua đều gây ra những gợn sóng không gian, khiến tinh quang xung quanh vặn vẹo.

Đây là kết quả tự nhiên của tu vi cao thâm, đồng thời cũng thể hiện uy năng từ tiên phôi của hắn.

Ở một mức độ nào đó, trạng thái này tương tự với thần linh.

Đây là điều tất yếu khi tu luyện đến cảnh giới cao thâm.

Giống như kẻ yếu có vô số cách để bộc lộ sự yếu đuối, nhưng kẻ mạnh khi đạt đến đỉnh cao, sức mạnh của họ luôn hội tụ thành một trạng thái duy nhất.

Hứa Thanh xác định rõ phương hướng, tốc độ không cố tình gia tăng tới cực hạn mà thay vào đó, hắn tập trung cảm nhận tiên phôi và đồng thời thăm dò thiên ngoại thiên này.

“Mặc dù những gì xảy ra tại Tiên Vẫn chi địa đều là hình ảnh phản chiếu từ lịch sử, nhưng...”

“Thiên Quân Tích Dịch nhận chủ, điều này đã kéo dài đến hiện tại. Lý Mộng Thổ cũng vậy, Hiến Độc mà gã tu luyện có nguồn gốc từ đó... Còn hồ ly bùn, trước đó cũng từng tái hiện Bách Hoa Cung ngoài Mặc Thổ.”

“Những điều này chứng minh rằng những trải nghiệm trong hình ảnh lịch sử không phải hoàn toàn không ảnh hưởng tới hiện tại. Chỉ là các dấu vết để lại khá mờ nhạt và không quá sâu sắc.”

“Tuy nhiên, trong lịch sử phản chiếu ấy, ta đã có được quyền hạn của Cực Quang Tiên Cung.”

“Đối với một thiên ngoại thiên, Tiên Cung là trung tâm, là chí cao vô thượng. Vậy nên sự xuất hiện của nó tại Tiên Vẫn chi địa chỉ là do sóng linh lực mà thôi. Tiên Cung thực sự rất có thể vẫn còn nằm trong thiên ngoại thiên này.”

“Nếu như vậy... dựa vào quyền hạn Tiên Cung, ở thiên ngoại thiên này...”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng. Đây là điều hắn hiện tại cảm thấy tò mò nhất.

Trên đường đi, hắn không ngừng mở rộng thần niệm, cố gắng cảm ứng.

Đáng tiếc, có lẽ vì thời gian quá dài hoặc Tiên Cung đã chìm vào lặng im, Hứa Thanh không thu được kết quả gì.

Sau một hồi lâu, hắn thở dài trong lòng, tạm thời từ bỏ ý định, gia tăng tốc độ lao về phía trước.

Mục tiêu của hắn là Giáp 29, khu vực giam giữ thần linh lớn nhất trong Hồn Thiên vũ trụ, đồng thời là mỏ nguyên chất lớn nhất nơi đây.

Là đội trưởng của nhóm Trù Vật Ti, hắn tất nhiên ưu tiên chọn phần tốt nhất.

Còn về những người khác trong nhóm, sống hay chết, Hứa Thanh không mấy quan tâm.

Cách họ thu thập nguyên chất, có là từ các nhà ngục khác hay từ những dị tộc, hắn hoàn toàn không để ý.

Dù trong quá trình thu thập, họ gặp phải cản trở hoặc xung đột với dị tộc ở đây, cũng sẽ có kẻ khác can thiệp vì nguồn lợi.

Trừ phi gặp phải tình huống cực đoan, Hứa Thanh không có ý định can thiệp.

Hắn đã xác định mục tiêu rất rõ ràng.

“Thu thập nguyên chất, nâng cao tiên phôi!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, suy nghĩ kiên định, tốc độ cũng tăng thêm, nhiều lần mượn sức từ các truyền tống trận. Sau mười ngày, hắn vượt qua hơn nửa Hồn Thiên vũ trụ và đến được mục tiêu!

Đây là một vùng tinh không đỏ rực!

Sắc đỏ không phải từ ánh sáng sao mà tỏa ra từ một cây hải tảo khổng lồ màu đỏ, to lớn đến mức kinh người.

Cây hải tảo này có tới mười chín phiến lá!

Mỗi phiến lá đủ lớn để bao bọc cả một ngôi sao.

Phần gốc của cây hải tảo là vô số rễ nhỏ, đan xen quanh một mặt trời khổng lồ, cắm sâu vào bên trong để hấp thụ năng lượng duy trì sinh mệnh.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, ánh mắt Hứa Thanh trở nên sâu thẳm.

“Cây thực vật trong tinh không này... không biết liệu Thần Đằng của ta sau này có thể phát triển đến mức như vậy hay không.”

Hứa Thanh cảm nhận tinh tháp của mình. Thần Đằng liên kết với tinh tháp hiện đang chìm trong giấc ngủ, nhưng theo khí tức, có lẽ ngày thức tỉnh không còn xa.

Sau đó, hắn thu hồi cảm giác, tập trung vào cây hải tảo khổng lồ trước mặt.

Hắn rõ ràng thấy được trên mười chín phiến lá có rất nhiều đốm nhỏ với kích cỡ khác nhau.

“Mỗi đốm nhỏ là một tiểu thế giới, đồng thời là những nhà ngục!”

“Nhà ngục lớn nhất chính là ngôi sao nằm dưới lớp rễ của cây hải tảo.”

Gần như cùng lúc Hứa Thanh quan sát, cây hải tảo khẽ phát sáng, một luồng thần niệm kinh khủng tỏa ra, lan khắp bát phương, khóa chặt vào Hứa Thanh.

Mức độ đáng sợ của thần niệm này khiến Hứa Thanh cảm giác như đang đối diện với một vị tiên.

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên sắc bén. Hắn hiểu rằng cây hải tảo không chỉ là một nhà ngục mà còn giữ vai trò trấn áp.

Hắn liền lấy ra lệnh bài Trù Vật Ti cùng ngọc giản nhiệm vụ, giọng nói trầm thấp vang lên.

“Phụng lệnh Cửu Ngạn thiên ngoại thiên, đến đây thu thập nguyên chất!”

Thần niệm của cây hải tảo quét qua lệnh bài và ngọc giản nhiệm vụ, như đang xác nhận thông tin.

Sau một lát, dường như đã kiểm chứng xong, thần niệm thu lại. Một phiến lá khổng lồ chậm rãi nâng lên, đưa về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn thoáng qua phiến lá, lại nhìn mặt trời bị rễ cây bao phủ, trầm ngâm giây lát rồi bước lên phiến lá, nhắm thẳng vào một đốm nhỏ, nhanh chóng bay tới.

Đốm nhỏ trên phiến lá trong tầm mắt Hứa Thanh dần trở nên lớn hơn, cuối cùng hiện ra trước mặt hắn như một tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Hứa Thanh xuyên qua không gian hư vô, vượt qua tầng tầng lớp lớp bình chướng. Trong tiếng gầm vang, hắn hạ xuống trên một mảnh đại địa đen kịt.

Nơi này mang theo khí tức mục nát, đầy vẻ chết chóc. Khắp bốn phương tám hướng đều là một vùng đất hoang vu, tĩnh mịch không có sự sống.

Bốn phía không có gió, không có linh khí, không có dị chất, tất cả đều là cảnh hoang tàn và chết chóc.

Hứa Thanh quan sát xung quanh một lát, rồi cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Sau đó, thần sắc bình thản, hắn giơ chân lên rồi mạnh mẽ giẫm xuống đất, đồng thời thấp giọng nói:

“Tỉnh lại!”

Tiếng chân vang vọng khắp nơi, mặt đất rung động dữ dội. Ngay lập tức, từng luồng gió lớn nổi lên, linh khí bỗng tràn ngập, dị chất cũng lan ra khắp nơi, tạo thành một cơn bão khủng khiếp.

Cơn bão từ dưới đất bốc lên, quét sạch khắp bốn phương tám hướng. Bụi đất màu đen bị cuốn lên, che kín bầu trời, nhấn chìm thân ảnh Hứa Thanh trong khoảnh khắc.

Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống, từ vị trí trung tâm nơi Hứa Thanh giẫm xuống, có thể thấy đất đai đang nứt ra thành một vết rãnh dài. Từng lớp đất bị xới tung lên như sóng biển, lan rộng về phía trước.

Tại điểm cuối của những lớp sóng đất cuộn trào, một con mắt khổng lồ nhuốm đầy tơ máu bỗng nhiên lộ ra từ lòng đất.

Con mắt này, trong sự tĩnh lặng của đại địa, đã bị Hứa Thanh đánh thức. Nó chậm rãi mở ra, ánh nhìn lạnh lẽo, không có chút cảm xúc nào, khóa chặt vào Hứa Thanh.

Chương 2668: Thần lương (2)

Đứng tại trung tâm của con mắt, Hứa Thanh nhìn thẳng xuống, ánh mắt bình thản. Đây là vị trí chính giữa con ngươi của nó.

Ánh nhìn lạnh lẽo từ con mắt to lớn, hòa cùng những gợn sóng dị thường trong không khí, mang theo âm vang của thần linh, truyền đến tai Hứa Thanh một câu nói ngắn gọn.

“Hạ tộc, nô lệ.”

Hứa Thanh vẫn bình tĩnh, ánh mắt không gợn sóng.

Đây là một con mắt thuộc về một thần linh Vô Hạ.

“Nhưng cái gọi là Vô Hạ... chỉ là tương đối mà thôi.”

Hứa Thanh cúi đầu nhìn con mắt thần linh bên dưới chân mình, giọng điệu bình thản.

Trước đây, khi còn ở đại lục Vọng Cổ, Hứa Thanh cũng từng đối mặt với những con mắt thần linh tương tự.

Khi đó, mỗi lần đối diện, toàn thân hắn đều run rẩy, trong lòng hoảng loạn, dị chất dâng trào. Chỉ cần bị những con mắt đó nhìn thoáng qua, máu thịt trên người hắn như muốn tự mình rời khỏi cơ thể.

Đó là sự chênh lệch tầng thứ trong bản chất sinh mệnh.

Nhưng giờ đây, Hứa Thanh đứng sừng sững, ánh mắt trầm tĩnh, thần sắc ung dung đối diện với con mắt khổng lồ bên dưới.

Ngược lại, con mắt thần linh trước mặt hắn bắt đầu có dấu hiệu méo mó, tơ máu càng lúc càng nhiều, hình dạng cũng dần trở nên mờ nhạt.

Dù con mắt này có trở lại trạng thái đỉnh phong trong quá khứ, trước Hứa Thanh hiện tại, nó cũng chỉ có thể cúi đầu.

Hứa Thanh nâng tay phải lên, lệnh bài Trù Vật Ti đại diện cho thân phận hắn lập tức bay ra.

Lệnh bài này không chỉ là biểu tượng thân phận mà còn là công cụ chuyên dụng để thu thập nguyên chất.

Hứa Thanh cầm lệnh bài, nhẹ nhàng ấn xuống không trung.

Con mắt thần linh khổng lồ bên dưới hắn lập tức run rẩy dữ dội. Những tiếng gầm gừ mơ hồ vọng ra, nhưng không thể ngăn cản được những luồng ánh sáng màu vàng kim mỏng manh đang từ từ bị rút ra từ mắt của nó.

Từng luồng ánh sáng vàng kim, chính là nguyên chất thần linh.

Cứ mỗi tia sáng bị rút ra, con mắt thần linh lại càng trở nên suy yếu, cơn đau đớn khủng khiếp hằn lên trong từng gợn sóng khí tức tỏa ra từ nó.

Chỉ trong thoáng chốc, bốn mươi chín tia sáng vàng kim đã bị hút ra, lơ lửng trước mặt Hứa Thanh.

Con mắt thần linh khổng lồ lúc này đã trở nên xám xịt, chuẩn bị khép lại để chìm vào trạng thái ngủ say.

Nhưng Hứa Thanh khẽ nhíu mày.

“Số lượng quá ít.”

Nguyên chất trước mặt hắn, chỉ cỡ cỡ nắm tay hài đồng .

Vả lại tại mức độ tinh thuần, xa xa không thể sánh bằng câu ra từ Mặc Thổ, cho nên dùng để hấp thu thì cần số lượng lớn hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, hắn không thu hồi lệnh bài, mà ngược lại đẩy mạnh lệnh bài xuống, ép sát vào chính giữa con ngươi của con mắt thần linh.

Tiếp theo trong nháy mắt, con mắt thần linh chợt trợn to, nét bên trong lần đầu lộ ra chấn động.

Đó là phản ứng của sinh mệnh có trí tuệ đối với tử vong, cũng biết sợ hãi!

Tiếng hét chói tai vang vọng, con mắt thần linh không thể kháng cự. Những tia sáng vàng kim lớn hơn, dày đặc hơn tiếp tục bị ép buộc phải rời khỏi con mắt, hội tụ trước mặt Hứa Thanh.

Này đã không còn là rút nguyên chất, mà là ở rút cả tính mạng!

Những tia sáng vàng kim mạnh mẽ tràn ra, nhưng cũng khiến con mắt thần linh không thể chống đỡ thêm. Hình dạng khổng lồ của nó dần tan rã, rồi cuối cùng hóa thành bụi xám, hoàn toàn biến mất.

Cái chết của con mắt thần linh không chỉ mang lại lượng nguyên chất lớn hơn cho Hứa Thanh mà còn khiến không gian xung quanh rung động, tạo nên sự yên tĩnh tuyệt đối.

Trước mặt Hứa Thanh, nguyên chất lơ lửng tỏa ánh sáng lấp lánh, mỗi tia sáng đều mang theo sức mạnh tinh khiết đầy hấp dẫn.

Hứa Thanh cảm nhận được ấn ký của hồ ly bùn trên cánh tay mình. Ấn ký ấy dường như đang run rẩy nhẹ, phát ra cảm giác khát khao.

“Có muốn không?” Hứa Thanh khẽ nói, ánh mắt liếc nhìn ấn ký.

Ấn ký ngừng run trong chốc lát, sau đó phát ra lực hút nhẹ nhàng. Một phần nguyên chất lập tức bị hút vào, hòa tan vào ấn ký.

Trong đầu Hứa Thanh vang lên giọng nói mềm mại, pha chút nịnh nọt của hồ ly bùn:

“Cảm tạ thiếu chủ, thiếu chủ thật rộng lượng.”

Hứa Thanh không để ý đến lời nịnh nọt, thần sắc vẫn bình thản, bắt đầu hấp thụ phần nguyên chất còn lại.

Nguyên chất tinh khiết tràn vào cơ thể hắn, làm tiên phôi trong cơ thể trở nên rực rỡ hơn. Khí tức trên người Hứa Thanh cũng dần mạnh mẽ hơn, như ngọn lửa được thổi bùng.

Khi dòng nguyên chất cuối cùng hòa vào cơ thể, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên vẻ hài lòng nhưng lại xen lẫn sự thèm khát.

“Vẫn còn quá ít, ta cần thêm nhiều hơn nữa…”

Nói xong, thân hình Hứa Thanh lóe lên, lao thẳng về một điểm sáng khác trên chiếc lá khổng lồ. Đó là nơi giam giữ một vị thần linh khác.

Thời gian dần trôi.

Thân ảnh của Hứa Thanh xuất hiện trong từng tiểu thế giới nằm trên chiếc lá đỏ. Từng vị thần linh bị trói buộc nơi đây đều trở thành nạn nhân của hắn, hiến dâng toàn bộ nguyên chất để đổi lấy sự hủy diệt.

Sự khát máu của Hứa Thanh ngày càng rõ rệt. Hắn không để lại bất kỳ thần linh nào sống sót, mỗi bước đi đều là dấu vết của sự diệt vong.

Tiên phôi trong cơ thể hắn giờ đây tỏa ra ánh sáng rực rỡ như một ngôi sao giữa tinh không. Sức mạnh của hắn không ngừng tăng lên, trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Cảnh này khiến Hứa Thanh tiên phôi, lập lòe hoa chỉ là càng ngày càng rực rỡ.

Đối với Hứa Thanh mà nói, lưu lại những thần linh là liên tục rút ra tương lai, không phải lựa chọn tối ưu vào lúc này.

Mà bên trong ngọc giản nhiệm vụ, cũng không quy định cần lưu lại kẻ sống.

Vì vậy, Hứa Thanh chọn thu thập triệt để.

Đồng thời, tại những khu vực khác trong Hồn Thiên vũ trụ, những phi thăng giả khác cũng đang dốc hết sức lực để thu thập nguyên chất.

Có người săn lùng thần linh, có người chọn cách khai thác từ những mỏ nguyên chất. Nhưng tất cả đều mang mục tiêu chung, vừa để hoàn thành nhiệm vụ, vừa để phục vụ cho chính bản thân mình.

Nhìn từ một góc độ khác, nếu không xét đến lập trường, bọn họ quả thực chẳng khác gì những con sài lang khát máu.

Chương 2669: Biển thủ (1)

Lập trường khác nhau, tâm thái và hành động, tự nhiên cũng khác biệt.

Không thể đơn giản dùng thiện ác để phân chia.

Bởi lẽ thiện ác chỉ là tiêu chuẩn tồn tại giữa những đồng tộc với nhau.

Với dị tộc, có thể oán hận, có thể phẫn nộ, có thể bất lực, nhưng sự thật vẫn là: tổ tiên của họ từng là thần linh.

Nếu không có sự thay đổi tại Đệ Ngũ tinh hoàn, ngày nay họ mới là chính thống.

Nhân tộc, chỉ là nô tộc mà thôi, để họ tùy ý điều khiển.

Nhưng giờ đây, thần linh bị đồ sát, bị giam cầm, dị tộc trở thành con mồi.

Nói cho cùng, đây như một chu kỳ luân hồi.

Không thể dễ dàng phân định đúng sai, chỉ có thể nói rằng, bất kể là dân tộc nào, là tiên hay thần, lập trường đã định, tất cả đều không thể thay đổi.

Yếu ớt, ắt phải bị cường giả nuốt chửng.

Tụt hậu, cũng đồng nghĩa với việc mất đi tư cách đối mặt.

Vì vậy, tu sĩ không sống như thần linh ngày xưa, mà chính bản thân họ đã trở thành luật lệ của vạn vật chúng sinh.

Không thể yêu cầu người bị hại mãi mãi chịu tổn thương, cũng không thể mong đợi kẻ áp bức mãi mãi đứng ở vị trí kẻ thống trị.

Rốt cuộc, tất cả đều là vòng lặp luân hồi.

Những đạo lý này, Hứa Thanh đã hiểu khi còn ở đại lục Vọng Cổ.

Khi đến Đệ Ngũ tinh hoàn, những điều hắn trải qua và cách nơi này xử lý thần linh, càng làm hắn thêm thấu hiểu luật lệ này.

Như những tàn niệm đầy cố chấp tại Anh Tiên Lăng.

Đó cũng chính là thái độ của cả Đệ Ngũ tinh hoàn đối với thần linh và dị tộc.

Hứa Thanh trong thâm tâm cũng đồng tình.

Chỉ là hắn có tiêu chuẩn của riêng mình. Trong số những thần linh lãnh khốc vô tình, có những kẻ còn người hơn cả người.

Nhưng không bao gồm những thần linh bị giam giữ trong ngục.

Hứa Thanh cũng chẳng phải kẻ đầy lòng bác ái để đi sâu tiếp xúc, phân biệt mà lựa chọn đối xử.

Vì vậy, đối với cách tận diệt, hắn không có chút dao động nào.

Lúc này, hắn đang tiến vào thế giới chấm nhỏ cuối cùng trên chiếc lá của cây hải tảo.

Nơi đây là một đại dương đen đặc sệt.

Bề mặt biển yên bình, nhưng không hề có cảm giác an hòa. Từ mùi tanh của nước biển tỏa ra dị chất dày đặc, lan tỏa khắp bốn phương, cố gắng ảnh hưởng mọi thứ xung quanh.

Dưới đáy biển, chôn giấu một chiếc đầu khổng lồ.

Chiếc đầu này giống như chim, mọc đầy xúc tu, liên tục tiết ra dịch nhớt.

Qua thời gian, dịch nhớt biến thành vùng biển đen này.

Ngay khi Hứa Thanh hạ xuống, dị chất trong trời biển liền sôi trào, sóng lớn dâng trào, chiếc đầu khổng lồ dưới đáy biển cũng rung chuyển.

Đôi mắt vàng rực mở to, ánh sáng vàng chói xuyên qua đại dương, chiếu rọi trời cao.

Một âm thanh kỳ dị mang theo sức mạnh chấn động tâm trí, lập tức vang lên trong đầu Hứa Thanh.

Những ý niệm không thuộc về bản thân bắt đầu sinh trưởng trong đầu hắn.

Chỉ trong nháy mắt, những ý niệm vô hình đó biến thành hữu hình, trở thành những sợi tơ tiết ra dịch nhớt đen, quấn lấy trí não của Hứa Thanh.

Dị chất bốn phương cũng hóa thành cơn bão, cuốn tới Hứa Thanh.

Những con sóng dữ trên biển ngày càng lớn, cả thế giới như đảo ngược.

Biển hóa thành trời, trùm lên trên.

Trời hóa thành đất, bị đè xuống dưới.

Ngay lập tức, đại dương đen đổ ập xuống, mang theo cả chiếc đầu khổng lồ, mượn sức đảo ngược, phá biển trồi lên!

Thế giới trở nên mơ hồ, trời đất vang động, che lấp tất cả.

Vài nhịp thở sau, một luồng tiên khí nồng đậm từ sự mơ hồ ấy bộc phát, hóa thành tiếng nổ lớn vang dội, cuốn phăng mọi thứ, quét sạch bốn phương tám hướng.

Thế giới lại sáng sủa, trời đất trở nên thanh tịnh.

Dị chất bị tiên khí hòa tan, biển đen bị tiên khí làm bốc hơi. Hình dáng Hứa Thanh dần lộ ra.

Tay phải hắn nhấc lên, nắm lấy một chiếc đầu thần linh to lớn hơn cả cơ thể mình.

Năm ngón tay hắn siết chặt, cắm sâu vào huyết nhục.

Rõ ràng kích cỡ chênh lệch rất lớn, nhưng kẻ run sợ lại chính là chiếc đầu khổng lồ đó!

Nó run rẩy.

Từng sợi nguyên chất màu vàng kim bị rút ra từ cơ thể nó, hòa vào ngọc giản trong tay Hứa Thanh.

Một lát sau, khi một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chiếc đầu thần linh chấn động, hóa thành màu xám, tan thành tro bụi, tan biến vào hư không.

Chương 2670: Biển thủ (2)

Hứa Thanh đứng lặng giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng quét qua bốn phương.

“Phong ấn nơi này đã bị ăn mòn gần hết, điều đó mới khiến thần linh này có cơ hội chủ động tấn công."

“Nhưng phong ấn không giống do bản thân nó phá vỡ, mà có sự trợ giúp từ bên ngoài, khiến phong ấn bị ăn mòn một phần lớn, để lại cho nó cơ hội tiếp tục phá giải. Mục đích là để nó vượt ngục."

“Vậy đây là hành động của dị tộc bên ngoài, hay… chính những kẻ trông coi ngục đã cố tình?"

Hứa Thanh trầm ngâm.

Hắn từng làm lính canh ngục, rất hiểu những chuyện mờ ám trong chốn này.

Suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt hắn nheo lại, thân hình lóe lên, rời khỏi thế giới chấm nhỏ này, xuất hiện giữa tinh không, nhìn về phía cây hải tảo đỏ rực.

Quan sát tỉ mỉ từng chiếc lá, hắn thận trọng quan sát mọi động tĩnh.

Cây hải tảo lay động.

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh bất ngờ mở miệng:

“Những thần linh bị giam giữ trên các lá khác, phần lớn đều đã chết đúng không? Là do ngươi… nuốt chúng!"

Cây hải tảo khẽ run lên, tốc độ lay động của những chiếc lá đột nhiên tăng nhanh.

Từng chiếc lá trải rộng ra, từ bốn phương tám hướng chậm rãi tiến về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh không hề dao động, tiếp tục cất tiếng:

“Chiếc lá ngươi giao cho ta vừa rồi, hẳn là ngươi cố ý để lại. Mục đích là để khi có người tới thu thập nguyên chất, mọi chuyện có thể che đậy, nhằm giấu kín hành vi biển thủ của ngươi. Ta nói không sai chứ?”

Ý chí đáng sợ trong cây hải tảo lúc này trở nên sắc bén, một luồng áp lực kinh khủng lan tỏa.

Tinh không xung quanh phát ra những tiếng răng rắc, vô số ấn ký kỳ quái hiện ra trong không gian, phong tỏa hoàn toàn nơi này.

Hứa Thanh nheo mắt, tiếp tục lên tiếng:

“Cực Quang thiếu chủ và ta có quan hệ rất tốt. Ngươi có thể cảm nhận khí tức trên người ta, để xác minh quyền hạn ta từng có tại Cực Quang thiên ngoại thiên."

“Cửu Ngạn Tiên Chủ cực kỳ coi trọng ta. Khí tức trên vật này, ngươi cũng nên cảm nhận kỹ."

“Trong số các phi thăng giả tại nơi này, ta đứng đầu. Nếu ta ngã xuống ở đây, ngươi chắc chắn không thể thoát được."

Nói rồi, Hứa Thanh giơ tay, lấy ra một mảnh gỗ giản dị. Đó chính là vật dẫn trên chiếc thuyền chở khách tại sông máu thần linh.

Cây hải tảo khựng lại, luồng ý chí bên trong lập tức tỏa ra, bao phủ lấy mảnh gỗ, sau đó dao động mãnh liệt.

Ý chí này nhanh chóng rời khỏi mảnh gỗ, chuyển sang kiểm tra khí tức trên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh vẫn giữ thần sắc bình thản, không tỏ ra sợ hãi.

Sau khi kết thúc chuyến đi tại Cực Quang thiên ngoại thiên, Hứa Thanh nhận ra rằng những người khác đã có sự liên hệ với thực tại. Như vậy, không lý nào quyền hạn của hắn lại không có bất kỳ dấu vết nào sót lại trong thế giới này.

Mặc dù trong thiên ngoại thiên này, hắn không cảm nhận được sự kết nối trực tiếp với Cực Quang tiên cung, nhưng hắn tin rằng những sinh vật thuộc về nơi này, đặc biệt là cây hải tảo, sẽ cảm nhận được.

Hắn chỉ đang thử nghiệm, dùng cách gián tiếp để xác thực thân phận của mình.

Nếu thất bại, cũng không sao. Cửu Ngạn Tiên Chủ và danh hiệu đệ nhất phi thăng giả của hắn cũng đủ để đảm bảo an toàn.

Thế nên Hứa Thanh lặng lẽ để mặc cho cây hải tảo kiểm tra.

Một lúc sau, khi ý chí của cây hải tảo dao động dữ dội, bản thân nó cũng bắt đầu rung lắc, Hứa Thanh nhận ra, suy đoán của mình là đúng!

Cây hải tảo rung động không ngừng, khí tức hỗn loạn, dường như đang phân vân giữa các lựa chọn.

Trong cuộc kiểm tra kỹ lưỡng này, cây hải tảo đã cảm nhận được quyền hạn Cực Quang tiên cung ẩn sâu trong người Hứa Thanh. Quyền hạn này mang theo nhân quả khổng lồ, khiến nó phải kiêng dè.

Dẫu cho Cực Quang thiên ngoại thiên đã mất đi Tiên Chủ, nhưng bản thân cây hải tảo vẫn thuộc về tiên cung.

Hành vi của nó đã phạm vào trọng tội. Vì vậy, việc đưa ra quyết định trở nên vô cùng khó khăn.

Ngay lúc này, giọng nói của Hứa Thanh lại vang lên, phá vỡ bầu không khí căng thẳng:

“Trấn áp những nhà ngục thần linh suốt hàng vạn năm, thỉnh thoảng ăn chút gì đó cũng là lẽ thường."

Cây hải tảo khựng lại.

“Ngay cả khi ngươi gần như đã ăn hết mọi thứ, nhưng ngươi vẫn cố gắng để lại một chiếc lá, điều đó chứng minh ngươi vẫn còn giữ trách nhiệm!"

Ý chí của cây hải tảo bắt đầu sôi sục.

“Rốt cuộc, là do ta đến muộn, lỗi không nằm ở ngươi."

Tất cả những chiếc lá của cây hải tảo vẫy động dữ dội, áp lực xung quanh cũng giảm đi đáng kể.

Nó có thể nhận ra rằng, những gì Hứa Thanh nói đều là thật. Hắn thực sự không trách tội nó.

“Cho nên, những chuyện đã qua, hãy để nó qua. Còn bây giờ, ta hỏi ngươi… ngươi có muốn ăn kẻ đó không?"

Hứa Thanh chỉ vào ngôi sao đỏ rực, bị rễ của cây hải tảo bao phủ.

Những chiếc lá của cây hải tảo lập tức run rẩy. Một ý niệm trầm thấp vang lên:

“Muốn!"

Hứa Thanh gật đầu.

“Vậy mở đường cho ta vào, giúp ta hộ pháp. Ta xem có thể lấy ra được một ít hay không, rồi chúng ta chia nhau."

Cây hải tảo chần chừ một lúc, sau đó kiểm tra khí tức của Hứa Thanh thêm một lần nữa. Cuối cùng, những rễ cây đột nhiên xòe ra, để lộ một lối vào.

Hứa Thanh ánh mắt sáng rực, bước chân đi thẳng vào trong!

Chương 2671: Tinh túy Ngưu Môn (1)

Sóng nhiệt đập vào mặt!

Bốn phía đều là biển lửa.

Thiên địa một màu đỏ rực, sáng chói vô cùng, ngập tràn ánh sáng chói mắt!

Cả mặt đất được tạo thành từ dung nham nóng bỏng, chậm rãi cuồn cuộn, thỉnh thoảng có từng dòng dung nham bắn lên trời cao, bùng nổ trong không trung.

Dung nham nổ tung hóa thành từng ấn ký cổ xưa, đầy thần bí, như những phù văn cổ đại.

Từ xa nhìn lại, nơi đây như thể một cơn mưa phù văn bất tận đang đổ xuống.

Thế nhưng, những phù văn rơi xuống đất liền biến thành các cây hải tảo đỏ, cố gắng mọc rễ và sinh trưởng, nhưng chẳng mấy chốc, chúng bị nhiệt độ khắc nghiệt thiêu thành tro bụi.

Chỉ có một số ít may mắn hoặc nhờ vào những điều kiện ngẫu nhiên, mới có thể tồn tại được, dù chỉ rất yếu ớt.

Trong quá trình sinh trưởng, chúng liên tục bị ngọn lửa thiêu đốt. Vì vậy, khi ánh mắt Hứa Thanh lướt qua bốn phía, hắn chỉ nhìn thấy lác đác vài cây hải tảo yếu ớt, khô héo.

Những cây này có thể bất cứ lúc nào cũng sẽ biến thành tro bụi, hoàn toàn biến mất.

"Dù đây chỉ là một phần nhỏ của mặt trời này, nhưng dựa trên số lượng hiện tại mà suy đoán, toàn bộ mặt trời này chắc chắn không thể có nhiều hải tảo sống sót."

Hứa Thanh trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn về phương xa. Sau khi thích nghi được một chút với nhiệt độ nơi đây, hắn đột nhiên mở miệng.

"Chỗ giam giữ nằm ở đâu?"

Câu hỏi của hắn hướng về cây hải tảo khổng lồ bên ngoài.

Một lúc sau, ý chí mơ hồ của cây hải tảo truyền đến, vang vọng trong tâm trí hắn.

"Trung tâm... tiên thệ... Ta không thể vào sâu hơn... Nhưng... Hải tảo nơi đây... Có thể hỗ trợ..."

Ý chí ấy đứt quãng, rõ ràng cây hải tảo bên ngoài rất kiêng dè khu vực này.

Nỗi sợ hãi ấy có thể bắt nguồn từ tiên thệ nào đó, hoặc do một nguyên nhân sâu xa khác.

"Đây là một biện pháp kiềm chế? Hay là có mục đích khác?"

Hứa Thanh suy tư, nhớ lại từng cảnh tượng hắn đã chứng kiến trước đó. Hắn nghiêng về khả năng đây là biện pháp kiềm chế, nhưng không vì thế mà hắn lơ là đề phòng.

Hắn hít một hơi sâu, cơ thể hóa thành một tia sáng, lao về phía trung tâm của mặt trời.

Hắn muốn quan sát toàn bộ nơi này, cũng như xác định vị trí trung tâm nơi phong ấn thần linh.

Thời gian trôi qua.

Nhiệt độ ngày càng cao khiến tốc độ của Hứa Thanh chậm lại.

Dù có tu vi mạnh mẽ, hắn cũng cảm thấy áp lực rõ rệt.

Mỗi khi tiến thêm một đoạn, hắn lại phải dừng lại nghỉ ngơi bên cạnh những cây hải tảo yếu ớt, lợi dụng chúng để điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Cuối cùng, sau nửa tháng, Hứa Thanh đã đến giới hạn chịu đựng của mình.

Hắn dừng lại trước một cây hải tảo khô héo.

Dẫu vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được trung tâm của nơi này từ xa, nhờ vào thần thức cường đại của mình.

Khi thần thức của hắn quét qua, đôi mắt hắn chợt co lại.

Trong cảm nhận của hắn, có một thanh đại kiếm kinh thiên động địa đang cắm sâu vào mặt trời này!

Thanh kiếm khổng lồ, xuyên thẳng qua ngôi sao đỏ rực.

Phần lộ ra khỏi mặt đất chính là chuôi kiếm, trông như một ngọn núi hùng vĩ.

Hứa Thanh đoán rằng, ở phía đối diện của mặt trời, đầu mũi kiếm chắc chắn đã xuyên thủng bề mặt ngôi sao, lộ ra bên ngoài.

Nhìn thấy hình ảnh này qua thần thức, trong lòng Hứa Thanh bỗng hiểu ra.

"Vị thần linh kia không phải bị giam cầm trong mặt trời này..."

"Mà chính mặt trời này... chính là thần linh đó!"

"Mặt trời này chính là một Chân Thần, tương tự như Hạ Tiên!"

Con ngươi trong mắt Hứa Thanh co rút lại, hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất dưới chân mình, ánh mắt rơi vào cây hải tảo bên cạnh, trong lòng dấy lên những cơn sóng dữ dội.

"Còn thanh kiếm kia chính là nguồn gốc trấn áp Chân Thần này, cũng là thứ phong ấn nó!"

"Thanh kiếm xuyên qua cơ thể thần linh, khiến Chân Thần rơi vào trạng thái nửa sống nửa chết, không thể dựa vào chân danh để trở về."

"Đối với các thần linh nhỏ bé bị giam giữ trên lá cây của hải tảo, hải tảo chính là nhà tù."

"Nhưng với Chân Thần này, hải tảo chẳng khác gì lính canh ngục!"

"Hải tảo còn muốn lợi dụng nguồn năng lượng của Chân Thần để tu luyện. Vì vậy, nó không ngừng gieo mầm để những cây hải tảo nhỏ mọc rễ tại đây."

"Mục đích chính là để hút lấy nguồn nguyên chất từ Chân Thần này..."

"Chỉ có điều, vì môi trường khắc nghiệt và vị cách không đủ, số lượng cây hải tảo sống sót quá ít, dẫn đến lượng nguyên chất hấp thu được chẳng đáng kể."

Hứa Thanh suy ngẫm một lúc, sau đó giơ tay, lấy ra mảnh gỗ dùng để thu thập nguyên chất, ấn xuống mặt đất dưới chân.

Linh lực của hắn tràn ra, toàn bộ sức mạnh được thúc đẩy đến cực hạn.

Thế nhưng, không giống như những lần thu thập trước, lần này mặt đất hoàn toàn không rung chuyển, mặt trời cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Dù có vài sợi nguyên chất vàng nhạt mỏng manh từ từ trào ra khỏi mặt đất, nhưng số lượng quá ít, hầu như không đáng kể.

Một sức mạnh áp chế nặng nề đã ngăn cản việc thu thập.

Sau một lúc, Hứa Thanh ngừng tay.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng khi nhìn về phía chuôi kiếm khổng lồ nơi trung tâm.

"Mặt đất này giống như một lớp vỏ, muốn thu thập nguyên chất ở đây quả là khó khăn."

"Nơi thích hợp nhất để thu thập phải là vết thương do thanh kiếm đâm xuyên qua!"

"Nơi đó chính là vết thương của Chân Thần!"

Đôi mắt Hứa Thanh híp lại, hắn mở miệng nói:

"Muốn thật sự hút được nguyên chất, chúng ta phải dốc toàn lực. Hoặc ngươi phải tiêu hao toàn bộ những gì ngươi tích lũy trước đây, ta cũng sẽ không giữ lại sức, cả hai chúng ta cùng đánh cược một lần để giành cơ hội này."

"Hoặc là, chỉ có thể hài lòng với việc thu thập vài sợi nguyên chất lẻ tẻ."

Nói xong, Hứa Thanh yên lặng chờ đợi.

Chương 2672: Tinh túy Ngưu Môn (2)

Cây hải tảo khô héo trước mặt hắn bỗng nhiên rung động, như thể đang đưa ra quyết định.

Chỉ trong tích tắc, cây hải tảo từ trạng thái khô héo lập tức chuyển sang đỏ rực.

Không chỉ riêng cây này, mà tất cả hải tảo còn sót lại trên mặt trời đều chuyển sang màu đỏ rực, từng cây từng cây phát sáng mạnh mẽ.

Những cây hải tảo như những đóa hoa bỉ ngạn đỏ thẫm, từ khắp nơi bay lên, hội tụ về phía Hứa Thanh.

Trên đường bay tới, một số cây không chịu nổi sức nóng và biến thành tro bụi, nhưng vẫn có vô số cây kiên trì tiến đến.

Biển hải tảo ngập tràn cả không gian xung quanh Hứa Thanh.

Hứa Thanh đứng yên, không hề né tránh, để mặc những cây hải tảo quấn lấy thân thể mình.

Chỉ trong vài chục nhịp thở, hắn đã hoàn toàn được bao phủ.

Một bộ giáp đỏ rực làm từ hải tảo bao bọc toàn thân Hứa Thanh, khiến cơ thể hắn cao lớn đến hàng trăm trượng, như một vị thần khổng lồ.

Sức mạnh sinh mệnh dồi dào từ hải tảo tràn vào cơ thể hắn, tạo thành một lớp bảo vệ vô cùng mạnh mẽ.

Đây chính là toàn bộ sức mạnh mà hải tảo trên mặt trời này đã tích lũy qua vô số năm, bằng từng chút một cùng bao nỗ lực không ngừng nghỉ!

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang.

Hắn cảm nhận rõ ràng, hải tảo đã dốc hết toàn lực.

Không chút do dự, Hứa Thanh kích hoạt chuyển hoán ngũ cực, sử dụng quy luật ngũ hành tương khắc để đạt đến trạng thái kháng nhiệt cực hạn.

Hiến Thời Không được kích phát, vũ trụ tầng tầng giao thoa trong hư ảnh, phân tán áp lực khổng lồ từ con đường phía trước.

Tiên phôi của hắn rực sáng, toàn thân hóa thành một tia chớp, lao thẳng về phía trước.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Hắn nhắm thẳng đến thanh kiếm khổng lồ mà hắn vừa cảm nhận được trong thần thức!

Càng tiến gần, áp lực từ khu vực này càng nặng nề, ngọn lửa xung quanh trở nên dữ dội khủng khiếp.

Dù được bảo vệ bởi lớp giáp hải tảo, hắn vẫn có thể thấy từng mảng giáp bị thiêu rụi, hóa thành tro bụi trong ánh lửa.

Hứa Thanh hiểu rõ, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân, hắn không thể đến được nơi này.

Nếu lớp giáp hải tảo biến mất hoàn toàn, cơ thể hắn sẽ lập tức bị thiêu cháy thành tro.

Dẫu sao, đây là Chân Thần!

Nhưng điều đó không hề khiến ý chí của hắn lung lay.

Hắn tăng tốc, ngày càng nhanh hơn!

Đôi mắt hắn tràn ngập vẻ điên cuồng!

Nếu Nhị Ngưu có mặt tại đây, chứng kiến cảnh tượng này, y chắc chắn sẽ kinh ngạc và không ngừng ca ngợi, cho rằng tiểu A Thanh đã hoàn toàn lĩnh ngộ tinh túy của Ngưu Môn!

Cứ như vậy, thời gian dần trôi.

Cuối cùng, trong sự điên cuồng và tốc độ toàn lực của Hứa Thanh, cùng với sự gia cố hết mức từ giáp hải tảo, bóng dáng hắn vượt qua một khoảng cách rộng lớn, xuất hiện tại khu vực trung tâm của mặt trời.

Ở nơi xa, thanh đại kiếm cuối cùng cũng hiện ra rõ ràng trong tầm mắt của Hứa Thanh.

Chỉ vừa nhìn thấy thanh kiếm đó, hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, toàn thân rung động dữ dội, linh hồn và thân thể dường như cùng lúc bùng cháy.

Nhưng ngọn lửa đang thiêu đốt khắp nơi không thể làm tiêu tan sự điên cuồng trong ánh mắt hắn. Ngược lại, khi nhìn thấy thanh kiếm, sự điên cuồng đó càng trở nên mãnh liệt!

Trong khoảnh khắc, Hứa Thanh không chút do dự, cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Dùng đó làm chất dẫn, hắn kích phát toàn bộ tiềm năng, đồng thời sử dụng pháp thuật Huyết Độn, lao mình về phía trước với tốc độ bùng nổ.

Trong tiếng nổ vang trời, lớp giáp hải tảo bên ngoài cơ thể hắn dần tan biến, chỉ còn lại chưa đầy ba phần mười. Cuối cùng, Hứa Thanh xuyên qua vùng nhiệt độ cực hạn, tiến đến ngay trước thanh đại kiếm!

Khoảnh khắc tiếp cận, toàn thân hắn bắt đầu bốc cháy, nhưng hắn cũng đã nhìn thấy rõ ràng nơi này.

Trước mắt hắn là một rãnh nứt kinh hoàng, nơi mép của thân kiếm xuyên qua mặt đất, có những mảng máu thịt đang cố gắng sinh trưởng, dường như muốn làm lành vết thương và đẩy thanh kiếm ra ngoài.

Tuy nhiên, thanh đại kiếm cắm sâu với sức mạnh kiên định không gì lay chuyển nổi, khiến sự hồi phục đó từ khi tồn tại đến nay vẫn luôn không thể hoàn thành.

Vết thương và thanh kiếm, cứ thế giằng co bất động qua thời gian.

Cũng trong giây phút chạm đến nơi này, trong lòng Hứa Thanh dâng lên cảm giác sinh tử mãnh liệt.

Hắn biết rất rõ, có lẽ chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, lớp giáp hải tảo sẽ không thể chịu đựng thêm, và mọi phòng hộ của bản thân hắn cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Thế nhưng…

Trong cơn nguy hiểm cận kề đó, Hứa Thanh cảm nhận được một lượng nguyên chất vô cùng đậm đặc đang tồn tại trong những mảng máu thịt kia!

Sự đậm đặc của loại nguyên chất này, trong tất cả những gì hắn từng chứng kiến, là chưa từng có!

Nếu so sánh, có lẽ chỉ có vùng sâu nhất của hố đen Mặc Thổ mới có thể đạt đến cấp độ tương tự.

Cơ duyên trước mắt, tạo hóa này quá mức kinh người…

Sự điên cuồng trong mắt Hứa Thanh càng trở nên nồng đậm.

Hắn lập tức truyền thần niệm:

"Hồ ly, đề phòng!"

Ấn ký hồ ly trên cánh tay hắn lập tức tỏa ra một luồng băng giá. Thần lực từ ấn ký này bùng phát mạnh mẽ, một lần nữa bao phủ và gia cố cho Hứa Thanh.

Điều này không chỉ kéo dài thời gian mà còn giúp phòng ngừa mọi ác ý có thể xuất phát từ hải tảo.

Hoàn tất mọi chuẩn bị, Hứa Thanh lập tức ngồi xuống, khoanh chân, tay phải giơ lên, cầm lấy mộc giản thu thập nguyên chất, mạnh mẽ ấn xuống mặt đất.

Lập tức, mặt đất rung chuyển dữ dội. Từng sợi chỉ vàng óng ánh, tượng trưng cho nguyên chất, như những dòng suối phun trào từ vết thương của thanh đại kiếm.

Giống như một vòi phun nước khổng lồ!

Cảnh tượng này thật sự kinh thiên động địa!

Khoảnh khắc đó, hồ ly bùn run rẩy vì chấn động.

Hải tảo tràn đầy kích động.

Còn Hứa Thanh, hắn điên cuồng!

Chương 2673: Cướp đồ trước miệng cọp (1)

Số lượng nguyên chất này đã đạt đến mức độ kinh người, đủ khiến bất kỳ ai cũng phải kinh ngạc.

Dù sao, đây là một tôn Chân Thần!

Mà Chân Thần, trong bất kỳ thượng hành tinh hoàn nào, cũng đều là sủng nhi của tinh hoàn, là sự hội tụ của tất cả các quy tắc và pháp tắc tối cao.

Vì lẽ đó, Chân Thần mới sở hữu thiên phú đặc biệt mà Hạ Tiên không thể nào so sánh được: không thể bị tiêu diệt hoàn toàn!

Chỉ cần chân danh của họ còn tồn tại, chỉ cần còn có kẻ nhớ đến họ, Chân Thần... sẽ không bao giờ chết thật sự.

Đây là bản chất của các thượng hành tinh hoàn, không thể lay chuyển.

Thậm chí ngay cả Tiên Tôn cũng không thể thay đổi điều đó.

Dù Tiên Tôn có thể trấn áp vô số Chân Thần chỉ bằng một cái phất tay, nhưng để ngăn họ tái sinh hoàn toàn thì vẫn là điều bất khả thi.

Dẫu sao, đây là thượng hành của Thần Linh!

Trên bản chất, Tiên... không thể sánh được với Thần.

Mà Tiên Tôn, trong hệ thống Tiên, chỉ có một vị.

Nhưng trên Thần Tôn, vẫn còn tồn tại truyền thuyết về Thần Minh. Trong khi đó, trong hệ thống Tiên... Tiên Tôn đã là đỉnh cao cuối cùng.

Trên Tiên Tôn, không còn con đường nào khác.

Hoặc có thể có, nhưng chưa ai tìm thấy.

Vì thế, để thực sự tiêu diệt hoàn toàn một tôn Chân Thần, trừ khi hệ thống Tiên tìm được con đường vượt qua Tiên Tôn và thành công bước lên cảnh giới Tiên ngang bằng với Thần Minh.

Chỉ khi đó, mới có thể làm được!

Chính vì thiên phú đặc biệt gắn liền với bản chất thượng hành này, nên mới xuất hiện phương pháp giam cầm Chân Thần bằng cách trấn áp.

Khiến Chân Thần rơi vào trạng thái giữa sống và chết, mất đi tự do nhưng không bị tiêu diệt, cũng không thể hồi sinh.

Chỉ có cách này mới làm giảm dần số lượng Chân Thần hiện diện trên thế gian.

Vì thế, hiện tại mới xảy ra cảnh tượng, ba kẻ mà thời kỳ toàn thịnh của Chân Thần có thể nghiền nát dễ dàng, lại như ba con chấy, đang điên cuồng hút cạn nguyên chất!

Hồ ly bùn hít một hơi sâu.

Nàng cảm thấy tình huống này quá kích thích!

Trước đây, nàng chưa từng đối mặt trực tiếp với một tôn Chân Thần!

Trong thần hồn của nàng, truyền thừa từ thần linh luôn khắc sâu sự kính sợ và khao khát đối với Chân Thần, điều này khiến bản năng nàng cúi đầu trước Chân Thần.

Thậm chí không dám nghĩ đến việc cướp đoạt.

Tựa như khi trước, Hứa Thanh và Nhị Ngưu cướp đoạt máu thịt của Tàn Diện thần linh, Tam Thần Nhật Nguyệt Tinh chỉ biết kinh hãi mà không dám động thủ đoạt lại, vì sợ gây ra nhân quả.

Hiện tại, cũng là như vậy.

Khác biệt ở chỗ, tôn Chân Thần này bị giam cầm.

Dẫu có nhân quả cũng không quá đáng ngại.

Điểm khác biệt tiếp theo, là hồ ly bùn giờ đây không còn là Thần Hỏa Vô Hạ ngày trước.

Nàng đã bước vào Thần Đài, chỉ cần đề thăng thêm một đại cảnh giới, thì ngày nàng hóa thành Chân Thần cũng không phải không thể xảy ra!

Mà quan trọng hơn cả, Hứa Thanh cũng đang điên cuồng hấp thụ!

Có người làm gương, nên sau khi hồ ly bùn hít sâu một hơi, nàng nghiến răng quyết định phớt lờ sự kính sợ in sâu trong thần hồn, trong ánh mắt ánh lên vẻ điên cuồng.

Đột ngột, nàng lao vào cắn nuốt!

Chỉ trong chớp mắt, dòng nguyên chất nồng đậm lao thẳng vào cơ thể hồ ly bùn, bổ sung cho thần thể, nuôi dưỡng thần hồn, hoàn thiện thần quyền của nàng, khiến vị cách của nàng liên tục được nâng cao, càng ngày càng gần tới thần cách!

Cảm giác sảng khoái đó, cảm giác bản thân không ngừng mạnh lên, cảm giác sinh mệnh nhảy vọt, khiến hồ ly bùn không nhịn được mà rên rỉ vài tiếng đầy thõa mãn.

Nhưng đáng tiếc, dù là Hứa Thanh hay hải tảo, đều không thèm để ý chút nào.

Hải tảo thì đang kích động.

Sinh mệnh của nó rất đặc biệt. Dù là dị tộc, nhưng nó lại là cá thể duy nhất còn sót lại trong toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn.

Điều đó có nghĩa là, nó chính là một chủng tộc.

Đối với nó, không cần tu luyện, từ lúc sinh ra nó đã bản năng hấp thụ nguyên chất rải rác trong tinh không để trưởng thành.

Còn có thể trưởng thành đến mức nào, bản thân nó cũng không biết.

Nó chỉ biết rằng, lượng nguyên chất nó cần để trưởng thành là cực kỳ khổng lồ.

Dù đã biển thủ nguyên chất suốt bao năm qua, nhưng nó vẫn chưa đạt đến trạng thái trưởng thành.

Mà trưởng thành, trong nhận thức của nó, chính là tương đương với Hạ Tiên hoặc Chân Thần.

Vì thế, nó không ngừng nỗ lực.

Đến lúc này, nó nhìn thấy hy vọng và đang ở giữa hy vọng đó.

Nên nó cũng điên cuồng cắn nuốt.

Trong khi đó, Hứa Thanh dốc hết toàn lực.

Hắn hiểu rõ, thời gian không nhiều!

Dẫu kết hợp sức mạnh cả ba phía, thì tại đây cũng không thể kéo dài lâu, nên trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, có thể hấp thụ được bao nhiêu, đều phụ thuộc vào năng lực mỗi người.

Ngay lập tức, quanh thân Hứa Thanh, Hiến Thời Không bùng nổ hoàn toàn, trong không gian đan xen cùng lúc vô số phiên bản từ các thời không khác nhau của hắn xuất hiện, tất cả tập trung...

Hấp thụ!

Lấy thời không hiện tại làm trung tâm, liên kết các thời không khác, dẫn dắt mọi phiên bản của bản thân từ mọi thời không đến hỗ trợ.

Bằng cách này, tốc độ hấp thụ của Hứa Thanh đạt đến mức đáng kinh ngạc trong tích tắc.

Chỉ trong khoảnh khắc, bảy phần mười nguyên chất phun trào từ vết thương của đại kiếm cắm trong mặt trời đều lao thẳng đến Hứa Thanh.

Tất cả bị hắn nuốt chửng.

Dù không thể tiêu hóa ngay lập tức tất cả lượng nguyên chất này, nhưng Hứa Thanh đã chuẩn bị trước, phần nguyên chất chưa kịp hấp thụ được hắn chuyển đến các phiên bản khác của mình trong các thời không khác.

Cùng nhau hợp tác, tiếp tục cắn nuốt.

Lượng nguyên chất nồng đậm này đem lại sự nuôi dưỡng chưa từng có cho tiên phôi của Hứa Thanh.

Trong đầu hắn vang lên tiếng ầm ầm, linh hồn tăng trưởng, thân thể mạnh mẽ hơn, tiên phôi càng ngày càng lớn mạnh!

Tiên phôi của Hứa Thanh, vốn đã đạt đến cảnh giới Bất Diệt, lúc này dưới sự bồi dưỡng cực hạn, càng trở nên cô đọng, ngập tràn nguyên chất, phát sáng rực rỡ.

Ánh sáng này chuyển động, khí tức Bất Diệt trên tiên phôi càng ngày càng cao vút.

Ngay lập tức, Hứa Thanh cảm nhận được tiên phôi của mình đạt đến đại thành trong cảnh giới Bất Diệt!

Hắn run lên, ánh mắt lóe lên ánh sáng đầy phấn khích.

Hắn hiểu rõ, bước tiếp theo sau khi tiên phôi đạt đến Bất Diệt đại thành, chính là kết hợp hoàn chỉnh giữa Bất Diệt và Huyễn Chân, đạt đến trạng thái hòa làm một.

Quá trình hợp nhất này đòi hỏi lượng lớn nguyên chất để hoàn thành.

Một khi thành công, tiên phôi của hắn sẽ được hoàn chỉnh.

Đồng nghĩa với việc... Hứa Thanh sẽ vượt qua cảnh giới Chúa Tể, bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên!

Chương 2674: Cướp đồ trước miệng cọp (2)

Cơ hội này, tạo hóa ấy, khiến Hứa Thanh càng thêm điên cuồng.

Mà tiên phôi đạt đến đại thành trong cảnh giới Bất Diệt, cũng khiến Hiến Thời Không của Hứa Thanh càng thêm hoàn thiện, giúp hắn kiểm soát được nhiều thời không song song hơn.

Trong tích tắc, hắn đã có thể kiểm soát một trăm thời không!

Một trăm thời không, một trăm phiên bản của hắn.

Điều này khiến quá trình cắn nuốt nguyên chất càng thêm mãnh liệt.

Mọi thứ đều trở thành một vòng tuần hoàn tích cực.

Hồ ly bùn và hải tảo lúc này cũng phát cuồng, dùng hết toàn bộ sức mạnh để tranh đoạt thêm nguyên chất.

Trong sự nỗ lực không ngừng của ba bên, làn sóng nguyên chất phun ra đầu tiên từ vết thương cũng dần trở nên nhạt nhòa.

Thấy vậy, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn dồn sức đẩy mạnh mộc giản trong tay, ép sâu hơn vào mặt đất.

Điều này khiến nguyên chất bị kích động, chuẩn bị cho một đợt phun trào mới.

Hồ ly bùn và hải tảo lúc này như hai kẻ đói khát đứng chờ, chuẩn bị nuốt chửng làn sóng nguyên chất thứ hai.

Thế nhưng, ngay khi làn sóng nguyên chất thứ hai bắt đầu phun trào, từ vết thương của đại kiếm, một ánh sáng bạc bất ngờ lóe lên!

Ánh sáng bạc chói mắt bùng nổ, tạo thành một vòng sáng khổng lồ xoay quanh đại kiếm, như một phong ấn, đột ngột bịt chặt vết thương trên mặt đất.

Với một cú đập mạnh, toàn bộ nguyên chất bị chặn lại.

Âm thanh ầm ầm vang vọng, nguyên chất không thể trào ra ngoài!

Cùng lúc đó, một giọng nói trầm thấp mang theo sự giận dữ cuộn lên từ ánh sáng bạc, như núi lở đất sụp:

"Kẻ nào to gan dám mưu đoạt thần lương của bản tiên!"

Lời nói vừa dứt, một luồng sát ý mãnh liệt bùng lên, quét ngang bốn phương tám hướng như cơn lũ cuồng nộ.

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh nhíu mày, ánh mắt hắn sáng lên.

Hắn nhận ra, ánh sáng bạc chính là một phong ấn, nhưng không cùng nguồn gốc với đại kiếm, dường như được thêm vào sau này.

Nhưng đây không phải lúc để suy nghĩ sâu xa.

Ngay khi sát ý bùng nổ, Hứa Thanh đã nhanh chóng lùi lại.

Hiến Thời Không được triển khai toàn diện, các thời không song song hình thành một lớp bảo vệ.

Ấn ký của hồ ly bùn trên cánh tay hắn cũng phát huy toàn bộ sức mạnh, bảo vệ Hứa Thanh, giúp hắn tránh được sát ý trong gang tấc.

Dẫu chỉ là sát ý sượt qua, nhưng sự khủng khiếp của nó vẫn đủ để hủy diệt ngay lập tức nhiều bản thể trong các thời không song song của Hứa Thanh.

Hắn phun ra từng ngụm máu tươi, nhưng không để lãng phí.

Mỗi ngụm máu đều được hắn dùng để kích hoạt pháp thuật huyết độn, liên tục dịch chuyển trong tiếng nổ vang trời, hắn cuối cùng thoát khỏi phạm vi nguy hiểm.

Đến khi trốn ra khỏi lối vào, đứng trong tinh không, Hứa Thanh mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lập tức kiểm tra cơ thể, đồng thời dò xét lượng nguyên chất đã lưu trữ trong các thời không song song.

"Số lượng này, nếu hoàn toàn hấp thụ, ta có thể miễn cưỡng đạt đến cảnh giới đại thành của tiên phôi, bước vào Chuẩn Tiên!"

"Nhưng chỉ mới miễn cưỡng mà thôi. Nếu có thêm một chút nữa, ta sẽ chắc chắn hơn..."

"Một khi bước vào Chuẩn Tiên, chiến lực của ta sẽ tăng vọt!"

Hứa Thanh liếm môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt trời, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

Sát ý vừa rồi không phải điều mà một Chuẩn Tiên có thể có.

"Đó là Hạ Tiên..."

"Nơi này có dấu vết của một Hạ Tiên từng bố trí, dùng làm nơi thu thập nguyên chất. Tựa như vẽ một vòng tròn làm nhà giam, mà ta lại đến để cướp quả từ trên cây, dẫn đến phong ấn phản ứng."

Trong đầu Hứa Thanh xoay chuyển suy nghĩ, sau đó hắn quay đầu, ánh mắt rời khỏi mặt trời, dừng lại trên cây hải tảo khổng lồ.

Sau lần hấp thụ vừa rồi, cây hải tảo này đã mọc thêm một chiếc lá mới.

Dù chỉ là lá non, nhưng khí tức của nó rõ ràng mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

"Ngươi đã biết từ trước, đúng không?"

Hứa Thanh bất chợt lên tiếng.

Hải tảo im lặng, một lúc lâu sau mới vang lên một luồng thần niệm:

"Người đó là vị giám ngục cuối cùng của vũ trụ này khi còn thuộc Cực Quang thiên ngoại thiên. Khi đó, ông ta chỉ là Chuẩn Tiên. Sau này bước vào Hạ Tiên và đổi phe. Nhưng khi đột phá Tiên vị, ông ta gặp một vài vấn đề, nên không thể rời khỏi nơi bế quan."

Câu trả lời của hải tảo không có chút giấu giếm, dường như sau khi được hưởng nguyên chất, nó không còn ý định che đậy nữa.

Hứa Thanh trầm ngâm.

Sau khi Cực Quang Tiên Chủ ngã xuống, dù Cực Quang tiên cung mất đi ánh sáng, Cực Quang thiên ngoại thiên cũng mất đi vị thế, nhưng không phải tất cả đều bị hủy diệt.

Những người không đủ tư cách luân phiên công việc, hoặc không thể tham gia vào sự kiện lịch sử, vẫn còn rất nhiều kẻ sống sót.

"Vì vậy, nếu không giải quyết phong ấn này, rất khó để tiếp tục hấp thụ nguyên chất. Nếu bỏ qua, có phần tiếc nuối."

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên một tia hàn quang.

Dẫu đối phương là Hạ Tiên, nhưng Đệ Ngũ tinh hoàn này không phải vùng đất vô pháp vô thiên.

"Triệu tập tất cả mọi người, tận dụng thân phận của Trù Vật Sử... thì dù là Hạ Tiên, trong thế giới có trật tự này, cũng không thể làm gì tùy tiện!"

"Người đông, có thể chia sẻ áp lực phong ấn. Đồng thời ta cần Viễn Sơn Tố và Tinh Hoàn Tử, hai người bọn họ có thể hỗ trợ rất lớn."

Sau khi đã quyết định, Hứa Thanh định triệu tập mọi người.

Đột nhiên, hải tảo dao động, còn ngọc giản trên người Hứa Thanh cũng vang lên thông tin.

Người truyền âm, là Tinh Hoàn Tử!

"Trong Hồn Thiên hoàng tộc có điều bí mật, ta cảm nhận được bên trong có thứ mà ta cần gấp. Nhưng hoàng tộc này có một tấm lệnh miễn thu thuế do Linh Quang thiên ngoại thiên ban tặng."

"Lệnh này giúp họ không bị ảnh hưởng bởi việc thu thập nguyên chất. Ngoài ra, bên trong hoàng tộc này còn có cường giả!"

"Hiện tại, họ dùng lệnh này để ngăn cản bên ngoài, đồng thời cường giả trong tộc gây áp lực. Hứa Thanh, những gì ta thu được sẽ chia cho ngươi một nửa."

"Ngươi, có dám cùng ta?"

Thông tin này rõ ràng là một lời cầu viện.

Dù lời lẽ cứng rắn, nhưng rất phù hợp với tính cách kiêu ngạo của Tinh Hoàn Tử.

Hứa Thanh nhướng mày.

Hắn suy nghĩ, nếu Tinh Hoàn Tử đã cầu viện, chứng tỏ thứ mà y muốn rất quan trọng.

Đồng thời, cường giả trong hoàng tộc này chắc chắn cũng rất mạnh!

Sau khi cân nhắc một chút, Hứa Thanh đáp lại bằng truyền âm.

"Ta cũng có một việc cần ngươi hỗ trợ sau này."

"Thành giao!" Tinh Hoàn Tử không hỏi thêm, quyết đoán trả lời.

"Thành giao!"

Hứa Thanh thu lại ngọc giản, chuẩn bị rời đi.

Nhưng sau một chút suy nghĩ, hắn quay đầu nhìn về phía cây hải tảo, ánh mắt sáng rực, đột nhiên lên tiếng.

"Ngươi, có thể rời khỏi nơi này không?"

Chương 2675: Di vật của Tứ chân quân (1)

Trong Hồn Thiên vũ trụ, có Hồn Thiên hoàng tộc.

Tộc này trời sinh dị bẩm, tộc nhân có làn da đỏ rực pha xanh lam, mỗi nửa một màu, đồng thời có bốn cái đầu, chia đều trước, sau, trái, phải.

Thân thể của họ vô cùng cao lớn, khi vừa sinh ra đã đạt trăm trượng, đến tuổi trưởng thành ít nhất cũng đạt nghìn trượng, thậm chí có người cao tới vạn trượng.

So với các tộc khác, số lượng tộc nhân của họ cũng đông đảo đến mức đáng sợ.

Việc tu luyện của họ không cần bất kỳ công pháp nào, chỉ cần dựa vào truyền thừa có sẵn trong linh hồn và huyết mạch, là có thể tự nhiên hấp thụ nguyên chất từ các thượng hành tinh hoàn.

Tất cả điều này là vì nguồn cội của tộc họ đến từ một vị Chân Thần!

Nhờ vậy, tộc này từng thống nhất toàn bộ Hồn Thiên vũ trụ, ảnh hưởng khắp bát phương, mà trong hệ thống thần linh của Đệ Ngũ tinh hoàn, họ cũng từng là một trong các tinh hoàn chủ đạo.

Nhưng... cùng với cuộc chiến giữa thần và tiên trên Đệ Ngũ tinh hoàn, thần linh bị trấn áp, tiên đạo hưng khởi, vinh quang của tộc này chỉ còn là quá khứ.

Chân Thần của họ bị trấn áp.

Tộc nhân của họ, vì chọn cách né tránh chiến tranh và là một trong những tộc đầu tiên đầu hàng, nên sau chiến tranh được phép tồn tại.

Họ được ban tư cách quản lý Hồn Thiên và được phong danh xưng hoàng tộc, xem như vinh quang.

Những hoàng tộc tương tự, trong Đệ Ngũ tinh hoàn cũng có vô số, đều là những tộc có công lao được ban thưởng.

Tuy nhiên, đối với những tộc loại này... Đệ Ngũ tinh hoàn vẫn thực hiện các biện pháp cách ly huyết thống cần thiết.

Vì vậy, sắc da hai màu của tộc này trở thành đơn sắc, bốn đầu chỉ còn hai đầu.

Chiều cao cơ thể cũng bị tái định nghĩa, tối đa chỉ còn trăm trượng!

Việc tu luyện cũng vậy.

Huyết mạch truyền thừa bị ngăn cách, khiến họ mất đi thiên phú, buộc phải từ bỏ thần đạo để chuyển sang tu luyện linh khí, bị giới hạn không thể thành tiên, càng không được trở thành thần.

Qua nhiều thế hệ, đặc tính huyết mạch dần mai một, số lượng tộc nhân ngày càng suy giảm.

Cuối cùng, trong Hồn Thiên hoàng tộc, chiều cao trung bình chỉ còn khoảng mười trượng, và mỗi người chỉ còn một khuôn mặt duy nhất.

Mãi cho đến khi Cực Quang Tiên Cung suy tàn, Hồn Thiên hoàng tộc dường như nhìn thấy một tia hy vọng.

Một số tộc nhân hồi phục huyết mạch tổ tiên, đạt được hai mặt, sau đó trở thành Hoàng.

Lúc này, tại nơi sâu thẳm trong Hồn Thiên vũ trụ, bên ngoài cung điện khổng lồ của Hồn Thiên hoàng tộc, Tinh Hoàn Tử đứng trong tinh không, quanh thân tỏa ra những sợi xích trật tự, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hoàng cung xa xa.

Thần sắc y lạnh lẽo, ánh nhìn sắc bén.

Xung quanh y là vô số tộc nhân Hồn Thiên, mỗi người cao mười trượng, khoác giáp đen, tỏa ra sát khí ngùn ngụt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tinh Hoàn Tử.

Trước mặt Tinh Hoàn Tử, ngăn cách y với hoàng cung, là ba thân ảnh khổng lồ.

Cả ba người đều cao bảy tám mươi trượng, một người cầm trường thương, một người nâng bảo tháp, và người cuối cùng sau lưng giương một đại kỳ khổng lồ.

Khí tức tỏa ra từ ba người này đều là Chuẩn Tiên!

Đây là điều không thể xuất hiện ở các thiên ngoại thiên khác.

Dị tộc không được phép thành tiên, thậm chí cảnh giới Chuẩn Tiên cũng bị nghiêm cấm!

Vậy mà ba người này không chỉ có khí tức Chuẩn Tiên, mà còn mang theo dao động thần linh, dường như vừa tu tiên vừa tu thần.

Lúc này, ánh mắt của họ đối diện với Tinh Hoàn Tử.

Người có đại kỳ sau lưng trong số đó trầm giọng cất tiếng:

"Các hạ đã giao chiến với ba người chúng ta nhiều lần, lần nào cũng bất phân thắng bại, sao còn tiếp tục cố chấp?"

"Các ngươi ở Hồn Thiên vũ trụ hẳn đã thu thập đủ nguyên chất, giờ đã biết hoàng tộc ta có lệnh miễn xuất chinh, mà vẫn cố tình xâm phạm, chẳng phải là... quá đáng?"

"Hồn Thiên hoàng tộc ta có giới hạn cuối cùng, mong các hạ... đừng tự chuốc lấy phiền phức!"

Tinh Hoàn Tử lạnh lùng nhìn đối phương.

Y đã đến đây từ lâu, giết chóc trên đường đi, nhưng bị chặn lại tại nơi này.

Ba người trước mặt, bất cứ ai trong số họ, nếu đối đầu một chọi một, y đều có thể giết chết.

Thậm chí đối mặt với hai người, y vẫn có thể tiêu diệt họ với một số tổn thất.

Nhưng ba người... lại phối hợp hoàn mỹ, khiến y không thể tiến thêm bước nào.

Nghe lời nói của đối phương, Tinh Hoàn Tử phát ra giọng nói băng lãnh:

"Việc thu thập nguyên chất đủ hay không, không liên quan đến ta."

"Việc tộc các ngươi vượt qua giới hạn, không liên quan đến ta. Tộc các ngươi thành tiên hay thành thần, cũng không liên quan đến ta. Ai đứng sau chống lưng và bảo vệ các ngươi, cũng không liên quan đến ta."

"Lệnh miễn xuất chinh, cũng không liên quan đến ta."

"Ta chỉ muốn... khối đất được các ngươi cung phụng trong hoàng cung kia!"

Tinh Hoàn Tử giơ tay, chỉ về phía hoàng cung xa xa.

Theo hướng ngón tay y, ánh sáng từ hoàng cung lóe lên, một khối đất màu vàng từ trong bay ra, lơ lửng giữa tinh không, tỏa ra uy thế Thiên Lý kinh hoàng!

"Ngươi muốn thứ này?"

Một giọng nói trầm thấp mang theo chút giễu cợt vang vọng từ trong hoàng cung.

Trong hoàng cung, Hoàng của Hồn Thiên cao trăm trượng, toàn thân đỏ rực, với hai khuôn mặt trước sau, khẽ cười một tiếng.

"Di vật của Tứ chân quân, không thể giao cho ngươi."

Vừa dứt lời, Hoàng của Hồn Thiên vung tay, khối đất tỏa ra uy thế Thiên Lý lập tức quay trở về.

Sau đó, giọng nói của gã mang theo sự lạnh lùng vang vọng ra ngoài:

"Đuổi đi."

Hai chữ vừa vang lên, ba tộc nhân ngăn cản Tinh Hoàn Tử ngay lập tức bùng phát khí tức, lần này không chỉ có ý cảnh tiên nhân và thần linh mà còn rõ ràng hơn.

Họ đồng loạt tiến về phía Tinh Hoàn Tử.

Đồng thời, các tộc nhân khác xung quanh cũng tỏa ra sát khí mãnh liệt, khí tức hòa quyện vào nhau, hình thành mười tám pho tượng khổng lồ cầm đại kích hư ảo bay lên xung quanh Tinh Hoàn Tử.

Mười tám pho tượng này, mỗi tượng cao đến vạn trượng, tỏa ra sóng khí kinh hoàng, đồng loạt vung kích về phía Tinh Hoàn Tử như thế núi đổ biển trào.

Tiếng nổ vang trời chấn động không gian.

Chương 2676: Di vật của Tứ chân quân (2)

Đối mặt với tình thế như vậy, ánh mắt Tinh Hoàn Tử tràn đầy sát ý, nhưng cơ thể y cuối cùng vẫn phải lùi lại. Trong suốt đời mình, y chỉ thất bại một lần. Dù hiện tại đối diện với vô số cường địch, ý chí chiến đấu trong y vẫn sục sôi mãnh liệt.

Xích trật tự quanh thân y lập tức lan tỏa, đồng thời Hiến Cân Bằng của y cũng bùng nổ, mạnh mẽ một mình đối kháng toàn bộ kẻ địch.

Trong một khoảng thời gian, y ngang bằng với tất cả.

Mười tám pho tượng khổng lồ cùng ba Chuẩn Tiên không thể áp đảo Tinh Hoàn Tử!

Đây chính là sự đáng sợ của Tinh Hoàn Tử.

Hiến Trật Tự của y có thể vạch ra quy tắc cho cả bản thân và kẻ địch, trong khi Hiến Cân Bằng có thể ép buộc sự chênh lệch chiến lực giữa hai bên về mức độ ngang bằng.

Kẻ địch càng mạnh, Hiến Cân Bằng của y càng gia tăng sức mạnh cho bản thân, nâng cao chiến lực của mình.

Khi xưa, lúc giao đấu với Tinh Hoàn Tử, ngay cả Hứa Thanh cũng phải nhờ vào nhiều bản thân từ các vũ trụ song song cùng nhau bùng nổ sức mạnh mới có thể phá vỡ sự cân bằng của y.

Từ đó có thể thấy sự mạnh mẽ của Tinh Hoàn Tử.

Tiếng tán thưởng vọng ra từ trong hoàng cung.

"Ngươi hẳn là người mạnh nhất trong đám Trù Vật Sứ lần này rồi. Tuổi trẻ như vậy mà đã có chiến lực đáng sợ thế này, quả là thiên kiêu. Tương lai, nếu ngươi thành tiên, hẳn sẽ là một tiên nhân có chiến lực cực kỳ khủng khiếp!"

"Không khó hiểu khi ngươi muốn di vật của Tứ chân quân... Hiến của ngươi quả thực rất phù hợp với vật này, hơn nữa, cái gọi là cân bằng, thực tế không thể duy trì quá lâu."

"Vì vậy, đối với ngươi, tận dụng cân bằng của bản thân để bộc phát sức mạnh tối thượng chính là phương pháp chiến đấu ngươi đã thiết kế cho mình."

"Đáng tiếc thay, sức mạnh tối thượng của ngươi thiếu đi sự hỗ trợ đắc lực. Có lẽ nếu ngươi có được Thiên Lý này, thì có thể hoàn thiện mắt xích còn thiếu."

Tinh Hoàn Tử không đáp lời.

Vốn dĩ, y đã từng có.

Tiếng nói kia vẫn vang lên.

"Cho ngươi, không phải là không thể. Nếu ngươi kết minh với Hồn Thiên hoàng tộc ta, trở thành khách khanh của tộc ta, ra tay giúp đỡ tộc ta ba lần, vậy thì... di vật của Tứ chân quân có thể giao cho ngươi!"

Nghe vậy, Tinh Hoàn Tử đột ngột ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía hoàng cung, ánh mắt tựa như nhìn một con sâu bọ.

"Chỉ một dị tộc tầm thường, huyết mạch mang tội, cũng xứng đáng kết minh với ta sao?"

Lời vừa dứt, ánh mắt của tất cả tộc nhân Hồn Thiên xung quanh đều lóe lên vẻ phẫn nộ, sát khí càng thêm mãnh liệt.

Trong hoàng cung, Hoàng của Hồn Thiên bật cười nhẹ.

"Ta không xứng?"

Gã giơ tay phải lên, khẽ chỉ ra bên ngoài.

Dưới một chỉ này, tinh không bên ngoài hoàng cung lập tức vặn vẹo, tất cả trở nên mơ hồ, mọi màu sắc dường như bị cưỡng ép bóc đi, chỉ còn lại đen và trắng.

Trong sắc đen trắng đó, một ngón tay khổng lồ tựa như được vẽ bằng mực nước xuất hiện, mang theo uy thế vô biên, nhằm vào Tinh Hoàn Tử mà ấn xuống.

Ngón tay đi qua đâu, hư vô vỡ vụn, tinh không khô héo.

Sắc mặt Tinh Hoàn Tử lập tức nghiêm trọng, y nhanh chóng lui lại, hai tay kết ấn, chuẩn bị dốc toàn lực.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang vọng khắp tinh không.

"Y nói không sai, ngươi thực sự không xứng."

Cùng lúc giọng nói vang lên, một luồng sáng đỏ ngập tràn xuất hiện từ hư không, xuyên qua đen trắng, khiến khu vực đã bị tước đoạt màu sắc kia ngay lập tức hiện lên sắc đỏ!

Những sắc đỏ đó chính là từng chiếc lá của hải tảo.

Tổng cộng hai mươi lá, nhanh chóng xoắn lại với nhau, hình thành một cây roi quất mạnh vào ngón tay kia.

"Chát" một tiếng vang rền.

Sức mạnh hủy diệt bùng nổ dữ dội, đi qua đâu, hư không tan vỡ, tinh không rạn nứt. Ngón tay khổng lồ khựng lại rồi tan rã.

Mười tám pho tượng khổng lồ xung quanh cũng đồng loạt rung lên, rồi vỡ thành năm mảnh.

Ba cường giả Hồn Thiên sắc mặt đại biến, bị dư chấn quét qua, điên cuồng thổ huyết.

Trong hoàng cung, Hoàng của Hồn Thiên vốn mang vẻ mặt ung dung, lúc này cả hai khuôn mặt trước sau đều trở nên nghiêm trọng. Thần niệm của gã bùng lên mạnh mẽ, hóa thành một gương mặt khổng lồ bên ngoài hoàng cung, nhìn chằm chằm vào cây hải tảo khổng lồ vừa xuất hiện trong tinh không!

Mà... trên cây hải tảo đó, có một thanh niên áo đen đang đứng!

Thanh niên hai tay chắp sau lưng, mắt sáng như sao, thần sắc bình tĩnh.

Cây hải tảo khổng lồ kia, Hoàng của Hồn Thiên đương nhiên nhận ra!

Chính vì nhận ra, trong lòng gã dậy lên sóng lớn.

"Giáp 29... vậy mà lại đi theo người này đến đây!"

"Hơn nữa khí tức của người này rõ ràng mạnh hơn cả kẻ có Hiến Trật Tự kia, chẳng lẽ hắn mới là thủ lĩnh thật sự của đám Trù Vật Sử này?"

Vì các thiên ngoại thiên cách biệt, tin tức từ chín thiên ngoại thiên ở phía ngoài khó truyền tới, nên Hoàng của Hồn Thiên không biết rõ những gì đã xảy ra.

Lúc gã đang chăm chú nhìn, nội tâm của Tinh Hoàn Tử cũng chẳng hề bình lặng khi thấy Hứa Thanh xuất hiện, mà ngược lại, còn dậy sóng mãnh liệt.

Bởi y nhận ra...

"Hứa Thanh, đã trở nên mạnh hơn nữa!"

Hứa Thanh thực sự mạnh hơn.

Trên đường tới đây, hắn không ngừng hấp thụ nguyên chất tích trữ trong các không gian khác, lúc này, hắn chỉ còn cách một bước nữa là đạt được đại thành của cảnh giới Huyễn Chân và Bất Diệt hợp nhất của tiên phôi.

Cảnh giới và tiên phôi tăng lên, cũng khiến sức mạnh của Hiến mà Hứa Thanh nắm giữ đạt tới mức độ khủng khiếp hơn.

Lúc này, hắn đứng trên cây hải tảo, nhìn Hoàng của Hồn Thiên hóa thành gương mặt khổng lồ, bình tĩnh lên tiếng:

"Giao ra đây."

Chương 2677: Nơi đây có băng (1)

Hai chữ này, khi Hứa Thanh đứng trên cây hải tảo, nói ra rất điềm tĩnh.

Dường như đó là điều hiển nhiên, tựa như đây chính là lẽ thường.

Không cần thêm bất kỳ uy áp nào khác, cho dù xung quanh ngoại trừ Tinh Hoàn Tử, toàn bộ đều là người của Hồn Thiên hoàng tộc.

Nhưng chính sự điềm tĩnh này, lại mang đến áp lực vô hình càng lớn đối với những tộc nhân Hồn Thiên tại đây.

Bởi vì, nơi đây là Đệ Ngũ tinh hoàn.

Nhân tộc chí thượng!

Bên ngoài hoàng cung, đông đảo tộc nhân Hồn Thiên, từng người một đều lộ vẻ ngưng trọng.

Vừa như gặp phải đại địch, vừa cảm thấy áp lực nặng nề trong lòng.

Đối với họ, Tinh Hoàn Tử trước đó vốn đã là cực mạnh, nhưng sự xuất hiện của Hứa Thanh lần này, càng khiến tâm thần họ chấn động.

Đặc biệt là cây hải tảo kia!

Họ đương nhiên biết rõ, đây chính là bản thể của ngục giam thần linh Giáp 29.

Việc có thể điều khiển cây hải tảo này, lại còn mang đến tận đây để trợ chiến... ý nghĩa của cảnh tượng đó vô cùng sâu sắc.

Tâm thần họ tự nhiên dậy sóng mãnh liệt hơn.

Hơn nữa, những tộc nhân Hồn Thiên này, từ lâu đã không còn thời kỳ huy hoàng khi xưa, không một ai trong họ từng tận mắt chứng kiến lịch sử huy hoàng của tổ tiên.

Thế hệ của họ, từ khi sinh ra đã là nhân tộc đứng trên đầu.

Dù Cực Quang thiên ngoại thiên đã mất chủ, nhưng trong huyết mạch họ, sự kính sợ nhân tộc đã khắc sâu.

Chỉ vì uy nghiêm từ Hoàng của Hồn Thiên, họ tạm thời đè nén sự kính sợ đó, nhưng... khi đối diện với cường giả của nhân tộc, nỗi sợ hãi này vẫn không thể kiềm chế.

Như lúc này, sự điềm tĩnh và sự xuất hiện đầy mạnh mẽ của Hứa Thanh, cùng giọng nói vang vọng khắp tám hướng, khiến những tộc nhân Hồn Thiên này không tự chủ được mà hồi tưởng lại sự kính sợ đối với nhân tộc.

Có những kẻ đã theo bản năng cúi đầu.

Đây là bản năng nô tính khắc sâu trong huyết mạch họ.

Cũng là một trong những phương pháp quan trọng mà nhân tộc Đệ Ngũ tinh hoàn sử dụng để khống chế dị tộc.

Tất cả những điều này, Hoàng của Hồn Thiên hóa thành gương mặt khổng lồ đều thấy rõ ràng.

Gã trầm mặc.

Ánh mắt dán chặt vào Hứa Thanh.

Sau đó... giữa hai chân mày của gã lóe lên ánh sáng, bay ra một tấm lệnh bài.

Tấm lệnh bài này tỏa ra ánh sáng trắng dịu nhẹ, mặt trước khắc chữ "Miễn", mặt sau có âm thanh linh quang phát ra.

"Trong quá khứ, tộc ta được Linh Quang thiên ngoại thiên coi trọng, đã nhận một vị đại nhân vật của họ làm thượng chủ, được ban tặng lệnh này, miễn mọi xuất chinh."

Hoàng của Hồn Thiên chậm rãi lên tiếng.

Trong khi lời nói của gã vang vọng, ánh sáng trắng từ tấm lệnh miễn xuất chinh cũng lập tức khuếch tán, bao phủ lấy hoàng cung, cách ly mọi thứ bên ngoài.

Mà hoàng cung của Hồn Thiên hiện đang trôi nổi trong tinh không, thực chất chính là lối vào vùng đất của Hồn Thiên!

Về lệnh miễn xuất chinh này, Hứa Thanh đã từng nghe Tinh Hoàn Tử nói qua. Dù không biết chi tiết, nhưng hắn hiểu rằng, nếu đã được ban tặng và được Hoàng của Hồn Thiên trịnh trọng lấy ra, tấm lệnh này chắc chắn có giá trị.

Trên đường đến đây, hắn cũng đã nhờ Chu Chính Lập dò hỏi thêm thông tin.

Chu Chính Lập, vốn am tường việc thám thính thông tin, đã cung cấp đầy đủ những gì hắn biết cho Hứa Thanh.

Trong Đệ Ngũ tinh hoàn, có một số tộc nhân vì nhiều lý do khác nhau mà nhận được lệnh miễn xuất chinh từ các thiên ngoại thiên khác nhau. Thông thường, khi gặp những tộc nhân như thế, Trù Vật Sử chỉ có thể chọn rút lui.

Nhưng... ánh mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u ám, đối mặt với lệnh miễn xuất chinh kia, hắn nâng tay phải, lấy ra ngọc giản nhiệm vụ đặc biệt mà Độc Quân đã giao cho hắn.

"Phụng mệnh Cửu Ngạn Tiên Chủ!

Tìm Huyền Diệu Cửu Sắc Băng có thể dập tắt ngọn lửa của Thần Chủ."

Nói đến đây, Hứa Thanh lạnh lùng nhìn Hoàng của Hồn Thiên, nhạt nhẽo lên tiếng.

"Chuyện này liên quan trọng đại, ta nghi ngờ trong tộc ngươi có chứa vật đó, hiện tại cần kiểm tra."

Lời nói của Hứa Thanh vừa dứt, ngọc giản nhiệm vụ đặc biệt trong tay hắn lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, quét ra xung quanh. Ánh sáng trắng từ lệnh miễn xuất chinh va chạm với ánh sáng từ ngọc giản, lập tức bị bóp méo.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh sáng trắng từ lệnh miễn xuất chinh biến mất, không còn bao phủ hoàng cung nữa.

Các tộc nhân Hồn Thiên xung quanh có lẽ chưa hoàn toàn kịp phản ứng, nhưng Hoàng của Hồn Thiên thì sắc mặt đại biến.

Cảnh tượng này vượt xa dự đoán của gã.

Theo lẽ thường, lệnh miễn xuất chinh mà tộc gã sở hữu đủ để khiến Trù Vật Sử phải rút lui, nhưng dù thế nào, gã cũng không ngờ được rằng, nhân tộc trước mắt này lại đang mang theo một nhiệm vụ như vậy.

Điều này khiến gã cảm thấy vô cùng phi lý!

Cửu Ngạn Tiên Chủ là tồn tại thế nào, lại có thể phái một cường giả chiến lực Chuẩn Tiên đi tìm loại băng có thể dập tắt lửa của Thần Chủ...

Gã không tin!

Nhưng ngọc giản nhiệm vụ kia, mang theo ấn ký đặc thù, không thể giả được!

Quan trọng nhất là, biểu hiện của lệnh miễn xuất chinh cũng hoàn toàn chứng minh điều đó...

Bởi vì, dù là tộc của gã có lệnh miễn xuất chinh, nhưng khi đối mặt với nhiệm vụ của Cửu Ngạn Tiên Chủ, cũng không thể bất tuân.

Chương 2678: Nơi đây có băng (2)

Cảnh tượng này không chỉ khiến các tộc nhân Hồn Thiên thay đổi sắc mặt, mà ngay cả Tinh Hoàn Tử cũng phải nheo mắt nhìn ngọc giản nhiệm vụ trong tay Hứa Thanh.

Hiển nhiên, ngay cả y cũng vô cùng bất ngờ.

Lúc này Hứa Thanh từng bước đi xuống từ hải tảo, tiến về phía hoàng cung của Hồn Thiên hoàng tộc.

Mỗi bước chân của hắn hạ xuống, đều làm tinh không gợn sóng.

Mỗi lần tiến gần hơn, đều khiến Hoàng của Hồn Thiên trên hoàng cung thay đổi sắc mặt.

Khi Hứa Thanh bước được bảy, tám bước, khuôn mặt khổng lồ mà Hoàng của Hồn Thiên hóa thành lập tức biến mất, bản thể gã từ trong hoàng cung bước ra, đứng giữa tinh không.

Thân thể cao trăm trượng, toàn thân đỏ rực, mang khuôn mặt kỳ dị của hai mặt, vừa xuất hiện, một luồng dao động tu vi kinh người lập tức lan tỏa, hóa thành một rào chắn vô hình chặn trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh dừng bước, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Hoàng của Hồn Thiên.

"Ngươi muốn cản trở việc ta điều tra?"

Hoàng của Hồn Thiên nhìn chằm chằm Hứa Thanh, trầm giọng nói:

"Tộc ta không có cửu sắc băng!"

"Có hay không, điều tra rồi sẽ biết!" Câu này không phải do Hứa Thanh nói, mà là từ Tinh Hoàn Tử bên cạnh.

Hoàng của Hồn Thiên trầm mặc, sau đó thở dài, gã thừa nhận lần này mình đã tính sai. Vì vậy, gã nâng tay nắm lấy, lập tức di vật của Tứ chân quân từ trong hoàng cung phía sau bay ra, rơi vào lòng bàn tay gã.

Gã quyết định nhượng bộ, nếu đối phương muốn thứ này, vậy... giao ra là được.

Dù rằng vật này cực kỳ quý giá, nhưng so với việc mà tộc nhân gã đang thực hiện... gã chỉ có thể lựa chọn nhường ra.

Gã vừa định mở lời...

Đột nhiên, sắc mặt gã khẽ biến.

Cùng lúc đó, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, nhìn về phía hoàng cung.

Hải tảo gần như cùng lúc cảm nhận được điều gì, những chiếc lá lập tức rung động, khí tức trở nên sắc bén.

Bên trong hoàng cung, một dao động truyền tống đang dần lan tỏa.

Có người, đang được truyền tống đến đây!

Hoàng của Hồn Thiên nheo mắt, bàn tay phải siết chặt, thu hồi lại khối đất tỏa ra Thiên Lý mà gã định giao ra. Những lời vừa định nói cũng lập tức thay đổi.

"Có sứ giả của thượng chủ gia tộc ta giáng lâm."

"Những việc liên quan đến nơi này, Hồn Thiên hoàng tộc ta sẽ nghe theo sự sắp xếp của thượng chủ."

Nói xong, Hoàng của Hồn Thiên xoay người cúi đầu hành lễ hướng hoàng cung.

Toàn bộ tộc nhân xung quanh cũng đồng loạt cúi đầu, cung kính hành lễ.

Ngay sau đó, dao động truyền tống càng lúc càng mạnh. Trong tiếng ầm vang, một cột sáng khổng lồ từ hư không trên hoàng cung hạ xuống, tạo ra những gợn sóng tinh không từng tầng.

Cảnh tượng này, Hứa Thanh không lạ lẫm, nó giống hệt như truyền tống khi hắn trở về vũ trụ của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi cột sáng hạ xuống, một luồng khí tức gần như chạm ngưỡng Hạ Tiên bùng phát từ hoàng cung, chấn động trời đất.

Luồng khí tức này đáng sợ vô cùng, làm tinh không gợn sóng, mọi thứ xung quanh đều bị tiên khí dày đặc chiếm lĩnh.

Bất kỳ thứ gì liên quan đến thần linh, trong tiên khí này đều bị bài xích.

Đó là khí tức do tiên phôi tỏa ra.

Người đến... chỉ còn một bước nữa, tiên phôi của gã sẽ hóa thành tiên nhân!

Tinh Hoàn Tử sắc mặt trầm trọng, Hứa Thanh cũng khẽ nhíu mày.

Ngay sau đó, cánh cửa lớn trên hoàng cung từ từ mở ra.

Một luồng sức mạnh như dung nham núi lửa bùng nổ.

Trong tiếng ầm vang, một trung niên mặc trường bào đỏ thẫm, sắc mặt lạnh lùng, từng bước đi ra.

Mỗi bước chân đều làm tinh không rung chuyển.

Khi người này hoàn toàn xuất hiện, Hoàng của Hồn Thiên lập tức cung kính cúi đầu, tất cả tộc nhân xung quanh cũng khom mình cung kính.

"Tham kiến Thượng Sứ!"

Khí tức của người đến vô cùng đáng sợ, lại có toàn bộ Hồn Thiên hoàng tộc cúi bái, lập tức hội tụ thành uy áp kinh người.

Cùng lúc đó, hải tảo cũng không tự chủ được mà lay động dữ dội, thần niệm từ nó nhanh chóng truyền vào tâm trí Hứa Thanh.

"Trên người gã, có khí tức của vị điển ngục sứ đã để lại phong ấn trên vết thương của Chân Thần!"

Nghe thấy vậy, ánh mắt Hứa Thanh nheo lại.

Vị trung niên trong trường bào đỏ vừa bước ra khỏi hoàng cung, ánh mắt uy nghiêm quét nhìn xung quanh, dừng lại trên hải tảo, lộ ra vẻ kỳ quái.

Sau đó, ánh mắt gã hướng đến Hứa Thanh đang đứng trước hải tảo.

"Là ngươi, cấu kết với loài cây hèn mọn này, đánh cắp thần lương của sư tôn ta?"

Lời này vừa dứt, Hoàng của Hồn Thiên cúi đầu, ánh mắt lóe lên một tia suy tính.

Tinh Hoàn Tử thì sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm trung niên này, Hiến Trật Tự trên người y bắt đầu vận chuyển.

Chương 2679: Trăm sông đổ về một biển (1)

Đúng lúc Hiến Trật Tự trên người Tinh Hoàn Tử vận chuyển, từng sợi xích xuyên qua hư không, đột nhiên ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, trầm giọng quát một tiếng:

“Tiến!”

Đồng thời, tay hắn chỉ thẳng về phía Tinh Hoàn Tử.

Hầu như ngay khi lời của Hứa Thanh vừa dứt, Tinh Hoàn Tử đã phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, mọi xích trật tự đồng loạt chuyển động, chắn trước người y.

Nhưng vẫn chậm một chút.

Một luồng sức mạnh kinh người, tại vị trí những xích trật tự kia, bùng phát dữ dội.

Tựa như tinh cầu nổ tung, như hệ sao đảo lộn.

Âm thanh vang dội, sắc mặt Tinh Hoàn Tử tái nhợt, máu tươi phun ra, thân thể như diều đứt dây bị hất tung, những sợi xích trật tự trước mặt y toàn bộ vỡ vụn, từng vòng từng vòng tan nát.

Tại nơi những sợi xích vỡ nát, thân ảnh của một người hiện ra.

Bóng người đó mơ hồ, trong khoảnh khắc nháy mắt, định tiếp tục truy kích Tinh Hoàn Tử, nhưng ngón tay Hứa Thanh vừa hạ xuống, Hiến Không Gian vô hình trỗi dậy, hóa thành lực phong ấn, cản trở đối phương.

Chỉ là, phong ấn không gian này không thể hoàn toàn hạn chế tốc độ kinh khủng của bóng người kia. Nhưng phối hợp với sự cản trở của xích trật tự từ Tinh Hoàn Tử, cuối cùng cũng tranh thủ được một hơi thở cho y.

Tinh Hoàn Tử lùi lại, miệng phun máu, Hiến Cân Bằng trên người y bùng phát, đổi lấy tốc độ đủ để tạm thoát khỏi nguy cơ sinh tử!

Vì thế, bóng người kia khựng lại trong tinh không.

Hình dáng rõ ràng hiện ra.

Đó chính là gã trung niên trường bào đỏ đứng bên ngoài cổng lớn hoàng cung!

Chỉ có điều, bóng người đang đứng ngoài hoàng cung lúc này đã trở nên mơ hồ, hóa thành tàn ảnh.

Bản thể của gã, với tốc độ kinh người đến khó tin, vừa xuất hiện trước mặt Tinh Hoàn Tử, nghiền nát mọi thứ. Nếu không có sự nhắc nhở và giúp đỡ của Hứa Thanh, chỉ sợ giờ này Tinh Hoàn Tử dù không chết cũng trọng thương.

“Có thể nhìn ra được tốc độ của ta, khó trách ngươi dám cả gan trộm thần lương của sư tôn ta.”

Gã trung niên trường bào đỏ quay đầu, nhìn về phía Hứa Thanh, lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại, lóe lên tia hàn quang. Gã trước mặt là kẻ mạnh nhất trong số các Chuẩn Tiên mà hắn từng gặp. Hiến của gã… không hề phức tạp, mà lại cực kỳ đơn giản.

Đó là Hiến Tốc!

Một tốc độ đạt đến cực hạn, thậm chí vượt qua cả thời gian!

Mà Hiến, không có khái niệm mạnh yếu, chỉ xem ai đi xa hơn, nghiên cứu thấu đáo hơn, bạn đang đọc bản dịch của bạch ngọc sách.

“Vốn dĩ muốn giết kẻ kia, để ngươi biết khó mà lui, giao trả những thứ đã trộm.”

“Nhưng nếu ngươi đã ngăn cản… vậy thì, giết ngươi trước cũng được.”

Gã trung niên trường bào đỏ nhìn Hứa Thanh, giọng nói vẫn còn vang vọng, thân ảnh gã đã xuất hiện cách Hứa Thanh ba trượng.

Tốc độ nhanh đến mức vượt qua cả cảm giác, tay phải gã nâng lên, muốn ấn về phía Hứa Thanh, xung quanh hắn tinh không đột nhiên bị khống chế, tạo thành vòng xoáy, sức mạnh xé rách chuẩn bị bùng nổ.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, gã trung niên trường bào đỏ nhướng mày, khẽ "ồ" một tiếng.

Thân thể gã không tiến lên, mà lại lùi về phía sau.

Cùng lúc này, ánh mắt Hứa Thanh bùng lên sát khí. Dĩ nhiên, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng. Ngay khi gã mở miệng, Hiến Không Gian của hắn đã chồng lên từng tầng, Hiến Thời Gian cũng làm loạn tất cả, dung hợp thành Hiến Thời Không, hóa thành vô gian.

Vì vậy, cú đột kích của gã, cùng cơn xoáy nước và sức mạnh xé rách đột nhiên xuất hiện, toàn bộ chạm phải Hiến Thời Không của Hứa Thanh.

Trong im lặng, tất cả tan biến.

Thân thể Hứa Thanh khẽ chấn động, khóe miệng tràn ra máu tươi, nhưng hai tay hắn đã giơ lên, nhanh chóng niệm quyết.

"Trấn, Ngưng, Phong!"

Trấn áp là không gian, ngưng tụ là thời gian, phong ấn là thời không!

Khoảnh khắc tiếp theo, gã trung niên trường bào đỏ khựng lại trong tinh không, dòng thời gian nơi gã đứng bị đóng băng, không gian hóa thành phong ấn tự nhiên, toàn thân và mọi thứ xung quanh như hóa thành hổ phách.

Đồng thời, cơ thể Hứa Thanh tỏa ra ánh sáng bạc, tiên phôi sắp đại thành của hắn lúc này triển khai, tỏa ra khí tức vô tận, hóa thành chân thân tựa thần linh, đứng hiên ngang giữa tinh không.

Tay phải hắn nâng lên, năm ngón tay mở ra, hóa thành Ngũ Hành!

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm cực toàn bộ hóa thành nguồn nguyên chất, như năm ngôi sao, bàn tay tựa ngân hà.

Thậm chí như năm vị thần linh!

Với sức mạnh cực hạn, bàn tay ấy áp xuống gã trung niên trường bào đỏ đang bị trấn áp, ngưng tụ và phong ấn!

Cùng lúc đó, Hiến Cân Bằng của Tinh Hoàn Tử đột ngột vận hành, y không chút do dự mà phát động toàn lực, khiến tinh không hóa thành cán cân.

Cán cân này không để gia tăng sức mạnh cho chính y, mà để... gia trì cho Hứa Thanh.

Y hy sinh chính mình để gia tăng chiến lực cho Hứa Thanh, giúp hắn trong khoảnh khắc này vượt lên, liên tục tiến sát khoảng cách giữa hắn và Chuẩn Tiên đỉnh phong.

Ngay sau đó, từ phía hải tảo, tất cả các lá đều phát ra tiếng nổ vang dội, nhanh chóng vươn tới, kích hoạt toàn bộ năng lực thiên phú của nó.

Năng lực thiên phú của nó chính là phong ấn.

Nhưng phong ấn này không nhằm vào không gian, mà là... nguồn nguyên chất!

Hiện tại, mọi bên đều dốc hết sức lực: một bên tăng cường cho Hứa Thanh, một bên phong ấn nguồn nguyên chất.

Trong thế đối lập ấy, bàn tay năm ngón của Hứa Thanh rốt cuộc ấn xuống, như thiên uy trấn áp.

Còn gã trung niên trường bào đỏ bị phong ấn kia, lúc này chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, ánh mắt lóe lên vẻ kỳ lạ, mang theo ý sâu xa, giọng khàn khàn:

“Ta nghĩ... ta biết ngươi là ai rồi. Ngươi chính là... Hứa Thanh!”

Khi lời nói vừa dứt, gã liếm môi, tay phải giơ lên trước mặt, rồi bóp mạnh.

Tiếng rắc rắc vang lên đột ngột.

Không gian, vỡ nát.

Thời gian, tan tành.

Thời không, sụp đổ.

Sau đó, bàn tay của gã chậm rãi buông lỏng, rồi một lần nữa siết chặt.

Lần này, Tinh Hoàn Tử toàn thân run lên, phun ra máu tươi, cán cân hóa từ Hiến Cân Bằng của y cũng bắt đầu sụp đổ. Nhưng Tinh Hoàn Tử không phải hạng tầm thường, bên ngoài cơ thể y lập tức xuất hiện vô số sợi ánh sáng từ các ngôi sao.

Mỗi sợi ánh sáng đều kết nối với một Tinh Hoàn Tháp!

Ngay lập tức, tất cả những tòa tháp ấy được kích hoạt, tỏa ánh sáng rực rỡ, mang lại sức chống đỡ để làm chậm quá trình sụp đổ của cán cân.

Từ đó, sức mạnh cân bằng gia tăng cho Hứa Thanh vẫn được duy trì.

Trong khi đó, từ phía hải tảo, tất cả các lá đều rách nát, toàn thân nó run rẩy, nhưng từ những chiếc lá rách ấy lập tức mọc ra vô số sợi tua đỏ.

Những sợi tua ấy lao thẳng về phía gã trung niên, cố gắng trói chặt gã.

Phong ấn được chuyển thành trói buộc!

Chương 2680: Trăm sông đổ về một biển (2)

Không chỉ vậy, hồ ly bùn cũng xuất hiện trong tinh không. Kim quang từ Thần Đài của nàng hóa thành một tượng thần khổng lồ, bùng phát toàn lực.

Cơ thể của gã trung niên trường bào đỏ bắt đầu hóa thành bùn, trong khi vô số ngôi sao lóe sáng trên đầu gã, cùng nhau trấn áp.

Tất cả họ đều đang tạo cơ hội cho Hứa Thanh!

Bởi lẽ, tốc độ và chiến lực của gã trung niên quá kinh khủng.

Đây là Chuẩn Tiên đỉnh phong, chỉ cách Hạ Tiên một bước!

Dù bước này cực kỳ khó vượt qua, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, khi tu sĩ đã đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong, họ đã không còn thuộc phạm trù mà sức mạnh thông thường có thể ngăn cản hay tiêu diệt.

Huống hồ, Hiến của gã lại là tốc độ, một dạng Hiến đơn giản nhưng đáng sợ.

Sự đơn giản của nó nằm ở chỗ, tốc độ có thể liên kết với rất nhiều loại Hiến khác, mở ra vô số hướng đi. Mà gã trung niên trường bào đỏ rõ ràng chỉ mới bộc lộ một phần nhỏ trong khả năng của mình.

Do đó, trận chiến này đã bắt đầu, thì Hứa Than với tư cách là người có chiến lực cao nhất, tự nhiên trở thành thanh lợi kiếm.

Tạo cơ hội cho thanh lợi kiếm ấy chính là cách để chiến thắng.

Tất cả những điều này nghe có vẻ chậm rãi, nhưng thực tế diễn ra chỉ trong chớp mắt. Trong khoảnh khắc kế tiếp, với sự kiềm chế không tiếc giá của Tinh Hoàn Tử, hải tảo và hồ ly bùn, bàn tay năm ngón của Hứa Thanh hoàn toàn ấn xuống.

Tinh không gầm rú, bát phương rung chuyển.

Năm ngón tay như thần linh, như những ngôi sao, được đẩy bởi sức mạnh của một dải ngân hà, ấn thẳng vào vị trí của gã trung niên trường bào đỏ.

Thế nhưng không có âm thanh vang dội!

Cả ngón tay lẫn bàn tay, khi chạm xuống, lực lượng ngũ hành bên trong lập tức đan xen.

Đòn đánh tưởng như chí mạng ấy, hóa ra không phải để giết chóc!

Nó là một phong ấn!

Đây chính là chiến thuật của Hứa Thanh.

Dùng ngũ hành ngũ cực, dựa trên nền tảng của hạ hành tinh hoàn, kết hợp với thời gian và không gian, kết hợp với cân bằng trật tự và trói buộc nguồn nguyên chất.

Tạo nên phong ấn cực hạn!

Cảnh tượng này khiến gã trung niên trường bào đỏ lần đầu tiên co rút đồng tử.

Gã bản năng cảm nhận được nguy hiểm, cơ thể ngay lập tức trở nên mờ nhạt, Hiến Tốc của gã được phát huy lên một tầng cao mới.

Đó là… vượt qua thời gian, vượt qua không gian, vượt qua cả thời không… tiến bước trên một con đường không song song!

Hiến của gã, ở một mức độ nào đó, lại giống với Hứa Thanh, dù đi hai con đường khác nhau nhưng cuối cùng lại dẫn về một điểm chung!

Chỉ có điều, gã chọn con đường không phức tạp như Hứa Thanh, mà là đường thẳng không gì cản nổi!

Tất cả những điều này, Hạ Tiên có thể hiểu được, còn dưới Hạ Tiên, chỉ có Hứa Thanh, người đồng hành trên con đường tương tự mới có thể ngộ ra, mà trong lòng hắn, giờ phút này sóng gió như cuồng phong gào thét.

“Con đường của gã, con đường của gã…”

Hứa Thanh thở dồn dập. Hắn luôn tìm kiếm cực thứ mười, nhưng tiếc rằng chưa từng thấy hướng đi. Cho đến khoảnh khắc này, hắn cảm thấy như trong bóng tối đã xuất hiện ánh sáng!

Thế nhưng đáng tiếc, tình hình hiện tại không cho phép hắn suy nghĩ nhiều hơn, hắn chỉ có thể lưu giữ ánh sáng ấy trong lòng.

Sau đó, sát chiêu thực sự của hắn rốt cuộc bộc phát!

Đó là tiếng chuông lục lạc vang.

Mang theo một tia uy thế của Thần Chủ, thứ âm thanh có thể làm lặng tất cả, phá tan vạn pháp!

Tiếng chuông vừa vang lên, tinh không im bặt!

Gã trung niên trường bào đỏ ở đỉnh phong của Chuẩn Tiên, cũng toàn thân chấn động.

Ngay sau đó, lực lượng ẩn chứa Thiên Lý, kết hợp với các dòng thời gian song song và Hiến đã đạt đến đại thành của Hứa Thanh, cùng với sức mạnh từ tiên phôi.

Tất cả trở về từ những không gian song song khác nhau.

Tổng cộng có 479 que!

Chúng tựa như những ngôi sao băng, từ hư ảo hóa thành hiện thực.

Cuối cùng, khi Hứa Thanh giơ tay, cả 479 que sắt hợp nhất làm một.

Hóa thành một đoàn tuyệt sát!

Nhắm thẳng vào gã trung niên trường bào đỏ mà lao đến!

Gã trung niên lùi bước.

Tốc độ cực hạn của gã, vượt qua không gian để thoái lui, thoát khỏi thời gian, trốn về quá khứ, tương lai, lẩn tránh số mệnh, vượt qua nhân quả, xóa bỏ mọi dấu vết, thậm chí cả ký ức.

Nhưng que sắt hợp nhất ấy, dưới sự chỉ dẫn của tiếng chuông lục lạc, phá tan mọi chướng ngại trên đường!

Phá không gian!

Vỡ thời gian!

Sụp đổ cả quá khứ và tương lai!

Xuyên qua số mệnh, phá tan nhân quả!

Càn quét mọi dấu vết, thậm chí cả ký ức!

Cuối cùng, que sắt bắt kịp và đâm thẳng vào giữa mi tâm của gã trung niên.

Nhưng ngay khoảnh khắc que sắt chạm vào, giữa mi tâm của gã xuất hiện gợn sóng, tựa như mặt nước, phản chiếu một bóng hình mờ nhạt.

Chính xác hơn, đó là bóng lưng của một người. Khi bóng lưng ấy xuất hiện, luồng khí tức vượt qua Chuẩn Tiên ngay lập tức làm cả vũ trụ rung chuyển.

Đó là Tiên!

Là hình bóng bảo hộ mà sư tôn của gã trung niên để lại cho gã.

Bóng lưng ấy chầm chậm quay đầu lại.

Nhìn que sắt, chỉ một ánh nhìn.

Que sắt lập tức rung động dữ dội, bị đánh bật ngược lại.

Tinh Hoàn Tử phun máu, hồ ly bùn ở Thần Đài gần như mất thăng bằng, hải tảo tiếp tục nứt toác.

Hứa Thanh cũng cảm thấy tiếng sấm trời vang dội trong đầu.

Nhân cơ hội này, gã trung niên trường bào đỏ rốt cuộc thoát khỏi tử vong, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, ánh mắt dán chặt vào Hứa Thanh, vừa run sợ vì những gì vừa xảy ra, vừa sinh lòng dè chừng.

Đột nhiên, gã mở miệng ra lệnh.

“Hoàng của Hồn Thiên, ta lệnh cho ngươi và tộc nhân, ra tay hỗ trợ!”

Hoàng của Hồn Thiên biến sắc, trong lòng đầy do dự. Nếu chỉ đơn giản là chống lại nhân tộc, gã có thể dám làm. Nhưng rõ ràng, sự việc hôm nay không đơn giản như vậy.

Đây là giết người!

Trong lúc Hoàng của Hồn Thiên còn đang phân vân, Hứa Thanh đã xua tan tiếng sấm vang trong đầu, lạnh lùng nhìn về phía gã trung niên trường bào đỏ.

"Ngươi hết cơ hội rồi."

Nói xong, ánh mắt của Hứa Thanh ngước lên nhìn bầu trời tinh không.

Gần như ngay khoảnh khắc hắn nhìn lên, tinh không vang dội, một vết rách khổng lồ vô hình lập tức xuất hiện, và từ đó, từng bóng người lao ra.

Dẫn đầu chính là Chu Chính Lập!

Theo sau là Viễn Sơn Tố, Lý Mộng Thổ, Tà Linh Tử và nhiều người khác.

Tất cả các tu sĩ phi thăng, tất cả các Trù Vật Sử, lúc này đều đã tới!

Đây chính là kế hoạch của Hứa Thanh trên đường đến đây. Để đề phòng bất trắc, cũng như chuẩn bị phá giải phong ấn trên thân thể Chân Thần, hắn đã ra lệnh cho Chu Chính Lập triệu tập tất cả đến hội tụ tại nơi này!

Giờ đây, dưới sự dẫn dắt của Chu Chính Lập, tất cả họ đã xé toạc bầu trời tinh không mà đến.

Họ... giáng lâm!

Chương 2681: Thật sự có? (1)

Vết nứt trên bầu trời tinh không khổng lồ. Ngay khi nó xé toạc, một cơn bão dữ dội từ bên trong bùng phát, quét qua bốn phía.

Cơn bão như một bàn tay vô hình khổng lồ, khuấy động sóng gió, khiến vùng hư không nơi hoàng cung Hồn Thiên tọa lạc rung chuyển dữ dội.

Từng bóng dáng tu sĩ từ vết nứt xuất hiện, khí tức sát phạt lan tràn, m từ mỗi người, nguồn nguyên chất lan tràn ra với mức độ khác nhau.

Hiển nhiên, trong khoảng thời gian vừa qua, không chỉ riêng Hứa Thanh gặt hái được nhiều lợi ích, mà tất cả tu sĩ còn lại cũng đều được bồi dưỡng.

Tu vi của họ so với khi vừa đến đây đã tiến bộ rõ rệt.

Chiến lực tổng thể cũng được tăng cường tương ứng.

Đặc biệt là Tà Linh Tử và Chu Chính Lập, hai người vốn đã đạt đến Chúa Tể đỉnh phong, giờ chỉ còn cách đột phá một chút.

Lý Mộng Thổ dù không bằng, nhưng tu vi cũng đã mạnh mẽ hơn trước đáng kể.

Huynh đệ Thiên Quân và Tích Dịch thì tràn đầy sức sống, tinh thần dâng cao.

Người có tiến bộ lớn nhất lại chính là Viễn Sơn Tố.

Không rõ nàng đã đi qua nơi nào, nhưng lúc này, tiên phôi trong cơ thể nàng trở nên dày đặc và mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Tất cả những điều này khiến nhóm tu sĩ vừa đến đều sở hữu sức mạnh có thể xoay chuyển càn khôn.

Là những kẻ phi thăng từ thế giới này, mỗi người đều bước ra từ vô số trận chiến khốc liệt, mỗi cá nhân như một con sói đơn độc với những chiêu thức sắc bén.

Khi vừa xuất hiện, sát ý bốc lên từ họ khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng cảm thấy khó lòng xem thường.

Ánh mắt của họ ngay lập tức tập trung vào đám người Hồn Thiên tộc và gã trung niên trường bào đỏ tu vi Chuẩn Tiên đỉnh phong.

Cảnh tượng này khiến nội tâm của tất cả tộc nhân Hồn Thiên rung chuyển, từng người một cảm thấy bất an, lo lắng không ngừng gia tăng.

Ngay cả Hoàng của Hồn Thiên, lúc này sắc mặt cũng trở nên khó coi. Đây chính là tình huống mà gã không bao giờ muốn gặp phải.

Thông thường, khả năng xảy ra việc này rất thấp, gần như không có.

Đối với hoàng tộc Hồn Thiên, những kẻ sở hữu lệnh miễn xuất chinh, họ không lo lắng về sự xuất hiện của các Trù Vật Sử, bởi chúng chỉ đến để thu thập tài nguyên từ bên ngoài mà không xâm phạm vào tộc địa.

Đây cũng chính là lý do trước đó Hoàng của Hồn Thiên có thể kiêu ngạo.

Nhưng dù gã tính toán kỹ lưỡng thế nào, vẫn không ngờ rằng Hứa Thanh lại sở hữu nhiệm vụ từ Tiên Chủ!

Đó mới là yếu tố thay đổi cục diện.

Hơn nữa, chiến lực của Hứa Thanh quá đáng sợ. Ngay cả khi Thượng Sứ xuất hiện, Hứa Thanh vẫn không hề nao núng.

Thậm chí, Hứa Thanh suýt chút nữa đã phản sát thành công!

"Thêm vào đó, mỗi một người trong đám Trù Vật Sử này, bất kể khí tức hay cảm giác chúng mang lại, đều toát lên vẻ phi thường, tựa như những thiên kiêu hiếm có… Bọn chúng tuyệt đối không tầm thường!"

Ý nghĩ này không ngừng dâng trào trong đầu Hoàng của Hồn Thiên.

Trung niên trường bào đỏ tu vi Chuẩn Tiên đỉnh phong thì lại thầm thở dài.

Ngay khi nhận ra thân phận của Hứa Thanh, gã đã hiểu rõ tình hình.

Với những thông tin mà gã biết, gã thậm chí còn hiểu rõ hơn cả Hoàng của Hồn Thiên về bối cảnh thực tại.

Không phải tất cả tu sĩ phi thăng đều trở thành Trù Vật Sử.

Trong thiên ngoại thiên, vẫn tồn tại rất nhiều nhân tộc tu hành tại đây từ trước, họ chiếm phần lớn lực lượng cơ bản trong các bộ phận quản lý.

Thông thường, trong những tiểu đội như thế này, số lượng người phi thăng không bao giờ vượt quá một phần mười, và họ chỉ gia nhập sau vài vòng khi đội viên bình thường trước đó bị đào thải.

Bởi vì người phi thăng là những kẻ đặc biệt.

Do đó, qua các kỳ, những người phi thăng thường được chia ra và phân bổ vào các bộ phận khác nhau, đảm nhận các nhiệm vụ khác nhau.

Rất hiếm khi toàn bộ những người cùng kỳ phi thăng lại được phân vào cùng một đội.

Nhưng đội của Hứa Thanh lại là trường hợp đặc biệt, là đội duy nhất trong toàn bộ Trù Vật Sử được cấu thành hoàn toàn từ những người phi thăng cùng một kỳ.

Chương 2682: Thật sự có? (2)

Nhìn đám người vừa xuất hiện, gã trung niên trường bào đỏ thở dài trong lòng.

Đây cũng là lý do trước đó gã phải lập tức ra tay và yêu cầu hoàng tộc Hồn Thiên hỗ trợ.

Gã biết rằng, không thể kéo dài, tốc chiến tốc thắng là cách tốt nhất.

Dù gã có bối cảnh mạnh mẽ, nhưng đã là kẻ phi thăng, ai lại không có bối cảnh?

Thậm chí, nếu trước đây không có, thì sau khi vào thiên ngoại thiên, mỗi người cũng đều tự tạo dựng cơ hội cho riêng mình.

Đối với gã, nếu chỉ chọc vào một vài người, còn có thể lấy danh nghĩa đạo tranh mà giết. Nhưng nếu chọc vào tất cả…

Ngay cả sư tôn của gã là một vị Hạ Tiên, cũng không thể che chở!

Vì vậy, gã lập tức lùi lại, trở về phía ngoài hoàng cung, từng bước tiến về phía trận pháp truyền tống để rời đi.

Những gì xảy ra ở đây, gã không muốn dính líu thêm.

Về đạo tranh, gã chỉ có thể thở dài, biết rằng trong thời gian ngắn không thể tham dự.

Thêm vào đó, gã cũng nhận ra tình thế bất lợi nghiêm trọng, không có cách nào áp chế đối phương, thậm chí nếu bất cẩn, bản thân có thể tử vong.

Vì thế, gã lập tức lựa chọn rời đi.

Đối với hành động của gã, Hứa Thanh không hề bất ngờ.

Ngoại trừ kẻ ngốc, chẳng ai lại không chọn cách rút lui khi đối mặt với nhóm người như thế.

Đặc biệt khi vừa trải qua sinh tử.

"Nhưng, cứ thế mà đi sao?"

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sát ý lạnh lẽo, hắn giơ tay, chỉ thẳng về phía trước.

"Tiễn gã một đoạn!"

Ngay lập tức, Chu Chính Lập toàn lực bộc phát, hét lớn.

"Tuân pháp chỉ!"

Lý Mộng Thổ cũng không chút do dự, xuất thủ.

Tà Linh Tử nhếch mép cười lạnh, tựa hồ cân nhắc một lát, nhưng cuối cùng vẫn ra tay.

Viễn Sơn Tố không chậm trễ, bộc phát sức mạnh.

Tinh Hoàn Tử, vốn là người bị cuốn vào chuyện này từ đầu, tất nhiên không giữ lại chút sức lực nào.

Huynh đệ Thiên Quân và Tích Dịch, vì cảm kích Tinh Hoàn Tử và kính sợ Hứa Thanh, cũng xuất thủ toàn lực.

Những Trù Vật Sử khác, bất kể suy nghĩ ra sao, dưới tình thế này đều bộc phát tu vi, tung ra các sát chiêu mạnh nhất.

Gần một trăm tu sĩ phi thăng, mỗi người như một vì sao băng sáng chói, hợp thành dòng lũ vũ trụ khổng lồ.

Dòng lũ này tựa cơn bão khủng khiếp, cuốn phăng hoàng cung Hồn Thiên.

Hoàng cung dù vững chắc đến đâu, cũng không chịu nổi cơn cuồng phong này, chỉ trong nháy mắt sụp đổ tan tành, hóa thành tro bụi.

Lối vào vùng đất Hồn Thiên tộc hiện ra, cùng với đó là thân ảnh mờ ảo của gã trung niên trường bào đỏ trong trạng thái truyền tống.

Gương mặt gã nhòe đi, máu tươi phun ra, cơ thể méo mó vì quá trình truyền tống bị gián đoạn.

Không còn cách nào khác, gã buộc phải dựa vào ấn ký của sư tôn, cưỡng ép hoàn thành truyền tống.

Trong nháy mắt, gã biến mất không dấu vết.

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn, trong lòng không hề nuối tiếc.

"Gã đi rồi thì thôi vậy."

"Đợi lần sau gặp lại, ta giết gã là xong."

Ánh mắt hắn quét qua, cuối cùng dừng lại trên người Hoàng của Hồn Thiên.

Những Trù Vật Sử khác cũng đồng loạt nhìn theo.

Bị cả nhóm nhìn chằm chằm, Hoàng của Hồn Thiên chấn động trong lòng, không chút do dự, thu hồi hết thảy tư thái, trực tiếp quỳ bái về phía Hứa Thanh.

Hai tay gã nâng cao di vật của Tứ chân quân, lớn tiếng mở miệng.

"Hạ tộc mang tội, nguyện dâng vật này để dập tắt cơn giận của thượng tộc!"

Hứa Thanh không chút cảm xúc, đưa tay hút lấy khối đất Thiên Lý.

Hắn chia khối đất ra, ném một nửa cho Tinh Hoàn Tử, sau đó lạnh nhạt nói.

"Đa tạ chư vị hỗ trợ. Ta đang làm nhiệm vụ của Tiên Chủ, tìm cửu sắc băng có thể dập tắt lửa của Thần Chủ. Đến tộc này, ta phát hiện một vài dấu hiệu khả nghi."

"Phiền các vị thay ta kiểm tra một phen."

Tự nhiên mọi người đều hiểu ý trong lời nói của Hứa Thanh, vì vậy ai cũng phấn khởi, nhao nhao tuân mệnh, lao thẳng đến cửa vào Hồn Thiên hoàng tộc.

Hứa Thanh vẫn đứng ngoài, tiếp tục xem xét khối đất trong tay.

Hoàng của Hồn Thiên thì mặt mày tái xanh, tâm trí rối bời.

Tình huống thế này, gã vô lực xoay chuyển trời đất.

Chẳng mấy chốc, điều khiến gã kinh ngạc hơn đã xảy ra.

Tinh Hoàn Tử bước ra từ lối vào, ánh mắt kỳ dị nhìn Hứa Thanh.

"Bên trong có vài vật phẩm đặc biệt, dường như là cửu sắc băng…"

"Ngươi muốn vào xem không?"

Hứa Thanh ngẩn người.

"Thật sự có sao?"

Tinh Hoàn Tử trầm ngâm, thấp giọng nói.

"Ta không chắc, nhưng có liên quan đến Cực Quang Tiên Cung."

Chương 2683: Cửu Sắc Băng Quan (1)

Hứa Thanh không tin rằng lý do điều tra mà mình viện ra, lại thực sự có thể tìm thấy cửu sắc băng mà Cửu Ngạn Tiên Chủ cần ngay tại Hồn Thiên vũ trụ này!

Nếu mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy, thì nhiệm vụ của Cửu Ngạn Tiên Chủ quả thực quá nực cười.

Hơn nữa, nếu nơi này thực sự tồn tại cửu sắc băng, điều đầu tiên Hứa Thanh phải làm là phủ định toàn bộ những đánh giá của Độc Quân.

Vì vậy, dù suy nghĩ theo cách nào, khả năng nơi này có cửu sắc băng gần như bằng không.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh nhíu mày, trong lòng đầy sóng gió, rồi thu lại khối đất Thiên Lý trong tay. Tuy nhiên, hắn không bước vào vùng đất của Hồn Thiên tộc ngay lập tức.

Thay vào đó, hắn quay đầu nhìn về phía Hoàng của Hồn Thiên tộc đang quỳ rạp ở đó.

Lúc này Hoàng của Hồn Thiên tộc đôi mắt mở to, vẻ mặt đầy kinh hãi, toàn thân run rẩy không ngừng.

Gã rất rõ ràng, nếu không giải thích được chuyện này, điều chờ đợi gã và toàn bộ Hồn Thiên tộc chính là tai họa kinh khủng nhất. Bất kỳ lý do nào cũng có thể khiến cả tộc phải chịu cảnh vạn kiếp bất phục.

Dù sao, sự việc này liên quan đến Tiên Chủ…

Ngay cả thượng chủ của gã, cũng không dám hé răng.

Nghĩ đến đây, khi thấy ánh mắt của Hứa Thanh nhìn sang, Hoàng của Hồn Thiên tộc lập tức cất tiếng hét lớn.

"Đại nhân, đây là một sự hiểu lầm!"

"Ta biết đạo hữu vừa nói đến thứ gì, nhưng đó tuyệt đối không phải là cửu sắc băng mà Cửu Ngạn Tiên Chủ cần. Đó là di vật của Cực Quang Tiên Cung, một quan tài mà tộc ta đã dùng cái giá cực lớn để vớt lên từ hư không nhằm tưởng nhớ Cực Quang Tiên Cung!"

"Chỉ là, chiếc quan tài đó được làm bằng băng và phát ra ánh sáng chín màu, nhưng tuyệt đối không phải cùng một loại vật phẩm!"

Hoàng của Hồn Thiên tộc trong lòng vô cùng hoảng loạn, không dám giấu giếm, lập tức khai báo.

Hứa Thanh nghe vậy, vẻ mặt không chút biểu cảm, lạnh nhạt nói.

"Phải hay không, ta tự mình kiểm tra sẽ biết. Bây giờ, toàn bộ Hồn Thiên tộc, từ Hoàng trở xuống, giao nộp hồn huyết!"

"Nếu chống lại, giết không tha!"

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh lùng quét qua.

Tinh Hoàn Tử ngay lập tức phát ra sát khí lạnh lẽo, còn hải tảo và hồ ly bùn bên cạnh Hứa Thanh cũng lộ rõ vẻ nguy hiểm.

Hoàng của Hồn Thiên tộc do dự, nhưng gã là người quả quyết, biết rằng lúc này không thể để xảy ra thêm bất kỳ hiểu lầm nào. Hơn nữa, hành động của đối phương không giống như đang tìm cớ để tiêu diệt cả tộc, mà giống như một cách để bảo đảm an toàn.

Đó là cách để ngăn ngừa bất kỳ tình huống bất ngờ nào xảy ra khi tiến vào tộc địa.

Hoàng của Hồn Thiên tộc nghiến răng, đưa tay ấn vào giữa trán, rút ra một giọt hồn huyết giao nộp, sau đó ra hiệu cho các tộc nhân tuân theo mệnh lệnh.

Trong lòng gã càng thêm cay đắng.

Từng tộc nhân Hồn Thiên tộc im lặng, lần lượt giao nộp hồn huyết.

Những giọt hồn huyết tụ lại, lơ lửng trước mặt Hứa Thanh. Hứa Thanh giơ tay vung nhẹ, khiến tất cả hồn huyết bay về phía hồ ly bùn.

"Ngươi ở lại ngoài này, nếu phát hiện bất kỳ điều bất thường nào, giết sạch toàn bộ Hồn Thiên tộc!"

Hồ ly bùn vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu và thu lại hồn huyết, đồng thời thần uy tỏa ra, bao phủ toàn bộ tộc nhân Hồn Thiên tộc.

Hứa Thanh cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ an toàn, liếc mắt nhìn về phía hải tảo.

Hắn chỉ tin tưởng hải tảo một phần chứ không hoàn toàn tin tưởng nó. Hứa Thanh nheo mắt, dùng thần niệm ra lệnh cho hải tảo phong ấn Hoàng của Hồn Thiên tộc, sau đó cùng hắn tiến vào tộc địa Hồn Thiên tộc.

Hải tảo trầm ngâm giây lát, nhưng cuối cùng vẫn mở rộng lá cây, tạo thành phong ấn, hướng thẳng về phía Hoàng của Hồn Thiên tộc.

Hoàng của Hồn Thiên tộc không dám phản kháng, để mặc phong ấn bao phủ.

Sau khi chuẩn bị xong, ánh mắt Hứa Thanh trầm lặng, không còn chần chừ, mang theo hải tảo và Hoàng của Hồn Thiên tộc đã bị phong ấn, tiến đến lối vào tộc địa Hồn Thiên tộc.

Chỉ trong nháy mắt, Tinh Hoàn Tử đi đầu, Hứa Thanh theo sau, cả hai biến mất trong lối vào.

Tộc địa Hồn Thiên hoàng tộc là một tinh hệ ẩn giấu.

Đứng ở nơi cao nhất, có thể thấy vô số ngôi sao bên trong đang nhấp nháy không theo quy luật.

Trong đó, có một điểm sáng khiến Hứa Thanh cảm giác kỳ lạ. Hắn tập trung tinh thần, lan tỏa thần niệm, đồng thời mở rộng tầm nhìn, phóng to toàn bộ tinh hệ.

Chỉ trong chớp mắt, tinh hệ trong mắt Hứa Thanh lớn dần.

Tiếp tục mở rộng.

Không ngừng phóng đại, lớn hơn, lại lớn hơn nữa.

Cuối cùng, khi đã đạt đến mức cực đại, xuyên qua vô số ngôi sao, ánh mắt Hứa Thanh đột nhiên ngưng lại.

Hắn nhìn thấy tại trung tâm của tinh hệ, nơi ánh sáng phát ra, có năm thân ảnh to lớn đang ngồi xếp bằng.

Năm thân ảnh đó thuộc về Hồn Thiên tộc.

Cơ thể khổng lồ, nhiều sắc thái, nhiều khuôn mặt, nhưng đều đã héo úa.

Đó là thi thể.

Thi thể của thần linh!

Chính xác hơn, là thần thi của Hồn Thiên tộc.

Mà ở trung tâm của năm thần thi đó, là một ngôi sao.

Ngôi sao hoàn toàn bị đóng băng.

Trên ngôi sao đó không có bất kỳ sự sống nào, chỉ có một chiếc quan tài!

Một quan tài được chế tác từ băng.

Phát ra ánh sáng chín màu.

Lúc này, trên bầu trời khu vực xung quanh, không ít tu sĩ phi thăng đang tụ tập, ánh mắt lóe sáng, chăm chú quan sát.

Không ai dám manh động.

"Bố cục ở đó, có chút kỳ lạ."

Tinh Hoàn Tử thấy Hứa Thanh chú ý đến nơi đó, cất tiếng trầm ngâm.

Hứa Thanh chăm chú quan sát, như có điều suy nghĩ.

Chương 2684: Cửu Sắc Băng Quan (2)

Hoàng của Hồn Thiên tộc bên cạnh, vội vàng giải thích.

"Đại nhân, năm thần thi đó tuy là thần linh của tộc ta, nhưng từ khi tộc ta quy hàng, chúng ta đã có nhiệm vụ dùng huyết mạch để trấn áp chúng."

"Vô số năm qua đều như vậy, chưa từng có thay đổi."

"Việc đặt quan tài vào cũng chỉ để tăng cường phong ấn, bởi một khi chúng phục sinh, đối với tộc ta hiện nay, chắc chắn sẽ không được thừa nhận. Chúng sẽ lập tức nuốt chửng toàn bộ máu thịt đồng tộc."

Hoàng của Hồn Thiên tộc lo lắng bị hiểu lầm, giải thích dồn dập.

Tinh Hoàn Tử nghe vậy, liếc nhìn Hoàng của Hồn Thiên tộc. Y từng nghe nói về những chuyện tương tự, rằng ở Đệ Ngũ tinh hoàn có không ít tộc tự mình trấn áp thần linh tổ tiên.

"Thật thú vị, ngươi nói rằng tộc ngươi chưa từng động vào?"

Hứa Thanh bình thản lên tiếng.

Lời vừa dứt, tâm thần Hoàng của Hồn Thiên tộc lập tức dậy sóng.

"Ý của đại nhân là..."

Gã cẩn thận dò hỏi.

Tinh Hoàn Tử cũng chăm chú nhìn Hứa Thanh.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng khác lạ, rồi hắn dường như nhận ra điều gì đó.

Đối với các tu sĩ thuộc Đệ Ngũ tinh hoàn, do thần linh đều đã bị trấn áp, dị chất trong tinh hoàn trở nên thiếu thốn, tiên linh khí tràn ngập, và tất cả các tộc đều không còn tu luyện thần đạo.

Vì thế, những cảnh tượng như thế này có thể là lão nhân biết rõ, nhưng với thế hệ trẻ, họ chưa từng chứng kiến nên không thể nhận ra ngay lập tức, điều đó cũng là bình thường.

Nhưng Hứa Thanh lại khác.

Hắn đến từ Đệ Cửu tinh hoàn, nơi đại lục Vọng Cổ đầy rẫy thần linh hoành hành, hầu hết các tộc đều thờ thần. Hơn nữa, hắn cũng từng trực tiếp trải nghiệm việc trở thành thần linh nhiều lần.

Dù là Thần Tử, Nữ Đế, hay trong Quỷ Động…

Hứa Thanh đều đã cảm nhận được những điều tương tự.

Vì thế, ngay khi nhìn thấy bố cục nơi đây, Hứa Thanh liền nhận ra…

Đây rõ ràng là một nghi thức thành thần!

Nhưng nghi thức này khiến Hứa Thanh cảm thấy có phần khiếm khuyết, hơn nữa cũng không quá đồ sộ.

"Chắc chắn đã bị che giấu."

Hứa Thanh nheo mắt, bỗng nhiên giơ tay lên, tiên phôi của hắn lập tức phát sáng, tỏa ra một tia sáng bạc rực rỡ.

Màu bạc là màu của tiên.

Nguyên chất khi được thần linh thổ nạp sẽ phát ra ánh sáng vàng thần thánh, đó cũng là lý do tại sao các thần linh mà Hứa Thanh từng gặp đều ngập tràn ánh sáng vàng.

Còn khi tu sĩ hấp thụ nguyên chất, ánh sáng phát ra là màu bạc.

Giờ đây, luồng ánh sáng bạc này tràn qua tay Hứa Thanh, rồi theo một cú vung tay, tia sáng bạc lao xuống tinh hệ bên dưới, dung nhập vào một tia sáng trong đó, khiến nó cũng biến thành màu bạc.

Sau đó, màu bạc lan rộng…

Không phải toàn bộ, mà chỉ là ánh bạc bao phủ các ngôi sao trong tinh hệ, dần dần, khi từng tia sáng chuyển sang màu bạc, đứng từ trên cao nhìn xuống, một tấm lưới bạc dày đặc trải khắp tinh hệ.

Dưới sự điều chỉnh của Hứa Thanh, tấm lưới bạc ấy ánh lên từng đợt sáng tối không ngừng, cuối cùng hiện rõ trước mắt mọi người, hóa thành một trận pháp khổng lồ.

Trận pháp ấy lớn ngang tinh hệ, kết nối tất cả các ngôi sao, bao trùm năm thi thể thần linh và phối hợp cùng quan tài băng bên trong, tạo thành một lực lượng đối kháng từ trong ra ngoài.

Chính nhờ vậy mà tích tụ được lượng lớn nguyên chất.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Hoàng của Hồn Thiên tộc lập tức tái nhợt.

Tinh Hoàn Tử cũng biến sắc.

Tiếng nói của Hứa Thanh vang vọng.

"Nơi này vốn dĩ đúng là nơi trấn áp mà ngươi nói."

"Nhưng nó đã bị tận dụng làm cơ sở, bố trí thêm các chi tiết để biến thành một nghi thức thành thần."

"Tuy nhiên, nghi thức này rõ ràng đã được điều chỉnh, khiến việc trở thành thần không thể thành công."

"Hoàng của Hồn Thiên tộc, ngươi giải thích thế nào về chuyện này?"

Hứa Thanh quay sang nhìn Hoàng của Hồn Thiên tộc, lúc này gã đã tái mặt đến cực điểm.

Thân hình Hoàng của Hồn Thiên tộc run lên, lập tức quỳ xuống.

"Đại nhân, tộc ta tuyệt đối không dám để tộc nhân thành thần. Những bố trí này nhằm mục đích tinh luyện huyết mạch của tộc ta, khiến trở nên tinh thuần hơn."

Lần này, Hoàng của Hồn Thiên tộc không dám giấu giếm điều gì, bởi gã thực sự không ngờ rằng một nghi thức thành thần bí mật như vậy, vốn đã biến mất từ lâu trong Đệ Ngũ tinh hoàn, lại bị nhận ra dễ dàng đến thế.

"Không quan trọng."

Hứa Thanh giơ tay phải lên, bóp mạnh.

Âm thanh răng rắc lập tức vang vọng trong tinh không.

Ánh bạc trên trận pháp bùng phát, các tuyến then chốt bên trong lập tức đứt gãy, khiến nghi thức này bị hủy hoại hoàn toàn. Thanh âm Hứa Thanh tiếp tục vang lên.

"Tinh Hoàn Tử, ngươi có thể lên ngôi sao đó, đưa quan tài ra ngoài. Đồng thời, sắp xếp để mọi người chuẩn bị sẵn sàng hấp thụ nguyên chất khi nó được lấy ra."

Hứa Thanh vừa dứt lời, Tinh Hoàn Tử gật đầu, lập tức bay đi.

Hứa Thanh im lặng chờ đợi.

Không lâu sau, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, ngôi sao bị đóng băng đột nhiên rung lên, nguyên chất đậm đặc từ bên trong dâng lên, khuếch tán khắp tinh hệ.

Nghi thức, hoàn toàn bị dập tắt.

Sau đó, Tinh Hoàn Tử và Chu Chính Lập cùng quay lại. Sau lưng họ là chiếc quan tài băng chín màu được kéo ra.

Nhìn vật này, Hứa Thanh đã biết rõ nó là gì.

Người khác không biết, vì món đồ này không được xuất hiện trong lịch sử phản chiếu của Cực Quang Tiên Cung.

Nhưng Hứa Thanh từng hóa thân làm Cực Quang thiếu chủ, nên hắn có ký ức về nó.

"Đây là chiếc quan tài mà sau khi ta, Cực Quang thiếu chủ ra đời, phụ mẫu ta đã tạo ra để biến thời thơ ấu của ta thành một thời đại thần linh làm nô lệ."

"Nó trông giống cửu sắc băng, nhưng chắc chắn không phải là vật mà Cửu Ngạn Tiên Chủ cần."

Hứa Thanh giơ tay, quan tài bay đến, hắn cẩn thận quan sát một lúc rồi thu vào.

Sau đó, hắn xoay người rời đi.

Dù nơi đây có phải để tinh luyện huyết mạch hay không, với hắn cũng không còn quan trọng.

Lượng lớn nguyên chất ngập tràn nơi này, Hứa Thanh không cần tự mình thu thập, vì có Chu Chính Lập, Hứa Thanh tin rằng trong số nguyên chất mà các tu sĩ phi thăng thu được, chắc chắn có phần của hắn.

Mà phần đó chắc chắn sẽ không ít.

"Chuyện ở đây đã xong, nhiệm vụ nguyên chất cũng đã đủ, vậy tiếp theo… vị Chân Thần kia, mới là bữa tiệc lớn cuối cùng của yến tiệc này!"

Hứa Thanh bước một bước, rời khỏi tộc địa Hồn Thiên.

Chương 2685: Tham vọng và vị trí (1)

Một ngày sau.

Bên ngoài hoàng cung Hồn Thiên đã tan nát, Hoàng của Hồn Thiên hoàng tộc quỳ tại đó, thần sắc đầy cay đắng.

Phía sau gã, những tộc nhân Hồn Thiên còn lại, từng người một mặt mày tái nhợt, cơ thể lộ rõ sự yếu đuối. Trong số đó, ba vị cường giả từng ngăn cản Tinh Hoàn Tử, khóe miệng rỉ máu, cả người mệt mỏi không thôi.

Tu vi của họ đã suy giảm!

Không còn ở cảnh giới Chuẩn Tiên nữa, mà đã rơi thẳng xuống cảnh giới Chúa Tể.

Hơn nữa, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện không chỉ ba người họ như vậy, mà toàn bộ các tộc nhân Hồn Thiên đều đã bị tụt giảm tu vi ở các mức độ khác nhau.

Thậm chí, quan sát từ sự dao động linh hồn sẽ thấy rằng...

Sự tụt giảm này là vĩnh viễn.

Đến từ linh hồn, cũng đến từ huyết mạch!

Huyết mạch của họ đã bị cắt giảm, linh hồn của họ đã bị ràng buộc!

Người chịu ảnh hưởng còn có cả Hoàng của Hồn Thiên hoàng tộc.

Gã lặng lẽ quỳ tại đó, tu vi tuy vẫn miễn cưỡng giữ được ở cảnh giới Chuẩn Tiên, nhưng tình trạng này rất khó thay đổi.

Bởi vì, khuôn mặt thứ hai sau lưng gã đã khô héo.

Sự hoàn nguyên tổ tiên của gã đã bị cắt đứt!

Thế nhưng, bao gồm cả gã, tất cả tộc nhân Hồn Thiên lúc này đều chọn cách cúi đầu, không có mấy ai mang lòng oán hận.

Phía trước họ, trong tinh không, có thể thấy đoàn người đang rời đi.

Đó chính là nhóm tu sĩ phi thăng.

Người dẫn đầu không ai khác ngoài Hứa Thanh.

Bọn họ, đã rời đi.

Lượng nguyên chất khổng lồ tích lũy trong nghi thức ở tộc địa Hồn Thiên, vốn để tinh luyện huyết mạch, đã bị mọi người lấy đi. Việc này hoàn toàn khớp với phán đoán của Hứa Thanh.

Dưới sự dẫn đầu của Chu Chính Lập, y chủ động dâng ra hai phần mười số nguyên chất mà mình thu được.

Điều này đã khiến Lý Mộng Thổ cùng những người khác lần lượt noi theo.

Còn về cách xử lý Hồn Thiên hoàng tộc... Tinh Hoàn Tử, lấy danh nghĩa của Hiến Trật Tự, kết hợp với mọi người để triển khai Hiến Cân Bằng.

Bằng phương pháp này, dùng lực cân bằng để rút bỏ huyết mạch, khiến huyết mạch của tộc này trở nên tạp nham.

Hơn nữa, xét về hành động bất chính của Hồn Thiên hoàng tộc, nếu không phải nơi đây còn liên quan đến các thiên ngoại thiên khác, việc báo cáo lên trên và tiêu diệt toàn bộ tộc này cũng là điều hợp lý.

Giờ đây, không cần sát hại mà chỉ rút bớt huyết mạch, cách xử lý này dù báo cáo thế nào, hành động của nhóm Hứa Thanh cũng đều hoàn toàn phù hợp với đại cục nhân tộc ở Đệ Ngũ tinh hoàn.

Không ai có thể bắt bẻ được.

Hơn nữa, cách làm này cũng rất phù hợp với tác phong mà thế nhân dành cho chức trách của các Trù Vật Sử...

Có thể nói, mọi khía cạnh đều được cân nhắc.

Mà chính Hồn Thiên tộc cũng đồng tình với cách giải quyết này.

Bởi lẽ, họ biết rằng khi phải đối mặt với một nhóm toàn bộ đều là tu sĩ phi thăng như thế này... Dù xét về chiến lực, bối cảnh hay bất kỳ phương diện nào khác, họ cũng không thể sánh bằng.

Việc tộc họ gặp phải nhóm người này, thực sự là vận mệnh quá đỗi xui xẻo.

Nếu những người kia thật sự quyết tâm diệt tộc họ, kết cục duy nhất là diệt vong.

Bởi vì, đây là Đệ Ngũ tinh hoàn, nơi nhân tộc là chí cao.

Do đó, kết quả xử lý như thế khiến đa phần tộc nhân Hồn Thiên đều âm thầm thở phào.

Chỉ cần tộc nhân còn sống, đó đã là may mắn lớn nhất.

Như vậy, chuyện nơi đây cũng xem như khép lại.

Sau đó, Hứa Thanh dẫn đoàn người trở về nơi giam giữ của Giáp 29.

Trên đường đi, hắn nói với mọi người trong đội về những gì mình đã tìm hiểu và lên kế hoạch liên quan đến Chân Thần Mặt Trời.

Khi nghe đến việc cây hải tảo của ngục Giáp 29 lại chính là một ngục tốt của Chân Thần, và nguyên chất của Chân Thần có thể bị trích xuất, tất cả mọi người đều phấn chấn.

Dù rằng lúc này, không chỉ nhiệm vụ thu thập nguyên chất của họ đã hoàn thành, mà ai nấy đều thu được không ít lợi ích, nhưng... với nguyên chất, nhu cầu của họ vẫn còn rất lớn.

Thế nên, ánh mắt mọi người lập tức rực cháy.

Hơn nữa, qua những ngày cùng nhau hành động, đột phá vào một tộc và thực hiện việc phân chia lợi ích, tất cả những điều này khiến mối quan hệ giữa họ trở nên hòa hợp hơn nhiều.

Họ cũng càng công nhận vị trí dẫn đầu của Hứa Thanh.

Đặc biệt, Hứa Thanh có thể đảm bảo rằng mọi người đều có phần nguyên chất, hơn nữa thực lực của hắn còn đứng ở đỉnh phong. Điều này càng khiến sự công nhận trở nên sâu sắc.

Thế là, cả đội lao đi với tốc độ cao.

Cuối cùng, họ đến được nơi giam giữ của Giáp 29.

Chân Thần Mặt Trời vẫn ở vị trí ban đầu. Hải tảo đã rời đi cùng

Hứa Thanh, nhưng chỉ là bản thể, không dám rời nhiệm vụ canh giữ của mình. Vì vậy, trước khi rời đi, nó đã tách ra một phần hóa thân để giám sát liên tục nhà giam của Chân Thần.

Giờ đây, trở lại nơi này, Hứa Thanh kiềm chế sự kỳ vọng trong lòng, trước tiên quan sát một lượt, xác nhận không có gì bất ổn rồi nhìn về phía mọi người bên cạnh.

“Vậy, theo kế hoạch, chúng ta sẽ thu thập nguyên chất từ nơi đây!”

Hứa Thanh chậm rãi lên tiếng.

Xung quanh hắn, bao gồm cả Tinh Hoàn Tử, tất cả Trù Vật Sử sau khi nghe kế hoạch trên đường đi, giờ đây tận mắt chứng kiến và cảm nhận, đều lộ ra ánh mắt rực sáng.

Một lúc sau, bọn họ trao đổi ánh nhìn, dường như đã đưa ra quyết định chung.

Thấy vậy, Hứa Thanh không nói thêm lời nào, thân hình lóe lên, lao thẳng về phía Chân Thần Mặt Trời.

Hóa thân của hải tảo rung động rễ tua, mở rộng lối vào, trong khi bản thể của nó cũng nhanh chóng quay về, hỗ trợ mọi người bằng một mức độ nào đó. Tinh Hoàn Tử lập tức theo sau Hứa Thanh.

Chu Chính Lập, Tà Linh Tử, cùng Viễn Sơn Tố và Lý Mộng Thổ lần lượt tiến vào.

Chẳng bao lâu sau, cả nhóm Trù Vật Sử như bầy sói đói, toàn bộ lao vào bên trong.

Thời gian trôi qua.

Ba ngày sau, Chân Thần Mặt Trời rung chuyển dữ dội, hải tảo bên ngoài cũng chấn động mãnh liệt.

Sự rung chuyển này kéo dài suốt bảy tám ngày, cuối cùng một tiếng nổ lớn vang lên, ngay cả trong tinh không cũng có thể cảm nhận được sự bùng phát của nguyên chất đáng sợ từ bên trong Chân Thần Mặt Trời.

Như thể phong ấn đã bị phá vỡ.

Đến vài ngày sau nữa, lửa và nhiệt lượng của Chân Thần Mặt

Trời bắt đầu suy giảm, kích thước tổng thể dường như co lại, hiện rõ dấu hiệu khô héo. Lúc này, một luồng nguyên chất đậm đặc hơn dường như chuẩn bị bùng phát.

Chương 2686: Tham vọng và vị trí (2)

Nhưng đúng lúc ấy, một luồng thần niệm mạnh mẽ bất ngờ từ Chân Thần Mặt Trời bốc thẳng lên trời, hóa thành một giọng nói vang rền.

“Các ngươi... đủ rồi!!”

“Thứ này, bản tọa muốn mang đi. Các ngươi có mười hơi thở để cút khỏi đây. Nếu vượt quá giới hạn, chết tại đây, dù sư tôn hay thế lực sau lưng các ngươi cũng không thể trách bản tọa!”

Âm thanh như sấm sét vang dội, chấn động khắp Hồn Thiên vũ trụ.

Hàng loạt tinh hệ và hành tinh rung chuyển, chúng sinh run rẩy trong khiếp sợ.

Những người xâm nhập vào Chân Thần Mặt Trời, bao gồm cả Hứa Thanh, cũng không ngoại lệ.

Chẳng mấy chốc, bọn họ lần lượt xuất hiện, mỗi người đều phun máu, thần sắc hoảng loạn, vội vàng thoát ra.

Đúng vào thời điểm hơi thở thứ mười kết thúc, họ đã bay khỏi Chân Thần Mặt Trời.

Ngay khoảnh khắc xuất hiện trong tinh không, một cơn lốc xoáy khổng lồ lập tức hiện ra dưới Chân Thần Mặt Trời.

Cơn lốc lớn như một miệng vực vô hình, bên trong thò ra một bàn tay khổng lồ, trực tiếp chụp lấy Chân Thần Mặt Trời và kéo vào xoáy lốc.

Hải tảo đành phải buông rễ tua, nếu không, nó cũng sẽ bị hút vào.

Mọi việc diễn ra rất nhanh, ngay khi nhóm người vừa thoát ra, xoáy lốc và bàn tay khổng lồ đã xuất hiện, mang Chân Thần Mặt Trời đi trong nháy mắt.

Như thể chúng chưa từng tồn tại.

Trong khoảng không rộng lớn, chỉ còn lại hải tảo đang run rẩy và nhóm tu sĩ với sắc mặt đầy khó coi.

Đối diện với cảnh tượng này, nhất thời không ai biết phải nói gì.

Trước đó, khi tiến vào Chân Thần Mặt Trời, họ đã phá được hai tầng phong ấn đầu tiên, dù gặp chút trở ngại nhưng tổng thể vẫn thuận lợi. Họ cũng đã hấp thụ được không ít nguyên chất từ Chân Thần.

Nhưng... đến tầng phong ấn thứ ba thì mọi chuyện đột ngột thay đổi.

Bên trong phong ấn thứ ba, lại ẩn chứa một con mắt!

Đó là con mắt của Tiên, được để lại làm chủ thể phong ấn cho Chân Thần Mặt Trời.

Khi họ vừa nhìn thấy con mắt ấy, nó đột nhiên mở ra, phát ra ý chí kinh hoàng, như cơn bão quét sạch tất cả.

Khiến cả nhóm không thể chống cự.

Về thân phận của nó, không cần nói cũng rõ. Đó chính là vị Hạ Tiên đứng sau.

Rõ ràng, vị từng là quan chức của Cực Quang thiên ngoại thiên này, thông qua đồ đệ mình, đã biết được danh tính của những kẻ đến đây. Vì vậy, dù tức giận, gã vẫn chừa một đường lui.

Gã đã cho họ mười hơi thở.

Và sau đó, không muốn để Chân Thần Mặt Trời tiếp tục ở lại đây, gã đã quyết định bất chấp mọi giá, mang nó đi.

Hiển nhiên, hành động này cũng là sự bất đắc dĩ của Hạ Tiên.

Nếu không, gã đã chẳng để đến bây giờ mới ra tay...

Hứa Thanh cùng những người khác chỉ có thể im lặng.

Đối mặt với Hạ Tiên, họ thực sự không có khả năng làm gì hơn.

Lúc này, mọi người chỉ có thể thở dài trong lòng, lựa chọn rời đi.

Còn hải tảo có phần ngơ ngác.

Nhà giam mà nó bảo vệ... đã không còn.

Những thần linh từng bị nhốt trong các chiếc lá của nó, giờ đây cũng đã bị nó âm thầm lấy đi sạch sẽ.

Lúc này, trời đất mênh mông, nó bỗng chốc mất đi sứ mệnh của mình...

Dưới sự thuyết phục của Hứa Thanh, hải tảo quyết định đi theo nhóm bọn họ rời khỏi.

Cứ như vậy, tại một vùng đầy rẫy các thiên thạch, mọi người phân tán, mỗi người chọn một thiên thạch, ngồi xếp bằng trên đó, chuẩn bị hấp thụ và tiêu hóa những gì mình thu được.

Họ hẹn nhau một tháng sau sẽ rời khỏi vũ trụ này.

Dù chỉ hấp thụ nguyên chất từ hai tầng phong ấn, nhưng lượng thu được vẫn rất đáng kể.

Nửa tháng trôi qua nhanh chóng.

Khu vực thiên thạch này lặng lẽ trôi nổi trong tinh không, mọi người trên các thiên thạch cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Suốt mười lăm ngày, mọi người đều ngồi xếp bằng trên thiên thạch của mình, cố gắng biến nguyên chất thu được thành tu vi và chiến lực.

Khí tức tỏa ra từ cơ thể họ ngày càng mạnh mẽ, sắc bén hơn qua từng ngày.

Cho đến khi ngày thứ mười bảy đến...

Không gian tĩnh lặng của vũ trụ, khu vực thiên thạch đang trôi nổi bỗng nhiên dậy lên một luồng khí tức mênh mông.

Luồng khí tức này mạnh mẽ đến mức chấn động bát phương, khiến các thiên thạch cũng rung chuyển và bị xô đẩy, phân tán tứ phía.

Trong khoảnh khắc, thời không méo mó, ngũ hành hiển lộ, quy tắc của vũ trụ hội tụ từ bát phương, tạo thành những ánh sáng ngũ sắc rực rỡ.

Cùng lúc đó, từng nhịp tim vang dội như sấm sét, chấn động không gian.

Cảnh tượng này khiến mọi người ở đây lập tức chấn động tâm thần, tất cả đều tỉnh khỏi trạng thái nhập định, đồng loạt mở mắt, nhìn về phía nơi phát ra luồng khí tức mênh mông đó.

Đó là một thiên thạch hình bầu dục, trên đó, một người đang ngồi xếp bằng. Kẻ này khoác áo bào đen, mái tóc dài tung bay, toàn thân phát ra ánh sáng mờ ảo, khí tức tiên linh đậm đặc liên tục bùng phát từng đợt.

Người đó chính là Hứa Thanh!

“Hắn đang đột phá lên Chuẩn Tiên!”

Tinh Hoàn Tử lộ ra ánh mắt rực rỡ.

“Khí thế như vậy, sóng gợn như thế này...”

Tà Linh Tử sắc mặt nặng nề, Viễn Sơn Tố có chút thất thần, còn Lý Mộng Thổ lập tức tập trung quan sát bốn phía, hộ pháp cho Hứa Thanh.

Huynh đệ Thiên Quân và Tích Dịch đều cảm thấy lo lắng, âm thầm thốt lên không ổn.

Họ có linh cảm rằng, sau khi Hứa Thanh thành công tiến cấp Chuẩn Tiên, chỉ cần một cái nhấc tay, huynh đệ bọn họ sẽ không thể kháng cự, chỉ có thể hóa thành tiên kiếm reo hò mà bay đi...

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hai người họ lập tức trở nên bồn chồn.

Còn Chu Chính Lập thì híp mắt, suy ngẫm một lúc, ánh mắt trở nên kiên định, y đứng dậy, thân hình lóe lên, đến một thiên thạch gần Hứa Thanh nhất, ngồi xếp bằng, nét mặt nghiêm trọng, cất giọng trầm:

“Các vị, không ra tay hộ pháp thì còn đợi khi nào?”

“Ngoài ra, bất kể trong lòng các vị có ý nghĩ gì, Chu mỗ cũng muốn nhắc nhở một câu...”

Nói đến đây, ánh mắt Chu Chính Lập lóe lên tia sáng sâu thẳm.

“Đừng quên, nơi này... từng được gọi là gì.”

"Mà ở các thiên ngoại thiên khác, chỗ ngồi ở thượng tầng phần lớn đều đã chật kín."

"Những điều này, hẳn các vị hiểu rõ, vậy bất kể suy tính của các vị ra sao, mục tiêu của Chu mỗ là... trước tiên phải chiếm lấy một vị trí bên cạnh vị tương lai chi chủ của thiên ngoại thiên này!"

"Dù khả năng thành công rất nhỏ, thậm chí gần như không có, nhưng... so với những lợi ích khổng lồ có thể đạt được, Chu mỗ sẵn sàng đánh cược!"

"Vì thế, bất kỳ ai có khả năng khiến Chu mỗ thất bại trong canh bạc này, đều là kẻ địch của ta!"

Đây là lần đầu tiên Chu Chính Lập thẳng thắn nói ra tham vọng của mình. Dù mọi người không biết liệu lời nói này có thực sự phản ánh mục đích thật sự của y hay không, nhưng...

Không thể phủ nhận rằng, lời của y thực sự khiến nhiều người phải động tâm.

Huynh đệ Thiên Quân và Tích Dịch cũng không còn sợ hãi, ngược lại sau một lúc sững sờ, ánh mắt họ lóe lên tia sáng kỳ dị.

"Vị trí sao?"

Chương 2687: Chuẩn Tiên chưa từng có (1)

Huynh đệ Thiên Quân và Tích Dịch động lòng.

Cả hai nhìn nhau, sau đó cùng lúc nhìn về phía Tinh Hoàn Tử.

Phát hiện Tinh Hoàn Tử tuy không biểu lộ cảm xúc, nhưng cũng chọn quay lưng về phía thiên thạch nơi Hứa Thanh đang ngồi, lấy hành động để hộ pháp cho hắn, huynh đệ họ lập tức phấn chấn.

Kiếm khí lập tức bùng nổ, hóa thành hai thanh tiên kiếm cổ kính bay vút lên, tỏa sáng giữa tinh không, mũi kiếm chỉ thẳng bát phương, thể hiện dáng vẻ trung thành hộ chủ.

Cảnh tượng này khiến Chu Chính Lập mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ ngưỡng mộ và thân thiết.

Còn Tà Linh Tử thì trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng, thầm nghĩ hai thanh kiếm này chắc chắn đã tu luyện đến hỏng não, không hiểu nổi tại sao loại người như vậy lại được Hạ Tiên thu làm đệ tử, thậm chí còn đạt đến cùng một đẳng cấp với mình.

Dù trong lòng khinh thường, nhưng khi thấy ánh mắt Chu Chính Lập hướng về phía mình, Tà Linh Tử nheo mắt suy nghĩ, rồi quyết định nhắm mắt làm ngơ.

Thấy vậy, Chu Chính Lập vẫn giữ nụ cười, ánh mắt chuyển hướng đến Viễn Sơn Tố.

Trong lòng y, Viễn Sơn Tố là người rất quan trọng. Nàng tuy không nổi bật như Tà Linh Tử hay Tinh Hoàn Tử, nhưng thực lực thì tuyệt đối không tầm thường.

Dù là qua những thông tin đã biết từ trước hay qua màn thể hiện trong cảnh tượng gương chiếu ở Cực Quang Tiên Cung, tất cả đều cho thấy nàng không hề đơn giản.

Thậm chí, nếu không tính Hứa Thanh, thì nàng chính là người sống sót đến cuối cùng trong sự kiện tại Cực Quang Tiên Cung.

Đặc biệt... nàng lại là nữ tu...

Một nữ tu với nhan sắc kiều diễm.

Người như vậy, trong mắt Chu Chính Lập, cũng không phải là không có khả năng trở thành chân chính loan phượng.

Vì thế, ánh mắt của Chu Chính Lập mang theo vài phần kính trọng.

Viễn Sơn Tố im lặng, lựa chọn hộ pháp.

Lúc này Chu Chính Lập mới thu ánh mắt lại. Những Trù Vật Sử khác, thấy những người mạnh nhất đã xác định thái độ, hơn nữa qua những sự kiện vừa qua, trong lòng họ cũng đã có sự công nhận nhất định đối với Hứa Thanh.

Vì thế, cho dù trong số họ có người có suy nghĩ khác, lúc này cũng đều tạm thời đè nén lại.

Tất cả đồng loạt hộ pháp.

Thời gian trôi qua.

Khí tức tiên linh trên người Hứa Thanh ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng lan tỏa ra toàn bộ tinh không, hòa quyện cùng những quy tắc của vũ trụ được dẫn dắt tới.

Đồng thời, tiên phôi của hắn cũng như một pháp tướng khổng lồ, hiện ra bên ngoài.

Cao trăm trượng, uy nghi như thần linh.

Ngồi xếp bằng trên thiên thạch, thân hình đồ sộ và oai vệ.

Khí tức đáng sợ bùng phát, rung chuyển mọi thứ, tạo thành cơn bão giữa tinh không, cuộn trào về bốn phía với tiếng nổ âm vang.

Các tu sĩ xung quanh lập tức lùi lại, tránh xa cơn bão đồng thời chăm chú theo dõi.

Chúa Tể đột phá lên Chuẩn Tiên, từ trước đến nay đều là một sự kiện trọng đại.

Bởi vì, Chuẩn Tiên... cũng là tiên!

Chỉ cần mang chữ "tiên" đã đủ định sẵn sự phi thường.

Vì vậy, dù những người ở đây phần lớn đều có hiểu biết sâu sắc về quá trình đột phá từ cảnh giới Chúa Tể lên Chuẩn Tiên, nhưng lúc này vẫn không thể rời mắt.

Bởi vì... qua quá trình một tu sĩ đột phá lên Chuẩn Tiên, cơ bản có thể phán đoán con đường tương lai của người đó có thể đi được bao xa.

Dù không tuyệt đối chính xác, nhưng ít nhất cũng có thể xác định một phạm vi.

“Điểm mấu chốt của việc đột phá Chuẩn Tiên là chín lần ngoại phóng, thả tiên phôi ra ngoài để kết thành tiên cơ!”

Tinh Hoàn Tử cảm nhận quá trình đột phá của Hứa Thanh, ánh mắt mang theo vẻ dò xét. Y muốn biết, người đã khiến mình lần đầu nếm mùi thất bại trong Tiên Đô, thậm chí còn giết chết bản thể trước đây của mình, sẽ có quá trình đột phá Chuẩn Tiên như thế nào.

“Chín lần là cực hạn, hắn có thể đạt được bao nhiêu?”

Trong khi Tinh Hoàn Tử suy nghĩ, cùng một suy đoán cũng xuất hiện trong lòng những người ở đây.

Đặc biệt là Chu Chính Lập.

Có thể nói, y là người quan tâm đến điều này nhất.

Nhận ra tâm tư của mọi người, Tà Linh Tử bỗng mở miệng.

“Các vị, chúng ta cược xem Hứa Thanh có thể hoàn thành bao nhiêu lần thả tiên phôi, thế nào? Chu Chính Lập, ngươi đã xem trọng hắn như vậy, vậy ngươi có dám đặt cược không?”

Những người khác có vẻ mặt khác nhau, Tà Linh Tử chớp mắt, cười nói:

“Ta dù chưa đột phá, nhưng cũng hiểu rằng trong khoảnh khắc Chúa Tể tiến vào Chuẩn Tiên, việc thả tiên phôi ra ngoài là điều cần thiết. Chuẩn Tiên thông thường chỉ có thể thả tiên phôi ra ngoài ba lần, đạt được năm lần đã là hiếm thấy, còn đến bảy lần, chắc chắn là thiên kiêu.”

“Còn tám lần, chính là long lân phượng giác, về phần chín lần... người làm được, chắc chắn là Hạ Tiên!”

“Không biết Viễn Sơn đạo hữu, ngươi đoán xem đạt được bao nhiêu lần?” Tà Linh Tử nhìn về phía Viễn Sơn Tố.

“Tám!” Viễn Sơn Tố bình thản đáp.

Tà Linh Tử nghe vậy cười, lại quay sang Tinh Hoàn Tử.

Tinh Hoàn Tử không để ý đến y.

Tà Linh Tử cũng không bận tâm, quay đầu nhìn Chu Chính Lập.

“Tất nhiên là chín.” Chu Chính Lập mỉm cười nói.

“Chờ xem.” Tà Linh Tử cũng cười theo.

Lý Mộng Thổ thấy vậy liền nhíu mày, định nói gì đó, nhưng chợt như có suy nghĩ, liếc nhìn Chu Chính Lập rồi bất ngờ lên tiếng.

"So với số lần ngoại phóng, điều quan trọng nhất thực ra là tiên cơ kia!"

"Số lần ngoại phóng quyết định mức độ hùng hậu của tiên phôi, còn tiên cơ lại quyết định con đường tiên đạo sẽ đi xa đến đâu!"

"Mỗi tu sĩ đột phá Chuẩn Tiên đều cần một tiên cơ, thứ sẽ trở thành nền tảng vững chắc để sau này thành tiên nhân!"

"Tiên cơ này không được hư ảo, nhất định phải thực chất, không thể dùng Hiến của bản thân để tạo thành. Có người sớm đã chuẩn bị, nhưng cũng có kẻ nuôi tham vọng lớn lao hơn... Không biết tiên cơ của Hứa Thanh sẽ là gì."

Lời Lý Mộng Thổ vang vọng giữa tinh không.

Mọi người nghe thấy, lập tức rơi vào trầm tư.

Với họ, tiên cơ cuối cùng liên quan trực tiếp đến tương lai, hiển nhiên là cực kỳ quan trọng.

Ngay cả Tinh Hoàn Tử, người không tham gia bàn luận hay đặt cược, lúc này cũng không tự chủ được mà hồi tưởng về quá trình đột phá của chính mình.

Khi đó, y vốn có thể đạt tới chín lần ngoại phóng, nhưng mâu thuẫn với Hứa Thanh đã khiến y không thể hoàn thành trong thế giới tầng thứ năm.

Cuối cùng, sau bao gian nan trắc trở, y chỉ có thể đột phá bên ngoài, đạt được tám lần.

Chương 2688: Chuẩn Tiên chưa từng có (2)

Mặc dù sau đó y đã dùng cái chết để đổi lấy tái sinh, hoàn thành lần ngoại phóng cuối cùng và hoàn thiện tiên phôi, nhưng mỗi lần nhớ lại, lòng y vẫn không khỏi dậy sóng.

"Nhưng khi ấy, lý do ta chọn tầng thứ năm không chỉ vì muốn lợi dụng môi trường ở đó để đạt chín lần ngoại phóng. Mục đích chính của ta là để có được tiên cơ cuối cùng."

"Ta đã chọn con đường của Tứ chân quân, nên ở tầng thứ năm đã tìm được hài cốt của ngài, để biến nó thành tiên cơ cho chính mình."

"Tiên cơ của Hứa Thanh sẽ là gì?"

Tinh Hoàn Tử nghĩ đến chiếc chuông lục lạc và que sắt nhọn Hứa Thanh từng sử dụng trong các trận chiến...

Còn huynh đệ Thiên Quân và Tích Dịch, kiếm thể khẽ rung lên, lặng lẽ lùi về phía sau một chút, rồi lại cảm thấy không yên tâm, bèn lùi thêm chút nữa.

Bỗng dưng, trong lòng họ trỗi dậy nỗi sợ hãi.

Ngay lúc họ đang lùi lại, từ trung tâm cơn bão bao quanh Hứa Thanh, nơi thiên thạch mà hắn đang ngồi xếp bằng, đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn.

Tiếng ầm vang chấn động bát phương, trăm trượng tiên phôi bên ngoài Hứa Thanh bỗng chớp sáng rực rỡ.

"Bắt đầu rồi!"

Lý Mộng Thổ trong lòng đầy mong chờ, mọi người đều dồn ánh mắt chăm chú.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng rực rỡ chói lòa, trăm trượng tiên phôi của Hứa Thanh như thể ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp, điên cuồng bùng nổ ra bên ngoài.

Tiếng nổ ầm ầm vang trời.

Tiên phôi trăm trượng tăng vọt lên gấp mười lần, đạt đến ngàn trượng, khí thế tỏa ra rung động bát phương, áp lực toát ra khiến lòng người khiếp sợ.

Đây là lần ngoại phóng đầu tiên!

Chưa dừng lại, ngay sau đó, tiên phôi ngàn trượng lại tiếp tục vang lên tiếng nổ, sóng dao động còn đáng sợ hơn trước bùng phát, kích thước tiếp tục tăng gấp mười lần, đạt đến vạn trượng!

Rồi lần ngoại phóng thứ ba, mười vạn trượng!

Sau đó là lần thứ tư, trăm vạn trượng!

Mọi thứ vẫn tiếp diễn, lực lượng không những không suy giảm mà còn ngày càng dâng trào mạnh mẽ hơn, chỉ trong nháy mắt, kích thước tiên phôi đã đạt đến triệu trượng, khiến nhiều người sinh ra nỗi sợ hãi trước vật khổng lồ.

"Hứa Thanh ngoại phóng với tỷ lệ gấp mười lần!"

"Gấp mười lần... Thông thường chỉ là hai ba lần, hắn lại đạt được như vậy!"

"Hiện giờ đã là lần ngoại phóng thứ năm!"

"Mặc dù là lần thứ năm, nhưng... e rằng đã vượt xa cực hạn của vô số Chuẩn Tiên!"

Trong lòng mọi người dấy lên vô vàn cảm xúc... Nhưng quá trình ngoại phóng vẫn chưa kết thúc!

Chỉ trong tích tắc, lần ngoại phóng thứ sáu bùng nổ, hình thành thân hình tỷ trượng.

Điều này đã cho thấy tiềm lực sâu thẳm của Hứa Thanh.

Mọi người đồng loạt lùi lại, nhìn tiên phôi của Hứa Thanh lúc này thật sự như một thần linh ngồi xếp bằng giữa tinh không, mang lại cảm giác linh thiêng, khiến tâm thần chấn động không tự chủ được.

Đến lần ngoại phóng thứ bảy, ầm ầm vang dội.

Lần thứ tám, trong chớp mắt kéo đến.

Thân hình trăm tỷ trượng!

Kích thước này, tuy chưa sánh bằng tinh hệ, nhưng... các tinh cầu bao quanh hắn lúc này trông như những hạt bụi li ti.

Về phần những người phi thăng, lúc này đã rút lui đến phạm vi vô cùng xa, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên tiên phôi khổng lồ của Hứa Thanh giữa tinh không, lòng người chấn động mãnh liệt.

Tà Linh Tử sững sờ, mắt trợn trừng, miệng há hốc.

Chu Chính Lập thì kích động, ánh mắt bừng sáng.

Tinh Hoàn Tử tuy thần sắc vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng đồng tử đã co rút lại.

Viễn Sơn Tổ thì chỉ im lặng.

Về phần những người khác, trong lòng mỗi người đều như có một cơn bão lớn vừa thổi qua.

Ngay khi tất cả còn chìm trong các mức độ chấn động khác nhau, luồng sức mạnh ngoại phóng của Hứa Thanh bỗng dừng lại.

Nhưng chỉ thoáng qua, ngay sau đó... một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp tinh không. Tiên phôi vốn đã khủng khiếp của Hứa Thanh lại tiếp tục phóng ra ngoài!

Lần ngoại phóng thứ chín!

Tinh không đột nhiên tối sầm.

Một thân ảnh khổng lồ ngang bằng cả một tinh hệ xuất hiện sừng sững giữa thiên không.

Các ngôi sao xung quanh, so với thân ảnh đó, chẳng khác gì những hạt bụi nhỏ bé.

Mọi người đều ngây dại, ánh mắt đờ đẫn.

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo, tiên phôi khổng lồ như tinh hệ của Hứa Thanh đột ngột co rút lại, tốc độ thu nhỏ nhanh đến mức khiến tinh không hiện lên các bóng dư ảnh.

Cuối cùng, tiên phôi ấy trở về trạng thái bình thường, dung hợp hoàn toàn với thân thể thật của Hứa Thanh, không còn chút tách biệt.

Đây mới là hình thái thực sự của hắn. Ngoại phóng... chỉ là phạm vi năng lực của tiên phôi mà thôi.

Nói cách khác, thần thức của Hứa Thanh giờ đây đã bao phủ phạm vi rộng lớn tương đương cả một tinh hệ.

"Chưa từng có ai..." Tinh Hoàn Tử thì thào, da đầu tê dại.

Những người khác cũng ngây người, hoàn toàn choáng váng.

"Không đúng! Theo lẽ thường, tuyệt đối không thể như vậy! Loại ngoại phóng mười lần này... mà đạt tới cực hạn như vậy, chưa từng có ghi chép nào trong điển tịch!"

"Dù Hứa Thanh có căn cơ mạnh mẽ đến đâu, thì cũng không thể đạt được điều này!"

"Chuyện này đã vượt quá giới hạn bình thường!"

"Chắc chắn phải có nguyên nhân sâu xa nào đó!"

Là người từng được mệnh danh Đệ Nhất Tinh Tú và xuất thân từ Tinh Hoàn Tháp, Tinh Hoàn Tử có kiến thức vượt trội hơn nhiều người. Sau giây phút ngây dại, y lập tức nhận ra điều bất thường.

Y chấp nhận có sự chênh lệch, nhưng không tin rằng sự chênh lệch ấy có thể lớn đến mức này!

Ngay sau đó, y giật mình, trong đầu bỗng lóe lên một suy đoán. Suy đoán này khiến y lập tức quay phắt sang nhìn Chu Chính Lập.

Tà Linh Tử cũng phản ứng lại, Viễn Sơn Tố cùng những người khác cũng không khỏi dậy sóng trong lòng, đồng loạt nhìn về phía Chu Chính Lập.

Họ nhớ đến những lời Chu Chính Lập từng nói!

Lúc này, Chu Chính Lập tràn đầy kích động.

"Bởi vì nơi đây... chính là Cực Quang thiên ngoại thiên!"

"Bởi vì giữa hắn và Cực Quang thiên ngoại thiên, có một mối quan hệ nhân quả to lớn, có người... từng tặng cả một thiên ngoại thiên này cho hắn!"

"Cho nên... mảnh thiên ngoại thiên vô chủ này, đang vui mừng reo hò!"

...

Đồng thời, tại Đệ Tứ tinh hoàn, nơi thần linh ngập tràn, một chiếc thuyền nhỏ đang lướt qua bầu trời đầy sao.

Chiếc thuyền này kỳ lạ vô cùng, có thể ngăn cách thần niệm của các thần linh, trên thuyền có hai nhân vật, đều là những kẻ có tu vi kinh thế hãi tục. Chỉ cần cẩn trọng một chút, việc di chuyển trong Đệ Tứ tinh hoàn cũng không gặp quá nhiều trở ngại.

"Hắn đã nhận được rồi."

Một giọng nói ôn hòa vang lên trong khoang thuyền.

Người vừa lên tiếng, chính là Cực Quang thiếu chủ, còn nữ nhân ngồi bên cạnh y, chính là phu nhân của y, Linh Hoàng tiên tử.

Nghe thấy lời phu quân, Linh Hoàng tiên tử khẽ mỉm cười.

"Ta đã sớm nhìn ra, thứ chàng tặng cho hắn, đâu chỉ là một tòa tiên cung."

Cực Quang thiếu chủ nhìn sang thê tử mình, ánh mắt đầy yêu thương.

"Ân huệ lớn lao như vậy, chỉ một tòa tiên cung làm sao đủ. Ta đã tặng cả thiên ngoại thiên này cho hắn."

Chương 2689: Thanh Thiên!

Nơi đây từng là Cực Quang thiên ngoại thiên, nay lại dấy lên sóng gió.

Những gì xảy ra nơi đây, lập tức thu hút sự chú ý từ những tầng cao hơn.

Những luồng thần niệm mà tu sĩ tầng dưới không thể cảm nhận được, từ các thiên ngoại thiên khác nhau phát tán ra, hội tụ về mảnh thiên ngoại thiên vô chủ này.

Tâm điểm của cơn sóng gió ấy, khi lời nói của Chu Chính Lập vang lên, bất kể là Tinh Hoàn Tử, Viễn Sơn Tố hay Tà Linh Tử, tất cả những người phi thăng này đều chấn động tâm thần mãnh liệt.

Họ đều là thiên kiêu, đặc biệt là Tinh Hoàn Tử, bất kể chiến lực hay kiến thức, y đều thuộc tầng tuyệt đỉnh trong đồng lứa. Y lập tức nhận ra sự hợp lý và tính chính xác trong lời nói của Chu Chính Lập.

Chỉ có lời giải thích như thế... mới có thể lý giải vì sao quá trình tấn thăng của Hứa Thanh lại tạo nên cơn bão như vậy.

Chính mảnh thiên ngoại thiên này đang hoan hô, chính mảnh thiên ngoại thiên này đang gia trì!

Nhờ đó, quá trình tấn thăng từ Chúa Tể lên Chuẩn Tiên mới bùng nổ đến mức này.

Tiên phôi cửu phóng như tinh hệ!

Mà cửu phóng đã vậy, vậy tiếp theo tiên cơ sẽ như thế nào…

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên kỳ quang. Những người khác cũng có suy đoán tương tự, đặc biệt là Chu Chính Lập, y mang theo thần sắc đầy mong chờ.

Hiến của y, người ngoài gần như không ai biết rõ, ngay cả khi có người tưởng rằng mình đã biết, cũng chỉ là những gì y cố tình để lộ.

Chỉ có Tà Linh Tử là hiểu phần nào về Hiến của y.

Nguyên nhân là do bản chất của Hiến mà Chu Chính Lập sở hữu. Ở một mức độ nào đó, Hiến này thậm chí có nét tương đồng với Cửu Ngạn Tiên Chủ.

Cả hai đều chứa đựng bí ẩn!

Nhưng phương hướng lại khác biệt.

Hiến của y thiên về khả năng dự đoán!

"Trong cảnh tượng lịch sử tại Cực Quang tiên cung, ta có thể dự cảm mọi người, nhưng duy chỉ có Hứa Thanh... Ta lại không thể dự cảm được hắn, như thể hắn không nằm trong phạm vi của ta."

"Hiện tượng này, bởi Hiến của ta đặc biệt, nên dù là tiên nhân, ta vẫn có thể khó khăn nhìn ra vài dấu vết mơ hồ, dù rất nguy hiểm, nhưng Hứa Thanh... lại khác biệt hơn cả."

"Hắn không có bất kỳ dấu vết nào, cũng không nằm trong phạm vi dự cảm của ta."

"Cho đến tận khi ta rời khỏi Cực Quang tiên cung, ta cố ý ở lại chờ đợi, mong muốn quan sát thêm về Hứa Thanh..."

Chu Chính Lập lẩm bẩm trong lòng, nhớ lại ánh mắt mà y dành cho Hứa Thanh khi hắn rời khỏi tiên cung tại Tiên Vẫn bình nguyên.

Ánh mắt ấy, bề ngoài y có vẻ bình thường, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Y vẫn không thể thấy được điều gì từ Hứa Thanh. Cảm giác trống rỗng đó khiến y kinh sợ. Nhưng... lần đó, khi y chuẩn bị thu hồi ánh nhìn, y nghe được âm thanh mơ hồ từ khả năng dự cảm!

"Hắn đã nhận được rồi."

"Ân tình lớn lao như vậy, một tòa tiên cung sao đủ, ta đã tặng luôn mảnh thiên ngoại thiên này cho hắn."

Hai câu nói đó như sấm rền, làm chấn động tâm hồn y.

Y biết, đó là giọng nói của một người cố tình để y nghe thấy.

Hai câu nói này lập tức cắt đứt mọi suy nghĩ khác trong lòng Chu Chính Lập, chỉ để lại quyết tâm và mong muốn nắm bắt cơ hội mà người ngoài không hay biết này!

Đó cũng là lý do y kiên quyết gọi "thiếu chủ" khi ấy, lý do y chấp nhận cống hiến từ đầu, và ngay cả khi đến Cửu Ngạn thiên ngoại thiên cho đến bây giờ, y vẫn giữ thái độ nhún nhường.

"Giờ đây... chính là khoảnh khắc chứng kiến!"

Chu Chính Lập ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi!

Ở tâm điểm ánh mắt của mọi người, trên tảng thiên thạch, Hứa Thanh đang ngồi xếp bằng, từ từ mở mắt.

Trong mắt hắn, sự trong trẻo và giác ngộ ánh lên.

"Thì ra... là như vậy..."

Hứa Thanh thầm lẩm bẩm, khi hắn bùng nổ tiên phôi ra ngoài, hắn đã hiểu rõ rằng Cực Quang thiếu chủ không chỉ tặng hắn một tòa tiên cung, mà còn cả mảnh thiên ngoại thiên này.

Giờ đây, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự khuấy động của mảnh thiên ngoại thiên này và mối liên hệ giữa nó với bản thân.

Nó, đang chờ đợi hắn.

Hứa Thanh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên mảnh tinh không này.

Với tiên cơ, ban đầu hắn chuẩn bị sử dụng đồng hồ cát thời không.

Sau đó, với việc nhận được cửu sắc băng quan, hắn từng cân nhắc dùng quan tài thay thế, vì nó bí ẩn và bất phàm.

Nhưng tổng quan mà nói, đồng hồ cát thời không vẫn phù hợp hơn.

Dù gì, đó cũng là chí bảo thời không.

Còn về tử thủy tinh, Hứa Thanh không nghĩ đến. Qua những sự kiện đã trải qua, hắn đã phần nào hiểu được vật này, mà hắn rất rõ, thứ đó... không phải hiện tại hắn có thể dung luyện.

"Ít nhất, phải đạt đến cảnh giới tiên nhân mới có thể dung luyện tử thủy tinh."

Thế nên lúc này... Hứa Thanh biết rằng, so với tinh không trước mắt, không vật nào thích hợp hơn.

Chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt Hứa Thanh ngập tràn quyết tâm.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn tinh không, nhìn mảnh thiên ngoại thiên này, dang rộng hai tay như đang ôm lấy cả bầu trời, thần niệm cũng lan tỏa ra khắp bát phương.

Cho đến khi bao phủ cả tinh hệ nơi đây, lấy đó làm điểm khởi đầu, hắn bắt đầu...

Hô hoán mảnh tinh không này, hồi đáp mảnh hư vô này, tiếp nhận mảnh thiên ngoại thiên này!

Toàn bộ thiên ngoại thiên, vô số vũ trụ, vô số tinh hệ, hàng triệu ngôi sao, cùng rung lên.

Trong đó, vô số chủng tộc, thậm chí cả Hồn Thiên hoàng tộc, đều cảm nhận được một áp lực không tên, lòng dậy sóng, tâm thần chấn động.

Như thể, bầu trời đã mất... đang quay về!

Chủ nhân đã mất, đang đăng vị!

Lập tức, tinh không dấy lên thủy triều, từ rìa Cực Quang thiên ngoại thiên bắt đầu dâng lên, lao thẳng về phía Hứa Thanh, nơi hắn đang đứng. Sóng triều cuồn cuộn, khiến thiên ngoại thiên rung chuyển.

Trong tiếng động ầm ầm điếc tai, giữa sự chấn động của vạn tộc, giữa cơn bão lòng của Tinh Hoàn Tử cùng các đồng đội...

Trên đỉnh đầu Hứa Thanh, tinh không bị che lấp!

Một tòa tiên cung rực rỡ ánh sáng, toàn thân phát ra áp lực kinh thiên, xuất hiện, thay thế tinh không.

Tòa tiên cung ấy, toàn thân là tiên ngọc, bên trong cột trụ chạm khắc hoa văn, vô số kiến trúc đượm nét cổ xưa. Dù có cũ kỹ, dù có tàn phá, dù in hằn dấu vết thời gian.

Nhưng địa vị của nó, sự tồn tại của nó, trong mảnh thiên ngoại thiên này, là duy nhất, là trung tâm, là chí cao!

Nó chính là... bản thể của Cực Quang tiên cung năm xưa!

Cũng là biểu tượng của ý chí mảnh thiên ngoại thiên này!

Vĩ đại, lộng lẫy, chấn thế!

Khoảnh khắc nó xuất hiện...

Tất cả mọi người tại nơi đây, tim đập thình thịch, đầu óc trống rỗng, chỉ còn sự chấn động không ngừng cuồn cuộn trong lòng.

Chu Chính Lập, ánh mắt rực sáng vì vui mừng tột độ.

Y biết rằng, y đã cược đúng!

Y lập tức cúi đầu, hướng về phía Hứa Thanh, cúi chào thật sâu!

Và ngay sau đó, tòa Cực Quang tiên cung vĩ đại ấy, giữa tiếng hoan hô của Cực Quang thiên ngoại thiên, giữa làn sóng mạnh mẽ của tinh không, hóa thành một luồng tiên quang tuyệt thế.

Lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Dung nhập vào đỉnh đầu hắn, dung nhập vào thân thể hắn, dung nhập vào tiên phôi của hắn!

Ánh sáng tựa cầu vồng, rực rỡ tinh không.

Khoảnh khắc ấy, âm thanh từ cõi u minh vọng lại, vang vọng trong tâm hồn của vạn sinh linh trong thiên ngoại thiên này.

Tiên cung có chủ!

Hóa thành tiên cơ của Hứa Thanh!

Lấy tiên cơ này, thống lĩnh thiên ngoại thiên!

Trở thành Chuẩn Tiên chưa từng có trước đây!

"Sắc phong!"

Hai mắt Hứa Thanh mở ra, giọng nói trầm thấp vang vọng như tiếng trời, lay động cả mảnh thiên ngoại thiên.

Từ nay về sau, mảnh thiên này có tên mới.

Thanh Thiên!

Chương 2690: Phong thiên (1)

Chư thiên.

Có tiếng tán thưởng, nói: “Thiện.”

Có ánh mắt sâu thẳm không thể đo lường, ẩn chứa huyền bí.

Có ý chí cao cao tại thượng, lạnh nhạt quan sát.

Cũng có những niệm uy nghiêm, yên lặng nhìn chằm chằm, cuối cùng truyền ra một bí mật chỉ tự mình cảm nhận được.

“Lật qua trang sách lịch sử của cực thiên, mở ra kỷ nguyên mới thuộc về hậu bối.”

“Cực Quang, ngươi tài hoa tuyệt thế, có thể từ bỏ tất cả, mà nhi tử ngươi cũng có lòng dạ tuyệt thế, cũng có thể buông bỏ mọi thứ… Phụ tử đều như thế, ta… quả thật không bằng ngươi.”

Những niệm của chư thiên, người ngoài không biết.

Lúc này, trong Thanh Thiên, khi Cực Quang tiên cung hóa thành tiên cơ, dung nhập vào tiên phôi của Hứa Thanh, khí tức trên người hắn lập tức bùng lên kinh thiên.

Ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng hóa thành một vệt sáng chói lóa, lưu lại ấn ký trong toàn bộ thiên ngoại thiên.

Sau đó, giữa sự rung động trong lòng của tất cả mọi người nơi đây, một áp lực vô hình từ trên người hắn lan tỏa, khiến những ai nhìn vào đều tự nhiên sinh ra cảm giác bái phục từ sâu thẳm trong tâm hồn.

Đó là cảm giác giống như đối diện với thần linh, là biểu hiện của nguyên chất đậm đặc đến mức cực hạn, cũng là uy nghiêm bẩm sinh khi trở thành chủ nhân của một thiên ngoại thiên.

Dưới áp lực này, ngay cả Tinh Hoàn Tử cũng vô thức cúi đầu.

Y, người mang truyền thừa của Đệ Tứ chân quân, cũng có nhân quả với Cực Quang thiên ngoại thiên. Nhân quả này giờ đây tập trung trên người Hứa Thanh.

Xa xa, thân thể Viễn Sơn Tố run rẩy. Nàng cố gắng kiềm chế, nhưng không làm được.

Những hình ảnh từ thế giới gương hiện lên trong tâm trí nàng, mơ hồ khiến Hứa Thanh trong mắt nàng như hóa thành vị Cực Quang thiếu chủ năm nào.

Lý Mộng Thổ cũng lâm vào trạng thái bối rối, nghĩ đến thân phận mình từng mang trong gương ảnh của Cực Quang tiên cung.

Tà Linh Tử lùi vài bước theo bản năng, dập tắt tất cả tạp niệm.

Bọn họ đều như vậy, huống hồ là các phi thăng giả khác, tất cả đều chìm trong sóng lớn của tâm trí.

Giữa tất cả, nội tâm Chu Chính Lập như nổi bão.

Ánh mắt y lóe lên tia kỳ dị, tay cầm một mảnh sắt, mạnh mẽ bóp chặt. Mảnh sắt đâm xuyên lòng bàn tay, máu tươi chảy ra, y còn cắn đầu lưỡi, để máu trào ra nhiều hơn.

Máu từ đầu lưỡi chảy ngược vào mắt, khiến con ngươi nhuốm đỏ. Máu từ tay chảy xuống mảnh sắt, kích hoạt bí pháp cuối cùng của y.

Dựa vào bí pháp này, y nhìn về phía Hứa Thanh.

Những điều Chu Chính Lập từng nghĩ, từng nói, đều là thật.

Y thực sự muốn phò tá Hứa Thanh, thực sự đang đặt cược, cũng thực sự biết một vài bí mật.

Đồng thời, y cũng thật lòng muốn đi theo, mong rằng trong tương lai sẽ thu được lợi ích lớn lao.

Tuy nhiên, trong những suy nghĩ chân thật đó, y còn một mục đích khác.

Đó là, y muốn thấy rõ Hứa Thanh!

Y muốn nhìn thấy Hứa Thanh trong khả năng dự tri của mình.

Dù chỉ là hình bóng trừu tượng.

Dù chỉ là hình ảnh mờ nhạt.

Dù chỉ là một chút xíu…

Y cũng muốn nghĩ cách, dốc hết sức để nhìn thấy!

Đây là đạo của y.

Từ khi gặp Hứa Thanh, y đã có một dự cảm, ngày càng sâu sắc trong tâm trí, cuối cùng trở thành chấp niệm.

“Thấy được, tức là kiến đạo.”

“Hiến của ta, có thể đột phá. Tu vi của ta, cũng có thể đột phá!”

Nhưng Chu Chính Lập hiểu rằng, trong điều kiện bình thường, năng lực dự tri của y không thể làm được điều này. Vì vậy, y đã chờ đợi.

Cho đến lúc này, khi Hứa Thanh đột phá, gió bão nổi lên, đất trời vang dội, tinh không chấn động, Thanh Thiên tỏa sáng!

Khoảnh khắc Chủ Tể đột phá lên Chuẩn Tiên, như một cánh cửa khép kín được hé mở trong chốc lát.

Dù chỉ là một khe hở nhỏ, nhưng đứng bên ngoài, nhìn qua khe hở này, đã đủ rồi!

Vì vậy, Chu Chính Lập nắm lấy cơ hội, trong khoảnh khắc cánh cửa mở, y… đã thấy!

Ngay khi nhìn thấy, toàn thân Chu Chính Lập run rẩy, trong đầu vang lên âm thanh vượt qua cả thiên lôi.

Thất khiếu phun máu, nhưng y vẫn cười.

Nụ cười đầy phấn khích.

Trong niềm phấn khích đó, cũng có sự kinh hãi đến cực điểm.

“Tinh hoàn lạ lẫm… Tàn Diện đáng sợ đến không thể diễn tả bằng lời… mà trên Tàn Diện đó, tồn tại một vương tọa…”

“Cùng với người ngồi trên vương tọa đó…”

“Hắn đang nhìn ta. Hắn chính là…”

Thân thể Chu Chính Lập bùng nổ, khí tức của y trong khoảnh khắc tăng vọt. Hiến của y nhờ vào lần kiến đạo này mà lập tức tăng tiến.

Tu vi của y, vốn chỉ cách Chuẩn Tiên một bước nhỏ.

Thứ thiếu không phải là nguyên chất, mà là Hiến của y.

Vì vậy, trong khoảnh khắc này, khi Hiến của y tăng lên, tiên phôi trong cơ thể y cũng bộc phát.

Y đã đột phá Chuẩn Tiên ngay tại đây.

Sương mù đậm đặc bao phủ thân thể y, đó là biểu hiện Hiến của y hóa thành, hòa vào đạo của y mang đầy bí mật. Quá trình đột phá của y, người ngoài không thể nhìn rõ.

Các phi thăng giả xung quanh cảm nhận được điều này, tâm thần họ một lần nữa chấn động.

Nhưng Hứa Thanh không mấy bận tâm.

Hắn mở mắt.

Trong mắt là ngân hà, ẩn chứa vũ trụ.

Giữa mày là xoáy tinh tuyền, mênh mông vô hạn.

Lúc này, toàn bộ thiên ngoại thiên đều vang dội.

Vô số tộc quần, tại các tộc địa của mình, theo một nhận thức đến từ sâu thẳm, theo bản năng bái quỳ xuống.

Toàn thân họ run rẩy.

Bởi vì… có một đôi mắt, cùng với sự mở ra của song mục Hứa Thanh, xuất hiện trong thiên ngoại thiên, trên đỉnh đầu chúng sinh, bao phủ vạn vật.

Bao quát, Thanh Thiên!

Chương 2691: Phong thiên (2)

Đó là đôi mắt của Hứa Thanh.

Dựa vào quyền uy của tiên cung trong cơ thể, hắn ngắm nhìn chúng sinh vạn vật.

Đôi mắt ấy, toàn tri.

Lúc này, Hứa Thanh nhìn thấy vô số đạo ngân.

Những đạo ngân này bao hàm tất cả vũ trụ, mọi tộc quần trong thiên ngoại thiên, cả ngục giam thần linh và những tài nguyên vốn thuộc về mảnh thiên ngoại thiên này.

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh khẽ thở dài trong lòng.

Hắn thu lại ánh mắt.

Do Cực Quang thiên ngoại thiên đã mất chủ nhiều năm, nơi đây các tộc quần chìm trong hỗn loạn và phức tạp. Những tộc yếu kém đã bị tiêu diệt, những tộc mạnh mẽ thì phía sau đều có liên hệ nhân quả với các thiên ngoại thiên khác.

Còn ngục giam thần linh... việc biển thủ diễn ra khắp nơi, cơ bản mà nói... gần như không còn gì.

Những ngục giam chứa Chân Thần thì lại càng không tồn tại.

Bởi loại tài nguyên nguyên chất này thường bị cướp đoạt đầu tiên.

Hoặc là do bị trộm, hoặc là bị các thiên ngoại thiên khác chia cắt.

Hồn Thiên vũ trụ, trên một mức độ nào đó, chính là hình ảnh thu nhỏ của toàn bộ thiên ngoại thiên này.

"Xem ra, ngục giam Chân Thần ở Hồn Thiên vũ trụ cũng vì vị Hạ Tiên kia, do một số lý do nào đó, trước đây không muốn trả giá lớn để lấy đi, nên mới để lại."

Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn hiểu rằng, những thứ này... không phải là không thể lấy lại.

Nhưng điều đó đòi hỏi thực lực bản thân phải đủ mạnh, đồng thời cần rất nhiều thời gian để xử lý.

Đối với Hứa Thanh hiện tại, cả hai điều này đều chưa có.

Vì vậy, sau khoảnh khắc lặng im, đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng thâm trầm.

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói vang vọng khắp Thanh Thiên:

"Nửa canh giờ nữa, thiên này sẽ phong bế. Trong thời gian này, các tộc nếu muốn rời đi, Hứa mỗ không ngăn cản!"

"Nhưng, tộc có thể đi, còn tài nguyên thuộc về thiên này, không được phép mang đi!"

Những tộc quần sau lưng có mối liên hệ với các thiên ngoại thiên khác, ở lại đây cũng không mang lại ý nghĩa gì lớn cho Hứa Thanh. Quá khứ đã qua, có nguyên do lịch sử, không liên quan đến hắn.

Điều hắn muốn không phải là một thiên ngoại thiên hỗn loạn.

Cho nên, dù các tộc này rời đi khiến thiên ngoại thiên trở nên trống rỗng, nhưng... nó cũng trở nên trong sạch.

Đã vậy, thay vì ép buộc các tộc đó ở lại, chi bằng mở cửa, để họ tự ra đi.

Giọng nói của Hứa Thanh vang vọng khắp thiên ngoại thiên, lập tức gây nên chấn động, mở ra quyền rời khỏi.

Rất nhanh, trong thiên này, không ít tộc quần lập tức liên lạc với các thế lực sau lưng, bắt đầu di cư.

Thời gian trôi qua.

Nửa canh giờ, đối với các tộc mà nói có hơi gấp gáp, nhưng họ vẫn cố gắng hết sức để mở ra truyền tống trong thời gian cuối cùng này.

Thời hạn cũng đã đến.

Tiên cung trong cơ thể Hứa Thanh rung lên.

Âm thanh của hắn vang vọng.

"Thiên, phong."

Chớp mắt, ánh sáng lấp lánh xuất hiện, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, với tốc độ vượt qua nhận thức lan ra khắp các vũ trụ.

Đến khi bao phủ toàn bộ thiên ngoại thiên, quyền rời khỏi bị đóng lại, phong tỏa tinh không.

Khiến thiên ngoại thiên này, từ nay về sau, nếu không có sự cho phép của Hứa Thanh, người ngoài không thể ra vào!

Làm xong điều này, sương mù quanh người Chu Chính Lập cũng dần tan, để lộ thân ảnh của y, từng bước bước ra, đứng giữa tinh không. Lúc này, y không còn là Chúa Tể.

Cảnh giới của y, đã là Chuẩn Tiên.

Nhưng trên gương mặt, y vẫn giữ nụ cười khiêm tốn như trước, cúi đầu thật sâu về phía Hứa Thanh.

"Chúc mừng Thanh Chủ!"

Những người khác nơi đây, bất kể thuộc phe nào, có lai lịch ra sao, lúc này cũng đều cúi mình.

Đó là sự tôn trọng đối với thiên ngoại thiên, cũng là sự thừa nhận.

Hứa Thanh nhìn Chu Chính Lập.

Một lúc sau, hắn nhàn nhạt lên tiếng.

"Chúng ta nên rời đi thôi."

Dù tiên cung làm cơ sở, sở hữu thiên ngoại thiên này, nhưng đó chỉ là nền tảng của Hứa Thanh. Trách nhiệm của hắn, vẫn là Trù Vật Sử.

Nói xong, Hứa Thanh vung tay về phía tinh không.

Tinh không dao động, tạo thành một con đường rời đi.

Hứa Thanh bước lên con đường đó, những người khác cũng nén tâm tư xuống, lần lượt bước theo.

Chu Chính Lập cũng như vậy, chỉ là khi đi sau lưng Hứa Thanh, y nhìn bóng lưng trước mắt, trong lòng vẫn nổi cơn bão lớn.

Y không nhịn được, trong tâm trí lại hiện lên những gì mình đã thấy trước đó.

"Kẻ ngồi trên vương tọa, nhìn xuống ta… đúng là hắn!"

Chu Chính Lập cúi đầu, bước nhanh hơn, dáng đi kiên định.

Cứ thế, đoàn người đi trên con đường tinh không, dưới sự gia trì của nó, mỗi bước đều vượt qua nhiều vũ trụ, cuối cùng đi đến tận cùng của thiên ngoại thiên, bước ra ngoài.

Khoảnh khắc rời đi, một mảnh tinh không lạ lẫm hiện lên trong mắt họ.

Đây, là ranh giới giữa các thiên ngoại thiên, cũng được gọi là Thiên Vô Đới.

Thông thường, khu vực như thế này phần lớn cằn cỗi và hoang vu. Nhưng ở đây, có lẽ vì Cực Quang thiên ngoại thiên từng không có chủ, khiến thế lực của các thiên ngoại thiên lân cận mở rộng.

Do đó, xuất hiện một mức độ phồn hoa nhất định, có thể thấy trong các tinh hệ ở đây tồn tại sự sống và văn minh.

Không chỉ vậy, ngay cả hải tảo bên cạnh, cũng truyền ra thần niệm.

"Bên trong có một nhà ngục thần linh, và còn tồn tại nguyên chất đậm đặc!"

Thần niệm này vừa xuất hiện, Hứa Thanh quay đầu nhìn, những người sau lưng như Tinh Hoàn Tử cũng đều chăm chú quan sát, ánh mắt lộ ra vẻ khác thường.

Họ... vẫn chưa no.

Đối với chuyến đi lần này, họ vẫn còn ý chưa thỏa mãn.

Vì vậy, khi cảm nhận được ngục giam thần linh ở đây, ánh mắt họ hơi lay động, sau đó có người quay sang nhìn Hứa Thanh.

Nơi này, không nằm trong phạm vi nhiệm vụ của họ.

Hứa Thanh trầm ngâm.

"Nơi này có không ít nguyên chất, có khả năng có cả Cửu Sắc Băng." Tinh Hoàn Tử bỗng mở miệng.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người trở nên sôi nổi hơn.

Hứa Thanh suy nghĩ một chút, nhàn nhạt lên tiếng.

"Nhiều lần dùng lý do này, không ổn."

Mọi người im lặng.

Chu Chính Lập đứng bên cạnh, ánh mắt lóe sáng, nhẹ giọng nói.

"Vậy thì... đàn áp thần linh vượt ngục thì sao?"

Chương 2692: Tiểu đội mạnh nhất

Bình Thánh thần ngục.

Nằm giữa Cực Quang thiên ngoại thiên và Linh Quang thiên ngoại thiên, trong vùng vô thiên đới.

Bề ngoài, nó trông như một pho tượng nhện khổng lồ.

Bên trong pho tượng là nhà ngục, còn bên ngoài được xây dựng những đại điện kỳ lạ, tựa như những cây đinh khổng lồ, mang năng lực phong ấn.

Bản thân pho tượng toàn thân đen nhánh, to lớn như một ngôi sao, ẩn mình trong tinh tuyền do bụi hư vô tạo thành. Tám chiếc chân được bao phủ bởi lông tơ dày đặc không ngừng hấp thu nguồn gốc năng lượng từ vùng vô thiên đới.

Thần ngục này đã tồn tại mấy nghìn năm.

Ban đầu, nó được xây dựng bởi 17 hoàng tộc ở các vũ trụ thuộc Linh Quang thiên ngoại thiên, hợp lực tạo thành. Vì vậy, thần ngục này thực chất là nhà ngục tư nhân của 17 tộc này. Các thần linh bị giam giữ bên trong phần lớn là kết quả của những cuộc cướp bóc hoặc mua bán, cuối cùng tập trung về đây.

Trong số đó, không ít thần linh ban đầu bị giam giữ ở Cực Quang thiên ngoại thiên, nhưng sau đó bị biến thành hàng hóa và bị các gia tộc ở Linh Quang chiếm đoạt.

Lý do xây dựng thần ngục tại vùng Vô Thiên Đới là vì tính đặc biệt của nó. Thần linh bị giam giữ cần duy trì một mức độ hoạt tính nhất định, không thể rơi vào trạng thái ngủ sâu.

Vì vậy, thần ngục này không thể được xây dựng trong các thiên ngoại thiên tràn đầy tiên linh khí. Nếu đặt trong môi trường đó, thần linh sẽ chìm vào giấc ngủ sâu.

Họ biện hộ rằng mục đích là để nghiên cứu đặc tính bất tử của thần linh, báo cáo lên Linh Quang thiên ngoại thiên và Cửu Ngạn thiên ngoại thiên, đồng thời nhận được sự phê duyệt của hai vùng.

Nhờ có sự quản lý chung của hai thiên ngoại thiên và tính đặc thù trong mục tiêu nghiên cứu, thần ngục này không thuộc phạm vi quản lý của Trù Vật Ti.

Trong nhiều năm qua, không một Trù Vật Sử nào nhận được nhiệm vụ liên quan đến thần ngục này. Qua thời gian, nơi đây dần trở nên an bình.

Bên trong thần ngục, ngoài hai vị giám ngục trưởng, còn có hàng nghìn ngục tốt, tất cả đều xuất thân từ 17 gia tộc này.

Hiện tại, trong đại điện lớn nhất tại trung tâm pho tượng nhện khổng lồ, tiếng nhạc vang vọng khắp nơi.

Những nô lệ ngoại tộc đang múa hát.

Các nô lệ có dòng máu thần linh chảy trong cơ thể đang gảy nhạc cụ cổ xưa.

Còn những kẻ bị xiềng xích mang rượu ngon ngâm nguồn gốc năng lượng dâng lên từng ly.

Xung quanh là hàng chục tu sĩ. Trong số đó, chỉ có hai người là nhân tộc, còn lại đều là cường giả ngoại tộc.

Tất cả đều tỏ ra thích thú, tận hưởng khoảnh khắc.

Hai nhân tộc đó, một người là lão giả, một người trung niên, lần lượt đến từ Linh Quang thiên ngoại thiên và Cửu Ngạn thiên ngoại thiên. Họ chính là hai vị giám ngục trưởng.

"Ngày qua ngày, năm lại qua năm, đạo huynh, ở đây chúng ta cũng thật ung dung."

"Nguồn năng lượng vô tận, nô lệ phục vụ, lại xa rời chiến tranh, như nơi đào nguyên."

"Haha, an cư một góc, cũng là cách sống."

Cả hai nâng cốc, vừa cười vừa nói.

Sau ba trăm năm trông coi, họ sống an bình, đồng thời thu hoạch không ít. Tu vi của họ đều đã đạt đến Chuẩn Tiên trung kỳ, chỉ còn một bước nữa là hậu kỳ.

"Nhưng rồi cũng có ngày kết thúc. Chỉ còn một giáp nữa thôi, nhiệm kỳ của chúng ta sẽ chấm dứt. Đến lúc đó, mỗi người mỗi ngả, chẳng biết bao lâu nữa mới gặp lại."

"Chuyện tương lai, không cần bận tâm, tận hưởng hiện tại là được."

Cả hai phá lên cười, lại nâng cốc lần nữa. Xung quanh, các ngục tốt ngoại tộc cũng đồng loạt cười lớn, phụ họa, nâng cốc theo.

Ngay khi mọi người chuẩn bị uống, một cơn gió từ ngoài đại điện bất ngờ thổi vào, mang theo chút se lạnh len lỏi trong không khí náo nhiệt.

Trong làn gió lạnh, một bóng dáng mờ ảo hiện ra. Một nữ tu ngoại tộc với dáng vẻ uyển chuyển bước vào, cúi chào, vội vã lên tiếng:

"Hai vị đại nhân, ngoài thần ngục vừa phát hiện khí tức gần trăm nhân tộc, đang tiến đến đây. Vòng ngoài đã phái ngục tốt ngăn cản, đồng thời mở phòng hộ."

Tuy nhiên...

Nữ tu còn chưa nói hết câu, bên ngoài bất ngờ vang lên tiếng nổ long trời lở đất.

Phòng hộ bị phá hủy!

Trong khoảnh khắc, luồng khí tức bên ngoài tràn vào nơi đây.

Tất cả tu sĩ trong đại điện biến sắc. Hai vị giám ngục trưởng nhân tộc nhíu mày, thân ảnh lập tức hóa mờ, chỉ thoáng chốc đã hiện ra ngoài đại điện. Khi ngẩng đầu nhìn, họ nhận ra trang phục của kẻ đến, sắc mặt cả hai trở nên u ám.

Theo ánh mắt của họ, có thể thấy vô số cầu vồng sáng như sao băng, mang theo khí tức kinh người, cuộn sóng dữ dội, lao về phía thần ngục.

Những kẻ đến, từng bước phá tan mọi chướng ngại, chỉ trong chớp mắt đã có bảy, tám người mang theo sức mạnh như núi đổ biển dâng, giáng xuống trước pho tượng nhện khổng lồ.

Mặt đất rung chuyển, bão tố nổi lên, những làn gió cuồng loạn quét qua bát phương.

Mặt đất rung chuyển, bão tố nổi lên, những làn gió cuồng loạn

quét qua bốn phương tám hướng. Trong lúc đất rung núi chuyển, nhiều sao băng hơn tiếp tục rơi xuống, làm sự rung động trên mặt đất không ngừng kéo dài.

Bốn phía, các tu sĩ ngoại tộc đều như lâm đại địch. Thực sự là những kẻ đến đây, bất kể là về số lượng hay tu vi, đều quá mức đáng sợ, nguồn bản dịch này ở bạch ngọc sách vip.

Điều càng khiến họ cảm thấy áp lực chính là khí thế của những nhân tộc tu sĩ vừa hạ xuống. Mỗi người đều mang theo vẻ mặt khinh thường, khí chất ngang tàng, thậm chí có phần ngạo mạn.

Trong đó, một người toàn thân tỏa ra tà khí nồng đậm, trông càng đáng sợ.

Những người này sau khi hạ xuống liền tự động tản ra. Nếu quan sát kỹ, có thể thấy họ đang xếp thành đội ngũ chỉnh tề, giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Người đầy tà khí cũng đứng trong đội ngũ.

Ngay sau đó, càng có nhiều sao băng lao xuống, và tất cả đều nhanh chóng vào hàng ngũ.

Mãi cho đến khi gần như tất cả các sao băng đã hạ xuống, từ trên bầu trời, một ngôi sao băng cuối cùng hiện ra, tỏa ra ánh sáng chói lọi, kèm theo một luồng khí tức mạnh mẽ ngang tầm Hạ Tiên, khiến tất cả các tu sĩ ngoại tộc tại đây đều rúng động.

Ngay cả hai vị giám ngục trưởng cũng biến sắc.

Dưới áp lực khí tức kinh thiên động địa này, cả hai bất giác lùi về sau, trái tim chấn động mạnh mẽ.

"Hạ Tiên?"

"Không giống... nhưng khí tức này..."

Trong lúc hai người thở dốc đầy khẩn trương, ngôi sao băng đáng sợ kia đã đáp xuống mặt đất với tiếng nổ vang trời.

Từ trong ngọn sao băng đó bước ra một thanh niên. APP216254

Hắn vận áo đen, tóc đen, khí thế bức người, chấn động tâm thần.

Thần ngục khổng lồ bắt đầu rung chuyển dữ dội dưới sự hiện diện của hắn.

Trong khi các ngục tốt ngoại tộc và hai vị giám ngục trưởng cảm thấy trái tim như muốn ngừng đập, từ trong đội ngũ nhân tộc, người đầu tiên hạ xuống đầy tà khí bước lên phía trước. Y đưa ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn các tu sĩ xung quanh, rồi khàn giọng nói:

"Ta là Tà Linh Tử."

"Đại nhân nhà ta nhận được mật tín, nói rằng nơi này có thần linh muốn vượt ngục. Vì vậy, chúng ta đến để trấn áp."

Câu nói vừa dứt, tất cả ngục tốt đều lộ vẻ khó chịu. Hai vị giám ngục trưởng thì đăm đăm nhìn về phía người thanh niên áo đen đang được các tu sĩ nhân tộc bảo vệ, vẻ mặt đầy dè chừng.

Một trong hai người trầm giọng nói:

"Các vị Trù Vật Sử, nơi này thuộc quyền quản lý của Cửu Ngạn thiên và Linh Quang thiên, không hề có bất kỳ dấu hiệu nổi loạn nào."

Lời nói vừa dứt, đứng cạnh Hứa Thanh, Chu Chính Lập nở nụ cười ôn hòa:

"Đại nhân là giám ngục trưởng? Đừng lo, chúng ta chỉ kiểm tra thôi. Nếu thực sự không có phản loạn, chúng ta sẽ lập tức rời đi."

Hai vị giám ngục trưởng nghe vậy, đang định nổi giận thì ánh mắt lại bất giác nhìn về phía Hứa Thanh. Áp lực từ hắn khiến họ không thể không do dự.

Cùng lúc đó, Tinh Hoàn Tử bước ra từ đội ngũ, sát khí lan tỏa khắp nơi. Y lạnh lùng nói:

"Nhiệm vụ trên vai, không cần nhiều lời. Tất cả theo ta, vào kiểm tra!"

Lời vừa dứt, bất chấp sự phản đối của các ngục tốt, y dẫn đầu lao thẳng vào bên trong pho tượng khổng lồ. Hơn mấy chục tu sĩ theo sau, dưới sự gật đầu của Hứa Thanh, lập tức tiến vào cùng Tinh Hoàn Tử.

Các ngục tốt đều tỏa ra sát khí, hai vị giám ngục trưởng cắn răng, vừa định ngăn cản thì Chu Chính Lập khẽ ho một tiếng.

Ngay sau đó, theo thỏa thuận từ trước, các tu sĩ nhân tộc bắt đầu thi triển những lá bài ẩn giấu của mình. Người thì bộc lộ những dao động kỳ dị, kẻ thì lấy ra những lệnh bài quý giá, còn người khác thì lớn tiếng tuyên bố thân phận.

"Sư tôn của ta là Lam Kiêu, Hạ Tiên!"

"Gia sư là Ti chủ Trù Vật Ti, được người đời gọi là Độc Tôn."

"Nguồn gốc huyết mạch của ta đến từ Phù Thánh lão nhân."

"Ta có ước hẹn với Trần gia, là đạo chủng ngoại tộc của họ!"

"Ta là đệ tử của Nhân Tiên Tông."

"Kỳ Sơn Thiên, ta có đạo ước!"

Mỗi lời tuyên bố vang lên, mỗi tấm lệnh bài phát sáng, khiến ánh mắt của hai vị giám ngục trưởng run rẩy dữ dội.

Chương 2693: Ngoài dự liệu (1)

Bất kỳ một hệ thống nào, sau khi trải qua sự lắng đọng của năm tháng, đều sẽ hình thành những khung sườn cố hữu và các nhánh phụ chống đỡ khung sườn đó.

Trong khung sườn này, sức mạnh cá nhân, trừ khi đạt đến trình độ nghịch thiên, bằng không đều phải tuân theo quy tắc trong khung sườn, rất khó để lay chuyển những nhánh phụ ấy.

Rốt cuộc, những nhánh phụ tạo nên khung sườn bản thân chúng cũng là những nhân vật có thực lực hiển hách.

Thường thì chúng đã trải qua hàng chục, thậm chí hàng trăm đời tích tụ, trở thành thế lực, đồng thời cũng là một phần của quy tắc hệ thống.

Tại Đệ Ngũ tinh hoàn, mười một vùng thiên ngoại thiên chính là mười một nhánh phụ lớn nhất.

Trong những thiên ngoại thiên này, tồn tại vô số thế lực giống như các đỉnh núi, vừa là người bảo vệ thiên ngoại thiên nơi chúng cư ngụ, vừa là người hưởng lợi, đồng thời cũng là một phần của các nhánh phụ.

Chúng tựa như những vòng xoáy khổng lồ, phát ra lực hút cực mạnh, ảnh hưởng đến toàn bộ sinh linh và vạn vật trong Đệ Ngũ tinh hoàn.

Cho nên, những tu sĩ tầm thường lấy gì để lay chuyển chúng?

Do đó, khi Chu Chính Lập ho khẽ, lời nói của nhóm người này liền giống như những đạo pháp thần thông sắc bén, vang vọng khắp trời đất, rơi vào sâu trong tâm thần của các ngục tốt.

Tựa như thiên thạch rơi xuống biển cả!

Mỗi câu nói đều không khỏi khiến người nghe rung động tận đáy lòng.

Kết hợp với ánh sáng của những lệnh bài, trong lòng các ngục tốt ngoại tộc tại đây, từng đợt sóng lớn nối tiếp nhau trào dâng, cuối cùng hóa thành bão tố.

Bối cảnh như thế này, đội hình như thế này…

Một cảm giác bất lực cũng dần dâng lên trong lòng hai vị giám ngục trưởng.

Họ có thể nhìn ra rằng, đám người này rõ ràng là một đám công tử lụa là phóng túng!

Hơn nữa, đó còn là đám phóng túng có thực lực và tư chất vượt xa người thường.

Thông thường, những tồn tại như vậy đều là người phi thăng từ Tiên Đô!

Bên trong Tiên Đô, thoạt nhìn chỉ có vài đại tông chính thống, nhưng thực tế bên trong đầy rẫy long xà hỗn tạp. Là vùng đất gieo mầm giống, tất cả các thiên ngoại thiên đều có những bố trí, hoặc là ngấm ngầm, hoặc là công khai.

Ngay cả những thế lực chưa để ý trong một thời gian, khi những mầm giống này trưởng thành và rời khỏi Tiên Đô, chúng cũng lập tức được các bên theo dõi, tiếp cận và thu nhận.

Điều này, hai vị giám ngục trưởng đều hiểu rõ.

Nhưng điều khiến họ khó hiểu là…

Ngay cả khi là các kẻ phi thăng, thông thường cũng rất ít khi tập trung đông đủ thành một đội như thế này.

Mà hiện tại…

Hai vị giám ngục trưởng nhìn nhóm người trước mặt, cảm giác bất lực trong lòng lại càng tăng thêm vài phần.

Về chiến lực, hiển nhiên không có gì để so bì.

Về bối cảnh, càng không cần nói đến.

“Lại còn là Trù Vật Sử…”

Hai người cười khổ.

Cùng lúc đó, Tinh Hoàn Tử đã dẫn theo mấy chục người phi thăng, lao thẳng vào bên trong khu vực nhà tù của bức tượng, bắt đầu nhiệm vụ lần này.

Kế đó, Tà Linh Tử, Viễn Sơn Tố, Thiên Quân và Tích Dịch cũng lần lượt tản ra. Một số đi riêng lẻ, một số hợp tác với người khác, từ những lối vào khác nhau tiến vào nhà tù.

Lý Mộng Thổ cũng nằm trong số đó.

Từng người phụ trách các khu vực khác nhau, phối hợp chặt chẽ.

Chỉ còn lại hơn mười người ở bên ngoài.

Hứa Thanh dĩ nhiên không cần tự mình hành động. Chu Chính Lập suy nghĩ một chút, cũng chọn ở lại bên cạnh Hứa Thanh.

Về phần hải tảo, nó cũng không tiến vào bên trong nhà tù.

Nó lượn quanh bức tượng khổng lồ của nhà tù, thay thế hệ thống phòng ngự vốn có của nhà tù, lan tỏa uy áp của chính mình, dùng thần niệm hỗ trợ mọi người, giúp cho việc khám phá nhà tù trở nên toàn diện hơn.

Cảnh tượng thành thục này, lọt vào mắt của các ngục tốt và hai vị giám ngục trưởng, khiến họ cảm thấy rõ ràng rằng nhóm người này hẳn không phải lần đầu làm chuyện như thế.

Thực sự thì, sau sự kiện ở Hồn Thiên vũ trụ, nhóm người Hứa Thanh đã đạt được một mức độ ăn ý nhất định trong phối hợp hành động.

Lúc này, nhìn những người khác đã tiến vào nhà tù, Hứa Thanh bèn khoanh chân ngồi xuống, vừa ôn dưỡng tu vi, vừa suy nghĩ cách xử lý hậu quả của sự việc này.

Lối hành động như vậy chắc chắn sẽ dẫn đến phản ứng mạnh mẽ, sau đó tất yếu sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Về cách đối phó, tuy có vài phương án, nhưng phương pháp đơn giản nhất chính là tìm kiếm Cửu Sắc Băng.

“Nhưng, sau khi bọn họ đã phô bày thân phận và bối cảnh của mình, thực tế thì ta cũng không còn là người chịu trách nhiệm chính trong chuyện này. Đây là quyết định chung của tất cả mọi người.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Chu Chính Lập cũng đang tọa thiền. Xung quanh, hơn mười người phi thăng không tiến vào nhà tù, mỗi người đều khoanh chân tĩnh tọa, nhưng thỉnh thoảng lại mở mắt, đưa ánh mắt nhìn về phía lối vào nhà tù.

Hiển nhiên, họ cũng muốn vào trong.

Nhưng theo kế hoạch, bên ngoài cần có người canh giữ, nên sẽ có sự thay phiên.

Khi họ đang liên tục liếc nhìn về phía lối vào, khiến sắc mặt của các ngục tốt và hai vị giám ngục trưởng ngày càng âm trầm, thì đột nhiên, từ một lối vào, một bóng người nhanh chóng bay ra.

Người xuất hiện, không phải là tu sĩ trong đội ngũ của Hứa Thanh, mà là một ngục tốt ngoại tộc tại đây.

Vừa hiện thân, gã lập tức quỳ xuống trước mặt hai vị giám ngục trưởng, thấp giọng báo cáo:

“Đại nhân, bọn họ… bọn họ sau khi tiến vào nhà tù, ban đầu quả thực làm bộ như đang tìm kiếm. Nhưng khi nhìn thấy những thần linh bị giam giữ…”

“Liền bắt đầu thẩm vấn, lấy lý do tra khảo để rút đi nguyên chất. Hiện tại đã có hàng chục thần linh bị giam, nguyên hạch đã tan vỡ.”

“Cứ tiếp tục thế này…”

Ngục tốt ngập ngừng, không dám nói tiếp.

Hai vị giám ngục trưởng nghe xong những lời báo cáo, sắc mặt càng thêm khó coi, liền ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Thanh cùng đám người.

Trong đó, lão giả trầm giọng lên tiếng:

"Đạo hữu, nơi này là ngục riêng tư của mười bảy hoàng tộc thuộc Linh Quang thiên ngoại thiên. Tuy chịu sự quản lý, nhưng hành vi cướp đoạt như thế này nhất định sẽ bị truy cứu!"

"Hơn nữa, nơi đây đã được chúng ta trấn giữ nhiều năm, mọi sự bên trong đều hiểu rõ. Căn bản không hề tồn tại cái gọi là vượt ngục hay phản loạn. Lý do mà các ngươi đưa ra thực sự quá vụng về!"

Hứa Thanh không lên tiếng, bởi lý do này vốn là do Chu Chính Lập nghĩ ra một cách tạm thời.

Còn những phi thăng giả ở bên ngoài, tất cả đều không phải kẻ nhát gan. Đến đây, mục tiêu của họ vốn là nguyên chất, nên vào lúc này, thần sắc vẫn điềm nhiên như không.

Về phần Chu Chính Lập, y đổi biểu cảm, trở nên nghiêm túc và trầm ngâm gật đầu.

"Hai vị đại nhân nói rất đúng. Cách hành xử của các đồng đội ta quả thực có chút thô bạo. Để ta lập tức khuyên ngăn."

"Chư vị đạo hữu, phiền các ngươi xuống đó một chuyến, giám sát họ một chút."

Chu Chính Lập vừa dứt lời, ánh mắt y chuyển hướng nhìn về phía nhóm phi thăng giả đã đứng chờ ngoài cửa với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Nghe vậy, những người này lập tức đứng dậy, sắc mặt nghiêm nghị, đồng loạt nói:

"Đúng là nên như vậy!"

"Hành vi này quả thực quá mức!"

"Chúng ta đi khuyên ngăn ngay đây!"

Nói xong, hơn mười người phi thăng lập tức lao về phía lối vào nhà tù.

Chương 2694: Ngoài dự liệu (2)

Cảnh tượng này, hai vị giám ngục trưởng sao có thể không nhìn ra mưu mô trong đó. Cơn giận trong lòng họ càng thêm mãnh liệt. Tuy nhiên, biết rõ thực lực không đủ, hai người đành nhìn nhau, trong ánh mắt đều hiện lên sự quyết đoán.

"Đám người này thật quá ngang ngược! Việc này nhất định phải nghiêm cẩn bẩm báo!"

"Trù Vật Ti trước nay vốn đã đắc tội không ít người. Hành vi lần này lại càng vượt quá giới hạn!"

"Ngươi hãy liên hợp mười bảy hoàng tộc, đồng loạt trình báo lên Linh Quang tiên cung. Ta sẽ triệu tập các thế lực khác, trình báo lên Cửu Ngạn tiên cung. Dù bọn họ có bối cảnh sâu xa thế nào, hành vi này nhất định phải bị trừng phạt!"

Sau khi đưa ra quyết định, hai vị giám ngục trưởng lập tức lấy ra ngọc giản, bắt đầu ghi chép sự việc.

Việc thu thập nguyên chất vẫn tiếp tục.

Bên trong nhà tù, cùng với sự xâm nhập của nhóm phi thăng giả, phạm vi thu thập không ngừng mở rộng, khiến các ngục tốt tại đây hoàn toàn bất lực trong việc ngăn chặn.

Trận pháp của nhà tù vốn được thiết kế để đối phó thần linh, đối với tu sĩ, đặc biệt là nhân tộc thì gần như không có tác dụng.

Tuy nhiên, tại tầng sâu trong nhà tù, nơi mà Tinh Hoàn Tử cùng những người khác vẫn chưa khám phá đến, khu vực này tràn ngập dị chất, xung quanh là những phù văn thần thánh lóe sáng, tựa như tạo ra một lớp cách ly.

Bên trong chỉ thấy được một màn sương mù dày đặc.

Sâu trong màn sương ấy, hiện ra một tòa tế đàn!

Tế đàn này được tạo nên từ xương cốt thần linh, phía trên có bốn bóng dáng méo mó đang khoanh chân ngồi.

Những thân thể kỳ dị, xúc tu không ngừng lắc lư, toàn thân phát ra dao động thần linh, âm thầm lan tỏa từ trên người bọn chúng.

"Kế hoạch của chúng ta cực kỳ bí mật. Đám hạ tộc tại đây đã bị che mờ nhận thức từ lâu, hoàn toàn không phát giác chút nào..."

"Ngay cả hai nhân tộc Chuẩn Tiên kia cũng đã bị chủ thượng âm thầm gieo 'ẩn niệm', khiến nhận thức của họ cũng bị che khuất."

"Như vậy... sao có thể bị ngoại giới phát hiện!"

Thần âm vang vọng giữa bốn vị thần linh, tràn ngập trong khu vực thần quyền.

"Những nhân tộc bên ngoài lần này, chắc chắn chưa hoàn toàn phát giác, chỉ là khơi dậy nghi ngờ mà thôi!"

"Vì vậy, họ chưa tìm được đến đây, nhưng phạm vi tìm kiếm đang ngày càng mở rộng."

"Quả thực như vậy. Thần niệm của ta ở bên ngoài đã cảm nhận được rằng rất nhiều đồng tộc của ta đang bị thẩm vấn. Nguyên hạch của họ gần như đã bị vắt kiệt."

"Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, việc họ tìm đến nơi đây là điều không thể tránh khỏi!"

"Vậy nên, chúng ta… nên âm thầm quan sát, hay là… hành động trước?"

Bốn vị thần linh chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau, thần âm lại vang lên.

"Nhưng chủ thượng vẫn chưa hoàn toàn trở về. Hiện tại chỉ có một chút kết nối. Nếu chúng ta hành động sớm, thì ngay cả khi ngài ấy quay lại, ngài ấy cũng sẽ ở trong trạng thái suy yếu."

"Nhưng nếu không hành động sớm, có khả năng chúng ta sẽ mất cả cơ hội để ngài ấy quay lại."

"Chúng ta đã chuẩn bị suốt bao năm… Rốt cuộc là vấn đề ở đâu? Làm sao lại bị phát giác!"

Bốn vị thần linh một lần nữa chìm vào im lặng.

Lần khám xét bất ngờ từ ngoại giới khiến họ hoàn toàn không kịp trở tay. Những lời về việc vượt ngục phản loạn trong lúc thẩm vấn từ nhóm nhân tộc kia đã truyền đến tai họ.

Vì vậy, trong lòng mỗi người đều dậy lên từng cơn sóng lớn.

Bởi nếu có thể cho bọn chúng thêm một ít thời gian nữa, theo đúng kế hoạch mà tiến hành, thì chắc chắn sẽ không còn sơ sót. Đến lúc đó, không chỉ chủ thượng có thể giáng lâm, mà bọn chúng cũng có thể dựa vào tinh hoàn khi chủ thượng quay lại để dịch chuyển khỏi Đệ Ngũ tinh hoàn.

Nhưng bây giờ...

“Nghĩ nhiều cũng vô ích, ta đồng ý phát động trước!”

“Tán thành!”

Bốn vị thần linh toàn thân tỏa ra kim quang chói lọi, thần âm hòa quyện vào nhau, đạt thành đồng thuận. Ngay sau đó, cả bốn cùng lúc ra tay, đồng loạt ấn xuống tế đàn.

Trong nháy mắt, tế đàn ầm ầm rung chuyển, một luồng uy áp kinh khủng bùng phát từ sâu bên trong, tạo thành một cơn bão vàng quét thẳng về phía nhà tù phía trên.

Lúc này, tại khu vực trung tầng của nhà tù, Tinh Hoàn Tử cùng những người khác đang thu thập một thần linh hấp hối, sắp sửa vắt kiệt toàn bộ nguyên chất.

Nhưng đúng lúc này, tiếng nổ vang vọng khắp nhà tù, dị chất bỗng chốc tràn ngập, khiến cả không gian trở nên tối sầm lại, trời đất đảo lộn.

Tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên.

Thần linh, phản loạn!

Tinh Hoàn Tử lập tức cảm nhận được điều khác thường, thoáng ngây người rồi sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng. Thần thức của y lập tức tỏa ra, quét qua bốn phương tám hướng, nhìn thấy từng cột sáng vàng rực lao thẳng lên trời.

Cùng với đó là từng luồng khí tức đang dần thức tỉnh!

"Thật sự có phản loạn?"

Nội tâm của Tinh Hoàn Tử chấn động, cảm thấy khó mà tin nổi.

Nhưng y hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc, lập tức phái người ra ngoài báo cáo tình hình.

Một nén nhang sau.

Trên bề mặt tượng nhà tù, hai vị giám ngục trưởng đang ghi chép lại mọi chuyện, chuẩn bị dâng lên các tiên cung, quyết tâm trừng trị đám người Hứa Thanh.

Còn Hứa Thanh thì vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, đôi mắt của hắn bỗng mở ra, lộ rõ vẻ nghi hoặc. Hắn cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Gần như cùng lúc đó, từ cửa vào của nhà tù, hai bóng người lao ra với tốc độ cực nhanh. Một người là ngục tốt, một người là phi thăng giả.

Hai người này hành động giống hệt nhau. Sau khi bay ra ngoài, cả hai đều lao thẳng về phía trận doanh của mình, vừa tới nơi đã nghiêm giọng báo cáo.

"Đại nhân, phía dưới quả thực có thần linh phản loạn muốn vượt ngục!"

Nghe thấy vậy, ánh mắt Hứa Thanh lập tức trở nên sắc bén, bản năng quay đầu nhìn về phía Chu Chính Lập.

Chu Chính Lập lúc này cũng ngây ra như phỗng.

Đám ngục tốt trước đó còn tràn đầy tức giận đối với Hứa Thanh và đồng đội của hắn, giờ phút này tất cả đều đứng chết lặng tại chỗ.

Nội tâm của họ như có sấm sét nổ vang.

Ngay cả hai vị giám ngục trưởng cũng cảm thấy như có sét đánh ngang tai, đầu óc trống rỗng. Bọn họ không còn đủ tỉnh táo để tiếp tục ghi chép vào ngọc giản, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lòng tràn ngập vẻ khó tin.

Thật sự có phản loạn!

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, từng cột sáng vàng xuyên qua mặt đất, phóng thẳng lên bầu trời.

Dị chất càng lúc càng dày đặc, bao trùm toàn bộ không gian.

Hai vị giám ngục trưởng thở hổn hển, theo bản năng quay sang nhìn Hứa Thanh. Trong lòng họ, mọi sự bất mãn và phẫn nộ ban đầu giờ đã tan biến không còn chút dấu vết.

Bởi họ quá hiểu rõ rằng, chuyện thần linh vượt ngục này nghiêm trọng đến mức nào đối với bản thân họ.

"Đại nhân!"

Hai người vội vàng cất tiếng, giọng điệu đầy lo lắng.

Dù trong lòng họ vẫn còn hoài nghi về mục đích ban đầu của đám người này, nhưng khi sự việc đã bày ra trước mắt, tin hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng bây giờ là, phải xử lý như thế nào!

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên âm trầm. Hắn từ từ đứng dậy từ tư thế ngồi xếp bằng.

Một luồng tu vi vô cùng khủng khiếp trong nháy mắt bùng nổ, tạo thành một áp lực kinh thiên động địa, trấn áp thẳng vào kim quang và dị chất đang tràn ngập trên tượng nhà tù.

Ầm!

Bức tượng khổng lồ rung chuyển dữ dội.

Đồng thời, giọng nói trầm thấp của Hứa Thanh cũng vang vọng khắp bầu trời:

"Từ giờ trở đi, chúng ta tạm tiếp quản nhà tù này!"

"Chu Chính Lập, thông báo xuống dưới. Tất cả mọi người... lập tức trấn áp thần linh phản loạn vượt ngục!"

Chương 2695: Chân Thần phục sinh (1)

Ngục giam thần linh dưới dạng tượng nhện khổng lồ lúc này ầm ầm rung chuyển, chấn động kịch liệt.

Tổng cộng ba mươi ba cột sáng vàng đã phá nát mặt đất, mang theo dị chất dày đặc cùng với uy áp của thần linh, bắn thẳng lên trời.

Bởi nơi đây là Thiên Vô Đới, không có tiên linh khí, nên sự xuất hiện của dị chất và thần tức không gặp chút cản trở nào, chấn động bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, từng đợt sóng thần tức càng ngày càng bùng phát từ sâu bên trong bức tượng.

Thiên địa đại loạn.

Thế nhưng, sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình tĩnh như thường. Giọng nói của hắn lạnh lẽo như cơn gió u minh thổi đến, bao trùm khắp ngục giam thần linh, quét qua tinh không bốn phương. Giọng nói ấy khiến các ngục tốt và hai vị giám ngục trưởng cảm thấy lòng mình ổn định lại.

Đối với hai vị giám ngục trưởng, bất kể mục đích của Hứa Thanh và đồng đội trước đó là gì, thì giờ khắc này, sự bình tĩnh của Hứa Thanh đã mang lại cho họ một niềm tin vững chắc.

Vì vậy, bọn họ không chút do dự, lập tức tiến lên, cúi mình hành lễ với Hứa Thanh, lấy ra ngọc giản nắm giữ quyền hạn của ngục giam, thừa nhận lời của Hứa Thanh về việc tạm tiếp quản nơi đây.

Hứa Thanh không nhiều lời. Hắn vung tay nắm lấy ngọc giản, lập tức kích hoạt toàn bộ trận pháp phong ấn trong ngục giam.

Sau đó, ánh mắt hắn hướng về hai vị giám ngục trưởng trước mặt.

"Hai vị, nơi này có giam giữ Chân Thần nào không?"

Nếu là trước đây, hai vị này chắc chắn sẽ không hé răng dù chỉ một chữ, nhưng vào lúc này, bọn họ không dám giấu giếm chút gì, vội vàng thành thật đáp lại.

"Có một tàn thể đã bị thanh tẩy... chính là bức tượng này..."

Nghe vậy, ánh mắt Hứa Thanh trở nên sắc lạnh. Hắn liếc nhìn xuống bức tượng đá.

Từ khi mới tới đây, hắn đã chú ý đến bức tượng này. Giờ nghe hai vị giám ngục trưởng nói, hắn lập tức thay đổi ý định xâm nhập vào ngục, ngay tức khắc ra lệnh.

"Hai người lập tức báo cáo tình hình lên thiên ngoại thiên trực thuộc, đồng thời dẫn theo ngục tốt, canh giữ chặt chẽ các lối ra vào, không để bất kỳ thần linh nào trốn thoát!"

"Hải tảo, trấn áp toàn bộ thần tức và thần quang, cắm rễ xuống ngục giam để hỗ trợ trấn áp. Đồng thời mở rộng bản thể bao bọc lấy bức tượng, tạo thành phòng tuyến thứ hai!"

"Chu Chính Lập, ngươi vào trong ngục, liên lạc với tất cả đạo hữu, vừa trấn áp thần linh, vừa điều tra kỹ càng nguyên nhân phản loạn. Với sức mạnh của các ngươi, chỉ cần không phải Chân Thần, thì chắc chắn có thể dẹp yên!"

"Còn về bức tượng Chân Thần này..."

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang lạnh thấu xương.

"Ta sẽ xử lý!"

Chu Chính Lập lập tức vâng lệnh, thân ảnh lóe lên, lao thẳng vào ngục giam, bắt đầu liên lạc với tất cả các phi thăng giả như chỉ thị của Hứa Thanh. Cách thức cụ thể ra sao và biện pháp trấn áp thế nào, y tự nhiên có cách.

Hứa Thanh không cần lo lắng thêm về điều này. Bản lĩnh của Chu Chính Lập, hắn đã thấy rõ, biết chắc rằng trừ phi y cố ý làm hỏng, còn lại mọi thứ sẽ được giải quyết gọn gàng.

Cùng lúc đó, hai vị giám ngục trưởng cũng tuân lệnh Hứa Thanh, một mặt khẩn cấp báo cáo lên trên, một mặt dẫn theo đám ngục tốt phân tán ra canh giữ chặt chẽ các lối ra vào.

Trên bầu trời, hải tảo hiện ra. Hai mươi chiếc lá của nó nhanh chóng phóng to, cuối cùng che phủ cả bầu trời, bao trùm lấy từng cột sáng vàng, phong ấn ánh sáng lại.

Bản thể khổng lồ của nó cũng xuất hiện trong tinh không, thân thể mở rộng bao bọc lấy bức tượng. Vô số rễ cây từ trên trời giáng xuống, một phần trấn áp ánh sáng vàng, một phần khác cắm sâu vào ngục giam.

Tất cả mọi thứ được tiến hành gọn gàng, từng người một theo đúng nhiệm vụ.

Thời gian dần trôi.

Tầng ngoài dần được trấn áp, bên trong ngục cũng nhanh chóng ổn định lại dưới sự điều phối của Chu Chính Lập.

Dù thỉnh thoảng vẫn còn vài đợt sóng gió, nhưng như lúc này đây, bức tượng vốn đã yên tĩnh đột nhiên chấn động dữ dội. Từ sâu bên trong, từng tiếng gầm của thần linh liên tục vang vọng, chấn động tâm thần mọi người.

Hơn thế nữa, dòng nguyên chất cũng bị kéo theo, hội tụ lại thành thần quyền.

Rõ ràng, việc bình loạn bên trong ngục đã bước vào giai đoạn mấu chốt.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang. Hắn bước lên bầu trời, ngồi xếp bằng trong không trung, cúi đầu nhìn xuống ngục giam thần linh. Cùng lúc đó, tu vi trong cơ thể hắn bùng phát, lực lượng Chuẩn Tiên khuếch tán khắp bốn phương.

Uy áp kinh khủng như sóng lớn bao trùm tất cả.

Hư không bị vặn vẹo, mọi thứ trở nên mờ mịt, quy tắc bị thay đổi, thời gian và không gian đều bị ảnh hưởng.

Ngay sau đó, tiên phôi từ trong cơ thể hắn dần hiện ra.

Ban đầu chỉ lớn vài trượng, nhưng nhanh chóng khuếch trương, cuối cùng xuất hiện trước mắt chúng tu sĩ một thân ảnh khổng lồ, to lớn không thua kém gì bức tượng.

Thân thể khổng lồ này mang theo khí tức thần thánh.

Bên trong tiên phôi, ánh sáng chuyển động, gia tăng thêm sức mạnh cho tiên phôi, khiến uy áp tiên uy khuếch đại gấp nhiều lần.

Ở giữa ánh sáng ấy, một tiên cung cổ kính hiện ra.

Cực Quang tiên cung.

Sự xuất hiện của nó khiến tiên phôi trở nên vô cùng huy hoàng, gần như thực thể hóa. Khí tức từ Hứa Thanh trong khoảnh khắc ấy như sóng thần ập tới, quét sạch tất cả.

Áp lực khổng lồ giáng thẳng xuống tượng đá ngục giam thần linh.

Tượng đá phát ra tiếng răng rắc vang vọng, tất cả dị chất tỏa ra từ nó lập tức bị đè ép.

Không một tia nào thoát ra được.

Ngay cả tiếng gầm của thần linh, cũng bị Hứa Thanh xóa sạch trong nháy mắt.

Cùng lúc, uy áp của Hứa Thanh thẩm thấu vào bên trong bức tượng, quét sạch toàn bộ tầng ngục, từ trên xuống dưới, từng lớp từng lớp đẩy đi.

Chương 2696: Chân Thần phục sinh (2)

Tuy nhiên, đây mới chỉ là khởi đầu. Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang, tiên phôi bên ngoài cơ thể giơ tay phải lên kết ấn, tích tụ toàn bộ lực lượng bản thân.

Nguyên chất đậm đặc từ bốn phương tám hướng dồn lại, khiến lực lượng tiên phôi ngày càng tăng vọt, đạt đến cực hạn.

Cùng lúc đó, một que sắt hiện ra bên cạnh hắn, phát ra tiếng ong ong, cũng đang tích lực.

Sắc bén bùng phát, tựa như có thể xuyên thủng tất cả.

Đồng thời, Hiến của Hứa Thanh bộc phát, tạo thành vô số không gian song song chồng chất, trùng trùng điệp điệp hiện ra xung quanh hắn.

Cảnh tượng này tựa như một dị tượng.

Ngẩng đầu nhìn lên, người ta sẽ có cảm giác như đang đối mặt với chư thiên.

Bởi vì trong từng không gian ấy, mỗi một tầng đều xuất hiện thân ảnh tiên phôi khổng lồ của Hứa Thanh, cúi đầu quan sát thế gian như chư thiên tiên linh hàng lâm.

Uy áp như vậy, quả thực cực kỳ đáng sợ.

Trên bề mặt tượng nhện, đám ngục tốt đang canh giữ các cửa ra vào, cùng với hai vị giám ngục trưởng, đều bị chấn động đến mức tâm thần rung chuyển kịch liệt.

Đám ngục tốt, thân thể run rẩy không thôi. Là dị tộc, vốn dĩ đã quen sống dưới sự cai trị của nhân tộc. Giờ đây, khí tức hạo nhiên từ Hứa Thanh khiến họ cảm giác như đang đối diện với một vị tiên.

Còn hai vị giám ngục trưởng, hô hấp gấp gáp, trong lòng càng thêm khiếp sợ.

Cảm giác như đối mặt với Hạ Tiên.

"Hắn không phải là Hạ Tiên, nhưng uy áp này... đã gần như tương đương rồi!"

Hai người thở hắt ra một hơi, trong lòng vừa kính sợ, vừa âm thầm nhẹ nhõm.

Họ đã nhận ra, cuộc phản loạn thần linh lần này, dưới sự trấn áp bên trong lẫn bên ngoài của nhóm Hứa Thanh, đã gần như chấm dứt.

Sự thật đúng là như vậy. Đám thần linh phản loạn dù có ý đồ, nhưng xét cho cùng, chúng vẫn là những kẻ đã bị giam cầm từ lâu, mọi kế hoạch còn chưa hoàn tất.

Giờ đây, việc đột ngột khởi sự, tất nhiên vẫn còn rất nhiều sơ hở.

Bởi vậy, khí tức thần linh dần dần suy yếu, cuối cùng trở lại tĩnh lặng.

Tuy nhiên, sắc mặt Hứa Thanh lại không hề thả lỏng. Ngược lại, hắn càng thêm trầm trọng. Lực lượng hội tụ xung quanh hắn không hề suy giảm mà ngày càng dày đặc hơn.

Bởi vì hắn đã cảm nhận được một luồng ý phục sinh cực kỳ mơ hồ, đang dần dần bốc lên từ bức tượng.

Cảm giác này, hắn đã từng trải qua!

"Năm xưa, ở vùng ngoại hải của đại lục Vọng Cổ, ta cùng đại sư huynh làm mồi câu giúp Ngọc Lưu Trần..."

"Lúc đó, thứ lão muốn câu... chính là một vị Chân Thần sắp phục sinh!"

"Cảm giác khi đó... giống hệt như bây giờ!"

Vào đúng khoảnh khắc suy nghĩ ấy bùng lên, ngục giam thần linh trong tượng nhện khổng lồ đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Một luồng sức mạnh không thể ngăn cản bùng phát từ bên trong, chấn động thiên địa!

Từng cột sáng vàng chói lòa từ trong bức tượng xuyên phá ra ngoài. Hải tảo trên bề mặt cũng không thể che đậy hoàn toàn, từng tia thần linh khí bắn thẳng lên trời, hóa thành cột sương mù dị chất, kéo dài lên tận hư không.

Từng âm thanh thì thầm ma mị vang lên khắp không gian, khiến toàn bộ những ai nghe thấy đều biến sắc.

Cùng lúc đó, mặt đất rung chuyển, từ các cửa vào, từng bóng người bay ra.

Những kẻ xuất hiện chính là nhóm phi thăng giả: Tinh Hoàn Tử, Tà Linh Tử, Lý Mộng Thổ, Viễn Sơn Tố và Thiên Quân Tích Dịch, tất cả đều có mặt.

Ai nấy đều mang vẻ mặt ngưng trọng. Không ít người trên người còn mang thương tích. Chu Chính Lập cũng ở đó, vừa bay lên, y đã vội vàng truyền âm.

"Chủ thượng! Phần lớn thần linh phản loạn dưới kia đã bị trấn áp, nhưng nghi thức của chúng đã hoàn tất, không thể nghịch chuyển."

"Chúng đang phục sinh một Chân Thần!"

Vừa lúc lời nói của Chu Chính Lập vang lên, tượng nhện khổng lồ bỗng rung động dữ dội hơn bao giờ hết, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mặt đất rạn nứt thành từng khe sâu. Đôi mắt khép kín của tượng nhện, dưới sự rung chuyển không ngừng, dường như đang từ từ mở ra!

Cùng lúc đó, từ trong hư không, một sức mạnh vô hình kéo đến, hóa thành chân danh, hòa vào âm thanh thì thầm đang ngày càng rõ ràng.

"Tất Ma Ti!"

"Tất Ma Ti!"

"Tất Ma Ti!"

Chân Thần bất diệt. Chỉ cần chân danh còn tồn tại, chỉ cần còn kẻ nhớ đến Chân Thần, thì dù đã ngã xuống, Chân Thần có thể trở về!

Giờ đây, một vị Chân Thần từng bị trấn áp ở Đệ Ngũ tinh hoàn...

Tồn tại đó... đang quay trở lại!

Bức tượng nhện vỡ vụn từng mảng. Tất cả tu sĩ đều bay lên không trung, sắc mặt mỗi người đều mang theo sự chấn động sâu sắc.

Vẻ mặt Hứa Thanh cũng trầm trọng vô cùng.

Hắn nhớ đến hình ảnh của Ngọc Lưu Trần năm đó...

Cùng lúc này, bên ngoài ngục giam thần linh, tinh tuyền từ bụi hư không rung chuyển, Thiên Vô Đới xung quanh méo mó vặn vẹo, dị chất sinh sôi, thần tức bốc lên ngập trời, hóa thành một thanh âm lạnh lẽo truyền thẳng vào tâm trí mọi người.

"Ta là... Tất Ma Ti..."

Thanh âm ấy khiến tâm thần tất cả tu sĩ hỗn loạn, ý thức bị ô nhiễm. Một số người thất khiếu phun máu, máu thịt vặn vẹo như muốn phân tách ra hàng vạn tạp niệm. Mỗi một tạp niệm... như muốn biến thành một cá thể độc lập.

Đây chính là uy áp của Chân Thần!

Tuy nhiên, trước khi âm thanh kia kịp kết thúc, ánh mắt Hứa Thanh đã bùng lên chiến ý mãnh liệt.

"Năm xưa Ngọc Lưu Trần có thể dùng tu vi Thần Đài cảnh để mưu đồ Chân Thần..."

"Lão làm được. Vậy với chiến lực hiện tại của ta, đối mặt một vị Chân Thần vừa phục sinh còn đang suy yếu... cũng không phải không thể!"

Sát ý trong lòng Hứa Thanh dâng trào.

Hắn giơ tay lên, mạnh mẽ ấn xuống!

Tiên phôi quanh thân hắn chói sáng rực rỡ, thiết tiền sắc bén bùng nổ khí thế, từng tầng không gian xung quanh đều gợn sóng dữ dội.

Toàn bộ lực lượng tích tụ trước đó...

Toàn diện bộc phát!

Chương 2697: Thần đau khổ - Tất Ma Ti (1)

Cùng lúc đó, tại Thiên Vô Đới, nơi ngục giam thần linh vang lên những tiếng nổ ầm ầm, khí tức thần linh không ngừng tăng cao.

Trên bầu trời bốn phía, đã xuất hiện những luồng tiên niệm chỉ có Hạ Tiên mới cảm nhận được.

Những tiên niệm này đến từ các tiên nhân tuần tra của Linh Quang thiên ngoại thiên và Cửu Ngạn tiên cung.

Ngay khi phát hiện sự bất thường tại nơi này, họ lập tức triển khai, muốn lập lại trật tự cho vùng đất này.

Nhưng đúng lúc tiên niệm sắp định hình, một giọng nói bình thản, mang theo uy nghiêm và bí ẩn, vang vọng bên trong.

"Hãy để hắn thử sức, cũng để thế hệ này cảm nhận một chút, Chân Thần là gì."

Tiên niệm dừng lại trong thoáng chốc, sau đó đồng loạt vang lên một giọng nói đồng nhất.

"Tuân theo ý chỉ của Cửu Ngạn tiên cung."

Ngay lúc này, tại Thiên Vô Đới, khí tức thần linh tiếp tục bùng nổ, ngày càng mãnh liệt.

Trên bề mặt ngục giam, bất kể là hai vị giám ngục trưởng hay các phi thăng giả như Tinh Hoàn Tử, đều đang cấp tốc lui về phía sau, sắc mặt nặng nề, toàn bộ tu vi được vận dụng để bảo vệ bản thân.

Hải tảo cũng không ngoại lệ.

Tất cả đều hiểu rõ, thứ họ phải đối mặt lúc này không còn là thần linh thông thường nữa, mà là một Chân Thần đang trong trạng thái phục sinh!

Chân Thần, ngang hàng với Hạ Tiên, thậm chí về mức độ quỷ dị, còn vượt trội hơn.

Bởi vì thần linh chính là cư dân bản địa thực sự của thượng hành tinh hoàn, là những kẻ hấp thụ nguyên chất tự nhiên tại nơi đây, vượt xa tu sĩ về khả năng tồn tại và thích nghi.

Quan trọng hơn, Chân Thần là bất diệt.

Bởi vậy, áp lực khi đối mặt với một Chân Thần là điều không thể tránh khỏi.

Mặc dù tất cả đều biết rằng, tại Đệ Ngũ tinh hoàn, sự phục sinh của một Chân Thần không phải là vấn đề quá lớn. Việc trấn áp chỉ cần một Hạ Tiên đến là có thể hoàn thành.

Tuy nhiên, được chứng kiến tận mắt quá trình phục sinh của một Chân Thần, cảm giác mang lại là hoàn toàn khác biệt.

Cảm nhận được sự đáng sợ của thần linh, cảm giác linh hồn bị vặn vẹo, đủ khiến tất cả mọi người tại đây đều run sợ.

Tất cả đều lùi lại, dựng lên các lớp phòng ngự.

Chỉ riêng Hứa Thanh, không những không lùi mà còn tiến lên, chiến ý cuồn cuộn tỏa ra từ cơ thể. Trong ánh mắt lạnh lẽo lóe lên sát khí, hắn đối mặt trực diện với tượng nhện khổng lồ.

Hắn đưa tay lên, uy áp tỏa ra toàn diện.

Lực lượng mà hắn đã tích tụ, nay bùng phát mạnh mẽ. Que sắt trong tay rực rỡ ánh sáng, không gian xung quanh vang vọng tiếng nổ, tiên phôi phía sau lưng càng trở nên chói lọi.

Hắn muốn thử sức diệt thần!

Đúng lúc Hứa Thanh ra tay, tượng nhện khổng lồ rung chuyển dữ dội.

Khí tức phục sinh tăng vọt!

Tám chân nhện phát ra ánh sáng vàng chói lòa, đồng thời cử động, tạo thành tám dải lụa vàng dài bao quanh phía trước tượng, hình thành một màn chắn bằng ánh sáng thần thánh.

Phía sau lớp ánh sáng ấy, đôi mắt nhện đang khép kín của tượng khổng lồ cũng từ từ mở ra, ánh sáng lạnh lẽo kèm theo khí tức thần linh tỏa ra như biển lớn, bao phủ toàn bộ bầu trời.

Tất Ma Ti tăng tốc quá trình phục sinh!

Đồng thời, bàn tay đang giơ lên của Hứa Thanh cũng đã hạ xuống.

Que sắt là thứ đầu tiên lao ra, tốc độ cực nhanh, xuyên qua bầu trời, mang theo uy áp khủng khiếp, chấn động cả không gian.

Đây là một đòn tấn công từ pháp bảo được Hạ Tiên luyện chế, hòa hợp với toàn bộ sức mạnh Chuẩn Tiên của Hứa Thanh!

Đây là đòn tấn công mang theo toàn bộ Hiến mà hắn nắm giữ!

Đây là một đòn tấn công được gia trì bởi Cực Quang tiên cung và uy nghiêm của cả thiên ngoại thiên!

Đây là đòn tấn công mang theo cả Thiên Đạo!

Từ chất liệu cho đến sự tích tụ trước đó, tất cả đều khiến que sắt đạt tới cảnh giới siêu phàm.

Khi que sắt phóng qua, không gian tan vỡ, từng lỗ đen xuất hiện nối tiếp nhau, sự sắc bén của nó có thể xuyên thủng mọi thứ.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã đến trước màn sáng vàng kim của tượng nhện.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên rung chuyển cả đất trời.

Tuy nhiên... que sắt không thể xuyên qua, mà bị màn sáng chặn đứng.

Bức tượng nhện khổng lồ này là thân xác còn sót lại của Chân Thần, cũng là vật dẫn của gã. Hiện tại, khi Chân Thần đang trong trạng thái phục sinh, lớp màn sáng tỏa ra mang sức mạnh thần thánh đáng sợ, không thể xuyên phá.

Thậm chí, màn sáng vàng kim bắt đầu lan ra, như muốn thôn phệ và đồng hóa que sắt.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng chuông vang vọng khắp không gian.

Hứa Thanh bước tới trước, đồng thời lấy ra chiếc chuông nhỏ của mình. Chuông này chứa một tia ý niệm của Thần Chủ, nay âm thanh vang lên, cả bầu trời như chấn động.

Dù là tu sĩ hay thần linh, tất cả đều bị tiếng chuông tác động, khiến mọi vận hành trong cơ thể đều tạm thời ngừng lại.

Lớp màn sáng vàng kim cũng ngừng chuyển động trong thoáng chốc.

Nhân cơ hội đó, sức mạnh của que sắt bộc phát, cuồn cuộn như sóng thần cuốn trôi tất cả, xuyên thủng màn sáng vàng kim và lao thẳng vào giữa trán bức tượng nhện khổng lồ.

Tốc độ cực nhanh, ầm ầm bộc phát.

Trực tiếp xuyên suốt mà qua!

Bức tượng nhện khổng lồ rung chuyển dữ dội.

Trong sự chấn động tâm thần của các tu sĩ đứng xa, họ tận mắt chứng kiến cảnh tượng bức tượng nhện rung lắc, sau đó bắt đầu nứt vỡ.

Chỉ trong chớp mắt, bức tượng chia năm xẻ bảy, tan thành từng mảnh vụn.

Tuy nhiên, không ai cảm thấy nhẹ nhõm, bởi sau khi tượng nhện tan vỡ, khí tức thần linh không hề biến mất. Cảm giác phục sinh từ Chân Thần vẫn còn hiện diện, thậm chí những tiếng thì thầm thần bí vẫn vang vọng không ngừng.

Tựa như những gì tan vỡ, chỉ là lớp vỏ bề ngoài nông cạn nhất của Chân Thần đang phục sinh.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng khủng khiếp hơn xuất hiện từ hư vô, giáng xuống.

Nơi nó đi qua, tinh không vặn vẹo, chúng sinh run rẩy.

Đó chính là lực lượng của thần linh!

Luồng sức mạnh này, hùng hậu như biển sao, vượt xa thiên uy, càn quét khắp nơi, khiến tiếng thì thầm thần linh càng lớn hơn. Khu vực này… tựa như một tờ giấy mỏng, bắt đầu bị gấp khúc.

Nhưng sự gấp khúc này chỉ là cảm giác trong ý thức, không thực sự xảy ra trong tinh không.

Tựa như không gian ở đây được chia thành hai tầng.

Tầng dưới là nơi chúng sinh đang hiện diện, còn tầng trên chỉ tồn tại các mảnh vỡ của bức tượng nhện.

Quá trình gấp khúc diễn ra ở tầng không gian trên này!

Vì vậy, nó không cuốn vào bất kỳ sinh linh nào, chỉ có những mảnh vỡ của tượng nhện bị gấp lại liên tục, trong nháy mắt.

Rồi trong chốc lát, tất cả các mảnh vỡ biến mất trước mắt mọi người.

Khí tức thần linh bùng phát trước đó cũng bị ẩn giấu.

Lực lượng phục sinh và những tiếng thì thầm quái dị cũng biến mất hoàn toàn trong sự gấp khúc.

Tựa như… tất cả chưa từng xảy ra!

Tinh không trở lại bình lặng.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Cảnh tượng này quá mức quỷ dị, khiến người ta không thể không nghi ngờ, liệu có phải một Hạ Tiên nào đó âm thầm xuất hiện, hóa giải hoàn toàn sự phục sinh của Chân Thần.

"Không đúng, gã muốn chạy trốn!"

Nhưng rất nhanh, có người nhận ra điều bất thường.

Chương 2698: Thần đau khổ - Tất Ma Ti (2)

Hứa Thanh, người trực tiếp ra tay, phát hiện điều này nhanh hơn bất kỳ ai khác.

Ngay từ lúc không gian bắt đầu gấp khúc, các không gian do Hiến Thời Không của hắn tạo thành đã ầm ầm áp xuống.

Những không gian này lan rộng, bao phủ toàn bộ tinh không.

Hứa Thanh vận dụng toàn bộ sức mạnh của Hiến Thời Không, tiến hành nghịch chuyển.

Không gian bị gấp khúc bao nhiêu lần, hắn mở ra bấy nhiêu lần!

Trong cảm thức, mọi thứ tựa như quay ngược dòng thời gian.

Khí tức thần linh vừa biến mất, giờ đây xuất hiện trở lại.

Những tiếng thì thầm quỷ dị từng im lặng, nay lại vang vọng khắp nơi.

Sức mạnh phục sinh đã bị che giấu, nay tái hiện rõ ràng.

Những mảnh vỡ của bức tượng nhện bị ẩn giấu, giờ đây cũng xuất hiện trở lại.

Tuy nhiên, hình dạng của chúng đã thay đổi.

Những mảnh vỡ không còn là vật liệu tượng đá nữa, mà biến thành các khối cầu trắng quái dị.

Những khối cầu ấy trông như những khối máu thịt mọc đầy tóc trắng, mà những sợi tóc ấy quá dài, tựa như các xúc tu mềm mại, lay động và lan ra xung quanh.

Toàn bộ mảnh vỡ của tượng nhện đều biến thành những khối cầu như thế.

Hơn nữa, từ mỗi khối cầu phát ra cảm giác xuyên thấu linh hồn, khiến bất kỳ sinh linh không phải thần linh nào đều cảm thấy linh hồn mình như bị xé nát, tràn ngập nỗi đau đớn không thể diễn tả.

Ngay cả Hứa Thanh cũng tái nhợt, linh hồn hắn chấn động mãnh liệt.

Nhưng trong chớp mắt, tiên phôi sau lưng hắn lập tức bước ra, bao bọc lấy cơ thể hắn.

Tiên phôi mở rộng, kích thước không ngừng tăng lên.

Tiên phôi giơ lên một bàn tay khổng lồ, tựa như bao phủ cả tinh không.

Bàn tay ấy tích tụ sức mạnh, mang theo uy lực vô thượng, mang hình dạng khổng lồ, lao thẳng về phía những khối cầu quái dị.

Một cú vỗ mạnh!

Bên trong tiên phôi, ánh sáng từ Cực Quang tiên cung phát ra, rực rỡ chói lòa.

Ánh sáng này xuyên khắp toàn bộ tiên phôi, khiến nó trở nên vô cùng thần thánh.

Bàn tay khổng lồ của tiên phôi, lúc này, tràn ngập uy áp vô song.

Khi bàn tay rơi xuống, nó dường như che phủ cả hư không, ngăn chặn tất cả.

Ngay cả những khối cầu tóc trắng quái dị cũng khựng lại.

Đây không chỉ là bàn tay của tiên phôi, mà là cả Cực Quang tiên cung giáng lâm trấn áp!

Ngay khi bàn tay khổng lồ hạ xuống, dị biến lại xảy ra.

Những khối cầu tóc trắng đột ngột dài ra, các sợi tóc nhanh chóng nối liền nhau.

Từ những khối cầu quỷ dị, chúng lan tỏa với tốc độ kinh hoàng, và hình thành một mạng nhện khổng lồ trong tinh không, ngay dưới bàn tay khổng lồ của tiên phôi!

Mạng nhện ấy bao phủ toàn bộ tinh không, vô cùng khủng khiếp.

Những sợi tơ nhện chính là những sợi tóc trắng, và tại mỗi nút giao của mạng nhện, xuất hiện một chiếc đầu đầy đau khổ.

Những chiếc đầu này, có nam, có nữ, có già, có trẻ, có tu sĩ, và cả thần linh.

Chúng đều là những sinh linh từng bị Tất Ma Ti sát hại.

Dù đã chết, linh hồn của họ vẫn không thể siêu thoát, bị gã chiếm đoạt vĩnh viễn, trở thành một phần trong thân thể của gã.

Giờ đây, chúng hiện hình, ngăn cản bàn tay của tiên phôi.

Khi bàn tay khổng lồ chạm vào mạng nhện, không phát ra tiếng nổ, nhưng một luồng cộng hưởng kỳ quái xuyên thấu hư không, tạo thành bão tố khổng lồ trong tinh không, quét sạch mọi thứ.

Bão tố từ mạng nhện lan rộng khắp tinh không.

Những ngôi sao chạm phải luồng sức mạnh ấy đều tan vỡ, vô số thiên thạch bị nghiền thành tro bụi trong nháy mắt.

Cơn bão cũng phản chấn lại, dội lên bàn tay khổng lồ của tiên phôi, khiến nó phải chịu hai đợt sóng xung kích liên tiếp.

Bàn tay bị bật ngược, và cơ thể tiên phôi cũng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Cảnh tượng này khiến tất cả tu sĩ kinh hãi, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt.

Ngay cả Hứa Thanh cũng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lóe lên tia sắc bén.

Hắn nhận ra rằng mạng nhện kỳ dị kia giờ đây đã nhuốm phần lớn ánh kim.

Hứa Thanh hiểu, khi toàn bộ mạng nhện trở thành vàng rực, đó sẽ là lúc sự phục sinh hoàn tất.

"Ta đã dốc toàn lực, vậy mà vẫn không thể trấn áp được một Chân Thần trong trạng thái hồi sinh, còn đang suy yếu...

Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn biết rằng, năm xưa Ngọc Lưu Trần chỉ tính kế một Chân Thần chưa kịp phục sinh hoàn toàn.

Tình huống của hắn bây giờ rõ ràng khó khăn hơn rất nhiều.

Hứa Thanh cũng hiểu, nếu hắn từ bỏ lúc này, hậu quả không lớn.

Dù Chân Thần này có phục sinh, trong Đệ Ngũ tinh hoàn, gã cũng không thể gây nên sóng gió lớn.

Với thời gian, rất nhanh sẽ có Hạ Tiên xuất hiện, trấn áp hoàn toàn gã.

Thậm chí, Hứa Thanh còn cảm giác, rất có thể hiện tại đã có Hạ Tiên ẩn mình gần đây, chỉ chưa ra tay.

Nhưng... Họ vẫn chưa lựa chọn xuất thủ.

"Vậy ta muốn thử thêm một lần!"

Hứa Thanh suy nghĩ, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh.

Hắn cần nguyên chất!

Nếu có thể trấn áp được vị Chân Thần đang phục sinh này, hắn sẽ có thể liên tục rút lấy nguyên chất từ gã, tạo thành một nguồn nguyên chất khổng lồ để phục vụ con đường tu hành sau này.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt của Hứa Thanh hiện lên vẻ quyết đoán.

"Vẫn còn một cách!"

Ý chí kiên định, Hứa Thanh kích phát toàn bộ nguyên chất trong cơ thể, tiên linh chi khí bùng nổ, tràn ngập khắp tiên phôi, khiến bàn tay vừa bị phản chấn giờ đây càng to lớn và mạnh mẽ hơn.

Hắn tiếp tục sử dụng quyền hạn của mình, kích phát toàn bộ sức mạnh của Cực Quang tiên cung.

Ánh sáng từ tiên cung tuôn trào, khiến cơ thể tiên phôi càng thêm sáng rực.

Bàn tay khổng lồ xuất hiện giữa tinh không, lớn gấp mười lần trước đó, tựa như một thiên thể khổng lồ.

Và rồi, bàn tay lại giáng xuống!

Nhưng lần này, không phải một cú vỗ.

Thay vào đó, năm ngón tay của tiên phôi mở rộng, tựa như những cột trụ khổng lồ, chụp thẳng vào mạng nhện khổng lồ phía trước.

Khoảnh khắc bàn tay chạm vào mạng nhện, Hứa Thanh lại phun máu, tiên phôi bị phản chấn dữ dội.

Từng mảnh nhỏ của bàn tay và cánh tay tiên phôi bắt đầu sụp đổ.

Sự sụp đổ lan ra toàn thân tiên phôi.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh, ánh lên sự cuồng nhiệt.

Dù tiên phôi đang chấn động dữ dội, hắn vẫn không chút do dự, thúc đẩy toàn lực của Cực Quang tiên cung.

Ánh sáng từ tiên cung trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết, tràn ngập cả cơ thể tiên phôi, lấp đầy những phần đang sụp đổ.

Ánh sáng ấy lan tỏa, chiếu sáng toàn bộ tinh không.

Cùng lúc, Hứa Thanh kích hoạt toàn bộ quyền hạn của mình, triển khai một đại trận truyền tống chưa từng có.

Phạm vi truyền tống bao phủ toàn bộ khu vực này.

Hứa Thanh muốn thay đổi chiến trường, đưa Chân Thần đang phục sinh này vào Cực Quang thiên ngoại thiên của mình.

Tại đó, hắn sẽ dùng sức mạnh của cả một thiên ngoại thiên để trấn áp Chân Thần!

"Ầm!"

Sức mạnh truyền tống bùng nổ, bao trùm tất cả.

Hứa Thanh cùng với mạng nhện khổng lồ bị tiên phôi bắt giữ, trong nháy mắt biến mất khỏi Thiên Vô Đới.

Cùng lúc đó, những thần niệm chỉ có Hạ Tiên mới cảm nhận được xung quanh đều dao động, đồng loạt hướng về Cực Quang thiên ngoại thiên từng tồn tại.

Tại Cửu Ngạn tiên cung, trong trung tâm của Cửu Ngạn thiên ngoại thiên, nơi có tòa Cửu Ngạn tiên tháp cao nhất, một bóng hình uy nghiêm đứng thẳng.

Lão khoác trên mình trường bào xanh thẫm, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt xa xăm nhìn về phương xa.

"Tất Ma Ti, vị thần đau khổ từng lừng danh khắp Đệ Ngũ tinh hoàn. Thần quyền của gã có thể hóa mọi linh hồn thành cực khổ, từ đó biến nỗi đau thành nguồn sức mạnh của mình."

"Tiên Tôn từng nói, những ảo ảnh do gã tạo ra không hoàn toàn là giả, bên trong ẩn chứa sự thật."

"Hứa Thanh, lần này, ta đã cho ngươi cơ hội. Liệu ngươi có nắm bắt được hay không, tất cả phụ thuộc vào tạo hóa của ngươi."

Chương 2699: Lỡ mất ngàn năm

Cực Quang thiên ngoại thiên khi xưa!

Nay là Thanh Thiên!

Bên trong nó, những vũ trụ rộng lớn vô tận, những tinh không trải dài vô biên, cùng vô số tinh tú tồn tại.

Những ngôi sao vốn dĩ lấp lánh ánh sáng, phát ra từng tia sáng ngời.

Nhưng ngay lúc này, toàn bộ thiên ngoại thiên, vô số ngôi sao đồng loạt mờ đi.

Tựa như tất cả ánh sáng đã bị hút cạn.

Ở trung tâm bao la gần như vô hạn của thiên ngoại thiên, nơi mà ngay cả những phàm nhân hay tu sĩ cấp thấp cũng không thể đi hết cả đời, một hố đen khổng lồ đã xuất hiện.

Hố đen này xuất hiện mà không có bất kỳ âm thanh nào!

Phía trên hố đen, một mạng nhện khổng lồ đang không ngừng mở rộng.

Những sợi tơ từ tóc trắng, những nút giao là các đầu lâu, mạng nhện liên tục lan rộng, khí tức của Chân Thần trong đó ngày càng mãnh liệt.

Cùng lúc, theo sức mạnh thần thánh bùng phát, mọi đầu lâu trên mạng nhện đều mở miệng, vang lên những tiếng thì thầm đầy sức mạnh.

"Tất Ma Ti!"

"Tất Ma Ti!"

"Tất Ma Ti!"

Âm thanh vốn vô hình, nhưng trên mạng nhện, được gắn thêm thần ý, biến thành từng luồng thần quyền, tụ hội tại trung tâm của mạng nhện.

Ở đó, một bóng hình bắt đầu hiện lên.

Nửa người nửa nhện!

Toàn thân gã, bảy phần là ánh vàng chói lọi!

Khi thân ảnh này xuất hiện, tiếng thì thầm càng thêm mãnh liệt, khí tức phục sinh cũng đạt tới đỉnh điểm, uy áp của Chân Thần bao trùm cả tinh không.

Trên mạng nhện, giữa tinh không, có thể thấy tiên phôi của Hứa Thanh đứng sừng sững, khuôn mặt tiên phôi uy nghiêm, trong mắt lóe lên tia nhìn lạnh lùng.

Tay phải tiên phôi nâng lên, phía trên đầu hiện rõ một tiên cung khổng lồ tỏa sáng rực rỡ.

Ánh mắt Hứa Thanh nhìn thẳng về trung tâm mạng nhện, nơi bóng hình nửa người nửa nhện đang hiện diện!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy, tay phải của Hứa Thanh hạ xuống.

Tiên cung gầm vang.

Phối hợp cùng hố đen dưới mạng nhện, từ trên và dưới đồng thời giáng xuống, kéo theo toàn bộ lực lượng của thiên ngoại thiên.

Nhằm trấn áp!

Thân ảnh nửa người nửa nhện ấy cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt vàng rực mở ra, ánh mắt chạm vào Hứa Thanh trong khoảnh khắc.

Đó là sự giao thoa ánh mắt, sự ngưng tụ linh hồn, và là sự kết nối ở tầng nguyên chất.

Khoảnh khắc cả hai tiếp xúc, mọi thứ trước mắt Hứa Thanh như lóe sáng trong nháy mắt.

Nhưng chỉ trong giây lát, mọi thứ đã trở lại bình thường.

Cảnh tượng trước mắt không hề thay đổi, tiên cung vẫn rực sáng, mạnh mẽ giáng xuống, đè lên mạng nhện.

Thân ảnh nửa người nửa nhện quằn quại, nhưng vì chưa hoàn toàn phục sinh, dưới sức nặng của cả thiên ngoại thiên, gã chẳng thể phản kháng.

Dù vậy, gã vẫn không cam lòng, vì vậy thần quyền lẫn thần uy đều bùng nổ.

Hứa Thanh toàn thân run rẩy, máu tươi phun ra, cơ thể và linh hồn như bị xé rách, nhưng rốt cuộc…

Lực lượng mà Hứa Thanh đang sử dụng là dựa vào bản thân để đòn bẩy toàn bộ sức mạnh của thiên ngoại thiên.

Vì vậy, sau cái giá cực lớn, Hứa Thanh đã thành công.

Hắn đã đẩy cả mạng nhện, cùng với thân ảnh nửa người nửa nhện kia, vào sâu trong hố đen khổng lồ bên dưới.

Cảnh tượng trấn áp, cuối cùng đã kết thúc.

Sự mỏi mệt cũng xâm chiếm cơ thể Hứa Thanh vào đúng khoảnh khắc này, hắn tự nhiên ngồi xếp bằng trên hố đen vừa trấn áp Chân Thần, bắt đầu hấp thu dòng nguyên chất bất tận từ trong hố đen.

Trong khi hồi phục, Hứa Thanh cũng khiến tiên phôi của mình tiếp tục trưởng thành.

Hắn như quên đi thời gian, quên cả sứ mệnh của Trù Vật Sử, chìm đắm trong sự tu luyện này.

Mà thu hoạch, quả thực vô cùng lớn.

Tu vi của hắn, từ sơ kỳ Chuẩn Tiên, liên tục tăng trưởng, cho đến khi thời gian trôi qua trong nháy mắt...

Mười năm đã trôi qua.

Khi Hứa Thanh mở mắt, tu vi của hắn đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Tiên đại viên mãn.

Cảm giác chạm đến đỉnh phong, cùng cảm giác dường như không gì là không thể, khiến trong mắt Hứa Thanh thoáng chút mê man.

Nhưng chỉ trong giây lát, hắn đã lấy lại bình tĩnh, nhớ lại mọi chuyện từ mười năm trước, nhớ về sứ mệnh của Trù Vật Sử.

Dù sao, với một tu sĩ như hắn, mười năm tu luyện cũng chỉ như một cái chớp mắt.

"Vẫn còn thời gian, thêm một bước nữa thôi, là có thể trở về Vọng Cổ!"

Nghĩ đến đây, trong mắt Hứa Thanh lóe lên sự mong chờ, hắn bước một bước ra khỏi thiên ngoại thiên, xuất hiện tại Thiên Vô Đới, nơi từng đặt tượng nhện và ngục giam.

Tượng đã mất, ngục giam cũng biến mất, những tên ngục tốt cùng hai vị điển ngục trưởng đã rời đi từ lâu.

Nhưng Tinh Hoàn Tử cùng các đồng đội vẫn ở lại, chờ đợi.

Khi nhìn thấy Hứa Thanh xuất hiện, ánh mắt mọi người đều đầy cảm xúc.

Sau đó, họ cùng nhau rời đi, quay về Trù Vật Sử, nộp lại thành quả nhiệm vụ. Tiếp theo là hàng loạt nhiệm vụ khác, danh tiếng của đội họ dần lan khắp Cửu Ngạn thiên ngoại thiên.

Cuối cùng, họ được điều đến chiến trường.

Đó là vùng giao thoa giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn, nơi chiến đội của họ liên tục lập công, thậm chí bắt sống một vị nữ thần.

Đó chính là hậu duệ của Thần Chủ!

Với chiến công ấy, danh tiếng của Hứa Thanh cũng vang dội, và chuyện Cực Quang thiên ngoại thiên thuộc về hắn đã lan truyền.

Trong thời gian ấy, Hứa Thanh cảm nhận mọi việc như kéo dài rất lâu, nhưng đồng thời lại trôi qua quá nhanh.

Cho đến một ngày, tại chiến trường, trong một nhiệm vụ, Hứa Thanh đã chạm trán với một vị Thần Chủ đến từ Đệ Tứ tinh hoàn!

Trận chiến đó, dù có thể đối đầu với Hạ Tiên, nhưng Hứa Thanh vẫn không phải đối thủ.

Toàn bộ đội ngũ của hắn hy sinh.

Hắn trọng thương, suýt chết, cuối cùng phải trốn vào dòng chảy thời không, bị truy đuổi.

Hắn buộc phải tiến vào thời không loạn hải, ẩn nấp trong vùng hỗn loạn vô tận.

Dù thoát chết, nhưng trong loạn hải ấy, vết thương của hắn quá nặng, bản thân hắn cũng bị lạc lối, cuốn trôi theo dòng loạn lưu, cuối cùng chìm sâu vào tầng sâu nhất của thời không.

Không biết bao lâu đã trôi qua, cuối cùng hắn tỉnh dậy.

Hắn cố gắng giãy giụa để quay về.

Dựa vào vận may cùng sự hiểu biết về thời không, sau nhiều lần thất bại, trải qua ngàn vạn gian khó, hắn mới tìm thấy lối thoát khỏi loạn lưu.

Cuối cùng, vào một ngày, hắn đã tìm được điểm kết nối để trở về.

Từ đó bước ra, trở lại thế giới thực.

Khi trở về, hắn thấy chiến tranh vẫn tiếp diễn, nhưng...

Một sự thật khủng khiếp cũng hiện lên khi hắn tái gia nhập trận doanh tu sĩ.

Sự thật đó khiến hắn run rẩy, không dám tin.

Thời gian hiện tại... đã trôi qua một ngàn năm kể từ khi hắn mất tích!

Sự thật ấy khiến Hứa Thanh chấn động, nỗi lo lắng và hoang mang cuộn trào trong lòng.

Hắn lập tức rời chiến trường, sử dụng phương pháp đến từ Đệ Ngũ tinh hoàn để quay về đại lục Vọng Cổ.

Trên đường quay lại, hắn không dám nghĩ về tình cảnh của đại lục Vọng Cổ, nơi hắn đã lỡ mất một ngàn năm.

Cho đến khi hắn đứng trên bầu trời Vọng Cổ.

Đôi mắt hắn mất đi thần thái.

Đại lục Vọng Cổ, giờ đây đã hoàn toàn khác.

Khắp nơi là thần linh.

Nhân tộc... đã bị diệt vong.

Nữ Đế Ly Hạ, không biết tung tích.

Hắn đi đến cố thổ của nhân tộc, đi đến lối vào của Hoàng Thiên, nhưng nơi ấy... đã sụp đổ.

Hắn đi đến Nam Hoàng Châu, nhưng nơi ấy đã chìm sâu vào Vô Tận Hải.

Hoàng Nham, đã ngã xuống.

Hứa Thanh lặng lẽ cảm nhận tất cả.

Cho đến khi một tiếng thở dài vang lên bên tai hắn.

Tiếng thở dài ấy, có chút quen thuộc.

Hứa Thanh lặng lẽ quay đầu lại, nhìn thấy một bà lão xuất hiện bên cạnh.

Dung mạo của bà mơ hồ quen thuộc, xung quanh bà là một con bướm khô héo.

"Lão sư trước khi tàn lụi đã từng nói, ngươi năm đó hỏi bà về cách rời đi, nói rằng sẽ trở về đúng lúc."

"Nhưng ngàn năm đã qua, ngươi đã chậm trễ quá lâu..."

"Giờ đây, ngay cả khi ngươi quay về... thì có ý nghĩa gì?"

Giọng nói khàn khàn của bà lão vang lên.

Bà, chính là đệ tử của vị cung chủ năm xưa tại Hạ Tiên cung, cũng chính là tiểu hồ điệp năm nào.

Chương 2700: Hứa Thanh đại nộ! (1)

Gió trên đại lục Vọng Cổ mang theo độ ẩm quen thuộc trong ký ức.

Đó là hơi thở của biển cả vô tận, cũng là sự hiện diện của dị chất trong trời đất nơi đây.

Khác biệt hoàn toàn với Đệ Ngũ tinh hoàn.

Cảm nhận tất cả những điều này, Hứa Thanh mở miệng định nói gì đó, nhưng khi môi khẽ động, lại chẳng thốt nên lời.

Cảnh vật xung quanh trong mắt hắn dường như mờ nhòe, có lẽ vì dị chất bóp méo hư không, cũng có lẽ do thần linh của Vọng Cổ đang ảnh hưởng đến tất cả.

Chỉ có…

Bà lão trước mắt, mặc trường bào đen, gương mặt phong sương, trong mắt Hứa Thanh lại hiện lên rõ ràng.

Những nếp nhăn trên khuôn mặt bà, tựa như rãnh sâu của năm tháng, đan xen cả gió mưa, lẫn số mệnh.

Tiểu hồ điệp năm nào, Hứa Thanh vẫn nhớ.

Trong ký ức của hắn, người ấy khi xưa chỉ là một thiếu nữ, từng có mâu thuẫn với hắn.

Sau này, cũng chính nàng đã đưa hắn đến Hạ Tiên Cung, lần đầu tiên gặp gỡ vị cung chủ nhân tộc già nua.

Nhưng, từng hồi ức ấy, cùng với cảnh tượng hiện tại, khiến Hứa Thanh không khỏi dâng lên cảm giác không thực.

"Lão sư khi còn sống từng nói, những kẻ chưa trải qua nỗi đau tột cùng, sẽ chẳng bao giờ hiểu được cảm giác ấy. Đó là một loại… không muốn tin, thậm chí bản năng sẽ lừa dối chính mình, giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra."

"Bởi lẽ, sau nỗi đau tột cùng, chỉ còn lại hư vô."

Bà lão cười thê thảm.

"Sau khi tận mắt chứng kiến đại kiếp nạn, tận mắt nhìn thấy sự mất mát… ta mới hiểu được lời của lão sư, cũng cảm nhận được tất cả những điều ấy. Trong suốt ngàn năm qua, ta vẫn không thể bước ra khỏi nó."

"Hôm nay, gặp lại ngươi… mong rằng tương lai, ngươi có thể bước ra."

Nét mặt bà lão hiện lên nỗi chua xót, chầm chậm xoay người, bước về phía xa xăm.

Bóng lưng bà cô quạnh, bao trùm sự cô đơn vô hạn.

Hứa Thanh khẽ ngẩng đầu, nhìn theo bóng dáng bà lão, bỗng nhiên cất tiếng hỏi:

"Sư tôn ta đâu… đại sư huynh của ta đâu… Tử Huyền và Linh Nhi, còn nữa… còn tất cả những bằng hữu, đồng môn, cùng với… tất cả mọi người, họ… ra sao rồi?"

Âm thanh từ miệng hắn phát ra, những người quen biết hắn có lẽ cũng khó nhận ra.

Giọng nói khàn khàn, như tiếng cát xát vào nhau, lại mang theo sự run rẩy.

Đây là câu hỏi mà hắn không dám hỏi, nhưng cuối cùng vẫn thốt ra.

Giọng nói khàn đặc chứa đựng sự run rẩy không thể che giấu.

Bước chân bà lão khựng lại, bà quay lưng về phía Hứa Thanh, im lặng thật lâu.

Cuối cùng, âm thanh tựa dòng sông lịch sử, vọng lại từ ống sáo cổ xưa của thời gian.

"Ngàn năm trước, một vị Cổ Tiên giáng thế, tìm kiếm một vật."

"Đầu tiên, gã đến nhân tộc, nhìn thấy tượng Chấp Kiếm Đại Đế, sau đó nâng tay lên, nhân tộc từ trên xuống dưới, toàn bộ bị diệt."

"Cường đại như Nữ Đế Ly Hạ, trước mặt Cổ Tiên, vẫn chỉ là tiểu bối. Cuối cùng, nàng bị xóa đi thần trí, trở thành thần nô bên cạnh gã."

"Sư tôn của ngươi không ra tay, đối với người, nhân tộc không quan trọng, người chỉ để tâm đến những gì trước mắt mình."

"Gã cũng không đến Nam Hoàng Châu, dường như có mối nhân quả nào đó với sư tôn ngươi, nên cố ý bỏ qua."

"Nhưng cuối cùng, sư tôn ngươi vẫn xuất quan, đứng trước mặt gã, ngăn cản gã tìm kiếm, bởi vì… thứ mà gã muốn tìm, chính là vị đại sư huynh của ngươi!"

"Sư tôn của ngươi vì y mà chiến, đại sư huynh của ngươi cũng từ Hoàng Thiên trở về, bộc phát tu vi Chuẩn Tiên đỉnh phong. Nhưng kết quả, vẫn không thay đổi."

"Trận chiến ấy, sư tôn của ngươi bỏ mình, đại sư huynh của ngươi hóa điên, trở thành vật hiến tế của Cổ Tiên."

"Sau đó, tông môn của ngươi bị diệt, toàn bộ sư huynh, sư tỷ của ngươi không ai thoát khỏi kiếp nạn, Nam Hoàng Châu cũng chìm xuống Vô Tận Hải, Nam Hoàng… hóa thành xác chết."

"Từ đó, Cổ Tiên rời đi, Hoàng Thiên hỗn loạn, hồi sinh trở lại, Cổ Linh Hoàng thừa cơ trỗi dậy, toàn bộ Vọng Cổ rơi vào hỗn loạn."

"Ngươi nhắc đến Tử Huyền, ta có chút ấn tượng. Nàng đã ngã xuống trong những ngày tháng lưu lạc, trở thành thức ăn cho các tân thần."

"Còn về Linh Nhi, ta cũng nhớ, nàng bị Cổ Linh Hoàng nuốt chửng, khí vận thuộc về lão."

"Tất cả những người ngươi quen biết, phần lớn đã lần lượt ngã xuống trong ngàn năm qua."

Hứa Thanh cúi đầu.

Bà lão cũng không nói thêm.

Đây, chính là kết cục của tất cả.

Cơn gió từ phương xa thổi tới, mang theo tiếng rít rào, lướt qua nơi đây.

Nó cuốn lên bụi đất, cuốn tung mái tóc của Hứa Thanh, nhưng không thể cuốn đi sự tĩnh lặng trong lòng hắn lúc này.

Bà lão thở dài, tiếng thở dài hòa vào trong gió, cuối cùng để lại một câu nói khẽ khàng:

"Nếu không phải ngươi đã để lại một thứ gì đó ở Vọng Cổ, ta đã nghĩ ngươi đã chết ở bên ngoài từ lâu rồi."

Nói xong, bà lặng lẽ lắc đầu, mang theo sự cô độc và ảm đạm của chính mình, bước đi về phía xa.

Tựa như dù lão sư của bà đã ra đi, bà vẫn phải gánh vác trách nhiệm của Hạ Tiên Cung, mặc dù… bà cũng không biết, liệu trách nhiệm này còn có ý nghĩa gì hay không.

Nhưng đó là tâm nguyện của lão sư.

Vì vậy, bóng dáng bà dần dần xa khuất, cuối cùng biến mất trong sự méo mó của thế gian.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Hứa Thanh đứng đó, hắn không biết mình đang ở trạng thái gì.

Chỉ biết rằng, lúc này mọi suy nghĩ của hắn dường như đông cứng lại, tất cả trong con người hắn đều như bị ngưng trệ.

Kể cả linh hồn.

Chỉ có âm thanh của gió văng vẳng bên tai, vẫn tiếp tục vang lên.

Chỉ là, nghe mãi nghe mãi, tiếng rít gào trong gió dường như hóa thành tiếng khóc thút thít.

Sau đó, nỗi đau đớn vô tận như cơn sóng dữ, bất ngờ ập tới, nhấn chìm hắn.

Mọi thứ trước mắt hóa thành sắc đỏ.

Đó là máu nhuộm đỏ đôi mắt hắn.

Hắn mở miệng, muốn thì thầm điều gì đó, nhưng máu tươi lại tràn ra khỏi miệng, không cách nào ngăn lại.

Điều hắn có thể làm, chỉ là loạng choạng lùi về sau.

"Thì ra, đau khổ đến tận cùng, chính là hư vô…"

Nước mắt không rơi, tựa hồ mọi thứ trong hắn đều đã cạn kiệt.

Sự trống rỗng trong nội tâm, như một hố đen, nhấn chìm tất cả.

Hắn chìm đắm trong hố đen đó, không có điểm đầu, cũng không có điểm cuối.

Chương 2701: Hứa Thanh đại nộ! (2)

Cảm giác này, Hứa Thanh nghĩ rằng hắn hẳn phải quen thuộc, giống như khi hắn lạc lối trong thời không loạn hải, chỉ là giờ đây hắn không còn nhớ rõ trạng thái khi ấy.

Trong lòng hắn, chỉ còn lại tiếng nói của bà lão trước khi rời đi, không ngừng vang vọng.

Dần dần, một vài từ ngữ trong lời nói ấy, hóa thành những tia sáng yếu ớt, như ngọn lửa sao, chậm rãi hội tụ trong đôi mắt của hắn.

"Đại sư huynh của ngươi điên loạn, trở thành vật hiến tế của Cổ Tiên."

"Ngươi nói đến Linh Nhi, nàng bị Cổ Linh Hoàng nuốt chửng, khí vận thuộc về lão."

"Nữ Đế Ly Hạ, cuối cùng bị xóa sạch thần trí, trở thành thần nô bên cạnh gã."

"Nếu không phải ngươi đã để lại thứ gì đó ở Vọng Cổ..."

Ngọn lửa như sao băng yếu ớt nhưng có thể bừng sáng.

Đầu Hứa Thanh khẽ động.

"Đại sư huynh, có lẽ chưa chết."

"Linh Nhi, có lẽ còn có thể phân tách."

"Nữ Đế Ly Hạ, có lẽ vẫn còn hy vọng."

"Tử Huyền, có lẽ còn có kiếp sau…"

"Ta, vẫn còn nhiều đường phải đi... Ngoài ra, tất cả những điều này, chỉ là lời của người khác, chưa hẳn đã hoàn toàn là sự thật!"

Ánh lửa trong mắt Hứa Thanh rực sáng.

"Mà ở đây, ta còn để lại một thứ."

Hứa Thanh đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt dường như xuyên qua vô tận, thần niệm tỏa ra cảm nhận khắp bát phương.

Hắn nhìn về phía đống đổ nát, nhìn thế giới vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhìn khắp nơi tràn đầy thần linh...

Trái tim hắn đang gọi, linh hồn hắn đang dao động.

Thời gian trôi qua, một phản hồi yếu ớt gần như lụi tàn truyền đến từ hướng Vô Tận Hải.

Trong nháy mắt, thân ảnh Hứa Thanh đột nhiên biến mất.

Dưới lòng Vô Tận Hải, trong một lớp bùn lầy sâu thẳm, vô số con rắn biển hung tợn đang ngọ nguậy.

Thần tính dày đặc dao động trên thân chúng, nếu nhìn kỹ có thể thấy mỗi con rắn đều mọc ra những khuôn mặt ma quái đáng sợ.

Trong lớp bùn sâu thẳm ấy, chôn giấu một bộ hài cốt.

Bộ hài cốt này chỉ còn lại nửa thân trên, phần từ eo trở xuống đã biến mất.

Nửa thân trên còn sót lại đầy những lỗ thủng, chỉ còn rất ít máu thịt, trông không khác gì một xác chết.

Có vẻ như hài cốt này bị phong ấn tại đây. Dù đã là tàn tích, nhưng trên nó vẫn có thể cảm nhận được dao động của thần thuật.

Dưới tác dụng của thần thuật, thân thể này đang liên tục thoái hóa khỏi trạng thái thần linh, dần dần tiến gần đến trạng thái phàm nhân.

Lũ rắn biển xung quanh thỉnh thoảng bò đến đây, nuốt chửng những mẩu máu thịt còn sót lại.

Ban đầu, nếu không có bất kỳ điều gì xảy ra, mọi thứ ở đây dường như sẽ tiếp tục kéo dài mãi mãi, cho đến khi bộ hài cốt này hoàn toàn biến mất.

Nhưng lúc này, sự yên lặng trong đáy biển đen tối đột ngột dậy sóng.

Không gian như bị phá vỡ!

Dù là dị chất hay uy áp của nơi đây, tất cả đều như bị xóa sạch trong nháy mắt, đột ngột biến mất.

Theo đó, một bóng hình xuất hiện từ hư không!

Đó chính là Hứa Thanh.

Hắn từng bước tiến tới, nơi hắn đi qua, mọi sinh vật đáy biển run rẩy.

Dù là thần linh tồn tại tại đây, cũng chọn cách im lặng.

Cho đến khi hắn bước lên lớp bùn lầy nơi rắn biển cư ngụ.

Trong nháy mắt hắn nhìn xuống, lũ rắn biển run rẩy dữ dội, bùn lầy tự động cuộn lên, để lộ ra bộ hài cốt bị chôn giấu bên trong.

Khi nhìn thấy bộ hài cốt đó, trong lòng Hứa Thanh dậy lên sóng lớn.

Bộ hài cốt này chính là thân thể thần linh của hắn.

Chỉ có điều, linh hồn còn lưu lại trên thân thể này đã như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt lụi.

Nhìn những vết thương trên hài cốt, Hứa Thanh có thể nhận ra thân thể thần linh này đã phải chịu những tổn thương khủng khiếp, điều đó cũng cho thấy…

Thân thể thần linh đã từng trải qua trận đại nạn khi xưa.

"Hợp nhất thân thể thần linh này vào bản thân, sử dụng pháp tắc đồng nguyên, ta có thể cảm nhận mọi điều từng xảy ra trên thân thể này, cũng như xác minh tất cả sự thật!"

Hứa Thanh trỗi dậy một khát vọng mãnh liệt, thân hình lóe lên, đến gần bộ hài cốt, tay phải giơ lên định hợp nhất nó vào cơ thể mình.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc tay hắn sắp chạm vào bộ hài cốt, Hứa Thanh đột nhiên khựng lại.

Hắn nhìn bộ hài cốt thần linh trước mặt, biểu cảm bỗng trở nên kỳ dị.

"Thân thể thần linh của ta xuất thân từ Tàn Diện… Dù linh hồn có thể bị diệt, nhưng máu thịt sao có thể vỡ nát đến mức này, lại còn dễ dàng bị thần thuật phong ấn!"

Con ngươi Hứa Thanh co rút, hắn đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua Vô Tận Hải, nhìn lên bầu trời.

Ở đó… không có Tàn Diện!

Điều đáng kinh ngạc là trước đó hắn hoàn toàn không thắc mắc gì về điều này.

Cùng lúc, khi hồi tưởng lại những sự kiện đã trải qua, từ chiến trường cho đến cuộc chạm trán với Thần Chủ, tất cả chỉ hiện lên trong trí nhớ mà không có chi tiết nào rõ ràng.

Ngay cả ký ức về đại lục Vọng Cổ cũng mơ hồ không khác gì một ảo ảnh.

Những dòng suy nghĩ này như những mảnh gương phản chiếu trong tâm trí Hứa Thanh, đồng loạt bừng sáng.

Đột nhiên, hắn lên tiếng.

"Cực Quang tiên cung, thiên ngoại thiên!"

"Trấn áp!"

Lời vừa dứt, thiên địa biến sắc, Vô Tận Hải gầm thét, đại lục Vọng Cổ rung chuyển dữ dội, cả thế giới rung lên.

Tiếng răng rắc vang vọng trời cao, như có một tòa tiên cung từ bên ngoài ép xuống!

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo, mọi thứ trước mắt Hứa Thanh như một chiếc bong bóng bị nén vỡ tung!

Mọi thứ tan biến, khi bị cuốn ngược, thế giới được thay thế bởi tinh không, ánh sáng các ngôi sao chiếu rọi khắp nơi.

Uy áp từ tiên cung cũng bùng nổ vào lúc này.

Hư ảo bị xóa sạch, sự thật phơi bày!

Thế giới, đại biến!

Hứa Thanh nhìn rõ tất cả.

Đây đâu phải Vọng Cổ đại lục, đây rõ ràng vẫn là bên trong thiên ngoại thiên!

Còn bộ hài cốt trước mặt hắn, nào phải thân thể thần linh của hắn, mà là... nửa người nửa nhện, là chân thân của Chân Thần kia!

Chân Thần này muốn để Hứa Thanh chủ động hợp nhất, hòng chuyển đổi vật dẫn, mượn xác hồi sinh!

Hứa Thanh, thức tỉnh!

Sự thức tỉnh của hắn đối với Chân Thần đang trở về kia gây ra phản ứng dữ dội, đặc biệt là dưới áp lực từ tiên cung và sự gia cố của thiên ngoại thiên.

Khiến cho Chân Thần này khuôn mặt vặn vẹo, toàn thân trào ra máu vàng, tiếng gào thét đau đớn vang vọng bốn phương.

"Sao ngươi lại tỉnh lại được!"

Nhưng trước mặt Chân Thần, ánh mắt Hứa Thanh lúc này ngập tràn lửa giận cực độ, thiêu đốt ngút trời.

Cả đời này, hiếm khi nào Hứa Thanh lại giận dữ đến mức cực hạn như vậy!

Chương 2702: Hổ phách thời gian (1)

Hứa Thanh thời thơ ấu phiêu bạt khắp nơi, trải qua vô số khổ nạn nhân gian. Nhưng tất cả, hắn đều nhờ vào ý chí sinh tồn mãnh liệt, dốc hết mọi thứ mà vượt qua.

Những trải nghiệm đó đã rèn giũa nên tính cách cẩn thận của hắn, cùng lối hành xử quyết liệt "có thù tất báo". Đồng thời, chúng cũng tạo nên sự lạnh lùng trong giết chóc, khát vọng tri thức, và mơ ước về cái đẹp, ánh sáng bất diệt trong lòng hắn.

Thế nhưng, nội tâm của hắn đã tự khóa chặt, không dễ dàng mở ra với bên ngoài.

Cuộc đời về sau của hắn, có những lúc quanh co, cũng có những khi thuận lợi. Nhưng tổng thể mà nói, so với tuổi thơ, con đường ấy đã tốt hơn rất nhiều. Trái tim hắn cũng dần dần mở ra.

Tuy nhiên, trên con đường ấy, dù có hoa nở, cũng có lúc hoa tàn.

Khi trưởng thành, Hứa Thanh mở lòng đón nhận thế giới, trong trái tim hắn xuất hiện thêm nhiều hình bóng... Trái tim hắn bắt đầu gợn sóng.

Cùng với đó, xuất hiện cơn bão của sự giận dữ cực hạn!

Lần đầu tiên hắn nổi giận đến mức này, là khi Lôi đội ngã xuống.

Lần thứ hai, là khi Bách Đại Sư bị hại.

Lần thứ ba, là khi cái đầu của Lục gia bị người ca ca ném trước mặt, và khi hắn biết được sự thật về Vô Song thành.

Lần thứ tư, là khi Chấp Kiếm Đại Đế ngã xuống.

Rồi hiện tại, là lần thứ năm.

Tất cả mọi thứ trong ảo cảnh, khi tỉnh lại mà nhìn, tồn tại vô số điểm không hoàn chỉnh. Nhưng khi chìm trong đó, cảm giác lại hoàn toàn khác.

Hắn như thực sự trải qua tất cả, cảm nhận sự đau đớn tận cùng khi tất cả những người thân thuộc đều tan biến, cùng sự hư vô trong tâm hồn.

Cảm giác này, khi Hứa Thanh tỉnh lại, nỗi đau lúc đó mạnh mẽ bao nhiêu, thì cơn giận lúc này càng cuồng nộ bấy nhiêu.

Bởi vậy, khi đối diện với âm thanh của vị Chân Thần chưa hoàn toàn hồi sinh, còn đang trong trạng thái yếu ớt, Hứa Thanh không hề nói lời nào.

Khí tức tỏa ra từ cơ thể hắn, những tia máu đỏ trong mắt, cùng dao động mãnh liệt từ toàn thân, đã hóa thành sát ý cực hạn, thấm vào từng ngóc ngách cơ thể, hòa vào tiên phôi của hắn, hòa vào Cực Quang tiên cung.

Bùng nổ!

Tinh không rền vang, thiên ngoại thiên xuất hiện từng đợt gợn sóng. Trong tinh không này, tiên phôi của Hứa Thanh tỏa ra uy nghiêm vô tận, Cực Quang tiên cung trong đó hoàn toàn hiện rõ, mang theo lực lượng kinh thiên động địa, nện thẳng xuống nửa người nửa nhện của Chân Thần!

Tiếng nổ vang dội, vượt xa mọi lần trước.

Cực Quang tiên cung phát ra vô tận tiên quang, khi hạ xuống, vị Chân Thần đang hồi sinh muốn né tránh. Nhưng... Lúc này, vì đang trong trạng thái hồi sinh, gã cực kỳ yếu ớt.

Hơn nữa, sự phản phệ từ thần cách cũng mang lại cho gã nỗi đau ở cấp độ linh hồn, khiến tiếng rên rỉ từ miệng không thể kiểm soát.

Ngoài ra, sự trấn áp từ thiên ngoại thiên cũng không phải điều mà một Chân Thần yếu ớt như gã có thể chống lại.

Tất cả những yếu tố này gộp lại khiến gã không thể tránh khỏi.

Gã bị cung điện hùng vĩ ấy đập thẳng vào thân thể.

Một cú đập khiến toàn thân gã run rẩy dữ dội, không thể khống chế mà chìm xuống. Máu vàng bắn tung tóe, cơ thể là vật dẫn của gã xuất hiện từng vết nứt, nỗi đau càng thêm dữ dội, quét sạch mọi thứ như cơn bão.

Gã muốn phản công.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, trước cơn giận ngút trời của Hứa Thanh, làm sao gã có cơ hội?

Cực Quang tiên cung một lần nữa phát sáng, ánh quang chói lọi chiếu rọi tinh không, thu hút thêm nhiều lực lượng, lại một lần nữa đập xuống!

Những tiếng nổ ầm ầm vang vọng, hòa lẫn với tiếng gào thét thảm thiết của vị Chân Thần này, lan tỏa khắp nơi.

Thân thể vật dẫn hồi sinh của xuất hiện thêm vô số vết nứt. Đặc biệt, nửa thân nhện của gã lúc này gần như đã tan rã, tỏa ra nguyên chất đậm đặc.

Nhưng gã vẫn đang giãy dụa, cố gắng mượn nguyên chất phát ra để hình thành thần thuật.

Hứa Thanh, sau khi đã trải qua cận kề cái chết, sao có thể không đề phòng? Lúc này, hắn tiến vào Cực Quang tiên cung, ngồi xếp bằng trong đại điện.

Cực Quang tiên cung, bên ngoài có thể là ảo ảnh, nhưng trong thiên ngoại thiên, nó hoàn toàn chân thực.

Ngồi trong đó, nắm trong tay quyền hạn, khoảnh khắc này, Hứa Thanh chính là chủ nhân của thiên ngoại thiên.

Dù tu vi chưa đủ, thủ đoạn đối với Chân Thần còn thiếu tính hiệu quả, nhưng... bản thân cung điện này chính là vũ khí sát thương tối thượng!

Hắn không cần thần thông. Lúc này, bất kỳ đạo pháp nào cũng không thể giúp hắn trút bỏ hết cơn giận dữ. Chỉ có... bạo lực thuần túy!

Vì vậy, theo ý niệm của hắn, Cực Quang tiên cung lại một lần nữa nện xuống Chân Thần đang hồi sinh!

Một lần, hai lần, ba lần...

Hứa Thanh đang trút giận!

Những tiếng nổ vang trời át đi tiếng gào thét thảm thiết của Chân Thần.

Thân thể gã đầy những vết nứt chằng chịt. Cuối cùng, trong tiếng rên rỉ, nửa thân nhện của gã vỡ tan thành từng mảnh, chia năm xẻ bảy.

Phần còn lại là nửa thân người, ánh sáng trong mắt gã đã mờ đi rất nhiều.

Nhưng nỗi đau linh hồn, nỗi đau thân xác, tất cả những điều này giờ đây không còn là nỗi sợ lớn nhất của Chân Thần.

Điều khiến gã thực sự khiếp sợ, chính là... hố đen phía dưới!

Đó là nhà tù hóa thành từ sức mạnh của cả thiên ngoại thiên, là nơi giam cầm vĩnh hằng. Một khi gã rơi vào đó, cơ hội hồi sinh trong đời này sẽ gần như không còn!

Trong từng cú đập của cung điện, thân thể gã không ngừng bị đẩy về phía hố đen.

Lúc nguy cấp, ánh sáng trong mắt gã bỗng bùng lên mãnh liệt, hóa thành lửa vàng lan tỏa khắp cơ thể.

Ngọn lửa này không thiêu đốt xung quanh, mà lan tràn khắp thân xác gã.

Gã... chọn cách tự thiêu hủy!

Gã muốn tự hủy diệt!

Chương 2703: Hổ phách thời gian (2)

Bởi vì vật dẫn bị thiêu hủy, đối với gã mà nói, dù điều này đồng nghĩa với việc hồi sinh thất bại, nhưng đồng thời, nó cũng xóa sạch mọi dấu vết của gã!

Như vậy, tương lai gã không phải là không có khả năng hồi sinh.

Nhưng nếu vật dẫn còn tồn tại, bị phong ấn trong hố đen, thì gã thật sự sẽ không còn cơ hội.

Vì vậy, vào lúc này gã không chút do dự, không chỉ đốt cháy vật dẫn mà còn thiêu hủy cả nửa thần cách đã hồi sinh, muốn phá hủy hoàn toàn thần cách.

Dù rằng, điều này sẽ khiến gã phải trả một cái giá khổng lồ, cần vô số năm tháng mới có thể phục hồi.

Nhưng đối với thần linh mà nói, điều gã không bao giờ thiếu chính là thời gian.

Gã, có thể tiếp tục chờ đợi!

Mà hành động tự thiêu hủy của gã vô cùng quyết đoán, cũng cực kỳ nhanh chóng, gần như không thể bị ngăn chặn.

Chỉ trong nháy mắt, gã đã sắp thiêu hủy hoàn toàn, đây cũng là thời khắc gã yếu đuối cực độ.

Nhưng gã đã đánh giá thấp Hứa Thanh!

Hứa Thanh đang ngồi xếp bằng trong tiên cung, chăm chú nhìn vào vị Chân Thần đang thiêu hủy bản thân, ánh mắt lạnh lẽo vẫn không thay đổi.

Hắn biết rõ, Chân Thần là bất diệt.

Vậy nên lần ra tay này, mục đích của hắn tự nhiên không phải là tiêu diệt, mà là khiến đối phương chịu đựng nỗi đau tận cùng!

Vì thế, làm sao có thể để đối phương thực sự thoát đi, hồi sinh...

Không phải gã muốn kết thúc thì kết thúc được!

Trong nháy mắt, Hứa Thanh đột ngột giơ tay phải, miệng phát ra một chữ:

"Phong!"

Thiên khung chấn động, vô tận tinh hệ, vô số ngôi sao, vô số vũ trụ, tất cả trong khoảnh khắc này, dưới quyền hạn của Hứa Thanh trong tiên cung, và quyền kiểm soát của hắn đối với thiên ngoại thiên...

Tất cả bị phong ấn ngay tức khắc!

Thiên ngoại thiên lập tức bị cách ly, hoàn toàn cắt đứt kết nối với thế giới bên ngoài!

Thiên ngoại thiên lúc này, toàn bộ đã hóa thành một nhà tù khổng lồ!

Nhưng, thiên ngoại thiên vốn là một phần của thượng hành tinh hoàn, mà Chân Thần bất diệt, chân danh của gã tồn tại trong thượng hành tinh hoàn, giống như cá bơi trong biển lớn.

Cho nên, sự cách ly này không thể hoàn toàn, nó giống như một tấm lưới đánh cá, dù phủ xuống nhưng vẫn có lỗ hổng.

Tuy nhiên, thủ đoạn của Hứa Thanh không chỉ dừng lại ở đây.

Cùng lúc đó, một vật từ trên người Hứa Thanh bay ra khỏi tiên cung!

Lơ lửng giữa tinh không bên ngoài tiên cung!

Đó là một chiếc đồng hồ cát!

Đây chính là chí bảo thời không mà hắn từng lấy được từ lịch sử phản chiếu của Cực Quang tiên cung!

Trong đó ẩn chứa một thời khắc vượt ngoài dòng chảy của thời gian trong cõi này!

Có thể thêm vào bất kỳ thời khắc nào, một khoảng thời gian ngoài quy luật – một giờ!

Và nó không thể bị xóa bỏ!

Nó tồn tại bên ngoài thời gian, vượt ngoài ánh sáng!

Không bị bất kỳ giới hạn thời gian nào ràng buộc!

Người nắm giữ Hiến Thời Không có thể sử dụng tùy ý, dù là để thời gian trôi chậm, tăng tốc, hoặc làm chậm lại.

Giới hạn tối đa, là một giờ!

Khi đồng hồ cát xuất hiện, một tiếng "rắc" vang lên, đồng hồ cát vỡ tan, những hạt cát bên trong phát ra ánh sáng rực rỡ ngũ sắc, lan tỏa ra, ngay khi Chân Thần đang thiêu đốt thân thể và thần cách, sắp tiêu tan...

Những hạt cát này bao phủ lấy gã!

Dành cho gã một giờ tồn tại thêm!

Một giờ không thuộc về nhân quả, không thuộc về thời gian trong cõi này!

Dưới sự điều khiển của pháp tắc đồng nguyên của Hứa Thanh, tác dụng của chúng chính là kéo dài quá trình thiêu đốt và tự hủy của gã, làm cho nó chậm lại.

Kéo dài một nhịp thành một giờ thêm vào thực tại!

Nếu thiên ngoại thiên bị phong bế giống như tấm lưới đánh cá phủ xuống biển, thì sự xuất hiện của cát thời không chính là làm cho con cá muốn trốn thoát khỏi tấm lưới ấy, bị chậm lại!

Khiến gã không thể thoát đi nhanh chóng!

Khiến trạng thái yếu ớt của gã kéo dài thêm nữa!

Cảnh tượng này làm tinh không dậy sóng, dường như có những ý niệm từ chân danh, mang theo vẻ không thể tin nổi, vọng lại trong hư không.

Lúc này, Hứa Thanh đứng dậy từ trong tiên cung, mang theo ánh mắt lạnh lẽo cực độ, bước ra ngoài, xuất hiện giữa tinh không, đối diện với vị Chân Thần đang cực kỳ yếu ớt, bị kéo dài một nhịp thành một giờ.

"Ngươi thích thưởng thức nỗi đau của kẻ khác?"

Hứa Thanh từ từ cất tiếng, nói ra câu đầu tiên kể từ khi giao chiến.

Câu nói ấy, mang theo sự băng lãnh.

"Vậy thì, hãy nếm thử một chút đi."

Hứa Thanh giơ tay, một cỗ quan tài băng khổng lồ đột ngột xuất hiện.

Chiếc quan tài này tỏa ra khí lạnh cửu sắc.

Chính là bảo vật hắn từng lấy được từ Hỗn Thiên tộc, quan tài băng năm xưa của Cực Quang thiếu chủ!

Quan tài này được Cực Quang Tiên chủ và phu nhân của lão chuẩn bị cho nhi tử mình, từng dùng để đóng băng Cực Quang thiếu chủ, giữ nguyên trạng thái trẻ sơ sinh.

Quan tài băng không chỉ phong ấn thân xác, mà còn phong ấn cả linh hồn, thậm chí cả thời gian.

Dẫu sao đây cũng là vật thuộc về Tiên Chủ, uy năng tự nhiên vô cùng đáng sợ.

Giờ đây, Hứa Thanh lấy nó ra, một cử động tay, quan tài liền bay thẳng về phía Chân Thần đang cháy, bao phủ lấy gã.

Nắp quan tài rơi xuống với tiếng vang trầm đục, hoàn thành việc phong ấn!

Để vị Chân Thần vẫn chưa hoàn toàn hồi sinh kia bị nhốt trong đó.

Cùng với thời gian, cũng bị phong ấn!

Như vậy, ở một mức độ nào đó, vị Chân Thần này bị cố định trong trạng thái hồi sinh dở dang.

Không thể thực sự thoát đi, cũng không thể thực sự quay về.

Tựa như... một mảnh hổ phách thời gian!

Từ nay về sau, gã sẽ chìm trong nỗi đau đớn của sự thiêu đốt bất tận, trầm luân trong vòng xoáy không có khởi đầu hay kết thúc.

Chân Thần bất diệt, giờ đây không còn là phúc lành của thượng hành tinh hoàn dành cho gã, mà đã trở thành lời nguyền rủa!

Đồng thời, trong trạng thái này, nguyên chất cũng sẽ không ngừng tràn ra, như một mạch nguyên thạch vô tận!

Chương 2704: Huyễn cảnh, uẩn chân (1)

Sinh, không có cửa.

Tử, không có lối.

Rời đi, không thể nào.

Đến, không có cách.

Đây chính là tình cảnh của vị thần đau khổ lúc này.

Gã bị đông cứng trong quan tài băng, bị đồng hồ cát thời không phong ấn trong dòng chảy năm tháng, bị cả thiên ngoại thiên trói buộc nhân quả.

Bị kẹt giữa sự hồi sinh và rời đi, trở thành một khối nguyên thạch đặc biệt, không ngừng tỏa ra nguyên chất.

Chỉ có thể chìm trong nỗi đau đớn của thân xác bị thiêu đốt, trong vòng xoáy xé nát linh hồn, và trong sự hành hạ của thần cách lẫn nguyên chất bị hấp thụ dần dần.

Giữa tinh không, Hứa Thanh nhìn chăm chú vào quan tài băng trước mặt, ánh mắt lạnh lùng.

Cơn giận dữ của hắn lúc này đã dần lắng xuống, kết cục của vị Chân Thần này giờ đây là hình phạt tốt nhất đối với gã.

Đã yêu thích đau khổ, vậy thì hãy tự mình nếm trải.

"Đáng tiếc là ta không có thần quyền kể chuyện như Ngọc Lưu Trần..."

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Nếu hắn sở hữu thần quyền của Ngọc Lưu Trần, thì giờ đây có thể bày ra hàng loạt câu chuyện đau khổ để hành hạ tâm linh của vị Chân Thần này trong trạng thái đông lạnh, khiến gã chìm trong những câu chuyện ấy, trải qua nhiều nỗi dày vò tâm hồn hơn.

Như vậy, không chỉ khiến vị Chân Thần này chịu đau khổ hơn, mà còn khiến nguyên chất tỏa ra từ gã càng đậm đặc hơn.

"Không vội."

Hứa Thanh thu lại ánh mắt, bước lên một bước, ngồi xếp bằng trên chiếc quan tài băng, từ từ nhắm mắt, bắt đầu hấp thụ nguyên chất tỏa ra từ chiếc quan tài.

Nguyên chất này không chỉ đậm đặc mà còn tinh khiết, khi Hứa Thanh hít vào, nó hòa vào toàn thân hắn, thấm nhuần khắp cơ thể.

Sau đó, chúng dung hợp cùng tiên phôi trong cơ thể hắn, hình thành bồi dưỡng.

Ngay lập tức, tiên phôi của Hứa Thanh tỏa ra ánh sáng dịu dàng, chiếu sáng không gian đen tối của thiên ngoại thiên, khiến các vũ trụ, các tinh hệ và các ngôi sao trong thiên ngoại thiên từ từ hồi phục ánh sáng.

Ánh sáng lần lượt trở lại.

Tiên phôi của Hứa Thanh trong ánh sáng ấy cũng dần trưởng thành, tiên cơ mà tiên cung hóa thành bên trong hắn cũng vậy.

Cứ thế, thời gian trôi qua.

Chẳng mấy chốc, một tháng đã qua đi.

Hứa Thanh mở mắt.

Ánh sáng u tối lóe lên trong đôi mắt hắn, hắn cúi đầu nhìn vào chiếc quan tài băng lơ lửng trong tinh không mà mình đang ngồi.

Ban đầu, nguyên chất tỏa ra từ quan tài băng rất đậm đặc, nhưng dần dần đã giảm đi, từ sự cuồn cuộn mạnh mẽ ban đầu chuyển thành dòng chảy nhỏ giọt.

Điều này là bình thường.

Loại nguyên thạch thần thánh được chế tạo này có hiệu quả dài lâu, không phải bùng nổ tức thì.

Vì vậy, việc hấp thụ dần dần là phương pháp tốt nhất hiện tại đối với Hứa Thanh.

Mà một tháng tu luyện ấy đã mang lại không ít sự cải thiện cho hắn.

Tiên phôi của hắn trở nên chắc chắn hơn, cả uy áp lẫn khí tức đều vượt xa trước đây.

Đặc biệt là tiên cung trong cơ thể hắn, với vai trò là tiên cơ, sự gia cố ấy phối hợp cùng thân phận chủ nhân của thiên ngoại thiên, khiến khí tức của Hứa Thanh lúc này càng ngày càng gần với cấp độ của tiên nhân.

Về cảnh giới, hắn đã tiến rất gần đến Chuẩn Tiên đỉnh phong của sơ kỳ.

Tốc độ tu luyện như vậy, ở bên ngoài chắc chắn sẽ khiến người khác ngưỡng mộ không thôi, vì nó nhanh đến khó tin.

Dù sao, cảnh giới Chuẩn Tiên là giai đoạn tiên phôi hóa thành tiên nhân, quá trình này đòi hỏi một lượng nguyên chất khổng lồ.

Mà tiên nhân... chính là một trong những tiêu chí của cấp độ Hạ Tiên!

Tuy nhiên, Hứa Thanh vẫn cảm thấy tốc độ như vậy là quá chậm.

"Nếu ta có thêm vài khối nguyên thạch thần thánh như thế này nữa thì tốt biết mấy..."

Hứa Thanh liếm môi, đứng dậy từ trên quan tài băng, nhìn về phía xa, trong đầu hắn hiện lên những ký ức về huyễn cảnh mà mình từng trải qua.

"Huyễn cảnh đó, giờ ngẫm lại, vẫn có chút quỷ dị..."

Đôi mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u tối.

Hắn nhớ rõ, trong huyễn cảnh đó, hắn đã bế quan tại nơi này suốt mười năm, đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong.

Dù ký ức không có quá nhiều chi tiết, nhưng cảm giác đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong khi ấy, Hứa Thanh vẫn còn nhớ.

"Nếu ta thực sự lựa chọn bế quan ở đây mười năm, dựa theo lượng nguyên chất mà quan tài băng tỏa ra, liệu cảnh giới của ta có thể đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong hay không vẫn chưa chắc, nhưng đạt đến hậu kỳ thì có lẽ là khả thi."

"Vậy nên, huyễn cảnh này tự nó cũng chứa đựng một chút hợp lý, không hoàn toàn vô căn cứ..."

Ý nghĩ này nảy lên khiến lòng Hứa Thanh thoáng dâng lên một bóng mờ.

Hắn bản năng không muốn đi theo con đường đó, không muốn lựa chọn ở lại đây bế quan.

Một mặt, hắn không muốn trùng khớp với huyễn cảnh.

Mặt khác, hắn cảm thấy việc bế quan như vậy, tốc độ tu luyện vẫn quá chậm.

Ngoài ra, Hứa Thanh hiểu rõ, muốn vượt qua cảnh giới Chuẩn Tiên, bước vào cấp độ Hạ Tiên, không chỉ cần nguyên chất để biến tiên phôi thành tiên nhân.

Hắn còn cần Hiến của mình, đạt đến một tầng thứ cao hơn!

"Chính là cực thứ mười của ta!"

Về cực thứ mười, Hứa Thanh đến nay vẫn chưa có phương hướng, ngay cả trong huyễn cảnh cũng chưa từng thăm dò được...

Hứa Thanh trầm ngâm, giơ tay đẩy quan tài băng dưới chân xuống hố đen trong thiên ngoại thiên, lợi dụng lực hút của hố đen để không ngừng hấp thụ nguyên chất, đồng thời tích trữ lại.

Sau đó, mang theo suy tư, hắn chuẩn bị rời khỏi thiên ngoại thiên.

Nhưng ngay khi hắn nhấc chân lên, định bước đi, thì bỗng nhiên Hứa Thanh khựng lại.

Đôi mắt hắn đột ngột lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

"Không đúng!"

Chương 2705: Huyễn cảnh, uẩn chân (2)

"Trong huyễn cảnh, ta dường như đã thăm dò được cực thứ mười, bởi vì khi trở về đại lục Vọng Cổ, cảnh giới mà ta thể hiện ra dường như... không phải Chuẩn Tiên."

"Còn cụ thể thì ta không nhớ rõ."

Hứa Thanh cau mày, cảm giác nghi hoặc về huyễn cảnh trước đó càng thêm sâu sắc.

Nhưng vì thiếu thông tin hữu ích, Hứa Thanh chỉ có thể một lần nữa nén lại mọi nghi hoặc, hạ bước chân xuống, rời khỏi Thanh Thiên.

...

Cùng lúc đó, bên ngoài Thanh Thiên, những tiên niệm ẩn nấp từng đến đây cũng lần lượt tản đi, trước khi rời đi, ánh mắt mỗi người đều mang hàm ý khác nhau, hướng về Hứa Thanh vừa bước ra khỏi Thanh Thiên.

Họ, ghi nhớ Hứa Thanh.

Mà không thể không ghi nhớ.

Chủ nhân của Cực Quang thiên ngoại thiên, với tu vi Chuẩn Tiên nhưng lại sở hữu chiến lực gần bằng với Hạ Tiên, còn trấn áp được một vị Chân Thần đang trong quá trình hồi sinh.

Chiến tích hiển hách này, đủ để khiến mọi người đều phải chú ý.

Sau đó, từng người rời đi.

Tại Cửu Ngạn thiên ngoại thiên, trong Tiên Cung, thân ảnh đứng trên đỉnh cao nhất của Tiên Tháp cũng nhẹ nhàng gật đầu.

"Đã có thể nắm bắt cơ hội này... đồng thời hoàn thành nhiệm vụ trù vật, vậy thì..."

"Lưu lại bên trong tinh hoàn cũng không còn ý nghĩa lớn."

"Truyền chỉ xuống Trù Vật Ti, lệnh đội ngũ của nhóm người phi thăng này gia nhập đội chuyển vận, cùng các đội ngũ khác đưa nguồn vật tư thu gom được tới chiến trường."

"Không cần trở về, lập tức tiến về Tinh Hoàn Phong Thần Trận."

Khi lời nói của Cửu Ngạn Tiên Chủ vang lên, tòa tiên tháp khẽ chấn động, pháp chỉ từ Tiên Chủ lập tức truyền khắp toàn bộ Cửu Ngạn thiên, nhanh chóng đến Trù Vật Ti.

Trong Trù Vật Ti, Độc Quân đang ngồi tĩnh tọa, ngay tức khắc đôi mắt lão mở to, cảm nhận được pháp chỉ từ Tiên Chủ.

Sắc mặt lão khẽ thay đổi.

Ngẩng đầu nhìn về phía xa, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng.

"Không biết, kẻ này là may mắn hay bất hạnh đây..."

Độc Quân lắc đầu, dù trong lòng có không cam lòng, nhưng đối mặt với pháp chỉ của Tiên Chủ, lão nào dám không tuân theo.

Chỉ có thể thở dài, sắp xếp mọi chuyện.

Cùng lúc đó, thân ảnh của Hứa Thanh vừa rời khỏi Thanh Thiên đã xuất hiện tại khu vực Thiên Vô Đới nơi hắn từng rời đi.

Nhà ngục tại đây đã biến mất, nhưng những ngục tốt, giám ngục trưởng và những người như Tinh Hoàn Tử đều không rời đi, tất cả vẫn đang chờ đợi kết quả tại đây.

Dẫu sau sự tình Chân Thần trở về đã bị bại lộ như vậy, sao có thể kéo dài tới một tháng.

Nhưng khi nhìn thấy Hứa Thanh, họ vẫn cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Đặc biệt là khi nhận ra khí tức của Hứa Thanh rõ ràng mạnh hơn trước, Chu Chính Lập lập tức bước lên, cúi mình cung kính bái lạy.

"Chúc mừng chủ thượng, trấn Chân Thần, công đức vô lượng!"

Mọi người nghe vậy, lần lượt hành lễ.

Trong lòng họ cũng đều mang nhiều cảm xúc.

Họ tận mắt chứng kiến Hứa Thanh thăng cấp Chuẩn Tiên, cảm nhận được tiên phôi vĩ đại, thấy hắn trở thành chủ nhân thiên ngoại thiên.

Cảm nhận được sức mạnh gần bằng Hạ Tiên.

Họ còn thấy Hứa Thanh một mình truyền tống Chân Thần, và giờ an toàn trở về.

Chứng kiến người này từng bước lớn mạnh nhanh chóng, cho tới khi đạt tới độ cao như vậy, làm sao không khiến những người kiêu hãnh như họ có tâm tư trăm mối ngổn ngang.

Đặc biệt là Tinh Hoàn Tử, y lặng lẽ nhìn Hứa Thanh, thầm thở dài.

Khoảng cách, ngày càng xa.

Nhưng suy nghĩ ấy không tồn tại lâu, nhanh chóng trở thành động lực của y.

Về phần Hứa Thanh, nhìn mọi người trước mặt, đặc biệt thấy ngục tốt và giám ngục trưởng vẫn còn đây, tâm trạng hắn cũng trở nên bình ổn.

Dù sao, điều này đã khác với huyễn cảnh.

Trong huyễn cảnh, khi hắn bước ra, ngục tốt và giám ngục trưởng không còn nữa.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Hứa Thanh, đối diện với sự hành lễ của mọi người, còn chưa kịp mở miệng hồi đáp.

Trong khoảnh khắc tiếp theo...

Toàn bộ lệnh bài của những người phi thăng đều rung động, pháp lệnh từ Trù Vật Ti của Cửu Ngạn thiên ngoại thiên bỗng nhiên vang lên trong đầu mọi người.

"Chiến sự bên ngoài tinh hoàn có biến, cần gấp nguyên chất. Hiện lệnh tất cả đội trù vật tự mình vận chuyển, lập tức đưa nguồn nguyên chất tới tiền tuyến, không được trì hoãn!"

Giọng nói của pháp lệnh mang theo sự uy nghiêm, khiến tất cả những người phi thăng đều biến sắc.

"Tự mình vận chuyển tới chiến trường?"

Thiên Quân Tích Dịch toàn thân run rẩy, hai huynh đệ này trong lòng dậy sóng.

Viễn Sơn Tố cau mày, Lý Mộng Thổ sắc mặt biến đổi, Tà Linh Tử cũng co rút đồng tử.

Những người phi thăng khác, ai nấy đều lộ vẻ khác thường.

Thực sự, đối với họ, chiến trường vốn được nghĩ là rất xa xôi.

Nhưng không ngờ, giờ lại gần đến vậy!

Đặc biệt là với tu vi của họ, khi đặt trên chiến trường chẳng khác nào một giọt nước trong biển cả, nơi sinh tử thay đổi trong chớp mắt, đại họa có thể ập tới bất cứ lúc nào.

Kẻ địch mà họ đối mặt, tu vi không cố định.

Có thể là Thần Hỏa, cũng có thể là Thần Đài, thậm chí có thể là Chân Thần bất ngờ xuất hiện!

Theo những gì mọi người đã biết, cuộc chiến với Đệ Tứ tinh hoàn là trận chiến toàn diện giữa các Thần Chủ và Tiên Chủ.

Đó là cuộc chiến giữa thần và tiên, cuộc chiến giữa các phe phái, và cũng là cuộc chiến diệt tộc!

Chu Chính Lập sắc mặt nặng nề, nhìn về phía Hứa Thanh.

Tinh Hoàn Tử cũng trầm lòng, ánh mắt dồn về phía Hứa Thanh.

Những tu sĩ khác cũng vậy.

Còn Hứa Thanh, người đang nhận sự chú ý của tất cả, giờ phút này lại có chút thất thần.

Hắn một lần nữa nhớ tới huyễn cảnh mà vị Chân Thần kia đã bày ra.

Trong huyễn cảnh, hắn cũng đi tới chiến trường!

Nhưng điều khác biệt là, trong huyễn cảnh, hắn đến chiến trường vào mười năm sau.

Còn hiện tại, là ngay bây giờ.

Sớm hơn mười năm.

"Huyễn cảnh mà Chân Thần ấy tạo ra, rốt cuộc vì lý do gì?"

"Là trùng hợp sao..."

Đôi mắt Hứa Thanh ánh lên vẻ âm trầm.

Chương 2706: Dị chất ô linh, tiên linh thần ghét (1)

Ba mươi sáu thượng hành tinh hoàn, thực ra mỗi cái có thể xem như một tinh đồ khổng lồ độc lập tương đối.

Bên trong mỗi tinh hoàn đều rộng lớn vô tận.

Nhưng nếu nhìn tổng thể, thì ba mươi sáu thượng hành tinh hoàn này thực chất lại liên kết với nhau, tạo thành một tinh hoàn khổng lồ bất quy tắc chấn động lòng người.

Phần trung tâm của tinh hoàn khổng lồ do ba mươi sáu thượng hành tinh hoàn tạo thành là một đại dương đen kịt tràn ngập dị chất!

Diện tích của nó vượt xa mọi thứ.

Tên gọi là Nguyên Hải.

Nơi đó bí ẩn khó lường, không thể tưởng tượng nổi, càng không thể đoán định, ngay cả tầng thứ Thần Tôn cũng không dễ dàng xâm nhập vào khu vực trung tâm của nó.

Nguyên Hải có ba mươi sáu dòng chảy chính, dẫn đến ba mươi sáu tinh hoàn, đồng thời bên trong từng tinh hoàn, các dòng chảy chính này phân nhánh thành nhiều dòng phụ, được tu sĩ và thần linh gọi là ngoại hải.

Cuộc chiến giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn diễn ra tại vùng tiếp giáp giữa hai tinh hoàn này.

Một phần khu vực đó thuộc về Đệ Ngũ tinh hoàn, một phần thuộc về Đệ Tứ tinh hoàn.

Cuộc chiến giữa hai bên, do sự không thể dung hòa giữa tiên và thần, đã kéo dài vô tận năm tháng.

Ban đầu, chiến cuộc lâm vào bế tắc, hai bên không thể làm gì được nhau, nên đều kìm chế, không xảy ra trận chiến ở cấp độ Thần Chủ.

Mãi đến khi Đệ Tứ tinh hoàn xuất hiện một vị Thần Chủ mới!

Dưới sự khởi xướng của vị Thần Chủ này, hơn nữa chính gã đích thân tham chiến, nhịp điệu của chiến tranh đã tăng tốc, trở nên khốc liệt hơn bao giờ hết.

Trạm Lô Tiên Chủ, người trấn giữ biên giới, cũng đã gặp đối thủ lớn nhất trong đời.

Mà cuộc chiến ở cấp độ đó không còn là đạo pháp hay thần thuật thuần túy nữa, sự giao tranh của họ đã vượt xa khả năng lĩnh hội của những thần linh hay tu sĩ bình thường.

Ngay cả những kẻ đã đạt tới tầng thứ Chân Thần hay Hạ Tiên, đối với cuộc chiến giữa Thần Chủ và Tiên Chủ, cũng không thể hiểu thấu, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận.

Bởi vì tầng thứ của Thần Chủ và Tiên Chủ, cốt lõi của cuộc chiến giữa họ, liên quan đến thế!

Đối với các tu sĩ trên chiến trường, Trạm Lô Tiên Chủ chính là đại thế của họ, vượt xa ý chí thiên đạo, là một phần của ý chí Đệ Ngũ tinh hoàn, đồng thời là đỉnh cao trên chiến trường.

Sự hiện diện của ngài nơi đó có thể khiến tiên linh khí thuộc về tu sĩ lan tỏa khắp bát phương, xua tan mọi dị chất!

Nếu có thể đẩy lùi toàn bộ dị chất tại đây, chỉ để lại tiên linh khí, thì cục diện chiến tranh sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhìn ra toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn, nếu một ngày nào đó dị chất bên trong hoàn toàn bị tiên linh khí thay thế, thì...

Không còn dị chất, không còn thần tức, đối với thần linh mà nói... chẳng khác gì cá mất nước, cho dù có thể giãy giụa, nhưng kết cục sẽ không khác những thần linh ban đầu của Đệ Ngũ tinh hoàn là bao.

Đây chính là phương pháp mà Đệ Ngũ tinh hoàn nghiên cứu ra để trấn áp thần linh.

Thần tức dị chất, độc tố của tu sĩ, chạm vào làm ô linh.

Tiên linh khí, điều mà thần linh chán ghét, nghe thấy cũng tổn thương.

Đây chính là đại thế.

Thần Chủ, dĩ nhiên hiểu rõ trọng điểm này, vì vậy khi xuất hiện trên chiến trường, thần tức đậm đặc do gã hóa thành vô số dị chất, tràn ngập khắp nơi.

Bằng dị chất, gã nhấn chìm mọi thứ, kể cả tiên linh khí.

Vì vậy, cuộc chiến giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn, nhìn từ cấp độ cao nhất, chính là cuộc đối đầu giữa Thần Chủ và Tiên Chủ, đồng thời là sự xung đột giữa dị chất và tiên linh khí.

Cũng là cuộc chiến để mỗi bên tạo lập thế cho mình!

Ngay cả khi phe thần linh không tuân theo quy tắc giao chiến này, mà cưỡng ép can thiệp, kết quả cũng không thay đổi, vì muốn trấn áp đối phương từ gốc rễ, cuối cùng vẫn phải đối mặt với sự xung đột giữa dị chất và tiên linh khí.

Suy cho cùng, so với dị chất đậm đặc trong Đệ Tứ tinh hoàn, tiên linh khí trong Đệ Ngũ tinh hoàn cũng tương tự, vì vậy bất kỳ bên nào bước vào tinh hoàn của đối phương, đều sẽ bị suy yếu vô hình.

Do đó, từng bước ăn mòn, chiếm lĩnh đại thế, đã trở thành yếu tố then chốt của chiến tranh.

Vì thế, những thần linh và tu sĩ dưới cấp độ Chủ cũng trở nên cực kỳ quan trọng trên chiến trường.

Họ phải củng cố và giành giật thế cho Chủ của mình.

Bởi vì trận chiến giữa Thần Chủ và Tiên Chủ mà tầng thứ thấp hơn không thể hiểu, sẽ được phản ánh hoàn toàn trong sự chuyển động và lan rộng của tiên linh khí và dị chất.

Đối với tu sĩ, họ phải tận dụng lợi thế của Tiên Chủ, khi tiên linh khí tăng mạnh và đẩy lùi dị chất tại một khu vực, lập tức tiến tới nơi đó, nhanh chóng xây dựng đạo phiên đặc biệt thuộc về Đệ Ngũ tinh hoàn.

Tác dụng của đạo phiên là cố định tiên linh khí ở khu vực đó, biến nó thành lãnh thổ của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Đồng thời, theo pháp chỉ, họ sẽ tiến vào khu vực của thần linh, phá hủy cơ sở của thần linh tại đó.

Từ đó, giống như lăn một quả cầu tuyết, mở rộng lãnh thổ, cuối cùng tạo thành đại thế, phản bổ trợ cho Tiên Chủ, làm cho cuộc chiến về thế ở cấp độ Chủ nghiêng về một bên.

Về phía thần linh, họ cũng làm điều tương tự, một mặt củng cố lợi thế của Thần Chủ, một mặt ngăn cản tu sĩ hạ đạo phiên, đồng thời phá hủy tất cả, khiến dị chất lan rộng hơn, xâm lấn khắp nơi.

Nhìn cụ thể trên chiến trường, từ vị trí cao nhất mà quan sát, có thể thấy rõ đó là sự hòa trộn giữa hai sắc đen và trắng.

Màu đen, là dị chất.

Màu trắng, là tiên linh khí.

Như một bức tranh thủy mặc đen trắng, lúc nào cũng chuyển động, giành giật từng tấc đất.

Đây, chính là đại chiến giữa thần và tiên.

Trận chiến giữa các Chủ, lấy đại thế làm cốt lõi, mỗi lần ra tay đều ảnh hưởng tới chiến trường bên dưới, mà quân đội của hai bên trên chiến trường cũng phản bổ trợ cho trận chiến của các chủ.

Vì thế, cuộc chiến vô cùng khốc liệt.

Cái chết, xảy ra từng khắc.

Kẻ yếu đối đầu với kẻ mạnh, cũng là chuyện thường xuyên.

Chương 2707: Dị chất ô linh, tiên linh thần ghét (2)

Lúc này, trên chiến trường trải dài vô số vũ trụ, ở khu vực phía trái sau của phe tu sĩ, có hơn trăm đội nhỏ đến từ Trù Vật Ti đang lần lượt được truyền tống đến.

Trong số đó, đội từng có mâu thuẫn với Tinh Hoàn Tử và Hứa Thanh cũng nằm trong đoàn.

Khi xuất hiện, sắc mặt bọn họ đều thay đổi, thần sắc ngưng trọng. Trong ánh mắt lạnh lùng của đại quân đang bảo vệ khu vực truyền tống xung quanh, các đội nhanh chóng lao đi về phía xa.

Tất cả những người đã từ thân phận Trù Vật Sử chuyển thành Chuyển Vận Sử để đến đây, nhiệm vụ của họ là phân tán thành nhiều nhóm nhỏ, xuyên qua chiến trường, bằng tốc độ nhanh nhất, đưa nguyên chất đã thu thập được đến chiến khu cánh trái.

Ở đó, nguyên chất đang vô cùng cấp thiết!

Giờ đây, khi ánh sáng truyền tống tan biến, đoàn người Hứa Thanh cũng xuất hiện.

Khoảnh khắc bước ra từ trận đài, bầu trời sao xa lạ, không khí sát phạt nặng nề, tiên linh khí mỏng manh xung quanh, cùng với dị chất yếu ớt trôi nổi trong không gian, lập tức tràn vào cảm giác của mọi người.

Điều này khiến không ít người mới phi thăng cảm thấy khó chịu.

Với họ, chiến tranh trước đây vốn là thứ xa xôi.

Dù đời này từng trải qua vô số trận chiến cá nhân, nhưng việc tham gia chiến tranh thực thụ gần như chưa từng xảy ra.

Đặc biệt, những âm thanh ầm ầm truyền đến từ xa thỉnh thoảng, cùng những tiếng gầm không rõ vang vọng qua nhiều vũ trụ, và sự hỗn loạn không gian từ bát phương, cộng thêm luồng khí lạnh đặc biệt hình thành sau cái chết của vô số sinh linh...

Tất cả bao trùm tâm trí họ.

Khiến những người mới phi thăng này phần lớn trở nên bối rối ở nhiều mức độ khác nhau, theo bản năng quan sát xung quanh.

Nhưng trước khi kịp nhìn rõ tình hình, từ xa trong đại quân bảo vệ khu vực này, lập tức vang lên tiếng quát trầm đục.

"Các ngươi, còn không mau đi vận chuyển nguyên chất!"

Âm thanh này vượt qua tiếng sấm, nổ tung trong lòng mọi người, hóa thành tiếng vang ầm ầm kinh hoàng.

Khí thế chứa đựng trong đó cuồn cuộn như cơn bão, cuốn phăng mọi thứ.

Khiến sắc mặt cả đoàn lập tức thay đổi.

Đó là âm thanh của một Hạ Tiên!

Đồng tử Hứa Thanh co rút lại, nhưng đối với chiến tranh, hắn không xa lạ. Mặc dù chưa từng tham gia chiến tranh quy mô lớn như vậy, nhưng tâm thái của hắn vẫn vững vàng hơn nhiều người khác.

Vì vậy, thân hình Hứa Thanh khẽ động, lập tức bay đi.

Những tu sĩ trong các đội còn lại cũng lần lượt bay lên, bám sát phía sau Hứa Thanh.

Càng ở vào tình thế nguy hiểm trên chiến trường, sự đoàn kết trong đội ngũ càng mạnh mẽ.

Đây cũng là bản năng của con người.

Dẫu sao, chiến lực của Hứa Thanh là cao nhất trong đám người, hơn nữa thân phận lại không giống người thường. Vì vậy, đi theo bên cạnh Hứa Thanh, khả năng sống sót trên chiến trường của bọn họ cũng lớn hơn nhiều.

Nhưng trong lòng Hứa Thanh lúc này lại trầm xuống.

Hắn vừa phi hành vừa nhìn về phía xa, cảm nhận bốn phía.

Đối với dị chất, Hứa Thanh nhạy cảm hơn nhiều người khác, vì vậy hắn nhận ra dị chất trong khu vực này dường như đang dần đậm hơn một cách khó phát hiện khi bọn họ tiến lên.

"Hơn nữa, nếu thực sự cần nguyên chất gấp, thì dù là dùng truyền tống hay cử cường giả vận chuyển, đều sẽ hiệu quả và tiết kiệm thời gian hơn."

"Tại sao lại để những người hầu như chưa từng tham gia chiến trường như chúng ta đến đây vận chuyển?"

Trên đường đến, nghi ngờ này đã xuất hiện trong lòng Hứa Thanh.

Giờ đây, khi đã đến chiến trường và cảm nhận được dị chất lơ lửng nơi này, nghi ngờ đó trong tâm trí hắn ngày càng sâu sắc.

Mơ hồ, một giả thuyết cũng dần hình thành.

Đúng lúc giả thuyết này nảy sinh, từ phía sau Hứa Thanh vang lên tiếng gió rít. Tinh Hoàn Tử, Chu Chính Lập, Tà Linh Tử, cùng Viễn Sơn Tố đồng loạt lao tới gần.

Hứa Thanh khựng lại, để họ đuổi kịp, rồi nheo mắt nhìn qua.

Sắc mặt Tinh Hoàn Tử ngưng trọng, lập tức truyền âm:

"Hứa Thanh, Hiến của ta cảm nhận được rằng trật tự ở nơi này đang tan rã, ý niệm hỗn loạn ngày càng rõ ràng, có gì đó... không ổn!"

Tà Linh Tử liếm môi, cũng truyền âm:

"Các ngươi đều biết ta không giống các ngươi. Ta không phải tự mình lĩnh ngộ ra Hiến, mà sở hữu một Hiến Bảo đặc biệt. Thanh tàn kiếm của ta đang tỏa ra niềm phấn khích. Theo hiểu biết của ta về thanh kiếm này, mỗi khi ta gặp nguy hiểm sinh tử, nó đều như vậy."

"Hiện tại, niềm phấn khích từ nó mãnh liệt hơn bao giờ hết!"

Bên cạnh, Chu Chính Lập cũng vô cùng nghiêm trọng. Sau khi Tinh Hoàn Tử và Tà Linh Tử lần lượt mở miệng, y nhìn Hứa Thanh, giọng nói trầm thấp.

"Chủ thượng, việc chúng ta được đưa đến đây, thực ra vốn đã không hợp lý. Vì vậy, ta có một giả thuyết..."

"Có khả năng nào rằng... chúng ta..."

Ánh mắt Chu Chính Lập lướt qua từng người.

"... là mồi nhử!"

"Không phải chỉ riêng đội ngũ của chúng ta, mà toàn bộ các đội trù vật được đưa đến đây, cùng với nguyên chất mang theo..."

"... đều trở thành mồi nhử!"

Lời nói của Chu Chính Lập khiến mọi người chìm vào suy nghĩ.

Đôi mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng lạnh. Giả thuyết xuất hiện trong đầu hắn trước đó cũng chính là điều này!

"Ngay trong khu vực hiện vẫn thuộc về phe tu sĩ, lại tung chúng ta ra làm mồi nhử, điều này chỉ có thể nói lên một điều..." Hứa Thanh chậm rãi lên tiếng.

Lời nói của hắn vừa dứt, Viễn Sơn Tố nhẹ giọng tiếp lời:

"... rằng khu vực này sắp thay đổi!"

"Do đó, cần phải dùng chúng ta để dẫn dụ những thần linh ẩn nấp trong chiến khu này lộ diện trước, nhằm tăng khả năng ổn định sau khi xảy ra biến cố lớn!"

Chương 2708: Trứng đã thành thục (1)

Giọng nói của Viễn Sơn Tố vang lên trong tai mọi người.

Họ nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, trong lòng mỗi người đều có phán đoán riêng.

Nhưng bất kể thế nào, Hứa Thanh hiểu rõ một điều, rằng khi đã hòa nhập vào Đệ Ngũ tinh hoàn, đã nhận được tài nguyên để phát triển từ nơi này, thì...

Phải tuân thủ quy tắc của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Là Trù Vật Sứ kiêm Chuyển Vận Sứ, đã đến chiến trường này thì nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ có điều, việc hiểu rõ hơn sự thay đổi của chiến trường sẽ giúp nhiệm vụ thuận lợi hơn, và cũng giúp bảo vệ bản thân tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh chậm rãi lên tiếng.

"Mọi người cẩn thận, chia thành nhiều đội nhỏ, di chuyển cách nhau, bố trí trinh sát, luôn giữ liên lạc."

"Chu Chính Lập, việc điều phối giao cho ngươi."

Chu Chính Lập nghe lệnh, lập tức đáp ứng. Y cũng hiểu rõ về các thành viên đội hơn Hứa Thanh, nên nhanh chóng chia tám mươi người thành năm đội.

Các đội lập thành trận hình, đồng thời cử hơn mười người am hiểu ẩn nấp và tốc độ phân tán ra bốn phía, tập trung quan sát mọi biến động xung quanh.

Sau đó, Tà Linh Tử cùng những người khác lấy ra bảo vật riêng, che giấu khí tức của mọi người, Hứa Thanh cũng lấy một lá đạo phiên ra để bao phủ khu vực xung quanh, khiến cả đội tối đa hóa khả năng ẩn thân.

Hoàn tất mọi chuẩn bị, họ bắt đầu tiến lên.

Sự cẩn trọng này nhanh chóng cho thấy giá trị trong hành trình của họ.

Nửa tháng trôi qua trong chớp mắt.

Tổng thể mà nói, hành trình nửa tháng qua, bao gồm cả nhiều lần truyền tống, đều khá thuận lợi. Những khu vực lạ lẫm hoặc cảm giác không ổn, họ đều phát hiện kịp thời và tránh xa.

Trong quá trình ẩn nấp, họ cũng không ngừng củng cố biện pháp che giấu, ngày càng an toàn hơn.

Trong lúc đó, Hứa Thanh tận mắt chứng kiến các đạo phiên!

Vì khu vực họ đang ở là hậu phương của chiến trường cánh trái, thuộc phạm vi kiểm soát của phe tu sĩ, nên mỗi vũ trụ trong khu vực đều có một đạo phiên.

Cấu trúc của nó là một tế đàn lớn cỡ ngôi sao, trên tế đàn treo lơ lửng một chiến kỳ màu bạc.

Đây chính là đạo phiên của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Khí tức tiên linh trong đó vô cùng dồi dào, liên tục tuôn trào, tỏa ra uy áp khiến vạn vật phải run rẩy.

Nơi nào có đạo phiên, nơi đó khí tức tiên linh ngự trị, dị chất không thể xâm nhập dù chỉ một chút. Tất cả những gì thuộc về thần linh đều bị đạo phiên trấn áp.

Do đó, xung quanh đạo phiên thường có nhiều tu sĩ đóng quân.

Trên đường đi, đoàn người Hứa Thanh đã băng qua hàng trăm vũ trụ, trực tiếp nhìn thấy hoặc cảm nhận được hơn trăm lá đạo phiên lớn nhỏ khác nhau, tùy theo phạm vi trấn áp mà chúng quản lý.

Ngoài ra, các đạo phiên còn một chức năng quan trọng khác, đó là duy trì sự thông suốt trong liên lạc giữa các đại quân tu sĩ.

Vì vậy, trên đường đi, Chu Chính Lập chịu trách nhiệm liên lạc, kết nối với bên ngoài, chủ yếu là các đội chuyển vận khác có cùng nhiệm vụ.

Thời gian lại trôi qua, thêm nửa tháng nữa.

Khi tiếp tục hành trình, sau khi băng qua nhiều vũ trụ như cưỡi ngựa xem hoa, đoàn người Hứa Thanh đã từ hậu phương chiến trường cánh trái đến được khu vực trung bộ của cánh trái.

Nếu vượt qua vùng này, bao gồm hàng trăm vũ trụ liên kết, họ sẽ tiến đến tiền tuyến chiến trường cánh trái, nơi là đích đến của họ.

Tuy nhiên, tại khu vực trung bộ này, cảm giác phấn khích phát ra từ thanh tàn kiếm của Tà Linh Tử cùng nồng độ dị chất mà Hứa Thanh phát hiện được đều tăng lên đáng kể.

Đặc biệt, khi cả nhóm di chuyển im lặng, đột nhiên Chu Chính Lập biến sắc, lập tức truyền âm.

"Chủ thượng, một đội chuyển vận mà ta từng liên lạc tại khu vực này đã mất dấu tích... hoặc là họ bị cách ly liên lạc một cách bí ẩn, hoặc là đã gặp nguy hiểm sinh tử!"

Lời nói này khiến tâm trạng mọi người càng thêm nặng nề.

"Con mồi đã cắn câu."

Đôi mắt Hứa Thanh nheo lại. Không cần ra lệnh, cả nhóm trong các hành động tiếp theo đều cẩn trọng hơn.

Từ việc giảm thiểu dao động linh lực, nới rộng khoảng cách giữa các đội, đến việc tăng cường ẩn nấp, tất cả đều đạt mức tối đa.

Đặc biệt là trước và sau mỗi lần truyền tống, sự cảnh giác càng tăng cao.

Thậm chí, khi cảm giác không ổn, họ sẵn sàng chọn lối đi khác, dù phải đi vòng cũng không chút do dự.

Đồng thời, linh lực trong cơ thể mỗi người đều luôn được duy trì ở trạng thái sẵn sàng bùng nổ tối đa bất cứ lúc nào.

Một tháng nữa trôi qua.

Tuy cho đến giờ, có lẽ nhờ may mắn hoặc sự cẩn trọng và ẩn nấp hiệu quả, cả nhóm vẫn an toàn, nhưng thông tin từ Chu Chính Lập liên tục báo về những nguy cơ từ bên ngoài.

Trong số hàng trăm đội chuyển vận lần này, gần một nửa đã bị tập kích!

Một số đội thậm chí không kịp truyền tin cầu cứu đã bị tiêu diệt hoàn toàn trong tích tắc.

Có những đội cố gắng cầm cự và cầu cứu bên ngoài, nhưng kết cục vẫn không rõ ràng.

Tuy nhiên, danh tính của kẻ địch giờ đây đã rõ ràng.

Đó chính là thần linh!

Nhưng không phải từ tiền tuyến, mà là những thần linh đã ẩn nấp bằng nhiều cách trong khu vực chiến trường cánh trái.

Những kẻ này vốn ẩn nấp rất kỹ, không cần lộ diện.

Nhưng giờ đây, không hiểu vì lý do gì, chúng lại chủ động ra tay, nhắm vào từng đội chuyển vận.

Tựa như một mạng lưới ngầm, phủ khắp khu vực trung bộ chiến trường cánh trái.

Chương 2709: Trứng đã thành thục (2)

Hứa Thanh cùng đoàn người, dù cực kỳ cẩn trọng, nhưng sau mấy tháng an toàn, cuối cùng vào ngày hôm nay đã chạm mặt thần linh.

Người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường là Tà Linh Tử, đang làm nhiệm vụ trinh sát ở phía phải của đội.

Bản thân Tà Linh Tử đã đạt đến Chủ Tể đỉnh phong, chỉ còn cách Chuẩn Tiên một bước nhỏ, lại nhờ thanh tàn kiếm trong tay, gã tự tin có thể giao chiến với Chuẩn Tiên.

Ngoài ra, gã còn sở hữu vài phương pháp điều khiển khôi lỗi, hiện tại có hai khôi lỗi theo sát bên mình.

Vì vậy, giao nhiệm vụ trinh sát phía phải cho gã là lựa chọn ổn thỏa nhất.

Thanh tàn kiếm của Tà Linh Tử có lai lịch thần bí, bên trong dường như ẩn chứa nhân quả sinh tử liên quan mật thiết đến gã.

Do đó, vào khoảnh khắc thanh kiếm phát ra cảm giác cực kỳ phấn khích, Tà Linh Tử toàn thân run rẩy.

Không chút do dự, gã lập tức lùi lại.

Ngay tại thời điểm gã vừa lui về, từng luồng thần tức xuyên phá hư không xuất hiện, mang theo uy áp ngút trời bùng nổ.

Một cơn cuồng phong cuồn cuộn như núi đổ, tràn ngập dị chất và thần uy, quét tới như muốn nghiền nát tất cả.

Hai khôi lỗi bên cạnh Tà Linh Tử dù cố gắng né tránh và tung hết sức phòng thủ, vẫn không thể chống lại cuộc tập kích bất ngờ này.

Trong chớp mắt, cả hai khôi lỗi toàn thân khô héo, thân hình lẫn thần hồn đều bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tà Linh Tử phun ra bảy tám ngụm máu tươi, nhưng nhờ thanh tàn kiếm trong tay, gã miễn cưỡng né được đòn tấn công đầu tiên của thần linh.

Trong khi lùi lại, ánh mắt gã co rút, lập tức truyền tin cho Chu Chính Lập.

"Đụng độ thần linh, bảy Thần Đài, hai mươi ba Vô Hạ!"

Ngay khi truyền tin, Tà Linh Tử cấp tốc lùi xa, nhưng phía sau, dị chất đang cuồn cuộn, những luồng thần tức khủng bố tiếp tục bùng nổ, hóa thành một cơn sóng lớn quét về phía gã.

Nhìn thấy sắp bị nuốt chửng, đôi mắt Tà Linh Tử đỏ rực, sinh tử treo lơ lửng trước mắt.

Đúng lúc này, một bóng hình xuất hiện ngay phía sau gã với tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường khó nhận ra, nắm lấy vai gã kéo mạnh ra sau.

Lực kéo này trực tiếp cứu Tà Linh Tử thoát khỏi miệng sóng thần, còn người vừa đến thì giơ tay trái lên, ấn xuống cơn bão thần tức đang cuộn trào phía trước.

"Trấn!"

Một chữ phát ra, Hiến Thời Không lập tức nổ vang, các tầng vũ trụ chồng lên nhau, hình thành lực trấn áp thời không.

Lực lượng này chặn đứng cơn bão thần tức.

Hai luồng sức mạnh chạm vào nhau trong nháy mắt, sóng xung kích dữ dội bùng nổ, lan ra bốn phía.

Người vừa đến đứng vững như núi, trong khi cơn bão thần tức rung chuyển rồi tan vỡ thành từng mảnh.

Lộ ra ba mươi thân ảnh thần linh với hình dáng khác nhau, nhưng tất cả đều mang theo uy áp kinh người.

Ánh mắt của bọn chúng đồng loạt khóa chặt vào bóng hình phía trước.

Người này tóc dài bay phấp phới, mặc áo choàng đen, dung nhan tuyệt mỹ, sáng rực hơn cả ánh sao.

Đứng nơi đó, khí tức cận kề Hạ Tiên trên người hắn tỏa ra ngút trời.

Khí tức này khiến tất cả Vô Hạ đều chấn động trong tâm hồn, ngay cả bảy Thần Đài cũng không khỏi ánh lên kim quang trong mắt.

Cùng lúc, sau lưng Hứa Thanh, tiếng rít xé gió vang lên.

Những sợi xích sắt đại diện cho trật tự lan tỏa khắp bát phương, bên trong là Tinh Hoàn Tử bước trên xích sắt tiến tới.

Từng cây đại thụ khổng lồ mọc lên từ trong hư không, tựa như hình thành một khu rừng vô tận.

Trên một thân cây, Viễn Sơn Tố đứng sừng sững, đôi mắt lạnh lùng quan sát.

Một con mắt khổng lồ hiện ra giữa tinh không, ánh mắt chiếu thẳng về phía này.

Bên trong con mắt, Chu Chính Lập đang ngồi xếp bằng.

Cùng lúc đó, độc khí lan tỏa, sát ý dần bao trùm.

Những người khác cũng lần lượt thi triển Hiến riêng của mình, kết hợp thành một lực uy áp lớn.

Phía ngoài cùng, một cây hải tảo khổng lồ đã hoàn toàn mở ra thân thể, hình thành vòng phong tỏa.

Trông giống như không phải thần linh đang tập kích, mà chính là Hứa Thanh cùng đoàn người đang săn bắt thần linh!

Rất nhanh, hải tảo siết chặt bao phủ khu vực, các thành viên trong đội đồng loạt tung ra sát chiêu, Tinh Hoàn Tử và những người khác không hề nương tay, toàn lực xuất chiến.

Giữa những tiếng rít của kiếm khí Thiên Quân Tích Dịch, các thần linh đều chấn động trong tâm hồn.

Đặc biệt, con mắt do Hiến của Chu Chính Lập hóa thành có thể dự đoán đòn tấn công và thần quyền của những thần linh này, gây ra sự nhiễu loạn, giúp mọi người nắm rõ hành động của đối phương, khiến thần linh càng thêm bối rối.

Nhưng điều khiến bọn chúng kinh hồn bạt vía nhất chính là Hứa Thanh!

Chuông lục lạc của hắn, phong ấn tất cả.

Que sắt của hắn, nơi xuyên qua, thần linh tất diệt!

Tầng tầng thời không bao quanh hắn, mang theo ý chí chư thiên, rung động toàn cõi.

Cứ thế, sau một nén hương, khi hải tảo nới lỏng vòng bao phủ, đoàn người Hứa Thanh lần lượt bước ra.

Những thần linh tập kích bọn họ... đã biến mất không còn dấu vết.

Nếu cảm nhận kỹ, có thể thấy khí tức của mỗi người trong đội đều tăng lên, tựa như vừa được bổ sung một lượng năng lượng dồi dào.

"Quả nhiên thần linh còn sống, lại khỏe mạnh, nguyên chất mới là thơm ngon và đậm đà nhất."

Lý Mộng Thổ liếm môi nói.

"Nhưng đáng tiếc, chiến cục nơi đây vẫn còn chưa rõ ràng. Nếu hành động quá nổi bật, khó tránh bị phía thần linh tập trung đối phó..."

Tà Linh Tử dù thương thế đã lành, lúc này cũng tỏ vẻ tiếc nuối.

Viễn Sơn Tố thì trầm ngâm, Thiên Quân Tích Dịch thì đã sẵn sàng hành động.

Chỉ có Tinh Hoàn Tử là không chút biểu cảm.

Còn Chu Chính Lập, y lắc đầu nói:

"Chủ thượng hiện diện, chúng ta mới dễ dàng như vậy. Nhưng ta vừa dự đoán, lần tập kích này của thần linh, người dẫn đầu có thể là một Chân Thần, bên cạnh đó còn có những Thần Đài đỉnh phong."

"Nếu gặp phải... thì..."

Lý Mộng Thổ không nói gì thêm.

Hứa Thanh bình thản liếc nhìn mọi người, nhàn nhạt lên tiếng:

"Như trước, giữ vững cảnh giác và ẩn nấp, tiếp tục tiến lên!"

Chương 2710: Thắp sáng ngọn đèn huyết sắc (1)

Lời nói của Chu Chính Lập đã dập tắt ý định của nhiều người muốn "câu ngược" thần linh.

Nguyên chất tuy tốt, nhưng mạng sống của bản thân rõ ràng quan trọng hơn.

Dẫu sao, phía đối phương có cả Chân Thần, thậm chí còn có nhiều Thần Đài đỉnh phong, nếu họ quá nổi bật, việc bị nhắm mục tiêu là điều không thể tránh khỏi.

Đến lúc đó, sinh tử cũng sẽ không còn nằm trong tay họ nữa.

Đồng thời, hành trình phía trước gian nan, giữ vững sự cẩn trọng và ẩn nấp như trước là lựa chọn đúng đắn nhất.

Cứ thế, bóng dáng của đoàn người Hứa Thanh nhanh chóng biến mất trong vũ trụ này.

Cùng lúc đó, trong khu vực trung bộ của chiến khu cánh trái thuộc trận doanh tu sĩ, những đội thần linh tương tự như đội mà Hứa Thanh gặp phải không hề ít.

Phương pháp ẩn nấp của bọn chúng trước đây chưa từng bộc lộ, dường như được ngoại lực gia trì, khiến phía tu sĩ rất khó phát hiện kịp thời.

Hơn nữa, cách xuất hiện của chúng không hề bình thường, đồng thời rất khó để bị dò tìm nhanh chóng.

Bên trong chúng chứa đựng sức mạnh thần cách mới lạ.

Ngoài ra, những thần linh này không phải hạng tầm thường mà đều là các kẻ nắm giữ thần quyền mạnh mẽ trong hàng ngũ thần linh, vì thế hiệu quả của các cuộc tập kích rất rõ rệt.

Điều này khiến khu vực trung bộ của chiến khu cánh trái rơi vào tình trạng hỗn loạn từng điểm một.

Đồng thời, cũng phân tán lực lượng đại quân tu sĩ trong khu vực này, buộc họ phải chia ra để trấn áp và phong tỏa.

Trong lúc hỗn loạn diễn ra, tại vũ trụ Càn Nguyên, nằm giữa vô số vũ trụ thuộc khu vực trung bộ chiến khu cánh trái, có một tinh hệ nhỏ không mấy nổi bật.

Ở đó tồn tại một tinh cầu trông như bình thường.

Tinh cầu này có màu vàng đất.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi nhìn từ bầu trời sao, mặt đất của tinh cầu này như đang cuộn trào, dần xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Vết nứt ngày càng lớn, cuối cùng đột ngột mở ra!

Tựa như một con mắt khổng lồ đang mở ra.

Hoặc chính xác hơn, đó vốn không phải là một tinh cầu mà là một con mắt thần linh được ngụy trang thành tinh cầu, giờ đây nó đã mở ra!

Trong con ngươi màu vàng kim ấy, lộ ra một đội quân thần linh có số lượng không dưới vạn.

Đội quân ấy có thể đã ở đây từ lâu, hoặc cũng có thể được truyền tống tới bằng phương pháp đặc biệt, nhưng dù thế nào, chúng đã xuất hiện.

Trong đội quân này, tất cả đều thuộc cảnh giới Thần Hỏa trở lên, Thần Đài cũng đông đúc, hơn nữa còn có không ít kẻ đạt đến đỉnh phong.

Thống soái cho đội quân thần linh đó là... ba Chân Thần!

Một vị toàn thân như sương mù, không rõ hình dạng, nhưng thần uy tỏa ra từ gã khiến cả bầu trời sao bị vặn vẹo.

Một vị toàn thân được bao bọc trong ngọn lửa vàng rực, phát ra khí tức thần thánh vô cùng, tựa như thiên thần.

Vị cuối cùng, cao ngang với nhân tộc, mặc áo choàng đen che kín đầu, trên người tỏa ra thần bí vô tận.

Vào thời điểm đội quân thần linh này giáng lâm... toàn bộ chiến trường biến động đột ngột!

Chiến trường giữa Đệ Tứ và Đệ Ngũ tinh hoàn vốn là cuộc chiến tranh giành thế.

Biểu hiện trên phạm vi rộng là một bức tranh thủy mặc đen trắng, trong đó dòng chảy đen là dị chất, còn dòng chảy trắng là khí tức tiên linh.

Chúng liên tục nuốt chửng, xung đột, bài xích lẫn nhau.

Trước đây, trong khu vực trung bộ chiến khu cánh trái, nhìn từ trên cao, có thể thấy nơi này tràn ngập khí tức tiên linh màu trắng.

Nhưng giờ đây, với sự hiện diện của Thần Chủ và Tiên Chủ cùng những bố trí của họ, cũng như các cuộc giao tranh ở tầng thứ không thể bị những kẻ dưới cấp Tiên Chủ hiểu thấu, khiến cho cục diện "thế" giữa hai phe xuất hiện biến động.

Tại một khu vực không nhỏ bị dị chất thần linh bao trùm, dị chất đột nhiên tan biến, thay vào đó là khí tức tiên linh màu trắng bùng nổ tựa như một quân cờ được hạ xuống.

Tương tự, tại một khu vực bị khí tức tiên linh màu trắng bao phủ, dị chất xuất hiện, bao trùm cả khu vực trong lớp khói đen đặc sệt.

Vị trí này chính là khu vực trung bộ chiến khu cánh trái!

Đây chính là dị biến!

Ảnh hưởng kéo theo là dị chất trong khu vực trung bộ chiến khu cánh trái đột ngột bùng lên như thác lũ.

Vô số đại quân tu sĩ dao động, những kẻ có tu vi thấp bị ô nhiễm nhanh chóng.

Dị chất lan tràn, thần tức bùng nổ, quét qua, khiến các tế đàn đạo phiên trong tất cả các vũ trụ của khu vực trung bộ đều rung lắc dữ dội.

Âm thanh rạn nứt vang lên, tựa hồ sắp sụp đổ.

Một khi sụp đổ, đồng nghĩa với việc trận doanh tu sĩ tại nơi đây mất đi quyền kiểm soát.

Chiến khu cánh trái sẽ bị chia cắt, và tiền tuyến sẽ trở thành cô quân.

Vì vậy, phe tu sĩ lập tức đứng lên, dốc toàn lực bảo vệ tế đàn đạo phiên, cố gắng kéo dài thời gian.

Cùng lúc đó, những thần linh từng tập kích các đội chuyển vận không còn ẩn nấp nữa mà hiện thân, lợi dụng dị chất nơi đây để bùng phát thần uy mạnh mẽ hơn, gây ra các cơn bão thần tức cuồng bạo.

Chúng lao về phía các tế đàn đạo phiên gần nhất.

Ngoài ra, trong nhiều vũ trụ, những tồn tại tương tự tinh cầu màu vàng đất cũng lần lượt mở mắt, hiện ra các đội quân thần linh.

Chiến tranh bùng nổ toàn diện.

Những đội quân thần linh này, có thể đã tồn tại từ lâu, hoặc lợi dụng sự hỗn loạn trước đó để chuyển hướng sự chú ý của đại quân tu sĩ, rồi ẩn nấp giáng lâm.

Tuy nhiên, xét từ các cuộc tập kích nhắm vào những đội chuyển vận, khả năng thứ hai cao hơn.

Dù sao, thời điểm chúng hành động đã cho thấy đây là một cuộc tiến công chủ động được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Nếu không, chúng sẽ không thể nhanh chóng và chính xác xuất hiện ngay khi thế của Thần Chủ và Tiên Chủ vừa thay đổi.

Điều này rõ ràng cho thấy chúng đã nắm thế chủ động.

Mục đích của chúng, hiển nhiên là phá hủy tất cả tế đàn đạo phiên trong các vũ trụ ở khu vực trung bộ chiến khu cánh trái.

Biến nơi đây thành lãnh địa của thần linh!

Chương 2711: Thắp sáng ngọn đèn huyết sắc (2)

Cùng lúc đó, tại khu vực trung bộ chiến khu cánh trái, khi các thần linh liên tiếp hiện thân và chiến tranh toàn diện bùng nổ, ở khu vực trung tâm vũ trụ Vân Quan, nơi đây...

Đại quân tu sĩ đông đảo tụ tập, trải khắp bát phương.

Mỗi tinh hệ ở đây đều như một đội quân.

Mỗi tinh cầu đều như một doanh trướng.

Hiện tại, sát khí bao trùm.

Nơi này chính là trung tâm của chiến khu cánh trái, cũng là đại bản doanh!

Tất cả mệnh lệnh chiến đấu của chiến khu cánh trái đều xuất phát từ đây.

Tại trung tâm khu vực, trong bầu trời sao, lơ lửng một tế đàn khổng lồ tỏa ra vô tận tiên quang. Trên tế đàn ấy... ngồi xếp bằng một tồn tại hùng vĩ đến mức khó lòng đo đếm.

Người đó chính là thống soái đệ nhất của chiến khu cánh trái, một trong những nhân vật danh tiếng lẫy lừng tại Đệ Ngũ tinh hoàn: Tịch Đạo Tiên Quân!

Y là đệ tử đầu tiên của Trạm Lô Tiên Chủ!

Tu vi: Hạ Tiên đỉnh phong!

Không chỉ mạnh mẽ mà còn tinh thông sát lục, trong hàng ngũ Hạ Tiên đỉnh phong, y là kẻ không ai sánh được.

Đạo của y đã được đẩy đến gần mức viên mãn tuyệt đối.

Lúc này, Tịch Đạo Tiên Quân khẽ mở mắt, ánh nhìn lộ rõ sát ý đậm đặc, cất giọng nhẹ nhàng:

"Đã cắn câu."

Đây là một ván cờ khổng lồ, do cả thần linh lẫn tu sĩ dựng nên, mỗi bên đều có những toan tính riêng!

Không chỉ đội chuyển vận là mồi câu, ngay cả những tế đàn đạo phiên, những tu sĩ bảo vệ quanh đó, thậm chí toàn bộ khu vực trung bộ chiến khu cánh trái...

Cả y nữa, đều là mồi câu!

Mục đích là biến khu vực trung bộ này thành một vòng xoáy máu thịt khổng lồ.

Như một ngọn đèn huyết sắc trong màn đêm, thu hút tối đa đại quân thần linh kéo đến.

Qua đó, che giấu một kế hoạch thực sự...

Một kẻ tu sĩ thần bí sẽ đảm nhận vai trò thích khách, từ hướng Đệ Tứ tinh hoàn áp sát chiến trường, ám sát thống soái của đại quân thần linh cánh phải là một vị Chân Thần đỉnh phong!

"Hãy chờ xem, liệu các ngươi sẽ kịp chia cắt khu vực của ta và giết chết ta, hay... tu sĩ thần bí của chúng ta sẽ thành công thích sát!"

Tịch Đạo Tiên Quân khẽ nheo mắt, nhìn xa xăm.

"Kẻ thần bí đó là ai? Có thể khiến sư tôn ta lựa chọn tín nhiệm và phối hợp, lại có khả năng ám sát một Chân Thần đỉnh phong, những nhân vật như vậy, trên đời này không nhiều..."

Khu vực trung bộ chiến khu cánh trái giờ đây, dị chất ngập tràn khắp nơi và ngày càng đậm đặc.

Các đội chuyển vận đang mắc kẹt trong khu vực, tâm trí đều rung động mạnh mẽ, hơn trăm đội ngũ lâm vào tình trạng thê thảm.

"Theo ta tính toán, ít nhất bảy phần... sẽ phải chết!"

"Những kẻ còn sống, nếu lựa chọn tiến đến nơi có tế đàn đạo phiên gần nhất, vẫn sẽ phải đối mặt với trận chiến giữa thần linh và tu sĩ."

Trong tinh không ngập tràn dị chất, đội của Hứa Thanh cũng không ngoại lệ.

Tất cả đều mang vẻ nghiêm trọng, Chu Chính Lập cất giọng trầm ngâm:

"Giờ đây chúng ta cũng phải đối mặt với một lựa chọn."

"Hoặc là tìm kiếm tế đàn đạo phiên gần nhất, hoặc là... tiếp tục tiến lên!"

Ánh mắt y hướng về phía Hứa Thanh.

Không chỉ y, tất cả những người bay thăng tại đây cũng nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh im lặng, đưa mắt quan sát bốn phía.

Sự biến đổi bất ngờ khi nãy, dù là y cũng không kịp chuẩn bị.

Trong thoáng chốc, bầu trời sao đảo lộn.

Tiên linh khí biến mất, dị chất bùng phát toàn diện.

Cảm giác đó khiến Hứa Thanh phút chốc rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Giờ đây, cảm nhận dị chất trong không gian này, Hứa Thanh không thấy xa lạ.

Cảm giác bị dị chất xâm lấn đó, hắn rất quen thuộc.

Nó giống hệt những gì hắn từng trải qua tại đại lục Vọng Cổ.

Hắn hiểu rằng, dù phe tu sĩ có thể chống lại dị chất nhờ tu vi mạnh mẽ, nhưng nếu tồn tại lâu dài trong môi trường này, họ vẫn sẽ dần dần bị xâm thực.

Đặc biệt là... khi vận hành tu vi, cơ thể cần hấp thụ lực lượng của thiên địa.

Đến lúc đó, dị chất sẽ chiếm lĩnh toàn bộ.

Khi đó, dị hóa sẽ xảy ra.

Cũng chính vì hiểu điều này, Hứa Thanh biết rằng, tìm đến các tế đàn đạo phiên chưa chắc là lựa chọn an toàn.

Nếu thất bại, sinh tử sẽ không còn trong tay họ.

Còn nếu tiếp tục tiến lên...

Vượt qua chiến khu này, rời khỏi khu vực, tiến vào chiến trường tiền tuyến, cũng đầy rẫy bất trắc.

Một mặt là tình hình trên đường không rõ ràng, mặt khác là liệu chiến trường tiền tuyến có bị dị chất bao phủ hay không, có thất thủ hay không, đều là ẩn số.

"Chính vì ẩn số, nên mới có khả năng sống sót, và ít nhất, ta còn có thể tự kiểm soát phần nào!"

"Còn ở lại đây, tìm kiếm tế đàn đạo phiên và gia nhập, nếu bị kẹt tại đó, mọi thứ sẽ trở nên bị động."

Vì thế, sau một hồi lâu, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên vẻ quyết đoán.

Hắn cất giọng vang vọng:

"Ta muốn chọn tiếp tục tiến lên, vượt qua chiến khu, tiến vào tiền tuyến cánh trái!"

"Các ngươi... nếu có lựa chọn khác, Hứa mỗ sẽ không ngăn cản."

Nói xong, thân hình Hứa Thanh lóe lên, lao thẳng về phía trước.

Lý Mộng Thổ và Chu Chính Lập lập tức theo sát, Tà Linh Tử và Viễn Sơn Tố do dự một chút, nhưng Tinh Hoàn Tử lại bước ngay sau Hứa Thanh.

Thiên Quân Tích Dịch nghiến răng, cũng nhanh chóng theo sau.

Thấy vậy, Viễn Sơn Tố cũng lập tức đuổi theo.

Tà Linh Tử thở dài, cuối cùng cũng lựa chọn đồng hành.

Còn lại những người bay thăng khác, lúc này cũng đưa ra quyết định nhanh chóng.

Phần lớn chọn tiếp tục tiến lên, nhưng cũng có một số lựa chọn rời khỏi.

Cứ thế, hơn tám mươi người, sau khi trải qua nhiều sự kiện, lần đầu tiên chia làm hai ngả.

Người đi tiếp hơn năm mươi.

Người rời đi hơn ba mươi.

Chưa thể phân định đúng sai.

Chương 2712: Tân thần giáng thế (1)

Chiến tranh, trong khu vực trung bộ chiến khu cánh trái, đã bùng nổ trên toàn bộ các vũ trụ!

Từng đạo đại quân thần linh từ khắp nơi giáng lâm, tựa những thanh lợi kiếm không gì cản nổi, cuốn theo dị chất, không ngừng tiến công vào mỗi vũ trụ có tế đàn đạo phiên.

Tại một số vũ trụ, các tế đàn bị hủy diệt chỉ trong chớp mắt, đạo phiên dưới uy lực thần linh cũng bị ô nhiễm, hóa thành tro bụi.

Đại quân tu sĩ bảo vệ nơi đó không ai sống sót, hoặc bị dị hóa thành nô lệ của thần linh, hoặc bị giết chết thảm thiết.

Thảm kịch không thể diễn tả.

Nhưng ở một số vũ trụ khác, tế đàn vẫn đứng vững, đạo phiên vẫn tỏa ra tiên linh khí, còn tu sĩ bảo vệ xung quanh vẫn cố gắng chống đỡ.

Cái giá phải trả là chiến trường càng thêm đẫm máu.

Nhìn chung, khu vực trung bộ chiến khu cánh trái trở thành nơi sát lục không hồi kết, máu chảy ngày càng nhiều.

Đồng thời, đại quân từ trung tâm chiến khu cánh trái cũng xuất hiện vào thời điểm then chốt, trở thành viện quân.

Tu sĩ và thần linh như những chiếc răng lược đan xen, từng chút mài mòn đối phương.

Tất cả cùng hòa tấu khúc ca tử vong!

Chiến khu cánh trái chìm trong sát lục, dị chất sôi trào, tiếng gào thét trước khi chết của các sinh mệnh vang vọng không ngừng.

Nơi này hóa thành một chiếc cối xay máu tàn nhẫn.

Chiếc cối xay đó không ngừng quay, nghiền nát thần linh, nghiền nát tu sĩ, nghiền nát tất cả, ép thành máu thịt, hủy diệt linh hồn.

Máu đỏ nhuộm dần chiến khu, tựa một ngọn đèn huyết sắc chiếu sáng khắp chiến trường giữa Đệ Tứ và Đệ Ngũ tinh hoàn.

Thế nhưng, ánh sáng này vẫn chưa đủ chói lọi.

Máu đỏ này vẫn chưa đủ đậm đặc.

Vì vậy, càng nhiều đại quân thần linh lần lượt giáng lâm.

Càng nhiều đại quân tu sĩ từ trung tâm chiến khu cũng liên tục lao ra.

Cả hai bên, vì những mục tiêu khác nhau, cùng chủ động gia tăng sự khốc liệt của chiến tranh tại chiến khu cánh trái.

Sinh mệnh, trong chiến tranh, chẳng đáng giá gì.

Chỉ có lý tưởng và lập trường mới là nguồn cơn thúc đẩy cả hai phe chiến đấu đến tận cùng.

Với thần linh, sự tồn tại của tu sĩ chính là hành động mạo phạm, là nỗ lực lật đổ thần quyền.

Nếu khoảng cách xa thì không nói, nhưng Đệ Tứ và Đệ Ngũ tinh hoàn lại quá gần nhau.

Hơn nữa, Đệ Lục tinh hoàn mang tính đặc thù.

Lại thêm một Tân Thần Chủ vừa xuất hiện, cần đến tế hiến.

Vì vậy, phe thần linh của Đệ Tứ tinh hoàn nhất định phải chiến.

Còn với tu sĩ, đây không phải là hành động mạo phạm mà là cuộc chiến giành lấy tự do, để không trở thành nô lệ.

Là nhân tộc, trong cốt tủy đã có sự kiên cường.

Đó là ý chí không cam chịu quỳ xuống khi đã đứng lên được!

Vì thế, sát lục không bao giờ đạt đỉnh.

Chiến tranh, sát lục liên miên cũng khiến biểu hiện của thời gian trong tinh không trở nên đặc biệt.

Thời gian trôi chậm rãi giữa các vì sao và vũ trụ thường không được nhận ra, bởi quỹ đạo của các thiên thể biến đổi không phải điều dễ thấy trong vài ngày.

Do đó, khi bay trong tinh không, ngay cả khi không có chiến tranh, người ta vẫn cảm thấy như thời gian ngừng lại.

Thế nhưng, chiến tranh mang đến sự nguy hiểm, phá vỡ ảo giác tĩnh lặng đó.

Khả năng dự đoán của Chu Chính Lập cũng được thể hiện rõ vào lúc này.

Y không chỉ dự đoán về sinh mệnh, mà còn dự đoán cả những thay đổi của tinh cầu.

"Vũ trụ này... đang chết."

Giọng nói nặng nề của Chu Chính Lập vang vọng.

Tinh Hoàn Tử ở bên cạnh cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng, y cảm nhận được sự mất cân bằng và suy tàn của trật tự.

"Trật tự đang sụp đổ nhanh chóng, vô trật tự đang tăng lên!"

Lời của cả hai khiến cảm giác nguy cơ trong lòng tất cả tu sĩ trong đoàn của Hứa Thanh càng trở nên mãnh liệt.

"Mùi máu tanh này... cái chết đang bùng phát."

Tà Linh Tử nghiêm nghị lên tiếng, qua thanh tàn kiếm của gã, gã cảm nhận được mùi tử khí ngày càng nồng đậm.

Tất cả ánh mắt bản năng nhìn về phía Hứa Thanh.

Đôi mắt Hứa Thanh ánh lên sắc xanh âm u.

Hắn không thể dự đoán tương lai, sự hiểu biết về trật tự cũng không bằng Tinh Hoàn Tử, nhưng sự nhạy cảm với dị chất thì vượt xa bất kỳ ai ở đây.

Đó là vì, với Hứa Thanh, dị chất là một phần của cuộc sống từ khi còn nhỏ.

Huống chi, còn có Hồ Ly Bùn, với nàng, dị chất như linh khí với tu sĩ.

Cảm nhận kỹ lưỡng, Hứa Thanh bình thản cất tiếng:

"Dị chất đậm hơn trước, sự hoạt hóa bên trong... đang gia tăng."

Nói xong, hắn không giải thích thêm mà gia tăng tốc độ lao về phía trước.

Những người khác trong đội, nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh, cảm giác nặng nề trong lòng họ lại càng thêm sâu sắc.

Dù Hứa Thanh không nói nhiều, nhưng câu nói của hắn đã chỉ rõ tình hình!

Dị chất ngày càng dày đặc, đồng nghĩa với việc nhiều đạo phiên đã bị hủy.

Sự hoạt hóa tăng cao, nghĩa là càng nhiều thần linh giáng lâm.

Con đường duy nhất còn lại trước mắt họ chính là:

Xông ra khỏi chiến khu này!

Chương 2713: Tân thần giáng thế (2)

Ý niệm này trong lòng mỗi người, bởi hiểm nguy ở nơi đây cùng cảm giác nặng nề trong tâm hồn, đều trở nên ngày càng kiên định. Cứ như vậy, dòng thời gian trôi qua, tốc độ của cả nhóm tăng lên đến cực hạn.

Ẩn nấp trong bóng tối, hành động đầy cẩn trọng, bọn họ tiếp tục tiếp cận ranh giới giữa khu vực trung bộ chiến khu cánh trái và tiền tuyến.

Trên đường đi, họ cũng gặp phải vài lần cản trở. Tuy nhiên, với Hứa Thanh dẫn đầu làm mũi nhọn, cả đội tựa như một lưỡi dao sắc bén lao về phía trước, dù có người bị thương nhưng vẫn vượt qua một cách nhanh chóng.

Có lẽ nhờ vận may, hoặc vì trọng tâm của thần linh đặt vào các tế đàn đạo phiên, nên sự bố trí ở ngoại vi không quá dày đặc.

Nhờ vậy, với năng lực và sự cảnh giác, nhóm của họ ngày càng tiến gần ranh giới.

Nhưng... vận may không thể mãi đồng hành.

Khi còn cách biên giới khu vực trung bộ chiến khu ba vũ trụ, một cuộc chạm trán bất ngờ đã cắt ngang hành trình của nhóm Hứa Thanh.

Đó là một đội thần linh, khoảng hai trăm thành viên, trong đó Thần Hỏa không ít, Thần Đài cũng nhiều, thậm chí có hai vị Thần Đài đỉnh phong dẫn đầu.

Mục tiêu ban đầu của họ không phải nhóm Hứa Thanh.

Nhiệm vụ chính của họ là viện trợ, di chuyển qua đây để đến một khu vực có tế đàn đạo phiên, nhằm gia tăng sức mạnh phá hủy nơi đó.

Nhưng khi hai vị Thần Đài đỉnh phong cảm nhận được dao động bất thường từ dị chất, họ lập tức thay đổi ý định.

"Một đội vận chuyển tiến sâu vào phạm vi này?"

Hai vị thần linh dẫn đầu đều là đồng tộc, thân hình cao lớn, toàn thân tím đen, sở hữu sáu cánh tay, giữa trán mọc một mảng vảy lửa hình thoi phát sáng âm u.

Lúc này, mảng vảy trên trán họ lóe sáng, cả hai xoay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về cùng một hướng.

"Có thể tiến sâu vào khu vực này, đội tu sĩ này không bình thường."

Ánh mắt giao nhau, chỉ trong chớp mắt, với thần niệm truyền đạt, cả hai lập tức thay đổi hướng, bước qua hư không tiến về phía nhóm Hứa Thanh.

Đồng thời, đôi mắt Hứa Thanh thu hẹp lại, hắn cảm nhận được dị chất đang dao động bất thường. Tinh Hoàn Tử, Chu Chính Lập, cùng Tà Linh Tử cũng lần lượt nhận ra điều đó.

"Có thần linh đang khóa chặt khu vực này!"

"Sát khí nồng nặc!"

"Không gian đang bị phong tỏa!"

Ngay khi mọi người biến sắc, Hứa Thanh gầm lên một tiếng.

"Tăng tốc độ lên tối đa!"

Dứt lời, Hứa Thanh lao thẳng về phía trước, tốc độ bùng phát. Những người khác cũng không hề do dự, tất cả tung ra thủ đoạn riêng, tăng tốc đến mức cực hạn.

Nhưng dị chất từ bốn phương tám hướng đột ngột trở nên dữ dội, tựa như muốn tạo thành một cơn bão cản đường.

Đồng thời, âm thanh kỳ quái từ thần linh vang vọng trong hư không, tựa như lời thì thầm, bóp méo tâm trí, làm mờ đi nhận thức và đảo lộn huyết nhục mọi người.

Cả nhóm chịu ảnh hưởng ở các mức độ khác nhau, thần sắc đều thay đổi rõ rệt.

Bỗng, Hứa Thanh đưa tay lên, ánh mắt hắn lóe lên sự quả quyết, ngay lập tức gọi tên Hồ Ly Bùn trong tâm trí.

"Mượn thân thể ngươi một lát!"

Hồ Ly Bùn cũng hiểu rõ tình huống nguy cấp, nàng không hề do dự, mở toàn bộ tâm thần, cho phép thần niệm của Hứa Thanh tràn vào.

Dù hiện tại Hứa Thanh sở hữu thân thể Chuẩn Tiên, nhưng thần thể của hắn vẫn tồn tại, thậm chí trước khi đến Đệ Ngũ tinh hoàn, thần thể này đã lĩnh ngộ nhiều thần quyền.

Dù là thần quyền âm thanh, thần quyền huyết dịch, thần quyền nguyền độc, hay thần quyền may mắn, tất cả đều quen thuộc với hắn.

Do đó, đối với thần linh, Hứa Thanh không xa lạ, và việc vận dụng thần thuật cũng vô cùng thành thạo.

Chỉ là, thân thể hiện tại không phù hợp.

Muốn điều khiển dị chất, hắn cần một môi giới.

Nhưng... với thân thể của Hồ Ly Bùn, mọi thứ đã khác.

Thân thể nàng chính là môi giới!

Điều này cho phép Hứa Thanh gián tiếp điều khiển dị chất.

Còn về thần thuật, kỹ pháp Dị Tiên lưu của hắn chính là phương thức hoàn hảo, đủ sức mô phỏng.

Vì hắn không cần mô phỏng kỹ thuật của người khác, mà là mô phỏng chính thần thuật của bản thân mình, thứ hắn quen thuộc nhất.

Ngay khoảnh khắc đó...

Ánh mắt Hứa Thanh sắc lạnh, tay hắn vung lên, thần thuật từ thần thể của hắn bùng nổ, lần đầu tiên xuất hiện tại Đệ Ngũ tinh hoàn.

Dị chất xung quanh lập tức ngừng lại, không còn cuộn trào, mà hòa nhập vào ý chí của Hứa Thanh.

Âm thanh từ thần linh, lời thì thầm đầy tà dị, trong chớp mắt trở nên tĩnh lặng, bị Hứa Thanh cướp đoạt, đảo chiều trở thành thần thuật, quay ngược về nguồn gốc của chúng, tấn công dữ dội.

Không chỉ vậy, dị chất bốn phương tám hướng cũng bắt đầu biến đổi, khiến huyết mạch sôi trào, tác động đến thần huyết trong cơ thể các thần linh đang lao tới.

Hơn nữa, thần trớ chi độc như một cơn sóng thần, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, ập ra ngoài.

Tựa như… tân thần giáng thế!

Chương 2714: Tiên thần đồng diệu

Thần linh, bất kỳ ai cũng đều có dị chất thuộc về chính mình, luôn luôn phát tán!

Dị chất chính là khí tức hóa thành. Hiện giờ, dị chất tràn ngập khu vực trung bộ chiến khu cánh trái đến từ vị Thần Chủ tối cao và từ tất cả thần linh đã giáng lâm nơi đây.

Nhờ vậy, dị chất của gã có thể được tất cả thần linh sử dụng chung.

Do đó, tất cả các thần linh đến nơi đây đều nhận được gia trì, thần uy do vậy mà trở nên kinh người.

Chúng thần là thế, Hứa Thanh... cũng dựa vào thân thể Hồ Ly Bùn để làm được điều đó!

Ngay khoảnh khắc hai vị Thần Đài đỉnh phong cùng gần hai trăm tùy tùng đang lần theo dấu vết của nhóm Hứa Thanh, xuyên qua hư không...

Thần quyền của Hứa Thanh đã bùng nổ.

Thần quyền này lấy thân thể Hồ Ly Bùn làm gốc, ý chí của Hứa Thanh dẫn lối, triển khai mạnh mẽ.

Dù thần thuật của Hứa Thanh lúc ở trạng thái thần thể chỉ đạt mức Thần Hỏa, nhưng với Hồ Ly Bùn đã là Thần Đài, khi phối hợp cùng thuật pháp Dị Tiên lưu, tầng thứ thần thuật tự nhiên nâng lên cấp độ Thần Đài.

Trong khoảnh khắc ấy, tiếng thần âm từ Hứa Thanh đã vọng vào tâm hồn của những thần linh đang lao tới.

"Dừng lại!"

Hai chữ này vang lên, khiến sắc mặt các thần linh đang xuyên qua hư không lập tức biến đổi.

Đây là thần âm, chỉ thần linh mới có thể nghe, tu sĩ nếu nghe thấy sẽ khó mà hiểu, chỉ cảm nhận được những lời thì thầm kinh khủng có thể vặn vẹo linh hồn và huyết nhục.

Đồng thời, ngay khi thần âm của Hứa Thanh truyền ra, thần huyết trong cơ thể các thần linh đều bắt đầu dao động.

Cảnh giới Thần Hỏa toàn thân run rẩy, các Thần Đài cảm nhận thần quyền của mình bị áp chế.

Việc này lập tức khiến các thần linh hiểu được nguyên nhân.

Không chỉ thế, cùng lúc đó, thần độc từ dị chất xung quanh cũng trở nên cuồng bạo, khiến nhiều thần linh cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt.

Tất cả đều hiểu rõ, điều này chỉ có thể mang ý nghĩa:

Phía trước… tồn tại một vị Thần Đài đáng sợ!

Vị Thần Đài này, họ chưa từng biết.

Nhưng có thể khẳng định, đó là thần quyền chân chính, thần uy thuần túy.

Thần lực không tầm thường.

Vì thế, chúng thần lần lượt giảm tốc, hai vị Thần Đài đỉnh phong cũng lặng lẽ dừng lại.

Không chút do dự, họ giải phóng thần uy của mình, phủ xuống phía trước, để dị chất tiếp xúc và kiểm tra.

Rồi họ nhận được câu trả lời.

"Những nhân tộc nơi đây, là nô lệ của ta."

Thần âm lại vang lên trong ý thức của các thần linh, nhiều thần linh ngay lập tức dừng bước, không tiến lên nữa.

Bởi trong trận doanh thần linh, có những quy tắc bất di bất dịch.

Nếu những nhân tộc đã là nô lệ, đó chính là tài sản riêng của thần linh.

Vậy nên, ngay cả hai vị Thần Đài đỉnh phong cũng khựng lại. Nhiệm vụ của họ là viện trợ, không phải cướp đoạt.

Nếu những nhân tộc này không thuộc về ai, họ sẽ tiện tay tiêu diệt, nhưng khi đã là nô lệ, sự việc hoàn toàn khác.

Dẫu vậy, kể từ khi giao chiến với Đệ Ngũ tinh hoàn, họ cũng từng chứng kiến tu sĩ nô dịch thần linh, nên vẫn tồn tại khả năng rằng đây chỉ là sự ngụy trang.

Một trong hai vị Thần Đài đỉnh phong bước lên phía trước, sắp sửa tiến vào hư không để kiểm tra kỹ càng.

Qua dao động từ dị chất, Hứa Thanh cảm nhận được tất cả điều này, thầm thở dài.

Hắn không quá thất vọng, vì việc dùng thân thể Hồ Ly Bùn triển khai thần quyền vốn dĩ chỉ là một cách đánh lừa để tránh né.

Tuy nhiên, hắn cũng đã sẵn sàng cho kịch bản thất bại.

Ngay khoảnh khắc vị Thần Đài đỉnh phong chuẩn bị bước ra từ hư không, trong ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang.

Hắn quả quyết hét lớn:

"Động thủ!"

Cùng với tiếng hét, Hứa Thanh không chút chần chừ, giải phóng toàn bộ thần quyền.

Để đảm bảo sát thương và độ chính xác, mục tiêu của hắn không phải hai vị Thần Đài đỉnh phong, mà là các Thần Hỏa và Thần Đài tùy tùng!

Ngay khi vị Thần Đài đỉnh phong sắp bước ra từ hư không, dị chất quanh đó vang lên tiếng ầm ầm.

Những lời thì thầm của thần linh trước đó, cùng tất cả thần âm của Hứa Thanh, bao gồm cả tiếng nổ từ dị chất, trong tích tắc đều bị Hứa Thanh nắm giữ.

Hắn trở thành chủ âm, khiến khu vực lập tức tĩnh lặng, rồi bất ngờ bùng nổ thần âm như sấm sét.

Thần âm tựa cơn mưa lớn, ập xuống dữ dội, lao thẳng về phía các Thần Hỏa và Thần Đài.

Chỉ trong nháy mắt, những thần linh này run rẩy, thần huyết trong cơ thể họ đảo chiều, như muốn phá tan cơ thể để thoát ra ngoài.

Đồng thời, Độc Cấm từ dị chất cuồn cuộn lan tràn, quét sạch mọi thứ, kèm theo độc tố khiến tu sĩ kinh hãi, thần linh cũng không thể không e dè.

Cùng lúc đó, hư không rạn nứt, một khe nứt khổng lồ xuất hiện, hải tảo tràn ra, cuốn về phía các thần linh.

Những chuỗi xiềng xích trật tự vang vọng, bóng dáng Tinh Hoàn Tử mang theo sát ý giáng lâm.

Những ngọn núi khổng lồ từ trên cao đổ xuống, mang theo sức nặng khôn lường.

Xa xa, Viễn Sơn Tố đứng trên một đỉnh núi, xuất hiện trong hư không.

Chu Chính Lập với đôi mắt khổng lồ cũng hiển hiện, chấn nhiếp thần hồn.

Lý Mộng Thổ triển khai toàn bộ độc lực.

Tà Linh Tử dốc sức chiến đấu, toàn thân nhuộm máu, thanh tàn kiếm trong tay gã phát ra sát ý ngút trời, hòa cùng thân thể gã hóa thành một đường huyết tuyến, lao thẳng tới thần linh.

Các thành viên còn lại trong đội của Hứa Thanh đều nhận thức rõ đây là thời khắc sinh tử, ai nấy đều tung ra đòn sát thủ, lao vào trận chiến sống còn với các thần linh.

Trong chớp mắt, hư không dậy sóng, máu lửa bùng nổ khắp nơi.

Nhưng hai vị Thần Đài đỉnh phong ấy, vẫn không có bất kỳ cảm xúc nào dao động.

Họ lạnh lùng nhìn mọi thứ, dõi theo sự xuất hiện của nhóm tu sĩ, chứng kiến các thần linh dưới quyền mình bị thần thuật bất ngờ áp chế, mà tâm thần chẳng chút gợn sóng.

Tựa như những gì xảy ra nơi đây, kể cả cái chết, đều chẳng quan trọng với họ, cũng không đủ để khơi gợi sự chú ý thêm nữa.

Điều thực sự khiến họ quan tâm, chính là khe nứt vừa rách toạc trong hư không...

Bên trong khe nứt...

Hình bóng của Hứa Thanh đang từng bước tiến ra.

Khí tức thần linh đậm đặc lan tràn quanh hắn, hóa thành bóng dáng thần minh, như có thể chống đỡ cả bầu trời.

Xung quanh thân thể, ánh lên từng đạo thần quyền, phát tán thần uy thuần túy đến cực điểm.

Cùng lúc đó, sóng dao động từ tiên linh cũng bùng nổ trên cơ thể hắn, hình thành tiên phôi to lớn đáng kinh ngạc, tỏa ra ý niệm tinh khiết của một tu sĩ, cuốn hút bát phương.

Thần và tiên, đồng thời hiện diện trên thân thể hắn!

Hứa Thanh từng bước tiến ra khỏi khe nứt.

Xuất hiện giữa hư không, thu hút hoàn toàn ánh mắt của hai vị Thần Đài đỉnh phong.

Ánh mắt của họ phát ra kim quang, tựa hồ muốn nhìn thấu tất cả bên trong và bên ngoài cơ thể của Hứa Thanh.

"Thì ra là nô dịch một Hậu Thiên Thần Đài, để triển hiện thần quyền của tộc ta."

"Nhưng, thần quyền lại tinh thuần đến mức hiếm có."

"Dẫu từng nghe về nhiều chủng tộc hạ giới nỗ lực dung hòa với thần đạo của ta, nhưng thần quyền trên người ngươi lại có điều khác biệt."

"Thậm chí tương tự thần quyền của tộc ta, được ban phước bởi thượng hành tinh hoàn."

"Chẳng lẽ... từng là thần linh?"

"Nguồn gốc, xem một lần sẽ rõ."

Hai vị Thần Đài đỉnh phong bình tĩnh lên tiếng, ánh mắt vẫn lạnh lùng, cao cao tại thượng.

Cách họ hành xử hoàn toàn phù hợp với nhận thức của Hứa Thanh về các tiên thiên thần linh.

Với kinh nghiệm giao tiếp nhiều với thần linh, hắn thấu hiểu điều mà chúng luôn dựa vào:

"Toàn tri."

Thực tế cũng đúng như Hứa Thanh dự đoán, ngay khoảnh khắc hắn bước ra, ánh kim trong mắt hai vị Thần Đài đỉnh phong càng thêm rực rỡ.

Toàn tri của họ đã được kích hoạt!

Những gì họ tìm hiểu không chỉ là trạng thái hiện tại của Hứa Thanh, mà còn muốn nhìn thấu cả quá khứ của hắn...

Họ muốn truy tìm nguồn gốc của hắn!

Hứa Thanh chờ đợi chính là thời khắc này!

Đây cũng là lý do khi hắn bước ra, lại biểu hiện một cách rực rỡ, dung hợp tiên thần đồng diệu như thế!

Chương 2715: Trảm thần! (1)

Ngay khoảnh khắc ấy, lực lượng toàn tri từ hai vị Thần Đài đỉnh phong, cùng với thần uy của họ đồng thời bùng phát.

Tạo thành sức mạnh vô tận, mang theo uy áp gần như tối thượng, tựa ánh sáng thực chất, phủ trùm lấy thân thể của Hứa Thanh!

Thần uy, bộc phát!

Toàn tri, khai mở!

Toàn thân Hứa Thanh chấn động, hắn cảm nhận được cơ thể mình từ ngoài vào trong, hoàn toàn trở nên trong suốt trong khoảnh khắc.

Không chỉ nhục thân, mà tiên phôi cũng bị nhìn thấu.

Ngay cả linh hồn của hắn, cũng không thể giấu giếm điều gì trước ánh mắt ấy.

Cả quá khứ của hắn, cũng bị nhìn thấu!

Xung quanh, chiến trường vẫn đang hỗn loạn, nhưng dường như đã bị tách biệt.

Mọi hành động trở nên chậm chạp, toàn bộ sự vận hành của thế giới, quỹ đạo của tinh không, trong nháy mắt này, tựa như bị làm chậm lại.

Chỉ có lực lượng toàn tri từ hai vị Thần Đài đỉnh phong, từng lớp từng lớp bóc trần tất cả mọi thứ về Hứa Thanh.

Họ lột bỏ vỏ bọc hiện thực, đào sâu vào ký ức quá khứ.

Họ muốn nhìn thấu toàn bộ bản chất của Hứa Thanh.

Nếu thực sự làm được, điều đó đồng nghĩa với việc họ hoàn toàn toàn tri Hứa Thanh.

Điều này cũng có nghĩa là... Hứa Thanh sẽ không còn khả năng phản kháng.

Đây chính là toàn tri của thần linh.

Hơn nữa, sức mạnh này đến từ hai vị Thần Đài đỉnh phong cùng lúc triển khai, khiến việc chống cự trở nên vô cùng khó khăn.

Vì vậy, tự nhiên họ thành công khi nhìn thấy nguồn gốc của Hứa Thanh!

Từ cơ thể và linh hồn trong suốt của Hứa Thanh, họ thấy được đại lục Vọng Cổ!

Họ thấy được một đại lục xa lạ đối với họ, nơi tồn tại cả tu sĩ và thần linh.

Qua việc truy tìm nguồn gốc, họ thấy được Phong Hải quận, và cả cung điện trong một hang động.

Tại đó, họ cảm nhận được sự hiện diện của Phượng Điểu đại điện, cùng với...

Một bóng dáng đang ngồi xếp bằng trước Phượng Điểu đại điện, toàn thân phát ra khí tức như vĩnh hằng.

Bóng dáng ấy, là một vị thần linh có diện mạo giống hệt Hứa Thanh.

"Nguồn gốc... ở đây?"

Trên chiến trường, giữa tinh không, hai vị Thần Đài đỉnh phong thoáng suy tư.

Đồng thời, trong ý thức của họ, dâng lên một cảm giác nguy hiểm khó tả.

"Vị thần này... có điều gì đó không ổn!"

Thần hồn của hai vị Thần Đài hơi dao động.

Mảnh đại lục xa lạ, hành tinh xa lạ ấy, cùng với vị thần linh kia, khiến cảm giác nguy hiểm trong tâm trí họ càng thêm mãnh liệt.

Đặc biệt là... họ thấy được bóng tối phía sau vị thần linh ấy.

Một bóng tối vô tận, không bờ bến.

Bóng tối ấy khiến họ cảm nhận được sự nguy hiểm gia tăng không ngừng.

Bởi lẽ, trong toàn tri, bóng tối là điều cấm kỵ!

Theo bản năng, họ ngay lập tức chọn cách từ bỏ việc tiếp tục khai phá.

Họ định thu hồi toàn tri.

Nhưng ngay lúc đó, vị thần linh đang ngồi xếp bằng tại Phượng Điểu đại điện, đôi mắt của hắn bỗng nhiên mở ra!

Kim quang rực rỡ lộ ra trong ánh mắt ấy!

Còn có thần âm, mang theo ý vị mệnh vận, truyền thẳng vào thần hồn của hai vị Thần Đài.

"Đã muốn nhìn nguồn gốc, vậy thì hãy nhìn thật kỹ."

Toàn tri của thần linh.

Nhưng toàn tri này chỉ mang tính tương đối.

Trên một mức độ nhất định, nó cũng là một quy tắc của thượng hành tinh hoàn để bảo vệ thần linh.

Giúp thần linh không bị những tồn tại cao hơn làm ô nhiễm.

Rốt cuộc, những tồn tại cao hơn không nằm trong phạm vi toàn tri của thần linh.

Họ không thể nhìn, không thể cảm, cũng không thể biết.

Những gì họ nhìn, nghe, và biết, giống như phàm nhân đứng trong một căn phòng tối đen, xung quanh là bóng tối bao trùm.

Do đó, tự nhiên họ không thể nhìn thấy những gì ẩn trong bóng tối.

Ngoại trừ những sinh linh như trên đại lục Vọng Cổ, vốn sống trong bóng tối, là một phần của bóng tối.

Bởi vậy, khi họ ngẩng đầu, sẽ thấy sự khủng bố trên bầu trời.

Nếu không, đối với thần linh ngoại lai, thứ họ không thể nhìn thấy và cảm nhận được cũng sẽ không tạo ra nhân quả.

Theo lý thuyết, hai vị Thần Đài đỉnh phong này, dù triển khai toàn tri để bao phủ Hứa Thanh, nhằm truy tìm quá khứ và nguồn gốc của hắn...

Nhưng trên thực tế...

Họ chỉ có thể nhìn thấy thần thân của Hứa Thanh, không thể thấy nguồn gốc.

Bởi nguồn gốc, trong sự bảo vệ của toàn tri, chính là bóng tối vô tận.

Nhưng...

Có kẻ đã thắp sáng bóng tối!

Ngay khoảnh khắc Hứa Thanh mở lời, ngay khi thần quyền mệnh vận lan tỏa, bóng dáng thần linh đang ngồi xếp bằng kia, tấm đồ đằng phía sau hắn đột nhiên bừng sáng.

Đó là một cây nến!

Trong nháy mắt, cây nến bắt đầu cháy lên!

Ánh sáng từ cây nến bùng nổ trên thần thân của Hứa Thanh, hóa thành biển lửa, cuốn ra bát phương.

Thắp sáng thế giới, thắp sáng bóng tối, và thắp sáng toàn tri của hai vị Thần Đài đỉnh phong!

Cưỡng ép khiến họ toàn tri!

Cưỡng ép họ tiếp tục truy tìm Hứa Thanh!

Cưỡng ép họ nhìn thấy nguồn gốc!

Giống như những lời Hứa Thanh vừa nói:

"Đã muốn nhìn nguồn gốc, vậy thì hãy nhìn thật kỹ!"

Hai vị Thần Đài đỉnh phong cảm thấy thần hồn chấn động dữ dội, tựa như vô số kiếp nạn giáng xuống.

Giữa sự rung động mạnh mẽ, một khuôn mặt siêu việt và vô thượng xuất hiện trong toàn tri của họ!

Đó chính là Tàn Diện!

Điều đó khiến họ vượt qua sự bảo vệ của toàn tri, phạm vào điều cấm kỵ nghiêm trọng!

Họ đã toàn tri một tồn tại cao hơn!

Dẫu rằng tồn tại ấy chỉ khép hờ mắt, nhưng thần uy từ cơ thể đó vượt xa tất cả những gì họ từng thấy trong đời.

"Vô thượng."

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên trên tầng sâu linh hồn của hai vị Thần Đài đỉnh phong.

Chương 2716: Trảm thần! (2)

"Đây là... đây là..."

Thần thân méo mó, thần hồn rách nát, cùng với sự tan chảy đến từ thần quyền, khiến hai vị Thần Đài đỉnh phong hoàn toàn bị bao trùm bởi nỗi kinh hoàng vô tận.

Họ rơi vào điên loạn.

Theo bản năng, họ không tiếc bất cứ giá nào, liều mạng rời khỏi nơi này.

Họ thậm chí thiêu đốt bản thân để cắt đứt mọi liên hệ với nơi đây.

Bởi vì trong tiềm thức, họ hiểu rằng, họ tuyệt đối không được ở lại đây, tuyệt đối không thể để Tàn Diện ấy mở mắt!

Mà vào đúng lúc này, đôi lông mi Tàn Diện khẽ động, như muốn mở mắt!

Ngay khoảnh khắc ấy, hai vị Thần Đài đỉnh phong đến từ Đệ Tứ tinh hoàn, trong cơn cuồng loạn, quyết định hy sinh thần quyền, chấp nhận chặt đứt thần hồn, bắt đầu quá trình tan rã liên hệ tại đây.

Nhưng ngay khi sợi liên hệ cuối cùng của họ sắp đứt...

Từ ấn đường của thần thân Hứa Thanh, kim quang mạnh mẽ bùng phát, một con dao khắc bằng vàng lao ra.

Con dao ấy chứa đựng sức mạnh mệnh vận!

Ngay khi lao đi, nó nhắm vào sợi liên hệ tan rã nhanh nhất và hạ xuống!

Dẫu có vẻ như muốn chém đứt, nhưng ngay khi chạm vào, nó lại trở thành gia cố!

Bằng mệnh vận, nó gia cố sợi liên hệ của đối phương, từ vô số tương lai của đối phương, khắc xuống một trang định mệnh với cái chết tất yếu!

Sợi liên hệ bị khắc lập tức bùng phát, không còn tan biến mà trái lại, càng kết nối chặt chẽ hơn, khiến gã... không thể rời đi!

"Ngươi!!!"

Một tiếng hét thảm mang theo nỗi kinh hoàng chưa từng có vang vọng trong hư không, trong khi sợi liên hệ còn lại đã tan biến, không còn dấu vết.

Chỉ còn sợi liên hệ bị gia cố, bị giữ lại.

Đợi chờ gã, chính là Tàn Diện treo cao trên bầu trời đại lục Vọng Cổ, mở mắt nhìn xuống.

Trước Phượng Điểu đại điện, thần thân Hứa Thanh cúi đầu, khẽ nói:

"Thưởng thức đi."

Trong tiếng gào thét thảm thiết cùng cực, mang theo nỗi oán hận và điên cuồng, sợi liên hệ bị giữ lại cố gắng lao về phía Hứa Thanh.

Nhưng chưa kịp đến gần, gã đã hóa thành kim quang, bị một lực hút mà gã không thể chống cự kéo lên trời cao, rơi vào miệng Tàn Diện.

Sau đó, Tàn Diện nhắm mắt.

Hứa Thanh ngẩng đầu lên.

"Đáng tiếc, với sức mạnh hiện tại của ta, chỉ giữ lại được một kẻ."

Biên giới Đệ Ngũ tinh hoàn.

Tại khu vực trung tâm của chiến trường cánh trái, gần tuyến đầu.

Trong tinh không, tiếng gào thét vang vọng bát phương.

Tất cả thần linh tại đây đều chứng kiến một cảnh tượng khiến thần hồn của họ dậy sóng!

Một trong hai vị Thần Đài đỉnh phong, toàn thân kim quang chợt tắt, trở nên vô cùng mờ nhạt.

Thân thể gã tan biến như bị xóa bỏ, hoàn toàn tiêu tán.

Tiêu tán không chỉ là thần thân, mà còn là thần hồn, thần niệm, và... tất cả dấu vết tồn tại trong ký ức của bất kỳ ai từng gặp gã.

Trong quá khứ, hiện tại, và cả tương lai, mọi dấu vết tồn tại của gã đều biến mất trong khoảnh khắc này.

Tất cả tu sĩ từng thấy gã tại Đệ Ngũ tinh hoàn, và cả thần linh từ Đệ Tứ tinh hoàn, từ nay không còn nhớ gã, như thể gã chưa từng xuất hiện.

Đây chính là sự diệt vong thực sự.

Dẫu những thần linh nơi đây đã tận mắt chứng kiến, dù các phi thăng giả tại đây cũng tận mắt nhìn thấy, nhưng chỉ trong tích tắc, tất cả đều quên mất.

Còn vị Thần Đài đỉnh phong thứ hai, toàn thân thần quang dao động mạnh, lúc sáng lúc tối, ánh mắt lộ ra sự tàn bại, cơ thể lùi nhanh, định phá tan hư không để chạy trốn khỏi nơi này.

Gã không còn nhớ mình có đồng bạn, cũng không nhớ mình đã thấy gì khi toàn tri, nhưng bản năng sinh tồn khiến gã không chút do dự, lựa chọn trốn thoát.

Nhưng Hứa Thanh thì nhớ!

Đứng ngoài khe hở tinh không, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang.

"Trảm!"

Một chữ vừa thốt, theo kế hoạch đã định, các phi thăng giả nơi đây lập tức bộc phát sát ý ngút trời.

Hầu hết đều không tiếc bất cứ giá nào, lao vào giết những thần linh còn lại.

Hải tảo lúc này chớp mắt mở rộng những tán lá khổng lồ, tạo thành tầng tầng lớp lớp rào chắn, chia cắt chiến trường, ngăn cách trong ngoài.

Bên trong, là vị Thần Đài đỉnh phong.

Bên ngoài, là những thần linh khác!

Nhiệm vụ của hải tảo, là phối hợp với phi thăng giả bên ngoài, kéo dài thêm thời gian!

Còn bên trong, ánh mắt lạnh lẽo của Viễn Sơn Tố lóe lên, những ngọn núi khổng lồ xung quanh nàng bùng nổ sức nặng chưa từng có, trấn áp con đường thoát của vị Thần Đài đỉnh phong.

Chu Chính Lập cũng tương tự, ánh mắt của y phủ đầy huyết quang, tỏa ra uy năng trấn hồn cực hạn, chặt đứt mọi lối thoát thần hồn!

Tới lượt Tinh Hoàn Tử, vô số sợi xích trật tự quét ngang hư không, giương cao thiên lý, giáng xuống vị Thần Đài đỉnh phong, tạo thành uy thế phán xét!

Còn Tà Linh Tử, đôi mắt đỏ ngầu, sát ý đạt đến cực điểm.

Dưới sự điều khiển của thanh tàn kiếm, gã hóa thành huyết quang, lao thẳng tới vị Thần Đài.

Về phần Hứa Thanh, nhờ vào thân thể Hồ Ly Bùn, thần quyền bùng phát toàn diện.

Độc Cấm hóa thành lời nguyền.

Âm quyền khởi sát.

Huyết quyền dâng trào.

Mọi thần quyền phối hợp với mọi người, ầm ầm giáng xuống.

Trong thời khắc nguy cấp, vị Thần Đài đỉnh phong này cố gắng cưỡng ép phát động thần thuật, nhưng cái giá phải trả để thoát khỏi toàn tri quá lớn, thương thế nặng nề khiến gã khựng lại.

Mà chính khoảnh khắc ấy...

Sát ý trỗi dậy!

Tiếng chuông lục lạc từ Hứa Thanh vang vọng bát phương.

Khi tất cả yên lặng, một thanh que sắt màu đen xuất hiện!

Dựa vào sự tĩnh lặng của chuông lục lạc, sức mạnh của tiên phôi, uy năng của tiên cung, kết hợp với sát chiêu của mọi người, tạo thành...

Lực lượng đỉnh phong!

Trong chớp mắt, nó lao đi!

Một kích này, có thể trảm thần!

Xuyên phá hư không, xuyên phá thời không, xuyên phá tất cả.

Nó lao thẳng đến trước mặt vị Thần Đài đỉnh phong, cắm sâu vào ấn đường, ngập tận chuôi!

Chương 2717: Tiểu đội trù vật, đến báo danh (1)

Tinh không chấn động!

Hải tảo căng mình, đến cực hạn. Dẫu phối hợp cùng hàng chục phi thăng giả giao chiến với các thần linh, nhưng sự chênh lệch thực lực giữa hai bên là quá lớn.

Vì vậy, gần như ngay khi Hứa Thanh và đồng đội ra tay, thời gian trì hoãn mà hải tảo tạo ra cũng đạt cực hạn. Trong tiếng nổ vang trời, lớp phong tỏa của hải tảo tan vỡ.

Những chiếc lá khổng lồ cuộn ngược, rải rác khắp tinh không.

Các phi thăng giả dù đã dốc toàn lực chiến đấu cũng bị thương nặng, buộc phải lui về.

Kết quả là, khu vực bị phong tỏa đã hoàn toàn mở ra, và các thần linh bị chặn đứng lúc trước lập tức xông vào.

Nhưng ngay khi vừa xông vào, các thần linh đồng loạt cảm nhận được chấn động thần hồn.

Họ đã quên rằng từng có hai vị Thần Đài đỉnh phong chỉ huy.

Trong nhận thức của họ, chỉ còn lại một vị.

Mà giờ đây, vị đó vô cùng thê thảm!

Trên làn da của gã, xuất hiện những đồ đằng quái dị, đó là những ngọn núi cao vút.

Đây là viễn sơn, ẩn chứa sức nặng của Hiến, dùng sức mạnh muôn núi phong tỏa thân thể!

Trên cơ thể gã, những sợi xích sắt cháy rực quấn chặt, mỗi sợi đều phát ra ánh sáng của trật tự, mang theo uy lực thiên lý, như đang không ngừng bùng nổ sức mạnh phán xét.

Trên ngực gã, máu thịt tụ lại, mọc ra một con mắt khổng lồ!

Con mắt này tà dị, đỏ ngầu với đầy tơ máu, chính là Hiến của

Chu Chính Lập hóa thành, trấn áp thần hồn, cắt đứt đường thoát của gã!

Phía sau gã, một bông hoa đỏ thắm nở rộ, đó chính là Hiến của Lý Mộng Thổ hóa thành.

Ngoài ra, tại vị trí trái tim, một thanh tàn kiếm cắm xuyên qua, đâm thẳng vào tim gã.

Sự tham lam và điên cuồng liên tục bộc phát.

Ngoài ra, còn có lời nguyền của Độc Cấm, hóa thành từng làn sương đen bao phủ toàn thân gã, không ngừng xâm lấn, khiến gã đau đớn tột độ.

Bên cạnh đó, vô số âm thanh bất tận và mãi mãi vang vọng trong tai cũng như thần hồn của gã, tạo ra sát khí từ âm quyền, hành hạ không ngừng.

Cùng lúc đó, thần huyết trong cơ thể gã cũng chảy ngược, khiến trạng thái của gã ngày càng sa sút.

Thứ chí mạng nhất chính là que sắt cắm sâu vào ấn đường của gã!

Hứa Thanh sở hữu hai thanh que sắt.

Một thanh được để lại tại đại lục Vọng Cổ, với lão tổ Kim Cương tông làm khí hồn, bảo vệ Tử Huyền.

Thanh còn lại được chế tạo tại Đệ Ngũ tinh hoàn bởi đệ tử của Cửu Ngạn Tiên Chủ, dung hợp Hiến của Hứa Thanh, có thể đồng thời xâm nhập và cộng hưởng trong vô số không gian thời gian!

Que sắt này còn chứa bụi thiên lý, khiến nó sở hữu vị cách cực cao, mang trong mình "trọng lượng".

Cái trọng lượng này khiến cả Chuẩn Tiên phải kính sợ!

Vì vậy, que sắt thứ hai này có thể được coi là Hiến Chí Bảo mạnh nhất mà Hứa Thanh hiện sở hữu!

Mà chỉ mình hắn mới sử dụng được!

Sự cắm sâu của nó phong tỏa thời gian và không gian, cô lập vị Thần Đài đỉnh phong này khỏi dòng chảy thời gian, không còn tồn tại trong bất kỳ chiều không gian nào.

Hoàn toàn trấn áp!

Sau đó, khi que sắt cắm vào ấn đường lóe sáng, vị Thần Đài đỉnh phong này biến mất ngay lập tức trước mắt các thần linh.

Gã bị giam cầm trong vô gian!

Cảnh tượng này khiến các thần linh chấn động mạnh mẽ, và sau một khoảng lặng ngắn, khi ánh mắt đầy sát khí của Hứa Thanh cùng đồng đội quét qua, trận đại chiến lại bùng nổ.

Đây chính là kế hoạch mà Hứa Thanh cùng đồng đội đã vạch ra.

Trấn áp Thần Đài trước, sau đó dốc toàn lực tấn công!

Giao chiến với thần linh, không được phép lùi bước!

Nếu đã không chiến thì thôi, còn nếu đã ra tay, thì nhất định phải đánh ra khí thế.

Nhất là trong tình thế hiện tại, điều này càng trở nên cần thiết.

Dẫu Hứa Thanh cùng đồng đội đã xử lý được Thần Đài đỉnh phong, sự chênh lệch tổng thể giữa hai bên vẫn tồn tại.

Vì vậy, trận chiến này phải tranh đoạt khí thế!

Thần linh bẩm sinh không có cảm xúc, nhưng lại mang theo bản năng của sinh mệnh.

Đó là sự chấp niệm với sinh tồn, là bản năng né tránh tử vong.

Muốn thực sự giải quyết nguy cơ lần này, họ phải dùng chính cái chết để dập tắt bản năng đó của thần linh.

Vậy nên, trong chớp mắt, một cuộc chiến còn khốc liệt hơn trước lại bùng nổ trong tinh không.

Dần dần, máu nhuộm đỏ cả tinh không.

Máu của thần linh và máu của tu sĩ không hòa trộn, mỗi loại lan tỏa theo một hướng.

Mùi máu tanh tràn ngập hư không.

Sự giết chóc biến nơi đây thành luyện ngục.

Tiếng gào thét, tiếng giận dữ, tiếng rên rỉ đau thương, cùng những đòn thần thông, phép thuật giao tranh, Hiến và thần quyền giao thoa,

Đều không ngừng dâng trào trong khu vực này.

Mọi thứ đã phát điên!

Từ Lý Mộng Thổ cho đến Viễn Sơn Tố, ai nấy đều toàn thân đẫm máu, thương tích nặng nề, mỗi người đều dốc toàn lực.

Đặc biệt là Viễn Sơn Tố, lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, Hiến dường như không ổn định.

Chu Chính Lập cũng vậy, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Máu chảy ròng từ thất khiếu của y, trong khi cơ thể Tà Linh Tử thì run rẩy, ngọn lửa sinh mệnh của gã trở nên u ám, như thể bị rút cạn sinh cơ.

Tinh Hoàn Tử, những sợi xích trật tự của y cũng đã mất đi ánh sáng, lúc này y chỉ còn đang cố gắng gượng.

Thiên Quân Tích Dịch thậm chí bay lượn loạng choạng, ngay cả sức để nguyền rủa cũng sắp cạn kiệt.

Ý chí mệt mỏi hòa cùng thương tích như những cơn sóng dữ không ngừng cuộn trào trên cơ thể họ.

Xung quanh, ngoài xác của các thần linh, còn có những mảnh thi thể và thân xác không toàn vẹn của các phi thăng giả.

Nhưng... sự giết chóc vẫn chưa dừng lại.

Chương 2718: Tiểu đội trù vật, đến báo danh (2)

Hứa Thanh, như một sứ giả của tử thần, nơi hắn đi qua là những cuộc thảm sát không ngừng bùng lên.

Hiến Thời Không mà hắn kích hoạt tạo ra vô số dòng thời không, khiến hắn trở thành cơn ác mộng của các thần linh tại đây.

Dẫu vậy, ngay cả ác mộng khủng khiếp nhất cũng sẽ đến lúc tỉnh giấc, sự mệt mỏi của Hứa Thanh cùng đồng đội khiến nhịp điệu của cơn ác mộng ấy nhanh chóng chững lại.

May thay... bản năng sợ hãi cái chết của các thần linh còn đến nhanh hơn cả sự tỉnh giấc của cơn ác mộng.

Sau khi số lượng thần linh tử vong đạt đến một nửa, bản năng né tránh cái chết trỗi dậy mạnh mẽ từ sâu trong thần hồn những thần linh còn lại.

Thống lĩnh bị bắt giữ, hàng loạt cái chết xảy ra, cuối cùng khiến một thần linh lặng lẽ rút lui, tan biến vào hư không.

Tránh hại tìm lợi, là bản năng của mọi sinh linh.

Thần linh càng như vậy.

Nếu hai vị Thần Đài đỉnh phong còn tồn tại, có thể dùng uy lực của thượng vị thần linh để áp chế, nhưng giờ đây… sự lạnh lùng tận xương của thần linh khiến chúng chọn cách rút lui.

Rất nhanh, thần linh thứ hai cũng biến mất.

Tiếp đó, cảnh tượng tương tự liên tục xảy ra, thần linh nơi đây lần lượt rút lui.

Cuộc chiến khốc liệt này cũng dần thu nhỏ quy mô.

Cho đến cuối cùng, chiến trường hoàn toàn yên tĩnh.

Không còn bất kỳ thần linh nào.

Chỉ còn lại Hứa Thanh và đồng đội, đứng giữa tinh không, cả thể xác lẫn tinh thần đều chìm trong mệt mỏi vô hạn.

Đội ngũ ban đầu hơn năm mươi người, giờ đây chỉ còn chưa đến hai mươi.

Tất cả đều thê thảm.

Dù vậy, những người còn sống sót, trên người họ tràn ngập sát khí, trong ánh mắt họ ánh lên sắc đỏ của máu.

Họ đã cùng Hứa Thanh vượt qua biết bao sóng gió: từ vũ trụ Hỗn Thiên, đến hành trình cướp đoạt nguyên chất, trấn áp thần ngục, rồi cùng nhau xông pha chiến trường.

Họ không rời bỏ Hứa Thanh để đi cùng những phi thăng giả khác, mà chọn ở lại bên hắn.

Đến giờ phút này, những kẻ còn sống, tựa như binh khí đã qua trăm ngàn lần tôi luyện, từng người đều là những mũi kiếm sắc bén.

Nhìn họ, Hứa Thanh im lặng hồi lâu, rồi khàn giọng nói:

"Chúng ta, đi!"

Dứt lời, hắn từ bỏ mượn dùng thân thể của Hồ Ly Bùn, thân ảnh thoáng động, bay thẳng về phía xa.

Những người còn lại không nói lời nào, hóa thành những dải sáng dài, nối đuôi theo sau.

Nhìn từ xa, họ như một bầy sói, theo chân Hứa Thanh dần biến mất vào tinh không.

...

Thời gian trôi qua.

Cuộc chiến tại chiến trường cánh trái vẫn tiếp diễn, ngày càng dữ dội hơn.

Thần linh từ các khu vực chiến trường khác không ngừng đổ về, trong khi những đội quân tu sĩ ẩn giấu cũng lần lượt lộ diện.

Cả khu vực trung tâm chiến trường cánh trái hóa thành một cối xay thịt thực sự.

Những vũ trụ nơi đặt đạo phiên biến thành tro tàn.

Từng đội quân thần linh hóa thành những thi thể.

Cùng vô số tu sĩ, tất cả bị chôn vùi cùng tinh không, bao gồm cả những phi thăng giả từng rời bỏ Hứa Thanh và đồng đội.

Phi thăng giả thực sự là những hạt giống, nhưng trong chiến tranh này, họ cũng chỉ là những hạt bụi nhỏ bé.

Chỉ những ai trưởng thành mới được xem là hạt giống thực thụ!

Những kẻ chết đi, đều chỉ là những hạt giống lép.

Ánh sáng đỏ máu lan tỏa từ chiến trường trung tâm cánh trái, ngày càng rực rỡ, cuối cùng hóa thành ngọn đuốc trong màn đêm, thu hút mọi ánh mắt và sự chú ý.

Dường như mục tiêu của cả hai phe đều dần được hoàn thành ở mức độ nhất định.

So với toàn bộ chiến trường, sự biến mất của hai vị Thần Đài đỉnh phong trở nên vô cùng nhỏ bé, ngay cả đội quân thần linh bị tổn thất cũng chẳng đáng kể.

Trước ánh sáng rực rỡ, mọi hạt bụi đều mờ nhạt.

Không ai để ý đến, bên rìa ánh sáng ngày càng rực rỡ ấy, Hứa Thanh và đồng đội đầy mệt mỏi, đang dần rời xa, hòa mình vào bóng tối.

Họ tiến đến gần ranh giới giữa khu vực trung tâm chiến trường và tiền tuyến cánh trái.

Càng đến gần nơi này, tinh không càng rộng lớn, dị chất cũng ngày càng thưa thớt.

Cho đến một lúc, khi cảm nhận được dị chất xung quanh hoàn toàn biến mất, khí tức tiên linh bao phủ khắp Hứa Thanh và đồng đội.

Trong ánh mắt mọi người hiện lên những dao động khó che giấu.

Họ đã thoát khỏi khu vực trung tâm chiến trường, đặt chân vào chiến trường tiền tuyến cánh trái!

Từ xa, họ có thể thấy bức tường thuật pháp của các tu sĩ sừng sững phía trước.

Bức tường ấy kéo dài vô tận, sáng rực hào quang.

"Cuối cùng cũng thoát ra được."

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Chu Chính Lập thì thầm, ánh mắt đỏ ngầu, thương tích nặng nề.

Những người khác cũng như vậy, chỉ khi nhìn thấy bức tường tu sĩ phía xa, họ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trước mắt, tinh không nơi này ngập tràn ánh sáng của các vì sao, sáng lấp lánh.

Đó là vì nơi đây đạo phiên vẫn còn, không có dị chất, tiên linh khí nồng đậm.

Đối với Hứa Thanh và đồng đội, khí tức tiên linh tràn đầy nơi đây trở thành nguồn bổ sung trong tình trạng thương tích nặng nề.

Dẫu vậy, rõ ràng nơi này vẫn chưa thực sự an toàn.

Hứa Thanh và đồng đội chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi nhanh chóng tiến về phía bức tường thuật pháp phía trước.

Một giờ sau, khi họ đến gần bức tường ấy, một luồng thần niệm mênh mông mang theo sự uy nghiêm và trang nghiêm từ trong tường lan tỏa ra, bao phủ lấy Hứa Thanh và đồng đội.

Đi cùng thần niệm, là một giọng nói mang theo chút ngạc nhiên vang vọng.

"Người nào đến?"

Âm thanh như sấm sét, chấn động tâm hồn Hứa Thanh và đồng đội, khiến tất cả dừng bước.

Hứa Thanh tiến lên phía trước, trầm giọng đáp:

"Chúng ta là tiểu đội của Trù Vật Ti thuộc Cửu Ngạn Thiên, tuân theo mệnh lệnh của Cửu Ngạn Tiên Chủ, mang nguyên chất đến chiến trường tiền tuyến!"

Chương 2719: Tướng chủ! (1)

Tại ranh giới giữa tiền tuyến và trung tâm chiến trường cánh trái, tồn tại một bức tường khổng lồ được tạo nên bởi sức mạnh vô tận.

Bức tường ấy tỏa ra ánh sáng rực rỡ, kéo dài vô biên vô tận, băng qua vô số thiên hà, vô số vũ trụ, hoàn toàn cách biệt trung tâm và tiền tuyến của chiến trường cánh trái.

Lúc này, trước một phần của bức tường ấy, giọng nói khàn đặc của Hứa Thanh vang vọng.

Giọng nói ấy lộ rõ vẻ mệt mỏi, giống như mười tám người đang gắng sức đứng sau hắn, che giấu thương tích nhưng không thể giấu nổi sự suy yếu.

Họ lặng lẽ đứng tại đó, để mặc ý chí khổng lồ tỏa ra từ bức tường bao trùm, cảm nhận nó đang kiểm tra họ từng chút một, cũng như nhận thấy lệnh bài trên người mình đang phát sáng đáp lại.

Thời gian dần trôi.

Nhìn từ xa, so với bức tường khổng lồ, bóng dáng của họ nhỏ bé đến mức không đáng kể.

Mãi đến một lúc lâu sau, qua nhiều lớp kiểm tra xác nhận thân phận, ý chí bao phủ trên người họ dần rút đi.

Ngay lập tức, bức tường trước mặt họ gợn sóng, hé lộ một lối đi.

Qua khe hở đó, lờ mờ có thể nhìn thấy hàng trăm bóng dáng tu sĩ, tất cả đang chăm chú nhìn về phía họ.

Những ánh mắt ấy mang theo vẻ kỳ lạ, biểu cảm trên khuôn mặt họ cũng vậy, như thể Hứa Thanh và đồng đội là một thứ gì đó hiếm lạ.

Hứa Thanh không quá ngạc nhiên trước cảnh tượng này, hắn có thể đoán được phần nào nguyên do.

"Có lẽ, chúng ta là những người duy nhất đến được đây."

Với suy nghĩ ấy, Hứa Thanh không do dự, dẫn đầu tiến vào khe hở.

Chu Chính Lập cùng những người khác cũng nhanh chóng theo sau.

Bước qua lối vào, khe hở trên bức tường lập tức đóng lại, ánh sáng của nó vẫn rực rỡ, lực ngăn cách không hề suy giảm.

Bên trong bức tường, ánh sao dịu nhẹ, khí tức tiên linh tràn đầy.

Khi Hứa Thanh và đồng đội tiến vào, những bóng dáng tu sĩ chờ sẵn phía bên trong từ từ trở nên rõ ràng, biểu cảm trên mặt họ cũng thế.

Trong ánh mắt và biểu cảm của những tu sĩ đó, lộ ra sự kỳ lạ và cổ quái, khiến Hứa Thanh và đồng đội cảm thấy mình như một vật thể hiếm lạ đáng chú ý.

Điều này càng khiến Hứa Thanh thêm chắc chắn về phán đoán trong lòng.

Hắn nhìn về phía hàng trăm tu sĩ kia, trầm giọng hỏi:

"Không biết chúng ta sẽ bàn giao nguyên chất đã thu thập bằng cách nào?"

Ngay khi giọng hắn vang lên, từ trong hàng ngũ tu sĩ, một người trung niên mặc giáp đen bước ra.

Ánh mắt ông ta quét qua Hứa Thanh và đồng đội, cuối cùng dừng lại trên người Hứa Thanh.

"Thống Tướng có lệnh, triệu kiến các ngươi."

"Trong chuyến đi này, đội của ta sẽ hộ tống các ngươi."

Nghe vậy, Hứa Thanh không khỏi cảm thấy bất ngờ, nhưng hắn nhanh chóng hiểu ra.

Trước khi đến đây, hắn đã tìm hiểu sơ qua về tổ chức của phe tu sĩ tại chiến trường.

Hắn biết rằng trên chiến trường này, Trạm Lô Tiên Chủ là người đứng trên tất cả, nắm quyền chỉ huy tổng thể, quyết định hướng đi của chiến tranh.

Dưới Tiên Chủ là ba vị Đại Tư Mã, giữ chức Thống Soái, lần lượt quản lý ba khu vực lớn: trái, trung tâm, phải.

Trong mỗi khu vực lớn lại được chia nhỏ thành các vùng do các Thống Tướng phụ trách.

Thống Tướng là người đứng đầu một phần khu vực tiền tuyến.

Hiện tại, Hứa Thanh và đồng đội được Thống Tướng triệu kiến, điều này càng củng cố phán đoán của hắn.

Nhìn thấy ánh mắt đồng đội giao nhau, Chu Chính Lập cố gắng giữ vững tinh thần, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ.

Cuối cùng, Hứa Thanh trầm giọng đáp:

"Tuân theo lệnh của Thống Tướng!"

Người trung niên mặc giáp đen gật đầu, sau đó ra hiệu cho một tu sĩ khác mang đến một số đan dược chữa thương, giao cho Hứa Thanh và đồng đội.

Rồi ông dẫn đội của mình, hóa thành dải sáng dài, mở đường phía trước.

Hứa Thanh và đồng đội nhận đan dược, cảm ơn, sau đó nối gót theo sau.

Trên đường đi, được bảo vệ bởi đội ngũ tu sĩ kia, Hứa Thanh và đồng đội tiến về nơi ở của Thống Tướng tại tiền tuyến cánh trái.

Họ đi qua nhiều vũ trụ, cũng phải sử dụng truyền tống trận.

Những cảnh tượng trên đường đi mở ra như một bức tranh trước mắt Hứa Thanh và đồng đội.

Họ nhìn thấy từng ngôi sao được di chuyển như những doanh trại khổng lồ, số lượng nhiều vô kể.

Một số ngôi sao vẫn đang di chuyển, khiến hư không gợn sóng, lực hút mạnh mẽ làm thay đổi cả ánh sao xung quanh, cảnh tượng hùng vĩ vô cùng.

Trên các ngôi sao, sinh mệnh chi hỏa rực rỡ, ẩn chứa khí tức khiến Hứa Thanh và đồng đội không khỏi khiếp sợ.

Còn có những pháp tướng khổng lồ, bước đi giữa tinh không, mang theo đạo phiên, tỏa ra uy áp kinh người, thực hiện nhiệm vụ.

Hứa Thanh còn nhìn thấy từng mặt trời.

Trên mỗi mặt trời đều có khuôn mặt khổng lồ, như đang hấp thụ lửa và nhiệt của mặt trời làm dưỡng chất.

Khi hấp thụ đến cực hạn, khuôn mặt ấy thường bay lên, hóa thành những cánh bướm rực rỡ, vỗ cánh giữa tinh không, hướng về địa điểm đã định.

Cả khu vực tràn ngập không khí trang nghiêm, tạo cảm giác đầy uy nghiêm và hùng tráng.

Thế nhưng, đối với Hứa Thanh và đồng đội, những người đã vượt qua trung tâm chiến trường cánh trái, nơi hỗn loạn và đẫm máu, những cảnh tượng tại đây tuy gây chú ý nhưng không làm họ quá chấn động.

So với sự khốc liệt của trung tâm chiến trường, nơi dị chất và khí tức tiên linh hòa quyện thành cối xay máu, thì tiền tuyến cánh trái này giống như hậu phương.

Họ cũng nhìn thấy nhiều tu sĩ khác nhau, một số đi một mình, số khác thành nhóm, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, trật tự rõ ràng.

Phần lớn những tu sĩ này, sau khi nhận ra Hứa Thanh và đồng đội, đều liếc mắt nhìn thêm vài lần.

Trước điều này, Hứa Thanh và đồng đội chỉ có thể im lặng.

Khi họ tiếp tục tiến lên, dần cảm nhận được một luồng kháng cự nhẹ từ tinh không xung quanh.

Dường như với khu vực tiền tuyến này, họ chỉ là những người khách qua đường, chưa được hoàn toàn chấp nhận.

Mãi đến nửa tháng sau, nơi ở của Thống Tướng tại tiền tuyến cánh trái hiện ra trước mắt họ.

Đó là một mặt trời đỏ rực, vô cùng chói sáng.

Chương 2720: Tướng chủ! (2)

Ngôi sao đỏ trước mắt vượt xa mọi mặt trời mà Hứa Thanh từng thấy. So với nó, mặt trời trong vũ trụ Mặc Dương của hắn thì chẳng khác nào một hạt bụi nhỏ bé.

Ngôi sao này mang đến cảm giác vô cùng bất ổn, tựa như đang không ngừng hấp thụ hư không và phun ra vật chất với tốc độ kinh hoàng, tạo thành những tầng mây khí bao quanh.

Áp lực tỏa ra từ nó vô cùng đáng sợ, làm méo mó không gian xung quanh, khiến ánh sao gần đó cong vẹo, tựa hồ không thể chịu nổi, tựa hồ ngôi sao này bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, phát ra sức mạnh kinh khủng.

Dù vậy, nhiệt độ của nó lại không quá nóng bức.

"Đây là một mặt trời sắp chết, đã đi qua giai đoạn chính của chu kỳ sao, hiện tại đã trở thành một ngôi sao đỏ."

Chu Chính Lập bên cạnh trầm giọng giải thích, khiến những người còn lại cũng không khỏi trầm ngâm, ánh mắt đầy sóng gió khi nhìn về phía ngôi sao đỏ.

Cùng lúc đó, đội ngũ tu sĩ hộ tống Hứa Thanh đã hoàn thành nhiệm vụ. Ánh mắt họ mang theo ý vị sâu xa, ôm quyền chào Hứa Thanh trước khi rời đi, để lại phía ngoài ngôi sao đỏ khổng lồ chỉ còn Hứa Thanh và đồng đội.

Cảm nhận sức ép từ ngôi sao, thần sắc Hứa Thanh trở nên nghiêm túc. Hắn cùng những người bên cạnh như Tinh Hoàn Tử cúi mình hành lễ trước ngôi sao đỏ.

"Tiểu đội của Trù Vật Ti, bái kiến Thống Tướng!"

Hầu như ngay khi lời nói của Hứa Thanh vang lên, ngôi sao đỏ trước mặt phát ra tiếng nổ ầm ầm, khí tức đáng sợ từ trong nó bùng lên, khiến mây khí xung quanh cuộn trào mãnh liệt.

Một tòa đại điện màu đen đột ngột xuất hiện giữa dòng khí tức và mây mù, từ từ trồi lên từ trong ngôi sao đỏ.

Sự xuất hiện của đại điện mang theo hơi lạnh băng giá bao trùm toàn bộ tinh không.

Đồng thời, từng luồng thần niệm từ bên trong đại điện tỏa ra, bao phủ lên Hứa Thanh và đồng đội, tựa hồ đang thẩm tra, dò xét từng người.

Mỗi một luồng thần niệm đều khiến Hứa Thanh và đồng đội cảm nhận rõ sự chấn động sâu sắc trong tâm hồn.

Đó là tiên niệm!

Đặc biệt, luồng thần niệm cuối cùng xuất hiện càng khiến những tiên niệm khác trở nên ảm đạm, tựa như đang cúi mình trước một đỉnh cao tuyệt đối.

Ngay khi thần niệm ấy tan biến, một giọng nói bình thản truyền ra từ đại điện.

"Các ngươi là tiểu đội vận chuyển nguyên chất đầu tiên, cũng có thể là duy nhất, thực sự đưa được nguyên chất đến đây."

"Bản tọa không muốn dùng thần niệm cưỡng ép điều tra quá khứ các ngươi. Vậy thì, hãy kể lại xem, các ngươi đã làm thế nào để thoát khỏi cối xay máu ấy."

Lời này vừa dứt, Tinh Hoàn Tử cùng những người khác lập tức cảm thấy căng thẳng.

Chữ "thoát" mang ý nghĩa không mấy tốt đẹp, khiến trong lòng họ dấy lên dự cảm bất lành. Tất cả ánh mắt đều hướng về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh suy nghĩ nhanh chóng, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách kể lại sự thật.

Hắn thuật lại những gì cả nhóm đã trải qua trên đường đi, cùng với những phán đoán của mình, chỉ kể quá trình mà không nhắc đến chi tiết.

Trong khi giọng nói của Hứa Thanh đều đều vang lên, thần niệm của Thống Tướng trong đại điện vẫn lặng im.

Nhưng một luồng ý chí trong số các tiên niệm khác, lại vang vọng một cách đầy ẩn ý.

"Các ngươi trải qua muôn trùng khó khăn, đồng lòng hợp sức, mang nguyên chất đến đây. Thật không dễ dàng, có thể xem như một công lớn."

"Thống Tướng đã không muốn dùng thần niệm kiểm tra các ngươi, vậy thì điều các ngươi nói về việc gặp phải một Thần Đài đỉnh phong... có bằng chứng nào không?"

Lời này khiến Hứa Thanh khẽ động tâm.

Thoạt nghe như đang nghi ngờ, nhưng qua bao nhiêu chuyện đã trải qua, hắn hiểu đây là một sự khẳng định, đồng thời cũng là gợi ý để họ đưa ra bằng chứng củng cố chiến công.

Tại sao lại như vậy, Hứa Thanh liếc nhìn đồng đội xung quanh.

Mỗi người đều là phi thăng giả có bối cảnh.

Mà đã đi đến bước này, giá trị của họ đối với các thế lực đứng sau đã tăng lên rất nhiều.

"Câu đồng lòng hợp sức mới chính là trọng điểm."

Suy nghĩ xong, Hứa Thanh vung tay, sóng Hiến dâng trào, không gian mở ra, Thần Đài đỉnh phong bị hắn giam giữ lập tức hiện lên trước mặt.

Toàn thân Thần Đài đầy những ấn ký của Hiến do mọi người cùng khắc lên, cùng với que sắt cắm sâu nơi mi tâm phát ra dao động trấn áp, tất cả nói lên mọi thứ.

Hứa Thanh lúc này lên tiếng.

"Việc bắt sống Thần Đài đỉnh phong không phải do sức một mình ta, mà là nhờ tất cả mọi người cùng nhau hợp sức mới làm được."

Tiếng cười vang lên từ đại điện trên ngôi sao đỏ.

"Một đám tiểu tử, thật thú vị."

"Các ngươi đã vượt qua bao gian khó, xuyên qua chiến khu, mang nguyên chất đến đây giữa muôn trùng hiểm nguy, hoàn thành nhiệm vụ, tính là một công."

"Chém giết thần linh, bắt sống Thần Đài đỉnh phong, lại tính thêm một công."

"Vậy thì... hãy ở lại quân đội cánh trái của ta."

Giọng nói của Thống Tướng vang vọng trong đại điện.

Ngôi sao đỏ phát ra tiếng nổ lớn, trong khi đại điện màu đen từ từ chìm xuống, quay trở lại bên trong ngôi sao.

Một tấm lệnh bài từ ngôi sao bay ra, lơ lửng trước mặt Hứa Thanh và đồng đội, tỏa ra một luồng thần niệm cuối cùng.

"Các ngươi, đến Thế Linh Tinh để nghỉ ngơi, chờ lệnh tiếp theo."

Nghe pháp chỉ, nhìn lệnh bài, Hứa Thanh cùng đồng đội lập tức cúi đầu.

"Tuân theo chỉ thị của Thống Tướng!"

Sau đó, Hứa Thanh vươn tay nhận lấy lệnh bài.

Ngay khi cầm vào, cảm giác kháng cự nhẹ nhàng từ tinh không xung quanh lập tức tan biến.

Họ, không còn là khách qua đường nữa.

Hứa Thanh âm thầm thở phào, Chu Chính Lập, Tinh Hoàn Tử và những người khác cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Ánh mắt giao nhau, hồi tưởng lại những gì đã trải qua trên đường đi, trong lòng mỗi người đều dâng lên nhiều cảm xúc.

Họ hiểu rằng, từ vai trò Trù Vật Sứ kiêm Chuyển Vận Sứ, tiến vào chiến trường và đến được nơi này, thử thách này họ đã vượt qua.

Nhưng cái giá phải trả cũng thật nặng nề.

Lúc đến, hơn trăm người.

Hiện tại... chưa đến hai mươi.

"Đây chính là con đường rèn luyện của phi thăng giả. Chỉ có những kẻ vượt qua tất cả, sống sót trong đại kiếp, mới được gọi là đạo chủng."

Chu Chính Lập khẽ lên tiếng.

Chương 2721: Thỉnh lệnh! (1)

Sau khi giao nộp nguyên chất, Hứa Thanh cùng đồng đội mang theo lệnh bài pháp chỉ rời khỏi ngôi sao đỏ khổng lồ, dần biến mất giữa tinh không.

Khi họ rời đi, ngôi sao đỏ khổng lồ vẫn tiếp tục phun ra mây khí, tỏa ra ánh sáng cực mạnh.

Trong ánh sáng ấy, bên trong ngôi sao đỏ, trong đại điện cổ xưa màu đen, vang lên một giọng nói mang theo cảm khái, âm hưởng khắp không gian.

"Không ngờ, thật sự có những quân cờ vượt qua được con sông máu, lại còn là phi thăng giả. Nhưng nhìn họ, đột nhiên cảm thấy, việc họ có thể đi đến đây cũng không phải điều gì quá bất ngờ."

"Chỉ là không biết, cuối cùng trong số họ, liệu có người nào đủ tư cách để tranh đoạt danh hiệu đạo chủng, hay tất cả... cũng chỉ là hạt giống lép mà thôi."

"Giống như chúng ta, chẳng phải cũng như vậy sao? Ngoài Thống Tướng ra, có ai không phải là phi thăng giả, có ai không đang bước đi trên con đường đầy gian nan."

"Pháp chỉ của Trạm Lô Tiên Chủ năm xưa, đã qua rất lâu. Dù tiên nhân như chúng ta ngày càng nhiều, nhưng đến nay vẫn chưa có ai đạt đến tầng thứ của Tiên Chủ."

Trong đại điện, không có tiếng thở dài, nhưng từng lời nói đều chất chứa ý tứ như đang thở than.

Những ý tứ ấy lan rộng, khiến các tiên nhân trong đại điện dần trở nên trầm mặc.

Mãi cho đến một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn của Thống Tướng mới từ từ vang lên.

"Dựng nghiệp đã khó, giữ nghiệp càng khó hơn."

"Phàm tục là vậy, nhân gian cũng vậy, đối với tu sĩ, Đệ Ngũ tinh hoàn càng như thế."

Giọng nói rơi vào từng tiên niệm, tạo nên những gợn sóng cảm xúc.

Những tiên nhân ở đây, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, thậm chí với tầm nhìn của họ, họ còn nhìn xa hơn.

Họ biết rằng, giữ nghiệp chẳng những không thể dùng từ "dễ dàng" để miêu tả, mà còn không thể coi nhẹ.

Xưa kia, Đệ Ngũ tinh hoàn nằm dưới quyền kiểm soát của thần linh, với Thần Tôn trấn áp mọi thứ. Chính Tiên Tôn đã vươn lên từ khó khăn cùng cực, dẫn dắt toàn bộ nhân tộc trong các tiểu thế giới, mở ra con đường cho tu sĩ, bước vào đạo tiên linh.

Từng bước, Tiên Tôn trải qua muôn vàn gian khổ, đi qua vô số đại kiếp, từ những tiểu thế giới chém giết ra ngoài, lao thẳng vào cuộc chiến với thần linh.

Cuối cùng, Tiên Tôn đánh bại Thần Tôn, giam cầm Thần Chủ, cắt đứt toàn bộ nguồn gốc của các chủng tộc thần linh, biến vô số thần tộc thành nô lệ, đồng thời biến Đệ Ngũ tinh hoàn thành mười hai Thiên Ngoại Thiên.

Đồng thời san bằng khu vực trung tâm, lập nên Tiên Đô.

Chỉ như vậy, mới thực sự biến Đệ Ngũ tinh hoàn trong ba mươi sáu tinh hoàn thành vùng đất thuộc về tu sĩ và nhân tộc.

Cơ nghiệp như thế, đương nhiên không thể dễ dàng đạt được, có thể nói là cực kỳ khó khăn!

Vì vậy, muốn bảo vệ cơ nghiệp này, muốn truyền thừa cơ nghiệp đó, lại càng khó khăn hơn cả!

Đặc biệt là...

Người lẽ ra sẽ trở thành Tiên Tôn đời thứ hai, Cực Quang Tiên Chủ, đã tử trận.

Điều này khiến tương lai của Đệ Ngũ tinh hoàn trở nên mờ mịt.

Bởi lẽ... ngoài Đệ Ngũ tinh hoàn, trừ một số tinh hoàn đặc biệt, các khu vực khác đều thuộc về thần linh. Vì vậy, nhìn từ bề ngoài, Đệ Ngũ tinh hoàn trông có vẻ đang rực rỡ huy hoàng, nhưng thực tế bên trong đã có dấu hiệu suy yếu sau thời kỳ hưng thịnh.

Muốn hóa giải tình thế này, cần phải có Tiên Tôn thứ hai xuất hiện!

Mà để có Tiên Tôn, trước tiên phải xuất hiện nhiều Tiên Chủ hơn. Vì thế... từ lâu đã có những cuộc rèn luyện dành cho các phi thăng giả!

Bằng những phương pháp khắc nghiệt, bồi dưỡng những tu sĩ có thể phi thăng từ Tiên Đô, sau đó như dưỡng cổ, bằng mệnh số, hoặc bằng nhân quả, những kẻ tử nạn đều chỉ là những hạt giống lép.

Sống sót, bước tiếp, mới thực sự là đạo chủng!

Còn về ý chí, những người có thể đi đến cuối cùng, nhất định phải là những kẻ đồng lòng, chung chí hướng!

"Hy vọng ngày đó mau đến, bất kể là thế hệ nào, chỉ cần là nhân tộc, chỉ cần là tu sĩ."

Thời gian dần trôi, Hứa Thanh và đồng đội lưu lại chiến khu tiền tuyến cánh trái, lặng lẽ trôi qua ba tháng.

Trong ba tháng này, tình hình chiến sự tại trung tâm chiến khu cánh trái, nơi được mệnh danh là cối xay máu, đã diễn biến ra sao, Hứa Thanh và đồng đội không thể biết được.

Nhưng từ những biến động và áp lực ở tiền tuyến chiến khu cánh trái, trong ba tháng qua, từ những chi tiết nhỏ nhặt, họ vẫn có thể đoán ra được một phần.

"Chiến khu trung tâm, có lẽ đã bước vào thời điểm quyết định."

"Bởi vì tại tiền tuyến cánh trái, tần suất điều động quân đoàn ngày càng giảm."

"Điều này chứng tỏ bố trí đã gần như hoàn tất."

"Đồng thời thông qua thăm dò, ta cũng biết rằng, ở hướng gần Đệ Tứ tinh hoàn, những trận chiến nhỏ giữa tiền tuyến trong tiền tuyến với thần linh ngày càng nhiều."

"Xem ra, nhiệm vụ của chúng ta cũng sắp đến."

Hiện tại, trên Thế Linh Tinh, một ngọn núi tuyết ngập tràn khí tức tiên linh, Hứa Thanh và đồng đội đang ngồi quanh một đống lửa, lắng nghe lời của Chu Chính Lập.

Tuyết vẫn tiếp tục rơi từ bầu trời, giống như giọng nói của Chu Chính Lập, chậm rãi mà lạnh lẽo.

Cái lạnh thấm vào lòng đất, chỉ trừ khu vực quanh đống lửa, nơi tuyết tan thành hơi nước bốc lên, bao phủ bốn phía.

Xung quanh họ là những dãy núi tuyết liên miên bất tận, thậm chí nếu nhìn toàn cảnh Thế Linh Tinh, sẽ thấy ngôi sao này gần như toàn bộ đều là những ngọn núi tuyết.

Số lượng cực kỳ nhiều.

Mỗi ngọn núi đều có một đống lửa bốc cháy với ngọn lửa đỏ rực.

Bên trong những ngọn lửa đó, sức nóng bập bùng, tỏa ra không chỉ sự ấm áp, mà còn ẩn chứa một sự huyền bí kỳ diệu.

Sự huyền bí này có thể giúp tu sĩ hồi phục thương thế.

Chương 2722: Thỉnh lệnh! (2)

Hứa Thanh và đồng đội đã nghỉ ngơi trên ngôi sao này suốt ba tháng. Trong thời gian đó, thương thế và tu vi của họ đã được hồi phục hoàn toàn nhờ vào sự chữa trị của những đống lửa bí ẩn này.

Thời gian đầu, họ ở yên tại ngọn núi tuyết của mình.

Nhưng trong hai tháng sau, họ chia nhau ra hành động, chỉ định thời gian cố định để trở về.

Hôm nay là lần thứ ba họ quay lại.

Sau khi Chu Chính Lập dứt lời, Lý Mộng Thổ cũng lên tiếng.

"Ta thăm dò theo hướng khác với Chu Chính Lập, tập trung tìm hiểu xem có ai khác từ trung tâm chiến khu đến đây trong ba tháng qua. Kết quả là không có ai."

Lý Mộng Thổ biết mình không giỏi thăm dò, nên đã chọn con đường đơn giản nhất.

Nói xong, y nhìn sang những người khác.

Mỗi khi quay lại, cả nhóm đều tổng hợp thông tin đã thu thập được. Đây là kế hoạch họ đặt ra từ lúc chia nhau hành động tại đây.

Cách này giúp họ nhanh chóng nắm bắt được tình hình tại tiền tuyến.

Viễn Sơn Tố, Tà Linh Tử, Thiên Quân Tích Dịch cùng những phi thăng giả khác lần lượt mở lời, chia sẻ thông tin từ những hướng thăm dò mà họ thu thập được.

Người cuối cùng lên tiếng là Tinh Hoàn Tử.

Y nhìn về phía Hứa Thanh.

"Lần trước khi chúng ta quay lại, ngươi bảo ta tập trung theo dõi một nhóm người cụ thể. Lần này, ta đã thu thập được thêm nhiều thông tin."

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt chuyển hướng sang Tinh Hoàn

Tử.

Trong ba tháng qua, hắn cũng từng rời đi vài lần, dùng phương pháp của riêng mình để tìm hiểu tiền tuyến cánh trái.

Trong quá trình thăm dò, hắn tình cờ nhìn thấy một nhóm quân tu đặc biệt.

Họ có một vài điểm tương đồng với Trù Vật Ti, rất kín đáo, ít giao thiệp với người khác và cực kỳ bài ngoại.

Do đó, Hứa Thanh không tiếp xúc nhiều, nhưng trong lòng đã có suy đoán.

Lần trước khi tổng hợp thông tin, hắn đã đề cập đến nhóm người này và bảo đồng đội nếu gặp họ thì hãy để tâm theo dõi.

"Nhóm người đó là một quân đoàn hỗ trợ, được chia thành 50 tiểu đội, hoạt động trên những chiến trường nơi diễn ra các trận giao chiến giữa tiền tuyến và thần linh."

"Người ta gọi họ là... Mạc Thi Quân!"

"Nhiệm vụ của họ, nói đơn giản, chính là dọn dẹp chiến trường, thu thập những nguyên chất còn sót lại từ thi thể thần linh, cùng với các vật phẩm có giá trị khác."

"Nhờ đó, phía ta có thể duy trì một phần tự cung tự cấp trong chiến tranh."

"Chiến tranh càng nhiều, họ càng hoạt động mạnh mẽ. Đặc biệt là trong một tháng gần đây, khi các trận chiến nhỏ với Đệ Tứ tinh hoàn gia tăng tần suất, họ gần như đã tập trung toàn bộ lực lượng về phía đó."

Tinh Hoàn Tử nói xong, ánh mắt nhìn thẳng Hứa Thanh, bình thản hỏi.

"Vậy, ngươi bảo chúng ta để tâm đến những người này là có mục đích gì?"

Hứa Thanh suy nghĩ một lúc, ánh mắt quét qua mười mấy người đồng đội.

Những gương mặt quen thuộc, những người đã cùng hắn trải qua bao gian khổ, giờ đây đều trở nên thân thiết.

Cuối cùng, Hứa Thanh nhẹ giọng nói.

"Sau khi chúng ta giao nộp nguyên chất, được sắp xếp ở đây nghỉ ngơi đã ba tháng."

"Trong thời gian này, vị Thống Tướng ấy chưa đưa ra bất kỳ nhiệm vụ nào... Vậy nên, ta đang nghĩ, thay vì chờ đợi sự sắp xếp, tại sao chúng ta không tự tìm một nhiệm vụ phù hợp và chủ động xin phép nhận lãnh?"

Nói xong, Hứa Thanh nhìn về phía mọi người.

"Nguồn nguyên chất mà ta cần để tu luyện sắp hết rồi, các ngươi chắc cũng không còn nhiều, phải không?"

"Nếu không bổ sung kịp thời, tốc độ tu luyện sẽ bị ảnh hưởng."

Lời vừa dứt, ánh mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên tia sáng, Chu Chính Lập mỉm cười nhẹ, Tà Linh Tử liếm môi đầy sát ý, còn hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch thì vang lên tiếng kiếm ngân khe khẽ.

Thậm chí, người vốn ít nói như Viễn Sơn Tố, cũng lộ ra ánh nhìn kỳ lạ.

Các phi thăng giả khác cũng vậy, sát khí mạnh mẽ bốc lên, khiến tuyết rơi trên trời chấn động, từng bông tuyết đang trắng bỗng chuyển thành đen.

Lý Mộng Thổ thẳng thừng lên tiếng.

"Ta sớm đã muốn làm một phi vụ lớn rồi!"

Câu nói thẳng thừng này dường như nói lên tiếng lòng của tất cả mọi người.

Những ánh mắt như ánh sói hoang đồng loạt hướng về phía Hứa Thanh.

Họ đều là những người từng chém giết trong Tiên Đô, trải qua vô vàn thử thách sinh tử, trở thành những kẻ ngập tràn khí huyết.

Ba tháng yên lặng nghỉ ngơi đã khiến ai nấy đều bứt rứt khó chịu.

Nghe lời Hứa Thanh, ngọn lửa trong lòng họ bừng cháy mạnh mẽ.

Thấy vậy, Hứa Thanh khẽ gật đầu, không lãng phí thời gian.

Hắn đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị, lấy ra lệnh bài của Thống Tướng.

Hứa Thanh giơ lệnh bài lên, để ánh sáng tiên linh từ tiên phôi của mình nhập vào, tạo thành một đạo âm thanh, chấn động lệnh bài.

"Trù Vật Sứ kiêm Chuyển Vận Sứ Hứa Thanh, thỉnh lệnh Thống Tướng!"

"Tiểu đội của ta đã hoàn toàn hồi phục, thương thế lành lặn, trạng thái sung mãn. Chứng kiến đồng đội tiền tuyến chém giết thần linh, lòng ta dâng trào nhiệt huyết, nay mong xin lệnh..."

"Tự nguyện tham gia các chiến trường tiền tuyến, nhận nhiệm vụ tiểu đội Mạc Thi, vì đại quân tiếp tục thu thập nguyên chất!"

Theo tiếng tiên niệm của Hứa Thanh truyền đi, những người khác cũng đứng dậy, nghiêm trang chờ đợi.

Tuy nhiên, lệnh bài không hề có phản ứng, như thể lời thỉnh cầu của Hứa Thanh rơi vào vực thẳm.

Nhưng cả nhóm vẫn kiên nhẫn, không ai tỏ vẻ nóng vội.

Thời gian trôi qua, cho đến nửa canh giờ sau...

Lệnh bài trong tay Hứa Thanh bỗng nhiên rung động, ánh sáng đỏ rực bùng lên, lan tỏa khắp xung quanh.

Đồng thời, một đạo tiên niệm uy nghiêm vang lên từ lệnh bài.

"Chuẩn!"

Nghe được chỉ lệnh, Hứa Thanh lập tức cất tiếng lớn.

"Tuân lệnh Thống Tướng!"

Những người đứng sau hắn cũng đồng loạt hô lên, hòa vào giọng nói của Hứa Thanh, vang vọng giữa bão tuyết và ánh sáng đỏ, tỏa ra khí thế mãnh liệt, tựa như ánh bình minh!

(Thống Tướng = Tướng Chủ)

Chương 2723: Mạc Thi Đội (1)

Chiến tranh tại tiền tuyến cánh trái ngày càng trở nên thường xuyên.

Ở nhiều vị trí khác nhau, từng trận giao tranh nhỏ lẻ bùng phát như những tia lửa sáng ngời trong bóng tối.

Dù quy mô không lớn, mỗi trận chỉ khoảng vài nghìn người, nhưng xét về phạm vi, chiến sự đã có xu hướng lan rộng.

Chiến tranh là một tổng thể, luôn phục vụ một mục đích.

Dù là những trận chiến quy mô lớn hay những cuộc xung đột nhỏ tại tiền tuyến cánh trái, tất cả đều có lý do của nó.

Những mục tiêu đó, nếu phần lớn được hoàn thành, sẽ hợp thành mục tiêu lớn nhất, quyết định diễn biến cuối cùng của cuộc chiến.

Đây chính là bản chất của chiến tranh và cũng là sự đấu trí.

Như những gì Hứa Thanh cùng đồng đội suy đoán sau khi tập hợp thông tin, bố cục của chiến khu trung tâm cánh trái đã hoàn thành.

Trong khi đó, tiền tuyến lại xuất hiện ngày càng nhiều các trận giao tranh nhỏ giữa thần linh và tu sĩ, với mục đích ngày càng rõ ràng:

Cả thần linh lẫn tu sĩ đều đang dùng những cuộc chiến nhỏ lẻ này để làm bình phong che giấu hành động của mình.

Lúc này, trong vô vàn những tia lửa chiến tranh giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn, tại một khu vực đầy rẫy thiên thạch trôi nổi, một trận chiến đang diễn ra ác liệt.

Nhìn từ xa, tiếng nổ vang vọng khắp nơi, thiên thạch vỡ vụn, dị chất và khí tức tiên linh không ngừng va chạm.

Một bên muốn xâm nhập, bên còn lại ra sức ngăn cản, tạo nên cảnh tượng chiến đấu vô cùng khốc liệt.

Ở vòng ngoài của chiến trường, trên những thiên thạch trôi nổi, có một nhóm người đang quan sát trận chiến phía xa.

Họ mặc trang phục màu xám đen, gần một trăm người, ánh mắt sắc bén như chim kền kền, tập trung theo dõi tình hình chiến sự.

Nhóm này luôn chuẩn bị tinh thần rút lui nếu tình hình trở nên bất lợi.

Một lão giả trong nhóm, với vẻ mặt nghiêm nghị, thấp giọng nói với những người bên cạnh.

"Lão phu nói không sai, chiến trường phía trước không thể kết thúc nhanh như vậy. Theo phán đoán của ta, ít nhất còn kéo dài nửa canh giờ nữa."

"Nếu không phải mấy tháng trước đã từng gặp các ngươi, biết được lai lịch và cảm nhận được lệnh bài của các ngươi, lão phu cũng chẳng mời các ngươi đến đây."

Vừa nói, lão giả vừa quét ánh mắt qua mười mấy người phía trước.

Cảm nhận được sát khí tỏa ra từ họ, trong lòng lão cũng thầm kinh ngạc.

Khi ánh mắt dừng lại ở người đứng đầu nhóm, sát khí từ người đó lại càng khiến lão chấn động hơn.

"Phải nói, các ngươi bây giờ rất nổi tiếng. Có thể vượt qua chiến khu trung tâm để đến được tiền tuyến này, nhưng đã chọn gia nhập đội thu thập, vậy các ngươi cần hiểu rõ một số điều."

Những người này, chính là Hứa Thanh và đồng đội.

Sau khi chủ động xin nhận nhiệm vụ, họ được sắp xếp đến khu vực này cách đây hai canh giờ.

Nhưng trước khi kịp đến gần chiến trường, họ đã bị lão giả canh giữ ở vòng ngoài chặn lại.

Nhìn lướt qua, cả hai bên đều nhận ra thân phận của nhau, đều là đội Mạc Thi.

Lão giả cũng nhận ra lai lịch của Hứa Thanh và đồng đội, bày tỏ thiện chí mời họ cùng hợp tác.

Nghe lão giả nói, Hứa Thanh cùng Tinh Hoàn Tử và những người khác liếc nhìn nhau, sau đó chắp tay thi lễ, thành khẩn xin chỉ giáo.

Lão giả khẽ gật đầu, tiếp tục nói.

"Danh nghĩa của chúng ta là đội thu thập, nhưng các ngươi đã chọn tham gia thì chắc cũng hiểu, nói cho dễ nghe, chúng ta dọn dẹp chiến trường. Nói khó nghe, chúng ta chỉ là đội Mạc Thi chuyên dọn xác!"

"Dọn dẹp chiến trường, dĩ nhiên phải chờ chiến đấu kết thúc mới có thể tiến vào."

"Nếu không, thì không phải dọn xác mà là tham chiến rồi."

"Các ngươi cần nhớ rõ, việc đánh trận là nhiệm vụ của quân tu. Chúng ta không dễ gì tham gia. Nhiệm vụ của chúng ta là chờ họ đánh xong rồi mới hành động!"

"Hơn nữa, sự tham gia của chúng ta có thể ảnh hưởng đến đội hình chiến đấu của quân tu, mà chúng ta còn có một nhiệm vụ quan trọng khác, đó là bảo đảm đường lui nếu họ chiến bại."

Nghe đến đây, sắc mặt lão giả trở nên nghiêm nghị hơn.

Hứa Thanh cùng đồng đội khẽ gật đầu, cũng trở nên nghiêm túc.

Thực ra, họ chưa từng định lao thẳng vào chiến trường, mà chỉ muốn tiến gần hơn để tiện thu thập nguyên chất ngay sau khi chiến đấu kết thúc.

Họ tự tin vào khả năng thu thập của mình, từ khi gia nhập Trù Vật Ti đến nay, đây là công việc họ làm thường xuyên.

Nhưng thu thập nguyên chất từ xác thần linh thì đúng là lần đầu tiên.

Thấy Hứa Thanh cùng đồng đội tiếp thu lời dạy, lão giả bớt vẻ nghiêm nghị, ho khẽ một tiếng.

"Những điều vừa nói, các ngươi chỉ cần nghe vậy thôi. Thực ra không cần chúng ta bảo đảm đường lui, cũng không ảnh hưởng gì đến quân đội."

"Đây là lời dành cho người ngoài. Còn điều quan trọng mà chúng ta cần biết là, đừng đi quá sớm, bởi đi quá sớm, sống chết khó lường."

"Chờ chiến đấu kết thúc rồi hẵng vào, như thế mới an toàn. Ngoài ra, trong chiến tranh, thắng bại khó lường, chúng ta cũng phải luôn sẵn sàng rút lui thật nhanh nếu quân đội thất bại."

"Các ngươi còn trẻ, nếu vừa rồi ta không ngăn lại, các ngươi mà tiến vào quá gần, chưa biết chừng đã mất mạng vài người rồi."

"Còn một điều nữa, tuyệt đối không được mâu thuẫn với quân tu..."

Lời lão giả chưa dứt, Hứa Thanh đột nhiên biến sắc, cùng Tinh Hoàn Tử và những người khác ngẩng đầu nhìn về phía chiến trường.

Lão giả cũng ngừng lời, quay phắt lại nhìn.

Chỉ thấy chiến trường phía xa, khí tức tiên linh bùng lên mãnh liệt, kèm theo tiếng hò reo vang vọng khắp nơi.

Mơ hồ có thể thấy một đạo phiên được dựng lên.

"Thắng rồi!"

Mắt lão giả sáng lên, không bận tâm nói thêm quy tắc, thân hình lóe lên, hét lớn với mọi người xung quanh.

"Các huynh đệ, bắt đầu làm việc thôi!"

Tiếng hét vang vọng, lão giả dẫn đầu lao đi.

Chương 2724: Mạc Thi Đội (2)

Những thành viên trong đội của lão cũng theo sát, ánh mắt sáng quắc như chim kền kền xòe cánh, lao vút về phía trước.

Hứa Thanh cùng đồng đội cũng nhanh chóng cất bước, lao theo.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đám người như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp lao vào khu vực trung tâm của bãi thiên thạch, tiến đến gần chiến trường.

Chỉ thấy trong khu vực rộng lớn này, khắp nơi đều là thi thể thần linh, máu thần lan tràn, tứ chi đứt lìa, pháp bảo vỡ vụn, nằm rải rác khắp nơi.

Xác của các tu sĩ cũng không ít.

Đại quân tu sĩ đã rút đi, nhưng vẫn để lại một số quân tu ở đó để dọn dẹp chiến trường, thu thập nguyên chất.

Đối với tình cảnh này, lão giả cùng đội Mạc Thi dưới trướng của lão đã quá quen thuộc. Từng người một không hề để ý đến những quân tu này mà lập tức lao đến những thi thể thần linh chưa có ai khai thác.

Người thì cắt gọt, người thì thu thập, người thì lưu trữ…

Họ phối hợp nhịp nhàng, tốc độ cực nhanh, thành thục đến mức đáng kinh ngạc.

Chỉ trong thời gian mười mấy nhịp thở, họ đã thu dọn được không ít, nơi đi qua đều sạch sẽ tinh tươm.

Những thi thể thần linh bị khai thác sạch sẽ, còn xác tu sĩ được đặt ngay ngắn, không hề bị mạo phạm.

Hứa Thanh cùng đồng đội thấy vậy, ánh mắt không khỏi co rút.

Đặc biệt là Chu Chính Lập cùng những người khác, trong lòng đều nghiêm nghị.

Thực sự, đội của lão giả này về kỹ thuật thu thập còn vượt trội hơn cả họ!

Đặc biệt là tốc độ, nhanh đến kinh người.

"Những người này, rất giỏi trong việc xử lý thi thể, khác hẳn chúng ta!"

Hứa Thanh cùng đồng đội nhìn nhau, lập tức lao vào chiến trường, bắt đầu thu thập.

Nhưng phải thừa nhận rằng, dù xuất thân từ Trù Vật Ti, nhưng tốc độ thu thập của họ vẫn kém xa lão giả kia, và không được sạch sẽ như vậy.

Ngoài ra, việc thu thập từ thi thể cũng không dễ dàng. Do thần linh đã chết, nguyên chất còn sót lại trong cơ thể không còn hoạt tính, lượng thu được cũng kém xa khi còn sống.

Do đó, sau bao nhiêu công sức, lượng nguyên chất thu được vẫn như muối bỏ biển.

May mắn là xác thần linh rất nhiều.

Vì vậy, muốn đạt được số lượng cần thiết, họ buộc phải xử lý nhiều thi thể hơn.

Mạc Thi Đội dường như cũng có quy tắc riêng của mình, một khi thi thể nào đó đã có người khai thác, dù đang trong quá trình, những người khác tuyệt đối không tranh giành.

Điều này Hứa Thanh cùng đồng đội nhanh chóng nhận ra và cũng tuân thủ quy tắc này.

Tuy nhiên, vẫn có kẻ đến tranh giành.

Không phải các tu sĩ Mạc Thi tranh nhau, mà là những quân tu được để lại ở đây.

Họ thường rất bá đạo, không quan tâm thi thể đã có người khai thác hay chưa, cứ thẳng tay cướp đoạt, ánh mắt mang theo sự chán ghét lẫn bất lực.

Điều này cũng có thể hiểu được, vì những thi thể này là kết quả từ công sức chiến đấu của họ…

Nhưng tất cả vật phẩm chiến tranh, bao gồm cả chiến lợi phẩm, đều do hệ thống quân đội phân bổ.

Do đó, họ cũng không thể nói gì thêm.

Để cân bằng cảm xúc, các quân đoàn sau mỗi trận chiến thường để lại một số quân tu để khai thác.

Điều này đã được ngầm chấp nhận.

Đội Mạc Thi của lão giả rõ ràng đã quen với tình huống này. Gặp phải những quân tu như vậy, họ lập tức từ bỏ mục tiêu hiện tại, dựa vào tốc độ nhanh hơn để tìm kiếm mục tiêu khác.

Nhưng Hứa Thanh cùng đồng đội, lần đầu tham gia việc này, tốc độ rõ ràng không bằng, liền trở thành mục tiêu chính cho các quân tu tranh giành.

Cứ như vậy, sau vài canh giờ, khu vực chiến trường vốn rộng lớn đã gần như không còn dấu vết.

Tất cả thi thể tu sĩ đều được sắp xếp gọn gàng, do quân tu mang đi.

Còn thi thể thần linh, đội Mạc Thi của lão giả chiếm gần sáu phần.

Quân tu lấy ba phần.

Phần còn lại… chỉ có một phần là do nhóm Hứa Thanh thu được.

Khi việc dọn dẹp kết thúc và quân tu rời đi, trong lòng Hứa Thanh cùng đồng đội ít nhiều đều có chút trầm ngâm.

Thấy vậy, lão giả thu hoạch đầy tay, mỉm cười bước tới.

"Các vị, có phải cảm thấy có chút bất lực, bị cướp nên hơi bực mình?"

"Các ngươi phải quen dần, dù sao đây cũng là do họ giết, họ lấy đi cũng là lẽ thường tình."

"Chờ khi các ngươi luyện tập tốc độ thu thập nhiều hơn là sẽ ổn thôi."

Nói xong, lão giả cáo từ, vẫy tay dẫn đội Mạc Thi dưới trướng rời khỏi khu vực chiến trường này.

Cho đến khi mọi người rời đi, khu vực trung tâm bãi thiên thạch, Hứa Thanh cùng đồng đội vẫn còn chìm trong suy tư.

Nhưng rõ ràng, phán đoán của lão giả là sai lầm.

Sự trầm ngâm của Hứa Thanh cùng đồng đội không phải vì bất lực, cũng không phải do tức giận.

Dù sao, các thi thể thần linh là do quân tu giết, họ mang đi là chuyện đương nhiên.

Thậm chí đặt mình vào vị trí của họ, nếu họ giết được thần linh, lại bị người khác đến thu thập, chắc chắn họ cũng sẽ không chấp nhận.

Vì vậy, điều khiến họ trầm ngâm là…

"Tốc độ không bằng đội Mạc Thi, cũng không có lý lẽ để tranh giành với quân tu…"

"Vậy nếu như… chúng ta vào chiến trường trước khi trận chiến kết thúc thì sao?"

Hứa Thanh cùng đồng đội đang trầm tư, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn nhau.

Trong mắt tất cả, đều lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Chương 2725: Săn lẻ (1)

Ánh sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt mọi người trong đội của Hứa Thanh.

Thực sự thì lần quét dọn chiến trường này, thu hoạch của bọn họ quá ít. Theo quy định của Mạc Thi Đội, phần lớn chiến lợi phẩm còn phải giao nộp, khiến phần còn lại gần như không đủ để phục vụ cho việc tu hành.

Dần dần, ánh mắt của các phi thăng giả đều tập trung vào Hứa Thanh, chờ đợi hắn đưa ra quyết định cuối cùng.

Hứa Thanh nhìn quanh chiến trường đã bị quét dọn sạch sẽ, rồi ngước mắt nhìn về phía bầu trời sao xa xôi. Một lúc sau, hắn chậm rãi mở miệng:

"Việc tiến vào chiến trường trước có thể là một phương án, nhưng phải chọn đúng thời cơ và cân nhắc kỹ về thực lực của cả hai bên."

"Chiến trường luôn biến đổi không ngừng. Nếu phán đoán sai lầm, chúng ta có thể rơi vào nguy cơ sinh tử."

"Dù sao, chiến lực của chúng ta vẫn chưa đủ mạnh để hành động mà không lo ngại điều gì."

Hứa Thanh kìm nén khát vọng đang trỗi dậy trong lòng, kết hợp với thực tế mà quyết định rằng không thể hấp tấp hành động.

Khi hắn nói xong, ánh sáng trong mắt mọi người cũng dần tắt đi, họ đều im lặng.

Nhưng ngay lúc đó, Tà Linh Tử liếm môi, bất ngờ lên tiếng:

"Đội trưởng... so với việc thu thập thi thể, chúng ta giỏi săn mồi hơn nhiều!"

"Săn mồi sống, lượng nguyên chất thu được nhiều hơn hẳn..."

Lời của gã vừa thốt ra, ánh sáng trong mắt mọi người lại trỗi dậy mạnh mẽ. Họ hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tà Linh Tử, đó là một lời gợi ý: tự do đi săn.

Họ cũng nhớ lại những trải nghiệm tại các nhà ngục thần linh mà mình từng đặt chân đến.

Danh xưng "đội trưởng" được thốt lên bất ngờ khiến Hứa Thanh hơi ngẩn người.

Dọc đường đi, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy ai đó gọi mình như vậy.

"Không biết Đại sư huynh giờ ra sao rồi..." Hứa Thanh thầm nghĩ, đồng thời, bên cạnh hắn, Tinh Hoàn Tử nhàn nhạt lên tiếng:

"Không có quy củ thì không thể thành khuôn phép. Hiện tại, chức trách của chúng ta không còn là Trù Vật Sứ, mà là thành viên của Mạc Thi Đội."

Tà Linh Tử ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, đáp lại bằng giọng âm trầm:

"Ngươi có vượt qua nổi đám thu thập kia không? Sáu phần thi thể thần linh đều bị bọn chúng chiếm lấy! Quy củ của Tinh Hoàn Tử ngươi, trong việc thu thập thi thể, chẳng có tác dụng gì cả!"

Tinh Hoàn Tử nhìn gã, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Tà Linh Tử không chịu thua kém, sát khí từ cơ thể gã bùng lên, thậm chí còn phát ra dao động Chuẩn Tiên.

Thời gian qua, tất cả bọn họ đều có những tiến bộ nhất định, Tà Linh Tử cũng không ngoại lệ. Trong một lần ra ngoài từ Thế Linh Tinh, gã đã đột phá tu vi, bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên.

Thấy tình hình căng thẳng, Hứa Thanh đưa ánh mắt về phía Chu Chính Lập.

Chu Chính Lập ho nhẹ một tiếng, bước tới đứng giữa Tinh Hoàn Tử và Tà Linh Tử, cung kính cúi đầu trước Hứa Thanh.

"Chủ thượng, chúng ta hiểu rõ rằng ngài lo lắng cho an nguy của mọi người, cũng là nghĩ cho lợi ích chung. Nhưng chúng ta đã đến chiến trường, đã trải qua bao nhiêu khó khăn, có ai mà không hiểu được đạo lý cầu phú quý trong hung hiểm?"

"Chỉ cần thu hoạch đủ lớn, thì chẳng có gì là không đáng để thử. Vấn đề là làm sao để đạt được lợi ích lớn nhất."

"Cho nên, lời của Tà Linh Tử về việc giỏi săn mồi sống là đúng, còn lời của Tinh Hoàn Tử về quy củ cũng có lý."

"Vậy nên, chúng ta có thể dung hòa cả hai ý kiến."

Chu Chính Lập liếm môi, nhẹ nhàng nói:

"Chúng ta là thành viên của Mạc Thi Đội, mà việc săn mồi sống để thần linh chết đi, biến thành thi thể, rồi thu thập chúng, bản chất không hề xung đột."

"Không có chiến trường, chúng ta tạo ra chiến trường. Không có thi thể, chúng ta tạo ra thi thể."

Nói xong, Chu Chính Lập cúi người thi lễ trước Hứa Thanh.

Tà Linh Tử cũng lộ ánh mắt kỳ dị, cúi người theo.

Các phi thăng giả còn lại thì trầm ngâm giây lát, ánh sáng trong mắt lại càng sáng rực, tất cả đồng loạt cúi người thi lễ với Hứa Thanh.

Ngay cả Tinh Hoàn Tử, sau một hồi suy nghĩ, cũng khẽ gật đầu và nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn những người trước mặt mình, hiểu rõ rằng họ mỗi người đều có toan tính riêng, không ai là những đoá hoa được nuôi dưỡng trong nhà kính. Họ đều là những kẻ đã vượt qua máu lửa mà trưởng thành.

Lúc này, sự thiếu hụt nguyên chất đã khiến họ trỗi dậy khát vọng giết thần để sống còn.

Đã như vậy...

Trong mắt Hứa Thanh ánh lên sự quyết đoán, khẽ gật đầu.

Ngay khi hắn gật đầu, các phi thăng giả lập tức nở nụ cười, giống như một bầy sói thoát khỏi chuồng, dưới sự sắp xếp của Chu Chính Lập, nhanh chóng phân tán ra.

Bọn họ sử dụng mọi cách để tìm kiếm mục tiêu, đồng thời truyền tin về, với Chu Chính Lập và Tinh Hoàn Tử phụ trách kiểm tra.

Còn Hứa Thanh chọn một tảng thiên thạch, ngồi xuống khoanh chân, lặng lẽ chờ đợi thông tin từ đồng đội.

Thời gian chầm chậm trôi qua, nửa tháng đã trôi qua trong thoáng chốc.

Từ các phi thăng giả phân tán đi, từng thông tin lần lượt được truyền đến.

Tất cả đều liên quan đến hành tung của thần linh.

Tuy nhiên, hầu hết các tin tức, qua đánh giá của Hứa Thanh, đều không phù hợp, hoặc vì số lượng quá đông, hoặc vì nguy hiểm quá lớn.

Cho đến khi thêm bảy tám ngày nữa trôi qua, cuối cùng một phi thăng giả tên là Huyết Vân Đạo Nhân gửi đến thông tin mà Hứa Thanh cảm thấy phù hợp.

"Đội trưởng, ta đã theo dõi được một đội lính trinh sát của thần linh, số lượng khoảng ba mươi, trong đó kẻ mạnh nhất là một Thần Đài trung cảnh. Bọn chúng có vẻ là một chủng tộc thần linh, cao thấp mập ốm đều đủ cả, vô cùng thích hợp cho chúng ta săn bắt và thu hoạch."

Cùng với tin tức này là nhận định của Tinh Hoàn Tử và Chu Chính Lập, xác nhận tính chân thật của thông tin.

Hứa Thanh cân nhắc trong chốc lát, sát khí trên người bốc lên ngùn ngụt, lập tức ra lệnh hành động. Sau đó, thân ảnh hắn mờ đi, bước vào hư không.

Chương 2726: Săn lẻ (2)

Cùng lúc đó, khi mệnh lệnh của Hứa Thanh được truyền ra, tất cả phi thăng giả đang rải rác khắp bát phương đều nhận nhiệm vụ, ánh mắt lóe lên sắc bén, như những thợ săn, như đàn sói dữ, lao nhanh về phía điểm đến được chỉ định.

Chỉ trong vài ngày, tại vùng ngoài một tinh cầu có tên Hôi Lăng Tinh, Hứa Thanh cùng đội ngũ đã tái hợp.

Khi đến nơi, người chờ sẵn ở đó, Huyết Vân Đạo Nhân lập tức tiến lên bái kiến Hứa Thanh dưới sự hộ tống của Tinh Hoàn Tử và Chu Chính Lập đứng hai bên.

"Đội trưởng, đám thần linh đó rất giỏi ẩn nấp. Ta nhờ có bí pháp đặc biệt mới cảm nhận được chúng và bám theo. Cuối cùng, chúng chọn ẩn thân tại tinh cầu này, hiện đã qua vài ngày."

"Để tránh bị chúng phát hiện, ta không tiến vào tinh cầu, nhưng có thể chắc chắn rằng chúng vẫn còn ở đó."

Tinh Hoàn Tử cũng gật đầu, trầm giọng nói:

"Nơi này quả thực hỗn loạn."

Chu Chính Lập liếm môi, mỉm cười nói với Hứa Thanh:

"Chủ thượng, Hiến của ta cũng cảm nhận được, chúng vẫn còn ở đó."

Nếu chỉ có một mình Huyết Vân Đạo Nhân cung cấp thông tin, thì vẫn cần xác minh thêm. Nhưng với sự kiểm chứng từ Tinh Hoàn Tử và Chu Chính Lập, tính xác thực của thông tin đã cực kỳ cao.

Nghe vậy, Hứa Thanh nhìn về phía tinh cầu trước mặt, vận chuyển lực lượng tiên phôi, để Hiến Thời Không lan tỏa. Sau khi xác nhận rõ ràng, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên:

"Trong thời gian ngắn nhất, thu thập nguyên chất. Các vị... hành động!"

Khi lời nói của hắn phát ra, tất cả phi thăng giả xung quanh đều bộc phát sát khí, hóa thành những luồng ánh sáng dài, lao thẳng xuống tinh cầu bên dưới.

Tốc độ nhanh đến mức chỉ trong chớp mắt, họ đã hóa thành hơn mười luồng cầu vồng, xuyên qua tầng mây, phá vỡ mọi rào cản, nhanh chóng tiếp cận vị trí của đám thần linh.

Hứa Thanh cũng ở trong số đó. Lúc này, hắn bộc phát toàn bộ tốc độ, vượt qua tinh không, chỉ trong chốc lát đã đến gần mục tiêu.

Chỉ cần một ánh nhìn, hắn đã thấy hơn ba mươi thần linh, thấy được tên Thần Đài trong đó, và cả những việc chúng đang làm.

Chúng đang dựng lên một tế đàn bát giác, sắp xếp xung quanh để chuẩn bị cho một nghi thức nào đó.

Ở trung tâm của nghi thức, trên tế đàn bát giác, nơi cao nhất, có một chiếc bát màu đen đặt ngay ngắn.

Trong bát chứa đầy máu, đang sôi sục.

Luồng dị chất đậm đặc theo máu mà hình thành, nhưng chưa phát tán ra ngoài. Hiện tại, nó vẫn đang tích tụ, dường như chờ đợi một thời điểm nào đó để bùng phát toàn diện.

Đối mặt với sự xuất hiện bất ngờ của nhóm Hứa Thanh, đám thần linh này đồng loạt ngẩng đầu, ánh mắt đầy bất ngờ. Trong đó, vị Thần Đài càng lộ rõ sự kinh ngạc và hoang mang.

"Tế đàn còn chưa hoàn thành, nghi thức chưa được kích hoạt, dị chất chưa bùng phát, cơ sở vẫn chưa hình thành... Làm sao phía tu sĩ lại đến nhanh như vậy!"

Thần Đài này đầy nghi ngờ, nhưng cũng không chần chừ. Ngay lập tức, thần quyền của gã bộc phát, khiến tế đàn chưa hoàn thành lập tức bốc cháy, nghi thức bắt đầu vận hành. Chiếc bát máu đen ở trung tâm lập tức vỡ nát.

Ngay tức khắc, một lượng lớn dị chất bùng phát từ đó, như khói đen cuộn trào, xông thẳng lên trời, muốn ô nhiễm toàn bộ xung quanh.

Nhưng lúc này nồng độ vẫn chưa đủ, hiệu quả ô nhiễm không đạt kỳ vọng, liệu nơi này có trở thành chiến trường mới hay không vẫn còn là điều chưa chắc chắn.

Nhưng, Thần Đài này không còn sự lựa chọn nào khác.

Hầu như ngay khi luồng khí tức thần linh dao động, trên bầu trời, những phi thăng giả vừa giáng xuống đều để lộ lòng tham đã kìm nén từ lâu. Tất cả đồng loạt bộc phát.

Như những lưỡi dao sắc bén, họ lao thẳng về phía mục tiêu.

Hứa Thanh cũng nằm trong số đó. Lúc này, hắn giơ tay, tiên phôi hiện ra sau lưng, che phủ cả bầu trời, một chưởng mạnh mẽ giáng xuống.

Một chưởng này khí thế như cầu vồng, khí tức ẩn chứa khiến tất cả thần linh ở đây không khỏi run rẩy, trực tiếp bao phủ lấy chiếc bát máu đã vỡ.

Luồng khói đen dị chất đang tràn ra cũng bị chưởng lực của hắn chặn đứng.

Hắn nắm chặt bàn tay.

Rắc!

Khói đen như hóa thành thực thể, bị bóp nát ngay tức thì!

Cùng lúc đó, con mắt Hiến của Chu Chính Lập mở ra, ánh đỏ rực rỡ.

Trọng sơn của Viễn Sơn Tố ầm ầm giáng xuống.

Tiếng cười rợn người của Tà Linh Tử vang lên, mang theo sát ý và sự ma mị, gã lao thẳng về phía thần linh.

Độc khí từ Lý Mộng Thổ tràn ngập, trong khi kiếm khí của Thiên Quân Tích Dịch ngút trời.

Cuộc tàn sát, bắt đầu từ đây!

Trong khi đó, tại một vùng không gian gần Hôi Lăng Tinh, có một đội quân tu sĩ đang thực hiện nhiệm vụ tuần tra.

Họ thuộc về Niệm Lân Quân, một trong chín đại quân đoàn của tiền tuyến cánh trái. Khi chiến tranh, họ là đội tiên phong, còn khi bình thường họ phụ trách tuần tra khu vực, tiêu diệt thần linh ẩn nấp và xóa sổ mọi cơ sở dị chất.

Số lượng lên tới hàng ngàn, chia thành các đội trăm người, ngồi khoanh chân trên những phi chu xanh khổng lồ.

Mười chiếc phi chu cắm cờ Niệm Lân Quân, rẽ không gian, tạo nên những gợn sóng to lớn.

Ngay khi chiếc bát máu đen trên Hôi Lăng Tinh vỡ nát, trên chiếc phi chu dẫn đầu, một tiếng trống u u bất ngờ vang lên.

Âm thanh đột ngột, chấn động vang vọng, làm cả không gian xao động, truyền khắp bát phương. Những tu sĩ đang ngồi xếp bằng đều mở mắt, ánh nhìn sáng ngời.

Ngay sau đó, một giọng nói nghiêm trang vang vọng.

"Có thần linh dựng tế đàn, mở cơ sở dị chất chiến tranh mới, kích hoạt Trấn Thần Cổ!"

"Huyền, Lâm, Mặc, Linh, Phong, ra lệnh cho năm đội các ngươi, dựa theo tiếng trống, nhanh chóng kiểm tra khu vực phía trước, tiêu diệt tất cả!"

Lời nói vừa dứt, năm chiếc phi chu lập tức tách ra, tăng tốc lao về phía trước, chia thành các hướng khác nhau, gào thét tiến đi.

Cùng với đó là âm thanh dứt khoát:

"Tuân lệnh!"

Chương 2727: Chưa phải xác cũng dọn (1)

Tinh không trên chiến trường, ánh sao sáng rực, tiếng trống đặc biệt vang vọng, mang theo âm thanh ẩn chứa tiên pháp, làm chấn động hư không.

Đó chính là Trấn Thần Cổ.

Đây là vũ khí lợi hại của Niệm Lân Quân khi tuần tra, tiêu diệt thần linh ẩn nấp.

Nó có thể cảm nhận mọi dấu vết của thần linh trong phạm vi, cực kỳ nhạy cảm với dị chất.

Lúc này, tiếng trống hóa thành chỉ dẫn, khóa chặt bát phương. Dưới âm thanh pháp chỉ trầm thấp, năm chiếc phi chu trong đội tuần tra lao vút về phía mục tiêu.

Phần còn lại của đội tuần tra tiếp tục di chuyển, tiến về các hướng khác để dò tìm và chờ đợi phản hồi từ những phi chu đã xuất phát làm nhiệm vụ tiêu diệt.

Thời gian dần trôi qua.

Khi các hướng khác vẫn đang được kiểm tra, thì thông tin từ phi chu đang làm nhiệm vụ lại đến sớm hơn dự kiến.

"Thưa đại nhân, chúng tôi đã theo chỉ dẫn của tiếng trống, đến vị trí thần linh dựng tế đàn tại Hôi Lăng Tinh, nhưng ở đây đầy rẫy thi thể thần linh và... đã sạch sẽ đến bất ngờ."

Giọng của tu sĩ truyền tin mang theo chút cổ quái.

"Có kẻ nào đó không rõ danh tính đã đến đây trước chúng tôi, diệt sạch bọn chúng."

Trong tinh không, trên phi chu tuần tra, vị chỉ huy chịu trách nhiệm cho nhiệm vụ tuần tra này là một trung niên tu sĩ có thần thái lạnh lùng.

Người này mặc áo giáp vảy xanh, khí tức Chuẩn Tiên đỉnh phong tỏa ra toàn thân, toát lên vẻ phi phàm.

Khi đang ngồi xếp bằng cảm nhận thông tin phản hồi, đôi mắt của tu sĩ trung niên mở ra, ánh lên sự trầm tư.

Khu vực chiến trường này do Niệm Lân Quân phụ trách, mà khu vực này chỉ có duy nhất đội tuần tra của y.

Thế nhưng, giờ lại có kẻ lạ mặt ra tay trước...

Ngay sau đó, tu sĩ trung niên truyền ra pháp chỉ, lập tức tất cả phi chu tuần tra chuyển hướng, lướt qua tinh không, xuyên vào hư không, lao thẳng đến Hôi Lăng Tinh.

Chẳng bao lâu sau, ngoài không gian gần Hôi Lăng Tinh, sóng gợn trong hư không dao động, từng chiếc phi chu tuần tra từ hư vô hiện ra.

Vừa xuất hiện, dẫn đầu là tu sĩ trung niên Chuẩn Tiên đỉnh phong. Hơn trăm bóng người như những vì sao băng lao xuống tinh cầu.

Trong nháy mắt, họ đã đáp xuống.

Nhưng rồi... thần sắc của tất cả đều trở nên quái dị.

Hiện ra trước mắt họ là một tế đàn đã sụp đổ, cùng những thi thể thần linh nằm rải rác khắp nơi.

Những thi thể này đều khô quắt, không phải do một đòn chí mạng, mà rõ ràng có dấu hiệu bị cưỡng ép khai thác, trông giống như vừa bị rút hết nguyên chất.

Quả thật là sạch sẽ...

Một chút nguyên chất cũng không còn sót lại.

Nhìn cảnh tượng này, mọi người không khỏi nhìn nhau ngơ ngác.

Thật sự là cách làm này không giống phong cách của Niệm Lân Quân.

"Trông như... Mạc Thi Đội làm. Quá sạch sẽ." Một thân tín đứng bên cạnh vị chỉ huy trung niên khẽ nói.

Lời này như nói lên tâm tư của rất nhiều người.

Thực sự, cảnh tượng trước mắt dù nhìn thế nào cũng giống như có một đội Mạc Thi đến đây vậy.

Bởi việc thu thập nguyên chất là một kỹ thuật tinh vi. Nếu đổi là họ, khó lòng làm sạch sẽ như vậy. Điều này đòi hỏi kỹ năng thuần thục qua thời gian dài.

"Nhưng đám người Mạc Thi Đội, như kền kền, chỉ xuất hiện tại chiến trường quy mô lớn."

"Những nơi chỉ có vài chục thần linh như thế này, thông thường bọn họ sẽ không đến."

Có người đưa ra nghi ngờ.

"Chẳng lẽ có lính trinh sát từ quân đoàn khác đến đây, mang theo cả Mạc Thi Đội? Đây là kiểu phối hợp gì vậy?"

Khi mọi người đang thảo luận, vị chỉ huy trung niên Chuẩn Tiên quét ánh mắt qua toàn bộ thi thể, rồi nhìn về tế đàn đã sụp đổ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một thi thể.

Nhìn chằm chằm thi thể này, mắt y lóe lên tia sáng sâu xa, chậm rãi cất tiếng:

"Thần linh này, là Thần Đài trung cảnh!"

"Chúng ẩn náu tại đây, dựng lên tế đàn, nhưng chưa đến thời điểm kích hoạt, nên buộc phải kích hoạt vội vã."

"Do đó, kẻ tiêu diệt bọn chúng không phải là những người giống chúng ta, dùng Trấn Thần Cổ để cảm nhận, mà là... đã theo dõi chúng từ trước."

"Có thể trong thời gian ngắn như vậy tiêu diệt Thần Đài trung cảnh, còn xóa sạch dấu vết khiến chúng ta không phát hiện được, thì nhóm người này không phải hạng tầm thường."

Lời nói của y vừa dứt, không gian xung quanh lập tức chìm vào yên lặng.

Một lúc sau, vị chỉ huy trung niên thu ánh mắt về.

"Báo cáo việc này lên trên đi. Có lẽ là chiến hữu từ quân đoàn khác vượt khu vực đến đây."

Nói xong, y xoay người bước vào tinh không, những tu sĩ đi theo cũng bay lên, trở lại phi chu.

Tuy nhiên, trong số đó, không ít người trong lúc trở về vẫn quay đầu nhìn lại chiến trường, lòng không khỏi dâng lên cảm khái.

"Vượt khu vực đến đây, còn mang theo cả Mạc Thi Đội sao..."

Cùng lúc đó, tại một vùng tinh không cách Hôi Lăng Tinh không xa, nơi mà đội tuần tra của Niệm Lân Quân cho rằng có một đội vượt khu vực đến, nhóm của Hứa Thanh lúc này vừa ẩn nấp vừa nhanh chóng di chuyển, đồng thời truyền âm lẫn nhau để tổng kết lại trận chiến vừa qua.

"Tốc độ thu thập của chúng ta vẫn còn quá chậm."

"Dù chúng ta giỏi thu thập trực tiếp từ sinh thể sống, nhưng việc này cần phong ấn thần linh trước, không nhanh bằng việc giết chết."

"Hơn nữa, để thu thập triệt để, còn cần liên tục kích thích..."

"Nếu là những lúc bình thường thì không sao, nhưng trên chiến trường, thực tế việc thu thập từ thi thể lại thích hợp hơn!"

"Chúng ta cần luyện tập thêm việc thu thập từ thi thể, tốc độ càng nhanh, càng phù hợp cho chiến trường."

Trong lúc thảo luận và tổng kết, Hứa Thanh lên tiếng định ra phương hướng.

"Vậy thì, ngoài những nhiệm vụ tập thể với Mạc Thi Đội, chúng ta sẽ tiếp tục theo cách trước đây, tìm kiếm các nhóm thần linh nhỏ, vừa thu thập, vừa luyện tập."

Khi lời của Hứa Thanh vừa truyền ra, tất cả mọi người đều gật đầu, sau đó chia nhau ra đi tìm mục tiêu tiếp theo.

Rất nhanh, trong tinh không chỉ còn lại một mình Hứa Thanh. Hắn nhìn những người vừa rời đi, một lúc sau, tìm một tảng thiên thạch làm động phủ tạm thời, ngồi xuống nhập định.

Hắn chuẩn bị tiếp tục hấp thu nguyên chất, cố gắng để tu vi không ngừng tăng tiến.

Cùng lúc đó, qua những trải nghiệm trong cuộc chiến này, Hứa Thanh cũng suy ngẫm về cục diện chiến tranh.

"Tổng thể mà nói, những mâu thuẫn xảy ra tại chiến khu tiền tuyến cánh trái này rõ ràng là một màn kịch được hai bên phối hợp diễn xuất."

"Cả hai đều có mục đích riêng."

"Đáng tiếc, do thiếu thông tin toàn diện, không thể phân tích rõ mục đích thực sự của chiến khu trung tâm là gì."

"Nhưng có thể chắc chắn rằng... với quy mô và sự hy sinh to lớn như vậy, mục tiêu cần đạt được chắc chắn mang tính chiến lược cực kỳ quan trọng!"

Hứa Thanh trầm ngâm.

Chỉ khi hiểu rõ cục diện lớn, hắn mới có thể thu được những gì bản thân cần một cách tốt nhất trong đó.

"Ta hiện tại đang ở giai đoạn đầu của Chuẩn Tiên. Muốn đạt đến viên mãn, cần một lượng nguyên chất khổng lồ..."

"Mà thời gian thì không còn nhiều."

"Mọi thứ, phải tìm cách tăng tốc!"

Hứa Thanh lẩm bẩm, đưa tay lấy ra nguyên chất đã thu thập được trên hành trình, bắt đầu hấp thu.

Thời gian cứ thế chầm chậm trôi.

Ba tháng, thoáng chốc đã qua.

Trong ba tháng này, tại khu vực do Niệm Lân Quân phụ trách, những sự việc tương tự như ở Hôi Lăng Tinh đã xảy ra nhiều lần.

Mỗi lần, trước khi đội tuần tra kịp đến, những thần linh ẩn nấp đều bị tiêu diệt, nguyên chất bị thu thập.

Hơn nữa, tốc độ chiến đấu và thu thập ngày càng nhanh.

Chiến trường sau khi dọn dẹp cũng ngày càng sạch sẽ.

Chương 2728: Chưa phải xác cũng dọn (2)

Dần dần, giữa các đội tuần tra bắt đầu lan truyền một tin đồn.

Có lời đồn rằng có một đội vượt khu vực đến từ quân đoàn khác đang hoạt động trong khu vực của Niệm Lân Quân. Đội này cực kỳ điên cuồng, mang theo Mạc Thi Đội, mỗi lần hành động đều nhanh, chính xác, sạch sẽ và tàn nhẫn.

Tin đồn này không chỉ làm các đội Mạc Thi bản địa trong khu vực bất mãn mà còn thu hút sự chú ý của cấp cao quân đoàn. Tuy nhiên, khi họ chuẩn bị điều tra kỹ lưỡng, đội ngũ thần bí này lại biến mất, không còn tung tích.

Thực ra, những sự việc tương tự vẫn thỉnh thoảng xảy ra ở các chiến khu khác, vì vậy khi phát hiện đội ngũ này biến mất, Niệm Lân Quân cũng không quá tập trung điều tra.

Một lý do khác là cường độ chiến tranh trong khu vực ngày càng gia tăng.

Lúc này, trên một tinh cầu khổng lồ màu trắng, một trận chiến nhỏ giữa hai phe với hàng nghìn binh lực đang bùng nổ.

Tiếng nổ vang vọng, những tiếng gào thét truyền xa.

Thần thuật, tiên pháp tỏa ra hào quang ngũ sắc, chiếu sáng bát phương.

Hai bên giao tranh, chiến đấu vô cùng ác liệt.

Tại rìa chiến trường, trên một ngọn núi lớn trắng xóa, một nhóm tu sĩ thuộc Mạc Thi Đội đang chờ đợi.

Trong đó có vị lão giả từng chỉ dẫn Hứa Thanh và nhóm người của hắn vài tháng trước.

Lúc này, Hứa Thanh cùng đồng đội cũng đang có mặt tại đây. Họ ngồi xếp bằng, tản ra thần thức để thăm dò trận chiến phía trước.

Nhìn một lúc, khác hẳn sự bảo thủ của các tu sĩ Mạc Thi Đội khác, những người trong nhóm bay thăng của Hứa Thanh ai nấy đều lộ vẻ không kiên nhẫn.

Quả thực, trong thời gian này, với những lần tự mình đi săn, họ đã thu được không ít chiến lợi phẩm. Tốc độ thu thập cũng được cải thiện rõ rệt.

Tu vi của mỗi người đều tăng trưởng.

Chỉ là, cường độ chiến tranh trong khu vực khiến họ không có thời gian tiếp tục săn lùng, buộc phải tham gia các nhiệm vụ mò xác tập thể hết lần này đến lần khác.

Giờ đây, tại nơi này, họ đã chờ đợi quá lâu, nhưng trận chiến giữa hai phe vẫn đang giằng co, khó phân thắng bại trong thời gian ngắn.

Vì vậy, từng người đều lộ ra ánh mắt sắc bén, phần lớn đều quay nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng khẽ nhíu mày. Trong ba tháng qua, lượng nguyên chất thu được đã giúp tu vi của hắn có sự gia tăng đáng kể. Tuy nhiên, thời gian không đợi người, hắn cần nhanh chóng đến chiến trường tiếp theo.

Thế nhưng, trận chiến tại đây hiển nhiên không thể kết thúc trong chốc lát.

Sau một hồi trầm tư, Hứa Thanh bất ngờ đứng dậy, bước một bước về phía trước.

Khoảnh khắc bàn chân hắn đặt xuống, các phi thăng giả xung quanh đều phấn chấn, lần lượt đứng dậy theo.

Xa hơn, các nhóm Mạc Thi Đội khác đều ngạc nhiên, đặc biệt là lão giả từng chỉ dẫn Hứa Thanh, ánh mắt lão chăm chú nhìn theo, vừa định lên tiếng thì...

"Ầm!"

Tốc độ của Hứa Thanh bỗng nhiên bùng nổ. Trong tiếng gầm vang, hắn hóa thành một đạo cầu vồng rực rỡ, như lưỡi kiếm sắc bén, lao thẳng về phía chiến trường.

Phía sau, Chu Chính Lập cùng những phi thăng giả khác cũng không chút do dự, lập tức lao theo.

Từ xa nhìn lại, đội hình mấy chục người bọn họ vừa như bầy kền kền đói khát, vừa như bầy sói hoang hung hãn, khiến những tu sĩ khác trên ngọn núi chấn động.

Lão giả trợn trừng mắt, không kìm được thốt lên:

"Bọn họ định xông thẳng vào chiến trường? Đây..."

Không đợi lời nói của lão giả dứt, phía xa, Hứa Thanh cùng những người theo sau đã mạnh mẽ đáp xuống, trực tiếp lao vào chiến trường.

Trong khoảnh khắc, tiếng nổ ầm vang như chấn động cả đất trời. Sóng pháp thuật dâng trào như biển cả, chấn động cả cơ thể họ.

Hứa Thanh dẫn đầu, toàn lực bùng nổ tốc độ, hóa thành tàn ảnh xuyên qua chiến trường, thẳng đến bên một thi thể thần linh Thần Hỏa Cảnh đỉnh phong.

Hắn giơ tay phải, một tay ấn chặt vào ngực thi thể, ngay trước mắt những người đang giao chiến xung quanh, trực tiếp bắt đầu thu thập nguyên chất từ thi thể này.

Cùng với lượng lớn nguyên chất bị rút ra, thi thể thần linh cũng nhanh chóng khô quắt.

Những người đang giao chiến ở gần, dù là tu sĩ hay thần linh, đều ngây người kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Họ chưa từng thấy chuyện gì kỳ lạ đến vậy.

Không chỉ những người gần đó, ngay khi Chu Chính Lập và những phi thăng giả khác gia nhập, nhóm của Hứa Thanh đã nhanh chóng tản ra, mỗi người đều lao đến các thi thể thần linh, bắt đầu điên cuồng thu thập.

Động tác thuần thục, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác phải kinh ngạc. Thu thập xong một thi thể, họ lập tức lao đến thi thể tiếp theo.

Trên chiến trường, cả hai bên giao chiến đều nhận ra sự xuất hiện bất thường này. Một nhóm người đột nhiên xuất hiện, công khai thu thập từ thi thể ngay trước mắt họ.

Với tu sĩ, họ tuy cảm thấy quái lạ nhưng ít nhất đó vẫn là đồng tộc. Thế nhưng, với các thần linh, cảnh tượng này rõ ràng là một sự sỉ nhục. Những thần linh gần đó lập tức ra tay ngăn chặn.

Thế nhưng, nhóm phi thăng giả lại hành động rất rõ ràng: gặp cản trở thì lập tức rút lui, không dây dưa, nhanh chóng tìm kiếm thi thể khác.

Trên chiến trường đang trong tình trạng căng thẳng, nếu các thần linh phân tâm hoặc truy đuổi, ngay lập tức bị tu sĩ phe Niệm Lân Quân lợi dụng sơ hở.

Điều này buộc các thần linh phải thu tay lại. Thêm vào đó, những người trong nhóm Hứa Thanh đều có thực lực không tầm thường, khiến họ như cá gặp nước trên chiến trường, điên cuồng thu thập từng thi thể thần linh.

Nếu chỉ dừng ở đây thì cũng không có gì quá đáng kể. Dẫu sao, nhóm của Hứa Thanh chỉ có vài chục người, tác động lên cục diện chiến trường là rất nhỏ.

Thế nhưng, một cảnh tượng đặc biệt xuất hiện, bắt đầu từ Hứa Thanh.

Trong lúc lao đến một thi thể thần linh, phía trước Hứa Thanh là một thần linh Thần Hỏa Cảnh đỉnh phong đang giao chiến sinh tử với một tu sĩ của Niệm Lân Quân.

Thần linh này ánh mắt lạnh lùng, thần thuật phát động, nguyên chất trong cơ thể cũng đang bốc lên, tỏa ra một sức hút khó cưỡng.

Tu sĩ Niệm Lân Quân mắt đỏ ngầu, đang chuẩn bị liều mạng.

Nhưng đúng lúc đó, cả hai người họ đều ngạc nhiên khi nhìn thấy bóng dáng Hứa Thanh đột ngột xuất hiện trước mặt mình.

Không để hai người kịp phản ứng, Hứa Thanh giơ tay phải, trực tiếp nắm lấy cổ thần linh, lực lượng tiên phôi trào dâng như hồng thủy đổ vào cơ thể thần linh.

Một tiếng hét thảm vang lên, sinh mệnh của thần linh trong nháy mắt bị dập tắt, cổ họng nổ tung thành một đống máu thịt.

Thi thể rơi xuống.

Hứa Thanh không chần chừ, ngay lập tức bắt đầu thu thập từ thi thể vẫn còn nóng.

Tu sĩ Niệm Lân Quân vừa rồi còn định liều mạng, giờ chỉ biết đứng sững người, sau đó trong mắt lộ ra sự cảm kích sâu sắc.

Cảnh tượng này bị Tà Linh Tử nhìn thấy. Gã liếm môi, lập tức ra tay, tấn công một thần linh khác đang giao chiến với tu sĩ, giành lấy thi thể.

Rất nhanh, các phi thăng giả khác cũng lần lượt hành động. Gặp thi thể thì thu thập, gặp mục tiêu sống thì giết để lấy.

Có thể đánh thì đánh, có thể ám sát thì ám sát, không đánh được thì lập tức bỏ chạy bảo toàn tính mạng.

Cách hành động như bầy sói hoang này nhanh chóng gây ra những gợn sóng trong cục diện chiến trường.

Ban đầu, sóng gợn chưa lớn, nhưng cùng với thời gian và sự điên cuồng của nhóm Hứa Thanh, họ bắt đầu thu hút sự chú ý từ cả hai phe.

Cả hai vị thống lĩnh của hai phe đều nhận ra sự tồn tại của nhóm này.

Nếu thần linh một phe nhíu mày đầy nghi hoặc, thì vị thống lĩnh Chuẩn Tiên đỉnh phong của phe tu sĩ lại ánh lên một tia sáng thích thú.

Trên ngọn núi xa xa, những nhóm Mạc Thi Đội khác, bao gồm cả vị lão giả, đều ngây ngốc nhìn xuống chiến trường.

"Đây là... dọn xác?"

Một đồng đội bên cạnh lão giả lẩm bẩm:

"Đúng là dọn xác. Ta nhìn rất rõ... đánh chết xong là dọn luôn..."

Chương 2729: Ngẩng đầu nhìn trăng sáng (1)

Quả nhiên là dọn xác!

Ba tháng qua, Hứa Thanh cùng nhóm phi thăng giả đã đúc kết được nhiều kinh nghiệm quý báu.

Dù hoạt thu mang lại hiệu quả cao, nhưng vì nhiều lý do nên tốc độ khó mà nâng cao.

Vì thế, trọng tâm của họ đã chuyển sang luyện tập tử thu từ thi thể.

Đây là kỹ năng cực kỳ phù hợp cho việc thu thập trên chiến trường.

Bởi lẽ, trên chiến trường, thứ có nhiều nhất chính là thi thể.

Tất nhiên, nếu gặp đối tượng sống đầy hấp dẫn, nhưng chưa phải là thi thể, thì giết chết nó để biến thành thi thể là điều hiển nhiên.

Trong ba tháng, tốc độ tử thu của nhóm Hứa Thanh đã cải thiện đáng kể.

Lần này, trên chiến trường khổng lồ nơi đây, lần đầu tiên họ công khai hành động, không chút che giấu.

Sự chấn động và bất ngờ mà họ mang lại thực sự vượt xa sức tưởng tượng.

Không chỉ các nhóm Mạc Thi Đội khác trên đỉnh núi kinh ngạc đến ngẩn ngơ, mà ngay cả các tu sĩ phe nhân tộc cũng không khỏi cảm thán.

Áp lực từ phía thần linh giảm đi rõ rệt.

Trên chiến trường luôn có sự cân bằng.

Khi áp lực từ phía tu sĩ giảm, thì gánh nặng lại đổ dồn lên thần linh.

Điều này khiến các thần linh, ngoài việc đối mặt với tu sĩ trong cuộc chiến sống còn, còn phải lo đề phòng bị tập kích và dọn xác.

Nhìn từ xa, nhóm mười chín người của Hứa Thanh như những con kền kền đói khát.

Lòng dạ họ như bầy sói hoang.

Thân hình họ nhẹ nhàng như bóng ma.

Khi tản ra, họ tựa như mười chín lưỡi kiếm uốn lượn, cắm sâu vào chiến trường.

Nơi họ đi qua, thi thể khô héo, thần linh yếu nhược tan biến.

Thậm chí, ngay cả những thần linh mạnh mẽ, chỉ cần một chút sơ suất cũng có thể rơi vào cảnh sinh tử.

Những hành động này nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Một số thần linh, bị kích thích bởi khí cơ, sau khi bị tập kích, sẵn sàng từ bỏ giao chiến với tu sĩ để quay sang truy sát nhóm họ.

Nhưng phải thừa nhận rằng, nhóm phi thăng giả của Hứa Thanh, sau bao nhiêu hiểm nguy, không ai là kẻ yếu.

Đặc biệt, họ rất giỏi trong việc bảo toàn tính mạng.

Mỗi khi đối mặt với những thần linh mạnh mẽ không thể chiến thắng, họ lập tức sử dụng đủ mọi cách để thoát thân.

Nếu là nơi trống trải, hoặc trong những trận đấu tay đôi, trước các thần linh hùng mạnh, kỹ năng bảo mệnh của họ có thể không hiệu quả lắm.

Nhưng trong chiến trường hỗn loạn, tình thế hoàn toàn khác.

Hành động của nhóm Hứa Thanh đã thay đổi cán cân vốn cân bằng trên chiến trường.

Ban đầu, sự thay đổi này không lớn, nhưng dần dần, nó như quả cầu tuyết lăn, trở thành một biến số khổng lồ.

Đây là biến số mà cả hai phe đều phải xử lý.

Thần linh một phe lập tức truyền xuống thần dụ, cố gắng ổn định chiến cục, đồng thời điều quân gia tăng bao vây.

Nhưng mọi nỗ lực đều vô ích.

Nhóm phi thăng giả của Hứa Thanh quá khôn khéo.

Họ có thực lực mạnh mẽ, nhưng lại chọn né kẻ mạnh, tấn công kẻ yếu, lại tập trung tử thu.

Hứa Thanh chính là người thể hiện điều này rõ ràng nhất.

Mục tiêu của hắn chỉ nhắm vào các thần linh Thần Hỏa Cảnh.

Với tu vi Chuẩn Tiên, lực lượng tiên phôi của hắn khiến các thần linh Thần Hỏa Cảnh gần như không thể chống đỡ, thường bị hắn giết chết chỉ trong một chiêu.

Những thi thể không kịp thu thập tại chỗ, hắn sẽ trực tiếp thu lại.

Hắn coi chiến trường như khu rừng.

Hắn biến những trận giết chóc thành cuộc săn mồi.

Kỹ năng săn mồi vốn là sở trường của Hứa Thanh từ khi còn nhỏ.

Trong quá trình ra tay, Hồ Ly Bùn cũng bị kích thích.

Nàng âm thầm thi triển thần thuật, hấp thụ thần quyền vụn từ các thần linh đã chết.

Tiểu Ảnh, vốn đang chìm trong giấc ngủ, cũng bị đánh thức.

Nó tham lam cảm nhận dị chất và máu thịt của thần linh.

Sự phấn khích và đói khát truyền đi khắp không gian.

Với sự cho phép của Hứa Thanh, Tiểu Ảnh âm thầm lan ra trên mặt đất.

Nó xuất hiện từ nhiều vị trí khác nhau, lao vào các thần linh bị thương nặng.

Trong khi đó, thống lĩnh của phe nhân tộc cũng tận dụng cơ hội, ra lệnh tổng tấn công.

"Toàn thể Niệm Lân Quân, quyết chiến!"

Thanh âm của y vang vọng, khí thế dâng cao.

Mượn sự hỗn loạn và biến số này, nhân tộc phát động cuộc tổng công kích.

Bản thân vị thống lĩnh cũng lao thẳng về phía thần linh cấp Thần Đài bên phe đối địch.

"Giết!"

Cả chiến trường ngay lập tức rơi vào trạng thái hỗn loạn tột cùng.

Trên đỉnh núi xa xa, các nhóm Mạc Thi Đội khác cũng bị khung cảnh này làm cho động lòng.

Người từng truyền thụ kinh nghiệm dọn xác cho Hứa Thanh, giờ đây, gương mặt lộ vẻ dữ tợn.

Cuối cùng, lão nghiến răng, gầm lên.

"Chúng ta cũng xông lên!"

Nói xong, thân hình lão lao vụt xuống.

Nhưng cũng có vài tu sĩ Mạc Thi còn lưỡng lự, không nhịn được lên tiếng.

“Nhưng mà quy củ…”

“Quy củ cái khỉ gì, không lên bây giờ thì lần này chẳng dọn được gì đâu!” Lão giả quát lớn, lập tức bộc phát tốc độ, lao thẳng về chiến trường.

Những tu sĩ Mạc Thi khác phía sau, cuối cùng cũng liều mình, lần lượt lao ra.

Sự gia nhập của họ, dù không sắc bén như nhóm Hứa Thanh, nhưng cũng là thêm dầu vào lửa, khiến cục diện chiến trường càng thêm nghiêng về phía tu sĩ.

Trận chiến quyết định, hoàn toàn bùng nổ.

Tiếng nổ vang trời, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian.

Khắp bốn phương tám hướng, nơi nào cũng chỉ thấy cảnh sát phạt và dọn xác.

Giữa sự hỗn loạn này, bóng dáng Hứa Thanh vẫn như một bóng ma, lặng lẽ xuyên qua chiến trường.

Ở nơi hắn đi qua, những đòn tấn công đều mạnh mẽ và tàn nhẫn, không để lại chút cơ hội sống sót nào.

Hồ Ly Bùn tỏ ra phấn khích, Tiểu Ảnh thì đầy hứng khởi.

Hứa Thanh chỉ cần một bước đã xuất hiện bên cạnh một thần linh Thần Hỏa đỉnh phong.

Thần linh ấy biến sắc, cơ thể khẽ lùi lại theo bản năng.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay phải của Hứa Thanh đã đặt lên đỉnh đầu gã.

Lực lượng tiên phôi bùng nổ, thần thuật đoạt quyền của Hồ Ly Bùn cũng được kích hoạt, trong khi Tiểu Ảnh tận dụng thời cơ bắt đầu nuốt chửng máu thịt.

Chỉ trong chớp mắt, một thần linh từng khiến các chủng tộc trên đại lục Vọng Cổ phải cúi đầu thờ phụng, đã hoàn toàn bị dập tắt thần hỏa, đoạt mất thần quyền, và thi thể bị Tiểu Ảnh nuốt chửng một phần lớn.

Phần còn lại, Hứa Thanh nhanh chóng thu về, để dành cho việc thu thập sau này.

Hoàn thành xong, Hứa Thanh liếm môi, tỏ vẻ hài lòng với thu hoạch lần này.

Dẫu vậy, hắn vẫn không thỏa mãn.

Nguyên chất từ các thần linh Thần Hỏa Cảnh vẫn chưa đủ để đáp ứng nhu cầu tu luyện của hắn.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt quét qua chiến trường, dừng lại ở nơi diễn ra một trận chiến ác liệt.

Đó là cuộc tử chiến giữa hai vị thống lĩnh, một thần linh Thần Đài đỉnh phong và một tu sĩ Chuẩn Tiên đỉnh phong.

Gã thần linh Thần Đài đỉnh phong này, toàn thân toát ra khí tức ngút trời.

Thần thuật của gã đủ sức xoay chuyển càn khôn, khiến trời đất biến đổi, mà áp lực từ gã vô cùng kinh khủng.

Nguyên chất tỏa ra từ cơ thể gã càng khiến Hứa Thanh khao khát.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên vẻ tham lam, hắn truyền âm cho Hồ Ly Bùn và Tiểu Ảnh, rồi thân hình hóa thành bóng mờ, lao về phía ngược lại, hòa vào sự hỗn loạn trên chiến trường.

Hồ Ly Bùn phát tán dị chất, bao phủ Hứa Thanh, làm mờ đi khí tức tiên linh, thay bằng dị chất.

Đây là ẩn giấu khí tức.

Tiểu Ảnh nhanh chóng quay lại, dùng bóng tối của mình bao phủ cơ thể Hứa Thanh.

Đây là ẩn giấu thân thể.

Đồng thời, Hiến Thời Không của Hứa Thanh khuếch tán, bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

Đây là ẩn giấu linh hồn.

Với những biện pháp này, sự hiện diện của Hứa Thanh trên chiến trường dần biến mất.

Không ai nhận ra, hắn đã tiến rất gần đến nơi giao tranh ác liệt giữa hai vị thống lĩnh.

Chương 2730: Ngẩng đầu nhìn trăng sáng (2)

Trận chiến giữa hai thống lĩnh đã đến thời điểm quyết định.

Gã thần linh Thần Đài đỉnh phong cố gắng thoát khỏi chiến trường, vì nếu làm được điều đó, gã có thể thay đổi cục diện hoặc trực tiếp chạy thoát.

Ngược lại, tu sĩ Chuẩn Tiên đỉnh phong của Niệm Lân Quân lại cố hết sức giữ chân gã, vì chỉ cần làm được, thế trận sẽ nghiêng hẳn về phía tu sĩ.

Cả hai bên đều sẵn sàng lấy mạng đổi mạng.

Tiếng nổ ầm vang, thuật pháp và thần thuật rực rỡ chói mắt, các cơn bão năng lượng không ngừng cuộn trào, làm cả hai bên đều tổn thương nghiêm trọng.

Gã thần linh Thần Đài đỉnh phong quyết định tung đòn sát thủ.

Thần quyền bùng nổ mạnh mẽ, tạo ra một mặt trời ánh sáng trắng.

Nhưng ánh sáng phát ra từ nó không phải là nhiệt, mà là băng giá cực hạn và cái chết.

Nhìn kỹ, trên mặt trời ấy có vô số gương mặt méo mó, đau đớn gào thét trong tuyệt vọng.

Giữa lúc giao chiến ác liệt, một bóng dáng ẩn giấu từ từ tiến lại gần.

Khi khoảng cách chỉ còn ngàn trượng, gã thần linh Thần Đài đỉnh phong đột nhiên xoay người, ánh mắt lạnh lẽo.

Gã giơ tay phải, chia mặt trời trắng thành hai.

Một phần chặn lại vị thống lĩnh Niệm Lân Quân, phần còn lại đổi hướng, lao thẳng đến một khu vực cách đó ngàn trượng.

Mặt trời trắng bùng nổ trong chớp mắt.

Ánh sáng trắng quét qua, nghiền nát hư không, phá vỡ mọi quy tắc, làm tất cả trở nên méo mó.

Bóng dáng ẩn giấu trong khu vực ấy buộc phải lộ diện.

Đó chính là Hứa Thanh.

Hắn cố gắng chống cự, nhưng tất cả đều vô ích. Đòn bùng nổ thần quyền từ thần linh Thần Đài đỉnh phong quá mức kinh khủng, ánh sáng trắng quét qua, nghiền nát mọi thứ.

Bóng dáng Hứa Thanh dần hiện rõ, cơ thể nhanh chóng vặn vẹo, chỉ trong chớp mắt, máu thịt đã nhòe nhoẹt, thân thể bắt đầu tan rã.

Khoảnh khắc nguy cấp, ánh mắt Hứa Thanh ánh lên quyết tuyệt. Linh hồn hắn thoát khỏi cơ thể, mạnh mẽ lùi về phía sau, cố gắng thoát khỏi hiểm nguy.

Nhưng gần như ngay khi hắn vừa thoái lui, từ bốn phía đã có nhiều thần linh đồng loạt lao tới, bao vây hắn.

Tất cả đều dồn toàn lực xuất thủ.

Tiếng nổ ầm vang khắp bốn phương tám hướng, cuốn hút vô số ánh mắt tập trung về phía đó.

Trong sự chứng kiến của cả hai phe, linh hồn Hứa Thanh cùng với thân thể hắn đều tan vỡ, vỡ vụn thành từng mảnh!

Cảnh tượng này khiến đôi mắt của Chu Chính Lập cùng các đồng đội lập tức đỏ ngầu, họ gào lên những tiếng hét bi thương, từ nhiều phương hướng lao nhanh về phía Hứa Thanh.

Tiểu Ảnh cũng từ bóng tối hiện lên, tỏa ra cảm xúc điên cuồng, lao thẳng đến gã thần linh Thần Đài đỉnh phong.

Hồ Ly Bùn với ánh mắt cuồng loạn không kém, hóa thành một luồng thần quang, lao thẳng vào đối thủ.

Vị thống lĩnh Niệm Lân quân nhân cơ hội này, không chút chần chừ bộc phát tiên pháp, tạo thành một vầng trăng đỏ.

Trăng đỏ tỏa ra hồng quang khắp trời đất, tiếp tục hóa thành hàng vạn con thiêu thân đỏ như máu, mang theo sự lạnh lẽo và ma mị, ồ ạt tràn về phía gã thần linh Thần Đài đỉnh phong để trấn áp.

Ngay lập tức, chiến trường chìm ngập trong ánh máu, thiêu thân đỏ bay lượn, ánh sáng trời đất rực rỡ đến chói mắt.

Sinh tử nguy cơ lúc này hiện rõ trong tâm trí của gã thần linh Thần Đài đỉnh phong.

Gã chăm chăm nhìn vào thống lĩnh Niệm Lân Quân, nhìn vào đàn thiêu thân đỏ rợp trời, cơ thể đột ngột lùi lại. Gã dùng hai tay liên tục vỗ vào cơ thể, thi triển bí pháp.

Thân hình gã ngay lập tức trở nên khô héo, toát ra sự suy yếu cực độ, cái giá của bí pháp.

Nhưng tiềm lực của gã lại bộc phát, hội tụ vào hạch tâm, khiến toàn thân phát sáng rực rỡ.

Tựa như chính gã đang hóa thành một mặt trời trắng!

Hiện tại là lúc gã yếu nhất, nhưng điều này chỉ kéo dài trong chốc lát.

Gã hiểu rằng, nếu quá trình hóa thành mặt trời hoàn tất, gã có thể tung đòn chí mạng vào thống lĩnh Niệm Lân quân.

Dù bản thân sẽ chịu tổn hao lớn hơn, gã vẫn có thể tạo ra cơ hội thoát thân.

Giữa lúc ánh sáng trắng trở nên rực rỡ, khi mặt trời trong cơ thể gã gần như thay thế thần thể, thì biến cố bất ngờ xảy ra!

Trong hư không phía sau gã, không gian đột ngột như một tờ giấy bị nhàu nát, xuất hiện những gợn sóng.

Những gợn sóng này nhanh chóng khuếch tán, bao trùm bầu trời, làm cả thiên địa biến sắc, đầy dị thường và quỷ dị.

Đó là những gợn sóng không gian!

Đó là dòng chảy của thời gian!

Đó chính là sự giao thoa của thời không!

Từ trong sự chồng chéo của thời không ấy, một bàn tay cầm chặt một que sắt bất ngờ thò ra!

Bàn tay ấy di chuyển với tốc độ và sự quỷ dị vô cùng, xuất hiện ngay trước cổ của gã thần linh Thần Đài đỉnh phong đang ở trạng thái suy yếu!

Với tốc độ cực nhanh, góc độ chuẩn xác, thủ pháp điêu luyện, que sắt lạnh lẽo vạch một đường sắc bén trên cổ gã thần linh.

Đường cắt sắc lẻm!

Rạch toạc da thần, xẻ đôi thịt máu, chặt đứt thần cốt, rồi xuyên thấu qua!

Cùng lúc đó, tiếng chuông lục lạc ngân vang, như khúc nhạc tiễn biệt, vang vọng khắp trời.

Cảnh tượng này xảy ra quá bất ngờ. Dù gã thần linh Thần Đài đỉnh phong nhận ra, nhưng đã không còn cơ hội phản kháng hay né tránh.

Que sắt ấy sắc bén vô song, vật liệu chế tạo bất phàm.

Mà người cầm lại ẩn chứa sức mạnh kinh khủng.

Quan trọng hơn cả, kẻ đoạt mạng gã dù thực lực không hoàn toàn ngang hàng, cũng chẳng thua kém là bao.

Kẻ đó hoàn toàn đủ tư cách giao chiến trực diện với gã.

Khi kẻ như vậy tiến hành đánh lén ám sát, sự sắc bén là điều hiển nhiên!

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt gã trợn to. Trong cơn choáng váng, gã thấy rõ thân thể mình đang bị biển đỏ của tiên thuật trăng đỏ từ thống lĩnh Niệm Lân Quân nuốt trọn.

Thân thể ấy, thoáng nhìn như… đã không còn đầu!

Thần huyết bắn ra từ cổ, tuôn trào lên tận trời, hòa quyện vào sắc đỏ của ánh trăng.

Thần hồn của gã bị que sắt cắt đứt, chia làm hai nửa.

Khi tiên thuật trăng đỏ cùng lũ thiêu thân hoàn toàn bao phủ thân thể, thiêu thân chui vào từng thớ thịt, hủy diệt mọi thứ!

Tất cả, bao gồm ý thức của gã, trong cảm nhận của chính gã, đang rời xa với tốc độ chóng mặt.

Nhưng không phải thân thể đang rời xa, mà chính là… đầu của gã!

Cái đầu của gã bị một bàn tay nắm chặt, mang đi trong màn đêm hỗn loạn.

Trong khoảnh khắc ý thức mờ nhạt cuối cùng, gã nhìn thấy kẻ đang cầm đầu mình.

Đó là một thanh niên, vận hắc bào thấm thần huyết, tóc tím rực rỡ, dung mạo anh tuấn nhưng ánh mắt lạnh lùng tựa băng giá.

Không ai khác, chính là kẻ mà gã tưởng đã tiêu diệt, tên tu sĩ chuyên đi dọn xác kia!

"Ngươi...!"

Tiếng nói khàn khàn từ miệng gã phát ra, nhưng chưa kịp vang vọng đã bị phong ấn cắt đứt.

Thế giới trước mắt gã chìm vào bóng tối vô tận.

Chiến trường phút chốc lâm vào tĩnh lặng.

Giữa không trung, bóng dáng Hứa Thanh, tay cầm đầu gã thần linh, như hóa thành một tượng đài bất động trong ánh nhìn chăm chú của muôn người.

Thứ vừa bị tiêu diệt chỉ là thân ảnh đến từ không gian khác của Hứa Thanh, là một ẩn thân dùng để che mắt. Giờ đây, kẻ xuất hiện là chính bản thể hắn.

Trên bầu trời, dưới ánh mắt bàng hoàng của thần linh, cùng sự chấn động của tu sĩ, Hứa Thanh dừng bước. Hắn giơ cao chiếc đầu đã bị phong ấn.

Hứa Thanh không nói lời nào.

Sau lưng hắn là ánh trăng đỏ rực như máu.

Dưới chiến trường, tiếng hò reo vang lên như sóng tràn bờ.

Ngay sau đó, đại quân tu sĩ như cơn hồng thủy, mang thế núi đổ biển trào, cuốn phăng tất cả, nhấn chìm đám thần linh còn lại.

Chương 2731: Thần hoàng chi nữ (1)

Trên bầu trời, huyết quang như cực quang, tỏa ra thành từng dải lụa mờ ảo, giữa đó từng con thiêu thân đỏ bay lượn, đẹp đẽ lạ thường.

Trong không trung, mái tóc dài của Hứa Thanh bay phấp phới, bóng dáng hắn giơ cao đầu của thần linh, khắc sâu vào tâm trí mọi tu sĩ trên chiến trường lúc này.

Trận chiến này, vốn dĩ giữa tu sĩ và thần linh đang giằng co, nhưng sự xuất hiện của Hứa Thanh và đồng đội đã trở thành biến số, giống như cọng rơm cuối cùng làm sập lưng lạc đà.

Chính cú thúc đẩy ấy đã khiến cán cân nghiêng hẳn về một bên, đẩy trận chiến nhỏ này đến hồi kết.

Tiếng chém giết, tiếng gầm vang, dội lên tận trời.

Dưới cơn thác lũ của các tu sĩ, đội quân thần linh như núi lở tan tác, từng bước từng bước thất bại thảm hại.

Chớp lấy thời cơ, Chu Chính Lập và Tinh Hoàn Tử hòa mình vào dòng lũ, điên cuồng thu hoạch và thu thập.

Hứa Thanh cũng từ không trung hạ xuống.

Đối với hắn, việc thu thập nguyên chất từ các thi thể là điều quan trọng nhất.

Những Mạc Thi Đội khác cũng như lũ kền kền, lũ lượt lao vào.

Thời gian trôi qua, nửa canh giờ sau, trận chiến chấm dứt.

Khoảnh khắc kết thúc ấy, khắp chiến trường ngổn ngang thi thể thần linh. Phía tu sĩ, dù phải trả giá nhưng chiến thắng đạt được cũng vô cùng to lớn. Thần linh bị tiêu diệt hoàn toàn!

Trong sự mệt mỏi xen lẫn phấn khích, ánh mắt của tất cả những người đứng trên chiến trường, nơi nhuốm đầy máu tanh, đều tập trung vào Hứa Thanh và nhóm của hắn, những người vẫn đi lại trên chiến trường, không ngừng thu thập nguyên chất từ thi thể thần linh.

Trong số họ, cũng có người bị thương, nhẹ thì trầy xước, nặng thì đổ máu, nhưng bất kể mức độ, không ai dừng lại hay tỏ ra chậm chạp.

Mỗi người đều điên cuồng thu thập nguyên chất.

Lần này, các quân tu của Niệm Lân Quân không tranh giành.

Ánh mắt họ nhìn nhóm của Hứa Thanh đầy vẻ kính trọng.

Ngay cả lão giả từng chỉ dạy Hứa Thanh về quy tắc dọn xác, cũng như những đội khác, đều dừng lại, nhường cho nhóm của Hứa Thanh thu thập trước.

Với lợi thế này, từ hàng nghìn thi thể thần linh, nhóm của Hứa Thanh đã thu được vô cùng lớn.

Sau khi thu thập đến tám phần toàn chiến trường, họ mới dừng tay, tụ họp quanh Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở vị thống lĩnh Niệm Lân Quân.

Ánh mắt hai người giao nhau, vị thống lĩnh ấy chắp tay, cúi đầu cảm tạ, giọng nói khàn đặc.

“Đa tạ!”

Hứa Thanh khẽ cúi mình đáp lễ, sau đó quay người, thân ảnh lóe lên, rời đi nhanh chóng.

Phía sau, Chu Chính Lập cùng các thành viên khác vội vàng đuổi theo.

Họ phải tranh thủ thời gian, tiến đến chiến trường tiếp theo.

Bóng dáng rời đi của họ, từ đầu đến cuối vẫn thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trên chiến trường.

Trong mắt họ, nhóm mười chín người này, mỗi kẻ đều ngập tràn sát khí, máu tanh sục sôi, từng người đều phi phàm, tựa những con sói lớn.

Thực tế cũng đúng như vậy.

Sau biết bao gian khổ, những người sống sót trong nhóm phi thăng giả đều là những kẻ xuất chúng. Đặt ở bất kỳ quân đoàn nào, họ cũng là người nổi bật nhất.

Một nửa trong số họ đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Tiên, số còn lại cũng gần chạm ngưỡng. Về chiến lực, càng đáng sợ hơn nữa.

Khi tụ hợp lại, họ chính là một bầy sói.

Mà ở phía trước, người dẫn đầu, Hứa Thanh… chính là sói vương.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Vài tháng thoáng chốc đã qua.

Trong những tháng này, nhóm của Hứa Thanh không ngừng hoạt động, ngày càng thuần thục trong việc thu thập nguyên chất.

Họ xuất hiện trên hết chiến trường này đến chiến trường khác, cách thức vẫn là mạnh mẽ thu thập từ thi thể thần linh.

Với hoạt động mạnh mẽ như thế, danh tiếng của họ lan truyền như cơn bão.

Chẳng mấy chốc, trong toàn khu vực chiến trường mà Niệm Lân Quân chịu trách nhiệm, hầu như không ai không nghe đến nhóm dọn xác đáng sợ này.

Nhóm của họ chỉ có mười chín người, nhưng phần lớn đều là Chuẩn Tiên, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đặc biệt tinh thông các bí pháp giữ mạng.

Dù rõ ràng là những thiên kiêu, họ không có sự kiêu ngạo của thiên kiêu.

Chiến lực phi thường, nhưng lại ưa thích ám sát và đánh lén, đặc biệt tốc độ và sự triệt để trong việc thu thập nguyên chất khiến nơi họ đi qua sạch sẽ không còn gì.

Họ đã nâng việc dọn xác lên một tầm cao mới.

Đến mức làm thay đổi cách nhìn của các quân tu đối với những Mạc Thi Đội.

Các Mạc Thi Đội khác chú ý rất nhiều đến họ. Dần dần, đã có những kẻ học theo cách làm của nhóm Hứa Thanh.

Dù không nhiều kẻ thành công, sự thay đổi vẫn rõ rệt.

Tuy nhiên, không ai có thể sánh được với nhóm Hứa Thanh.

Vì thế, nhóm mười chín người này, với phong cách độc đáo, không chỉ danh chấn chiến trường, mà còn có một danh hiệu riêng.

Người ta gọi họ là… Tống Táng Đội.

Cùng lúc đó, theo dòng chảy của thời gian, các cuộc chiến xảy ra ở chiến trường cánh trái cũng dường như đã bước vào thời khắc then chốt.

Tại trung tâm cánh trái, cỗ máy xay máu thịt đã đạt đến cực điểm, trở thành ngọn đèn sáng thu hút mọi ánh nhìn.

Trong khi đó, ở tiền tuyến cánh trái, các trận chiến ngày càng dày đặc, ngày càng mãnh liệt.

Bất kể là tu sĩ hay thần linh, dù có suy nghĩ chậm chạp đến đâu, cũng đều nhận ra điều bất thường.

Hầu hết đều cho rằng đây là sóng gió trước cơn bão.

Nhưng thực tế, cũng có một khả năng khác, đó là…

Cơn bão thực sự đã âm thầm giáng xuống từ lâu.

Lúc này, trong Đệ Tứ tinh hoàn thuộc chiến trường cánh phải của thần linh, dị chất nồng đậm lan tràn bát phương.

Từng ngôi sao cổ xưa bị khắc thành hình tượng điêu khắc, tỏa ra vẻ thần thánh, trôi nổi giữa tinh không.

Số lượng khổng lồ, không dưới hàng triệu.

Từng gợn sóng lan tỏa từ các ngôi sao điêu khắc này.

Trên mỗi ngôi sao, đều có thần linh cùng đám nô tộc dưới quyền.

Ở phía xa, một tinh hà khổng lồ, kỳ vĩ đến kinh hoàng, bao phủ vô tận.

Bên trong đó có thể thấy những cự thú khổng lồ, những khuôn mặt thần quỷ đáng sợ, và cả từng tòa thần miếu, lan tỏa thần uy hùng mạnh, tràn ngập hư không.

Quan sát bao quát, các ngôi sao điêu khắc và thần miếu tại nơi này dày đặc, tưởng như vô tận, che phủ cả bát phương.

Thỉnh thoảng, từng xúc tu khổng lồ lại nổi lên từ tinh hà, xuyên qua hư không, di chuyển giữa các hành tinh.

Kèm theo đó là tiếng thì thầm vang vọng, liên tục khuếch tán trong chiến trường cánh phải của thần linh.

Đây chính là nơi tạm thời đóng quân của phe thần linh tại chiến trường cánh phải.

Chương 2732: Thần hoàng chi nữ (2)

Tại trung tâm nơi đóng quân của thần linh, có chín tòa tế đàn khổng lồ.

Chín tòa tế đàn này được dựng lên từ vô số hài cốt.

Những hài cốt ấy, có những phần chỉ còn là xương, nhưng cũng có phần còn dính máu thịt, mà chủng tộc bên trong lại cực kỳ đa dạng: có tu sĩ, có thần linh, và cả các nô tộc dưới quyền của chúng.

Tất cả đều tỏa ra sự âm u và tử khí đến cực điểm.

Trên mỗi tế đàn, đều có u hỏa thiêu đốt, ánh sáng trắng nhợt từ ngọn lửa lan tỏa thành vòng tròn.

Như những ngọn đèn tang lễ, chiếu sáng bốn phía trong im lặng.

Ánh sáng từ các ngọn lửa ấy đan xen, chồng lên nhau.

Tại trung tâm của chín tòa tế đàn, nơi ánh sáng vòng tròn từ chín ngọn u hỏa giao nhau, có một cỗ quan tài khổng lồ không nắp đang lơ lửng.

Cỗ quan tài này lớn đến mức chiều dài của nó có thể so sánh với một ngôi sao.

Bên trong quan tài… là thi thể của một vị thần linh toàn thân tím thẫm!

Thi thể này, khi còn sống, có ba đầu sáu tay, khắp cơ thể được phủ đầy thần văn, hiển nhiên là cực kỳ cao quý.

Bởi trên thân thể đó, những thần văn ấy đan dệt thành một vòng tròn mang theo vẻ thần bí.

Chỉ có điều, vòng tròn này vẫn còn một vài chỗ khiếm khuyết nhỏ, hiển nhiên chỉ thiếu một chút nữa là có thể hoàn chỉnh.

Một khi hoàn chỉnh, sẽ trở thành… Thần Chủ!

Một tồn tại trong thần linh gần với Thần Chủ, tất nhiên không thể là kẻ vô danh.

Gã chính là thống soái của toàn bộ chiến trường cánh phải, kẻ chỉ huy hàng triệu thần linh tại nơi này!

Một vị Chân Thần đỉnh phong!

Nhưng giờ đây... nằm trong quan tài ấy, gã đã chỉ còn là thi thể.

Ba cái đầu của gã, trên trán mỗi cái đều có một vết thương khủng khiếp, xuyên thủng thần hồn, phá hủy thần quyền!

Gã đã ngã xuống!

Vào một tháng trước, gã đã bị một tu sĩ thần bí âm thầm tiếp cận, ra tay chí mạng chỉ trong một đòn!

Nếu Hứa Thanh có mặt tại đây, chứng kiến cảnh tượng này, hẳn hắn sẽ lập tức nhận ra rằng, rất có thể...

Đây chính là lý do khiến chiến trường cánh trái của tu sĩ biến thành cỗ máy xay máu thịt, trở thành ngọn đèn dẫn dụ mọi sự chú ý, và cả toàn bộ chiến trường trở thành mồi nhử!

Dùng chiến trường cánh trái của tu sĩ làm mồi, dùng ngọn đèn để che giấu, thực hiện ám sát!

Rõ ràng, kế hoạch ám sát này đã thành công!

Nhưng đồng thời, nếu Hứa Thanh có mặt ở đây, trong lúc nhận ra kế hoạch của phe tu sĩ, hắn chắc chắn cũng sẽ sinh ra nghi hoặc.

Nếu kế hoạch đã hoàn thành, tại sao chiến trường cánh trái của phe tu sĩ vẫn tiếp tục biến thành cỗ máy xay máu thịt, vẫn diễn ra khốc liệt như vậy?

Trừ khi...

Việc ám sát thống soái cánh phải của phe thần linh, chỉ là một phần trong kế hoạch tổng thể của phe tu sĩ!

Nếu điều đó là thật, thì kế hoạch của phe tu sĩ hẳn phải...

Vĩ đại đến mức kinh thiên động địa!

Lúc này, xung quanh cỗ quan tài, nơi trước đó vốn trống trải, dưới ánh sáng của ngọn lửa ma trơi, dần dần xuất hiện từng thần linh mang theo khí tức đáng sợ, bước ra từ hư không.

Mỗi một vị thần linh, đều cao lớn, tỏa ra thần uy mạnh mẽ. Thân phận của họ không hề tầm thường, tất cả đều là các Chân Thần thống lĩnh của chiến trường cánh phải.

Giờ đây, khi hiện thân, những vị Chân Thần này đứng thành vòng tròn, bao quanh cỗ quan tài.

Sau đó, họ đồng loạt hướng lên tinh không, kính lễ.

Trong sự bái lạy của các thần linh, tinh không đột nhiên truyền đến tiếng ầm vang, một khe nứt khổng lồ xuất hiện trong hư vô, tựa hồ có một lực lượng vô thượng từ bên trong mạnh mẽ xé rách.

Từ trong khe nứt, thần quang lan tỏa, chiếu rọi khắp bát phương.

Trong thần quang ấy, có thể thấy được một thần quốc tráng lệ, một vũ trụ vô biên, và vô số thần linh đang quỳ lạy.

Dưới sự bái lạy của đôi bên, một thân ảnh yêu kiều trong bộ trường bào màu lam từ từ hiện ra trong thần quang, từng bước bước ra.

Dung mạo của nàng mơ hồ, không thể nhìn thẳng.

Y phục trên người nàng lộng lẫy vô cùng, sắc lam đó được nhuộm từ hàng vạn đại dương của Đệ Tứ tinh hoàn, trên đầu đội một chiếc phượng quan lộng lẫy có rũ châu.

Bên trong phượng quan, phượng hoàng đang rít gào đau thương, hoàng điểu thảm thiết kêu than. Còn những viên minh châu trang trí trên đó, nếu nhìn kỹ thì đó chính là đôi mắt của những vị thần đẹp nhất từ các chủng tộc.

Số lượng đôi mắt này rất nhiều, tất cả đều đang chớp động, vừa kỳ lạ lại vừa mỹ lệ.

Những điều này đã nói lên thân phận cao quý của vị nữ thần vừa bước ra.

Thực tế cũng đúng như vậy.

Khi dáng người yêu kiều ấy bước ra từ khe nứt, toàn bộ Chân Thần đang đứng bên ngoài quan tài đều quỳ sụp xuống.

"Tinh Mâu Loan Hạ!"

Thần âm vang vọng, làm cho tinh không chấn động, dường như ngay cả quy tắc của Đệ Tứ tinh hoàn cũng đang tràn đầy yêu thương, che chở cho vị nữ thần này.

Bởi nàng, chính là thần duệ duy nhất của vị tân Thần Hoàng ở Đệ Tứ tinh hoàn!

Một phương thần linh, Thần Chủ chính là Thần Hoàng!

Phụ thân của nàng chính là vị Thần Hoàng chịu trách nhiệm điều hành cuộc chiến giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn, cũng là đối thủ tranh phong với Trạm Lô Tiên Chủ!

Vốn dĩ, nàng không thể xuất hiện ở nơi này.

Lý do nàng hiện thân, là bởi việc vị thống soái của cánh quân thần linh tại cánh phải, người gánh vác nhiệm vụ trọng yếu, đột ngột bỏ mạng!

Việc này khiến nàng phải đến đây, thi triển thần quyền của huyết mạch hoàng tộc, để thúc đẩy quá trình hồi sinh cho vị thống soái đã bỏ mạng.

Bằng vào huyết mạch thần quyền của nàng, có thể giúp các Chân Thần thuộc về phụ thân nàng rút ngắn thời gian hồi sinh một cách đáng kể. Không cần chờ đợi thời gian dài đằng đẵng, chỉ trong vài tháng là có thể hoàn tất!

Dù cái giá phải trả không nhỏ, nhưng vẫn nằm trong khả năng chịu đựng, bởi đây chính là lực lượng của thần cách mà phụ thân nàng sở hữu!

Đồng thời, sự hiện diện của nàng ở đây cũng không chỉ có thế.

Nàng mang theo sứ mệnh.

Nhiệm vụ của nàng là ở lại đây, tiếp tục thúc đẩy quá trình hồi sinh cho các Chân Thần đã ngã xuống.

Hôm nay chính là lần đầu tiên nàng thực hiện sứ mệnh này.

. . .

Cùng lúc đó, khi thần nữ của Thần Hoàng giáng lâm tại Đệ Tứ tinh hoàn, cách đó vô tận không gian, tại một chiến trường ở tiền tuyến chiến khu phía trái của phe tu sĩ, nơi Hứa Thanh đang dọn thi thể, động tác thu thập thi thể của hắn bỗng khựng lại.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về hướng của Đệ Tứ tinh hoàn.

Lông mày hắn từ từ nhíu lại.

"Nơi đó..."

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Khoảnh khắc vừa rồi, không rõ vì sao, hắn mơ hồ cảm nhận được trong tâm can, thậm chí trong linh hồn, dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ dị.

Cảm giác ấy tựa như hồi hộp, nhưng đồng thời giống như một loại dự cảm.

Tựa hồ, có một điều gì đó đã định trước trong số mệnh, đang từng bước, từng bước không thể ngăn cản, tiến gần về phía hắn.

Chương 2733: Trạm Lô Tiên Chủ, quả nhiên không gạt ta (1)

Tất cả những điều này khiến Hứa Thanh nghĩ đến vị Chân Thần bị trấn áp trong Thanh Thiên của hắn.

Số mệnh, trong mắt phàm nhân, tồn tại một cách mơ hồ, không thể nắm bắt.

Ngay cả tu sĩ, dù đi trên con đường nghịch thiên, phần lớn cả đời cũng không thể tránh khỏi việc cuối cùng phải cúi đầu trước số mệnh.

Từ đó thỏa hiệp, và cay đắng nói:

“Cùng số mệnh hòa giải.”

Đó là nỗi bất lực của cuộc đời, cũng là một ý nghĩa khác của sự tồn tại dưới cái vô thường.

Không thể phản kháng, chỉ có thể thích nghi.

Nhưng... vẫn có một số sinh mệnh, dù là thần linh hay tiên linh, đều đứng trên cao, tầng thứ sinh mệnh siêu phàm, với họ số mệnh không còn quá huyền bí, cũng không phải không thể đối diện.

Họ có thể nhìn thấy dấu vết, có thể vén lên tấm màn che, thậm chí có những kẻ còn có thể dùng tay điều khiển, khiến những gì đã định trước trở thành bất định, khiến bất định trở thành định trước.

Như vị Chân Thần từng lừng danh ở Đệ Ngũ tinh hoàn, Thần Đau Khổ.

Dù không phải Thần Chủ, nhưng bởi thần quyền đặc thù của mình, vào thời kỳ huy hoàng, ngay cả khi gặp Thần Chủ cũng có thể trở thành khách quý.

Bởi vì huyễn, uẩn chân!

Vì vậy, khi vị thần đó tái sinh, chạm mặt Hứa Thanh, thi triển thần quyền của mình, mọi chuyện bắt đầu thay đổi.

Như cơn bất an hiện tại của Hứa Thanh, tựa như đôi cánh của số mệnh đang vỗ.

Hắn có thể cảm nhận được, không chỉ vì trận chiến và những trải nghiệm liên quan đến Thần Đau Khổ, mà còn bởi một nhân quả cực kỳ quan trọng.

Hắn từng có một kẻ địch tương tự.

Ca ca của hắn, Tử Thanh Thái Tử.

Một tồn tại đáng sợ, sở hữu lực lượng vận mệnh.

Vậy nên, Hứa Thanh đã sớm bắt đầu phản kích.

Cho đến khi, nhờ cơ duyên tại Đại Lục Vọng Cổ, hắn cũng sở hữu một thần quyền tương tự!

Đó là một cây dao khắc của số mệnh!

Có thể khắc thêm số mệnh, khiến biến số trở thành chủ đạo, để ngoài số mệnh lại hiện ra một số mệnh khác.

Mặc dù dao khắc này không tồn tại trong tiên thân hiện tại của hắn, mà ở lại thần thân trong đại lục Vọng Cổ, nhưng nhân quả vẫn gắn kết.

Vì thế, Hứa Thanh suy tư, nghĩ đến vị Chân Thần bị trấn áp trong Thanh Thiên và những đau khổ mà thần quyền của vị đó đã mang lại cho hắn.

Trong ánh mắt Hứa Thanh, ý lạnh càng thêm nồng.

“Tiến vào chiến trường, chạm mặt thần nữ, gặp Thần Chủ tàn sát…”

“Vậy tiếp theo, là thần nữ sao?”

Hứa Thanh híp mắt, ý lạnh trong ánh mắt hòa vào tâm trí, hóa thành sự sắc bén.

Sau đó, hắn thu lại ánh nhìn về hướng Đệ Tứ tinh hoàn, quay lại tiếp tục dọn xác trên chiến trường.

Thời gian trôi qua trong những gợn sóng ấy.

Một tháng trôi qua.

Trong một tháng này, Hứa Thanh vẫn như thường lệ, tiếp tục dọn xác, tiếp tục tu luyện, tiếp tục hấp thu nguyên chất.

Tu vi của hắn cũng dần tăng tiến, từ Chuẩn Tiên sơ kỳ ổn định bước vào trung kỳ.

Cơn bất an đôi lúc vẫn xuất hiện, nhưng hắn đã không còn bận tâm, bởi hắn đã có biện pháp đối phó, vậy nên… hắn đang chờ đợi.

Chờ đợi những gợn sóng số mệnh sẽ mang điều gọi là định mệnh đến trước mặt mình.

Tinh không như biển, sóng biển chính là những gợn sóng.

Đây là thần âm biến hóa.

Tại khu chiến trường cánh phải của Đệ Tứ tinh hoàn, trong doanh địa thần linh, sóng lớn không ngừng nổi lên.

Thống Soái đại quân thần linh cánh phải kia, chân danh của gã trong suốt một tháng qua, không ngừng được tụng niệm từ chín tòa tế đàn bốn phía.

Không chỉ những Chân Thần phụng bái tại nơi này đang gọi tên, mà vô số sinh linh tạo thành chín tòa tế đàn máu thịt và xương cốt kia, linh hồn của chúng cũng đang cùng niệm danh.

Tụng niệm chân danh!

Mọi thần âm ấy đều tụ hội quanh thần nữ đang lơ lửng trên quan tài, dùng huyết mạch của nàng làm trung tâm, dẫn dắt hư vô, nối liền cổ kim.

Khiến sự sủng ái từ thượng hành tinh hoàn biến thành sức mạnh mở ra lời hẹn cổ xưa, dẫn lối cho Chân Thần vốn cần thêm vô số năm tháng mới có thể trở về sau khi đã vẫn lạc…

Đường về nhà được thắp sáng, phương hướng được chỉ dẫn, ranh giới được phá vỡ!

Thế nên, khí tức trở về dần trở nên nồng đậm, sự uy nghiêm của thần uy cũng chậm rãi ngưng tụ, cho đến khi mảnh tinh không này dường như thực sự biến thành một biển cả.

Biển do dị chất, do thần quyền, kết tụ thành!

Đây là bước đầu tiên của sự trở về!

Thống Soái thần linh cánh phải, xu thế phục sinh của gã đang giáng lâm, mọi thần linh xung quanh đều lần lượt lộ ra ánh kim quang trong mắt.

Thoạt nhìn, sự trở về sắp bước sang giai đoạn thứ hai.

Nhưng ngay tại lúc này, toàn bộ tinh không đột nhiên vang lên một tiếng nổ dữ dội, dị biến bất ngờ xuất hiện!

Âm thanh chấn động rung trời vang vọng khắp nơi, lớn đến mức khiến tinh không rung chuyển, chín tòa tế đàn như muốn sụp đổ, các bức tượng sao và từng ngôi thần miếu xung quanh đều run rẩy dữ dội.

Ngay cả tinh hà cũng không ngoại lệ.

Những Chân Thần đang tụng niệm chân danh của Thống Soái, cùng thần nữ trên quan tài, đều cảm thấy tâm thần chấn động mãnh liệt.

Theo dị biến ấy, thế cục xung quanh cũng thay đổi!

Khu vực này thuộc Đệ Tứ tinh hoàn, vốn tràn đầy dị chất, từ thế mà xét vốn là một mảng đen tối, nhưng lúc này... lại có sắc trắng đột ngột hiện ra!

Đó là thế của tiên linh!

Bất ngờ xuất hiện, dung nhập vào nơi này.

Khiến mảnh tinh không này, thế cục đại biến.

Nếu ngẩng đầu nhìn lên, sở hữu một đôi mắt có thể thấu tỏ mọi thần bí, sẽ thấy được trong hư không vô tận, tại nơi cao nhất bao phủ chiến trường của Đệ Tứ và Đệ Ngũ tinh hoàn.

Hai tồn tại vĩ đại, trong cuộc tranh đoạt thế cục, giờ phút này đã xuất hiện biến đổi.

Trạm Lô Tiên Chủ, đặt cờ tại chiến khu cánh phải của thần linh!

Thế nên tiên linh tràn vào, khiến khu vực này trong chớp mắt, tựa như biến thành một bức tranh thủy mặc.

Đen và trắng đan xen, thủy mặc giao hòa, mạnh mẽ bài xích lẫn nhau, đồng thời áp chế lẫn nhau.

Vì vậy, đen và trắng lay động, thủy mặc chuyển mình, thế cục chiến trường cũng chuyển biến!

Cùng lúc đó, trong luồng tiên linh chi khí trắng ngần kia, dường như đã sẵn sàng, vô số thân ảnh mang sát khí phá vỡ bức tường tinh hoàn, truyền tống mà đến!

Người dẫn đầu, dáng vẻ trung niên, lạnh lùng đến cực điểm, chính là đại đệ tử của Trạm Lô Tiên Chủ.

Thống soái chiến khu cánh trái của tu sĩ, Tịch Đạo Tiên Quân!

Rõ ràng y vừa từ chiến khu cánh trái tựa như cối xay máu thịt, trực tiếp truyền tống đến đây, mang theo đại quân dưới trướng, giáng lâm nơi này.

Khoảnh khắc hiện thân, vị đại đệ tử của Trạm Lô Tiên Chủ, toàn thân tỏa ra sát khí ngút trời, ánh mắt lạnh lẽo tựa muốn đóng băng cả vũ trụ, thẳng hướng... thần nữ mà lao tới!

Một phương thần linh, lập tức nổ vang.

Dường như, đây chính là kế hoạch của Trạm Lô Tiên Chủ, dùng chiến khu cánh trái làm ngọn đèn thu hút mọi sự chú ý, sau đó sắp đặt kẻ tu sĩ thần bí ám sát, cuối cùng dẫn dụ thần nữ xuất hiện.

Mục đích của lão, từ đầu đến cuối, có vẻ như chính là vị thần nữ này.

Bởi vì vị nữ thần Tinh Mâu Loan Hạ này, là thần duệ duy nhất của Ly Tru Thần Chủ, kẻ đối đầu với Trạm Lô Tiên Chủ.

Cũng sở hữu huyết mạch và thần quyền từ phụ thân mình, nếu có thể chiếm lấy nàng, vậy thì... rất có thể ở một tầng thứ khác, Trạm Lô Tiên Chủ sẽ giành được thế lớn hơn!

Vì vậy, một trận đại chiến quy mô vượt xa tất cả những trận chiến trước đây, với sự tham gia của hàng trăm Chân Thần và Hạ Tiên, trong dòng thác tu sĩ và thần linh không đếm xuể, tại nơi đây… bất ngờ bùng nổ!

Trong phút chốc, sát khí vô tận tràn ngập, tiếng nổ vang chấn động cả vũ trụ.

Chương 2734: Trạm Lô Tiên Chủ, quả nhiên không gạt ta (2)

Thế nhưng, ngay khi trận tấn công bất ngờ từ phía tu sĩ tựa lưỡi dao đâm thẳng vào tử huyệt chiến trường của thần linh, sắp xuyên thủng trái tim của cục diện...

Thần nữ mà Tịch Đạo Tiên Quân đang nhanh chóng tiếp cận… sắc mặt nàng lại không hề thay đổi.

Nàng vẫn tiếp tục niệm chân danh của Thống Soái!

Hơn nữa, trong khoảnh khắc tiếp theo, khu vực chiến trường này lại nổi lên một biến động kinh hoàng!

Tất cả thần miếu, tất cả tượng sao và tinh hà hội tụ, trong nháy mắt bừng sáng, lại có từng luồng ánh sáng vàng từ bát phương bộc phát đồng thời.

Hình thành uy lực đáng sợ cực điểm!

Chỉ thấy tinh không nứt toác, hư vô sụp đổ, tựa như nơi này vốn tồn tại một bức màn che giấu tất cả, giờ đây, bức màn ấy bị mạnh mẽ xé toang…

Những trận pháp thần linh khổng lồ, bất ngờ hiển hiện trên chiến trường!

Số lượng khổng lồ, không dưới hàng triệu.

Ngay khoảnh khắc này, chúng đồng loạt bùng nổ uy lực ngút trời!

Mỗi lần trận pháp bùng phát đều khiến thần uy tăng vọt, dị chất sôi trào. Phía tu sĩ hứng chịu biến động này, bị trấn áp mãnh liệt, tâm thần mỗi người chấn động, máu tươi phun trào, linh hồn như muốn bị rút ra, thân thể gánh chịu áp lực khổng lồ.

Ngược lại, toàn bộ thần linh đều được gia trì, chiến lực hiển nhiên gia tăng.

Thế suy, thế thịnh, phân minh rõ rệt.

Trung tâm của hàng triệu trận pháp này, chính là Thống Soái thần linh đã vẫn lạc kia. Mà khi gã phục sinh, lực lượng của hàng triệu thần trận cũng không ngừng tăng tiến.

Đây rõ ràng là một cạm bẫy!

Tiên Chủ tính kế Thần Chủ.

Mà Thần Chủ, lấy nữ nhi làm mồi, cũng đang tính kế Tiên Chủ!

Song phương đều đang hạ cờ, đến thời khắc này, cờ của họ đã chính diện giao nhau!

Do đó, trận chiến càng dữ dội hơn, trong khoảnh khắc liền bùng nổ kinh thiên động địa.

Đồng thời, tại trung tâm chiến trường, thần nữ đang lơ lửng trên quan tài, thần sắc nàng vẫn bình tĩnh như thường, không chút gợn sóng.

Trước mặt nàng, Tịch Đạo Tiên Quân đang nhanh chóng tiếp cận, nhưng thân ảnh y, dưới sự bùng phát của thần trận, đã bị ngăn cách ngoài vùng hạch tâm.

Lúc này xung quanh thần nữ, trong không gian mơ hồ, ba Chân Thần bước ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp bốn phương, bảo hộ hai bên.

Thần nữ khẽ cười, không nhìn chiến trường dù chỉ một lần, đôi mắt khép lại, tiếng tụng chân danh vang lên từ miệng nàng ngày càng linh thiêng, như tiếng vọng giữa hư không.

Trận chiến này, chỉ cần nàng thành công dẫn dắt Thống Soái cánh phải trở về, quá trình phục sinh sẽ gia trì thần trận, khiến sát thương đối với phía tu sĩ càng trở nên khủng khiếp.

Cho đến khi Thống Soái cánh phải thức tỉnh hoàn toàn, trận chiến này... Thần linh nhất định đại thắng!

Vì vậy, trong lúc tụng chân danh của Thống Soái cánh phải, nàng không hề do dự, nâng tay phải lên, một ngón điểm vào mi tâm, thân thể nàng lập tức run rẩy kịch liệt.

Trong nháy mắt, da thịt nàng trở nên khô héo, sinh mệnh dậy sóng, huyết mạch thiêu đốt.

Nàng đã lựa chọn, không tiếc bất cứ giá nào, kích phát toàn bộ sức mạnh.

Dù phải rơi khỏi cảnh giới Chân Thần trong thời gian ngắn, nàng vẫn tiếp tục gia tốc triệu hồi.

Vì thế, bên dưới nàng, bên trong quan tài, thi hài Thống Soái, ý niệm phục sinh lúc này đột nhiên mãnh liệt, càng lúc càng ngưng tụ, làm phía tu sĩ lâm vào nguy cơ cực hạn.

Ánh mắt Tịch Đạo Tiên Quân sắc bén đến cực điểm, cố gắng phá vỡ tầng tầng trở ngại để ngăn cản.

Nhưng… dưới sự bùng phát của trận pháp, sự kiên cố của vùng hạch tâm, cùng ba Chân Thần bảo hộ, Tịch Đạo Tiên Quân khó lòng trong thời gian ngắn xông vào.

Thời gian, không đủ!

Hơn nữa, dưới quyết đoán của thần nữ, khi cảnh giới của nàng rơi xuống, nàng phun ra một ngụm thần huyết, hóa thành một ấn ký cổ xưa, chứa đựng vô tận thần bí và khí tức của tinh hoàn.

Ấn ký ấy rơi vào quan tài bên dưới, đáp xuống ngực thi hài Thống Soái.

Khoảnh khắc tiếp xúc, thanh âm thần nữ vang vọng khắp chiến trường.

"Trở về!"

Âm thanh này vừa dứt, tinh không liền ngưng đọng, ý niệm ngưng kết lập tức lan tràn khắp bát phương chiến trường, tựa như hóa thành một cơn gió vô hình.

Cơn gió ấy thổi từ bốn phương, tụ lại bên trong quan tài, tụ vào thi hài của Thống Soái.

Thi hài ấy… trong khoảnh khắc, đột nhiên run lên.

Đôi mắt chậm rãi mở ra!

Thân thể từ từ đứng lên!

Khí tức khủng khiếp từ thân hình cao lớn ấy khiến vô số sinh linh nội tâm rung động dữ dội.

Phục sinh, thành công!

Hàng triệu thần trận toàn diện bùng nổ, vô số thần linh đồng loạt phát ra thần âm, dị chất trên chiến trường cuồn cuộn, thần uy ngập trời.

Phía tu sĩ, ai nấy đều chấn kinh.

Thần nữ bên cạnh thi hài Thống Soái, vào lúc này nhẹ nhàng nâng cằm. Huyết mạch và thân phận cao quý, cùng hành động trợ giúp Thống Soái trở về, khiến nàng đứng nơi đây, chờ đợi sự tôn kính từ vị Thống Soái này.

Tất cả, dường như đã định.

Nhưng ngay trong giây phút đó, khi phía tu sĩ sắp đối mặt thảm họa, dị chất màu đen từ thế của Thần Chủ lan tràn khắp chiến trường đột ngột cuộn trào dữ dội.

Mơ hồ có một ý chí vô thượng, từ trong đó bạo phát.

"Kẻ đó, không phải thần!"

Ý chí này vừa truyền ra, thi hài Thống Soái đang phục sinh lập tức cử động.

Trong chớp mắt, gã xuất hiện trước thần nữ, nâng tay phải, một quyền giáng xuống!

Chỉ một quyền, mảng lớn tinh không phía trước trực tiếp sụp đổ, lực lượng kinh hoàng gần chạm đến cấp bậc Chủ, tựa cuồng phong càn quét, nghiền nát mọi thứ.

Sắc mặt thần nữ đại biến, đồng tử co rút mạnh, muốn né tránh nhưng đã không còn kịp.

Ba Chân Thần bên cạnh nàng cũng không ngoại lệ.

Cảnh tượng này, quả thực quá đột ngột.

Trong nháy mắt, ba Chân Thần đồng loạt tan vỡ, thần hồn nát vụn, trực tiếp bạo diệt dưới một quyền ấy.

Thần nữ cũng vậy, thân thể trở nên mờ ảo, mơ hồ hiện lên một ngọn đèn cổ xưa, ngọn đèn lóe sáng rồi tắt, thần hồn tan biến.

"Thần Đăng Thế Mệnh sao?"

Toàn bộ chiến trường, giờ đây tràn ngập khiếp sợ.

Vô số ánh mắt dồn về phía Thống Soái thần linh đang đứng trên không trung. Gã cất lên giọng nói trầm thấp.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn khắp chiến trường, giữa sự kinh ngạc của cả thần linh lẫn tu sĩ, gã đột nhiên mỉm cười.

Ngay sau đó… toàn thân gã bùng lên ánh sáng chói lòa.

Không phải ánh kim của thần linh.

Mà là… ánh bạc!

Ánh sáng ấy lan tỏa khắp tinh không.

Cùng lúc, một giọng nói khàn khàn cũng vang lên.

"Lão phu, tu sĩ Linh Kha."

Lời vừa thốt ra, chiến trường nổ vang!

Thần linh kinh hoàng, tu sĩ phấn khích.

Vào khoảnh khắc lời nói ấy vang lên, gã nâng tay, hàng triệu thần trận lập tức nghịch chuyển, sĩ khí phía tu sĩ bùng nổ mạnh mẽ như sóng thần.

Nếu Hứa Thanh có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra cái tên này.

Đó là cái tên được khắc trên một tấm bia mộ tại chốn Táng Tiên chi địa ngoài Cửu Ngạn Thiên!

"Nhân sinh như mộng, tuế nguyệt như ca, tinh hà đại hải, chung hữu biệt ly."

"Lão phu Linh Kha Tiên Quân, diệt Chân Thần linh, uống máu Chân Thần, lưu lại dấu ấn, cướp đoạt thân xác, chỉ để xem tương lai... Lúc thần trở về, là thần hay là ta!"

"Là trở về, xương cốt lão phu tan thành kim quang, để hậu nhân có thể xóa đi dấu tích, dập tắt niệm thần. Nếu là ta… ánh bạc rực rỡ, ta sẽ lại trảm thần!"

Trên chiến trường, Tịch Đạo Tiên Quân thần sắc bình tĩnh, dường như không chút kinh ngạc, gật đầu với Linh Kha, nhàn nhạt mở miệng.

"Thân xác này, thế nào?"

Linh Kha nở nụ cười.

"Tuy không phải Chân Thần mà lão phu từng tiêu diệt, nhưng thật sự làm được việc dùng thân Thống Soái này để trở về... Trạm Lô Tiên Chủ, quả nhiên không gạt ta!"

Chương 2735: Đại ngu ngẫu hữu trí (1)

Cùng thời điểm khi trận chiến tại chiến khu cánh phải của Đệ Tứ tinh hoàn bùng nổ kịch liệt, trong tinh hải mênh mông giữa Đệ Tứ và Đệ Ngũ tinh hoàn, tinh không đột nhiên vặn vẹo. Một vết nứt khổng lồ, kèm theo âm thanh "rắc rắc" vang vọng, bất ngờ xuất hiện trong hư không.

Tựa như có một bàn tay vô hình, từ bên trong mạnh mẽ xé toạc ra ngoài.

Từ trong vết nứt ấy, hai bóng người lao ra.

Thoạt nhìn, một nam một nữ.

Hình dáng nữ tử, sắc mặt tái nhợt, y phục nhăn nhúm, nguyên bản mang màu lam, nay đã hóa thành trắng nhợt.

Tựa như đại dương bên trong nàng đã cạn khô.

Trên đầu nàng tuy đội phượng quan, nhưng trong phượng quan, phượng hoàng đã gãy cánh, long nhan đã diệt, thậm chí những viên ngọc hóa thành mắt cũng mất đi ánh sáng, trở nên xám xịt.

Bên cạnh nàng là một lão thần toàn thân toát ra khí tức suy tàn, cảnh giới bất ổn, trên thân thể dày đặc những vết nứt.

Tựa như được miễn cưỡng phục hồi.

Khoảnh khắc xuất hiện, cả hai đồng loạt phun ra ngụm máu tươi.

Máu ấy màu vàng kim, vừa trào ra đã lan tỏa dị chất đậm đặc, suýt chút nữa khuếch tán khắp bốn phương. Nhưng lão thần ánh mắt lóe lên kim quang, đột ngột giơ tay bóp mạnh.

Lập tức, toàn bộ dị chất bị xóa sạch, thậm chí ngay cả khí tức và đạo ngân của họ cũng bị hoàn toàn che giấu.

Sau khi hoàn tất, lão thần nhìn về nữ tử bên cạnh, giọng nói khàn khàn cất lên:

"Tinh Mâu Loan Hạ, chuyện này không phải lỗi của người. Rõ ràng tất cả đều nằm trong kế hoạch của phía tu sĩ!"

Hai kẻ này, chính là hậu duệ của Thần Chủ là Tinh Mâu, cùng với hộ đạo giả cuối cùng bên cạnh nàng.

Trước đó, tại chiến trường cánh phải, ba hộ đạo giả khác của nàng đều bị Linh Kha tiêu diệt triệt để.

Toàn bộ đều chiến tử.

Chỉ riêng nàng, nhờ vào bí pháp Thần Đăng Thế Mệnh do phụ thân ban tặng mới tránh được tử kiếp.

Nhưng vì đã dốc sức đẩy nhanh quá trình phục sinh của Thống Soái, nàng phải trả giá bằng sự suy yếu tu vi. Dẫu tránh được tử vong, thương thế trên thân thể vẫn khó lòng tránh khỏi.

Nếu không nhờ hộ đạo giả bí ẩn cuối cùng xuất thủ cứu nàng vào thời khắc quan trọng, thì cho dù có Thần Đăng Thế Mệnh, nàng cũng khó tránh khỏi hậu kiếp.

Bởi vậy, việc trốn thoát đến nơi này có thể xem như may mắn lớn lao.

Thế nhưng… so với sự suy yếu về cảnh giới và thần mệnh, điều khiến vị thần nữ này khó chấp nhận nhất chính là bức tranh ký ức mãi khắc sâu trong tâm trí nàng.

Hình ảnh ấy, chính là khoảnh khắc Linh Kha mở mắt!

"Vì sao, kẻ trở về không phải là Thống Soái, mà lại là tu sĩ…"

Chuyện này mang đến cú sốc và đả kích lớn lao đối với nàng, thậm chí dù đã rời khỏi chiến trường, ánh mắt nàng vẫn ngập tràn sự mơ hồ.

"Còn trận chiến tại chiến khu cánh phải…"

Thấy Loan Hạ bên cạnh như vậy, lão thần trầm giọng nói:

"Loan Hạ, kẻ gọi là Hạ Tiên ấy, thực chất đã đạt đến Hạ Tiên đỉnh phong, thậm chí còn sở hữu thần thể Chân Thần đại viên mãn. Chiến lực của gã đã thuộc hàng mạnh nhất dưới cấp độ Thần Chủ."

"Một cường giả như thế, bất ngờ xuất hiện trên chiến trường, biến thành biến số. Kết cục của trận chiến tại chiến khu cánh phải đã có thể dự đoán."

"Cho nên, người không thể tiếp tục phân tâm."

"Thương thế của ta rất nặng, tử ý quá mạnh, giờ đây chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cảnh giới Chân Thần, không thể bảo hộ người quá lâu."

"Hơn nữa, nơi đây… không phải Đệ Tứ tinh hoàn. Đây là ranh giới giữa hai bên, lại nghiêng về phía chiến khu cánh trái của tu sĩ, khí tức tiên linh nồng đậm đã áp chế chúng ta, khiến thương thế càng khó phục hồi."

"Thêm vào đó, khả năng cao chúng ta sẽ bị phía tu sĩ truy lùng!"

"Vì vậy, Loan Hạ, tiếp theo, chúng ta sẽ phải đối mặt nguy cơ trùng trùng, phải toàn lực ẩn nấp, đồng thời cẩn thận tiến về phía trước."

"Vừa phải trở lại Đệ Tứ tinh hoàn, vừa không thể để lộ bất kỳ dấu vết nào!"

"Chuyện này liên quan đến người, cũng liên quan đến Thần Chủ. Vì vậy, Loan Hạ… mong người hãy chấn chỉnh tinh thần!"

Lời nói khàn khàn của lão thần vang vọng xung quanh.

Nghe vậy, thần nữ Tinh Mâu im lặng một lát, sự mơ hồ trong mắt nàng dần tan biến, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo.

"Ta hứa với ngươi, nếu ngươi lâm nạn, tương lai phụ thân ta sẽ tự mình dẫn dắt ngươi phục sinh!"

Lời nàng vừa dứt, lão thần gật đầu, nhắm mắt lại. Khi mở mắt lần nữa, toàn thân lão bùng lên kim quang, sau đó cơ thể lão dần trở nên trong suốt.

Sự trong suốt này lan tỏa, bao bọc lấy thần nữ.

Rồi cả hai bóng dáng thần linh ấy, lập tức biến mất.

Thời gian thấm thoát trôi qua, vài ngày đã qua đi.

Vài ngày trước, trận chiến tại chiến khu cánh phải của Đệ Tứ tinh hoàn, với sự trở về của Linh Kha Tiên Quân, đã đẩy cuộc chiến khốc liệt này lên đến đỉnh điểm.

Như sóng thần ngút trời, hoàn toàn bùng nổ.

Trận chiến đó mang đến sự phấn khích không thể nào diễn tả cho phía tu sĩ.

Nhưng đồng thời… cảnh tượng ấy cũng gieo vào tâm trí phía thần linh một sự chấn động không thể xóa nhòa.

Bởi trước đó… phục sinh vốn dĩ là năng lực độc quyền của thần linh, là ân huệ của thượng hành tinh hoàn ban tặng cho họ.

Đó cũng là nền tảng để thần linh có thể xưng thần!

Chân Thần, không bao giờ thực sự chết. Chỉ cần có người nhớ đến chân danh của họ, họ sẽ luôn có thể trở lại.

Nhưng tất cả những gì diễn ra tại chiến khu cánh phải của Đệ Tứ tinh hoàn, đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức của thần linh!

Rõ ràng… thần nữ của họ đang phục sinh Thống Soái, nhưng kết quả là một tu sĩ thức tỉnh!

Điều này đại diện cho việc, một số quy tắc thuộc về nền tảng của họ đã bị tu sĩ lay chuyển!

Mà đã có lần thứ nhất, thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai… Nếu tu sĩ nắm giữ được năng lực này, điều đó có nghĩa là trên vận mệnh, họ đã đạt đến tầng ngang hàng với thần linh!

Ảnh hưởng của điều này là vô cùng to lớn!

Chương 2736: Đại ngu ngẫu hữu trí (2)

Thậm chí trong tương lai, bất kỳ Chân Thần nào đang trong quá trình phục sinh, đều có thể gặp phải chuyện tương tự.

Bị chiếm đoạt thân thể, trở thành áo cưới cho kẻ khác.

Do đó, đối với những thần linh tại chiến khu cánh phải, nội tâm của họ rung chuyển chưa từng có.

Bởi điều này cũng đồng nghĩa... định luật vĩnh hằng rằng Chân Thần bất diệt, đã bị thay đổi!

Vậy nếu kẻ trở về là tu sĩ, thì chủ nhân nguyên bản của thân thể thần linh này, vị Thống Soái cánh phải, giờ đây rốt cuộc ra sao?

Con đường trở về của gã đã bị đánh cắp, vậy liệu gã... còn có thể trở về được không?

Tất cả đều là ẩn số.

Mà thần linh... lại ghét nhất chính là ẩn số.

Do đó, trận chiến bùng nổ tại chiến khu cánh phải của Đệ Tứ tinh hoàn, tuy chỉ ảnh hưởng trực tiếp đến cục diện khu vực này, nhưng ý nghĩa của nó lại vô cùng sâu rộng.

Có thể tưởng tượng, khi sự kiện này lan truyền ra khắp các chiến khu, thậm chí toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn, nó sẽ khơi dậy một cơn bão khủng khiếp, làm chấn động tất cả!

Ý nghĩa chiến lược của cơn bão này, thậm chí không thua kém việc xuất hiện một tồn tại cấp Thần Chủ!

Mà điều này, dưới góc nhìn của người khác, chính là một phần trong kế hoạch của Trạm Lô Tiên Chủ.

Dùng "minh đăng" làm bước đầu, ám sát là bước thứ hai, dẫn dụ thần nữ là bước thứ ba, sau đó mượn tay thần nữ để phục sinh Chân Thần, dùng đại chiến làm màn che phủ.

Mọi thứ, giờ đây nhìn lại, dường như đều nhắm vào con đường phục sinh cuối cùng ấy.

"Thì ra là vậy!"

Lúc này, tại chiến tuyến phía trước của chiến khu cánh trái thuộc Đệ Ngũ tinh hoàn, nhóm của Hứa Thanh vừa kết thúc một trận chiến, thu dọn chiến lợi phẩm. Khi chuẩn bị rời đi, họ đã bị chấn động bởi một bản chiến báo vừa được truyền đến.

Đây là chiến báo từ trận chiến vài ngày trước tại chiến khu cánh phải.

Nội dung của chiến báo đã phơi bày tất cả, khiến phía tu sĩ phấn khởi không gì sánh được.

Trong mắt Hứa Thanh và nhóm đồng đội, bản chiến báo này cũng giải đáp những nghi vấn trong lòng họ.

"Không hổ danh là Trạm Lô Tiên Chủ! Loại tồn tại như vậy, dù không lấy mưu lược làm sở trường, tâm tư cũng sâu xa khó lường. Còn Linh Kha Tiên Quân… nhưng vị tiền bối này, ta chưa từng nghe qua."

Lý Mộng Thổ cảm thán.

Bên cạnh y, Tinh Hoàn Tử và những người khác, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên xen lẫn thán phục, tập trung vào sự kiện Linh Kha chiếm đoạt thân thể thần linh, một chuyện phi thường và đầy nghịch lý.

Riêng Hứa Thanh, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh bia mộ trong Tiên Táng chi địa, nghĩ về dòng chữ khắc trên đó của Linh Kha Tiên Quân.

"Lão… đã thành công."

Hứa Thanh thầm nghĩ, trong lòng dấy lên những cơn sóng dữ dội. Nhưng vì hiểu rõ thần linh, hắn cũng có những suy đoán và nhận định riêng về sự thành công này.

Hắn không cho rằng đây là chuyện có thể phổ biến, mà chỉ là một trường hợp đặc biệt trong những điều kiện đặc thù.

Lúc này, Chu Chính Lập cũng lên tiếng:

"Ở Đệ Ngũ tinh hoàn, thực sự nổi danh về mưu lược là Cửu Ngạn Tiên Chủ… Chuyện này, có lẽ trong bóng tối, cũng có bóng dáng Cửu Ngạn Tiên Chủ tham dự."

"Hơn nữa, loại sự kiện này... muốn thành công, chắc chắn phải vượt qua vô số trở ngại, rất có khả năng chỉ là trường hợp cá biệt."

"Chứ nếu điều này có thể được phổ biến rộng rãi, vậy vì sao lần này chỉ có mỗi Linh Kha Tiên Quân trở về?"

"Nếu có thể làm được điều đó, nếu ta là người chịu trách nhiệm lên kế hoạch, ta đã sớm để vô số tu sĩ mượn thân thần linh mà trở lại, sau đó ẩn nấp, chờ thời cơ đồng loạt bùng nổ."

"Như vậy có thể lật đổ tất cả chỉ trong một đòn!"

"Chứ không phải chỉ xuất hiện một người, dù giành được thắng lợi nhưng cũng khiến thần linh cảnh giác, chú ý và tất nhiên sẽ nghiên cứu sâu hơn."

Lời nói của Chu Chính Lập thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Chu Chính Lập.

Phán đoán của đối phương, trùng khớp với nhận định của hắn.

Nhưng thành công của lần chiếm đoạt này... Khi hồi tưởng lại nội dung của chiến báo, Hứa Thanh lập tức nắm bắt được một điểm mấu chốt.

"Thần nữ..."

Hai mắt Hứa Thanh lóe sáng.

Đồng thời, giọng của Chu Chính Lập cũng vang lên:

"Tại sao, phải dẫn dụ thần nữ?"

Tinh Hoàn Tử và những người khác lộ vẻ suy tư, nhưng hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch lại không để ý, tùy tiện nói:

"Các ngươi phân tích phức tạp quá! Theo chúng ta thấy, có khi những đại nhân vật như Trạm Lô Tiên Chủ chỉ đơn giản muốn làm cho Đệ Tứ tinh hoàn phải chú ý."

"Không phải các ngươi nói chiến khu cánh trái giống như một ngọn minh đăng sao? Vậy chẳng phải vụ việc này khiến đèn càng sáng hơn?"

Hai huynh đệ vốn không nổi danh thông minh, nhưng lời vừa thốt ra, ánh mắt của Hứa Thanh lập tức quay sang, Chu Chính Lập và những người khác cũng đồng loạt giật mình, nhìn chằm chằm hai người họ.

Bị mọi người nhìn, Thiên Quân Tích Dịch cảm thấy hoang mang, lòng đầy bất an. Họ chỉ là thuận miệng nói…

"Nếu thật sự như vậy, thì… thì kế hoạch cuối cùng của trận chiến này, chắc chắn sẽ là một điều… động trời!"

Chu Chính Lập hít sâu một hơi, thì thào lẩm bẩm, bản năng nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh ánh mắt lóe lên kỳ quang, vừa định nói gì đó.

Nhưng ngay lúc này, ngọc giản nhiệm vụ trên người họ đột ngột rung động.

Một mệnh lệnh bao trùm toàn bộ chiến tuyến phía trước của chiến khu cánh trái, trong khoảnh khắc, truyền đến tất cả các quân đoàn và đội ngũ tu sĩ.

"Toàn quân nghe lệnh, lập tức phân tán thành từng đội nhỏ, triển khai tìm kiếm cực hạn, rà soát toàn bộ phạm vi chiến tuyến, bất kể tiên linh hay khu vực dị chất…

Tìm kiếm… hậu duệ của Thần Hoàng Ly Tru, thần nữ Tinh Mâu!

Không được giết chết!

Người phát hiện tung tích, thưởng một triệu quân công cùng mười phương nguyên chất!

Người bắt sống, thưởng mười triệu quân công, trăm phương nguyên chất, phong tặng đạo hiệu Chân Quân, và ban tặng… đạo khí của Tiên Chủ!"

Chương 2737: Làn sóng vận mệnh (1)

Quân công, là tiêu chí chính để tu sĩ thăng cấp trong quân đội.

Đồng thời, đây cũng là phương thức duy nhất để trao đổi tài nguyên tại các chiến khu.

Ý nghĩa và giá trị của nó, không cần phải nói nhiều.

Việc tích lũy quân công trên chiến trường tuy không quá khó, nhưng muốn đạt đến một triệu quân công, độ khó sẽ tăng vọt đến mức kinh người.

Nếu chỉ dựa vào việc giết địch, cần phải hạ sát ít nhất mười vị Thần Đài, hoặc tiêu diệt một vị Thần Đài đỉnh phong, mới có thể đạt được.

Còn mười triệu quân công… chỉ có hạ sát Chân Thần mới có thể đạt được.

Nhưng giờ đây, chỉ cần cung cấp tung tích của thần nữ, là có thể nhận một triệu quân công; nếu bắt sống thần nữ, phần thưởng sẽ là mười triệu quân công.

Phần thưởng như vậy đối với đa số tu sĩ, là một sự cám dỗ cực lớn.

Huống chi, ngoài quân công còn có nguyên chất.

Đơn vị đo lường của nguyên chất là phương.

Như nhiệm vụ mà nhóm Hứa Thanh từng nhận từ chức vụ ty, yêu cầu tích lũy một trăm phương nguyên chất, đã là một thách thức lớn.

Vậy nên, phần thưởng mười phương nguyên chất cho việc cung cấp tung tích thần nữ, tương đương với một phần mười nhiệm vụ trước đây của họ.

Còn một trăm phương nguyên chất cho việc bắt sống thần nữ, thì mức độ hấp dẫn không cần phải bàn cãi.

Nếu phần thưởng quân công đã khiến phần lớn tu sĩ phấn khởi, thì việc thêm nguyên chất vào đã làm những tu sĩ xuất chúng cũng khó lòng ngồi yên.

Mà điều khiến những đỉnh cao của tu sĩ quân đội, thậm chí cả các cường giả Chuẩn Tiên đại viên mãn, phải động tâm, chính là…

Đạo hiệu Chân Quân!

Chân Quân, là danh xưng chỉ dành riêng cho môn đồ của Tiên Chủ.

Nó không chỉ tượng trưng cho thân phận, tài nguyên, mà còn là đại diện cho tương lai rực rỡ.

Điều này có nghĩa, kẻ bắt sống thần nữ sẽ được nhận làm đệ tử của Tiên Chủ.

Những phần thưởng cộng dồn này, đủ khiến chín mươi chín phần trăm tu sĩ phải sục sôi.

Phần còn lại, đa phần là những cường giả Hạ Tiên hoặc khách khanh các quân đoàn, vốn sở hữu thân phận vượt trội.

Nhưng ngay cả họ, lúc này cũng ánh lên vẻ tham lam trong mắt, nội tâm xao động.

Nguyên do nằm ở phần thưởng cuối cùng trong nhiệm vụ bắt sống thần nữ.

Đạo khí Tiên Chủ!

Đạo khí này chứa đựng uy năng của Tiên Chủ, là bảo vật đạt đến cấp độ Tiên Chủ.

Số lượng đạo khí này cực kỳ hiếm hoi, gần như phượng mao lân giác, đến cả Hạ Tiên cũng khao khát.

Vì vậy, ngay khi mệnh lệnh được truyền ra, cả chiến tuyến cánh trái của Đệ Ngũ tinh hoàn hoàn toàn bùng nổ.

Trong nháy mắt, tất cả đều dốc toàn lực để tìm kiếm.

Từ các quân đoàn, cho đến từng tu sĩ, thậm chí cả các đội mò xác, đều nhập cuộc với tất cả sức lực!

Những cường giả Hạ Tiên không chỉ đích thân tham gia tìm kiếm, mà còn ra lệnh cho thuộc hạ rải rác khắp nơi, hứa hẹn phần thưởng lớn nếu tìm được bất kỳ manh mối nào.

Trước cơn sốt này, nhóm của Hứa Thanh cũng không ngoại lệ. Mỗi người đều ánh lên vẻ khát vọng, không khỏi động tâm.

Đặc biệt là Tà Linh Tử, ánh mắt gã đỏ lên.

Với gã, thanh tàn đao không chỉ là nguồn gốc sức mạnh, mà còn là gông xiềng khiến gã luôn phải áp chế. Chỉ cần gã lơ là, sẽ bị tàn đao chi phối, trở thành con rối nuôi dưỡng nó.

Nhưng nếu có thể bái Tiên Chủ làm sư… tất cả sẽ thay đổi!

Lý Mộng Thổ cũng hít thở dồn dập.

Y mong muốn thoát khỏi nhân quả ràng buộc với Độc Quân – sư tôn của mình. Và nhiệm vụ này chính là cơ hội.

Không chỉ họ, ngay cả Viễn Sơn Tố và các tu sĩ phi thăng khác trong đội cũng đều bừng lên hy vọng.

Ai nấy đều mang những gánh nặng và khát vọng riêng, không muốn thổ lộ với bất kỳ ai.

Bây giờ, đây chính là cơ hội để họ giải thoát và đạt được giấc mơ.

Hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch thì phấn khích đến mức không thể giấu diếm.

Trong lòng họ, nếu có thể bái Tiên Chủ làm sư, thì Hứa Thanh sẽ phải cung kính trước mặt họ.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi cũng khiến họ sướng rơn.

Ngay cả Tinh Hoàn Tử, cũng lóe lên ánh sáng tham lam.

Phần thưởng lần này, thật sự quá lớn.

Đồng thời, điều đó cũng cho thấy suy đoán trước đó của họ là chính xác.

Thần nữ này cực kỳ quan trọng.

Đây chính là lý do nhiệm vụ bắt sống nàng được ưu tiên cao đến vậy.

Chu Chính Lập cũng động lòng, nhưng khi nhìn về phía Hứa Thanh, thấy hắn vẫn giữ vẻ bình tĩnh, y liền trấn tĩnh lại.

Sau một lúc trầm tư, Chu Chính Lập lên tiếng, giọng đầy uy nghiêm:

"Chư vị, chuyện này không thể hành động lỗ mãng!"

Giọng nói của y như sấm, vang vọng trong tâm trí mọi người, khiến họ lập tức quay đầu nhìn y.

Chu Chính Lập nghiêm nghị nói tiếp:

"Thân phận của thần nữ, cùng với tầm quan trọng của nàng, dù bị thương… chúng ta không được xem nhẹ!"

"Phụ thân của nàng, chính là Ly Tru Thần Chủ!"

"Những thần nữ như vậy, chắc chắn trên người có vô số thủ đoạn bảo mệnh, xung quanh không thiếu kẻ bảo hộ. Dù chiến báo nói rằng các hộ đạo giả của nàng đã chết nhiều… nhưng ta không tin nàng không còn hậu thủ!"

"Vì vậy, nhiệm vụ này, phần thưởng càng lớn, thì nguy hiểm càng cao!"

Lời nói của Chu Chính Lập khiến Viễn Sơn Tố cùng những người khác trầm ngâm, ánh mắt Tà Linh Tử lóe lên sát khí.

"Vớ vẩn! Đã là tu sĩ thì phải nghịch thiên mà đi! Có gì mà không dám tranh? Tranh với người, tranh với trời, tranh với thần!"

Chu Chính Lập hừ lạnh, nói:

"Chúng ta phải đối mặt với khả năng là Chân Thần! Chỉ cần một sai lầm, cả đội sẽ bị diệt sạch!"

Chương 2738: Làn sóng vận mệnh (2)

Tà Linh Tử bật cười lạnh, ánh mắt quét qua những người khác.

Ngay lập tức, các tu sĩ trong nhóm lần lượt bày tỏ quan điểm của mình.

Đây là thói quen của họ sau nhiều lần cùng nhau đối mặt khó khăn – luôn thảo luận và tổng hợp ý kiến để đưa ra quyết định đúng đắn nhất.

Cuối cùng, tất cả sẽ giao cho Hứa Thanh quyết định.

Lúc này, khi mọi người đang tranh luận, Hứa Thanh lặng lẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía tinh không xa xôi.

Trong lòng hắn, sự dao động cảm xúc của Tiểu Ảnh đã vang vọng từ lâu.

"Chủ nhân… chủ nhân… lớn lắm!"

"Lớn… rất thơm!"

Tiểu Ảnh cố gắng truyền đạt cảm giác của mình đến Hứa Thanh.

Trong tâm hồn Hứa Thanh, một cảm giác về vận mệnh đang cuộn trào, ngày càng mãnh liệt.

Ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy bản chiến báo, Hứa Thanh đã chắc chắn rằng phán đoán của mình là chính xác.

Hình ảnh trong thần thuật của Thần Đau Khổ, quả thật đã xuất hiện.

Trên chiến trường tiền tuyến này, thực sự có một thần nữ.

Và vận mệnh tựa sóng biển, đúng như hắn dự đoán, đã đưa thần nữ ấy đến gần hắn…

"Chủ nhân... không xa…"

"Thần ẩn... nhưng Tiểu Ảnh mạnh, cảm giác, khóa chặt!"

Tiểu Ảnh kích động và phấn khích, cảm xúc càng thêm dâng trào.

Cùng lúc đó, cuộc thảo luận của Chu Chính Lập và những người khác cũng đã đến hồi kết.

"Nếu đã sợ chết, cần gì phải tu hành!"

"Dẫu nguy hiểm, nhưng nếu chúng ta phát hiện ra thần nữ, chỉ cần báo cáo ngay lập tức, cũng đủ nhận quân công!"

"Các vị, thực ra những điều chúng ta đang nói đều không có ý nghĩa. Phạm vi tiền tuyến rộng lớn đến mức, khả năng chúng ta gặp được thần nữ là cực kỳ nhỏ bé."

"Chuyện này giống như mò kim đáy biển. Nhưng nếu quả thực gặp được, thì đó là vận mệnh định sẵn của nàng!"

"Cho nên…"

Trong lời nói ấy, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Hứa Thanh. Chu Chính Lập cũng thở dài, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía hắn.

Hứa Thanh thu lại ánh mắt đang hướng về tinh không xa xăm, nhìn vào những đồng đội đã cùng hắn vượt qua bao gian khó.

"Ta có cách để tìm thấy thần nữ, nhưng chuyến đi này sẽ có người chết."

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

Lời vừa dứt, ánh mắt mọi người đồng loạt hiện lên sự ngạc nhiên.

Tinh Hoàn Tử nhìn Hứa Thanh với ý vị sâu xa, giọng điềm nhiên:

"Trước khi Chu Chính Lập nói, ta không nghĩ rằng chúng ta có thể thực sự gặp thần nữ."

"Nhưng y đã nói vậy… và giờ ngươi cũng nói thế."

"Chuyến đi này, sống hay chết, là lựa chọn của riêng ta. Nếu thành công… tất cả phần thưởng sẽ được chia đều cho chúng ta!"

Lời của Tinh Hoàn Tử khiến Tà Linh Tử bật cười.

"Đây cũng là lựa chọn của ta!"

Lý Mộng Thổ, Viễn Sơn Tố cùng các tu sĩ phi thăng khác cũng lần lượt suy nghĩ rồi đưa ra câu trả lời đồng ý.

Hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch ban đầu có chút chần chừ, nhưng sau khi nghe Chu Chính Lập, họ càng dao động.

Lúc này, thấy tất cả mọi người đều đồng ý, hai huynh đệ bèn truyền âm bí mật với nhau.

"Hắn nói có thể tìm thấy thần nữ thật sao?"

"Hắn nói là có thể! Ta nghĩ hắn chỉ muốn thể hiện trước mọi người, nếu không gặp được thì có thể viện lý do, còn nếu thực sự gặp, hắn sẽ nhận hết công lao!"

"Hừ, thủ đoạn này, chúng ta đồng ý cũng chẳng sao!"

"Huynh đúng là thông minh!"

Hai người đắc ý, lập tức truyền ra thanh âm kiếm khí, biểu thị sẵn sàng mạo hiểm!

Thấy tất cả đều đồng lòng, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên vẻ quả quyết. Hắn xoay người, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ảnh và cảm ứng vận mệnh, lao thẳng về phía tinh không xa xôi.

Phía sau, Tinh Hoàn Tử và những người khác cũng gào thét đuổi theo.

Thời gian trôi qua.

Vài ngày sau.

Tại khu vực tiền tuyến cánh trái, giữa tinh không, có một đám tinh vân nhỏ đang lơ lửng.

Bên trong đám tinh vân này là vô số hạt bụi cùng những hạt vi thể chưa được biết đến, tạo thành một khối mây hình thuôn dài. Thỉnh thoảng, bên trong còn lóe lên những tia điện quang.

Loại tinh vân này không hiếm gặp trong tinh không. Khi áp lực bên trong tăng lên, các vật chất sẽ ngưng tụ và hình thành nhiệt độ cực cao, có thể tạo nên một mặt trời.

Đồng thời, nó cũng là hơi thở cuối cùng của một ngôi sao trước khi chết.

Ở một khía cạnh nào đó, có thể coi đây là hơi thở cuối cùng của mặt trời.

Lúc này, ẩn mình trong đám tinh vân ấy, chính là Tinh Mâu thần nữ đang bị truy lùng, cùng với lão thần hộ đạo của nàng.

Họ đã dốc hết sức lực, thu lại toàn bộ khí tức, đồng thời vận dụng thần thuật để ẩn mình trong tinh vân, hút lấy hơi thở cuối cùng của mặt trời này nhằm chậm rãi chữa thương.

"Pháp thuật ẩn khí này, cộng với sự che giấu của tinh vân, đủ để chúng ta ẩn náu trong một khoảng thời gian. Phía tu sĩ, trừ phi có Hạ Tiên đích thân vào đây, nếu không rất khó phát hiện."

Lão thần chậm rãi nói.

"Loan Hạ, người có cảm ứng được huyết mạch của Thần Hoàng hay không?"

Thần nữ vẫn tiếp tục điều tức, không mở mắt, chỉ bình thản đáp:

"Không có hồi đáp."

Lão thần trầm ngâm một lát, định lên tiếng tiếp.

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy, ánh mắt gã lóe lên kim quang, quay đầu nhìn ra ngoài tinh vân.

Nơi gã nhìn đến, tinh không vặn vẹo, từng vòng sóng gợn khuếch tán, từ xa lan đến gần. Trong làn sóng ấy, từng bóng người xuyên qua không gian, bất ngờ hiện ra.

Chỉ trong chớp mắt, họ đã đứng ngoài tinh vân và không rời đi.

Tổng cộng mười chín người.

Người dẫn đầu, chính là Hứa Thanh!

Vừa xuất hiện, ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, nhìn chằm chằm vào đám tinh vân trước mặt.

Bên trong tinh vân, Tinh Mâu thần nữ ngồi bên cạnh lão thần, nội tâm nàng đột nhiên dao động mãnh liệt.

Đôi mắt thần nữ mở ra, xuyên qua tinh vân nhìn ra bên ngoài.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt nàng và Hứa Thanh tựa như giao nhau qua một bức màn.

Chỉ dẫn của vận mệnh lúc này vang lên trong lòng Hứa Thanh, cuồn cuộn như sấm vang chớp giật.

Cùng với đó là cảm xúc của Tiểu Ảnh, kích động đến cực điểm, như tiếng gào thét.

"Thần… Thần Chủ… huyết mạch!"

Chương 2739: Giết kẻ này! (1)

Tinh không vẫn bình lặng như thường!

Đám mây tinh vân khổng lồ, hình thành từ hơi thở cuối cùng của mặt trời trước khi chết, lặng lẽ trôi nổi.

Bên cạnh đó, nhóm của Hứa Thanh vừa hạ xuống.

Nhìn về phía tinh vân, có thể thấy những tia điện quang lóe lên, kèm theo tiếng gầm vang vọng, tất cả mờ ảo không rõ.

Bên trong tinh vân, lão thần đang ẩn nấp, thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ.

Dù cảnh giới của gã đang ở trạng thái sụp đổ, chỉ miễn cưỡng duy trì được cấp độ Chân Thần, nhưng gã không tin rằng các Chuẩn Tiên của phe tu sĩ, chỉ tương đương Thần Đài lại có thể phát hiện ra nơi ẩn nấp của mình.

Vì vậy, trong suy nghĩ của lão thần, nhóm tu sĩ xuất hiện bên ngoài chỉ vô tình tìm đến đây mà thôi.

Nếu là lúc khác, gã có thể dễ dàng ra tay tiêu diệt. Nhưng lúc này, gã chọn cách lờ đi.

"Loan Hạ, đám nhân tộc này không thể tìm thấy chúng ta đâu."

Lão thần cất giọng trầm thấp.

Nhưng ngay khi lời vừa dứt, Tinh Mâu thần nữ đang ngồi xếp bằng, đôi mắt chợt lóe lên kim quang mãnh liệt, vẻ mặt nàng trở nên nghiêm trọng.

Trong ánh mắt nàng thoáng qua chút mơ hồ, sau đó bất ngờ lên tiếng:

"Giết bọn chúng!"

Lời nàng vang lên, lão thần cau mày, quay sang nhìn thần nữ.

Trong suy nghĩ của gã, ra tay vào lúc này hoàn toàn không cần thiết, ngược lại sẽ tự làm lộ vị trí, kéo đến nguy hiểm.

Nhưng đối diện ánh nhìn của lão thần, thần nữ càng thêm kiên quyết.

Nàng biết rằng ẩn nấp là lựa chọn tốt nhất, nhưng không hiểu vì sao, khi nhìn thấy những tu sĩ bên ngoài tinh vân, trong lòng nàng lại dâng lên một cảm giác lạ lùng.

Tựa như, nếu không giết đám người đó, sẽ có một đại kiếp nạn sinh tử giáng xuống đầu nàng.

Cảm giác này tuy khó hiểu, nhưng vô cùng mãnh liệt.

Thấy lão thần vẫn chưa động thủ, ánh mắt thần nữ Tinh Mâu lạnh lẽo, giọng nói càng thêm nghiêm nghị:

"Lập tức ra tay!"

Lão thần trầm ngâm, cũng cảm thấy tình huống có gì đó không ổn. Gã liền giơ tay phải, chụp về phía trước.

Ngay lập tức, tinh vân nơi họ ẩn náu rung chuyển dữ dội, cuộn trào như một biển sương mù khổng lồ.

Cơn sóng sương mù bùng lên, mang theo cơn gió dữ, bụi mù cuồn cuộn, ầm ầm lao thẳng về phía nhóm Hứa Thanh.

Sóng sương mù ập đến với sức mạnh kinh hoàng, mang theo uy thế khủng khiếp, còn kèm theo cả quy tắc và pháp tắc cao cấp, tựa như muốn nghiền nát tất cả.

Hư không vặn vẹo, tinh không rung động, đợt sóng muốn hủy diệt tất cả!

Ngay lúc đó, nhóm của Hứa Thanh cũng lập tức hành động.

Tinh Hoàn Tử kích phát thiên lý, hàng ngàn sợi xích trật tự xoay quanh, còn có quy tắc cân bằng bộc phát từ cơ thể, bao phủ mọi người, mang đến sự gia trì toàn lực.

Chu Chính Lập mở con mắt quỷ trên đỉnh đầu, kết nối linh hồn cả nhóm, khiến tất cả hòa làm một thể.

Tà Linh Tử vung tay, thanh ma đao đỏ rực lóe lên, chắn trước mặt để chống đỡ.

Lý Mộng Thổ sử dụng độc thuật, tạo ra màn sương mù hòa quyện vào lớp trọng sơn do Viễn Sơn Tố thi triển…

Các tu sĩ phi thăng khác cũng thi triển những chiêu bài mạnh nhất của mình, hợp lực chống lại đợt tấn công từ tinh vân.

Dưới sự liên kết của con mắt quỷ của Chu Chính Lập, họ hóa rời rạc thành thống nhất.

Cả nhóm đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Tiên nhờ những lần rèn luyện và tài nguyên dồi dào, nay tụ lại thành một tảng đá ngầm khổng lồ.

Bên ngoài tảng đá ngầm ấy, tiên phôi khổng lồ của Hứa Thanh sừng sững đứng vững, Hiến Thời Không bao phủ bát phương, tạo thành một tầng phòng ngự vững chắc.

Sóng sương mù như vũ bão ập đến, mang theo sức mạnh nghiền nát tất cả, va chạm trực diện với tảng đá ngầm mà nhóm Hứa Thanh hợp lực tạo ra.

Ầm!!!

Tiếng nổ long trời lở đất vang vọng khắp không gian.

Uy lực của một Chân Thần, dù đã suy yếu, vẫn khủng khiếp đến mức khiến cả nhóm cảm nhận áp lực kinh người.

Tảng đá ngầm của họ không chống đỡ được lâu, nhanh chóng tan vỡ.

Cả nhóm đồng loạt chấn động, mỗi người đều chịu những thương tổn khác nhau, máu tươi phun ra, thân thể bị đẩy lùi lại.

Nhưng cuối cùng, họ vẫn chống đỡ được một đòn của Chân Thần suy yếu!

Trong lúc bị đẩy lùi, tuy ai nấy đều tả tơi, máu nhuộm khắp người, linh lực trong cơ thể rối loạn, nhưng phản ứng của họ vẫn cực kỳ nhanh nhạy, lập tức thi triển các pháp bảo mệnh để ổn định tình hình.

Dẫu vậy, sự chấn động trong lòng họ vẫn không thể tránh khỏi.

Điều khiến họ kinh ngạc không phải là đòn tấn công vừa rồi, mà là… họ thực sự đã gặp phải thần nữ!

Dù Hứa Thanh đã nói trước rằng hắn có thể tìm được thần nữ, nhưng thực tế, ngay cả Chu Chính Lập cũng nửa tin nửa ngờ.

Không phải họ không tin Hứa Thanh, mà là chuyện này quá khó tin.

Nếu không phải lời nói ra từ miệng Hứa Thanh, họ tuyệt đối không thể nào tin được.

Bởi lẽ phạm vi chiến trường quá rộng lớn, khả năng gặp được thần nữ gần như bằng không.

Nhưng giờ đây…

Trong khi nội tâm cuộn sóng, ánh mắt họ đồng loạt hướng về phía đám tinh vân trước mặt.

Chương 2740: Giết kẻ này! (2)

Khi đám tinh vân dần tản mỏng, trong mắt mọi người, lớp che phủ đã biến mất phần lớn, để lộ cảnh tượng ngày càng rõ ràng.

Mơ hồ, hai bóng dáng xuất hiện bên trong!

Một người đi trước, một người đi sau.

Người dẫn đầu là một lão thần với dung mạo già nua, hình dáng tương tự nhân tộc, khoác trên mình bộ trường bào vàng kim, toàn thân tỏa ra áp lực kinh khủng. Ánh mắt gã lạnh lùng như băng giá.

Khi bước ra, quanh thân gã bỗng vang lên tiếng gió rít gào, hòa lẫn tiếng than khóc ai oán, tựa như vô số oan hồn đang gào thét trong đau đớn.

Khí tức phát ra từ gã nặng nề như thực thể, đè nén không gian bốn phương, khiến cả vùng tinh không bị bao phủ trong sự u ám và vặn vẹo đáng sợ.

Sau lưng lão thần hiện lên một ngôi thần miếu hư ảo.

Thần miếu đó đổ nát, tựa một phế tích hoang tàn. Trong những bức tường vỡ vụn và cột trụ sụp đổ, mơ hồ có những bóng đen ẩn hiện, tựa như những con thú khổng lồ hung dữ đang mai phục, hoặc những quái vật vặn vẹo đang vươn móng vuốt từ trong bóng tối.

Ở trung tâm thần miếu, có một vị thần được thờ phụng.

Thần ấy lơ lửng giữa không trung, dáng vẻ quái dị đến cực điểm.

Đôi tay dài ngoẳng tựa cành cây khô vươn ra từ bờ vai, vặn vẹo không theo quy tắc nào. Các ngón tay dài dị thường, như những con sâu đang bò, đầu ngón nhọn như kim, phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối.

Cơ thể gã méo mó đến mức khó tin, dường như bị một sức mạnh vô hình bẻ cong, phần trên và phần dưới tạo thành một góc lệch kỳ lạ, như sắp gãy rời bất cứ lúc nào.

Khuôn mặt gã phủ đầy vảy đen, mỗi chiếc vảy phát ra ánh sáng kỳ lạ, tựa như vô số đôi mắt lạnh lùng đang theo dõi thế gian.

Miệng gã lớn đến mức quái dị, khóe môi kéo dài đến tận mang tai, để lộ hàm răng sắc nhọn như dao.

Giữa những chiếc răng ấy, một chiếc lưỡi đỏ như máu không ngừng quằn quại, tựa như một con rắn sống đang chờ cơ hội lao ra, tham lam liếm sạch mọi sự sống.

Trên đỉnh đầu của gã mọc lên một khối tinh thể khổng lồ, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Khối tinh thể ấy có hình dạng bất quy tắc, bên trong tựa như có hàng ngàn dòng ánh sáng đang lưu chuyển, tràn ngập vẻ thần bí.

Quanh tinh thể là một vòng hào quang tím nhạt, trong đó ẩn hiện những gương mặt méo mó, nhìn qua đã khiến người ta rùng mình sợ hãi.

Đây chính là thần cách của Chân Thần!

Trong thần cách chứa đựng thần ý, vượt trên mọi quy tắc và pháp tắc của thế gian.

Phía sau lão thần là một nữ nhân.

Nàng xuất hiện từ đám sương mù loãng, dáng người mảnh mai cao ráo, vẻ ngoài giống nhân tộc.

Một bộ váy dài đen nhánh, tựa như được dệt từ bóng đêm sâu thẳm, bao phủ thân hình nàng. Trên váy thấp thoáng những tia sáng u lam mờ ảo, tựa như mỗi đường chỉ đều phong ấn vô số linh hồn u oán.

Theo từng bước chân, ánh sáng ấy chập chờn như ngọn lửa ma quái.

Làn da nàng trắng như tuyết, nhưng mang sắc thái lạnh lẽo của tử khí, tựa như chưa từng chạm đến ánh mặt trời.

Dung nhan nàng tuyệt mỹ đến mức khiến người ta nghẹt thở, nhưng giữa đôi mày lại phảng phất một tia u oán, như kết tinh của nỗi đau và sự căm hận.

Đôi mắt nàng như hai vực thẳm đỏ rực, phát ra ánh sáng yêu dị trong bóng tối.

Môi nàng đỏ thẫm, tựa như vừa uống máu tươi, tựa như chỉ cần hé môi, là sẽ thốt ra những lời nguyền đẩy người nghe vào địa ngục.

Mái tóc bạc trắng dài như dòng thác chảy, quanh thân phủ một lớp sương mỏng.

Trong lớp sương ấy, những gương mặt quái dị thoắt ẩn thoắt hiện, rít gào không tiếng động, nhưng không dám đến gần nàng.

Vẻ đẹp của nàng hòa quyện hoàn hảo với sự kỳ dị, biến nàng thành một tồn tại vừa khiến người ta khiếp sợ, vừa không thể rời mắt.

Tựa như một linh hồn bước ra từ vực sâu của những cơn ác mộng và ảo ảnh.

Cảnh tượng này xuất hiện trước mắt nhóm Hứa Thanh, như một cơn sóng dữ nhấn chìm mọi suy nghĩ của họ.

Nhưng cùng lúc đó, chiến ý bùng nổ trong lòng mỗi người.

Tinh Hoàn Tử ánh mắt sắc bén, Chu Chính Lập nheo mắt đầy toan tính, Tà Linh Tử sát khí ngập trời. Những người còn lại cũng không ngoại lệ.

Riêng hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch, thần hồn run rẩy, lòng đầy kinh hãi.

"Thật sự đã tìm thấy sao?"

Hai người sợ hãi đến độ cả linh hồn cũng run rẩy.

Còn Hứa Thanh, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng hình đầy quỷ dị và mỹ lệ ấy, Tinh Mâu thần nữ!

Ánh mắt thần nữ quét qua Hứa Thanh.

Khi ánh mắt họ giao nhau, không còn lớp tinh vân che chắn, một cơn bất an mãnh liệt cuộn trào trong lòng thần nữ.

Đôi mắt đỏ rực của nàng lóe lên sát ý.

Nàng chỉ tay về phía Hứa Thanh, giọng nói lạnh lẽo vang vọng:

"Giết kẻ này!"

"Bất kể giá nào!"

Tiếng nói của thần nữ đầy vẻ kiên định hiếm thấy, khiến lão thần phía trước cũng không khỏi kinh ngạc.

Gã đã bảo vệ nàng nhiều năm, nhưng chưa từng thấy nàng phản ứng như vậy.

Dẫu trong lúc thất bại tháo chạy, nàng cũng chỉ bối rối, chứ không như hiện tại.

Nhưng lão thần không hỏi.

Đã ra tay, thì nhiệm vụ của gã là tiêu diệt tất cả dấu vết, tất cả mọi người…

Phải giết sạch!

Ngay khi quyết định, lão thần lập tức nhắm mắt.

Thần miếu phía sau gã vang lên tiếng động ầm ầm.

Vị thần trong miếu phát ra thần uy, làm rối loạn tinh không, xé toạc đám tinh vân.

Thần miếu hư ảo từ từ hiện thực hóa, tỏa ra dị chất đáng sợ.

Một vùng sức mạnh ngăn cách lập tức bao phủ toàn bộ khu vực.

Cánh cửa thần miếu mở ra, vị thần bên trong bước ra.

Cả vùng tinh không, lập tức biến đổi.

Chương 2741: Chiến Chân Thần (1)

Đây không phải lần đầu Hứa Thanh nhìn thấy Chân Thần!

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với một Chân Thần thực sự!

Trước đây, Tất Ma Ti, Thần Đau Khổ chỉ là một trạng thái đang trở về, chưa hoàn chỉnh, vì vậy nhiều chi tiết chưa được thể hiện trọn vẹn.

Như thần miếu, như vị thần trong miếu, như thần cách…

“Vị thần trong miếu kia mới chính là chân thân của gã. Thân thể gần như gãy gập, hiển nhiên là do đòn tấn công của Linh Kha Tiên Quân. Vị thần này… đã bị trọng thương.”

Hứa Thanh lập tức lùi lại, ánh mắt sắc bén khóa chặt vào thần miếu.

Những phi thăng giả bên cạnh hắn cũng đồng loạt bộc phát tu vi, toàn lực chuẩn bị.

Lúc này, thần miếu vang lên tiếng nổ lớn, ánh sáng vàng rực rỡ tỏa ra.

Dù thần miếu mang dáng vẻ tan hoang, nhưng thần uy từ vị thần trong miếu lại mênh mông như biển cả. Khi vị thần ấy bước ra, thần uy bùng phát, tựa như cơn bão thần tức quét sạch bát phương.

Sức mạnh ấy khiến tinh không méo mó, hư không vỡ vụn.

Nhóm Hứa Thanh mỗi người đều cảm nhận rõ ràng sự run rẩy đến từ bản năng sinh mệnh và linh hồn, như thể những hạt giống sợ hãi được gieo vào sâu thẳm ý thức.

Thần âm vang lên:

“Sợ hãi!”

Cùng với thần âm, những hạt giống sợ hãi lập tức nảy mầm, đơm hoa kết trái, lan tràn khắp cơ thể mọi người.

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả đều phun máu tươi, thân thể biến dị.

Vảy đen mọc lên trên làn da, cánh tay trở nên dài ngoẳng, khuôn mặt méo mó, răng nanh mọc ra từ miệng…

Họ đang bị cưỡng ép biến thành hình dáng của vị thần kia!

Không chỉ thế, trong sâu thẳm tâm trí, nỗi sợ hãi tựa như đại dương mênh mông, muốn nhấn chìm linh hồn họ.

Nếu quá trình này hoàn thành, dù không phải hình thần câu diệt, nhưng kết cục cũng chẳng khác là bao.

Vì kẻ tồn tại tiếp theo không còn là họ nữa, mà là những tín đồ và thân thể của vị Chân Thần kia!

Đây chính là sự đáng sợ của Chân Thần.

Tuy nhiên, vết thương nặng mà Linh Kha Tiên Quân gây ra cùng áp lực từ tiên linh chi ý đã khiến trạng thái của vị Chân Thần này suy yếu nghiêm trọng, chỉ miễn cưỡng duy trì được.

Nếu đối thủ chỉ là những tu sĩ bình thường, trạng thái yếu ớt này có lẽ sẽ không lộ rõ.

Nhưng nhóm Hứa Thanh, từng người đều không phải kẻ tầm thường.

Ngay khoảnh khắc sức mạnh của Chân Thần bùng phát, họ đồng loạt thi triển những tuyệt chiêu mạnh nhất.

Lý Mộng Thổ kích phát độc thuật sau khi tiến cấp Chuẩn Tiên, Tà Linh Tử vung thanh tàn nhận thần bí, Chu Chính Lập mở con mắt tiên tri…

Tất cả sức mạnh ấy đều tập trung vào việc phòng thủ, tạo nên một lá chắn kiên cố.

Tinh Hoàn Tử, Viễn Sơn Tố và hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch cũng đồng loạt dốc toàn lực.

Điều đáng kinh ngạc là, giữa cơn biến cố, đội hình của họ không hề hỗn loạn mà cực kỳ có trật tự.

Mỗi người triển khai khả năng không chỉ để bảo vệ bản thân, mà còn tương hỗ lẫn nhau, tạo nên một lớp phòng ngự bao quanh trung tâm, nơi Hứa Thanh đứng vững.

Họ cùng nhau dựng lên những lớp tường bảo vệ vững chắc cho Hứa Thanh.

Điều này giúp Hứa Thanh không cần phải lo nghĩ về phòng thủ, mà chỉ tập trung vào một việc duy nhất, đó là tấn công!

Đây chính là chiến thuật họ đã thống nhất trên đường đi.

Hứa Thanh là người mạnh nhất trong đội, nên nhiệm vụ của cả nhóm là bảo vệ và hỗ trợ hắn, để hắn phát huy toàn bộ sức mạnh.

Trong khoảnh khắc, dù thân thể họ biến dị, linh hồn bị ô nhiễm, ý thức chìm trong sợ hãi, nhưng họ vẫn giữ vững phòng ngự để Hứa Thanh có thể ra tay.

Hứa Thanh không chút do dự, kích phát tiên phôi trong cơ thể.

Tiên phôi khổng lồ lập tức hiện ra, bao phủ toàn bộ không gian, đứng sừng sững giữa tinh không.

Bên trong tiên phôi, cung điện Cực Quang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cánh tay khổng lồ của tiên phôi giơ lên, đập mạnh xuống thần miếu.

Tinh không rung chuyển, uy áp tái hiện.

Cánh tay tiên phôi giáng xuống với tốc độ và sức mạnh kinh hoàng, nhưng ngay khoảnh khắc chạm đến thần miếu, vị thần bên trong đã bước ra.

Thân thể méo mó gần như gãy gập của vị thần ấy mang vẻ quỷ dị tột cùng.

Cánh tay dài ngoằng giơ lên, chỉ thẳng vào cánh tay tiên phôi.

Sức mạnh của Chân Thần một lần nữa bùng phát!

Dưới ngón tay ấy, tiên phôi của Hứa Thanh rung chuyển, mờ đi, dị chất sinh ra, nhanh chóng phân giải tiên phôi.

Chỉ trong tích tắc, tiên phôi tan rã trước khi kịp giáng xuống, gây ra phản phệ nghiêm trọng.

Những thương tổn ấy dội ngược lại Hứa Thanh, nhưng đồng thời được cả đội chia sẻ bớt.

Máu tươi phun ra từ miệng từng người, khí tức xáo động mãnh liệt.

Hứa Thanh mắt đỏ rực, lập tức tái tạo tiên phôi.

Vị Chân Thần kia cũng không chậm trễ, thân hình quỷ dị lướt tới, xuất hiện ngay trước mặt nhóm Hứa Thanh.

Cánh tay dài ngoẳng giơ lên, chỉ thẳng vào họ.

Nỗi sợ hãi một lần nữa dâng trào, uy áp của Chân Thần như một ngọn núi đè xuống, không khí vang lên tiếng nổ kinh thiên.

Mỗi người trong nhóm Hứa Thanh đều tái nhợt, máu tươi tràn ngập, thân thể gầy rộc, linh hồn bị vặn vẹo và ô nhiễm nặng nề.

Các lớp phòng ngự cũng đang tan chảy.

Độc thuật của Lý Mộng Thổ dần mất tác dụng.

Con mắt tiên tri của Chu Chính Lập đã vỡ vụn.

Xích trật tự của Tinh Hoàn Tử liên tục đứt gãy.

Hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch không ngừng rên rỉ trong đau đớn.

Thậm chí, hai phi thăng giả trong đội đã đến giới hạn sinh tử, ngọn lửa sinh mệnh sắp lụi tàn.

Dẫu vậy, không ai từ bỏ.

Họ không tiếc bất kỳ giá nào, kể cả thi triển bí thuật để cưỡng ép duy trì.

Chương 2742: Chiến Chân Thần (2)

Thấy vậy, Chân Thần cũng nhíu mày.

Gã đã rất suy yếu, mỗi lần ra tay đều khiến gã tổn hao nghiêm trọng.

Dẫu đối thủ chỉ là Chuẩn Tiên, nhưng ai nấy đều khác thường, đặc biệt là tiên phôi của Hứa Thanh.

Nếu ở trạng thái toàn thịnh, gã có thể không để tâm. Nhưng lúc này, trong sự suy yếu, gã cảm nhận được mối nguy hiểm tiềm tàng.

Quan trọng hơn, thời gian chính là yếu tố gã không thể lãng phí.

Trận chiến này, gã phải kết thúc càng sớm càng tốt.

Ánh mắt Chân Thần quét qua nhóm Hứa Thanh, rồi hướng về phía Tinh Mâu thần nữ vẫn đứng xa quan sát.

“Loan Hạ, cùng ra tay!”

Tinh Mâu thần nữ nghe vậy, nhấc chân, nhưng khi sắp bước lên, đôi mắt lóe lên ánh sáng âm u.

Cuối cùng, nàng không tiến lên mà lùi lại vài bước.

Dưới chân nàng, một truyền tống thần trận mơ hồ hiện ra và bắt đầu kích hoạt!

Trận pháp khởi động!

Ánh mắt của Tinh Mâu thần nữ rơi thẳng lên người Hứa Thanh, kẻ khiến nàng cảm thấy sợ hãi tột độ, rồi bất ngờ lên tiếng:

"Trận pháp, sẽ hoàn tất sau hai mươi nhịp thở!"

Nghe vậy, Hứa Thanh lập tức ngẩng đầu, đôi mắt híp lại, nhìn thấu quyết tâm trong ánh mắt của thần nữ.

Không chỉ mình hắn, mà cả Chu Chính Lập, Tinh Hoàn Tử cùng các phi thăng giả khác, dù đang bị biến dị tàn phá cơ thể, dù linh hồn bị ô nhiễm và ý chí bị bóp nghẹt, vẫn ngẩng đầu lên, nhíu mày đầy bất mãn.

Hứa Thanh khẽ thở dài, trong lòng mỗi người, ngoại trừ huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch thì đều tràn đầy tiếc nuối.

Trên đường tới đây, họ đã lên kế hoạch chu toàn, phối hợp sức mạnh để chuẩn bị cho một đòn sát chiêu mạnh nhất, nhưng chỉ có thể thực hiện một lần duy nhất!

Đòn tấn công này được thiết kế để nhằm vào cả thần nữ lẫn Chân Thần cùng một chỗ, tối đa hóa hiệu quả.

Thế nhưng, Tinh Mâu thần nữ lại quá dứt khoát. Dù biết rõ tình trạng hiện tại của họ, chỉ cần phối hợp với Chân Thần là có thể lập tức tiêu diệt nhóm Hứa Thanh, nàng vẫn không hề bước lên.

Ngay cả khi nhìn thấy trạng thái gần như tuyệt vọng của đối phương, thần nữ vẫn giữ vững quyết tâm không giao chiến trực tiếp.

Hứa Thanh trong lòng quyết định dứt khoát, sát ý trong mắt đột nhiên bùng nổ mãnh liệt.

Tiên phôi vốn tan vỡ trước đó, theo từng luồng tu vi cuộn trào trong cơ thể hắn, lại một lần nữa được tái tạo.

Nhưng lần này, bên trong tiên phôi không chỉ có cung điện Cực Quang đang chói sáng, mà còn xuất hiện một que sắt sắc bén!

Que sắt ấy tỏa ra khí tức sắc lạnh kinh người, tựa lưỡi dao rạch ngang hư không!

Không chỉ vậy, nó còn được bao bọc bởi sức mạnh của tất cả mọi người:

Tinh Hoàn Tử truyền toàn bộ trật tự, cân bằng và thiên lý vào que sắt.

Chu Chính Lập biến ánh sáng từ con mắt tiên tri của mình thành những dòng lưu quang, quấn quanh que sắt.

Lý Mộng Thổ, Viễn Sơn Tố, Tà Linh Tử cùng các phi thăng giả khác, mỗi người đóng góp đạo của mình, tất cả đều hóa thành những ánh sáng rực rỡ, hội tụ quanh que sắt.

Thiên Quân Tích Dịch, hóa thành một thanh tiên kiếm, hòa làm một với que sắt.

Hội tụ sức mạnh của toàn bộ Chuẩn Tiên, que sắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lọi, khiến cả tinh không bừng sáng.

Dưới sự uẩn dưỡng của tiên phôi từ Hứa Thanh, que sắt trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Nhưng vẫn chưa dừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong tiên phôi, Thanh Thiên đột ngột giáng xuống!

Khi Thanh Thiên xuất hiện, tinh không nổ tung, đến cả Chân Thần cũng biến sắc.

Mơ hồ giữa Thanh Thiên là một vòng xoáy, từ đó một quan tài dần nổi lên! Bên trong quan tài chính là Tất Ma Ti, vị Thần Đau Khổ.

Uy lực của Tất Ma Ti bị trấn áp nay bị rút ra hoàn toàn, dung nhập vào que sắt, khiến sức mạnh của nó đạt đến cực hạn.

Nhưng vẫn chưa hết.

Ngay khoảnh khắc kế tiếp, Hiến Thời Không của Hứa Thanh xuất hiện, trùng điệp bao phủ. Từng mảnh thời không phản chiếu lại cảnh tượng que sắt chuẩn bị công kích.

Toàn bộ thời không quanh Hứa Thanh đều xuất hiện hình ảnh của que sắt!

Hơn một trăm que sắt, dưới ánh mắt đầy sát ý của Hứa Thanh, đồng loạt xuyên qua các lớp thời không, hội tụ thành một chiếc đinh khổng lồ.

Chiếc đinh ấy mang theo toàn bộ sức mạnh, chín mươi chín đạo quy tắc, ánh sáng cực quang và khí thế từ Thanh Thiên, phóng thẳng về phía Chân Thần!

Không ai có thể miêu tả tốc độ của nó, bởi khi mọi người nhìn thấy chiếc đinh, thực tế nó đã găm thẳng vào cơ thể Chân Thần!

Chiếc đinh đâm sâu vào phần eo vốn đã bị trọng thương nặng nề, gần như gãy gập của gã.

Tiếng hét thảm vang vọng, tràn ngập cả tinh không.

Thân thể Chân Thần run rẩy dữ dội, tất cả thần uy trong cơ thể gã rơi vào hỗn loạn. Thần miếu sụp đổ, thần cách ảm đạm, thần huyết bắn tung tóe khắp nơi.

Dẫu vậy, gã vẫn là Chân Thần.

Dù đã suy yếu và trọng thương, việc tiêu diệt một Chân Thần vẫn vô cùng khó khăn, trừ phi gã đang ở trạng thái trở về giống như Tất Ma Ti, chỉ cần phá vỡ quá trình ấy là có thể chiến thắng.

Do đó, chiếc đinh không thể khiến gã tử vong, nhưng… đã phá vỡ trạng thái Chân Thần của gã!

Khí tức của gã giảm mạnh, cảnh giới tụt dốc không phanh.

Thần thuật gieo rắc sợ hãi của gã cũng mất đi uy lực, giúp nhóm Hứa Thanh thoát khỏi dị biến, mọi bất thường trên cơ thể được đảo ngược.

Tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Trong tiếng rít gào thảm thiết, ánh mắt đầy sát ý của Chân Thần lóe lên. Gã định phản công, nhưng đột nhiên ánh mắt co rút lại, thân thể lập tức lùi về sau.

Vì từ xa, trong tinh không, khí tức của Niệm Lân Quân đang tiến đến.

Niệm Lân Quân, lực lượng được nhóm Hứa Thanh báo tin trước đó, đã tới!

Thấy vậy, Chân Thần vội lao về phía trận pháp truyền tống nơi Tinh Mâu thần nữ đang đứng.

Nhưng… ngay khi gã đến gần, giọng nói lạnh băng của Tinh Mâu thần nữ vang lên:

“Tự bạo, diệt sát kẻ này!”

“Ngươi sẽ tái sinh trong chính thân thể ngươi, và phụ thần ta sẽ đích thân dẫn dắt ngươi trở về!”

“Đây là lời hứa ta dùng huyết mạch để bảo chứng!”

Tinh Mâu thần nữ nâng tay, ngón tay chỉ thẳng về phía Hứa

Thanh.

Chân Thần lập tức cứng đờ.

Chương 2743: Lợi dụng vận mệnh! (1)

Lão thần, thân thể vốn đã trọng thương, từng thoát chết trong gang tấc dưới tay Linh Kha Tiên Quân, nay lại tiếp tục hộ tống Tinh Mâu thần nữ, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cảnh giới Chân Thần.

Tựa như một con đập tạm bợ chắp vá, bản chất bên trong đã sớm trăm ngàn lỗ hổng.

Những lần ra tay trước đó càng khiến gã thêm suy yếu, đặc biệt là đòn hợp kích từ Hứa Thanh và đồng đội, đã găm thẳng vào vết thương chí mạng do Linh Kha Tiên Quân để lại.

Đòn hợp kích đó như giọt nước làm tràn ly, phá hủy con đập và khiến lớp băng mỏng manh sụp đổ.

Thần miếu sụp đổ, cảnh giới Chân Thần không thể duy trì, thần cách trở nên mờ nhạt, gã rơi khỏi cảnh giới Chân Thần, chỉ còn lại hơi tàn, gần như đèn cạn dầu.

Phía xa, tinh không, khí tức của các tu sĩ đang gấp rút đến gần, trong đó... có cả khí tức của Hạ Tiên!

Tình thế hiện tại đã đẩy sứ mệnh của gã vào trạng thái vô cùng nguy hiểm.

Gã định lùi lại, cùng thần nữ đào tẩu để tiếp tục thực hiện sứ mệnh hộ vệ.

Nhưng vào lúc này, thần âm của Tinh Mâu thần nữ vang vọng:

"Tự bạo!"

"Diệt sát kẻ kia!"

Lão thần thoáng ngập ngừng, ngẩng đầu nhìn Tinh Mâu thần nữ, trong mắt lần đầu xuất hiện sự phức tạp.

Thần linh, vốn dĩ không có cảm xúc.

Điều này gã hiểu rõ, nhưng khoảnh khắc ấy, có lẽ vì cảnh giới tụt dốc, hoặc vì thương thế trầm trọng, gợn sóng thần tính trong gã bỗng dậy lên.

Trong gợn sóng ấy, gã như thấy hình ảnh thần nữ thuở nhỏ, thấy nàng từng bước trưởng thành, từng bước lên đỉnh cao, được hàng ngàn chúng sinh ngưỡng vọng.

"Đây, chính là cảm xúc sao?"

Lão thần trầm mặc, rồi từ từ xoay người, đối mặt với nhóm Hứa Thanh đang gấp rút lùi lại.

Trong lòng quyết tuyệt, gã tiến thêm một bước.

Ánh sáng vàng rực rỡ từ đôi mắt gã bùng phát, hóa thành một biển sáng vàng kim, lan tràn khắp tinh không, bao trùm bát phương.

Trong biển sáng ấy, thần uy đáng sợ bừng bừng cuộn trào.

Thân thể lão thần rách nát, nay không ngừng phình to, khí tức càng lúc càng kinh khủng, nhanh chóng đạt tới cực hạn.

Cùng lúc, tiếng thì thầm đinh tai nhức óc vang lên, tựa âm thanh của những linh hồn tan biến, rung chuyển cả tinh không.

Đó chính là tiếng vang từ sự tự bạo của lão thần!

Dù cảnh giới rơi xuống, thần cách ảm đạm, chỉ còn lại Thần Đài, nhưng... gã từng là Chân Thần!

Trong tiếng nổ vang có thể xé rách vũ trụ, thân thể lão thần như hàng ngàn mặt trời bùng nổ, phóng thích tất cả ánh sáng và sức nóng tích tụ, phát ra một luồng sức mạnh hủy diệt, phá hủy tất cả trên đường đi.

Ánh sáng chói lòa bao phủ toàn bộ tinh không, lan tràn bát phương!

Nơi ánh sáng đi qua, đám mây bụi trong tinh không bị xóa sạch, tất cả dấu vết mà Tinh Mâu thần nữ để lại đều bị quét sạch, không để bất kỳ ai có thể lần theo dấu vết của nàng.

Còn phía trước, dù nhóm Hứa Thanh đã lùi nhanh hết sức, nhưng vẫn không thể thoát khỏi ánh sáng tự bạo ấy.

Ánh sáng vàng kim nuốt chửng tất cả.

Tinh tú vỡ nát, tinh không sụp đổ, mọi thứ dường như hóa thành hư vô.

Dù từ xa, các tu sĩ Hạ Tiên đã kích phát linh lực, chia sẻ phần nào uy lực tự bạo, nhưng nhóm Hứa Thanh ở quá gần, khó tránh khỏi tai họa diệt vong như thể vận mệnh đã định.

Trước cơn sóng dữ, tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt, cảnh vật trước mắt chỉ còn ánh sáng vàng rực.

Hắn vận dụng toàn bộ tu vi, triển khai tiên phôi để bảo vệ bản thân và đồng đội, trong khi tất cả phi thăng giả đều cùng hợp lực chống cự.

Nhưng khi ánh sáng vàng quét qua, tiên phôi của Hứa Thanh run rẩy, méo mó, tan chảy rồi sụp đổ.

Từng mảnh thời không xuất hiện, hàng trăm bản thể của hắn bước ra từ các không gian khác, đồng loạt chống đỡ sức ép khủng khiếp.

Tinh Hoàn Tử và các phi thăng giả khác cũng liều mạng đối kháng.

Trong cơn bão ánh sáng hủy diệt, không biết đã bao lâu trôi qua, ánh sáng tan biến, tiếng nổ vang vọng xa xăm.

Nhóm Hứa Thanh đã vượt qua cơn sóng dữ từ sự tự bạo của lão thần.

Lúc này, các tu sĩ tiếp viện đã đến nơi.

Ánh mắt họ tràn đầy kính trọng khi nhìn về nhóm Hứa Thanh, còn lão Hạ Tiên đứng đầu thì trầm giọng nói:

"Phát hiện tung tích của thần nữ, đồng thời liều mạng tiêu diệt một Chân Thần. Chuyện này... ta sẽ báo lên Thống Soái. Các ngươi... đã lập đại công!"

"Trở về nghỉ ngơi đi."

Nói xong, lão Hạ Tiên để lại một số đan dược, thở dài nhìn nhóm Hứa Thanh, rồi quay người lao đi, tiếp tục truy tìm dấu vết còn sót lại.

Những tu sĩ theo sau lão Hạ Tiên cũng lần lượt lấy đan dược ra rồi nhanh chóng rời đi.

Chẳng mấy chốc, bốn phía trở nên tĩnh lặng.

Hứa Thanh đứng giữa tinh không, y phục rách nát, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Thân thể và linh hồn hắn tràn ngập sự suy yếu và mệt mỏi, nhưng hắn vẫn quay lại nhìn những người đồng đội bên cạnh.

Trên mi tâm của Tinh Hoàn Tử, một ấn ký vốn là bảo mệnh do sư tôn của y ban cho đang dần ảm đạm, rồi cuối cùng vỡ nát.

Cơ thể y chằng chịt vết thương, máu tươi không ngừng tuôn ra, khiến y biến thành một huyết nhân.

Bên cạnh, Chu Chính Lập toàn thân run rẩy, máu đen từ đôi mắt y chảy xuống, đôi mắt ấy... đã hóa thành hai hố máu.

Y mù rồi, mà đó chính là nơi tập trung đạo Hiến của y.

Lý Mộng Thổ mất đi nửa thân người, hiện đang hôn mê, sống chết chưa rõ.

Viễn Sơn Tố cũng không khá hơn, hoàn cảnh tương tự.

Cặp song sinh Thiên Quân Tích Dịch đã hy sinh thể xác, hóa thành tiên kiếm, chỉ còn lại linh hồn yếu ớt.

Tà Linh Tử, một cánh tay của gã đã hóa thành tro tàn, thanh tàn đao trước mặt gã cũng đầy những vết nứt, chính gã trọng thương nghiêm trọng.

Những phi thăng giả khác, ai nấy đều thương tích đầy mình, cơ thể không còn nguyên vẹn, người nào còn sống cũng hôn mê, không còn khả năng chiến đấu.

Số lượng từ mười chín người giờ chỉ còn lại mười hai!

Bảy người đã vĩnh viễn tan biến trong ánh sáng vàng kim vừa rồi, hình thần câu diệt.

Đây là cái giá của sự kháng cự chung, cũng là cái giá cho việc chia sẻ tổn thương với nhau.

Chương 2744: Lợi dụng vận mệnh! (2)

Nhìn đồng đội thương vong nặng nề, Hứa Thanh lặng lẽ thu hồi ánh mắt, quay về hướng xa xăm.

Trong lòng hắn lạnh buốt, truyền âm cho Tiểu Ảnh, yêu cầu nó dò tìm dấu vết của thần nữ.

Hắn không cam lòng!

Cùng lúc ấy, Chu Chính Lập, kẻ vừa mất đi đôi mắt, khẽ khàng lên tiếng, giọng nói khàn đặc.

"Ta đã nói từ trước rồi, lần này... cực kỳ nguy hiểm."

"Đó dù sao cũng là một Chân Thần."

"Nếu không nhờ có Thiếu Chủ, hôm nay người phải đạo tiêu e rằng không chỉ bảy người ấy!"

"Nhưng với chúng ta, việc tranh đấu với trời, với người, với thần là điều tất yếu. Cho nên dù ngã xuống, cũng có thể coi là đạo tiêu. Trong quá trình tranh giành sinh mệnh, cái chết là điều bình thường!"

"Huống hồ, kéo theo một Chân Thần cùng đền mạng, cũng đáng lắm rồi!"

Chu Chính Lập cười, nụ cười ấy mang theo chút bất cam.

Tà Linh Tử, đôi mắt đỏ ngầu, nghe vậy liền chậm rãi lên tiếng.

"Đáng tiếc, chúng ta không bắt được thần nữ!"

Trong giọng nói đầy vẻ tiếc nuối.

Nghe thấy lời của cả hai, Tinh Hoàn Tử bất chợt nhìn về phía Hứa Thanh.

"Hứa Thanh, ngươi đã tìm thấy thần nữ một lần, vậy bây giờ, liệu ngươi có thể tìm được lần thứ hai?"

Hứa Thanh ngẩng đầu, đối diện ánh mắt của Tinh Hoàn Tử.

Trong mắt Tinh Hoàn Tử đầy sát ý, giọng y trầm thấp nhưng kiên quyết:

"Chúng ta đã mất bảy người, số còn lại đa phần đều bị tàn phế, vậy thì dù là vì họ hay vì chính bản thân ta, ta đều muốn bắt được thần nữ đó!"

"Ngươi cũng muốn, phải không?"

Ánh mắt Tinh Hoàn Tử đầy ẩn ý, y đã nhìn ra hành động kỳ lạ của thần nữ, dường như ngay khi nhìn thấy Hứa Thanh, sát ý của nàng đã khóa chặt lên hắn.

Nghe vậy, ánh mắt Hứa Thanh lướt qua những người còn sống. Lúc này, những người còn đủ sức chiến đấu chỉ có hắn và Tinh Hoàn Tử.

Hứa Thanh nhìn về phía Tinh Hoàn Tử, chậm rãi lên tiếng.

"Lực lượng tự bạo của Chân Thần đã xóa sạch mọi dấu vết. Việc truyền tống của thần nữ đã khiến nàng thoát khỏi tầm cảm ứng của linh thú ta, hiện tại khoảng cách có lẽ đã rất xa."

Tinh Hoàn Tử im lặng.

Hứa Thanh quay đầu, nhìn về phía xa trong tinh không, đôi mắt hẹp lại.

"Nhưng ta... có một cách, có thể thử một lần."

Nói rồi, Hứa Thanh giơ tay lấy ra một ngọc giản truyền tống, điều chỉnh nó từ có trật tự thành vô trật tự!

Việc truyền tống có trật tự là đưa tới một địa điểm xác định.

Còn truyền tống vô trật tự... sẽ ngẫu nhiên, không thể dự đoán phương hướng hay điểm đến.

Chỉ có thể giao phó cho vận mệnh định đoạt.

Hắn không thể tìm thấy dấu vết của thần nữ, cũng không cảm nhận được bất kỳ sự hiện diện nào của nàng, nhưng nếu trước đây vận mệnh đã cuốn nàng xuất hiện trước mặt hắn, vậy thì lần này, nếu hắn không chờ đợi bị động mà lựa chọn chủ động thì sao?

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng sâu xa.

Nếu tất cả là định mệnh đã an bài, thì loại truyền tống vô trật tự này, Hứa Thanh tin rằng, sẽ mang lại kết quả mà hắn mong muốn.

Cầm ngọc giản truyền tống trong tay, hắn nhìn về phía Tinh Hoàn Tử.

Tinh Hoàn Tử liếc nhìn ngọc giản trong tay Hứa Thanh, có vẻ suy tư, nhưng không hỏi thêm điều gì, chỉ bước tới, đứng vào phạm vi truyền tống bên cạnh Hứa Thanh.

Còn Chu Chính Lập và Tà Linh Tử thì cúi người trước cả hai.

Trận chiến tiếp theo, họ đã không còn khả năng tham gia, bởi ai nấy đều cần hồi phục thương thế, đặc biệt là những người đang hôn mê, cần được chữa trị kịp thời.

"Thiếu chủ, Tinh Hoàn Tử, chúng ta sẽ chờ các ngươi chiến thắng trở về, bắt sống thần nữ!"

Chu Chính Lập cất giọng khàn khàn, lời nói vang vọng.

Hứa Thanh gật đầu, ngay sau đó bóp nát ngọc giản trong tay.

Ánh sáng truyền tống lập tức lan tỏa, bao phủ cả Tinh Hoàn Tử. Dưới ánh sáng cực mạnh và tiếng vang ầm ầm, thân ảnh của hai người biến mất ngay tức khắc!

Lúc này, trong tinh không gần biên giới của khu vực tiền tuyến cánh trái, không xa lãnh địa của thần linh, một luồng sáng đen bay vụt qua.

Chính là Tinh Mâu thần nữ.

Nàng đang xuyên qua hư không, dùng phương thức cực kỳ bí mật để ẩn nấp và tiến về phía trước.

Do khu vực này gần với Đệ Tứ tinh hoàn, nên tinh không đã bị dị chất lan tràn, điều này càng khiến việc ẩn nấp của nàng trở nên thuận lợi hơn.

Lần này, vận may của nàng hiển nhiên rất tốt, bởi truyền tống đã đưa nàng tới khu vực này.

"Tối đa chỉ vài ngày nữa, ta có thể trở về Đệ Tứ tinh hoàn!"

"Nhưng tại sao đến giờ, phụ thần vẫn không có bất kỳ hồi âm nào..."

Tinh Mâu thần nữ vừa phi hành vừa trầm tư, sau đó nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra, ánh mắt nàng thoáng vẻ lạnh lẽo.

Nàng không bận tâm tới việc lão thần tự bạo. Theo nàng, đó là quyết định đúng đắn nhất vào thời điểm ấy.

Tự bạo không chỉ giúp xóa sạch dấu vết truyền tống của nàng, mà còn có thể thử tiêu diệt tên tu sĩ nhân tộc đã khiến nàng cảm thấy bất an tột độ.

Khi nghĩ tới người tu sĩ ấy, sát ý trong lòng Tinh Mâu lại trỗi dậy.

"Kẻ đó... rốt cuộc là ai?"

Dù đối phương có chết trong vụ tự bạo của lão thần hay không, nàng cũng đã quyết định rằng sau khi trở về, việc đầu tiên nàng làm sẽ là báo cáo tất cả cho phụ thần.

Nàng tin rằng, với uy năng của phụ thần, chắc chắn có thể giúp nàng làm sáng tỏ mọi chuyện.

Nghĩ đến đây, Tinh Mâu tăng tốc phi hành.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc nàng vừa muốn gia tăng tốc độ, một cảnh tượng khiến toàn thân nàng chấn động, tâm thần rung chuyển, đồng tử co rút, đã bất ngờ xuất hiện!

Hư không phía trước nàng bỗng gợn sóng, khí tức truyền tống vô trật tự lan ra, mà từ trong đó, hai thân ảnh bước ra.

Một người trong đó, chính là kẻ mà nàng vừa mới suy nghĩ, kẻ khiến nàng cảm thấy bất an...

"Ngươi...!"

Sắc mặt Tinh Mâu đại biến.

Sự xuất hiện bất ngờ này hoàn toàn làm rối loạn tâm thần nàng, thậm chí ngay cả thần tính cũng dao động mãnh liệt.

Thật sự cảnh tượng này quá sức khó tin.

Nàng đã dùng truyền tống vô trật tự, lại còn có vụ tự bạo của Chân Thần xóa sạch mọi dấu vết, nên về lý thuyết, dù có kẻ mạnh hơn có thể cảm ứng được, thì họ cũng cần thời gian để truy tìm, không thể nào xuất hiện chính xác và nhanh chóng như vậy.

Đặc biệt là... truyền tống của đối phương rõ ràng cũng là vô trật tự!

Một cách ngẫu nhiên... lại quỷ dị xuất hiện ngay trước mặt nàng!

Cảnh tượng này khiến thần tính của Tinh Mâu thần nữ dậy sóng dữ dội, không thể nào bình tĩnh.

Chương 2745: Bắt được ngươi rồi! (1)

Tinh Hoàn Tử, từng là thiên kiêu đệ nhất trong các phi thăng giả, sở hữu kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Từ khi đồng hành cùng Hứa Thanh và nhóm, y đã dần thu liễm tính ngạo mạn, thay vào đó là sự quan sát và học hỏi từ những ưu điểm của người khác. Sự trưởng thành của y trong nhóm được coi là vượt trội nhất.

Vì vậy, ngay khi xuất hiện trước mặt Tinh Mâu thần nữ, dù y cũng cảm thấy tình huống trực tiếp xuất hiện trước mặt thần nữ là quá mức kỳ lạ, Tinh Hoàn Tử không hề do dự.

Y đã quen với những điều kỳ lạ xảy ra xung quanh Hứa Thanh, nên không quá ngạc nhiên.

Khi thấy thần nữ, y lập tức lao tới!

Lợi dụng lúc thần nữ đang chấn động thần tính và tâm thần rung chuyển, y ra tay. Hàng trăm sợi xích sắt trật tự lập tức xuất hiện, tiếng kim loại vang vọng khắp tinh không.

Dù những sợi xích xuyên qua hư không, chúng vẫn liên kết một cách mơ hồ với thần nữ.

Ngay khi sự kết nối này được thiết lập, ánh mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên sát ý mãnh liệt. Y kết ấn bằng cả hai tay, gầm vang:

"Cân bằng!"

Đạo của y, trước khi đạt Chuẩn Tiên là trật tự, sau khi đột phá là cân bằng. Y có thể cưỡng ép tạo ra sự cân bằng giữa sức mạnh của hai bên. Nếu đối phương quá mạnh, sẽ bị suy yếu, và y được gia tăng sức mạnh.

Lần này, y không tiếc mọi giá, thậm chí hy sinh sức nặng thiên lý của mình để tạo ra cân bằng, nhằm suy yếu Tinh Mâu thần nữ.

Y không tăng cường sức mạnh cho Hứa Thanh vì biết rằng Hứa Thanh đã mạnh hơn mình rất nhiều. Nếu cân bằng sức mạnh giữa Hứa Thanh và thần nữ, mức độ suy yếu của thần nữ sẽ không đáng kể.

Do đó, y chọn lấy bản thân làm đối trọng để cân bằng với thần nữ.

Việc này khiến y trở thành một lời nguyền sống, dùng chính mình để nguyền rủa thần nữ!

Ngay khi cán cân được thiết lập, tinh không vang dội tiếng nổ lớn, toàn thân Tinh Mâu thần nữ run lên dữ dội.

Khí tức của nàng suy giảm rõ rệt, như bị gông xiềng trói buộc, thân hình toát lên một vẻ đẹp kỳ dị nhưng bị ràng buộc bởi sức mạnh vô hình.

Cảm giác này khiến nàng không thể không ổn định tâm trạng. Nàng giơ tay lên, định kích phát toàn bộ thần lực để phá vỡ cân bằng.

Nếu ở trạng thái toàn thịnh, nàng chỉ cần một ý niệm là có thể phá vỡ lời nguyền này. Dù hiện tại cảnh giới suy yếu và cơ thể bị thương, nàng vẫn đủ khả năng phá vỡ, nhưng cần chút thời gian.

Tuy nhiên, Hứa Thanh không để nàng có cơ hội đó!

Ngay khi Tinh Hoàn Tử dốc toàn lực thiết lập cân bằng, Hứa Thanh lập tức hành động.

Hắn bước ra, kim ý bao phủ bát phương. Cây đại thụ khổng lồ mọc lên từ hư không, biển lớn dâng trào, những vì sao lấp lánh hội tụ.

Dưới chân hắn, ngọn lửa đen ngòm bùng cháy, hóa thành mặt trời đen rực rỡ.

Xa xa, từng ngôi sao màu nâu vàng hiện ra, ghép lại thành bức tranh tinh không hùng vĩ.

Bức tranh này chứa đựng năm nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, đồng thời vận chuyển lực lượng thời không, tất cả hợp thành cơn sóng hủy diệt, lao thẳng về phía thần nữ.

Trong khoảnh khắc nguy cấp, ánh mắt Tinh Mâu thần nữ lóe lên sát khí lạnh lẽo. Nàng không kịp phá vỡ cân bằng của Tinh Hoàn Tử, vì Hứa Thanh đã ép đến gần, mang theo nguy hiểm rõ rệt.

Toàn thân nàng bùng nổ kim quang, giơ tay phải lên chỉ về phía Hứa Thanh, miệng hô vang thần âm:

"Chưởng Minh!"

Thần quyền của nàng chính là Minh, giống như phụ thân nàng, Ly Tru Thần Hoàng. Dù không thể thi triển toàn bộ uy năng như phụ thân, sự quỷ dị của nó vẫn cực kỳ đáng sợ.

Khi nàng vung tay, tinh không xung quanh như bị bóc đi lớp da, chỉ còn lại bóng tối tuyệt đối.

Trong bóng tối đó, từng tiếng thì thầm như khúc ca tang tóc vang lên, hóa thành những tờ giấy tiền màu đen.

Những tờ giấy đó chính là hiện thân của Minh thần quyền, có thể mua lấy thần thông, pháp thuật, sao trời, hoặc cả mạng sống!

Những tờ giấy đen chắn trước mặt Hứa Thanh. Khi chúng chạm vào lực lượng của hắn, tất cả đều bị mua đi.

Thậm chí, một số tờ giấy đen còn bay về phía Hứa Thanh, vài tờ khác lao thẳng tới Tinh Hoàn Tử, định phá hủy cân bằng mà y thiết lập.

Trong thời khắc nguy cấp, ánh mắt Hứa Thanh co rút. Nhưng ngay lập tức, tiếng chuông lục lạc vang lên lan tỏa khắp không gian.

Âm thanh ấy làm chấn động những tờ giấy đen đang lao đến. Đồng thời, que sắt của Hứa Thanh bừng sáng, lao thẳng về phía Tinh Mâu thần nữ.

Tinh Mâu thần nữ biến sắc, định phản công.

Nhưng ngay lúc đó, Tinh Hoàn Tử hét lớn, toàn thân y gân xanh nổi đầy, máu tươi chảy ra từ thất khiếu. Ánh mắt y bám chặt lấy thần nữ, thúc đẩy cân bằng đến cực hạn.

Lập tức, một luồng lực lượng vô hình từ cơ thể thần nữ bị hút ra, truyền vào Tinh Hoàn Tử, khiến khí tức của y tăng vọt.

Còn thần nữ, khí tức giảm mạnh, cảnh giới từ Thần Đài đỉnh phong tụt xuống.

"Đáng chết!"

Tinh Mâu thần nữ nghiến răng, nhưng tiếng chuông lục lạc dồn dập vang lên.

Cùng lúc, que sắt của Hứa Thanh phá tan hư không, lao đến trước mi tâm của nàng.

Chương 2746: Bắt được ngươi rồi! (2)

Tay phải Hứa Thanh nâng lên, từ hư không lấy ra một cây trường thương, bên trong chứa đựng linh hồn Kim Ô, lúc này được hắn nắm chặt, thẳng hướng thần nữ mà đâm tới.

Những gì diễn ra tưởng như dài dòng, nhưng thực tế tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt. Que sắt đã xuất hiện trước mi tâm của Tinh Mâu thần nữ.

Thần nữ sắc mặt méo mó, thần thuật bị chuông lục lạc ngăn cản, không kịp triển khai ngay lập tức. Nhưng nàng, dù sao cũng là nữ nhi của Thần Hoàng, trên thân mang theo bảo vật thần linh.

Lúc này, chiếc phượng quan trên đỉnh đầu nàng, những con mắt vốn mờ nhạt trên đó bỗng sáng rực, hóa thành hình ảnh chắn trước que sắt.

Ầm vang rung trời.

Que sắt thế như chẻ tre, xuyên thủng toàn bộ những con mắt trên phượng quan, khiến chúng vỡ nát, nổ tung. Phượng quan, vốn là bảo vật từng bị Linh Kha Tiên Quân công kích qua một lần, hoàn toàn tan biến.

Cùng lúc, tiếng khóc than vang lên, một đại dương màu xanh hư ảo xuất hiện, lại một lần nữa ngăn cản que sắt.

Cuối cùng, que sắt bị chặn lại.

Nhưng Hứa Thanh đã lao thẳng tới, mái tóc dài tung bay, áo đen phấp phới, hình bóng hắn tay cầm trường thương đen xuất hiện trong con ngươi của thần nữ.

Trong khoảnh khắc, trường thương như rồng, đâm mạnh vào ngực thần nữ.

Đầu thương suýt xuyên thủng.

Nhưng... Thần nữ sắc mặt vặn vẹo, vô số phù văn hình nòng nọc hiện lên, chảy khắp cơ thể nàng rồi dồn vào đôi môi đỏ rực.

Tiếp đó, một âm thanh sắc bén, kinh thiên động địa vang lên từ miệng nàng, tựa như muốn nghiền nát linh hồn, phá hủy tinh tú.

Âm thanh này có sức xuyên thấu kinh khủng.

Nơi nó đi qua, trường thương của Hứa Thanh tan rã, thân thể hắn run lên bần bật. Dù tiên phôi bảo vệ, hắn vẫn phun máu, bị đẩy lùi, thương tích chồng chất.

Các sợi xích của Tinh Hoàn Tử cũng bị vỡ nát trong khoảnh khắc.

Hiến cân bằng của y, hoàn toàn sụp đổ.

Máu tươi từ cơ thể Tinh Hoàn Tử phun ra, y gục ngã vì phản phệ, trọng thương nghiêm trọng.

Còn thần nữ, lúc này cũng chật vật vô cùng. Âm thanh kinh thiên vừa rồi là nàng miễn cưỡng kích phát uy năng của Chân Thần. Một chiêu này như "giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm".

Thân thể nàng lảo đảo lùi lại, chiếc phượng quan trên đầu hóa thành tro tàn. Bộ váy dài màu xanh cũng tan rã thành từng mảnh, để lộ làn da trắng nhợt nhạt.

Cảnh giới của nàng từ Thần Đài đỉnh phong rơi xuống Thần Đài trung kỳ.

Sự suy giảm này mang lại cho nàng cảm giác cực độ bất an và nguy cơ sống chết mãnh liệt.

Nàng cố gắng kêu gọi phụ thần, nhưng... không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Trong ánh mắt lóe lên kim quang, nàng đưa ra quyết định.

Tay phải của nàng giơ lên, mạnh mẽ ấn vào ngực.

Ngay lập tức, thân thể nàng run rẩy, rút ra thần nguyên của chính mình!

Cảnh giới nàng lại rơi xuống, lần này chỉ còn Thần Đài sơ kỳ.

Dù vậy, sự chênh lệch trong cảnh giới cho phép nàng sử dụng thần nguyên này để tung ra một chiêu sát thủ!

"Lạc, Minh!"

Âm thanh sắc bén vang lên.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, sau lưng nàng hiện ra một tòa Minh phủ hư ảo, với kiến trúc lộng lẫy nhưng đầy lạnh lẽo. Các cột trụ khắc đầy phù văn kỳ dị, những gương mặt ma quái nổi lên từ các bức tường, ánh mắt lạnh như băng.

Tứ phía tràn ngập dị chất, trước nay chưa từng có cường liệt như vậy.

Những bóng đen quỷ dị từ Minh phủ sinh ra, ánh mắt rỗng tuếch, đầy thù hận, lạnh lẽo nhìn ra thế giới bên ngoài.

Dù chúng không thể rời khỏi Minh phủ, nhưng ngay khi xuất hiện, Minh phủ dường như đã biến tinh không thành cõi u minh!

Thần thuật này, gọi là "Lạc Minh", hóa thế giới thành Minh phủ thần giới.

Áp chế tất cả tiên linh. Dị chất trở thành sức mạnh tối cao.

Tinh Hoàn Tử lập tức mất đi toàn bộ tu vi, thân thể gục ngã, hôn mê vì trọng thương.

Hứa Thanh cũng biến sắc, cơ thể hắn bị phong tỏa tiên linh chi lực.

Chỉ còn dựa vào thân thể, hắn miễn cưỡng lùi lại, cố gắng khôi phục.

Thần nữ, dù kiệt sức, vẫn giữ được sức mạnh của Thần Đài sơ kỳ, hoàn toàn áp đảo.

"Những con sâu kiến!"

Tinh Mâu thần nữ ánh mắt lạnh lẽo, cơ thể phóng thẳng về phía Hứa Thanh.

Nàng muốn tự tay giết chết người này, kẻ khiến nàng sợ hãi, ghét bỏ đến tận thần tính.

Nhưng... khi nàng đến gần Hứa Thanh, chuẩn bị tung một đòn kết liễu, dị biến xảy ra!

Sự sợ hãi trong mắt Hứa Thanh biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng.

Dị chất từ người hắn bùng phát mạnh mẽ!

Đó là dị chất mượn từ Hồ Ly Bùn, Hứa Thanh dẫn dắt nó bùng nổ, tràn vào tay phải.

"Ngươi..." Tinh Mâu thần nữ mặt biến sắc, kinh hoàng muốn lùi lại.

Nhưng khoảng cách quá gần, cảnh giới nàng lại bị suy yếu.

Chỉ trong nháy mắt, tay phải của Hứa Thanh như một gọng kìm sắt, siết chặt lấy cổ nàng!

Năm ngón tay khảm sâu vào da thịt.

Đồng thời, thần quyền phong ấn, bóng tối của Tiểu Ảnh trói buộc, và tiếng cười khẽ từ Hồ Ly Bùn vang lên, dị chất phủ kín.

"Bắt được ngươi rồi."

Hứa Thanh giọng điệu lạnh nhạt.

"Ta phụ thần..." Dưới lớp phong ấn dày đặc, Tinh Mâu thần nữ mặt tái nhợt, ánh mắt dao động, cố gắng nói.

Nhưng chưa kịp nói hết...

"Im lặng."

Hứa Thanh không cảm xúc, siết mạnh tay!

Chương 2747: Danh chấn tinh vũ (1)

Một tiếng "rắc rắc" vang lên trong trẻo khi Hứa Thanh siết chặt năm ngón tay.

Cổ ngọc của Tinh Mâu thần nữ dưới sức ép của Hứa Thanh chuyển sang màu tím đỏ, xương bên trong lập tức vỡ vụn. Thần huyết theo khóe miệng thần nữ tràn ra.

Ánh sáng trong đôi mắt Tinh Mâu thần nữ dần tàn lụi, khí tức toàn thân yếu ớt, cuối cùng nàng lâm vào hôn mê.

Nhưng Tinh Mâu thần nữ dù sao cũng là nhi nữ của Thần Hoàng. Dòng máu cao quý và thực lực đỉnh cao lúc toàn thịnh khiến nàng không dễ dàng tử vong.

Hứa Thanh hiểu rằng một thần nữ còn sống mới có giá trị lớn nhất.

Khi bóp nát cổ nàng, phong ấn vốn bao phủ trên thân thể Tinh Mâu thần nữ liền bộc phát, dung nhập vào phần cổ bị gãy, hòa vào máu thịt và xương cốt.

Đồng thời, Minh Thần Giới và Minh phủ u ám mất đi nguồn duy trì liền dần tan biến.

Khi Minh Thần Giới biến mất, tiên phôi của Hứa Thanh không còn bị phong bế. Lực lượng trong cơ thể trào dâng, tiếp tục gia cố phong ấn, khiến nó trở nên vững chắc vô cùng.

Làm xong tất cả, Hứa Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng nói ngọt ngào từ nàng Hồ Ly Bùn vang lên trong tâm trí hắn.

"Ồ, đây đúng là thần nữ. Thần nữ bị bóp nát cổ mới là thần nữ tốt nhất."

"Thiếu chủ, ngươi xem, nàng ta ngoan ngoãn thế này, mặc ngươi hành hạ mà không chút oán hận. Có thể giao nàng ta cho ta được không? Để ta dạy dỗ nàng một chút."

Hồ Ly Bùn rõ ràng rất hào hứng, việc "huấn luyện" một thần nữ làm nàng ta hưng phấn không ngừng.

Tiểu Ảnh cũng không chịu thua kém, thèm khát đến mức gần như phát điên.

Nó khao khát... nuốt chửng.

Nhưng Hứa Thanh không để tâm đến hai kẻ kia. Ánh mắt hắn lạnh lùng quét qua Tinh Mâu thần nữ trước mặt. Hắn siết chặt bàn tay đang giữ cổ nàng, tỏa ra sức hút mãnh liệt.

Hắn bắt đầu hấp thụ nguyên chất từ cơ thể nàng.

Chỉ trong chớp mắt, cơ thể đang hôn mê của Tinh Mâu thần nữ run rẩy dữ dội. Lực lượng nguyên chất bị hút ra khỏi cơ thể nàng, theo cánh tay Hứa Thanh tràn vào thân thể hắn.

Nguyên chất này cực kỳ tinh thuần, bên trong mang theo khí tức huyết mạch Thần Hoàng, khiến cho sự đậm đặc của nó đạt đến mức đáng kinh ngạc.

Một thần nữ từng đạt đến cảnh giới Chân Thần, đối với Hứa Thanh, chính là bảo thạch nguyên chất vô giá.

Hứa Thanh quyết định trước khi giao nộp nàng, phải tận dụng triệt để.

Trong khi hấp thụ, Hứa Thanh khẽ vung tay áo, cuốn lấy thân thể bất tỉnh của Tinh Hoàn Tử, truyền một phần nguyên chất đã hấp thụ để giúp y ổn định thương thế.

Sau đó, Hứa Thanh cất bước, mang theo Tinh Hoàn Tử rời đi.

Thân ảnh hắn chớp mắt liền biến mất.

...

Vài ngày sau, tại chiến khu cánh trái Đệ Ngũ tinh hoàn, một loạt tin tức như bão lớn lan truyền khắp nơi, khiến vô số tu sĩ chấn động.

Tinh Mâu thần nữ đã bị bắt giữ.

Người bắt giữ nàng chính là Mạc Thi Đội thuộc Niệm Lân Quân, đội của Hứa Thanh!

Hiện tại, đội của hắn đang được Niệm Lân Quân toàn lực hộ tống, áp giải thần nữ đến đại bản doanh của đại thống lĩnh tại Hồng Tinh.

Tin tức này khiến cả chiến khu dậy sóng. Nếu người bắt giữ là một Hạ Tiên hoặc thống lĩnh quân đoàn, mọi người sẽ không quá ngạc nhiên.

Nhưng lần này, đó lại là Mạc Thi Đội!

Sự kiện này lập tức tạo ra cơn chấn động lớn.

Bởi lẽ Mạc Thi Đội vốn có danh tiếng không tốt, địa vị còn thấp hơn cả quân tu. Nhưng lần này, họ lại lập nên đại công như vậy.

Sự khó tin và thắc mắc lan khắp các quân đoàn, đồng thời những cuộc điều tra về Mạc Thi Đội cũng bắt đầu diễn ra.

Thông tin từ Niệm Lân Quân nhanh chóng được hé lộ, gây ra một làn sóng chấn động mới.

"Một đội ngũ toàn phi thăng giả?"

"Là đội đầu tiên và duy nhất từng đi ngang qua cối xay máu thịt ở trung bộ mà đến được chiến tuyến?"

"Trên đường, họ đã trải qua vô số sinh tử, từ gần trăm người, cuối cùng chỉ còn lại mười chín?"

"Họ còn từng bắt sống một Thần Đài đỉnh phong?"

"Sau khi đến chiến tuyến, họ tham gia vào Mạc Thi Đội và liên tục đoạt xác trên chiến trường?"

"Trong chiến tranh, khả năng sát phạt của họ còn vượt xa quân tu?"

"Người ta gọi họ là Tống Táng Đội!"

Những thông tin này khiến mọi người nghe được đều không khỏi kính sợ và cảm thán trước sự đáng gờm của đội ngũ này.

Đặc biệt là khi biết rằng đội ngũ này, để hoàn thành nhiệm vụ, hầu như tất cả đều trọng thương, và bảy người đã hy sinh.

Trong sự chấn động và nghiêm trọng ấy, các quân đoàn đều dâng lên sự kính trọng.

Trong làn sóng kính trọng cuộn trào đó, nhiều thông tin hơn cũng được khai thác ra.

"Theo lời của thành viên đội ngũ này là Chu Chính Lập, trong trận chiến bắt giữ thần nữ, họ đã đối mặt với Chân Thần tự bạo!"

"Mà đội trưởng của họ, Hứa Thanh, khi thấy các đồng đội lần lượt trọng thương, trong lòng sát ý ngút trời, bởi trong đội ngũ này, mỗi người đều là chiến hữu có thể gửi gắm sinh tử!"

"Vậy nên đội trưởng của họ, Hứa Thanh, khi đó đôi mắt đỏ rực, thần sắc dữ tợn, nói rằng hắn không vì danh lợi, chỉ vì trách nhiệm và lòng nghĩa hiệp, thề sẽ báo thù cho đồng đội!"

"Đây là đại nghĩa, càng thể hiện hắn là người có trách nhiệm!"

"Thế nên, trong trạng thái vốn đã trọng thương, Hứa Thanh vẫn quyết tâm truy đuổi thần nữ, không tiếc bất kỳ giá nào. Cuối cùng, hắn đã bắt sống được thần nữ, rơi lệ để an ủi những người đã khuất, khiến sự hy sinh của đồng đội trở nên đầy ý nghĩa!"

Chương 2748: Danh chấn tinh vũ (2)

"Hơn nữa, cũng chính Chu Chính Lập đã tiết lộ cho những người hỏi thăm một số thông tin chấn động về quá khứ của đội trưởng Hứa Thanh."

"Hứa Thanh, tư chất xuất chúng, khí chất siêu nhiên, một lòng hướng về tiên đạo, khí độ rộng lớn. Hắn là người đứng đầu trong số các phi thăng giả của Tiên Đô kỳ trước, không ai không phục!"

"Hắn còn nhận được sự công nhận của Cực Quang Tiên Cung, nơi đã im lặng trong vô số năm tháng!"

"Ngoài ra, trong nhiệm vụ thu gom nguyên chất trước đây, với tu vi Chuẩn Tiên, hắn từng trấn áp thành công cuộc phản loạn tại Thần Ngục, còn phong ấn một vị Chân Thần đang hồi sinh!"

"Những chiến tích ấy, không có gì không khiến người nghe phải kinh ngạc. Đối với kẻ địch, hắn tàn nhẫn vô tình; nhưng đối với đồng đội, hắn ấm áp như người thân!"

Những thông tin này càng làm bùng nổ sự kiện vốn đã gây chấn động.

Nó nâng tầm ảnh hưởng của sự việc lên một đỉnh cao mới.

Vì vậy, trong thời gian gần đây, tại tiền tuyến cánh trái của Đệ Ngũ tinh hoàn, không ai không biết về đội ngũ này, đặc biệt là đội trưởng Hứa Thanh.

Hầu như tất cả tu sĩ, sau khi xác nhận tính xác thực của câu chuyện bằng các cách riêng, bất kể trong lòng nghĩ gì, đều phải nói một câu:

"Hứa Thanh, xứng đáng được trao danh hiệu Chân Quân!"

Tại một trận pháp truyền tống quan trọng trên đường đến Hồng Tinh, vô số tu sĩ đã tập trung.

Họ muốn nhìn thấy thần nữ, lại càng mong muốn tận mắt chứng kiến phong thái của đội ngũ này.

Trận pháp, được bao quanh bởi các quân đoàn từ khắp nơi, trông như một tòa tiên điện tráng lệ lơ lửng giữa tinh không.

Nó đứng kiêu hãnh giữa màn đêm bất tận, tỏa ra khí tức uy nghiêm đáng sợ.

Những cột trụ pha lê phát sáng, như các trụ trời nâng đỡ bầu trời của trận pháp, phát ra ánh sáng thần bí.

Lúc này, trận pháp đang phát ra tiếng "ầm ầm".

Xung quanh, từng tu sĩ nhìn chằm chằm vào trận pháp, ánh mắt họ đều lộ ra tia sáng kỳ vọng.

Họ biết rằng, Niệm Lân Quân sắp đến.

Tiếng "ầm ầm" càng lúc càng lớn.

Không gian xung quanh trận pháp rung động, giống như mặt hồ bị ném đá, tạo ra từng lớp gợn sóng.

Những tia sáng từ bốn phương tám hướng của tinh không xuất hiện, như các vì sao băng lao tới với khí thế phá tan màn đêm, chính xác hội tụ tại trận pháp.

Chúng hòa quyện với nhau trên đỉnh trận pháp, tạo thành một xoáy nước tiên linh khổng lồ!

Trong xoáy nước, điện quang lóe lên, tiếng gầm rú như vạn mã lao nhanh, chấn động tai người.

Cho đến khoảnh khắc sau cùng, khi âm thanh vang vọng khắp vũ trụ, ánh sáng trận pháp đạt đến cực điểm, từng bóng người bắt đầu xuất hiện.

Con số lên tới hàng vạn.

Toàn bộ đều là binh sĩ Niệm Lân Quân.

Với vẻ mặt nghiêm nghị, họ lập tức bay ra ngoài, bảo vệ bốn phương. Đồng thời, tại trung tâm của trận pháp, một nhóm tu sĩ khoác đạo bào đặc trưng của Mạc Thi Đội, được họ tầng tầng lớp lớp bảo vệ.

Xuất hiện trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ tụ họp bên ngoài trận pháp!

Tổng cộng mười hai người.

Mặc dù sắc mặt tái nhợt, trên người toát ra vẻ yếu ớt, nhưng mỗi người trong số họ, ở khoảnh khắc này, lại mang đến cho người ta cảm giác như những chiến binh thép vững chãi, sát khí trên người dường như đã trở thành bản năng.

Điều đó khiến người ta không thể rời mắt.

Mà gây chú ý nhất, chính là người đứng đầu nhóm này!

Hắn là một thanh niên, dáng người cao thẳng, tóc dài tung bay, dung mạo có thể nói là tuyệt mỹ, đủ để làm mờ nhạt vẻ đẹp của đại đa số nữ tu. Khí chất lạnh lùng, ánh mắt ẩn chứa sự đáng sợ, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Trong tay hắn, chính là một vị thần linh đang thoi thóp.

Thần linh này, nếu xét theo thẩm mỹ của nhân tộc, cũng có thể được xem là mỹ lệ. Hơn nữa, phong cách kỳ dị của nàng mang đến sự kích thích mạnh mẽ về thị giác.

Tuy nhiên, làn da khô héo, thần sắc u ám, trông như đã bị hút kiệt nguyên chất.

Đó chính là Tinh Mâu thần nữ!

Trên người nàng, liên tục tỏa ra các dao động nguyên chất, không ngừng theo bàn tay đang siết chặt cổ nàng mà chảy ra.

Trong quá trình ấy, thân thể nàng dù đang hôn mê vẫn run rẩy, thần sắc méo mó, tràn đầy đau khổ.

Cảnh tượng này, rơi vào ánh mắt của các tu sĩ đang tụ tập bên ngoài trận pháp truyền tống, lập tức gây nên sóng lớn trong lòng họ.

"Đó là Hứa Thanh?"

"Hắn... đang hút nguyên chất?"

"Nhìn bộ dạng này... dường như đã hút cả một quãng đường? Quá tàn nhẫn!"

"Không hổ danh là Mạc Thi Đội!"

Phần lớn những người quan sát đều mang vẻ mặt kỳ lạ, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, bóng dáng tàn nhẫn của Hứa Thanh, vừa hút nguyên chất vừa tiến lên, đã in sâu vào tâm trí họ.

"Người này, tuyệt đối không dễ chọc!"

"Nhóm này, quả thật phi thường!"

Tâm trạng và ánh mắt của mọi người lúc này đều rơi vào trong cảm nhận của Chu Chính Lập, người đang theo sau Hứa Thanh.

Dù đôi mắt y đã mù, nhưng nhờ được cứu chữa kịp thời, cộng thêm nguyên chất từ thần nữ, y đã có thể tái tạo lại Hiến của mình.

Thậm chí, nhờ họa được phúc, Hiến của y còn tiến thêm một bậc.

Lúc này, cảm nhận được mọi thứ xung quanh, Chu Chính Lập mỉm cười.

"Có vẻ như những tin tức ta đã truyền ra trước đó rất hiệu quả. Như vậy, sẽ không ai dám mạo hiểm đoạt công lao, đồng thời uy thế của thiếu chủ cũng được đẩy lên cao."

"Theo cách này, phần thưởng mà cấp trên ban cho chắc chắn sẽ không thiếu, thậm chí có thể còn nhiều hơn..."

"Dù sao, chiến tranh cũng cần một hình mẫu điển hình."

"Mà thiếu chủ, hoàn toàn phù hợp!"

Chu Chính Lập hài lòng nhìn Hứa Thanh phía trước, đặc biệt liếc qua thần nữ đang bị Hứa Thanh siết chặt cổ suốt dọc đường.

"Phải nói rằng, tâm tư của thiếu chủ cũng thật đáng kinh ngạc."

"Hắn vừa thu lấy nguyên chất giữa muôn người theo dõi, vừa ngầm tuyên bố với tất cả rằng, đây là tù binh của hắn!"

"Bằng cách này, chiến lược khuếch trương thanh thế của ta phối hợp với hắn mới đạt được hiệu quả hoàn hảo như vậy."

"Chỉ tiếc rằng, nếu không lo lắng việc làm quá mức sẽ gây phản ứng ngược, ta còn muốn tuyên truyền rằng hắn được Tiên Chủ coi trọng, thậm chí được Tiên Tôn kỳ vọng..."

Chương 2749: Mười chín đạo chủng áp thần nữ (1)

Bên ngoài trận pháp truyền tống, từng ánh mắt tụ hội.

Khoảnh khắc này, vạn chúng chúc mục, lời bàn tán không ngớt.

Chỉ là...

So với cảm khái của Chu Chính Lập về việc tạo thế cho Hứa Thanh, thì lúc này, trong lòng Tinh Mâu thần nữ bị Hứa Thanh nắm chặt, lại tràn đầy hận ý vô tận.

Dù nàng đã kiệt quệ, không còn thần quang như xưa, làn da héo úa, mất đi vẻ rực rỡ, nhưng nàng vẫn chưa thực sự hôn mê.

Bởi vì Hứa Thanh không cho phép.

Dựa theo kinh nghiệm nhiều lần "thu hoạch sống" của mình, Hứa Thanh biết rõ, linh hồn của mục tiêu càng dao động, càng sôi nổi, thì nguyên chất thu thập được lại càng tinh thuần.

Vậy nên suốt dọc đường, Tinh Mâu thần nữ luôn trong trạng thái tỉnh táo.

Bị thu hoạch ngay khi còn sống và đang tỉnh táo.

Mỗi khi nàng sắp bất tỉnh, lại bị cưỡng ép đánh thức.

Hết lần này đến lần khác...

Hành trình này, đối với nàng, đau khổ đến mức không thể dùng ngôn từ để diễn tả.

Với một kẻ cao cao tại thượng, huyết mạch cao quý như nàng, đây là nỗi nhục chưa từng có trong đời, khắc cốt ghi tâm.

Cũng chính vì thế, nỗi căm hận và phẫn nộ của nàng đối với Hứa Thanh đã đạt đến cực hạn.

Dưới ánh nhìn của muôn người, dù cơ thể đã suy yếu, nàng vẫn mở mắt thần, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Nhưng ánh mắt này, Hứa Thanh đã quen từ lâu.

Sắc mặt hắn không đổi, duy chỉ có bàn tay siết chặt cổ Tinh Mâu thần nữ, lại một lần nữa gia tăng lực.

Lại hút tiếp!

Trong khoảnh khắc, cơ thể Tinh Mâu run rẩy kịch liệt, như có tia điện chạy khắp toàn thân, thấm vào tâm thần, hóa thành cảm giác linh hồn như bị rút ra ngoài, khiến nàng càng thêm suy yếu.

Muốn rên rỉ, nhưng cổ họng bị bóp nghẹt, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Giữa cơn điên cuồng này, mọi hận thù trong lòng nàng đều ngưng tụ trong đôi mắt, biến thành lời nguyền rủa độc ác nhất từ tận đáy tâm hồn.

"Nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, ta nhất định sẽ khiến kẻ trước mắt, cùng toàn bộ thân bằng quyến thuộc của hắn, sống không bằng chết!"

Hứa Thanh vẫn như cũ, phớt lờ.

Với hắn, điều quan trọng nhất lúc này, là nhanh chóng nâng cao tu vi, đột phá Hạ Tiên, quay về đông giới Vọng Cổ.

"Còn phần thưởng khi bắt được thần nữ này..."

"Ngoài ra, thể chất của thần nữ này rất đặc biệt.

"Nếu có thể giữ nàng lâu dài, việc đột phá lên Chuẩn Tiên trung kỳ... chỉ là chuyện sớm muộn!"

Hứa Thanh siết chặt cổ Tinh Mâu, dưới sự hộ tống của Niệm Lân Quân, vừa theo bản năng hấp thu, vừa trầm ngâm suy tính, rời khỏi trận pháp truyền tống, hướng về phía xa mà đi.

Mục tiêu, là hành tinh khổng lồ nơi Đại Thống Lĩnh tiền tuyến đóng quân!

Bên ngoài, vô số tu sĩ đến xem cảnh tượng này, nhìn theo bóng dáng dần khuất xa của Hứa Thanh cùng đồng đội, mãi cho đến khi họ biến mất khỏi tầm mắt.

Mỗi người đều mang theo những suy nghĩ khác nhau.

"Bọn họ, vốn dĩ là đạo chủng, lại không thiếu kinh nghiệm rèn luyện, nay còn lập công lớn thế này, từ nay chắc chắn sẽ một bước lên trời!"

"Đặc biệt là Hứa Thanh, cái tên này chẳng mấy chốc sẽ lan truyền khắp Đệ Ngũ tinh hoàn!"

Trong tiếng thở dài, đủ loại cảm xúc đan xen.

Nhưng bất kể là ghen tỵ hay ngưỡng mộ, Hứa Thanh đã bỏ lại tất cả sau lưng.

Thời gian trôi qua.

Nửa tháng sau, dưới sự hộ tống không gián đoạn của Niệm Lân Quân, Hứa Thanh cùng nhóm của mình băng qua tinh hải, cuối cùng đã đặt chân đến căn cứ chính của tiền tuyến khu vực cánh trái!

Đó là một tinh cầu khổng lồ, hình dạng có phần bất quy tắc.

Như một huyết tinh yêu diễm, lơ lửng giữa tinh không.

Từ xa nhìn lại, tựa như một con mắt khổng lồ ngưng tụ từ huyết lệ của thần linh, nhìn xuống toàn bộ vũ trụ.

Dù đã từng đến đây một lần, nhưng khi lại một lần nữa tận mắt chứng kiến, trong lòng Hứa Thanh vẫn dấy lên sóng gió.

Quả thật, tinh cầu này quá mức đồ sộ, giống như một hỏa cầu vĩ đại đang bốc cháy giữa vũ trụ, tỏa ra quang huy nóng rực.

Ánh sáng ấy như thể xuyên thủng màn đêm vô tận, khiến nó trở thành một trong những tồn tại nổi bật nhất giữa tinh không mênh mông.

Tại nơi này, Niệm Lân Quân không tiếp tục tiến lên nữa.

Tất cả đồng loạt dừng lại.

Vị tu sĩ cầm đầu, thần sắc nghiêm nghị, cúi người hành lễ với Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng đáp lễ.

Hắn biết, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành.

Tiếp theo, chính là phần báo cáo của hắn cùng đồng đội.

Hứa Thanh quay đầu, nhìn về phía tinh cầu đỏ rực.

Thân ảnh hắn khẽ động, cùng Tinh Hoàn Tử và những người còn lại trực tiếp lao vào hành tinh này!

Càng tiến đến gần, có thể thấy bề mặt của tinh cầu này tràn ngập biển lửa cuộn trào, từng đợt hỏa diễm nóng rực không ngừng bùng phát, lăn tăn gợn sóng, tạo thành sương mù huyết sắc lan tỏa khắp nơi.

Cùng lúc đó, một thứ mà trước đây Hứa Thanh không hề nhận ra do cảnh giới và nhận thức khi ấy còn thấp, giờ đây mới thực sự cảm nhận được.

Tiếng tim đập của tầng thứ hiến luật!

Như nhịp trống trận viễn cổ, vang vọng giữa biển lửa rực cháy.

Tùng tùng, tùng tùng!

Cứ như thể, tinh cầu này là một sinh vật sống!

Bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát một cơn sóng máu khủng khiếp, mang theo tiếng gào thét chấn động tinh vực, nghiền nát tất cả thành tro bụi!

Cảnh tượng này khiến bước chân Hứa Thanh khựng lại.

Những người phía sau hắn, ai nấy cũng chấn động tâm thần.

Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn như vọng về từ thời viễn cổ, đột ngột vang lên từ hư vô, mang theo khí tức trầm lặng của năm tháng.

"Rất tốt..."

Kèm theo thanh âm đó.

Trước mắt Hứa Thanh và đồng đội, một vầng sáng khổng lồ bỗng bùng phát, tạo nên một chấn động rực rỡ đến cực hạn, thắp sáng cả vùng tinh không!

Như thể giữa vũ trụ, một màn pháo hoa khổng lồ đang bùng nổ.

Trong biển ánh sáng đó, mười vạn con mắt bạc dọc theo trục dọc đồng loạt mở ra!

Mỗi một con mắt, đều phản chiếu lại toàn bộ cuộc chiến giữa Hứa Thanh và Tinh Mâu thần nữ!

Chúng dường như đang lặng lẽ quan sát toàn bộ quá trình.

Chỉ sau vài nhịp thở, cảnh tượng tàn sát tan biến.

Mười vạn con mắt, đồng loạt khóa chặt vào nhóm Hứa Thanh.

Đặc biệt là...

Tinh Mâu thần nữ bị hắn xách trong tay.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng kéo mạnh từ hư không giáng xuống!

Cảm nhận được sự mênh mông của luồng lực này, Hứa Thanh chỉ có thể thả tay, để mặc luồng lực kéo này bao phủ lấy thần nữ, lôi nàng vào trong quang hải, dần dần biến mất.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Hứa Thanh không khỏi có chút tiếc nuối.

Hắn vẫn chưa thu hoạch đủ.

Dọc đường đi, hắn tỏ vẻ di chuyển rất nhanh, nhưng trên thực tế hắn đã cố ý trì hoãn hết mức có thể, chỉ để thu lấy nhiều nguyên chất hơn.

Thực tế mà nói, nguyên chất trong cơ thể thần nữ này hoàn toàn khác biệt so với các thần linh khác.

Dù không thể gọi là vô tận, nhưng mỗi khi sắp bị hút cạn, nó lại tiếp tục sản sinh.

Cho dù lượng tái sinh ngày càng ít, nhưng chất lượng vẫn vô cùng tinh thuần.

Chương 2750: Mười chín đạo chủng áp thần nữ (2)

"Nếu có thể hấp thu thêm một thời gian nữa, ta nhất định có thể đột phá."

Hứa Thanh thầm than trong lòng, nhưng cũng hiểu rõ, so với hắn thì nhu cầu của Trạm Lô Tiên Chủ đối với thần nữ này còn lớn hơn.

Không thể nào để hắn giữ lại mãi được.

Nghĩ vậy, hắn đành ép bản thân dẹp bỏ ý nghĩ kia.

Sau đó, trong đầu chợt lóe lên chuyện về phần thưởng khi bắt được thần nữ, hắn liền bước lên phía trước, cung kính hành lễ.

Phía sau, tất cả đồng đội của hắn cũng đồng loạt cúi đầu bái lạy.

Trong sự tĩnh lặng ấy, giọng nói tang thương, tựa như ẩn chứa dấu vết năm tháng, lần nữa vang vọng trong không gian.

"Người phát hiện ra tung tích thần nữ, ban thưởng một triệu quân công, mười phương nguyên chất.

Người sống bắt được thần nữ, ban thưởng mười triệu quân công, một trăm phương nguyên chất!"

"Các ngươi, vừa tìm ra dấu vết, lại còn bắt sống thần nữ. Công lao này, cực kỳ to lớn!"

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ đám người Hứa Thanh lập tức phấn chấn.

Ngay sau đó, giọng nói trầm thấp nhưng mạnh mẽ lại tiếp tục truyền ra.

"Hứa Thanh!"

Nghe thấy tên mình được gọi, Hứa Thanh nghiêm mặt, tiến lên một bước.

Trong quang hải, mười vạn con mắt bạc đồng loạt nhìn thẳng vào hắn.

Giọng nói cổ xưa lại vang lên.

"Thần nữ này, lão phu sẽ đích thân đưa đến chỗ của Trạm Lô Tiên Chủ. Đồng thời, sẽ xin cho ngươi được sắc phong danh hiệu Chân Quân, cùng với... đạo khí của Tiên Chủ!"

"Ngươi có yêu cầu gì đối với đạo khí này?"

Trong mắt Hứa Thanh thoáng hiện lên tinh mang, sau một thoáng suy tư, hắn chắp tay, trầm giọng nói.

"Thuộc hạ muốn một món đạo khí chủ sát phạt!"

"Có thể. Lão phu sẽ truyền đạt lại."

"Tất cả phần thưởng sẽ được phát trong vòng bảy ngày tới. Trong thời gian này, các ngươi có thể ở lại tinh tháp nơi đây để chờ đợi.

Hành tinh này tự nhiên sinh ra nguyên chất, hãy tận dụng cơ hội mà tu luyện."

Sau khi những lời này vang lên, mười vạn con mắt bạc dần khép lại.

Sau vài nhịp thở, quang hải cũng chậm rãi tan biến.

Nhưng ngay lúc đó, mười hai tòa tháp dung nham, giữa mặt đất đang không ngừng trào dâng, bất ngờ vươn lên từ sâu trong lòng tinh cầu.

Uy nghiêm sừng sững, ngay trước mặt mười hai người của Hứa Thanh.

Mười hai tòa hỏa tháp này tỏa ra nồng đậm nguyên chất, ngay cả Hứa Thanh cũng có thể cảm nhận được hiến trong cơ thể đang dao động.

Phía sau hắn, Tinh Hoàn Tử, Chu Chính Lập và những người khác đều chấn động.

Chu Chính Lập hạ giọng nói.

"Trước đó ta từng nghe nói... tinh cầu Cự Hồng này, chính là nơi năm xưa Trạm Lô Tiên Chủ đã giết hàng loạt Chân Thần đỉnh phong, dùng đầu lâu và thần huyết của bọn họ, kết hợp với một hành tinh khổng lồ mà luyện chế thành!"

"Hơn nữa, còn dung nhập một đạo Hiến trước kia của chính bản thân Tiên Chủ vào trong đó!"

"Vậy nên, dù chỉ là Hạ Tiên đến đây tu luyện, cũng có được lợi ích to lớn."

"Chỉ là tinh cầu này không ổn định, trừ khi có đặc ân, nếu không... sẽ không được phép lưu lại!"

Nghe vậy, Hứa Thanh khẽ gật đầu.

Hắn xoay người nhìn về phía đồng đội, ánh mắt giao nhau, mỗi người đều có thể thấy rõ được sự gian nan mà họ đã trải qua.

Ngay sau đó Hứa Thanh nghiêm mặt, cung kính cúi người hành lễ.

"Phần thưởng lần này, ngoại trừ danh hiệu Chân Quân không thể chia sẻ, thì nguyên chất, quân công, tất cả chúng ta cùng hưởng!"

"Đạo khí của Tiên Chủ, tuy ta là người cầm giữ, nhưng nó cũng là vật của cả nhóm chúng ta!"

Chu Chính Lập cung kính, Tinh Hoàn Tử trầm mặc, Lý Mộng Thổ nhe răng cười, Tà Linh Tử húng hắng ho, còn Viễn Sơn Tố chỉ nhẹ nhàng cúi đầu.

Những người khác cũng đều làm theo, nhất tề hành lễ.

Trong đám đông, dường như Thiên Quân Tích Dịch là người vui vẻ nhất!

Tựa như được Hứa Thanh hành lễ còn khiến hắn cảm thấy sung sướng hơn cả việc nhận được phần thưởng.

Sau đó, Hứa Thanh xoay người, bước vào hỏa tháp.

Những người khác cũng lần lượt chọn một tòa tháp cho mình, bắt đầu bế quan tu luyện.

Thời gian dần trôi qua.

Trong lúc họ đang chờ đợi phần thưởng, thần nữ bị đưa đến chỗ Trạm Lô Tiên Chủ.

Cùng lúc đó, trên chiến trường giữa Đệ Tứ và Đệ Ngũ tinh hoàn, vùng trời bị chia cắt giữa hai sắc đen và trắng, bắt đầu xuất hiện những dao động vô hình.

Mà rõ ràng, màu trắng tượng trưng cho tiên linh, đang dần dần quét sạch màu đen, vốn đại diện cho dị chất.

Thế cục đang đảo ngược!

Toàn bộ chiến tuyến cánh trái, trung, phải đều bị cuốn vào làn sóng xung kích này.

Trận chiến trở nên khốc liệt hơn bao giờ hết!

Nhưng lần này, phe tu sĩ đã nắm giữ thế chủ động.

Dường như, thế cân bằng giữa Ly Tru Thần Hoàng và Trạm Lô Tiên Chủ... đang bị phá vỡ.

Ở nơi xa xôi, giữa vùng hỗn loạn của thế trắng và đen, có hai bóng dáng khổng lồ như xuyên thấu qua vạn vật, đang lặng lẽ đối diện nhau.

Ngay khoảnh khắc đó, một luồng thần niệm vượt xa những gì phàm nhân có thể nghe thấy, vang vọng giữa hai cỗ thế lực.

"Trạm Lô, ngươi hẳn phải biết rõ... nếu tiền tuyến thất thủ, bổn hoàng phải lùi một bước, thì cuộc chiến này sẽ lập tức leo thang."

"Từ cuộc chiến giữa chúng ta, biến thành cuộc đại chiến giữa vô số tồn tại cùng cấp bậc, thậm chí lan đến cả tầng Thần Tôn và Tiên Tôn!"

"Các ngươi... đã chuẩn bị xong chưa?"

Cùng lúc đó, tại Đệ Tứ tinh hoàn, cách xa khu vực trung tâm của chiến trường, nơi dị chất vô cùng nồng đậm.

Bên rìa tinh không, có một sinh vật khổng lồ, mang theo khí tức cổ xưa, trôi dạt như một thiên thạch khổng lồ, một vị cổ thần già cỗi.

Thân thể tồn tại đó đã tàn lụi, sinh mệnh gần như cạn kiệt, thần trí cũng chẳng còn, tựa hồ chỉ còn lại chút bản năng nguyên thủy nhất.

Hành trình của tồn tại đó, giống như đã được định sẵn, chịu sự dẫn dắt vô hình của số mệnh, lặng lẽ trôi về một nơi chưa rõ.

Mà ngay trong cơ thể vị cổ thần này, tại vị trí trái tim, nơi máu thịt đã trống rỗng, có hai thân ảnh, một nam và một nữ đang khoanh chân tĩnh tọa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến khi một trong hai người khẽ mở mắt, cảm nhận tình hình bên ngoài, nhẹ giọng lên tiếng.

"Phu quân, chúng ta sắp đến nơi rồi..."

Giọng nói vang vọng trong không gian.

Người còn lại cũng mở mắt, đôi đồng tử lóe lên tia sáng sâu thẳm, khẽ gật đầu.

"Ngọn lửa tiền tuyến, quả thực đã thu hút gần như toàn bộ sự chú ý. Nhưng... quãng đường sắp tới, chúng ta càng phải cẩn thận ẩn nấp hơn nữa."

Nếu Hứa Thanh có mặt tại đây, hắn chắc chắn sẽ lập tức nhận ra hai người này.

Không ai khác, chính là Cực Quang Thiếu Chủ và đạo lữ của y, Linh Hoàng tiên tử!

Chương 2751: Cực Thanh Chân Quân (1)

Sáu ngày thoáng qua như chớp mắt.

Khi thời hạn do Đại Thống Lĩnh của Cự Hồng tinh định ra sắp đến, toàn bộ nhóm người của Hứa Thanh vẫn đang bế quan tu luyện trong các hỏa tháp của riêng mình.

Không thể phủ nhận, nguyên chất ẩn chứa trong ngôi sao đỏ thẫm này, dù không tinh thuần bằng của thần nữ nhưng lại ôn hòa hơn rất nhiều, giúp ích không nhỏ cho quá trình chữa thương của bọn họ.

Sáu ngày qua, những thương thế âm ỉ chưa khỏi hẳn của từng người, đến lúc này gần như đã hoàn toàn hồi phục.

Cảm nhận của Hứa Thanh đối với điều này lại càng sâu sắc hơn. Hắn nhận ra rằng nguyên chất của Cự Hồng tinh không chỉ hỗ trợ chữa thương, mà còn có tác dụng rất tốt đối với sự bồi dưỡng tiên phôi. Đặc tính ôn hòa của nó đã trung hòa phần nào sự hấp thu mạnh mẽ từ thần nữ trước đó, giúp quá trình dung hợp trở nên dễ dàng hơn.

Thậm chí, tiên phôi trong cơ thể hắn đã chạm đến ngưỡng cửa của Chuẩn Tiên trung kỳ.

"Quả nhiên, chiến trường vẫn là nơi tu hành nhanh nhất."

Trong hỏa tháp, Hứa Thanh mở mắt, ánh nhìn lóe lên tia sáng u tối, như thể hàng vạn vì sao đang luân chuyển trong đôi đồng tử, tạo thành một khí tức kỳ lạ.

Kết hợp với dung mạo vốn đã tuyệt mỹ của hắn, lại càng khiến tiên linh chi ý trên người hắn trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

"Nhưng đáng tiếc... nguyên chất ở nơi này quá ôn hòa. Nếu không có một loại nguyên chất nào đó tinh thuần và đặc biệt như của thần nữ để cân bằng, thì nơi này chỉ thích hợp để trị thương mà thôi."

Nghĩ đến thần nữ, trong lòng Hứa Thanh không khỏi dâng lên cảm giác tiếc nuối.

Nguyên chất của Chân Thần, hắn không phải chưa từng hấp thu. Hiện giờ trong thiên ngoại thiên của hắn vẫn đang trấn áp một vị, liên tục cung cấp nguyên chất.

Chỉ là, dù có là Chân Thần, cũng không thể sánh bằng sự tinh thuần của thần nữ.

"Nhi nữ của Thần Hoàng, mang huyết mạch Thần Chủ... quả nhiên không tầm thường."

Hứa Thanh hồi tưởng lại cảm giác thu hoạch nguyên chất từ thần nữ suốt dọc đường, vô thức liếm môi.

Nguyên chất của thần nữ là thứ hoàn mỹ nhất mà hắn từng nếm trải!

Có thể nói là vô song!

Nhưng thần nữ đã được giao nộp, Hứa Thanh chỉ có thể tiếp tục đè nén sự tiếc nuối trong lòng. Đang định nhắm mắt tiếp tục tu luyện, thì ngay lúc ấy...

Cự Hồng tinh lại bùng lên ánh chớp chói lọi!

Tiếng nổ ầm vang trời đất, một biển sáng vô tận trong nháy mắt quét ngang cả tinh cầu, bao phủ vạn vật trong ánh quang huy rực rỡ, như thể cả thế giới bị nhấn chìm.

Đồng thời, hỏa tháp nơi Hứa Thanh đang ngồi cũng tan biến trong quang hải.

Tựa hồ có một luồng lực lượng khổng lồ cuốn theo ánh sáng ập đến, thay thế vị trí của hỏa tháp, hóa thành một con mắt bạc khổng lồ.

Ngay trước mặt Hứa Thanh, nó mở ra.

Thần niệm của Hứa Thanh chấn động, lập tức đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị, cúi người thi lễ trước con mắt bạc.

"Bái kiến Tướng Chủ!"

Con mắt bạc lặng lẽ nhìn hắn, hồi lâu sau, một giọng nói già nua chất chứa tang thương như hòa lẫn vào thời gian, vang vọng trong quang hải.

"Phần thưởng cho đại công lần này, đã tới."

Theo giọng nói vang lên, mười khối ngọc thạch dài hình chữ nhật, tỏa ra hào quang rực rỡ, hiện ra giữa không trung. Cạnh đó còn có một tấm lệnh bài quân công.

Mười khối ngọc thạch này tỏa ra nguyên chất nồng đậm, bên trên còn có ánh sáng huyền diệu lưu chuyển, như bảo vật vô giá.

Còn lệnh bài quân công, thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng ý nghĩa bên trong hiển nhiên vô cùng trọng đại.

"Đây là phần thưởng cho việc phát hiện tung tích của thần nữ, mười phương nguyên chất, cùng lệnh bài quân công trị giá một triệu điểm."

Giọng nói tang thương ngừng lại một lát.

Sau đó, một trăm khối ngọc thạch giống hệt nhau, cùng với mười tấm lệnh bài quân công khác lần lượt hiện ra, lơ lửng giữa không trung, hợp lại thành một luồng ánh sáng rực rỡ, huy hoàng chói lọi.

Những phần thưởng này, nếu đặt tại thế giới bên ngoài, đủ để khiến vô số tu sĩ đỏ mắt phát cuồng.

"Đây là phần thưởng cho việc bắt sống thần nữ!"

Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào phần thưởng trước mắt, ánh mắt lóe lên tinh quang. Hắn không vội mở miệng, mà tiếp tục kiềm chế tâm tình, yên lặng chờ đợi.

"Còn về danh hiệu Chân Quân..."

Trong con mắt bạc, giọng nói trở nên nghiêm trang hơn đôi chút.

"Có một điều ngươi cần biết, tất cả môn đồ của Tiên Chủ, đều là Chân Quân."

"Mà tại Đệ Ngũ tinh hoàn này, năm đó Tiên Tôn đã khai sáng tiên đạo, luyện hóa vạn thần, tạo thành linh ngân, thay thế quy tắc, cuối cùng kết thành đại khí vận!"

"Tiên Tôn hưởng năm phần đại khí vận, mười một vị Tiên Chủ hưởng bốn phần, còn tất cả Chân Quân được một phần!"

"Người sở hữu khí vận, sẽ được tinh hoàn bảo hộ trong vô hình."

Hứa Thanh lắng nghe, ánh mắt ngưng trọng. Việc môn đồ Tiên Chủ đều là Chân Quân thì hắn vốn đã biết, nhưng đối với đại khí vận hắn lại hiểu biết không nhiều. Giờ phút này, nghe xong những lời này, trong lòng hắn bất giác suy tư.

Giọng nói già nua trong con mắt bạc chợt hóa thành một tiếng quát trầm thấp.

"Hứa Thanh!"

"Khối tinh thạch này, là do Trạm Lô Tiên Chủ đích thân xin ban cho ngươi. Nó chính là khí vận hóa thân của Đệ Ngũ tinh hoàn. Ngươi hãy dùng thần niệm khắc ấn, tinh hoàn sẽ lập danh cho ngươi!"

Thanh âm tựa như sấm sét, chấn động bát phương.

Sau đó, vô số sợi tơ vàng từ hư không xuất hiện, nhanh chóng đan xen trước mặt Hứa Thanh, kết thành một khối tinh thạch vàng kim, có kích thước chỉ bằng một móng tay!

Hình dáng của nó giống với thần cách của Chân Thần mà Hứa Thanh từng thấy, nhưng hiển nhiên lại không phải cùng một vật.

Bản năng thúc giục, ánh mắt Hứa Thanh dõi theo, ngay khoảnh khắc tập trung nhìn vào, tâm trí hắn chấn động dữ dội. Hắn dường như nhìn thấy toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn đang xoay chuyển, vô tận vũ trụ, tinh không hùng vĩ, từng tòa thiên ngoại thiên xuất hiện trước mắt, khiến tâm thần hắn cuộn trào sóng lớn. Hắn định khắc ấn thần niệm lên viên tinh thạch này.

Thế nhưng ngay lúc đó…

Trong tinh thạch, giữa Đệ Ngũ tinh hoàn, bên cạnh mười một tòa thiên ngoại thiên, đột nhiên tòa Cực Quang thiên ngoại thiên từng biến mất trước kia chợt bừng sáng.

Một chữ "Thanh" hội tụ ngay tại trung tâm của thiên ngoại thiên đó.

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng xanh biếc bùng phát từ trong, quét ngang toàn bộ vũ trụ.

Từ trong con mắt bạc khổng lồ truyền ra một tiếng "Ồ?", mang theo sự kinh ngạc.

"Phong danh Cực Thiên, hơn nữa đã được định sẵn từ trước sao?"

Ánh mắt Hứa Thanh có chút ngây dại, mãi một lúc sau mới dần tỉnh táo lại. Khi hắn nhìn lại viên tinh thạch trước mặt, hắn phát hiện trên bề mặt của nó, đã hiện ra một chữ duy nhất.

Thanh!

Khoảnh khắc nhìn thấy chữ này...

Tựa như vô số tiếng hô vang bái lạy từ vạn tộc đồng loạt nổ tung bên tai Hứa Thanh, tụ hội thành một phong hào.

Cực Thanh Chân Quân!

Hòa quyện cùng mệnh cách của Hứa Thanh!

Chương 2752: Cực Thanh Chân Quân (2)

Một luồng liên kết như thể có cùng cội nguồn với Đệ Ngũ tinh hoàn cũng trỗi dậy trong tâm trí hắn.

Cảm giác này khiến hắn và Đệ Ngũ tinh hoàn kết nối chặt chẽ hơn bao giờ hết.

Thậm chí, hắn cảm nhận được rằng, dù bản thân ở bất kỳ đâu, chỉ cần tâm niệm khẽ động, hắn đều có thể nhận được tiếng vọng từ Đệ Ngũ tinh hoàn.

"Đây chính là khí vận..."

Hứa Thanh thì thầm trong lòng.

Cùng lúc đó, nhờ được khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn gia trì, tu vi của hắn đột ngột đột phá!

Toàn thân hắn liên tục vang lên những tiếng nổ trầm đục như tiếng trống trận rung trời.

Phía sau hắn, một hư ảnh tiên phôi khổng lồ hiển hiện, sừng sững trên Cự Hồng tinh, cuốn lên những cơn lốc xoáy và bão tố, tiên linh chi ý bừng sáng giữa tinh không.

Tu vi của hắn, như một cơn lốc xoáy cuồng bạo, ầm ầm bộc phát!

Trực tiếp đột phá giới hạn của Chuẩn Tiên sơ kỳ, tiến thẳng vào... Chuẩn Tiên trung kỳ!

Khoảnh khắc bước vào Chuẩn Tiên trung kỳ, Hứa Thanh cảm nhận rõ ràng từng đợt tiên linh khí cuồn cuộn như biển lớn trong cơ thể mình, điên cuồng trào dâng như muốn phá tan toàn bộ thể xác.

Mái tóc dài của hắn bay múa, uy áp tỏa ra từ cơ thể vượt xa so với trước kia rất nhiều.

Mơ hồ có một loại tiên vận hiển hiện!

Loại tiên vận này, tựa như nền tảng để khống chế vận mệnh của chính mình.

Ngay lúc này, ánh mắt Hứa Thanh chợt lóe lên quang mang kỳ dị, một tia sáng bạc hiện lên trong đồng tử hắn!

Đó là một trong những dấu hiệu của Tiên!

Cùng thời điểm ấy, khi Hứa Thanh nhận được khí vận gia trì, tu vi đột phá, thì trong con mắt bạc khổng lồ trước mặt hắn, một bóng dáng mặc đạo bào cũng dần dần hiện ra.

Đó là một vị tu sĩ trung niên, thần sắc uy nghiêm, không giận mà tự toát ra vẻ uy nghiêm trời sinh.

Người này khoác một bộ đạo bào màu xanh, toàn thân tràn ngập tiên khí nồng đậm, trong mắt ẩn chứa quy luật vận hành của vũ trụ tinh không.

Chính là Tướng Chủ của tiền tuyến cánh trái!

Lão bước một bước ra khỏi hư không, đứng ngay trước mặt Hứa Thanh, ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng vào hắn.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, đè nén dao động trong lòng, vừa định hành lễ.

Nhưng Tướng Chủ lắc đầu, một luồng lực lượng ôn hòa lan tỏa ra, ngăn cản hắn tiếp tục cúi bái.

"Ngươi đã có danh hiệu Chân Quân. Nếu tu vi đạt tới Hạ Tiên, lão phu gặp ngươi cũng phải cúi chào. Dù hiện giờ tu vi ngươi chưa đến Hạ Tiên, nhưng địa vị đã ngang hàng với ta, không cần hành lễ."

"Sau này, khi rời khỏi chiến trường, ngươi có tư cách chọn một trong các Tiên Chủ để bái sư!"

Nghe vậy, Hứa Thanh hiểu rõ mọi quy củ của Đệ Ngũ tinh hoàn, nên không tiếp tục cúi bái, nhưng vẫn chân thành tỏ lòng cảm kích.

"Đa tạ Tướng Chủ dìu dắt chỉ điểm, ân tình này, Hứa Thanh khắc ghi trong lòng!"

Tướng Chủ khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra nét tán thưởng.

"Đây là thành quả do chính ngươi giành lấy, ngươi xứng đáng nhận được."

"Còn phần thưởng cuối cùng của việc bắt sống thần nữ... chính là Tiên Chủ đạo khí!"

Ánh mắt Hứa Thanh sáng rực, đây chính là thứ hắn luôn chờ đợi...

Nguyên chất, quân công, mặc dù hữu dụng, nhưng không phải thứ không thể thay thế.

Ngay cả danh hiệu Chân Quân, cũng chỉ là sự thăng tiến về thân phận.

Điều hắn thực sự quan tâm, chính là chiến lực của bản thân!

Mà Tiên Chủ đạo khí, sẽ là sát khí tuyệt đối giúp hắn nâng cao chiến lực!

Nhận ra sự chấp niệm của Hứa Thanh đối với đạo khí, Tướng Chủ khẽ mỉm cười, vung tay lên.

Tức thì, vô số tia sáng bạc từ trong tay áo lão bay ra, hóa thành từng sợi tơ lấp lánh, lao thẳng lên hư không phía trên.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ngay khoảnh khắc ấy, đồng tử hắn co rút mạnh.

Chỉ thấy nơi hư không tràn ngập quang hải phía trên, theo từng sợi tơ bạc hòa nhập vào, lập tức vang lên những tiếng nổ ầm ầm. Từng luồng huyết quang xuất hiện ở nhiều điểm khác nhau.

Chúng dần lan rộng, tựa như từng đóa hoa đang nở rộ.

Tạo thành những đóa hoa hồng.

Cuối cùng, những đóa hoa này liên kết lại, như thể nhuốm đỏ cả quang hải, hình thành một tầng trời nhuốm máu!

Trên bầu trời ấy, như có áp lực nội tại đang không ngừng bành trướng, khiến từng vết nứt không gian bị xé rách.

Những vết nứt ấy kéo dài, đan xen lẫn nhau, tụ hội thành một lỗ hổng khổng lồ, hình dạng bất quy tắc!

Vặn vẹo giữa thiên không, dài đến hàng triệu trượng.

Sương máu cuồn cuộn như thác đổ, chảy tràn từ những vết rách ấy, như từng dòng nước đục ngầu.

Mà trong cơn sóng dữ ấy, một thanh cốt đao trắng bệch, ẩn chứa sát khí kinh thiên, chậm rãi giáng xuống.

Hình dáng của nó như một mảnh trăng khuyết đảo ngược, lóe lên ánh huyết quang!

Trên thân đao, dày đặc những đường vân kỳ lạ, vừa giống như thiên sinh, vừa tựa như hậu thiên khắc lên, hoặc có lẽ là kết hợp của cả hai, hòa quyện khó thể tách rời.

Khi thanh đao giáng xuống, quang hải bốn phía vậy mà sụp đổ, ngưng tụ thành một vòng xoáy.

Càng quỷ dị hơn, những vết rách không gian kia, dưới ánh đao đỏ thẫm nhiễm lên, hóa thành vô số sợi nhân quả uốn lượn.

Chúng đan xen với nhau, tạo thành những quy tắc tương khắc, dưới sự khống chế của đao mang, dường như sẽ hóa thành ánh sáng chí tử chặt đứt luân hồi!

"Thanh đao này, là bảo vật do Trạm Lô Tiên Chủ năm xưa, sau khi thành đạo, liên thủ cùng các Tiên Chủ khác, chém giết vị Thần Chủ cuối cùng của Đệ Ngũ tinh hoàn, dùng móng tay của gã luyện thành!"

"Vị Thần Chủ kia, thần cách thuộc về sát lục, vì vậy thanh đao này... Sát phạt vô song!"

Tướng Chủ chậm rãi cất tiếng.

Khi giọng nói của lão vang vọng, thanh loan đao từ trên bầu trời hạ xuống, đứng sừng sững trước mặt Hứa Thanh, tựa như có linh tính, khẽ rung động.

Ngay lập tức, thân đao vang lên một tiếng ngân dài, khiến tinh quang toàn bộ tinh vực lay động.

Vô số tàn hồn từng bị thanh đao này chém diệt, bị đao minh triệu hồi, hiện ra trong hư không, hóa thành từng đám yêu ma quỷ mị.

Nhưng những tàn hồn này, lại không dám phát ra dù chỉ một tiếng than khóc, mà chỉ hóa thành sương máu nhàn nhạt, lượn lờ quanh thân đao.

Mà nơi mũi đao lướt qua, không gian không phải bị cắt rách, mà giống như bị mãnh thú cắn xé, vĩnh viễn mất đi một phần.

Đây chính là... Tiên Chủ đạo khí!

Khung cảnh này khiến lòng Hứa Thanh chấn động mạnh.

Bản năng thúc giục, hắn vươn tay, chụp lấy thanh loan đao trước mặt!

Khoảnh khắc hắn nắm lấy chuôi đao, một âm thanh trầm thấp chấn động cả tinh không, như tiếng gầm rống của một vị thần linh, truyền vào tai Hứa Thanh.

Thanh âm ấy xuyên thấu vạn giới vũ trụ, khiến thế giới trước mắt hắn đột nhiên bị nhuộm thành một màu gỉ sắt.

Tỏa ra một loại sát khí khiến đầu óc Hứa Thanh tê dại.

Cùng lúc đó, giọng nói của Tướng Chủ vẫn tiếp tục vang lên.

"Toàn bộ phần thưởng, đều đã trao cho ngươi."

"Còn bây giờ, nửa tháng sau, sẽ có đại sự phát sinh!"

"Ly Tru Thần Chủ của Đệ Tứ tinh hoàn và Trạm Lô Tiên Chủ của ta, đã đạt thành hiệp nghị, đôi bên sẽ trao đổi con tin!"

"Người áp giải thần nữ đến nơi giao dịch, được Tiên Chủ chỉ định... Chính là ngươi, Hứa Thanh!"

"Địa điểm, là tiền tuyến cánh trái. Toàn bộ đại quân của ta sẽ có mặt, dựng trận pháp hộ trận cho lần giao dịch này!"

Chương 2753: Ác mộng đến trước cơn bão (1)

Ly Tru Thần Chủ cùng Trạm Lô Tiên Chủ đã đạt thành hiệp nghị, tiến hành trao đổi con tin…

Chuyện này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hứa Thanh.

Huống hồ, Tiên Chủ lại chỉ định hắn phụ trách áp giải.

Vì vậy, khi giọng nói của Tướng Chủ vang vọng, trong mắt Hứa Thanh ánh lên vẻ trầm tư.

Theo phán đoán trước đó của hắn, thần nữ quan trọng là bởi trong cơ thể nàng mang huyết mạch hoàng tộc, sở hữu thần cách chi lực của phụ thân Ly Tru Thần Chủ.

Bắt giữ nàng, đối với Tiên Chủ mà nói, chính là một cơ hội để thăm dò sâu hơn về thần cách của Ly Tru Thần Chủ.

Từ đó có thể nắm bắt nhiều thông tin hơn, giành lợi thế trong cuộc chiến.

Nhưng… giờ đây lại có trao đổi!

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại.

Trên tinh cầu huyết sắc, quang hải cuộn trào, bao phủ bốn phương, đồng thời cũng cách ly hỏa tháp nơi Hứa Thanh đang đứng, biến nó thành một không gian độc lập.

Trong không gian này, hỏa tháp trở nên vô hình, bầu trời đỏ rực hội tụ lại trên thanh loan đao kia.

Hứa Thanh cầm lấy thanh đao, lắng nghe lời Tướng Chủ, rồi trầm ngâm ngẩng đầu, trầm giọng hỏi:

"Tướng Chủ có biết vì sao Tiên Chủ đại nhân lại đồng ý giao dịch con tin với vị Thần Chủ kia không?"

Tướng Chủ nghe vậy, ánh mắt nhìn về tinh không, hồi lâu sau mới chậm rãi cất giọng trầm lắng:

"Bởi vì, Ly Tru Thần Chủ đã đưa ra vài điều kiện... trong đó có một điều mà tu sĩ của Đệ Ngũ tinh hoàn chúng ta không thể nào từ chối!"

Hứa Thanh tập trung tinh thần, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là điều kiện gì mà có thể gọi là không thể từ chối, thậm chí còn khiến Tiên Chủ cũng phải gật đầu đồng ý, sẵn sàng dùng thần nữ để đổi lấy?

"Thứ nhất, Ly Tru Thần Chủ đề nghị trao đổi năm vị Hạ Tiên bị Đệ Tứ tinh hoàn bắt giữ, nhưng chưa bị tra tấn đến chết."

"Trong năm vị Hạ Tiên này, có một người là đệ tử cuối cùng của Trạm Lô Tiên Chủ, cùng Tiên Chủ trấn thủ biên cương suốt vạn năm, từng lập chiến công hiển hách trên chiến trường, đảm nhiệm trọng trách ám sát. Nhiều năm trước, y rơi vào bẫy do thần linh bố trí, bị bắt giữ. Cuộc giải cứu thất bại, từ đó đến nay y đã phải chịu đựng vô vàn tra tấn."

"Bốn người còn lại tuy không có địa vị cao như y, nhưng cũng đều lập nhiều công lao to lớn cho Đệ Ngũ tinh hoàn. Theo lẽ thường, kết cục của bọn họ hẳn là bị hành hạ đến chết, nhưng giờ đây... đã có cơ hội sống sót trở về."

"Đây là điều kiện trao đổi thứ nhất mà Ly Tru Thần Chủ đưa ra."

"Còn điều kiện thứ hai, cũng chính là điều mà ta nói, cả Đệ Ngũ tinh hoàn không thể từ chối, thậm chí ngay cả Tiên Chủ cũng phải chấp nhận..."

"Đó chính là một mảnh Phi Vũ."

Khi Tướng Chủ nói đến đây, ánh mắt lóe lên dị quang, nhìn về phía Hứa Thanh.

"Ngươi từ Tiên Đô phi thăng lên, tuy có biết về lịch sử, nhưng chắc hẳn vẫn chưa rõ ràng toàn bộ."

"Nhiều năm trước, trận chiến khốc liệt giữa tu sĩ và thần linh bản địa tại Đệ Ngũ tinh hoàn đã đạt đến mức có thể làm trời đất đảo lộn. Cuối cùng, khi Tiên Tôn giao chiến với Thần Tôn, cả tinh hoàn này đã bị tàn phá nghiêm trọng."

"Nhiều khu vực trong tinh không bị xé nát, phân tán thành từng mảnh Phi Vũ, tách rời khỏi Đệ Ngũ tinh hoàn."

"Trong suốt bao năm qua, tất cả các Tiên Chủ đều có chung một sứ mệnh, đó là tìm lại những mảnh Phi Vũ đã thất lạc, giúp Đệ Ngũ tinh hoàn… khôi phục toàn vẹn lãnh thổ!"

"Bởi chỉ khi Đệ Ngũ tinh hoàn trở lại trạng thái hoàn chỉnh, những quy tắc, pháp tắc, thậm chí là khí vận bên trong mới có thể đạt đến đỉnh phong!"

"Những năm qua, hầu hết các mảnh Phi Vũ đã được thu hồi, duy chỉ có một mảnh lớn nhất vẫn không rõ tung tích, khiến Đệ Ngũ tinh hoàn mãi chưa thể hoàn chỉnh."

"Mà điều kiện trao đổi thứ hai mà Ly Tru Thần Chủ đưa ra… chính là mảnh Phi Vũ cuối cùng của Đệ Ngũ tinh hoàn!"

"Chỉ cần có được nó, lãnh thổ của Đệ Ngũ tinh hoàn sẽ trở nên trọn vẹn, tất cả quy tắc và pháp tắc được bù đắp, khí vận càng thịnh vượng, mang lại lợi ích cho toàn thể sinh linh."

"Ngươi nói xem, điều kiện như vậy, có ai có thể từ chối được không?"

Tướng Chủ nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh cũng bị chấn động, trong đầu bỗng dấy lên một suy nghĩ khó tin, rồi hắn liền cất giọng nói ra:

"Chẳng lẽ… Tiên Chủ đã sớm biết mảnh Phi Vũ đó nằm trong tay Ly Tru Thần Chủ, nên mới có chuyện bắt giữ thần nữ?"

Ánh mắt Tướng Chủ trở nên thâm sâu, không trả lời thẳng câu hỏi của Hứa Thanh, mà chỉ vung tay, lấy ra một khối ngọc thạch màu bạc.

Vừa xuất hiện, lập tức có vô số hào quang rực rỡ tỏa ra, lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy, đồng thời ẩn chứa khí tức tiên linh nồng đậm.

Lờ mờ có thể thấy bên trong ngọc thạch, dường như tồn tại một khí bào huyền diệu.

Nhìn thấy khí bào đó, Hứa Thanh giật mình chấn động, hiến trong cơ thể hắn dao động kịch liệt, tiên phôi cũng rung chuyển không thôi, cứ như thể… trong khí bào kia, chứa đựng ý chí tối cao của toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn.

Còn sản sinh ra cộng hưởng với khí vận mà hắn nhận được!

"Đây là…"

Hứa Thanh khẽ giọng hỏi.

"Đây chính là Đệ Ngũ Tiên Đan!"

"Do liên kết với khí vận, nên chỉ những ai sở hữu phong hào Chân Quân mới có thể sử dụng. Nếu người tu luyện bình thường nuốt vào, ắt sẽ độc phát thân vong."

"Công dụng của nó, là hỗ trợ Chân Quân đột phá Hạ Tiên, gia tăng xác suất thành công!"

"Viên đan này, là phần thưởng mà Tiên Chủ ban cho ngươi, vì đã thực hiện nhiệm vụ áp giải thần nữ để trao đổi!"

Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào viên ngọc thạch trước mắt, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Hắn có thể cảm nhận được sự cộng hưởng từ khí vận trong cơ thể, cũng có thể cảm nhận tiên phôi và hiến đang rung động.

Tất cả những điều này khiến hắn hình thành một nhận thức rõ ràng…

Viên đan này… có đại dụng đối với hắn!

Giọng nói của Tướng Chủ vẫn tiếp tục, lần này ẩn chứa thêm vài phần cảm khái.

"Hứa Thanh, Trạm Lô Tiên Chủ... vô cùng xem trọng ngươi."

"Bởi vì có đại quân bày trận, hơn nữa trong lúc trao đổi, Tiên Chủ cũng sẽ dõi mắt quan sát, cho nên nhiệm vụ này không có nguy hiểm quá lớn. Thậm chí có thể nói, việc trao đổi con tin này, thực chất ai cũng có thể đảm nhiệm."

"Bất kể là ai, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, trước tiên sẽ nhận được lòng biết ơn từ năm vị Hạ Tiên, có được nhân tình vô cùng to lớn. Kế đó, danh vọng cũng sẽ tăng vọt, trở thành tâm điểm của toàn quân."

"Sau sự kiện này, lý lịch và tư cách của ngươi sẽ đủ đầy, có thể độc lập lãnh quân!"

Lời nói dứt, Tướng Chủ vung tay, viên ngọc thạch mang theo khí bào huyền diệu chậm rãi bay về phía Hứa Thanh.

Cuối cùng, nó lơ lửng ngay trước mặt hắn.

Hứa Thanh trầm mặc, chăm chú nhìn vật trước mặt, hồi lâu sau, hắn mới hít sâu một hơi, giọng trầm thấp cất lên:

"Tuân theo pháp chỉ của Tiên Chủ!"

Tướng Chủ khẽ gật đầu, không nói gì thêm, xoay người tiến vào trong con mắt bạc khổng lồ.

Theo ánh sáng từ con mắt bạc lóe lên, biển quang bao phủ bốn phía lập tức tan biến, cảnh vật xung quanh nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường.

Hỏa tháp vẫn ở đó.

Hứa Thanh vẫn ngồi trong tháp, như thể tất cả vừa rồi chưa từng xảy ra.

Con mắt bạc đã biến mất.

Chỉ còn lại những phần thưởng và viên ngọc thạch màu bạc, lơ lửng trước mặt hắn, tỏa ra hào quang rực rỡ, tràn ngập nguyên chất cùng tiên linh khí.

Chương 2754: Ác mộng đến trước cơn bão (2)

Hứa Thanh im lặng hồi lâu, trong lòng cân nhắc thiệt hơn.

"Chuyện này... chưa từng xuất hiện trong huyễn cảnh của Thần Đau Khổ..."

"Còn cuộc trao đổi này, thoạt nhìn thì hợp lý, nhưng..."

Hắn chìm vào suy tư.

Bản năng mách bảo hắn rằng chuyện này không hề đơn giản.

Bất kể việc Tiên Chủ có sắp đặt từ trước, hay việc trao đổi nhằm đổi lấy mảnh Phi Vũ, thậm chí là toàn bộ kế hoạch đã diễn ra đến nay...

Mọi chuyện dường như quá mức suôn sẻ.

"Suôn sẻ đến mức... tựa như Ly Tru Thần Chủ đang chủ động phối hợp vậy."

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hứa Thanh co rụt lại.

"Thân là Thần Chủ, bị động một lần có thể giải thích được. Nhưng nếu lần nào cũng bị động... thì tuyệt đối không bình thường!"

Lông mày hắn cau chặt.

Thế nhưng, Hứa Thanh cũng hiểu rõ, với cảnh giới của Tiên Chủ, những gì người ấy nhìn thấy và suy tính, bản thân hắn không thể sánh bằng.

Hơn nữa, xét đến cục diện chiến tranh từ trước đến nay, với khả năng bày mưu tính kế của Tiên Chủ, khả năng lớn nhất chính là đã có phương án đối phó từ trước.

"Vậy thì... mục đích cuối cùng của hai bên trong lần bố cục này, rốt cuộc là gì?"

Hứa Thanh suy tư hồi lâu, nhưng vẫn không thể tìm ra đáp án.

Hắn liếc nhìn phần thưởng trước mặt, tạm thời gạt bỏ suy nghĩ này, tản thần niệm ra ngoài, truyền âm cho Tinh Hoàn Tử cùng mọi người.

Không lâu sau, từ mười một hỏa tháp khác, các đạo chủng đang khoanh chân tu luyện lần lượt mở mắt.

Ánh mắt họ phần lớn đều lộ ra vẻ chờ mong, lập tức đứng dậy, nhanh chóng bay đến hỏa tháp nơi Hứa Thanh đang ở.

Ngay khi bước vào, toàn bộ ánh mắt đều dồn về phần thưởng phía trước.

Dù là người từng trải như Tinh Hoàn Tử hay Chu Chính Lập, lúc này trong mắt cũng hiện lên vẻ ngỡ ngàng.

"Đây là nguyên chất và quân công mà Tướng Chủ đã giao cho chúng ta."

Hứa Thanh chậm rãi nói.

Về cách phân chia, họ đã có sự thống nhất từ trước.

Hứa Thanh là người chủ chốt tìm ra tung tích và bắt sống thần nữ, nên hắn sẽ nhận được bốn phần mười tổng phần thưởng.

Tinh Hoàn Tử do trực tiếp tham gia bắt sống thần nữ, nên nhận một phần rưỡi.

Phần còn lại, bốn phần rưỡi, được chia đều cho mười người còn lại.

Dù là nguyên chất hay quân công, tất cả đều được phân phối theo cách này.

Vì vậy, rất nhanh chóng, những phần thưởng này đã được chia xong, mọi người đều tự nhận lấy phần của mình, trong lòng ai nấy đều rực cháy ngọn lửa khát vọng.

Không một ai có ý kiến gì về việc Hứa Thanh nhận phần lớn nhất.

Bởi lẽ từ đầu đến cuối, mọi chuyện đều đi theo cách thức này, hơn nữa, chiến lực của hắn hoàn toàn xứng đáng để nhận phần thưởng tương ứng.

Bản thân Hứa Thanh cũng cảm thấy cách phân chia này hợp lý, vì nếu không có sự hỗ trợ của đồng đội, hắn không thể nào một mình đối phó với thần nữ và lão thần kia, càng không thể hoàn thành nhiệm vụ chém giết và bắt sống.

Sau khi phân chia xong, Hứa Thanh cũng thông báo cho mọi người về quyết định trao đổi của Tiên Chủ, đồng thời nêu lên những nghi vấn và suy đoán của mình.

Nghe xong, sắc mặt mọi người khác nhau, ai nấy đều chìm vào trầm tư.

Đây là thói quen của đội ngũ bọn họ, mỗi khi gặp vấn đề họ luôn tập trung trí tuệ của cả nhóm, suy xét và tổng hợp từ nhiều góc độ khác nhau.

"Những gì Hứa Thanh nói rất có lý, lần trao đổi này có lẽ không hề đơn giản. Còn về bối cảnh phía sau, ta có thể nghĩ đến một khả năng... đó là Tiên Chủ không muốn mở rộng chiến tranh!"

"Bởi vì nếu chiến sự lan rộng, hoặc xảy ra sự chênh lệch nghiêm trọng, sẽ có khả năng một bên xuất hiện thêm nhiều cường giả cấp Chủ. Khi đó, phe ta cũng phải xuất động những cường giả cùng cấp để đối kháng. Nếu kéo dài, thậm chí Tiên Tôn cũng có thể đích thân giáng lâm..."

"Mà khi ấy... sẽ là một trận quyết chiến thực sự!"

"Đây là cuộc đối đầu giữa Thần Chủ và Tiên Chủ, mà sự đối đầu của họ lại thiên về thế cục..."

"Nhưng có điều đáng ngờ là... mục đích cuối cùng của Trạm Lô Tiên Chủ, rốt cuộc là gì?"

"Quan tâm làm gì? Cứ chiến là được rồi! Hai huynh đệ bọn ta, vô kiên bất tồi!"

Mọi người lần lượt lên tiếng.

Hứa Thanh lắng nghe từng lời, kết hợp với phán đoán của bản thân, trong lòng gợn lên từng đợt sóng.

Sau đó, ánh mắt hắn chuyển hướng về phía Chu Chính Lập.

Trên suốt chặng đường này, Hứa Thanh đã hiểu rất rõ trí tuệ của Chu Chính Lập.

Chu Chính Lập lúc này nhíu mày, cũng nhìn về phía Hứa Thanh. Do dự một chút, y đưa tay xoa nhẹ mi tâm, rồi chậm rãi lên tiếng.

"Thiếu chủ, cùng chư vị đạo hữu, các ngươi có nghĩ đến một khả năng… rằng bản thân cuộc trao đổi này, thực chất cũng là một phần của ánh đèn không?"

Nghe vậy, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng sắc bén, chậm rãi thốt ra từng lời.

"Nếu quả thực là như vậy, thì việc lấy chiến khu cánh trái làm ánh đèn vẫn chưa đủ. Muốn khiến cuộc trao đổi này trở thành một ngọn đèn rực rỡ hơn, có thể tác động đến cả hai phe… vậy thì…"

"Bàn tay ẩn giấu phía sau, rất có khả năng… không nằm trên chiến trường."

"Mà là… bên trong Đệ Tứ tinh hoàn!"

Lời nói của Hứa Thanh tựa như cơn bão, lập tức khuấy đảo tâm trí mọi người.

Thời gian cứ thế trôi qua, ngày diễn ra cuộc trao đổi mà Tướng Chủ đã nhắc đến cũng càng lúc càng cận kề.

Trong quãng thời gian này, Hứa Thanh cùng những người khác đã có sự đồng thuận chung đối với cuộc trao đổi sắp diễn ra, ai nấy đều mang theo tâm thái cảnh giác cao độ.

Về phần Hứa Thanh, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, trong những ngày qua không ngừng làm quen với Tiên Chủ đạo khí, đồng thời lợi dụng nguyên chất của Cự Hồng tinh để củng cố cảnh giới Chuẩn Tiên trung kỳ vừa đột phá.

Hắn đảm bảo bản thân luôn duy trì ở trạng thái đỉnh phong.

Mặt khác, hắn cũng cảm nhận được sự khác biệt từ ngoại giới.

Bởi vì bên ngoài Cự Hồng tinh, hầu như mỗi ngày đều có quân đoàn vượt qua tinh không mà tới, đóng quân tại xung quanh tinh cầu.

Số lượng càng lúc càng nhiều.

Không khí trang nghiêm và căng thẳng cũng dần dần đậm đặc hơn.

Thậm chí không chỉ riêng nơi này, tại tiền tuyến sâu nhất của chiến khu cánh trái, nơi mà Hứa Thanh cùng những người khác không thể nhìn thấy, bầu không khí cũng vô cùng căng thẳng.

Dù là phe thần linh hay phe tu sĩ, cả hai bên đều đang nhanh chóng tập hợp, chiến lực tụ hội có thể nói là vô cùng khổng lồ.

Thế nên, giữa vùng chiến khu cánh trái này, hai sắc thái đen và trắng liên tục đan xen, xoắn xuýt lẫn nhau.

Báo hiệu một trận phong ba sắp ập đến!

Cho đến khi, thời gian còn lại trước cuộc trao đổi chỉ còn vỏn vẹn một canh giờ…

Tiếng kèn hiệu mang theo sự thê lương vang lên từ Cự Hồng tinh!

Thanh âm ấy xé toạc tinh không, lan rộng khắp muôn phương, vang vọng bên tai vô số tu sĩ.

Hứa Thanh, đang khoanh chân điều tức, lập tức mở bừng hai mắt!

Ngay trước mặt hắn, biển quang cuộn trào, từng đợt ánh sáng chói lóa bùng lên, một bóng dáng quen thuộc, bị trói buộc, từ trong quang hải dần dần hiện ra, được đưa đến trước mặt hắn.

Chính là… thần nữ!

Rõ ràng trong khoảng thời gian rời khỏi Hứa Thanh, tình trạng của nàng đã tốt hơn trước rất nhiều.

Nguyên chất trong cơ thể đã tự tái sinh không ít, làn da cũng lấy lại được vẻ sáng bóng.

Dù sao, với tầm vóc và phong thái của Tiên Chủ, ngay cả khi điều tra, người cũng sẽ không cố ý hành hạ.

Thế nên… hương vị lại càng nồng đậm hơn.

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên sâu thẳm, tự nhiên liếm nhẹ môi.

Bên kia, thần nữ nhìn thấy Hứa Thanh, hai chân khẽ run, toàn thân không kìm được mà run rẩy, tâm thần dao động mãnh liệt.

Như thể vừa nhìn thấy cơn ác mộng lớn nhất đời mình!

Chương 2755: Giờ khắc đã điểm (1)

Trên Cự Hồng tinh, bên trong hỏa tháp.

Một tiên một thần, như số mệnh trói buộc, lần nữa đan xen.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên dị quang, trong khi thần nữ lại tràn ngập tuyệt vọng.

Nàng nghĩ rằng kẻ nhân tộc trước mặt kẻ mà nàng hận thấu xương sẽ nói điều gì đó khi thấy mình.

Bởi vậy, nàng theo bản năng muốn mở lời trước.

"Ngươi..."

Nhưng còn chưa kịp nói hết câu, Hứa Thanh đã không có thời gian để lãng phí càng không cần bất kỳ lời dư thừa nào. Hắn giơ tay phải năm ngón chộp xuống

Thân thể của thần nữ như bị một lực lượng cường đại hút lấy, trong nháy mắt lao thẳng về phía Hứa Thanh, bị hắn siết chặt nơi quen thuộc.

Hắn bóp chặt cổ nàng.

Gần như ngay khi vừa chạm vào, nỗi kinh hoàng trong lòng thần nữ lập tức bộc phát.

Còn Hứa Thanh, đã theo bản năng bắt đầu hấp thu thần nguyên của nàng.

Từng tia thần nguyên theo những cơn run rẩy của thần nữ cùng cảm giác linh hồn như bị rút cạn điên cuồng tràn vào bàn tay phải của hắn.

Chúng dung nhập vào cơ thể, nuôi dưỡng tiên phôi, bồi đắp linh hồn, cường hóa bản thân.

Cảm giác lâu ngày không trải qua khiến tâm trạng Hứa Thanh cũng trở nên khoái hoạt.

Hương vị của thần nữ hắn đã nhiều lần hồi tưởng và hoài niệm trong khoảng thời gian qua.

Lúc này nếm lại một lần nữa, tốc độ vận chuyển tu vi của hắn cũng trở nên nhanh hơn ánh sáng bạc trong mắt càng thêm chói lọi.

Về phần thần nữ, nỗi đau đớn trào dâng lần nữa không chỉ khiến thân thể nàng run rẩy mãnh liệt mà ngay cả thần hồn cũng bị tác động sâu sắc.

Cảnh tượng như một cơn ác mộng tái diễn, đánh sụp hoàn toàn tâm thần mà nàng vừa vất vả khôi phục.

Bởi vậy, oán độc trong nàng trào dâng trở lại thậm chí còn mãnh liệt gấp mười lần trăm lần so với trước kia.

Ánh mắt ấy, Hứa Thanh đã quá quen thuộc.

Hắn dứt khoát phớt lờ tiếp tục hấp thu.

Mãi đến khi nửa canh giờ trôi qua làn da vốn lấy lại được ánh sáng của thần nữ lại trở nên khô khốc nguồn thần nguyên tích tụ trong cơ thể nàng cũng bị hút sạch một lần nữa.

Tình trạng của nàng suy kiệt đến cực điểm.

Lúc này, Hứa Thanh mới hài lòng dừng lại, buông tay, để mặc thần nữ mềm nhũn như bùn, ngã quỵ trước mặt hắn.

Thần nữ yếu ớt vô cùng nhưng trong lòng lại ngập tràn oán hận, đôi mắt chết chóc khóa chặt lấy Hứa Thanh.

Nhưng rất nhanh, nàng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, rồi chậm rãi mở ra lần nữa. Ánh mắt vốn tràn đầy oán độc nay đã lặng lẽ thu lại, thay vào đó là vẻ chua chát.

"Ta đã gặp Tiên Chủ của các ngươi, các ngươi cũng đã có được thứ mình muốn. Hiện giờ đã chọn trao đổi, ngươi có chút không cam lòng, ta có thể hiểu được."

"Thế nên ngươi hấp thu nguyên chất của ta, ta cũng không có sức phản kháng. Dù sao thì thần và tiên vốn đối lập, nếu người của phe tiên rơi vào tay phe thần cũng không thể thoát khỏi sự tra tấn."

"Những điều này, ta có thể hiểu. Đây là lựa chọn của lập trường, giữa ta và ngươi vốn không có thù hận cá nhân. Rốt cuộc, ta bị ngươi bắt giữ, chẳng qua là vì thần thuật của ta không tinh thuần mà thôi."

Giọng nói của thần nữ khàn đặc, mang theo một chút tự giễu, tựa như khoảng thời gian bị đưa đến chỗ Tiên Chủ, nàng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Tình cảnh này, từ khi Hứa Thanh bắt được nàng đến nay, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến.

Vì thế, hắn thoáng quét mắt nhìn thần nữ.

Thần nữ điềm tĩnh, vẻ mặt toát lên nét bình thản.

Nhìn nàng, Hứa Thanh đột nhiên cất tiếng.

"Trước đây không chút che giấu sự oán độc, là bởi tuyệt vọng, vì tưởng rằng bản thân tất chết. Còn giờ đây..."

"Ngươi cố gắng che giấu, là bởi hy vọng ngay trước mắt, ngươi không muốn gánh chịu bất kỳ rủi ro nào, nên lo sợ kích thích ta, khiến ta trực tiếp giết ngươi, để rồi biến hy vọng ấy thành tuyệt vọng lần nữa."

Lời nói vừa dứt, đồng tử thần nữ co rút lại.

Nhưng giọng Hứa Thanh vẫn bình thản vang lên.

"Cuộc trao đổi sắp diễn ra, ta biết, ngươi cũng biết, nên ta sẽ không giết ngươi. Thế nên, ngươi không cần phải giả vờ yếu thế như vậy."

"So với bộ dạng hiện tại của ngươi, ta lại quen thuộc hơn với sự oán độc của ngươi. Còn chuyện sau khi ngươi quay về sẽ ra sao, cũng không cần ta nói nhiều, ngươi chắc chắn sẽ không buông bỏ chuyện này."

"Nhưng lời nói của ngươi, lại khiến ta chợt nghĩ đến một điều..."

Hứa Thanh nheo mắt lại, tay phải nâng lên, cực kim chi lực bùng phát, hóa thành kim tuyến xuất hiện trong hư không.

Ngay sau đó, mộc lực lan tỏa, tăng cường thêm một tầng.

Tiếp đến, thủy hỏa thổ ba lực đồng loạt xuất hiện.

Ngũ cực đạo ngưng tụ thành một nhà lao hư ảo.

Lại thêm thời gian làm khóa, không gian làm cấm, đặt vững bốn phương, khiến nhà lao này càng trở nên huyền diệu.

Cuối cùng chính là hiến song song của Hứa Thanh, trong khoảnh khắc hạ xuống, lập tức khóa chặt nhà lao này.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, nhà lao hoàn toàn bao phủ lấy thần nữ, giam nàng vào bên trong.

Làm xong tất cả, Hứa Thanh vẫn cảm thấy chưa đủ.

Hắn vung tay, thiên lý xuất hiện, hóa thành trọng lượng, khiến nhà lao hư ảo trở nên thực chất.

Sau đó, dưới ánh mắt dần biến đổi của thần nữ, hắn bấm quyết, chỉ lên mi tâm, lập tức tiên phôi hiển hiện, tiên linh hạo hãn bùng phát, trong đó phun trào ra Cực Quang tiên cung.

Tiên cung trùng điệp với nhà lao.

Tiếng nổ lại vang lên, sắc mặt thần nữ hoàn toàn đại biến.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Hứa Thanh vung tay, từ những thời không song song, hàng chục xiềng xích trấn thần lao ra, đâm xuyên qua bả vai thần nữ, nhấc bổng nàng lên.

Thần nữ gào thét điên cuồng nhưng không thể nào giãy giụa.

"Hứa Thanh, ta nhất định phải giết ngươi. Không chỉ là ngươi, mà tất cả thân nhân, huyết mạch, bằng hữu của ngươi, đều sẽ vì ngươi mà chết thảm."

Hứa Thanh không chút biểu cảm, nhìn chăm chú vào thần nữ đang bị kích thích, quan sát nguyên chất trong cơ thể nàng.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện nguồn nguyên chất vốn đã cạn kiệt, dưới sự kích thích này, lại đang lần nữa sinh trưởng.

Thế nên, hắn hài lòng gật đầu, giơ tay, lại một lần nữa bắt đầu hấp thu.

Chương 2756: Giờ khắc đã điểm (2)

Cảnh tượng này khiến thần nữ lập tức hiểu ra, tất cả những gì vừa diễn ra, mục đích của đối phương chính là kích thích nàng sản sinh nguyên chất lần nữa.

Mà tình huống tương tự này cũng làm sống lại trong tâm trí nàng ký ức đáng sợ về quãng thời gian bị Hứa Thanh áp giải suốt dọc đường.

Nàng thét lên đầy căm phẫn.

"Ngươi là ác mộng, ngươi không phải tiên, ngươi là ma!"

"Ta rất tò mò, nguồn thần nguyên trong cơ thể ngươi, dù đã bị hút cạn bao nhiêu lần vẫn có thể hồi phục vô tận, rốt cuộc có bí ẩn gì?"

Sau khi rút cạn thần nguyên của thần nữ một lần nữa, Hứa Thanh hờ hững lên tiếng.

Ngón tay hắn vô thức lướt qua gáy trắng bệch của thần nữ, trong mắt lóe lên ánh sáng u ám. Một tia thần niệm lập tức từ kẽ tay hắn len vào cơ thể nàng.

Thần niệm lướt qua từng thớ thịt, thấm vào cốt tủy, rồi tiến sâu đến thần hồn, cuối cùng chạm đến thần cách ẩn trong linh hồn nàng.

Thủ pháp này, Hứa Thanh đã từng thử nghiệm trước đây, nhưng vì tu vi chưa đủ nên thất bại.

Hiện tại, khi hắn đã mạnh hơn, hơn nữa thần nữ từng bị đưa đến chỗ Tiên Chủ, hắn cảm thấy rất có khả năng Tiên Chủ đã để lại dấu vết nào đó trong nàng.

Vì vậy, hắn muốn thử lại lần nữa, xem có thể tìm ra dấu vết đó để thăm dò bí mật của thần nữ hay không.

Lần này, cảm giác rõ ràng suôn sẻ hơn rất nhiều. Chẳng bao lâu, thần niệm của Hứa Thanh đã tiến vào thần hồn thần nữ, nhìn thấy dấu vết tổn thương chằng chịt bên trong.

Vốn dĩ, khu vực này trước kia khi hắn kiểm tra thì vô cùng kiên cố, không thể xâm nhập. Nhưng giờ đây, nó đã đầy rẫy vết nứt!

Điều này khiến thần niệm của Hứa Thanh tràn vào dễ dàng hơn.

Nhanh chóng, thần niệm của hắn chạm đến một khu vực sâu thẳm. Ở đó, hắn cảm nhận được một vật thể kỳ lạ, tựa hư tựa thực, tựa như một kết tinh!

Nó có chút giống với khí vận hóa thành, nhưng dường như không hoàn toàn giống.

Bên trong nó ẩn chứa vô số điều huyền bí, đồng thời cũng chằng chịt vết nứt...

Dù thoạt nhìn có vẻ bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ tan, nhưng chỉ cần cảm nhận thôi, Hứa Thanh đã thấy như mình đang nhìn thấu toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn!

Uy áp khủng bố, khí tức hùng vĩ.

Hình ảnh này khiến tâm thần Hứa Thanh chấn động.

Nhưng sau một thoáng do dự, hắn quyết đoán dùng thần niệm đâm thẳng vào trong!

Kết tinh kia lập tức rung chuyển dữ dội, một luồng sức mạnh cuồng bạo không cách nào hình dung được bùng nổ từ bên trong, quét ngang tất cả, như muốn hủy diệt mọi thứ.

Thần niệm của Hứa Thanh tan vỡ ngay tức khắc, ngón tay hắn cũng bị bật khỏi gáy thần nữ.

Cùng lúc đó, thần nữ dường như bị kích thích bởi tác động này, bất ngờ sinh ra một luồng lực lượng mới.

Nàng chợt quay phắt lại, trong mắt bùng lên lốc xoáy tinh vân rực cháy!

"Ngươi dám đánh cắp thần quyền mà phụ thần ban cho ta!"

Âm thanh này như sấm sét vang rền, không phải giọng nói nguyên bản của thần nữ, mà là tiếng gào thét từ vô số giọng nói trộn lẫn, kết hợp thành thần âm!

Ngay khoảnh khắc lời nói phát ra, hư không xung quanh đột nhiên xuất hiện chín tia chớp vàng kim, đánh thẳng về phía Hứa Thanh!

Nhưng khi sắp chạm vào hắn, một luồng ý chí cổ xưa tỏa ra từ thần nữ, khiến chín tia chớp lập tức vỡ vụn.

Ngay sau đó, thần nữ toàn thân suy nhược, héo mòn, gần như kiệt sức.

Hứa Thanh lập tức nhận ra, luồng ý chí vừa phát ra từ cơ thể thần nữ mang theo khí tức tiên linh hùng hậu, vượt xa tầng thứ của Hạ Tiên!

"Đây là phong ấn mà Tiên Chủ lưu lại trong cơ thể thần nữ!"

Hắn trầm ngâm, cúi xuống nhìn vào ngón tay trỏ bị bật ra của mình.

Trên đầu ngón tay, xuất hiện một chấm đen nhỏ, đang dần tiêu tán.

Nếu phóng đại lên, có thể thấy chấm đen này được tạo thành từ vô số hoa văn tối màu xen lẫn kim quang.

Mơ hồ, dường như có thể trông thấy trong đó vô số ngôi sao đang hủy diệt rồi tái sinh.

Nhìn chấm đen, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên dị quang.

"Thì ra, đây chính là bí mật về thần nguyên vô tận của nàng!"

Cùng lúc đó, bên ngoài...

Thời điểm trao đổi đã gần kề, giọng nói của Tướng Chủ vang lên trong tâm thần toàn bộ tu sĩ.

"Giờ khắc đã điểm, đại quân xuất chinh!"

Ngay khi thanh âm vang lên, Cự Hồng tinh phát ra tiếng nổ vang động cả tinh không!

Nó… bắt đầu di chuyển!

Xung quanh nó, hàng ngàn quân đoàn dày đặc vây quanh, đồng loạt tiến lên.

Cảnh tượng hùng vĩ, khí thế ngập trời!

Tinh không gợn sóng, vũ trụ chấn động, tinh vực méo mó.

Một cuộc đại truyền tống cấp tinh vực, vào khoảnh khắc này… đã đột ngột bùng lên!

Địa điểm diễn ra cuộc trao đổi quy mô lớn này chính là khu vực giáp ranh giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn, nằm trong chiến khu cánh trái.

Vùng không gian này tràn ngập tinh cầu vỡ vụn và vô số thiên thạch.

Bụi tinh không ngưng tụ thành những đám tinh bạo, không ngừng khuếch tán.

Ngoài ra, giữa vùng trời mênh mông ấy, hai sắc đen trắng không ngừng quấn lấy nhau, không ngớt xung kích.

Phía vùng đen, có thể thấy vô số thần linh. Dị chất dày đặc đến mức biến hắc ám thành thực chất.

Vô số thần quyền hội tụ, tạo thành sức nặng khủng khiếp, đến mức khiến tinh không bên dưới xuất hiện từng vết nứt.

Phía vùng trắng, hàng ngàn quân đoàn quy tụ, sát khí ngút trời, tiên linh khí bùng nổ mạnh mẽ.

Số lượng đông nghịt như biển cả, từng người đều mang vẻ trang nghiêm, từng người đều là sát tinh dày dạn chiến trường.

Tại nơi này, không chỉ có cánh trái tiền tuyến, mà toàn bộ đại quân cánh trái, thậm chí cả lực lượng từ cánh trung cũng đã tập kết.

Ngay cả thủ đồ của Trạm Lô Tiên Chủ, Tịch Đạo Chân Quân, cùng với Linh Kha vừa trở về… đều có mặt tại đây!

Phía trên hai đạo quân, vùng trời nơi đen trắng hòa trộn liên tục dậy lên lôi đình sấm sét.

Lờ mờ có thể thấy hai thân ảnh khổng lồ như trấn áp vạn vật đang đối diện nhau, uy áp vô biên.

Ngay lúc này, khi hai phe đang lặng lẽ đối đầu, không gian phía tu sĩ đột nhiên dao động.

Cự Hồng tinh cùng với đại quân bao quanh nó, bỗng nhiên… truyền tống đến!

Vừa xuất hiện, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ tiên và thần!

Cùng lúc đó, bên trong hỏa tháp trên Cự Hồng tinh, Hứa Thanh đang ngồi xếp bằng, bỗng nghe thấy một giọng nói nghiêm nghị vang lên bên tai.

"Hứa Thanh, áp giải thần nữ ra!"

Nghe vậy, thần sắc hắn bình thản đứng dậy, giơ tay phải khẽ vẫy, kéo xiềng xích được hóa thành từ hiến, siết chặt trong tay.

Hắn kéo theo nhà lao… bước ra khỏi hỏa tháp!

Chương 2757: Một bên phá vỡ thỏa thuận (1)

Bước ra khỏi hỏa tháp, thần linh khắp nơi trong màn dị chất đen thẫm lập tức dao động, chấn động cả tinh không.

Ánh mắt của tất cả cường giả tiên và thần trên chiến trường đều đồng loạt tập trung vào Cự Hồng tinh.

Cả ngôi sao run rẩy.

Sau đó, những ánh mắt này lần lượt di chuyển, cuối cùng tập trung lên người Hứa Thanh, và cả chiếc lồng giam mà hắn đang kéo theo!

Ánh mắt có trọng lượng, nhất là ánh mắt của thần linh, nặng nề đến mức có thể đè nát thân xác, áp chế cả linh hồn. Giờ khắc này, khi vô số ánh nhìn trút xuống, áp lực như muốn nghiền nát toàn bộ thân thể và thần hồn của Hứa Thanh.

Thế nhưng, ánh mắt của tiên giới lại đối kháng với tất cả, nhanh chóng hội tụ lại, đồng thời đẩy lùi uy áp trấn áp đến từ thần linh.

Do đó, khi Hứa Thanh bước tới, xung quanh hắn sấm sét ầm vang, hư không vỡ nát, lúc thì méo mó, lúc lại chấn động, khi thì rõ ràng, khi lại sụp đổ.

Nhưng hắn vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, tiếp tục kéo lồng giam tiến về phía trước.

Đến khi đặt chân đến rìa ngôi sao, dưới vô số ánh nhìn, hắn dừng bước, ánh mắt lạnh lùng quét qua bốn phương.

Khu vực này nằm giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn, từng là một chiến trường ác liệt, vì màn tinh vụ màu lam bao phủ mà được gọi là U Lam Toái Không.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, có thể thấy giữa vùng tinh không đan xen sắc đen và trắng, một màn sương lam mờ ảo bao trùm. Bên trong đó, vô số mảnh vỡ tinh cầu lơ lửng, đan xen vào nhau, tựa như những đốt xương sống của một cự thú khổng lồ, kéo dài vô tận trong tinh vụ xanh thẳm.

Những tinh cầu vỡ này phủ đầy những đường mạch như huyết quản, chính là dấu tích của cuộc đối kháng vô hình giữa hai thế lực tiên và thần.

Từng nhịp đập vô hình lan tỏa, khiến những đường mạch này phát sáng, khiến cả tinh không tràn ngập những gợn sóng đỏ như máu.

Sự rực rỡ và sự hùng vĩ, tại khoảnh khắc này cùng tồn tại song hành.

Đây chính là khung cảnh nền!

Trên nền ấy, đại quân tu sĩ bày trận, tạo thành vô số điểm sáng dày đặc. Họ tuân theo quỹ đạo vận hành của tinh tú Đệ Ngũ tinh hoàn, tạo nên một Chu Thiên Đồ.

Khí thế ngút trời, số lượng đông không thấy điểm cuối.

Chỉ có thể thấy, những điểm sáng chi chít ấy, mỗi một điểm... đều là một trận hình vạn người hợp thành.

Ở trung tâm mỗi trận hình, đều có một chiếc chiến cổ khắc hoa văn Thao Thiết Thôn Thiên, lơ lửng giữa không trung.

Giờ phút này, khi Hứa Thanh dừng lại, chiến cổ đồng loạt vang lên, tiếng trống dậy trời như thiên âm, vang vọng khắp tinh không.

Ở phía đối diện, bên trong đại quân thần linh bị dị chất đen bao phủ, có thể thấy vô số tinh cầu đã sụp đổ, bên trong tràn đầy dị hóa, mọc lên những khối huyết nhục, liên tục phun ra dị chất.

Trên mỗi tinh cầu ấy, đều có vô số thần linh tụ hội.

Cũng dày đặc vô tận, kéo dài không biên giới.

Phía sau họ, vô số huyết nhục dị hóa, hóa thành những chiếc cổ cung khổng lồ, mỗi chiếc đều có kích thước như một dải ngân hà, với dây cung chính là thiên hà đen kịt.

Lúc này, những chiếc cung ấy đã được kéo căng...

Tiếng dây cung rung lên, khiến bầu không khí trên chiến trường bỗng rơi vào trạng thái đình trệ.

Hơn thế nữa, từng đạo thiên thạch màu vàng kim bay lượn trong đại quân thần linh, vạch ra quỹ tích huyền diệu, cuối cùng đan xen tạo thành một bức tường thần linh, kéo dài chắn ngang chiến trường.

Mỗi khi sóng âm từ chiến cổ của phe tu sĩ tràn đến, bức tường thần linh lập tức xuất hiện từng hố xoáy hắc động, hấp thụ tất cả âm ba, biến thành những tia sáng quang phổ méo mó.

Khí thế như cầu vồng!

Nhưng điều khiến cả tiên giới và thần linh rung động nhất, chính là khoảng không vô tận phía trên họ.

Nơi đó... một bên là thần hà, một bên là quyển trục, đang đối kháng kịch liệt!

Ở phía quyển trục, chính là thân ảnh vĩ ngạn của Trạm Lô Tiên Chủ, người đã mở ra Bát Hoang Lục Hợp, phía sau lão trải dài Lưu Vân Kim Văn, hóa thành một quyển trục khổng lồ bao phủ nửa tinh vực.

Trên quyển trục, mỗi một nét bút đều là sự thể hiện của thiên địa pháp tắc!

Phía đối diện, bên trong thần hà đen kịt, là hư ảnh của Ly Tru Thần Chủ, đang ngồi trên một ngai vàng được đúc kết từ vô số vũ trụ vỡ vụn.

Ngón tay gã buông xuống, thần hà lập tức bắt đầu đông kết.

Cả hai người, rất ít ai có thể nhìn thấy dung mạo rõ ràng, nhưng khí thế và uy áp của họ thì lại cực kỳ rõ ràng, khắc sâu vào cảm giác của mọi sinh linh tại đây.

Lúc này, cả hai đang dõi mắt nhìn về một điểm duy nhất!

Nơi ánh nhìn tụ hội, chính là trung tâm chiến trường cũ, cũng chính là khu vực diễn ra cuộc trao đổi.

Tại đó, sương mù dưới ánh nhìn của hai người chợt cuộn trào rồi tản đi, lộ ra một tế đàn khổng lồ đang lơ lửng giữa không trung!

Tế đàn này được xây dựng từ ba trăm sáu mươi cỗ quan tài khổng lồ cùng với ba trăm sáu mươi cột gỗ khổng lồ.

Quan tài được đúc từ ma đồng, bề mặt phủ đầy lớp rỉ sét xanh lục, đang dần bong tróc, để lộ ra những văn tự huyết tế màu đỏ bên dưới.

Mỗi khi gió sao thổi qua, nắp quan tài sẽ run rẩy, tràn ra từng làn khói đen, hóa thành những bóng ma quái dị đầy khủng bố.

Cột gỗ được tạo thành từ tiên tinh, bề mặt chảy xuôi những đường tiên văn lấp lánh ánh bạc, tỏa ra sinh cơ vô tận.

Mỗi khi hắc vụ từ quan tài bốc lên, những cột tiên mộc sẽ lập tức áp chế, hóa ra từng luồng tiên linh ngưng tụ, lao đến đối kháng với những bóng ma.

Tế đàn được xây dựng bằng hai loại vật liệu này, chính là địa điểm diễn ra cuộc trao đổi!

Nhìn cảnh tượng này, dù Hứa Thanh đã từng trải qua vô số trận chiến, hắn vẫn không khỏi chấn động.

Ánh mắt hắn dần trở nên thâm trầm, đứng yên một lát rồi nhấc chân bước tiếp.

Hắn rời khỏi Cự Hồng tinh, tiến vào tinh không.

Chiếc lồng giam bị kéo lê sau lưng hắn, để lại một vệt tối đỏ thẫm giữa bầu trời, kéo dài về phía tế đàn phía trước!

Cùng lúc đó, bên phía thần linh, bức màn chắn vàng khổng lồ dao động dữ dội.

Dưới vô số ánh mắt của tu sĩ, từ bên trong màn chắn, một vị thần linh bước ra.

Ngoại hình của gã không khác gì tu sĩ nhân tộc, trông như một nam nhân trung niên, chỉ có điều thân thể to lớn hơn nhiều, cao đến bảy tám trượng.

Nhưng dung mạo của gã có thể gọi là tuyệt mỹ, mái tóc tím dài rủ xuống tận chân, mỗi bước đi đều khiến mái tóc bay lượn trong gió.

Bộ thần giáp màu vàng chói phủ trên thân hình hoàn mỹ, càng làm nổi bật khí chất kiên nghị, uy vũ.

Còn về tu vi... rõ ràng bị giới hạn bởi thỏa thuận trao đổi lần này.

Gã đang ở cảnh giới Thần Đài đỉnh phong.

Khi gã bước ra, có thể thấy xung quanh gã, năm lão giả nhân tộc ăn mặc rách rưới bị kéo lê như những con chó bị xích.

Năm lão giả này, trên thân đầy vết thương, da thịt loang lổ, tiều tụy đến cực điểm, thần sắc chết lặng, sinh cơ yếu ớt như ngọn đèn dầu sắp cạn.

Hiển nhiên, những năm tháng bị giam cầm, họ đã phải chịu đựng sự tra tấn tàn khốc.

Họ chính là những tu sĩ nhân tộc được mang ra trao đổi, từng lập vô số chiến công hiển hách cho Đệ Ngũ tinh hoàn.

Khoảnh khắc ấy, khi hình ảnh này hiện lên trong mắt phe tu sĩ, tâm trạng toàn bộ đại quân dao động mãnh liệt, tiếng trống trận cũng trở nên dồn dập hơn.

Gã thần linh có dung mạo như ngọc cảm nhận được tất cả, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Gã nâng tay giật mạnh.

Ngay lập tức, sợi dây trói quanh cổ năm tu sĩ nhân tộc thắt chặt, khiến thân thể họ run lên dữ dội, gương mặt co giật vì đau đớn, tựa hồ cổ họ sắp bị siết đứt.

Sau đó, gã ngước nhìn về phía Hứa Thanh.

Khoảnh khắc đó, chiến trường trở nên căng thẳng cực độ.

Hàn quang lóe lên trong mắt Hứa Thanh, bạn đang đọc bản dịch nguồn ở bạch ngọc sách vip.

Hắn không quen biết năm vị Hạ Tiên kia, nhưng từ lời kể của Tướng Chủ, hắn đã biết rõ chiến công của họ.

Đồng thời, hắn cũng hiểu rằng, hành động của gã thần linh này chính là khiêu khích hắn.

Ánh mắt lạnh lẽo, Hứa Thanh lập tức giơ tay, khiến chiếc lồng giam nhốt thần nữ mở ra, hóa thành xiềng xích trói chặt tứ chi nàng.

Sau đó, một cú vung tay mạnh mẽ, thần nữ bị kéo về phía hắn.

Bàn tay hắn nhanh chóng siết chặt quanh cổ nàng!

Ngay trước mặt chúng thần, ngay trước mặt Thần Chủ, hắn bắt đầu hấp thu nguyên chất của thần nữ!

Thần nữ toàn thân run rẩy, tỉnh dậy từ cơn mê, gương mặt đầy vẻ thống khổ.

Phía phe thần linh, tức khắc bùng nổ!

Sát ý tràn ngập khắp không gian, cuồn cuộn ngập trời!

Chương 2758: Một bên phá vỡ thỏa thuận (2)

Bởi vì hành động công khai hấp thu nguyên chất của thần nữ ngay trước mắt tất cả thần linh, đối với bọn họ mà nói, đây chính là một sự khiêu khích cực hạn!

Vị thần linh có dung mạo như ngọc nhìn chằm chằm Hứa Thanh, sau đó không biểu lộ cảm xúc mà buông tay, thả sợi dây trói năm tu sĩ nhân tộc ra.

Hứa Thanh cũng buông tay, ngừng hấp thu, nhưng vẫn nắm chặt xiềng xích, để thần nữ đi phía trước.

Cả hai bên cùng nhau tiến về phía tế đàn trung tâm.

Mỗi bước Hứa Thanh đi, dưới chân hắn nở rộ từng đóa đạo liên sáng rực, toàn bộ tu vi trong cơ thể vận chuyển đến trạng thái đỉnh phong.

Mỗi bước thần nữ đi, hư không dưới chân nàng không ngừng sụp đổ, từng giọt thần huyết rơi xuống, không hề tiêu tan, mà lơ lửng giữa không trung, tựa hồ trong đó đang thai nghén một tinh cầu huyết nhục mới.

Nhưng dần dần, thần nữ ngày càng kiệt quệ, bước chân trở nên nặng nề hơn.

Mỗi lần đặt chân xuống, xiềng xích quanh mắt cá chân liền mọc ra những mũi gai sắc nhọn, xuyên vào da thịt, khiến nàng đau đớn tột cùng.

Âm thanh xiềng xích kéo lê tựa như tiếng chuông tang chốn cửu u, gợi lại những ký ức đầy thống khổ của nàng.

Mái tóc đã khô héo, không ngừng rụng rơi thành từng sợi, hóa thành bụi sao, lặng lẽ tàn lụi trong không gian.

Mà phía sau nàng, Hứa Thanh tuy vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nâng cảnh giác lên cực hạn, luôn sẵn sàng ứng phó với bất cứ tình huống bất ngờ nào.

Hắn cảm thấy bất an.

Mặc dù hắn có thể cảm nhận được sự bảo vệ từ vô số ánh mắt phía sau, có thể nghe rõ tiếng trống trận vang vọng.

Nhưng sau khi cùng đội ngũ của mình bàn bạc, một trong những khả năng mà bọn họ suy đoán về lý do tại sao Tướng Chủ chọn hắn làm người áp tải trao đổi...

Có một khả năng như sau:

"Nếu thần nữ đã biết trước việc trao đổi... thì với hận ý của nàng đối với ta... liệu nàng có đưa ra yêu cầu nào ngoài dự kiến hay không?"

Ánh mắt Hứa Thanh rơi vào bóng lưng loạng choạng phía trước, nheo lại đầy suy tư.

Cứ thế, thời gian từng chút trôi qua, hắn áp giải thần nữ, từng bước tiến gần tế đàn, vị thần linh có dung mạo như ngọc bên phía thần phương cũng tiến lại gần hơn.

Hai bên càng lúc càng tiếp cận vành đai thiên thạch.

Cuối cùng... khi khoảng cách đến tế đàn chỉ còn một vạn trượng!

"Ngươi đã nuốt chửng từng sợi nguyên chất của ta... mỗi một tia nguyên chất ấy, đều sẽ hóa thành một ngôi sao đâm xuyên số mệnh ngươi, trở thành nỗi hối hận và lời nguyền rủa lớn nhất trong đời ngươi!"

Thần nữ bỗng nhiên quay lại!

Tại nơi tràn ngập dị chất này, trong đôi mắt tưởng như đã lụi tàn của nàng, ngân hà một lần nữa bùng cháy, hóa thành kim diễm!

Hứa Thanh không nói một lời, chỉ lạnh lùng giật mạnh xiềng xích.

Lập tức, những văn tự tiên linh trên xiềng xích bùng sáng, kích phát lực hấp thu nguyên chất!

Thần nữ rên lên một tiếng đau đớn, từ những vết thương trên cơ thể nàng, nguyên chất chảy tràn ra ngoài.

Cơ thể nàng loạng choạng, bước hụt lên một thiên thạch nhỏ trôi nổi gần đó.

Lớp đá đen trên bề mặt thiên thạch bất chợt ngọ nguậy, tựa như một sinh vật sống, bám lên vạt áo nàng, khiến bộ thần y vốn đã nhuốm rỉ sét càng trở nên u tối.

Còn Hứa Thanh, đạo bào tung bay không gió, tạo nên một vòng xoáy ngược chiều thời gian quanh thân.

Dòng xoáy ấy cuốn lấy những giọt nguyên chất rơi ra từ vết thương của thần nữ, hóa thành từng điểm sáng nhảy múa trong mắt hắn, như những vầng nguyệt lấp lóe.

Lúc này, hắn chậm rãi cất giọng.

"Ồn ào."

Thần nữ nhìn chằm chằm Hứa Thanh, nàng cắn răng tiếp tục bước đi, trong lòng khát khao nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Nhưng xiềng xích vẫn quấn chặt, tốc độ của nàng hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của Hứa Thanh.

Cứ như vậy, dưới nhịp bước của hắn, khoảng cách đến tế đàn chỉ còn ba nghìn trượng.

Ở vị trí này, hắn có thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thần linh có dung mạo như ngọc, cũng như thấy rõ tình trạng của năm tu sĩ nhân tộc bị bắt giam.

Cùng lúc đó, cơn bất an trong lòng hắn càng lúc càng mãnh liệt.

Ánh mắt lóe lên, Hứa Thanh bất ngờ vươn tay chộp lấy, kéo thần nữ đang lê bước phía trước về phía mình.

Không quan tâm đến sự giãy giụa của nàng, hắn bóp chặt lấy cổ.

Rồi—hút mạnh!

Lần này, lực hút nguyên chất mạnh hơn bao giờ hết.

Trước đây, khi hút cạn nguyên chất, hắn còn chừa lại một chút thời gian để nó tự khôi phục.

Nhưng lúc này, hắn không dừng lại!

Thần nữ vốn đã chẳng còn bao nhiêu nguyên chất tái sinh, nhưng vẫn bị hắn rút cạn ngay lập tức, hơn nữa còn tiếp tục hút mạnh hơn nữa!

Dường như hắn muốn đoạn tuyệt hoàn toàn!

Không hề quan tâm liệu có thể tiếp tục hay không.

Cơn đau đớn mà thần nữ phải chịu lần này, vượt xa bất cứ lần nào trước đây.

Nó gần như phá vỡ giới hạn tinh thần của nàng!

Cảnh tượng này khiến đại quân thần linh dậy sóng!

Vô số tiếng gầm gừ vang lên, sát ý sục sôi, áp lực cường đại đè xuống như sóng thần!

Ngay cả thần linh có dung mạo như ngọc, gương mặt cũng thoáng biến sắc, lập tức tăng tốc tiến lên.

Còn phe tu sĩ, cũng bị hành động bất ngờ này của Hứa Thanh làm rúng động!

Lúc này, khi hai bên đang tiến hành trao đổi, đột nhiên xảy ra biến động!

Cơn giãy giụa của thần nữ cũng đạt tới cực hạn!

Có thể do nơi này tràn ngập dị chất, hoặc có thể có một ý chí nào đó trong bóng tối đang giúp nàng.

Vào giây phút đó, một luồng sức mạnh khủng khiếp bùng phát từ thân thể thần nữ!

Nàng cất lên một tiếng thét chói tai, âm thanh chấn động không gian!

Khoảnh khắc ấy, bàn tay Hứa Thanh bị bật ra!

Xiềng xích trói buộc nàng, toàn bộ vỡ nát!

Nàng được tự do!

Khoảnh khắc cảm nhận được tự do, thần nữ không có thời gian suy nghĩ về tính hợp lý của nó.

Không chút do dự, nàng lập tức hóa thành luồng hào quang, bay thẳng về phía thần linh có dung mạo như ngọc.

Trở về trận doanh thần linh!

Hứa Thanh nhìn theo bóng dáng nàng, sắc mặt trầm xuống.

Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm vang vọng:

"Ngươi trốn không thoát. Chúng ta... sẽ còn gặp lại."

Lời vừa dứt, thần nữ đang được các thần linh bảo vệ bỗng quay đầu, ánh mắt căm hận cực điểm khóa chặt lấy Hứa Thanh!

Ánh kim trong mắt nàng lúc này mang theo sắc đỏ, tựa như sự phẫn nộ đã ngấm sâu vào huyết mạch!

Cuối cùng, nàng không thể nhịn thêm nữa!

Nàng nghiến răng, truyền ra bí mật đã giấu kín bấy lâu!

"Đúng vậy! Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại!"

"Hứa Thanh, ngươi nghĩ rằng tất cả đều nằm trong tay ngươi sao? Đúng là buồn cười đến cực điểm!"

"Ngươi có biết không? Kẻ bị trao đổi thực sự... là ngươi!

"Đây chính là điều mà ta đã yêu cầu trong thỏa thuận giữa phụ thần ta và Tiên Chủ của các ngươi!"

Lời này vừa thốt ra, Hứa Thanh lập tức hiểu ra chân tướng!

Tại thời điểm này, với trạng thái đặc biệt của Huyễn Cảnh Chân Thần, hắn có thể phân biệt chân giả trong từng lời nói.

Vậy nên, sắc mặt hắn không hề dao động, ánh mắt bình tĩnh như hồ nước sâu không đáy.

Hắn chỉ hờ hững lên tiếng.

"Thì ra là vậy."

Vừa nói xong, hắn giơ tay khẽ phất một cái.

Ngay giây phút đó, thế giới trước mắt thần nữ vỡ nát như bọt nước!

Tất cả mọi thứ... đều tan biến!

Nàng vẫn đang đứng ngay cạnh Hứa Thanh.

Nàng vẫn bị hắn siết chặt cổ.

Nàng vẫn còn cách tế đàn ba nghìn trượng!

Cảnh tượng này khiến thần nữ cứng đờ!

Cơn sóng dữ dội bùng lên trong tâm trí nàng!

Hai mắt nàng co rút lại!

Nàng không thể tin nổi, há miệng phát ra một tiếng hét kinh hoàng!

"Huyễn Cảnh Chân Thần! Ngươi... ngươi làm sao có thể có Huyễn Cảnh Chân Thần!!"

Hứa Thanh không trả lời.

Hắn chỉ giơ tay, phong ấn thần nữ.

Rồi, thân ảnh hắn chớp động, lao về phía tế đàn!

Cùng lúc đó, từ nơi sâu thẳm trong hư vô, một tiếng thì thầm từ viễn cổ vang vọng khắp tinh không!

Ở thần hà băng phong, nơi Ly Tru Thần Chủ đang ngự trị...

Băng tầng vỡ tan thành từng khối khổng lồ!

Những mảnh băng này rơi xuống khắp tinh vực, mỗi một khối đều như ẩn chứa ý chí siêu việt thời không!

Trong những mảnh băng ấy, vô số con mắt thần linh mở ra, lạnh lùng quan sát toàn bộ cục diện!

Ngay khoảnh khắc đó, một giọng nói uy nghiêm, không chứa chút cảm xúc nào từ phía thần linh vang vọng khắp chiến trường!

"Trạm Lô, các ngươi... đã phá vỡ thỏa thuận!"

Chương 2759: Cục diện đảo ngược (1)

Thanh âm ấy vượt trên thiên âm, vượt trên đạo niệm, đứng cao hơn tất thảy quy tắc pháp tắc.

Tựa như vô số thần linh đồng loạt thì thầm, mang theo uy năng nghiền nát tinh không, có thể đảo lộn linh hồn vạn vật, tiêu diệt tất cả sinh linh tồn tại.

Ngay cả vũ trụ, cũng như sắp sụp đổ trong khoảnh khắc này!

Vô số huyết nhục hắc ám từ những khe nứt không gian trồi ra, sinh trưởng điên cuồng, dường như muốn nhuộm đen toàn bộ hư không, biến nó thành lãnh địa quỷ dị!

Kẻ vừa lên tiếng... chính là Ly Tru Thần Chủ!

Gã ngồi trên ngai vàng tạo thành từ vô số vũ trụ, lúc này mở mắt, thần niệm tản ra trên từng mảnh băng vỡ, như thể đang quan sát chư thiên.

Trong khoảnh khắc ấy—

Toàn bộ phe tu sĩ rung chuyển!

Tất cả sinh linh phe tiên, tâm thần chấn động dữ dội, ngọn lửa sinh mệnh như sắp bị dập tắt.

Ngay cả tiên nhân cũng không ngoại lệ!

Những mảnh vỡ của chiến trường cổ, vô số thi thể đã chìm trong giấc ngủ vĩnh hằng nơi đây, giờ phút này đều bay lên, giữa ý chí của Thần Chủ, hóa thành dòng sông tinh thể u ám.

Còn tế đàn trung tâm, ba trăm sáu mươi quan tài ma đồng đột ngột mở nắp, khí đen cuồn cuộn bùng phát, lan tỏa bốn phương tám hướng, tạo thành gợn sóng thời không, có thể xé nát thần hồn.

Tất cả những điều này...

Chỉ vì một lời nói của Thần Chủ!

Hứa Thanh đứng ở rìa tế đàn, cảm nhận rõ ràng hơn bất kỳ ai!

Lúc này, trong đầu hắn trống rỗng, tâm thần như bị đóng băng, toàn bộ giác quan biến mất.

Tựa như...

Hắn chỉ là một hạt bụi nhỏ bé!

Trước uy thế của Thần Chủ, hiện tại hắn... thực sự không hơn gì một hạt bụi!

Cục diện biến chuyển quá nhanh!

Nhưng ngay vào khoảnh khắc đó, một giọng nói bình thản từ bên trong quyển trục đối diện Thần Chủ, lặng lẽ vang lên.

"Vi phạm thỏa thuận... thì đã sao?"

Ngay lập tức.

Toàn bộ tinh không chiến trường lại một lần nữa biến động dữ dội!

Băng hà nứt vỡ.

Tinh thể tối tăm.

Uy áp thần linh, dị chất cuồng loạn.

Nhục thể quái dị sinh trưởng vô tận.

Tất cả trong khoảnh khắc này...

Đột ngột dừng lại!

Tựa như có một sức mạnh vô hình, đang thu lấy mọi thứ, tụ lại trên ngón trỏ của Trạm Lô Tiên Chủ!

Cuối cùng, toàn bộ tan biến!

Chỉ còn lại trên đầu ngón tay lão, một tầng hắc băng mỏng kết thành vòng tròn hư không.

Trạm Lô Tiên Chủ khẽ búng tay.

Ngay tức khắc, lớp băng đen tan rã, một ngọn lửa trắng bùng lên trên đầu ngón tay lão, đốt cháy thành vệt sáng nhỏ như tinh sa.

Cùng lúc đó—

Tất cả mọi thứ trên chiến trường thay đổi!

Tế đàn ba trăm sáu mươi quan tài ma đồng, nắp quan tài đồng loạt đóng chặt!

Gợn sóng thời không bị xóa sạch!

Dòng sông tinh thể tối tăm, đảo ngược thành biển lửa, thiêu đốt bốn phương, lan tỏa tiên linh chi khí!

Phía tu sĩ, ngay lập tức khôi phục thần trí, không chút chần chừ, chiến cổ trống đồng loạt vang lên!

Tiếng trống như thiên lôi nổ vang, chấn động tinh không!

Hứa Thanh cũng lập tức khôi phục ý thức, nhưng tâm thần hắn vẫn nổi sóng dữ dội.

Hắn không vội phán đoán rằng mình bị bán đứng.

Cũng không cho rằng mình quan trọng đến mức không thể bị bán đứng.

Tất cả những gì đang diễn ra...

Chứng tỏ rằng giao dịch này còn ẩn giấu bí mật khác!

Hắn xuất hiện ở đây, nhiều khả năng chỉ là để khởi động giao dịch, đảm bảo rằng mọi thứ diễn ra một cách suôn sẻ!

Những suy nghĩ này xoẹt qua đầu hắn như tia chớp.

Trên tinh không—

Thần hà cuộn trào dữ dội!

Ly Tru Thần Chủ đứng trên đó, từ từ đứng dậy.

Thân hình gã cao lớn đến mức cả tinh không cũng khó lòng chứa đựng.

Uy áp thần linh tỏa ra, tựa như núi sập biển gầm!

Giọng nói trầm thấp lại cất lên.

"Vì một tên Chuẩn Tiên... mà vi phạm thỏa thuận?"

Người đáp lại, không phải Trạm Lô Tiên Chủ trong quyển trục.

Mà là...

Tịch Đạo Chân Quân!

Y bước ra, đứng trước đại quân tu sĩ, nhìn thẳng về phía thần hà, giọng nói trầm thấp vang vọng.

"Ly Tru Thần Chủ, với cấp độ của ngươi, còn cần gì phải vòng vo?"

"Mục tiêu của ngươi vốn dĩ không phải chỉ là một Chuẩn Tiên."

"Ngươi cố tình thêm điều kiện này vào thỏa thuận, chẳng qua là để khiến sư tôn ta tin tưởng rằng đây chỉ là một cuộc trao đổi đơn thuần!"

"Nhưng sư tôn ta xuất hiện tại đây... chính là điều mà ngươi mong muốn."

"Mục đích thực sự của ngươi... không gì khác ngoài việc giữ chân sư tôn ta!"

"Bởi vì ở chiến trường cánh phải, nơi 'Rãnh Tách' đang âm thầm hình thành, ngươi cần đảm bảo nó có thể bùng nổ thuận lợi!"

"Thế nhưng... sư tôn ta đã sớm nhìn thấu điều này và đã bố trí kế hoạch từ trước!"

"Ta nghĩ, với tư cách là Thần Hoàng, hẳn ngươi đã nhìn rõ kết cục của nơi đó rồi nhỉ?"

Lời nói của Tịch Đạo Chân Quân vừa dứt.

Ly Tru Thần Chủ đứng trên thần hà, sắc mặt vẫn bình thản, không chút dao động.

Gã không lập tức đáp lại.

Chỉ đơn giản nhìn về phía Trạm Lô Tiên Chủ trong quyển trục.

"Trạm Lô, xem ra ngươi thực sự đã khám phá ra bí mật trong thần cách của bổn hoàng ta rồi. Đó là lý do ngươi không trực tiếp lên tiếng, mà để đệ tử của ngươi nói thay cho ngươi."

"Nhưng... ngươi đã nhận ra quá muộn rồi."

"Tu sĩ các ngươi thích tự cho là đúng, trước đó đủ loại kế sách tính kế, chẳng lẽ thật cho rằng bổn hoàng không biết?"

"Các ngươi nghĩ rằng có thể nhìn thấu thần cách của ta?"

Thần hà bốc lên, thần uy Thần Hoàng lan tràn, tràn ngập bát phương.

Chương 2760: Cục diện đảo ngược (2)

"Ta sớm đã rõ ràng cánh trái chỉ là ánh đèn, biết được Thống Soái cánh phải phe ta tử vong khác thường, nhìn ra đây là kế sách ngươi dẫn dụ nhi nữ của ta."

"Cũng biết tất ngươi có tâm ý dò xét thần cách của bổn hoàng!"

Gã bước ra khỏi thần hà, hướng thẳng về phía quyển trục!

Mỗi một bước chân giáng xuống.

Tinh không vỡ nát!

Chiến trường chấn động!

Vũ trụ đảo lộn!

Thần âm gầm thét, vang vọng vô tận!

"Vậy nên, bổn hoàng dứt khoát thuận theo ý ngươi, giả vờ không hay biết, để mặc thần nữ đến đây, để mặc nàng rơi vào tay các ngươi."

"Ngươi, Trạm Lô, muốn thăm dò ta, mà ta cũng muốn thăm dò ngươi!"

"Ngươi thông qua thần nữ để tìm hiểu về thần quyền của ta, thực tế... ta cũng thông qua nàng, để tìm hiểu về hiến luật của ngươi."

"Đây... mới chính là lý do ta đề xuất cuộc trao đổi này!

"Dùng mảnh Phi Vũ làm điều kiện, ngươi nhất định không thể từ chối."

"Còn ta, chỉ cần nhìn nàng một lần trên chiến trường, nghe nàng nói một câu, liền có thể biết rõ tất cả về nàng, bao gồm cả kết quả phản trắc mà ta đã bố trí trong quá trình thăm dò."

"Hiện tại, ngươi đã biết thần cách của ta, mà ta cũng đã biết hiến luật của ngươi."

"Trạm Lô... ngươi làm sao có thể thắng bổn hoàng?"

Thanh âm của Thần Chủ chấn động toàn bộ vũ trụ!

Thậm chí, ngay trên thân thể gã, lại bộc phát hiến luật thuộc về phe tu sĩ!

Từ đầu ngón tay của gã, một chiếc mặt nạ không ngừng biến hóa thành hình dạng khác nhau hiện ra.

Mặt nạ ấy chứa đựng hình ảnh của nam nữ, già trẻ, tu sĩ có tu vi khác nhau.

Nhưng biểu cảm trên gương mặt của họ...

Lại giống hệt nhau!

Tất cả... đều đang cười!

Một nụ cười tràn đầy niềm vui, lan tỏa hạnh phúc khắp nơi!

Nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ của chúng sinh, Thần Chủ chậm rãi gật đầu, tán thưởng.

"Hiến luật của tiên tu, quả nhiên không tầm thường."

"Lại có thể mô phỏng thần cách..."

"Hơn nữa, còn tự mở ra một con đường mới, phân tách nguyên chất thành nhánh thứ hai."

"Đặc biệt là ngươi, Trạm Lô, ta không ngờ hiến luật của ngươi... lại không phải là giết chóc."

"Mà là hy vọng!"

"Ngươi thu thập tất cả những hy vọng mà đời này ngươi đã thấy, để bảo vệ, để trân trọng, để không bao giờ lãng quên."

"Chính vì ngươi dốc toàn lực gìn giữ hy vọng... nên nó trở thành một thứ sức mạnh chiến đấu!"

Thần Chủ càng nói, trong mắt càng tràn đầy sự tán thưởng.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau.

Gã nhếch môi cười nhạt!

Ngón tay khẽ động!

Ngay tức khắc, từng luồng khí đen bùng lên, hòa vào mặt nạ!

Chỉ trong nháy mắt.

Nụ cười của chúng sinh trên mặt nạ đồng loạt biến mất!

Thay vào đó là...

Tiếng khóc thê lương!

Trong khoảnh khắc ấy, toàn bộ không gian vang vọng tiếng gào khóc đau thương, lay động cả trời đất!

Gã... đang ô uế hiến luật của Trạm Lô Tiên Chủ!

Cùng lúc đó.

Vô tận hắc ám bùng phát dưới chân gã, lan tỏa khắp bát phương!

Dị chất tràn ngập, ô nhiễm toàn bộ chiến trường!

Rồi...

Ly Tru Thần Chủ bước một bước, xông thẳng vào quyển trục của Trạm Lô Tiên Chủ!

"Để xem hôm nay... là ngươi giết ta, hay ta trảm ngươi!"

Khoảnh khắc gã bước vào, thiên địa xoay chuyển, sắc trắng và đen đảo lộn, quyển trục trở nên mơ hồ!

Một trận chiến không thể nhận thức được, bên trong bùng nổ!

Cùng lúc ấy, cuộc đại chiến giữa hai phe tu sĩ và thần linh, chính thức khai hỏa!

Hai đại quân cùng lúc bùng phát, rung động cả vũ trụ!

Phía tu sĩ, quân trận dàn ra, vô số điểm sáng tựa như tấm thảm lửa khổng lồ, thiêu đốt tinh không.

Vô số pháp bảo chói lòa, phát ra nguồn sáng ngũ sắc, chấn động hư không.

Cự Hồng tinh tiến về phía trước, tỏa ra từng tia sáng chói lọi, biến thành hỏa viêm đại nhật, thiêu rụi vô số dị chất và thần linh.

Chiến kỳ tung bay, thổi bùng lên màn lửa thiêu tinh vực!

Chiến trống gầm vang, rung chuyển cửu thiên!

Âm thanh ấy chấn động cả những mảnh tinh vỡ, biến tro bụi còn chưa kịp rơi xuống trở thành ánh sáng bảo vệ đại quân.

Phía thần linh, cung trận bắn ra, vô số thần quang tột cùng hủy diệt, tựa thiên thạch rơi xuống, khí thế chưa từng có!

Hàng loạt lốc xoáy khổng lồ xuất hiện trên màn chắn của thần linh, tạo thành vực sâu nuốt trọn vũ trụ, khiến vô số hành tinh lệch khỏi quỹ đạo!

Hàng loạt thần linh xông lên!

Cả chiến trường... như một cỗ máy xay thịt khổng lồ, trong chớp mắt máu chảy thành sông!

Bên trong quyển trục.

Lực lượng của Tiên Chủ và Thần Chủ va chạm, tàn dư sức mạnh tràn ra ngoài chiến trường!

Tiên Chủ vung bút, mỗi nét bút hóa thành một thanh kiếm khổng lồ vắt ngang tinh không, chém xuống thần linh!

Hàng loạt thần linh tan vỡ, huyết nhục bắn tung tóe!

Thế nhưng...

Những mảnh thịt rơi xuống còn chưa kịp nguội, đã bị băng hàn thần uy của Thần Chủ đóng băng, biến thành vô số trường thương treo ngược, lao thẳng vào đại quân tu sĩ!

Nơi đi qua... máu thịt văng tung tóe!

Trắng và đen không còn hòa quyện, mà đã trở thành hai thực thể đối lập, tàn sát lẫn nhau!

Không gian vỡ vụn.

Thời gian biến dạng.

Thời không hoàn toàn sụp đổ!

Tại trung tâm, tế đàn cũng nổ tung!

Ma đồng và tiên mộc tách rời!

Quan tài ma đồng từng cái sụp đổ, khói đen cuồn cuộn lan ra, tạo thành vô số khuôn mặt thần linh khổng lồ, tấn công toàn chiến trường!

Trong khi đó, tiên mộc rạn nứt thành vô số sợi nhân quả, mỗi khi quét qua một thần linh, kẻ đó sẽ hình thần câu diệt!

Toàn bộ chiến trường, hoàn toàn hỗn loạn!

Không gian liên tục lệch lạc, ngay cả thời gian cũng bị nhiễu loạn!

Hứa Thanh...

Giữa trận chiến hỗn loạn này, hắn bạo phát toàn lực, điên cuồng lao về phía xa!

Nhưng ngay lúc ấy, phía sau hắn.

Tên thần linh tóc tím, mặc giáp vàng, kẻ đáng lẽ sẽ trao đổi với hắn, lúc này mắt lóe kim quang, toàn thân tỏa ra thần thánh uy nghiêm!

Gã khẽ hút một hơi.

Năm tu sĩ nhân tộc vốn là vật trao đổi, thân thể họ run rẩy, màu sắc nhạt dần, hiển lộ chân tướng!

Chúng... đều là thi thể đã bị luyện chế thành thần khôi!

Họ đã chết từ lâu!

Khoảnh khắc ấy, năm thần khôi lập tức hóa thành tro bụi, toàn bộ thần nguyên bên trong bị hút vào cơ thể tên thần linh tóc tím!

Ngay sau đó cảnh giới gã bùng nổ, trở về Chân Thần!

Giữa chiến trường hỗn loạn, gã lao thẳng về phía Hứa Thanh!

Nhiệm vụ của gã là cứu thần nữ!

Đồng thời... giết chết Hứa Thanh!

Chương 2761: "Tàn Nguyệt" đạo khí (1)

"Tên ngươi là Hứa Thanh, đúng không?"

Giữa chiến trường hỗn loạn, phía trên là một quyển trục méo mó, cuộn xoáy đầy sóng gió, gần như trừu tượng, khó có thể nhìn thấu.

Quyển trục ấy mở rộng, bên trong đen và trắng xoay chuyển, tỏa ra uy áp vô thượng, từng tia lực lượng dao động lan xuống chiến trường, nơi nó lướt qua, chỉ có tử vong!

Dưới chiến trường, hai phe tu sĩ và thần linh như hai dòng sông bụi trần chảy xiết, từng khắc đều vang vọng tiếng gào thét rung trời!

Máu chảy tràn lan, thi thể vương vãi.

Cảnh tượng thê thảm, rợn người!

Bên cạnh đó, tinh không bị xé rách, thời không sụp đổ, càng khiến chiến trường vốn đã hỗn loạn lại càng thêm nguy hiểm!

Dường như vũ trụ này không thể chịu đựng được nữa!

Trong tình thế hỗn mang ấy, một Chân Thần khoác trên mình kim giáp, mái tóc tím dài, dung mạo tuấn mỹ đến yêu dị, thần sắc bình thản vừa tiến lên vừa mở miệng.

Thần âm của gã ngân vang, rõ ràng rơi vào tai Hứa Thanh đang lao nhanh phía xa.

Nhưng ngay khoảnh khắc âm thanh vang lên.

Trước mặt Hứa Thanh, một đường cắt sắc bén xé toạc tinh không, chặn đứng đường đi!

Ánh mắt Hứa Thanh trầm xuống, lóe lên hàn quang, tay trái lập tức bấm quyết!

Trong nháy mắt, tiên phôi bên trong cơ thể bùng nổ, kim, mộc, thủy, thổ, cùng thời gian và không gian xoay quanh, hóa thành dải ngân hà thiên thạch chớp lóe quanh tiên phôi!

Trên thân thể hắn, vô số bóng ảnh chồng lên nhau, tựa như phân thân từ các chiều không gian khác!

Đó chính là hiến song song và hiến thời không, đồng loạt bộc phát!

Sau khi tích tụ đủ sức mạnh, Hứa Thanh hóa thành một cơn lốc dữ dội, lao thẳng vào vết cắt trước mặt!

Ầm!

Âm thanh chấn động cả vũ trụ, xé rách màng nhĩ!

Trong khoảnh khắc va chạm, bóng ảnh Hứa Thanh rung lên, tinh không tối sầm!

Nhưng ngay sau đó, hiến thuật nổ tung, vết cắt phai mờ!

Thân ảnh hắn vọt ra!

Khi còn ở cảnh giới Chuẩn Tiên sơ kỳ, hắn đã có thể đối chiến với tu sĩ Thần Đài đỉnh phong.

Giờ đây, hắn đã đột phá Chuẩn Tiên trung kỳ, dù vẫn chưa thể vượt qua khoảng cách giữa Thần Đài và Chân Thần, nhưng đã có tư cách chống cự!

Lần này lao ra, sắc mặt hắn hơi tái nhợt, nhưng tốc độ lại tăng vọt!

"Chiến trường hỗn loạn, dù trở về đại quân phe tu sĩ cũng vẫn chìm trong chém giết."

"Muốn thoát khỏi chiến trường này, cần phải rời khỏi khu vực này trước!"

Trong đầu hắn lóe lên quyết định, nhưng...

Dù tốc độ hắn có nhanh đến đâu, bóng dáng Chân Thần kia vẫn bám theo sát như hình với bóng!

Không gian méo mó, thân ảnh Chân Thần dịch chuyển, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách!

Gã giơ tay, đường cắt thứ hai bùng lên, xé nát hư không, một lần nữa chặn đứng đường đi của Hứa Thanh!

Tiếp theo là...

Đường cắt thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Tổng cộng chín mươi chín đường cắt!

Tất cả đồng loạt hiện ra, bao vây toàn bộ bát phương xung quanh Hứa Thanh!

Khu vực hắn đứng tựa như bị xé nát, đầy rẫy vết thương!

Chân Thần... quả nhiên khủng bố!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, gã nắm chặt tay!

Lập tức, chín mươi chín đường cắt như có sinh mệnh, rời khỏi tinh không, hóa thành từng sợi chỉ vàng!

Cùng lúc, tất cả đồng loạt lao về phía Hứa Thanh!

Phong ấn! Cắt xé! Uy áp Chân Thần!

Tất cả bùng nổ!

Trong khoảnh khắc sinh tử, con ngươi Hứa Thanh co rút!

Nếu là nơi khác, hắn có thể trực tiếp đối chiến với gã, nhưng ở chiến trường này quá nhiều biến số!

Một khi bị kiềm chân, tất cả sẽ rơi vào thế bất lợi!

Hắn có thể sử dụng Tiên Chủ đạo khí, nhưng...

Sức mạnh của nó quá lớn!

Nếu phát động, dù có khí vận hỗ trợ hắn cũng sẽ mất sức lực, rơi vào trạng thái yếu nhược!

Trên chiến trường hỗn loạn này, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể dùng!

Trong khoảnh khắc lưỡi dao thần thánh sắp ập đến!

Hứa Thanh đưa tay phải, mạnh mẽ chộp lấy thân hình đang hôn mê của thần nữ!

Dùng nàng chắn trước mặt!

Hành động đó khiến đôi mắt Chân Thần lóe lên hàn quang, cánh tay gã chợt khựng lại!

Những sợi chỉ vàng lao đến Hứa Thanh cũng tạm thời ngưng lại!

Khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, Hứa Thanh bạo phát tốc độ cực hạn, lần nữa phá vòng vây.

Thân thể hắn xoay chuyển giữa chiến trường, lao nhanh qua từng khu vực!

Phía sau, ánh vàng trên khuôn mặt Chân Thần lóe sáng, trong lòng đã có quyết định.

Thần nữ dù chết, vẫn có thể phục sinh.

Nếu cứ do dự như vậy, gã sẽ bị Hứa Thanh kéo vào thế bị động!

"Cũng được!"

Gã nhẹ giọng nói, đồng thời tiến về phía trước!

Khoảnh khắc ấy, chiến trường méo mó, không gian nứt vỡ!

Giọng nói Chân Thần một lần nữa vang vọng quanh Hứa Thanh.

"Ngươi có biết, vì sao người đến trao đổi lần này lại là ta?"

"Bởi vì... càng hỗn loạn, thần cách của ta càng mạnh mẽ!"

Âm thanh vang lên!

Sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống!

Gã không cần phải nói!

Nhưng từ đầu đến giờ gã cứ liên tục mở miệng, rõ ràng có dụng ý khác!

"Liên quan đến thần quyền của gã?"

Ngay khoảnh khắc ý nghĩ ấy xuất hiện, cảm giác nguy hiểm trong lòng Hứa Thanh chợt bùng nổ!

Hắn chú ý thấy, dù Chân Thần mặt ngọc vẫn còn cách khá xa, nhưng bốn phía quanh mình, ngay khi lời nói của đối phương vang lên, bỗng nhiên xuất hiện vô số sợi tơ vàng!

Những tơ vàng này tựa như những vết cắt trước đó, nhưng dường như còn có điểm khác biệt.

Điều khiến đồng tử Hứa Thanh co rút, chính là những sợi tơ vàng kia, sau khi xuất hiện liền mạnh mẽ tản ra, nhưng mục tiêu không phải hắn, mà là...

Những thi thể của tu sĩ và thần linh đang trôi nổi xung quanh!

Trong nháy mắt.

Gần như mỗi một sợi tơ vàng, đều xuyên qua một bộ thi thể, số lượng dày đặc vô tận, hàng nghìn tơ vàng, kéo theo hàng nghìn thi thể!

Ngay sau đó từng thi thể run lên dữ dội, rồi đồng loạt mở mắt, trong mắt chúng ánh lên quang mang màu vàng!

Trạng thái của chúng, giống hệt năm tu sĩ nhân tộc trước đó, bị Chân Thần mặt ngọc hấp thu!

Sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, lập tức nhận ra.

Bọn chúng là thần khôi!

Chương 2762: "Tàn Nguyệt" đạo khí (2)

"Thì ra, đây chính là thần quyền của gã! Dệt thần niệm thành chỉ, kết nối tử thi thành khôi lỗi!"

Hứa Thanh nhíu mày, loại thần cách như thế, trên chiến trường này rõ ràng có thể phát huy sức mạnh cực lớn.

Mà lúc này, những thi thể kia, sau khi phục sinh thì toàn bộ đều bay lên, từ bốn phương tám hướng, lao thẳng đến Hứa Thanh.

Dù tu vi của chúng không còn toàn vẹn, nhưng vẫn giữ lại được một phần, mà với số lượng khủng khiếp như vậy, sức sát thương tạo thành là cực kỳ kinh người.

Hứa Thanh cấp tốc lùi lại, giữa hỗn loạn tung ra chiêu thức, gây nên phong bạo thời không, vừa ngăn cản đám thi thể, vừa đạp lên một tảng thiên thạch hình đầu lâu.

Nhưng đúng khoảnh khắc hắn hạ chân xuống, thiên thạch dưới chân bỗng phát sáng kim văn, sau đó nhanh chóng nhúc nhích, năm giác quan dần hiện rõ, tựa như sống lại!

Thiên thạch đó, cũng là một khôi lỗi!

Lúc này nó há miệng rộng, phun ra một làn sương nguyền rủa!

Nhưng khi chạm đến Hứa Thanh, hắn đã mượn lực của Hồ Ly Bùn, lập tức phát tán thần thuật nguyền rủa của chính mình, va chạm trực diện với làn sương kia.

Không một tiếng động vang lên, toàn bộ bề mặt thiên thạch sụp đổ, hóa thành tro bụi tán loạn!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc trì hoãn đó, thi thể xung quanh đã áp sát, mà phía xa Chân Thần mặt ngọc cũng đã thấy rõ ràng.

Sắc mặt Hứa Thanh u ám, hắn cảm nhận được sự đáng sợ của lời nguyền, đồng thời càng nhận thức sâu sắc hơn về tính quỷ dị của thần quyền này!

"Vạn vật đều có thể trở thành khôi lỗi?"

Hứa Thanh vung tay, que sắt xé gió lao ra, mang theo sát ý lạnh lẽo quét ngang, đồng thời tiếng chuông ngân vang, khiến đám thi thể khựng lại, thậm chí không ít kẻ bị que sắt xuyên thủng!

Còn chính hắn thì không hề dừng lại, thi triển bí pháp, tăng tốc tối đa!

Từ xa nhìn lại, y phục hắn phần phật giữa dòng hỗn lưu, nơi hắn đi qua, từng mảnh tinh hà cùng từng bộ thi thể, đột nhiên lóe lên kim quang, rồi hồi sinh!

Tất cả như những bóng ma vô tận, không ngừng tiến tới!

"Hồ Ly Bùn!"

Thấy tình thế càng lúc càng nghiêm trọng, Hứa Thanh thầm quát!

Lập tức, Hồ Ly Bùn mở rộng tâm thần, trở thành trung gian dẫn truyền tiên lực và thần thuật của Hứa Thanh.

Sau đó Hứa Thanh quát khẽ một tiếng.

"Thần thuật: Đoạt Âm!"

Ầm!

Chiến trường, dù là địa bàn của Chân Thần mặt ngọc, nhưng đối với thần thuật Đoạt Âm của Hứa Thanh, cũng là mảnh đất màu mỡ!

Nên khoảnh khắc bùng nổ, thần quyền âm thanh lan tràn!

Từng đạo thần âm hóa thành phù văn cổ xưa, mọc lên từ mọi nơi phát ra âm thanh trên chiến trường!

Tiếng gầm thét của cuộc chiến, hóa thành thần âm!

Tiếng sát phạt, hóa thành thần âm!

Tiếng gào khóc trước cái chết, hóa thành thần âm!

Những thần âm này tràn ngập bầu trời, tựa như một chuỗi chú ngữ kỳ bí, trói buộc tất cả thi thể, thậm chí bao phủ cả Chân Thần mặt ngọc đang truy sát phía sau!

Cảnh tượng này, khiến Chân Thần mặt ngọc chấn động, lần đầu tiên ánh mắt gã lóe lên hứng thú.

"Ngươi còn biết cả thần thuật?"

Gã thì thầm, sau đó nâng tay.

Lập tức, từ hư vô có vô số sợi tơ vàng xuất hiện!

Chúng xuyên qua thần quyền âm thanh của Hứa Thanh, thậm chí...

Khiến chúng... trở thành khôi lỗi!

Sau đó, tất cả lại đồng loạt lao về phía Hứa Thanh!

Thế nhưng, trên chiến trường hỗn loạn này, mọi thứ không hề dễ dàng.

Bất kể là cuộc giao chiến dữ dội giữa hai phe, hay dư ba của trận quyết đấu giữa Tiên Chủ và Thần Chủ, đều tác động đến cả hai!

Một luồng xung kích từ Thần Chủ quét ngang.

Dù cách khá xa, Hứa Thanh vẫn phun ra máu tươi, tâm thần rung động!

Ngay cả Chân Thần mặt ngọc, cũng buộc phải né tránh!

Cứ như vậy, Hứa Thanh và Chân Thần mặt ngọc, một trước một sau, vừa chiến đấu vừa xuyên qua chiến trường!

Trên đường đi, thi thể của vô số thần linh và tu sĩ, một phần bị Hứa Thanh phá hủy thành bụi vũ trụ, không để chúng bị thao túng!

Nhưng những kẻ không thể tiêu diệt kịp thời, ngay lập tức biến thành khôi lỗi của Chân Thần mặt ngọc, lao tới truy sát!

Mà giữa cuộc rượt đuổi kịch liệt này, khoảng cách giữa hai bên đang dần thu hẹp!

Cùng lúc đó, một cảnh tượng khiến Hứa Thanh trầm xuống xuất hiện.

Từ phía xa, một Chân Thần khác đang tiến về phía hắn!

May mắn thay, một vị Hạ Tiên của phe tu sĩ ngay lập tức xuất hiện, ngăn cản đường đi của đối phương!

Thế nhưng, cảm giác nguy cơ trong lòng Hứa Thanh vẫn cực kỳ mãnh liệt!

Ánh mắt hắn đảo quanh chiến trường, lập tức khóa chặt một vị trí!

Một khoảnh khắc sau, hắn ngừng chạy, đứng yên tại chỗ!

Bình tâm, điều tức.

Bàn tay phải, đặt lên mi tâm.

Tâm thần rung động, đạo niệm lan tràn.

"Tàn Nguyệt!"

Khoảnh khắc ấy, một vầng trăng khuyết chợt hiện ra giữa mi tâm Hứa Thanh!

Hắn không gọi ai khác, mà gọi tên một Tiên Chủ đạo khí, được khí vận Chân Quân dẫn dắt!

Ngay khi tên gọi vang lên, thời không xung quanh dao động, vô số chiều không gian song song mở ra!

Bên trong từng không gian ấy, tất cả Hứa Thanh đều đồng loạt nâng tay, chạm vào mi tâm!

Đồng thanh cất tiếng.

"Tàn Nguyệt!"

Lập tức, một lưỡi dao hình trăng khuyết, màu đỏ như máu, xuyên qua mi tâm Hứa Thanh, lộ ra khỏi trán!

Nó tựa như một mảnh giáp tách khỏi ngón tay của một tồn tại khủng bố nào đó.

Trên bề mặt, hàng tỷ sợi huyết văn đan xen!

Mỗi đường huyết văn, đều chứa đựng ánh sao của những thời đại khác nhau!

Có tia sáng tím nhạt từ những vì sao đã lụi tàn từ hàng tỷ năm trước!

Có hắc ngọc xanh thẫm từng ngâm mình trong Nguyên Thủy hải!

Mà ở trung tâm, huyết quản chủ đạo, chính là bản đồ tổng quát của toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn!

Một cảnh tượng kinh tâm động phách!

Ngay khi nó hiện ra, ánh sáng đỏ như máu bùng nổ!

Đại diện cho tử vong, đại diện cho huyết sát, lan tràn khắp bát phương!

Dưới ánh sáng đó. Tinh thạch, thiên thạch, thi thể… tất cả tan chảy như thể chảy xuống huyết lệ!

Cách đó không xa, Chân Thần mặt ngọc, vừa mới đuổi tới, trái tim lần đầu tiên chấn động dữ dội!

Chương 2763: Đạo khí quỷ dị! (1)

"Thần Chủ chi khí!"

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy loan đao huyết sắc ló ra từ ấn đường của Hứa Thanh, Chân Thần mặt ngọc tâm thần chấn động!

Uy áp từ Thần Chủ, lập tức bạo phát, hình thành lực trấn áp ngập trời, khiến ngay cả thần tức của gã cũng trở nên hỗn loạn.

Một cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt, dâng lên như hắc vân che lấp toàn bộ thần quốc.

"Hắn lại có Thần Chủ đạo khí?!"

"Chuyện này không đúng! Một loại đạo khí như vậy, tuyệt đối không thể do một Chuẩn Tiên có thể thôi động..."

"Hơn nữa, ta đã toàn tri, vậy mà trước đó vẫn không hề phát giác...!"

"Có kẻ nào đó... đã biến tất cả thông tin liên quan đến hắn, trở thành một điều không thể bị toàn tri!"

Tâm thần Chân Thần mặt ngọc, lập tức dấy lên cơn sóng dữ ngập trời!

Mà lúc này, loan đao huyết sắc tại ấn đường của Hứa Thanh cũng mới chỉ lộ ra một phần nhỏ.

Dù chỉ là một phần, nhưng đau đớn xé rách thần hồn khiến sắc mặt Hứa Thanh vặn vẹo, thân thể run rẩy, máu huyết sôi trào, linh hồn vặn vẹo như sắp bị ô nhiễm, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể hình thần câu diệt.

Loại đạo khí này quá mức cường đại, ngay cả hắn, nếu không nhờ có thân phận Chân Quân, lại sở hữu khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, thì căn bản không thể thôi động dù chỉ một chút.

Thế nhưng, trong đôi mắt của Hứa Thanh, sự kiên quyết vẫn vô cùng mãnh liệt!

Lấy khí vận làm dẫn, tiếp tục thôi động loan đao huyết sắc!

Trong chớp mắt, loan đao huyết sắc nơi ấn đường của hắn tiếp tục đẩy ra thêm một tấc!

Lập tức, tà quang huyết sắc xung thiên, phạm vi bao phủ càng lớn, khiến toàn bộ tu sĩ lẫn thần linh trên chiến trường, sắc mặt đều biến đổi dữ dội, liên tục lùi lại.

Thậm chí, tại một nơi sâu trong tinh không, bỗng truyền ra một âm thanh ma sát quái dị.

Âm thanh này... giống như một tồn tại nào đó, đang dùng móng tay cào xước lên hộp sọ, phát ra thanh âm sắc bén đến rợn người!

Khi âm thanh này vang lên, toàn bộ tinh thạch vỡ vụn trôi nổi trên chiến trường, đều rung chuyển điên cuồng.

Vô số thi hài, vô số tro bụi tinh không, đồng loạt bắt đầu nổi lên những vân mạch huyết sắc, giống hệt những đường nét trên loan đao huyết sắc!

Dù là tu sĩ hay thần linh, chỉ cần nghe thấy âm thanh đó đều hồn phi phách tán, ánh mắt đầy kinh hoàng tuyệt vọng!

Mà Chân Thần mặt ngọc, vì khoảng cách quá gần, nên chịu ảnh hưởng lớn hơn gấp bội.

Trong khoảnh khắc, đồng tử gã co rút kịch liệt, thân thể điên cuồng lùi lại, thần huyết bạo phún, thần giáp rạn nứt, sau cùng...

Ầm!

Toàn bộ kim giáp vỡ tan thành từng mảnh, hóa thành sóng xung kích, cố gắng ngăn cản đạo khí đang khuếch tán.

Mượn cơ hội này, tốc độ thối lui của gã càng nhanh hơn, đồng thời Chân Thần chi cách, gần như được thôi động đến cực hạn!

Xung quanh gã, vô số kim tuyến xuất hiện, đan dệt thành kén vàng, bọc kín toàn bộ bản thể, hình thành lớp phòng ngự cuối cùng!

Thế nhưng ngay khi tà quang huyết sắc quét ngang, chạm vào kén vàng, lập tức...

Một tầng gỉ sét âm trầm xuất hiện, lan tràn điên cuồng!

Những vết gỉ sét ấy, cực kỳ quái dị!

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy bề mặt gỉ sét, bị phủ đầy những đường vân xoắn ốc, tựa như dấu vân tay bị nguyền rủa.

Hơn nữa, trong tà quang huyết sắc, ẩn chứa vô số khuôn mặt dữ tợn, được ghép thành một đồ án quỷ dị, đang gặm nhấm thần cách, muốn phá kén, nuốt chửng huyết nhục!

Cảnh tượng này khiến Chân Thần mặt ngọc, ngay cả thần cách cũng bắt đầu run rẩy.

Ngay tại khoảnh khắc nguy hiểm đó, gã không còn quan tâm đến nhiệm vụ nữa, bản năng kêu gào, chỉ muốn thoát khỏi chiến trường ngay lập tức!

Nhưng trong chiến trường này, không gian đã vỡ nát, thời không hỗn loạn, mà thần cách của Chân Thần mặt ngọc lại không liên quan đến thời gian hay không gian, nên gã không thể tùy ý xuyên qua để thoát đi.

Chỉ có cách tìm được điểm không gian thích hợp mới có thể thử dịch chuyển.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, há có thể dễ dàng tìm thấy điểm không gian đó sao.

Ngay lúc Chân Thần mặt ngọc toàn lực chống đỡ đạo khí, vừa lùi nhanh về phía sau vừa dùng thần niệm dò tìm điểm không gian, thì bên kia, Hứa Thanh toàn thân máu tươi loang lổ, sắc mặt hung tợn dữ dằn.

Tay trái hắn siết chặt cổ thần nữ, toàn lực hấp thụ nguyên chất.

Tay phải vươn lên, hung hăng chụp lấy loan đao huyết sắc vốn đã chui ra hơn nửa từ ấn đường của hắn.

Rồi hắn giật mạnh.

Ầm.

Tiếng nổ vang vọng trong đầu hắn, rung chuyển toàn bộ thần hồn.

Loan đao huyết sắc hoàn toàn bị rút ra.

Chân chính hiển hiện giữa tinh không.

Trong khoảnh khắc đó, tà quang huyết sắc soi rọi khắp toàn bộ chiến trường.

Mà trong quầng sáng ấy, lưỡi đao dài năm tấc, tựa như một vầng trăng khuyết, mũi đao nhắm thẳng vào Chân Thần mặt ngọc.

Sau đó, đao ảnh chớp động, thoát khỏi tay Hứa Thanh, lao thẳng về phía mục tiêu.

Từ xa nhìn lại, vết cắt mà nó để lại giống như bề mặt tinh không bị xé toạc, chẳng khác nào một mảnh da thịt bị xé rách.

Đao quang bùng lên.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã áp sát, đâm thẳng vào kén tơ kim sắc bên ngoài thân thể Chân Thần mặt ngọc.

Kén tơ chấn động dữ dội.

Vỡ nát hoàn toàn.

Từng mảng tơ kim sắc tan rã, còn những vết gỉ đỏ sậm kéo theo vô số mặt người méo mó, cuốn theo loan đao huyết sắc, đâm thẳng vào thân thể Chân Thần mặt ngọc.

Tâm thần của gã rung chuyển dữ dội.

Trong giây phút sinh tử, gã lập tức thi triển bí pháp, xé toạc lồng ngực của chính mình, dùng tay móc ra trái tim vẫn còn đang đập, rồi nuốt xuống.

Đó không chỉ là trái tim, mà còn là thần quốc, là căn nguyên của thần cách.

Bằng cách tự mình nuốt chửng thần quốc, gã biến thần quốc thành thần lực, khiến thần cách bị thiêu đốt, hóa thành chân danh chi hỏa, đổi lấy trạng thái bùng nổ cực hạn.

Ầm.

Thần lực lan tỏa, khuếch tán ra ngoài, cố gắng ngăn cản loan đao huyết sắc.

Khoảnh khắc đó, loan đao hơi khựng lại.

Mất đi trái tim, Chân Thần mặt ngọc nhân cơ hội lùi nhanh, chỉ là dù tạm thời cản được đạo khí, nhưng trên thân đao, những vân mạch huyết sắc đột ngột vỡ tung.

Nhưng máu tươi không trào ra.

Thay vào đó.

Một luồng thanh âm trầm lắng, tựa như tận cùng của vũ trụ sụp đổ, bùng phát.

Luồng thanh âm này vừa xuất hiện, thần lực mà Chân Thần mặt ngọc vừa đổi lấy lại bắt đầu sụp đổ.

Ngay sau đó, những cái miệng trên thân đao đồng loạt mở rộng, tham lam hút mạnh.

Lập tức, lực lượng của Chân Thần mặt ngọc trong ánh mắt kinh hãi của gã bị kéo ra ngoài, hóa thành từng sợi huyết quang, bị nuốt chửng vào trong đao.

Tất cả bị hấp thu sạch sẽ.

Chương 2764: Đạo khí quỷ dị! (2)

Cùng lúc ấy, thân đao bỗng nhiên rung động dữ dội.

Trên bề mặt lưỡi đao, hàng loạt thịt thừa mọc lên, như những nhánh cây vặn vẹo.

Trên đầu mỗi nhánh thịt, bỗng mở ra một con mắt đỏ ngầu, cũng có hình dạng như trăng khuyết, tựa như đang cười.

Toàn bộ cảnh tượng này khiến Chân Thần mặt ngọc mất hồn mất vía.

Nhưng khoảnh khắc sau.

Loan đao huyết sắc vạch nên một quỹ tích hoàn mỹ, lao thẳng về phía gã.

Nhìn từ xa, nó như một dòng sông huyết sắc, từ Cửu U bốc ngược lên bầu trời.

Rồi... xẹt qua cổ họng Chân Thần mặt ngọc.

Ầm.

Thần huyết bắn tung tóe.

Thân thể Chân Thần mặt ngọc run lên bần bật, lảo đảo lùi về sau.

Gã cảm nhận rõ ràng vết thương chí mạng nơi cổ, cảm nhận sinh mệnh đang trôi đi, gã đưa tay lên, muốn bịt lại vết thương.

Nhưng ngay khoảnh khắc đưa tay lên, gã trông thấy.

Từ giữa kẽ hở ngón tay, chẳng biết từ khi nào, đã mọc ra chi chít móng tay xanh biếc.

Gã hoảng hốt, phát hiện những móng tay quỷ dị đã lan ra toàn thân.

Cả cơ thể biến thành một con quái vật mọc đầy vảy.

Những chiếc móng tay ấy, toàn bộ gập ngược lại, đâm xuyên qua da thịt, xâm nhập vào cả thần hồn.

Một cơn đau đớn khó mà hình dung, bùng phát trên từng tấc cơ thể, lan tràn trong từng góc thần hồn.

Bị giày vò đến cực hạn.

Gã không thể nào kiểm soát, há miệng gào thét.

Nhưng âm thanh phát ra, không còn là tiếng hét của sinh linh.

Mà là tiếng nghiến răng ken két, như một vật thể đang bị mài mòn.

Một âm thanh của sinh mệnh đang bị rút ngắn.

Thần huyết, từ những vết thương, tràn lan khắp toàn thân.

Chẳng bao lâu máu tươi đã chảy cạn, thứ còn lại chảy ra từ những vết rách, không còn là máu.

Là những chiếc móng tay sắc bén, sáng loáng.

Cùng lúc đó, loan đao huyết sắc đâm xuyên qua cổ gã.

Phía sau, hoàn toàn hiển lộ hình thái chân chính.

Trên thân đao, những vân mạch huyết sắc hóa thành một vòng luân mệnh, tỏa ra khí tức tử vong bao phủ bát phương.

Trong từng vết khắc trên vòng luân mệnh.

Phong ấn vô số linh hồn đã bị đao này nuốt chửng.

Tại nơi sâu nhất, có một dòng chữ được khắc bằng móng tay, nhuộm đầy huyết sắc.

"Khi ngươi nhìn vào thanh đao này, phản chiếu của nó đã mọc ra chín vòng luân hồi không thuộc về ngươi trên móng tay ngươi. Kẻ trở về, không còn là ngươi."

Ký danh: Trạm Lô.

Chứng kiến hàng chữ này, Chân Thần mặt ngọc từ trong ánh mắt của mình thấy rõ phản chiếu của thanh đao.

Khoảnh khắc sau, hai mắt gã nổ tung.

Chỉ còn lại một vệt huyết quang hình trăng khuyết, hòa vào loan đao huyết sắc.

Trở thành một phần của đạo khí này.

Mà trên gương mặt gã, da thịt bắt đầu sụp đổ, giống như một mảnh móng tay bị lột ra, để lộ xương trắng tái nhợt bên trong.

Cổ gã toạc ra, đầu rơi xuống.

Ánh mắt vẫn còn đọng lại sự đau đớn tột cùng.

Hóa thành tro bụi.

Hình thần câu diệt.

Từ phía xa, loan đao huyết sắc tỏa ra một luồng huyết quang, bay thẳng về phía Hứa Thanh, rồi chui vào ấn đường của hắn, biến mất không dấu vết.

Chiến trường bốn phía, trong khoảnh khắc lặng ngắt như tờ.

Nhưng rất nhanh.

Tiếng chém giết, tiếng gào thét, tiếng bạo liệt, lại một lần nữa, lấp đầy toàn bộ tinh không.

Mà lúc này, Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể hắn trở nên vô cùng suy yếu, trong lòng cũng dậy lên sóng lớn.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng đạo khí, đồng thời cũng cảm nhận sâu sắc sự quỷ dị của nó.

Thậm chí, hắn còn có một loại ảo giác kỳ lạ, dường như trong kẽ móng tay của mình đang ngứa ngáy, như thể có thứ gì đó đang sinh trưởng bên trong.

Cảm giác này khiến da đầu Hứa Thanh tê dại, nên hắn lập tức lắc mình, nhanh chóng rời đi, lao thẳng về phía tiết điểm không gian mà bản thân đã chọn trước đó.

Hứa Thanh sở hữu hiến thời không, trong không gian và thời gian đổ nát này, so với Chân Thần mặt ngọc, khả năng tìm kiếm tiết điểm không gian của hắn rõ ràng vượt trội hơn nhiều.

Đây cũng chính là lý do mà trước đó, hắn đã chọn ra tay với Chân Thần mặt ngọc tại khu vực này.

Hắn muốn rời khỏi chiến trường, tận dụng tiết điểm không gian đã tìm được để thoát đi.

Về phương hướng, dù chưa thể xác định chính xác, nhưng chỉ cần thoát khỏi chiến trường, thì với tình trạng suy yếu hiện tại của hắn, đó đã là lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy Hứa Thanh không chút do dự, bộc phát toàn bộ tốc độ lao về phía trước.

Trên đường đi, hắn vẫn không ngừng hấp thụ nguyên chất của thần nữ, mà thần nữ lúc này, ngoài việc toàn thân run rẩy, lại im lặng một cách kỳ lạ, không hề nguyền rủa như trước.

Hứa Thanh liếc mắt nhìn nàng.

Thần nữ lập tức nhắm chặt hai mắt, hàng mi run rẩy, thậm chí không dám đối diện với ánh mắt của Hứa Thanh.

Nàng sợ hãi.

Trước đây, đối với Hứa Thanh, nàng không hề sợ, chỉ có hận.

Nỗi hận ấy sâu như vực thẳm, ngập tràn đến cực hạn.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, đạo khí quỷ dị kia đã khiến tâm trí nàng tràn đầy nỗi sợ hãi tột cùng.

Cái chết khủng khiếp đó, cùng với những dòng văn tự khắc trên bia đá, mang ý nghĩa vĩnh viễn không thể quay về, đã khiến nỗi hận trong lòng nàng chuyển hóa thành kinh hoàng.

Sau khi trải qua sự kiện của Linh Kha, nàng tin chắc rằng, thế lực của Đệ Ngũ tinh hoàn đã nắm giữ bí mật về sự trở về.

Hứa Thanh trầm ngâm một lát, rồi thu hồi ánh mắt và tiếp tục bước đi, chỉ trong chớp mắt hắn đã đến được tiết điểm không gian ẩn giấu kia.

Giờ phút này, hắn không còn tâm trí để quan tâm đến trạng thái của thần nữ, mà ngay khi đặt chân đến tiết điểm không gian, hắn không chút do dự, lập tức bộc phát toàn bộ hiến của mình, dung nhập vào bên trong nó.

Cùng lúc đó, từ phía xa, một đạo kim quang chói lòa bùng lên, một Chân Thần ba đầu sáu tay, rời khỏi vị trí ban đầu, gầm vang lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Hiển nhiên, gã đã tính toán được rằng loan đao huyết sắc của Hứa Thanh không thể tiếp tục thi triển, cho nên nhân cơ hội hắn đang suy yếu, muốn tiến đến chém giết.

Ánh mắt Hứa Thanh hơi khép lại, không hề dao động, dồn hết toàn lực thúc đẩy hiến của mình, xé mở tiết điểm không gian này, khiến thời gian tồn tại của nó bị rút ngắn chỉ còn trong chớp mắt.

Ngay sau đó, tất cả bùng nổ.

Ầm.

Không gian sụp đổ, bóng tối nuốt chửng tất cả.

Trên chiến trường, không còn thấy bóng dáng Hứa Thanh!

Chương 2765: Tinh hoàn dị vực (1)

Bầu trời tựa như một tấm màn phủ đầy khói xám, trải rộng vô biên.

Không thể thấy mặt trời hay mặt trăng, dường như nơi này không hề có sự phân chia giữa ngày và đêm, chỉ có ba trăm sáu mươi quầng sáng lục bích lơ lửng trên vòm trời, tựa như những chiếc vòng tay, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Đây là một tinh cầu nằm trong vũ trụ xa lạ chưa từng được biết đến.

Có biển, có đất, có núi, có đảo.

Chỉ là, biển nơi đây lại là đại dương phốt pho lỏng.

Đất, là vùng địa chất được hình thành từ bụi vũ trụ và tàn tích tinh cầu.

Núi, được tạo thành từ tử tinh, hiện hữu dưới dạng vật chất dị chất.

Còn đảo, không nằm giữa biển, mà lại treo lơ lửng bên vách núi tử tinh trùng điệp.

Chúng được kết thành từ những dây leo ăn ánh sáng, bện chặt vào rìa vách đá, tạo thành các hòn đảo lơ lửng.

Những thực vật bán trong suốt này dường như có thể xuyên qua chân không, hấp thu dưỡng chất từ nơi không ai biết, nên khi nhìn vào, có cảm giác như chúng mọc lên từ hư không.

Giống như giờ khắc này, có một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trên một trong những hòn đảo ấy.

Đạo bào rách nát, mái tóc dài rối bời, gương mặt nhuốm máu, hơi thở yếu ớt gần như rơi vào hôn mê, bất chợt xuất hiện, rơi xuống đảo nổi được tạo thành từ dây leo.

Khoảnh khắc chạm vào mặt đất, cơn gió từ thời không dị dạng cuốn theo thân ảnh này lan tràn bốn phía, khiến hòn đảo rung lắc dữ dội, sự ăn mòn có thể nhìn thấy bằng mắt thường nhanh chóng lan rộng.

Cuối cùng, đảo không thể chịu nổi, bị thân ảnh ấy xuyên thủng.

Đến khi một tiếng nổ vang lên, thân ảnh kia xuyên qua đảo, lao thẳng xuống cánh rừng bên dưới vách núi.

Khu rừng này rất rộng lớn, nhưng ngay tại nơi thân ảnh ấy rơi xuống, không biết vì lý do gì, toàn bộ cây cối trong phạm vi trăm trượng đều lập tức tan rã, hóa thành vô số bụi phấn phát sáng như tinh quang, cuộn lên thật cao, bao phủ lấy kẻ vừa rơi xuống.

Giữa làn bụi mù mịt ấy, có thể lờ mờ thấy được thân ảnh này không chỉ có một mình, mà trong tay hắn còn đang siết chặt một kẻ khác.

Ngay cả khi đã bất tỉnh, bàn tay hắn vẫn siết chặt không buông, khiến kẻ bị nắm chặt cũng rơi vào trạng thái hôn mê.

Chẳng bao lâu sau, xung quanh dần yên tĩnh trở lại.

Những hạt bụi bị khuấy động chầm chậm rơi xuống, từng chút một hội tụ, lấp đầy khoảng trống trăm trượng, khiến khu rừng trở lại nguyên vẹn.

Thực vật trong khu rừng này, hóa ra không hề tồn tại thực sự, mà là những hạt bụi hợp thành.

Chúng hấp thu tinh quang trôi nổi từ vũ trụ vào thiên địa, dường như tuân theo một quy tắc cổ xưa nào đó, rút lấy ký ức từ tinh quang, rồi trong khu rừng này, tái hiện lại những cảnh tượng được ghi chép trong ánh sao.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Trên bầu trời, mưa bắt đầu rơi.

Chỉ có điều, những giọt mưa ấy không phải nước thông thường, mà là vô số hạt lân hỏa phiêu lãng trong tầng khí quyển mỏng manh của tinh cầu này, trôi nổi rồi rơi xuống.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng tựa như có một vị thần linh đang ở nơi hư vô, xé vụn kinh văn, biến chúng thành từng trang giấy rách rơi rụng.

Những mảnh kinh văn ấy bốc cháy trong thiên địa, tỏa ra quang huy siêu việt vòm trời, vọng lên những tiếng thần âm ngân nga.

"Huy Chúc… Huy Chúc…"

Theo tiếng thì thầm vang vọng, từ quang huy cháy rực của những trang kinh văn rách nát ấy, dần dần ngưng tụ ra từng bóng dáng mờ ảo, ngày càng trở nên rõ ràng.

Những bóng dáng ấy, tất cả đều giống nhau.

Cơ thể họ là ánh sáng hội tụ, không phân biệt nam nữ, toàn thân dệt nên từ quang mang, phía sau có mười hai đôi cánh ánh sáng xòe rộng thành một vòng xoáy bảy sắc cầu vồng.

Bọn họ từ bầu trời giáng xuống, vừa ngân nga vừa bước đi về bốn phương tám hướng.

Nơi họ đi qua, bụi đất bị cuốn lên, hóa thành ngọn gió rền rĩ, tạo nên từng đợt sóng trào dâng chào đón.

Những dãy núi tử tinh đồng loạt cộng hưởng, phát ra những âm thanh trầm hùng tựa tiếng sáo cổ vọng về từ thời đại xa xưa, như khúc nhạc đón chào.

Đại dương phốt pho lỏng cũng dâng lên vô số cột sáng dạng keo, kết thành từng bậc thang di động, như thể đang múa chào đón.

Ngay cả những hòn đảo dây leo, thực vật nơi ấy cũng tiết ra chất lỏng màu vàng kim, cô đọng thành các tinh thể lục giác khắc ghi quy tắc vũ trụ, sau đó những tinh thể ấy bay lên không trung, như đang hiến tế.

Dưới những hòn đảo này, khu rừng cũng đồng loạt tan rã vào khoảnh khắc ấy, hóa thành cơn bão cát xoay tròn, quỳ lạy những thực thể ánh sáng.

Nhưng giữa làn cát bụi xoáy động, kẻ vừa rơi xuống vẫn nằm bất động.

Chẳng bao lâu sau, nữ nhân bị hắn siết chặt trong tay khẽ run rẩy hàng mi, từ từ mở mắt.

Khi nhìn rõ xung quanh, nàng thoáng sững sờ, rồi lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, tiếp đó ánh mắt nhanh chóng dời sang kẻ bên cạnh, thoáng do dự xen lẫn kiêng kỵ.

Nàng không vội hành động, mà hé miệng, định truyền ra thần âm hướng về những bóng dáng ánh sáng trên bầu trời xa xăm.

Nàng bị phong ấn, thần niệm không thể phát tán, nhưng chỉ cần có thể phát ra thần âm vào lúc này, nàng tin chắc rằng mình có thể lập tức dẫn dụ những linh thần kia.

Nhưng ngay khoảnh khắc nàng chuẩn bị phát ra âm thanh…

Bàn tay đang siết chặt cổ nàng bỗng nhiên siết chặt hơn, một luồng sức mạnh cuồn cuộn lan tràn, khiến cổ họng nàng nghẹn cứng, không thể phát ra dù chỉ một âm tiết.

Cơ thể thần nữ run lên, khóe mắt thoáng thấy Hứa Thanh bên cạnh, lúc này đã mở mắt.

Nàng không dám giãy giụa, toàn thân cứng đờ.

Hứa Thanh không biểu lộ cảm xúc gì, cũng không có bất kỳ động tác nào.

Chỉ đến khi những bóng dáng ánh sáng trên bầu trời hoàn toàn rời đi, mọi thứ xung quanh dần trở lại bình thường, hắn mới chậm rãi nhìn về phía thần nữ, rồi đột ngột hít sâu một hơi.

Thần nữ lộ vẻ tuyệt vọng, luồng hấp lực khủng khiếp lại một lần nữa càn quét bên trong cơ thể nàng, chỉ trong chớp mắt, nguyên chất vừa mới tái sinh đã bị hút sạch, khiến nàng mềm nhũn, bất lực ngã xuống.

Sau đó, Hứa Thanh vung tay, phong ấn hoàn toàn thần âm của nàng, đồng thời gia cố các phong ấn khác, cuối cùng trói nàng chặt như một bó dây thừng, nhét gọn lại.

Sau khi xử lý xong xuôi, Hứa Thanh cẩn thận tản ra thần niệm, dò xét bốn phía.

Dần dần, sắc mặt Hứa Thanh có chút trầm xuống. Hắn trầm mặc trong chốc lát rồi khẽ lên tiếng.

"Đa tạ."

"Thiếu chủ không cần khách sáo với ta đâu, quan hệ giữa chúng ta mà xa cách như vậy sao?"

Thanh âm của bùn hồ ly có chút yếu ớt, nhưng trong đó vẫn mang theo vẻ quyến rũ rõ rệt.

Đương nhiên nàng hiểu vì sao Hứa Thanh lại cảm tạ mình. Bởi vì vào khoảnh khắc hắn rơi xuống tinh cầu này, chính nàng đã cảm nhận được sự khác thường nơi đây, lập tức tỏa ra thần tức của bản thân, giúp hắn ẩn nấp.

Đồng thời, nàng cũng nhận ra thần nữ có điểm bất thường, không tiếc tiêu hao thần nguyên của chính mình để giúp Hứa Thanh nhanh chóng tỉnh lại, hóa giải nguy cơ vừa rồi.

Chương 2766: Tinh hoàn dị vực (2)

"Tiếp theo, vẫn cần ngươi tiếp tục che giấu giúp ta."

Hứa Thanh khẽ nói, sau đó nhắm mắt tọa thiền, bắt đầu trị thương.

Đối với nơi này, hắn đã có vài suy đoán trong lòng, nhưng dù là xác định vị trí hay tìm cách rời đi, tất cả đều cần có tu vi làm chỗ dựa.

Vậy nên hắn hiểu rõ, điều quan trọng nhất bây giờ là khôi phục tu vi.

Thương thế của hắn rất nghiêm trọng, bất kể là cái giá phải trả khi sử dụng đạo khí trước đó, hay những nguy hiểm mà hắn phải chịu đựng trong loạn lưu không gian, tất cả đều khiến hắn lúc này vô cùng suy yếu.

Nhưng may mắn là… hắn vẫn còn đủ nguyên chất.

Phần thưởng từ việc bắt giữ thần nữ đủ để hắn khôi phục tu vi, hơn nữa nhờ vào Cực Quang Tiên Cung, hắn vẫn có thể hấp thu nguyên chất liên tục từ Thần Đau Khổ, cũng như… từ thần nữ.

Đặc biệt là đối với thần nữ, dù trong quá khứ hay hiện tại, đối với Hứa Thanh mà nói, nàng dường như là nguồn tài nguyên vĩnh viễn không cạn kiệt, có thể xem là chí bảo.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Nửa tháng chớp mắt đã qua đi.

Trong nửa tháng này, dưới sự che giấu của thần tức bùn hồ ly, Hứa Thanh ở trong khu rừng bụi phấn này hấp thu nguyên chất, liên tục trị thương.

Trong khoảng thời gian ấy, khu rừng này lại dệt nên thêm nhiều cảnh tượng cổ xưa, bầu trời cũng một lần nữa đổ mưa.

Nhìn những bóng dáng có mười hai đôi cánh ánh sáng ấy, Hứa Thanh có thể cảm nhận được trên người họ tồn tại ý vị của thần linh.

Nhưng dường như, họ lại có chút khác biệt so với những thần linh mà hắn từng thấy.

Tuy nhiên, trước khi khôi phục đến một mức độ tu vi nhất định, Hứa Thanh không định nghiên cứu tỉ mỉ, vì vậy hắn tiếp tục trị thương.

Cho đến mười ngày sau đó.

Hứa Thanh đang tọa thiền bỗng mở bừng hai mắt, trong mắt ánh sáng rực rỡ, tu vi của hắn… đã khôi phục bảy phần.

Phần còn lại chủ yếu là tổn thương do đạo khí gây ra đối với linh hồn, cần một khoảng thời gian dài hơn để hồi phục.

Nhưng Hứa Thanh có cảm giác rằng, một khi hoàn toàn khôi phục, linh hồn của hắn cũng sẽ giống như được tôi luyện, trở nên tinh thuần hơn so với trước đây.

"Vậy thì, để xem nơi này rốt cuộc là đâu!"

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên tinh quang, ngay sau đó, thần niệm được thần tức của bùn hồ ly che giấu lập tức bùng phát, quét ngang bát phương, bao phủ toàn bộ tinh cầu này, thậm chí còn lan tràn ra tận tinh không.

Dị chất nồng đậm, dao động của thần linh.

Tất cả những điều này đều cho thấy nơi đây không thể nào là Đệ Ngũ tinh hoàn.

Mặc dù ngay khi vừa tỉnh lại, hắn đã dựa vào môi trường xung quanh mà có suy đoán ban đầu, nhưng giờ phút này, khi thực sự cảm nhận toàn bộ phạm vi, trong lòng hắn vẫn không khỏi thở dài.

Đây là một tinh vực xa lạ.

Liên hệ với vẻ vui mừng của thần nữ khi nàng tỉnh lại trước đó, Hứa Thanh cuối cùng cũng phải xác nhận rằng, nơi này rất có khả năng là Đệ Tứ tinh hoàn.

Còn về tinh cầu mà hắn đang ở hiện tại…

Hứa Thanh dùng thần niệm quan sát từ trên cao, tinh cầu này tọa lạc ở rìa của một đám mây bụi vũ trụ.

Toàn thể tinh cầu có sắc lục bích, xoay tròn một cách chậm rãi, thoáng có thể nghe thấy âm thanh như hơi thở của sinh vật sống, nhịp nhàng trầm bổng bên trong những tầng đá.

Trên bề mặt tinh cầu, có một vùng bình nguyên kết tinh, nơi đó có vô số loài bò sát mọc cánh dơi.

Lớp vảy trên thân chúng rất đặc biệt, có thể cộng hưởng với địa mạch, mỗi khi vỗ cánh, chúng sẽ rơi ra những tia sáng li ti.

Điều kỳ lạ hơn là chúng có trí tuệ, có nền văn minh riêng, tạo thành vương quốc của mình.

Chúng xây dựng thần miếu, phụng thờ thần linh của tộc, mỗi ngày đều dâng lễ tế bái.

Hình tượng của thần linh ấy là một con hồ điệp phát sáng.

Nhưng nó không phải là Chân Thần, mà chỉ là Thần Đài.

Hứa Thanh tận mắt chứng kiến một con bò sát có cánh dơi đang hấp hối bò đến trước thần miếu, dần dần hóa thành một sinh vật hình hồ điệp phát sáng, rồi dung nhập vào bên trong thần miếu.

Mà thần linh tại đây không chỉ có duy nhất một vị.

Ở một khu vực rất xa so với tộc bò sát cánh dơi, có một thảm thực vật phát quang khổng lồ.

Chúng ca xướng trong gió, sử dụng những sợi nấm dưới lòng đất để kiến tạo một vương quốc rộng lớn, đồng thời tắm rửa trong thiên hỏa, thiêu đốt bản thân, hóa thành làn sương mù xanh lam bay lên.

Bên trong làn sương ấy, có những sinh vật mờ ảo phiêu đãng, lấy sóng âm làm thức ăn.

Bụng chúng trong suốt, có thể thấy rõ một tồn tại hình người ngồi xếp bằng bên trong, đó chính là thần linh của tộc chúng.

Trên tinh cầu này cũng có những sinh vật dạng người.

Họ sinh sống tại vùng Tây Nam của tinh cầu, nơi xảy ra bão từ trường thường xuyên, nhà cửa của họ được xây dựng trên những rừng tinh thể có thể di chuyển.

Những rừng tinh thể ấy hấp thu sấm sét làm thức ăn, trong lúc phân tách sẽ bùng nổ những tia điện, bị cư dân nơi đây xem là thần phạt.

Có lẽ, thực sự là thần phạt, bởi vì trong thần niệm của Hứa Thanh, hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng trong những tia sét ấy thực sự tồn tại khí tức của thần linh.

Ngoài ra, điều khiến Hứa Thanh quan tâm nhất, chính là ba trăm sáu mươi quầng sáng lục bích trên bầu trời, nơi đó chính là nguồn gốc của những bóng dáng có mười hai đôi cánh ánh sáng... dường như tồn tại những thần miếu cổ xưa.

Chỉ có điều, phần lớn trong số đó đều đã u ám.

"Không có Chân Thần... vậy thì thích hợp để ẩn nấp."

Hồi lâu, Hứa Thanh thu hồi thần niệm, trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định sẽ ở lại tinh cầu này, đợi đến khi hoàn toàn khôi phục tu vi, rồi mới tính đến chuyện rời đi.

Thân hình Hứa Thanh chợt nhoáng lên, biến mất trong khu rừng bụi phấn.

Khi xuất hiện lại, hắn đã ở trong một dãy núi thạch anh tím, mở ra một động phủ rồi khoanh chân ngồi xuống.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Bên ngoài, tinh cầu vẫn vận hành, thiên hỏa thỉnh thoảng giáng xuống.

Tộc bò sát cánh dơi đã cử hành ba mươi lần tế hiến, khiến thần linh của chúng ngày càng rực rỡ.

Thảm thực vật phát quang tiếp tục ngân nga những khúc tụng ca, dùng bản thân làm nhiên liệu trong thiên hỏa, hóa thành làn sương mù xanh lam cuộn trào trên bầu trời, như đang nhảy múa.

Khu rừng bụi phấn cũng không ngừng dệt nên những ký ức từ tinh quang, tái hiện lại cảnh tượng từ một nền văn minh nhân tộc xa lạ.

Trong hình ảnh ấy, một tu sĩ tóc trắng ôm lấy thê tử sắp lâm chung, nỗi bi thương cực hạn khiến y hóa điên, ngửa mặt phẫn nộ mắng trời, rồi bước lên thiên không, như muốn quyết chiến với thiên đạo.

Thanh âm của y không thể truyền ra, nhưng sự điên cuồng trong hình ảnh ấy khiến khu rừng bụi phấn xung quanh bị nhuộm thành sắc đỏ máu.

Mà tu vi của Hứa Thanh, trong một tháng này, cũng đã khôi phục đến chín phần.

Khi hắn đang chìm vào tu luyện, tiến tới trạng thái toàn thịnh, thì vào ngày hôm ấy, trong nhịp thở trầm lắng của địa mạch sâu trong tinh cầu này, bỗng nhiên vang lên một thanh âm xa lạ.

"Chiếu lệnh của Ly Tru Thần Hoàng: Có một tiên tu nhân tộc, mang theo thần nữ bỏ trốn. Toàn bộ thần linh trong tỷ ức tinh vũ của Đệ Tứ tinh hoàn, ai tìm được tung tích kẻ này sẽ được ban thưởng một trăm phương nguyên chất, ai bắt sống được hắn, sẽ được ban tặng một kiện Thần Chủ đạo khí!"

Cùng với thanh âm đó, một luồng thần niệm kinh khủng từ tinh không quét ngang tinh cầu này!

Chương 2767: Thần nữ và Hồ Ly Bùn (1)

Đó là thần niệm của Chân Thần!

Bên trong dãy núi thạch anh tím, sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, một cỗ cảm giác tim đập nhanh đột ngột dâng lên trong lòng hắn, chỉ trong nháy mắt đã trở nên mãnh liệt đến cực điểm.

Cảm giác ấy khiến tâm thần hắn chấn động dữ dội, từng sợi lông trên người đều dựng đứng.

"Không chỉ một Chân Thần... mà ít nhất là bảy tôn!"

Đồng tử Hứa Thanh co rút lại. Trong cảm nhận của hắn, vào khoảnh khắc này, toàn bộ tinh cầu dường như đang vặn vẹo, vạn vật sinh linh đều run rẩy.

Những quầng sáng lục bích trên bầu trời dần mờ đi, tựa hồ sắp mất đi quang huy, bị ý chí cường đại hóa thành hắc vân che phủ khắp thiên không, che đi tất cả.

Thực lực của bảy tôn Chân Thần hội tụ, thần niệm của bọn họ như sóng dữ ngập trời, biến tinh không thành hải dương mênh mông, mà tinh cầu này chẳng khác gì một hòn đảo đơn độc giữa biển, lúc này đang bị những đợt sóng khổng lồ vùi lấp, muốn nhấn chìm tất cả.

Cảm giác tim đập nhanh ngày càng mạnh mẽ.

Nhìn thấy thần niệm kia đang phủ xuống, sắp quét đến vị trí của mình, Hứa Thanh lập tức dập tắt toàn bộ khí tức tiên linh, đồng thời triệu hồi Ảnh Tử bao phủ lấy thân thể.

Mà bên phía Hồ Ly Bùn, không cần Hứa Thanh phải gọi, nàng đã tự động hiện thân, bộc phát toàn bộ thần tức, che chắn cho Hứa Thanh.

Hai nguồn lực tương hỗ lẫn nhau, cộng thêm đặc thù khác biệt giữa Hứa Thanh và tu sĩ bình thường, khiến cho khu vực của hắn trở nên cực kỳ nồng đậm dị chất.

Nhưng chỉ vậy vẫn chưa đủ!

Trong thời khắc then chốt, mắt Hứa Thanh lóe lên tia sắc bén, tay phải chộp lấy, lập tức lôi từ trong túi trữ vật ra thần nữ đang hôn mê, rồi ném thẳng về phía Hồ Ly Bùn.

Hồ Ly Bùn lập tức hiểu rõ ý tứ của Hứa Thanh, đưa tay giữ chặt cổ thần nữ, đồng thời che khuất mắt của nàng.

Cùng lúc đó, thân thể Hứa Thanh chợt thu nhỏ lại như hạt bụi, lao thẳng vào vết thương trên xương đòn của thần nữ, chui sâu vào trong huyết nhục, dốc toàn lực ẩn nấp.

Hắn đang đánh cược!

Trong suy đoán của Hứa Thanh, phương pháp thăm dò của thần niệm Chân Thần có hai hướng chính.

Một là truy tìm khí tức tiên linh để xác định vị trí của hắn.

Hai là dùng các phương pháp liên quan đến huyết mạch hoặc thần nguyên đặc thù để phong tỏa và truy tung thần nữ.

Mặc dù cả hắn và thần nữ chắc chắn đang ở cùng nhau, nhưng hai phương pháp tìm kiếm này có điểm mấu chốt khác nhau, cũng tồn tại nhược điểm nhất định.

Đó là làm suy yếu khả năng tra xét các thần linh khác!

Mà Hồ Ly Bùn, dù là bên trong hay bên ngoài, cũng đều là một thần linh.

Tất nhiên, cũng có khả năng hai phương pháp tìm kiếm này sẽ được kết hợp, nhưng dù có như vậy, vẫn sẽ có sơ hở.

Tuy vậy, vẫn có rủi ro trong phán đoán, nhưng Hứa Thanh không còn lựa chọn nào khác. Hắn không yên tâm nếu để thần nữ ở bên ngoài một mình, vì như vậy sẽ có quá nhiều biến số. Hắn cần Hồ Ly Bùn khống chế thần nữ.

Dù thần nữ đang hôn mê, nhưng Hứa Thanh cũng không muốn cho nàng bất kỳ cơ hội nào để truyền tin ra ngoài, nhằm tạo điều kiện tốt nhất cho bản thân ẩn náu trong cơ thể nàng.

Còn về việc ẩn nấp có thành công hay không...

Hứa Thanh không dám chắc chắn hoàn toàn, nhưng vẫn có đủ niềm tin.

Nguồn gốc của sự tự tin này... chính là phong ấn của Tiên Chủ còn lưu lại trong cơ thể thần nữ!

"Lúc trước khi giao chiến với Chân Thần mặt ngọc trên chiến trường, khi ta lấy ra đạo khí, gã vô cùng kinh sợ, và sau đó, dù đã đến lúc tử vong, gã cũng không hề lấy ra bảo vật nào để đối phó. Điều này chứng tỏ gã không hề biết ta sở hữu đạo khí!"

"Mà chuyện này, toàn bộ tu sĩ ở tiền tuyến đều đã biết, nhưng gã lại không biết..."

"Vậy thì khả năng lớn nhất chính là Tiên Chủ đã che giấu thông tin về ta, khiến thần linh không thể dò xét!"

"Che giấu thông tin của ta, lại còn ban cho ta đạo khí... thêm cả phong ấn để lại trong cơ thể thần nữ..."

Trong nháy mắt khi những suy nghĩ này lóe lên trong đầu Hứa Thanh, thần niệm kinh khủng kia đã quét ngang, bao phủ toàn bộ dãy núi thạch anh tím.

Hứa Thanh lập tức nâng cao cảnh giác, ánh mắt bùng lên hàn quang, chuẩn bị sẵn sàng, nếu có biến cố lập tức sẽ vận dụng hiến thời không để bỏ chạy ngay.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng ý chí cổ xưa chợt bùng lên từ cơ thể thần nữ, lan tỏa ra xung quanh, che phủ toàn bộ dấu vết của nàng.

Thấy cảnh này, Hứa Thanh híp mắt lại.

Ngay sau đó, thần niệm khủng khiếp đang quét ngang liền lướt qua dãy núi thạch anh tím mà không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Nó nhanh chóng lan rộng ra khắp tinh cầu, nhưng không thu được bất kỳ tung tích nào, rồi rời đi, tiếp tục truy tìm ở một vùng tinh không khác.

Thế nhưng, Hứa Thanh vẫn giữ nguyên tư thế bất động.

Một canh giờ sau, thần niệm đã rời đi trước đó, lại đột ngột quay trở lại, một lần nữa bao phủ tinh vân nơi tinh cầu này tọa lạc.

Nó quét qua từng tinh cầu, từng hạt bụi trong tinh vân, kiểm tra một lần nữa.

Cuối cùng, dường như đã chắc chắn không có gì khác thường, thần niệm kia mới thực sự rời đi.

Nhưng Hứa Thanh vẫn tiếp tục bất động, kiên nhẫn chờ đợi.

Hai canh giờ sau, một đợt thần niệm thứ ba bất ngờ gào thét quét qua tinh vân này.

Thần niệm này khác hẳn với những đợt trước, hiển nhiên không phải cùng một nhóm thần linh.

Trong những ngày tiếp theo, các đợt quét tương tự vẫn diễn ra mỗi ngày, đến bất ngờ và với tần suất dày đặc. Cứ như vậy, liên tục suốt mấy ngày…

Rồi cuối cùng cũng ngừng lại.

Hứa Thanh căng thẳng tinh thần, tiếp tục chờ đợi thêm ba ngày, đến khi xác định an toàn, mới từ trong vết thương của thần nữ bay ra.

Sau khi trở lại hình thái bình thường, sắc mặt hắn u ám, nhìn ra bên ngoài một chút rồi quay đầu sang nhìn Hồ Ly Bùn bên cạnh thần nữ.

"Thiếu chủ, những Chân Thần đó, sau khi cảm nhận được khí tức Thần Đài của ta, liền trực tiếp bỏ qua."

"Có thể thấy trọng điểm trong cuộc truy tìm lần này của bọn chúng là khí tức tiên linh."

"Mà sau cuộc truy tìm này, ta có thể khẳng định, nếu không phải thiếu chủ ẩn thân trong cơ thể thần nữ, chỉ sợ với năng lực của ta, khó mà giúp người trốn thoát khỏi cuộc truy xét đó."

Hồ Ly Bùn trong những ngày vừa qua cũng cực kỳ căng thẳng. Đến lúc này, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sau khi liếc nhìn thần nữ vẫn đang hôn mê, nàng không trực tiếp mở miệng nói chuyện, mà dùng thần niệm truyền âm cho Hứa Thanh.

Chương 2768: Thần nữ và Hồ Ly Bùn (2)

Hứa Thanh trầm mặc.

Những điều Hồ Ly Bùn cảm nhận được, hắn cũng nhận thấy rõ. Vì vậy, hắn hiểu rất rõ rằng yếu tố then chốt giúp hắn tránh khỏi bị phát hiện lần này, chính là phong ấn Tiên Chủ lưu lại trên người thần nữ.

"Đây là điều đã được dự liệu trước? Là phương pháp bảo mệnh dành cho ta sao?"

Hứa Thanh suy tư.

"Nhưng… cho dù đã dự liệu trước, có vẻ như vẫn có sai sót, vì phong ấn này… trong môi trường nồng đậm dị chất của Đệ Tứ tinh hoàn, chẳng khác nào nước không nguồn."

Mấy ngày qua, phong ấn đã liên tục bị kích hoạt, Hứa Thanh có thể cảm nhận rõ, nó đang bị hao mòn dần.

"Mỗi lần thần niệm quét qua, phong ấn này đều bị bào mòn. Nếu tình trạng này tiếp tục xảy ra một số lần nhất định, phong ấn này ắt sẽ bị xóa bỏ."

"Đến lúc đó…"

Một cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng Hứa Thanh.

"Nhưng từ những đợt truy quét liên tiếp lần này, có thể thấy chỉ có các Chân Thần tham gia tìm kiếm, còn Thần Chủ thì chỉ ban bố thánh lệnh, chưa trực tiếp ra tay. Điều đó chứng tỏ chiến tranh vẫn còn tiếp diễn, Thần Chủ vẫn chưa rời khỏi chiến trường!"

"Ta vẫn còn thời gian!"

"Phải nhanh chóng khôi phục tu vi hoàn toàn, đồng thời tìm ra bản đồ dẫn đường để quay về Đệ Ngũ tinh hoàn!"

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sự quyết đoán.

"Còn tinh cầu này... sau khi đã bị rà soát nhiều lần, trong thời gian ngắn chắc sẽ an toàn."

Hứa Thanh đang trầm tư suy nghĩ thì đột nhiên...

Một luồng thần niệm đến từ thần linh lại bất ngờ xuất hiện, gầm thét quét qua dãy núi thạch anh tím.

Sắc mặt Hứa Thanh lập tức biến đổi, một lần nữa hóa thành bụi nhỏ, nhanh chóng lao vào vết thương trên cơ thể thần nữ, tiếp tục ẩn nấp.

Nhưng rất nhanh, hắn lại lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bởi vì cỗ thần niệm này không quá mạnh, không phải từ Chân Thần, mà chỉ là thần niệm của một Thần Đài đỉnh phong.

Hơn nữa, nó chỉ lướt ngang qua dãy núi thạch anh tím này, trọng điểm thăm dò của nó là khu rừng bụi tinh vân nơi hắn từng xuất hiện lần đầu tiên.

Chỉ cần không phải là thần niệm của Chân Thần, Hứa Thanh hoàn toàn có tự tin rằng mình không cần phải ẩn thân trong cơ thể thần nữ cũng có thể tránh thoát.

Vì vậy, sau khi cẩn thận quan sát và xác nhận đối phương đã rời đi, hắn mới từ trong vết thương của thần nữ bay ra, sắc mặt trầm xuống, giơ tay chộp lấy nàng.

Một cái tát vang dội giáng xuống.

"Bốp!"

Nửa khuôn mặt thần nữ lập tức sưng vù, nàng mở to mắt, trừng trừng nhìn Hứa Thanh, trong lòng ngập tràn ấm ức.

Nàng biết vì sao Hứa Thanh lại tát mình. Hiển nhiên hắn cho rằng trong lúc truyền tống đến đây, nàng đã sử dụng thủ đoạn nào đó để lưu lại dấu vết.

Nhưng nàng biết rõ bản thân không hề làm vậy... Không phải là không muốn, mà là còn chưa kịp làm gì, Hứa Thanh đã tỉnh lại rồi.

Vì vậy, sự ấm ức này trào dâng trong lòng nàng, đồng thời cũng khiến lòng hận thù lại bùng lên dữ dội.

Nàng muốn liều mạng rồi!

Lúc trước nàng sợ hãi, là vì đạo khí kinh khủng đó. Nhưng mấy ngày nay, nàng đã sớm tỉnh lại, tuy bị Hồ Ly Bùn phong tỏa, không thể truyền tin cầu cứu, nhưng nàng cũng đã quan sát rõ tình hình.

Nàng biết rất rõ rằng tên Hứa Thanh đáng chết này tuyệt đối không thể tha cho mình, nhưng cũng không thể giết mình, vì hắn cần mình để ẩn náu.

Vậy thì, nàng sợ hãi cũng vô dụng.

Thế nên lúc này, nàng tràn đầy oán độc, hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Thanh.

"Ngươi có gan thì giết ta đi!"

"Ngươi dám không!"

Ánh mắt Hứa Thanh lạnh băng, nhìn chằm chằm vào thần nữ, giọng điệu nhàn nhạt cất lên.

"Trong thánh lệnh của phụ thần ngươi, chỉ yêu cầu bắt sống ta, chứ không hề nhắc đến chuyện ngươi sống hay chết."

Biểu cảm thần nữ cứng lại, định mở miệng nói gì đó…

Hứa Thanh không cho nàng cơ hội mở miệng, tay phải siết chặt cổ nàng, mạnh mẽ hút lấy một hơi.

Ngay lập tức, nguyên chất mà thần nữ tái tạo trong thời gian qua như ngựa hoang thoát cương, ào ạt lao thẳng về phía hắn.

Dung nhập vào cơ thể hắn, nuôi dưỡng tiên phôi, bồi bổ linh hồn, giúp vết thương nơi linh hồn tiếp tục hồi phục.

Thần nữ lập tức suy nhược, nhưng ánh mắt nàng tràn đầy căm hận, hóa thành lời nguyền rủa lặng lẽ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hiến thời không của Hứa Thanh lại một lần nữa xuyên qua xương bả vai nàng, quét khắp toàn thân. Sự kích thích mãnh liệt đó khiến nàng run rẩy dữ dội vì cơn đau thống khổ tột cùng, đồng thời khiến nguyên chất trong cơ thể nàng… lại lần nữa sinh ra.

Hứa Thanh tiếp tục hấp thụ.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, vài ngày sau... thương thế của Hứa Thanh đã gần như hồi phục hoàn toàn, trong khi thần nữ lúc này đã tiều tụy đến mức da bọc xương.

Thế nhưng, một tình huống khiến Hứa Thanh cau mày đã xuất hiện.

Trong suốt thời gian qua, sau khi bị hắn vắt kiệt gần như đến tận cùng, cơ thể thần nữ dần rơi vào trạng thái bế tắc.

Nguyên chất tái sinh ngày càng ít đi.

Tựa hồ sự kích thích của Hứa Thanh đối với nàng đã dần trở nên vô hiệu.

Nỗi đau mà nàng từng gánh chịu, giờ đây dường như không còn có thể kích thích được phản ứng nào đủ mạnh mẽ từ cơ thể nàng nữa.

Nhưng nếu tăng cường thêm cường độ tra tấn, đối phương rất có thể sẽ không thể chịu đựng nổi mà chết ngay tại chỗ.

Nhận thức được tình trạng của bản thân, ánh mắt thần nữ vốn ngập tràn hận thù và oán độc, cuối cùng cũng tìm được khe hở để bộc phát.

Nàng gần như phát cuồng, gào thét chói tai.

“Hứa Thanh, giờ ngươi còn có thể làm gì nữa?”

“Cực hạn tra tấn ta của ngươi đã đến rồi đúng không?”

“Ngươi không dám giết ta, giờ cũng đã hết thủ đoạn, hóa ra ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao!”

“Nhưng ngươi có biết không, những gì ngươi đã làm với ta, có vô số cách để ta trả lại gấp vạn lần! Chờ ngày ngươi rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi nếm trải từng đau đớn mà ta đã chịu, từng giây từng khắc!”

Hứa Thanh ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào thần nữ đang gào thét cuồng loạn trước mặt, đôi mắt khẽ híp lại.

Tay phải giơ lên, định thu nàng lại, nhưng đúng lúc này, một tiếng cười yêu mị vang lên bên tai hắn.

“Thiếu chủ, ta quan sát từ đầu đến giờ, vốn đã muốn nói với người từ lâu rồi. Cách thu thập này của người… quá kém hiệu suất rồi.”

Trong giọng cười khẽ, thân ảnh yêu kiều của Hồ Ly Bùn chậm rãi hiện ra bên cạnh, bước tới bên người thần nữ.

Nàng liếm nhẹ đôi môi, ánh mắt lộ ra vẻ phấn khích, bàn tay ngọc khẽ nâng cằm thần nữ lên.

“Ta có một đề nghị…”

Bị Hồ Ly Bùn nâng cằm, thần nữ theo bản năng nhìn về phía nàng.

Nhưng ánh mắt của đối phương khiến nàng chấn động, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt…

Chương 2769: Trụy thần lạc nhân gian (1)

Hứa Thanh trầm mặt, nhìn Hồ Ly Bùn.

“Thiếu chủ, cách trước kia của ngươi quá thô bạo, lại chẳng hề biết thương hoa tiếc ngọc.”

Hồ Ly Bùn liếm môi, ánh mắt lướt qua thần nữ rồi bật cười nói.

Hứa Thanh khẽ nhíu mày.

“Hơn nữa, dạng kích thích kia chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi, rất dễ khiến đối phương thích ứng. Ngươi đó nha... vẫn không hiểu thần linh bằng ta, đặc biệt là chẳng hiểu thần nữ.”

Nàng cười nhẹ, bàn tay ngọc ngà vuốt nhẹ từ cổ thần nữ, chậm rãi trượt xuống.

Nơi nàng lướt qua, toàn thân thần nữ lập tức căng cứng, cảnh giác tột độ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồ Ly Bùn, trầm giọng quát lên.

“To gan!”

Âm thanh của nàng ẩn chứa vị cách huyết mạch, đối với thần linh bình thường mà nói thì đây chính là sự uy hiếp mạnh mẽ.

Hồ Ly Bùn thoáng khựng lại.

Thế nhưng rất nhanh, trong mắt nàng liền lóe lên ánh sáng rực rỡ, dường như thần nữ càng cao quý thì nàng càng hưng phấn.

“Chính là cảm giác này!”

Trong lòng Hồ Ly Bùn dậy sóng, nàng ghé sát bên tai thần nữ, nhẹ nhàng thổi một hơi.

“Muội muội à, tỷ tỷ ta đã mong chờ muội lâu lắm rồi đấy. Nhớ kỹ nhé, những ngày sau này, cứ duy trì dáng vẻ này mãi nhé.”

Làn hơi ấm áp phả lên tai khiến toàn thân thần nữ run rẩy dữ dội, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi mãnh liệt đối với điều chưa biết, bản năng thúc đẩy nàng muốn né tránh.

Thực sự là những lời của Hồ Ly Bùn khiến nàng càng thêm bất an.

Thế nhưng nàng hiểu rõ, nếu bản thân lộ ra sợ hãi, thì chính là bộc lộ sơ hở.

Bởi vậy nàng cứng rắn kìm nén, lạnh lùng nhìn Hồ Ly Bùn, thể hiện sự cao quý của huyết mạch bản thân.

Hồ Ly Bùn bật cười, nhẹ nhàng vung tay lên.

Lập tức, mật thất vặn vẹo, chớp mắt đã có một tòa bạch ngọc đài hiện ra, rơi xuống ngay chính giữa mật thất.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của nàng, thần nữ bị đặt lên bạch ngọc đài, thân thể bị trói chặt.

Bộ y phục rách nát trên người nàng cũng theo ánh sáng lưu động mà biến đổi, trở thành một bộ sa y màu hồng nhạt.

Thậm chí để đối phương có thể cảm nhận một cách trọn vẹn hơn, Hồ Ly Bùn không tiếc tiêu hao nguyên chất bản thân, truyền sang một ít cho thần nữ.

Thế nên, khi nhìn từ xa, bạch ngọc làm nền, sa y bồng bềnh, càng làm nổi bật lên thần nữ đang nằm trên đài.

Thân thể nàng lại một lần nữa mang theo thần quang, làn da trắng mịn như dương chi bạch ngọc, đôi mắt tựa như những vì tinh tú lấp lánh giữa trời đêm, toát lên vẻ cao quý cùng lạnh lùng bẩm sinh.

Lúc này, nàng trầm giọng quát lên.

“Một tiểu thần hạ giới hèn mọn, ngươi định làm gì?”

“Đừng vội, muội muội. Tỷ tỷ còn cần một vài đạo cụ nữa cơ.”

Lúc này, đôi mắt Hồ Ly Bùn đầy hưng phấn, híp lại thành hình trăng khuyết. Nàng khẽ vươn tay nắm lấy một bình ngọc màu đỏ, bóp vỡ ngay trước mặt Hứa Thanh cùng thần nữ.

Tức thì, một luồng chất lỏng sền sệt bắn ra, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, hòa vào giọng nói yêu mị của nàng, lan tỏa khắp mật thất.

“Loại dầu này được ta chiết xuất từ một loài thực vật quỷ dị sinh trưởng trong thần vực."

"Lại trải qua trăm năm luyện chế, ngàn năm lắng đọng, phối hợp với vô số thiên tài địa bảo, cuối cùng mới có thể tạo ra thứ dầu quý giá vô cùng này."

"Nếu không phải vì muội muội có huyết mạch cao quý, tỷ tỷ ta thật sự không nỡ dùng đâu đấy. Ta chuẩn bị luyện nó thành sáp, chỉ là... vẫn còn thiếu bấc đèn."

Hồ Ly Bùn nói xong, bèn vươn tay ra, kéo vài sợi tóc dài óng ả như thác nước của thần nữ, tết thành một đoạn bấc.

Cuối cùng, nàng dung hợp cả hai lại với nhau, ngưng kết thành một cây nến xanh biếc!

Thần nữ khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm cây nến.

Nàng không rõ tiểu thần trước mặt có ý định gì, bèn dựa vào tri thức của bản thân mà phán đoán.

"Dùng thuật mê hoặc sao? Ngươi hoàn toàn không hiểu gì về thượng thần."

Thần nữ lạnh nhạt nói.

Hồ Ly Bùn nghe xong thì mỉm cười, nhẹ nhàng vươn tay, lập tức ngọn nến bùng cháy, ngọn lửa khẽ nhảy lên.

Bắt đầu thiêu đốt.

Tức thì, hương thơm từ loại dầu sền sệt kia càng nồng nàn hơn, lan tỏa khắp mật thất, vây lấy thần nữ.

Thần nữ muốn ngăn chặn, nhưng hương thơm này lại len lỏi qua từng lỗ chân lông trên cơ thể nàng, thấm sâu vào trong.

Chẳng bao lâu sau, hơi thở nàng khẽ dồn dập.

Đồng tử nàng co rút, dần dần cảm nhận được sự bất ổn!

Trong lòng nàng chợt dâng lên một loại cảm xúc xa lạ ngoài bản năng sinh tử!

Cảm giác này... nàng chưa từng trải qua.

Cùng lúc đó, giọng nói của Hồ Ly Bùn bỗng nhiên vang vọng.

"Loài thực vật dùng để luyện chế ngọn nến này ba nghìn năm mới nở hoa một lần. Khi hoa nở, phạm vi triệu dặm xung quanh sẽ bị bao phủ bởi một tầng sương mù thần bí."

"Tầng sương mù đó có thể kéo hồn rơi xuống vực, thậm chí còn có thể khơi gợi những cảm xúc ngoài sức tưởng tượng. Đối với thần linh mà nói, chẳng khác nào thuốc phiện của phàm trần."

Những lời này lập tức khiến trong lòng thần nữ chấn động.

Huyết mạch nàng cuồn cuộn trào dâng, muốn áp chế những cảm xúc xa lạ đang nảy sinh trong tâm hồn nàng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Hồ Ly Bùn cầm lấy ngọn nến, bước đến trước bạch ngọc đài, nghiêng nhẹ, để một giọt sáp nhỏ xuống, rơi thẳng lên cổ thần nữ!

Lúc sáp nóng chạm vào da, thần nữ lập tức ngửa cổ lên, trên làn da trắng muốt hiện lên từng đường vân vàng óng ánh, đôi mắt phượng xao động, tựa như tinh quang gợn sóng, bị cơn bão cảm xúc cuộn trào trong lòng khuấy đảo thành muôn vàn tia sáng lấp lánh.

Thế nhưng rất nhanh, nàng đã vận chuyển lực huyết mạch, cưỡng ép bản thân trấn áp cảm xúc, khiến tất cả gợn sóng dần dần tiêu tan, cảm xúc xa lạ bị ép xuống tận sâu trong tâm trí.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, ánh mắt của Hồ Ly Bùn càng thêm phấn khích.

Nàng điều chỉnh ngọn nến, để từng giọt sáp theo một nhịp điệu nhất định, nhỏ xuống nhiều vị trí khác nhau trên cơ thể thần nữ.

Mỗi giọt sáp rơi xuống, đối với thần nữ mà nói, đều như cơn cuồng phong quét qua tâm hồn, hóa thành tiếng sấm nổ tung khai thiên lập địa, khơi lên những đợt sóng dữ cuồn cuộn không ngừng.

Những cơn sóng ấy muốn phá vỡ sự kháng cự của nàng, nghiền nát sự trấn áp của nàng!

Chúng còn muốn khuấy động vô số cung bậc cảm xúc trong lòng nàng!

Nội tâm thần nữ rung động dữ dội trong khoảnh khắc, nhưng nàng không chịu khuất phục.

Nàng nhìn Hồ Ly Bùn, ánh mắt không chút sợ hãi, chỉ có sự bình thản.

“Một tiểu thần hèn mọn.”

Hồ Ly Bùn nhướng mày, ánh mắt sáng rực.

Hứa Thanh đứng bên cạnh, chứng kiến cảnh này, nét mặt trở nên cổ quái, dứt khoát đứng dậy.

“Ta ra ngoài một lát.”

Nói xong, hắn bước thẳng ra ngoài.

Chương 2770: Trụy thần lạc nhân gian (2)

Hồ Ly Bùn ngước lên nhìn, trong lòng có chút tiếc nuối.

Nàng vốn hy vọng Hứa Thanh sẽ theo dõi trọn vẹn từ đầu đến cuối, nhưng nếu hắn đã không muốn tiếp tục, nàng cũng không miễn cưỡng.

Thế nên, nàng cười tươi đáp.

“Thiếu chủ cứ yên tâm, lúc người quay lại, mọi thứ nhất định sẽ hoàn mỹ.”

Hứa Thanh không nói gì, thân ảnh biến mất.

Chờ đến khi hắn đi khuất, Hồ Ly Bùn đặt ngọn nến xuống, vươn vai một cái, sau đó mỉm cười nhìn thần nữ cứng cỏi.

“Hắn đi rồi cũng tốt, có một số thủ đoạn, ta càng tiện thi triển hơn.”

Dứt lời, Hồ Ly Bùn vung tay.

Lập tức, vô số vật phẩm bay ra, bên trong có dây thừng, kẹp sắt, roi da, bình thuốc, nút chặn miệng, thậm chí còn có một tấm gương đồng khổng lồ…

Thần nữ nhìn những vật dụng không rõ công dụng này, trong lòng run rẩy dữ dội.

Hồ Ly Bùn liếm môi, đôi gò má cũng dâng lên sắc đỏ phấn khích, nàng khẽ cười.

“Trò chơi, giờ mới bắt đầu.”

Lúc này, Hứa Thanh đang phi hành trên bầu trời.

Nhờ vào dị chất từ thiên địa cùng sự bao phủ của Tiểu Ảnh, trừ phi đụng phải Chân Thần, nếu không hắn có thể che giấu bản thân trong thời gian ngắn mà không lo bị phát hiện.

Nguyên nhân khiến hắn rời đi, ngoài việc không muốn tiếp tục chứng kiến cảnh tượng ở mật thất, còn có mục đích quan trọng hơn, hắn muốn lấy được tinh đồ, từ đó xác định phương hướng quay về.

Mục tiêu của hắn đã được chọn từ trước.

Chính là thần linh hồ điệp đang được tộc bò sát cánh dơi thờ phụng trong thần miếu!

Theo những gì Hứa Thanh đã dò xét trước đó, vị thần linh này chỉ là một Thần Đài sơ kỳ.

Một thần linh như vậy, lấy thực lực hiện tại của Hứa Thanh, hoàn toàn có thể dễ dàng xử lý.

Điều duy nhất hắn cần lưu tâm, chính là làm sao để hành động thật nhanh gọn và bí mật, tuyệt đối không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để phát ra dao động.

Vì vậy, sau khi rời khỏi mật thất, hắn vừa ẩn thân vừa bộc phát tốc độ đến cực hạn, toàn thân hóa thành một tia vết mờ mắt thường không thể nhìn thấy, ngay cả thần thức thông thường cũng khó lòng cảm nhận, lướt qua đại địa, xuyên qua núi rừng.

Hắn xuất hiện trên bình nguyên kết tinh, chứng kiến vương quốc của bầy bò sát được hình thành từ vô số cá thể, và thần miếu xanh đen mà chúng đang thờ phụng.

Sau đó, trong nháy mắt, hắn lao vút vào trong thần miếu mà không gây ra bất kỳ dao động nào.

Hắn thẳng tiến đến pho tượng thần hồ điệp giữa đền thờ, chạm vào mi tâm của nó, nhanh như sấm sét giáng xuống!

Tượng thần chấn động dữ dội.

Dường như muốn giãy giụa, nhưng chỉ trong nháy mắt, tất cả lại rơi vào tĩnh lặng.

Chẳng bao lâu sau, từng dòng máu vàng kim chảy tràn khắp bề mặt pho tượng, bao phủ toàn thân nó, rồi lập tức rút ngược trở lại, khiến mọi thứ trở nên bình thường như cũ.

Bên ngoài thần miếu, lễ tế vẫn đang tiếp tục.

Còn bên trong…

Đôi mắt của con hồ điệp, khẽ mở ra.

Hắn không hoàn toàn tiêu diệt thần linh hồ điệp kia, mà chỉ xóa đi thần trí, chế tạo thành một bộ y phục, khoác lên người.

Bằng cách này, tương tự như mượn thần tức của Hồ Ly Bùn làm trung chuyển, hắn có thể tiếp nhận toàn bộ quyền hạn của thần linh này.

"Thì ra, khoảng cách từ đây đến Đệ Ngũ tinh hoàn, chỉ vỏn vẹn hơn vạn vũ trụ..."

Trong mắt Hứa Thanh, tinh đồ lóe sáng.

"Thần linh của Đệ Tứ tinh hoàn quả nhiên có tập quán tương tự như đại lục Vọng Cổ. Phần lớn đều sở hữu lãnh địa riêng, có những tộc quần tín ngưỡng, ranh giới giữa các thế lực vô cùng rõ ràng..."

"Thần linh trên tinh cầu này cũng như vậy. Mà trên bọn chúng, lại có những tồn tại cấp bậc cao hơn cai quản."

"Chủ quản tinh cầu này, chính là thế lực đứng sau ba trăm sáu mươi quầng sáng lục bích treo trên bầu trời... Một thần tộc từng xuất hiện Chân Thần!"

"Còn về chuyện trước đó, khi bọn chúng dò xét khu vực đảo nổi mà ta xuất hiện... Hẳn là do thần tộc kia phát hiện dấu vết của không gian bị rạn nứt. Nhưng chuyện như vậy, ở mỗi tinh cầu đều có lúc xảy ra, không phải việc hiếm lạ."

"Hơn nữa, Đệ Tứ tinh hoàn rộng lớn thế này, chúng dường như không tin rằng, mọi thứ lại trùng hợp đến mức ấy."

Hứa Thanh trầm tư suy nghĩ, sau đó thân thể khẽ chấn động, điều khiển pho tượng thần hồ điệp bay ra khỏi thần miếu.

Ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện, vô số bò sát cánh dơi đồng loạt phủ phục.

Hứa Thanh chẳng hề quan tâm, chỉ khẽ vỗ cánh, lập tức biến mất khỏi thiên địa, bay thẳng về dãy núi tinh thạch tím, nơi đặt động phủ của hắn.

"Không biết bên phía Hồ Ly Bùn, nàng đã giải khai khóa nguyên chất của thần nữ chưa."

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Lúc này, bên trong động phủ giữa dãy núi thạch anh tím, trong căn mật thất âm u, ánh nến bập bùng lay động.

Một luồng khí tức mơ hồ tràn ngập không gian khép kín.

Trên bạch ngọc đài, da thịt thần nữ ửng đỏ, cơ thể khẽ run rẩy.

Nàng vẫn khoác trên mình chiếc áo sa hồng phấn, nhưng toàn thân đã bị dây thừng trói chặt.

Hơn nữa, cách buộc dây rõ ràng vô cùng thuần thục, từng nút thắt được kết theo một quy tắc đặc biệt.

Mỗi một nút thắt đều được thắt chặt ở vị trí hoàn hảo, tựa như những ký hiệu phong ấn, khiến thân thể lẫn linh hồn nàng cùng bị kéo căng.

Càng giãy giụa, dây trói càng siết chặt, giống như vô số bàn tay vô hình đang siết chặt lấy nàng.

Chất liệu của dây thừng cũng không hề tầm thường, ánh lên quang mang ngũ sắc, như thể một dòng chảy mộng ảo, 830230000455.

Rõ ràng đây là một loại vật liệu kỳ dị, có thể đưa con người chìm sâu vào ảo giác vô tận.

Luồng cảm giác khó chịu cực hạn không ngừng kích thích thần nữ, khiến cơ thể nàng run rẩy dữ dội, phản xạ muốn né tránh, muốn thoát ra khỏi sự giày vò này.

Thế nhưng, sợi dây thừng trên người nàng lại giam cầm hoàn toàn mọi hành động.

Đáng sợ hơn, phía trên nàng còn treo một tấm gương đồng khổng lồ.

Chỉ cần nàng mở mắt, liền có thể thấy chính mình trong gương.

Sự nhục nhã về mặt tâm lý, cùng với sự tra tấn tận cùng trên thân thể, đan xen vào nhau, đẩy nàng đến bờ vực giới hạn.

Mãi cho đến khi Hồ Ly Bùn một lần nữa cầm ngọn nến lên, để một giọt sáp nhẹ nhàng rơi xuống...

Trong khoảnh khắc ấy, trong đầu thần nữ nổ tung.

Tất cả sự kháng cự, tất cả sự kiên trì, đều vỡ vụn!

Trong đôi mắt phượng của nàng, ngập tràn ánh lưu hỏa.

Những tia sáng từng phản chiếu tinh hà vạn cổ, lúc này dần dần mất đi tiêu cự.

Cuối cùng, chúng hóa thành những vết nứt thần tính, bị trận cuồng phong cảm xúc cuốn đi, vỡ tan thành bụi phấn.

Ái - hận - tình- cừu, thất tình lục dục, vào khoảnh khắc này, đồng loạt bùng nổ.

Những hồi ức quá khứ, nay bỗng dưng trở nên hoàn toàn khác biệt.

Như thể chúng được nhuộm thêm sắc màu, được thổi vào những hương vị mà nàng chưa từng biết đến.

Ý thức của nàng, hoàn toàn rơi vào vực thẳm.

Mơ hồ giữa hỗn độn, bên tai chỉ còn vang lên một thanh âm dịu dàng:

"Chào mừng ngươi, đến với nhân gian."

Hồ Ly Bùn cúi xuống, ghé sát bên tai thần nữ, nhẹ nhàng cất tiếng.

Chương 2771: Chân Thần thu lưới (1)

Hứa Thanh trở về, mật thất đã khôi phục như cũ, bầu không khí mờ ảo cũng đã tan biến.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại mang theo một sự quỷ dị khác thường.

Tinh Mâu thần nữ ngồi đó, đôi mắt nhắm nghiền.

Hồ Ly Bùn ở phía sau nàng, đang chải tóc. Mỗi lần lược gỗ lướt qua suối tóc mềm mại, thần nữ vẫn bất động.

Hứa Thanh sắc mặt kỳ quái, cẩn thận quan sát, liền phát hiện nguyên chất trong cơ thể thần nữ, vốn đã bị phong tỏa do bị vắt kiệt, nay lại trở nên hoạt bát.

Hơn nữa, lượng nguyên chất cũng đã sinh trưởng không ít.

Điều này khiến ánh mắt hắn dừng lại trên người Hồ Ly Bùn.

Hồ Ly Bùn khẽ cười.

"Thiếu chủ, sau này người không nên thô bạo với Tinh Mâu muội muội nữa, nàng ấy đã đồng ý sẽ toàn tâm phối hợp trong việc thu thập nguyên chất rồi."

"Có đúng không, Tinh Mâu muội muội?"

Vừa nói, Hồ Ly Bùn cúi xuống, thổi nhẹ một hơi bên tai thần nữ.

Tinh Mâu thần nữ toàn thân run lên, đôi mắt bừng mở, nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Nhưng lần này, sự căm hận của nàng với hắn đã nhạt đi rất nhiều, thậm chí trong cảm giác của nàng, Hứa Thanh đã không còn là cơn ác mộng nữa.

Hứa Thanh, chẳng qua chỉ vì tu hành mà hấp thu nguyên chất của nàng, chuyện này không có gì lạ, lập trường đôi bên vốn đã định sẵn.

Mà cơn ác mộng thực sự... là Hồ Ly Bùn phía sau nàng.

Hồ Ly Bùn chính là ác ma, là vực sâu, là con quỷ tội lỗi vĩnh viễn quanh quẩn trong tâm trí nàng.

Dù sao, với tư cách là huyết mạch Thần Chủ, nguyên chất thuần khiết, thân phận cao quý, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai dám đối xử với nàng như vậy.

Khoảnh khắc tâm thần sụp đổ, cảm xúc bùng phát, nàng biết rằng, bản thân đã không còn thuần khiết nữa.

Trong lòng nàng, đã xuất hiện thất tình lục dục, xuất hiện vô số cảm xúc xa lạ.

Nàng từ thần... đã rơi xuống nhân gian.

Vì thế, nàng vươn tay về phía Hứa Thanh.

Từng dòng nguyên chất trào ra từ lòng bàn tay nàng, chủ động dâng lên trước mặt Hứa Thanh, dung nhập vào thất khiếu của hắn, cuộn trào bên trong cơ thể, khiến tu vi của hắn nổi sóng.

Cảnh tượng này khiến ánh mắt Hứa Thanh càng thêm kỳ dị.

Chủ động dâng hiến, khác hoàn toàn so với cưỡng ép thu thập.

Điều này giúp hắn tiết kiệm được quá trình tinh luyện ý chí, khiến nguyên chất càng thêm thuần khiết.

"Ngươi đã làm gì?"

Hứa Thanh nhìn về phía Hồ Ly Bùn.

Hắn không hỏi về những gì nàng đã làm với thần nữ, mà muốn biết nguyên lý phía sau chuyện này.

Hồ Ly Bùn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc thần nữ, mỉm cười đáp.

"Trong trạng thái bình thường, ta tất nhiên rất khó tác động đến tâm thần của Tinh Mâu muội muội, nhất là khi nàng từng là Chân Thần. Nhưng phong ấn trên người nàng đã ngăn cách mọi thứ, khiến nàng mất đi khả năng phản kháng."

"Hơn nữa, thiếu chủ đã giúp ta rất nhiều. Những lần thu thập trước đó của người đã khiến nàng chẳng khác nào một con đập sắp bị vỡ."

"Ta chẳng qua chỉ là vào khoảnh khắc then chốt, dùng một chút xảo lực, nhẹ nhàng đẩy một cái... thế là Tinh Mâu muội muội đã bước xuống nhân gian, khóa cũng tự nhiên được mở."

Hồ Ly Bùn chớp mắt, nhìn Hứa Thanh đầy ẩn ý.

"Vậy chuyến ra ngoài của thiếu chủ có thuận lợi không?"

Hứa Thanh liếc nhìn Hồ Ly Bùn và thần nữ một lượt, không tiếp tục truy cứu, lạnh nhạt nói.

"Chúng ta có thể rời khỏi nơi này, tìm một nơi ẩn nấp tốt hơn."

"Còn thần nữ... từ nay giao cho ngươi quản lý, ngươi có chắc không xảy ra sơ sót chứ?"

Hồ Ly Bùn nghe vậy, mắt liền sáng lên.

"Thiếu chủ yên tâm, ta làm việc từ trước đến nay chưa từng có sai sót."

Dứt lời, nàng vung tay áo, lập tức cuốn lấy Tinh Mâu thần nữ, cả hai hóa thành một luồng lưu quang, dung nhập vào lòng bàn tay Hứa Thanh.

Hóa thành một đạo ấn ký.

Hứa Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó xóa sạch dấu vết trong động phủ, thân ảnh tiêu tán, giữa bầu trời dãy núi thạch anh tím, hắn hóa thành một con hồ điệp sặc sỡ.

Cánh khẽ vỗ, cuốn theo quang mang bảy màu, ẩn vào hư vô.

Nơi mà hắn nói với Hồ Ly Bùn để ẩn thân, đương nhiên chính là thần miếu của tộc bò sát cánh dơi.

Không lâu sau, dưới sự quỳ bái của vô số bò sát, hồ điệp do Hứa Thanh hóa thành đã trở về nơi đó, bay vào thần miếu, tại đại điện, hóa thành pho tượng thần hồ điệp.

Từng luồng thần uy từ pho tượng khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ thần miếu, trùm lên cả quốc độ này.

Cảm nhận được thần uy này, tất cả bò sát đều chắp cánh quỳ xuống, lộ ra vẻ tôn sùng, thành kính.

Đặc biệt là các tư tế trong miếu, từng kẻ đều phát ra những âm thanh vui mừng, dùng ngôn ngữ của chúng để ca ngợi thần tích.

Hứa Thanh cảm nhận cảnh tượng này, trong lòng bình thản.

Những ngày tiếp theo, hắn dự định chiếm cứ thần miếu này, mặc vào lớp da của thần linh hồ điệp, khiến bản thân hoàn toàn hóa thân thành vị thần này.

Như vậy, hiệu quả ẩn nấp sẽ càng thêm triệt để.

Về thời điểm rời khỏi tinh cầu này, Hứa Thanh cũng đã có một quyết định mới.

Trong ký ức của thần linh hồ điệp, hắn không chỉ nhìn thấy bố cục của tinh cầu này và phạm vi chiến trường, mà còn tìm thấy một trận pháp truyền tống của thần linh.

Trận pháp đó, nằm trong thần tộc từng xuất hiện Chân Thần, kẻ đang cai quản tinh cầu nơi đây.

Dù trong nhận thức của thần linh hồ điệp, hiện tại thần tộc kia không còn Chân Thần, chỉ có một vị Thần Đài đỉnh phong trấn giữ, nhưng dù sao đây cũng là nơi từng xuất hiện Chân Thần, chắc chắn vẫn còn ẩn chứa những thủ đoạn chưa biết.

Nếu Hứa Thanh cứ thế xông vào, thuận lợi thì không sao, nhưng nếu xuất hiện sai lầm, hắn chắc chắn sẽ bại lộ.

Một khi bị phát hiện, không chỉ có Chân Thần truy sát, mà khả năng truyền tống thành công cũng sẽ giảm đi đáng kể.

Do đó, sau khi suy ngẫm, hắn quyết định không hành động liều lĩnh.

Bởi vì... không lâu nữa, sẽ có một cơ hội.

Trong ký ức của thần linh hồ điệp, vài tháng trước, thần tộc cai quản tinh cầu này đã ban bố một lệnh triệu tập đến tất cả thần linh nơi đây.

Chương 2772: Chân Thần thu lưới (2)

Lệnh triệu tập tất cả thần linh trên tinh cầu này cùng thần tộc kia tiến vào một bí cảnh.

Nơi đặt bí cảnh đó chính là sâu trong lòng tinh cầu này!

Kết hợp với những gì Hứa Thanh cảm nhận bằng thần niệm, thì nơi đó chính là vị trí phát ra tiếng thở của địa mạch.

"Khoảnh khắc bọn chúng tiến vào bí cảnh, chính là cơ hội tốt nhất để ta rời khỏi đây."

"Vẫn còn hai tháng..."

Hứa Thanh híp mắt, đối với việc thân phận của thần linh hồ điệp mà hắn đoạt xá không tham gia vào bí cảnh này, hắn cũng đã có phương án ứng đối.

"Thay vì lập tức rời khỏi tinh cầu này, cẩn thận lẩn trốn giữa hải dương đầy thần linh để tìm kiếm cơ hội, thì lợi dụng trận pháp truyền tống vẫn là biện pháp an toàn nhất."

"Như vậy có thể rút ngắn một khoảng cách rất lớn, giúp ta tiến sát biên giới của Đệ Tứ tinh hoàn."

"Còn về việc phá vỡ vách ngăn..."

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên u quang, hắn có Tinh Hoàn Thảo, còn có cả Tinh Hoàn Tháp, đối với việc xuyên phá bức tường tinh vực để trở về, hắn có sự tự tin nhất định.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh nhắm mắt, mượn thân tượng thần hồ điệp, lặng lẽ hấp thu nguyên chất mà Tinh Mâu thần nữ đang chủ động hiến dâng, bắt đầu tu luyện.

Thời gian từng chút trôi qua.

Vì thần linh đều có lãnh địa riêng, độc lập tồn tại, nên chuyện Hứa Thanh đoạt xá chưa từng bị phát hiện.

Ngoài ra, còn bởi vì nhiều thần linh trên tinh cầu này đã hưởng ứng lệnh triệu tập của thần tộc cai quản tinh cầu, lên đường tiến về dải quầng sáng lục bích trên bầu trời để chuẩn bị trước.

Đồng thời, nhờ vào sự hiểu biết sâu sắc của Hứa Thanh về thần linh, sự trợ giúp của Hồ Ly Bùn, cùng với lớp da thần linh hồ điệp mà hắn khoác lên, tất cả những yếu tố này đều giúp hắn hoàn thiện khả năng ẩn nấp.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không thể né tránh sự dò xét của Chân Thần.

Những ngày sau đó, thỉnh thoảng có thần niệm của Chân Thần quét ngang từ tinh không. Hứa Thanh đều dùng phong ấn Tiên Chủ trong cơ thể Tinh Mâu thần nữ làm trọng tâm để tránh né.

Nhưng... khi ngày thần tộc cai quản tinh cầu này tiến vào bí cảnh càng lúc càng gần, có vẻ như những Chân Thần nhận được thánh dụ của Ly Tru Thần Hoàng đang tiếp tục triển khai kế hoạch truy tìm.

Một đợt tìm kiếm mới được tiến hành!

Mà lần này, rõ ràng tinh vi hơn, chặt chẽ hơn trước rất nhiều!

Quan trọng nhất chính là phạm vi dò xét cũng đã bù đắp những thiếu sót mà Hứa Thanh từng nhận thấy.

Những Chân Thần đó, ngoài việc dò xét khí tức tiên linh và tung tích của thần nữ, còn bắt đầu tra xét cả những thần linh thông thường!

Tựa như đang giăng lưới thu gọn phạm vi, một tấm lưới cực kỳ dày đặc, nhằm moi ra tất cả những tồn tại dị thường.

Trải qua một lần kiểm tra, sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống.

Vấn đề không còn là liệu Hồ Ly Bùn có bị phát hiện hay không, mà ngay cả hành vi hóa thân của Hứa Thanh cũng đang đứng trước nguy cơ bị bại lộ.

Trừ phi... hắn và Hồ Ly Bùn cùng ẩn nấp trong cơ thể của thần nữ!

Nhưng để thần nữ ở ngoài một mình, dù rằng khoảng thời gian này nàng đã ngoan ngoãn, nhưng Hứa Thanh vẫn không thể để cho nàng bất kỳ cơ hội nào.

Tình thế này khiến hắn rơi vào thế lưỡng nan.

"Chỉ mới có hai vị Chân Thần dò xét, suýt nữa ta đã bị phát hiện..."

"Chẳng lẽ bọn chúng đã biết thêm thông tin về ta? Biết rằng bên cạnh ta có thần linh? Hoặc là biết ta có thể hóa thân thành thần linh?"

Hứa Thanh nhíu mày chặt hơn.

Cùng lúc đó, như họa vô đơn chí, chẳng những sự dò xét của Chân Thần trở nên kỹ lưỡng hơn, mà phong ấn Tiên Chủ trong cơ thể Tinh Mâu thần nữ cũng đang dần tiêu tán theo từng đợt dò xét.

Hiện tại, chỉ còn lại một nửa!

"Còn bảy ngày..."

Hứa Thanh âm thầm tính toán, trong mắt hỏa quang lập lòe, cảm giác bất an đang không ngừng tăng lên.

"Ta không thể đánh cược rằng trong những ngày tiếp theo, số lượng Chân Thần dò xét sẽ không vượt quá hai vị!"

Hứa Thanh híp mắt, lóe lên tia sắc bén, đứng dậy chuẩn bị hành động.

Nhưng ngay lúc này, Hồ Ly Bùn chợt mở miệng.

"Thiếu chủ, ta có một bí pháp..."

Bước chân Hứa Thanh khựng lại.

"Bí pháp này thực chất là tiền đề để thi triển một loại thần thuật đặc biệt. Nó có thể khiến thần tức của ta hòa vào ngoại giới, từ đó dẫn động một phạm vi thần thuật rộng lớn."

"Nếu ngoại giới là nước trong, thì khi thi triển bí pháp này, tất nhiên sẽ vô cùng nổi bật."

"Nhưng nếu ngoại giới vốn đã tràn ngập các loại thần tức hỗn tạp, thì ta hòa vào trong đó... cũng sẽ trở thành một phần của sự hỗn loạn ấy."

Hồ Ly Bùn vội vàng nói, trong lòng nàng cũng đang vô cùng khẩn trương.

Nàng biết rất rõ, nếu Hứa Thanh bị phát hiện, với những gì nàng đã làm với thần nữ, kết cục của nàng chắc chắn sẽ thảm hại gấp trăm lần so với Hứa Thanh!

Dù sao thì Hứa Thanh vẫn còn có giá trị, hắn cần phải bị bắt sống theo lệnh của Thần Chủ.

Nhưng nàng thì không!

Vì vậy, nàng dốc hết trí óc để tìm kiếm phương pháp thoát thân.

Hứa Thanh nghe xong, trong mắt lóe lên quang mang sắc bén.

"Ý của ngươi là... nếu không thể giảm thiểu sự tồn tại của chúng ta, thì tốt hơn hết là tìm một nơi vốn đã tràn ngập các loại tồn tại khác."

Hồ Ly Bùn lập tức gật đầu.

"Thiếu chủ, như vậy chúng ta có thể gián tiếp đạt được hiệu quả ẩn nấp, ít nhất là... có thể kéo dài thêm thời gian, gia tăng lớp bảo vệ an toàn!"

"Ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc?"

Hứa Thanh hỏi ngay.

"Một nửa..." Hồ Ly Bùn ngập ngừng.

Hứa Thanh trầm ngâm, sau một lúc liền gật đầu.

"Ngươi truyền bí pháp đó cho ta, đến lúc đó, chúng ta cùng nhau triển khai!"

Hồ Ly Bùn lập tức truyền bí pháp cho Hứa Thanh bằng thần niệm.

Bí pháp này không quá phức tạp, Hứa Thanh chỉ cần cảm nhận trong chốc lát liền đã nắm rõ nguyên lý, lập tức không chần chừ thêm nữa.

"Một nơi tràn ngập khí tức hỗn loạn... đúng là có một chỗ."

Trong nháy mắt, thân ảnh Hứa Thanh chợt lóe, biến mất khỏi thần miếu, xuất hiện trên bầu trời tinh cầu, lao thẳng về phía... ba trăm sáu mươi dải quang hoàn lục bích treo giữa thiên không!

Chương 2773: Lưới rách (1)

Gia tộc cai quản tinh cầu này mang tên Chân Dực.

Chữ "chân" trong danh xưng này, theo quy tắc của hệ thống thần linh tại Đệ Tứ tinh hoàn, chỉ có những tộc từng sinh ra Chân Thần mới đủ tư cách sử dụng vinh dự này.

Theo ký ức của thần linh hồ điệp, phạm vi quản hạt của Chân Dực tộc không chỉ giới hạn ở tinh cầu này mà còn bao gồm cả tinh vân rộng lớn bên ngoài, cùng vô số tinh vực lân cận.

Toàn bộ những khu vực đó đều thuộc quyền sở hữu của gia tộc này.

Ban đầu, tất cả những điều đó vốn dĩ là vĩnh hằng, bởi dù Chân Thần có ngã xuống cũng sẽ quay về, nên chừng nào chưa xuất hiện một Chân Thần mới, quyền cai quản sẽ không thay đổi.

Nhưng gia tộc này đã gặp phải biến cố.

Chân Thần của bọn chúng, dường như đã ngã xuống từ nhiều năm trước, nhưng đến nay vẫn chưa trở lại...

Theo thời gian, hậu quả của việc ấy ngày càng lộ rõ, Chân Dực tộc không còn đủ sức áp chế những tộc quần trong phạm vi cai trị.

Bọn chúng buộc phải dần thu hẹp quyền lực của mình, đến mức hiện tại, những ai vẫn còn nghe theo lệnh triệu tập chỉ giới hạn trong tinh cầu này và vài chục tinh cầu lân cận.

Chuyện Chân Thần không thể quay về không phải là điều thường thấy trong hệ thống thần linh, nhưng cũng không phải chưa từng xảy ra.

Thông thường, nguyên nhân chính là do quá trình trở về gặp chuyện ngoài ý muốn, như là bị chặn giết, khiến việc quay lại gặp trắc trở.

Những sự kiện tương tự, Hứa Thanh đã từng tận mắt chứng kiến, thậm chí hắn còn từng là mồi câu... Năm đó, Ngọc Lưu Trần chính là muốn câu một vị Chân Thần sắp quay về.

"Cho nên, bí mật quay về chung quy vẫn không phải là một điều hoàn mỹ tuyệt đối. Khi thời đại đổi thay, khi càng nhiều thần linh và tu sĩ dấn thân tìm hiểu, thì những gì từng huy hoàng cũng chỉ là vinh quang của quá khứ mà thôi."

Thân thể hóa thành hồ điệp, Hứa Thanh bay lượn giữa thiên không, ngày càng tiến gần ba trăm sáu mươi quầng sáng màu lục bích.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trong vòng quầng sáng thứ ba mươi sáu, có vô số thần linh đang tụ tập.

Đó chính là địa điểm triệu tập của Chân Dực tộc, một gia tộc mà phạm vi cai trị đã bị thu hẹp nghiêm trọng.

Đồng thời cũng là nơi mà Hứa Thanh đã lựa chọn, vị trí có khí tức hỗn loạn mà hắn có thể lợi dụng bí pháp của Hồ Ly Bùn để hòa mình vào.

"Hy vọng bí pháp của Hồ Ly Bùn có tác dụng!"

Hứa Thanh híp mắt, trong lòng cũng đã chuẩn bị tinh thần cho trường hợp thất bại và buộc phải phá vòng vây.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn lóe lên, xuyên qua hư không, xuất hiện trước quầng sáng thứ ba mươi sáu.

Khoảnh khắc hắn đến nơi, ánh sáng lục bích bao phủ, thần uy giáng xuống.

Nhưng Hứa Thanh không hề dừng lại, vỗ cánh một cái, lập tức bay vào trong.

Trong nháy mắt, hắn đã tiến vào quầng sáng.

Không gian bên trong tràn ngập sắc lục bích vô tận, tựa như một cõi hư vô nhuốm màu, chỉ có chính giữa là một bức họa khổng lồ đã được mở ra, trải rộng về hai phía.

Bức họa này vẽ vô số đường nét dày đặc, thoạt nhìn chẳng thể nhận ra nội dung cụ thể, trông có vẻ trừu tượng, khó mà xác định được điều gì.

Chỉ có thể mơ hồ nhận thấy dường như tồn tại nhiều hình thái khác nhau.

Hứa Thanh híp mắt, cảm giác bức tranh này có điểm kỳ lạ, bèn quan sát kỹ hơn.

Chẳng bao lâu sau, hắn lập tức nhận ra có điều không ổn, đồng thời trong lòng dấy lên một tia rung động.

"Bức họa này..."

Nói đúng hơn, không thể dùng từ "trừu tượng" để hình dung bức họa này, bởi vì chỉ khi không thể hiểu được mới gọi là trừu tượng.

Nhưng với tâm cảnh và tu vi của Hứa Thanh, trong mắt hắn, đây rõ ràng là một bức địa đồ thiên địa, nơi vẽ ra chính là một thế giới!

Chỉ có điều... thế giới ấy đã được vẽ lại bằng cách hiển lộ tất cả các mặt không gian của mọi sinh linh và vạn vật bên trong, tất cả đều được ghi chép trên bức tranh đó.

Bởi vậy, thoạt nhìn mới trông như hỗn loạn, quái dị, méo mó và trừu tượng.

"Vật này tuyệt đối không phải là thứ mà một Thần Đài có thể sở hữu, e rằng phải là pháp bảo cấp bậc Chân Thần! Mà những gì nó thể hiện... lẽ nào chính là bản chất bên trong của sự vặn vẹo mà thần linh áp chế lên vạn vật?"

Một tia sáng lóe lên trong mắt Hứa Thanh, thân hình hắn khẽ động, đang định tiến đến gần bức họa.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một loạt thần niệm đột ngột bùng phát từ thế giới trong tranh, quét thẳng về phía hắn.

Cùng lúc đó, một đám thần linh hiện ra từ những khe nứt của bức tranh!

Số lượng... lên đến hơn trăm vị!

Trong đó có cả thần linh sở hữu Chân Hỏa và Vô Hạ, thậm chí một số tồn tại đã đạt tới Thần Đài.

Có vài vị thần linh lập tức thu hút sự chú ý của Hứa Thanh.

Một trong số đó là một con mắt tà dị bằng đồng xanh, bề mặt gỉ sét.

Con ngươi của nó không phải đồng tử, mà là một chiếc chuông đồng cổ xưa. Bên ngoài con ngươi là từng dòng tinh sa lấp lánh, xung quanh mọc đầy xúc tu dài ngoằng, mỗi đầu xúc tu nứt ra thành những Phật thủ chắp lại.

Mỗi khi nó hô hấp, đồng tử thu hẹp, chiếc chuông đồng trong mắt sẽ ngân vang, phát ra thần âm điên cuồng.

Một vị thần khác còn quái dị hơn, đó là một bà lão gầy gò, toàn thân trần trụi, làn da mọc đầy vết sần sùi.

Những vết sần đó thực ra là ba vạn sáu nghìn ngôi sao có hình mặt người, không ngừng lưu chuyển dưới lớp da của bà ta.

Mái tóc xám khô rối tung, phía sau lưng kéo theo hàng vạn thi thể cổ xưa đang lơ lửng, mỗi một thi thể đều đang tụng niệm táng kinh của các kỷ nguyên khác nhau.

Còn có một vị thần nữa, tự thân chứa đựng cả suy tàn lẫn hưng thịnh.

Nửa thân trái phủ đầy hoa hải đường nở rộ, bên trong từng cánh hoa có thể nhìn thấy những hình ảnh của kiếp trước. Nửa thân phải lại héo úa, làn da như gỗ cháy, lụi tàn thành tro bụi, lồng ngực lộ ra chín ngọn đèn hồn bằng đồng xanh, trong ngọn lửa ấy có thần hồn đang chìm nổi như bị dìm chết.

Chính vị thần này thu hút ánh mắt của Hứa Thanh nhiều nhất.

Bởi vì trên người đối phương, hắn cảm nhận được một thần quyền tương tự như hiến thời không của chính mình!

"Đây chính là cơ hội..."

Hứa Thanh thầm suy tính, Hồ Ly Bùn cũng lập tức hiểu ý.

Hai người cùng lúc thi triển bí pháp, mượn cơ hội các thần linh triển hiện thần tướng, hòa mình vào dòng chảy hỗn loạn này!

Chương 2774: Lưới rách (2)

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Hứa Thanh khẽ chấn động, hình thái hồ điệp của hắn lập tức xuất hiện biến dị.

Đôi cánh hồ điệp đột ngột mở rộng.

Lập tức, đôi cánh trải ra tựa như một cỗ ma bàn luân hồi, từng phiến vảy cánh đều được dệt nên từ màng da của những sinh vật chưa biết tên, trong đó chảy xuôi những tia sáng đỏ thẫm, kéo theo hư vô xung quanh rung chuyển.

Đặc biệt là cánh trước của hắn, mỗi bên đều khảm nạm chín vạn sáu nghìn con mắt đang rỉ máu, mỗi con ngươi phản chiếu những tia chớp chói lòa, khi đôi cánh vỗ lên liền vang vọng âm thanh bi thương của vô số oan hồn than khóc, đáp lại tất cả thần niệm đang quét đến từ các thần linh.

Nhưng điều quỷ dị nhất chính là trên đôi râu hồ điệp của Hứa Thanh, mỗi chiếc đều quấn quanh một dòng sông huyết sắc, hơn nữa ở cuối râu còn phân nhánh, treo lủng lẳng hai chiếc đèn hồn loang lổ vết rỉ sét, lúc sáng lúc tối, phiêu đãng giữa không trung.

Thân thể hắn lao thẳng về phía bức họa khổng lồ.

Khi đôi cánh hồ điệp vỗ lên, phảng phất như đang cộng hưởng với tiết tấu của đại kiếp, cánh trái cuốn lên một cơn sóng hủy diệt, trong khi cánh phải lại rưới xuống từng giọt sương ngọt từ thuở sơ khai.

Trong làn bụi phấn rơi xuống từ đôi cánh của hắn, có thể nhìn thấy vô số bóng ảnh tộc bò sát cánh dơi đang quỳ bái.

Đây chính là thần tướng mà thần linh hồ điệp sở hữu trước khi bị Hứa Thanh đoạt xá!

Ngay lập tức, phần lớn thần linh ở đây đều lộ vẻ kính sợ, còn những vị thần mà Hứa Thanh từng quan sát kỹ thì hơi thu liễm khí tức lại.

Tất cả mặc cho Hứa Thanh đã hóa thành hồ điệp, đáp xuống một vị trí trống trong bức họa.

Cùng lúc đó, một giọng nói thần thánh vang vọng.

"Vĩnh Kiếp Minh Điệp!"

"Trăm năm không gặp, ngươi đã sắp đột phá cảnh giới rồi."

Thanh âm này xuất phát từ một khe nứt trên bức họa, đồng thời một đóa hắc liên khổng lồ chậm rãi bay lên.

Ở trung tâm đóa hoa sen đen, một tiểu nhân toàn thân đen kịt đang ngồi xếp bằng, xung quanh bao bọc ba trăm sáu mươi bộ xác cổ xưa, mỗi bộ đều tỏa ra thần uy đáng sợ.

Giữa trán vị tiểu nhân này có một điểm sáng màu hoàng kim, đó là giọt Chân Thần huyết đã đông lại.

Trong đôi mắt gã phản chiếu quầng sáng màu lục bích, trên tay đang mân mê một mảnh vảy kỳ lạ, gã chính là kẻ vừa cất giọng, mà mỗi lời nói của gã đều chấn động toàn bộ bức họa, khiến các thần linh trong đó đồng loạt cúi đầu.

Vị này, chính là thần linh thuộc Chân Dực tộc, kẻ cai quản tinh cầu này!

Từ ký ức của thần linh hồ điệp, Hứa Thanh đã biết về kẻ này, cũng hiểu rõ đây là vị Đại Chân Dực đời hiện tại, đồng thời là kẻ phát động cuộc triệu tập lần này.

Vậy nên, Hứa Thanh nhẹ gật đầu, biểu thị sự kính trọng.

Tiểu nhân kia cũng khẽ gật đầu đáp lại, sau đó nhắm mắt, tiếp tục ngồi thiền trên hắc liên.

Mọi thứ dần yên tĩnh lại, các thần linh đều lặng lẽ chờ đợi.

Hứa Thanh cũng thu liễm thần tướng của mình, đồng thời tận dụng bí pháp của Hồ Ly Bùn, hòa quyện khí tức vào môi trường xung quanh.

Bảo trì trạng thái này, hắn chờ đợi thời gian trôi qua.

Nhanh chóng, ba ngày trôi qua.

Thời điểm ấn định sắp đến, và trong ba ngày qua, lại có thêm hàng chục vị thần linh nữa kéo đến, phần lớn là những kẻ từ các tinh cầu khác bị triệu tập, còn một số thì giống như thần linh hồ điệp, là những tồn tại bản địa của tinh cầu.

Chẳng hạn như lôi thần được nhân loại tôn thờ, hoặc thần linh sinh ra từ tấm thảm nấm cháy rực.

Đồng thời, trong ba ngày này, từ bên ngoài lại có thần niệm của Chân Thần quét qua mấy lần.

Lần nhiều nhất, có ba vị Chân Thần cùng lúc liên thủ dò xét.

Nhưng nhờ có sự đề phòng cao độ, cùng với hiệu quả của bí pháp từ Hồ Ly Bùn, những thần niệm này không thể nhận ra Hứa Thanh đang ẩn giấu trong đám đông thần linh.

Còn những thần linh khác dường như đã quen với những cuộc tìm kiếm liên tục này, nên phản ứng của bọn chúng cũng không quá lớn.

"Chỉ cần không có quá năm vị Chân Thần cùng lúc tiến hành điều tra, bí pháp này vẫn đủ để che giấu."

"Chỉ còn hai ngày nữa... Đợi những thần linh này rời đi, chính là thời điểm ta rời khỏi nơi đây!"

Hứa Thanh thầm tính toán trong lòng.

Hai ngày cuối cùng này trôi qua rất chậm chạp, dài dằng dặc hơn bình thường, nhưng may mắn là mọi chuyện vẫn suôn sẻ.

Mặc dù có thêm vài đợt thần niệm quét đến, nhưng không cái nào vượt quá giới hạn mà Hứa Thanh có thể che giấu.

Cuối cùng, ngày hẹn đã đến!

Ngay khoảnh khắc thời gian chạm mốc, toàn bộ thần linh tại nơi đây đồng loạt tỏa ra khí tức.

Trên hắc liên, vị tiểu nhân kia mở mắt, vung tay một cái.

Lập tức, từng khối hắc thạch tản ra, rơi xuống trước mặt mỗi vị thần linh, sau đó bị bọn chúng lần lượt thu lấy bằng phương pháp riêng.

Hứa Thanh cũng đưa tay nhận lấy.

Vừa chạm vào, hắn lập tức nhận ra trong đó ẩn chứa thần cách từ ấn ký của Chân Thần, thứ này không có tác dụng lớn đối với hắn, nhưng lại là vật bổ trợ cực tốt giúp thần linh đột phá cảnh giới.

"Chư vị, đây chính là Chân Thần Thạch đã được hứa hẹn."

"Sau khi hoàn thành chuyến thám hiểm bí cảnh lần này, phần còn lại cũng sẽ được phân phát theo thỏa thuận."

"Bây giờ... xuất phát!"

Giữa trán tiểu nhân lóe lên vầng sáng hoàng kim, sau đó bùng lên thành một luồng hào quang chói lóa, phủ lấy đôi mắt gã, làm cho quầng sáng màu lục bích trong mắt gã trở nên rõ ràng hơn.

Từ đó, sóng truyền tống mạnh mẽ khuếch tán!

Ngay sau đó, đã có những thần linh đầu tiên bay về phía quầng sáng, thoáng chốc đã biến mất.

Các thần linh còn lại cũng lần lượt tiến vào.

Lúc này, Hứa Thanh chuẩn bị thực hiện kế hoạch rời đi của mình.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một cơn khủng hoảng cực độ ập đến, khiến tâm thần hắn chấn động!

Từ sâu trong tinh không, một làn sóng thần niệm Chân Thần khổng lồ, tựa như biển lớn cuồng bạo, bất ngờ quét ngang qua tinh vân nơi tinh cầu này tọa lạc!

Số lượng Chân Thần ẩn chứa trong đó... hơn mười vị!

Vừa cảm nhận được điều này, đồng tử Hứa Thanh co rút lại, tim như hẫng một nhịp!

Hắn hiểu rất rõ, lần này nếu bị quét trúng, nhất định sẽ bại lộ!

Trong khoảnh khắc sinh tử, hắn không chút do dự, lập tức từ bỏ ý định rời đi, thân thể lóe lên một cái, lao thẳng về phía quầng sáng, chớp mắt đã biến mất!

Chương 2775: Chân Dực Chân Thần (1)

Đây là một thế giới u ám.

Một lớp nhựa đen đặc sệt như thể đã đông cứng lại, bao bọc toàn bộ thế giới này, biến thành bức tường giới.

Trên bầu trời của thế giới này, có thể nhìn thấy vô số đường vân đỏ sậm, như mạng nhện bị rạn nứt, bao phủ toàn bộ màn trời.

Từng giọt máu tươi rỉ ra từ các kẽ nứt của những đường vân, lả tả rơi xuống mặt đất đầy thương tích, tựa như một cơn mưa máu.

Ngay tại trung tâm của trận mưa máu giữa không trung, tại giao điểm của những đường vân đan xen nhau, một khối u thịt khổng lồ mọc ra từ trong màn trời!

Nó như một mặt trời đã chết, lơ lửng giữa trời cao, đồng thời lại giống như một dị thần ký sinh bên trong thế giới này, toát ra một loại cảm giác quỷ dị cùng âm trầm cực độ.

Hứa Thanh, cùng tất cả thần linh biến mất trong quầng sáng khi nãy… giờ phút này đã hiện ra trong cơn mưa máu, từng bóng hình lần lượt xuất hiện.

Họ đã được truyền tống đến đây.

Ngay khi hiện thân trong cơn mưa máu kỳ dị này, tất cả thần linh đều theo bản năng phóng xuất thần niệm, dò xét xung quanh, rõ ràng đối với bất kỳ kẻ nào trong số họ, đây đều là lần đầu tiên đặt chân đến nơi này.

Về phần Hứa Thanh, hướng dò xét của hắn càng toàn diện hơn.

Hắn không chỉ thăm dò về thế giới này, mà còn giữ vững sự cảnh giác đối với ngoại giới.

May mắn thay, mối nguy trước khi truyền tống đến đây dường như đã bị ngăn cách bởi sự kỳ dị của nơi này.

Những thần niệm đến từ tinh không, cũng không theo chân bọn họ giáng lâm xuống đây.

Phát hiện này khiến Hứa Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng khiến hắn cảm thấy nơi này thực sự quá kỳ lạ.

"Lẽ nào đây không phải là trung tâm của địa mạch?"

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên màn trời, quan sát những đường vân máu loang lổ khắp bầu trời, ánh mắt hắn chợt co rút khi trông thấy khối u thịt khổng lồ.

Hắn đã mơ hồ nhìn ra điều gì đó bất thường.

Sau đó, Hứa Thanh cúi xuống, ánh mắt rơi xuống mặt đất.

Đại địa nơi đây cũng là một màu đen kịt.

Khi những giọt mưa máu rơi xuống, nơi chúng tiếp xúc liền biến thành bùn lầy đặc quánh, trông như những vết thương lở loét.

Từ những vũng bùn máu đó, vô số tiểu nhân huyết sắc chậm rãi mọc lên.

Chúng không có ngũ quan, vẻ mặt vô hồn, cứ thế tản ra khắp nơi, bắt đầu công việc của mình.

Phía xa xa, có thể nhìn thấy những dãy núi trùng điệp, tựa như những bộ hài cốt khổng lồ đã bị lột sạch da thịt, nằm trơ trọi trên mặt đất.

Mỗi đường khe nứt trên đó đều chảy tràn làn sương đen dày đặc, bên trong mơ hồ có những bóng dáng quái dị đang ẩn nấp.

Trong tầng sương mù này, những cây khô quái dị mọc lên.

Mỗi một cái đều có hình dạng vặn vẹo, thân cây xù xì, lớp vỏ màu xám bệnh tật, giống như các đốt sống bị gãy nát được ghép lại với nhau.

Cành cây thì thon dài, không ngừng vươn lên tận trời xanh, tựa như vô số bàn tay đang cố vươn tới màn trời!

Nhưng ngay khi chạm đến mưa máu, chúng lập tức bị ăn mòn, rỉ ra chất dịch đen nhánh, sau đó quấn lấy nhau, kết thành những tán linh chi khổng lồ, trở thành nơi tránh mưa.

Những tán linh chi có lớn có nhỏ, theo tầm mắt của Hứa Thanh, những cây lớn nhất thường là do nhiều cây khô tập hợp mà thành, diện tích có thể sánh ngang một tòa thành.

Dưới tán linh chi, mọc lên vô số túi nhầy trông giống như chùm nho, chen chúc dày đặc.

Còn trên bề mặt tán linh chi, lại mọc đầy những tinh thể vụn vỡ, bên trong phản chiếu ánh sáng mờ ảo, tựa như ảo ảnh đan xen giữa thực tại và hư vô.

Những ánh sáng này, lập tức thu hút sự chú ý của Hứa Thanh.

Bởi vì bên trong chúng, ẩn chứa các tiểu thế giới đã hóa thành phế tích!

Chúng lấp lóe không ngừng trong mặt cắt của các tinh thể, phảng phất như có thứ gì đó đang ngủ yên bên trong.

Hứa Thanh chấn động trong lòng.

Cảnh tượng trước mắt, khiến cảm giác kỳ dị trong hắn càng thêm mãnh liệt.

"Nơi này giống như trời và đất đang giao tranh!"

Hứa Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì hắn trông thấy, những tiểu nhân bước ra từ cơn mưa máu kia, cái gọi là làm việc của bọn chúng, chính là dùng cánh tay biến thành rìu, chặt phá những cây khô, từng nhát rìu bổ xuống đều để lại dấu vết sâu hoắm trên thân cây.

Không chỉ có vậy, những tiểu nhân này còn chặt núi, mà mỗi khi rìu va chạm với vách đá, tia lửa tóe ra lại lẫn vào trong đó những chiếc răng nanh và móng tay nhỏ bé.

Như thể, cây cối và núi non trên mặt đất này, tất cả đều là sinh vật sống!

Hơn nữa, quá trình làm việc cũng đầy rẫy nguy hiểm!

Hứa Thanh tận mắt chứng kiến một dãy núi, khi vô số tiểu nhân chặt phá, những cây khô ở đó bỗng co giật dữ dội.

Ngay khoảnh khắc ấy, những tán linh chi lớn nhỏ mọc trên thân cây, bên dưới là các túi nhầy như chùm nho, bất ngờ nổ tung liên tiếp!

Chất dịch nhầy bắn ra, ngưng tụ thành hàng vạn sợi tơ, như những mũi kim sắc bén, xuyên thẳng vào đám tiểu nhân.

Bất cứ kẻ nào bị chạm vào, làn da lập tức nứt toác như than cháy, từ những vết nứt ấy phát ra ánh sáng đỏ sậm, sau đó toàn bộ cơ thể sụp đổ thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến tâm thần Hứa Thanh khẽ chấn động.

Hắn đã nhìn ra chân tướng của thế giới này.

"Đây là chiến trường của hai vị Chân Thần cực kỳ đáng sợ, hơn nữa, cả hai đều ở cảnh giới Chân Thần đỉnh phong!"

"Một vị ở trên cao, một vị ở dưới đất, cả hai đang giao chiến với nhau bằng một hình thức đặc biệt!"

"Trạng thái này rất kỳ lạ, dường như đã lâm vào bế tắc."

"Do đó, vị Chân Thần trên trời đã xé rách màn trời của thế giới này, khiến thần huyết của bản thân nhỏ xuống, hóa thành những tiểu nhân kia, sai khiến chúng chặt phá cây cối và núi non."

"Còn cây cối cùng núi non, chính là phần thân thể của vị Chân Thần dưới mặt đất! Gã đang giãy giụa, nhưng có vẻ như sau một thời gian dài, tình thế đã trở nên bất lợi cho gã."

"Vậy mục đích của Chân Dực tộc là gì...?"

Hứa Thanh cảnh giác, suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.

Cùng lúc đó, các thần linh khác cũng bắt đầu có phát hiện riêng về nơi này.

Ngay sau đó, trong số thần linh, vị lão giả lùn ngồi xếp bằng trên hắc liên, chính là kẻ đến từ Chân Dực tộc, giọng nói chấn động vang vọng khắp không gian.

"Các ngươi dù là thuộc hạ của Chân Dực tộc ta, nhưng một khi đã nghe theo triệu tập, ta cũng sẽ không giấu diếm nữa."

"Bên ngoài đều cho rằng Chân Thần của Chân Dực tộc ta đã ngã xuống từ nhiều năm trước, không thể hồi sinh. Nhưng sự thật là... Chân Thần của tộc ta chưa chết! Ngài vẫn ở ngay tại nơi này!"

Trên hắc liên, lão giả lùn đứng bật dậy, giơ tay chỉ thẳng lên bầu trời tối đen, nhắm vào khối u thịt khổng lồ!

Chương 2776: Chân Dực Chân Thần (2)

"Ngài ấy đang rơi vào một cuộc dung hợp với một vị Chân Thần khác!"

"Và nhiệm vụ của các ngươi khi đến đây, chính là giúp Chân Thần của tộc ta thanh tẩy toàn bộ cây cối và núi non nơi này, chia sẻ áp lực cho ngài, giúp ngài hoàn tất quá trình dung hợp cuối cùng!"

"Đến khi đó, Chân Thần của Chân Dực tộc ta sẽ thức tỉnh, tất cả các ngươi, những thuộc thần của ngài, ngoài phần thưởng đã hứa, còn có thể nhận được ân huệ từ Chân Thần! Mỗi người sẽ được ban cho một ấn ký, có cơ hội nhận một lần bảo hộ từ Chân Thần của ta!"

Tiếng thần ngôn từ hắc liên vang vọng khắp bầu trời.

Trong đám thần linh được truyền tống đến đây, đại đa số vốn là thuộc thần của Chân Dực tộc, nên với bọn chúng, mệnh lệnh từ trên không phải chuyện để tranh luận.

Ngay sau khi nghe xong, tất cả lập tức tản ra, thi triển các loại thần thuật, có kẻ rung chuyển cây khô, có kẻ làm núi non sụp đổ.

Chỉ có những kẻ đạt đến Thần Đài cảnh, mới đủ tư cách để cân nhắc lợi ích và nguy hiểm lúc này.

Như những kẻ trước đó đã được Hứa Thanh chú ý đặc biệt, cũng đều đang cân nhắc.

Nhưng dưới áp lực của thần niệm từ lão giả lùn, những Thần Đài này cũng lần lượt gật đầu, sau đó bay thẳng lên màn trời, vây quanh khối u thịt đen khổng lồ, xếp bằng giữa không trung, phóng xuất thần niệm, truyền vào khối u thịt, hình thành liên kết với vị Chân Thần kia, giúp phân tán áp lực.

Tuy nhiên, thần lực của bọn chúng đối với một vị Chân Thần đỉnh phong mà nói, chỉ như muối bỏ biển, nhưng vào thời điểm then chốt này, bất kỳ trợ lực nào cũng đều giúp củng cố ưu thế của Chân Thần Chân Dực tộc.

Đúng lúc này, trong tâm trí Hứa Thanh, thần niệm của lão giả lùn cũng truyền đến.

"Lần này ngươi đến đây, là do Chân Thần của tộc ta dùng pháp tắc huyết mạch để triệu hồi."

"Ngài sắp hoàn tất dung hợp, vì vậy mới có lần triệu tập này."

"Ngươi là Thần Đài, hãy truyền thần lực của ngươi vào màn trời, thiết lập liên kết với Chân Thần của ta. Đến khi ngài tỉnh giấc, sẽ ban tặng ngươi một mảnh vỡ của thần cách!"

Phần thưởng này... rất trọng yếu.

Nhưng Hứa Thanh... không thể tham gia.

Bởi vì, chung quy hắn không phải là một vị thần linh!

Trong tình huống này, hắn không thể thiết lập liên kết với một Chân Thần mà không bị phát hiện.

Dù sao thì... đối phương là một vị Chân Thần đỉnh phong.

Thậm chí chỉ cần quá mức tiếp cận, Hứa Thanh cũng cảm thấy nguy hiểm trùng trùng.

Hắn lặng lẽ thở dài trong lòng, cảm giác trước có sói, sau có hổ, khó khăn trùng trùng tại thần linh tinh hoàn, trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Vì vậy, trong khoảnh khắc này, hắn chỉ có thể trầm giọng cất lời.

"Thượng Thần, chuyện này hệ trọng, không thể có sai sót. Nhưng cảnh giới của ta còn thấp, không có giá trị gì tại nơi đây, kính xin mở ra truyền tống, để ta rời đi ngay lập tức."

Vừa dứt lời, Hứa Thanh vung tay, lập tức triệu hồi Thần Thạch, dâng đến trước mặt lão giả lùn.

Hắn vào nơi này là vạn bất đắc dĩ, lúc này đề xuất rời đi, tuy biết rằng khả năng đối phương đồng ý không cao, nhưng nếu có thể thuận lợi thoát thân, thì vẫn là kết quả tốt nhất.

Còn nếu không thuận lợi... Hứa Thanh lạnh lùng tính toán trong lòng.

Lúc này, trong cơn mưa máu dày đặc, giữa bầu trời, chỉ còn hai bóng dáng đối diện nhau, Hứa Thanh và lão giả lùn trên hắc liên.

Vị lão giả lùn lẳng lặng lắng nghe lời nói của Hứa Thanh, sắc mặt không chút biểu cảm, chậm rãi giơ một ngón tay, điểm nhẹ vào thần thạch trước mặt.

Ngay lập tức, khối đá đen rung lên bần bật, rồi chỉ trong chớp mắt, hóa thành tro bụi, tan biến hoàn toàn.

Ngay sau đó, ánh mắt lão trở nên băng lãnh, chậm rãi nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

"Hoặc là phục tùng... hoặc là diệt vong!"

Ánh mắt Hứa Thanh chợt lóe lên sát khí.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, trên màn trời huyết sắc, những huyết tuyến giăng như mạng nhện, khối u thịt khổng lồ bỗng nhiên co giật mấy lần, trong thể nội đột nhiên nứt ra một khe hở, mạnh mẽ hé mở.

Nhìn hệt như một con mắt đang khẽ mở!

Ngay khi vết nứt kia mở ra, một ánh nhìn đục ngầu, từ sâu bên trong xuyên thẳng xuống, rơi lên người Hứa Thanh.

Khoảnh khắc đó, ánh sáng đỏ thẫm trên trời đột nhiên trở nên sền sệt, toàn bộ thế giới gầm vang, không gian vặn vẹo, khắp nơi đều rung chuyển.

Cùng lúc đó, một chuỗi thần âm thì thầm, mơ hồ vang vọng giữa thiên địa.

Cả thân thể Hứa Thanh rung lên, ánh mắt ấy tựa như thực chất, trong khoảnh khắc đó, hắn dường như nghe thấy dòng máu trong cơ thể chảy ngược, nghe thấy xương cốt của chính mình đang vỡ vụn trong chân không, cảm nhận được những mảnh linh thể còn sót lại của thần điệp bị thiêu đốt, phát ra tiếng thét gào thảm thiết.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lớp vỏ thần linh của hồ điệp bên ngoài thân thể hắn bắt đầu co rúm lại, không thể chịu nổi ánh mắt ấy, từng mảng vỡ vụn, rồi nổ tung ngay lập tức.

Ầm một tiếng!

Thân thể hắn tan nát, hóa thành bốn năm mảnh.

Thân phận thực sự của Hứa Thanh, đã hoàn toàn bại lộ!

Cùng lúc đó, bên trong khối u thịt đen kịt trên màn trời, ngay khi cảm nhận được chân thân của Hứa Thanh, lập tức vang lên những tiếng động trầm đục, như thể nhịp tim của thai nhi, mỗi lần rung động, đều khiến từng mảng đá vụn trên dãy núi rơi rụng, không ngừng rung động dữ dội.

Ngay sau đó, uy áp càng đáng sợ hơn, từ sâu bên trong khối u thịt, dâng trào như sóng lớn, chuẩn bị giáng xuống!

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc uy áp trào dâng, đất liền, sơn mạch và rừng cây dường như tìm được cơ hội phản kích, lập tức đại địa ầm ầm, núi non rung chuyển, thậm chí từng dãy núi khổng lồ từ lòng đất vươn lên, hướng thẳng lên bầu trời, muốn đâm xuyên màn trời!

Những thân cây khô cằn, cũng điên cuồng phát triển, thẳng tới thiên không.

Vì thế, khối u thịt khổng lồ trên màn trời khẽ run, sau đó lập tức truyền ra một tiếng gào thét khó hiểu, buộc phải đóng chặt khe hở, đem toàn bộ tâm thần, tiếp tục tập trung vào cuộc chiến dung hợp với đối thủ!

Thiên địa lại lần nữa đối kháng!

Còn lão giả lùn trên hắc liên, lúc này đôi mắt chợt ngưng tụ, dường như vừa nhận được truyền âm, trên thân thần uy đột nhiên bùng nổ, trong mắt chứa đầy u quang, ba trăm sáu mươi bộ di hài cổ xưa lơ lửng quanh thân, đồng loạt mở mắt, khóa chặt Hứa Thanh!

"Ngươi không phải thần linh, ngươi là tu sĩ!"

"Chiếu theo chiếu lệnh của Ly Tru Thần Hoàng, kẻ đã bắt cóc Tinh Mâu Loan Hạ đang bị truy nã trên toàn cõi!"

"Lẽ nào... chính là ngươi?!"

Chương 2777: Khẩu vị đã trở nên kén chọn (1)

Ánh kim quang trong mắt lão giả lùn trên hắc liên bỗng chốc trở nên nồng đậm.

Lão không phải sinh ra đã là thần linh, tuy tộc của lão có Chân Thần, nhưng tộc quần này không phải thần tộc chân chính, mà là nhờ đột phá cảnh giới mà tiến hóa thành.

Đây là quy tắc của hệ thống thần linh trong Đệ Tứ tinh hoàn.

Nguyên chất để một thần linh trưởng thành, tuy có thể hấp thu từ tinh hoàn, nhưng so với điều đó, còn có một cách tốt hơn.

Đó chính là hấp thu từ tín ngưỡng!

Vậy nên, một thần linh muốn trở nên cường đại, cần có tín đồ cung phụng, cần có tộc quần cúng bái và hiến tế.

Đây cũng chính là bản chất của việc thần linh xâm chiếm vạn giới.

Bọn họ cần nô dịch càng nhiều sinh linh, cần muôn vật vạn linh phải quy phục tuyệt đối!

Cũng giống như thần linh hồ điệp mà trước đó Hứa Thanh đã đoạt xá. Thân là Vĩnh Kiếp Minh Điệp, đương nhiên không có huyết mạch liên hệ với Lân Ngưu nhất tộc (tộc bò sát cánh dơi). Nhưng tín ngưỡng mà Lân Ngưu nhất tộc cung phụng, chính là nền tảng tu hành của nó.

Thậm chí, không chỉ riêng Lân Ngưu nhất tộc ở tinh cầu đó, mà ở những tinh cầu khác, trong vô số tiểu thế giới, đều có những chủng tộc tương tự đang tín ngưỡng thờ phụng.

Nếu như nó không bị diệt vong, hơn nữa có được cơ duyên, trong tương lai một ngày nào đó bước vào cảnh giới Chân Thần, thì toàn bộ những tộc quần từng tín phụng nó, đều có thể nhận được đại lượng phúc trạch.

Trong đó bao gồm cả Lân Ngưu nhất tộc. Bọn họ sẽ có tư cách đột phá, trở thành một thần tộc mới, có chữ "Chân" trong danh xưng của tộc mình.

Đến thời điểm đó, phạm vi thế lực của những tộc quần này cũng sẽ theo đó mà mở rộng, trở thành bá chủ một phương.

Nhưng về bản chất, sinh linh trong tộc, vẫn chỉ là phàm tục, không phải thần linh.

Chẳng qua, vì cúng tế Chân Thần, tộc danh có chữ "Chân", nên họ có thể dễ dàng ngưng tụ thần lực, trở thành tồn tại có thần tính, đồng thời nhận được ân điển của Chân Thần, từ đó khơi lên Chân Hỏa, bước vào cảnh giới thần linh.

Lúc ấy, thần linh mới sinh, vừa là tòng thần của Chân Thần mình cung phụng, nhưng đồng thời cũng có tư cách tự mình ra ngoài, tìm kiếm những tộc quần khác để tiếp tục thu thập tín ngưỡng.

Cuối cùng, giống như rễ cây, càng ngày càng mở rộng, cành nhánh lan ra bốn phương tám hướng.

Chân Dực tộc, chính là đi theo con đường này.

Bọn họ không phải là tộc quần duy nhất tín phụng Chân Thần của mình, nhưng chỉ bằng vào điều đó, sau khi nhận được chữ "Chân" trong danh xưng, phạm vi thế lực của họ đã từng đột phá khỏi tinh vân, đạt đến thời kỳ đỉnh cao, thậm chí còn mở rộng ra nhiều vũ trụ lân cận.

Nhưng một thần tộc như thế, thoạt nhìn cực kỳ huy hoàng, nhưng thực chất trong hệ thống của Đệ Tứ tinh hoàn, cũng chỉ là tầng thấp nhất của thần tộc mà thôi.

Muốn bước thêm một bước, toàn bộ tộc quần này phải trải qua thời gian vô tận, huyết mạch cần phải dần dần chuyển hóa, đến khi tất cả sinh linh trong tộc đều đã trở thành thần linh, thì mới có thể chân chính xưng là thần tộc.

Cả Đệ Tứ tinh vực, đại đa số thần tộc đều là hai loại này.

Nếu như tộc quần này tiếp tục phát triển, khiến số lượng Chân Thần càng ngày càng nhiều, đến một ngày nào đó xuất hiện cấp bậc Thần Chủ, thống lĩnh tất cả tộc quần tín phụng, hợp lại thành một tộc hoàn chỉnh...

Vậy thì tộc này, sẽ một lần nữa đột phá vị cách.

Trở thành Hoàng tộc!

Quá trình này vô cùng gian nan, suốt vô số năm tháng, cũng chỉ có rất ít kẻ thành công.

Cho nên lúc này, trong thế giới quỷ dị nơi đây, thân là hậu thiên thần linh, lão giả lùn trên hắc liên, sau khi phát hiện Hứa Thanh, đoán ra hắn chính là kẻ bị Ly Tru Thần Hoàng truy nã, trong mắt kim quang mãnh liệt nhấp nháy, tâm thần nổi lên sóng lớn, trong lòng dâng trào rung động mạnh mẽ.

Lão hiểu rất rõ, đây có lẽ là thần duyên lớn nhất trong đời lão!

Bởi vì, phần thưởng của Ly Tru Thần Hoàng, quá mức kinh người.

Chỉ cần phát hiện dấu vết, đã có thể nhận được trăm phương nguyên chất.

Nếu như có thể bắt sống…

Sẽ được ban cho Thần Chủ chi khí!

Vì vậy, vào khoảnh khắc tiếp theo, lão giả lùn mạnh mẽ giơ tay, vạch một đường trên thiên không, đồng thời thần âm vang vọng cửu thiên.

“Chư vị thuộc thần, nhiệm vụ lần này thay đổi! Lập tức ra tay, vì ta trấn áp tu sĩ này!”

Lời vừa dứt, thiên địa biến sắc!

Dưới mặt đất, tất cả các thần linh đang chặt cây, phá núi, đồng loạt ngẩng đầu, lao lên không trung, trực tiếp vây giết Hứa Thanh.

Trên bầu trời, tại quanh khối u thịt khổng lồ, những thần linh Thần Đài đang khoanh chân tọa trấn, thân thể bọn họ chấn động dữ dội, ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh, nhưng lại không thể nhúc nhích.

Chân Thần không cho phép!

Nhưng lão giả lùn, lúc này đã không quan tâm nữa.

Lão mạnh mẽ lao xuống, từ trên hắc liên bước ra, ba trăm sáu mươi bộ thi hài cổ xưa lơ lửng xung quanh, thần uy của cảnh giới Thần Đài đỉnh phong bộc phát, thân ảnh lao thẳng về phía Hứa

Thanh...!

Tụ lại với nhau, tạo thành một khúc tang ca kinh hoàng, vang vọng khắp thiên địa.

Giai điệu như có thực thể, lao thẳng đến chỗ Hứa Thanh!

Ánh hàn quang trong mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn biết rõ ở Đệ Tứ tinh hoàn, nếu muốn không bị bại lộ thì chỉ có thể dựa vào vận khí, vậy nên sâu trong nội tâm, hắn đã sớm chuẩn bị sẵn cho tình huống này.

“Bại lộ ở đây, vẫn tốt hơn bị phát hiện ở bên ngoài. Nhưng trọng điểm của trận chiến này, là phải rời đi.”

Hứa Thanh híp mắt, thân ảnh thoắt cái trở nên mơ hồ.

Bốn phía xung quanh hắn lập tức xuất hiện dấu hiệu thời gian hỗn loạn, như thể dòng chảy thời gian bị cắt đứt khỏi thế giới này, hình thành một vùng vặn vẹo tương tự như nơi lão giả lùn đang đứng, khiến cho khúc tang ca đang lao đến kia cũng trở nên méo mó, âm điệu rối loạn.

Đồng thời, trong sự hỗn loạn của thời gian, một que sắt đâm thủng hư không lao ra, tỏa ra tiên linh chi khí giữa thiên địa, đi kèm với những tiếng chuông trong trẻo vang vọng.

Ngay khoảnh khắc âm thanh ấy xuất hiện, cả thế giới bỗng trở nên tĩnh lặng, mọi thần thuật lập tức đình trệ.

Lão giả lùn đang lao tới Hứa Thanh với sát ý cuồn cuộn, sắc mặt đột nhiên đại biến. Lão cảm nhận rõ ràng, thần tức trong cơ thể mình vậy mà bị cắt đứt, không thể liên kết với bản thân!

Chương 2778: Khẩu vị đã trở nên kén chọn (2)

Mà que sắt với tốc độ kinh người, lao thẳng về phía lão giả lùn!

Cảm giác tử vong mãnh liệt bùng lên trong lòng lão.

Trong giây phút nguy cấp, lão giả lùn đột ngột cắn đứt đầu lưỡi, phun ra ngoài.

Phần đầu lưỡi ấy tỏa ra thần huyết kim sắc, vừa xuất hiện, nó lập tức sinh trưởng một cách quỷ dị, trong chớp mắt hóa thành một khối thịt u khổng lồ.

Khối u này dường như có một loại liên hệ mơ hồ với khối u thịt của Chân Thần tộc lão trên màn trời.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hai khối u vô hình kết nối với nhau.

Một luồng chân thần chi lực được mượn về, bùng phát từ trong khối u.

Khiến cho khối u thịt từ đầu lưỡi hóa thành, như một con mắt, bỗng nhiên mở ra.

Dùng ánh nhìn, bao phủ que sắt đang lao tới, giam cầm nó trong đó, hình thành một luồng lực lượng ngăn cách.

Đồng thời, ánh mắt ấy cũng rơi xuống khu vực thời gian vặn vẹo xung quanh Hứa Thanh, khiến sự vặn vẹo đó dần trở lại bình thường, thân ảnh Hứa Thanh bị buộc phải lộ ra.

Cùng lúc đó, trong cơ thể lão giả lùn, thần tức khôi phục, sát ý trong mắt lão ngập tràn, sát chiêu lập tức bộc phát, ba trăm sáu mươi bộ thi hài cổ xưa phía sau lưng lão đồng loạt bốc cháy, hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó, hư không dưới chân Hứa Thanh bỗng xuất hiện hàng chục vết nứt kim sắc!

Ba mươi sáu pho tượng thần nhân bằng máu thịt khô héo, trên trán có ba con mắt, từ trong những vết nứt ấy đạp lên kim quang bước ra.

Chúng chính là những bộ thi hài mà lão giả lùn đã đốt cháy, hóa thành thần tượng.

Vừa xuất hiện, ngay khoảnh khắc đầu ngón chân chúng chạm vào hư không, bốn phương tám hướng vang lên những tiếng vỡ vụn của lưu ly.

Ngay sau đó, con mắt thẳng đứng trên trán của những pho tượng này mở ra, kim quang u ám như thác nước trút xuống, lao thẳng về phía Hứa Thanh, bao phủ hắn trong nháy mắt.

Bất cứ thứ gì đi qua, tất cả đều đông cứng thành hổ phách.

Áo choàng đen trên người Hứa Thanh tung bay, ngay trước khi thần quang ập đến, hắn giơ tay phải lên, ấn mạnh về phía trước.

Tức khắc, hiến không gian hội tụ, dung hợp với thời gian còn sót lại xung quanh, hình thành hiến thời không, một cơn bão thời không loạn lưu bùng phát.

Cơn bão này trong nháy mắt làm chấn động cả thế giới, quét ngang về phía lão giả lùn bên trên và thần quang bên dưới.

Bên trong bão tố, có thể thấy vô số phù ấn tiên linh xoay tròn.

Khoảnh khắc sau đó, bùng nổ!

Âm thanh kinh thiên động địa vang vọng khắp thế giới, làm cả không gian chấn động dữ dội.

Thần quang tan vỡ, ba mươi sáu pho tượng thần nhân đồng loạt nổ tung, từng mảng hắc vụ dày đặc khuếch tán ra bốn phương tám hướng, còn lão giả lùn bên trên thì sắc mặt đại biến, đang cấp tốc lùi lại.

Nhưng trong nháy mắt, bản thể Hứa Thanh đã không một tiếng động xuất hiện sau lưng lão, tay phải hắn nâng lên, đặt lên đỉnh đầu lão giả lùn.

Cùng lúc đó, que sắt đang bị ánh mắt từ khối u thịt trấn áp ở phía xa cũng tỏa ra quang mang rực rỡ, tiếng chuông vang lên dữ dội, nó bất ngờ thoát khỏi trói buộc, hóa thành một đường sáng dài, xuyên qua hư không lao đến.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã đâm thẳng vào tim lão giả lùn, xuyên thủng qua, hiện ra bên cạnh Hứa Thanh.

Thế nhưng, chân mày Hứa Thanh khẽ cau lại.

Lão giả lùn trước mặt hắn, thân thể run rẩy một hồi, bỗng nhiên hóa thành một đóa hắc liên.

Hắc liên vỡ tan, dường như có thể thay lão chịu chết.

Ở phía xa, thân ảnh của lão giả lùn ngưng tụ từ hư vô, trong mắt lão lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Lão rõ ràng, kẻ có thể bị Ly Tru Thần Hoàng truy nã, có thể tránh thoát khỏi thần niệm của Chân Thần bên ngoài, tuyệt đối không thể là hạng tầm thường.

"Nhưng nơi này, là thần quốc của Chân Thần tộc ta!"

Lời nói của lão vừa vang lên, trên đỉnh đầu Hứa Thanh, chín khối thịt cháy rực xuất hiện, hợp lại thành một nhà lao khổng lồ, hạ xuống trấn áp hắn.

Cùng lúc đó, các thần linh phía dưới cũng đã tới nơi, mỗi vị đều triển khai thần thuật, đồng loạt công kích Hứa Thanh.

Thế nhưng, ngay khi đám thần linh ra tay, chín khối thịt cháy rực rơi xuống hóa thành nhà lao giam cầm, thì thân ảnh Hứa Thanh bỗng nhiên tan biến, hóa thành vô số hồ điệp máu tản ra bốn phương tám hướng.

Những con hồ điệp yêu dị này có hoa văn như đồng tử trên cánh, mỗi lần vỗ cánh, lại hút lấy một đạo thần thuật, kéo thẳng vào trong con ngươi sâu thẳm.

Điều quỷ dị hơn cả là, ngay khoảnh khắc Hứa Thanh hóa thành vô số hồ điệp, trong hốc mắt của một số thần linh đang lao tới phía dưới, bất chợt tràn ra vô số ấu trùng hồ điệp máu!

Chỉ trong ba nhịp thở, những thần linh đó đã rên rỉ thê thảm, thân thể run rẩy, hóa thành tổ trùng khổng lồ, từ trong đó lại nở ra càng nhiều hồ điệp máu hơn nữa!

Đây chính là thần thuật thuộc về Vĩnh Kiếp Minh Điệp, mà Hứa Thanh mô phỏng từ thần linh hồ điệp!

Chỉ là, khi được thi triển trong tay Hứa Thanh, phạm vi cùng uy lực của nó, đã vượt xa thần linh hồ điệp nguyên bản.

Giờ khắc này, vô số hồ điệp máu ngập trời, một nửa lao tới chín khối thịt cháy rực đang tạo thành nhà lao, một nửa rơi xuống bao trùm các thần linh phía dưới.

Những kẻ chỉ có cảnh giới Thần Hỏa trong đám thần linh kia, giờ phút này tâm thần run rẩy, sợ hãi tản ra bốn phía, cố gắng tránh né. Nhưng thân ảnh Hứa Thanh đã quỷ dị xuất hiện, đảo ngược trên không, lặng lẽ đứng phía sau một nữ thần.

Năm ngón tay phải của hắn đã cắm sâu vào cột sống của vị thần này, tay trái siết chặt quang đoàn ký ức vừa xé ra từ thần nguyên của ả.

Bóp nát!

Đồng thời, hắn mạnh mẽ hít sâu một hơi.

Dưới làn da xanh biếc của nữ thần kia, lập tức hiện lên vô số tơ máu đen như mạng nhện, nguồn nguyên chất ít ỏi trong cơ thể ả, trong nháy mắt bị hút sạch.

Sau khi dòng nguyên chất tràn vào thân thể Hứa Thanh, nữ thần run rẩy một hồi, rồi hóa thành một bộ xác khô.

"Nguyên chất quá mức tạp nham, hơn nữa số lượng quá ít."

Nếm trải nguồn nguyên chất của Tinh Mâu thần nữ rồi, những nguyên chất khác… Hứa Thanh đã chẳng còn hứng thú.

Khẩu vị đã bị nâng cao…

Vì vậy, hắn vung tay, ném bộ xác khô trong tay ra xa. Cùng lúc đó, trên bầu trời, cũng có hàng chục bộ xác khô khác rơi xuống.

Đó chính là những Hứa Thanh khác, xuất hiện từ trong những con hồ điệp máu!

Bọn hắn lần lượt hiện thân giữa không trung, sau khi hút sạch nguyên chất của từng vị thần linh, tất cả hợp lại làm một, hóa thành chân thân của Hứa Thanh đang đứng giữa hư không.

Lạnh lùng quan sát xung quanh, Hứa Thanh không biểu lộ cảm xúc, giơ tay phải lên chộp về phía hư không bên cạnh, kéo ra một vị thần linh có thân thể kết tinh đang ẩn giấu nơi đó.

Không đợi đối phương kịp thốt lên lời nào, Hứa Thanh đã siết chặt, bóp nát thân thể đối phương, khiến nó hóa thành vô số mảnh tinh thể vụn vỡ.

Trên từng mảnh tinh thể, lúc này đều phản chiếu khuôn mặt sợ hãi của các thần linh khác.

Trong những gương mặt kinh hãi đó, cũng có cả sắc mặt vô cùng khó coi của lão giả lùn giữa không trung.

"Bây giờ mở truyền tống trận, để ta rời đi, vẫn còn kịp."

Hứa Thanh chậm rãi cất tiếng.

Chương 2779: Dấu vết của toàn cục (1)

Hứa Thanh rất rõ ràng, mục tiêu lúc này của hắn không phải là tàn sát, mà là rời khỏi nơi này.

Nếu lão giả lùn của Chân Dực tộc lựa chọn tránh chiến mà mở ra truyền tống, thì dù tính cách của hắn có là giết sạch không chừa, hắn vẫn sẽ cân nhắc, lấy rời đi làm chủ đạo.

Dù sao đó cũng là kế hoạch ban đầu của hắn, hơn nữa cũng là con đường thích hợp nhất để trở về Đệ Ngũ tinh hoàn.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân khác, đó là trong thế giới này, Chân Thần của Chân Dực tộc đang trong quá trình dung hợp, bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh. Vì vậy, đối với hắn mà nói, thời gian càng kéo dài càng bất lợi, tồn tại nguy cơ cực lớn.

Hơn nữa, trước đó khi ra tay, hắn cũng đã lặng lẽ thử qua pháp môn không gian, nhưng nơi này đã bị phong tỏa, không thể tự do dịch chuyển.

Muốn rời đi, chỉ có thể do đối phương mở cửa.

Chỉ là với sự liên kết của Chân Thần, hắn hiểu rõ dù có khống chế được lão giả lùn kia, cũng chưa chắc có thể tra xét linh hồn mà lấy được phương pháp rời đi.

Như vậy, đối phương chủ động tránh chiến mới là kết cục hoàn mỹ nhất.

Do đó, lời nói của hắn không chỉ nhắm vào lão giả lùn kia, mà còn bao gồm cả… khối thịt đen trên bầu trời!

Nhưng nhiều khi, cách đánh giá vấn đề của mỗi sinh mệnh đều khác nhau, cũng khó mà nói là sáng suốt hay ngu ngốc, đứng ở những góc độ khác nhau, sẽ có những quan điểm khác nhau.

Ngay khoảnh khắc sau đó, khối thịt đen trên bầu trời bỗng nhiên chấn động, trong chớp mắt, trong hư không bên cạnh nó đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy.

Vòng xoáy đó tỏa ra khí tức không gian bên ngoài…

Đó chính là lối ra!

So với những tồn tại khác, rõ ràng lúc này kẻ không muốn để tình thế ở đây tiếp tục hỗn loạn nhất chính là Chân Thần của Chân Dực tộc.

Đối với gã, giá trị của Hứa Thanh dù có lớn, nhưng nếu bộ hạ của mình không thể kết thúc mọi chuyện nhanh chóng, thì với tình trạng hiện tại, tự nhiên sẽ chọn cách để hắn rời đi.

Như vậy, sẽ khiến biến số ở đây biến mất, giúp cho quá trình nuốt chửng và dung hợp của gã thuận lợi hơn.

"Chân Thần tổ tiên!"

Trên không trung, lão giả lùn của Chân Dực tộc trong lòng chấn động, lão không muốn để Hứa Thanh rời đi, trong suy nghĩ của lão, hắn... có giá trị lớn hơn!

Còn hắn, ánh mắt lóe lên, trong lòng cũng có nghi ngờ về độ chân thực của lối ra này. Nhưng lúc này cần phải quyết đoán, vì vậy hắn nghiến răng, lập tức lao thẳng về phía vòng xoáy đó.

Nhưng... ngay khi hắn dùng tốc độ kinh người tiếp cận vòng xoáy lối ra, dị biến lại xảy ra!

Dưới mặt đất, các dãy núi ầm vang, vô số cây khô rung lắc, thần linh của đại địa vào lúc này bộc phát thần uy, tạo thành cơn bão ngập trời, bao trùm lên lối ra.

Lối ra đó trong nháy mắt bị xé thành từng mảnh, tan biến không còn tồn tại.

Sóng xung kích từ vụ nổ lan ra khiến hắn phải lùi lại, sắc mặt lập tức âm trầm. Đồng thời, những làn sóng đó biến thành thần niệm cuồn cuộn quanh quẩn.

"Tiểu hữu tiên tu, lối ra này là bẫy, gã muốn hại ngươi!"

"Ngươi hãy giúp ta, nếu ta thành công trấn áp kẻ địch này, sẽ giúp ngươi rời đi!"

So với Chân Thần của Chân Dực tộc, kẻ không muốn Hứa Thanh rời đi nhất, thật ra không phải lão giả lùn, mà chính là vị thần linh dưới đại địa đang giao chiến suốt vô số năm với Chân Thần của Chân Dực tộc, lúc này đang đối mặt với nguy cơ bị nuốt chứng và dung hợp.

Tình thế ở đây càng loạn, vị thần linh đại địa đó càng có cơ hội.

Sự xuất hiện của Hứa Thanh đã mang đến khả năng lật ngược thế cờ cho vị thần linh này!

Vì vậy, vị thần linh ấy ngăn cản, và cùng Chân Thần của Chân Dực tộc... bùng nổ giao chiến toàn diện!

Thế giới này lập tức đại loạn, trong khoảnh khắc, mưa máu rơi càng nhiều, tiếng nổ vang vọng càng lớn.

Trong làn mưa máu đó, một đạo thần niệm khàn khàn cũng truyền ra.

"Chính gã không muốn ngươi rời đi, hãy giúp ta, trấn áp kẻ địch này, để ta có cơ hội mở lối ra lần nữa cho ngươi."

Hứa Thanh lơ lửng giữa không trung, nheo mắt, ánh mắt lóe sáng.

Dưới mặt đất ầm vang, thần niệm dồn dập.

"Gã đang lừa ngươi, lối ra đó nếu ngươi bước vào, tất sẽ chết, hiện tại gã chiếm ưu thế trong cuộc chiến này, tuyệt đối sẽ không cho phép dẫn dắt sự chú ý từ bên ngoài, vì ngươi chỉ là một biến số nhỏ, nhưng nếu dẫn dắt ngoại giới... biến số sẽ còn lớn hơn!"

"Đừng nghe gã, nếu là lúc khác, ta chắc chắn sẽ không cho phép ngươi rời đi, nhưng lúc này ngươi đi lại có lợi nhất cho ta. Chuyện này, ta lấy chân danh mà lập thệ, tuyệt đối không nuốt lời, nếu không tin, ngươi hãy xem thử gã có dám dùng chân danh của bản thân để lập thệ hay không!"

Hai đạo thần niệm của Chân Thần nơi đây đồng thời bộc phát.

Thần linh của đại địa quả thật không dùng chân danh để lập thệ!

Ở phía xa, lão giả lùn kia ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên cất lời.

"Đạo hữu, trước đó là ta lỗ mãng, giữa ngươi và ta không nhất thiết phải có một trận chiến sinh tử, xin hãy trợ giúp tộc ta, còn lời hứa của Chân Thần, tộc ta cũng sẽ tuân thủ!"

Nói xong, lão ngẩng đầu, hướng về bầu trời bái lạy, trầm giọng hô lên.

"Xin tổ tiên đoạn tuyệt liên kết với các Thần Đài kia, ban cho ta trợ lực, giúp vị tiên tu này cùng ta trấn áp địch thần, để tránh... biến số tiếp tục xuất hiện!"

Lời này ẩn chứa hàm ý, nếu thả các Thần Đài ra, vậy thì trận chiến này tiến có thể công, lui có thể thủ, lập tức lập thế bất bại.

Ngay sau đó, khối thịt đen trên bầu trời đột nhiên nhảy lên, bảy tám Thần Đài vốn liên kết với nó, nhất loạt mở mắt.

Thần niệm của bọn họ bị thu hồi, liên kết bị cắt đứt, lập tức lao thẳng xuống phía dưới.

Thoạt nhìn, bọn chúng thực sự là muốn trợ giúp cùng trấn áp Chân Thần bên dưới.

Chương 2780: Dấu vết của toàn cục (2)

Nhìn bọn chúng, trong mắt Hứa Thanh lóe lên ánh sáng u ám.

Hắn biết rõ mình có đạo khí của Tiên Chủ, nhưng để sử dụng được nó, cần phải có khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn dẫn dắt, mà nơi này là Đệ Tứ tinh hoàn, một khi dẫn động… hắn chắc chắn sẽ bại lộ.

Vậy nên, trong giây phút quyết định này, hắn chọn…

"Tốt, các ngươi theo ta!"

Vừa dứt lời, thân thể hắn nhoáng lên, lao thẳng về phía những cây nấm linh chi khổng lồ mọc ra từ các thân cây khô phía dưới!

Những cây nấm linh chi lớn nhỏ ấy, bên trên đều phủ đầy tinh thể, trong mỗi tinh thể đó đều chứa một tiểu thế giới đã hóa thành hoang phế.

Chỉ là nhìn như tồn tại, nhưng thực tế lại ở giữa trạng thái hư ảo và chân thực.

Hơn nữa, không thể tiến vào!

Hứa Thanh lao thẳng về phía những tiểu thế giới đó!

Hắn vậy mà lại biến mất ngay lập tức!

Điều này không liên quan đến hiến không gian của hắn, mà dường như… những tiểu thế giới này đã chủ động mở ra vào đúng khoảnh khắc này!

Sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình tĩnh, không chút bất ngờ. Ở phía sau hắn, lão giả lùn nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt lóe lên dị quang, rồi âm thầm truyền thần niệm đến toàn bộ thần linh có mặt tại đây.

“Những tiểu thế giới này chính là hạch tâm của địch thần! Bình thường chúng không thể bị xâm nhập, vậy mà lúc này lại mở ra… Các ngươi lập tức theo ta tiến vào, phá hủy tất cả!”

“Còn về tên tu sĩ kia, nếu có cơ hội bắt sống thì tốt, nếu không… giết!”

Nói xong, lão lập tức lao đi, cùng với những Thần Đài đã giáng lâm, nhanh chóng tiến vào tiểu thế giới mà Hứa Thanh vừa bước vào.

Những thần linh trước đó còn tản ra xung quanh cũng đồng loạt tiến vào mà không gặp chút trở ngại nào!

Sau khi bọn họ lần lượt biến mất, thế giới bên ngoài lớp linh chi này giờ chỉ còn lại trận chiến giữa trời và đất, cùng với sự giao tranh không ngừng của thần niệm đôi bên.

“Trước đó ngươi không dám lấy chân danh lập thệ, là vì sợ ta truy dấu mà tìm ra chân danh ngươi ẩn giấu trong ký ức thần quốc. Thế nhưng bây giờ, ngươi lại chủ động mở ra thần quốc của mình!”

“Mỗi một mảnh của thần quốc bị phá hủy sẽ khiến chân danh của ngươi mất đi một phần khả năng ẩn giấu. Nếu có quá nhiều mảnh bị hủy, ta có thể lập tức truy ra chân danh của ngươi, rồi nuốt chửng nó, khiến cho quá trình dung hợp hoàn thành ngay trong chớp mắt!”

“Xem ra, đây chính là nước cờ cuối cùng của ngươi. Ngươi đã đặt tất cả hy vọng vào tên tu sĩ kia rồi.”

“Ngươi đang đánh cược! Cược rằng hắn sẽ chọn giúp ngươi, cược rằng trước khi những thần tử của ta phá hủy thần quốc của ngươi rồi để ta tìm được chân danh, hắn sẽ bị bọn chúng diệt sát!”

“Để rồi đổi lấy thêm thời gian tiếp tục chống lại ta!”

“Nhưng… tên tu sĩ đó rất sáng suốt! Ta đã lấy chân danh lập thệ, còn ngươi thì không! Hắn làm sao có thể tin ngươi được?”

Thần niệm của Chân Thần trên bầu trời cuồn cuộn vang vọng, muốn đánh sập phòng tuyến tâm lý của địch thần. Nhưng lúc này, núi non và cây cối trên đại địa cũng chấn động dữ dội.

“Bởi vì, trong ký ức thần quốc của ta có một thứ tồn tại… giá trị của nó đối với hắn, còn lớn hơn nhiều so với chuyện tin tưởng vào lời thệ của ngươi!”

“Ban đầu ta không hiểu, nhưng ngay khi nhìn thấy hắn, ta đã biết được nhân quả. Còn bây giờ, ngươi cũng đã hiểu rồi!”

Khối thịt đen trên bầu trời co rút dữ dội, mưa máu lại càng nhiều hơn.

“Ngươi nhận ra lời ta nói là thật, nên ngươi đã hoảng sợ!”

Những dãy núi trên đại địa cùng cộng hưởng, gã muốn chính là đối phương phải nôn nóng.

Chỉ có như vậy, mới xuất hiện sơ hở!

Bên trong tiểu thế giới, bầu trời nhăn nhúm như những nếp nhăn trên da, mặt đất khô cằn, vạn vật đã không còn tồn tại.

Chỉ còn lại những hoang tàn vô tận, lưu giữ lại những vinh quang trong quá khứ.

Đúng lúc này, trong thiên địa bỗng lóe lên một tia sét, và trong luồng sét đó, bóng dáng của Hứa Thanh hiện ra.

Ngay khi hắn xuất hiện, một cơn gió từ hư vô thổi tới.

Cơn gió này mang đến một hình ảnh, hiện ra ngay trước mắt hắn.

Hình ảnh đó là một bản đồ thế giới vỡ vụn thành hàng chục vạn mảnh, được miễn cưỡng ghép lại với nhau, giống như một thần quốc hoàn chỉnh.

Trong đó, vị trí mà Hứa Thanh đang đứng, lại chính là một phần trong bản đồ ấy!

Ngoài ra, còn có một lực kéo kỳ lạ, phát ra từ một mảnh bản đồ không quá xa vị trí của hắn!

Ngay khi lực kéo này rơi vào cảm giác của hắn, hai mắt hắn co rút lại.

Trong cơ thể hắn, tòa tinh tháp vốn đang bị hắn ẩn giấu, bảo vật có thể giúp hắn trở về Đệ Cửu tinh hoàn, bỗng nhiên run rẩy kịch liệt!

Nhưng nguồn gốc của sự run rẩy này… không phải do bản thân tinh tháp, cũng không phải do Thánh Thiên Thần Đằng đang ngủ say quấn quanh nó, mà là…

Tiểu Kim Thử, con chuột nhỏ mà hắn đã đặt trong tinh tháp, vì trước đó đến Đệ Ngũ tinh hoàn đã tiêu hao quá nhiều, nên đến nay vẫn đang chìm trong giấc ngủ!

Nó dường như đã bị lực kéo này đánh thức!

Vừa tỉnh dậy, tiếng “chít chít” vang lên, quanh quẩn trong tâm thần Hứa Thanh.

Cảnh tượng này khiến đồng tử hắn co rút, sau đó lóe lên ánh sáng mãnh liệt, trong lòng hắn dâng lên một suy đoán khó tin.

Tiếp đó, hơi thở hắn hơi gấp gáp, rồi ngay lập tức đưa ra quyết định.

Thân thể hắn nhoáng lên, lao thẳng về phía nơi phát ra lực kéo!

Nhưng đúng vào khoảnh khắc hắn lao đi, từng bóng dáng thần linh đồng loạt giáng lâm.

Cứ mỗi một thần linh xuất hiện, lực kéo kia lại trở nên mơ hồ hơn.

Đến khi tất cả thần linh đều đã hiện thân, lực kéo hoàn toàn tan biến, đồng thời những mảnh ghép của thần quốc vỡ vụn thành hàng chục vạn phần kia cũng lập tức hỗn loạn, khiến cho Hứa Thanh không thể xác định chính xác vị trí!

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng u ám.

Rất rõ ràng… vị thần linh đại địa kia muốn hắn giết sạch tất cả những thần tử của Chân Dực tộc ở đây.

Đây là một cuộc giao dịch!

“Thành giao!”

Sát khí bừng lên trong lòng Hứa Thanh, trong nháy mắt, hắn bùng nổ sức mạnh!

Cùng lúc đó, trong một mảnh vỡ nào đó của thần quốc hỗn loạn này, giữa đồng hoang tàn…

Một con chuột khổng lồ màu vàng đang cắn gặm một chiếc dép cỏ.

Vừa nhai, nó vừa cảnh giác nhìn quanh, dường như lo sợ sẽ có một tồn tại nào đó đột ngột xuất hiện, bắt nó trở lại lần nữa.

Mà trong lúc nó nhấm nháp, nó hoàn toàn không chú ý đến những mẩu cỏ vụn từ chiếc dép mà nó đánh rơi.

Những mẩu cỏ ấy rơi xuống mặt đất xung quanh, vô tình xếp thành một… trận pháp truyền tống!

Chương 2781: Bằng hữu từ phương xa (1)

Bên ngoài tiểu thế giới, trận chiến giữa trời và đất đã trở nên kịch liệt đến cực điểm.

Trên bầu trời, mưa máu trút xuống như thác lũ, vô số tiểu nhân vung đao, không ngừng chặt phá cây cối và đục khoét núi non.

Dưới mặt đất, núi non ầm ầm rung chuyển, vô số cây khô vươn lên trời cao, điên cuồng vùng vẫy phản kháng.

Mà bên trong tiểu thế giới, mưa máu vẫn rơi, nhưng lại nhuốm màu giết chóc!

Những tiếng thét thảm thiết trước khi chết vang vọng bốn phương tám hướng, cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa và dao động của vô số thần thuật, khiến cả thế giới như bị nhấn chìm trong một biển màu sắc hỗn loạn.

Đây là một cuộc giao dịch.

Điều kiện của một bên… chính là giết sạch toàn bộ thần linh!

Chỉ khi làm vậy, lực kéo đã bị che giấu và những mảnh vỡ mất dấu kia mới có thể tái hiện một lần nữa.

Mặc dù… đứng từ góc độ của Hứa Thanh mà xét, hắn có thể phán đoán được rằng trong chuyện này tồn tại khả năng bị lừa gạt. Nhưng hắn vẫn lựa chọn giết chóc.

Bởi vì sự tỉnh dậy của Kim Thủ, không thể nào chỉ là một sự trùng hợp.

Do đó, trong tiểu thế giới này, mưa máu càng lúc càng lớn.

Hết thảy thi thể thần linh lần lượt rơi xuống từ bầu trời, nện mạnh lên mặt đất, nghiền nát những tàn tích cũ, khiến bụi bặm tung bay, hòa cùng mưa máu, tạo thành một màn sương đỏ vô tận.

Lúc này, giữa tầng tầng lớp lớp huyết vụ cuộn trào, bóng dáng tiên phôi của Hứa Thanh thấp thoáng ẩn hiện.

Đồng thời, có thể thấy ba vị Thần Đài từng bị hắn đặc biệt chú ý trước đó cũng đang xuất hiện trong huyết vụ, lúc gần lúc xa đối với hắn.

Ba vị đó chính là con mắt khổng lồ, lão bà khô héo và thần linh nửa sinh nửa tử.

Thần quyền của bọn chúng đang bộc phát dữ dội.

Đặc biệt là con mắt có đồng tử gắn liền với một quả chuông đồng xanh, ánh nhìn của nó mang đến cho Hứa Thanh một cảm giác tương tự như hiến của Chu Chính Lập, ngay trong khoảnh khắc nó khóa chặt hắn…

Tiếng chuông chấn động trời cao, rung chuyển không gian!

Tạo thành thần âm có thể khiến người khác phát cuồng!

Muốn định trụ hồn phách của Hứa Thanh!

Cùng lúc đó, sắc đồng xanh điên cuồng lan rộng, như muốn xâm nhập vào huyết vụ, đông cứng máu thịt của hắn!

Không chỉ vậy, từng hạt cát lấp lánh quấn lấy văn tự thần bí, từ khe hở của mí mắt khổng lồ tuôn trào xuống như một dòng lũ, chắn ngang trước đường tiến của Hứa Thanh.

Đồng thời, ở phía cuối con mắt ấy, những cơ quan hình Phật thủ bỗng nhiên mở ra, tạo thành một lực hút kinh người, bao trùm lấy Hứa Thanh, muốn nuốt chửng toàn bộ thân thể hắn.

Cùng lúc này, lão bà khô héo và thần linh nửa sinh nửa tử cũng đồng loạt bộc phát thần quyền của mình.

Trong huyết vụ, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tia sáng lạnh lẽo, hắn biết rõ thời gian cấp bách, nếu chậm trễ thì tình thế sẽ thay đổi!

Vì vậy, trận giết chóc này càng kết thúc nhanh càng tốt.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lập tức trở nên dứt khoát, giữa áp lực của lực hút kinh hoàng kia, hắn không hề do dự mà thả lỏng toàn thân, để mặc cho con mắt đồng xanh kỳ dị kia kéo mình vào.

Thậm chí, hắn còn chủ động gia tăng tốc độ bị hút đi.

Chỉ trong chớp mắt, huyết vụ cuộn trào, che khuất ánh nhìn, khiến trận chiến bên trong trở nên vô hình đối với bên ngoài.

Chỉ có tiếng nổ ầm ầm vang vọng liên hồi.

Đó là sự bộc phát của những thần thuật thuộc về các vị Thần Đài.

Cùng với tiếng rên khẽ của Hứa Thanh, còn có tiếng chuông vang lên không ngừng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, ở nơi mà huyết vụ thưa thớt nhất, cuối cùng cũng hiện ra thân ảnh của Hứa Thanh, lúc này hắn đang phun ra máu tươi, đứng ngay trước con mắt khổng lồ kia.

Tại nơi đó, toàn thân hắn nhuộm đầy máu, nhưng lại không hề có một chút dừng lại, cầm chặt que sắt trong tay, hung hăng đâm thẳng vào con ngươi to lớn!

Chuông đồng xanh điên cuồng chấn động, phát ra tiếng kêu bi ai chưa từng có.

Trên bề mặt chuông, vô số khuôn mặt vặn vẹo trong thống khổ, tiếng khóc của chúng hóa thành thực chất, biến thành từng ký tự nguyền rủa bằng máu, trào ra từ trong con mắt, phủ xuống Hứa Thanh.

Đồng thời, vô số xúc tu mọc ra từ con mắt khổng lồ cũng điên cuồng giãy giụa, tựa như những lưỡi dao sắc bén đâm thẳng về phía Hứa Thanh.

Dường như muốn đẩy hắn ra…

Ở phía xa, những vị Thần Đài khác đang lợi dụng cơ hội này để cấp tốc lao đến.

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên sát ý, hắn quyết đoán không hề né tránh, mà mặc cho những xúc tu xuyên qua thân thể mình, không thèm để ý đến vết thương cũng như máu tươi tuôn trào, chỉ dồn hết toàn bộ sức mạnh vào que sắt trong tay.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, que sắt xuyên thủng con ngươi đồng xanh!

Cả con mắt khổng lồ rung lên kịch liệt!

Trên bề mặt chuông đồng xuất hiện những vết nứt lan rộng, dòng máu thần đặc sệt màu vàng kim rỉ ra!

Ngay sau đó, dưới sự bộc phát lực lượng tiên phôi trong cơ thể Hứa Thanh, khí tức tiên linh kinh hoàng tràn vào bên trong con mắt!

Con mắt khổng lồ lập tức vỡ nát như mục nát, nổ tung thành cơn mưa máu phủ kín bầu trời.

Máu tươi tung tóe khắp nơi.

Mà trong mỗi giọt máu, đều phản chiếu hình ảnh Hứa Thanh đang bị các vị Thần Đài còn lại và vô số thần linh cấp thần hỏa hợp lực bao vây, hình thành một vòng vây sát.

Huyết vụ lại lần nữa cuộn trào!

Vài nhịp thở sau, có thể thấy được thân ảnh của lão bà khô héo, lúc này thân thể run lên, sau đó xoay người bỏ chạy, muốn thoát khỏi phạm vi huyết vụ.

Ngay phía sau lão ta, Hứa Thanh lúc này đã biến thành một thân ảnh nhuốm đầy màu máu, giẫm lên những cánh hoa hải đường đã tan nát, lóe lên trong huyết vụ, điên cuồng truy đuổi.

Mơ hồ có thể thấy, hắn dường như đã bị trọng thương nghiêm trọng!

Nhưng sát ý của Hứa Thanh lại vô cùng mãnh liệt, toàn thân tràn ngập huyết ý, như hòa làm một với màn huyết vụ dày đặc trong tiểu thế giới này.

Phía sau hắn, chính là thần linh mang thần quyền tương tự lực lượng thời không, thân thể chia làm hai nửa.

Nửa thân hoa hải đường, đã hoàn toàn úa tàn.

Nửa thân tro tàn, đang dần tan biến.

Hồn đăng của gã đã tắt, hồn phách chìm trong ngọn đèn cũng hóa thành tro bụi.

Lý do hắn giết con mắt trước, là vì nó có thể khóa chặt thân ảnh của hắn.

Lý do hắn giết thần linh nửa sống nửa chết tiếp theo, là bởi thần quyền của gã có thể bổ khuyết cho hiến của hắn, mà trong trận chiến đổi tổn thương lấy mạng này, điều đó lại trở thành một loại bồi dưỡng!

Còn lúc này, mục tiêu tiếp theo của Hứa Thanh… chính là lão bà kia!

Lão bà này sau khi tận mắt chứng kiến Hứa Thanh trong thời gian ngắn ngủi đã giết chết vô số thần linh, bao gồm cả con mắt và thần linh nửa sống nửa chết, thì nỗi sợ hãi tận cùng trước ranh giới sinh tử đã khiến lão chọn cách đào tẩu điên cuồng.

Bà lão không muốn tiếp tục tham dự vào cuộc chiến này nữa.

Nhưng huyết vụ tràn ra, chỉ trong nháy mắt đã nuốt chửng thân ảnh bà lão một lần nữa.

Chỉ một lát sau, giữa những tiếng kêu thảm thiết vang vọng, huyết vụ trong tiểu thế giới này cuối cùng cũng tan đi, để lộ ra bầu trời đỏ như máu.

Mà thân ảnh của lão bà, cũng lần nữa lao ra khỏi đó, chỉ là tình trạng của bà lão lúc này vô cùng thê thảm.

Phía sau bà lão, dưới bầu trời đỏ thẫm, Hứa Thanh đứng lặng trên không trung, y phục thấm đẫm thần huyết, hóa thành màu vàng sậm, ba vạn sáu nghìn mảnh tinh tú vỡ vụn lơ lửng quanh hắn, trên từng mảnh tinh hạch vẫn còn thần hỏa nhúc nhích chưa tắt hẳn.

Dưới mặt đất… đầy rẫy thi thể thần linh.

Chương 2782: Bằng hữu từ phương xa (2)

Hứa Thanh đưa lưỡi liếm nhẹ vệt máu khô nơi khóe miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bà lão đang hoảng sợ bỏ chạy nơi xa, thân ảnh hắn đột nhiên mờ đi, tại chỗ chỉ còn lại một tàn ảnh bị xuyên thủng.

Lần nữa ngưng tụ lại, hắn đã xuất hiện ngay bên cạnh bà lão.

Dù bà lão có cố gắng trốn tránh thế nào, cũng chẳng thể thay đổi được vận mệnh. Trong nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng tột độ, Hứa Thanh giơ tay phải, móng tay cắm chặt vào xương cổ bà lão, mạnh mẽ siết chặt.

Lực lượng tiên phôi bùng phát, lan tràn khắp toàn thân đối phương.

Họng bà lão vỡ vụn, phát ra những tiếng răng rắc, ánh vàng trong mắt bừng lên dữ dội, nhưng chẳng mấy chốc đã hóa thành đục ngầu dưới sự ăn mòn của tiên linh chi lực.

Cuối cùng, bà lão chỉ còn là một cỗ xác khô.

Hứa Thanh buông tay, đột nhiên quay đầu, sắc mặt vô cảm nhìn về một chỗ trong hư không.

Khoảnh khắc đó, hư không vỡ vụn!

Lão giả lùn từ trong đó lảo đảo lui ra, phun ra một ngụm thần huyết.

Lúc này, sắc mặt lão tái nhợt, thân thể suy yếu, trong mắt tràn ngập nỗi kinh hãi.

Lão trước đó cũng đã ra tay trong huyết vụ, nhưng thương thế liên tục từ trước khiến lão gần như bị Hứa Thanh đánh trọng thương trong trận giao chiến, buộc phải rút lui, lặng lẽ quan sát từ bên ngoài.

Lão định lợi dụng các thuộc thần khác tiêu hao Hứa Thanh, tạo ra cơ hội hoàn hảo để bản thân ra tay một kích tất sát.

Thậm chí, trong lòng lão vẫn mong có thể bắt sống hắn.

Nhưng, những cảnh tượng giết chóc bùng nổ liên tiếp trong huyết vụ sau khi lão rời đi đã khiến tâm thần lão kịch liệt chấn động.

Dù đã biết trước đối phương vô cùng cường hãn, nhưng lúc này trong lòng lão vẫn dậy lên những cơn sóng lớn.

Đặc biệt, khi bị Hứa Thanh nhìn chằm chằm, chỉ trong tích tắc ánh mắt giao nhau, nỗi bất an trong lòng lão càng lúc càng mãnh liệt. Thân thể yếu ớt theo bản năng lùi lại, miệng gấp gáp cất lời.

“Đạo hữu, Chân Thần của ta phục sinh mới là chuyện quan trọng nhất! Hơn nữa, Chân Thần đã hứa với ngươi... ngươi đi cùng ta, ta mở lối ra, để ngươi rời khỏi đây!”

Lão biết rằng lời nói này khó mà khiến đối phương tin tưởng, nhưng thứ lão cần, chính là khiến đối phương dù chỉ trong chốc lát cũng phải do dự.

Mà bản thân lão…

Tâm trí lão nhanh chóng xoay chuyển, chỉ là… còn chưa kịp tính toán xong, cơ thể lão bỗng run lên, cúi đầu nhìn xuống, liền trông thấy thần thể mình đang tan chảy!

Quá trình này diễn ra mà không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, cũng chẳng có chút đau đớn hay dị thường nào, tất cả đều diễn ra một cách lặng lẽ không một tiếng động.

Mà nguồn cơn của nó… chính là sợi tơ đen quấn quanh cổ chân lão từ lúc nào không hay!

Sợi tơ ấy đang dọc theo làn da lão, khắc sâu vào thần thể và thần hồn!

“Thần trớ!”

Sắc mặt lão giả lùn đại biến, thất thanh thét lên.

Ngay khoảnh khắc ấy, Hứa Thanh đã biến mất, như một bóng ma hiện ra ngay trước mặt lão, với tốc độ sấm sét giơ tay phải lên, đầu ngón tay vang vọng tiếng chuông nhỏ, vạch qua mi tâm lão.

Sắc mặt lão vặn vẹo, định phản kháng, nhưng với thương thế kéo dài cùng trọng thương từ trong huyết vụ, lại thêm sự bùng phát của thần trớ, khiến lão suy yếu đến cực điểm.

Lại thêm tiếng chuông réo rắt, chặt đứt hết thảy mọi khả năng phản kháng.

Chỉ trong nháy mắt, lão run rẩy toàn thân, từ thất khiếu tuôn ra vô số sợi huyết tuyến màu vàng kim, những sợi tơ này bay lên giữa không trung, dệt thành một trận mưa máu mới.

Theo thần thể lão nổ tung, máu tươi rải xuống khắp thế gian.

Hứa Thanh đứng yên giữa không trung, mặc cho mưa máu xối lên vết thương trên thân thể mình.

Trận chiến này, Hứa Thanh bị thương vô cùng nghiêm trọng, lúc này hắn cố nén thương thế và giữ vững tinh thần, cảm nhận luồng dẫn dắt vừa tái hiện và vị trí của mảnh vỡ kia. Sau đó, hắn kéo theo thân thể mệt mỏi, chớp mắt rời đi.

Xuyên qua từng mảnh vỡ của thế giới, cuối cùng nhờ vào cảm giác của mình, hắn tìm đến được nơi chứa mảnh vỡ kia, cũng tìm ra dấu vết mà Kim Thử để lại trong tàn tích!

Đó là một bãi cỏ vụn.

Những mảnh cỏ ấy được sắp xếp thành một pháp trận truyền tống được dệt nên từ Tinh Hoàn Thảo!

Kết cấu của trận pháp này không giống với thứ do tu sĩ hay thần linh bố trí, mà trông có vẻ giống như một thủ đoạn thiên phú của Kim Thử hơn.

Nhìn vào trận pháp này, Hứa Thanh chìm vào suy tư. Hắn không biết trận truyền tống này dẫn đến đâu, nhưng hắn có thể cảm nhận được muốn kích hoạt nó, cần phải có hai thứ đặc biệt.

Một là Tinh Hoàn Thảo đồng nguyên.

Hai là khí tức của Kim Thử, cũng chính là ly Kim Thú.

Ngoài hai thứ đó ra, không có cách nào khác.

Chỉ khi đồng thời có đủ cả hai điều kiện, mới có thể cảm ứng, mới có thể truyền tống.

Hứa Thanh nheo mắt.

“Lúc ta ở ngoại hải của đại lục Vọng Cổ, đã từng gặp một vị Tiên Tôn đang truy tìm Kim Thử… Chính lão đã chỉ ra phương hướng của Đệ Ngũ tinh hoàn cho ta.

Vậy nên, ta đến Đệ Ngũ tinh hoàn.

Sau đó, trên chiến trường, ta vô tình bị truyền tống đến Đệ Tứ tinh hoàn…

Trong Đệ Tứ tinh hoàn, khi ta đang chữa thương, đúng lúc thần niệm của một Chân Thần quét qua, ta buộc phải bước vào bí cảnh này để ẩn nấp.

Mà tại đây, trùng hợp lại đang diễn ra trận chiến giữa hai Chân Thần…

Rồi trùng hợp hơn nữa, Kim Thử trong tiểu thế giới này thức tỉnh, cảm nhận được đồng loại.

Và rồi, ta lại nhìn thấy một pháp trận truyền tống được dệt từ cỏ vụn của Tinh Hoàn Thảo, mà thứ cuối cùng cần để kích hoạt nó lại chính là Tinh Hoàn Thảo mà Tiên Tôn đã trao cho ta.”

Hứa Thanh trầm mặc.

“Là ngươi muốn cứu ta, hay từ đầu đã muốn ta đi đến nơi này?”

Hứa Thanh nhìn pháp trận truyền tống trước mặt, thầm thì trong lòng.

Một lúc sau, trong mắt hắn lộ vẻ kiên quyết. Dù thế nào đi nữa, đây cũng là con đường duy nhất của hắn lúc này, vì vậy hắn dứt khoát bước vào.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó…

Một giọng nói già nua vang vọng trong tiểu thế giới này.

“Tiểu hữu, còn có một cuộc giao dịch thứ hai, ngươi có muốn không?”

“Chân Thần Chân Dực đã sắp nuốt chửng ta hoàn toàn, ta có một bí pháp, có thể giúp ngươi hấp thụ Chân Thần Chân Dực tại nơi này, khiến nguyên chất của ngươi tăng trưởng, đồng thời giúp ta lật ngược thế cờ!”

Bước chân của Hứa Thanh khựng lại, hắn ngẩng đầu nhìn lên màn trời.

“Nếu đã có thể chắc chắn rằng ta sẽ đến đây, thì hiển nhiên từ lâu ngươi đã biết trong thần quốc của ngươi sẽ tồn tại nhân quả này.”

“Vậy thì, cuộc giao dịch này, là do chính ngươi đưa ra… hay là có một tồn tại nào đó, muốn ngươi đưa ra?”

“Cuối cùng, ta còn muốn biết, ngươi… là thần hay là tiên?”

Ánh mắt của Hứa Thanh bình thản, chậm rãi mở miệng.

Cùng lúc đó, ở vị trí cực kỳ xa so với Đệ Tứ tinh hoàn, tại trung tâm của tinh không bao la trong Đệ Cửu tinh hoàn…

Đại lục Vọng Cổ!

Khí tức từ những cổ tiên trong tinh không ngày càng nặng nề, nỗi bất an trong lòng vạn tộc sinh linh cũng theo đó mà ngày càng dâng cao.

Mà bên dưới đại lục Vọng Cổ, trong vô tận địa quật nơi Hoàng Thiên thần tộc bị cổ tiên phong ấn…

Tại một nơi hẻo lánh, có một tòa thần miếu đổ nát.

Không có thần tượng nào trong miếu, nhưng ở góc miếu, có một cái đầu lâu đang nằm đó, mặt ngửa lên trên, lớn tiếng mắng chửi.

“Chỉ là trộm một cái thi thể Thần Đài đỉnh phong thôi mà! Mà đuổi giết lão tử lâu như vậy, các ngươi cứ chờ đó cho ta!”

Cái đầu nghiến răng nghiến lợi, ngay khoảnh khắc sau, từ trong đống hoang tàn bên cạnh, một con chuột già lông lá xơ xác, chân què lết ra, lười biếng phát ra tiếng chí chí.

Cái đầu hơi động đậy, lăn một vòng, điều chỉnh lại góc độ, để ánh mắt có thể nhìn thấy con chuột nhỏ kia, vẻ mặt dần trở nên kinh ngạc.

“Cái quái gì thế?”

“Ngươi cảm nhận được một luồng truyền tống từ nơi xa xôi ư?”

Chương 2783: Nhị Ngưu phấn khích! (1)

Bên trong pháp trận được tạo thành từ cỏ vụn Tinh Hoàn Thảo, Hứa Thanh đứng lặng tại chỗ.

Lúc này, hắn đã có đủ mọi điều kiện cần thiết để truyền tống. Tinh Hoàn Thảo từ Tiên Tôn đã nằm trong tay, khí tức của Kim Thử cũng đang quẩn quanh bên ngoài thân thể hắn.

Chỉ cần một ý niệm khẽ động, hắn có thể lập tức rời khỏi nơi đây.

Ở trạng thái ấy, hắn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào màn trời nhuốm màu máu.

Hắn đang chờ đợi câu trả lời.

Rất nhanh sau đó, giọng nói già cỗi vang vọng trong tiểu thế giới, mang theo một tia mơ hồ khó nhận ra.

"Ta cũng không biết..."

"Nhiều năm về trước, ta từng một lần ngã xuống. Khi ta trở lại, ký ức của ta vừa có quá khứ của một thần linh, lại vừa có những mảnh ký ức vụn vỡ của một tu sĩ."

"Hai đoạn ký ức này đan xen vào nhau, khiến ta thường xuyên rơi vào trạng thái hoang mang."

"Trong cơn hoang mang ấy, đã từng có một giọng nói, lúc ẩn lúc hiện giữa những va chạm của hai đoạn ký ức, vang vọng trong tâm thần ta."

"Giọng nói đó bảo rằng, gã đã để lại một dấu vết trong ký ức ta, một ngày nào đó, gã sẽ dùng đến dấu vết này để làm một chuyện."

"Vậy nên, gã bảo ta không cần bận tâm mình thực chất là gì, chỉ cần tiếp tục bước trên con đường trước mắt, cho đến khi có một người khiến dấu vết trong ký ức ta cộng hưởng."

"Khoảnh khắc ngươi bước vào bí cảnh này từ bên ngoài, ta đã cảm nhận được dấu vết ấy rung động. Ta biết... kẻ mà ta chờ đợi, đã đến."

"Về câu hỏi của ngươi, ta không thể đưa ra câu trả lời chính xác. Ta có thể là thần linh, cũng có thể... là một tu sĩ."

"Ta cũng không có bằng chứng để chứng minh lời mình nói, vậy nên... tin hay không, tùy ngươi."

"Ta cũng không giấu diếm, bí pháp ta truyền thụ cho ngươi để hấp thu Chân Thần Chân Dực sẽ gây ra dao động trong bí cảnh, có nguy cơ bị ngoại giới phát hiện."

"Nhưng bí pháp là thật, hấp thu cũng là thật."

Nghe vậy, Hứa Thanh cúi đầu liếc nhìn pháp trận dưới chân, vài giây sau, hắn điềm nhiên mở miệng.

"Đưa bí pháp cho ta."

Khoảnh khắc sau, trên màn trời, vô số tia sét bùng lên, đan xen vào nhau, hợp thành một ngọc giản, rơi xuống trước mặt Hứa Thanh.

Hứa Thanh quét thần niệm qua, lập tức, một bí pháp mang tên Huyền U Luyện Thần Quyết tràn vào trong tâm trí hắn.

Vừa cảm nhận được bí pháp này, đôi mắt Hứa Thanh liền co rút, hai chữ "Huyền U" trong tên gọi của nó khiến tâm thần hắn dậy sóng.

"Bí pháp này... vốn tồn tại trong đoạn ký ức vụn vỡ của ta với tư cách một tu sĩ. Chỉ có kẻ mang khí tức tiên linh mới có thể thi triển được."

Giọng nói của Chân Thần dưới đại địa vang vọng giữa đất trời.

Hứa Thanh đột nhiên mở miệng.

"Trong đoạn ký ức tu sĩ vụn vỡ của ngươi, có tên của người đó không?"

"..."

Chân Thần dưới đại địa im lặng. Mãi lâu sau, gã mới nhẹ giọng đáp.

"Không có."

Hứa Thanh trầm mặc, trong tâm thần, vô số phù văn từ

Huyền U Luyện Thần Quyết dần hình thành, từng cái một hiện lên trong dòng suy nghĩ của hắn. Hắn lần lượt phân tích từng ký hiệu, cuối cùng trong mắt lóe lên ánh sáng bạc.

Khoảnh khắc sau, hư không phía sau hắn vang vọng, một đạo tiên bào khổng lồ như có thể chống trời hiện ra giữa đất trời.

Từng đạo phù văn được chuyển hóa từ Huyền U Luyện Thần Quyết cũng lập tức bị nhuộm thành màu bạc, trôi nổi trên thân thể khổng lồ của tiên bào, cuối cùng hội tụ lại nơi cánh tay phải.

Bàn tay khổng lồ của tiên bào liền vươn thẳng đến màn trời của tiểu thế giới!

Chỉ trong nháy mắt, màn trời nổ tung, bị bàn tay ấy trực tiếp phá thành một lỗ hổng lớn, rồi chọc thẳng ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong bí cảnh bên ngoài, nơi trận chiến giữa trời và đất đang diễn ra quyết liệt.

Núi non bùng phát, những gốc cây khô vươn thẳng lên trời, trong khi màn trời đẫm máu trút xuống dữ dội. Còn khối thịt đen khổng lồ trên cao thì không ngừng chấn động kịch liệt.

Ngay khoảnh khắc này, tất cả linh chi trong bí cảnh đồng loạt bừng sáng màu bạc.

Hào quang ấy trong nháy mắt bao phủ cả bí cảnh, nhuộm màu mọi ngóc ngách, đồng thời hợp lại thành một bàn tay bạc khổng lồ.

Chính là bàn tay của tiên bào do Hứa Thanh vươn ra!

Bàn tay ấy hướng về phía khối thịt đen trên màn trời, vươn ra một cái.

Tức khắc, tất cả phù văn bạc phun trào từ bàn tay ấy, hóa thành một dòng thác bạc, cuốn thẳng về phía khối thịt đen, thừa dịp gã đang giao chiến kịch liệt với Chân Thần dưới đại địa mà bao phủ toàn bộ.

Rồi... điên cuồng hấp thu!

Trong chớp mắt, nguyên chất khủng khiếp như biển động sóng trào liền bị những phù văn bạc hút vào, sau đó trở về trong tiên bào. Đồng thời, thân thể Hứa Thanh cũng cấp tốc luyện hóa số nguyên chất bị hút về.

Khiến những nguyên chất ấy biến thành tiên linh khí, nuôi dưỡng tiên bào!

Tu vi của hắn, vào thời khắc này không ngừng đột phá, thăng lên Chuẩn Tiên hậu kỳ…

Khối thịt đen trên màn trời chấn động cực hạn, uy áp của Chân Thần bùng phát mãnh liệt, kèm theo một tiếng gầm chấn động thiên địa.

"Ngươi to gan!"

Âm thanh của gã vang rền bát phương, khiến đất trời trong bí cảnh xuất hiện vô số vết nứt nhỏ, đồng thời, khối thịt ấy cũng đột ngột xé toạc một khe hở, lộ ra một con mắt màu vàng!

Ánh mắt ấy không mang theo cảm xúc. Nếu đổi lại là một tu sĩ hay thần linh hậu thiên, thì giờ phút này hẳn phải đang vô cùng phẫn nộ. Nhưng với gã, sự lạnh lùng vẫn không thay đổi.

Song, vô cảm không có nghĩa là gã không biết cân nhắc. Gã hiểu rất rõ, trong quá trình nuốt chửng Chân Thần dưới đại địa, việc Hứa Thanh hấp thu đồng nghĩa với việc cướp đoạt căn cơ của gã, cướp đoạt tương lai của gã, thậm chí cướp đoạt cả sinh tử của gã.

Mà theo lẽ thường, gã biết rằng với tu vi Chuẩn Tiên của Hứa Thanh, vốn không thể nào cướp đoạt được gã.

Mấu chốt của tất cả chuyện này… ngoại trừ bí pháp mà đối phương triển khai quá đặc thù, thì quan trọng nhất chính là...

Kẻ địch của gã, Chân Thần dưới đại địa đang giãy giụa, đang phản kháng, đang tận dụng cơ hội cuối cùng này để bùng nổ toàn bộ sức mạnh.

Thực tế cũng đúng như vậy. Ngay khoảnh khắc Hứa Thanh hấp thu nguyên chất, toàn bộ núi non trên đại địa liền hóa thành những lưỡi đao sắc bén được tạo từ xương sống, trực tiếp đâm thẳng lên trời, giữa tiếng nổ đinh tai nhức óc, đâm vào màn trời!

Những cây khô ấy cũng chẳng tiếc thân mình, thiêu đốt chính bản thể để gia trì cho bàn tay bạc do Hứa Thanh hóa thành, dùng kim quang trấn áp thần uy, khiến bàn tay ấy thông suốt không bị cản trở.

Trong thời khắc nguy nan đó, khối thịt trên màn trời đột nhiên rung mạnh, tầng ngoài của nó vỡ nát trong chớp mắt, máu thịt bùng cháy, hóa thành một luồng sức mạnh kinh hoàng, bùng phát mãnh liệt.

Bằng cách này, nó xua tan sự hấp thu đến từ Hứa Thanh!

Dù Chân Thần dưới đại địa đã cản trở và hóa giải phần lớn, nhưng dư ba của vụ bùng phát này vẫn cực kỳ kinh hoàng.

Ngay khoảnh khắc nó chạm vào bàn tay khổng lồ của tiên bào, bàn tay ấy liền vỡ tan thành từng mảnh!

Vô số mảnh vỡ rơi xuống, mỗi mảnh đều ẩn chứa nguyên chất Chân Thần.

Trong tiểu thế giới, thân thể tiên bào khổng lồ của Hứa Thanh cũng bị ảnh hưởng, oanh một tiếng, hoàn toàn sụp đổ.

Chương 2784: Nhị Ngưu phấn khích! (2)

Bên trong pháp trận, Hứa Thanh phun ra một ngụm máu tươi, nhưng dòng máu ấy mang sắc bạc, bởi vì trong đó chứa đựng quá nhiều nguyên chất Chân Thần mà hắn vừa hấp thu nhưng chưa kịp luyện hóa.

Cùng lúc đó, tu vi của hắn vốn đang không ngừng thăng tiến liền bị chặn đứng ngay tức khắc, thậm chí còn dẫn đến phản phệ.

Thế nhưng, Hứa Thanh xưa nay luôn là kẻ tâm ngoan thủ lạt, trong mắt lóe lên hàn mang, dòng máu hắn vừa phun ra còn chưa kịp chạm đất đã lập tức hóa thành sương máu, bị hắn mạnh mẽ hút trở lại cơ thể.

Sau đó, từng đường gân xanh trên người hắn căng phồng, tiên bào chi lực lại lần nữa bùng lên, thân thể khổng lồ của tiên bào tái ngưng tụ, cánh tay hắn lại vươn ra lần nữa, với vẻ mặt dữ tợn, một lần nữa thò thẳng lên trời!

Ngoài bí cảnh, bàn tay bạc chợt xuất hiện trở lại, dòng thác bạc lại một lần nữa bao trùm khối thịt đen, bắt đầu hấp thu!

Lần hấp thu này, hoàn toàn khác biệt so với trước.

Dù là về tốc độ hay cường độ, đều vượt xa lúc trước!

Nguyên nhân của sự khác biệt ấy...

Là bởi Hứa Thanh lúc này... không hề luyện hóa!

Theo lẽ thường, trong quá trình hấp thu sẽ đồng thời diễn ra quá trình luyện hóa, biến nguyên chất thành tiên linh khí để nuôi dưỡng cơ thể, đây mới là một chu trình hoàn chỉnh.

Thế nhưng sau khi trải qua biến cố vừa rồi, Hứa Thanh hiểu rất rõ tốc độ luyện hóa của mình không thể sánh bằng tốc độ hấp thu.

Chỉ cần một bước chậm trễ trong quá trình luyện hóa, sẽ ảnh hưởng đến tốc độ hấp thu tổng thể.

Vậy nên lúc này, trong mắt hắn lóe lên hàn quang, quyết định từ bỏ luyện hóa, coi bản thân như một cái bình chứa, chỉ chuyên tâm vào việc hấp thu mà thôi!

Làm vậy, tồn tại một số điểm bất lợi.

Thứ nhất, dung lượng của Hứa Thanh có hạn.

Dù sao đó cũng là một Chân Thần đỉnh phong, nếu lấy hình ảnh so sánh, thì Chân Thần ấy là cả một đại dương, còn Hứa Thanh hiện tại chỉ là một cái hồ mà thôi.

Thứ hai, sẽ lãng phí rất nhiều, hơn nữa những gì hắn hút vào không phải tất cả đều tinh thuần.

Nhưng giờ đây, Hứa Thanh chẳng quan tâm nổi nữa.

Đây là một cơ hội để ăn một bữa thỏa thích, ăn được bao nhiêu thì ăn, tốt nhất là sau khi ăn no, còn có thể đóng gói mang đi một ít!

Thế là, hắn nghiến răng, vận dụng toàn lực, hút mạnh một hơi!

Chỉ trong chớp mắt, cơ thể hắn đạt đến trạng thái bão hòa, nhưng quá trình hấp thu vẫn tiếp tục!

Những gì có thể chứa thì chứa, còn thứ không thể chứa nổi, cứ để nó tràn ra ngoài!

Trên bầu trời, một khu vực của khối thịt đen dần lộ ra dấu hiệu khô quắt, dù so với toàn thể, phần khô quắt này không đáng kể, nhưng vào thời điểm này, khi gã đang quyết đấu kịch liệt với Chân Thần dưới đại địa, thì thủ đoạn phản kích của gã đã có hạn.

Cùng lúc đó, phần bị hút mất khiến khối thịt đen như xuất hiện một điểm hở, tạo điều kiện cho Chân Thần dưới đại địa phản công dữ dội hơn.

Dù gì đi nữa, sự chênh lệch giữa hai bên cũng không phải quá lớn.

Mà điều khiến tình thế của khối thịt đen trở nên nguy cấp hơn nữa, chính là lượng nguyên chất mà Hứa Thanh không thể chứa được, lan tràn ra bên ngoài.

Giống như một quả bóng bị xì hơi!

Tất cả những điều này, khiến gã rơi vào một nguy cơ nghiêm trọng.

Trong thời khắc mấu chốt, khối thịt đen run rẩy dữ dội, lại một lần nữa thiêu đốt một phần thân thể, hóa thành những tiếng xé gió vang vọng, trong nháy mắt làm không gian rung động kịch liệt.

Gã đang cố xé rách không gian bí cảnh này, để khí tức nơi đây lan ra ngoài!

Việc này vừa là để mở ra lối thoát, vừa là để ngoại giới nhận ra sự tồn tại của nơi đây!

Nếu không còn cách nào khác, gã cũng chẳng muốn làm vậy, vì điều này sẽ kéo theo những biến số lớn hơn, nhưng trong tình huống hiện tại, sự hấp thu này khiến gã chẳng còn lựa chọn nào khác.

Lấy biến số để hóa giải nguy cơ!

Nhưng ngay trong khoảnh khắc gã sắp xé rách bí cảnh…

Bất ngờ, những phù văn bạc bao quanh gã đột nhiên tự sụp đổ, cùng lúc biến mất còn có bàn tay bạc khổng lồ, cũng như tiên bào chi thân mênh mông trong tiểu thế giới của Hứa Thanh.

Hứa Thanh… lại chủ động và dứt khoát từ bỏ việc hấp thu!

Không chút do dự, hắn kích hoạt truyền tống, lập tức biến mất khỏi pháp trận trong nháy mắt!

Rời khỏi nơi này!

Hắn đã đồng ý giao dịch với Chân Thần dưới đại địa, nhưng với tính cách của mình, hắn sẽ không hoàn toàn tin vào lời gã.

Vậy nên từ đầu đến cuối, hắn chưa từng có ý định giúp đỡ một cách triệt để.

Mục đích duy nhất của hắn…

Là khiến thế cục nơi này, từ mất cân bằng quay trở lại trạng thái cân bằng!

Như vậy, bất kể ai trong số hai Chân Thần, cũng không thể có ý nghĩ truy sát hắn!

"Đi rồi?"

Trên bầu trời, khối thịt đen lập tức dừng việc xé rách không gian, tâm thần gã xoay chuyển, Chân Thần dưới đại địa lại lần nữa bùng nổ, khiến cuộc chiến giữa trời và đất tiếp tục kéo dài không ngừng.

Cùng lúc đó, khi bí cảnh vang vọng tiếng chấn động của trời đất, thì ngay trong tiểu thế giới của Chân Thần dưới đại địa, nơi Hứa Thanh vừa biến mất, pháp trận do cỏ vụn Tinh Hoàn Thảo tạo thành cũng đang tan rã với tốc độ cực nhanh.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc pháp trận sắp hoàn toàn tan biến…

Một con nhuyễn trùng màu lam dài bằng ngón tay, có khuôn mặt người, bất thình lình từ ánh sáng truyền tống chui ra!

Vừa xuất hiện, pháp trận hình thành từ Tinh Hoàn Thảo liền hoàn toàn tiêu tán, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Chỉ còn lại con nhuyễn trùng màu lam ấy, đang ngây người nhìn xung quanh.

“Chỗ quái quỷ nào đây?”

Trùng xanh mờ mịt, mà khuôn mặt trên thân nó…

Nếu Hứa Thanh ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc tột độ, đồng thời vui mừng đến cực hạn.

Vì đó… lại là Nhị Ngưu!

Lúc này, Nhị Ngưu vẫn đang ngẩn người, nhưng ngay giây sau, mũi y khẽ động, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phương xa, đôi mắt lóe lên ánh sáng mãnh liệt, theo bản năng thốt lên một tiếng kinh ngạc.

“Đó là… khí tức huyết nhục của Thần Đài đỉnh phong!!”

“Trời ạ, nơi này là đâu…”

Nhị Ngưu kích động, thân thể run lên một cái, lập tức biến mất khỏi chỗ cũ, lao vút đi trong tiểu thế giới, tốc độ cực nhanh.

Không lâu sau…

Y đã tới chiến trường của Hứa Thanh và những thần linh kia.

Khi trông thấy xác thần linh trải đầy mặt đất, đặc biệt là cảm nhận được bên trong còn có thi thể của nhiều Thần Đài, thậm chí còn có huyết nhục của Thần Đài đỉnh phong…

Nhị Ngưu hưng phấn đến mức run rẩy, thậm chí còn có một cảm giác kích động đến mức muốn bật khóc.

“Chẳng lẽ vận may của ta… cuối cùng cũng đến rồi sao!”

“Vừa xuất hiện đã gặp được nhiều thứ để ăn như vậy, nhớ năm đó ta ở cái nơi quỷ quái Hoàng Thiên, chỉ ăn trộm một cái thi thể Thần Đài đã bị truy sát, thế mà ở đây… thứ này nhiều đến mức không ai thèm nhặt!”

“Giàu to rồi!!”

Nhị Ngưu kích động nhào tới, nhưng trong lòng cũng lóe lên một tia nghi hoặc, đồng thời cảnh giác nhìn xung quanh.

“Những thần linh này… có vẻ mới chết không lâu, là ai đã giết bọn chúng? Thủ pháp… cực kỳ tàn bạo!”

Chương 2785: Nguyên Thủy Mẫu Tinh (1)

Ánh sao xanh u ám, chảy trôi trong khe nứt thời không, hóa thành ánh trăng mờ nhạt, tản mác trên một vùng băng nguyên đen kịt vô tận.

Nó thấm vào tầng băng, khiến ánh sáng lan tỏa, tựa như thiên không của thế giới dưới băng.

Dưới vòm trời ấy, ngoại trừ một ngôi thần miếu đổ nát đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, vẫn tỏa ra ánh sáng u ám yếu ớt, thì khắp nơi khác, chỉ là một màn tối đen như mực.

Trong bóng tối, không thể nhìn thấy gì, nhưng lại có những âm thanh khiến người nghe phải rợn tóc gáy, thi thoảng vọng ra.

Những âm thanh ấy chứa cả tiếng nhai nuốt, tiếng nghiền xương, còn có cả những tiếng nuốt xuống khiến da đầu người ta tê dại.

Mà ánh sáng lờ mờ kia chỉ vừa vặn bao trùm ngôi thần miếu, khiến nơi đó trở nên mông lung, mơ hồ.

Nhìn từ xa, tựa như một ngọn đèn leo lắt trong đêm đen.

Đây là một tòa thần miếu bị phong ấn dưới lớp băng nguyên.

Suốt vạn cổ, không hề bị quấy nhiễu, cứ thế tồn tại.

Ở nơi sâu nhất của thần miếu, có mười hai pho tượng thần đã bị tổn hại, vây quanh một tế đàn đỏ như máu.

Còn trên tế đàn…

Một cánh cửa thanh đồng nhuốm dấu vết tang thương của năm tháng, sừng sững đứng đó.

Lúc này, cánh cửa thanh đồng ấy, đang lặng lẽ mở ra.

Một bóng người, từ trong màn đêm của cánh cửa, chậm rãi bước ra.

Y phục đen tuyền, mái tóc dài tím thẫm, dáng người thon dài, gương mặt yêu dị tựa như yêu ma, ánh mắt mang theo vẻ cảnh giác, toàn thân tỏa ra khí tức đáng sợ.

Chính là…

Hứa Thanh, kẻ đã mượn pháp trận truyền tống do cỏ vụn Tinh Hoàn Thảo tạo thành để rời đi!

“Nơi này là…”

Vừa xuất hiện, Hứa Thanh lập tức tản ra thần niệm, chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm, thăm dò bốn phương.

Hắn không biết mình đã bị truyền tống đến đâu, mà lúc này khi thần niệm khuếch tán, điều đầu tiên hắn cảm nhận được, chính là sự cổ xưa cùng với sự áp chế!

Tu vi của hắn, thần niệm của hắn, tất cả mọi thứ của hắn, đều bị áp chế nghiêm trọng ở đây, hơn nữa không thể phi hành.

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh khẽ nhíu mày.

Nhưng may mắn là, dù bị áp chế, hắn vẫn có thể cảm ứng được mười hai pho tượng thần vĩ đại nhưng tàn khuyết ngoài tế đàn.

Những pho tượng đó có hình dạng quái dị, nhưng lại ẩn chứa một sự thần thánh khó hiểu, toàn thân đầy những vết dao chém sâu hoắm, giống như từng có một tồn tại đáng sợ nào đó, dùng móng vuốt của mình để đo đạc năm tháng lên chúng.

So với chúng, so với tất cả xung quanh, Hứa Thanh đứng dưới cánh cửa thanh đồng trên tế đàn, trông như một kẻ bước vào thế giới của người khổng lồ.

Nhỏ bé không đáng kể.

“Đây là một ngôi thần miếu sao?”

Hồi lâu sau, Hứa Thanh híp mắt, suy tư trong lòng. Hắn chưa phát hiện ra điều gì dị thường, vậy nên hắn cất bước xuống tế đàn.

Khoảnh khắc đế giày hắn chạm lên những viên gạch đỏ thẫm trên mặt đất, một dòng dịch lỏng đỏ sẫm liền thấm ra từ dưới lớp gạch.

Chất lỏng ấy lơ lửng giữa không trung, tựa như máu của nơi này đang thức tỉnh.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, nhưng hắn không dừng lại, mà tiếp tục tiến lên.

Hắn muốn rời khỏi thần miếu này, ra ngoài xem xét để nhanh chóng xác định vị trí của mình.

Dần dần, trong tòa thần miếu khổng lồ vang lên tiếng bước chân tựa như giẫm lên mặt nước.

Trong trẻo, quỷ dị.

Mãi đến rất lâu sau, âm thanh ấy mới đột nhiên dừng lại ở hành lang rộng lớn dẫn ra thế giới bên ngoài.

Trong hành lang dài, Hứa Thanh đứng trước bức tường mục nát, ngẩng đầu lên.

Có lẽ do sự xuất hiện của hắn, đã dẫn động luồng gió.

Làn gió quét qua bức tường, khiến bụi bặm rơi xuống, như gột đi năm tháng, để lộ lớp đồ đằng đỏ thẫm nguyên sơ phía dưới.

Bức đồ đằng ấy khắc họa một thần linh bị lột da nằm ngang trên đường chân trời, xương sườn hóa thành dãy núi, huyết mạch chảy ra, bên trong là những ngôi sao màu thanh đồng trôi lững lờ.

Còn xung quanh… là vô số con mắt màu lam, lóe lên vẻ tham lam.

Một lát sau, Hứa Thanh thu ánh nhìn lại.

Cảm giác nghi hoặc và khó hiểu trong lòng hắn càng dâng cao hơn.

“Nơi này… rốt cuộc là đâu?”

Hứa Thanh trầm tư, rồi quay đầu nhìn về phía lối ra của hành lang.

Một lát sau, tiếng bước chân giẫm trên mặt nước lại lần nữa vang vọng trong thần miếu tĩnh lặng, kéo dài suốt một nén nhang…

Bên ngoài.

Giữa thiên địa đen kịt, ngôi thần miếu duy nhất được bao phủ bởi ánh sáng u ám, cánh cổng lớn của nó từ bên trong, chậm rãi bị đẩy mở.

Tiếng ầm vang vọng trong thế giới đen tối này.

Trong nháy mắt…

Tất cả âm thanh nhai nuốt, lập tức biến mất!

Ngay sau đó…

Từng đôi mắt xanh lam, bỗng nhiên xuất hiện trong bóng tối bao quanh thần miếu, đồng loạt nhìn về phía đó!

Cùng lúc ấy, ánh sáng u ám từ thần miếu dần dần lan ra, như thể phóng thích chút ánh sáng cuối cùng còn sót lại, tựa như chớp giật, chiếu rọi bát phương.

Khiến Hứa Thanh, kẻ vừa bước ra từ cánh cửa thần miếu, nhìn thấy tất cả.

Trước mắt hắn, là một bãi thi thể trải dài vô tận!

Đó là thi thể của vô số thần linh!

Đến từ nhiều thần tộc khác nhau!

Từ những thời đại khác nhau!

Phần lớn đã trở thành xương trắng, nhưng vẫn còn một số thi thể vẫn chứa đựng huyết nhục.

Chúng chồng chất lên nhau, kéo dài vô tận, không biết đã tích tụ bao lâu.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cảnh này, con ngươi Hứa Thanh co rút kịch liệt!

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn chứng kiến số lượng thi thể thần linh nhiều đến vậy!

Ngay cả trên chiến trường… hắn cũng chưa từng thấy cảnh tượng tương tự!

Nhưng điều khiến tâm thần hắn rung động dữ dội nhất, chính là trong vô số thi thể thần linh, hắn nhìn thấy một lượng sinh vật còn sống còn nhiều hơn số thi thể gấp bội!

Những sinh vật ấy… đều là những tồn tại quỷ dị!

Thân thể chúng có màu xám tro như xương cốt, có mười hai cặp xương sườn, nhưng không đối xứng.

Phía bên trái, giữa các khe xương sườn, là những màng thịt màu tím sẫm, phồng lên theo từng nhịp thở, bên trong thấp thoáng những mẩu thịt thần linh đang bị tiêu hóa.

Phía bên phải, toàn bộ xương sườn đều đã bị tinh thể hóa, bề mặt nhô lên vô số khuôn mặt méo mó của thần linh.

Những khuôn mặt ấy tạo thành dòng chảy, liên tục tràn vào khối u thịt trên đầu, chiếm lấy vị trí chủ thể, cứ mỗi vài nhịp hô hấp lại thay đổi một lần.

Tạo nên những gương mặt khác nhau, nhưng điểm duy nhất không đổi…

Là đôi mắt màu lam.

Chương 2786: Nguyên Thủy Mẫu Tinh (2)

Về phần tứ chi, đều mọc ra những gai xương nhỏ bé, cột sống phía sau lưng lại mọc ngược lên.

Có thể thấy từng gai xương to lớn phát ra ánh sáng lam, từ sau cổ xuyên qua da thịt mà trồi ra, trông vô cùng dữ tợn.

Đỉnh mỗi gai xương lớn ấy, lại gắn chặt lấy từng ngón tay khô quắt.

Giờ phút này, khi ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh, những ngón tay kia đều vặn vẹo, theo gai xương mà lay động không ngừng.

Chứng kiến cảnh tượng này, trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt trào dâng trong tâm thần hắn, đồng thời một sự quen thuộc cũng dâng lên trong lòng.

"Những quái vật này, hình như ta đã thấy qua ở đâu đó..."

Không đợi Hứa Thanh suy nghĩ kỹ hơn, từng đợt âm thanh thê lương bỗng nhiên vang lên từ bên ngoài ngôi miếu, từ miệng vô số quái vật kia, đột nhiên truyền ra.

Tiếng gào thét sắc bén tựa sóng âm chấn động bát phương, đồng thời cơn thèm khát trong bọn chúng cũng tức khắc bộc phát.

Chỉ trong nháy mắt, gió bỗng nổi lên.

Vô số quái vật từ bốn phương tám hướng lao tới, điên cuồng tụ tập về phía Hứa Thanh.

Cảm giác nguy hiểm bùng nổ đến cực điểm.

Không chút chần chừ, phía sau Hứa Thanh, tiên phôi theo ánh sáng lóe lên mà hiện ra, vào khoảnh khắc bầy quái vật vô tận ập đến, liền quét ngang về phía trước.

Nơi nó đi qua, từng thân ảnh quái vật run rẩy dữ dội, tiếng kêu thảm thiết càng thêm vang vọng, nhưng dù cho thân thể có sụp đổ, ngay khoảnh khắc tiếp theo, chúng lại ngưng tụ thành hình.

Dường như... bất tử bất diệt.

Đặc biệt trong số đó có một ít, dù hình dạng giống nhau, nhưng trên thân mọc ra đốm băng màu lam, chiến lực mà chúng thể hiện ra mạnh hơn thường nhân rất nhiều.

Thấy cảnh này, Hứa Thanh vung tay, que sắt rít gào phóng ra, bay lượn xung quanh.

Hắn lao tới chém giết.

Đồng thời, hiến song song cũng trong khoảnh khắc ấy hiển hiện, từng tầng không gian và thời gian đan xen chồng lên nhau, hóa thành từng đạo thân ảnh ở các dòng thời không khác nhau.

Cùng với bản thể, những thân ảnh này hòa trộn thành một, bộc phát tiên uy, tựa như từng ngôi sao băng, bắn ra khắp các hướng.

Ngay sau đó, tiếng chém giết, tiếng nổ vang, tại màn trời băng nguyên lạnh giá, bất chợt bùng lên.

Mãi đến nửa canh giờ sau, dưới ánh nguyệt quang u lục ngoài kia, trên mặt băng tuyết đen ngòm, đột nhiên có một khu vực vang lên tiếng nứt vỡ dữ dội, một vết nứt rõ ràng xé toang mặt băng.

Bóng dáng Hứa Thanh, từ bên trong vết nứt lao ra.

Khóe miệng hắn vương máu tươi, thoạt nhìn có chút chật vật, vừa hiện thân, những thân ảnh thời không phía sau hắn lập tức tan biến, đồng thời hắn cũng phát hiện ra bên ngoài không còn hạn chế phi hành, liền lập tức lao vọt lên trời, giơ tay chụp xuống.

Lập tức bên dưới ầm ầm sụp đổ, mặt băng vừa nứt vỡ vừa mau chóng khép lại.

Từ trong khe nứt kia, có thể nhìn thấy vô số quái vật ở bên dưới, mà tại vị trí đầu tiên trong đám quái vật đó, lại có một thân ảnh cao lớn, hai phần thân thể đã hóa thành màu lam.

Một cánh tay của nó, hoàn toàn bị đốm băng màu lam bao phủ, trông chẳng khác gì một bàn tay băng màu lam!

Nó nhìn về phía Hứa Thanh, trong mắt tràn đầy tham lam, nhưng lại không tiến lên, chỉ đứng yên tại chỗ.

Hứa Thanh lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt khóa chặt vào sinh vật đó, sắc mặt u ám.

Đám quái vật dưới băng nguyên này, chiến lực tổng thể không mạnh, nhưng đặc tính bất tử bất diệt cùng với số lượng vô tận của chúng, cộng thêm bản thân hắn không thể phi hành, khiến cho trận chiến trở nên vô cùng dai dẳng.

Nhưng nếu chỉ có thế, Hứa Thanh cũng không đến nỗi chật vật như vậy.

Điều thực sự khiến hắn rơi vào thế khó, chính là những kẻ có đốm băng màu lam trên thân. Đốm băng càng nhiều, sát thương mà chúng gây ra càng lớn, đặc biệt là kẻ có một cánh tay hoàn toàn hóa thành gai xương băng lam kia...

Khiến cảm giác nguy cơ trong lòng Hứa Thanh càng thêm mãnh liệt!

Vì vậy, hắn đã tận dụng thân ảnh thời không của mình, liên tục lao lên như tiếp sức, nổ tung mặt băng, từ đó tự giải thoát bản thân.

Giờ đây, thấy đối phương không đuổi theo, Hứa Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm giác quen thuộc kia, lại càng trở nên mãnh liệt khi hắn nhìn xuống khe nứt bên dưới.

"Ta đã thấy... trên người Nhị Ngưu!"

Hai mắt Hứa Thanh chợt co rút, cuối cùng cũng tìm ra nguồn cơn của sự quen thuộc!

Bàn tay băng gai xương lam kia, lại vô cùng giống với cánh tay mỗi lần Nhị Ngưu bộc phát, vươn ra từ lồng ngực y!

"Thần nghịch?"

Tâm thần Hứa Thanh dậy sóng, mà ngay lúc ấy, vết nứt trên băng nguyên hoàn toàn khép lại, tạo thành một bề mặt lõm xuống, cắt đứt mọi liên hệ với thế giới bên dưới, cũng che khuất đi ánh mắt của sinh vật khổng lồ kia.

Hứa Thanh nheo mắt lại, trong lòng trào dâng vô số suy nghĩ, đồng thời thần thức cũng lan ra, dò xét tứ phương.

Xung quanh hắn, đều là băng nguyên đen kịt, tràn đầy dị chất vô cùng nồng đậm.

Chỉ có điều, trong dị chất này, tràn ngập khí tức tử vong.

Nhưng khi Hứa Thanh còn chưa kịp thăm dò kỹ càng hơn, một cảm giác khó tả, hóa thành cơn rùng mình, đột ngột dâng lên trong lòng hắn, khiến hắn lập tức ngẩng đầu, nhìn về phương xa trên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời mịt mờ, sương mù cuồn cuộn, một ngôi sao băng màu kim ám, đang lao vút xuống với tốc độ cực nhanh, hướng về một nơi cách hắn không xa.

"Đó là..."

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, mắt dán chặt vào ngôi sao băng kia.

Rất nhanh, hắn đã nhìn rõ!

Cái đó, căn bản không phải sao băng, mà là một...

Thi thể thần linh khổng lồ!

Dù đã chết, nhưng khí tức lan tỏa từ nó, lại chính là cấp bậc Chân Thần!

"Chuyện này..."

Ánh mắt Hứa Thanh ngưng trọng, ngay lúc này, một giọng nói tràn đầy kinh hoàng và không thể tin nổi, cũng truyền vào trong thần niệm của hắn!

"Nguyên Thủy Mẫu Tinh!!"

Người nói... chính là Thần Nữ!

Cùng lúc đó, bên ngoài thế giới băng nguyên này, ngoài khe nứt không gian, giữa tinh không vô tận, có một cỗ thi hài thần linh, đang trôi dạt.

Theo một loại chỉ dẫn nào đó, nó lao nhanh về phía khe nứt nơi băng nguyên tọa lạc.

Mà bên trong thi thể ấy, có hai người đang khoanh chân ngồi.

Chính là Cực Quang thiếu chủ và Linh Hoàng tiên tử!

"Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn, sắp đến rồi, phu quân... ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Linh Hoàng tiên tử mở mắt, khẽ cất lời.

Bên cạnh nàng, Cực Quang thiếu chủ, cũng chậm rãi mở mắt.

"Kế hoạch này, do Tiên Tôn bày ra, mà vốn dĩ... cũng là vận mệnh của ta..."

Chương 2787: Bí ẩn Nguyên Thủy Mẫu Tinh (1)

Bên trong khe nứt thời không, trên băng nguyên đen kịt, sau khi nghe thấy lời nói thất thanh của Thần Nữ, sắc mặt Hứa Thanh trầm xuống, tay phải bỗng nhiên giơ lên, cách không chộp lấy.

Lập tức, thân ảnh Thần Nữ hiện ra, bị Hứa Thanh nắm cổ xách ra, đặt trước mặt. Hắn khẽ nới lỏng ngón tay một chút, để đối phương có thể mở miệng nói chuyện bình thường, sau đó giọng điệu thản nhiên cất lên:

"Những gì ngươi biết, nói hết ra."

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thanh, cộng thêm trải nghiệm bị bắt sống suốt dọc đường, cùng với những thủ đoạn đến từ Hồ Ly Bùn, khiến tuyến phòng thủ trong lòng Thần Nữ đã sụp đổ hoàn toàn.

Nàng hiểu rõ, nếu bản thân còn cố tình che giấu, cũng không có bất kỳ lợi ích nào, vì vậy sau một thoáng trầm mặc, nàng khẽ cất giọng:

"Những gì tồn tại ở đây, trùng khớp với một địa phương thần bí trong nhận thức của ta... Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn."

"Tiếp tục."

Hứa Thanh thần sắc vẫn lãnh đạm.

Giọng Thần Nữ vang lên trong không gian tĩnh mịch.

"Thứ gọi là Nguyên Thủy Mẫu Tinh, theo truyền thuyết, là nơi mà vị thần linh đầu tiên trong Đệ Tứ tinh hoàn được sinh ra từ những niên đại viễn cổ."

"Tương truyền, trước khi vị thần linh nguyên thủy này xuất hiện, Đệ Tứ tinh hoàn hoàn toàn không có thần linh, chính nhờ sự hình thành của vị ấy mà thần linh mới ra đời."

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên u quang.

Bị ánh nhìn ấy lướt qua, nội tâm Thần Nữ run lên, do dự một chút rồi tiếp tục lên tiếng:

"Luận thuyết này đã quá xa xưa, ngay cả ta cũng chỉ nghe từ phụ thần đôi chút. Hơn nữa, thần linh ở Đệ Tứ tinh hoàn cũng không hoàn toàn công nhận điều đó."

"Điều đó liên quan đến nguồn gốc thần linh, nên chỉ có thể nói rằng, Nguyên Thủy Mẫu Tinh chỉ là một trong những giả thuyết về khởi nguyên của thần linh mà thôi."

Thần Nữ vội vàng giải thích.

"Nói những điều ngươi có thể xác nhận!" Giọng Hứa Thanh trầm xuống, mang theo hàn ý.

Thần Nữ lập tức gật đầu.

"Có một điểm có thể xác nhận, đó là những thần linh đang trong trạng thái suy kiệt thần lực, khi thần thể của họ sắp khô héo, sẽ cảm nhận được sự triệu hoán từ Mẫu Tinh, từ đó trôi dạt trong tinh không theo một quỹ đạo nhất định, tựa như lá rụng về cội, trở về Mẫu Tinh."

"Nhưng quá trình quay về này không thể tra xét, không thể biết trước, bởi vậy qua vô số năm tháng, rất ít thần linh biết được vị trí của Mẫu Tinh."

"Chỉ có thần linh đã chết, mới có thể đến đây."

Nghe vậy, Hứa Thanh đột nhiên hỏi:

"Thần suy?"

Thần Nữ do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn tiết lộ bí mật liên quan đến thần linh.

"Thần linh dưới cảnh giới Chân Thần không sở hữu ý niệm bất diệt, chỉ khi trở thành Chân Thần, sở hữu chân danh, mới có thể đạt được bất diệt."

"Nhưng thứ bất diệt ấy, chỉ áp dụng với chân danh, không bao gồm thân thể. Thân thể của thần linh, bất kể là Chân Thần hay không, đều sẽ tự nhiên suy kiệt theo năm tháng."

"Cuối cùng khô héo..."

"Mà sau khi được triệu hoán về Mẫu Tinh và chết đi tại đây, những thần linh không sở hữu chân danh sẽ hóa thành dưỡng chất, còn những thần linh có chân danh, đối với họ, Nguyên Thủy Mẫu Tinh tựa như một tử cung, nuôi dưỡng một thân thể mới."

"Từ đó triệu hoán chân danh, tái tạo thân thể, hoàn thành phục sinh."

"Quá trình này diễn ra vô cùng chậm chạp, đồng thời cũng là một trong những quy tắc phục sinh của Chân Thần."

Nghe đến đây, Hứa Thanh nhíu mày.

"Điều này không khớp với hiểu biết của ta về sự phục sinh của thần linh!"

Thần Nữ vội vàng giải thích.

"Bởi vì cách phục sinh của thần linh có hai loại khác nữa. Một là hồi sinh ngay trong thân thể đã chết, hai là được Thần Chủ triệu hồi, nhưng hai phương thức này chỉ áp dụng với thần linh không rơi vào trạng thái thần suy, ví dụ như chết trận..."

"Còn thần suy, thì chỉ có một con đường duy nhất, đó là bị dẫn dắt về Mẫu Tinh."

Thần Nữ nhẹ giọng nói.

Hứa Thanh chìm vào suy tư, những gì Thần Nữ miêu tả, hắn chưa từng nghe qua, nhưng khi hồi tưởng lại những lần bản thân tận mắt chứng kiến thần linh phục sinh, thì đúng là đều thuộc dạng chết trận.

Thế nhưng, hắn vẫn giữ sự nghi hoặc, đồng thời truy vấn Hồ Ly Bùn trong lòng.

Chỉ là, với thân phận của Hồ Ly Bùn chỉ là hậu thiên thần linh, tu vi chưa đạt Chân Thần, cũng không có thân phận cao quý như Thần Nữ, nên đối với vấn đề này cũng mơ hồ, không thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Sau một hồi suy nghĩ, Hứa Thanh giơ tay trái, chỉ xuống băng nguyên đen phía dưới.

"Những quái vật dưới băng nguyên là gì?"

"Là Nguyên Nghiệt..." Thần Nữ lập tức trả lời.

"Nguyên Nghiệt là loại sinh vật đặc thù của Mẫu Tinh, chúng sinh ra nhờ hấp thu thi thể thần linh, trở thành một phần của Mẫu Tinh, sống ở đây, chết ở đây, và cuối cùng... trở thành thân thể mới cho thần linh."

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy, một cảnh tượng chấn động xuất hiện!

Chương 2788: Bí ẩn Nguyên Thủy Mẫu Tinh (2)

Trước mặt hắn, trên thân thể Thần Nữ, có lẽ vì đã ở nơi này quá lâu, làn da nàng bắt đầu già nua, khí tức suy yếu, hơi thở mục nát dần sinh ra!

Đúng lúc này, giọng nói kinh hãi của Hồ Ly Bùn cũng vang lên trong đầu Hứa Thanh!

"Thiếu chủ, ta cảm thấy cơ thể đang suy kiệt, thần nguyên bên trong đang tiêu tán!"

Thần Nữ cũng phát hiện sự biến đổi của bản thân, toàn thân run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Là Nguyên Thủy Mẫu Tinh... Nó đang hấp thu và phân giải mọi sinh mệnh đến đây!"

Hứa Thanh lập tức kiểm tra bản thân, nhưng không phát hiện điều gì bất thường, sau đó hắn lạnh lùng nhìn Thần Nữ, hỏi lại một lần nữa.

"Ngươi chắc chắn không có cách nào rời khỏi đây?"

Thần Nữ càng lúc càng run rẩy, dốc toàn lực nhớ lại những gì mình biết, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được đáp án.

Thấy vậy, Hứa Thanh vung tay thu nàng vào, sau đó phóng mắt nhìn quanh, vừa giám sát thần nguyên trong cơ thể, vừa phân tích những thông tin vừa thu được trong đầu.

"Nguyên Thủy Mẫu Tinh..."

"Nơi được cho là thần linh đầu tiên của Đệ Tứ tinh hoàn ra đời."

"Cũng là chốn trở về của mọi thần linh suy kiệt..."

"Người sống không thể đến đây... Vậy mục đích của Tiên Tôn khi đưa ta tới đây là gì?"

"Còn nữa... Những thứ được gọi là Nguyên Nghiệt kia, lại vô cùng giống với thứ tồn tại trong cơ thể Đội Trưởng. Nếu như thật sự thứ đó cũng là Nguyên Nghiệt..."

Hứa Thanh chìm vào trầm mặc. Bí ẩn về Đội Trưởng, hắn đã sớm có nghi ngờ, nhưng cho đến giờ vẫn chưa hiểu rõ bao nhiêu.

Mặc dù vậy, lúc này không phải lúc để suy nghĩ về chuyện đó, vì vậy Hứa Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

"Bất kể Tiên Tôn có mục đích gì khi đưa ta đến đây, đối với ta, điều quan trọng nhất bây giờ là tìm cách rời khỏi nơi này!"

"Cánh cửa thanh đồng của thần miếu, ta đã thử qua, không thể nào rời đi bằng cách đó."

"Vậy thì thử xem bầu trời phía trên kia, liệu có tồn tại con đường nào thoát ra hay không."

Nghĩ đến đây, thân ảnh Hứa Thanh chợt lóe lên, lập tức lao thẳng lên trời.

Tốc độ của hắn cực nhanh, xuyên qua hư không, không ngừng tiến về phía trên.

Thời gian dần trôi.

Nhưng bầu trời nơi này dường như rộng lớn vô hạn, mặc cho Hứa Thanh có bay cao bao nhiêu, hắn vẫn luôn ở trong trạng thái lơ lửng giữa không trung.

Không thể nào chạm đến điểm tận cùng.

Còn phía dưới, dù hắn có bay xa thế nào, tầm mắt vẫn chỉ thấy một dải băng nguyên đen kịt, như thể nơi này thực sự là một thế giới vô biên.

Cảnh tượng này khiến lòng Hứa Thanh chìm xuống.

"Với tốc độ của ta, theo lẽ thường mà nói, lúc này đã có thể bay ra khỏi một vũ trụ rồi."

"Nhưng ở đây... ta vẫn chỉ ở giữa không trung!"

Hứa Thanh lẩm bẩm trong lòng, đồng thời cảm nhận được khí tức suy yếu trên người Hồ Ly Bùn và Thần Nữ đang càng lúc càng nặng nề.

Thần Nữ thì hắn không để ý, nhưng với Hồ Ly Bùn, Hứa Thanh truyền một chút nguyên chất của mình sang để giúp nàng chống đỡ.

Sau đó, hắn trầm tư suy nghĩ.

"Không liên quan đến độ cao... Mà là càng ở lâu tại đây, mức độ suy kiệt càng gia tăng."

Sau khi có phán đoán, Hứa Thanh tăng tốc thêm lần nữa.

Thế nhưng lần này, chỉ một lát sau, cơ thể hắn đột nhiên dừng lại, đồng tử co rụt.

Một cơn rùng mình mãnh liệt bùng lên trong lòng hắn, như sóng lớn trào dâng, lan tỏa khắp toàn thân. Đồng thời, một luồng hàn khí lạnh thấu xương cũng bùng nổ từ mọi tế bào trong cơ thể.

Cảm giác này, đến từ bầu trời vô tận phía trên.

Như thể nếu hắn còn tiếp tục bay lên, hắn sẽ chạm trán với một thứ đáng sợ không thể tưởng tượng nổi!

"Không thể tiếp tục!"

Ý nghĩ lóe lên trong đầu, Hứa Thanh lập tức lao xuống, mãi đến khi hạ xuống một độ cao nhất định, cảm giác khủng bố kia mới dần tan biến.

Nhưng hắn chưa kịp thở phào, một nguy cơ mới đã bùng phát trong cơ thể hắn.

Sau Thần Nữ và Hồ Ly Bùn, lúc này đến lượt nguyên chất trong người Hứa Thanh... bắt đầu tiêu tán!

Nhận ra điều này, sắc mặt Hứa Thanh lập tức trầm xuống.

Mặc dù tốc độ tiêu hao không quá nhanh, hơn nữa sau khi hấp thu thịt cầu đen từ Chân Thần trong bí cảnh, nguyên chất trong cơ thể hắn vẫn còn rất dồi dào.

Thế nhưng, sự tiêu tán này, dù hắn có phong ấn thế nào cũng không thể ngăn cản được!

Hồ Ly Bùn cũng phát hiện ra sự biến hóa đó, trong lòng lo lắng vô cùng.

"Thiếu chủ! Tốc độ tiêu hao càng lúc càng nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy..."

"Ta biết."

Hứa Thanh lạnh nhạt đáp lại một câu, rồi thân ảnh chợt lóe lên, lao thẳng xuống băng nguyên bên dưới.

Tốc độ hắn cực nhanh, không khí nổ tung thành từng luồng sóng xung kích, tiếng ầm ầm vang vọng khắp nơi.

Mục tiêu của hắn, chính là nơi mà thi thể Chân Thần rơi xuống!

Chỉ trong thoáng chốc, hắn đã lao đến nơi.

Trước mắt hắn là một thi thể thần linh khổng lồ, một nửa bị vùi trong băng nguyên, một nửa vẫn còn lộ ra ngoài, đang từ từ chìm xuống.

Quá trình này không hề làm băng nguyên nứt vỡ, mà giống như nó đang hòa nhập vào trong đó, một cách vô cùng kỳ dị.

Thậm chí, ở phía dưới băng nguyên, hắn có thể thấy lờ mờ những bóng dáng Nguyên Nghiệt, đang không ngừng gặm nhấm thi thể thần linh kia.

Chứng kiến cảnh này, Hứa Thanh không chút do dự, giơ tay ấn xuống.

Trong đôi mắt hắn, ánh bạc chợt lóe lên!

Khoảnh khắc ấy, một luồng nguyên chất yếu ớt từ thi thể Chân Thần tràn ra, bị hắn hấp thu, lập tức bổ sung vào lượng nguyên chất đang tiêu hao trong cơ thể hắn và Hồ Ly Bùn.

Đây chính là luyện nguyên chi pháp, Huyền U Luyện Thần Quyết!

Ánh bạc trong mắt Hứa Thanh lóe sáng, hắn lẩm bẩm trong lòng:

"Quả nhiên..."

Chương 2789: Đến rồi? Đến rồi! (1)

"Huyền U Luyện Thần Quyết, môn bí thuật này bá đạo vô song, có thể mạnh mẽ luyện hóa nguyên chất của Chân Thần!"

Hứa Thanh ngẩng đầu, phóng tầm mắt nhìn quanh, những lớp sương mù trong tâm trí hắn tựa hồ có gió thổi qua, dần dần tan đi một phần.

Sau đó, hắn thu lại thần quyết, đổi sang phương pháp thu thập thông thường, thử nghiệm trên thi thể thần linh này để xác nhận một lần cuối cùng.

Kết quả hoàn toàn đúng với suy đoán của hắn—không thu được gì cả.

"Quả nhiên là như vậy!"

"Muốn thu lấy nguyên chất từ Chân Thần, hoặc là phải dựa vào lực lượng trấn áp của Cực Quang Thiên Ngoại Thiên, hoặc là giống như Thần Nữ, rơi vào cảnh giới suy yếu mới có thể làm được."

"Hơn nữa, hai kẻ kia, một kẻ đã đại bộ phận quy hồi, không còn nguyên vẹn, một kẻ thì từng bị trọng thương, cảnh giới khó lòng khôi phục."

"Còn thi thể thần linh này, sau khi tử vong, nguyên chất ảm đạm, bị Nguyên Nghiệt gặm nhấm, bị Mẫu Tinh hấp thu... Vì vậy, phương pháp thu thập thông thường không thể có bất cứ thu hoạch nào, chỉ có Huyền U Luyện Thần Quyết mới có thể cưỡng ép đoạt lấy một phần."

"Có bí thuật này, ta có thể bù đắp lượng nguyên chất bị nơi này hấp thu, từ đó có đủ tư cách để tồn tại lâu hơn ở đây."

"Nhưng mục đích của Tiên Tôn, tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là để ta hấp thu thi thể thần linh, nâng cao tu vi và cảnh giới bản thân."

Ánh mắt Hứa Thanh híp lại. Trong suy nghĩ của hắn, những kế hoạch của lão tất nhiên đã được sắp xếp chặt chẽ từng lớp, tất cả đều có ý đồ sâu xa.

"Ta rất có thể, chỉ là một mắt xích trong kế hoạch của lão, hoặc có thể chỉ là một trợ lực."

"Việc ta lưu lại nơi này, có lẽ chỉ là một phần nền tảng..."

"Nói cách khác, thực chất ta không cần nghĩ quá nhiều về kế hoạch của Tiên Tôn, chỉ cần tiếp tục tiến về phía trước, có lẽ vào một khoảnh khắc bất ngờ nào đó, mục tiêu thực sự của lão sẽ tự nhiên hiển lộ trước mắt ta."

"Nhưng cảm giác này… thật khiến người ta không thích!"

Hứa Thanh trầm mặc. Hắn không thích việc vận mệnh của mình bị người khác thao túng, cho dù đối phương có là Tiên Tôn đi chăng nữa.

Nhưng khi tự vấn lòng mình, hắn phải thừa nhận rằng từ lúc rời khỏi Vọng Cổ đại lục và tiến vào Đệ Ngũ tinh hoàn, dù tất cả đều là nhờ sự nỗ lực của bản thân, nhưng không thể phủ nhận rằng, ánh nhìn âm thầm từ lão đã giúp hắn tránh khỏi rất nhiều rắc rối.

Những điều này, Hứa Thanh có thể cảm nhận được trong từng bước chân của mình.

Hắn nhẹ thở ra một hơi, rồi phân một phần nguyên chất vừa hấp thu được truyền vào cơ thể Hồ Ly Bùn, để cả hai có thể cầm cự trước sự tiêu hao tại nơi này. Sau đó, hắn khoanh chân ngồi xuống, dốc toàn lực hấp thu.

Vài ngày trôi qua.

Khi thi thể thần linh hoàn toàn chìm sâu vào băng nguyên, trong đôi mắt xanh lam của những Nguyên Nghiệt phía dưới, thân ảnh Hứa Thanh chợt lóe lên, bay vút lên không.

Hắn lao đi với tốc độ cao giữa không trung của Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

"Lượng nguyên chất luyện hóa được, đủ để ta và Hồ Ly Bùn duy trì thêm vài ngày mà không gặp vấn đề gì. Kế tiếp, ta có thể dành thời gian để khám phá nơi này nhiều hơn."

"Nếu có thể tìm ra cách rời khỏi đây, đương nhiên là tốt nhất."

"Còn về kế hoạch của Tiên Tôn…"

"Ta cứ xem như đó là một món nợ cần hoàn trả đi."

"Trước khi kế hoạch của lão lộ diện, vẫn phải lấy tu hành làm chính."

Trong lúc bay đi, Hứa Thanh cũng phân một phần nguyên chất vào cơ thể Thần Nữ.

Thần Nữ... vẫn chưa thể chết.

Bởi vì nếu chết ở nơi này, nàng ta sẽ không còn bất kỳ giá trị nào.

Trong suy tính của Hứa Thanh, ngay cả khi chết, đối phương cũng phải đem lại lợi ích cho hắn mới xem như chết có ý nghĩa.

Thời gian trôi qua.

Chẳng mấy chốc, mười lăm ngày đã qua đi.

Nguyên Thủy Mẫu Tinh không có sự phân chia giữa ngày và đêm, quanh năm suốt tháng chỉ có ánh nguyệt quang u lục lặng lẽ phủ xuống. Vì vậy, Hứa Thanh chỉ có thể dựa vào thời gian của Vọng Cổ đại lục để tính toán.

Trong mười lăm ngày qua, hắn đã nhiều lần chứng kiến cảnh tượng thi thể thần linh rơi xuống từ bầu trời, nhưng phần lớn đều tự phân giải thành tro bụi ngay khi còn ở giữa không trung. Chỉ có một số ít thần linh đạt đến Thần Đài, không hoàn toàn bị phân giải, để lại những tàn thi rơi xuống băng nguyên, chầm chậm chìm vào bên dưới.

"Xem ra, lời Thần Nữ nói về điểm này không phải giả dối... Quả thực những thần linh chưa đạt đến Chân Thần, sau khi suy kiệt thần lực đều sẽ trở về nơi này, trở thành dưỡng chất."

"Chỉ có Chân Thần, thi thể mới có thể hoàn chỉnh rơi xuống."

"Thế nên, so với gọi nơi này là Nguyên Thủy Mẫu Tinh, chi bằng gọi nó là Tinh Cầu Tử Vong, một âm phủ của thần linh."

Hứa Thanh nhìn về phía bầu trời, nơi một thần linh cấp Thần Hỏa đang hóa thành tro tàn, trong lòng lẩm bẩm.

Phía sau hắn, là một khu vực băng nguyên đang vỡ vụn, bên dưới có thể nhìn thấy vô số Nguyên Nghiệt đang chăm chú nhìn hắn chằm chằm.

Qua kẽ hở giữa những Nguyên Nghiệt, có thể mơ hồ thấy được, tận cùng dưới đáy băng nguyên… có một tòa thần miếu ẩn hiện.

Trong ánh trăng lạnh lẽo phủ xuống những mảnh băng vỡ, kiến trúc của thần miếu như thấp thoáng giữa thực và hư, tràn đầy vẻ thần bí.

Sau một lúc, Hứa Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn xuống băng nguyên, trong mắt lóe lên hàn quang.

Trong suốt mười lăm ngày qua, hắn không chỉ tìm kiếm trên mặt băng nguyên, mà còn từng tiến vào bên dưới băng nguyên, đã phát hiện ra ba tòa thần miếu.

Mỗi tòa thần miếu đều không có ngoại lệ, xung quanh chúng tồn tại vô số thi thể thần linh, cùng với một lượng lớn Nguyên Nghiệt không sao đếm xuể.

Hứa Thanh không tiếc nguyên chất hao tổn, bộc phát chiến lực, mạnh mẽ xông vào ba tòa thần miếu. Trong từng tòa, hắn đều nhìn thấy những cánh cửa thanh đồng khổng lồ.

Nhưng đáng tiếc, bất kể hắn kích phát thế nào, ba cánh cửa đó cũng giống như cánh cửa đầu tiên hắn nhìn thấy, không có bất kỳ phản ứng nào.

"Xem ra, những cánh cửa thanh đồng trong thần miếu, tuy là lối vào nơi này, nhưng không phải là lối ra."

Hứa Thanh xác định điểm này, ánh mắt quét qua đám Nguyên Nghiệt, trong lòng dấy lên một suy đoán mới.

"Thần miếu và Nguyên Nghiệt, chắc chắn có một mối liên hệ nào đó."

Vấn đề này, hiện tại hắn vẫn chưa có đáp án. Sau một thoáng suy tư, thân ảnh hắn lóe lên, tiếp tục lao vút về phía xa.

Mục tiêu của hắn là tìm kiếm những thi thể thần linh rơi xuống, để bổ sung lượng nguyên chất đang hao tổn trong cơ thể hắn và Hồ Ly Bùn, đổi lấy thêm thời gian.

Nửa tháng qua, hắn đều dựa vào cách này để duy trì.

Mặc dù hắn không còn nhìn thấy thi thể Chân Thần hoàn chỉnh nào như lần đầu tiên, nhưng các tàn thi rơi xuống từ bầu trời thì vẫn có.

Dù những tàn thi này không thể cung cấp một lượng nguyên chất dồi dào như thi thể Chân Thần, nhưng nếu thu thập đủ số lượng, hắn vẫn có thể miễn cưỡng bổ sung đủ.

Nhờ vậy, hắn tiếp tục duy trì cuộc hành trình khám phá nơi này.

Chương 2790: Đến rồi? Đến rồi! (2)

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua.

Khu vực Hứa Thanh thăm dò trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh càng lúc càng mở rộng. Nhưng dù hắn có đi bao xa, cảnh vật trên băng nguyên vẫn không hề thay đổi.

Vẫn là một màu đen lạnh lẽo, vẫn là vùng đất vô tận không có điểm dừng.

Ngoại trừ những Nguyên Nghiệt ẩn nấp bên dưới băng nguyên, ngoại trừ những tàn thi thần linh rơi xuống từ trời cao, nơi đây chẳng còn thứ gì khác.

Cả thế giới này, dường như chỉ có mình hắn là sinh mệnh bình thường duy nhất, lẻ loi lướt đi giữa trời đất lạnh lẽo.

Cho đến một ngày nọ...

Giữa lúc tâm trí hắn đã dần tê dại bởi sự bất biến của nơi này, một cảnh tượng chấn động đã hiện ra trước mắt hắn.

Đang phi hành giữa bầu trời u tịch, Hứa Thanh bỗng khựng lại, ánh mắt hướng về phương xa.

Trong mắt hắn, tinh quang chợt lóe lên!

"Đó là...!"

Ở tận cùng tầm nhìn của hắn, giữa băng nguyên đen kịt, một khe nứt khổng lồ bất ngờ xuất hiện!

Tựa như một hẻm vực sâu thẳm bị xé rách trên mặt đất, trông vô cùng kinh tâm động phách.

Đây là lần đầu tiên trong suốt một tháng qua, hắn nhìn thấy một dạng địa hình khác biệt!

Phát hiện này khiến tâm thần Hứa Thanh chấn động, hắn lập tức tăng tốc.

Giữa không trung, thân ảnh hắn hóa thành một vệt cầu vồng dài, xé rách hư không, chỉ trong nháy mắt đã lao tới phía trên khe vực!

Cúi đầu nhìn xuống, hẻm vực này rộng lớn vô cùng, như một vết thương sâu hoắm trên đại địa. Độ dài của nó vượt xa tầm cảm ứng của Hứa Thanh, độ sâu cũng vậy.

Nhưng điều khiến hắn kinh hãi hơn cả…

Chính là bên trong hẻm vực, trên hai vách băng dựng đứng kéo dài từ trên xuống dưới, xuất hiện vô số cánh cửa thanh đồng!

Có cánh cửa bị đóng chặt bên trong lớp băng.

Có cánh cửa lộ ra một nửa.

Cũng có những cánh cửa hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

Nếu chỉ có vậy, Hứa Thanh còn chưa đến mức khiếp động tâm thần.

Điều thực sự khiến đồng tử hắn co rụt lại, chính là trước những cánh cửa thanh đồng hoàn toàn lộ ra ngoài, có vô số Nguyên Nghiệt kỳ dị đang ngồi khoanh chân!

Những Nguyên Nghiệt này không giống với những sinh vật mà hắn từng đối đầu trước đây.

Bình thường, phần lớn Nguyên Nghiệt chỉ có hai cánh tay bị phủ băng lam.

Nhưng những sinh vật này, toàn thân đều bị một lớp băng lam bao phủ!

Bề ngoài của chúng vô cùng giống với thực thể đang tồn tại bên trong cơ thể Đội Trưởng!

"Không đúng! Thứ trong cơ thể Đội Trưởng có màu lam đậm, còn những kẻ này... là lam nhạt!"

Ý thức được điểm khác biệt, lòng cảnh giác của Hứa Thanh lập tức dâng cao đến cực điểm.

Hắn đã từng giao chiến với những sinh vật này không chỉ một lần, vô cùng hiểu rõ sự quỷ dị và khó đối phó của chúng.

Nhưng đám Nguyên Nghiệt màu lam nhạt trước mặt, số lượng đông đến mức kinh khủng!

Gần như ngay khi Hứa Thanh nhìn về phía bọn chúng, những sinh vật này cũng chầm chậm ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt lạnh lẽo màu lam nhìn thẳng vào hắn.

Hứa Thanh không manh động.

Còn những sinh vật kia, cũng không có hành động gì khác.

Cứ thế, hai bên đối mặt nhau trong im lặng.

Một lát sau, Hứa Thanh chậm rãi lùi về sau, đồng thời quan sát phản ứng của bọn chúng.

Có một số sinh vật cũng dần thu lại ánh mắt.

"Chúng không thể rời khỏi đó…"

Từ những lần giao chiến trước, Hứa Thanh đã rút ra một số suy đoán.

Hiện tại, với tình cảnh này, hắn càng chắc chắn rằng đám sinh vật này không thể rời khỏi khu vực những cánh cửa thanh đồng kia.

Nhưng...

"Vì sao tất cả bọn chúng đều ngồi trước những cánh cửa hoàn toàn lộ ra ngoài?"

Lông mày Hứa Thanh nhíu chặt.

Sau một thoáng suy tư, hắn dứt khoát khoanh chân ngồi ngay trên không trung, không rời đi, cũng không tiến vào.

Hắn muốn quan sát.

Giữa hẻm vực này, chắc chắn ẩn giấu bí mật quan trọng.

Vài ngày trôi qua.

Và rồi…

Một cảnh tượng kỳ lạ đã xuất hiện bên trong hẻm vực, khiến Hứa Thanh hoàn toàn bừng tỉnh!

Đó là một trong những cánh cửa thanh đồng phía dưới…

Nó đang từ từ mở ra!

Cùng lúc đó, một giọng nói thần bí vang lên từ bên trong cánh cửa, như vọng lại từ xa xưa.

"Khảm Thiểm… Khảm Thiểm…"

Đó là thần ngữ, ẩn chứa lực lượng của tinh hoàn.

Ngay khi giọng nói này vang lên, dị chất từ bốn phương tám hướng lập tức bị kéo đến, hóa thành những ký hiệu thần thánh huyền bí, lơ lửng trong hư không.

Từ bên trong cánh cửa, những thần phù này phiêu tán ra ngoài!

Mà mục tiêu của chúng…

Lại chính là sinh vật Nguyên Nghiệt đang ngồi trước cửa!

Những thần phù kia toát ra khí tức cổ xưa vô tận, ẩn chứa một loại thần bí không thể tưởng tượng nổi. Chỉ cần liếc nhìn một cái, Hứa Thanh đã cảm thấy tâm thần rung động mãnh liệt, lập tức lùi về sau.

Còn sinh vật Nguyên Nghiệt kia, đôi mắt bỗng chốc rực sáng ánh lam, từ trong miệng phát ra tiếng gào rú chấn động trời đất.

Tựa như những thần phù này chính là kiếp nạn tất yếu mà nó phải đối mặt!

Khoảnh khắc tiếp theo, giữa tiếng rít gào điên cuồng, nó lao thẳng về phía thần phù.

Hứa Thanh tận mắt chứng kiến, giây phút Nguyên Nghiệt và thần phù chạm vào nhau, một luồng ánh sáng kim quang rực rỡ bùng lên từ thần phù, trong khi từ cơ thể sinh vật kia lại bộc phát ánh lam chói mắt.

Hai nguồn sức mạnh như đang cắn nuốt lẫn nhau.

Thế nhưng, nếu so sánh ánh lam và kim quang, thì chẳng khác nào băng tuyết đối đầu nước sôi, mặc cho ánh lam có bùng cháy thế nào, cuối cùng vẫn bị kim quang của thần phù nuốt trọn, hoàn toàn xóa sạch!

Rồi ngay sau đó…

Tựa hồ hấp thu toàn bộ tồn tại của sinh vật Nguyên Nghiệt kia, từ vị trí thần phù, xương cốt bắt đầu mọc ra, gân mạch dần hiện, sau đó là da thịt...

Cuối cùng, một thân thể thần linh hoàn chỉnh đã thành hình!

Sinh cơ tràn đầy!

Một vị tân thần được sinh ra!

Từ trong cơ thể gã, khí tức Chân Thần tỏa ra mạnh mẽ.

Nhưng trước khi có thể thức tỉnh, một cánh cửa thanh đồng bên cạnh đột nhiên mở rộng, hút hắn vào bên trong!

Thân thể Chân Thần lập tức biến mất!

Hứa Thanh nhìn thấy tất cả!

Tâm thần hắn cuộn trào như sóng lớn!

"Thì ra... đây chính là quá trình thần linh được tái tạo tại nơi này!"

"Hóa ra để hoàn thành chuyển sinh, cần có những sinh vật Nguyên Nghiệt toàn thân băng lam làm vật dẫn! Còn những thần phù xuất hiện khi cánh cửa mở ra... chắc chắn chính là chân danh!"

"Chân danh in dấu, hóa sinh tân thần, quá trình đó với sinh vật Nguyên Nghiệt không thể thay đổi, như thể đây là một vận mệnh đã định sẵn!"

Trái tim Hứa Thanh đập nhanh hơn.

"Nếu vậy, ta cũng tiến vào nơi này từ cánh cửa thanh đồng... chẳng lẽ cũng theo phương thức chân danh?"

Suy nghĩ này khiến hắn có chút do dự.

Hắn cúi đầu nhìn về phía dưới, nơi những sinh vật Nguyên Nghiệt đang khoanh chân trước cánh cửa thanh đồng, trong lòng bất giác liên tưởng đến Đội Trưởng!

"Vậy còn Đội Trưởng..."

"Nếu xét theo cách nhìn này, y cực kỳ đặc biệt!"

"Mỗi khi bộc phát sức mạnh, trong lồng ngực của y đều xuất hiện một sinh vật Nguyên Nghiệt! Hơn nữa, nhìn qua thì dường như sinh vật đó vốn đã là một phần của y!"

"Ngoài ra... Đội Trưởng còn có đặc tính bất tử bất diệt!"

Ý nghĩ trong đầu Hứa Thanh xoay chuyển liên tục, hắn hồi tưởng lại tất cả những gì đã từng thấy ở Đội Trưởng.

Nhưng đúng lúc này...

Ở phương xa trên bầu trời, một thi thể thần linh bỗng hiện ra!

Có vẻ như sau một hành trình kéo dài đằng đẵng, cuối cùng nó cũng đáp xuống nơi này.

Thân ảnh khổng lồ ấy hiện rõ giữa bầu trời u tối, từ từ rơi xuống mặt đất!

Điều đặc biệt là, trong quá trình hạ xuống, thi thể này không hề bị phân giải!

Đây là một thi thể Chân Thần!

Vừa nhìn thấy nó, ánh mắt Hứa Thanh lập tức lóe sáng, thu hồi tất cả suy nghĩ trong đầu.

Những tàn thi hắn thu thập trước đó, dù có thể giúp hắn bổ sung nguyên chất, nhưng cũng chỉ ở mức hạn chế.

Không thể nào sánh với một thi thể Chân Thần hoàn chỉnh!

Không chút chần chừ, thân ảnh Hứa Thanh lóe lên, lao thẳng về hướng thi thể rơi xuống, tựa như một con hắc lang đói khát vồ mồi!

Nhưng cùng lúc đó...

Bên trong thi thể thần linh đang rơi xuống kia...

Linh Hoàng tiên tử khẽ mở mắt.

"Phu quân, chúng ta đến rồi."

Bên cạnh nàng, Cực Quang thiếu chủ cũng mở mắt, vẻ mặt thản nhiên, định lên tiếng.

Nhưng ngay giây tiếp theo, sắc mặt y đột nhiên trở nên quái dị!

"Hử?"

Chương 2791: Ca ca dẫn ngươi làm đại sự! (1)

Trên băng nguyên đen kịt, Hứa Thanh lao đi với tốc độ tối đa, lướt giữa không trung như một con hắc lang đói khát!

Khoảng thời gian qua, hắn vẫn chưa tìm ra cách rời khỏi nơi này, trong khi Nguyên Thủy Mẫu Tinh liên tục hấp thu nguyên chất của hắn.

Mặc dù bản thân Hứa Thanh tích trữ rất dồi dào, nhưng theo thời gian, cảm giác lo lắng vẫn dần lớn lên.

Bởi vì không chỉ có hắn cần nguyên chất, mà Hồ Ly Bùn cũng cần, còn Thần Nữ…

Mấy ngày trước, Hứa Thanh đã bắt đầu cân nhắc xem có nên từ bỏ nàng ta hay không.

Bởi lẽ, những tàn thi hắn thu thập chỉ có thể miễn cưỡng bù đắp nguyên chất hao tổn.

Hơn nữa, càng ở lại đây lâu, tốc độ hấp thu nguyên chất của Mẫu Tinh lại càng tăng lên.

Vì vậy, trong suốt một tháng qua, bên cạnh việc tìm kiếm lối ra, hắn cũng không ngừng truy tìm những thi thể thần linh còn nguyên vẹn!

Nhưng thi thể còn nguyên vẹn tất nhiên phải là Chân Thần, số lượng cực kỳ hiếm hoi.

Sau khi rơi xuống, chỉ cần vài ngày là chúng sẽ chìm vào băng nguyên, khiến việc tìm kiếm chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Còn việc trời cao rơi xuống thi thể thần linh, điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào vận may.

Trong suốt một tháng qua, hắn chỉ nhìn thấy hai lần, một lần là ngay từ đầu, và lần thứ hai chính là bây giờ!

Cũng vì vậy, lúc này nội tâm Hứa Thanh mới chấn động mạnh mẽ!

"Lần này vận may của ta không tệ, địa điểm thi thể rơi xuống cách ta rất gần!"

"Nếu ta đến đó ngay lập tức, trước khi nguyên chất trong thi thể bị hút đi quá nhiều, dùng Huyền U Luyện Thần Quyết luyện hóa, ta sẽ có thể tạm thời hóa giải nguy cơ!"

Ý nghĩ xoay chuyển trong đầu, tốc độ của Hứa Thanh càng lúc càng nhanh hơn!

Nửa canh giờ sau…

Một thi thể thần linh khổng lồ hiện ra trước mắt hắn!

Cả thân thể nó tỏa ra sắc xanh sẫm, trên làn da mọc đầy tinh thể đen lấp lánh.

Dù đã chết, nhưng khí tức thần linh vẫn còn lan tỏa, khiến không gian xung quanh bị vặn vẹo mơ hồ.

Xuyên qua băng nguyên, Hứa Thanh còn thấy được vô số Nguyên Nghiệt tụ tập bên dưới, chúng đang chờ đợi.

Chờ đợi thi thể này chìm xuống!

Hứa Thanh dừng lại giữa không trung, ánh mắt đảo qua thi thể thần linh, sau khi xác nhận đã thực sự tử vong, hắn không còn chần chừ!

Thân ảnh lóe lên, hắn xé rách hư không, xuất hiện ngay trên thi thể!

Vị trí hắn đáp xuống, chính là lồng ngực của Chân Thần!

Từ kinh nghiệm hấp thu tàn thi trước đó, Hứa Thanh đã hiểu rõ, ngực của thần linh là nơi lưu giữ nhiều nguyên chất nhất!

Khoảnh khắc chạm xuống, hắn không chút do dự, vận chuyển Huyền U Luyện Thần Quyết, giơ tay áp lên da thịt Chân Thần!

Tiếp xúc trực tiếp giúp tăng hiệu suất luyện hóa!

Hai mắt hắn lóe sáng, nguyên chất từ thi thể bắt đầu bị rút ra!

Từng sợi nguyên chất tinh khiết bốc lên từ lồng ngực Chân Thần, dung nhập vào cơ thể hắn.

Ánh mắt Hứa Thanh sáng rực!

"Quả nhiên, đến kịp lúc, lượng nguyên chất bị Mẫu Tinh hút đi vẫn chưa quá nhiều!"

Nội tâm phấn chấn, hắn điên cuồng vận chuyển pháp quyết, không quên chia sẻ một phần nguyên chất cho Hồ Ly Bùn.

Từ bên trong, nàng phát ra một tiếng rên nhẹ thỏa mãn, tràn ngập vui sướng và hài lòng!

Dưới băng nguyên, đám Nguyên Nghiệt đã cảm nhận được biến hóa!

Chúng bắt đầu trở nên kích động điên cuồng!

Dù tiếng gào thét không thể truyền lên mặt đất, nhưng bản năng tranh đoạt thức ăn khiến chúng liên tục đập mạnh vào băng nguyên, điên cuồng va chạm!

Nhưng Hứa Thanh hoàn toàn không quan tâm, hắn toàn tâm toàn ý chìm vào việc luyện hóa!

Dưới lòng bàn tay hắn, nơi tiếp xúc với da thịt thần linh bắt đầu mất đi màu xanh sẫm, dần trở nên tái nhợt, thậm chí còn xuất hiện dấu hiệu lõm xuống.

Nhìn thấy vậy, hắn chuẩn bị đổi sang một vị trí khác để tiếp tục luyện hóa.

Nhưng đúng vào lúc này…

Biến cố bỗng nhiên giáng xuống!

Một bàn tay…

Bàn tay ấy xuất hiện một cách khó tin!

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước!

Không thể nào né tránh!

Tựa như bàn tay này đã luôn ở đó từ trước, chỉ chờ đúng thời điểm để vươn ra từ lớp da tái nhợt của thần linh, một phát nắm lấy cổ tay Hứa Thanh!

Đồng tử Hứa Thanh co rút mãnh liệt!

Trước khi luyện hóa thi thể này, hắn đã kiểm tra vô cùng kỹ lưỡng, chắc chắn rằng thần linh này đã chết hoàn toàn, không có gì bất thường.

Nhưng giờ phút này, tại sao lại xảy ra biến cố như vậy!?

Hắn lập tức kích phát tiên phôi sau lưng, tất cả tu vi đồng loạt bùng phát!

Hồ Ly Bùn cũng hoảng hốt, sẵn sàng bất chấp tất cả để tương trợ!

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo…

Một dòng nguyên chất mềm mại bất ngờ truyền từ bàn tay kia, dung nhập vào cơ thể Hứa Thanh, rồi ngay sau đó… bàn tay ấy chủ động thả ra!

Hứa Thanh giật mình, theo bản năng lùi lại!

Rồi ngay lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn!

"Ngươi đã đói bao lâu rồi?"

Hứa Thanh sững người.

Hắn nhìn xuống…

Chỉ thấy phần da tái nhợt trên thi thể thần linh đã lõm xuống sâu hơn, từ bên trong…

Hai bóng người quen thuộc hiện ra!

Một nam, một nữ!

Nữ tử có gương mặt hình trứng ngỗng, làn da trắng muốt như ánh ngọc trai, đuôi mắt hơi nhếch nhưng vì có nốt lệ ẩn dưới mắt mà càng tăng thêm vẻ ôn nhu.

Trong đôi mắt nàng ánh lên vẻ dịu dàng, mang theo sự thân thiện ấm áp.

Bên cạnh nàng, nam tử khoác hắc bào, trên vạt áo thêu hoa văn bạc chìm, dáng người cao ngất như cây tùng kiên cố, khóe môi mang theo một nụ cười mơ hồ mà đầy ý vị.

Y đang nhìn Hứa Thanh với ánh mắt trêu chọc.

Hứa Thanh hoàn toàn ngây ra!

Biểu cảm này rất hiếm khi xuất hiện trên mặt hắn.

Bởi vì hắn không ngờ rằng mình lại gặp hai người này ngay tại đây, và hơn thế nữa... lại gặp đúng lúc đang luyện hóa thi thể Chân Thần!

"Các ngươi..."

Hứa Thanh định nói gì đó.

Nhưng Linh Hoàng tiên tử đã trừng mắt nhìn Cực Quang thiếu chủ, giọng trách móc:

"Vừa nãy vì sao ngươi lại nắm tay Hứa tiểu hữu!?"

Cực Quang thiếu chủ bật cười sang sảng.

"Có lẽ là vì đột nhiên nhìn thấy cố nhân, ta nhất thời vui mừng quá mức mà thôi... Hứa Thanh, ngươi không đến mức bị dọa chứ?"

Hứa Thanh hít sâu một hơi, trong mắt bỗng lóe lên ánh sáng mãnh liệt. Hắn chợt nhận ra, đây có lẽ chính là lý do mà Tiên Tôn đưa hắn đến nơi này!

Ngay lập tức, hắn chắp tay hành lễ.

"Bái kiến hai vị tiền bối!"

"Sao thế? Cực Quang Tiên Cung ta đã tặng cho ngươi, Thiên Ngoại Thiên cũng đã trao cho ngươi, thế mà ngươi vẫn còn gọi 'tiền bối', chúng ta xa lạ đến vậy sao?"

Cực Quang thiếu chủ nhướn mày, trong thoáng chốc, phong thái gian trá mà y từng thể hiện khi hóa thành tiểu nhân trong Cực Quang Tiên Cung lại lộ ra.

Linh Hoàng tiên tử mỉm cười. Từ lúc tiến vào Đệ Tứ tinh hoàn đến giờ, nàng hiếm khi thấy phu quân mình có biểu cảm như vậy.

Lúc nào y cũng nghiêm túc, rất ít khi buông lỏng như hiện tại.

Trong lòng nàng hiểu rõ, đó là vì sự xuất hiện của Hứa Thanh.

Nàng khẽ cười nói:

"Ngươi thật sự muốn Hứa tiểu đệ gọi ngươi là ca ca sao?"

Cực Quang thiếu chủ cười đầy ẩn ý.

Hứa Thanh chớp mắt, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong Cực Quang Tiên Cung, sau đó thuận theo dòng chảy…

"Ca."

Cực Quang thiếu chủ lập tức bật cười lớn, không hỏi Hứa Thanh tại sao lại xuất hiện ở nơi này, mà vung tay áo một cái.

Lập tức, thi thể Chân Thần bên dưới liền vang lên tiếng nổ, sau đó hóa thành vô số tinh thể nguyên chất ngưng tụ, bay thẳng về phía Hứa Thanh!

"Đi nào! Ca ca dẫn ngươi đi làm đại sự!"

Dứt lời, Cực Quang thiếu chủ cùng Linh Hoàng tiên tử thân ảnh chợt lóe lên, mang theo Hứa Thanh lao thẳng lên bầu trời!

Mục tiêu, chính là hẻm vực lớn mà hắn từng phát hiện!

Chương 2792: Ca ca dẫn ngươi làm đại sự! (2)

Nghe những lời nói quen thuộc ấy, nhìn bóng lưng Cực Quang thiếu chủ phía trước, trong lòng Hứa Thanh bỗng nhiên dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Hắn nhớ đến một người…

"Không biết Đại sư huynh hiện tại ra sao…"

Hứa Thanh hít sâu một hơi, áp chế tâm tư xuống, theo sát Cực Quang thiếu chủ và Linh Hoàng tiên tử lao về phía trước.

Ba thân ảnh phá tan không trung, ánh nguyệt quang u lục rọi chiếu lên họ, tựa hồ hòa vào bóng đêm sâu thẳm.

Gió lạnh vẫn rít gào.

Ánh trăng bị nhuộm xanh bởi khí tức âm u, hòa cùng những cánh băng vụn, quét ngang bầu trời, dừng lại trên vực thẳm khổng lồ.

Ba người bọn họ cũng đồng thời xuất hiện.

"Chính là nơi này."

Cực Quang thiếu chủ cúi đầu nhìn xuống.

Hẻm vực này kéo dài từ vùng cực bắc, ngoằn ngoèo xuyên suốt cả Nguyên Thủy Mẫu Tinh, giống như một vết sẹo khổng lồ đã khô cạn từ thuở hồng hoang.

Tựa hồ một vết thương sâu tận xương, do một thanh thần kiếm vô hình nào đó chém xuống từ thuở sơ khai.

Bên trong vực sâu, những cánh cửa thanh đồng mà Hứa Thanh từng nhìn thấy đang khẽ run rẩy khi bị ánh mắt Cực Quang thiếu chủ quét qua.

Còn những sinh vật Nguyên Nghiệt băng lam trước cửa, lúc này tất cả đều đã ngẩng đầu lên.

Nhưng so với lúc đối mặt với Hứa Thanh…

Ánh mắt chúng lúc này, đầy kinh hoàng!

Không chỉ có sự kiêng ky, mà còn có nỗi sợ hãi mãnh liệt!

Từ trong cổ họng, chúng phát ra những tiếng gầm gừ như dã thú khi bị áp chế, mang theo sự đe dọa yếu ớt.

Hứa Thanh nhìn thấy cảnh này, một cảm giác an toàn kỳ lạ dâng lên trong lòng hắn.

Ánh mắt hắn khẽ chuyển, nhìn về phía Cực Quang thiếu chủ.

Y đứng đó giữa không trung, khoác trên người hắc bào thêu vân bạc, mặc cho gió lạnh cuộn quanh, vạt áo cũng không lay động chút nào.

Một lúc lâu sau, Cực Quang thiếu chủ giơ tay, nhẹ nhàng lướt qua hông, cầm lấy hồ rượu treo bên thắt lưng.

Y đưa lên môi, uống một ngụm.

Sau đó, y vẩy rượu về phía vực sâu.

Giọt rượu tán ra trong không trung…

Bên trong từng giọt rượu, hiện lên cảnh tượng vô số tinh tú sụp đổ!

"Tiên Tôn nói, hẻm vực trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh này… là vết tích được lưu lại từ khi vị thần linh đầu tiên của Đệ Tứ tinh hoàn ra đời.

"Nó là quy tắc của thiên đạo, cũng là bí mật của khởi nguyên thần linh."

Giọng nói Cực Quang thiếu chủ vô cùng bình tĩnh, nhưng từng chữ từng câu vang vọng trong không gian.

Ngay sau đó, y chậm rãi nâng tay phải lên, chĩa về phía một bên băng nguyên của hẻm vực, cách không ấn xuống!

Ầm!

Toàn bộ băng nguyên chấn động mạnh mẽ!

Tựa như có một bàn tay vô hình khổng lồ đang chộp lấy băng nguyên, bề mặt xuất hiện những dấu hiệu nứt vỡ.

Nhưng y chưa dừng lại.

Cùng lúc đó, tay trái của Cực Quang thiếu chủ cũng giơ lên, lần này hướng về phía bên kia của vực sâu, ấn xuống!

Rồi sau đó…

Y mạnh mẽ kéo hai tay ra xa!

Ầm ầm ầm!!!

Cả thế giới rung chuyển!

Tựa hồ toàn bộ đại địa đều đang lay động!

Tận sâu trong tầng băng, từng âm thanh răng rắc chói tai vang lên, tựa như xương cốt vỡ vụn, khiến người nghe không khỏi tê răng.

Toàn bộ băng nguyên hai bên hẻm vực, bắt đầu chậm rãi cựa quậy, giống như một lớp vảy cũ kỹ đang bị xé rách.

Ầm!

Tất cả cánh cửa thanh đồng trong băng nguyên, đồng loạt rung chuyển dữ dội!

Từ trong khe nứt sâu thẳm, từng luồng hắc vụ cuồn cuộn bốc lên, giống như mực đen trào ra, lan tỏa khắp không gian.

Cùng lúc đó, đám sinh vật Nguyên Nghiệt đang phục trước cánh cửa thanh đồng, nhất loạt rống lên, tựa như bị một sức mạnh bản năng nào đó thao túng!

Bọn chúng đồng loạt lao ra ngoài!

Mượn thế hắc vụ bốc lên, chúng phóng vọt khỏi hẻm vực, hướng thẳng về phía Cực Quang thiếu chủ!

"Chỉ là vật chứa mà cũng dám kêu gào sao?"

Cực Quang thiếu chủ nhướng mày, giữa mi tâm y bỗng nhiên xuất hiện một con mắt dọc đỏ thẫm, tràn ngập uy nghiêm khủng khiếp.

Ầm!

Uy áp vô biên từ cơ thể y lập tức quét ngang toàn bộ hẻm vực!

Trong nháy mắt, hắc vụ bị xé nát thành tro bụi, còn đám sinh vật Nguyên Nghiệt đang lao tới, toàn bộ đều phát ra tiếng rống thảm thiết, từng con từng con rụng xuống vực sâu!

Thậm chí, có một số cá thể yếu hơn, trực tiếp bị nghiền nát thành bột phấn.

Cảnh tượng này khiến tâm thần Hứa Thanh chấn động!

Hắn biết Cực Quang thiếu chủ tất nhiên rất mạnh, dù sao y cũng là tôn nhi của Tiên Tôn, nhi tử của Tiên Chủ, bẩm sinh bất phàm, thiên phú kinh người.

Dù bị phong ấn trong Cực Quang Tiên Cung suốt nhiều năm, nhưng ngay cả trong sự trói buộc ấy, y vẫn có thể thao túng toàn bộ tiên cung, biến hóa ra vô số tầng thế giới.

Thậm chí, chính sự biến hóa ấy, đối với Hạ Tiên, cũng là một loại kỳ ngộ.

Huống hồ, dù Cực Quang Tiên Chủ đã ngã xuống, nhưng đối với y, vị tiên chủ kia đã dành cho y tất cả mọi thứ.

Sau khi giải phong ấn, y lại đến nơi này, kết hợp với toàn bộ bố cục của Tiên Tôn ẩn sau bức màn...

"Hạ Tiên đỉnh phong!"

Ánh mắt Hứa Thanh rực lên tinh quang.

"Trước khi đến đây, huynh trưởng của ngươi đã ẩn náu một thời gian tại vùng biên giới chiến trường của Đệ Tứ tinh hoàn."

Linh Hoàng tiên tử chậm rãi mở miệng.

Câu nói này, vừa rơi vào tai Hứa Thanh, đã như một trận cuồng phong, quét tan rất nhiều khúc mắc mà hắn từng có trong lòng về chiến trường Đệ Ngũ tinh hoàn.

Trên chiến trường cánh trái của Đệ Ngũ tinh hoàn, xuất hiện một cối xay máu thịt khổng lồ, hắn từng phân tích rằng, đó chính là minh đăng nhằm thu hút sự chú ý của tất cả các thế lực.

Lúc đó, hắn suy đoán rằng ở một nơi nào đó còn chưa được biết đến, chắc chắn đang có đại sự diễn ra!

Sự thật đúng là như vậy.

Thống Soái cánh phải của Đệ Tứ tinh hoàn, đã bị một kẻ thần bí ám sát!

Chính bởi vì vụ ám sát này, nên Thần Nữ mới tự mình đến chiến trường, dùng huyết mạch của mình để kích thích thi thể vị thần linh Thống Soái, nhằm thúc đẩy quá trình phục sinh của gã!

Cũng chính vì vậy, mới có chuyện Linh Kha mượn xác sống lại, mới có chuyện Thần Nữ bị trọng thương…

Tiếp theo, nàng bị truy sát, bị Hứa Thanh bắt giữ!

Tất cả nhân quả, từng tầng từng tầng liên kết với nhau!

"Nhưng đây chỉ là phần đầu của kế hoạch trên Đệ Ngũ tinh hoàn!"

"Dùng chiến trường cánh trái làm minh đăng, thu hút mọi sự chú ý, kéo theo nhiều thần linh, tạo cơ hội để Cực Quang thiếu chủ thực hiện ám sát, đó là bước thứ nhất!"

"Sử dụng cái chết của Thống Soái phe thần linh để tạo điều kiện cho Linh Kha xuất thế, đồng thời dụ Thần Nữ đến, đây là bước thứ hai!"

"Nhìn bề ngoài, tất cả những điều này đều do Trạm Lô Tiên Chủ dàn dựng, với mục đích tìm hiểu bí mật thần cách của Ly Tru Thần Hoàng. Xem ra, mục tiêu cuối cùng chính là Thần Nữ…"

"Còn về phía Ly Tru Thần Hoàng, dường như cũng nhận ra điều ấy, nên đã lợi dụng tình thế, để mặc cho Thần Nữ bị bắt giữ, nhằm dùng huyết mạch của nàng để phản tra về hiến của Trạm Lô Tiên Chủ!"

"Từ đó, dẫn đến việc hai bên tiến hành giao dịch…"

"Nhưng nhìn lại toàn bộ sự việc, tất cả những điều này… thực chất đều chỉ nhằm mục đích 'làm sáng hơn ngọn minh đăng'!"

"Nếu nói rằng ngay từ đầu, chiến trường cánh trái được dùng để thu hút thần linh của cánh phải nhằm hỗ trợ vụ ám sát, thì đại chiến liên quan đến Thần Nữ sau đó, chính là để thu hút toàn bộ chiến trường, đồng thời khiến Ly Tru mắc bẫy!"

"Mà giao dịch cuối cùng, chiến trường hóa thành minh đăng, thậm chí cả việc ta rời đi, bị truy sát, tất cả đều là một phần của minh đăng..."

"Tất cả đều chỉ để thu hút sự chú ý của toàn bộ thần linh Đệ Tứ tinh hoàn!"

"Từng lớp từng lớp, ngày càng lớn!"

"Và tất cả những điều này... đều chỉ để che giấu mục đích thực sự... chính là... Cực Quang thiếu chủ xuất hiện tại nơi này!"

Trong nháy mắt, toàn bộ những đường dây liên kết trong đầu Hứa Thanh đều trở nên thông suốt!

"Không hổ danh là bố cục của Tiên Tôn..."

Hứa Thanh hít sâu một hơi, ánh mắt lướt qua Cực Quang thiếu chủ phía trước, sau đó quay đầu nhìn về phía Linh Hoàng tiên tử, mở miệng hỏi:

"Vậy hiện tại... y muốn làm gì?"

Linh Hoàng tiên tử nghe vậy, ánh mắt dừng lại trên thân phu quân mình, nhìn y từng bước đi về phía hẻm vực.

Nàng khẽ đáp:

"Huynh trưởng của ngươi... muốn lột da Nguyên Thủy Mẫu Tinh."

Chương 2793: Lột da Nguyên Thủy Mẫu Tinh! (1)

Lột da Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Khoảnh khắc nghe thấy câu nói này, dù Hứa Thanh từng trải qua vô số chuyện, chứng kiến vô vàn kỳ dị quái lạ, nhưng vẫn không khỏi tâm thần chấn động dữ dội.

Ánh mắt hắn lóe lên tinh quang.

Một kế hoạch to lớn đến mức khó tin…

Phải biết rằng, nơi đây chính là Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn, thế mà bọn họ lại muốn lột da tinh cầu này.

Chỉ nghe thôi đã cảm thấy vĩ đại đến khó tin, tựa hồ ẩn chứa một khí phách không cách nào hình dung nổi.

"Ta còn một thắc mắc, nơi này theo như ta tìm hiểu trước và sau khi đến đây, rõ ràng cực kỳ quan trọng đối với Đệ Tứ tinh hoàn, nhưng tại sao…"

Hứa Thanh đảo mắt nhìn xung quanh.

Dù hắn đã ở đây hơn một tháng, dù là bây giờ hay trước đó, Nguyên Thủy Mẫu Tinh này vẫn không hề có bất kỳ sự phản kháng hay giãy giụa nào, điều này hoàn toàn không phù hợp với ý nghĩa tồn tại của tinh cầu này.

Đặc biệt là hiện tại, khi Cực Quang thiếu chủ sắp ra tay, vậy mà vẫn không có bất kỳ một kẻ nào đến ngăn cản.

Toàn bộ tinh cầu, ngoài những thi thể thần linh, thì chỉ có đám Nguyên Nghiệt mà thôi.

Nghe vậy, Linh Hoàng tiên tử mỉm cười.

"Thứ nhất, nơi này không thích hợp để sinh linh tồn tại lâu dài, bởi vì nguyên chất luôn bị nó hút đi từng khắc một."

"Thứ hai, tinh cầu này quá mức thần bí, khó có thể dò xét, những phương pháp thông thường cũng khó mà tiếp cận, nó dường như hiện diện tại đây, nhưng thực chất, nó chỉ là một dạng 'ký ức'."

"Nói cách khác, nó tồn tại trong ký ức của thần linh. Dĩ nhiên, đây chỉ là cách diễn giải theo tư duy của tu sĩ chúng ta, còn trong nhận thức của thần linh, nơi này được xem như tận cùng của chân danh."

"Quan trọng nhất, những gì ngươi đang thấy, chỉ là tình trạng hiện tại mà thôi."

"Theo như Tiên Tôn từng nói, Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn, thực ra đã bị hủy diệt hơn mười lần."

"Dưới những tình huống khác nhau, những nguyên nhân khác nhau, nó đã từng bị diệt vong nhiều lần."

"Nhưng bất kể bị hủy bao nhiêu lần, nó cũng sẽ xuất hiện trở lại, hơn nữa vẫn hoàn chỉnh như cũ, thậm chí những quá trình phục sinh vẫn sẽ quay lại đúng thời điểm trước khi nó bị phá hủy."

"Ở một mức độ nào đó, có thể nói rằng, chỉ cần Đệ Tứ tinh hoàn còn tồn tại thần linh, thì tinh cầu này sẽ không bao giờ thực sự biến mất."

"Đó cũng là lý do tại sao nơi đây không có hệ thống phòng ngự nào cả."

"Thực sự là không cần thiết."

Hứa Thanh trầm ngâm, sau đó quay đầu nhìn về phía Cực Quang thiếu chủ đang tiến vào hẻm vực, trong lòng lại nảy sinh một nghi vấn khác.

"Vậy… ý nghĩa của việc lột da tinh cầu này là gì?"

Ánh mắt Linh Hoàng tiên tử thoáng phức tạp, nàng cũng đưa mắt nhìn về phía phu quân mình, nhẹ giọng đáp.

"Huynh trưởng của ngươi đang làm một việc vốn dĩ thuộc về phụ thân y, một chuyện mà chỉ có phụ tử bọn họ mới có thể hoàn thành."

Khi giọng nói Linh Hoàng tiên tử vang lên, Cực Quang thiếu chủ đã bước vào hẻm vực.

Khoảnh khắc y đặt chân xuống, hai tay kết thành một ấn quyết quái dị.

Đạo ấn này vô cùng phức tạp, thậm chí còn đi ngược lại quy luật chuyển động của các khớp ngón tay, có vài ngón tay phải uốn cong theo những góc độ bất khả thi.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức cổ xưa theo động tác kết ấn mà tràn ra, lan tỏa khắp bầu trời.

Bầu trời dâng sóng, đại địa gầm vang.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm, bản năng muốn ghi nhớ phương pháp kết ấn này.

Linh Hoàng tiên tử nhận ra ý định của hắn, bèn nhẹ giọng nhắc nhở:

"Đây là tế ấn được Tiên Tôn truyền thừa."

Nghe vậy, ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ, càng tập trung ghi nhớ.

Ầm!

Khoảnh khắc tế ấn hoàn thành, băng nguyên hai bên hẻm vực bỗng rung chuyển mãnh liệt.

Như thể bị một lực lượng khổng lồ đánh trúng tận gốc rễ.

Ầm ầm ầm!

Cả hai bên băng nguyên… sụp đổ.

Hàng loạt cánh cửa thanh đồng bị phơi bày.

Quá trình sụp đổ không ngừng lan rộng, băng nguyên hai bên hẻm vực gào rống như một cự thú hấp hối, từng mảng băng khổng lồ bị một lực lượng vô hình xé rách, kéo ra hai bên.

Lộ ra tầng sâu thẳm bên dưới, một màn đêm đen kịt.

Ánh nguyệt quang u lục từ bầu trời chiếu xuống, soi rọi bóng tối dưới lòng vực.

Trong màn đêm mông lung đó…

Vô số sinh vật Nguyên Nghiệt đang ẩn mình.

Chúng sinh ra từ nơi này, nuốt chửng xương thịt thần linh để tồn tại, nay chứng kiến cảnh tượng trước mắt, toàn bộ đều rống lên điên cuồng.

Tiếng gào rú vang vọng bốn phương tám hướng, tựa như chính Nguyên Thủy Mẫu Tinh đang phẫn nộ.

Bọn chúng đồng loạt lao đến.

Từ trên cao nhìn xuống, cảnh tượng này cực kỳ kinh người.

Vô số sinh vật Nguyên Nghiệt như một cơn sóng dữ đen kịt, điên cuồng tràn ra từ vực sâu.

Đặc biệt là những cá thể toàn thân băng lam, bọn chúng bộc phát uy lực kinh hoàng, ngay cả Hứa Thanh cũng không khỏi tâm thần rung động.

Nhưng Cực Quang thiếu chủ…

Y chỉ nhấc tay, nhẹ nhàng ấn xuống.

Ầm!

Một luồng hiến mà Hứa Thanh vô cùng quen thuộc, bùng nổ từ thân thể Cực Quang thiếu chủ.

Sóng hiến quét qua bầy Nguyên Nghiệt đang lao tới.

Khoảnh khắc chạm vào…

Những sinh vật này lập tức bị rút hết chiều sâu.

Từ ba chiều, chúng biến thành hai chiều.

Trở thành những bức tranh phẳng.

Tựa hồ bị trói buộc vào một không gian khác, không thể giãy giụa.

Cảnh tượng này khiến tâm thần Hứa Thanh chấn động dữ dội.

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang.

"Hứa Thanh, đây là đạo của ngươi."

"Hiện tại ta có thể mượn dùng, nhưng sau khi ngươi thành đạo, thế gian này… chỉ có ngươi mới có thể đi đến tận cùng của đạo này!"

Dứt lời, y tiếp tục cất bước, đi sâu xuống hẻm vực.

Nơi Cực Quang thiếu chủ đi qua, từng lớp từng lớp sinh vật Nguyên Nghiệt đều bị mất đi chiều sâu, biến thành những bề mặt phẳng, tựa như những tờ tiền giấy nơi Hoàng Tuyền, không ngừng rơi xuống.

Vì vậy, đám Nguyên Nghiệt không còn là chướng ngại, màn sương mờ ảo cũng chẳng thể ngăn cản, chỉ có thể để mặc cho Cực Quang thiếu chủ từng bước một, chìm xuống đại địa của nơi này!

Chương 2794: Lột da Nguyên Thủy Mẫu Tinh! (2)

Thế giới bên dưới băng nguyên vốn dĩ có băng làm trời, còn phía dưới lại có cả một vùng đất!

Giờ phút này, khi Cực Quang thiếu chủ hạ xuống, y nâng hai tay lên rồi ấn xuống hư không.

Ngay lập tức, cực quang lóe sáng trên thân thể y, hóa thành biển ánh sáng quét ngang bốn phương tám hướng, hoàn toàn xua tan màn sương mờ ảo, khiến đại địa bên dưới hiện ra rõ ràng!

Đó là… một tầng đá nham thạch tối màu!

Nhìn kỹ hơn, có thể thấy rõ ràng trên bề mặt tầng đá nham thạch này còn tồn tại một lớp màng giống như biểu bì da!

Trên bề mặt ấy mọc lên vô số xúc tu dày đặc, kéo dài vô tận, trông chẳng khác gì một đồng cỏ, cũng tựa như những dây liên kết thần kinh!

Mỗi đầu của những xúc tu này đều có một con mắt dọc màu vàng kim.

Lúc này, tất cả những con mắt ấy đều đang mở to, lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Cực Quang thiếu chủ!

Hứa Thanh nhìn cảnh tượng ấy, trong mắt lộ ra tinh quang, cùng Linh Hoàng tiên tử bước xuống, trong khi đó, Cực Quang thiếu chủ nâng cao hai tay, năm ngón tay của mỗi tay đều uốn cong thành móc, cách không cắm thẳng xuống tầng đá nham thạch phía dưới!

Sau đó y mạnh mẽ xé toang, rồi giật mạnh một cái!

Một tiếng gầm trầm thấp như sấm rền vang lên từ sâu trong đại địa, tựa như tiếng thét đau đớn, chấn động cả thế gian.

Cùng lúc đó, trong động tác xé rách và giật mạnh của Cực Quang thiếu chủ, một khoảng đá nham thạch tựa như da thịt rộng lớn của tinh cầu, giống như sóng biển cuộn trào, bị xé toang, kéo theo cả những khối băng vỡ phía trên, bị mạnh mẽ lột ra!

Đây chính là… lột da!

Tiếng xé rách chói tai, tiếng gào thét bi thương, trong khoảnh khắc này đồng loạt vang lên tận trời xanh.

Thậm chí còn có những mạch máu bị kéo căng, rồi từng dòng suối máu tươi bắn ra từ vết rách của tinh cầu!

Những cột máu ấy phóng lên tận trời cao, hội tụ trên không trung, nhanh chóng ngưng kết thành những tầng mây đỏ thẫm che lấp bầu trời, như thể muốn thay thế cả bầu trời của thế giới này!

Cùng lúc đó, khi đại địa bị bóc lên, những con mắt dọc màu vàng kim trên lớp da tinh cầu đột nhiên đồng loạt mở to, bắn ra vô số tia sáng hoàng kim, tựa như cơn mưa tên, điên cuồng lao về phía Cực Quang thiếu chủ!

Khoảnh khắc những tia sáng này áp sát, Cực Quang thiếu chủ khẽ nhíu mày, con mắt dọc trên mi tâm y đột nhiên mở rộng, trong con ngươi xuất hiện một vòng xoáy màu đen đang xoay tròn, lập tức bùng phát, hút sạch tất cả tia sáng xung quanh!

Sau đó, y vung tay lên, nắm lấy hai mảnh da tinh cầu vừa bị xé rách, mạnh mẽ quăng về phía xa!

Ngay tức khắc, hai mảnh da tinh cầu khổng lồ tạo ra những tiếng xé rách dữ dội, từ hai bên Cực Quang thiếu chủ cuồn cuộn bốc lên!

Chúng không ngừng bị bóc ra, lột đi từng lớp, sau đó lao thẳng lên bầu trời.

Từ xa nhìn lại, chúng tạo thành một hình chữ bát "八" lộn ngược!

Phạm vi của quá trình xé rách và lột da ngày càng mở rộng, cuối cùng vươn lên đến một độ cao nhất định, tạo thành một lớp da hoàn chỉnh!

Nó phủ kín bầu trời!

Thiên địa biến sắc!

Giọng nói Cực Quang thiếu chủ vang vọng:

"Phong thiên, thai y thành giới."

Ngay lập tức, mảnh da tinh cầu khổng lồ ấy bắt đầu nhúc nhích dữ dội, hòa vào hư không, hóa thành một lớp màng màu hổ phách!

Tựa như một lớp màng bọc khổng lồ, trở thành bầu trời mới của Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Từ bên ngoài nhìn vào, những luồng ánh sáng nguyệt quang u lục từ tinh không không ngừng va chạm vào màng bọc này, tạo ra từng vòng sóng gợn, nhưng không còn cách nào xuyên thấu nữa!

Còn từ bên trong nhìn lên, có thể thấy rõ lớp màng trời này lộ ra kết cấu máu thịt cực kỳ chân thực, những đường mạch máu như tạo thành một tấm tinh đồ, những giọt huyết dịch đang chảy tràn trên mái vòm trời, hình thành một dải ngân hà màu đỏ lưu động.

Vừa kinh tâm động phách, vừa khắc họa lên hình ảnh vặn vẹo của đại địa bên dưới.

Hứa Thanh tận mắt chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này, trong lòng không khỏi rung động mãnh liệt.

Bởi vì, bầu trời của Nguyên Thủy Mẫu Tinh… đã bị thay thế!

Toàn bộ ánh sáng từ bên ngoài đều bị chặn lại, thế giới này chìm vào một màu đỏ ối vĩnh hằng, bản thân tinh cầu này trông chẳng khác gì một con quái thú đang bị lột da sống.

Khắp nơi trên mặt đất, toàn bộ đều là những tầng cơ bắp màu đỏ sậm, trên bề mặt bao phủ vô số dây thần kinh ngoằn ngoèo, thậm chí còn có những mạch máu đứt đoạn, bên trong chảy ra chất lỏng màu vàng kim.

Hơn thế nữa, từ sâu trong lòng tinh cầu, một luồng dao động kỳ dị bắt đầu lan ra, khiến toàn bộ đại địa rung chuyển dữ dội, tựa như có một tồn tại cổ xưa nào đó sắp thức tỉnh!

Hứa Thanh hít sâu một hơi, trong lòng cuộn trào sóng lớn, đúng lúc này, Cực Quang thiếu chủ, kẻ đã bóc da Mẫu Tinh, ánh mắt lạnh lùng, bước chân dẫm thẳng lên lớp cơ thịt lộ ra bên dưới, tiếp tục tiến về phía trước.

Dưới gót chân y, từng sợi tinh tủy bị kéo lên, vương lại trên đế giày của y.

Xung quanh y, từng cơn sóng máu cao vạn trượng bắn lên từ lòng đất, như đang tô vẽ thêm một bức tranh nền dữ dội.

Cùng lúc đó, từng tiếng than khóc bi thương của Nguyên Thủy Mẫu Tinh vang vọng khắp thiên địa, kèm theo vô số sinh vật Nguyên Nghiệt non nớt vừa bò ra từ lòng tinh cầu, rống lên những tiếng thét thảm thiết.

Những âm thanh ấy hòa quyện vào nhau, tạo thành một cơn bão âm thanh kinh hoàng, tựa như tiếng than khóc của vạn vật, vang dội tận trời cao.

Thế nhưng, giữa đại dương máu thịt ấy, Cực Quang thiếu chủ vẫn cứ tiến bước, như thể đang đo đạc.

Không lâu sau, y dừng lại, nhìn xuống chân mình.

"Chính là nơi này."

Giọng y trầm thấp, rồi y giơ tay phải lên, đặt lên mi tâm, sau đó mạnh mẽ kéo ra.

Một thanh đại kiếm màu bạc đột ngột xuất hiện, ánh sáng rực rỡ của nó bao trùm cả thế giới, nghiền nát sắc đỏ xung quanh.

Đó là... Tiên Tôn chi kiếm!

Khoảnh khắc rút kiếm ra, Cực Quang thiếu chủ không hề chần chừ, mạnh mẽ đâm thẳng xuống đất, sau đó rạch mạnh một đường!

Tức khắc, toàn bộ tinh cầu phát ra một tiếng thét chói tai!

Máu đổ tràn lan, vết rạch lan rộng... và phía dưới...

Một trái tim đang đập mạnh mẽ lộ ra.

Đó chính là tinh hạch, tinh cung nơi vị thần đầu tiên được sinh ra!

Hứa Thanh tâm thần cuộn trào, Linh Hoàng tiên tử nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

"Chắc ngươi cũng đoán được rồi."

"Huynh trưởng của ngươi... đang thành thần!"

Chương 2795: Mịch Minh, Hứa Thanh (1)

Lời nói của Linh Hoàng tiên tử, tựa như một lưỡi đao sắc bén, trực tiếp xé toang toàn bộ màn sương mờ ảo, khiến suy đoán táo bạo của Hứa Thanh trở thành sự thật!

Tại nơi sinh ra vị thần đầu tiên của Đệ Tứ tinh hoàn… cải đạo thành thần!

Khí phách bậc này, từ xưa đến nay chưa từng có!

Thế nhưng, khi màn sương tan biến, những nghi vấn khác lại dâng lên trong lòng Hứa Thanh.

Cải đạo thành thần, hắn từng chứng kiến vài lần, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng có thể thực hiện.

Lúc này trong đầu hắn suy nghĩ cuộn trào, mà Linh Hoàng tiên tử đứng bên cạnh hiển nhiên nhìn ra được, liền mở miệng lần nữa.

"Có một số việc, ngươi chưa biết đầy đủ."

"Ngay từ thời điểm phu quân ta vừa hình thành kính hiến nguyên thủy, thần ách đã âm thầm thẩm thấu vào trong."

"Dù không nhiều, nhưng sau đó phụ thân ta đã dùng bí hiến để áp chế, thế nhưng vẫn không thể hoàn toàn xóa bỏ."

"Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cuối cùng Tiên Tôn quyết định phong ấn phu quân ta trong Cực Quang Tiên Cung!"

"Tiên Tôn đã mất đi nhi tử, nên khi xử lý chuyện của tôn tử, lần đầu tiên lão sinh lòng tư tâm, không muốn tiếp tục mất đi nữa."

"Dấu vết còn sót lại trong cơ thể phu quân ta, chính là… thần dẫn."

Nghe đến đây, Hứa Thanh lập tức bừng tỉnh ngộ, hiểu ra vì sao Linh Hoàng tiên tử nói rằng, chuyện này chỉ có phụ tử Cực Quang Tiên Chủ mới có thể thực hiện!

Bởi vì… càng là tu sĩ có tu vi thâm hậu, càng muốn cải biến vận mệnh của bản thân, thì độ khó càng lớn!

Nữ Đế năm xưa, dù chỉ có tu vi Chúa Tể, nhưng cũng phải cử hành vô số nghi thức.

Mà hiện tại, Cực Quang thiếu chủ đã ở Hạ Tiên đỉnh phong, nghi thức và độ khó để cải đạo của y… có thể nói là vô hạn!

Thế nhưng, thứ vô hạn ấy… lại có cơ sở để hoàn thành!

Cơ sở đó, chính là nơi đây, Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Nơi đã sinh ra vị thần đầu tiên của Đệ Tứ tinh hoàn, thỏa mãn hầu hết điều kiện cần thiết, hơn nữa vị cách… cũng đã đủ!

Nhưng… dù có thỏa mãn điều kiện, dù vị cách đã đủ, thế nhưng đối với việc cải đạo ở cấp Hạ Tiên đỉnh phong, vẫn còn thiếu một yếu tố quan trọng!

Đó chính là… thần dẫn!

Giống như một đốm lửa nhỏ có thể thiêu rụi cả cánh đồng, thần dẫn… chính là mồi lửa!

Mà nếu mồi lửa này là loại bình thường, thì dĩ nhiên không thể đáp ứng nhu cầu.

Đây cũng là lý do vì sao trước đó, không một tu sĩ nào có thể thực hiện điều đó.

Nhưng phụ tử Cực Quang Tiên Chủ… lại khác!

Năm xưa, Tiên Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn đã bị vấy bẩn bởi thần ách do thần cách sụp đổ của Thần Tôn Đệ Ngũ tinh hoàn.

Thứ đó chính là thần uy tụ hội từ lực lượng tan vỡ của thần cách, hình thành lời nguyền cực đoan, cường đại như Tiên Tôn cũng không cách nào xóa bỏ hoàn toàn, chỉ có thể để lại một tia, trở thành lạc ấn.

Sau đó, Tiên Tôn đã nghĩ ra một phương pháp xóa bỏ, đó chính là lấy huyết mạch làm vật dẫn, truyền thừa qua từng thế hệ để mài mòn dần!

Vậy nên Cực Quang Tiên Chủ đã phải trải qua một cuộc đời đầy đau thương và bi ai, thế nhưng… lão không muốn nỗi đau ấy tiếp tục kéo dài đến nhi tử mình, nên đã lựa chọn tự diệt.

Lão đã thành công, đổi lấy sự trưởng thành của Cực Quang thiếu chủ trong phong ấn, nhưng có vẻ như… thành công ấy chưa phải là hoàn toàn.

Vì vậy, mới có những chuyện sau này.

Cực Quang thiếu chủ đã chọn Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn, dùng thần ách còn sót lại trong cơ thể làm thần dẫn, để cải đạo thành thần!

"Không chỉ đơn thuần là thành thần, mà là… tấn thăng thành Thần Chủ!"

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang.

"Dựa vào vị cách của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, lại thêm vị cách Thần Chủ, một khi thành công… Cực Quang thiếu chủ sẽ chiếm cứ khí vận của Đệ Tứ tinh hoàn, có liên hệ sâu sắc với toàn bộ tinh hoàn này!"

"Còn về sau…"

Hô hấp của Hứa Thanh dồn dập, hắn đã đoán ra!

Đồng thời, cũng mơ hồ hiểu được vai trò của bản thân và Linh Hoàng tiên tử…

"Chúng ta… là cái mỏ neo giữ lại nhân tính của y sau khi thành thần."

Hứa Thanh quay sang nhìn Linh Hoàng tiên tử.

Hắn từng trải qua sự va chạm giữa thần tính và nhân tính, nên hiểu rất rõ, trong trạng thái thần tính, cái neo quan trọng đến mức nào!

"Ta là thê tử của y, nhân duyên xuyên suốt lịch sử, còn ngươi… đã từng thay y trải nghiệm thế giới trong gương, thậm chí đã cứu y, lại còn giúp đỡ y, hơn nữa còn nắm giữ Cực Quang Thiên Ngoại Thiên, nhân quả với y sâu sắc chưa từng có."

"Trên thế gian này, chỉ có hai chúng ta mới có thể trở thành cái mỏ neo của y."

Khi giọng nói của Linh Hoàng tiên tử vang vọng, Hứa Thanh tâm thần chấn động dữ dội.

Mà phía dưới, Cực Quang thiếu chủ đang ngồi xếp bằng giữa biển máu lộ ra của tinh cầu, mái tóc dài dưới màn trời đỏ sẫm phản chiếu ánh sáng xanh u ám.

Y cúi đầu, nhìn chăm chú vào tinh cung vừa bị lột ra.

Những nhịp đập tựa tiếng sấm cuồn cuộn vang lên, từ tầng máu thịt của tinh cung vọng ra, khuếch tán khắp thiên địa.

Đó chính là nhịp đập của tinh cầu này!

Cùng với mỗi nhịp đập, ý chí phục sinh cũng càng lúc càng mãnh liệt, tựa như Nguyên Thủy Mẫu Tinh… đang dần thức tỉnh!

Thế nhưng, khi lắng nghe nhịp đập ấy, cảm nhận được luồng ý chí phục sinh, Cực Quang thiếu chủ vẫn điềm tĩnh như cũ, nâng tay phải lên, trực tiếp cắm Tiên Tôn chi kiếm vào ngực mình!

Thanh kiếm vừa chạm vào máu, lập tức hòa tan, dung nhập vào thân thể y.

Làm xong những điều này, Cực Quang thiếu chủ khép mắt, nâng tay trái lên, chậm rãi kết ấn, đồng thời niệm ra một chú ngữ cổ xưa, cuối cùng hóa thành hai chữ.

"Huyết khế!"

Lời nói vừa dứt, thiên địa gào thét!

Ngay khoảnh khắc ấy, sự vùng vẫy của Mẫu Tinh càng mãnh liệt hơn, khiến cho đại địa bốc lên, đồng thời chi ý khôi phục cũng vô cùng kịch liệt.

Thế nhưng sắc mặt Cực Quang thiếu chủ vẫn không thay đổi, y vẫn nhắm mắt, toàn thân vào lúc này, lại hiện lên từng vòng vân mạch!

Những vân mạch đó được cấu thành từ huyết quản!

Ngay khoảnh khắc ấy, tất cả huyết quản dưới da thịt của y đồng loạt phồng lên!

Từ xa nhìn lại, tựa như những con xích xà quấn quanh thân thể!

Cùng lúc đó, tiếng tim đập, từ lồng ngực y vang lên.

Thình thịch! Thình thịch!

Nhịp tim này, không hề đồng bộ với nhịp đập của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, vào lúc hai âm thanh ấy giao thoa trong thiên địa, vô số ba động hư vô dấy lên, lan tỏa khắp nơi.

Sau đó, Cực Quang thiếu chủ hít sâu một hơi, khuôn mặt xuất hiện vẻ vặn vẹo, hai tay nâng lên, ấn mạnh vào lồng ngực của chính mình!

Chương 2796: Mịch Minh, Hứa Thanh (2)

Chỉ trong nháy mắt, những huyết quản lồi lên trên da thịt ấy, tất cả đồng loạt rách toạc!

Tỏa ra bát phương!

Tổng cộng ba vạn sáu ngàn đường huyết quản!

Mỗi đầu mạch máu đều tách ra vô số xúc tu mềm mại, khi vung vẫy lại tỏa ra khí tức của Tiên Tôn chi kiếm, điên cuồng lao xuống phía dưới, hướng thẳng đến tinh cung của tinh cầu này!

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng vô cùng kinh người!

Mà toàn bộ Nguyên Thủy Mẫu Tinh, vào khoảnh khắc này đột nhiên run rẩy, từng luồng lực bài xích từ tinh cung không ngừng bùng nổ, muốn cản lại.

Nhưng tất cả, đều bị những xúc tu huyết quản ấy dễ dàng xuyên qua!

Xé toang mọi thứ trên đường đi, mạnh mẽ tiến sâu vào trong tinh cung của Mẫu Tinh!

Hung hăng cắm vào vách máu thịt tận sâu bên trong, xuyên thấu qua từng lớp!

Trong chớp mắt, Nguyên Thủy Mẫu Tinh phát ra tiếng gào rống tựa như loài thú khổng lồ đang hấp hối, cả đại lục máu thịt cuộn trào, bốc lên từng cơn sóng máu vạn dặm!

Thế nhưng, những tiếng gào ấy, không thể ngăn cản huyết quản của Cực Quang thiếu chủ!

Trong thoáng chốc, lại có thêm nhiều đường huyết mạch tiếp tục xâm nhập, cắm sâu vào huyết nhục của Mẫu Tinh!

Chúng không ngừng thâm nhập, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó!

Cho đến khi chúng chạm đến đại động mạch nối liền với chủ mạch của tinh cầu, hai bên quấn lấy nhau, sinh ra dấu hiệu ký sinh.

Ngay sau đó…

Nhịp đập của Nguyên Thủy Mẫu Tinh… đột nhiên khựng lại.

Mà khi nó tái khởi động, nhịp đập ấy… lại dần dần đồng bộ với nhịp tim của Cực Quang thiếu chủ.

Cuối cùng, khi sợi huyết mạch cuối cùng hoàn thành ký sinh, Cực Quang thiếu chủ, người đang xếp bằng trên nền máu thịt, đột nhiên mở bừng mắt!

Ánh sáng vàng kim trong mắt y, rõ ràng giống hệt với thần linh!

Mà mỗi lần y hô hấp, toàn bộ tinh cầu đều co giật theo.

Tiếng tim đập của y, đã hoàn toàn hòa làm một với nhịp đập của Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Tựa như, y và tinh cầu này… đã trở thành một!

Giữa không trung, Hứa Thanh và Linh Hoàng tiên tử tận mắt chứng kiến tất cả, trong lòng dậy lên từng cơn sóng dữ.

Cùng lúc đó, Cực Quang thiếu chủ bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt vàng kim nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh.

Sau đó, y bỗng nở nụ cười.

Nụ cười ấy, kết hợp với dáng vẻ lúc này của y, trông cực kỳ đáng sợ!

"Tiểu đệ."

"Huyết nhục đã bị lột, huyết tế đã hoàn thành, kế tiếp trong nghi thức thành thần, sẽ có một vài món ăn có hương vị không tệ đâu."

"Ví dụ như… ký ức của Nguyên Thủy Mẫu Tinh này."

"Ngươi có muốn đến không? Ta dẫn ngươi đi cùng nếm thử."

Cực Quang thiếu chủ, cười mà mời gọi.

Nghe vậy, trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, thân hình khẽ động, lập tức lao xuống phía dưới!

Trong chớp mắt, hắn đã đáp xuống, khoanh chân ngồi bên cạnh Cực Quang thiếu chủ, trên nền huyết nhục của mẫu tinh.

Thấy Hứa Thanh đến nơi, Cực Quang thiếu chủ bật cười sang sảng, đưa tay phải lên, khẽ điểm một cái.

Ngay tức khắc, một sợi huyết mạch tách ra, hướng thẳng về phía Hứa Thanh, cuối cùng lơ lửng trước mặt hắn.

Hứa Thanh trầm mặc, nhìn Cực Quang thiếu chủ, sau vài nhịp thở, hắn giơ tay phải lên, đầu ngón tay chạm vào sợi huyết mạch trước mặt.

Ngay khoảnh khắc ấy, giọng nói của Cực Quang thiếu chủ vang vọng khắp thế giới.

"Tinh Hồn!"

Đầu óc Hứa Thanh bùng nổ!

Ký ức của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, dưới sự ký sinh của Cực Quang thiếu chủ, hóa thành một cơn đại hồng thủy cuộn trào mãnh liệt, ồ ạt đổ vào ý thức của y!

Mà y... chính là bộ lọc, phân tách một phần ký ức ra, truyền đến tâm thần Hứa Thanh.

Trong khoảnh khắc ấy, toàn thân Hứa Thanh run rẩy dữ dội, hắn dường như trông thấy vô số thân ảnh thần linh, thấy được vô số bí mật không thể gọi tên, nhìn thấy những dải ngân hà do nguyên chất tạo thành, cùng với những chân danh ẩn hiện bên trong.

Một ký ức vô tận, chứa đựng những thông tin kinh hoàng, bùng phát không ngừng!

Cùng lúc đó, hồn phách của Cực Quang thiếu chủ cũng đang ngược dòng!

Dấy lên từng đợt sóng lớn, tựa như trong dòng ký ức ấy, giữa những dải ngân hà, trong cõi vô minh... khắc xuống chân danh thuộc về chính mình!

Mịch Minh!

Trong dòng ký ức cuộn trào này, Hứa Thanh cũng có thể cảm nhận được, thấy rõ trong làn sóng dâng lên ấy, hai chữ vừa hình thành.

Cùng thời điểm đó, tiếng nói của Cực Quang thiếu chủ vang lên trong tâm thức Hứa Thanh.

"Sững sờ làm gì? Mau lưu danh!"

"Chuyện này, tẩu tử ngươi và người khác không làm được, trong cơ thể bọn họ không có thần tính, nhưng ngươi thì có."

"Lần đầu gặp ngươi, ta đã nhận ra tiểu tử nhà ngươi có chỗ không đúng, nhìn thì thuần tiên, nhưng lại ẩn giấu thần ý cực sâu. Nếu ta không đoán sai… ngươi còn có một thân thể thuộc về thần linh!"

"Vậy nên, ngươi cũng giống ta, có thể lưu danh!"

"Nhanh lên!"

"Khắc danh vào nơi này, tức là ‘húp ké’ Đệ Tứ tinh hoàn, chuyện tốt như thế… hê hê…"

Giọng nói của Cực Quang thiếu chủ truyền đến với tốc độ cực nhanh.

Hứa Thanh cảm nhận xong, trong nháy mắt tâm thần sôi trào, ngay sau đó, hắn hạ quyết tâm, tỏa ra ấn ký của mình.

Dưới sự trợ giúp của Cực Quang thiếu chủ, hắn dấy lên từng đợt sóng, ngưng tụ thành danh tự.

Hứa Thanh!

Hai chữ này xuất hiện trong trường hà chân danh, lóe sáng một cái, sau đó cùng với hai chữ Mịch Minh… chìm xuống dòng ngân hà!

"Xong rồi, tiểu đệ, lợi ích từ việc ‘húp ké’, sau này ngươi từ từ cảm nhận, còn bây giờ…"

"Ca ca ngươi… phải thành thần rồi!"

Tiếng cười của Cực Quang thiếu chủ vang vọng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ âm thầm bộc phát, nhẹ nhàng chạm vào ý thức Hứa Thanh, biến thành nhu hòa, đưa hắn ra khỏi ký ức của

Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh mở bừng mắt!

Không chần chừ dù chỉ một giây, hắn lập tức lùi lại, vừa trở về giữa không trung, những luồng dao động kinh khủng từ Cực Quang thiếu chủ bên dưới đã bắt đầu bùng nổ.

Toàn bộ Nguyên Thủy Mẫu Tinh tiếp tục run rẩy, bề mặt chấn động, vô số hoa văn phức tạp đang bị khắc xuống!

Chúng hoàn toàn cộng hưởng với mạch lạc quanh thân Cực Quang thiếu chủ.

Làm cho khí tức trên người y điên cuồng bạo tăng, một loại dị chất chỉ thuộc về thần linh đang khuếch tán ra!

Thần ý, vào khoảnh khắc này, rung chuyển cả thiên địa!

Mà Cực Quang thiếu chủ, cũng trong thời khắc đó… chậm rãi mở mắt!

Chương 2797: Vạn Thần băng táng! (1)

Hứa Thanh đã từng chứng kiến rất nhiều thần linh.

Thậm chí cả Chân Thần, hắn cũng đã gặp qua không chỉ một vị.

Nhưng… vào khoảnh khắc này, khi Cực Quang thiếu chủ đứng trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh, khí thế tỏa ra từ thân thể y… lại là chưa từng có!

Kinh thiên động địa!

Dị chất trên người y đậm đặc đến cực hạn, ẩn chứa sinh mệnh lực đáng sợ, vặn vẹo hư vô, ảnh hưởng vạn vật.

Thần ý của y càng như lưỡi dao sắc bén, làm tinh tú gầm vang, khiến vũ trụ gợn sóng.

Thánh quang tỏa ra từ thân thể y cũng vậy!

Mà hình thái của y, cũng đang nhanh chóng biến đổi!

Từng mảnh tinh thể đen mọc ra từ lồng ngực y, tựa như phiến lân giáp, nhanh chóng bao phủ toàn thân.

Trong những tinh thể ấy, ẩn hiện những hoa văn phức tạp, tỏa ra cảm giác cổ xưa vô tận.

Những hoa văn này trông như một tinh đồ, mỗi một đường nét… đều tỏa ra thần ý chấn động trời đất!

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy rằng những đường nét tạo nên hoa văn kia… chính là chân danh của y!

Cùng lúc đó, những huyết quản dày đặc lan tỏa từ cơ thể Cực Quang thiếu chủ, vẫn kết nối với toàn bộ Nguyên Thủy Mẫu Tinh, mà khi y đứng dậy…

Khung cảnh trông như thể y và Mẫu Tinh này đã hòa làm một thể!

Mặt đất huyết nhục dưới chân cuộn trào, bầu trời do da thịt Mẫu Tinh thay thế, mưa máu không ngừng rơi xuống, toàn bộ thiên địa bị bao phủ trong sắc đỏ, tựa như phông nền của y.

Tiếng ai oán từ Mẫu Tinh cũng trở thành một phần của bối cảnh.

Mỗi lần mặt đất phập phồng, chính là nhịp thở của Cực Quang thiếu chủ.

Nhịp đập của đại mạch cũng vậy!

Cuối cùng, tất cả những điều này… đã hóa thành vị cách kinh khủng của y!

Vị cách này không chỉ là cảnh giới Chân Thần đỉnh phong, mà còn bao hàm cả chân danh hiển hiện, sự kết nối với Nguyên Thủy Mẫu Tinh, thậm chí tận sâu bên trong… còn có thần ách làm dẫn dắt!

Khiến vị cách của y… đã chạm đến cánh cửa chí cao!

Vị cách bậc này, ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài là vô cùng to lớn!

Hứa Thanh chỉ hơi cảm nhận một chút, liền thấy rằng cảm giác da thịt toàn thân như đang có ý thức riêng biệt, muốn tách rời khỏi cơ thể… đã xuất hiện trở lại.

Cảm giác này, từ khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định, hắn đã không còn trải qua nữa.

Nhưng lúc này, đối diện với Cực Quang thiếu chủ, nhịp thở của Hứa Thanh không thể khống chế mà trở nên gấp gáp, thân thể tựa như sắp rách nát, thậm chí nhãn cầu cũng run rẩy tự động xoay chuyển!

Dù đã cố gắng cưỡng ép áp chế, nhưng sự ô nhiễm đến từ thần linh… đã hóa thành những tiếng thì thầm không thể nghe rõ, bùng phát toàn diện.

Những âm thanh thần linh lẩm bẩm vang vọng trong hồn phách hắn, khuấy động sự vặn vẹo và điên cuồng, như muốn hủy diệt mọi chướng ngại ngăn cách sinh mệnh!

Vào thời khắc hiểm nguy, nguyên chất trong cơ thể Hứa Thanh lập tức lan tỏa toàn diện, muốn trấn áp mọi dị trạng trong bản thân.

Nhưng sự dị thường này giống như một cơn bão tận thế, một khi bộc phát… thì không thể ngăn cản!

Trong nháy mắt, tất cả sự phản kháng của Hứa Thanh đều bị nghiền nát, chỉ còn lại ý thức đang dần bị nhấn chìm.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc ấy, trong linh hồn hắn, đột nhiên vang lên một âm thanh!

Âm thanh này… là thần âm!

Đến từ chính hắn, từ chân danh mà hắn đã khắc xuống trước đó!

"Hứa Thanh."

Chỉ một tiếng này vang lên, toàn thân Hứa Thanh chấn động!

Hai mắt hắn lập tức trở nên thanh tỉnh, tất cả dị trạng trong cơ thể… trong khoảnh khắc này, hoàn toàn bình ổn trở lại!

Cùng lúc đó, một sợi liên kết mơ hồ với Đệ Tứ tinh hoàn, lặng lẽ xuất hiện trong linh hồn hắn!

Hắn hít sâu một hơi, đưa ánh mắt nhìn về phía Linh Hoàng tiên tử bên cạnh.

Bên ngoài thân nàng, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lớp màng khí, bao bọc toàn bộ cơ thể, cách ly hoàn toàn khỏi ngoại giới.

Mà nàng, vẫn đang chăm chú nhìn về phía Cực Quang thiếu chủ bên dưới.

Là thê tử của Cực Quang thiếu chủ, lại là nữ nhi của Cửu Ngạn, đã có chuẩn bị trước khi đến đây, sở hữu một tầng bảo hộ như vậy cũng là điều hợp lý.

Chỉ là lớp màng khí này…

Hứa Thanh cảm nhận kỹ, ánh mắt lóe lên suy tư.

"Khí tức của Tiên Tôn…"

Hứa Thanh đang định thăm dò cẩn thận, thì Linh Hoàng tiên tử trong lớp màng khí, đột nhiên cất tiếng.

"Nhân tính của phu quân ta… đang dần tiêu tán!"

Nghe vậy, tâm thần Hứa Thanh chấn động, ánh mắt lập tức nhìn về phía Cực Quang thiếu chủ.

Chỉ thấy lúc này, Cực Quang thiếu chủ đang đứng trên tinh cung huyết nhục, toàn thân đã hoàn toàn bị những phiến tinh thể đen bao phủ.

Thần uy của y bao la vô hạn, mà trong mắt…

Sự lạnh lùng đã trở nên vô cùng rõ rệt.

Nhân tính của y, đang dần biến mất với tốc độ chóng mặt!

Thần tính như sóng thần cuồng bạo, điên cuồng càn quét toàn bộ tâm thần y.

Chỉ trong chớp mắt nữa thôi, y sẽ hoàn toàn bị thần tính nhấn chìm!

Ngay khoảnh khắc này, Linh Hoàng tiên tử nâng tay, lấy ra một vật.

Đó là một mảnh sắt màu vàng, thấm đẫm dấu vết của năm tháng, tỏa ra khí tức cổ xưa.

Trên đó, có một hàng chữ rồng bay phượng múa.

"Lưỡng tính liên nhân, nhất đường đế ước…

… Cẩn định thử ước, thử chứng."

Mỗi một chữ, tựa như đều chứa đựng sinh mệnh.

Đó là hiến, cũng là luật.

Đến từ… Cực Quang Tiên Chủ!

Vật này, chính là hôn thư của Linh Hoàng tiên tử và Cực Quang thiếu chủ!

Ngay khi nó được lấy ra, nhân quả trong cõi u minh liền hình thành một sự dẫn dắt, trao cho nó ý nghĩa của một cái neo.

Tất cả chữ viết trên đó, lập tức phát sáng, mang theo lời chúc phúc mà Cực Quang Tiên Chủ đã để lại, hiện lên giữa không trung, bay thẳng về phía Cực Quang thiếu chủ!

Trong khoảnh khắc, hôn thư tiếp cận và liên kết với Cực Quang thiếu chủ!

Thân thể y chấn động, trong đôi mắt đang dần bị lạnh lẽo nhấn chìm, sự băng giá nhất thời dừng lại.

Ngay sau đó, từ trong hôn thư, hai cái tên bay ra!

Đó là bản danh của Linh Hoàng tiên tử và Cực Quang thiếu chủ. Lúc này, hai cái tên xoay tròn giữa không trung, bay thẳng về phía Cực Quang thiếu chủ. Ngay khoảnh khắc chúng dung nhập vào thân thể y, sự băng lãnh trong ánh mắt y xuất hiện dấu hiệu tan chảy.

Hứa Thanh chứng kiến cảnh này, lập tức vung tay, tiên phôi sau lưng hắn hiện ra, hình ảnh Cực Quang tiên cung dâng lên. Hắn hòa bản thân vào nhân quả, trở thành một chiếc neo khác, kết nối cùng Cực Quang thiếu chủ!

Thần linh, bản chất là không có cảm xúc!

Dĩ nhiên, điều này không phải là tuyệt đối.

Chương 2798: Vạn Thần băng táng! (2)

Phần lớn tiên thiên thần linh đều như vậy, nhưng vẫn có ngoại lệ. Ví dụ như Tinh Mâu thần nữ, đã từng bị những thủ đoạn đặc biệt ảnh hưởng.

Còn hậu thiên thần linh, dù cho quá trình chuyển hóa có triệt để thế nào đi nữa, thì những ký ức về cảm xúc từng tồn tại vẫn sẽ để lại dao động khi hồi tưởng.

Chỉ là… dao động này thường rất yếu ớt.

Trừ phi… trước khi chuyển hóa thành thần linh, trong tâm thần đã khắc sâu một chấp niệm cực lớn. Khi đó, dao động sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, mà lúc này, vai trò của chiếc neo mới thực sự được thể hiện rõ ràng.

Neo tồn tại, là để giúp nhân tính được phục hồi nhiều hơn.

Cũng là để… cố định nhân tính!

Để nó giống như một ngọn núi kiên cố giữa sóng thần thần tính cuồng bạo, mặc cho thần tính bùng nổ thế nào, cũng không thể xô ngã!

Lúc này, Cực Quang thiếu chủ dưới sự dẫn dắt của hôn thư và Cực Quang tiên cung, băng giá trong ánh mắt y cuối cùng cũng tan chảy!

Nhân tính không còn tiêu tán!

"Thì ra, cải đạo thành thần… là loại cảm giác này."

Cực Quang thiếu chủ nhìn bốn phương, trong lòng thầm thì.

Thế giới trong mắt y, lúc này đã hoàn toàn đổi khác.

Sự suy tàn, sự lão hóa, sự dơ bẩn, sự hỗn loạn…

Trong dòng suy nghĩ của bản thân, tất cả quá khứ dường như trong giây phút này đều trở nên không còn quan trọng. Những thứ từng được trân trọng, giờ đây đều hóa thành tạp niệm, dù là con người hay vật thể, tất cả cũng chỉ là bụi bặm mà thôi.

Chỉ có sự thăng hoa của sinh mệnh, mới là con đường chân chính cần theo đuổi.

Còn trên con đường này, nếu có chướng ngại... vậy thì tiêu diệt là được.

Bất kể chướng ngại đó là ai!

Ngoại trừ...

Ánh mắt Cực Quang thiếu chủ dừng lại trên người Linh Hoàng tiên tử và Hứa Thanh.

Hai người này, là hai sợi dây kết nối với y, khơi gợi suy tư của y, trở thành hai ngoại lệ duy nhất.

Trong sinh mệnh của y, bọn họ giống như hai nguồn lửa đang cháy sáng, lại như hai ngọn đèn chỉ lối quay về.

"Không sao cả, ta vẫn ổn."

Nhìn Linh Hoàng tiên tử và Hứa Thanh, khóe miệng Cực Quang thiếu chủ khẽ nhếch lên, nở một nụ cười mang theo sự cố ý, dường như y đang cố gắng truy tìm lại cảm xúc đã phai nhạt.

"Ta vẫn nhớ, chuyện kế tiếp cần phải làm."

Dứt lời, y nâng bàn tay phải đã bị các phiến tinh thể đen bao phủ, nhẹ nhàng vạch một đường lên bầu trời.

Tức thì, trong hư không, vô số vết nứt khổng lồ bất ngờ xuất hiện!

Sâu bên trong những vết nứt đó, từng dòng hỗn độn không thuộc về không gian này đang cuồn cuộn trào dâng!

Hứa Thanh lập tức co rút đồng tử!

Hắn nhìn thấy, đằng sau những vết nứt ấy...

Vô số sợi dây nhân quả đang sụp đổ và tái tổ hợp!

Đây là dao động từ tầng quy tắc và pháp tắc, giống như có một bàn tay vô hình đang viết lại nền tảng của Đệ Tứ tinh hoàn!

Đồng thời, từ miệng Cực Quang thiếu chủ, một âm thanh bình thản nhưng lại như thiên lôi giáng xuống, chấn động thiên địa.

"Thần cách… tụ hội!"

Toàn bộ Nguyên Thủy Mẫu Tinh… ầm ầm rung chuyển!

Vạn ức đạo kim quang rực rỡ từ sâu trong địa mạch phun trào mãnh liệt, như ngân hà đảo ngược, xuyên thấu tinh không.

Hư không phát ra tiếng ai oán không chịu nổi sức nặng, vô số lôi đình huyết sắc trên bề mặt tinh bì bùng nổ, nhuộm đỏ toàn bộ thiên địa.

Lại có những gợn sóng không thể hình dung từ Mẫu Tinh khuếch tán, quét ngang ký ức thời không của ngoại giới. Nơi nó lướt qua, vô số tinh cầu trong thực tại liền bị ảnh hưởng trong nháy mắt, diệt vong như ngọn nến bị dập tắt.

Đồng thời, trường hấp dẫn vốn có của Đệ Tứ tinh hoàn cũng đột ngột méo mó, trở nên hỗn loạn vô cùng.

Trong từng tinh vực, từng vũ trụ, từng hệ ngân hà, hàng loạt quỹ đạo đồng loạt lệch hướng, khiến toàn bộ kết cấu của tinh hoàn này dường như bị Cực Quang thiếu chủ, chỉ với một cái nắm tay, mạnh mẽ bẻ cong.

Mà chịu ảnh hưởng nặng nề nhất, chính là ký ức của chư thần Đệ Tứ tinh hoàn!

Vị trí của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, vốn dao động giữa hư ảo và chân thực, tồn tại trong ký ức của thần linh Đệ Tứ tinh hoàn.

Cho nên, biến cố xảy ra lúc này trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh, đương nhiên ảnh hưởng trực tiếp đến ký ức của chư thần.

Chỉ trong khoảnh khắc, vô số thần linh, tại chính thần miếu của mình, đồng loạt thân thể run lên!

Bản năng quỳ bái, bạo phát dữ dội trong thần hồn của họ!

Đồng thời, ở một vũ trụ thuộc cực bắc vô tận của Đệ Tứ tinh hoàn, bên trong một thần quốc ký sinh nơi đó, một nhóm thần linh của Tinh Linh thần tộc, những kẻ đang cử hành tế lễ để quan sát ký ức hải của Đệ Tứ tinh hoàn…

Đột nhiên, toàn bộ hóa điên, từng tên một héo rũ!

Cả thần quốc của họ, cũng vào thời khắc này hoàn toàn tắt lịm, hóa thành một bãi hoang tàn.

Mà giữa đống đổ nát, thi thể của toàn bộ tộc nhân đều đã hóa thành tro bụi. Chỉ còn sót lại vô số nhãn cầu nhấp nháy kim quang yếu ớt, rải rác khắp mặt đất.

Từ trong những nhãn cầu ấy, có thể thấy được những hình ảnh dư tồn.

Đó là một thân ảnh thần linh bị vĩnh hằng cực quang bao phủ, trong tay cầm một vương miện được tạo thành từ những điểm đen kỳ dị, chậm rãi đội lên đỉnh đầu!

Cùng lúc đó, tại đại tinh vực phía tây vô tận của Đệ Tứ tinh hoàn, trong một tinh hệ kết thành chuông khổng lồ, có một vị thần linh đang khoanh chân ngồi.

So với chiếc chuông này, thân thể thần linh ấy có vẻ nhỏ bé vô cùng, nhưng xung quanh lại có vô số tinh đồ lơ lửng, xoay chuyển không ngừng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể vị thần ấy đột nhiên run rẩy, thất khiếu rỉ máu, những tinh đồ quanh thân đồng loạt vỡ tan!

Thần linh ấy chợt mở bừng mắt, thân thể cấp tốc khô héo, đồng tử co rút kịch liệt.

“Vạn Thần Băng Táng! Đây là dấu hiệu của một Chân Thần giáng thế sao? Không… không đúng!”

“Đây là… có một tồn tại đáng sợ đang cướp đoạt quyền hành chí cao!”

Toàn thân vị thần ấy chấn động mãnh liệt, mà vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi hoàn toàn tiêu vong, gã đã dốc hết sức lực, dốc cạn toàn bộ sinh mệnh…

Gõ lên chiếc chuông!

Tiếng chuông vang lên!

Thế nhưng… ảnh hưởng thực sự, đã khuếch tán khắp Đệ Tứ tinh hoàn, trước cả khi tiếng chuông kịp ngân xa.

Tại phía đông Đệ Tứ tinh hoàn, nơi có thần quốc chí cao phụ trách trao quyền số mệnh, bên trong Vĩnh Tịch thần điện chuyên trách dệt nên vận mệnh, đúng vào khoảnh khắc này, đột nhiên bộc phát ra vô tận kim quang!

Bên trong thần điện, tất cả các thần tượng đồng loạt mở mắt, từng vị thần lộ ra thần sắc ngơ ngác.

Nhưng ngay giây tiếp theo…

Bọn họ, toàn bộ vỡ tan!

Không kịp phát ra bất cứ thanh âm nào, đã hóa thành tro bụi!

Mạng lưới vận mệnh mà họ đã duy trì và dệt nên trong suốt hàng triệu năm, cũng theo sự diệt vong của họ, ngay trước mắt, tan rã với tốc độ có thể thấy rõ bằng mắt thường!

Mà tất cả những điều này… chỉ là phần nổi của tảng băng chìm!

Vào thời khắc này, khắp các khu vực thuộc Đệ Tứ tinh hoàn…

Những cảnh tượng tương tự, đang đồng loạt bùng phát!

Chương 2799: Thượng Hoang dư kiếp (1)

Trong sâu thẳm không gian, tại khu vực khe nứt hư không của Đệ Tứ tinh hoàn.

Nơi này có phạm vi khổng lồ, sánh ngang với nhiều vũ trụ, bên ngoài quanh năm bao phủ bởi tầng bụi đỏ, là một trong tứ đại cấm địa của Đệ Tứ tinh hoàn.

Từ xưa đến nay, những kẻ xông vào nơi đây, cực hiếm có ai sống sót trở ra.

Mà những thần linh chết tại chốn này... cho đến nay, chưa từng có vị nào quay về.

Ngay khoảnh khắc tiếng chuông ngân vang, ngay giây phút Nguyên Thủy Mẫu Tinh bộc phát dị biến, cấm địa này cũng dấy lên gợn sóng!

Tận sâu bên trong cấm địa, nơi hiếm có thần linh nào đặt chân đến, tồn tại một tế đàn thần cốt.

Vô số thần cốt, cùng với những con trùng dữ tợn bò lổm ngổm trên đó, tất cả chất chồng lại thành một tế đàn, phía trên đặt một cỗ quan tài thanh đồng bị bao phủ bởi sương mù hỗn độn.

Vô số xiềng xích thần linh từ trong hư vô kéo dài đến đây, trói chặt lấy quan tài!

Khoảnh khắc bão tố ký ức quét ngang hải vực ký ức, những xiềng xích ấy bỗng rung lên dữ dội, mà bên trong quan tài... đột nhiên nổ tung.

Từ trong đó, một tàn thể tựa như đã ngủ say hàng trăm triệu năm, chậm rãi ngồi dậy.

Chỉ một động tác này, cấm địa lập tức rung chuyển, vô số thần văn từ bát phương hiện lên, lao đến trấn áp.

Nhưng tàn thể trong quan tài chẳng buồn để ý những thần văn đó, chỉ cất lên một tràng tiếng cười khàn khàn, chói tai đến cực điểm.

"Nam Kha Thần Tôn... quyền hành vận mệnh của ngươi... đang bị cướp đoạt."

"Tựa như năm xưa, khi ngươi cắn nuốt Thần Trùng, nhân lúc đại kiếp Thượng Hoang giáng xuống, bí mật đánh cắp một phần quyền hành... Vậy nên, ngươi phải chịu lại kiếp nạn mà Thượng Hoang từng trải qua!"

"Vậy thì, để ta áp ngươi thêm một chút nữa!"

Lời nói vang vọng, trong khoang ngực mục rữa của tàn thể, thần cách nứt vỡ bỗng bùng lên huyết quang chói lòa, kéo theo vô số xiềng xích thần linh đang trấn áp từ hư vô đến đây, trong khoảnh khắc... từng cái đứt gãy!

"Còn về kẻ kia... kẻ dùng tiên đạo mà bước lên tầng thứ của chúng ta, lại dùng nhân quả Thượng Hoang che giấu hoàn toàn số mệnh của bản thân... Kẻ này, quả thực đáng gờm! Rất thú vị!"

Tiếng thần ngữ mục rữa vang vọng khắp hư không, vô số dây xích bám trên quan tài bốc hơi ngay tức khắc.

Nhưng đúng vào thời khắc đó, thần văn của cấm địa lại hiện ra gấp vạn lần, tựa như cơn hồng thủy ập xuống, vây lấy vị thần linh tàn khuyết kia.

Lập tức, thân thể gã bị bao trùm.

Quan tài tái hiện.

Xiềng xích lần nữa phục hồi.

Tàn thể của vị thần linh mục rữa, vẫn bị phong ấn bên trong quan tài.

Chỉ có tiếng cười của gã, xuyên thấu qua nắp quan tài, vẫn còn vang vọng, cuối cùng hóa thành một câu thần âm:

"Ta đã thấy rồi... số mệnh có thể bị phá vỡ, nhưng định số, thì phải tuân theo!"

Trong Đệ Tứ tinh hoàn, tồn tại vô số thần quốc, mỗi Chân Thần khi hóa thành thần vực, đều có thể tạo dựng thần quốc của riêng mình.

Mà trên thần quốc, chính là thần triều.

Toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn, tổng cộng có mười hai vị Thần Chủ, thế nên cũng có mười hai thần triều.

Mà trên thần triều, chính là Thần Đình, cũng là nơi tối cao của Đệ Tứ tinh hoàn, nơi tồn tại Thần Tôn!

Giờ khắc này, trong mười hai thần triều, vô số thần niệm đáng sợ của Thần Chủ, từ các thần tượng trong chủ cung bùng phát, bao trùm Đệ Tứ tinh hoàn, đồng thời thâm nhập vào hải vực ký ức.

Nhưng bọn họ, không hề manh động.

Phần nhiều chỉ quan sát và chứng kiến cảnh tượng vị Thần Chủ đặc biệt đang hình thành trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Bởi vì… Thần Đình, từ đầu đến cuối vẫn im lặng, Thần Tôn không hề ban xuống bất kỳ thánh dụ nào.

Đây… tuyệt đối không bình thường.

Mãi đến khi tiếng chuông vang lên chín nhịp, trong mười hai thần triều, tại Vĩnh Hằng thần triều, trên thần tọa tối cao.

Một thần ảnh không thể gọi tên đang ngồi đó.

Hình thái của gã, biến hóa liên tục.

Có lúc là nhân tộc, mang theo già trẻ nam nữ, như thể gánh vác vạn chúng sinh linh.

Có lúc là dị tộc, ẩn chứa muôn ngàn hình thái, có cả những chủng tộc hiện hữu, lẫn những tộc quần đã bị lịch sử xóa sổ.

Có lúc là thần linh, tản mát ra thần uy khủng bố.

Có lúc là tử vong, hiển hiện ra vô số trạng thái cái chết.

Những hình thái ấy, không ngừng giao thoa, trong nháy mắt, gã có thể biến đổi hàng vạn lần.

Vậy nên, gã được gọi là… Bất Khả Danh!

Ngay lúc này, gã đột ngột mở mắt.

Khoảnh khắc song nhãn khai mở, thân ảnh của gã lập tức đông cứng, bảo lưu lại hình dạng tại khoảnh khắc mở mắt.

Một kim nhân tỏa ra thần quang vĩnh hằng!

Gã… chính là một trong mười hai Thần Hoàng của Đệ Tứ tinh hoàn… Vĩnh Hằng Thần Hoàng!

Từng là một trong vô số thần nô dưới trướng Thần Tôn, về sau dựa vào thực lực bản thân mà tấn thăng Thần Chủ. Giờ phút này, các Thần Chủ khác có thể chỉ đứng quan sát, nhưng thân thế và sứ mệnh của gã, khiến gã sau một hồi trầm mặc, liền đưa mắt nhìn về phía quang cầu màu vàng kim, tượng trưng cho bản nguyên của thần triều.

Quang cầu ấy, lúc này đang dần ảm đạm.

Thế nên gã lại khép mắt lần nữa, qua vài nhịp thở, đột ngột mở bừng.

Bàn tay phải giơ lên, ngón tay hơi cong, nhẹ nhàng búng ra một cái.

Một cỗ uy lực hủy thiên diệt địa, lập tức bộc phát, xé toạc hải vực ký ức, nơi ảo ảnh và hiện thực đan xen!

Ngay sau đó… bảy mươi hai đạo Vĩnh Hằng thần chỉ, hóa thành lưu quang, xuyên thấu hư không mà lao đi.

"Chặn đứng y! Một tân hoàng xuất thế, sẽ phá vỡ cân bằng!"

Cùng lúc đó, bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh, vô số cánh cổng u quang đồng loạt mở ra!

Từng vị Chân Thần tiếp nhận ý chỉ của Vĩnh Hằng Thần Hoàng, lập tức từ những cánh cổng ánh sáng đang mở ra, ồ ạt xông ra.

Lao thẳng đến Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Trong tầm mắt của bọn họ, ở nơi xa kia, Nguyên Thủy Mẫu Tinh giờ đây đã có thêm một tầng vỏ bọc.

Đó chính là lớp da của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, sau khi bị Cực Quang thiếu chủ lột ra, phủ lên lớp huyết nhục của Mẫu Tinh, trở thành một tầng trời mới!

Mà sứ mệnh của bọn họ, chính là phá vỡ lớp da ấy, ngăn cản những gì đang diễn ra trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Vì thế, chỉ trong nháy mắt, những Chân Thần mang theo sứ mệnh này, sau khi đến gần liền bộc phát thần uy, tạo thành từng đạo thần thuật ngập trời.

Chỉ là… lớp da của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, vốn dĩ đã có khả năng hấp thụ nguyên chất, mà Cực Quang thiếu chủ khi trước lột ra, cũng chính là để biến nó thành tấm lá chắn đầu tiên.

Chương 2800: Thượng Hoang dư kiếp (2)

Cho nên, mặc cho đám Chân Thần này ra tay, thần thuật của bọn chúng dù có oanh kích, thì lớp da này cũng chỉ rung động dữ dội, nhưng trong nhất thời, vẫn chưa thể bị xuyên thủng!

Chỉ có những tiếng nổ trầm đục, vang vọng vào bên trong.

Rơi vào tai của Hứa Thanh và Linh Hoàng tiên tử.

Hứa Thanh lập tức đè nén sóng gió trong lòng, ngẩng đầu nhìn về tầng trời huyết sắc, do da của Nguyên Thủy Mẫu Tinh tạo thành.

Chỉ thấy bầu trời liên tục lồi lõm, lượng huyết dịch trút xuống càng nhiều, nhưng tấm màn bảo hộ đó... quả thực quá mức kinh người.

Mà giờ khắc này, trước mặt Cực Quang thiếu chủ, người đang tấn thăng Thần Chủ, đã xuất hiện một mảnh kết tinh đỏ thẫm, mang hình dạng bất quy tắc.

Màu sắc của nó, vừa có thể là sắc máu, lại vừa có thể là hào quang cực quang.

Hơn nữa, trên bề mặt phản chiếu ra một hình ảnh gương soi!

Toàn thể kết tinh này, tỏa ra sự thần thánh vô thượng, hơn thế nữa, uy áp khủng khiếp trên nó khiến người ta có cảm giác tựa như chí bảo vô thượng!

Đó chính là thần cách!

Hoặc chính xác hơn, đó là một phần của thần cách.

Nó đang hấp thu lực lượng từ vô số thần linh trong Đệ Tứ tinh hoàn, trong quá trình định nghĩa lại nền tảng và cấu trúc của Đệ Tứ tinh hoàn, nhanh chóng lớn mạnh!

"Vẫn chưa đủ."

Khi nhìn vào thần cách, giọng nói của Cực Quang thiếu chủ hóa thành từng đạo gợn sóng quy tắc, lan ra bát phương.

Nơi gợn sóng đi qua, thời không rạn nứt như kính vỡ.

Sau đó, y ngước mắt nhìn về bầu trời, trong con ngươi, mười hai luân quang kim sắc không ngừng xoay tròn.

"Cần phải có… nhiều chất dinh dưỡng hơn."

Lời vừa dứt, vô số huyết quản phía sau y lập tức quằn quại, mượn Nguyên Thủy Mẫu Tinh làm môi giới, thâm nhập vào hải vực ký ức của chúng thần, lại thông qua hải vực ký ức, khuếch tán ra toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn!

Chỉ trong nháy mắt, hải vực ký ức trong Đệ Tứ tinh hoàn cuộn trào sóng lớn, quá trình hấp thụ của Cực Quang thiếu chủ xuyên qua hải vực ký ức, kết nối với vô số thế giới!

Khiến cho vô số thần linh trong Đệ Tứ tinh hoàn, thân thể chấn động, từ sâu trong linh hồn cảm nhận được sự triệu hồi từ một tồn tại chí cao!

Vì thế, một lượng lớn thần linh rơi vào trạng thái khô kiệt, sau đó hóa thành vô số điểm sáng kim sắc, từ hàng tỷ tinh cầu, dâng lên rồi tụ hợp lại thành một dòng sông dài ngang qua tinh không, ồ ạt lao đến Nguyên Thủy Mẫu Tinh trong ký ức.

Xuyên qua tầng da trời!

Tại nơi này, hóa thành dòng thác ngữ âm, ồ ạt chảy vào thân thể của Cực Quang thiếu chủ.

Mà thần cách trước mặt y, vào giờ khắc này tốc độ tụ kết càng mãnh liệt hơn.

Hứa Thanh nhìn tất cả những điều đó, tâm thần cuộn trào, hắn từng cùng Đội Trưởng làm vô số đại sự, từ trở thành phụ thân của Thiên Đạo, cho đến bày mưu vây hãm Xích Mẫu…

Nhưng tất cả những chuyện đó, ngoại trừ lần chiếm đoạt huyết nhục của Tàn Diện, thì không điều gì sánh bằng hôm nay!

Thậm chí nếu xét về phạm vi ảnh hưởng, cảnh tượng trước mắt còn lớn hơn gấp bội!

Ngay trong lúc tâm tư hắn gợn sóng, bầu trời đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Lớp da trời co lại, hình thành một vùng lõm khổng lồ, tựa như có một ngoại lực khủng bố đang đánh xuống, khiến nó bị ép chặt từ bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Thanh lập tức vận chuyển toàn bộ tu vi, tiên phôi chấn động, que sắt bay vọt ra, hơn nữa hiến thời không cũng từ bốn phía bao phủ lại!

Ngoài ra, linh hồn của hắn cũng gợn sóng, dẫn dắt lực lượng chân danh, hội tụ lên bản thân, bản năng muốn bảo vệ Cực Quang thiếu chủ độ kiếp!

Nhưng lại bị Linh Hoàng tiên tử bên cạnh ngăn lại, nàng vẫn bình tĩnh, nhẹ giọng mở miệng.

"Việc tấn thăng của ca ca ngươi, không cần chúng ta hộ đạo."

"Chàng từng nói, chỉ có kẻ yếu mới cần ngoại lực hộ đạo."

"Còn chàng… không cần!"

"Hơn nữa, vai trò của chúng ta với tư cách là mỏ neo, mới là trọng điểm và cốt lõi, tuyệt đối không thể bị ngoại lực làm lung lay!"

Hứa Thanh nghe vậy, hồi tưởng lại khí phách của Cực Quang thiếu chủ, trong lòng cảm khái, khẽ gật đầu.

Cùng lúc đó, bên ngoài lớp da trời, phía sau vô số Chân Thần, có bốn mươi chín tôn thần linh thân thể cao lớn, kích thước tựa như tinh cầu, trên lưng đều mang theo một pho tượng thần, từ trong hải vực ký ức bước ra từng bước.

Những pho tượng trên lưng bọn chúng, hình dáng và tạo hình không giống nhau, nhưng uy áp tỏa ra lại đồng nhất!

Tất cả đều thuộc về một vị Thần Chủ.

Vĩnh Hằng Thần Hoàng.

Ngay tại khoảnh khắc bọn chúng tiến đến gần Nguyên Thủy Mẫu Tinh, các Chân Thần xung quanh đồng loạt lùi lại, nhường đường. Bốn mươi chín tôn thần linh khổng lồ, cùng lúc gầm lên trầm thấp, tượng thần sau lưng chúng, tức khắc dâng cao, bộc phát uy thế của Thần Chủ!

Những tượng thần này lần lượt tan rã, hóa thành bốn mươi chín ngọn thương đá cổ xưa màu vàng kim, mang theo khí tức khủng bố chưa từng có, gào thét lao thẳng về phía lớp da trời của Nguyên Thủy Mẫu Tinh...!

Trong khoảnh khắc va chạm với lớp da trời.

Lớp da trời lập tức run rẩy kịch liệt, không thể chống đỡ nổi, chỉ trong vài nhịp thở, tựa như vang lên một tiếng ai oán, rồi bị xé rách và xuyên thủng!

Bốn mươi chín ngọn trường thương phá vỡ lớp da trời, gào rít lao thẳng về phía Cực Quang thiếu chủ!

Giây phút mấu chốt, tâm thần Hứa Thanh chấn động, còn Cực Quang thiếu chủ, người đang tụ kết thần cách, bỗng ngẩng đầu, nơi trán y, ngay trong chớp mắt, một con mắt dọc mở ra!

Đó chính là "Toàn Tri Chi Nhãn", được tụ kết từ chín vạn sáu nghìn chân danh của y, trong quá trình hình thành thần cách.

"Không dám đích thân giáng lâm, lại dùng cách này thăm dò... thật là... làm phiền quá mức."

Giọng nói lạnh nhạt của Cực Quang thiếu chủ, tựa thần dụ, vang vọng khắp càn khôn.

Khoảnh khắc đó, bốn mươi chín ngọn thương đá vàng kim trên bầu trời, toàn bộ run rẩy kịch liệt, ngay trước mắt mọi người, từng mảnh bắt đầu bong tróc, như bị lột vỏ!

Thần Chủ chi nguyên ẩn chứa bên trong, trước vị cách của Cực Quang thiếu chủ, liên tiếp sụp đổ!

Những mảnh vỡ của quy tắc, còn chưa kịp tiêu tán đã bị huyết nhục của Mẫu Tinh không ngừng vặn vẹo, nuốt chửng hoàn toàn, lại tiếp tục hóa thành nguyên chất, dung nhập vào quá trình tụ kết thần cách của Cực Quang thiếu chủ!

Khiến cho thần cách, trong nháy mắt, mở rộng thêm một đoạn lớn!

"Còn nữa không?"

Cực Quang thiếu chủ liếm môi, ánh mắt quét qua trước mặt, nhìn vào thần cách đỏ thẫm, khoảng cách viên mãn, chỉ còn một chút nữa, lạnh nhạt nói.

Chương 2801: Mịch Minh Thần Chủ (1)

Gần như ngay khi Cực Quang thiếu chủ lên tiếng... bên ngoài lớp da tinh cầu bị tàn phá phía trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh, ở đầu bên kia của vết nứt thời không, bỗng nhiên hiện ra một con mắt khổng lồ!

Con mắt này thần thánh, vô cùng to lớn!

Đồng tử của nó là một vòng xoáy hoàng kim thẫm, có thể thôn phệ tinh quang, còn trên mống mắt lại đầy những hoa văn bạc nứt vỡ, trông vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa, bên trong con mắt ấy có vô số tinh cầu, tạo thành những hình ảnh bóng chồng quỷ dị, dường như vô tận vũ trụ cùng vô số tinh vực, đều chỉ là ảo ảnh phản chiếu của nó.

Cùng lúc đó, từng đợt thủy triều thần nguyên cuồn cuộn như dải ngân hà, từ kẽ hở mí mắt tràn ra, nơi nó quét qua, hư không liền sôi trào, tựa như thủy ngân bị đun sôi, không ngừng cuộn trào.

Giờ khắc này, con mắt ấy đang xuyên qua vết nứt thời không, lạnh lùng nhìn xuống Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Dưới cái nhìn của nó, hư không nơi Nguyên Thủy Mẫu Tinh tọa lạc, bắt đầu bị xé rách và sụp đổ.

Còn lớp da tinh cầu, càng trong nháy mắt phát ra tiếng răng rắc giòn tan như kính vỡ, tất cả pháp tắc bên trong đều bắt đầu tan vỡ, hóa thành từng luồng nguyên chất thuần túy, chảy về phía con mắt này.

Không chỉ lớp da tinh cầu, mà ngay cả Nguyên Thủy Mẫu Tinh cũng rơi vào tình trạng tương tự, thậm chí còn bao gồm tất cả thần lực hội tụ về phía Cực Quang thiếu chủ, để rèn đúc thần cách cho y.

Tất cả, đều bị con mắt này hấp thụ!

Dường như con mắt ấy đã biến thành một vòng xoáy có thể thôn phệ vạn vật, khiến tất cả trong tầm mắt của nó đều phân giải thành những điểm sáng lấp lánh.

Nó đang cắt đứt nguồn dưỡng chất cần thiết để Cực Quang thiếu chủ tấn thăng, đồng thời cũng xóa bỏ tương lai của y!

Trong quang luân của đồng tử, vô số hình ảnh tương lai của Cực Quang thiếu chủ lần lượt hiện ra.

Những thân ảnh đó, có kẻ hóa thành tro bụi dưới ánh mắt của con mắt thần thánh này, cũng có kẻ được ban cho sức mạnh siêu phàm.

Nhưng bất kể tương lai diễn ra theo dòng thời gian nào, thì dường như con mắt ấy vẫn luôn là điểm cuối không thể vượt qua!

Đây chính là câu trả lời của Vĩnh Hằng Thần Hoàng dành cho Cực Quang thiếu chủ!

Toàn bộ Nguyên Thủy Mẫu Tinh, lập tức chấn động dữ dội.

Bầu trời lớp da tinh cầu khô héo trên diện rộng, phân giải, mưa máu trút xuống như ngân hà vỡ vụn, tràn ra bên ngoài vũ trụ, thậm chí màu sắc của Mẫu Tinh, cũng bị hút đi, dần trở nên tái nhợt!

Không gian vặn vẹo, thời gian rạn nứt, vô số bụi tinh trong hư không bị nghiền nát, hình thành từng dải ngân hà rực rỡ, nhưng rồi chỉ trong chớp mắt, tất cả đều tan biến.

Mọi thứ, đều bị cái nhìn của Vĩnh Hằng Thần Hoàng, đảo ngược quy luật.

Thân hồn của Hứa Thanh, cũng bắt đầu tan vỡ!

Nhưng chân danh của hắn, vào khoảnh khắc này đột nhiên bộc phát tác dụng, khiến hắn như một con thuyền cô độc giữa cơn bão tố, ra sức chống chọi.

Bên cạnh hắn, Linh Hoàng tiên tử cũng mặt tái nhợt.

Mãi đến giây tiếp theo, một bóng hình vĩ ngạn xuất hiện trước mặt Hứa Thanh và Linh Hoàng tiên tử, thay họ che chắn ánh nhìn từ ngoài tinh không.

"Không hổ là Thần Chủ."

Thanh âm bình tĩnh, vang lên từ Cực Quang thiếu chủ, y đứng đó, ngay trước mặt hai người quan trọng nhất trong đời mình, ngẩng đầu nhìn thẳng lên bầu trời.

Đối diện với ánh mắt của Vĩnh Hằng Thần Hoàng!

Khoảnh khắc hai tầm mắt chạm nhau, toàn thân Cực Quang thiếu chủ, lớp tinh phiến màu đen trên bề mặt đồng loạt run lên, xuất hiện vô số vết nứt nhỏ, tựa hồ sắp sụp đổ.

Ngay cả thần nguyên trong cơ thể y, dưới cái nhìn kia cũng xuất hiện dấu hiệu đình trệ.

Tựa như có vô số tinh trần sụp đổ trong hư vô, hóa thành những thanh âm thần thánh vang vọng sâu thẳm trong linh hồn y, mỗi một âm phù đều đang gặm nhấm thần hồn của y.

"Thế này mới đủ vị!"

Cực Quang thiếu chủ mỉm cười, trên trán y, con mắt thẳng đứng vào khoảnh khắc này, bỗng hiện lên hàng tỷ đạo thần văn huyết sắc, mỗi một đạo đều phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Sau đó, Cực Quang thiếu chủ nâng tay phải, móc thẳng vào trán mình.

Một con mắt bị y móc ra, nhẹ nhàng ngự trong lòng bàn tay một hơi, rồi vung tay lên, ném thẳng lên bầu trời.

Lập tức, vô tận cực quang từ trong con mắt ấy bùng phát mãnh liệt, hóa thành sóng triều cực quang!

Quét thẳng lên thiên không.

Hứa Thanh chứng kiến cảnh đó, hơi thở trở nên gấp gáp, trước đó hắn không nhìn ra điểm đặc biệt gì của con mắt này, nhưng khi cực quang từ trong đó bùng nổ, hắn lập tức nhận ra!

Đó là cực quang của Cực Quang Tiên Chủ!

Con mắt này… chính là di vật của Cực Quang Tiên Chủ!

Hoặc có lẽ, đây chính là con mắt của Cực Quang Tiên Chủ, thứ mà lão đã để lại cho nhi tử, trong đó, chứa đựng hiến của lão!

Lúc này, theo sự bùng phát của con mắt, toàn bộ bầu trời trên Mẫu Tinh, chấn động mãnh liệt, hóa thành một đại dương phỉ thúy mênh mông.

Không chỉ là sắc đỏ!

Vô số dải quang lưu đa sắc, như bút lông của Thần Sáng Thế vung lên, xanh thẫm, tím thẫm, bạc trắng, từng thác sáng cuồn cuộn tràn ngập tầng mây.

Những luồng quang sắc ấy quấn lấy nhau, không ngừng vươn cao, cuối cùng ngưng tụ bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh, tạo thành một vòm trời bán trong suốt, tựa thể kết tinh.

Mỗi tấc màn chắn, đều rung động huy quang có thể làm lu mờ thần hồn.

Trên đó, một con mắt thẳng đứng khổng lồ thấp thoáng hiện lên, đối diện với ánh mắt của Vĩnh Hằng Thần Hoàng ngoài khe nứt thời không.

Ánh nhìn giao thoa!

Hư vô rung chuyển!

Tiếng rên trầm thấp, từ phía khe nứt thời không vang lên.

Bề mặt màn sáng phỉ thúy, tức thì hiện ra vô số phù văn huyền diệu, đồng thời quang mạch trên tấm chắn trồi lên, tựa mạch máu đang đập nhịp, tia điện lam ngọc giữa những luồng sáng khẽ lóe lên nhảy múa.

Như thể hóa thành một cự thú lăng kính có thể nuốt trọn vạn vật, ngăn chặn ánh nhìn của Vĩnh Hằng Thần Hoàng!

Rồi nó phân giải ánh mắt ấy, hóa thành vô số tinh quang sắc bảy màu, tạo thành thần điệp.

Chương 2802: Mịch Minh Thần Chủ (2)

Những thần điệp hình thành từ thần nguyên, dưới cực quang tô vẽ, xòe rộng đôi cánh dài bao phủ cả trời, với tốc độ cực hạn, nghịch lưu mà lên, lao thẳng đến khe nứt thời không bên ngoài.

Hoàn toàn cắt đứt ánh nhìn đến từ Vĩnh Hằng Thần Hoàng!

Chặn đứng sự hấp thụ của gã, ngăn cản sự quấy nhiễu của gã!

Biến tất cả ảnh hưởng bị nghịch chuyển, một lần nữa viết lại, sửa đổi, khiến thần uy còn sót lại, trở thành một đoạn sóng trong quang phổ cực quang.

Đây chính là dùng vô tận cực quang, khắc vẽ đồ đằng huy hoàng trên thiên không!

Giống như chủ nhân của hiến này, khi sinh tiền không nỡ để ái tử kế thừa thống khổ của bản thân, vì vậy đã lựa chọn cái chết.

Sau khi chết... vẫn đang bảo vệ!

Một màn này, chấn động bát phương, tất cả Chân Thần bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh đều trỗi dậy bản năng sinh mệnh, bắt đầu thoái lui.

Ngay cả thần nhãn trong khe nứt thời không, cũng dần ảm đạm, bị vô số thần điệp cực quang bao phủ.

Chỉ còn lại Nguyên Thủy Mẫu Tinh bị cực quang bao trùm, thần cách đang hội tụ đến khoảnh khắc cuối cùng!

Toàn diện bùng phát!

Trước mắt Hứa Thanh và Linh Hoàng tiên tử, Cực Quang thiếu chủ vào lúc này, thần cách trước mặt y bừng sáng chưa từng có!

Cùng lúc đó, những tinh phiến màu đen bao phủ thân thể y đang hấp thụ toàn bộ ánh sáng, trên từng mảnh lân giáp đều phản chiếu ra từng đường vân kết từ chân danh.

Đến khi chỉ sau vài nhịp thở, tất cả phù văn từ chân danh trên tinh phiến màu đen như đã thỏa mãn hết thảy điều kiện, vào khoảnh khắc đó... chúng bỗng di chuyển như sinh vật sống!

Tụ hội về ngực, ở đó vẽ ra một vòng xoáy kim sắc đang xoay tròn.

Tâm vòng xoáy, từng sợi chỉ vàng tỏa rộng, kéo dài về phía thần cách huyết sắc đang trôi lơ lửng trước mặt y, đan xen với nhau!

Khiến cho thần cách phát triển với tốc độ chóng mặt, bề mặt của nó cũng đồng thời xuất hiện vô số phù văn trùng khớp với Cực Quang thiếu chủ.

Bên trong từng sợi phù văn ấy, ẩn chứa lực lượng hủy diệt trời đất!

Càng trong quá trình những sợi chỉ vàng đan xen cùng thần cách, hình dáng Cực Quang thiếu chủ cũng hoàn toàn thoát ly khỏi hình thái sinh mệnh của tu sĩ.

Trở nên cao lớn hơn, thần thánh hơn, mơ hồ còn mang theo một chút ý vị Bất Khả Danh!

Đặc biệt là xương sống của y, tựa như dây đàn giao giới giữa thực tại và hư không, mỗi một lần chấn động, đều dẫn phát cộng hưởng của toàn bộ tinh hoàn.

Hóa thành thần âm, vang vọng khắp tinh hoàn.

"Thần cách, thành!"

Khoảnh khắc tiếp theo, thần cách trước mặt y bạo phát hào quang rực rỡ!

Giây phút hoàn chỉnh, đất trời rung chuyển, vũ trụ gầm vang, tinh vực dậy sóng, toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn... tức khắc chấn động!

Vạn vật run rẩy, chư thần kinh hãi, ký ức hải dâng lên sóng dữ vô tận.

Toàn bộ thần nguyên trong vũ trụ hóa thành thủy triều ngập trời, đổ về đây như thác lũ.

Trong phạm vi hàng tỷ tỷ quang niên, toàn bộ tinh hệ tựa như bụi trần bị lốc xoáy cuốn vào, bắt đầu điên cuồng sụp đổ về Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn, thoáng chốc chìm trong bóng tối.

Cảnh tượng này, tác động to lớn đến mức ngay cả những tinh hoàn khác, cũng có thần linh cảm nhận được, bộc phát thần uy vô tận, từ xa quan sát theo dõi.

Mà lúc này, trong bóng tối bao phủ Đệ Tứ tinh hoàn, duy chỉ có Nguyên Thủy Mẫu Tinh, ánh sáng từ thần cách của Cực Quang thiếu chủ, tỏa ra sắc đỏ chói lòa!

Đó là một khối lập phương, do vô số phù văn huyết sắc tạo thành, mỗi một mặt như một tấm gương, phản chiếu vận mệnh cuối cùng của tất cả sinh linh, chư thần và vạn vật trong Đệ Tứ tinh hoàn.

Đây là... Quyền hành vận mệnh!

Hoặc chính xác hơn, đây là vận mệnh bị cướp đoạt từ Thần Tôn bằng hiến chi kính!

Khi nhìn chăm chú vào thần cách ấy, Linh Hoàng tiên tử lộ vẻ lo lắng, nàng hiểu rằng, bước quan trọng nhất... sắp tới rồi.

Mà bên cạnh nàng, Hứa Thanh, khi thấy được vận mệnh hiển hiện trên thần cách, tâm thần bỗng trở nên mơ hồ.

"Đây là... quyền hành của Thượng Hoang...?"

Hứa Thanh lẩm bẩm, một tia minh ngộ, cũng trong khoảnh khắc này hiện lên trong nhận thức của hắn.

Cùng lúc đó, tại khoảnh khắc thần cách của Cực Quang thiếu chủ được hình thành, ở tận sâu trong Đệ Tứ tinh hoàn, tại khu vực cấm địa phủ đầy bụi đỏ.

Trên tế đàn được chất đống bằng thần cốt cùng vô số côn trùng dị tộc, bên trong cỗ quan tài thanh đồng bị vô số xiềng xích thần linh khóa chặt, một tràng cười khàn khàn chói tai, một lần nữa vang vọng khắp không gian.

"Thì ra là vậy..."

"Nam Kha, ngươi quả nhiên xứng đáng với danh xưng kẻ trộm cắp quyền hành của Thượng Hoang, dù ngươi đã giam cầm ta đến tận bây giờ, nhưng ta vẫn phải thừa nhận, ngươi thực sự không tầm thường!"

"Nếu ngươi nhận ra điều này sớm hơn, chắc chắn ngươi đã ra tay ngăn chặn."

"Thế nhưng, kẻ kia... kẻ lấy thân tiên mà bước lên đẳng cấp của chúng ta, lại mượn nhân quả của Thượng Hoang để che giấu vận mệnh toàn tri của ngươi, khiến sự thật chỉ hiển hiện vào lúc này..."

"Vốn dĩ ngươi có thể lập tức sửa đổi nó, nhưng ngươi lại chọn cách buông tay."

"Bởi vì... đây cũng là cơ hội của ngươi!"

"Ngươi muốn mượn dịp này, để khiến toàn bộ chư thần trong Đệ Tứ tinh hoàn, gánh thay ngươi phần dư kiếp còn lại của kiếp nạn Thượng Hoang!"

"Đây chính là nhân quả mà ngươi đã gieo ra, khi nhân lúc đại kiếp Thượng Hoang giáng xuống, đánh cắp một phần quyền hành của gã... Có lẽ, ngay từ khoảnh khắc đó, ngươi đã bắt đầu chuẩn bị cho ngày hôm nay."

"Nhưng ta rất tò mò... Không biết đám Thần Hoàng dưới trướng ngươi, lúc này sẽ có suy nghĩ gì đây?"

Tiếng cười càng lúc càng lớn, vang vọng khắp vùng cấm địa.

Cùng lúc đó, trong bóng tối phủ kín Đệ Tứ tinh hoàn, tại mười hai thần triều, toàn bộ Thần Hoàng... đều trầm mặc.

Chúng thần đã thấy rõ nhân quả, hiểu ra toàn bộ chân tướng, vì vậy từng vị một chậm rãi ngẩng đầu, dồn tất cả thần thức, hội tụ về Thần Đình chí cao của Đệ Tứ tinh hoàn.

Ngay cả Vĩnh Hằng Thần Hoàng, vào khoảnh khắc này cũng chậm rãi khép mắt, đem toàn bộ thần niệm dâng lên.

Chỉ là...

Tại Thần Đình, nơi tọa lạc của Thần Tôn chí cao, dẫu cho đến thời khắc này, vẫn không hề có bất kỳ một lời hồi đáp nào.

Mà trong Đệ Ngũ tinh hoàn, thời không lúc này bắt đầu dao động.

Tại hư vô vô tận mà vạn vật không thể dò xét, bóng dáng của Tiên Tôn đang từng bước tiến về phía trước.

Bàn tay trái của lão phản chiếu hình ảnh nhi tử mình, Cực Quang Tiên Chủ, năm đó đăng cơ nắm giữ khí vận.

Bàn tay phải của lão, dòng chảy thời gian từng bị xóa bỏ ngàn năm trước, đang lặng lẽ chảy xuôi.

"Thời gian... đã đến."

Chương 2803: Cực Quang kỷ nguyên (1)

Đệ Tứ tinh hoàn, trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh, nơi Cực Quang thiếu chủ đã hoàn toàn trở thành thần linh.

Y chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đứng đó, cả thân thể y toát ra ý vị bất khả danh!

Xương sống của y, chính là chuỗi dây cung kết nối giữa hư và thực, khẽ rung động, tựa như hơi thở của vũ trụ, kéo theo Đệ Tứ tinh hoàn cộng hưởng, từng đợt sóng xung kích lan tràn khắp nơi.

Mà hình thái của y, rõ ràng đã phản chiếu vào mắt của Hứa Thanh và Linh Hoàng tiên tử, thế nhưng họ lại chẳng thể lưu giữ nổi bất cứ dấu ấn nào trong trí nhớ.

Nhìn thấy, nhưng không thể ghi nhớ.

Thậm chí, cũng không thể nào dựng lên một hình ảnh rõ ràng trong suy nghĩ về y.

Tựa như...

Bởi vì vị cách quá cao, dẫn đến thị giác lẫn cảm quan của người phàm, hoàn toàn không thể hình dung nổi sự tồn tại ấy.

Nếu cố chấp gượng ép xây dựng, thì kết cục sẽ là ý thức bản thân không thể nghịch chuyển mà sụp đổ.

Giống như...

Đối diện với vận mệnh.

Mà vận mệnh thì không thể đo lường!

Chỉ có khí tức của y...

Kinh thiên động địa, chúng sinh vạn vật, tựa hồ đều phải quỳ bái!

Hứa Thanh tâm thần rung động kịch liệt, hắn tuy mang tiên thân, nhưng thần thân ở Vọng Cổ đại lục của hắn, vốn được đúc thành từ huyết nhục Thượng Hoang, bên trong còn chứa đựng mảnh ý niệm của vận mệnh.

Thêm vào đó, hắn còn từng sở hữu con dao khắc vận mệnh, thứ do quyền hành thần linh ngưng kết, cùng với sự thấu hiểu vận mệnh mà thần thân của hắn đã từng đạt được...

Chính vì vậy, trong khoảnh khắc này, Hứa Thanh đã hiểu rõ tất cả.

Hắn đã biết, vì sao Tiên Tôn lại để mình đến đây.

Cũng đã cảm nhận được, trên thần cách mà Cực Quang thiếu chủ vừa giành được, một nguồn lực lượng quen thuộc.

"Thượng Hoang..."

Hứa Thanh khẽ thì thầm, trong lòng nổi lên sóng gió, cùng lúc ấy, giọng nói của Cực Quang thiếu chủ vang vọng bát phương, như thể tiếng sấm khai thiên lập địa, chấn động vũ trụ!

"Mỗi một linh hồn trong từng vòng luân hồi của vận mệnh, đều là sự tự lặp lại của bản thân trên đa chiều hình thái."

"Là biến số bị giam cầm trong quy luật nhân quả, cũng là điểm kỳ dị phá vỡ hỗn độn."

"Còn vị thần chân chính của vận mệnh..."

"... Chỉ là kẻ cầm cuốc sắt, khai phá con đường sáng trong mạch khoáng sản được gọi là nhận thức."

"Chúng sinh vạn vật, chư thần tu sĩ, đều là thần của chính vận mệnh mình."

Ngay khi chữ đầu tiên thoát ra khỏi miệng Cực Quang thiếu chủ, Nguyên Thủy Mẫu Tinh lập tức rung chuyển!

Trên đại địa huyết nhục, một lớp da mới bắt đầu mọc lên, cây cối sinh trưởng, sông hồ biển cả xuất hiện, vạn vật hồi sinh!

Trong chớp mắt, Nguyên Thủy Mẫu Tinh đã biến thành một tinh cầu phồn vinh!

Thậm chí, chỉ trong vài câu nói ngắn ngủi, nơi này đã hoàn toàn sản sinh ra nền văn minh riêng biệt, chúng sinh luân hồi hàng vạn năm, tiến hóa vượt thời đại!

Chính là...

"Một âm vang lên, vạn vật tái sinh."

Cùng lúc đó, tiếng rung động của địa mạch, không còn đơn thuần là sự cộng hưởng với Cực Quang thiếu chủ nữa...

Mà là...

"Tán đồng."

"Nguyên Thủy Mẫu Tinh, đang tán đồng với y!"

Cũng trong khoảnh khắc này, bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh, những Chân Thần vốn được cử đến để ngăn cản, nay tất cả đều run rẩy dữ dội, sự khác biệt khổng lồ về vận mệnh khiến chúng bản năng cúi đầu, quỳ bái hướng về Nguyên Thủy Mẫu Tinh, hướng về Cực Quang thiếu chủ!

Không chỉ riêng bọn chúng.

Khoảnh khắc Cực Quang thiếu chủ đăng vị Thần Chủ, khoảnh khắc thần ngôn lan tỏa, chín phần chín thần linh trong toàn cõi Đệ Tứ tinh hoàn, bất kể ở nơi đâu, cũng đều bản năng quỳ phục!

Bên trong từng ngôi thần miếu, từng pho tượng thần, trong các thần tộc đang thống lĩnh vô số lãnh thổ, cho đến những thần quốc xa xăm, tất cả đều phủ phục!

Đệ Tứ tinh hoàn, trong bóng tối phủ trùm, từng tia tinh quang lấp lóe xuất hiện.

Ban đầu là một điểm.

Sau đó là từng mảnh.

Rồi cuối cùng...

Là cả một biển sáng vô tận!

Dường như ánh sáng ấy, đang tái hiện lại sự huy hoàng đã từng tồn tại!

Đây chính là sự phản hồi của một tinh hoàn, sau khi một vị Thần Chủ ra đời.

Thần Chủ, là sủng nhi được cưng chiều của tinh hoàn!

Mà lúc này đây, khi Đệ Tứ tinh hoàn đang tái sáng, ánh sáng cuối cùng hiển hiện, vượt xa cả vạn cổ!

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh, người đã khởi nguồn tất cả, Cực Quang thiếu chủ, bất chợt xoay người.

Ánh mắt y... nhìn về phía Linh Hoàng tiên tử.

Đôi mắt ấy...

Lạnh lùng, vô cảm.

Ánh nhìn ấy, khiến thân thể Linh Hoàng tiên tử run rẩy, ngay cả tờ hôn thư trước mặt nàng, cũng trong giây phút này trở nên tái nhợt, màu sắc nhanh chóng phai mờ.

Thậm chí, những hàng chữ ghi trên hôn ước, cũng đang dần dần tan biến.

"Phu quân..."

Linh Hoàng tiên tử giọng run run.

Chương 2804: Cực Quang kỷ nguyên (2)

Cực Quang thiếu chủ khẽ gật đầu.

"Ta không sao. Quá khứ không hề bị đánh mất, chỉ là cảm xúc đã nhạt nhòa, sắc thái cũng phai mờ, nhưng ta vẫn chưa quên sứ mệnh khi đến nơi này."

Thần âm rơi xuống, hóa thành vạn vạn đạo lôi đình, nổ tung bầu trời!

Giữa tia chớp rạch ngang thiên địa, ánh mắt Cực Quang thiếu chủ dừng lại trên người Hứa Thanh.

"Hứa Thanh, ngươi còn nhớ cảnh tượng trong năm tháng của gương ảnh chứ? Cảnh phụ thân ta đăng vị ngày ấy!"

Lời này vừa dứt, Hứa Thanh lập tức ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Cực Quang thiếu chủ.

"Ta đến Đệ Tứ tinh hoàn, tại nơi này, mượn lấy huyết nhục của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, dựa vào nhân quả tại mảnh đất sản sinh ra Chân Thần đầu tiên, dùng thần dẫn còn sót lại trong cơ thể ta... cải đạo trở thành thần linh của Đệ Tứ tinh hoàn!"

"Đây là sự lựa chọn của vận mệnh, cũng là sự an bài của số phận."

Giọng nói của Cực Quang thiếu chủ trầm tĩnh vang vọng, y bước lên trời cao.

Những mạch máu kéo dài sau lưng y, giờ phút này bên trong đã lưu chuyển kim huyết, nâng đỡ lấy thân thể y, càng đi càng cao.

Thanh âm của y lan tỏa.

"Sau khi thành thần, ta ở trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn, tiến lên Thần Chủ, trở thành một trong những thần mạch của Đệ Tứ tinh hoàn. Thúc đẩy thần dẫn, dùng nó để cướp đoạt quyền hành tối cao của Thần Tôn, cải biến vận mệnh của ta!"

"Mà nay... Đạo âm sắp vang lên, thời khắc đã đến. Kế tiếp... Nhật nguyệt quy hoàn!"

Giữa không trung, toàn thân Cực Quang thiếu chủ bừng sáng rực rỡ, kim quang bùng nổ dữ dội, tựa như hóa thành thái dương rực rỡ của tinh cầu này!

Khoảnh khắc ánh sáng bùng phát, trong Đệ Ngũ tinh hoàn, tại nơi hư vô, vị lão nhân đang khoác vải thô, chân mang giày cỏ, chợt dừng bước.

Lão ngẩng đầu, nhìn về phía Đệ Tứ tinh hoàn, nơi lão đang cảm nhận được một sự chấn động, rồi chậm rãi buông lỏng hai tay.

Bàn tay trái của lão, vốn đang nắm giữ hình ảnh Cực Quang Tiên Chủ ngày trước đăng vị và nắm giữ khí vận, lập tức tan thành vô số quang điểm, dung nhập vào hư vô.

Bàn tay phải của lão, vốn đang nắm giữ nghìn năm năm tháng đã từng bị xóa bỏ, giờ phút này cũng hóa thành cát bụi thời gian, quay về... thế gian này!

Nghìn năm trước, vào ngày Cửu Ngạn Tiên Chủ rời đi, Cực Quang Tiên Chủ đã lựa chọn nghịch mệnh, đã lựa chọn kết thúc.

Ngày đó, cũng chính là ngày đại hôn của nhi tử lão, cũng là ngày lão đăng vị, chuẩn bị chấp chưởng Đệ Ngũ tinh hoàn trong những năm tháng kỷ nguyên kế tiếp.

Nếu không có sự thay đổi khi đó, thì từ ngày hôm đó về sau, Đệ Ngũ tinh hoàn đã thuộc về thời đại của lão.

Nhưng lão lại lựa chọn nghịch đạo!

Sau đó... Tiên Tôn giáng lâm, tự tay giết nhi tử!

Hơn thế nữa, để không ai có thể ghi nhớ nhân quả này, Cửu Ngạn Tiên Chủ đã dùng chính hiến của mình để che đậy nghìn năm. Mà bản thân Tiên Tôn... cũng đã vươn tay, thu hồi tất cả nhân quả.

Đồng thời, lão cũng đã sắp đặt, để Cửu Ngạn Tiên Chủ tiếp tục chấp chưởng Đệ Ngũ tinh hoàn, kéo dài nhiệm kỳ thêm nghìn năm.

Mà hôm nay, là ngày cuối cùng của nghìn năm đó.

Lúc này, cũng là khoảnh khắc cuối cùng của nghìn năm ấy.

Ngay khi đạo âm vang vọng toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, khi một ngày mới lại đến, thì nhân quả nghìn năm trước đã bị Tiên Tôn thu hồi... nay lại quay về tinh hoàn!

Toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, rung chuyển dữ dội!

Trong Cửu Ngạn Thiên Ngoại Thiên, bên trong đạo cung, Cửu Ngạn Tiên Chủ đứng trước cung điện, nhìn về phương xa, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt cũng ánh lên vẻ nhẹ nhõm hiếm thấy.

"Hy vọng ngươi, so với phụ thân ngươi, thậm chí so với tổ phụ ngươi, đều ưu tú hơn..."

Cửu Ngạn Tiên Chủ khẽ thì thầm.

Sau đó Cửu Ngạn Tiên Chủ giơ tay, chậm rãi tháo xuống vương miện được ngưng tụ từ khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, hoàn trả lại... cho tinh hoàn!

Trong tiếng chấn động vang dội khắp Đệ Ngũ tinh hoàn, trong tiếng đạo âm ngân vang, từ vô số tinh cầu, vô số vũ trụ, vô số tinh vực, cùng tất cả thiên ngoại thiên...

Một luồng khí vận vô tiền khoáng hậu bùng lên!

Nó cuộn trào, như thể đang chờ đón tân chủ!

Bởi vì nếu truy ngược lại quá khứ, ngày này... chính là ngày Cực Quang Tiên Chủ đăng vị nghìn năm trước!

Ngày đó, lão đăng vị thất bại.

Còn hôm nay... nhi tử lão, Mịch Minh, hoàn trả nhật nguyệt, kế thừa vị trí của phụ thân!

Cực Quang kỷ nguyên, từ đây chính thức khởi sinh!

Chương 2805: Không cổ tuyệt kim (1)

Trong hư vô của Đệ Ngũ tinh hoàn, lão nhân mang giày cỏ đứng lặng, ánh mắt dõi theo quang điểm tán loạn từ hai tay mình, nhìn chúng tan biến, nhìn chúng trở về.

Những ký ức xưa cũ tựa như dòng nước chảy qua trước mắt lão.

Đó là toàn bộ cuộc đời của nhi tử lão, Cực Quang.

Cuối cùng, hình ảnh cố định lại ở khoảnh khắc Cực Quang Tiên Chủ cười thảm mà cầu tử.

Sau đó, trong mắt lão nhân lóe lên quang mang mãnh liệt, trên thân thể già nua cũng tỏa ra một cỗ uy áp vô danh.

Uy áp này ảnh hưởng đến hư vô xung quanh, khiến không gian rung động, từng chiếc bong bóng hư ảo hiện lên.

Bên trong những bong bóng ấy, có sinh tử luân hồi, có duyên khởi duyên diệt, cuối cùng, tất cả cùng dệt thành một câu chuyện cổ tích gần như chân thực.

Lão nhân chậm rãi nâng tay phải, hướng về phía thế giới cổ tích ấy, nắm chặt!

Tựa như muốn kéo lấy bóng hình trong ký ức, đưa nó từ dòng sông năm tháng bước ra, từ hư ảo hóa thành chân thực, từ huyễn mộng trở về nhân gian.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, mọi thứ đều hóa thật!

Chỉ thấy từng chiếc bong bóng rung động, một thân ảnh quen thuộc của Cực Quang Tiên Chủ từ trong đó dần dần ngưng tụ.

Những bong bóng ấy, dưới sự dẫn dắt của lão nhân, đang chầm chậm hợp nhất...

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy, toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn đang khuấy động, đột ngột ngừng lại.

Sau đó, vạn vật chúng sinh trong tinh hoàn, bất giác run rẩy.

Một luồng sợ hãi khó diễn tả, từ trong tinh hoàn nảy sinh.

Tựa như một bí ẩn đã bị phong ấn suốt vạn năm, nay xuất hiện dấu hiệu phá vỡ gông cùm xiềng xích.

Lão nhân nâng tay, nhưng lại khựng lại trong giây lát.

Cuối cùng, lão buông tay xuống.

Để mặc hình dáng đang dần kết tụ của Cực Quang Tiên Chủ, một lần nữa tan biến.

Đệ Ngũ tinh hoàn khôi phục lại vẻ yên bình ban đầu.

Lão nhân chậm rãi nhắm mắt.

Từ đôi môi khô khốc, vang lên một tiếng thở dài tràn đầy tiếc nuối và thống khổ.

"Ta không thể đón con trở về..."

Lẩm bẩm, lão cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

"Hãy cho ta thêm chút thời gian..."

"Những gì đang diễn ra hiện tại... cũng là điều con mong được chứng kiến..."

Lão nhân thì thầm, sau đó, một lần nữa đưa tay lên.

Nhưng lần này, lão không cố kéo lấy bóng hình xưa cũ, mà là xoay bàn tay, hướng về phía Đệ Tứ tinh hoàn.

Khoảnh khắc ấy, đường vân trong lòng bàn tay lão đột nhiên bùng lên, biến thành một xoáy tròn tựa vực sâu có thể nuốt chửng cả tinh hà.

Chỉ trong nháy mắt, vòng xoáy ấy lan tỏa khắp toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn.

Chỉ thấy tất cả thiên ngoại thiên trong Đệ Ngũ tinh hoàn, vô số tinh vực, vô số vũ trụ, thậm chí hàng tỉ tỉ sinh linh, tất cả...

Từ sâu trong linh hồn, phát ra luồng khí vận thuộc về chính mình.

Lực lượng khí vận cuồn cuộn dâng lên, tựa như cát bụi chảy vào chiếc đồng hồ cát của tiên mệnh, dọc theo quỹ tích xoáy tròn, tụ hội về bàn tay lão nhân.

Trong quá trình ấy, hàng loạt ngôi sao được thai nghén, vô số quang huy hình thành.

Nhưng tất cả ánh sáng đó, khi đến giữa các kẽ ngón tay lão, liền hóa thành những sợi bạc ngoan ngoãn.

Rồi lại dung hợp cùng khí vận, cuối cùng lặng lẽ dừng lại trên bàn tay lão.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, lão nhân đột nhiên siết chặt nắm tay!

Lập tức, toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, trong trạng thái mà vạn vật không hề hay biết, dưới áp lực của tiên uy tuyệt đối, dần dần hóa thành một bức họa giữa hư không.

Tất cả hằng tinh, giờ đây, tựa như những đốm sáng được khảm lên bức họa đó.

Vô số hắc động, trong tiếng ai oán vang vọng, tan vỡ thành tro tàn lơ lửng, biến thành đường nét của bức tranh vô tận.

Tỉ tỉ sinh linh, bị đông cứng lại, hóa thành những tinh thể màu hổ phách.

Đây không phải là sự hủy diệt, mà là quá trình gom tụ lại khí vận!

Khoảnh khắc một vị Tiên Chủ đăng vị, cảnh tượng như vậy, tất yếu sẽ xảy ra.

Mà hôm nay, khi lão nhân hoàn trả nghìn năm năm tháng đã bị xóa bỏ, khi nhân quả bị phong ấn rốt cuộc được phóng thích...

Cửu Ngạn kỷ nguyên, chấm dứt.

Cực Quang kỷ nguyên, giáng lâm!

Chương 2806: Không cổ tuyệt kim (2)

Cực Quang Tiên Chủ lẽ ra đã đăng vị, nhưng lão đã vẫn lạc. Vì vậy... toàn bộ khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, dưới sự dẫn dắt của lão nhân, rơi xuống duy nhất một dòng máu còn lại.

Chính là Cực Quang thiếu chủ.

"Ta đợi ngươi trở về..."

Giữa hư vô, lão nhân nhẹ giọng cất lời, bàn tay già nua đang nắm chặt khí vận của toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn.

Một cỗ hồng lưu không thể ngăn cản, mang theo khí thế chí cao vô thượng, xuyên qua tinh hoàn, cuộn trào... đổ vào Đệ Tứ tinh hoàn, Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Cùng lúc đó, trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh thuộc Đệ Tứ tinh hoàn, giữa thiên địa tràn ngập sinh cơ bừng nở, Cực Quang thiếu chủ ngẩng đầu nhìn xuống.

Thanh âm y vang vọng:

"Trước tiên là thành thần, sau đó là Thần Chủ... vậy tiếp theo..."

Lời nói vừa dứt, linh hồn của Hứa Thanh chấn động.

Bên cạnh hắn, Linh Hoàng tiên tử khẽ thở dài, thanh âm nhẹ như gió thoảng:

"Tiếp theo, chính là một sự kiện mà dù đặt vào toàn bộ thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn cũng chưa từng có tiền lệ... Cải thần thành tiên!"

Dù trong lòng đã mơ hồ đoán được, nhưng tận tai nghe thấy, trong lòng Hứa Thanh vẫn dâng lên sóng gió ngập trời!

Hắn từng chứng kiến kẻ cải đạo thành thần, không chỉ một lần.

Nhưng cải thần thành tiên... hắn chưa bao giờ nghe thấy, thậm chí một chút ghi chép về khả năng này cũng không có!

Đây là vấn đề thuộc về môi trường của thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn.

Bởi vì thần linh là tồn tại chí cao!

Họ không thể, cũng không có nhận thức nào để bước lên tiên đạo.

Ngoài ra, hẳn phải còn một nguyên nhân khác, khiến thần linh không thể làm như vậy.

Trong khi tâm trí Hứa Thanh xoay vần, thì giữa tầng không, Cực Quang thiếu chủ đã tiến đến tận cùng của bầu trời, dừng bước.

Y cúi xuống nhìn Nguyên Thủy Mẫu Tinh dưới chân, cảm nhận dòng thần nguyên từ Đệ Tứ tinh hoàn cuồn cuộn hội tụ, ngửi thấy hương vị thần tính nồng đậm.

Sau đó, y đột nhiên nở nụ cười.

Dù nụ cười ấy trông vô cùng vặn vẹo, nhưng những lời nói tiếp theo...

Chấn động cửu thiên!

"Thần đạo... chẳng qua chỉ là súc vật!"

Câu nói ấy vừa vang lên, Cực Quang thiếu chủ vung tay phải!

Nhất thời, những huyết quản đang nối kết giữa y và Nguyên Thủy Mẫu Tinh bắt đầu điên cuồng quằn quại.

Sâu trong lòng đất, những mạch máu từng hòa vào địa mạch, lúc này như bị cắt đứt.

Toàn bộ đều rút lui khỏi mặt đất, không còn dung hợp mà điên cuồng quay về!

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy Mẫu Tinh chấn động mãnh liệt, như thể muốn sụp đổ!

Âm thanh của Cực Quang thiếu chủ, rền vang khắp Đệ Tứ tinh hoàn.

"Tu sĩ Mịch Minh, cải thần... thành tiên!"

Lời vừa dứt, Nguyên Thủy Mẫu Tinh ầm ầm rung động!

Tất cả nền văn minh đã hình thành trên bề mặt hành tinh, tất cả chúng sinh vạn vật...

Tất cả, trong khoảnh khắc, héo úa!

Không chỉ riêng Mẫu Tinh, mà ngay cả những Chân Thần bên ngoài đang quỳ bái nơi này cũng đồng loạt run rẩy kịch liệt.

Từng thân ảnh thần linh trên toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn chấn động, thần hồn như bị tiếng sấm giáng xuống!

Hàng loạt thần miếu sụp đổ.

Vô số thần tượng nổ tung.

Một lời rơi xuống, vạn vật kinh hoàng!

Cùng lúc ấy, thiên địa biến sắc!

Một luồng hồng lưu khí vận từ Đệ Ngũ tinh hoàn phá vỡ không gian, xuyên suốt bầu trời, giáng xuống Đệ Tứ tinh hoàn!

Bao trùm toàn bộ Mẫu Tinh!

Nó thay thế hoàn toàn không gian hư vô nơi đây!

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào lưu quang khí vận tràn ngập trên bầu trời.

Trong lòng hắn, mảnh sương mù cuối cùng đã tan biến.

Là một Chân Quân, bản thân hắn cũng có được khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Vì vậy, khoảnh khắc này, hắn có thể nhìn rõ nguồn cội của luồng khí vận đang đổ xuống bầu trời kia!

"Ta hiểu rồi..."

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Đây chính là kế hoạch chân chính mà Đệ Ngũ tinh hoàn đã bố trí từ khởi nguyên, từng bước một triển khai đến tận bây giờ!

Người bố trí kế hoạch này, chính là Tiên Tôn!

Suốt thời gian qua, tất cả những gì đã diễn ra...

Chỉ là phần dạo đầu!

Bởi vì Tiên Tôn vẫn còn thiếu một điều kiện tất yếu.

Mãi cho đến khi, năm đó, tại Đệ Ngũ tinh hoàn, Vọng Cổ đại lục, Tiên Tôn gặp được Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Khoảnh khắc ấy, điều kiện tất yếu của kế hoạch này, đã được hoàn thành.

Từ đó, tất cả mới có thể tiếp tục.

"Còn cần một địa điểm đặc thù: Nguyên Thủy Mẫu Tinh, nơi vị thần đầu tiên của Đệ Tứ tinh hoàn giáng sinh."

"Còn cần một thời điểm đặc thù: Ngày Cực Quang Tiên Chủ đáng lẽ kế vị, ngày Cửu Ngạn Tiên Chủ rời nhiệm."

"Như vậy, mới có thể hoàn thành trọn vẹn... Mượn thần, thành Tiên Chủ!"

Chương 2807: Thần minh tề đới (1)

"Chuyện này... không cổ tuyệt kim!"

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời dậy sóng, nơi Cực Quang thiếu chủ tỏa ra uy thế của thiên địa.

Trong lòng hắn, sau khi đã lĩnh ngộ tất cả, một cảm giác khó dò đối với bố cục của Tiên Chủ dâng lên mãnh liệt.

"Thực ra, từng có một người cũng làm điều tương tự. Nhưng không phải là điều ta tự mắt chứng kiến."

Hứa Thanh nghĩ đến Lý Tự Hóa!

Người đó, dường như cũng đã đi trên một con đường tương tự.

Chỉ có điều, nếu so với Cực Quang thiếu chủ trước mắt, thì tác động mà Lý Tự Hóa tạo ra hoàn toàn không thể sánh bằng.

Mà trong đó, chắc chắn còn vô số chi tiết chưa được sáng tỏ.

Hứa Thanh thì thào, trong lòng hắn, khi màn sương mù tan biến, ánh sáng nhận thức bừng lên mãnh liệt.

Khi ấy, khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, rốt cuộc cũng giáng lâm!

Bầu trời... dần hóa thành màu bạc.

Đó là khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, tràn vào khoảnh khắc ký ức của Đệ Tứ tinh hoàn, xuyên qua kẽ nứt thời không, bao trùm bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Hư vô bị nhuộm bạc.

Bầu trời của Nguyên Thủy Mẫu Tinh... đã hoàn toàn đổi màu!

Sau cùng, nó hóa thành một dòng sông khí vận khổng lồ, từ thiên không trút xuống!

Đến thu hồi nhật nguyệt, đến gia trì cho Cực Quang thiếu chủ!

Từ xa nhìn lại, dòng sông khí vận bạc vô tận, cuồn cuộn chảy xiết, chấn động thiên địa.

Trong lòng dòng chảy đó, có thể thấy những hư ảnh của vô số sinh linh trong Đệ Ngũ tinh hoàn.

Có ảo tượng của vô số tu sĩ.

Có bóng dáng của hàng tỉ thiên hà trong vũ trụ.

Có hình bóng của từng tầng thiên ngoại thiên.

Tất cả bọn họ, đều đang triệu hoán Cực Quang!

Tiếng triệu hoán vô thanh, hóa thành những quang ngư bạc, bơi lội trong dòng sông khí vận, lưu lại những vệt lấp lánh khắc ghi tàn chương tiên triện.

Tất cả đều đổ xuống Cực Quang thiếu chủ.

Vây quanh thân thể y, tạo thành một xoáy khí vận khổng lồ, màu bạc chói lòa!

Xoáy khí vận ầm ầm vận chuyển, lan tràn bốn phía, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả Nguyên Thủy Mẫu Tinh, phủ kín toàn bộ bên trong lẫn bên ngoài.

Bằng phương thức này, nó tiến nhập vào ký ức của tất cả thần linh tại Đệ Tứ tinh hoàn!

Lập tức, toàn bộ tinh hoàn rung động!

Từng linh hồn thần linh tại Đệ Tứ tinh hoàn cuồn cuộn dậy sóng.

Từng thần tượng rung chuyển dữ dội.

Tận sâu trong vô tận tinh không, vô số vết nứt không gian rạn nứt khắp nơi!

Từng dòng chất lỏng màu đỏ tươi, như huyết dịch của thần linh, tuôn chảy từ những kẽ nứt, lan tràn khắp tinh hải.

Tại trung tâm Nguyên Thủy Mẫu Tinh, nơi Cực Quang thiếu chủ đang đứng, giữa vòng xoáy khí vận do khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn tạo thành, thanh âm của y nhẹ nhàng vang lên.

"Thần nguyên sinh vu thiên, tiên đạo cầu chư kỷ..."

(Tạm dịch: "Thần nguyên sinh ra từ trời, tiên đạo truy cầu chính mình...")

Lời nói vừa vang, toàn bộ những tiên triện trong xoáy khí vận chợt bùng sáng mạnh mẽ!

Chúng bắt đầu tự động thanh tẩy dị chất thần linh phát ra từ Cực Quang thiếu chủ!

Trong quá trình thanh tẩy, một loại thanh âm cổ xưa vang vọng, giống như dây đàn cầm bị đứt.

Âm thanh ấy, được hữu hình hóa.

Từng ngọn thần đăng, như những đốm lửa cháy rực, tự động đan kết lại với nhau.

Đây chính là thần nguyên của Thần Chủ!

Số lượng thần đăng vô tận, dày đặc đến mức nhìn không thấy giới hạn.

Mà ngay khi chúng hoàn toàn hình thành...

Chúng vỡ vụn!

Chỉ trong một cái chớp mắt...

Hàng vạn vạn thần đăng, bị nghiền nát thành tro bụi!

Sự vỡ vụn này, tựa như một nhát chém, cắt đứt sợi dây liên kết giữa Cực Quang thiếu chủ và Đệ Tứ tinh hoàn!

Tại xương sống của Cực Quang thiếu chủ, nơi thần mạch của y từng hòa nhập vào Đệ Tứ tinh hoàn khi đăng vị Thần Chủ, lúc này, dưới tác động của khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn, đang bị kéo rời ra!

Đang bị tước đoạt khỏi thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn!

Phản ứng ngay lập tức lan tỏa khắp vũ trụ!

Tận sâu trong tinh hải của Đệ Tứ tinh hoàn, một tiếng gầm gừ bi thương vang vọng thiên địa.

Đó là ý chí hợp thể của thần linh Đệ Tứ tinh hoàn!

Cũng có thể gọi nó bằng một cái tên khác:

Thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn!

Nó đã tỉnh giấc!

Nó không chấp nhận!

Nó không cho phép!

Nó không dung thứ!

Tiếng gầm phẫn nộ của nó, hóa thành vô số thần âm!

"Bất khả!"

"Bất khả!"

"Bất khả!"

Những thanh âm ấy tràn vào ký ức của tất cả thần linh tại Đệ Tứ tinh hoàn, rồi trút xuống Nguyên Thủy Mẫu Tinh, nhằm vào dòng sông khí vận từ Đệ Ngũ tinh hoàn!

Nhất thời, dòng khí vận bạc khổng lồ đang đổ xuống, tựa như bị một bàn tay vô hình siết chặt!

Nó bị ngưng kết lại, hóa thành hổ phách đỏ thẫm, rực rỡ ánh sáng huyết sắc!

Hiện tượng này, từ bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh bắt đầu lan rộng!

Trên bầu trời, khắp nơi bị nhuộm thành sắc hổ phách!

Luồng sóng đó, theo dòng sông khí vận, đang trút xuống Cực Quang thiếu chủ!

Vòng xoáy khí vận quanh y, cũng bị cô đọng!

Mà ngay tại đây, ngay lúc này...

Ý chí của Nguyên Thủy Mẫu Tinh... đã thức tỉnh!

Mặt đất chấn động dữ dội, quá trình nghịch chuyển của Cực Quang thiếu chủ bị trực tiếp cắt đứt!

Sắc mặt y lập tức vặn vẹo, trên người vốn dĩ những thần văn đang dần tiêu tan, nay lại một lần nữa bừng sáng!

Mỗi một đạo thần văn, đều phản chiếu thần niệm đang trôi nổi trong thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn.

Những thần niệm ấy, đang chuẩn bị hợp lực, triệt để xua tan khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn.

Nhưng khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn sao có thể lùi bước?

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, lớp hổ phách bị vỡ tan, khí vận lại một lần nữa giáng lâm!

Hai nguồn lực trực diện va chạm chưa từng có!

Không bên nào chịu nhượng bộ, thần đạo lan tràn, hóa thành quy tắc của Đệ Tứ tinh hoàn, rơi xuống các thần triều.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả Thần Chủ của Đệ Tứ tinh hoàn đồng loạt bước ra từ thần triều của mình!

Trước đó, khi Cực Quang thiếu chủ thành thần, bọn họ có thể lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng bây giờ, bỏ thần nhập tiên, đã làm thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn dao động!

Bọn họ... bắt buộc phải ngăn cản!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc những Thần Chủ của Đệ Tứ tinh hoàn chuẩn bị tiến vào Nguyên Thủy Mẫu Tinh...

Từng bóng người lần lượt xuất hiện, ngăn chặn bước tiến của họ!

Những bóng người ấy...

Tỏa ra khí tức không hề kém cạnh Thần Chủ!

Đó không phải thần uy, mà là tiên uy!

Họ chính là các Tiên Chủ đến từ Đệ Ngũ tinh hoàn!

Chương 2808: Thần minh tề đới (2)

Cùng lúc đó, tại ngoại vi Thần Đình của Đệ Tứ tinh hoàn, lão giả mang giày cỏ cũng đã xuất hiện!

Lão đứng đó, tĩnh lặng nhìn về phía Thần Đình, không nói một lời.

Mà Thần Đình... cũng im lặng!

Trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Cực Quang thiếu chủ ngẩng đầu, nhìn lên thiên không, trong mắt y, hai sắc vàng bạc đan xen nhau.

"Không cho ta đi?"

Y giơ tay phải lên, ấn mạnh xuống mặt đất Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Ngay tức khắc, đại địa gầm vang, thiên địa biến sắc!

Sau đó, một con sông hư ảo, từ tận sâu trong lòng đất hiện ra!

Dòng sông ấy, chính là trường hà chân danh!

Trong vô số chân danh trôi nổi bên trong, có một cái tên, vào lúc này bỗng nhiên sáng rực hơn tất cả!

Tên đó là... 觅明 (Mịch Minh)!

Mịch... là không thấy.

Minh... là nhật nguyệt!

Năm xưa, Cực Quang Tiên Chủ đã thu hồi nhật nguyệt của Đệ Ngũ tinh hoàn, phong ấn vào trong tên của nhi tử mình!

Mà người nhi tử ấy...

Mới không lâu trước đây, đã đặt lại nhật nguyệt của Đệ Ngũ tinh hoàn vào trong trường hà chân danh của... thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn!

Như một chiếc đinh cắm xuống thần đạo!

Rồi giờ khắc này, khi Cực Quang thiếu chủ ấn tay xuống, chiếc đinh ấy... bắt đầu bùng nổ!

Nhật nguyệt hiển hiện!

Cảnh tượng này, chẳng khác nào mở ra cánh cửa thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn, kết nối trực tiếp với khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn!

Oanh!!!

Khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn, theo cánh cửa do chân danh mở ra, ồ ạt đổ vào!

Hóa thành vô tận tiên lôi, cuộn trào trong trường hà chân danh!

Mỗi một tia tiên lôi đều mang theo khí vận đã được thực thể hóa, bên trong còn có cả linh hồn của những anh linh Đệ Ngũ tinh hoàn!

Những chiến tiên đã ngã xuống mà Hứa Thanh từng bái tế tại tiên bi của Cửu Ngạn Thiên Ngoại Thiên, vào khoảnh khắc này, bọn họ đã trở về!

Mang theo khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn, trảm sát chân danh!

Đây...

Mới là chân chính "Nhật Nguyệt Quy Hoàn!"

Thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn lập tức vặn vẹo, dậy sóng kinh thiên!

Sự mất cân bằng đã bắt đầu, khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn dâng trào mãnh liệt!

Hổ phách bị nghiền nát, xoáy khí vận xung quanh Cực Quang thiếu chủ lần nữa quay cuồng dữ dội!

Tiến trình bỏ thần nhập tiên, tiếp tục!

Từng ngọn thần đăng, trong nháy mắt lại có thêm hàng chục triệu ngọn bị dập tắt!

Từng sợi thần nguyên, từ cơ thể Cực Quang thiếu chủ, bay tán loạn!

Ngay cả những tinh phiến màu đen phủ trên thân y, cũng bắt đầu trở nên mờ nhạt!

Khí tức thần linh dần suy yếu...

Uy áp Tiên Chủ bùng nổ mãnh liệt!

Trong quá trình này, trong cơ thể Cực Quang thiếu chủ, những biến đổi khổng lồ đang diễn ra!

Thần cốt của y, từng đoạn... từng đoạn... đang vỡ vụn!

Bị thay thế bởi những khúc xương trong suốt như ngọc!

Trên bề mặt những khúc xương mới, ẩn hiện vô số đường vân tiên triện.

Nhìn kỹ sẽ thấy, đó chính là hình ảnh thu nhỏ của toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn!

Vô cùng huyền diệu, uy nghiêm vô tận!

Đây là... tinh hoàn chi cốt!

Chỉ có Tiên Tôn hoặc Thần Tôn, mới có!

Chỉ khi bước vào cảnh giới chí cao, mới có thể khắc họa hình chiếu tinh hoàn lên xương cốt của chính mình!

Nhưng lúc này, tại trong cơ thể Cực Quang thiếu chủ, thứ này... đang hình thành!

Bằng một phương thức hoàn toàn khác biệt!

Y lấy khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn làm lửa!

Lấy thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn làm củi!

Lấy thần dẫn chí cao làm lò!

Hội tụ sức mạnh của hai tinh hoàn, luyện thành tiên cốt!

Chính là rút lấy lực lượng của hai đại tinh hoàn, hội tụ vào một thân duy nhất!

Mà trọng điểm rút đi... lại chính là Đệ Tứ tinh hoàn!

Thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn, một lần nữa phát ra tiếng rên siết vang vọng toàn tinh không!

Thực sự là bởi vì, tai kiếp lần này của thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn chưa từng có tiền lệ!

Khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn từ bên ngoài thẩm thấu vào, rồi ăn mòn từ bên trong, đang xâm lấn toàn bộ bản chất của thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn!

Mà Cực Quang thiếu chủ, lại giống như một lỗ hổng khổng lồ, đang tách rời và xé nát những quy tắc của thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn!

Thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn điên cuồng giãy giụa!

Đúng vào khoảnh khắc tiếp theo...

Bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh, một cánh cổng tinh tú khổng lồ, mang theo khí tức thời gian cổ xưa vô tận, bỗng nhiên mở ra!

Một luồng khí tức thần bí khó lường, từ bên trong cánh cổng tràn ra!

Khí tức đó... Tương tự như thần linh, nhưng không hoàn toàn giống thần linh!

Giống như... còn cổ xưa hơn cả thần linh!

Sau cánh cổng tinh tú, từng bức tượng cổ xưa bị bao phủ bởi sương xám, dần dần lộ diện!

Chúng tồn tại từ thời đại vô cùng xa xăm, tựa hồ... không thuộc về kỷ nguyên này!

Thậm chí có thể nói... Thời gian mà những bức tượng này đã trải qua, có thể còn lâu đời hơn cả thời điểm vị thần linh đầu tiên được sinh ra trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Xa hơn nữa, bên trong cánh cổng tinh tú, trong sương mù dày đặc, lờ mờ có thể thấy được...

Những mảnh vỡ còn sót lại của các tinh cầu đã tuyệt diệt từ lâu!

Còn vùng sâu hơn trong cánh cổng...

Không thể nhìn thấu!

Chỉ có thể thấy... Từng ký hiệu thần bí, từ bên trong chầm chậm lan ra!

Những ký hiệu ấy... Tỏa ra ánh sáng xám dị thường, tràn đầy sự huyền bí không thể diễn tả!

Đó là những ấn ký mà ngay cả thần linh hay tu sĩ, cũng chưa từng thấy qua!

Những ký hiệu chậm rãi ghép lại với nhau...

Hợp thành một sợi xiềng xích sứt mẻ, kéo dài về phía Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Mỗi nơi mà xiềng xích ấy đi qua, không gian tinh không không thể chịu nổi sức nặng, từng mảng lớn băng hoại!

Ngay cả vùng ký ức hư vô nơi Nguyên Thủy Mẫu Tinh tọa lạc, cũng bắt đầu sụp đổ!

Ngay cả những Thần Chủ và Tiên Chủ đang đối đầu nhau, cũng đồng loạt biến sắc!

Đây... Chính là hành động phản kích tuyệt vọng của thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn.

Trong thời điểm cực hạn, đã chọn lựa phương thức tự cứu!

Thần đạo đã... mở ra một cánh cửa!

Cũng vào đúng khoảnh khắc đó, tại Thần Đình chí cao của Đệ Tứ tinh hoàn.

Nơi mà từ đầu đến cuối chưa từng có bất kỳ chỉ dụ nào, cũng chưa từng có bất kỳ hành động nào đối với Cực Quang thiếu chủ thành thần, tấn thăng Thần Chủ, rồi lại cải đạo nhập tiên...

Lúc này, Thần Đình đột nhiên chấn động!

Vô tận thần quang bùng phát!

Trong ánh thần quang đó... Một thân ảnh chậm rãi bước ra!

"Thần minh tề đới, vô ngân chung yên..."

"Rốt cuộc cũng mở ra!"

Chương 2809: Có gì không dám! (1)

Thần Tôn, tồn tại chí cao vô thượng trong Đệ Tứ tinh hoàn, sau một hồi trầm mặc thật lâu, cuối cùng giờ khắc này, từ Thần Đình chí cao, gã chậm rãi bước ra!

Hào quang tinh không vặn vẹo, cầu vồng lôi đình bùng phát, kết thành một bậc thang khổng lồ, tự động xuất hiện bên dưới bước chân gã.

Mỗi một bước hạ xuống, tinh không liền xuất hiện những đường rạn vỡ như gốm sứ, bên trong các khe hở đó, lộ ra vô số hình ảnh hư ảo.

Có một số hình ảnh, vạn vật bắt đầu nghịch chuyển sinh trưởng, cổ thụ chọc trời co rút trở về thành hạt giống, những sinh linh tráng niên lùi dần thành phôi thai.

Có một số hình ảnh khác, tinh tú khô héo, dần dần diệt vong, hóa thành những tia sáng rực rỡ, soi chiếu toàn bộ tinh không bằng một quang mang có thực chất.

Mỗi một hình ảnh đều hiển lộ sự vô thượng của gã, cũng chính lúc này, toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn rung động dữ dội!

Những sinh linh yếu ớt nhất, thân thể trực tiếp nổ tung, nở rộ như hoa sen, óc não hóa thành cầu vồng, kéo dài xuyên qua bầu trời.

Tất cả thần miếu đều vang lên tiếng ngân rung trời động đất, không thể chống đỡ thần tính chí cao, bản năng chuyển hóa thành trạng thái trong suốt, hóa thành thần chất lấp lánh quang mang.

Quỹ đạo tinh tú, vốn luân chuyển ngày đêm, nay đông cứng lại, hóa thành tinh thể pha lê.

Những sinh linh cổ xưa nhất ẩn náu trong các kẽ hở của thời gian, tất cả đều co rút xúc tu, cực độ run rẩy, hướng về phương hướng của Thần Đình, cúi rạp mình xuống.

Mà các vị Thần Chủ, cũng vào giờ khắc này, cúi thấp cái đầu cao quý của mình, hướng về Thần Đình, quỳ bái.

Toàn bộ chúng thần dõi theo, mãi đến khi gã từng bước từng bước tiến xuống, thân thể gã vốn vô tận vĩ ngạn, không cách nào cảm tri đầy đủ, cuối cùng hiện lộ trong tinh không.

Thân thể ấy, là do ba ngàn tỷ đạo trùng ảnh chồng chất lên nhau mà thành!

Lớp ngoài cùng, tựa như mây mù tinh hà lấp lánh, ánh sáng sụp đổ từ từ co rút, kết thành một hình bóng nhân loại, nhưng ngay khoảnh khắc sắp thành hình, lại một lần nữa vỡ tung, hóa thành hàng tỷ tinh tú.

Bất kỳ ai muốn nhìn thẳng vào diện mạo gã, chỉ có thể nhìn thấy một cơn lốc xoáy tinh vân sụp đổ vô tận, trong từng nếp gấp lốc xoáy, dường như ẩn chứa sinh diệt luân hồi.

Bên trong đó, là những dòng năng lượng xiết chặt không gian, xé rách cả những vết nứt của chiều không gian.

Thỉnh thoảng có tia sáng bắn ra ngoài, hóa thành những mảnh tinh quang rơi xuống các thế giới phàm trần, trở thành thần quang chiếu rọi hàng tỷ vạn dặm trong lãnh thổ các thần tộc.

Dưới thần quang đó, những cơn gió lướt qua tinh cầu liền đông cứng lại, từng đám mây biến thành gốm lưu ly màu đen khảm viền vàng.

Ngay cả những thần khí của chúng thần, cũng bắt đầu rỉ ra dịch thể màu vàng sậm, phát ra tiếng rên siết ai oán, những thần khí vốn bất diệt, giờ đây, bắt đầu nghịch chuyển suy tàn!

Đây chính là... Thần Tôn!

Thanh âm gã vang vọng khắp tinh hoàn, trở thành thần dụ chi phối vạn vật chúng sinh!

"Thần minh tề đới, vô ngân chung yên... cuối cùng cũng mở ra!"

"Con đường này, quả nhiên ẩn sâu trong thần đạo..."

Thần âm này không phải vọng lại bên tai chúng thần, mà là chấn động trực tiếp từ trong tủy xương của chúng thần, tựa như chuông đồng ngân vang rung chuyển!

Bởi vì, tất cả ngôn ngữ, trong khoảnh khắc thần dụ giáng lâm, đều trở nên vô nghĩa, chúng sinh vạn vật, kể cả chư thần, những gì tiếp nhận được giờ khắc này, chính là một sự biến đổi quy tắc khắc ấn trực tiếp vào linh hồn!

Ngay sau đó, tất cả bắt đầu sụp đổ!

Bởi vì trong thần dụ này, có tám chữ, là đại cấm kỵ!

Những ảnh hưởng từ cấm kỵ ấy, thậm chí không phải do Thần Tôn cố ý gây ra.

Chỉ là, dư ba của sự giáng lâm, một chút dư chấn của thần tính tỏa ra, đã đủ khiến cả Đệ Tứ tinh hoàn có xu hướng biến thành những vật thể dị biến kỳ lạ.

Bất kể là Chân Thần hay Thần Chủ, thậm chí ngay cả quan nằm sâu trong cấm địa hư không, cũng im lặng tuyệt đối.

Trong vòng xoáy thần phù xiềng xích, lặng lẽ trầm luân.

Còn Thần Tôn, từ đầu đến cuối, ánh mắt gã chỉ đặt vào một người duy nhất.

Một lão nhân mang cỏ giày, đang đứng đối diện gã.

"Ngươi đã đến đây, ta chưa từng ngăn cản. Mà nay, ngươi có muốn cản không?"

Thần Tôn nhìn về phía lão nhân.

Lão nhân, ánh mắt lướt qua Nguyên Thủy Mẫu Tinh, lướt qua cánh cổng tinh tú đã mở ra phía bên ngoài nó.

Sau đó, lắc đầu.

Thần Tôn không nói thêm lời nào.

Gã, chậm rãi giơ tay trái lên.

Trong lòng bàn tay gã, không phải nhật nguyệt cũng chẳng phải hỗn độn, mà là một dạng "tồn tại khái niệm" vượt trên mọi hình thái vật chất.

Vô số luân quang hình đồng tử, luân phiên sáng tắt bên trong.

Mỗi vòng sáng đều phản chiếu một nền văn minh khác nhau, có nơi hưng thịnh, có nơi suy tàn.

Đây chính là thần cách chí cao, không thể nào bị những tồn tại có vị cách thấp hơn lĩnh hội!

Thần Tôn chậm rãi khép lại bàn tay, sau đó tiến một bước về phía trước.

Một bước này, gã vượt qua vô tận không gian, xuất hiện bên ngoài Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Ở nơi đó, gã không thèm liếc nhìn tinh cầu lấy một lần, trong mắt chỉ có cánh cổng tinh tú đang mở cùng với thế giới xám mù phía sau cánh cổng.

Không hề do dự, đây vốn là cơ hội duy nhất mà gã đã chờ đợi suốt vô số năm tháng!

Thế nên, gã bước vào trong cánh cổng tinh tú!

Gã truy cầu Thần Minh chi lộ!

Với thân thể mênh mông của gã, cùng với vị cách đáng sợ ấy, khoảnh khắc tiến vào cánh cổng tinh tú, nơi này lập tức gầm vang, như thể không thể chịu nổi áp lực của gã.

Thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn giãy giụa, cố gắng ngăn cản.

Nhưng cũng vô ích, cánh cổng đã mở!

Ngay sau đó, bóng dáng Thần Tôn mạnh mẽ xông vào, hoàn toàn tiến vào trong, lao sâu vào vùng sương xám!

Còn về cánh cổng tinh tú, dưới sự xâm nhập thô bạo này, nó nứt toác thành từng mảnh, vỡ vụn hoàn toàn.

Cùng lúc đó, tiếng gầm rú bi thương của thần đạo Đệ Tứ tinh hoàn vang vọng khắp nơi.

Thần đạo… suy bại!

Chương 2810: Có gì không dám! (2)

Tuy nhiên, trước khi cánh cổng tinh tú sụp đổ, sợi xích sắt được tạo thành từ những ấn ký trong đó đã vươn dài ra ngoài, nên dù bên trong có sụp đổ, dù phần bên trong có tan rã, nhưng bên ngoài vẫn còn một đoạn...

Đoạn xích này lao thẳng xuống Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Nó xuyên thủng toàn bộ hư không, ngay cả khí vận từ Đệ Ngũ tinh hoàn cũng không thể ngăn cản, bị nó xé toạc một lỗ hổng lớn, rồi trực tiếp giáng xuống bầu trời của Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Tựa như một con cự xà nuốt chửng thế gian, lao thẳng về phía Cực Quang thiếu chủ!

Đây là một biến cố bất ngờ!

Mà uy áp từ đoạn xích này quá mức kinh khủng, khiến cả Nguyên Thủy Mẫu Tinh run rẩy kịch liệt, bầu trời lập tức vỡ nát.

Thậm chí ngay cả thần hồn của Hứa Thanh và Linh Hoàng tiên tử cũng đồng loạt chấn động dữ dội!

Bởi vì đó không phải thần uy, cũng chẳng phải tiên đạo.

Mà là một dạng thần bí cổ xưa hơn, vượt ra ngoài phạm vi nhận thức!

Như thể… một đại kiếp nạn!

Cực Quang thiếu chủ rơi vào nguy cơ chí mạng!

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt y lóe lên quyết đoán, giọng nói trầm thấp vang lên:

"Tiên đạo trọng sinh, thần đạo trọng tử… đúng lúc mượn lực ngươi, đẩy nhanh quá trình bóc tách thần cách của ta!"

Trong cơn đại kiếp nạn, Cực Quang thiếu chủ cất giọng đầy quyết tuyệt, rồi đưa tay phải lên, thọc sâu vào đôi mắt mình!

Xé mạnh một cái!

Toàn bộ kim quang trong mắt bị y rút ra ngoài, sau đó dùng tay nghiền nát ngay trong lòng bàn tay!

Hốc mắt y tức khắc máu chảy ròng ròng!

Ngay sau đó, không chút chần chừ, y dùng đạo cốt trong cơ thể, thứ đang dần chuyển hóa lúc này, để tìm về thứ thuộc về y ngay từ thuở ban sơ...

Đó chính là... Gương chi hiến!

Rồi dùng chính hiến pháp nguyên thủy nhất của bản thân, thay thế cho đôi mắt đã mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng một lần nữa bừng lên trong mắt y!

Hai mắt… phục sinh!

Nhưng lần này, trong đôi mắt ấy, có phản chiếu vô số tấm gương!

Khí vận trường hà của bát phương bầu trời, chỉ cần nằm trong tầm mắt của y, đều được phản chiếu vào trong đó!

Tựa như toàn bộ thế gian đang khởi sinh ngay trong cơ thể y!

Dưới tiếng gầm vang chấn động trời đất, khí vận nội ngoại tương liên, không ngừng cộng hưởng, từng tầng chồng lên nhau!

Cực Quang thiếu chủ bộc phát thần uy chấn động trời đất, khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn hoàn toàn dung hợp vào y, không còn phân biệt. Khoảnh khắc này, thanh âm y vang vọng.

"Hứa Thanh, tặng ngươi một món quà, ngươi có dám nhận không!"

Hứa Thanh nghe vậy, trong mắt lóe lên dị quang.

Hắn đã sớm đoán ra món quà mà Cực Quang thiếu chủ nói đến là gì!

Chỉ có một món quà duy nhất mà sau khi Cực Quang thiếu chủ từ thần chuyển tiên, bản thân y không thể giữ lại!

Đó chính là… quyền hành vận mệnh mà y đã cướp đoạt từ Thần Tôn của Đệ Tứ tinh hoàn trong quá trình trở thành Thần

Chủ!

Hứa Thanh có thể đoán được, bởi hắn hiểu rõ ý nghĩa của việc mình được Tiên Tôn đưa đến đây!

Nhận thức này khiến tâm thần hắn chấn động mãnh liệt, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập, lập tức đáp lại một cách dứt khoát:

"Tất nhiên là dám nhận!"

Nhân quả của Thượng Hoang, người khác không dám dung nạp, nhưng giữa hắn và Thượng Hoang, sớm đã có mối nhân quả khắc sâu.

Thần thân của hắn vốn được tạo thành từ huyết nhục của Thượng Hoang.

Dù trước đây, huyết nhục ấy là do Đại sư huynh trộm về, hay do sư tôn trong vô tình mà lựa chọn sử dụng.

Nhưng sự thật đã là như thế, vậy thì tiếp nhận thêm thần quyền, có đáng là gì?

Nghĩ tới đây, trong mắt Hứa Thanh bùng lên hào quang mãnh liệt.

Trên bầu trời, Cực Quang thiếu chủ nghe được câu trả lời của hắn, liền phá lên cười to.

Y giơ cao tay phải, chộp vào hư không, lập tức khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn tụ hội lại theo nội ngoại y dẫn động, hội tụ trong lòng bàn tay y, hóa thành một thanh khí vận chi đao!

Sau đó, y dùng dao cốt trong cơ thể làm lực dẫn động, dùng sự dung hợp giữa Thần Chủ và Tiên Chủ làm năng lượng, lấy thần dẫn từ thần kiếp làm điểm móc nối, vung đao chém xuống đoạn xích phù văn đang lao đến!

Một đao này… chém thẳng vận mệnh Đệ Tứ tinh hoàn!

Khoảnh khắc đao rơi xuống, mọi đường chỉ mệnh vận của Đệ Tứ tinh hoàn đều xuất hiện vết rạn, quá khứ và tương lai đan xen thành một dòng thác máu.

Cùng lúc đó, Đệ Ngũ tinh hoàn cũng bùng lên dao động dữ dội, vô số sinh linh, vạn vật cùng cộng hưởng với nhát đao ấy.

Mọi thứ đồng loạt hòa vào đao, va chạm với đoạn xích trong tiếng nổ kinh thiên động địa!

Khai thiên tích địa!

Oanh!

Biển ký ức chấn động dữ dội, từng cơn sóng thần khổng lồ cuộn trào!

Đoạn xích run rẩy!

Cùng lúc đó, Cực Quang thiếu chủ phun ra một ngụm máu vàng bạc, thân thể y bị đánh văng ra xa, nội thể như thể có hàng ngàn vũ trụ đang nổ tung, khiến thân xác rạn nứt đầy thương tích, máu thần hóa thành băng tinh đỏ thẫm, tung bay khắp trời.

Mỗi một mảnh băng tinh ấy đều phản chiếu hình bóng y thuở xưa, khoảnh khắc từ tiên chuyển thần.

Nhưng những mảnh băng tinh này, dưới áp lực khổng lồ của khí vận và đoạn xích, đang nhanh chóng tan chảy!

Hóa thành hỗn độn chi thủy, tràn về phía Cực Quang thiếu chủ!

Khoảnh khắc dòng nước hỗn độn này dung nhập đan điền y, thần hải vốn thuộc về thần linh của y bắt đầu sụp đổ, rồi tái lập!

Tại nơi đáy biển sụp đổ ấy, thần cách bị nhấn chìm bỗng nhiên trồi lên!

Có thể thấy vô số sợi tơ nhân quả đang kết nối giữa thần cách và Cực Quang thiếu chủ, cùng lực lượng từ bên ngoài đang va chạm kịch liệt.

Những sợi tơ này, chính là dây xích nhân quả!

"Vẫn chưa đủ!"

Cực Quang thiếu chủ lại phun ra một ngụm máu vàng bạc, nhưng lần này mắt y đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn, đầy điên cuồng!

Trong con ngươi y, bỗng nhiên hiện lên đồ án âm dương song ngư!

Con mắt bên trái, bao phủ bởi thần cách đan xen dây nhân quả, nơi đang khống chế và trói buộc y với những quy tắc của Đệ Tứ tinh hoàn, giờ đây đang rạn vỡ.

Con mắt bên phải, một cơn lốc tiên nguyên, phản chiếu vạn vật sinh linh của Đệ Ngũ tinh hoàn!

Thân thể y bùng lên ánh sáng cực hạn!

Rồi y hóa thành một vệt lưu quang, lao thẳng về đoạn xích phù văn đang lần nữa giáng xuống!

Chương 2811: Đây là... món quà thứ nhất! (1)

Trên bầu trời Nguyên Thủy Mẫu Tinh, đoạn xích phù văn tỏa ra ánh sáng xám tro.

Đó là hào quang có thể xóa đi mọi tồn tại, bất kể là thần linh hay tu sĩ, bất kể là thần quyền hay hiến luật, bất kể là quy tắc hay pháp tắc.

Trước ánh sáng này, mọi thứ đều bị chênh lệch tầng thứ một cách tuyệt đối.

Tựa như ánh sáng đến từ dây rốn của Thần Minh, có thể nghiền nát tất cả các quy tắc tồn tại trong thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn.

Vậy nên, để đối kháng với nó bằng sức mạnh của thượng hành, cần phải có số lượng vượt trội, lấy số lượng để tiêu hao.

Chỉ khi nào có một lực lượng cùng tầng thứ, mới có thể chính diện đối kháng với nó.

Đây chính là lý do vì sao trước đó, trường đao khí vận mà Cực Quang thiếu chủ hội tụ từ khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, vẫn không thể chém đứt đoạn xích phù văn, mà chỉ có thể làm nó khựng lại trong giây lát.

Nhưng Cực Quang thiếu chủ không hổ là tuyệt thế thiên kiêu, ngay khi thấy đoạn xích phù văn giáng xuống, y đã lập tức tìm ra phương pháp đối kháng!

Cách đối kháng thực sự... chính là thần cách trong cơ thể y!

Đó là thần cách chứa quyền hành vận mệnh của Thượng Hoang, thứ mà Thần Tôn của Đệ Tứ tinh hoàn đã cướp đoạt từ thuở xa xưa.

Hơn nữa, bởi vì Thượng Hoang vốn dĩ là tồn tại nửa bước Thần Minh, nên thực chất, thần cách này sở hữu uy lực ngang hàng, thậm chí còn vượt xa đoạn xích phù văn!

Vậy nên, dùng thần cách này để tiếp nhận sức mạnh từ đoạn xích phù văn chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Cực Quang thiếu chủ muốn không chỉ có vậy.

Y muốn lợi dụng dao động giữa thần cách và đoạn xích phù văn để mượn lực chặt đứt sợi dây nhân quả giữa y và Thượng Hoang!

Đó chính là dây nhân quả ràng buộc y với Thượng Hoang từ khi sinh ra!

Lúc này trong đôi mắt y, thần uy và tiên lực đồng thời lưu chuyển.

Khoảnh khắc y nhảy vọt lên không trung, lực lượng trước nay chưa từng có bộc phát từ y.

Cả Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn, dưới sức mạnh mà y hấp thụ và điều động, đồng loạt chấn động, ngưng tụ thành trường đao kim ngân giao thoa!

Đao thứ hai, chém xuống đoạn xích phù văn!

Khoảnh khắc va chạm, trời đất rung chuyển, tinh không nổ vang, bất kể là Nguyên Thủy Mẫu Tinh hay hư không ngoại giới, tất cả đều dậy lên dao động kịch liệt, tựa như một cơn bão khủng khiếp quét ngang vạn vật!

Thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn, một lần nữa cất tiếng bi thương!

Khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, cũng vì thế mà sôi trào dữ dội!

Mà đoạn xích phù văn, dù một lần nữa bị chặn lại, nhưng ánh sáng xám tro chứa đựng bên trong nó, mặc dù đã bị thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn và khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn tiêu trừ một phần, nhưng vẫn còn rất nhiều tàn dư, thuận theo trường đao, tuôn tràn về phía Cực Quang thiếu chủ!

Khoảnh khắc tiếp xúc, uy năng hủy diệt cực hạn bùng phát!

Dòng chảy tận diệt cuộn trào trong cơ thể y, tựa sóng thần nhấn chìm tất cả, phá tan mọi thứ trên đường đi của nó.

Cực Quang thiếu chủ toàn thân run rẩy, thất khiếu rỉ máu, nhưng trong mắt y chỉ có sự tàn nhẫn tuyệt đối!

Ngay sau đó, thần cách trong cơ thể y bừng sáng rực rỡ, chói lòa như kim quang, trực diện đối kháng với ánh sáng xám đến từ đoạn xích phù văn.

Hai lực lượng đồng thời rung động!

Trong sự chấn động này, những sợi tơ nhân quả giữa thần cách và Cực Quang thiếu chủ cũng bắt đầu run rẩy, một số dây đã nứt toác, dường như sắp bị cắt đứt!

Đây chính là thời điểm quan trọng nhất!

Không chút do dự, Cực Quang thiếu chủ lại vung đao chém xuống!

Thiên địa run rẩy!

Đao quang rực sáng, mỗi một nhát đao rơi xuống, đoạn xích phù văn lại chấn động, thần cách lại dao động, sợi tơ nhân quả lại bị kéo căng đến cực hạn!

Ba đao!

Bốn đao!

Năm đao!

Liên tục đến... chín đao!

Sau đó, Cực Quang thiếu chủ ánh mắt hóa điên cuồng!

Tay trái của y mở ra, bùng phát kim quang!

Tay phải của y vung lên, bùng phát ngân quang!

Rồi hai tay y đồng loạt chuyển động, chộp lấy đoạn xích phù văn!

Gương mặt y vặn vẹo dữ dội, phát ra tiếng gầm vọng khắp Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Ngũ tinh hoàn.

Bên trong cơ thể y, thần cách chấn động dữ dội, một ngọn thần hỏa đột nhiên bốc lên, từ lòng bàn tay y bùng phát, lan tràn lên đoạn xích phù văn!

Khoảnh khắc thần hỏa bám lên đoạn xích phù văn, nó bắt đầu bốc cháy mãnh liệt!

Thế nhưng nó không lập tức tan chảy, mà vẫn tỏa ra ánh xám, cùng thần hỏa của Cực Quang thiếu chủ đối kháng điên cuồng!

Trong sự tiêu hao kịch liệt này, các sợi tơ nhân quả nối liền thần cách và Cực Quang thiếu chủ cũng đã đạt đến giới hạn, không thể chịu đựng thêm nữa!

Ngay giây phút tiếp theo, thần cách và đoạn xích phù văn đồng loạt kịch chấn!

Thần cách rung động mãnh liệt, nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại bằng một móng tay!

Nhưng uy thế tỏa ra từ thần cách, lại vượt xa trước kia!

Cùng lúc đó, các sợi tơ nhân quả nối giữa thần cách và Cực Quang thiếu chủ cũng không thể ngăn cản, bắt đầu đứt đoạn!

Những mảnh vỡ của tơ nhân quả, phản chiếu hình ảnh Cực Quang thiếu chủ đăng vị Thần Chủ, rồi cùng với thần tính của y, nhanh chóng tiêu tán!

Ngoại giới, đoạn xích phù văn cuối cùng đã chịu không nổi ngọn thần hỏa ấy, lúc này...

Nó bùng cháy hừng hực!

Dưới ánh lửa, đoạn xích dần dần hóa thành tro tàn, mỗi một hạt tro rơi xuống, đều phát ra âm thanh như tiếng chuông ngọc vỡ nát, vang vọng giữa thiên địa.

Trong quá trình này, quanh thân Cực Quang thiếu chủ dần dần vang lên âm hưởng như trăm sông gầm thét.

Đó là tiếng chảy của tiên nguyên mới sinh!

Lực lượng thuộc về Tiên Chủ tràn ngập khắp cơ thể y, men theo tinh đồ Đệ Ngũ tinh hoàn được khắc trên đạo cốt, nhanh chóng lan rộng.

Nơi tiên nguyên đi qua, đạo cốt sáng lên ánh bạc rực rỡ, chấn động vô biên.

Ánh sáng ấy ảnh hưởng đến hình thái của Cực Quang thiếu chủ, khiến y từng bước thoát khỏi thần linh chi tướng, trở về hình thái của tu sĩ!

Giống như nhân tính đang bùng phát, còn thần tính lại tan biến cực nhanh.

Mái tóc của y, từ màu vàng kim chuyển dần sang trắng, chậm rãi tỏa ra ánh sáng tựa ngân hà.

Khí tức thuộc về tiên đạo, điên cuồng leo thẳng lên đỉnh cao!

Chương 2812: Đây là... món quà thứ nhất! (2)

Lúc này bầu trời nổ vang, thần đạo bi thương, khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn cuộn trào dữ dội!

Nhưng đúng lúc này, Cực Quang thiếu chủ lại làm ra một chuyện mà không ai ngờ tới.

Y bất ngờ nâng cánh tay đang chảy xuôi khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, hướng về phía bóng người xa xa đang nhìn chằm chằm vào y...

Chỉ thẳng một ngón tay về phía người đó!

"Hứa Thanh, ngươi từng là người kế thừa của Cực Quang tiên cung, cũng từng là người tiếp nối thiên ngoại thiên.

Ngươi xứng đáng nhận lấy phúc trạch từ khí vận của kỷ nguyên khai sáng này!

Ngươi cũng là Chân Quân của Đệ Ngũ tinh hoàn, mang trong mình quyền hạn của khí vận!

Lại từng giúp đỡ Đệ Ngũ tinh hoàn và ta, hoàn thành đại sự tuyệt thế này!

Hôm nay, ta tặng ngươi hai món quà!

Đây là... món quà thứ nhất!"

"Cũng là ta, Mịch Minh, đăng vị Tiên Chủ, kế nhiệm Đệ Ngũ tinh hoàn, truyền ra ý chỉ đầu tiên!"

"Khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn... rời đi!"

Trong tiếng nói vang vọng thiên địa, ý chỉ của Mịch Minh mang theo quyền uy tối cao, khiến khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn vốn đang bao trùm nơi đây, đột nhiên bộc phát mạnh mẽ!

Một phần khí vận tách rời khỏi dòng chính, hóa thành một con rồng khí vận khổng lồ, lao thẳng đến Hứa Thanh!

Chỉ trong chớp mắt, dưới nhịp tim đập dồn dập của Hứa Thanh, rồng khí vận gầm vang vang vọng khắp Đệ Ngũ tinh hoàn, rồi trực tiếp tràn vào cơ thể hắn!

Khoảnh khắc khí vận nhập thể, tu vi của Hứa Thanh bùng phát dữ dội!

Lực lượng khí vận bồi dưỡng, không chỉ chứa đựng nguyên chất tinh thuần, mà còn mang theo ý chí của chúng sinh, như thể quy tắc thừa nhận, pháp tắc dung hợp, lại được gia trì bởi ý chỉ của Mịch Minh.

Mọi thứ danh chính ngôn thuận, tạo thành cơ duyên tuyệt thế!

Chỉ trong nháy mắt, bên trong cơ thể Hứa Thanh vang lên tiếng nổ kinh thiên, tu vi hắn dưới sự bồi dưỡng của khí vận, trực tiếp đột phá từ Chuẩn Tiên trung kỳ, tiến vào...

Chuẩn Tiên hậu kỳ!

Khí thế khủng khiếp trào dâng từ người hắn, lan tỏa như sóng thần quét ngang bốn phương tám hướng!

Nhưng chưa dừng lại ở đó!

Bởi Hứa Thanh, ngay từ khi lĩnh ngộ được tầng thứ chín là hiến thời không song song, hắn đã đạt đến tư cách Chuẩn Tiên đỉnh phong!

Cái hắn thiếu, chính là nguyên chất!

Đây cũng là lý do trước kia, hắn liên tục tìm kiếm nguyên chất để đột phá.

Chỉ là lượng cần thiết quá mức khổng lồ, mà khả năng hấp thụ của bản thân cũng có giới hạn, nên tốc độ tu luyện mới chậm lại.

Nhưng bây giờ, trong cơ duyên bậc này, tất cả những gì hắn từng thiếu đều được bổ sung chỉ trong khoảnh khắc!

Hơn nữa, dưới sự gia trì của khí vận, khả năng hấp thụ không còn bị hạn chế!

Ngay sau đó, khí tức của Hứa Thanh tiếp tục bùng phát, từ Chuẩn Tiên hậu kỳ, trực tiếp bước vào...

Chuẩn Tiên viên mãn!

Chính là... Chuẩn Tiên đỉnh phong!

Thậm chí, lực lượng của hắn còn đang tràn ra ngoài!

Cảnh giới Chuẩn Tiên vốn có một cực hạn, nhưng giới hạn này dưới khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, đang bị liên tục phá vỡ, đẩy lên tận cùng trước nay chưa từng có!

Uy áp kinh khủng từ trên thân Hứa Thanh phóng thích ra, như núi lở biển gầm, tỏa ra ý niệm hủy diệt bát phương!

Loại khí thế này, vượt qua tất cả Chuẩn Tiên đỉnh phong trong lịch sử!

Thậm chí, một số Hạ Tiên cũng còn kém hơn hắn ở phương diện khí tức!

Đây chính là... sự bùng nổ sau thời gian tích lũy!

Hơn nữa, một sắc bạc rực rỡ chợt hình thành!

Đó vốn là màu sắc thuộc về Hạ Tiên, nhưng giờ đây lại lan tràn khắp cơ thể hắn, rồi cuối cùng tụ lại nơi đôi mắt, hóa thành một cặp nhãn đồng màu bạc!

Khoảnh khắc này, hắn mang đôi mắt bạc, mái tóc đen...

Tu vi chưa phải là Tiên, nhưng đã vượt qua cả Tiên!

Thứ duy nhất còn thiếu chính là tầng thứ mười!

Tức là, hiến hóa luật!

Chỉ cần Hứa Thanh lĩnh ngộ được hiến hóa luật, tu vi của hắn có thể ngay lập tức đột phá, chân chính bước vào hàng ngũ Hạ Tiên!

Đó cũng chính là mốc mà hắn đã từng tự đặt ra, ngày hắn trở về Vọng Cổ!

Trong lòng tràn ngập sóng lớn, Hứa Thanh hít sâu một hơi, cảm thụ sự biến hóa kinh thiên trong cơ thể mình.

Sau khi nhận thức con đường tương lai của bản thân, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cực Quang thiếu chủ đang đứng trên cao.

Hắn ôm quyền, cúi người, hành một đại lễ!

Trên không trung, Cực Quang thiếu chủ trông thấy Hứa Thanh thành công đột phá, tâm tình khoan khoái, cất tiếng cười lớn.

Lúc này không còn lưu lại điều gì nữa, trong cơ thể y, sợi nhân quả tuyến cuối cùng liên kết với thần cách, ngay trong khoảnh khắc đó...

Trực tiếp đứt đoạn!

Từ nay về sau, giữa y và thần cách, không còn chút liên hệ nào!

Còn khí tức Tiên Chủ trên thân y, vào lúc này triệt để bùng nổ, leo lên đỉnh phong, khiến Đệ Tứ tinh hoàn rung động, Đệ Ngũ tinh hoàn chấn động hoan ca!

Hình thái của y hoàn toàn trở về hình dạng nhân tộc vốn có!

Y, thật sự đã quay lại chính mình!

Hoàn thành trọn vẹn con đường từ tu sĩ hóa thần linh, trở thành Thần Chủ, rồi từ Thần Chủ quay về tiên đạo!

Trở thành Tiên Chủ của Đệ Ngũ tinh hoàn!

Mịch Minh Tiên Chủ!

Đồng thời, dù y đã cắt đứt mối liên hệ với Đệ Tứ tinh hoàn, nhưng thực tế quan hệ vẫn còn tồn tại.

Bởi tên gọi nhật nguyệt y lưu lại trong trường hà chân danh, đã trở thành vĩnh hằng!

Điều đó đồng nghĩa với việc Mịch Minh Tiên Chủ, giống như một cây đinh chưa từng có tiền lệ, đóng chặt vào quy tắc của Đệ Tứ tinh hoàn!

Không thể lay chuyển!

Như một hiến khắc bất diệt!

Y sẽ là Tiên Chủ đầu tiên của Đệ Ngũ tinh hoàn, vừa mang theo khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, lại có thể lay động quy tắc thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn!

Thành tựu...

Tiên Chủ mạnh nhất trong hai đại tinh hoàn!

Nói rằng y đã đạt tới nửa bước Tiên Tôn, cũng chẳng có gì sai!

Chương 2813: Lão tử không mắc bẫy! (1)

Khoảnh khắc này, vô số vũ trụ trong Đệ Tứ tinh hoàn, vạn vật chúng sinh, thậm chí toàn bộ thần linh, đều đồng loạt chấn động thần hồn!

Từ khi Cực Quang thiếu chủ đặt chân lên Nguyên Thủy Mẫu Tinh, đến nay mới chỉ một ngày trôi qua.

Nhưng trong một ngày này, những sự kiện xảy ra quá mức kinh thiên động địa, như một cơn cuồng phong, với thế mạnh chưa từng có, cuốn trọn cả Đệ Tứ tinh hoàn vào sóng lớn!

Khiến cho từng tòa thần miếu sụp đổ, từng vị thần linh héo tàn, từng quốc độ thần linh biến thành hoang phế, thậm chí ngay cả thần triều cũng bị cơn bão này quét qua dữ dội!

Điều này đã khiến nền tảng của Đệ Tứ tinh hoàn bị lung lay tận gốc!

Chưa kể, trong thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn, chân danh của Cực Quang thiếu chủ đã khắc sâu vĩnh viễn, khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn đã thẩm thấu vào trong!

Đây là một sự sụp đổ thứ hai, ngay sau khi nền tảng đã bị lung lay!

Có thể tưởng tượng được, từ nay về sau, thần đạo của Đệ Tứ tinh hoàn sẽ không còn thuần khiết nữa, sự phục sinh của thần linh sẽ bị can thiệp.

Đáng sợ hơn cả, trong Đệ Tứ tinh hoàn... sẽ bắt đầu xuất hiện tiên linh khí!

Không gian sinh tồn của thần linh, từ trong ra ngoài, đều đang dần bị thu hẹp!

Mà còn một điểm mấu chốt chính là... Thần Tôn đã từ bỏ Đệ Tứ tinh hoàn, cuối cùng đã rời đi!

Gã đã vứt bỏ toàn bộ thần linh trong Đệ Tứ tinh hoàn, mượn chúng để thay thế đại kiếp của bản thân, cắt đứt hậu hoạn, sau đó chọn bước vào Thần Minh Tề Đới!

Hành động này tác động cực kỳ sâu sắc đến tất cả các thần linh còn lại trong Đệ Tứ tinh hoàn!

Thế nên, tiếng gào than vang vọng từ thần đạo, đan cài vào thần hồn của tất cả những vị thần còn sót lại trong tinh hoàn này.

Mãi không tan!

Nhưng ngược lại, tại Đệ Ngũ tinh hoàn, dưới sự cuộn trào mãnh liệt của khí vận, khi Cực Quang thiếu chủ đăng vị, khi Đệ Tứ tinh hoàn bị xâm lấn, khi thế cục nghiêng ngả.

Sự phản phệ của nó cũng đã lan rộng khắp cả tinh hoàn, khí vận càng thêm dày đặc!

Khắp nơi là những tiếng hân hoan vang vọng toàn tinh hoàn!

Thực sự, trận chiến giữa hai đại tinh hoàn đã hoàn thành đến chín phần mười!

Chiến cuộc đã gần đến hồi kết!

Hơn nữa, thành quả đạt được vô cùng to lớn!

Từ mức chênh lệch tuyệt đối về thực lực, cho đến sự thay đổi về thứ bậc tinh hoàn, Đệ Tứ tinh hoàn đã không thể nào nghịch chuyển nữa!

Chỉ còn lại một số phận duy nhất, bị thôn phệ!

Thời gian của bọn chúng đã bắt đầu đếm ngược!

Bởi vì, ý chỉ của Tiên Tôn về việc chiếm lĩnh hoàn toàn, vào khoảnh khắc này đã lan khắp toàn bộ tinh hoàn!

Tất cả các Tiên Chủ tiến vào Đệ Tứ tinh hoàn, đều không còn giữ lại bất cứ lực lượng nào, toàn lực đối chiến với các Thần Chủ!

Đồng thời, vô số cổng truyền tống khổng lồ cũng đã được Tiên Tôn hạ xuống, xuất hiện ngập tràn ở nhiều khu vực trên Đệ Tứ tinh hoàn!

Từng đội quân tu sĩ đông vô số kể, từ bên trong các cổng truyền tống rực rỡ ánh sáng, đồng loạt lao ra!

Trực tiếp giết vào Đệ Tứ tinh hoàn!

Trận chiến áp đảo một chiều, rốt cuộc đã bùng nổ ngay trên đất của Đệ Tứ tinh hoàn!

Cảnh tượng này, Cực Quang thiếu chủ đang đứng trên không trung của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, có thể cảm nhận rõ ràng!

Y biết, đại cục đã định!

Vì thế, y đưa tay phải, thọc thẳng vào lồng ngực của chính mình!

Chộp lấy thần cách, thứ đã đoạn tuyệt hết thảy nhân quả, rồi mạnh mẽ giật ra!

Trong dòng máu bạc trào ra, thần cách... đã bị Cực Quang thiếu chủ hoàn toàn rút khỏi cơ thể!

Giây phút cầm lấy thần cách trong tay, thiên địa dậy sóng, ý vị vận mệnh bùng nổ, trên thần cách này, thần vận càng trở nên rõ nét!

Cảm nhận vật này, Cực Quang thiếu chủ không hề có chút lưu luyến.

Y biết, nhân quả này bản thân không thể gánh nổi!

Theo lời Tiên Tôn, trên đời này... có lẽ chỉ có hai người có thể tiếp nhận nhân quả đó.

Một trong số đó, chính là Hứa Thanh!

Còn người còn lại, theo kế hoạch ban đầu của Tiên Tôn, đáng lẽ ra đã phải có mặt tại đây trong quá trình y đăng vị, nhưng không biết vì lý do gì, đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng!

"Thôi thì..."

Ánh mắt y hạ xuống, nhìn về phía Hứa Thanh.

"Hứa Thanh, vật này đối với ngươi, vừa có lợi, cũng vừa có hại!"

"Nguồn gốc của nó, ngươi hẳn đã biết rõ! Vậy nên, khi vị kia chưa thực sự diệt vong, toàn bộ thượng hành tinh hoàn này, gần như không có thần linh hay người nào dám thực sự giữ nó trong tay!"

"Nhưng dù thế nào đi nữa, đây cũng là một chí bảo!"

"Do đó, có nhận hay không, hãy tự mình quyết định! Đây cũng chính là món quà thứ hai ta dành cho ngươi!"

Hứa Thanh nghe vậy, ánh mắt lập tức rơi vào thần cách trong tay Cực Quang thiếu chủ!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, giữa hắn và thần cách ấy tồn tại một mối liên hệ vô cùng sâu sắc!

Chính xác mà nói, liên kết này phát sinh giữa thần cách và thần chi thân mà hắn lưu lại nơi Vọng Cổ đại lục!

Vậy nên, hắn không hề do dự, gật đầu nhận lấy!

Chương 2814: Lão tử không mắc bẫy! (2)

Cực Quang thiếu chủ nhìn thẳng vào mắt hắn, rồi vung tay, ném thẳng thần cách đi.

Lập tức, thần cách hóa thành một luồng sáng bảy màu, lao thẳng về phía Hứa Thanh!

Hứa Thanh duỗi tay bắt lấy!

Khoảnh khắc cầm chặt trong lòng bàn tay, thần hồn hắn chấn động dữ dội, cảm giác rõ ràng hơn bao giờ hết, uy năng kinh thiên động địa đang ẩn chứa trong thần cách này!

Tựa như... đang nắm giữ cả một tinh hoàn trong tay!

"Thần cách này... nếu dùng để bồi dưỡng thần thân ta lưu lại nơi Vọng Cổ đại lục... hẳn có thể dung nạp..."

Hứa Thanh hít sâu, cất giữ thần cách cẩn thận, sau đó quay đầu nhìn khắp bốn phương!

Hắn biết, mọi chuyện tại đây...

Đã đến hồi kết!

"Vậy bây giờ ngươi muốn ở lại Đệ Tứ tinh hoàn tham gia toàn diện đại chiến, hay đi theo ta? Hoặc có nơi nào muốn đến, ta có thể tiễn ngươi một đoạn."

Trên không trung, Cực Quang thiếu chủ nhẹ giọng mở lời.

"Ta muốn trở về chiến khu cánh trái của Đệ Ngũ tinh hoàn một chuyến."

Hứa Thanh trầm ngâm một chút, sau đó nói ra nơi mình muốn đi.

Hắn vẫn chưa quên, khi đó Trạm Lô Tiên Chủ đã hứa tặng một viên Tấn Tiên Đan!

Mặc dù hiện tại hắn đã đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong, chỉ còn thiếu sự lĩnh ngộ về hiến luật, nhưng viên Tấn Tiên Đan này... Hứa Thanh vẫn còn đại dụng!

Hắn muốn mang về cho Tử Huyền.

Cực Quang thiếu chủ nghe vậy, khẽ vung tay.

Lập tức, hư vô cuộn trào, khí vận hội tụ, hình thành một vòng xoáy!

"Vậy thì, Đệ Ngũ tinh hoàn gặp lại."

Cực Quang thiếu chủ khẽ cười.

Hứa Thanh gật đầu, hướng về Linh Hoàng tiên tử thi lễ, sau đó đưa mắt nhìn bốn phương, trong lòng dâng lên vô vàn cảm khái.

Từng hình ảnh thoáng hiện trong tâm trí, nhưng cuối cùng tất cả sóng lớn trong lòng hắn đều bị đè nén xuống.

Chỉ còn lại một chấp niệm duy nhất, tấn thăng Hạ Tiên!

Sau đó, thân thể hắn khẽ động, trực tiếp lao vào vòng xoáy.

Trong chớp mắt, thân ảnh Hứa Thanh đã biến mất khỏi Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Sau khi bóng dáng hắn tan biến, Cực Quang thiếu chủ trên không trung quay sang nhìn Linh Hoàng tiên tử.

Nụ cười của y trở nên ôn nhu hơn, nhẹ giọng nói.

"Khiến ngươi lo lắng rồi..."

Hai mắt Linh Hoàng tiên tử ửng đỏ, nàng bước lên không trung, tiến đến bên cạnh Cực Quang thiếu chủ.

"Hoàn thành nốt một việc cuối cùng... Sau đó, chúng ta có thể an ổn rồi."

Cực Quang thiếu chủ khẽ cười, nắm lấy tay nàng, xoay người bước vào hư không.

Cùng lúc đó, trong Đệ Tứ tinh hoàn, tại vùng bí cảnh trời và đất mà Hứa Thanh từng đặt chân đến.

Nay nơi này đã sụp đổ!

Sự tấn thăng và cải đạo của Cực Quang thiếu chủ đã ảnh hưởng toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn, nơi này cũng không ngoại lệ!

Sớm đã vỡ nát!

Thế nên, trên bầu trời có một khe nứt khổng lồ, nhìn chung, toàn bộ đã trở thành hoang tàn!

Còn dưới mặt đất, có hai bộ thi thể.

Một bộ chính là khối nhục cầu màu đen, lúc này đã mục rữa, hóa thành uế vật!

Một bộ khác hình người, chính là vị thần linh đại địa khi xưa.

Thân thể gã không mục rữa, mà tựa như đang thăng hoa, không ngừng tiêu tán, tựa như một loại tịnh hóa.

Mà trong quá trình tịnh hóa và tiêu tán này, một bóng người lảo đảo chui ra từ trong đó, vừa bò vừa chửi bới.

"Lão tử còn đang ăn dở, sao lại tiêu tán rồi!"

"Cũng may lão tử lợi hại, liều mạng thi triển Thôn Thiên Thực Địa Nghịch Cổ Siêu Thần Quyết!

Cuối cùng trước khi biến mất, cũng kịp ăn no một chút!"

"Hừ hừ, trong thời gian đó, còn có một cái truyền tống trận đột nhiên xuất hiện, cứ chớp sáng liên tục, tỏa ra khí tức dụ dỗ, định câu dẫn ta vào trong!"

"Nhìn qua đã biết ngay là trò mèo của tên này, không cam tâm để ta tiếp tục ăn, nên muốn lừa ta đi!"

"Lão tử là ai? Ta mới không mắc bẫy đâu!"

Kẻ này, quần áo xộc xệch, dáng vẻ nhếch nhác, không ai khác ngoài Nhị Ngưu!

Nhưng so với bộ dạng thảm hại, thì bụng y lại phình to hơn hẳn, hiển nhiên là đã ăn không ít!

Lúc này, sau khi hoàn toàn bò ra ngoài, Nhị Ngưu nhìn quanh bốn phía, ánh mắt theo khe nứt quét nhìn thế giới bên ngoài, thầm cảm nhận một phen...

Đột nhiên sững sờ!

Sau đó, y hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên kinh nghi bất định!

"Bên ngoài đây là sao thế? Khí tức hỗn loạn như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Sao lại giống như có một cuộc đại chiến đang bùng nổ..."

"Cái quái gì vậy... Ôi trời! Lão tử ra muộn rồi sao? Cảm giác như đã bỏ lỡ một chuyện trọng đại vậy!"

Nhị Ngưu lẩm bẩm, rồi đột nhiên ánh mắt sáng rực, vỗ mạnh vào đùi, đầy phấn khởi!

"Nếu nơi quỷ quái này thực sự có chiến tranh, vậy thì... tuyệt rồi!"

"Chiến tranh nổ ra, chắc chắn sẽ có thần linh ngã xuống..."

"Chẳng lẽ vận may của lão tử lại nghịch thiên đến mức này, có thể ăn một bữa thật đã sao?"

Nhị Ngưu liếm liếm môi, tràn đầy hưng phấn!

Chương 2815: Huyền Hồ Tiên Chủ (1)

Đệ Ngũ tinh hoàn, chiến khu cánh trái!

So với lúc Hứa Thanh rời đi, chiến khu cánh trái hiện tại trông vắng vẻ hơn hẳn.

Gần bảy phần quân đoàn tu sĩ đã tuân theo tiên chỉ của Tiên Tôn, ào ạt tiến vào bản thổ Đệ Tứ tinh hoàn, hiện đang giao chiến ác liệt với địch quân trong trận chiến cuối cùng.

Lúc này, ở lại nơi này chỉ còn lại một loạt tinh cầu tiếp tế mang trọng trách quan trọng.

Số lượng những tinh cầu này vô cùng lớn, kéo dài từ chiến khu cánh trái xuyên qua Đệ Tứ tinh hoàn, gần như mỗi khoảng không vũ trụ đều có một tinh cầu tiếp tế.

Chúng chuyên dùng để cung cấp vật tư cho tiền tuyến và chữa trị thương binh, không ngừng tỏa ra tiên linh khí, mang tác dụng tựa như tiên tháp.

Không chỉ chiến khu cánh trái, mà chiến khu cánh phải cùng chiến khu trung ương cũng có bố trí những tinh cầu tiếp tế như vậy, nối dài vào Đệ Tứ tinh hoàn.

Theo đà tiến công của quân đoàn tu sĩ tại tiền tuyến Đệ Tứ tinh hoàn, những tinh cầu này không ngừng di chuyển sâu hơn, đồng thời tỏa ra nhiều nhánh, mở rộng phạm vi bao phủ.

Chiến khu vô cùng rộng lớn, trải dài vô số vũ trụ, mà mục tiêu cuối cùng của trận chiến này là chiếm đóng toàn diện, vậy nên tầm quan trọng của hậu cần không cần phải nói.

Vậy nên, những tinh cầu đã được cải tạo này tựa như những quân cờ trên bàn cờ, liên tục được các đại năng tu sĩ điều chỉnh, nhằm chiếm lĩnh toàn bộ chiến trường.

Mà lúc này, tại vùng trung tâm chiến khu cánh trái Đệ Ngũ tinh hoàn, cũng có một tinh cầu tiếp tế như vậy.

Cả tinh cầu toát lên sắc nâu đất, lơ lửng giữa tinh không.

Bên ngoài nó là một vành đai thiên thạch, có thể nhìn thấy đông đảo tu sĩ đóng quân xung quanh.

Còn trên bề mặt tinh cầu, núi non trùng điệp, cát vàng mịt mù, mỗi hạt cát đều đã được tiên linh khí tẩy luyện, ẩn chứa nồng đậm tiên linh chi lực.

Nơi này tập trung vô số tu sĩ, ai nấy đều làm nhiệm vụ riêng, tất cả diễn ra bận rộn nhưng có trật tự.

Bởi vì tinh cầu này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, nó là tinh cầu tiếp tế đầu tiên được đưa vào sử dụng trong trận chiến toàn diện lần này tại chiến khu cánh trái.

Các tinh cầu tiếp tế khác đều lấy nó làm điểm xuất phát, kéo dài theo hướng Đệ Tứ tinh hoàn mà bố trí.

Ngoài ra, trên tinh cầu còn bố trí vô số truyền tống trận, những trận pháp này hoạt động không ngừng ngày đêm, đưa vô số vật tư từ Đệ Ngũ tinh hoàn đến đây, rồi phân phối đến các tinh cầu tiếp tế khác.

Đây chính là sứ mệnh mà tinh cầu này gánh vác.

Do đó, mặc dù truyền tống trận nơi đây kết nối với tất cả các tinh cầu tiếp tế, nhưng trong thời gian chiến tranh, nó chủ yếu phục vụ truyền tống vật tư một chiều, không tiếp nhận truyền tống ngược từ các tinh cầu tiếp tế khác.

Ngay cả việc chuyển thương binh, cũng phải do các tinh cầu tiếp tế khác phụ trách.

Để đảm bảo an toàn, tinh cầu này vẫn được quân đoàn tu sĩ đóng giữ, thậm chí Trạm Lô Tiên Chủ, người phụ trách chiến dịch, cũng để lại một phân thân tại đây trấn thủ.

Sự bố trí này, đảm bảo mức độ an toàn của tinh cầu đạt tiêu chuẩn khắt khe của chiến tranh.

Lúc này, trong khi vô số tu sĩ vẫn đang bận rộn, bất ngờ...

Thiên địa rung động không rõ nguyên do!

Vô số quang mang rực rỡ năm màu chớp lóe, chảy tràn khắp bầu trời.

Cảnh tượng này lập tức khiến rất nhiều tu sĩ kinh hãi, thần niệm nhanh chóng tập trung vào khu vực phát sinh dị tượng!

Đó là một truyền tống trận!

Nó bất ngờ sáng lên!

Dao động từ đó lập tức bị tu sĩ phụ trách truyền tống trận cảm nhận được, đồng thời nhận ra truyền tống này không phải đến từ việc vận chuyển vật tư của Đệ Ngũ tinh hoàn, mà là...

"Truyền tống từ Đệ Tứ tinh hoàn, hơn nữa là truyền tống sinh thể sống... Trong đó ẩn chứa quyền hạn... đến từ Tiên Chủ!"

Ngay khoảnh khắc phát hiện điều này, tu sĩ trấn thủ nơi đây kinh hãi đến cực điểm, lập tức báo cáo lên cấp trên!

Gần như ngay khi sự việc được cấp tốc báo cáo, truyền tống trận kia đột nhiên bùng phát ánh sáng mãnh liệt!

Một vầng sáng chói lóa trực tiếp phóng lên trời, xé tan tầng mây, lan rộng khắp thiên địa.

Rất nhanh, trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, gào thét xoay tròn!

Sự xuất hiện đột ngột này lập tức thu hút vô số ánh nhìn!

Mà ngay giữa vòng xoáy đó, một bóng người dần hiện ra!

Hắc bào tung bay.

Mái tóc đen điểm ánh tử sắc.

Đôi mắt bạc sâu thẳm.

Cùng với khí tức kinh khủng lan tỏa từ truyền tống trận, khiến thiên địa chấn động dữ dội!

Toàn bộ thần niệm tu sĩ hội tụ về đây, đều rung động mãnh liệt!

Người đến, chính là Hứa Thanh!

Hắn đứng giữa vòng xoáy, chậm rãi bước ra ngoài!

Khoảnh khắc đặt chân xuống, phong vân biến sắc, hư vô sôi trào.

Tinh quang Đệ Ngũ tinh hoàn, tựa sóng triều tràn qua toàn thân hắn!

Bóng áo đen phần phật giữa thiên phong, ánh bạc nơi mắt lóe sáng lạ thường.

Vô số tinh sa từ quanh thân hắn tỏa ra, ngưng tụ thành một dải ngân hà uốn lượn giữa hư không, nhanh chóng khuếch tán toàn bộ bầu trời!

Ánh mắt của vô số tu sĩ tập trung vào hắn!

Thậm chí ngay cả khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn cũng hàng lâm!

Tụ lại quanh thân hắn, hóa thành tử khí, tựa như đang nghênh đón hắn trở về!

Cảm nhận tinh huy rực rỡ tỏa sáng, cảm nhận khí vận quen thuộc của tứ phương, cùng với tiên linh chi ý nồng đậm bao trùm, trong mắt Hứa Thanh thoáng hiện vẻ mơ hồ.

Thời gian rời đi thật ra không dài, nhưng biến cố quá nhiều, khiến giờ phút này trở về, trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác như đã cách biệt cả một thế hệ.

Trước khi trận giao dịch bất ngờ giữa Trạm Lô Tiên Chủ và Ly Tru Thần Chủ xảy ra, hắn vẫn còn là Chuẩn Tiên trung kỳ.

Nhưng hiện tại...

Trải qua trốn chạy, trải qua khám phá Nguyên Thủy Mẫu Tinh, lại còn tham gia vào quá trình đăng vị và cải đạo của Cực Quang Thiếu Chủ, tu vi của hắn đã tăng vọt, đạt đến Chuẩn Tiên đỉnh phong!

Biến hóa này vô cùng to lớn.

Hồi tưởng lại từng chuyện đã trải qua, trong lòng Hứa Thanh không khỏi cảm khái muôn vàn.

Đúng lúc này, chuông lớn trên tinh cầu tiếp tế gióng lên, vang vọng khắp không gian.

Chương 2816: Huyền Hồ Tiên Chủ (2)

Tiếng chuông trầm hùng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hứa Thanh.

Cùng lúc đó, từng đạo thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, chính là những tu sĩ đóng quân tại đây.

Bọn họ có nam có nữ, đến từ nhiều vũ trụ khác nhau trong Đệ Ngũ tinh hoàn, nhưng giây phút trông thấy Hứa Thanh, tất cả đều sững người, lập tức nhận ra thân phận của hắn!

"Là Hứa Thanh!"

Ngay khoảnh khắc nhận ra, ánh mắt bọn họ đồng loạt chấn động, rồi đồng loạt cúi mình thi lễ.

"Cung nghênh Chân Quân!"

Âm thanh vang dội, chấn động bốn phương, tràn đầy sự kính sợ tận đáy lòng!

Hiển nhiên, mọi sự kiện xảy ra trên Nguyên Thủy Mẫu Tinh, gần như đã truyền đến tai bọn họ trong thời gian thực.

Đây chính là hồi báo của khí vận.

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua bốn phía, đột nhiên ngẩng đầu, hướng lên bầu trời xa xăm, khom mình bái lạy!

Cùng lúc đó, chín vầng thái dương đỏ thẫm từ trong mây tầng hiện ra, thân ảnh uy nghiêm của Trạm Lô Tiên Chủ hiện trên bầu trời.

Đạo âm vang vọng thiên địa!

"Hứa Thanh!"

Theo tiếng nói của Trạm Lô Tiên Chủ, một viên đan dược xoay tròn, tỏa ra cửu thải hà quang, hiện ra trước mặt Hứa Thanh!

Bên trong viên đan tựa như có vô số tinh vân đang sụp đổ, xoay chuyển thành vòng xoáy, đồng thời tỏa ra khí tức gần như sánh ngang với Hạ Tiên!

"Tấn Tiên Đan!"

Hai mắt Hứa Thanh co rút.

Đây chính là thứ mà hắn quay lại để nhận!

Tấn Tiên Đan, còn có tên gọi khác là Đệ Ngũ Tiên Đan, chỉ những ai có khí vận gia trì mới có thể phục dụng!

Do đó, nếu muốn cho người khác sử dụng, cần phải có khí vận bao phủ, bằng không dược lực cường hãn sẽ phản phệ!

Nhưng Hứa Thanh đã sớm có cách giải quyết vấn đề này, hắn nắm giữ khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, hoàn toàn có thể chia sẻ khí vận của mình để giảm bớt tính bá đạo của đan dược.

Ngoài ra, hắn còn suy nghĩ đến một vấn đề khác, sau khi trở về Vọng Cổ đại lục, không biết khí vận nơi đó có thể đóng vai trò tương tự hay không?

Khi những suy nghĩ này hiện lên trong đầu, Hứa Thanh đã đưa tay ra, nhận lấy viên đan dược.

Trên bầu trời, Trạm Lô Tiên Chủ đưa mắt quan sát đôi con ngươi ánh bạc nơi Hứa Thanh, sau đó đạo âm tiếp tục vang lên.

"Đan dược này vốn được ban xuống vào một thời điểm khác trong tương lai, nhưng nhân quả của Cực Quang kỷ nguyên đã khiến tuyến thời gian thay đổi."

Hứa Thanh khẽ gật đầu, sau đó trầm giọng nói.

"Đa tạ Tiên Chủ!"

"Nếu không còn việc gì khác, thuộc hạ muốn rời khỏi chiến khu cánh trái, trở về Thiên Ngoại Thiên để tìm hiểu đạo lý đột phá cảnh giới."

Trạm Lô Tiên Chủ ánh mắt thâm sâu, nhìn thẳng vào Hứa Thanh, giọng nói chậm rãi vang lên.

"Ta khuyên ngươi nên ở lại nơi này một thời gian ngắn để nghỉ ngơi."

"Vì có một cố nhân... sắp đến gặp ngươi."

Nghe vậy, trong đầu Hứa Thanh chợt hiện lên bóng dáng của nhiều người, nhưng hắn vẫn không chắc đó là ai.

Vậy nên, hắn trực tiếp hỏi.

"Tiên Chủ, không biết cố nhân ngài nói là ai?"

"Huyền Hồ Tiên Chủ!"

"Lão có vạn thiên hóa thân, du hành khắp các tinh hoàn để cảm ngộ đại đạo. Trong vô số phân thân của lão tại Đệ Cửu tinh hoàn, có một thân phận được gọi là... Bách đại sư."

"Hiện giờ, lão đang ở chiến trường Đệ Tứ tinh hoàn, muốn giúp ngươi xác định một chuyện."

Trạm Lô Tiên Chủ nhàn nhạt nói.

Khi cái tên "Bách đại sư" vang lên từ miệng đối phương, truyền vào tai Hứa Thanh, trong lòng hắn lập tức dâng lên sóng lớn, hơi thở cũng không khỏi gấp gáp hơn vài phần.

Hắn là người trọng tình trọng nghĩa.

Dù là Lôi đội ngày xưa, hay Bách đại sư, hoặc sư tôn của hắn, những người này đều chiếm một vị trí không thể thay thế trong lòng hắn.

Trong thoáng chốc, những lời từ biệt của Bách đại sư năm đó lại vang vọng trong tâm trí Hứa Thanh.

"Thiên địa là quán trọ cho vạn vật chúng sinh, còn thời gian vốn là khách qua đường từ xưa đến nay. Chỉ cần còn sống, ắt sẽ có ngày gặp lại..."

Theo dòng ký ức dâng trào, trong ánh mắt Hứa Thanh hiện lên vẻ hoài niệm sâu sắc.

Hắn nhớ lại những ngày được truyền thụ tri thức về thảo dược trong doanh địa thập hoang giả, nhớ lại nỗi bi thương trước tấm bia mộ nơi Tử Thổ, cũng nhớ lại lão nhân thần bí ôm bình dược tại Cực Quang tiên cung.

"Sẽ có ngày gặp lại."

Trong lòng Hứa Thanh thầm nhủ.

Hắn quyết định ở lại tinh cầu này, đợi lão nhân trong ký ức đến, đồng thời tĩnh tâm điều dưỡng, giữ cho tu vi luôn ở trạng thái đỉnh phong.

Ngoài ra, hắn cũng bắt đầu chỉnh lý những lĩnh ngộ của bản thân đối với cực thứ mười.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Một tháng sau, chớp mắt đã đến.

Suốt một tháng này, Hứa Thanh chưa chờ được Bách đại sư, nhưng hắn lại nhận được một tin tức chấn động toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn!

Đó là tin thắng trận!

Đại quân Đệ Ngũ tinh hoàn thế như chẻ tre, đã hủy diệt vô số thần tộc, chiếm lĩnh hơn bốn thành lãnh thổ bản thổ của Đệ Tứ tinh hoàn!

Khu vực này bao trùm vô số vũ trụ, đem về nguồn tài nguyên khổng lồ!

Đồng thời, các Thần Chủ còn lại của Đệ Tứ tinh hoàn, sau khi bị Thần Tôn ruồng bỏ, đã rơi vào cảnh sống chết ngàn cân treo sợi tóc.

Năm vị đã lựa chọn rời đi, tiến vào các tinh hoàn khác!

Ba vị khác, xác nhận đã ngã xuống!

Mà trong số ba vị Thần Chủ bị diệt vong, có hai kẻ... lại bị chính Mịch Minh Tiên Chủ đột nhiên xuất hiện trên chiến trường chém giết!

Những kẻ còn sót lại, dù vẫn đang vùng vẫy, nhưng trước thế cục hiện tại, đã không còn khả năng xoay chuyển trời đất.

Còn tin tức về Ly Tru Thần Chủ, gã đã bại dưới tay Trạm Lô Tiên Chủ!

Nhưng nhờ vào thiên phú của mình, gã vẫn trốn thoát được, tung tích không rõ.

Cùng thời điểm đó, Tiên Tôn cũng truyền xuống một đạo pháp chỉ mới!

Từ nay về sau, Mịch Minh Tiên Chủ, ngoài việc nắm giữ kỷ nguyên này, còn chính thức tiếp quản vị trí của Trạm Lô Tiên Chủ, trở thành người chỉ huy tối cao của đại chiến tinh hoàn này!

Kỷ nguyên của tu sĩ...

Cùng với trận chiến này, càng lúc càng chói sáng huy hoàng!

Chương 2817: Nhân quả của việc mượn đạo (1)

Kỷ nguyên mới, trên thực tế đã bắt đầu kể từ khoảnh khắc Cửu Ngạn Tiên Chủ thoái vị.

Mịch Minh Tiên Chủ mạnh mẽ trỗi dậy, dưới sự phản hồi của khí vận, thanh thế đã lan khắp toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn.

Y kế thừa di nguyện của phụ thân, nắm giữ Đệ Ngũ tinh hoàn, trở thành chủ nhân hiện tại của tinh hoàn này, thống lĩnh vạn vật chúng sinh, thân phận đã là chí cao.

Mà nay tại chiến trường Đệ Tứ tinh hoàn, biểu hiện của y lại kinh diễm tuyệt luân, chém giết hai vị Thần Chủ, đảm nhiệm toàn bộ đại cục chỉ huy chiến tranh!

Sự chấn động bởi việc này đã khiến khí vận cuồn cuộn, hàng vạn vạn tu sĩ Đệ Ngũ tinh hoàn mừng rỡ phấn khích, tiếng hoan hô vang dội khắp các tinh cầu tiếp tế.

Đồng thời, thân phận của Hứa Thanh cũng vô hình trung lại một lần nữa được nâng cao.

Hắn là chủ nhân của Cực Quang thiên ngoại thiên, thiện duyên với Mịch Minh sâu không thể đo lường, không chỉ trợ giúp Mịch Minh từ thần chuyển tiên, mà còn được ban tặng khí vận nồng đậm trong đạo pháp chỉ đầu tiên sau khi Mịch Minh đăng vị Tiên Chủ.

Tất cả điều ấy khiến toàn bộ sinh linh trong Đệ Ngũ tinh hoàn đều biết đến cái tên, Hứa Chân Quân.

Thậm chí còn có lời đồn, rằng Mịch Minh Tiên Chủ xem Hứa Thanh như huynh đệ.

Vậy nên, trong kỷ nguyên sắp tới, thân phận và địa vị của vị Hứa Chân Quân này ở Đệ Ngũ tinh hoàn, sẽ tôn quý đến cực điểm.

Với thân phận này, địa vị đó, cùng khí vận ấy, khiến cho vô số thế lực từng có mâu thuẫn trực tiếp hay gián tiếp với Hứa Thanh, đều sinh lòng kinh hãi.

Trong đó đặc biệt bất an, tâm thần cuộn sóng mạnh mẽ nhất, chính là Độc Quân, sư phụ của Lý Mộng Thổ.

Lúc này, gã cũng đang có mặt tại Đệ Tứ tinh hoàn, đang khoanh chân ngồi trên một khối thiên thạch màu xám giữa tinh không, vừa mới trải qua một trận sinh tử chiến, vừa chém giết được một vị Thần Chủ, trầm mặc không nói.

Xung quanh là đám thuộc hạ từng theo gã tiến vào chiến trường.

Nếu Hứa Thanh có mặt ở đây, nhất định sẽ nhận ra, đây chính là đội ngũ từng gây phiền phức cho hắn năm xưa.

Chỉ là so với thuở ấy, hiện tại số lượng còn lại rất ít, ai ai cũng thương tích đầy mình, tinh thần mỏi mệt cực độ, chỉ thỉnh thoảng lặng lẽ liếc nhìn Độc Quân, muốn nói gì lại thôi.

Độc Quân không quay đầu, nhưng với cảnh giới của gã, mọi động tĩnh phía sau đều rõ như lòng bàn tay.

Trong lòng gã, ngoài sự cay đắng, còn có vô số sóng ngầm cuộn trào.

Thực ra, gã vốn không cần phải ra chiến trường.

Thế nhưng mấy ngày trước, một đạo pháp chỉ từ Đệ Tứ tinh hoàn truyền ra, khiến gã không thể không đến.

Dù pháp chỉ đó không do Mịch Minh Tiên Tôn đích thân ban xuống, nhưng cũng là mệnh lệnh từ trung tâm chỉ huy đại chiến.

Có người chỉ đích danh gã cùng thuộc hạ, tiến vào Đệ Tứ tinh hoàn tham chiến, đồng thời giao xuống một nhiệm vụ.

Gã biết, kẻ ra lệnh là ai không quan trọng.

Bởi vì luôn có người muốn lấy lòng những nhân vật nào đó, mượn cớ chiến tranh để gây áp lực lên gã.

“Lấy lòng Hứa Thanh sao…”

Độc Quân lẩm bẩm, nỗi cay đắng trong lòng càng thêm sâu.

Nếu chỉ là ra trận, với tu vi của gã thì cũng chẳng đáng ngại.

Nhưng nhiệm vụ mà gã được giao lại tàn khốc đến cực điểm.

Gã phải chém giết chín vị Chân Thần đồng cảnh giới với mình!

Trong mấy ngày qua, gã mới chỉ giết được một!

“Giữa ta và Hứa Thanh, rất nhiều người đều biết… Đây chính là nhân quả sao.”

“Năm xưa ta từng mượn đạo của hắn để chứng đạo bản thân, tuy thất bại… nhưng nhân quả đã gieo.”

“Giờ đây… bắt đầu phản phệ.”

Hồi tưởng chuyện xưa, trong lòng Độc Quân không cam tâm, có cảm giác như đang bị số mệnh cười nhạo.

Gã tận mắt chứng kiến Hứa Thanh đi từng bước một lên đỉnh cao, đến mức bây giờ đối phương không cần làm gì, tự có người vì muốn lấy lòng mà tới ép gã.

Nghĩ tới đây, Độc Quân khẽ thở dài.

“Phân thân mà ta phái đi… tính ra thời gian cũng đến nơi rồi. Mong rằng có thể hóa giải được phần nhân quả này.”

Gã ngẩng đầu nhìn về phía Đệ Ngũ tinh hoàn.

…

Chương 2818: Nhân quả của việc mượn đạo (2)

Cùng lúc đó, tại Đệ Ngũ tinh hoàn, ngay trước tinh cầu tiếp tế màu vàng đất nơi Hứa Thanh đang cư ngụ, một bóng người thê thảm từ trong hư vô hiển hiện.

Đó là một lão giả, quanh thân quấn lấy mây độc màu mực, dung mạo trong sương mù giống hệt Độc Quân, khí tức cũng chẳng khác biệt.

Chính là phân thân mà Độc Quân phái tới nơi này.

Chỉ là hiển nhiên trên đường đã gặp phải địch nhân cường đại, tuy đến được đây nhưng thương thế trầm trọng.

Có thể thấy rõ thân thể gã bên trong mây độc đã khô quắt, thương tích khắp nơi, thậm chí ngay cả hiến luật của bản thân cũng tỏa ra khí tức tử vong mục nát, tay trái đã bị chặt tận gốc, quanh vết thương còn bò đầy những nhú thịt đang co giật.

Lúc này nhìn về phía tinh cầu tiếp tế, phân thân của Độc Quân có phần do dự, rồi nghiến răng thật mạnh, lao thẳng về phía tinh cầu.

Sau khi vượt qua tầng tầng sàng lọc, nhờ người quen đã liên lạc trước đó dẫn đường, vài canh giờ sau, cuối cùng gã cũng tới trước một tòa tháp ngắm sao ở hướng Đông Nam của tinh cầu này.

Đây là một tòa tháp do thiên thạch luyện thành, sừng sững trên đỉnh núi, xung quanh tràn ngập tiên linh khí.

Nơi này, chính là nơi tạm cư của Hứa Thanh.

Khi đến nơi, người quen kia không tiện tiếp tục đi theo, chỉ hơi lui lại vài bước, thấp giọng nói:

“Độc Quân, ngươi hãy tự lo liệu cho tốt.”

Trong lời nói ấy, ẩn chứa một tiếng thở dài trong lòng.

Người này là một trong những thống lĩnh trấn thủ nơi đây, cũng đã nghe qua chuyện giữa Hứa Thanh và Độc Quân, nếu không vì món nợ lớn từng mang ơn Độc Quân, y thật sự cũng chẳng muốn đưa người tới.

Phân thân Độc Quân nghe vậy, khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía tháp ngắm sao cao vút, thân ảnh chớp động, bay thẳng tới tháp cao.

Chỉ chốc lát đã tới gần, dừng lại cách tháp trăm trượng, không hề chần chừ, lập tức cung kính cúi người thật sâu, giọng nói khàn khàn vang lên:

“Cố nhân đến đây, xin được diện kiến Chân Quân!”

Thanh âm vang vọng giữa thiên địa.

Nhưng tháp ngắm sao kia vẫn im lặng, chẳng có bất kỳ hồi âm nào.

Một hồi lâu sau, phân thân Độc Quân thở dài, giơ tay phải vung lên, lấy ra một người nộm bằng đồng xanh cỡ bàn tay, hiện ra trong hư không trước mặt, sau đó rơi xuống đất.

Người nộm đồng xanh này có hình dạng giống hệt Độc Quân, thậm chí trong lồng ngực còn có một trái tim màu xanh mực đang đập nhè nhẹ.

Nhìn chằm chằm vào người nộm, trong mắt Độc Quân hiện lên vẻ quyết đoán, ngón tay trỏ nâng lên, trực tiếp cắt qua cổ mình!

Máu tươi bắn ra, ăn mòn hư không, tạo thành từng khe rạn nứt, cuối cùng dẫn nhập vào người nộm, khiến người nộm bắt đầu chuyển động linh hoạt.

Còn bản thân phân thân Độc Quân thì bắt đầu tán loạn tiêu tán, đồng thời cúi người lần nữa về phía tháp cao.

“Lão phu thân đang ở Đệ Tứ tinh hoàn, nhận nhiệm vụ chém giết chín vị Chân Thần đồng cảnh, nên không thể đích thân đến bái phỏng. Nay đưa đến thế thân đồng nhân độ kiếp."

"Một khi thi triển, có thể trong chớp mắt triệu hồi bản thể lão phu xuất hiện, vì ngươi mà chiến. Sống chết không màng, để hóa giải nhân quả từng cưỡng ép vay mượn."

Lời vừa dứt, thân thể phân thân triệt để tiêu tán.

Tháp cao vẫn im lặng.

Ở phía xa, vị thống lĩnh đưa Độc Quân đến lặng lẽ thở dài, chắp tay một cái rồi xoay người rời đi.

Rất lâu sau…

Người nộm đồng xanh rơi trên mặt đất, bỗng nhiên mờ đi, rồi biến mất.

Khi tái hiện, nó đã ở bên trong tháp, nằm trong tay của Hứa Thanh.

Nhìn chằm chằm người nộm này, sắc mặt Hứa Thanh không hề thay đổi, trầm mặc hồi lâu rồi nhàn nhạt mở miệng:

“Nếu ta dùng, thì nhân quả liền chấm dứt. Nếu ta không dùng, nhân quả vẫn còn. Tất cả… đều xem vận mệnh của ngươi.”

Lời này vừa thốt ra, ở nơi xa xôi trong chiến trường Đệ Tứ tinh hoàn, bản thể của Độc Quân rên khẽ một tiếng, giữa gã và Hứa Thanh, năm phần tuyến nhân quả trực tiếp tan vỡ.

Cảm nhận được điều đó, Độc Quân lại một lần nữa thở dài.

Gã vốn đã mang hình tượng một lão nông phu bình dị, giờ đây nhìn qua càng thêm già nua tàn tạ.

“Lẽ ra năm đó không nên giơ chân ra làm gì… Lòng tham đối với đạo của hắn…”

Chương 2819: Hội ngộ (1)

Chuyện của Độc Quân, Hứa Thanh vẫn luôn ghi nhớ.

Không hề vì những trải nghiệm của bản thân mà bỏ qua việc này.

Đó không phải tính cách của Hứa Thanh.

Thực tế, kế hoạch ban đầu của hắn là trước tiên lĩnh ngộ ra cực thứ mười, khiến bản thân hoàn toàn bước vào cảnh giới Hạ Tiên, sau đó… trước khi rời khỏi Đệ Ngũ tinh hoàn…

Sẽ chém giết Độc Quân!

Dù năm xưa Độc Quân có ý mượn đạo của hắn để thành tựu bản thân, tuy chưa kịp thực hiện đã bị hắn chặt đứt, nhưng loại chuyện như thế, rốt cuộc vẫn là nhân quả.

Về việc phân thân của đối phương đến lần này, cùng với người nộm bằng đồng xanh mà gã mang theo…

Ánh mắt Hứa Thanh rơi lên nhân ngẫu đang nằm trong lòng bàn tay.

Trước khi thu lấy người nộm ấy, hắn đã tra xét tỉ mỉ, giờ khắc này giơ tay lên, khiến khí vận trào dâng, lại phong ấn nó thêm một lần nữa, rồi mới thu về.

"Hiện giờ đối với ta, quan trọng nhất chính là chờ đợi Bách đại sư..."

Gác chuyện của Độc Quân sang một bên, Hứa Thanh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về tinh không ngoài kia.

Rất lâu sau… lờ mờ trong cảm giác, có một tia cảm ứng, hóa thành linh cơ, khẽ khàng lay động trong lòng.

"Đến rồi..."

Hứa Thanh đứng dậy, bước ra khỏi tòa tháp ngắm sao, khoảnh khắc đứng giữa thiên địa bên ngoài, tinh không lưu chuyển, một luồng thanh huy từ ngoài trời đổ xuống, như ngân hà dốc tràn, nơi đi qua khiến tinh vân dập dềnh từng đợt như gợn sóng.

Cuối cùng hóa thành hào quang, rơi rắc trên tinh cầu, khiến bầu trời hóa thành một tấm màn vẽ, giữa trời đất như hiện ra một bức tranh thủy mặc dài vô tận.

Từng đợt hương cỏ cây thoang thoảng, xen lẫn khí tức sắc bén của hiến luật, nổi lên trong hư vô.

Theo cùng tất cả những điều ấy, còn có tiếng đàn không rõ từ đâu vọng đến, tựa như âm điệu xưa cũ của thời Thái Cổ, lại giống như tiếng mầm cây nảy lộc khe khẽ ngân vang.

Trong khung cảnh huyền diệu tuyệt vời ấy, trong tranh thủy mặc ấy dần mờ nhòe một bóng người như từ trong tranh bước ra, càng lúc càng rõ ràng.

Đó là một lão giả.

Trên người khoác trường sam màu nguyệt bạch, vạt áo thêu hoa văn thảo mộc ẩn hiện, bên hông buộc một bình thuốc.

Về diện mạo, tuy chân mày sắc bén như chạm khắc bằng đao rìu, nhưng đuôi mày lại tự nhiên buông xuống, tạo thành hai đường cong hiền hậu.

Hốc mắt lão giả lõm sâu như hàn đàm, trong đồng tử xoay chuyển tinh vân, thỉnh thoảng ánh lên những vì sao vụn, hệt như ngân hà chảy qua nơi đáy mắt.

Trên thân còn lượn lờ khí tím như có như không, như thể linh mạch hiện hình đã tồn tại từ thuở thiên địa sơ khai.

Giờ khắc này, lão giả mỉm cười, nhìn Hứa Thanh.

"Ngươi đã lớn rồi."

Thanh âm lão giả trong trẻo như suối va vào ngọc, vừa cất lời, tinh quang luân chuyển, rơi vào tim Hứa Thanh, thành cuộn sóng, dậy lên bao hồi ức.

Những hình ảnh năm xưa, liên tục hiện lên không dứt.

Khóe mắt Hứa Thanh hơi đỏ lên, cúi đầu khom mình hành đại lễ.

"Lão sư..."

Hai tiếng đơn giản ấy, chất chứa hồi ức, bao hàm tình cảm, khiến ánh mắt Bách đại sư khi giáng lâm nơi tinh cầu này càng thêm nhu hòa.

"Hãy đi dạo với ta một vòng."

Bách đại sư dịu giọng nói, giơ tay ra dẫn dắt, có tinh quang rơi xuống trước mặt Hứa Thanh, trải thành một con đường sao.

Hứa Thanh hít sâu một hơi, mang theo lòng tôn kính, bước lên con đường sao, tiến đến bên cạnh Bách đại sư, cùng lão sánh vai đi giữa tinh không.

Biến mất khỏi tinh cầu tiếp tế này, xuất hiện giữa vũ trụ vô biên.

"Kể ta nghe đi, chuyện ngươi sau khi bái nhập Thất Huyết Đồng."

Bách đại sư cất lời nhẹ nhàng.

Hứa Thanh khẽ gật đầu, những ký ức từ sâu trong tâm khảm hiện về.

"Sau khi vào Thất Huyết Đồng, ta trở thành đệ tử của Đệ Thất Phong..."

Giọng nói của Hứa Thanh hóa thành từng mảnh cảnh tượng hư ảo, theo từng câu nói vang lên, dần hiện ra trong mắt Bách đại sư.

Trong đó có cuộc khảo nghiệm tại Nhân Ngư đảo, có trận chiến với Hải Thi tộc, có cuộc di dời từ đại lục Vọng Cổ, còn có vai trò Chấp Kiếm Giả… cùng với Phong Hải quận.

Còn có Xích Mẫu, Nữ Đế, Chấp Kiếm Đại Đế…

Giữa tinh không, Bách đại sư đi trước, Hứa Thanh theo bên phải, tụt lại nửa bước.

Một màn ấy, hệt như quay về thuở xưa trong doanh địa của thập hoang giả.

Khi đó, Hứa Thanh bị gọi là tiểu hài tử, vì muốn tìm Thiên Mệnh Hoa cứu Lôi đội, mà đến cầu Bách đại sư, còn từng lén học tri thức thảo mộc ngoài lều.

Cuối cùng, được gọi vào lều, khai mở tri thức về thảo mộc.

Nay, cảnh tượng ấy tái hiện.

Nơi hai người đi qua, dưới bước chân của Bách đại sư, từng đóa thanh liên lấp lánh ánh sáng hiện lên, khiến những vũ trụ, những tinh cầu ngang qua, ngay lập tức sinh ra sức sống mơn mởn.

Thậm chí có những tinh cầu từng khô cằn, giờ phút này đều như đá khô gặp xuân, cành khô đâm chồi, phảng phất mang theo sinh cơ mới mẻ.

Thời gian dần trôi, không rõ đã qua bao lâu, Hứa Thanh đem toàn bộ những chuyện mình từng trải qua tại Vọng Cổ kể lại không sót một lời.

Bách đại sư khẽ thở dài.

"Đệ Cửu tinh hoàn, vốn dĩ so với các tinh hoàn khác, không có gì đặc biệt..."

"Cho đến khi Thượng Hoang thất bại trong lần tấn thăng làm Thần Minh, nhưng lại là kẻ đầu tiên từ Thần Minh Tề Đới trở về, và lựa chọn đến nơi ấy."

"Ngừng lại ở Đệ Cửu tinh hoàn, ngừng lại trên đại lục Vọng Cổ."

"Kể từ khoảnh khắc đó, mọi tồn tại thuộc thượng vị cách trong các tinh hoàn đều đưa ánh mắt về phía Vọng Cổ."

"Chúng ta không biết vì sao Thượng Hoang lại tới Vọng Cổ."

"Đã từng có Thần Tôn của các tinh hoàn khác tiến vào Đệ Cửu tinh hoàn, định dò xét trạng thái của Thượng Hoang, nhưng mọi kẻ ngoại lai khi đến gần, đều hiện ra điềm báo ngã xuống... Tuy cũng có kẻ giành được cơ duyên, song cũng khó tránh khỏi nhân quả."

"Như Thần Tôn của Đệ Tứ tinh hoàn..."

"Dường như chỉ những tôn giả vốn thuộc về Đệ Cửu tinh hoàn, nếu cẩn trọng, mới có thể miễn cưỡng bình an."

"Vì vậy khi ấy, ta được Tiên Tôn giao phó, dùng thuật luân hồi chuyển thế, không nhiễm bất kỳ lực lượng siêu phàm nào, hóa thành phàm nhân, giáng sinh tại một hải đảo xa rời bản thổ Vọng

Cổ."

"Không mang theo bất cứ ký ức nào từ kiếp trước, suốt đời không thể rời đảo nửa bước, chỉ khi chết đi, bản thể ta mới có thể cảm nhận ký ức của hóa thân kia."

"Vọng Cổ… bởi vì Thượng Hoang mà trở nên bất tường."

"Ngươi chắc chắn… vẫn muốn quay về?"

"Nếu ngươi lựa chọn ở lại Đệ Ngũ tinh hoàn, chẳng bao lâu nữa, cũng có thể sánh hàng Tiên Chủ."

Bách đại sư nhìn về phía Hứa Thanh.

Chương 2820: Hội ngộ (2)

Hứa Thanh trầm mặc, hồi lâu mới khẽ cất lời:

"Thưa lão sư, ta muốn quay về."

Bách đại sư nghe vậy, không khuyên thêm lời nào, như một ẩn sĩ đã nhìn thấu hồng trần.

Chỉ là những nếp nhăn trên gương mặt lão, như đã sâu thêm vài phần.

Những nếp nhăn ấy không phải là dấu tích của năm tháng, mà là đường nét của sông núi, mỗi nếp gấp như chứa đựng thiên niên tang thương.

Rất lâu sau, lão khẽ lắc đầu, giọng nói vang lên trầm thấp.

"Trước khi gặp ngươi, ta đã ở Đệ Tứ tinh hoàn, xác định một việc."

"Nơi đó… chính là chốn ngươi thành tiên!"

Lời của Bách đại sư vừa truyền ra, tâm thần Hứa Thanh chấn động mãnh liệt.

Cùng lúc ấy, thân ảnh Bách đại sư cũng ngừng lại trong tinh không.

Khoảnh khắc lão dừng bước, tất thảy tinh tú trong vũ trụ nơi đây dường như cảm ứng được, quỹ đạo đều thay đổi, từ bát phương kéo đến.

Trong làn sóng dao động của tinh không, hội tụ lại nơi này, tự động xếp thành hình, hợp thành một bức tinh đồ khổng lồ mang hình dáng… một bình thuốc.

Bách đại sư đứng ngoài tinh đồ, ngẩng đầu nhìn về phía Đệ Tứ tinh hoàn xa xăm.

Khẽ thì thầm:

"Hứa Thanh, ta sẽ truyền dạy cho ngươi đạo tri thức cuối cùng."

"Không liên quan đến thảo mộc, mà là về 'chi ngoại'."

"Thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn này, cùng toàn bộ tôn giả trong đó, đều thuộc về 'chi nội', mà thứ bọn họ truy cầu... chính là 'chi ngoại'."

"Hai chữ ấy, hiện tại ngươi chưa cần phải hiểu, nhưng nhất định phải ghi nhớ... Đợi đến một ngày nào đó, nếu ngươi có cơ duyên thành tựu Tiên Chủ, thậm chí Tiên Tôn, hãy nhớ lấy lời này."

"Còn hiện tại..."

"Nếu muốn lĩnh ngộ hiến pháp cao hơn, thì hãy đến Đệ Tứ tinh hoàn!"

"Ngươi từng gặp Thần Thống Khổ, lạc vào ảo cảnh của gã, nơi ấy khiến ngươi đột phá tầng thứ, đi qua quãng năm tháng từng khiến ngươi đau khổ."

"Dù là hư cảnh, nhưng cảnh giả vẫn hàm chứa chân lý."

"Vậy chi bằng, hãy thực sự trải qua một lần!"

"Hãy khiến cái chân thật, thật sự xảy ra, để cái hư giả... lại trở về hư giả!"

Trong lời lão, tay áo khẽ phất, vô số tinh tú trong tinh đồ hình bình thuốc lập tức rung động, tỏa ra tinh quang lấp lánh, hội tụ thành một cây cầu đặc biệt.

Vươn thẳng đến Đệ Tứ tinh hoàn!

Cây cầu này được kết bằng tinh quang cùng linh thực, hư thực khó phân, lộ ra vẻ kỳ diệu của tạo hóa.

So với ảo cảnh hàm chứa chân lý của Thần Thống Khổ, quả thật có cùng một đường lối khác biệt.

"Đi đi, mong rằng ngày ngươi quay về... đã là Hạ Tiên!"

Thanh âm của Bách đại sư vang vọng, khiến cây cầu kia càng thêm rực rỡ.

Nhìn thấy tất cả những điều ấy, tâm thần Hứa Thanh như gợn sóng ngập trời.

Những hình ảnh khi xưa chìm trong ảo cảnh lại ùa về trong đầu hắn.

Hồi lâu sau, ánh mắt hắn lộ vẻ kiên quyết, bản dịch này nguồn tại bạch ngọc sách.

Sau khi khom mình hành lễ với Bách đại sư, thân thể hắn bước lên một bước.

Đặt chân lên cây cầu được đan dệt từ tinh quang và linh thực, tiến thẳng về phía Đệ Tứ tinh hoàn!

Trong sóng sáng của cầu, thân ảnh Hứa Thanh dần dần biến mất.

Chỉ còn lại tinh đồ hình bình thuốc kia vẫn đang xoay chuyển, tỏa ra khí thế hùng vĩ, còn có tiên hỏa từ hư không hiện lên, xoay quanh bình thuốc.

Mà Bách đại sư, thân ảnh xuất hiện trên tinh đồ hình bình thuốc, khoanh chân ngồi xuống.

Lấy chính khí vận và cảnh giới của bản thân, gia trì cho lần hành trình này của Hứa Thanh, bằng toàn bộ nhân quả sư đồ tại Vọng Cổ.

Bên cạnh lão, trong làn sóng hư không, một lão nhân mang giày cỏ bước ra, đứng bên cạnh Bách đại sư, ngẩng đầu nhìn về hướng Hứa Thanh vừa rời đi.

Trên vai lão, có một con chuột màu vàng đang ngồi, vừa liếm móng vuốt.

“Không biết vật kia của Tiên Tôn đại nhân, đã đặt đúng chỗ chưa?”

Bách đại sư không quay đầu lại, nhàn nhạt cất tiếng.

Lão nhân bên cạnh thở dài một hơi.

“Ngươi còn nhớ ta là Tiên Tôn… Vậy mà ngữ khí lại như căn dặn, có cần thiết không?”

“Đó là thứ ngươi nợ hắn!”

Bách đại sư điềm đạm đáp.

Tiên Tôn khẽ lắc đầu, trải qua vô tận năm tháng cùng nhau, lão dĩ nhiên hiểu rõ tính cách của vị này vốn luôn như vậy, hơn nữa càng rõ, vị này… tuy trông có vẻ chỉ là cấp độ Tiên Chủ, nhưng trên thực tế nhiều năm trước đã có thể bước vào cảnh giới giống như lão.

Chẳng qua do vài nguyên nhân chưa thể tỏ, nên vẫn mãi chưa bước ra bước đó.

Cho nên lão cũng chẳng để tâm đến ngữ khí của đối phương, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh.

“Đặt rồi, ta tuy không muốn dính líu vào nhân quả, nhưng thứ đó… há có thể không nỡ buông tay.”

Nghe vậy, Bách đại sư không nói gì thêm.

Hồi lâu sau, thanh âm của Tiên Tôn lại một lần nữa vang lên.

“Nhưng Hứa Thanh lần này, dù có ngươi trợ giúp, lại thêm vật kia của ta, khả năng thành công… vẫn cực kỳ mong manh.”

“Hiến của hắn, khác với người thường… Chỉ cần bước thêm một bước, là sẽ trực tiếp chạm đến hiến pháp cấp độ Tiên Chủ.”

“Khoảng cách ấy quá lớn, cho nên chắc chắn vô cùng gian khổ.”

“Nếu hắn thất bại, ngươi sẽ làm gì?”

Tiên Tôn nhìn sang Bách đại sư.

Bách đại sư trầm mặc, rất lâu sau, thanh âm khàn khàn cất lên.

“Hắn sẽ không thất bại.”

Tiên Tôn nhìn lão, hồi lâu sau bỗng mở miệng.

“Có phải Thượng Hoang tìm kiếm… chính là hắn? Hay nói cách khác… hắn, có phải là chuyển thế của Thượng Hoang?”

Lời này vừa thốt ra, cả vũ trụ dường như ngưng đọng.

“Ngươi cũng từng đến Vọng Cổ, nếu thật sự như lời ngươi đoán, lấy tu vi của ngươi chẳng lẽ lại không nhìn ra? Vậy còn hỏi ta làm gì.”

Bách đại sư, vẫn bình thản như cũ.

Chương 2821: Gây họa giữa tinh không (1)

Đệ Tứ tinh hoàn, chiến sự vẫn đang tiếp diễn.

Ngay lúc này, tại một đại vũ trụ thuộc Đệ Tứ tinh hoàn, một trận chiến quy mô tương đối nhỏ đang bùng phát.

Phía tu sĩ là quân đoàn Linh Thiên ở cánh phải Đệ Ngũ tinh hoàn, phụ trách thanh trừ hoàn toàn khu vực hơn ngàn vũ trụ này.

Còn kẻ đối địch bọn họ, chính là một thần tộc từng chiếm cứ toàn bộ vùng vũ trụ nơi đây.

Thần tộc ấy năm xưa thế lực vô cùng to lớn, trong tộc sở hữu hơn mười vị Chân Thần, chiến lực cường hãn, chỉ là trong đợt đại quân trung tâm Đệ Ngũ tinh hoàn càn quét trước đó, Chân Thần gần như toàn bộ bị tiêu diệt, tộc quần tan rã.

Chỉ còn lại vài tên tàn dư trốn thoát, trở thành cá lọt lưới.

Hiện tại, những kẻ lọt lưới ấy đã tụ hội một chỗ, bị quân đoàn Linh Thiên phát hiện, bởi vậy phát sinh trận chiến thanh trừ lần này.

Chỉ là... tuy đại thế nằm trong tay Đệ Ngũ tinh hoàn, nhưng cũng không phải mỗi trận đều toàn thắng.

Luôn luôn có những bất ngờ xuất hiện.

Mà những bất ngờ này phần lớn xảy ra tại các cuộc chiến quy mô nhỏ, cho nên không ảnh hưởng đến đại cục.

Tựa như trận chiến thanh trừ trước mắt, hiện tại... đã xuất hiện biến số.

Thần tộc kia vậy mà còn ẩn giấu hai vị Chân Thần!

Hai vị Chân Thần hiện thân, khiến quân đoàn Linh Thiên chỉ có một thống lĩnh là Hạ Tiên rơi vào thế hạ phong.

Từ đó song phương chém giết càng lúc càng thảm liệt.

Giữa tinh không thuộc vũ trụ này, chiến đấu diễn ra cực kỳ bi thảm.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, quân đoàn do mười vạn tu sĩ tạo thành, thương vong vô số.

Còn vị thống lĩnh Hạ Tiên kia, tuy dốc toàn lực ngăn chặn hai vị Chân Thần, nhưng bản thân cũng đã cạn kiệt sức lực.

Điều quan trọng hơn chính là xung quanh đã bị thần linh bố trí cấm thuật, khiến dao động nơi đây không thể truyền ra ngoài, thần niệm cũng bị phong tỏa, cắt đứt mọi tín hiệu cầu cứu.

Dù xét về toàn cục, nơi này cho dù có bị thần linh chiếm ưu thế cũng không thể lay chuyển đại thế, hơn nữa về sau tất sẽ có quân đoàn tu sĩ khác tìm tới tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng đối với quân đoàn Linh Thiên, trận chiến này… chính là kiếp nạn sinh tử của họ.

“Không thoát ra được rồi…”

Giữa tinh không, vị thống lĩnh quân đoàn thân mặc đạo giáp, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại không thiếu sát khí, toàn thân toát lên vẻ anh dũng phi phàm.

Nàng không phải Hạ Tiên đời trước, mà là một tân Hạ Tiên vừa mới đột phá trăm năm gần đây.

Chỉ là lúc này, đạo giáp rách nát, sắc mặt tái nhợt, thương tích khắp người, đang bị hai vị Chân Thần vây công.

Hai vị Chân Thần kia, hình thái quỷ dị lạ thường.

Một kẻ có thân thể dài tới vạn trượng, chẳng phải hình người, tựa như một con mãng xà khổng lồ, thân thể lại cấu thành từ vô số đầu lâu của thần linh, nhìn vào như hiện thân của cái chết.

Chỗ gã đi qua đều dấy lên từng luồng dị chất nồng đậm, thần tức phát ra mang theo tử cách thần cách.

Còn vị kia là một khối máu thịt chảy nhớt, liên tục nhúc nhích, tựa như một khối thịt tròn u ám.

Từ thân thể gã toát ra dịch độc, tạo thành mưa độc giữa tinh không, ngưng tụ thành vòng xoáy khổng lồ bao trùm bốn phía.

Trong vòng xoáy ấy, từng đóa hoa mai đen có khuôn mặt người đua nhau nở rộ, tạo thành một biển hoa khiến người nhìn rùng mình.

Dưới thế công vây ép của hai Chân Thần, nữ thống lĩnh càng thêm gian nan chống đỡ, giờ phút này máu trào bên mép, nàng bộc phát hiến luật, gắng gượng chống lại rồi cấp tốc lui lại phía sau.

Nàng ngẩng nhìn cảnh tượng thê thảm của thuộc hạ khắp nơi, nhìn đại quân thần tộc điên cuồng công phá, cảm nhận không gian nơi này đã bị chặt đứt hoàn toàn, trong mắt hiện lên vẻ quả quyết.

Tay phải giơ lên, tu vi toàn thân bùng cháy, hóa thành khí thế diệt thần, ầm ầm khuếch tán ra bốn phía.

Lực lượng Hạ Tiên bốc lên mãnh liệt.

Tinh không rung động, vũ trụ dậy sóng.

Hai vị Chân Thần thấy vậy lập tức lùi lại.

Bọn họ cũng không còn ở trạng thái toàn thịnh, trước đó khi bị đại quân tu sĩ quét ngang, dù may mắn thoát chết, nhưng thương tích đầy mình.

Bị ép lùi về sau, nữ Hạ Tiên không chút do dự, toàn thân lóe lên ánh sáng bạc, tự chém đứt tay phải, máu thịt lập tức thiêu đốt, tinh luyện vào xương cánh tay.

Lấy chính xương tay bản thân, chứa đựng toàn bộ lực lượng Hạ Tiên, hội tụ hết thảy hiến luật, hóa thành một mảnh trăng bạc khuyết, bất ngờ khắc lên hư không phía xa.

Nàng liều tất cả, lấy cốt và hiến của chính mình, cố mở ra một khe hở, từ đó gửi thần niệm ra ngoài cầu cứu.

Chỉ có như vậy... mới đổi được cơ hội sống sót trong kiếp nạn này.

Chương 2822: Gây họa giữa tinh không (2)

Thế nhưng ngay khoảnh khắc mảnh trăng bạc do cốt hóa thành chuẩn bị khắc vào hư không, thì vị Chân Thần có thân thể cấu thành từ vô số đầu lâu kia đột ngột lóe lên, trực tiếp hiện ra ngay tại nơi mảnh trăng bạc vừa xuất hiện.

Trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng cùng tàn nhẫn, gã há to miệng, vậy mà một hơi nuốt trọn mảnh trăng bạc kia.

Dù cho thân thể gã lập tức vang vọng ầm ầm, vô số đầu lâu vỡ vụn, thế nhưng gã vẫn không hề buông miệng, dựa vào thần thể của bản thân để nghiền nát hiến trong trăng bạc, khiến lần cầu cứu này thất bại.

Thấy cảnh đó, trong lòng nữ Hạ Tiên khẽ than một tiếng, rồi trong ánh mắt hiện lên quyết tuyệt, đang định liều mạng thi triển đại chiêu.

Nhưng đúng vào lúc này!

Một mùi hương cỏ cây thanh đạm, bỗng nhiên lan tỏa khắp vũ trụ này, tràn ngập bát phương.

Lập tức khiến toàn bộ tu sĩ trong trận chiến đều kinh hãi chú ý, khiến tất cả thần linh đều tâm thần chấn động, thậm chí cả hai vị Chân Thần cũng trong khoảnh khắc run lên, đồng loạt cùng vị Hạ Tiên thống lĩnh ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy hư vô trong khoảnh khắc ấy cuồn cuộn dâng sóng, tất cả những cấm chế, những phong tỏa nơi đây đều trở nên vô cùng yếu ớt, trong nháy mắt đã sụp đổ tan tành.

Một chiếc cầu do tinh huy và linh thực đan xen tạo thành, xuất hiện nơi đó, từ hư không hạ xuống vũ trụ này.

Một màn ấy, chấn động đến mức khiến tất cả sinh linh trong chiến trường đều tâm thần rung chuyển.

Đặc biệt là luồng tiên linh khí nồng đậm theo cầu giáng lâm, khiến toàn bộ tu sĩ nơi đây đồng loạt phấn chấn.

Còn thần linh, lại là vô cùng hoảng sợ.

Nhưng điều thu hút ánh mắt nhất, chính là… trên chiếc cầu kia, lại có một bóng người.

Bóng người ấy từng bước bước đi trên cầu, ngay khoảnh khắc giáng lâm nơi đây, toàn thân liền tỏa ra uy áp kinh hoàng, khí tức còn kèm theo chấn động kinh thiên, dung mạo càng lúc càng rõ ràng, in sâu vào mắt tất cả tu sĩ.

Chỉ nhìn một lần, liền lập tức nhận ra.

“Hứa Thanh Chân Quân!!”

Nữ Hạ Tiên kia cũng đồng tử co lại, nàng không chỉ nhận ra Hứa Thanh, mà còn cảm nhận được trên chiếc cầu kia ẩn chứa uy thế của Tiên Chủ, đồng thời còn cảm nhận được khí vận nồng đậm đang bao phủ quanh Hứa Thanh.

Bên cạnh nàng, hai vị Chân Thần kia cũng không chút do dự, lập tức thối lui, lựa chọn đào tẩu!

Họ không biết Hứa Thanh, nhưng có thể cảm nhận được sự kinh khủng của chiếc cầu, cùng với sát khí nồng nặc tỏa ra từ người này.

Đó là sát khí được tích tụ sau khi giết chóc vô số thần linh!

Dù cảnh giới của kẻ vừa đến không phải Hạ Tiên, nhưng có thể ngưng tụ sát khí đến mức ấy, lại sở hữu cây cầu như thế, tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Điều quan trọng hơn là, cấm chế đã bị phá, nơi này đã bại lộ.

Thế nhưng đúng vào khoảnh khắc họ đang lùi lại, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, một bước tiến về phía trước.

Dưới chân hắn, chiếc cầu cũng theo đó lan rộng mà đi.

Tinh không sụp đổ, hư vô gào thét.

Một luồng lực lượng kinh khủng, rung chuyển trời đất, giáng xuống trước mặt vị Chân Thần được tạo nên từ vô số đầu lâu kia.

Chiếc cầu dưới chân Hứa Thanh cũng đồng thời đánh thẳng tới Chân Thần ấy.

Chân Thần kia trong khoảnh khắc liền tâm thần chấn vỡ, sinh tử nguy cơ trước mắt chưa từng dữ dội đến thế, gầm lên một tiếng, vội vàng lui về phía sau, mong muốn tránh né.

Đồng thời bộc phát thần quyền, thậm chí không tiếc khiến thân thể khô héo, ép cả thần cách ra ngoài.

Nhưng bất kể gã né tránh ra sao, cũng đều vô dụng.

Bởi đây không phải là lực lượng bản thân Hứa Thanh, mà là một chiêu tất sát mượn từ chiếc cầu đang sắp tan biến kia.

Tựa như mượn uy của Tiên Chủ!

Chỗ cầu đi qua, san bằng tất cả, trực tiếp đâm thẳng vào người vị Chân Thần đó.

Trong tiếng ầm vang, Chân Thần ấy toàn thân run rẩy, thần thể sụp đổ trong chớp mắt, thần hồn cũng tan vỡ ngay sau đó.

Trực tiếp, hình thần câu diệt!

Cho đến khi ấy, chiếc cầu cũng hoàn thành sứ mệnh đưa đường, hóa thành từng điểm tinh quang bạc trắng, tiêu tán giữa hư không.

Cùng lúc, tu vi bản thân Hứa Thanh cũng ầm ầm bộc phát, lực lượng chuẩn Tiên đỉnh phong bốc lên tận trời, cuộn trào vô số tầng thời không, hình thành ra hàng ngàn hàng vạn tầng hiến thời không song song.

Tựa như vạn tiên hiển hiện, chỉ một bước chân, vạn tiên đồng loạt xuất kích.

Hứa Thanh xoay người, bước về phía vị Chân Thần còn lại!

Chương 2823: Một ngụm nuốt trọn (1)

Vị Chân Thần có thân thể là khối cầu máu thịt chảy dịch độc, nhìn thấy cảnh tượng ấy, tốc độ co giật của khối thịt càng lúc càng nhanh.

Trong nháy mắt, gã đã muốn phá vỡ hư vô để rời đi.

Nhưng đúng lúc ấy, vị nữ thống lĩnh Hạ Tiên nọ thân hình lóe lên, lập tức xuất hiện phía sau Chân Thần kia, tay trái giơ lên, toàn thân bừng sáng ngân quang, uy thế Hạ Tiên lại lần nữa bùng nổ, chặn đứng đường lui của gã.

Khiến vị Chân Thần ấy khựng lại.

“Hứa Thanh, ngươi và ta liên thủ, chúng ta...”

Lời của nữ thống lĩnh Hạ Tiên còn chưa kịp nói xong, thì Hứa Thanh đã vào lúc này, mang theo uy thế vạn tiên, ầm ầm áp sát, vung tay lên, lập tức một chiếc móng tay hiện ra phía trước.

Ngay khoảnh khắc móng tay ấy xuất hiện, một luồng lực lượng khủng bố lập tức bùng lên.

Khiến tinh không vặn vẹo, hư vô sụp đổ, uy áp tản ra tuy không bằng cây cầu lúc nãy, nhưng cũng đủ khiến tất cả chấn động.

Chính là đạo khí!

Ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, nó hấp thu toàn bộ thời không ảo ảnh phía sau Hứa Thanh, gom về bản thân, biến thành một luồng sáng đan xen giữa vàng và bạc.

Xuyên thẳng tới Chân Thần kia.

Tốc độ nhanh tới mức chỉ trong chớp mắt đã áp sát, xuyên thủng cơ thể gã.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn thân vị Chân Thần kia run rẩy, vỡ vụn trong tầm mắt, mọi thứ độc tố đều tiêu tán, cả những đóa độc mai trong thân thể cũng hóa thành một phần của hư vô.

Ngay cả thần hồn của gã cũng như vậy!

Thân diệt, hồn tan.

Tình huống xảy ra quá nhanh, Hứa Thanh xuất thủ cực kỳ tàn độc, bất kể là khí tức bản thân hay sự khủng khiếp của chiếc móng tay ấy, đều kinh thiên động địa.

Khiến vị nữ Hạ Tiên kia cũng chấn động mãnh liệt trong lòng, lúc này nhìn về phía Hứa Thanh…

Thần sắc nàng nghiêm nghị.

“Đây nào phải Chuẩn Tiên… rõ ràng là Hạ Tiên!”

“Lại còn có đạo khí trong tay, Hạ Tiên bình thường nếu gặp phải người này, e là cũng phải dè chừng.”

“Nhất là trạng thái hiện giờ của hắn, chỉ còn thiếu một chút nữa là đột phá!”

“Đã có đầy đủ hết thảy, tiên phôi cũng đã hoàn toàn hình thành, chỉ thiếu mỗi một bước: hiến thăng!”

Thấy rõ trạng thái của Hứa Thanh, nữ thống lĩnh Hạ Tiên kia nghiêm giọng lên tiếng.

“Chân Quân xin chờ một chút!”

Cùng lúc đó, đám thần linh bốn phía cũng đều chấn động tâm thần, thi nhau điên cuồng bỏ chạy, còn phe tu sĩ, trong khoảnh khắc vượt qua kiếp nạn, đều vô cùng phấn chấn.

Đồng loạt cúi chào Hứa Thanh, sau đó truy sát những thần linh đang bỏ trốn.

Vị nữ thống lĩnh Hạ Tiên cũng đuổi theo cùng.

Mà khi không còn Chân Thần, đám tàn thần nơi này nhanh chóng bị vị nữ Hạ Tiên ấy cùng đội quân dưới trướng tiêu diệt sạch sẽ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nữ tu sĩ Hạ Tiên kia quay trở lại bên cạnh Hứa Thanh, ôm quyền hành lễ.

“Đa tạ tương trợ!”

Nữ Hạ Tiên ấy chân thành lên tiếng.

Hứa Thanh thần sắc như thường, đáp lễ xong, liền cùng nàng trò chuyện đôi chút.

Cho đến khi hiểu rõ tình hình chiến trường hiện nay, Hứa Thanh mới được đám tu sĩ nơi đây cùng nữ Hạ Tiên tiễn đưa, cáo từ rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh khuất dần trong tinh không, nữ thống lĩnh Hạ Tiên nọ trong lòng cũng dấy lên sóng lớn.

“Danh xưng Chân Quân, khí vận gia thân, lại còn là huynh đệ của Mịch Minh Tiên Chủ... Người này tại Đệ Ngũ tinh hoàn lúc này, đúng là tôn quý đến cực điểm!”

“Mà bản thân hắn, chiến lực cũng kinh người... Lần sau gặp lại, chắc chắn hắn đã đột phá, bước vào cảnh giới Hạ Tiên.”

Nghĩ tới đây, trong lòng nữ Hạ Tiên nọ bỗng chợt lóe một ý nghĩ.

“Hình như... hắn vẫn chưa có đạo lữ...”

....

Về phần nữ Hạ Tiên kia nghĩ gì, Hứa Thanh không hề hay biết, giờ phút này hắn đang một mình bước đi trong tinh không, lang thang trong Đệ Tứ tinh hoàn.

Càng đi sâu vào bên trong, lại càng thấy được sự tàn phá của Đệ Tứ tinh hoàn.

Khắp nơi đều có thể thấy các mảnh vỡ tinh cầu cùng những tàn tích của thần quốc.

Dấu tích của chiến tranh, lan khắp Đệ Tứ tinh hoàn không bờ bến.

Toàn cục một màu tàn úa.

Không còn tinh quang, cũng không còn kim quang từ thần quốc.

Tựa như đại bộ phận Đệ Tứ tinh hoàn, đã rơi vào bóng tối vô tận.

Chỉ có những bổ cấp tinh từ Đệ Ngũ tinh hoàn kéo đến, trở thành ánh sáng duy nhất trong Đệ Tứ tinh hoàn lúc này, mà trong thế cục nghiêng hẳn về phía tu sĩ, trận chiến đang bước vào giai đoạn dọn dẹp cuối cùng.

“Theo lời vị thống lĩnh kia, trận chiến quét dọn tại Đệ Tứ tinh hoàn hiện nay chia làm hai phương diện: một là đại quân tu sĩ không ngừng thu hẹp vùng đất cuối cùng nơi thần linh quy tụ."

"Phương diện còn lại, là lấy những bổ cấp tinh làm điểm xuất phát, tiến hành dọn dẹp tàn quân và chiến trường quanh đó."

"Phía trước đa phần là quân đoàn chiến tu, còn phía sau… thì chủ yếu là các Mạc Thi Đội phối hợp với đội thủ vệ hợp thành.”

Hứa Thanh như có điều suy nghĩ, trong đầu thoáng hiện lên bóng dáng Chu Chính Lập cùng những người khác.

“Dọc đường cũng có thể mượn các tinh cầu tiếp viện để tìm được tung tích của bọn họ.”

Hồi tưởng lại những chiến hữu ấy, khóe miệng Hứa Thanh lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Không biết bọn họ giờ ra sao…”

Cứ như thế, thời gian trôi qua.

Hứa Thanh lang thang trong Đệ Tứ tinh hoàn, tìm kiếm cơ duyên đột phá.

Trong quá trình ấy cũng từng gặp một vài thần linh còn sót lại.

Có điều với tu vi Chuẩn Tiên đỉnh phong hiện nay, lại có chiến lực đủ để giao thủ cùng Hạ Tiên, chỉ cần không chạm trán Chân Thần đỉnh phong hay Thần Chủ thì đều không thành vấn đề.

Ngoài ra, hắn cũng đã liên lạc được với Chu Chính Lập thông qua các tinh cầu tiếp viện, sau khi xác định được khu vực họ đang ở, phương hướng của Hứa Thanh cũng thay đổi, không ngừng tiến về phía ấy.

Chương 2824: Một ngụm nuốt trọn (2)

Cùng lúc đó, Tống Táng Đội do Chu Chính Lập cùng những người khác tạo thành cũng vừa hoàn thành một nhiệm vụ chiến trường, được nghỉ ngơi một thời gian, đang trên đường quay về tinh cầu tiếp viện thuộc quyền quản lý của mình.

Trong khoảng thời gian Hứa Thanh mất tích vì trận chiến giao dịch với Thần Nữ, Chu Chính Lập và những người kia cũng đều có sự trưởng thành riêng.

Bọn họ đã tham gia tổng tiến công Đệ Tứ tinh hoàn, giành được một số chiến công nhất định, đồng thời duy trì truyền thống của Tống Táng Đội, vừa dọn xác trên chiến trường, vừa không thiếu hoạt thu.

Tu vi của mỗi người đều đã tiến bộ không ít.

Hiện tại không chỉ toàn bộ đều đã là Chuẩn Tiên, thậm chí Tinh Hoàn Tử đã đạt tới Chuẩn Tiên trung kỳ, cách hậu kỳ cũng không còn xa nữa.

Còn Tà Linh Tử và Viễn Sơn Tố cũng đã chạm đến ngưỡng đột phá Chuẩn Tiên sơ kỳ.

Thậm chí cả hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch cũng vậy, mà tâm thái lại còn tốt hơn lúc Hứa Thanh còn ở đó, cái cảm giác vô lo vô nghĩ khiến hai người này cực kỳ đắc ý.

Chỉ riêng Chu Chính Lập là tu vi không thay đổi nhiều, có điều y giỏi ẩn giấu, cụ thể thế nào thì người ngoài rất khó phán đoán được.

Ngay khoảnh khắc mọi người chuẩn bị rời khỏi tinh cầu tiếp viện, Chu Chính Lập mỉm cười lên tiếng.

“Các vị, nói cho mọi người một tin vui, ta đã liên lạc được với thiếu chủ rồi, hắn đang trên đường đến tinh cầu tiếp viện của chúng ta.”

Vừa nghe câu ấy, sắc mặt đám người lập tức thay đổi.

Tà Linh Tử hơi híp mắt, thu lại bản năng kiêu ngạo đã bùng lên trong thời gian qua.

Viễn Sơn Tố thì có phần thất thần.

Tinh Hoàn Tử vẻ mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt lại thoáng lóe lên một tia tinh quang.

Còn phản ứng lớn nhất, chính là huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch, hai người vốn đang đắc ý trao đổi âm thầm về chuyện tiếp theo sẽ đi đâu chơi, nhưng giờ phút này nghe thấy lời Chu Chính Lập, cả người lập tức run rẩy, tâm thần cũng run theo.

Sau đó, mỗi người một hướng mà tản đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời khỏi tinh cầu tiếp viện, nụ cười trên mặt Chu Chính Lập không giảm, trong lòng lại dâng lên cảm xúc phấn chấn.

So với những người khác, y cùng Lý Mộng Thổ, người vẫn đang tu luyện bên ngoài chưa trở về, mới là những người mong chờ Hứa Thanh quay lại nhất, bởi sự đi theo năm xưa của họ, đến lúc Mịch Minh Tiên Chủ chấn động toàn bộ Đệ Ngũ tinh hoàn, đã gặt hái được thành quả lớn nhất.

Trong quãng thời gian này, y có thể cảm nhận rõ rệt sự coi trọng mà các tu sĩ Đệ Ngũ tinh hoàn dành cho những người như họ, ngay tại tinh cầu tiếp viện này, mọi tài nguyên đều được mở ra hoàn toàn cho bọn họ.

Thậm chí vị Hạ Tiên trấn thủ tinh cầu tiếp viện cũng rất khách khí với họ.

Tất cả điều ấy khiến Chu Chính Lập cảm thấy vô cùng tự hào về lựa chọn năm xưa của bản thân.

Còn về suy nghĩ của người khác, Chu Chính Lập hiểu rất rõ, nhưng cũng chẳng để tâm.

Y biết, tất cả những tính toán nhỏ nhặt của người khác, thực ra từ khoảnh khắc Hứa Thanh trợ giúp Cực Quang thiếu chủ, đã không còn khả năng đơm hoa kết quả, tất cả đều sẽ tan thành mây khói khi Hứa Thanh xuất hiện.

Thế nên y nhìn theo bóng lưng mọi người rời đi, khẽ cười một tiếng, quyết định ở lại nơi đây chờ đợi, để trở thành người đầu tiên nghênh đón Hứa Thanh.

Mà vào lúc này, đám người đã rời đi, hành động của mỗi người đều khác nhau.

Tà Linh Tử lập tức bế quan, thanh tàn kiếm trong cơ thể gã đang run lên.

“Hắn đã trở lại rồi, chuyện ngươi từng nói với ta, nếu ngươi còn dám tiếp tục, ta thì không có ý kiến gì đâu, có điều... ngươi còn dám sao?”

Tà Linh Tử trầm giọng lên tiếng, trong cơ thể gã, thanh kiếm tàn truyền ra ý niệm đầy bực tức.

Còn hai huynh đệ Thiên Quân Tích Dịch thì giờ đã chẳng còn tâm trạng chơi bời gì nữa, bọn họ vội vàng quay về động phủ, lập tức bắt đầu thương lượng.

“Giờ phải làm sao... cái tên đó quay lại rồi!”

“Xong rồi xong rồi, dạo này chúng ta ăn uống quá sung sướng, thân kiếm sắc bén vô cùng, hắn mà thấy chắc chắn sẽ động lòng!”

“Tất cả là tại ngươi, ta đã bảo đừng có ăn nhiều!”

“Tại ngươi mới đúng, ngươi ăn trước cơ mà!”

Trong khi hai huynh đệ kia đang tranh cãi gay gắt, thì Tinh Hoàn Tử đã rời khỏi tinh cầu tiếp viện, hóa thành một vệt cầu vồng trong tinh không, trở về động phủ bí mật do gã tự khai mở ngoài kia.

Đó là một mảnh vỡ tinh cầu, sau khi được gã phát hiện thì chọn làm nơi bế quan tu luyện.

Giờ phút này, ngồi xếp bằng giữa tinh không, trong mắt Tinh Hoàn Tử lóe lên tinh mang.

“Cho dù khoảng cách ngày càng lớn... nhưng Hứa Thanh, ta không cho phép bản thân bị bỏ lại quá xa!”

Tinh Hoàn Tử lẩm bẩm, giơ tay lên, lập tức vô số hạt bụi từ hư không hiện ra, tụ lại trước mặt gã.

Những hạt bụi này, tuyệt không phải phàm vật, mỗi một hạt đều mang theo trọng lượng kinh khủng.

Đó là Thiên Lý!

Lúc này, ánh mắt Tinh Hoàn Tử nhìn những hạt bụi Thiên Lý kia, trong lòng dâng lên chờ mong.

Khoảng thời gian qua, nhờ nỗ lực của bản thân cùng với cơ duyên đạt được, gã cuối cùng cũng luyện chế được càng nhiều Thiên Lý hơn trước.

Đây chính là sự chuẩn bị cho việc đột phá Hạ Tiên sau này.

Con đường gã muốn đi, khác hoàn toàn với Hứa Thanh.

Hứa Thanh vẫn chưa ngộ ra đạo hiến của Hạ Tiên, nhưng Tinh Hoàn Tử thì đã rõ, hiến bước tiếp theo của gã... chính là Thiên Lý!

“Rốt cuộc cũng gần luyện xong rồi, chỉ cần thêm vài ngày nữa, là ta có thể hoàn toàn dung hợp hạt bụi Thiên Lý này!”

“Đến khi đó, điều duy nhất còn thiếu để ta đột phá Hạ Tiên, chỉ là lấy nguyên chất để nuôi dưỡng tiên phôi!”

Nghĩ đến đây, trong lòng Tinh Hoàn Tử càng thêm kiên định, hai tay kết ấn, toàn thân tâm đắm chìm vào việc luyện hóa.

Thế nhưng đúng lúc đó, biến cố đột ngột xảy ra!

Trong động phủ gã đang bế quan, hư không chẳng có lấy một dấu hiệu báo trước, đột nhiên vặn vẹo, hóa thành... một cái miệng khổng lồ!

Miệng ấy thoạt nhìn giống như do lòng tham vô đáy tạo thành, trông chẳng khác gì cái miệng của một con chó điên.

Ngay khoảnh khắc vừa xuất hiện, không chút do dự mà lập tức há miệng, nuốt trọn toàn bộ hạt bụi Thiên Lý trước mặt Tinh Hoàn Tử!

Nuốt sạch sẽ, không sót một hạt!

Sau đó, cái miệng ấy trong nháy mắt liền biến mất!

Chỉ còn lại một tiếng ợ no mang theo thỏa mãn, vang vọng trong động phủ.

Tất cả mọi chuyện đến quá bất ngờ!

Tinh Hoàn Tử sững người, tâm thần chấn động dữ dội, hai mắt lập tức trừng lớn, gào lên một tiếng phẫn nộ kinh thiên động địa!

Tu vi gã, ầm ầm bộc phát!

Chương 2825: Đây là... Tiểu A Thanh? (1)

Tu vi Chuẩn Tiên trung kỳ, vào thời khắc này như cuồng phong càn quét, trong nháy mắt bao phủ tinh không gần đó, hơn nữa còn trùm lên cả vũ trụ nơi đang ở, hình thành thiên kiếp.

Khiến sấm sét ầm vang, giáng xuống bát phương.

Lại có hiến luật của trật tự, hóa thành từng sợi xích sắt, xuyên thấu hư không, phong tỏa toàn bộ.

Giờ khắc này, Tinh Hoàn Tử đã dốc toàn lực.

Cuối cùng trong một khe nứt hư không, gã cảm nhận được một đạo thân ảnh đang phi tốc đào tẩu!

Thân ảnh này cực kỳ bí ẩn, nếu không phải tu vi của Tinh Hoàn Tử đã gần đạt đến Chuẩn Tiên hậu kỳ, chỉ e cũng rất khó phát hiện.

Mà hình dáng kẻ đó lại vô cùng kỳ quái.

Y có đầu người tộc bình thường, dung mạo tầm thường, là một thanh niên.

Thế nhưng thân thể lại chỉ như hài đồng năm sáu tuổi.

Khoác áo bào rộng thùng thình, trông như một bóng ma.

Về phần khí tức... chỉ là cấp bậc Chúa Tể.

Thế nhưng lại có tốc độ kinh người, hơn nữa tung tích mơ hồ, dường như thi triển một loại bí pháp nào đó, thậm chí bản thân còn như đã dung hợp với tinh hoàn này.

Thấy vậy, trong mắt Tinh Hoàn Tử sát ý dâng trào, tay phải kết ấn, vô số lôi đình cùng xích sắt trật tự lập tức lao tới thân ảnh kia, bản thân gã cũng bước ra một bước.

Sát ý hóa thành thực chất, phong tỏa hư không!

Trong mắt gã càng là đỏ rực.

Quả thật, những hạt bụi Thiên Lý bị nuốt mất kia đối với gã cực kỳ trọng yếu, là kết tinh toàn bộ tâm huyết gã trong khoảng thời gian qua, mà để đề phòng bất trắc, gã còn đặc biệt chọn một nơi ẩn kín như vậy.

Thậm chí nơi mảnh vỡ này, không chỉ bố trí vô số cấm chế, mà mỗi lần ra vào gã đều dò xét cực kỳ kỹ lưỡng.

Nào ngờ, vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cái miệng kia xuất hiện quá đột ngột, lại quỷ dị tột cùng, khiến cho Tinh Hoàn Tử không thể kịp thời phát giác.

Cho nên giờ khắc này, khi cảm nhận được đối phương, cả người gã như núi lửa bùng phát, ầm ầm đuổi theo.

Nơi đi qua, tinh không sụp đổ, hư vô tan vỡ, kẻ bị khóa chặt lập tức bị bao trùm.

Trực tiếp tan vỡ, tứ chi bốn phần.

Nhưng ngay giây tiếp theo, lại ngưng tụ lại, tiếp tục bỏ chạy.

Tinh Hoàn Tử hừ lạnh một tiếng, bước chân hạ xuống, đã bước vào hư không nơi kẻ kia ẩn thân, áp lực trên người bùng phát dữ dội, khiến khu vực quanh kẻ đào tẩu bị ép mạnh mẽ.

Đó là áp lực của trật tự, là lực lượng bộc phát từ tiên phôi.

Kẻ quái dị nọ toàn thân run rẩy, thân thể lần nữa vỡ vụn.

Lần này thì không tái hợp lại nữa, mà toàn bộ máu thịt vỡ ra, hóa thành vô số sâu xanh lam, lấy tốc độ càng nhanh hơn nữa, trong nháy mắt tản ra khắp nơi.

Đồng thời trong lúc phân tán, còn phun ra vô số sương mù, làm méo mó hư vô, đồng thời đảo loạn quy tắc.

Những luồng sương mù đó ngũ sắc rực rỡ, tỏa ra cảm giác ô uế, nhưng Tinh Hoàn Tử tu vi thâm hậu, theo hiến luật lóe lên, mọi thứ không phù hợp với trật tự đều trong chớp mắt tan biến, không còn tồn tại.

Không chỉ sương mù là vậy, ngay cả những con sâu phân tán kia, cũng lần lượt nổ tung.

Chỉ là vào khoảnh khắc vỡ nát ấy, lại có hàn khí vô tận bùng phát, điên cuồng lan rộng ra bốn phía.

Hàn khí ấy không phải băng phong, mà là tiêu diệt.

Tiêu diệt mọi dấu vết!

Khiến y trông như đã chết, nhưng thực tế, bản thể chân chính đã ẩn mình giữa làn hơi tàn lụi ấy, biến mất không dấu vết.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Tinh Hoàn Tử hiện ra, sắc mặt u ám, nhìn khắp bốn phương.

Gã đã mất đi cảm ứng với kẻ trộm kia!

“Tuy thực lực kẻ này yếu, nhưng thân thể lại quá quỷ dị...”

Trong mắt Tinh Hoàn Tử hàn mang càng đậm, đối phương cho gã cảm giác... dường như đã làm loại chuyện trộm cắp này quá nhiều lần, bị truy sát cũng đã thành thói quen, cho nên kinh nghiệm đào mạng phong phú vô cùng, thủ đoạn đa dạng, lại vô cùng quái dị.

Trong thời gian ngắn, Tinh Hoàn Tử khó mà định vị chính xác.

“Có điều những hạt bụi Thiên Lý kia có liên hệ chặt chẽ với hiến của ta, ngươi dù có thủ đoạn đặc biệt để đào thoát, nhưng chỉ là một tên Chúa Tể, muốn luyện hóa được, tuyệt đối không dễ dàng...”

Tinh Hoàn Tử cười lạnh, thân hình chợt lóe, dựa vào cảm ứng với Thiên Lý, lại tiếp tục truy đuổi.

Mấy ngày sau, trong tinh không, thân ảnh Tinh Hoàn Tử hiện ra, sắc mặt cực kỳ khó coi, đứng đó nhắm mắt không nói.

Rất nhanh, hư vô quanh gã vặn vẹo, Tà Linh Tử bước ra một bước, sau khi hiện thân thì nhìn Tinh Hoàn Tử, nhếch miệng cười.

“Tinh Hoàn Tử, không ngờ có ngày ngươi cũng phải nhờ đến bọn ta.”

Tinh Hoàn Tử không để ý đến gã.

Tà Linh Tử nhướng mày, nhưng cũng không nói thêm gì, bên cạnh gã, hư vô lúc này mơ hồ, Viễn Sơn Tố tới.

Tiếp đó là Thiên Quân Tích Dịch, hai người vốn không muốn ra mặt, nhưng nghĩ đến sau này có thể phải dựa vào Tinh Hoàn

Tử, mới chịu đến.

Rồi là Lý Mộng Thổ, người đã trở về trong thời gian gần đây.

Cuối cùng, là thân ảnh Chu Chính Lập, hạ xuống nơi này.

Chương 2826: Đây là... Tiểu A Thanh? (2)

"Tinh Hoàn Tử, với tu vi của ngươi, sao lại để một kẻ chỉ tương đương Chúa Tể trốn chạy tới tận bây giờ?"

Tinh Hoàn Tử mở mắt, ánh nhìn quét qua đám người, trầm mặc một lát rồi khàn giọng mở miệng.

"Kẻ đó tuy tu vi là Chúa Tể, nhưng bản thân vô cùng quỷ dị, vừa giống tu sĩ, vừa giống thần linh, lại giống dị loại, hơn nữa trên thân mang theo ý chí bất tử, có thể phân tách vô số lần."

"Thời gian qua, ta đã tiêu diệt y nhiều lần, nhưng phần máu thịt tản mát ra ngoài, đều có thể giúp y sống lại."

"Hơn nữa về khả năng ẩn nấp, lại càng sở trường tột độ."

"Ngay cả những hạt bụi Thiên Lý của ta, trong thời gian này cũng xuất hiện dấu hiệu bị y luyện hóa, ta nghi ngờ kẻ này bề ngoài là Chúa Tể, nhưng thực tế có lẽ là một vị Chân Thần bị trọng thương!"

"Cho nên lần này, phiền các vị ra tay, chuyện này xem như ta nợ các ngươi mỗi người một ân tình!"

Giọng điệu Tinh Hoàn Tử có phần cứng nhắc, gã xưa nay chưa từng cầu ai, lần này thật sự là không còn cách nào, mà thời gian lại gấp gáp, nên mới mời đám người này đến.

Nghe vậy, mọi người đều lộ ra vẻ hứng thú.

Chu Chính Lập đưa mắt nhìn về hư vô phía trước, mỉm cười mở miệng.

"Không có gì, chẳng hay ngươi muốn chúng ta giúp thế nào?"

"Ta đã khóa chặt tên trộm kia trong vũ trụ phía trước này, phiền các vị thi triển phong ấn, chặn tất cả lối thoát, để ta luyện hóa toàn bộ vũ trụ, khiến y không còn đường thoát!"

Tinh Hoàn Tử trầm giọng nói.

Lý Mộng Thổ nghe vậy gật đầu, giơ tay lên, hiến luật của y bốc lên, hóa thành một đóa độc hoa khổng lồ, bao trùm lên vũ trụ này, độc chi hiến tỏa ra, hóa thành vạn vạn sợi sương độc.

Tà Linh Tử cười cười, lấy ra tàn kiếm, sát khí cuồn cuộn bốc lên, hình thành một vùng cấm tuyệt.

Viễn Sơn Tố và Thiên Quân Tích Dịch cũng đồng thời thi triển hiến luật của bản thân, bộc phát uy thế Chuẩn Tiên, tạo thành từng tầng phong tỏa.

Cuối cùng là Chu Chính Lập, giữa trán y nứt ra, con mắt thứ ba hiện rõ, khóa chặt mọi hướng.

Lực lượng của mọi người tụ hội lại, vào lúc này tạo thành uy thế khiến vũ trụ phía trước rung chuyển, còn Tinh Hoàn Tử thì ngồi xếp bằng một bên, hai tay kết ấn, lập tức từng sợi xích trật tự bốc cháy lan nhanh về phía vũ trụ trước mặt.

Bắt đầu luyện hóa!

Dựa vào cảm ứng với Thiên Lý, Tinh Hoàn Tử có thể nhận ra, kẻ trộm đi bảo vật của gã, hiện đang rơi vào tình cảnh khẩn trương.

"Nhiều nhất là vài ngày, nhất định sẽ khiến ngươi lộ nguyên hình!"

Tinh Hoàn Tử nghiến răng.

Cùng lúc đó, trong vũ trụ đang bị phong tỏa tầng tầng lớp lớp kia, có một thân ảnh đang cắm đầu cắm cổ chạy trốn.

Nói chính xác thì... đó là một cái đầu, đang lăn tròn để chạy.

Thi thoảng, còn có vài hạt bụi Thiên Lý lộ ra, rồi lập tức bị y nuốt lại.

Cái đầu này, dĩ nhiên là Nhị Ngưu.

Giờ phút này, đúng là y đang cực kỳ khẩn trương.

"Thế giới này, rốt cuộc là nơi quỷ quái gì... sao cường giả nhiều như vậy!"

"Hơn nữa ta chẳng qua chỉ mượn một chút đồ, có cần làm tới mức này không!"

"Đuổi giết lão tử nửa tháng chưa đủ, giết lão tử nhiều lần còn chưa đủ, vậy mà còn đi gọi người tới!!"

"Đúng là khi dễ người quá đáng!!"

Nhị Ngưu nghiến răng, nuốt lại những hạt Thiên Lý vừa lộ ra, trong lòng vô cùng rối rắm.

Y có phần nắm chắc để trốn thoát, nhưng cái giá phải trả là phải bỏ lại vật đã cướp được.

Y thật sự không cam tâm.

"Đó là chí bảo đấy, nếu bỏ lại, thì tổn thất quá lớn rồi."

Trong mắt Nhị Ngưu hiện lên vẻ điên cuồng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, từ lúc rời khỏi mật cảnh kia, y vẫn luôn hết sức cẩn thận, nhất là khi cảm nhận được nơi này cao thủ như mây, y không dám tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Lần gặp nạn hôm nay, cũng là bởi vì y quá thèm thuồng, cảm nhận được khí tức chí bảo bên kia, liều mạng cướp lấy nuốt vào.

"Phải làm sao bây giờ, hay là... chơi liều một phen?!"

Trong lúc rối rắm, Nhị Ngưu cắn răng, giơ tay định liều mạng giải khai phong ấn trên người, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một thần niệm cực kỳ đáng sợ từ bên ngoài quét đến, như cuồng phong vũ bão.

Thân thể Nhị Ngưu run lên, chỉ cảm thấy sinh tử nguy cơ lập tức ập đến cực hạn, tựa như bản thân y trong thần niệm kia, đã trở thành một con thuyền nhỏ giữa biển động cuồng phong, bất kỳ lúc nào cũng có thể lật úp.

Nhưng ngay sau đó, y ngẩn người, thần sắc trở nên cực kỳ nghi hoặc, mang theo vẻ khó tin, đôi mắt trợn trừng to như chuông đồng.

"Rất quen thuộc... đây... đây... là Tiểu A Thanh?!"

Cùng lúc đó, ngoài vũ trụ nơi y đang ở, theo thần niệm cuốn ngang, Tinh Hoàn Tử cùng những người khác đều chấn động, mà Chu Chính Lập thì hai mắt sáng rực, lập tức đứng bật dậy, hướng về tinh không xa xa mà hành lễ thật sâu.

"Tham kiến Thiếu chủ!"

Theo âm thanh của y vang vọng, trong tinh không, có một người đang bước đến.

Người này khoác đạo bào, tóc dài buông xõa, toàn thân tỏa ra đạo vận, xung quanh là điềm lành vây quanh, mỗi bước chân rơi xuống, đều khiến tinh không gầm vang, đạo vận tràn ngập khắp bát phương.

Chính là Hứa Thanh!

Chỉ là, lúc này hắn không nhìn về phía mọi người, mà ngay lập tức nhìn về vũ trụ phía sau họ, thần sắc vô cùng cổ quái, mang theo vẻ không thể tin nổi.

Chương 2827: Thanh Ngưu tái ngộ (1)

Duyên phận, kỳ diệu khó nói thành lời.

Bóng hình quen thuộc kia, dáng vẻ chật vật, cùng vẻ điên cuồng nơi thần sắc.

Điều quan trọng nhất là, đối phương dù chỉ còn lại một cái đầu, thế nhưng vẫn tiếp tục nuốt trở lại những hạt bụi Thiên Lý bị vung ra, tựa như hành vi tuần hoàn độc hữu nào đó…

Từng cảnh tượng như thế, khiến nội tâm Hứa Thanh nổi lên sóng lớn.

Hắn không sao ngờ được, bản thân lại có thể gặp được Đại sư huynh ngay tại nơi này…

Mà vào khoảnh khắc nhìn thấy Nhị Ngưu, Hứa Thanh bỗng nhiên hiểu ra một phần nhân quả.

Hắn nhớ tới truyền tống trận từng xuất hiện trong bí cảnh thiên địa khi trước.

“Truyền tống trận kia muốn sử dụng được, cần thỏa mãn hai điều kiện đặc biệt. Một là có Tinh Hoàn Thảo, hai là phải có Kim Thử. Người đồng thời thỏa mãn hai điểm này, ngoài ta ra… chỉ còn Đại sư huynh.”

Đồng thời Hứa Thanh cũng nhớ tới bố cục của Tiên Tôn khi dùng nhân quả của Thượng Hoang để che giấu toàn tri của các Chân Thần Đệ Tứ tinh hoàn. Mà giờ nhìn lại… lực lượng che giấu ấy, ngoài hắn ra, nhất định còn có cả Đại sư huynh.

Y cũng đã phát huy tác dụng.

Cũng lúc đó, Hứa Thanh còn nhớ lại lời của Cực Quang Thiếu Chủ khi đưa cho hắn thần cách vận mệnh của Thượng Hoang.

Hắn từng nói, lẽ ra còn một người khác sẽ tới đây nhận lấy thần cách, nhưng không hiểu vì sao, người kia mãi vẫn không xuất hiện.

“Người không đến đó… là Đại sư huynh ư?”

Từng màn từng cảnh hiện ra trong đầu Hứa Thanh. Cùng lúc ấy, đám người Tống Táng Đội cũng đồng loạt nhìn về phía Hứa Thanh.

Trong số đó, Lý Mộng Thổ là người thân thuộc nhất với Hứa Thanh, lại từng là tùy tùng thân cận trong ảnh tượng Cực Quang tiên cung, nên sau khi tiến lên bái một bái đầy kích động, y liền mở lời giải thích nguyên do họ tới đây.

“Thiếu chủ, bọn ta nhận được tín hiệu cầu viện của Tinh Hoàn Tử. Bụi Thiên Lý mà gã vừa luyện chế ra, bị một tiểu tặc thần bí trộm mất.”

“Mà tên tiểu tặc này vô cùng xảo quyệt, giỏi ẩn nấp, bản thân còn sở hữu vô số thủ đoạn quỷ dị. Ngay cả Chu Chính Lập cũng nghi ngờ, có khả năng tiểu tặc kia còn có đồng bọn!”

“Hiện tại kẻ đó đã bị phong tỏa trong vũ trụ phía trước, bọn ta đang chuẩn bị luyện hóa vũ trụ này, khiến y không còn đường trốn, đồng thời xem thử xem, liệu đồng bọn của y có xuất hiện tương trợ hay không!”

Nghe lời Lý Mộng Thổ, thần sắc Hứa Thanh càng thêm kỳ lạ.

Nếu nói đến 'đồng bọn'… Hứa Thanh cảm thấy, có khi đó lại là hắn.

Vì thế hắn quay đầu liếc nhìn Chu Chính Lập một cái.

Chu Chính Lập khẽ động thần sắc.

Mà những người khác, giờ phút này cũng lần lượt tiến lên chào hỏi Hứa Thanh sau khi hắn đến.

Trong đó, Tà Linh Tử cúi đầu cung kính, không dám tỏ ra lơ là chút nào, đồng thời trong lòng cũng đang cân nhắc.

“Vị này vừa đến, ánh mắt lại nhìn về phía vũ trụ kia, sao thần sắc lại quái dị đến thế?”

Thiên Quân Tích Dịch thì run rẩy không thôi, huynh đệ bọn họ lúc này tâm trí chẳng đặt vào vẻ mặt Hứa Thanh hiện giờ, mà là chính bản thân mình.

Lúc này trong lòng họ đều lo lắng bất an, cố gắng thu liễm quang mang bản thân tới mức thấp nhất, chỉ sợ Hứa Thanh vung tay một cái, họ lại hóa thành tiên kiếm bay đi.

Chỉ là, dù có cố gắng che giấu bao nhiêu, thì bản năng của tiên kiếm từ tận sâu linh hồn vẫn vô thức truyền ra cảm giác vui sướng khi gặp lại chủ nhân.

Thế là hai người càng thêm sợ hãi.

Còn Viễn Sơn Tố, như thường lệ tựa thu thủy, yên lặng thi lễ.

Tinh Hoàn Tử thì sau khi bái kiến Hứa Thanh, dù có để ý tới vẻ mặt kỳ lạ của hắn, nhưng vì thời gian qua tâm trí gã đều dồn hết vào việc truy sát kẻ trộm, nên rất nhanh đã quay đầu nhìn về phía vũ trụ bị phong tỏa, trong lòng sát ý càng đậm đối với kẻ đã lấy trộm bụi Thiên Lý.

Còn Chu Chính Lập, lúc này thần sắc đột nhiên nghiêm nghị, trầm giọng mở miệng.

“Thiếu chủ, ta cho rằng vị đạo hữu kia… có thể không phải cố ý trộm cắp. Trong chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ, thậm chí không loại trừ khả năng pháp môn tu hành của người đó liên quan đến trật tự, khiến bụi Thiên Lý bị hấp dẫn, tự chủ động tới gần.”

Lời này vừa dứt, những người khác đều trầm ngâm suy nghĩ, còn ánh mắt Tinh Hoàn Tử lóe hàn mang, lập tức nhìn chằm chằm Chu Chính Lập, rồi lại nhìn về phía Hứa Thanh, trong lòng đắng chát nhưng cũng dần minh bạch đôi chút.

Đối mặt với ánh mắt Tinh Hoàn Tử, Chu Chính Lập không để tâm, trong mắt y chỉ có Hứa Thanh, giờ phút này lại tiếp tục mở lời.

“Còn về đồng bọn của y…”

Chương 2828: Thanh Ngưu tái ngộ (2)

Hứa Thanh ho nhẹ một tiếng, giơ tay phải lên, chỉ về phía vũ trụ trước mặt.

Một cái vung tay này, tựa như có một cơn bão từ trong vũ trụ kia bất ngờ bùng phát, quét ngang bát phương, khiến vũ trụ gợn sóng, vô số tinh thần tỏa ra tinh quang rực rỡ, hội tụ thành một luồng sức mạnh mở ra, đóng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, tinh không rung chuyển, phong tỏa tiêu tán.

Lờ mờ trong sâu thẳm của vũ trụ kia, một mảnh thiên thạch hiện ra, mà trên thiên thạch lúc này là thân ảnh của Nhị Ngưu, thần sắc ngây ra, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Chỉ là do hạn chế tu vi, Hứa Thanh cùng những người khác có thể nhìn rõ Nhị Ngưu, nhưng từ góc độ của Nhị Ngưu nhìn lại, thì chỉ là một mảnh mơ hồ.

Mà vừa thấy rõ Nhị Ngưu, sát ý trong mắt Tinh Hoàn Tử lập tức bùng lên.

Hứa Thanh bất đắc dĩ, nhẹ giọng mở miệng:

“Đó là Đại sư huynh của ta…”

Lời này vừa ra, ánh mắt Lý Mộng Thổ trợn to, Chu Chính Lập chấn động trong lòng, Tà Linh Tử thì hít ngược một hơi lạnh.

Thiên Quân Tích Dịch ngây người, Viễn Sơn Tố cũng lộ ra ánh nhìn kỳ dị.

Về phần Tinh Hoàn Tử, gã trầm mặc, ánh mắt rút về từ chỗ Nhị Ngưu, quay đầu nhìn thẳng Hứa Thanh, chờ đợi quyết định của hắn.

Cảm giác bất đắc dĩ trong lòng Hứa Thanh càng lúc càng đậm. Nếu Tinh Hoàn Tử vẫn còn là dáng vẻ năm xưa, hắn sẽ không bận tâm gì nhiều.

Thế nhưng bao năm cùng trải qua, hiện tại đã chẳng còn như cũ, đôi bên đã là chiến hữu.

Hơn nữa, với Tinh Hoàn Tử mà nói, những hạt bụi Thiên Lý ấy liên quan đến con đường trở thành Hạ Tiên của gã, vô cùng trọng yếu.

Chỉ là Hứa Thanh quá rõ tính cách của Đại sư huynh, thứ gì ra khỏi miệng gã rồi thì khó có đường quay lại, muốn đòi về… gần như là chuyện không tưởng.

Vì vậy, sau một hồi trầm ngâm, Hứa Thanh giơ tay vung lên, lập tức hiến luật bộc phát, từng tầng vũ trụ chồng lên nhau hiện hóa, từ trong đó hiện ra một lượng lớn bụi Thiên Lý.

Lấy tu vi và ngộ tính hiện tại của Hứa Thanh, thêm vào kinh nghiệm nghiên cứu bụi Thiên Lý trước đây, muốn làm ra chuyện này không phải quá khó.

Thế là chỉ trong chớp mắt, từng hạt bụi Thiên Lý lấp lánh hiện ra, từ hư hóa thành thực, lơ lửng trước mặt Tinh Hoàn Tử.

Đồng thời, Hứa Thanh cũng lấy ra những hạt bụi Thiên Lý mà trước kia mình từng thu thập, đưa tất cả cho Tinh Hoàn Tử.

“Một trận hiểu lầm.”

Hứa Thanh khẽ nói.

Tinh Hoàn Tử nhìn những hạt bụi Thiên Lý trước mặt, thứ mà gã từng tưởng đã mất, giờ không những tìm lại được, mà số lượng còn nhiều hơn… Trong lòng trăm mối ngổn ngang, cuối cùng hướng Hứa Thanh cúi mình thật sâu:

“Đa tạ.”

Nói xong, gã xoay người, thân hình nhoáng lên, rời khỏi nơi này. Chỉ là khi thân ảnh sắp khuất bóng giữa tinh không xa xăm, giọng nói của gã truyền lại:

“Trên đường này, ân của đạo, tình của chiến hữu, ta không quên. Ta biết ngươi không phải tu sĩ của Đệ Ngũ tinh hoàn… Khi ngươi trở về cố hương, ta sẽ đi cùng.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu, đợi đến khi thân ảnh Tinh Hoàn Tử biến mất, hắn quay người nhìn về phía Chu Chính Lập và những người khác.

"Ta quả thực sắp rời đi, lần này tới… cũng là để gặp các ngươi lần cuối."

Hứa Thanh bình thản nói.

Ánh mắt Lý Mộng Thổ sáng rực, lộ ra vẻ chờ mong, đối mặt với ánh mắt Hứa Thanh, lập tức mở miệng:

"Ta cũng đi cùng!"

Chu Chính Lập mỉm cười, chuyện mà Tinh Hoàn Tử nhìn ra, y đương nhiên cũng đã sớm hiểu rõ.

"Thiếu chủ đi đâu, ta liền đi đó."

"Còn bây giờ, bọn ta sẽ không làm phiền thiếu chủ cùng Đại sư huynh gặp mặt hàn huyên nữa."

Nói xong, Chu Chính Lập chắp tay, xoay người cùng Lý Mộng Thổ rời đi.

Viễn Sơn Tố không nói gì, Tà Linh Tử trong lòng do dự, còn Thiên Quân Tích Dịch thì vui mừng khôn xiết. Cứ như vậy, mỗi người mang theo tâm tư riêng rời khỏi nơi này.

Nhìn theo bóng lưng bọn họ, đến khi tất cả đều đã khuất xa, Hứa Thanh mới xoay người nhìn về phía vũ trụ kia, nhìn về phía Nhị Ngưu đang nhảy nhót đầy kích động, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười rất hiếm thấy.

Đó là Đại sư huynh của hắn, là một trong những người hắn để tâm nhất trong lòng.

Vì thế hắn bước đi.

Vượt qua tinh không, băng qua hư vô, khi xuất hiện đã là ngay trước mặt Nhị Ngưu.

"Tiểu A Thanh!!"

Nhị Ngưu phấn chấn, trong lòng như đang sống trong mộng.

"Đại sư huynh…"

Hứa Thanh ho nhẹ một tiếng, trong lòng đồng thời cũng nghĩ đến những chuyện sắp tới, sau khi Đại sư huynh hoàn hồn lại, chắc chắn sẽ là một màn vừa chua xót vừa kiêu ngạo chẳng chịu nhận thua như thường lệ.

"Thật hoài niệm nha."

Hứa Thanh mỉm cười.

Chương 2829: Nhị Ngưu tan nát cõi lòng (1)

Nhị Ngưu kích động.

Trước đó khi cảm nhận được khí tức của Hứa Thanh, y đã thấy thật không thể tin nổi, mà lúc này nhìn Hứa Thanh, trong đầu y lại càng dâng lên sóng lớn dữ dội.

Loại cảm giác vui mừng khi tương phùng sau thời gian dài xa cách, tràn thẳng vào tâm thần, khiến y trong lúc nhất thời vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp.

Dù sao thì hai người cũng đã rất lâu chưa gặp, mà lại còn gặp nhau ở nơi này, theo cảm giác của y mà nói, thật sự quá mức kỳ quái.

Thế là y buột miệng hỏi ra một câu khiến chính bản thân y sau này rất hối hận.

“Tiểu A Thanh, sao ngươi lại ở đây, còn đám người chặn ngoài kia là ai thế?”

Hứa Thanh nghĩ ngợi, cảm thấy vẫn nên thành thật thì hơn, bèn nhẹ giọng đáp:

“Thuộc hạ của ta.”

Nhị Ngưu nghe vậy, tâm thần run rẩy, mắt trừng lớn.

Trước đó y không thấy rõ, không biết rõ chuyện bên ngoài là gì, nhưng y cảm nhận được sau khi Hứa Thanh đến, đám người kia đã rút đi.

Mà y đã bị truy sát lâu như vậy, quá rõ sự khủng bố của kẻ đuổi giết mình, đồng thời cũng cảm nhận được sau khi bị vây ở nơi đây, đối phương triệu tập đồng bọn đến, kẻ nào cũng cực kỳ cường đại.

Thế nhưng hiện giờ, Tiểu A Thanh lại nói đó là thuộc hạ của hắn…

Câu nói này đã kích thích mạnh mẽ tâm lý của y, khiến Nhị Ngưu từ trạng thái kích động lập tức tỉnh táo lại, lập tức tỏa thần niệm, dò xét tu vi của Hứa Thanh.

Loại tu vi thâm hậu khó dò kia khiến nội tâm Nhị Ngưu rung mạnh.

Y theo bản năng muốn hít sâu một hơi, nhưng lại bị chính mình ép buộc kìm nén lại!

Thân là Đại sư huynh, tôn nghiêm không thể mất, lúc này phát huy đến cực hạn.

Vì thế y cố gắng nhẫn nhịn, không hỏi nơi đây là đâu, cũng không hỏi Hứa Thanh thân phận ở đây ra sao, đến thế nào.

Tuyệt không để Hứa Thanh có cơ hội kích thích mình thêm một chút nào nữa.

Thế nhưng sự biến hóa trong tu vi của Hứa Thanh vẫn khiến y không nhịn được mà thử dò xét, cố ra vẻ nhẹ nhàng mở lời:

“Thì ra là vậy, ha ha… Khụ khụ, đúng rồi Tiểu A Thanh, ngươi đã ăn một mình bao nhiêu thứ vậy? Tu vi này… hình như có chút thay đổi nho nhỏ thì phải.”

Nhị Ngưu bày ra dáng vẻ phong khinh vân đạm.

Hứa Thanh chớp mắt, hắn quá hiểu vị Đại sư huynh này rồi.

“Chỉ là một chút cơ duyên, một chút ngộ đạo mà thôi.”

Những lời thế này, nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng rơi vào tai Nhị Ngưu lại khiến trong lòng y dâng lên từng đợt chua xót.

Trong lòng không khỏi âm thầm mắng, cái gì mà cơ duyên, cái gì mà ngộ đạo, thứ gì mà có thể khiến tu vi tăng vọt kinh khủng như vậy chứ…

Thế nhưng trên mặt Nhị Ngưu dĩ nhiên là không chịu thừa nhận, kiêu ngạo của một Đại sư huynh khiến y ngẩng cao đầu.

“Vẫn tạm được, nhưng mà Tiểu A Thanh à, tu vi của ngươi hơi tạp nham, sau này vẫn cần cố gắng thêm. Ngoài ra… chúng ta đã lâu không gặp, có lẽ ngươi chưa rõ tình hình hiện tại của ta.”

Nhị Ngưu thở dài xúc động.

“Ngươi nhìn ra rồi đấy, thứ tới nơi đây chỉ là một phân thân của ta, ngươi tuyệt đối không thể tưởng tượng được bản thể của ta hiện giờ mạnh mẽ đến mức nào đâu. Ta nói cho ngươi biết, ta cách thống nhất Hoàng Thiên chỉ còn nửa bước thôi!"

"Ngươi Đại sư huynh của ngươi, ở Hoàng Thiên, chính là như mặt trời ban trưa."

Nhị Ngưu kiêu ngạo nói.

Hứa Thanh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Biểu cảm này khiến Nhị Ngưu trong lòng thoải mái vô cùng.

"Nhưng mà ta đây, đặc biệt hoài niệm quãng thời gian có Tiểu A Thanh ngươi đứng bên cạnh ta, vì thế ta thi triển đại thần thông, phá vỡ hư vô, cắt đứt vạn cổ, đến nơi đây tìm ngươi."

"Chỉ để ngươi đứng bên cạnh ta, cùng chứng kiến cảnh tượng ta quân lâm Hoàng Thiên!"

Trong lúc nói, khí thế uy vũ trên người Nhị Ngưu vô cùng mạnh mẽ.

Hứa Thanh mỉm cười gật đầu, thân thể khẽ động, đi về phía trước.

Nhị Ngưu ho nhẹ một tiếng, cái đầu bay ra, vừa đi cạnh Hứa Thanh vừa mở lời:

"Nhưng mà, Tiểu A Thanh, ngươi biết nửa bước đó của ta, thiếu điều gì không?"

"Thiếu một cỗ thi thể Thần Đài đỉnh phong!"

Nhị Ngưu nghiêm túc nói.

"Chỉ cần nuốt một cỗ thần thi Thần Đài đỉnh phong, Đại sư huynh ngươi sẽ có thể khởi động một triệu phân thân chôn giấu tại Hoàng Thiên, cộng thêm mười triệu pháp khí, đến lúc đó sẽ có thể quét ngang Hoàng Thiên."

"Cứu lấy Vọng Cổ đại lục!"

"Tiểu A Thanh, cơ hội này, vốn ta có thể tự mình hoàn thành, nhưng ta nghĩ đến ngươi, dù sao ngươi cũng là tiểu sư đệ của ta, cho nên cơ hội này, ta muốn để lại cho ngươi!"

Nhị Ngưu nhìn về phía Hứa Thanh, trong lòng tình cảm dâng lên cuồn cuộn.

"Tiểu A Thanh, cho ta một cỗ thi thể Thần Đài đỉnh phong, đổi lấy việc thống nhất Hoàng Thiên, có đáng không!"

"Chờ ta thống nhất xong, ta chuẩn bị phong sư tôn làm Thái tử, phong ngươi làm Thái tôn, phong Hoàng Nham làm Hộ quốc thần thú, phong Nhị sư muội làm đạo lữ của thần thú, phong lão Tam làm Đại nội tổng quản!"

"Đến lúc đó sư môn chúng ta, cùng hưởng phú quý!"

"Chúng ta..."

Lời Nhị Ngưu còn chưa nói xong, Hứa Thanh đã vừa gật đầu vừa giơ tay, lấy ra một ít tàn thi.

Tuy không hoàn chỉnh, nhưng khí tức tản ra từ những tàn thi ấy, không cái nào không phải thần linh!

"Đại sư huynh, thi thể Thần Đài, ta không còn nữa..."

Hứa Thanh nói là thật.

Nhị Ngưu sững người.

Nhìn những tàn thi kia, y cảm thấy da đầu tê dại, cảm giác mộng ảo lại trào dâng, theo bản năng hít sâu một hơi, mắt cũng trợn tròn.

Run giọng nói:

"Chân Thần?"

Hứa Thanh gật đầu.

Nhị Ngưu trầm mặc, nhưng rất nhanh liền ha ha cười lớn, nuốt nước miếng, một lần nữa bày ra vẻ phong khinh vân đạm, cố nén cơn đói, vung tay một cái:

"Chút Chân Thần thôi mà, Đại sư huynh ngươi ăn đến phát ngán rồi, trong Hoàng Thiên cái gì cũng có, ăn đến buồn nôn."

"Mà ta trước đó nói là Thần Đài đỉnh phong, là vì sợ ngươi bị kích thích nên mới hạ tiêu chuẩn xuống."

"Ta nói cho ngươi hay, khi ta ở Hoàng Thiên, thần linh gặp ta đều phải khách khí."

Nhị Ngưu vừa nói, Hứa Thanh chợt dừng bước, xoay người nhìn về phía tinh không xa xăm.

Trong mắt hắn lóe lên hàn mang, chân phải nhấc lên đạp mạnh một bước về phía trước.

Chương 2830: Nhị Ngưu tan nát cõi lòng (2)

Lập tức tinh không hắn nhìn tới ầm ầm sụp đổ, từng khe nứt xé toạc ra, bão tố hư vô quét ngang, từ trong mảnh hư vô ấy, bỗng bay ra từng tôn thần linh.

Đó là tàn dư của thần tộc bị đại quân càn quét, ẩn nấp trong hư vô để trốn tránh truy sát.

Nhưng trước cảm giác của Hứa Thanh, vô phương ẩn thân.

Lúc này sau khi xuất hiện, kẻ dẫn đầu chính là một vị Thần Đài đỉnh phong, nhưng vừa thấy Hứa Thanh, tất cả đều tâm thần rung động, không chút do dự lập tức tháo chạy.

Hứa Thanh mặt không biểu cảm, tay phải giơ lên ấn về phía trước.

Lập tức một luồng uy áp khủng khiếp giáng xuống, hóa thành lực trấn áp rơi lên mảnh hư vô kia.

Tinh không gợn sóng.

Sau đó, không còn bất kỳ dấu vết nào.

Đám thần linh tàn dư kia, đã hồn phi phách tán.

Với chiến lực hiện nay của Hứa Thanh, diệt sát Thần Đài, trở tay là xong.

Bên cạnh hắn, Nhị Ngưu nhìn thấy cảnh ấy, đầu óc ông ông, một lúc lâu sau mới ho khan một tiếng.

"Không tệ không tệ, Tiểu A Thanh ngươi đã có khí thế của ta khi ở Hoàng Thiên rồi!"

"Nhưng Tiểu A Thanh à, ngươi phải nhớ, lúc khiến thần linh khiếp sợ, cũng phải có đủ thân phận trong hàng ngũ tu sĩ, đây là lời chỉ dạy của Đại sư huynh ngươi, người từng trải."

"Ngươi bây giờ lớn rồi, có vài chuyện có thể kể cho ngươi, ta từng có một đời ngạo thị tinh không, thân phận bất phàm, vạn tu sĩ triều bái, loại cảm giác cô độc trên đỉnh cao ấy, đã tạo nên lực băng hàn của ta."

Không biết có phải trùng hợp hay không… Lời của Nhị Ngưu vừa dứt, do sóng động nơi đây, một đội quân tu sĩ từ tinh cầu tiếp viện gần đó xuất hiện phía xa, nhanh chóng bay tới nơi này.

Khi thấy rõ Hứa Thanh, đội tu sĩ kia lập tức phấn chấn, từ xa hướng về Hứa Thanh hành lễ.

Hứa Thanh hơi xấu hổ.

Bởi vì vị Đại sư huynh bên cạnh hắn, lúc này lại lần nữa ngây người.

Trong đội tu sĩ kia, Chúa Tể không ít, Chuẩn Tiên cũng có, điều này khiến nội tâm Nhị Ngưu chấn động đến mức suýt mất kiểm soát.

Nhưng với phong thái uy nghiêm của một Đại sư huynh, Nhị Ngưu nhanh chóng dùng một tràng cười ha hả để hóa giải, định lên tiếng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo…

Vùng tinh vực nơi vũ trụ này tọa lạc, trong nháy mắt gợn sóng, một luồng thần niệm vô cùng khủng khiếp vượt qua cả Hạ Tiên, từ nơi sâu trong tinh không cuồn cuộn tràn đến như núi đổ biển dâng.

Nơi thần niệm đi qua, cả Đệ Tứ tinh hoàn đều rung chuyển.

Vô số tu sĩ trên các tinh cầu tiếp viện, đồng loạt quỳ bái.

Nhị Ngưu lúc này cũng vừa cảm nhận được thần niệm ấy liền chấn động tột độ, khiếp sợ đến mức gần như thất thần.

Nếu như tu vi của Hứa Thanh cho y cảm giác sâu không lường được, thì thần niệm đang giáng xuống lúc này lại khiến y cảm thấy đối phương chỉ cần một ý niệm là có thể khiến Hoàng Thiên tan vỡ ngay lập tức.

“Đây là… đây là…”

Trong cơn rung động dữ dội của nội tâm Nhị Ngưu, thần niệm ấy đã giáng lâm nơi này, hóa thành thanh âm của Mịch Minh Tiên Chủ, vang vọng trong không gian.

“A đệ, tẩu tử ngươi nói ngươi thích hấp thu thần nữ, ta vừa bắt được một người, là nhi nữ của Minh Triết Thần Chủ, tặng cho ngươi.”

Giọng nói ấm áp vang lên, ngay sau đó một nữ thần bị phong ấn xuất hiện từ trong hư vô.

Nữ thần ấy mang hình người, thần thái thánh khiết, tu vi đã đạt đến Chân Thần chi cảnh, nhưng lúc này đã bị phong ấn chặt chẽ, biến thành lễ vật…

Sắc mặt Hứa Thanh thoáng cổ quái, cúi đầu chắp tay hành lễ.

Còn Nhị Ngưu thì ngây ngẩn cả người, trong lòng thì thào: “Tặng thần nữ?”

Ngay lúc ấy, thần niệm kia lại cười vang:

“Vừa rồi chỉ là đùa một chút. Thần nữ này có thần quyền thiên phú đặc biệt, có thể hỗ trợ ngươi lĩnh ngộ hiến luật của mình.”

Lời vừa dứt, thần niệm của Mịch Minh Tiên Chủ đã tiêu tán, dường như lần này đến chỉ để… tặng thần nữ.

Tuy Mịch Minh Tiên Chủ đã rời đi, nhưng Nhị Ngưu lúc này thì đã hoàn toàn vỡ trận. Hàng loạt cú sốc nối tiếp nhau khiến y không cách nào kiềm chế, quay phắt sang nhìn Hứa Thanh, gào lên:

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy, Tiểu A Thanh! Đây là nơi quái quỷ gì? Ngươi ở đây là thân phận gì? Thần niệm vừa rồi là ai?! Y nói hiến luật là cái gì?!”

Hứa Thanh nghe vậy, mỉm cười. Đối với Nhị Ngưu, hắn dĩ nhiên không có gì phải giấu giếm, chỉ là những chuyện này không thể nói rõ ràng trong một hai câu.

Thế nên Hứa Thanh giơ tay, biến toàn bộ những gì mình trải qua kể từ khi đến Đệ Ngũ tinh hoàn thành từng ấn ký, đánh thẳng về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu không tránh né, để mặc cho ấn ký rơi lên mi tâm.

Khoảnh khắc tiếp theo, một lượng thông tin khổng lồ như sóng lớn tràn vào tâm thần của y.

Y nhìn thấy hết, hiểu rõ tất cả. Sắc mặt từ mờ mịt ban đầu chuyển thành rung động, rồi biến thành kinh hoàng, sau nhiều lần biến đổi, cuối cùng Nhị Ngưu hấp thu hết mọi ấn ký, thì thào nói:

“Lúc trước ta thấy những bảo vật kia… lại đều là mấy món ngươi không cần nữa!”

Nói xong, y vỗ ngực rầm rầm, đau khổ gào lên:

“Biết thế thì lúc đó ta đã đi cùng ngươi rồi! Giờ có khi ta đã là Hạ Tiên luôn rồi!!”

“Lão tử chọn sai đường rồi!!”

Nhị Ngưu phát điên, y cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ một cơ duyên hiếm có trên đời, nghĩ lại những năm tháng lăn lộn khổ sở trong Hoàng Thiên, chỉ cảm thấy ông trời quá bất công…

Hứa Thanh đứng bên nhìn trạng thái hiện tại của Nhị Ngưu, hơi do dự, định lên tiếng an ủi.

Thế nhưng Nhị Ngưu đã đỏ mắt, đột nhiên quay đầu nhìn quanh, toàn thân bùng phát ra một luồng khí thế kỳ lạ, thì thào lẩm bẩm:

“Không được! Ta phải làm một vụ lớn ở đây!”

“Chỉ có vậy mới có thể bù đắp lại tổn thất to lớn này!”

Vừa nói, y liền không màng thể diện, ngay trước mặt Hứa Thanh, trực tiếp xé mở một đạo phong ấn trong cơ thể, khiến tu vi của bản thân trong nháy mắt bạo tăng, cảm nhận tất cả vùng đất có bảo vật.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hứa Thanh, Nhị Ngưu đột nhiên khóa chặt một phương vị, cười điên cuồng:

“Tiểu A Thanh! Đi, theo ta đi làm đại sự!!”

Chương 2831: Đại bảo bối của Nhị Ngưu (1)

Nhị Ngưu liếm môi, trong mắt nhảy lên ngọn u hỏa điên cuồng.

Thân thể y lúc này hiện ra một màn khiến người khác phải kinh tâm động phách.

Phần thân dưới cái đầu vốn đã khôi phục phần nào, lúc này theo từng đợt huyết nhục co giật, đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà điên cuồng sinh trưởng.

Toàn bộ quá trình chỉ trong mười mấy nhịp thở, thân thể Nhị Ngưu đã hiện ra hoàn chỉnh.

Hơn nữa còn có khí tức vượt qua lúc trước, từ thân thể mới này bộc phát ra.

Không còn là Chúa Tể sơ kỳ, mà đã đạt đến Chúa Tể trung kỳ.

Cảnh tượng này, Hứa Thanh đã rất lâu không còn chứng kiến ở Đại sư huynh, giờ phút này được thấy lại, vô số ký ức năm xưa ào về trong đầu hắn.

“Tu vi của Đại sư huynh, xưa nay chẳng phải nhờ tu luyện, mà là giải phong ấn từng tầng một mà ra!”

“Chỉ có điều mỗi lần giải phong ấn đều phải trả một cái giá nhất định, hơn nữa càng về sau, cái giá càng lớn...”

Khi Hứa Thanh còn đang trầm ngâm suy nghĩ, thì từ cơ thể Nhị Ngưu, hiện giờ đã khôi phục hoàn toàn, bắt đầu khuếch tán từng luồng khí lạnh ra bát phương, đồng thời ánh sáng lam cũng lập lòe trên thân thể y.

Thậm chí xuyên qua huyết nhục, Hứa Thanh còn có thể thấy trong cơ thể Đại sư huynh, dường như còn tồn tại một thân thể nữa!

Thân thể kia toàn thân lam sắc, như do băng lam tạo thành, tràn đầy vẻ dữ tợn và cổ xưa, rất giống với nguyên nghiệt mà Hứa Thanh từng gặp ở Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Nhìn chằm chằm thân hình ấy, những suy đoán về thân thế Đại sư huynh lại lần nữa hiện lên trong lòng Hứa Thanh.

“Chỉ có điều huynh ấy cũng khác với nguyên nghiệt của Nguyên Thủy Mẫu Tinh. Huynh ấy đã tồn tại qua nhiều đời, mỗi một đời sau khi chết đi, lại tái sinh với hình thái khác biệt...”

“Đặc tính này... rất giống thần linh.”

Nhờ cảnh giới hiện tại, Hứa Thanh nhìn ra được nhiều manh mối hơn.

Song, dù là vậy, bí mật trên người Nhị Ngưu trong mắt hắn vẫn phủ đầy sương mù, chỉ là loãng hơn trước đôi chút.

“Tất cả... đợi sau khi trở về Vọng Cổ, hẳn sẽ có lời giải cuối cùng.”

Khi Hứa Thanh đang suy nghĩ, thì Nhị Ngưu – khí tức và tu vi đều đang tăng vọt – ánh mắt lại càng thêm điên cuồng.

“Ta nói ngươi nghe, Tiểu A Thanh! Ta có thể cảm nhận được, hướng kia có bảo bối vô thượng!”

“Đó là lời mời của vận mệnh, là cơ duyên được định sẵn từ trong số mệnh! Ta có linh cảm, bảo bối kia đang chờ ta!”

“Đồng thời, đây cũng là cơ hội để ta giải thêm mấy tầng phong ấn!”

“Chờ ta làm xong vụ lớn này, Tiểu A Thanh, ngươi chẳng phải thích hút thần nữ sao? Không cần ai khác đi bắt giúp ngươi đâu, Đại sư huynh ngươi sẽ đích thân đi bắt mấy nàng về cho!”

“Đừng nói thần nữ, thần tử mà ngươi thích, ta cũng bắt về luôn!”

Nhị Ngưu hất cằm, ngạo nghễ.

Y để tâm nhất chính là uy nghi của một Đại sư huynh.

Uy nghi ấy thể hiện ở hai điểm: một là bị sư đệ vượt mặt, hai là có kẻ trước mặt mình mà dám giành ai tốt với Tiểu A Thanh hơn!

Cái này, không thể nhịn!

“Đi thôi!!”

Vừa dứt lời, thân thể Nhị Ngưu lóe lên, hóa thành một đạo trường hồng lao vút về phía xa.

Hứa Thanh khẽ cười, bước theo sau.

Tuy hắn biết rất rõ, ở trong Đệ Tứ tinh hoàn lúc này, Tiên Tôn tọa trấn, lại thêm tất cả các Tiên Chủ đều đã giáng lâm, nên ngoại trừ khu vực khi xưa Thần Tôn rời đi, thì bất kỳ nơi nào khác… gần như không còn nơi ẩn giấu quá thần bí.

Cùng lắm, chỉ là mấy khu vực gọi là cấm địa mà thôi.

Mà hai chữ "cấm địa", theo tu vi và kiến thức hiện tại của Hứa Thanh, hắn cũng đã có đánh giá và lý giải của riêng mình.

"Cấm địa, nói một cách phổ thông, là vùng đất được bao phủ bởi thần bí, có lai lịch vô cùng cổ xưa. Nhưng nếu nó có thể tồn tại cạnh thế gian rõ rệt như vậy suốt nhiều năm mà không bị dung hợp, thì độ nguy hiểm của nó, rất có thể là tương tác hai chiều."

"Đối với hiện thế thì là cấm địa, mà đối với cấm địa, hiện thế cũng là uy hiếp."

"Nếu không, phạm vi của nó đã không bị giới hạn trong một khu vực cố định."

"Tất nhiên cũng có ngoại lệ... ví dụ như đại lục Vọng Cổ. Nhưng ở Đệ Tứ tinh hoàn... hẳn là không có nơi như thế."

"Dù sao thì Đại sư huynh đã quyết, vậy thì cứ đi xem cũng tốt."

Hứa Thanh vừa tiến bước, ánh mắt vừa hướng về phía trước.

Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chớp mắt đã vài tháng trôi qua.

Tuy khoảng cách tới mục tiêu không hẳn quá xa, nhưng tinh hoàn quá rộng, nên để đến nơi mà Nhị Ngưu cảm ứng được, vẫn mất rất nhiều thời gian.

Dù trên đường có mượn các tinh cầu tiếp viện để truyền tống cực hạn, thì hai người cũng mất gần bốn tháng, mới mơ hồ thấy được đích đến.

Từ xa nhìn lại giữa tầng không sâu thẳm, hiện lên một khe nứt hư không rộng lớn.

Tựa như vết thương chằng chịt của tinh không, kéo dài đến vô tận, có độ dài vắt ngang qua nhiều vũ trụ.

Bên trong khe nứt ấy, mù mịt một tầng sương dày đặc.

Còn bên ngoài khe nứt, thì bao quanh bởi tầng tầng bụi đỏ.

Nơi đây, chính là một trong tứ đại cấm địa của Đệ Tứ tinh hoàn.

Từ xưa đến nay, những kẻ dám xông vào, số sống sót cực kỳ hiếm hoi.

Còn những thần linh từng chết tại đây… chưa từng có một ai có thể quay trở về từ chân danh.

Nhìn chăm chú vào khe nứt, vẻ điên cuồng trong ánh mắt Nhị Ngưu lại càng thêm mãnh liệt.

Mấy tháng rong ruổi vừa qua, y không biết đã bao nhiêu lần chứng kiến địa vị của Hứa Thanh giữa đám tu sĩ nơi đây, tận mắt trông thấy vô số cường giả, lại càng thấy rõ từng cuộc giao chiến dữ dội giữa tu sĩ và thần linh.

Còn thần nữ... dọc đường lại được đưa đến thêm hai người.

Từng chuyện đó chẳng khác gì roi quất liên tục vào người y, lúc nào cũng quất trúng vào lòng tự tôn, khiến ngọn lửa điên cuồng trong tim y cháy càng lúc càng dữ.

Cái cảm giác muốn làm một chuyện lớn lao, cũng theo đó mà sục sôi tới đỉnh điểm.

Giờ phút này, nhìn về khe nứt hư không nơi xa, Nhị Ngưu liếm môi, thấp giọng gầm lên:

“Chính là nơi đó!”

“Tiểu A Thanh, ta cảm nhận được, nơi đó có bảo bối, đại bảo bối!!”

Chương 2832: Đại bảo bối của Nhị Ngưu (2)

Hứa Thanh không nói một lời, ánh mắt xuyên qua tinh không, rơi xuống khe nứt khổng lồ giữa hư vô, xuyên qua tầng bụi đỏ bên ngoài, nhìn vào nơi sâu nhất của khe nứt.

Mơ hồ, hắn như trông thấy một tòa tế đàn.

Cảnh tượng ấy khiến trong lòng Hứa Thanh dâng lên suy tư, đồng thời trong đầu cũng hiện lên thông tin hắn thu thập được suốt dọc đường từ các tu sĩ về tứ đại cấm địa của Đệ Tứ tinh hoàn.

“Nơi phong ấn Thần Tôn đời trước!”

“Gã bị Thần Tôn đời này của Đệ Tứ tinh hoàn tự tay phong ấn, vĩnh viễn giam hãm tại nơi này.”

“Đồng thời bị quyền hành vận mệnh đan dệt nên quy tắc mới của Đệ Tứ tinh hoàn bài xích, triệt để đoạn tuyệt khả năng rời đi.”

Hứa Thanh hơi nheo mắt lại. Những điều hắn biết chỉ đến đó, còn về tầng sâu của nhân quả thì không cách nào tiếp cận.

Một nơi như chốn phong ấn Thần Tôn, theo tính cách của Hứa Thanh, tuyệt đối sẽ không chủ động xâm nhập. Nhưng hiện tại...

Hắn liếc mắt nhìn về phía Nhị Ngưu.

“Hơn nữa, ta tới Đệ Tứ tinh hoàn này... là để tìm kiếm cơ duyên, đi lại đoạn trong hư cảnh của Thần Đau Khổ.”

“Tuy trong hư cảnh đó, ta chưa từng tiến vào nơi này... nhưng... mọi chuyện đều có khả năng xảy ra.”

Nghĩ vậy, Hứa Thanh chợt nâng tay, vung về phía trước.

Chỉ một chiêu vung tay ấy, lập tức từ trên người hắn bùng phát một luồng khí thế kinh thiên động địa, trấn áp thẳng xuống.

Chớp mắt, tinh không ngoài khe nứt hư không như hóa thành mặt gương, trực tiếp sụp đổ.

Vô số mảnh vỡ tán loạn khắp bát phương.

Cùng lúc đó, tầng sương mù đỏ bao phủ quanh tinh không ngoài khe nứt cũng bị cưỡng ép xé toạc, không sao giữ nổi.

Ngay sau đó, Hứa Thanh nâng tay phải lên, khẽ giơ lên cao.

Tức thì, những mảnh vỡ tinh không đang tán loạn liền tự động sắp xếp lại với nhau.

Trong quá trình ấy, tầng bụi đỏ kia bị mạnh mẽ bóc tách và xé rách, cuối cùng, ngay trước mặt Hứa Thanh và Nhị Ngưu, một loạt thông đạo trống rỗng giao nhau khắp bát phương hiện lên rõ rệt.

“Đại sư huynh, chúng ta vào thôi. Nhưng bên trong... khá nguy hiểm.” Hứa Thanh nhìn chằm chằm vào khe nứt, giọng trầm thấp.

“...”

Nhị Ngưu nhìn những lối đi giữa tầng tầng sương đỏ kia, trong đầu hiện ra cảnh tượng Hứa Thanh đập tan tinh không rồi sắp xếp lại, chỉ thấy lòng mình hơi ê ẩm.

Đồng thời, ý chí muốn trở nên mạnh mẽ hơn... càng thêm cháy bỏng.

Vì vậy, thân thể y khẽ lóe lên, nhưng không phải lao lên phía trước, mà là lập tức áp sát đứng bên cạnh Hứa Thanh, gật gật đầu:

“Ngươi đi trước đi.”

Nhị Ngưu không ngốc.

Y hiểu rõ, với tu vi hiện tại của Hứa Thanh, đã mở miệng nói là "nguy hiểm", vậy thì với y mà nói... chính là họa sát thân.

Cho dù y không sợ chết, cũng phải chết cho ra trò, chứ không thể chết ngay trên đường tới mâm cơm.

Cho nên, dù sĩ diện quan trọng, nhưng sư đệ của mình thì không tính là người ngoài.

Nghĩ tới đây, Nhị Ngưu chợt cảm thấy... hình như cũng không quá uất ức.

Hứa Thanh thấy vậy, sắc mặt nghiêm nghị, bước về phía trước, chọn một thông đạo, tiến thẳng vào trong khe nứt.

Nhị Ngưu lập tức đuổi theo.

Cứ thế, hai người bọn họ không ngừng xuyên qua các lối đi trong sương mù, dọc đường tuy cũng gặp phải vài lần trắc trở, nhưng dưới tu vi hiện tại của Hứa Thanh, vẫn được xem là giải quyết thuận lợi.

Mãi đến mấy ngày sau, bọn họ cuối cùng cũng xuyên qua toàn bộ tầng sương mù đỏ, xuất hiện trước khe nứt khổng lồ kia!

Đứng ở đó, con ngươi Hứa Thanh bỗng nhiên co rút lại.

Ánh mắt hắn xuyên qua tầng sương mù trong khe nứt, trong mơ hồ, nhìn thấy bên trong đó tồn tại một thế giới.

Trong thế giới kia, có một tòa tế đàn vô cùng hùng vĩ đang sừng sững.

Tế đàn ấy, rõ ràng được kết thành từ vô số thi cốt thần linh!

Mơ hồ còn có không ít côn trùng dị dạng, đang bò trườn trên những khúc thần cốt ấy.

Mà ngay trên tế đàn kia, lại đặt một cỗ quan tài đồng xanh khổng lồ!

Vô số xích thần không đếm xuể, kéo dài từ hư không trong khe nứt, gắt gao khóa chặt lấy quan tài!

Ý vị cổ xưa, cảm giác hoang sơ, còn có uy nghiêm và thần bí vô tận... từ trên quan tài và những dây xích ấy lan tỏa ra khắp bát phương, như đang nhắn nhủ với vạn vật:

Nơi này, cấm bước vào!

Mà chốn cấm kỵ đó, không chỉ có tế đàn, quan tài và xích thần, ở một phương hướng khác, còn có một bóng người.

Đó không phải tu sĩ, mà là thần linh.

Chính xác thì đó là một thi thể của thần linh.

Mà... chỉ còn nửa thân trên!

Khoảnh khắc nhìn rõ, hai mắt Hứa Thanh chợt co rút, tâm thần chấn động mãnh liệt.

Hắn từng gặp đối phương!

“Ly Tru Thần Chủ!”

Hứa Thanh tim đập thình thịch, trong chiến báo từng ghi rằng Ly Tru Thần Chủ trọng thương bỏ trốn, nhưng không ngờ... đối phương lại ở nơi này, mà đã tử vong từ lâu!

Ngay trong lúc tâm thần Hứa Thanh còn đang cuộn trào, thì bên cạnh, Nhị Ngưu giơ tay chỉ về một hướng trong tầng sương bên trong khe nứt, thần sắc điên cuồng, xen lẫn tham lam, vội vàng mở miệng:

“Tiểu A Thanh, ta nhìn không rõ bên trong, nhưng có thể cảm nhận được, hướng kia có đại bảo bối mà ta cần! Mau giúp ta nhìn xem chỗ đó có cái gì quý báu!”

Hứa Thanh hơi do dự, vì hướng Nhị Ngưu chỉ, chính là nơi đặt thi thể kia…

“Gì thế?” Nhị Ngưu thúc giục.

“Là... thi thể của một thần linh.” Hứa Thanh nhìn Nhị Ngưu, đáp.

“Thần thi à? Không phải đại bảo bối gì sao? Mà... vị đó lúc sống là cảnh giới gì?” Nhị Ngưu có chút hụt hẫng, nhưng vẫn hỏi tiếp.

“Thần Chủ…” Hứa Thanh khẽ nói.

Chỉ hai chữ ấy vừa thốt ra khỏi miệng Hứa Thanh, thân ảnh Nhị Ngưu đã hóa thành tàn ảnh, lập tức lao thẳng vào tầng sương mù!

Y đã hoàn toàn phát điên.

Chương 2833: Vốn yên nghỉ trong quan tài, tai họa từ bên ngoài kéo đến (1)

Nhị Ngưu đã phát điên.

Lời nói của Hứa Thanh đối với y, dụ hoặc ấy vượt xa mọi thứ, có thể nói chỉ kém lần đánh cắp huyết nhục của Thượng Hoang năm xưa.

Mà lần ấy cũng là nhân duyên trùng hợp, nhờ vào lực lượng thăng cấp của thần vực, lại chỉ đánh cắp được một chút mảnh thịt nhỏ, còn lần này... là một nửa thi thể của Thần Chủ!

Đặc biệt là dưới sự kích thích của tu vi hiện tại của Hứa Thanh, thì nửa thi thể Thần Chủ kia, chính là khát vọng lớn nhất trong lòng Nhị Ngưu lúc này.

"Lực lượng ẩn chứa trong huyết nhục của Thượng Hoang, ta chỉ có thể chậm rãi nghiền ngẫm, liếm từng chút một mà hấp thu, liếm nhiều quá thì sẽ nổ tung mà chết."

"Còn thi thể Thần Chủ... tuy ta cũng không tiêu hóa nổi, nhưng ít ra thì dễ hơn thịt Thượng Hoang một chút."

"Lại thêm thi thể Chân Thần mà Tiểu A Thanh tặng, coi như gom đủ một bộ thần linh!"

"Thời khắc vinh quang... sắp tới rồi!"

Hai mắt Nhị Ngưu đỏ rực, ánh sáng tham lam lóe lên từng đợt, trông chẳng khác gì một con chó điên, trong lớp sương mù của khe nứt, lao thẳng đến phương hướng mà y cảm nhận được.

Lúc này, y chẳng bận tâm điều gì nữa.

Trời cao đất rộng, cũng không bằng ăn một miếng lớn!

"Đại bảo bối, ta tới đây!!"

Gần như đúng khoảnh khắc Nhị Ngưu lao vào, vô số xích thần trói buộc quan tài đồng xanh lập tức rung chuyển dữ dội.

Cùng với sự rung động ấy, từng đạo thần phù chớp lóe trên dây xích, phát tán ra một luồng uy nghiêm kỳ dị.

Chỉ là... chẳng rõ vì lý do gì, uy thế ấy đều bị nội liễm trong dây xích, không khuếch tán ra ngoài, như thể đang nhắc nhở kẻ xâm nhập rằng: chỉ cần không chạm vào xích thần, vậy thì... vẫn còn an toàn.

Còn Nhị Ngưu, bất kể đời này hay các kiếp trước, y giỏi nhất chính là làm đại sự.

Tuy không quen thuộc với Đệ Tứ tinh hoàn, nhưng kinh nghiệm làm đại sự của y thì dư dả, bởi mỗi lần thất bại trong quá khứ đều phải trả giá bằng cái chết, cho nên dần dà kinh nghiệm ấy tích lũy được cũng quá mức phong phú.

Dựa vào đó, ngay khoảnh khắc vừa bước vào khe nứt, bản năng của y đã cảm nhận được đâu là nơi có thể đụng vào, đâu là nơi chạm phải sẽ chết.

Thế nên, trong ánh mắt của Hứa Thanh, mặc dù Nhị Ngưu bị sương mù cản trở tầm nhìn, nhưng vẫn thể hiện bản năng đáng kinh ngạc, giữa tốc độ phi hành cao lại không hề va phải bất cứ dây xích nào!

Tựa như một con chuột luồn lách giữa khe hở của xích thần, Nhị Ngưu lao nhanh đến nơi đặt thi thể Ly Tru Thần Chủ!

Thấy vậy, Hứa Thanh lo lắng cho an nguy của Nhị Ngưu, lập tức nhấc chân, bước về phía trước, một bước liền vượt qua khoảng cách, tiến vào thế giới bên trong khe nứt.

Ngay khoảnh khắc hạ xuống, các dây xích trong thế giới này lại bừng sáng.

Hứa Thanh cũng lập tức cảm nhận được một luồng nguy hiểm mãnh liệt, từ dây xích cũng như từ quan tài đồng xanh bị trói chặt kia cuộn trào mà lên!

Điều này khiến bước chân Hứa Thanh khựng lại.

Lông tóc toàn thân hắn dựng đứng cả lên, thêm vào đó, dị chất nồng nặc từ quan tài, từ dây xích, từ nửa thân thi thể của Ly Tru Thần Chủ đồng loạt tràn ra.

Những dị chất đó hội tụ, tràn ngập khắp không gian trong khe nứt, hóa thành thần tức kinh hoàng, khiến huyết nhục trên thân

Hứa Thanh bắt đầu xuất hiện xu hướng dị biến!

Chưa dừng lại, uy áp như sóng thần ầm ầm ập đến, tựa hồ muốn nghiền nát tất cả sinh linh xâm nhập thành bột mịn!

May thay, vào thời khắc then chốt, khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn trên thân Hứa Thanh phát động, giúp hắn chống đỡ phần lớn uy thế cùng thần tức của nơi này.

Đồng thời, trong linh hồn của hắn, chân danh tỏa sáng.

Khi còn ở Nguyên Thủy Mẫu Tinh, cơ duyên được Thiếu Chủ Cực Quang dẫn đường để khắc danh lên trường hà chân danh, nay rốt cuộc phát huy tác dụng.

Dưới ánh sáng của chân danh ấy, dị chất xung kích bị xua tan đi phần nào, khiến Hứa Thanh nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Cũng chính khoảnh khắc này, lòng hiếu kỳ của hắn với lai lịch của Đại sư huynh lại càng thêm mãnh liệt.

Bởi dưới loại uy áp như thế, Nhị Ngưu vẫn đang xuyên qua làn sương mù không chút sợ hãi.

Toàn thân y còn tỏa ra ánh sáng lam, chỉ với cảnh giới Chúa Tể mà cư nhiên có thể kháng cự được dị chất nơi đây!

“Lai lịch của Đại sư huynh… quả thực quá mức thần bí. Chẳng lẽ thật sự là một nguyên nghiệt?”

“Theo những gì ta từng trải nghiệm, dường như chỉ có nguyên nghiệt… mới có thể vô hiệu hóa thần tức và dị chất của thần linh. Vì thần linh, từ bản chất sinh ra đã có vô vàn dây mơ rễ má với nguyên nghiệt.”

Hứa Thanh trầm ngâm.

Chỉ là, theo nhận thức của hắn về nguyên nghiệt, loại tồn tại kỳ dị ấy không thể rời khỏi mẫu tinh của mình.

“Chẳng lẽ… Vọng Cổ đại lục, chính là Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Cửu tinh hoàn?”

Tâm thần Hứa Thanh chấn động, trong đầu chợt nổi lên một phỏng đoán kỳ quái đến cực điểm, nhưng rất nhanh đã bị hắn tự phủ định.

“Vẫn có điều gì đó không đúng… Nếu thật sự là nguyên nghiệt, mà Đệ Cửu tinh hoàn đúng là Nguyên Thủy Mẫu Tinh, vậy vì sao Đại sư huynh có thể rời đi…”

Đối với lai lịch của Đại sư huynh, Hứa Thanh vẫn còn nhiều nghi vấn. Hắn cũng hiểu rõ lúc này không phải là lúc để suy ngẫm, bởi trong ánh nhìn thâm sâu của hắn, Nhị Ngưu đang trong cơn điên cuồng, đã xuyên qua từng khe hở giữa những xích thần, tìm được đường chính xác, áp sát thi thể của Ly Tru Thần Chủ.

Thế nhưng, ngay giây khắc kế tiếp, dị biến đột ngột phát sinh!

Ngay khoảnh khắc Nhị Ngưu tìm được lối đi, chuẩn bị tiến sát thi thể thì ầm một tiếng, thân thể y sụp đổ, vỡ tan thành từng mảnh, hóa thành vô số sâu nhỏ lam băng.

Ánh mắt Hứa Thanh chợt ngưng tụ, định lao tới, nhưng ngay lúc đó những con sâu lam mang gương mặt của Nhị Ngưu, ánh mắt đỏ rực điên cuồng, lại tiếp tục nhào về phía thi thể của Ly Tru Thần Chủ!

Từng đợt nổ vang, những sâu lam ấy liên tục vỡ vụn, từng mảng lớn hóa thành tro bụi.

Thế nhưng, sự điên cuồng của Nhị Ngưu vẫn không hề dừng lại. Theo từng đợt lam quang lóe lên, những mảnh vụn tan biến lại tiếp tục hóa thành sâu lam nhỏ hơn, vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Cứ thế tuần hoàn không ngừng, nổ tung rồi tái hiện, từng đợt sâu lam liều chết xông lên như nước triều dâng.

Bằng cách ấy, Nhị Ngưu rốt cuộc đã áp sát được thi thể!

Chương 2834: Vốn yên nghỉ trong quan tài, tai họa từ bên ngoài kéo đến (2)

Ngay sau đó, tất cả sâu lam phát ra âm thanh bén nhọn:

“Tiểu A Thanh, giúp ta với!!”

Tiếng kêu vừa vang lên, Hứa Thanh đã sớm ra tay!

Lực lượng tiên phôi bùng phát, hiến luật của các tầng không gian chồng chất hiện ra. Đạo khí hình móng tay được ném ra, mang theo uy thế kinh thiên, trấn xuống thi thể kia!

Ngay sau đó, đám sâu lam hóa thân từ Nhị Ngưu, đồng loạt từ bát phương nhào lên thi thể của Ly Tru Thần Chủ!

Ngay khi sắp chạm vào, trên thi thể chợt lóe ánh kim nhạt!

Một luồng uy áp khủng khiếp từ đó bùng nổ.

Dù có Hứa Thanh ra tay ngăn cản, tiên phôi vẫn tan rã, hiến luật chấn động, uy thế của Thần Chủ dù đã tử vẫn không hề suy suyển!

Thế nhưng, đạo khí của Hứa Thanh cuối cùng cũng có hiệu quả, khiến thi thể khẽ rung.

Tuy vậy, với cảnh giới hiện tại của Nhị Ngưu, y không thể chống đỡ nổi.

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ sâu lam do y biến thành đều bị ánh sáng kim sắc xóa sạch, ngay cả tàn dư cũng không còn, như thể bị gột bỏ khỏi thế gian.

Thế nhưng... Nhị Ngưu vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn.

Khi bị ép đến mức tuyệt vọng, lại mang theo tham vọng cháy bỏng với huyết nhục Thần Chủ, không rõ y thi triển thủ đoạn gì, nhưng thân thể Nhị Ngưu bắt đầu biến hóa!

Chỉ thấy từng sợi tơ lam nhỏ bé, từ nơi sâu lam vỡ vụn lóe sáng, bay nhanh tụ lại, hóa thành một bàn tay lam băng!

Bàn tay ấy toàn thân là băng xanh, mọc đầy gai nhọn, mới xuất hiện đã phát ra khí tức nguyên thủy, tràn ngập không gian.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay nứt ra, như miệng há rộng, chụp thẳng về phía thi thể Ly Tru Thần Chủ!

Ngay khi chạm vào ánh kim quanh thi thể, bàn tay lam băng lập tức tan chảy, hóa thành vô số tơ lam nhỏ, phối hợp với lực lượng đạo khí từ Hứa Thanh, liều mạng xuyên vào bên trong ánh sáng ấy.

Dù trong quá trình xuyên phá, chín phần chín đều bị thiêu rụi, nhưng vẫn còn một vài sợi thành công xâm nhập!

Mang theo tham vọng và điên cuồng, chúng bắt đầu lan rộng bên trong thi thể.

Muốn nuốt lấy thi thể kia!

Cảnh tượng này đối với Nhị Ngưu mà nói vô cùng khó nhọc, nhưng trong tâm trí Hứa Thanh, lại nảy sinh nghi ngờ.

Hắn nhíu mày, một cảm giác khác thường dâng lên trong lòng.

“Dù chỉ là một thi thể, nhưng sinh tiền là Thần Chủ. Hơn nữa Ly Tru Thần Chủ sở hữu thần cách đặc thù, theo lý thuyết thì chuyện này không thể thuận lợi như vậy… dù cho Đại sư huynh có đặc dị.”

Hứa Thanh nheo mắt, bất chợt ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào hư không phía trên thi thể.

Dù tầm mắt không thấy gì ngoài hư vô, nhưng dựa vào cảm giác đến từ khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn, hắn mơ hồ cảm nhận... nơi đó, có vấn đề!

Vì vậy, Hứa Thanh lập tức mở miệng:

"Đại sư huynh, nhanh lên!"

Bên trong kim quang, những sợi tơ lam đang nhanh chóng bao phủ thi thể, truyền ra từng tiếng ong ong cộng hưởng như hồi đáp.

Mà cảm giác của Hứa Thanh, quả thật không sai.

Ngay trong khoảnh khắc ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào hư không, quả nhiên đang tồn tại một bóng dáng mà hắn không thể trông thấy!

Phương thức tồn tại của bóng dáng kia cực kỳ đặc biệt, hình thái mơ hồ hư ảo.

Dung mạo của kẻ đó, chính là Ly Tru Thần Chủ!

Gã đang trong quá trình quay về!

Sau khi trọng thương, Ly Tru Thần Chủ đã mượn mối nhân quả với tồn tại bên trong cỗ quan tài thanh đồng kia, lẩn trốn về nơi này, vừa để che giấu tung tích, vừa âm thầm trị thương.

Phương pháp trị thương của gã, cũng vô cùng đặc biệt.

Lấy cái chết làm dẫn, triển khai thuật quay về, khiến thương thế vốn cần thời gian dài để khôi phục, trực tiếp trở về đỉnh phong!

Đây là năng lực thiên phú, là thần uy đến từ thần cách!

Mà nửa thi thể kia chính là mốc neo cho quá trình quay về, đồng thời cũng là thân thể dung hợp đã chuẩn bị sẵn để phục hồi.

Một khi thi thể bị đoạt đi, neo thần sai lệch, quá trình quay về sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Kế hoạch vốn dĩ hoàn hảo, địa điểm lựa chọn cũng cực kỳ kín đáo. Thế nhưng kế không bằng biến, gã vốn không thể đoán được những kẻ sở hữu thần cách vận mệnh như Hứa Thanh, càng không thể lường trước được dị loại hình thái quái lạ như Nhị Ngưu!

Giờ phút này, khi thấy thi thể mình chuẩn bị cho bản thân bị người khác cướp đi ngay trước mắt, trong thời khắc mấu chốt, ý thức của Ly Tru Thần Chủ lập tức hướng về cỗ quan tài thanh đồng kia.

“Thỉnh Thần Tôn tương trợ.”

Quan tài không hề nhúc nhích.

“Thần Tôn…”

“Câm miệng.”

Từ trong quan tài, truyền ra một tiếng quát mắng, thanh âm mang theo uy lực vị cách, Hứa Thanh và Nhị Ngưu không thể nghe thấy, nhưng với ý thức của Ly Tru Thần Chủ, đó là một cơn bão táp cuồng nộ.

“Loại nhân quả này, bản tôn không muốn vương vào. Ngươi cũng đừng lắm lời!”

“Chỉ là nửa thân thể, mất thì mất!”

Ly Tru lặng thinh.

Còn tồn tại trong quan tài kia, lúc này cũng đang chìm trong trầm tư, toàn thân cảnh giác cao độ.

“Một luồng nhân quả của Thượng Hoang đã đủ khiến kẻ khác khó xử… Giờ lại thêm hai kẻ!”

“Thượng Hoang đang đói khát đến cực điểm, chỉ cần hai người này, đã có thể lập tức dõi nhìn đến nơi đây…”

“Lại thêm tên Tiên Tôn Đệ Ngũ tinh hoàn kia cũng đang âm thầm bày cục!”

“Vậy nên, lựa chọn an toàn nhất duy nhất, chính là buông bỏ thân thể Ly Tru, để hai người này rời đi càng sớm càng tốt!”

Trong lúc vị Thần Tôn trong quan tài còn đang cân nhắc, thì phía ngoài, sợi tơ lam hóa thân từ Nhị Ngưu, dưới lời nhắc của Hứa Thanh, đã tăng tốc đến cực hạn, cuối cùng bao phủ hoàn toàn nửa thi thể của Ly Tru Thần Chủ!

Ngay sau đó, toàn bộ tơ lam cuốn chặt lấy thi thể, hóa thành một biển sáng màu lam, bốc lên cuồn cuộn.

Từ trong biển sáng ấy, vang lên tiếng gào hưng phấn của Nhị Ngưu:

“Xong rồi! Tiểu A Thanh, chúng ta đi thôi!”

Hứa Thanh nghe vậy, thân hình khẽ động định rời đi cùng, thế nhưng một cảm giác bất an mơ hồ trào dâng, khiến hắn khựng bước, quay đầu nhìn về phía nơi cỗ quan tài thanh đồng đang bị vô số xích thần trói chặt!

Khoảnh khắc Hứa Thanh vừa nhìn sang, vị Thần Tôn đang thở phào trong quan tài, bỗng nhiên tâm thần run lên một trận!

Cùng lúc đó, tại Đệ Cửu tinh hoàn, trên cao Vọng Cổ đại lục, Tàn Diện khổng lồ trên bầu trời, lúc này đôi mắt đang khép kín… đột nhiên khẽ động!

Tựa hồ, sắp sửa mở ra!

Chương 2835: Ly Tru phục sinh (1)

Biến cố xảy ra tại Vọng Cổ đại lục của Đệ Cửu tinh hoàn, trong khoảnh khắc, liền khiến lão Thần Tôn đang nằm trong cỗ quan tài thanh đồng nơi tế đàn trong khe nứt của Đệ Tứ tinh hoàn, sinh ra cảm giác kinh hoàng mãnh liệt.

Mà cảm giác này, với vị cách của lão, chỉ cần một ý niệm, liền có thể nhìn thấu nhân quả bên trong.

"Thượng Hoang… bị hai kẻ này hấp dẫn!!"

Trong quan tài, thần sắc của lão Thần Tôn trước nay chưa từng nghiêm trọng đến vậy. Cảm giác sinh tử dâng trào từ bản năng thần hồn, hóa thành sóng lớn cuồn cuộn, đang cuộn trào bạo phát trong lòng lão.

Cường liệt đến tột cùng.

Vì vậy vào thời khắc mấu chốt, lão Thần Tôn không chút do dự, trong nháy mắt ẩn đi toàn bộ khí tức.

Ngay cả thần niệm cũng lập tức tiêu tan, từ thời gian, không gian, nhân quả, và tất cả mọi nơi có thể, hoàn toàn xóa sạch bản thân.

Tựa như lão chưa từng tồn tại trên đời.

Thế nhưng, chỉ như vậy vẫn chưa đủ khiến lão yên tâm, cho nên ngay trong lúc tự xóa mình khỏi thế gian, lão truyền ra một đạo pháp chỉ tàn niệm, hướng đến Ly Tru Thần Chủ đang quay về.

"Tức khắc đuổi hai kẻ kia ra ngoài cho ta!"

Pháp chỉ này ẩn chứa lực lượng không thể nghĩ bàn, truyền ra trong chớp mắt, ý niệm quay về của Ly Tru Thần Chủ lập tức bùng lên sóng dữ.

Tựa như vô thanh vô tức, gã bỗng được ban cho vị cách và thần thánh cao hơn, khiến quá trình quay về vốn còn cần thời gian dài, trực tiếp bị ép hoàn thành trong nháy mắt!

Không chỉ vậy, thần âm này còn mang theo hiệu quả mốc neo, khiến cho gã không cần đến thân xác, vẫn có thể mượn thần âm mà trở lại!

Vậy là khoảnh khắc tiếp theo, hư không nơi đặt thi thể của Ly Tru Thần Chủ, ầm ầm nổ tung!

Lấy thần niệm làm xương, lấy thần âm làm thịt, một bộ hài cốt màu vàng sậm trực tiếp được dệt thành trong hư vô.

Lơ lửng giữa không trung, dưới chiếc vương miện đã mục nát, hai điểm đỏ máu bỗng nhiên sáng rực!

Thần uy kinh thiên, bộc phát ngập trời.

Toàn bộ bụi bặm trong khe nứt đều run rẩy không thôi.

Thậm chí khí vận Đệ Tứ tinh hoàn, cũng từ ngoài khe nứt âm thầm kéo tới, cộng hưởng cùng hài cốt ấy.

Thế nhưng, gã không có thần trí!

Dù cảnh giới đã đạt tới mức ấy, nhưng trước mặt Thần Tôn, vẫn không thể tránh khỏi bị can thiệp, bị tàn niệm của đối phương khống chế, buộc phải nghe theo pháp chỉ mà hành động!

Lúc này vừa xuất hiện, hai mắt đỏ máu của hài cốt, lập tức quét thẳng về phía Hứa Thanh!

Trong ngực gã, có luồng luật động bí ẩn, cùng ánh mắt đó bùng lên.

Hư vô gầm vang!

Hứa Thanh, dưới biến cố xảy ra quá đột ngột, tâm thần đại chấn, ngũ tạng lục phủ trong nháy mắt bị luồng tiết tấu của hài cốt kia chấn động mãnh liệt, miệng lập tức trào máu.

Khóe miệng rỉ máu.

Còn bên cạnh, Nhị Ngưu thân thể "ầm" một tiếng vỡ nát ngay tại chỗ, hóa thành vô số sâu lam, rồi tiếp tục liên tục nổ tung, không ngừng không nghỉ. Trong quá trình tan vỡ, trong ánh mắt của từng con sâu đều lộ vẻ kinh hoàng tột độ.

Tất cả những việc ấy, tuy kể dài dòng, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong khoảnh khắc như tốc độ ánh sáng!

Bất ngờ, tới quá nhanh!

Ngay thời khắc then chốt, Hứa Thanh toàn thân bộc phát toàn bộ tu vi, tiên phôi thi triển, hiến luật trong cơ thể bùng phát, chân danh hiện ra!

Nhưng vẫn bị thần uy của Thần Chủ đè ép dữ dội, thân thể rung chuyển kịch liệt, máu tươi lại phun ra, huyết nhục toàn thân như muốn nghịch chuyển!

Sát khí quá nặng, uy thế quá kinh khủng!

Tuy vậy, trong đôi mắt Hứa Thanh, ánh bạc lóe lên, hắn lập tức vung tay ném ra đạo khí mảnh móng tay hình lưỡi liềm!

Ngay khoảnh khắc móng tay bay đi, trong lòng Hứa Thanh rống lớn không do dự:

“Bạo!”

Ý niệm vừa động, mảnh móng tay như lưỡi liềm kia, lập tức tỏa ra hào quang rực rỡ tột cùng, bao phủ trọn không gian trong khe nứt, đồng thời một luồng diệt thế chi uy ngập trời…

Ầm ầm bộc phát!

Đây rõ ràng là lấy việc tự bạo đạo khí, đổi lấy lực lượng ngăn chặn!

Chương 2836: Ly Tru phục sinh (2)

Chỉ trong nháy mắt, đạo khí tự bạo khiến cho toàn bộ thế giới bên trong khe nứt đại loạn, sóng xung kích như thiên lôi cuồn cuộn, cuốn sạch bát phương!

Hứa Thanh toàn thân run lên, lại lần nữa phun máu, nhưng hắn nắm bắt được thời cơ, vung tay điểm về phía Nhị Ngưu đang tan vỡ.

Trong nháy mắt, lực lượng tiên phôi bộc phát, bao trùm lấy thân thể Nhị Ngưu, khiến thân thể vốn tan vỡ kia tạm thời ổn định, hiện lại hình người.

Ngay sau đó, Hứa Thanh lập tức túm chặt lấy cánh tay Nhị Ngưu, tu vi trong cơ thể vận chuyển bất chấp tổn hao để đổi lấy tốc độ cực hạn, lùi ngược lại như tia chớp!

Tốc độ thoái lui cực kỳ kinh người, hư không dưới chân hắn trong quá trình ấy từng tấc từng tấc nứt vỡ.

Vô số quang mang màu bạc tản ra từ bên trong khe nứt, hóa thành từng luồng lực lượng tiên phôi, ngưng tụ thành từng tầng màn sáng ẩn chứa Chuẩn Tiên chi uy, chớp lóa về phía bộ hài cốt đột ngột xuất hiện kia.

Mà vào thời khắc này, bộ hài cốt Ly Tru đang lơ lửng giữa hư không, ngoại trừ hai mắt vẫn đỏ rực, thì toàn thân bắt đầu hóa thành kim sắc.

Trên thân thể gã, mười ức vòng thần quang dần hiện ra, mỗi một đạo thần hoàn đều phản chiếu hình ảnh một vũ trụ tan vỡ.

Tất cả hợp thành, chính là thần cách của gã!

Gã dõi mắt nhìn hai người Hứa Thanh đang gấp rút lui phía xa, sắc mặt không hề biến đổi, chân phải giơ lên, bước ra một bước.

Khoảnh khắc bước chân hạ xuống, toàn bộ vòng thần quang trên người gã lập tức nổ tan, từng luồng sương mù màu vàng kim từ trong đó tràn ra, nhanh chóng hội tụ thành một biển sương kim sắc, gầm thét lao tới Hứa Thanh và Nhị Ngưu, xuyên thẳng qua màn sáng, cuộn trào tới.

Mục tiêu của nó không chỉ là xua đuổi, mà còn dựa vào biển sương ấy, đóng kín cửa khe nứt đúng lúc hai người rời đi.

Phía xa, Hứa Thanh lúc này đã sắp chạm đến cửa khe nứt, cảm nhận được cảnh tượng ấy, con ngươi co rút đến cực điểm, như đầu kim.

Hắn nhìn thấy rõ, trong những luồng sương vàng phát ra từ vòng thần quang tan vỡ, rõ ràng có sinh linh đang gào thét thảm thiết.

Bọn họ là… thần dân trong thần quốc của Ly Tru Thần Chủ.

Mà nay, đều bị tế hiến.

Biển sương kim sắc cuộn trào, gió thần gào thét, sóng sau đẩy sóng trước, quét thẳng về phía Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Gió quét đến, khiến cả hai lại một lần nữa phun máu, thân thể bị chấn động dữ dội, nhưng khoảng cách với cửa khe nứt thì càng lúc càng gần.

“Cảm giác… như là gã đang tiễn chúng ta đi vậy?”

Bị Hứa Thanh nắm chặt mang theo bên mình, Nhị Ngưu lúc này liếm đi vết máu bên mép, bất ngờ cười hắc hắc đầy khoái trá.

“Nhưng mà… đây chính là Thần Chủ sao? Quả nhiên đã tay!”

Trong lúc nói, trong mắt y hiện lên vẻ điên cuồng, đột nhiên xé toạc lồng ngực, lộ ra một trái tim đang đập mạnh mẽ.

Trên trái tim đó phủ kín những đường vân quỷ dị, rực lên quang mang lam sẫm.

Mơ hồ có thể thấy được, trong mỗi sợi văn lộ, mỗi tia lam quang đều ẩn chứa vô số sinh vật nhỏ bé tựa như thần nguyên.

Tựa như văn lộ và ánh sáng, chính là các thế giới riêng biệt, mà trái tim này chính là một đại vũ trụ!

“Tiểu A Thanh, móc nó ra giúp ta, rồi ném về phía sau!”

Nhị Ngưu mặt vặn vẹo đầy dữ tợn, gào to một tiếng.

Hứa Thanh ánh mắt lóe sáng, hắn quá hiểu rõ Đại sư huynh, cơ thể y từ da đến tim, từng bộ phận đều có thể sử dụng, năm xưa ngay cả lớp da cũng từng dùng, mà hiệu quả còn vô cùng xuất sắc.

Cho nên lúc này hắn không hề do dự, tay trái chém mạnh, một phát thọc vào lồng ngực Nhị Ngưu, móc lấy trái tim, mạnh mẽ giật ra ngoài!

Mạch máu đứt đoạn, máu tươi bắn tung, Nhị Ngưu gào thảm, khí tức tụt dốc nghiêm trọng, thân thể vỡ nát hóa thành một con sâu lam bé nhỏ, chui tọt vào mái tóc của Hứa Thanh, thở hổn hển, nhưng hai mắt lại sáng như sao.

Mà trái tim trong tay Hứa Thanh, đến giờ vẫn đang đập thình thịch.

Ánh sáng lam phát ra chấn động không gian, hắn vung tay một cái, ném trái tim ấy về phía biển sương kim sắc cuồn cuộn phía sau!

Chỗ nó đi qua, hư vô đóng băng thành tinh thể.

Khi trái tim rơi vào biển sương, toàn bộ biển sương lập tức đông cứng lại, lam quang cuồng bạo lan rộng.

Trong biển sương, bộ hài cốt của Ly Tru Thần Chủ vẫn tiếp tục đạp băng tiến tới, nhưng toàn thân bắt đầu bị lam quang phủ kín, thịt xương đều bị lam băng băng phong.

Gã dùng hốc mắt rỗng tuếch, lạnh lẽo nhìn về phía Nhị Ngưu đang trốn trong tóc Hứa Thanh.

Ngay sau đó, hồng quang trong mắt tăng vọt, đang định giơ tay ra bắt, thì khoảnh khắc kế tiếp, biến cố... đột nhiên bộc phát!

Chương 2837: Thượng Hoang mở mắt! (1)

Một luồng dao động khiến toàn bộ Đệ Tứ tinh hoàn, thậm chí cả thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn đều run rẩy, khẽ lan tỏa trong khoảnh khắc ấy.

Bên trong khe nứt, ánh đỏ trong mắt hài cốt Ly Tru Thần Chủ lập tức lay động, tựa như ngọn nến gặp gió, chập chờn dao động.

Ngay sau đó, gã liền điên cuồng rút lui, bất chấp tất cả!

Thế nhưng... vẫn đã quá muộn.

Toàn bộ thượng hành tinh hoàn, trong khoảnh khắc này, đồng loạt rơi vào tĩnh lặng tuyệt đối!

Dù là thần linh hay tu sĩ, muôn loài vạn vật, vô số tinh tú,... tất thảy đều trở nên trống rỗng trong tâm trí, như thể ý thức bị gỡ bỏ.

Tựa như có một ánh nhìn vượt khỏi chiều không gian, chuyển hướng từ nơi khác, chiếu thẳng về phía tinh không!

Đó là ánh mắt vượt lên thời không.

Chính là Tàn Diện khổng lồ giữa bầu trời Vọng Cổ đại lục, thuộc Đệ Cửu tinh hoàn, vào giờ khắc này, ngẩng đầu lên, hoàn toàn mở mắt!

Ngay khoảnh khắc ấy, tại Đệ Tứ tinh hoàn, bên ngoài khe nứt, trong các nếp gấp của thời không, một đồng tử mạ vàng lặng lẽ hiện ra.

Trong mắt đó, phản chiếu toàn bộ hình ảnh của khe nứt.

Ngay khi ánh mắt ấy nhìn đến...

Hài cốt Ly Tru Thần Chủ lập tức khựng lại giữa không trung, toàn thân run rẩy kịch liệt, bị ánh nhìn ấy khóa chặt, gã gào lên chói tai, thần hoàn còn sót lại trên thân thể, từng cái nổ tung!

Ngay cả lực lượng che đậy thần trí do lão Thần Tôn kia lưu lại, cũng bị ánh nhìn này phá vỡ ngay lập tức, khiến thần trí của Ly Tru Thần Chủ hoàn toàn khôi phục!

Nhưng đúng lúc ấy, gã lại bị tử vong bao trùm, tận sâu trong thần hồn!

Cả thân thể cũng vậy, bắt đầu tiêu tán, như thể bị một thế lực vô hình xóa sạch khỏi thực tại, như thể bị hư vô nuốt chửng!

Cùng lúc ấy, trong khe nứt, đại biến xảy ra!

Tiếng gào rú như va chạm kim loại nổ vang khắp nơi, vô số vết rạn như mạng nhện lan khắp hư không, phát ra những âm thanh như kính vỡ.

Cả không gian nơi này như vỏ trứng bị cắn phá, trong khoảnh khắc tầng tầng lớp lớp sụp đổ!

Những sợi xích thần rung động dữ dội, phù văn trên bề mặt vỡ nát, hoàn toàn tan biến.

Thời không vặn vẹo, một loạt hắc động co rút hóa thành xoáy lốc, điên cuồng kéo rách các mảnh thời không tại đây, cưỡng ép dung hợp, không theo quy tắc nào.

Từ đó hình thành từng mảnh thế giới hư ảnh không có thực!

Một màn ấy khiến Hứa Thanh, kẻ chưa hoàn toàn thoát khỏi khe nứt, trong lòng dấy lên sóng lớn.

Hắn nhìn thấy, trong một thế giới hư ảnh, có một phiên bản của chính hắn!

Ở nơi đó, hắn và Nhị Ngưu đang cụng ly uống rượu, nhưng trên mặt lại là vẻ khiếp sợ!

Chưa kịp nhìn rõ hơn, thì thời không trong khe nứt đã như tờ giấy tuyên bị vò nát, vô số mảnh vỡ thời không bắt đầu chồng lấn và giao thoa.

Nhị Ngưu đang trốn trong tóc Hứa Thanh, tâm thần cũng rối loạn, y thấy được thời thơ ấu của mình hiện lên giữa hư không, đồng thời, ở một mảnh thời gian khác, thân thể trưởng thành của y lại đang chịu đựng nỗi đau linh hồn tan vỡ.

Mọi loại cảm giác, cùng lúc đổ về và bùng nổ, như muốn xé nát thần hồn!

Hứa Thanh cũng bị kéo vào hỗn loạn ấy, hiến luật của hắn có liên quan đến thời không, nên lúc này, trong hỗn loạn của những dòng thời gian, hắn nhìn thấy quá khứ, hiện tại và tương lai của chính mình!

Vô số hóa thân, đang đưa ra những lựa chọn khác nhau, mỗi lựa chọn ấy đều kéo theo những biến chuyển nhỏ trong vũ trụ.

Từng hình ảnh ấy, khiến hiến luật trong người Hứa Thanh dao động dữ dội!

Rồi cảnh tượng kỳ dị hơn nữa xuất hiện.

Chỉ thấy trong một mảnh vỡ, trên tế đàn được tạo từ hài cốt thần linh, vậy mà mọc lên những nhánh cây thủy tinh, rất nhanh hóa thành cây ăn quả.

Chỉ có điều, quả trên đó, lại là những phiên bản tí hon của Hứa Thanh và Nhị Ngưu!

Trên một cành cây, tiểu Nhị Ngưu bỗng quay đầu lại, nở một nụ cười quỷ dị, nhìn thẳng về phía bản thể của chính mình!

Chương 2838: Thượng Hoang mở mắt! (2)

Ngay khoảnh khắc trông thấy nụ cười ấy, tai trái của Hứa Thanh lập tức bị cứa rách, máu tươi tuôn trào, hòa lẫn với bụi thời không bên cạnh, ngưng kết thành từng lớp băng sương.

Từ trong âm thanh của tầng băng ấy, hắn lờ mờ nghe thấy tiếng hét thảm của chính mình.

Đó là dư âm vọng về từ tương lai.

Thời không, hỗn loạn đến cực điểm.

Xa xa, cỗ quan tài thanh đồng, dưới hàng loạt biến động dồn dập, cũng chấn động mãnh liệt, tựa như đang muốn vùng lên phản kháng.

Rõ ràng có thể thấy, lớp ngoài của quan tài đã bắt đầu rạn nứt, lộ ra tầng trung gian bên trong, thần nguyên ở trạng thái lỏng đang chảy xiết.

Thần nguyên kia đang tan rã, mà từ sâu bên trong, vô số cánh tay trắng bệch, khô đét, nhuốm cổ khí, đang cào cấu, vùng vẫy vươn ra ngoài.

Nhưng dưới ánh nhìn của Tàn Diện ngoài khe nứt, những cánh tay ấy lập tức khô héo, hóa thành tro bụi tiêu tán.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cỗ quan tài chấn động ấy đột nhiên tỏa ra quang huy trắng xóa, một tiếng nổ long trời lở đất!

Quan tài thanh đồng, vỡ nát hoàn toàn!

Từng mảnh vỡ hóa thành trăm vạn mũi tên thanh đồng, bay loạn khắp bát phương.

Một bóng người mục nát, từ trong quan tài lao thẳng ra ngoài!

Không rõ diện mạo, chỉ cảm nhận được khí tức mục rữa đến cực độ, quanh thân còn xoay quanh dải sáng tựa ngân hà, mà trong mỗi tia sáng ấy, đều phát ra thần cách chí tôn!

Ngay khi vừa xuất hiện, thân ảnh kia không hề dừng lại, cũng chẳng phát ra thần âm nào, mà lập tức thi triển tốc độ cực hạn, xuyên phá hư không bỏ trốn!

Khoảnh khắc ấy, toàn bộ thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn, toàn bộ các tồn tại chí cao, đều chấn động tâm thần, đồng loạt nhìn về phía khe nứt.

Mà nơi ấy, thời không đang hỗn loạn, hư vô vẫn không ngừng sụp đổ.

Tất cả... đang sụp đổ và tiêu tan.

Cho dù Hứa Thanh có mang theo nhân quả với Thượng Hoang, từng nhiều lần dưới ánh nhìn của gã mà vẫn không chết, nhưng hiện giờ, sự hỗn loạn thời không nơi này vẫn là đại hiểm cảnh không sao lường nổi.

Căn bản không thể thoát thân.

Hơn nữa, những vòng xoáy hắc động đang xuất hiện nơi đây, đều là dòng chảy thời không hỗn loạn, Hứa Thanh hiểu rõ một khi bị cuốn vào, chắc chắn sẽ mất phương hướng vĩnh viễn, không thể thoát ra.

May mắn thay, hiến luật trong người hắn có chứa ý niệm thời không, lại cộng thêm quy tắc thời không song song, nên hắn mới có thể gắng gượng chống đỡ, chật vật luồn lách trong hỗn loạn và vặn xoắn.

Thế nhưng, thân thể và linh hồn của hắn đã dần mất kiểm soát, bị kéo căng trong cơn loạn thời không, ngay cả tiếng hét thảm thiết của Nhị Ngưu bên tai cũng trở nên mơ hồ, như vọng từ cõi xa xăm.

Thân thể của hắn, đã có những phần hóa thành hạt sáng, dường như sắp tan biến và hòa vào hỗn loạn nơi này.

Về phần Nhị Ngưu, y cũng lâm vào tình trạng cực kỳ nguy cấp, thân thể tan rã, chỉ còn chiếc răng đang cắn chặt sợi tóc của Hứa Thanh, nhưng điều đó không ngăn y gào khóc thảm thiết.

Trong lúc ấy, một mảnh vỡ của quan tài thanh đồng, bị cuốn theo dòng hỗn loạn, bất ngờ va vào Hứa Thanh, xé rách huyết nhục, cắm sâu vào trong người, máu tươi văng tung tóe.

Hứa Thanh chẳng buồn để tâm, bởi hắn hiểu quá rõ, nơi này đã hoàn toàn thoát khỏi mọi quy tắc, đang từng chút một sụp đổ thành hư vô, nguy hiểm đến tột cùng.

Ngay trong thời khắc sinh tử, tâm thần Hứa Thanh đột ngột rung chuyển.

“Cảnh tượng này... sao mà quen thuộc như thế!”

Một tia sáng lóe lên trong đầu, hắn chợt nhớ đến khoảnh khắc mình từng rơi vào huyễn cảnh của Thần Đau Khổ, bị Thần Chủ truy sát, cuối cùng buộc phải lao vào dòng chảy thời không hỗn loạn, mà trong đó, hắn đã tìm được cơ duyên thành tựu Hạ Tiên!

Mà giờ khắc này, tuy hoàn cảnh không giống y hệt, nhưng rõ ràng, cũng mang theo sự trùng hợp kỳ lạ.

“Huyễn trung hữu chân... Chẳng lẽ...”

Ý niệm lóe lên, Hứa Thanh trầm mặc một hơi, rồi đôi mắt bừng lên quyết đoán.

Hắn điều động hiến luật, hóa thành vô số tơ mảnh, bao bọc quanh thân, kết thành một kén quy tắc, bảo hộ toàn thân.

Sau đó hắn lao thẳng vào một vòng xoáy hắc động!

Dấn thân vào dòng chảy thời không hỗn loạn!

Chương 2839: Lấy thân nhập cục (1)

Lúc này, tại Đệ Tứ tinh hoàn, khe nứt từng là một trong tứ đại cấm địa đã hoàn toàn sụp đổ.

Mọi thứ trong đó, đều không còn tồn tại.

Trở thành một mảnh hư vô.

Khái niệm về "sự tồn tại" của nơi này, đã bị bóc tách, bị nghiền nát.

Ngay cả dòng chảy thời không hỗn loạn cũng bị cuốn vào, dung nhập vào hư vô.

Tựa như một hằng số không thể thay đổi.

Một sự tồn tại vĩnh hằng.

Còn ở bên ngoài, bất kể là Tiên Tôn tại Đệ Tứ tinh hoàn hay là các Thần Tôn của các tinh hoàn khác, vào giờ khắc này, cảm tri đến từ những tồn tại chí cao ấy đều đồng loạt tập trung về một khu vực khác.

Cực kỳ nghiêm trọng.

Điểm mà tất cả đều đang dõi tới, chính là tinh không nằm giữa Đệ Tứ tinh hoàn và Đệ Tam tinh hoàn.

Vùng tinh không ấy, đang bốc lên dao động dữ dội.

Tựa như có một tồn tại mà nếu không sở hữu vị cách tôn giả thì không thể cảm nhận, đang dung nhập vào tinh không nơi ấy, dùng một phương thức không thể tưởng tượng mà tiến tới.

Cảnh tượng này, đối với các sinh linh sống trong tinh không nơi ấy mà nói, là thứ hoàn toàn không thể nhìn thấy, cũng không cách nào cảm nhận được.

Bởi vì, đó là điều vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Ngay cả thần linh đang ẩn giấu nơi đó, cũng không ngoại lệ.

Phương thức tồn tại kia, đã vượt quá cực hạn tri giác của tất cả.

Tựa như một khái niệm trừu tượng.

Khái niệm đó, chính là lão Thần Tôn đã đào thoát khỏi khe nứt!

Thân thể gã phủ trùm cả tinh không, ý niệm vượt qua mọi tầng thời không.

Sự tồn tại của gã đã dung nhập vào vạn vật, cho nên tốc độ của gã cũng không thể lấy khái niệm hữu hình mà hình dung.

Gã đang bỏ chạy.

Nơi gã đi qua, dấy lên cơn bão lớn bao phủ toàn bộ tinh hoàn, vô số sinh linh quỷ dị trong bão mà sinh ra, rồi ngay sau đó lại tiêu tan, hóa thành khởi nguyên và kết thúc, hóa thành thiên mệnh.

Hóa thành một phần của khái niệm, đồng thời cũng trở thành lực lượng thúc đẩy gã không ngừng tiến về phía trước.

Đẩy gã, từng bước một, tiến gần tới Đệ Tam tinh hoàn.

Chỉ là, ý niệm trong gã lúc này đang trào dâng cuồn cuộn.

Bởi gã hiểu rất rõ, giữa các Thần Tôn cũng có sự khác biệt to lớn, dù cho Thượng Hoang đang trọng thương cực nặng, nhưng với vị cách nửa bước Thần Minh, đã là tồn tại cao nhất trong thượng hành tinh hoàn.

Mỗi một hành động của Thượng Hoang, đều khiến tất cả các Thần Tôn khác không khỏi sinh tâm kinh hãi.

Không thể chống lại!

Huống chi, gã còn hiểu rất rõ, thân thể hiện tại của chính mình, không còn ở trạng thái đỉnh cao.

Năm xưa, vì tranh đoạt thần quyền, gã bại dưới tay Thần Tôn đời này tại Đệ Tứ tinh hoàn, bị trấn áp vô số năm tháng, bị phong ấn không ngừng, không ngừng bị bào mòn sức mạnh, đến giờ phút này đã vô cùng suy kiệt.

Với tình trạng như thế, nếu đối mặt với Thượng Hoang nắm giữ vị cách nửa bước Thần Minh, ngoài việc bỏ trốn, gã hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác.

“Thần Minh Tề Đới, không thể mở ra vì ta...”

“Lúc này, con đường duy nhất có thể đi, là tiến vào tinh hoàn khác, mượn thần tức nơi đó để tiếp nhận khái niệm của ta, từ đó ẩn mình mà tồn tại.”

“Có điều Đệ Ngũ tinh hoàn bị tiên linh bao trùm, không thích hợp cho khái niệm thần quyền dung nhập.”

Trong khái niệm đang hòa vào tinh không ấy, ý niệm của lão Thần Tôn trào dâng rung động.

Từ sau khi Thượng Hoang xuất hiện, mọi nhân quả đều sụp đổ, vô số bí mật bị phơi bày, trong đó bao gồm cả dấu vết từ ngoại lực thúc đẩy.

Điều này khiến khả năng toàn tri của gã, trong chuỗi nhân quả đang tan vỡ, dần dần bổ khuyết và hoàn thiện những phần còn thiếu.

Đến khi hoàn toàn viên mãn, lão Thần Tôn bật cười.

“Vị Tiên Tôn kia..., về mặt mưu lược, quả thực vượt xa thần linh, quả nhiên không hổ là kẻ duy nhất từ trước đến nay, đạt vị cách tôn giả bằng tiên lộ!”

“Ngay từ đầu, kế hoạch của lão đã bao gồm cả ta... đầu tiên là kết hợp với ý niệm từ Mệnh Đồ, mượn nhân quả ép Mệnh Đồ Thần Tôn tự nguyện tế hiến toàn bộ, tiến vào Thần Minh Tề Đới.”

“Sau đó lại dẫn Thượng Hoang tới ép ta đào tẩu... mục đích là để ta bước vào Đệ Tam tinh hoàn, mở đường cho bước tiếp theo trong đại kế của lão.”

“Lão đã đoán chuẩn rằng ta tất sẽ đến Đệ Tam tinh hoàn, bởi chỉ nơi đó, ta mới còn một tia cơ hội sống sót.”

“Cũng đoán chuẩn rằng ta không thể vào Đệ Ngũ tinh hoàn... vì nếu bước vào, chắc chắn sẽ chết!”

“Từng bước, từng bước, từng tầng, từng tầng... mà điểm khởi đầu, chính là hai kẻ mang nhân quả với Thượng Hoang!”

Trong khái niệm ấy, ý niệm của lão Thần Tôn dao động mãnh liệt.

Tiếng cười, dần dần vang vọng trong mảnh khái niệm.

Chương 2840: Lấy thân nhập cục (2)

"Nhưng Tiên Tôn, ngươi hết lần này đến lần khác lợi dụng Thượng Hoang, dù cách một tầng khiến nhân quả lây nhiễm được giảm thiểu đến mức thấp nhất, nhưng… chẳng lẽ thật sự ta không còn con đường nào khác sao?"

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến toàn bộ các tồn tại đang quan sát đều chấn động, bỗng nhiên bùng phát trong mảnh khái niệm ấy.

Lão Thần Tôn, gã lại thay đổi phương hướng, khiến bản thân lập tức đảo ngược dòng khái niệm, xuất hiện tại… một phương khác của Đệ Tứ tinh hoàn!

Nơi đó, vô cùng gần sát với Đệ Ngũ tinh hoàn!

Cảnh tượng này lập tức dẫn đến chấn động trong các tinh hoàn còn lại.

"Muốn xem ta là quân cờ sao…"

Khái niệm ấy, bằng một cách không thể hình dung, liền lan rộng đến nơi tiếp giáp giữa các tinh hoàn, khi xâm nhập vào Đệ Ngũ tinh hoàn, thần niệm của lão Thần Tôn liền vang vọng khắp thượng hành ba mươi sáu tinh hoàn.

"Bổn tôn là tiên thiên thần linh, một đời tôn quý, chém giết vô số, bước lên ngôi Thần Tôn, dõi mắt nhìn lên con đường Thần Minh…"

Trong tiếng thần niệm vọng về, toàn bộ các Thần Tôn khác đều rung động tâm thần, mà khái niệm do lão Thần Tôn hóa thành, cũng tại thời khắc này, chính thức xâm nhập vào Đệ Ngũ tinh hoàn.

Tiên khí nơi đây, vì sự hiện diện của gã, bắt đầu giãy giụa dữ dội, hóa thành từng đợt ba động, trong sự bài xích ấy, khái niệm vô hình dần hóa thành hữu hình.

Khiến việc ẩn tàng của lão Thần Tôn bộc lộ sơ hở, thân hình khủng khiếp của gã cũng từ đó hiện rõ ra.

Đó là một sinh linh khổng lồ khắp người mọc đầy tinh tú, vô số xúc tu lay động, mỗi một xúc tu như sinh ra một ngôi sao, rồi một ngôi sao khác lại diệt vong.

Tựa như, sự tồn tại của gã vốn dĩ đã là một phần trong sự vận hành của các tinh hoàn.

Âm thanh của gã vẫn tiếp tục vang vọng.

"Kẻ nào tính kế ta trong đời này, đều không thể thoát khỏi định số."

"Mệnh Đồ là vậy, còn ngươi thì sao..."

Thần niệm ấy, trong lòng chúng sinh tại Đệ Ngũ tinh hoàn, vang lên như thiên âm chấn động, tựa như vô số sấm sét nổ tung, khiến sinh linh thét gào, vạn vật khô héo.

Còn bản thân lão Thần Tôn, trong khi thần niệm khuếch tán, lại chủ động gỡ bỏ lớp ẩn tàng trên thân thể, để hình thể càng thêm rõ ràng, càng thêm đầy đủ, hiện ra trọn vẹn trong Đệ Ngũ tinh hoàn.

Khiến vận mệnh của nơi này gào thét không chịu nổi, cùng lúc, vô số vũ trụ và tinh tú đều chấn động, dường như đang đạt đến giới hạn dung chứa.

Sau khi xóa bỏ ẩn tàng, thân ảnh lão Thần Tôn sừng sững giữa Đệ Ngũ tinh hoàn liền trở thành một điểm sáng như sao trời kinh thiên động địa.

Lập tức thu hút vô số ánh nhìn.

Cũng dẫn đến sự xuất hiện của kẻ truy sát gã.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong hư không phía sau bản thể gã, một con ngươi vàng kim bỗng hiện lên!

Trong mắt ấy phản chiếu vạn vật chúng sinh, chứa đựng vô số vũ trụ, vừa rộng lớn vô biên, vừa thần thánh không thể xâm phạm.

Chính là Thượng Hoang chi nhãn!

Khoảnh khắc ánh mắt này hiện ra trong Đệ Ngũ tinh hoàn, toàn bộ tu sĩ nơi đây đều chấn động tâm thần.

Từng người một đều kinh hãi không hiểu lý do, tâm trí liên tục nhói đau, huyết nhục bắt đầu méo mó.

Sự khủng bố từng xảy ra tại Vọng Cổ đại lục, nay đã tái hiện ở Đệ Ngũ tinh hoàn.

Khi mọi sinh linh đều biến sắc, ánh mắt của Thượng Hoang liền rơi xuống người lão Thần Tôn phía trước!

Mà lão Thần Tôn, vào khoảnh khắc này hoàn toàn không để tâm, ánh mắt lạnh lùng, thần sắc kiên quyết, thần niệm gã bùng phát dữ dội, đem toàn bộ ý chí bản thân hòa vào trong, hóa thành một lời tuyên ngôn kinh động chư thiên!

"Không có kẻ nào, có thể xem ta là quân cờ!"

"Ngươi đã lấy ta làm cờ, thì… bàn cờ này, hãy sụp đổ!"

Trong lúc nói ra những lời đó, lão Thần Tôn đột ngột xoay người, vậy mà dám đối mặt trực tiếp với con mắt của Thượng Hoang.

Dù bản thân bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tiêu tan dưới cái nhìn của đối phương, gã cũng không hề né tránh!

Chỉ có thần niệm, vang lên dậy sóng khắp nơi!

"Tiên Tôn, bổn tôn từ bỏ con đường sống tại Đệ Tam tinh hoàn, lựa chọn dùng cái chết của chính mình, để khiến khí tức của Thượng Hoang, vĩnh viễn lưu lại trong Đệ Ngũ tinh hoàn của ngươi!"

Ý chí ngút trời trong những lời đó vừa vang lên, thần cách của lão Thần Tôn lập tức khuếch tán, hóa thành vô số khái niệm, tạo thành một con đường tiếp dẫn.

Ngay sau đó, ánh mắt của Thượng Hoang hoàn toàn bao phủ thân ảnh gã, thậm chí còn lần theo con đường do khái niệm tạo ra, ồ ạt lan tỏa về bát phương tinh không.

Phạm vi quá lớn, gần như bao trùm ba phần mười Đệ Ngũ tinh hoàn!

Sau đó, một màn chấn động cả chúng sinh lẫn chư thần, đã xuất hiện.

Chương 2841: Tiến vào ván cờ (1)

Vùng tinh không vô biên, chất chứa vô số huyền cơ chưa được khám phá, lúc này đã mở ra một màn sụp đổ động trời.

Mỗi một khoảnh khắc trôi qua, đều như một bức họa tuyệt mệnh được vẽ bằng hủy diệt cực độ, giáng thẳng vào mọi tầng cảm tri của vạn vật.

Nếu kéo chậm tốc độ sụp đổ ấy, có thể thấy tại rìa sâu thẳm nhất của tinh không, nơi tưởng chừng vô tận, chậm rãi hiện lên một tia kim tuyến mờ mịt.

Tựa như trên tấm lụa đen vĩnh hằng, bị ai đó vô tình xé ra một đường tơ.

Thoạt nhìn chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng lại lộ ra một loại khí tức nguy hiểm khó diễn tả thành lời.

Đó chính là khái niệm do lão Thần Tôn hóa thành.

Cũng là con đường tiếp dẫn cho ánh nhìn của Thượng Hoang.

Chỉ trong chớp mắt, những đường kim tuyến ấy lan rộng, như một tấm lưới khổng lồ tham lam, điên cuồng phủ trùm lên khắp bốn phương tám hướng.

Mỗi nơi nó đi qua, tinh không vốn yên bình bắt đầu nổi lên những gợn sóng dữ dội, tựa như hồ nước bị quăng vào một tảng đá lớn.

Những gợn sóng ấy rung lên từng vòng, kéo theo những dòng dao động méo mó, khiến ánh sáng từ tinh tú cũng trở nên vặn vẹo dị dạng.

Ngay sau đó, những vì sao từng khảm trên vòm trời như châu ngọc, bắt đầu tiến vào điệu múa tan vỡ bi tráng.

Từng thái dương vĩ đại, từng lò lửa khổng lồ cháy rực giữa tinh không, giờ đây như bị một chiếc búa vô hình giáng mạnh.

Trước là bề mặt nổ tung, từng luồng hỏa diễm đỏ rực như long thần nổi giận, rống lên mà tràn ra bốn phương tám hướng.

Hỏa diễm ấy đỏ đến chói mắt, đỏ như muốn đốt cháy cả thế giới.

Trong biển lửa dữ dội ấy, các hành tinh xoay quanh bị hơi nóng thiêu rụi chỉ trong khoảnh khắc, không để lại chút tro bụi, hóa thành những vệt sáng vặn vẹo rồi tiêu tán giữa dòng năng lượng loạn lưu.

Ngay sau đó, lõi các thái dương cũng bị một lực lượng vô danh nghiền nát, vỡ ra thành vô số mảnh sáng quỷ dị, bắn thẳng vào bóng tối xa xôi.

Mỗi một mảnh ấy đều như gói trọn sự không cam lòng của một tinh cầu sắp chết, xé toạc hư không thành từng khe nứt sâu hoắm, như kiếm sắc cắt nát tầng trời.

Tựa như muốn dùng huyết thư, ghi chép bi sử của tinh không lụi tàn.

Mà tinh không xưa kia lấp lánh như tấm lụa đen đính tinh châu, lúc này đã hóa thành cõi lửa, bị xé nát không thương tiếc.

Từng mảng tinh tú nổ tung từng đợt.

Hào quang chói lọi từ những vụ nổ giao thoa, kết thành một màn sáng rực rỡ, như biển lửa không đáy tràn về tứ phương, thiêu đốt hư không thành hỗn độn mịt mù.

Vòm trời, các tinh hệ, mọi đường nét từng rõ ràng, giờ đều bị nuốt chửng trong ánh sáng và bóng tối đang điên cuồng xé rách lẫn nhau.

Mỗi luồng sáng nổ ra, như tiếng rên thê lương của vũ trụ, muốn dùng chút huy hoàng cuối cùng để đối kháng với hư vô sắp sửa phủ xuống.

Tinh hệ cũng không tránh khỏi.

Vô số tinh hệ, tinh vực, từng như những đảo ngọc trôi nổi giữa đại dương hắc ám, vốn giữ vững một trật tự huyền diệu, nay lại như lâu đài cát bị sóng thần nhấn chìm, tan thành mây khói.

Cánh tay xoắn gãy đứt, tinh tú tản loạn, kết cấu toàn thể tinh hệ hoàn toàn bị phá vỡ.

Vùng tinh không mênh mông, chỉ trong vài hơi thở, đã hóa thành một mảnh phế tích hỗn loạn.

Tinh tú tan rã, ánh sáng lụi tàn, chỉ còn bóng tối không ngừng dâng tràn, như muốn xóa đi mọi vết tích của tồn tại từng có.

Dù trong bóng tối ấy, đôi khi vẫn lóe lên vài ánh sáng yếu ớt, tựa như không cam lòng tiêu vong, nhưng cuối cùng... cũng bị nuốt trọn.

Lụi tắt.

Chìm trong hắc ám, chỉ còn lại tịch diệt không lời.

Không còn gì tồn tại nữa.

Mà tất cả những điều ấy, chỉ xảy ra trong vài hơi thở ngắn ngủi.

Cả một vùng tinh không rộng lớn, đã đi đến cuối đời.

Ngay cả lão Thần Tôn, dưới ánh nhìn của Thượng Hoang, cũng tan biến thành hư vô.

Vạn vật trong đó, vũ trụ, tinh tú, chúng sinh, tất cả đều giống như Vô Song thành ngày ấy...

Hóa thành hư không.

Chương 2842: Tiến vào ván cờ (2)

Chỉ còn lại một tia thần niệm cuối cùng của lão Thần Tôn, dưới tiếng gào thét ai oán của khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn, lạnh lẽo vang vọng.

“Tiên Tôn, ta không thắng được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng giành được chiến thắng!”

Tia thần niệm ấy, đã khắc sâu vào khí vận của Đệ Ngũ tinh hoàn, trở thành một quy tắc không thể xóa bỏ, khiến những sợi dây của pháp tắc run rẩy.

Từ đây bất diệt.

Thần Tôn, vẫn lạc.

Giờ khắc này, toàn bộ vị cách chí cao trong các thượng hành tinh hoàn, các bậc tôn giả đều dâng lên cuồng triều nơi thần hồn.

Mà phản ứng dữ dội nhất, chính là tại Đệ Cửu tinh hoàn.

Ở phương Đông trong tinh hoàn ấy, một cự thú đang ngủ say, lúc này chầm chậm mở mắt vàng rực.

Phương Bắc, nơi dòng mẫu hà màu vàng kim chảy xiết, nước sông cuộn trào, vô số bóng người đang run rẩy trên những đóa liên hoa nở giữa dòng.

Phương Nam, trong hắc tháp đứng sừng sững, ngọn đèn mờ như được thắp sáng.

Phía Tây, một người giấy đáng sợ đang ngồi xếp bằng, khẽ liếm môi, ngẩng đầu nhìn về phía Vọng Cổ.

Trên đại lục Vọng Cổ, con mắt của Thượng Hoang đang mở, cũng dần dần nhắm lại.

Một lúc lâu sau.

Trong tinh không Đệ Ngũ tinh hoàn, một thân ảnh bước ra từ hư vô.

Đó là một lão giả đi chân trần, cao lớn, trên vai có một con

Kim Thử đang nằm.

Chính là Tiên Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Lúc này, lão lặng lẽ tiến về phía trước, cuối cùng dừng bước tại nơi Thần Tôn đã chết, bên rìa mảnh hư vô khổng lồ ấy.

Đứng nơi ranh giới, lão ngẩng đầu nhìn mảnh vô hữu vô tận phía trước, cảm nhận khí tức đậm đặc của Thượng Hoang còn sót lại bên trong.

Lão già trầm mặc.

Lão biết, từ nay về sau, Đệ Ngũ tinh hoàn vĩnh viễn sẽ thiếu mất ba phần, vòng tròn… không còn hoàn chỉnh.

Mà mỗi lần bản thể Thượng Hoang mở mắt, ánh nhìn của gã đều sẽ quét ngang nơi đây.

Đệ Ngũ tinh hoàn, hoàn toàn đã bị nhiễm nhân quả.

“Đây chính là cái giá phải trả cho việc mượn lực Thượng Hoang, rõ ràng ngươi có thể không đưa Hứa Thanh và Nhị Ngưu tới đó.”

Bên cạnh Tiên Tôn, thân ảnh Bách đại sư hiện ra, nhẹ giọng nói.

Tiên Tôn không đáp lời.

Một lúc sau, lão cất tiếng, giọng khàn khàn, truyền khắp bốn phương.

Tựa như nói với chính mình, cũng như nói với Bách đại sư, hoặc nói với tất cả các Thần Tôn trong thượng hành tinh hoàn.

“Còn nhớ câu nói khi xưa, lúc Thượng Hoang thất bại trong việc tiến giai Thần Minh không?”

“Vận mệnh có thể phá vỡ, nhưng định số bắt buộc phải tuân theo.”

“Vậy ngươi nói xem, liệu có khả năng nào hay không, rằng Thượng Hoang vốn chẳng hề thất bại như chúng ta nghĩ…”

“Mà tất cả những gì diễn ra sau đó, mới chính là quá trình tiến giai của gã.”

Nói xong, thân ảnh Tiên Tôn tan vào hư vô.

Tất cả vị cách chí cao trong các thượng hành tinh hoàn, đều lặng thinh.

Bách đại sư cũng không nói gì, thật lâu sau mới thở dài, nhìn về nơi Hứa Thanh biến mất trong Đệ Tứ tinh hoàn.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua.

Chớp mắt đã năm năm.

Chỉ còn ba năm nữa là đến thời điểm Hứa Thanh từng tự hẹn sẽ quay về.

Mà hắn, vẫn chưa trở lại.

Về phần Đệ Tứ tinh hoàn, trong năm năm qua cũng có nhiều thay đổi.

Khu vực thần linh bị giới hạn trong phạm vi rất nhỏ, còn bên ngoài... theo từng đợt linh khí tiên giới được các bổ cấp tinh tỏa ra, theo làn khí vận Đệ Ngũ tinh hoàn lan rộng, đã có càng lúc càng nhiều tu sĩ di cư đến sống ở Đệ Tứ tinh hoàn.

Cực Quang Tiên Chủ đã quay về Đệ Ngũ tinh hoàn, đảm nhiệm phiên trực.

Các Tiên Chủ khác, hầu như đều đã trở về.

Chỉ còn lại Bách đại sư, suốt năm năm qua, vẫn luôn ngồi tại nơi Hứa Thanh biến mất, âm thầm chờ đợi.

Mà chúng sinh, trong năm năm ấy, cũng đã thay đổi không ít.

Khi tu hành, không ít người thường bất giác nhớ lại thanh âm cuối cùng của Thần Tôn vang vọng năm xưa...

“Tiên Tôn, ta không thắng được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng giành được chiến thắng!”

Chương 2843: Thời không vô tự, nhân quả điên đảo (1)

Thời không loạn lưu là gì?

Đối với đại đa số tu sĩ, rất khó để diễn tả một cách cụ thể, rõ ràng.

Ở một mức độ nào đó, nó chỉ như một cách nói hình tượng. Nhìn từ mặt chữ, đó là sự hỗn loạn giữa thời gian và không gian, khiến một điểm kỳ dị nào đó cùng lúc trở nên vô hạn lớn và vô hạn nhỏ.

Vì thế, nó cũng ẩn chứa vô vàn khả năng.

Nhưng nếu muốn miêu tả tường tận, lại vô cùng khó khăn, bởi giới hạn trong nhận thức.

Tựa như chỉ những ai có hiến luật liên quan đến thời không, mới có thể hiểu và giải thích một phần sự tồn tại của thứ này.

Hứa Thanh vốn cũng cho rằng như vậy.

Trước khi bước vào, hắn từng nghĩ thời không loạn lưu hẳn sẽ giống với thuật "vô gián" song song của mình, chỉ là quy mô rộng lớn hơn, huyền bí hơn.

Nhờ vào hiến luật của bản thân, hắn có thể nắm chắc hơn người khác cơ hội để trở về từ nơi đó.

Thế nhưng, sau khi tiến vào, mọi thứ đã vượt xa dự đoán.

Những cảnh tượng hiện ra trong mắt, khiến tâm trí Hứa Thanh chỉ còn lại sự mờ mịt.

Như hiện tại, khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, điều hắn thấy là vô số vòng xoáy nhiều màu sắc đang quay cuồng.

Những vòng xoáy ấy lớn nhỏ không đồng đều, trải rộng vô biên, có cái theo quy tắc, có cái rối loạn, có cái tĩnh lặng, có cái xoay tròn, thậm chí không ít còn đan xen vào nhau.

Tạo thành một vùng tinh không vừa trừu tượng vừa phức tạp.

Chỉ cần nhìn lướt qua, trong đầu sẽ lập tức dâng lên cảm giác đau nhức như thể không thể tiếp nhận nổi lượng thông tin quá mức ấy.

Nếu nhìn lâu, sẽ sinh ra ảo giác muốn vỡ vụn.

Mà sự trừu tượng ấy, không chỉ đến từ khung cảnh xung quanh, còn đến từ trạng thái tồn tại của chính Hứa Thanh và Nhị Ngưu.

Cơ thể của Hứa Thanh, đã không còn giữ hình thái con người.

Hắn biến thành một bầy côn trùng phát sáng được ghép lại từ vô số mảnh tam giác, trong đó mỗi con côn trùng ấy chỉ tồn tại vỏn vẹn một phần vạn nhịp thở.

Ngay khi sinh ra, chúng sẽ khuếch đại ánh sáng của mình, phát ra quang mang chói lọi.

Sau đó, khi chết đi, chúng sẽ nổ tung như pháo hoa, tạo ra những hình ảnh hỗn loạn về tương lai, rồi lập tức thiêu đốt, hóa thành tro bụi mờ nhạt, che lấp hết thảy ánh sáng.

Vòng đi vòng lại, tạo thành một vòng lặp vô tận.

Còn Nhị Ngưu, bởi Hứa Thanh đã không còn hình thái người, nên y không thể ẩn nấp trong tóc hắn như trước nữa, mà hiển hiện bên ngoài.

Hình dáng của y lại càng thêm trừu tượng.

Tựa như một ống kính vạn hoa được cấu thành từ hàng triệu điểm sáng lập lòe, hình thái thay đổi liên tục, không ngừng nghỉ.

Ngay cả lời nói của y, cũng tràn đầy sự rối loạn.

Như lúc này, khi Nhị Ngưu lên tiếng.

Y muốn nói:

“Cái quái gì thế, Tiểu A Thanh, đây là đâu vậy?”

Nhưng lọt vào tai Hứa Thanh, lại thành:

“Thế gì quái cái, Thanh A Tiểu, vậy đâu là đây?”

Tất cả đều hỗn loạn, dù là thời gian hay không gian, thậm chí cả bản thân bọn họ.

Mọi thứ, đều đang vặn xoắn.

Tựa như nơi đây, thời gian không còn ý nghĩa, còn không gian cũng chẳng có giá trị tồn tại.

Hứa Thanh chỉ thấy bối rối.

Thứ này, hoàn toàn khác với hiến luật của hắn!

Ngay cả việc tiến tới hay dò xét nơi đây, cũng chẳng thể dùng cách lý giải thông thường.

Ở nơi này, muốn di chuyển không cần thật sự cử động, chỉ cần có ý niệm ấy trong đầu, mọi thứ xung quanh sẽ xoay chuyển theo, tạo cảm giác như đang tiến về phía trước.

Thăm dò cũng vậy.

Tựa như tất cả mọi thứ nơi đây đều phơi bày toàn bộ bí mật, chỉ cần ngươi nhìn thấu, chỉ cần ngươi hiểu được, chỉ cần ngươi chịu nổi, thì ngươi có thể trong một cái liếc mắt, biết hết mọi điều.

Như lúc này, khi Hứa Thanh vận dụng thần niệm để dò xét trong dòng chảy thời không mờ mịt kia, hắn thấy được ở nơi xa xôi nào đó, một hình bóng nhân dạng của chính mình.

Cái gọi là xa xôi ấy, có thể là thời gian trong quá khứ hay tương lai, cũng có thể là những tầng không gian khác biệt.

Thậm chí, khi tư tưởng của hắn dồn về bóng dáng kia, hắn rất nhanh liền phát hiện thứ mình đang nhìn không phải chỉ có một.

Mà là vô số.

Vô số phiên bản của chính hắn, trong vô số trạng thái khác nhau.

Hắn còn nhìn thấy một hành tinh ở dạng lỏng.

Nguyên cả hành tinh hóa thành dòng thép nóng chảy, với hình thù vặn vẹo trôi qua trong cảm tri của hắn.

Cả tinh hệ biến thành những con sâu khổng lồ mọc đầy trái cây mục nát, lắc lư lướt qua.

Tinh vực lại hiện thành từng ký tự chưa rõ nghĩa được khắc trên bia mộ, giờ đây dường như sống lại, đang giằng xé lẫn nhau.

Thậm chí cả vũ trụ...

Trong mắt hắn, vũ trụ như một tấm vải liệm đầy lỗ thủng, rách nát đến cực điểm.

Không chỉ vậy, trạng thái tồn tại của hắn và Nhị Ngưu, trong quá trình quan sát và dò xét ấy, khi thì rực rỡ như sao sáng, khi thì mờ nhạt đến mức tưởng chừng sắp tắt lụi.

Không thể lý giải.

Chỉ còn lại hỗn loạn.

Đây chính là, thời không loạn lưu.

Hứa Thanh mỗi lúc một thêm mê mang, không rõ đã trôi qua bao lâu, tựa như vạn năm, cũng tựa như chỉ trong nháy mắt.

Thanh âm vặn vẹo của Nhị Ngưu, mang theo một loại ngữ khí quái dị, lại vang lên.

"... tốt mấy ta họa từng như đã thấy giống dường mặt ấy vậy..."

"là trước mấy đời như ta..."

Hai câu nói ấy truyền đến một cách hỗn loạn, tựa như bị kéo dài trong dòng chảy thời không, rơi vào trong cảm tri của Hứa Thanh, biến thành những tiếng thiên lôi càng lúc càng nổ vang dữ dội.

Làm cho thân thể côn trùng của Hứa Thanh ầm ầm rung động.

Vô số mảnh tam giác tan vỡ, phóng ra thêm nhiều hình ảnh hỗn loạn của tương lai, khiến cho ý thức của Hứa Thanh chấn động dữ dội, không cách nào tụ hội thành một.

Chỉ có ánh sáng, trong giữa rực rỡ và tàn lụi, lập lòe không dứt.

Cho đến rất lâu sau, khi chấn động do hai câu nói đó gây ra dần dần tan biến, trạng thái của Hứa Thanh cũng từ từ bình ổn trở lại, ý thức một lần nữa hội tụ, thì hắn đã không còn nhìn thấy tung tích của Nhị Ngưu ở bên cạnh nữa.

Nhị Ngưu, biến mất rồi.

Còn lời nói của y trước khi biến mất, giờ đây cũng kỳ dị bị xóa khỏi nhận thức của Hứa Thanh, rõ ràng là đã nghe thấy, nhưng nội dung cụ thể lại chẳng thể nào nhớ được.

Hứa Thanh trầm mặc.

Hắn cảm nhận rõ ràng rằng dòng suy nghĩ của bản thân đang trở nên trì trệ, ý thức của chính mình cũng dần dần lộ ra dấu hiệu tan rã.

Ý niệm về cái chết, từ trong tâm trí hắn dâng lên.

Thế nhưng, cảm giác nguy cơ vốn nên xuất hiện trước khi tử vong, lại hoàn toàn không có.

Mà nhận thức này, cũng chỉ là do lần tan vỡ vừa rồi của chính mình, mới khơi gợi ra.

Chương 2844: Thời không vô tự, nhân quả điên đảo (2)

Cùng lúc ấy, thân thể hắn bỗng nhiên từ trạng thái côn trùng phát sáng, lập tức chuyển hóa trở lại hình thái con người, sau đó là những sợi tơ hiến luật bất ngờ xuất hiện, tạo thành một cái kén quấn quanh toàn thân.

Đó là hiến luật của hắn.

Sau khi tất cả những điều này xảy ra, trong đầu Hứa Thanh mới sinh ra một ý niệm như thể đã muộn màng.

“Ta đáng lẽ nên dùng hiến luật của mình, tạo thành một trận ‘vô gián’, để chống lại thời không hỗn loạn bên ngoài.”

“Dùng loạn, đối loạn.”

Ý nghĩ ấy vừa dâng lên, Hứa Thanh chấn động tâm thần, mạnh mẽ mở mắt, nhìn vào cái kén hiến luật đang bao lấy bản thân, trong mắt hiện lên vẻ trầm trọng.

Theo trật tự thông thường, lẽ ra hắn nên sinh ra ý nghĩ này trước, rồi mới thực hiện.

Thế nhưng ở nơi này, lại đảo ngược.

Nhân quả cùng logic, đều trở nên rối loạn.

Hoặc nói chính xác hơn, nơi đây hoàn toàn không có logic, nhân quả cũng bị đảo lộn.

“Thời không loạn lưu, quả nhiên kỳ dị…”

Hứa Thanh thì thào.

Mãi đến lúc này, bên trong kén hiến luật được chính bản thân tạo ra, hắn mới chính thức cách ly với thế giới bên ngoài, trạng thái tồn tại dần trở nên ổn định.

Tư duy cũng bắt đầu khôi phục lại phần nào tính logic.

Từ đó, hắn chợt nhớ tới việc Nhị Ngưu biến mất.

“Theo lẽ thường, khi vừa bước vào đây, ta nên lập tức vận dụng hiến luật tạo kén…”

Hứa Thanh trầm ngâm, cố gắng hồi tưởng vì sao mình không làm điều đó ngay từ đầu.

Dần dần, hắn cảm thấy mơ hồ.

“Mọi thứ, thực ra chỉ xảy ra trong một sát na.”

Hứa Thanh khẽ lẩm bẩm.

Hắn đã nhớ ra rồi, những điều bản thân cảm thấy và trải qua, bao gồm cả mê mang, cả dò xét, cả lời của Nhị Ngưu, thậm chí cả hành động tạo ra kén hiến luật…

Tất cả, đều xảy ra trong sát na bước vào thời không loạn lưu.

Chỉ là trong một sát na ấy, có quá nhiều thứ đồng thời xảy ra.

Nói một cách đơn giản, là ngay khi bước vào nơi này, mọi việc thuộc về các dòng thời gian khác nhau, đều xảy ra cùng một lúc, chồng chéo lên nhau.

Và trong một khoảnh khắc duy nhất, đồng loạt bùng nổ.

Hứa Thanh trầm mặc.

Nhưng rất nhanh, trong mắt hắn hiện lên ánh sáng kỳ dị, ngẩng đầu nhìn vào kén hiến luật trước mặt, trong đầu chợt hiện lại những trải nghiệm lúc còn ở bên ngoài.

“Nơi này mọi thứ đều hỗn loạn, không có logic, nhân quả điên đảo, thế nhưng, sự tồn tại chính là hợp lý.”

“Ở một mức độ nào đó, đây cũng là một dạng biểu hiện khác của thời gian.”

“Vượt xa thuật ‘vô gián’ của ta…”

Hứa Thanh trầm tư, trong lòng đã dần hiểu được vì sao lúc trước hắn lại có thể lĩnh ngộ thành công trong huyễn cảnh của Thần Đau Khổ, giữa dòng thời gian vặn xoắn ấy.

"Bởi vì bản thân sự rối loạn thời không này, thực chất chính là một tầng hiển hiện cao hơn của hiến luật thời không."

Hai mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang.

"Trong thời gian ngắn, ta khó có thể rời khỏi vùng thời không hỗn loạn này, Đại sư huynh cũng chẳng rõ tung tích, hơn nữa hiện tại ta cũng không thể trụ lại ở ngoại giới."

"Vậy thì, ở nơi này, ta sẽ thử mượn loạn lưu mà rèn luyện và cảm ngộ!"

"Nhưng trước tiên, ta cần phải hiểu rõ, rốt cuộc thời không loạn lưu là gì, và nó có mối liên hệ hay khác biệt gì với hiến luật của ta!"

"Chỉ có hiểu được, mới có thể vượt qua."

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, đồng thời để ý thức dung hợp cùng hiến luật của bản thân với ngoại giới.

Giữa dòng thời không loạn lưu, hắn tựa như một hòn đảo cô tịch giữa biển lớn, mặc cho sóng dữ gào thét mà vẫn bất động.

Chỉ có tư duy là không ngừng mở rộng vô hạn.

Biểu hiện ra bên ngoài, chính là trên bề mặt chiếc kén được đan bằng tơ hiến luật, mọc lên vô số những sợi lông tơ chi chít.

Đó là trạng thái biến dị kỳ quái của tư duy Hứa Thanh khi bị kéo vào thời không hỗn loạn, dù bên ngoài có vẻ quái dị, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chức năng như xúc tu, tiếp nhận cảm tri từ bên ngoài, truyền dẫn vào nhận thức của Hứa Thanh.

Trở thành chất dinh dưỡng cho quá trình cảm ngộ của hắn.

Thời gian trong chiếc kén hiến luật ấy vẫn chầm chậm trôi.

Nhưng thực ra, sự trôi qua này không mang ý nghĩa tồn tại rõ ràng, mọi thứ đều bị giới hạn, đem ra ngoài sẽ chẳng biểu hiện được gì cụ thể.

Tựa như chính Hứa Thanh trong quá trình cảm ngộ, vẫn không cách nào tìm ra đầu mối.

Hắn không thể từ trong thời không hỗn loạn bên ngoài, tìm được một sợi chỉ có trật tự, cũng chẳng tìm được một điểm có thể tiếp cận.

Mà khi không tìm được điểm đó, thì mãi mãi chỉ như nhìn hoa trong sương, trăng dưới nước, có thấy nhưng không nắm được.

Thế nên những sợi lông mọc trên kén hiến luật ấy càng lúc càng dài, không ngừng lan ra giữa vùng thời không hỗn loạn, cố gắng thăm dò sâu hơn.

Nhưng kết quả vẫn như cũ.

Hứa Thanh mở mắt ra, chau mày, nhìn về phía thế giới bên ngoài.

"Một đống tơ rối, chẳng thể gỡ được tư duy."

"Như vô số mảnh ghép vỡ vụn, lại chẳng có hình mẫu đối chiếu, nên không cách nào ghép lại hoàn chỉnh..."

"Ta cần một bản mẫu tham chiếu, mới có thể nhìn rõ bản chất của thời không loạn lưu này."

Hứa Thanh lẩm bẩm.

"Bản mẫu đó, chính là điểm để ta tiếp cận, là sợi chỉ giúp nhìn rõ sợi mạch thời gian đảo loạn nơi đây..."

"Vậy thì, bản mẫu thế nào mới thích hợp..."

Hứa Thanh chìm vào trầm tư.

"Thời không loạn lưu nơi này không thể kiểm soát, trong đó ẩn chứa mọi khả năng, nhưng dường như lại bị một lực lượng vô hình trói buộc, cứ như là... vận mệnh..."

Đột nhiên trong lòng hắn rung động.

"Vận mệnh?"

Trong mắt hắn, quang mang chợt lóe.

Ngay khoảnh khắc ấy, tay phải hắn vung lên trước người, lập tức một viên thần cách lấp lánh hiện ra trong lòng bàn tay Hứa Thanh.

Đó chính là thần cách mà Cực Quang thiếu chủ tặng cho!

Sức mạnh ẩn chứa trong nó, chính là vận mệnh!

Ánh mắt Hứa Thanh càng lúc càng sáng rực khi nhìn chằm chằm vào thần cách ấy.

"Lấy vận mệnh làm đồ hình, dùng để ghép mảnh thời không loạn lưu, từ đó tạo thành điểm khởi đầu cho quá trình nghiên cứu và tiếp cận của ta!"

"Mà vận mệnh, là một khái niệm trừu tượng."

"Tương tự như thời không loạn lưu này."

"Nếu như ví thời không loạn lưu là vô số mảnh ghép vụn vỡ, vậy thì, trên bức tranh vận mệnh mà ta sắp ghép nên, mảnh ghép đầu tiên…"

Hứa Thanh lựa chọn chính là...

Chương 2845: Hai mặt của thời không (1)

Hứa Thanh giơ tay, ấn lên mi tâm.

Hắn đem toàn bộ ký ức nhân sinh, hóa thành từng luồng lưu quang, kéo ra ngoài, hội tụ trước mặt.

Chúng trở thành mảnh ghép đầu tiên trong bức tranh vận mệnh của hắn.

Cũng là điểm neo để hắn tham ngộ thời không loạn lưu.

Điểm ấy, tựa như một hạt giống, hấp thu nhân sinh của Hứa Thanh mà sinh trưởng.

Dựa vào vận mệnh làm nguồn, từ trong chiếc kén hiến luật bao bọc thân thể, lan tỏa ra dòng thời không loạn lưu bên ngoài, hút lấy dưỡng chất từ hỗn loạn ấy.

Những gì biểu hiện trên mảnh ghép đầu tiên, chính là quá khứ của Hứa Thanh.

Trong đó có tuổi thơ tại Vô Song thành, có hành trình gian nan mưu sinh, có rèn luyện tại Thất Huyết Đồng, có thử thách nơi Ngư Nhân đảo.

Có quá trình trở thành Chấp Kiếm giả, có ký ức Phong Hải quận, có đại chiến với Xích Mẫu, có sự quật khởi của Nhân tộc...

Bao hàm tất cả mọi sự kiện, cũng như vận mệnh cùng nhân sinh của hắn.

Một mạch lộ hoàn chỉnh.

"Vậy những mảnh ghép tiếp theo…"

Trong chiếc kén hiến luật, Hứa Thanh chăm chú nhìn vào thần cách vận mệnh đang lơ lửng trước mặt, cảm nhận mảnh ghép đầu tiên mình vừa đặt xuống, sau một hồi trầm ngâm, hắn đã có quyết đoán.

"Ta sẽ dùng tất cả những người từng giao hội với ta trên hành trình này, làm mảnh ghép tiếp theo."

Khoảnh khắc ấy, thần cách vận mệnh chợt sáng lên, hội tụ cùng mảnh ghép đầu tiên, hiện ra vô số khuôn mặt trong ký ức của Hứa Thanh.

Có thân nhân nơi Vô Song thành, có địch nhân trong hoang dã…

Có Lôi đội, có toàn bộ tiểu đội Lôi Đình, có cả Thất gia.

Có Nhị Ngưu, có Hoàng Nham, có Nhị sư tỷ, có Tam sư huynh.

Có Ngôn Ngôn, Triệu Trung Hằng, Đinh Tuyết.

Cũng có Trương Tam, thiếu niên câm, Ngô Kiếm Vu, Khổng Tường Long.

Có Thanh Thu, có Ninh Viêm, dĩ nhiên cũng không thiếu Tử Huyền cùng Linh Nhi.

Thậm chí Thế tử, Nữ Đế, Chấp Kiếm Đại Đế cũng đều ở trong đó.

Cuối cùng là những người mà Hứa Thanh gặp kể từ khi rời khỏi Vọng Cổ đại lục.

Kể cả Tinh Hoàn Tử, Lý Mộng Thổ, Chu Chính Lập… cũng đều nằm trong.

Những người ấy, mỗi một người từng giao hội với hắn, từng tia lửa phát sinh giữa họ, giờ đây trở thành từng mảnh ghép mới.

Mảnh thứ hai, mảnh thứ ba, mảnh thứ tư…

Càng lúc càng nhiều, dưới sự dẫn dắt của vận mệnh, bắt đầu hút lấy lực lượng thời không từ ngoại giới, đưa từng luồng dưỡng khí hỗn loạn vào mỗi mảnh ghép.

Giúp chúng lan rộng dần, càng lúc càng hoàn chỉnh.

Bên trong bao hàm nhân sinh của tất cả những người Hứa Thanh từng biết.

Thậm chí dựa vào những mảnh ghép hình thành từ họ, sau khi trưởng thành đến một trình độ nhất định, còn có thể tiếp tục sinh ra những sợi tơ vận mệnh mới, hình thành mảnh ghép kế tiếp.

Đó chính là diễn biến từ lực lượng vận mệnh, dẫn ra những nhân quả mới, những liên hệ mới giữa họ và vô số sinh linh khác.

Hiện tại, tất cả đều hiện rõ trên bức tranh vận mệnh mà Hứa Thanh đã vẽ nên từ thần cách.

Thời gian trôi qua.

Hứa Thanh nhìn chằm chằm bức tranh vận mệnh trước mặt, như một kẻ ngoài cuộc quan sát, dõi theo từng người thân quen, từng đoạn đường sinh mệnh của họ.

Bức tranh ấy giờ đây đã tự vận hành, không còn cần hắn thúc đẩy, tự nó hình thành chu trình tuần hoàn, không ngừng mở rộng ngay trước mắt hắn.

Nó vẫn không ngừng hấp thu thời không từ bên ngoài.

Nên càng lúc càng lớn, càng lúc càng rộng.

Nó không chỉ tái hiện nhân sinh Hứa Thanh từng biết, mà còn hiển hiện cả những đoạn quá khứ chưa từng nhìn thấy, lẫn tương lai chưa từng chứng kiến.

Còn có vô số sinh linh mà Hứa Thanh chưa từng gặp.

Chân thật hay hư ảo, khó thể phân biệt, bởi nơi đây, mọi khả năng đều có thể xảy ra.

"Đây chính là vận mệnh…"

Hứa Thanh thì thầm.

Bức họa vận mệnh trước mặt, từ khởi điểm đến kết thúc, bao hàm tất cả.

Hắn thậm chí còn có một loại dự cảm, nếu hắn đem bức họa vận mệnh này ra ngoại giới, rồi để thần cách vận mệnh gia trì lên nó.

Chương 2846: Hai mặt của thời không (2)

Thì... mọi điều trong đó sẽ vượt lên quy tắc, trở thành vận mệnh chân chính.

Chi phối vạn vật.

"Lực lượng của Thượng Hoang..."

Hứa Thanh lặng lẽ trầm ngâm.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, Hứa Thanh từng khởi niệm muốn thay đổi hiến luật của bản thân. Bởi trong quá trình mượn dùng lực lượng vận mệnh, khi hắn cảm ngộ sâu hơn về nó, đồng thời cũng cảm nhận được sự đáng sợ và mênh mông vô tận của vận mệnh.

Nhưng cuối cùng, Hứa Thanh vẫn xóa bỏ ý niệm ấy.

"Vận mệnh tuy tốt, nhưng căn nguyên đã dính tới Thượng Hoang..."

"Đối với ta, nó chỉ có thể là công cụ, là thứ để trợ giúp ta nhìn rõ thời không loạn lưu, nhìn rõ con đường thuộc về chính mình."

"Mượn nó dẫn dắt mà thôi..."

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên, hắn vung tay, lập tức chiếc kén hiến luật bao phủ quanh thân tan biến, thân ảnh hắn lần nữa hiện ra giữa dòng thời không loạn lưu.

Nhưng lần này, nhờ bức họa vận mệnh đã khuếch tán, Hứa Thanh đứng giữa hỗn loạn thời không mà vẫn giữ được hình người, tư duy cũng chưa từng rối loạn.

Bởi vận mệnh là có trật tự, còn thời không loạn lưu là vô trật tự.

Đứng trong trật tự ấy, Hứa Thanh lấy vận mệnh làm thước đo, định hình thời không, nhờ thế mà ánh mắt hắn lúc này, sự cảm nhận lúc này, hoàn toàn khác với trước kia!

"Bước tiếp theo, ta cần xác minh một điều nữa."

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Một lát sau, trong mắt hắn lóe lên quyết đoán. Hắn thu hồi thần cách, tay phải đưa lên, mạnh mẽ ấn xuống bức họa vận mệnh do bản thân vẽ nên.

Hắn muốn rút đi gia trì từ thần cách vận mệnh, khiến bức họa ấy sụp đổ.

Sau đó, mượn sự vỡ nát của bức họa ấy, để quan sát cách thời không loạn lưu xé rách những nhân quả trong từng mảnh ghép, cách nó đảo ngược tất cả, từ đó tìm được sự thấu hiểu đối với hiến luật!

Khoảnh khắc ấy, bức họa bắt đầu rung lên.

Mất đi gia trì từ thần cách vận mệnh, nó không thể tiếp tục trụ vững giữa dòng loạn lưu nữa.

Dưới lực ấn của Hứa Thanh, vết nứt dần hiện ra trên mặt tranh.

Ngay sau đó, vỡ nát tan tành!

Lực lượng thời không loạn lưu lập tức bùng phát, mang theo hỗn loạn tràn ngập, quét sạch mọi thứ, làm rối tung cuộc đời từng người trong đó, đảo ngược thời gian của họ, xé nát từng đoạn từng đoạn ký ức.

Sau đó, thời gian và không gian bị ép chồng vào nhau một cách rối loạn.

Chẳng hạn, thời khắc sinh ra của một người lại bị đặt sau cái chết của hậu nhân người đó.

Hoặc như, những điều vốn phải xảy ra với bản thân lại bị đưa lên người khác.

Cứ như thế, thời không loạn lưu liền thành hình!

Từ đó hình thành nên hiện tượng nhân quả đảo lộn, logic sai lệch.

Hứa Thanh đứng giữa đó, nhìn tất cả.

Tâm thần hắn bỗng nhiên trở nên sáng tỏ.

Vô số thông tin trong quá trình ấy được hắn cảm nhận, được hắn khắc ghi, được hắn lĩnh ngộ.

Tuy chưa thể nhìn thấu hoàn toàn, nhưng đã bù đắp được một phần nhận thức.

Chính phần nhận thức này giúp Hứa Thanh hiểu ra, nơi này từ đầu đến cuối, trông có vẻ hỗn loạn, nhưng thực chất chỉ là một thời không.

Chỉ là thời gian và không gian bị đảo lộn mà thôi, nên mới khiến nơi này như bao hàm tất cả.

Từ đó sản sinh ra lực lượng tựa như "song song đa vũ trụ".

Nhưng trên thực tế, nơi này vẫn là một thời không, chưa hề vượt ra ngoài giới hạn.

Hứa Thanh hiểu rõ.

"Hiến luật thời không của ta là đúng, còn thời không nơi này là sai..."

"Mà đúng và sai vốn không thể tách rời, chúng chính là hai mặt của vạn vật."

"Chỉ khi hợp lại, mới là trọn vẹn, như hai mặt của cùng một điểm."

Tư tưởng trong đầu Hứa Thanh ầm ầm vang dội, như được khai sáng từ trong thâm sâu.

Hai mắt hắn càng lúc càng sáng rực.

Sự minh ngộ này cực kỳ trọng yếu, là lần đầu tiên hắn chứng thực hiến luật của mình từ một góc nhìn khác biệt.

Tựa như bổ sung cho nền tảng đã có.

"Vậy thì bước tiếp theo..."

Hứa Thanh nhấc chân, bước thẳng về phía trước!

Chương 2847: Cực thứ mười (1)

Con đường để ngộ ra cực thứ mười, vốn đã định sẵn là gian nan và đầy trở ngại.

Dù Hứa Thanh từ trước đến nay vẫn thường xuyên suy tư nghiền ngẫm, từng có không ít lần cảm ngộ, thậm chí Cực Quang thiếu chủ cũng từng hiển lộ lĩnh ngộ của y trước mặt hắn, nhưng tất cả những điều ấy, đối với Hứa Thanh, chỉ có thể dùng làm tham chiếu, tuyệt đối không thể chọn lấy trực tiếp.

Bởi vì 'hiến chi hoa' của hắn, muốn nở ra được luật thuộc về chính mình, thì nhất định phải dùng trải nghiệm cá nhân làm dưỡng chất, mới có thể khai ra đạo lý chân chính ấy.

“Đây chính là quá trình hiến sinh ra luật…”

Hứa Thanh lẩm bẩm, bước chân đang giơ lên giữa hư không vẫn chưa hạ xuống.

Hắn đang suy nghĩ.

Suy nghĩ xem liệu bản thân đã chuẩn bị đầy đủ hay chưa.

“Lấy ngũ hành làm nền tảng, chồng chất thêm thời gian và không gian, hình thành thời không, lại thông qua thời không loạn lưu để ấn chứng khiếm khuyết trong thời không của ta, từ đó ngộ ra rằng 'đúng' và 'sai' vốn là hai mặt của cùng một bản thể, ấy mới là thời không.”

“Đến đây, hiến thời không đã thực sự hoàn chỉnh.”

“Tiếp theo...”

“Nếu thời không trọn vẹn được xem là một điểm, vậy thì…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, bước chân lập tức hạ xuống.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc với hư vô, cực thứ chín vượt ngoài thời không của hắn lập tức hóa thành đạo âm, vang vọng khắp vùng thời không loạn lưu.

“Tịnh Vũ Điệp Trụ.”

Bốn chữ này như mang theo một loại lực lượng đặc biệt, kéo tâm thần của Hứa Thanh không ngừng khuếch tán, khiến hắn như sắp chạm đến nơi sâu thẳm và huyền bí nhất của vũ trụ.

Trong khoảnh khắc ấy, thế giới trước mắt hắn đột ngột thay đổi, thân thể như bị nâng lên vô hạn, còn thời không loạn lưu bên dưới thì không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một điểm.

Trong nhận thức của Hứa Thanh, điểm này chính là nơi chứa đựng toàn bộ thông tin của hiến thời không.

Mà bên ngoài điểm đó, trong tầm nhận biết của hắn, rõ ràng đang có vô số điểm khác không ngừng hình thành.

Càng lúc càng nhiều, dày đặc khắp nơi, lấp đầy toàn bộ tầm nhìn.

Tạo thành vô số điểm sáng lập lòe.

Từng điểm sáng tỏa ra lực thời không nồng đậm, mỗi một điểm đều giống như chứa đựng một thế giới, một dòng thời không, một vũ trụ riêng biệt, nơi đó có sinh linh, có vận mệnh, có trầm luân và luân hồi.

Tất cả đều đang vận hành, tất cả đều đang sống.

Đây chính là cực thứ chín mà Hứa Thanh từng cảm ngộ, Tịnh Vũ Điệp Trụ.

Chỉ là, khi hắn chưa bước vào cảnh giới Chuẩn Tiên đỉnh phong, lực lượng có thể phát huy vẫn còn cực kỳ hạn chế, mãi đến khi đạt đến Chuẩn Tiên đại viên mãn, Hứa Thanh mới có thể hoàn toàn bộc lộ cực thứ chín một cách viên mãn.

Ánh mắt hắn xuyên qua từng điểm sáng ấy.

Trong những điểm ấy, hắn nhìn thấy vô số phiên bản của chính mình, nhìn thấy vô số cuộc đời khác biệt.

Tựa như từng bức họa lặng lẽ trải rộng giữa tinh không, chậm rãi mở ra trước mắt.

Trong một bức họa ấy, hắn là một thư sinh.

Thư sinh kia mặc trường bào màu trắng nhạt, đầu đội khăn nho, tay cầm sách cổ, chậm rãi dạo bước trong một viện nhỏ u nhã.

Hoa nở đầy sân, hương thơm phảng phất, nhưng giữa mi tâm thư sinh vẫn lộ ra vẻ u sầu, như đang trăn trở vì đạo lý khó hiểu trong sách, hoặc cũng có thể là vì chí hướng chưa thành mà buông tiếng thở than.

Thỉnh thoảng, hắn sẽ ngồi xuống trước bàn đá, nhúng bút viết chữ, từng nét thanh tú mà vững chắc, như thể mỗi nét mỗi nét đều khắc sâu một phần chấp niệm đối với học thuật thế gian.

Chỉ là hắn không hề hay biết, chính mình đang bị một 'hắn' khác ngoài thời không, yên lặng quan sát.

…

Trong một mảnh thời không khác, hắn lại là một hiệp khách.

Đầu đội đấu lạp, thân khoác hắc y, bên hông là trường kiếm, chuôi kiếm khắc hoa văn cổ xưa.

Hiện tại, hắn đang một mình bước đi trên quan đạo, dáng người thẳng tắp như tùng, mỗi bước chân đều mang theo hào khí tiêu dao.

Thỉnh thoảng có sơn tặc chặn đường, hắn chỉ khẽ rút kiếm, hàn quang lóe lên, bọn chúng đã nằm rạp giữa đất.

Sau đó, kiếm vào vỏ, hắn không dừng lại, tiếp tục bước đi.

Tà dương nghiêng nghiêng, bóng lưng của hắn bị ánh nắng kéo dài, vắt ngang mặt đất, trải xa đến tận cuối trời.

Tựa như mang theo vô vàn câu chuyện chưa kể, một đời giang hồ đẫm máu và nghĩa khí, viết nên khúc ca của riêng hắn.

Cho đến khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống,

Hứa Thanh, kẻ đang đứng ngoài thời không ấy, khẽ thu hồi ánh nhìn.

Trong tĩnh lặng ấy, hai mắt Hứa Thanh dần trở nên sâu thẳm, hắn tiếp tục dõi nhìn những bức họa kia.

Tựa như muốn xuyên qua những bức họa ấy, nhìn thấu dòng chảy của thời không, thấu triệt từng đường vân của thế giới song song.

Và rồi hắn thấy một người thợ thủ công, thấy một vị quan viên, thấy một đồ tể, thấy một tên sơn tặc, thấy một đứa trẻ, cũng thấy một lão nhân.

Muôn hình vạn trạng của nhân sinh.

Lại có một thời không, Hứa Thanh thấy được một bản thân mang dáng vẻ lang trung.

Lang trung ấy trong một y quán đơn sơ, cẩn thận bắt mạch cho người bị thương, khi thì nhíu mày suy nghĩ, khi lại mỉm cười an ủi bệnh nhân.

Một đôi tay khéo léo, thành thạo phối thuốc, hoặc sắc thang, hoặc nghiền dược, chỉ để giảm bớt đau khổ cho người khác.

Có lúc hắn sẽ đeo hòm thuốc mà bước ra đường, len lỏi trong từng ngõ hẻm chốn dân gian, luôn mang nụ cười ôn hòa, kiên nhẫn lắng nghe từng người bệnh đến thăm khám.

Hắn dùng y thuật của mình, để trong thế giới nhỏ bé ấy, bảo vệ an khang của muôn dân.

Tuy bình phàm, lại vô cùng đáng quý.

Từng người từng người hắn, từng đời từng đời hắn.

Có chỗ tương đồng, lại có điểm khác biệt.

Như cùng một hạt giống, dưới điều kiện nuôi dưỡng khác nhau, nở ra từng đóa hoa vừa giống lại vừa không giống nhau.

Chương 2848: Cực thứ mười (2)

Hứa Thanh lặng lẽ dõi theo, trong mắt dần lóe lên vẻ ngộ đạo.

“Trước đây ta đã sai...”

“Luật của ta, bắt nguồn từ nhận thức của ta, cũng bị giới hạn bởi nhận thức của ta.”

“Trước kia, khi bước lên cực thứ chín, ta chỉ khăng khăng nhìn về con đường của tu sĩ.”

“Cho nên những thời không ta từng thấy, đều là tu sĩ.”

“Thậm chí có thể nói, đều là những gì ta tưởng tượng về chính mình, loại ‘song song’ ấy, kỳ thực là giả.”

“Mà cái gọi là song song chân chính, Tịnh Vũ Điệp Trụ chân chính, chính là những cảnh tượng nhân sinh muôn mặt trước mắt sau khi ta hoàn thiện thời không, mượn loạn lưu để xé rách mê vụ mà có được.”

“Trong mỗi cuộc đời ấy đều có mùi vị riêng biệt, có bi ai hỉ nộ của riêng họ, có quỹ đạo độc lập của chính họ...”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Đây, mới là cực thứ chín chân chính của hắn, Tịnh Vũ Điệp Trụ.

Là một bức họa đồ đồ sộ đan xen từ vô vàn lựa chọn, vô vàn khả năng, vô vàn cơ duyên tạo thành.

“Tiếc rằng, hiện tại ta không thể hoàn toàn điều khiển được nó.”

Hứa Thanh khép mắt, khẽ thốt.

“Thấy được và làm được, là hai bước khác nhau. Những dòng thời không song song này, hiện tại ta chỉ có thể thấy được, còn muốn can thiệp, lại chẳng thể làm được bao nhiêu.”

“Trừ phi dùng cách cũ, nhưng đó chỉ là tiểu đạo, như che mắt bằng lá sen.”

“Mà thấy được, mới là biểu hiện của việc tiến vào đại đạo chi luật.”

Hứa Thanh trầm ngâm suy nghĩ.

“Vậy cực thứ mười của ta, là từ thấy được bước sang làm được ư?”

Hắn đăm chiêu.

Trong lòng vẫn còn vài điểm nghi hoặc chưa thông suốt hoàn toàn.

Cho đến rất lâu sau, Hứa Thanh mới mở mắt.

“Làm được, có vẻ vẫn nằm trong phạm vi của cực thứ chín, nhiều nhất chỉ là nửa bước cực thứ mười, chưa thể tính là siêu việt…”

Hứa Thanh khẽ lắc đầu, giữa điều mình trông đợi về cực thứ mười, vẫn còn tồn tại chênh lệch.

Vì vậy, hắn tiếp tục nhìn sâu vào từng bức họa kia, dõi theo những bản thân khác biệt trong từng thế giới khác nhau.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu.

Cho đến khi, trong ánh nhìn sâu lắng ấy, trong một bức họa nào đó, Hứa Thanh nhìn thấy một phiên bản khác của chính mình.

Hắn trong thời không kia, rất đặc biệt.

Là một họa sư.

Người họa sư ấy vẽ nên vô số bức tranh suốt cuộc đời, có họa mỹ nhân thùy mị, có họa sơn hà hùng vĩ, có họa chim thú sinh động như thật, danh tiếng lẫy lừng.

Nhưng vào cuối đời, không hiểu vì sao, hắn đã tự tay thiêu rụi tất cả tác phẩm của mình, cuối cùng chỉ để lại một tờ tuyên chỉ trắng.

Sau đó, hắn nhìn tờ giấy trắng ấy thật lâu, rồi nhấc bút lên, chỉ vẽ một nét duy nhất.

Khoảnh khắc ngòi bút dừng lại, Hứa Thanh ngoài thời không nhìn cảnh ấy, tâm thần chấn động.

Khẽ thầm thì.

“Quy…”

“Đó là Quy Nhất.”

“Cực thứ mười, chính là Quy Nhất!”

Trong mắt Hứa Thanh, chớp lên một luồng sáng chưa từng có, mọi mê vụ trong tâm thức, trong khoảnh khắc ấy, hoàn toàn tiêu tán.

“Vậy thì bây giờ vấn đề chính là… làm thế nào để quy nhất!”

Hứa Thanh nhìn về phía trước, nhìn những bức họa trải rộng, nhìn thấy vô số bản thân tồn tại trong đó, đối với việc làm thế nào để quy nhất, kỳ thực trong lòng hắn đã có đáp án.

“Để trong Tịnh Vũ Điệp Trụ, toàn bộ ta ở các thời không khác nhau, đều sinh ra niệm quy nhất.”

“Lấy ý niệm đó làm dẫn, như một sợi chỉ, xuyên suốt mọi thời không của bản thân!”

“Như vậy mới có thể gom lại toàn bộ niệm quy nhất, hình thành một lần quy nhất về mặt ý thức trong tất cả các thế giới song song!”

“Còn như làm sao để thực hiện điều đó…”

Hứa Thanh nheo mắt lại, hắn hiểu rõ, trở ngại lớn nhất trước mắt, chính là cực thứ chín vẫn chưa hoàn chỉnh.

Cực thứ chín, hắn tuy có thể nhìn, nhưng lại không thể hoàn toàn thao túng.

“Chỉ có thể can thiệp một phần nhỏ.”

Mà nếu chỉ có thể can thiệp một phần nhỏ, vậy thì muốn khiến tất cả bản thân ở mọi thời không, đều sinh ra niệm quy nhất, việc này quá khó.

Một mặt là bởi thời không quá nhiều, mặt khác là bởi muôn hình vạn trạng của nhân sinh, các bản thân khác nhau sinh ra vô số tạp niệm, khó có thể khiến tất cả cùng chung ý chí.

Chuyện này, cần đến việc hoàn toàn khống chế được lực lượng thời không song song mới có thể thực hiện được.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng.

"Kỳ thực vẫn còn một cách xảo diệu..."

"Thần Đau Khổ..."

Hứa Thanh bỗng đưa tay, từ trong tiên phôi của bản thân, từ tiên cung bên trong cơ thể, lấy ra cỗ quan tài giam giữ Thần Đau Khổ đã bị hắn trấn áp.

Khoảnh khắc cỗ quan tài này xuất hiện trước mặt, bốn phía dậy lên từng trận sóng gợn, mà tay phải của Hứa Thanh không chút do dự, ấn mạnh lên bề mặt quan tài ấy.

Quan tài chấn động, ý thức của Hứa Thanh với tư thái bá đạo, lập tức hòa vào bên trong.

Lan tràn trong thân thể của vị thần linh kia, kẻ đã gần như dầu cạn đèn tàn.

Hắn bắt đầu tiếp nhận và khống chế một phần thần quyền.

Làm xong những điều này, trong mắt Hứa Thanh hiện lên dị mang.

Kế hoạch của hắn là: muốn mượn lấy thần quyền của Thần Đau Khổ, cho toàn bộ bản thân ở các thời không khác nhau, mỗi người đều được trải qua một trường huyễn cảnh.

Căn cứ vào từng cuộc đời khác biệt, từng trải nghiệm, từng chấp niệm khác biệt, để hình thành từng huyễn cảnh khác nhau.

Cuối cùng khiến tất cả bản thân ở các thời không, giống như chính hắn khi xưa, chìm đắm trong huyễn cảnh, khó phân thật giả.

Mà điều hắn cần, chính là để trong huyễn cảnh ấy, cho tất cả bản thân ở các thời không, lưu lại một lối thoát giống nhau!

Lối thoát đó, chính là để dần dần sinh ra chấp niệm quy nhất.

Như vậy thì có thể mượn đường xảo diệu, hoàn thành điều kiện cần thiết.

Khiến toàn bộ bản thân ở mọi thời không, đều hình thành niệm quy nhất.

Mà huyễn cảnh, vốn chịu sự giới hạn của bản thân, chỉ có thể là huyễn, không thể ảnh hưởng đến thực tại, như mộng.

Thế nhưng huyễn này... uẩn chân!

Chương 2849: Liễu Huyền (1)

Cổ quái có chép: Trời treo tượng, Thánh nhân theo đó mà suy.

Đại Ninh vương triều, niên hiệu Thiên Khải, mùa xuân năm đầu tiên, kinh đô Trung Ngự.

Cơn mưa đầu xuân nghiêng nghiêng quét qua con hẻm lát đá xanh ở góc tây nam hoàng thành.

Trong màn mưa, dưới chiếc ô đen, một thân áo xanh đơn bạc, trung niên gầy gò là Liễu Huyền Cơ đang đưa bàn tay khô gầy, chầm chậm lướt trên mặt bàn bát quái bằng đồng xanh trước mặt.

“Liễu tiên sinh, thế nào rồi?”

Kẻ lên tiếng là một thanh niên mặc cẩm y, khí chất cao quý. Y đứng dưới ô, nhìn người áo xanh trước mặt. Phía xa sau lưng, trong màn mưa mờ nhạt có thể thấy bóng dáng những tùy tùng cường tráng.

Liễu Huyền Cơ không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn dán chặt vào bàn bát quái, nhìn kim chỉ đang không ngừng run rẩy ở vị trí “Khảm”, thần sắc hiện vẻ trầm ngâm.

Đây là quẻ thứ ba trong ngày.

Quẻ đầu là một hán tử áo vải hỏi chuyện ruộng đất. Quẻ thứ hai là một bà lão tìm tôn nhi thất lạc. Còn hiện tại, vị công tử đeo ngọc bội khắc hình rồng rõ ràng là Thế tử của thân vương, tới cầu quẻ đoán quan lộ.

Một lúc lâu sau, Liễu Huyền Cơ ngẩng đầu, nhìn thanh niên, giọng khàn khàn cất lên.

“Mệnh cung của công tử, Tử Vi nhập miếu, làm chủ…”

Chưa dứt lời, kim chỉ trên bàn bát quái đột nhiên nhảy sang vị trí “Ly”.

Biến cố bất ngờ khiến mày Liễu Huyền Cơ cau chặt.

Theo suy diễn từ mệnh cách đối phương, vị trí “Khảm” chủ thịnh, “Ly” chủ thiên.

Tình hình hiện tại rõ ràng là dấu hiệu của đoản mệnh.

Nhưng vị công tử này đã sớm vượt qua tuổi dễ chết yểu, giữa mi tâm lại vương khí phú quý bốn mươi năm, ngay cả ngọc bội trên thắt lưng cũng khắc rồng bốn móng, là chế độ dành riêng cho Thế tử thân vương.

Liễu Huyền Cơ trầm mặc, mưa ngoài trời càng lúc càng dày.

Hắn nhìn kim chỉ run rẩy qua lại giữa vị trí “Khảm” và “Ly”, sau cùng vẽ ra một vòng tròn khép kín.

Biến hóa kỳ dị khiến sắc mặt hắn càng thêm nặng nề, tay trái trong tay áo âm thầm bấm đốt ngón, tính toán thiên can địa chi.

Nhưng càng tính, lưng càng lạnh toát mồ hôi.

“Sao lại như thế nữa…”

Ba ngày trước, khi bói cho nữ tử bán hoa, quẻ tượng cũng mơ hồ quỷ dị như vậy. Cô nương ấy rõ ràng là mệnh lao khổ, vậy mà quẻ lại hiện dấu hiệu “Phượng gáy chín tầng trời”.

Hôm nay, lại tái diễn.

“Tiên sinh?”

Thanh niên khẽ gõ ngón tay lên bàn bát quái, thấy Liễu Huyền Cơ vẫn đờ đẫn không phản ứng, liền khẽ lắc đầu, ánh mắt sâu xa liếc nhìn một cái.

Y từng nghe danh Liễu tiên sinh, từng một thời vang danh thiên hạ, song mười năm trước phát điên, sau khi khỏi bệnh thì bỏ hết mọi thứ, chọn sống mai danh ẩn tích giữa chốn phồn hoa.

“Thật đáng tiếc.”

Thanh niên rời đi.

Mấy chục hơi thở sau, khi trong cổ họng trào lên vị tanh của máu, Liễu Huyền Cơ mới bừng tỉnh. Kim chỉ không biết từ lúc nào đã dừng lại ở vị trí “Khôn”, thậm chí vì chấn động khi nãy, mặt bàn ngọc xanh đã hiện một vết nứt nhỏ.

Nhìn vết nứt, Liễu Huyền Cơ ngẩng đầu, nhìn bóng lưng thanh niên đang dần xa, bất chợt ho dữ dội, theo phản xạ rút khăn tay ra, nhưng khi hạ xuống, trong tấm khăn lụa trắng tinh đã loang lổ những giọt đỏ như hoa mai nở giữa tuyết.

“Bảy trăm ba mươi chín…”

Liễu Huyền Cơ lẩm bẩm.

Hồi lâu sau, hắn lặng lẽ đứng dậy, thu dọn bàn quẻ, quay về căn nhà đơn sơ của mình trong màn mưa.

Trong gian phòng đơn sơ, Liễu Huyền Cơ ngồi trước bàn, nhìn ra màn mưa ngoài cửa sổ, chìm trong dòng hồi ức.

Ba mươi năm rồi.

Kể từ khi hắn giải được《Thanh Kinh Huyễn Thế Thư》năm mười sáu tuổi, suốt hai mươi năm sau đó, chưa từng sai một quẻ nào.

Nhưng từ mười năm trước, quẻ tượng bỗng như bức tinh đồ bị trẻ con nghịch phá, những đường mệnh lý vốn nên thẳng tiến, đều bị vặn vẹo thành vòng tròn kỳ dị.

Tất cả… đều trở nên sai lệch.

Thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm trong mưa phủ xuống nhanh hơn thường lệ.

Tựa như lòng biển trong tâm Liễu Huyền Cơ.

Chương 2850: Liễu Huyền (2)

Cho đến khi đêm khuya, ngọn đèn dầu được thắp sáng, chiếu rọi khắp căn phòng.

Dưới ánh đèn, Liễu Huyền Cơ đứng dậy, lấy ra từ ngăn bí mật một quyển mệnh thư quý giá, chậm rãi mở ra trước mặt.

Nhìn tinh đồ dày đặc trên trang giấy đã ố vàng, thần sắc Liễu Huyền Cơ lại hiện vẻ mơ hồ.

Đây là bảy trăm ba mươi tám mệnh cách sai lệch mà hắn đã ghi chép suốt mười năm qua. Mà lúc này, dưới ánh đèn, những mệnh tuyến đó lại hiện ra một quy luật quỷ dị… Tất cả các đường mệnh đều kéo dài tới một điểm, sau đó bắt đầu chồng lên nhau một cách kỳ dị.

Nhìn những điều ấy, ngón tay Liễu Huyền Cơ khẽ vuốt qua dòng ghi chép niên hiệu Vĩnh Long năm thứ ba.

Năm đó, tinh đồ của lão binh trấn thủ biên ải và tân khoa trạng nguyên giao nhau đúng ngày Kinh Trập.

Năm đó, quỹ mệnh của một kẻ bán dầu rong lại trùng khớp với ái nữ của Tể tướng vào đúng sinh nhật hai mươi hai tuổi.

Từng nét từng bút, người ngoài xem không hiểu, nhưng trong mắt hắn, từng dấu mực đều khiến lòng run rẩy kinh hoàng.

"Sao lại như thế này…"

Tựa hồ mệnh cách của vạn vật chúng sinh, trong mười năm qua, đều đang có xu hướng quy về một điểm…

"Và cả hôm nay nữa…"

Trước mắt Liễu Huyền Cơ hiện lên lại quẻ tượng ban sáng, mệnh tuyến của vị thế tử nọ lẽ ra đã tuyệt diệt vào tuổi đôi mươi, vậy mà tại một điểm nào đó lại bất ngờ chuyển hướng…

Thật lâu sau, hắn bỗng lấy ra khăn lụa trắng, đem toàn bộ những mệnh tuyến quỷ dị hắn ghi chép suốt bao năm, dùng pháp môn mệnh cách mà mình nắm giữ, một lần nữa viết lại.

Chiếc đồng hồ đồng nhỏ từng giọt từng giọt giục giã vang lên.

Khi ánh sáng phía đông dần le lói, Liễu Huyền Cơ đã vẽ xong bảy trăm ba mươi chín mệnh tuyến trên tấm lụa trắng dài hơn trượng, nét cuối cùng, là vị thế tử ấy.

Từng nét mực còn chưa khô, những mệnh tuyến tựa như mạng nhện giao thoa, cuối cùng tất cả đều chỉ về một thời khắc.

Giờ Dậu khắc thứ ba ngày Kinh Trập.

Chính là thời điểm mười năm trước, hắn đột nhiên phát cuồng.

Nhìn khăn lụa trắng, thân thể Liễu Huyền Cơ run lên không dứt, đúng lúc ấy, trong phòng quẻ đột nhiên nổi gió lạnh vù vù.

Khăn lụa bị gió cuốn lên, bay vút vào không trung, xoay tròn giữa tầng không, bảy trăm ba mươi chín mệnh tuyến trên đó như sống lại, từng đường từng nét hiện ra rõ ràng, rồi hóa thành từng dãy sinh thần bát tự.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Liễu Huyền Cơ, hắn nhìn thấy tất cả bát tự của những người từng được bói mệnh, giờ đang xoay tròn giữa hư không, chồng chất lên nhau, cuối cùng…

Lại ghép thành sinh thần bát tự của chính hắn!

Hoàn toàn trùng khớp.

Tựa như mọi mệnh cách đều chỉ là lớp vỏ ngoài, còn ẩn sau đó, là bản mệnh chung của vạn sinh linh!

Khoảnh khắc ấy, bàn bát quái bằng thanh đồng bên cạnh phát ra tiếng ong ong thê lương, bảy mươi hai vị trí quẻ đồng loạt phóng ra lục quang, cây kim bát quái bằng ngọc rung động điên cuồng rồi nát vụn thành bụi phấn.

Từ mảnh vụn bát quái, bay ra một con ve ngọc xanh biếc, chính là vật mà sư phụ nhét vào tay hắn trước lúc lâm chung.

Giờ phút này, ve ngọc đang rộng cánh dưới ánh sáng lục, bụng ve khắc rõ một chữ "Nhất", chính là nét chữ mà hắn từng luyện khi còn nhỏ.

"Thì ra là vậy…"

Liễu Huyền Cơ ngước nhìn bụi ngọc lả tả đầy trời, bỗng bật cười điên dại, giơ tay chụp lấy tấm khăn trắng đang bay múa, mang theo cơn cuồng loạn lao ra khỏi cửa.

Khi tiếng chuông sớm vang lên xua tan làn sương mỏng, góc tây nam Trung Ngự thành, bên ngoài con hẻm lát đá xanh, đã có vô số người hiếu kỳ chen chúc đứng xem.

Tiếng bàn tán xôn xao khắp nơi.

Người mà họ bàn tán chính là Liễu Huyền Cơ.

Lúc này, Liễu Huyền Cơ mắt đỏ ngầu, tóc xõa chân trần đứng trên bàn quẻ, trong tay cầm bó đuốc, gương mặt dữ tợn ánh lên dưới ánh lửa, hắn châm lửa đốt tấm khăn trắng ghi chép toàn bộ mệnh cách.

Cũng mặc cho ngọn lửa lan ra cả thân thể mình.

Ngọn lửa liếm qua từng đường mệnh tuyến, trong tàn tro bay lượn theo gió, dần hiện ra bảy trăm ba mươi chín đạo mệnh cách hoàn toàn giống nhau.

Liễu Huyền Cơ điên loạn tự thiêu, người xem hoảng hốt la hét lùi lại.

Không ai dám cứu.

Cho đến khi ngọn lửa nuốt trọn hình bóng Liễu Huyền Cơ, trong biển lửa ấy, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên yên bình, ánh mắt quét qua đám đông kinh hãi, khẽ khàng thốt lên:

"Thế giới này... vốn không tồn tại, mà mệnh của tất cả các ngươi, chỉ là một mệnh... là mệnh của ta."

Lời chưa dứt, thân ảnh hắn đã gục xuống giữa biển lửa.

Không ai trông thấy, trong ngọn lửa ấy, con ve ngọc xanh biếc đang đậu trên thi thể cháy đen, đôi cánh ve ánh lên tinh đồ lấp lánh, lờ mờ, dường như thoáng qua một gương mặt... của Thần Đau Khổ.

Chương 2851: Sử quan Trần Mặc (1)

Thời không đang biến hóa, như đôi cánh ve ngọc biếc, lập lòe không ngừng.

Mà trong một điểm sáng chớp lóe nào đó, phản chiếu ra chính là đại lục Thiên Khải ở một thời không khác.

Đại Linh hoàng triều.

Bên ngoài Sử quán, chính là đêm khuya, thu khí nồng đậm.

Trong Sử quán, tay Trần Mặc đang cầm bút lơ lửng trên thẻ trúc, mực trong nghiên gợn lên từng vòng sóng nhỏ.

Tiếng ve thu vỡ vụn ngoài cửa sổ, ánh sáng từ đèn đồng trên án chiếu rọi lên những quyển cổ tịch khiến cả phòng ngập trong sắc vàng cũ kỹ, tựa như chén trà lâu năm ngâm trong dòng thời gian.

Hắn đang chú mục vào bản 《Hà Cừ Chí》 mới được chuyển đến, chuẩn bị chú giải, nhưng lúc này đầu bút lại dừng lại trên một hàng ghi chép.

"Nguyên Quang năm thứ chín, Hà đê đô úy Vương Diên chiêu dân lấp Hủ Tử."

Ngay khi bút dừng lại, mực nhỏ xuống, loang thành một vết thẫm đen trên thẻ trúc.

Giống như tâm thần của hắn lúc này.

Đây đã là lần thứ ba mươi lăm trong nhiều năm qua, hắn phát hiện ghi chép có điều nghi ngờ.

Trên thẻ trúc rõ ràng ghi rằng "Nguyên Quang năm thứ chín, Hà đê đô úy Vương Diên chiêu dân lấp Hủ Tử", nhưng năm ngoái khi hắn đi khảo sát tại Trần Lưu quận, trong tấm bia đá dân gian được phục chế lại, lại khắc rằng "Nguyên Quang năm thứ chín, trị hà Lý Bình đào kênh dẫn nước".

Hai cái tên luân phiên xuất hiện trong các sử thư khác nhau, như những bọt nước nổi chồng lên nhau trong một dòng sông, khiến mắt hắn nhức nhối.

Kỳ lạ hơn, chính là ghi chép mực nước sông Linh năm Nguyên Quang thứ ba, giữa《Thái Sử Công Thư》và《Hán Cựu Nghi》lại sai khác tới ba xích, tựa như cùng một con sông lại bị ngòi bút lịch sử chia thành hai dòng song song.

"Đại nhân lại đang khảo cứu việc sông ngòi sao?"

Tiểu lại trực đêm ôm theo những thẻ trúc vừa thu thập được bước vào, ánh nến lay động in bóng vết mực trên tay áo y.

"Thái phủ khanh hôm trước có nói, chuyện sông ngòi vốn đã có thủy quan quản lý, sử quan chúng ta chỉ cần ghi lại văn thư triều đình là đủ." Trần Mặc không ngẩng đầu, đầu ngón tay mân mê vết khắc sâu cạn bất nhất trên thẻ trúc.

Tiểu lại cười cười, đặt thẻ trúc xuống rồi rời đi.

Nhìn theo bóng lưng y, thật lâu sau... Trần Mặc định tiếp tục viết, nhưng cây bút trong tay lại không thể hạ xuống được nữa, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Hắn quay người, từ trong đống sử ký chất cao như núi, tìm ra một cuộn da dê.

Đó là《Đại Linh Tai Dị Chí》

Sau khi mở ra, Trần Mặc nhìn chằm chằm vào những đường cong xiêu vẹo do mực thấm vào từng vân da, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại một hàng chữ.

"Linh Đế năm thứ bảy mươi chín, hỏa tinh thủ tâm, xích tinh rơi xuống đất."

Nhìn hàng chữ chu sa ấy, Trần Mặc lâm vào trầm tư.

Đây là lần gần nhất hắn phát hiện sai lệch trong ghi chép lịch sử.

Năm Linh Đế thứ bảy mươi chín, cách nay đã hơn năm trăm năm, nhưng hắn đã tra khắp các sử thư, trong năm ấy tuyệt không có ghi chép chuyện đó từng xảy ra.

Mùi mốc của da dê trộn lẫn với mùi mực tùng len vào mũi, đồng hồ đồng trong Sử quán tí tách rơi giọt, tựa như đang cắt thời gian thành những mảnh vụn đều nhau.

Trần Mặc bỗng nhớ tới một chuyện kỳ lạ khác mà mình phát hiện ba năm trước trong tàng kinh các.

Khi đó hắn đang hiệu đính 《Chu Mục Vương Truyện》, vậy mà lại phát hiện nửa mảnh lụa thời Hạ Đông trong kẽ thẻ trúc, phía trên viết bằng cổ văn nòng nọc rằng:

"Năm ở Thuần Hỏa, sông cạn núi sập, tiên dân chết sạch trong Huyền Hoàng."

Mà trong cổ giáp văn của 《Linh Lạc Thị Bản Kỷ》 thời xa xưa hơn, những dị tượng tương tự lại xuất hiện lặp lại tới chín lần, chỉ là dùng chữ khác nhau để miêu tả.

Tựa như một khúc hát dân gian được nhiều đời truyền tụng, lời ca trong năm tháng đã dần biến dạng.

Thế nhưng, càng nhiều ghi chép lịch sử hơn, lại vô cùng liền mạch, tuyệt không có bất kỳ tai dị nào.

Giống như có kẻ nào đó, đang đùa giỡn hậu nhân trong dòng lịch sử.

Tâm thần hắn dậy sóng.

Chương 2852: Sử quan Trần Mặc (2)

Thật lâu sau, Trần Mặc xoa xoa mi tâm, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, nhìn bông tuyết đầu mùa đang lặng lẽ rơi bên ngoài, thì thào một tiếng.

"Chân tướng của lịch sử, rốt cuộc là gì?"

Trần Mặc, trầm mặc.

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt đã mười năm.

Trong mười năm ấy, Trần Mặc vẫn là một sử quan, nhưng mái tóc bạc và những nếp nhăn nơi khóe mắt, đã vượt xa người đồng niên.

Bởi vì suốt mười năm qua, hắn luôn không kiềm được mà lần mò trong biển sách mênh mông, tìm kiếm lời giải đáp.

Thế là hắn phát hiện trong 《Trần Vũ nội truyện》 có ghi chép rằng: “Thiên Hoàng đế mẫu ban thuốc trường sinh, ba nghìn ba trăm năm mới khai hoa một lần.” Nhưng đến 《Tấn Thái Khang địa ký》 thì câu chuyện tương tự lại thành: “Đông Vương Công truyền thụ trường sinh quyết, năm trăm năm mới kết quả một lần.”

《Thủy Kinh Chú》 của triều Đông Nam cùng 《Quát Địa Chí》 đời thứ mười chín của triều đình Địa Thiên, cùng ghi lại vị trí một ngọn núi, lại chênh lệch tới cả nghìn dặm, nhưng đều đề cập đến trong lòng núi cất giữ một hộp đá khắc niên lịch vạn năm.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất chính là, khi hắn sắp xếp thời điểm diệt vong của các triều đại theo chu kỳ Giáp Tý, lại phát hiện, cứ cách một nghìn tám trăm năm, liền xuất hiện một lần trùng hợp “Ngũ tinh liên châu, đế khí tuyệt”.

Hắn từng nói ra những điều ấy với đồng liêu, thế nhưng những người ấy như thể bị trúng tà, lại nói ngược rằng chính hắn đã nhập ma.

Ngay cả chưởng quản viện học sĩ, cũng từng vỗ bàn quát tháo trước bảng đồ lịch sử mà hắn đã sắp xếp.

“Sử thư là tấm gương soi của vương triều, há có thể để ngươi dùng lời yêu tà nhiễu loạn tầm mắt thế nhân!”

Chỉ có thê tử của hắn, mỗi khi đêm sâu lạnh giá, khoác thêm áo choàng cho hắn, mới nhẹ giọng mà rằng:

“Thiếp từng thấy chàng nhặt được nửa mảnh giáp cốt trong vườn bỏ hoang, mà những đường rạn trên đó lại giống hệt vân ngọc bích khai quật từ lăng hoàng đế năm ngoái.”

“Có lẽ chuyện trên đời này, vốn là khúc ca cũ được xướng lại.”

“Thiếp hiểu lý tưởng của chàng, nếu chàng đã có quyết tâm, thiếp cũng sẽ ủng hộ.”

Những lời đó khiến Trần Mặc nhớ đến ngày đầu gặp gỡ, khi bên tóc nàng cài một cây trâm gỗ, vân gỗ ấy dường như giống hệt vân năm tuổi nơi thân cây già mà hắn từng thấy thời thơ bé.

Vậy nên, Trần Mặc bắt đầu hoang mang.

Chính hắn cũng nghĩ, bản thân đã rối loạn.

Vậy nên vào đêm khuya, nằm trên giường gỗ không thể nào yên giấc, hắn nhìn màn đêm, nhìn lên mái nhà, trong đầu lại hiện lên lời lão sư từng nói khi hắn mới bước chân vào Sử quán hai mươi năm trước.

“Ngòi bút của sử gia nên như đèn trôi trên sông, chiếu rọi thấy tảng đá chìm trong bùn lầy.”

Khi đó hắn chưa hiểu, giờ đây nhớ lại những mâu thuẫn lấp ló giữa hàng hàng cổ thư, mới hay rằng dưới tảng đá ấy, ẩn giấu bao tầng tầng lớp lớp thủy thảo, đã quấn chặt lấy chiếc đèn soi sử.

Vậy nên năm ấy, giữa ngày đông giá buốt, Trần Mặc từ quan, mang theo một hòm bản in và chép tay, bắt đầu chuyến chu du khắp chốn.

Đó là tâm niệm hắn chôn sâu trong lòng suốt bao năm.

Nỗi nghi hoặc nhiều năm, lời lão sư khi xưa, sự ủng hộ từ thê tử, khiến hắn hạ quyết tâm.

Năm tháng như khúc ca, dù là một khúc ca bị lặp lại.

Trong giai điệu ấy, Trần Mặc từng phát hiện trong một hang động dưới chân núi Côn Lôn, có một bức bích họa sắp phai mờ, hình vẽ thần lũ trên đó lại giống hệt với ghi chép về Linh Thánh Đế trị thủy trong 《Hậu Thư》.

Tại gia phả của một làng chài phía Bắc Hải, hắn cũng thấy ghi lại truyền thuyết về tổ tiên cưỡi thuyền lớn đào tẩu khi mặt biển đảo ngược, mà chuyện này theo 《Đại Linh Kinh》 thì đã cách ba nghìn năm.

Thuyết hủy diệt, thuyết luân hồi, thuyết tai dị, tuy mảnh vụn, nhưng từng sợi tơ nhỏ vẫn được hắn gom góp sắp xếp lại trong cuốn ghi chép luôn mang theo bên mình.

Cho đến khi giữa sa mạc Nam Vực, hắn đào lên một đoạn bia đá vỡ nát, chữ viết khắc trên ấy sau khi phiên dịch, lại gần như giống hệt với lời văn tế thiên của Đại Linh triều.

Giây phút đó, trong lòng Trần Mặc bỗng có một tia minh ngộ.

“Nếu thật có những nền văn minh bị hủy diệt, thì hẳn cũng đều viết nên khúc ai ca tương tự, dưới cùng một bầu trời sao.”

Vậy nên đến năm thứ mười ba trên hành trình chu du, Trần Mặc khép lại chặng đường ấy, bắt đầu quay về.

Chỉ là thân thể vốn đã sớm lụi tàn, nay lại tuổi cao bệnh nặng, trên đường về đành phải nằm lại nơi dịch quán, không thể quay lại kinh thành.

Hắn chỉ có thể nằm trên giường gỗ đơn sơ, vừa ho ra máu, vừa yếu ớt nhìn về những bản chép, bản vẽ mình dày công thu thập trong suốt hành trình.

Tên của nó là 《Văn Minh Luân Hồi Đồ 》

Chương 2853: Trạng thái duy nhất! (1)

Gió lạnh theo cửa sổ lùa vào, ánh nến lay động, quyển Văn Minh Luân Hồi Đồ liền bị thổi mở ra từng trang.

Trên đồ ký ấy, ghi lại toàn bộ quỹ đạo hưng suy của các triều đại, cuối cùng dưới sự chỉnh lý của Trần Mặc, tất cả đều gom tụ thành một vòng tròn khép kín, tựa như quỹ đạo mà ánh trăng vẽ nên giữa trường dạ vô biên.

Nhìn vòng tròn ấy, hắn chợt hiểu ra, mỗi một chữ trong sử sách, mỗi một niên hiệu, đều chỉ là dấu vết xe lăn lướt qua, mà bánh xe ấy, chưa từng dừng lại.

Vì thế, hắn gắng sức gượng dậy với thân thể bệnh tật, dùng những thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, khắc ghi toàn bộ những điều lĩnh ngộ cả đời mình lên mười hai thẻ thanh đồng.

Dẫu hắn hiểu, chân tướng mà hắn truy cầu suốt một kiếp, mười hai thẻ đồng có thể chống lại lực lượng thời gian ấy, cũng chỉ là một gợn sóng nhỏ trong con sông dài của luân hồi.

Thế nhưng, hắn vẫn làm vậy.

Những thời gian bị sử quan triều đại cố tình mờ hóa dưới một loại lực lượng nào đó, những chân tướng hủy diệt bị thần thoại che phủ, những lời tiên tri giống nhau được gói bọc bằng ngôn ngữ khác biệt. Tất cả, đều hiển hiện rõ ràng dưới mũi dao khắc của hắn.

Khi nhát khắc cuối cùng được hạ xuống, tám chữ "vạn vật luân hồi, chung quy nhất tịch", vừa chạm xong, ngoài cửa sổ liền vang lên một tiếng sấm trời rền rĩ!

Âm thanh ầm ầm như xé rách đất trời, mưa lớn đổ xuống, đập lên mặt đất, đập lên mái ngói lưu ly.

Nhịp điệu ấy, tiết tấu ấy, khiến Trần Mặc thoáng ngây người, hắn mơ hồ cảm thấy, âm điệu này giống hệt với trận mưa hủy diệt được ghi chép trong 《Phong Cống》 từ ngàn năm trước.

“Ta sắp phải rời đi rồi...”

Trần Mặc lẩm bẩm, sinh mệnh của hắn bắt đầu tắt lịm, thế giới trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Cả đời hắn, như một người chèo đò mắc kẹt giữa biển sử, không được thế nhân thấu hiểu, song cũng để lại đôi chút dấu vết.

"Vẫn còn có chút tiếc nuối..."

Trần Mặc thì thào.

Trong những thời khắc chờ đợi cái chết cận kề, hắn khó nhọc ngẩng đầu, ngắm nhìn trận mưa sấm ngoài cửa sổ.

Có lẽ vì tiếc nuối trong lòng, cho nên dường như có một khoảnh khắc nào đó, hắn không biết có phải là do ảo giác hay không, nhìn thấy bóng của mình dưới ánh chớp in trên vách tường, lại trùng khít với hình bóng ghi trên thẻ đồng, trùng với quẻ Cửu Minh của Linh Hậu, trùng với nét khắc cổ văn trên giáp cốt thời thượng cổ, trùng với hình rồng uốn khúc trên chiếu thư kim diệp của bản triều.

Trần Mặc sững sờ, sau đó trong mắt lộ ra ánh sáng sáng ngời.

"Mỗi người từng cố gắng nắm bắt quỹ đạo của lịch sử, cuối cùng đều sẽ trở thành một phần của quỹ đạo đó."

Trần Mặc mỉm cười.

Mặc cho làn mưa lạnh giá lan khắp nếp nhăn trên mặt, hắn bỗng thấy mình không còn là người chèo đò bị mắc kẹt giữa biển sử nữa, mà đã hóa thân thành ngọn đèn trong tay người chèo đò ấy.

Ngọn đèn này có lẽ không thể chiếu xuyên màn sương vĩnh hằng, nhưng ít nhất, có thể để hậu nhân biết rằng, giữa vô số lần hủy diệt và tái sinh, từng có một người cứng đầu cứng cổ, giơ đèn lên cao, khắc lên dòng sông thời gian một vết tích yếu ớt mà rõ ràng.

Có lẽ nghìn năm sau, sẽ có một sử quan khác, vào một đêm thu nào đó, khi đang chỉnh lý cổ thư, chợt phát hiện ra vết tích ấy, cảm nhận được ánh lửa còn sót lại trong thời không.

Và cuối cùng, sẽ giống như hắn, lĩnh ngộ được rằng, đó là tín hiệu yếu ớt nhưng vĩnh hằng, mà vô số nền văn minh từng truyền lại giữa hủy diệt và tái sinh.

Bọn họ, sẽ trở thành một "ta" khác, sẽ trở thành tri kỷ của một người nào đó trong tương lai, trên phương diện tinh thần.

"Vậy là đủ!"

Khoảnh khắc giác ngộ ấy, không phải là niềm hoan hỷ của ngộ đạo, mà là sự lặng lẽ như băng tan đầu xuân.

Hắn đã hiểu rõ, mỗi một chữ trong sử sách, đều là vảy rồng của luân hồi, còn chân tướng mà hắn đuổi theo suốt cả đời, vốn dĩ chưa bao giờ là để buộc tất cả các nền văn minh phải đi đến cùng một đáp án.

Mà là, để thấy mọi đáp án, đều lưu chuyển trên cùng một vòng tròn.

Đó, mới là quy nhất.

Khoảnh khắc này, ánh nến trong trạm dịch lay động không ngừng, tựa như vô số triều đại đang chồng lên nhau giữa ánh sáng và bóng tối, hợp lại thành một bóng hình của luân hồi.

Nến cháy cùng sao sáng, chiếu rọi lẫn nhau, trong ánh sáng giao thoa ấy, dường như có một con ve ngọc đang lấp lánh bên trong.

Còn Trần Mặc, mỉm cười, nhắm mắt lại.

Tiếng ve, vẫn ngân vang.

Cánh ve, vẫn đang bay.

Chương 2854: Trạng thái duy nhất! (2)

Từng khung cảnh, từng điểm sáng, từng mảnh vỡ, đều phản chiếu lấy những con người khác nhau trong các dòng thời không khác biệt, cùng mang một nguồn gốc, nhưng bởi những quỹ đạo khác nhau mà tỏa ra từng cuộc đời rực rỡ muôn màu.

Rực rỡ đủ sắc, mỗi người trong số họ, đều nở rộ một niệm quy nhất riêng của chính mình.

Những niệm ấy, từ thời không dâng lên, hồi quy về thức hải của Hứa Thanh, khiến ý thức của hắn không ngừng lớn mạnh, khiến hắn trải qua vô số kiếp nhân sinh, lại khiến khí tức trên người hắn hóa thành đôi tay vô hình, từng lần từng lần khảy lên dây đàn của luật chi hiến.

Từng âm thanh vang lên, mỗi lúc một dày đặc, cuối cùng kết thành giai điệu, muốn tấu lên một khúc tuyệt âm mang tên luật.

Nhưng... khúc nhạc này vẫn đang được ấp ủ, thanh âm lại vẫn chưa thể vang lên.

Bởi vì...

“Vẫn còn thiếu một người.”

Hứa Thanh mở mắt, nhìn về phía hư vô.

Đó là chính hắn trong thời không cuối cùng, kẻ duy nhất chưa sản sinh niệm quy nhất, cho dù có thần quyền của Thần Đau Khổ dẫn dắt, vẫn không cách nào chi phối được tư niệm của hắn.

Hắn là một họa sư.

Từng đốt cháy toàn bộ họa quyển, chỉ để lại một bức tuyên chỉ trắng, trên đó, vẽ xuống một nét duy nhất, một dấu "一", là lão nhân ấy.

Mà lúc này, bức tuyên chỉ đã có thêm năm nét bút, dấu "一" đã biến thành chữ lai "来".

Nét đầu tiên kia, vốn cũng chính là nét mở đầu của chữ "lai" (tới).

Đây là một lời mời vượt qua thời không.

Hứa Thanh trầm mặc nhìn, sau đó đứng dậy, bước một bước về phía hư vô.

Một bước ấy, bước vào thời không, bước vào thế giới song song, hiện thân trong thư phòng của lão họa sư kia.

Khoảnh khắc Hứa Thanh xuất hiện, lão họa sư đang đặt đầu bút lên tuyên chỉ, liền ngẩng đầu, nét nhăn trên mặt giãn ra, nhìn Hứa Thanh mà nở nụ cười.

“Ta đã đợi ngươi rất lâu để vẽ tiếp nét này.”

“Mà ngươi, cũng không cần mở miệng, chỉ cần lắng nghe ta nói.”

“Thuở nhỏ ta học vẽ, từng bước đến đỉnh cao, lấy tranh làm giới, đến khi tuổi già mới lĩnh ngộ vận hành của thiên địa...”

“Trong những bức họa của ta, ta thấy được vạn vật chúng sinh, ta thấy được tất cả, ví như người tên là Liễu Huyền Cơ, ví như Trần Mặc, thậm chí, ta còn thấy được cả ngươi...”

“Sau đó, ta thiêu hủy toàn bộ, ngồi lại nơi đây, bởi vì ta hiểu rõ, ta và thế giới nơi ta tồn tại, có lẽ vốn không hề tồn tại, chỉ bởi vì ngươi cần chúng ta tồn tại, cho nên chúng ta mới tồn tại.”

“Còn điều mà ngươi cần, ta đã thấy được từ hai mươi năm trước, từ trong họa mà thấy được.”

Dứt lời, lão họa sư nâng tay, lấy ra một tờ tuyên chỉ mới, hít sâu một hơi, mài mực rồi chấm bút, vung tay họa xuống.

Không phải là tác phẩm kinh thế hãi tục, mà là vài nét bút đơn giản, phác thành vô số ô vuông nhỏ.

Sau đó dừng lại một thoáng, rồi lão họa sư lại chấm mực, vẽ thêm một đường thẳng, kết nối toàn bộ các ô vuông ấy thành một dải liền mạch.

Nét bút ấy dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực còn sót lại, vừa hạ bút, khí tức trên người lão liền tan biến, đến cả bút cũng sắp cầm không nổi, chỉ còn âm thanh khàn khàn vẫn quanh quẩn trong thư phòng.

“Quy nhất, không chỉ là không gian, mà còn là thời gian.”

“Thời gian là một đường thẳng, nó không có hiện tại, không có quá khứ, cũng không có tương lai.”

“Còn không gian, là từng ô vuông, vốn tĩnh tại, nhưng vì có một đường thẳng thời gian xuyên qua, nên mới cử động.”

“Như bức họa này, mỗi ô vuông đều là chúng ta, ẩn chứa từ khởi đầu cho đến kết thúc.”

“Một đường thẳng của thời gian, nối kết toàn bộ ô vuông ấy, chính là một kiếp sống đầy đủ trong mọi không gian song song.”

“Vì vậy, con đường của chúng ta, là rút lấy sợi tơ thời gian ấy, hấp thu nó, khiến bản thân chính là thời gian.”

“Tiếp đó, là hấp thu toàn bộ các ô vuông tĩnh tại ấy.”

“Làm xong tất cả những điều đó, tức là đã hoàn thành quy nhất của song song, ngươi, sẽ trở thành duy nhất.”

“Trạng thái duy nhất ấy, ta nguyện gọi là...”

"Duy!"

“Cũng chính là cực thứ mười của chúng ta!”

Lão họa sư nói xong chữ cuối cùng, nhắm mắt lại.

Trong thư phòng, Hứa Thanh bước tới, lặng lẽ nhìn tờ tuyên chỉ, còn thế giới... đã bắt đầu tan vỡ từng mảnh.

Chương 2855: Hôm nay, thành Hạ Tiên! (1)

Kẻ bói mệnh Lưu Huyền Cơ, đã thiêu đốt mệnh thư. Ngay khoảnh khắc sinh mệnh bị hỏa diễm nuốt chửng, hắn đã tính ra thiên đạo của thế giới nơi mình tồn tại.

“Mệnh của tất cả mọi người, đều là cùng một mệnh!”

Sử quan Trần Mặc, dốc cạn một đời truy cầu chân tướng. Cuối cùng, trong ánh sao và ánh nến lấp lánh giao thoa, hắn nhìn thấy toàn bộ, lĩnh ngộ được rằng: kết cục của lịch sử, đều xoay chuyển trong cùng một bánh xe luân hồi.

“Mỗi người từng cố bắt lấy quỹ đạo của lịch sử, cuối cùng đều sẽ trở thành bản thân quỹ đạo ấy.”

Không chỉ có họ như vậy.

Trong huyễn cảnh do thần quyền của Thần Đau Khổ dựng nên, Hứa Thanh từng là thư sinh, từng là quan viên, từng là thứ dân, từng là khất cái. Đủ loại nhân sinh, trăm dạng vạn thái.

Vào thời khắc nào đó trong sinh mệnh, bằng những cách thức và cơ duyên khác nhau, đều đạt được cùng một loại lĩnh ngộ.

Cho đến cuối cùng, Hứa Thanh trong thời không khác, mang thân họa sư, với xúc cảm cảm thán, nói ra lời kết...

“Quy nhất, không chỉ là không gian, còn là thời gian.”

Hắn cũng đã tận mắt nhìn thấy chính mình trong một thời không khác.

Đã đem toàn bộ những điều mình lĩnh ngộ, truyền lại cho bản thân.

Tất cả những người đó, đều là Hứa Thanh.

Ngộ đạo của người thường, như sông chảy về trước, là một đường thẳng.

Nhưng cảnh giới hiến của Hứa Thanh, đã đạt đến một tầng cực cao. Cho nên ngộ đạo của hắn, là một vòng tròn.

Trong tương lai, trong quá khứ, trong hiện tại, ở mỗi thời không song song, hắn đều là lão sư của chính hắn.

Vì vậy, vào khoảnh khắc lão họa sư mỉm cười rời đi, cho dù thế giới nơi hắn ở đã tan vỡ từng mảnh, thì Hứa Thanh khi chăm chú nhìn vào bức họa kia, trong đầu đã vang lên đạo âm.

Âm thanh ấy như tập hợp toàn bộ các thời không, tụ lại thành khúc mở đạo.

Thế nên, Hứa Thanh nhấc chân, bước một bước ra khỏi thế giới của họa sư, xuất hiện lại trong thời không loạn lưu nguyên thủy.

Nơi đó, là neo mốc, cũng là trung tâm của toàn bộ thế giới song song.

Tại nơi ấy, Hứa Thanh khoanh chân ngồi xuống.

Một hồi sau, hắn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói ra hai chữ.

“Quy nhất.”

Hai chữ này vừa vang lên, thời không chấn động, toàn bộ ý thức của các thế giới song song đều dâng trào mãnh liệt.

Gió lốc nổi lên!

Hứa Thanh có thể cảm nhận rõ ràng những khí tức từng bị phân tán ra mọi ngóc ngách, mọi thời không. Giờ khắc này, như chim tìm tổ, đồng loạt tụ về phía hắn, chuẩn bị hợp làm một.

Quy nhất, chính thức bắt đầu.

Thời gian trôi đi như dòng suối, trong quá trình ý thức hồi quy từ các thời không khác nhau, lặng lẽ mà tuôn chảy.

Cho dù giờ đây, thời gian đối với Hứa Thanh đã chẳng còn ý nghĩa, thế nhưng trong dòng sông thời gian, vẫn hiện lên những gợn sóng thời không kỳ dị.

Những điểm sáng đại diện cho từng thế giới song song do hiến của Hứa Thanh sinh ra, bị kéo dài vô hạn, hóa thành những sợi tơ, trong dòng sóng gợn kia giao hòa đan xen, bắt đầu tụ hợp.

Cuối cùng, hợp làm một nơi thân thể chân thật của Hứa Thanh đang tọa lạc giữa dòng loạn lưu.

Một biến hóa thời không to lớn như vậy, cũng khiến trong vô số thời không được hiến của Hứa Thanh tạo ra, vạn vật chúng sinh đều phát sinh lột xác nghịch thiên.

Núi sông tại từng thời không, tựa như bị một bàn tay vô hình tái tạo.

Những dãy núi nguyên vốn cao ngất tận mây, có nơi cao thêm ngàn trượng, có nơi lại sụt giảm độ cao, biến thành đồi núi thoai thoải.

Sông ngòi, hồ nước, biển cả không còn tuân theo mạch cũ, có nơi khô cạn biến thành sa mạc mênh mông, có nơi tràn ngập khắp bốn phương, hóa thành biển nước mới.

Dã thú trong rừng như được rót vào linh vận kỳ lạ, hình thái, bản tính đều có biến hóa khác lạ. Có loài mọc ra đôi cánh kỳ dị, bay lên tận cửu tiêu, có loài lại có thể nói tiếng người, như thể khai mở linh trí.

Còn về phàm nhân trong thiên hạ, lại càng biến đổi dữ dội. Linh hồn và nhục thể đều trải qua thuế biến, có kẻ nơi mi tâm hiện ra linh quang, có người giơ tay nhấc chân đã mang theo lực lượng thần dị chưa từng có trước đó.

Vô số biến hóa không thể lý giải, hình thành trong tâm thức Hứa Thanh, sinh ra trong vô số thời không song song của hắn.

Mà bản thân Hứa Thanh, vẫn bình thản ngồi khoanh chân trong hư không của dòng loạn lưu, tâm thần trong suốt như thủy tinh.

Không vui, không buồn.

Tu vi của hắn, cảnh giới của hắn, cũng tại khoảnh khắc này, xuất hiện một bước lột xác kinh thế hãi tục!

Hay đúng hơn mà nói, đây không phải là một lần đột phá, mà là một lần thuế biến rung chuyển cổ kim, vượt thoát khỏi phàm giới!

Làn da Hứa Thanh trở nên hồng hào hơn, xương cốt hiện lên từng đường vân bạc, mái tóc không ngừng dài thêm, thân thể càng lúc càng mang theo cảm giác hư huyễn, đồng thời một luồng tiên vận chỉ tồn tại trong những kẻ bước vào hàng tiên, bắt đầu chảy xuôi trong linh hồn hắn.

Sau cùng, tiên vận lan ra ngoài, phủ khắp toàn thân.

Khiến hư vô bừng sáng!

Đó chính là cảnh tượng khi một vị tiên đang thành hình!

Theo tiên vận tràn ra, còn xuất hiện thêm một tầng ý thức thăng hoa.

Đó là tiên thức, cũng là luật do hiến của Hứa Thanh sản sinh ra!

Tiên thức cứng cỏi hơn thần thức rất nhiều, tầng thứ hoàn toàn khác biệt, phạm vi cũng vượt xa, có thể xuyên suốt thời gian không gian, như một tấm lưới vô hình vô tận, liên kết chặt chẽ mọi điều trong hiến của Hứa Thanh.

Ngay khoảnh khắc tất cả được liên kết hoàn toàn, trận thuế biến chưa từng có này, đã toàn vẹn hoàn tất trên thân thể Hứa Thanh!

Hắn đã hoàn thành bước nhảy vọt về tầng cấp sinh mệnh!

Khoảnh khắc hai mắt mở ra, thời không loạn lưu lập tức vang lên sấm động, sắc đen bị xé toạc trong chớp mắt, hỗn độn bị sắp xếp lại ngay tức thì, tất thảy mọi thứ, ngay khi Hứa Thanh mở mắt, như đã có chủ!

Tiên thức của hắn quét ngang bát phương, xuyên suốt cổ kim, chấn động trời đất!

Tầng tiên thức đặc biệt này, chính là do mọi bản thể của hắn trong các thời không song song hợp thành!

Mỗi một Hứa Thanh ở thời không khác biệt, chính là một điểm sáng, từng hơi thở đều đang truyền lực cho tiên thức.

Chương 2856: Hôm nay, thành Hạ Tiên! (2)

Là điểm khởi nguồn, Hứa Thanh có thể cảm nhận rõ ràng, chỉ cần một ý niệm, thì bất luận bản thể nào ở thế giới nào, cảnh ngộ ra sao, tất thảy đều tùy tâm mà chuyển động!

Những bản thể thời không ấy, thoạt nhìn chỉ là từng điểm nhỏ đơn lẻ, nhưng khi đã kết nối qua tiên thức, biến thành một chỉnh thể hoàn chỉnh, thì bên trong lại ẩn chứa bí mật của cả vũ trụ!

Bên trong hàm chứa vô số khả năng, vô số thế giới, vô số câu chuyện.

Chúng chính là cội nguồn của tất cả, mọi thời không, mọi nhân quả đều sinh ra từ nơi ấy.

Xét theo lý thuyết, điểm gốc này chính là biểu tượng của thời gian vô hạn, không gian vô tận, đứng tại đây, có thể vượt qua cổ kim, xuyên suốt biên cảnh của vũ trụ.

Đây, chính là cảnh giới cực thứ mười của Hứa Thanh.

Hắn trong thân phận họa sư, đã đặt tên cho cảnh giới ấy là...

Duy!

Mà ngay khoảnh khắc này, Hứa Thanh rốt cuộc cũng hoàn thành giấc mộng truy cầu bao năm, chính thức bước vào cảnh giới Hạ Tiên!

Từ đây siêu thoát khỏi xiềng xích phàm tục,

Đặt chân vào lĩnh vực siêu nhiên nơi tiên tọa.

Khoảnh khắc hắn mở mắt, thời không loạn lưu liền lấy hắn làm trung tâm xoay chuyển, từng mảnh hỗn loạn bên trong như thần dân đang bái lạy vương giả!

Bên ngoài cũng dấy lên chấn động.

Tại Đệ Tứ tinh hoàn, thời gian khẽ biến dị, vạn vật chúng sinh dường như mất đi một phần thời gian, nhưng trong thoáng chốc lại quay về quỹ đạo.

Biến hóa diễn ra quá nhanh, khiến đại đa số không cách nào cảm nhận.

Chỉ có những tu sĩ nắm giữ thời gian chi lực hoặc các vị thần linh, mới có thể trong thoáng chốc cảm nhận ra rằng, trên con đường trước mắt mình...

Bỗng xuất hiện một ngọn núi cao!

Bởi vì khoảnh khắc này, ở tầng cấp thời không, hiến của Hứa Thanh...

Đã bước lên đến đỉnh!

Từng có thần linh, từng có tu sĩ từng bước trên con đường này, thế nhưng chưa từng có ai, đứng ở phía trước hắn.

Hiện tại, trước mặt hắn, không còn bất kỳ ai, bởi vì hắn...

Chính là kẻ đứng đầu, trong toàn bộ những ai tu luyện thần quyền thời không và hiến luật thời không!

Sở dĩ nói là một trong những kẻ đứng đầu, là bởi vì vào khoảnh khắc cực thứ mười đại thành, Hứa Thanh cảm nhận được, trong ba mươi sáu tinh hoàn thượng hành, còn có năm tồn tại khác, đang sóng vai sánh bước với hắn!

Năm vị ấy, không một ai là tu sĩ, tất cả đều là thần linh.

Bọn họ, chính là Thần Chủ, đang cùng hắn mở đường trong khái niệm thời không, tìm cách vượt qua thêm một bước nữa!

Ngay lúc Hứa Thanh cảm nhận được đột phá nơi mình, thì tại Đệ Thất, Đệ Thập Tam, Đệ Thập Cửu, Đệ Nhị Thập Lục, và Đệ Tam Thập Ngũ tinh hoàn, năm vị Thần Chủ bị hắn cảm ứng từ xa cũng đồng thời nổi lên chấn động giống hệt.

Tại Đệ Thất tinh hoàn, cư ngụ là một vị Thần Chủ tên gọi Ai Ngang.

Thần uy của gã được thần dân kính ngưỡng truyền tụng, trong các thần thi lưu truyền rộng rãi, gã được mô tả là hình thể do cát bụi chuyển động tạo nên.

Hai mắt gã là ranh giới giữa bình minh và hoàng hôn.

Tương truyền, từ mắt trái của gã tuôn ra cát bạc có thể khiến bất cứ chiến trường nào cũng lập tức bị đóng băng lại, còn cát vàng nhỏ xuống từ mắt phải thì lại mang theo lực lượng xúc tiến sự phát triển của nền văn minh.

Thân thể của gã chính là vực sâu có thể nuốt trọn tất thảy những mảnh thời gian bị lệch khỏi quỹ đạo định mệnh.

Tại Đệ Thập Tam tinh hoàn, vị Thần Chủ mà Hứa Thanh cảm ứng được có hình người, nhìn qua giống như một nữ tử.

Lúc này, nàng đang bước đi giữa tinh không.

Trường bào sắc nguyệt bạch, vạt áo dưới như bị nhuộm mực vĩnh dạ, đôi chân trần in xuống hư không tạo nên từng dấu cháy, mỗi bước chân đi qua, sao trời lại quay ngược về.

Mái tóc dài tựa ngân hà đan xen giữa tầng tầng tinh vân, bên trong còn ẩn chứa những bánh răng vỡ vụn.

Nàng chính là Tinh Quỹ Chi Mẫu.

Còn tại Đệ Thập Cửu tinh hoàn, vị thần linh kia được xưng là Chức Mẫu.

Nguyên thần của nàng không lấy hình người, mà chính là một đoá hoa lớn mọc ra từ cặp sừng hươu đan bện bởi vô số dây leo lục bảo.

Đoá hoa này lưu chuyển bốn loại tơ. Lụa lục mùa xuân có thể khiến xương khô mọc lại nhục thân, chỉ đỏ mùa hạ luyện hóa cả tinh tú, tơ vàng mùa thu dệt thành vận mệnh, lụa bạc mùa đông đóng băng linh hồn.

Dưới sự đan dệt của nàng, thời không cũng bị ảnh hưởng mà thay đổi.

Tại Đệ Nhị Thập Lục và Đệ Tam Thập Ngũ tinh hoàn, hai vị thần linh đang tọa trấn cũng mang theo vị cách đáng sợ không kém.

Một kẻ trong đó được gọi là Sát Na Chi Đồng.

Gã không có thực thể, toàn thân hình thành từ vô số khoảnh khắc chồng chất.

Thân thể gã luôn thay đổi theo ánh nhìn của kẻ quan sát, còn hiện tại, hình dạng đang hiện ra trong thần quốc là một thực thể được phủ kín bởi lớp vảy gương.

Mỗi một phiến vảy đều lập lòe hình ảnh của Hứa Thanh.

Không chỉ một hình ảnh, mà là tất cả khả năng tương lai tại mọi điểm thời gian của gã.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, mọi khả năng ấy liền tan vỡ.

Bởi gã không cách nào cảm nhận rõ được.

Vị cuối cùng, chính là U Khư Chi Chủ.

Là một cự xà khổng lồ, nằm cuộn mình tại điểm cuối thời gian của Đệ Tam Thập Ngũ tinh hoàn.

Thân thể của cự xà được phủ đầy vảy đen luyện thành từ bóng tối đông cứng.

Mỗi một lần hít thở, nó lại phun ra những dòng hắc sa có thể nuốt trọn ký ức, nơi đuôi còn treo lủng lẳng la bàn đồng xanh phủ đầy rỉ sét.

Tại tinh hoàn này, tồn tại rất nhiều truyền thuyết về U Khư Chi Chủ.

Trong đó có một truyền thuyết kể rằng, khi nó giang đôi cánh xương trắng, lớp màng trên cánh sẽ hiển hiện lên toàn bộ biên niên sử của những nền văn minh từng bị lãng quên.

Ngay giờ khắc này, đôi cánh xương của nó lại lần nữa được giương ra.

Trên màng cánh, cái tên Hứa Thanh chầm chậm hiện lên, tựa như muốn được khắc vào lịch sử.

Thế nhưng kết quả cuối cùng vẫn chỉ là một vùng mơ hồ.

Bởi vì...

Hiến luật của Hứa Thanh, giống như những vị đó...

Đều đã bước vào luật cấp độ Tiên Chủ!

Chương 2857: Tiểu A Thanh, chúng ta về nhà thôi

"Luật của Tiên Chủ..."

"Cực thứ mười..."

"Hiến luật 'Duy' của ta, thật ra cũng chỉ là một điểm."

Giữa dòng thời không loạn lưu, giữa những mảnh vỡ vô tận đang vờn quanh như đang quỳ lạy, Hứa Thanh khẽ thì thầm, ánh mắt sâu lắng mang theo minh ngộ.

"Trong điểm ấy, 'Duy' chính là tận cùng của thời không."

"Các Thần Chủ khác, thần quyền của bọn họ, tuy phương hướng bất đồng, nhưng tựu chung lại, đều đang dừng lại tại cảnh giới này..."

Ánh mắt Hứa Thanh càng thêm trầm ngâm.

Lúc này, mái tóc dài của hắn tung bay trải ra sau như phủ kín cả biển loạn lưu, thân khoác bạch bào đơn sơ, nhưng dường như ẩn chứa mọi bí mật của thời không.

Đôi đồng tử của hắn, mỗi lần ánh sáng lướt qua, đều như là một cuộc cải biến vĩ đại của thời gian và không gian.

Mỗi lời hắn thốt ra, chẳng còn nằm trong dòng chảy của thời gian nữa.

Sự toàn tri mà thần linh sở hữu, nay hắn cũng nắm giữ.

Ví như giờ phút này, trong dòng suy nghĩ của hắn, một mảnh vỡ từ hư vô hiện ra.

Chính là mảnh thanh đồng, bị cuốn đến đâm vào người hắn lúc Hứa Thanh vừa bước vào thời không loạn lưu, sau khi quan tài của lão Thần Tôn vỡ nát.

Vì hình thái của hắn liên tục biến hóa, vật ấy vẫn luôn tồn tại bên trong, mãi đến khi mọi thứ ổn định, mới được hắn lấy ra.

Ban đầu, do tập trung toàn bộ tinh thần vào việc cảm ngộ, hắn chưa từng dò xét kỹ lưỡng mảnh vỡ này, nhưng giờ đây với hiến luật của mình, hắn đã nhìn ra những ý nghĩa ẩn sâu bên trong.

"Thứ này, e rằng chính là cơ duyên mà lão sư từng nói tới."

Hứa Thanh khẽ thì thầm, bản dịch này ở bạch ngọc sách.

Mảnh đồng kia, sau khi lột bỏ lớp ảo ảnh bên ngoài, hiện ra hình dáng như một chiếc kính vạn hoa.

Nhìn từ một đầu, có thể thấy vô số hình ảnh ở đầu kia.

Nhưng nếu đổi hướng, thì hình ảnh chỉ còn một.

Rõ ràng, đây là một lời chỉ dẫn để lại cho hắn.

Nhưng hiện tại, Hứa Thanh đã không còn cần thiết nữa.

"Đến lúc phải rời khỏi nơi này rồi."

Hứa Thanh ngẩng đầu.

Với hiến pháp 'Duy', hắn có thể cảm nhận rõ ràng khoảng thời gian mình lưu lại trong thời không loạn lưu này, đã hơn năm ngàn năm.

Thế nhưng, ở ngoại giới, chỉ mới trôi qua có bảy năm.

Hứa Thanh đứng dậy.

Hắn chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi rời khỏi nơi đây, hắn muốn đi tìm đại sư huynh.

Nếu là lúc trước khi cực thứ mười hình thành, việc này sẽ cực kỳ khó khăn, nhưng bây giờ... chỉ một ánh nhìn, hắn đã thấy được.

Song điều hắn nhìn thấy lại như có cơn gió thổi qua lòng, làm tâm hắn nổi lên ba đào.

Thế là, Hứa Thanh nhấc chân, bước một bước về phía trước.

Trong chớp mắt, hắn đã tiến vào một mảnh thế giới bị vỡ giữa dòng thời không loạn lưu.

Vừa bước vào, một luồng khí tức tĩnh lặng mà buồn bã tràn ngập.

Bốn phía là một màn xám mờ mịt, bầu trời tựa như bị một tầng lụa mỏng u tối phủ lên, ánh sáng từ quá khứ cố gắng xuyên qua, nhưng chỉ còn lác đác vài tia ảm đạm vàng vọt, khiến cả thế giới như chìm trong u uất.

Hứa Thanh thở dài, tiến bước.

Dưới chân hắn là cát mềm, mỗi bước đi đều để lại dấu vết, gió thổi qua khiến từng lớp cát mịn lặng lẽ trôi chảy, như đang kể một câu chuyện không ai nghe thấy.

Ở đằng xa, vài thân cây khô trơ trụi, cành nhánh vặn vẹo vươn về phía bầu trời, giống như đang tuyệt vọng giãy dụa.

Tính theo thời gian, đây lẽ ra phải là mùa cây cỏ xanh tươi, thế mà trên cành chỉ còn lác đác vài chiếc lá úa vàng run rẩy theo gió, phát ra tiếng xào xạc nhẹ nhàng, như đang nức nở.

Từng hình ảnh, từng âm thanh đều thấm đẫm bi thương, tựa như có một tồn tại nào đó đã từng gào thét nơi này, khiến cả thế giới trở nên nghịch chuyển, đổ vỡ.

Hứa Thanh lặng lẽ bước đi, đi qua sương mù, đi qua cây khô, cuối cùng dừng chân trước một mảnh tàn tích.

Nơi đây, từng là một tòa tiểu thành.

Nay, những căn nhà xưa kia chỉ còn lại tường đá đổ nát, bị phủ đầy dây leo sẫm xanh.

Trên dây leo vẫn còn treo vài đoá hoa đã héo khô, như muốn khắc hoạ rõ rệt khoảng cách giữa quá khứ sinh động và hiện tại tiêu điều.

Bầu trời u ám, thỉnh thoảng có vài con chim đen lướt qua, tiếng kêu thê lương chấn động không gian, khiến bầu không khí càng thêm thảm đạm.

Hứa Thanh đứng lặng trước đống đổ nát, ánh mắt dừng lại tại một góc tường, trầm mặc trong chốc lát rồi bước tới.

Nơi đó, hắn nhìn thấy một thân ảnh.

Là Nhị Ngưu.

Y cuộn mình lại, hai tay ôm chặt đầu gối, đầu vùi sâu trong cánh tay, cả thân thể run rẩy kịch liệt như một đứa trẻ đánh mất hết thảy, tiếng nức nở bị kìm nén vang vọng trong tiểu thế giới yên lặng này, khiến người ta đau nhói tận tâm can.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thanh thấy đại sư huynh mình khóc như vậy.

Hắn từng thấy Nhị Ngưu điên cuồng, thấy y cười lớn như kẻ ngạo nghễ, thấy y tràn đầy tự tin, thấy y bất cần tất cả, nhưng chưa từng...

Chưa từng thấy Nhị Ngưu khóc đến như vậy.

Đây chính là cơn gió khiến tâm hắn dao động.

Hứa Thanh bước tới, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng gọi.

"Nhị Ngưu..."

Nhị Ngưu ngẩng đầu lên.

Trên mặt y là những vệt nước mắt chưa khô, hai mắt đỏ hoe, ánh nhìn vốn luôn cao ngạo nay chỉ còn lại thống khổ, đôi môi run lên, như dồn hết sức mới bật ra được một câu:

"Tiểu A Thanh... ta... ta nhớ ra ký ức hai kiếp trước rồi..."

Y không kể rõ đã thấy gì.

Y chỉ khóc, trong suốt một ngày, Hứa Thanh lặng lẽ ở bên, nghe y nói một câu.

"Tiểu A Thanh, ta nhớ Vọng Cổ đại lục rồi, ta nhớ sư phụ rồi..."

"Chúng ta về nhà thôi."

Hứa Thanh dịu dàng đáp lại:

"Ừ, chúng ta về nhà."

Câu nói ấy khiến Nhị Ngưu nhoẻn miệng cười, chỉ là nơi sâu trong ánh mắt, nỗi buồn đau dường như sẽ chẳng bao giờ tan biến.

Cuối cùng, thân thể y hóa thành một đạo lưu quang, trở lại thành con sâu màu lam, chui vào mái tóc Hứa Thanh.

"Tiểu A Thanh, chúng ta đi thôi..."

Một ngày sau.

Tại bên ngoài khe nứt từng bị ánh mắt Thượng Hoang nhìn đến trong Đệ Tứ tinh hoàn, nơi Bách đại sư ngồi đợi suốt bảy năm, cuối cùng lão mở mắt.

Trong ánh mắt lão, từ hư vô trong khe nứt, một thân ảnh chầm chậm hiện ra.

Ngay khoảnh khắc thân ảnh kia xuất hiện, thời gian trong Đệ Tứ tinh hoàn như hoá thành thực chất, thành từng sợi tơ mộng ảo, nổi lên ba động mãnh liệt.

Không gian cũng bị chấn động.

Cả tinh hoàn như hóa thành mặt biển, còn Hứa Thanh chính là cơn gió khiến đại dương dậy sóng.

Mọi thứ đều đang... nghênh đón Tiên!

"Ngươi đã trở về rồi."

Bách đại sư mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Hứa Thanh nhìn người thầy trước mắt, cúi đầu thật sâu.

"Đa tạ lão sư!"

"Trước khi về nhà, cùng ta dạo một vòng."

Bách đại sư đứng dậy, ánh mắt hiền hòa nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh gật đầu, bước tới đứng cạnh lão, hơi lui lại nửa bước, cùng đi vào giữa tinh không.

Thanh âm của họ, vang vọng khắp thời gian.

"Ba mươi sáu tinh hoàn thượng hành, tuyệt đại bộ phận Thần Chủ, cảnh giới của bọn họ kỳ thực... chỉ là một điểm."

"Điểm ấy, chính là hình ảnh thu nhỏ của tinh hoàn nơi bọn họ tọa trấn."

"Thần quyền khác nhau, phương thức lan tỏa khác nhau, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là lan tỏa, chưa từng có kẻ nào trở thành chính điểm đó."

"Muốn làm được như vậy, chỉ có cảnh giới Thần Tôn."

"Đó, là bước tiếp theo của ngươi."

"Vậy... phía trên Thần Tôn thì sao?" Hứa Thanh hỏi.

"Đó là... Thần Minh. Ta gọi nó là: chi ngoại."

Bách đại sư, khẽ giọng đáp.

Chương 2858: Rời tinh hoàn, hồi Vọng Cổ (1)

Hứa Thanh cùng Bách đại sư, một đường tiến bước.

Họ đi giữa tinh không, bước trong dòng thời gian.

Thân ảnh bọn họ, tu sĩ thường không cách nào cảm ứng, chỉ có Hạ Tiên mới có thể lờ mờ cảm nhận đôi phần.

Trên đường ấy, họ đã cùng nhau nhắc chuyện xưa, nói chuyện nay, bàn đến tương lai.

Mãi đến khi cả hai cùng đến rình của Đệ Tứ tinh hoàn, Bách đại sư rời đi.

Trước lúc ly biệt, vị lão sư đầu tiên của Hứa Thanh tặng hắn hai vật.

Vật thứ nhất, là một hạt giống.

“Hứa Thanh, sau khi ngươi hồi Vọng Cổ, nếu Trần Phi Nguyên và Đình Ngọc vẫn còn, thì hỏi bọn họ một câu, có muốn tới chỗ ta hay không.”

“Nếu họ muốn, vậy giúp ta gieo hạt giống này, đợi đến ngày hoa nở, hương thơm sẽ dẫn dắt bọn họ đến gặp ta.”

“Nếu đã khuất?” Hứa Thanh khẽ hỏi.

“Nếu khuất, vậy hãy gieo hạt giống này nơi phần mộ bọn họ.” Bách đại sư khàn giọng đáp.

Vật thứ hai, là một chiếc đèn lồng.

Khung đèn được nung luyện từ loại đất đặc biệt, trên mặt mang những hoa văn kỳ dị, như do thiên địa tự sinh, lại như khắc dấu phù văn cổ lão, lượn lờ lực lượng thần bí.

Chất liệu ấy nhìn rất giống bình thuốc của Bách đại sư.

Còn chụp đèn thì do linh ti thần bí đan dệt, tỏa ra ánh sáng bảy màu mờ nhạt.

Quang mang lấp loáng như ảo mộng, tựa như đã gom hết sắc thái của chư thiên vạn giới vào đó.

Những sợi linh ti ấy đan cài tinh xảo, hình thành từng bức họa mờ ảo, khi thì hiện ra tiên sơn mây phủ, lúc thì là tinh hà vô tận.

Cả chụp đèn như thu nhỏ muôn trùng thế giới, ẩn chứa vô lượng huyền bí.

Nhưng điều kỳ dị nhất, chính là bấc đèn!

Đó là một con mắt!

Dù đã qua quá trình luyện chế, nó vẫn giữ nguyên thần vận, tràn ngập uy nghi và bí ẩn không ai dám nhìn thẳng. Những tia máu lộ rõ trên nhãn cầu ấy, ẩn chứa uy áp khiến vạn vật run rẩy.

Theo lời Bách đại sư, con mắt này đến từ vị Thần Tôn năm xưa tại Đệ Ngũ tinh hoàn.

Còn chiếc đèn này, trải qua quá trình Bách đại sư vận dụng đạo thảo mộc đặc biệt luyện chế, giữ lại một tia thần quyền của vị Thần Tôn ấy.

“Năm đó, Thần Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn, thần quyền của gã là Thương!”

“Thứ gọi là 'Thương', chính là quá trình vạn vật từ trật tự đi tới hỗn loạn. Khi đạt cực thịnh, gã có thể tăng giảm tất cả vật chất.”

“Phương pháp luyện chế đèn này, chính là một nhánh trong đạo thảo mộc của ta. Ngươi là đồ đệ của ta, pháp môn này... ta cũng truyền lại cho ngươi. Hy vọng một ngày, ngươi có thể tự luyện ra.”

Bách đại sư rời đi.

Lão đã đợi Hứa Thanh suốt bảy năm bên ngoài khe nứt nơi Thần Tôn vẫn lạc, nay nguyện vọng đã hoàn tất.

Hứa Thanh đứng nơi biên giới Đệ Tứ tinh hoàn, nhìn theo bóng lưng Bách đại sư, kính cẩn cúi đầu.

Rất lâu sau, hắn nhìn về chiếc đèn lồng.

Đèn lồng lơ lửng giữa tinh không, nhẹ nhàng lay động, dẫn khởi từng trận gió hư vô.

Trong gió có những tiếng thiên âm vi diệu, khiến người say mê. Nhưng nghe lâu, sẽ phát hiện trong đó ẩn chứa cả những lời thì thầm của thần linh.

Nghe lời thì thầm ấy, hồi lâu Hứa Thanh thu đèn lại, xoay người nhìn về Đệ Tứ tinh hoàn.

Khóe môi hắn nở một nụ cười.

Ngay khi nụ cười xuất hiện, nơi Đệ Tứ tinh hoàn vọng lại một tiếng cười sảng khoái.

Tiếng cười ấy xẹt qua hư không, hiện ra một chiếc gương ảo huyễn rực rỡ lưu quang.

Trong gương hiện ra thân ảnh Mịch Minh Tiên Chủ và đạo lữ của y.

“Tiểu đệ à, ta biết ngươi sắp về nhà.”

“Đệ Cửu tinh hoàn của các ngươi, ta không dám đến.”

“Nói chính xác, ngoài mấy vị Thần Tôn bản thổ của Đệ Cửu tinh hoàn ra, thì các tinh hoàn khác, dù là Thần Chủ hay Thần Tôn, đều không dám bén mảng.”

“Nhất là gã Thượng Hoang kia, gần đây vừa mới tỉnh lại...”

“Cho nên, chuyến đi này ta không thể thân chinh hỗ trợ.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu. Chuyện này, nhiều năm qua hắn đã dần hiểu rõ. Nhất là hiện tại đã là Hạ Tiên, cảm giác lại càng sâu.

Năm xưa ngay cả Tiên Tôn cũng chỉ dám xuất hiện tại ngoại hải, lại còn chui trong bụng cá, mượn lực lượng của Kim Thử, mà cho dù như vậy, cũng không dám lưu lại quá lâu.

“Dù ta không đích thân đưa tiễn, nhưng vẫn chuẩn bị cho ngươi một lễ vật!”

Mịch Minh mỉm cười, vung tay một cái, chiếc gương trước mặt lập tức thu nhỏ, hóa thành một mảnh kính bay đến Hứa Thanh.

“Đây là hiến luật của ta!”

“Năm đó ngươi từng đóng vai thân phận của ta, tuy lúc đó hiến của ta bị phong ấn, nhưng ngươi cũng đã tiếp xúc với chân ý của Kính Hiến, nên cho ngươi dùng, hẳn là vô ngại.”

“Còn nữa, để ngươi tự mình quay về, ta cũng chẳng yên tâm. Cho nên, ta mang theo thủ hạ của ngươi đến đây rồi.”

Lời vừa dứt, Mịch Minh lại vung tay.

Tinh không vặn vẹo, ngay sau đó... các thân ảnh Tinh Hoàn Tử, Chu Chính Lập, Tà Linh Tử, Lý Mộng Thổ, Viễn Sơn Tố... lần lượt hiện ra.

Thiên Quân Tích Dịch mặt mày ủ rũ cũng có mặt.

Tổng cộng mười một người!

Chương 2859: Rời tinh hoàn, hồi Vọng Cổ (2)

Ngay khi họ xuất hiện, thanh âm của Mịch Minh như pháp chỉ vang vọng trong tâm thức từng người.

“Lệnh cho chư vị, theo phò tá Cực Thanh Chân Quân ba nghìn năm, sinh tử thủ hộ!”

“Ba nghìn năm sau, trở về liệt vào hàng tiên ban!”

Lời này vừa ra, Chu Chính Lập và Tinh Hoàn Tử vẫn giữ bình thản.

Một người vốn chẳng để tâm đến việc thành tiên, tin rằng đi theo Hứa Thanh có thể thu hoạch còn lớn hơn.

Người kia lại tin tưởng bản thân có thể tự đột phá.

Nên tuy suy nghĩ khác nhau, nhưng thần sắc lại tương tự.

Còn những người khác thì đồng loạt chấn động.

Cái gọi là liệt vào hàng tiên ban, chính là cơ duyên đột phá Hạ Tiên!

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là đại tạo hóa.

Dù sao không phải ai cũng như Hứa Thanh, có thể thành công bước vào cảnh giới Hạ Tiên.

Thế nên, ngay giây tiếp theo, mọi người đồng loạt cúi đầu.

“Tuân theo pháp chỉ Tiên Chủ!”

Sau đó, các thủ hạ năm xưa của Hứa Thanh cũng bản năng nhìn về phía hắn.

Cảm ứng tu vi, cảm ứng khí tức cuồn cuộn như biển, ai nấy đều rõ ràng, Hứa Thanh, đã thành Hạ Tiên!

Mà khi so sánh với các Hạ Tiên từng gặp, tất cả đều nhận ra, Hứa Thanh… có Tiên Chủ chi uy!

Tinh Hoàn Tử chấn động tâm thần.

Mà lúc này, ánh mắt Mịch Minh cũng dừng lại trên người Hứa Thanh, mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Nhìn mảnh kính trong tay, lòng Hứa Thanh dâng lên ấm áp, hồi tưởng lại tất cả từ khi đến đây. Cuối cùng, hắn hướng về phía Mịch Minh trước mặt, sâu sắc cúi đầu.

Mịch Minh mỉm cười dịu dàng hơn, bên cạnh Linh Hoàng tiên tử nhẹ giọng nói:

“Hứa Thanh, chúc ngươi vạn sự bình an.”

Trong tiếng cười ấy, trong lời chúc phúc ấy, hai người tan biến.

Ngay khoảnh khắc họ tiêu tán, một đạo lưu quang từ hư vô bắn ra, do Mịch Minh phất tay ném tới. Dư âm vang lên đầy trêu chọc:

“Còn chuyện thần nữ mà ta đã đáp ứng với ngươi, bắt được ba người rồi, đều ở trong này.”

Đó là một viên châu.

Bên trong hiện ra ba vị thần nữ đang chìm trong giấc ngủ.

Hứa Thanh sắc mặt cổ quái, đưa tay thu lấy.

Một màn ấy rơi vào mắt Tinh Hoàn Tử và những người khác. Những kẻ khác thì còn đỡ, nhưng Chu Chính Lập thì lộ vẻ suy tư, thầm lẩm bẩm:

“Thiếu chủ lại ưa cái khẩu vị này à...?”

Chưa đợi y nghĩ sâu hơn, Hứa Thanh đã vung tay áo, thu hết mọi người, thân ảnh lướt tới phía Đệ Ngũ tinh hoàn.

Trong khoảnh khắc, hiến luật của hắn nổi lên sóng động, tinh không gào thét, một tòa tháp thanh đồng hiện ra.

Chính là tòa tháp hắn từng dùng để vượt qua Nguyên Thủy Hải!

Trên tháp còn có Thánh Thiên Thần Đằng quấn quanh, nay đã tỉnh lại, đang uốn lượn bên ngoài tháp, phát ra ý niệm thân thiết với Hứa Thanh.

“Về nhà...”

Hứa Thanh vừa định bước tới.

Nhưng khoảnh khắc ấy, hắn chợt khựng lại.

Một bong bóng khổng lồ, chẳng rõ xuất hiện từ bao giờ, bao phủ tinh không nơi đây, ngăn cách tất cả.

Trong khi đám người Tinh Hoàn Tử không hề phát giác, từ tận sâu trong tinh không, chậm rãi bước đến một lão giả mang giày cỏ.

Lão mặc áo vải thô sơ, trên vai đậu một con Kim Thử.

Nhìn người này, Hứa Thanh bình thản cất lời.

“Bái kiến Tiên Tôn.”

Người đến, chính là Tiên Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn.

Lão bước đến trước mặt Hứa Thanh, quan sát kỹ một lượt, khẽ ho một tiếng.

“Tiểu tử, lâu rồi không gặp.”

Hứa Thanh không đáp.

Người này từng nhiều lần lấy hắn làm quân cờ, tuy hắn cũng từ đó thu được không ít lợi ích, nhưng chung quy vẫn chỉ là giao dịch.

Không cần thiết phải khách sáo.

Tiên Tôn cũng hiểu điều đó, nên mỉm cười không nói gì thêm, chỉ giơ tay đưa ra một cái tiểu đỉnh thanh đồng.

“Bên trong chứa một kích toàn lực của ta, coi như vật phòng thân.”

“Cuối cùng... trước khi ngươi rời đi, ta có một tin tức muốn nói.”

“Đệ Cửu tinh hoàn, vì Thượng Hoang bảy năm trước thức tỉnh, khiến vận mệnh của đại lục Vọng Cổ, xuất hiện lệch hướng...”

“Cho nên, ngươi nên mau chóng trở về.”

Nghe đến đây, ánh mắt Hứa Thanh chợt ngưng trọng.

Hắn không chút chần chừ, thân ảnh lập tức xuất hiện trước tháp thanh đồng, vung tay áo cuốn lấy đám người Tinh Hoàn Tử, bước vào trong tháp.

Ngay sau đó, tháp thanh đồng rung chuyển dữ dội.

Phía dưới hư vô vặn vẹo, một vòng xoáy khổng lồ mở ra, luồng khí tức Nguyên Thủy Hải từ trong đó tràn ngập khắp nơi.

Mỗi tinh hoàn, đều có một Nguyên Thủy Hải.

Mà giữa ba mươi sáu tinh hoàn thượng hành, Nguyên Thủy Hải chính là con đường liên thông trực tiếp nhất…

Lúc này, theo sự xuất hiện của Nguyên Thủy Hải, ánh sáng của tháp thanh đồng lóe lên, khí tức cuồng bạo bùng phát.

Đó là hiến luật của Hứa Thanh.

Dưới lực lượng của "Duy", tháp thanh đồng đột ngột chìm xuống.

Rơi vào Nguyên Thủy Hải, giữa cơn xoáy gào thét, biến mất không thấy.

Ngay sau đó… Nguyên Thủy Hải tan đi, vạn vật khôi phục như cũ. Tựa như nơi đây chưa từng có biển, chỉ còn dư âm hải khí, lan ra tinh không rồi dần phai nhạt.

Giữa tinh không, Tiên Tôn nhìn mọi thứ, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía đệ cửu sao hoàn.

Thật lâu sau, lão khẽ thì thầm.

“Ta mãi chẳng thể hiểu nổi, gã Thượng Hoang kia vì sao cứ lưu lại Đệ Cửu tinh hoàn, lưu lại nơi đại lục năm xưa từng gọi là Hoàng Thiên, nay đã đổi danh thành Vọng Cổ…”

“Gã đang tìm kiếm điều gì? Hay đang chờ đợi điều gì?”

“Là đang đi tới cái chết, hay… nghênh đón tái sinh?”

Tiên Tôn lắc đầu, xoay người một bước, thân ảnh biến mất.

Chỉ còn tâm niệm, vẫn còn gợn sóng.

“Thần Minh Tề Đới, thật sự là con đường siêu thoát duy nhất sao?”

“Vậy thì, từ xưa đến nay, có thật sự tồn tại thần linh nào, từng đi qua Thần Minh Tề Đới mà thành công chăng?”

“Còn chi ngoại… đang chờ đợi chúng ta, là gì?”

Chương 2860: Vọng Cổ, đã lâu không gặp (1)

Vọng Cổ đại lục.

Một mảnh hoang tịch.

Làn gió lạnh lẽo kia, chẳng phải nổi lên từ mặt biển, mà do áp lực thiên địa kéo dài sinh ra ở từng vực khác nhau, dần dần lan rộng, rồi cùng nhau cuộn xoáy tám phương, cuối cùng cuốn khắp toàn cõi Vọng Cổ đại lục.

Nơi gió đi qua, giữa tiếng rít gào ai oán, như đang cất lên khúc tang ca cho thiên địa.

Mà giữa làn gió ấy, núi non trập trùng ở các vực như cổ long nằm chết, phần lưng không còn phủ lân phiến xanh, mà là từng lớp từng lớp nham thạch nâu đen.

Cỏ cây, đã chẳng còn thích hợp để sinh trưởng.

Chỉ có tàn diễm địa hỏa rỉ ra từ những khe núi, đang thiêu đốt từng ngọn, khiến cho núi non các vực tựa như từng cỗ thi thể cháy đen.

Ấy là năm thứ ba mươi mốt kể từ khi nhân tộc rời khỏi Ly Hạ lịch.

Tính từ ngày Chấp Kiếm Đại Đế vung ra một kiếm chấn thiên kia, đã hai mươi bảy năm trôi qua.

Hai mươi bảy năm ấy, Vọng Cổ gian nan.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng từ thiên mạc không dứt, tựa như tiếng đếm ngược tử vong, nặng nề đè lên vai vạn tộc nơi đại lục này, cũng như tiếng thúc hồn gọi mệnh.

Dưới thanh âm đó, mọi chủng tộc đều bị ép trở nên bình đẳng trước cái chết.

Cho nên, ý niệm tuyệt vọng chẳng chỉ dâng lên giữa trời đất, mà còn bén rễ trong lòng chúng sinh, âm thầm lớn dần suốt hai mươi bảy năm.

Vậy nên… dù sương giá chưa giáng, thiên địa đã sớm tràn ngập sát ý tiêu điều.

Toàn cõi Vọng Cổ, núi non như xác chết, cỏ cây đã héo khô.

Tạp chất dị biến, ngày một đậm đặc.

Bầu trời bị tầng mây chì nặng nề nghiền nát, dù thỉnh thoảng có tia tà dương đỏ máu lọt qua kẽ mây rọi xuống, nhưng ánh nắng đổ lên mặt đất nứt nẻ cũng chỉ là những vệt loang lổ như vết dao chém.

Muốn sống tiếp, càng lúc càng gian nan.

Ngay cả nơi ít người đặt chân như vùng băng nguyên phương bắc của Vọng Cổ, cũng thường xuyên vang lên những tiếng nứt vỡ trầm đục, từng mảng băng huyền vạn năm bất hóa tan rã, từng khối, từng khối.

Những mảnh băng ấy mang theo tiếng gào thét từ thời viễn cổ bị phong ấn, bay theo gió lạnh quét về bốn phương, đè rạp cỏ hoang úa tàn, khiến chúng nằm rạp trên đất như thi thể.

Còn phương nam, càng thêm tuyệt vọng, các cuộc chiến giữa tộc này với tộc khác vì tranh đoạt vật tư xảy ra liên miên, hình thành từng vùng chiến địa máu tanh.

Trong đếm ngược tử vong, có thêm tài nguyên, tức là có thể dâng hiến được nhiều hơn, nghĩa là hy vọng sống sót của tộc quần càng lớn.

Đây là chiếu lệnh được truyền xuống từ thánh địa bên ngoài thiên mạc bảy năm trước:

"Khi ta giáng lâm, năm tộc có cống phẩm nhiều nhất sẽ được giữ lại, không bị hủy diệt."

Vậy nên chiến tranh dần trở nên thường nhật.

Cho đến một năm trước, khi thiên mạc bắt đầu dị biến, các cuộc chiến mới tạm thời giảm đi.

Chỉ còn lại các chiến trường nơi xác chất thành núi, máu đọng khô quắt trong gió, như những chứng tích lặng lẽ của hỗn loạn.

Giờ đây, gió từ phương xa thổi đến, lướt qua chiến trường, nhưng không cuốn đi được mùi máu tanh đã lắng đọng, chỉ khiến những dải kinh phan bạc màu vắt trên chuôi kiếm gãy tung bay trong gió.

Phát ra tiếng rên rỉ của kẻ hấp hối.

Hòa vào tiếng gió, trở thành một phần của nó.

Toàn cõi Vọng Cổ đại lục, trầm mặc đè nén.

Cấm Hải, cũng chẳng ngoại lệ.

Những cơn sóng lớn từng cuộn trào ở nơi đó, sớm đã bị đông cứng thành những bức tường nước đen sì, toàn bộ Cấm Hải… đã biến thành băng hải!

Đôi khi mặt băng cũng rạn nứt, từng có người đem những khe nứt ấy nối lại với nhau, rồi giật mình phát hiện, hình dáng ấy... chính là bản tiên tri về sự sụp đổ của Vọng Cổ, đang dần hoàn thiện.

Có lẽ đó là di hồn của Chấp Kiếm Đại Đế, lưu lại lời cảnh tỉnh cuối cùng cho đại lục này.

Mà hôm nay…

Nét bút cuối cùng của bức tiên tri về sự diệt vong Vọng Cổ, đang được hoàn tất giữa những âm thanh rắc rắc vang lên từ dưới lớp băng.

Trong quá trình ấy, tiếng băng tuyết rạn vỡ ngày càng lớn.

Giống như tiếng tim đập dồn dập của vạn tộc nơi Vọng Cổ, đang vang vọng khắp đại lục.

Trong đó, cũng có cả… Phong Hải Quận!

Bên trong Phong Hải Quận, toàn bộ lực lượng từ Thánh Lan đại vực và Hắc Linh đại vực đều đã tụ họp, nơi đây có Thất Huyết Đồng, có những cố nhân của Hứa Thanh năm xưa, có cả những kẻ trong Hắc Thiên tộc từng sùng bái hắn.

Từng người một, tuy tâm thần mỏi mệt, gắng gượng vượt qua hai mươi bảy năm dài đằng đẵng, nhưng hiện tại…

Mỗi một người, đều mang theo ánh mắt đầy thiết huyết, kiên nghị, cùng với… tử ý vô hình.

Ngô Kiếm Vu, Khổng Tường Long, Trương Tam, tất cả đều có mặt.

Toàn bộ sức mạnh của Phong Hải Quận, lấy Diêu hầu cầm đầu, đã mở ra đại trận, gom tụ toàn bộ lực lượng, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên thương khung.

Trong cung tiên sâu dưới lòng đất Phong Hải Quận, thần linh chi thân của Hứa Thanh đang ngồi xếp bằng, nhập định bất động, mà sau lưng hắn, bên trong Phượng điện, Tử Huyền cũng đã mở mắt, nhìn thẳng lên trời cao.

Không chỉ Phong Hải Quận, nhịp tim dồn dập ấy, tại Tế Nguyệt đại vực, cũng đang dâng trào mạnh mẽ!

Thế tử, Cửu gia gia, Bát gia gia, Tam nãi nãi cùng nhiều người khác đang đứng trước tiệm thuốc dưới chân núi Khổ Sinh sơn mạch, tất cả đều ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc nghiêm nghị.

Sau lưng bọn họ, Linh Nhi đứng đó.

Nàng đã trưởng thành, thân hình cao gầy, dung nhan thanh tú, quanh người có long xà vờn quanh, ánh mắt kiên định bất động.

Toàn bộ Tế Nguyệt đại vực đều đang rung chuyển, đó chính là dấu hiệu cho thấy Nghịch Nguyệt điện mà Ngũ nãi nãi đang tọa trấn, chí bảo tối cao này hiện đang toàn lực vận chuyển.

Chương 2861: Vọng Cổ, đã lâu không gặp (2)

Cảnh tượng tương tự, lúc này đang đồng loạt diễn ra khắp toàn cõi Vọng Cổ.

Tại nơi thâm sơn Tây Mạc, trong tổ điện của Minh Cốt tộc, trên ngai vàng được xây nên từ hàng vạn bộ dị cốt, vị vương đời này của tộc ấy đang chăm chú nhìn vào cốt kính nơi tay.

Mà trên mặt kính, chẳng phải phản chiếu dung nhan gã, mà là trời đất Vọng Cổ đang thay đổi long trời lở đất.

Tại Minh Ly đại vực ở phía đông Vọng Cổ, Thiên Tiết tộc, tộc mạnh nhất trong vùng, từng tổ mẫu đang điên cuồng co giật.

Những cái kén khổng lồ trên khắp lãnh thổ tộc, lớp vỏ ngoài phủ đầy hoa văn hình con mắt, giờ đây từng con mắt đều đang rỉ mủ xanh lục.

Còn trong tổ kén lớn nhất, trùng mẫu của tộc ấy đang ngồi giữa trung tâm, mười hai xúc tu co quắp không ngừng, ba trong số đó đã gãy rời, nơi đứt vẫn đang nhỏ xuống chất lỏng sền sệt.

Nó đang cố gắng suy diễn con đường sinh tồn tiếp theo cho cả tộc.

Tại phía nam, Đồ Linh nhất tộc, một tộc mạnh lên nhanh chóng nhờ nuốt chửng các tiểu tộc suốt mấy năm gần đây, vẫn tôn thờ tổ tiên của mình làm đồ đằng.

Chỉ là lúc này, trên quảng trường đồ đằng, mười hai cột trụ tượng trưng đã gãy mất chín.

Tộc trưởng của họ, bốn mắt trào máu, thần sắc dữ tợn, ngẩng đầu nhìn lên thương khung, chìm trong cơn điên loạn.

Ngoại trừ những chủng tộc có thần linh tọa trấn, thì tất thảy vạn tộc còn lại đều rơi vào tình trạng tương tự.

Tất cả đều nghiêm chỉnh bố phòng, giữa bầu không khí căng thẳng đến cực độ, dưới áp lực tuyệt vọng, mang theo nỗi sợ đối với tương lai, nhưng lại không thể không đối mặt.

Tất cả đều ngẩng đầu, nhìn lên trời cao!

Đặc biệt là… nhân tộc!

Tại trung tâm Vọng Cổ, trong đại vực nhân tộc, trên Tê Ngô đài của Đế Đô!

Nữ Đế đang đứng đó.

Thân khoác long bào lưu kim, đầu đội Nhân hoàng miện.

Trước trán là mười hai sợi tua rua đỏ kim rủ xuống, giờ phút này chẳng hề lay động trước gió.

Giống hệt như tâm chí kiên cường bất khuất của nàng.

Mỗi tua rua đều kết bằng Phượng Tủy Châu được thần hỏa luyện hóa, phản chiếu lên giữa mi tâm Nữ Đế một đạo phù văn màu máu, càng thêm tà dị.

Mà ở mặt còn lại, lại phản chiếu cả tuyết đen trải dài hàng vạn dặm bên ngoài Đế Đô.

Nói chính xác hơn, đó chẳng phải tuyết, mà là kiếm khí tàn phiến, tàn tích từ kiếm mạc bảo hộ Vọng Cổ suốt hai mươi bảy năm qua, đang rơi vãi xuống nhân gian trong quá trình nứt vỡ.

Chúng rơi xuống đại địa, rơi trên sơn xuyên, rơi vào sông hồ, phát ra âm thanh vỡ nát bất lực.

Trong những thanh âm ấy, sau lưng Nữ Đế, có người sải bước nhanh đến.

Kẻ đến là một thanh niên trẻ tuổi, thân vận long bào bốn trảo, tóc dài xõa vai, gương mặt gầy gò thanh tú, mang theo một khí chất quả quyết và sắc lạnh.

Y chính là Ninh Viêm.

Không còn là thiếu niên mập mạp từng bị Nhị Ngưu xem như vũ khí, giờ đây Ninh Viêm đã hoàn toàn thoát xác, rũ bỏ vẻ non nớt, thần sắc trầm ổn, trên người mang theo oai nghi của một Thái tử.

Lúc này, y bước đến, đứng phía sau Nữ Đế, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thiên địa ngoài Đế Đô. Hồi lâu sau, ánh mắt rơi lên bóng lưng của Nữ Đế, trầm giọng cất tiếng:

“Mẫu thượng, Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đã đưa sứ giả do tộc ta phái tới trở về, đồng thời tuyên bố rằng, trong những ngày tới, bọn họ sẽ phong tộc, không ra ngoài, cũng nghiêm cấm kẻ khác tiến vào. Bọn họ nói rõ, sẽ không tham dự vào cuộc chiến giữa tộc ta và thánh địa.”

“Không chỉ có Viêm Nguyệt như vậy, phương bắc là Bắc Mệnh vương tộc, phương tây là Xích Địa Đại La tộc, phương nam là U Minh Uyên Hài tộc, còn có Thần Lâm tộc ở trung tâm Vọng Cổ, đều đã đóng chặt lãnh thổ, cách ly hoàn toàn với bên ngoài.”

“Cả cõi Vọng Cổ, toàn bộ những tộc có tế thần, đều hành xử như vậy.”

Ninh Viêm nói, giọng trầm thấp.

Nữ Đế không nói lời nào.

Chuyện ấy, nàng sớm đã đoán trước. Chỉ là Ninh Viêm không cam lòng, mới phái sứ giả đi Viêm Nguyệt một chuyến.

Thần linh, vốn lãnh đạm, đứng ngoài quan sát vào thời khắc này, chính là bản tính của thần linh.

Nữ Đế ngẩng đầu, nhìn lên thương khung.

Toàn bộ thiên mạc giờ đang cuồn cuộn, xoáy thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy này lớn đến kinh tâm động phách.

Theo từng vòng xoáy chuyển động, cứ như thương khung bị khoét mất nhãn cầu, máu lệ đục ngầu chảy ra, hoá thành từng mảnh tàn phiến kiếm khí rơi xuống càng lúc càng nhiều.

Mà tại trung tâm của vòng xoáy ấy, chỉ có những kẻ đạt tới cảnh giới Thần Đài, hoặc tu sĩ hiếm hoi ngàn vạn năm chưa từng xuất hiện đạt tới Chuẩn Tiên, mới có thể trông thấy…

Trong sâu thẳm vòng xoáy ấy, có một vết rạn nứt bằng máu, đang không ngừng mở rộng!

Năm xưa, một kiếm của Chấp Kiếm Đại Đế, đã dựng nên kiếm khí chi mạc, che trời ngăn họa.

Đáng lẽ có thể vì Vọng Cổ kéo dài thêm nửa giáp, ngăn cản Cổ Tiên cùng thánh địa giáng lâm…

Nhưng hiện nay, sự sụp đổ của nó đã bắt đầu tăng tốc từ bảy năm trước, đến nay… đã bước vào hồi kết.

Sớm hơn dự liệu ba năm!

Lờ mờ qua khe nứt, ánh mắt của Nữ Đế có thể thấy được những tòa thánh địa hùng vĩ phía bên ngoài kiếm khí chi mạc!

Cùng với đó, là từng tôn tu sĩ bước ra từ các thánh địa.

Trong số ấy, có kẻ… chính là Chuẩn Tiên!

Vọng Cổ, vị Chuẩn Tiên cuối cùng, là Chấp Kiếm.

Còn thánh địa… truyền thừa vẫn chưa đoạn tuyệt!

Mà sau lưng những thánh địa kia, Nữ Đế nhìn thấy một thân ảnh to lớn khôn lường.

Chính là… Cổ Tiên, kẻ đã mang đến cho vạn tộc Vọng Cổ hai mươi bảy năm áp bức!

Chỉ cần nhìn qua khe nứt, tâm thần Nữ Đế đã bản năng dâng trào sóng lớn, nàng có thể cảm nhận rõ rệt sự khủng bố của đối phương.

Dù quyền năng thần linh nàng nắm giữ có đặc biệt ra sao, thì dưới khí tức mà đối phương tỏa ra, cũng hoàn toàn chẳng đáng là gì.

Giống như Chuẩn Tiên, sao có thể đối kháng với Hạ Tiên?

Vậy nên, nàng có thể tưởng tượng kết cục, khi kiếm mạc vỡ tan, chính là lúc đại kiếp giáng xuống Vọng Cổ.

“Trừ phi… hiến tế!”

Nữ Đế đặt tay lên lan can bạch ngọc trước mặt, quay đầu nhìn về phía Nam Hoàng Châu!

Chương 2862: Thánh địa giáng lâm (1)

Nam Hoàng châu, sâu trong Hoàng Cấm.

Theo sau một tiếng rít vang vọng thiên địa, thân ảnh Nam Hoàng bay vút ra, dang cánh giữa trời cao, cuốn lên thiên phong.

Thân thể khổng lồ mang theo áp lực mạnh mẽ, bay thẳng tới cảng khẩu của Thất Huyết Đồng.

Chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận, rồi lượn quanh phía trên Thất Huyết Đồng.

Trên lưng Nam Hoàng, Nhị sư tỷ của Hứa Thanh, lúc này gương mặt tràn đầy lo lắng, nhìn về nơi sư tôn bế quan trong tông môn.

“Sư tôn vẫn chưa xuất quan…”

Những năm qua, lòng nàng ngày càng bất an.

Điều ấy, Hoàng Nham luôn thấy trong mắt, mà đầy lo âu.

Giờ phút này truyền âm trấn an.

Nhưng Nhị sư tỷ khẽ lắc đầu, đầy chua xót.

“Ta làm sao không bất an… Đại sư huynh biến mất, trước khi đi truyền tin lại rằng sẽ đến nơi từng là Hoàng Thiên, tới nay chẳng có tin tức.”

“Tam sư huynh thì đến Quỷ Đế Sơn nhiều năm, khí tức vẫn còn, nhưng không cách nào đánh thức được…”

“Tiểu sư đệ càng không rõ tung tích, sống chết chưa biết. Giờ đây Đệ Thất Phong chỉ còn ta trấn giữ, nhưng thánh địa sắp hàng lâm, sư tôn nơi đó… ta đã sớm nhìn ra, tâm đã sinh tử chí.”

Hoàng Nham trầm mặc, hồi lâu định mở miệng, thì trong khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến, ngẩng đầu thật mạnh.

Thiên không, đại biến!

Một tiếng nổ vang long trời lở đất, lan truyền khắp Vọng Cổ đại lục, như tiếng chuông tuyệt diệu xuyên vạn cổ, từ màn trời nổ tung, mang theo thế như bài sơn đảo hải, đổ ập xuống toàn bộ đại lục Vọng Cổ!

Trời sụp.

Giờ khắc này, tất cả sinh linh ngẩng đầu nhìn lên thiên không, bất kể ở khu vực nào, đều thấy rõ vô số tia lôi đình tím đen lan nhanh như tơ nhện trên bầu trời.

Nơi đi qua, xé toang hư không!

Từng vết nứt chảy ra huyết dịch sền sệt, rơi xuống nhân gian.

Cùng lúc đó, là những âm thanh giòn tan đứt gãy, vang vọng từ sau tiếng nổ kinh thiên ấy, xuyên qua tầng mây, vọng khắp thiên địa.

Âm thanh ấy, là hồi chuông báo tử trong lòng vạn tộc Vọng Cổ!

Màn kiếm khí che trời đã che chở cho Vọng Cổ hai mươi bảy năm, lúc này sụp đổ hóa thành vô số gió lửa cháy rực, rơi thẳng xuống đại địa.

Làn gió ấy có sức nặng, còn mang theo lực lượng đến từ thánh địa bên ngoài thiên không.

Loại lực lượng ấy, không phải Chúa Tể, mà là Chuẩn Tiên!

Hơn nữa còn là Chuẩn Tiên đỉnh phong.

Đáng sợ hơn cả, là trong lực lượng ấy, ẩn chứa một tia uy của hiến!

Tuy không nhiều, không thể so với lúc kiếm khí vẫn còn do Chấp Kiếm Đại Đế lưu lại, nhưng hiện tại… Chấp Kiếm Đại Đế đã vẫn lạc, kiếm khí cũng đã tan biến.

Với Vọng Cổ đại lục hiện nay, tia uy của hiến này đủ để chấn nhiếp tất cả!

Hiến ấy, là “Thạch”.

Vì thế, dưới sự gia trì của hiến ấy, những mảnh vỡ kiếm khí như vô số thiên thạch bốc cháy, khiến trời đất đổi sắc.

Đại địa rung chuyển, vạn trũng ngàn thương, như tấm vải bị cự nhân xé rách.

Đất sụp.

Phong Hải Quận, đại địa lõm xuống từng mảng, từng dãy núi sụp đổ.

Hoàng Cấm ở Nam Hoàng châu bốc cháy, ngọn lửa vút thẳng trời cao, đốt cháy tầng không vạn trượng thành màu lưu ly đỏ rực.

Phía Cấm Hải, tiếng rên rỉ của cự linh biển sâu vang lên.

Nước biển từng bị đông cứng lập tức vỡ vụn, rồi sôi sục bốc hơi, lộ ra từng tế đàn cổ xưa chưa từng lộ diện suốt hàng vạn năm, được khảm bằng san hô, châu ngọc hoặc hài cốt, những văn tự nguyện cầu trên đó đang tan chảy, hóa thành bọt độc ăn mòn đám hải tộc chạy trốn.

Kẻ chạy không kịp, liền bị quét sạch, hóa thành tro bụi dưới lực lượng ngoài thiên không.

Tế Nguyệt đại vực, cũng gặp biến cố kinh người.

Đế Đô của nhân tộc, cũng không ngoại lệ.

Bên trong và ngoài đế thành, vặn vẹo như sáp nến tan chảy, khắp thành cuộn lên làn khói xanh, tất cả kiến trúc trong thành đều rỉ ra nước đen tanh hôi từ các khe nứt.

Nếu chỉ vậy thì đã đành, khoảnh khắc tiếp theo, theo một âm thanh bình tĩnh từ ngoài thiên không truyền đến… biến cố càng lớn hơn giáng xuống.

“Có những thiên đạo, không nên tồn tại…”

Lời vừa dứt, trên bầu trời Vọng Cổ, từng đạo thiên đạo xuất hiện.

Chúng gào thét, phẫn nộ, rồi rơi rụng…

Những thiên đạo từng được nhóm tu sĩ đầu tiên của Vọng Cổ luyện hóa để hộ giới, nay kéo theo đuôi lửa, đập thẳng xuống mặt đất.

Ngoại trừ vài vị cổ xưa nguyên thủy, tất cả còn lại đều đang bị tước bỏ vị cách!

Mà hình dạng những thiên đạo ấy mỗi cái mỗi khác, có linh hình rồng, có anh linh nhân hình, có cả thân thể dị tộc, nhưng toàn bộ, trong khoảnh khắc ấy, đều dị hóa thành quái vật kết từ thịt mục.

Cùng với sự rơi xuống ấy, là cơn mưa máu tanh tưởi, rơi khắp bát phương đại địa, ăn mòn mặt đất thành từng mảng tổ ong.

Trong đó có cả một hài nhi khổng lồ, toàn thân thối rữa, đang vừa khóc vừa gọi điều gì đó, thân thể không còn khống chế, rơi thẳng về phía Phong Hải Quận.

Đại kiếp, đã giáng.

Thiên địa đang tự xé chính mình thành mảnh vụn, mà vạn vật chỉ là lớp bụi mỏng bám trên làn da mục nát.

Những thiên hiểm từng phân chia địa vực các tộc, giờ hóa thành những khe nứt của tận thế.

Lại có gió từ ngoài trời, xuyên qua tầng trời rạn vỡ ùa vào nhân gian, mang theo khí tức man hoang thuở hỗn độn sơ khai, nhưng lạnh lẽo hơn bất cứ khi nào, nặng nề hơn bất cứ thứ gì, như đang thúc giục vạn linh, hãy nhanh chóng khắc lấy văn bia mộ phần cho mình.

Chương 2863: Thánh địa giáng lâm (2)

Phía trên thiên không, giữa dòng hỗn độn cuồn cuộn, từng thánh địa rốt cuộc cũng chậm rãi hiện thân.

Bên trong lờ mờ thấy được từng đạo thân ảnh, đang lạnh lẽo quan sát mảnh đại lục sắp rơi vào lặng diệt này.

Vạn tộc chúng sinh, dưới ánh nhìn ấy, tâm thần đều rung động.

Tựa như hai mươi bảy năm trước!

Thế nhưng đúng vào lúc hiểm cảnh phủ xuống, vào khoảnh khắc đại kiếp hạ lâm, trong Đế Đô nhân tộc, tiếng kèn hiệu hùng tráng vang vọng trời đất.

Hai mươi bảy năm chuẩn bị, giờ khắc này, đồng loạt bùng phát trong tiếng hiệu lệnh!

Tại Phong Hải Quận, từng tòa trận pháp do tu sĩ hợp thành sáng rực, hóa thành từng đạo quang ảnh, bay thẳng lên cao.

Trên Tế Nguyệt đại vực, Nghịch Nguyệt điện bắt đầu xoay chuyển, vô số tu sĩ nghịch nguyệt đồng loạt xông lên.

Dẫn đầu là lão Cửu, bên cạnh là Thế tử và các vị trưởng bối, đồng thời bộc phát lực lượng của bản thân.

Vạn tộc cũng không hề kém cạnh.

Trong Hắc Cốt tộc, từng đội binh khô lâu chỉnh tề hàng ngũ, hàng vạn bộ xương trắng cầm trong tay đao cốt rỉ sét, trong hốc mắt nhảy lên ánh lửa hồn khi mờ khi tỏ.

Tộc trưởng của bọn họ đứng đầu tiền tuyến, khẽ vuốt lên vết rạn giữa xương ngực, rồi đột nhiên bật cười, tiếng cười như tiếng xương va chạm răng rắc, mang theo điên dại và dữ tợn.

“Cống phẩm của tộc ta, nếu là chính xương cốt của mình thì sao?”

Bên trong Thiên Tiết tộc, nơi trung tâm mẫu tổ, mẫu trùng dùng xúc tu chậm rãi quấn lấy chính đầu mình.

Kết quả suy diễn mà nàng từng khao khát, như tia sáng cuối cùng không thể chiếu rọi được tổ huyệt đen ngòm này, khiến nàng lựa chọn buông xuôi.

Đáng ra nên bình thản đón lấy cái chết cận kề, nhưng nỗi bất cam trong lòng…

Khiến nàng chợt ngẩng đầu, hướng lên trời gầm thét.

Trong tiếng gào ấy, tất cả mẫu tổ nổ tung, từng đoàn tu sĩ trong tộc lập tức bay vút lên trời!

Đồ Linh tộc cũng vậy, vật tổ của bọn họ đã đổ, tai ương của bọn họ đã tới, thế nhưng tộc trưởng của họ lại cười toét miệng.

Y giơ cao quyền trượng gãy vụn, tru lên giữa trời, thanh âm ấy tuy chẳng còn hào hùng như năm xưa, chỉ còn lại bi thương cùng tuyệt vọng, nhưng trong đó vẫn có… bất khuất!

Vạn tộc đều như thế!

Đã định phải chết, thì cho dù là tộc nhược tiểu, cũng có máu huyết bốc cháy.

Bởi vì trước cái chết, nếu giết được vài kẻ địch, thì ít ra bản thân cũng có thể cảm thấy…

Dù chết, cũng đáng!

Nhân tộc thì càng không thiếu huyết tính!

Giờ khắc này trong Đế Đô, pháp chỉ của Nữ Đế Ly Hạ vang vọng, toàn thành chấn động.

Đại trận toàn vực bùng sáng tức thì, liên kết với quang mang trận pháp của các đại vực khác, nhanh chóng khuếch tán, đồng thời từng kiện vực bảo được các tộc đưa lên trời!

Thấy rõ từng chiếc cổ phi chu lớn ngang cả một quận, mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, rung chuyển cả trời đất.

Thấy rõ thanh kiếm đồng cổ tưởng chừng đơn sơ, lại phát ra kiếm âm xé nát hư không, bay thẳng lên trời.

Thấy rõ một khúc gỗ thần bí không rõ lai lịch, hóa thành cổ thụ nghìn trượng, như muốn dệt lại bầu trời.

Từng món vực bảo, đồng loạt bộc phát.

Nhân tộc nơi đây, cũng không ngoại lệ.

Vô số vầng nhật dương sáng rỡ, mang theo hào quang chói lòa, bay vút lên trời.

Phát động tử chiến!

Từ xa nhìn lại, vô số tu sĩ, vô số trận pháp, vô số vực bảo, tất cả trong giờ khắc này, tụ thành một cơn lũ cuộn trào, xông thẳng về phía thánh địa trên tầng trời!

Nhưng vào lúc này, phía trên màn trời, trong thánh địa truyền ra một thanh âm khàn khàn.

“Nhất Nham Tử.”

Theo thanh âm ấy, từ giữa vô số thánh địa, có một thân ảnh bước ra.

Chính là vị Chuẩn Tiên của thánh địa đã từng gia trì cho kiếm phong năm xưa!

Gã không phải nhân tộc, mà là Nham tộc, thân thể tựa như một ngọn núi lớn. Giờ khắc này, chỉ một bước đã vượt qua tầng hư vô, xuất hiện phía dưới thiên không, đứng trước tất cả các thánh địa.

Đứng giữa không trung, gã bình thản nhìn xuống đại địa, chậm rãi nâng bàn tay bằng nham thạch lên,

rồi nhẹ nhàng ấn xuống một cái.

Ngay khoảnh khắc lòng bàn tay ấy rơi xuống, một luồng tu vi Chuẩn Tiên đỉnh phong bùng phát dữ dội trên thân thể gã, khiến thiên địa đổi sắc, phong vân cuộn ngược.

Uy áp khủng khiếp giáng xuống Vọng Cổ đại lục trong chớp mắt.

Dưới luồng uy thế ấy, ngay cả Nữ Đế cũng toàn thân chấn động, thân hình loạng choạng, đứng không vững.

Đã đến mức đó, thì các tu sĩ khác không cần phải nói.

Dù là các thần linh nơi các tộc xa xôi, sau khi cảm nhận được tình cảnh này, cũng đều thần sắc ngưng trọng.

Chuẩn Tiên đỉnh phong, tương đương Thần Đài đỉnh phong.

Với các chủng tộc hiện tại của Vọng Cổ mà nói, đó là sức mạnh không thể kháng cự!

Cho nên, khi một chưởng ấy giáng xuống, toàn bộ vực bảo liền mất hết hiệu lực, có thể thấy rõ từng kiện từng kiện biến thành nham thạch.

Quang mang của trận pháp nơi đại địa cũng bị che khuất, rồi… diệt tắt.

Các tu sĩ của muôn tộc, trong sát na ấy, tu vi trong cơ thể liền chấn động hỗn loạn, chẳng còn lấy nửa phần phản kháng.

Sở hữu hiến, chính là nghiền ép về tầng thứ. Tuy chỉ có một tia hiến mà gã lĩnh ngộ, nhưng phối hợp cùng tu vi vốn có, đã đủ khiến gã trở thành truyền thuyết tại Vọng Cổ.

Trong hàng Chuẩn Tiên của các thánh địa, gã chính là duy nhất.

Chuẩn Tiên đỉnh phong!

Bởi vậy, một lần xuất thủ của gã, đủ khiến mọi tộc quần lâm vào tuyệt vọng, thần trí run rẩy.

“Yếu ớt.”

Giữa không trung, Nhất Nham Tử khẽ lắc đầu.

Lúc này, một luồng gió thổi qua, trong làn gió ấy, dường như phảng phất tiếng than thở của Chấp Kiếm Đại Đế năm xưa.

Than cho sự yếu mềm của Vọng Cổ.

Than cho nỗi bất lực trước số mệnh.

Than cho cảm giác vô lực dâng lên trong tâm khảm vào khoảnh khắc đối mặt tử vong năm ấy.

Đối với Vọng Cổ mà nói, thánh địa… không thể kháng cự!

Chương 2864: Thần nữ? Vậy thì được (1)

"Vọng Cổ, kể cả nhân tộc, một đời không bằng một đời."

Trên không trung, Nhất Nham Tử lạnh nhạt mở miệng.

Thanh âm gã vang vọng khắp đại lục Vọng Cổ, như thần niệm của gã, bao phủ muôn phương bát hướng.

"Trừ vị Chấp Kiếm Đại Đế kia... ta không hiểu vì sao lão lại phải thủ hộ các ngươi, rốt cuộc là có ích lợi gì."

Nhất Nham Tử khẽ lắc đầu.

Trong mắt gã, đại lục Vọng Cổ chẳng có giá trị gì đáng nhắc tới. Gã cũng chẳng thể hiểu nổi vì sao vị Cổ Tiên lão tổ kia lại cố chấp nơi này, còn tin rằng nơi đây tồn tại thứ giúp bản thân lão bước lên tầng thứ cao hơn.

Thậm chí không tiếc ban xuống cho gã một đạo thánh chỉ điên cuồng.

Dẫu trong lòng nghĩ như thế, nhưng Nhất Nham Tử vẫn rất rõ ràng rằng, vị Cổ Tiên kia e ngại Tàn Diện, không dám đích thân nhập cảnh, nên mới truyền cho gã một tia lực lượng đáng sợ kia!

"Thứ lực lượng ấy, gọi là hiến sao?"

Nghĩ đến tia lực lượng mà bản thân hấp thu được, nơi sâu trong tâm trí Nhất Nham Tử nóng bỏng. Gã thừa biết, đây chính là chìa khóa để đột phá khỏi cảnh giới Chuẩn Tiên!

Cho nên, bằng mọi giá, gã cũng phải hoàn thành viên mãn sứ mệnh mà đối phương giao phó. Còn việc làm sao rời khỏi nơi này, gã cũng đã được chỉ dẫn rõ ràng.

Vì thế, ánh mắt gã quét một vòng chúng sinh đang tuyệt vọng dưới mặt đất Vọng Cổ, tay phải khẽ vung, lập tức sau lưng gã, tầng trời vọng lại tiếng chấn động rung trời.

"Tất cả thánh địa, giáng lâm toàn bộ."

Tiếng nói ấy vang vọng thiên địa.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tiếng nổ nơi tầng trời vang lên như sấm động, càng lúc càng dồn dập. Những tòa thánh địa từ ngoài tầng trời, như các vì sao băng, xuyên phá thiên mạc, đồng loạt hạ giới.

Xuất hiện đầu tiên là các thánh địa Hoàng cấp. Trong số đó, từng vị thánh chủ có tu vi Chúa Tể phi thân bay ra.

Tiếp theo là thánh địa Huyền cấp, không chỉ có Chúa Tể, mà còn có sáu vị Chuẩn Tiên từ trong bước ra.

Vừa xuất hiện, thiên địa chấn động.

Khí tức Chuẩn Tiên lan ra khắp bát phương, khiến vạn tộc đại lục Vọng Cổ chìm vào tận cùng tuyệt vọng.

Nhưng đây vẫn chưa phải toàn bộ sức mạnh của thánh địa.

Ngay sau đó, những thánh địa Địa Cực và Thiên Cực mà năm xưa chưa từng hạ giới, nay cũng ầm vang giáng xuống!

Bên trong, có mười một vị Chuẩn Tiên bước ra!

Trong đó, nhân tộc có bốn vị!

Tính luôn cả Nhất Nham Tử, tổng cộng các Chuẩn Tiên của thánh địa là mười tám vị!

Đây chính là toàn bộ thực lực của các thánh địa, ngoại trừ vị Cổ Tiên kia!

Giờ phút này, khi đứng trên không trung, khí tức từ những kẻ ấy lan tỏa, khiến toàn bộ chúng sinh đại lục Vọng Cổ bản năng run rẩy.

Dù trong số đó, chỉ có mỗi Nhất Nham Tử nắm giữ một tia hiến, còn các Chuẩn Tiên khác đều không.

Thế nhưng với nhận thức của vạn tộc Vọng Cổ, cả đại lục này, ngoài thần linh ra thì chỉ có Nữ Đế nhân tộc là người đạt đến tầng cảnh giới kia. Vậy mà giờ đây, từng người trong số mười tám kẻ đó đều ngang hàng với Nữ Đế!

Thậm chí có không ít kẻ... còn vượt qua Nữ Đế!

Đối với các tộc của Vọng Cổ mà nói, đây là một cơn ác mộng.

Làm sao mà chống đỡ...

Thế nên niệm tưởng tuyệt vọng, chẳng thể nào áp chế nổi nữa, trào dâng như cơn sóng lũ cuốn phăng tất cả ý chí.

"Chúng ta... đã hết đường rồi..."

Trong khoảnh khắc này, khắp mọi nơi, các tộc Vọng Cổ lần lượt mất đi niềm tin, chẳng còn ánh sáng hy vọng.

Tựa như thế giới vào khoảnh khắc đó đã mất đi tất thảy màu sắc.

Trở thành một mảng trắng mờ tuyệt vọng.

Toàn bộ cảnh tượng ấy, Nhất Nham Tử cũng nhìn thấy. Nhưng gã chẳng để tâm, chỉ quay đầu nhìn về phía các tu sĩ thánh địa vừa mới hạ giới, lạnh giọng truyền lệnh:

"Cho các ngươi một canh giờ, chế ngự toàn bộ khu vực không có thần linh cai quản cùng các chủng tộc trên Vọng Cổ, tìm ra vật mà lão tổ cần."

"Còn phần ta..."

Ánh mắt Nhất Nham Tử quét ngang, xuyên thấu hư vô, vượt qua khoảng cách vô tận, khóa chặt vào Đế Đô nhân tộc, rơi thẳng lên người Nữ Đế.

"Ta còn thiếu một người hầu, ngươi, cũng không tồi."

Lời vừa dứt, thân ảnh gã khẽ nhòe đi, khoảnh khắc sau đã hiện diện ngay trên bầu trời nhân tộc.

Gã phớt lờ mọi trận pháp, chẳng buồn để mắt tới bất kỳ tu sĩ nào, trước sự chứng kiến của tất cả, trực tiếp vươn tay chộp thẳng về phía Nữ Đế!

Một chưởng ấy khiến Đế Đô rung chuyển, toàn bộ đại vực chấn động dữ dội.

Dường như chỉ cần vị Chuẩn Tiên đỉnh phong kia khẽ dùng thêm chút lực, cả đại vực cũng sẽ tan tành thành tro bụi!

Thấy vậy, trong mắt Nữ Đế dâng lên sự quyết liệt. Nàng biết bản thân không phải đối thủ, nhưng vẫn bùng phát thần lực, triệu hồi từng vị Nhân Hoàng chi thần xung quanh, dốc toàn lực phản kích!

"Yếu ớt."

Nhất Nham Tử thản nhiên thốt ra. Tay phải đang giơ lên chỉ khẽ rung nhẹ, tức thì hiến của gã lan tỏa ra ngoài.

Khoảnh khắc kế tiếp, từng vị Nhân Hoàng chi thần quanh thân Nữ Đế đồng loạt chấn động, từng người bắt đầu hóa đá.

Ngay cả bản thân Nữ Đế, cũng cảm nhận rõ ràng thần lực đang bị bóp nghẹt. Hư không quanh thân hiện ra từng đạo hoa văn như nham thạch, bắt đầu lan ra bốn phía.

Dường như, cả không gian cũng đang bị nham hóa.

Ngay khoảnh khắc đó, đám tu sĩ thánh địa vừa mới giáng lâm, khi trông thấy cảnh tượng này, kẻ thì thờ ơ, người thì khẽ lắc đầu, nhưng tất cả đều chọn tuân lệnh, lập tức tản ra bốn phương tám hướng.

Mỗi kẻ đều tiến về các đại vực, bắt đầu trấn áp và kiểm soát.

Toàn bộ đại lục Vọng Cổ, vào lúc này chẳng khác nào cá nằm trên thớt, mặc người chém giết!

Tuyệt vọng, phẫn nộ, ý chí tử vong, điên cuồng, tràn ngập khắp các vực!

Trong đó, bao gồm cả Tế Nguyệt đại vực lẫn Phong Hải Quận.

Còn nơi Nữ Đế đứng, tình thế càng nguy kịch hơn, trông chừng sắp bị bắt giữ, trong mắt nàng, thần hỏa bỗng bùng lên.

Khoảnh khắc sau đó, thần quyền của nàng ầm ầm bộc phát!

Trong chớp mắt, bát phương thiên địa chìm vào bóng tối!

Bóng tối ấy không chỉ bao phủ nhân tộc chi vực, mà toàn bộ đại lục Vọng Cổ, đều hóa thành sắc đen!

Mọi nguồn sáng trên thế gian đều bị cưỡng đoạt, bị triệu tập, bị thao túng.

Tất cả ánh sáng ấy, cùng hướng về phía Nữ Đế, tụ hội lại!

Đó chính là thần quyền của nàng, dẫn dắt tất thảy ánh sáng của thế gian!

Vô tận quang minh ngưng tụ quanh thân thể nàng, khiến Nữ Đế trong khoảnh khắc ấy, trở thành nguồn sáng duy nhất của thiên địa.

Ánh sáng ấy bùng phát, ập về phía bàn tay đang chộp đến của Nhất Nham Tử!

"Thần quyền này... quả là đặc biệt!"

Nhất Nham Tử kinh ngạc. Với tu vi của gã, lúc này cũng không hề do dự mà lùi về sau.

Chương 2865: Thần nữ? Vậy thì được (2)

Nhờ vậy, thân ảnh Nữ Đế thoát ly nguy khốn, lóe lên một cái đã hiện thân trên tầng không, nơi khóe miệng nàng có máu vàng trào ra, ánh mắt càng thêm quyết tuyệt, đột ngột cất tiếng:

Thanh âm truyền khắp Vọng Cổ!

"Vọng Cổ vạn tộc, thay vì bị diệt tộc, chẳng bằng... hiến tế cho Tàn Diện, dẫn Tàn Diện mở mắt, cùng thánh địa... đồng quy vu tận!"

Đây, chính là át chủ bài của nàng!

Lời vừa thốt ra, vị Cổ Tiên ngoài tầng trời nheo mắt, còn đám tu sĩ thánh địa phía dưới đều biến sắc, thế nhưng... Nhất Nham Tử lại mỉm cười nửa miệng.

"Thú vị thật, ngươi cho rằng nhiệm vụ mà ta nhận được... không phải là tế hiến các ngươi sao?"

Nghe vậy, hai mắt Nữ Đế co rút mãnh liệt.

Ngay giây khắc tiếp theo, thân ảnh Nhất Nham Tử đột nhiên biến mất, thần hồn Nữ Đế chấn động, đang định thoái lui thì... đã quá muộn.

Nhất Nham Tử đã xuất hiện ngay trước mặt nàng, tay phải vung lên như chẻ tre, bỏ qua mọi kháng cự của nàng, trực tiếp bóp chặt lấy cổ!

Gã đang định mở miệng.

Thế nhưng đúng lúc đó, gã khẽ biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên tầng trời.

Chỉ thấy lúc này, ở nơi sâu thẳm thiên ngoại, vị Cổ Tiên kia cũng xoay đầu lại, ánh mắt chuyển hướng... nhìn về phía Nam Hoàng châu!

Nam Hoàng châu, trong nội vực của Thất Huyết Đồng.

Thất gia, mở mắt.

Trong ánh mắt ông mang theo vẻ đắng chát, cũng đang ngẩng đầu nhìn về thiên không, như thể xuyên qua trời cao, đang đối diện với vị Cổ Tiên ngoài tầng trời kia.

"Ngươi không phải là sư tôn..."

Thất gia thì thầm, đứng dậy, trong mắt dâng lên quyết đoán, định bước ra.

Nhưng đúng lúc đó, thân ảnh lão khựng lại, vẻ đắng chát biến thành hoảng hốt, đột nhiên quay đầu nhìn về phương vị của nhân tộc đại vực, nơi ánh mắt ông hiện lên vẻ không thể tin nổi!

Không chỉ riêng lão, ngay cả vị Cổ Tiên kia, thần sắc cũng lộ vẻ sững sờ!

Với phản ứng và cảm tri vượt xa Thất gia, vị Cổ Tiên lập tức thu hồi ánh mắt, chuyển hướng nhìn... lên không trung nhân tộc đại vực!

Tất cả những điều ấy, nói thì dài, nhưng chỉ diễn ra trong một thoáng!

Gần như ngay lúc Cổ Tiên và Thất gia đồng thời nhìn về nhân tộc đại vực.

Trên không trung nơi đó, bỗng nhiên hiện ra một cơn lốc xoáy khổng lồ!

Vòng xoáy ấy đến quá đột ngột, vừa xuất hiện liền bao phủ cả một đại vực, phạm vi vẫn còn đang không ngừng mở rộng.

Từng luồng khí tức đến từ Nguyên Thủy Hải, ầm ầm khuếch tán ra từ trung tâm vòng xoáy ấy.

Lan khắp Vọng Cổ!

Khiến cho những vị Chuẩn Tiên đang trấn áp vạn tộc kia, ai nấy đều chấn động tâm thần, vội vã cảm ứng.

Người cảm nhận rõ nhất, dĩ nhiên chính là Nhất Nham Tử đang đứng ngay phía dưới tâm vòng xoáy kia!

Gã đang một tay bóp cổ Nữ Đế, ngẩng đầu nhìn về tầng không.

Chỉ thấy, cơn lốc xoáy khổng lồ kia che khuất cả thân ảnh của vị Cổ Tiên ngoài thiên ngoại, khiến đồng tử của Nhất Nham Tử...

co rút dữ dội.

"Đây là..."

Cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng, khiến Nhất Nham Tử không chút do dự vận chuyển toàn bộ tu vi, đồng thời một tia hiến mà gã nắm giữ cũng được cực lực khuếch tán ra ngoài, tạo thành một tầng phòng hộ bao phủ bốn phía.

Ngay khoảnh khắc tầng tu vi bao trùm toàn thân, trong mắt gã phản chiếu lên cơn lốc xoáy trên bầu trời, bỗng xuất hiện một sợi xích bằng sắt.

Chỉ thoáng nhìn thấy sợi xích ấy, sắc mặt Nhất Nham Tử lập tức đại biến.

"Đây là..."

Toàn thân gã run rẩy kịch liệt, là kẻ có hiến, lúc này gã cảm nhận vô cùng rõ ràng rằng trong sợi xích kia, ẩn chứa lực lượng hiến vượt xa gã, quá xa.

Thậm chí có thể nói, sợi xích ấy hoàn toàn do hiến tạo thành.

Một cảnh tượng như vậy khiến tâm thần Nhất Nham Tử nổ tung.

"Sao... có thể!"

Ngay sau đó, cảnh tượng càng khiến gã khiếp đảm xuất hiện.

Sợi xích mang theo uy thế của thiên lý, sau vài lần rung động, lại trực tiếp lao thẳng về phía gã.

Da đầu Nhất Nham Tử tê rần, cảm giác tử vong như tan chảy vào từng tấc máu thịt, khiến toàn thân gào thét.

Quá mức khủng bố.

Gã không chần chừ, thân thể lóe lên, thậm chí không tiếc lấy Nữ Đế đang bị khống chế ra làm lá chắn, ném nàng về phía sợi xích, còn bản thân thì thiêu đốt tu vi để đổi lấy cơ hội thoát thân.

Thân thể lao nhanh về sau.

Phản ứng của gã cực nhanh, nhưng... tốc độ của sợi xích còn nhanh hơn.

Nó trực tiếp xuyên qua không gian, phá vỡ hư không, khoảnh khắc xuất hiện đã ở ngay trên đỉnh đầu Nhất Nham Tử, rồi... nhẹ nhàng buông xuống.

Khoảnh khắc đó, tu vi của Nhất Nham Tử hoàn toàn mất hiệu lực, chẳng khác gì những gì gã từng làm với đại lục Vọng Cổ trước đó.

Không thể tránh, không thể đỡ.

Bởi vì hiến của sợi xích ấy, chính là trật tự, là thiên lý.

Mà dưới thiên lý, chẳng gì có thể thoát.

Toàn bộ chống cự của Nhất Nham Tử trở nên vô nghĩa, tia hiến trong gã chỉ chống đỡ được vài nhịp thở rồi tan vỡ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn sợi xích rơi xuống...

Lúc chạm vào, một tiếng gào thảm thiết phát ra từ miệng gã, toàn thân run rẩy, nhục thân không chịu nổi, trực tiếp sụp đổ.

Linh hồn gào khóc, tan vỡ trong nháy mắt.

Toàn bộ quá trình, chỉ diễn ra trong ba nhịp thở.

Hình thần câu diệt.

Pháp bảo, tất cả của gã, đều như chính lời gã từng nói "mỏng manh".

Đây là sự chênh lệch giữa những Chuẩn Tiên, cũng là khoảng cách giữa thiên kiêu và kẻ tầm thường.

Tất cả xảy ra quá nhanh, bất kể là tu sĩ thánh địa, nhân tộc, Nữ Đế, hay các cường giả của đại lục Vọng Cổ, đều chưa kịp phản ứng.

Bọn họ chỉ thấy được cảnh tượng sợi xích kia nhẹ nhàng rơi xuống, truyền kỳ của Chuẩn Tiên, Nhất Nham Tử, tan thành tro bụi.

Tất cả, tựa như một giấc mộng.

Giữa ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, giữa sự chấn động của vạn tộc đại lục Vọng Cổ, sợi xích nhẹ nhàng hủy diệt Nhất Nham Tử ấy, sau khi lắc lư vài vòng... hóa thành một bóng người.

Đó là một thanh niên, thân khoác trường bào tinh không, tướng mạo cương quyết, trong mắt mang theo sự bất mãn nhàn nhạt đối với muôn sự nhân gian.

Y chính là... Tinh Hoàn Tử.

Y nhìn quanh bốn phía, khẽ cau mày, nhàn nhạt mở miệng:

"Chỗ này... là đại lục Vọng Cổ à?"

Trên không trung, Nữ Đế vừa được giải thoát khỏi trói buộc, lúc này hít sâu một hơi, ánh mắt kiêng dè nhìn về phía Tinh Hoàn Tử, trong lòng không cách nào xác định thân phận đối phương, nhưng lại cảm nhận rõ ràng khi tức khủng bố vượt xa tưởng tượng, nên cẩn trọng mở miệng:

"Nơi đây là Vọng Cổ, chẳng hay các hạ là ai?"

Tinh Hoàn Tử nghe vậy, vốn không định để tâm đến Nữ Đế, nhưng khi ánh mắt đảo qua, trong lòng chợt khẽ động.

Y nhận ra thân phận đối phương là thần linh, lập tức nhớ tới sở thích của Hứa Thanh...

Thế là nhẹ nhàng gật đầu.

Ngay sau đó, y vung tay về phía lốc xoáy trên bầu trời.

Một đạo tiếp dẫn hiện ra.

Khoảnh khắc kế tiếp, vòng xoáy ầm ầm gào thét, từng luồng khí tức ngập trời từ bên trong khuếch tán ra.

Rồi một màn khiến cả Vọng Cổ lẫn thánh địa kinh hãi tận cùng trong suốt hàng vạn năm... hiện ra ngay sau đó.

Chương 2866: Mười một vị Đại Đế! (1)

Trên bầu trời, vòng xoáy vào khoảnh khắc này gầm vang, âm thanh vang lên vượt qua cả sấm sét, truyền khắp toàn bộ Vọng Cổ.

Tựa như tiếng tim đập dồn dập, vang vọng nơi lồng ngực vạn dân, chấn động tâm thần tất cả chúng sinh.

Cùng lúc đó, trên đại lục Vọng Cổ, những loài độc thực vật mọc ở các đại vực, dù chưa hoàn toàn khô héo, cũng bắt đầu lay động!

Tựa như nghênh đón điều gì đó!

Ngay sau đó, trong vòng xoáy trên bầu trời, một luồng tử khí sẫm mờ ảo bùng phát như sóng thần, trào ra cuồn cuộn, trong nháy mắt che khuất trời đất.

Trong lớp tử khí ấy, hiện lên một bóng người cao gầy như một vệt bóng mực được cắt từ bóng tối.

Khi thân ảnh kia hiện rõ, toàn bộ độc thực vật trên đại lục Vọng Cổ đồng loạt nở rộ.

Độc ý trong khoảnh khắc đó, hòa nhập với thiên quy địa luật của Vọng Cổ, bốc lên cao ngút.

Mà trung tâm của hết thảy, chính là bóng người đang từ trong tử khí bước ra.

Y vận áo choàng dài bằng lụa đen, vạt áo rủ xuống như dòng thác đêm, nơi tà áo còn kết tinh những mảnh sương độc hình thành từ pháp tắc của y, lấp lánh u quang kỳ dị.

Mái tóc dài không buộc, đen nhánh như cánh quạ, giữa từng sợi tóc leo lắt những đốm lửa xanh lục, như ngàn vạn con rắn độc nhỏ đang thè lưỡi trong bóng tối.

Điều đáng sợ nhất là giữa trán y có ấn ký mười hai cánh hoa, xoắn lấy nhau, tạo thành một khuôn mặt nữ nhân quỷ dị.

Cảnh tượng ấy khiến người ta chấn động tâm thần!

Chính là Lý Mộng Thổ!

Y vừa xuất hiện, toàn bộ Vọng Cổ, từ muôn tộc cho tới các tu sĩ thánh địa đều khiếp sợ tâm hồn.

“Lại một vị Chuẩn Tiên!”

Tại Đế Đô của nhân tộc, Ninh Viêm hít sâu một hơi.

Tại Phong Hải Quận, Diêu hầu cùng mọi người thông qua pháp môn đặc biệt cảm nhận được cảnh tượng ấy, cũng không khỏi kinh hoàng.

Tại Tế Nguyệt đại vực, Thế tử và mọi người cũng đều rúng động trong lòng.

Nữ Đế nhân tộc, ánh mắt co rút mạnh.

“Người này cũng là Chuẩn Tiên! Dù không bằng kẻ trước, nhưng khí tức trên thân y vẫn vượt xa Nhất Nham Tử!”

Khi Nữ Đế còn đang thầm kinh ngạc, Lý Mộng Thổ giữa không trung quét mắt nhìn khắp bốn phương, ánh mắt rơi lên thế giới này.

“Đây... chính là Vọng Cổ sao...”

Lý Mộng Thổ hít sâu một hơi.

Theo như ghi chép tổ truyền trong tộc, y hiểu rõ tổ tiên của mình xuất thân từ Vọng Cổ.

Giờ đây đứng trên mảnh đất tổ tông, trong lòng y dâng lên vô hạn cảm khái, định nói thêm điều gì đó.

Nhưng lúc ấy, giọng nói lạnh lẽo của Tinh Hoàn Tử vang lên.

“Đứng chắn ở đó làm gì, đến rồi thì mau tránh ra cho người khác.”

Lý Mộng Thổ nghe xong, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng ngoan ngoãn dời sang một bên.

Gần như đồng thời khi y tránh ra, từ trong vòng xoáy trên bầu trời phía sau y lại một lần nữa vang lên tiếng gầm.

Lần này, là núi non hiện thân.

Từng đỉnh núi hư ảo, từ vòng xoáy bỗng hóa thành thực, xuất hiện trong không trung khiến cả các dãy núi trên đại lục Vọng Cổ cũng rung lắc theo.

Trong màn sương đỉnh núi ấy, một nữ tử bước ra.

Nàng dung nhan tuyệt mỹ, lạnh lùng thanh nhã, sống mũi cao, đôi môi đỏ như chu sa, mang vẻ giá lạnh như tuyết đọng đầu non.

Khoác y phục nguyệt sắc tay rộng, nơi váy thêu lên hình bóng rặng núi xa xăm trùng điệp, hoa văn xanh tro lay động theo từng bước đi, tựa như từng dãy núi chìm nổi trong biển mây.

Mỗi bước nàng đi, dưới chân liền hình thành những bậc đá lơ lửng, sau lưng là dãy núi vang rền như đang nghênh đón.

Chính là Viễn Sơn Tố!

Mà nàng không đơn độc, trong vùng bóng tối giữa các dãy núi phía sau, còn một bóng người tựa bước ra từ khe nứt địa ngục.

Trên lưng gã đeo một thanh tàn kiếm.

Người đó khoác trường bào lam đen tả tơi, tóc xen trắng và đỏ như máu, được cột tạm bằng một chiếc trâm làm từ xương trắng, đuôi tóc vón cục máu đen, như bị gươm chém đứt rồi mặc cho mọc dài trở lại.

Ánh mắt gã lạnh băng, đáy mắt là sự tàn độc như lệ quỷ dưới đáy đầm sâu, tựa như chỉ cần nhích một chút là sẽ kéo người ta xuống vực thẳm vạn kiếp bất phục.

Đặc biệt là thanh kiếm trên lưng gã.

Chuôi kiếm quấn da người thối rữa, lưỡi kiếm đầy vết nứt li ti, từng khe nứt chảy ra khí tức tà ác màu tím sẫm.

Tà khí cuộn trào, lan rộng bát phương.

Lờ mờ có tiếng thét gào của chúng sinh, đang tụng niệm chú sinh tử trong đó.

Gã, chính là Tà Linh Tử!

Vạn tộc Vọng Cổ, tâm thần lại lần nữa rung chuyển.

Nữ Đế cũng theo bản năng lùi lại vài bước. Trong mắt nàng, người đầu tiên xuất hiện mang khí tức chí cường, người thứ hai tuy yếu hơn đôi chút nhưng vẫn không thể xem nhẹ, kẻ thứ ba thì kinh diễm tuyệt luân.

Nhưng... kẻ thứ tư lại là ác khí tận cùng!

Mà bọn họ, đều là Chuẩn Tiên, đều là Đại Đế!

Điều đáng sợ nhất là, khí tức từ trong vòng xoáy vẫn còn đang tiếp tục bạo phát.

Khí tức ấy quá mức cường đại, vang dội thiên địa, khiến sắc trời biến đổi, khiến tu sĩ nhân tộc toàn cõi Vọng Cổ run rẩy, dù là các tộc ở những đại vực khác cũng theo bản năng sinh lòng kính sợ.

Càng khiến đám tu sĩ thánh địa từng giáng lâm trước đó, tâm thần chấn động dữ dội.

Nhất là những Chuẩn Tiên của thánh địa đang phân tán khắp bát phương, cảm ứng rõ ràng nhất. Bọn họ đều cảm nhận được rằng, dù là những kẻ đã hiện thân hay khí tức vẫn chưa lộ ra từ trong vòng xoáy, thì từng người một... đều vượt qua cả Nhất Nham Tử!

Mà... việc giáng lâm vẫn chưa dừng lại!

Toàn bộ Vọng Cổ, vào khoảnh khắc này, đều đang chấn động không thôi.

Chương 2867: Mười một vị Đại Đế! (2)

Ngay lúc vạn phương đang căng thẳng dõi theo, thì từ trong vòng xoáy phía trên nhân tộc, vang lên tiếng kiếm ngân ngân.

Thiên Quân và Tích Dịch, hóa thành kiếm hình, từ trong vòng xoáy lao vọt ra!

Vừa xuất hiện, thiên địa rung chuyển, nhật nguyệt giao hòa.

Mọi thanh kiếm khắp Vọng Cổ, cùng lúc vang lên kiếm âm.

Vô số ánh mắt đổ dồn về nơi ấy, ngay cả những thần linh đang phóng thần niệm quan sát cũng bị chấn động tâm thần vào khoảnh khắc ấy.

Thực sự là vì hai thanh kiếm này, khí tức tiên đạo lẫm liệt, lại mang theo linh vận phi phàm!

Chúng là kỳ trân trong thiên hạ!

Trong đó, Thiên Quân dài ba thước ba tấc, thân kiếm như băng tuyết tan chảy kết tinh, trong suốt như pha lê, bên trong còn lưu chuyển tinh mang lấp lánh, sống kiếm khắc văn lôi vân bạc sáng.

Còn Tích Dịch ngắn hơn vài tấc, thân kiếm sắc xanh ngọc, khắc họa núi non trùng điệp cùng thác nước đổ dài, lưỡi kiếm mỏng như cánh ve, sắc bén vô song.

Giờ phút này, đôi kiếm hòa nhau phát sáng, xoay quanh bát phương, nơi đi qua hư không ngưng đọng như đông cứng, để lại từng vệt kiếm ngân xanh lạt.

Lại có tiếng kiếm ngân vang vọng cửu tiêu, hồi đáp những lời thề năm xưa của Thiên Quân và Tích Dịch.

"Thiên Quân chủ sát!"

"Tích Dịch chủ thủ!"

"Hợp lại có thể chém nát màn giới giữa các tinh hoàn, tách ra có thể bảo hộ sinh linh nhân tộc khỏi tai ương của thần dị!"

Ba câu nói ấy truyền khắp bát phương, khiến những ai đang dõi theo đều chấn động tâm thần, vòng xoáy trên trời vẫn tiếp tục gào rít, lần này... có bốn thân ảnh, đồng thời giáng lâm.

Trong số đó, có một đại hán cao lớn vạm vỡ, vác đại đao trên vai, thân hình như tòa thiết tháp, vai rộng lưng dày, tóc buộc đuôi ngựa bằng dây da thú, ánh mắt sắc như dao.

Bên hông gã đeo mười chín chiếc nanh thần làm thành chuỗi trang sức, mỗi chiếc nanh đều khắc tên của một vị Thần Đài mà gã từng giết.

Gã tên Vương Bằng!

Bên cạnh gã là một người trung niên, vóc dáng thon dài, mặt mày nghiêm nghị, bên hông đeo thanh trường kiếm thân mảnh vỏ hẹp, trên vỏ kiếm đóng băng mỏng quanh năm không tan.

Y như tên, chính là Lý Hàn Phong!

Thần quyền của y, là kiếm!

Về phần vị thứ ba, thoạt nhìn như một thư sinh nho nhã, tựa người đã đọc vạn quyển thi thư.

Y vận trường sam xanh xám, dung mạo trắng trẻo, trên người mang ba phần thư hương, bảy phần sắc bén tiềm ẩn không lộ.

Tay cầm một quyển trúc giản, trên đó lấp lánh vô số văn tự.

Hiến của y, chính là chữ.

Y tên là Lý Huyền Sách.

Còn người cuối cùng trong bốn vị, là Huyết Vân đạo nhân.

Gã tóc đỏ như lửa cháy, rối bù xõa xuống vai, gương mặt héo gầy như đầu lâu, cả người như ác quỷ bò lên từ sâu trong huyết hải.

Theo từng bước tiến về phía trước, huyết vân từ toàn thân gã cuồn cuộn trào ra, phối hợp với nụ cười khát máu nơi khóe miệng, khiến người ta có cảm giác cả thế gian đều sẽ bị huyết vân của gã nuốt chửng.

Bốn người này, mỗi một vị, đều là Chuẩn Tiên.

Giờ phút này, mười vị Chuẩn Tiên giáng lâm tại Vọng Cổ, toàn bộ Vọng Cổ chấn động, thương khung cuộn trào, đại địa gào thét, vạn tộc đều khiếp sợ.

Căng thẳng và kinh hồn trở thành giai điệu chủ đạo vang vọng trong lòng tất cả sinh linh.

Ngay cả thần linh cũng không ngoại lệ.

Các Chuẩn Tiên đến từ thánh địa, trong lòng sớm đã cuồn cuộn lôi đình, nỗi khiếp đảm hóa thành sóng lớn cuốn trọn tâm thần.

Chín người đến sau, dù không bằng người đầu tiên, nhưng tất cả đều là Chuẩn Tiên Đại Đế, mỗi lần có một người hiện thân, quy tắc và pháp tắc nơi Vọng Cổ đều bốc lên sóng lớn.

Gây chấn động muôn vật.

Trong nhận thức của các Chuẩn Tiên tại thánh địa, mười người kia đã là chiến lực vô cùng tiếp cận Hạ Tiên, bất kỳ ai trong số họ cũng vượt xa Nhất Nham Tử.

Đáng sợ hơn cả, dù bọn họ chưa từng sở hữu hiến, nhưng đều đã nghe từ Cổ Tiên và Nhất Nham Tử về sự tồn tại của hiến.

Ấy vậy mà những kẻ giáng lâm kia, toàn bộ đều sở hữu hiến, hơn nữa nồng độ còn kinh hãi đến cực điểm.

Một điều nữa khiến tất cả chấn động, chính là tuổi tác.

Mười vị Chuẩn Tiên ấy, từng người một đều còn trẻ tuổi, hiển nhiên đều là tuyệt thế thiên kiêu.

Chỉ cần một người như vậy đã đủ kinh thế hãi tục, mà nay lại có đến mười vị.

Mười vị Đại Đế.

Vọng Cổ rúng động, vạn tộc bàng hoàng, thánh địa chấn động, thần linh trầm mặc.

Không ai biết bọn họ đến từ nơi nào, vì sao mà đến.

Tại chỗ của Nữ Đế, cảm giác không chân thực trong lòng nàng đã lên đến cực hạn, nàng hít sâu một hơi, đang định cất tiếng hỏi.

Thì từ trong vòng xoáy, bỗng vang lên một tiếng ho khẽ.

Tiếng ho ấy như gió lốc xoáy ngang cửu thiên.

“Còn nữa sao?”

Thánh địa run rẩy, vạn tộc run tim, đồng tử của Nữ Đế co rút mạnh.

Vòng xoáy kia, người thứ mười một giáng lâm.

Kẻ này khoác trường bào gấm màu xám nhạt, tóc đen buộc gọn bằng ngọc quan, đuôi tóc rũ xuống tận eo, dung mạo ôn hòa, ánh mắt mang theo ôn nhu ấm áp, khiến người đối diện bất giác hạ thấp phòng bị.

Cả người y, như một thế gia công tử ôn nhuận như ngọc.

Y tên là Chu Chính Lập.

Khi y bước ra, trên mặt vẫn giữ nụ cười khiêm nhường, nhưng Lý Mộng Thổ cùng những người khác bản năng đều quay đầu nhìn về phía y.

Một màn ấy khiến thánh địa và vạn tộc đều chú ý, Nữ Đế cũng đồng thời nhìn về phía Chu Chính Lập, trong lòng suy đoán liệu có phải y là người đứng đầu nhóm này không, thì Chu Chính Lập mỉm cười, cất lời ôn hòa:

“Thật thất lễ, chúng ta gặp chút sự cố trên đường, có không ít Thần Chủ tại Nguyên Thủy Hải đã ra tay chặn đường chủ thượng của ta.”

“Chủ thượng lo lắng cho an nguy của Vọng Cổ, nên đã để chúng ta giáng lâm trước, bởi vậy mới đến trễ một chút.”

“Còn chủ thượng, hiện đang trên đường, hẳn là sắp đến rồi.”

Chương 2868: Cổ Tiên giáng lâm

Toàn bộ Đế Đô, toàn bộ đại vực, thậm chí hơn phân nửa Vọng Cổ,

Trong khoảnh khắc này, đều rơi vào một sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Chư tu sĩ bình thường trong vạn tộc tuy không thể cảm nhận được biến cố đang diễn ra tại nhân tộc đại vực, nhưng áp lực nặng nề từ thiên địa, cùng thần niệm của tầng lớp Chuẩn Tiên phủ khắp đại lục, đã khiến phong vân biến sắc.

Từ đó, tâm thần vạn sinh trầm trọng đến cực điểm.

Thậm chí còn sinh ra sự run rẩy từ bản năng sinh mệnh, không thể khống chế mà dâng trào.

Còn những kẻ mạnh, hoặc dùng thủ đoạn đặc biệt cảm nhận được dị biến trên không trung nhân tộc, giờ phút này đều đầu óc nổ vang, da đầu tê dại.

Bọn họ cảm nhận rõ thiên địa trở nên đặc quánh, quy tắc và pháp tắc trong một sát na liền sụp đổ.

Chấn động trong tâm thần, chẳng khác nào hàng triệu đạo thiên lôi nổ tung cùng lúc.

Khó mà tin nổi, càng khó tưởng tượng.

“Mười một tôn, Chuẩn Tiên!”

“Mười một tôn, Đại Đế!”

“Mỗi người trong số họ, rõ ràng đều là tồn tại chí cường trong cảnh giới Đại Đế.”

“Họ… dường như đều là nhân tộc!”

Trong lòng những cường giả cảm nhận được một màn này nơi vạn tộc Vọng Cổ, đều trào dâng cảm giác không chân thực mãnh liệt.

Bởi lẽ trước đó, trong toàn cõi Vọng Cổ, mạnh nhất cũng chỉ là

Chúa Tể, còn Nữ Đế là thần linh chứ chẳng phải tu sĩ.

Còn tu sĩ... thì trong suốt mấy vạn năm, dường như chỉ có một mình Chấp Kiếm Đại Đế là đạt tới cảnh giới Chuẩn Tiên.

Mà lão lại là tu sĩ thời kỳ Huyền U.

Có thể nói, từ sau thời Huyền U, chưa từng xuất hiện thêm Chuẩn Tiên nào.

Thế nhưng hôm nay, phía thánh địa có Chuẩn Tiên thì thôi, còn mười một vị đến sau, vừa thần bí, vừa kinh tài tuyệt diễm, chấn động toàn bộ Vọng Cổ.

Cho nên, ngay cả thần linh trong các cường tộc Vọng Cổ, giờ phút này cũng đều trở nên vô cùng trầm trọng.

Mà điều khiến các thần linh, các cường giả, thậm chí cả Nữ Đế đều chấn động dữ dội hơn cả, chính là lời nói phát ra từ vị Đại Đế đến sau cùng.

Trong lời ấy, xuất hiện hai chữ 'chủ thượng'.

Hai chữ này, mang đến cho Nữ Đế và toàn bộ thế lực còn lại sự rung động vượt xa mọi điều trước đó.

Thần linh các phương lập tức cảnh giác, đồng tử của Nữ Đế cũng co rút.

Bọn họ theo bản năng suy đoán, rốt cuộc là tồn tại bậc nào, mới có thể khiến mười một vị Đại Đế tuyệt thế này cùng kính xưng chủ thượng?

Một vị chủ thượng như vậy, phải huy hoàng và chí cao đến nhường nào?

Ngoài ra, trong lời nói còn ẩn chứa một tin tức chấn động hơn.

Trên đường đến, chủ thượng của họ đã bị nhiều vị Thần Chủ chặn lại.

Câu nói ấy khiến thần linh các tộc trong Vọng Cổ bàng hoàng.

Bởi vì “Thần Chủ” tuy là tầng cấp mà tu sĩ Vọng Cổ không hiểu rõ, nhưng với thần linh, thì đó là một khái niệm đã khắc sâu vào trong thần hồn.

Bọn họ hiểu rõ Thần Chủ là gì, càng hiểu rõ tầng cấp ấy cao đến đâu.

Đó là loại tồn tại đã vượt khỏi phạm trù có thể tưởng tượng.

Toàn bộ Vọng Cổ, ngay cả thời đại Hoàng Thiên thần tộc còn tồn tại, cũng chỉ có duy nhất một vị Thần Chủ.

Chính là Thần Hoàng của Hoàng Thiên thần tộc.

Vậy mà hiện tại, theo lời của vị Đại Đế kia, chủ thượng của y lại bị nhiều vị Thần Chủ cùng lúc chặn lại.

Tất cả những điều ấy khiến toàn bộ thế lực Vọng Cổ rơi vào sự yên lặng khó lường.

Trong yên tĩnh ấy, Nữ Đế chăm chú nhìn mười một vị Đại Đế khủng bố trước mặt, ánh mắt dừng lại trên thân Chu Chính Lập, trong lòng do dự, trầm giọng hỏi:

“Vị đạo hữu này, không biết chủ thượng của ngươi là ai?”

Chu Chính Lập, mang phong thái của thế gia công tử, nghe vậy liền nở nụ cười ôn hòa.

“Tôn danh của chủ thượng, chúng ta không tiện nói trước. Một lát nữa người đến, các vị sẽ tự nhận ra.”

Lời này rơi vào tai Nữ Đế, khiến nàng khựng lại, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, lục tìm trong ký ức toàn bộ những nhân vật phù hợp, nhưng dù cố gắng bao nhiêu, cũng chẳng thể nghĩ ra ai.

Nàng vừa định tiếp tục truy hỏi.

Thì Chu Chính Lập khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về nơi xa, nhẹ giọng nói:

“Thiên Quân Tích Dịch.”

Vừa dứt lời, hai thanh tiên kiếm do Thiên Quân Tích Dịch hóa thành vẫn chẳng hề ngó ngàng, tiếp tục bay lượn quanh khu vực.

Nơi hai thanh tiên kiếm lướt qua, tiên quang lóe sáng, kiếm mang kinh thiên động địa. Trong thân kiếm, hai huynh đệ vẫn đang lầm rầm trò chuyện.

“Ca, nơi này người yếu quá trời luôn.”

"Không phải bọn họ yếu, mà là chúng ta mạnh quá đó, ha ha ha!"

"Ha ha ha, đúng vậy đúng vậy, nhưng ca à, nơi này dị chất nồng đặc đến quái lạ, phía trên đầu kìa, là Thượng Hoang sao?"

"Đừng nhìn, thứ đó chúng ta không trêu vào nổi đâu! Ủa, cái con mắt kia đang gọi chúng ta đó, đệ có muốn để ý không?"

"Để ý cái rắm gì!"

Hai thanh tiên kiếm vẫn tiếp tục bay vòng vòng, làm như chẳng nghe thấy lời nói của y. Chu Chính Lập mặt mày tươi cười, từ từ lấy ra một ngọc giản lưu ảnh, dịu giọng nói:

"Lúc quay về, ta sẽ thỉnh cầu chủ thượng ban quyền ghi lại hành vi của các ngươi. Các ngươi đã cố ý làm thế, vậy thì ta ghi lại thôi."

Vừa nói xong, ngọc giản vừa được kích hoạt, thì Thiên Quân Tích Dịch do hai huynh đệ hóa thành lập tức lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt y.

Rõ ràng tức đến muốn phát điên.

Thế nhưng Chu Chính Lập vẫn giữ vẻ điềm tĩnh như thường, nụ cười ôn hòa, giọng nói như gió xuân:

"Lệnh cho hai ngươi, tuần tra Vọng Cổ đông tây các vực, chém sạch mọi Chuẩn Tiên của thánh địa."

"Vương Bằng, Huyết Vân, lệnh cho hai ngươi, tuần tra nam bắc các vực Vọng Cổ, mệnh lệnh như trên."

Một bên, Vương Bằng nhe răng cười, còn Huyết Vân đạo nhân thì liếm môi, lập tức tuân lệnh. Thân hình cả hai khẽ động, liền dẫn theo phong bạo cuồng bạo, một người phóng về phương bắc, một người lao về phương nam, biến mất trong nháy mắt.

Thiên Quân Tích Dịch trong lòng uất ức, điều họ sợ nhất chính là Hứa Thanh, nhưng không còn cách nào khác, đành mang theo tức giận chia nhau đi về các hướng.

Bốn người như tia sét xé trời, đi đến đâu, thiên địa gầm thét đến đó, hư không vặn vẹo, lao thẳng tới những Chuẩn Tiên thánh địa vốn trong mắt họ chẳng khác gì sâu kiến.

Một màn này khiến nhân tộc bên dưới, giữa muôn phần căng thẳng, lại dâng lên cảm xúc sục sôi.

Tuy không rõ lai lịch của những người này, càng không biết chủ thượng của họ là ai, nhưng từ hành vi của những thiên kiêu ấy, có thể cảm nhận, dường như... họ không phải là địch nhân!

Còn Chu Chính Lập, vẫn mỉm cười, chuẩn bị tiếp tục sắp đặt.

Nhưng ngay lúc ấy, dị biến đột ngột xảy ra!

Trên thương khung, truyền đến một tiếng hừ lạnh vang vọng trời đất!

Thanh âm ấy vượt qua thiên lôi, chấn động toàn bộ Vọng Cổ.

Vạn sinh tâm thần cuồng chấn, đồng loạt run rẩy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chu Chính Lập cùng các Đại Đế khác, sắc mặt trong khoảnh khắc đều trở nên nghiêm nghị, cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Thanh âm ấy, đến từ ngoài thiên mạc!

Nơi tận cùng thương khung, hư không dường như đông cứng lại, một cỗ tĩnh mịch khiến người ta rợn người đang dần khuếch tán trong cõi hư vô.

Giữa cái chết chóc ấy, một luồng lực lượng mênh mông như có thể nghiền nát chư thiên vạn giới, như một ngọn núi lửa tuyệt thế đang phun trào, ầm ầm giáng xuống!

Kẻ tồn tại nơi ngoài cõi Vọng Cổ, Cổ Tiên, gã... đã lựa chọn giáng lâm!

Lúc ban đầu chỉ là một đường nét mơ hồ đến cực điểm, nhưng lại như mang theo trọng lượng của toàn bộ tinh không. Hư không ngay lập tức giống như hồ nước bị ném vào khối đá khổng lồ, cuồng loạn vặn vẹo, nổ tung.

Mỗi đường nét dần hiện ra trên thân ảnh Cổ Tiên, đều khiến quy tắc xung quanh bị xé nát triệt để.

Từng đạo khe nứt đen ngòm đáng sợ như miệng thú dữ, không ngừng lan rộng ra bốn phía, kéo căng rồi rách toạc, phát ra những tiếng gào rú thảm thiết khiến người ta tê dại cả da đầu.

Càng kinh hoàng hơn, là theo từng bước hắn tiến lên, toàn bộ các vực của Vọng Cổ đều bắt đầu sôi trào dữ dội.

Cuồng phong như phán quyết của ngày tận thế, gào thét quét qua tất cả, sức gió lớn đến mức xẻ đôi các ngọn núi cao sừng sững, đá vỡ chưa kịp rơi xuống đất đã bị cuốn thành bột mịn, tán loạn trong thiên địa tưởng như sắp bị xé nát.

Còn sông ngòi biển hồ thì càng mong manh hơn nữa.

Như thể bị một bàn tay vô hình khuấy đảo mãnh liệt, gợn lên những cơn sóng thần cao vạn trượng, sóng dữ điên cuồng vỗ bờ, phá hủy tất cả ven bờ chỉ trong chớp mắt. Làn nước hung mãnh ấy, như muốn nhấn chìm toàn bộ đại lục.

Khí thế kinh thế hãi tục!

Sự giáng lâm của Cổ Tiên, giống như đánh một tiếng chuông tang cho toàn bộ sinh linh Vọng Cổ.

Khoảnh khắc ấy, Vọng Cổ đại loạn, vạn tộc khiếp đảm, chúng sinh run rẩy!

Hi vọng vừa được thắp lên bởi mười một vị Đại Đế, trong khoảnh khắc này đã bị nghiền nát tan tành!

Chương 2869: Thanh Ngưu trở về (1)

Một màn này chấn động toàn bộ Vọng Cổ, khiến nỗi khiếp sợ trong lòng vạn tộc chúng sinh trong khoảnh khắc bùng phát mãnh liệt.

Nữ Đế mang theo cay đắng, toàn bộ tu sĩ nơi Tế Nguyệt đại vực chìm trong trầm mặc, Phong Hải Quận rơi vào tử tĩnh, khắp các tộc Vọng Cổ, ý niệm tuyệt vọng lan tràn khắp thân hồn.

Ngay cả Chu Chính Lập cùng các Đại Đế, vào thời khắc này cũng buộc phải vận dụng toàn lực, nâng hiến lên cực hạn để gắng gượng chống lại uy áp đang đè xuống.

Song trong ánh mắt bọn họ không hề hiện lên sợ hãi, mà là một tia sát khí trầm trọng.

Tất cả đều dõi mắt, nhìn chằm chằm về phía màn trời đang nhanh chóng bị nhuộm đỏ máu, nơi Cổ Tiên đã hoàn toàn giáng lâm.

Kẻ ấy là một lão giả.

Đầu tóc trắng bạc, thưa thớt đến mức lộ ra cả da đầu trắng bệch, đạo bào trên người rách tả tơi, tựa như đã khoác lên người mấy vạn năm, chẳng còn nhận ra được màu gốc.

Gương mặt của gã, giống như vỏ cây khô mục bị năm tháng vò nát rồi phơi khô, nếp nhăn tầng tầng lớp lớp, hiện rõ dấu tích của thời gian mục rữa.

Toàn thân gã toát ra khí tức âm độc mục nát giao hòa, giống như một kẻ chết rồi sống lại, bò ra từ kẽ nứt Hoàng Tuyền.

Thế nhưng từ người gã, một luồng khí thế khủng bố đến cực điểm, vượt trên tất cả sinh linh vạn tộc, đột nhiên bùng nổ, quét ngang thương khung, bao trùm khắp toàn cõi Vọng Cổ.

Nơi gã đi qua, vạn sinh không thể không khom lưng, chư tộc không thể không cúi đầu, ngay cả thần linh cũng phải né tránh ánh mắt ấy.

Bởi vì đó không còn là lực lượng thuộc về Chuẩn Tiên hay

Thần Đài nữa.

Mà là uy thế của Hạ Tiên cùng Chân Thần.

Không chỉ là Hạ Tiên bình thường, mà là Hạ Tiên đỉnh phong, chỉ còn cách bước lên cảnh giới cao hơn nửa bước.

Thậm chí có thể nói, gã chính là...

“Bán bộ Tiên Chủ.”

Tinh Hoàn Tử ánh mắt lóe lên tinh quang, lên tiếng nói rõ cảnh giới hiện tại của Cổ Tiên.

Trên không trung, khi vạn sinh đang run rẩy trong tuyệt vọng, Cổ Tiên nhẹ nhàng xoay đầu, ánh mắt đục ngầu đảo xuống dưới, quét qua Chu Chính Lập cùng chư Đại Đế.

Gã vốn không định thân chinh giáng lâm, nhưng biến cố tại Vọng Cổ đã khiến gã không thể không tự mình hạ xuống.

Thanh âm khàn khàn vang lên.

“Ta đến đây, là để chờ chủ thượng của các ngươi.”

Ánh mắt gã mang theo sức mạnh thực chất, thanh âm lại như sấm động thiên địa.

Chu Chính Lập cùng chư Đại Đế, thân thể chấn động, từng người đều phun ra máu tươi, cảm nhận rõ ràng sự kinh khủng tuyệt đối từ vị Hạ Tiên kia.

Lúc này, Cổ Tiên quay đầu, không để tâm đến bọn họ nữa, ánh mắt dời về phía Nam Hoàng châu.

Trong đôi mắt đục ngầu ấy, khoảnh khắc ấy nổi lên một tia dao động.

“Đồ nhi, vi sư đến rồi, còn không ra bái kiến?”

Lời nói ấy mang theo một sức ép bá đạo kỳ lạ, chấn động khắp toàn cõi Vọng Cổ, thậm chí còn dung hợp vào trong quy tắc nơi này, dẫn khởi cuồng phong, vang động đất trời.

Tiếng nổ vang rền Nam Hoàng châu!

Tại Nam Hoàng châu, trong Thất Huyết Đồng, thân ảnh của

Thất gia lập tức trở nên mơ hồ.

Lão biến mất khỏi động phủ nơi đang bế quan.

Khi tái hiện, lão đã vượt qua hư không, xuyên qua nhiều đại vực, hiện thân tại không trung phía trên Đế Đô nhân tộc.

Khoảnh khắc ấy, hư không chấn vỡ, ánh sáng ngập trời bùng nổ từ thân thể lão, lan tỏa ra bát phương, khiến khí vận toàn cõi Vọng Cổ bị chấn động, không ngừng dâng lên.

Sau lưng lão, từng thân ảnh của các đời chuyển thế hiển hiện, từng người một lần lượt quy tụ trở lại, khiến khí thế trên người lão không ngừng bốc cao.

Trong số những thân ảnh đó, có một người mặc hoàng bào đế vương, khí tức cổ xưa, uy nghi bức người.

Đó chính là, Cổ Hoàng đầu tiên của Vọng Cổ đại lục năm xưa.

Cũng chính là chân thân của Thất gia.

Giờ khắc này, cùng với sự quy tụ của các thế thân, từ người lão bùng phát ra một luồng khí tức vượt qua Chuẩn Tiên.

Uy thế Hạ Tiên, bùng lên mãnh liệt.

Chiến ý, hừng hực bốc cháy.

Chương 2870: Thanh Ngưu trở về (2)

Thế nhưng, giữa Hạ Tiên và Hạ Tiên, vẫn tồn tại khoảng cách.

Dù quanh thân Thất gia đang tỏa ra quang mang rực rỡ, khí thế quyết chiến không lui như thiêu đốt thiên địa, thế nhưng đối diện với khí tức mênh mông kinh khủng như đại hải của Cổ Tiên, thì lão lại giống như một chiếc thuyền con đơn độc, có thể bị cuồng lãng nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Điều quan trọng nhất là, trong khí tức của Thất gia, vẫn ẩn hiện một tia suy bại, dù thế nào cũng không thể hoàn toàn đè nén.

Thế nhưng ánh mắt của lão vẫn kiên định, lúc này nhìn thẳng vào Cổ Tiên, khẽ lắc đầu.

“Ngươi, không phải là sư tôn của ta.”

Vừa dứt lời, tay phải lão giơ lên, một cây trường thương từ hư không hóa hiện, lập tức rơi vào tay lão, mũi thương nhắm thẳng về phía trước…

Chiến ý trên thân lão, trong khoảnh khắc nổ bùng!

Trong đôi mắt lão, đã dâng lên tử ý, hiển nhiên muốn dốc hết toàn lực, liều một trận sinh tử với Cổ Tiên!

Cuộc chiến tưởng như sắp bắt đầu.

Thì đột nhiên, trên thương khung, nơi vòng xoáy mà Tinh Hoàn Tử và các Đại Đế giáng lâm khi trước, bỗng vang lên tiếng nổ rung động trời đất!

Một luồng khí tức đáng sợ từ trong đó xé rách hư không, đang giáng lâm!

Cổ Tiên lập tức ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía vòng xoáy trên trời.

Thất gia cũng ánh mắt lóe lên dị quang.

Chu Chính Lập mỉm cười, không thèm để tâm đến Cổ Tiên, y bước lên một bước, đối diện vòng xoáy giữa trời, bất ngờ khom người thi lễ, lớn tiếng hô:

"Cung nghênh chủ thượng!"

Tà Linh Tử, Lý Mộng Thổ và những người khác cũng đồng loạt cảm ứng, thần sắc trở nên nghiêm túc, cùng khom mình hướng về thương khung thi lễ.

Ngay cả Tinh Hoàn Tử, cũng làm như vậy.

Giữa lúc tất cả mọi người kinh tâm động phách, ánh mắt bản năng nhìn về phía ấy, thì đúng lúc Chu Chính Lập và chư vị Đại Đế hành lễ...

Một luồng khí tức như vượt qua vô tận năm tháng, như cơn sóng thần cổ xưa hung mãnh, từ trong vòng xoáy nơi thương khung bộc phát.

Tại đó, một bóng người mơ hồ xuất hiện!

Toàn thân bóng người được bao phủ trong dòng khí lưu hỗn độn hữu hình, cuồn cuộn như sông dài, đảo loạn bát phương.

Bên trong dòng khí ấy, vang vọng đạo âm chấn thế.

Có tiếng gầm thét của thái cổ hung thú, có tiếng nổ vang khi khai thiên tích địa, có tiếng thở dài khi các kỷ nguyên luân hồi, từng tầng âm thanh giao thoa chồng chất, tạo thành một khúc giao hưởng linh hồn rúng động.

Nơi khí lưu và đạo âm đi qua, không gian giống như giấy mỏng, bị xé toạc, vò nát, hóa thành từng mảng bóng tối hư vô.

Đáng sợ hơn cả, là khi bóng người mơ hồ kia từng bước bước ra khỏi vòng xoáy, mỗi bước chân giáng xuống, đều kéo theo vạn tinh tú sụp đổ, tinh quang vụn vỡ tỏa sáng khắp hư không như một cơn mưa sao rực rỡ.

Đối với Vọng Cổ, sự rung chuyển ấy, ngay trong khoảnh khắc này, đã vượt qua cả mười một Đại Đế, vượt qua cả Cổ Tiên, vươn tới một đỉnh phong tuyệt thế vô song!

Chúng sinh các tộc nơi Vọng Cổ, cho dù là những cường giả từng trải vô số kiếp nạn, hiểu rõ thiên đạo, lúc này cũng hai chân mềm nhũn, ngã sụp xuống đất, trong mắt tràn đầy nỗi sợ hãi bản năng dưới uy thế kia.

Tựa như linh hồn bị khí thế ấy cưỡng ép kéo khỏi thân xác.

Ngay cả những thần linh vốn có thể hô phong hoán vũ, trấn áp một phương, lúc này trên trán đã đầm đìa mồ hôi lạnh như hạt đậu, không ngừng tuôn rơi.

Thần thể của họ run rẩy, thần lực hỗn loạn chảy ngược, ánh sáng phát ra từ cơ thể thì liên tục chập chờn, như thể sắp tắt lịm bất cứ lúc nào.

Sắc mặt toàn bộ đã trắng bệch như giấy, bên trong sự trầm trọng là một cảm giác bất lực khôn cùng, bản năng sinh mệnh mách bảo họ rằng, bóng người đang từ vòng xoáy bước ra ấy tuyệt đối không phải tồn tại mà họ có thể chống lại.

Ngay trong khoảnh khắc tưởng như tận thế hàng lâm, tất cả bị khí thế ấy đè ép tới mức khó thở, Thất gia ngẩn ngơ, Cổ Tiên nghiêm trọng đến cực điểm...

Thì từ mái tóc tung bay của bóng người khủng bố đang bước tới kia, đột nhiên có một luồng lưu quang vụt bay ra trước.

Giành bay ra sớm, hiện thân trước thế gian.

Chính là Nhị Ngưu!

Y ngẩng đầu ưỡn ngực, mang theo tư thái cuồng ngạo không ai sánh kịp, lớn tiếng hô vang:

"Tổ hợp Thanh Ngưu, hôm nay trở về Vọng Cổ!"

"Chư vị, các ngươi vẫn khỏe chứ."

Chương 2871: Sư tôn, ta đã trở về (1)

Thanh âm quen thuộc kia vang vọng trên bầu trời Đế Đô nhân tộc, như một tiếng lôi đình vạn cổ, nổ tung trong lòng chư tu sĩ của nhân tộc.

Khiến tất cả chư tu sĩ, trong khoảnh khắc, chấn động ngập trời.

Ninh Viêm khi ấy đang đứng trên hỏa đài, tâm thần vốn bị đè nén, nội tâm bi quan trầm trọng bởi tai kiếp trùm xuống Vọng Cổ, lại càng thêm bất an vì sự xuất hiện của các tu sĩ ngoại lai.

Nhưng đúng vào lúc ấy, khi nghe thấy thanh âm truyền xuống từ thiên không, gã đột ngột ngẩng đầu, thần sắc biến hóa dữ dội chưa từng có, sắc mặt cùng ánh mắt đều hiện rõ vẻ rung động cực điểm.

Không thể tin nổi, gần như ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn về bóng người vừa hiện ra trước thân ảnh mơ hồ nơi thương khung, thất thanh kêu lên:

“Đội trưởng!”

Khoảnh khắc ấy, toàn bộ Đế Đô nhân tộc bùng nổ!

Vô số tu sĩ đứng chết lặng tại chỗ, đầu óc như nổ tung.

Bất kỳ ai từng quen biết Nhị Ngưu, trong khoảnh khắc ấy, nội tâm tựa thiên lôi giáng xuống, cảm giác không thể tin được nhấn chìm hoàn toàn lý trí, sắc mặt cũng biến hóa liên hồi.

So với sự căng thẳng cùng tuyệt vọng trước đó, thì sự xuất hiện của Nhị Ngưu thật quá đỗi bất ngờ.

Khó lòng kết nối y với mười hai vị Đại Đế.

Hoàn toàn không thể tương ứng.

Giữa lúc ấy, trên không trung, Nhị Ngưu trong lòng đắc ý, hân hoan khôn xiết, thầm nghĩ mình cố ý xuất hiện trước chính là để đoạt lấy khoảnh khắc này.

Y lập tức hăng hái, hắng giọng một tiếng, tay chắp sau lưng, chuẩn bị lên tiếng.

Nhưng đúng lúc ấy, Chu Chính Lập thần sắc nghiêm túc, lộ vẻ cung kính tột cùng, bước nhanh lên phía trước, hướng về thương khung ôm quyền, cúi sâu thi lễ.

Cao giọng hô:

“Chu Chính Lập, cung nghênh chủ thượng!”

Bốn chữ ấy, y dốc toàn lực hô lên, kết hợp với ánh mắt cuồng nhiệt, cả người như hóa thành tín đồ thành kính nhất.

Thanh âm chấn động bát phương.

Lý Mộng Thổ cũng bước ra nhanh chóng, hướng về thương khung cúi sâu thi lễ, thần sắc nghiêm nghị:

“Lý Mộng Thổ, cung nghênh chủ thượng!”

Tà Linh Tử cũng không chịu tụt hậu, gã thu liễm vẻ tà khí nơi ánh mắt, khiến bản thân trông đứng đắn hơn, ánh mắt rực cháy chiến ý, khí tức tu vi toàn thân cuộn trào bùng phát.

Hư không xung quanh gợn sóng, thanh âm gã vang vọng:

“Tà Linh Tử, cung nghênh chủ thượng!”

Còn có Viễn Sơn Tố, nàng thần sắc điềm tĩnh, cúi đầu thi lễ.

Cuối cùng là Tinh Hoàn Tử.

Trong lòng y vẫn còn đôi chút cao ngạo, nhưng sau một đoạn đường dài đồng hành cùng Hứa Thanh, từng việc từng chuyện đã khiến y, tuy ngoài mặt vẫn ngang ngược, nhưng trong lòng đã thật sự thừa nhận.

Vậy nên... khi nghĩ đến đây là quê hương của đối phương, y hít sâu một hơi, cúi mình hướng về thương khung:

“Tinh Hoàn Tử, cung nghênh... chủ thượng.”

Những tiếng hô này vang vọng chấn thiên, chấn động vạn sinh.

Không chỉ họ, những thiên kiêu như Huyết Vân đạo nhân đang trấn áp Chuẩn Tiên các thánh địa ở xa, cũng đồng loạt cúi mình hướng về thương khung nơi nhân tộc.

Thanh âm vang vọng bát phương:

“Cung nghênh chủ thượng!”

Cùng lúc đó, tại hai phương khác, Thiên Quân Tích Dịch do hai huynh đệ hóa thành đang run rẩy không ngừng.

Từ trong kiếm thể, vang lên thanh âm khí thế ngút trời như đã chuẩn bị từ rất lâu:

“Chủ thượng chấn cổ thước kim, hoành tuyệt vũ trụ! Chính là tiên tư ngọc cốt thoát trần tục, đạo pháp thông thần chấn nhân tâm!”

“Chủ thượng hoành tảo thiên địa, đương thế vô địch! Là người mắt tựa tinh tú soi vạn cõi, kiếm chỉ thương khung định phong vân!”

Để làm nổi bật chính mình, hai huynh đệ bên trong Thiên Quân Tích Dịch liền bộc phát tiên quang, hóa thành ngũ sắc tường vân, chiếu rọi bốn phương.

Chiếu rọi thiên không.

Trong khoảnh khắc ấy, Vọng Cổ rung động đến cực điểm!

Bởi lẽ, mười hai vị Đại Đế vốn đã khiến thiên hạ khiếp sợ, nay lại cùng cúi mình nghênh đón một người, thì kẻ ấy tất phải là tồn tại chấn nhiếp cửu thiên.

Vậy nên, tất cả chư tu các tộc cùng tu sĩ thánh địa trong khi tâm thần cuộn trào, đều hướng ánh mắt theo nơi mà mười hai vị Đại Đế đang hành lễ.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ trông thấy phía sau Nhị Ngưu, một bóng người chậm rãi bước ra từ thiên không!

Thân ảnh ấy, theo từng bước đi, từ mơ hồ dần trở nên rõ ràng.

Cho đến khi hoàn toàn rõ nét…

Thiên địa đại sáng, chiếu rọi khắp cõi.

Tất cả tu sĩ nhìn thấy, đều chấn kinh tuyệt đối.

Khí tức phát ra từ người đó, trong khoảnh khắc ấy, đã lật đổ hết thảy!

Tâm thần toàn bộ sinh linh đều như thiên lôi nổ vang.

Có người biết Nhị Ngưu, có người không.

Nhưng... thân ảnh bước ra từ sau lưng Nhị Ngưu, được mười hai Đại Đế nghênh đón, kinh thiên động địa!

Gần như không ai không biết!

Tựa như, sự xuất hiện của Nhị Ngưu, là để gom tụ toàn bộ ánh mắt của thiên hạ, làm nền cho người kia bước ra.

Nữ Đế, dù thân là thần linh, cũng vào khoảnh khắc ấy tâm thần chấn động đến cực điểm, với vẻ mặt không thể tin nổi, nhìn về thân ảnh đang bước ra từ sau lưng Nhị Ngưu!

Thất thanh kêu lên:

“Hứa Thanh!”

Khoảnh khắc đó, bát phương chấn động, vạn tộc kinh vang!

Trên thương khung, Thất gia khẽ mỉm cười.

Tại Đế Đô, trên hỏa đài, Ninh Viêm đứng đó hoàn toàn sững sờ, thân thể không cách nào kiểm soát mà run rẩy, sự xuất hiện của Nhị Ngưu đã khiến gã tâm thần chấn động, giờ phút này nhìn thấy thân ảnh rõ ràng kia, cả người gã như trống rỗng.

“Đây... đây là...”

Trong Đế Đô nhân tộc, những vương hầu từng hiện diện năm xưa, cũng đều khó tin nhìn chằm chằm vào cảnh tượng ấy.

Chương 2872: Sư tôn, ta đã trở về (2)

Không riêng Đế Đô, mà cả Phong Hải Quận cũng giống như thế.

Dưới sự dẫn đầu của Diêu hầu, trận kính do toàn lực của Phong Hải Quận hợp thành, đang hiển hiện rõ ràng mọi diễn biến tại Đế Đô.

Mà khi thấy được bóng người đang từ mờ ảo trở nên rõ nét kia...

Diêu hầu sững sờ.

Muội muội của lão đứng bên cạnh, cũng ngây ngẩn như tượng.

Còn những cố nhân năm xưa, như Khổng Tường Long, giờ phút này hô hấp gấp gáp, không thể kiềm chế.

Trong đám đông, còn có Ngô Kiếm Vu, gã há miệng định nói điều gì, nhưng vào khoảnh khắc này, mọi thi từ đều không đủ để diễn tả nội tâm của gã.

Còn có Trương Tam, Đinh Tuyết, Triệu Trung Hằng, tất cả cố nhân nơi Phong Hải Quận, giờ phút này đều sững sờ đứng đó.

Thậm chí còn sinh ra một cảm giác như đang nằm mộng.

“Đó là…”

“Người đó nhìn quen lắm…”

“Đây… đây là…”

Bên dưới Phong Hải Quận, trong Phượng điện, cũng vang lên một tiếng khẽ gọi, lan tỏa khắp địa cung tĩnh mịch.

Đồng thời, một que sắt vụt bay ra, hóa thành hình dáng của lão tổ Kim Cương Tông, lão ra sức dụi mắt, không ngừng thở hổn hển.

Còn có Thất huyết Đồng, còn có Hoàng Nham...

Còn có… Tế Nguyệt đại vực!

Thế tử và những người xung quanh, từng người từng người thần sắc mơ hồ, Linh Nhi thì đôi mắt lấp lánh ánh sáng khác thường, nhìn chằm chằm vào hình ảnh do gia gia nàng dựng lên, trong lòng thì thào.

“Hứa Thanh ca ca…”

Vọng Cổ vạn tộc, giờ phút này đều sôi trào, bao gồm cả các vị thần linh.

Nhật thần, Nguyệt thần, các thần linh được chư tộc tế bái, thậm chí cả những Chân Thần ẩn tàng, vào khoảnh khắc này đều tâm thần đại chấn.

Toàn bộ thần niệm, ánh mắt từ khắp phương hướng đều tụ về cùng một chỗ, hội tụ trên bóng người đang không ngừng tiến bước giữa thiên không kia!

Mỗi bước chân của bóng người đó như mang theo trọng lực ngàn quân, khiến hư vô nổ vang, thiên lôi hộ tống, đến cả thiên đạo cũng cúi đầu thần phục.

Tựa như đế vương tuần du thiên địa!

Là khí thế vô địch, đã vượt muôn trùng sóng gió, cao cao tại thượng trông xuống vạn vật.

Dù là linh khí hay dị chất, nơi người đó đi qua, đều tự động tách ra, mở đường cho hắn, không dám ngăn trở.

Ung dung mà bước tới.

Càng đi gần, có thể thấy mái tóc đen dài như lụa bóng, buông thả tự nhiên, vài sợi vắt ngang trán, chẳng những không lộn xộn mà ngược lại còn tăng thêm vài phần tùy ý và mị lực.

Tựa như tồn tại chói lọi nhất trong thiên địa, khiến ai trông thấy cũng không thể rời mắt.

Ánh mắt hắn, sâu như hàn đàm, lạnh như vực thẳm, như ẩn chứa vạn ngôi sao lấp lánh, rực rỡ nhưng không ai dám nhìn thẳng.

Mỗi lần ánh mắt ấy mở ra, một tia lưu quang sắc bén liền lóe lên.

Luồng sáng ấy có thể xuyên thấu nhân tâm, bất kỳ ai bị ánh mắt hắn quét qua đều bất giác cúi đầu, lòng sinh kính sợ, không dám có chút bất kính.

Tựa như vận mệnh vạn vật chỉ cần một niệm của hắn là có thể định đoạt.

Xung quanh hắn cuồng phong thét gào, trường bào đen phần phật bay lượn, phát ra uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Chất vải áo choàng ấy quý giá dị thường, ẩn chứa ánh sáng âm trầm, như cất giữ vô tận thần bí, bóng đêm cũng cam tâm làm nền, gom hết thâm u vào đó, tôn lên dáng vẻ siêu thoát trần thế của hắn.

Mà gương mặt kia... đường nét rõ ràng, hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ.

Cho đến khi, giữa ánh mắt của muôn dân, sau vài bước tiến, trên thương khung, ngay trước mặt Thất gia và vị Cổ Tiên mặt mày trầm trọng, bước chân của hắn dừng lại.

Chỉ một cái dừng bước ấy, liền kéo theo vạn tộc, kéo theo muôn sinh linh, khiến sơn hà thất sắc, khiến thời gian như ngưng đọng!

Tất cả rơi vào tĩnh lặng tuyệt đối!

Như thể, trong cõi trời đất này, sự trở về của hắn chính là thiên ý duy nhất!

Nắm giữ quyền sinh sát, không ai dám nghịch lại.

Hắn, chính là Hứa Thanh!

Ánh mắt hắn không nhìn về vạn dân, mà hướng thẳng tới phía trước, nơi Thất gia đang đứng.

Hắn cúi đầu thật sâu, nhẹ giọng nói:

“Sư tôn, ta đã trở về.”

“Năm xưa bái sư, trong lời nguyện có nói: Sư hộ an sinh. Hôm nay đồ nhi trở về... sẽ hộ đạo cho sư tôn.”

Hắn, đã trở về!

Những chữ ấy, lời nói ấy, trong khoảnh khắc vang vọng khắp thiên địa, vang khắp vạn tộc, vang khắp Vọng Cổ.

Gây ra vô số xúc động, khiến mọi đại vực, mọi tộc quần đều đồng loạt bật lên tiếng gào to.

Đó là thanh âm của kích động, là ngôn ngữ của rung động, là ánh sáng của hy vọng!

“Là Hứa Thanh!”

“Mười hai vị Đại Đế, là vì hắn mà hành lễ!”

“Ngay cả Đại Đế cũng phải xưng hắn là chủ thượng, vậy... tu vi của hắn...”

“Chẳng lẽ…”

“Chẳng lẽ là…”

“Hạ Tiên!!!”

Thất gia phá lên cười lớn, trong lòng an ủi, đây chính là đỉnh phong cả một đời của lão!

Ánh mắt của Hứa Thanh, lúc này cũng nhìn về phía Cổ Tiên đã tạo ra toàn bộ tai kiếp, nhìn vào gương mặt âm trầm đến cực điểm của gã.

Thanh âm bình thản của Hứa Thanh vang khắp thiên địa:

“Còn ngươi, ta đã đợi từ rất lâu rồi.”

Lời vừa dứt, hai mắt Hứa Thanh mở lớn, tựa như tinh quang rực rỡ bắn thẳng ra ngoài, vô tận linh lực trong cơ thể ầm ầm bộc phát, như đại hồng thủy phá đê, trong nháy mắt đã cuốn quét khắp bốn phương tám hướng.

Hóa thành tiên thân to lớn!

Tiên thân vừa xuất hiện, Đại Đế cúi đầu, chúng sinh nghẹn thở, hư vô vỡ tan như bụi!

Toàn bộ Vọng Cổ chấn động kịch liệt, từng đường nứt như mạng nhện nhanh chóng lan khắp bầu trời.

Thiên không lập tức bị hắc vân bao phủ, lôi điện gào vang, tựa như cả trời đất cũng run rẩy vì hắn.

Hơn thế, hiến luật vừa thành, trở thành tân pháp tắc của Vọng Cổ!

Thời gian, không gian, vạn pháp, thời không, vạn đạo, quy về... tất cả đều nằm trong quy tắc của hắn!

Chương 2873: Vọng Cổ thiên địa chiến Cổ Tiên (1)

Khí thế hùng vĩ, đã đạt đến đỉnh phong!

Tứ phía cuồng phong cuốn loạn, Hứa Thanh đứng giữa không trung, thần sắc lạnh nhạt, ánh mắt bình thản, chăm chú nhìn về phía Cổ Tiên đang mang vẻ mặt cực kỳ trầm trọng.

Trong lúc mở miệng nhàn nhạt, tay phải hắn khẽ vung lên.

Ngay khoảnh khắc đó, Vọng Cổ chấn động, thương khung cuộn trào, đại địa vọng lên những âm thanh trầm đục.

“Phong, địa không.”

Ba chữ vừa thốt ra, ngôn xuất, pháp tùy, hiến tự lập.

Tức khắc hóa thành một luồng lực lượng chia cách thiên địa, đem trời và đất… hoàn toàn phân tách!

Khiến tất cả sinh linh dưới mặt đất không thể thăng không!

Cho nên, dù là tu sĩ hay thần linh, bất kể thuộc Vọng Cổ hay đến từ thánh địa, tất cả đều mất đi năng lực bay lên trời, thân thể run rẩy rơi mạnh xuống mặt đất.

Bởi vì luồng lực lượng phân ly thiên địa này, đến từ Hạ Tiên!

Cho nên bất kỳ ai dưới Hạ Tiên, bao gồm cả Chân Thần, đều không thể kháng cự dù chỉ một tơ hào!

Chỉ trong chớp mắt, trên thương khung Đế Đô nhân tộc, chỉ còn ba thân ảnh!

Một là Hứa Thanh, một là Cổ Tiên, một là Thất gia!

“Sư tôn, xin hãy vì đồ nhi hộ trận.”

Hứa Thanh cung kính mở lời.

Thất gia mỉm cười, trong mắt lộ ra sự an ủi sâu sắc nhất một đời, nhẹ gật đầu, thân hình lùi bước, trong khoảnh khắc liền hạ xuống đại địa, đứng bên cạnh Nữ Đế.

Nữ Đế thần sắc vẫn còn thất thần, ánh mắt ngước nhìn Hứa Thanh giữa trời cao, vẻ không thể tin vẫn dâng tràn trong tâm trí, nàng không nhịn được hỏi Thất gia:

“Tu vi của hắn…”

Thất gia chưa đáp ngay, mà đưa tay chụp lấy hư không bên cạnh, tức thì không gian gợn sóng, Nhị Ngưu bị nắm cổ kéo ra như gà con.

“Lão đầu tử, nhẹ tay chút, đau chết ta rồi…”

Nhị Ngưu bị xách cổ treo lủng lẳng, tay chân vùng vẫy, miệng kêu la liên hồi, nhưng không quên nở nụ cười nịnh bợ.

“Sư tôn, ta nhớ người lắm đó.”

Thất gia nhìn chằm chằm vào y.

“Nói đi, tu vi của lão Tứ là chuyện gì? Còn đám người kia là ai?”

Nhị Ngưu nhướng mày, biết rõ sư tôn muốn hỏi gì, đang định bắt đầu khoác lác, thì…

Thất gia lạnh giọng cắt ngang:

“Nói tiếng người.”

Nhị Ngưu nghe vậy, mặt mày nhăn nhúm, thở dài thườn thượt:

“Họ đến từ Đệ Ngũ tinh hoàn, đều là thuộc hạ của tiểu sư đệ. Sư tôn à, tiểu sư đệ ở nơi đó sống rất ngon lành, ngay cả người mà đến đó cũng không có địa vị bằng hắn đâu.”

“Về phần tu vi của hắn... ta cũng mới gặp lại không lâu, lúc gặp thì hắn đã là Đại Đế rồi. Hắn còn có một đại ca là Tiên Chủ... ta thấy y sắp giành mất đồ đệ của người rồi đó.”

Hai chữ Tiên Chủ, khiến Thất gia trong lòng chấn động, nhưng vẫn cố kiềm nén không để lộ ra sắc mặt.

Thế nhưng câu nói kế tiếp của Nhị Ngưu, mỗi câu mỗi chữ đều như sấm nổ bên tai.

“Cái vị đại ca Tiên Chủ đó, còn ban cho tiểu sư đệ vài vị thần nữ, nghe nói phụ thân của mỗi thần nữ đều là... Thần Chủ.”

Thất gia hơi thở chợt gấp, bên cạnh, Nữ Đế hai mắt đã trợn to.

“Sau đó ta không phục, bèn dẫn tiểu A Thanh đến một ngôi mộ của Thần Tôn... ai ngờ vị Thần Tôn đó vẫn còn sống nhăn...”

“Á á á, đau đau đau, lão đầu tử, nhẹ tay một chút…”

Nhị Ngưu rên rỉ, bởi y phát hiện Thất gia bỗng siết cổ mình mạnh hơn rất nhiều.

Thất gia lặng lẽ nới lỏng tay, bởi khi nghe đến chữ Thần Tôn, lão đã hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Đó là cảnh giới mà lão chỉ dám suy đoán là tồn tại, và biết rằng những tồn tại ở tầng ấy đều là chí cao vô thượng trong tinh hoàn!

Thế mà hiện tại, đồ đệ của mình... lại đến mộ của Thần Tôn!

“Nói tiếp.”

Thất gia hít sâu một hơi, trầm giọng ra lệnh.

Nhị Ngưu chớp mắt, trong lòng đắc ý, thầm nhủ phen này lão phải nhìn ta bằng con mắt khác rồi.

Y hắng giọng nói tiếp:

“Trong ngôi mộ ấy, ta cũng chẳng làm gì, chỉ vô tình nuốt mất một vị Thần Chủ, nghe đâu còn là một Thần Chủ rất mạnh. Sau đó, Thượng Hoang xuất hiện, lúc then chốt, ta ra tay cứu tiểu A Thanh, dẫn hắn tiến vào một vòng xoáy thời không…”

“Trong vòng xoáy ấy, ta với hắn bị tách ra. Sau đó ta lo cho hắn nên dùng hết khả năng để tìm. Khi tìm được, hắn đang khóc. Thảm lắm…”

“Ta mềm lòng, thế là giúp hắn hóa tiên. Thành tiên rồi, hắn không khóc nữa.”

Thất gia chau mày, đang định mở miệng…

Thì trên thương khung, vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Trong khoảnh khắc, bất kể là Thất gia, Nữ Đế, hay là Nhị Ngưu, đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Không chỉ bọn họ, mà tất cả cường giả trong vạn tộc, cũng bằng đủ mọi cách, đem thần niệm hướng về Đế Đô nhân tộc!

Chăm chú nhìn Hứa Thanh!

Nhìn vào trận chiến quyết định sự tồn vong của Vọng Cổ!

Chỉ thấy thiên không rực sáng vô cùng, nguồn sáng… chính là từ thân thể Cổ Tiên!

Cổ Tiên bước ra một bước, thương khung chấn động, khí thế trong nháy mắt long trời lở đất, khiến Vọng Cổ run rẩy, bầu trời bị xé rách, lộ ra tinh không phía ngoài.

Đứng giữa tinh không, sau lưng là biển sao, thân thể như hòa làm một với tinh vũ, ánh mắt âm u quét lên người Hứa Thanh, giọng nói khàn khàn vang vọng thiên địa:

“Tiểu Hạ Tiên…”

“Ngươi đã nói đợi ta từ lâu, vậy hôm nay… để lão phu xem thử thực lực của ngươi, có xứng với lời ngạo mạn kia không!”

Lời vừa dứt, lão giả kia trông như kẻ bước ra từ phần mộ cổ, giơ tay phải chỉ thẳng về phía Hứa Thanh!

Ngón tay kia điểm xuống, trong đó ẩn chứa toàn bộ hiến của chính gã.

Chương 2874: Vọng Cổ thiên địa chiến Cổ Tiên (2)

Trong chớp mắt, thiên địa đổi màu, phong vân đảo loạn, thương khung cuộn trào dữ dội, tinh không cũng hóa nên sâu thẳm.

Một luồng lực lượng chấn thế bộc phát từ thân thể Cổ Tiên, hóa thành khí thế có thể nghiền nát vạn pháp, cưỡng ép làm biến đổi vô số pháp tắc, cuối cùng tụ hội lại nơi đầu ngón tay, ngưng tụ thành một giọt nước màu lam!

Sự xuất hiện của giọt nước ấy, lập tức tỏa ra một luồng uy thế đáng sợ kinh người. Tất cả sinh linh trên mặt đất chỉ cần cảm ứng được đều kinh hồn táng đảm, thân thể run rẩy, như thể sắp bị nghiền nát thành bụi mịn, linh hồn cũng như vậy, giống như bị xé vụn.

Cho dù cách rất xa, ở các đại vực khác, những tộc quần còn lại cũng đều thân hồn rung chuyển, bản năng dâng lên cảm giác đại nạn giáng lâm.

Bởi vì, giọt nước ấy đến từ Hạ Tiên, mang theo tiên uy.

Ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, khi Cổ Tiên khẽ búng ngón tay, giọt nước ấy lập tức lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Đáng sợ hơn, và cũng khiến vạn sinh trong Vọng Cổ kinh tâm nhất, chính là trong quá trình lao đến, giọt nước ấy lại bắt đầu... tăng lên!

Ban đầu là một giọt, chớp mắt thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám, liên tục tăng trưởng.

Chỉ trong nháy mắt, giọt nước duy nhất kia đã biến hóa thành một biển lớn màu lam, cuồn cuộn rung chuyển cả thiên địa.

Một giọt hóa thành biển.

Biển cả gầm thét, cuốn lấy toàn bộ thiên địa, ầm ầm ập tới trước mặt Hứa Thanh.

Nơi nó đi qua, hư không vỡ nát, thương khung bị che lấp, ngay cả tinh không cũng cộng hưởng, dồn thêm uy thế.

Trong biển ấy, ẩn chứa cả khái niệm thời không, mang theo quy luật song song, như thể không gì không có.

Về tầng thứ, đó chính là triều dâng của vạn thời không.

Biển này đến từ vô số thế giới.

Đây là thần thông của Hạ Tiên, cho dù Cổ Tiên không tu hành thời không chi hiến, nhưng khi cảnh giới đã đến mức ấy, vạn đạo quy về một, mọi hiến đều có thể sử dụng.

Thế nên chúng sinh như mê loạn.

Bởi vì trong mắt họ, không thấy biển, không thấy nước.

Thần thông của Hạ Tiên, về tầng thứ, đã vượt quá nhận thức của họ.

Ngay cả Nữ Đế cũng không thể nhìn rõ, chỉ có thể cảm nhận một cách mơ hồ.

Trong mắt sinh linh của Đế Đô nhân tộc cùng khắp Vọng Cổ, những gì họ trông thấy, chỉ là từng vòng xoáy trừu tượng đan xen phức tạp.

Chỉ có Thất gia là nhìn rõ, sắc mặt lão lúc này cực kỳ ngưng trọng.

Thế nhưng trong lòng Hứa Thanh, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh.

Hắn lặng lẽ nhìn về phía biển hiến đang gào thét mà đến, như muốn hủy diệt cả thiên địa, nhưng tâm thần không chút dao động, thân thể cũng không lùi nửa bước, chỉ nhẹ nhàng giơ tay phải, hướng về phía trước, điểm xuống.

Đầu ngón tay hắn, chạm vào sóng biển đang cuộn trào trước mặt.

Khoảnh khắc tiếp xúc ấy, trong mắt tất cả sinh linh Vọng Cổ, hiện ra một cảnh tượng khó thể tưởng tượng nổi.

Trên thương khung, từng vòng xoáy trừu tượng kia, trong lúc xoay tròn liền xuất hiện dấu hiệu phân giải, giống như đang dần tan rã.

Thất gia tâm thần rung động kịch liệt, bởi vì lão thấy được điều mà người khác không thể thấy.

Lão nhìn thấy rõ ràng, theo đầu ngón tay Hứa Thanh điểm xuống, biển lam kia bắt đầu rạn nứt, giống như cấu trúc nội tại đang bị tách ra từng phần.

Thực tế đúng là như thế.

Hứa Thanh đang rút tách.

Hắn rút ra thời không, rút ra song song, khiến biển nước kia bị cố định lại, chỉ còn tồn tại trong thế giới này.

Hoàn toàn cách ly với ngoại giới.

Sau đó, hắn rút bỏ khái niệm “vô số”, khiến vô số biến thành hữu hạn, quá trình tăng trưởng lập tức dừng lại.

Trong khoảnh khắc ấy, Thất gia nín thở, bởi lão thấy rõ biển lam vốn cuồn cuộn như nhấn chìm càn khôn, dưới đầu ngón tay Hứa Thanh, toàn bộ gia trì bị rút sạch.

Từ thể thống nhất, nó bị tách thành đơn thể.

Từ một vùng biển lớn, nó hóa thành từng giọt nước riêng biệt.

Những giọt nước ấy vốn đang hòa làm một, giờ đây bị phân rã.

Sau đó, một cảnh tượng khiến Cổ Tiên cũng phải biến sắc liền xuất hiện.

Biển cả phân giải vẫn chưa dừng lại, sau khi hóa thành từng giọt nước, chúng lại tiếp tục mất đi khả năng tự tồn tại.

Không còn là giọt nước, mà là từng mảnh.

Bởi vì lần này, Hứa Thanh rút đi khái niệm về độ cao, khiến giọt nước mất đi chiều sâu.

Chúng hóa thành những mặt phẳng, giống như những hình ảnh mà năm xưa Hứa Thanh từng nhìn thấy trong tầng hai của Cực Quang Tiên Cung.

Nhưng sự biến hóa vẫn chưa kết thúc.

Từng mảnh vỡ kia lại tiếp tục chuyển hóa, trở thành từng sợi nhỏ.

Khi chúng đến trước mặt Hứa Thanh, toàn bộ hóa thành từng điểm sáng, vừa chạm vào thân thể hắn, lập tức tiêu tán, không còn tồn tại.

Toàn bộ quá trình kể ra thì dài, nhưng thực tế chỉ xảy ra trong một sát na, biển cả đã trở thành hư vô.

Chúng sinh không hiểu được, chỉ có Thất gia hiểu rõ, đừng nghĩ Cổ Tiên chỉ tạo ra một giọt nước, rồi hóa thành một biển lớn, đây là hiến va chạm, bên trong ẩn chứa tử cơ trí mạng.

Ngay cả bản thân lão, cũng không dám chắc có thể chống đỡ hoàn toàn.

Mà càng hiểu, lão lại càng chấn động mãnh liệt.

Bởi vì cách mà Hứa Thanh hóa giải biển cả ấy... lão không nhìn thấu.

Ngay cả Cổ Tiên, cũng co rút đồng tử, ánh mắt lúc này chăm chăm nhìn vào Hứa Thanh như đối diện đại địch, thấp giọng nói:

“Hiến của ngươi là…”

Hứa Thanh thần sắc như thường, nhấc bước chân đi về phía Cổ Tiên, thanh âm trầm thấp vang vọng thiên địa:

“Nếu hiến của ngươi, chỉ có mỗi khái niệm ‘vô số’, vậy thì… ngươi có thể chết rồi.”

Chương 2875: Thế nào là "Duy"! (1)

Lời nói vừa dứt, Hứa Thanh vẫn chậm rãi bước về phía Cổ Tiên, dưới chân hắn, thương khung dao động, từng vòng gợn sóng như sóng nước lan rộng ra tứ phương.

Một cổ khí tức hoang cổ truyền ra, thấm đượm ý vị hồng hoang.

Chính là thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt!

Thần thông này đã theo Hứa Thanh suốt nhiều năm, nhưng theo tu vi tăng tiến, về uy năng và tầng thứ, nó đã dần không còn theo kịp. Đối với những tu sĩ dưới Tiên thì vẫn là thần thông lợi hại, nhưng khi đối mặt với Hạ Tiên... thì tầng thứ đã không đủ.

Nhưng lần này, khi Hứa Thanh thi triển nó, thần thông ấy đã mang theo vẻ khác biệt, thậm chí, ở tầng nghĩa nào đó, đã là cải biến về bản chất.

Bởi vì trong thần thông này…

đã dung nhập hiến luật "Duy" của Hứa Thanh.

Trên đường quay về Vọng Cổ, Hứa Thanh từng có cảm ngộ sâu sắc về hiến luật bản thân, cũng từng đối đầu với một kẻ địch chưa rõ lai lịch.

Cũng vì vậy mà hắn trở về hơi trễ.

Thế nhưng, sau trận chiến với đối phương trong loạn lưu, Hứa Thanh đã có một bước đột phá cực kỳ sâu sắc trong nhận thức về hiến luật của mình.

Hắn hiểu rõ, hiến của mình không giống những Hạ Tiên thông thường, bởi vì trên tầng thứ, trong hiến ấy đã sản sinh ra "luật".

Hiến trước, luật sau.

Mà luật, là phạm trù chỉ khi bước vào cảnh giới Tiên Chủ mới có thể khống chế.

"Hiến luật của ta, chính là Duy!"

Chữ Duy, huyền ảo khó dò, trong nhận thức của Hứa Thanh, là một tồn tại bao hàm vạn tượng, người ngoài gần như không thể thấu triệt. Chỉ có người nắm giữ thật sự, mới có thể hiểu rõ bản chất của hiến luật này.

"Duy, là phân giải các cấu trúc phức tạp, tách chúng thành từng phương hướng độc lập."

Từng bước chân của Hứa Thanh rơi xuống, gợn sóng khuếch tán nhiều hơn, khí tức trên thân hắn vang động trời đất, trong đầu hắn liên tục hiện ra cảm ngộ đối với hiến luật "Duy".

"Số lượng của những phương hướng độc lập đó, chính là ý nghĩa của chữ Duy."

"Mà cách biểu hiện ra ngoài, chính là: phân giải và tổ hợp."

"Tựa như đem một, phân giải thành vô số."

Loại hiểu ngộ này là điều mà Hứa Thanh đã ngộ ra trên đường quay về, đồng thời cũng là sự kiểm chứng cho những cảm ngộ trong trận chiến nơi loạn lưu thời không.

Bởi vì cái gọi là "quy về một", chính là trong quá trình phân giải đó, đem toàn bộ những cá thể độc lập sau khi phân tách, một lần nữa tổ hợp lại.

Đem vô số, trở lại thành một.

Đó chính là việc hắn đã làm trong loạn lưu, cũng vì vậy mà sinh ra hiến luật Duy.

"Đem vô số tổ hợp thành một, đem một phân giải thành vô số."

"Còn quá trình điều chỉnh trong khi phân giải và tổ hợp, thêm bớt các yếu tố cấu thành, chính là phương thức thể hiện của Duy!"

Hứa Thanh thầm thì trong lòng.

Thế nhưng hắn cũng cảm thấy rõ, cảnh giới hiện tại của bản thân, có lẽ vẫn chưa thật sự là "duy nhất".

Chính xác mà nói, cái gọi là "quy nhất" hiện tại, rất có thể chỉ là quy nhất trong một phạm vi hữu hạn.

“Nếu một là Đạo của ta, thì ta có thể phân giải được chỉ là cái một đó.”

“Còn bên ngoài cái một đó, có lẽ vẫn còn những ‘một’ khác!”

“Tựa như giữa các thần linh là các thần cách khác nhau, giữa các tu sĩ là các hiến và luật khác nhau, những thứ ấy... chính là những ‘một’ khác ngoài đạo của ta.”

“Muốn tổ hợp tất cả, trở thành duy nhất thật sự, thì cần tầng thứ cao hơn nữa.”

Hứa Thanh ánh mắt sâu xa, hắn hiểu rõ, đó rất có thể chính là con đường tương lai của mình.

Một khi thực hiện được, khiến toàn bộ tinh hoàn không còn bất kỳ sự tồn tại độc lập nào, vậy mới là tổ hợp chân chính, tổ hợp tất cả hiến, tổ hợp toàn bộ quyền, đến lúc đó, bản thân hắn sẽ là duy nhất tuyệt đối, cũng là căn nguyên của tất cả.

Cảnh giới ấy, hiện tại hắn chưa thể chạm tới, nhưng đã có thể cảm ứng được hướng đi.

“Đó, chính là con đường Tiên Tôn tương lai của ta.”

“Còn hiện tại, ta chưa thể trở thành duy nhất, nhưng... hiến luật Duy của ta đối với sự phân giải và tổ hợp vạn vật, đã đủ để tạo ra sự thăng hoa không thể tưởng tượng nổi.”

“Thần thông của ta, có thể từ đó mà thay đổi.”

“Thuật pháp của ta, thậm chí là tất cả pháp bảo, đều có thể như vậy.”

“Vậy thì hiện tại…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang, lúc này đã bước ra bảy bước, giữa khi Cổ Tiên khí thế ngập trời, như đối diện tử địch, hắn dừng bước, tay phải vung mạnh ra phía trước.

Một cái vung tay ấy, thiên địa biến sắc, lôi đình chấn động.

Sau lưng hắn, hư không rạn nứt, dưới chân hắn, sóng nước vô cùng vô tận.

Toàn bộ thương khung, như hóa thành mặt giếng!

Sóng lớn dâng trào, bản dịch này ở bạch ngọc sách.

Khuếch tán bát phương, khiến thiên địa hóa thành giếng trời, cũng tựa như biển trời.

Trên mặt nước, có bóng phản chiếu.

Phản chiếu ấy, chính là hiến luật Duy của Hứa Thanh.

Cũng chính là bức họa do vị họa sĩ ở không gian song song từng vẽ trước khi chết!

Khoảnh khắc ấy, bức họa dung hợp vào trong thần thông, khiến mặt giếng vốn đang gợn sóng lập tức trở nên yên bình.

Ngay sau đó, theo một ý niệm của Hứa Thanh, hiến luật Duy như mực lan tỏa, bắt đầu tiến hành phân giải sâu vào thần thông này.

Chương 2876: Thế nào là “Duy”! (2)

Thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt, về cấu tạo, bao gồm: không gian, nguyệt ảnh, hư thực và tín niệm.

Hiện giờ, dưới hiến luật Duy, từng phần bị tách ra rõ ràng.

Không gian, là thiên địa hóa giếng, mượn hư vô làm môi giới.

Nguyệt ảnh, là phản xạ của địch nhân, chiếu rọi hồn thể trên mặt nước.

Hư thực, là luân chuyển giả thực, dùng sức mạnh luân hồi khiến giả hóa thành thật, khiến bóng trăng trở thành chân hồn.

Cuối cùng là tín niệm, dùng ý chí làm lực, hóa thành cánh tay vớt lấy tất cả khỏi mặt nước.

Trước khi trở thành Hạ Tiên, trước khi hiểu được hiến luật Duy, cho dù Hứa Thanh hiểu rõ thần thông này, cũng không thể phân giải đến mức này.

Mà hiện tại, bản chất của thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt, đã hiện rõ trong lòng hắn, vừa rõ ràng, vừa trừu tượng.

Tách thành từng mảnh rành mạch.

Để hắn tùy ý điều chỉnh, giúp thần thông… thăng hoa!

Thế nên điều Hứa Thanh điều chỉnh đầu tiên, chính là không gian chi lực cấu thành thần thông này!

Hắn gia tăng nó!

Khiến phạm vi không gian vốn có giới hạn, trong khoảnh khắc liền mở rộng ra vô tận, từ một cái giếng trong trời đất, biến thành một giếng vô tận, có thể dung nạp tất cả song song, dung nạp toàn bộ thời không.

Hơn thế nữa, thần thông này còn đạt tới vị cách, có thể gánh chịu được cả Hạ Tiên!

Đây chính là Ngã Duy Như Tỉnh!

Ngay khi quá trình điều chỉnh hoàn tất, thương khung Vọng Cổ trở nên mơ hồ, dung hợp với tinh không, bên trong là từng vòng sóng lớn giao nhau, bao trùm toàn bộ, từng tầng từng lớp nối tiếp, có thể trông thấy vạn giới.

Một luồng áp lực khủng khiếp ầm ầm giáng xuống, khiến quần sơn lay động, sông ngòi ngưng chảy.

Chúng sinh toàn bộ khiếp đảm, các tộc ai nấy đều kinh hãi, ngay cả thần linh cũng ẩn niệm lui mình.

Dù là Thất gia, lúc này cũng phải hít sâu một hơi.

Cổ Tiên bên kia, sắc mặt đại biến trong nháy mắt.

Gã cảm nhận được từ trên người Hứa Thanh, một loại uy hiếp sinh tử mãnh liệt, thế nên thân hình khẽ động, lao thẳng về phía Hứa Thanh!

Gã muốn, trước khi thần thông mang theo nguy cơ sinh tử kia được thi triển, phá hủy nó từ trong mầm mống!

Vậy nên một bước tiến gần.

Nhưng sự điều chỉnh của Hứa Thanh nhìn như thong thả, thực tế đều hoàn tất chỉ trong một ý niệm!

Gần như ngay thời khắc Cổ Tiên tiếp cận, thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt sau khi được tăng cường không gian, phần nguyệt ảnh bị phân giải cũng đã được gia trì!

Trong khoảnh khắc, nó thăng cấp!

Tầng thứ bộc phát mãnh liệt!

Không chỉ là linh hồn có thể bị phản chiếu, mà cả nhân quả, vận mệnh, thời gian, song song cùng tất cả các dấu vết khác, đều đã lọt vào phạm vi của thần thông này!

Đây là… chiếu soi toàn tri!

Ngay sau đó, Hứa Thanh dùng tiên niệm bản thân gia trì tín niệm, lại dùng lực lượng của song song để cường hóa hư thực nghịch chuyển, hoàn tất lần thăng cấp cuối cùng cho Tỉnh Trung Lao Nguyệt!

Chỉ trong nháy mắt, Tỉnh Trung Lao Nguyệt, đại biến!

Thiên địa mênh mông, vạn giới thời không, thậm chí tất cả không gian song song, đều biến thành mặt tỉnh!

Khóa chặt thân thể Cổ Tiên đang lao đến!

Trên mặt nước của tỉnh, lập tức xuất hiện hồn thể của Cổ Tiên!

Gã bị phản chiếu trong đó!

Thậm chí toàn bộ nhân quả, toàn bộ vận mệnh, cho đến đường nét sinh mệnh của gã, trong khoảnh khắc này, đều như toàn tri mà hiện rõ trong giếng nước!

Đây đã không còn là Tỉnh Trung Lao Nguyệt nữa, mà là một thần thông có thể diệt tiên!

Thanh âm của Hứa Thanh, mang theo ý chí chí cao vô thượng, lúc này như thiên âm, vang vọng khắp Vọng Cổ.

“Trụ Khung Trích Tinh!”

Cùng lúc lời nói vang lên, tay phải hắn giơ lên, tiên niệm bùng nổ, trong mắt hắn kim quang lấp lánh chưa từng có.

“Không nhập cục, sao biết hiến của ngươi là gì…”

“Giờ đây lão phu đem thân nhập hiến của ngươi, thì ra hiến của ngươi là như vậy, quả nhiên là thiên kiêu.”

“Nhưng mà…”

Cổ Tiên đối mặt mặt nước, nhìn sang Hứa Thanh, giọng khàn khàn vang lên, đồng thời một luồng hiến chi uy thế còn mạnh mẽ hơn trước từ thân thể gã bùng phát.

“Lão phu năm xưa, cũng từng là thiên kiêu! Nửa đời sau này, ngươi có tiến bộ, lão phu cũng có ngoại niệm quay về.”

“Hiến của ta… cũng không chỉ là cái khái niệm ‘vô số’ ấy!”

“Ngươi đã muốn thấy, vậy thì hãy xem cho rõ, hiến của lão phu rốt cuộc là gì!”

Lời vừa dứt, khí thế trên người Cổ Tiên bùng nổ, khiến phong vân biến sắc, hư vô sụp đổ, mà thứ bị ảnh hưởng không chỉ là Vọng Cổ, mà còn là toàn bộ khu vực và thời không bên trong mặt tỉnh do thần thông của Hứa Thanh tạo thành!

"Vút!" Một bàn tay lớn do tiên pháp hóa thành, giống như trích tinh từ vòm trời, lao thẳng vào trong giếng, hướng về phía hồn thể phản chiếu của Cổ Tiên cùng mọi dấu vết của gã… đột ngột vớt lên!

Cổ Tiên toàn thân chấn động, gã cảm nhận được nhân quả đang bị kéo động, vận mệnh bị can thiệp, sinh mệnh bị dao động, linh hồn đang ly thể!

Cảm giác nguy cơ sinh tử, đã đạt đến cực hạn.

Gã hiểu rất rõ, trước thần thông Trụ Khung Trích Tinh này, toàn bộ dấu vết của gã đều bị bao phủ, mà phạm vi bao trùm còn liên quan đến thời không lẫn không gian song song.

Khiến gã không còn chỗ nào để trốn.

Nhưng… gã lại không hề vùng vẫy! Ngược lại, tản ra tiên niệm bản thân, để mặc cho Hứa Thanh vớt lấy.

Ngay khoảnh khắc mà ý niệm tiêu diệt bộc phát mạnh nhất, toàn bộ nhân quả, vận mệnh, sinh mệnh sắp bị Hứa Thanh vớt ra...

Bất ngờ, trên mặt tỉnh, phản chiếu hồn thể của Cổ Tiên xuất hiện dị biến khó tin!

Hồn thể phản chiếu của gã, giống như tồn tại vô tận, mặc cho Hứa Thanh có vớt bao nhiêu, vẫn vớt không hết!

Ngay bên cạnh, nhân quả của gã được phản chiếu ra cũng giống như vậy, tựa như…

Nhân quả vô hạn!

Thậm chí, vận mệnh được phản chiếu ra, cũng như thế...

Vận mệnh vô hạn!

Chương 2877: Nhơ nhân ô danh, lấy loạn hộ chính (1)

“Vô hạn!”

Hứa Thanh đứng trên thương khung, chăm chú nhìn vào giếng vạn giới, nơi phản chiếu Cổ Tiên cùng toàn bộ nhân quả, vận mệnh quanh gã.

Hắn thừa nhận, vị Cổ Tiên trước mắt này, quả thật xứng đáng được gọi là thiên kiêu.

Bởi hiến pháp như thế này… dù Hứa Thanh tung hoành Đệ Ngũ tinh hoàn, từng trải vô số cuộc chiến, cũng chưa từng gặp kẻ nào có hiến như vậy.

Ở một tầng nghĩa nào đó, đây đã không còn là thứ mà Hạ Tiên thông thường có thể nắm giữ, nói gã vô cùng gần với Tiên Chủ, cũng không phải lời phóng đại.

“So với nửa giáp trước, gã mạnh lên một tầng cảnh giới.”

Hứa Thanh thầm nghĩ.

Mà trong mặt giếng, Cổ Tiên già nua, lúc này cũng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn sang Hứa Thanh.

Một người đứng trên mặt nước, một người phía dưới, ánh mắt giao nhau, khiến Vọng Cổ đại lục rung chuyển, sơn nhạc sụp đổ, phong vân biến sắc, áp lực do uy thế tạo thành đè nặng lên tim tất cả sinh linh, khiến vạn tộc rùng mình sợ hãi.

Ngay khi cảm giác ấy đang lan rộng, thanh âm khàn khàn của Cổ Tiên vang vọng khắp bát phương.

“Vô số, là khởi điểm của hiến ta. Để hoàn thành nó, lão phu từng tán ra vô số thần niệm, hóa thành vô số phân thân, thậm chí buông bỏ chủ thể, để bất kỳ một phân thân nào cũng có thể trở thành bản thể.”

“Từ đó, mặc cho chúng tự sinh trưởng, thôn phệ lẫn nhau, dung hợp cùng nhau…”

“Dù trong quá trình ấy, bản ngã xưa kia của ta đã tan biến, nhưng đạo thì vẫn còn!”

“Cho đến cuối cùng, đạo thành, hiến ta trở nên vô hạn!”

“Trở về nơi này, ngưng tụ lực luật, tìm kiếm một vật, chỉ để thực hiện bước nhảy cuối cùng.”

“Còn ngươi... lão phu nhìn ra, cũng đang ở ngay trước bước nhảy đó.”

Cổ Tiên ánh mắt sâu xa, không hỉ không bi, vừa nói vừa nhấc chân phải, giẫm xuống phía trước.

Khoảnh khắc bàn chân ấy đặt xuống, mặt giếng gầm vang, nước trong giếng nổi lên sóng lớn.

Tựa hồ đại phong quét qua, muốn hóa thành bão tố.

Rung chuyển thiên địa, rung chuyển tinh không, rung chuyển vạn giới.

Không gian trong thần thông Tỉnh Trung Lao Nguyệt của Hứa Thanh, lập tức chấn động, hư thực bên trong bắt đầu vặn vẹo, mọi thành phần độc lập cấu thành thần thông đều xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Tựa hồ không thể gánh nổi nữa!

“Về phần hiến của ngươi, lão phu cũng chẳng phải chưa từng gặp. Vạn năm trước, tại Đệ Nhị Thập Thất tinh hoàn, từng có một vị thần linh, hiến của kẻ đó… rất giống với ngươi.”

“Một niệm vạn giới, vũ trụ song song, ngưng tụ đóa hoa thời không, mưu cầu kết đạo quả.”

Thanh âm Cổ Tiên vẫn còn vang vọng, thì bước chân thứ hai đã hạ xuống.

Bước thứ hai giáng xuống, mặt giếng vang lên tiếng rạn vỡ, từng vết nứt xuất hiện trong hư vô, trong thời không, trong song song, trong vạn giới.

Nước trong giếng cũng dần trở nên vẩn đục.

Thứ khiến nước ấy trở nên đục ngầu… chính là những nhân quả vô hạn, vận mệnh vô tận tỏa ra từ người Cổ Tiên!

Hư thực bị ép đến cực hạn, bắt đầu tan vỡ.

Tỉnh Trung Lao Nguyệt đã được thăng cấp ấy, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ không thể nghịch chuyển.

“Chỉ tiếc, ngươi vẫn còn quá trẻ.”

Cổ Tiên lắc đầu, hạ bước thứ ba.

Bước chân này hạ xuống, thiên địa chấn động.

Vạn giới chi tỉnh, đột nhiên vỡ vụn, hư thực tan biến, rơi rụng khắp nơi.

Thế giới do Tỉnh Trung Lao Nguyệt dựng thành, giống như một tấm gương lớn bị đập vỡ, trong tiếng nổ vang, tan thành từng mảnh vụn, vỡ nát lan về bát phương.

Thân ảnh Cổ Tiên, trong cảnh thần thông sụp đổ, một lần nữa khôi phục nguyên vẹn, mà dung mạo gã lúc này biến hóa cực lớn.

Tuy mặt vẫn đầy nếp nhăn, vẫn lão suy, nhưng trong mắt lại lóe ra ngân quang chưa từng có!

Mái tóc dài tung bay, toàn bộ chuyển thành bạc trắng, như ngân hà đổ sau lưng, hình thành thế uy riêng biệt.

Bên ngoài thân thể gã, khói tiên bảy sắc vờn quanh, tỏa ra tiên uy chấn động lòng người!

Khí thế gã bùng phát mãnh liệt, kéo theo triều thiên địa cuộn trào, như muốn lôi cả tinh quang rơi xuống.

Thân thể gã, chính là hiện thân của vô hạn.

Hình thành một loại uy thế kinh hoàng, như sóng thần quét qua núi sập tường tan, muốn nghiền nát tất cả mà lao đến bước thứ tư về phía Hứa Thanh.

“Ngươi nói nhiều quá, ồn ào.”

Hứa Thanh điềm đạm mở miệng.

Hiến của đối phương quả thật kinh người, lấy vô hạn ép cho thần thông của hắn gánh tới cực hạn, giống như hổ dữ phá chuồng, đập vỡ mọi xiềng xích, khiến thần thông sinh sinh sụp đổ.

Nhưng, rất nhiều khi, muốn cản hổ dữ không nhất thiết phải là lồng sắt.

Một sợi dây leo mềm mại, cũng đủ.

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, tay phải hắn giơ lên, ấn mạnh xuống phía dưới.

Tức thì những mảnh vỡ thần thông bị tan ra, đồng loạt xuất hiện dị biến.

“Khai mở thế giới song song!”

Trong nháy mắt, vô số mảnh vỡ của thần thông sau khi sụp đổ, chất liệu nội tại của chúng bị thay đổi, hóa thành từng mảnh gương, trong quá trình bị cuốn ngược tán loạn, phản chiếu ra nhân quả vô hạn, vận mệnh vô tận của Cổ Tiên, hiển hiện từng màn cảnh tượng.

Trong mỗi mảnh kính, đúng khoảnh khắc ấy, đều xuất hiện dấu vết của Cổ Tiên!

Đó là song song, là các thế giới khác nhau trong những thời không khác nhau!

Mà Cổ Tiên trong các thế giới ấy, không phải đều là tu sĩ!

Có nơi, gã là phàm nhân, có nơi là hung thú, có nơi là hoa cỏ cây cối, thậm chí giới tính cũng hoàn toàn khác biệt, có nam có nữ, có đực có cái!

Ngay sau đó…

Tay phải của Hứa Thanh đột nhiên xoay chuyển, ánh mắt lạnh lẽo, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

Một chữ thốt ra, song song nghịch chuyển, vạn giới đại loạn!

Tất cả gương kính đồng loạt vặn vẹo, trong đó hiện ra những biến hóa khó tin.

Chương 2878: Nhơ nhân ô danh, lấy loạn hộ chính (2)

Có thể trông thấy, những hình ảnh phản chiếu nhân quả và vận mệnh của Cổ Tiên bên trong, đang bị cưỡng ép nghịch chuyển, bị thay đổi triệt để, nam hóa thành nữ, nữ hóa thành nam, đực thành cái, cái hóa đực!

Thậm chí còn có, tu sĩ hóa thành phàm nhân, người biến thành súc vật, súc vật hóa thành vật vô tri, tất cả đảo loạn hoàn toàn!

Không chỉ như vậy, trong các thế giới song song ấy, lại lần lượt hiện ra thiên tai!

Xích tinh rơi xuống, thiêu rụi núi sông, xé toạc đại địa, linh hà dội ngược, nuốt trọn thành trì.

Đặc biệt là trong một mảnh kính, có một thế giới tồn tại một cây Tiên Thụ hộ thế, bản thể của nó chính là một đạo nhân quả phản chiếu từ Cổ Tiên, lúc này đang mục rữa từ gốc, trên cành lá treo đầy những giọt lệ huyết sắc.

Đây chính là Hứa Thanh vận dụng lực tổ hợp của hiến luật Duy, trong toàn bộ song song và thời không, điều chỉnh từng thành phần độc lập mà hắn đã tách ra từ đối phương.

Khiến mọi thứ đảo lộn hoàn toàn, biến nhà giam cứng rắn thành sợi dây mềm dẻo!

Rồi từ đó ảnh hưởng đến bản thể của đối phương.

Lấy loạn, để hộ chính.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả kính diện, đồng loạt hướng về Cổ Tiên, mà tay phải đang xoay tròn của Hứa Thanh, đột nhiên nắm chặt lại!

“Quy Nhất!”

Hai chữ vang vọng, toàn bộ kính diện tự động vỡ nát, nhân quả và vận mệnh đã bị đảo lộn bên trong, ngay tức khắc trào ra như nước ác, lao thẳng về phía Cổ Tiên!

Chúng ô nhiễm nhân quả vô hạn, hoen ố vận mệnh vô hạn của gã.

Cho nên, Cổ Tiên, người đang chuẩn bị bước ra bước thứ tư về phía Hứa Thanh, thân thể đột ngột khựng lại, gã nhìn thấy dây nhân quả của bản thân đang bị vô hình chi lực gặm nhấm, vận mệnh đang bị xâm thực, từng sợi tơ mệnh vốn trong suốt như lưu ly, chớp mắt đã phủ đầy tro bụi xám xịt.

Tựa như linh tuyền bị máu tử thi làm ô nhiễm.

Sắc vàng kim trở thành màu nâu xám, ở đầu dây tơ còn mọc ra từng khối u thịt dữ tợn, trông như mụn độc đang sinh trưởng!

Mà tất cả, tựa hồ không thể nghịch chuyển.

Biểu hiện bên ngoài cơ thể gã là, khuôn mặt già cỗi đầy nếp nhăn, lúc này các nếp nhăn biến thành khe nứt thực thể, đang rạn ra từng đường!

Ánh bạc trong mắt, vốn là biểu tượng của tiên, lúc này lập tức ảm đạm, rồi vỡ vụn thành bụi bạc li ti, từng hạt rơi xuống, lộ ra cầu mắt đục ngầu.

Mái tóc dài bạc trắng như ngân hà đổ sau lưng, giờ phút này rụng khô từng sợi, đầu ngọn tóc lấm tấm cháy đen, giống như bị lửa số mệnh thiêu rụi, chỉ còn lại tro tàn.

Làn sương tiên bảy sắc bao quanh toàn thân, lúc này cũng trở nên vẩn đục nhầy nhụa, như linh dịch thối rữa bám lên áo bào, mốc meo từng mảng.

Về phần tiên lực của gã, cũng tương tự, lúc này theo những khe nứt trên thân thể chảy ra ngoài, biến thành từng sợi khí đen hôi thối, còn một phần khác thì nghịch lưu trong cơ thể, đi đến đâu thì huyết nhục sôi trào như dung nham.

Một ngụm huyết đen xen lẫn băng tinh phun ra, Cổ Tiên lảo đảo lùi lại sau.

Gã cố gắng vận chuyển tiên lực, nhưng phát hiện tiên uy vốn chỉ cần một niệm là động, lúc này lại như bị màn sương dày đặc che phủ, quang mang ngưng tụ nơi đầu ngón tay, hóa thành một con thiêu thân xám xịt, phất cánh rơi xuống mặt đất.

Mà thứ ô nhiễm chí mạng nhất, đến từ tận sâu trong hồn phách.

Vô số mảnh ký ức hỗn loạn, đâm xuyên thức hải, cuồng loạn va chạm, như muốn xé toang linh hồn gã.

Đó là phong bạo do nhân quả và vận mệnh bị ô nhiễm gây ra.

Mọi thứ trở nên vặn vẹo, giống như một bức họa lộng lẫy bị rắc đầy độc phấn, sắc màu rực rỡ nơi đó đều trở thành gai độc châm thẳng vào nguyên thần.

Trên trán gã nổi gân xanh, bên tai vang lên hàng vạn câu oán độc đan xen, đó chính là những phân thân từng bị gã nuốt chửng trong đời này, nay quay lại phản phệ trong dòng nhân quả bị ô uế.

Chúng đã quên đi đạo nguyện ban đầu, chỉ còn nhớ sự không cam lòng khi bị gã cắn nuốt tiêu tan.

Vì thế mà khí tức của gã, bắt đầu tụt dốc, dần dần giống như từ tiên nhân quay về phàm thể.

Tựa hồ chỉ cần một cái đẩy nhẹ, là sẽ tan biến trong hư vô, ngọn lửa sinh mệnh cũng sẽ hoàn toàn tắt lịm.

Thế nhưng…

Hứa Thanh vẫn không bước lên trước, hắn chỉ đứng đó, lặng lẽ nhìn toàn bộ quá trình.

Cho đến rất lâu sau, Cổ Tiên mới chậm rãi ngẩng đầu.

“Một chiêu đảo nghịch thật hay!”

“Ô nhiễm đã hình thành rõ ràng, vậy mà ngươi lại có thể kiềm chế không tới gần.” Giọng nói khàn khàn của Cổ Tiên mang theo vẻ suy yếu mà lạnh lẽo.

Hứa Thanh vẫn điềm tĩnh như cũ, nhàn nhạt mở miệng.

“Hiến sơ của ngươi là vô số, đại thành là vô hạn, nhưng ta không tin ngươi lại không khai sinh lực luật.”

“Chỉ là, lực luật của ngươi… luôn bị ngươi giấu kín.”

“Nếu đã không muốn dễ dàng bộc lộ, vậy hiện giờ, ngươi dùng hay không dùng?”

Cổ Tiên im lặng.

Sau một lúc lâu, gã bỗng nở nụ cười.

“Lão phu lấy thân nhập cục, quan sát hiến của ngươi là cực hạn song song, cũng đang phán đoán lực luật của ngươi.”

“Mà ngươi, dùng uy thế áp chế, mưu cầu quan sát lực luật của lão phu.”

“Nhưng lão phu có cảm giác… ngươi quan sát luật của ta, dường như chỉ là bề ngoài…”

“Ngươi, tựa hồ đang… đợi điều gì.”

Lời này vừa dứt, trong mắt đục ngầu của Cổ Tiên, lại một lần nữa bùng lên ánh bạc chói mắt.

“Ngươi… đang đợi cái gì?”

Hứa Thanh nghe vậy, nhìn thẳng vào gã, trong mắt ánh lên một tia thâm ý sâu xa.

“Ngươi đợi điều gì, thì ta cũng đang đợi điều đó, mà thời gian… lại đang đứng về phía ta.”

Đồng tử Cổ Tiên, chợt co rút!

Chương 2879: Chiến đạo lực luật (1)

Thanh âm của Hứa Thanh vang vọng khắp Đế Đô nhân tộc, truyền ra thương khung bát phương, vọng vào tâm thần chư cường giả muôn tộc.

Khiến tất cả đều tâm thần chấn động.

Bọn họ vốn cho rằng trận chiến này chỉ là tai kiếp do Cổ Tiên mang đến, nhưng hiện tại, sau khi nghe đoạn đối thoại giữa Hứa Thanh và Cổ Tiên, thì dường như...

Trận chiến này không đơn giản như vẻ bề ngoài, mà phía sau còn ẩn chứa cục diện sâu xa.

Nữ Đế cũng chìm vào trầm tư.

Thất gia thì ngẩng đầu nhìn lên tinh không, ánh mắt dừng lại nơi tàn diện của Thượng Hoang, vẻ mặt như ngộ ra điều gì.

Về phần Chu Chính Lập cùng các vị Đại Đế khác, ánh mắt ai nấy đều lóe tinh mang, nhớ đến kẻ thù thần bí trong chuyến trở về cùng Hứa Thanh.

Phải nói rằng, nếu không nhờ chiến lực mạnh mẽ của Hứa Thanh, thì chuyến trở về lần này, e là chưa tới được Vọng Cổ đã vùi thây giữa đường.

Những hình ảnh ấy, như cơn lũ suy nghĩ, cuộn trào khắp đại lục.

Giữa không trung, Cổ Tiên lặng lẽ nhìn Hứa Thanh, sau mấy nhịp thở, gã khẽ bật cười khàn khàn.

“Thú vị.”

“Xem ra, ngươi đã dò xét không ít về căn cơ của lão phu.”

“Cũng tốt, những chuyện đó chẳng phải lão phu có thể can thiệp, hôm nay giữa ngươi và ta, chỉ luận trận chiến này.”

“Lực luật của lão phu, ngươi đã muốn thấy, vậy... cho ngươi nhìn, thì có sao!”

Dứt lời, Cổ Tiên giơ tay phải, vỗ mạnh lên trán.

Chỉ một cái vỗ ấy, chấn động ầm ầm vang lên, vượt qua cả thiên lôi, chấn động thương khung.

Thân thể Cổ Tiên chấn động dữ dội.

Tựa như lớp bụi phủ lâu năm rơi rụng khỏi thân thể, mái tóc dài vốn bạc trắng rối bời, nay trở nên tràn đầy sinh cơ, các vết rạn vỡ trên gương mặt gã cũng hóa lại thành nếp nhăn.

Tiên cốt khô cạn trong cơ thể lập tức lập lòe lưu ly quang.

Ba vạn sáu nghìn mạch ẩn đồng loạt phun ra ánh sáng bạc, từ những vết nứt từng bị nhân quả ăn mòn, bốc lên tiên hỏa chói sáng, rực rỡ hơn cả ánh dương.

Ngọn lửa ấy như một ngôi sao sắp diệt bùng nổ, nâng cao thân thể gầy gò của gã, chiếu rọi ra một đạo pháp tướng tiên nhân che trời lấp đất.

Hào quang ngút trời!

Khí tức của gã, tu vi, linh hồn, cùng nhân quả, chỉ sau một vỗ trán, lập tức từ cực hạn suy tàn chuyển hóa trở về toàn thịnh.

Cảnh tượng ấy lọt vào mắt Hứa Thanh, khiến đồng tử hắn khẽ co lại.

Với tu vi của hắn, tự nhiên có thể thấy rõ, đây không phải là khôi phục đơn thuần, càng không phải là nghịch chuyển đơn giản.

Vết thương trước đó của đối phương là thật, mặc dù có ý dẫn dụ, nhưng chính hiến luật của hắn đã tác động lên bản chất tầng sâu của đối phương, làm tan vỡ toàn bộ phản chiếu từ song song giới.

Nếu không đạt tới cảnh giới Tiên Chủ, thì căn bản không thể dễ dàng hóa giải như vậy.

Nhưng Cổ Tiên, gã lại làm được.

“Không phải hóa giải, cũng không phải hồi phục, ngươi đã… tái tạo chính mình.”

“Từ hư vô tạo ra hữu thực, khiến điều không thể thành có thể.”

Giọng Hứa Thanh trầm thấp vang lên.

“Lực luật của ngươi…”

Hắn nhìn về phía Cổ Tiên.

Gã đứng giữa hư không, nhìn xuống Hứa Thanh, cười nhẹ.

“Đã thấy rõ lực luật của lão phu chưa?”

“Nếu chưa, vậy để lão phu cho ngươi thấy tiếp.”

“Khai thiên!”

Tiếng nói Cổ Tiên tựa thiên uy truyền khắp bát phương, thân thể gã trong ngọn hiến hỏa bừng bừng, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Xung quanh pháp tướng tiên nhân khổng lồ, hư không nứt ra từng đường khe rạn.

Từ trong đó, trào ra từng luồng tử khí hồng hoang khi hỗn độn sơ khai.

Luồng tử khí ấy tụ lại rất nhanh, hóa thành vô số thân ảnh quanh thân gã!

Số lượng quá mức kinh người, vô biên vô tận!

Mà mỗi một thân ảnh ấy… đều là Cổ Tiên!

Tuy không phải thực thể, chỉ là hư ảnh không có chiến lực, nhưng bất kỳ một cái nào cũng có thể thay thế bản thể, khi gã bị thương có thể lập tức tái cấu thành thân xác mới.

Một màn ấy, khiến Vọng Cổ rung chuyển, vạn dân run rẩy, muôn tộc tuyệt vọng.

Thực lực của Cổ Tiên, đúng là quá mức khủng bố!

“Sinh tử, ta có thể khống chế.”

Dứt lời, Cổ Tiên nâng chân phải, đạp mạnh xuống.

Tức thì, hư không dưới chân vỡ nát từng tấc, vô số phù văn bạc trắng phun ra từ vết nứt, ngưng tụ dưới chân gã thành một pháp luân nghìn trượng.

Pháp luân nhân quả.

Trên vòng luân ấy, khắc lại toàn bộ hành trình tu hành cả đời gã.

Giờ phút này, tất cả đều bùng cháy trong uy lực, hóa thành tinh sa nâng đỡ tiên thể chói lọi của gã.

"Nhân quả, ta cũng có thể khống chế."

Dứt lời, tay phải gã khẽ vung.

Những dây nhân quả từng bị ô nhiễm, giờ đây ngược chiều tái hợp, từng khối u thịt từng bị ô nhiễm giờ đây nổ tung, hóa thành tiên quang thuần khiết, đổ ngược vào cơ thể gã.

Cả Vọng Cổ đại lục run rẩy, từng linh mạch chấn động bốc lên, những thiên đạo còn chưa sụp đổ đều hiện thân run rẩy phủ phục.

Sau lưng gã, vạn giới do hiến lực song song tạo nên, hiển hiện ra rõ ràng.

Những vạn giới từng bị Hứa Thanh đảo loạn, nay bắt đầu tái cấu trúc.

Trong đó, Tiên Thụ hộ thế từng sụp đổ vì gã suy bại, nay rễ cây nghịch sinh đâm vào hư không, tán cây nâng đỡ pháp tướng của gã, mỗi chiếc lá đều đang tụng xướng đạo ngữ năm xưa khi gã khai đạo.

Không chỉ vậy, trong từng vạn giới, có nơi linh tuyền chảy ngược thành ngân hà, có nơi huyền băng nổ tung thành mưa kiếm kim canh, toàn bộ sai lệch đều được chỉnh lại, mọi nhân quả đều đang phản hồi về thân thể Cổ Tiên, giúp gã giữa hư không dệt nên uy nghi Cổ Tiên lâm thế, không ai dám chống đối!

"Còn về song song của ngươi, ta cũng có thể khống chế!"

"Huống hồ là thiên đạo."

Cổ Tiên nhàn nhạt cất lời, đạo bào rách nát trên người gã lúc này lại phát sáng, trên đó hiện ra những phù đồ cổ xưa, dường như còn lâu đời hơn cả thiên đạo.

Tiếp đó, mang theo khí thế tuyệt đỉnh, gã nhìn về phía Hứa

Thanh.

“Tiểu bối, hiến của lão phu, lúc đầu là vô số, sau đó là vô hạn, mãi đến cuối cùng mới sinh ra được lực luật!”

“Lực luật này... Trước lão phu, chưa từng có ai!”

“Lão phu gọi nó là... Toàn năng!”

Âm thanh của Cổ Tiên lúc này hùng hậu đến cực điểm, không còn là âm thanh mà phàm nhân có thể nghe hiểu, mà là tiên âm nổ vang trực tiếp trong thức hải của mọi sinh linh.

Chương 2880: Chiến đạo lực luật (2)

Nơi âm vang đi qua, muôn tộc tu sĩ đồng loạt phun máu, không thể không quỳ xuống, giữa trán thịt máu rung động, hiện ra pháp tướng của Cổ Tiên.

“Lão phu bất tử bất diệt, có thể hóa thành vô số hiến, có thể nắm giữ vô hạn quyền hành, càng có thể sáng tạo vạn vật, ngươi, làm sao đấu với lão phu?”

Cổ Tiên nhấc chân phải, đạp xuống một bước.

Uy thế khủng khiếp cuồn cuộn như vạn sơn đổ ập, ầm ầm tràn về phía Hứa Thanh, muốn nghiền nát hắn thành tro bụi.

Mà lúc này Hứa Thanh, tựa như cô chu giữa sóng dữ, lảo đảo giữa cuồng phong.

Nhưng thần sắc hắn vẫn bình tĩnh, dù áo bào bay phần phật, nhưng thân ảnh lại như tảng đá lớn giữa biển, bất động giữa bão tố.

Trong phong bạo, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Cổ Tiên, như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Sau khi bước vào cảnh giới Hạ Tiên, Hứa Thanh đã dần hiểu rõ hơn về cuộc chiến sinh tử giữa tiên giả.

Dù là lời của Bách đại sư hay những gì hắn trải qua trong chuyến trở về, đều khiến hắn hiểu ra, gốc rễ của tiên chiến, chính là chiến hiến.

Mà chiến hiến tuy có trăm ngàn phương thức, nhưng xét cho cùng, đều không ngoài thuật và đạo.

Trong đó, đấu thuật là biểu hiện bên ngoài của hiến.

Còn tranh đạo, là sự va chạm về bản chất của lực luật, cũng chính là một phương pháp hủy diệt từ cội nguồn.

Ở tầng sâu, chạm đến lực luật, tức là ra tay từ logic gốc trong hiến của đối phương, khiến đối phương tự sụp đổ.

Trong đó ẩn chứa sát cơ cực lớn, kết quả thắng bại, có thể xảy ra trong nháy mắt.

Mà điều kiện tiên quyết... chính là nhìn thấu lực luật của đối phương.

Giờ đây, Hứa Thanh đã nhìn thấu.

“Toàn năng ư?”

Hứa Thanh lắc đầu.

“Ta đã hiểu rõ về ngươi rồi.”

“Hiến của ngươi, không phải vô hạn, mà là nhân quả. Lực luật của ngươi, cũng không phải toàn năng, mà là tự khép kín.”

“Loại hiến này đúng là hiếm gặp…”

“Cho nên, điều ngươi cần, chính là vạn sự có nhân có quả, có thể tự diễn giải khép kín. Vì thế, ngươi mới tự đặt cho mình một kết quả gọi là ‘toàn năng’.”

“Dựa trên cái quả ấy, ngược về quá khứ, từ đó suy diễn ra một cái nhân cũng mang tên ‘toàn năng’.”

Lời nói vang lên, đôi mắt Cổ Tiên lập tức co rút.

“Mà thật ra, ta vốn có thể trực tiếp trấn áp ngươi, nhưng để cắt đứt đường lui của ngươi,…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên hàn mang, tay phải chậm rãi nâng lên, giữa cuồng phong đang cuồn cuộn, hắn chỉ về phía Cổ Tiên.

“Cho nên, ta muốn đoạn tuyệt hiến của ngươi, từ gốc rễ mà diệt sạch ngươi!”

“Còn hiến luật của ngươi, thực ra… không khó để phá!”

Nói rồi, trước mặt Hứa Thanh hiện ra bảy ngọn đèn!

Chính là Thất Đăng U Hỏa Chú!

Loại chú pháp này từng giúp hắn lập kỳ công trong thời kỳ Uẩn Thần, lấy sinh cơ làm bia, hồn hỏa làm dẫn, nhân quả làm lực, huyễn đăng làm nền.

Tác dụng là đèn tắt người diệt, có thể thương tổn nguyên thần.

Nhưng giờ đây, dưới sự thao túng của hiến luật Duy, Hứa Thanh đã tháo rời và điều chỉnh bản chất của nó.

Thứ được điều chỉnh, chính là lực nhân quả ẩn trong thất đăng này!

“Đổi huyễn đăng thành lồng giam!”

Chớp mắt, thất đăng hợp nhất, bay lên trời, hóa thành một ngọn, trấn áp bát phương.

“Lấy hồn hỏa làm tim đèn!”

Lửa hồn dẫn dắt tiên hồn, tụ lại thành hỏa tâm, chực chờ phát cháy.

“Lấy sinh cơ làm chụp đèn, chiếu rọi ra bóng nhân quả!”

Ánh mắt Hứa Thanh chợt lóe u quang!

Tức thì bên ngoài hồn đăng xuất hiện chụp đèn, hồn hỏa bùng cháy, ánh sáng hắt lên bề mặt, chiếu rọi bên trong…

Hiện ra bóng dáng của Cổ Tiên!

Tựa như một vở rối bóng!

Liên kết chặt chẽ với nhân quả của Cổ Tiên!

“Còn về nội dung của màn rối này…”

Hứa Thanh nhìn về phía xa, nơi Cổ Tiên đang biến sắc.

“Lực luật của ngươi, chẳng phải là toàn năng sao? Không phải có thể tạo ra vạn vật sao?”

“Hiện giờ, nhân quả của ngươi và thần thông của ta đã hòa làm một, chỉ cần một ý niệm, ngươi có thể tự chiếu ra nội dung của bóng nhân quả này.”

“Vậy thì, kẻ toàn năng ngươi, hãy cho ta xem… ngươi có thể tạo ra một tảng đá mà chính ngươi không nhấc nổi hay không.”

Câu nói vừa ra, sắc mặt Cổ Tiên lập tức tái nhợt, mắt dán chặt vào Hứa Thanh.

Hứa Thanh sải bước tiến lên một bước.

“Kẻ toàn năng ngươi, nếu thật sự có thể tạo ra một tảng đá mà chính ngươi không thể nâng, vậy thì… ngươi không phải toàn năng!”

Đúng khoảnh khắc đó, bóng rối trên chụp đèn vặn vẹo, đây là dấu hiệu của nghịch lý nhân quả!

Cổ Tiên lùi lại một bước nữa.

“Nếu toàn năng ngươi, không thể tạo ra tảng đá đó, vậy thì… ngươi cũng không có toàn năng chi lực!”

Lời nói vang dội, đạo âm chấn thiên.

Nhìn thấu hiến luật của Cổ Tiên, đối với Hứa Thanh, muốn đoạn hiến, tuyệt luật, chỉ cần… nghịch lý.

Bằng cách gia trì và điều chỉnh nhân quả trong bảy đèn U Hỏa chú, hình thành nên sự tự phủ nhận của khái niệm ‘toàn năng’.

Từ đó tạo thành một nghịch lý nhân quả!

Khiến thần thông này, từ “đèn tắt người diệt”, trở thành “đèn tắt nhân quả sụp đổ!”

Tên gọi cũng không còn là Thất Đăng U Hỏa Chú, mà là Nhân Quả Bì Ảnh Hí.

Thế là bóng rối vặn vẹo, Cổ Tiên sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, hiến của gã… đang nứt vỡ, lực luật cũng đang đảo loạn.

Chiến hiến, chiến luật, đó là căn nguyên của tiên nhân.

Gã há miệng muốn nói, hiến luật trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, nhưng… không thể hoàn tất!

Hứa Thanh lắc đầu, khẽ vung tay.

Hồn hỏa trong đèn, lập tức tắt lịm.

Ngay giây phút ấy, Cổ Tiên phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân thể lập tức khô quắt, khí tức, linh hồn, tu vi, tiên thể, tất cả trong khoảnh khắc… rung chuyển mãnh liệt!

Vì hiến của gã, lực luật của gã, đang… sụp đổ!

Chương 2881: Hậu màn! (1)

Tiên, tức là hiến.

Một khi hiến sụp đổ, cũng như chữ “tiên 仙 ” bị xóa đi nét “sơn 山”, còn lại…

Chỉ là "người 人" .

Giống như giờ khắc này, Cổ Tiên đang lảo đảo thối lui giữa tầng không.

Gã cúi đầu nhìn bàn tay đang dần rạn nứt của chính mình, phát hiện những đạo ngân từng khiến gã trở nên toàn năng, lúc này đang hóa thành ánh sáng hoàng hôn, chảy dọc theo lớp da khô cằn, phát ra quang huy cuối cùng.

Trong ánh sáng ấy, lờ mờ hiện lên vô số quang điệp, mỗi con đều là nhân quả và vận mệnh từng trải của gã, nhưng giờ đây...

Khi bay ra, tất cả đều giãy giụa, như mất đi gốc gác, bắt đầu tan biến.

Nhìn cảnh ấy, Cổ Tiên khẽ cười khổ.

Thần sắc gã dần tiêu tán, khí mạch khô kiệt, suy tàn lần nữa phủ xuống.

Nếp nhăn trên gương mặt nứt vỡ như đất khô cằn, những sợi tóc bạc trắng vốn được thay thế trước đó cũng lần lượt rụng xuống.

Ngay cả tiên thể hùng vĩ sau lưng cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Khí tức từng bộc phát đến đỉnh điểm khi thi triển hiến luật, lúc này tựa như lũ vỡ bờ, rệu rã sụp đổ trong nháy mắt.

Từng ngụm tiên huyết chứa đựng tiên nguyên, không sao kìm giữ, phun trào ra khỏi miệng gã.

Tiên huyết giữa không trung, tỏa ra mùi hôi tanh khó chịu, rơi xuống hóa thành huyết vụ, lan tràn bát phương.

Một màn ấy khiến tất cả những ai có thể cảm nhận trên Vọng Cổ đều chấn động tâm thần.

Nữ Đế thở gấp, Thất gia trong lòng cũng kinh hãi.

Chu Chính Lập cùng các Đại Đế, ánh mắt đều sáng rực.

Bởi vì loại chiến hiến động đến căn nguyên thế này, nếu không là mối huyết hải thâm cừu, thì tiên với tiên tuyệt đối sẽ không lựa chọn cách chiến như vậy.

Bởi thế, tranh đoạt hiến đến cấp độ này, hiếm thấy vô cùng.

Chỉ có Nhị Ngưu, lè lưỡi liếm môi, nhìn về Hứa Thanh và Cổ Tiên giữa tầng không, thì thầm:

“Chẳng phải là đấu võ mồm thôi sao? Cái này ta giỏi nhất, nếu ta thành Hạ Tiên, chẳng phải sẽ vô địch trong giới tiên à?”

Khi Nhị Ngưu còn đang tưởng tượng hão huyền, nơi thương khung, ánh mắt Hứa Thanh lặng lẽ rơi trên người Cổ Tiên, thanh âm sâu xa vang vọng:

“Hiện tại, ngươi vẫn còn một lựa chọn.”

Cổ Tiên nghe vậy, từ từ quay đầu lại, nét mặt tang thương, ánh mắt sâu kín.

Gã không nhìn Hứa Thanh, mà nhìn xuống đại địa Vọng Cổ.

Nhìn mảnh đất vừa quen vừa lạ, nhìn muôn tộc sinh linh, nhất là… nhân tộc.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Thất gia.

Thất gia trầm mặc không nói.

Cổ Tiên nhắm mắt, tiên thể sau lưng bắt đầu sụp đổ, từng vết nứt lan khắp toàn thân.

Ngay khoảnh khắc vết nứt bao phủ toàn bộ thân thể, Cổ Tiên bất chợt mở mắt!

Tựa như đã có quyết đoán, đã chọn được con đường.

Giây phút ấy, tiên hỏa màu bạc trong cơ thể gã bộc phát, tràn ngập khắp toàn thân, thông qua các vết nứt lan tràn đến tận hư không.

Cả người gã như biến thành thái dương cực dương.

Trong biển lửa vô tận, tay trái gã siết chặt, trong lòng bàn tay là tiên nguyên sắp cạn.

Tay phải vươn ra, trong đó là nhân quả tích lũy suốt mười vạn năm tu hành.

Cảm nhận cả hai tay, gã hít sâu một hơi, không do dự, lấy tiên nguyên làm củi, lấy nhân quả làm dầu, hợp lại làm một.

Chớp mắt sau, tiên nguyên tan rã, nhân quả hủy diệt.

Tiên hỏa trong thể nội lập tức cháy bùng, bốc lên cao ngút thương khung.

Tiếng nổ long trời lở đất, tựa như lời từ biệt cuối cùng, xuyên thẳng vào máu huyết vạn tộc!

Khi lửa cháy đến đỉnh điểm, chạm vào tầng phong ấn trên thương khung của Vọng Cổ, cả bầu trời bị nhuộm bạc trắng.

Chỉ là thứ bạc ấy mang theo vẻ tái nhợt, giống như khúc ai ca tiễn biệt một Cổ Tiên đang tàn lụi.

Bởi vì gã không chỉ thiêu đốt tiên lực, mà còn thiêu cả công đức năm xưa khi dẫn tinh hoàn Hậu Thổ nhập chủ Vọng Cổ!

Những vầng hào quang từng khiến gã chói lọi năm xưa, giờ đây biến thành huy chương hi sinh, đổi lấy một điều…

Hiến diệt, người không diệt.

Sau khi cháy sạch, ánh sáng bạc tan rã, quay trở lại thân thể, vá kín những vết nứt, khiến hình hài gã trở lại bình thường, vẫn là một lão giả, nhưng…

Trên thân gã, không còn chút tiên ý nào.

Thương khung lặng lẽ, ánh lửa tan dần, bình minh cũng dâng lên từ cuối chân trời.

Tia sáng đầu tiên phá mây, chiếu xuống đạo bào tàn tạ của lão giả.

“Rốt cuộc, vẫn rơi khỏi tiên vị.”

“Từ nay về sau, lão phu và Vọng Cổ… không còn liên can.”

Cổ Tiên thì thầm.

Sau đó, ánh sáng trong mắt gã tụ lại, nhìn về phía Hứa Thanh.

“Tiểu bối, lão phu làm theo ý ngươi rồi.”

“Mà giờ, lão phu cũng có một tâm nguyện.”

“Năm xưa, có một người lưu danh thương khung bằng một kiếm, kiếm ấy kinh diễm thiên địa.”

“Khi đó, ngươi ở bên cạnh vị ấy, có học được kiếm pháp của vị ấy không?”

Hứa Thanh gật đầu.

Ánh sáng trong mắt Cổ Tiên càng thêm rực rỡ.

“Xuất kiếm đi!”

Hứa Thanh nâng tay phải, nhấn xuống đại địa, âm thanh trầm thấp vang vọng bát phương.

“Đạo cả đời của Đại Đế, đều là kiếm.”

“Người sáng tạo ra năm thức kiếm.”

“Thức thứ nhất, gọi là… Địa Tàng.”

Lời vừa dứt, đại địa nhân tộc ầm ầm rung chuyển, dưới sự dẫn dắt của tiên ý Hứa Thanh, tiếng gầm ngày càng dữ dội, lan khắp Vọng Cổ, vang lên từng đợt trầm nặng, khiến cả thương khung biến sắc.

Tâm thần vạn tộc chấn động.

Chương 2882: Hậu màn! (2)

Tiếng nói của Hứa Thanh, vang giữa tiếng gầm gừ của đại địa.

“Cái gọi là Địa Tàng, tức là lấy địa khí làm chủ, dùng kiếm ý thay địa ý, khiến địa khí hóa thành kiếm khí.”

“Ngưng tụ lại, tạo thành... Địa Kiếm!”

Vừa dứt lời, toàn bộ đại địa Vọng Cổ rung chuyển dữ dội, như vạn long giãy giụa trong lòng đất, từng luồng địa khí ngút trời vọt lên, tụ lại giữa thiên không…

Ngưng thành một thanh kiếm khổng lồ trấn áp thương khung!

Kiếm mang sắc huyền hoàng, sừng sững giữa bầu trời!

Nhưng mà…

Vẫn chưa hạ xuống.

“Thức thứ hai, gọi là Liệt Không!”

Hứa Thanh nâng tay phải, nhè nhẹ ấn lên thương khung.

Trong khoảnh khắc ấy, bầu trời bỗng trở nên u ám, hư không dần trở nên mờ nhạt.

Một cỗ lực lượng kinh hoàng như từ hư vô giáng lâm, bao phủ toàn bộ tầng không của Vọng Cổ, rút sạch khí tức của hư không!

“Kiếm này, là Đại Đế năm xưa vì Cổ Hoàng mà sáng tạo ra khi chinh chiến vạn tộc.”

“Có thể đánh vỡ hư không, mà vết nứt do kiếm chém ra, chính là kiếm ngân.”

“Những vết kiếm ấy, kéo dài vô tận, khi tụ hợp lại, sẽ tạo nên Liệt Không chi kiếm!”

Giữa lúc tiếng nói của Hứa Thanh còn đang vang vọng, hư không bỗng sụp đổ.

Từng đạo khe nứt không gian thi nhau hiện ra khắp thương khung Vọng Cổ.

Dày đặc, vô biên vô tận.

Chúng chính là vết nứt, cũng chính là kiếm ngân!

Khi tay phải của Hứa Thanh siết lại, vô số kiếm ngân từ bốn phương tám hướng hội tụ, tụ lại trước mặt hắn, hóa thành thanh kiếm kinh thế thứ hai!

Kiếm quang bùng nổ, kiếm khí chém rách trời cao, kiếm ý trấn áp thiên địa!

Nhìn hai thanh kiếm hiện hữu, nhân tộc chấn động, đặc biệt là nơi Nữ Đế, trong ánh mắt toát lên vẻ hoài niệm sâu sắc.

Vạn tộc cũng đều xúc động.

Bởi lẽ, năm xưa Chấp Kiếm Đại Đế xuất kiếm, đã đổi lấy cho sinh linh Vọng Cổ thời gian nửa giáp yên ổn. Nếu không có khoảng thời gian đó, đại kiếp của Vọng Cổ đã chẳng thể xoay chuyển chút nào.

Cổ Tiên đứng xa, trong thần sắc mang theo một tia thở than.

Mặc dù biết rõ kiếm tu Đại Đế khi ấy là mượn Tàn Diện để thức tỉnh, nhưng gã không thể không thừa nhận, kiếm của người ấy...

Dù đến tận bây giờ nhìn lại, vẫn khiến người ta kinh diễm tâm hồn.

“Tiếp tục đi.”

Cổ Tiên trầm giọng nói.

Hứa Thanh ánh mắt sâu lắng, tay phải khẽ vung lên.

“Thức thứ ba, gọi là Thiên Cung.”

“Thức này, lấy sát khí làm chủ, chỉ nhắm vào tu sĩ... Cho nên khi thần linh hàng lâm, Đại Đế cũng chỉ thi triển một lần duy nhất.”

“Cái gọi là Thiên Cung, chính là tòa thiên cung mà mỗi tu sĩ từ Kết Đan trở lên đều kết thành trong cơ thể!”

Hứa Thanh chậm rãi nói, tay phải vung lên, giáng xuống thiên không.

Ngay khoảnh khắc đó, tất cả tu sĩ của các thánh địa trong Vọng Cổ, từ kết đan trở lên, bất kể ở đâu, đều chấn động tâm thần.

Thiên cung trong cơ thể bọn họ rung chuyển dữ dội, như bị điều khiển. Từ trong mỗi thiên cung ấy, hiện ra một thanh kiếm hư ảo, xé rách thân thể, bay vụt ra ngoài!

Tất cả kiếm đó, tụ hợp lại hóa thành hải dương kiếm khí, gào thét giữa thiên địa, cuồn cuộn lao đến.

Từ xa nhìn lại, khí thế động trời lật đất, cuối cùng tụ thành thanh kiếm kinh thế thứ ba trước mặt Hứa Thanh!

“Kiếm thứ tư, gọi là Tinh Huy.”

Giọng nói truyền ra, thiên không rền vang, ban ngày trong thoáng chốc, bị thay thế bằng đêm đen.

Trong bóng tối ấy, vô số vì sao lấp lánh.

Từng đạo tinh quang, hóa thành kiếm quang, tụ lại thành từng thanh kiếm dài, từ tinh không giáng xuống, phủ đầy nhân gian.

Kết thành thanh kiếm kinh thế thứ tư!

Các vị thần linh trong Vọng Cổ đều trầm mặc, Cổ Tiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm.

Nữ Đế, thân thể khẽ run rẩy.

Chỉ bởi khoảnh khắc đó, giữa ánh sáng của sao trời, giữa ánh kiếm của bốn thanh đại kiếm, thân ảnh của Hứa Thanh dần trở nên mờ ảo…

Dường như trong mắt nàng, hắn hóa thành bóng dáng của Chấp Kiếm Đại Đế.

“Thanh kiếm cuối cùng...”

Trong hào quang kiếm khí, trong đầu Hứa Thanh vang lên thanh âm năm xưa của Chấp Kiếm Đại Đế, nhẹ giọng nói:

“Thanh kiếm này, là vì bảo vệ nhân tộc mà sáng tạo. Do đó gọi là…”

“Nhân Gian.”

Sau thất bại ở Đông Thắng, là nhân gian khốn khổ.

Trong thời đại Thánh Thiên, là nhân gian giãy giụa.

Khi Kính Vân chấp chính, là nhân gian phục sinh.

Khi Đạo Thế tại vị, là nhân gian bất khuất.

Mười vạn năm chiến Huyền Chiến, là nhân gian hỗn loạn.

Sau khi Nữ Đế Ly Hạ lên ngôi, là nhân gian quật khởi!

“Đó là nhân gian mà người muốn bảo vệ.”

“Người đã đi rồi… ta vẫn còn ở đây.”

Hứa Thanh nhẹ giọng nói.

Như năm đó, hỏi tâm vạn trượng!

Kinh thế mà trỗi dậy.

Giữa tầng không, năm thanh đại kiếm hợp lại làm một, tụ thành một thanh kiếm nhân gian chân chính!

Hướng về Cổ Tiên, một kiếm… chém xuống!

Cổ Tiên nhắm mắt.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc Nhân Gian kiếm giáng xuống, nó bỗng vòng qua, lướt thẳng về phía hư không sau lưng Cổ Tiên!

Hư không chấn động, một giọt nước sông màu vàng óng, lờ mờ hiện ra từ trong hư vô!

Ngay khoảnh khắc kiếm chạm giọt nước ấy, từ trong giọt nước thần bí phát ra thần âm chấn thần, sau đó bùng nổ dữ dội, từng dòng, từng mảnh nước bành trướng lan ra…

Trong chớp mắt, hóa thành một dòng thần hà cuồn cuộn, khiến Vọng Cổ chấn động, khiến tinh không dậy sóng!

Dòng sông ấy không phải thật thể, mà chỉ là ảo ảnh phản chiếu, nhưng trong đó có thể thấy vô số tinh tú, muôn loài chúng sinh, còn có từng đóa liên hoa.

Bên trong từng đóa sen, có hằng hà sa số bóng người đả tọa, có dị tộc, có nhân tộc, có tu sĩ, có thần linh…

Mà sâu trong dòng thần hà, lờ mờ có một con mắt vàng lạnh lẽo, từ từ mở ra.

Đó chính là…

Thần Tôn Mẫu Hà, tại phương bắc Đệ Cửu tinh hoàn!

“Chúng ta chờ… chính là ngươi!”

Trong mắt Hứa Thanh, vào khoảnh khắc này, bừng lên ánh sáng hàn lạnh đã đè nén bấy lâu, tuyệt thế lạnh lẽo!

Chương 2883: Hình thái mạnh nhất từ trước đến nay của Hứa Thanh (1)

Khoảnh khắc ấy, Vọng Cổ cuộn trào.

Thiên địa biến sắc.

Dòng thần hà kia chảy tràn trên bầu trời Vọng Cổ, khi vừa hiện ra, vô tận thần uy ầm ầm khuếch tán từ trong, khiến đại lục Vọng Cổ cùng vạn tộc sinh linh chấn động tâm thần ngay tức khắc.

Tất cả đều mất sạch suy nghĩ, đầu óc trống rỗng, thân xác cùng linh hồn chỉ còn lại bản năng run rẩy.

Ngay cả chư thần, cũng không ngoại lệ, từng vị đều đồng loạt cúi đầu.

Đây là sự áp chế tuyệt đối từ cấp bậc sinh mệnh!

Vô số dị chất tràn ra từ dòng thần hà hư ảo, tỏa khắp bốn phương.

Muốn tràn ngập cả Vọng Cổ.

Nhưng tất cả chỉ tồn tại trong nháy mắt.

Bởi vì nơi cao nhất của bầu trời, Tàn Diện Thượng Hoang khẽ nghiêng đầu.

Ngay tức khắc, giọt nước sông hóa thành thần hà kia, con mắt vàng kim vốn mang theo uy nghiêm khiến vạn vật sợ hãi... lập tức nhắm lại.

Khí tức lập tức thu liễm chín phần mười.

Dù là Thần Tôn, cũng không dám hiển lộ thêm nữa. Càng không dám để bản thể hạ lâm!

Thần niệm cũng chẳng dám nhiều lời, chỉ dám đưa xuống một tia mỏng manh.

Mượn giọt nước sông đó, đúng vào lúc con mắt khép lại, mẫu hà đã đưa xuống một bóng người!

Đó là một bóng mờ toàn thân màu lam, vừa xuất hiện đã bộc phát thần uy kinh thiên động địa.

Dù thần uy này không bằng con mắt của thần hà, nhưng vẫn vô cùng khủng khiếp.

Chỉ là, đối với Tàn Diện Thượng Hoang thì...

Không đáng để đoái hoài.

Dù rằng, kẻ được mẫu hà đưa tới chính là một vị... Thần Chủ!

Ngay khi gã hiện thân, liền hóa thành một quyền khổng lồ, không chút do dự, thậm chí còn mang theo vẻ nóng vội… giáng thẳng xuống Nhân Gian Kiếm!

Ngay khoảnh khắc chạm nhau, thiên địa rung chuyển.

Nhân Gian Kiếm chấn động, trước thế bài sơn đảo hải từ cú đấm kia, chỉ đành lùi lại.

Còn quyền kia, sau khi rung lên một chút, liền nổ tung.

Hóa thành biển lam mênh mông, tràn ngập uy năng vô biên, quét ngang bốn phương, phá vỡ hư vô, cắt rời thời không, tất cả đều nhằm mục đích... ngăn cản Hứa Thanh.

Ngay khi biển lam thần uy bao phủ Hứa Thanh, Thần Chủ được mẫu hà đưa đến kia cũng chẳng mảy may quan tâm tới Nhân Gian Kiếm, càng không ra tay thêm lần nữa.

Gã vội vàng lùi lại, vươn tay chụp lấy Cổ Tiên đang suy yếu, phóng thẳng về phía cuối trời.

Tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng đến biên cảnh bầu trời.

Nhiệm vụ của gã là, mang quân cờ này của mẫu hà... trở về!

Ngoài điều đó ra, gã không có bất kỳ suy nghĩ nào khác.

Gã không dám ra tay thêm ở nơi này, càng không muốn nán lại thêm dù chỉ một sát na.

Dù bản thân không hiểu vì sao mẫu hà lại giao cho gã nhiệm vụ như thế.

Rõ ràng quân cờ kia đã thất bại, thậm chí đã bị đoạn tuyệt liên hệ với Vọng Cổ, vốn không còn giá trị lợi dụng. Thế nhưng mẫu hà vẫn mạo hiểm lớn lao, giáng xuống một tia thần niệm, cưỡng ép đưa gã đến đây.

Chỉ để bảo rằng, phải đưa kẻ đó trở về.

Gã không hiểu nguyên do, chỉ có thể phục tùng.

Bởi vì ý chí của mẫu hà, gã không thể trái lệnh. Dù trong thâm tâm gã, với nhiệm vụ lần này... sinh ra nỗi sợ bản năng.

"May mà... mẫu hà chỉ yêu cầu ta hạ xuống ba phần bản thể."

Ý niệm ấy vừa thoáng hiện, gã đã mang theo Cổ Tiên tới tận rìa bầu trời.

Trên đường đi, gã nhìn về phía Tàn Diện Thượng Hoang.

Chỉ một ánh nhìn, hồn phách gã đã run rẩy không thể kiểm soát.

Vì vậy tốc độ càng lúc càng nhanh, mượn nhờ sức mạnh của mẫu hà, trong khoảnh khắc đã thoát khỏi phong ấn của Vọng Cổ, lao vào giữa tinh không.

Vọt thẳng về nơi xa xăm.

Gã không muốn nán lại trong thế giới đáng sợ này thêm dù chỉ một khắc.

Ngay cả việc tiến lại gần... cũng chẳng muốn.

"Chỉ cần rời khỏi phạm vi Vọng Cổ, mẫu hà sẽ có thể trực tiếp tiếp dẫn ta trở về..."

Tất cả chuyện này nghe có vẻ dài, nhưng kỳ thực chỉ xảy ra trong khoảnh khắc.

Ngay khi Thần Chủ được mẫu hà gửi đến lao vào tinh không,

Trên bầu trời đại lục Vọng Cổ, hiến luật của Hứa Thanh bộc phát, biển thần quanh thân lập tức bị gỡ bỏ, hóa thành từng mảnh, từng giọt, cuối cùng tan thành sương mù nhạt nhòa lan rộng khắp bốn phương.

Chương 2884: Hình thái mạnh nhất từ trước đến nay của Hứa Thanh (2)

Giữa làn sương nhàn nhạt ấy, Hứa Thanh đứng giữa không trung, ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Mọi suy nghĩ trong lòng hắn... đến giờ phút này đã hoàn toàn sáng tỏ.

Hắn đã gặp phải kẻ địch thần bí trong chuyến trở về, nếu không chuẩn bị đầy đủ, thì việc thuận lợi quay lại gần như không tưởng.

Chính biến cố đó đã khiến trong lòng Hứa Thanh dấy lên vô vàn nghi ngờ.

Đặc biệt là kẻ địch giữa đường tuy che giấu kỹ dấu vết, nhưng dựa vào nhận thức của hắn, vẫn có thể suy đoán ra vài phần manh mối.

Cho nên, sau khi giáng lâm xuống Vọng Cổ, Hứa Thanh không lựa chọn đấu thuật pháp với Cổ Tiên, mà là mở ra một hồi chiến đấu ở tầng sâu hơn, chiến đạo hiến luật.

Một mặt, là để ép đối phương đến tận cùng, khiến gã phải tự tay chặt đứt công đức gắn bó với Vọng Cổ, từ đó khiến gã từ nay về sau hoàn toàn cắt đứt mọi liên hệ với cõi này.

Mặt khác, Hứa Thanh muốn thử xem, sau lưng đối phương, có phải thực sự tồn tại một thế lực ở tầng sâu hơn hay không.

Lý do hắn dấy lên lòng nghi ngờ này, chính là vì đợt phục kích giữa đường.

Mục tiêu của kẻ địch ấy rất rõ ràng, là sát tử hắn, sau khi phát hiện không thể thành công, lập tức lựa chọn kéo dài thời gian.

Gộp lại tất cả mọi chuyện, trong lòng Hứa Thanh dấy lên ngờ vực to lớn, đại kiếp của Vọng Cổ lần này, tám, chín phần không đơn giản chỉ là sự giáng lâm của một mình Cổ Tiên.

Nếu quả thực có một bàn tay giấu mặt, mà không kịp thời xác định chính xác, vậy thì trong tương lai, hậu họa ắt còn khôn lường.

Cho nên, mới có một loạt đạo tranh vừa rồi.

Cho đến khoảnh khắc vừa nãy, khi Cổ Tiên cắt đứt công đức, mất đi tiên vị, bước vào lằn ranh sinh tử, cuối cùng Hứa Thanh đã cảm nhận được một tia dao động sau lưng đối phương.

Vì thế, Nhân Gian kiếm không chút do dự chém ra.

Cuối cùng, đã ép lộ ra giọt nước sông kia.

Tất cả những suy nghĩ này thoáng vụt qua trong đầu Hứa Thanh, hóa thành hàn quang sắc bén hơn nữa trong ánh mắt.

“Thì ra, là ngươi.”

Trước kia hắn chỉ có thể suy đoán, giới hạn phạm vi vào các Thần Tôn thuộc Đệ Cửu tinh hoàn, nhưng cụ thể là ai thì chưa thể khẳng định.

Mà lúc này, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ nguồn gốc.

“Dù ngươi đưa tới một vị Thần Chủ, thì đó cũng chỉ là một đạo phân thân mà thôi…”

Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn lên tinh không, thân thể khẽ chấn động, hóa thành một đạo cầu vồng bạc lóa mắt, rít gào lao thẳng về trời cao.

Tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã đến tận cùng bầu trời, mà thanh âm bình tĩnh của hắn, cũng vang vọng khắp toàn cõi Vọng Cổ.

“Thần thân, quy.”

Lời hắn như sấm sét, chấn động tám phương, từng đợt âm ba như thiên lôi gầm thét, vang vọng khắp nơi. Đúng lúc ấy, tại Phong Hải Quận, trong lòng đất dưới Phượng điện, tại địa cung.

Một thân ảnh vẫn ngồi xếp bằng, chưa từng mở mắt suốt từ trước đến nay, ngay khoảnh khắc ấy, đột ngột mở mắt.

Hai mắt vừa mở, kim quang chói lọi thuộc về thần linh lập tức tràn ngập bốn phía.

Chính là thần thân của Hứa Thanh.

Một luồng thần uy chấn động trời đất bùng phát, thần thân không nói lời nào, lập tức đứng dậy, hóa thành một dải cầu vồng kim sắc rực rỡ, lao thẳng lên trời.

Xuyên qua địa cung, phá vỡ mặt đất, dưới ánh nhìn khiếp sợ của vô số tu sĩ ở Phong Hải Quận, dải sáng kim sắc ấy phóng lên trời cao.

Cùng lúc đó, cầu vồng bạc của Hứa Thanh từ một nơi khác cũng đã vút lên tận cùng trời xanh. Dưới sự chấn kinh của toàn bộ cường giả Vọng Cổ, hai luồng ánh sáng từ hai phương, cuối cùng, đã hội tụ.

Không chút do dự, cả hai, hợp làm một.

Kim sắc và ngân sắc giao hòa trong chớp mắt.

Quang mang lan ra như biển, phủ khắp toàn thiên không.

Một viên thần cách cũng xuất hiện trong sự dung hợp ấy.

Đó chính là… Mệnh Vận thần cách.

Lấy Mệnh Vận thần cách làm lực, gia trì cho thần thân, khiến thần và tiên, dung hợp ngay khoảnh khắc ấy.

Sau cùng, phá tan tầng trời, bước vào tinh không ngoài Vọng Cổ.

Hóa thành một thân ảnh, kỳ dị mà tuyệt luân.

Thân thể thần linh, khắc ấn vô số thần quyền, tâm điểm của những thần quyền ấy chính là Mệnh Vận thần cách.

Khí tức Hạ Tiên từ linh hồn tỏa ra, bao phủ quanh thân, hóa thành từng đạo vân văn hiến luật, mỗi một đạo đều ẩn chứa thời không, song song, phản chiếu. Trong ánh mắt ấy, mắt trái ngân sắc rực rỡ, mắt phải kim quang chói lòa.

Phối hợp với mái tóc dài như ngân hà màu tím, uy thế thuộc về Thần Chủ, rung động bát phương.

Uy áp thuộc về Tiên Chủ, tràn ngập thời không.

Hợp lại, thành tiên thần, khiến tất cả tồn tại tối cao nơi Đệ Cửu tinh hoàn đều phải nhìn về phía ấy.

Đây chính là, hình thái mạnh nhất từ trước đến nay của Hứa Thanh.

“Ngươi, trốn không thoát đâu.”

Trong tinh không, Hứa Thanh với thân tiên thần hợp nhất, từ tốn xoay đầu lại, kim ngân song mục nhìn xuyên không gian, dõi theo phương hướng mà Thần Chủ kia đào thoát.

Một bước, đuổi theo.

Chương 2885: Lời nguyện và chuyện xưa (1)

Tại Đệ Cửu tinh hoàn, ngoài đại lục Vọng Cổ, trong tinh không.

Vị Thần Chủ bị mẫu hà cưỡng ép đưa đến, lúc này trong quá trình băng qua tinh không, tâm thần run mạnh.

Gã cảm nhận được những đợt ba động phía sau, cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ đang cuộn cuộn kéo đến gần mình.

“Thần Chủ?”

Thần linh đến từ mẫu hà lập tức ngoảnh đầu, nhìn về hướng Vọng Cổ.

Điều gã thấy, chính là nền đen của tinh không mênh mông, nơi đó tràn ngập vô tận kim quang và ngân quang, như biển ánh sáng lan tỏa về bát phương.

Tựa như một đóa kỳ hoa đang nở rộ.

Chứng kiến cảnh này, thần sắc gã lập tức trở nên ngưng trọng.

Khi giáng lâm xuống Vọng Cổ, ngay khoảnh khắc đầu tiên, gã đã cảm nhận được, vị nhân tộc đã đánh nát quân cờ của mẫu hà, không chỉ mang theo khí tức của Hạ Tiên từ Đệ Ngũ tinh hoàn, mà hiến luật của hắn… còn đạt đến cấp độ của Tiên Chủ trong hệ thống tu hành!

Tầng cấp như thế, vô cùng hiếm thấy.

Lại thêm việc bản thân gã không đến với trạng thái toàn thịnh, cộng với nỗi kiêng kỵ mạnh mẽ với Tàn Diện Thượng Hoang, cùng nhiệm vụ do mẫu hà giao phó, bao nhiêu yếu tố gộp lại, khiến gã lập tức từ bỏ ý định ra tay, quyết đoán rút lui.

Nhưng hiện tại…

“Người này không chỉ là tiên, mà còn là thần!”

“Đặc biệt là khí tức thần linh của hắn…”

Vị Thần Chủ đến từ mẫu hà, trong lòng dâng lên chấn động mãnh liệt.

“Đó là thần cách chí cao được hình thành từ việc đánh cắp thần quyền của Thượng Hoang, do Thần Tôn Đệ Tứ tinh hoàn sở hữu, sau đó bị Đệ Ngũ tinh hoàn đoạt lấy.”

“Là thần cách nửa bước Thần Minh, gắn liền với vô tận nhân quả cùng Thượng Hoang…”

“Hắn dám trực tiếp dung hợp?”

“Hắn và Thượng Hoang…”

Thần Chủ lập tức thối lui, với tốc độ còn nhanh hơn trước, lao thẳng về vùng tinh không xa xôi.

Gã cảm nhận được nguy cơ đến từ bản năng sinh mệnh.

Trong lúc thi triển tốc độ toàn lực, thần cách trong cơ thể gã tỏa ra một loại thần quyền đặc thù.

“Ta ước, ta đã trở về mẫu hà!”

Thần âm vang vọng, thân thể Thần Chủ lập tức trở nên mơ hồ, dường như sắp biến mất, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, lại một lần nữa hiện ra rõ ràng.

Lời nguyện ước thất bại.

“Phạm vi ảnh hưởng của Tàn Diện quá lớn, đang kìm hãm thần cách của ta.”

“Ta ước, chuyến đi này của ta, có thể thuận lợi quay về mẫu hà!”

Lần này, theo thần âm khuếch tán, một luồng lực lượng kỳ dị lưu chuyển trong thân thể gã, chỉ trong chớp mắt, tốc độ được gia trì, trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Lại có một luồng lực mờ mịt giáng lâm, biến thành lời chúc lành, khiến tâm thần gã cũng trở nên bình ổn.

Ngay cả tinh không dưới chân, cũng dường như bị thu ngắn vô hình.

Khoảng cách để thoát khỏi phạm vi của Vọng Cổ, tiến vào điểm tiếp dẫn của mẫu hà, ngày càng gần.

Thế nhưng, ngay vào lúc điểm ranh giới vừa tiến vào phạm vi thần niệm của gã, khi sắp đạt được mục tiêu, đột nhiên… dị biến ập đến!

Phía sau gã, từ phương hướng đại lục Vọng Cổ, biển sáng kim ngân phát nổ, tại thời khắc này hóa thành khí thế không thể hình dung, cuộn trào mạnh mẽ quét ngang tinh không, gầm thét lao tới.

Chớp mắt quét sạch, bao phủ vô tận không gian.

Từng đợt, từng đợt nghiền nát vạn vật, vang dội đến vô biên.

Với uy thế chấn cổ tuyệt kim, vượt qua thời không, vượt qua vũ trụ, trực tiếp vượt qua cả vị Thần Chủ này, trong khoảnh khắc tâm thần gã rung động dữ dội, kim ngân quang hải đã từ bốn phía ập đến, đem gã hoàn toàn bao phủ.

Cuối cùng, ngay trước điểm tiếp dẫn gã định đến, trong tinh không, biển sáng kim ngân nổi lên sóng lớn, ngăn chặn mọi thứ, dựng nên một bức tường sáng.

Tựa như một cánh cửa đã được dựng lên!

Mà trong ánh sáng rực rỡ ấy, một bóng hình khiến vạn vật ngừng thở, đạp trên biển sáng, từng bước từng bước bước ra.

Ngay khoảnh khắc thân ảnh ấy hiện thân, cả vũ trụ bao la dường như bị đóng băng lại, ngay sau đó, tinh không liền bắt đầu chấn động dữ dội.

Tựa như giây kế tiếp, tất cả sẽ sụp đổ dưới cỗ lực lượng khủng bố đến cực điểm kia, tan thành tro bụi, từ đây biến mất trong vô tận hư vô.

Chính là Hứa Thanh sau khi dung hợp tiên thần!

Thần Chủ trợn to hai mắt, thân thể lùi lại mấy bước, thần hồn chấn động dữ dội.

Gã cảm nhận rõ ràng, nhân tộc trước mặt, thân thể đã trở thành một phần của quy tắc và pháp tắc thuộc thượng hành tinh hoàn, ẩn chứa lực lượng khủng bố vô song.

Đặc biệt là những đường vân thần quyền khắc trên khắp cơ thể hắn, chính là do vô số ngân hà trong vũ trụ đan xen kết tụ mà thành.

Mỗi một đạo thần văn, đều ẩn chứa một thế giới hoàn chỉnh, bên trong những thế giới ấy, sinh ra vô số sinh linh, chỉ trong thời gian ngắn đã bắt đầu sinh sôi nảy nở, dựng lập nền văn minh, vương triều thay đổi.

Lúc này, những đường vân thần quyền kia, chỉ là vật trang trí phủ kín làn da của hắn, dày đặc như mạng lưới.

Đó là biểu hiện của tầng cấp Thần Chủ!

Nhưng then chốt nhất, chính là tại trung tâm của những thần văn kia, chính là… Mệnh Vận thần cách!

Nó đang phát ra ánh sáng rực rỡ như quang mang khai thiên lập địa.

Nơi ánh sáng ấy lan tới, dòng sông thời gian lập tức khô cạn, tường ngăn vô hình của không gian như tờ giấy mỏng bị xé rách dễ dàng, dường như ngay cả vận mệnh cũng phải cúi đầu phục tùng dưới ánh sáng ấy, để mặc cho nó viết lại tất cả những quỹ tích sinh mệnh trong cõi đời này.

Khi ánh sáng đó chiếu rọi lên người Thần Chủ bị mẫu hà cưỡng ép đưa đến, thần cách của gã… vậy mà cũng đang run rẩy!

Một lần nữa thối lui.

“Nguyện ước sao?”

Hứa Thanh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn vị Thần Chủ trước mặt.

“Thú vị thật.”

Giọng nói của hắn vừa mang thần âm, vừa có đạo âm, hai loại đan xen lẫn nhau, chứa đầy bất ổn, chứa cả diệt diệt khí tức, tạo nên thanh âm hủy thế lay động linh hồn.

Tựa như sóng lớn hữu hình, từng đợt từng đợt nghiền ép ra xa, nơi đi qua, bất kể là vật chất hữu hình hay quy tắc vô hình, đều bị nghiền nát, rồi tái tạo.

Khiến Thần Chủ đến từ mẫu hà, thân thể một lần nữa bị ép lui vài bước.

Tâm thần gã run rẩy càng dữ dội sau lời của Hứa Thanh.

Bởi vì Hứa Thanh lúc này, mang đến cho gã cảm giác… nguy hiểm đến cùng cực!

Chương 2886: Lời nguyện và chuyện xưa (2)

Đối phương đứng giữa tinh không, ngoài thần văn phủ khắp thân thể cùng hiến luật từ linh hồn tỏa ra, thì mái tóc dài như ngân hà tím kia cũng đặc biệt chói mắt.

Mái tóc ấy đã hóa thành một vùng biển vũ trụ chân chính, từng sợi tóc là một ngân hà kết tinh từ vô số ngôi sao lấp lánh.

Khi tóc dài bay múa, từng dải ngân hà nhỏ bên trong va chạm, dung hợp, phân liệt, mỗi biến hóa đều kéo theo một lần hủy diệt hay tai ương với thế giới tinh vi bên trong.

Mà còn đang tiếp tục lan rộng!

Bằng một trạng thái gần như cuồng loạn, không ngừng mở rộng, như muốn nuốt trọn toàn bộ tinh không, để vạn vật trở thành một phần của hắn, trở thành dưỡng chất cho Hứa Thanh.

“Thượng Hoang…”

Có một khoảnh khắc, vị Thần Chủ từ mẫu hà, trong nhận thức của gã, lại cảm nhận được khí tức của Tàn Diện Thượng Hoang phát ra từ Hứa Thanh!

Cảm giác này, không hề sai.

Đó chính là do Mệnh Vận thần cách dung hợp, phát ra luồng khí tức tất yếu kia.

Cũng là con đường tạm thời mà Hứa Thanh đã chọn cho mình.

Trong hành trình trở về, Hứa Thanh đã quyết định đi theo đạo này, bởi hắn hiểu rõ, điều mạnh mẽ nhất của hắn… chính là hiến luật đạt tới tầng cấp Tiên Chủ!

Mà hiến luật này, vì thân thể hạn chế, không thể bộc phát toàn diện.

Do đó mới có sự dung hợp cùng thần.

Thân thể thần linh, vốn do huyết nhục Tàn Diện đúc thành, dung hợp thần cách, tự thành huyết nhục chân thần của Thượng Hoang.

Đây là thân thể mạnh nhất đã được ghi nhận!

Linh thể tiên, là nguồn của Hạ Tiên, có thể hóa thành tiên hồn, chính là lực lượng tiên luật mạnh nhất hiện giờ của hắn.

Hai thứ hợp nhất, lấy thần thể làm thân, lấy tiên hồn làm hồn, như vậy vừa có thể phát huy thần uy, vừa có thể đưa lực lượng tiên luật tầng Tiên Chủ… toàn diện bộc phát.

Vậy nên, một niệm là thần, tức Thần Chủ.

Một niệm là tiên, tức Tiên Chủ.

Sau khi dung hợp, hắn đã đạt tới tầng cấp Chủ!

“Có vẻ… năm xưa cũng có một kẻ dùng nguyện ước tiếp cận ta, có chút liên hệ với ngươi.”

Hứa Thanh ánh mắt kim ngân quét qua Thần Chủ trước mặt, đồng thời mái tóc tím dài của hắn đột ngột tung bay, từng sợi tóc va chạm, ngân hà gầm vang, biển sáng kim ngân xung quanh cuộn trào theo ánh mắt hắn, ầm ầm đánh thẳng về phía Thần Chủ.

Cảm giác tử vong, bỗng chốc lan tràn mãnh liệt.

Vị Thần Chủ kia toàn thân kim quang bùng phát, vận chuyển toàn bộ thần uy, thân thể biến hóa, thần văn tràn khắp, thần cách cũng hiện ra.

Miệng gã phát ra thần âm vang vọng bát phương.

“Ta nguyện, kẻ không có lực lượng Thần Tôn, không thể hủy diệt hay làm tổn thương ta!”

Lời nguyện vừa dứt, hóa thành thần ý, hóa thành quy tắc, hóa thành tất yếu.

Kim ngân quang hải cuộn trào, nhưng ngay khi chạm vào Thần Chủ, gã không chút tổn hao, biển sáng chỉ lướt qua quanh thân.

Chỉ là khí tức gã suy yếu rõ rệt, đó là tiêu hao từ thần cách!

“Ta nguyện, kẻ địch của ta, sẽ bị phản phệ chính mình!”

Vị Thần Chủ đến từ mẫu hà lúc này chẳng còn lo tiêu hao nữa, một lần nữa vận dụng thần cách chi lực.

Lập tức, kim ngân quang hải nghịch chuyển, vậy mà quay đầu tấn công Hứa Thanh!

“Ta nguyện, mọi chướng ngại trước mắt đều tan biến, chỉ cần một bước, ta có thể vượt qua cõi giới này!”

Thần âm của mẫu hà Thần Chủ vang vọng tinh không, gã nhấc chân phải, bước về phía trước!

Hứa Thanh thần sắc lạnh lẽo, tay phải chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng ấn xuống.

Một cái ấn này, khiến hiến luật của hắn lập tức dậy sóng, không còn chỉ đơn giản là quanh quẩn bên thân, mà là ầm ầm bộc phát, như một cơn cuồng phong siêu cấp quét qua vạn giới đa nguyên vũ trụ song song!

Thời không trong cơn bão này bị bóp nắn tùy ý, bị tái cấu trúc, các thế giới song song như bọt nước bị, nghiền nát, sau đó lại bị mạnh mẽ vá ghép lại, biến thành một dáng vẻ mới đầy quái dị và khủng khiếp.

Lực lượng quy nhất lại càng đem tất cả những thời không vỡ vụn, quy tắc hỗn loạn, cưỡng ép dung hợp, hóa thành một xiềng xích hiến luật xuyên suốt quá khứ và vị lai, vượt qua mọi chiều không gian, lao thẳng về phía Thần Chủ.

Không thể ngăn cản, ngay khoảnh khắc gã giẫm bước chân ấy xuống, gã đã bị xiềng chặt!

Thần Chủ chấn động tâm thần!

Trong nhận thức của gã, cảm nhận được rõ ràng bên trong sợi xích kia ẩn chứa lực lượng khủng khiếp đến không thể hình dung, đặc biệt là mỗi lần sợi xích ấy hơi rung nhẹ, liền có thể dẫn phát vụ nổ vận mệnh, từ đó nâng cao uy năng của hiến luật.

Gợn sóng tạo ra, chính là thanh âm của Hứa Thanh.

“Thần cách, tái tạo!”

Cùng thời khắc ấy, tại ngoại hải của đại lục Vọng Cổ.

Một chiếc thuyền độc mộc chao đảo trên mặt biển đen như mực, trong thuyền, Ngọc Lưu Trần ngồi đó, đang ngẩng đầu nhìn về phía tầng trời.

Trong mắt lão mang theo một tia mong đợi, trong lòng càng sóng cuộn trùng trùng, tâm tình dao động trước nay chưa từng có.

Lão khẽ lẩm bẩm:

“Không ngờ, cơ duyên mà ta chờ đợi suốt bao năm tháng, lại thực sự xuất hiện trên người hắn!”

“Quân cờ vô dụng năm xưa, lại nở rộ ra một đóa kỳ hoa khó tin đến thế, thậm chí còn dẫn phát cả nguyện ước...”

“Trong câu chuyện của ta, người tu sĩ tên là Hứa Thanh, sau khi rời đi đã bình an trở về. Trong câu chuyện ấy, hắn trở về mang theo sức mạnh kinh người!”

“Tất cả những câu chuyện này… đều đã xảy ra, đều đã thành công, vậy thì tiếp theo…”

“Trong câu chuyện tương lai, hắn sẽ… thống nhất Vọng Cổ!”

Ngọc Lưu Trần nói đến đây, thần sắc hiện lên vẻ do dự giằng xé, nhưng khi cảm nhận được ý chí thần linh của bản thân đang tăng mạnh, cảm nhận được cảnh giới của chính mình đang thăng hoa, cảm nhận được bản thân sau muôn vạn năm chờ đợi, cuối cùng cũng chạm đến ngưỡng giới của Chân Thần...

Cuối cùng lão nghiến răng, trong mắt hiện ra một tia điên cuồng mãnh liệt nhất trong cả cuộc đời, trong lòng đưa ra quyết định đầy kiên định, như đang đánh cược tất cả sinh mệnh:

“Trong câu chuyện, hắn sẽ thống nhất Đệ Cửu tinh hoàn!”

“Trong câu chuyện, hắn sẽ trấn áp các Thần Tôn của Đệ Cửu tinh hoàn!”

“Trong câu chuyện, hắn sẽ trở thành Chí Tôn của Đệ Cửu tinh hoàn!”

Nói xong những lời này, cả người Ngọc Lưu Trần run rẩy, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm toàn thân, lão đã liều tất cả để đặt cược một ván cuối cùng!

“Trong câu chuyện, hắn sẽ thay thế... Tàn Diện Thượng Hoang!”

Sau đó, lão phun ra một ngụm máu tươi màu vàng kim, cả người trở nên suy nhược, ngã vật ra thuyền, nhìn lên tầng trời, thì thào như tự nói với mình:

“Tiểu tử, người ta hay bảo thần linh không có cảm xúc, nhưng ta có đấy… Ngươi… nhất định phải tranh khí nha, tương lai của ta, đã đặt cược cả lên ngươi rồi.”

Chương 2887: Mượn nguyện, truy nguyên! (1)

Bên ngoài Vọng Cổ, trong tinh không, biển ánh sáng kim ngân cuồn cuộn nơi hư vô, uy thế cuốn lên đủ để hủy diệt tất cả, trấn áp thẳng tới Thần Chủ Mẫu Hà.

Toàn bộ tinh không đều run rẩy, thần thể của Thần Chủ Mẫu Hà bị đánh lui mãnh liệt.

Chỉ là, xích xiềng hiến luật xuyên suốt cổ kim, vượt qua mọi chiều không gian kia, đã khóa chặt lấy gã.

Lực lượng trong xích xiềng ấy hóa thành vô số tơ bạc, ồ ạt lao tới thần cách của gã, muốn xâm thực từ căn nguyên!

Một cảnh tượng khiến sắc mặt Thần Chủ Mẫu Hà kịch biến, đồng tử co rút, tâm thần dâng lên từng cơn chấn động rúng động.

Gã chưa từng nghĩ, chuyện tái tạo thần cách lại có thể rơi xuống đầu chính mình.

Loại năng lực này, xưa nay chưa từng nghe thấy!

“Việc này có gì đó bất ổn, nhân quả của Tàn Diện Thượng Hoang đâu thể đơn giản đến vậy.”

“Nơi đây, tất ẩn chứa tai hại hoặc sơ hở nào đó!”

“Hơn nữa, dung hợp giữa tiên và thần, dù hiếm có từ xưa tới nay, nhưng chẳng phải không từng xuất hiện. Chỉ là mỗi một lần dung hợp đều cần nghi thức rườm rà, chuẩn bị chu đáo, lại tiềm ẩn rủi ro lớn, dễ dẫn đến bất ổn cực mạnh.”

“Thế nhưng kẻ này… lại hoàn thành chỉ trong chớp mắt? Chuyện này… ta không thể tin!”

Ý niệm ấy chỉ lóe lên trong đầu, thần cách trong cơ thể Thần Chủ Mẫu Hà đã bùng phát kim quang rực rỡ, toàn lực đối kháng với hiến luật trong xích xiềng.

Trong quá trình đối kháng, gã cũng gầm vang:

“Ta nguyện, kẻ địch với ta, linh hồn phải mục rữa!”

“Ta nguyện, kẻ ảnh hưởng đến thần cách của ta, bước nào cũng khó khăn!”

“Ta nguyện, kẻ ôm lòng ác ý với ta, thọ nguyên tự cháy!”

“Ta nguyện, kẻ ra tay với ta, cùng ta đồng thương!”

“Ta nguyện, thần cách của ta, bất diệt!”

“Để xem, ngươi làm sao tái tạo được thần cách của ta!”

Thần uy của Thần Chủ Mẫu Hà lan tỏa mạnh mẽ, bao phủ tinh không, lực lượng trong thần cách cũng bùng nổ toàn diện, hóa thành nguyện lực đáng sợ, ảnh hưởng đến cả quy tắc, pháp tắc, thậm chí còn có thể gây nhiễu đến tinh hoàn.

Biểu hiện bên ngoài rất rõ ràng…

Ngay cả Hứa Thanh, thân thể cũng khựng lại.

Linh hồn hắn trong khoảnh khắc xuất hiện dấu hiệu mục rữa.

Thân thể hắn, tốc độ chậm hẳn đi.

Sinh cơ của hắn, cũng hiện lên hiện tượng tự cháy âm ỉ.

Còn xích xiềng hiến luật đang trói quanh Thần Chủ Mẫu Hà cũng xuất hiện dấu hiệu rạn nứt, đó chính là hiệu ứng của nguyện lực đồng thương.

Dù sao thì Thần Chủ Mẫu Hà cũng là một Thần Chủ!

Cảnh giới tương đương với tầng thứ hiến luật Tiên Chủ của Hứa Thanh.

Dù hiện thân nơi đây chỉ là phân thân tạo từ một phần thần lực, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi thường.

Huống hồ, quyền năng của nguyện lực lại mơ hồ vượt khỏi quy tắc nhân quả, còn mang theo một tia truy nguyên đến căn bản.

Dù sao thì, nguyện lực, vốn là bản năng của vạn vật, cũng là một trong những hệ trọng nhất của thần đạo.

Thế nhưng, vẻ mặt Hứa Thanh vẫn lạnh lùng như cũ, thậm chí còn lộ ra một tia dị quang kỳ lạ.

Hắn nhìn về phía Thần Chủ Mẫu Hà, bình thản nói:

“Quyền năng nguyện lực, ta cũng từng nghiên cứu, thứ lực lượng này… quả thật bất phàm, có năng lực truy nguyên.”

“Nhưng ta không thực sự muốn tái tạo thần cách của ngươi, mục đích duy nhất chỉ là khóa ngươi lại, khiến ngươi không thể rời đi.”

“Sau đó…”

“Mượn nguyện, truy nguyên, mượn ngươi để làm sáng tỏ một màn sương mù.”

Lời nói rơi xuống, Hứa Thanh giơ tay phải lên, chỉ về phía Thần Chủ Mẫu Hà.

Miệng hắn thốt ra thần âm cổ xưa, truyền khắp thời không:

“Kim Ô!”

Hai chữ vừa ra khỏi miệng, biển sáng kim ngân bốn phía cuộn trào dữ dội, hiến luật của Hứa Thanh chấn động thần cách của Thần Chủ Mẫu Hà, kéo lấy một tia lực lượng truy nguyên.

Rót vào biển sáng, ngay sau đó, tiếng Kim Ô hót dài xé rách hư không, gào lên từ trong ánh sáng!

Tiếp theo đó, trong biển sáng ấy, hiện ra một tòa long liễn trong ký ức của Hứa Thanh!

Trước long liễn, một cự nhân kéo nó từ trong quang hải trồi lên!

Cảnh tượng hùng vĩ vô cùng!

Tứ phương vang vọng nhạc trời, đẹp đẽ đến mức khiến lòng người mê mẩn.

Mà trong long liễn, lờ mờ có thể thấy một bóng người ngồi.

Khoác long bào, đội ngọc miện, tuy không phải đế vương, nhưng lại là…

Thái tử!

Chính là năm xưa, Kim Ô Thái tử của Hoàng Thiên thần tộc, kẻ đã tình nguyện hóa thân thành mặt trời!

Ngài ấy, giờ đây được Hứa Thanh tái hiện lại bằng hiến luật, mượn quyền năng nguyện lực, truy nguyên từ dòng thời không để phục sinh!

Đồng thời, được ban cho uy năng hiến luật!

Ngay khi hiện thân, ánh sáng Kim Ô từ long liễn trào ra như sóng thần, Kim Ô Thái tử trong long liễn đứng dậy, bước ra.

Hóa thành một vầng Kim Ô Thái Dương, bay thẳng về phía Thần Chủ Mẫu Hà đang bị xích xiềng khóa chặt, không thể động đậy!

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy Kim Ô Thái Dương kia nóng rực tới cực điểm, vừa là mặt trời, vừa là Kim Ô, mà cũng là... một cây trường thương cấm ky, như muốn xuyên phá vạn vật!

Thần Chủ Mẫu Hà tâm thần chấn động, thần cách chi lực trào ra, ngăn cản Kim Ô.

Còn Hứa Thanh thì vẫn chưa dừng tay.

Sau khi dung hợp với thần thân, những lực lượng từng không thể sử dụng tại Đệ Ngũ tinh hoàn, giờ đây… đã trở về!

Hơn nữa, tất cả đều đã được hiến luật tái cấu trúc và nâng cấp, phối hợp với quyền nguyện, khiến bản chất ẩn tàng trong các thần thông, thuật pháp ấy lần lượt lộ rõ.

“Độc Cấm!”

Hai chữ vừa thoát khỏi miệng Hứa Thanh, lập tức trong biển ánh sáng kim ngân quanh hắn xuất hiện màu sắc thứ ba.

Chính là màu đen!

Từng sợi, từng làn, từng mảng mờ đen, nhanh chóng tụ lại, hóa thành một tầng sương đen dày đặc.

Giữa lớp sương mù ấy, thấp thoáng hiện lên ảo ảnh của một cự thú!

Chỉ là một hình dáng mơ hồ, nhưng ngay khi hiện thân… lại mang theo khí tức của Thần Tôn!

Chỉ là, đó không phải chân thân, thậm chí còn chưa đạt đến mức hình chiếu, phần nhiều là do Độc Cấm sau khi phản tổ, bộc lộ ra hiện tượng bản chất.

Sương độc kia lao thẳng về phía Thần Chủ Mẫu Hà.

Chương 2888: Mượn nguyện, truy nguyên! (2)

Cảnh tượng này khiến Hứa Thanh cũng phải nheo mắt lại.

Về lai lịch và căn nguyên của Độc Cấm, Hứa Thanh tuy từng có suy đoán và nắm được vài manh mối, nhưng rốt cuộc vẫn là chưa thể xác minh.

Cho đến giờ phút này…

Khi nhìn thấy bóng cự thú ấy, tâm thần hắn rốt cuộc ngộ ra chân tướng.

“Hóa ra là như vậy…”

Ngay khoảnh khắc Hứa Thanh lĩnh ngộ, Thần Chủ Mẫu Hà cũng run rẩy trong lòng khi trông thấy bóng cự thú trong làn sương độc.

“Là Cự Linh Thần Tôn! Đây là thần quyền do Cự Linh Thần Tôn ngoại tán!”

Gã đương nhiên biết rõ, tại Đệ Cửu tinh hoàn, tồn tại bốn vị Thần Tôn!

Phía đông tinh hoàn, là một con cự thú đang ngủ say.

Phía bắc tinh hoàn, là con sông mẫu hà kim quang chảy xuôi.

Phía nam tinh hoàn, là tòa hắc tháp sừng sững ngút trời.

Phía tây tinh hoàn, là người giấy khoanh chân đáng sợ.

Mà hiện tại, lực nguyện bản thân bị kéo dẫn, lại đang hình thành khí tức của Thần Tôn, khiến tâm thần Thần Chủ Mẫu Hà kịch liệt chấn động, thần quyền của gã cũng bắt đầu run rẩy.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt không ngừng bùng phát, gã muốn ngăn lại, muốn cắt đứt, nhưng trong phút chốc không thể làm được.

Về phần Hứa Thanh, hắn không hề quan tâm đến Thần Chủ

Mẫu Hà, mà lúc này lại nhìn chằm chằm vào bóng cự thú kia, đôi mắt sâu lắng nheo lại.

“Gã và Mẫu Hà… đều đang bố trí đại cục tại Vọng Cổ…”

Hứa Thanh thì thầm trong lòng, rồi lại vung tay, ấn xuống một cái.

“Hồng Nguyệt!”

Lời vừa dứt, Tế Nguyệt đại vực trong Vọng Cổ cuộn trào mãnh liệt, còn trong tinh không thì một vầng trăng máu trỗi dậy, phát ra ánh sáng đỏ máu, quỷ dị đến cực điểm.

Cùng lúc đó, trong ánh trăng… thấp thoáng hiện lên bóng hình của Xích Mẫu.

Thân ảnh từng mang lại cho Hứa Thanh áp lực lớn đến mức gần như tuyệt vọng ngày xưa, giờ đây chỉ là một Thượng Thần, tuy nhiên dưới hiến luật của Hứa Thanh, hắn có thể ban thêm cho thân ảnh ấy, nhiều tầng thần vị hơn nữa.

Nhưng, Hứa Thanh chưa vội làm thế, bởi ánh mắt hắn lúc này… lại nhìn về phía bên cạnh Xích Mẫu…

Nơi ấy, nhờ vào sự cộng hưởng giữa nguyện lực và hiến luật, lại xuất hiện một người nữa!

Đó chính là…

Lý Tự Hóa!

Vì chỉ là bản chất hóa hiện của thần thông, lại được triệu hoán thông qua nguyện lực, nên thân ảnh Lý Tự Hóa hiện ra lúc này cũng chỉ là một bóng mờ, không mang ý chí, nhưng khí tức tỏa ra từ thân thể y…

Lại là Thần Chủ!

“Quả thật, Lý Tự Hóa tiền bối… là một tồn tại kinh diễm tuyệt luân.”

Hứa Thanh lẩm bẩm, ánh mắt sáng rực, lập tức dẫn động quyền năng của Hồng Nguyệt, gào thét giáng về phía Thần Chủ Mẫu Hà.

Trong lòng Thần Chủ, cảm giác lo lắng càng thêm dữ dội, tuy vẫn cố sức ngăn cản, nhưng ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm: “Miễn là chưa đến cấp Thần Tôn thì vẫn còn chống đỡ được…”

Nhưng đúng lúc ấy, Hứa Thanh lại một lần nữa vung tay ấn xuống.

“Vậy hãy xem thử các thần thông khác của ta, nguyên thủy của chúng… đến từ đâu!”

“Quỷ Đế Sơn!”

Tức khắc, trong biển sáng kim ngân, hiện lên một ngọn núi cao vút trời!

Đó là thân ảnh một người khổng lồ khoanh chân ngồi, hóa thành sơn thể, khí tức tỏa ra tuy bình thường, nhưng dưới sự cộng hưởng của hiến luật Hứa Thanh, phía sau ngọn núi ấy…

Lại hiện lên một tòa tháp thanh đồng đen kịt!

Ngay khi tháp thanh đồng hiện thân, khí tức Thần Tôn lập tức khuếch tán toàn vũ trụ!

Ánh mắt Hứa Thanh càng thêm sâu thẳm.

Lai lịch của Quỷ Đế Sơn, lúc này hắn đã nhìn rõ.

Giống như Độc Cấm, sau lưng nó… vẫn là một trong bốn vị Thần Tôn của Đệ Cửu tinh hoàn đang bày cục!

Mà từng cảnh tượng trước mắt đã khiến Thần Chủ Mẫu Hà trong lòng nổi lên sóng lớn cuồn cuộn, thần cách của gã vào khoảnh khắc ấy liền xuất hiện vết nứt.

“Ngươi… ngươi…”

Thần Chủ Mẫu Hà bi ai gào lên, trước ngày hôm nay, gã chưa từng nghĩ đến việc trên thân một nhân tộc lại có thể hội tụ nhiều bố cục của Thần Tôn đến vậy.

“Nhiều Thần Tôn bố trí trên người hắn, rốt cuộc là Thần Tôn lựa chọn hắn, hay là hắn chủ động hấp dẫn tất cả về phía mình?!”

“Cứ tiếp tục như vậy, thần cách của ta chẳng cần hắn tái cấu trúc, bản thân ta cũng không thể chịu đựng nổi nữa!”

Tâm thần của Thần Chủ Mẫu Hà chấn động mãnh liệt.

Còn Hứa Thanh, lúc này trong lòng dậy sóng, hai mắt lóe lên dị mang.

“Vậy thì… Triêu Hà Quang!”

Toàn thân Hứa Thanh chớp động ánh hà, Triêu Hà Quang từng được hắn cảm ngộ thuở ban đầu, lúc này liền tỏa sáng rực rỡ, bao phủ khắp bát phương.

Quang mang ấy, khi trước hắn vẫn chưa thể hiểu rõ, chỉ biết có thể rửa sạch vạn pháp, bất kỳ thần thông nào cũng có thể mô phỏng.

Mà giờ đây, dưới sự cộng hưởng của hiến luật, hắn rốt cuộc đã nhìn thấu.

Đó là một phần vạn của quang mang thần bí được Hoàng Thiên thần tộc phụng thờ!

Mà truy nguyên sâu hơn, chính là luồng ánh sáng đầu tiên khi Vọng Cổ mới sơ khai thành hình.

Thần Chủ Mẫu Hà lại một lần nữa thảm hô, thần cách vang lên từng tiếng răng rắc nứt vỡ, gã đã hoàn toàn hoảng loạn, cố gắng giãy thoát khỏi trạng thái bị mượn lực.

“Quả nhiên không phải là bố cục của Thần Tôn!”

Hứa Thanh hiểu rõ, không nhìn Thần Chủ Mẫu Hà nữa, cất giọng trầm thấp:

“Đinh 132!”

Ngục Đinh 132, giữa tiếng rít thê lương của Thần Chủ Mẫu Hà, ầm ầm hiện ra từ dòng chảy thời gian.

Từng căn buồng giam trong đó, hàng loạt thân ảnh lần lượt xuất hiện, có họa sư, đầu người, sư tử đá, người rơm, cối đá, và bàn tay của thần linh.

Nhưng so với những thứ ấy, thứ mà Hứa Thanh để tâm nhất chính là tồn tại đặc biệt nhất trong Đinh 132.

Tiểu nam hài năm xưa…!

Thân ảnh của y hiện ra từ trong làn sương mờ trong ngục giam, khi y đứng ngây ngô tại chỗ, Vọng Cổ đại lục nơi xa bỗng nhiên chấn động dữ dội, khí vận cuồn cuộn dâng trào!

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, hắn biết rõ, tiểu nam hài trong Đinh 132, bản thân y chính là khí vận!

Mà hiện tại, mượn nhờ lực bản nguyên của nguyện lực, phối hợp với hiến luật của hắn, tiểu nam hài ấy lại một lần nữa được ngưng tụ!

“Rất tốt… còn có… thứ thần bí nhất!”

Trước đó, Hứa Thanh từng lấy được một vật phẩm trong địa cung, lai lịch cực kỳ thần bí.

Hắn chỉ biết, các hoàng tộc từng nhất thống Vọng Cổ qua các thời đại, đều từng bỏ công sức đi tìm kiếm vật ấy.

Tương truyền rằng bên trong ẩn chứa bí mật tạo lập nên Vọng Cổ!

“Hiện nay, mượn nhờ bản năng bản nguyên của nguyện lực, ta muốn xem xem… vật ấy… rốt cuộc cất giấu điều gì!”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang, giữa tiếng gào thảm của Thần Chủ Mẫu Hà, hắn nâng tay phải, ấn mạnh về phía trước!

“Quang Âm Bình!”

Chương 2889: Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế! (1)

Trong biển ánh sáng kim ngân, giữa những đợt sóng cuộn trào, Quang Âm Bình từng được Hứa Thanh giấu trong dòng thời quang, đã bị ngưng tụ, hiển hiện ra.

Chiếc bình nhỏ thoạt trông chẳng có gì lạ ấy, giờ đây lại tỏa ra từng làn khí tức hoang cổ.

Loại cổ xưa này quá đỗi thăm thẳm, đượm đầy khí tức mục nát, đến nỗi dù có mượn được lực truy nguyên của nguyện quyền, cũng khó thể soi thấu hoàn toàn nguồn gốc của nó.

Ngay cả khi có thêm hiến luật của Hứa Thanh gia trì, khiến thời không lưu chuyển quanh Quang Âm Bình, thì cũng chỉ khiến trên bề mặt chiếc bình tưởng chừng tầm thường ấy, hiện ra một bức phù điêu mơ hồ.

Đường nét khắc họa như có sinh mệnh, đan xen, vặn vẹo lẫn nhau, cuối cùng, mơ hồ hình thành một quả cầu tròn.

Quả cầu đang chuyển động, toát ra khí tức sinh mệnh mờ nhạt.

“Đó là... tinh cầu?”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên sắc bén.

Mà khi tinh cầu xoay chuyển, từng tia sáng như Triêu Hà Quang chớp lóe, phủ trùm toàn thân chiếc bình.

Đôi đồng tử Hứa Thanh co rút lại, định tập trung quan sát rõ ràng hơn,

Nhưng đúng lúc đó, tiếng rít thảm thiết từ Thần Chủ Mẫu Hà vang lên, đánh gãy mọi truy xét.

Gã liều lĩnh kích phát thần cách, phóng xuất thần quang, cuối cùng cũng khiến sợi xích hiến luật trói buộc trên thân gã tan rã, lực lượng truy nguyên cũng theo đó bị cưỡng ép cắt đứt.

Cảnh tượng sụp đổ, Quang Âm Bình trở về vẻ bình phàm.

Thân thể Thần Chủ Mẫu Hà vọt lùi, sắc mặt trắng bệch, khí tức suy nhược, trong mắt lộ ra sát ý mãnh liệt, nhưng nội tâm thì sóng gió cuộn trào không dứt.

Trận chiến lần này khiến gã trọng thương cực nặng, dù chỉ tới đây bằng ba phần thân thể, nhưng thần cách đã xuất hiện vết nứt, đủ gây ảnh hưởng đến bản thể.

“Trên thân kẻ này không chỉ có bố cục của nhiều vị Thần Tôn, mà còn ẩn chứa những tồn tại quỷ dị không thể lý giải!”

“Những thứ quỷ dị ấy đều có liên quan đến bản thân Vọng Cổ đại lục…”

“Người này… tám chín phần mười là kết quả mà Vọng Cổ tạo thành trong trận nuốt cắn của Thượng Hoang, là một lần phản kháng cuối cùng!”

“Cho nên, khí vận Vọng Cổ tụ nơi hắn, thiên đạo quy về hắn, ánh sáng khai thiên lưu nơi hắn, ngay cả bảo vật quỷ dị cũng gắn với hắn!”

“Loại người này… chẳng trách gì mà mọi bố cục của Thần Tôn đều hội tụ lên thân hắn!”

“Có điều… ngươi đã dùng hiến của bản thân hóa thành xiềng xích, liên kết với ta. Tuy rằng đúng là trói buộc được ta, nhưng đồng thời, cũng khiến ta nhìn ra sơ hở của ngươi!”

Thần Chủ Mẫu Hà ánh mắt chợt lóe lên kim quang, từ trong mắt bốc lên thần hỏa màu vàng, lan ra khắp toàn thân.

Ngọn lửa vàng cháy bừng, khiến khí tức gã càng thêm thần thánh, song trong ánh mắt lại lộ vẻ quyết tuyệt đến cực điểm.

“Lỗ hổng của ngươi, quả nhiên như ta suy đoán!”

“Dung hợp giữa thần và tiên, sao có thể thuận lợi đến vậy?”

“Ngươi đang miễn cưỡng gánh lấy!”

“Trạng thái hiện tại của ngươi chỉ là tạm thời, tiên thần hợp nhất, ngươi tuyệt đối không thể kéo dài lâu!”

Thần âm của Thần Chủ Mẫu Hà vang khắp tinh không, xen lẫn điên cuồng. Gã giơ tay phải, trong mắt thần hỏa nhảy nhót loạn xạ, thần cách… bắt đầu tự thiêu!

Khoảnh khắc kế tiếp, thần hỏa bùng nổ, thân thể gã như hóa thành thần hỏa bất diệt giữa tinh không, thiêu đốt hết thảy làm nguyên liệu, khiến ngọn lửa càng rực cháy.

Tỏa ra ánh sáng, sinh ra nhiệt lượng, hóa thành thần uy, dường như muốn đốt tan cả vũ trụ.

Chỉ trong chớp mắt, thần ý của gã lan tỏa khắp tinh không.

Ngay sau đó, dưới trạng thái thiêu đốt liều lĩnh này, Thần Chủ Mẫu Hà chỉ thẳng về phía Hứa Thanh!

Thần ngôn từ miệng gã thốt ra, biến thành quy tắc tinh hoàn!

“Ta nguyện rằng, ngươi tiên thần bất ổn, ba hơi liền tách!”

“Ta nguyện rằng, ngươi tiên hồn thoát ly, sau đó tự diệt!”

“Ta nguyện rằng, ngươi thần thân nuốt hồn, tất cả đều thành hư ảo!”

Từng câu từng chữ như chấn động quy tắc của Đệ Cửu tinh hoàn, vang vọng khắp chư thiên, khiến vạn linh rúng động, đồng thời hóa thành ba con mắt quy tắc nhắm kín, hiện ra trên trán Thần Chủ Mẫu Hà.

Con mắt thứ nhất, mở ra!

Ngay lập tức, biển sáng kim ngân xung quanh Hứa Thanh vang lên tiếng rạn nứt, ánh bạc và ánh kim vốn giao hòa, giờ đây bắt đầu chia rẽ.

Trái là bạc, phải là kim, còn Hứa Thanh đứng giữa hai biển, thân thể cũng lộ ra dấu hiệu bị chia tách.

Sự bất ổn vốn tồn tại, giờ phút này, bị phóng đại đến cực độ!

Thần Chủ Mẫu Hà nở nụ cười dữ tợn, con mắt thứ hai trên trán chợt mở!

Quy tắc gào rít, tinh hoàn rung chuyển, linh hồn Hứa Thanh, trong thoáng chốc chấn động dữ dội.

Nhưng Hứa Thanh vẫn không hề dao động, bất kể là ánh sáng kim ngân phân ly hay linh hồn chao đảo, chẳng điều nào làm lung lay được ý chí hắn.

Giữa lúc Thần Chủ Mẫu Hà dốc sức mở mắt cuối cùng, thì trong đầu Hứa Thanh, đã hiện lên một đạo thần thông được hắn diễn hóa từ vô số thuật pháp.

Chính là thần thông truyền thừa từ Lý Tự Hóa: Trảm Thần Đài!

“Dù sao cũng là thần thông người khác, nhưng có thể lấy đó làm gương, diễn hóa thành một đạo… thần thông thuộc về bản thân ta.”

Hứa Thanh nâng tay, theo như ý niệm trong đầu, khẽ triệu hồi giữa hư không.

Hứa Thanh dẫn dắt quyền hành Hồng Nguyệt giáng lâm, hóa thành sương máu vô tận dưới chân, giữa lúc cuộn trào liền ngưng tụ thành một tòa tế đàn huyết sắc!

Chính là Hồng Nguyệt tế đàn!

Tiếp đến là Quỷ Đế Sơn có căn nguyên là hắc tháp thanh đồng, lúc này không dựng thẳng mà hóa thành hình tháp đảo ngược, trở thành trụ đỡ cho tế đàn!

Nâng tế đàn lên cao!

Lại có từng sợi xích sắt hóa từ Kim Ô, khóa chặt chân tháp, nối liền với tế đàn, tự động lay động.

Cảnh tượng này hợp lại thành một khung hình quỷ dị, hiện ra phía trước Hứa Thanh, đúng lúc đó, hai mắt hắn khẽ nhắm lại.

Ngay sau đó, lực lượng Độc Cấm dưới ý niệm Hứa Thanh giáng lâm, hóa thành từng làn sương đen cuồn cuộn, trong sương mù thấp thoáng một bóng cự thú khổng lồ mơ hồ, trấn giữ ở góc tây của tế đàn.

Chương 2890: Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế! (2)

Đinh 132 cũng được Hứa Thanh triệu đến.

Lão họa sư trong đó bước ra, mang theo thần sắc điên loạn, cầm cối xay nghiền nát Triêu Hà Quang, tô lên sắc thái của tế đàn.

Sau đó, gã lấy huyết dịch khí vận của tiểu đồng tử, bôi lên đôi mắt của sư tử đá, khiến sư tử đá run rẩy, gầm lên một tiếng rít chói tai, thống khổ cực độ.

Lão họa sư thì vừa cười điên loạn vừa đem bút vẽ đâm vào giữa trán mình, trước khi chết bò đến góc bắc tế đàn, chết ở nơi ấy.

Tiếp theo, trong làn độc vụ phủ quanh tế đàn, một con bù nhìn miệng cười kỳ dị lảo đảo bước ra, đi đến góc nam của tế đàn, quỳ rạp xuống trước trung tâm, hai tay nâng cao một vật.

Chính là Quang Âm Bình.

Cuối cùng tại góc đông của tế đàn, bàn tay thần linh hiện thân, đặt cái đầu người từ Đinh 132 lên trước mặt.

Cái đầu kia đang gào thét điên cuồng:

“Ngươi chết rồi, ngươi chết rồi, ngươi chết rồi!”

Từng cảnh tượng quỷ dị như thế khiến tâm thần Thần Chủ Mẫu Hà rung động mãnh liệt, gã cảm nhận được một luồng sinh tử chi kiếp cực kỳ mãnh liệt đang cuồn cuộn kéo đến, vượt xa tất cả trước đó, mang theo điềm báo tử vong không thể nào ngăn cản.

“Đây là thứ gì!”

Giữa tiếng gầm vang, Hứa Thanh khoanh chân ngồi giữa hư không phía trên tế đàn, đột nhiên mở bừng hai mắt.

Ánh nhìn quét thẳng đến Thần Chủ Mẫu Hà.

Giọng nói lạnh lẽo vang vọng:

“Cả đời ta dung hợp hết thảy quỷ vật, hội tụ nơi đây, mượn quyền năng truy nguyên từ lời nguyện của ngươi, mà cử hành tế lễ này!”

"Tế danh: Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế!"

Chữ "tế" vừa thoát khỏi miệng Hứa Thanh, tinh không chấn động, tế đàn ầm ầm rung chuyển.

Ngay lập tức, không gian quanh thân Hứa Thanh bắt đầu vặn vẹo biến hình, như có một lực lượng vô hình đang xé toạc ranh giới giữa chân thực và hư ảo.

Tiếp đó, từ bốn phương tám hướng, bóng tối vượt trên cả Độc Cấm ùn ùn kéo đến, nhanh chóng tụ hội quanh tế đàn.

Trong hắc ám, thấp thoáng hiện ra vô số đường nét mơ hồ của những quỷ vật hình thái kỳ dị, khí tức toát ra khiến người khác sởn gai ốc, lại đượm đầy cổ xưa.

Tựa như, cổ xưa hơn cả thần linh!

Mà một khi luồng khí tức ấy hiện thế, đến cả thần linh cũng phải run rẩy.

Lại có tiếng khóc, tiếng than lẫn lộn vang vọng trong tinh không, như tiếng gọi của những tồn tại tà dị bị đánh thức từ thuở sơ khai của thế giới.

Muốn tìm người mà nuốt!

Chúng không ngừng giãy dụa, vặn vẹo trong bóng tối, rồi trong ánh nhìn của Hứa Thanh, đột nhiên gào rít lao thẳng về phía Thần Chủ Mẫu Hà.

Vô biên vô tận, dày đặc đến mức khiến bất kỳ kẻ nào chứng kiến cũng đều chấn động tâm thần.

Chỗ chúng đi qua, tinh không rữa nát, như da thịt mục ruỗng.

Thần sắc Thần Chủ Mẫu Hà đại biến, sinh tử nguy cơ mãnh liệt vô cùng, lập tức thối lui, thi triển thần thuật chống đỡ, thần quang chói lòa bùng phát quanh thân, từng đạo thần quyền do nguyện lực hóa thành đan xen bảo hộ.

Đồng thời bản thân gã hóa thành hư vô, thi triển thần thuật để đào thoát!

Thế nhưng, quỷ vật do Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế triệu hoán ra, lại như những hung thú đánh hơi thấy huyết nhục, mang theo thanh âm thê lương bén nhọn, với tốc độ càng kinh hãi, càng rít gào, lao thẳng lên.

Bất kể là hư vô, bất kể là thời không, bất kể là bất kỳ thế giới song song nào, đều không thể ngăn cản được đám quỷ vật này truy theo khí tức của Thần Chủ Mẫu Hà, vô thủy vô chung!

Tại mỗi một chiều không gian, trong mỗi một khái niệm, nơi mỗi một câu chuyện, chúng đều đuổi kịp Thần Chủ Mẫu Hà, từ các phương vị khác nhau lôi gã trở về, gộp lại tại trung tâm tế đàn!

Thân ảnh của Thần Chủ Mẫu Hà, cứ thế hiện ra giữa tế đàn.

Ngay sau đó, giữa tiếng gào thét thê lương của gã… nghi lễ bắt đầu!

Tế đàn nổ vang, khóa thân thể!

Hắc tháp gầm rống, trấn hồn phách!

Độc Cấm cuồn cuộn, phong thần niệm!

Toàn bộ nghi lễ, oanh động bộc phát, tế lễ bắt đầu!

Có thể thấy, vô số quỷ vật cùng lúc nhào lên, điên cuồng cắn xé, xé toạc từng phần thân thể thần linh.

Thi thể họa sư sau khi chết, vẫn giữ nguyên nụ cười quỷ dị, một tay giơ lên, điên cuồng mà vẽ.

Sư tử đá gầm vang!

“Quỷ là vật chi, có trước cả thần, nơi thượng hành tinh hoàn, quỷ giới tồn tại trước thần!”

Cái đầu người nhảy lóc cóc, cất cao giọng hát:

“Giờ Tý ba khắc, rạch máu ngón tay, thất khiếu làm vật tế, hiến lên quỷ gia.”

“Mắt trái moi cho yêu tước bị nguyền, mắt phải dâng cho quang âm thiếp.”

“Hai tai treo trên quạ đen, lưỡi nhét vào chén rượu thanh đồng.”

“Còn lại thần tủy cùng thần cách, linh thể thần hồn vứt vào Vong Xuyên Hà.”

“Tàn dư chôn nơi Tội Nghiệp Sơn, thần quốc đổ nát, lửa sáng soi đường!”

“Cuối cùng cối đá quay ba vòng, quỷ vật hiển thân, lộ chân diện mục!”

Thanh âm kia, chói tai như khúc tang ca!

Mặc cho Thần Chủ Mẫu Hà giãy giụa thế nào, gào rống cỡ nào, cũng không thể thoát ra khỏi luồng sức mạnh kinh hoàng bao phủ này.

Sức mạnh quỷ dị đến từ Đệ Cửu tinh hoàn, ngay lúc này đã hội tụ tại nơi này như một chốn trút xuống, nổ tung toàn bộ!

Chỉ trong chốc lát, Thần Chủ Mẫu Hà đã bị uy năng của Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế tiêu diệt hoàn toàn, thân thể tan biến, quang mang diệt sạch!

Tế đàn cùng với thân ảnh gã, sau cùng toàn bộ hóa thành hư vô!

Chỉ còn sót lại, trong mảnh tinh không ấy, là luồng khí tức quỷ dị chưa tan biến hết, cùng với một tiếng thở dài nhè nhẹ từ Cổ Tiên đã cùng chết.

Tinh không rơi vào tĩnh lặng.

Còn Hứa Thanh, đứng giữa tinh không, cảm nhận sự yên tĩnh xung quanh, cuối cùng ngẩng đầu, nhìn về phương xa của vũ trụ.

Một lúc sau, hắn giơ tay lên, lấy ra bảo vật của Tiên Tôn, vẽ một đường cung dưới chân.

Một vòng tròn, lấy bước chân hắn làm trung tâm, mở rộng ra ngoài, bao trọn cả Vọng Cổ.

Đứng nơi biên giới, Hứa Thanh cất tiếng, giọng nói lan khắp toàn bộ Đệ Cửu tinh hoàn:

"Từ nay về sau, bất kỳ kẻ ngoài nào, vượt qua đường này, hậu quả... tự chịu!"

Chương 2891: Kiếp nạn Cổ Tiên, đã qua! (1)

Bên ngoài Vọng Cổ, tại ranh giới, Hứa Thanh tay cầm thất sắc đăng, đứng lặng giữa tinh không.

Phía trước hắn là vũ trụ mênh mông vô tận, phía sau là Vọng Cổ đại lục bị Thượng Hoang quấn xiết.

Còn hắn, đứng ngay trên đường biên, ánh mắt lạnh như băng.

Ngọn đèn trong tay, giơ cao lên.

“Còn nữa, kể từ giờ khắc này, những kẻ là quân cờ được bố trí trên Vọng Cổ, lập tức cút đi!”

“Nếu không đi… Hứa mỗ sẽ tự tay nhổ tận gốc!”

Âm thanh vang vọng, cuộn lên tầng tầng gợn sóng.

Bên trong, ẩn chứa Mệnh Vận thần cách đã dung hợp vào thần thân của hắn, hình thành quyền hành mệnh vận, khắc sâu vào quy tắc của Đệ Cửu tinh hoàn.

Lại có hiến luật mà hắn nắm giữ, bằng “Duy” mà truyền khắp quá khứ, hiện tại, tương lai, lan đến mọi không gian, mọi chiều song song, thấm vào toàn bộ nhận thức của vạn linh.

Mà ngọn thất sắc đăng trong tay hắn, cũng đang phát sáng rực rỡ, ánh sáng lấp lánh hơn hẳn.

Lập tức, vô số thần niệm từ khắp mọi thời không tỏa ra, tụ lại quanh thân Hứa Thanh, tụ cả vào ngọn đèn hắn đang giơ.

Quan sát kỹ, có thể thấy ngọn đèn này được đúc từ loại đất nung thần bí, trên đó là những hoa văn trời sinh, tỏa ra hào quang quái dị.

Lồng đèn bên ngoài được dệt bằng thất sắc linh ti, ánh sáng lấp lánh như mộng như ảo.

Tựa như sắc màu rực rỡ của chư thiên vạn giới, đều ngưng tụ tại một điểm.

Chính là Tiên Tôn chi bảo, do Bách đại sư trao cho Hứa Thanh trước khi rời khỏi Đệ Ngũ tinh hoàn!

Điểm đáng sợ nhất của bảo vật này, nằm ở tim đèn phía trong.

Đó là một con mắt của Thần Tôn!

Uy năng mạnh mẽ vô song, khi cảm ứng được thần niệm khắp nơi, mắt thần ấy lập tức lóe sáng.

Ánh sáng ấy vừa lóe, thần cách của Thần Tôn, vô hình lan rộng ra bốn phía.

Đó chính là Thương (entropy, sự gia tăng hỗn loạn).

Thứ gọi là Thương, chính là quá trình mọi vật từ trật tự tiến đến hỗn loạn. Thần quyền này có thể tăng hoặc giảm, thay đổi bản chất vật chất.

Ngay lúc này, dưới sức ảnh hưởng từ thần quyền Thương, chín phần chín thần niệm tụ hội đều lập tức vỡ nát, mơ hồ vang vọng tiếng gào khóc bi thương lan khắp hư vô.

Hứa Thanh không biểu cảm, xách đèn quay lưng, đi thẳng về phía Vọng Cổ đại lục.

Trong tinh không tăm tối, thân ảnh hắn sánh bước cùng ánh đèn, đối với chư cường Đệ Cửu tinh hoàn mà nói, tựa như thiên hỏa bừng cháy giữa đêm đen!

Chói lọi, chấn động lòng người.

Ngay lúc ấy, dòng Mẫu Hà kim quang chảy xuôi ở phương bắc tinh hoàn, đột ngột nổi sóng mãnh liệt, trong đó lần lượt mở ra những con mắt thần màu vàng kim khổng lồ.

Tất cả, đều chăm chú nhìn về Vọng Cổ đại lục, nhìn về Hứa Thanh.

Ánh mắt ấy, tràn đầy lãnh đạm và âm u.

Giữa làn sóng cuộn trào, từng đóa liên hoa ngũ sắc nổi lên, lục sắc ít hơn, thất sắc hiếm thấy, mà bát sắc liên hoa thì chỉ có bốn đóa.

Một trong bốn đóa ấy, vị Thần Nguyện Cầu ngẩng đầu, kim quang lóe lên trong mắt.

Nhưng sau cùng, giữa sự chờ đợi của bao nhiêu thần linh, Mẫu Hà vẫn lựa chọn nhắm lại từng con mắt thần đã hé mở.

Dòng nước trở nên yên ắng, nhưng… các bố trí mà Mẫu Hà lưu lại tại Vọng Cổ, vẫn chưa bị xóa bỏ.

Cảnh tượng tương tự, cũng xuất hiện tại vũ trụ phương đông của Đệ Cửu tinh hoàn.

Phía đông tinh hoàn không có tinh quang, không có sao trời, chỉ là một khoảng hư vô đen tối bao trùm hết thảy.

Tại nơi đó, không tồn tại ánh sáng, cũng không có thanh âm, chẳng có sắc màu.

Chỉ có vô tận lời nguyền, tích tụ từ thuở xa xưa, cuộn trào bên trong.

Tại trung tâm của lời nguyền ấy, có một con cự thú không tên đang ngủ say.

Lúc này, gã vẫn chưa mở mắt, nhưng những lời nguyền bao quanh thân gã đang bắt đầu dao động dữ dội.

Còn tại phương nam tinh hoàn, tòa hắc tháp sừng sững kia lúc này truyền ra tiếng thì thầm của thần linh.

Tiếng này chẳng thể hình dung thành lời, cũng không mang nghĩa cụ thể, mà tựa như hư không bị hàng vạn thần linh cộng hưởng sinh ra tạp âm.

Cùng lúc ấy, tinh không xung quanh xuất hiện những sợi tơ mảnh, nối liền Vọng Cổ đại lục.

Mỗi một sợi, là một lần bố trí của hắc tháp từ xưa đến nay.

Thế nhưng hiện tại, từng sợi đều run rẩy, rồi trong khoảnh khắc tiếp theo… toàn bộ đứt đoạn!

Tại điểm đứt, có thể thấy từng thân ảnh hư ảo, có nhân tộc, có dị tộc, có cả pháp bảo, toàn bộ bị xóa đi mối nhân quả với hắc tháp.

Sự lựa chọn của hắc tháp, khác hẳn với Mẫu Hà và cự thú, là buông bỏ!

Trong số những thân ảnh đó, rõ ràng có một… chính là Tam sư huynh của Hứa Thanh!

Chương 2892: Kiếp nạn Cổ Tiên, đã qua!
(2)

Tại Vọng Cổ, ngoại trừ Thượng Hoang, còn có bốn vị Thần Tôn.

Hiện tại, Mẫu Hà, cự thú, hắc tháp đều đã có lựa chọn.

Chỉ còn người giấy ngồi xếp bằng tại phương tây tinh hoàn, vẫn bất động như cũ.

Thế nhưng trong thân thể người giấy kia, là một vũ trụ vô cùng vô tận, bên trong có vô số ngôi sao giấy cuộn lại, giờ phút này đang dần dần bay lên, tụ về trung tâm.

“Giữa ta và hắn, chẳng giống những kẻ khác… đã không còn đường lui!”

Thanh âm như giấy khô ma sát, giữa quá trình tụ hội không ngừng, lặng lẽ vang vọng khắp chư thiên vũ trụ.

Cùng lúc đó, trong Vọng Cổ đại lục, bất kể là tu sĩ hay phàm nhân, đều không thể đưa thần niệm xuyên qua phong ấn càn khôn, hoàn toàn không thể cảm nhận được trận chiến nơi tinh không.

Chỉ có thần linh, do hệ thống tu luyện khác biệt, nên vẫn có thể cảm ứng ngoại giới. Vậy nên sau khi chứng kiến cảnh tượng kinh thiên nơi tinh không, toàn bộ thần linh trong Vọng Cổ đều tâm thần cuộn trào dữ dội.

Khí tức của bọn họ, trong khoảnh khắc ấy, đồng loạt thu liễm, dù là đang được đại tộc cung phụng cũng không ngoại lệ.

Thực lực mà Hứa Thanh vừa triển hiện, đủ khiến các thần linh tâm kinh đảm hàn.

“Vọng Cổ, sắp đổi trời rồi…”

Trong tiếng thì thầm của các thần linh, giữa sự căng thẳng của vạn tộc Vọng Cổ, giữa trông đợi của nhân tộc tu sĩ, trên bầu trời Đế Đô nhân tộc, xuất hiện từng vòng gợn sóng.

Hào quang từ trên trời giáng xuống, phổ chiếu chúng sinh.

Trong ánh sáng ấy, thân ảnh Hứa Thanh từng bước tiến đến, vượt qua tinh không, xuyên qua phong ấn, hiện thân ngay giữa thiên không.

Đứng ở nơi ấy, ánh mắt Hứa Thanh đảo qua từng bóng người quen thuộc phía dưới, nhẹ giọng nói:

“Kiếp nạn Cổ Tiên, đã qua.”

Lời vừa thốt ra, vạn tộc Vọng Cổ lặng ngắt như tờ, sau đó bùng nổ tiếng reo hò chưa từng có.

Sau những ngày tháng căng thẳng là kích động, sau áp lực dồn nén là sự phấn khởi, sau tuyệt vọng là ánh rạng đông.

Giờ phút này, toàn bộ cùng bộc phát.

Đám người Chu Chính Lập, lập tức là những kẻ đầu tiên quỳ bái về phía Hứa Thanh.

Sau đó là Nữ Đế, rồi toàn bộ nhân tộc, tiếp theo là vạn tộc Vọng Cổ, từ khắp bốn phương tám hướng, đồng loạt hướng lên trời, bái lạy bóng hình giữa hư không.

Thất gia đứng đó, tràn đầy an ủi, nhìn Hứa Thanh, trong lòng dâng lên muôn vàn cảm xúc. Lão hiểu rất rõ, con đường mà đệ tử lão sắp bước vào từ đây về sau, là con đường chưa từng có ai đặt chân, và tất nhiên vô cùng gian khổ.

Suy nghĩ này khiến lão vừa cảm khái, lại vừa xót xa.

Không kìm được giơ tay lên, vỗ mạnh một cái vào đầu Nhị Ngưu đang đứng cạnh đầy vẻ kiêu ngạo.

“Suốt ngày chỉ biết ăn, ngươi ăn bao nhiêu rồi mà vẫn vô dụng thế hả!”

Nhị Ngưu ấm ức.

Tất cả những cảnh tượng ấy, Hứa Thanh đều thu vào mắt, nhưng lúc này thần niệm của hắn đã tản ra, bao phủ toàn bộ Vọng Cổ.

Hắn trước tiên nhìn về phía Phong Hải quận, dõi theo những cố nhân nơi đó, nhìn vào Phượng điện trong địa cung, nơi Tử

Huyền đang từ từ mở mắt…

Sau đó hắn nhìn về Nghênh Hoàng Châu, nhìn về Tế Nguyệt đại vực.

Ngoài cửa hiệu thuốc ngày xưa, bên cạnh Thế tử cùng mọi người, Hứa Thanh trông thấy Linh Nhi.

Từng người, từng cảnh xưa cũ, hắn đều lặng lẽ dõi theo.

Cuối cùng, ánh mắt hắn nhìn về phía ngoại hải.

Nơi ấy, có một con thuyền cô độc.

Trên thuyền, một dao động của Chân Thần đang ngưng tụ, dường như chỉ cần thêm thời gian, liền có thể hóa sinh ra đời.

Câu chuyện của Ngọc Lưu Trần, đến nay đã thành được một nửa.

Từ lâu đã đạt Thần Đài đỉnh phong, giờ đây lão cũng đã hoàn thành phần lớn nghi lễ để trở thành Chân Thần. Tiếp theo... đã gần kề.

Sau khi dõi theo, ánh mắt Hứa Thanh thu về, cuối cùng nhìn về…

Thôn Thiên đại vực, nơi đang bị sương mù dày đặc bao phủ.

Trong đó tồn tại một quốc độ thần bí.

Đó là một quốc gia trở về từ viễn cổ, cùng với những con dân bị luân hồi kéo về.

Tên quốc độ đó là: Tử Thanh thượng quốc.

Trong hoàng cung của quốc gia này, có thể thấy một pho tượng kinh thiên động địa.

Tượng Thượng Hoang.

Phía sau pho tượng là chính điện hoàng cung.

Bên trong đại điện, trên ngai vàng, có một người mặc long bào, dựa đầu bằng một tay, như đang giả vờ ngủ gật.

Dung mạo người đó, rất giống Hứa Thanh.

Chỉ khác một điểm, trên người gã, toát ra khí tức tà dị.

Khi ánh mắt Hứa Thanh chiếu đến nơi này, người kia khẽ mỉm cười.

Chậm rãi buông tay đang chống đầu, vươn người một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Khẽ cười một tiếng, rồi lên tiếng:

“A đệ, rốt cuộc ngươi cũng trưởng thành đến mức này…”

“Ngày hôm nay, ta đã chờ rất lâu rồi.”

“Ta… đang đợi ngươi đến.”

Chương 2893: Để cho Vọng Cổ sạch sẽ hơn (1)

Tại thời khắc mà tu sĩ nhân tộc phấn khởi, vạn tộc Vọng Cổ chấn động, Hứa Thanh đứng trên tầng trời cao của Đế Đô nhân tộc, ánh mắt nhìn về Thôn Thiên đại vực.

Hắn khẽ nhấc chân phải, nhưng... vẫn chưa hạ xuống.

Trước đó, đã có một khoảnh khắc, thần niệm của hắn trong Thôn Thiên đại vực, chạm vào Tử Thanh thái tử, khiến trong lòng hắn dấy lên một luồng xung động mãnh liệt.

Muốn bước vào Thôn Thiên, tiến về Tử Thanh thượng quốc, giao chiến với vị ca ca trong trí nhớ, kết thúc toàn bộ nhân quả.

Nhưng cuối cùng, Hứa Thanh vẫn thu chân về.

“Còn chưa đến lúc...” Hứa Thanh khẽ cúi đầu, ánh mắt ảm đạm.

Hắn rất rõ ràng, trạng thái hiện tại của bản thân, không thể kéo dài lâu.

Sự dung hợp giữa thần thân và tiên hồn, chẳng qua chỉ giúp hắn tạm thời đạt được cảnh giới cường đại ấy mà thôi.

Không bao lâu nữa, thần thân và tiên hồn sẽ xuất hiện trạng thái không thể cùng tồn tại.

Đến lúc đó, tất phải tách rời, nếu không, linh hồn sẽ rơi vào tình trạng bị đồng hóa.

Hứa Thanh cũng hiểu, sự dung hợp này thiếu đi một vài nghi thức tối cao tất yếu, cho nên không thể coi là hoàn mỹ.

Quan trọng nhất là, Thượng Hoang vẫn còn tồn tại.

Thần thân của hắn được tạo thành từ huyết nhục của Thượng Hoang, thần cách cũng bắt nguồn từ Thượng Hoang.

Do đó, trong thời gian ngắn, dung hợp có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng nếu kéo dài, tất sẽ xuất hiện trạng thái đồng hóa, đây cũng là một phần nhân quả giữa hắn và Thượng Hoang.

“Một khi đồng hóa xảy ra, sẽ không thể nghịch chuyển.”

“Vì thế, thân thể dung hợp tuy nâng cao cảnh giới và chiến lực, nhưng không thể sử dụng sâu.”

“Trước khi giải quyết được vấn đề này, không thích hợp giao chiến với Tử Thanh.”

Hứa Thanh thu ánh mắt lại, dù tu vi đã đạt đến trình độ hiện nay, hắn vẫn chưa từng xem nhẹ Tử Thanh.

Ngược lại, khi cảnh giới và lịch duyệt càng cao, hắn lại càng nhìn thấu suốt hơn.

“Tử Thanh, là người được Thượng Hoang chọn lựa, là kẻ thay mặt Thượng Hoang bước đi trong Vọng Cổ.”

“Chỉ không rõ giữa gã và ta, rốt cuộc chứa đựng loại nhân quả gì, vì sao lại phải đợi ta trưởng thành đến tận bước này...”

Rất nhiều chuyện, giờ đây khi Hứa Thanh nhìn lại, cũng đã có thể nhận ra không ít manh mối.

Ví như, vì sao Tử Thanh thái tử hết lần này đến lần khác khiêu khích và kích thích hắn.

Lại như khi Nữ Đế thành thần, hắn đoạt được khí vận từ sự trở về của Tử Thanh thượng quốc , mặc dù có sự hỗ trợ của sư tôn, nhưng nếu bản thân không có căn cơ, thì cũng khó mà tiếp nhận trọn vẹn.

Vậy thì căn cơ đó, vì sao lại liên quan đến Tử Thanh thượng quốc?

Hơn nữa, về huyết nhục và nhân quả của Thượng Hoang, hắn lại có thể tiếp nhận vượt xa người thường, điều này dường như cũng không hợp lẽ.

Đối với Tử Thanh thượng quốc, đối với Tử Thanh, nghi hoặc trong lòng Hứa Thanh chẳng những không giảm, mà ngược lại ngày càng nhiều hơn.

Đặc biệt là... trong lòng hắn có một giả thuyết mà hắn không muốn nghĩ đến.

“Thượng Hoang, Tử Thanh, ta, rốt cuộc là loại quan hệ gì…”

Hứa Thanh nhớ tới hành lang sâu trong linh hồn của mình, cùng chiếc ghế thần bí nơi cuối hành lang ấy.

Hắn cũng nhớ tới vẻ mặt kỳ lạ của Tử Thanh thái tử khi gã nhìn thấy cảnh tượng đó.

“Tất cả, đã rất gần rồi…”

“Sẽ không bao lâu nữa, khi ta bước vào Thôn Thiên, tất cả sẽ được vạch trần.”

Hứa Thanh hít sâu một hơi, trong lòng đã có quyết định.

Hắn đè nén tâm tư về Tử Thanh, lần nữa nhìn về Vọng Cổ đại lục.

Có một số việc, hắn muốn xử lý trước khi giao chiến với Tử Thanh.

“Vọng Cổ đại lục hôm nay vừa trải qua đại kiếp, cần phải ổn định.”

“Nhưng các thế lực ngoại lai vẫn còn rất nhiều.”

“Vậy thì, nhân lúc thân thể dung hợp còn có thể duy trì được vài canh giờ, ta sẽ từng bước nhổ tận gốc, cắt đứt toàn bộ bố cục mà chúng đã giăng ra suốt bao năm ở Vọng Cổ.”

“Để cho Vọng Cổ, sạch sẽ hơn.”

Trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, hắn nhìn về Phong Hải quận, nhìn về… Mộc Linh tộc.

Điểm đến đầu tiên mà hắn muốn xử lý, chính là Cổ Linh Hoàng.

Đó là một tồn tại đến từ thời đại còn xa xưa hơn cả Huyền U Cổ Hoàng, từng thống nhất Vọng Cổ đại lục, kéo dài đến tận ngày nay.

Hứa Thanh không tin sau lưng gã không có thế lực ngoại lai chống đỡ.

“Nếu có, thì chặt đứt.”

“Nếu không có, thì bản thân sự tồn tại của Cổ Linh Hoàng, cũng đã là một nhân tố bất ổn đối với Vọng Cổ.”

Nghĩ tới đây, giữa tầng trời cao, Hứa Thanh khom người hành lễ với Thất gia, ánh mắt lướt qua Nữ Đế, Nhị Ngưu cùng mọi người.

“Đợi ta một chút, ta sẽ đi xử lý vài việc trước.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên hàn quang, nhẹ giọng cất tiếng:

“Chu Chính Lập.”

Không xa, Chu Chính Lập đang dõi theo từng hành động của Hứa Thanh, lập tức bước lên quỳ bái.

“Chủ thượng.”

“Ngươi cùng những người khác, đi theo ta.”

Hứa Thanh vừa dứt lời, thân thể liền bước ra một bước, giữa tầng tầng gợn sóng của bầu trời, thân ảnh hắn lập tức biến mất.

Chu Chính Lập, Tinh Hoàn Tử, Tà Linh Tử, Lý Mộng Thổ cùng Viễn Sơn Tố, cũng đều lần lượt bay lên, theo sát Hứa Thanh mà dịch chuyển.

Lấy tu vi của bọn họ, thì Vọng Cổ đại lục mà trong mắt các tu sĩ tầng dưới gần như vô tận, cũng chỉ như một ngôi sao hơi lớn mà thôi.

Vì vậy chỉ trong chớp mắt, bên ngoài Phong Hải quận, tại không trung nơi Mộc Linh tộc cư ngụ, thiên lôi cuồn cuộn.

Tiếng nổ vang dội khắp bát phương, tầng trời mở ra.

Mộc Linh tộc run rẩy, tất cả thụ nhân đều mở mắt, hóa thành hình người, trong lúc tộc trưởng của Mộc Linh tộc run rẩy quỳ bái, thân ảnh của Hứa Thanh từ khe trời bước ra.

Sau lưng hắn là Chu Chính Lập cùng những người khác.

Ngay khi hiện thân, Hứa Thanh không dừng lại mà bước thêm một bước.

Chớp mắt sau, hắn đã xuất hiện tại cấm địa dưới lòng đất của Mộc Linh tộc, ngay cửa vào Linh Uyên.

Chương 2894: Để cho Vọng Cổ sạch sẽ hơn (2)

Cửa vào Linh Uyên là một cái động sâu như vực trời, bên trong tối đen, tỏa ra từng luồng hàn khí lạnh lẽo, như muốn đông cứng vạn vật.

Đây không phải lần đầu Hứa Thanh đến nơi đây, lúc này hắn đứng bên rìa Linh Uyên của Mộc Linh tộc, ánh mắt nhìn xuống.

Những người bên cạnh hắn như Chu Chính Lập cũng lần lượt tiến lên, ấn đường Chu Chính Lập mở ra con mắt thứ ba, lập tức nhìn xuống, đoạn mở miệng.

“Chủ thượng, bên dưới… có một con cự xà đang mục nát giãy giụa.”

Tinh Hoàn Tử cũng đưa mắt nhìn xuống, nhàn nhạt nói.

“Lực lượng trật tự trong đó đã hoàn toàn sụp đổ.”

“Còn có độc khí…” Lý Mộng Thổ mỉm cười.

“Không chỉ vậy, kiếm của ta nói cho ta biết, bên dưới còn có tà ý.” Tà Linh Tử liếm môi.

“Chủ thượng, nơi này thông đến đâu?” Chu Chính Lập nhìn Hứa Thanh.

“Tại Vọng Cổ đại lục, trước khi Thượng Hoang giáng lâm, từng có một chủng tộc thống trị thiên địa, chủng tộc đó gọi là Cổ Linh.”

Hứa Thanh chậm rãi mở miệng.

“Mà hoàng của tộc này, tu vi cấp Tiên, vào cuối thời đại hoàng triều, gã triệu tập toàn tộc, hội tụ khí vận, muốn làm một việc liên quan tới thiên đạo.”

“Gã muốn dùng chính thân thể mình để đoạt xá thiên đạo, trở thành thiên đạo duy nhất của Vọng Cổ.”

“Xét theo hiện tại mà nhìn, gã muốn hợp nhất quy tắc của Vọng Cổ, từ đó nhập đạo, mưu cầu bước vào cảnh giới Tiên Chủ.”

Hứa Thanh vừa nói, vừa nhấc chân bước vào trong Linh Uyên.

Chu Chính Lập cùng những người khác lập tức theo sau, còn thanh âm của Hứa Thanh thì vang vọng giữa tầng tầng hắc vụ nơi Linh Uyên.

"Cuối cùng Cổ Linh Hoàng đoạt xá thất bại, bị toàn bộ thiên đạo của Vọng Cổ phản phệ, song hiển nhiên gã đã chọn để tộc nhân thay mình gánh chịu, vì thế chỉ trong một đêm, Cổ Linh tộc héo rũ, quốc thổ hóa thành tử địa, phần lớn tộc nhân đều hóa thành oan hồn ngày đêm gào khóc trong thống khổ."

"Mãi mãi phải gánh chịu nỗi đau bị thiên đạo phản phệ thay cho Cổ Linh Hoàng."

"Linh Uyên của Mộc Linh tộc này, chính là một trong những lối vào Cổ Linh tử quốc."

Chu Chính Lập cùng những người khác nghe xong đều chấn động tâm thần.

Tu vi của bọn họ chỉ là Chuẩn Tiên, mà theo lời Hứa Thanh nói, vị Cổ Linh Hoàng kia từng là cảnh giới Tiên, hơn nữa cách tu luyện đoạt xá thiên đạo, lĩnh hội quy tắc để thăng cấp này, trong Đệ Ngũ tinh hoàn cũng từng có truyền thuyết.

Chỉ có điều, đó chỉ là một trong những con đường thành Tiên, so với việc cảm ngộ hiến luật thì hiếm thấy hơn nhiều.

Khuyết điểm lại quá nhiều.

Nhưng… dùng cách này để bước vào cảnh giới Tiên Chủ, thì ngay cả trong Đệ Ngũ tinh hoàn cũng là chuyện nghịch thiên.

"Vị Cổ Linh Hoàng này…"

Tinh Hoàn Tử định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu, dù sao thì đối phương từng đạt đến cảnh giới Tiên, cũng nên được tôn kính.

Hứa Thanh cũng chỉ nói sơ qua, sau đó không nói thêm, tiếp tục tiến sâu vào trong Linh Uyên.

Lực bài xích vốn thuộc về Linh Uyên liên tục tràn ra, lực lượng ấy cực kỳ cường đại, nhưng trước mặt Hứa Thanh, thậm chí còn không bằng cơn gió nhẹ.

Chỉ trong một chớp mắt, Hứa Thanh đã đi sâu vào vực tối.

Trong bóng tối ấy, hiện ra trước mắt là một thân ảnh khổng lồ.

Đó là một con cự xà đang phân hủy, toàn thân bao phủ bởi nồng nặc khí tức tử vong.

Trên đầu nó, gánh lấy một thế giới.

Thế giới ấy mơ hồ không rõ, từng đợt âm thanh ai oán vang vọng từ bên trong, tiếng kêu thê lương xé rách tâm can, xuyên qua hư vô cùng sương mù, rót vào tai Hứa Thanh cùng những người bên cạnh.

Năm xưa, trong mắt Hứa Thanh, con cự xà này chính là tồn tại mênh mông vô tận, chỉ riêng uy áp tản ra đã khiến thân hồn hắn run rẩy.

Nhưng hiện tại, tất cả đã đảo ngược.

Hứa Thanh đứng giữa hư vô, ánh mắt quét qua.

Ngay khoảnh khắc bị hắn nhìn đến, con cự xà mục nát ấy liền run bắn toàn thân, thân thể cũng phát run, thậm chí bắt đầu lùi lại, muốn trốn chạy.

Song ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt Tinh Hoàn Tử, thân hình gã lao thẳng ra ngoài, đánh tới cự xà.

Chu Chính Lập cùng những người còn lại cũng lập tức sải bước, trong chớp mắt, trừ Hứa Thanh, tất cả đều hóa thành tàn ảnh, bay thẳng về phía con cự xà.

Bọn họ như sao băng, lao xuống thế giới mục rữa nằm trên đầu cự xà, giáng xuống mặt đất rệu rã.

Tiếng nổ vang vọng trong thế giới ấy, từng cơn bão cuốn ngang bát phương, khiến vô số oan hồn tan biến chỉ trong khoảnh khắc.

Dù khắp không trung bị sương mù bao phủ, chẳng có nhật nguyệt, chỉ có quỷ hỏa lập lòe như tinh tú, nhưng vào thời khắc ấy, sương mù bị xé rách.

Ngay sau đó, trong quầng sáng u ám mờ nhòa bao trùm thiên địa, bóng dáng của Tinh Hoàn Tử và những người khác hiện ra, mỗi người đều phát ra uy thế rung động lòng người, như thiên binh giáng trần, lao thẳng về bốn phía.

Nơi bọn họ đi qua, Minh Hà cuộn ngược, núi xác thịt nổ tung, cả thế giới run lên từng đợt.

Cùng lúc ấy, từng con mắt của Cổ Linh Hoàng cũng đồng loạt mở ra.

Dường như đã ngủ say từ lâu, nay bị đánh thức, lập tức gầm lên giận dữ.

"Các ngươi..."

Tiếng gầm chỉ vang lên được hai chữ, thì đột ngột khựng lại.

Những con mắt vừa mở ra ấy, lập tức co rút.

Chúng cảm nhận được thân ảnh với mái tóc dài phiêu dật nơi hư vô bên ngoài kia.

Một cảm xúc chưa từng có, khiếp sợ và chấn kinh, hóa thành cuồng triều cuộn trào trong tâm thần của bọn chúng, còn có cả sự không thể tin nổi, tất cả các loại cảm xúc đồng loạt bùng phát, hiện rõ trong từng con mắt đang trợn lớn.

"Ngươi... ngươi là..."

Bên ngoài con cự xà, Hứa Thanh đứng đó, không hề lập tức nhìn vào những con mắt của đám Cổ Linh Hoàng vừa thức tỉnh trong thế giới trên đầu con cự xà, mà ánh mắt hắn đặt nơi sương mù đen ngòm xa xa trong hư không.

Chăm chú nhìn về phương đó, trong mắt Hứa Thanh, hàn ý càng thêm sâu thẳm.

Sau đó hắn mới thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn thẳng lên trên đầu cự xà, nơi có thế giới mục rữa ấy.

Lạnh nhạt cất tiếng.

"Lâu rồi không gặp, Cổ Linh Hoàng."

Chương 2895: Nỗi khổ của Linh Hoàng (1)

Ngay khoảnh khắc Hứa Thanh cất lời, con cự xà trước mặt hắn liền run rẩy kịch liệt, miệng phát ra một tiếng rít như xuyên thẳng vào linh hồn.

Tiếng rít vang vọng giữa bóng tối hư vô của Linh Uyên, từng vòng gợn sóng hiện lên, như sóng biển tràn về bốn phía.

Cùng lúc đó, trong thế giới trên đầu cự xà, những con mắt của Cổ Linh Hoàng đang mở ra từ hoàng cung đều đồng loạt co rút đồng tử, một luồng nguy cơ sinh tử mãnh liệt ập đến khiến hồn phách của Cổ Linh Hoàng vừa tỉnh lại cũng run rẩy không thôi.

Bản năng thúc giục gã trốn thoát, vì vậy chỉ trong khoảnh khắc, xung quanh từng con mắt Linh Hoàng ấy hiện lên chấn động không gian.

Chấn động đó lập tức bùng phát, bao trùm lấy những con mắt, khiến chúng đột ngột biến mất.

Sắc mặt Hứa Thanh vẫn bình thản như thường, nhẹ giọng nói:

"Quay về."

Toàn bộ không gian, từ lúc hắn bước vào nơi này, đã sớm bị hắn phong tỏa.

Ngay cả thời không cũng không ngoại lệ.

Trừ khi có cảnh giới vượt hơn hắn, bằng không, không một sinh linh nào có thể rời đi trước mặt hắn.

Vì vậy trong ánh mắt hắn, sau lời nói vừa dứt, những con mắt Linh Hoàng vừa biến mất kia lại hiện ra lần nữa.

Chỉ có điều, lần này chúng không còn nằm trong thế giới trên đầu cự xà, mà là... mọc lên khắp thân thể nó.

Nhìn lại, trên thân thể mục nát của con cự xà, từng con mắt Linh Hoàng hiện ra giữa máu thịt, không thể tách rời.

Giờ phút này toàn bộ đều mở ra, ánh lên vẻ kinh hoàng mãnh liệt.

Thậm chí không dám kháng cự, chỉ đành để mặc Chu Chính Lập, Tinh Hoàn Tử và những người khác tung hoành ngang dọc trong thế giới của gã.

"Hứa Thanh, ta chưa từng đắc tội với ngươi!"

Từng con mắt Linh Hoàng truyền ra thần niệm, tụ hội lại thành một loại thanh âm gần như là thần âm, mang theo vẻ uy nghiêm.

Chỉ là bên trong chứa đầy lo lắng, thêm cả khẩn trương, đã mất đi phong thái ngày xưa.

Ngoài thân cự xà, giữa hư vô, Hứa Thanh đứng đó, đưa tay phải lên, vươn về phía trước, chộp lấy cự xà.

Dưới một trảo này, toàn thân cự xà liền run lẩy bẩy đến cực độ, thân thể mờ đi, tiếng rít biến thành tiếng gào thét thê lương.

Thân thể khổng lồ ấy thậm chí bắt đầu tan chảy.

Những con mắt Linh Hoàng mọc trên khắp người nó cũng cùng lúc thét lên, từng con bị kéo khỏi huyết nhục, bất lực bay đến trước mặt Hứa Thanh.

Tử vong phủ xuống, trong khoảnh khắc đã đạt đến cực hạn.

Tiếng gào thảm thiết của Cổ Linh Hoàng vang lên, trong bản năng mang theo sự van cầu:

"Hứa Thanh, trước kia ta từng trợ giúp ngươi mà!"

"Thậm chí khi ngươi còn yếu, đã nhiều lần quấy nhiễu ta, ta cũng chưa từng thật sự ra tay giết ngươi."

Nghe tiếng rên rỉ của Cổ Linh Hoàng, Hứa Thanh không nói gì thêm.

Hắn hiểu rất rõ, quan hệ giữa hắn và Cổ Linh Hoàng từ trước đến giờ chỉ là từng cuộc giao dịch đầy nguy hiểm.

Gã không giết hắn lúc ban đầu, chẳng qua là vì còn e ngại hắn, hơn nữa hắn vẫn có chút giá trị lợi dụng.

Cho nên mới có những lần ban cho, cùng với việc tham gia đại chiến với Xích Mẫu sau này.

Bàn tay đang chộp lấy không hề dừng lại, đột ngột siết mạnh.

Tiếng xé vang vọng, theo sau là tiếng kêu thảm thiết của Cổ Linh Hoàng, từng con mắt Linh Hoàng mọc trên thân thể cự xà cũng đều bị lôi ra khỏi cơ thể.

Tổng cộng chín mươi chín con mắt, toàn bộ xuất hiện trước mặt Hứa Thanh, bị một luồng sức mạnh không thể chống đỡ áp chế, ép dồn lại thành một khối thịt cầu mắt.

Áp lực vẫn chưa dừng lại.

"Hứa Thanh, ta còn từng giúp đạo lữ của ngươi!"

"Tương lai ta cũng có thể giúp nàng, sự tồn tại của ta có thể khiến nàng không phải gánh chịu bất kỳ nguyền rủa nào. Ta biết ngươi có thể làm được, nhưng ta cũng có thể..."

"Ta có thể thay nàng gánh kiếp!"

"Cổ Linh nhất tộc chúng ta, trong huyết mạch có thiên kiếp, ta có thể dùng bản thân thay nàng gánh lấy!"

Từng con mắt Linh Hoàng run rẩy, thần niệm gấp gáp truyền ra dưới áp lực khủng khiếp từ bên ngoài.

Những lời này dường như có tác dụng, áp lực siết chặt dường như giảm đi một phần.

Nhưng chưa kịp để Linh Hoàng thở phào, Hứa Thanh lại bất ngờ giơ tay phải lên, chộp về phía trước.

Trong tiếng gầm gào chấn động tâm thần của Cổ Linh Hoàng, tay của Hứa Thanh đã đưa xuống phía trên khối thịt cầu mắt, nắm lấy một mảnh hư vô.

Đồng tử toàn bộ con mắt Linh Hoàng co rút lại.

Mắt Hứa Thanh lúc này cũng lóe lên hàn mang sắc bén.

Hắn nhìn chằm chằm vào khoảng hư vô mình vừa bắt được.

Nơi đó, có một sợi tơ vàng mà người ngoài không tài nào cảm nhận được!

Gọi là sợi tơ, nhưng thực chất đó là một sợi lông.

Nó tồn tại mà cũng như không tồn tại, nằm ở một trạng thái vô cùng kỳ dị, một đầu nối với mắt của Cổ Hoàng, đầu còn lại... kéo dài vào sâu trong bóng tối xa xăm.

Chương 2896: Nỗi khổ của Linh Hoàng (2)

"Quả nhiên đúng như ta dự liệu."

Trong lòng Hứa Thanh khẽ lẩm bẩm, trước đó hắn đã phán đoán, việc Cổ Linh Hoàng có thể kéo dài tồn tại đến tận hôm nay, ngoài một số chấp niệm riêng của gã, thì rất có khả năng là có ngoại lực hỗ trợ.

Dù sao nếu phải chọn một quân cờ, thì với vị cách như Cổ Linh Hoàng, đương nhiên là thích hợp nhất.

"Về phần phía sau là ai, sợi lông này đã nói rõ."

Hứa Thanh lập tức bóp chặt sợi lông kỳ dị kia, thần niệm theo đó bùng phát, quét thẳng về phía bóng tối xa xôi.

Linh uyên đen kịt, dưới thần niệm của hắn, như thiên hỏa giáng lâm, tất cả hiện lên vô cùng rõ ràng.

Nhất là khi có sợi lông này làm dẫn, quá trình dò tìm đã biến thành truy tung khóa chặt.

Chỉ trong chớp mắt, trong thần niệm của Hứa Thanh, hắn đã nhìn thấy rõ ràng nơi sâu nhất trong linh uyên, có một sinh linh hình thú đang cư ngụ trong màn sương đen.

Thoạt nhìn như một con thằn lằn toàn thân màu vàng kim, đang say ngủ.

Ngay khoảnh khắc thần niệm của Hứa Thanh quét tới, thằn lằn vàng kim kia chợt mở mắt.

Cùng lúc chạm thẳng vào thần niệm của Hứa Thanh.

Một luồng chấn động vô hình bùng nổ khắp linh uyên.

Một lượng lớn lực lượng nguyền rủa xuất hiện từ hư không theo sự thức tỉnh của thằn lằn vàng kim, ầm ầm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đó chính là con cự thú, một trong bốn vị Thần Tôn bên ngoài đại lục Vọng Cổ!

Nhưng rất rõ ràng, hiện giờ xuất hiện ở đây, chỉ là một tia thần niệm của gã.

Chỉ như vậy thôi mà khi đối mặt cùng Hứa Thanh, cả hư vô cũng không thể chịu nổi, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, từng vết nứt nhanh chóng lan ra khắp không gian nơi linh uyên tồn tại.

Đối với tất cả những điều đó, Hứa Thanh chẳng buồn để tâm, sắc mặt lạnh lùng, mắt nhìn thẳng vào con thằn lằn kia.

Còn thằn lằn vàng kim thì lạnh lẽo dõi mắt nhìn Hứa Thanh.

"Giao Cổ Linh phía sau ngươi ra, ta sẽ rời đi."

Một lúc sau, thần âm của thằn lằn vàng kim truyền đến, mang theo lực lượng ngôn xuất pháp tùy, ảnh hưởng đến ý chí, đến linh hồn, ảnh hưởng đến tất cả.

Dù là Hứa Thanh, khi nghe lời đó, hiến luật quanh thân cũng chấn động.

Dù gì đó cũng là thần niệm của Thần Tôn.

Nhưng đối với Thần Tôn, Hứa Thanh đã chẳng còn xa lạ, gần như ngay trong khoảnh khắc hiến luật của mình bị ảnh hưởng, trước mặt hắn đã lập tức bùng lên một ngọn lửa.

Tiếp đó, một chiếc đèn lồng xuất hiện ngay trước mặt.

Hứa Thanh giơ tay nhấc đèn lồng lên, đưa cao khỏi đầu.

Bên trong đèn lồng, con mắt Thần Tôn được luyện chế phong ấn trong đó chợt mở ra.

Ánh sáng vàng cuồn cuộn như biển rộng, từ con mắt Thần Tôn chiếu thẳng về phía con thằn lằn vàng kim.

Một cái nhìn đó khiến hư vô sụp đổ, vạn vật vỡ nát, toát lên khí thế diệt thế.

Thằn lằn vàng kim thân thể chấn động, hiện ra dấu hiệu vỡ nát, không ngừng lui về sau, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua chiếc đèn lồng, rồi nhìn về phía Hứa Thanh thêm một lần nữa.

Sau đó, trong lúc lui lại, phá vỡ hư vô.

Cuối cùng gã vẫn chọn từ bỏ việc thử thăm dò, định rời khỏi

Vọng Cổ, trở về bản thể.

Nhưng, nếu gã rời đi ngay từ lúc Hứa Thanh kẻ giới tuyến, thì hắn sẽ không ngăn cản.

Thế nhưng cơ hội đã trao, lựa chọn đã có, mà nay lại muốn bình yên rời đi...

Chuyện đó sẽ khiến lời kẻ giới tuyến của Hứa Thanh trở nên không còn đáng tin, gây ra tổn hại vô hình đến uy danh của hắn!

Vì thế, bất kể xét ở tầng diện nào, Hứa Thanh đều phải ra tay, để những thế lực bên ngoài nhìn rõ, nếu còn tiếp tục lưu lại nơi này, hậu quả là gì.

Vì vậy, Hứa Thanh nâng đèn lồng, nhìn con thằn lằn vàng kim đang định rút lui, bình thản cất tiếng:

"Thương!"

Một tiếng này vừa ra, đèn lồng trong tay Hứa Thanh lập tức rung lên, trong hư không sụp đổ kia, như có tiếng hô hấp nặng nề cổ xưa truyền tới.

Đó là hơi thở còn sót lại của một vị Thần Tôn thuộc Đệ Ngũ tinh hoàn ngày trước.

Cùng với tiếng thở vang vọng, con mắt Thần Tôn bên trong đèn lồng bùng phát ra ánh sáng vàng mãnh liệt, vượt xa lúc trước, khiến toàn bộ hư vô trong khoảnh khắc bị biến thành màu vàng.

Sau đó, mọi thứ nơi đây, toàn bộ đều thay đổi trong ánh vàng đó.

Bất kể là hư vô, hay là sương mù, đương nhiên cũng bao gồm luôn cả... con thằn lằn vàng kim đang định rời đi, trở về bản thể!

Cơ thể thằn lằn rung lên dữ dội.

Gã đã cảm nhận rõ ràng... thần quyền của Thần Tôn!

Cái gọi là Thương, chính là quá trình vạn vật từ có trật tự chuyển sang hỗn loạn, mà thông qua thần quyền này, có thể dùng phương thức tăng giảm để cải biến toàn bộ vật chất.

Chương 2897: Tái tạo thiên đạo (1)

Linh uyên từng đen kịt, giờ đây hoàn toàn hóa thành kim quang.

Khiến nơi này trở thành một thế giới sắc vàng rực rỡ.

Trong kim quang ấy, thần quyền đến từ con mắt Thần Tôn trong đèn lồng đang cuộn trào như sóng dữ, khuấy đảo biển trời của thế giới.

Nơi nó quét qua, vạn vật đều tan biến trong ánh sáng kim quang ấy.

Đó không phải là phân giải, cũng chẳng phải như hiến luật của Hứa Thanh là tháo rời, mà là bị không ngừng suy giảm, hình thành nên sự triệt tiêu từng phần.

Quá trình này, nếu không có thần quyền tương xứng, thì tuyệt đối không thể nghịch chuyển.

Vạn vật, đều bị cải biến. Trong cõi hư vô, dù là sinh linh hay khí tức, dù là hư ảo hay tồn tại chân thực, dù là thời gian hay không gian.

Tất cả, tất cả đều dưới quá trình suy giảm này mà bị định sẵn sẽ tiêu vong.

Hiển nhiên, cũng bao gồm cả con thằn lằn màu kim kia.

Tuy gã là Thần Tôn, nhưng chỉ là một tia thần niệm chứ không phải bản thể, chung quy vẫn có giới hạn.

Thế nên cho dù có vị cách Thần Tôn, nhưng khi đối mặt với thần quyền đến từ con mắt Thần Tôn ngang hàng, cuối cùng cũng không thể duy trì quá lâu.

Dù sao, con mắt Thần Tôn kia ngoài sức mạnh bản thân, còn được Bách đại sư gia trì.

Nhờ thế, chiếc đèn lồng này đã trở thành vật lợi hại nhất trong tay Hứa Thanh hiện giờ.

Lúc này, nơi nào ánh sáng ấy quét qua, đều hóa thành hư vô. Chỉ còn con thằn lằn màu kim là vẫn gắng gượng giữa cõi hư vô ấy.

Chỉ là thân ảnh của gã cùng thần niệm đang dần bị triệt tiêu, cũng dần trở nên mơ hồ. Cuối cùng trước khi tan biến, gã ngoảnh đầu lại, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

Trong hư vô, giọng nói lạnh lẽo của gã vang lên:

"Ngươi, sớm muộn sẽ có ngày bước ra khỏi nơi này."

Âm thanh ấy vang vọng trong hư vô, thằn lằn màu kim khép mắt lại, thân thể tan chảy trong kim quang, biến mất giữa ánh sáng.

Bị xóa sạch.

Bị trục xuất khỏi đây.

Chỉ còn dư âm của lời nói ấy vẫn còn vang vọng giữa hư không, mãi không tiêu tan.

Hứa Thanh ánh mắt lạnh băng, lặng lẽ lắng nghe dư âm ấy vang vọng bốn phía, trong lòng hắn hiểu rõ hàm ý ẩn chứa trong lời đối phương.

Thực ra, dù hiện tại hắn có chiếc đèn lồng chứa con mắt Thần Tôn, nhưng hắn biết rất rõ khoảng cách giữa bản thân và Thần Tôn vẫn là một trời một vực.

Giữa hai bên, hoàn toàn không thể gọi là giao chiến.

Mà nguyên nhân khiến bốn vị Thần Tôn ngoài Vọng Cổ tại Đệ Cửu tinh hoàn chịu lui bước, để hắn lập giới tuyến tại Vọng Cổ, chính là... Thượng Hoang.

Bọn họ e ngại Thượng Hoang, không dám để bản thể xuất hiện, thậm chí phân thân cũng chẳng dám giáng lâm, chỉ có thể sắp đặt thuộc hạ, hoặc dùng thủ đoạn hạ xuống một tia thần niệm.

Thế nhưng Hứa Thanh lúc này lại nắm giữ lực lượng có thể xóa bỏ thần niệm của bọn họ.

Đây, mới là nguyên nhân khiến bọn họ lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng đúng như lời thằn lằn màu kim đã nói, trừ phi từ nay Hứa Thanh không bao giờ bước ra khỏi Vọng Cổ.

Nếu không, một khi bước ra khỏi giới hạn của Vọng Cổ, mất đi mối liên hệ với Thượng Hoang, thì bọn họ sẽ có vô số phương pháp để đưa Hứa Thanh vào chỗ chết.

Cho dù trên người Hứa Thanh mang theo nhân quả của Thượng Hoang, từng có tiền lệ dẫn Thượng Hoang giáng lâm Đệ Tứ tinh hoàn, nhưng đối với Thần Tôn, không cần đích thân ra tay, chỉ cần vài vị Thần Chủ liên thủ, cũng đủ để tạo ra chiến quả.

"Rời khỏi sao..."

Hứa Thanh khẽ nheo mắt, sau đó chậm rãi hạ đèn lồng trong tay xuống.

Theo thần uy trong đèn dần tan biến, thân thể hắn khẽ run lên, sắc mặt hiện lên vẻ tái nhợt.

Việc sử dụng pháp bảo cấp bậc này, dù là trạng thái dung hợp giữa tiên và thần hiện tại của hắn, cũng khó lòng thi triển được nhiều lần. Mỗi lần sử dụng... đều tiêu hao rất lớn.

Đặc biệt lần này, hắn còn kích phát thần quyền trong con mắt Thần Tôn, mức tiêu hao lại càng vượt xa thường lệ.

Vì vậy, vào khoảnh khắc thằn lằn màu kim tiêu tán, Hứa Thanh cũng thu lại thần niệm, đèn lồng trong tay hắn, con mắt Thần Tôn bên trong cũng đã khép lại.

Kim quang trong linh uyên cũng theo đó mà tan biến sạch sẽ.

Hư vô lại trở về sắc đen kịt, nhưng so với trước đó, lần này sự đen tối ấy lại tràn đầy cảm giác trống rỗng.

Sạch sẽ, thanh tịnh.

Cả linh uyên, ở một mức độ nào đó, đã không còn tồn tại nữa.

Chỉ còn con cự xà mục nát kia, đang co ro run rẩy.

Khi nãy trong quá trình khống chế kim quang, Hứa Thanh đã cố ý tránh phía sau, vì vậy con rắn ấy và những con mắt của linh hoàng không bị kim quang đồng hóa.

Về phần Chu Chính Lập cùng những người khác, cũng lần lượt bay ra khỏi thế giới trên lưng cự xà, xuất hiện bên cạnh Hứa Thanh.

Tình hình bên ngoài, tuy bọn họ đang ở trong thế giới ấy nhưng vẫn có thể cảm nhận, giờ phút này khi nhìn về phía Hứa Thanh, trong ánh mắt của mỗi người đều tràn đầy sự kính sợ ở tầng sâu hơn.

Ngay cả Tinh Hoàn Tử, cũng lặng lẽ hơi cúi đầu.

Bọn họ còn như vậy, huống chi là Cổ Linh Hoàng, gã tận mắt chứng kiến linh uyên hóa thành hư vô, đến cả tồn tại từng là nỗi sợ khắc sâu trong ký ức, cũng bị tiêu trừ, thế nên tất cả con mắt Linh Hoàng của gã đều tràn ngập chấn động và kinh hãi.

Cảm nhận được cự xà run rẩy, cũng nhìn thấy sự rung động trong mắt Cổ Linh Hoàng, Hứa Thanh khẽ lắc đầu.

"Người từng nhất thống Vọng Cổ như Cổ Linh Hoàng, ắt phải có khí phách phi thường, thực tế gã cũng từng có."

"Thế nhưng rõ ràng, sau khi đột phá thất bại, gã đã thực sự ngã xuống, còn ngươi... chỉ là chấp niệm của gã tạo thành, bị Thần Tôn lợi dụng, ban cho chút sinh cơ."

"Nhưng ngươi, đã không còn là Cổ Linh Hoàng thuở ban đầu nữa rồi."

Hứa Thanh điềm tĩnh cất tiếng.

Cổ Linh Hoàng không lên tiếng, trong tất cả con mắt Linh Hoàng đều hiện lên vẻ đắng chát, cuối cùng lựa chọn nhắm lại.

Gã hiểu rõ, bản thân không còn cách nào giãy dụa, cũng chẳng có sức phản kháng, mà lời Hứa Thanh vừa nói, cũng chính là chân tướng mà gã chẳng muốn thừa nhận.

Gã, đích thực không còn là Cổ Linh khi xưa.

Chỉ là một tàn thể nhờ ngoại lực phục hồi, sống lay lắt trong linh uyên.

Chương 2898: Tái tạo thiên đạo (2)

"Nhưng ngươi vẫn giữ vị cách từ thời viễn cổ của Vọng Cổ, bất luận là thân phận bản thể, sự liên kết với Vọng Cổ, hay tu vi năm xưa của bản thể..."

Ánh mắt Hứa Thanh nhìn về phía Cổ Linh Hoàng, trong mắt lộ ra một tia thâm sâu.

"Ngươi là chấp niệm khi Cổ Linh Hoàng muốn đoạt xá thiên đạo mà sinh ra, vậy thì..."

"Hôm nay, để ngươi trở thành thiên đạo đi."

Lời vừa dứt, Hứa Thanh vung tay phải chụp lấy, trực tiếp bắt lấy con mắt Linh Hoàng cùng con cự xà, bước chân khẽ động, vượt qua hư vô, truyền tống mà đi.

Lúc xuất hiện, hắn đã đứng giữa tầng trời cao của đại lục Vọng Cổ, mà câu nói kia cũng khiến cho các con mắt của Cổ Linh Hoàng đang nhắm liền đồng loạt mở ra, không thể tin nổi mà nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ngước nhìn bầu trời.

"Tu sĩ Vọng Cổ, sau cảnh giới Uẩn Thần thì không còn đường đi tiếp, ngoại trừ những truyền thừa đặc thù, thì chẳng còn khả năng bước vào hàng Chúa Tể, nguyên do là vì năm đó Thượng Hoang giáng lâm, nuốt mất vô số thiên đạo, khiến con đường tu hành ở Vọng Cổ bị khuyết thiếu."

Khi lời nói lan ra, ánh mắt Hứa Thanh bừng lên vẻ lạnh lẽo.

"Thiên đạo."

Hai chữ ấy vừa thoát ra, liền vượt trên cả thiên đạo, vượt trên cả thiên âm, oanh tạc khắp cửu châu bát hoang.

Trong tiếng nổ vang dội, ngay phía trên đỉnh đầu Hứa Thanh, từng đạo thân ảnh kỳ dị đồng loạt hiển hiện.

Những thân ảnh ấy có nhân tộc, cũng có dị tộc.

Chúng, chính là những thiên đạo còn sót lại từ thời viễn cổ của Vọng Cổ.

Chỉ là phần lớn đều đã mục nát, khí tức hỗn tạp, hình thể mờ ảo bất định.

"Hôm nay, phong Cổ Linh Hoàng, mỗi con mắt là một đạo, chín mươi chín mắt, hợp thành chín mươi chín đạo thiên đạo của Vọng Cổ."

Thanh âm của Hứa Thanh chứa đựng lực lượng phong chính, vừa truyền ra, vận khí của toàn cõi Vọng Cổ liền cuồn cuộn, hóa thành từng đạo tường vân bốc lên khắp bát phương.

Những thiên đạo còn sót lại kia cũng đồng loạt cúi đầu, lui về phía sau, nhường lại vị cách.

Ngay sau đó, ánh mắt Hứa Thanh dừng lại trên người Cổ Linh Hoàng.

Toàn bộ con mắt Linh Hoàng lúc này đều hiện lên vẻ xúc động.

"Đa tạ Vọng chủ!"

Dứt lời, toàn bộ tản ra, dung nhập vào con cự xà bên cạnh. Ngay sau đó, cự xà toàn thân run lên, trên thân nứt ra chín mươi chín vết rách.

Trong mỗi vết rách, đều mọc ra một con mắt.

Đồng loạt mở ra.

Sau đó, cự xà rống lớn một tiếng, bay thẳng lên trời.

Mỗi mắt là một đạo, hợp lại thành chín mươi chín đạo thiên đạo, nhập chủ Vọng Cổ.

Toàn cõi Vọng Cổ chấn động.

Trong cõi u minh, vạn tộc đồng loạt cảm ứng, có không ít tu sĩ từng dừng lại ở Uẩn Thần hậu kỳ, trong khoảnh khắc ấy, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện minh ngộ, sau đó mừng rỡ như điên.

Bởi vì minh ngộ ấy, chính là dẫn đường bước vào hàng Chúa Tể.

Tất cả những điều này, đều đến từ Cổ Linh Hoàng, từ vị cách của gã, từ tu vi của gã.

Đây chính là dùng cổ đạo, để tiếp nối con đường Chúa Tể của hiện tại.

"Thiên đạo không thể khuyết, vì thế cần đủ một trăm đạo."

Nhìn Cổ Linh Hoàng nhập chủ, Hứa Thanh khẽ cất tiếng, rồi ánh mắt chuyển về phía ngoài Phong Hải Quận.

Bên ngoài Phong Hải Quận, trên mặt đất, có một đứa trẻ khổng lồ mà phàm nhân cũng có thể nhìn thấy, đang ngồi ngây ngô cười với Hứa Thanh.

Chỉ là trên thân thể nó, có thể thấy vô số vết thương thối rữa.

Đó là dấu tích do bị Cổ Tiên ô nhiễm trước đó.

Ánh mắt Hứa Thanh nhìn về phía đứa bé, trở nên ôn hòa.

"Tàn đạo quy vị!"

Lời vừa khởi niệm, rơi vào tầng trời, trong khoảnh khắc, những thiên đạo từng nhường lại vị cách cho Cổ Linh Hoàng, hóa thành từng đạo lưu quang, bay thẳng về phía đứa trẻ.

Chớp mắt đã dung nhập vào thân thể đứa trẻ.

Khiến khí tức nơi đó càng lúc càng thâm hậu, thương tích toàn thân cũng lập tức lành lại.

Cho đến khi, toàn thân đứa trẻ tỏa sáng ngũ sắc, cũng bắt đầu trưởng thành, trong ánh mắt Hứa Thanh, hóa thành một thiếu niên sáu bảy tuổi.

Khuôn mặt như mâm bạc, da dẻ trắng hơn tuyết, ánh lên vẻ bóng loáng như dương chi mỹ ngọc, mang theo vẻ trong trẻo dịu dàng và ngây ngô đáng yêu.

Nhất là đôi mắt, tựa như điểm mực lên giấy, sâu thẳm mà trong sáng, như một hồ nước trong lành, lại như sao trời rơi vào đáy mắt, trong từng cái liếc mắt đều có lưu quang lấp lánh, tràn ngập nét thuần khiết vô tà của thiếu niên.

Cả người như một đóa hoa đầu xuân vừa chớm nở, chỉ cần nhìn một lần, liền khiến người ta vui lòng hớn hở.

Tựa như bản thân chính là điềm lành.

Lúc này, y đứng dậy, hướng về phía Hứa Thanh, nâng tay nhỏ, cúi đầu hành lễ.

"Hài nhi bái kiến đại phụ."

Hứa Thanh mỉm cười, dịu giọng nói:

"Ngươi vốn không có hình, nhờ cơ duyên mà giáng hạ, sinh ra thành thiên đạo, hưởng lấy vị cách của cổ đạo."

"Hôm nay, phong ngươi làm Đệ Nhất thiên đạo của Vọng Cổ!"

"Chưởng quản chín mươi chín đạo Cổ Linh!"

"Tương lai... hộ vệ Vọng Cổ!"

Âm thanh của Hứa Thanh ẩn chứa uy nghiêm của hiến luật, mang theo vận khí gia trì, chấn động toàn cõi Vọng Cổ, vang vọng trong lòng vạn tộc, chính thức phong định thiên đạo.

Vì vậy, hào quang rực rỡ, thiên địa cùng ban tường lành.

Trong hào quang tràn ngập trời đất ấy, thiếu niên ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh, dùng một dáng vẻ nghiêm túc chưa từng thấy, nặng nề gật đầu.

"Hài nhi nghe theo lời đại phụ, từ nay về sau, nhất định hộ vệ Vọng Cổ."

"Hài nhi còn, Vọng Cổ còn."

"Hài nhi nếu không còn, cũng sẽ dốc toàn lực, khiến Vọng Cổ luôn tồn tại."

Hứa Thanh khẽ gật đầu.

Thiếu niên ấy hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về một phương hướng khác, nơi ấy, y cảm nhận được nhị phụ của mình, liền cúi đầu thi lễ.

Sau đó, thân thể bay lên, giữa muôn vàn đạo tường vân chiếu rọi, trong ánh mắt cúi đầu của chín mươi chín đạo Cổ Linh, bước lên vị cách Đệ Nhất thiên đạo của Vọng Cổ!

Khoảnh khắc y nhập chủ, quy tắc của Vọng Cổ liền dấy lên cuồn cuộn.

Chương 2899: Sáu đời chờ đợi (1)

Thiên đạo Vọng Cổ được tái lập, từ nay về sau, một đạo cổ xưa, chín mươi chín đạo tiếp nối con đường tu hành.

Đối với Vọng Cổ, đây là đại công đức.

Đối với vạn tộc, đây là hy vọng.

Con đường tu hành, rốt cuộc được tiếp nối.

Chấp niệm của Cổ Linh Hoàng, sẽ lấy vị cách năm xưa từng là Hạ Tiên của gã, thắp lên một ngọn đèn giữa màn đêm trước mặt vạn tộc.

Vừa xua tan sương mù, vừa dẫn dắt bước chân về hướng ánh sáng, đưa người tới bờ bên kia.

“Vẫn còn một số việc, cần xử lý.”

Trên trời cao, Hứa Thanh nhìn xuống đại địa, thì thào một tiếng, rồi bước về phía trước.

Chu Chính Lập cùng mọi người theo sau, đi cùng hắn.

Cứ thế thời gian trôi, ba ngày qua đi.

Trong ba ngày ấy, Hứa Thanh đã đi qua rất nhiều nơi.

Những cường tộc có thần linh cư ngụ, thân ảnh hắn đều từng giáng lâm.

Những nơi nghi ngờ có dấu vết của thế lực ngoại giới, Hứa Thanh cũng từng đặt chân vào.

Cuối cùng, hắn gần như đã nhổ tận gốc tất cả những quân cờ lộ diện từ ngoại giới.

Sau khi hoàn tất, trạng thái dung hợp giữa tiên và thần của hắn cũng đã đạt đến cực hạn, không thể tiếp tục kéo dài, vào chiều hoàng hôn ngày thứ ba, tại chân núi Quỷ Đế Sơn, hắn tách ra.

Thần thân bị tách ra, hợp lại cùng thần cách.

Ở một mức độ nào đó, thần thân kia, đã có thể xem như một phân thân của Thượng Hoang.

Thần thân ấy do huyết nhục của Thượng Hoang tạo thành, nay lại có được thần cách của Thượng Hoang.

Tuy vẫn còn mối liên kết vô hình với Hứa Thanh, nhưng đã sinh ra quá nhiều điều không thể xác định.

Chính vì vậy, Hứa Thanh không để thần thân trở lại địa cung.

Mà để thần thân chìm vào nơi sâu thẳm của Vọng Cổ.

Sau đó, hắn trở về với tiên thân của mình, đứng dưới ánh trời chiều ảm đạm, lặng lẽ nhìn về phía ngọn núi hùng vĩ mang tên Quỷ Đế Sơn.

Sau lưng hắn, là Chu Chính Lập cùng đám người lặng lẽ đi theo.

Còn phía trước hắn, trên đỉnh Quỷ Đế Sơn, có một người.

Người ấy, ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, y phục có phần lấm lem, vẻ mặt cũng tiều tụy, đang nhắm mắt cảm ngộ.

“Tam sư huynh.”

Hứa Thanh khẽ gọi một tiếng.

Bóng người ngồi xếp bằng trên đỉnh Quỷ Đế Sơn, chính là đệ tử thứ ba của Thất gia, Tam sư huynh của Hứa Thanh.

Năm xưa, khi tai kiếp Vọng Cổ bùng nổ, Thất gia bế quan, Hứa Thanh rời núi, Nhị Ngưu đến Hoàng Thiên, Nhị sư tỷ ở lại Thất Huyết Đồng, còn lão Tam thì đến Quỷ Đế Sơn.

Ngồi xuống đỉnh núi ấy.

Một lần ngồi, là gần ba mươi năm.

Y muốn quay về, muốn mượn sức từ kiếp trước, để bảo vệ những người mình quan tâm ở kiếp này.

Bởi vì y, chính là chuyển thế của Quỷ Đế.

Mối liên hệ giữa y và Quỷ Đế Sơn, rõ ràng Thất gia đã biết từ sớm, hơn nữa trong ký ức của Hứa Thanh, cũng từng nhiều lần xuất hiện những manh mối lẻ tẻ.

Năm xưa, Quỷ Đế tọa hóa tại Nghênh Hoàng Châu, ba hồn hóa núi, bảy vía thành sát.

Linh lực của y tản ra, nuôi dưỡng chúng sinh toàn vùng Nghênh Hoàng Châu.

Nhưng rõ ràng, bản mệnh của y vẫn còn, theo linh lực tản đi, có lẽ đã chuyển thế, hoặc có lẽ là ngoại lực can thiệp, khiến y vào một ngày nào đó rất lâu về sau, lại lần nữa giáng sinh tại Nghênh Hoàng Châu.

Thời thơ ấu lắm gian truân, chất chứa thù hận, cuối cùng được một gia nhân đưa đến Thất Huyết Đồng.

Bái Thất gia làm sư.

Trở thành đệ tử thứ ba của Thất gia.

Nhưng rõ ràng, giữa kiếp trước và kiếp này vẫn tồn tại một vực thẳm vô hình, muốn trở lại, muốn dung hợp, muốn lấy lại sức mạnh từ tiền kiếp, đâu phải chuyện dễ dàng.

Ba hồn chưa quay về, bảy vía vẫn bất động.

Bản mệnh, cũng chỉ là bản mệnh mà thôi.

Cho nên, Tam sư huynh ngồi trên đỉnh Quỷ Đế Sơn suốt gần ba mươi năm, vẫn chưa thành công.

Có lẽ, nếu Hứa Thanh không quay về, vậy thì trong tai kiếp Cổ Tiên lần này, Hắc Tháp thuộc Đệ Cửu tinh hoàn sẽ đưa lực lượng đến giúp y dung hợp với tiền kiếp.

Để y trở thành quân cờ lớn hơn của Hắc Tháp trong Vọng Cổ.

Nhưng đến lúc đó, có lẽ y cũng chẳng còn là chính mình.

Thế nhưng sự trở về của Hứa Thanh, cùng với một câu vạch giới, đã chấm dứt kiếp nạn Cổ Tiên, đồng thời Hắc Tháp của Đệ Cửu tinh hoàn, lại là vị Thần Tôn duy nhất trong tứ đại Thần Tôn lựa chọn đoạn tuyệt mọi nhân quả.

Cho nên, Tam sư huynh, đã được tự do.

Ngay lúc này, khi lời của Hứa Thanh vang lên, người đang ngồi xếp bằng trên đỉnh Quỷ Đế Sơn kia, chậm rãi mở mắt, khàn giọng cất lời.

“Tứ sư đệ…”

Mối quan hệ giữa Hứa Thanh và vị Tam sư huynh này, so với Nhị sư tỷ và Đại sư huynh, quả thật nhạt nhòa hơn rất nhiều, đôi bên cũng ít có dịp qua lại, trong trí nhớ, ấn tượng sâu đậm nhất chính là chuyện xảy ra tại Thất Huyết Đồng năm đó.

Khi ấy, một công chúa Nhân Ngư tộc, trong lúc bị hắn truy sát đã trốn vào pháp chu của Tam sư huynh, rồi bị y mỉm cười dịu dàng bóp cổ chết.

Cảnh tượng ấy, từng khiến Hứa Thanh chấn động mạnh.

Cũng chính vì thế, trong lòng hắn sinh ra cảnh giác, sau đó gần như không qua lại với y nữa.

Giờ phút này, nhớ lại chuyện xưa, đối chiếu thực tại, trong lòng Hứa Thanh cũng dâng lên muôn phần cảm khái.

Vì vậy hắn bước một bước, xuất hiện trên đỉnh Quỷ Đế Sơn, đứng bên cạnh Tam sư huynh.

Nhìn vẻ tiều tụy của Tam sư huynh, Hứa Thanh nhẹ giọng mở lời.

“Tam sư huynh, cần ta giúp ngươi quay lại tiền thế không?”

Chương 2900: Sáu đời chờ đợi (2)

Lão Tam trầm mặc, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt, hồi lâu sau khẽ lắc đầu.

“Lão Tứ, ngươi có muốn nghe chuyện của ta không?”

Hứa Thanh khẽ gật đầu.

Lão Tam nâng tay, lấy ra một bình rượu cũ, uống một ngụm, rồi khàn giọng nói.

“Ta sinh ra tại Nghênh Hoàng Châu này... mà khi vừa sinh ra, ta vốn không biết mình có liên hệ gì với Quỷ Đế.”

“Nhưng luôn có một giọng nói, không ngừng gọi ta...”

“Hướng dẫn ta đi đến, chính là ngọn núi này.”

“Hơn nữa, theo thời gian lớn lên, tiếng gọi ấy càng lúc càng rõ, khiến ta trong vô thức cảm nhận được rằng, dường như... ngọn núi này, chính là ta.”

“Cho đến khi sư tôn bế quan, tiếng gọi ấy càng dày đặc, vì thế ta đến đây.”

“Ngươi biến mất, Đại sư huynh cũng biến mất, ta đoán được các ngươi đã đi tìm cách giúp sư tôn, ta cũng muốn vậy...”

“Cho nên ta ngồi tại đây, muốn hợp làm một thể với ngọn núi này, trong quá trình ấy... ta thấy một tòa tháp đen.”

“Tòa tháp đó nói với ta, suốt bao năm qua, kẻ gọi ta không phải là Quỷ Đế Sơn, mà là nó, là nó đang gọi ta, nó muốn linh hồn ta, huyết nhục ta, tất cả của ta, và nó hứa sẽ bảo vệ Thất Huyết Đồng.”

“Ta đã đồng ý.”

Lão Tam thì thào.

“Kỳ thực, ta cũng không biết rõ, giữa ta và Quỷ Đế Sơn, rốt cuộc có phải là tiền thế hay không...”

“Nhưng ta muốn thử, vậy nên dưới sự trợ giúp của Hắc Tháp kia, ta bắt đầu dung hợp với Quỷ Đế Sơn, quá trình này rất dài, cho đến cuối cùng, mơ hồ ta nhìn thấy ngươi, lão Tứ, ta thấy ngươi vạch giới giữa tinh không.”

“Cũng thấy tòa Hắc Tháp thần bí ấy, đoạn tuyệt liên hệ với ta, ban cho ta... tự do.”

“Nhưng...”

Lão Tam ngẩng đầu, nhìn Hứa Thanh.

“Ngay khoảnh khắc bị đoạn tuyệt, ta mới phát hiện ra, tiếng gọi kia đã xuất hiện từ thời thơ ấu, vẫn chưa biến mất.”

“Tiếng gọi ấy, căn bản không phải phát ra từ Hắc Tháp, thậm chí ngồi ở đây, ta có thể rất chắc chắn nó cũng không đến từ Quỷ Đế Sơn... trước đó, Hắc Tháp đã lừa ta.”

“Tiếng gọi ấy... phát ra từ phương kia...”

Lão Tam nâng tay, chỉ về phương bắc.

“Có một người, đang ở nơi ấy, đã đợi ta... rất nhiều năm...”

Hứa Thanh nhìn theo hướng Tam sư huynh chỉ, trong lòng dâng lên sóng lớn.

Đó chính là phương hướng của Thái Sơ Ly U Trụ, nơi đó... là chốn quỷ động!

“Ngươi hỏi ta có muốn dung hợp với Quỷ Đế không, ta không muốn, lão Tứ, ta muốn đến đó, muốn tìm kiếm nơi phát ra thanh âm kia... đi gặp người đã gọi ta.”

Lão Tam nhìn Hứa Thanh.

“Được.”

Hứa Thanh vung tay áo, lập tức thiên địa vặn vẹo, hư vô mờ mịt, khoảnh khắc tiếp theo...

Hắn cùng Tam sư huynh, đã biến mất trên đỉnh Quỷ Đế Sơn.

Lúc hiện thân, họ đã đến trên băng nguyên phía bắc Nghênh Hoàng Châu.

Đứng giữa trời cao.

Gió lạnh gào thét, Thái Sơ Ly U Trụ sừng sững giữa tuyết gió, như trụ trời dựng đứng.

Mà khi Hứa Thanh cùng lão Tam hiện thân, cột Ly U khổng lồ ấy đột nhiên run rẩy, từng đạo phù văn vốn mờ tối trên trụ, lập tức... rực sáng.

Cuối cùng, toàn bộ Thái Sơ Ly U Trụ, tỏa ra hào quang lóa mắt.

Thế nhưng ánh mắt của Tam sư huynh không hề rơi vào dị tượng ấy, mà toàn bộ đều hội tụ về phía mặt đất.

Chính xác hơn, là vị trí kết nối giữa Thái Sơ Ly U Trụ và đại địa.

Cũng chính là... lối vào Quỷ Động!

“Bấy nhiêu năm qua, tiếng gọi không dứt ấy, thì ra ở ngay đây...”

Lão Tam khẽ run giọng, trong tiếng thì thào, y bản năng nâng tay phải, đặt lên Thái Sơ Ly U Trụ.

Theo tay phải nâng lên, có lẽ vì đã dung hợp gần ba mươi năm với Quỷ Đế Sơn, cũng có thể do không còn bị Thần Tôn Hắc Tháp khống chế, khiến mối liên hệ giữa y và Thái Sơ Ly U Trụ càng thêm sâu sắc, không còn méo mó lệch lạc.

Vì thế, Thái Sơ Ly U Trụ lập tức gào vang.

Trong chấn động của các tu sĩ nơi lều trại bốn phía, cột Thái Sơ Ly U ấy, thế mà lại... từ từ nhấc lên.

Trong quá trình này, băng nguyên rung chuyển!

Thái Sơ Ly U Trụ càng ngày càng cao, cho đến khi nhổ bật khỏi mặt đất!

Bay thẳng lên trời!

Cuồng phong trên đất quét ngang, gào thét khắp bát phương, vô số lều trại bị cuốn tung, những tu sĩ của các tộc đang cư ngụ tại đây, cũng đều chấn động mà lùi lại.

Lại có không ít các vị chấp kiếm giả trấn thủ nơi đây, sắc mặt liên tục biến đổi, lần lượt bay lên không, muốn nhìn rõ chuyện gì đang diễn ra.

Còn dưới mặt đất, theo Thái Sơ Ly U Trụ bay lên, một hang động khổng lồ tối đen liền hiện ra!

Động khẩu ấy, chính là... Quỷ Động!

Từng luồng hàn khí ùa ra, đồng thời vang lên một giọng nữ ca kịch, từ sâu trong quỷ động, chậm rãi vang vọng.

"Tiền thế bất lai, vãng sinh thường tại, tiễn liễu tương tư họa trần ai..."

"Kim thế bồi hồi dư sinh trường mai, thuỳ tại hồi luân trung đẳng đãi..."

Thanh âm bi thiết, như khóc như than.

Tựa hồ mang theo vô số tiếc nuối cùng không nỡ của kiếp trước, từng sợi từng tơ, đan xen vào nỗi mông lung của hiện thế, và nỗi cô quạnh của đời người còn lại.

Từng chữ, tựa như được nghiền ra từ vô tận tương tư cùng tịch mịch, cuốn theo gió tuyết, kéo dài âm điệu, như những sợi tơ tình chẳng thể cắt đứt, giăng khắp càn khôn, vẽ nên một bức tranh buồn bã mà mộng mị.

Khiến người ta như thấy được những nuối tiếc trong tiền thế, thấy được tình cảm bị thời gian chôn vùi, cuối cùng đành hóa thành tro bụi, tan trong gió, chỉ còn lại chút thương hoài phảng phất.

Cao thấp trầm bổng...

Mộng ba đời ngoài tầm, ký ức cũ khó xóa, chỉ còn tàn niệm lặng lay giữa gió.

Thương cảm bốn đời, chấp niệm thành bại, lệ đổ bên bến Nại Hà.

Chờ đợi năm đời, duyên phận không còn, tựa mình trong động lạnh than khóc cạn.

Cô đơn sáu đời, mộng cũ hóa mây, hương phai sắc tàn cũng chẳng thể trở về.

Chương 2901: Sư từ, đồ hiếu (1)

Trong tiếng hát vọng về từng nhịp, thần sắc Tam sư huynh mơ hồ, thì thào tự nói.

“Hắc Tháp đã lừa gạt ta, khiến ta cứ ngỡ tiếng gọi ấy xuất phát từ Quỷ Đế Sơn…”

“Lại không hay biết, tiếng gọi thực sự… là từ nơi này…”

“Thái Sơ Ly U Trụ này, ta cũng từng đến, nhưng khi ấy ta không cảm ứng được gì như hôm nay…”

Lời của y dập dềnh trong gió tuyết, Hứa Thanh hiểu rõ, tất cả đều do lực lượng của Thần Tôn Hắc Tháp can thiệp.

Là gã mong muốn Tam sư huynh hợp nhất cùng Quỷ Đế.

Vì thế, không chỉ lừa dối y, mà còn chuyển tiếng gọi về Quỷ Đế Sơn.

Dù không rõ tại sao Hắc Tháp lại xem trọng Quỷ Đế như vậy…

Tuy Quỷ Đế mạnh, nhưng cũng chỉ là đối với tầng lớp tu sĩ thấp, còn với cảnh giới cao hơn, cảnh giới Uẩn Thần vẫn không đủ để chạm tới hàng Chúa Tể.

“Có lẽ… tồn tại vài mối dây liên hệ mà ta chưa rõ…”

Hứa Thanh trầm tư, còn Tam sư huynh thì như thất thần, giữa lời thì thầm của mình, y bước thẳng tới Quỷ Động.

Tới bên rìa động khẩu, không hề do dự…

Y nhảy vào.

Hứa Thanh theo sau, cũng bước vào.

Trong Quỷ Động đen ngòm, tiếng ca càng vang lên rõ ràng, kèm theo đó là những mảnh tiền giấy từ sâu trong động lững lờ bay đến.

Dị chất ở nơi này vô cùng nồng đậm.

Nhưng Tam sư huynh không hề quan tâm đến điều đó, mặc cho dị chất xâm nhập, mặc cho tiền giấy xoay vần bên mình, thân ảnh y vẫn lao nhanh vào sâu trong Quỷ Động… mỗi lúc một nhanh hơn.

Tựa như tâm niệm lúc này của y.

Sáu đời chờ đợi, như thể chỉ vì khoảnh khắc này.

Ký ức đã mất, hình ảnh đã quên, trong khoảnh khắc ấy như thể được dẫn dắt từ dòng thời gian, từ trong luân hồi tái hiện, từng chút từng chút hiện lên trong đầu y.

Cho nên thần sắc y dâng tràn kích động, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Nhìn cảnh tượng ấy, trong đầu Hứa Thanh thoáng hiện lên một bóng người khác.

Kẻ ấy cũng từng ở nơi cấm địa gần doanh địa thập hoang giả tại Nam Hoang Châu, giữa tiếng ca, nhìn người mình yêu thương bước tới, trên mặt hiện lên thần sắc tương tự, cũng là sự kích động tương tự, run rẩy tương tự.

"Lôi đội…"

Hứa Thanh khẽ lẩm bẩm trong lòng, lặng lẽ theo sau Tam sư huynh.

Hắn giúp y xua tan dị chất, gia trì tốc độ.

Cuối cùng, trong bóng tối đen kịt của Quỷ Động, một ngọn đèn lồng đỏ dần hiện ra, mỗi lúc một gần…

Một căn nhà gỗ xuất hiện trong tầm mắt Tam sư huynh.

Đó là một gian nhà mục nát, phủ bụi tang thương, như thể đã chịu đựng vô số năm tháng, đang từng bước mục ruỗng.

Nhà gỗ hình ngũ giác.

Tại mỗi góc đều kéo dài một sợi xích sắt xám, nối liền với vách đất phía xa.

Tại năm góc nối giữa nhà gỗ và xích sắt ấy, có năm bộ hài cốt quái dị.

Một bộ ướt sũng toàn thân, thối rữa nghiêm trọng, trên người khoác một trường bào đen rách nát, như đã bị thời gian ăn mòn.

Một bộ đặt tay lên bụng, bụng bị rạch toạc để lộ khoang trống rỗng không còn nội tạng.

Bộ thứ ba khác biệt, cổ bị một sợi dây đỏ quấn chặt, hai đầu sợi dây bị chính tay thi thể siết lấy, tự mình thắt chết chính mình.

Bộ thứ tư nằm dưới một tấm bia đá không chữ, trước bia là bộ hài cốt của một hài nhi.

Bộ thứ năm… chính là xác chết bị thiêu cháy, hình dạng… Hứa Thanh quen thuộc.

Không phải bộ hắn từng thấy, mà là kẻ từng bỏ mạng tại nơi này nhiều năm trước… Thái Ti Đạo Tử.

“Kim vi bào, Mộc vi ải, Thủy vi nịch, Hỏa vi phần, Thổ vi táng.”

Hứa Thanh khẽ nói, rồi nhìn về nhà gỗ đang bị năm dây xích treo giữa không trung.

Trong nhà gỗ, ánh đèn đỏ mờ nhạt chiếu rọi một bóng người nữ lên tấm giấy dán cửa sổ.

Qua chỗ rách nơi giấy cửa, có thể thấy một nữ tử mặc y phục hí kịch màu đỏ đang ngồi bên cửa sổ, tay nàng đưa ra ngoài cửa sổ, rắc từng mảnh tiền giấy.

Tờ giấy nhẹ nhàng bay lên, bị âm phong cuốn lấy, trôi lơ lửng giữa không trung.

Cho đến một khoảnh khắc, khi tiền giấy vẫn còn đang tung bay, cánh tay kia… đột ngột khựng lại.

Tiếng hát cũng lặng đi trong giây lát.

“Ngươi… tới rồi…”

Giọng nói dịu dàng mang theo vài phần bi thương vọng ra từ trong căn nhà.

Thân thể Tam sư huynh run lên, nhìn bóng người hiện trên lớp giấy cửa.

“Đến rồi…”

Lời thì thầm khẽ vang, Tam sư huynh đưa tay định đẩy cánh cửa gỗ, nhưng cửa ấy… chẳng hề nhúc nhích.

“Ngồi bên ngoài đi, trò chuyện với ta một chút… thế là đủ rồi…”

Tiếng nữ tử trong nhà run rẩy lên tiếng.

Tam sư huynh gật đầu, ngồi xuống trước cửa, nhìn bóng người phản chiếu trên giấy cửa, trong đầu y từng mảnh ký ức xoay vần, nhưng vẫn mơ hồ như cũ.

Bảy đời tình, rốt cuộc trọn kiếp này.

Song y phát hiện, bản thân chỉ nhớ cảm giác, mà đã quên mất người.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng dâng lên một tia cảm khái.

Hắn không biết rõ câu chuyện giữa Tam sư huynh và nữ tử trong Quỷ Động, nhưng hắn hiểu vì sao nữ tử kia không muốn thật sự gặp mặt Tam sư huynh.

Bởi vì, hình bóng in trên giấy cửa sổ kia vẫn còn phong hoa, thế nhưng người trong căn nhà gỗ ấy… đã là một thi thể.

Tế đàn này, nghi thức này, chưa từng là ngũ thi…

Mà là lục thi.

Chính nàng, là thi thể thứ sáu, là tử thi vì tình mà chết đuối.

Cho nên bọn họ… cần chút thời gian riêng tư.

Hứa Thanh dời mắt, nhìn xuống dưới căn nhà gỗ.

Người thường không thể thấy, nhưng trong mắt hắn thì nơi này hiện ra rõ ràng, bao gồm cả chỗ sâu nhất trong Quỷ Động, nơi ấy có một con mắt đang run rẩy, không dám mở ra.

Chương 2902: Sư tử, đồ hiếu (2)

Năm xưa, chính con mắt này từng khiến Hứa Thanh rơi vào sinh tử tồn vong, nếu không nhờ có người tương trợ, chỉ e đã dị hóa mà chết.

Nhưng hiện giờ, trong mắt Hứa Thanh, nó không còn đáng kể.

“Quả nhiên là đến từ Hoàng Thiên.”

Hứa Thanh khẽ nói. Trong con mắt kia, hắn cảm nhận được huyết mạch tương tự như Thái tử Kim Ô.

Vì thế, hắn giơ tay khẽ nắm.

Chỉ trong thoáng chốc, con mắt thần linh đang run rẩy liền bị hắn ảnh hưởng, không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành cỡ nắm tay, bay thẳng vào lòng bàn tay Hứa Thanh.

Con mắt vàng óng, run rẩy càng thêm dữ dội.

Hứa Thanh chẳng để tâm, thu nó vào tay áo. Dị chất trong Quỷ Động lập tức mất đi nguồn gốc, trong khoảnh khắc trở nên mỏng manh hơn rất nhiều.

Ngay cả căn nhà gỗ mục nát kia, cũng dần dần sinh ra một chút sinh cơ.

Ánh mắt Hứa Thanh nhìn về bóng hình trong nhà gỗ, lại nhìn sang Tam sư huynh, rồi thân ảnh hắn lặng lẽ lui ra.

Hướng về phía trên mà bước.

Sắp rời khỏi Quỷ Động, bước chân Hứa Thanh bỗng khựng lại, quay đầu nhìn về một mặt tường trong Quỷ Động.

Nơi đó, có một thân ảnh đang run rẩy nhìn về phía hắn.

Chính là nữ tử rết từng cứu hắn năm xưa.

Ánh mắt Hứa Thanh trở nên dịu dàng, giơ tay phải khẽ vung lên, lập tức một luồng tiên nguyên tỏa ra, dung nhập vào thân thể nữ tử kia, giúp nàng trọng tố căn cơ.

Thân thể nàng run lên dữ dội, đến khi ngẩng đầu nhìn lại… thân ảnh Hứa Thanh đã không còn.

Gió tuyết vẫn tung bay.

Thời gian, như từng cánh tuyết rơi xuống, nhẹ nhàng tích lại.

Hứa Thanh đã hoàn thành việc trấn áp khắp đại địa Vọng Cổ, từ đó không còn xuất hiện trước mắt người đời nữa.

Song thế cục nhân tộc quật khởi, đã không thể ngăn cản. Dưới sự dẫn dắt của Nữ Đế, vạn tộc đều quy thuận. Ngay cả những đại tộc sở hữu thần linh, cũng không ngoại lệ.

Đám thần linh trong đó, phần lớn đều chọn cách ẩn nấp.

Chỉ có Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc, sau khi phân thân của Hồ Ly Bùn quay về, hợp nhất với bản thể, thì thần sắc phấn chấn, một lần nữa vượt lên cả Nhật thần và Nguyệt thần, lại còn liên minh cùng nhân tộc.

Phối hợp cùng nhân tộc, kiến lập một thời đại mới.

Trong quá trình ấy, vẫn tồn tại một vài kẻ chống đối. Thực tế toàn cõi Vọng Cổ giống như một cái rây, dưới sự giáng lâm của những mảnh vỡ thần linh, từng bị các thế lực ngoài giới thẩm thấu theo muôn hình vạn trạng.

Kẻ đến từ Đệ Cửu tinh hoàn có, mà đến từ những tinh hoàn xa xôi hơn cũng có.

Thế nhưng dưới tay Hồ Ly Bùn, mọi việc đều thuận lợi được giải quyết. Ngay cả khi phát hiện có kẻ mang liên hệ với thế lực ngoài giới, cũng có Chu Chính Lập cùng những người khác giáng lâm xử lý.

Cho nên mọi chuyện đều hanh thông.

Việc thống nhất Vọng Cổ, đã là chuyện chắc chắn.

Giữa lúc hết thảy đang vận hành như thế, Hứa Thanh không lập tức tìm về cố nhân, mà trong ánh mắt mong chờ của Nhị Ngưu, hắn cùng y…

Tiến về phía phong ấn dưới Đế Đô nhân tộc…

Lối vào Hoàng Thiên.

Trên đại địa Vọng Cổ, hiện nay ngoại trừ Thôn Thiên đại vực, thì mọi nơi Hứa Thanh gần như đã quét qua, trực tiếp hoặc gián tiếp, chẳng còn trở ngại gì.

Mà nơi sâu dưới lòng đất Vọng Cổ, nơi chôn giấu Hoàng Thiên…

Cũng đã đến lúc giải quyết.

Hơn nữa, bản thể của Đại sư huynh… cũng đang ở trong Hoàng Thiên.

“Ta nói cho ngươi biết nha Tiểu A Thanh, ngươi tuy trâu bò, nhưng Đại sư huynh của ngươi đây, tại Hoàng Thiên cũng là nhân vật vô cùng trâu bò đó.”

Tại cửa phong ấn, Nhị Ngưu vênh váo mở miệng.

Nhưng y vừa dứt lời, bên cạnh đã có người giơ tay tát mạnh vào đầu y một cái.

“Ngươi trâu bò? Trâu bò sao không tự mình bò ra, chỉ biết quăng ra một cái phân thân thì trâu bò cái quỷ gì!”

Thất gia trợn mắt nhìn Nhị Ngưu.

Lần này tiến vào Hoàng Thiên, Thất gia cũng đi cùng.

Giờ phút này, lão chẳng buồn để ý tới vẻ ấm ức của Nhị Ngưu, quay đầu lại nhìn Hứa Thanh, ánh mắt hiền từ, đầy vẻ mãn nguyện. Ánh mắt ấy giống như Hứa Thanh là đệ tử duy nhất mà đời này lão có được.

“Đồ nhi ngoan, chốn Hoàng Thiên kia, sư phụ ta quen thuộc hơn, để ta đưa ngươi đi, sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

"Khi xưa đám lão già kia chẳng giết được vị Hoàng Thiên Thần Hoàng kia, chỉ đành phong ấn lại…"

"Theo như ta phân tích sau này, vị Thần Hoàng kia, tuy chưa tới tầng Thần Chủ, nhưng cũng đã gần kề rồi.”

Hứa Thanh khẽ gật đầu, cung kính cúi người.

“Đa tạ sư tôn.”

“Không sao, giống như năm xưa ta đưa ngươi đến địa cung, lần này cũng vậy, sư phụ ta sẽ đưa ngươi đến Hoàng Thiên!”

Thất gia cười hiền, phất tay áo đầy khí độ.

Còn bên cạnh, Nhị Ngưu bị phớt lờ hoàn toàn, trong lòng đầy chua xót, vội vã kêu lên.

“Sư tôn, người thiên vị quá rồi, lần trước tới địa cung cũng là người đưa cả ta và Tiểu A Thanh đi mà, giờ sao chẳng nhắc gì tới ta vậy!”

“Còn nữa… chốn Hoàng Thiên này ta còn rành hơn người! Vị Thần Hoàng đó người đã từng thấy chưa? Ta nói cho người biết lão đầu tử, chỗ phong ấn Thần Hoàng đó, ta đã đặc biệt đến tận nơi xem qua một lần…”

Lời còn chưa dứt, Thất gia đã vung chân đá thẳng y vào cửa phong ấn.

“Cái đồ hỗn láo, đã vậy thì đừng gọi sư tôn nữa, gọi lão đầu tử cho rồi, nếu ngươi rành thì vào trước dò đường đi!”

Nhị Ngưu kêu thảm một tiếng, thân ảnh rơi thẳng vào cửa phong ấn, mà Thất gia cũng chẳng thèm liếc y một cái, chỉ cười híp mắt kéo tay Hứa Thanh.

“Đồ nhi ngoan, chúng ta đi thôi.”

Chương 2903: Hoàng Thiên (1)

Gió màu nâu thổi qua bầu trời xám tối, rít lên trên vùng đất hoang vu.

Mang theo tử khí, mang theo trống rỗng.

Bụi cát bị cuốn lên, dưới ánh sáng lờ mờ nơi thiên không, giống như năm tháng đã bị nghiền nát, trở thành từng bóng đổ lốm đốm méo mó.

Toàn bộ thế giới tựa như bị nguyền rủa, phát ra khí tức tuyệt vọng.

Bầu trời xám đen như một tấm màn nặng nề, ép xuống đại địa phía dưới, dường như bất kỳ lúc nào cũng sẽ sụp đổ, nghiền nát tất cả vào trong hắc ám vô tận.

Giữa tầng không, từng sợi từng luồng dị chất theo gió cuộn trào, tựa xúc tu hữu hình có tri giác, tự do xuyên qua, quấn lấy, nồng đậm đến mức gần như cô đọng thành thực thể, tại nhiều khu vực đã hóa thành sương mù, lan ra bát phương không bờ không bến.

Mặt đất, đã mất đi toàn bộ sinh cơ, hiện ra vẻ mục nát.

Trên bề mặt nứt toác là vô số khe rãnh sâu cạn khác nhau, giống như những cái miệng lớn dữ tợn, đang gào thét trước an bài của số mệnh.

Thế nhưng sinh mệnh vẫn chưa tuyệt diệt.

Tại các khe nứt nơi đại địa, vẫn có thực vật ngoan cường mọc lên, nhưng bị ảnh hưởng bởi môi trường, cùng sự hiện hữu của dị chất, hoặc vốn đã dị thường, khiến cho mỗi một gốc thực vật đều toát ra khí tức tà ác.

Cành cây vặn vẹo như quỷ linh đau đớn giãy giụa, toàn thân đầy gai nhọn, có cái thậm chí lóe lên quang mang quỷ dị, như cảnh cáo kẻ ngoài chớ dại đến gần.

Hình dạng lá cây thì muôn hình vạn trạng, có cái to bản như lá chuối, lại đầy những lỗ thủng dày đặc, như từng bị thứ gì gặm nhấm, có cái mảnh dài như kiếm, viền lá răng cưa bén ngót, run rẩy theo gió, tựa hồ có thể hóa thành lưỡi dao chém người bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, trên vùng đất hoang vu hiểm độc này, thỉnh thoảng còn có thể thấy từng con hung thú thần tính khổng lồ đi lại.

Chúng có hình dáng kỳ dị khó lường.

Có con mọc vô số nhãn cầu, mỗi con mắt đều lóe lên hàn quang tàn nhẫn, như muốn nhìn thấu mọi lớp ngụy trang của thế gian.

Có con toàn thân phủ kín vảy thép, phản chiếu ánh sáng âm u dưới bầu trời xám đen, mỗi bước đi đều dẫm ra dấu chân sâu hoắm, âm thanh nặng nề như đất trời cũng run lên.

Còn có loài mọc cánh khổng lồ, mỗi lần vỗ cánh là cuốn lên cuồng phong, gió mang theo khí mục rữa và hàn ý của dị chất, khiến người sởn gai ốc.

Thế nhưng, trong vùng đất quỷ dị và hoang tàn này, thứ khiến người chú mục không phải là chúng.

Mà là... từng tòa thần miếu cao lớn.

Những thần miếu ấy đều mang phong cách nguyên sơ, như từ viễn cổ đã sừng sững nơi đây, phân bố khắp vùng đại địa mênh mông, lại có kết cấu đồng nhất.

Tường vách được xây bằng những khối đá khổng lồ, khắc đầy phù văn thần bí khó hiểu, các phù văn ấy như có sinh mệnh, thi thoảng lóe lên quang mang nhè nhẹ, tựa hô hấp của thế giới.

Cánh cửa miếu cao lớn trầm trọng, phía trên khắc những đồ án khác nhau, mà tại đỉnh mỗi đồ án, đều là từng đường vết khía thẳng đứng, mô tả... ánh sáng.

Tựa như, ánh sáng... là thứ mà tất cả các thần miếu này cùng hướng đến cúng tế.

Nơi đây, gọi là... Hoàng Thiên.

Nó tọa lạc dưới đại địa của Vọng Cổ, phạm vi tương đương với đại lục Vọng Cổ, thậm chí nếu truy ngược lịch sử... thì Hoàng Thiên, mới là bản thể chân chính của Vọng Cổ.

Cũng là thế giới đầu tiên mà tu sĩ từ thượng hành tinh hoàn giáng lâm nhìn thấy.

Mà trận đại chiến kinh thiên giữa tu sĩ và Hoàng Thiên thần tộc trong thời viễn cổ, dù phía tu sĩ trả giá to lớn, nhưng cuối cùng vẫn đoạt lấy thắng lợi.

Quả ngọt kia, vô cùng quý giá và trọng yếu, giúp tu sĩ có được tư cách tiến nhập tinh hoàn thượng du, chiếm lấy chốn cư ngụ, dựng nên đại lục Vọng Cổ.

Vọng Cổ, từ đó trở thành thiên giới của Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên thần tộc vì thế mà lụi tàn, thần linh trong tộc đa phần bị trấn áp, hoàng tộc bị phong ấn, Thái tử thì hóa thân làm Kim Ô, chuộc tội thay Hoàng Thiên.

Toàn bộ Hoàng Thiên đại địa, bị chôn vùi.

Vọng Cổ được tái kiến thiết, chồng lên trên đó.

Cùng với thiên đạo hiển hiện, hệ thống tu hành lần đầu khai nở rực rỡ tại Đệ Cửu tinh hoàn, khiến cho phong ấn Hoàng Thiên càng thêm hoàn chỉnh.

Theo năm tháng trôi qua, Hoàng Thiên dần hóa thành truyền thuyết.

Hoàng Thiên thần tộc, trở thành dĩ vãng.

Nơi đây, hầu như chẳng còn tu sĩ nào bén mảng.

Cho đến... ngày hôm nay.

Chương 2904: Hoàng Thiên (2)

Tựa như đã định sẵn, hôm nay là một ngày thoạt trông bình thường, nhưng lại mang ý nghĩa bất phàm.

Trước hết, là bầu trời, vang lên một tiếng gào thảm, một thân ảnh từ trên cao rơi xuống.

Tiếp đó, là tiếng mở trời chưa từng xuất hiện, chấn động khắp tầng trời xám đen...

Ầm ầm ầm!

Thanh âm vang vọng dữ dội, trong chớp mắt truyền khắp toàn bộ Hoàng Thiên, khi âm ba lan ra, tựa hồ có một đôi tay vô hình, từ sau màn trời vươn tới, hung hăng xé toạc cả tầng thiên không ra hai bên!

Một khe nứt khổng lồ xuyên suốt vô tận, bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời!

Mà từ trong khe nứt ấy, có hai đạo thân ảnh bước ra!

Khoảnh khắc hiện thân, toàn bộ dị chất trong Hoàng Thiên liền dâng trào cuồn cuộn, một luồng khí tức không thuộc về nơi này lan tỏa từ thân ảnh hai người kia, trong chớp mắt quét ngang bát phương.

Nơi đi qua, dị chất bắt đầu tan chảy!

Bởi vì, đó là khí tức tiên đạo!

Trấn áp Hoàng Thiên!

Khí tức ấy vừa bộc phát, toàn bộ thế giới Hoàng Thiên lập tức rơi vào trạng thái dao động kỳ dị.

Bầu trời vặn vẹo.

Dị chất tiêu tan.

Thực vật run rẩy.

Hung thú phủ phục.

Tác động lớn nhất, chính là những tòa thần miếu vốn lặng lẽ nơi đại địa!

Chúng như được rót vào sinh cơ, chỉ trong nháy mắt đã rung chuyển dữ dội.

Từng trận âm vang trầm đục vọng ra, tựa như thế giới cổ xưa này đang thức tỉnh!

Và dần dần, vang lên những tiếng gầm giận dữ, rung chuyển trời đất.

Trong các thần miếu, từng pho tượng thần linh khổng lồ đều bắt đầu chấn động.

Khí tức phát ra từ những tượng thần ấy vô cùng cường đại, dường như đã vượt khỏi phạm trù lý giải của phàm nhân, nhưng giờ khắc này... có không ít tượng thần giữa rung chuyển lại hiện lên từng vết rạn, như không chịu nổi áp lực từ thiên không giáng xuống.

Nguồn cơn của tất cả, chính là hai người bước ra từ khe nứt trên bầu trời.

“Nơi đây, chính là Hoàng Thiên!”

Thất gia đưa mắt nhìn xuống đại địa, dõi theo từng tòa thần miếu, cảm nhận hết thảy khí tức nơi này, trong lời nói mang theo vài phần cảm thán.

“Năm xưa, vi sư từng cùng chư vị trưởng bối, chính tại nơi này... giao chiến với Hoàng Thiên thần tộc!”

Nói đến đây, Thất gia quay sang nhìn Hứa Thanh, thần sắc trở nên nghiêm nghị.

“Hoàng Thiên thần tộc, ngươi chớ nên xem thường, tuy so với các thần linh cường đại khác có vẻ yếu thế hơn đôi chút, nhưng…”

“Tộc này là một trong số rất ít thần tộc toàn tộc đều sở hữu thiên phú thần hồn!”

“Không phải một cá thể, mà là toàn bộ tộc nhân đều có!”

“Điểm này, ít nhất với vi sư mà nói, đến nay vẫn chưa từng thấy xuất hiện trên bất kỳ thần tộc nào khác.”

Lời này rơi vào tai Hứa Thanh, tinh quang trong mắt hắn lóe lên.

Thần linh sở hữu thiên phú thần hồn, hắn từng gặp qua hai vị.

Một là Ly Tru Thần Chủ nơi Đệ Tứ tinh hoàn, kẻ đã bị Nhị Ngưu nuốt chửng.

Kẻ còn lại, chính là Tinh Mâu thần nữ, đang bị hắn phong ấn trong túi trữ vật.

“Cho nên năm ấy chúng ta giao chiến với thần tộc này, đã phải trả cái giá cực kỳ đắt, cả thượng hành tinh hoàn đều bị liên lụy... Sau khi chiến thắng, chư vị trưởng bối cũng từng nghiên cứu chuyên sâu về tộc này.”

“Vi sư do thân phận đặc biệt, cũng từng tham gia, cho nên biết được kết quả cuối cùng của cuộc nghiên cứu.”

“Đó là… sự tồn tại của Hoàng Thiên đại địa, vốn dĩ mang ý nghĩa phi phàm!”

“Chúng ta thậm chí từng suy đoán rằng, Hoàng Thiên rất có khả năng chính là ngôi sao đầu tiên được sinh ra trong tinh hoàn nơi nó thuộc về!”

“Còn Hoàng Thiên thần tộc, chính là nhóm sinh linh bản địa đầu tiên nơi đây!”

“Nếu không như vậy, vì sao Tàn Diện lại giáng lâm nơi này?”

Nghe lời ấy, trong lòng Hứa Thanh rung động mãnh liệt.

“Nguyên Thủy Mẫu Tinh sao…”

Hắn lập tức nghĩ tới ngôi sao ở Đệ Tứ tinh hoàn, nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy có chỗ không phù hợp.

“Nguyên Thủy Mẫu Tinh mang sứ mệnh liên quan đến bí ẩn thần linh quy hoàn, nên mới tồn tại Thần Nghiệt. Còn nơi này... lại có điều gì đó khác biệt.”

Chương 2905: Hoàng Thiên thần tộc (1)

"Vọng Cổ, ẩn chứa huyền cơ cực sâu."

Hứa Thanh trầm ngâm.

Ngay lúc ấy, tiếng gọi của Nhị Ngưu từ phía dưới truyền lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của hắn cùng Thất gia.

"Lão đầu tử, tiểu A Thanh, hai ngươi đừng cảm khái nữa, đã đến thì... chi bằng mau đi tìm bản thể của ta?"

"Ta cảm giác bản thể của ta hiện tại sống quá nhàn nhã, là phân thân, ta nhìn không quen mắt!"

Nhị Ngưu đứng trên mặt đất, ngửa đầu lớn tiếng hô lên trời.

Giữa không trung, Thất gia cúi đầu lườm Nhị Ngưu một cái.

"Ngươi nói gì vậy hả, ngươi với bản thể ngươi chẳng phải một cái đầu hai cái mông đó sao!"

Nhị Ngưu cười cợt làm lơ.

Còn Hứa Thanh, lúc này thần niệm bỗng tản ra, lập tức vang lên tiếng sấm trầm trầm trong toàn bộ Hoàng Thiên, đó là âm vang khi thần niệm va chạm với dị chất tạo thành.

Âm hưởng ấy cuộn trào, khuếch tán khắp bát phương, khiến trời đất Hoàng Thiên biến sắc, cuồng phong nổi lên.

Khắp thực vật đều run rẩy, lũ hung thú tru gào thê lương.

Dưới thần niệm quét ngang của Hứa Thanh, cảnh tượng Hoàng Thiên liền hiện rõ trong tâm hắn.

Chỉ có một khu vực, ánh sáng nơi đó mãnh liệt, khiến thần niệm hắn nhất thời khó dò xét.

Nhưng vị trí của Nhị Ngưu không nằm trong ánh sáng kia, chỉ cách một đoạn không xa.

Ngay sau đó, Hứa Thanh nhìn thấy tình trạng bản thể của Nhị Ngưu, thần sắc có phần cổ quái, ánh mắt hắn thu lại, rơi xuống thân ảnh Nhị Ngưu phía dưới.

Nhị Ngưu chớp mắt mấy cái, dựa vào sự hiểu biết của y về Hứa Thanh, lập tức đoán ra nguyên do, khẽ ho một tiếng rồi đắc ý lớn tiếng:

"Thế nào? Thấy bản thể của ta rồi chứ? Ta đã nói mà tiểu A Thanh, ta không khoác lác đâu, đại sư huynh ta thực sự chỉ cách một bước là thống nhất toàn bộ Hoàng Thiên!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Thất gia quát khẽ, dường như không muốn nghe thêm nữa.

Sau khi mắng xong, lão cũng không thèm để ý tới Nhị Ngưu, quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh với ánh mắt hiền hòa.

"Tiểu đồ nhi ngoan, chuyện của nghiệt tử kia không quan trọng, đã đến nơi rồi, chúng ta vừa đi vừa để vi sư kể cho ngươi nghe chuyện năm xưa từng xảy ra tại đây."

Hứa Thanh gật đầu.

Thất gia cười ha hả, được dẫn đồ nhi đến đây, trong lòng lão vô cùng sảng khoái, nhất là nghĩ tới tu vi hiện tại của đồ nhi mình, lão càng thêm vui mừng khôn xiết.

Lão tiến lên một bước.

Thấy tâm tình sư tôn đang phấn khởi, Hứa Thanh cũng không muốn quấy rầy, bèn vung tay lên, hư không lập tức vặn vẹo, bóng dáng của Chu Chính Lập cùng mọi người hiện ra theo làn sóng thời không hắn mở ra.

"Các ngươi, tản ra bát phương, trấn áp thần miếu, rút ra hết."

Chu Chính Lập cùng chúng nhân lập tức gật đầu, rút lấy nguyên chất vốn là sở trường của bọn họ.

Chẳng bao lâu sau, từng người liền hóa thành trường hồng, bay về các hướng.

Nhìn theo bóng lưng họ khuất xa, Hứa Thanh xoay người, bước tới bên Thất gia, cùng lão sánh vai đi tiếp, dạo bước trên mảnh đất Hoàng Thiên.

Chỗ sư đồ hai người đi qua, dị chất vương vấn giữa không trung đều bị khí tức Hạ Tiên từ họ phát ra khiến tan biến, đến cả trời xám cũng dường như trở nên sáng sủa hơn vài phần.

Thực vật trên mặt đất rung lắc không ngừng, máu đen trào ra, từng gốc lần lượt khô héo.

Hung thú cũng chẳng khác là bao, nơi sư đồ đi qua, tất cả đều tru lên, rồi tan thành tro bụi.

Cảnh tượng ấy rơi vào mắt Nhị Ngưu đang theo sau, khiến lòng y dâng lên một tia chua xót.

"Sao lại có cảm giác hai người kia mới là hình mẫu sư đồ hoàn hảo chứ... Ta phải cố gắng hơn nữa, bằng không lão đầu tử thật sự chỉ công nhận một mình tiểu A Thanh làm đồ đệ mất."

Nghĩ tới đây, Nhị Ngưu hít sâu một hơi, dốc toàn lực đuổi theo, dán sát sau lưng Hứa Thanh cùng Thất gia, làm ra bộ dáng như thể bản thân đã dung nhập vào hàng ngũ rồi.

Thất gia liếc nhìn y một cái, tuy miệng vẫn mắng nhưng vẫn chủ động chậm lại vài bước, trong lòng lão đối với đại đệ tử này, vẫn có sự công nhận.

Còn Hứa Thanh thì âm thầm vận ra một tia tiên lực, bao bọc lấy Nhị Ngưu, giúp y tăng tốc độ.

Cứ thế, ba người tiến bước trên đất Hoàng Thiên, thoạt nhìn như đang thong dong tản bộ, nhưng mỗi bước chân giẫm xuống, đều khiến địa mạo biến chuyển.

Thanh âm Thất gia thi thoảng vang lên, kể lại những đoạn hồi ức từng vang danh một thời.

"Nơi này... chính là chỗ năm xưa Đạo Tinh Hậu Thổ sụp đổ..."

"Nơi kia... là vị trí tế đàn thứ chín của Hoàng Thiên thần tộc, bị Vân Lạc Tử tiền bối của Hậu Thổ dẫn theo vô số tu sĩ trong vũ trụ tiêu diệt!"

Giọng lão mang theo cảm hoài, đang nói bỗng lão dừng chân, ánh mắt nhìn xuống mặt đất.

Chương 2906: Hoàng Thiên thần tộc (2)

Phía dưới là một khe vực khổng lồ, kéo dài thẳng tắp, sâu không thấy đáy, bằng mắt thường chẳng thể nhìn ra tận cùng.

Thậm chí trong đó, còn không ngừng dâng lên kiếm khí cổ xưa, khiến dị chất xung quanh bị xua đuổi suốt bao năm qua.

“Nơi này, chính là chỗ năm đó tiên nhân Hậu Thổ, Thiên Lăng đạo nhân, chém giết đệ đệ của Hoàng Thiên Thần Hoàng, Hoàng Xán Vương!”

“Hoàng Xán Vương, có vị cách Chân Thần, cường đại vô song.”

“Thiên Lăng tiền bối, không tiếc bản thân cảnh giới rơi rụng, tập hợp chí bảo của Hậu Thổ, mới có thể giết được gã một lần, lưu lại vết kiếm này.”

Thất gia nhìn khe nứt trên mặt đất, cảm thán mở lời.

Hứa Thanh cúi đầu, nhìn về khe vực, cảm nhận kiếm khí sắc bén trong đó, sau đó cung kính cúi người hành lễ!

Thất gia thấy thế, trong lòng càng thêm vui mừng.

“Tiếp tục đi thôi.”

Vừa nói xong, Thất gia cất bước tiến về phía trước.

Ba người một đường vượt núi băng biển, đi qua từng nơi, còn lời kể của Thất gia, qua mỗi hồi tưởng, dần tái hiện lại sự thảm liệt của cuộc chiến năm xưa tại Hoàng Thiên.

Mãi đến khi sư đồ đi đến một vùng bình nguyên rộng lớn, thanh âm của Thất gia trở nên có chút cứng ngắc và phức tạp.

“Nơi này… chính là nơi sư tôn ta vang danh thiên hạ.”

“Chỗ này, vốn là một sơn mạch kéo dài vô tận, còn sư tôn ta khi ấy chưa phải là tiên, chính tại nơi đây độ kiếp thành tiên, rồi sinh tử đại chiến với một vị Chân Thần của Hoàng Thiên.”

“Sau trận chiến ấy, sơn mạch biến mất, hóa thành đất cháy, Chân Thần vẫn lạc, tiên danh sư tôn, truyền khắp Hậu Thổ.”

Hứa Thanh trầm mặc, hắn tự nhiên hiểu rõ lý do khiến giọng điệu Thất gia biến đổi.

Nhị Ngưu bên cạnh, cũng hiếm khi giữ im lặng, không xen vào, tránh quấy rầy tâm tư Thất gia.

Thế nhưng, tiên ý từ thân thể Hứa Thanh và Thất gia, do dừng lại ở nơi này quá lâu, khiến đám cỏ ác địa trên bình nguyên héo rũ, hung thú gào thét, từng tòa thần miếu sừng sững nơi đây…

Cũng không chịu nổi nữa, lần lượt sụp đổ.

Từ bên trong những thần miếu vỡ vụn, vang lên những tiếng gào rống kinh thiên động địa, từng pho tượng thần linh, từ tượng đá hóa thành thân thể máu thịt, thi nhau xông ra, quét tung dị chất, bộc phát thần uy cấp Thần Hỏa.

Chỉ là thần sắc của bọn chúng đều tràn đầy điên loạn, đôi mắt đục ngầu, tựa như bị điều khiển cả thân thể lẫn ý thức, đã quên mất chênh lệch thực lực giữa song phương, mang theo khí thế tự bạo, lao thẳng về phía ba người Hứa Thanh.

Hoàng Thiên thần tộc, nếu không tính cảm ứng từ thần niệm, thì Hứa Thanh chỉ tận mắt nhìn thấy ba vị.

Một là Xích Mẫu, một là Lý Tự Hóa, một là Kim Ô thái tử.

Hai kẻ trước đã bị Vọng Cổ đồng hóa, Xích Mẫu lựa chọn dung hợp Hồng Nguyệt thành ngoại thần, Lý Tự Hóa lựa chọn chém đi thần tính của bản thân, cả hai đều từ bỏ thiên phú bản mệnh.

Còn Kim Ô thái tử chỉ là một hình chiếu trong thời không.

Hơn nữa, khi ấy tu vi của Hứa Thanh chưa đủ để nhìn rõ bản chất.

Vì thế bây giờ, đây mới là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến Hoàng Thiên thần tộc chân chính.

Tộc này, cực kỳ đặc biệt!

Thân thể của bọn chúng là mê cung cấu thành từ tinh thể và thần kinh, không có hình thái cố định, nhưng mỗi khi có ánh mắt người ngoài nhìn vào, sẽ tự động hiện ra bộ dạng kinh khủng nhất trong tiềm thức của đối phương.

Phần đầu của chúng càng giống như một pháp đàn hỗn độn, do từng cây chùy sáng lơ lửng tạo thành một vòng trận.

Số lượng không đồng nhất, đám đang lao về phía Hứa Thanh nhiều nhất có đến mười hai chùy sáng.

Những chùy sáng này xuyên qua đầu, phát ra quang mang rực rỡ, hội tụ lại nơi khuôn mặt, đan xen thành phù văn phức tạp không ngừng biến ảo.

Ngay lúc những quang chùy lóe sáng, đám Hoàng Thiên thần tộc kia gào rống, tiếng gào xuyên thấu linh hồn, trong nháy mắt đã tiến sát trong vòng trăm trượng.

Sắc mặt Hứa Thanh bình tĩnh, ánh mắt hắn đảo qua thân thể chúng.

Ánh nhìn ấy vừa lóe, thời không liền sụp đổ!

Thân thể của đám Hoàng Thiên thần tộc chấn động kịch liệt, lập tức bị phân giải, hóa thành bụi tinh thể, tiêu tán khắp nơi.

Chỉ còn lại chùy sáng nơi đầu chúng, dưới sự bảo lưu của Hứa Thanh, hóa thành từng tia quang mang, rơi vào tay hắn.

Tỏa ra cảm giác tựa như ánh bình minh.

Nhìn chăm chú vào thứ ánh sáng ấy, trong mắt Hứa Thanh hiện lên một tia suy tư.

“Triêu Hà Quang?

Chương 2907: Quả thực chỉ còn một bước (1)

Nhìn ánh sáng trong tay, trong đầu Hứa Thanh hiện lên cảnh tượng trận chiến năm xưa với Thần Chủ dưới trướng Mẫu Hà ở bên ngoài Vọng Cổ.

Khi ấy, hắn từng mượn thần quyền của đối phương, kết hợp với hiến luật bản thân, truy ngược về nguồn gốc của những thần thông mình sở hữu.

Trong đó, đối với Triêu Hà Quang, hắn từng cảm ứng được.

Hắn đã hiểu ra, Triêu Hà Quang này, chỉ là một phần vạn của một đạo quang mang thần bí được Hoàng Thiên thần tộc phụng tế!

Mà đạo quang thần bí kia, nếu truy ngược tận gốc...

Chính là tia sáng đầu tiên xuất hiện khi Vọng Cổ vừa hình thành.

“Hiện tại nhìn lại, việc Hoàng Thiên thần tộc phụng tế đạo quang Vọng Cổ này, quả nhiên là có nguyên do, dù sao trong thân thể của chúng có tồn tại tinh thể, nhất là phần đầu lại ẩn chứa quang chùy.”

“Chỉ là không rõ, thân thể bọn chúng vốn đã như vậy, hay là vì phụng tế tia sáng đầu tiên kia của Vọng Cổ, mà dần dần biến đổi thành hình dạng này.”

Ánh mắt Hứa Thanh hẹp lại, tay phải bóp chặt.

Tức thì những quang chùy trong lòng bàn tay hắn đồng loạt vỡ vụn, hóa thành bột mịn.

Ánh sáng bên trong cũng thuận theo lòng bàn tay hắn, dung nhập vào thể nội, kết hợp với Triêu Hà Quang của bản thân.

Làm xong việc này, Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn về thế giới Hoàng Thiên phía xa, trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Đối với chuyến đi Hoàng Thiên lần này, hắn lại càng thêm chờ mong.

“Các tộc nhân Hoàng Thiên sau khi ngã xuống, đều sẽ phát ra loại ánh sáng này.”

“Ánh sáng này, năm xưa chúng ta từng nghiên cứu, cũng phát hiện ra sự kỳ lạ của nó, nhưng phần lớn sẽ tan biến rất nhanh, chỉ thỉnh thoảng có vài đạo, bị chúng ta thử dùng để dung hợp với mặt trời mọc lên tại Vọng Cổ, mới có thể giữ lại.”

Thất gia thu lại những gợn sóng trong lòng, nhìn sang Hứa Thanh.

“Ngươi có được một đạo ấy, chính là nhờ lưu lại từ thuở đó.”

“Mà trên thực tế, ánh sáng còn lại sau cái chết của Hoàng Thiên thần tộc, cũng chỉ là một phần tỷ tỷ của quang nguyên, còn chân chính quang nguyên, vẫn luôn được Hoàng Thiên thần tộc phụng tế.”

“Ít nhất, khi chúng ta Hậu Thổ đến đây, bọn chúng thể hiện như vậy.”

“Mà dựa theo một vài kết quả điều tra năm ấy, tộc này dường như… là được sinh ra từ đạo quang kia.”

“Bọn chúng gọi ánh sáng ấy là… Nguyên Quang.”

“Cho đến cuối cùng, dù Hoàng Thiên thất bại, bị Hậu Thổ phong ấn, đạo quang ấy vẫn được chúng bảo lưu.”

“Còn chúng ta sau khi chiến thắng, cũng tổn thất thảm trọng, nên không muốn dồn Hoàng Thiên thần tộc đến tuyệt cảnh, vì vậy cũng không cướp đoạt mạnh tay.”

Giọng nói của Thất gia vang lên trong ánh sáng nơi thiên không, mang theo dấu vết của thời gian, như bụi mù phiêu tán.

Sau đó, lão lại liếc nhìn mảnh bình nguyên trước mắt, tựa như chém đứt sợi tơ trong lòng, nhấc chân bước đi.

“Lão đầu đang nhớ đến sư tôn của lão đó, lão luôn chờ đợi, nhưng đợi bao nhiêu năm như vậy, đến khi cuối cùng cũng có thể gặp lại, thì người quay về lại chẳng còn là người đó nữa.”

Nhị Ngưu đến bên cạnh Hứa Thanh, nhìn bóng lưng Thất gia rời xa, giọng nói hiếm hoi mang theo nặng nề.

“Thế sự nhân gian, phần lớn đều là như vậy cả.”

Nhị Ngưu khẽ thở dài, không biết đang nhớ tới điều gì, thần sắc có phần hoảng hốt.

Hứa Thanh không lên tiếng, trong lòng lại hiện ra hình ảnh Nhị Ngưu từng khóc trong phế tích của thời không loạn lưu.

“Sự tình của sư tôn, giờ đây đã không còn mờ mịt, nhưng trên người đại sư huynh…”

Hứa Thanh nhìn sang Nhị Ngưu, hắn không hỏi vì sao khi ấy đại sư huynh lại như vậy trong thời không loạn lưu.

Bởi mỗi người, đều là một cá thể riêng biệt, đều có bí mật và ràng buộc thuộc về bản thân.

Sư tôn có, Nhị Ngưu có, Hứa Thanh nhớ lại cuộc đời mình, hắn cũng có.

Vì thế, trong im lặng, Hứa Thanh bước chân, tiến đến bên cạnh Nhị Ngưu, cùng y theo sau Thất gia, dạo bước trong vùng đất Hoàng Thiên.

Cứ thế mà đi, cảnh tượng này dường như lại trở về thời điểm năm xưa trong địa cung.

Mãi cho đến khi thời gian trôi qua chừng nửa canh giờ, trong lúc Chu Chính Lập và những người khác đã chia nhau phá hủy thần miếu khắp bát phương, khiến dị chất nơi Hoàng Thiên càng thêm hỗn loạn, thì ba người Hứa Thanh đã đến nơi bọn họ cần đến.

Đó là một vùng biển rộng mênh mông!

Như một cự thú đang phẫn nộ, gào thét cuồng nộ.

Nước biển nơi này mang sắc đen kịt, lượn lờ khí tức tanh hôi, tựa như dù thời gian có trôi đi bao lâu, dù lực lượng năm tháng có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể xóa đi màu sắc và huyết khí nơi đây.

Ngoài ra, nơi đây còn có thần uy nồng đậm và tiên ý mãnh liệt, hai luồng khí tức xung đột, như nước với lửa, không ngừng va chạm vô hình.

Gây nên sóng gió rung trời, khiến biển rộng cuồng bạo, bão tố triền miên.

Mà nơi bản thể Nhị Ngưu cư trú, chính là một hòn đảo nằm giữa vùng biển này.

“Nơi này cũng chính là chỗ mà ta từng quét qua bằng thần niệm, bị ánh sáng chói lòa che lấp, là nơi duy nhất không thể nhìn thấu.”

Ánh mắt Hứa Thanh rơi xuống vùng biển trước mặt, khẽ nhíu mày suy nghĩ.

Chương 2908: Quả thực chỉ còn một bước (2)

Lúc này, thanh âm Thất gia lại vang lên.

“Lão Tứ, lão Đại, hai ngươi hãy nhớ kỹ nơi đây.”

Sắc mặt Thất gia nghiêm nghị.

“Biển này, chính là nơi Đệ Nhất tiên nhân của Hậu Thổ chúng ta, đại chiến cùng Hoàng Thiên Thần Hoàng.”

“Trận chiến ấy kéo dài rất lâu, cuối cùng Thần Hoàng bị chém rơi đầu, thi thể vỡ nát.”

“Đầu, bị Hạ Tiên Cung mang đi, thi thể rơi xuống, hóa thành hắc hải.”

“Còn Đệ Nhất tiên nhân của Hậu Thổ ta… ngã xuống tại đây, chỉ còn tàn hồn được giữ lại, về sau trở thành Đệ Nhất Thiên Đạo của Vọng Cổ.”

“Có thể nói, nếu không có người ấy, thì cũng chẳng có Vọng Cổ sau này.”

Vừa nói, Thất gia cúi người hành lễ trước vùng biển này.

Hứa Thanh cùng Nhị Ngưu, cũng đồng thời cúi mình bái lạy.

Ba người vừa bái lạy xong, hắc hải liền chấn động, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt hơn, tiên ý trong đó cũng vào khoảnh khắc này đột ngột bộc phát, thậm chí còn có hào quang bảy sắc lan tỏa từ đáy biển đen, phản chiếu lên tận trời cao.

Cho đến khi hào quang kia dần tan đi, phía xa xa, một hòn đảo mơ hồ hiện ra.

“Sư tôn, bản thể của Đại sư huynh, chính là ở đó.”

Ánh mắt Hứa Thanh dừng lại trên hòn đảo ấy.

Thất gia nghe vậy, liếc nhìn qua một cái.

“Đúng là biết chọn chỗ.”

Nhị Ngưu lúc này cũng đã thoát khỏi nỗi nặng nề vừa rồi, nghe xong liền định mở miệng.

Nhưng Thất gia đã sải bước đi thẳng về phía trước.

Nhị Ngưu chớp chớp mắt, quay đầu nhìn sang Hứa Thanh.

“Tiểu A Thanh, tiếp theo ngươi sẽ thấy, Đại sư huynh ngươi đây đâu có khoác lác!”

Hứa Thanh mỉm cười, mang theo Nhị Ngưu, một bước vượt qua biển.

Khi hiện thân lại, đã cùng Thất gia đứng trên hòn đảo nọ, ngay trước một tòa thần miếu đổ nát.

Thần miếu ấy xưa kia hẳn phải vô cùng to lớn, nhưng hiện tại chỉ còn lại những bức tường đổ nát, đại môn cũng đã vỡ tan, đứng bên ngoài có thể nhìn thấu tận bên trong.

Chỉ thấy trong thần miếu, bên cạnh những mảnh vỡ của tượng thần sụp đổ, có một cái đầu to tướng nằm nơi góc tường.

Chính là cái đầu của Nhị Ngưu!

Bên cạnh còn có một con chuột già toàn thân chỉ còn lưa thưa vài sợi lông, đang uể oải nằm sấp, thi thoảng vẫy đuôi, mang từng miếng thịt khô không biết từ đâu lấy được, nhét vào miệng của cái đầu Nhị Ngưu.

Sự xuất hiện của Hứa Thanh và hai người còn lại khiến con chuột kia chú ý, đôi mắt nó lập tức co lại, ngay sau đó bật dậy, động tác thuần thục như đã quen từ lâu, vác lấy cái đầu to kia, định bỏ chạy.

“Tiểu Thanh, đừng chạy, là ta mà!”

Gần như ngay khi con chuột kia định đào tẩu, Nhị Ngưu ở ngoài thần miếu liền vội hét to.

Hứa Thanh nhướng mày.

Chuột lông rối kia nghe vậy thì ngừng lại, ngờ vực nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu vội bước lên, thần sắc kích động, thân hình hóa thành một đạo quang lam, trực tiếp dung nhập vào cái đầu vẫn còn nhắm mắt kia.

Bản thể và phân thân hợp nhất.

Chỉ trong khoảnh khắc, thần hồn chấn động, đôi mắt vốn đang nhắm nghiền liền từ từ mở ra.

Con chuột thấy vậy, lập tức mừng rỡ reo lên.

“Ngươi, cái thân xác thịt của ngươi đâu rồi?”

Thất gia cũng bước vào thần miếu, nhìn cái đầu nằm dưới đất, khẽ thở dài.

Nhị Ngưu khụ một tiếng, vừa định lên tiếng.

Đột nhiên, tiếng sóng biển bên ngoài đảo đột ngột cuộn lên dữ dội, kèm theo những tiếng nổ long trời lở đất vang vọng như thiên lôi giáng xuống.

Toàn bộ hòn đảo chấn động không ngừng, đại hải bên ngoài gào thét như điên, từng lớp sóng dữ dội gấp bội so với trước trào lên không ngớt.

Ngay sau đó, vùng hải vực vô biên vô tận này lại bắt đầu… hạ xuống!

Nước biển với tốc độ kinh người, trong sự cuộn trào chưa từng thấy, cấp tốc tụt xuống, như bị lực lượng nào đó hút đi!

Chỉ trong thời gian khoảng mười mấy hơi thở… toàn bộ biển cả, liền khô cạn hoàn toàn!

Lộ ra toàn bộ đáy biển, hiện rõ dãy núi trùng điệp.

Hòn đảo mà ba người Hứa Thanh đang đứng, chính là đỉnh núi cao nhất trong một dãy sơn mạch!

Mà phía dưới sơn mạch này, lại tồn tại một bộ thi thể khổng lồ đến kinh hoàng!

Thi thể đó không có đầu, thân thể như được ghép lại từ vô số mảnh rời rạc.

Dãy núi, mọc trên thân thể của nó.

Nước biển, chính là bị nó hút đi.

Thần uy, từ trên người nó cuồn cuộn bốc lên.

Dẫn động dị chất vô tận, gào thét giữa trời cao.

Nhưng tất cả những điều đó… vẫn chưa phải là thứ kinh người nhất.

Điều kinh người nhất, chính là trên thân thể của bộ thi hài kia, lại phủ đầy một lớp sâu màu lam!

Những con sâu ấy chen chúc khắp nơi, nhiều đến mức khó có thể đếm nổi, thậm chí một số con đã chui vào trong thi thể từ những vết thương hở, toàn bộ đều đang… điên cuồng cắn xé!

Nhìn cảnh tượng ấy, đến cả Thất gia cũng ngẩn người.

Hứa Thanh hai mắt cũng lập tức co rút.

Mà cái đầu của Nhị Ngưu nằm trên mặt đất, lúc này bật lên một cái, đáp xuống vai Hứa Thanh, cười cuồng ngạo.

“Lão đầu tử, không phải ngươi hỏi ta xác thịt đâu à, thịt của ta, đều ở đó đó.”

“Còn nữa, Tiểu A Thanh, ngươi nhìn xem, Đại sư huynh ta đâu có khoác lác!”

“Chỉ cần cho ta đủ thời gian, ta nhất định có thể nuốt trọn cái Hoàng Thiên Thần Hoàng đang chuẩn bị phục sinh kia, sau đó chẳng phải ta sẽ nhất thống Hoàng Thiên sao!”

“Đó, chẳng phải chỉ còn một bước cuối cùng thôi sao!”

Chương 2909: Hậu Thổ chi tiên (1)

Trên thi hài của Thần Hoàng, âm thanh nhai nuốt vang lên dồn dập, những con sâu kia, từng con từng con đều vô cùng điên cuồng.

Đều đang liều mạng cắn xé, như thể chỉ hận không thể một ngụm nuốt trọn.

Mà hào quang màu lam toàn thân chúng phát ra, bao phủ khắp thi thể này, khiến cho thi thể Thần Hoàng cũng như phủ lên một tầng lam sắc nồng đậm.

Nhìn cảnh tượng ấy, trong lòng Hứa Thanh cũng trào dâng xúc cảm.

Đại sư huynh của hắn, quả nhiên vĩnh viễn không tầm thường.

Mà thanh âm ngạo nghễ của Nhị Ngưu, vào khoảnh khắc này cũng vang vọng khắp bốn phương.

“Thế nào! Nói xem, thế nào!”

Thất gia thần sắc cổ quái, nhìn thi thể bên dưới một cái, lại nhìn Nhị Ngưu một cái, từ từ nhíu mày, chậm rãi mở miệng.

“Để ngăn không cho vị Hoàng Thiên Thần Hoàng kia phục sinh, năm xưa chúng ta mới đem thân thể gã phân thây, đầu bị mang tới Hạ Tiên Cung, còn nhục thân thì chia làm mấy chục phần, trấn áp khắp nơi trong Hoàng Thiên…”

“Ngươi… gom hết những mảnh huyết nhục đã bị chặt đứt đó, ghép lại một chỗ?”

Nghe vậy, tinh thần Nhị Ngưu càng thêm phấn chấn, suốt cả hành trình này y chính là chờ khoảnh khắc này.

“Không sai.”

“Những nơi năm xưa lão đầu tử các ngươi dùng để phong ấn, phần lớn đều đã lỏng lẻo, nếu không phải ta phát hiện kịp thời, chỉ e lão Thần Hoàng này đã sớm sống lại rồi.”

“Đây cũng là thiên ý, là vận mệnh định sẵn để ta gặp được, cho nên trong lòng ta liền nảy sinh một kế hoạch lớn!”

“Ta đem phong ấn của các ngươi… cắn thủng ra một lỗ, mang những mảnh huyết nhục đó đến, đặt vào trong biển máu do thần huyết hóa thành, ghép lại nơi đây.”

“Lại dùng thần huyết bồi dưỡng, làm cho huyết nhục khôi phục hoạt tính, đồng thời phân giải nhục thân bản thân, hóa thành vô số sâu lam, ngày đêm cắn nuốt!”

“Thế nào, Tiểu A Thanh, đại sự này của Đại sư huynh ngươi ra sao!”

Nhị Ngưu cười to đắc ý, vẻ mặt vô cùng kiêu căng.

Thất gia trầm ngâm, quay đầu nhìn Hứa Thanh.

Hứa Thanh mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Đại sư huynh từ trước tới nay làm việc luôn chắc chắn, lần này cũng vậy, ta cũng không ngờ lại như thế.”

“Quả thật là cách nhất thống Hoàng Thiên, chỉ còn một bước nhỏ nữa mà thôi.”

Trong lúc nói, thần sắc Hứa Thanh hiện ra một nét kính nể vừa phải.

Những lời ấy, cùng biểu cảm ấy, khiến cho nội tâm Nhị Ngưu như được vuốt ve, lập tức cảm giác khoan khoái lan khắp tứ chi bách hải, cả người như muốn bay lên.

“Nếu không thì làm sao xứng làm Đại sư huynh của ngươi!”

Tiếng cười của Nhị Ngưu càng lớn.

“Sư tôn, hay là chúng ta giúp Đại sư huynh một tay, để y nuốt nhanh hơn?”

Nghe vậy, Thất gia giơ tay phải chỉ xuống mặt đất, miệng ngâm đạo âm.

“Ngươi cứ chiều y đi, cũng được, ngươi vẫn chưa từng thấy tiên đạo của vi sư, lần này nhân cơ hội này, truyền cho ngươi một phần hiểu biết của ta về tiên.”

"Tiên vị là vĩnh hằng, nhưng không nhất định phải đi theo một con đường duy nhất!"

Từng chữ trong lời nói của Thất gia, hóa thành âm thanh sấm rền, vang vọng giữa Hoàng Thiên, đại địa cũng liền có hồi âm.

Âm thanh ban đầu còn nặng nề, nhưng chẳng mấy chốc trong sự kéo dài, lại trở nên ngày càng mãnh liệt, cho đến cuối cùng, toàn bộ đại địa đều run rẩy, thanh âm vang động mỗi lúc một lớn.

Tựa như… đại địa đang sụp đổ một cách vô hình, một tồn tại đang ẩn nấp dưới Hoàng Thiên, sắp phá giới mà ra!

Cảnh tượng này khiến ánh mắt Hứa Thanh lóe lên tinh mang, chăm chú nhìn Thất gia, hắn cảm nhận được vị cách trên thân sư tôn đang không ngừng đề thăng, chiến lực cũng theo đó tăng vọt.

Thế nhưng lại không hề có bất kỳ đạo ngân của hiến luật nào!

Tựa như, dù Thất gia là tiên, nhưng lại không có hiến.

Thất gia cũng nhận ra được dòng suy nghĩ của Hứa Thanh, lúc này theo đà khí thế đang dâng lên trên thân, giọng nói tiếp tục vang vọng.

"Lão Tứ, ta biết ngươi từng ra ngoại giới, thấy qua vô số tu sĩ, tiên đạo mà ngươi đạt được, là tồn tại trong chính đạo của bản thân, ở ngoại giới gọi đó là hiến."

"Hiến, tương tự như thần quyền, cũng cần có nguồn thượng hành, là một dạng sức mạnh gần thần để kết nối với quy tắc của thượng giới!"

Chương 2910: Hậu Thổ chi tiên (2)

“Còn tiên đạo mà các tiên từng tồn tại ở Vọng Cổ năm xưa tu thành, bất kể là Huyền U Cổ Hoàng hay Cổ Linh Hoàng, đều đi trên một con đường, đó là dung hợp quy tắc và ý chí của Vọng Cổ!”

“Hai loại này, kỳ thực đều có thể quy về cùng một hệ…”

“Đó chính là, đều dựa vào quy tắc thượng hành của tinh hoàn để cảm ứng rồi thành đạo.”

Nói đến đây, ngón tay của Thất gia chỉ về phía đại địa hơi nâng lên, mà theo đà nâng lên của đầu ngón tay ấy, tiếng gầm rú từ lòng đất vang vọng càng thêm dữ dội.

Chỉ trong chớp mắt, khí tức ấy liền bành trướng gấp bội, khiến cho tiếng ầm vang dữ dội kia chấn động cả trời đất!

Đồng thời, còn có một luồng khí tức không thuộc về các thượng hành tinh hoàn, bất ngờ bốc lên từ đại địa Hoàng Thiên đang chấn động này.

Luồng khí tức ấy ẩn chứa vẻ hoang sơ, pha tạp và vô cùng nguyên thủy!

Ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, Hứa Thanh lập tức cảm nhận được. Sau khi cẩn thận cảm ngộ, trong lòng hắn khẽ động.

“Đây là…”

Tiếng của Thất gia cũng vang lên vào lúc này, nói ra sự thật.

“Mà vi sư… cùng với các tiền bối năm xưa từng từ Hậu Thổ thăng tiến đến nơi này, lại bước trên một con đường khác!”

“Chúng ta không có hiến, bởi vì lý tưởng của chúng ta chưa từng là thích nghi với Hoàng Thiên, mà là khiến cho Hậu Thổ trỗi dậy!”

“Chúng ta cũng không dung hợp với Vọng Cổ, vì theo kế hoạch ban đầu của chúng ta, Vọng Cổ chỉ là trạm đầu tiên.”

“Cho nên, chúng ta không có quy tắc cố định, cũng không có pháp tắc nhất quán, điều mà chúng ta lĩnh ngộ là căn nguyên của Hậu Thổ, là điểm neo lan tỏa ra từ quy tắc Hậu Thổ, thay mặt cho Hậu Thổ mà bước đi, lấy Hậu Thổ làm nền tảng, hóa thành lực lượng hủy diệt!”

“Vì vậy, chúng ta thành tựu chính là… Hậu Thổ chi tiên!”

Lời vừa dứt, bàn tay Thất gia đang chỉ thành chưởng, lập tức mạnh mẽ ấn xuống mặt đất.

Một chưởng này hạ xuống, đất trời chấn động.

Tựa như đại địa Hoàng Thiên muốn hoàn toàn sụp đổ dưới một chưởng này, nhưng thực chất lại không hề tan vỡ, mà là trong sự rung lắc ấy, liên tục toát ra nhiều khí tức không thuộc về các thượng hành tinh hoàn.

Từng luồng khí tức như tơ mỏng, ngày càng nhiều, dày đặc tới mức ngưng tụ thành sương mù hữu hình, không ngừng trồi lên từ mặt đất bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Hứa Thanh, những làn sương mù ấy liền kết thành một cảnh tượng huyễn hoặc giữa trời đất, giống như ảo ảnh thành lâu nơi biển trời.

Cảnh tượng ấy, Hứa Thanh từng thấy qua ở Hạ Tiên cung.

Đó chính là… Hậu Thổ tinh hoàn!

Toàn giới, toàn vũ, toàn cảnh!

Ngay khoảnh khắc hiện hình, toàn bộ liền tụ lại hướng về phía Thất gia, dung hợp vào trong thân thể lão, khiến khí tức của lão lại càng không ngừng tăng lên!

Bên ngoài thân thể, còn kèm theo dị tượng cát tường lấp lánh.

Nhưng Hứa Thanh thấy rất rõ, loại lực gia trì này, giống như lâu đài xây trên mây, chưa phải là của bản thân thật sự.

Trừ phi… cảnh tượng ảo ảnh kia trở thành hiện thực!

Bằng không, thì chỉ là tạm thời mà thôi.

“Đây… chính là Hậu Thổ chi tiên!”

Thất gia nhìn về phía Hứa Thanh, khẽ thở dài một tiếng.

“Chỉ tiếc là, khi nhận thức của chúng ta ngày càng hoàn thiện, thì cũng phát hiện ra sự đáng sợ của thượng hành, còn Hoàng Thiên, cũng chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi.”

“Nơi đây, là thế giới của thần linh, Hậu Thổ rốt cuộc không thể trỗi dậy, con đường của chúng ta, cũng không thể tiếp tục.”

“Vì thế, sư tôn của ta cùng những đạo hữu của người, đã chọn cách rời đi.”

“Họ muốn thám hiểm thượng hành, tìm kiếm con đường tiếp theo, còn ta thì bị lưu lại Vọng Cổ.”

Thất gia thở dài xúc động.

“Trở thành kẻ duy nhất còn tồn tại có thể gọi là Hậu Thổ chi tiên.”

“Do Hoàng Thiên gần với Hậu Thổ hơn, nên ở nơi này, chiến lực của ta sẽ càng mạnh!”

“Nơi đây, cũng là chiến trường mà ta đã chọn sẵn để quyết tử với kẻ kia!”

“Mà giờ, dùng để đối phó với thi hài của Hoàng Thiên Thần Hoàng, cũng không tính là lãng phí!”

Vừa nói, trong mắt Thất gia ánh lên ngân hà rực rỡ, bên trong hiện ra toàn giới Hậu Thổ. Tiếp đó, lão giơ tay phải lên, bất ngờ chém xuống thi thể Hoàng Thiên Thần Hoàng đang bị vô số sâu lam do Nhị Ngưu hóa thành bao phủ phía dưới!

Chương 2911: Hoàng Thiên thức tỉnh (1)

Dẫn động căn nguyên tinh hoàn Hậu Thổ lan tỏa ra ngoài, thay mặt Hậu Thổ hành tẩu nơi ngoại giới.

Đây, chính là Hậu Thổ chi tiên!

Khoảnh khắc này, Hoàng Thiên chấn động!

Ảo ảnh Hậu Thổ, theo chưởng phải của Thất gia rơi xuống, trực tiếp giáng lên thi hài Hoàng Thiên Thần Hoàng.

Trong quá trình hạ xuống, quang mang rực rỡ phát sáng, bài xích hết thảy dị chất, thậm chí còn bài xích cả khí tức thượng hành.

Chỉ có điều, hiển nhiên, xét về tầng thứ, căn nguyên Hậu Thổ không thể sánh ngang thượng hành, bởi vậy trong sự va chạm lẫn nhau này, nó không ngừng bị mài mòn, nhưng đồng thời lại giải phóng ra ý chí mênh mông của Hậu Thổ.

Ý chí ấy, là ý chí tập thể của toàn bộ sinh linh trong các vũ trụ thuộc về Hậu Thổ, là chí niệm hội tụ từ những kẻ đã ngã xuống nơi chiến trường xưa kia.

Ngay khoảnh khắc nó tản ra, khí thế liền chấn động cửu thiên, tiêu diệt khắp bát phương.

Khiến cho Hoàng Thiên ầm vang không ngớt.

Hứa Thanh đứng giữa không trung, ngưng thần nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng dâng lên suy nghĩ.

Hắn cảm nhận được chí khí và hoài bão của những tiền bối tu sĩ đầu tiên từng từ Hậu Thổ tiến đến Hoàng Thiên thuở xưa.

Bọn họ muốn khiến cho Hậu Thổ quật khởi tại Hoàng Thiên, thay thế địa vị của Hoàng Thiên, để quả vị tu sĩ có thể hoàn toàn khai nở trong vùng đất này.

Thế nhưng tiếc thay… Hoàng Thiên chỉ là một phần rất nhỏ của Đệ Cửu tinh hoàn, mà Đệ Cửu tinh hoàn, cũng chỉ là một trong ba mươi sáu tinh hoàn.

Thượng hành, là cõi giới của thần linh.

Dựa vào hệ thống tu sĩ khi ấy, căn bản là không đủ sức lay chuyển!

Việc kiến tạo ra Vọng Cổ, đã là cực hạn.

Từ xưa đến nay, chỉ có tại Đệ Ngũ tinh hoàn, mới thật sự từng xuất hiện sự lật đổ có ý nghĩa chân chính.

Khi tâm thần Hứa Thanh đang gợn sóng suy tư, lực lượng Hậu Thổ do Thất gia dẫn động, đã triệt để hạ xuống thi hài Hoàng Thiên Thần Hoàng.

Không hề can thiệp hay ảnh hưởng đến sâu lam do huyết nhục Nhị Ngưu hóa thành.

Mà trực tiếp thẩm thấu vào trong!

Từ nội bộ thi hài ấy, không ngừng phân giải, không ngừng phá hoại, khiến cho những sâu lam kia càng dễ dàng cắn xé!

Dưới sự trấn áp từ ngoại lực, thi hài Hoàng Thiên Thần Hoàng chợt run lên dữ dội, tựa như trong thân thể ấy vẫn còn tồn tại bản năng, khi cảm nhận được thân thể đang bị mài mòn bởi sức mạnh bên ngoài, lập tức có tiếng sấm nặng nề vang lên từ nơi ngực.

Âm thanh ấy, chấn động cả trời đất.

Đó chính là… thần mạch của Hoàng Thiên Thần Hoàng đang đập!

Đồng thời, ngay khoảnh khắc thần mạch đập lên, trời đất trong thế giới Hoàng Thiên biến sắc, vô số dị chất từ khắp bốn phương tám hướng kéo tới, còn có quang mang mãnh liệt hiện ra từ hư vô, tụ lại nơi thi thể.

Tựa như, bản năng của thi thể này muốn hấp thu toàn bộ tinh túy của Hoàng Thiên, để kháng cự lại sự mài mòn đến từ Hậu Thổ.

Thấy cảnh ấy, Hứa Thanh giơ tay lên, vung nhẹ một cái về phía trước.

Lập tức hư không như mặt nước, tạo thành từng vòng gợn sóng, mà từng tầng thời không như vòng nước lan rộng, bị một sức mạnh vô hình mở ra.

Từng tấm da thú giống hệt nhau, từ trong vô số thời không đó nổi lên.

“Trấn!”

Hứa Thanh bình thản cất lời.

Ngay khoảnh khắc âm thanh truyền ra, tất cả da thú vừa hiện liền bốc cháy, phóng thích ra khí tức đại trận vô biên!

Loại da thú này, chính là Tứ Cửu Trận Cấm!

Là trận cấm mà năm xưa Hứa Thanh thu được từ một tu sĩ cảnh giới Chúa Tể khi mới đặt chân vào Đệ Ngũ tinh hoàn, sau khi tự mình nghiên cứu mới phát hiện, trận cấm này có thể được kích phát bằng lời nói.

Nếu tu luyện đến cảnh giới tối hậu, trận cấm có thể ngưng tụ chỉ bằng hai chữ!

Sở dĩ phải là hai chữ, là vì trận phân âm dương, cấm chia sinh tử, không thể chỉ tồn tại đơn nhất.

Nhưng nhờ tu vi của Hứa Thanh, đặc biệt là dưới sự gia trì của hiến đặc thù, theo luật của duy trì, trận cấm vốn không thể duy nhất ấy, trong khoảnh khắc này đã hóa thành độc nhất.

Ngưng tụ lại thành… một chữ!

Chữ ấy vừa cất ra, trấn đã hình thành, hóa thành quy tắc, trở thành âm luật!

Khi áp dụng lên thi thể Hoàng Thiên Thần Hoàng, lập tức khiến toàn bộ dị chất xung quanh vốn đang hội tụ đến, bị một sức mạnh vô hình chặn đứng!

Mà sự chặn đứng này, không phải kiểu dựng tường chắn lại bên ngoài, mà là… trấn!

Trấn giữ toàn bộ dị chất cuồn cuộn của Hoàng Thiên, khiến chúng bị giữ nguyên tại chỗ dưới uy áp của một chữ ấy!

Khiến cho chúng… không thể di động, không thể khuấy động, không thể tụ hội, mà tất nhiên cũng không thể ảnh hưởng đến sự cắn xé của Nhị Ngưu.

Sâu lam do Nhị Ngưu hóa thành, càng thêm hưng phấn, điên cuồng cắn nuốt.

Dù là Thất gia hay Hứa Thanh, mục đích khi ra tay đều là để trấn áp bản năng còn sót lại trong thi thể Hoàng Thiên Thần Hoàng, giúp cho Nhị Ngưu dễ dàng hơn.

Nếu không, một khi muốn hủy diệt… Thất gia có lẽ khó thể làm được, nhưng Hứa Thanh nếu ra tay, muốn tiêu diệt thi thể này, tuy không thể nói là nhấc tay là xong, nhưng cũng không phải việc khó.

Mà dưới sự trấn áp của hai người, Nhị Ngưu cũng liều mạng.

Thậm chí, cái đầu còn sót lại của y cũng đột ngột bật lên, trực tiếp lao thẳng xuống, nhập vào trong máu thịt khổng lồ của thi thể ấy.

Chương 2912: Hoàng Thiên thức tỉnh (2)

Ngay khi đầu não nhập thể, những con sâu lam do thân thể Nhị Ngưu hóa thành cũng bắt đầu dị biến, từng con từng con phân liệt, khiến số lượng sâu lam ngày càng nhiều!

Đồng thời, trong quá trình cắn xé và phân liệt, một phần sâu lam sau khi cắn nuốt đến cực hạn bản thân, lại phát sinh biến hóa về hình thái, hóa thành từng dải thịt màu lam... bù đắp vào những phần đã bị cắn mất.

Trở thành một bộ phận của thi thể!

Đây chính là thay thế!

Một phần, hai phần, ba phần...

Nhìn tổng thể, lớp huyết nhục màu lam trên thân thể thi hài mỗi lúc một lan rộng, ngay cả nội tạng bên trong cũng nhanh chóng biến đổi.

Dần dần đã đạt đến bốn phần!

Sự hưng phấn của Nhị Ngưu cũng đạt đến đỉnh điểm.

Cuối cùng, đã lên tới năm phần!

Một nửa thân thể thi hài này, bất kể bên trong hay bên ngoài, đều đã bị huyết nhục do sâu lam hóa thành thay thế, toàn bộ chuyển sang màu lam.

Đặc biệt là cánh tay trái, dường như là nơi khởi đầu, lớp da màu lam ở đó còn hình thành nên từng tầng băng tinh.

Đang bắt đầu lan rộng.

Thế nhưng đúng vào lúc ấy, ánh mắt Thất gia lóe lên dị quang, Hứa Thanh cũng khẽ nheo mắt lại...

Dị biến, đột nhiên phát sinh!

Một tia sáng yếu ớt, bất ngờ hiện ra nơi ngực thi thể Hoàng Thiên Thần Hoàng, khẽ lóe lên!

Ngay sau đó, một luồng khí tức hoang cổ, bạo phát kinh thiên!

Uy nghiêm của thần linh vô cùng khủng khiếp, theo luồng khí ấy bộc phát, từ trong thi thể phóng thẳng lên cao, lan tràn khắp thiên địa.

Bầu trời vì thế mà biến sắc!

Từ ngực, từng nhịp đập mãnh liệt của thần mạch truyền ra, âm thanh vang dội hơn cả trước, vang vọng khắp nơi.

Mà trong thế giới Hoàng Thiên, những tia dị chất từng bị Hứa Thanh trấn áp, lúc này cũng bắt đầu giãy dụa cực độ, không ngừng vặn vẹo, dường như muốn thoát khỏi giam cầm.

Dẫn động đại địa gầm rú.

Cùng với đó, vang vọng khắp bát phương là tiếng thì thầm của một thần âm xa xưa.

“Biển máu thần linh, là một địa phương đặc thù.”

“Tụ họp tàn thi, theo phương thức đặc thù.”

“Linh hồn vô căn, là dẫn dắt đặc thù.”

“Như thế… mới có thể mở ra hồi quy.”

Thần âm mang theo khí tức tang thương, ngay khi truyền ra, một luồng ý chí hồi quy mãnh liệt liền từ trên người thi thể Thần Hoàng bạo phát cuồn cuộn!

Toàn bộ Hoàng Thiên, chấn động kịch liệt.

Một vài thần miếu chưa bị Chu Chính Lập cùng người của y phá hủy, lúc này, trong rung chuyển trời đất, các thần tượng bên trong đồng loạt quỳ rạp xuống.

Từ miệng chúng phát ra thanh âm trầm thấp.

“Ngô Hoàng thức tỉnh!”

“Ngô Hoàng thức tỉnh!”

Tiếng hô này càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc đã hóa thành thiên âm, như tiếng chuông lớn ngân vang, cùng lúc đó, từng cột sáng đâm xuyên từ vết thương nơi đầu đã bị chặt đứt của thi thể

Thần Hoàng.

Tổng cộng ba mươi sáu cột sáng!

Ngay khoảnh khắc đan xen vào nhau, chúng ngưng tụ thành một khuôn mặt có thể trông thấy!

Khuôn mặt ấy, trong mắt Thất gia, chính là khuôn diện từng nhìn thấy năm xưa.

Ngay giây tiếp theo, khuôn mặt mà lão vĩnh viễn chẳng thể quên ấy, đôi mắt nhắm nghiền đột ngột mở ra!

Kim quang thần thánh từ trong đồng tử phóng ra, nhuộm cả thiên địa thành sắc vàng rực rỡ.

Thần Hoàng, tỉnh giấc!

Dựa vào Nhị Ngưu để trở về.

Bằng địa điểm đặc thù, phương thức đặc thù, dẫn dắt đặc thù, hoàn thành nghi thức trở về của bản thân!

Ngay khoảnh khắc tỉnh lại ấy, nơi ngực Thần Hoàng, tia sáng vốn chỉ le lói kia… bỗng bừng lên rực rỡ!

Bảy màu quang mang luân chuyển bên trong, vô vàn huyền bí theo đó thăng hoa.

Tia sáng này, chính là Quang Nguyên được Hoàng Thiên thần tộc phụng thờ!

Nó vốn vô hình, tựa như đã tiêu tán theo phong ấn của Hoàng Thiên Thần Hoàng, nhưng nay…

Trong khoảnh khắc Hoàng Thiên Thần Hoàng trở về, dường như đã nhận được tái sinh, rốt cuộc hiện hình trở lại, rực rỡ tỏa sáng!

Càng trong khoảnh khắc Quang Nguyên bừng sáng ấy, nửa thân thể của Hoàng Thiên Thần Hoàng từng bị huyết nhục của Nhị Ngưu thay thế, lập tức hiện ra xu thế tiêu tán!

Xu thế ấy dữ dội đến cực điểm, mắt thường cũng có thể thấy rõ, sắc lam trên người Thần Hoàng đang dần dần tan biến.

Chớp mắt ngay cả cánh tay trái cuối cùng, cũng sắp bị xóa đi sắc màu.

Thế nhưng đúng lúc ấy… một luồng thần niệm mang theo điên cuồng, đột nhiên truyền ra từ cánh tay trái của Hoàng Thiên Thần Hoàng, nơi mà Nhị Ngưu đang chiếm giữ.

“Ngươi tính kế ta, nhưng ta cũng tính kế ngươi!”

“Lão đầu thần linh kia, lão tử nuốt ngươi ban đầu là để đoạt thần nguyên của ngươi, khiến bản thân mạnh hơn, để giúp lão đầu tử kia.”

“Nhưng nay, nguy cơ Vọng Cổ đã giải trừ, ta vẫn muốn nuốt ngươi, chính là vì ánh sáng của ngươi!”

“Tộc các ngươi, phụng thờ Quang Nguyên ấy, mà tiểu A Thanh đã có thể hấp thu, chứng tỏ nó nhất định có lợi cho hắn.”

“Kẻ tên Mịch Minh kia đưa cho thần nữ hay món gì không quan trọng, nhưng ta, với thân phận Đại sư huynh, phải lấy Quang Nguyên của ngươi, làm lễ vật dành tặng tiểu A Thanh!”

Những luồng thần niệm ấy lan tỏa trong nháy mắt, mang theo sự điên cuồng, chất chứa ý chí liều mạng như thường lệ của Nhị Ngưu.

Khi lan truyền khắp bát phương, y thậm chí điều khiển cánh tay trái của Hoàng Thiên Thần Hoàng, hung hăng đâm vào ngực, trong lớp huyết nhục chộp lấy Quang Nguyên thần bí cổ xưa ấy.

Sau đó, một phát… giật ra ngoài!

Giơ cao lên, rồi hung hăng ném về phía Hứa Thanh!

“Tiểu A Thanh, bắt lấy!”

“Sau đó… mau tới cứu ta với!!”

Chương 2913: Tự do (1)

Quang đoàn thần bí và rực rỡ kia, dưới một cú quăng tay của Nhị Ngưu, lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Mà tiếng gào của y, sau khoảnh khắc phấn khích, liền trở nên yếu ớt.

Cánh tay trái của Hoàng Thiên Thần Hoàng, nơi Nhị Ngưu ký thác, lớp da thịt màu lam trên đó đang nhanh chóng tan biến, đồng thời thần uy trên thân thể Hoàng Thiên Thần Hoàng cũng bộc phát mãnh liệt, muốn hoàn toàn trấn áp và xóa bỏ Nhị Ngưu.

Đúng vào thời khắc then chốt, ảo ảnh Hậu Thổ trên người Thất gia càng thêm chói lóa, bao phủ bốn phía, ngăn cách dị chất bên ngoài, nhằm trì hoãn sự tỉnh lại của Hoàng Thiên Thần Hoàng.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh bên này cũng hành động, tay phải giơ lên!

Trong lòng bàn tay hắn, từ trong máu thịt hiện ra một mảnh gương.

Đó là một mảnh kính hình thoi, bề mặt lưu chuyển hào quang rực rỡ, có thể phản chiếu vạn vật trong thiên địa vào trong!

Bên trong còn lưu chuyển khí tức của một đạo hiến luật đã vượt qua cả Hạ Tiên, đạt đến cấp độ Tiên Chủ, thậm chí còn cao hơn Tiên Chủ bình thường!

Tiên ý lan tỏa khắp toàn bộ Hoàng Thiên!

Vật này, chính là vật mà Mịch Minh Tiên Chủ ban tặng trước khi Hứa Thanh rời khỏi Đệ Ngũ tinh hoàn, chính là hiến luật của bản thân y!

Hiến luật ấy, người khác dùng thì cũng chỉ như vật bình thường.

Nhưng Hứa Thanh lại khác!

Hắn từng hóa thân vào ký ức của Mịch Minh, trở thành Mịch

Minh trong quá khứ, bước qua đoạn đường quan trọng nhất trong đời y.

Trải nghiệm ấy khiến Hứa Thanh, ở một mức độ nào đó, trở thành kẻ duy nhất trong ba mươi sáu thượng hành tinh hoàn có thể gần như hoàn toàn thi triển hiến luật của Mịch Minh!

Đây cũng là pháp bảo mạnh nhất hiện nay trên người hắn, ngoại trừ Thần Mục đăng do Bách đại sư ban tặng!

Giờ phút này, khi kính trong tay phát sáng, bầu trời Hoàng Thiên biến sắc, đại địa rung chuyển!

Hiến luật đến từ Mịch Minh, mang theo vị cách khủng khiếp, trấn áp hết thảy!

Đặc biệt là Hoàng Thiên Thần Hoàng đang trở về.

Trong khoảnh khắc bị gương soi chiếu, thân thể khổng lồ của Thần Hoàng chấn động dữ dội!

Tiếp đó là run rẩy kịch liệt, còn trong gương của Hứa Thanh, từng làn sương mù vàng kim nhanh chóng tụ lại, dần dần hiện ra hình dáng một người mơ hồ!

Thất gia ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, tâm thần cũng chấn động!

Lão cảm nhận được kính trong tay Hứa Thanh không tầm thường, hơn nữa còn thấy rõ, thân ảnh mơ hồ trong gương kia, chính là thần hồn của Hoàng Thiên Thần Hoàng.

Thậm chí, mơ hồ còn ẩn chứa chân danh của gã.

"Kính này... tựa hồ có năng lực trấn áp thần linh."

Thất gia thầm lẩm bẩm.

Hứa Thanh dĩ nhiên biết rõ tâm tư của Thất gia.

Bởi vì Thất gia không biết phương pháp tấn thăng của Mịch Minh Tiên Chủ!

Mịch Minh đã dựa vào Nguyên Thủy Mẫu Tinh thuộc Đệ Tứ tinh hoàn, dung hợp một cách cưỡng ép, dùng Mẫu Tinh ấy để tấn thăng thành Thần Chủ, lưu lại chân danh, sau lại nghịch chuyển, từ thần nhập tiên!

Phương pháp đó khiến cho Mịch Minh vừa là thần, vừa là tiên.

Vì vậy đối với thần linh, y có uy năng đặc biệt để trấn áp.

Sau này, Hứa Thanh từng suy ngẫm về nghi thức tấn thăng ấy, vốn dĩ nếu Mịch Minh có thể nuốt trọn Nguyên Thủy Mẫu Tinh, thì kết quả sẽ còn kinh người hơn.

Nhưng Mịch Minh chỉ dung hợp tạm thời, sau đó tự mình tách ra.

Hành động đó tuy có phần tiếc nuối, nhưng lại là lựa chọn an toàn nhất, với xác suất thành công cao nhất.

Bởi vì nuốt trọn Mẫu Tinh đồng nghĩa với việc phải vượt qua quá nhiều cản trở không thể khống chế nổi, như sự ngăn cản từ các Thần Tôn tại Đệ Tứ tinh hoàn, sự bài xích của chính Nguyên Thủy Mẫu Tinh, hiến tế thân thể và nguy cơ ý chí hỗn loạn... bất kỳ sơ suất nào cũng khiến toàn bộ nghi thức thất bại.

Như bước trên sợi tơ nhện.

Vì vậy Mịch Minh chọn cách ổn định nhất, chỉ mượn hợp để tấn thăng rồi rút lui.

Dòng suy nghĩ này vụt qua trong đầu Hứa Thanh, hắn nhìn xuống Hoàng Thiên Thần Hoàng phía dưới.

Hai mắt của Thần Hoàng đã nhắm lại, nhưng khí tức vẫn dao động kịch liệt, thân thể run rẩy, rõ ràng đang giãy giụa, song dưới sự trấn áp từ hiến luật của Mịch Minh, toàn bộ kháng cự đều vô ích!

Cho dù lúc thân thể gã toàn thịnh, cũng không địch nổi hiến luật của Mịch Minh, huống hồ hiện giờ, khi chưa hoàn toàn trở về, lại còn mất đi Quang Nguyên mà tộc mình hiến tế.

Vì thế, chỉ có thể mặc cho gương trong tay Hứa Thanh, mạnh mẽ hút đi thần hồn của gã!

Trong quá trình ấy, Nhị Ngưu hưng phấn tột độ, y có thể cảm nhận được thân thể ký thác đang bài xích y, đang phản kháng, nhưng tốc độ suy giảm nhanh chóng!

Y lập tức không do dự, tiếp tục thi triển dung hợp!

Chỉ trong khoảnh khắc, cánh tay trái của Hoàng Thiên Thần

Hoàng, nơi lớp da lam gần như đã bị xóa bỏ, lại một lần nữa bùng lên ánh sáng, lan nhanh khắp cơ thể!

Chớp mắt đã chiếm lại một nửa thân thể, rồi hướng đến phần còn lại, thế như chẻ tre.

Chỉ là Hoàng Thiên Thần Hoàng vẫn cố chấp kháng cự, dù không thể đối kháng với gương của Mịch Minh, nhưng trong giây lát, cũng toát ra khí tức liều chết, như muốn ngọc nát đá tan!

Tựa như dù thất bại, cũng tuyệt không để thân thể thần linh này rơi vào tay kẻ khác.

Thấy vậy, trong mắt Thất gia lóe lên sát khí, đang định ra tay, thì Hứa Thanh bỗng mở miệng!

"Pháp môn che mắt người đời, nếu ngươi làm quá tay... ảnh hưởng đến sự dung hợp của sư huynh ta, thì ta coi như ngươi đang định diễn trò giả hóa thật."

Lời vừa dứt, thân thể Hoàng Thiên Thần Hoàng chấn động mạnh!

Chương 2914: Tự do (2)

Hứa Thanh nói tiếp...

“Mượn tay sư huynh của ta, dùng dẫn dắt đặc biệt, địa điểm đặc biệt, phương thức đặc biệt, hình thành nghi thức đặc biệt… để trở về!”

“Thoạt nhìn hết thảy đều hợp lý, có vẻ như đều đúng lẽ, thậm chí nếu không có biến số là ta trở về, thì ngươi hẳn có thể thành công!”

“Thế nhưng, ta không tin ngươi không cảm ứng được chuyện ngoài giới, cũng không tin ngươi không rõ, kế hoạch ban đầu của ngươi, theo cục diện hiện nay mà nói, cho dù thật sự trở về được, cũng khó thoát khỏi kết cục bị trấn áp!”

“Đã như vậy, còn vùng vẫy đến tận cùng…”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe sáng, chăm chú nhìn về thi thể của Hoàng Thiên Thần Hoàng phía dưới!

“Ngươi đang muốn, mượn lấy nhân quả giữa ta và sư tôn, để triệt để tiêu tán tại nơi này, từ đó dùng một hình thức khác, tại tinh hoàn khác mà trở về…”

“Sợ bị người ngoài nhìn ra, cho nên mới giãy dụa kịch liệt, bày ra vẻ bất khuất, nhưng sâu trong tâm khảm ngươi, đích xác vẫn còn mang theo sự bất cam, cho nên mới toan tính lợi dụng cơ hội này, vẹn cả đôi đường.”

Khi nói đến đây, Hứa Thanh nhìn vào mảnh kính trong tay, trong đó rõ ràng có thần hồn cùng chân danh của Hoàng Thiên Thần Hoàng, thoạt nhìn như dung hợp làm một, nhưng nhờ vào hiến luật trong kính, Hứa Thanh có thể cảm nhận được giữa chân danh và thần hồn ấy, có một tia kháng cự cực kỳ vi tế.

Chân danh này… không thuộc về gã.

“Tiền bối Lý Tự Hóa, rốt cuộc vẫn chưa quay về. Ta nghĩ, năm xưa khi y rời khỏi nơi này để đến Vọng Cổ, cùng với những chuyện sau đó, có lẽ… cũng là vì muốn giúp ngươi vượt ngục.”

Hứa Thanh nhàn nhạt mở miệng. Điểm này, ban đầu hắn không chắc, nhưng sau những trải nghiệm trong Hoàng Thiên, cộng thêm biểu hiện trong kính hiến luật của Mịch Minh, khiến trong lòng hắn dần xác định được!

Điều quan trọng nhất là, hắn không cho rằng một kẻ từng huy hoàng tại Hoàng Thiên như gã, lại là hạng người không để lại đường lui nào cho chính mình!

Lời của Hứa Thanh vang vọng bốn phương!

Dưới mặt đất, đôi mắt đã khép lại của Hoàng Thiên Thần Hoàng, lúc này bỗng nhiên mở ra lần nữa!

Ánh sáng vàng kim từ trong mắt gã bùng phát, khóa chặt lấy Hứa Thanh!

Hứa Thanh xoay người nhìn về phía Thất gia, khẽ giọng hỏi:

“Sư tôn, chuyện nơi này, có thể cho phép đệ tử toàn quyền làm chủ chăng?”

Thất gia nghe vậy, khẽ gật đầu, trong lòng lão cũng đoán được quyết định của Hứa Thanh.

Hứa Thanh cúi người bái một cái, sau đó nhìn xuống Hoàng Thiên Thần Hoàng phía dưới!

“Năm xưa, ta rốt cuộc vẫn còn nợ tiền bối Lý Tự Hóa một ân tình. Mà chân danh của ngươi đã bị y lấy đi, vậy thì… buông bỏ kháng cự, thành toàn cho sư huynh của ta!”

“Thì ta để ngươi rời đi…”

“Từ nay về sau, Đệ Cửu tinh hoàn, ngươi không được bước vào nửa bước, cũng không còn liên quan đến ngươi nữa.”

Lời của Hứa Thanh như thiên uy, vang vọng trong thiên địa này!

“Biết buông bỏ, mới có thể đạt được.”

Hoàng Thiên Thần Hoàng trầm mặc.

Lời của Hứa Thanh, đã vạch trần toàn bộ bố cục của gã, đúng là lúc đầu gã muốn mượn kẻ tham lam nọ để hoàn thành trở về!

Nhưng những biến hóa ngoài giới lại khiến gã không kịp trở tay, song gã cũng chẳng quá hoảng loạn!

Bởi gã vẫn còn những phương án khác!

Dù là Lý Tự Hóa hay Xích Mẫu, thực chất đều là được gã mặc nhiên cho phép rời khỏi Hoàng Thiên!

Còn sau khi rời đi, gã không can thiệp, chỉ là tất cả tộc nhân rời đi ấy, đều mang theo một tín niệm!

Giải cứu gã!

Mà Lý Tự Hóa, dựa vào thiên tư xuất chúng, đã đi tới bước đầu tiên!

Chỉ cần gã tại đây, đoạn tuyệt mọi liên hệ và nhân quả với Hoàng Thiên, cam tâm để bản thân bị xóa sạch tất cả dấu vết, thì có thể thành công!

Chỉ là, trong lòng gã vẫn còn một tia bất cam!

Vài nhịp thở trôi qua!

Một tiếng thở dài, vang lên nơi thân thể gã!

Cuối cùng, gã vẫn từ bỏ tia bất cam sau cùng trong lòng, sau đó khép mắt!

Từ bỏ kháng cự!

Ngay sau đó, trong kính tay Hứa Thanh, hồn ảnh bên trong triệt để tan hóa!

Cắt đứt hoàn toàn liên hệ với bản thể!

Mà sự dung hợp bên phía Nhị Ngưu cũng đột nhiên tăng tốc, chỉ trong hơn mười hơi thở ngắn ngủi, đã lan tràn khắp toàn bộ thân thể Thần Hoàng!

Sau đó, bắt đầu tiến vào giấc ngủ sâu cùng giai đoạn dung hợp triệt để!

Hứa Thanh liếc nhìn sư huynh, nhận ra đối phương còn cần một đoạn thời gian mới có thể tỉnh lại, vì vậy giơ tay lên, nắm lấy mảnh kính trong lòng bàn tay!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Thần hồn của Hoàng Thiên Thần Hoàng trong kính vỡ nát, chân danh cũng bị xóa sạch!

Cắt đứt toàn bộ nhân quả với Vọng Cổ, với Hoàng Thiên!

Bao gồm cả mọi vết tích!

Dù là đại địa Vọng Cổ hay thế giới Hoàng Thiên, trong ký ức của tất cả sinh linh, mọi dấu vết từng tồn tại của Hoàng Thiên Thần Hoàng, đều bị một sức mạnh vô hình xóa bỏ!

Không ai còn nhớ, cũng chẳng thể nào nghĩ tới!

Gã, được tự do rồi!

Như lời Hứa Thanh từng nói: “Biết buông bỏ, mới có thể đạt được.”

Từ bỏ tất cả nơi đây, đổi lấy một sự tự do!

“Tự do cũng tốt, năm xưa đánh nhau lâu như vậy, tuy cuối cùng chúng ta thắng, nhưng thực ra nơi này chưa bao giờ thật sự đại nhất thống. Sự tồn tại của Hoàng Thiên, luôn khiến nơi này không hoàn toàn thuộc về Hậu Thổ.”

Trong lòng Thất gia cũng cảm khái!

Cách giải quyết như vậy, cũng khiến lão vẽ được một dấu chấm hết cho chuyện xưa kia.

“Luồng ánh sáng từ Hoàng Thiên kia!”

Thất gia nhìn về phía Hứa Thanh!

Hứa Thanh giơ tay phải lên, thu luồng sáng lơ lửng trước mặt vào tay, sau khi chăm chú quan sát, hắn khẽ nói:

“Sư tôn, sư huynh còn cần một thời gian nữa mới tỉnh lại!”

“Mà luồng sáng này... vô cùng đặc biệt, ẩn chứa bí mật của Hoàng Thiên, cũng bao hàm cả ý chí của Hoàng Thiên!”

“Ta muốn ở đây, hấp thu nó, để xem rốt cuộc ẩn tàng điều gì.”

Chương 2915: Bí mật của Hoàng Thiên (1)

"Khi Hoàng Thiên ra đời, đã xuất hiện tia sáng đầu tiên..."

Trong thế giới Hoàng Thiên, Hứa Thanh ngồi xếp bằng bên cạnh Nhị Ngưu đang ngủ say, cúi đầu nhìn đoàn ánh sáng trong lòng bàn tay, trong đồng tử cũng phản chiếu lại quang mang ấy.

Bên cạnh, Thất gia cũng ngồi xếp bằng, nhìn Hứa Thanh, chậm rãi mở miệng.

"Ngươi muốn làm gì, thì cứ làm, vi sư ở đây, hộ pháp cho ngươi."

"Ta cũng rất muốn biết, đạo quang này vốn được Hoàng Thiên thần tộc phụng thờ suốt bao đời, thậm chí có truyền thuyết nói rằng tộc này chính là được sinh ra từ trong ánh sáng ấy... Vậy thì đạo quang thần bí này, rốt cuộc ẩn chứa huyền bí gì."

Ánh mắt Thất gia rơi lên đoàn sáng trong lòng bàn tay Hứa Thanh.

Bí mật này, năm xưa bọn họ từng nghiên cứu, nhưng mãi vẫn không có được đáp án chân chính.

Hứa Thanh gật đầu, tay phải nâng lên quang mang ấy, đột ngột nắm chặt!

Ánh sáng rực rỡ trong tay lập tức chấn động dữ dội, sau đó hóa thành từng sợi nhỏ, từ trong nắm tay hắn thẩm thấu vào dưới làn da, rồi lưu chuyển vào bên trong cơ thể!

Dọc theo huyết nhục, kinh mạch, xương cốt, tràn ngập toàn thân!

Trong quá trình này, hai mắt Hứa Thanh mở lớn, tinh quang lóe lên, khí tức trên người hắn vào khoảnh khắc này bùng phát ầm ầm, khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuồn cuộn khắp bốn phương!

Thất gia lập tức chăm chú quan sát, vung tay, giáng xuống vô số phù ấn hộ vệ quanh vùng!

Còn Hứa Thanh, trong lòng cũng chấn động!

"Nguyên chất?"

Trong quá trình đạo quang thần bí lan khắp cơ thể, hắn cảm nhận được trong đó lại ẩn chứa một tia nguyên chất cực kỳ tinh thuần.

Tuy lượng không nhiều, nhưng độ tinh thuần ấy không hề thua kém nguyên chất từ Nguyên Thủy Mẫu Tinh mà hắn từng cảm nhận tại Đệ Tứ tinh hoàn!

Phát hiện này khiến tâm thần Hứa Thanh dấy lên dị sắc.

Bởi vì trước đây, bất kể là khi hắn hấp thu quang mang từ tộc nhân Hoàng Thiên, hay khi cầm nắm đạo quang thần bí này trong tay, đều chưa từng cảm nhận được chút nguyên chất nào!

"Thú vị đấy!"

Hứa Thanh trầm ngâm, thần niệm dần dung nhập vào đạo quang trong cơ thể, tiến hành dò xét ở tầng sâu hơn!

Thế nhưng, trở ngại là điều tất yếu!

Đạo quang này, dường như mang theo ý chí của riêng nó, cản trở sự dò xét của Hứa Thanh, thậm chí còn bài xích việc dung hợp!

Tựa như chỉ có Hoàng Thiên thần tộc, mới có thể được nó chấp nhận!

Dù cho Hứa Thanh đã hiển hóa Triêu Hà Quang trong cơ thể, dùng Triêu Hà Quang để hòa vào nó, nhưng vẫn không mấy thuận lợi!

Thấy vậy, trong lòng Hứa Thanh dâng lên hàn ý!

Khoảnh khắc sau đó, hiến luật trong cơ thể hắn bùng phát ầm ầm, lưu chuyển toàn thân, trấn áp mạnh về phía đạo quang kia!

Ý đồ là nghiền nát nó!

Tức thì, đạo quang ấy dao động mãnh liệt, sự kháng cự vô cùng rõ rệt!

Hứa Thanh hàn quang lóe lên trong mắt!

Tay phải nâng lên, mảnh kính của Mịch Minh Tiên Chủ lập tức hiện ra trong lòng bàn tay, chiếu ra quang mang chói mắt, rồi thu liễm lại, ùa vào trong cơ thể hắn!

Lao thẳng về phía đạo quang thần bí, trợ giúp Hứa Thanh trấn áp một lần nữa!

Chớp mắt, đạo quang từng được Hoàng Thiên thần tộc phụng thờ kia càng thêm dao động, nhưng vẫn kiên cường chống đỡ!

Hứa Thanh thấy vậy, vung tay, lập tức Thần Nhãn đăng do Bách đại sư tặng liền lơ lửng trước mặt hắn!

Ngọn lửa trong đèn khẽ chớp động, tựa hồ chuẩn bị được nhóm lên!

Bên trong, Thần Tôn chi nhãn hé mở một khe nhỏ!

Thần quang bắn thẳng về phía Hứa Thanh!

Hắn chấn động toàn thân, dẫn dắt lực của chụp đèn, hóa thành biển sáng cuồn cuộn trong cơ thể, ào ạt trấn áp về phía đạo quang đang bị hắn áp chế!

Khoảnh khắc tiếp xúc, mơ hồ vang lên một tiếng đạo âm thê lương, truyền ra từ trong đạo quang thần bí!

Âm thanh kia không giống tiếng người, mà như một đạo âm từ hư vô!

Theo đó, đạo quang trong cơ thể Hứa Thanh càng lóe sáng dữ dội, như muốn vùng vẫy, thế nhưng dưới những thủ đoạn chồng chất của hắn, tất cả giãy dụa đều không thể kéo dài!

Sức phản kháng đang dần suy yếu!

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Một ngày sau, sự giãy dụa và bài xích kia, cuối cùng cũng đi đến điểm tận cùng!

"Có thể chống đỡ được một ngày dưới trấn áp của ta... đạo quang này, quả nhiên không tầm thường."

Cảm ứng xong, Hứa Thanh bấm tay kết ấn, hiến luật trong cơ thể lần nữa bùng nổ, hóa thành lực lượng cuối cùng nghiền nát đạo quang!

Trong khoảnh khắc, đạo quang trong cơ thể hắn đã không còn duy trì nổi nữa... ánh sáng mờ đi!

Ngay khi ánh sáng ấy ảm đạm, thần niệm Hứa Thanh lập tức cường hành xâm nhập vào bên trong...

Khoảnh khắc chạm đến nội bộ đạo quang, tâm thần Hứa Thanh đột ngột chấn động!

Hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập!

"Đây là..."

Hiển hiện trong cảm giác của hắn, là một vùng... biển nguyên chất vô biên vô tận!

Nguyên chất nồng đậm đến cực hạn.

Độ tinh thuần, cũng ở mức ấy.

Mà số lượng... lại càng thêm khủng khiếp!

Chương 2916: Bí mật của Hoàng Thiên (2)

Thậm chí dưới lòng biển, Hứa Thanh còn cảm nhận được từng lớp tinh thể dày đặc, giống như băng tầng!

Đó là khi nguyên chất vượt khỏi phạm vi nồng đậm thông thường, hình thái của nó bắt đầu biến hóa.

"Nơi này..."

Hứa Thanh thở dốc càng thêm dữ dội!

Trong tâm khảm hắn cũng đã hiểu ra một phần bí mật của đạo quang này!

"Nếu coi đạo quang ấy là ngọn đèn, thì nguyên chất chính là bấc đèn."

"Khi nguyên chất trong nội bộ đạt đến độ tinh thuần cực hạn, theo một kiểu sắp xếp đặc biệt được thu liễm lại, thì sẽ khuếch tán ra ánh sáng!"

"Vì vậy, nếu không dung nhập thật sâu vào ánh sáng này, thì căn bản sẽ không thể cảm nhận được nguyên chất bên trong nó."

"Khó trách sư tôn từng nói, có truyền thuyết cho rằng sự sinh ra của Hoàng Thiên thần tộc có liên quan đến đạo quang mà bọn họ phụng thờ..."

Tâm thần Hứa Thanh cuồn cuộn dao động!

Sau khi rời khỏi thời không loạn lưu tại Đệ Tứ tinh hoàn, cảnh giới hiện tại của hắn là Hạ Tiên, nhưng hiến luật của hắn đã vượt khỏi Hạ Tiên, đạt đến tầng thứ của Tiên Chủ.

Cho nên mới có được lực lượng hiến luật!

Cũng chính vì vậy, Hứa Thanh rất rõ ràng rằng, khi chưa hoàn toàn dung hợp với thần thân, thì bản thân hắn đã có thể coi là sở hữu chiến lực nửa bước Tiên Chủ!

Mà con đường từ Hạ Tiên tiến vào Tiên Chủ, thứ hắn thiếu chính là... nguyên chất!

Chỉ là lượng cần quá lớn, nên trong thời gian ngắn, khó mà làm được!

Thế nhưng, bất luận thế nào, hiến luật của hắn đã vượt thoát khỏi tầng lớp Hạ Tiên, cho nên con đường trước mặt... bước vào Tiên Chủ, cũng chỉ là vấn đề thời gian và tích lũy mà thôi!

"Nếu ta nuốt lấy đạo quang này, ánh sáng đầu tiên của Hoàng Thiên thần tộc..."

Hứa Thanh liếm nhẹ môi, nhưng chưa vội hấp thu nguyên chất trong ánh sáng ấy, mà trước tiên đưa thần niệm rơi vào biển nguyên chất kia, sau đó chìm thẳng xuống phía dưới!

Ngay khoảnh khắc chạm đến lớp tinh thể bên dưới, hiến luật trong cơ thể Hứa Thanh bộc phát lần nữa, hiến luật của Mịch Minh cũng cộng hưởng theo, còn Thần Nhãn đăng kia, con mắt thần bên trong cũng hoàn toàn mở ra!

Tam phương hội tụ, mạnh mẽ va chạm vào lớp tinh thể!

Hắn muốn đưa thần niệm thâm nhập vào bên trong, để nhìn xem phía dưới lớp tinh thể ấy, rốt cuộc ẩn giấu điều gì.

Lớp tinh thể dưới đáy biển nguyên chất lập tức bị thần niệm của Hứa Thanh xuyên qua, lan xuống với tốc độ chóng mặt!

Ban đầu vẫn còn thuận lợi, nhưng khi thần niệm của Hứa Thanh hạ xuống đến một độ sâu nhất định, từ nơi đó, hoặc có thể nói từ chỗ tận cùng bí mật của đạo quang này, đột nhiên bộc phát ra một luồng bài xích trước nay chưa từng có!

Khiến thần niệm của Hứa Thanh khựng lại, thậm chí xuất hiện dấu hiệu bị bức lui!

Ngay thời khắc then chốt, Hứa Thanh truyền ra một tiếng gọi trong tâm thức!

"Sư tôn!"

Bên ngoài, Thất gia đang hộ pháp cho Hứa Thanh lập tức cảm ứng được, không chút do dự giơ tay, trầm giọng quát khẽ:

"Hậu Thổ!"

Khoảnh khắc đó, Hậu Thổ hiện hóa, mang theo lực lượng từ Hậu Thổ tinh hoàn giáng xuống thân thể Hứa Thanh.

Ngay lập tức, Hứa Thanh toàn thân chấn động, có được hậu lực từ Hậu Thổ gia trì, khiến thần niệm hắn có thể chống lại sự bài xích từ biển nguyên chất, một lần nữa lao thẳng xuống dưới!

Một kích ấy, tựa như phá vỡ bức tường nào đó, sau một tiếng nổ long trời như khai thiên tịch địa vang vọng trong hồn phách hắn, thần niệm của Hứa Thanh rốt cuộc cũng đột phá trói buộc!

Và hắn đã nhìn thấy...

Một tinh cầu dường như được tạo thành từ loại huyết nhục đặc thù.

Nguyên chất nồng đậm vô cùng, dị chất ngập tràn không gì sánh được, còn có vô số thần âm uốn lượn, vặn vẹo vạn vật, cải biến tất thảy!

Mà trong hoàn cảnh ấy, hình thái quen thuộc của tinh cầu kia, cùng ba động quen thuộc kia, khiến Hứa Thanh ngay lập tức trong lòng hiện lên một cái tên!

"Nguyên Thủy Mẫu Tinh."

"Hoàng Thiên, vậy mà lại là Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Cửu tinh hoàn."

Điều càng khiến hắn chấn động hơn chính là... thứ mà hắn đang nhìn thấy, Nguyên Thủy Mẫu Tinh ấy, lại không chỉ có một.

Mà là... hai cái.

Hai Nguyên Thủy Mẫu Tinh, hòa quyện vào nhau.

Hình thành một tồn tại kỳ dị như song tử tinh!

Đây... chính là bí mật tối hậu của đạo quang thần bí kia!

Cảnh tượng này khiến lòng Hứa Thanh dậy sóng không ngừng, ngay lúc ấy, hai Nguyên Thủy Mẫu Tinh song sinh kia bỗng nhiên chấn động!

Theo chấn động đó, một luồng bài xích lực kinh khủng đến cực điểm, từ trong Mẫu Tinh đặc thù kia bùng nổ ra!

Không thể hình dung, xa vượt qua cả Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn!

Mang theo thế như sơn băng hải phá, như đao chém núi vỡ, ầm ầm lao thẳng về phía Hứa Thanh!

Ngay khoảnh khắc ấy, thần niệm của Hứa Thanh rung lên mãnh liệt, cấp tốc thối lui, cuối cùng trước khi luồng bài xích kia ập đến, thần niệm của hắn đã kịp quay trở về thân thể!

Khoảnh khắc quay lại, thân thể đang ngồi xếp bằng của hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

Bên kia, Thất gia cũng chấn động thân thể, sắc mặt tái nhợt, nhìn về phía Hứa Thanh!

Vừa rồi...

Khi gia trì cho Hứa Thanh, lão cũng lờ mờ thấy được phần nào cảnh tượng hắn nhìn thấy.

"Nguyên Thủy Mẫu Tinh..."

Hứa Thanh hít sâu một hơi, giọng khàn đặc, chậm rãi cất tiếng, đồng thời trong lòng hắn chợt hiện lên một tia minh ngộ!

"Đạo quang mà Hoàng Thiên thần tộc phụng thờ, quả thực là tia sáng đầu tiên khi Hoàng Thiên ra đời, đồng thời... nó cũng chính là chìa khóa mở ra Nguyên Thủy Mẫu Tinh."

Chương 2917: Cố nhân (1)

Chuyến đi Hoàng Thiên, đến đây là kết thúc. Hứa Thanh, rời khỏi thế giới Hoàng Thiên.

Mang theo đạo quang thần bí kia, cũng mang đi luôn chiếc chìa khóa mở ra Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Bỏ lại phía sau, là Nhị Ngưu đang chìm trong giấc ngủ, là Thất gia, cùng một ngôi mộ trống.

Ngôi mộ trống ấy, là do chính tay Thất gia đắp nên. Lão không dùng bất kỳ thần thông pháp thuật nào, cũng không để Hứa Thanh trợ giúp.

Hứa Thanh chỉ đứng bên, lặng lẽ nhìn sư tôn đắp mộ, lại nhìn lão viết lên bia một hàng chữ:

Ân sư Linh Phàm Tử chi mộ

Linh Phàm Tử, chính là đạo hiệu năm xưa của vị Cổ Tiên nơi thánh địa ấy!

Tại nơi này, Thất gia đã dựng mộ cho sư tôn của mình, người đã mất từ lâu.

Trước mộ ấy, lão quỳ lạy, trong vẻ mặt là sự thương tiếc khắc sâu tận linh hồn.

Còn về Hoàng Thiên thần tộc, theo sau sự tiêu tán của nhân quả liên quan đến Thần Hoàng, theo sau việc quang mang phụng thờ bị Hứa Thanh dung hợp vào thân thể, thì gốc rễ của bọn họ cũng mất đi.

Dưới sự trấn áp của Chu Chính Lập và những người khác, một phần thần tộc đã ngã xuống!

Phần còn lại, Hứa Thanh không tận diệt, mà để cho bọn họ ở lại nơi Hoàng Thiên, ở lại quanh bên đại sư huynh!

Nhị Ngưu, người đã dung hợp với thân thể của Hoàng Thiên Thần Hoàng, dù còn đang ngủ say, nhưng trong mắt những tộc nhân Hoàng Thiên còn sót lại, y chính là tân hoàng!

"Đại sư huynh còn cần một thời gian nữa mới có thể tỉnh lại."

Trước khi rời đi, ngay trước ngôi mộ trống ấy, giữa sự chờ đợi của Chu Chính Lập cùng mọi người, Hứa Thanh nhìn về phía xa nơi Nhị Ngưu đang say ngủ.

Trong mắt hắn có ánh Triêu Hà Quang lập lòe, đó là quang mang tràn ra từ đạo quang hắn vừa dung hợp vào thể nội.

Đạo quang ấy, trong cơ thể hắn, không thể lập tức hấp thu toàn bộ.

Hắn cũng cần thời gian.

Vì thế trong lòng Hứa Thanh đã sớm có ý định bế quan.

Thất gia cũng nhìn về phía Nhị Ngưu, chỉ là trong ánh mắt lão, còn có cả ngôi mộ ấy.

Một hồi lâu sau, lão khẽ cất tiếng:

"Ngươi định sau khi trở về sẽ lập tức bế quan sao?"

Hứa Thanh gật đầu.

"Hiện nay, những hiểm họa rõ ràng trên bề mặt của Vọng Cổ đã phần lớn được thanh trừ. Thời gian sắp tới... đệ tử muốn đi gặp một vị cố nhân, sau đó chuẩn bị bế quan để hấp thu ánh sáng mà Hoàng Thiên thần tộc từng phụng thờ."

"Đồng thời, cũng cần nhiều lần dò xét bí ẩn bên trong đạo ánh sáng này."

"Vả lại... với sự hiện hữu của Thượng Hoang, cùng với ánh mắt dò xét của các Thần Tôn bên ngoài, cảnh giới hiện tại của ta, vẫn chưa đủ!"

Thất gia nghe vậy, khẽ nâng tay vỗ nhẹ lên vai Hứa Thanh, thần sắc mang theo vài phần cảm khái.

"Tu vi của sư tôn kiếp này, vì chướng ngại nơi đạo niệm tu hành, đã đến cực hạn. Những gì ta có thể làm... là trong khoảng thời gian ngươi bế quan, thay ngươi trấn giữ Vọng Cổ!"

"Vì thế, ngươi cứ làm điều cần làm, quãng thời gian tới, ta sẽ ở đây, giữ chặt ngoài giới."

Hứa Thanh nhìn sư tôn, hắn cảm nhận được suy nghĩ trong lòng lão, cũng hiểu được kết thúc của Hoàng Thiên lần này đã khiến tâm thần lão rung động, lúc này muốn được tĩnh lặng một mình.

Thế nên hắn không nói thêm gì, chỉ cúi người bái một lạy, sau đó thân thể hóa thành trường hồng, lao thẳng lên bầu trời!

Chu Chính Lập cùng mọi người, hướng về phía Thất gia cúi mình hành lễ, sau đó theo bước Hứa Thanh rời đi.

Chẳng bao lâu, bóng dáng đoàn người bọn họ dần xa, trên vòm trời hóa thành một vệt mờ, cho đến khi hoàn toàn biến mất tại lối vào Vọng Cổ.

Cùng với sự rời đi ấy, toàn bộ Hoàng Thiên trở nên yên tĩnh.

Thất gia thu hồi ánh mắt nhìn về nơi tận cùng trời xanh, bước đến trước ngôi mộ, ngồi xuống, giơ tay lấy ra một bình rượu.

Ngửa cổ uống một ngụm lớn, để mặc gió trời thổi tới, khiến tóc dài tung bay, lão khẽ lẩm bẩm:

“… Sư tôn…”

Năm ấy, khi sư tôn của lão rời đi, trước lúc khuất bóng từng nói, bản thân sẽ quay trở lại.

Vì vậy lão ở lại trấn thủ Vọng Cổ, đồng thời tu hành một loại đạo niệm đặc biệt, dùng luân hồi để kéo dài mạng sống, hết lần này đến lần khác chuyển thế, hết đời này đến đời khác thủ hộ.

Cuối cùng, lão đã đợi được sư tôn.

Nhưng… người lão chờ được, lại chẳng còn là sư tôn khi xưa nữa.

Tất cả những hồi ức ấy, giữa cơn gió thổi qua, dần hóa thành gợn sóng trong dòng ký ức.

Thời gian trôi đi.

Hứa Thanh rời khỏi Hoàng Thiên, đã tròn một tháng.

Trong tháng ấy, hắn tới Đế Đô của nhân tộc.

Tại Đế Đô, hắn tận mắt chứng kiến sự quật khởi của nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Nữ Đế. Xu thế nhất thống đã như tảng đá lăn từ đỉnh núi, không gì có thể ngăn cản!

Là Thái phó của nhân tộc, hắn cũng có mặt tại lễ sắc phong Thái tử của Ninh Viêm.

Những ký ức năm xưa giữa hắn và Ninh Viêm, trong muôn trùng tường vân tường sắc, từng khung cảnh ùa về trong đầu Hứa Thanh. Ánh mắt hắn không kìm được rơi xuống bụng Ninh Viêm.

Hắn còn nhớ, nơi đó từng có một cành dây leo.

Năm ấy, đại sư huynh từng coi Ninh Viêm là binh khí, khi thì dùng làm tấm chắn, lúc lại ném ra đánh người, xem ra hiệu quả cũng không tồi.

Nghĩ tới những chuyện ấy, khóe môi Hứa Thanh hiện lên một nét cười.

Chương 2918: Cố nhân (2)

Còn Ninh Viêm đang quỳ lạy nơi đó, lòng dâng trào muôn vàn cảm xúc, dù đã qua bao nhiêu thời gian, nhưng mỗi lần thấy Hứa Thanh, gã vẫn luôn có cảm giác như đang nằm mộng.

Cảm giác đó, kéo dài suốt cả nghi lễ.

Kết thúc lễ sắc phong, Hứa Thanh rời đi.

Hắn đến Tế Nguyệt đại vực.

Tới hiệu thuốc năm xưa, hắn gặp lại Thế tử, gặp lại Tam nãi nãi, gặp lại Cửu gia gia…

Và hắn đã gặp lại Linh Nhi.

Khoảnh khắc gặp nhau, Linh Nhi đã lớn, dáng người yểu điệu, lệ rơi đầy mặt, nhào vào lòng Hứa Thanh!

Hắn ôm Linh Nhi, nụ cười trên mặt dịu dàng vô cùng.

Vẫn như thuở nào.

Thế nhưng thời gian không cho phép Hứa Thanh ở lại Tế Nguyệt lâu, mấy ngày sau, trong ánh mắt không nỡ rời của Linh Nhi, hắn rời đi.

Trước khi rời đi, hắn đem vận khí của Cổ Linh tộc tách từ thân thể Cổ Linh Hoàng, gia trì lên huyết mạch Linh Nhi, khiến huyết mạch nàng càng thêm thuần khiết, có thể thừa hưởng vận số của cả một tộc.

Sau đó, hắn bước lên hành trình đến Nam Hoàng Châu.

Trên đường đi, giữa biển cả mênh mông, Hứa Thanh xuất hiện trên hòn đảo nơi Ngôn Ngôn đang sống, triệt để trục xuất đoạn thần niệm còn sót lại trên người nàng năm xưa.

Khiến cảm xúc của Ngôn Ngôn, thật sự quay về bình thường!

Suốt quá trình ấy, Ngôn Ngôn vẫn nhìn Hứa Thanh, thần sắc phức tạp, nhiều lần muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng… nàng vẫn chọn im lặng.

Tại Nam Hoàng Châu, Hứa Thanh còn gặp lại rất nhiều cố nhân!

Hắn gặp lại hai đệ tử khác của Bách đại sư, là Đình Ngọc và Trần Phi Nguyên.

Hắn đã giao cho họ vật mà Bách đại sư từng ký thác, đó là một hạt giống.

"Sư tôn chưa chết, nếu các ngươi muốn đi tìm, hãy gieo hạt giống này xuống, ngày nào hoa nở, có thể nhờ hương hoa dẫn đường, đến trước mặt người."

Hắn còn gặp lại Triệu Trung Hằng.

Thời gian có thể đổi thay, nhưng gã thì không, gã vẫn si mê Đinh Tuyết như thuở nào. Tình cảm ấy, qua bao năm tháng, dường như đã trở thành đạo tâm của gã!

Còn Đinh Tuyết… mọi thứ vẫn như cũ!

Chỉ là vì độ cao mà Hứa Thanh đứng đã không còn nằm trong tầm với của nàng, nên cảm xúc năm xưa, chỉ đành chôn sâu vào lòng, hóa thành hồi ức không thể nhắc lại.

Hắn còn gặp lại tiểu tử câm, người có linh tính cao nhất trong số những người Hứa Thanh từng biết!

Tu vi cũng đã đạt đến cảnh giới Kết Đan đại viên mãn!

Hứa Thanh nhớ tình xưa nghĩa cũ, ban cho y cơ duyên bước vào Nguyên Anh!

Còn có Trương Tam, kẻ luôn tự hào vì đã đặt cược vào cả Nhị Ngưu lẫn Hứa Thanh. Sau một hồi hàn huyên, từ trạng thái căng thẳng ban đầu, gã dần trở nên thoải mái hơn, rồi chia sẻ lý tưởng của mình với Hứa Thanh:

"Ta định sau này sẽ ngao du khắp Vọng Cổ!"

"Ta muốn đưa việc buôn bán của mình, trải khắp đại lục Vọng Cổ!" Trương Tam kiêu ngạo nói.

Hứa Thanh mỉm cười chúc phúc, trong màn mưa buổi sớm hôm ấy, hắn tiễn gã lên thuyền, nhìn theo bóng gã xa dần giữa mưa rồi ngẩng đầu nhìn lên vòm trời.

Trên bầu trời, Viêm Hoàng đang xoay tròn, truyền tới thần niệm đầy tự đắc!

Mà trên lưng Viêm Hoàng, là Nhị sư tỷ đang vẫy tay với Hứa Thanh!

Bọn họ dự định rời khỏi Nam Hoàng Châu một thời gian, để tới các đại vực khác.

Sau lưng họ, một con chim nhỏ đang cắn đuôi Viêm Hoàng, giãy đạp liên hồi giữa không trung!

Nhìn thấy con chim non ấy, Hứa Thanh bật cười.

Dưới cơn mưa rả rích, Hứa Thanh đứng bên bến cảng, quay đầu lại!

Dưới mái hiên phía sau hắn, có một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh nhạt, tay cầm ô giấy dầu, đang nhìn hắn chăm chú!

"Đã lâu không gặp, Thanh Thu!"

Hứa Thanh nhẹ giọng nói.

Thiếu nữ dưới mái hiên, chính là cô bé năm xưa tại doanh địa phế thổ.

Nàng lặng lẽ bước đến, đứng trước mặt Hứa Thanh, nhìn thẳng vào mắt hắn!

Hứa Thanh giơ tay lên, từ trong thời không lấy ra một viên kẹo, đặt trước mặt nàng.

Ánh mắt Thanh Thu rơi lên viên kẹo ấy, hồi lâu sau, nàng nhẹ nhàng đón lấy, nắm chặt trong tay.

Sau đó, nàng nhìn Hứa Thanh lần cuối, quay người rời đi trong lặng lẽ.

Đến khi đã đi xa cả trăm trượng, bóng hình sắp khuất trong màn mưa, âm thanh của nàng lại truyền về bên tai Hứa Thanh:

"Ca ca ngày xưa!"

"Nếu năm đó, ở doanh địa phế thổ, ca ca ta không dẫn ta đi, mà ta đã theo ngươi đến Thất Huyết Đồng, thì tương lai của chúng ta… sẽ ra sao?"

Hứa Thanh không đáp lời.

Thanh Thu chờ một chút, sau đó đưa viên kẹo vào miệng, bóng dáng nàng tan vào làn mưa…

Nhìn theo bóng nàng khuất dần, Hứa Thanh thong thả bước đi trong Thất Huyết Đồng, qua từng con phố, từng hiệu quán, nhìn những đám người ngày một đông đúc hơn! Trong đó có cả phàm nhân, lẫn tu sĩ.

Những ký ức xưa cũng theo bước chân hắn, hiện lên nơi từng địa điểm quen thuộc, tựa như nhìn thấy hình ảnh mình năm đó!

Tâm hắn, cũng theo dòng hoài niệm này, dần trở nên tĩnh lặng.

Cho đến khi cuối cùng, hắn đến trước cảng một trăm bảy mươi sáu năm xưa, từ dòng thời gian lấy ra phi chu đầu tiên từng có, bước lên thuyền!

Ngồi xếp bằng trong phi chu, giữa dòng nước chảy, giữa tiếng lắc lư nhẹ nhàng của con thuyền, hắn khép mắt lại…

Bắt đầu… bế quan!

Chương 2919: Tử Huyền tỉnh lại (1)

Thời gian trôi qua, hai mươi năm lặng lẽ khép lại.

Trong hai mươi năm này, cục diện toàn bộ đại lục Vọng Cổ đã xảy ra biến hóa long trời lở đất!

Dưới danh tiếng của Hứa Thanh, Nữ Đế liên tục mở mang bờ cõi, chinh phạt liên miên, đại quân tiến tới đâu cũng ca vang không dứt, khiến cương vực nhân tộc được khôi phục đến mức độ thời Đông Thắng Nhân Hoàng năm xưa.

Mà đó mới chỉ là phạm vi trực tiếp nắm giữ. Nếu tính luôn cả những khu vực gián tiếp quy phục, thì hiện tại, nhân tộc đã trở thành đệ nhất tộc của Vọng Cổ trong suốt hai mươi năm qua!

Chiếm giữ hơn phân nửa đại lục Vọng Cổ!

Phần còn lại của Vọng Cổ lấy các thần linh và những dị tộc cổ xưa làm trung tâm. Đối với nhân tộc… những thế lực này tuy có kiêng kị, không muốn đối đầu trực diện, nhưng cũng chẳng dễ gì chịu cúi đầu!

Ba bên lâm vào thế giằng co, thì Linh Nhi từ Tế Nguyệt đại vực bước ra, dưới sự hộ tống của Thế tử và những người khác, lấy thân phận mang huyết mạch Cổ Linh, chủ động đến các vùng đất nơi dị tộc cổ xưa sinh sống, mang đến cho họ một cái bậc để cúi đầu!

Bởi vì, bọn họ có thể vì nhiều lý do mà không nguyện thần phục nhân tộc, nhưng đối với huyết mạch Cổ Linh, thì không giống vậy.

Trong nhận thức của những chủng tộc cổ xưa ấy, dù đại lục Vọng Cổ được xưng là vạn tộc, thì thực ra... cái gọi là vạn tộc chính là nhân tộc cùng dị tộc!

Mà Cổ Linh tộc, từng nhất thống Vọng Cổ trước cả Huyền U Cổ Hoàng, chính là dị tộc!

Vì vậy thần phục huyết mạch Cổ Linh hoàn toàn phù hợp với tâm lý của bọn họ.

Từ đó, chướng ngại cuối cùng ngăn trở việc thống nhất đại lục

Vọng Cổ, chỉ còn lại thần linh!

Còn chuyện của thần linh, thì tốt nhất là để thần linh tự xử lý. Vậy nên, Nữ Đế đích thân đến Nam Hoàng Châu, đứng trước phi chu nơi Hứa Thanh đang bế quan, cúi người bái kiến, nói rõ ý định.

Biển lặng lẽ dập dềnh, ánh nước lấp lánh, phi chu khẽ lay động, Hứa Thanh ngồi xếp bằng bên trong, vẫn chưa mở mắt.

Cũng không xuất quan.

Chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên, vung về phía ngoài một cái, lập tức có một đạo lưu quang bay ra từ phi chu, tụ lại phía trước Nữ Đế, nơi bến cảng, hóa thành một pho tượng bùn.

Tượng bùn ấy là hình một con hồ ly.

Gió biển thổi qua, pho tượng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lớp bùn trên thân hóa thành da thịt, sắc thái trở nên sống động, cuối cùng hiện thành thân thể máu thịt!

Tiếng cười nũng nịu vang vọng khắp nơi, Hồ Ly Bùn ngàn vạn yêu mị, tái hiện nhân gian!

"Tỷ tỷ, đã lâu không gặp nha. Còn phải cảm ơn tỷ đã tìm đến, nếu không thì cái tên vô tâm kia chắc chắn quên mất người ta rồi!"

Ánh mắt Hồ Ly Bùn quyến rũ vô cùng, che miệng khúc khích cười.

Nữ Đế khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì, chỉ hướng về phi chu của Hứa Thanh hành lễ một cái, sau đó xoay người rời đi.

Tiếng cười của Hồ Ly Bùn vang vọng bốn phương, rồi nàng quay đầu nhìn về hướng Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc.

Trong mắt nàng ánh lên một tia chờ mong mãnh liệt!

"Nhật, Nguyệt, Tinh… phải đổi lại trật tự thôi!"

Dứt lời, Hồ Ly Bùn sải bước tiến về phía trước,

Trở lại Vọng Cổ!

Điểm đến đầu tiên, đương nhiên là Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc!

Ngay khoảnh khắc nàng giáng lâm, thần sơn của Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc bỗng rung chuyển, trời đất đổ mưa bùn!

Cùng với những giọt mưa bùn rơi xuống, toàn bộ tộc nhân Viêm Nguyệt Huyền Thiên tộc đều cảm thấy hoảng loạn, cùng lúc ấy một cỗ thần uy cuồn cuộn xuất hiện trong mưa bùn, giáng xuống thần sơn, hóa thành thần âm chấn động thiên địa:

"Viêm Nguyệt, Viêm Nhật, đến gặp ta!"

Thần sơn rung động, Nhật Thần và Nguyệt Thần đồng thời hiện thân, vẻ mặt đều lộ rõ chấn động, lập tức xông lên không trung!

Nhưng không thể tiến xa.

Nguyệt Thần chỉ đi được bảy bước, liền dừng lại giữa không trung, rồi cúi đầu trầm mặc!

Còn Nhật Thần toàn thân rực sáng, hóa thành một vầng mặt trời, định cưỡng ép bay lên, nhưng cũng chỉ đi xa hơn Nguyệt Thần mấy bước… rồi vầng mặt trời đó liền hóa thành một mặt trời bằng bùn!

Bản thân Nhật Thần cũng rơi vào im lặng, sâu xa liếc nhìn Hồ Ly Bùn đứng sừng sững giữa vòm trời, rồi cũng cúi đầu!

Tiếng cười yêu mị của Hồ Ly Bùn vang vọng khắp bát phương!

Nhật, Nguyệt, Tinh, biến thành… Tinh, Nguyệt, Nhật!

Sau đó, thần thân của nàng giáng xuống các khu vực thần linh khắp Vọng Cổ, bằng thủ đoạn cường thế, đặt ra hai con đường trước mặt bọn họ:

Hoặc là bị diệt sát, bị rút hết căn nguyên.

Hoặc là lựa chọn trở thành thần phụ thuộc.

Cứ thế, cục diện phía thần linh cũng đã được nhất thống!

Dù trong số đó có vài vị thần linh ẩn sâu, đang chìm trong giấc ngủ, thực lực còn cao hơn cả Hồ Ly Bùn, nhưng… tương tự như Thất gia, họ vẫn luôn ở đó!

Mà trong hai mươi năm Hứa Thanh bế quan, Thất gia cư trú tại Hoàng Thiên, chỉ rời đi hai lần.

Lần thứ nhất, diệt sát một lão quái vật dị tộc dùng pháp môn đặc biệt để duy trì tàn hồn!

Lần thứ hai, trấn áp ba vị nửa bước Chân Thần!

Dưới hai lần xuất thủ ấy, giữa dị tộc, thần linh và nhân tộc, ít nhất trên bề mặt đã không còn tồn tại mâu thuẫn chí mạng. Cùng với sự điều phối của Linh Nhi và Hồ Ly Bùn, ba thế lực lớn đã ký kết minh ước cùng nhân tộc.

Thừa nhận địa vị nhân tộc!

Khiến cho nhân tộc… cuối cùng cũng hoàn tất đại thống nhất!

Chương 2920: Tử Huyền tỉnh lại (2)

Sau đó, Nữ Đế đại diện cho nhân tộc, Linh Nhi đại diện cho vạn tộc, Hồ Ly Bùn đại diện cho thần linh.

Ba bên cùng nhau, lập nên một hiệp ước mang tên Tịnh Cổ.

Hiệp ước ấy là sự liên minh, nhằm quét sạch tất cả vùng đất bí ẩn còn sót lại trên đại lục Vọng Cổ, đồng thời truy lùng mọi đầu mối và ẩn tay đã len lỏi vào từ bên ngoài Vọng Cổ bằng vô số cách khác nhau!

Cứ thế, thời gian lại một lần nữa trôi qua.

Lại thêm hai mươi năm nữa đã vụt mất!

Hứa Thanh bế quan, tính đến nay đã bốn mươi năm!

Trong hai mươi năm tiếp theo này, địa vị của nhân tộc đã hoàn toàn vững chắc, Ly Hạ Nhân Hoàng cũng đã được tôn xưng là Ly Hạ Cổ Hoàng!

Sự phát triển của nhân tộc, cũng đạt đến đỉnh cao!

Nếu không phải vì mảnh vỡ còn sót lại trên vòm trời vẫn luôn tồn tại, khiến muôn dân trong Vọng Cổ bất an thường trực, thì thiên hạ bây giờ đã có thể gọi là thịnh thế.

Còn Ninh Viêm, trong những năm qua, đã trưởng thành vượt bậc. Dưới sự dạy dỗ tận tâm của Nữ Đế, nay gã đã thật sự mang đầy đủ khí chất của một Thái tử!

Ngoài Ninh Viêm, vẫn còn vài người khác, trong suốt quãng thời gian ấy, cũng đã bước ra ánh sáng của riêng mình!

Như Ngô Kiếm Vu, gã vậy mà sáng lập đạo thống riêng, lấy ấp dưỡng thú làm căn bản. Tuy tu vi bản thân vẫn có hạn, nhưng những dị thú từng bầu bạn bên gã năm xưa, nay đều đã phi phàm!

Còn có Khổng Tường Long, hậu nhân của lão cung chủ Khổng Lượng Tu ở Kiếm Cung Phong Hải Quận năm xưa, nay đã hoàn toàn kế thừa ý chí "vì nhân tộc mà chấp kiếm", trở thành quyền Đại Cung Chủ của Chấp Kiếm Cung nhân tộc!

Chỉ cần tu vi đạt đủ, liền có thể chính thức nhậm chức!

Mỗi người đều đang đi trên con đường của riêng mình, tự chèo lái thuyền số phận!

Thế cục của đại lục Vọng Cổ cũng vậy, dưới sự duy trì của ba thế lực lớn là nhân tộc, thần linh và dị tộc,

Từng đầu mối đến từ thế lực ngoài Vọng Cổ ẩn giấu trong lục địa này, hầu hết đều đã bị phát hiện, từng cái được ghi chép rõ ràng!

Toàn bộ đại lục Vọng Cổ, dường như không còn nơi nào có thể gọi là vùng đất bí ẩn nữa! Ngoại trừ… một chỗ duy nhất.

Chỗ đó, dù là dị tộc, thần linh hay nhân tộc, đều chưa từng đặt chân đến nửa bước!

Dù là Thất gia, cũng chỉ đứng bên ngoài lặng lẽ nhìn, rồi rời đi!

Vì vậy nơi ấy đã trở thành vùng đất đặc biệt duy nhất còn lại trên đại lục Vọng Cổ hiện nay.

Tên của nó là, Thôn Thiên đại vực.

Chính là nơi mà Tử Thanh thượng quốc đã quay về!

Không ai bước vào, cũng không có sinh linh nào từ trong đó đi ra!

Tựa hồ… tất cả đều đang đợi!

Cho đến hai năm sau, tại cảng Thất Huyết Đồng thuộc Nam Hoàng Châu, chiếc phi chu đã neo tại đó suốt bốn mươi hai năm, bất ngờ biến mất không một tiếng động!

Chỉ còn lại sóng nước gợn lăn tăn!

Ngay khoảnh khắc phi chu biến mất, trong thế giới Hoàng Thiên, bên cạnh thân thể đang ngủ say của Nhị Ngưu, bỗng hiện lên một bóng người!

Thất gia đang ngồi xếp bằng trước mộ sư tôn, vậy mà chẳng hề nhận ra chút gì!

Bóng người ấy cũng không quấy rầy, chỉ lặng lẽ nhìn Nhị Ngưu một lúc.

Sau đó biến mất.

Ngay khoảnh khắc kế tiếp, ngoài Đế Đô nhân tộc, trước pho tượng của Chấp Kiếm Đại Đế năm xưa, thân ảnh kia xuất hiện!

Không ai nhìn thấy, cũng không ai cảm ứng được!

Hứa Thanh đứng trước tượng Chấp Kiếm Đại Đế, ngẩng đầu nhìn pho tượng trước mặt.

Lúc này, hắn mặc hắc bào, tóc dài tím sẫm, thoạt nhìn chẳng khác gì so với bốn mươi hai năm trước. Chỉ có điều, trong ánh mắt ấy, khí vận thần dị lại càng thêm sâu nặng!

Hắn lặng lẽ nhìn pho tượng ấy thật lâu, rồi chậm rãi cúi mình hành lễ!

Sau đó xoay người, nhìn về phía Phong Hải Quận.

"Nàng sắp tỉnh rồi…"

Hứa Thanh nhẹ giọng nói, gương mặt hiện lên nụ cười dịu dàng, rồi bước về phía Phong Hải Quận.

Cùng lúc ấy, bên dưới Phong Hải Quận, trong địa cung rộng lớn kia, tại đại điện Phượng Điểu…

Ánh sáng từ ngọn đèn dầu chậm rãi sáng lên!

Đó là ngọn lửa từ Tử Huyền Thượng Thanh đăng!

Trong ánh sáng ấy, có thể thấy bên trong đại điện tĩnh mịch, một nữ tử đang ngồi xếp bằng.

Nàng vận trên người một bộ váy lụa tím, tà váy trải dài như làn mây nhẹ, tỏa ra quanh thân, lay động khẽ khàng theo làn gió mỏng manh trong điện, tựa như có hương thơm thoảng qua!

Dung nhan nàng thanh nhã, làn da trắng hơn tuyết!

Đôi mày nhướng nhẹ như giấu bao tình ý, mà cũng phảng phất một vẻ siêu nhiên thoát tục!

Nàng cứ thế yên tĩnh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai tay thả lỏng đặt trên đầu gối, ngón tay thon dài trắng mịn như ngó hành non!

Từ xa nhìn lại, cả thân ảnh nàng tựa như một bức họa tuyệt mỹ!

Tựa như trước đó, thời gian đã dừng lại nơi đây, muốn giữ mãi hình ảnh ấy cho đến tận cùng vĩnh hằng!

Cho đến… khoảnh khắc tiếp theo!

Hàng mi nàng khẽ run, đôi mắt chậm rãi mở ra, nhìn về phía cửa điện!

Tựa như có sao trời chuyển động trong đôi đồng tử, vừa linh động sâu thẳm, lại như soi sáng cả cõi thế gian!

Cửa điện, ngay khoảnh khắc ấy, từ bên ngoài…

Đã bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra!

Chương 2921: Giao phong số mệnh, khởi chiến định mệnh! (1)

Cánh cửa của đại điện Phượng Điểu, lặng lẽ mở ra.

Bên ngoài không có gió, nhưng thời quang vẫn chảy, từ khe cửa khẽ mở mà vô thanh vô tức tràn vào.

Khiến cả đại điện Phượng Điểu, trong khoảnh khắc này, tựa như hóa thành một dải trường hà của thời không.

Tại nơi bóng người bên ngoài đặt chân xuống, liền dấy lên làn sóng đầu tiên của thời gian.

Sóng đầu ấy, khi bung nở, hình ảnh trong dòng thời gian liền tràn ngập toàn bộ đại điện.

Trong màn sóng sáng đó, sóng nước lấp lánh, hiện lên quang cảnh năm xưa tại nơi liên minh thất tông.

Chốn ấy chim hót hoa nở, tràn ngập hòa khí.

Phía xa, có thể thấy tu sĩ Thất Huyết Đồng đang xây dựng tông môn. Còn gần hơn, giữa tinh không lấp lánh, trước sơn môn Huyền U tông, có hai bóng người lén lút phục mình như tiểu tặc.

Đó là thời điểm Thất Huyết Đồng vừa gia nhập liên minh thất tông, cũng là cảnh tượng Nhị Ngưu rủ Hứa Thanh cùng đi giao dịch ngón tay với Hoàng Nhất Khôn.

Trên bầu trời trong cảnh tượng ấy, một nữ tử đang đứng đó, nụ cười rạng rỡ.

Nàng phong tình vạn chủng, tóc dài buông sau lưng, khẽ buộc bằng một dải lụa hồng phấn. Trên người khoác một bộ váy tím lấp lánh ánh sao, khói mây quấn quanh, tựa tiên nữ hạ phàm, phiêu dật siêu nhiên.

Lúc này, ánh mắt nàng rơi trên người Hứa Thanh, theo một tiếng cười khẽ, liền bước về phía trước.

Giữa ánh mắt kinh ngạc của Nhị Ngưu và Hứa Thanh trong dòng ảnh tượng, nàng tiến đến trước mặt Hứa Thanh, nhẹ nhàng nâng cằm hắn, thở hơi như lan.

"Tiểu bằng hữu, lại gặp rồi. Đêm khuya tới Huyền U tông, ngươi lạc đường sao?"

Đó là lần đầu tiên Hứa Thanh và Tử Huyền thực sự tiếp xúc.

Sóng thời gian gợn lên, gợi lại ký ức. Hứa Thanh ngoài cảnh tượng khẽ mỉm cười, còn trong hình ảnh thời gian, Hứa Thanh ngẩng đầu, nhìn nữ tử đang nâng cằm mình, nhẹ giọng nói:

"Không phải lạc đường, mà là men theo một sợi dây vô hình trong lòng, từng bước tìm đến."

Lời ấy vừa ra, nữ tử trong hình ảnh thoáng ngẩn người.

Sóng đầu tiên lặng xuống.

Hứa Thanh ngoài điện bước thêm một bước, làn sóng thứ hai liền nổi lên.

Uẩn Tiên Vạn Cổ Hà, hiện ra trong làn sóng ấy, lan khắp không gian đại điện Phượng Điểu.

Đó là hoàng hôn, tà dương ngả bóng.

Trên dòng sông, một con thuyền lớn đang âm thầm lướt đi.

Bên lan can, Tử Huyền khẽ tựa người, bóng dáng nàng như hòa vào ráng chiều.

Còn Hứa Thanh lúc đó ngồi không xa, ánh mắt còn vài phần ngại ngùng.

"Hứa Thanh, khúc nhạc lần trước... thổi lại đi, ta muốn nghe."

Thanh âm nhẹ nhàng vang lên, tiếp sau là tiếng sáo ngân nga.

Vẫn mang âm vị giang hồ, nhưng không còn bi ai hỉ nộ của một đời, càng không lộ vẻ cô độc.

Trong làn gió, tiếng sáo ấy lan tỏa chút hy vọng, mang theo cả lời chúc phúc dịu dàng.

Tử Huyền trong ảnh, thân thể khẽ run, ngoảnh đầu nhìn về phía Hứa Thanh.

Mà Hứa Thanh hiện tại, ngẩng đầu, khẽ nói:

"Khúc ấy, từng gọi là Ly Thương. Nay, gọi là Trùng Phùng."

…

Từng khung cảnh, theo mỗi bước chân Hứa Thanh tiến về phía Tử Huyền, lại hiện lên theo từng đợt sóng thời gian trong đại điện Phượng Điểu.

Trong mỗi bước ấy, là một mảnh ký ức được gợi lại.

Trong sóng nước, có thể thấy hình ảnh hai người cùng ngồi trên pho tượng cự xà, lời tâm tình thuở nào vẫn còn vang vọng.

Lờ mờ còn có hình ảnh trong mật thất Phong Hải Quận, nơi Tử Huyền từng vẽ phù hộ lên thân Hứa Thanh.

Còn có cả tại Đế Đô nhân tộc, nơi vì Tử Huyền, hắn đã mang về Tử Huyền Thượng Thanh đăng.

Tất cả chồng chất lên nhau, tạo thành tiếng gầm vang của thời gian, từng đợt cuộn trào giữa đại điện Phượng Điểu.

Cho đến khi, Hứa Thanh bước qua sóng nước, đứng trước mặt Tử Huyền đang ngồi xếp bằng.

Hắn giơ tay, về phía nàng.

Ánh sao trong mắt Tử Huyền, khi nàng mở mắt, đã soi rọi cả thế giới.

Còn bước chân Hứa Thanh, như vì thế giới vừa thắp sáng ấy, mà thêm sắc thêm hồn.

Không chút do dự, Tử Huyền đưa tay, nắm lấy tay hắn.

Ánh mắt Hứa Thanh ôn nhu, đỡ nàng đứng dậy, khẽ nói:

"Ta đã trở về."

Chương 2922: Giao phong số mệnh, khởi chiến định mệnh! (2)

Khoảnh khắc ấy, đại điện Phượng Điểu bên dưới Phong Hải Quận, vô thanh vô tức trở nên mờ nhạt, rồi chậm rãi tiêu tán.

Lần nữa hiện lên, đã không còn ở Phong Hải Quận, mà là tại đỉnh Triêu Hà Sơn năm nào.

Nơi đó, có hai ngôi mộ.

Nơi đó, cũng chính là nơi rất lâu trước đây, Hứa Thanh đã chọn làm nhà.

Bởi vì, song thân trong ký ức vốn đã mơ hồ của hắn, yên nghỉ tại nơi này.

Bọn họ từng bị tế hiến cho Thượng Hoang, Hứa Thanh không thể nào tìm lại tung tích trong thời không, nay dấu vết duy nhất minh chứng họ từng tồn tại, chính là hai ngôi mộ ấy.

Vì thế, hắn dẫn theo Tử Huyền, sống lại trên Triêu Hà Sơn.

Một lần ở, là nửa giáp trôi qua.

Nửa giáp ấy, thời thế thịnh vượng của Vọng Cổ đại lục đang dần triển khai.

Những người như Chu Chính Lập cũng đã hoàn toàn thích ứng với Vọng Cổ, mỗi người tản đi khắp nơi, kẻ thì bế quan, kẻ thì khai sơn lập môn, truyền đạo khắp nơi.

Mỗi người đều chọn con đường tu hành riêng của mình.

Về phần Thượng Hoang trên bầu trời, vẫn chưa từng mở mắt.

Tuy nhiên, Triêu Hà Sơn từng xuất hiện hai kiếm.

Kiếm thứ nhất, là vào hai mươi bảy năm trước, có thần linh vượt giới xuất hiện tại tinh không ngoài Vọng Cổ đại lục.

Vì vậy, một kiếm ấy khởi từ Triêu Hà Sơn, đâm thẳng trời xanh, giáng xuống tinh không, chém chết thần linh vượt giới!

Thần huyết vẩy đầy trời.

Khiến muôn sinh Vọng Cổ đều kinh hãi.

Kiếm thứ hai, là năm năm trước, kiếm này không rơi vào tinh không, mà hạ xuống ngoại hải.

Nơi ấy, có thần linh từ tinh hoàn khác mượn đường Nguyên Thủy Hải, mưu đồ tiến vào Vọng Cổ.

Kết cục, bị một kiếm chém chết!

Hai kiếm ấy, khiến những thần linh ngoài Vọng Cổ đang ngấm ngầm dò xét phải chấn động.

Mà toàn bộ Vọng Cổ, cũng từ đó xuất hiện một thánh địa chân chính.

Vì vậy, có rất nhiều người tìm đến Triêu Hà Sơn, nhưng số người thực sự bước lên được lại rất ít.

Bởi vì ngọn Triêu Hà Sơn ấy, vừa tồn tại trong thời không, lại dường như không thuộc về thời không.

Nhưng có một người, nàng vốn có thể lên núi, song nàng chỉ đứng ngoài núi nhìn thật lâu, cuối cùng lại lựa chọn rời đi.

Người ấy, chính là Linh Nhi.

Thế gian này, có rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu, đặc biệt là một chữ tình.

Như Triệu Trung Hằng, khổ tâm nửa đời, cuối cùng vẫn chỉ là tình sâu duyên mỏng.

Mấy chục năm trước, khi Hứa Thanh đến Tế Nguyệt đại vực, lúc dừng chân tại hiệu thuốc, dù không nói rõ điều gì, nhưng qua vài ngày bên nhau, Linh Nhi đã hiểu.

…

Thế rồi, lại thêm mười năm trôi qua.

Hôm ấy, ánh hoàng hôn phủ khắp trời đất, chiếu lên Triêu Hà Sơn, phản chiếu ánh sáng rực rỡ tựa lưu ly.

Trong ánh chiều ấy, có một thân ảnh từ trên núi chậm rãi đi xuống.

Kẻ ấy khoác trường bào màu đen, mái tóc tím xõa dài trên vai, dáng người cao gầy, bước đi giữa tàn dương, tựa một đạo quang huy u ẩn mà thần bí.

Chính là Hứa Thanh.

Sau lưng hắn, là Tử Huyền trong trang phục phu nhân, tuy ăn mặc giản dị, nhưng vẫn không thể che lấp dung nhan khuynh thành của nàng. Chỉ là lúc này, giữa vẻ đẹp ấy lại mang theo nét ưu tư, nhìn Hứa Thanh, muốn nói mà không dám.

Phía sau nàng, còn có lão tổ Kim Cương Tông với thân thể đã ngưng thực, không còn là linh thể.

Mấy năm nay, lão nhờ được nhiều cơ duyên, rốt cuộc đã trở thành lão quản gia thật sự của Triêu Hà Sơn, tại thế gian bên ngoài, lão có thể dương dương tự đắc khắp nơi.

Thậm chí lúc nhàn rỗi, lão còn bắt đầu viết thoại bản…

Kẻ duy nhất có thể tranh giành vị trí với lão, chính là Tiểu Ảnh.

Song bao nhiêu đắc ý trong ngày thường, hôm nay đều không còn, thay vào đó là vẻ lo lắng hệt như chủ mẫu của lão.

Nhưng lão hiểu rõ, lúc này, bản thân không nên mở lời, càng không nên quấy nhiễu cuộc biệt ly giữa Hứa Thanh và Tử Huyền. Vì vậy, lão lặng lẽ lùi lại vài bước.

Không ai để ý đến lão tổ Kim Cương Tông nữa, mà Tử Huyền đã bước đến trước mặt Hứa Thanh, giúp hắn chỉnh lại y bào, rồi khẽ thì thầm:

"Nhất định phải đi sao?"

Hứa Thanh trầm mặc.

Một hồi lâu sau, hắn quay đầu nhìn về phía đại vực Thôn Thiên, nhẹ giọng mở lời:

"Chuyện cần kết thúc, rốt cuộc vẫn phải kết thúc. Gã, đã đợi ta rất nhiều năm rồi."

Chương 2923: Tinh mang tỏa rạng, song nhật lăng không! (1)

Ánh tà dương buông xuống, rọi khắp Triêu Hà Sơn.

Ngọn núi này, từ mấy chục năm trước đã không còn ánh sáng triêu hà, nhưng suốt những năm tháng ấy, hà quang đã một lần nữa hiện về, đến giờ phút này trong dư huy, chiếu rọi muôn sắc rực rỡ.

Cũng dần dần, ánh sáng ấy cách biệt hai bóng hình.

Ngoài hà quang, Hứa Thanh càng lúc càng đi xa.

Trong hà quang, Tử Huyền nhìn về phía xa xăm.

“Hắn nói không sai, vị ca ca thần bí kia của hắn, quả thực đã đợi hắn rất lâu.”

Trên Triêu Hà Sơn, bên cạnh Tử Huyền, hư vô gợn sóng, Thất gia chậm rãi bước ra, cùng nàng dõi mắt nhìn về phương xa.

“Đó là trận chiến định mệnh giữa hai người bọn họ, mà theo quan sát của ta tại biên cảnh Thôn Thiên đại vực, ca ca hắn đã đến giới hạn cuối cùng của sự chờ đợi.”

“Cho nên điều chúng ta cần làm, chính là bảo vệ thật tốt nơi này.”

Thanh âm của Thất gia vang vọng, Tử Huyền nhẹ nhàng gật đầu.

Ngoài Triêu Hà Sơn, lúc này Chu Chính Lập, Tinh Hoàn Tử, Tà Linh Tử cùng những người khác, đều khoanh chân quanh sườn núi, nhập định điều tức, giữ cho khí tức và tu vi ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Âm thầm chờ đợi.

Thời gian trôi qua, ba ngày đã hết.

Hứa Thanh tiến về Thôn Thiên đại vực, thực ra chỉ cần một bước là đến, nhưng lần này hắn lại đi rất chậm.

Vừa đi, hắn vừa ngắm nhìn bầu trời và đại địa của Vọng Cổ, ngắm nhìn tất cả mọi thứ nơi đây, đồng thời hồi tưởng tuổi thơ của mình.

Trên con đường ấy, hắn đã nghĩ rất nhiều, từ những ký ức thuở nhỏ, đến bóng hình phụ mẫu ngày càng mơ hồ, tất cả đều hiện lên trong lòng theo từng bước chân.

Trong hồi ức ấy, dĩ nhiên cũng có cả người ca ca của hắn.

Cho đến hoàng hôn ngày thứ ba, cũng giống như lúc hắn rời khỏi Triêu Hà Sơn, trong ánh dư huy ấy, Hứa Thanh đã tới biên cảnh phía bắc của Thôn Thiên đại vực.

Đó là một dãy núi đen trải dài vô tận.

Đứng trên đỉnh núi, gió trời thổi tới, Hứa Thanh ngẩng đầu nghênh đón, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy bên kia dãy núi, hắc vụ cuồn cuộn, bao trùm cả trời đất, ngăn cách hết thảy.

Lớp sương mù ấy, bao phủ toàn bộ Thôn Thiên đại vực, bên trong thi thoảng lại truyền ra những tiếng gào thét thê lương, như thể tồn tại vô số quỷ quái ma mị, khiến người nghe sởn gai ốc, từ sâu trong linh hồn dấy lên cảm giác sợ hãi.

Càng có dị chất nồng đậm đến tột cùng, bao trùm nơi này, vượt xa cả thế giới Hoàng Thiên mà Hứa Thanh từng đến.

Hơn nữa dị chất nơi đây lại đầy sinh cơ, như có sinh mệnh, lúc nào cũng có thể nuốt chửng người khác.

Cảm giác ấy, rất giống với lúc bị ánh mắt của Tàn Diện nhìn tới, giống như Vô Song thành và Thái Cổ thành năm xưa.

“Nơi đó, có phàm nhân bị thần tức ăn mòn, đồng thời cũng thai nghén ra vô số quỷ dị.”

Một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau Hứa Thanh.

Thân ảnh Ngọc Lưu Trần bước ra từ hư vô, đến bên cạnh hắn, ôm quyền hành lễ.

“Bái kiến Tiên Chủ.”

Hứa Thanh quay đầu, nhìn về phía Ngọc Lưu Trần, đối với sự xuất hiện của lão, hắn không hề bất ngờ, bởi lần này hắn không hề che giấu hành tung, cũng đã sớm biết rằng sự đột phá của đối phương có liên hệ mật thiết với mình.

“Ta không phải Tiên Chủ.”

Hứa Thanh khẽ lắc đầu.

Ngọc Lưu Trần cũng lắc đầu.

“Không là Tiên Chủ mà còn hơn cả Tiên Chủ, khác biệt không nhiều.”

Hứa Thanh không đáp, thu hồi ánh nhìn, tiếp tục nhìn về Thôn Thiên đại vực.

Mà thanh âm của Ngọc Lưu Trần vẫn vang vọng.

“Nơi nào có thần linh, nơi đó tất có quỷ dị.”

“Phàm nhân, thậm chí đa số tu sĩ, đều không rõ điều này, cho rằng quỷ dị là vật ký sinh theo thần linh, thậm chí nhiều thần linh cũng tin như thế. Nhưng thực tế… Tiên Chủ hẳn đã phát hiện…”

“Quỷ dị, không phải là vật ký sinh của thần linh.”

“Chúng, ở một mức độ nào đó, có thể xem là lời nguyền dành cho thần linh!”

Nghe đến đây, Hứa Thanh nhàn nhạt cất lời.

“Ngươi đang nói đến Quỷ Giới?”

Ngọc Lưu Trần nghe vậy, trong mắt lóe lên kim quang.

“Quỷ tồn tại trước thần, bị thần diệt tận, nên hóa thành nguyền rủa, như bóng theo hình, cùng tồn tại với thần.”

“Đối với những thần linh từ tầng cấp Thần Đài trở lên, bọn họ chưa từng…”

Lời còn chưa dứt, thân thể Ngọc Lưu Trần chấn động dữ dội, như bị phản phệ, lập tức phun ra một ngụm máu tươi màu vàng kim.

“Quy tắc của thượng hành không cho phép ta nói ra điều này, đây là một nhận thức có thể ảnh hưởng đến toàn bộ sinh linh. Chỉ là… ta nhờ vào quyền năng thần dị đặc biệt mới có thể lén nhìn thấy chút ít…”

Ngọc Lưu Trần lau máu nơi khóe miệng, nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh nheo mắt lại, tay phải khẽ vung lên, lập tức hiến luật lan tỏa bao phủ nơi đây, rồi hắn nhìn về phía Ngọc Lưu Trần.

“Ngươi có thể thử, nói tiếp đi.”

Ngọc Lưu Trần cảm nhận ngoại giới, hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

“Ngươi hãy thử tưởng tượng lại, trong đời ngươi đã từng thấy bao nhiêu thần linh, nhưng chỉ cần là từ tầng Thần Đài trở lên… có phải… chưa từng thấy kẻ nào có bóng?”

Lời vừa dứt, trong mắt Hứa Thanh lóe lên tinh quang kỳ dị.

“Bởi vì cái bóng, chính là vật dẫn của Quỷ Giới, đồng thời cũng là nguyền rủa dành cho thần linh.”

“Nhận thức này, đã bị quy tắc của thượng hành ảnh hưởng, khiến muôn sinh chẳng ai để tâm.”

Nói xong mấy câu này, toàn thân Ngọc Lưu Trần mồ hôi như mưa, thân thể run rẩy không thôi.

Chương 2924: Tinh mang tỏa rạng, song nhật lăng không! (2)

Hứa Thanh lộ vẻ trầm ngâm. Hắn hồi tưởng lại những thần linh mà mình từng gặp trong suốt cuộc đời này, từ tầng Thần Đài trở lên, quả thật… chưa từng thấy cái bóng nào, nhưng trước đây, hắn lại chưa từng để tâm.

“Thú vị…”

Hứa Thanh bình tĩnh nói.

"Vậy thì ngươi đến nơi này, nói cho ta biết chuyện đó, là vì điều gì?"

Ngọc Lưu Trần nhìn Hứa Thanh, cung kính khom người thật sâu.

"Tiên Chủ, ta đã đoán được ngươi sẽ tới Thôn Thiên đại vực này, cho nên suốt mấy chục năm qua, ta đã kể ba mươi bảy vạn câu chuyện về nơi đây…"

"Nhưng không ngoại lệ, mỗi một chuyện, trong lúc kể đều bị quỷ dị thay đổi khái niệm, khiến ta không sao kể được đến hồi kết."

"Nơi này, rất có khả năng có liên quan đến Quỷ Giới. Tiên Chủ, vị ca ca của ngươi… có lẽ thân phận của gã, không chỉ đơn giản là cất giấu một tầng…"

Hứa Thanh chăm chú nhìn Ngọc Lưu Trần, hồi lâu sau khẽ gật đầu.

Ngọc Lưu Trần nhẹ nhàng thở phào. Lão đến đây, chính là để báo cho Hứa Thanh những điều ấy.

Nay đã nói hết, lão không còn dừng lại, thân ảnh lui về sau, dần tan vào trời đất.

Chỉ còn lại một câu chúc phúc, vang vọng bên tai Hứa Thanh.

"Chúc ngươi, chuyến đi thuận lợi, lòng hướng về đâu, bước tới nơi ấy."

Trên đỉnh núi, gió bỗng mạnh hơn vài phần, Hứa Thanh giữa tiếng gió than khóc, khẽ lẩm bẩm:

"Lòng hướng về đâu, bước tới nơi ấy…"

Vài hơi thở sau, hắn nhấc chân, bước vào Thôn Thiên đại vực bị hắc vụ bao phủ trước mặt.

Khoảnh khắc xuất hiện, hắn đã ở bên trong biên cảnh Thôn Thiên đại vực.

Ở tại… Tử Thanh thượng quốc!

Vừa hiện thân, đại địa chấn động!

Làn hắc vụ bao phủ toàn bộ Thôn Thiên đại vực, trong sát na đó bỗng cuộn trào dữ dội, như hóa thành biển đen cuồng nộ.

Mỗi đợt sóng dữ đều vang lên tiếng kêu thê lương, xé tai rợn óc.

Chúng bài xích mãnh liệt đối với Hứa Thanh, như muốn trục hắn ra ngoài!

Lại có vô số khí tức lạnh lẽo từ trong sương mù tuôn ra, mang theo ác ý nồng nặc, đầy rẫy cuồng dại, gấp rút đổ về phía Hứa Thanh.

Giữa làn sương, sắc mặt Hứa Thanh không chút biểu cảm, chân phải nâng lên, đạp xuống đất một cái.

Tựa như vạn thiên lôi cùng nổ tung trong khu vực này.

Trong tiếng ầm vang, một luồng khí vận đặc biệt từ người hắn bùng phát, hóa thành một nửa đế miện, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Tỏa ra từng luồng uy áp vô hình, chấn nhiếp bát phương.

Luồng khí vận đặc biệt ấy… đồng nguyên với Tử Thanh thượng quốc!

Nơi nó đi qua, sương mù lùi về, để lộ ra đại địa mục nát và thế giới hoang tàn.

Còn những ác ý lạnh lẽo trong sương, giây phút ấy đều sững lại, rồi nhanh chóng tan biến, khiến hàn ý tiêu tán, ngay cả cảm giác bài xích đến từ Tử Thanh thượng quốc cũng lập tức đảo ngược, hóa thành hoan nghênh và nghênh đón!

Bởi vì, khí vận hợp thành nửa đế miện trên đầu Hứa Thanh, chính là khí vận của Tử Thanh thượng quốc!

Năm đó, trong kế hoạch của Tử Thanh thái tử khi đang thi triển, còn chưa hoàn tất, thì Thất gia đã hồi sinh Hứa Thanh, và lấy đi một nửa khí vận ấy cho hắn!

Giờ phút này, nửa phần ấy, đã trở về.

Tựa như nửa đế quay về cố quốc.

Vì thế, Tử Thanh thượng quốc từ thời thượng cổ trở lại, thay thế Thôn Thiên đại vực, giờ đây chấn động dữ dội, hắc vụ cuộn trào, không kém gì khi nó giáng thế năm xưa.

Giữa cơn chấn động của toàn quốc ấy, Hứa Thanh bước ra bước thứ hai.

Một bước, vượt qua cự ly, lúc xuất hiện… hắn đã ở vương đô Tử Thanh thượng quốc!

Trông thấy cảnh tượng hoàng thành bị sương mù và dị chất nhấn chìm, cùng những con dân của Tử Thanh thượng quốc.

Dáng vẻ hoàng thành, giống như từng cuộn tranh thủy mặc, trong sự mờ ảo chỉ có thể thấp thoáng nhận ra nét cổ xưa, còn những con dân Tử Thanh thượng quốc… lại càng như thế.

Bóng hình bọn họ đều như được họa ra từ mực, từng nét từng vệt, bất kể nam nữ già trẻ, bất luận thân phận cao thấp, đều như nhau.

Mà sự xuất hiện của Hứa Thanh, như giọt mực màu nhỏ vào bức tranh đen trắng, khiến tất cả trở nên rõ rệt, cũng khiến vô số ánh mắt của con dân nơi đây đổ dồn vào hắn.

Những ánh mắt ấy, có oán độc, có điên dại, song cũng ẩn chứa mơ hồ.

Tựa hồ muốn nhào đến, nhưng vì khí vận của Tử Thanh thượng quốc gia trì trên thân Hứa Thanh, khiến cho những oan hồn tồn tại nhờ khí vận ấy, không thể không cúi đầu.

Tất cả những điều ấy, Hứa Thanh thu hết vào mắt.

Hắn trầm mặc, rồi thu hồi ánh nhìn, hướng về hoàng cung xa xa, bước ra bước thứ ba.

Lúc đáp xuống, hắn đã đứng giữa trung tâm vương đô… trước đại điện Tử Thanh hoàng cung!

Đứng giữa quảng trường hắc ám trước đại điện.

Trước mặt hắn, là một pho tượng khổng lồ và linh thiêng.

Đó là… pho tượng duy nhất trên thế gian, khắc họa Tàn Diện Thượng Hoang!

Rõ ràng chỉ là vật chết, thế nhưng lại tỏa ra uy áp mãnh liệt, khiến cả hoàng cung lặng ngắt như tờ.

Sau pho tượng, chính là đại điện đã mở cửa sẵn.

Bên trong, có một người đang ngồi trên long ỷ!

Đầu đội đế miện, mình khoác đế bào, tóc dài màu tím, dung mạo tuấn mỹ tột bậc, nhưng lại toát ra khí chất yêu tà mãnh liệt.

Chính là… Tử Thanh thái tử!

Giờ phút này, gã đang chống cằm bằng một tay, nhìn Hứa Thanh xuất hiện trên quảng trường ngoài điện.

Trên gương mặt yêu tà ấy, dần dần nở một nụ cười hiền hòa.

Giọng nói cũng mang theo vẻ dịu dàng, giữa không gian quỷ dị, giữa bầu không khí lạ thường ấy, nhẹ nhàng vang lên:

"Không hổ là tiểu a đệ của ta, vẫn thông minh như hồi còn nhỏ."

"Không ngờ ngươi lại không dùng trạng thái tiên thần hợp thể mạnh nhất của mình mà bước vào hoàng đô của chúng ta, càng không mang theo thần thân tiến vào."

"Nhưng những điều đó không quan trọng. Quan trọng là… a đệ, rốt cuộc ngươi đã đến."

Chương 2925: Đoạt thân, đoạt vận! (1)

Bên trong và bên ngoài hoàng cung Tử Thanh thượng quốc.

Tử Thanh đang ngồi trên long ỷ, còn Hứa Thanh đứng tại quảng trường bên ngoài đại điện.

Ánh mắt của hai người, lại lần nữa giao nhau.

Hứa Thanh vẫn còn nhớ, lần gần nhất bọn họ nhìn thẳng vào nhau, là tại Đế Đô của nhân tộc, vào khoảnh khắc hắn tử vong.

Còn lần trước nữa, chính là trong đêm mưa ở rừng rậm Nghênh Hoàng Châu.

Khi đó, Tử Thanh thái tử xách theo thủ cấp của Lục gia.

Từng hình ảnh, tại thời khắc ánh mắt gặp nhau này, lần lượt hiện lên trong tâm trí Hứa Thanh.

Chỉ có điều, so với ngày xưa… thì giờ đây ánh mắt Hứa Thanh đã bình lặng.

Hắn nhìn Tử Thanh thái tử, với khoảng cách gần đến thế, hắn có thể cảm nhận rõ tu vi của đối phương, chỉ dừng lại ở cảnh giới Thần Đài.

Năm xưa tại Đế Đô nhân tộc, Tử Thanh thái tử đã mượn việc Nữ Đế tấn cấp để thực hiện nghi lễ cho bản thân, từ đó bước lên Thần Đài.

Nhưng dường như, mấy chục năm trôi qua, gã đã dừng lại.

Đến hôm nay, vẫn là Thần Đài.

Tuy vậy, Hứa Thanh không hề sinh tâm khinh suất, hắn biết rõ… khi tượng Tàn Diện Thượng Hoang đang ở nơi này, thì cảnh giới, đã không còn quan trọng.

Huống chi tâm kế và thủ đoạn của Tử Thanh thái tử, cùng từng tầng bố trí của gã, đều chứng minh rằng đối phương mưu đồ cực lớn!

Vì vậy, đối diện lời nói của Tử Thanh thái tử, Hứa Thanh thản nhiên mở miệng:

"Thần thân của ta, bất kể là dung hợp với bản thể, hay mang đến nơi đây..."

"Chỉ cần xuất hiện trước mặt ngươi, vậy thì..."

"Thân thể do máu thịt Thượng Hoang tạo thành ấy, liệu có còn thuộc về ta hay không, vẫn là điều chưa thể biết."

Bên trong đại điện, Tử Thanh thái tử đang ngồi trên long ỷ, nghe xong lời ấy, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa:

"Tiểu a đệ thông minh, để ta xem thử ngươi đã chuẩn bị đủ hay chưa."

Giọng gã nhẹ nhàng vang lên, đồng thời tay phải giơ lên, khẽ vẫy về phía bầu trời.

Một chiêu ấy khiến thiên không rền vang, nổi lên tầng tầng sóng dữ, một vòng xoáy khổng lồ lập tức hiện ra, gầm rít xoay tròn dữ dội.

Nó hút lấy toàn bộ hắc vụ trong Thôn Thiên, gom tụ thành một bức cảnh tượng.

Trong màn ảnh ấy, chính là... Triêu Hà Sơn.

Bên trong hiện rõ mọi thứ, có thể thấy tại trung tâm Triêu Hà Sơn, một thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Toát ra thần uy mãnh liệt, chính là thần thân của Hứa Thanh!

Bốn phía thần thân, là tầng tầng trận pháp rậm rạp và phức tạp, hiện tại toàn bộ đều được kích hoạt, tạo thành lực trấn áp cực kỳ khủng bố.

Mà bên ngoài trận pháp, cũng là bên ngoài Triêu Hà Sơn, còn có thể thấy những thân ảnh đang vây quanh núi.

Là Chu Chính Lập, Tinh Hoàn Tử và những người khác.

Tất cả bọn họ đang ngồi xếp bằng, mỗi người đều kết ấn, dốc toàn bộ tu vi, gia trì vào trận pháp bên trong Triêu Hà Sơn.

Khiến uy năng trấn áp của trận pháp lập tức bạo tăng.

Nhưng điểm mấu chốt không nằm ở đó. Kẻ đang thật sự trấn áp thần thân Hứa Thanh, chính là… Thất gia!

Thất gia ngồi xếp bằng trên đỉnh Triêu Hà Sơn, dùng lực lượng của bản thân bao phủ lấy thần thân của Hứa Thanh.

Ban đầu, mọi thứ đều ổn, nhưng ngay tại thời khắc Tử Thanh thái tử vẫy tay triệu hoán, thân thể của thần thân Hứa Thanh đang ngồi giữa trận pháp, bỗng khẽ run lên.

Đôi mắt của hắn đột ngột mở ra!

Lập tức hiện lên quang mang màu vàng kim, đồng thời… trong ánh nhìn ấy còn mang theo vẻ tà dị.

Tựa hồ, đã không còn là Hứa Thanh!

Ngay sau đó, thần lực cuồng bạo từ thần thân ấy bùng phát, muốn phá tan trận pháp, thậm chí còn muốn lao ra khỏi ngọn núi này, đến nơi đang triệu hoán!

Thần lực này quá đỗi kinh người, khi chạm vào trận pháp liền khiến nó xuất hiện dấu hiệu mục nát và sụp đổ.

Những người đang gia trì cho trận pháp như Chu Chính Lập lập tức chấn động, thân thể run rẩy dữ dội, miệng phun máu tươi, Tinh Hoàn Tử cũng chẳng khá hơn.

Còn có Tà Linh Tử, Lý Mộng Thổ, Viễn Sơn Tố, đầu óc ai nấy đều ong ong, máu từ thất khiếu trào ra.

Trận pháp sắp không thể giữ nổi, đúng vào thời khắc then chốt, Thất gia hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên ấn xuống núi.

Một ấn ấy khiến lực lượng Hậu Thổ tuôn tràn, hoàn toàn cách ly ngọn núi!

Sau đó, tay trái lão giơ lên, lấy ra một vật.

Đó là một mảnh kính!

Chính là món quà mà Mịch Minh Tiên Chủ từng tặng Hứa Thanh, bên trong ẩn chứa uy năng của hiến luật do y nắm giữ.

Dùng món ấy, phối hợp với lực lượng Hậu Thổ của Thất gia, cuối cùng cũng ngăn cách Triêu Hà Sơn, khiến thần thân bên trong… không thể phá núi mà ra.

Tuy phương pháp này không chắc có thể giữ lâu, nhưng ít nhất hiện tại mà nói, đã ngăn cản được đợt triệu hoán đầu tiên của Tử Thanh thái tử.

Đây là một trong những sự chuẩn bị từ trước của Hứa Thanh, khi quyết định đến Tử Thanh thượng quốc.

Hắn đã sớm đoán ra một điều.

Rằng Tử Thanh thái tử có liên hệ sâu sắc với Thượng Hoang, vậy thì thần thân được tạo nên từ máu thịt Thượng Hoang ấy, khi đứng trước mặt đối phương… ắt hẳn sẽ có điều bất ổn!

Chương 2926: Đoạt thân, đoạt vận! (2)

Cho nên Hứa Thanh hiểu rất rõ, bản thân hắn bắt buộc phải trấn áp thật tốt thần thân của mình trước khi tiến vào Tử Thanh thượng quốc, nhằm đề phòng mọi biến cố bất ngờ xảy ra.

Đồng thời, vì không thể để thần thân xuất hiện, nên cũng không thể dung hợp với bản thể, do đó không thể thi triển được trạng thái tiên thần hợp thể mạnh mẽ nhất kia.

Vì vậy, thứ mà hắn có thể sử dụng, chỉ là tiên thân của chính mình.

Đây cũng là lý do vì sao hắn vẫn luôn bế quan suốt mấy chục năm!

Hắn muốn đột phá tu vi!

Chỉ là sau mấy chục năm bế quan, cho dù hắn dốc toàn lực hấp thu luồng ánh sáng mà Hoàng Thiên thần tộc thờ phụng, thì kết quả cuối cùng, vẫn chưa đủ để hắn thực sự tấn cấp thành Tiên Chủ!

Tuy hắn đã có đủ hiến luật, nhưng để một Hạ Tiên tấn cấp Tiên Chủ, thì lượng nguyên chất cần thiết quả thực quá nhiều.

Về phần luồng ánh sáng thần bí được Hoàng Thiên thần tộc thờ phụng ấy, hắn đã hấp thu suốt mấy chục năm, hiện tại đã chạm đến cực hạn.

Dù trong ánh sáng ấy vẫn còn nguyên chất, nhưng Hứa Thanh đã không thể tiếp tục hấp thu, phần còn sót lại đó, chính là cốt lõi để ánh sáng này làm “chìa khóa”.

Không thể bị ngoại lực cưỡng đoạt.

Thế nên, Hứa Thanh xuất quan, lựa chọn tiến vào Tử Thanh thượng quốc.

Ngay lúc này, trong màn xoáy trên không trung bị Tử Thanh thái tử triệu hoán, tại khoảnh khắc Triêu Hà Sơn ổn định lại, Hứa Thanh đang đứng trên quảng trường hoàng cung liền ngẩng đầu nhìn lên.

Trong mắt hắn lộ ra quang mang dữ dội, tay phải vung lên trời.

Tức thì âm vang ầm ầm từ vòng xoáy trên trời lại rít gào dữ dội hơn, kế đó toàn bộ vòng xoáy run rẩy, thế nhưng… lại bị Hứa Thanh ép ngược, khiến nó quay ngược chiều.

Ngay khoảnh khắc ấy, tu vi trên người Hứa Thanh cũng bộc phát mãnh liệt, ầm ầm bốc lên tận trời.

Dao động thuộc về Hạ Tiên hậu kỳ lập tức tràn ngập bát phương thiên địa, bao phủ toàn bộ Thôn Thiên đại vực, hóa thành ngoại lực, giúp cho vòng xoáy ngược chiều ấy, một lần là thành công!

Cùng lúc đó, ánh mắt Hứa Thanh dõi thẳng vào Tử Thanh thái tử trong đại điện, miệng truyền ra đạo âm.

“Đoạt!”

Ngay khi tiếng ấy vang lên, tại Đế Đô của nhân tộc trên đại lục Vọng Cổ, một nghi lễ long trọng đã được bố trí hoàn tất.

Nghi lễ ấy tụ hội toàn bộ cường giả của nhân tộc, lấy khí vận của nhân tộc làm dẫn, dùng Nữ Đế làm lệnh, bất ngờ vận hành!

Theo nghi lễ khởi động, một luồng ánh sáng chói lòa từ Đế Đô nhân tộc bắn thẳng lên trời, bay tới… Thôn Thiên đại vực!

Cùng lúc ấy, cảm ứng được sự khởi động của nghi lễ nhân tộc, toàn bộ các đại vực trên đại lục Vọng Cổ, toàn bộ các tộc quần, đều đồng loạt vận hành nghi lễ đã chuẩn bị sẵn từ lâu.

Mỗi nghi lễ, đều gom tụ toàn bộ lực lượng của cả tộc.

Từng đạo hào quang mãnh liệt xé rách tầng không, đồng loạt bay về hướng Thôn Thiên đại vực, nơi Hứa Thanh đang đứng!

Nghe thì dài dòng, nhưng kỳ thực tất cả đều xảy ra trong nháy mắt.

Từng đạo ánh sáng của vạn tộc ấy, cùng với quang trụ từ nhân tộc, phá vỡ hư vô, như sao băng rơi thẳng xuống bầu trời Thôn Thiên đại vực.

Rồi ngay tại nơi ấy, tất cả giao hòa thành một thể!

Thậm chí trong ánh sáng ấy, còn có bóng dáng của Thiên Đạo Vọng Cổ hóa hiện.

Bên trong có thể thấy Cổ Linh Hoàng, có thể thấy Thiên Đạo Chi Tử của Hứa Thanh.

Ngay khoảnh khắc xuất hiện, bọn họ cùng ánh sáng dung hợp, cuối cùng tại tầng không Thôn Thiên đại vực, hiện hóa thành một mặt… gương khổng lồ che phủ toàn bộ đại vực!

Mặt gương ấy đối diện với Thôn Thiên đại vực, bên trong rõ ràng phản chiếu lại tất cả sơn hà và vạn vật trong đại vực!

Tự nhiên cũng bao gồm cả vương quốc Tử Thanh, cùng với hoàng cung trong đó!

Toàn bộ Thôn Thiên đại vực, dưới sự phản chiếu ấy, cộng thêm vòng xoáy bị đảo ngược hút lấy, lập tức trở nên mơ hồ, từng sợi từng sợi khí vận cụ thể hóa thành sương xám, bốc lên giữa không trung, bị mặt gương hấp thu!

Cùng với việc Thôn Thiên đại vực trở nên mờ ảo, thì mọi thứ bên trong mặt gương lại càng thêm rõ ràng!

Chính là… Thiên Đạo hiển lộ đoạt quốc vận!

Hứa Thanh hội tụ lực lượng của vạn tộc, hình thành một chiếc gương Vọng Cổ đoạt vận ngay trên bầu trời Thôn Thiên đại vực.

Đây là một trong những kế hoạch của Hứa Thanh.

Tử Thanh thái tử muốn đoạt thần thân của hắn, còn lựa chọn của hắn, là dùng một nửa khí vận của Tử Thanh thượng quốc mà hắn đang nắm giữ, để đoạt lấy nửa khí vận còn lại!

Bên trong đại điện hoàng cung Thôn Thiên đại vực, Tử Thanh thái tử đang ngồi trên long ỷ, nhìn thấy cảnh tượng ngoài trời, trên mặt hiện lên nụ cười càng thêm đậm, khẽ gật đầu với Hứa Thanh.

“Thú vị thật.”

“Tiểu a đệ quả nhiên đã lớn rồi.”

“Đến cả chuyện muốn đoạt tài sản tổ tiên từ ca ca đây, cũng biết mà làm rồi.”

“Chỉ là, ngươi có biết… sản nghiệp của chúng ta, có bao nhiêu không?”

Tử Thanh nhẹ nhàng cười nói.

Chương 2927: Đại địa thành thư, vận mệnh chi lưu (1)

“Sản nghiệp của chúng ta, rất nhiều.”

Tử Thanh thái tử khẽ cười, nâng tay phải, nhẹ nhàng phất ra phía ngoài đại điện.

Cú phất tay ấy khiến tiếng ầm vang trong Thôn Thiên đại vực chợt bùng nổ, vượt xa tất cả những lần trước.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khó tin đột ngột xuất hiện!

Đại địa… trong khoảnh khắc, liền biến đổi. Dù là sông núi, hay kiến trúc, kể cả hoàng cung, toàn bộ ở khoảnh khắc ấy, vậy mà hóa thành một quyển sách!

Đại địa thành thư.

Lúc này, gương lớn Vọng Cổ trên trời vẫn đang cướp đoạt quốc vận Thôn Thiên đại vực, thậm chí đã đoạt hơn phân nửa, khiến vạn vật càng thêm mơ hồ.

Thế nhưng, đúng vào lúc ấy, trang sách do đại địa hóa thành chợt mở ra một tờ!

Trang sách ấy mở ra, sông núi tái hiện, vạn vật phục sinh, quốc đô hiện lại, bách tính hiện thân!

Bên trong trang ấy, vẫn là Tử Thanh thượng quốc!

Hơn nữa còn hoàn chỉnh đến kỳ lạ!

Mặc cho gương lớn Vọng Cổ trên bầu trời tiếp tục cướp đoạt, mặc cho vòng xoáy bị Hứa Thanh đảo ngược vẫn hấp thu không ngừng, mặc cho từng hình ảnh trong gương ngày càng rõ nét, thì trong trang sách của đại địa vẫn tái hiện tất cả như cũ.

Kỳ dị hơn nữa là, dù trang ấy cũng dần trở nên mơ hồ khi bị gương Vọng Cổ hút lấy, nhưng… quyển sách của đại địa lại tiếp tục lật sang trang thứ hai!

Trang thứ hai ấy, vẫn là Tử Thanh thượng quốc!

Không hề thay đổi chút nào.

“Tiểu a đệ, ngươi muốn bao nhiêu, ca ca đều cho ngươi bấy nhiêu.”

Tử Thanh thái tử mỉm cười.

“Bởi vì, ta đã đem từng hơi thở tồn tại của Tử Thanh thượng quốc, hóa thành những trang sách mang vận mệnh riêng biệt. Đến cuối cùng, chúng có được sinh mệnh, bắt đầu tự sinh tự diệt…”

“Cụ thể có bao nhiêu trang, e rằng ngay cả ta cũng không rõ.”

Đây, chính là thần quyền mà năm xưa hắn từng thi triển!

Vận mệnh!

Chỉ là so với năm xưa, thần quyền hôm nay của Tử Thanh thái tử rõ ràng càng quỷ dị, phạm vi cũng càng không thể lường được!

Theo lời hắn vừa dứt, sách đại địa ở Thôn Thiên đại vực lật trang ngày càng nhanh, không còn đợi gương lớn Vọng Cổ hút xong mới lật sang, mà là tự động lật liên tục.

Mỗi một trang, đều là Tử Thanh thượng quốc!

Thế là, gương lớn Vọng Cổ trên trời cũng bị ép phải đẩy nhanh tốc độ cướp đoạt.

Còn quốc vận của Tử Thanh thượng quốc, trong dòng lật trang nhanh chóng kia, trở nên… vô cùng vô tận!

Khiến người ta không thể không sinh ra cảm giác bất lực.

Gương lớn Vọng Cổ trên trời cũng thể hiện rõ cảm giác đó.

Nó, không thể cướp đoạt vô hạn, và vòng xoáy đang đảo ngược kia, cũng không thể vĩnh viễn quay ngược.

Cho nên, theo tiếng răng rắc vang lên, trên bề mặt gương lớn Vọng Cổ xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt ấy ngày càng nhiều, giữa chuỗi âm thanh vỡ vụn, lan rộng khắp mặt gương, cuối cùng… vỡ nát tan tành!

Gương lớn chia thành vô số mảnh nhỏ, hóa thành hàng ngàn hàng vạn mảnh vỡ rơi vãi về bát phương.

Cùng lúc đó, tại đại lục Vọng Cổ, Nữ Đế nhân tộc phun ra một ngụm máu tươi, thân thể suy nhược hẳn, vô lực ngẩng đầu nhìn về phía Thôn Thiên.

Tất cả cường giả nhân tộc tham gia nghi lễ bên cạnh nàng cũng đều như vậy.

Còn những cường giả tương đương của vạn tộc, cũng không khác gì.

Tu sĩ khắp các tộc đồng loạt thổ huyết.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đại lục Vọng Cổ rơi vào tĩnh lặng.

Chỉ còn quyển sách do đại địa Thôn Thiên đại vực hóa thành vẫn đang lật nhanh như gió, tái hiện từng màn cảnh tượng không ngừng.

Tựa như thời không cũng đang biến hóa theo.

Hứa Thanh trong lòng khẽ thở dài.

Tử Thanh thái tử trước đó thất bại trong việc đoạt lấy thần thân.

Lần này, chính hắn cũng thất bại trong việc cướp đoạt quốc vận của Tử Thanh thượng quốc.

Song đúng vào khoảnh khắc thất bại ấy, Hứa Thanh đứng ngoài quảng trường trước đại điện hoàng cung Tử Thanh thượng quốc, sát khí lóe lên trong mắt, thân hình vụt động, xông thẳng về phía đại điện trước mặt.

Đã không thể đoạt, vậy thì đành phải thân chinh quyết chiến, định ra vận mệnh!

Trong đại điện, Tử Thanh thái tử nhẹ nhàng gõ một cái lên hư không.

Một làn sóng vận mệnh lan ra từ đầu ngón tay hắn, hóa thành gợn sóng, cản lại bước chân của Hứa Thanh đang xông vào.

“Đối thủ của ngươi, là một khả năng khác của ta trong vận mệnh.”

Giọng nói vang lên, đồng thời trang sách của đại địa lập tức ngừng lật.

Một nhánh phân chi của vận mệnh, chợt hiện ra rõ ràng.

Sự xuất hiện của nhánh vận mệnh này thay thế hiện thực, hoặc chính xác hơn, là cùng tồn tại với hiện thực.

Thế nên trong đại điện, Tử Thanh thái tử vẫn ngồi trên long ỷ.

Còn ở bên ngoài đại điện, trời đất bắt đầu biến hóa!

Chương 2928: Đại địa thành thư, vận mệnh chi lưu (2)

Trên quảng trường, xuất hiện một Tử Thanh thái tử thứ hai!

Gã đứng trên tượng Tàn Diện Thượng Hoang, hai tay dang rộng, thần sắc mang theo vẻ tà dị, lại lộ rõ sự lạnh lùng, bốn phía còn vang vọng âm hưởng của lời hắn vừa nói trong nhánh vận mệnh.

“… Tế!”

Theo tiếng này vang lên, trong dòng nhánh vận mệnh này của Tử Thanh thượng quốc, lập tức truyền ra vô số tiếng gào rú điên cuồng.

“Nguyện vì Thái tử mà chết!”

“Nguyện vì Thái tử mà chết!!”

Những tiếng này, đều phát ra từ miệng bách tính của Tử Thanh thượng quốc trong nhánh vận mệnh kia, có tu sĩ, có phàm nhân, có nam nữ, có già trẻ.

Nhưng không ai là ngoại lệ, thần sắc đều cuồng nhiệt.

Chỉ dưới một chữ của Tử Thanh thái tử, bọn họ đồng loạt thiêu đốt thân thể, bắt đầu… tự hiến tế!

Hiến tế cho… Tử Thanh thái tử của bọn họ!

Vị Tử Thanh thái tử trong nhánh vận mệnh đồng tồn tại với hiện thực này, vậy mà lựa chọn hiến tế toàn bộ Tử Thanh thượng quốc, dung nhập vào bản thân!

Thế nên, khoảnh khắc tiếp theo, vô số sinh mệnh bị hiến tế hóa thành dòng thác lũ, từ bốn phương tám hướng tràn tới tượng Thượng Hoang, đổ vào thân thể Tử Thanh thái tử.

Số lượng nhiều đến vô bờ vô bến.

Trong quá trình ấy, Hứa Thanh không hề ra tay ngăn cản.

Bởi vì điều đó vô nghĩa, quyền hành của hắn rõ ràng cảm nhận được, cảnh tượng trước mắt đã là chuyện từng phát sinh.

Muốn thay đổi màn này, thì không thể đổi được kết cục.

Nhưng nếu đổi được kết cục cuối cùng, thì có thể nghịch chuyển nhân quả.

Bởi vậy, Hứa Thanh chỉ chăm chú dõi theo, quan sát từng chi tiết.

Ngay lúc này, Tử Thanh thái tử đứng trên tượng Thượng Hoang, thân thể bị dòng sinh mệnh hiến tế tràn vào khiến gã nhanh chóng tan rã thành huyết thủy, nhỏ giọt xuống tượng đá bên dưới.

Toàn bộ quá trình, chỉ diễn ra trong mấy hơi thở…

Trước ánh mắt của Hứa Thanh, trong dòng nhánh vận mệnh này, Tử Thanh thượng quốc không còn lấy một người dân, kể cả Tử Thanh thái tử cũng đã hoàn toàn hòa tan, máu của gã… bao trùm toàn bộ tượng Thượng Hoang.

Ngay sau đó, một luồng khí tức kinh khủng từ trong tượng Thượng Hoang lan ra, sau đó bộc phát, xông thẳng lên trời.

Hình thành thần uy cuồn cuộn!

Khiến trời đất đổi màu, phong vân đảo lộn, dị chất tràn ngập nhân gian.

Ngay cả quy tắc, cũng bắt đầu tan biến, ngay cả pháp tắc, cũng dần không tồn tại.

Chỉ còn lại… thần quyền, trong khoảnh khắc ấy, trở thành duy nhất!

Đó chính là khí tức cấp bậc Thần Chủ!

Trong uy thế ấy, hình dạng tượng Thượng Hoang bắt đầu biến hóa, tựa như sống lại, từ tượng đá hóa thành thân thể máu thịt!

Hơn nữa trong lúc máu thịt ngọ nguậy, ngay cả hình dạng cũng biến đổi.

Dần dần hình thành hình người!

Khuôn mặt được tạo thành nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt, liền hiện rõ… dung mạo Tử Thanh!

Ngay sau đó, thân ảnh gã tan biến, hư vô sụp đổ, khi xuất hiện lại, đã ở ngay trước mặt Hứa Thanh, giữa làn dị chất cùng thần uy Thần Chủ bạo phát, tay phải của hắn nâng lên, ấn thẳng về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh quyền hành bộc phát, nghênh đón cú chạm của Tử Thanh thái tử.

Trời đất ầm vang!

Thế giới cũng chấn động, cuộn lên trùng trùng sóng lớn.

Hứa Thanh mượn lực lui lại, dừng lại cách đó trăm trượng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Tử Thanh thái tử đứng ngoài đại điện.

Mà lúc này, Tử Thanh bên ngoài đại điện, cũng đang nhìn hắn.

Phía sau gã, trong đại điện, Tử Thanh kia cũng đang nhìn hắn.

Hai Tử Thanh cùng lúc mở miệng:

“Tiểu a đệ, lần này, nếu ngươi không chuẩn bị sẵn sàng, thì… ngươi sẽ chết.”

Lời của họ, giao thoa giữa hai dòng vận mệnh, vang vọng đồng thời trong thời không hiện tại, mãi không tiêu tán.

Thần quyền của Tử Thanh, chính là vận mệnh!

Loại năng lực chặt ra một nhánh từ vận mệnh, hóa hiện một khả năng khác, để cùng tồn tại với hiện thực như thế này… ở một mức độ nào đó, Hứa Thanh cũng từng trải qua.

Đó là tại Đệ Tứ tinh hoàn, giữa dòng thời không loạn lưu.

Hứa Thanh ở điểm quy nhất, từng xuất hiện bên cạnh lão họa sư ấy.

Lão họa sư, là một khả năng khác của Hứa Thanh trong dòng thời không khác.

Chỉ là giữa hắn và Tử Thanh, cách đạt được điều này không giống nhau.

Tử Thanh, dựa vào vận mệnh.

Còn Hứa Thanh, dựa vào quyền hành của bản thân, hóa thành Duy, xuyên qua tất cả thời không.

Nhưng dù khác cách…

Đi đến bước này, đã là cấp bậc "Chủ".

Là thần, thì là Thần Chủ. Là tiên, thì là Tiên Chủ.

Chương 2929: Vận mệnh quy nhất (1)

"Thần và Tiên, vốn không giống nhau."

Hứa Thanh chăm chú nhìn Tử Thanh, bình thản cất lời.

"Nhưng khi buông bỏ con đường hành tẩu của Hậu Thổ mà lựa chọn tiến nhập thượng hành, thì bản chất... đã trở nên như nhau."

"Cho nên, trong tinh hoàn thượng hành, thần và tiên, nhìn thì như đối lập, nhưng thực ra đồng nguyên."

"Bởi thế, nếu ta sẽ chết, thì ngươi cũng sẽ chết."

"Nhưng so với cái chết, điều ta càng muốn chứng kiến, là trong tầng thứ này, rốt cuộc là vận mệnh của ngươi sâu thẳm hơn, hay 'Duy' của ta là vô tận hơn!"

Lời chưa dứt, Hứa Thanh đã bước một bước hạ xuống, vượt qua trăm trượng, xông thẳng về phía Tử Thanh đang đứng ngoài đại điện.

Tử Thanh ngoài điện, ánh mắt rơi trên thân ảnh Hứa Thanh đang đến gần, vẻ mặt hờ hững, không nói một lời.

Còn Tử Thanh trong điện, vẫn giữ dáng vẻ ôn hòa, khẽ mở miệng để âm thanh xuyên qua trục chính vận mệnh, vang vọng ra ngoài nhánh vận mệnh.

"Tiểu đệ, điều ngươi suy nghĩ, cũng chính là điều ta đang nghĩ đến."

"Vận mệnh... chồng lặp!"

Lời nói vừa vang lên, Tử Thanh ngoài điện, kẻ không biểu cảm kia đã giơ tay phải lên, khẽ ấn về phía Hứa Thanh đang lao đến.

Một ấn này hạ xuống, lực lượng vận mệnh vô thanh vô tức giáng lâm, hình thành một loại ý nghĩa khó có thể diễn tả, giáng lên quanh thân Hứa Thanh, hóa thành từng tầng gợn sóng.

Trong làn sóng ấy hiện ra từng khung cảnh.

Trong những khung cảnh ấy, hiện lên từng thân ảnh của Hứa Thanh, nhưng đây không phải là song song do thuật thời không tạo ra, mà là... từng dòng nhánh tách ra từ trục chính vận mệnh của hắn.

Cũng có thể nói, đó là từng khả năng vô hạn được sinh ra trong quá trình sinh mệnh tự nhiên tiêu vong.

Mỗi một khả năng, đều hình thành nên một khung cảnh.

"Thời gian, vốn dĩ không tồn tại, chỉ là khái niệm do chúng sinh tạo ra để tính toán quá trình tiêu vong của bản thân và vạn vật."

"Bởi thế, thời không của ngươi, đã có khiếm khuyết."

"Còn ta, không lấy thời không làm chuẩn."

Tử Thanh trong điện nhẹ nhàng nói ra.

Lời của gã rơi xuống, làm chấn động cả những khung cảnh.

Trong đó tràn đầy mâu thuẫn, có cảnh Hứa Thanh đang chiến đấu cùng kẻ địch, lại có cảnh hắn đang ngồi tĩnh tọa tại cùng một điểm vận mệnh.

Có cảnh hắn diệt vong trong một nhánh vận mệnh, lại có cảnh hắn ở điểm tương tự nhận được cơ duyên lớn lao.

Có cảnh là sự tiêu tán của thân nhân, lại có cảnh là cảnh tượng sum vầy đầm ấm.

Đây chính là vận mệnh chồng lặp!

Khiến quanh thân Hứa Thanh, trong khoảnh khắc ấy đồng thời tồn tại vô số vận mệnh tương khắc.

Những vận mệnh ấy đan xen, hiện ra hình thái vỡ vụn xung quanh hắn.

Chân thân thật sự của Hứa Thanh trong những mảnh vỡ ấy trở nên mơ hồ, như thể bị tẩy xóa, mỗi lần tiến bước lại phân hóa ra vô số tàn ảnh trong suốt.

Những tàn ảnh ấy lại hóa thành những khả năng vận mệnh mới.

Vô biên vô tận.

Tựa như hắn đang đồng thời trải qua vô số kiếp nhân sinh.

Trong trạng thái này, mỗi một động tác, thậm chí mỗi lần tim đập của Hứa Thanh, đều dẫn phát phong bạo xác suất, khiến vận mệnh trở nên cực kỳ bất ổn, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị chuyển đổi.

Khó mà tự chủ!

Đây là trục chính vận mệnh đang bị pha trộn với nhánh vận mệnh.

Đây là bản ngã đang bị tha ngã lấn chiếm.

Chỉ có thanh âm của hắn, trong sự hòa trộn và chiếm đoạt ấy, vẫn bình tĩnh vang lên.

"Cảnh tượng tương tự, ta từng trải qua."

"Tu hành của ta, cũng chẳng chỉ riêng thời gian hay không gian, thứ ta cảm ngộ nơi hiến luật là..."

"Quy nhất."

"Thời gian quy nhất, không gian quy nhất, thời không quy nhất, song song quy nhất, vận mệnh... cũng quy nhất!"

Lời Hứa Thanh vừa truyền ra, thân hình vốn càng lúc càng mờ nhạt của hắn, bỗng giơ tay phải lên.

Ý chí hiến luật của hắn bộc phát mãnh liệt, từ bàn tay đang giơ ra ấy lan tỏa, hóa thành một đường "quy nhất", đâm xuyên ra bốn phía.

Xuyên qua mọi mảnh vỡ vận mệnh, trong khoảnh khắc gắn kết chúng lại với nhau... tay phải của Hứa Thanh, mạnh mẽ nắm chặt!

Chương 2930: Vận mệnh quy nhất (2)

Toàn bộ mảnh vỡ vận mệnh xung quanh hắn đều nổ vang, hình ảnh bên trong bị cưỡng ép cải biến, toàn bộ đều hóa thành hình ảnh hắn ở hiện tại, chính là hắn lúc này!

Sau đó, những hình ảnh ấy ào ạt tụ lại quanh Hứa Thanh, nhanh chóng dung hợp cùng thân thể hắn.

Vì hình ảnh trong đó đều là hắn tại khoảnh khắc hiện tại, nên sự dung hợp ấy không gây ra dư ảnh chồng chéo, mà giống như hoàn toàn hòa làm một.

Khiến thân ảnh mờ nhòe của Hứa Thanh, được từng lớp từng lớp phác họa lại, trở nên chân thực hơn bao giờ hết.

Cho đến khi toàn bộ hình ảnh biến mất, Hứa Thanh đứng tại chỗ, rõ ràng đến cực độ!

Sau đó, âm thanh lại vang vọng.

"Giáng!"

Một chữ ấy vừa thốt ra, mọi thứ xung quanh hắn lập tức biến đổi nhanh chóng!

Kèm theo thiên địa gầm vang, âm thanh cuồn cuộn vang khắp trời đất, nơi Hứa Thanh đang đứng, hiện ra một tầng thủy mặc!

Lớp thủy mặc này lấy Hứa Thanh làm trung tâm, cuốn theo hiến luật của hắn, bỗng lan rộng ra bốn phía.

Nhuộm đen vạn vật!

Nơi nó đi qua, dù là hoàng cung hay Đế Đô, thậm chí là toàn bộ Tế Nguyệt đại vực, đều trong khoảnh khắc ấy, cùng với sự rõ ràng của Hứa Thanh, đột ngột thoái hóa!

Khái niệm về chiều sâu bị rút đi, tồn tại lập thể bị ép phẳng, tất cả mọi thứ, trong chớp mắt, đều hóa thành một bức tranh thủy mặc!

Đây chính là... Giáng Duy!

Bao gồm cả tòa đại điện hoàng cung, và Tử Thanh thái tử đang đứng ngoài điện với vẻ mặt lạnh lùng.

Đều hóa thành một phần của bức họa!

Chỉ có Hứa Thanh là màu sắc duy nhất trong thiên hạ, đứng giữa bức tranh thủy mặc ấy!

Chân phải hắn nhấc lên, như thay thế cả vòm trời, bước một bước, giẫm xuống đại điện hoàng cung trong bức tranh thủy mặc.

Chính là một cách thể hiện khác của hiến luật mà Hứa Thanh lĩnh ngộ nơi bản thân.

Và ngay khoảnh khắc chân hắn hạ xuống, Tử Thanh thái tử đang đứng trước đại điện trong tranh thủy mặc, liền ngẩng đầu lên, nhìn về bóng đen kia như thay thế cả thiên không.

Lạnh lùng mở miệng.

"Tại Vô Song thành, lần đầu tiên ngươi chết, thọ mệnh là bảy."

Lời này vừa dứt, mắt trái của Tử Thanh hiện ra hình ảnh Hứa Thanh thuở thiếu thời tại Vô Song thành.

Thân ảnh ấy lập tức vỡ vụn, hóa thành bảy sợi tơ bạc bay ra, rõ ràng hiển hiện.

Mỗi sợi, tượng trưng cho một tuổi.

"Tại Thất Huyết Đồng, ngươi trải qua nhiều lần cơ duyên, tổng cộng là năm."

Câu thứ hai vang vọng, trong mắt phải Tử Thanh hiện lên từng hình ảnh Hứa Thanh tại Thất Huyết Đồng, sau đó bay ra năm con hồ điệp màu vàng kim.

Mỗi con, đại diện cho một lần cơ duyên!

"Được Nữ Đế cải mệnh, ngươi chết lần thứ hai, kiếp nạn là hai."

Câu thứ ba vừa vang lên, trước mặt Tử Thanh, trong hư không hội tụ thành hình ảnh, chính là cảnh tượng năm xưa Hứa Thanh tử vong tại Đế Đô của nhân tộc.

Ngay khi tử vong, hai sợi xích đen bay ra từ trong thân ảnh ấy!

"Hôm nay, dùng tơ bạc thọ mệnh đan thành, lấy hồ điệp vàng kim của cơ duyên, dùng xiềng xích của kiếp nạn rèn luyện, luyện thành vận mệnh hồ điệp của ngươi..."

Hình ảnh đan xen, ba sắc vàng, bạc, đen dung hợp với tốc độ nhanh chóng, hóa thành một con hồ điệp ba màu!

Hồ điệp vừa hiện thân, cả bức tranh thủy mặc lập tức nổi sóng, như thể bức họa bị nhăn lại!

Mà theo từng nhịp vỗ cánh của hồ điệp ba sắc, lập tức có màu sắc lấy nó làm trung tâm, lan rộng ra toàn bộ bức tranh thủy mặc!

Khiến bức họa không còn đơn điệu, khiến bức họa tựa hồ trỗi dậy sinh cơ!

Sau đó, hồ điệp ấy chợt lao vút lên, bay thẳng lên tận thiên không!

Nơi nó bay qua, tranh họa tan chảy, nó càng bay càng cao, cuối cùng phá tan thế giới tranh thủy mặc ấy!

Xông thẳng ra ngoài.

Khoảnh khắc nó hiện thân ngoài tranh, toàn bộ bức tranh thủy mặc bắt đầu nứt vỡ.

Mà hồ điệp ba sắc ấy, chỉ một cái rung cánh, liền phân tách thành vô số, như che trời lấp đất, đồng loạt lao về phía Hứa Thanh!

Mỗi một con, trong cảm nhận của Hứa Thanh, đều có mối liên hệ chặt chẽ với bản thân, tựa như... mỗi một con, đều chính là hắn!

Cùng lúc đó, theo sự tan vỡ của bức tranh thủy mặc, trong đại điện, thanh âm của Tử Thanh lại vang vọng.

"Dùng vận mệnh hồ điệp của ngươi, tạo thành lồng giam vận mệnh của ngươi!"

"Tù!"

Chương 2931: Cầu thần... không mở mắt (1)

Âm thanh của Tử Thanh còn vang vọng, vô số hồ điệp từ bức tranh thủy mặc đang sụp đổ bay ra, tràn ngập trời đất, phủ kín bốn phía quanh Hứa Thanh.

Theo nhịp vỗ cánh, từ thân thể chúng tỏa ra bụi phấn ba màu, lan khắp bát phương.

Hóa thành... lồng giam vận mệnh!

Cái gọi là lồng giam, là lấy nhân sinh ví như quỹ tích của tinh tú, dựa vào thần quyền vận mệnh, cắt lấy tinh quỹ rồi gấp lại thành lồng giam hình lục giác.

Kẻ bị giam bên trong, mọi hành động đều sẽ bị vận mệnh chi lực bóp méo và chi phối.

Dù là thần thông, hay pháp thuật, hoặc bất kỳ hành vi nào, đều sẽ theo vòng tuần hoàn vận mệnh mà quay về, tạo thành một vòng lặp “tự quy hồi”.

Tựa như lạc vào mê cung, không thể thoát ra, cũng chẳng tìm thấy lối giải.

Đó là định nghĩa của lồng giam, mà khi thêm vào vận mệnh...

Chính là dựa trên nền tảng lồng giam, mà ban cho nó chu trình vận mệnh tự hồi quy!

Lúc này, giữa làn bụi phấn ba màu dày đặc, tình cảnh mà Hứa Thanh đang đối mặt, chính là như vậy.

Thân thể hắn rõ ràng đang tiến về phía trước, phá vỡ hư không, nhưng khi xuất hiện lại, lại lùi về phía sau vị trí ban đầu.

Ngay cả hiến luật của hắn cũng không ngoại lệ.

Mọi hành vi đều trở thành vòng lặp khép kín.

Hứa Thanh khẽ nhíu mày, dừng bước, cũng ngừng xuất thủ, đứng yên tại chỗ. Trong mắt hắn lộ ra quang mang thâm sâu, lặng lẽ cảm nhận lồng giam vận mệnh này.

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, vòng tuần hoàn vận mệnh trong lồng giam lặng lẽ hiện ra.

Một đoạn hình ảnh từ lịch sử, thay thế bụi phấn ba màu, lấy Hứa Thanh làm trung tâm, ảo hóa lan ra bốn phía.

Bên cạnh Hứa Thanh, bắt đầu xuất hiện những bóng người mờ nhạt, càng lúc càng nhiều, có nam có nữ, có già có trẻ.

Cảnh vật cũng nhanh chóng thay đổi, không còn là bụi phấn mịt mù, mà từng tòa kiến trúc dần dần hiện lên.

Những bóng người và kiến trúc ấy tăng lên với tốc độ kinh người, chỉ trong vài hơi thở… một tòa thành trì trong ký ức của Hứa Thanh, hiện ra rõ ràng trước mắt hắn.

Cùng lúc ấy, vang lên vô số thanh âm náo nhiệt!

“Táo mật thượng hạng đây!”

“Hy vọng sang năm được mùa.”

“Mọi người giữ trật tự, đừng chen lấn!”

“Các bác đi ngang qua ghé xem thử, giấy tế nhà ta đốt ra được khói ba màu đấy!”

Vô vàn âm thanh đồng thời tràn vào tai Hứa Thanh, khiến thân thể hắn khẽ run lên.

Không xa, mấy đứa trẻ cầm tượng gỗ, đang chạy về phía xa.

“Đến giờ rồi, mau lên!”

Nhìn thấy những cảnh tượng ấy, thân thể Hứa Thanh run rẩy. Trước mắt hắn là Vô Song thành trong ký ức!

Cũng trong khoảnh khắc ấy, thân thể hắn không còn là bộ dạng khi trưởng thành, mà đã theo sự hiện ra của tòa thành, hóa thành một thiếu niên bảy tuổi.

Ngay lúc nhận ra tất cả, sau lưng Hứa Thanh vang lên giọng nói dịu dàng của một nữ nhân.

“Thanh nhi, sao con không đi nữa, đang đợi ca ca sao?”

Âm thanh ấy, vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Quen thuộc, vì đó là tiếng vọng trong ký ức mà Hứa Thanh vĩnh viễn chẳng thể nào quên.

Xa lạ, vì đã quá lâu… hắn chưa từng được nghe lại lần nào.

Âm thanh ấy như một tảng đá lớn rơi vào lòng biển ý thức, làm dấy lên sóng to gió lớn vô tận.

Khiến Hứa Thanh, run rẩy xoay người lại.

Hắn trông thấy… phía sau mình, là hai thân ảnh khắc sâu nhất trong ký ức, cũng là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

“Phụ thân… Mẫu thân…”

Hứa Thanh lẩm bẩm.

Trước mắt hắn là một nam nhân và một nữ nhân.

Nam nhân trung niên, dù có nét tang thương trên gương mặt, nhưng dung mạo vẫn anh tuấn. Nữ nhân bên cạnh có phần gầy gò, nhưng ánh mắt dịu dàng vô ngần.

Giờ phút này, cả hai đang đầy yêu thương nhìn hắn.

“Đứa nhỏ này, sao mắt lại đỏ hoe thế?”

Nam nhân cười bất lực.

Nữ nhân mỉm cười quỳ xuống, đưa tay xoa đầu Hứa Thanh, giọng nói dịu dàng và trìu mến.

“Thanh nhi, con là nam tử hán, không được vừa thấy ca ca rời đi là khóc nhé. Lại đây… để mẫu thân ôm một cái.”

Nói rồi, nàng đưa tay ôm lấy Hứa Thanh, đứng lên, hôn nhẹ vào má hắn, dịu dàng nói:

“Thanh nhi ngoan, đừng khóc nữa. Ca ca con đi mua táo mật rồi, lát nữa sẽ tới tìm chúng ta.”

“Nhìn kìa, hôm nay là lễ cầu thần, nghi thức tế lễ sắp bắt đầu rồi.”

Nữ nhân ôm lấy Hứa Thanh nhỏ bé, nhìn về phương xa.

Phía xa, tại trung tâm Vô Song thành, trên một tế đàn bằng gỗ cao ngất, có hơn trăm tội nhân đang quỳ rạp, mà phía trước họ là một người mặc huyết bào, đang hướng về trời cao mà lớn tiếng tụng niệm. Thanh âm của y mang theo một tiết tấu kỳ dị, vang vọng khắp bát phương.

“Thiên Kỳ năm thứ 135, niên tại Nam Hoàng, nguyệt tọa Quỷ Túc, trời sắp tối.”

“Chúng ta, những con kiến hôi thấp kém, bò trên đất của song đô, dám lấy lễ tế tanh hôi, mà cầu khẩn với Thần Tàn Diện."

"Ngày xưa ngọc bích từ trời rơi xuống, Huyền Quy gãy chân, khi nhãn đồng của ngài lần đầu mở ra, nhật dương đỏ lòm hóa thành sắt nóng, trút lửa lên ngũ hồ, tinh tú nổ tung hóa thành mũi tên lửa, xuyên phá cửu dã."

"Đến nay tường đổ vẫn rực quỷ hỏa, sinh dân đều ăn đất mồ, mà trong lông mi của ngài đọng lại huyết lệ, vẫn phản chiếu hơi tàn của chúng sinh.”

“Lạy Thần!”

“Cầu mong khe răng ngài nhỏ xuống chút hơi thở tàn dư, để bọn ta còn chút củi duy trì sinh mệnh lén lút; cầu mong bóng tối rơi xuống từ chân mày ngài, là chỗ trú tránh tai họa cho hạng thứ dân.”

“Chúng ta nay dâng trăm tội nhân, móc mắt họ làm đèn, để đốt lên tại khe mắt của ngài; moi gan họ làm dầu, để dán kín mí mắt của ngài.”

“Thần hãy nhắm mắt lại!”

“Thần hãy chìm vào giấc ngủ dài!”

“Cầu thần… không mở mắt!”

Thanh âm cuồn cuộn vang vọng, và toàn thể dân chúng Vô Song thành, cũng trong khoảnh khắc ấy, đồng loạt cúi đầu, cùng nhau niệm vang một câu như sóng vỗ:

“Cầu thần… không mở mắt!”

Nhưng đúng ngay lúc muôn vàn âm thanh hòa làm một, truyền khắp bốn phương tám hướng… thì tại nơi tận cùng trời cao, trên gương mặt tàn khuyết của thần linh, vốn tỏa ra thần thánh vô tận, tràn đầy áp lực, đôi mắt đang nhắm kín ấy… bỗng nhiên… hé ra một khe hẹp!

Ánh nhìn của gã, trực chỉ về phía Vô Song thành!

Và như thế, thảm kịch giáng lâm nhân thế.

Tất cả công trình, trong khoảnh khắc ấy đều tan rã, như thể thời gian trong thoáng chốc đã đi hết vạn năm, hóa thành gió cuốn cát bay.

Vô số phàm nhân, ngay tức khắc dị hóa, hóa thành dị thú thê lương, khát máu không ngừng, giết chóc bốn phía.

Sinh mệnh, rơi rụng với tốc độ kinh hoàng.

Tử vong, càn quét toàn bộ.

Chương 2932: Cầu thần… không mở mắt (2)

Những người chưa kịp dị hóa, số phận lại càng thảm khốc, thân thể bị xé toạc, mọi thứ đều tan rã trong biến mất ấy, hóa thành vật tế.

Đập vào mắt Hứa Thanh là vô số chúng sinh vùng vẫy trong tuyệt vọng, sắc màu của thế giới đã hóa thành máu đỏ.

Tiếng kêu thảm thiết do sợ hãi cùng tuyệt vọng trước khi chết của muôn người, vang lên hòa với cơn mưa máu đang rơi, vang vọng khắp Vô Song thành.

Bao gồm cả phụ mẫu của Hứa Thanh.

Nam nhân trung niên kia, ngay trước mắt Hứa Thanh, hóa thành tro bụi, tiêu tán hư vô.

Còn thân thể của Hứa Thanh, lúc này cũng ngã nhào xuống mặt đất.

Bởi vì, người phụ nữ dịu dàng đang ôm lấy hắn kia, thân thể đã hóa thành huyết thủy… Cả Vô Song thành, đã hóa thành Hoàng Tuyền, mà mưa máu… rơi xuống nhân gian.

Giữa cơn mưa ấy, Hứa Thanh bảy tuổi, toàn thân đẫm máu, lặng lẽ đờ đẫn.

Cảnh tượng này, hắn từng trải qua, khắc sâu trong xương tủy.

“Phụ thân… Mẫu thân…”

Nỗi đau ấy, chẳng từ ngữ nào có thể miêu tả, gào thét như bão tố trong lòng hắn, gầm rú không ngớt.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, hắn cúi đầu nhìn xuống lớp máu loang lổ trên thân thể.

Đó là huyết thủy sau khi thân thể mẫu thân tan rã mà hóa thành.

Thời gian dường như trôi rất lâu.

Trong sự phong hóa của vô số tòa nhà, trong sự tiêu tán của dị thú và thi thể, giữa cơn mưa máu đỏ rực, một thân ảnh xuất hiện từ phương xa.

Gã cầm trên tay một xiên táo mật, đi giữa bụi mù, bước trong huyết vũ, từng bước, giẫm lên huyết thủy đặc quánh, tiến đến trước mặt Hứa Thanh.

Mưa máu rơi lên xiên táo mật, khiến sắc đỏ ấy càng thêm đậm đặc, như nhỏ máu.

Sau đó, gã cúi người xuống, tay phải vươn ra, muốn xoa đầu Hứa Thanh.

“Đệ à, đừng khóc.”

…

Tại hoàng cung Tử Thanh thượng quốc, trong đại điện, Tử Thanh thái tử nhẹ giọng lẩm bẩm.

Còn ngoài đại điện, tại một thời không khác, gã lúc này đã đi đến mép ngoài của lồng giam vận mệnh, tay phải giơ lên, thò vào lớp bụi phấn ba sắc.

Chứng kiến cảnh ấy, Tử Thanh thái tử trong đại điện, trong mắt lóe lên ánh sáng sâu thẳm.

"Về phần thần thân của ngươi, thì ta lấy đi vậy."

Vừa dứt lời, ánh mắt của Tử Thanh thái tử nhìn về phương xa.

Đó là hướng của Triêu Hà sơn.

Gần như ngay khoảnh khắc ánh mắt gã phóng tới, trong Phong Hải quận, Triêu Hà sơn… bỗng vang lên tiếng nổ ầm ầm!

Một cỗ thần uy mênh mông không thể kháng cự, đột ngột bộc phát từ trong Triêu Hà sơn, như núi lửa phun trào, mang theo vô tận giãy giụa, hung mãnh tràn ra bát phương!

Dưới sức chấn động ấy, Chu Chính Lập cùng những người trấn thủ trận pháp phong ấn, từng người toàn thân run rẩy, đồng loạt phun máu, thân hình bị đánh bật ra xa!

Pháp ấn gia trì, thất bại!

Không còn Hứa Thanh kiềm chế, đòn ra tay lần này của Tử Thanh thái tử, thần uy kinh thế, mà ngay khoảnh khắc Chu Chính Lập cùng những người kia thất bại, nơi Triêu Hà sơn, Thất gia cũng thân thể chấn động dữ dội.

Cho dù lão là Hạ Tiên, rốt cuộc vẫn không cách nào chống cự.

Trận pháp dưới chân lão nứt vỡ từng tấc, cho dù lão không thi pháp được cũng vô ích.

Chỉ một thoáng sau, toàn bộ pháp trận triệt để sụp đổ!

Một luồng khí tức thần linh, từ trong trận pháp vỡ nát, tuôn trào lên tận trời.

Cùng lúc đó, thần thân của Hứa Thanh… xuất hiện!

Thần thân ấy bay vọt lên không trung, mang theo uy áp kinh hoàng, mang theo khí thế ngút trời, hướng về Thôn Thiên đại vực, hướng về Tử Thanh thượng quốc, hóa thành một đạo cầu vồng dài… vút thẳng đến!

Chớp mắt đã đến nơi!

Xuất hiện, chính là tại Thôn Thiên đại vực, hoàng cung Tử Thanh thượng quốc, ngay trước mặt Tử Thanh thái tử trong đại điện!

Nhìn chằm chằm vào thần thân, Tử Thanh thái tử khẽ thở dài.

"A đệ, rốt cuộc ngươi vẫn chưa chuẩn bị xong."

Vừa lẩm bẩm, Tử Thanh thái tử ngồi trên long ỷ, tay phải nâng lên, chộp về phía trước.

Ngay lập tức, thần thân của Hứa Thanh bị hút đến, bị Tử Thanh một tay nắm chặt cổ.

Gã chuẩn bị hấp thu.

Nhưng đúng lúc ấy, dị biến bỗng nhiên phát sinh!

Sắc mặt Tử Thanh thái tử lập tức đại biến!

Trong mắt gã, lần đầu tiên từ khi giao chiến tới giờ, hiện lên vẻ dị sắc!

Không chút do dự, gã lập tức buông tay, ném thần thân của Hứa Thanh ra xa.

Nhưng đã muộn một nhịp!

Gã đã hấp thu một phần!

Trong lúc toàn thân run rẩy dữ dội, thần thân bị ném ra của Hứa Thanh, đột nhiên bừng sáng, hình thái cũng lập tức thay đổi.

Lại hóa thành một mảnh kính!

Đó là hiến của Mịch Minh!

Ngay khi tấm kính ấy xuất hiện, một ngón tay… từ trong kính bất ngờ vươn ra với tốc độ kinh người, ầm ầm giáng về phía Tử Thanh thái tử!

Tất cả những điều này nói ra thì dài, nhưng thực chất chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Một cỗ nguy cơ sinh tử mãnh liệt, lần đầu tiên từ khi Tử Thanh phục sinh, phủ trùm lấy gã, quét sạch toàn bộ tâm thần!

Ngay khoảnh khắc đó, ngoài đại điện, Tử Thanh khác có tay phải đang thò vào bụi phấn ba màu trong lồng giam vận mệnh, thân hình lập tức biến mất!

Lần nữa xuất hiện, chính là trong đại điện, chắn trước mặt Tử Thanh thái tử hiện tại!

Chặn lại… ngón tay kia từ trong tấm kính!

Khoảnh khắc va chạm, thân thể Tử Thanh ấy chấn động dữ dội, bằng mắt thường cũng thấy rõ đang tan vỡ, chỉ trong một hơi thở…

Thân thể ấy, cùng ngón tay kia, đồng thời tiêu tan, hóa thành tro bụi!

Còn Tử Thanh thái tử đang ngồi trên long ỷ, giờ đây há miệng phun ra một ngụm máu tươi màu vàng kim, hơi thở trở nên dồn dập, ngẩng đầu nhìn về phía lồng giam vận mệnh ngoài đại điện.

Lồng giam vận mệnh đang sụp đổ!

Bụi ohấn ba màu đang tan biến!

Giữa làn tan biến ấy, thấp thoáng một đứa bé bảy tuổi đang từng bước tiến tới.

Thân ảnh đó, khi tiến lên thì biến hóa liên tục, mỗi bước là một tuổi.

Đến khi hoàn toàn bước ra khỏi lớp bụi phấn ba sắc, người đứng đó… chính là Hứa Thanh khi đã trưởng thành!

Hắn nhìn Tử Thanh thái tử trong đại điện, chậm rãi mở miệng.

"Đáng tiếc."

Trong đại điện, Tử Thanh thái tử lau đi máu bên khóe miệng, ánh mắt nhìn Hứa Thanh lần đầu hiện lên gợn sóng, cuối cùng hóa thành một tiếng tán thưởng.

Đúng lúc này, tại Đệ Tứ tinh hoàn, trên một tinh cầu khổng lồ, Mịch Minh Tiên Chủ đang ngồi xếp bằng, bỗng mở mắt, thu hồi ngón tay.

Khẽ thở dài.

"Chỉ còn thiếu một chút."

Sau lưng y, còn có một thân ảnh khác đang ngồi xếp bằng.

Chính là… thần thân chân chính của Hứa Thanh, đang bị y trấn áp!

Chương 2933: Muốn mở cửa! (1)

Thần thân, trong những năm Hứa Thanh ở Triêu Hà Sơn, đã sớm thông qua phương pháp của bản thân, lặng lẽ đưa ra khỏi đại lục Vọng Cổ, đồng thời sử dụng hiến của Mịch Minh Tiên Chủ để phản chiếu thành ảnh tượng.

Chuyện này dĩ nhiên có Mịch Minh trợ giúp, nhờ đó mới che giấu được phần nào.

Hắn làm vậy là vì hai mục đích.

Một là để ngăn không cho thần thân bị Tử Thanh thái tử khống chế, trở thành con cờ trong tay gã.

Hai là... Hứa Thanh dự định biến thần thân thành một trong những sát chiêu, để vào thời khắc then chốt khiến Tử Thanh thái tử lầm tưởng đã nắm phần thắng, từ đó tạo cơ hội cho Mịch Minh Tiên Chủ ra tay!

Dù sao thì, có Tàn Diện Thượng Hoang hiện diện tại Vọng Cổ, việc tiếp cận nơi này là cực kỳ nguy hiểm, với những cường giả bản thổ của Đệ Cửu tinh hoàn thì Thần Tôn không dám tiến gần, Thần Chủ là giới hạn cuối cùng.

Còn đối với cường giả đến từ các tinh hoàn khác, do khí tức khác biệt, việc đến Vọng Cổ lại càng thêm mạo hiểm.

Cho nên, cơ hội để Mịch Minh Tiên Chủ ra tay... chỉ có một lần, lại không thể lưu lại giao chiến.

Vì vậy mới có chuỗi hành động từ trước đến nay.

"Tiếc thay..."

Trong lòng Hứa Thanh có chút nuối tiếc, nhưng cũng đã lường trước cục diện này, bởi thế rất nhanh liền thu lại tâm tình, sát ý nơi đáy mắt lóe lên, thân ảnh bước một bước, đã hiện ra bên ngoài đại điện.

Lại thêm một bước, hắn liền đặt chân vào trong... tòa đại điện của hoàng cung này.

Hướng về phía Tử Thanh thái tử đang ngồi trên long ỷ, nơi khóe miệng vẫn còn vết máu vàng, hắn đạp mạnh bước chân.

Toàn thân, tựa như một thanh trường thương muốn xuyên phá cả trời đất, mang theo thế không thể ngăn cản, lao thẳng về phía... Tử Thanh thái tử.

Nhưng đúng lúc hắn sắp tiếp cận, trong mắt Tử Thanh thái tử bỗng lóe lên kim mang chói lọi, thân thể từ thế ngồi bật dậy, tay phải giơ lên, ấn thẳng lên trời cao.

Miệng gã phát ra thần âm!

“Thần.”

Một chữ ấy, vừa thoát khỏi miệng Tử Thanh, đại lục Vọng Cổ liền rung chuyển dữ dội.

Vạn tộc sinh linh đồng loạt tâm thần chấn động, bản năng ngẩng đầu.

Bởi vì, nơi tầng trời cao, Tàn Diện khổng lồ che lấp nửa bầu trời lúc này chấn động, thậm chí bắt đầu xoay chuyển, quay về hướng Thôn Thiên.

Làn tóc khô héo buông xuống, theo chuyển động của khuôn mặt và chấn động của thần ý, lôi theo vô số quỹ tích hủy diệt kéo dài trong hư không, tựa như dây leo mục nát, phủ khắp cửu thiên.

Đặc biệt là mí mắt xám tro kia, lúc này dường như mặt đất bị đóng băng vạn năm, hiện lên dấu nứt rạn.

Ngay sau đó, hàng mi tựa chấn song gỉ sét cũng như muốn mở ra!

Thiên địa chấn động.

Toàn bộ thế giới như ngừng thở.

Tại Thôn Thiên đại vực, bên trong tòa điện của thượng quốc, Tử Thanh thái tử vừa rời khỏi long ỷ, cũng ngay lúc này, thần uy kinh thế từ ánh mắt Tàn Diện truyền tới, mượn thân thể gã làm vật dẫn, bùng phát ra ngoài!

Như cơn bão gào thét, nơi đi qua, đại điện rung trời, lập tức tan rã thành tro, tán loạn khắp nơi.

Ẩn trong đó là sức mạnh không thể kháng cự!

Hứa Thanh đang trên đường tiếp cận, thân thể lập tức chấn động, bị cơn bạo loạn thần lực này cuốn lấy, buộc phải lùi lại phía sau.

Cách xa mấy trăm trượng, hắn mới gắng dừng lại được, phun ra một ngụm máu tươi, rồi lập tức ngẩng đầu nhìn về trời cao.

Ngay khi Hứa Thanh ngước nhìn, nơi tận cùng tầng trời, mắt của Thượng Hoang... khe khẽ hé mở!

Trời đất gào rít.

Thời không vặn xoắn.

Trong tròng mắt kia không có mống mắt, mà là tinh hà tan vỡ cuộn trào.

Tựa như có ức vạn tinh tú đang bốc cháy trong mắt thần, hóa thành ánh sáng vàng kim tuôn tràn qua khe mí mắt, nơi đi qua...

Mây tầng trên cao bốc lên, như nhựa đường đặc sánh, núi non dưới đất nứt ra mạng nhện sâu hoắm.

Thời gian và không gian cùng lúc biến dạng.

Dưới ánh nhìn chưa hoàn toàn mở ấy, toàn bộ Thôn Thiên đại vực đều run rẩy, các thành trì như bị bàn tay khổng lồ nhào nặn, hiện lên dấu hiệu tan biến.

Thi thể khắp nơi lơ lửng trên không, làn da tái xanh tỏa ra ánh sáng u lam như lân hỏa.

Còn nơi vốn là đại điện, giữa tàn tro rơi rụng, Tử Thanh thái tử đứng đó, tóc dài tung bay, kim quang trong mắt rực rỡ.

Tu vi, dường như đối với gã, không còn quan trọng nữa.

Gã như một pháp khí chứa đựng ý chí của Thượng Hoang.

Điều này khiến ánh nhìn của gã không còn sự ôn hòa như trước, thần sắc cũng thay đổi, toàn bộ trở nên lãnh đạm.

Tựa như, khoảnh khắc này, gã đã không còn là Tử Thanh mà Hứa Thanh từng biết!

"Lâm."

Âm thanh lạnh lẽo, không chút cảm xúc, vang vọng thiên địa.

Ngay lúc phát ra, nơi tầng trời cao, mắt của Thượng Hoang, bất ngờ... mở bung ra!

Trong đồng tử ấy cuộn trào hỗn độn chi luân, mỗi vòng xoáy như muốn nuốt trọn ánh sáng nhân gian.

Khi vòng xoáy đạt đến cực hạn, một cột sáng màu vàng sậm ầm ầm giáng xuống, bao phủ toàn bộ Thôn Thiên đại vực!

Vùng đất bị chạm đến lập tức sôi trào, đất đá, thi thể đều tan rã thành bụi mịn nguyên sơ, chỉ còn vài mảnh vụn sáng lấp lánh đang gắng gượng chống lại, nhưng cũng chẳng trụ được bao lâu.

Về phần hung thú, thậm chí là các dị vật, đều trong khoảnh khắc vỡ nát thành bột mịn, theo gió tản mát thành tinh trần.

Đây không đơn thuần là sự hủy diệt, mà là một loại ô nhiễm từ tầng thứ khác.

Dưới ánh nhìn của Tàn Diện, ranh giới giữa hiện thực và hư ảo bị hoàn toàn phá vỡ, ranh giới giữa sinh giả và tử linh trở nên mờ nhạt.

Mơ hồ còn có từng bóng người, vậy mà hiển hiện trong ánh mắt ấy!

Mà điểm tụ hội thực sự trong ánh mắt của Thượng Hoang, chính là... quốc độ Tử Thanh thượng quốc, đại điện, cùng với... Tử Thanh thái tử!

Đứng trong ánh mắt của Thượng Hoang, gã chính là... thần lâm.

Chương 2934: Muốn mở cửa! (2)

Tiếp đó, Thượng Hoang nâng tay, chỉ thẳng về phía Hứa Thanh.

Một chỉ này, bát phương vặn vẹo, những bóng người trong ánh mắt kia, lập tức trở nên rõ ràng.

Bọn họ... chính là từng đạo hình ảnh của thần linh!

Những thần linh ấy, phần lớn đến từ viễn cổ, đều là các vị thần từng bị Thượng Hoang thôn phệ!

Dù đã lụi diệt, nhưng bị Thượng Hoang lưu giữ lại trong ánh mắt, giờ đây dưới một chỉ của Tử Thanh thái tử, đồng loạt hóa hiện ra.

Thậm chí trong đó, còn có cả vị Thần Tôn mà Hứa Thanh từng nhìn thấy trong cỗ quan tài thanh đồng thuộc về Đệ Tứ tinh hoàn!

Dù bọn họ không còn giữ được lực lượng thời sinh tiền, nhưng bản năng của thần linh, vẫn khiến khí tức ô nhiễm tỏa ra vô cùng mãnh liệt.

Lúc này cùng với sự xuất hiện của những hình ảnh ấy, dị chất cũng bùng lên mãnh liệt, ngập trời lan tràn.

Ngay sau đó, những hình ảnh ấy cuồn cuộn lao về phía Hứa Thanh.

Muốn nhuộm lấy tất cả mọi thứ thuộc về hắn.

Đây không phải lần đầu Hứa Thanh đối diện với Tàn Diện Thượng Hoang, nhưng lại là lần dữ dội nhất.

Trước kia, dù Tàn Diện có mở mắt, cũng không hàm chứa ý chí, chỉ là phản ứng bản năng.

Nhưng lần này, đã mang theo ý chí, đồng thời còn có vô số hình ảnh!

Dù hiến của Hứa Thanh đã đạt đến cấp bậc Tiên Chủ, bản thân tu hành cũng là tiên đạo, nhưng trong ánh mắt của Thượng

Hoang, hắn vẫn hiện ra màu xanh đen.

Thân thể hắn đang bị ô uế, dị chất vô tận đang chen vào thân thể.

Hiến của hắn cũng bị ảnh hưởng, lực lượng vận mệnh đến từ Thượng Hoang muốn cưỡng ép thay đổi tất cả.

Gần như trong khoảnh khắc, Hứa Thanh đã cảm nhận được nguy cơ sinh tử cực hạn, đôi mắt hắn chợt đỏ rực, từng tấc máu thịt đều sinh ra ý thức độc lập, muốn tách khỏi hắn.

Thời khắc then chốt, Hứa Thanh giơ mạnh tay phải lên, ấn về phía xa.

Miệng quát khẽ:

“Vọng Cổ chi kính!”

Bốn chữ này vừa thốt ra, trong Thôn Thiên đại vực, những mảnh vỡ phát sáng đang cố gắng cầm cự trong ánh mắt của Thượng Hoang lập tức rung động, rồi toàn bộ bay lên, gào thét lao đến phía Hứa Thanh.

Xuất hiện quanh thân hắn!

Những mảnh ấy, chính là các mảnh kính còn sót lại sau khi Vọng Cổ chi kính tan vỡ!

Giờ đây từng mảnh phát sáng, giải phóng khí vận của Tử Thanh thượng quốc được phong ấn bên trong!

Dùng khí vận Tử Thanh thượng quốc, để gia trì cho Hứa Thanh!

Chỉ vậy thôi, hiển nhiên vẫn không đủ chống lại ánh mắt của Thượng Hoang, bởi thế Hứa Thanh không chút do dự, lấy ra sát chiêu mạnh nhất hiện giờ của mình!

Đó là một chiếc đèn thanh đồng!

Con mắt Thần Tôn bên trong đèn, lúc này đột nhiên mở ra!

Khoảnh khắc con mắt Thần Tôn mở ra, kim quang từ trong tuôn trào như hồng thủy, dưới sự gia trì của khí vận Tử Thanh thượng quốc tỏa ra từ các mảnh kính, cùng ánh mắt của Thượng Hoang, cùng vô số hình ảnh xung quanh... bộc phát đối kháng vô hình!

Tiếng gào vang dội, thân thể Hứa Thanh run rẩy, nhưng cảm giác máu thịt sắp tách rời, cùng xu hướng bị ô nhiễm bởi dị chất, đã tạm thời thuyên giảm.

Ánh mắt phát ra từ con mắt Thần Tôn trong đèn thanh đồng, hình thành một lớp phòng hộ quanh thân Hứa Thanh.

Trung hòa ánh nhìn của Thượng Hoang, ngăn cản sự xâm nhập của các hình ảnh xung quanh.

Chỉ là... sức mạnh của Thượng Hoang, đã vượt qua tất cả Thần Tôn, dù con mắt Thần Tôn kia được Bách đại sư gia trì, lại thêm khí vận của Vọng Cổ chi kính và Tử Thanh thượng quốc phụ trợ, cũng rốt cuộc không thể chống đỡ hoàn toàn.

Lúc này trong mắt thần ấy, đã có vô số vết rạn kim quang, đang nhanh chóng lan rộng.

“Cùng lắm mười hơi thở, đèn thanh đồng sẽ vỡ nát!”

“Nhưng... chừng đó thời gian là đủ rồi!”

Hứa Thanh không chút do dự, buông tay khỏi đèn thanh đồng, để nó lơ lửng, bản thân thì lập tức ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, khí tức trong thể nội bộc phát dữ dội.

Đó là... kiếm ý!

Trận chiến này, trước khi tới, Hứa Thanh đã mô phỏng vô số lần tại Triêu Hà Sơn!

Hắn hiểu rõ, trận chiến với Tử Thanh nhất định sẽ khiến Thượng Hoang chú ý, thậm chí có khả năng mở mắt.

Cho nên, hắn đã dốc toàn lực, vì điều đó mà tìm ra một cách ứng phó đặc biệt.

“Tại Vô Song thành khi Tàn Diện thật sự mở mắt, tại Thái Cổ thành, ta đều không chết, còn khối tử thủy tinh, là sau đó ta mới phát hiện, nên nguyên nhân không chết hẳn không liên quan đến nó.”

“Mà có một phần liên quan đến Tử Thanh thái tử.”

“Nhưng trong ký ức về Vô Song thành, ta lại tồn tại hai đoạn hình ảnh hoàn toàn trái ngược, một đoạn ta còn sống, một đoạn ta đã chết.”

“Việc này rất bất thường!”

“Cho nên... cũng có khả năng, việc ta còn sống là vì một nguyên nhân khác!”

“Từ khi tu hành đến nay, ta nội ngoại đã thông suốt, chỉ có hai điểm chưa rõ, một là khối tử thủy tinh, thứ này là ngoại vật, có thể chưa cần xét đến, ngoài ra... chỉ còn một thứ!”

“Ta từng hai lần cảm nhận được, sâu trong linh hồn mình, tồn tại một hành lang thần bí, tồn tại vô số cánh cửa, và ở nơi sâu nhất... có một chiếc ghế, đến nay vẫn chưa thể dò xét, chưa từng chủ động hiển hiện!”

“Có lẽ, đó chính là... phương pháp duy nhất để ta đối kháng Thượng Hoang!”

Những ý nghĩ này lóe lên trong lòng Hứa Thanh, sau đó ánh mắt hắn trở nên kiên quyết, tay phải giơ lên, hung hăng kéo mạnh lấy thiên linh...

Lập tức, kiếm khí từ đỉnh đầu hắn lao thẳng lên, hóa thành Đế Kiếm.

Được Hứa Thanh nắm trong tay, rồi... một kiếm, chém thẳng vào ấn đường của chính mình!

Tạo thành một vết thương khổng lồ, rạch sâu xuyên qua tầng biểu bì!

Cảnh tượng này, ngay cả Tử Thanh thái tử trong ánh nhìn của Thượng Hoang cũng phải trừng mắt, thần sắc lãnh đạm của gã vào khoảnh khắc này, cũng hiện lên một tia kỳ dị.

“Ngươi muốn... rạch toang bản thân mình?”

Chương 2935: Mắt phải của Thượng Hoang (1)

Quả thực, Hứa Thanh chính là muốn rạch toang thân thể mình!

Muốn khiến hành lang trong linh hồn hiện thế, Hứa Thanh không cách nào chủ động làm được.

Vì thế, suốt những năm tháng tại Triêu Hà Sơn, cuối cùng hắn đã tham khảo một số pháp môn đặc biệt, tìm ra một con đường!

Chính là... mượn Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế, lật ngược bản thân từ trong ra ngoài.

Nếu hành lang kia nằm trong linh hồn, vậy thì đem toàn bộ thân thể lật ngược, rồi tiến hành tế tự, lại mượn nguy cơ sinh tử... theo suy diễn của Hứa Thanh, khả năng thành công cực cao.

Chỉ là phương pháp này quá mức tàn khốc, không phải ai cũng gánh nổi.

Nhưng đối với Hứa Thanh, đây là con đường duy nhất.

Bởi vậy, vào khoảnh khắc Đế Kiếm giáng xuống, vết thương toác ra từ ấn đường kéo dài suốt toàn thân, tu vi trong thể nội hắn liền bùng nổ dữ dội.

Ngay sau đó...

Quyền hành Hồng Nguyệt xuất hiện bên ngoài thân, hóa thành sương máu, ngưng tụ thành một tòa tế đàn đỏ rực!

Rồi Quỷ Đế Sơn biến thành trụ chống, nâng tế đàn lên cao!

Kim Ô hóa thành từng sợi xích sắt, nối liền Quỷ Đế Sơn và tế đàn, tự mình chấn động.

Độc Cấm chi lực giáng lâm từ hư không, hóa thành hắc vụ cuồn cuộn, gia trì cho Hứa Thanh.

Tiếp đó, Đinh 132 bị dẫn dụ mà hiện thân.

Bên trong, lão họa sĩ điên loạn bước ra, dùng cối đá nghiền nát Triêu Hà Quang, tô màu tế đàn, sau đó ở góc nam tế đàn, lão cười điên dại, cắm cây bút lông vào giữa ấn đường mình.

Sư tử đá run rẩy, gầm thét thê lương.

Ngay sau đó, từ trong làn độc vụ trên tế đàn, một bù nhìn rơm miệng nở nụ cười quỷ dị, lảo đảo bước ra, quỳ xuống ở góc đông tế đàn, hai tay nâng cao Quang Âm Bình.

Còn tại góc tây, bàn tay thần linh hiện thân, bày ra cái đầu người trong Đinh 132 trước mặt tế đàn.

Âm thanh u ám từ chiếc đầu vang lên:

"Ngươi chết rồi, ngươi chết rồi, ngươi chết rồi!"

Từng cảnh tượng ấy, chính là Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế!

Ba góc đông, tây, nam đều đã có vật tế, duy chỉ có phía bắc trước mặt Hứa Thanh vẫn còn trống trải.

Cho nên, ngay khi tế đàn hình thành, Hứa Thanh đang ngồi xếp bằng ở trung tâm, thân thể chợt run mạnh.

Tiên lực trong thể nội hóa thành vô hình chi kiếm, lấy vết rách trên ấn đường làm trung tâm, lập tức chém quét toàn thân.

Cơn đau dữ dội bao phủ tâm thần.

Thân thể hắn, trong khoảnh khắc ấy… tách rời da thịt.

Máu thịt vẫn còn, còn lớp da… hóa thành y phục!

Dưới dư ba của tiên lực, lớp da ấy từ thân thể tuột xuống hai bên, cuối cùng hoàn toàn tách rời, rơi xuống trước mặt hắn, rơi vào góc bắc của tế đàn.

Hứa Thanh… tự lột da mình làm vật tế!

Giờ khắc này, thân thể hắn không còn lớp da nào, chỉ còn lại máu tươi cùng gân xanh đan xen, khiến người nhìn rợn tóc gáy, mà nghi lễ tế hiến của hắn vẫn chưa kết thúc!

Đế Kiếm bay lên, lần nữa giáng xuống ấn đường.

Kiếm quang lóe lên, lần này bị xé rách… là huyết nhục!

Dưới sự gia trì của tiên lực bản thân, kiếm khí càng thêm sắc bén, kề sát xương cốt, trong chớp mắt quét qua toàn thân.

Sống sờ sờ tách rời xương và thịt!

Máu thịt bị lột ra, bay khỏi thân thể, rơi xuống tế đàn, đè lên lớp da.

Chưa dừng lại. Sau khi mất da thịt, Hứa Thanh vẫn ngồi xếp bằng ở trung tâm tế đàn, Đế Kiếm lại một lần nữa lóe sáng.

Dưới tiếng kiếm khí gầm vang, toàn bộ xương cốt cùng ngũ tạng lục phủ trong thân thể hắn, trong nháy mắt tách rời!

Từng bộ phận rơi xuống góc bắc tế đàn.

Xương đặt trên thịt, tạng phủ đặt trên xương!

Còn lại giữa trung tâm tế đàn... chỉ còn hồn phách của Hứa Thanh!

Hồn hắn lơ lửng nơi đó, lan ra một luồng khí tức điên cuồng.

“Tế!”

Tiếng hồn vừa vang lên, Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế rốt cuộc chính thức bắt đầu!

Tế đàn rung chuyển.

Không gian xung quanh vặn vẹo, như thể có lực lượng vô hình đang xé toạc ranh giới giữa thực và ảo.

Vô số bóng đen, hóa thành hình dáng quái dị của các loại quỷ vật, từ trong gió âm mà sinh ra, khí tức kỳ dị rợn người.

Âm thanh nửa khóc nửa gào vang vọng tứ phía, số lượng quỷ vật vô biên vô tận.

Ngay khi hiện thân, chúng như ác thú đánh hơi thấy mùi máu tươi, đồng loạt lao về phía hồn phách của Hứa Thanh…

Tại mọi chiều không gian, mọi khái niệm, mọi câu chuyện, dù là hư vô, thời không, hay thế giới song song, tất cả đều bị khóa định.

Hồn Hứa Thanh, cùng những bí ẩn trong đó, đều bị bao phủ.

Chúng điên cuồng gặm nhấm, xé toạc.

Họa sĩ chết rồi vẫn cười điên dại, bàn tay tử thi nâng lên, điên cuồng vẽ nét.

Sư tử đá gầm thét:

“Quỷ là gì? Xuất hiện trước thần, vượt qua tinh hoàn, thế giới quỷ hiện hữu trước thần linh!”

Cái đầu người nhảy nhót ca hát, giọng the thé như khúc ai ca nơi mộ địa!

Còn ở bên ngoài, những hình ảnh thần linh trong ánh mắt của Thượng Hoang, lúc này dưới vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng của Tử Thanh thái tử, đồng loạt từ bát phương lao tới!

Muốn phá hủy tất cả.

Ngay tại thời khắc then chốt, giữa lúc hồn phách của Hứa Thanh bị xé rách dữ dội, Đế Kiếm lơ lửng trước mặt hắn đột nhiên lóe sáng, kiếm khí chấn động trời đất, bổ thẳng lên hồn!

Ngay khoảnh khắc kiếm khí giáng xuống, hồn Hứa Thanh rốt cuộc bị rạch mở!

Khiến lực lượng của Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế, như tìm được cửa dẫn, ồ ạt trút vào hồn phách hắn!

Hoàn toàn mở ra hồn phách!

Mà khoảnh khắc mở ra ấy...

Hắc vụ vô tận, từ trong hồn Hứa Thanh phun trào!

Trong những làn sương ấy, hiện lên từng cánh cửa!

Những cánh cửa hình thù bất quy tắc, lớn nhỏ khác nhau, xếp quanh hình thành một hành lang thông đạo!

Mà ở sâu trong hành lang ấy… hiện ra một chiếc ghế khổng lồ!

Lúc này, ngay khi quỷ vật và hình ảnh thần linh tiến gần làn hắc vụ, toàn bộ những cánh cửa trong hành lang đột ngột chấn động dữ dội.

Chương 2936: Mắt phải của Thượng Hoang (2)

Sau đó...

Đồng loạt vang lên tiếng ầm ầm mãnh liệt!

Đó là...

Tiếng gõ cửa!

Tất cả các cánh cửa đều run rẩy, tựa như phía sau mỗi cánh cửa đều có một tồn tại chưa rõ, đã cảm nhận được hết thảy bên ngoài, lúc này đồng loạt phát cuồng, dốc toàn lực gõ cửa.

Muốn… phá cửa mà ra!

Tiếng động vang dội, mang theo áp lực kinh hoàng, thấp thoáng còn kèm theo những tiếng gầm nhẹ chấn động tâm thần.

Tất cả những điều ấy khiến cho lũ quỷ vật và hình ảnh thần linh đang tràn vào, thân thể chấn động, sau đó gương mặt hiện ra vẻ sợ hãi chưa từng có, vội vàng thối lui.

Nhưng đã quá muộn…

Những cánh cửa ấy, dù kiên cố đến đâu, mặc cho kẻ sau cửa có gào thét hay đập phá đến mấy, cũng đều vô ích.

Nhưng… không phải tất cả!

Trong lúc chấn động dữ dội ấy, ngay khoảnh khắc quỷ vật và hình ảnh thần linh muốn thối lui, có một cánh cửa gỗ nằm sâu nhất, gần chiếc ghế khổng lồ, đột nhiên phát ra tiếng vang vượt qua mọi âm thanh khác.

Ầm!!

Dưới tiếng vang ấy, tiếng gào rú từ các cánh cửa khác liền dừng lại.

Ngay sau đó… cánh cửa gỗ sâu trong hành lang, trong tiếng vang rền rĩ ấy, rốt cuộc cũng hé ra một khe hở!

Khe hở vừa xuất hiện, từng sợi tóc dài màu đen đậm khí mục rữa từ trong khe lao vọt ra, mang theo khí tức tham lam và hung bạo ngút trời, điên cuồng lan tỏa.

Tựa như đã đói khát suốt vạn năm, trong khoảnh khắc vươn ra, những sợi tóc đen ấy lao thẳng về phía toàn bộ quỷ vật và hình ảnh thần linh.

Mặc cho bọn chúng giãy giụa thế nào, kháng cự ra sao, cũng đều vô ích.

Tóc đen chớp mắt quấn chặt, trói lấy tất cả quỷ vật và hình ảnh thần linh, rồi giật mạnh một cái…

Toàn bộ, bị lôi ngược trở lại!

Với tốc độ kinh người, trôi ngược qua khe hở, kéo hết thảy vào trong!

Khoảnh khắc sau đó, cánh cửa ấy sập lại!

Làn sương đen nơi hành lang cũng cuộn ngược về, chảy ngược, nuốt trọn tất cả.

Mà Quỷ Vật Nguyên Sơ Tế, trong khoảnh khắc này nghịch chuyển!

Dùng tế tự bản thân, để phản bổ lại cho Hứa Thanh.

Ngay sau đó, hồn phách của Hứa Thanh liền hợp lại, toàn bộ ngũ tạng, xương cốt, huyết nhục và lớp da từng bị tách rời, cũng lần lượt quay về.

Cuối cùng, khi tế đàn tiêu tán, Hứa Thanh đứng giữa đó, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Tử Thanh thái tử đang đứng trong ánh mắt của thần linh Thượng Hoang.

Không nói một lời.

Tử Thanh cũng im lặng.

Trong khoảng lặng đó, chỉ còn tiếng nhai nuốt rợn người, dường như còn vang vọng trong hư vô, thoắt ẩn thoắt hiện.

Một lúc sau, trong mắt Tử Thanh lóe lên dị quang.

“Không ngờ ngươi thật sự bước đến được bước này.”

“A đệ, ta đã đợi ngày này từ rất lâu rồi…”

“Mà hiện giờ, ngươi đã có năng lực… cũng nên biết, thần linh Thượng Hoang chưởng quản vận mệnh tối cao.”

“Nhưng ngươi có biết không, thần linh Thượng Hoang, mắt trái nhìn tương lai, mắt phải nhìn quá khứ.”

“Hiện nay, trên bầu trời chỉ còn lại mắt trái của Thượng Hoang.”

“Mắt phải của gã… đang ở đây.”

Tử Thanh chỉ xuống phía dưới.

Ngón tay vừa chỉ, đại địa dưới chân gã ầm vang, lập tức nứt toạc!

Cùng lúc đó, toàn bộ Thôn Thiên đại vực sôi trào dữ dội.

Không chỉ riêng đại vực này, mà vài đại vực lân cận cũng đồng thời rung chuyển.

Chớp mắt sau, toàn bộ núi non trong các đại vực ấy sụp đổ, tựa như có địa long trỗi dậy, tạo thành một khe nứt khổng lồ!

Khe nứt ấy, trong nháy mắt xuyên suốt nhiều đại vực, dài vô cùng tận!

Biến thành một đại hạp cốc kinh thế hãi tục!

Tựa như một vết thương trên thân thể Vọng Cổ!

Tâm điểm của hạp cốc ấy, chính là hoàng cung của Tử Thanh thượng quốc!

Ngay sau đó, đại hạp cốc bỗng dưng nở to!

Ánh vàng từ bên trong tuôn trào, ngập trời!

Nếu lúc này đứng ở nơi cao nhất, nhìn xuống toàn bộ Thôn Thiên đại vực, có thể thấy rõ…

Đại hạp cốc xuyên qua nhiều đại vực, chính là một con mắt khổng lồ đang mở ra!

Con mắt này, giống hệt như con mắt còn lại trên trời kia!

Đây chính là… mắt phải của Thượng Hoang!

Nó bị chôn sâu trong lòng đất, vào khoảnh khắc này, mở mắt!

Đồng tử ở trung tâm con mắt ấy, chính là nơi Tử Thanh đang đứng!

Khoảnh khắc đó, Tử Thanh thái tử đứng trong ánh nhìn, phía trên là mắt trái Thượng Hoang, phía dưới là mắt phải Thượng Hoang.

Hai con mắt, toàn bộ đều mở ra, lấy gã làm trung tâm!

Khi ánh nhìn tụ hội, Tử Thanh giơ tay phải lên.

Trong tay gã, cầm lấy một vật.

Đó là một chiếc đầu lâu cổ xưa.

Chính là… đầu lâu của Tử Thanh năm xưa!

Khi Nữ Đế thành thần, đã bị gã lấy đi.

Giờ khắc này, gã cầm lấy đầu lâu, giơ cao lên trời.

Dưới ánh nhìn giao thoa của Thượng Hoang, chiếc đầu lâu ấy tỏa ra khí tức vô tận niên đại, ảnh hưởng đến thiên địa. Có thể thấy lấy Tử Thanh làm trung tâm, cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi theo thời gian, vô số bóng người từ chết hóa sống, rồi lại tiêu tan.

Uy lực của đầu lâu này, chính là dung hóa hư vô, dung hóa thời không, dung hóa mọi thứ.

Bao gồm cả… Tử Thanh thái tử.

Chỉ còn âm thanh vọng lại:

“Thời không nghịch chuyển, trở về viễn cổ.”

“A đệ, ta đợi ngươi tại viễn cổ, cho trận chiến cuối cùng!”

Chương 2937: Nguyên Thủy Mẫu Tinh (1)

Hiển nhiên đây là một nghi lễ.

Quy cách chấn động cổ kim, nghịch thiên đến cực điểm.

Lấy mắt trái của Tàn Diện nơi vòm trời làm Thiên, lấy mắt phải Tàn Diện trong lòng đất làm Địa, thiết lập vị trí Thiên Địa cho nghi lễ này, xuyên qua hư vô, nghiền nát thời không.

Tất cả hội tụ trên thân Tử Thanh thái tử, hội tụ vào chiếc đầu lâu được gã nâng cao.

Lấy đầu lâu làm neo thời không, mở ra một hồi quy đặc biệt, lấy vận mệnh của Tử Thanh làm điểm gốc.

Nếu ví thời không là một bồn nước trong…

Thì chiếc đầu lâu năm xưa của Tử Thanh, chính là một giọt mực đen nồng đặc.

Giọt mực này rơi vào nước…

Nhuộm đen toàn bộ.

Nhuốm màu thế giới, đổi màu thời đại.

Toàn bộ Thôn Thiên đại vực, hóa thành một vùng u ám.

Theo đà lan ra của mực, giữa màu đen ấy, mọi dấu vết của Tử Thanh thượng quốc dường như chưa từng tồn tại, từ ngoài vào trong, nhanh chóng tiêu tán.

Rũ sạch bụi trần thời không, đưa Thôn Thiên trở về diện mạo ban đầu.

Cuối cùng, hoàng đô Tử Thanh, trong làn bụi thời gian, cũng biến mất không còn tung tích.

Bao gồm cả Hứa Thanh và Tử Thanh, khi đó đang đứng trong hoàng cung.

Chớp mắt sau, khí tức và đạo ngân của cả hai cũng hoàn toàn không còn lưu lại.

Cách biệt với hiện thế,

Tiến vào viễn cổ.

Gió, từ thiên địa thổi tới.

Mang theo khí tức của viễn cổ, kèm theo một chút huyết khí mờ nhạt.

Gió lướt qua mảnh đất hoang tàn, xuyên qua những ngọn núi khô héo, rồi như cây bút của trời, giữa hư vô phác họa ra bóng hình của Hứa Thanh sau hàng vạn năm.

Khi bóng dáng hiện lên, ánh mắt Hứa Thanh lóe lên kỳ mang, nhìn bốn phía, tâm thần khẽ chấn động.

“Khí tức nơi này… quả thực chính là nơi ta muốn tìm!”

Rồi hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời, so với trong ký ức, còn ám đục hơn.

Đó là bởi dị chất dày đặc giữa trời đất chưa hoàn toàn tan biến, nên ở thời đại này vẫn còn như sương mù dày đặc.

Nơi đây vẫn là Vọng Cổ, nhưng không còn là Thôn Thiên.

“Thánh Lan đại vực…”

Thánh Lan đại vực viễn cổ.

Đồng thời, đây cũng là nơi mà Tử Thanh thượng quốc thực sự từng tọa lạc!

Mà chiến tranh, đang diễn ra.

Trong cảm nhận của Hứa Thanh, nơi Thánh Lan đại vực viễn cổ này có từng tòa thành cổ xưa, lúc này chiến hỏa ngập trời.

Vô số tu sĩ vạn tộc, đang tấn công thành trì.

Chính là thời khắc Tử Thanh thượng quốc bị hủy diệt trong lịch sử.

Vô số tu sĩ vạn tộc, từ các đại vực tụ hội, như thủy triều tràn đến, tiêu diệt từng tòa thành của Tử Thanh thượng quốc, tàn sát từng người dân chiến đấu vì Tử Thanh.

Chúng, dưới sự thúc đẩy và thao túng của các thế lực phía sau, muốn hủy diệt hoàn toàn Tử Thanh thượng quốc!

Muốn nghiền nát xu thế quật khởi của nhân tộc!

Nhìn cảnh ấy, Hứa Thanh trầm mặc.

Trong đầu hắn, lúc này vang lên một giọng nói đạm mạc.

“Lão phu đâu có gạt ngươi, vị Tử Thanh thái tử kia, gã thật sự đã triển khai phương pháp vận mệnh để trở về viễn cổ!”

“Đây chính là thời không đặc biệt mà gã hồi quy dựa vào vận mệnh của mình!”

Giọng nói vừa dứt, trên người Hứa Thanh lóe lên huyết quang, kế đó, một làn huyết vụ thẩm thấu từ thân thể hắn, lơ lửng giữa không trung, rồi ngưng tụ thành một vật…

Một chiếc mặt nạ màu máu!

Mặt nạ vừa hiện, lập tức nhìn về phương xa, trong mắt lóe lên âm hỏa thâm trầm.

Sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh.

“Hiện giờ, ta cần ngươi chủ động chặt đứt nhân quả từ giao dịch giữa ta và ngươi.”

Sắc mặt Hứa Thanh không đổi, ánh mắt quét qua mặt nạ, sâu không thấy đáy.

Trước khi giao chiến với Tử Thanh, hắn từng nghiên cứu luồng ánh sáng thần bí của Hoàng Thiên thần tộc tại Triêu Hà Sơn, hấp thu liên tục, nhưng tu vi đã tới cực hạn, không cách nào đột phá.

Còn ánh sáng ấy, cũng đã không thể tiếp tục.

Phần còn lại của nó, là trung tâm hình thành chìa khóa.

Thế nên Hứa Thanh bắt đầu nghiên cứu sâu hơn về chiếc chìa khóa ấy.

Sau vô số lần thử nghiệm và suy ngẫm, hắn đã hiểu rõ: vật này chính là chìa khóa mở ra cánh cửa dẫn đến Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Nhưng chỉ có chìa khóa là chưa đủ, cần tìm được cánh cửa ấy!

Về cánh cửa, Hứa Thanh đã thử tìm kiếm, từ Hoàng Thiên chi địa, đến vận dụng thiên đạo, nhưng đều thất bại.

Không hề tìm được cánh cửa dẫn đến Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Không có chút manh mối nào.

Từ những trải nghiệm trước đó, hắn biết cách tồn tại của Nguyên Thủy Mẫu Tinh rất đặc biệt, như Đệ Tứ tinh hoàn, nó tồn tại trong ký ức của các thần linh.

Còn với Đệ Cửu tinh hoàn, cách tồn tại của Nguyên Thủy Mẫu Tinh dường như càng kỳ dị hơn.

Cho đến ba năm trước khi quyết định giao chiến với Tử Thanh, Hứa Thanh lại một lần nữa nghiên cứu chiếc chìa khóa, ôn lại tất cả ký ức trong đời, rốt cuộc phát hiện một đạo ngân quan trọng.

Đạo ngân đó, chính là… Tử Thanh thái tử!

Tử Thanh thái tử, chính là sự tự cứu của nhân tộc, cũng là sự tự cứu của Vọng Cổ.

Mà thật ra, Vọng Cổ tồn tại chưa lâu, so với toàn bộ Hoàng Thiên mà nói, chỉ là chớp mắt, cho nên nói một cách nào đó, Vọng Cổ vốn dĩ là Hoàng Thiên.

Vậy thì...

Sự tự cứu của Tử Thanh thái tử, cũng bao gồm cả Hoàng Thiên.

Tiền thân của Hoàng Thiên, chính là Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Đây là manh mối duy nhất mà Hứa Thanh có thể phát hiện, có liên quan tới Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Tử Thanh thái tử là sự tự cứu của Hoàng Thiên, suy diễn sâu hơn, gã rất có khả năng, chính là sự tự cứu của Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Nếu khả năng này là thật, vậy thì vận mệnh của Tử Thanh thái tử, có lẽ chính là cánh cửa dẫn đến Nguyên Thủy Mẫu Tinh.

Chỉ là, không phải Tử Thanh của hiện thế, mà là Tử Thanh của thời viễn cổ, trước khi gã tế hiến bản thân cho Tàn Diện.

Chính là... vận mệnh của gã!

Cho nên, điều mà Hứa Thanh muốn, chính là hồi quy về thời viễn cổ!

Loại hồi quy này, không phải dựa vào hiến 'thời không' của hắn, bởi hiến của hắn, tuy cũng có thể đi vào thời không, nhưng chỉ đi vào thời không của chính hắn.

Còn thứ hắn muốn, là thời không nằm trong vận mệnh của Tử Thanh thái tử!

Chỉ có điều, yêu cầu đặc biệt như vậy, Hứa Thanh không dám chắc, trong lúc giao chiến với Tử Thanh, đối phương có mở ra hay không.

Vì vậy, hắn nhớ tới mặt nạ ước nguyện!

Chiếc mặt nạ này từ ban đầu đã từng giao dịch với Hứa Thanh, khi ấy hắn ước nguyện, để mặt nạ giúp hắn ngưng tụ tiên thân.

Sau đó, mặt nạ báo cái giá phải trả: phải đưa nó đến bức tượng Tàn Diện của Tử Thanh thượng quốc tại Thôn Thiên đại vực.

Trải qua vô số biến cố, từng giao chiến cùng thần linh dưới trướng Mẫu Hà, Hứa Thanh đã có suy đoán về nguồn gốc của chiếc mặt nạ ước nguyện.

Thế nên, hắn đã lại một lần nữa giao dịch với mặt nạ.

Những suy nghĩ này thoáng hiện lên trong đầu Hứa Thanh, rồi hắn vung tay chém ra, chặt đứt nhân quả với mặt nạ.

Lạnh nhạt nói:

"Giao dịch giữa ta và ngươi, hoàn thành."

Cùng với việc Hứa Thanh chặt đứt nhân quả, chiếc mặt nạ màu máu rung lên dữ dội, sau đó mặt nạ vặn vẹo biến hình, lộ ra nụ cười quỷ dị, rồi trong chớp mắt tiêu tan khỏi thời không viễn cổ mang theo vận mệnh của Tử Thanh.

Chương 2938: Nguyên Thủy Mẫu Tinh (2)

Ánh mắt Hứa Thanh nheo lại nhìn theo đối phương rời đi.

“Muốn mượn Thượng Hoang, đổi lấy tự do sao...”

Mấy hơi thở sau, hắn thu ánh mắt lại, cảm nhận từng cuộc chiến đang diễn ra khắp nơi trong đại vực của Tử Thanh thời viễn cổ, cảm nhận quốc đô Tử Thanh ở nơi xa kia.

Cuối cùng, ánh mắt hắn lóe lên, tay phải giơ lên, một luồng ánh sáng... đột nhiên bừng lên trong tay hắn!

Ánh sáng ấy, như ánh bình minh.

Là Triêu Hà Quang, cũng là ánh sáng thần bí được Hoàng Thiên thần tộc tế bái.

Lấy nó ra xong, Hứa Thanh hít sâu một hơi, trong lòng quyết đoán.

Hắn chuẩn bị mở ra cánh cửa Nguyên Thủy Mẫu Tinh tại nơi này!

Giống như Mịch Minh năm xưa, mượn lực của Nguyên Thủy Mẫu Tinh, đột phá tu vi của bản thân.

Hắn hiểu rõ thời gian không nhiều, không hề do dự, vung mạnh luồng ánh sáng trong tay.

Lập tức ánh sáng đó xông thẳng lên trời, lóe sáng trên bầu trời, rồi bùng nổ lan ra, hóa thành một đạo cầu vồng trên không!

Cầu vồng rực rỡ, như con sông dài dậy sóng, lan rộng về bốn phía, mà ngay tại trung tâm của Triêu Hà Quang, một luồng khí tức đặc biệt đột nhiên xuất hiện.

Dần dần, hóa thành một khe nứt ánh sáng!

Ánh mắt Hứa Thanh lập tức ngưng tụ, trong khe nứt ấy, hiện ra một vùng không thể dò xét, nếu không đi qua khe này thì không thể chạm đến.

Nơi ấy, không phải ký ức của thần linh, không phải ký ức của chúng sinh.

Nơi ấy, là giấc mộng của thế giới Hoàng Thiên!

Trong đó, rõ ràng tồn tại hai quả Nguyên Thủy Mẫu Tinh thần bí mà mộng ảo!

Một đen, một trắng.

Vừa thấy rõ, Hứa Thanh thân thể chấn động, lao thẳng vào ánh sáng, chui vào khe nứt, chớp mắt biến mất!

Khoảnh khắc hắn tiến vào, khe nứt cùng ánh sáng sau lưng hắn, như đã hoàn thành sứ mệnh, từ từ tiêu tán.

Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn, tồn tại trong ký ức của chúng sinh nơi tinh hoàn đó.

Còn Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Cửu tinh hoàn, lại tồn tại trong giấc mộng của ý chí thế giới Hoàng Thiên.

Bởi Hoàng Thiên quá đỗi cổ xưa, sau đó trải qua Hậu Thổ giáng lâm, sáng lập nên Vọng Cổ, có được thiên đạo của tu sĩ, cho nên ý chí của nó bị bào mòn dần.

Sự xuất hiện của Tàn Diện, khiến sự bào mòn này bị đẩy đến cực hạn, rồi tan vỡ.

Cho đến khi gần như sụp đổ hoàn toàn, thế giới Hoàng Thiên gom góp ra tia ý chí cuối cùng, dung nhập vào Vọng Cổ, hóa thành nhân tộc.

Từ đó, Tử Thanh, kẻ gánh vác vận mệnh tự cứu của nhân tộc, Vọng Cổ, thậm chí cả Hoàng Thiên, đã xuất hiện.

Khoảnh khắc Hứa Thanh ngắm nhìn Nguyên Thủy Mẫu Tinh, những hiểu biết này đồng loạt hiện lên trong đầu hắn.

Nơi hắn đang đứng, ảo quang rực rỡ, ngũ thải huy hoàng.

Ở nơi xa kia, giữa ánh sáng vô tận, hai quả Nguyên Thủy Mẫu Tinh khổng lồ, một đen một trắng, đang tự xoay tròn.

Ánh sáng đen và trắng giao hòa với ngũ thải chung quanh, tạo nên một cảnh tượng như mộng như ảo.

Ánh mắt Hứa Thanh hiện lên tinh mang rực rỡ.

Con đường hắn lựa chọn, bắt nguồn từ Mịch Minh!

Năm xưa Mịch Minh tấn cấp, chính là mượn Nguyên Thủy Mẫu Tinh của Đệ Tứ tinh hoàn, dùng cách tự mình khảm vào, dung hợp với Mẫu Tinh.

Trước mượn lực Mẫu Tinh để thành thần chủ, để lại chân danh, rồi từ thần chuyển sang tiên.

Cách làm này khiến Mịch Minh vừa là thần, vừa là tiên!

Do đó đối với thần linh, có năng lực trấn áp đặc thù.

Nhưng sau này Hứa Thanh phân tích lại lần tấn cấp ấy, cảm thấy nếu dựa vào Nguyên Thủy Mẫu Tinh để đột phá, vẫn còn một con đường cao hơn nữa.

Đó là...

Nuốt chửng Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

Mịch Minh có lẽ cũng từng có ý nghĩ này, nhưng vì đủ loại trở ngại hiện thực, nên chỉ chọn cách dung hợp tạm thời, không phải đi đến bước nuốt trọn Mẫu Tinh!

Bởi vì con đường này, tồn tại quá nhiều chướng ngại gần như không thể vượt qua.

Lúc ấy, bất kể là sự ngăn cản của các thần tôn nơi Đệ Tứ tinh hoàn, hay là sự bài xích của Mẫu Tinh nơi đó, hoặc là sự dâng hiến và hòa trộn ý chí từ chính Mịch Minh, bất kỳ một sơ suất nào, đều khiến nghi thức thất bại.

Như đi trên tơ nhện.

Cho nên Mịch Minh cuối cùng chọn phương án ổn định nhất, tỷ lệ thành công cao nhất, mượn dung hợp để tấn cấp, rồi tự tách ra.

Còn Hứa Thanh, kế hoạch của hắn là dựa trên con đường Mịch Minh đã mở, đi đến cùng, làm điều mà Mịch Minh chưa làm được!

“Có ba tầng khó khăn!”

“Phân ra nội và ngoại!”

“Ngoại: thứ nhất là bị các thần tôn của Đệ Cửu tinh hoàn ngăn cản, thứ hai là sự chọn lựa của Tàn Diện Thượng Hoang.”

“Thứ ba là khó khăn nội tại: chính là sự bài xích đến từ hai quả Nguyên Thủy Mẫu Tinh kia!”

Ánh mắt Hứa Thanh lóe lên dị mang, chăm chú nhìn về phía Mẫu Tinh.

Nơi tồn tại của Nguyên Thủy Mẫu Tinh thuộc Đệ Cửu tinh hoàn, vì tính chất đặc thù, cộng thêm có Tàn Diện tồn tại, nên trở ngại ngoại giới thứ nhất, tại đây không còn nữa.

Chỗ này không thể bị dò xét, lại có Tàn Diện che chở, khiến cho các thần tôn nơi Đệ Cửu tinh hoàn không thể tới gần.

“Còn về Tàn Diện Thượng Hoang...”

Hứa Thanh trong lòng kiên quyết, đã chuẩn bị sẵn đối sách, cũng sẵn sàng cho thất bại.

Nhưng bất kể thế nào, hắn nhất định phải thử!

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh không chút do dự, thân thể khẽ động…

Lao thẳng về phía Song Tử Nguyên Thủy Mẫu Tinh!

...

Gió viễn cổ, thổi qua vòm trời nơi Triêu Hà Quang đã tan biến, cuốn theo tàn dư khí tức còn sót lại nơi ấy, rơi xuống đại địa.

Lướt qua sơn hà tan vỡ, lướt qua thành trì đổ nát.

Cuối cùng, thổi đến trung tâm Thánh Lan đại vực, nơi có đô thành hùng vĩ được xem là dấu hiệu trỗi dậy của nhân tộc.

Đó chính là...

Quốc đô Tử Thanh thượng quốc!

Lúc này, ngoài quốc đô, bất kể là bầu trời hay mặt đất, đều có thể thấy vô số tu sĩ vạn tộc, thần sắc dữ tợn, lộ ra tàn bạo cùng điên cuồng, sát ý ngập trời, từ bát phương ùn ùn kéo đến tòa thành này.

Thành trì, đã vỡ!

Mà trong đô thành, số lượng tu sĩ vạn tộc cũng kinh người không kém, đang tàn sát khắp nơi.

Về phần đối thủ của bọn chúng...

Chính là đám tu sĩ của Tử Thanh thượng quốc, tất cả đều trầm mặc.

Lặng lẽ chống cự, lặng lẽ giết chóc, lặng lẽ ngã xuống.

Dù bị thương nặng đến đâu, dù cảm xúc dao động thế nào, bọn họ cũng không gào thét.

Bởi vì, đó không phải là thói quen của Tử Thanh thượng quốc.

Tương tự, cho dù bằng hữu bên cạnh chết bao nhiêu người, bọn họ cũng không tuyệt vọng, thứ còn lại chỉ là bi thương, và ý chí bất khuất.

Bởi vì…

Thái tử của bọn họ, vẫn còn đó!

Phía sau bọn họ, trong hoàng cung, có một bóng người, đang đứng lặng lẽ nơi đó.

Mà trong hoàng cung lúc này, cường giả vạn tộc từ bốn phương tám hướng tràn vào, đang cùng thị vệ quân diễn ra huyết chiến.

Chết chóc, diễn ra từng khắc.

Thi thể, nằm la liệt khắp nơi.

Máu tươi, đã hóa thành sông.

Chương 2939: Ta là Tử Thanh

Ngàn năm cơ nghiệp của Tử Thanh thượng quốc, lại vỡ tan dễ dàng hơn cả chén ngọc.

Khí tượng đại thịnh, tử khí và cát tường vốn từng tràn ngập quốc đô, nay đã bị pháp thuật của tu sĩ vạn tộc xé tan thành khói máu tanh tưởi, tiêu tán không dấu tích.

Trong ngoài hoàng thành, những cột ngọc từng tượng trưng cho bất hủ, giờ chỉ còn là đống tàn tích khổng lồ, rung lên giữa tiếng chém giết chấn tai, và tiếng xương gãy khiến người ta nghiến răng lạnh sống lưng.

Ta đứng trên bậc thềm tàn vỡ trước điện, dưới chân là lớp bùn máu đặc quánh, mùi tanh rỉ sắt nồng nặc khiến mỗi lần hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Phụ hoàng, thân ảnh xưa kia như thiên trụ chống trời, đã bị một bóng đen xé rách không gian chộp lấy, ngay trước mắt ta.

Ta thậm chí không nghe rõ được tiếng gào cuối cùng của lão nhân gia, chỉ thấy chiếc long bào tử kim tượng trưng cho vô thượng uy nghi, cùng thân thể cường tráng của phụ hoàng, bị cự lực vô hình xé rách trong chớp mắt!

Máu mưa khắp trời, xen lẫn những đoạn xương trắng như ngọc bị nghiền nát, đổ rào rào như mưa lên người ta, nóng bỏng đến cháy rát làn da.

Máu nóng của phụ hoàng, rơi vào mắt ta, khiến tầm nhìn hóa thành một mảng đỏ tươi mơ hồ.

Tử Thanh thương khung, chính là trong trận mưa máu này mà hoàn toàn sụp đổ.

Mà ta, lại lực bất tòng tâm.

Tu vi, thần thông, thậm chí là sức mạnh thân thể, đều đã bị nguyền rủa từ khoảnh khắc chiến tranh bắt đầu, bị vạn tộc liên thủ trấn áp.

Ta, đã trở thành một kẻ phàm tục.

Và cũng chính lúc ấy, ta mới nhận ra, kỳ thực ta không hề kiên cường như thế nhân đồn đại...

Ta yếu đuối, chẳng hề kém hơn bất kỳ ai.

“Điện hạ, bên này!” Một tiếng gào khản đặc của cận vệ còn sót lại xuyên qua tiếng gầm rung trời.

Ta như con rối gãy dây, mặc kệ bị kéo đi, lùi bước theo bọn họ.

Ngay khoảnh khắc băng qua đại môn sụp đổ của hoàng cung, khóe mắt ta bị một luồng ánh sáng chói lóa ghim chặt.

Chính là hướng Phượng Nghi điện!

Nơi đó, biển lửa cuộn trào!

Tim ta run rẩy, ta loạng choạng bước đến, giữa màn khói đen và ngọn lửa cháy ngùn ngụt, ta nhìn thấy nàng, người thê tử đã kết tóc cùng ta.

Nàng tựa lưng vào nửa cây cột hành lang cháy đen, một chiếc trâm bạc vấy bẩn cắm sâu vào giữa trán, bàn tay thon dài từng vì ta cài hoa, giờ rủ xuống không còn sinh khí.

Nàng mở mắt, vô thần nhìn lên bầu trời bị khói đen che phủ, trong ánh nhìn đã đông cứng ấy, dường như còn vương một tia quyến luyến chưa tan.

Bàn tay ta cứng đờ giữa không trung, đầu ngón tay lạnh buốt, trong ngực như có thứ gì đó vỡ nát, phát ra một tiếng gào vô thanh.

Trong lòng bàn tay, phù ấn liên hoa cổ xưa tượng trưng cho hoàng quyền Tử Thanh, đột nhiên nóng rực như lửa thiêu, nóng đến mức thần hồn muốn nứt vỡ.

“Phụ vương...” Một tiếng gọi yếu ớt như mèo con, mang theo rung giọng sắp tử vong, vang lên từ trong đống bóng tối sụp đổ.

Dưới thanh xà gãy nặng nề, một thân hình nho nhỏ đang cuộn lại, chính là hoàng tử bảy tuổi của ta...

Thân thể nhỏ bé kia lạnh giá, chỉ còn thanh mộc kiếm thô sơ trong tay, do chính tay ta gọt đẽo năm xưa, dường như vẫn còn sót lại một chút ấm áp yếu ớt.

Ta run rẩy ôm lấy nó, chút ấm áp đáng thương ấy cũng nhanh chóng tiêu tan, cuối cùng chỉ còn lại lạnh cứng như đá.

Thanh mộc kiếm rơi khỏi bàn tay nhỏ bé không còn sức lực, khẽ vang lên một tiếng “cạch”, va vào mặt đá lạnh băng, tiếng vang ấy, cùng với tiếng gào rống của tu sĩ vạn tộc, đồng loạt xuyên thủng màng tai ta, đâm sâu vào tâm can ta.

Phụ hoàng của ta, thê tử của ta, hoàng tử của ta, quốc gia của ta... tất cả đều đã lạnh lẽo.

“Điện hạ, đi mau!” Những tướng sĩ cuối cùng còn sót lại, dùng thân thể tạo thành bức tường chắn tạm bợ, ngăn cản dòng lũ tu sĩ đáng sợ tràn đến từ bát phương. Trên gương mặt vặn vẹo của bọn họ, chỉ còn lại tuyệt vọng và quyết tâm tử chiến.

Ta như một con rối đứt dây, bị một luồng lực lượng quyết tuyệt cuốn đi, đâm sầm vào cánh cổng cung đình đang lung lay sắp đổ, lao thẳng vào màn đêm chưa biết sẽ ra sao phía trước.

Sau lưng ta, là thế giới đã hoàn toàn sụp đổ.

Cánh cung môn phía sau phát ra một tiếng rên rỉ nặng nề không chịu nổi, rồi ầm ầm sụp xuống.

Một luồng thần niệm lạnh như băng, sắc bén như đao, mang theo khí tức hủy diệt, như loài trùng bám vào xương, trong nháy mắt đã khóa chặt lưng ta, cái lạnh lẽo của tử vong gần như khiến cốt tủy ta cũng đóng băng.

“Tử Thanh thái tử, nay ngươi, còn đâu phong thái ngạo nghễ năm xưa?”

Thanh âm kia như mèo vờn chuột, lạnh lẽo và nhầy nhụa, chui thẳng vào tai ta.

Ngay khoảnh khắc luồng thần niệm hủy diệt sắp đánh trúng thân thể ta, một thân ảnh quen thuộc mà quyết liệt, như sao băng lao vào lửa, ngược dòng người tháo chạy, đột ngột lao tới chắn trước người ta và thần niệm khủng bố kia!

Chính là đệ đệ của ta!

Vị đệ đệ chưa từng được phụ hoàng sủng ái, thường ngày trầm mặc ít lời, sống dưới ánh sáng của ta, thậm chí tiếp xúc cũng chẳng được bao nhiêu.

Y ôm lấy ngọc tỷ, y phục rách nát tung bay dưới cơn cuồng phong từ linh áp, tóc mai bị gió mạnh thổi rối tung.

Y ngoái đầu lại nhìn ta một cái.

Trong ánh mắt kia, bốc cháy một ngọn lửa tuyệt vọng và quyết tuyệt!

Ngay giây tiếp theo, thân thể gầy gò của y đột ngột phồng to, như một bóng khí bị bơm đến cực hạn, luồng tử quang chói lòa phát ra dữ dội từ cả ngọc tỷ lẫn từng lỗ chân lông trên người y!

Luồng quang mang ấy, thuần túy, bi tráng, như thể đem tất cả khí vận còn sót lại của Tử Thanh thượng quốc, cùng với mạng sống và nguyên thần của y, nén chặt, rồi bốc cháy!

Ầm!

Một tiếng nổ không thể hình dung nổi, vang vọng khắp càn khôn.

Trời đất, dường như trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên điếc lặng.

Lực lượng cháy lên kia, mang theo khí vận cuối cùng của Tử Thanh thượng quốc, như chiếc búa tàng hình, trút vào thân thể ta, hòa vào trong huyết nhục.

Bên trong thân thể, gào thét như sấm, xông phá lời nguyền khủng bố mà vạn tộc đã chuẩn bị và khắc lên ta, xé tan phong ấn tu vi mà chúng tụ lực thi triển.

Khiến cho sức mạnh từng bị vùi lấp, tu vi từng bị ngủ yên, như tầng băng giá nứt vỡ, sôi trào trở lại trong thân thể đã cận kề mục nát này!

Chỉ là, khi tu vi bạo phát, trong đầu ta đột nhiên xuất hiện một vùng sương máu dày đặc cuồn cuộn, bên trong như có vô số ánh mắt đột nhiên hiện lên!

Phụ hoàng, đệ đệ, ái thê, hoàng tử... còn có vô số gương mặt thân quen, những tướng sĩ và thần dân đã vì Tử Thanh mà máu chảy đến giọt cuối cùng...

Ánh mắt của bọn họ, mang theo ly biệt, tựa như từ bên ngoài thời quang mà đến, từ bờ bến không thể chạm tới.

Ta nhìn họ, một giọt lệ máu nặng trĩu, chẳng rõ đã trào ra từ lúc nào nơi khóe mắt, rơi khỏi gương mặt ta, lặng lẽ rơi xuống hư không đen ngòm vô tận.

Nó rơi xuống nơi tàn tích cố quốc, đang bị máu và lửa nuốt chửng, rơi xuống vực sâu không thấy đáy, về nơi tĩnh mịch vĩnh hằng.

Giờ khắc này, sau lưng ta, là quá khứ hoàn toàn sụp đổ, là tàn tích của ánh sáng đã trầm luân.

Mà trước mặt ta, chỉ có con đường dài tăm tối trong hư vô, đang chờ đợi bị máu ta nhuộm đỏ.

Ta, muốn báo thù!

Chương 2940: Ta sẽ ghi nhớ, không thêm bằng hữu nào nữa

Huyết quang, chiếu rọi trong mắt ta.

Kèm theo vô số thi thể.

Đó là xác chết của vạn tộc!

Sau khi khôi phục tu vi, ta rơi vào điên cuồng, bắt đầu tàn sát.

Chỉ là… kẻ địch của ta, vô cùng vô tận.

Giờ phút này, ta đứng trong tàn tích của quốc đô Tử Thanh, để mặc máu tươi đặc quánh phủ đầy gương mặt, mùi máu tanh nồng gần như bít chặt lồng ngực.

Mỗi lần thở gấp, đều kéo theo cơn đau như dao cắt từ tận đáy tâm can, nhưng trong lồng ngực ta, ngọn lửa đã lụi tắt từ lâu, giờ đây lại lặng lẽ bùng cháy trở lại, yếu ớt mà kiên cường.

“Điện hạ… xin nén bi thương!”

“Nhưng chúng ta không thể tiếp tục ở lại, tại Phong Hải Quận có Bạch Tiêu Trác, có thể làm nơi nương thân cho điện hạ.” Một tiếng hét khản đặc xé rách tầng tầng huyết vụ.

Là Lão La, thống lĩnh thân vệ của ta.

Gương mặt lão phủ đầy gió sương, nay bê bết máu, chẳng rõ của địch hay chính lão. Tay trái mềm oặt buông xuống, rõ ràng đã gãy xương.

Cánh tay còn lại cầm chặt một thanh chiến đao sứt mẻ, từng giọt máu đỏ sẫm vẫn đang rỉ xuống từ thân đao.

Phía sau lão là vài chục bóng người tơi tả kéo theo, người nào người nấy đều đẫm máu, lê từng bước nặng nề, tựa như vừa bò lên từ địa ngục máu tanh.

Áo giáp tả tơi, chiến bào nhuốm máu dính sát thân hình mỏi mệt. Nhưng ánh mắt bọn họ lại bén như lưỡi đao đã tôi luyện qua lửa đỏ, xuyên qua vai ta, đóng chặt vào chân trời cuồn cuộn sát khí phía sau.

Đó là một luồng sát phong mới của vạn tộc, đang ùn ùn kéo tới.

Ta nhìn bọn họ, lại cúi đầu nhìn vùng đất chôn vùi cả thân tộc của mình, cuối cùng quay sang đám thân vệ:

“Các ngươi theo ta, đến Nam Hoàng Châu. Kính Vân sẽ mở truyền tống đại vực tại đó, liên kết Phong Hải Quận cùng một số vùng khác. Đến lúc đó, y cũng sẽ xuất hiện.”

“Kính Vân nhân hoàng!”

Cái tên ấy như một tia sét vô hình, lập tức bổ tan bóng tối tử vong phủ xuống nơi này.

Mấy chục ánh mắt chợt bừng sáng, nhưng không phải là vì vui mừng, mà như kẻ chết đuối bất ngờ nắm được khúc gỗ cuối cùng, lộ rõ khát vọng sống sót mãnh liệt.

Nam Hoàng Châu, chính là con đường sống mà ta và Kính Vân nhân hoàng từng bí mật định sẵn!

Kính Vân, là bằng hữu duy nhất trong đời ta, y từng cùng ta thề ước, sẽ dốc toàn lực vì sự quật khởi của nhân tộc!

Dù hiện nay thế lực của vạn tộc như mặt trời ban trưa, quân đội dưới tay y không thể công khai ra tay viện trợ, tránh dẫn họa diệt tộc, nhưng y đã sớm âm thầm bố trí tại một nơi hẻo lánh ở Nam Hoàng Châu, đặt xuống truyền tống trận thông đến cương thổ nhân tộc!

Ta tin y!

Như tin chính nhịp tim mình.

Niềm tin này, đã trải qua năm tháng tôi luyện lẫn khói lửa chiến tranh, kiên cố như thiết thạch.

Ta hiểu rõ ràng buộc của y, hiểu rõ vai trò của một vị Nhân hoàng, là gánh vác vận mệnh của hàng triệu sinh linh nhân tộc.

Chúng ta, một ở phương nam, một trấn phương bắc, như hai cột trụ chống đỡ bầu trời nhân tộc, âm thầm tiếp ứng lẫn nhau, cháy rực không ngừng.

Truyền tống trận kia, chính là lời hứa vượt muôn trùng nước lửa, là ánh sáng duy nhất chỉ đường đến sinh cơ trong bóng tối, và ngoài chúng ta ra, không một kẻ nào trong vạn tộc hay biết!

"Đi!"

Ta hít sâu một hơi, trầm giọng quát lên, thanh âm mang theo ý chí không thể nghi ngờ, dẫn đầu hóa thành một đạo lưu quang mờ mịt, xông thẳng về phương nam.

Lão La cùng mấy chục thân vệ còn lại bạo phát ra chút lực lượng cuối cùng, bám sát theo sau.

Tiếng phá không rít gào, xé rách bầu không khí nhuốm máu và khói lửa, như từng mũi tên nhắm thẳng đến cơ hội sống sót cuối cùng.

Phía sau, tiếng gào của truy binh vạn tộc cùng khí tức đáng sợ như độc trùng bám chặt không rời, mặt đất dưới chân rung chuyển vì lực lượng truy sát tàn bạo.

Một đường lao thẳng, máu vấy từng bước, vượt qua Cấm Hải, đặt chân vào Nam Hoàng.

Mỗi lần nghỉ chân ngắn ngủi, đều là lúc có thêm mấy thân ảnh quen thuộc ngã xuống, dùng máu thịt chặn lại tử triều phía sau.

Thẳng đến khi hoàng hôn buông xuống, vùng bình nguyên Vô Song nơi chân trời Nam Hoàng Châu hiện ra trước mắt, hy vọng bừng lên ánh sáng mong manh trong ngực…

Một luồng cảnh giác chưa từng có, băng lạnh thấu tận linh hồn, chẳng hề báo trước, như một mũi dùi độc chọc thẳng vào thức hải ta!

"Dừng lại!"

Ta gầm khẽ một tiếng, cưỡng ép dừng thân giữa không trung. Gần như ngay sau đó, vùng hư không tưởng như yên bình phía trước đột nhiên vặn vẹo, rách toạc!

Tiếng gầm chấn động trời đất vang lên, xé toạc sự yên lặng lúc hoàng hôn.

Không gian bị vuốt trảo vô hình xé rách, hàng trăm thân ảnh to lớn, tản ra khí tức tàn ác ngút trời, hung hãn giáng xuống!

Kẻ cầm đầu, thân cao gần ba trượng, toàn thân phủ giáp đen bóng, khớp nối mọc gai sắc bén, đầu hẹp dài, đôi mắt kép đỏ như máu tràn đầy tàn bạo.

Đó chính là Hoàng của Liệt Không Trùng tộc, chủng tộc nổi danh tàn bạo và xảo trá nhất trong vạn tộc!

Cạnh gã, một cự nhân hình thành từ nham thạch thô ráp, toàn thân chảy dung nham cuồn cuộn, vừa đặt chân xuống đã khiến mặt đất nứt vỡ, chính là Hoàng của Dung Nham Cự Nhân tộc!

Xa hơn nữa, còn có vô số thân ảnh lờ mờ trong lớp sóng ánh sáng vặn vẹo, từng kẻ hiện hình, mỗi tên đều phát ra uy áp khiến linh hồn run rẩy, phong tỏa hoàn toàn nơi này.

Khí tức của bọn chúng như xiềng xích hữu hình, trong khoảnh khắc đã khóa chặt không gian phía sau ta.

Sát ý băng lạnh, còn sắc nhọn hơn cả gió thu đêm khuya thổi từ sâu trong Nam Hoàng Châu.

“Tử Thanh thái tử, con đường của ngươi, đến đây là chấm dứt rồi.”

Tinh thần ba động chói tai từ Hoàng của Liệt Không Trùng tộc trực tiếp đánh thẳng vào thức hải ta, mang theo sự giễu cợt và tham lam không chút che giấu.

Đường lui đã tuyệt, truy binh đang đến!

Tuyệt cảnh!

“Bày trận!” Tiếng gầm đứt quãng của Lão La mang theo bọt máu, lão đột ngột bước lên một bước, cánh tay phải còn lại giương chiến đao chắn ngang ngực.

Hơn mười tàn binh còn lại, không chút do dự, tựa theo bản năng lập tức kết thành một chiến trận tàn khuyết mà kiên quyết, vây quanh ta ở vị trí trung tâm.

Trong mắt bọn họ không hề có sợ hãi, chỉ có chiến ý điên cuồng cháy tới cực điểm, như những bó đuốc đang bùng lên ánh sáng và nhiệt lượng sau cùng.

Ta nhìn tất cả những điều đó, ánh mắt xuyên qua những bóng dáng dữ tợn của cường giả vạn tộc, nhìn về phía bình nguyên này.

Nơi đây, chính là địa điểm mà ta và Kính Vân đã hẹn!

Truyền tống trận bí mật, chính là ở đây.

Nhưng vì sao… các cường giả vạn tộc, lại có thể chờ sẵn chính xác tại nơi này…

"Kính Vân…" Trong lòng ta dâng lên vị đắng chát, xen lẫn một chút không cam lòng tin tưởng, giữa những ánh nhìn trào phúng của dị tộc, ta lấy ra một miếng ngọc bội ấm mịn.

Đây là vật năm xưa Kính Vân đích thân tặng ta, bên trong ẩn chứa một tia khí tức bản nguyên của y, cũng chính là chìa khóa mở truyền tống trận.

Chỉ cần đặt chân lên bình nguyên Vô Song, kích hoạt ngọc bội, thì có thể mở ra lối truyền tống.

Không chút do dự, ta rót linh lực vào trong đó!

Ong…!

Ngọc bội lập tức phát sáng!

Một tia quang mang lam u mỏng manh, như sợi tơ mạng sống, nhanh chóng bay lên từ ngọc bội, muốn kết nối với truyền tống trận ẩn trong lòng đất.

Nhưng đúng vào lúc này… sợi sáng ấy vừa lóe lên trong chớp mắt, liền như ngọn nến trong gió, rung động dữ dội, rồi vụt tắt trong nháy mắt!

Bên trong ngọc bội, tia khí tức bản nguyên của Kính Vân, khí tức ta quen thuộc khôn cùng, nhanh chóng tiêu tán, tan biến!

Giống như trái tim của ta, cũng tan vỡ.

"Ngươi vẫn có thể tiếp tục thử, xem thử Kính Vân nhân hoàng của nhân tộc, có mở truyền tống cho ngươi hay không."

Trong hàng ngũ dị tộc, có tiếng cười nhạt vọng ra.

"Tử Thanh thái tử, ngươi… đã bị vứt bỏ rồi. Hoặc có thể nói, vị tri kỷ kia của ngươi, so với chúng ta… càng hy vọng ngươi chết hơn."

Ánh sáng nơi ngọc bội hoàn toàn lụi tắt, trở nên lạnh lẽo, xám xịt, như một hòn đá tầm thường.

Sợi tơ liên kết với phương bắc, triệt để đứt đoạn.

Không phải do ngoại lực phá hoại, mà là… từ phía bên kia, bị đơn phương, dứt khoát đóng lại. Trận pháp cũng đã bị vạn tộc đoạt quyền thao túng.

Thời gian, tựa như ngưng đọng ngay khoảnh khắc ấy.

Tiếng thở dốc nặng nề của tàn binh sau lưng, tiếng cười khàn rợn người của đám cường giả vạn tộc, bóng dáng tĩnh lặng chết chóc của bình nguyên Vô Song… tất cả dần trở nên mơ hồ, xa xăm.

Chỉ có nỗi đau như tim bị một bàn tay vô hình bóp nát, lại vô cùng rõ rệt, lan ra khắp thân thể.

“… Ha ha… Ha ha ha…”

Tiếng cười thảm bật khỏi cổ họng ta, khô khốc, khàn đục, mang theo mùi máu đậm đặc.

Tiếng cười mỗi lúc một lớn, vọng mãi nơi hoang dã hoàng hôn chết chóc này.

Ta ngẩng đầu, ánh mắt như xuyên thấu muôn trùng sông núi, nhìn về phương xa, nơi thuộc về Kính Vân, nơi là nội địa của nhân tộc.

Kính Vân…

Ngươi là tri kỷ duy nhất trong đời ta…

Nếu có kiếp sau, ta nguyện khắc ghi, không kết giao thêm bất kỳ bằng hữu nào nữa!

Ta cười lớn hơn nữa.

Ngay khoảnh khắc đó, cường giả vạn tộc giơ tay, mở truyền tống trận trên bình nguyên Vô Song, quang hoa lấp lánh, vô số dị tộc từ trong đó truyền tống tràn ra!

Ngay lập tức, cơn sóng năng lượng cuồng bạo xé tan không khí, ầm ầm như thiên tai giáng xuống!

Tiếng gầm của Lão La chan chứa ý chí tử chiến, là người đầu tiên lao thẳng vào dòng thác hủy diệt kia!

Những tàn binh còn lại, cũng như thiêu thân lao vào biển lửa, bùng phát ra ánh sáng cuối cùng trong sinh mệnh, gào thét lao tới những kẻ địch không thể chiến thắng.

Còn ta, nét cười điên dại trên gương mặt bị sát ý băng lạnh thay thế trong nháy mắt.

Trước mặt là chết, sau lưng cũng là chết.

Vậy thì… chiến thôi!

Tu vi vừa phục hồi trong thân thể ta, không còn bất kỳ giữ lại, hoàn toàn bạo phát!

Ánh lửa tím ảm đạm cuồn cuộn bốc lên trời, như một ngôi sao sắp diệt phát ra ánh sáng rực rỡ cuối cùng!

Ta hóa thành một đạo lôi điện tử sắc đang bốc cháy, liều lĩnh xông vào trung tâm dòng lũ hủy diệt kia!

Bình nguyên Vô Song, trong khoảnh khắc, hóa thành cối xay máu thịt!

Chương 2941: Tế! (1)

Ta đang chiến!

Cận vệ của ta, cũng đang chiến!

Chỉ là, bọn họ đã mệt mỏi tới cực hạn, đã không còn sức lực.

Đao quang của Lão La chỉ chém được một góc giáp tay của Hoàng Liệt Không Trùng tộc, giây tiếp theo, một móng vuốt khổng lồ phủ giáp đen thẫm, quấn quanh lực lượng xé rách không gian, như dịch chuyển tức thời xuyên thủng ngực lão, móc lấy trái tim, rồi nuốt chửng trong một ngụm.

Trong đám cận vệ, một nữ tu cầm cung phát ra tiếng bi ai như chim đỗ quyên khóc máu, mũi tên nàng bắn ra xuyên thủng một con mắt dung nham của Hoàng Dung Nham Cự Nhân tộc, song cánh tay nàng lại bị một tên dị tộc dùng ảnh nhận quỷ dị chém đứt trong nháy mắt.

Nàng loạng choạng, miệng phun máu tươi, nhưng vẫn ngẩng đầu, nhìn về phía ta, trong mắt ánh lên sự quyết tuyệt cuối cùng.

Sau đó, nàng cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một đạo tinh huyết lên cây cung gãy còn lại, cung run lên, bỗng hóa thành một mũi tên máu bốc cháy, lấy tốc độ không thể tưởng tượng xuyên thẳng tới một tên dị tộc đang vây công ta, nổ tung nơi lưng gã.

Mà bản thân nàng thì bị vô số cột sáng nhấn chìm trong tích tắc, hóa thành tro bụi…

Mỗi một thân ảnh ngã xuống, đều như những thanh sắt nung đỏ, đóng thẳng vào linh hồn ta.

Ta chém giết điên cuồng!

Dốc toàn bộ sức lực!

Giết hết tên dị tộc này đến tên dị tộc khác!

Tử viêm tung hoành, kiếm khí xé rách không trung.

Thi thể, chất đầy bình nguyên Vô Song, theo từng cận vệ của ta ngã xuống, càng lúc càng nhiều.

Nhưng thương tích trên người ta cũng tăng lên nhanh chóng.

Dung nham bỏng rát gần như thiêu cháy đến tận xương, đao xé không gian của Liệt Không Trùng để lại vết thương sâu thấy cốt trên lưng ta, dị thuật quỷ dị của dị tộc như loài dòi ăn xương, từng chút từng chút gặm mòn sinh cơ của ta.

Máu tươi nhuộm ướt tấm áo choàng rách nát, tầm mắt ta bị huyết lệ mờ đi.

Tu vi như nước không nguồn, tan biến cực nhanh.

Mỗi lần hô hấp đều kéo theo cảm giác thiêu đốt từ nội tạng vỡ nát.

Ta giết rất nhiều, nhưng địch nhân còn nhiều hơn.

Không bờ không bến…

Dần dần, ý thức ta cũng bắt đầu rơi vào bóng tối vô tận.

Nhưng ngay lúc thế giới sụp đổ hoàn toàn, vào khoảnh khắc bóng tối tuyệt đối ấy,

Một ý niệm khổng lồ, hỗn loạn, ngập tràn bi thương và quyết tuyệt, như cơn sóng lớn vô hình ập đến từ bốn phương tám hướng, đâm sầm vào thức hải của ta!

Không phải công kích, mà là… cộng minh!

Là tiếng thét cuối cùng từ vô số linh hồn hấp hối của toàn bộ dân chúng Tử Thanh quốc!

Tầm mắt ta, vào khoảnh khắc này, bỗng vút cao, kéo dài vô hạn!

Tựa như linh hồn thoát ly thể xác sắp chết, nhìn xuống mảnh đất tan hoang này.

Ta thấy, trong Tử Thanh đại vực, từng tòa thành từng phồn hoa năm xưa, giờ chỉ còn hừng hực lửa cháy và khói đen cuồn cuộn!

Vô số thân ảnh nhỏ bé giãy giụa trong biển lửa, rồi ngã xuống, tiếng khóc tuyệt vọng như đang văng vẳng bên tai.

Ta thấy, tại Phong Hải Quận, một đồ đằng khổng lồ của vạn tộc lơ lửng giữa không trung quận thành, tỏa ra khí tức hủy diệt.

Thành đã tan, bên trong là đống đổ nát, ở giữa đống đổ nát ấy, ta thấy môn sinh của ta, Bạch Tiêu Trác.

Toàn thân nhuộm máu, cánh tay trái cụt tận vai, tay phải còn lại giơ cao ấn tín Quận thủ đã vỡ nát!

Xung quanh y, là dân chúng còn sót lại!

Nam nữ già trẻ, áo quần tả tơi, sắc mặt vàng vọt, trong mắt không còn lệ, chỉ còn một sự quyết tuyệt thuần túy đến vô cảm.

Ta thấy, tại tây cương biên trấn, những binh sĩ cuối cùng đang nhắm mắt lại.

Ta thấy, tại băng nguyên phương bắc, những tiểu đội trinh sát đóng băng sắp chết.

Những cảnh tượng ấy, là cơn đau không thể nào diễn tả, là nỗi bi ai xuyên thấu linh hồn, như hàng vạn mũi kim thép, xuyên thẳng vào thần hồn ta!

Mạnh hơn bất cứ đòn công kích nào từ dị tộc!

Quốc gia của ta… dân tộc của ta!

Bi thương vô biên, vào khoảnh khắc này, ngưng tụ thành một ý chí vượt qua cả sinh tử!

Tựa như khối huyền băng kiên cố nhất, đóng băng mọi nỗi đau, mọi tuyệt vọng!

Ta ngẩng đầu!

Tầm mắt nhuốm máu xuyên qua khuôn mặt dữ tợn của đám dị tộc trước mặt, xuyên qua đường nét tĩnh lặng của bình nguyên Vô Song, xuyên qua dãy núi trùng điệp của Nam Hoàng Châu, đâm thẳng lên chín tầng trời, hướng về phía… Tàn Diện khổng lồ treo trên thiên không!

Nó vẫn như cũ, vỡ vụn, băng lãnh, tĩnh mịch.

Tựa như một khuôn mặt lạnh lẽo đã bị xé rách, dán chặt vào tầng trời mênh mông, không hề lay động.

Sự hiện hữu của nó, vốn dĩ đã là sự trào phúng lớn nhất đối với tất cả khổ nạn, bi hoan ly hợp của nhân gian.

Nhưng giờ đây, kẻ ngoài cuộc ngàn đời ấy, hóa thân của quy tắc lạnh lẽo ấy… có lẽ là hy vọng duy nhất để phá vỡ cục diện tử vong trước mắt!

Tử Thanh quốc còn lại cuối cùng đang chết dần.

Mà ta, Tử Thanh, một Thái tử lưu vong vô năng, giờ đây có thể làm được...

“Ta… là Tử Thanh!”

Thanh âm ta khàn đục rạn nứt, nhưng mang theo uy lực chấn động cả trời đất, át hẳn mọi tiếng chém giết, mọi tiếng nổ vang.

“Lấy danh nghĩa Tử Thanh thái tử!”

Ta dang rộng hai tay, chiến y rách nát tung bay trong cuồng phong, tất cả vết thương trên người đồng loạt nứt toác, máu tươi như suối phun trào, nhưng lại không rơi xuống, mà hóa thành hỏa diễm đỏ máu, quấn quanh thân thể ta!

“Lấy thân thể tàn tạ tế trời! Lấy mệnh hồn thiêu rụi! Lấy đạo cơ thiêu đốt! Thiêu hết thảy! Thiêu quá khứ, thiêu tương lai… thiêu toàn bộ nhân quả!”

Mỗi một chữ, đều kéo theo sự đốt cháy tận cùng của bản nguyên sinh mệnh!

Máu thịt tan chảy, cốt cách rên rỉ, linh hồn như bị ném vào lò lửa vĩnh hằng, tu vi vừa hồi phục, cùng toàn bộ căn cơ tồn tại của ta, trong khoảnh khắc này, hóa thành bản nguyên thuần túy nhất, rực cháy nhất!

“Dẫn lực của ngươi! Tẩy sạch dơ bẩn! Thiêu hủy loạn thế! Bảo hộ Tử Thanh quốc… đốm lửa cuối cùng không tắt!”

“Nếu có kiếp sau!”

“Đến lúc phục sinh, ta sẽ tế tất cả những gì đã chứng kiến!”

Chương 2942: Tế! (2)

Ầm!

Một cột sáng tử kim không thể hình dung, so với quốc vận Tử Thanh đang thiêu đốt còn thuần túy hơn, cô đọng hơn, mang theo vị cách nhân hoàng cùng oán niệm ngập trời, bỗng bùng phát mãnh liệt từ thân thể tàn lụi đang cháy bừng ấy!

Xé nát màn đêm tanh máu bao phủ bình nguyên Vô Song, xé toạc phong tỏa do cường giả vạn tộc liên thủ bố trí!

Mang theo một ý chí đồng quy vu tận, lấy tử làm sinh, như tử ngân hà nghịch lưu xuyên phá hư không vô tận, hung hăng đâm thẳng vào Tàn Diện treo trên thiên không!

Cùng lúc ấy, tại Phong Hải Quận.

Bạch Tiêu Trác dường như có cảm ứng, nhìn về phương nam của Nam Hoàng Châu, nước mắt tuôn trào, sau đó cười điên dại, khóc ra máu tự tàn phá thân thể, chỉ còn nửa gương mặt, giống hệt Tàn Diện.

Rồi y gào lớn:

“Sinh tại thổ này! Tử tại thổ này! Hồn cũng giữ thổ này! Ta theo Thái tử mà đi, sẽ phục sinh sớm hơn Thái tử ngàn năm, vì người hộ đạo!”

“Tế!”

Theo tế hiến của y, dân chúng Phong Hải Quận xung quanh dìu dắt nhau, vây quanh vị Quận thủ của bọn họ, hình thành một vòng người khổng lồ.

Lão nhân, phụ nữ, trẻ nhỏ… bọn họ ngẩng đầu nhìn lên thiên không, nơi có Tàn Diện khổng lồ vẫn lơ lửng, lạnh lẽo, dõi theo thảm kịch nhân gian.

Sau đó, từng người thần sắc trở nên cuồng loạn, toàn bộ đồng thanh hô vang:

“Tế!”

Vô số thanh âm hội tụ thành một dòng lũ xé rách trời đất!

Lão nhân, phụ nữ, trẻ nhỏ… toàn bộ dân chúng còn sống sót của Phong Hải Quận, bất kể già trẻ, bất kể cường nhược, đồng thời thực hiện một động tác tự tàn, tạo thành Tàn Diện!

Không hề do dự, không có thoái lui, chỉ có một loại quyết tuyệt chấn động thiên địa, dùng cái chết để tranh lấy một cơ hội sống!

Chớp mắt, vô số điểm sáng sinh mệnh yếu ớt mà thuần khiết đến cực hạn, như tinh hỏa nghịch lưu, từ thân thể tàn khuyết ấy thoát ly!

Từng đốm tụ thành dòng, dòng lại dâng thành biển!

Một dòng sáng sinh mệnh do tàn hồn cuối cùng của dân chúng Tử Thanh quốc hóa thành, mang theo ý chí quyết tuyệt, không lời mà bi thiết, cùng Thái tử của họ, xông thẳng lên trời!

Xuyên thấu thiên không!

Cùng lúc đó, tại biên trấn phía tây Tử Thanh quốc, những binh sĩ cuối cùng đốt lên đài phong, giữa ngọn lửa cháy bừng, hướng về Tàn Diện nơi thiên không, khóc ra máu tự tàn, thân ảnh vặn vẹo giữa hỏa diễm, hóa thành điểm sáng…

Tại băng nguyên phương bắc, tiểu đội trinh sát đã bị đóng băng, dốc hết sức lực cuối cùng, cắm sâu chiến kỳ nhuộm máu vào băng thổ, hướng về cố quốc, hướng về Tàn Diện nơi thiên không, đồng loạt tự tàn, ánh sáng máu hòa vào làn sóng hồn đang cuộn trào khắp thiên địa…

Trong phạm vi Tử Thanh quốc, vô số nơi, vô số góc khuất, vô số trận chiến sinh tử tuyệt vọng mà bi tráng, đều có vô số ý chí nhỏ bé.

Tất cả trong khoảnh khắc này, không hẹn mà đồng lòng chọn lấy cùng một con đường!

Lấy bản thân làm tế phẩm! Lấy tàn hồn làm dẫn dắt! Hiến tế toàn bộ Tử Thanh quốc cho Tàn Diện đang lạnh lẽo dõi xuống từ trên dòng thời quang vạn cổ!

Bay thẳng lên trời!

Như trăm sông đổ về biển, vượt qua ngăn cách không gian vô tận, hội tụ tức thì, cuốn quanh cột sáng tử kim do Thái tử phát ra!

Cùng Thái tử… đồng tế!

Chỉ mong… Tử Thanh tương lai, có thể tái lâm Vọng Cổ!

Thời gian, dường như tại khoảnh khắc này, hoàn toàn đình chỉ.

Cuộc chiến trên bình nguyên Vô Song đông cứng.

Vẻ tàn nhẫn trên gương mặt các cường giả vạn tộc cứng đờ, thay vào đó là sự kinh hoảng, là nỗi sợ đến từ bản năng sinh mệnh!

Thiên địa này, giờ chỉ còn cột sáng tử kim nghịch lưu xuyên trời, cùng vô số tàn hồn tế hiến tụ về từ bát phương, và… Tàn Diện đang lạnh lẽo treo nơi thiên không.

Tiếp đó…

Tàn Diện băng lãnh, bất biến suốt vạn cổ ấy, chậm rãi… mở mắt.

Trong mắt ấy, là xoáy lốc huyết sắc thiêu đốt lửa băng lãnh và hỗn độn vô cùng vô tận!

Như ngày tận thế giáng lâm!

Một loại uy áp không sao hình dung, vượt ngoài năng lực hiểu biết của vạn vật sinh linh, như quy tắc toàn bộ tinh hoàn hội tụ thành một ánh nhìn, đột nhiên giáng xuống!

Ánh mắt ấy, lạnh lẽo, vô tình, mang theo ý chí tuyệt đối soi thấu vạn cổ, xuyên thủng mọi hư vọng.

Sau đó, ánh mắt ấy hội tụ.

Chăm chú nhìn vào… gốc rễ của cột sáng tử kim kia.

Chăm chú nhìn vào… trong cột sáng ấy, kẻ đang tiêu tán nhanh chóng… chính là ta.

Thân thể ta, ngay khoảnh khắc bị ánh mắt huyết sắc ấy quét tới, như băng tuyết ném vào mặt trời, từ đầu ngón tay trở đi, từng tấc từng tấc hóa thành bụi tím bay đi.

Máu thịt, xương cốt, thần hồn… tất cả những gì tạo thành "Tử Thanh", dưới ánh mắt ấy của Tàn Diện, đều bị hoàn toàn phân giải, hóa thành bản nguyên.

Ta không cảm thấy đau đớn.

Chỉ còn cảm giác hư vô lạnh lẽo.

Tựa như ngay cả ý thức cũng đang dần tiêu tán theo.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi hoàn toàn tan biến, giữa ánh nhìn của xoáy lốc huyết sắc kia, ta nghe thấy một âm thanh trầm thấp.

"Chuẩn."

Khi âm thanh ấy vọng ra, một luồng khí tức khủng khiếp không thể hình dung, như hồng thủy hủy diệt vô hình nơi vũ trụ sơ khai, ầm ầm tràn ngập về phía toàn bộ bình nguyên Vô Song!

Nghiền nát hết thảy!

Thời gian như bị kéo dài đến vô tận.

Ý thức của ta, trong cơn bão hỗn độn cuối cùng, như tàn lửa cuối cùng của ngọn nến trong gió… hoàn toàn tan biến.

Chỉ còn lại dòng lũ do ý chí cuối cùng của vô số tàn hồn châm ngòi, vẫn tiếp tục thiêu đốt, vẫn đang trào dâng, vẫn đang tiêu tán… trong xoáy lốc huyết sắc khi Tàn Diện mở mắt.

Tựa như một khúc tế ca vô thanh, lấy tử làm sinh.

Mùa thu năm thứ 9315 lịch Tử Thanh, Thái tử ngã xuống tại Nam Châu.

Môn sinh Thái tử, Quận thủ cuối cùng của Phong Hải Quận, Bạch Tiêu Trác, cười bi thảm, khóc ra máu, tự tàn phá thân thể, chỉ còn nửa gương mặt giống hệt Tàn Diện thần linh.

Trước khi chết, từng nói:

"Ta theo Thái tử mà đi, sẽ phục sinh sớm hơn Thái tử ngàn năm, vì người hộ đạo."

Chương 2943: Con đường của Tử Thanh (1)

Tử Thanh thái tử, đã ngã xuống.

Không phải ngã xuống trong tay vạn tộc, mà là tế hiến bản thân, dung hòa vào ánh mắt của Tàn Diện Thượng Hoang.

Chỉ còn lại một chiếc đầu lâu, như chất chứa cả đời không cam tâm của gã, không bị hóa thành tro bụi, mà lưu lại giữa chiến trường.

Cùng gã rời đi,

Là toàn bộ hồn của Tử Thanh quốc, bao gồm cả Bạch Tiêu Trác.

Ngày bọn họ rời đi, Vọng Cổ đổ mưa lớn, kéo dài suốt một tháng.

Hoàng Thiên cũng phủ đầy mây mù, cuồn cuộn suốt một tháng.

Còn tại hoàng đô Nhân tộc, Kính Vân nhân hoàng không vào triều, y ngồi một mình mấy ngày liền, nhìn về phương nam, trầm mặc xuất thần.

Cho đến khi có người đến Nam Hoàng Châu, mang về chiếc đầu lâu của Tử Thanh thái tử, y nhìn chiếc đầu ấy, buông ra một tiếng thở dài đầy phức tạp và hổ thẹn.

Sau đó, y đích thân xây mộ cho Tử Thanh thái tử, quy cách cực cao, lại ban xuống chiếu thư, nói rằng sau này chính mình cũng sẽ an táng tại đó.

Cứ như vậy, huy hoàng của Tử Thanh thái tử đã kết thúc.

Mà Tử Thanh quốc, cũng trở thành lịch sử, dưới sự che đậy của vạn tộc, dần dần trở thành truyền thuyết, cuối cùng, tan biến vào trong dòng chảy lịch sử.

Cả những hành cung từng trải khắp nơi của Tử Thanh quốc, cũng đều biến thành di tích, chôn vùi dưới lớp bụi trần.

Chỉ còn lại một bộ phận dân chúng Tử Thanh quốc sớm đã rời đi từ trước, như từng đốm sao, lưu truyền huyết mạch thuộc về Tử Thanh quốc.

Trong đó có một chi, ở lại Nam Hoàng Châu.

Theo dòng năm tháng trôi qua, Kính Vân nhân hoàng ngã xuống, tân Nhân hoàng đăng vị, tình thế của Nhân tộc, trước sự quật khởi không ngừng của vạn tộc, càng ngày càng gian nan.

Mà chi dân Tử Thanh quốc ở Nam Hoàng ấy, vẫn sinh sôi nảy nở, nỗ lực vươn lên, qua bao thế hệ tranh đấu và cố gắng, cuối cùng dựng nên một quốc gia mới mang tên Tử Thanh quốc.

Tiếc thay, tựa như có một loại nguyền rủa vô hình, mấy trăm năm sau, Tử Thanh quốc ở Nam Hoàng Châu vẫn bị ba đại tộc trong nước lật đổ, hoàn toàn diệt vong.

Và cái tên "Tử Thổ", cũng bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, sinh ra tại Nam Hoàng.

Còn bình nguyên Vô Song nơi Tử Thanh thái tử ngã xuống, trong dòng thời gian trôi chảy, dường như cũng kết liên cùng vận mệnh Tử Thanh quốc...

Nơi đó từng xuất hiện thành trì, nhưng đã biến thành hoang phế trong chiến loạn.

Từng có trại của thập hoang giả, cũng không tồn tại được bao lâu.

Mãi cho đến năm thứ 2871 lịch Huyền Chiến Nhân tộc, có một nhóm tán tu đến bình nguyên Vô Song, dựng nên một nơi cư trú đơn sơ để tu dưỡng.

Cũng vì lòng từ bi, bọn họ thu nhận những dân chúng bị dị chất hành hạ, khiến nơi ấy dần dần phát triển quy mô, trở thành một tòa thành nhỏ.

Và lấy tên là, Vô Song.

Năm 2918 lịch Huyền Chiến Nhân tộc, năm thứ 135 Thiên Kỳ lịch tại Nam Hoàng Châu.

Vô Song thành, sau mấy chục năm phát triển, trong thời đại mạt thế hiện nay, đã có chút danh tiếng, là một trong các tòa thành lớn nhất tại bình nguyên Vô Song.

Mà hôm nay, đối với Vô Song thành mà nói, là một ngày trọng đại.

Trong thành, người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

Tử Thanh vận thô y mộc sam, tóc cột sau lưng, đi trên phố xá sôi động ấy.

Tay gã cầm một xâu kẹo hồ lô, vẫn còn hơi ấm lò lửa, lớp đường màu hổ phách bao lấy trái sơn tra đỏ au, phản chiếu ánh sáng trưa như mang theo vẻ ngọt ngào giả tạo.

Trong không khí dường như còn vương vị nước đường đen nồng nặc, khói hương từ giấy tế đang đốt, mùi mồ hôi thoảng chua từ đám đông, và hương thơm nếp của bánh hấp, tất cả quyện lại, bao phủ lấy gã, cũng bao phủ lấy tòa thành mang tên Vô Song này.

Hôm nay, là lễ tế thần.

Mọi thứ trong ngày lễ, tựa một nồi súp sôi trào, sục sôi náo động của phố thị.

Giữa khung cảnh náo nhiệt ấy, thần sắc Tử Thanh bình tĩnh, lặng lẽ quan sát dòng người, cảm thụ bầu không khí quen thuộc quanh mình.

“Xâu hồ lô thượng hạng đây, vừa giòn vừa ngọt!”

Tiếng rao của người bán vang lên sắc nhọn, xuyên phá tiếng ồn ào.

“Cầu mong sang năm mưa thuận gió hòa…”

Tiếng lẩm bẩm của lão bà xách giỏ bị nhấn chìm trong đám đông.

“Giữ trật tự, đừng tụ tập quá đông!”

Tiếng hô của vệ binh không thể cản trở dòng người đổ dồn.

“Hương thên phụ lão qua đường ghé xem, giấy tế ba màu, linh nghiệm nhất để thông thần!”

Chưởng quầy tiệm giấy bái vẫy tay cầm mẫu vật rao lớn.

Vô số thanh âm hợp thành một dòng ấm đục, dội vào tai Tử Thanh.

Ngón tay gã cảm nhận rõ độ cứng và lạnh của que tre cắm hồ lô, ánh mắt xuyên qua đám đông nhốn nháo, dừng lại ở mấy bóng hình quen thuộc phía xa.

Phụ thân kiếp này, mẫu thân kiếp này, và tiểu đệ đang được mẫu thân ôm trong lòng.

Cơ thể bé nhỏ của tiểu đệ tựa như một tiểu thú non nớt chưa hiểu sự đời, nép sát vào lòng mẫu thân.

Nhìn họ, trong mắt Tử Thanh hiện lên một tia hồi ức.

Chỉ là tia hồi ức ấy, như khói trần thế, vừa mới lượn lờ bay lên, liền bị gió cuốn tan.

"Giờ lành sắp đến rồi, mau chạy qua đó!"

Mấy đứa trẻ ôm tượng gỗ thô sơ của thần linh, như gió vụt qua bên cạnh Tử Thanh, chạy về phía tế đàn cao vút giữa thành.

Tử Thanh bèn khẽ nhắm mắt, khi lần nữa mở ra, ở đằng xa, mẫu thân gã dường như cảm nhận được ánh nhìn của gã.

Nàng ôm đứa nhỏ, ngoảnh đầu lại, ánh mắt xuyên qua đám người, dừng trên người trưởng tử đang cầm xâu hồ lô, gương mặt yên tĩnh đến mức kỳ dị.

Nàng nở nụ cười dịu dàng, khẽ nâng cằm ra hiệu với Tử Thanh.

Đứa nhỏ trong lòng cũng quay đầu, khuôn mặt trẻ thơ của đứa bé bảy tuổi ngây thơ sạch sẽ, ánh mắt trong vắt phản chiếu ánh sáng từ hồ lô, xen lẫn một tia ấm ức khó nhận ra.

Nó thấy ca ca, thấy xâu hồ lô, ánh mắt sáng lên.

Nhưng ngay sau đó, đáy mắt trong trẻo ấy nhanh chóng ngấn nước, vành mắt đỏ ửng, miệng nhỏ mím lại.

"Đứa nhỏ này, sao vành mắt lại đỏ nữa rồi?" Giọng phụ thân bên cạnh vang lên đầy bất đắc dĩ và mang theo ý cười.

Còn tiếng của mẫu thân, cũng vọng đến:

“Thanh nhi, con là nam nhi đó, không được thấy ca ca rời đi liền khóc nhé.”

“Nhìn kìa, tế lễ sắp bắt đầu rồi.”

Khi những lời ấy xa xa vang vọng vào tai Tử Thanh, ánh mắt gã vượt qua gương mặt dịu dàng của mẫu thân, vượt qua bờ vai rộng lớn của phụ thân, vượt qua ánh mắt trông mong rưng rưng của tiểu đệ, cuối cùng dừng lại ở tế đàn, dừng lại ở chín tầng trời phía trên, nơi đó, Tàn Diện lạnh lẽo, tàn khuyết, vẫn treo lơ lửng suốt vạn cổ.

“Giờ lành, đã đến.”

Tử Thanh khẽ thì thầm.

Gã cầm xâu hồ lô, như một người quan sát yên lặng nhất, bước về phía trước.

Bước về phía người thân kiếp này của gã, bước về phía, tế đàn do chính tay gã lựa chọn.

Trên tế đàn, vị tế tư khoác pháp bào huyết sắc bất chợt dang rộng hai tay, cất lên âm điệu quái dị xuyên thấu tận tủy xương, rét buốt thấu xương, như tiếng kèn lệnh báo tận thế, trong khoảnh khắc xé rách toàn bộ sự náo động của phố thị.

“Thiên Kỳ năm thứ 135, tiết tại Nam Hoàng, tháng quỷ sắp về đêm!”

“Chúng ta, những loài sâu kiến, quỳ rạp nơi đất Song Đô, dám dùng lễ vật tanh ô uế này, hướng tới thần linh Tàn Diện.”

Trong tiếng tụng xướng ấy, Tử Thanh bình thản tiến bước, bình thản ngẩng đầu.

Ánh mắt gã xuyên qua pháp bào đỏ thẫm đang tung bay của tế tư, xuyên qua nỗi sợ hãi của trăm kẻ tù nhân chờ chết trên tế đàn, trực tiếp nhìn thẳng lên cõi trời cao, nơi có khuôn mặt khổng lồ, hờ hững vô tình.

Khuôn mặt đó, vẫn băng lãnh, vẫn tàn khuyết.

Nhưng gã biết, xích xiềng của khế ước, đã căng chặt đến cực hạn.

Khi xưa gã từng tế hiến bản thân, dùng tất cả đổi lấy tương lai từ Tàn Diện kia, đã nói rằng khi quay về, sẽ tế hiến toàn bộ những gì mình từng thấy.

Câu nói đó, từng chữ, đều mang theo hồi âm của nhân quả.

“Xưa kia Thương Bích rơi xuống, Huyền Quy gãy chân, khi mắt ngài lần đầu mở ra, mặt trời đỏ hóa thành sắt chảy, nung sôi năm hồ, các vì tinh tú vỡ nát thành mũi tên lửa, xuyên qua chín tầng trời!”

Giọng tụng niệm của tế tư, trong hồi âm nhân quả ấy, càng lúc càng cao vút, càng lúc càng cuồng loạn.

Chương 2944: Con đường của Tử Thanh (2)

Tử Thanh lúc này dời ánh nhìn về phía phụ mẫu và tiểu đệ.

Gã thấy phụ thân dường như nhận ra điều gì đó, lông mày khẽ nhíu, theo bản năng nghiêng người muốn che chắn cho vợ con phía sau.

Gã thấy mẫu thân đang ôm lấy tiểu đệ, trên gương mặt vẫn còn nét dịu dàng dành cho hài tử, nhưng cũng lộ vẻ bất an trước giọng tụng của tế tư.

Tiểu đệ bé nhỏ, có lẽ cũng bị khí tức sát phạt này dọa sợ, đang vùi mặt vào hõm cổ mẫu thân.

Nhìn những cảnh ấy, lòng Tử Thanh như một mặt hồ phủ đầy băng giá chết chóc, không gợn sóng, không tình cảm, chỉ còn sự tỉnh táo lạnh lẽo của một kẻ đang thực hiện khế ước.

Mà hơi ấm còn sót lại nơi xâu kẹo hồ lô trong tay, lúc này cũng đang dần tiêu tán, lạnh lẽo như chính lòng bàn tay gã.

“Giờ đây tường đổ còn cháy quỷ hỏa, người sống ăn đất mà qua ngày, huyết tụ giữa mi ngài, vẫn còn phản chiếu cảnh sinh linh thoi thóp!”

Giọng tụng của tế tư đã gần như gào thét.

“Thần hỡi!”

“Cầu ngài để sót một tia thở dưới kẽ răng, cho chúng ta tiếp tục trộm sống, cầu ngài rũ một vệt bóng từ mi gian, che chở lê dân lánh họa!”

Hai tay tế tư, như lưỡi đao từ đoạn đầu đài, đột nhiên bổ xuống, chỉ về phía nhóm tù nhân trên tế đàn!

“Thần hãy nhắm mắt!”

“Thần hãy ngủ say!”

“Cầu thần, đừng mở mắt!”

"Đừng mở mắt!!!"

Sóng âm dâng trào trong khoảnh khắc ấy, và khi cả thành đồng loạt cất tiếng, trong đám người, Tử Thanh khẽ nói:

"Ta đã trở về."

"Dùng toàn bộ những gì ta từng thấy, để thực hiện khế ước của kiếp trước."

Ngay khi hai câu ấy vang lên...

Trên bầu trời, mí mắt khổng lồ khép kín tựa miệng vực từ vạn cổ kia, bất ngờ chuyển động!

Nâng lên, hé ra một khe nứt!

Không có ánh sáng, không có tình cảm, chỉ có một cõi hư vô băng lãnh tuyệt đối, thản nhiên đổ tràn từ khe mắt ấy xuống trần gian.

Khế ước, hoàn thành.

Ầm!!!

Âm thanh diệt vong không lời, bất ngờ chấn động trong sâu thẳm linh hồn Tử Thanh.

Đó là tiếng vọng băng lãnh từ sự thực thi khế ước.

Thế giới trước mắt gã, bắt đầu tiến vào tận diệt tất yếu.

Phong hóa!

Trong luồng quang mang ấy, từng viên gạch, từng đòn gỗ, từng con phố cấu thành Vô Song thành... mọi thứ vốn hữu hình, trong ánh nhìn của Tàn Diện, trong khoảnh khắc mất đi căn cơ tồn tại.

Vô thanh, sụp đổ, hóa thành vô số hạt bụi trắng xám, như bị cuốn vào một cơn bão vô hình, điên cuồng thổi ngược lên trời!

Cả tòa thành, đang bị một bàn tay vô hình, từ từ xóa khỏi mặt đất!

"Đây... đây là..."

"Thần đã mở mắt rồi!"

"Không..."

Vô số tiếng gào khóc bi thương lập tức thay thế cho sự tĩnh lặng, bùng phát khắp Vô Song thành.

Từng sinh linh, quanh Tử Thanh, dưới hồi âm của tiếng kêu thê lương ấy, bắt đầu biến dị!

Có phụ nữ da thịt rách toạc, xương cốt vang răng rắc!

Có trẻ con phình to thành khối thịt sưng mủ, mọc đầy vuốt nhọn!

Có lão nhân đầu nứt ra, lộ ra vô số tròng mắt!

Có nam nhân cơ bắp phồng lên, da thịt mọc vảy, mọc nanh!

Thành Vô Song yên bình, tại khoảnh khắc Tử Thanh thực hiện khế ước, hóa thành máy xay thịt bằng máu thịt!

Mà những kẻ chưa bị dị hóa càng bi thảm hơn, thân thể nổ tung thành sương máu, bay lên không trung rồi đổ xuống thành cơn mưa máu!

Sinh mệnh, theo đúng quy định của khế ước, từng mảng từng mảng héo rụng.

Ánh mắt Tử Thanh, xuyên qua khói bụi xám trắng và huyết vụ đỏ sẫm đầy trời, băng lãnh dừng lại nơi phụ thân, mẫu thân và tiểu đệ ở phía xa.

Gã thấy phụ thân đột nhiên xoay người, muốn bảo vệ mẫu thân và tiểu đệ, nhưng tấm lưng rộng kia vừa mới nghiêng tới phía trước, vẻ kinh hoàng và quyết liệt trên mặt còn chưa kịp ngưng đọng hoàn toàn...

Thân thể ấy đã như tượng cát trước gió, từ đầu ngón tay bắt đầu, từng tấc từng tấc hóa thành tro bụi!

Không một tiếng thét, không một quá trình, bị dòng bụi cuốn lên không trung nuốt sạch, tan biến không một vết tích.

Gã thấy mẫu thân ôm tiểu đệ, nụ cười dịu dàng vẫn còn trên gương mặt, lập tức bị nỗi kinh hoàng và mờ mịt thay thế, nàng còn chưa kịp nhìn về nơi trượng phu biến mất...

Thì toàn thân nàng đột nhiên cứng đờ...

Như một ngọn nến bị ném vào lò luyện, từ đỉnh đầu bắt đầu, cực kỳ nhanh chóng, vô thanh...

Tan chảy.

Từng sợi tóc đen, làn da trắng mịn, ánh mắt dịu dàng...

Tất cả những gì thuộc về mẫu thân, dưới ánh nhìn thực hiện khế ước của Tử Thanh, đều tan thành chất lỏng đặc sệt, đỏ thẫm, chảy dọc theo cơ thể nhỏ bé của tiểu đệ gã mà mẫu thân đang ôm trong lòng!

“Hu…”

Y thấy tiểu đệ phát ra một tiếng nức nghẹn ngắn ngủi, run rẩy đến cực điểm vì sợ hãi, ngã xuống từ vũng máu đỏ thẫm còn vương hơi ấm của mẫu thân đã tan chảy, rơi nặng nề trên mặt đất cũng đã bị lớp máu đặc quánh phủ lên.

Thân thể bé nhỏ ấy co rúm lại trong vũng máu, run lên từng đợt, toàn thân dính đầy máu huyết của mẫu thân.

Khoảnh khắc này, tro bụi trắng xám giăng khắp trời như giấy tiền tế lễ đang rơi, hòa cùng mưa máu đặc quánh, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Tử vong, hoàn toàn giáng lâm. Dù là dị biến… cũng thường trong khoảnh khắc dị hóa mà triệt để sụp đổ.

Mưa máu, ngày một dày đặc.

Trong màn mưa, Tử Thanh dẫm lên lớp máu ấm nóng và đặc sệt, từng bước từng bước đi về phía thân ảnh nhỏ bé đang cuộn tròn giữa vũng máu kia.

Cuối cùng, gã dừng lại trước mặt đối phương.

Cúi đầu, nhìn xuống tiểu đệ trước mặt.

Đôi vai nhỏ bé của đối phương đang run rẩy dữ dội, mưa máu thấm ướt bộ y phục mỏng manh, thân hình bé nhỏ như một con thú non bị bỏ rơi trong biển máu, chỉ còn lại nỗi sợ hãi tột độ và sự mờ mịt vô thanh.

Dưới ánh mắt y, tiểu đệ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Gương mặt nhỏ nhắn, phủ đầy máu loãng, nước mắt và tro bụi, hiện rõ trong tầm nhìn của gã.

Đôi mắt từng trong trẻo kia, lúc này chỉ còn lại trống rỗng vô tận cùng nỗi kinh hoàng tột độ, như hai giếng cạn đã bị tuyệt vọng lấp đầy.

Từng âm tiết vỡ vụn, mang theo cả tiếng nức nở hòa lẫn bọt máu, khó nhọc thoát ra từ cổ họng non nớt.

“Ca ca… phụ thân và mẫu thân…”

Nghe thấy tiếng gọi ấy, môi Tử Thanh khẽ mấp máy.

Chiếc xiên kẹo hồ lô trong tay gã chẳng rõ từ lúc nào đã cắm sâu vào lòng bàn tay.

Từng giọt máu nóng từ lòng bàn tay theo thân xiên rơi xuống, nhỏ lên mặt đất nhớp nháp, hòa cùng máu mẫu thân, cùng máu khắp thành này, làm một.

Nhưng gã không cảm nhận được chút đau đớn nào, trong lồng ngực chỉ còn tiếng vọng lạnh băng của khế ước đã hoàn tất.

Vì thế, gã không giải thích.

Bất kỳ lời nói nào, trước cảnh hủy diệt do chính tay mình tạo nên, đều là sự phỉ báng giả dối.

Gã đã thực hiện lời hứa, chỉ thế mà thôi.

Cuối cùng, gã chỉ đưa bàn tay đẫm máu ấy, một cách vững vàng, đặt lên mái đầu nhỏ bé, lạnh lẽo, dính đầy máu tanh của tiểu đệ.

Động tác ấy, nặng nề như một nghi lễ.

Cùng lúc đó, tay còn lại của gã, cầm chuỗi kẹo hồ lô nhuốm máu của chính mình, nhơ nhớp tồi tệ, đưa đến trước mặt tiểu đệ.

Đôi môi khô khốc hé mở, âm thanh phát ra bình thản, không chút gợn sóng, như lời kết thúc của một bài văn tế, vang rõ xuyên qua mưa máu cùng tiếng than phong hóa khắp trời.

“Đệ à.”

Nhìn vào đôi mắt ngập tràn kinh hoàng kia, gã khẽ nói.

“…đừng khóc.”

Bàn tay, hạ xuống!

Thế nhưng đúng vào khoảnh khắc tay gã sắp chạm đến đầu tiểu đệ, thiên không đột nhiên vang lên tiếng rạn nứt long trời, như thuở sơ khai khai thiên tích địa!

Trong tiếng vang chấn động ấy, một luồng sáng rạch nát cả thời không, đột ngột xuất hiện!

Chiếu rọi lên bầu trời, chiếu rọi mặt đất, chiếu rọi cơn mưa máu!

Đó là Triêu Hà Quang!

Bao phủ tất cả, mênh mông không bờ bến, như biển cả, thay thế toàn bộ thế giới.

Ánh sáng ấy, cũng bao trùm lấy nơi Tử Thanh đứng.

Trong luồng ánh sáng ấy, rực rỡ đến nghẹt thở, bỗng vươn ra một bàn tay, nắm chặt lấy cánh tay của Tử Thanh đang chuẩn bị đặt xuống đầu tiểu đệ.

Nắm chặt!

Rồi đột ngột, quăng mạnh về phía xa!

Thân thể Tử Thanh chấn động dữ dội, dưới sức mạnh kinh khủng ấy, bị hất văng ra xa, rơi xuống đất nơi xa kia.

Ánh mắt gã lóe lên dị mang mãnh liệt, chăm chú nhìn về thân ảnh vừa xuất hiện trong luồng sáng.

“Ngươi, cuối cùng cũng tới nơi này rồi.”

Chương 2945: Thượng Hoang hoàn chỉnh! (1)

Triêu Hà Quang, từ trên trời giáng xuống, rải khắp phế tích Vô Song thành, bao phủ toàn cõi nhân gian.

Trong ánh sáng ấy, Hứa Thanh khi còn bé vẫn đứng yên bất động, như thể thời gian nơi hắn đã hoàn toàn ngừng lại.

Còn ngay trước mặt hắn, thân ảnh trưởng thành của Hứa Thanh đến từ tương lai, dần hiện rõ giữa ánh sáng rực rỡ của Triêu Hà Quang.

Một thân hắc bào dài theo gió tung bay, vang lên tiếng phần phật.

Mái tóc dài màu tím bồng bềnh vươn lên, từng sợi tóc dường như đều chứa đựng lực lượng bản nguyên của tinh hoàn.

Theo mỗi bước chân hắn tiến lại, đại lục Vọng Cổ liền nổi sóng.

Đại địa chấn động, càn khôn cuộn trào, cả Vọng Cổ như đang trong khoảnh khắc này mà thức tỉnh, tỏa ra ý niệm nghênh đón.

Không chỉ Vọng Cổ, ngay cả Hoàng Thiên nằm dưới Vọng Cổ… cũng đồng dạng như vậy!

Tựa như… thân ảnh từ ánh sáng bước ra kia, chính là cội nguồn của Vọng Cổ, là khởi nguyên của Hoàng Thiên!

Cho nên, dị tượng hiện ra khắp bát phương, sắc tường hội tụ thành triêu vân.

Tất cả đều đang nghênh đón hắn.

Cho đến khi thân ảnh trong ánh sáng hoàn toàn hiện rõ, thiên địa liền vang lên ầm ầm!

Một luồng uy năng kinh thiên động địa từ thân hắn bộc phát, cộng hưởng với cả Vọng Cổ lẫn Hoàng Thiên, lại mang theo khí tức vượt xa Hạ Tiên...

Đó chính là, Tiên Chủ!

Hơn nữa không phải Tiên Chủ tầm thường, mà là cảnh giới Tiên Chủ đỉnh phong!

Càng kinh người hơn, phía sau Hứa Thanh lại mơ hồ hiện lên một thân ảnh trưởng thành khác của hắn.

Tựa như Nguyên Thủy Song Tử Mẫu Tinh!

Hắn đứng nơi đó, quay đầu nhìn thời thơ ấu đang bị đình chỉ thời gian, lại nhìn về phía xa, nơi Tử Thanh đang nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, hắn nhấc bước tiến đến chỗ Tử Thanh.

Từng bước một, vượt qua thời gian bị đóng băng, băng qua lớp huyết dịch đặc quánh, giữa mưa máu nhuộm ánh quang, hắn tiến đến trước mặt Tử Thanh.

Nhìn Tử Thanh, Hứa Thanh điềm tĩnh mở lời.

“Vì sao Thượng Hoang không đến ngăn cản ta tấn cấp?”

Tử Thanh đang mỉm cười.

Thời điểm hiện tại, gã vừa mới thức tỉnh, vì vậy không sở hữu tu vi tiền kiếp, cũng chưa đạt đến cảnh giới thần linh tại đại vực Thôn Thiên năm đó.

Lúc này trong thân thể gã chỉ có thần tính nồng đậm.

Trước mặt Hứa Thanh, gã vô cùng yếu ớt.

Nhưng gã không hề bận tâm.

Gã mỉm cười nhìn Hứa Thanh, trong mắt là tán thưởng cùng hài lòng, lại lộ ra một nét chờ mong sâu sắc.

“Trước khi nói cho ngươi đáp án, tiểu đệ à, ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi… có biết bản thân là ai không?”

Hứa Thanh trầm mặc, lạnh lùng nhìn Tử Thanh, không mở miệng.

Tử Thanh cười càng tươi.

“Ngươi không biết…”

“Cũng chẳng thể nào biết được!”

Trong mắt gã lóe lên quang mang mãnh liệt, nhìn chằm chằm Hứa Thanh.

“Tiểu đệ à, ta đã tìm ngươi nhiều năm… nhưng vẫn không cho rằng đó là ngươi…”

“Cho đến khi ta nhiều lần bước vào vận mệnh kiếp này, trải qua các kết cục khác nhau. Trong đó có ngày Vô Song thành bị tế hiến như hôm nay…”

“Trong vài dòng vận mệnh, ta phớt lờ ngươi. Có khi ta mang ngươi đi, cũng có khi ta… tận tay xóa ngươi.”

“Đó chính là nguyên nhân khiến ký ức của ngươi về Vô Song thành trở nên hỗn loạn!”

“Và sau những lần làm như thế, cuối cùng ta đã phát hiện ra đầu mối…”

“Nhưng ta vẫn chưa thể chắc chắn, nên ta buông tay để ngươi tự sinh tự diệt, tự mình trưởng thành… Nửa đời đầu của ngươi, ta thấy rõ trong vận mệnh.”

“Từng cuộc chém giết của ngươi, từng lần bái sư, từng lựa chọn, từng hành động… những con đường vận mệnh phân nhánh, ta đều nhìn thấy rõ ràng.”

“Từng khung hình, ta đều cẩn thận quan sát.”

“Ban đầu ta vốn định, đợi đến lúc Tử Thanh quốc tái xuất, sẽ mang ngươi đi… để tế hiến.”

“Cho đến lúc ở Hoàng Đô nhân tộc, ta nhìn thấy chiếc ghế sâu trong linh hồn ngươi…”

“Tiểu đệ, ngươi biết không, ngày đó, khoảnh khắc ấy, ta thấy được vận mệnh chân chính của ngươi, cũng giải được nghi hoặc ta canh cánh bao lâu nay, lại càng thấy rõ cơ duyên chân chính trong đại kế của ta…”

Tử Thanh mỉm cười, nói ra toàn bộ.

“Cho nên, đương nhiên ta dốc toàn lực, đi ảnh hưởng đến Tàn Diện Thượng Hoang, khiến gã không hiện thân ngăn cản ngươi thôn phệ Nguyên Thủy Mẫu Tinh.”

“Ta còn mong ngươi thành công, hơn cả chính ngươi nữa!”

Tử Thanh cười lớn, ánh mắt càng thêm tràn ngập mong đợi.

Hứa Thanh nghe xong, trầm mặc thật lâu. Sau đó, hắn nhìn vào ánh mắt tha thiết của Tử Thanh, chậm rãi mở lời:

“Ngươi… rốt cuộc là ai?”

Nghe vậy, Tử Thanh cười càng lớn.

“Ta là ai à…”

Trong tiếng cười, nét mặt gã lộ ra một vẻ phức tạp sâu sắc.

“Ta có rất nhiều thân phận, Thái tử của Tử Thanh quốc trong lịch sử là ta, khí vận tự cứu của nhân tộc là ta, hy vọng của Vọng Cổ là ta, một tia ý chí luân hồi của Hoàng Thiên cũng là ta!”

“Nhưng còn một thân phận nữa, là sau khi ta tế hiến bản thân mới biết được…”

“Tàn Diện Thượng Hoang, cũng là ta!”

Thanh âm của Tử Thanh vang vọng thiên địa.

Dù Hứa Thanh đã từng có dự cảm, nhưng khi tận tai nghe thấy lời này, ánh mắt hắn vẫn trở nên sâu thẳm thêm vài phần.

Mà giọng nói của Tử Thanh vẫn tiếp tục vang lên.

“Hoặc để nói cho chuẩn xác, tiểu đệ à, ta là một khả thể được sinh ra từ khoảnh khắc Thượng Hoang sau khi tiến vào Thần Minh Tề Đới, trong lúc tấn cấp nửa bước Thần Minh, đã phóng xuất ra!”

“Gã đem khả thể này rời khỏi Thần Minh Tề Đới, dung nhập vào tinh hoàn nơi gã ra đời, tức Nguyên Thủy Mẫu Tinh trong Hoàng Thiên.”

“Đó là tia hy vọng gã lưu lại cho chính mình!”

“Nếu gã chết trong quá trình tấn cấp Thần Minh, vậy thì khả thể này sẽ thay thế gã, trở thành bản thân gã mới!”

“Chính vì vậy… nên biến số đã xuất hiện.”

Chương 2946: Thượng Hoang hoàn chỉnh! (2)

Tử Thanh giơ tay, chỉ lên tầng trời.

“Sau khi thất bại, gã lại không chết thật, mà đến nơi này để tìm kiếm!”

“Còn ta, lại được Nguyên Thủy Mẫu Tinh vì cầu sinh mà tạo ra, dung hợp với khí vận mà sinh.”

“Cho nên, gã có thể là ta, mà ta cũng có thể là gã!”

Hứa Thanh nghe vậy, bỗng mở miệng:

“Gã đến đây, không phải để tìm ngươi!”

Tử Thanh nhìn hắn, ánh mắt càng thêm rực rỡ.

“Dĩ nhiên, gã không tìm ta, gã và ta đều đang tìm ngươi, tiểu đệ à!”

“Chỉ là mục đích không giống nhau, mà ý thức của gã thì chẳng còn bao nhiêu, chỉ còn bản năng, vì vậy thường xuyên phải chìm trong ngủ say. Cho nên ta là kẻ tìm thấy ngươi trước, cũng nhờ ảnh hưởng của ta mà gã luôn bỏ qua ngươi.”

“Như thế, ngươi mới có thể nhiều lần, trong ánh nhìn của gã, không bị phát hiện.”

“Giờ thì, ta đã giải thích rồi, tiểu đệ… đến lượt ngươi!”

“Dựa vào sức mạnh từ Nguyên Thủy Song Tử Mẫu Tinh mà ngươi đã thôn phệ, hãy khắc tên ta lên cánh cửa thứ ba bên phải chiếc ghế trong hành lang sâu nhất nơi linh hồn ngươi!”

“Đổi lại…”

“Nếu ta thành công, ta sẽ dẫn Tàn Diện rời khỏi, hoàn toàn trả lại cho ngươi một Vọng Cổ sạch sẽ, không còn bất kỳ dị chất nào!”

“Ta sẽ quét sạch toàn bộ Đệ Cửu tinh hoàn, không để sót một Thần Tôn nào, không còn gì đe dọa ngươi!”

“Biến Đệ Cửu tinh hoàn thành giới tu sĩ, thành tinh hoàn của riêng ngươi!”

“Hơn nữa, nếu ta thành công, ta sẽ nói cho ngươi biết ngươi rốt cuộc là ai! Đây là bí mật tuyệt đối, chỉ mình ta biết!”

“Cuối cùng, ta sẽ phục hồi Vô Song thành, gồm cả phụ mẫu ngươi, để họ sống lại, để các ngươi đoàn tụ!”

“Giao dịch này, tiểu đệ… ngươi thấy thế nào?”

Trong mắt Tử Thanh, kỳ vọng dâng tràn đến cực điểm.

Gã đã thấy hết mọi kết quả trong tất cả dòng vận mệnh, gã biết Hứa Thanh nhất định sẽ đồng ý.

Mà những lời gã vừa thốt ra, đã trở thành thần khế, trở thành một phần quy tắc của Đệ Cửu tinh hoàn. Hứa Thanh có thể cảm nhận rõ điều này, hiểu rằng đối phương không hề nói dối.

Gã thật sự sẽ làm như vậy.

Hứa Thanh nhìn Tử Thanh, rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía Tàn Diện nơi tầng trời.

Một hồi sau, hắn khẽ mở miệng:

“Ta từ chối.”

Ngay khoảnh khắc ba chữ ấy vang lên, tay phải của hắn đã vung xuống.

Trong ánh mắt sững sờ của Tử Thanh, một lực lượng hủy diệt kinh khủng bộc phát, cuốn sạch tất cả, như thiên uy quét tới, ập thẳng vào thân thể Tử Thanh!

Thần tính sụp đổ, nhân quả bị cắt đứt.

Máu thịt Tử Thanh nát tan bốn phía.

Tiếng Hứa Thanh nhẹ nhàng vang lên:

“Những điều ngươi nói, ta chọn tự mình hoàn thành.”

“Còn chuyện ngươi muốn đoạt xác Thượng Hoang… có thành hay không, thì tùy vào tạo hóa của ngươi.”

Nói rồi, Hứa Thanh phất tay, ném máu thịt của Tử Thanh lên trời, ném thẳng về phía Tàn Diện, miệng quát vang:

“Tế!”

Khoảnh khắc đó, thiên địa chấn động!

Máu thịt của Tử Thanh dâng lên cao.

Hứa Thanh ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua lớp huyết nhục ấy, nhìn thẳng vào Tàn Diện trên tầng trời.

Hắn đã hoàn toàn hiểu, mục đích của Tử Thanh là thay thế Tàn Diện!

Mà yêu cầu hắn khắc tên lên cánh cửa thứ ba… chính là con đường thuận tiện nhất để đoạt xá, giảm thiểu nguy cơ.

Cho nên, Hứa Thanh chọn từ chối.

Hắn hiểu rõ, trong toan tính của Tử Thanh, có thể sự từ chối này cũng đã được dự liệu.

Nhưng ít nhất… đây là con đường mà Hứa Thanh tự mình lựa chọn để đối mặt với đối phương.

Mà sự thật đúng là như vậy.

Ngay khoảnh khắc máu thịt Tử Thanh bay lên trời, dị biến bất ngờ bộc phát!

Tại không gian này, một cột sương mù đen dài tới cả triệu dặm, gào thét trồi lên, lao thẳng lên tầng trời!

Luồng sương ấy đen kịt tột độ, vừa xuất hiện liền mang theo khí tức quỷ dị dày đặc, bộc phát từ trong ra ngoài, hòa cùng từng đợt tiếng quỷ khóc sói gào, thê lương rợn người.

Tiếng gào ấy vang vọng khắp nhân gian.

Mà không chỉ một cột như vậy… Lúc này, khắp không gian này, toàn bộ đại lục Vọng Cổ đều đang rung chuyển ầm vang!

Hết cột này đến cột khác, tất cả đều là sương mù đen giống hệt, lần lượt hiện lên ở khắp nơi, cùng lúc lao lên không trung!

Số lượng quá nhiều, phủ khắp cả đại lục Vọng Cổ.

Tổng cộng có chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cột!

Sự xuất hiện của chúng khiến thiên không gào thét, làm chấn động tất cả sinh linh!

Mà theo làn sương mù dày đặc dâng lên, bầu trời của Vọng Cổ… chỉ trong khoảnh khắc đã bị bao phủ!

Sương đen che kín mọi thứ, nuốt trọn tất cả, khiến bầu trời Vọng Cổ đã biến thành bầu trời của sương đen!

Chứng kiến cảnh này, trong mắt Hứa Thanh lóe lên u quang, hắn nhận ra đây là sức mạnh của Quỷ Giới!

Trước trận chiến giữa hắn và Tử Thanh, Ngọc Lưu Trần từng nhắc đến, rằng trong vô số chuyện xưa mà gã cảm nhận được, đều có khí tức của Quỷ Giới.

Hiển nhiên, Quỷ Giới chính là nước cờ mà Tử Thanh đã sắp đặt từ trước!

Mà đúng lúc ấy, khắp thiên địa vang lên tiếng nói của Tử Thanh!

“Nếu ta thành công, thế gian sẽ lại xuất hiện… Quỷ Minh!”

Thanh âm ấy mang theo khí tức quỷ dị, vừa vọng khắp bát phương, thiên không của sương đen liền gào thét, cuộn trào dữ dội, kế đó…

Sương đen ầm ầm bộc phát, tựa như Quỷ Giới đang mở ra!

Trong cơn bộc phát đó, vô số bóng đen đột ngột xông ra từ trong làn sương đen!

Chúng cùng nhau lao đến Vô Song thành, lao về phía đám huyết nhục của Tử Thanh đang bay lên!

Chương 2947: Thượng Hoang hoàn chỉnh! (3)

Chỉ trong khoảnh khắc, chúng đã bao phủ hoàn toàn huyết nhục kia, khiến máu thịt ấy bắt đầu mục rữa, tiêu tán với tốc độ khủng khiếp, cho đến khi hoàn toàn biến mất, thì…

Vô số bóng đen, đã hoàn toàn bao trùm vị trí máu thịt Tử Thanh từng tồn tại!

Chúng cùng nhau ngọ nguậy, rồi tụ lại tạo thành một thứ…

Tàn Diện!!

Gương mặt Tàn Diện ấy cực lớn, nhìn từ đường nét thì… vô cùng giống với Tàn Diện của Thượng Hoang.

Chính xác hơn, đó là nửa phần gương mặt còn thiếu của Thượng Hoang!

Chỉ khác rằng, nó không phải bằng máu thịt tạo thành, mà là do bóng đen kết hợp mà ra.

Hình thành nên một Tàn Diện bằng bóng tối!

Đen kịt, vừa tồn tại mà lại như không tồn tại!

Và khi Hứa Thanh dõi mắt nhìn, đôi mắt của Tàn Diện bóng tối ấy bỗng mở ra, lộ ra ánh sáng đỏ rực!

Chính là… Tử Thanh!

Lúc này, khi mở mắt, gã nhìn xuống đất, nhìn Hứa Thanh, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Sự lựa chọn của Hứa Thanh khiến gã bất ngờ, buộc gã phải thi triển phương án dự bị thứ hai mà gã đã chuẩn bị sẵn!

Mở ra Quỷ Giới, mượn sức mạnh của Quỷ Giới!

Chỉ là, nếu có thể, gã vốn không muốn dùng đến bước này.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn phải lựa chọn.

Gã chỉ có thể dựa vào Quỷ Giới, tạo dựng nhân quả, hóa thành Tàn Diện bóng tối.

"Cũng được thôi. Ta từng toan tính ngươi trước đó… giờ đây, ngươi và ta, nhân quả coi như kết thúc."

Sau khi nhìn Hứa Thanh một lúc, ánh nhìn phức tạp trong mắt Tàn Diện do Tử Thanh hóa thành liền biến mất, thay vào đó là quyết tuyệt. Thân ảnh gã chấn động, lập tức lao lên trời!

Lao thẳng đến Tàn Diện Thượng Hoang!

Gã muốn ráp mặt với Tàn Diện Thượng Hoang, ghép thành một gương mặt hoàn chỉnh!

Mục đích, đoạt xá!

Chính ứng với lời của Quỷ Giới…

"Như hình với bóng, cùng tồn tại với Thần Minh."

Mà cùng lúc gã lao lên, Quỷ Giới cũng phóng ra thêm nhiều bóng đen, không ngừng hội tụ về phía Tàn Diện bóng tối do Tử Thanh hóa thành, khiến gương mặt ấy…

Ngày càng lớn, ngày càng mênh mông.

Cho đến khi, dưới ánh mắt chăm chú của Hứa Thanh, gương mặt ấy cuối cùng đã tiếp cận tầng trời, sát bên Tàn Diện của Thượng Hoang, sau đó…

Trực tiếp ghép lại với nhau!

Một gương mặt hoàn chỉnh, hiện rõ ngay trên bầu trời!

Chỉ là, một nửa là bóng đen, một nửa là huyết nhục.

Tử Thanh, xem như là Thượng Hoang chuyển thế, nhưng muốn chiếm giữ chủ đạo bằng ý chí bản thân thì gần như không thể, cho nên gã mới muốn Hứa Thanh khắc tên lên cánh cửa.

Nhưng sau khi kế hoạch đầu tiên thất bại, gã buộc phải nhờ đến Quỷ Giới, lựa chọn dùng thân phận Quỷ, thay thế Tàn Diện Thượng Hoang!

Trở thành…

"Quỷ Minh", tồn tại sánh ngang với Thần Minh!

Song…

Rủi ro chuyện này cực kỳ lớn!

Ngay khi gương mặt Thượng Hoang được ghép hoàn chỉnh, ý chí còn sót lại của Thượng Hoang lập tức bừng tỉnh, rồi xung đột kịch liệt với sức mạnh Quỷ Giới mà Tử Thanh mang tới!

Kết quả, trên bầu trời, gương mặt Thượng Hoang lập tức tách ra rồi dính lại, lặp đi lặp lại, rơi vào hỗn loạn và sụp đổ!

Mà ngay lúc ấy, thời khắc quan trọng nhất xuất hiện!

Tình huống này ảnh hưởng tới nhân gian, ảnh hưởng tới Vọng Cổ, ảnh hưởng tới Đệ Cửu tinh hoàn, thậm chí ảnh hưởng tới cả vận mệnh!

Đồng thời… cũng mở ra một cơ hội chưa từng có cho thế gian!

"Các ngươi, nhất định sẽ đến!"

Hứa Thanh đứng nơi đại địa, nhìn tất cả những điều ấy, nheo mắt lại.

Gần như ngay khi lời đó vừa vang lên trong lòng hắn…

Ngoài Vọng Cổ, tinh không gầm vang!

Một tòa Hắc Tháp, tượng trưng cho vô tận giam cầm cùng sự tiêu diệt linh hồn, bỗng nhiên xuyên qua tinh không, mở ra thông lộ, xé rách thời không, tiến nhập vào Vọng Cổ!

Hiện thân ngay trên thiên không!

Từ trên cao, tòa Hắc Tháp ấy giáng thẳng xuống Thượng Hoang đang ở thời khắc then chốt!

Không chỉ có Hắc Tháp, đồng thời, một cự thú khổng lồ toàn thân phát ra khí tức khủng bố đến cực điểm, thân hình như dãy núi chuyển động, tỏa ra mùi đói khát nguyên thủy, cùng với một người giấy khổng lồ như được cắt ra từ giấy tiền vàng bạc của Hoàng Tuyền, cũng từ trong thời không bay đến với tốc độ kinh hồn.

Cự thú mang theo vẻ lạnh lùng, lao thẳng về phía Thượng

Hoang.

Còn người giấy thì liếm môi, thân thể bùng nổ, hóa thành vô số người giấy, đồng loạt lao tới!

Bốn Thần Tôn của Đệ Cửu tinh hoàn, vào lúc này đã có ba vị xuất hiện!

Tất cả bố trí trước kia của bọn họ, đều nhằm mục đích cướp lấy Tàn Diện.

Vì điều đó, bọn họ đã kiên nhẫn chờ đợi rất lâu.

Giờ gặp cơ duyên, sao có thể bỏ qua?

Tất nhiên là nắm lấy thời cơ, đổ bộ để cướp đoạt!

Chỉ là, rõ ràng bốn vị Thần Tôn của Đệ Cửu tinh hoàn không phải đều như thế... Mẫu Hà vẫn chưa đến!

Như thể vẫn còn đang quan sát.

Thế nên khoảnh khắc tiếp theo, Hắc Tháp, cự thú, và vô số người giấy mang hình thái kỳ quái trải khắp bầu trời đồng loạt xé toạc hư không, ồ ạt nhào tới Thượng Hoang!

Lợi dụng sát na chí mạng khi Thượng Hoang và Quỷ Giới do Tử Thanh hóa thành đang giằng xé lẫn nhau, không thể phân tâm, ba thế lực kia đã chính xác giáng xuống vùng quanh Tàn Diện.

Tòa Hắc Tháp ấy, như một tấm bia mộ đảo ngược, ầm ầm đóng thẳng lên trán của Thượng Hoang!

Thân tháp lập lòe u quang, phát ra âm thanh rên rỉ khiến linh hồn đóng băng, một luồng hấp lực vô hình mang theo tham niệm đến cực điểm đột ngột bộc phát!

Thứ mà nó nhắm tới, chính là thần hồn cổ xưa và hùng hậu của Thượng Hoang!

Cự thú kia thì nằm phục trong bóng tối phía sau, mở ra đại khẩu tưởng chừng có thể nuốt cả vũ trụ, nước miếng nhớp nháp bốc mùi tanh tưởi như thác đổ xuống, mỗi lần nuốt đều kéo theo âm thanh răng rắc như thể đang nhai nát không gian.

Nó đang điên cuồng nuốt lấy khí huyết tràn đầy sinh mệnh của Thượng Hoang!

Còn đại quân người giấy dày đặc, lặng lẽ như côn trùng trắng phủ đầy bầu trời, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ gương mặt của Thượng Hoang.

Chúng vung vẩy những cánh tay giấy mảnh khảnh, vô số sợi giấy gần như vô hình mang theo mùi mốc meo và mục rữa lan ra, chính xác bám vào các điểm then chốt trên vận mệnh của Thượng Hoang!

Tham lam kéo giật, hút lấy thần quyền vận mệnh huyền diệu khó lường kia!

Chương 2948: Thượng Hoang hoàn chỉnh! (4)

Ba vị Thần Tôn này, không còn che giấu gì nữa, thần cách đồng loạt hiển lộ!

Sự lạnh lẽo tử vong của Hắc Tháp, cơn đói khát man dại của cự thú, sự quỷ dị trộm đoạt của đám người giấy, ba loại thần quyền tối cao khác biệt hoàn toàn nhưng đều khủng bố tuyệt luân, như dịch bệnh lan tràn, bắt đầu cuộc cướp đoạt tàn bạo đầy tham lam!

Thời điểm bọn họ giáng lâm và ra tay, hiểm độc và chính xác đến cực điểm, đúng vào lúc Thượng Hoang trong ngoài khốn đốn, lực lượng bị nội chiến tiêu hao nghiêm trọng!

Chính vì vậy, bọn họ mới thu được chiến lợi phẩm chưa từng có!

Nhưng... uy áp kinh thiên của Thượng Hoang, ở cảnh giới nửa bước Chân Thần, cộng thêm quỷ lực đến từ Quỷ Giới đủ để ăn mòn vạn vật, khiến cho cuộc cướp đoạt này cũng không phải là vô giá.

Cả ba Thần Tôn, trong khi cướp đoạt cũng đồng thời chịu sự xâm thực kinh khủng, thân ảnh không ngừng trở nên mờ nhạt!

Thân hình khổng lồ của cự thú đang vặn vẹo, nhạt dần với tốc độ mắt thường có thể thấy, như thể đang bị một bàn tay vô hình xóa đi.

Thân tháp tưởng chừng không gì phá nổi của Hắc Tháp cũng trở nên lờ mờ, như phản chiếu trong nước, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Còn quân đoàn người giấy, vốn trông mong manh nhất, thì đã có một phần ở rìa bị đốt cháy bởi ngọn lửa trắng kỳ dị, trong chớp mắt hóa thành tro tàn mang theo tàn lửa, không một tiếng động tan biến trong tinh không tịch mịch.

Chứng kiến cảnh này, ba vị Thần Tôn kia thần niệm chấn động dữ dội, thông qua đợt cướp đoạt ngắn ngủi và quan sát này, bọn họ đã sơ bộ nhận định, Thượng Hoang tựa hồ thực sự... đã là mũi tên cuối cùng mất lực, không còn sức phản kháng.

Đây không phải là một cái bẫy được sắp đặt kỹ càng!

Vì vậy, khoảnh khắc tiếp theo…

Ầm!!

Tinh không chấn động dữ dội, bức tường thời không như thủy tinh mỏng manh vỡ vụn từng mảnh, hư vô bị ba luồng sức mạnh còn to lớn và kinh khủng hơn trước xé toạc một cách thô bạo!

Ba đạo thân ảnh tối cao, kết tinh ý chí bản thể của bọn họ, tỏa ra uy áp hủy diệt, ầm ầm giáng lâm!

Vẫn là hình thái cự thú, Hắc Tháp, người giấy.

Nhưng lúc này, khí tức trên thân bọn chúng chói lòa hơn xa ban nãy, thần uy ngưng thực đến mức khiến đại lục Vọng Cổ gào khóc run rẩy, cả tinh không mênh mông cũng sôi trào dưới áp lực ấy!

Lần giáng lâm này, dường như chính là bản tôn của bọn họ!

Vượt qua mọi tầng ngăn cách, từ sâu trong hư vô tiến đến, trong nháy mắt xuyên thấu toàn bộ các chiều không gian, chuẩn xác nhập vào bản sao do bọn họ giáng lâm trước đó.

Lập tức dung hợp!

Khiến khí tức vốn đã khủng bố, như núi lửa phun trào, điên cuồng bạo tăng, khiến việc cướp đoạt đối với Thượng Hoang đang hấp hối, đột ngột tăng vọt!

Trong tiếng gầm vang, khuôn mặt khổng lồ của Thượng Hoang run lên dữ dội.

Từng đường nứt đen kịt sâu tới tận xương lan tràn điên cuồng trên bề mặt, như gốm sứ vỡ nát!

Bản nguyên thần hồn của Thượng Hoang bị Hắc Tháp kéo rách và nuốt lấy ở mức độ lớn hơn.

Tinh hoa huyết nhục cũng vậy, bị cự thú điên cuồng nhai nát, nuốt xuống…

Toàn bộ khuôn mặt ấy đang héo rũ, khô cằn, mất dần ánh sáng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, tỏa ra khí tức tử vong mục nát dày đặc!

Phía sau Thượng Hoang, trong cặp mắt đỏ lòm của cự thú, ánh nhìn tham lam càng thêm mãnh liệt, như thể đã tìm được mỹ vị tối cao.

Đám người giấy đang phủ khắp bầu trời cũng điên cuồng cướp đoạt, những sợi tơ vận mệnh vô hình ngày càng siết chặt, thần quyền vận mệnh bị cướp đoạt dung nhập vào cơ thể giấy, khiến từng tấm người giấy trắng bệch bắt đầu quằn quại một cách kỳ dị, trên bề mặt hiện ra ngũ quan mơ hồ và hoa văn da thịt.

Thậm chí lờ mờ có thể thấy những sợi tơ vận mệnh u ám vặn vẹo như rắn mang khí tức điềm gở đang sinh ra trong cơ thể chúng, không ngừng kéo dài!

Chúng đang từ “giấy” tiến hóa thành “sinh vật sống”!

Tựa hồ cũng nhận ra tiếp tục như vậy sẽ kéo theo hiểm họa khôn lường, nên vết nứt giữa mặt máu thịt và mặt bóng tối trên khuôn mặt Thượng Hoang đang va chạm, bỗng mở rộng nhanh chóng.

Bọn chúng lựa chọn tạm thời tách ra.

Thế nhưng đúng lúc đó, từ sâu trong hư vô, truyền đến một tiếng ong vang trầm đục khiến tận tủy cốt cũng phải đông cứng!

Một dòng sông đen vàng đặc sệt, chảy đầy chất lỏng dính nhớp ô uế, bỗng nhiên không chút dấu hiệu xuất hiện ngang qua tinh không, giáng xuống chiến trường!

Chính là Mẫu Hà!

Gã đã ẩn nhẫn đến tận lúc này, rốt cuộc cũng xác nhận không còn trở ngại gì, liền không do dự mà hiện thân!

Nước sông dơ bẩn như vô số xúc tu tham lam, mang theo cảm giác dính nhớp đủ để ăn mòn thần tính, trong chớp mắt đã quấn lấy Thượng Hoang vừa mới tách ra!

Thế chia tách, lập tức bị đình chỉ!

Ngay sau đó, mặt sông sền sệt của Mẫu Hà sôi trào dữ dội, một khuôn mặt khổng lồ do vô số khuôn mặt vặn vẹo, đau đớn chồng chất mà thành, bỗng hiện lên!

Khuôn mặt ấy mở ra một cái miệng khổng lồ như thông với vực sâu vô tận, nhằm thẳng vào Thượng Hoang đang bị trói buộc chặt chẽ...

Nuốt mạnh một cái!

Vô số huyết dịch thần linh lấp lánh ánh sáng kỳ dị, bốc mùi tanh nồng, lập tức bị rút mạnh ra khỏi khuôn mặt khô héo của Thượng Hoang, như thác nước đổ vào dòng sông ô uế kia.

Sau khi hấp thu thần huyết, sóng nước Mẫu Hà lập tức trở nên cuộn trào mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Mà Thượng Hoang, vốn đã suy tàn, dưới một đòn chí tử này, yếu ớt đến mức như ngọn nến tàn trong gió, khí tức tử vong mù mịt không thể xua tan!

Thấy Mẫu Hà ra tay hiệu quả, tình trạng suy kiệt của Thượng Hoang không còn gì che giấu, bên trong Hắc Tháp, một luồng thần ý lạnh lẽo, cổ xưa, hoàn toàn vô tình lập tức sôi trào!

Sau lưng nó, thời không lại một lần nữa bị một sức mạnh kinh hoàng hơn nữa xé toạc một cách thô bạo!

Một tòa cổ tháp thanh đồng phủ đầy rỉ sét, khắp thân treo vô số thần khư vặn vẹo tí hon như đang thầm gào khóc, từ trong tầng thời không đổ nát kia, chậm rãi giáng lâm!

Đây mới chính là bản thể thực sự của Hắc Tháp!

Những lần giáng lâm trước đó, đều chỉ là thăm dò!

Giờ khắc này, vào khoảnh khắc bản thể ấy giáng xuống, lực hút nhằm vào thần hồn kia bỗng tăng lên gấp trăm, gấp nghìn lần!

Tựa như muốn hút cạn toàn bộ thần hồn trong tinh không này!

Cự thú thấy vậy, sát khí trong mắt bốc lên dữ dội, lại chờ thêm một thoáng...

Nó bỗng ngẩng cao đầu hung tợn, gầm lên một tiếng đủ để nghiền nát tinh tú!

Gràoooo!!

Sau lưng nó, hư không hoàn toàn sụp đổ, một đầu thú khổng lồ ngút trời được ngưng tụ từ vô số tinh cầu đang bò, mặt phẳng vỡ nát cùng vật chất hắc ám không thể gọi tên, bỗng nhiên hiện ra!

Đầu thú ấy lớn đến mức tựa như có thể nuốt trọn cả một ngân hà chỉ bằng một lần há miệng!

Mang theo khí tức hủy diệt tất cả, miệng nó mở rộng, hung hãn cắn xuống Thượng Hoang!

Còn đám người giấy, rõ ràng là kẻ giảo hoạt và thận trọng nhất, dù ba vị Thần Tôn khác đã hiển lộ bản thể, nó vẫn án binh bất động.

Mãi cho đến khi ba Thần Tôn kia đã cướp đoạt đến mức điên cuồng, sự suy tàn của Thượng Hoang đã hiển lộ rõ ràng như bước vào con đường cùng…

Lúc ấy, trong hốc mắt trống rỗng của vô số người giấy, đột nhiên bùng cháy hai điểm quang mang trắng bệch đến cực điểm!

Trong đó, một người giấy trông có vẻ bình thường, ngay ngực bỗng rách toạc ra, một tiểu nhân giấy toàn thân lưu chuyển tà quang bảy sắc khiến người ta chóng mặt, hình thể tinh xảo nhưng tỏa ra khí tức cực kỳ điềm gở, bất ngờ chui ra từ đó!

Ngay khi tiểu nhân giấy bảy sắc xuất hiện, không gian quanh nó lập tức mục nát và sụp đổ trong im lặng.

Nó không do dự lấy một giây, hóa thành một luồng tà quang bảy sắc méo mó, phớt lờ mọi ngăn trở, mang theo một loại lực lượng kỳ dị có thể trộm lấy vận mệnh, sửa đổi kết cục...

Lặng lẽ mà chí mạng, lao thẳng tới Thượng Hoang đang sắp sụp đổ!

Chương 2949: Thượng Hoang hoàn chỉnh! (5)

Thế nhưng, đúng vào khoảnh khắc tia tà quang bảy sắc do tiểu nhân giấy hóa thành sắp chạm đến Thượng Hoang, khi Hắc Tháp hút hồn, cự thú cắn thể, Mẫu Hà quấn siết đều đạt đến đỉnh điểm điên cuồng nhất...

Khuôn mặt Thượng Hoang vốn khô héo gần như vỡ vụn, đôi mắt khổng lồ tưởng đã ngủ vùi vĩnh viễn, bỗng mở bừng!

Một con mắt, là hỏa diễm nghiệp lực cháy mãi không tắt, đỏ rực như vực sâu dung nham!

Con mắt còn lại, lại là hố đen tuyệt đối, nuốt trọn ánh sáng, đến cả hư vô cũng bị diệt tuyệt!

Cùng lúc đó, một âm thanh chồng lên vô số hồi hưởng, lạnh lẽo đến mức khiến ý chí thời không cũng đông cứng, như tiếng ai oán cuối cùng của hằng hà sa số tinh tú hấp hối, đột nhiên nổ tung trong cảm tri của tất cả các Thần Tôn!

“Cuối cùng… các ngươi cũng đã đến.”

Âm thanh ấy vừa vang lên, dị biến liền xảy ra!

Không phải phản kích từ phần Tàn Diện còn lại của Thượng Hoang, mà là từ Tử Thanh!

Tựa hồ gã vẫn chờ đợi chính thời khắc này!

Khi ý chí bản thể của bốn vị Thần Tôn toàn bộ hiện thế, tham lam cướp đoạt tinh hoa của Thượng Hoang, khiến chính mình và chiến trường này, cùng với tàn thể của Thượng Hoang, hoàn toàn liên kết sâu sắc…

Tử Thanh đã triệt để giải phóng Quỷ Giới!

Ngay tức khắc, sương mù hóa từ khí tức điềm gở trong Quỷ Giới bùng nổ gấp tỷ lần!

Không còn là hư ảo mơ hồ, mà trở nên sền sệt như huyết dịch đã thối rữa hàng ức vạn năm, lấy tốc độ vượt ngoài tư duy, nhấn chìm cả thương khung!

Bắt đầu thôn phệ!

Đầu cự thú lãnh trọn đầu tiên, bị sương mù ô uế bao phủ trong chớp mắt, huyết nhục cấu thành từ tinh cầu và mặt phẳng của nó phát ra tiếng xèo xèo chói tai!

Bắt đầu tan rã, sụp đổ!

Từng ngôi sao tạo nên thân thể nó ảm đạm rồi bạo liệt, bắn ra thứ dịch thể tanh tưởi, lập tức bị sương mù tham lam hấp thu!

Còn Hắc Tháp, cũng chẳng khác gì! Những thần khư gào khóc treo trên bản thể nó, tại khoảnh khắc sương mù tiếp xúc, các khuôn mặt vặn vẹo ấy lập tức đông cứng, rồi cùng thân tháp thanh đồng bị bao trùm bởi vô số đốm mốc dơ bẩn như đang mục rữa.

Tiếng hú hút hồn nơi thân tháp biến thành từng đợt gào rú đứt quãng đầy sợ hãi!

Tận nơi chân tháp, lớp thanh đồng từng kiên cố không gì phá nổi, lúc này cũng bắt đầu tan chảy!

Còn Mẫu Hà, cũng không thoát!

Khuôn mặt dị tượng trong dòng sông, do vô số khuôn mặt đau đớn chồng chất hợp thành, phát ra tiếng rú lặng câm bi thảm, mặt nước sôi trào kịch liệt, bị sương mù cưỡng ép nuốt sạch, dung nhập vào bản thể sương mù ấy!

Đáng sợ nhất là kẻ mang danh người giấy! Mọi phân thân của gã, đều sụp đổ cùng lúc, hóa thành vụn giấy rơi đầy mặt đất.

Bản thể bảy sắc của gã, giờ đây trong sương mù ô uế phát ra từng đợt ánh sáng dữ dội, màu sắc trên thân đang nhanh chóng mất đi!

Nguy cơ mãnh liệt khiến gã hoảng hốt thối lui, định dùng mệnh vận chi lực vặn xoắn kết cục để trốn thoát, song những sợi tơ vô hình gắn liền với điểm giao nhau của vận mệnh Thượng Hoang, lúc này lại trở thành xiềng xích trí mạng!

Sương mù men theo tơ vận mệnh ngược dòng, điên cuồng ô nhiễm bản nguyên của gã.

Khiến thân thể gã co giật dữ dội trong hư không, cuộn chặt lại, màu sắc không ngừng phai mờ, tựa như một mảnh giấy nát nhúng trong vũng nước bẩn!

“Dưỡng chất… càng to lớn hơn… dưỡng chất!”

Thanh âm trầm đục ấy, như hàng vạn côn trùng đồng thời cọ sát mai giáp, chứa đầy tham niệm, vang vọng trong thần thức bốn vị Thần Tôn đang bàng hoàng!

Kẻ đi cướp đoạt, trong thoáng chốc trở thành con mồi!

Chạy!

Cự thú gầm rống đầy sợ hãi, điên cuồng giãy giụa hòng thoát khỏi số mệnh bị hòa tan, tinh cầu vỡ vụn không ngừng rơi rụng khỏi thân gã!

Hắc Tháp gào thét vang trời, thân tháp bộc phát quang mang tử vong chưa từng có, định hất bay lớp sương mốc bám vào!

Mẫu Hà cuộn trào, khuôn mặt thống khổ méo mó vặn vẹo, nước sông màu vàng sẫm như có sinh mệnh đang lùi lại, muốn cắt đứt liên kết với sương mù!

Người giấy bảy sắc càng dứt khoát hơn, lập tức tự đoạn toàn bộ tơ vận mệnh nối với Thượng Hoang, hóa thành một tàn ảnh xám xịt ảm đạm, bất chấp tất cả, bỏ chạy về phía sâu trong tinh không!

Nhưng… quá muộn rồi!

Khuôn mặt Thượng Hoang vốn chỉ bị động chịu đòn, mái tóc dài đen nhánh khô héo như dãy núi ngoằn ngoèo, lúc này dưới màn sương, lặng lẽ điên cuồng vũ động!

Phát cuồng sinh trưởng, kéo dài vô tận, bất chấp không gian, bất ngờ vươn về phía bốn vị Thần Tôn!

Trong nháy mắt, cuốn chặt lấy!

Thân thể cự thú khổng lồ bị trói nghiến, tóc cắm sâu vào huyết nhục, từng đoạn quằn quại phát ra tiếng hút ghê rợn khiến người tê da đầu!

Hắc Tháp bị tầng tầng lớp lớp tóc quấn lấy như tơ nhện, bám khắp thần khư trên thân tháp, từng khuôn mặt gào khóc bị sợi tóc xuyên thủng, lực hút hồn lập tức bị hút ngược điên cuồng!

Mẫu Hà thì nước bị xâm nhập, khuôn mặt thống khổ trong sông bị tóc quấn lấy, hóa thành thần tính tinh thuần bị hút sạch!

Tàn ảnh người giấy đang liều mạng chạy trốn cũng bị tóc quấn chặt, kéo mạnh một cái!

Ngay lập tức, cả bốn vị Thần Tôn, toàn bộ bị kéo vào trong sương mù!

Thân ảnh bị che khuất, chỉ còn tiếng gào thét bi thương không sao tả xiết vang vọng trong màn sương ô uế cuồn cuộn, nhưng chẳng bao lâu, đã bị một thứ thanh âm còn rùng rợn hơn lấn át!

Rắc… cạch… gừ gừ…

Đó là tiếng thần cốt bị nghiền nát!

Là tiếng thần thể bị xé vụn!

Là tiếng thần lực bản nguyên bị điên cuồng gặm nuốt, nhai nát!

Tiếng động ấy kéo dài một lúc trong sương mù.

Sau đó, dần dần yếu đi, cho đến cuối cùng… rơi vào tĩnh lặng chết chóc.

Chỉ còn màn sương ấy, trong tinh không tan vỡ, vẫn lặng lẽ cuộn trào như có sinh mệnh, tràn đầy thỏa mãn.

Hứa Thanh nhìn tất cả mọi việc, ánh mắt sâu thẳm.

Hắn không tin những vị Thần Tôn kia thật sự đã vẫn lạc.

Thần Tôn, dù sao cũng là Thần Tôn, cho dù thân thể đích thân giáng lâm, nhưng Hứa Thanh dám chắc, bọn họ nhất định còn có hậu thủ riêng.

“Chỉ là, cho dù có hậu thủ, thì lần này… cũng đã phải trả cái giá chưa từng có. Liệu còn giữ nổi vị cách Thần Tôn nữa chăng… còn chưa rõ.”

Hứa Thanh nheo mắt, dời ánh nhìn khỏi sương mù ô uế nơi thương khung, cúi đầu nhìn về lòng bàn tay mình.

Nơi đó, có một mảnh giấy.

Chính là một mảnh trong số những người giấy vỡ vụn lúc trước.

Cùng thời khắc ấy, bên trong Đệ Thất tinh hoàn, giữa biển sao mênh mông, một ngôi sao màu đất trông chẳng mấy nổi bật, bỗng nhiên chấn động.

Bề mặt ngôi sao vỡ tan chỉ trong khoảnh khắc, ầm vang rồi nổ tung, để lộ nơi sâu trong lõi sao… một quả trứng!

Quả trứng ấy cũng đang rạn nứt.

Cuối cùng, một tiểu thú từ trong bò ra.

Khoảnh khắc lộ diện, khí tức của một vị Thần Chủ đỉnh phong cuồn cuộn trào dâng trên thân thể nó, sau đó nó đột ngột quay đầu, nhìn về phía Đệ Cửu tinh hoàn.

“Quả nhiên có mưu đồ, bất quá… thứ ta thật sự muốn, cũng không phải huyết nhục của ngươi, mà là ký ức khi ngươi bước qua Thần Minh Tề Đới!”

“Thì ra… Thần Minh Tề Đới, là như vậy…”

Chương 2950: Thượng Hoang hoàn chỉnh! (6)

Cùng lúc đó, tại Đệ Thập Tam tinh hoàn, có một vị thần linh đang bay lên trời.

Là Thần Đài, gã tại thần tinh của mình đã bước lên đỉnh phong, mà tất cả đều nhờ một món chí bảo gã đoạt được thuở ban đầu.

Đó là một tòa Hắc Tháp bằng thanh đồng!

Bảo vật ấy giúp gã tu hành thần tốc, lại vô địch bách chiến.

Giờ đây, khi đã đứng ở đỉnh cao, gã muốn rời khỏi thần tinh này, tiến về thần quốc cao hơn.

Gã có lòng tin, dựa vào Hắc Tháp thần bí kia, có thể bước vào tầng thứ của Chân Thần.

Thế nhưng… đúng vào khoảnh khắc thân ảnh gã sắp rời khỏi thần tinh, thì Hắc Tháp trong cơ thể bỗng run lên, sau đó đột ngột hút mạnh một cái.

Không kịp để Thần Đài kia phản ứng, thân thể gã run rẩy, trong nháy mắt đã bị hút sạch không còn một chút gì, toàn bộ hóa thành hư vô.

Quá trình ấy, chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Gã thậm chí còn chưa kịp nhận thức được điều gì…

Chỉ còn tòa Hắc Tháp ấy, lơ lửng giữa không trung, sau đó rơi mạnh xuống, cắm vào đại địa của thần tinh này.

Ngay sau đó, ngôi sao gầm vang, toàn bộ thần linh trên tinh cầu, mọi sinh linh, trong sát na đều khô héo, hóa thành tro bụi.

Tất cả, tất cả… đều đổ dồn vào trong Hắc Tháp ấy.

Cuối cùng, từ trong tháp vọng ra một đạo thần âm trầm thấp.

“Thần Minh Tề Đới…”

Một màn tương tự, cũng diễn ra tại hai nơi thần bí khác.

Một là nơi người giấy ẩn thân, trú ngụ trong một trục họa đặc biệt thuộc thời không dị biệt, an dưỡng khôi phục cảnh giới.

Nơi còn lại, càng thêm thần bí, đó là hậu thủ của Mẫu Hà, gã hóa thân thành văn tự, ẩn giấu trong thế giới mình cư trú.

Đó là chữ Thủy "水".

Thực ra nếu nhìn kỹ, hậu thủ của Mẫu Hà, mới là loại đặc biệt nhất.

Nhưng đáng tiếc... tại đại lục Vọng Cổ, có một tồn tại không muốn Mẫu Hà ẩn thân.

Vì vậy, giữa màn sương đang cuộn trào phía trên Vô Song thành, trong hư vô bỗng dao động, một vật từ không gian này hiện ra, chính là chiếc mặt nạ ước nguyện do Hứa Thanh mang đến!

Tất cả mục đích của nó, chính là để mưu hại Mẫu Hà!

Khoảnh khắc thấy Mẫu Hà đang trốn chạy, gương mặt trên chiếc mặt nạ liền vặn vẹo, ánh lên vẻ điên cuồng.

Ngay khi xuất hiện, nó không hề giữ lại, triệt để thiêu đốt khí tức của bản thân!

Dựa vào mối liên hệ thần bí giữa nó và Mẫu Hà, nó bắt đầu dẫn đường cho Thượng Hoang!

Do đó, ngay trong khoảnh khắc tiếp theo, theo nhịp thiêu đốt của nó, hư vô liền bị xé mở, để lộ một khung cảnh.

Trong khung cảnh ấy, chính là nơi hậu thủ của Mẫu Hà đang ẩn náu!

Một sợi tóc bỗng nhiên rủ xuống từ sương mù trên thương khung, xuyên vào khung cảnh đó, lập tức chui thẳng vào!

Tiếng kêu thê lương vọng lại, sợi tóc trở về.

Thế là chữ "水" trong thế giới kia, bị xóa bỏ.

Khoảnh khắc ấy, trong thế giới nơi Mẫu Hà đang ẩn thân, thương khung chấn động, một chiếc mặt nạ vàng bị phong ấn trong lớp bùn lầy của Mẫu Hà, tựa như đã phá vỡ phong ấn tồn tại từ thuở hồng hoang, rốt cuộc thoát khỏi trói buộc.

“Mẫu Hà, năm xưa ngươi lợi dụng nguyện vọng, phong ấn ta, đoạt thần quyền của ta, cướp vị cách thần linh của ta… Hôm nay… nhân quả đã đến lúc kết thúc. Đây… chính là cái giá của việc cầu nguyện.”

Tại thời không nơi Vô Song thành thuộc đại lục Vọng Cổ.

Trên thương khung, sương mù vẫn còn cuộn trào, không thể thấy rõ Thượng Hoang bên trong.

Nhưng thời không… đã bắt đầu tiêu tán.

Hứa Thanh biết rõ, nhân quả giữa hắn và Tử Thanh, thực ra tới đây đã có kết thúc.

Còn Tử Thanh có thành công hay không, tất cả đều chưa biết.

Hứa Thanh cũng không tiếp tục bận tâm nữa.

Hắn cúi đầu, nhìn thời không đang tiêu tán, dõi theo dòng chảy đang dần hồi phục… Mưa máu, bắt đầu rơi xuống.

Thời không thuộc về năm xưa, trong sự vỡ vụn này, tựa hồ đang gia tốc kể lại câu chuyện năm nào.

Hứa Thanh trông thấy thuở bé của mình, thức tỉnh trong màn mưa máu.

Thấy bản thân gắng gượng bò dậy, ngơ ngác rời đi.

Thấy chính mình năm bảy tuổi, bị ức hiếp, bị cướp bóc nơi hoang dã.

Thấy cả một thời thơ ấu tràn đầy bất lực.

Cho đến cuối cùng, hắn thấy bản thân thuở nhỏ, trong đống hoang tàn, nhặt lên một que sắt.

Dùng thân thể nhỏ bé, chĩa đầu nhọn que sắt vào cổ mình.

Ánh mắt trống rỗng, lộ ra ý muốn rời đi, nhắm mắt lại.

Và hắn còn trông thấy chính mình thuở nhỏ, khoảnh khắc sắp chọn rời bỏ trần thế…

Một tiểu cô nương ăn mặc rách rưới, đi tới, đưa cho hắn một xâu hồ lô đường.

Đôi mắt tiểu cô nương ấy, giữa thế giới nhơ nhớp, vô cùng sáng ngời.

Xâu hồ lô đường ấy, cũng gợi lên những con sóng nơi ký ức sâu thẳm của hắn thời thơ bé.

Trong lòng Hứa Thanh dâng lên vị đắng.

Những hình ảnh ấy, hắn… vĩnh viễn không quên.

Hắn thấy chính mình thuở nhỏ, khi nhìn xâu hồ lô đường kia, bàn tay đang nắm chặt que sắt dần buông lỏng, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, rốt cuộc… bật khóc.

Đó, chính là tuổi thơ.

Hứa Thanh khẽ thở dài, theo đà thời không tiêu tán, theo sự sụp đổ của đoạn thời gian này, hắn dõi mắt nhìn từng hình ảnh trong màn cảnh tượng ấy…

Hắn thấy bản thân bắt đầu trở nên kiên cường.

Cũng thấy một màn đến nay vẫn khiến sâu trong lòng hắn run động.

Trong hình ảnh đó, tiểu cô nương từng đưa cho hắn xâu hồ lô đường năm xưa, nằm bất động giữa vũng máu.

Còn hắn lúc bé, đang dùng que sắt đâm vào cổ họng một kẻ hung ác.

Chậm rãi rút ra, mặc cho máu tươi vấy đầy người.

Một lúc sau, Hứa Thanh thuở nhỏ chầm chậm bước đến bên thi thể tiểu cô nương, lặng lẽ đứng đó thật lâu.

Rồi cúi người, khẽ khàng khép lại đôi mắt đang mở của nàng.

“Ta đã báo thù thay ngươi rồi.”

Câu nói ấy vừa dứt, thời không liền tan vỡ.

Dòng thời gian nơi Vô Song thành trở nên tan tác, tựa tấm gương bị đập nát, hóa thành vô số mảnh vụn, cắt rời không gian, khiến hiện thực quay về!

Thế là, trời đất rũ sạch màn sương mù của quá khứ.

Thương khung, trở lại hiện tại.

Đại địa, hiện lên vùng đất Thôn Thiên đại vực.

Mà Hứa Thanh, vẫn đứng trước hoàng cung của Tử Thanh thượng quốc.

Nhưng trong cung, Tử Thanh đã chẳng còn.

Hứa Thanh lặng lẽ ngẩng đầu.

Nhìn về thương khung.

Nơi ấy… đã không còn sương mù.

Thượng Hoang vẫn lơ lửng trên cao.

Nhưng không còn là Tàn Diện.

Mà là gương mặt hoàn chỉnh của Thượng Hoang.

Một nửa là bóng tối, một nửa là huyết nhục.

Nhìn kỹ sẽ thấy, dường như… chính là gương mặt của Tử Thanh.

“Vẫn còn một việc, cần hoàn thành…”

Hứa Thanh thu ánh mắt về, khẽ nói, rồi nhìn xuống lòng bàn tay.

Mảnh giấy kia, đã được hắn mang về hiện thực.

Nhìn mảnh giấy trong tay, trong mắt Hứa Thanh bừng lên sát ý, mạnh mẽ siết chặt, lập tức hiến luật trên người bốc lên…

Khóa chặt một nơi trong tinh không.

“Đức La Tử, mối thù Chấp Kiếm Đại Đế, đến lúc ta tới tìm ngươi rồi!”

“Cho dù ngươi có bao nhiêu phân thân, cho dù ngươi ẩn nấp trong bao nhiêu thời không và vị diện, ngươi… cũng không thoát được!”

Hứa Thanh bước ra một bước, lao vào tinh không!

Chương 2951: Ta họ Hứa! Ta họ Vương! (1)

Hư không vô tận, tĩnh mịch như mồ.

Nơi đây, vẫn là Đệ Cửu tinh hoàn.

Chỉ có điều hiện giờ, ngoài Thượng Hoang ra, nơi này đã chẳng còn bất kỳ Thần Tôn nào khác.

Hắc Tháp từng hiện thân, Cự Thú từng rít gào, Người Giấy cùng Mẫu Hà từng ẩn mình, những gì thuộc về bọn chúng, giờ đã hóa thành một mảnh hư vô.

Cảm nhận tất cả điều đó, Hứa Thanh lặng lẽ bước trong tinh không, đi vào dòng thời quang, tiến vào kẽ hở giữa những chiều không gian đã tan vỡ.

Theo sự dẫn dắt của mảnh giấy trong lòng bàn tay, hắn từng bước tiến tới.

Mỗi bước chân hắn hạ xuống, vô số thế giới bừng lên hà quang.

Từng đợt sát khí hóa thành hàn sương vô tận, lan tràn theo bước chân của hắn, từng chút một đông cứng cả thời không, khiến nơi hắn đặt chân xuống, đến cả gợn sóng nhỏ nhất cũng lập tức bị đóng băng.

Ánh mắt của hắn, trong vẻ điềm tĩnh ẩn chứa sắc trắng đen đủ luyện hóa hằng hà tinh tú, xuyên qua tầng tầng lớp lớp loạn lưu thời không phía trước.

Cuối cùng, ánh nhìn ấy như mũi đinh cắm xuống một tọa độ cực kỳ kín đáo, gần như đã hòa vào hư vô.

“Đã tìm thấy.”

Ánh mắt Hứa Thanh khựng lại, hờ hững thốt.

Nơi đó là một thế giới phàm tục.

Tại một trấn nhỏ bên trong thế giới ấy, trong thư viện, từng quyển trục cuộn lại chất cao.

Ánh mắt Hứa Thanh xuyên qua thời không, nhìn xuống quyển trục nằm tận đáy.

Quyển trục ấy cũ kỹ, chất liệu phổ thông, nhìn qua hoàn toàn không có điểm nào dị thường, giống như thật sự chỉ là một vật phàm, hoàn mỹ hòa lẫn vào cảnh trí thế gian.

Thậm chí nếu không nhờ mảnh giấy dẫn đường trong tay hắn, lại thêm lực lượng hiến luật đặc thù, thì dù là hắn cũng không tài nào phát hiện được.

“Ẩn tàng đủ sâu đấy, Đức La Tử.”

Giọng nói của Hứa Thanh trầm thấp, không mang một tia cảm xúc, hắn bước ra một bước, thân ảnh xuyên phá vạn giới, trực tiếp giáng xuống thế giới kia.

Xuất hiện ngay bên trong thư viện, đứng trước quyển trục.

Khoảnh khắc hiện thân, hắn không hề do dự, năm ngón tay phải xòe ra, vươn tới quyển trục, mạnh mẽ nắm lấy!

Cái nắm ấy, không còn là kiểu tiếp xúc theo nghĩa thông thường, mà trực tiếp tác động lên khái niệm “giới” mà quyển trục ấy đang gánh vác.

Khoảnh khắc bàn tay hạ xuống, một tiếng nổ như xé nát màng thai trời đất bỗng vang lên dữ dội, chấn động vang vọng trong toàn cõi thế giới ấy.

Trời đất rung chuyển, khiến tất cả sinh linh nơi đây trong chớp mắt đều thất thần, ngơ ngác.

Quyển trục lập tức lơ lửng bay lên, bất ngờ bung mở!

Một bức họa hiện ra trước mắt!

Trong họa, là những cung điện tiên gia trùng điệp kéo dài không dứt.

Lầu ngọc đình vàng treo lơ lửng giữa tầng mây, ánh hà rực rỡ, điềm lành vạn trượng, hạc tiên bay lượn, thần nữ nhảy múa.

Một khung cảnh phồn hoa tuyệt mỹ.

Chỉ có điều, vẻ phồn hoa ấy lại như nhuộm một lớp tro xám không thể rũ bỏ.

Dưới lớp màu ấy, tất cả cảnh sắc đều trở nên quỷ dị ảm đạm, tựa như đã bị thời gian mài mòn, khiến ánh mắt tiên hạc trở nên rỗng tuếch, thần nữ múa như những con rối bị giật dây, toát ra vẻ giả tạo nghẹt thở cùng khí tức tử vong.

Cả thế giới trong tranh, như đang lan tỏa một mùi vị mục rữa tận xương tủy được tô vẽ tỉ mỉ.

Ngay tại trung tâm thế giới giả dối ấy, giữa tầng mây đông cứng kia, có một thân ảnh khổng lồ đang ngồi ngay ngắn!

Chính là một người giấy!

Đức La Tử!

Gã không còn là mảnh giấy mỏng manh, mà khoác lên người chiếc long bào hoa lệ phức tạp, lại tràn ngập tử khí, đầu đội mũ ngọc, tựa như một vị đế vương trương phồng, lố bịch mà khủng bố.

Vô số sợi dây số mệnh mỏng như tơ, mờ như khói, kéo dài từ từng sinh linh, từng viên ngói, từng đám mây trong bức họa, đan chằng chịt nối liền với thân thể của gã, như đang cung cấp dưỡng chất cho gã.

Gần như ngay khoảnh khắc ánh mắt Hứa Thanh quét tới, người giấy khổng lồ ấy lập tức mở bừng mắt.

Trong ánh mắt gã bùng lên tia sáng đỏ máu, xuyên qua bức họa đối diện với ánh nhìn của Hứa Thanh!

“Hứa Thanh!”

Thần sắc Đức La Tử trầm xuống, trong lòng cũng rung động mãnh liệt.

Gã biết bản thân và Hứa Thanh có nhân quả, nhưng theo nhận định toàn tri của gã, gã không cho rằng Hứa Thanh có thể tìm ra mình.

Chỗ gã ẩn nấp, trừ khi Thượng Hoang thật sự thức tỉnh, bằng không, gã tự tin không ai có thể phát hiện!

Dù có mảnh giấy rơi bên ngoài, cũng không mang lại ý nghĩa gì, vì giữa các phân thân và bản thể của gã đã sớm được tách rời ở tầng nhân quả.

“Không đúng!”

Trong lòng Đức La Tử nổi sóng, điều khiến gã bất an, chính là trạng thái hiện tại của gã.

Lúc này chính là thời khắc bất lợi nhất!

Chỉ cần thêm chút thời gian, gã có thể khôi phục lại vị cách Thần Tôn, hơn nữa sau khi thu được ký ức từ Thần Minh Tề Đới, gã đã thêm phần tự tin rằng mình có thể đi được tới tận cùng con đường ấy.

Nhưng... tất cả đều lệch quỹ đạo kể từ khoảnh khắc Hứa Thanh tìm đến!

“Quả nhiên ngươi đã rơi khỏi vị cách, không còn là Thần Tôn nữa.”

Ngay khi sắc mặt Đức La Tử biến đổi, Hứa Thanh nhàn nhạt mở lời, bước một bước vào trong bức họa.

Khoảnh khắc tiến vào, thế giới huy hoàng giả dối kia lập tức rung chuyển dữ dội, giống như mặt nước chết bỗng bị ném vào một hòn đá lớn!

Lớp màng sáng màu tro chết bắt đầu dao động dữ dội, cố gắng đẩy Hứa Thanh ra ngoài. Vô số thần nữ, tiên hạc, linh thú với thân thể cứng đờ như rối cơ quan bị kích hoạt, mang theo nụ cười quái dị, phủ kín trời đất lao tới tấn công hắn!

Chúng không phải thực thể, mà là lời nguyền và oán niệm do quy tắc trong tranh hóa thành, chạm vào liền ăn mòn thần hồn, làm ô uế bản nguyên.

Chương 2952: Ta họ Hứa! Ta họ Vương! (2)

Sắc mặt Hứa Thanh không đổi, hiến luật của bản thân hóa thành từng sợi tơ đen trắng, quấn quanh thân thể, lập tức khuếch tán ra bốn phía.

Tựa như thủy triều diệt thế quét ngang bát phương. Nơi nó đi qua, đám rối trong tranh như bị cuồng phong xé nát, chưa kịp rít gào đã hóa thành từng mảnh vụn!

Lớp màng sáng tro chết phát ra tiếng rên vang vọng linh hồn trong cơn cuồng phong đen trắng, thân thể vặn vẹo, bị ép đổi màu, khiến toàn bộ thế giới trong tranh cũng dần bị rút sạch sắc màu!

Hứa Thanh không quan tâm đến mọi trở ngại, một bước hạ xuống, vượt qua tầng mây đông cứng, xuất hiện ngay trước mặt Đức La Tử, gã đế vương giấy đang phồng to dị thường.

Tay phải hắn giơ lên, một quyền nện xuống!

Cuồng phong đen trắng xoáy quanh nắm đấm, mang theo thế lôi đình phá diệt, đánh thẳng vào ngực Đức La Tử, nơi khoác lên long bào vặn vẹo, nổ vang!

Cuồng phong lướt qua, không gian chẳng còn đơn thuần là tan vỡ, mà là quy tắc tan biến!

Thời gian, sắc màu, hình thái, quy luật... mọi thứ tạo thành thế giới giả dối này đều sụp đổ, quy về hư không!

Ngay sau đó, quyền kình đánh thẳng vào long bào làm từ giấy của Đức La Tử!

Không có tiếng nổ động trời, chỉ có sự tĩnh lặng tuyệt đối của diệt vong!

Lấy nắm đấm của Hứa Thanh làm trung tâm, thân thể đế vương phồng to của Đức La Tử như lâu đài cát bị ném vào hố đen, sụp đổ từ trong ra ngoài!

Chiếc long bào hoa lệ hóa thành tro bụi, mũ ngọc tan vào hư vô, thần uy bên trong trong nháy mắt bốc hơi.

Thân thể gã nứt toác, vỡ vụn, hóa thành vô số tiền giấy, bắn ngược về phía sau.

Song phản công của gã cũng đồng thời hiện ra.

Những tờ tiền giấy từ thân thể tan rã bất ngờ tụ lại, hóa thành một đầu người giấy khổng lồ, há miệng lao thẳng về phía Hứa Thanh.

Lại có vô số sợi dây số mệnh từ đầu người giấy lan ra, hóa thành một dòng sông số mệnh, quấn chặt lấy Hứa Thanh.

Lực lượng Thần Chủ đỉnh phong, trong khoảnh khắc ấy, bùng phát!

Thế nhưng Hứa Thanh vẫn không biến sắc, nắm đấm đang giơ lên chưa hạ xuống, sau lưng hắn, hư vô gợn sóng, một Hứa Thanh thứ hai bước ra khỏi làn sóng ấy.

Sau khi thôn phệ Nguyên Thủy Mẫu Tinh, tu vi của hắn đã đạt đến Thần Chủ đỉnh phong, hơn nữa còn sở hữu song thể!

Tựa như Song Tử Tinh!

Bản thể thứ hai, đến từ Hắc Tinh, lúc này chợt hiện hình, cũng tung ra một quyền!

Nắm đấm ấy đối đầu trực diện với đầu người giấy đang ập tới!

Chấn động đủ sức hủy thiên diệt địa, trong khoảnh khắc ấy bùng phát!

Tiếng nổ ầm ầm, mang theo sức mạnh tận diệt, quét sạch bát phương.

Toàn bộ thế giới trong tranh lập tức sụp đổ.

Tiên cung ngọc điện hóa thành bụi xám trắng, tầng mây ngưng đọng bốc hơi, đám thần nữ, tiên hạc cứng ngắc như tranh vẽ phai màu, từng mảng rơi rụng.

Phồn hoa chết chóc hoàn toàn tan thành cõi trắng xóa vô tận.

Đức La Tử thân thể run rẩy, lại lần nữa tan rã, hóa thành tiền giấy cuốn ngược trở về.

Còn những sợi dây số mệnh quấn quanh Hứa Thanh, dưới một quyền kia chẳng khác nào mạng nhện bị chà nát, toàn bộ đều đứt đoạn, tiêu tán.

Ngay sau đó, Bạch Tinh Hứa Thanh tiếp bước Hắc Tinh, lại giơ quyền phải lên, không chút do dự, tiếp tục nện xuống!

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Khoảnh khắc thế giới trong tranh hoàn toàn sụp đổ, nơi trung tâm ngưng tụ một giọt mực đen đậm đặc đến cực điểm, mang theo khí tức mục nát và oán niệm kinh người!

Giọt mực ấy không nhắm vào Hứa Thanh, mà như có sinh mệnh, trong nháy mắt bao lấy một mảnh giấy từ tàn thể của Đức La Tử!

Thừa lúc quy tắc tan rã, tranh giới hóa hư, khe hỗn loạn cuối cùng lộ ra, giọt mực ấy thiêu đốt bản nguyên, dùng bí pháp kỳ dị vượt qua mọi cái giá, chớp mắt xuyên qua hư vô, đào thoát!

Tốc độ nhanh đến mức vượt khỏi cảm giác!

Một quyền của Hứa Thanh đánh vào khoảng không.

Hắn nheo mắt, đứng giữa tàn tích hóa hư vô của giới họa, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về hướng giọt mực kia biến mất.

Nơi ấy, chỉ còn lại một vệt mùi mục nát của bột giấy hòa lẫn cùng hơi thở oán độc từ mực tanh, mơ hồ tản lại.

Hắn chậm rãi thu quyền.

Song trong ánh mắt, sát ý càng ngưng thực, càng thêm thâm trầm.

“Ngươi, còn có thể trốn được bao xa?”

Hứa Thanh bình thản cất tiếng, âm thanh vang vọng trong hư vô, lạnh thấu xương.

Rồi hắn bước một bước ra khỏi tàn tích giới họa, thân ảnh lại hòa vào tinh không vô tận, theo sát vệt mục nát oán độc suýt tan biến kia, lặng lẽ truy đuổi.

Trận truy sát này, như sâu bọ cắn xương, không chết không thôi.

Thời gian, trong cuộc truy sát và săn đuổi giữa Hứa Thanh và Đức La Tử, trở nên vô nghĩa.

Dù là Hứa Thanh hay Đức La Tử, đều có thể xuyên qua thời quang, tiến vào các thời điểm và vị diện khác nhau, thậm chí không chỉ đi lên theo dòng thời gian mà đi ngược cũng vậy.

Thậm chí, đến cuối cùng, trong từng lần bị Hứa Thanh đuổi kịp và ra tay, Đức La Tử giữa hiểm cảnh cực hạn đã lựa chọn phân hóa.

Gã phân hóa ra hàng triệu thậm chí nhiều hơn phân thân, phân tán vào các thời không và không gian khác biệt.

Đây là chiêu giữ mạng của gã.

Phân thân của gã nhiều không đếm xuể, mỗi một phân thân đều có thể trở thành bản thể, chỉ cần có một phân thân sống sót, gã sẽ không chết.

Chỉ cần đủ thời gian, bất kỳ phân thân nào cũng có thể khôi phục đến vị cách Thần Chủ. Một khi khôi phục, các phân thân khác đều sẽ hóa thành tro bụi, để gã trở thành duy nhất.

Tuy nhiên, phương pháp này có một nhược điểm, chính là phân thân của gã dù chiếm ưu thế về số lượng và phạm vi, nhưng cảnh giới lại kém xa bản thể.

Với cảnh giới hiện tại của gã, khi thi triển chiêu này, phân thân không còn ở tầng thứ Thần Chủ, mà rơi xuống cảnh giới Chân Thần.

Tuy vậy, đối với Đức La Tử, đây là phương pháp duy nhất để kéo dài thời gian.

Đối mặt với thần thuật này, phương pháp của Hứa Thanh cũng là phân hóa.

Hiến luật của hắn vốn là Duy, lúc này chỉ cần tái phân tán mà thôi.

Tuy nhiên, giống như khiếm khuyết của pháp thuật Đức La Tử, các phân thân sau khi phân hóa đều không thể đạt tới cảnh giới của bản thể, toàn bộ đều là Hạ Tiên.

Vì thế, cuộc truy sát này đã không còn là một đối một trên các thời điểm và vị diện khác nhau, mà là vô tận đối vô tận.

Chương 2953: Ta họ Hứa! Ta họ Vương! (3)

Quốc độ ầm vang.

Trong không khí tràn ngập mùi sắt gỉ, than đá và dầu hỏa hạng thấp.

Ở phương xa, các ống hơi khổng lồ như mãng xà thép cuộn mình, giữa những tòa kiến trúc cao vút trời xanh, phun ra từng đợt khói trắng nóng bỏng.

Tiếng bánh răng cắn khớp vang rền, hợp lại thành một khúc ai ca gầm rống không ngừng nghỉ.

Đây là một tiểu thế giới, không có tu sĩ.

Lúc này, một bóng người đứng trong thành sắt của thế giới này, ẩn thân dưới bóng của một cây cầu sắt treo lơ lửng giữa không trung.

Tóc dài đen, xen lẫn tím, hoàn toàn không hòa hợp với khung cảnh dầu mỡ nhầy nhụa xung quanh.

Chính là Hứa Thanh.

Ánh mắt hắn xuyên qua lớp hơi nước dày đặc và những bánh xe khổng lồ đang quay cuồng, nhìn chằm chằm vào một chiếc máy tính cơ học khổng lồ.

Bên trong đó, hàng tỷ bánh răng bằng đồng nhỏ bé điên cuồng ăn khớp, xoay tròn, tính toán nhịp thở của cả đô thành thép.

Ở cạnh mép một bánh răng trong đó, có một lớp bụi trắng mỏng như sợi bụi phủ lên, cực kỳ khó phát hiện.

Bánh răng ấy quay cực kỳ trơn tru, ẩn chứa một loại linh động quỷ dị vượt khỏi bản chất cơ giới.

Nhìn chằm chằm lớp bụi trắng ấy, trong mắt Hứa Thanh lóe lên hàn quang, như một u hồn không trọng lượng, hắn lặng lẽ rời khỏi cầu sắt, theo cách mà toàn bộ cơ quan tuần tra của thế giới này không thể phát hiện, bước đến không một tiếng động.

Hắn đáp lên lớp vỏ kim loại lạnh như băng, trơn mượt của máy cơ, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, ăn mòn ra một lỗ hổng nhỏ chỉ đủ lọt một ngón tay.

Sau đó, hắn lấy ra một giọt “dầu đen” do hiến luật của mình hóa thành, chính xác không sai rót vào trong lỗ.

"Xẹt!"

Một tiếng cực nhỏ vang lên, nhưng đủ sắc bén để xuyên thủng toàn bộ tiếng gầm rền của cơ khí.

Bánh răng bị lớp bụi trắng bao phủ kia bỗng khựng lại.

Lớp "bụi" ấy run lên dữ dội, muốn đào thoát, nhưng dầu đen đã như loài sâu bám xương, trong chớp mắt liền bao trùm, thẩm thấu.

Lớp bụi trắng giãy giụa, vặn vẹo như côn trùng mắc kẹt trong nhựa thông, không ngừng bị bao phủ, thấm nhập, trong khi bánh răng chuyển động trở nên nặng nề, gián đoạn, phát ra tiếng răng rắc đau đớn.

Cho đến khi toàn bộ sóng động lắng xuống, bánh răng kia hoàn toàn dừng lại, trên bề mặt không còn thấy chút vết trắng nào nữa.

Chỉ còn một tia thần tính yếu ớt, trong tiếng gầm của dầu máy và hơi nước, triệt để tiêu tán.

Bên ngoài, Hứa Thanh rút ngón tay về, rìa lỗ hổng lập tức tự động khôi phục như cũ.

Hắn xoay người, lặng lẽ bước vào màn sương mù đang lan tỏa, để lại sau lưng tiếng cơ quan máy móc lại lần nữa vận hành gầm vang.

Dưới đáy vực sâu, nghĩa địa câm lặng.

Là bóng tối tuyệt đối cùng vô tận hải thủy bao phủ tất cả.

Nơi đây là một chốn bị vứt bỏ, nằm giữa dòng chảy đi lên và đi xuống của thời không.

Hứa Thanh lơ lửng giữa làn nước biển lạnh thấu xương, bên dưới chân hắn là xác một con thuyền cổ khổng lồ đã mục nát.

Tựa như bộ cốt bị đắm chìm của cự thú, đang ngủ say nơi đáy biển.

Thời gian ở chốn này như bị đông cứng, chỉ có ánh sáng lạnh u lam phát ra từ vài sinh vật sâu biển thỉnh thoảng lướt qua, chiếu sáng phần trang trí gỗ chạm khắc đã vặn vẹo biến hình và đồ vật tán loạn trong khoang thuyền.

Ánh mắt Hứa Thanh quét qua, cất bước tiến vào xác thuyền.

Mục tiêu của hắn là phòng thuyền trưởng.

Ở đó có một tấm bản đồ hải trình bằng da dê, bị lãng quên nơi góc bàn gỗ sồi, đã cuộn lại một nửa.

Tấm da ngả vàng, mép giấy rách nát, trông cổ xưa và tĩnh mịch như chính con thuyền đã chết này.

Thế nhưng, trong khoang tàu tối tăm ấy, những nét mực vẽ lên các bãi đá ngầm và hải lộ trên mặt bản đồ lại nhúc nhích một cách quỷ dị, giống như huyết quản của sinh vật sống.

Ngay khi thân ảnh Hứa Thanh bước đến, tấm da dê bỗng khựng lại.

Kế đó, nó bất ngờ tan chảy, định bỏ trốn.

Nhưng đã muộn, Hứa Thanh bất ngờ vung tay phải lên, mạnh mẽ ném ra một que sắt!

Que sắt vút bay ra như một món trọng binh đâm xuyên thân gỗ mục nát, mang theo sức nặng ngàn cân, trực tiếp xuyên qua tấm bản đồ da dê đang cuộn, đóng chặt nó lên vách gỗ sồi dày nặng của khoang thuyền!

Một khuôn mặt người méo mó do mực đen tạo thành lập tức hiện lên trên giấy, miệng mở lớn không thành tiếng, các đường nét trên mặt điên cuồng vặn vẹo run rẩy, hiện rõ nỗi đau đớn và sợ hãi đến cực điểm.

Nước biển mang theo hiến luật đặc hữu của Hứa Thanh, từ vết rách bị xuyên thủng và khe gỉ nơi mũi que sắt, lặng lẽ thấm vào bên trong da dê.

Khuôn mặt do mực đen tạo thành co giật dữ dội, các điểm mực tạo nên đảo bị hòa tan, nhòe nhoẹt, đường vẽ các hải lộ giống như giun đất bị ngâm nước, cuộn lại rồi gãy vụn.

Cuối cùng, chỉ còn lại một vệt mực đen hỗn độn và dơ bẩn, từ từ lan tỏa trong nước biển lạnh giá, hòa vào bóng tối vĩnh hằng nơi đáy sâu.

Hứa Thanh mặt không biểu cảm, xoay người rời khỏi chiếc quan tài chìm lặng ấy, sau lưng hắn, chỉ còn lại tĩnh mịch bất tận nơi đáy biển sâu.

Tiên sơn giữa biển mây, linh khí mịt mờ.

Một ngọn cô phong lơ lửng trên vạn trượng vân hải, quanh năm chìm trong tầng tầng sương mù linh khí như sa mỏng, như mây nhẹ.

Tiên hạc ngân vang, kỳ hoa đua nở, cung điện ngọc ngà ẩn hiện giữa tầng mây.

Nơi đây là đạo tràng thanh tịnh, tọa lạc tại một trong những tinh hoàn hạ hành, được xưng tụng là động thiên phúc địa trong mộng tưởng của vô số tu sĩ.

Lúc này, dưới bầu trời trong xanh, giữa cơn gió trời lồng lộng, Hứa Thanh đứng trên đỉnh cô phong.

Hắc bào tung bay phần phật trong gió, mái tóc dài màu tím lay động như muốn phủ kín bầu trời, hoàn toàn tương phản với tiên khí thanh tịnh xung quanh.

Tựa như ma thần giáng thế.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, xuyên qua tầng mây mù mịt phía dưới, nhìn thẳng vào một đạo quán ẩn sâu trong động thiên phúc địa.

Tại nơi sâu nhất của đạo quán, có một tịnh thất tu luyện đầy cấm chế, bên trong đang cung phụng ba tấm chân phù hộ pháp Huyền Thiên, phù quang lấp lánh, phù văn dày đặc.

Phù không phải làm từ vàng hay ngọc, mà ánh lên linh quang mờ mịt.

Trong đó, một tấm phù ở góc có một phù văn cực kỳ nhỏ bé, nét bút bên ngoài mang theo vết xám mờ nhạt gần như không thể nhận ra.

Ánh mắt của Hứa Thanh chính là đang nhìn về tấm phù đó.

“Ẩn nấp ngày càng khéo léo, lại giấu mình trong quy tắc, không dùng quy tắc của thế giới này thì chẳng thể tiêu diệt được.”

Ngay khoảnh khắc khóa chặt mục tiêu, Hứa Thanh bước ra khỏi đỉnh núi, vân hải dưới chân tự động cuộn trào ngưng tụ, nâng thân thể hắn như đất bằng, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua không gian, đáp xuống trước cửa ngọc đá của tịnh thất trong đạo quán.

Hắn không để tâm tới những cấm chế phức tạp đang xoay chuyển trên cửa, cứ thế bước vào, tựa như đi xuyên qua một màn nước.

Tịnh thất tràn đầy hương đàn hương, linh khí ngưng tụ gần như hóa thành chất lỏng.

Hứa Thanh không chút do dự, đưa ngón trỏ tay phải lên, một tia u quang nhảy múa ở đầu ngón tay, nhỏ như mũi kim, nhưng bên trong ẩn chứa khí tức hủy diệt khiến toàn bộ linh khí trong tịnh thất phải hỗn loạn né tránh.

Chỉ trong nháy mắt, hắn không trực tiếp công kích lá phù, mà là làm nhiễu loạn trường linh lực vô hình phía trên tịnh thất, như một hòn đá ném vào mặt hồ phẳng lặng, khuấy động quy tắc dẫn lôi.

"Rầm, chát!"

Không hề báo trước!

Một đạo lôi đình trắng rực to như trụ trời, xé rách đỉnh đạo quán, phớt lờ mọi cấm chế phòng hộ, mang theo thiên uy giận dữ, giáng thẳng xuống tấm chân phù hộ pháp được cung phụng cao nhất!

Chính xác mà nói, là bổ trúng phù văn màu trắng nhạt mang dị sắc ấy.

Thời gian như đông cứng trong thoáng chốc.

Ngay sau đó, tấm phù lóe sáng lóa mắt, phun trào quang mang rực rỡ!

Rồi lập tức bị thiêu đen, than hóa, vỡ nát!

Vô số mảnh giấy nhỏ đang bốc cháy giống như những con thiêu thân hoảng loạn, từ trung tâm vụ nổ bay tán loạn khắp nơi, điên cuồng vùng vẫy, va đập trong không gian chật hẹp, cố gắng thoát khỏi lôi hỏa hủy diệt chí dương chí cương.

Trong làn khói bốc lên, khuôn mặt của Đức La Tử mơ hồ hiện ra, vặn vẹo trong thống khổ, truyền đến Hứa Thanh tiếng gào thét phẫn hận:

“Hứa Thanh! Ta nguyền rủa ngươi!”

Chương 2954: Ta họ Hứa! Ta họ Vương! (4)

Hứa Thanh lạnh lùng nhìn, không đáp, ánh mắt dõi theo gương mặt kia dần tiêu tán, cho đến khi tất cả phù văn và mảnh vỡ hóa thành tro tàn vương lửa, nhẹ nhàng rơi rụng trên mặt đất lạnh lẽo.

Mùi đàn hương ngào ngạt trong tịnh thất lúc này bị mùi khét nồng nặc thay thế, chỉ còn lại là sự chết chóc sau lôi hỏa và một vùng tan hoang.

Hứa Thanh thu tay lại, u quang nơi ngón tay dần tắt.

Hắn không thèm liếc nhìn lớp tro đen dưới đất, xoay người biến mất trong làn không khí méo mó của tịnh thất.

Lúc này, pháp trận của đạo quán mới bị kinh động, vang lên hỗn loạn, phá tan sự yên tĩnh của tiên sơn.

Từng lần truy sát, từng lần tiêu diệt.

Có thế giới chấn động, có thế giới yên lặng.

Nhưng cái chết, là điểm chung duy nhất của tất cả.

Sự phân hóa của Đức La Tử, chẳng những không giúp gã giành thêm thời gian, mà lại trở thành dấu chấm hết cho vận mệnh.

Nguyên nhân không chỉ vì bản thân gã đang ở trạng thái yếu nhất, mà còn vì hiến luật của Hứa Thanh, về một mức độ nào đó, lại khắc chế mạnh nhất thần quyền của Đức La Tử!

Vì vậy, ba tháng sau khi hiện thế, giữa tinh không vô tận, một mảnh vụn giấy cuối cùng ẩn giấu trong bóng râm lạnh lẽo của một tảng đá gió mài trong tiểu thế giới hoang vắng nào đó, bị Hứa Thanh dùng một giọt hắc bạch chi hỏa búng ra chạm vào.

Tàn giấy cháy rực, cuộn lại không tiếng động, hóa đen, cuối cùng hóa thành một làn khói xanh nhỏ bé tan biến hoàn toàn.

Khoảnh khắc ấy, trong vô số giới vực khắp chư thiên vạn giới, bất cứ chiều không gian nào từng bị vết trắng từ mảnh giấy chạm vào, đều vang lên một tiếng gào thét bi thương cực độ, tựa như bị chồng lên cả triệu lần, tất cả đều xuất phát từ một cội nguồn linh hồn duy nhất!

Trong tiếng gào thảm đó, có thống khổ bị nghiền nát trong quốc độ gầm vang, có tuyệt vọng dính đặc khi bị xuyên thủng dưới đáy biển sâu, có sợ hãi bị lôi đình thiêu diệt trong động thiên phúc địa,

Và còn cả muôn vàn nỗi đau, nỗi kinh hoàng khi bị xóa bỏ ở các thế giới khác!

Tất cả hợp lại, tạo thành một màn lăng trì vĩ đại đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Ngay khoảnh khắc ấy, Hứa Thanh đứng trong hư không nơi hóa thân cuối cùng của đối phương tiêu tan, dưới chân hắn là tảng đá cằn cỗi vô danh, xung quanh là chín chiếc đèn lồng tím đang cháy bừng.

Đây không phải là từ con mắt Thần Tôn thuở ban đầu của hắn, mà là trong quá trình truy sát Đức La Tử, từ phân thân của gã tạo thành ngọn truy nguyên chi hỏa.

Trong ánh lửa, vẻ mặt của Hứa Thanh không chút biến hóa, tựa như việc ra tay vừa rồi chỉ là phủi một hạt bụi vương trên tay áo.

Hắn chỉ hơi nâng mí mắt lên, nhưng trong đôi đồng tử tím sâu không thấy đáy ấy, sát ý không hề tan biến, trái lại càng thêm nồng đậm.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, ở tận cùng nơi phát ra tiếng thét gộp của hàng triệu linh hồn ấy, sâu trong hỗn lưu chiều không gian vô tận…

Một thông đạo bị che giấu, do toàn bộ phân thân bị hủy, tâm trí trung ương của đối phương chịu tổn thương trí mạng, đã không thể che giấu hoàn hảo, hiện rõ ra!

“Thú vị…”

Hứa Thanh khẽ thì thầm, đưa tay lên, một đèn lồng thanh đồng hiện ra phía trước.

Hắn bước một bước.

Đó là một thông đạo bị ẩn giấu.

Lúc này, Đức La Tử, đã suy yếu đến cực hạn, bước vào tận cùng của bản thân, hóa thành một gương mặt khổng lồ, đang điên cuồng lao đi trong thông đạo ấy.

Gã đã sợ hãi.

Khi tu vi bản thân rơi xuống, những đợt sóng sinh tử kéo tới, khiến gã cảm nhận được cái chết đang đến gần.

"Vẫn còn hi vọng!"

"Thông đạo này, là ta năm đó vì âm mưu với Vọng Cổ mà để lại, tận cùng thông tới tương lai của tinh hoàn Hậu Thổ, từ đó rời đi, ta vẫn còn cơ hội giành lấy thêm thời gian!"

Đức La Tử càng lao nhanh hơn, với cảnh giới hiện tại chỉ còn lại của một Chân Thần, trong chớp mắt đã tới điểm cuối của thông đạo.

Nơi đó, có một tầng phong ấn tựa như mặt gương.

Xuyên qua phong ấn ấy, gã có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, nơi có một kẻ béo mập mặt đầy hoảng sợ.

Không hề quan tâm tới những điều đó, ánh kim trong mắt Đức La Tử lóe lên, gương mặt khổng lồ kia bất chợt lao mạnh về phía tấm gương phong ấn.

Ngay khoảnh khắc tiếp cận, phong ấn kia dường như không thể chịu nổi, ánh sáng lóe lên mãnh liệt, liền xuất hiện những khe nứt.

Từ bên kia nhìn lại, có thể rõ ràng thấy trên mặt gương, có một khuôn mặt to lớn đang từ phía dưới trồi lên với tốc độ chóng mặt!

Mặt gương như một lớp màng, mà khuôn mặt nhô lên kia như mang theo vô tận tà ác, dường như muốn phá phong ấn chui ra ngoài.

"Hi vọng, ngay trước mắt!"

Trong thông đạo, Đức La Tử trầm giọng gầm lên, dốc toàn lực tiếp cận.

Trong mắt gã, phong ấn kia chẳng khác gì giấy mỏng, dễ dàng xông phá, nên việc cần chuẩn bị là gom tụ lực lượng bản thân, ngay khoảnh khắc xông ra, phải lập tức đào thoát trọn vẹn.

Nhưng ngay lúc gã sắp chạm đến phong ấn… thì ở bên ngoài, ngay trước mặt kẻ béo mập hoảng loạn kia, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy tinh quang.

Từ trong vòng xoáy, một ngón tay kết từ tinh quang, bất ngờ vươn ra!

Trực tiếp ấn xuống phong ấn!

Cùng lúc đó, một luồng khí tức thuộc về Hạ Tiên, tựa như thay thế thiên ý của thế giới ấy, ầm ầm giáng xuống.

Ngón tay kia, ấn lên giữa trán gương mặt khổng lồ!

Đức La Tử toàn thân chấn động, tiếng gầm hóa thành tiếng thét thê lương, khí tức toàn thân trong khoảnh khắc sụp đổ.

"Hạ Tiên! Làm sao nơi này vừa đúng lúc lại có Hạ Tiên! Mà kẻ này, lại không phải tiên tầm thường…"

Đức La Tử phun ra tiên huyết, gương mặt khô quắt lại trong tích tắc, muốn vùng vẫy,

Nhưng với cảnh giới hiện tại của gã, dưới ngón tay ấy, tất cả đều là vô ích!

Chỉ trụ được ba hơi thở, gã đã bị đánh bật ngược ra, bị ngăn cách ngay trước phong ấn.

Đang định gom lực xông lên lần nữa, thì đúng lúc ấy…

Một luồng hàn ý khiến toàn thân gã đông cứng, đến tận thần hồn cũng run rẩy, âm thầm ập đến từ phía sau.

Hóa thành một bàn tay, trực tiếp nắm chặt lên đầu gã!

"Tìm được ngươi rồi."

Thần hồn Đức La Tử rung lên, bị chiều không gian của hiến luật xâm nhập trực tiếp, bao phủ lấy toàn bộ phong ấn.

Thân ảnh Hứa Thanh xuất hiện trong thông đạo.

Hắn một tay xách Đức La Tử lên, thân thể bên ngoài lơ lửng chín ngọn đèn lồng lửa tím, ánh mắt nhìn về phía gã vừa rồi định lao tới tấm phong ấn hình gương.

Lúc này, phong ấn kia dưới sức mạnh tinh quang bên ngoài, đang từ từ khép lại những khe nứt mà mắt thường cũng nhìn thấy được.

Dõi theo gương mặt trong gương, Hứa Thanh híp mắt lại, từng bước tiến tới.

Càng tiến gần, phong ấn mặt gương càng run rẩy dữ dội, dậy lên những chấn động mãnh liệt, tựa như chỉ cần hắn nhẹ nhàng bước tới, phong ấn này cũng đã chạm ngưỡng giới hạn chịu đựng.

Còn bên ngoài phong ấn, ngón tay tinh quang kia vốn đang từ từ tiêu tán, tựa như hết thảy đã kết thúc.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, tinh quang trong vòng xoáy bỗng khựng lại, một khí tức trầm trọng chưa từng có ầm ầm tụ lại bên trong, sau đó hóa thành một đôi mắt lạnh lẽo.

"Dừng lại."

Thanh âm nhàn nhạt, từ trong vòng xoáy vang ra, truyền vào trong phong ấn.

Nghe thấy lời ấy, Hứa Thanh dừng bước ngay bên mép phong ấn, ngẩng đầu nhìn xuyên qua, ngó ra thế giới bên ngoài.

Ánh mắt hắn lướt qua kẻ béo mập trước tiên, rồi rơi vào đôi mắt tinh quang trong vòng xoáy.

Chỉ một ánh nhìn ấy, hắn đã thấy một tu sĩ tóc trắng, toàn thân toát ra sát ý ngập trời, tu vi đã đạt đến Hạ Tiên!

"Thú vị thật, ta truy sát Đức La Tử ba tháng, chém triệu phân thân, chẳng ngờ bản tôn của gã lại bố trí sẵn một thông đạo thông tới ngoại vực tại đây!"

"Thú vị hơn nữa là, ở đây… ta lại gặp một đạo hữu khiến ta cảm thấy… như đồng loại!"

Hứa Thanh điềm đạm mở miệng, sau đó xoay người, xách theo Đức La Tử, từng bước rời đi.

Hắn không cưỡng ép xông vào, vì đó không phải là thế giới của hắn.

Nhưng khi đi được vài bước, giọng nói của hắn vang lên.

"Ta họ Hứa."

"Ta họ Vương."

Chương 2955: Quang Âm Chi Ngoại (đại kết cục)

Tuế nguyệt trôi qua.

Vọng Cổ đã ba trăm năm.

Ba trăm năm ấy, Vọng Cổ an hòa, trời đất không còn dị chất, mà các thần linh từng trú ngụ nơi đây, từ khi Hứa Thanh trở về, đại đa số đã lựa chọn rời đi.

Người ở lại chẳng còn bao nhiêu.

Toàn bộ Đệ Cửu tinh hoàn, từ sau khi Thần Tôn biến mất, hệ thống thần linh cũng hoàn toàn tan rã.

Chỉ còn Thượng Hoang vẫn còn đó.

Gã vẫn như xưa, treo lơ lửng trên Vọng Cổ, khuôn mặt hoàn chỉnh ấy thủy chung nhắm mắt không động.

Còn những cố nhân Hứa Thanh từng quen biết, trong ba trăm năm qua mỗi người đều có cơ duyên và tạo hóa riêng. Trong số đó, Thất gia, bởi công pháp tu hành đặc biệt, hơn nữa đã đến tận cùng đạo lộ, nên tiếp tục lựa chọn như trước, tái nhập luân hồi.

Chỉ là lần này, lão không bước vào luân hồi của Vọng Cổ.

Lão đi tới Hậu Thổ, muốn chuyển sinh tại nơi đó.

Ấy chính là đạo của lão.

Sau khi quyết định, lão nói với Hứa Thanh:

“Chúng ta, tương lai vẫn sẽ gặp lại.”

Hứa Thanh dĩ nhiên không ngăn cản, chỉ lặng lẽ gật đầu. Sau đó, chính tay hắn tiễn Thất gia tới Hậu Thổ, lặng lẽ nhìn lão tan biến trong Hậu Thổ tinh hoàn, hắn cúi đầu hành lễ thật sâu.

Sau đó, Hứa Thanh đến Hoàng Thiên.

Nơi ấy, hắn đứng nhìn đại sư huynh vẫn còn đang say ngủ.

Dựa vào tu vi và lịch lãm ngày nay của bản thân, Hứa Thanh đã phần nào suy đoán được thân phận của đại sư huynh.

“Không liên quan đến Nguyên Thủy Mẫu Tinh, đại sư huynh... có lẽ có quan hệ đến Thần Minh Tề Đới.”

Hứa Thanh thì thầm, xoay người rời khỏi Hoàng Thiên, trở về Triêu Hà Sơn.

Tiếp tục bước vào tầng thứ mà hắn đã lặng lẽ tiến hành suốt ba trăm năm qua.

Cảnh giới Tiên Tôn, đối với Hứa Thanh mà nói, đã gần trong tầm tay.

Sự dung hợp của Song Tử Tinh, chính là bước cuối cùng để quy nhất, cũng là cánh cửa dẫn vào Tiên Tôn chi đạo.

Nhưng quãng thời gian cần thiết, cực kỳ dài lâu.

Song Hứa Thanh chẳng vội.

Thậm chí hắn cũng không chuyên tâm hoàn toàn vào tu luyện, mà dùng tâm thái bình lặng để chậm rãi cảm ngộ nhân sinh, cùng Tử Huyền trải qua bốn mùa biến đổi, xuân hạ thu đông, năm tháng thăng trầm.

Từng năm, từng năm.

Cho đến một ngày, sau rất nhiều năm.

Trên Triêu Hà Sơn, Hứa Thanh đang mỉm cười lắng nghe Tử Huyền kể lại lần đầu gặp gỡ năm xưa, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn về bầu trời.

Khoảnh khắc ấy, dù thân hắn vẫn còn ở Triêu Hà Sơn, nhưng một hóa thân khác, đã xuất hiện tại thiên không, đứng trước mặt Thượng Hoang đang lơ lửng nơi tầng trời cao.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ chờ đợi.

Mãi đến mấy chục hơi thở sau…

Thượng Hoang, vốn đã bất động suốt ngàn năm, chậm rãi mở mắt.

Không còn là một đỏ máu, một hư vô như năm xưa.

Mà trong đôi mắt vừa mở ấy, hiện lên ánh sáng thanh minh, nhìn thẳng vào Hứa Thanh.

"Ngươi đã tỉnh."

Hứa Thanh bình thản lên tiếng.

Thượng Hoang trầm mặc, hồi lâu sau, toàn bộ Vọng Cổ vang lên những tiếng nổ tựa sấm sét giáng lâm.

Nếu lúc này nhìn từ tinh không ngoài Vọng Cổ vào trong, sẽ thấy rõ xương sống khổng lồ của Thượng Hoang, vốn như con rết khổng lồ cuộn quanh Vọng Cổ, đang từ từ giãn ra!

Trong chớp mắt, nó hoàn toàn duỗi thẳng, không còn quấn quanh, mà sau khi duỗi ra, lại bắt đầu thu nhỏ lại với tốc độ cực nhanh.

Bao gồm cả khuôn mặt hoàn chỉnh của Thượng Hoang.

Tất cả, trong sát na, dường như biến mất hoàn toàn!

Ngày hôm đó, giờ khắc ấy, toàn bộ sinh linh Vọng Cổ đều khiếp sợ tận tâm linh.

Bởi vì, trong ký ức bao đời tổ tiên họ truyền lại, khuôn mặt treo trên bầu trời, đã biến mất!

Còn trên tầng trời, trước mặt Hứa Thanh, lúc này đã có thêm một thân ảnh.

Khoác hắc bào, tóc dài buông xõa, ngồi xếp bằng trước mặt Hứa Thanh, ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt rất giống hắn.

"Những năm tháng này, sự tồn tại của ta, đã gây phiền toái cho ngươi và thế giới của ngươi. Đó là nghiệp hỏa của số mệnh ta, cũng là thứ sẽ mãi gắn liền với số mệnh ấy mà tồn tại."

"Vì thế, ngày ta thành thần, đã lập xuống thần thệ... Tất cả sinh linh từng vì ta mà diệt vong, trong tương lai, sẽ cùng ta huy hoàng."

Thân ảnh ấy nhẹ giọng nói.

Hứa Thanh lặng lẽ nhìn gã thật lâu.

"Ta nên gọi ngươi là Tử Thanh, hay là Thượng Hoang?"

“Ta cũng không biết mình là ai, có thể là Thượng Hoang, cũng có thể là Tử Thanh, hoặc là ý thức kết hợp của cả hai. Nhưng ta... vẫn thích cái tên Tử Thanh hơn.”

Tử Thanh nhìn Hứa Thanh, khẽ mỉm cười.

“Vậy thì, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết, lai lịch của ta không?”

Hứa Thanh bình thản hỏi.

Ánh mắt Tử Thanh lộ ra một tia thâm sâu.

“Ngươi thật sự muốn biết?”

Hứa Thanh gật đầu.

Tử Thanh trầm mặc, hồi lâu ngẩng đầu nhìn về phía hư không xa xăm.

Thanh âm như từ quang âm chi ngoại (bên ngoài thời gian) truyền đến, vang vọng bên tai Hứa Thanh.

“Việc dung hợp của ngươi đã chạm đến tận cùng, có lẽ bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn thành bước cuối cùng của thượng hành tinh hoàn.”

“Dù là Thần Tôn, hay là con đường Tiên Tôn mà ngươi đang đi, kỳ thực đều không phân trước sau, chỉ phân mạnh yếu của quyền hành sở ngộ, đến một trình độ nhất định... thì chính là đã đến.”

“Đó là cực hạn của thượng hành.”

“Nhưng không phải là cực hạn của ta, cũng không phải cực hạn của vô số tiền nhân. Theo ghi chép nguyên thủy nhất của Quỷ Giới, phía sau cảnh giới này... vẫn còn một tầng thứ cao hơn.”

“Quỷ Giới gọi cảnh giới đó là... Quỷ Minh.”

“Thượng hành hiện nay, gọi đó là Thần Minh.”

“Còn các tu sĩ như các ngươi, trong tương lai cũng có một cách xưng hô khác, gọi là Hy Di, cũng là bản thể của Đạo.”

Nói đến đây, ánh mắt Tử Thanh thu hồi từ xa xăm, rơi lên người Hứa Thanh.

Hứa Thanh nhìn gã, trầm ngâm mở miệng.

“Muốn đạt đến tầng thứ mà ngươi nói, chỉ có thể rời khỏi thượng hành, bước vào Thần Minh Tề Đới?”

Tử Thanh nghe vậy, khẽ gật đầu.

“Tên gọi Thần Minh Tề Đới, khởi nguồn từ Quỷ Giới. Trong thời đại mà Quỷ Giới từng chiếm cứ, nơi đó được gọi là Dị Quỷ Tề Đới.”

“Là con đường duy nhất rời khỏi thượng hành, đi lên con đường đó, mới có thể truy cầu cảnh giới cao hơn.”

“Mà năm xưa ta từng bước vào Thần Minh Tề Đới, đã đi đến chỗ sâu nhất…”

“Quá trình ấy, chính là lần ta tấn thăng, hoặc có thể nói, bất kỳ ai đặt chân vào Thần Minh Tề Đới, thì từ khoảnh khắc đó, quá trình tấn cấp bản thân đã bắt đầu.”

“Nếu có thể đi hết con đường ấy, thì có thể trở thành Thần Minh.”

“Còn ta, chỉ kém một bước.”

Tử Thanh khẽ than.

“Có liên quan đến ta?” Hứa Thanh bỗng mở lời.

Ánh mắt Tử Thanh càng thêm sâu thẳm, chậm rãi gật đầu.

“Tại chỗ sâu nhất trong Thần Minh Tề Đới, ta từng nhìn thấy một hành lang dài, nơi đó có vô số cánh cửa. Mỗi một cánh cửa, đều đại biểu cho một vị Thần Tôn hoặc Quỷ Tôn!”

“Thế gian này, mỗi khi xuất hiện thêm một vị Tôn, nơi ấy sẽ xuất hiện thêm một cánh cửa.”

Nghe đến đây, mắt Hứa Thanh thoáng ngưng trọng.

Thanh âm của Tử Thanh tiếp tục vang lên.

“Khắc tên mình lên cửa, đẩy cửa bước ra… là có thể chính thức tấn thăng.”

“Mà cuối hành lang đó, còn tồn tại một chiếc ghế. Trên đó… có một người đang ngồi, trong tay cầm một khối tử thủy tinh, bên cạnh là bộ hài cốt nữ tử, và một con sâu màu lam đã khô héo, tất cả đều đã chết từ lâu.”

“Hắn cô độc ngồi đó, trên người tỏa ra khí tức cổ xưa, dường như có thể truy ngược đến thời đại của Quỷ Giới… Ta không biết hắn là ai, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy hắn, trong đầu ta hiện lên hai chữ: Ty Quắc.”

(*Ty Quắc, cũng có thể đọc là Tư Vực, tạm dịch là chức danh có quyền hành trấn giữ cửa, có thể xem đó là người có thể quyết định ai thành Tôn, hoặc cần vượt qua vị ấy mới có thể thành Tôn. Khả năng liên quan đến những quyền hành và pháp tắc nguyên thủy nhất, hoặc thậm chí là tiên thiên, hóa thân của Đạo)

“Hắn đã sắp chết, còn ta đang ở thời kỳ cường thịnh. Hắn ngăn cản ta khắc tên, vậy nên giữa ta và hắn, bùng nổ một trận sinh tử chiến!”

“Trận chiến đó, ta thua. Chỉ còn thân thể tàn tạ chạy về, còn hắn… cũng không thật sự thắng…”

“Bởi vì, hắn đã tọa hóa tại chỗ sâu nhất của Thần Minh Tề Đới.”

“Mà trước khi tọa hóa, nhờ vào sức mạnh từ việc ta thoái lui, hắn đưa ra ngoài một khả năng.”

“Thậm chí, khi ta nhớ lại, ta cảm thấy việc hắn ngăn cản ta, có lẽ là vì chính hắn cũng đã đến tận cùng, mà sự xuất hiện của ta cho hắn một tia hy vọng. Vậy nên sau khi ta thất bại, hắn không giết ta, mà cố ý buông tha, để ta mang theo khả năng đó rời đi.”

“Khả năng ấy hòa cùng khả năng của ta, rồi cùng nhau đến Nguyên Thủy Mẫu Tinh tại Hoàng Thiên.”

“Sau đó, trở thành ngươi.”

Tử Thanh nhìn về phía Hứa Thanh.

Hứa Thanh trầm mặc. Những lời này khiến trong lòng hắn nổi lên từng đợt gợn sóng.

Hắn nhớ đến khối tử thủy tinh của mình, nhớ đến hành lang nơi sâu trong linh hồn, nhớ đến chiếc ghế đó…

Điều quan trọng nhất, chính là bộ hài cốt nữ tử và con sâu màu lam mà Tử Thanh nhắc tới.

Hồi lâu…

Tử Thanh đứng dậy.

“Giờ ta đã thức tỉnh, cần phải tiếp tục bước vào Thần Minh Tề Đới.”

“Lần này, sẽ không còn ai ngăn cản ta nữa. Còn ngươi… muốn tiễn ta chăng?”

Tử Thanh mỉm cười hỏi.

Nghe vậy, Hứa Thanh khẽ gật đầu.

Thần Minh Tề Đới, có thể tồn tại tại bất kỳ nơi nào trên thượng hành tinh hoàn.

Nhưng để mở được nó, cần ý chí thượng hành tự mình mở ra.

Việc này, vốn là điều ý chí thượng hành không nguyện ý thực hiện.

Nhưng với Tử Thanh, đây chẳng phải vấn đề gì lớn. Khi gã lựa chọn mở Thần Minh Tề Đới tại Đệ Bát tinh hoàn, ý chí nơi đó chấn động, chủ động mở ra.

Một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện.

Đó chính là cửa vào Thần Minh Tề Đới.

Việc Tử Thanh rời đi, gã cũng không giấu diếm. Do đó, vào ngày gã rời đi… tất cả Thần Tôn trong thượng hành tinh hoàn đều hiện thân.

Bao gồm cả Cự Thú và Hắc Tháp.

Bọn họ hiểu rằng, nếu Tử Thanh muốn ra tay, thì dù có tới hay không, kết cục cũng không khác, vậy nên… chi bằng thản nhiên mà đối diện.

Trong đó, còn có cả Tiên Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn, và Bách đại sư bên cạnh lão.

Hai người họ, cùng tất cả Thần Tôn khác, lặng lẽ nhìn về phía

Tử Thanh, nhìn về phía Hứa Thanh.

Tử Thanh bước đến cửa vào Thần Minh Tề Đới, bỗng mở miệng.

“Trong các ngươi, có ai nguyện cùng ta đồng hành chăng?”

Tiếng nói vừa dứt, tâm thần toàn bộ Thần Tôn đều chấn động…

Hiểm nguy của Thần Minh Tề Đới, bọn họ đều hiểu rõ trong lòng, nhưng đó là con đường dẫn đến tầng thứ cao hơn.

Những kẻ có thể bước lên cảnh giới Thần Tôn, đều có truy cầu và khí phách của riêng mình.

Nếu có khả năng tiến thêm một bước, bọn họ sẽ không cam lòng dừng lại.

Vậy nên, đây là một cơ hội.

Cuối cùng… có vài vị Thần Tôn, do nhu cầu và tâm ý riêng biệt, đã lựa chọn bước vào Thần Minh Tề Đới cùng với Tử Thanh.

Nhưng phần đông Thần Tôn còn lại, thì không. Bọn họ cùng Hứa Thanh, lặng lẽ tiễn biệt cuộc rời đi này.

Ánh mắt Hứa Thanh vẫn dõi theo cho đến khi vòng xoáy Thần Minh Tề Đới hoàn toàn tan biến, lúc ấy hắn mới chậm rãi thu hồi ánh nhìn.

Hắn không trông thấy hành lang mà Tử Thanh đã nhắc.

Chư Tôn cũng lần lượt rời đi.

Đến tầng thứ Thần Tôn, Tiên Tôn, thì đã không còn dễ dàng ra tay lẫn nhau. Hơn nữa, con đường của thần linh và con đường của tu sĩ, đứng trước Thần Minh Tề Đới, dường như cũng chẳng còn khác biệt bao nhiêu.

Tuy nhiên, Tiên Tôn của Đệ Ngũ tinh hoàn cùng với Bách đại sư, trước khi rời đi đã nán lại trò chuyện cùng Hứa Thanh.

Sau đó, họ trở về tinh hoàn của mình.

Về phần Hứa Thanh, cũng trở lại Triêu Hà Sơn, tiếp tục lắng nghe Tử Huyền kể về những chuyện cũ thuở hai người gặp gỡ, nét cười ôn hòa.

…

Thời gian, không ngừng trôi qua.

Tuế nguyệt, lặng lẽ lướt đi.

Câu chuyện của thời gian vẫn đang tiếp diễn, từng việc, từng chuyện, có tu sĩ mới quật khởi, cũng có những tu sĩ cũ uất hận mà ngã xuống.

Thần linh cũng như vậy.

Tuần hoàn luân chuyển, tựa hồ từ xưa đến nay, quỹ đạo chưa từng thay đổi.

Về phần Thần Minh Tề Đới, trong những năm tháng ấy, đã nhiều lần được mở ra.

Mỗi lần, đều có Thần Tôn lựa chọn rời đi, truy tìm Thần Minh.

Nhưng không ai biết, năm xưa Tử Thanh cùng những vị khác có thành công hay không, cũng chẳng ai biết những vị Thần Tôn đi vào sau đó, liệu còn sống hay đã chết.

Bên ngoài thượng hành, tựa như bên ngoài thời gian, không thể dò xét.

Cho đến, một năm nọ.

Tháng ba, tiết Kinh Trập.

Nhị Ngưu tỉnh lại.

Khoảnh khắc y tỉnh dậy, toàn bộ Hoàng Thiên chấn động vang rền, thanh âm cực lớn, hòa cùng lời lẽ ngông cuồng và tiếng cười sảng khoái của y, vang vọng khắp Vọng Cổ.

“Tiểu A Thanh, đại sư huynh ngươi tỉnh rồi đây! Giờ ta còn mạnh hơn trước nhiều, cái tên Tử Thanh gì đó, để ta xử lý cho ngươi!”

“Còn cả Tàn Diện, ta…”

Vẻ mặt Nhị Ngưu cuồng ngạo, vừa mở miệng, thân thể đã phá tan Hoàng Thiên, xuất hiện giữa bầu trời Vọng Cổ, ngẩng đầu đưa tay chỉ lên bầu trời… nơi mà Tàn Diện từng hiện hữu.

Thế nhưng khoảnh khắc sau, y trợn trừng mắt, thanh âm nghẹn lại, ngẩn ngơ nhìn bầu trời trống rỗng.

Một lúc lâu sau, y quay đầu lia lịa, nhìn khắp bầu trời mấy vòng.

“Ờ… gì thế này? Tàn Diện đâu rồi?”

“Đại sư huynh…”

Tiếng Hứa Thanh vang lên giữa cơn mơ hồ của Nhị Ngưu, truyền ra từ hư vô.

Tiếp đó, từng đợt gợn sóng khuấy động bầu trời, Hứa Thanh nắm tay Tử Huyền bước ra, mỉm cười nhìn về phía Nhị Ngưu.

Nhị Ngưu ngẩn người nhìn Hứa Thanh, sau đó hít sâu một hơi.

Y cảm nhận được từ trên người Hứa Thanh, một luồng khí tức vượt xa Thần Chủ, luồng khí ấy…

“Thần Tôn? Tiên Tôn?”

“Cái… cái gì thế này? Ta mới ngủ một giấc thôi mà, sao mọi thứ đều thay đổi rồi… bầu trời không còn Tàn Diện? Tử Thanh cũng biến mất? Tiểu A Thanh sao lại thành Tôn rồi?”

Nhị Ngưu bối rối.

Hứa Thanh mỉm cười, thanh âm ôn hòa.

“Đại sư huynh, ta đã đợi ngươi rất lâu rồi. Giờ ta muốn bước vào Thần Minh Tề Đới, ngươi… nguyện ý đi cùng ta không?”

Trong dòng thời gian vô tận, sau lần Tử Thanh rời đi, Thần Minh Tề Đới đã mở ra lần thứ bảy.

Lần này, mở tại Đệ Cửu tinh hoàn.

Tiên Tôn cùng Bách đại sư đều đến đây tiễn đưa. Bọn họ không chọn rời đi, mà quyết định lưu lại thượng hành tinh hoàn.

Thế nên tại vòng xoáy cửa vào Thần Minh Tề Đới, Hứa Thanh dắt theo Tử Huyền, cùng Nhị Ngưu đứng lặng nơi đó, nhìn về phía

Tiên Tôn và Bách đại sư.

Bách đại sư nhẹ gật đầu.

“Ngươi còn nhớ năm xưa ta từng nói không? Thiên địa là quán trọ cho vạn vật chúng sinh, còn thời gian vốn là khách qua đường từ xưa đến nay…. Năm ấy, ngươi tiễn ta, hôm nay, ta tiễn ngươi.”

“Chỉ cần không chết, ắt sẽ gặp lại.”

Nghe vậy, Hứa Thanh cúi người, hướng về Bách đại sư, sâu sắc bái một lễ.

Sau đó, hắn ngoảnh đầu nhìn về Vọng Cổ.

Giơ tay vung lên, kéo ra vô số chân linh của những người từng tồn tại trong ký ức, bao gồm cả phụ mẫu của mình.

Làm xong, trong mắt hắn hiện lên sự kiên định, nhìn sang Tử Huyền và Nhị Ngưu.

Tử Huyền dịu dàng gật đầu, được Hứa Thanh bảo vệ bên cạnh.

Còn Nhị Ngưu thì hóa thành một con sâu màu lam, nằm bò lên vai Hứa Thanh, phát ra âm thanh rôm rả.

“Đi thôi! Chẳng phải chỉ là cái Tề Đới rách nát thôi sao, để xem bên trong có gì ngon ăn không!”

Nghe vậy, Hứa Thanh mỉm cười, không chần chừ nữa, bước về phía vòng xoáy trước mặt.

Bước vào Thần Minh Tề Đới.

Truy cầu cảnh giới cao hơn… Hy Di!

“Ta không biết đây là lần thứ mấy, nhưng lần này, ta nhất định sẽ thành công!”

(Đại kết cục)!

Cảm ơn tất cả những đạo hữu đã theo dõi truyện từ đầu đến giờ.